NHÓM DỊCH
NTM.GROUP
LINH CẢNH HÀNH GIẢ
Mại Báo Tiểu Lang Quân

LINH CẢNH HÀNH GIẢ

Tác giả: Mại Báo Tiểu Lang Quân

Thể loại: Dị Giới, Huyền Ảo

—★—

DTV-EBOOK.COM

LINH CẢNH HÀNH GIẢ

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 01: Lễ vật

Chương 2: Lễ vật (2)

Chương 3: Mất tích

Chương 4: Mất tích (2)

Chương 5: Mất tích (3)

Chương 6: Thẻ nhân vật (1)

Chương 7: Thẻ nhân vật (2)

Chương 8: Quỷ dị hàng lâm (1)

Chương 9: Quỷ dị hàng lâm (2)

Chương 10: Cổ miếu (1)

Chương 11: Cổ miếu (2)

Chương 12: Cổ miếu (3)

Chương 13: Câu chuyện miếu sơn thần (1)

Chương 14: Câu chuyện miếu sơn thần (2)

Chương 15: Trở về (1)

Chương 16: Trở về (2)

Chương 17: Trở về (3)

Chương 18: Liên lạc (1)

Chương 19: Liên lạc (2)

Chương 20: Linh cảnh (1)

Chương 21: Linh cảnh (2)

Chương 22: Linh cảnh thí luyện cấp S (1)

Chương 23: Linh cảnh thí luyện cấp S (2)

Chương 24: Linh cảnh thí luyện cấp S (3)
Chương 25: Linh cảnh thí luyện cấp S (4)
Chương 26: Linh cảnh cấp BUG (1)
Chương 27: Linh cảnh cấp BUG (2)
Chương 28: Linh cảnh cấp BUG (3)
Chương 29: Tư liệu chi tiết đường hầm Xà Linh (1)
Chương 30: Tư liệu chi tiết đường hầm Xà Linh (2)
Chương 31: Lại vào miếu sơn thần (1)
Chương 32: Lại vào miếu sơn thần (2)
Chương 33: Lại vào miếu sơn thần (3)
Chương 34: Thăm dò đông viện (1)
Chương 35: Thăm dò đông viện (2)
Chương 36: Thăm dò đông viện (3)
Chương 37: Giày khiêu vũ màu đỏ (1)
Chương 38: Giày khiêu vũ màu đỏ (2)
Chương 39: Giày khiêu vũ màu đỏ (3)
Chương 40: Nơi chưa từng thăm dò (1)
Chương 41: Nơi chưa từng thăm dò (2)
Chương 42: Nguồn gốc quỷ dị (1)
Chương 43: Nguồn gốc quỷ dị (2)
Chương 44: Nguồn gốc quỷ dị (3)
Chương 45: Vượt qua nhiệm vụ thí luyện cấp S (1)
Chương 46: Vượt qua nhiệm vụ thí luyện cấp S (2)
Chương 47: Trò chuyện (1)
Chương 48: Trò chuyện (2)
Chương 49: Trò chuyện (3)
Chương 50: Lấy đức phục người (1)
Chương 51: Lấy đức phục người (2)

Chương 52: Khác nhau (1)
Chương 53: Khác nhau (2)
Chương 54: Khác nhau (3)
Chương 55: Hội nghị thần dạ du (1)
Chương 56: Hội nghị thần dạ du (2)
Chương 57: Hội nghị thần dạ du (3)
Chương 58: Vụ án giết người (1)
Chương 59: Vụ án giết người (2)
Chương 60: Hung thủ (1)
Chương 61: Hung thủ (2)
Chương 62: Tay trói gà không chặt (1)
Chương 63: Tay trói gà không chặt (2)
Chương 64: Tay trói gà không chặt (3)
Chương 65: Chạy trốn (1)
Chương 66: Chạy trốn (2)
Chương 67: Nhân sinh bách thái (1)
Chương 68: Nhân sinh bách thái (2)
Chương 69: Nhân sinh bách thái (3)
Chương 70: Chị họ (1)
Chương 71: Chị họ (2)
Chương 72: Trận chiến đầu (1)
Chương 73: Trận chiến đầu (2)
Chương 74: Trận chiến đầu (3)
Chương 75: Chém giết (1)
Chương 76: Chém giết (2)
Chương 77: Chém giết (3)
Chương 78: Che giấu (1)
Chương 79: Che giấu (2)

Chương 80: Che giấu (3)
Chương 81: Sự kiện lớn (1)
Chương 82: Sự kiện lớn (2)
Chương 83: Sự kiện lớn (3)
Chương 84: Chén Thánh Sa Ngã (1)
Chương 85: Chén Thánh Sa Ngã (2)
Chương 86: Chén Thánh Sa Ngã (3)
Chương 87: “Vị khách” ngoài dự liệu (1)
Chương 88: “Vị khách” ngoài dự liệu (2)
Chương 89: Anh linh (1)
Chương 90: Anh linh (2)
Chương 91: Gặp mặt trò chuyện (1)
Chương 92: Gặp mặt trò chuyện (2)
Chương 93: Truyền nhân Ma Quân (1)
Chương 94: Truyền nhân Ma Quân (2)
Chương 95: Truyền nhân Ma Quân (3)
Chương 96: Điều tra (1)
Chương 97: Điều tra (2)
Chương 98: Hắn (1)
Chương 99: Hắn (2)
Chương 100: Hắn (3)
Chương 101: Vu cổ sư (1)
Chương 102: Vu cổ sư (2)
Chương 103: Vu cổ sư (3)
Chương 104: Gắp lửa bỏ tay người (1)
Chương 105: Gắp lửa bỏ tay người (2)
Chương 106: Gắp lửa bỏ tay người (3)
Chương 107: Tam Đạo sơn nương nương (1)

Chương 108: Tam Đạo sơn nương nương (2)
Chương 109: Biến cố cùng bệnh cũ (1)
Chương 110: Biến cố cùng bệnh cũ (2)
Chương 111: Phạm vi mở rộng (1)
Chương 112: Phạm vi mở rộng (2)
Chương 113: Phạm vi mở rộng (3)
Chương 114: Manh mối của anh Binh (1)
Chương 115: Manh mối của anh Binh (2)
Chương 116: Linh cảnh mở ra lần thứ hai (1)
Chương 117: Linh cảnh mở ra lần thứ hai (2)
Chương 118: Linh cảnh mở ra lần thứ hai (3)
Chương 119: Công viên trò chơi Kim Thủy (1)
Chương 120: Công viên trò chơi Kim Thủy (2)
Chương 121: Độ khó cấp S (1)
Chương 122: Độ khó cấp S (2)
Chương 123: Độ khó cấp S (3)
Chương 124: Tuyệt cảnh? (1)
Chương 125: Tuyệt cảnh? (2)
Chương 126: Quyền lực của đội trưởng
Chương 127: Bãi đỗ xe ngầm (1)
Chương 128: Bãi đỗ xe ngầm (2)
Chương 129: Mọi người đều phải chết (1)
Chương 130: Mọi người đều phải chết (2)
Chương 131: Mọi người đều phải chết (3)
Chương 132: Phương pháp phá cục (1)
Chương 133: Phương pháp phá cục (2)
Chương 134: Rốt cuộc đã chết (1)
Chương 135: Rốt cuộc đã chết (2)

Chương 136: Rốt cuộc đã chết (3)
Chương 137: Minh hôn (1)
Chương 138: Minh hôn (2)
Chương 139: Minh hôn (3)
Chương 140: Hôn thiếp (1)
Chương 141: Hôn thiếp (2)
Chương 142: Sính lễ (1)
Chương 143: Sính lễ (2)
Chương 144: Sính lễ (3)
Chương 145: Sính lễ (4)
Chương 146: Cô dâu ma (1)
Chương 147: Cô dâu ma (2)
Chương 148: Cô dâu ma (3)
Chương 149: Thám tử suy luận quán (1)
Chương 150: Thám tử suy luận quán (2)
Chương 151: Thám tử suy luận quán (3)
Chương 152: Thám tử suy luận quán (4)
Chương 153: Thám tử suy luận quán (5)
Chương 154: Thám tử suy luận quán (6)
Chương 155: Thám tử suy luận quán (7)
Chương 156: Trở về (1)
Chương 157: Trở về (2)
Chương 158: Báo cáo (1)
Chương 159: Báo cáo (2)
Chương 160: Báo cáo (3)
Chương 161: Nói chuyện đến từ quá khứ (1)
Chương 162: Nói chuyện đến từ quá khứ (2)
Chương 163: Nói chuyện đến từ quá khứ (3)

Chương 164: Tin tức sau màn rắc rối phức tạp (1)
Chương 165: Tin tức sau màn rắc rối phức tạp (2)
Chương 166: Tin tức sau màn rắc rối phức tạp (3)
Chương 167: Thiên kim của Tạ gia (1)
Chương 168: Thiên kim của Tạ gia (2)
Chương 169: Thiên kim của Tạ gia (3)
Chương 170: Linh cảnh thế gia (1)
Chương 171: Linh cảnh thế gia (2)
Chương 172: Hướng tới mục tiêu (1)
Chương 173: Hướng tới mục tiêu (2)
Chương 174: Hướng tới mục tiêu (3)
Chương 175: Cứu rỗi (1)
Chương 176: Cứu rỗi (2)
Chương 177: Tư liệu của Vô Ngân đại sư (1)
Chương 178: Tư liệu của Vô Ngân đại sư (2)
Chương 179: Xung đột (1)
Chương 180: Xung đột (2)
Chương 181: Cha con Hạ Hầu (1)
Chương 182: Cha con Hạ Hầu (2)
Chương 183: Cha con Hạ Hầu (3)
Chương 184: Không có lần sau (1)
Chương 185: Không có lần sau (2)
Chương 186: Mưu tính (1)
Chương 187: Mưu tính (2)
Chương 188: Mưu tính (3)
Chương 189: Vây bắt (1)
Chương 190: Vây bắt (2)
Chương 191: Điệu hổ ly sơn (1)

Chương 192: Điệu hổ ly sơn (2)
Chương 193: Giết địch (1)
Chương 194: Giết địch (2)
Chương 195: Giết địch (3)
Chương 196: Sát chiêu (1)
Chương 197: Sát chiêu (2)
Chương 198: Sát chiêu (3)
Chương 199: Chung kết (1)
Chương 200: Chung kết (2)
Chương 201: Chung kết (3)
Chương 202: Thu hoạch (1)
Chương 203: Thu hoạch (2)
Chương 204: Thu hoạch (3)
Chương 205: Thân phận bại lộ (1)
Chương 206: Thân phận bại lộ (2)
Chương 207: Ma Quân nhắn lại (1)
Chương 208: Ma Quân nhắn lại (2)
Chương 209: Ma Quân nhắn lại (3)
Chương 210: Đau lòng ca ca (1)
Chương 211: Đau lòng ca ca (2)
Chương 212: Bắt cóc (1)
Chương 213: Bắt cóc (2)
Chương 214: Lẻn vào (1)
Chương 215: Lẻn vào (2)
Chương 216: Lẻn vào (3)
Chương 217: Giữ trò chuyện (1)
Chương 218: Giữ trò chuyện (2)
Chương 219: Giữ trò chuyện (3)

Chương 220: Tự thú (1)
Chương 221: Tự thú (2)
Chương 222: Đều hiển thần thông (1)
Chương 223: Đều hiển thần thông (2)
Chương 224: Đều hiển thần thông (3)
Chương 225: Đều hiển thần thông (4)
Chương 226: Đều hiển thần thông (5)
Chương 227: Chỉ Sát cung liên lạc (1)
Chương 228: Chỉ Sát cung liên lạc (2)
Chương 229: Chỉ Sát cung liên lạc (2)
Chương 230: Chỉ Sát cung liên lạc (3)
Chương 231: Gặp mặt đàm phán (1)
Chương 232: Gặp mặt đàm phán (2)
Chương 233: Gặp mặt đàm phán (3)
Chương 234: Tạm có một cái kết (1)
Chương 235: Tạm có một cái kết (2)
Chương 236: Tạm có một cái kết (3)
Chương 237: Chợ đen (1)
Chương 238: Chợ đen (2)
Chương 239: Chợ đen (3)
Chương 240: Điều chỉnh kế hoạch (1)
Chương 241: Điều chỉnh kế hoạch (2)
Chương 242: Điều chỉnh kế hoạch (3)
Chương 243: Mục tiêu của Hoa Hồng Đêm Tối (1)
Chương 244: Mục tiêu của Hoa Hồng Đêm Tối (2)
Chương 245: Mục tiêu của Hoa Hồng Đêm Tối (3)
Chương 246: Diệt khẩu (1)
Chương 247: Diệt khẩu (2)

Chương 248: Diệt khẩu (3)
Chương 249: Diệt khẩu (4)
Chương 250: Tiền căn hậu quả (1)
Chương 251: Tiền căn hậu quả (2)
Chương 252: Tiền căn hậu quả (3)
Chương 253: Quỷ gửi thư (1)
Chương 254: Quỷ gửi thư (2)
Chương 255: Quỷ gửi thư (3)
Chương 256: Cô gái áo trắng giết người (1)
Chương 257: Cô gái áo trắng giết người (2)
Chương 258: Hung thủ (1)
Chương 259: Hung thủ (2)
Chương 260: Hung thủ (3)
Chương 261: Tới cửa (1)
Chương 262: Tới cửa (2)
Chương 263: Tới cửa (3)
Chương 264: Nguyên Thủy Thiên Tôn chết ngoài ý muốn (1)
Chương 265: Nguyên Thủy Thiên Tôn chết ngoài ý muốn (2)
Chương 266: Liên hệ nghề nghiệp tà ác (1)
Chương 267: Liên hệ nghề nghiệp tà ác (2)
Chương 268: Liên hệ nghề nghiệp tà ác (3)
Chương 269: Nháy mắt giết địch (1)
Chương 270: Nháy mắt giết địch (2)
Chương 271: Binh dong (1)
Chương 272: Binh dong (2)
Chương 273: Binh dong (3)
Chương 274: Giao dịch (1)
Chương 275: Giao dịch (2)

Chương 276: Giao dịch (3)
Chương 277: Tiểu học Đệ Tam Tùng Hải (1)
Chương 278: Tiểu học Đệ Tam Tùng Hải (2)
Chương 279: Bản năng tầm bảo (1)
Chương 280: Bản năng tầm bảo (2)
Chương 281: Bản năng tầm bảo (3)
Chương 282: Mắt to trừng mắt nhỏ (1)
Chương 283: Mắt to trừng mắt nhỏ (2)
Chương 284: Mắt to trừng mắt nhỏ (3)
Chương 285: Tuyệt cảnh (1)
Chương 286: Tuyệt cảnh (2)
Chương 287: Hành động thất bại (1)
Chương 288: Hành động thất bại (2)
Chương 289: Hành động thất bại (3)
Chương 290: Audio đêm khuya (1)
Chương 291: Audio đêm khuya (2)
Chương 292: Audio đêm khuya (3)
Chương 293: Đạo cụ xỏ lá (1)
Chương 294: Đạo cụ xỏ lá (2)
Chương 295: Đạo cụ xỏ lá (3)
Chương 296: Đạo cụ xỏ lá (4)
Chương 297: Lựa chọn đạo cụ (1)
Chương 298: Lựa chọn đạo cụ (2)
Chương 299: Lựa chọn đạo cụ (3)
Chương 300: Lý Hiển Tông (1)
Chương 301: Lý Hiển Tông (2)
Chương 302: Lý Hiển Tông (3)
Chương 303: Mưu đồ bí mật (1)

Chương 304: Mưu đồ bí mật (2)
Chương 305: Mưu đồ bí mật (3)
Chương 306: Nguy cơ (1)
Chương 307: Nguy cơ (2)
Chương 308: Nguy cơ (3)
Chương 309: Khủng bố tập kích (1)
Chương 310: Khủng bố tập kích (2)
Chương 311: Bộ dáng mê người (1)
Chương 312: Bộ dáng mê người (2)
Chương 313: Bộ dáng mê người (3)
Chương 314: Giải cứu con tin (1)
Chương 315: Giải cứu con tin (2)
Chương 316: Giải cứu con tin (3)
Chương 317: Rốt cuộc tìm được mày rồi (1)
Chương 318: Rốt cuộc tìm được mày rồi (2)
Chương 319: Rốt cuộc tìm được mày rồi (3)
Chương 320: Rốt cuộc tìm được mày rồi (4)
Chương 321: Rốt cuộc tìm được mày rồi (5)
Chương 322: Đến tiếp sau (1)
Chương 323: Đến tiếp sau (2)
Chương 324: Đến tiếp sau (3)
Chương 325: Đến tiếp sau (4)
Chương 326: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (1)
Chương 327: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (2)
Chương 328: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (3)
Chương 329: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (4)
Chương 330: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (5)
Chương 331: Thăm dò cung chủ (1)

Chương 332: Thăm dò cung chủ (2)
Chương 333: Thăm dò cung chủ (3)
Chương 334: Lớp võ thuật chiến đấu (1)
Chương 335: Lớp võ thuật chiến đấu (2)
Chương 336: Lớp võ thuật chiến đấu (3)
Chương 337: Mất tích (1)
Chương 338: Mất tích (2)
Chương 339: Mất tích (3)
Chương 340: Linh cảnh mở ra (1)
Chương 341: Linh cảnh mở ra (2)
Chương 342: Đội trưởng (1)
Chương 343: Đội trưởng (2)
Chương 344: Đội trưởng (3)
Chương 345: Đội trưởng (4)
Chương 346: Đội trưởng (5)
Chương 347: Vương bà (1)
Chương 348: Vương bà (2)
Chương 349: Vương bà (3)
Chương 350: Mèo (1)
Chương 351: Mèo (2)
Chương 352: Nguy cơ đoàn diệt (1)
Chương 353: Nguy cơ đoàn diệt (2)
Chương 354: Nguy cơ đoàn diệt (3)
Chương 355: Nguy cơ đoàn diệt (4)
Chương 356: Quan Nhã của ngươi nhỏ thực không tệ (1)
Chương 357: Quan Nhã của ngươi nhỏ thực không tệ (2)
Chương 358: Quan Nhã của ngươi nhỏ thực không tệ (3)
Chương 359: Cơ chế kích hoạt quả phụ (1)

Chương 360: Cơ chế kích hoạt quả phụ (2)
Chương 361: Sắc đẹp (1)
Chương 362: Sắc đẹp (2)
Chương 363: Sắc đẹp (3)
Chương 364: Cổ trấn che dấu kịch tình (1)
Chương 365: Cổ trấn che dấu kịch tình (2)
Chương 366: Cổ trấn che dấu kịch tình (3)
Chương 367: Cổ trấn che dấu kịch tình (4)
Chương 368: Cổ trấn che dấu kịch tình (5)
Chương 369: Cổ trấn che dấu kịch tình (6)
Chương 370: Đại quyết chiến (1)
Chương 371: Đại quyết chiến (2)
Chương 372: Đại quyết chiến (3)
Chương 373: Đại quyết chiến (4)
Chương 374: Đấu trí so dũng khí (1)
Chương 375: Đấu trí so dũng khí (2)
Chương 376: Đấu trí so dũng khí (3)
Chương 377: BOSS to (1)
Chương 378: BOSS to (2)
Chương 379: Đánh giết Boss (1)
Chương 380: Đánh giết Boss (2)
Chương 381: Đánh giết Boss (3)
Chương 382: Thắng bại (1)
Chương 383: Thắng bại (2)
Chương 384: Thắng bại (3)
Chương 385: Thắng bại (4)
Chương 386: Thắng bại (5)
Chương 387: Thắng bại (6)

Chương 388: Chung kết (1)
Chương 389: Chung kết (2)
Chương 390: Chung kết (3)
Chương 391: Chung kết (4)
Chương 392: Chung kết (5)
Chương 393: Kết toán cùng trở về (1)
Chương 394: Kết toán cùng trở về (2)
Chương 395: Kết toán cùng trở về (3)
Chương 396: Kết toán cùng trở về (4)
Chương 397: Hiển thánh trước mặt người ta (1)
Chương 398: Hiển thánh trước mặt người ta (2)
Chương 399: Hiển thánh trước mặt người ta (3)
Chương 400: Hiển thánh trước mặt người ta (4)
Chương 401: Giáp Tử* tu đạo lục (1)
Chương 402: Giáp Tử tu đạo lục (2)
Chương 403: Giáp Tử tu đạo lục (3)
Chương 404: Suy đoán về linh cảnh (1)
Chương 405: Suy đoán về linh cảnh (2)
Chương 406: Suy đoán về linh cảnh (3)
Chương 407: Suy đoán về linh cảnh (4)
Chương 408: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (1)
Chương 409: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (2)
Chương 410: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (3)
Chương 411: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (4)
Chương 412: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (5)
Chương 413: Tra hỏi chỉ thẳng linh hồn (1)
Chương 414: Tra hỏi chỉ thẳng linh hồn (2)
Chương 415: Hổ Phù (1)

Chương 416: Hổ Phù (2)
Chương 417: Hổ Phù (3)
Chương 418: Cung chủ quay về (1)
Chương 419: Cung chủ quay về (2)
Chương 420: Cung chủ quay về (3)
Chương 421: Cung chủ quay về (4)
Chương 422: Nguyên Thủy Thiên Tôn nguy rồi (1)
Chương 423: Nguyên Thủy Thiên Tôn nguy rồi (2)
Chương 424: Nguyên Thủy Thiên Tôn nguy rồi (3)
Chương 425: Nguyên Thủy Thiên Tôn nguy rồi (4)
Chương 426: Đứng ngồi không yên (1)
Chương 427: Đứng ngồi không yên (2)
Chương 428: Đứng ngồi không yên (3)
Chương 429: Ma Nhãn thiên vương trừng ác dương thiện (1)
Chương 430: Ma Nhãn thiên vương trừng ác dương thiện (2)
Chương 431: Ma Nhãn thiên vương trừng ác dương thiện (3)
Chương 432: Ma Nhãn thiên vương trừng ác dương thiện (4)
Chương 433: Huyết án cùng xin giúp đỡ (1)
Chương 434: Huyết án cùng xin giúp đỡ (2)
Chương 435: Huyết án cùng xin giúp đỡ (3)
Chương 436: Cứu người là “Trạch Thái” (1)
Chương 437: Cứu người là “Trạch Thái” (2)
Chương 438: Cứu người là “Trạch Thái”
Chương 439: Kinh sợ (1)
Chương 440: Kinh sợ (2)
Chương 441: Kinh sợ (3)
Chương 442: Thăm dò Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)
Chương 443: Thăm dò Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)

Chương 444: Thăm dò Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)
Chương 445: Mẹ gọi tới (1)
Chương 446: Mẹ gọi tới (2)
Chương 447: Linh hồn thương tổn (1)
Chương 448: Linh hồn thương tổn (2)
Chương 449: Linh hồn thương tổn (3)
Chương 450: Linh hồn thương tổn (4)
Chương 451: Giết người tru tâm (1)
Chương 452: Giết người tru tâm (2)
Chương 453: Giết người tru tâm (3)
Chương 454: Ta là nghề nghiệp hợp pháp (1)
Chương 455: Ta là nghề nghiệp hợp pháp (2)
Chương 456: Ta là nghề nghiệp hợp pháp (3)
Chương 457: Tội ác tày trời (1)
Chương 458: Tội ác tày trời (2)
Chương 459: Tội ác tày trời (3)
Chương 460: Tội ác tày trời (4)
Chương 461: Tập kích (1)
Chương 462: Tập kích (2)
Chương 463: Tập kích (3)
Chương 464: Thần dạ du cường đại (1)
Chương 465: Thần dạ du cường đại (2)
Chương 466: Thần dạ du cường đại (3)
Chương 467: Thần dạ du cường đại (4)
Chương 468: Thần dạ du cường đại (5)
Chương 469: Cứu viện (1)
Chương 470: Cứu viện (2)
Chương 471: Cứu viện (3)

Chương 472: Cứu viện (4)
Chương 473: Dẫn đường dư luận (1)
Chương 474: Dẫn đường dư luận (2)
Chương 475: Dẫn đường dư luận (3)
Chương 476: Dẫn đường dư luận (4)
Chương 47: Kết toán điểm đạo đức (1)
Chương 478: Kết toán điểm đạo đức (2)
Chương 479: Kết toán điểm đạo đức (3)
Chương 480: Nguyên Thủy ta thành gián điệp rồi (1)
Chương 481: Nguyên Thủy ta thành gián điệp rồi (2)
Chương 482: Nguyên Thủy ta thành gián điệp rồi (3)
Chương 483: Đốt (1)
Chương 484: Đốt (2)
Chương 485: Đốt (3)
Chương 486: Ngẫu nhiên gặp (1)
Chương 487: Ngẫu nhiên gặp (2)
Chương 488: Ngẫu nhiên gặp (3)
Chương 489: Ngẫu nhiên gặp (4)
Chương 490: Mạo hiểm (1)
Chương 491: Mạo hiểm (2)
Chương 492: Mạo hiểm (3)
Chương 493: Giao dịch (1)
Chương 494: Giao dịch (2)
Chương 495: Giao dịch (3)
Chương 496: Lời tiên đoán của hoàng kim la bàn (1)
Chương 497: Lời tiên đoán của hoàng kim la bàn (2)
Chương 498: Lời tiên đoán của hoàng kim la bàn (3)
Chương 499: Lời tiên đoán của hoàng kim la bàn (4)

Chương 500: Ma Quân âm tần nhìn chăm chú Ma Nhãn (1)
Chương 501: Ma Quân âm tần nhìn chăm chú Ma Nhãn (2)
Chương 502: Ma Quân âm tần nhìn chăm chú Ma Nhãn (3)
Chương 503: Nguy cơ tiến đến (1)
Chương 504: Nguy cơ tiến đến (2)
Chương 505: Nguy cơ tiến đến (3)
Chương 506: Nguy cơ tiến đến (4)
Chương 507: Khổ nhục kế (1)
Chương 508: Khổ nhục kế (2)
Chương 509: Khổ nhục kế (3)
Chương 510: Gậy ông đập lưng ông (1)
Chương 511: Gậy ông đập lưng ông (2)
Chương 512: Gậy ông đập lưng ông (3)
Chương 513: Gậy ông đập lưng ông (4)
Chương 514: Tin báo thắng lợi (1)
Chương 515: Tin báo thắng lợi (2)
Chương 516: Tin báo thắng lợi (3)
Chương 517: Anh họ buồn rầu thăng chức (1)
Chương 518: Anh họ buồn rầu thăng chức (2)
Chương 519: Anh họ buồn rầu thăng chức (3)
Chương 520: Anh họ buồn rầu thăng chức (4)
Chương 521: Hóng hớt (1)
Chương 522: Hóng hớt (2)
Chương 523: Giày Hậu Thổ (1)
Chương 524: Giày Hậu Thổ (2)
Chương 525: Giày Hậu Thổ (3)
Chương 526: Giày Hậu Thổ (4)
Chương 527: Danh sách top 20 ra lò (1)

Chương 528: Danh sách top 20 ra lò (2)
Chương 529: Danh sách top 20 ra lò (3)
Chương 530: Nhặt xác (1)
Chương 531: Nhặt xác (2)
Chương 532: Nhặt xác (3)
Chương 533: Nhặt xác (4)
Chương 534: âm Thi cường đại (1)
Chương 535: âm Thi cường đại (2)
Chương 536: âm Thi cường đại (3)
Chương 537: Ai là Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)
Chương 538: Ai là Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)
Chương 539: Ai là Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)
Chương 540: Ai là Nguyên Thủy Thiên Tôn (4)
Chương 541: Vào sân (1)
Chương 542: Vào sân (2)
Chương 543: Vào sân (3)
Chương 544: Vào sân (4)
Chương 545: Quyết đấu đặc sắc (1)
Chương 546: Quyết đấu đặc sắc (2)
Chương 547: Quyết đấu đặc sắc (3)
Chương 548: Quyết đấu đặc sắc (4)
Chương 549: Quyết đấu đặc sắc (5)
Chương 550: Phân tích chiến thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)
Chương 551: Phân tích chiến thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)
Chương 552: Phân tích chiến thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)
Chương 553: Căm hận (1)

Chương 554: Căm hận (2)
Chương 555: Căm hận (3)
Chương 556: Thổ Địa Công (1)
Chương 557: Thổ Địa Công (2)
Chương 558: Thổ Địa Công (3)
Chương 559: Thổ Địa Công (4)
Chương 560: Top 16 đối chiến (1)
Chương 561: Top 16 đối chiến (2)
Chương 562: Top 16 đối chiến (3)
Chương 563: Top 16 đối chiến (4)
Chương 564: Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng (1)
Chương 565: Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng (2)
Chương 566: Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng (3)
Chương 567: Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng (4)
Chương 568: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (1)
Chương 569: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (2)
Chương 570: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (3)
Chương 571: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (4)
Chương 572: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (5)
Chương 573: Đạo sư cuộc đời (1)
Chương 574: Đạo sư cuộc đời (2)
Chương 575: Đạo sư cuộc đời (3)
Chương 576: Đạo sư cuộc đời (4)
Chương 577: Gặp Ma Nhãn (1)
Chương 578: Gặp Ma Nhãn (2)
Chương 579: Cái tên không ngờ tới (1)
Chương 580: Cái tên không ngờ tới (2)
Chương 581: Cái tên không ngờ tới (3)

Chương 582: Cha là Linh Cảnh Hành Giả (1)
Chương 583: Cha là Linh Cảnh Hành Giả (2)
Chương 584: Cha là Linh Cảnh Hành Giả (3)
Chương 585: Cha là Linh Cảnh Hành Giả (4)
Chương 586: Phó bản cấp S (1)
Chương 587: Phó bản cấp S (2)
Chương 588: Phó bản cấp S (3)
Chương 589: Phó bản cấp S (4)
Chương 590: Thử bạo chủng (1)
Chương 591: Thử bạo chủng (2)
Chương 592: Thử bạo chủng (3)
Chương 593: Trận đấu bắt đầu — bỏ phiếu (1)
Chương 594: Trận đấu bắt đầu — bỏ phiếu (2)
Chương 595: Trận đấu bắt đầu — bỏ phiếu (3)
Chương 596: Khâu thứ nhất (1)
Chương 597: Khâu thứ nhất (2)
Chương 598: Khâu thứ nhất (3)
Chương 599: Khâu thứ nhất (4)
Chương 600: Khâu thứ nhất (5)
Chương 601: Bị thẩm vấn công đường (1)
Chương 602: Bị thẩm vấn công đường (2)
Chương 603: Bị thẩm vấn công đường (3)
Chương 604: Bị thẩm vấn công đường (4)
Chương 605: Tốc độ CPU vận chuyển (1)
Chương 606: Tốc độ CPU vận chuyển (2)
Chương 607: Tốc độ CPU vận chuyển (3)
Chương 608: Tốc độ CPU vận chuyển (4)
Chương 609: Quy tắc tố cáo (1)

Chương 610: Quy tắc tố cáo (2)
Chương 611: Quy tắc tố cáo (3)
Chương 612: Bao vây Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)
Chương 613: Bao vây Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)
Chương 614: Bao vây Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)
Chương 615: Chiến đấu thiếu đạo đức (1)
Chương 616: Chiến đấu thiếu đạo đức (2)
Chương 617: Chiến đấu thiếu đạo đức (3)
Chương 618: Chiến đấu thiếu đạo đức (4)
Chương 619: Phát triển gián điệp (1)
Chương 620: Phát triển gián điệp (2)
Chương 621: Phát triển gián điệp (3)
Chương 622: Nguyên bộ chiến giáp xuất thế (1)
Chương 623: Nguyên bộ chiến giáp xuất thế (2)
Chương 624: Nguyên bộ chiến giáp xuất thế (3)
Chương 625: Nguyên bộ chiến giáp xuất thế (4)
Chương 626: Tám tuyển thủ này hết thảy khai trừ (1)
Chương 627: Tám tuyển thủ này hết thảy khai trừ (2)
Chương 628: Tám tuyển thủ này hết thảy khai trừ (3)
Chương 629: Tám tuyển thủ này hết thảy khai trừ (4)
Chương 630: Tuyển thủ thứ hai đào thải (1)
Chương 631: Tuyển thủ thứ hai đào thải (2)
Chương 632: Tuyển thủ thứ hai đào thải (3)
Chương 633: Tuyển thủ thứ hai đào thải (4)
Chương 634: Lật ngược thế cờ (1)
Chương 635: Lật ngược thế cờ (2)
Chương 636: Lật ngược thế cờ (3)
Chương 637: Lật ngược thế cờ (4)

Chương 638: Lật ngược thế cờ (5)
Chương 639: Lật ngược thế cờ (6)
Chương 640: Rác rưởi cùng xử phạt (1)
Chương 641: Rác rưởi cùng xử phạt (2)
Chương 642: Rác rưởi cùng xử phạt (3)
Chương 643: Rác rưởi cùng xử phạt (4)
Chương 644: Trận chiến cuối cùng (1)
Chương 645: Trận chiến cuối cùng (2)
Chương 646: Trận chiến cuối cùng (3)
Chương 647: Trận chiến cuối cùng (4)
Chương 648: Trận chiến cuối cùng (5)
Chương 649: Trận chiến cuối cùng (6)
Chương 650: Xong rồi (1)
Chương 651: Xong rồi (2)
Chương 652: Xong rồi (3)
Chương 653: Xong rồi (4)
Chương 654: Xong rồi (5)
Chương 655: Hóa quỷ (1)
Chương 656: Hóa quỷ (2)
Chương 657: Hóa quỷ (3)
Chương 658: Hóa quỷ (4)
Chương 659: Hóa quỷ (5)
Chương 660: Hóa quỷ (6)
Chương 661: Quán quân (1)
Chương 662: Quán quân (2)
Chương 663: Quán quân (3)
Chương 664: Quán quân (4)
Chương 665: Quán quân (5)

Chương 666: Bảng treo thưởng cập nhật (1)
Chương 667: Bảng treo thưởng cập nhật (2)
Chương 668: Quái vật (1)
Chương 669: Quái vật (2)
Chương 670: Quái vật (3)
Chương 671: Quái vật (4)
Chương 672: Kết toán phần thưởng — giày Hậu Thổ (1)
Chương 673: Kết toán phần thưởng — giày Hậu Thổ (2)
Chương 674: Kết toán phần thưởng — giày Hậu Thổ (3)
Chương 675: Kỹ gần như đạo (1)
Chương 676: Kỹ gần như đạo (2)
Chương 677: Kỹ gần như đạo (3)
Chương 678: Kỹ gần như đạo (4)
Chương 679: Kỹ gần như đạo (5)
Chương 680: Tước phúc (1)
Chương 681: Tước phúc (2)
Chương 682: Xui xẻo (1)
Chương 683: Xui xẻo (2)
Chương 684: Xui xẻo (3)
Chương 685: Xui xẻo (4)
Chương 686: Trai bao (1)
Chương 687: Trai bao (2)
Chương 688: Trai bao (3)
Chương 689: Không biết xấu hổ (1)
Chương 690: Không biết xấu hổ (2)
Chương 691: Không biết xấu hổ (3)
Chương 692: Không biết xấu hổ (4)
Chương 693: Nhiệm vụ linh cảnh (1)

Chương 694: Nhiệm vụ linh cảnh (2)
Chương 695: Nhiệm vụ linh cảnh (3)
Chương 696: Nhiệm vụ linh cảnh (4)
Chương 697: Thôn Thất Ngữ (1)
Chương 698: Thôn Thất Ngữ (2)
Chương 699: Thôn Thất Ngữ (3)
Chương 700: Vương Tiểu Nhị (1)
Chương 701: Vương Tiểu Nhị (2)
Chương 702: Vương Tiểu Nhị (3)
Chương 703: Đầu lưỡi (1)
Chương 704: Đầu lưỡi (2)
Chương 705: Đầu lưỡi (3)
Chương 706: Biến hóa bất ngờ (1)
Chương 707: Biến hóa bất ngờ (2)
Chương 708: Biến hóa bất ngờ (3)
Chương 709: Biến hóa bất ngờ (4)
Chương 710: Chạy (1)
Chương 711: Chạy (2)
Chương 712: Người giấy (1)
Chương 713: Người giấy (2)
Chương 714: Người giấy (3)
Chương 75: Tìm được đường sống trong chỗ chết cùng thể hồ quán đỉnh (1)
Chương 716: Tìm được đường sống trong chỗ chết cùng thể hồ quán đỉnh (2)
Chương 717: Tìm được đường sống trong chỗ chết cùng thể hồ quán đỉnh (3)
Chương 18: Tìm được đường sống trong chỗ chết cùng thể hồ quán đỉnh (4)

Chương 19: Đại khủng bố (1)
Chương 720: Đại khủng bố (2)
Chương 721: Đại khủng bố (3)
Chương 22: Mộ cổ thật sự (1)
Chương 723: Mộ cổ thật sự (2)
Chương 724: Mộ cổ thật sự (3)
Chương 725: Nhiệm vụ ẩn (1)
Chương 726: Nhiệm vụ ẩn (2)
Chương 727: Nhiệm vụ ẩn (3)
Chương 728: Nhiệm vụ ẩn (4)
Chương 729: Kết toán phần thưởng (1)
Chương 730: Kết toán phần thưởng (2)
Chương 731: Kết toán phần thưởng (3)
Chương 732: Vượt phó bản thôn Thất Ngữ (1)
Chương 733: Vượt phó bản thôn Thất Ngữ (2)
Chương 734: Vượt phó bản thôn Thất Ngữ (3)
Chương 735: Vượt phó bản thôn Thất Ngữ (4)
Chương 736: Sóng gió phương án vượt phó bản (1)
Chương 737: Sóng gió phương án vượt phó bản (2)
Chương 738: Sóng gió phương án vượt phó bản (3)
Chương 739: Chỉ tiêu cứng (1)
Chương 740: Chỉ tiêu cứng (2)
Chương 741: Chỉ tiêu cứng (3)
Chương 742: Chỉ tiêu cứng (4)
Chương 743: Chỉ tiêu cứng (5)
Chương 744: Trở về linh cảnh (1)
Chương 745: Trở về linh cảnh (2)
Chương 46: Trở về linh cảnh (3)

Chương 747: Kết quả so sánh mặt người (1)
Chương 748: Kết quả so sánh mặt người (2)
Chương 749: Kết quả so sánh mặt người (3)
Chương 750: Kết quả so sánh mặt người (4)
Chương 751: Hội nghị online (1)
Chương 752: Hội nghị online (2)
Chương 753: Hội nghị online (3)
Chương 754: Cơ chế phó bản giết chóc (1)
Chương 755: Cơ chế phó bản giết chóc (2)
Chương 756: Cơ chế phó bản giết chóc (3)
Chương 757: âm Thi mới (1)
Chương 758: âm Thi mới (2)
Chương 759: âm Thi mới (3)
Chương 760: âm Thi mới (4)
Chương 761: Phong hội nghề tự do (1)
Chương 762: Phong hội nghề tự do (2)
Chương 763: Phong hội nghề tự do (3)
Chương 764: Phong hội nghề tự do (4)
Chương 765: Phó bản giết chóc mở ra (1)
Chương 766: Phó bản giết chóc mở ra (2)
Chương 767: Phó bản giết chóc mở ra (3)
Chương 768: Phó bản giết chóc mở ra (4)
Chương 769: Nữ nguyên soái (1)
Chương 770: Nữ nguyên soái (2)
Chương 950: Phó Thanh Dương trở về (2)
Chương 772: Người bị lạc ở trong núi (1)
Chương 773: Người bị lạc ở trong núi (2)
Chương 774: Hạng mục chú ý khác nhau (1)

Chương 775: Hạng mục chú ý khác nhau (2)
Chương 776: Hạng mục chú ý khác nhau (3)
Chương 777: Hạng mục chú ý khác nhau (4)
Chương 778: Bảng điểm thay đổi (1)
Chương 779: Bảng điểm thay đổi (2)
Chương 780: Bảng điểm thay đổi (3)
Chương 781: Bảng điểm thay đổi (4)
Chương 782: Khúc nhạc dạo (1)
Chương 783: Khúc nhạc dạo (2)
Chương 784: Khúc nhạc dạo (3)
Chương 785: Khúc nhạc dạo (4)
Chương 786: Thời hạn đã đến, tai nạn buông xuống (1)
Chương 787: Thời hạn đã đến, tai nạn buông xuống (2)
Chương 788: Thời hạn đã đến, tai nạn buông xuống (3)
Chương 789: Thời hạn đã đến, tai nạn buông xuống (4)
Chương 790: Tập kết hành giả, phương án đánh boss (1)
Chương 791: Tập kết hành giả, phương án đánh boss (2)
Chương 792: Tập kết hành giả, phương án đánh boss (3)
Chương 793: Tập kết hành giả, phương án đánh boss (4)
Chương 794: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (1)
Chương 795: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (2)
Chương 796: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (3)
Chương 77: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (4)
Chương 798: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (5)

Chương 799: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (6)

Chương 800: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (7)

Chương 801: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (8)

Chương 802: Lựa chọn trận doanh (1)

Chương 803: Lựa chọn trận doanh (2)

Chương 804: Lựa chọn trận doanh (3)

Chương 805: Lựa chọn trận doanh (4)

Chương 806: Lựa chọn trận doanh (5)

Chương 807: Lựa chọn trận doanh (6)

Chương 808: Nguy cơ — mê cung rừng rậm (1)

Chương 809: Nguy cơ — mê cung rừng rậm (2)

Chương 810: Nguy cơ — mê cung rừng rậm (3)

Chương 811: Nguy cơ — mê cung rừng rậm (4)

Chương 812: Sương mù dày đặc (1)

Chương 813: Sương mù dày đặc (2)

Chương 814: Sương mù dày đặc (3)

Chương 815: Sương mù dày đặc (4)

Chương 816: Con đường tương tự (1)

Chương 817: Con đường tương tự (2)

Chương 818: Mai phục (1)

Chương 819: Mai phục (2)

Chương 820: Mai phục (3)

Chương 821: Mai phục (4)

Chương 822: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (1)

Chương 823: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (2)

Chương 824: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (3)

Chương 825: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (4)
Chương 826: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (5)
Chương 827: Chày Phục Ma (1)
Chương 828: Chày Phục Ma (2)
Chương 829: Chày Phục Ma (3)
Chương 830: Chỉ số thông minh đảm đương (1)
Chương 831: Chỉ số thông minh đảm đương (2)
Chương 832: Chỉ số thông minh đảm đương (3)
Chương 833: Chỉ số thông minh đảm đương (4)
Chương 834: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Xin lỗi, đồ đánh rơi nơi này (1)
Chương 835: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Xin lỗi, đồ đánh rơi nơi này (2)
Chương 836: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Xin lỗi, đồ đánh rơi nơi này (3)
Chương 837: Gặp chiêu giải chiêu (1)
Chương 838: Gặp chiêu giải chiêu (2)
Chương 839: Gặp chiêu giải chiêu (3)
Chương 840: Gặp chiêu giải chiêu (4)
Chương 841: Nửa sau trận (1)
Chương 842: Nửa sau trận (2)
Chương 843: Nửa sau trận (3)
Chương 844: Viện binh (1)
Chương 845: Viện binh (2)
Chương 846: Viện binh (3)
Chương 847: Người thành thật Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)
Chương 848: Người thành thật Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)
Chương 849: Người thành thật Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)
Chương 850: Bắt nạt người thành thật (1)

Chương 851: Bắt nạt người thành thật (2)
Chương 852: Bắt nạt người thành thật (3)
Chương 853: Thành Thất Lạc (1)
Chương 854: Thành Thất Lạc (2)
Chương 855: Thành Thất Lạc (3)
Chương 856: Nguy cơ trong sương mù dày đặc (1)
Chương 857: Nguy cơ trong sương mù dày đặc (2)
Chương 858: Nguy cơ trong sương mù dày đặc (3)
Chương 859: Nguy cơ trong sương mù dày đặc (4)
Chương 860: Xung phong nhận việc (1)
Chương 861: Xung phong nhận việc (2)
Chương 862: Xung phong nhận việc (3)
Chương 863: Kết minh (1)
Chương 864: Kết minh (2)
Chương 865: Kết minh (3)
Chương 866: Hợp sức đánh boss (1)
Chương 867: Hợp sức đánh boss (2)
Chương 868: Hợp sức đánh boss (3)
Chương 869: Phá ma (1)
Chương 870: Phá ma (2)
Chương 871: Phá ma (3)
Chương 872: Phá ma (4)
Chương 873: Phá ma (5)
Chương 874: Phá ma (6)
Chương 875: Phá ma (7)
Chương 876: Phá ma (8)
Chương 877: Kế ly gián (1)
Chương 878: Kế ly gián (2)

Chương 879: Kế ly gián (3)
Chương 880: Bài binh bố trận (1)
Chương 881: Bài binh bố trận (2)
Chương 882: Bài binh bố trận (3)
Chương 883: Bài binh bố trận (4)
Chương 884: Chặn giết (1)
Chương 885: Chặn giết (2)
Chương 886: Ngửa bài (1)
Chương 887: Ngửa bài (2)
Chương 888: Ngửa bài (3)
Chương 889: Trận chiến phá vây kịch liệt (1)
Chương 890: Trận chiến phá vây kịch liệt (2)
Chương 891: Trận chiến phá vây kịch liệt (3)
Chương 892: Đắc thủ (1)
Chương 893: Đắc thủ (2)
Chương 894: Đắc thủ (3)
Chương 895: Đắc thủ (4)
Chương 896: Vô gian đạo (1)
Chương 897: Vô gian đạo (2)
Chương 898: Vô gian đạo (3)
Chương 899: Vô gian đạo (4)
Chương 900: Vô gian đạo (5)
Chương 901: Tinh đấu ngũ thiêm (1)
Chương 902: Tinh đấu ngũ thiêm (2)
Chương 903: Tinh đấu ngũ thiêm (3)
Chương 904: Kim Ô buông xuống (1)
Chương 905: Kim Ô buông xuống (2)
Chương 906: Kim Ô buông xuống (3)

Chương 907: Kim Ô buông xuống (4)
Chương 908: Kim Ô buông xuống (4)
Chương 909: Kim Ô buông xuống (5)
Chương 910: Cái nhìn chăm chú đáng sợ (1)
Chương 911: Cái nhìn chăm chú đáng sợ (2)
Chương 912: Cái nhìn chăm chú đáng sợ (3)
Chương 913: Cái nhìn chăm chú đáng sợ (4)
Chương 914: Điểm: Độ cao mới của lịch sử (1)
Chương 915: Điểm: Độ cao mới của lịch sử (2)
Chương 916: Điểm: Độ cao mới của lịch sử (3)
Chương 917: Điểm: Độ cao mới của lịch sử (4)
Chương 918: Thân Công Báo (1)
Chương 919: Thân Công Báo (2)
Chương 920: Thân Công Báo (3)
Chương 921: Thân Công Báo (4)
Chương 922: Nhập quan công lược (1)
Chương 923: Nhập quan công lược (2)
Chương 924: Nhập quan công lược (3)
Chương 925: Nhập quan công lược (4)
Chương 926: Xuân triều đại vũ vãn lai cấp (1)
Chương 927: Xuân triều đại vũ vãn lai cấp (2)
Chương 928: Xuân triều đại vũ vãn lai cấp (3)
Chương 929: Vô sự hiến ân cần (1)
Chương 930: Vô sự hiến ân cần (2)
Chương 931: Vô sự hiến ân cần (3)
Chương 932: Vô sự hiến ân cần (4)
Chương 933: Buông xuống hiện thực (1)
Chương 934: Buông xuống hiện thực (2)

Chương 935: Buông xuống hiện thực (3)
Chương 936: Buông xuống hiện thực (4)
Chương 937: Buông xuống hiện thực (5)
Chương 938: Lịch sử người tu đạo Cổ đại (1)
Chương 939: Lịch sử người tu đạo cổ đại (2)
Chương 940: Lịch sử người tu đạo cổ đại (3)
Chương 41: Lịch sử người tu đạo cổ đại (4)
Chương 942: Lịch sử người tu đạo cổ đại (5)
Chương 943: Tử kiếp (1)
Chương 944: Tử kiếp (2)
Chương 945: Tử kiếp (3)
Chương 946: Tiệc mừng công (1)
Chương 947: Tiệc mừng công (2)
Chương 948: Tiệc mừng công (3)
Chương 949: Phó Thanh Dương trở về (1)
Chương 950: Phó Thanh Dương trở về (2)
Chương 951: Phó Thanh Dương trở về (3)
Chương 952: Phó Thanh Dương to gan lớn mật (1)
Chương 953: Phó Thanh Dương to gan lớn mật (2)
Chương 954: Phó Thanh Dương to gan lớn mật (3)
Chương 955: Ô long (1)
Chương 956: Ô long (2)
Chương 957: Ô long (3)
Chương 958: Hai người bạn gái? (1)
Chương 959: Hai người bạn gái? (2)
Chương 960: Hai người bạn gái? (3)
Chương 961: Song sát (1)
Chương 962: Song sát (2)

Chương 963: Phó Thanh Dương triệu hồi (1)
Chương 964: Phó Thanh Dương triệu hồi (2)
Chương 965: Phó Thanh Dương triệu hồi (3)
Chương 966: Phó Thanh Dương triệu hồi (4)
Chương 967: Phó Thanh Dương triệu hồi (5)
Chương 968: Phó Thanh Dương triệu hồi (6)
Chương 969: Một mặt suy tướng (1)
Chương 970: Một mặt suy tướng (2)
Chương 97: Một mặt suy tướng (3)
Chương 972: Không giảng võ đức (1)
Chương 973: Không giảng võ đức (2)
Chương 974: Không giảng võ đức (3)
Chương 975: Không giảng võ đức (4)
Chương 976: Annie đến gặp (1)
Chương 97: Annie đến gặp (2)
Chương 978: Annie đến gặp (3)
Chương 979: Lời mời của hiệp hội Mỹ Thần (1)
Chương 980: Lời mời của hiệp hội Mỹ Thần (2)
Chương 981: Lời mời của hiệp hội Mỹ Thần (3)
Chương 982: Lời mời của hiệp hội Mỹ Thần (4)
Chương 983: Bắt (1)
Chương 984: Bắt (2)
Chương 985: Bắt (3)
Chương 986: Đi tìm nguồn gốc (1)
Chương 987: Đi tìm nguồn gốc (2)
Chương 988: Đi tìm nguồn gốc (3)
Chương 989: Thần tướng ác liệt (1)
Chương 990: Thần tướng ác liệt (2)

Chương 991: Thần tướng ác liệt (3)
Chương 992: Thần tướng ác liệt (4)
Chương 993: Dạ hội (1)
Chương 994: Dạ hội (2)
Chương 995: Dạ hội (3)
Chương 996: Trả thù (1)
Chương 997: Trả thù (2)
Chương 998: Trả thù (3)
Chương 999: Họa sát thân (1)
Chương 1000: Họa sát thân (2)
Chương 1001: Họa sát thân (3)
Chương 1002: Khấu Bắc Nguyệt —— nguy (1)
Chương 1003: Khấu Bắc Nguyệt —— nguy (2)
Chương 1004: Khấu Bắc Nguyệt —— nguy (3)
Chương 1005: Dụ rắn rời hang (1)
Chương 1006: Dụ rắn rời hang (2)
Chương 1007: Dụ rắn rời hang (3)
Chương 1008: Tất cả đều là mệnh lệnh của chủ nhân (1)
Chương 1009: Tất cả đều là mệnh lệnh của chủ nhân (2)
Chương 1010: Tất cả đều là mệnh lệnh của chủ nhân (3)
Chương 1011: Tiểu Viên, tôi muốn… (1)
Chương 1012: Tiểu Viên, tôi muốn… (2)
Chương 1013: Tiểu Viên, tôi muốn… (3)
Chương 1014: Tiểu Viên, tôi muốn… (4)
Chương 1015: Tiểu Viên, tôi muốn… (5)
Chương 1016: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (1)
Chương 1017: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (2)
Chương 1018: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (3)

Chương 1019: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (4)
Chương 1020: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (5)
Chương 1021: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (6)
Chương 1022: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (1)
Chương 1023: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (2)
Chương 1024: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (3)
Chương 1025: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (4)
Chương 1026: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (5)
Chương 1027: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (6)
Chương 1028: Đổi thưởng (1)
Chương 1029: Đổi thưởng (2)
Chương 1030: Đổi thưởng (3)
Chương 1031: Đổi thưởng (4)
Chương 1032: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (1)
Chương 1033: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (2)
Chương 1034: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (3)
Chương 1035: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (4)
Chương 1036: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (5)
Chương 1037: Đấu đá nhau (1)
Chương 1038: Đấu đá nhau (2)
Chương 1039: Đấu đá nhau (3)
Chương 1040: Đấu đá nhau (4)
Chương 1041: Ác ý (1)
Chương 1042: Ác ý (2)
Chương 1043: Ác ý (3)
Chương 1044: Kẻ nghiện rượu (1)
Chương 1045: Kẻ nghiện rượu (2)
Chương 1046: Kẻ nghiện rượu (3)

Chương 1047: Kẻ nghiện rượu (4)
Chương 1048: Đánh lui (1)
Chương 1049: Đánh lui (2)
Chương 1050: Đánh lui (3)
Chương 1051: Đánh (1)
Chương 1052: Đánh (2)
Chương 1053: Nhiệm vụ khẩn cấp (1)
Chương 1054: Nhiệm vụ khẩn cấp (2)
Chương 1055: Thành phố Kim Huy (1)
Chương 1056: Thành phố Kim Huy (2)
Chương 1057: Thành phố Kim Huy (3)
Chương 1058: Thành phố Kim Huy (4)
Chương 1059: Giết không tha (1)
Chương 1060: Giết không tha (2)
Chương 1061: Giết không tha (3)
Chương 1062: Khốn cảnh (1)
Chương 1063: Khốn cảnh (2)
Chương 1064: Khốn cảnh (3)
Chương 1065: Khốn cảnh (4)
Chương 1066: Thuần Dương giáo (1)
Chương 1067: Thuần Dương giáo (2)
Chương 1068: Thuần Dương giáo (3)
Chương 1069: Bí pháp cổ đại (1)
Chương 1070: Bí pháp cổ đại (2)
Chương 1071: Bí pháp cổ đại (3)
Chương 1072: Nghiệt đồ (1)
Chương 1073: Nghiệt đồ (2)
Chương 1074: Nghiệt đồ (3)

Chương 1075: Nghiệt đồ (4)
Chương 1076: Đạo tâm chủng ma (1)
Chương 1077: Đạo tâm chủng ma (2)
Chương 1078: Đạo tâm chủng ma (3)
Chương 1079: Mua Giày Hoạt Sạn (1)
Chương 1080: Mua Giày Hoạt Sạn (2)
Chương 1081: Mua Giày Hoạt Sạn (3)
Chương 1082: Hệ thống thần thoại (1)
Chương 1083: Hệ thống thần thoại (2)
Chương 1084: Hệ thống thần thoại (3)
Chương 1085: Làm ăn với tổ chức (1)
Chương 1086: Làm ăn với tổ chức (2)
Chương 1087: Làm ăn với tổ chức (3)
Chương 1088: Đào Hoa Phù (1)
Chương 1089: Đào Hoa Phù (2)
Chương 1090: Đào Hoa Phù (3)
Chương 1091: Đào Hoa Phù (4)
Chương 1092: Vạn người mê (1)
Chương 1093: Vạn người mê (2)
Chương 1094: Đào hoa sát (1)
Chương 1095: Đào hoa sát (2)
Chương 1096: Đào hoa sát (3)
Chương 1097: Vô đề (1)
Chương 1098: Vô đề (2)
Chương 1099: Vô đề (3)
Chương 1100: Kẻ tập kích kỳ quái (1)
Chương 1101: Kẻ tập kích kỳ quái (2)
Chương 1102: Kẻ địch ngoài dự liệu (1)

Chương 1103: Kẻ địch ngoài dự liệu (2)
Chương 1104: Kẻ địch ngoài dự liệu (3)
Chương 1105: Kẻ địch ngoài dự liệu (4)
Chương 1106: Tranh chấp (1)
Chương 1107: Tranh chấp (2)
Chương 1108: Tranh chấp (3)
Chương 1109: Tranh chấp (4)
Chương 1110: Thứ cuối cùng (1)
Chương 1111: Thứ cuối cùng (2)
Chương 1112: Thứ cuối cùng (3)
Chương 1113: Chân tướng (1)
Chương 1114: Chân tướng (2)
Chương 1115: Chân tướng (3)
Chương 1116: Chân tướng (4)
Chương 1117: Nguyền rủa của Ma Nhãn (1)
Chương 1118: Nguyền rủa của Ma Nhãn (2)
Chương 1119: Nguyền rủa của Ma Nhãn (3)
Chương 1120: Nguyền rủa của Ma Nhãn (4)
Chương 1121: Nguyền rủa của Ma Nhãn (5)
Chương 1122: Nguyền rủa của Ma Nhãn (6)
Chương 1123: Màu lót tính cách (1)
Chương 1124: Màu lót tính cách (2)
Chương 1125: Màu lót tính cách (3)
Chương 1126: Màu lót tính cách (4)
Chương 1127: Làm việc thiên tư trái pháp luật (1)
Chương 1128: Làm việc thiên tư trái pháp luật (2)
Chương 1129: Làm việc thiên tư trái pháp luật (3)
Chương 1130: Làm việc thiên tư trái pháp luật (4)

Chương 1131: Kết quả xử phạt (1)
Chương 1132: Kết quả xử phạt (2)
Chương 1133: Kết quả xử phạt (3)
Chương 1134: Kết quả xử phạt (4)
Chương 1135: Di vật của Ma Quân (1)
Chương 1136: Di vật của Ma Quân (2)
Chương 1137: Di vật của Ma Quân (3)
Chương 1138: Di vật của Ma Quân (4)
Chương 1139: Yêu hận tình thù của Ma Quân (1)
Chương 1140: Yêu hận tình thù của Ma Quân (2)
Chương 1141: Yêu hận tình thù của Ma Quân (3)
Chương 1142: Yêu hận tình thù của Ma Quân (4)
Chương 1143: Yêu hận tình thù của Ma Quân (5)
Chương 1144: Tin tức ba cái phó bản đáng sợ (1)
Chương 1145: Tin tức ba cái phó bản đáng sợ (2)
Chương 1146: Tin tức ba cái phó bản đáng sợ (3)
Chương 1147: Nhai Sơn Chi Hải (1)
Chương 1148: Nhai Sơn Chi Hải (2)
Chương 1149: Nhai Sơn Chi Hải (3)
Chương 1150: Phó bản cấp S —— Lên đường (1)
Chương 1151: Phó bản cấp S —— Lên đường (2)
Chương 1152: Phó bản cấp S —— Lên đường (3)
Chương 1153: Phó bản cấp S —— Lên đường (4)
Chương 1154: Nguy cơ rơi xuống biển (1)
Chương 1155: Nguy cơ rơi xuống biển (2)
Chương 1156: Nguy cơ rơi xuống biển (3)
Chương 1157: Nguy cơ rơi xuống biển (4)
Chương 1158: Hầu bao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)

Chương 1159: Hầu bao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)
Chương 1160: Hầu bao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)
Chương 1161: Hầu bao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (4)
Chương 1162: Đáy biển (1)
Chương 1163: Đáy biển (2)
Chương 1164: Đáy biển (3)
Chương 1165: Đáy biển (4)
Chương 1166: âm Dương Chuyển Luân (1)
Chương 1167: âm Dương Chuyển Luân (2)
Chương 1168: âm Dương Chuyển Luân (3)
Chương 1169: âm Dương Chuyển Luân (4)
Chương 1170: âm Dương Chuyển Luân (5)
Chương 1171: Lưu Manh Bàn (1)
Chương 1172: Lưu Manh Bàn (2)
Chương 1173: Lưu Manh Bàn (3)
Chương 1174: Đưa ma (1)
Chương 1175: Đưa ma (2)
Chương 1176: Đưa ma (3)
Chương 1177: Đưa ma (3)
Chương 1178: Đưa ma (4)
Chương 1179: Phó Thanh Dương: Tên rác rưởi này! ! (1)
Chương 1180: Phó Thanh Dương: Tên rác rưởi này! ! (2)
Chương 1181: Phó Thanh Dương: Tên rác rưởi này! ! (3)
Chương 1182: BOSS (1)
Chương 1183: BOSS (2)
Chương 1184: BOSS (3)
Chương 1185: BOSS (4)
Chương 1186: Bộ kiện đạo cụ loại quy tắc (1)

Chương 1187: Bộ kiện đạo cụ loại quy tắc (2)
Chương 1188: Bộ kiện đạo cụ loại quy tắc (3)
Chương 1189: Bộ kiện đạo cụ loại quy tắc (4)
Chương 1190: Đánh chết boss (1)
Chương 1191: Đánh chết boss (2)
Chương 1192: Đánh chết boss (3)
Chương 1193: Đánh chết boss (4)
Chương 1194: Trả lại chày Phục Ma (1)
Chương 1195: Trả lại chày Phục Ma (2)
Chương 1196: Trả lại chày Phục Ma (3)
Chương 1197: Trả lại chày Phục Ma (4)
Chương 1198: Trở về hiện thực (1)
Chương 1199: Trở về hiện thực (2)
Chương 1200: Trở về hiện thực (3)
Chương 1201: Chùi đít cho rác rưởi (1)
Chương 1202: Chùi đít cho rác rưởi (2)
Chương 1203: Chùi đít cho rác rưởi (3)
Chương 1204: Chùi đít cho rác rưởi (4)
Chương 1205: Người tổng bộ tới (1)
Chương 1206: Người tổng bộ tới (2)
Chương 1207: Người tổng bộ tới (3)
Chương 1208: Giao dịch đạt thành (1)
Chương 1209: Giao dịch đạt thành (2)
Chương 1210: Giao dịch đạt thành (3)
Chương 1211: Giao dịch đạt thành (3)
Chương 1212: Cô gái nhỏ nón đỏ (1)
Chương 1213: Cô gái nhỏ nón đỏ (2)
Chương 1214: Cô gái nhỏ nón đỏ (3)

Chương 1215: Cô gái nhỏ nón đỏ (4)
Chương 1216: Tìm kiếm dì trẻ (1)
Chương 1217: Tìm kiếm dì trẻ (2)
Chương 1218: Tìm kiếm dì trẻ (3)
Chương 1219: Đạo cụ cấp Chúa Tể? (1)
Chương 1220: Đạo cụ cấp Chúa Tể? (2)
Chương 1221: Đạo cụ cấp Chúa Tể? (3)
Chương 1222: Câu chuyện bóng tối (1)
Chương 1223: Câu chuyện bóng tối (2)
Chương 1224: Câu chuyện bóng tối (3)
Chương 1225: Đạt được đạo cụ —— mũ nhỏ màu đỏ (1)
Chương 1226: Đạt được đạo cụ —— mũ nhỏ màu đỏ (2)
Chương 1227: Đạt được đạo cụ —— mũ nhỏ màu đỏ (3)
Chương 1228: Đạt được đạo cụ —— mũ nhỏ màu đỏ (4)
Chương 1229: Dì trẻ là Nhạc Sĩ? (1)
Chương 1230: Dì trẻ là Nhạc Sĩ? (2)
Chương 1231: Dì trẻ là Nhạc Sĩ? (3)
Chương 1232: Người phía sau màn trả lời (1)
Chương 1233: Người phía sau màn trả lời (2)
Chương 1234: Người phía sau màn trả lời (3)
Chương 1235: Vạn Bảo ốc (1)
Chương 1236: Vạn Bảo ốc (2)
Chương 1237: Vạn Bảo ốc (3)
Chương 1238: Chó bài bạc không được chết tử tế (1)
Chương 1239: Chó bài bạc không được chết tử tế (2)
Chương 1240: Chó bài bạc không được chết tử tế (3)
Chương 1241: Chó bài bạc không được chết tử tế (4)
Chương 1242: Bước thứ nhất tìm kiếm (1)

Chương 1243: Bước thứ nhất tìm kiếm (2)
Chương 1244: Quái đàm vườn trường (1)
Chương 1245: Quái đàm vườn trường (2)
Chương 1246: Quái đàm vườn trường (3)
Chương 1247: Sáu ngày đã qua (1)
Chương 1248: Sáu ngày đã qua (2)
Chương 1249: Sáu ngày đã qua (3)
Chương 1250: Sáu ngày đã qua (4)
Chương 1251: Hớt tay trên (1)
Chương 1252: Hớt tay trên (2)
Chương 1253: Hớt tay trên (3)
Chương 1254: Giấy sinh tử (1)
Chương 1255: Giấy sinh tử (2)
Chương 1256: Giấy sinh tử (3)
Chương 1257: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (1)
Chương 1258: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (2)
Chương 1259: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (3)
Chương 1260: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (4)
Chương 1261: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (4)
Chương 1262: Thần khí ra lò (1)
Chương 1263: Thần khí ra lò (2)
Chương 1264: Thần khí ra lò (3)
Chương 1265: Thần khí ra lò (4)
Chương 1266: Ngươi nhìn rõ ta là ai (1)
Chương 1267: Ngươi nhìn rõ ta là ai (2)
Chương 1268: Ngươi nhìn rõ ta là ai (3)
Chương 1269: Ngươi nhìn rõ ta là ai (4)
Chương 1270: Tình báo của anh Binh (1)

Chương 1271: Tình báo của anh Binh (2)
Chương 1272: Tình báo của anh Binh (3)
Chương 1273: Tung tích anh Binh (1)
Chương 1274: Tung tích anh Binh (2)
Chương 1275: Tung tích anh Binh (3)
Chương 1276: Mary đẫm máu (1)
Chương 1277: Mary đẫm máu (2)
Chương 1278: Mary đẫm máu (3)
Chương 1279: Thằng chó con (1)
Chương 1280: Thằng chó con (2)
Chương 1281: Thằng chó con (3)
Chương 1282: Thằng chó con (4)
Chương 1283: Nháy mắt giết địch (1)
Chương 1284: Nháy mắt giết địch (2)
Chương 1285: Nháy mắt giết địch (3)
Chương 1286: Huyễn Thuật Sư ly kỳ mất tích (1)
Chương 1287: Huyễn Thuật Sư ly kỳ mất tích (2)
Chương 1288: Huyễn Thuật Sư ly kỳ mất tích (3)
Chương 1289: Tặng một đồ đệ (1)
Chương 1290: Tặng một đồ đệ (2)
Chương 1291: Tặng một đồ đệ (3)
Chương 1292: Lời mời của Âm Cơ (1)
Chương 1293: Lời mời của Âm Cơ (2)
Chương 1294: Lời mời của Âm Cơ (3)
Chương 1295: Tiệc tối kết giao (1)
Chương 1296: Tiệc tối kết giao (2)
Chương 1297: Tiệc tối kết giao (3)
Chương 1298: Yến hội kinh biến (1)

Chương 1299: Yến hội kinh biến (2)
Chương 1300: Yến hội kinh biến (3)
Chương 1301: Yến hội kinh biến (4)
Chương 1302: Yến hội kinh biến (5)
Chương 1303: Kẻ địch không ngờ tới (1)
Chương 1304: Kẻ địch không ngờ tới (2)
Chương 1305: Kẻ địch không ngờ tới (3)
Chương 1306: Nguy cơ —— đạo cụ cấp Chúa Tể (1)
Chương 1307: Nguy cơ —— đạo cụ cấp Chúa Tể (2)
Chương 1308: Nguy cơ —— đạo cụ cấp Chúa Tể (3)
Chương 1309: Nguy cơ —— đạo cụ cấp Chúa Tể (4)
Chương 1310: Kẻ địch đáng sợ (1)
Chương 1311: Kẻ địch đáng sợ (2)
Chương 1312: Kẻ địch đáng sợ (3)
Chương 1313: Thuần Dương chưởng giáo ra tay (1)
Chương 1314: Thuần Dương chưởng giáo ra tay (2)
Chương 1315: Thuần Dương chưởng giáo ra tay (3)
Chương 1316: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (1)
Chương 1317: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (2)
Chương 1318: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (3)
Chương 1319: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (4)
Chương 1320: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (5)
Chương 1321: Thu hoạch không nhỏ (1)
Chương 1322: Thu hoạch không nhỏ (2)
Chương 1323: Thu hoạch không nhỏ (3)
Chương 1324: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (1)
Chương 1325: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (2)
Chương 1326: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (3)

Chương 1327: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (4)
Chương 1328: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (5)
Chương 1329: Cố nhân chuyện cũ (1)
Chương 1330: Cố nhân chuyện cũ (2)
Chương 1331: Cố nhân chuyện cũ (3)
Chương 1332: Mặt trời nóng cháy cùng bóng tối (1)
Chương 1333: Mặt trời nóng cháy cùng bóng tối (2)
Chương 1334: Mặt trời nóng cháy cùng bóng tối (3)
Chương 1335: Mặt trời nóng cháy cùng bóng tối (4)
Chương 1336: Nội dung lời tiên đoán (1)
Chương 1337: Nội dung lời tiên đoán (2)
Chương 1338: Nội dung lời tiên đoán (3)
Chương 1339: Nội dung lời tiên đoán (4)
Chương 1340: Tình báo (1)
Chương 1341: Tình báo (2)
Chương 1342: Tình báo (3)
Chương 1343: Tình báo (4)
Chương 1344: Phán đoán tận thế (1)
Chương 1345: Phán đoán tận thế (2)
Chương 1346: Phán đoán tận thế (3)
Chương 1347: Người đầu tư (1)
Chương 1348: Người đầu tư (2)
Chương 1349: Người đầu tư (3)
Chương 1350: Người đầu tư (4)
Chương 1351: Bí mật của Thiên Hạc tổ (1)
Chương 1352: Bí mật của Thiên Hạc tổ (2)
Chương 1353: Bí mật của Thiên Hạc tổ (3)
Chương 1354: Xin Tiểu Viên giúp đỡ (1)

Chương 1355: Xin Tiểu Viên giúp đỡ (2)
Chương 1356: Xin Tiểu Viên giúp đỡ (2)
Chương 1357: Xin Tiểu Viên giúp đỡ (3)
Chương 1358: Đến phòng tôi một lần (1)
Chương 1359: Đến phòng tôi một lần (2)
Chương 1360: Đến phòng tôi một lần (3)
Chương 1361: Tra nam song tuyến thao tác (1)
Chương 1362: Tra nam song tuyến thao tác (2)
Chương 1363: Tra nam song tuyến thao tác (3)
Chương 1364: Tra nam song tuyến thao tác (4)
Chương 1365: Ám sát! (1)
Chương 1366: Ám sát! (2)
Chương 1367: Ám sát! (3)
Chương 1368: Ám sát! (4)
Chương 1369: Đoạt bảo. Rút lui (1)
Chương 1370: Đoạt bảo. Rút lui (2)
Chương 1371: Đoạt bảo. Rút lui (3)
Chương 1372: Thao tác của Phó Thanh Dương (1)
Chương 1373: Thao tác của Phó Thanh Dương (2)
Chương 1374: Thao tác của Phó Thanh Dương (3)
Chương 1375: Liên hệ của học viện Tần Phong cùng Takama-ga-hara (1)
Chương 1376: Liên hệ của học viện Tần Phong cùng Takama-ga-hara (2)
Chương 1377: Liên hệ của học viện Tần Phong cùng Takama-ga-hara (3)
Chương 1378: Mở ra Takama-ga-hara (1)
Chương 1379: Mở ra Takama-ga-hara (2)
Chương 1380: Mở ra Takama-ga-hara (3)

Chương 1381: Mở ra Takama-ga-hara (4)
Chương 1382: Thẻ tre ghi chuyện (1)
Chương 1383: Thẻ tre ghi chuyện (2)
Chương 1384: Thẻ tre ghi chuyện (3)
Chương 1385: Chân tướng phơi bày (1)
Chương 1386: Chân tướng phơi bày (2)
Chương 1387: Chân tướng phơi bày (3)
Chương 1388: Chân tướng phơi bày (4)
Chương 1389: Chân tướng phơi bày (5)
Chương 1390: Viên mãn kết thúc (1)
Chương 1391: Viên mãn kết thúc (2)
Chương 1392: Viên mãn kết thúc (3)
Chương 1393: Ngẫu nhiên gặp ở trung tâm thương mại (1)
Chương 1394: Ngẫu nhiên gặp ở trung tâm thương mại (2)
Chương 1395: Ngẫu nhiên gặp ở trung tâm thương mại (3)
Chương 1396: Một hòn đá ném hai chim (1)
Chương 1397: Một hòn đá ném hai chim (2)
Chương 1398: Một hòn đá ném hai chim (3)
Chương 1399: Một hòn đá ném hai chim (4)
Chương 1400: Tiến vào học viện Tần Phong (1)
Chương 1401: Tiến vào học viện Tần Phong (2)
Chương 1402: Tiến vào học viện Tần Phong (3)
Chương 1403: Hồ giao nhân (1)
Chương 1404: Hồ giao nhân (2)
Chương 1405: Hồ giao nhân (3)
Chương 1406: Hồ giao nhân (4)
Chương 1407: Cửa đá đáy hồ (1)
Chương 1408: Cửa đá đáy hồ (2)

Chương 1409: Cửa đá đáy hồ (3)
Chương 1410: Cửa đá đáy hồ (4)
Chương 1411: Cửa đá đáy hồ (5)
Chương 1412: Là địch hay bạn? (1)
Chương 1413: Là địch hay bạn? (2)
Chương 1414: Là địch hay bạn? (3)
Chương 1415: Mạo hiểm qua ảo cùng trò khôi hài ở căn tin (1)
Chương 1416: Mạo hiểm qua ảo cùng trò khôi hài ở căn tin (2)
Chương 1417: Mạo hiểm qua ảo cùng trò khôi hài ở căn tin (3)
Chương 1418: Lịch sử linh cảnh (1)
Chương 1419: Lịch sử linh cảnh (2)
Chương 1420: Lịch sử linh cảnh (3)
Chương 1421: Lịch sử linh cảnh (4)
Chương 1422: San trị cuồng điệu (1)
Chương 1423: San trị cuồng điệu (2)
Chương 1424: San trị cuồng điệu (3)
Chương 1425: San trị cuồng điệu (4)
Chương 1426: Ba chủng loại lớn của đạo cụ (1)
Chương 1427: Ba chủng loại lớn của đạo cụ (2)
Chương 1428: Ba chủng loại lớn của đạo cụ (3)
Chương 1429: Suy nghĩ về linh cảnh (1)
Chương 1430: Suy nghĩ về linh cảnh (2)
Chương 1431: Suy nghĩ về linh cảnh (3)
Chương 1432: Tổng hợp nghề nghiệp nước ngoài (1)
Chương 1433: Tổng hợp nghề nghiệp nước ngoài (2)
Chương 1434: Tổng hợp nghề nghiệp nước ngoài (3)
Chương 1435: Kế hoạch lẻn vào (1)
Chương 1436: Kế hoạch lẻn vào (2)

Chương 1437: Kế hoạch lẻn vào (3)
Chương 1438: Kế hoạch lẻn vào (4)
Chương 1439: Gương ma vận mệnh (1)
Chương 1440: Gương ma vận mệnh (2)
Chương 1441: Gương ma vận mệnh (3)
Chương 1442: Thăm dò địa cung (1)
Chương 1443: Thăm dò địa cung (2)
Chương 1444: Thăm dò địa cung (3)
Chương 1445: Thăm dò địa cung (4)
Chương 1446: Tổ đội vào phó bản (1)
Chương 1447: Tổ đội vào phó bản (2)
Chương 1448: Tổ đội vào phó bản (3)
Chương 1449: Tổ đội vào phó bản (4)
Chương 1450: Tổ đội vào phó bản (5)
Chương 1451: Tử kiếp (1)
Chương 1452: Tử kiếp (2)
Chương 1453: Tử kiếp (3)
Chương 1454: Tử kiếp (4)
Chương 1455: Ồng ộc (1)
Chương 1456: Ồng ộc (2)
Chương 1457: Ồng ộc (3)
Chương 1458: Ồng ộc (4)
Chương 1459: Ồng ộc (5)
Chương 1460: Tàng bảo khố (1)
Chương 1461: Tàng bảo khố (2)
Chương 1462: Tàng bảo khố (3)
Chương 1463: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (1)
Chương 1464: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (2)

Chương 1465: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (3)
Chương 1466: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (4)
Chương 1467: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (5)
Chương 1468: Tra hỏi linh hồn (1)
Chương 1469: Tra hỏi linh hồn (2)
Chương 1470: Tra hỏi linh hồn (3)
Chương 1471: Tra hỏi linh hồn (4)
Chương 1472: Kẻ địch giảo hoạt (1)
Chương 1473: Kẻ địch giảo hoạt (2)
Chương 1474: Kẻ địch giảo hoạt (3)
Chương 1475: Khóa mục tiêu thân phận người mặc giáp (1)
Chương 1476: Khóa mục tiêu thân phận người mặc giáp (2)
Chương 1477: Khóa mục tiêu thân phận người mặc giáp (3)
Chương 1478: Tiến triển mới của vụ án (1)
Chương 1479: Tiến triển mới của vụ án (2)
Chương 1480: Tiến triển mới của vụ án (3)
Chương 1481: Triển khai làm người ta không ngờ tới (1)
Chương 1482: Triển khai làm người ta không ngờ tới (2)
Chương 1483: Triển khai làm người ta không ngờ tới (3)
Chương 1484: Triển khai làm người ta không ngờ tới (4)
Chương 1485: Triển khai làm người ta không ngờ tới (5)
Chương 1486: Tập trung thân phận người mặc giáp (1)
Chương 1487: Tập trung thân phận người mặc giáp (2)
Chương 1488: Tập trung thân phận người mặc giáp (3)
Chương 1489: Hung thủ giết người Tôn Miểu Miểu (1)
Chương 1490: Hung thủ giết người Tôn Miểu Miểu (2)
Chương 1491: Hung thủ giết người Tôn Miểu Miểu (3)
Chương 1492: Hung thủ giết người Tôn Miểu Miểu (4)

Chương 1493: Đoạt xá (1)
Chương 1494: Đoạt xá (2)
Chương 1495: Đoạt xá (3)
Chương 1496: Đoạt xá (4)
Chương 1497: Đoạt xá (5)
Chương 1498: Học viện Tần Phong (1)
Chương 1499: Học viện Tần Phong (2)
Chương 1500: Học viện Tần Phong (3)
Chương 1501: Học viện Tần Phong (4)
Chương 1502: Nguyên Thủy hiến vật quý (1)
Chương 1503: Nguyên Thủy hiến vật quý (2)
Chương 1504: Nguyên Thủy hiến vật quý (3)
Chương 1505: Nguyên Thủy hiến vật quý (4)
Chương 1506: Bí mật của thẻ nhân vật (1)
Chương 1507: Bí mật của thẻ nhân vật (2)
Chương 1508: Bí mật của thẻ nhân vật (3)
Chương 1509: Bí mật của thẻ nhân vật (4)
Chương 1510: Kinh sợ (1)
Chương 1511: Kinh sợ (2)
Chương 1512: Kinh sợ (3)
Chương 1513: Chia tay cùng gặp mặt (1)
Chương 1514: Chia tay cùng gặp mặt (2)
Chương 1515: Chia tay cùng gặp mặt (3)
Chương 1516: Chia tay cùng gặp mặt (4)
Chương 1517: Phiếu đổi cửa hàng vạn giới (1)
Chương 1518: Phiếu đổi cửa hàng vạn giới (2)
Chương 1519: Phiếu đổi cửa hàng vạn giới (3)
Chương 1520: Trở về Tamaka-ga-hara (1)

Chương 1521: Trở về Tamaka-ga-hara (2)
Chương 1522: Trở về Tamaka-ga-hara (3)
Chương 1523: Di vật của Oa Hoàng (1)
Chương 1524: Di vật của Oa Hoàng (2)
Chương 1525: Di vật của Oa Hoàng (3)
Chương 1526: Bí ẩn viễn cổ (1)
Chương 1527: Bí ẩn viễn cổ (2)
Chương 1528: Bí ẩn viễn cổ (3)
Chương 1529: Bí ẩn viễn cổ (4)
Chương 1530: Bí pháp chủ tu (1)
Chương 1531: Bí pháp chủ tu (2)
Chương 1532: Bí pháp chủ tu (3)
Chương 1533: Tuyệt vọng (1)
Chương 1534: Tuyệt vọng (2)
Chương 1535: Tuyệt vọng (3)
Chương 1536: Tuyệt vọng (4)
Chương 1537: Quân thanh vào ải (1)
Chương 1538: Quân thanh vào ải (2)
Chương 1539: Quân thanh vào ải (3)
Chương 1540: Quân thanh vào ải (4)
Chương 1541: Quân thanh vào ải (5)
Chương 1542: Quân thanh vào ải (6)
Chương 1543: Quân thanh vào ải (7)
Chương 1544: Quân thanh vào ải (8)
Chương 1545: Quân thanh vào ải (9)
Chương 1546: Quân thanh vào ải (10)
Chương 1547: Giao lưu (1)
Chương 1548: Giao lưu (2)

Chương 1549: Giao lưu (3)
Chương 1550: Hàn ý đầu thu (1)
Chương 1551: Hàn ý đầu thu (2)
Chương 1552: Thật thoải mái (1)
Chương 1553: Thật thoải mái (2)
Chương 1554: Thật thoải mái (3)
Chương 1555: Thật thoải mái (4)
Chương 1556: Chỗ vô thanh nổi tiếng sét (1)
Chương 1557: Chỗ vô thanh nổi tiếng sét (2)
Chương 1558: Chỗ vô thanh nổi tiếng sét (3)
Chương 1559: Kinh lôi! Kẻ địch của Tiêu Dao (1)
Chương 1560: Kinh lôi! Kẻ địch của Tiêu Dao (2)
Chương 1561: Kinh lôi! Kẻ địch của Tiêu Dao (3)
Chương 1562: Kinh lôi! Kẻ địch của Tiêu Dao (4)
Chương 1563: Mai rùa bói toán: Điềm báo đại hung (1)
Chương 1564: Mai rùa bói toán: Điềm báo đại hung (2)
Chương 1565: Mai rùa bói toán: Điềm báo đại hung (3)
Chương 1566: Audio Ma Quân lâu rồi không có (1)
Chương 1567: Audio Ma Quân lâu rồi không có (2)
Chương 1568: Audio Ma Quân lâu rồi không có (3)
Chương 1569: Audio Ma Quân lâu rồi không có (4)
Chương 1570: Audio lượng tin tức thật lớn (1)
Chương 1571: Audio lượng tin tức thật lớn (2)
Chương 1572: Audio lượng tin tức thật lớn (3)
Chương 1573: Bá mẫu, có chuyện từ từ nói (1)
Chương 1574: Bá mẫu, có chuyện từ từ nói (2)
Chương 1575: Bá mẫu, có chuyện từ từ nói (3)
Chương 1576: Phó Tuyết dao động (1)

Chương 1577: Phó Tuyết dao động (2)
Chương 1578: Phó Tuyết dao động (3)
Chương 1579: Đào hoa sát (1)
Chương 1580: Đào hoa sát (2)
Chương 1581: Đào hoa sát (3)
Chương 1582: Đào hoa sát (4)
Chương 1583: Việc nào ra việc đó (1)
Chương 1584: Chỉnh trang chờ xuất phát (1)
Chương 1585: Chỉnh trang chờ xuất phát (2)
Chương 1586: Chỉnh trang chờ xuất phát (3)
Chương 1587: Phó bản khác thường (1)
Chương 1588: Phó bản khác thường (2)
Chương 1589: Phó bản khác thường (3)
Chương 1590: Khác thường trong đêm khuya (1)
Chương 1591: Khác thường trong đêm khuya (2)
Chương 1592: Khác thường trong đêm khuya (3)
Chương 1593: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (1)
Chương 1594: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (2)
Chương 1595: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (3)
Chương 1596: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (4)
Chương 1597: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (5)
Chương 1598: Mở quan tài (1)
Chương 1599: Mở quan tài (2)
Chương 1600: Mở quan tài (3)
Chương 1601: Mở quan tài (4)
Chương 1602: Lại một người đàn bà góa (1)
Chương 1603: Lại một người đàn bà góa (2)
Chương 1604: Lại một người đàn bà góa (3)

Chương 1605: Ai cũng là cao thủ trò chơi (1)
Chương 1606: Ai cũng là cao thủ trò chơi (2)
Chương 1607: Ai cũng là cao thủ trò chơi (3)
Chương 1608: Quân cờ (1)
Chương 1609: Quân cờ (2)
Chương 1610: Quân cờ (3)
Chương 1611: Quân cờ (4)
Chương 1612: Sinh tử một đường (1)
Chương 1613: Sinh tử một đường (2)
Chương 1614: Sinh tử một đường (3)
Chương 1615: Sinh tử một đường (4)
Chương 1616: Sinh tử một đường (5)
Chương 1617: Thần Kiếm sơn trang (1)
Chương 1618: Thần Kiếm sơn trang (2)
Chương 1619: Thần Kiếm sơn trang (3)
Chương 1620: Tiểu Viên phẫn nộ (1)
Chương 1621: Tiểu Viên phẫn nộ (2)
Chương 1622: Tiểu Viên phẫn nộ (3)
Chương 1623: Tiểu Viên phẫn nộ (4)
Chương 1624: Sớm mở ra quyết chiến (1)
Chương 1625: Sớm mở ra quyết chiến (2)
Chương 1626: Sớm mở ra quyết chiến (3)
Chương 1627: Chém đầu (1)
Chương 1628: Chém đầu (2)
Chương 1629: Ảo thuật (1)
Chương 1630: Ảo thuật (2)
Chương 1631: Ảo thuật (3)
Chương 1632: Hy vọng duy nhất của toàn đội (1)

Chương 1633: Hy vọng duy nhất của toàn đội (2)
Chương 1634: Hy vọng duy nhất của toàn đội (3)
Chương 1635: Hy vọng duy nhất của toàn đội (4)
Chương 1636: Hy vọng duy nhất của toàn đội (5)
Chương 1637: Ma đầu buông xuống (1)
Chương 1638: Ma đầu buông xuống (2)
Chương 1639: Ma đầu buông xuống (3)
Chương 1640: Ma đầu buông xuống (4)
Chương 1641: Sát phạt quyết đoán (1)
Chương 1642: Sát phạt quyết đoán (2)
Chương 1643: Sát phạt quyết đoán (3)
Chương 1644: Sát phạt quyết đoán (4)
Chương 1645: Giết người (1)
Chương 1646: Giết người (2)
Chương 1647: Giết người (3)
Chương 1648: Giết người (4)
Chương 1649: Giết người (5)
Chương 1650: Bội thu (1)
Chương 1651: Bội thu (2)
Chương 1652: Bội thu (3)
Chương 1653: Bội thu (4)
Chương 1654: Sách lược (1)
Chương 1655: Sách lược (2)
Chương 1656: Sách lược (3)
Chương 1657: Quan Tinh Thuật (1)
Chương 1658: Quan Tinh Thuật (2)
Chương 1659: Quan Tinh Thuật (3)
Chương 1660: Quan Tinh Thuật (4)

Chương 1661: Thuyền buồm cùng câu hỏi (1)
Chương 1662: Thuyền buồm cùng câu hỏi (2)
Chương 1663: Thuyền buồm cùng câu hỏi (3)
Chương 1664: Thuyền buồm cùng câu hỏi (4)
Chương 1665: Các bà mẹ rung động (1)
Chương 1666: Các bà mẹ rung động (2)
Chương 1667: Các bà mẹ rung động (3)
Chương 1668: Luyện chế âm thi cùng nhân vật chính cầu viện (1)
Chương 1669: Luyện chế âm thi cùng nhân vật chính cầu viện (2)
Chương 1670: Luyện chế âm thi cùng nhân vật chính cầu viện (3)
Chương 1671: Tiểu thí thân thủ (1)
Chương 1672: Tiểu thí thân thủ (2)
Chương 1673: Tiểu thí thân thủ (3)
Chương 1674: Cường giả thần bí (1)
Chương 1675: Cường giả thần bí (2)
Chương 1676: Cường giả thần bí (3)
Chương 1677: Cường giả thần bí (4)
Chương 1678: Kế hoạch mới thành (1)
Chương 1679: Kế hoạch mới thành (2)
Chương 1680: Kế hoạch mới thành (3)
Chương 1681: Bại lộ (1)
Chương 1682: Bại lộ (2)
Chương 1683: Bại lộ (3)
Chương 1684: Nhận tội (1)
Chương 1685: Nhận tội (2)
Chương 1686: Nhận tội (3)

Chương 1687: Nhận tội (4)
Chương 1688: Thỏa hiệp và đàm phán (1)
Chương 1689: Thỏa hiệp và đàm phán (2)
Chương 1690: Thỏa hiệp và đàm phán (3)
Chương 1691: Thỏa hiệp và đàm phán (4)
Chương 1692: Ngỗ nghịch (1)
Chương 1693: Ngỗ nghịch (2)
Chương 1694: Ngỗ nghịch (3)
Chương 1695: Ngỗ nghịch (4)
Chương 1696: Sinh ra kiệt ngạo, một thân phản cốt (1)
Chương 1697: Sinh ra kiệt ngạo, một thân phản cốt (2)
Chương 1698: Sinh ra kiệt ngạo, một thân phản cốt (3)
Chương 1699: So với cường quyền càng mạnh hơn (1)
Chương 1700: So với cường quyền càng mạnh hơn (2)
Chương 1701: So với cường quyền càng mạnh hơn (3)
Chương 1702: So với cường quyền càng mạnh hơn (4)
Chương 1703: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (1)
Chương 1704: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (2)
Chương 1705: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (3)
Chương 1706: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (4)
Chương 1707: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (5)
Chương 1708: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (6)
Chương 1709: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (7)
Chương 1710: Cố nhân gọi tới (1)
Chương 1711: Cố nhân gọi tới (2)
Chương 1712: Cố nhân gọi tới (3)
Chương 1713: Tiến vào vườn bách thú (1)
Chương 1714: Tiến vào vườn bách thú (2)

Chương 1715: Tiến vào vườn bách thú (3)
Chương 1716: Sổ tay nhân viên (1)
Chương 1717: Sổ tay nhân viên (2)
Chương 1718: Nhân viên công tác mất tích (1)
Chương 1719: Nhân viên công tác mất tích (2)
Chương 1720: Nhân viên công tác mất tích (3)
Chương 1721: Nhân viên công tác mất tích (4)
Chương 1722: Kiếm của Phó thiếu gia (1)
Chương 1723: Kiếm của Phó thiếu gia (2)
Chương 1724: Kiếm của Phó thiếu gia (3)
Chương 1725: Kiếm của Phó thiếu gia (4)
Chương 1726: Chuồng khỉ có thể ném phân (1)
Chương 1727: Chuồng khỉ có thể ném phân (2)
Chương 1728: Chuồng khỉ có thể ném phân (3)
Chương 1729: Lai lịch vườn bách thú (1)
Chương 1730: Lai lịch vườn bách thú (2)
Chương 1731: Lai lịch vườn bách thú (3)
Chương 1732: Đến điểm cuối (1)
Chương 1733: Đến điểm cuối (2)
Chương 1734: Đến điểm cuối (3)
Chương 1735: Đến điểm cuối (4)
Chương 1736: Dắt tơ hồng (1)
Chương 1737: Dắt tơ hồng (2)
Chương 1738: Dắt tơ hồng (3)
Chương 1739: Cứu ra Ma Nhãn (1)
Chương 1740: Cứu ra Ma Nhãn (2)
Chương 1741: Cứu ra Ma Nhãn (3)
Chương 1742: Tây bắc rất xa (1)

Chương 1743: Tây bắc rất xa (2)
Chương 1744: Tây bắc rất xa (3)
Chương 1745: Quỷ thành (1)
Chương 1746: Quỷ thành (2)
Chương 1747: Quỷ thành (3)
Chương 1748: Quỷ thành (4)
Chương 1749: Lập công (1)
Chương 1750: Lập công (2)
Chương 1751: Lập công (3)
Chương 1752: Lập công (4)
Chương 1753: Cố chấp cuồng (1)
Chương 1754: Cố chấp cuồng (2)
Chương 1755: Cố chấp cuồng (3)
Chương 1756: Cố chấp cuồng (4)
Chương 1757: Nhân vật bất ngờ không kịp phòng bị (1)
Chương 1758: Nhân vật bất ngờ không kịp phòng bị (2)
Chương 1759: Nhân vật bất ngờ không kịp phòng bị (3)
Chương 1760: Linh Thác (1)
Chương 1761: Linh Thác (2)
Chương 1762: Linh Thác (3)
Chương 1763: Ngu xuẩn (1)
Chương 1764: Ngu xuẩn (2)
Chương 1765: Ngu xuẩn (3)
Chương 1766: Lại tới vườn bách thú (1)
Chương 1767: Lại tới vườn bách thú (2)
Chương 1768: Lại tới vườn bách thú (3)
Chương 1769: Lại tới vườn bách thú (4)
Chương 1770: Cố nhân cùng chuyện xưa (1)

Chương 1771: Cố nhân cùng chuyện xưa (2)
Chương 1772: Cố nhân cùng chuyện xưa (3)
Chương 1773: Đại kỳ thủ (1)
Chương 1774: Đại kỳ thủ (2)
Chương 1775: Đại kỳ thủ (3)
Chương 1776: Chat group lâu rồi mới có (1)
Chương 1777: Chat group lâu rồi mới có (2)
Chương 1778: Chat group lâu rồi mới có (3)
Chương 1779: Đoàn đội khách sạn Vô Ngân (1)
Chương 1780: Đoàn đội khách sạn Vô Ngân (2)
Chương 1781: Đoàn đội khách sạn Vô Ngân (3)
Chương 1782: Năng lực xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)
Chương 1783: Năng lực xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)
Chương 1784: Năng lực xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)
Chương 1785: Năng lực xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (4)
Chương 1786: Xin đại sư sám hối (1)
Chương 1787: Xin đại sư sám hối (2)
Chương 1788: Xin đại sư sám hối (3)
Chương 1789: Xin đại sư sám hối (4)
Chương 1790: Chuyện cũ (1)
Chương 1791: Chuyện cũ (2)
Chương 1792: Chuyện cũ (3)
Chương 1793: Thần Dạ Du sa ngã (1)
Chương 1794: Thần Dạ Du sa ngã (2)
Chương 1795: Thần Dạ Du sa ngã (3)

Chương 1796: Mời Anh Gà Đỏ (1)
Chương 1797: Mời Anh Gà Đỏ (2)
Chương 1798: Mời Anh Gà Đỏ (3)
Chương 1799: Mặc tông cơ quan thành (1)
Chương 1800: Mặc tông cơ quan thành (2)
Chương 1801: Mặc tông cơ quan thành (3)
Chương 1802: Thông Linh Sư này nhất định là bạn gái cậu nhỉ? (1)
Chương 1803: Thông Linh Sư này nhất định là bạn gái cậu nhỉ? (2)
Chương 1804: Thông Linh Sư này nhất định là bạn gái cậu nhỉ? (3)
Chương 1805: Mở cửa (1)
Chương 1806: Mở cửa (2)
Chương 1807: Mở cửa (3)
Chương 1808: Tiết dụng minh quỷ (1)
Chương 1809: Tiết dụng minh quỷ (2)
Chương 1810: Tiết dụng minh quỷ (3)
Chương 1811: Phương pháp phá cục khó có thể tiếp nhận (1)
Chương 1812: Phương pháp phá cục khó có thể tiếp nhận (2)
Chương 1813: Phương pháp phá cục khó có thể tiếp nhận (3)
Chương 1814: Phế tích (1)
Chương 1815: Phế tích (2)
Chương 1816: Phế tích (3)
Chương 1817: Phế tích (4)
Chương 1818: Phi nhạc (1)
Chương 1819: Phi nhạc (2)
Chương 1820: Phi nhạc (3)
Chương 1821: Mệnh ta do ta không do trời (1)

Chương 1822: Mệnh ta do ta không do trời (2)
Chương 1823: Mệnh ta do ta không do trời (3)
Chương 1824: Sống chết một đường (1)
Chương 1825: Sống chết một đường (2)
Chương 1826: Mang thai (1)
Chương 1827: Mang thai (2)
Chương 1828: Mang thai (3)
Chương 1829: Mang thai (4)
Chương 1830: Từ đầu đến cuối tòa thành cơ quan diệt vong (1)
Chương 1831: Từ đầu đến cuối tòa thành cơ quan diệt vong (2)
Chương 1832: Từ đầu đến cuối tòa thành cơ quan diệt vong (3)
Chương 1833: Một cửa ải cuối cùng (1)
Chương 1834: Một cửa ải cuối cùng (2)
Chương 1835: Một cửa ải cuối cùng (3)
Chương 1836: Mò mẫm quy luật (1)
Chương 1837: Mò mẫm quy luật (2)
Chương 1838: Mò mẫm quy luật (3)
Chương 1839: Kế hoạch 0 thương vong (1)
Chương 1840: Kế hoạch 0 thương vong (2)
Chương 1841: Phá giáp (1)
Chương 1842: Phá giáp (2)
Chương 1843: Phá giáp (3)
Chương 1844: Đánh bại (1)
Chương 1845: Đánh bại (2)
Chương 1846: Đánh bại (3)
Chương 1847: Kết toán phần thưởng (1)

Chương 1848: Kết toán phần thưởng (2)
Chương 1849: Kết toán phần thưởng (3)
Chương 1850: Kết toán phần thưởng (4)
Chương 1851: Hắc tử (1)
Chương 1852: Hắc tử (2)
Chương 1853: Hắc tử (3)
Chương 1854: Hạ Hầu Ngạo Thiên bành trướng (1)
Chương 1855: Hạ Hầu Ngạo Thiên bành trướng (2)
Chương 1856: Hạ Hầu Ngạo Thiên bành trướng (3)
Chương 1857: Hạ Hầu Ngạo Thiên bành trướng (4)
Chương 1858: Hạ Hầu Ngạo Thiên mất tích (1)
Chương 1859: Hạ Hầu Ngạo Thiên mất tích (2)
Chương 1860: Minh Vương (1)
Chương 1861: Minh Vương (2)
Chương 1862: Minh Vương (3)
Chương 1863: Minh Vương (4)
Chương 1864: Giáo hội hơn một trăm năm trước (1)
Chương 1865: Giáo hội hơn một trăm năm trước (2)
Chương 1866: Giáo hội hơn một trăm năm trước (3)
Chương 1867: Làm ăn (1)
Chương 1868: Làm ăn (2)
Chương 1869: Làm ăn (3)
Chương 1870: Ngầm chiếm (1)
Chương 1871: Ngầm chiếm (2)
Chương 1872: Ngầm chiếm (3)
Chương 1873: Không mượn (1)
Chương 1874: Không mượn (2)
Chương 1875: Không mượn (3)

Chương 1876: Nhận tội? (1)
Chương 1877: Nhận tội? (2)
Chương 1878: Nhận tội? (3)
Chương 1879: Kiếm đầu tiên thành thần (1)
Chương 1880: Kiếm đầu tiên thành thần (2)
Chương 1881: Kiếm đầu tiên thành thần (3)
Chương 1882: Gia tộc phản cốt tử (1)
Chương 1883: Gia tộc phản cốt tử (2)
Chương 1884: Gia tộc phản cốt tử (3)
Chương 1885: Gia tộc phản cốt tử (4)
Chương 1886: Khách quý của Thiên Phạt (1)
Chương 1887: Khách quý của Thiên Phạt (2)
Chương 1888: Khách quý của Thiên Phạt (3)
Chương 1889: Ryo Asano xin giúp đỡ (1)
Chương 1890: Ryo Asano xin giúp đỡ (2)
Chương 1891: Ryo Asano xin giúp đỡ (3)
Chương 1892: Ryo Asano xin giúp đỡ (4)
Chương 1893: Nguy cơ thân phận tiết lộ (1)
Chương 1894: Nguy cơ thân phận tiết lộ (2)
Chương 1895: Nguy cơ thân phận tiết lộ (3)
Chương 1896: Nguy cơ thân phận tiết lộ (4)
Chương 1897: Tiệc rượu cùng đến (1)
Chương 1898: Tiệc rượu cùng đến (2)
Chương 1899: Tiệc rượu cùng đến (3)
Chương 1900: Tiệc tối (1)
Chương 1901: Tiệc tối (2)
Chương 1902: Tiệc tối (3)
Chương 1903: Mất tích (1)

Chương 1904: Mất tích (2)
Chương 1905: Mất tích (3)
Chương 1906: Như cố nhân đến (1)
Chương 1907: Như cố nhân đến (2)
Chương 1908: Như cố nhân đến (3)
Chương 1909: Như cố nhân đến (4)
Chương 1910: Dũng sĩ cứu vớt công chúa (1)
Chương 1911: Dũng sĩ cứu vớt công chúa (2)
Chương 1912: Dũng sĩ cứu vớt công chúa (3)
Chương 1913: Dũng sĩ cứu vớt công chúa (4)
Chương 1914: Lễ vật (1)
Chương 1915: Lễ vật (2)
Chương 1916: Lễ vật (3)
Chương 1917: Lễ vật (4)
Chương 1918: Ra ngoài du lịch (1)
Chương 1919: Ra ngoài du lịch (2)
Chương 1920: Ra ngoài du lịch (3)
Chương 1921: Nam Minh thị (1)
Chương 1922: Nam Minh thị (2)
Chương 1923: Nam Minh thị (3)
Chương 1924: Nam Minh thị (4)
Chương 1925: Cứu viện (1)
Chương 1926: Cứu viện (2)
Chương 1927: Cứu viện (3)
Chương 1928: Cứu viện (4)
Chương 1929: Cứu viện (5)
Chương 1930: Cứu viện (6)
Chương 1931: Cứu viện (5)

Chương 1932: Truyền thuyết của chấp sự (1)
Chương 1933: Truyền thuyết của chấp sự (2)
Chương 1934: Truyền thuyết của chấp sự (3)
Chương 1935: Cấu kết nghề nghiệp tà ác (1)
Chương 1936: Cấu kết nghề nghiệp tà ác (2)
Chương 1937: Cấu kết nghề nghiệp tà ác (3)
Chương 1938: Thành viên bang phái trở về (1)
Chương 1939: Thành viên bang phái trở về (2)
Chương 1940: Thành viên bang phái trở về (3)
Chương 1941: Thành viên bang phái trở về (4)
Chương 1942: Phương thị thải sa trường (1)
Chương 1943: Phương thị thải sa trường (2)
Chương 1944: Phương thị thải sa trường (3)
Chương 1945: Đại thắng (1)
Chương 1946: Đại thắng (2)
Chương 1947: Đại thắng (3)
Chương 1948: Đại thắng (4)
Chương 1949: Chia tiền (1)
Chương 1950: Chia tiền (2)
Chương 1951: Chia tiền (3)
Chương 1952: Cướp tiền (1)
Chương 1953: Cướp tiền (2)
Chương 1954: Cướp tiền (3)
Chương 1955: Sở thích của biểu tỷ (1)
Chương 1956: Sở thích của biểu tỷ (2)
Chương 1957: Sở thích của biểu tỷ (3)
Chương 1958: Món quà của nương tử (1)
Chương 1959: Món quà của nương tử (2)

Chương 1960: Món quà của nương tử (3)
Chương 1961: Hội giao lưu (1)
Chương 1962: Hội giao lưu (2)
Chương 1963: Hội giao lưu (3)
Chương 1964: Người Thiên Phạt tới (1)
Chương 1965: Người Thiên Phạt tới (2)
Chương 1966: Người Thiên Phạt tới (3)
Chương 1967: Đêm trước (1)
Chương 1968: Đêm trước (2)
Chương 1969: Đêm trước (3)
Chương 1970: Đêm trước (4)
Chương 1971: Nơi ngủ say (1)
Chương 1972: Nơi ngủ say (2)
Chương 1973: Ngõ hẹp gặp nhau (1)
Chương 1974: Ngõ hẹp gặp nhau (2)
Chương 1975: Ngõ hẹp gặp nhau (3)
Chương 1976: Ngõ hẹp gặp nhau (4)
Chương 1977: Tự chặt một tay (1)
Chương 1978: Tự chặt một tay (2)
Chương 1979: Tự chặt một tay (3)
Chương 1980: Xung đột (1)
Chương 1981: Xung đột (2)
Chương 1982: Xung đột (3)
Chương 1983: Trận chiến quan tinh (1)
Chương 1984: Trận chiến quan tinh (2)
Chương 1985: Trận chiến quan tinh (3)
Chương 1986: Trận chiến quan tinh (4)
Chương 1987: Trận chiến quan tinh (5)

Chương 1988: Lão đại, tôi gây ra họa lớn rồi (1)
Chương 1989: Lão đại, tôi gây ra họa lớn rồi (2)
Chương 1990: Lão đại, tôi gây ra họa lớn rồi (3)
Chương 1991: Lão đại, tôi gây ra họa lớn rồi (4)
Chương 1992: Diễn đàn náo nhiệt (1)
Chương 1993: Diễn đàn náo nhiệt (2)
Chương 1994: Diễn đàn náo nhiệt (3)
Chương 1995: Diễn đàn náo nhiệt (4)
Chương 1996: Diễn đàn náo nhiệt (5)
Chương 1997: Đồng chu hội (1)
Chương 1998: Đồng chu hội (2)
Chương 1999: Đồng chu hội (3)
Chương 2000: Đồng chu hội (4)
Chương 2001: Cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần (1)
Chương 2002: Cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần (2)
Chương 2003: Cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần (3)
Chương 2004: Cực phẩm đạo cụ —— bạn sinh linh nguyệt (1)
Chương 2005: Cực phẩm đạo cụ —— bạn sinh linh nguyệt (2)
Chương 2006: Cực phẩm đạo cụ —— bạn sinh linh nguyệt (3)
Chương 2007: 8 triệu biết đi (1)
Chương 2008: 8 triệu biết đi (2)
Chương 2009: 8 triệu biết đi (3)
Chương 2010: 8 triệu biết đi (4)
Chương 2011: Phí tổn thất tinh thần (1)
Chương 2012: Phí tổn thất tinh thần (2)
Chương 2013: Phí tổn thất tinh thần (3)
Chương 2014: Đạo cụ loại quy tắc mới (1)
Chương 2015: Đạo cụ loại quy tắc mới (2)

Chương 2016: Đạo cụ loại quy tắc mới (3)
Chương 2017: Thành viên bang phái trở về (1)
Chương 2018: Thành viên bang phái trở về (2)
Chương 2019: Thành viên bang phái trở về (3)
Chương 2020: Một ngày một đêm (1)
Chương 2021: Một ngày một đêm (2)
Chương 2022: Một ngày một đêm (3)
Chương 2023: Vớt người (1)
Chương 2024: Vớt người (2)
Chương 2025: Vớt người (3)
Chương 2026: Câu cá (1)
Chương 2027: Câu cá (2)
Chương 2028: Câu cá (3)
Chương 2029: Tử cục? (1)
Chương 2030: Tử cục? (2)
Chương 2031: Tử cục? (3)
Chương 2032: Phó bản cấp B (1)
Chương 2033: Phó bản cấp B (2)
Chương 2034: Phó bản cấp B (3)
Chương 2035: Kỹ năng loại quy tắc (1)
Chương 2036: Kỹ năng loại quy tắc (2)
Chương 2037: Nương nương buông xuống (1)
Chương 2038: Nương nương buông xuống (2)
Chương 2039: Nương nương buông xuống (3)
Chương 2040: Nương nương buông xuống (4)
Chương 2041: Đạo cụ cấp Chúa Tể mới (1)
Chương 2042: Đạo cụ cấp Chúa Tể mới (2)
Chương 2043: Đạo cụ cấp Chúa Tể mới (3)

Chương 2044: Thuần Dương chưởng giáo: Nghiệt đồ! (1)
Chương 2045: Thuần Dương chưởng giáo: Nghiệt đồ! (2)
Chương 2046: Thuần Dương chưởng giáo: Nghiệt đồ! (3)
Chương 2047: Chạy thoát (1)
Chương 2048: Chạy thoát (2)
Chương 2049: Chạy thoát (3)
Chương 2050: Chạy thoát (4)
Chương 2051: % nghệ thuật cực cao (1)
Chương 2052: % nghệ thuật cực cao (2)
Chương 2053: % nghệ thuật cực cao (3)
Chương 2054: Thẩm vấn nhóc mập (1)
Chương 2055: Thẩm vấn nhóc mập (2)
Chương 2056: Thẩm vấn nhóc mập (3)
Chương 2057: Lạt mềm buộc chặt (1)
Chương 2058: Lạt mềm buộc chặt (2)
Chương 2059: Lạt mềm buộc chặt (3)
Chương 2060: Đơn hàng vài tỷ (1)
Chương 2061: Đơn hàng vài tỷ (2)
Chương 2062: Đơn hàng vài tỷ (3)
Chương 2063: Thăng cấp Chùy Tử Lôi (1)
Chương 2064: Thăng cấp Chùy Tử Lôi (2)
Chương 2065: Thăng cấp Chùy Tử Lôi (3)
Chương 2066: Không bao giờ làm chó cờ bạc nữa (1)
Chương 2067: Không bao giờ làm chó cờ bạc nữa (2)
Chương 2068: Không bao giờ làm chó cờ bạc nữa (3)
Chương 2069: Không bao giờ làm chó cờ bạc nữa (4)
Chương 2070: Chuẩn bị trước khi săn bắn (1)
Chương 2071: Chuẩn bị trước khi săn bắn (2)

Chương 2072: Chuẩn bị trước khi săn bắn (3)
Chương 2073: Tiền mồ hôi nước mắt (1)
Chương 2074: Tiền mồ hôi nước mắt (2)
Chương 2075: Tiền mồ hôi nước mắt (3)
Chương 2076: Trảm hình (1)
Chương 2077: Trảm hình (2)
Chương 2078: Trảm hình (3)
Chương 2079: Đánh chết (1)
Chương 2080: Đánh chết (2)
Chương 2081: Đánh chết (3)
Chương 2082: Phân phối chiến lợi phẩm (1)
Chương 2083: Phân phối chiến lợi phẩm (2)
Chương 2084: Phân phối chiến lợi phẩm (3)
Chương 2085: Sợ (1)
Chương 2086: Sợ (2)
Chương 2087: Sợ (3)
Chương 2088: Sợ (4)
Chương 2089: Điên cuồng điều tra (1)
Chương 2090: Điên cuồng điều tra (2)
Chương 2091: Điên cuồng điều tra (3)
Chương 2092: Cung điện thần bí (1)
Chương 2093: Cung điện thần bí (2)
Chương 2094: Giáo sư về hưu (1)
Chương 2095: Giáo sư về hưu (2)
Chương 2096: Giáo sư về hưu (3)
Chương 2097: Cứu mạng (1)
Chương 2098: Cứu mạng (2)
Chương 2099: Cứu mạng (3)

Chương 2100: Thi hài đáy ao (1)
Chương 2101: Thi hài đáy ao (2)
Chương 2102: Thi hài đáy ao (3)
Chương 2103: Mạch nước ngầm mãnh liệt (1)
Chương 2104: Mạch nước ngầm mãnh liệt (2)
Chương 2105: Mạch nước ngầm mãnh liệt (3)
Chương 2106: Mạch nước ngầm mãnh liệt (4)
Chương 2107: Bán Thần Giải gia (1)
Chương 2108: Bán Thần Giải gia (2)
Chương 2109: Bán Thần Giải gia (3)
Chương 2110: Bí mật cuối cùng của linh cảnh (1)
Chương 2111: Bí mật cuối cùng của linh cảnh (2)
Chương 2112: Bí mật cuối cùng của linh cảnh (3)
Chương 2113: Tạ Tô trở về (1)
Chương 2114: Tạ Tô trở về (2)
Chương 2115: Tạ Tô trở về (3)
Chương 2116: Tin tức trên mảnh vải (1)
Chương 2117: Tin tức trên mảnh vải (2)
Chương 2118: Tin tức trên mảnh vải (3)
Chương 2119: Hành động săn giết (1)
Chương 2120: Hành động săn giết (2)
Chương 2121: Hành động săn giết (3)
Chương 2122: Phật Đà mở mắt (1)
Chương 2123: Phật Đà mở mắt (2)
Chương 2124: Phật Đà mở mắt (3)
Chương 2125: Chỉ mành treo chuông (1)
Chương 2126: Chỉ mành treo chuông (2)
Chương 2127: Chỉ mành treo chuông (3)

Chương 2128: Bao vây (1)
Chương 2129: Bao vây (2)
Chương 2130: Bao vây (3)
Chương 2131: Thông báo (1)
Chương 2132: Thông báo (2)
Chương 2133: Thông báo (3)
Chương 2134: Sét đánh giữa trời (1)
Chương 2135: Sét đánh giữa trời (2)
Chương 2136: Sét đánh giữa trời (3)
Chương 2137: Sét đánh giữa trời (4)
Chương 2138: Thẩm phán đình số 1 (1)
Chương 2139: Thẩm phán đình số 1 (2)
Chương 2140: Thẩm phán đình số 1 (3)
Chương 2141: Nguyền rủa (1)
Chương 2142: Nguyền rủa (2)
Chương 2143: Nguyền rủa (3)
Chương 2144: Nguyền rủa (4)
Chương 2145: Phi*! (1)
Chương 2146: Phi! (2)
Chương 2147: Phi! (3)
Chương 2148: Thái âm trở về (1)
Chương 2149: Thái âm trở về (2)
Chương 2150: Thái âm trở về (3)
Chương 2151: Thần ngã xuống (1)
Chương 2152: Thần ngã xuống (2)
Chương 2153: Phó Thanh Dương trở về (1)
Chương 2154: Phó Thanh Dương trở về (2)
Chương 2155: Phó Thanh Dương trở về (3)

Chương 2156: Kiếm khí mãn càn khôn (1)
Chương 2157: Kiếm khí mãn càn khôn (2)
Chương 2158: Lật cái bàn (1)
Chương 2159: Lật cái bàn (2)
Chương 2160: Lật cái bàn (3)
Chương 2161: Lật cái bàn (4)
Chương 2162: Ba người mưu đồ bí mật (1)
Chương 2163: Ba người mưu đồ bí mật (2)
Chương 2164: Ba người mưu đồ bí mật (3)
Chương 2165: Biến cố trong dự kiến (1)
Chương 2166: Biến cố trong dự kiến (2)
Chương 2167: Biến cố trong dự kiến (3)
Chương 2168: Hồi sinh (1)
Chương 2169: Hồi sinh (2)
Chương 2170: Tin tức kinh hoàng (1)
Chương 2171: Tin tức kinh hoàng (2)
Chương 2172: Tin tức kinh hoàng (3)
Chương 2173: Di sản của Vô Ngân đại sư (1)
Chương 2174: Di sản của Vô Ngân đại sư (2)
Chương 2175: Di sản của Vô Ngân đại sư (3)
Chương 2176: Thành viên bang phái đoàn tụ (1)
Chương 2177: Thành viên bang phái đoàn tụ (2)
Chương 2178: Thành viên bang phái đoàn tụ (3)
Chương 2179: Gặp mặt cùng gặp mặt (1)
Chương 2180: Gặp mặt cùng gặp mặt (2)
Chương 2181: Gặp mặt cùng gặp mặt (3)
Chương 2182: Gặp mặt cùng gặp mặt (4)
Chương 2183: New York (1)

Chương 2184: New York (2)
Chương 2185: New York (3)
Chương 2186: New York (4)
Chương 2187: Phòng cho thuê (1)
Chương 2188: Phòng cho thuê (2)
Chương 2189: Phòng cho thuê (3)
Chương 2190: Đăng ký thợ săn (1)
Chương 2191: Đăng ký thợ săn (2)
Chương 2192: Đăng ký thợ săn (3)
Chương 2193: Tra không có người này (1)
Chương 2194: Tra không có người này (2)
Chương 2195: Tra không có người này (3)
Chương 2196: Tra không có người này (4)
Chương 2197: Chiêu nạp (1)
Chương 2198: Chiêu nạp (2)
Chương 2199: Chiêu nạp (3)
Chương 2200: Các người tình của Ma Quân (1)
Chương 2201: Các người tình của Ma Quân (2)
Chương 2202: Các người tình của Ma Quân (3)
Chương 2203: Nhiệm vụ đầu tiên (1)
Chương 2204: Nhiệm vụ đầu tiên (2)
Chương 2205: Nhiệm vụ đầu tiên (3)
Chương 2206: Săn giết (1)
Chương 2207: Săn giết (2)
Chương 2208: Dứt khoát lưu loát (1)
Chương 2209: Dứt khoát lưu loát (2)
Chương 2210: Dứt khoát lưu loát (3)
Chương 2211: Vô đề (1)

Chương 2212: Vô đề (2)
Chương 2213: Vô đề (3)
Chương 2214: Án giết người liên hoàn (1)
Chương 2215: Án giết người liên hoàn (2)
Chương 2216: Án giết người liên hoàn (3)
Chương 2217: Mở nhiệm vụ chủ tuyến (1)
Chương 2218: Mở nhiệm vụ chủ tuyến (2)
Chương 2219: Mở nhiệm vụ chủ tuyến (3)
Chương 2220: Con đường.gián điệp (1)
Chương 2221: Con đường.gián điệp (2)
Chương 2222: Con đường.gián điệp (3)
Chương 2223: Hành động truy bắt (1)
Chương 2224: Hành động truy bắt (2)
Chương 2225: Hành động truy bắt (3)
Chương 2226: Người đàn ông đã tìm kiếm một thế kỷ (1)
Chương 2227: Người đàn ông đã tìm kiếm một thế kỷ (2)
Chương 2228: Người đàn ông đã tìm kiếm một thế kỷ (3)
Chương 2229: Ra tay (1)
Chương 2230: Ra tay (2)
Chương 2231: Ra tay (3)
Chương 2232: Vướng vào đại sự (1)
Chương 2233: Vướng vào đại sự (2)
Chương 2234: Vướng vào đại sự (3)
Chương 2235: Truyền thừa con tư sinh (1)
Chương 2236: Truyền thừa con tư sinh (2)
Chương 2237: Truyền thừa con tư sinh (3)
Chương 2238: Hoắc Chính Khôi (1)
Chương 2239: Hoắc Chính Khôi (2)

Chương 2240: Không giảng võ đức (1)
Chương 2241: Không giảng võ đức (2)
Chương 2242: Không giảng võ đức (3)
Chương 2243: Khảo nghiệm của Công Hội Thợ Săn (1)
Chương 2244: Khảo nghiệm của Công Hội Thợ Săn (2)
Chương 2245: Khảo nghiệm của Công Hội Thợ Săn (3)
Chương 2246: Có việc Phó Thanh Dương, vô sự Cung Nhã Viên (1)
Chương 2247: Có việc Phó Thanh Dương, vô sự Cung Nhã Viên (2)
Chương 2248: Người thừa kế ky sĩ giáo đình (1)
Chương 2249: Người thừa kế ky sĩ giáo đình (2)
Chương 2250: Hậu thủ của Hoắc Chính Khôi (1)
Chương 2251: Hậu thủ của Hoắc Chính Khôi (2)
Chương 2252: Hậu thủ của Hoắc Chính Khôi (3)
Chương 2253: Ám sát (1)
Chương 2254: Ám sát (2)
Chương 2255: Ám sát (3)
Chương 2256: Danh sách viện trợ của Ngũ Hành Minh (1)
Chương 2257: Danh sách viện trợ của Ngũ Hành Minh (2)
Chương 2258: Danh sách viện trợ của Ngũ Hành Minh (3)
Chương 2259: Danh sách viện trợ của Ngũ Hành Minh (4)
Chương 2260: Gặp mặt (1)
Chương 2261: Gặp mặt (2)
Chương 2262: Gặp mặt (3)
Chương 2263: Nhập chức (1)
Chương 2264: Nhập chức (2)
Chương 2265: Làm khó dễ (1)
Chương 2266: Làm khó dễ (2)

Chương 2267: Làm khó dễ (3)
chương 2268: đầu danh trạng (1)
chương 2269: đầu danh trạng (2)
chương 2270: đầu danh trạng (3)
chương 2271: đầu danh trạng (4)
chương 2272: nhiệm vụ của công hội thợ săn (1)
chương 2273: nhiệm vụ của công hội thợ săn (2)
chương 2274: nhiệm vụ của công hội thợ săn (3)
chương 2275: tụ hội (1)
chương 2276: tụ hội (2)
chương 2277: tụ hội (3)
chương 2278: tụ hội (3)
chương 2279: cường thế (1)
chương 2280: cường thế (2)
chương 2281: cường thế (3)
chương 2282: tốc chiến (1)
chương 2283: tốc chiến (2)
chương 2284: tốc chiến (3)
chương 2285: đêm ám sát (1)
chương 2286: đêm ám sát (2)
chương 2287: đêm ám sát (3)
chương 2288: trong mộng giết người (1)
chương 2289: trong mộng giết người (2)
chương 2290: mâu thuẫn trở nên gay gắt (1)
chương 2291: mâu thuẫn trở nên gay gắt (2)
chương 2292: mâu thuẫn trở nên gay gắt (3)
chương 2293: câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh (1)
chương 2294: câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh (2)

chương 2295: câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh (3)

chương 2296: gợi ý của thần (1)

chương 2297: gợi ý của thần (2)

chương 2298: gợi ý của thần (3)

chương 2299: kho báu của giáo đình (1)

chương 2300: kho báu của giáo đình (2)

chương 2301: trái tim dị biến (1)

chương 2302: trái tim dị biến (2)

chương 2303: tin đồn về phó thanh dương cùng nguyên thủy thiên tôn (1)

chương 2304: tin đồn về phó thanh dương cùng nguyên thủy thiên tôn (2)

chương 2305: tin đồn về phó thanh dương cùng nguyên thủy thiên tôn (3)

chương 2306: hành động (1)

chương 2307: hành động (2)

chương 2308: hành động (3)

chương 2309: chiến lợi phẩm (1)

chương 2310: chiến lợi phẩm (2)

chương 2311: chiến lợi phẩm (3)

chương 2312: gián điệp (1)

chương 2313: gián điệp (2)

chương 2314: gián điệp (3)

chương 2315: thôi miên (1)

chương 2316: thôi miên (2)

chương 2317: thôi miên (3)

chương 2318: tụ hội của trận doanh tà ác (1)

chương 2319: tụ hội của trận doanh tà ác (2)

chương 2320: tụ hội của trận doanh tà ác (3)

chương 2321: ta giết chính ta (1)
chương 2322: ta giết chính ta (2)
chương 2323: tiếp nhận nhiệm vụ (1)
chương 2324: tiếp nhận nhiệm vụ (2)
chương 2325: tiếp nhận nhiệm vụ (3)
chương 2326: tiếp nhận nhiệm vụ (4)
chương 2327: hành động (1)
chương 2328: hành động (2)
chương 2329: song sát (1)
chương 2330: song sát (2)
chương 2331: song sát (3)
chương 2332: song sát (4)
chương 2333: quan tài ngủ say (1)
chương 2334: quan tài ngủ say (2)
chương 2335: quan tài ngủ say (3)
chương 2336: phó bản mở ra (1)
chương 2337: phó bản mở ra (2)
chương 2338: chuyến tàu kinh hoàng (1)
chương 2339: chuyến tàu kinh hoàng (2)
chương 2340: chuyến tàu kinh hoàng (3)
chương 2341: bối cảnh câu chuyện (1)
chương 2342: bối cảnh câu chuyện (2)
chương 2343: tình báo trong phòng thuyền trưởng (1)
chương 2344: tình báo trong phòng thuyền trưởng (2)
chương 2345: manh mối (1)
chương 2346: manh mối (2)
chương 2347: manh mối (3)
chương 2348: nhật ký (1)

chương 2349: nhật ký (2)
chương 2350: kẻ biến dị (1)
chương 2351: kẻ biến dị (2)
chương 2352: kẻ biến dị (3)
chương 2353: quyết chiến (1)
chương 2354: quyết chiến (2)
chương 2355: bút ký của thuyền trưởng (1)
chương 2356: bút ký của thuyền trưởng (2)
chương 2357: bút ký của thuyền trưởng (3)
chương 2358: bút ký của thuyền trưởng (4)
chương 2359: ô nhiễm (1)
chương 2360: ô nhiễm (2)
chương 2361: ô nhiễm (3)
chương 2362: cuộc nói chuyện ban đêm (1)
chương 2363: cuộc nói chuyện ban đêm (2)
chương 2364: cuộc nói chuyện ban đêm (3)
chương 2365: cuộc nói chuyện ban đêm (4)
chương 2366: phần thưởng phong phú (1)
chương 2367: phần thưởng phong phú (2)
chương 2368: chuyện tiếp sau của tàu hải yến (1)
chương 2369: chuyện tiếp sau của tàu hải yến (2)
chương 2370: chuyện tiếp sau của tàu hải yến (3)
chương 2371: tình báo chiến (1)
chương 2372: tình báo chiến (2)
chương 2373: tình báo chiến (3)
chương 2374: thần linh của tự do minh ước (1)
chương 2375: thần linh của tự do minh ước (2)
chương 2376: thần linh của tự do minh ước (3)

chương 2377: chân tướng phó bản du thuyền kinh hoàng (1)
chương 2378: chân tướng phó bản du thuyền kinh hoàng (2)
chương 2379: chân tướng phó bản du thuyền kinh hoàng (3)
chương 2380: giống như ma quân (1)
chương 2381: giống như ma quân (2)
chương 2382: giống như ma quân (3)
chương 2383: trận chiến bến cảng (1)
chương 2384: trận chiến bến cảng (2)
chương 2385: trận chiến bến cảng (3)
chương 2386: ma tổ (1)
chương 2387: ma tổ (2)
chương 2388: ma tổ (3)
chương 2389: đòn sát thủ (1)
chương 2390: đòn sát thủ (2)
chương 2391: đòn sát thủ (3)
chương 2392: mục tiêu thật sự (1)
chương 2393: mục tiêu thật sự (2)
chương 2394: mục tiêu thật sự (3)
chương 2395: giết trong chớp mắt (1)
chương 2396: giết trong chớp mắt (2)
chương 2397: giết trong chớp mắt (3)
chương 2398: không tha một ai (1)
chương 2399: không tha một ai (2)
chương 2400: không tha một ai (3)
chương 2401: thôi miên channing loo (1)
chương 2402: thôi miên channing loo (2)
chương 2403: thôi miên channing loo (3)
chương 2404: tình báo của mỗi bên (1)

chương 2405: tình báo của mỗi bên (2)
chương 2406: hợp tác đạt thành (1)
chương 2407: hợp tác đạt thành (2)
chương 2408: phần thưởng (1)
chương 2409: phần thưởng (2)
chương 2410: phần thưởng (3)
chương 2411: phần thưởng (4)
chương 2412: chi trả trả giá (1)
chương 2413: chi trả trả giá (2)
chương 2414: chi trả trả giá (3)
chương 2415: nhiệm vụ cổ quái (1)
chương 2416: nhiệm vụ cổ quái (2)
chương 2417: hy sinh sắc đẹp vì đại cục (1)
chương 2418: hy sinh sắc đẹp vì đại cục (2)
chương 2419: hy sinh sắc đẹp vì đại cục (3)
chương 2420: dạ hội (1)
chương 2421: dạ hội (2)
chương 2422: dạ hội (3)
chương 2423: mê cung pan (1)
chương 2424: mê cung pan (2)
chương 2425: mê cung pan (3)
chương 2426: mê cung pan (4)
chương 2427: gương (1)
chương 2428: gương (2)
chương 2429: mỹ hầu vương thật giả (1)
chương 2430: mỹ hầu vương thật giả (2)
chương 2431: mỹ hầu vương thật giả (3)
chương 2432: chỉ mành treo chuông (1)

chương 2433: chỉ mành treo chuông (2)
chương 2434: chỉ mành treo chuông (3)
chương 2435: thi (1)
chương 2436: thi (2)
chương 2437: thi (3)
chương 2438: cửa ải liên hoàn (1)
chương 2439: cửa ải liên hoàn (2)
chương 2440: cửa ải liên hoàn (3)
chương 2441: lạc địa thành hạp (1)
chương 2442: lạc địa thành hạp (2)
chương 2443: lạc địa thành hạp (3)
chương 2444: vu nữ (1)
chương 2445: vu nữ (2)
chương 2446: vu nữ (3)
chương 2447: ba người hiềm nghi (1)
chương 2448: ba người hiềm nghi (2)
chương 2449: phù kê (1)
chương 2450: phù kê (2)
chương 2451: phù kê (3)
chương 2452: suy luận hung thủ (1)
chương 2453: suy luận hung thủ (2)
chương 2454: suy luận hung thủ (3)
chương 2455: khốn cục (1)
chương 2456: khốn cục (2)
chương 2457: khốn cục (3)
chương 2458: lần thứ hai đề cử ra hung thủ (1)
chương 2459: lần thứ hai đề cử ra hung thủ (2)
chương 2460: lần thứ hai đề cử ra hung thủ (3)

chương 2461: phòng số 503 (1)
chương 2462: phòng số 503 (2)
chương 2463: phòng số 503 (3)
chương 2464: ly hoa miêu (1)
chương 2465: ly hoa miêu (2)
chương 2466: ly hoa miêu (3)
chương 2467: ly hoa miêu (4)
chương 2468: hỏi (1)
chương 2469: hỏi (2)
chương 2470: đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều (1)
chương 2471: đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều (2)
chương 2472: đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều (3)
chương 2473: đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều (4)
chương 2474: phụng mệnh câu dẫn (1)
chương 2475: phụng mệnh câu dẫn (2)
chương 2476: phụng mệnh câu dẫn (3)
chương 2477: ngẫu nhiên gặp (1)
chương 2478: ngẫu nhiên gặp (2)
chương 2479: donna (1)
chương 2480: donna (2)
chương 2481: làm ăn lớn (1)
chương 2482: làm ăn lớn (2)
chương 2483: làm ăn lớn (3)
chương 2484: bí mật của nguyên soái (1)
chương 2485: bí mật của nguyên soái (2)
chương 2486: thục nhân cục (1)
chương 2487: thục nhân cục (2)
chương 2488: thục nhân cục (3)

chương 2489: sự dịu dàng của phụ nữ lớn tuổi (1)
chương 2490: sự dịu dàng của phụ nữ lớn tuổi (2)
chương 2491: sự dịu dàng của phụ nữ lớn tuổi (3)
chương 2492: kéo dài thời gian (1)
chương 2493: kéo dài thời gian (2)
chương 2494: linh cảnh số 068 (1)
chương 2495: linh cảnh số 068 (2)
chương 2496: linh cảnh số 068 (3)
chương 2497: kinh biến (1)
chương 2498: kinh biến (2)
chương 2499: kinh biến (3)
chương 2500: thập diện mai phục (1)
chương 2501: thập diện mai phục (2)
chương 2502: thập diện mai phục (3)
chương 2503: đều thi triển thủ đoạn (1)
chương 2504: đều thi triển thủ đoạn (2)
chương 2505: đều thi triển thủ đoạn (3)
chương 2506: phản kích (1)
chương 2507: phản kích (2)
chương 2508: phản kích (3)
chương 2509: quay xe chóng mặt (1)
chương 2510: quay xe chóng mặt (2)
chương 2511: quay xe chóng mặt (3)
chương 2512: quay xe chóng mặt (4)
chương 2513: nước mắt bi thương (1)
chương 2514: nước mắt bi thương (2)
chương 2515: nước mắt bi thương (3)
chương 2516: cái thế thần nữ (1)

chương 2517: cái thế thần nữ (2)
chương 2518: cái thế thần nữ (3)
chương 2519: bút tích của ai? (1)
chương 2520: bút tích của ai? (2)
chương 2521: bút tích của ai? (3)
chương 2522: biết trước (1)
chương 2523: biết trước (2)
chương 2524: biết trước (3)
chương 2525: bái sư (1)
chương 2526: bái sư (2)
chương 2527: bái sư (3)
chương 2528: lôi trì (1)
chương 2529: lôi trì (2)
chương 2530: lôi trì (3)
chương 2531: ô nhiễm (1)
chương 2532: ô nhiễm (2)
chương 2533: ô nhiễm (3)
chương 2534: phong lôi chi họa (1)
chương 2535: phong lôi chi họa (2)
chương 2536: biến cố kinh thiên (1)
chương 2537: biến cố kinh thiên (2)
chương 2538: biến cố kinh thiên (3)
chương 2539: tòa nhà sắp đổ (1)
chương 2540: tòa nhà sắp đổ (2)
chương 2541: tòa nhà sắp đổ (3)
chương 2542: bán thần cùng tới (1)
chương 2543: bán thần cùng tới (2)
chương 2544: bán thần cùng tới (3)

chương 2545: con mẹ nó (1)
chương 2546: con mẹ nó (2)
chương 2547: ngũ hành quy nhất (1)
chương 2548: ngũ hành quy nhất (2)
chương 2549: ngũ hành quy nhất (3)
chương 2550: phong ba định (1)
chương 2551: phong ba định (2)
chương 2552: phong ba định (3)
chương 2553: khổ tu (1)
chương 2554: khổ tu (2)
chương 2555: khổ tu (3)
chương 2556: linh cảnh trục trặc (1)
chương 2557: linh cảnh trục trặc (2)
chương 2558: linh cảnh trục trặc (3)
chương 2559: bảo tàng thế giới (1)
chương 2560: bảo tàng thế giới (2)
chương 2561: huyết quan (1)
chương 2562: huyết quan (2)
chương 2563: giết người đoạt bảo (1)
chương 2564: giết người đoạt bảo (2)
chương 2565: giết người đoạt bảo (3)
chương 2566: hợp tác (1)
chương 2567: hợp tác (2)
chương 2568: hợp tác (3)
chương 2569: nữ thần săn bắn (1)
chương 2570: nữ thần săn bắn (2)
chương 2571: huyết bồ tát (1)
chương 2572: huyết bồ tát (2)

chương 2573: huyết bồ tát (3)
chương 2574: huyết bồ tát (4)
chương 2575: lầu hai bảo tàng (1)
chương 2576: lầu hai bảo tàng (2)
chương 2577: lầu hai bảo tàng (3)
chương 2578: một chấp năm (1)
chương 2579: một chấp năm (2)
chương 2580: một chấp năm (3)
chương 2581: gặp lại (1)
chương 2582: gặp lại (2)
chương 2583: gặp lại (3)
chương 2584: một thật một giả (1)
chương 2585: một thật một giả (2)
chương 2586: độ khó địa ngục (1)
chương 2587: độ khó địa ngục (2)
chương 2588: độ khó địa ngục (3)
chương 2589: hơi thở rồng khảo nghiệm (1)
chương 2590: hơi thở rồng khảo nghiệm (2)
chương 2591: mở cửa (1)
chương 2592: mở cửa (2)
chương 2593: mở cửa (3)
chương 2594: mục tiêu của linh thác (1)
chương 2595: mục tiêu của linh thác (2)
chương 2596: mưu tính trăm năm (1)
chương 2597: mưu tính trăm năm (2)
chương 2598: mưu tính trăm năm (3)
chương 2599: khúc chiết (1)
chương 2600: khúc chiết (2)

chương 2601: trật tự sụp đổ (1)
chương 2602: trật tự sụp đổ (2)
chương 2603: trật tự sụp đổ (3)
chương 2604: ô nhiễm hải dương (1)
chương 2605: ô nhiễm hải dương (2)
chương 2606: ô nhiễm hải dương (3)
chương 2607: tu la thức tỉnh (1)
chương 2608: tu la thức tỉnh (2)
chương 2609: tu la vào kinh (1)
chương 2610: tu la vào kinh (2)
chương 2611: tu la vào kinh (3)
chương 2612: chấp niệm (1)
chương 2613: chấp niệm (2)
chương 2614: giành giật từng giây (1)
chương 2615: giành giật từng giây (2)
chương 2616: giành giật từng giây (3)
chương 2617: mặt trời chói chang chiếu khắp nơi (1)
chương 2618: mặt trời chói chang chiếu khắp nơi (2)
chương 2619: mặt trời chói chang chiếu khắp nơi (3)
chương 2620: thần nhật du (1)
chương 2621: thần nhật du (2)
chương 2622: long vương trở về (1)
chương 2623: long vương trở về (2)
chương 2624: long vương trở về (3)
chương 2625: giết địch (1)
chương 2626: giết địch (2)
chương 2627: giết địch (3)
chương 2628: gặp mặt (1)

chương 2629: gặp mặt (2)
chương 2630: gặp mặt (3)
chương 2631: thẳng thắn thành khẩn (1)
chương 2632: thẳng thắn thành khẩn (2)
chương 2633: thẳng thắn thành khẩn (3)
chương 2634: thăng cấp kế hoạch (1)
chương 2635: thăng cấp kế hoạch (2)
chương 2636: thăng cấp kế hoạch (3)
chương 2637: gặp mặt (1)
chương 2638: gặp mặt (2)
chương 2639: gặp mặt (3)
chương 2640: nguyên nhân cái chết của phụ thân (1)
chương 2641: nguyên nhân cái chết của phụ thân (2)
chương 2642: thí nghiệm phẩm (1)
chương 2643: thí nghiệm phẩm (2)
chương 2644: thí nghiệm phẩm (3)
chương 2645: thương (1)
chương 2646: thương (2)
chương 2647: kế hoạch của ma nhãn (1)
chương 2648: kế hoạch của ma nhãn (2)
chương 2649: kế hoạch của ma nhãn (3)
chương 2650: chiến sủng cùng bang chủ (1)
chương 2651: chiến sủng cùng bang chủ (2)
chương 2652: chiến sủng cùng bang chủ (3)
chương 2653: chiến sủng cùng bang chủ (4)
chương 2654: về nhà (1)
chương 2655: về nhà (2)
chương 2656: về nhà (3)

chương 2657: hồ sơ tàn phá (1)
chương 2658: hồ sơ tàn phá (2)
chương 2659: kinh ngạc cùng kinh sợ (1)
chương 2660: kinh ngạc cùng kinh sợ (2)
chương 2661: kinh ngạc cùng kinh sợ (3)
chương 2662: tự tin (1)
chương 2663: tự tin (2)
chương 2664: tự tin (3)
chương 2665: gặp hỏa thần (1)
chương 2666: gặp hỏa thần (2)
chương 2667: gặp hỏa thần (3)
chương 2668: gặp mặt nói chuyện (1)
chương 2669: gặp mặt nói chuyện (2)
chương 2670: gặp mặt nói chuyện (3)
chương 2671: bố cục (1)
chương 2672: bố cục (2)
chương 2673: bố cục (3)
chương 2674: hành động hành động (1)
chương 2675: hành động hành động (2)
chương 2676: hành động hành động (3)
chương 2677: sơ hở của thái âm chi chủ (1)
chương 2678: sơ hở của thái âm chi chủ (2)
chương 2679: một bên vui mừng một bên sầu (1)
chương 2680: một bên vui mừng một bên sầu (2)
chương 2681: một bên vui mừng một bên sầu (3)
chương 2682: trống da thú (1)
chương 2683: trống da thú (2)
chương 2684: trống da thú (3)

chương 2685: kết thúc (1)
chương 2686: kết thúc (2)
chương 2687: kết thúc (3)
chương 2688: phân phối chiến lợi phẩm (1)
chương 2689: phân phối chiến lợi phẩm (2)
chương 2690: phân phối chiến lợi phẩm (3)
chương 2691: tầng hầm ngầm của cụ (1)
chương 2692: tầng hầm ngầm của cụ (2)
chương 2693: tầng hầm ngầm của cụ (3)
chương 2694: tầng hầm ngầm của cụ (4)
chương 2695: tuyên bố tử vong? (1)
chương 2696: tuyên bố tử vong? (2)
chương 2697: tuyên bố tử vong? (3)
chương 2698: hỏi đáp (1)
chương 2699: hỏi đáp (2)
chương 2700: hỏi đáp (3)
chương 2701: ky sĩ xui xẻo (1)
chương 2702: ky sĩ xui xẻo (2)
chương 2703: ky sĩ xui xẻo (3)
chương 2704: tìm tòi nghiên cứu phương pháp bồi dưỡng hạt giống (1)
chương 2705: tìm tòi nghiên cứu phương pháp bồi dưỡng hạt giống (2)
chương 2706: tìm tòi nghiên cứu phương pháp bồi dưỡng hạt giống (3)
chương 2707: lại nghe audio ma quân (1)
chương 2708: lại nghe audio ma quân (2)
chương 2709: lại nghe audio ma quân (3)
chương 2710: điện thoại cầu cứu (1)

chương 2711: điện thoại cầu cứu (2)
chương 2712: điện thoại cầu cứu (3)
chương 2713: thằng hề nhảy nhót (1)
chương 2714: thằng hề nhảy nhót (2)
chương 2715: kinh hỉ (1)
chương 2716: kinh hỉ (2)
chương 2717: kinh hỉ (3)
chương 2718: chờ xuất phát (1)
chương 2719: chờ xuất phát (2)
chương 2720: chờ xuất phát (3)
Chương 2721 - Doanh trại (1)
Chương 2722 - Doanh trại (2)
Chương 2723 - Doanh trại (3)
Chương 2724 - Tít, thẻ thể nghiệm hôn quân của ngài đã đến hạn (1)
Chương 2725 - Tít, thẻ thể nghiệm hôn quân của ngài đã đến hạn (2)
Chương 2726 - Tít, thẻ thể nghiệm hôn quân của ngài đã đến hạn (3)
Chương 2727 - Hôn quân (1)
Chương 2728 - Hôn quân (2)
Chương 2729 - Hôn quân (3)
Chương 2730 - Các phi tần (1)
Chương 2731 - Các phi tần (2)
Chương 2732 - Uyển mỹ nhân (1)
Chương 2733 - Uyển mỹ nhân (2)
Chương 2734 - Uyển mỹ nhân (3)
Chương 2735 - Ám sát (1)
Chương 2736 - Ám sát (2)

Chương 2737 - Ám sát (3)
Chương 2738 - Biến đổi bất ngờ (1)
Chương 2739 - Biến đổi bất ngờ (2)
Chương 2740 - Biến đổi bất ngờ (3)
Chương 2741 - Hai nơi cửa ải khó khăn (1)
Chương 2742 - Hai nơi cửa ải khó khăn (2)
Chương 2743 - Hai nơi cửa ải khó khăn (3)
Chương 2744 - Ám chỉ của phó bản (1)
Chương 2745 - Ám chỉ của phó bản (2)
Chương 2746 - Không lùi (1)
Chương 2747 - Không lùi (2)
Chương 2748 - Không lùi (3)
Chương 2749 - Mưu tính của mỗi bên (1)
Chương 2750 - Mưu tính của mỗi bên (2)
Chương 2751 - Mưu tính của mỗi bên (3)
Chương 2752 - Quốc sư (1)
Chương 2753 - Quốc sư (2)
Chương 2754 - Quốc sư (3)
Chương 2755 - Trận doanh khác nhau (1)
Chương 2756 - Trận doanh khác nhau (2)
Chương 2757 - Trận doanh khác nhau (3)
Chương 2758 - Cách dùng chính xác của vũ đạo đoàn (1)
Chương 2759 - Cách dùng chính xác của vũ đạo đoàn (2)
Chương 2760 - Cách dùng chính xác của vũ đạo đoàn (3)
Chương 2761 - Cách dùng chính xác của vũ đạo đoàn (4)
Chương 2762 - Tuyến kịch tình Thần Duệ quân (1)
Chương 2763 - Tuyến kịch tình Thần Duệ quân (2)
Chương 2764 - Tuyến kịch tình Thần Duệ quân (3)

Chương 2765 - Tập kích đêm (1)
Chương 2766 - Tập kích đêm (2)
Chương 2767 - Tập kích đêm (3)
Chương 2768 - Bệnh tật (1)
Chương 2769 - Bệnh tật (2)
Chương 2770 - Bệnh tật (3)
Chương 2771 - Vật tượng trưng thân phận (1)
Chương 2772 - Vật tượng trưng thân phận (2)
Chương 2773 - Vật tượng trưng thân phận (3)
Chương 2774 - Quốc đô (1)
Chương 2775 - Quốc đô (2)
Chương 2776 - Quốc đô (3)
Chương 2777 - Mới rời hang sói liền vào miệng cọp (1)
Chương 2778 - Mới rời hang sói liền vào miệng cọp (2)
Chương 2779 - Mới rời hang sói liền vào miệng cọp (3)
Chương 2780 - Mới rời hang sói liền vào miệng cọp (4)
Chương 2781 - Vương Bắc Vọng (1)
Chương 2782 - Vương Bắc Vọng (2)
Chương 2783 - Vương Bắc Vọng (3)
Chương 2784 - Từ trưởng lão (1)
Chương 2785 - Từ trưởng lão (2)
Chương 2786 - Từ trưởng lão (3)
Chương 2787: Tù nhân (1)
Chương 2788: Tù nhân (2)
Chương 2789: Chạy thoát (1)
Chương 2790: Chạy thoát (2)
Chương 2791: Chạy thoát (3)
Chương 2792: Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thu tiền (1)

Chương 2793: Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thu tiền (2)
Chương 2794: Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thu tiền (3)
Chương 2795: Phố dài truy đuổi (1)
Chương 2796: Phố dài truy đuổi (2)
Chương 2797: Phố dài truy đuổi (3)
Chương 2798: Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến (1)
Chương 2799: Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến (2)
Chương 2800: Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến (3)
Chương 2801: Phân công nhau hành động (1)
Chương 2802: Phân công nhau hành động (2)
Chương 2803: Phân công nhau hành động (3)
Chương 2804: Nữ tử mặc đạo bào (1)
Chương 2805: Nữ tử mặc đạo bào (2)
Chương 2806: Nữ tử mặc đạo bào (3)
Chương 2807: Nữ tử mặc đạo bào (4)
Chương 2808: Nữ tử mặc đạo bào (5)
Chương 2809: Nữ tử mặc đạo bào (6)
Chương 2810: Chuẩn bị (1)
Chương 2811: Chuẩn bị (2)
Chương 2812: Tế trời (1)
Chương 2813: Tế trời (2)
Chương 2814: Tế trời (3)
Chương 2815: Khẳng khái trần từ (1)
Chương 2816: Khẳng khái trần từ (2)
Chương 2817: Khẳng khái trần từ (3)
Chương 2818: Đánh cờ (1)
Chương 2819: Đánh cờ (2)
Chương 2820: Đánh cờ (3)

Chương 2821: Sinh tồn (1)
Chương 2822: Sinh tồn (2)
Chương 2823: Sinh tồn (3)
Chương 2824: Mời hai vị đi chết (1)
Chương 2825: Mời hai vị đi chết (2)
Chương 2826: Quyết chiến sắp tới (1)
Chương 2827: Quyết chiến sắp tới (2)
Chương 2828: Quyết chiến sắp tới (3)
Chương 2829: Cờ thủ dở (1)
Chương 2830: Cờ thủ dở (2)
Chương 2831: Cờ thủ dở (3)
Chương 2832: Gậy ông đập lưng ông (1)
Chương 2833: Gậy ông đập lưng ông (2)
Chương 2834: Gậy ông đập lưng ông (3)
Chương 2835: Gậy ông đập lưng ông (4)
Chương 2836: Nên chết thì chết (1)
Chương 2837: Nên chết thì chết (2)
Chương 2838: Nên chết thì chết (3)
Chương 2839: âm vật (1)
Chương 2840: âm vật (2)
Chương 2841: âm vật (3)
Chương 2842: Thâu gia (1)
Chương 2843: Thâu gia (2)
Chương 2844: Thâu gia (3)
Chương 2845: Một cơn sóng vừa yên, lại một cơn nổi lên (1)
Chương 2846: Một cơn sóng vừa yên, lại một cơn nổi lên (2)
Chương 2847: Một cơn sóng vừa yên, lại một cơn nổi lên (3)
Chương 2848: Ba chiêu ba mạng (1)

Chương 2849: Ba chiêu ba mạng (2)

Chương 2850: Ba chiêu ba mạng (3)

Chương 2851: Ba chiêu ba mạng (4)

Chương 2852: Liễu khước quân vương thiên hạ sự, doanh đắc sinh tiền thân hậu danh (1)

Chương 2853: Liễu khước quân vương thiên hạ sự, doanh đắc sinh tiền thân hậu danh (2)

Chương 2854: Liễu khước quân vương thiên hạ sự, doanh đắc sinh tiền thân hậu danh (3)

Chương 2855: Xưa nay chinh chiến mấy người trở về (1)

Chương 2856: Xưa nay chinh chiến mấy người trở về (2)

Chương 2857: Xưa nay chinh chiến mấy người trở về (3)

Chương 2858: Đáng thương tóc bạc sinh (1)

Chương 2859: Đáng thương tóc bạc sinh (2)

Chương 2860: Đáng thương tóc bạc sinh (3)

Chương 2861: Đáng thương tóc bạc sinh (4)

Chương 2862: Phần thưởng vượt ải (1)

Chương 2863: Phần thưởng vượt ải (2)

Chương 2864: Phần thưởng vượt ải (3)

Chương 2865: Bug càng ngày càng nhiều (1)

Chương 2866: Bug càng ngày càng nhiều (2)

Chương 2867: Bug càng ngày càng nhiều (3)

Chương 2868: Thời gian không đợi ta (1)

Chương 2869: Thời gian không đợi ta (2)

Chương 2870: Gặp người (1)

Chương 2871: Gặp người (2)

Chương 2872: Gặp người (3)

Chương 2873: Vực sâu đóng băng tất cả (1)

Chương 2874: Vực sâu đóng băng tất cả (2)

Chương 2875: Vực sâu đóng băng tất cả (3)
Chương 2876: Bất Lương Soái (1)
Chương 2877: Bất Lương Soái (2)
Chương 2878: Bất Lương Soái (3)
Chương 2879: Thảo luận cùng phân tích (1)
Chương 2880: Thảo luận cùng phân tích (2)
Chương 2881: Phương án phục sinh (1)
Chương 2882: Phương án phục sinh (2)
Chương 2883: Phương án phục sinh (3)
Chương 2884: Phương pháp nhanh chóng tấn thăng (1)
Chương 2885: Phương pháp nhanh chóng tấn thăng (2)
Chương 2886: Phương pháp nhanh chóng tấn thăng (3)
Chương 2887: Thục Sơn Nam Uyển (1)
Chương 2888: Thục Sơn Nam Uyển (2)
Chương 2889: Thục Sơn Nam Uyển (3)
Chương 2890: Dao Quang điện (1)
Chương 2891: Dao Quang điện (2)
Chương 2892: Dao Quang điện (3)
Chương 2893: Cắm cờ (1)
Chương 2894: Cắm cờ (2)
Chương 2895: Cắm cờ (3)
Chương 2896: Kịch đấu (1)
Chương 2897: Kịch đấu (2)
Chương 2898: Hồ lô vàng (1)
Chương 2899: Hồ lô vàng (2)
Chương 2900: Hồ lô vàng (3)
Chương 2901: Tế tự chi vũ (1)
Chương 2902: Tế tự chi vũ (2)

Chương 2903: Tế tự chi vũ (3)
Chương 2904: Biến mất (1)
Chương 2905: Biến mất (2)
Chương 2906: Biến mất (3)
Chương 2907: Tranh tường (1)
Chương 2908: Tranh tường (2)
Chương 2909: Đều có sự sợ hãi (1)
Chương 2910: Đều có sự sợ hãi (2)
Chương 2911: Đều có sự sợ hãi (3)
Chương 2912: Đều có sự sợ hãi (4)
Chương 2913: Đều có sự sợ hãi (5)
Chương 2914: Thất tinh đăng trận (1)
Chương 2915: Thất tinh đăng trận (2)
Chương 2916: Thất tinh đăng trận (3)
Chương 2917: Tìm kiếm trận nhãn (1)
Chương 2918: Tìm kiếm trận nhãn (2)
Chương 2919: Tìm kiếm trận nhãn (3)
Chương 2920: Đánh giết Boss (1)
Chương 2921: Đánh giết Boss (2)
Chương 2922: Đánh giết Boss (3)
Chương 2923: Đánh giết Boss (4)
Chương 2924: Đánh giết Boss (5)
Chương 2925: Đánh giết Boss (6)
Chương 2926: Kết toán ban thưởng (1)
Chương 2927: Kết toán ban thưởng (2)
Chương 2928: Kết toán ban thưởng (3)
Chương 2929: Lợi dụng bug (1)
Chương 2930: Lợi dụng bug (2)

Chương 2931: Lợi dụng bug (3)
Chương 2932: Lấy lui làm tiến (1)
Chương 2933: Lấy lui làm tiến (2)
Chương 2934: Lấy lui làm tiến (3)
Chương 2935: Trở về (1)
Chương 2936: Trở về (2)
Chương 2937: Trở về (3)
Chương 2938: Bảo tàng ước hẹn (1)
Chương 2939: Bảo tàng ước hẹn (2)
Chương 2940: Bảo tàng ước hẹn (3)
Chương 2941: Kho báu Giáo Đình (1)
Chương 2942: Kho báu Giáo Đình (2)
Chương 2943: Kho báu Giáo Đình (3)
Chương 2944: Huyết tộc (1)
Chương 2945: Huyết tộc (2)
Chương 2946: Đại khu thứ ba kỳ quái (1)
Chương 2947: Đại khu thứ ba kỳ quái (2)
Chương 2948: Đại khu thứ ba kỳ quái (3)
Chương 2949: Bộ trang bị Lôi Thần tập hợp đủ (1)
Chương 2950: Bộ trang bị Lôi Thần tập hợp đủ (2)
Chương 2951: Bộ trang bị Lôi Thần tập hợp đủ (3)
Chương 2952: Bộ trang bị Lôi Thần (1)
Chương 2953: Bộ trang bị Lôi Thần (2)
Chương 2954: Bộ trang bị Lôi Thần (3)
Chương 2955: Thắng lợi trở về (1)
Chương 2956: Thắng lợi trở về (2)
Chương 2957: Thắng lợi trở về (3)
Chương 2958: Mộng cảnh kết giới (1)

Chương 2959: Mộng cảnh kết giới (2)
Chương 2960: Mộng cảnh kết giới (3)
Chương 2961: Thực lực khủng bố (1)
Chương 2962: Thực lực khủng bố (2)
Chương 2963: Thông báo (1)
Chương 2964: Thông báo (2)
Chương 2965: Thông báo (3)
Chương 2966: Thời cơ Tam Tài Đan (1)
Chương 2967: Thời cơ Tam Tài Đan (2)
Chương 2968: Thời cơ Tam Tài Đan (3)
Chương 2969: Tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần (1)
Chương 2970: Tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần (2)
Chương 2971: Tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần (3)
Chương 2972: Lựa chọn của mỗi người (1)
Chương 2973: Lựa chọn của mỗi người (2)
Chương 2974: Rừng Rậm Tinh Linh (1)
Chương 2975: Rừng Rậm Tinh Linh (2)
Chương 2976: Bộ lạc Tinh Linh (1)
Chương 2977: Bộ lạc Tinh Linh (2)
Chương 2978: Bộ lạc Tinh Linh (3)
Chương 2979: Thiên nga kiêu ngạo (1)
Chương 2980: Thiên nga kiêu ngạo (2)
Chương 2981: Di vật Mỹ Thần (1)
Chương 2982: Di vật Mỹ Thần (2)
Chương 2983: Di vật Mỹ Thần (3)
Chương 2984: Quang Minh Thần? (1)
Chương 2985: Quang Minh Thần? (2)
Chương 2986: Quang Minh Thần? (3)

Chương 2987: A Binh mất tích (1)
Chương 2988: A Binh mất tích (2)
Chương 2989: A Binh mất tích (3)
Chương 2990: Sau hai mươi ngày (1)
Chương 2991: Sau hai mươi ngày (2)
Chương 2992: Sau hai mươi ngày (3)
Chương 2993: Đều tự cố gắng (1)
Chương 2994: Đều tự cố gắng (2)
Chương 2995: Nửa người nửa thần (1)
Chương 2996: Nửa người nửa thần (2)
Chương 2997: Nửa người nửa thần (3)
Chương 2998: Ân oán của Mỹ Thần cùng Quang Minh Thần (1)
Chương 2999: Ân oán của Mỹ Thần cùng Quang Minh Thần (2)
Chương 3000: Ân oán của Mỹ Thần cùng Quang Minh Thần (3)
Chương 3001: Nhân vật chính phó bản (1)
Chương 3002: Nhân vật chính phó bản (2)
Chương 3003: Đi thẳng vào vấn đề (1)
Chương 3004: Đi thẳng vào vấn đề (2)
Chương 3005: Miếu hoang (1)
Chương 3006: Miếu hoang (2)
Chương 3007: Miếu hoang (3)
Chương 3008: Tùy tùng Thần Quang Minh (1)
Chương 3009: Tùy tùng Thần Quang Minh (2)
Chương 3010: Tùy tùng Thần Quang Minh (3)
Chương 3011: Lực lượng ở sâu trong pháo đài (1)
Chương 3012: Lực lượng ở sâu trong pháo đài (2)

Chương 3013: Chất vấn (1)
Chương 3014: Chất vấn (2)
Chương 3015: Tiền công tử cơ trí (1)
Chương 3016: Tiền công tử cơ trí (2)
Chương 3017: Tiền công tử cơ trí (3)
Chương 3018: Hội nghị Bán Thần (1)
Chương 3019: Hội nghị Bán Thần (2)
Chương 3020: Kịch chiến (1)
Chương 3021: Kịch chiến (2)
Chương 3022: Mau giết (1)
Chương 3023: Mau giết (2)
Chương 3024: Mau giết (3)
Chương 3025: Cơ chế trung tâm của phó bản (1)
Chương 3026: Cơ chế trung tâm của phó bản (2)
Chương 3027: Cơ chế trung tâm của phó bản (3)
Chương 3028: Phản chế (1)
Chương 3029: Phản chế (2)
Chương 3030: Phản chế (3)
Chương 3031: Cây Cung Tiểu Thần Tình Yêu (1)
Chương 3032: Cây Cung Tiểu Thần Tình Yêu (2)
Chương 3033: Thánh vật cùng bích họa (1)
Chương 3034: Thánh vật cùng bích họa (2)
Chương 3035: Người hầu cùng Thần Nguyên Thủy (1)
Chương 3036: Người hầu cùng Thần Nguyên Thủy (2)
Chương 3037: Người hầu cùng Thần Nguyên Thủy (3)
Chương 3038: Đại tư tế (1)
Chương 3039: Đại tư tế (2)
Chương 3040: Đại tư tế (3)

Chương 3041: Dòng dõi Thần Nguyên Thủy (1)
Chương 3042: Dòng dõi Thần Nguyên Thủy (2)
Chương 3043: Thằng hề (1)
Chương 3044: Thằng hề (2)
Chương 3045: Thằng hề (3)
Chương 3046: Phó bản Thái Dương (1)
Chương 3047: Phó bản Thái Dương (2)
Chương 3048: Kết toán ban thưởng (1)
Chương 3049: Kết toán ban thưởng (2)
Chương 3050: Kết toán ban thưởng (3)
Chương 3051: Kinh hãi (1)
Chương 3052: Kinh hãi (2)
Chương 3053: Tìm người (1)
Chương 3054: Tìm người (2)
Chương 3055: Tìm người (3)
Chương 3056: Mộng cảnh của Sơn Hà Vĩnh Tồn (1)
Chương 3057: Mộng cảnh của Sơn Hà Vĩnh Tồn (2)
Chương 3058: Mộng cảnh của Sơn Hà Vĩnh Tồn (3)
Chương 3059: Quật cường (1)
Chương 3060: Quật cường (2)
Chương 3061: Quật cường (3)
Chương 3062: Trở về (1)
Chương 3063: Trở về (2)
Chương 3064: Trở về (3)
Chương 3065: Luyện đan (1)
Chương 3066: Luyện đan (2)
Chương 3067: Luyện đan (3)
Chương 3068: Phó bản ngoài dự liệu (1)

Chương 3069: Phó bản ngoài dự liệu (2)
Chương 3070: Phó bản ngoài dự liệu (3)
Chương 3071: Thục Sơn (1)
Chương 3072: Thục Sơn (2)
Chương 3073: Lôi đài thi đấu (1)
Chương 3074: Lôi đài thi đấu (2)
Chương 3075: Lôi đài thi đấu (3)
Chương 3076: Hung vật trong quan tài (1)
Chương 3077: Hung vật trong quan tài (2)
Chương 3078: Hung vật trong quan tài (3)
Chương 3079: Chuẩn bị mở Boss (1)
Chương 3080: Chuẩn bị mở Boss (2)
Chương 3081: Nhất Khí Hóa Tam Thanh? (1)
Chương 3082: Nhất Khí Hóa Tam Thanh? (2)
Chương 3083: Nhất Khí Hóa Tam Thanh? (3)
Chương 3084: Bạt (1)
Chương 3085: Bạt (2)
Chương 3086: Đầu người rơi xuống đất (1)
Chương 3087: Đầu người rơi xuống đất (2)
Chương 3088: Đầu người rơi xuống đất (3)
Chương 3089: Thông quan Thục Sơn (1)
Chương 3090: Thông quan Thục Sơn (2)
Chương 3091: Thông quan Thục Sơn (3)
Chương 3092: Ý chí Thái Dương (1)
Chương 3093: Ý chí Thái Dương (2)
Chương 3094: Ý chí Thái Dương (3)
Chương 3095: Không phải người (1)
Chương 3096: Không phải người (2)

Chương 3097: Không phải người (3)
Chương 3098: Thần linh (1)
Chương 3099: Thần linh (2)
Chương 3100: Thần linh (3)
Chương 3101: Hỏi đáp (1)
Chương 3102: Hỏi đáp (2)
Chương 3103: Nguyên nhân linh cảnh sinh ra (1)
Chương 3104: Nguyên nhân linh cảnh sinh ra (2)
Chương 3105: Nguyên nhân linh cảnh sinh ra (3)
Chương 3106: Tuyệt địa thiên thông (1)
Chương 3107: Tuyệt địa thiên thông (2)
Chương 3108: Thức tỉnh (1)
Chương 3109: Thức tỉnh (2)
Chương 3110: Thức tỉnh (3)
Chương 3111: Lĩnh vực, triển khai (1)
Chương 3112: Lĩnh vực, triển khai (2)
Chương 3113: Tinh Thần Chi Chủ (1)
Chương 3114: Tinh Thần Chi Chủ (2)
Chương 3115: Tinh Thần Chi Chủ (3)
Chương 3116: Yêu cầu (1)
Chương 3117: Yêu cầu (2)
Chương 3118: Yêu cầu (3)
Chương 3119: Nhân khẩu mất tích (1)
Chương 3120: Nhân khẩu mất tích (2)
Chương 3121: Nhân khẩu mất tích (3)
Chương 3122: Đến! (1)
Chương 3123: Đến! (2)
Chương 3124: Đến! (3)

Chương 3125: Đời người một giấc mộng (1)
Chương 3126: Đời người một giấc mộng (2)
Chương 3127: Đời người một giấc mộng (3)
Chương 3128: Tượng trưng (1)
Chương 3129: Tượng trưng (2)
Chương 3130: Tượng trưng (3)
Chương 3131: Khinh bỉ (1)
Chương 3132: Khinh bỉ (2)
Chương 3133: Khinh bỉ (3)
Chương 3134: Phe thứ ba? (1)
Chương 3135: Phe thứ ba? (2)
Chương 3136: Tin tức Loa Miêu Vương (1)
Chương 3137: Tin tức Loa Miêu Vương (2)
Chương 3138: Tin tức Loa Miêu Vương (3)
Chương 3139: Nợ tình không thể không đối mặt (1)
Chương 3140: Nợ tình không thể không đối mặt (2)
Chương 3141: Nợ tình không thể không đối mặt (3)
Chương 3142: Tình cũ khó bỏ (1)
Chương 3143: Tình cũ khó bỏ (2)
Chương 3144: Mạng lưới quan hệ sụp đổ (1)
Chương 3145: Mạng lưới quan hệ sụp đổ (2)
Chương 3146: Mạng lưới quan hệ sụp đổ (3)
Chương 3147: Chạm mặt (1)
Chương 3148: Chạm mặt (2)
Chương 3149: Cái nhìn chằm chằm! (1)
Chương 3150: Cái nhìn chằm chằm! (2)
Chương 3151: Cái nhìn chằm chằm! (3)
Chương 3152: Tịnh hóa (1)

Chương 3153: Tịnh hóa (2)
Chương 3154: Bí ẩn (1)
Chương 3155: Bí ẩn (2)
Chương 3156: Bí ẩn (3)
Chương 3157: Tụt lại phía sau (1)
Chương 3158: Tụt lại phía sau (2)
Chương 3159: Trở về (1)
Chương 3160: Trở về (2)
Chương 3161: Trở về (3)
Chương 3162: Xin lỗi (1)
Chương 3163: Xin lỗi (2)
Chương 3164: Dần dần gặp mặt (1)
Chương 3165: Dần dần gặp mặt (2)
Chương 3166: Dần dần gặp mặt (3)
Chương 3167: Rút vốn (1)
Chương 3168: Rút vốn (2)
Chương 3169: Rút vốn (3)
Chương 3170: Chuẩn bị chiến đấu (1)
Chương 3171: Chuẩn bị chiến đấu (2)
Chương 3172: Chuẩn bị chiến đấu (3)
Chương 3173: Dung nạp di thể Oa Hoàng (1)
Chương 3174: Dung nạp di thể Oa Hoàng (2)
Chương 3175: Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận (1)
Chương 3176: Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận (2)
Chương 3177: Kéo dài thời gian (1)
Chương 3178: Kéo dài thời gian (2)
Chương 3179: Kéo dài thời gian (3)
Chương 3180: Thân phận đặc thù của mẹ Linh Quân (1)

Chương 3181: Thân phận đặc thù của mẹ Linh Quân (2)
Chương 3182: Thân phận đặc thù của mẹ Linh Quân (3)
Chương 3183: Hai đoạn chuyện cũ (1)
Chương 3184: Hai đoạn chuyện cũ (2)
Chương 3185: Hai đoạn chuyện cũ (3)
Chương 3186: Hai đoạn chuyện cũ (4)
Chương 3187: Huyễn cảnh trí mạng (1)
Chương 3188: Huyễn cảnh trí mạng (2)
Chương 3189: Tìm kiếm một hy vọng (1)
Chương 3190: Tìm kiếm một hy vọng (2)
Chương 3191: Tìm kiếm một hy vọng (3)
Chương 3192: Phụ trợ (1)
Chương 3193: Phụ trợ (2)
Chương 3194: Khổ chiến (1)
Chương 3195: Khổ chiến (2)
Chương 3196: Hai nơi (1)
Chương 3197: Hai nơi (2)
Chương 3198: Hai nơi (3)
Chương 3199: Trần Nguyên Quân rung động (1)
Chương 3200: Trần Nguyên Quân rung động (2)
Chương 3201: Trần Nguyên Quân rung động (3)
Chương 3202: Trần Nguyên Quân rung động (4)
Chương 3203: Liều mạng (1)
Chương 3204: Liều mạng (2)
Chương 3205: Liều mạng (3)
Chương 3206: Con thú trong tuyệt cảnh (1)
Chương 3207: Con thú trong tuyệt cảnh (2)
Chương 3208: Số mệnh (1)

Chương 3209: Số mệnh (2)
Chương 3210: Số mệnh (3)
Chương 3211: Về nhà (1)
Chương 3212: Về nhà (2)
Chương 3213: Về nhà (3)
Chương 3214: Về nhà (3)
Chương 3215: Oán linh (1)
Chương 3216: Oán linh (2)
Chương 3217: Xuyên qua thời gian (1)
Chương 3218: Xuyên qua thời gian (2)
Chương 3219: Tuyến thế giới thắt lại (1)
Chương 3220: Tuyến thế giới thắt lại (2)
Chương 3221: Tuyến thế giới thắt lại (3)
Chương 3222: Trở về (1)
Chương 3223: Trở về (2)
Chương 3224: Trở về (3)
Chương 3225: Linh cảnh chi chủ (1)
Chương 3226: Linh cảnh chi chủ (2)
Chương 3227: Linh cảnh chi chủ (3)
Chương 3228: Linh cảnh chi chủ (4)
Chương 3229: Linh cảnh chi chủ (5)
Chương 3230: Linh cảnh chi chủ (6)
Chương 3231: Lời cuối sách (1)
Chương 3232: Lời cuối sách (2)
Chương 3233: Lời cuối sách (3)
Chương 3234: Lời cuối sách (4)
Chương 3235: Lời cuối sách (5)
Chương 3236: Lời cuối sách (6)

Chương 3237: Lời cuối sách (7)
Chương 3238: Lời cuối sách (8)
Chương 3239: Lời cuối sách (9)
Chương 3240: Lời cuối sách (10)
Chương 3241: Lời cuối sách (11)
Chương 3242: Lời cuối sách (12)
Chương 3243: Lời cuối sách (13)
Chương 3244: Lời cuối sách (14)
Chương 3245: Lời cuối sách (15)
Chương 3246: Lời cuối sách (16)
Chương 3247: Lời cuối sách (17)
Chương 3248: Lời cuối sách (18)
Chương 3249: Lời cuối sách (19)
Chương 3250: Lời cuối sách (20)

——— o O o ———

Chương 01: Lễ vật

Thành phố Tùng Hải.

Bảy rưỡi sáng, trong căn phòng tối tăm, trên giường lớn mềm mại, Trương Nguyên Thanh choàng tỉnh, bôm đầu, lưng cong lại như con tôm.

Đầu đau đớn như muốn vỡ ra, trong đầu như bị đâm kim vào, đau tới mức da đầu giật giật, đến mức sinh ra ảo thính, ảo giác, trong đầu hiện ra hình ảnh hỗn loạn, bên tai tràn đầy tạp âm ồn ào, không có ý nghĩa.

Trương Nguyên Thanh biết bệnh cũ tái phát rồi.

Run rẩy ngồi dậy từ trên giường, kéo ngăn tủ đầu giường ra, run rẩy mò lấy bình thuốc, không đợi được vặn nắp ra, đã đổ ra năm sáu viên thuốc nhỏ màu xanh lam, nuốt chửng vào.

Sau đó, hắn để bản thân ngã lại về trên giường, há mồm thở dốc, chịu đựng đau đớn dữ dội.

Mười mấy giây sau, cơn đau đầu xé rách linh hồn giảm bớt, tiếp đó bình ổn lại.

"Phù…". Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng thở phào một hơi, trên đầu đầy mồ hôi lạnh.

Hắc lúc học trung học mắc một lần căn bệnh lạ, triệu chứng là đại não không chịu khống chế nhớ lại mọi ký ức trong quá khứ, bao quát cả tin tức rác rưởi bị quên đi, không chịu khống chế thu thập tin tức thế giới bên ngoài, tiến hành phân tích; Đại não khống chế đối với thân thể đạt tới một trình độ khó mà tin nổi.

May mắn là, loại trạng thái này không có cách nào duy trì quá lâu, sẽ bởi vì thân thể không chịu nổi gánh nặng mà gián đoạn.

Chính bởi vì loại năng lực này, hắn thi đậu đại học Tùng Hải — Học viện nổi tiếng xếp hạng hàng đầu cả nước dễ như bỡn

Trương Nguyên Thanh gọi loại trạng thái này là đại não quá tải, hắn cho rằng mình có thể sắp tiến hóa thành siêu nhân, nhưng bởi vì thân thể không có cách nào chống đỡ được loại tiến hóa này, mới liên tiếp gián đoạn.

Khi hắn nói suy đoán này cho bác sĩ, bác sĩ biểu hiện nghe không hiểu, nhưng rung động, cũng đề nghị hắn đi khoa tâm thần tầng dưới khám xem.

Tóm lại bệnh viện cũng không tra ra nguyên nhân bệnh, về sau, mẹ từ nước ngoài mang thuốc đặc hiệu về cho hắn, bệnh tình lúc này mới được khống chế, chỉ cần định kỳ uống thuốc, sẽ không phát tác.

“Nhất định là đêm qua không nghỉ ngơi tốt, quá mệt mỏi. Tất cả tại Giang Ngọc Nhị, hơn nửa đêm cứ đòi tới phòng mình chơi game…”

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng nội tâm lại âm thầm thấy nặng nề, bởi vì Trương Nguyên Thanh biết, tác dụng của thuốc bắt đầu yếu bớt, bệnh chứng của mình càng ngày càng nghiêm trọng.

“Về sau phải tăng thêm liều thuốc…” Trương Nguyên Thanh xỏ dép lê bông vải, tới bên cửa sổ, kéo rèm ra “Xoẹt!”

Ánh nắng tranh nhau tràn vào, lấp đầy căn phòng.

Thành phố Tùng Hải tháng Tư, cảnh xuân tươi đẹp, gió sớm phả vào mặt mát mẻ thoải mái.

“Uỳnh uỳnh!”

Lúc này, tiếng đập cửa truyền vào, bà ngoại ở ngoài cửa gọi:

“Nguyên Tử, dậy.”

“Không dậy nổi!” Trương Nguyên Thanh lạnh lùng vô tình từ chối, hắn muốn ngủ bù.

Cảnh xuân tươi đẹp, lại là cuối tuần, không ngủ nướng chẳng phải là lãng phí đời người”

“Cho cháu ba phút, không dậy bà hắt nước cho cháu tỉnh.”

Bà ngoại càng thêm lạnh lùng vô tình hơn nữa.

“Biết rồi biết rồi…” Trương Nguyên Thanh lập tức chịu thua.

Hắn biết bà ngoại tính khí nóng nảy thật sự có thể làm ra chuyện này.

Ở lúc Trương Nguyên Thanh còn học tiểu học, cha bởi vì tai nạn giao thông qua đời, mẹ tính cách kiên cường không tái

hôn, đưa con về Tùng Hải định cư, ném cho ông bà ngoại chăm sóc.

Bản thân thì đâm đầu vào sự nghiệp, trở thành nữ cường nhân bà con đều tán thưởng.

Về sau mẹ cũng tự mua nhà, nhưng Trương Nguyên Thanh không thích căn nhà lầu trống trơn đó, vẫn như cũ ở cùng với ông bà ngoại.

Dù sao bà mẹ mỗi ngày đi sớm về trễ, thỉnh thoảng đi công tác, đặt hết tâm tư vào sự nghiệp, cuối tuần cho dù không tăng ca, đến giờ ăn cũng gọi đồ ăn bên ngoài.

Nói nhiều nhất với hắn đứa con trai này, chính là "Có đủ tiền tiêu hay không, không đủ phải nói với mẹ." Một người mẹ nữ cường nhân có thể ở trên kinh tế thỏa mãn ngươi vô hạn, nghe rất không tồi.

Nhưng Trương Nguyên Thanh luôn cười híp mắt nói với mẹ: Bà ngoại với dì cho đủ tiền tiêu vặt rồi.

Ừm, còn có dì trẻ.

Nữ nhân tối hôm qua nhất định đòi tới phòng hắn chơi game chính là dì trẻ của hắn.

Trương Nguyên Thanh ngáp một cái, vặn tay nắm cửa phòng ngủ, tới phòng khách.

Căn hộ này của bà ngoại, tính cả diện tích phòng ngủ phòng khách được 150 mét vuông, năm đó lúc bán nhà cũ mua căn nhà mới này, Trương Nguyên Thanh nhớ kỹ mỗi mét vuông hơn 40.000 tệ.

Sáu, bảy năm trôi qua, bây giờ giá nhà khu cư xá này tăng lên tới một mét vuông 110.000 tệ, lãi hơn 2 lần.

Cũng may mắn ông ngoại năm đó có dự kiến trước, đổi nhà trước đó, Trương Nguyên Thanh cũng chỉ có thể ngủ phòng khách, dù sao bây giờ lớn rồi, không có khả năng ngủ với dì trẻ nữa.

Trên bàn cơm dài bên cạnh phòng khách, đầu sỏ hại hắn đau đầu 'sụp soạt' húp cháo, dép lê màu đỏ vung vẩy bên dưới gầm bàn.

Chương 2: Lễ vật (2)

Ngũ quan cô xinh xắn, khuôn mặt trứng ngỗng mượt mà nhìn có chút ngọt ngào, khóe mắt bên phải có một nốt ruồi lệ.

Bởi vừa ngủ dậy, mái tóc xõa tung nổi sóng, khiến cô có thêm mấy phần quyến rũ lười nhác.

Dì trẻ tên Giang Ngọc Nhị, lớn hơn hắn bốn tuổi.

Nhìn thấy Trương Nguyên Thanh đi ra, dì trẻ lau cháo dính bên miệng, kinh ngạc nói.

“Ô, dậy sớm thế, cái này không giống phong cách của cháu.”

“Mẹ của dì làm chuyện tốt đấy.”

“Mày sao lại mắng người ta vậy.”

“Cháu chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

Trương Nguyên Thanh đánh giá khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc của dì trẻ, tinh thần vô cùng phấn chấn, tươi đẹp động lòng người.

Đều nói đêm tối sẽ không bạc đãi người thức đêm, nó sẽ ban cho ngươi quầng mắt thâm, nhưng định luật này tựa như không áp dụng ở trên người nữ nhân trước mắt.

Bà ngoại trong phòng bếp nghe được động tĩnh, thò đầu ra nhìn một cái, một lát sau bưng một bát cháo đi ra.

Trong mái tóc đen của bà ngoại xen lẫn sợi bác, ánh mắt rất sắc bén, nhìn bộ dạng là kiểu bà cụ tính tình không tốt.

Mặt dù làn da nhão cùng nếp nhăn mờ cướp đi phong hoa của bà, nhưng loáng thoáng có thể nhìn ra lúc trẻ tuổi có được giá trị nhan sắc không tệ.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận cháo bà ngoại đưa tới, húp soạt một hơi, nói:

“Ông ngoại đâu ạ?”

“Ra ngoài tản bộ rồi.” Bà ngoại nói.

Ông ngoại là cảnh sát hình sự già về hưu, cho dù cao tuổi, sinh hoạt vẫn rất có quy luật, mỗi đêm 10 giờ nhất định đu ngủ, sáng sớm 6 giờ là tỉnh.

Dì trẻ xinh đẹp húp cháo, cười hì hì nói:

“Ăn sáng xong, dì dẫn cháu đi shopping mua quần áo.”

Dì có lòng tốt như vậy? Trương Nguyên Thanh đang muốn đáp ứng, bà ngoại bên cạnh tràn ngập sát khí lườm hắn một cái”

“Cháu dám đi thì đánh gãy chân chó của cháu.”

“Sao mẹ lại như vậy?” Dì trẻ nũng nịu: “Con chỉ là muốn mua cho Nguyên Tử mấy bộ quần áo mùa xuân, mẹ đã không vui? Cháu ngoại mặc dù có chữ Ngoại, nhưng cũng là ruột thì mà…”

Bà ngoại nhất lực phá vạn pháp (1 phần lực lượng phá vạn phần kỹ xảo): “Con cũng muốn bị đánh gãy chân chó?”

Dì trẻ bĩu môi, ucí đầu húp cháo.

Trương Nguyên THanh nghe hai mẹ con đánh cờ, liền biết bà ngoại nhất định lại an bài xem mắt cho dì trẻ, dì trẻ nhí nhảnh thì muốn kéo hắn đi quấy đục nước.

Trước khi vẫn luôn làm như vậy, dẫn theo cháu trai đi xem mắt, ngồi vài phút, cháu trai bệnh xã giao trâu bò sẽ giải quyết đối tượng hẹn hò, hai nam nhân trò chuyện vui vẻ, từ dân sinh đại kế cho tới tình hình thế giới, toàn bộ hành trình không có việc của cô nữa.

Cô chỉ cần uống nước chơi điện thoại là được, đối tượng hẹn hò sẽ còn cảm thấy mình ở trước mặt người đẹp thể hiện đầy đủ sự từng trải xã hội cùng kiến thức, từ đó cảm thấy vui vẻ, tự cảm giác tốt đẹp.

Giang Nhọc Nhị từ nhỏ xinh xắn đáng yêu, là đối tượng khen ngợi của hàng xóm láng giềng, giá trị nhan sắc cao, ngọt ngào ngoan ngoãn, rất được lòng người lớn.

Khuê nữ xinh đẹp như vậy, bà ngoại đương nhiên phải nghiêm phòng tử thủ, từ cấp hai đã tận tâm chỉ bảo không cho yêu sớm, không cho phép ra ngoài đi chơi với bạn học nam.

Con gái nhỏ quả nhiên không làm bà thất vọng, thẳng tới lúc tốt nghiệp đại học cũng chưa có bạn trai, có thể tiến vào xã hội, nhất là sau khi qua sinh nhật 25 tuổi, bà ngoại cũng có chút không ngồi yên được nữa.

Trong lòng tự nhủ mẹ chỉ là không để con yêu sớm, không bảo con làm bom nổ chậm trong nhà, phụ nữ có thể có bao nhiêu năm thanh xuân?

Thế là triệu tập mấy chị em già, vơ vét tư liệu thanh niên tài tuấn khắp nơi, thu xếp xem mặt cho con gái.

“Bà ngoại à, dì ấy rõ ràng còn chưa có đối tượng, dưa hái xanh không ngọt đâu.” Trương Nguyên Thanh vừa gặp bánh bao, vừa tự đề cử mình:

“Nếu không bà dàn xếp xem mắt cho cháu? Cháu quả dưa xanh này đã ngọt rồi.”

Bà ngoại bực mình nói: “Cháu còn nhỏ, vội cái gì. Trong đại học đều là bạn học nữ, còn không biết tự tìm? Quấy rối nữa coi chừng bà đánh cháu.”

Bà ngoại là nữ nhân phương Nam, nhưng tính tình không hề dịu dàng chút nào, đặc biệt nóng tính.

Dù là người mẹ nữ cường nhân sự nghiệp kia của Trương Nguyên Thanh, cũng không dám chống đối bà ngoại.

Cháu trưởng thành rồi mà, cũng làm người có nghề mấy năm rồi… Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Ăn sáng xong, dì trẻ ở dưới sự cường thế yêu cầu của bà ngoại, trở về phòng thay quần áo trang điểm, ra ngoài xem mắt.

Dì trẻ trang điểm nhạt, điều này khiến cô nhìn càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Áo len cổ tròn xõa phối hợp một cái áo khoác dài, quần jean ống hẹp sáng màu bao lấy đôi chân dài, cân xứng mượt mà. Ống quần bó thu vào trong đôi giày Matthai màu đen.

Phong cáhc ăn mặc đơn giản, không yêu diễm không phù phiếm, lại đặc biệt đẹp.

Dì trẻ vứt cho ắn một cái ánh mắt “mày hiểu đấy”, đeo túi xách, lắc vòng eo nhỏ đi ra ngoài.

“Mẹ, con ra ngoài xem mắt đây.”

Chương 3: Mất tích

Trương Nguyên Thanh về phòng, không nhanh không chậm thay quần màu đen, áo jacket, đi giày chạy.

Cách vài phút, hắn mở cửa phòng ngủ ra.

Bà ngoại dọn vệ sinh trong phòng khách, thấy hắn đi ra, ngừng lại công việc trong tay, yên lặng nhìn hắn.

Trương Nguyên Thanh học giọng điệu dì trẻ:

“Mẹ, con cũng ra ngoài xem mắt đây.”

“Cút về.” Bà ngoại giơ chổi, uy hiếp: “Dám bước ra khỏi cánh cửa này, đánh gãy chân chó.”

“Được rồi!” Trương Nguyên Thanh biết nghe lời phải trở về phòng ngủ.

Ngồi bên bàn học, hắn cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho dì trẻ.

“Chưa xuất sư đã chết, trường sử anh hùng nước mắt đầy áo.”

“Nói tiếng người!”

Dì trẻ hẳn là đang lái xe, nội dung trả lời lời ít mà ý nhiều.

“Cháu bị bà ngoại ngăn ở trong nhà, dì vẫn là tự mình đi xem mắt đi.

Dì trẻ gửi tới tin nhắn thoại.

Trương Nguyên Thanh ấn mở ra, trong loa vang tiếng tiếng thở phì phò của Giang Ngọc Nhị”:

“Cần mày làm cái gì! !”

Dì trẻ rút lại một tin thoại, tiếp theo gửi tới một tin khác, lần này giọng điệu đối phó, nũng nịu giả ngây thơ:

“Cháu trai ngoan, mau tới nha, dì trẻ hiểu mày nhất, Moazh”

Ài, đàn bà!

Làm bộ dễ thương liền muốn để mình chạm vào vảy ngược của bà ngoại? Ít nhất cũng phải gửi cái phong bao đây chứ.

Lúc này, tiếng chuông hơi chói tai truyền đến, Trương Nguyên Thanh đi vào phòng khách, ở dưới ánh mắt soi mói của bà ngoại, ấn xuống nút trò chuyện của cửa nhà, nói:

“Ai vậy!”

“Chuyển phát nhanh.”

Trong loa truyền tới tiếng nói.

Trương Nguyên Thanh ấn nút mở cửa, cách hai ba phút, bạn trẻ chuyển phát nhanh mặc đồng phục đi thang máy lên lầu, trong lòng ôm một bọc đồ:

“Là Trương Nguyên Thanh à?

“Là tôi.”

Mình không đặt hàng trên mạng mà… Hắn vẻ mặt hoang mang ký nhận, nhìn thoáng qua tin tức gói đồ, gói đồ không viết người gửi, nhưng địa chỉ là Hàng Châu tỉnh Giang Nam sát vách.

Hắn quay về phòng, từ trong ngăn kéo bàn học tìm ra dao rọc giấy, mở gói đồ ra.

Bên trong là lớp chống sock bao bọc một cái thẻ màu đen, một bức thư bìa đỏ.

Trương Nguyên Thanh cầm lấy tấm thẻ màu đen to bằng thẻ căn cước, chất liệu tựa như là kim loại, nhưng cảm giác sờ tay vào cực kỳ mềm mại. Tấm thẻ chế tác phi thường tinh xảo đẹp đe,x mép là hoa văn màu bạc nhạt, ở giữa là một vầng trăng màu đen.

Vầng trăng màu đen in rất tinh xảo, đốm bất quy tắc ở mặt ngoài có thể thất được rõ ràng.

Thứ gì vậy? Mang tâm tính nghi ngờ, hắn bóc bìa, mở thư ra.

“Nguyên Tử, tôi có được một món đồ rất thú vị, từng coi nó là thứ có thể thay đổi cuộc đời của tôi, nhưng năng lực của tôi có hạn, không cách nào khống chế nó. Tôi cảm thấy, nếu như là cậu, thì không thành vấn đề.

Anh em một thời, đây là món quà tôi tặng cậu.

Lôi Nhất Binh!”

“Anh Binh gửi tới?”

Trương Nguyên Thanh xem hết nội dung trong thư, nhíu mày.

Cái gọi là thay đổi cuộc đời? Cái gì gọi là không cách nào khống chế?

Thật là, không nói rõ gì cả… Ánh mắt hắn một lần nữa nhìn về phía tấm thẻ màu đen, lặp đi lặp lại quan sát, xác nhận đây chỉ là một tấm thẻ rất bình thường, nếu nhất định phải nói không bình thường, chỉ là xúc cảm không tệ, chất liệu tựa như rất hiếm có.

Chẳng lẽ là thẻ VIP của hội sở đỉnh cấp nào đó? Tiểu thư (ngực) 36D quả thật chỉ có kỳ nam tử như mình mới có thể chế ngự.

Lôi Nhất Binh là đồng đảng chơi với hắn từ nhỏ tới lớn, tên ở nhà A Binh, lớn hơn hắn hai tuổi, khi ông bà ngoại còn chưa mua nhà mới, hai nhà ở trong một cái ngõ.

Lôi Nhất Binh lực lượng gần 2A, trí lực C, từ nhỏ đã rất che chở hắn, đánh nhau xông lên phía trước, bị đánh thì lưu lại cản phía sau, ai nếu chế giễu Trương Nguyên Thanh là đứa bé không có cha, Lôi Nhất Binh sẽ ra mặt thay hắn.

Cho nên Trương Nguyên Thanh luôn gọi hắn là anh Binh.

A Binh lúc cấp ba thành tích cũng không lý tưởng lắm, bởi vậy tới tỉnh Giang Nam bên cạnh vào đại học, từ đó về sau, bọn họ ngăn cách hai nơi liên hệ liền ít đi.

Trương Nguyên Thanh vừa bỏ tấm thẻ đen vào túi áo jacket, vừa đầm điện thoại di động lên gửi đi tin nhắn trêu chọc anh Binh:

“Là thẻ VIP hội sở nhà ai, ít nhất cho em địa chỉ hoặc phương thức liên hệ chứ.”

Tin nhắn này gửi ra, nửa tiếng cũng chưa nhận được trả lời.

Trương Nguyên Thanh dứt khoát gọi cho anh Binh.

Sau hai tiếng “Tít tít”, điện thoại kết nối, trong loa truyền tới giọng nói trầm thấp của đàn ông:

“Alo! Tôi là bố của Lôi Nhất Binh.”

“Chú Lôi?” Trương Nguyên Thanh hơi giật mình, sau đó vui vẻ nói:

“Anh Binh tuần này về Tùng Hải rồi? Chú bảo anh ấy nhận cuộc gọi, cháu có việc tìm anh ấy.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một phem, tiếp theo vang lên giọng nói trầm thấp đau đớn:

“Nguyên Tử, chú ở tỉnh Giang Nam. A Binh nó mất tích rồi…”

Anh Binh mất tích? ! Trương Nguyên Thanh đứng ngây ra như phỗng, sau mấy giây, vừa mờ mịt vừa vội vàng hỏi:

“Đã có chuyện gì?”

Anh Binh làm sao lại mất tích được, hắn rõ ràng còn gửi đồ cho mình.

Chương 4: Mất tích (2)

“Ba hôm trước mất tích, chú với cô Chu của cháu hôm qua nhận được trường học thông báo, liền lập tức chạy tới.” Chú Lôi tâm tình sa sút.

“Báo cảnh sát chưa, bên an ninh nói thế nào?” Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Chú Lôi trầm mặc rất lâu, có chút do dự nói:

“Chuyện này thật sự không dễ nói, A Binh mất tích có chút kỳ quái…”

Kỳ quái? Có ý tứ gì… Trương Nguyên Thanh sững sờ.

Chú Lôi nói:

“A Binh là ba ngày trước mất tích trong đêm ở phòng ngủ, cảnh sát đã lấy camera giám sát của ký túc xá, phát hiện A Binh cả đêm đều không rời khỏi phòng ngủ, nhưng sáng sớm hôm sau, người đã không thấy tăm hơi.”

“Học viên ngủ cùng phòng nói, trước khi đi ngủ còn thấy nó, tỉnh lại liền không có ai, còn tưởng nó chỉ là ra ngoài.”

Trương Nguyên Thanh thốt lên: “Điều này sao có thể chứ…”

Chẳng lẽ con người sẽ biến mất vào hư không sao, loại lý do thoái thác này trẻ con ba tuổi cũng sẽ không tin.

Trương Nguyên Thanh đè xuống lo nghĩ trong lòng, hạ giọng nói:

“Chú Lôi, anh Binh có phải đắc tội ai ở trường không?”

Hắn nghĩ tới đầu tiên chính là, anh Binh ở trường đắc tội ai, đối phương ở nơi đó có quyền lực nhất định, cho nên camera mới sẽ không nhìn ra vấn đề, bởi vì cái này thường thường mang ý nghĩa nhân viên nhà trường có hành vi bao che.

Thời đại tin tức bùng nổ, phàm là người từng lên mạng đều hoặc nhiều hoặc ít từng nghe tình huống tương tự.

“Lãnh đạo trường học nói sẽ cố hết sức phối hợp cảnh sát, đám cảnh sát thì nói bảo chúng ta trở về chờ tin tức, bọn họ sẽ điều tra… Chú với cô của cháu cả đêm chưa ngủ.”

Trong giọng của chú Lôi xen lẫn uể oải với lo lắng.

“Ba hôm trước mất tích, chú với cô Chu của cháu hôm qua nhận được trường học thông báo, liền lập tức chạy tới.” Chú Lôi tâm tình sa sút.

“Báo cảnh sát chưa, bên an ninh nói thế nào?” Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Chú Lôi trầm mặc rất lâu, có chút do dự nói:

“Chuyện này thật sự không dễ nói, A Binh mất tích có chút kỳ quái…”

Kỳ quái? Có ý tứ gì… Trương Nguyên Thanh sững sờ.

Chú Lôi nói:

“A Binh là ba ngày trước mất tích trong đêm ở phòng ngủ, cảnh sát đã lấy camera giám sát của ký túc xá, phát hiện A Binh cả đêm đều không rời khỏi phòng ngủ, nhưng sáng sớm hôm sau, người đã không thấy tăm hơi.”

“Học viên ngủ cùng phòng nói, trước khi đi ngủ còn thấy nó, tỉnh lại liền không có ai, còn tưởng nó chỉ là ra ngoài.”

Trương Nguyên Thanh thốt lên: “Điều này sao có thể chứ…”

Chẳng lẽ con người sẽ biến mất vào hư không sao, loại lý do thoái thác này trẻ con ba tuổi cũng sẽ không tin.

Trương Nguyên Thanh đè xuống lo nghĩ trong lòng, hạ giọng nói:

“Chú Lôi, anh Binh có phải đắc tội ai ở trường không?”

Hắn nghĩ tới đầu tiên chính là, anh Binh ở trường đắc tội ai, đối phương ở nơi đó có quyền lực nhất định, cho nên camera mới sẽ không nhìn ra vấn đề, bởi vì cái này thường thường mang ý nghĩa nhân viên nhà trường có hành vi bao che.

Thời đại tin tức bùng nổ, phàm là người từng lên mạng đều hoặc nhiều hoặc ít từng nghe tình huống tương tự.

“Lãnh đạo trường học nói sẽ cố hết sức phối hợp cảnh sát, đám cảnh sát thì nói bảo chúng ta trở về chờ tin tức, bọn họ sẽ điều tra… Chú với cô của cháu cả đêm chưa ngủ.”

Trong giọng của chú Lôi xen lẫn uể oải với lo lắng.

Quả nhiên là loại câu trả lời này, đáng chết… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, trấn an:

“Ngài đừng vội, ông ngoại cùng anh họ của cháu đều làm bên an ninh, cái này ngài là biết. Để lát nữa cháu hỏi bọn họ một lần nên xử lý loại chuyện này như thế nào, phải chú ý những thứ gì. Ngài có điều gì không hiểu, cần trưng cầu ý kiến, cũng cứ gọi điện cho cháu.”

“Mặt khác, ngài nhất định hpải hỏi bạn cùng trường một phem, nếu như anh Binh đắc tội ai, khẳng định sẽ có bạn học biết.”

Trong lòng chú Lôi hơi thoải mái, nói:

“Biết rồi, Nguyên Tử, cháu cũng đừng lo, có tin tức chú sẽ nói ngay cho cháu.”

Cúp điện thoại, Trương Nguyên Thanh có chút đứng ngồi không yên, đi qua đi lại trong phòng, lo cho an nguy của anh Binh.

Người ta không có khả năng vô duyên vô cớ mất tích, camera an ninh không tóm được, vậy khẳng định là camera an ninh bị động tay chân rồi, cũng không biết anh Binh đắc tội ai.

Nhưng một sinh viên năm thứ 3, lại có thể đắc tội ai đây?

Chờ chút, ba ngày trước mất tích…

Ba ngày trước? !

Trương Nguyên Thanh đột nhiên giật mình, hàng chuyển phát nhanh từ Giang Nam tới Tùng Hải, cần 2-3 ngày thời gian, dựa theo thời gian suy tính, anh Binh là đêm hôm đó gửi đồ xong cho mình thì mất tích…

Đây là trùng hợp? Hay là nói trong đó có gì liên quan.

Nghĩ tới đây, hắn theo bản năng đi sờ tấm thẻ đen trong túi, nhưng khi hắn thò bàn tay vào túi, đột nhiên ngây người.

Tấm thẻ màu đen không thấy đâu nữa.

Chương 5: Mất tích (3)

Rơi xuống đất rồi? Trương Nguyên Thanh vội cúi đầu, ánh mắt nhanh chóng đảo qua sàn phòng.

Không có!

Hắn cúp rạp người nhìn vào gầm giường, gầm giường phủ một lớp bụi, cùng một ít tiền xu, cúc ác các loại tạp vật, nhưng không có tấm thẻ màu đen.

Tấm thẻ kia không thấy đâu nữa, mà hắn nhớ rất rõ, đồ đã bị hắn bỏ vào túi.

Làm sao lại biến mất vào hư không được?

Liên tưởng đến anh Binh bí ẩn mất tích, bức thư nội dung kỳ quái, cùng tấm thẻ màu đen quỷ dị biến mất, trong lòng Trương Nguyên Thanh không hiểu sao thấy hoảng sợ cùng mờ mịt.

“Tấm thẻ màu đen có thể có liên quan với anh Binh mất tích không? Hoặc là manh mối quan trọng?”

Hít sâu một hơi, Trương Nguyên Thanh quyết định dùng “bệnh cũ” của mình khởi động lại ký ức một lần.

Hắn rót nước mát vào trong ly thủy tinh trước, từ tủ đầu giường lấy lọ thuốc ra, vặn mở, sau đó cởi giày nằm lên giường.

Làm xong tất cả, hắn nhắm mắt, không nhúc nhích, ở trong đầu nhớ tới khuôn mặt của cha.

Điều kiện chủ động phát động bệnh cũ là ổn định tâm thần tưởng tượng một hình ảnh, tốt nhất là từng thấy, nhưng lại nhớ không quá rõ ràng.

Như vậy sẽ kích phát sức sống của đại não, từ từ thêm nhiệt, cuối cùng trí nhớ sôi trào.

Cách nhiều năm, khuôn mặt cha đã mơ hồ không rõ, chính là đối tượng hoàn mỹ nhất.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, khuôn mặt của cha từ mơ hồ tới rõ ràng, cuối cùng rõ ràng rành mạch, mà trái tim Trương Nguyên Thanh kịch liệt nhảy lên, tựa như động cơ vận hành quá tải.

Giờ khắc này, thời gian như trôi ngược, hình ảnh một tiếng trước, như là bộ phim, hiện lên từng cảnh một.

Hắn nhìn thấy mình mở ra hàng chuyển phát nhanh, xem xong thư kiện, bỏ tấm thẻ màu đen vào túi áo jacket, kế tiếp là gửi tin nhắn cho anh Binh.

Đến đây, qua nửa tiếng nữa, hắn ngồi ở bên cạnh bàn không nhúc nhích, lướt video ngắn mười mấy phút, ở trong nhóm game gửi mấy tấm ảnh cho mấy tên bạn háo sắc.

Giữ mấy tấm ảnh chất lượng tốt.

Sau đó đọc tiểu thuyết vài phút, bởi vì luôn nghĩ chuyện tấm thẻ, liền gọi điện cho anh Binh.

Sau khi gọi điện thoại xong, thời khắc mấu chốt tới, hắn vội vàng đi loạn trong phòng, đây là thời gian dễ rơi tấm thẻ nhất.

Trong hình ảnh ký ức, hắn nhìn thấy bản thân nhíu mày bước qua bước lại trong phòng, sau đó đưa tay đi sờ tấm thẻ, phát hiện tấm thẻ biến mất.

Trương Nguyên Thanh bỗng mở mắt, trên mặt tràn đầy kinh hãi.

Không còn? !

Tấm thẻ đen cứ như vậy không còn nữa, biến mất vào hư không.

Anh Binh con mẹ nó rốt cuộc đã gửi cho mình thứ gì… Trong nháy mắt, da đầu hắn có chút phát tê.

Không kịp nghĩ nhiều, bên tai vang lên tạp âm hỗn loạn, giống như tiếng vô số người chồng chất lên nhau, hình ảnh trong đầu vỡ nát giống như núi lửa phun trào, toàn bộ phun ra.

Cái mũi Trương Nguyên Thanh có chất lỏng ấp áp chảy qua, đầu tựa như bị đóng đinh vào.

Hắn sắc mặt vặn vẹo bò về phía đầu giường, run rẩy đổ ra năm viên thuốc nhỏ màu lam nhét vào trong mồm, lại run rẩy cầm lấy ly nước, ngửa đầu mang thuốc và nước cùng nhau nuốt vào bụng.

Một lát sau, Trương Nguyên Thanh sắc mặt trắng bệch ngồi ở đầu giường thở dốc.

Đến đây, hắn cơ bản có thể xác định, anh Binh mất tích có liên hệ nhất định với tấm thẻ màu đen.

"Anh Binh là mất tích sau khi gửi tấm thẻ đen cho mình, mà tấm thẻ đen kia tồn tại sự quỷ dị, hiển nhiên không phải vật bình thường…"

Điều này không khỏi làm người ta liên tưởng tới, hắn có thể gặp phải uy hiếp gì, không thể tự chủ được gửi đi vật phẩm.

"Nhưng anh ấy vì sao không giao cho sở cảnh sát nơi đó, người lại gửi cho mình."

Chẳng lẽ mình một tên gà cũng chưa từng giết, cũng chưa từng ngủ với sinh viên, so với cảnh sát còn đáng tin cậy hơn?

Trương Nguyên Thanh lúc đó nghĩ tới chi tiết "Camera giám sát cùng người trong phòng ngủ chưa phát hiện gì khác thường".

Mà có thể làm tới trình độ này, tất nhiên phải có được quyền thế nhất định.

Anh Binh chưa nộp tấm thẻ đen cho sở cảnh sát nơi đó, là bởi vì… Sở cảnh sát cũng không thể tin được?

Hoặc là nói, người hoặc thế lực dẫn tới việc hắn biến mất, sức ảnh hưởng bao trùm đến sở cảnh sát nơi đó.

"Anh ấy gửi tấm thẻ đen cho mình, là bởi vì biết ông ngoại là cảnh sát trưởng về hưu, anh họ là đội trưởng trị an, ở thành

phố Tùng Hải có mối quan hệ tương đối mạnh, người tỉnh Giang Nam bên kia không có cách nào ảnh hưởng đến mình?"

Phải nói việc này cho anh họ.

"Kính coong~"

Lúc này, hắn nghe được tiếng chuông cửa, từ cửa trước truyền tới tiếng chuông cửa.

Tiếng bước chân của bà ngoại chợt vang lên, xuyên qua phòng khách tới cửa trước, mở chốt cửa.

"Mấy người tìm ai?"

"Chào bà, chúng tôi là điều tra viên cục an ninh khu Khang Dương, xin hỏi Trương Nguyên Thanh có nhà không."

Người ngoài cửa trả lời.

Chương 6: Thẻ nhân vật (1)

Điều tra viên văn phòng cảnh sát khu Khang Dương? Đơn vị anh họ công tác, tìm mình?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh theo bản năng rùng mình, đang muốn đi đến cửa phòng ngủ nghe lén, bỗng nhớ tới cái gì, mở điện thoại di động, xóa bỏ ghi chép nói chuyện phiếm, ghi chép trò chuyện gửi cho anh Binh.

Lại lấy thư anh Binh viết cho hắn gấp lại, đặt ở phía dưới chậu hoa bên cửa sổ.

Lúc này mới yên tâm mở ra một khe hở, âm thầm quan sát.

Chỗ sảnh truyền đến tiếng bà ngoại không đáp mà hỏi ngược lại:

"Các anh tìm nó làm gì."

Bà không mời điều tra viên đi vào, mà là chặn ở cửa.

"Chúng tôi cần hỏi cậu ấy một số việc, đây là giấy chứng nhận của chúng tôi."

Nói chuyện là một cô gái, giọng nói rất gợi cảm.

Ánh mắt bà ngoại thoáng dừng lại ở trên giấy chứng nhận, sau đó nhíu mày tránh đường cho bọn họ.

Trương Nguyên Thanh mở ra cửa phòng đúng lúc, đánh giá điều tra viên tiến vào phòng khách.

Điều tra viên cầm đầu mặc trang phục chính thức màu đen, phối hợp áo sơmi trắng ghi lê đen, trong tay chống một cây gậy chống gỗ mun, khuôn mặt gầy, để hàng ria mép, tóc vuốt ngược cẩn thận tỉ mỉ.

Phong cách Ăng-lê nồng đậm này, cùng với hàng ria mép, làm người ta không tự giác nhớ tới Hoa kiều về nước thời đại dân quốc.

Bên trái quý ngài Hoa kiều là nữ điều tra viên trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, ngũ quan tràn đầy cảm giác lập thể, tựa như là con lai, khóe miệng cười mỉm, đôi mắt ngập nước linh động phi thường.

Nàng cao đại khái 175cm, có được đôi chân dài có thể so với siêu mẫu, mặc trang phục chính thống, cô gái vạt áo sơmi nhét vào trong lưng quần, phác thảo ra vòng eo mảnh mai cùng bộ ngực phồng lên, gọn gàng tinh xảo.

Vị điều tra viên cuối cùng kia, vẻ mặt chất phác, đeo kính đen, tóc hơi rối, rất có khí chất chuyên gia.

“Tôi là Trương Nguyên Thanh, các người tìm tôi có chuyện gì?”

Ở cùng lúc Trương Nguyên Thanh đánh giá bọn họ, điều tra viên cũng đang đánh giá người trẻ tuổi này.

Nữ điều tra viên con lai cười mỉm nói:

“Chúng tôi là điều tra viên văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, có mấy vấn đề muốn hỏi cậu, mời phối hợp điều tra.”

“Được.”

Trương Nguyên Thanh dẫn bọn họ ngồi xuống ở sô pha phòng khách, bà ngoại rót cốc nước cho ba vị điều tra viên, sau đó vẻ mặt hoang mang nhìn chằm chằm cháu ngoại.

Bà không thể ngờ được được bé nhiệt tình sáng sủa giỏi kết giao, mình một tay nuôi lớn, sẽ bởi vì việc gì cần điều tra viên

sở cảnh sát tới nhà hỏi.

Điều tra viên trẻ tuổi tóc rối, ánh mắt dại ra, lấy ra quyển sổ tay cùng bút, vặn nắp bút.

Người đàn ông tóc vuốt ngược ngồi ở trên sô pha, hai tay chống gậy, nghiêm mặt nói:

“Biết Lôi Nhất Binh không.”

Quả nhiên là đến vì chuyện anh Binh, đến nhanh như vậy… Trương Nguyên Thanh trả lời theo sự thật:

“Chúng tôi là bạn chơi từ nhỏ tới lớn, vì sao đột nhiên hỏi cái này.”

Trong lòng hắn hiện lên một sự nghi hoặc, anh họ là đội trưởng đội 2 văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, ba vị điều tra viên này đã tới nhà, khẳng định từng điều tra bối cảnh gia đình hắn.

Theo lý thuyết, biết ghé thăm là người nhà đội trưởng đội 2 trong văn phòng cảnh sát, mọi người đều là đồng nghiệp, không nên thông báo, đánh tiếng trước?

Người lăn lộn thể chế, chút đạo lí đối nhân xử thế này cũng không hiểu?

Nhưng anh họ bên kia không có một chút động tĩnh, hiển nhiên là không biết, bằng không cho dù không đi theo tới đây, cũng sẽ gọi điện thoại thông báo hắn một lần.

“Ồ, bạn bè!”

Người đàn ông nhẹ nhàng đạp giày da bóng lộn một cái, nói không nhanh không chậm:

“Là như vậy, Lôi Nhất Binh mất tích rồi, văn phòng cảnh sát Hàng thành tỉnh Giang Nam bên kia liên lạc chúng tôi, nói tra được Lôi Nhất Binh ở buổi sáng trước khi mất tích, có gửi một gói đồ, người nhận là cậu.”

Ánh mắt hắn sâu thẳm như đầm nước chăm chú nhìn Trương Nguyên Thanh, giống như có thể nhìn thấu lòng người, “Có chuyện này không.”

Trương Nguyên Thanh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc mờ mịt: “Mất tích? Điều này sao có khả năng…”

Gã mọt sách làm việc ghi chép mở miệng nhắc nhở:

“Cậu chỉ cần trả lời có, hoặc là không có.”

“Có, ngay tại vừa rồi, tôi thu được một gói đồ, nhưng bên trên không có ghi tên người gửi, tôi còn nghi hoặc là ai gửi đồ cho tôi.” Trương Nguyên Thanh sắc mặt trầm trọng gật đầu.

Chuyện này phủ nhận vô dụng, sở cảnh sát đã có thể tra được chuyển phát, tra xét camera giám sát tiểu khu càng không nói chơi.

Người đàn ông tóc vuốt ngược gật gật đầu, hỏi:

“Trong bọc đồ là cái gì? Hy vọng cậu trả lời đúng sự thật, cái này đối với chúng tôi mà nói là manh mối cực kỳ quan trọng.”

Bà ngoại bên cạnh nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại nhịn không được lo lắng cho Lôi Nhất Binh.

Đứa nhỏ đó coi như là bà nhìn nó lớn lên, tuy đã chuyển nhà nhiều năm nhưng bà vẫn rất lo lắng cho nó.

Chương 7: Thẻ nhân vật (2)

Trương Nguyên Thanh trả lời:

“Trong gói đồ không có gì cả, là rỗng.”

“Rỗng?” Người đàn ông tóc vuốt ngược nheo mắt, đôi mắt kia như có thể nhìn thấu lòng người của hắn đánh giá Trương Nguyên Thanh.

Tuy tôi nói dối, nhưng tấm thẻ màu đen không cánh mà bay, không có gì khác với rỗng cả, không sợ ông điều tra… Trương Nguyên Thanh không né tránh, thành khẩn nhìn thẳng vào hắn, nói:

“Lúc tôi mở gói đồ ra, phát hiện bên trong là rỗng, chỉ có lớp chống sock. Đúng rồi, gói đồ kia còn ở phòng tôi, không tin các người có thể đi xem.”

Nếu anh Binh mất tích là như hắn suy đoán, hắn bây giờ khẳng định cần giấu diếm trước, chờ anh họ tan ca về nhà, lại nói rõ tất cả.

Loại chuyện có thể tồn tại phiêu lưu này, tự nhiên là thương lượng với người trong nhà ổn thỏa nhất.

Người đàn ông tóc vuốt ngược dùng ánh mắt ra hiệu cô gái cấp dưới một cái.

Người sau cười mỉm tiến vào phòng, chỉ một lát đã quay về phòng khách, khẽ gật đầu với đồng bạn.

Người đàn ông tóc vuốt ngược trầm ngâm một phen, nói:

"Nếu tiện, chúng tôi muốn kiểm tra phòng của cậu một lần, còn có máy tính. Mặt khác, mời đưa điện thoại di động của cậu cho tôi xem chút."

Kiểm tra máy tính thì được, nhưng xin đừng mở ra lịch sử duyệt web, cùng với tư liệu học tập trong phần cứng… Trương Nguyên Thanh mặt không đỏ tim không đập nhanh mở khóa màn hình điện thoại di động, đưa qua.

Người đàn ông tóc vuốt ngược tiếp nhận điện thoại di động, mà nữ điều tra viên thì một lần nữa tiến vào phòng.

Người đàn ông tóc vuốt ngược một tay cầm điện thoại di động, sau khi ngón cái lướt vài cái đơn giản, liền trả lại cho Trương Nguyên Thanh, sau đó kiên nhẫn chờ đợi.

Nửa khắc sau, nữ điều tra viên sải đôi chân dài đi ra, lần này, cô đã lắc lắc đầu.

Người đàn ông tóc vuốt ngược khẽ gật đầu, ôn hòa nói:

"Cảm tạ cậu phối hợp, chúng tôi không quấy rầy nữa."

Trương Nguyên Thanh vội vàng hỏi:

"Tôi có thể hỏi một chút tình huống Lôi Nhất Binh không?"

Hắn đây đã là xuất phát từ thật lòng, cũng là vì "che giấu", nghe nói bạn từ nhỏ mất tích lại không truy hỏi tình huống, vậy thì quá đáng ngờ rồi.

Người đàn ông tóc vuốt ngược kiên nhẫn trả lời:

"Lôi Nhất Binh mất tích ở trong ký túc xá, camera trong hành lang chưa quay được hình ảnh cậu ta rời khỏi. Căn cứ một người bạn cùng phòng cung cấp tin tức, đêm hôm đó lúc cậu ta

rời giường đi WC, còn nhìn thấy Lôi Nhất Binh ngủ ở trên giường.

“Nhưng buổi sáng dậy, người đã không thấy tăm hơi. 24 giờ sau, bởi vì không liên hệ được, nhân viên phụ đạo của bọn họ thông báo nhà trường, nhà trường lập tức báo cảnh sát.

“Tình huống chi tiết hơn, cậu gọi điện thoại hỏi văn phòng cảnh sát địa phương.”

Thế này giống với chú Lôi nói, xem ra văn phòng cảnh sát địa phương căn bản chưa có tiến triển, ừm, cũng có thể là gã này không muốn nói cho mình biết… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Tôi biết rồi.”

Người đàn ông tóc vuốt ngược dẫn theo hai cấp dưới đi về phía cửa chống trộm, nửa đường dừng lại, xoay người nói:

“Nếu có manh mối gì, cậu nhất định phải kịp thời cho chúng tôi biết, tuyệt đối đừng có điều giấu diếm đối với chúng tôi.”

Trương Nguyên Thanh đang muốn gật đầu, chợt nghe hắn cười ý vị sâu xa nói:

“Bằng không, kế tiếp mất tích có thể chính là cậu.”

Kế tiếp mất tích chính là tôi?

Hắn lời này là có ý tứ gì, uy hiếp ta? Không giao ra tấm thẻ đen thì khiến mình giống với anh Binh bốc hơi khỏi nhân gian?

Nói đi cũng phải nói lại, tấm thẻ đó rốt cuộc là thế nào, tự dưng biến mất… Muốn giao nộp cũng không giao ra được.

“Đa tạ nhắc nhở!”

Hắn trả lại một nụ cười không có ý cười gì.

Mặc kệ thế nào, vẫn là chờ anh họ tan tầm trở về nói sau.

Anh Binh khẳng định không muốn tấm thẻ rơi vào trong tay văn phòng cảnh sát, bằng không sẽ không gửi đồ cho hắn.

Với lại, làm bạn bè kiêm đồng bạn từ nhỏ, hắn tin tưởng anh Binh sẽ không chơi xấu hắn.

Bà ngoại ở bên mặt sa sầm, lạnh như băng nói:

“Không tiễn.”

Người này làm sao vậy, đang yên đang lành lại đi rủa cháu ngoại của bà.

Người đàn ông tóc vuốt ngược cười cười, từ túi trái đồ tây lấy ra một tấm danh thiếp, đưa tới, “Có chuyện gì có thể liên hệ tôi bất cứ lúc nào.”

Đợi sau khi Trương Nguyên Thanh tiếp nhận, hắn dẫn hai cấp dưới rời đi.

“A Binh sao mà mất tích rồi? Ài, bà phải rút thời gian đi thăm mẹ A Binh.” Đám người đi rồi, bà ngoại thấp thỏm lo âu nói.

Hai nhà trước kia là hàng xóm, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy mười mấy năm, vẫn là có chút tình cảm.

Trương Nguyên Thanh sắc mặt mỏi mệt nói:

“Bà ngoại, cháu đêm qua ngủ không ngon, về phòng nghỉ ngơi trước, giữa trưa nếu chưa dậy, thì không cần gọi cháu.

“Nếu ông ngoại trở về, cháu nói chuyện này với ông ấy, bảo ông ấy liên hệ chú Lôi một phen.”

Chương 8: Quỷ dị hàng lâm (1)

Tối hôm qua chơi với dì trẻ đến hai ba giờ sáng, buổi sáng bệnh cũ tái phát bừng tỉnh, bản thân đã ngủ thiếu giấc, vì tìm kiếm tấm thẻ đen anh Binh gửi, lại cưỡng ép vắt cạn sức lực bộ não.

Lúc này mệt đầu óc choáng váng từng cơn.

Đợi sau khi bà ngoại gật đầu, Trương Nguyên Thanh quay về phòng.

Đóng cửa lại, gót chân giẫm lên nhau, cởi giày ra, lao đầu đến trên giường, đầu choáng váng ngủ say.

…

Trong xe MPV màu đen, Lý Đông Trạch ngồi ở ghế mềm da thật, gậy chống tay cầm nạm vàng dựa chéo bên ghế, lòng bàn tay nâng ly chân dài, lắc rượu màu đỏ tươi.

(Xe MPV là dòng xe có nhiều chức năng và là dòng xe đa dụng, có thể chuyển đổi giữa chở người và chở hàng hóa bằng cách gập hàng ghế sau lên xuống.)

“Quan Nhã, vừa rồi ở trong phòng có phát hiện gì?”

Hắn quay đầu, nhìn về phía người đẹp con lai chỗ ngồi bên cạnh.

Quan Nhã lười biếng dựa vào ghế mềm, đôi chân thon dài khép lại kín kẽ, khuôn mặt xinh đẹp chăm chú nói:

“Có phát hiện trọng đại.”

“Nói.” Lý Đông Trạch nghiêm mặt nói.

Gã mọt sách hàng ghế sau cũng dời ánh mắt từ trong điện thoại di động ra, nhìn qua.

Giọng điệu Quan Nhã nghiêm túc:

“Thằng nhóc đó là kẻ thích các chị gái chủ động mặc đồ ren, trong tư liệu học tập của hắn tất cả đều là cái chị gái trưởng thành, nhưng thùng rác của hắn lại sạch sẽ như vậy, cái này quả thực không hợp lý.”

“Hắn giới xã giao rất rộng, diễn đàn nào cũng có, nhưng chỉ sinh động ở diễn đàn game cùng diễn đàn lsp (lão sắc bì = háo sắc), diễn đàn khác đều bố trí tin tức che chắn… Trong phòng hắn trừ máy chơi game, không có bất cứ đồ dùng giải trí nào, thằng nhóc này tính cách thực tế có chút quái gở… Đúng rồi, thập trưởng, anh biết lsp là có ý tứ gì chứ.”

Người đẹp con lai cười tủm tỉm làm tư thế vỗ vỗ.

Hai đồng bạn nghe mà ngẩn ra, Lý Đông Trạch vội vàng nâng tay đánh gãy, cả giận nói:

“Ồ, Oh my god, tôi thật muốn dùng giày hung hăng đạp vào mông cô. Tôi đang nói chính sự với cô, cô nói những thứ lung tung đó làm cái gì. Tôi đã nói với cô rất nhiều lần, đừng chơi trò lưu manh đừng nói chuyện ‘mặn’, cô thói quen như vậy rất không tốt, rất không tao nhã.”

Cô nàng chân dài không sợ thủ trưởng phẫn nộ chút nào, cười nói:

“Đừng có nhạt nhẽo như vậy chứ, vui đùa thích hợp có lợi cho sinh động không khí.”

Cô chậm rãi thu hồi nụ cười, nói:

“Tôi chưa ở trong máy tính của hắn phát hiện thứ đáng ngờ, nhưng ở phía dưới chậu hoa cửa sổ, đã tìm được thư Lôi Nhất Binh gửi cho hắn. Lôi Nhất Binh quả thật có gửi đồ cho hắn, không có gì bất ngờ chính là thẻ nhân vật, nhưng không biết là nghề nghiệp gì.”

Lý Đông Trạch trầm mặc vài giây, nhắm mắt dưỡng thần:

“Ngày mai cô đến một chuyến nữa, a, đó là nếu hắn chưa mất tích.”

…

Trong mơ mơ màng màng, Trương Nguyên Thanh cảm giác có cái gì mềm mại đầy đặn đè ở trên người mình, có chút không thở nổi.

Mở mắt ra, thấy một khuôn mặt đầy đặn tinh xảo, cùng với nụ cười bỡn cợt.

Dì trẻ hậm hực nói:

“Thằng nhóc thối tha, dám cho dì leo cây, bà đây ngồi đè chết mày.”

Cô ngồi như vịt trên người thằng cháu, thân thể ngã về phía trước, nâng mông hung hăng dập xuống.

Trương Nguyên Thanh bị ngồi rên lên một tiếng, thiếu chút nữa tắt thở, tức giận duỗi lưng, hất ngã cô gái này.

Ở trong tiếng kinh hô “Ai da” của dì trẻ, hắn thấy ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, bất tri bất giác, từ buổi sáng ngủ tới tối.

“Ăn cơm thôi!”

Dì trẻ nằm nghiêng ở trên giường, dùng Đoạt Mệnh Liên Hoàn Cước đá vào mông cháu trai.

“Dì đừng trả đũa được không, ông đây tôn già kính trẻ, không chấp nhặt với dì.”

Trương Nguyên Thanh chuồn đến bên giường, xỏ giày, đi ra khỏi cửa phòng.

Trong phòng khách có mùi thơm nồng đậm, ông ngoại bà ngoại ngồi ở bên bàn ăn dùng bữa. Ông ngoại tóc bạc trắng, gầy mà cao, sắc mặt nghiêm túc, không thích nói cười.

“Thế nào, lần này sắp xếp đối tượng cho con được không.”

Trên bàn cơm, bà ngoại có chút chờ mong hỏi.

“Cũng không tệ, lương một năm trăm vạn, quản lý cấp cao của xí nghiệp, hài lòng hài lòng!”

Dì trẻ gật đầu giống con gà con mổ thóc.

“Con mỗi lần đều nói như vậy, mỗi lần đều cho người ta vào danh sách đen.” Bà ngoại vươn đầu ngón tay hung hăng gõ cái đầu quả dưa của con gái, khiển trách:

“Trưởng thành chút đi, ngẫm xem mình bao nhiêu tuổi rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy… Trương Nguyên Thanh ở một bên vui sướng khi người gặp họa, sau đó cẳng chân đã bị Giang Ngọc Nhị hung hăng đá một cước.

Hai người ở gầm bàn đá lẫn nhau, bàn ăn “loảng xoảng” vang không ngừng.

“Không ăn cơm thì cút về phòng cho tao.”

Bà ngoại rống một tiếng, Trương Nguyên Thanh cùng dì trẻ lập tức cúi đầu lùa cơm.

“Bà ngoại, anh họ khi nào trở về.” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Chương 9: Quỷ dị hàng lâm (2)

Cả nhà cậu ở căn đối diện, đoạn thời gian trước, mợ xuất thân gia đình giàu có cùng cậu phóng đãng không gò bó xuất ngoại du lịch, trong khoảng thời gian này bữa tối của anh họ đều là ăn ở bên này.

“Nói là tối nay tăng ca, đêm không về… Nó cái đứa này, một khi làm việc là không cần mạng nữa, cùng cha nó chơi bời lêu lổng hoàn toàn là hai cực đoan.” Bà ngoại oán giận nói.

Tăng ca… Trương Nguyên Thanh khó nén thất vọng “Ồ” một tiếng.

Ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh cùng Giang Ngọc Nhị đều trở về phòng, để lại bà ngoại thu thập tàn cục.

…

Về tới phòng mình, Trương Nguyên Thanh khóa cửa, cầm lấy điện thoại di động gọi điện thoại cho anh họ.

Đã không có cách nào giáp mặt nói, vậy thì gọi điện thoại đi.

Chỉ là câu thông bằng điện thoại, tóm lại không nói được rõ ràng như mặt đối mặt.

Điện thoại rất nhanh đã bắt máy, nhưng trong điện thoại truyền đến là tiếng Tây nhắc nhở tắt máy.

"Đang họp?"

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ cúp điện thoại. Anh họ làm đội trưởng trị an, bận rộn công việc, nghỉ ngơi ăn uống cũng không có quy luật, loại tình huống không liên hệ được này thỉnh thoảng xảy ra.

Hắn quen rồi.

Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, tùy ý suy nghĩ bay xa…

Giả thiết anh Binh mất tích là con người làm ra, mục tiêu của đối phương là tấm thẻ đen, vậy mình phải cẩn thận, phương pháp ổn thỏa nhất là giao tấm thẻ đen cho anh họ, lại do anh họ tặng lại cho cấp trên.

Lấy cấp bậc hành chính văn phòng cảnh sát thành phố Tùng Hải, thế lực tỉnh Giang Nam bên kia sức ảnh hưởng có hạn.

Nhưng vấn đề là, tấm thẻ đen không thấy nữa, đây là điều đau đầu nhất… Trương Nguyên Thanh buồn bực gãi gãi đầu.

Một tấm thẻ đen có thể tự dưng biến mất, nghĩ thôi đã cảm thấy kinh sợ, không tìm lại được tấm thẻ đen, cách làm nộp lên quốc gia liền đi không thông.

Chỉ có thể nói thẳng với anh họ trước, lại để hắn phản ứng với bên trên, tiếp theo nghe theo sắp xếp là được, ta chỉ là sinh viên bình thường, cái gì cũng không làm được.

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh cảm giác trán có chút đau, có chút bỏng, đưa tay gãi gãi, cảm giác đau đớn càng thêm mãnh liệt.

Hả? Vừa đau lại nóng, chuyện gì vậy…

Hắn có chút mờ mịt rời giường, đi đến đứng trước gương bên cửa sổ, đánh giá mình trong gương.

Trong tấm gương soi ra một khuôn mặt thiếu niên, ngũ quan thanh tú, làn da trắng nõn, không có sự kiên nghị từng trải xã hội mà có, cũng không có tang thương năm tháng gội rửa ra.

Chỉ có một tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi hừng hực trào ra.

Ở chỗ trán hắn, có một dấu ấn trăng tròn màu đen, trông rất sống động, khối lồi lõm bất quy tắc mặt ngoài rõ ràng có thể thấy được.

Chỗ đáy dấu ấn trăng tròn, còn có một thứ tương tự thanh tiến độ, biểu hiện là: 90%

Cái này… Trương Nguyên Thanh kinh ngạc ‘bịch bịch’ lui về phía sau, hắn dùng lực day trán, nhưng dấu ấn giống như hình xăm, như thế nào cũng không xóa đi được.

Trán mình sao có thể có thứ này? Xuất hiện khi nào? Trong đầu hắn hiện lên suy nghĩ hỗn loạn, xen lẫn hoảng hốt cùng mê mang.

“Đợi chút! Hình, hình này không phải là mặt trăng đen trên tấm thẻ sao.”

Hắn đầu tiên là ngẩn ra, suy nghĩ trở nên thông suốt.

Tấm thẻ màu đen không phải đánh mất, mà là đã tiến vào thân thể hắn, lấy một loại phương thức hắn không thể hiểu được, biến thành dấu ấn trên trán.

Đang mê mang, hắn phát hiện thanh tiến độ dưới dấu ấn trăng đen biến thành 92%, theo chữ số nhảy lên, cái trán nóng bỏng một trận.

Cái này tính là gì, hiện tượng siêu tự nhiên? Công nghệ cao? Ảo giác?

Giờ khắc này, nội dung bức thư một lần nữa nổi lên trong lòng: Đây là một món quà có thể thay đổi cuộc đời…

“Tấm thẻ màu đen thật là bảo bối, cho nên mình trước đó suy đoán là đúng, có người thèm thuồng tấm thẻ này, anh Binh không muốn để đối phương thực hiện được, cho nên gửi cho mình, mà hắn bởi vậy mất tích…”

Trương Nguyên Thanh vừa lo cho anh Binh, vừa âm thầm có sự chờ mong nhìn chằm chằm thanh tiến độ.

Thanh tiến độ đạt tới 100% sẽ xảy ra cái gì? Tận mắt chứng kiến điều thần dị trước mắt, hắn tràn ngập tò mò đối với biến hóa kế tiếp.

Sau khi lại bỏng rát vài lần, thanh tiến độ dưới đáy trăng đen rốt cuộc đi hết hành trình, đạt tới 100%.

Ngay sau đó, bên tai vang lên thanh âm không có cảm xúc dao động, không mang theo cảm tình:

“Thẻ nhân vật khởi động lại xong…”

“Tên họ: Đợi đặt tên (mời lập tức đặt tên)”

“Chủng tộc: Nhân loại”

“Nghề nghiệp: Thần dạ du”

“Cấp bậc: 0”

“Kỹ năng: Không”

“Giá trị kinh nghiệm: 0%”

“Giá trị đạo đức: 60 (trị số mới bắt đầu)”

Dưới giá trị đạo đức còn có một hàng ghi chú:

“Tuyệt đối đừng để giá trị đạo đức của mình thấp hơn 60, trước kia ngươi có thể không được chọn, nhưng bây giờ xin làm người tốt.”

Chương 10: Cổ miếu (1)

Nhìn trước mắt hiện lên bảng điều khiển thuộc tính nhân vật màu xanh lam óng ánh, Trương Nguyên Thanh ngẩn ra hồi lâu, thầm nhủ đây là cái gì?

Hắn thử nói: “Hệ thống?”

Làm bạn trẻ chăm lướt web, kiến thức rộng rãi là tố chất nhất định phải có.

Thanh tuyến không có cảm xúc dao động một lần nữa quanh quẩn bên tai:

“Mời lập tức đặt tên cho nhân vật!”

Bảng điều khiển thuộc tính đọng lại ở giữa không trung bất động bắn ra một dòng viết tay màu xanh lam.

Không phải hệ thống, bằng không trí năng hóa cũng quá thấp rồi, cũng không cách nào câu thông… Ôm ý tưởng đi một bước xem một bước, Trương Nguyên Thanh vươn đầu ngón tay, viết xuống tên mình:

Trương Nguyên Thanh

“Cảnh cáo, xin đừng sử dụng tên vốn có.”

Không thể sử dụng tên vốn có? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, tiếp theo viết xuống cái tên thứ hai:

Nguyên Thủy Thiên Tôn

“Đặt tên thành công! Mười giây sau mở ra linh cảnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúc ngài may mắn!”

Nghe thanh âm quanh quẩn bên tai, Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, thầm nhủ tình huống gì vậy, mở ra linh cảnh? Ngươi chẳng lẽ không nên giải thích trước linh cảnh là cái gì sao.

Ở lúc hắn còn chưa kịp khôi phục bình tĩnh, mười giây đếm ngược đã chấm dứt.

“Ting, bản đồ linh cảnh mở ra xong, hoan nghênh đi vào “Thần dạ du —— đường hầm xà linh”, đánh số: 0079.”

“Cấp bậc độ khó: S”

“Loại hình: Một người (loại tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến 1: Sống sót ba giờ.”

“Nhiệm vụ chủ tuyến 2: Thăm dò linh cảnh số 0079, độ thăm dò trước mặt: 0%”

“Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào.”

“Giới thiệu linh cảnh số 0079: Ngươi biết đường hầm Xà Linh một trong mười chuyện quái đàm lớn của Tùng Hải sao. “

“Đường hầm Xà Linh xây dựng ở cuối thế kỷ trước, trong lúc xây dựng đường hầm, một đội thi công ở đêm mưa tiến vào đường hầm đào móc, từ đó về sau biến mất ở trong đường hầm, không còn xuất hiện.

“Văn phòng cảnh sát tổ chức đội ngũ tìm tòi tìm kiếm mấy ngày, ở trong núi tìm được một công nhân tham dự đào móc đêm đó, người khác đều không thấy tung tích.

“Người sống sót kia tuy còn sống, nhưng chịu kích thích nào đó chưa biết, tinh thần xảy ra vấn đề, trở nên điên điên khùng khùng… Mặc kệ nhân viên trị an hỏi như thế nào, trong miệng hắn lăn qua lộn lại cũng chỉ có một câu.

“Hắn nói: Đừng vào miếu, đừng vào miếu…”

Thanh âm bên tai càng lúc càng thấp, dần dần không thể nghe thấy, cảnh vật trước mắt giống như mặt hồ nổi lên nếp nhăn, xuất hiện vặn vẹo cùng mơ hồ.

Khoảng khắc, hình ảnh dần dần tiếp cận vững vàng, ánh đèn mờ nhạt chiếu vào vách tường gập ghềnh, dưới chân là mặt đường trải đá dăm.

“Nơi này là chỗ nào?”

Trương Nguyên Thanh ngạc nhiên nhìn xung quanh, phát hiện mình ở trong một cái đường hầm cũ kỹ, trên khung đỉnh hình cung rọi đèn xenon kiểu cũ, tỏa ra quầng sáng màu vỏ quất mỏng manh.

Một đường hầm bỏ hoang.

Trương Nguyên Thanh có chút kinh hoảng nhìn chung quanh, đột nhiên bị đưa tới trong một hoàn cảnh lạ lẫm, mặc cho ai cũng sẽ bối rối thất thố.

“Đường hầm? Nơi này là đường hầm Xà Linh trong câu chuyện ma quái?”

Làm người bản địa thành phố Tùng Hải, hắn đương nhiên biết đường hầm Xà Linh trong mười câu chuyện ma quái, lúc còn nhỏ ban đêm nghịch ngợm không ngủ, bà ngoại hay dùng chuyện ma quái dọa hắn.

Nhưng, không vội nói chuyện ma quái chỉ là câu chuyện hư vô mờ mịt, lấy đường hầm Xà Linh mà nói, Trương Nguyên Thanh mấy ngày hôm trước về quê tế bái cha, còn từng đi ngang qua đường hầm Xà Linh.

Đường hầm Xà Linh thật sự nào phải như vậy, cũ kỹ như vậy?

"Đúng rồi, nơi này là linh cảnh, không phải đường hầm Xà Linh chân thật."

Hoàn cảnh chật chội làm người ta bất an, Trương Nguyên Thanh cẩn thận đi về phía trước, bên tai chỉ có tiếng bước chân cô tịch của chính mình.

Hắn vừa đi, vừa suy tư về tình cảnh của mình, suy tư về tin tức thanh âm trong đầu đưa ra.

Không hề nghi ngờ, hắn đã gặp phải hiện tượng siêu tự nhiên, bị đưa tới trong câu chuyện ma quái, sẽ đi hoàn thành nhiệm vụ lực lượng thần bí ban bố.

"Thanh âm kia cho ta hai nhiệm vụ, phân biệt là sống sót ba giờ; thăm dò linh cảnh. Độ khó cấp S, loại hình tử vong một người. Loại hình tử vong này làm ta rất hoảng hốt nha."

Sống sót ba giờ, ý nghĩa sẽ có nguy hiểm thật lớn.

Thăm dò linh cảnh hẳn là thăm dò đường hầm này, cũng chính là nói, trong đường hầm rất nguy hiểm?

Hắn lặng yên căng thẳng thần kinh, đồng thời, trong đầu hiện lên một vấn đề: Hoàn thành nhiệm vụ sẽ có phần thưởng gì?

Đã là nhiệm vụ, vậy khẳng định sẽ có phần thưởng chứ.

"Ừm, căn cứ giao diện thuộc tính vừa rồi, nghề nghiệp của ta là thần dạ du, nhưng cấp bậc 0 mà không phải 1, trở thành thần dạ du hẳn là một trong những phần thưởng nhỉ, thần dạ du là cái gì?"

"Anh Binh nói không sai, tấm thẻ đen này quả thật sẽ thay đổi cuộc đời, nhưng mình đã xem nhẹ đoạn lời phần sau của anh

ấy, thứ này rất khó khống chế, là chỉ trình độ nguy hiểm?”

Trương Nguyên Thanh kết hợp tin tức đã biết, yên lặng phân tích.

Chương 11: Cổ miếu (2)

Đúng lúc này, đèn xenon kiểu cũ bên cạnh hắn tựa như mạch bất ổn, lóe lên vài cái, sáng tối đan xen, Trương Nguyên Thanh mơ hồ thấy một bóng người đội mũ thợ mỏ đứng dưới đèn.

Đệch! Hắn bị dọa nhảy dựng lên, ý nghĩ trong đầu nháy mắt bị đánh gãy, như nai con kinh hãi chạy về phía trước một khoảng cách.

Quay đầu nhìn lại, đèn xenon tiếp tục cung cấp ánh sáng, không lóe lên nữa.

Bóng đen vừa rồi đội mũ thợ mỏ kia, giống như là ảo giác của hắn.

Có lần kinh hãi này, Trương Nguyên Thanh không dám tiếp tục nán lại ở nơi quỷ quái này, nhanh chóng bước về phía ngoài đường hầm.

Tiếng bước chân bịch bịch bịch quanh quẩn ở trong đường hầm âm u yên tĩnh, Trương Nguyên Thanh không dám dừng một bước nào, cứ như vậy đi nhanh năm sáu phút, đèn xenon kiểu cũ trên nóc vòm lóe lên lần nữa, nhưng một lần này, không có bóng người thợ mỏ đội mũ xuất hiện.

“Chưa đi theo?”

Trong lòng hắn khẽ buông lỏng, không dám dừng lại, cúi đầu bước nhanh đi đường, đột nhiên, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt đất, hắn bắt giữ được một chi tiết làm trái tim người ta đột nhiên dừng đập.

Đèn xenon màu vỏ quất kéo cái bóng của hắn rất dài, ở cạnh cái bóng của hắn, có mười mấy cái bóng đi theo.

Chúng nó luôn đi theo ta? !

Cảm giác mát lạnh từ chân lên đến đầu, cả người nổi da gà, mặt Trương Nguyên Thanh cũng bị dọa tái nhợt, bắt đầu chạy

như điên “bịch bịch bịch”.

Rốt cuộc, phía trước xuất hiện cửa đường hầm, ngoài đường hầm là ánh trăng mát lạnh như sương.

Trương Nguyên Thanh một hơi chạy ra khỏi đường hầm, chống đầu gối, cúi người thở dốc.

Sau khi thở bình tĩnh lại, hắn nhìn cảnh vật chung quanh, trăng tròn như cái khay, tịch liêu treo ở bầu trời đêm, ở dưới ánh sáng của nó, các ngôi sao ảm đạm thất sắc.

Cánh rừng tươi tốt đắm chìm trong ánh trăng, chiếu xuống từng mảng lớn bóng đen nồng đậm.

Hắn đang ở một khu hoang dã.

Đèn xenon trong đường hầm lóe lên vài cái, tắt hết. Cửa đường hầm to lớn tối đen yên tĩnh, như là mồm con thú tìm người để nuốt.

“Nhanh chóng rời khỏi “

Da đầu Trương Nguyên Thanh tê dại, dọc theo đường núi gập ghềnh lên núi.

Sau khi đi mười mấy bước, hắn quay đầu lần nữa, thấy một dãy bóng người đầu đội mũ thợ mỏ, quần áo cũ nát, cúi đầu đứng ở cửa đường hầm.

Bọn họ đứng ở trong bóng đen ánh trăng không chiếu tới, không nói một lời, như là đang tiễn hắn.

Trương Nguyên Thanh kinh hãi lui về phía sau vài bước, xoay người chạy lên núi.

Hai bên đường núi cành lá um tùm, chiếu xuống ánh trăng vỡ vụn, đủ Trương Nguyên Thanh thấy rõ đường.

Chỉ là trên núi yên tĩnh đáng sợ, trong rừng không có tiếng côn trùng kêu tiếng chim hót, điều này làm tiếng bước chân của Trương Nguyên Thanh tỏ ra đặc biệt vang dội.

“Quá yên tĩnh rồi nhỉ, mùa này trên núi không có khả năng ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.”

Hắn nhìn quanh, trăng tròn như mâm, bóng cây che phủ, luôn cảm thấy trong bóng đêm có cái gì đang nhìn chăm chú vào

mình.

Không biết đi bao lâu, thẳng đến lúc thân thể toát ra một tầng mồ hôi lấm tấm, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc đi ra khỏi cánh rừng rậm rạp, tầm nhìn lập tức trống trải.

Ánh trăng như nước, xung quanh tĩnh mịch, cuối đường núi gập ghềnh, là một tòa miếu cổ bỏ hoang.

Lẳng lặng đứng trong bóng đêm.

Tòa miếu cổ này không biết bỏ hoang đã bao nhiêu năm, sơn cửa chính trước miếu loang lổ biến thành màu đen, giăng kín lỗ ăn mòn, đèn lồng góc mái rơi trên mặt đất, chỉ còn khung trúc.

Tấm biển trái lại vẫn còn, giăng đầy mạng nhện, treo lệch dưới mái hiên, chỉ là ánh sáng quá mờ, không thấy rõ trên tấm biển viết cái gì.

Bậc thang trước cửa miếu rạn nứt, chỗ khe hở cỏ dại mọc um tùm.

Nơi này hoang sơn dã lĩnh, trước không thôn sau không tiệm, sao có thể có một tòa miếu.

Đợi một chút… Miếu? !

Trương Nguyên Thanh chợt phản ứng lại, bên tai giống như vang lên thanh âm trong giới thiệu tin tức của linh cảnh:

“Đừng vào miếu, đừng vào miếu.”

“Dựa theo thanh âm cổ quái kia nhắc nhở, ta hẳn là không thể vào miếu, không đúng, đường hầm ta đã đi ra rồi, vậy ý nghĩa, ta thật sự cần thăm dò, là tòa miếu cổ cũ nát này.”

Ở cửa miếu do dự hồi lâu, Trương Nguyên Thanh cẩn thận cất bước, đi về phía miếu cổ đứng lặng trong bóng đêm, bước qua cánh cửa tàn phá.

Đập vào mắt là một khoảng sân trước rộng rãi, trong sân mọc cỏ dại cao ngang hông, một cái lư hương cao bằng nửa người mục nát đổ nghiêng ở trong bụi cỏ, không biết chịu bao nhiêu năm gió táp mưa sa.

Dưới chân là một con đường do phiến đá trải thành, giữa vết nứt phiến đá cũng mọc ra từng đám cỏ dại.

Ánh mắt theo cỏ úa phập phồng, nhìn về phía cuối con đường trải đá, nơi đó có một tòa chủ điện cũ nát, nền rất cao, bậc thang đủ sáu bậc. Trong cửa ô vuông của chủ điện có ánh sáng mờ nhạt lộ ra.

“Có ánh đèn?”

Xung quanh yên tĩnh không tiếng động, hoang vắng rách nát, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống, ở trong hoàn cảnh như vậy, chút vầng sáng kia cũng chưa mang đến một chút ấm áp nào cho Trương Nguyên Thanh.

Thậm chí cảm thấy càng thêm khủng bố.

Chương 12: Cổ miếu (3)

Soạt soạt.

Đạp từng đám cỏ dại khô vàng đi tới, hắn giữ sự cảnh giác đi về phía chủ điện, trong hoàn cảnh trống trải, tiếng bước chân đặc biệt rõ ràng.

Soạt soạt, soạt soạt. Đột nhiên, vành tai Trương Nguyên Thanh khẽ nhúc nhích, nghe thấy phía sau có thêm một tiếng bước chân, có cái gì đang đi theo hắn.

Bỗng nhiên quay đầu.

Bóng đêm như nước, cỏ hoang um tùm, phía sau không có cái gì cả.

“Ảo thính rồi?”

Trương Nguyên Thanh kinh hãi dừng chân một lát, một lần nữa nhấc đôi chân tiến lên.

“Soạt soạt soạt.”

Tiếng bước chân lại tới, lần này hắn nghe rất rõ, phía sau thật sự có cái gì đi theo.

Sẽ không tà môn như vậy chứ, vừa mới vào chùa miếu đã gặp được thứ dơ bẩn? Hắn không dám quay đầu nhìn, bước chân nhanh hơn.

Tiếng bước chân kia phía sau cũng theo đó nhanh hơn.

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc không chịu được, cùng lúc nổi da gà, nhấc chân chạy như điên, lao về phía chủ điện.

Tiếng bước chân phía sau như bóng với hình, đuổi sát hắn.

Trong lúc truy đuổi, Trương Nguyên Thanh rất nhanh đã lao ra khỏi bụi cỏ hoang, tiếp cận chủ điện, sáu bậc thang chỉ hai bước đã nhảy qua, rốt cuộc, ở trong tiếng vang lớn "rầm", húc tung hai cánh cửa ô vuông của chủ điện.

Tiếng bước chân phía sau đột nhiên biến mất.

"Phù, phù…"

Hắn thở hổn hển, rốt cuộc dám quay đầu nhìn, ánh trăng như nước chiếu vào đình viện, cỏ hoang, con đường phiến đá, yên tĩnh làm người ta sợ hãi, nhưng không có cái gì cả.

"May mắn chưa đuổi theo."

Trương Nguyên Thanh sau khi hết thở dốc, nhẹ nhàng đóng lại cửa chủ điện, tựa như chắn sự sợ hãi ở bên ngoài.

Tiếp theo, hắn nhìn quét cảnh tượng trong chủ điện, trên bệ đá cao cao thờ phụng một vị nương nương khoác áo khoác da lông, mặc trang phục hoa mỹ, mặt nàng tròn, lông mày con mắt dài nhỏ, lộ ra một sự hiền từ.

Vị nương nương này một tay cầm phất trần, một tay khác làm dạng cầm nắm, ban đầu tựa như là nắm cái gì, nhưng giờ phút này trống trơn.

Hai bên trái phải là đồng tử ôm kiếm, nha hoàn cầm sách.

Trước bệ, là một cái bàn cống phẩm phủ đầy tro bụi, trên bàn đặt nến, một ngọn nến dài hai mươi cm, to bằng cánh tay trẻ con yên tĩnh thiêu đốt.

Ánh nến xua tan bóng tối, tựa như cũng bị tan sợ hãi trong lòng Trương Nguyên Thanh, hắn cảm thấy cảm xúc ổn định hơn rất nhiều.

Trên bức tường bên trái treo hai tấm ván gỗ phai màu rạn nứt, bên trên khắc đầy văn tự chữ Khải.

(Khải thư hay chữ khải, còn gọi là chân thư, chính khải, khải thể và chính thư, là phong cách viết chữ Hán ra đời muộn nhất,

do đó đặc biệt phổ biến trong việc viết tay và xuất bản hiện đại.)

Trương Nguyên Thanh lững thững đi đến bên tường, mượn ánh nến vàng vọt chăm chú nhìn, những văn thể chữ Khải này phong cách là thể văn ngôn.

Trình độ ngữ văn của hắn không tệ, thông qua nửa đoán nửa đọc, đối với vị trí hoàn cảnh của mình đã có một sự nhận thức rõ ràng.

Ngọn núi này tên là núi Tam Đạo, sơn thần cung phụng trong miếu gọi là Tam Đạo sơn nương nương.

Vị sơn thần nương nương này là nhân sĩ Tùng phủ đầu thời Minh, tu hành ở Tùng phủ núi Tam Đạo, tinh thông phép bùa chú, thông hiểu thuật luyện đan, có thể cầu mưa đuổi quỷ, phù hộ một vùng mưa thuận gió hoà, bởi vậy được dân chúng tôn thờ.

Sau khi nàng vũ hóa, quan phủ địa phương ở núi Tam Đạo xây miếu này, gọi là "miếu Tam Đạo sơn nương nương", do y bát truyền nhân của nương nương quản lý hương khói, đảm đương ông từ.

"Miếu đầu thời Minh, thế này cũng năm sáu trăm năm rồi nhỉ." Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng.

Lúc này, hắn không khỏi nhìn lướt qua gầm bàn cống phẩm, trong lòng đột nhiên rùng mình.

Một cái bóng đen nằm ở trong cái bóng gầm bàn.

Vừa rồi tâm tính quá mức sợ hãi, hơn nữa ánh nến tối tăm, chưa ngay lập tức chú ý tới.

Trương Nguyên Thanh kiên trì tới gần, tập trung nhìn vào, thì ra là một bộ thi hài chỉ còn xương khô.

Trương Nguyên Thanh trong kinh sợ lại nhẹ nhàng thở ra, so sánh với miếu sơn thần quỷ dị này, thi hài ngược lại chẳng khủng bố thế nào.

Đến gần vài bước, mượn ánh nến mỏng manh, hắn thấy rõ quần áo trên người bộ xương, một bộ quần áo bảo hộ lao động phủ đầy tro bụi.

Công nhân?

“Đây là đội thi công năm đó? Cho nên ta quả thật đã tiến vào trong thế giới chuyện ma quái.”

Trương Nguyên Thanh vừa làm ra suy đoán, liền lại nghĩ đến một khả năng càng dọa người hơn. Có lẽ, năm đó đội thi công giống với mình, vào lầm nơi đây.

Bởi vậy mới để lại truyền thuyết đô thị.

Nếu là điều trước, cái gọi là linh cảnh này, là căn cứ chuyện ma quái sinh thành cảnh tượng.

Mà nếu là cái sau, thì ý nghĩa miếu cổ vẫn luôn tồn tại, đội thi công cùng hắn giờ phút này, đều là người bị hại.

Căn cứ giới thiệu bối cảnh lịch sử miếu sơn thần, Trương Nguyên Thanh càng thiên hướng điều sau hơn.

“Cả một đội thi công đều chết ở trong miếu, chỉ sống sót một người, nơi này thật sự sẽ chết người. Bây giờ ta cũng tiến vào tòa miếu này, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm chưa biết.”

Chương 13: Câu chuyện miếu sơn thần (1)

A ~ hắn hít sâu vào một hơi, tâm tình một lần nữa căng thẳng, theo bản năng nhìn quanh mình.

Sau đó, hắn đột nhiên ý thức được một chi tiết nghĩ kỹ mà sợ.

Tòa miếu cổ này là đời Minh, lịch sử lâu đời, nến sao có khả năng còn đang thiêu đốt? Ai đang đổi nến cho chủ điện?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy kinh sợ, tính cả bức tượng mặt mũi hiền lành kia, ở trong ánh nến giống như cũng lộ ra một sự quỷ dị âm trầm.

Ba bức tượng tuy phủ đầy tro bụi, nhưng sống động như thật, mỗi một chỗ chi tiết đều điêu khắc sinh động chân thật, đặc biệt là mắt.

Bọn họ đứng ở trên bục, ở dưới ánh nến vàng vọt, ở cao hướng xuống nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

Đệch… Trương Nguyên Thanh đột nhiên không muốn nán lại ở chủ điện.

Hắn có loại sợ hãi thân ở tuyệt cảnh, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Nơi này cực đoan nguy hiểm, nhưng hắn lại không cách nào xin giúp đỡ từ bên ngoài, có thể dựa vào chỉ có chính mình.

Do dự mãi, hắn nghiến răng hạ quyết tâm, cúi người kéo ra bộ xương bọc quần áo lao động.

Xẹt ~

Trong quá trình kéo, quần áo bảo hộ lao động bị dễ dàng xé rách, qua nhiều năm như vậy, quần áo đã sớm mục nát.

Kéo thi thể tới dưới ánh nến, hắn cố nhịn sự không thoải mái, bắt đầu kiểm tra.

Người tuy đã chết, nhưng thân thể có thể nói chuyện, biết rõ nguyên nhân cái chết của đối phương, có thể giúp mình tránh né rất nhiều nguy hiểm.

"Xương ngực cùng xương sườn gãy mấy cái, vai phải có vết rạn nhỏ dày, nhưng không tính là nghiêm trọng."

Người chết lúc còn sống từng bị thương nặng, nhưng nguyên nhân cái chết cụ thể, bởi vì niên đại quá mức xa xưa, nhìn không ra.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh lại từ trong túi của tiền bối công nhân, tìm được mấy tờ giấy ố vàng đã giòn đi, trải qua rất nhiều năm tháng rồi.

Trên giấy dùng thể chữ Khải viết chữ cực nhỏ.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, tờ giấy rõ ràng là công nhân tiền bối ở trong miếu tìm được, cái này trợ giúp hắn hiểu biết tình huống miếu cổ này.

Mượn dùng ánh nến, hắn tập trung tinh thần đọc nội dung trên tờ giấy.

"Tối hôm qua lại có một vị sư đệ mất tích, đây đã là đồng môn thứ ba ly kỳ mất tích trong miếu. Các sư huynh đệ nói, núi Tam Đạo có ma quỷ quấy phá, hoặc là yêu tinh đạo hạnh cao thâm đến đây, mỗi đêm đều phải đến trong miếu bắt người ăn,

nhưng các đệ tử trong miếu tu vi trong người, sư phụ càng là chân nhân thanh danh hiển hách trong phạm vi trăm dặm, lộ yêu tinh nào đui mù, dám đến nơi này kiếm ăn.

"Về phần quỷ quái, Trấn Thi Phù cùng Hoán Linh Phù của ta đủ để giải quyết, cũng không cần làm phiền sư phụ. Trong lòng ta có dự cảm bất hảo, phải đi tìm đại sư huynh cùng nhau bàn bạc."

"Hôm nay lại có một người mất tích, đây là người thứ năm, sư phụ bảo chúng ta giấu khách hành hương, bằng không sẽ ảnh hưởng hương khói trong miếu, hắn nhất định biết chút gì đó. Ta cùng đại sư huynh tính ban đêm tuần tra."

"Ba ngày trôi qua, trong lúc đó lại có ba người mất tích, nhưng ta cùng đại sư huynh chưa phát hiện manh mối, ban đêm gió êm sóng lặng. Dự cảm không lành trong lòng ta càng sâu hơn."

"Đại sư huynh hôm nay rất kỳ quái, hắn tựa như đã phát hiện cái gì, tỏ ra cực kỳ phẫn nộ. Ta hỏi hắn, nhưng hắn chưa nói cho ta biết. Cảm xúc của hắn không tốt lắm, ta vẫn là ngày mai lại hỏi đi."

"Hôm nay người mất tích là… Đại sư huynh, ta tìm hết toàn bộ núi Tam Đạo cũng chưa phát hiện hắn, ta, ta chịu không nổi nữa, ta muốn đi tìm sư phụ hỏi rõ, các sư huynh đệ trong miếu cũng ủng hộ ta, bởi vì bọn họ cũng rất sợ hãi."

Chữ viết đoạn này có chút ngoáy, có thể thấy được tâm tính chủ nhân bút ký có chút sụp đổ.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục đọc:

"Trải qua một phen truy hỏi của ta, sư phụ rốt cuộc đáp ứng nói cho ta biết chân tướng, dự cảm của ta không sai, hắn quả nhiên biết nguyên nhân các sư đệ ly kỳ mất tích. Nhưng sư phụ nói, ban ngày bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, sau khi mặt trời lặn hắn sẽ đến phòng tìm ta, nói cho ta biết một bí mật to lớn, bí mật này quan hệ đến hưng suy mấy ngàn năm qua."

"Dùng xong bữa tối, ta liền ở trong phòng chờ đợi, chờ đợi mặt trời lặn. Từ sau đêm có người mất tích, ta chưa bao giờ có một ngày chờ mong trời tối như thế."

Nội dung tờ giấy ghi lại dừng ở đây.

Không có? Viết dở chừng vậy làm người ta có chút khó chịu nha! Trương Nguyên Thanh nhe răng trợn mắt một phen.

Hắn tỉ mỉ xem xét tin tức trong tờ giấy một lần, ở trong một năm nào đó, đệ tử miếu sơn thần này liên tiếp quỷ dị biến mất.

Các đệ tử bó tay không có cách nào, cảm xúc khủng hoảng lan tràn. Mà chuyện này, ông từ trong miếu, cũng là sư phụ bọn họ, tựa như biết nguyên nhân.

Nguyên nhân này liên quan đến một bí mật lớn hưng suy vài ngàn năm.

Chương 14: Câu chuyện miếu sơn thần (2)

"Nguyên nhân miếu sơn thần suy bại chưa biết, thăm dò ra ngọn nguồn của nó, có phải có thể hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến thứ hai hay không?" Trương Nguyên Thanh làm ra suy đoán.

Hắn đặt tờ giấy ố vàng lại trong quần áo bảo hộ lao động của thi hài, đẩy đối phương về gầm bàn, coi như mắt không thấy thì tâm tịnh, tiếp theo suy nghĩ mình một bước tiếp theo cần làm cái gì.

"Tin tức của chủ điện chỉ có từng đó, nếu muốn thăm dò miếu cổ, khẳng định phải đi ra ngoài, nếu như vậy, nhất định phải trực diện nguy hiểm trong miếu."

"Ở trong chuyện ma quái đường hầm Xà Linh, là có một công nhân thành công sống sót, theo quỹ tích của hắn, nói không chừng có thể tìm ra biện pháp sống sót."

Sau khi cân nhắc kỹ càng, Trương Nguyên Thanh đi đến cửa chủ điện, mở ra hai cánh cửa ô vuông bảo tồn còn tốt.

"Két ~ "

Trục cửa bằng gỗ phát ra tiếng vang làm người ta ghê răng.

Hắn chống khung cửa, thò đầu nhìn chung quanh, bên ngoài vắng vẻ không tiếng động, trừ có chút hoang vắng âm trầm, thì chưa nhìn thấy nguy hiểm.

Quan sát một lúc, hắn bước ra khỏi cửa, dọc theo đường nhỏ đá cuội bên trái chủ điện, đi về phía sân sau của miếu sơn thần.

Ánh trăng như nước, cỏ hoang phập phồng, Trương Nguyên Thanh đi một hai phút, phía trước xuất hiện một mảng kiến trúc.

Đó là mấy căn nhà trệt nối liền nhau, hình thành một tứ hợp viện diện tích thật lớn, ngói đen tường trắng, nóc nhà hình chữ Nhất, dưới mái là cửa sổ ô vuông cùng cửa ô vuông.

Từng cánh cửa ô vuông xám xịt, hoặc mở hoặc đổ hoặc đóng chặt, giấy dùng để gián cửa sổ ở dưới năm tháng ăn mòn, đã rách xơ xác.

Ánh trăng sáng trong, như đất ngưng sương, hắn mượn ánh trăng nhìn lướt qua bố cục hậu viện miếu sơn thần.

Trừ tứ hợp viện trước mắt, phía đông còn có một cánh cửa hình vòm, có chút giống nhà sau của gia đình nhà giàu trong phim ảnh, đều sẽ có một cánh cửa hình vòm như vậy dùng để nối liền sân nhà khác nhau.

Trong sân nhà cách vách kia trồng một cái cây to che trời, cành lá um tùm, cành cây xoắn xít.

“Ồ…”

Hắn ở trong sân cỏ hoang phập phồng, đãphát hiện mấy bộ xương quấn quần áo bảo hộ lao động.

Cẩn thận tới gần, kiểm tra kỹ một phen, mỗi một bộ xương đều hư hao nghiêm trọng, dưới quần áo bảo hộ lao động là từng khúc xương gãy, nhưng trừ bộ kia ở chủ điện, bộ xương nơi này xương vai bảo tồn hoàn hảo, không có vết nứt.

“Những người này trước khi chết đều bị thương nặng đáng sợ, chết rất thảm.”

Một trận gió thổi tới, cành lá vang lên “xào xạc”, trong mơ hồ, Trương Nguyên Thanh nghe thấy trong tiếng “xào xạc” gió mang tới, xen lẫn nói nhỏ như khóc như kể:

“Cứu mạng, cứu mạng “

Ở ban đêm hoang vắng tĩnh mịch này, sau lưng Trương Nguyên Thanh toát mồ hôi lạnh.

Hắn cứng ngắc cả người đứng ở tại chỗ, một hồi lâu sau, gió ngừng, tiếng khóc kể khe khẽ cũng theo gió mà dừng.

Sân nhà cách vách kia tựa như có chút nguy hiểm nha, chẳng qua thứ bên trong chưa qua đây. Hắn âm thầm phun ra một hơi, đạp cỏ hoang khắp sân, đi vào mái hiên, tính thăm dò tòa tứ hợp viện này.

Nơi này tựa như là nơi đệ tử trong miếu sinh hoạt, chồng chất đồ gia dụng cũ nát, giăng kín tro bụi, trong không khí tràn ngập mùi mục nát thoang thoảng.

Trương Nguyên Thanh thăm dò từng phòng, chưa có phát hiện gì đặc biệt, thẳng đến lúc đẩy ra cánh cửa ô vuông kia tận cùng phía đông.

“Kẽo kẹt ~ “

Cửa phòng phủ bụi không biết bao nhiêu năm tháng một lần nữa bị đẩy ra, tro bụi rơi ào ào. Trương Nguyên Thanh phủi tro bụi rơi ở bả vai, ánh mắt đề phòng đảo qua mỗi ngõ ngách của căn phòng.

Trong gian phòng bỏ hoang nhiều năm này, vị trí bên cửa sổ, có một thi thể dựa vào tường, nằm nghiêng ở nơi đó.

Từ quần áo cùng mũ thợ mỏ lăn lộn có thể suy đoán ra, lại là một vị tiền bối.

Vượt qua cửa, tiến vào phòng, Trương Nguyên Thanh rùng mình, không hiểu sao cảm thấy nhiệt độ xung quanh tựa như hạ xuống rất nhiều.

“Có hơi lạnh.”

Hắn cẩn thận tới gần thi thể kia, cởi bỏ quần áo rách nát, theo thường lệ quan sát một phen tình huống bộ xương của thi thể. Một lần này, hắn chưa nhìn thấy xương vỡ vụn, bộ xương này bảo tồn vẫn tốt.

Nhưng khi ánh mắt hắn bắn về phía xương vai thi hài, con ngươi co lại, ở trên xương vai thi hài này có vết nứt khoa trương.

Cái này giống với vết nứt bả vai của thi thể kia ở chủ điện, khác nhau ở chỗ thi hài trước mắt này bị thương nặng hơn.

“Chỉ có bộ này trong phòng cùng bộ kia ở chủ điện xương vai vỡ vụn, là trùng hợp sao?” Hắn có chút bất an lẩm bẩm.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh phát hiện túi quần thi thể phồng lên, tựa như cất giấu cái gì.

Đưa tay móc, từ trong túi quần người chết lấy ra một quyển sách cổ ố vàng, một tấm gương đồng xám xịt, một lá bùa giấy vàng.

Trên lá bùa giấy vàng dùng chu sa vẽ hoa văn vặn vẹo, có chút giống với phù văn, những hoa văn này cùng nhau hội tụ thành một chữ “Thi” rất giống phồn thể*.

chữ phồn thể là chữ Trung Quốc hay dùng vào thời cổ, sau này người ta đơn giản cách viết hơn tạo thành chữ giản thể.

Chương 15: Trở về (1)

Đang đánh giá lá bùa giấy vàng, trước mắt Trương Nguyên Thanh hiện lên một dòng tin tức màu lam:

“Tên: Trấn Thi Phù”

“Loại hình: vật phẩm tiêu hao”

“Công năng: Trấn thi”

“Giới thiệu: Lá bùa thần dạ du cường đại chế tạo, là khắc tinh của tất cả âm vật loại thi. Dán nó ở trán âm vật có thể hoàn thành phong ấn.”

“Ghi chú: Nó chỉ có thể sử dụng một lần.”

Tin tức màu lam có chút giống giao diện thuộc tính của hắn, rõ ràng dễ thấy, đây là “linh cảnh” cho ra nhắc nhở.

Trương Nguyên Thanh tiến vào miếu cổ quỷ dị tới nay, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại nhắc nhở này.

“Hẳn là vật phẩm quan trọng.” Trương Nguyên Thanh gấp nó lại, thu vào trong túi áo jacket, kéo khóa lên.

Nghĩ một chút, lại một lần nữa mở ra khóa kéo.

Bởi vì hắn nhớ tới tình tiết trong một bộ tiểu thuyết võ hiệp, kiếm khách kiếm thuật cao siêu nào đó, thích dùng mảnh vải

bọc kiếm đeo ở trên người.

Có một ngày, một người khiêu chiến ở lúc kiếm khách ăn cơm, hướng hắn khởi xướng khiêu chiến.

Sau đó kiếm khách liền không còn nữa.

Nguyên nhân cái chết là mảnh vải tháo ra bất tiện

Trương Nguyên Thanh tiếp theo cầm lấy sách cổ cùng gương đồng, chưa hiện lên tin tức tương quan.

Hắn đặt gương đồng ở một bên trước, thật cẩn thận mở ra quyển sách cuộn lại, ố vàng dễ nát.

Bên trên viết:

"Bái vào miếu Tam Đạo sơn nương nương đã hai năm rưỡi, ta đã học được biết chữ cùng viết. Đại sư huynh nói, chờ sư phụ siêu độ vong hồn về núi, liền có thể chính thức dẫn ta nhập môn, tu hành thuật thôn nguyệt dưỡng hồn. Đây là phương pháp nhập môn trở thành thần dạ du."

"Yến vương phản loạn, khắp nơi bất ổn, sư phụ thân là người mạnh nhất Tùng phủ thần dạ du nhất mạch, không thể không xuống núi siêu độ người chết, nếu không chiến sự chưa định, âm họa lại nổi lên, dân chúng liền càng thêm không thể an bình."

Trương Nguyên Thanh cảm thấy bả vai có chút đau mỏi, day day, bước đầu phán đoán, đây là một quyển tuỳ bút, cũng chính là nhật kí.

Nội dung nhật kí đều là tình huống 'tác giả' ở trong miếu tu hành, sinh hoạt, căn cứ chữ viết, quyển nhật kí này cùng tờ giấy trên người thi hài chủ điện có cùng nguồn gốc.

Thông qua các chữ như "Yến vương phản loạn", tuyến thời gian là đoạn lịch sử đó chiến dịch Tĩnh Nan.

Nhưng hắn không xác định tòa miếu này thật sự tồn tại trong lịch sử hay không, bởi vì nội dung trong tuỳ bút viết "tu hành" "thần dạ du" "thuật thổ nạp" "phù lục" các từ không rõ nhưng có vẻ rất ghê gớm.

Trương Nguyên Thanh hoạt động bả vai mỏi, cảnh giác nhìn quét căn phòng một lần, lắng nghe động tĩnh ngoài phòng, sau

khi xác định không có khác thường, tiếp tục đọc tuỳ bút.

Rất nhanh, hắn lật đến nội dung nối tiếp chủ điện, vài tờ đằng trước bị xé mất, nội dung tiếp theo viết:

"Mặt trời lặn, trời rốt cuộc tối, ta nghe thấy được tiếng đập cửa, kích động mở cửa, đứng ngoài cửa không phải sư phụ, mà là đại sư huynh đêm qua mất tích."

"Đại sư huynh mất tích một ngày một đêm đã trở lại, nhưng ta không có gì vui sướng, bởi vì hắn đã chết, trở về là một thi thể. Ngực hắn máu tươi đầm đìa, trái tim không biết bị ai móc đi."

"Đại sư huynh nhìn chằm chằm ta, hắn nói: Đừng tin tưởng sư phụ."

Chữ mấy đoạn này viết xiêu xiêu vẹo vẹo, có thể tưởng tượng, chủ nhân tuỳ bút lúc viết đoạn nội dung này, tâm tính là bùng nổ.

Trương Nguyên Thanh khi lại lật trang tiếp theo, phát hiện bút ký không có đoạn sau, chủ nhân nhật kí cũng không viết nhật kí nữa.

"Ặc… Đừng tin tưởng sư phụ là có ý tứ gì?"

Trương Nguyên Thanh bị cú quay xe này làm cho trong lòng phát lạnh.

Là ông từ giết chết vị đại sư huynh kia? Đầu sỏ gây nên các đệ tử liên tiếp mất tích cũng là hắn? Trương Nguyên Thanh day day bả vai, đặt quyển sách lại trong túi của thi thể, tiếp theo, cầm lấy gương đồng, đang muốn rời khỏi.

Nhưng khi khóe mắt hắn trong lúc vô tình liếc gương đồng một cái, thân hình đột nhiên cứng ngắc.

Ánh trăng như nước, chiếu vào mặt gương, trong gương đồng chiếu ra bộ dáng hắn, mà ở trên lưng hắn, có một người nằm úp sấp.

Người nọ sắc mặt trắng bệch, môi tím sậm, có một đôi con ngươi trắng dã, nghiêng đầu gối lên trên vai Trương Nguyên Thanh, đôi con ngươi màu trắng kia lặng lẽ nhìn chằm chằm hắn.

Một cơn lạnh toát từ xương cụt dâng lên, lao thẳng tới thiên linh cái, Trương Nguyên Thanh như là mèo xù lông, nhảy bắn lên tại chỗ cao cao, bật ra một câu chửi quốc dân:

“Thảo nê mã (Dmm)!”

Đây là bản năng con người ở lúc bị kích thích hoặc kinh hãi mãnh liệt, không tự giác lên tiếng.

Hắn rốt cuộc biết vì sao bả vai sẽ mỏi như vậy, cũng biết vì sao thi thể bên cửa sổ phải mang theo bên người một tấm gương đồng.

Cái này là vì quan sát mình có bị oán linh bám lên vai hay không.

Nó là khi nào ghé vào trên vai ta, khi đi vào tứ hợp viện, hay là tiến vào phòng này?

Là ai cho ta dũng khí ra ngoài thăm dò, Lương Tĩnh Như sao? !

(Lương Tĩnh Như: ca sĩ hát bài Dũng khí)

Chương 16: Trở về (2)

Đầu óc như là nổ tung, đủ loại ý niệm ở trong nháy mắt toát ra, hoảng sợ như thủy triều ập tới.

Tuy biết tòa miếu này tồn tại thứ quỷ dị đáng sợ, trong lòng cũng sớm có chuẩn bị, nhưng thật sự đối mặt quỷ quái, hắn vẫn dâng lên sự khủng hoảng khó có thể diễn tả bằng lời.

Đúng rồi, ta có bùa. Trương Nguyên Thanh tay run run thò vào lấy ra lá bùa giấy vàng trong túi trái áo jacket, ngựa chết coi như ngựa sống để chữa dán lên trên vai.

Bốp!

Trấn Thi Phù vỗ lên bả vai, hắn nâng lên tấm gương đồng thau, thật cẩn thận soi, nam tử sắc mặt trắng bệch môi đen sì, có một đôi con ngươi màu trắng tĩnh mịch kia vẫn như cũ ghé vào bả vai hắn.

Vô dụng, thứ đồ này không tính là âm vật loại thi. Một tia may mắn cuối cùng cũng không còn, Trương Nguyên Thanh cảm

giác bả vai càng lúc càng đau nhức, tay chân phát lạnh.

Những thứ này không phải ảo giác, là thật sự dương khí xói mòn.

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh nghĩ tới thi hài kia ở gầm bàn chủ điện, cùng với vị tiền bối này chết thảm ở dưới cửa sổ, kế tiếp, hắn rất có thể sẽ như hai người chết ở nơi đây.

Trong lòng dâng lên một cơn lạnh thấu xương.

"Bốp bốp!"

Đột nhiên, ở thời khắc đòi mạng này, hành lang bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng ở trong đêm khuya yên tĩnh cực kỳ rõ ràng.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, nhanh chóng ngồi xổm xuống, ngồi xổm cạnh thi thể dưới cửa sổ.

Tiếng bước chân này có chút quen thuộc, rất giống thanh âm hắn nghe thấy khi vào miếu.

"Bộp bộp bộp."

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, đi tới bên này, Trương Nguyên Thanh đến thở mạnh cũng không dám, cả người căng thẳng, mơ hồ nghe thấy tim mình đập cuồng loạn.

Khi tiếng bước chân đi qua ngoài cửa sổ, Trương Nguyên Thanh vẫn không nhịn được, nhìn thoáng qua mặt đất căn phòng, ánh trăng chiếu vào, ở mặt đất hình thành bóng một khối ô vuông cửa sổ.

Cửa sổ không cao, chỉ tới bên hông, lấy chiều cao của người thường, đi ngang qua ngoài cửa sổ, khẳng định sẽ bị ánh trăng chiếu ở trên mặt đất, nhưng hắn cái gì cũng chưa thấy.

Cái này nói rõ, thứ đi ngang qua ngoài cửa sổ không có thân thể.

May mắn là, tiếng bước chân đi qua bên cửa sổ, chưa dừng lại, cũng chưa vào phòng, dần dần đi xa.

Phù… Trương Nguyên Thanh yên lặng nhẹ nhàng thở ra, tập trung tinh thần bắt giữ tiếng bước chân đi xa, nghe thấy nó

bước vào sân, phát ra tiếng đạp cỏ hoang "soạt soạt".

Sau đó ngừng lại, vài giây sau, tiếng bước chân một lần nữa vang lên.

Một lần này tiếng bước chân không phải bước đi đơn giản, mà là cất bước có được quy luật cùng tiết tấu nhất định.

Nó ở trong sân làm gì?

Trương Nguyên Thanh chống thân thể lạnh toát, có chút cố sức đứng lên, xuyên thấu qua cửa sổ giấy rách mướp, nhìn chăm chú ra bên ngoài.

Dưới ánh trăng, trong cỏ hoang, một đôi giày nhảy màu đỏ mới tinh, phong cách Tây, ở trong bóng đêm nhảy clacket.

(nhảy clacket: thể loại nhảy múa dùng giày có đế cứng bằng gỗ hay kim loại gõ xuống sàn cứng nghe lách lách, nhịp nhàng, ăn khớp với điệu nhạc.)

Đêm trăng, miếu hoang, giày nhảy màu đỏ, nhảy một mình.

Một màn này thoạt nhìn đã hoang đường quỷ dị, lại lộ ra một sự… cô độc khôn kể?

Trong miếu sơn thần đời Minh, sao có thể có một đôi giày nhảy phong cách u Mỹ?

Miếu đổ nát này càng lúc càng quỷ dị… Hắn lặng lẽ ngồi trở về, kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, oán linh nằm úp trên vai sấp liên tục cướp dương khí của hắn, cảm giác cứng ngắc của thân thể càng lúc càng nặng, bả vai nhức mỏi biến thành đau đớn.

Hắn cảm giác còn tiếp tục như vậy, hoặc là dương khí chảy hết mà chết, hoặc là xương vai vỡ vụn chết bởi thương thế.

Trong đau đớn giày vò, vũ đạo trong sân biến mất.

Trương Nguyên Thanh vẫn chưa dám thò đầu, đợi một lát nữa, mới thật cẩn thận thò đầu, xuyên thấu qua cửa sổ quan sát trong sân.

Trong sân lấp đầy ánh trăng, cỏ hoang lẳng lặng đứng, đôi giày nhảy quỷ dị kia đã rời khỏi.

“Phù.”

Hắn như trút được gánh nặng phun ra một ngụm khí đục, vừa định đứng lên, đầu gối trầm xuống, ngã ngồi xuống đất.

Sau khi thần kinh căng thẳng thả lỏng, adrenalin rút lui, hắn lúc này mới phát hiện trạng thái của mình còn tệ hơn trong tưởng tượng.

Bả vai nóng rát đau đớn, xương cốt giống như muốn vỡ ra, đầu gối cứng ngắc, máu tựa như đọng lại.

Run rẩy nắm lên gương đồng, trong tấm gương xám xịt, Trương Nguyên Thanh thấy sắc mặt mình trắng bệch, vẻ mặt uể oải, con ngươi ảm đạm. Đây nào phải người bình thường, rõ ràng là ma ốm dầu hết đèn tắt.

Trên vai, con oán linh môi đen sì kia, quỷ dị lặng lẽ nhìn chằm chằm hắn.

Còn tiếp tục như vậy nhất định phải chết không thể nghi ngờ, nhưng hắn có thể làm cái gì? Hắn cái gì cũng không thể chạm đến oán linh trên vai.

Xương vai đau đớn mãnh liệt, khiến hắn không thể không dựa vào bức tường để chống đỡ thân thể.

Nghiêng đầu nhìn nhìn thi hài công nhân tiền bối, tư thế một người một xác giống nhau như đúc.

Chương 17: Trở về (3)

“Thì ra là như thế.” Trương Nguyên Thanh cay đắng cười.

Hắn như thấy kết cục của mình, nghe thấy thần chết thở dài.

Nhưng Trương Nguyên Thanh chưa bỏ qua dục vọng cầu sinh, đầu óc hắn vẫn sinh động như cũ, giống CPU vận hành quá tải, ở trong tuyệt cảnh tìm kiếm hy vọng sống sót.

Trong tích tắc, thi thể kia ở gầm bàn chủ điện, ở trong dòng tin tức bề bộn hỗn loạn chợt lóe qua.

“Hai thi thể trình độ bả vai nứt xương không giống nhau, thi hài kia trong chủ điện bả vai bị thương cùng không nguy hiểm

đến tính mạng, oán linh bám trên vai đã buông tha hắn? Không, oán linh không có khả năng nương tay."

"Hắn vì sao phải trốn tới dưới cái bàn."

"Giày nhảy màu đỏ ở lúc ta vào miếu, đã vụng trộm đi theo phía sau ta, mà khi ta tiến vào chủ điện, nó liền rời khỏi."

Nghĩ đến đây, con ngươi ảm đạm đục ngầu của Trương Nguyên Thanh sáng lên hào quang mong chờ.

Về chủ điện, lập tức về chủ điện!

Hắn lập tức đứng dậy, bước chân lảo đảo rời khỏi phòng, mỗi một bước đều đi rất gian nan, như là gánh một ngọn núi lớn.

"Phốc!"

Hắn ngã sấp xuống ở trong sân, ngã ở trong bụi cỏ hoang, không thể đứng lên nữa.

Khớp hàm Trương Nguyên Thanh run run va chạm trên dưới, phát ra tiếng "rắc rắc", cảm giác mình đang ở trong trời đông giá rét lạnh thấu xương.

"Giá lạnh" cướp đi nhiệt lượng, ăn mòn ý chí.

Trương Nguyên Thanh từng chút một bò về phía chủ điện, dùng ra sức lực toàn thân. Hắn ngẩng đầu, để trong mắt mình luôn soi bóng đường nét tòa kiến trúc kia phía trước.

Như vậy hy vọng trong mắt mới sẽ không tắt.

Từ chủ điện đi tới cũng chỉ khoảng một phút đồng hồ, lúc này lại cảm thấy xa xôi tựa như chân trời cùng góc biển.

Rốt cuộc, ở khoảnh khắc hắn bò vào mái hiên chủ điện, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết hư ảo, bả vai chợt nhẹ, rét lạnh, mê muội, cứng ngắc các loại ảnh hưởng xấu nháy mắt biến mất.

Trương Nguyên Thanh vừa lăn vừa bò trèo lên nền, thất tha thất thểu vòng đến phía trước chủ điện, đẩy ra cửa ô vuông, để mình ngã vào trong cửa.

Ánh nến như hạt đậu, xua tan âm u, mang đến ấm áp làm người ta như tắm gió xuân.

Hắn nằm dang hết chân tay ở trên mặt đất, lồng ngực phập phồng, thở dốc hồng hộc, cứ nằm như vậy hai ba phút, mới cảm giác mình rốt cuộc sống lại.

“Quá đáng sợ rồi, quá đáng sợ rồi… Phỏng đoán của ta là đúng, chủ điện là một nơi ẩn núp an toàn.”

Căn cứ hai bộ hài cốt thương thế bả vai khác nhau, hắn phán đoán nhất định là cái gì ngăn trở oán linh đuổi giết đối với người nọ trong điện.

Mà công nhân dưới bàn cuộn mình chết đi, cái này phù hợp tâm lý của một người trốn ở lúc cực độ sợ hãi.

Ở vị trong lòng công nhân tiền bối này, chủ điện là an toàn.

Mà giày nhảy màu đỏ bỏ qua truy đuổi đối với hắn, từ khía cạnh nghiệm chứng suy đoán này.

Trong thời gian kế tiếp, Trương Nguyên Thanh luôn ở lại chủ điện, thẳng đến khi cảm giác đau đớn ở bả vai yếu bớt, nhiệt độ cơ thể khôi phục.

Quả nhiên, hắn không còn gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.

“Nếu chủ điện là căn phòng an toàn, vậy hy vọng sống sót của ta không thể nghi ngờ tăng lên rất nhiều, cho dù oán linh bám trên vai lại hấp tinh ta, cũng có thể trốn về chủ điện. Nhưng nếu đã gặp oán linh, lại bị giày nhảy màu đỏ truy đuổi, ta nhắm chừng không trốn về chủ điện được.

“Hơn nữa ngọn nguồn quỷ dị nhất đáng sợ nhất của tòa miếu này, khẳng định không phải oán linh mà thôi.”

Hắn chưa bởi vì hóa giải một lần nguy cơ sống chết mà đắc ý, miếu cổ này không đơn giản như vậy.

Phải biết rằng ở trước hắn, có cả một đội thi công chết ở chỗ này.

Nghỉ ngơi hồi lâu, hắn dần dần gác lại sự sợ hãi, đang do dự tiếp tục ra ngoài thăm dò hay không.

Thanh âm kia trong đầu lại một lần nữa vang lên:

“Nhiệm vụ chủ tuyến 1: Sống sót ba giờ (đã hoàn thành) “

“Nhiệm vụ chủ tuyến 2: Thăm dò linh cảnh số 0079, tiến độ: 20%”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúc mừng ngài hoàn thành một nhiệm vụ chủ tuyến, đang kết toán phần thưởng cho ngài.”

“Đạt được vật phẩm / đạo cụ: Trấn Thi Phù (có thể xem xét ở ô vật phẩm). “

“Lấy được giá trị kinh nghiệm: 15%”

“Ô vật phẩm đã mở khóa.”

“Ngài sẽ đạt được 36 giờ thời gian nghỉ ngơi, linh cảnh số 0079 lần sau mở ra: 35: 59: 40. “

Cảnh vật trong chủ điện bắt đầu vặn vẹo, giống như mặt nước bị gió thổi nhăn.

Khi hình ảnh một lần nữa rõ ràng, Trương Nguyên Thanh thấy đèn tiết kiệm năng lượng sáng như tuyết, thấy giường lớn rộng rãi, thấy bàn, thấy máy chơi game ps5, thấy cửa sổ mở rộng, gió thổi vào, rèm hơi chớp lên.

Hắn đã trở lại nhân gian.

“Trở lại rồi?”

Hắn ngạc nhiên nhìn chung quanh, xác nhận mình đã thật sự trở lại phòng, lúc này mới mềm nhũn đầu gối, làm bản thân ngã ở trên giường mềm mại.

Hít sâu một hơi, thế mà lại cảm thấy không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Sống thật tốt, nhân gian thật tốt.

Chương 18: Liên lạc (1)

Sau khi thả lỏng vài phút, Trương Nguyên Thanh ngồi dậy, kéo khóa áo jacket, phát hiện Trấn Thi Phù quả nhiên không thấy nữa.

Trương Nguyên Thanh tự nhiên mà vậy hiện lên ý nghĩ “lấy vật phẩm”, ngay sau đó, một ô vuông màu lam hiện lên trước mắt.

Tổng cộng năm ô, nằm trong ô vuông thứ nhất, chính là lá bùa màu vàng.

Thể nghiệm rất kỳ diệu, sau khi ô vật phẩm mở khóa, công năng này giống như trở thành bản năng của hắn, không cần đi học, tự nhiên mà vậy biết nên mở ra ô vật phẩm như thế nào.

“Trừ Trấn Thi Phù, mình còn đạt được 15% giá trị kinh nghiệm, nhưng cấp bậc vẫn như cũ là 0, cái này ý nghĩa mình còn chưa trở thành thần dạ du, vẫn như cũ là người thường.”

“Sống sót ba giờ đã thiếu chút nữa khiến mình chết ở bên trong, nhiệm vụ thứ hai làm như thế nào? Đây là độ khó cấp S sao.”

Trương Nguyên Thanh càng nghĩ càng tuyệt vọng, cảm giác mình bị anh Binh chơi xỏ rồi.

Cái thẻ vớ vẩn này quả thật có thể thay đổi cuộc đời, nhưng cũng thật sự khó có thể khống chế.

Hắn rất tự mình hiểu lấy, mình chỉ là một sinh viên ngay cả gà cũng chưa từng giết, ở trong nhiệm vụ thứ hai phía sau, rất khó dựa vào sức của mình sống sót.

Làm thanh niên tốt chủ nghĩa xã hội chính thống, lúc này khẳng định cần dựa vào quốc gia, dựa vào chính phủ.

Vì thế hắn cầm điện thoại di động, tính quay số của anh họ, khi ngón tay chạm đến màn hình điện thoại di động, bỗng nhiên dừng lại.

Bởi vì Trương Nguyên Thanh nghĩ đến, hắn có lẽ có lựa chọn tốt hơn.

Lập tức xoay người xuống giường, ở trong ngăn kéo bàn sách tìm được danh thiếp người đàn ông tóc vuốt ngược lưu lại.

Danh thiếp viết tên họ cùng phương thức liên hệ.

Cảnh ngộ đêm nay, khiến hắn nghĩ tới anh Binh ly kỳ mất tích, nếu hắn không thể sống sót đi ra, vậy hắn cũng ly kỳ mất tích rồi.

Có thể khẳng định, anh Binh đã sớm tiếp xúc đến cái gọi là linh cảnh, vậy anh ấy mất tích có lẽ là tiến vào linh cảnh nào đó?

Dựa theo ý tưởng này phỏng đoán, điều tra viên của văn phòng cảnh sát là đáng tin.

Hắn lựa chọn liên lạc người đàn ông tóc vuốt ngược còn có một nguyên nhân, đó chính là đối phương nói hắn cũng có thể mất tích, cái này con mẹ nó là là ám chỉ hắn sẽ tiến vào linh cảnh.

Lại kết hợp một điểm anh họ không biết tình hình, Trương Nguyên Thanh có lý do suy đoán, ba người kia là nhân viên đặc thù chuyên môn xử lý sự kiện tương tự.

Sau khi nghĩ rõ, Trương Nguyên Thanh dựa theo dãy số trên danh thiếp, gọi điện thoại di động của đối phương.

Tiếng tít tít vang vài giây, đầu kia nhận cuộc gọi, một giọng nam giới trầm thấp trưởng thành hỏi:

"Ai vậy?"

Hít sâu một hơi, Trương Nguyên Thanh cố gắng để giọng điệu của mình bình tĩnh:

"Cảnh sát Lý, tôi là Trương Nguyên Thanh."

"… Là cậu à." Đầu kia cười lên, "Hơn nửa đêm tìm tôi có chuyện gì?"

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Tôi có manh mối muốn báo cáo, thật ra, Lôi Nhất Binh trước khi mất tích, từng gửi cho tôi một tấm thẻ."

"Trước đó vì sao không nói?"

Trong giọng Lý Đông Trạch không có chút kinh ngạc.

Cái này… Trương Nguyên Thanh hơi do dự, mang suy đoán của mình đối với vụ án anh Binh mất tích, một năm một mười báo cho đối phương.

Đầu kia im lặng một lúc lâu, bật cười nói:

"Thằng nhóc cậu thật biết thêm vai diễn cho mình nha."

Quan Nhã nói không sai, Trương Nguyên Thanh người này tính cách thật ra rất quái gở, một sinh viên bình thường sáng sủa lạc quan tích cực hướng về phía trước, không có sự cảnh giác lớn như vậy.

“Xin lỗi.”

Trương Nguyên Thanh có chút xấu hổ, lập tức nói sang chuyện khác, không, cắt vào chủ đề:

“Tôi đêm nay đã gặp một ít chuyện tương đối cổ quái, khó có thể lý giải, ừm, ngài có thể hiểu ý tứ của tôi không.”

“Như vậy xem ra, cậu đã thành công từ trong linh cảnh đi ra.” Trong giọng nói của Lý Đông Trạch mang theo chút vui mừng.

Đúng vậy, vừa đi ra, thiếu chút nữa chết ở bên trong… Trương Nguyên Thanh nghe được trả lời như vậy, chợt yên lòng.

Đối phương quả nhiên biết linh cảnh.

Lý Đông Trạch nói: “Sinh viên, chúc mừng trở thành linh cảnh hành giả, đây là xưng hô của chúng tôi với loại người này. Tôi cũng là linh cảnh hành giả, khác nhau ở chỗ tôi là nhà nước, cậu là hoang dã.”

Linh cảnh hành giả… Trương Nguyên Thanh thưởng thức câu này, hỏi:

“Linh cảnh là cái gì?”

Hắn có quá nhiều nghi vấn muốn tìm kiếm giải đáp, chỉ có thể hỏi từ cơ sở nhất.

“Tôi bây giờ không thể nói cho cậu, nếu cậu muốn tìm hiểu tin tức về linh cảnh, phải làm ra lựa chọn.” Lý Đông Trạch trầm giọng nói:

“Thái độ của nhà nước đối với linh cảnh chia ra hai loại, một loại là hấp thu, bồi dưỡng, một loại khác là giám thị, khống chế. Người trước đại biểu cho gia nhập chúng ta, trở thành một thành viên của linh cảnh hành giả nhà nước.

“Người sau là làm một tán tu, chỉ cần ở chỗ chúng ta lập hồ sơ một lần, hứa hẹn sẽ không lợi dụng năng lực làm trái kỷ cương, chúng ta sẽ không quản. Đương nhiên, cậu cũng không có khả năng đạt được bất cứ trợ giúp nào đến từ nhà nước.”

Chương 19: Liên lạc (2)

Trương Nguyên Thanh không chút do dự nói: “Tôi nguyện ý gia nhập tổ chức, vì quốc gia vì nhân dân rơi đầu đổ máu.”

Lý Đông Trạch cười nói: “Không hổ là xuất thân thế gia trị an viên, rất có giác ngộ.”

Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời không phân biệt ra đối phương là trào phúng hay tán đồng.

“Như vậy sớm nghỉ ngơi một chút đi, tám giờ sáng ngày mai, tôi tới đón cậu.” Lý Đông Trạch nói.

A? Không phải bây giờ? Trương Nguyên Thanh chần chờ một phen: “Ngày mai?”

“Bằng không thế nào, bây giờ mấy giờ rồi? Cậu muốn rơi đầu đổ máu vì tổ chức, cũng phải chờ tổ chức đi làm rồi nói.”

Là không muốn thảo luận ở điện thoại đi, sợ mình đổi ý, chơi miễn phí tình báo? Cho nên phải đợi ngày mai gặp mặt offline. Trương Nguyên Thanh chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Được rồi.”

Cúp điện thoại, hắn nhìn điện thoại di động, thời gian biểu hiện 11 giờ đêm, thời gian trôi qua trong linh cảnh giống với bên ngoài.

Thành công liên lạc tổ chức chính phủ, trong lòng Trương Nguyên Thanh yên tâm hẳn, lúc này, cảm giác mỏi mệt giãy dụa cầu sinh mang ra trong linh cảnh mãnh liệt ập đến.

Hắn nằm ở trên giường, chỉnh đồng hồ báo thức, mí mắt càng lúc càng nặng, ngủ thật say.

Sáng sớm hôm sau, bảy giờ mười lăm phút, Trương Nguyên Thanh bị tiếng đồng hồ báo thức đánh thức, suýt nữa tim đột nhiên dừng đập, chết ngay tại chỗ.

Vừa tắt đồng hồ báo thức, vừa ngáp xuống giường.

Đêm qua chất lượng giấc ngủ không lý tưởng, gặp vài cơn ác mộng, mỗi một cái đều có liên quan với quỷ quái, choàng tỉnh mấy lần.

Trong phòng khách, ông ngoại ngồi ở sô pha xem tin tức. Ông tóc bạc trắng thưa thớt, thân hình cao lớn, khuôn mặt đầy nếp nhăn không thích nói cười, lộ ra nghiêm khắc.

Bà ngoại ở nhà bếp binh binh bốp bốp làm bữa sáng, bên cái bàn ăn dài, dì trẻ ngồi xổm trên ghế chơi điện thoại di động, quai hàm phồng lên, giống một con Hamster đáng yêu.

“Dậy sớm như vậy?”

Dì trẻ đánh giá đứa cháu trai uể oải, rầm rì: “Bộ dáng miệt mài quá độ, đêm qua có phải làm chuyện xấu hay không, dì muốn đi kiểm tra thùng rác của mày.”

Đặt ở lúc bình thường, Trương Nguyên Thanh sẽ trả lời lại một cách mỉa mai: Đi tìm đồ ăn?

Nhưng bây giờ trong lòng để ý linh cảnh, để ý chạm trán với tổ chức chính phủ, không có tâm tình đấu võ mồm với dì trẻ.

Uể oải ngồi xuống bên cạnh cô gái này, đôi mắt ngẩn ra chờ đợi ăn cơm.

Rất nhanh, bà ngoại bưng cháo gạo nóng hổi, bánh quẩy, trứng luộc, một vỉ bánh bao đi ra.

Trương Nguyên Thanh húp một ngụm cháo nóng làm ướt cổ, nhìn về phía ông ngoại, thử nói:

“Ông ngoại, cháu nhớ rõ năm đó sau khi đội thi công đường hầm Xà Linh biến mất, văn phòng cảnh sát tổ chức đội tìm kiếm, ngài lúc ấy cũng ở bên trong.”

Ông ngoại “ừm” một tiếng, có chút nghi hoặc nói: “Đều là chuyện cũ năm xưa, cháu hỏi cái này làm gì.”

“Ngày hôm qua lại ở trên mạng đọc được câu chuyện này, ngài biết vị công nhân được tìm thấy kia, bây giờ thế nào không.”

Ông ngoại cau mày nói: “Quên rồi, chuyện lâu như vậy, không nhớ được.”

“Không phải nói lại mất tích rồi sao.” Bà ngoại bên cạnh nói chen vào, rất có hứng thú gia nhập thảo luận, “Hơn nữa là ly kỳ mất tích, chuyện này năm đó ở trong đội cảnh sát làm cho lòng người hoảng sợ, vẫn là lãnh đạo tổng cục cảnh sát tự mình xuống trấn an, mới tính là xong.”

“Có việc này?” Ông ngoại không thừa nhận.

“Lão Trần à, ông có phải cao tuổi, si ngốc tuổi già rồi hay không. Chuyện này là chính mồm ông nói với tôi.” Bà ngoại

nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

… Ông ngoại cúi đầu húp cháo: “Phải tin tưởng khoa học, đừng ham thích những thứ mê tín đó, cái bà này tuổi càng lớn càng hóng chuyện.”

Sau khi tìm được lại biến mất rồi… Tâm tình Trương Nguyên Thanh có chút trầm thấp húp ngụm cháo.

Rất rõ ràng, người sống sót kia ở 36 tiếng sau lại tiến vào linh cảnh, mà một lần này, hắn không thể sống sót đi ra.

Hắn dự liệu không sai, miếu sơn thần tỉ lệ tử vong cực cao, nhiệm vụ chủ tuyến thứ hai cực kỳ cực kỳ nguy hiểm.

Muốn sống sót, ỷ lại chính phủ là quyết định chính xác nhất.

Ăn xong bữa sáng, sau khi rửa ráy đơn giản, Trương Nguyên Thanh vào thang máy xuống lầu, ở cửa tiểu khu chờ đợi hơn mười phút đồng hồ.

Một chiếc xe MPV màu đen chậm rãi đỗ lại, cửa xe chạy bằng điện tự động trượt ra, Lý Đông Trạch ngồi ở trên sô pha da thật màu trắng, chống gậy khép chân.

Giống với trang phục ngày hôm qua, đồ tây màu đen, ghi lê đen, áo sơmi trắng, tóc bóng loáng chỉnh tề chải ngược, để hai hàng ria mép tinh xảo.

“Lên xe đi, sinh viên.”

Lý Đông Trạch mỉm cười.

“Vâng, điều tra viên.” Trương Nguyên Thanh cười đáp lại.

Đợi sau khi hắn lên xe, xe MPV màu đen hòa vào dòng xe cộ, chạy không nhanh không chậm trên đường buổi sáng.

Lý Đông Trạch vừa mở ra tủ lạnh trên xe, vừa hỏi: “Uống cái gì?”

“Coca!”

“Vậy cậu chỉ có thể đợi lát nữa tự mình đi siêu thị mua.” Lý Đông Trạch rót cho bản thân một ly rượu whisky, gắp một viên đá tròn thả vào, bưng rượu, tựa vào ghế dựa lưng, thản nhiên nói:

“Tôi bây giờ đưa cậu đi làm thủ tục nhập chức, thuận tiện tiến hành huấn luyện cơ sở đối với cậu. Đầu tiên tự giới thiệu một lần, Lý Đông Trạch, linh cảnh hành giả cấp 3, phân bộ Ngũ Hành minh Tùng Hải, đội trưởng tiểu đội thứ hai khu Khang Dương, nghề nghiệp là thám báo.”

Chương 20: Linh cảnh (1)

Thám báo? Trừ thần dạ du, còn có nghề nghiệp khác? Trương Nguyên Thanh bày ra tư thái nghiêm túc nghe giảng.

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng chưa xen mồm.

Làm một người am hiểu xã giao, Trương Nguyên Thanh biết tùy tiện ngắt lời người khác là hành vi không lễ phép, hắn sẽ không để mình bị trừ điểm ở trên những việc nhỏ này.

Lý Đông Trạch nhấp một ngụm rượu, nói: “Nói trước với cậu một lần, cái gì là linh cảnh!”

Tinh thần Trương Nguyên Thanh lập tức dâng lên.

Lý Đông Trạch tìm từ một chút, nói:

“Linh cảnh là lực lượng siêu tự nhiên, trước mắt không thể dùng khoa học giải thích, tuy chúng ta vẫn luôn ý đồ phân tích nó, hiểu biết nó, nhưng vẫn như cũ chưa hoàn toàn lý giải nó rõ ràng. Linh cảnh tồn tại ở hiện thực, nhưng lại thoát ly hiện thực, chỉ có người được lựa chọn mới có thể tiến vào linh cảnh.”

“Mà phương thức được lựa chọn…” Hắn uống một ngụm rượu, cười nói: “Cậu hẳn là cảm nhận được rồi.”

“Tấm thẻ đó?” Trương Nguyên Thanh hợp thời đáp lại.

Lý Đông Trạch khẽ gật đầu:

“Nó gọi là thẻ nhân vật, người đạt được thẻ nhân vật, sẽ mở ra nhiệm vụ thí luyện, thông qua thí luyện liền có thể đạt được một nghề nghiệp tương ứng, có được kỹ năng cùng đặc tính của nghề nghiệp đó.

“Cơ chế linh cảnh chọn lựa hành giả, trước mắt còn chưa mò ra, phương thức phát thẻ nhân vật cũng không cố định, nó có đôi khi sẽ trực tiếp xuất hiện ở trong thân thể cậu; Có đôi khi

cậu sẽ ở ven đường nhặt được nó; Có đôi khi ở trên mạng không cẩn thận click phải đường dẫn nào đó.

“Hoàn thành nhiệm vụ thí luyện chỉ là khởi đầu, linh cảnh hành giả muốn thăng cấp, muốn trở nên cường đại hơn, nhất định phải không ngừng nhận nhiệm vụ tiến vào linh cảnh. Nhưng cậu không cần lo lắng, tần suất nhiệm vụ xuất hiện không tính là cao, hơn nữa cũng không phải bất cứ linh cảnh nào cảnh tượng đều sẽ có nguy cơ tính mạng, trái lại, có một số linh cảnh sẽ rất thú vị.

“Ví dụ như bản thân tôi, thám báo cấp 3, ở trong hai năm qua, từng tiến vào linh cảnh sáu lần, trong đó ba lần là linh cảnh một người, thiếu chút nữa chết ở bên trong. Ba lần khác là linh cảnh nhiều người đối kháng cùng tổ đội nhiều người, tương đối an toàn một chút, cũng thú vị hơn. Ha ha, muốn đạt được siêu năng lực, tóm lại phải trả giá.”

Lý Đông Trạch tạm dừng một chút, cho Trương Nguyên Thanh thời gian đưa ra câu hỏi.

“Tương tự với phó bản trò chơi?” Trương Nguyên Thanh đưa ra lý giải của mình.

Lý Đông Trạch lộ ra nụ cười:

“Tôi thích nói chuyện với người trẻ tuổi các cậu, bởi vì các cậu năng lực lý giải mạnh, hơn nữa tích cực tiếp xúc sự vật mới mẻ.”

Sau khi khen ngợi một câu, hắn gật gật đầu:

“Không sai, giống như chơi game, mà linh cảnh là phó bản, có phó bản là loại hình một người, có phó bản là nhiều người tổ đội, nhiều người đối kháng. Mà phó bản loại hình một người là nguy hiểm nhất, tỉ lệ tử vong cao nhất.

“Loại hình nhiều người tương đối tốt hơn, có loại tử vong cùng loại trừng phạt, cái sau chỉ cần trừ giá trị kinh nghiệm nhất định.”

Trương Nguyên Thanh kỳ quái nói: “Vì sao loại hình một người tỉ lệ tử vong cao nhất?”

Lý Đông Trạch trầm ngâm một phen, “Ở trong linh cảnh loại hình nhiều người, cậu sẽ gặp linh cảnh hành giả nghề nghiệp

khác, nhưng loại hình một người, là linh cảnh nghề nghiệp của cậu. Lấy thám báo làm ví dụ, năng lực cảnh giới siêu phàm nghề nghiệp này, là quan sát, truy tung, phân tích.

“Cho nên tôi gặp ba lần linh cảnh một người, phân biệt là sắm vai thám tử suy luận vụ án sự kiện; Ở trong rừng rậm truy đuổi kẻ ác săn bắn lẫn nhau; cùng với hoang dã cầu sinh. Mặt khác, mỗi một nghề nghiệp, phó bản linh cảnh giai đoạn Siêu Phàm cùng giai đoạn Thánh Giả là khác nhau.”

Nghề nghiệp của mình là thần dạ du, vào là phó bản thần quái, phù, may mắn còn có phó bản nhiều người, bằng không sớm hay muộn dọa vãi ra quần ở trong linh cảnh, phó bản linh cảnh giai đoạn Thánh Giả sẽ có biến hóa? Trương Nguyên Thanh vừa nghe, vừa gật đầu.

“Lôi Nhất Binh mất tích, có phải đã vào linh cảnh hay không?” Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Hắn cần gấp nhân vật chính phủ xác nhận để chứng thật suy đoán của mình, nếu anh Binh tiến vào linh cảnh, như vậy sự tình còn không tính là tồi tệ.

Lý Đông Trạch suy nghĩ một phen, nói:

“Sau khi Lôi Nhất Binh mất tích quỷ dị, nhân viên chính thức sở cảnh sát Hàng thành bên kia tiếp nhận vụ án này, bọn họ phán đoán là, Lôi Nhất Binh đã chết ở trong linh cảnh.”

Trương Nguyên Thanh nghe xong trái tim mình đột nhiên dừng đập một nhịp, khó có thể ngăn chặn dâng lên lo âu cùng kinh hoảng, “Vì sao?”

Lý Đông Trạch giải thích: “Bởi vì thời gian quá dài. Phó bản linh cảnh bình thường, ít nhất ở Siêu Phàm cảnh, ngắn thì mấy giờ, dài là một hai ngày. Mà Lôi Nhất Binh đã mất tích bốn ngày. Siêu Phàm cảnh đại biểu là cấp 1—3.”

“Vậy trên Siêu phàm cảnh thì sao?”

“Không quá rõ, nhưng hẳn là sẽ có phó bản thời gian tương đối dài.”

Chương 21: Linh cảnh (2)

Không chừng anh Binh là linh cảnh hành giả cường đại thì sao? Trương Nguyên Thanh chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Đối với chuyện anh Binh mất tích, hắn giai đoạn này, mặc kệ là năng lực hay kiến thức, đều nhất định không thể giúp được gì.

So sánh, gia nhập tổ chức chính phủ, sau đó tự cứu, là chuyện quan trọng nhất trước mắt.

"Đúng rồi, ở trước khi giới thiệu với cậu tổ chức chính phủ, còn có một việc rất quan trọng." Lý Đông Trạch uống một ngụm rượu thấm ướt cổ họng, "Giá trị đạo đức của cậu là bao nhiêu?"

"60 điểm, trị số mới bắt đầu." Trương Nguyên Thanh thành thực trả lời.

Lý Đông Trạch gật gật đầu: "Đối với tân thủ như cậu mà nói, giá trị đạo đức là cái hố lớn nhất, điểm ấy nhất định phải nhớ kỹ."

"Vì sao nói như vậy?" Trương Nguyên Thanh không che giấu sự nghi hoặc của mình.

"Còn nhớ ghi chú dưới giá trị đạo đức không."

Nhớ rõ, nó bảo tôi làm người tốt. Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa bày ra mặt Hoa Tử (Lưu Đức Hoa).

Lý Đông Trạch nghiêm mặt nói:

"Giá trị đạo đức trị số mới bắt đầu là 60, thấp hơn trị số này, sẽ kích hoạt cơ chế trừng phạt của linh cảnh, nó sẽ thông báo vị trí của cậu cho toàn bộ linh cảnh hành giả cùng thành phố, cũng phát ra nhiệm vụ thanh trừ cậu."

Trương Nguyên Thanh trợn mắt cứng lưỡi, thốt lên:

"Vậy tôi không phải cả đời đều không thể làm chuyện xấu?"

Ừm, mình không phải nói muốn làm chuyện xấu, mà là làm một vị thánh mẫu cũng quá mệt mỏi.

Mặt khác, tiêu chuẩn cân nhắc giá trị đạo đức là gì? Nếu 'dùng tay', gửi ảnh các thứ, cũng tính là đạo đức suy đồi, vậy hắn đời này liền xong rồi.

Lý Đông Trạch cười lên, tựa như rất thích nhìn thấy người mới lộ ra loại vẻ mặt này, chậm rãi nói:

“Không cần khẩn trương như vậy, căn cứ chúng tôi quan sát, linh cảnh hành giả trộm, cướp, đả thương người sẽ xem tình tiết nghiêm trọng hay không, khấu trừ 1—5 điểm giá trị đạo đức. Giết người khấu trừ 10 điểm giá trị đạo đức. Tạo thành hậu quả nghiêm trọng, nhiều người chết, xem tình tiết nặng nhẹ khấu trừ giá trị đạo đức tương ứng.

“Về phần một ít lỗ lã phương diện đạo đức cá nhân, sẽ không ảnh hưởng giá trị đạo đức. Mặt khác, giá trị đạo đức có thể bị khấu trừ, đương nhiên cũng có thể tích lũy. Cho nên mới bảo cậu làm người tốt.”

Cơ chế này nghe qua giống như cố ý vì ước thúc linh cảnh hành giả, nhưng linh cảnh vì sao phải ước thúc các hành giả?

Đạo đức cũng tốt, pháp luật cũng thế, đều là thứ nhân loại vì duy trì trật tự mà sáng tạo. Trong thiên nhiên trừ nhân loại, sinh linh khác không cần mấy thứ này.

Đổi mà nói, trừ phi lập trường của linh cảnh là nhân loại, bằng không, sự tồn tại của giá trị đạo đức liền có chút không hợp lý.

Nhưng linh cảnh là hiện tượng siêu tự nhiên mà.

Trương Nguyên Thanh theo bản năng cảm thấy hạn chế này không hợp lý, nhưng Lý Đông Trạch đã chưa giải thích, nói rõ hắn cũng không rõ nguyên nhân trong đó.

Từ trong vừa rồi nói chuyện không khó nhìn ra, chính phủ hiểu biết có hạn đối với linh cảnh.

Trương Nguyên Thanh giật mình nói: “Hiểu rồi, khó trách đối với người mới mà nói là hố to, như vậy làm sao để tích lũy giá trị đạo đức đây?”

Tân thủ sau khi đạt được siêu năng lực, thường thường sẽ lợi dụng năng lực làm một ít chuyện trước kia muốn làm, nhưng không làm được, ví dụ như kiếm lấy tiền tài.

Mà phương pháp kiếm tiền nhanh, đều viết ở trong pháp luật.

Còn có ăn quỵt, ừm, không biết giúp đỡ chị em nghèo khó sẽ giảm giá trị đạo đức hay không? Ở trong linh cảnh giới định, cái này tính là đạo đức cá nhân thiếu sót, hay là trái pháp luật?

Vấn đề này Trương Nguyên Thanh không dám hỏi, dù sao mọi người còn chưa thân quen, không muốn để lại ấn tượng không tốt trong trong lòng lãnh đạo tương lai.

“Tích lũy giá trị đạo đức cùng giảm giá trị đạo đức đơn giản giống nhau, làm việc tốt là được. Trên thực tế, rất nhiều linh cảnh hành giả tổ chức tà ác đều nhiệt tình làm từ thiện, nhiệt tình quyên tiền, bởi vì đây là phương thức tích góp giá trị đạo đức nhanh nhất, chỉ cần tiền đủ nhiều, thì có thể không kiêng nể gì giết người.” Lý Đông Trạch a một tiếng:

“Rất châm chọc đúng không, cậu vĩnh viễn không biết sau lưng những người làm từ thiện kia là sắc mặt thế nào. Mà càng châm chọc hơn là, mạng người là có thể dùng tiền để cân nhắc. Hiện thực là như thế, linh cảnh cũng là như thế.

“Mặt khác, chém giết giữa linh cảnh hành giả, sẽ không khấu trừ giá trị đạo đức.”

Chờ Trương Nguyên Thanh bước đầu tiêu hóa những tin tức này, Lý Đông Trạch lúc này mới tiếp tục nói:

“Kế tiếp, chúng ta tán gẫu tổ chức chính phủ.

“Tổ chức chính phủ tương ứng của chúng ta tên là Ngũ Hành minh, do năm thế lực lớn tạo thành, phân biệt là Bách Hoa hội, Bạch Hổ binh chúng, Xích Hỏa bang, Thuỷ Thần cung, còn có Trung đình. Năm thế lực lớn đại biểu cho năm loại nghề nghiệp, mộc yêu, thám báo, hỏa sư, thủy quỷ, thổ quái.”

Chương 22: Linh cảnh thí luyện cấp S (1)

Trương Nguyên Thanh nhịn không được ở trong lòng lẩm bẩm: Tổ chức chính phủ sao đều là một đám yêu ma quỷ quái?

“Trừ Ngũ Hành minh, còn có mấy tổ chức có được bối cảnh chính phủ, để sau tôi sẽ đồng bộ ở trong tư liệu phát cho cậu.” Lý Đông Trạch sờ ly rượu, nói:

“Bên trong Ngũ Hành minh xây dựng năm tổ chức lớn, là ở hai mươi năm gần đây kết minh, trước đó, mỗi người một phách, quan hệ với nhau không hòa thuận. Phương diện này liên quan đến ngũ hành sinh khắc, cùng với tập tính khác biệt giữa các nghề nghiệp.”

Lý Đông Trạch uống một ngụm rượu, nhún vai, "Lấy Bách Hoa hội đám mộc yêu kia làm ví dụ, bọn họ là một đám nhân sĩ bảo vệ môi trường, thành viên hiệp hội động vật bảo hộ cực đoan. Trời ạ, bọn họ thế mà ý đồ thúc đẩy tổng bộ Ngũ Hành minh ban bố quy định cấm đoán thành viên tổ chức ăn thịt chó, Thượng Đế cũng không thái quá như bọn họ, mỗi lần nhìn thấy sắc mặt bệnh trạng trân trọng động vật của bọn họ, tôi liền nhịn không được muốn dùng giày da hung hăng đá mông bọn họ."

Kế tiếp, Lý Đông Trạch hung hăng phê phán bốn nghề nghiệp lớn ở ngoài Bạch Hổ binh chúng.

Điều này làm Trương Nguyên Thanh đối với tổ chức khác của Ngũ Hành minh có nhận thức tương đối trực quan, ví dụ như Xích Hỏa bang có thể động thủ thì tuyệt không dài dòng; Ví dụ như Thuỷ Thần cung tính cách âm trầm thích bồi dưỡng virus, vi khuẩn.

Ví dụ như Trung đình làm ông chủ bất động sản, khai phá mỏ quặng.

"Chỉ có thám báo Bạch Hổ binh chúng chúng ta, cơ trí bình tĩnh quả cảm, là nghề nghiệp hoàn mỹ." Lý Đông Trạch làm ra tổng kết.

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, ý kiến này của ngài, bốn tổ chức lớn khác đồng ý sao?

"A, càng nói càng giống trò chơi đúng không, bên trong Ngũ Hành minh cũng có người gọi linh cảnh là "server trò chơi", linh cảnh hành giả có giao diện nhân vật, có đạo cụ, phải làm nhiệm vụ, mà từng linh cảnh khác nhau như là từng cái phó bản. Mặt khác, nó còn có nghề nghiệp khác nhau, người Xích Hỏa bang lỗ mãng bốc đồng, thích tuyên dương bạo lực, tựa như cuồng chiến sĩ. Người Thuỷ Thần cung có được năng lực khống chế nước, là thủy pháp sư. Bách Hoa hội có thể nuôi sủng vật, có thể cứu chữa thương bệnh, bọn họ là mục sư cùng triệu hồi sư. Người Trung đình da dày thịt béo, điển hình MT (main tank)."

Trương Nguyên Thanh cũng nhịn không được trêu chọc một câu:

“Vậy thám báo các người là 75 đồng vàng một con mắt trong trò chơi?”

Lý Đông Trạch ngẩn ra, nhịn không được nắm chặt tay cầm gậy chống, không có vẻ mặt gì nói:

“Nếu tôi là hỏa sư của Xích Hỏa bang, bây giờ đã một gậy đánh nổ đầu chó của cậu.”

“Xin lỗi!” Trương Nguyên Thanh quyết đoán xin lỗi.

Vui đùa qua đi, không khí giữa hai người càng thêm hòa hợp, Lý Đông Trạch cười nói:

“Chờ qua giai đoạn Siêu Phàm, thám báo sẽ có được năng lực tác chiến từng binh sĩ rất mạnh, tôi nói đây là một nghề nghiệp có thể xưng hoàn mỹ, cũng không phải thổi phồng.

“Đương nhiên, ở trong nghề nghiệp chính thống, thần dạ du là nghề nghiệp công nhận mạnh nhất. Ừm, tôi nói là nghề nghiệp chính thống, không bao gồm nghề nghiệp tà ác. Cho dù là thám báo chúng tôi, không thừa nhận cũng không được, thần dạ du so với chúng tôi càng hoàn mỹ hơn một chút.”

A? Thần dạ du rất mạnh sao, có thể đánh mười người sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ: “Ngài có thể nói một chút về nghề nghiệp thần dạ du này không.”

Lý Đông Trạch bật cười, nhưng cũng hiểu loại tâm lý hâm mộ cái mạnh này của người trẻ tuổi, nói:

“Thần dạ du ở Siêu Phàm cảnh giai đoạn đầu, có thể phát huy ra năng lực ám sát rất mạnh, sức bùng nổ cũng cực kỳ khả quan. Mặt khác, bọn họ còn có được năng lực câu thông linh hồn, luyện thi khống linh, kỹ năng đa dạng hơn nữa chiến lực mạnh mẽ.

“Nhưng, số lượng thần dạ du cực kỳ thưa thớt, trước mắt, Tùng Hải phân hội còn chưa có thần dạ du, cái này là vì linh cảnh thí luyện thần dạ du của Tùng Hải quá ít, tiếp đó chính là Thái Nhất môn của kinh thành không ngừng hấp thu thần dạ du các nơi cả nước.”

Nói tới đây, hắn tự nhiên mà vậy hỏi nghề nghiệp của nhân viên mới, nói:

“Nghề nghiệp của cậu là cái gì? Hy vọng cậu không phải hỏa sư, tôi ghét nhất người trẻ tuổi thô lỗ nóng nảy.”

“Thần dạ du!”

Trương Nguyên Thanh bình tĩnh nói.

“Tôi là hỏi nghề nghiệp của cậu.”

“Thần dạ du.”

Lý Đông Trạch đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo chợt thẳng lưng, ngả người về phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, nói: “Cậu, là thần dạ du?”

“Đúng vậy.” Trương Nguyên Thanh gật đầu.

“A…” Lý Đông Trạch mông nhấp nhổm. Hắn lặng lẽ mười mấy giây để tiêu hóa tin tức này, cũng cất cao giọng, hỏi một lần nữa:

“Cậu là thần dạ du? Tôi, tôi nhặt được một vị thần dạ du rồi?”

Đây là điều hắn tuyệt đối không ngờ, tựa như vừa mới cảm khái nói với người ta: Thật hy vọng trúng xổ số năm triệu.

Sau đó liền thật sự trúng thưởng.

Chương 23: Linh cảnh thí luyện cấp S (2)

“Nhặt được bảo bối rồi…” Lý Đông Trạch buông chén rượu, lặp đi lặp lại đánh giá Trương Nguyên Thanh, sắc mặt hưng phấn.

Mỗi một vị thần dạ du đều là nhân vật chạm tay có thể bỏng.

Là đối tượng các đại tiểu đội linh cảnh hành giả, thậm chí bang phái tranh đoạt với nhau.

Lý Đông Trạch biết một vị thiếu phụ trẻ của Bách Hoa hội, vì đào manh mối một thần dạ du của Xích Hỏa bang, không tiếc sắc dụ, thông qua phương thức lên giường để đối phương đổi hàng ngũ, tự nguyện quay sang đầu nhập Bách Hoa hội, làm gia nô hai họ*.

đổi phe, giống như thời Tam Quốc có Lữ Bố là gia nô ba họ, đầu nhập người mới phản bội người cũ Bởi vì việc này, Xích Hỏa bang cùng Bách Hoa hội thiếu chút nữa đánh nhau, tổng bộ Ngũ Hành minh ra mặt điều đình cũng vô dụng.

Về sau gã thần dạ du kia chết ở nhiệm vụ linh cảnh, chuyện này mới yên tĩnh xuống.

“Đúng rồi, còn không biết id linh cảnh của cậu.” Lý Đông Trạch giấu sự hưng phấn ở trong lòng, ở trước mặt cấp dưới tương lai vẫn duy trì hình tượng ổn trọng.

Trương Nguyên Thanh ưỡn ngực ngẩng đầu, khí tụ đầu lưỡi: “Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

… Lý Đông Trạch trầm mặc vài giây, vỗ tay nói: “Tên rất hay.”

Này này, anh khen vậy quá miễn cưỡng rồi nhỉ, hơn nữa một bộ dáng muốn đánh tôi là chuyện thế nào? Trương Nguyên Thanh khiêm tốn nói:

“Đội trưởng thích là tốt rồi.”

Lúc này, xe MPV màu đen lái vào văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, đỗ xe ở cạnh vùng xanh hoá.

“Tôi bây giờ an bài thủ tục nhận việc cho cậu, tiền lương một tháng hai vạn, có nhiệm vụ sẽ có trợ cấp, nếu lập công có tiền thưởng hiệu suất riêng. Có vấn đề hay không?”

Lý Đông Trạch tựa như không muốn chậm trễ một khắc nào, lộ ra sự vội vàng vào túi rồi mới yên tâm.

Lương cơ bản một tháng hai vạn? Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, “Không có vấn đề.”

Lương tháng hai vạn, cho dù ở Tùng Hải đô thị lớn như vậy cũng là giai cấp lương cao.

Trương Nguyên Thanh nhớ rõ xí nghiệp chỗ bà mẹ, tầng quản lý tiền lương một tháng mới 5 —10 vạn, đương nhiên, đây là lương cơ bản, không tính tiền thưởng, trích phần trăm, cùng với cổ phần công ty.

Hắn theo Lý Đông Trạch xuống xe, vòng đến phía sau tòa nhà văn phòng cảnh sát, dừng lại trước một căn nhà hai tầng.

Căn nhà nhỏ này do những khối thủy tinh thật lớn xây dựng thành, nhìn qua rất có tư tưởng tiểu tư*, cùng với cảm giác tinh anh.

một thuật ngữ văn hóa Trung Quốc mô tả một lối sống theo đuổi hương vị hiện đại, mức sống và nghệ thuật. Ban đầu thuật ngữ này là một bản dịch tiếng Trung của “tiểu tư sản”. Tiến vào cửa chính căn nhà, đối diện cửa là một cầu thang bằng thép, nối thẳng tầng hai.

Lầu một bên trái là khu vực làm việc, bảy tám người phụ nữ ngồi bên bàn làm việc, có các chị gái xinh đẹp trẻ tuổi, có thiếu phụ ý nhị thành thục, cũng có cô dì già dặn ổn trọng.

Bên phải là khu sinh hoạt, bày sô pha, bàn tròn, tủ lạnh, lò vi ba, máy nước uống… các đồ dùng sinh hoạt.

Các cô hoặc cúi đầu làm việc, hoặc đeo tai nghe cày phim, hoặc tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ tám chuyện.

Nhìn thấy Lý Đông Trạch tiến vào, chỉ là ngẩng đầu nhìn một cái, liền tiếp tục chơi đùa việc của mình, cũng không có sự sợ hãi của nhân viên bình thường đối với lãnh đạo.

Bầu không khí làm việc này mình thích… Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng.

Lý Đông Trạch chưa dừng lại, dẫn theo Trương Nguyên Thanh đi về phía cầu thang thép, bỗng nhiên xoay người lại, nói:

“Những người này là viên chức bình thường, chỉ phục vụ cho linh cảnh hành giả chúng ta, cậu về sau trong sinh hoạt cùng công tác có gì cần, cứ việc phân phó các cô ấy là được.”

Công tác kiêm công tác thư ký? Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Hai người tới lầu hai, tiếng ồn ào líu ríu yếu bớt, bố cục lầu hai đơn giản hơn rất nhiều, toàn bộ bên trái đều là văn phòng cá nhân thuộc về Lý Đông Trạch, bên phải bày chín cái bàn làm việc.

Đại đa số đều để trống, chỉ có trước hai cái bàn làm việc có người.

Bọn họ chính là điều tra viên hôm qua đến nhà, chị gái chân dài, cùng với mọt sách tóc rối bời, ánh mắt dại ra.

“Quan Nhã, giúp cậu ta xử lý một phen thủ tục nhận việc.”

Lý Đông Trạch xa xa gọi một tiếng, cười ha ha nói: “Tôi chiêu mộ cho các cậu một vị đồng nghiệp mới.”

Gã mọt sách ngẩng đầu, nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, khẽ gật đầu, lại cúi đầu tiếp tục bận rộn việc của mình.

Người đẹp con lai thì lộ ra nụ cười, vừa đứng dậy vừa nói:

“Xem ra cậu đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, ngự tỷ khống tiểu nam hài (chị gái kiểm soát chú nhóc)*.”

Quan Nhã nói móc về thể loại ‘tài liệu học tập’ trong máy tính của Trương Nguyên Thanh Ngự tỷ khống tiểu nam hài? ! Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh dại ra một phen, sau đó nghe Lý Đông Trạch bên cạnh nói:

“Quan Nhã thích nói giỡn, quen là được.”

Chương 24: Linh cảnh thí luyện cấp S (3)

Hắn tiếp theo răn dạy nữ cấp dưới: “Đừng ở trước mặt sinh viên trẻ tuổi của chúng ta nói những lời kỳ quái, cậu ấy còn là đứa nhỏ.”

Đứa nhỏ thuận thế nhìn lướt qua ngự tỷ con lai đi tới, mặc váy bút chì, vạt áo sơmi nhét vào trong váy, phác thảo ra vòng eo mảnh khảnh, ren đen bọc chân dài thon dài mượt mà, mái tóc dài hơi uốn cong theo bước chân nhẹ nhàng đung đưa.

Khuôn mặt trái xoan, có lập thể tinh xảo của người phương Tây, làn da lại trắng nõn mịn màng.

“Lý đội trưởng, tôi muốn hỏi chuyện tương quan linh cảnh thí luyện.” Trương Nguyên Thanh không quên mục đích của mình hôm nay.

“Có vấn đề gì có thể hỏi Quan Nhã, tôi còn có việc, đi xử lý trước.” Lý Đông Trạch ấm áp nói.

Giọng điệu tựa như chủ nhiệm lớp đối đãi học sinh ngoan.

Dặn dò xong, hắn kích động trở về văn phòng, tính mang tin tức mời chào được thần dạ du báo cáo cho cấp trên.

“Đội trưởng hôm nay uống nhầm thuốc? Đi đường cũng lâng lâng.”

Quan Nhã nói thầm một tiếng, quay sang nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, cười nói:

“Cậu theo chị qua đây điền một cái bảng, lại đưa thẻ căn cước cho chị.”

“Không mang thẻ căn cước.”

“Báo cho chị dãy số thẻ căn cước.”

Cô dẫn theo Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở một cái bàn làm việc để trống, ném cho hắn một bảng biểu, sau khi ghi dãy số thẻ căn cước của Trương Nguyên Thanh, liền đi xuống lầu.

Trương Nguyên Thanh từ trong ống đựng bút cầm lấy một cây bút, vừa vặn mở nắp bút, vừa đánh giá bảng biểu.

Tấm bảng biểu này khác với bảng nhận việc bình thường, nó đối ứng là giao diện thuộc tính của linh cảnh hành giả.

Trừ nghề nghiệp, cấp bậc các tin tức cơ sở này, còn có nhiệm vụ linh cảnh thí luyện một ô này.

Vừa lúc, đợi lát nữa hỏi một lần đường hầm Xà Linh phó bản này qua như thế nào… Trương Nguyên Thanh điền theo sự

thực.

Chờ hắn điền xong bảng, Quan Nhã vừa vặn quay về, cầm hai phần hợp đồng trong tay. Cô kéo một cái ghế làm việc ngồi xuống ở bên cạnh hắn, cái mông tròn đè mặt ghế lõm xuống.

“Đội trưởng hẳn là từng tiến hành huấn luyện cơ sở đối với cậu nhỉ.” Cô lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, tư thế này bày ra vô cùng nhuần nhuyễn bộ ngực kiêu ngạo của cô.

Trương Nguyên Thanh ngửi thấy một làn hương thơm say người, vụng trộm Miêu Nhân Phượng.

Ở trong niên đại bình quân người ta chỉ cấp C, một vị cường giả cấp E đủ khiến người ta cảm động.

“Thủ tục nhận việc của cậu xử lý xong rồi, đây là hợp đồng, còn có một phần hiệp nghị giữ bí mật.”

Chờ Trương Nguyên Thanh ký, Quan Nhã thu liễm nụ cười mỉm ở khóe miệng, nghiêm mặt nói:

“Có vài việc nói rõ với cậu một lần. Từ hôm nay trở đi, thẻ căn cước ban đầu của cậu không thể dùng nữa, tổ chức sẽ cho cậu một tấm thẻ căn cước mới. Trong vòng ba ngày nó sẽ có, có thể mua vé xe lửa, vé máy bay bình thường, hơn nữa đi thông đạo VIP.

“Về phần thẻ SIM mới, ngày mai có thể cho cậu.”

“Vì sao?” Trương Nguyên Thanh không hiểu thao tác này.

“Lúc cậu đặt tên cho bản thân, linh cảnh hẳn là từng nhắc nhở cậu, không thể sử dụng tên vốn có.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Quan Nhã trầm giọng nói:

“Đây là có nguyên nhân. Chúng ta phân chia nghề nghiệp trong linh cảnh thành hai loại, loại thứ nhất là lấy từ nghề nghiệp, cũng chính là nghề nghiệp chính thống. Loại thứ hai là nghề nghiệp tà ác.

“Linh cảnh hành giả nghề nghiệp tà ác, tính tình hoặc là bạo ngược hiếu sát, hoặc là biến thái tàn nhẫn, hơn nữa có sở thích thống nhất, chính là săn giết linh cảnh hành giả nghề nghiệp

chính thống, cũng chính là chúng ta. Linh cảnh hành giả ở trong hiện thực bại lộ thân phận là chuyện rất nguy hiểm.”

Tương tự với trận doanh đối kháng trong trò chơi? Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trở nên chăm chú.

Tối hôm qua đặt tên bị nói cho biết không thể sử dụng tên vốn có, hắn đã cảm thấy kỳ quái.

Nói như vậy, Lý Đông Trạch, Quan Nhã, cũng không phải tên thật?

“Nhưng cậu yên tâm, chúng ta là tổ chức chính phủ, dưới tình huống bình thường, chúng ta mới là thợ săn, bọn họ là con mồi.”

Thấy nụ cười trên mặt tiểu nam sinh biến mất, Quan Nhã trấn an một câu.

“Chị Quan Nhã nhất định là thợ săn rất giỏi.” Trương Nguyên Thanh thở phào, thuận tiện cho đối phương một viên đạn bọc đường.

Rất biết nói chuyện nha… Nụ cười khóe miệng Quan Nhã sâu thêm vài phần, tặc lưỡi nói:

“Nói chuyện rất êm tai nha, từng có mấy cô bạn gái rồi?”

“Độc thân!”

Quan Nhã cả kinh, “Thùng rác của cậu rõ ràng sạch sẽ như vậy, chị còn tưởng cậu đã có bạn gái.”

Lại là thùng rác, phụ nữ các người đối với thùng rác có phải có sở thích gì đặc thù hay không? Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm.

Quan Nhã cười khanh khách nói: “Cần chị đặt mua trên mạng một cô bạn gái cho cậu hay không.”

Đủ rồi, bà chị này, không, bà tài xế già này. Trương Nguyên Thanh tức giận nói:

“Không cần, tôi thích bạn gái chân thật.”

Quan Nhã cười run rẩy hết cả người: “Chị thích cậu anh bạn trẻ này.”

Chương 25: Linh cảnh thí luyện cấp S (4)

“Ừm, không nói giỡn nữa, tiếp tục nói chính sự. Toàn bộ đại khu Khang Dương tổng cộng có mười tiểu đội linh cảnh hành giả, chúng ta là đội 2, trong đội ngũ tổng cộng có năm linh cảnh hành giả, nếu cộng thêm cậu, chính là sáu người. Trong năm linh cảnh hành giả, chỉ có chị cùng đội trưởng là lệ thuộc Bạch Hổ binh chúng. Cậu là người đội trưởng chiêu mộ, chờ sau khi cậu chuyển chính thức, cũng là Bạch Hổ binh chúng, điểm ấy hy vọng cậu nhớ kỹ.”

Lời này nghe qua, thành kiến phe phái trong Ngũ Hành minh so với trong tưởng tượng của mình còn sâu hơn. Trương Nguyên Thanh lập tức nói:

“Về sau đi theo chị Quan Nhã lăn lộn.”

Hắn không nhắc tới Lý Đông Trạch, bởi vì như vậy càng có thể đạt được hảo cảm của bà chị.

Quả nhiên, nụ cười của Quan Nhã càng tươi hơn nữa, quyến rũ nói:

“Trừ chị cùng Vương Thái, linh cảnh hành giả khác bình thường sẽ không đến làm. Cậu là sinh viên, cũng không cần mỗi ngày tới đây. Không cần quá câu nệ, đội trưởng là người rất không tệ, chỉ là lúc cảm xúc kích động, giọng điệu nói chuyện sẽ rất kỳ quái, tiếp đó chính là đối với tao nhã có chấp nhất mãnh liệt.

“Vương Thái mà nói, nghề nghiệp của cậu ta là “học sĩ”, am hiểu học tập cùng nghiên cứu, là nhân viên văn chức, có cái gì không hiểu hỏi cậu ta. Tương lai lúc tốt nghiệp đại học, có thể tìm cậu ta hỗ trợ viết luận văn.

“Nhưng cậu ta không giỏi kết giao, cũng chán ghét kết giao, cậu bình thường không cần để ý đến cậu ta, coi cậu ta là người công cụ là được.”

“Về phần chị sao…” Cô cười mỉm nói: “Chị rất thích giao tiếp với tiểu nam sinh tràn đầy tinh lực.”

Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời không phân biệt rõ cô là nói thật lòng, hay là trêu chọc.

Hắn nhanh chóng đóng dấu cái nhãn lý giải của mình cho người trong đội ngũ:

Đội trưởng chú ý tao nhã, thường thường phọt ra một câu giọng phiên dịch; mọt sách sợ xã giao; Tài xế già đời.

“Đúng rồi, chòm sao của cậu là gì?” Quan Nhã hỏi.

“Thiên Hạt!” Trương Nguyên Thanh không rõ nguyên nhân cô đột nhiên hỏi cái này, nhưng vẫn trả lời theo sự thật.

Quan Nhã ánh mắt cổ quái đánh giá hắn: “Cậu thật sự chưa có bạn gái?”

Cái đó và chòm sao có gì quan hệ? Ánh mắt Trương Nguyên Thanh mờ mịt.

Vẻ mặt Quan Nhã không tin, nhưng không rối rắm đề tài này, tùy tay cầm lấy bảng Trương Nguyên Thanh điền xong.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn… 21 tuổi… A, ID còn có khí thế, cậu không sợ ra ngoài bị đánh à? Thần dạ du…”

Khuôn mặt quyến rũ của Quan Nhã rõ ràng dại ra một phen, thốt ra: “Cậu là thần dạ du? !”

Trương Nguyên Thanh rất hưởng thụ vẻ mặt của cô.

“Khó trách đội trưởng đi đường cũng lâng lâng…” Quan Nhã nói thầm một tiếng, sau đó vẻ mặt cao hứng: “Về sau trong đội ngũ chúng ta cũng có thần dạ du rồi, không cho phép cậu chạy theo dã nữ nhân của tổ chức khác.”

Trương Nguyên Thanh chú ý tới, Vương Thái cách đó không xa cũng ngẩng đầu lên, nhìn sang bên này.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ừm, chị về sau gọi cậu là Nguyên Thủy đi.” Quan Nhã cao hứng đọc tiếp, lúc nhìn thấy cấp bậc 0, ngẩn người, vừa định hỏi, liền liếc qua hàng chữ tiếp theo, nhiệm vụ thí luyện:

Đường hầm Xà Linh!

Đầu óc Quan Nhã vang “Ong” một tiếng, môi khẽ nhếch, vẻ mặt đọng lại, ngây ra tại chỗ.

Sau một lúc, cô dùng một loại ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn hắn, “Linh cảnh thí luyện của cậu là đường hầm Xà Linh?”

Thấy vẻ mặt này của cô, trong lòng Trương Nguyên Thanh khẽ động, "Tôi đang muốn hỏi thăm nhiệm vụ thí luyện, đã là phó bản, vậy khẳng định có hướng dẫn chiến lược nhỉ."

Nói xong, hắn lại thấy tên mọt sách được xưng không để ý việc gì kia ngẩng đầu nhìn qua, mà một lần này, trong mắt đối phương tràn ngập đồng tình cùng thương hại.

"Cậu, cậu chờ chút." Quan Nhã sắc mặt khó coi rời khỏi khu làm việc, đi về phía văn phòng của Lý Đông Trạch.

Vừa rồi loại ánh mắt như nhìn người chết đó của cô ấy là chuyện gì? Trương Nguyên Thanh có chút thấp thỏm.

Lúc này, Vương Thái bàn cách vách thản nhiên nói:

"Có hướng dẫn là không sai, trình ra tình hình cụ thể linh cảnh bản thân trải qua, là nghĩa vụ của mỗi một vị hành giả nhà nước, tổ chức sẽ cho phần thưởng tương ứng. Nhưng, đường hầm Xà Linh có chút khác biệt, cậu tự xem đi "

Hắn đưa qua một cái máy tính bảng.

Trương Nguyên Thanh nửa tò mò nửa mờ mịt tiếp nhận máy tính, trên màn hình là một phần văn kiện mở ra.

Tổng hợp linh cảnh thí luyện thần dạ du Tùng Hải:

"Di tích cổ thôn Vương, cấp C, yêu cầu nhiệm vụ: Thành công sống đến trời sáng."

"Nguy hiểm trong thôn bắt nguồn từ quỷ treo cổ cùng mộ hoang ngoài thôn, đối mặt quỷ treo cổ đòi mạng, linh cảnh hành giả cần để thân thể chổng ngược, liền có thể tránh được nguy hiểm. Nhưng ai thể lực yếu ớt chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

"Oán linh trong mộ hoang sẽ ở mười hai giờ đêm tập thể vào thôn, linh cảnh hành giả cần ngay lập tức tới tạp hóa nhỏ tìm kiếm hương nến, châm lửa hương nến có thể tránh được bị đàn quỷ chia nhau ăn."

Chương 26: Linh cảnh cấp BUG (1)

"Hồ chứa nước Lâm cảng, cấp B, yêu cầu nhiệm vụ: Vượt qua hồ chứa nước."

“Trên đường vượt qua hồ chứa nước, sẽ có thủy quỷ ý đồ túm ngươi xuống đáy nước, tuyệt đối đừng phản kháng, sau khi lặn xuống nước nhịn thở hai phút, thủy quỷ sẽ tự rời khỏi.”

…

“Cô dâu quỷ, cấp A, yêu cầu nhiệm vụ: Động phòng với cô dâu quỷ tới trời sáng.”

“Cô dâu quỷ là vưu vật nhan sắc xinh đẹp, cô ấy sẽ cuồng dã đối đãi mỗi một chú rể, cô ấy sẽ không thương tổn chú rể của mình, chỉ cần ngươi có thể thỏa mãn cô ấy. Nhưng trên lý luận mà nói, không có người đàn ông nào có thể chiến đấu hăng hái đến trời sáng. Đây hầu như là linh cảnh nhất định phải chết, trước mắt, chỉ có một vị hảo hán thành công còn sống, nhưng từ đó về sau sinh ra chán ghét mãnh liệt đối với phụ nữ.”

…

“Khu vui chơi Tương Thủy, cấp B, yêu cầu nhiệm vụ…”

Trương Nguyên Thanh càng xem càng không thích hợp, càng xem càng nghi hoặc.

Quá đơn giản rồi nhỉ?

Những nhiệm vụ thí luyện này quá đơn giản rồi nhỉ, trừ cô dâu quỷ cần quả thận sắt, linh cảnh thí luyện khác tỷ lệ còn sống đều rất cao.

Hơn nữa xem hết toàn bộ, độ khó nhiệm vụ cao nhất là cấp A, nhưng nhiệm vụ thí luyện của hắn là đường hầm Xà Linh cấp S.

Hắn nhìn xuống chút nữa, rốt cuộc thấy được đường hầm Xà Linh.

“Đường hầm Xà Linh, độ khó chưa biết, yêu cầu nhiệm vụ chưa biết.”

“Sự kiện lúc ban đầu là đội thi công trong lúc xây dựng đường hầm, vào lầm linh cảnh, tổng cộng mười hai người tiến vào linh cảnh, chỉ có một người sống sót, nhưng bị kích thích mãnh liệt, trạng thái tinh thần khác thường. 36 giờ sau, tiến vào linh cảnh lần nữa, chết trong đó.”

“Chú ý: Cảnh tượng linh cảnh cực kỳ hung hiểm, trước mắt chưa phát hiện ví dụ thành công vượt qua đường hầm Xà Linh.”

Câu cuối cùng này, bị đánh dấu thành màu đỏ tươi sáng.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh dại ra.

…

Văn phòng rộng rãi xa hoa, Lý Đông Trạch lười biếng tựa vào sô pha, bắt chéo chân, tay trái bưng ly rượu, tay phải cầm xì gà, nhàn nhã vui vẻ.

Ngay tại vừa rồi, hắn mang tin tức mời chào đến thần dạ du báo cáo cho lãnh đạo trực tiếp.

Lý Đông Trạch biết vị bách phu trưởng trẻ tuổi kia, quan mới nhận chức, đang gấp rút làm ra thành tích, bồi dưỡng phe cánh, một thần dạ du bối cảnh sạch sẽ, đối với vị bách phu trưởng gia thế hiển hách kia mà nói, quả thực là trời giáng mưa lành, đến rất đúng lúc.

Quả nhiên, thượng cấp trẻ tuổi biểu đạt tán thưởng cao độ đối với hắn, cùng hứa hẹn ghi cho hắn một công lớn.

Ở trong chế độ của Bạch Hổ binh chúng, quân công quan trọng hơn tất cả.

“Rầm ~ “

Cửa thủy tinh của văn phòng bị thô bạo phá vỡ, Quan Nhã đi giày cao gót xông vào.

Lý Đông Trạch nhíu nhíu mày, hắn chậm rãi uống một ngụm rượu, phê bình:

“Quan Nhã, cô như vậy rất không tao nhã…”

“Thập trưởng, linh cảnh thí luyện tiểu tử này vào là đường hầm Xà Linh!” Quan Nhã đi thẳng vào vấn đề.

“Phốc!” Lý Đông Trạch lập tức biến thành chiến sĩ phun trào, bất chấp lau rượu, chống bàn đứng lên, giọng nói bén nhọn kêu lên:

“Đường hầm Xà Linh? ! Ồ, lạy chúa, cậu cái tên ngu xuẩn nên xuống địa ngục này, xem xem chuyện tốt cậu làm.”

Hắn cầm gậy chống xông ra ngoài, chạy vội tới khu làm việc, thấy thần dạ du mới tới đang vẻ mặt dại ra nhìn máy tính.

Phát hiện Lý Đông Trạch đến, Trương Nguyên Thanh mặt nhăn nhó, nói:

“Thập trưởng, anh xem tôi còn có khả năng cứu được không.”

Hắn sợ đối phương nói ra: Hết cứu được rồi, chờ chết đi, giải trừ hợp đồng!

Lý Đông Trạch lặng lẽ nhìn hắn, vẻ mặt đó, tựa như thật không dễ dàng gì theo đuổi được cô nương yêu mến, kết quả phát hiện là em gái thất lạc nhiều năm.

Đối mặt ánh mắt tha thiết chờ đợi của nhân viên mới, Lý Đông Trạch hít sâu một hơi, giọng điệu trầm thấp nói:

“Linh cảnh thí luyện là phó bản một người của mỗi một vị Linh cảnh hành giả lúc ban đầu, chỗ nó khiến người ta đau đầu cũng ở đây. Trong phó bản một người, không ai có thể hỗ trợ cậu, đây là linh cảnh khảo nghiệm đối với cậu, đây là cái giá cậu thu hoạch lực lượng siêu tự nhiên, tất nhiên phải gánh vác.”

Trương Nguyên Thanh tâm tình nặng nề gật gật đầu.

Lý Đông Trạch nói tiếp:

“Tôi sẽ thay cậu báo cáo lên việc này, hy vọng trong cơ sở dữ liệu cấp cao hơn có tin tức cùng chiến lược đề nghị liên quan đường hầm Xà Linh, bằng không ai cũng không cứu được cậu. Đi về trước chờ tin tức, có kết quả tôi sẽ lập tức thông báo cậu.”

Tuy không phải thần dạ du, nhưng thân là linh cảnh hành giả có thâm niên, hắn từng nghe nói hung danh của đường hầm Xà Linh.

Cho tới nay, trong tư liệu tổ chức chính phủ thu thập, chưa có bất luận kẻ nào có thể vượt ải đường hầm Xà Linh, “mạng đầu” phó bản này mãi chưa ai đạt thành.

“Vâng, làm phiền thập trưởng rồi.” Trương Nguyên Thanh vẻ mặt cứng ngắc gật đầu.

Lý Đông Trạch bổ sung nói:

“Cậu viết chi tiết ra tình huống trong đường hầm Xà Linh.”

Chương 27: Linh cảnh cấp BUG (2)

Sắp xếp xe riêng tiễn bước Trương Nguyên Thanh, Quan Nhã trở lại bàn làm việc của mình, từ trong ngăn kéo lấy ra giấy ghi chép in dấu ấn của chòm Bảo Bình, vặn mở nắp bút dán hình chòm Xử Nữ.

Mọi vật trên bàn, bao gồm máy tính, laptop, mặt bàn, ly nước… đều in hoặc dán đủ loại chòm sao.

Có thể thấy được, đây là một vị fan chòm sao có thâm niên.

Quan Nhã viết ở trên giấy ghi chép:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, nam Thiên Hạt, thuộc tính chòm sao: Xấu bụng, thù dai, tính X cường.”

“Ghi chú: xác suất bị nữ giới khác của tổ chức câu dẫn cực cao.”

Viết xong, người đẹp con lai than nhẹ một tiếng, xé xuống giấy ghi chép, dán ở trong hồ sơ nhân sự đội 2.

Cô có ghi chú thuộc tính, làm ra đánh giá cho mỗi một vị đội trưởng, trong đó bao gồm những người kia tạm rời cương vị công tác, chết ở linh cảnh.

“Này, Vương Thái, thằng nhóc đó có hy vọng vượt ải không?” Quan Nhã ngẩng đầu, gọi cách vách một câu.

Vương Thái đầu tổ quạ ngẩng đầu, nói:

“Thái Nhất môn có lẽ có tư liệu chi tiết của đường hầm Xà Linh, nhưng quá nửa không có tác dụng gì, bằng không Thái Nhất môn đã sớm sắp xếp thần dạ du vượt ải linh cảnh này. Trong một cái nhiệm vụ thí luyện cấp S hẳn là có phần thưởng không tệ.”

Quan Nhã nhíu nhíu mày.

Vương Thái tiếp tục nói:

“Nếu có thể tìm cho cậu ta vài món đạo cụ, có lẽ có hy vọng vượt ải, nhưng chị biết, đạo cụ công năng đa dạng, mà chúng ta hiểu biết có hạn đối với đường hầm Xà Linh, không thể

châm chích cho ra đạo cụ giải quyết vấn đề, kết quả cuối cùng quá nửa là cả người lẫn vật đều mất."

"Nói lời thừa!" Quan Nhã lườm.

Bản thân đạo cụ vô cùng quý giá hiếm có, linh cảnh hành giả giai đoạn Siêu Phàm, có thể có một món đạo cụ bên người đã rất không tệ.

Mà đạo cụ vô chủ, chỉ có thể thông qua hai con đường đạt được, một là tiến vào linh cảnh tìm kiếm, hai là ở trong hiện thực đánh chết linh cảnh hành giả, giết người đoạt bảo. Còn phải là đạo cụ thoát ly ô vật phẩm mới có thể bị cướp lấy.

Hai điều này hiển nhiên đều không thực tế.

Mấu chốt nhất là, ở dưới điều kiện tiên quyết không rõ tình huống cụ thể của đường hầm Xà Linh, ai biết đạo cụ loại hình nào có thể hỗ trợ hắn vượt ải?

Nhỡ đâu người chết ở trong linh cảnh, đạo cụ sẽ bị linh cảnh tự động thu hồi, tổn thất cực lớn.

Vương Thái gõ bàn phím lách cách, kéo ra một chuỗi số liệu, nhìn chằm chằm hồi lâu, lẩm bẩm:

"Thanh minh vừa qua, vừa lúc là đoạn thời gian hàng năm đường hầm Xà Linh mở ra, tên này có phải quá xui xẻo hay không?"

Trong văn phòng, Lý Đông Trạch mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, nhập vào tin tức:

"Phó bách phu trưởng, thuộc hạ phải báo cáo một sự kiện, có liên quan với vị thần dạ du mới mời chào vừa rồi đề cập kia. Linh cảnh thí luyện của cậu ta là đường hầm Xà Linh, được xưng đường hầm Xà Linh linh cảnh BUG của thần dạ du tân thủ.

"Đường hầm Xà Linh lúc ban đầu xuất hiện ở trong lúc xây dựng đường hầm thế kỷ trước, có một đội thi công vào lầm trong đó, chết trong linh cảnh. Sau đó, chính phủ tìm được một người sống sót. Mà người sống sót kia ở ba mươi sáu giờ sau, một lần nữa bị truyền tống vào linh cảnh.

"Đúng vậy, nhiệm vụ thí luyện đường hầm Xà Linh chia ra hai giai đoạn, cái đó khác với nghề nghiệp khác, linh cảnh khác

nhiệm vụ thí luyện có tính một lần.”

“Rất xin lỗi, thuộc hạ bị bất ngờ làm đầu óc choáng váng, bị tư duy theo quán tính lầm đường, thấy cậu ta từ trong linh cảnh thí luyện quay về hiện thực, theo bản năng cho rằng cậu ta đã thông qua thí luyện.

“Thuộc hạ biết, trong cơ sở dữ liệu của Thái Nhất môn có tư liệu linh cảnh thần dạ du phong phú nhất, toàn diện nhất, vị môn chủ kia là thần dạ du mạnh nhất đương thời. Có lẽ, Thái Nhất môn sẽ có tư liệu tương quan đường hầm Xà Linh.

“Nếu là Phó bách phu trưởng ngài ra mặt, nghĩ hẳn Thái Nhất môn sẽ nể mặt vài phần.

“Không vứt bỏ chiến hữu là nguyên tắc của Bạch Hổ binh chúng, cậu ta nếu đã nhận việc, vậy thuộc hạ không thể dễ dàng bỏ qua, hy vọng Phó bách phu trưởng giúp odữ.”

Biên tập xong tin tức, Lý Đông Trạch xem đi xem lại mấy lần, sau khi xác nhận không có sai lầm, click gửi đi.

Hắn cầm ly rượu, nhìn chằm chằm màn hình, thở dài một tiếng.

Trương Nguyên Thanh tâm sự nặng nề về nhà, nhập mật mã, mở ra cửa chống trộm.

Trong phòng khách, bà ngoại đang lau sàn trơn bóng sáng ngời, cạnh bàn ăn có một ông chú trung niên mặc jacket màu đen ngồi, ngũ quan tuấn lãng, tóc đen nhánh. Mi tâm khắc sâu chữ Xuyên (nếp nhăn do 3 đường tạo nên), cùng với nếp nhăn nơi khoé mắt nhỏ mà dày đặc, cùng nhau lắng đọng lại ra năm tháng tang thương.

Từ bề ngoài mà nói, không hề nghi ngờ, đây là một vị lão soái ca rất có ý nhị, nhắm chừng rất được phụ nữ trưởng thành ưu ái, còn có một chút thiếu nữ thích các ông chú si mê.

Chương 28: Linh cảnh cấp BUG (3)

Nhưng ông chú trung niên này không phải cậu của Trương Nguyên Thanh, mà là anh họ.

Anh họ nuốt xuống cháo độ nóng vừa đủ, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, "Nghe bà nội nói, em tối qua tìm anh?"

Vẻ mặt anh ta nghiêm túc, không thích nói cười, tựa như ông ngoại phiên bản trẻ tuổi.

… Trương Nguyên Thanh mở miệng ngập ngừng, lắc đầu nói:

"Không có việc gì."

Vấn đề ngày hôm qua đã giải quyết, mà cửa ải khó khăn mới anh họ không thể hỗ trợ, không bằng không nói.

Mặt khác, hắn là từng ký hiệp nghị giữ bí mật.

Anh họ liếc hắn một cái, vừa chậm rãi húp cháo, vừa nói:

"Là vì chuyện Lôi Nhất Binh à, nghe nói Lý Đông Trạch ngày hôm qua tự mình tới gặp, cái này ý nghĩa vụ án của cậu ta không quá tầm thường, đừng nói là em, cho dù là anh cũng không giúp được."

Thì ra anh họ đã từng tìm hiểu trước đó! Trương Nguyên Thanh "vâng" một tiếng.

Thấy cảm xúc hắn không cao, Trần Nguyên Quân liền không nói nữa, chỉ cho rằng em họ là lo lắng Lôi Nhất Binh.

Lúc này, Giang Ngọc Nhị mặc áo ngủ gấu nhỏ đáng yêu từ trong khuê phòng đi ra, cầm trong tay một xấp mặt nạ đắp mặt, "Nè, trừ nếp nhăn chống già cả, sáng tối một lần, hiệu quả hẳn là không tệ. Bà của cháu cực kỳ muốn cô mua giúp."

Mặt anh họ tối sầm, đầu lông mày nhíu chặt:

"Cô trẻ, cháu không cần những thứ này."

Dì trẻ vẻ mặt không sao cả nhún vai, "Tùy cháu thôi."

Bà ngoại lau nhà ở bên chống cây lau, tức giận trừng mắt nhìn cháu nội, nói:

"Mày không cần mặn nạ đắp mặt, vậy chính là cần bà nội lấy bàn ủi thay ngươi ủi phẳng nếp nhăn trên mặt?"

Bởi vì con trai không đáng tin, bà ngoại đã sớm bỏ qua acc lớn này, sửa thành bồi dưỡng hai clone thế hệ tiếp theo.

Trước mắt mà nói, cháu ngoại thi đỗ đại học Tùng Hải, cháu nội làm việc ở văn phòng cảnh sát, đều có tiền đồ sáng sủa.

Nhưng bà ngoại vẫn luôn có tâm bệnh, đó chính là cháu nội quá mức ổn trọng thành thục, 30 tuổi mặt 40 tuổi.

Năm kia một vị lão huynh đệ xa cách nhiều năm của ông ngoại đến Tùng Hải làm khách, thấy Trần Nguyên Quân, kinh ngạc nói với ông ngoại:

“Chưa nghe nói ông còn có một đứa con trai nha.”

Ông ngoại nghẹn thật lâu, nghẹn ra một câu: Đây là cháu nội tôi.

Lão huynh đệ là người ngay thẳng, kinh ngạc thốt ra: Đứa cháu nội này của ông phát triển thật tùy hứng…

Giao tình mấy chục năm thiếu chút nữa hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Trần Nguyên Quân bất đắc dĩ tiếp nhận mặt nạ, nhét vào trong túi, nói:

“Được rồi, bà nội đừng lải nhải nữa, cháu còn cần đi làm, gần đây đang có vụ án mất tích, rất bận rộn.”

Vụ án mất tích? Trương Nguyên Thanh lập tức mẫn cảm hẳn lên, hỏi:

“Tình huống thế nào.”

Trần Nguyên Quân gắp miếng dưa muối, “Có hai người mất tích ở đường hầm Xà Linh, đến bây giờ cũng chưa tìm được người, điều lấy camera theo dõi, căn bản không phát hiện bọn họ vào đường hầm.”

Anh họ bỗng nhiên dừng lại, cảnh báo: “Đừng truyền ra ngoài.”

Hắn từng ký hiệp nghị giữ bí mật.

Bà ngoại vừa nghe, nhất thời dâng lên tâm lý hóng chuyện, thần bí nói:

“Có phải lại ma quỷ quấy phá hay không? Hừ, nơi này sao còn không bịt lại, hàng năm đều có mấy người mất tích ở trong đường hầm.”

Dì trẻ cũng dựng lỗ tai lên, vẻ mặt hóng hớt giống mẹ của cô.

“Bà nội, bà đừng hỏi nữa.”

Sẽ không là giống với mình vào lầm miếu sơn thần chứ, đệch, hai tên xui xẻo này, không biết họ có thể sống sót ba giờ hay không? Trương Nguyên Thanh đã đồng tình thương hại, lại có loại cảm giác an ủi "xui xẻo không phải một mình ta".

Hắn đối với linh cảnh có nhận thức sâu hơn nữa. Lý Đông Trạch từng nói, linh cảnh vẫn luôn tồn tại, có lẽ trong dân cư hàng năm mất tích, còn có một bộ phận là biến mất ở trong linh cảnh.

Kinh thành, tứ hợp viện.

Cây hòe lớn trong sân cành lá tươi tốt, như một cái ô to xanh biếc mở ra.

Trên xích đu dưới ô có ông lão tóc hoa râm đang nằm, áo ba lỗ màu trắng, quần đùi, trong tay cầm một cái quạt hương bồ, nhàn nhã chợp mắt.

Ông lão khuôn mặt võ vàng, giữ lông mày có một nốt ruồi thịt, có quý khí khó có thể miêu tả.

Một trận gió khẽ thổi tới, lá cây run run, lắc xuống một mảng lốm đốm.

Trên cây hòe loáng thoáng truyền đến tiếng trẻ con non nớt cười vui.

"Tôn trưởng lão, tiểu tử Phó gia gửi bưu kiện cho ngài." Một người trung niên mặc đồ đen bước qua bậc cửa, đi vào trong sân.

Mặc kệ là Ngũ Hành minh hay Thái Nhất môn, người có thể trở thành trưởng lão, đều là linh cảnh hành giả tiếng tăm lừng lẫy.

"Phó Thanh Dương?" Ông lão cười ha ha, chưa mở mắt, quạt vài lần cây quạt hương bồ, "Chuyện gì."

"Cấp dưới của hắn ở thành phố Tùng Hải chiêu mộ một vị thần dạ du, linh cảnh thí luyện là đường hầm Xà Linh, muốn hướng ngài cầu một phần tư liệu tương quan đường hầm. Mặt khác, hy vọng ngài có thể cho chút đề nghị." Người đàn ông trung niên thuật lại nội dung bưu kiện.

Chương 29: Tư liệu chi tiết đường hầm Xà Linh (1)

Cái tay phe phẩy quạt hương bồ của ông lão khựng lại một lần, vài giây sau, giật mình nói:

"Thanh minh vừa qua, tính toán thời gian, vừa lúc là đoạn thời gian đường hầm Xà Linh mở ra. Sắp tới sẽ có không ít người may mắn đạt được thẻ nhân vật thần dạ du, đáng tiếc, không có khả năng có ai vượt ải đường hầm Xà Linh."

"Tư liệu có thể cho hắn, dù sao trong môn đã từ bỏ chiến lược đường hầm Xà Linh, tư liệu tương quan giảm xuống cấp bậc giữ bí mật. Thuận tiện chuyển lời Phó tiểu tử, bản thân nơi đó là linh cảnh thí luyện cấp S, giữa đường lại xảy ra chút đường rẽ, khó càng thêm khó, đã sớm thoát ly phạm trù thí luyện linh cảnh.

"Đề nghị của ta là, bỏ qua vị thần dạ du kia, người nhất định phải chết không cần thiết đầu tư."

Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng gật đầu, thân là chấp sự trong Thái Nhất môn, người đàn ông trung niên biết rõ đường hầm Xà Linh ở Tùng Hải quỷ dị cùng không lành.

Linh cảnh thí luyện cấp S, bản thân chính là linh cảnh độ khó cao nhất trong tân thủ, đường hầm Xà Linh thì so với cấp S linh cảnh tầm thường càng thêm quỷ dị.

Mỗi một linh cảnh thí luyện cấp S, đều tất nhiên ẩn chứa một ít thứ bất thường, hoặc là đạo cụ quý hiếm, hoặc là tin tức quan trọng nào đó, giá trị cực lớn.

Thái Nhất môn vì phá giải linh cảnh đường hầm Xà Linh, cố ý phái hai thần dạ du cấp 1 trường kỳ đóng quân Tùng Hải, bởi vì linh cảnh thí luyện tân thủ cấp S, ngẫu nhiên cũng sẽ mở ra đối với linh cảnh hành giả cấp 1 của nghề nghiệp đó.

Sau khi vất vả chờ mấy tháng, hai thần dạ du cấp 1 thành công tiếp thu nhiệm vụ đường hầm Xà Linh.

Nhưng kết quả là, một thần dạ du sau khi tiến vào linh cảnh không còn có tin tức, một thần dạ du khác thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất, sau đó chết ở nhiệm vụ thứ hai.

Mà hai vị thần dạ du này đều là có đạo cụ bên người.

Từ đó về sau, trưởng lão hội Thái Nhất môn một lần nữa tiến hành đánh giá đối với đường hầm Xà Linh, hoàn toàn bỏ qua phương án vượt qua linh cảnh này.

"Nếu thật có ai có thể vượt ải đường hầm Xà Linh, thu hoạch tin tức bên trong, cũng coi như cởi bỏ khúc mắc của Thái Nhất môn chúng ta."

Người đàn ông trung niên cười nói một câu.

Lão nhân không cho đánh giá, chậm rãi nói:

"Mấy ngày nữa, môn chủ sẽ triệu tập toàn bộ thần dạ du tới thủ đô họp, có việc lớn muốn tuyên bố. Ngươi chuẩn bị một phen, triệu hồi hết các tiểu tử dưới trướng."

Nói xong, vung cây quạt hương bồ đuổi người.

Người đàn ông trung niên khom người lui ra.

…

Chờ anh họ húp xong cháo đi làm, Trương Nguyên Thanh trở về phòng ngủ bù một giấc.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, bên tai là âm hiệu cực kỳ sống động, mở mắt ra, trong phòng lóe lên ánh huỳnh quang màn hình TV, đèn trần nhà chưa bật.

Hắn ngồi dậy nhìn về phía bên cửa sổ, dì trẻ đang ngồi khoanh chân trước TV, chơi ps5 của hắn, xắn tay áo lộ ra hai cánh tay trắng nõn, thân thể mềm mại theo thao tác tay cầm mà lắc trái lắc phải.

Trương Nguyên Thanh ngáp một cái, đứng dậy bật đèn, tới phía sau dì trẻ, xem cô chơi game.

Cô chơi là một trò chơi khủng bố, phong cách âm phủ, âm nhạc quỷ dị, nhân vật chính là người tí hon xấu xí, xách theo một cây rìu máu chảy đầm đìa, một đường qua ải chém tướng, giết máu thịt bay tứ tung.

Ánh huỳnh quang TV chiếu rọi trên đôi mắt sáng như nước mùa thu, khuôn mặt trứng ngỗng mượt mà trong sự rạng rỡ, mang theo một tia hưng phấn.

“Trò chơi này không tệ, rất thích hợp chơi buổi tối, rất tự lành…” Dì trẻ đầu cũng không quay lại nói.

Dì trẻ có ba sở thích lớn, dạo trung tâm mua sắm, xem phim kinh dị, chơi game khủng bố.

Là trầm cảm chứ, nữ nhân biến thái này… Trương Nguyên Thanh nghĩ một đằng nói một nẻo phụ họa: “Là rất thú vị.”

Dì trẻ quay đầu lại, lườm hắn một cái, “Mày còn giả dối làm gì với dì.”

Cô quay đầu tiếp tục chơi game, nói:

“Thật ra đây là một trò chơi tự lành, quỷ quái trong hình ảnh đều là đứa bé trai tưởng tượng ra, nó là người bệnh tâm thần, vì không bị tâm ma cắn nuốt, nó cố gắng đấu tranh, cuối cùng mở một đường máu, cuối cùng thấy được ánh sáng, kết cục cực kỳ cảm động.”

Lúc cô nói chuyện, Trương Nguyên Thanh đã rót cho bản thân một cốc nước, vừa uống vừa đáp lại: “Ý tưởng không tệ.”

Dì trẻ ừ ừ hai tiếng, tiếp theo nói:

“Mỗi một boss đều ẩn chứa quy luật riêng, chỉ cần để ý quan sát, cho dù là một thằng nhóc, cũng có thể chiến thắng ác ma đáng sợ. Nhưng hình ảnh cùng âm nhạc khủng bố, thường thường sẽ làm người ta sợ hãi, mất đi bình tĩnh phán đoán.

“Mày cũng đến chơi một chút.”

Trương Nguyên Thanh không có tâm tình chơi game cùng dì trẻ, rời khỏi linh cảnh nhắm chừng 20 giờ rồi, mười mấy giờ nữa linh cảnh mở ra lần nữa, chờ đợi hắn, có lẽ là tử vong.

Hắn còn không bằng nghĩ xem mười mấy giờ cuối cùng của cuộc đời nên làm chút gì, đỡ để lại tiếc nuối.

Gọi điện thoại mắng bà già một trận? Ôm dì trẻ khóc toáng lên một hồi? Cuối cùng hát rap nhảy hiphop với cậu một lần?

Chương 30: Tư liệu chi tiết đường hầm Xà Linh (2)

Hắn đột nhiên phát hiện mình thế mà không có chuyện gì đặc biệt tiếc nuối, cũng không có nguyện vọng tha thiết ước mơ, thân là một sinh viên gia cảnh coi như tốt, cuộc đời của hắn vốn không có quá nhiều phiền não.

Chỉ có người từng trải tang thương, mới có rất nhiều tiếc nuối không dứt bỏ được.

“Ai da, mày tới chơi đi!” Dì trẻ uốn éo vòng eo, làm nũng nói.

Nhìn bóng lưng tốt đẹp của cô, ánh mắt Trương Nguyên Thanh dần chuyển thành nhu hòa, ngồi xuống ở bên cạnh dì trẻ, tiếp nhận tay cầm trong tay cô.

Nếu cuộc đời chỉ còn mười mấy giờ, chơi một ván game nữa với cô cũng không tệ.

Khi dì trẻ ăn khoai tây rán, líu ríu chỉ đạo, Trương Nguyên Thanh hoàn thành trò chơi, nhìn thời gian, phát hiện đã 11 giờ khuya.

“Không tệ không tệ, rất có thiên phú.”

Dì trẻ mút đầu ngón tay trắng nõn, vỗ vỗ bả vai cháu trai khen, thuận tiện chùi nước miếng ở trên người hắn.

“Có ghê tởm hay không, bẩn chết mất.” Trương Nguyên Thanh vẻ mặt chán ghét.

“Phi, dì đây là quỳnh tương ngọc dịch, đừng có ở trong phúc không biết phúc.” Giang Ngọc Nhị thối không biết xấu hổ nói.

“Quỳnh tương ngọc dịch? Bao nhiêu tiền một cân thế.” Trương Nguyên Thanh cười khẩy.

“Bao nhiêu tiền cũng không bán, nhưng dì có thể tặng mày mấy ngụm.” Giang Ngọc Nhị chu mỏ, một bộ tư thế muốn dính nước miếng ở trên người Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh ngửa người ra sau né tránh.

Rắc!

Tay nắm cửa bị vặn, bà ngoại đứng ở cửa, cau mày nhìn hai người.

Trương Nguyên Thanh cùng Giang Ngọc Nhị lập tức ngồi thẳng người.

“Mày còn ăn cơm hay không?” Bà ngoại khiển trách: “Buổi tối không ngủ ban ngày ngủ, tỉnh lại chính là chơi game, làm nhân loại muốn thành tiên, sống ở mặt đất muốn lên trời?”

Trương Nguyên Thanh buông tay cầm, “Cháu biết rồi biết rồi, ăn cơm ngay đây.”

Bà ngoại liếc xéo con gái một cái lạnh như băng, dì trẻ xám xịt chạy trở về khuê phòng.

…

Cơm tối vẫn giữ ấm, bà ngoại lại làm nóng một chút cho đồ ăn nguội lạnh, Trương Nguyên Thanh ăn qua loa lót dạ, trở lại phòng, triệu hồi ra ô vật phẩm xác nhận một lần Trấn Thi Phù vẫn còn.

Tiếp theo đánh giá một lần giao diện thuộc tính của mình.

Sau đó, vừa cầu nguyện Lý Đông Trạch bên kia sẽ có tin tức tốt, vừa suy nghĩ từng chi tiết nhỏ trong miếu sơn thần.

Vừa rồi trong quá trình chơi game với dì trẻ, hắn đã có cảm ngộ mới.

Linh cảnh cũng đã là một trò chơi, vậy có tồn tại quy luật hay không? Nếu tìm được quy luật, cho dù hắn là một thằng nhóc tay trói gà không chặt, không chừng cũng có thể thuận lợi qua ải.

Lúc miên man suy nghĩ, tiếng chuông chói tai vang lên, làm trái tim Trương Nguyên Thanh đột nhiên dừng đập.

Hắn nắm lên điện thoại di động đầu giường, điện báo biểu hiện là dãy số lạ, lựa chọn tiếp.

“Alo, là Trương Nguyên Thanh sao.”

Loa truyền đến giọng nói khêu gợi, Trương Nguyên Thanh lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, vội hỏi:

“Có phải lấy được tin tức đường hầm Xà Linh rồi hay không?”

Quan Nhã ‘ừm’ một tiếng:

“Thập trưởng lấy được tư liệu chi tiết hơn cho cậu rồi, anh ấy bảo chị gửi đến hòm thư của cậu. Chị biết người trẻ tuổi các

cậu chưa bao giờ xem hòm thư, cho nên gọi điện thoại thông báo cậu một lần.”

Không hổ là chính phủ, lựa chọn gia nhập chính phủ là đúng. Tâm tình Trương Nguyên Thanh nháy mắt rực rỡ hẳn lên, nhịn xuống bốc đồng bổ nhào tới trước máy tính xem xét bưu kiện, thành khẩn nói:

“Thay tôi cảm ơn Lý thập trưởng, cảm ơn chị Quan Nhã, chờ tôi thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, mời các người ăn cơm.”

Thuận lợi hoàn thành thí luyện… Trong lòng Quan Nhã thở dài một tiếng, sau khiu muốn nói lại thôi một phen, giọng nhu hòa hiếm thấy:

“Được, chờ cậu.”

Cô đã xem tư liệu Thái Nhất môn truyền tới, sau khi xem xong chỉ có trong lòng phát lạnh cùng tuyệt vọng, khó trách thập trưởng cả ngày rầu rĩ không vui.

Ở trong lòng Lý Đông Trạch, vị thần dạ du mới chiêu mộ này, chỉ sợ phải ngã xuống ở trong nhiệm vụ thí luyện.

Cúp điện thoại, Trương Nguyên Thanh kéo ra ghế công học, sốt ruột không chờ nổi khởi động laptop, đăng nhập hòm thư.

Hắn ở trong bưu kiện chưa đọc lộn xộn đã tìm được bưu kiện Quan Nhã gửi đến.

Tải xuống văn bản kèm theo.

.

“Đường hầm Xà Linh, linh cảnh đánh số 0079, cấp bậc độ khó: S, loại hình: một người (loại hình tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến 1: Sống sót ba giờ.”

“Nhiệm vụ chủ tuyến 2: Thăm dò linh cảnh số 0079.”

Giống với nhiệm vụ thí luyện của mình… Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, đó là một hiện tượng tốt, nội dung miêu tả càng gần sát nhiệm vụ của hắn càng tốt.

“Cảnh tượng linh cảnh số 0079 không phải là đường hầm Xà Linh, mà là một tòa miếu cổ đời Minh, tên là miếu Tam Đạo

sơn nương nương.

“Theo ta phỏng đoán, vị nương nương này hẳn là thần dạ du cấp bậc cực cao, không, có lẽ không thể xưng là thần dạ du nữa. Tạm không rõ đời Minh thực có một vị nương nương phong hoa tuyệt đại như vậy hay không, cũng có khả năng là linh cảnh bịa đặt. “

Sau đó là một đoạn dài miêu tả về sự tích Tam Đạo sơn nương nương, nội dung nhất trí với Trương Nguyên Thanh ở trong miếu nhìn thấy.

Chương 31: Lại vào miếu sơn thần (1)

Tiếp tục đọc:

“Nhiệm vụ sống sót ba giờ tương đối đơn giản, lúc ban đầu, ta ở sau khi xem nội dung bút ký, đã gặp một oán linh dây dưa, đặc tính của nó là liên tục không ngừng rút lấy dương khí của vật sống, thẳng đến lúc mục tiêu tử vong.

“Thần dạ du đối với linh thể có áp chế trời sinh, ta không phí tinh lực quá lớn đã khu trừ nó, nhưng khi ta muốn cắn nuốt nó, lại gặp trở ngại thật lớn. Cái này có lẽ là linh cảnh bảo hộ đối với oán linh.

“Toàn bộ người từng xem bút ký đều sẽ bị nguyền rủa, bị oán linh dây dưa không chết không thôi, bất cứ phương pháp loại trừ nào cũng là tạm thời, loại trừ oán linh một lần, đại khái có thể đạt được 15 phút giai đoạn an toàn.

“Đáng nhắc tới, bố cục chỉnh thể miếu sơn thần là một tòa chủ điện, hai tòa hậu viện kề sát. Ngọn nến trong chủ điện là một đạo cụ cực kỳ mạnh, có năng lực trấn tà, tịnh hóa, chỉ cần tránh ở trong chủ điện, liền ý nghĩa an toàn. Trả giá là ngọn nến sẽ tiêu trừ sợ hãi trong lòng người ta, tắm rửa ánh nến lâu dài, sẽ trở nên không sợ gì cả, ở trong linh cảnh hung hiểm như thế, không sợ gì là trí mạng. Mặt khác, nó không thể bị di động, không thể mang ra khỏi linh cảnh.

“Sau khi ở lại trong chủ điện nửa giờ, ta đột nhiên nghe thấy tiếng cầu cứu, từ hậu viện truyền đến tiếng cầu cứu, trong đó xen lẫn tiếng gào rống làm người ta nổi cả da gà, không giống

vật sống gào rống. Sau khi do dự một phen, ta quyết định tới hậu viện thăm dò."

Chủ điện quả thật là căn phòng an toàn, điểm ấy ta tự mình nghiệm chứng, nhưng không ngờ căn nguyên là ngọn nến, ta còn tưởng là vị sơn thần nương nương xinh đẹp kia.

Tiếng cầu cứu là từ trong cây đa to kia phát ra, tiếng rống ta chưa nghe được, cái sân nhà kia phía đông quả nhiên khủng bố… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, âm thầm hít sâu vào.

Hắn hít sâu một hơi, tập trung tinh thần đọc tiếp, tin tức phía sau cực kỳ quan trọng, nếu có thể biết trước được tình huống của một sân nhà khác, hắn khi thăm dò có thể tránh né nguy hiểm.

"Cây đa to rất nguy hiểm, đừng quay đầu, đừng quay đầu."

"Cây đa này tựa như có ý thức, nhưng vì sao phải cầu cứu chứ? Về phần tiếng rống đáng sợ, ta cũng chưa tìm được ngọn nguồn, bởi vì nó xuất hiện cắt ngang sự thăm dò của ta, nó là một đôi giày nhảy màu đỏ. "

"Nó chưa ngay lập tức công kích ta, mà là mời ta khiêu vũ, xuất phát từ tâm lý thử, ta đồng ý lời mời của nó."

"Ta căn bản không nhớ được bước nhảy của nó, quá loạn quá tạp, đối với ta không có kinh nghiệm vũ đạo mà nói, đây là yêu cầu không có khả năng hoàn thành. Không, cho dù là người có kinh nghiệm vũ đạo cũng không có khả năng nhớ kỹ những bước nhảy đó. Ta thất bại, giày nhảy màu đỏ triển khai đuổi giết đối với ta."

"Ta thuận lợi trốn về chủ điện, nhưng xương sườn bị nó đạp gãy hai cái, ta nghĩ ta đã hiểu rõ diện mạo thật sự của nó, đây là một món đạo cụ cực kỳ đáng sợ, nó truy tung bỏ qua địa hình cùng chướng ngại vật, không đạt mục đích thề không bỏ qua, bước đầu phỏng đoán, nó là một món đạo cụ loại quy tắc."

"Khó có thể tin, trong một linh cảnh thí luyện vậy mà có đạo cụ loại quy tắc, ta rốt cuộc biết Tiền Thọ rõ ràng mang theo một món đạo cụ, lại vẫn như cũ chết ở miếu sơn thần, biết vì sao linh cảnh này chưa từng có ai vượt qua, đùa cái gì vậy, có

thể đi vào đường hầm Xà Linh, hoặc là thần dạ du cấp 1 sơ kỳ, hoặc là người thường, sao có khả năng vượt ải?"

"Tạm thời không biết nguyên nhân miếu sơn thần suy bại, cũng không biết bí mật liên quan ngàn năm hưng suy kia là cái gì, hy vọng có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến thứ hai, mang về chân tướng cho tổ chức."

Tư liệu đến đây kết thúc, không có đoạn sau.

Trương Nguyên Thanh biết, vị thần dạ du này quá nửa đã chết ở nhiệm vụ chủ tuyến thứ hai.

"Miếu sơn thần đáng sợ…"

Trương Nguyên Thanh dựa về phía sau, mang trọng lượng thân thể giao hết cho ghế dựa lưng.

Hắn nhắm mắt, kết hợp tin tức trong tư liệu, cùng tình huống mình trải qua, thông qua linh cảm chơi game đạt được, tiến hành phân tích, tìm kiếm quy luật đối với miếu sơn thần.

"Oán linh bám trên vai có thể dùng nến loại trừ, mỗi lần loại trừ có mười lăm phút đồng hồ thời gian an toàn, hơn nữa sau khi bám lên vai sẽ không lập tức bị thương…"

"Sân nhà phía đông phải cẩn thận cây hòe, không thể quay đầu, vì sao không thể quay đầu, tình huống gì không thể quay đầu? Quay đầu sẽ thế nào, vì sao trong tư liệu không viết rõ?"

"Tạm thời còn chưa thể xác định tiếng rống cùng cây hòe có liên quan không, nếu là không liên quan, nguy hiểm lại thêm một phần. Diện mạo thật sự của đôi giày nhảy màu đỏ kia là đạo cụ? Đạo cụ loại quy tắc, nghe qua cấp bậc rất cao."

Bây giờ xem ra, các tiền bối đội thi công, tỷ lệ đại khái là bị giày nhảy màu đỏ giẫm chết, giẫm vỡ hết xương cốt cả người.

Chương 32: Lại vào miếu sơn thần (2)

"Tuy ở dưới sự bồi dưỡng của cậu, mình cũng biết một ít vũ đạo, nhưng thần dạ du cấp 1 cũng không xử lý được, một đứa nhỏ như mình khẳng định cũng không được . Nếu là cậu gặp giày nhảy màu đỏ, khẳng định có thể nhảy đến sông cạn đá mòn nhỉ?"

Loại chuyện này nên để cho ông cậu không đáng tin đến, dù sao cậu đời này chính sự mặc kệ, chỉ thích hát hò nhảy nhót.

Đợi một chút!

Mắt Trương Nguyên Thanh đột nhiên sáng ngời. .

Dựa theo tư liệu nói, vị thần dạ du kia nguyên nhân căn bản thất bại, trừ không có kinh nghiệm vũ đạo, mấu chốt nhất là không nhớ được bước nhảy phức tạp hỗn loạn.

Cái này quá nửa đã vượt qua cực hạn trí nhớ nhanh của người thường.

Nhưng hắn không có phiền não như vậy, chỉ cần ép bản thân một phen, để bệnh cũ tái phát, đầu óc tiến vào trạng thái quá tải, tên kia chứng kiến nghe thấy, đều sẽ tái hiện ở trong đầu.

Hơn nữa dưới trạng thái quá tải, sức khống chế của đầu óc đối với thân thể vượt xa người thường, làm một ít động tác độ khó cao không thành vấn đề.

“Vấn đề là, không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào, thuốc của ta có thể không mang vào được, một khi bệnh cũ tái phát, không có dược vật áp chế, ta không biết mình sẽ thế nào.”

Loại chuyện này không cần thiết tự mình cân nhắc lung tung, trực tiếp hỏi là được, bằng không gia nhập tổ chức chính phủ làm chi.

Trương Nguyên Thanh cầm lên điện thoại di động, mở ra ghi lại cuộc gọi, gọi lại số của Quan Nhã.

Sau mấy tiếng, điện thoại kết nối.

“Xem xong tư liệu rồi?”

Quan Nhã đang chuẩn bị nghỉ ngơi, cô là cô gái chú trọng bảo dưỡng, kiêng kị nhất thức đêm, ghét nhất khi ngủ bị quấy rầy.

Nhưng đối với Trương Nguyên Thanh, độ dễ dàng tha thứ của cô rất cao, ai nhẫn tâm nói năng hung ác với một cậu bé mệnh không còn lâu nữa, lại nói hắn bộ dạng tuấn tú, nói chuyện lại dễ nghe.

“Xem xong rồi, có một số chỗ không quá hiểu.” Trương Nguyên Thanh hỏi: “Đạo cụ loại quy tắc là cái gì?”

Quan Nhã giải thích: “Đạo cụ trong linh cảnh chủng loại rất nhiều, công năng cũng không giống nhau, tổ chức chính phủ chúng ta căn cứ đặc tính của đạo cụ, quy nạp ra ba chủng loại lớn, phân biệt là loại trả giá, loại quy tắc, còn có một loại không quá rõ, chị cấp bậc không đủ, không tiếp xúc đến.”

Nói tới đây, cô cười mỉm bổ sung: “Đạo cụ loại quy tắc cùng loại trả giá, bình thường chẳng phân biệt cao thấp, dù sao công năng đạo cụ đều không giống nhau, không thể dùng tiêu chuẩn đơn nhất cân nhắc. Nhưng có một điểm được công nhận, đạo cụ loại quy tắc xử lý càng thêm phiền toái, cũng càng thêm thưa thớt, mỗi một món đạo cụ loại quy tắc đều giá trị liên thành.”

Cô tạm dừng một chút, nói tiếp:

“Phương pháp đối phó đạo cụ loại quy tắc, ở trong tổ chức chính phủ cũng không phải bí mật, đó chính là tìm được quy luật của nó, phá giải quy tắc của nó. Trong tư liệu nhắc tới chuyện giày nhảy màu đỏ mời khiêu vũ, quá nửa âm thầm hợp với quy tắc của nó.

“Nếu có thể hoàn thành lời mời của nó, vậy có xác suất nhất định thu phục đạo cụ loại quy tắc này. Đương nhiên, chỉ là có xác suất nhất định. Cái này quyết định bởi rất nhiều nhân tố, ví dụ như nó có muốn hay không, ví dụ như nó vô chủ hay không vân vân.”

Nhưng thu phục đạo cụ loại quy tắc loại chuyện này ngươi nghĩ chút là được rồi, đừng coi là thật. Cô thầm nhủ.

Trương Nguyên Thanh kiên nhẫn nghe xong, lại hỏi: “Còn có một việc, dược phẩm có thể mang vào linh cảnh không?”

“Trừ quần áo bình thường, tuyệt đại bộ phận vật trong hiện thực đều không thể mang vào linh cảnh, dược phẩm có thể, nhưng phải là đã dùng.”

“Ngậm ở trong miệng thì sao?”

“Cái này…” Quan Nhã không đáp được.

Xem ra chỉ có tự mình thử… Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi không có vấn đề nữa, cảm ơn.”

Quan Nhã ‘ừm’ một tiếng, cười nói:

“Bảo trọng nha cậu bé. Đúng rồi, hôm nay là ngày may mắn của chòm sao Bọ Cạp.”

A? Trương Nguyên Thanh chưa phản ứng lại, đối diện đã cúp.

Hắn buông điện thoại di động, xem thời gian, đã rạng sáng.

Buổi sáng ngày mai, hắn sẽ tiến vào linh cảnh lần nữa.

Hôm sau.

Lý Đông Trạch chống gậy chống, đi giày da bóng lộn, tiến vào tòa nhà thủy tinh sau cao ốc sở cảnh sát.

Thân là lãnh đạo không cần làm việc vặt, hắn quen đi làm trễ một giờ, có đôi khi dứt khoát không đi làm, ăn lương nộp thuế, tự do quen.

Đối với linh cảnh hành giả dưới trướng, hắn cũng lơ là quản lý, mặc kệ.

Thứ nhất là ngoại trừ Quan Nhã, người khác đều không phải Bạch Hổ binh chúng, nghe điều không nghe tuyên.

Thứ hai, phó bản linh cảnh hành giả tỉ lệ tử vong cực cao, nói không chừng lần nào tiến vào linh cảnh liền không ra được nữa.

Cuộc đời khổ mà ngắn, phải tận hưởng thú vui trước mắt.

Lý Đông Trạch tới lầu hai, theo thói quen nhìn quét khu làm việc, cạnh bàn làm việc trống trơn, chỉ có Quan Nhã nghiêm túc làm việc, cùng với Vương Thái tra tư liệu viết luận văn đang ngồi.

Chương 33: Lại vào miếu sơn thần (3)

“Quan Nhã, tư liệu cho hắn chưa.”

“Cho rồi.”

Lý Đông Trạch gật gật đầu, chưa nói cái gì, xoay người vào văn phòng xa hoa.

Quan Nhã cũng không tiếp tục này đề tài, cúi đầu.

Lý Đông Trạch tiến vào văn phòng, đi đến cạnh tủ rượu, rót cho bản thân một ly rượu Vodka, vắt chanh, hung hăng trút

một ngụm.

Vừa vặn lúc này, điện thoại di động vang "reng reng", hắn buông chén rượu xuống, nằm tựa lên ghế mềm, Lý Đông Trạch mở ra điện thoại di động.

Có người ở trong group chat @ hắn, tên diễn đàn là "group quản lý linh cảnh hành giả đại khu Khang Dương" .

Thành phố Tùng Hải làm thành phố tuyến 1, tổng cộng có mười sáu đại khu, mỗi một đại khu đều có mười đội linh cảnh hành giả, do nhân vật cấp đội trưởng thống lĩnh.

Lý Đông Trạch là đội trưởng đội 2, dùng chế độ Bạch Hổ binh chúng mà nói, chính là thập trưởng.

Người lãnh đạo trực tiếp các đội trưởng là chấp sự, khu Khang Dương có ba vị chấp sự.

Trên chấp sự chính là trưởng lão, trưởng lão bình thường sẽ không quản chuyện, linh cảnh hành giả cấp bậc này thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Trên trưởng lão đoàn, là lãnh tụ cao nhất của Ngũ Hành minh —— năm vị minh chủ.

Năm vị minh chủ thuộc về nhân vật cấp truyền thuyết, Lý Đông Trạch chưa bao giờ gặp, chỉ biết là nguyên soái Bạch Hổ binh chúng nhà mình, còn có cung chủ Thủy Thần cung, đều là phụ nữ.

Ngũ Hành minh âm thầm gọi hai vị minh chủ này là tuyệt đại song kiều.

"Group quản lý linh cảnh hành giả đại khu Khang Dương", tổng cộng mười bốn người, mười vị đội trưởng, ba vị chấp sự, cùng với một đội trưởng thần dạ du Thái Nhất môn.

Đại Cơ Bá: "@ Lý Đông Trạch, nghe nói anh mời chào được một vị thần dạ du?"

Hắn làm sao biết? Lý Đông Trạch nhíu nhíu mày, trả lời một câu:

"Liên quan cậu cái rắm!"

Trong ngũ hành hỏa khắc kim, thám báo Bạch Hổ binh chúng phổ biến đều chán ghét hỏa sư Xích Hỏa bang, cảm thấy bọn

họ thô lỗ nóng nảy, nói chuyện không dùng đầu óc.

Cái gì? Lý Đông Trạch mời chào được thần dạ du? !

Các đội trưởng trong group tựa như cá mập ngửi được mùi máu tươi, tinh thần rung lên.

Thanh Đằng: "Thần dạ du? Lý thập trưởng gần đây đi đâu thắp hương bái Phật, thế mà mời chào được thần dạ du, hâm mộ."

Bạch Long: "Toàn bộ thành phố Tùng Hải chúng ta, bài trừ tán tu, thần dạ du chính phủ giống như không vượt qua mười người nhỉ. Hơn nữa đều là của Thái Nhất môn."

Thủy Thượng Phiêu: "Lý Đông Trạch anh gặp vận cứt chó gì vậy, lão tử ghen chết mất."

Nháy mắt toát ra ba vị nhân vật cấp đội trưởng.

"Đường Quốc Cường phát một bao lì xì."

Tiền lì xì nháy mắt cướp sạch.

Lý Đông Trạch theo bản năng đoạt tiền lì xì, phát hiện người khác đều là một trăm, mà hắn là một tệ.

Đường Quốc Cường: "Lý thập trưởng vận may không tệ."

Bên dưới một mảng biểu cảm "Cảm ơn ông chủ".

Đường Quốc Cường cũng là một vị đội trưởng, nhưng đồng thời còn là lão tổng công ty đội kiến trúc, giàu có bạo dạn, bình thường không thích nói chuyện, một lời không hợp là phát lì xì.

Ông chủ lớn này cũng sủi bọt bởi vì đề tài thần dạ du.

Quyền Vương: "Mấy người đây là trí nhớ gì vậy, đã quên hiệp nghị của Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn sao, thần dạ du mời chào được, phải ưu tiên để Thái Nhất môn hấp thu."

Bạch Long: "Quyền ca, anh mới trí nhớ không tốt đấy, anh quên Phó bách phu trưởng của chúng ta? Lấy sâu xa của hắn cùng Thái Nhất môn, giữ lại một vị thần dạ du không có vấn đề."

Quyền Vương không nói chuyện nữa.

Mấy đội trưởng toát ra đỏ mắt một phen, mặc kệ là tính khan hiếm, hay là tiềm lực nghề nghiệp của thần dạ du, đều mạnh

hơn xa nghề nghiệp khác, bồi dưỡng tốt, tương lai chính là tài tướng đắc lực.

Thanh Đằng: "Đúng rồi, đội ngũ linh cảnh hành giả khu Khang Dương chúng ta, rất lâu chưa gặp mặt nhóm rồi, không bằng đặt cái thời gian, mọi người tụ tập chút."

Bạch Long: "Ô ô, bọn lẳng lơ Bách Hoa hội lại chuẩn bị câu người? Nhưng ta không có ý kiến."

Thủy Thượng Phiêu: "Gần đây vừa lúc không chạy thuyền, tụ tập chút cũng được. Lý thập trưởng, huynh đệ đã sớm muốn tìm anh uống rượu. Thuận tiện gọi vị thần dạ du kia tới."

Đường Quốc Cường: "Ý tưởng gặp mặt nhóm không tệ, mọi người tụ tập chút. Lý Đông Trạch đoạt tiền lì xì của tôi, coi như cậu đáp ứng rồi."

Khóe miệng Lý Đông Trạch run rẩy một trận, tâm tình vốn là không tốt, phát tin tức giận mắng:

"Tôi từ giữa những hàng chữ của các người thấy được vô sỉ, thấy được tham lam, thấy được dụng tâm hiểm ác đào chân tường. Tôi gần đây nhất định là bị Linh Năng hội nguyền rủa, vận xấu quấn thân."

Đại Cơ Bá: "Versailles?"

Thủy Thượng Phiêu: "Cái vận xấu này tôi cũng muốn."

Lúc này, vị thần dạ du kia của Thái Nhất môn ló mặt, Viên Đình:

"Vị thần dạ du kia, Thái Nhất môn chúng ta không cần. Các người quên rồi sao, đoạn thời gian trước vừa qua thanh minh."

Thanh Đằng: "Có ý tứ gì?"

Viên Đình: "Thần dạ du Lý Đông Trạch mời chào, nhiệm vụ thí luyện là đường hầm Xà Linh."

Trong group nháy mắt an tĩnh lại.

Chương 34: Thăm dò đông viện (1)

Bọn họ tuy không phải thần dạ du, nhưng làm linh cảnh hành giả chính phủ bản thổ thành phố Tùng Hải, đối với đường hầm

Xà Linh đại danh đỉnh đỉnh vẫn là hiểu biết một chút.

Bạch Long: “Sẽ không xui xẻo như vậy chứ.”

Viên Đình: “Vì cứu lại tên đáng thương kia, Phó bách phu trưởng hôm qua cố ý tìm Tôn trưởng lão của chúng ta cầu một phần tư liệu chi tiết đường hầm Xà Linh.”

Đại Cơ Bá: “Ặc… Còn cần thiết cứu lại sao? Từ thế kỷ trước bắt đầu, đã không có tân thủ nào có thể vượt qua đường hầm Xà Linh. Lý Đông Trạch tiểu tử anh thật đáng thương. Tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt của anh sau khi nghe nói đối tượng mời chào linh cảnh thí luyện là đường hầm Xà Linh.”

Hỏa sư xưa nay có chuyện nói thẳng.

Cậu muốn đánh nhau? ! Lý Đông Trạch trước bàn làm việc thiếu chút nữa cầm gậy chống lao ra khỏi văn phòng, tìm gã này đơn đấu.

Vội vàng hít sâu một hơi, ở trong lòng không ngừng lặp lại: Tao nhã, phải tao nhã…

Thủy Thượng Phiêu: “Đột nhiên nhận được đơn đặt hàng, tháng này phải chạy thuyền, chuyện gặp mặt nhóm vẫn là thôi đi.”

Đường Quốc Cường: “Đáng tiếc.”

Thanh Đằng: “Hiểu rồi, người mới đáng thương.”

Hỏa sư Đại Cơ Bá “nói không kiêng mồm” @ Lý Đông Trạch lần nữa:

“Anh làm hại Phó bách phu trưởng lãng phí một cái nhân tình, có bị mắng hay không?”

Lý Đông Trạch: “Câm miệng đi, dong dài một câu nữa, lão tử ngay bây giờ tới phòng tập thể thao đánh nổ đầu chó của ngươi.”

Không đề cập tới khuyết điểm của người khác.

Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh dù sao cũng là hai tổ chức, tình báo là không chia sẻ lẫn nhau, Phó bách phu trưởng (chấp sự) từ Thái Nhất môn lấy được tình báo, tiêu hao một phần nhân tình.

Đại Cơ Bá: “Anh lại đánh không lại tôi.”

Đội trưởng khác chưa đáp lại, tựa như không quan tâm việc này nữa.

Lúc này, Phó Thanh Dương một trong ba đại chấp sự gửi tin tức:

“Mấy người rảnh lắm sao? Có cần mang các người một lần nữa ném về huấn luyện doanh tập huấn hay không.”

Lý Đông Trạch cùng Đại Cơ Bá lập tức im lặng.

Cách vài giây, Phó Thanh Dương lại gửi tin:

“Đã nhận vào, vậy là lính dưới trướng tôi. Bạch Hổ binh chúng sẽ không vứt bỏ bất cứ một vị đồng nghiệp nào, đây là tín niệm của chúng tôi, không liên quan tới giá trị.”

Lý Đông Trạch thở dài, chuyện này quả thật là hắn làm hỏng, Phó bách phu trưởng ngoài miệng không nói, nhưng ai biết trong lòng có trừ điểm hay không.

…

Mười rưỡi sáng, Trương Nguyên Thanh khóa cửa phòng lại, xỏ giày, uống hai bát nước to.

Sau đó, vặn mở bình thuốc, ngậm năm viên thuốc nhỏ màu lam ở trong miệng.

Tiếp theo, dựa vào trên giường, yên lặng chờ đợi linh cảnh mở ra.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đại khái mười phút sau, Trương Nguyên Thanh nghe thấy trong đầu truyền đến giọng nói lạnh như băng:

“Linh cảnh đang mở ra…”

“Keng, bản đồ linh cảnh mở ra xong, hoan nghênh tới “Thần dạ du —— đường hầm Xà Linh”, đánh số: 0079. “

“Cấp bậc độ khó: S”

“Loại hình: Một người (loại tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến 1: Sống sót ba giờ (đã hoàn thành). “

“Nhiệm vụ chủ tuyến 2: Thăm dò linh cảnh số 0079, độ thăm dò trước mặt: 20% “

“Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào. “

“Chúc ngài may mắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn! “

Trần nhà bắt đầu vặn vẹo, tựa như mặt nước bị gió thổi loạn, đợi hình ảnh hồi phục, Trương Nguyên Thanh phát hiện mình đang ở trong ánh nến mờ nhạt của chủ điện.

Ngọn nến, bức tượng, thi hài, cùng với cửa ô vuông cổ hương cổ sắc, ngoài cửa là đình viện cỏ hoang phập phồng, lư hương đồng xanh đổ nghiêng, còn có đường trải đá cùng ánh trăng sáng tỏ.

Trong tĩnh mịch lộ ra hoang vắng cùng quỷ dị.

“Nơi này tựa như vĩnh viễn ở đêm tối.”

Trương Nguyên Thanh nâng lên bàn tay đưa đến bên miệng, phun ra viên thuốc nhỏ màu lam ngậm ở trong miệng.

Biện pháp thành công rồi, ta thật con mẹ nó cơ trí… Hắn vui sướng đặt viên thuốc vào trong túi, thoáng có chút tin tưởng đối với “tiền đồ” của mình.

Có chúng nó, ở lúc đối mặt giày nhảy màu đỏ, liền có hy vọng giữ mạng.

Tiếp theo, hắn đi thẳng đến trước bàn cống phẩm, suy nghĩ một lát, đưa tay cầm nến…

Đột nhiên, một dòng tin tức hiện lên trước mắt:

“Tên: Ngọn nến vĩnh viễn không tắt”

“Loại hình: Nhiên liệu”

“Công năng: Trấn tà, tịnh hóa”

“Giới thiệu: đạo cụ Tam Đạo sơn nương nương lưu lại, nghe nói là mỡ Trường Minh Thú tinh luyện thành, có công hiệu trấn tà, tịnh hóa.”

“Ghi chú: Có đôi khi, tịnh hóa sợ hãi chưa chắc là chuyện tốt. Mặt khác, nó không thể bị di chuyển.”

Quả nhiên, đạo cụ chỉ có tự tay chạm đến, mới có thể đạt được tin tức. Mà trước đó không dám động vào ngọn nến, cho nên trước sau không biết đây là đạo cụ, thẳng đến lúc xem tư liệu.

"Tịnh hóa sợ hãi chưa chắc là chuyện tốt, dựa theo phân loại Quan Nhã nói, ngọn nến là loại trả giá, sử dụng nó trả giá là mất đi sợ hãi. Nhưng ta bây giờ rất sợ hãi, hoàn toàn không có ý tưởng tìm đường chết, trước ở tạm chủ điện đi."

Hắn ngồi khoanh chân ở trước bàn cống phẩm, suy nghĩ hành động kế tiếp.

Chương 35: Thăm dò đông viện (2)

"Mục tiêu hành động kế tiếp là thăm dò sân nhà phía đông, mò mẫm ra nguy hiểm cùng quy luật tiềm tàng nơi đó, lại tìm kiếm biện pháp khắc chế, vượt qua. Thời gian thăm dò không thể vượt qua 15 phút, nếu không oán linh bám lên vai, nhất định phải chết không thể nghi ngờ."

"Viên thuốc màu lam là con bài chưa lật ta đối phó giày nhảy màu đỏ, nhưng chưa chắc dùng tới, mà một khi trực diện giày nhảy màu đỏ, không phải sống chính là chết. Thăm dò đông viện trước đi, làm một cái hiểu biết bước đầu đối với hoàn cảnh bên đó, lại suy nghĩ kế sách ứng đối."

Chuyện tới trước mắt, trong lòng hắn vẫn có vài phần sợ hãi, lùi bước, không muốn ra ngoài. Lần trước sống sót là may mắn, một lần này có thể sống hay không vẫn là con số chưa biết.

Tình huống đông viện bên kia không rõ, không thể phán đoán trình độ hung hiểm, rất dễ dàng thử chút là chết.

Nhưng, chuyện trên đời này, chưa bao giờ là ngươi không muốn, thì có thể không cần.

Tuy nhiệm vụ thăm dò miếu cổ không có thời gian hạn chế, trên lý luận hắn có thể rúc mãi ở chủ điện, nhưng không có thời hạn cũng liền ý nghĩa, không hoàn thành nhiệm vụ, hắn quá nửa vĩnh viễn cũng không ra được.

Kéo dài lâu, thân thể sẽ bởi vì đói khát, buồn ngủ, khát nước các loại nguyên nhân, trạng thái trượt dốc.

Đến lúc đó lại ra ngoài thăm dò, vậy chỉ còn đường chết.

"Vươn đầu rụt cổ đều là một đao, chỉ có thể liều mạng!"

Trương Nguyên Thanh khẽ cắn môi, sải bước đi ra ngoài.

Đợi một chút, ta nên cân nhắc một chút nữa, bên ngoài rất nguy hiểm. Một chân bước ra cửa, hắn đột nhiên đánh trống lui, nhịn không được quay đầu nhìn trong điện một cái, lưu luyến ánh sáng nơi đây.

Ánh nến ấm áp, xua tan âm u, tịnh hóa dơ bẩn, mang cho trong lòng người ta dũng khí cùng tự tin không gì sánh kịp.

Vấn đề không lớn… Trương Nguyên Thanh tràn đầy tự tin ra ngoài.

…

Ánh trăng sáng trong như sương, Trương Nguyên Thanh dọc theo bên trái chủ điện, bước trên đường mòn đá cuội, một lần nữa tới tứ hợp viện hoang vắng đổ nát.

Không có côn trùng kêu vang cùng chim kêu đêm, yên tĩnh làm người ta sợ hãi.

Nhưng yên tĩnh cũng làm người ta yên lòng, hắn sợ nhất ra khỏi cửa nghe thấy tiếng bước chân "bộp bộp".

"Mười lăm phút đồng hồ, ta chỉ có mười lăm phút đồng hồ thời gian, phải vượt ở trước khi oán linh quấn thân thăm dò xong đông viện."

Hắn tiến vào phòng tận cùng phía đông tứ hợp viện, từ trên thân thi hài tựa vào dưới cửa sổ, một lần nữa móc ra gương đồng, giấu vào trong túi.

Sau đó thật cẩn thận xuyên qua cửa hình vòm, tiến vào đông viện.

Đông viện so với tứ hợp viện lớn hơn nhiều, chiếu vào trong mắt là một mảnh vườn hoang phế, có núi giả, đình nghỉ mát, ao nhỏ, còn có một cây đa to, thân cây tráng kiện, cành quấn quýt, lá cây xanh nhạt phản xạ ánh trăng sáng tỏ.

Dưới tàng cây đa có một cái giếng cổ.

Ánh mắt lướt qua núi giả đình nghỉ mát, có thể thấy ở sâu trong vườn lộ ra nóc nhà hình chữ Nhất.

Trương Nguyên Thanh chưa đến thẳng kiến trúc ở chỗ sâu trong vườn, mà là cẩn thận vòng quanh cây đa to đi một vòng. Trong tư liệu nói cái cây này rất nguy hiểm, nhưng hắn sau khi lượn một vòng, chưa xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn.

“Xem xét cây đa to, hẳn là cũng có thể đẩy mạnh độ thăm dò nhỉ…”

Trương Nguyên Thanh nghĩ, liếc giếng cổ đen sì một cái, do dự mãi, hắn vẫn chưa có dũng khí xông qua đi nhìn một lần.

Hắn đối với loại giếng cổ trong câu chuyện khủng bố này, có bóng ma tâm lý rất mạnh.

Trương Nguyên Thanh vòng qua giếng cổ, ‘soạt soạt’ đi ở giữa cỏ hoang, bước vê fphía kiến trúc ở chỗ sâu trong vườn.

“Rắc!”

Đột nhiên, dưới chân phát ra tiếng vang thanh thúy, dọa hắn nhảy bắn lên ở tại chỗ.

Chăm chú nhìn lại, thì ra là một thi thể bị cỏ hoang vùi lấp, bọc quần áo bảo hộ lao động oxy hoá, Trương Nguyên Thanh cúi người kiểm tra, xương khớp của thi hài này bảo tồn hoàn hảo.

Nó là nằm úp sấp ngã xuống đất, nhưng đầu lại là hướng về phía sau, cái này nói rõ trước khi chết bị cái gì mạnh mẽ bẻ đầu một trăm tám mươi độ.

Cái gì làm vậy?

Trương Nguyên Thanh bắt đầu lặng yên cảnh giác, đứng dậy, đang muốn tiếp tục thăm dò về phía trước.

Đúng lúc này, một trận gió thổi tới, cỏ hoang trong vườn phập phồng bất định, động tĩnh sột soạt, cái cây đa to kia phía sau giống như sống lại, cành lá có chút vặn vẹo loạng choạng.

“Trương Nguyên Thanh, Trương Nguyên Thanh “

Phía sau truyền đến một tiếng kêu chói tai.

Thanh âm này theo gió thổi đến, như là nói nhỏ ở bên tai, mang đến từng cơn lạnh nổi cả da gà.

Trương Nguyên Thanh xuất phát từ bản năng, muốn xoay người cảnh giới, trong đầu đột nhiên hiện lên tin tức tư liệu:

Đừng quay đầu!

“Trương Nguyên Thanh, Trương Nguyên Thanh . .”

Thấy hắn chưa có phản ứng, thanh âm đó tựa như có chút vội vàng, muốn khiến hắn nhanh chóng quay đầu.

Chương 36: Thăm dò đông viện (3)

Trương Nguyên Thanh đương nhiên sẽ không xoay người, hắn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, lặng lẽ kéo ra khóa kéo túi jacket, lấy ra gương đồng thau, chậm rãi nâng lên, tới vị trí cao hơn bả vai.

Gương đồng thau mang cảnh tượng phía sau, soi không quá rõ ràng ở trong gương.

Trong giếng cổ chui ra một cô gái áo trắng tóc tai bù xù, trên mặt của cô không có ngũ quan, đang lấy khuôn mặt thịt trắng bệch kia nhìn chăm chú vào Trương Nguyên Thanh.

Đệch cả nhà mày… Trương Nguyên Thanh sắc mặt trắng bệch, cắm đầu chạy về phía trước.

“Trương Nguyên Thanh, Trương Nguyên Thanh “

Thanh âm đó kêu gọi từng lần, vội vàng kêu gọi, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hắn càng đi càng xa.

Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh vòng qua núi giả, tới chỗ sâu trong vườn, nơi này có một căn nhà lớn, nóc nhà hình chữ Nhất, tảng đá đắp nền, đất vàng xây thành thân tường.

Nhà bên này so với tứ hợp viện càng thêm cũ nát, mái ngói nóc nhà thưa thớt, rất nhiều lỗ thủng.

“Trong tư liệu vị thần dạ du kia cũng từng tới nơi này, hắn chỉ nói đừng quay đầu, nhưng chưa nói không thể trở về. Nữ quỷ trong giếng kêu gọi, có lẽ chỉ nhằm vào người quay đầu. Nếu

như vậy, ta đợi lát nữa quay về, hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm.”

Hắn hít sâu tại chỗ, bình ổn lại sợ hãi cùng kinh sợ sôi trào, tập trung sức chú ý ở trước mặt.

“Thăm dò trước một phen căn nhà này.”

Căn nhà lớn này tổng cộng có ba cánh cửa, đại biểu cho ba gian phòng.

Hắn cẩn thận tới gần một gian ngoài cùng bên trái, đưa tay dùng sức đẩy ra cửa gỗ xơ xác.

“Kẹt ~ “

Trong tiếng cửa gỗ mở ra, Trương Nguyên Thanh vội vàng lui về phía sau, bày ra tư thái đề phòng.

Sau một lúc lâu, không có việc gì xảy ra.

Đánh bạo vào nhà, ánh trăng từ nóc nhà rách nát chiếu vào, hắn cố gắng mở to mắt, để con ngươi tận khả năng thu nạp ánh sáng.

Nơi này là nhà bếp kiêm phòng ăn, có hai cái bếp đất xây bằng gạch xanh, nồi niêu xoong chảo lu nước tủ bát các thứ đã sớm mục nát tích bụi.

Không có nguy hiểm, rốt cuộc tìm được vật chứa rồi… Trương Nguyên Thanh bắt lấy một cái gáo hồ lô xám xịt, tư duy không khỏi phát tán:

“Nghe nói nước tiểu đồng tử có thể phá tà.”

Hắn cân nhắc nên hứng một gáo nước tiểu đồng tử hay không, sau khi cẩn thận tự hỏi, bất đắc dĩ bỏ qua ý tưởng này.

Tuy chưa từng kết giao nữ hài tử, nhưng Trương Nguyên Thanh cảm thấy mình hẳn không thể tính là đồng tử.

“Tao quá dung túng chúng màu rồi, cho chúng mày một lần rồi lại một lần cơ hội làm màu.” Hắn cúi đầu chăm chú nhìn hai tay, đau đớn vô cùng.

Sau khi trải qua một phen thăm dò, xác nhận căn nhà lớn này là nhà bếp cùng phòng ăn kết hợp, không có bất cứ đặc thù nào, cũng không có nguy hiểm, Trương Nguyên Thanh cầm

một cây dao làm bếp loang lổ vết gỉ, một cây gậy gỗ, đi ra khỏi phòng, ánh mắt ném về phía căn nhà lớn hình chữ nhật cuối cùng.

Khác với nhà bếp kiêm làm phòng ăn, căn nhà này có bốn cánh cửa, ngăn thành bốn phòng.

Trương Nguyên Thanh nhịn không được nắm chặt gậy gỗ cùng dao làm bếp trong tay, chúng nó chưa chắc hữu dụng, nhưng có thể mang đến an ủi trong lòng cho người ta.

Hắn thật cẩn thận kiểm tra gian phòng thứ nhất cùng thứ hai, chúng nó thuộc về gian tạp vật, chồng chất nông cụ, đồ gia dụng hình thức cổ xưa, cùng với hòm quyên tiền các thứ.

Không có gì giá trị… Trương Nguyên Thanh quay sang đến gian phòng thứ ba.

Đây là một nhà kho vũ khí, trên tường treo đao kiếm cung dao găm đoản đao các loại binh khí, không ít vũ khí bởi vì thừng treo mục nát, đã rơi xuống đất.

Bên cửa sổ là hai hàng giá binh khí, một cái trong đó đã đổ, côn bổng trường thương phân tán đầy đất.

Cạnh giá vũ khí bị đổ, có hai thi thể nằm.

Nhìn thấy những binh khí này, Trương Nguyên Thanh cũng không kinh ngạc, các đệ tử trong miếu sư thừa Tam Đạo sơn nương nương, có thể chế tạo ra Trấn Thi Phù, hiển nhiên có bản lãnh trên người.

Biết múa đao múa gậy cũng không kỳ quái.

Hắn theo thường lệ đi kiểm tra một lần thi thể, từ trên người các tiền bối tìm kiếm tin tức.

Mới vừa tới gần thi thể, hắn liền nhịn không được "Ồ" một tiếng, hai thi thể nằm ở trên mặt đất kia, không phải là xương khô, mà là hai bộ thây khô.

Làn da u ám, nhăn nhúm, dán sát bộ xương, bụng trũng thấp.

"Sao có thể có thây khô?"

Trương Nguyên Thanh nhíu mày một phen, thân là sinh viên đại học Tùng Hải, hắn có tri thức dự trữ đủ phong phú.

Nguyên nhân hình thành thây khô có hai loại, một loại là nhân tạo chống phân huỷ, một loại khác là tự nhiên hình thành.

Loại thứ nhất có thể trực tiếp bài trừ, loại thứ hai mà nói, phần lớn là ở các vùng đất khô ráo như sa mạc mới có thể hình thành.

Điều kiện trong miếu hiển nhiên không hợp.

Hắn cẩn thận kiểm tra hai bộ thây khô, trên người không có vết thương trí mạng, xương cốt cũng chưa bị giày nhảy màu đỏ đạp gãy, nhưng da thịt chỗ cổ có hai lỗ thủng rõ ràng.

Như là răng nanh bén nhọn của mãnh thú cắn ra.

Chương 37: Giày khiêu vũ màu đỏ (1)

"Bọn họ là bị cái gì hút thành xác khô? A…"

Trương Nguyên Thanh hít một ngụm khí lạnh, toàn thân bắt đầu căng thẳng.

Lúc này, hắn nghe thấy phòng cách vách truyền đến một tiếng "thùng", như là tiếng gõ cửa gỗ.

Nháy mắt da đầu tê dại, Trương Nguyên Thanh giống như hươu rừng nhạy bén, duỗi thẳng cổ lắng nghe.

"Thùng."

Lại một tiếng gõ cửa tương tự vang lên.

Cách vách có cái gì vậy!

Trương Nguyên Thanh vội vàng đổi dao làm bếp loang lổ vết gỉ thành đoản đao loang lổ vết gỉ, đổi gậy gỗ thành trường thương.

Cầm vũ khí, bước chân nhẹ nhàng chạy ra khỏi phòng, ánh trăng như sương, xung quanh yên tĩnh.

Trương Nguyên Thanh khom lưng cúi người, vụng trộm tới gần cửa sổ.

Giấy dán cửa sổ đã sớm rách nát, hắn ngồi xổm dưới cửa sổ, thật cẩn thận ngẩng đầu lên, từ lỗ thủng nào đó của cửa sổ ô vuông nhìn vào.

Ánh trăng mát lạnh như sương, bị lỗ thủng trên nóc nhà nén thành từng chùm tia sáng, mang đến ánh sáng cho gian phòng hẹp này.

Nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, trong lòng Trương Nguyên Thanh lộp bộp một cái.

Trong phòng tối tăm yên tĩnh bày ba cái quan tài cũ kỹ, sơn đen loang lổ, nắp quan tài dính đầy tro bụi.

Bên quan tài đặt hai cái thây khô, mặc quần áo bảo hộ lao động, trong tay một cái trong đó đánh rơi một cái chày bằng đồng xanh.

Cái chày này đã hấp dẫn Trương Nguyên Thanh chú ý, thứ này dài bằng nửa cánh tay, đúc bằng đồng thau, cán chày có khắc chú văn cùng khắc hoa, chế tác tinh tế. Mấu chốt là, toàn bộ vũ khí đều gỉ sắt, chỉ có nó vàng óng, không thấy đồng gỉ.

Trong đầu hắn không biết sao hiện lên một hình ảnh, một tay Tam Đạo sơn nương nương, năm ngón tay khép lại làm dạng cầm nắm.

Nhưng lòng bàn tay rỗng tuếch.

“Thùng!”

Tiếng vang trầm một lần nữa truyền đến, làm Trương Nguyên Thanh không thể không di động ánh mắt, nhìn về phía cái quan tài kia ở giữa.

Một tràng tiếng “kẽo kẹt” làm người ta ghê răng vang lên, nắp quan tài chậm rãi trượt ra.

Một cái bàn tay màu xanh đen thò ra, bắt lấy mép quan tài.

Sau đó, một bóng dáng đáng sợ từ trong quan tài ngồi dậy.

Mượn ánh trăng sáng tỏ nóc nhà chiếu xuống, Trương Nguyên Thanh thấy rõ bộ dáng vật kia, mặc quần áo lam lũ, mặt sưng phù, hư thối cao độ, tròng mắt tĩnh mịch lồi ra ngoài.

Tóc giống như cỏ khô, rối bời ở trên đầu.

“Ôi ôi ~ “

Nó ngẩng đầu lên, hướng tới ánh trăng trên đỉnh đầu, thở ra một ngụm thi khí đục ngầu, hai cái răng nanh nhìn ghê người.

Cương thi? Cương thi! !

Trương Nguyên Thanh cảm thấy bệnh ám ảnh cưỡng chế chú Anh* của mình phát tác.

Lâm Chánh Anh, một diễn viên chuyên đóng phim cương thi. Thì ra là cương thi, đúng, nên là cương thi, bằng không ý nghĩa của Trấn Thi Phù vật phẩm tiêu hao này ở đâu? Trong lòng Trương Nguyên Thanh bắt đầu sinh ý lui, thăm dò đến một bước này, tin tức thu hoạch đã đủ.

Nên trở về chủ điện rồi.

Nhưng đúng lúc này, bả vai đột nhiên trầm xuống, cảm giác âm trầm lạnh lẽo quen thuộc buông xuống, ăn mòn thân thể, mang đến cảm giác mát lạnh da gà nổi lên.

Ở thời khắc mấu chốt này, quỷ bám vai đến rồi.

Mười lăm phút đồng hồ đến rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Ở trong miếu cổ tràn ngập nguy cơ này, tinh thần căng thẳng cao độ, rất khó phân ra tâm lực đi đếm thời gian, chỉ có thể dựa vào cảm giác phỏng đoán, cái này sẽ tồn tại lệch lạc.

Oán linh bám vai xuất hiện có thể nói họa vô đơn chí, mà một màn kế tiếp, là lửa cháy đổ thêm dầu.

Như ngửi được khí tức người sống, cương thi ngồi ở trong quan tài thu hồi động tác ngẩng đầu, tròng mắt lồi ra hạ xuống, nhìn về phía cửa sổ, nhìn về phía đôi mắt ngoài cửa sổ nhìn trộm mình.

Trương Nguyên Thanh ở trong kinh sợ nổi da gà, nhảy bật dậy, quay đầu bỏ chạy.

Hắn vừa mới xoay người, liền nghe thấy được tiếng vang lớn nắp quan tài rơi xuống đất ‘Rầm’.

Không dám quay đầu, cõng oán linh trên vai, bước chân nặng nề bỏ chạy.

Lại là một tiếng vang lớn “Rầm”, cửa bị đánh bay.

Trương Nguyên Thanh vừa chạy như điên, vừa quay đầu, thấy bóng người bọc quần áo rách nát, dữ tợn đáng sợ lao ra khỏi phòng, nhảy mạnh, như hổ đói vồ dê truy kích.

Đây là cương thi? Cương ở nơi nào? Sắc mặt hắn biến đổi hẳn, lòng bàn chân xoay tròn, mượn dùng quán tính hoàn thành xoay người, đâm cây thương về phía ngực cương thi.

Đuôi thương chống xuống mặt đất, hình thành một cái cọc chống ngựa giản dị.

Đồng thời, hắn thấy ngực cương thi có một lỗ thủng dữ tợn, trái tim tựa như bị móc đi rồi.

Đại sư huynh? Cương thi là đại sư huynh trong sổ tay!

Ngay sau đó, cương thi đội trường thương lao tới, thân thương thô to căng lên như vầng trăng tròn, tiếp đó 'Rắc' một tiếng bẻ gãy.

Không kịp nghĩ nhiều, Trương Nguyên Thanh bắt lấy cơ hội trường thương sáng tạo, từ bên chân cương thi lăn qua, trong mùi đầy mùi xác thối, phía sau vang lên tiếng đại đao chém xuống đất.

Hắn lăn mãi đến phía sau cương thi, hai đầu gối bật lên, nhảy dựng dậy, chém ra đoản đao trong tay.

Chương 38: Giày khiêu vũ màu đỏ (2)

"Keng!"

Đoản đao chém vào ót cương thi, như chém trúng sắt thép, trừ chặt đứt mấy sợi tóc như cỏ khô, chưa tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Ngược lại là Trương Nguyên Thanh bị lực đạo chuôi đao truyền về chấn động hổ khẩu (phần giữa ngón cái và ngón trỏ) đau đớn, binh khí thiếu chút nữa rời tay.

"Mình đồng da sắt?"

Trong lòng Trương Nguyên Thanh hoảng hốt, chợt thấy cương thi nhanh chóng xoay người, nâng lên đôi tay móng tay đen sì sắc bén, chế trụ bả vai mình.

Cảm giác đau đớn lập tức ập tới.

Móng tay đen sì sắc bén đâm rách da hắn, máu tươi đỏ sẫm nhuộm đỏ bên ngoài.

Mùi máu tươi kích thích đến nó, ở sâu trong tròng mắt lồi ra trào lên hào quang màu đỏ tươi, cương thi nhe răng nanh, phun ra khí thể tanh tưởi cất chứa, hung hăng cắn về phía Trương Nguyên Thanh.

Hiệu quả tịnh hóa của ánh nến còn tại, hắn chưa bởi vì sợ hãi đánh mất lý trí, ý niệm khẽ động, ô vật phẩm màu lam hiện lên, trong tay hắn có thêm một lá bùa.

Bịch bịch bịch… Một khắc trước cương thi còn hung tàn bạo ngược, thấy lá bùa này, thế mà liên tục lui về phía sau, như tránh rắn rết.

Có hiệu quả, nó sợ ta, nó có trí tuệ nhất định… Trương Nguyên Thanh cố nén đau đớn ở miệng vết thương hai cánh tay, cơ bắp căng lên, nhìn chằm chằm cương thi, vai vác oán linh, từng bước một thong thả lui về phía sau.

Hắn vừa lui, vừa cầu nguyện nữ quỷ trong giếng đừng thò đầu thêm phiền.

Trong quá trình này, trong cổ họng thối rữa của cương thi phát ra tiếng gầm nhẹ dọa người, ánh mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

Rất may mắn, không biết là bởi cương thi, hay là Trương Nguyên Thanh đi ngược, nữ quỷ trong giếng chưa xuất hiện, Trương Nguyên Thanh rời khỏi đông viện, trở về tứ hợp viện, một bước cũng không dám dừng lại, nghiêng ngả lảo đảo chạy về phía chủ điện, ở lúc tới gần mái hiên cong của chủ điện, bên tai vang lên tiếng kêu thảm thiết hư ảo thê lương.

Bả vai chợt nhẹ, toàn bộ hiệu quả xấu tiêu tán.

“Hồng hộc…”

Trong chủ điện, Trương Nguyên Thanh dựa vào cửa ô vuông thở dốc không dừng, đi đứng không khống chế được vấp váp.

Một nửa cái này là xuất phát từ sợ hãi, một nửa là phản ứng sinh lý sau khi adrenalin rút đi.

Hắn sau khi nghỉ ngơi vài phút, adrenalin rút lui, vết thương ở cánh tay bắt đầu đau, nhe răng trợn mắt cởi áo khoác cùng áo thun, chỉ thấy hai cánh tay bị cào be bét máu thịt, máu tươi chảy ra trong màu đỏ có màu đen.

Rõ ràng dễ thấy, trong móng tay cương thi ẩn chứa kịch độc.

Tình huống lập tức trở nên không ổn.

“Nơi này không có nước khử trùng, không có tiêm uốn ván, tốc độ thi độc phát tác nhanh hay không? Ta sẽ không trúng độc bỏ mình chứ?”

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một chuỗi suy nghĩ, kinh ngạc phát hiện mình thế mà không sợ hãi gì, sau đó lại phát hiện cái đó không quan hệ với hắn, là ngọn nến cho dũng khí.

Hắn đắm chìm trong ánh nến, cảm xúc dần dần được an ủi.

“Ta bây giờ đã trúng thi độc, càng thêm không thể kéo dài nữa, trực tiếp áp dụng phương án thứ hai đi.”

Trước khi tiến vào linh cảnh, Trương Nguyên Thanh chế định cho mình hai phương án, phương án thứ nhất là cẩn thận thăm dò miếu sơn thần, nắm giữ tin tức, sau đó tìm kiếm phương pháp phá giải.

Thuộc loại đóng vững đánh chắc.

Sau đó, được lợi từ cùng dì trẻ chơi game dẫn dắt, tìm quy luật, tìm phương pháp, hắn chế định phương án thứ hai tương đối mạo hiểm.

Thử thu phục giày khiêu vũ màu đỏ.

Đã đều là đạo cụ, lá bùa giấy vàng có thể bị hắn sử dụng, ai nói giày khiêu vũ màu đỏ lại không thể?

Quan Nhã từng nói, quy tắc phá giải đạo cụ loại quy tắc, có xác suất nhất định thu phục nó.

“Lấy năng lực của ta, không có khả năng lắm dựa vào bản thân, dán lá bùa giấy vàng trên đầu cương thi.”

Muốn dán lá bùa lên trán một âm vật hung tàn đáng sợ hơn nữa có được trí tuệ, giống như trẻ con cầm đao đơn đấu với người trưởng thành, tuy người trưởng thành kiêng kị lưỡi đao, nhưng không ý nghĩa đứa bé thật sự có thể thương tổn đến người trưởng thành.

Trương Nguyên Thanh không trì hoãn nữa, vịn cửa ô vuông đứng dậy, bước qua bậc cửa, đi tới đình viện trước chủ điện.

Nơi này là chỗ hắn lúc ban đầu gặp được giày khiêu vũ màu đỏ.

Trăng tròn như mâm, nhà cổ, cỏ hoang, bóng cây lắc lư.

Hắn chờ rồi chờ, chờ rồi chờ… Đứng lặng giữa cỏ hoang hồi lâu, cảnh giác biến hóa xung quanh, nhưng vẫn chưa thể chờ được giày khiêu vũ màu đỏ xuất hiện.

Đôi giày này tựa như không có địa bàn cố định, từ đầu là lúc vào miếu đi theo phía sau hắn, sau đó là xuất hiện ở trong tứ hợp viện, lúc này không biết đã đi đâu.

Kéo dài càng lâu tình huống thân thể càng không ổn. Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng, bất đắc dĩ xoay người, quay về chủ điện.

Hắn vừa hoàn thành xoay người, thân thể đột nhiên cứng đờ.

“Cốp cốp…”

Ở giữa hắn cùng chủ điện, một đôi giày nhảy màu đỏ phát ra ánh sáng đỏ sậm, đang cùng nhau hạ xuống, giống như có người vô hình, đang xỏ nó giẫm chân tại chỗ.

Chương 39: Giày khiêu vũ màu đỏ (3)

Tiếng bước chân ở ban đêm trống trải yên tĩnh lành lạnh vang vọng.

Có thể đổi cái phương thức xuất hiện không, mỗi lần đều ghê rợn như vậy… Hồn phách Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa bị dọa toát ra chậm rãi trở về, lặng yên nuốt ngụm nước bọt.

Tuy chờ đợi nó xuất hiện, nhưng khi trực diện giày nhảy quỷ dị này, Trương Nguyên Thanh vẫn cảm thấy giá trị SAN của mình đang không chịu khống chế hạ xuống.

Giày khiêu vũ màu đỏ tiếp tục giẫm chân tại chỗ, gót giày gõ mặt đất phát ra thanh âm thanh thúy, tiếng vọng cốp cốp chồng chất, càng tỏ ra cô tịch, càng tỏ ra khủng bố.

Trong tầm nhìn của Trương Nguyên Thanh đột nhiên bắn ra một dòng tin tức màu lam:

“Ngươi đồng ý nhảy với ta một điêu không, nếu đồng ý, mời giẫm chân tại chỗ.”

Tin tức này xuất hiện ở bên cạnh giày khiêu vũ màu đỏ, như là nó đang đối thoại với mình.

Quả nhiên là yêu cầu khiêu vũ, không khiêu vũ với nó liền giết người, đôi giày ác liệt… Trương Nguyên Thanh chỉ có được ăn cả ngã về không, bởi vì hắn phát hiện một sự kiện, giày khiêu vũ màu đỏ đã chặt đứt đường lui của hắn.

Vị trí nó xuất hiện là giữa Trương Nguyên Thanh cùng chủ điện.

Một khi khiêu vũ thất bại, hắn nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Là trùng hợp? Hay là cái giày này cố ý? Nó cũng có trí tuệ sao? Trương Nguyên Thanh kiềm chế ý nghĩ, lắng đọng lại cảm xúc, ở trong đầu nhớ lại dung mạo phụ thân.

Đồng thời, nhấc chân làm ra giẫm chân tại chỗ.

Cốp cốp… Như là mở ra chốt của đạo cụ này, theo hắn giẫm chân tại chỗ, giày khiêu vũ màu đỏ biến đổi tiết tấu lên xuống cao thấp, đến một đoạn clacket tốc độ cực nhanh.

Nó nhảy là điệu nhảy clacket, có cảm giác tiết tấu, tốc độ cực nhanh, tiếng “tap-tap” vang dội quanh quẩn ở bầu trời đêm yên tĩnh, quanh quẩn ở miếu cổ hoang phế.

Dưới đêm trăng, giữa cỏ hoang, trên đường mòn trải đá cuội, một đôi giày khiêu vũ màu đỏ cô độc nhảy lên, có loại vẻ đẹp yêu dã nói không nên lời.

Trương Nguyên Thanh mở to mắt, để con ngươi thu nạp ánh trăng, nhìn chằm chằm giày khiêu vũ màu đỏ, hắn không cần cố ý đi nhớ, chỉ cần soi bước chân của đối phương vào trong mắt.

Đồng thời, trái tim hắn tựa như động cơ quá tải, nhanh chóng nhảy lên, bên tai tràn đầy tạp âm ồn ào, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh vỡ nát.

Đầu óc bắt đầu tự động tiếp thu tin tức bên ngoài, tiếng gió thổi qua, cỏ hoang tư thái hơi gấp khúc, tần suất lá cây hòe to

nơi xa lay động, tư thái, tần suất giày khiêu vũ màu đỏ giẫm gót…

Đầu óc tiếp thu được tin tức nhanh chóng phân tích, ghi nhớ.

Vài phút sau, giày khiêu vũ màu đỏ hài lòng ngừng lại, chân trái vắt ra sau, kiễng mũi chân.

Tư thế này nhìn qua rất quái lạ, nhưng nếu có người xỏ nó, chính là lễ tiết gấp khúc đầu gối tiêu chuẩn.

Còn rất có lễ phép… Trương Nguyên Thanh trong xoang mũi chảy ra máu tươi nói thầm một tiếng, sau đó thấy phía trên giày khiêu vũ màu đỏ hiện lên một câu:

“Tới ngươi rồi!”

Trong vài phút, nó nhảy mấy trăm tiết tấu, hơn nữa bộ pháp đều không giống nhau, cái này đã vượt qua năng lực ghi nhớ nhanh của người thường.

Trương Nguyên Thanh lấy lại bình tĩnh, từ trong túi lấy ra viên thuốc nhỏ, ngậm ở trong miệng.

Tiếp theo, đầu óc hắn lâm vào một loại trạng thái kỳ diệu, hình ảnh trong vài phút qua phát lại từng cảnh.

“Cốp cốp cốp cốp…”

Hắn lấy tốc độ thong thả, tư thái sứt sẹo, nhảy vài cái tiết tấu, sau đó cẩn thận đánh giá giày khiêu vũ màu đỏ.

Nếu tiêu chuẩn của đối phương là giống như đúc, vậy cho dù hắn có thể ghi nhớ toàn bộ tiết tấu cùng động tác, cũng không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Thấy nó chưa có gì khác thường, Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, hết sức chăm chú bắt đầu nhảy.

Dậm gót, xoay người, bật lên biên độ nhỏ, hai chân giao nhau… Hắn nhảy rất chậm, tư thế sứt sẹo khó coi, so sánh với động tác nước chảy mây trôi của giày khiêu vũ màu đỏ, quả thực không nỡ nhìn.

Nhưng nhảy tiết tấu chậm có thể cam đoan không xảy ra sai lầm.

Bảy tám phút sau, Trương Nguyên Thanh phục nguyên lại toàn bộ bước của giày khiêu vũ màu đỏ, thở hổn hển dừng lại.

Trong xoang mũi của hắn tràn đầy chất lỏng ấm áp, theo môi, cằm chảy xuống, nhưng không để ý đi lau, nhìn chằm chằm giày khiêu vũ màu đỏ.

Có thể còn sống đi ra khỏi linh cảnh hay không, có thể thuận lợi hoàn thành thí luyện hay không.

Chỉ xem bây giờ.

"Kỹ năng nhảy của ngài tệ trước sau như một!"

Giày khiêu vũ màu đỏ bắn ra một tin tức như vậy, sau đó, nó hóa thành ánh sáng đỏ sậm, tiêu tán ở trong bóng đêm.

Ngay sau đó, Trương Nguyên Thanh nghe thấy trong đầu vang lên giọng nói lạnh như băng:

"Ting! Ngươi làm bạn giày khiêu vũ màu đỏ hoàn thành một điệu nhảy, chúc mừng ngài được giày khiêu vũ màu đỏ thưởng thức, nhưng bởi vì bản lĩnh nhảy của ngươi quá mức kém cỏi, giày khiêu vũ màu đỏ chỉ thưởng thức ngươi nửa giờ, chúc ngài may mắn!"

Chương 40: Nơi chưa từng thăm dò (1)

Trương Nguyên Thanh như hư thoát gục dưới đất, sắc mặt trắng bệch, đầu óc co rút đau đớn từng trận.

Nửa phút sau, bệnh trạng giảm bớt, hắn sắc mặt trắng bệch ngồi dậy, sốt ruột không chờ nổi mở ra ô vật phẩm.

Trong ô vuông thứ hai có một đôi giày khiêu vũ màu đỏ, mới tinh nằm đó.

Chăm chú nhìn giày khiêu vũ vài giây, tin tức vật phẩm tự động hiện lên.

"Tên: Giày khiêu vũ màu đỏ"

"Loại hình: loại giày."

"Công năng: Truy tung, đuổi giết"

Giới thiệu: Chủ nhân trước đây của nó là công chúa vương quốc nào đó phương Tây. Công chúa thiên sinh lệ chất, giỏi vũ đạo, đàn ông của vương quốc ngả nghiêng vì nàng. Nhưng mẹ kế ác độc ghen tị tài hoa và vẻ đẹp của nàng, nhốt nàng trên tháp cao, công chúa cô độc ở trong ánh trăng thê lương lạnh lẽo nhảy một mình, cuối cùng chết đi. Đôi giày khiêu vũ màu đỏ này kế thừa chí nguyện của nàng, bắt đầu lưu lạc, cùng vĩnh viễn không ngừng nghỉ nhảy một mình."

"Ghi chú 1: Hình thái sử dụng 1: Hướng mục tiêu chỉ định ném ra giày khiêu vũ màu đỏ (cũng có thể thông qua máu tươi, da tóc các tế bào của mục tiêu làm môi giới để tập trung mục tiêu), nó sẽ tiến hành đuổi giết không ngừng nghỉ đối với mục tiêu. Trong quá trình đuổi giết, bỏ qua mọi trở ngại phương diện vật lý, không thể chạy thoát, không thể phá hư, thẳng đến khi mục tiêu chết, hoặc cùng nó nhảy xong một điệu nhảy, chủng loại nhảy không giới hạn."

"Hình thái sử dụng 2: Đi giày khiêu vũ màu đỏ, có thể gia tăng độ nhanh nhẹn, đề cao năng lực né tránh, chạy bất chấp địa hình, không cần chi trả thể lực. Ngươi duy nhất cần phải chú ý là, mỗi lần chỉ có thể đi năm phút đồng hồ, vượt qua thời gian, giày khiêu vũ màu đỏ sẽ vĩnh viễn không thể cởi, ngươi sẽ cùng nó chạy mãi, thẳng đến sinh mệnh kết thúc, hoặc là chặt hai chân đi."

"Ghi chú 2: Không khiêu vũ với ta? Giết hết."

Là món thần khí… Trương Nguyên Thanh xem xong giới thiệu thuộc tính đạo cụ, hưng phấn không thôi.

Đây là đạo cụ loại quy tắc?

Quả thực cường đại đến thái quá.

Trước đó lá bùa giấy vàng cùng ngọn nến, giới thiệu vật phẩm tương đối đơn giản, ngắn ngủn vài câu, mà tin tức vật phẩm của đôi giày khiêu vũ màu đỏ này, cả một đoạn dài.

Chỉ từ một điểm này, có thể nhìn ra giày khiêu vũ màu đỏ độc đáo.

"Đáng tiếc chỉ thưởng thức ta một giờ."

Trương Nguyên Thanh chú ý tới đếm ngược bên cạnh ô vật phẩm, trong lòng tiếc hận một phen.

Thần khí như vậy nếu có thể thuộc về hắn, mặc kệ là trong hiện thực, hay là tương lai tiến vào linh cảnh khác, đều có thể tạo được tác dụng thật lớn.

Trương Nguyên Thanh một lần nữa quay về chủ điện, đắm chìm trong ánh nến, bình ổn cơn đau đớn bệnh cũ tái phát, thuận tiện cho mình một lần tịnh hóa.

Dựa theo thời gian suy tính, oán linh sẽ ở trong một hai phút quấn lấy hắn, lúc này khẳng định không thích hợp tiến vào đông viện, trực diện cương thi.

Nghỉ ngơi bốn năm phút đồng hồ, trạng thái thân thể lại càng lúc càng không ổn, trong đau đầu kèm theo một chút mê muội, hắn biết là thi độc dần dần ăn mòn thân thể, bước đầu hiện ra bệnh trạng.

Ánh nến của chủ điện tựa như không thể tịnh hóa độc tố trong thân thể.

"Không thể kéo dài nữa…"

Hắn cần thừa dịp thời hạn nửa giờ sử dụng giày khiêu vũ màu đỏ, tốc chiến tốc thắng, một hơi vượt qua phó bản.

Trương Nguyên Thanh rời khỏi chủ điện, dọc theo đường mòn đá cuội, xuyên qua cỏ hoang, đến tứ hợp viện.

Đứng lặng ở trong sân cỏ hoang phập phồng, mở ra ô vật phẩm, triệu hồi giày khiêu vũ màu đỏ.

Hai luồng ánh sáng yếu ớt màu đỏ sậm linh động chạy ở trong bóng đêm, hóa thành một đôi giày khiêu vũ mới tinh.

"Lựa chọn hình thái thứ hai!"

Trương Nguyên Thanh đọc thầm không tiếng động.

Giày khiêu vũ màu đỏ một lần nữa tán loạn thành ánh sáng yếu ớt đỏ sậm, lướt ra hai đường cong, bao lấy hai chân hắn.

Trong khoảnh khắc, giày chạy dưới chân biến thành một đôi giày nhảy màu đỏ cỡ lớn.

Đây, đây không phải là nữ trang biến tướng sao, may mắn là giày nhảy màu đỏ, không phải giày cao gót… Trương Nguyên Thanh không quá thích ứng nhìn đôi chân, cảm giác là lạ.

Hắn ép bản thân không đi để ý chi tiết nhỏ này, lấy ra Trấn Thi Phù, nắm trong tay, ở trong tiếng vang khẽ "xào xạc" của cây đa to, xuyên qua cửa hình vòm, một lần nữa tới đông viện.

Trong đông viện, cỏ hoang phập phồng, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống, hai căn nhà lớn lẳng lặng đứng, tất cả đều là yên tĩnh như vậy.

Hắn cẩn thận nhìn quanh một vòng, chưa nhìn thấy tung tích của cương thi, lập tức cẩn thận xuyên qua đình viện, tới gần căn nhà lớn bị phân cách thành bốn phòng.

Gian phòng trưng bày quan tài kia, cửa gỗ đã bị đánh bay, hắn không cần vào nhà, xa xa cách cửa nhìn quét bên trong căn phòng.

Ánh trăng từ lỗ thủng mái ngói chiếu vào, thi thể, quan tài, nắp quan tài hất bay, cùng với cái chày đồng thau kia, chúng nó lẳng lặng ở chỗ cũ, chưa bị di động chút nào.

Trong phòng không có bóng dáng cương thi.

Chương 41: Nơi chưa từng thăm dò (2)

"Nó có thể nằm về trong quan tài rồi hay không?"

Góc độ này của hắn không nhìn thấy tình huống bên trong quan tài.

Đang lúc do dự, hắn đột nhiên phát hiện ánh trăng tựa như ảm đạm, bóng đen từ trên trời giáng xuống, bao phủ hắn.

Ngay sau đó, gió đêm đưa tới mùi xác thối nồng đậm, cùng với tiếng gầm nhẹ "Ôi ôi".

Nó, nó nấp ở trên cây? Trương Nguyên Thanh hoảng hốt, trái tim chợt co thắt lại, theo bản năng làm ra ý nghĩ né tránh.

Ngay sau đó, giày khiêu vũ màu đỏ trên chân sáng lên ánh sáng yếu ớt đỏ sậm, Trương Nguyên Thanh đột nhiên lòng bàn chân bị trượt, ở lúc hắn còn chưa phản ứng lại, một cú vồ đã lao ra ngoài, ở giữa cỏ hoang cày ra một vệt.

Ầm!

Cương thi quấn quần áo lam lũ vồ hụt.

Tránh, tránh được rồi… Trương Nguyên Thanh luống cuống tay chân bò dậy, bất ngờ không thôi, trái tim thả lại trong bụng.

Giày khiêu vũ màu đỏ quả nhiên là thần kỳ, năng lực né tránh so với hắn đoán trước còn mạnh hơn, lấy sức phản ứng của bản thân hắn, vừa rồi không có khả năng né tránh cương thi tấn công.

Lòng tin của Trương Nguyên Thanh tăng vọt.

"Gừ gừ!"

Cương thi tóc như cỏ khô phát ra tiếng rít gào chấn động màng tai, tròng mắt lồi ra càng thêm hung tàn, nó bật đầu gối, một lần nữa vồ về phía con mồi.

Tốc độ nhanh tựa như xe hơi lao trên cao tốc.

Khi gió tanh xộc vào mũi, âm vật đáng sợ đã gần ngay trước mắt, Trương Nguyên Thanh không chịu khống chế xoay hai chân, tựa như múa bale xoay tròn, trượt xuôi tạo ra một nửa vòng tròn, cùng lúc tránh đi móng tay sắc bén, cắt đến phía sau cương thi.

Ngay sau đó, hắn "tự nhiên mà vậy" làm ra động tác xoạc chân, thân thể bỗng sụp xuống, đỉnh đầu có gió mạnh gào thét, hai cánh tay quét ngang qua.

Xoạc, xoạc chạm háng rồi… Trương Nguyên Thanh sắc mặt nhăn nhó, rất muốn ôm đũng kêu thảm, nhưng giày khiêu vũ màu đỏ đã thao túng hai chân hắn bật, tung người đứng lên.

Hắn nhảy lên cao cao, hai chân hung hăng đá vào ngực cương thi.

Ầm!

Trong tiếng vang trầm, quần áo lam lũ rách nát của cương thi bắn ra làn tro bụi.

Nó phát ra tiếng rít gào phẫn nộ không cam lòng, bị lực lượng thật lớn này đạp ngã ngửa ra.

Cơ hội! Nhìn thấy một màn này, Trương Nguyên Thanh bất chấp đau đớn như xé rách háng, sải bước chạy nhanh, hung

hăng vỗ Trấn Thi Phù nắm ở trong tay về phía khuôn mặt hư thối cao độ, bốc ra mùi tanh tưởi kia trước mắt.

Bổ về phía trán nó.

Bốp!

Cương thi cuồng bạo khát máu tựa như trúng Định Thân Chú, đột nhiên cứng đờ.

Tất cả động tĩnh theo đó biến mất, trở về yên tĩnh.

Cương thi nằm thẳng tắp ở giữa bụi cỏ hoang, trong tròng mắt dữ tợn, màu đỏ tươi chậm rãi ảm đạm.

Nó đã mất đi "sinh cơ" .

Nhìn cương thi hóa thân bức tượng, không thể sính uy, Trương Nguyên Thanh kịch liệt thở dốc, mỏi mệt và vui sướng cùng nhau trào lên trong lòng.

Hắn sống sót rồi!

"Không có giày khiêu vũ màu đỏ trợ giúp, một mình một ngựa muốn giải quyết cương thi rất khó, mà cương thi chỉ là một trong những quỷ dị, không hổ là linh cảnh cấp S, quá khó rồi.

"Nhưng đội thi công nhiều người, theo lý thuyết giải quyết cương thi không có vấn đề, một đám đại lão gia, sao có thể không chịu được như thế."

Trương Nguyên Thanh bỗng thở dài một tiếng, hắn đã biết nguyên nhân.

Trấn Thi Phù là ở tìm được trong túi thi hài dưới cửa sổ, vị tiền bối đó đạt được đạo cụ này, nhưng hắn cũng chưa nói cho đồng bạn, mà là giấu riêng đi.

Lòng người so với quỷ quái càng thêm phức tạp, cũng càng thêm đáng sợ.

Giải quyết cương thi, kế tiếp nên tới trong giếng tìm nữ quỷ không biết xấu hổ kia.

Nhưng trước đó, còn có món đồ khiến Trương Nguyên Thanh cực kỳ để ý.

Hắn bỏ lại cương thi, đi về phía phòng đặt quan tài, vịn khung cửa vượt qua cửa, trong phòng âm u, ánh trăng thành chùm.

Hắn dừng bước trước thây khô, cúi người nhặt lên chày đồng.

Rõ ràng là vật bằng đồng, nắm ở trong tay cũng không thấy lạnh lẽo, ngược lại ấm mềm như ngọc.

Sau đó, trong tầm nhìn hiện lên một dòng tin tức.

“Tên: Chày phục ma.”

“Loại hình: Vũ khí”

“Công năng: Tịnh hóa, trấn linh, phá ma”

“Giới thiệu: Vũ khí ẩn chứa thần lực mặt trời, là khắc tinh của tất cả âm vật. Lấy tinh huyết hiến tế chày này, sẽ đạt được lực lượng thần mặt trời.”

“Ghi chú: Cường đại sao? Dùng mạng đổi.”

Quả nhiên là một đạo cụ, xem công năng giới thiệu, tựa như so với ngọn nến chủ điện càng mạnh hơn, tiền bối đội thi công hẳn là muốn dùng nó giết chết cương thi, nhưng chưa thể thành công, ài, bọn họ ở trước khi đối phó cương thi, đã tổn thất quá nhiều nhân thủ… Trương Nguyên Thanh may mắn mình đã làm ra phán đoán chính xác.

Khéo léo lợi dụng giày khiêu vũ màu đỏ phá giải cửa ải khó khăn.

Đương nhiên, các tiền bối đội thi công không có lựa chọn, bọn họ không có khả năng thu phục đạo cụ loại quy tắc này, hơn nữa tuyệt đại bộ phận người trong bọn họ, chính là chết bởi giày khiêu vũ màu đỏ giẫm đạp.

Chương 42: Nguồn gốc quỷ dị (1)

“Có đạo cụ chuyên khắc âm vật này, lại phối hợp giày khiêu vũ màu đỏ, xác suất ta vượt qua nhiệm vụ thí luyện tăng lên rất nhiều.”

Tay cầm chày phục ma, trong lòng hắn dâng lên tự tin cường đại, thừa dịp năm phút đồng hồ còn chưa tới, rời khỏi phòng, quay về sân.

Một lần này, hắn đến thẳng cái giếng cổ kia, điều tra cuối cùng.

Miệng giếng sâu thẳm tối tăm, một mùi ẩm ướt, cỏ cây hư thối cuồn cuộn bốc lên.

Xuống dưới xem chút… Trương Nguyên Thanh nắm chặt chày phục ma bày ra tư thái phòng ngự, nâng lên một chân giẫm lên mép giếng, sau đó, hắn cứ như vậy đi xuống, ở thành giếng như giẫm trên đất bằng.

Đổi làm trước đó, hắn khẳng định không dám đi xuống thăm dò, không nói đến đáy giếng có nguy hiểm hay không, ở dưới tình huống không có dây thừng, không có giúp đỡ, nhảy đến đáy giếng liền ý nghĩa tự tìm đường chết.

Rất nhanh, hắn thuận lợi đến đáy giếng không sâu, nơi này ánh trăng đã cực kỳ mỏng manh.

Nước trong giếng đã sớm khô kiệt, ở đáy lắng đọng nước bùn màu đen, mép mọc ra một bụi cỏ hỗn tạp, thành giếng bò đầy rong rêu màu xanh đậm.

“Trong giếng không có quỷ…”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, thầm nhủ cái này không đúng, ta rõ ràng thấy trong giếng thò ra một nữ quỷ không có mặt.

Hắn ở đáy giếng lặp đi lặp lại kiểm tra, bởi vì thời gian đi giày khiêu vũ màu đỏ có hạn, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ giẫm thành giếng dốc đứng, quay về mặt đất, bước nhanh chạy về dưới mái hiên chủ điện.

Lúc này mới yên tâm cởi ra giày khiêu vũ màu đỏ.

…

Chủ điện, tắm rửa ánh nến mờ nhạt, Trương Nguyên Thanh vẻ mặt uể oải tựa vào trước bàn cống phẩm, thi độc ăn mòn đối với thân thể sâu sắc thêm, kế sau váng đầu, đã xuất hiện khó thở, tim phổi đau đớn các loại bệnh trạng.

Thời gian không nhiều nữa.

“Ta đã thăm dò hết tòa hậu viện, cũng thành công chế phục cương thi, nhiệm vụ còn chưa kết thúc, nói rõ ta còn có chỗ nào chưa từng thăm dò.”

Hậu viện từng phòng đều đã thăm dò, ngay cả đáy giếng cũng đã đi xuống, không có khả năng tồn tại bỏ sót.

Như vậy, rốt cuộc là nơi nào đây?

Khi bài trừ toàn bộ khả năng, một cái còn lại mặc kệ không thể tưởng tượng bao nhiêu, đều tất nhiên là chân tướng… Hắn nói thầm một tiếng, chậm rãi chống đỡ đứng dậy.

Nơi chưa từng "thăm dò", chính là nơi đây, chính là tòa chủ điện trước mắt này.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh từ từ đảo qua chủ điện, cuối cùng dừng lại ở trên thân bức tượng Tam Đạo sơn nương nương, ở lúc lần đầu tiên tiến vào chủ điện, một cái chi tiết trên thân bức tượng đã khiến hắn rất để ý.

Tay phải bức tượng là để trống, lại làm dạng cầm nắm, nói lên ban đầu là cầm món đồ.

Lúc trước không biết trong tay nàng ban đầu nắm cái gì, bây giờ đã biết.

Là chày phục ma.

Ôm tâm lý thử một lần không sao, Trương Nguyên Thanh tiến lên, cắm chày phục ma vàng óng vào trong lòng bàn tay bức tượng, sau đó nhảy xuống khỏi bệ, lui về vài bước.

Hầu như ở khoảnh khắc hắn lui về phía sau, mặt ngoài bệ rạn nứt "Răng rắc", vết nứt bắn lên một làn tro bụi dầy đặc, ngay sau đó toàn bộ bệ sụp xuống, lộ ra một cái hang động tối om.

Đoán đúng rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi thả lỏng.

Thật ra thăm dò xong miếu sơn thần, giải quyết cương thi, cửa vào hang động sẽ mở ra, nhưng tiền bối đội thi công trước đó đã cầm đi chày phục ma.

Nếu không thể nhìn thấu chi tiết này, trả lại chày phục ma, hắn chỉ sợ sẽ vĩnh viễn kẹt ở một bước này.

Trương Nguyên Thanh kiên nhẫn chờ đợi, lặng yên căng thẳng thần kinh, ngưng tụ tinh lực, không dám có chút sơ ý, bởi vì dưới hang động, rất có thể tồn tại ngọn nguồn khiến miếu sơn thần suy bại.

Một hồi lâu, thấy cửa động sụp xuống chưa xuất hiện khác thường, liền một lần nữa triệu hồi giày khiêu vũ màu đỏ, mở ra hình thái thứ hai, để nó thay thế giày chạy, bao lấy hai chân.

Tiếp theo đi đến trước hang động tối đen thâm thúy, nhẹ nhàng nhảy.

Bộp… Lòng bàn chân hắn rất nhanh chạm đến mặt đất, giày khiêu vũ màu đỏ thay hắn tiêu trừ lực đạo rơi xuống.

Trương Nguyên Thanh ở giữa những khối đá vụn tìm được chày phục ma, cúi người nhặt lên, một lần nữa nắm trong tay đạo cụ mạnh mẽ này.

Có giày khiêu vũ màu đỏ cùng chày phục ma, hắn tự tin có thể trực diện nguy hiểm trong hang động.

Ánh nến từ đỉnh đầu thẩm thấu xuống, nơi có thể chiếu sáng có hạn, phía trước là hành lang tối tăm lặng yên, tràn ngập sự sợ hãi chưa biết.

Ở dưới hoàn cảnh như vậy, bôi đen tiền đi là cực kỳ không sáng suốt.

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một lát, ánh mắt ném về phía đạo cụ trong tay.

Trong giới thiệu vật phẩm nói, đây là một món đạo cụ ẩn chứa thần lực mặt trời, lấy máu tươi hiến tế, liền có thể đạt được thần lực.

Thần lực mặt trời hẳn hoi, hẳn là có thể xua tan bóng tối, mang đến ánh sáng chứ?

Đáng giá thử một lần, chỉ là "ghi chú" của giới thiệu thuộc tính có chút làm người ta hoảng hốt… Trương Nguyên Thanh lặng lẽ thở hắt ra, lấy mũi nhọn ba cạnh sắc bén đóng đinh ở đùi.

Chương 43: Nguồn gốc quỷ dị (2)

Cảm giác đau đớn bén nhọn ập tới, máu tươi ồ ồ toát ra, chưa dọc theo ống quần chảy đi, mà là hóa thành các dòng máu, rót vào trong đạo cụ đồng thau này.

Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy một lực lượng ấm áp từ trong chày phục ma trào ra, dọc theo cánh tay lao vào thân thể, con ngươi hắn sáng lên hào quang màu vàng nhạt, hóa thành con ngươi ánh vàng rực rỡ.

Chày phục ma chưa xua tan bóng tối, nhưng giao cho hắn năng lực nhìn thấu bóng tối.

Đồng thời, mê muội, khó thở, tim phổi đau đớn các trạng thái tiêu cực đều biến mất, chỉ để lại cảm giác suy yếu mất máu quá nhiều.

Thi độc trong cơ thể đã bị thanh trừ.

Quả thật là đang dùng mạng đổi lấy lực lượng, nhưng còn có thể tiếp nhận… Hắn vận thị lực, nhìn về phía trước, trước người là một cái hành lang rộng rãi, kéo dài về chỗ sâu trong bóng tối.

Hai vách hành lang có dấu vết con người mở ra, không phải là thiên nhiên hình thành.

Bước chân Trương Nguyên Thanh không nhanh không chậm đi ở trong hành lang, không gian yên tĩnh quanh quẩn tiếng bước chân của hắn.

Đi mười mấy giây, hai vách hành lang xuất hiện rễ thực vật, chúng nó bò rậm rạp đầy vách tường.

“Cứu mạng, cứu mạng!”

Đột nhiên, trong bóng tối phía trước truyền đến tiếng kêu cứu dọa người, như khóc như kể.

Theo thanh âm đi chốc lát, phía trước chợt thoáng đãng, một hang đá thật lớn chiếu vào mi mắt, chính giữa hang đá là một thân cây tráng kiện, khoan thủng đỉnh chóp hang đá, sinh trưởng đến bên ngoài.

Phần gốc thân cây tráng kiện này, rễ cây đan xen rối rắm, quấn quanh một cái quan tài đá.

Đáng sợ nhất là, trong thân cây tráng kiện thò ra những cánh tay tái nhợt, hiện lên những khuôn mặt người tái nhợt, chúng nó vô ý thức phát ra tiếng hò hét “cứu mạng”.

Cánh tay rậm rạp quơ chộp lung tung, giống như đang tìm tìm cọng cỏ cứu mạng.

Hội chứng sợ lỗ của mình tái phát rồi… Ánh nến cùng chày phục ma mang tới cho Trương Nguyên Thanh dũng khí, hắn chỉ cảm thấy da đầu hơi phát tê, chưa quá mức sợ hãi.

Lúc này, một giọng nói khàn khàn tang thương vang lên:

“Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có sinh linh còn sống đến nơi đây.”

Theo câu này, tiếng kêu cứu dừng lại, cánh tay đong đưa như tảo biển ùn ùn lùi về thân cây, những khuôn mặt người kia hoảng sợ ẩn vào trong cây.

“Ai?”

Trương Nguyên Thanh bị dọa giật mình, cảnh giác nhìn chung quanh.

“Ta? Ta chỉ là một cái cây…”

Thân cây trồi lên một khuôn mặt người xấu xí, khác với những khuôn mặt oán linh kia, da mặt nó chính là vỏ cây, giống như tượng trưng cho bản thân cái cây.

Nó là cây hòe già kia trong sân, thành tinh rồi? Trương Nguyên Thanh không ngờ ở loại địa phương quỷ quái này, còn có thể gặp được một tồn tại có thể câu thông, tuy đối phương là một cái cây.

Hắn không dám tới gần, thử nói:

“Là ngươi giết đệ tử trong miếu?”

“Không phải ta, là nàng.”

Ánh mắt thụ tinh hạ xuống, như đang chăm chú nhìn cái quan tài đá kia bên dưới, tuy nó không nhìn tới.

“Nàng là ai?”

“Nàng là Tam Đạo sơn nương nương.”

Trương Nguyên Thanh tựa như bị người ta cho một gậy vào đầu, đầu óc ngây ra.

Tam Đạo sơn nương nương nằm trong quan tài đá, vị thần dạ du cường đại vốn nên ở đầu thời Minh đã vũ hóa kia?

Ngọn nguồn quỷ dị là Tam Đạo sơn nương nương, là nàng giết chết các đệ tử trong miếu?

Trương Nguyên Thanh thốt ra: "Bà ấy vì sao phải làm như vậy."

"Bởi vì thời đại mạt pháp tiến đến, người tu hành khó đột phá bình cảnh nữa, vì trường sinh, Tam Đạo sơn nương nương rơi vào ma đạo. Nàng tự phong ấn trong quan tài đá, lấy cây hòe giam cầm âm hồn, lấy âm dưỡng âm, để bảo vệ thân thể cùng nguyên thần của mình bất diệt. Nàng là thần dạ du cường đại, mà thần dạ du trời sinh có thể cắn nuốt linh hồn, lớn mạnh bản thân."

Mặt người trên thân cây thở dài nói: "Cây hòe cất chứa quá nhiều linh hồn, tiếp thu ý chí của chúng nó, chậm rãi sinh ra linh trí, cũng chính là ta. Những năm gần đây, lục tục có người vào lầm nơi đây, chết ở nơi đây, cuối cùng đều thành chất dinh dưỡng của nàng. Ta chịu tải thù hận cùng không cam lòng của oán linh, vẫn luôn chờ đợi có ai có thể đến nơi đây, thay ta kết thúc nàng."

Thì ra là thế, thế này có tính là kích hoạt NPC nhiệm vụ không? Ánh mắt Trương Nguyên Thanh khẽ lóe lên, "Ta nên làm thế nào."

"Mở ra quan tài đá, dùng vũ khí trong tay ngươi đâm thủng trái tim của nàng, thì có thể chấm dứt tất cả cái này. A, trong chày phục ma phong ấn một nửa dương phách của nàng, đâm vào trái tim, có thể mang dương phách còn lại trong thân thể nàng phong ấn vào trong món đồ, không còn dương phách hộ thể, thân thể nàng sẽ lập tức chết đi." Hòe thụ tinh nói xong, chậm rãi nói:

"Ngươi cũng có thể rời khỏi nơi này."

Trương Nguyên Thanh chưa động đậy, trầm mặc không nói.

Hòe thụ tinh chậm rãi nói: "Người trẻ tuổi, ngươi còn đang do dự cái gì?"

Trương Nguyên Thanh đột nhiên nói:

"Ta đang nghĩ một vấn đề."

Chương 44: Nguồn gốc quỷ dị (3)

Hòe thụ tinh ôn hòa đáp lại: "Vấn đề gì."

Trương Nguyên Thanh đứng ở nơi xa, chăm chú nhìn khuôn mặt trên thân cây, nói từng chữ một:

"Ngươi sẽ không phải chính là ông từ chứ."

Trong hang động chợt yên tĩnh, vài giây sau, hòe thụ tinh giọng điệu trầm thấp nói:

"Ông từ là người đầu tiên bị Tam Đạo sơn nương nương mê hoặc, trở thành con rối của nàng, về sau cũng thành chất dinh dưỡng của nữ nhân kia. Ngươi nếu không tin, tới đây mở ra quan tài đá, liền biết được ta không lừa ngươi."

"Vậy ngươi giúp ta mở ra."

"Ta không thể mở nó, ta chỉ là một cái cây."

"Là không mở được, hay là không dám mở?" Trương Nguyên Thanh tựa như đạt được đáp án muốn có, khóe miệng nhếch lên:

"Nằm trong quan tài là ông từ nhỉ, mà ngươi, là thủ hộ hắn, hoặc là hồn phách của hắn?"

Nói xong đoạn lời thăm dò này, hắn tiến vào trạng thái đề phòng, chờ đợi thụ tinh phản ứng.

Làm một gã ru rú ở nhà mê kỹ thuật am hiểu trò chơi chiến thuật, ở sau khi trải qua nhiều nguy cơ như vậy, nếu còn không thể khám phá bí ẩn miếu sơn thần, vậy thì quá kém rồi.

Đầu tiên, Tam Đạo sơn nương nương vũ hóa đầu thời Minh, sau khi nàng chết, quan phủ địa phương mới lập cho nàng ngôi miếu này.

Mà đệ tử trong miếu vô cớ mất tích là ở thời Vĩnh Lạc, trong đó ít nhất chênh lệch năm sáu mươi năm, cũng chính là một hai thế hệ.

Tiếp theo, tin tức chủ điện nhắc nhở, Tam Đạo sơn nương nương là nhân vật chính phái, mà cái gọi là rơi vào ma đạo của hòe thụ tinh, là lời nói một phía của nó, Trương Nguyên Thanh càng thêm nguyện ý tin tưởng thứ trước.

Cuối cùng, cũng là mấu chốt nhất, nội dung viết trong tuỳ bút là: Đừng tin tưởng sư phụ!

Thật ra kẻ địch thật sự là ai, linh cảnh đã sớm ở trong những chi tiết nhỏ này đưa ra ám chỉ.

Chỉ là Trương Nguyên Thanh không nghĩ ra, ông từ vì sao phải giết chết đệ tử của mình.

Bây giờ đã biết.

Nếu mang người muốn trường sinh, rơi vào ma đạo đổi thành ông từ, tất cả điểm đáng ngờ liền giải quyết dễ dàng.

Trong hang động lâm vào trầm mặc, hòe thụ tinh thở dài nói: "Sự cảnh giác của ngươi quá mạnh, từ đầu tới đuôi, ta đối với ngươi đều không có ác ý, lại càng sẽ không làm bị thương ngươi."

"Là sẽ không thương tổn, hay là không thể thương tổn?" Trương Nguyên Thanh chậm rãi lui về phía sau vài bước, nói:

"Ừm, để ta đoán một chút, phương thức giết người của ngươi là bẻ cổ, nhưng thủ pháp hắn là có liên quan với ảo thuật, tâm linh nhỉ. Ngươi ở không lâu trước đó đã muốn giết chết ta, đáng tiếc ta chưa quay đầu."

Một lần này, hòe thụ tinh đột nhiên biến sắc.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, liền biết mình suy luận hoàn toàn chính xác.

Vị thần dạ du kia trong tư liệu của Thái Nhất môn chỉ ra hai việc rõ ràng: Một, cây hòe rất nguy hiểm; Hai, đừng quay đầu.

Cho nên hắn xâm nhập giếng cổ thăm dò mới sẽ không thu hoạch được gì, bởi vì cái giếng đó căn bản không có vấn đề, có vấn đề là cái cây.

Mặt khác, hắn có thể chuẩn xác phán đoán ra "ảo thuật", là vì nữ quỷ gọi tên là Trương Nguyên Thanh, mà không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một điểm cuối cùng, Trương Nguyên Thanh khi phát hiện giếng cổ, trong đầu nghĩ đến là phim kinh dị nổi tiếng của đảo quốc nào đó, bởi vậy sinh ra bóng ma tâm lý, không dám đi xem xét đáy giếng.

Sau đó, trong giếng chui ra nữ quỷ, áo trắng, tóc tai bù xù, không có ngũ quan, phù hợp sợ hãi mông lung trong đầu Trương Nguyên Thanh.

“Ngươi làm bộ làm tịch, lựa lời nói chuyện với ta, là vì ảo thuật đã không thể mê hoặc ta nhỉ, dù sao ta có chày phục ma của nương nương, miễn dịch ảo thuật.” Trương Nguyên Thanh vẻ mặt trấn định, phân tích chân tướng:

“Lừa ta đi qua là muốn dùng khác phương pháp giết chết ta, nếu ảo thuật không có hiệu quả đối với ta, vậy chính là công kích vật lý rồi?”

Hắn nhìn thoáng qua rễ cây bò đầy trên vách hành lang, bỗng nhiên đâm cái chày xuống.

Cái rễ cây nhỏ như ngón cái kia nhanh chóng dâng lên ngọn lửa màu vàng, sau đó hóa thành than đen.

Rễ cây bò đầy vách hành lang lập tức bị kích thích, “sống” hết lại, giống như đàn rắn rậm rạp, bò ở trên tường.

Hòe thụ tinh không ngờ người phàm tới từ bên ngoài này, lại có trí tuệ không tầm thường như thế, thấy lời nói dối của mình bị vạch trần, nó ứt khoát không giả vờ nữa, lạnh lùng nói:

“Ngươi đã không muốn qua đây, vậy đi chết đi.”

Mặt đất hang đá theo tiếng mà nứt ra, khối vỡ nhô lên, từng cái rễ cây tráng kiện chui từ dưới đất lên, tựa như xúc tu vặn vẹo, cuốn về phía Trương Nguyên Thanh.

Khoảng cách này, cho dù không có giày khiêu vũ màu đỏ, Trương Nguyên Thanh cũng có thể chạy thoát.

Quả nhiên muốn gạt ta tới gần… Trương Nguyên Thanh không lùi mà tiến, trượt một cái tránh thoát rễ cây quấn quanh, kéo gần lại khoảng cách của mình với cây hòe, tiếp theo bật người dậy, bật cao mấy mét, lại một lần tránh thoát quét ngang.

Càng lúc càng nhiều rễ cây đột phá mặt đất, điên cuồng vung lên ở trong hang đá.

Chương 45: Vượt qua nhiệm vụ thí luyện cấp S (1)

Trương Nguyên Thanh xê dịch nhảy nhót ở giữa xúc tu, tư thái tao nhã, vô luận rễ cây cố gắng như thế nào, vẫn không thể bắt được hắn.

Nếu chưa thu phục giày khiêu vũ màu đỏ, chỉ bằng chày phục ma, tân thủ đối mặt một cửa ải này, tỉ lệ tử vong cực cao.

Bộp bộp bộp! Giày khiêu vũ màu đỏ chạy nhanh ở trên vách, tránh đi rễ cây quấn quanh, vỗ đập, hai đầu gối bắn lên, đẩy Trương Nguyên Thanh như mũi tên nhọn xuyên qua rễ cây vây đuổi chặn đường, lao về phía thân cây.

Thấy nhân loại bắn nhanh đến, trên mặt thân cây lộ ra hoảng sợ rõ ràng.

Ầm!

Khối đá ở đáy rễ cây vỡ ra, càng nhiều rễ cây hơn giống như giếng phun, hình thành một bức tường gỗ.

Trương Nguyên Thanh dùng sức đâm chày phục ma.

Ngọn lửa màu vàng lan tràn ở mặt ngoài tường gỗ, đốt hòe thụ tinh phẫn nộ gào thét.

Trương Nguyên Thanh thuận thế đánh vỡ tường gỗ cháy thành than, hung hăng đẩy chày phục ma ba cạnh bén nhọn vào thân cây.

Cốc!

Mũi nhọn ba cạnh cắm thật sâu vào thân cây, một vầng mặt trời chói chang từ hang động tối đen bùng nổ.

Hào quang màu vàng vặn vẹo thân cây, vặn vẹo mặt người, khiến nó phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, xẹt xẹt bốc khói.

Trong nháy mắt, các linh hồn trốn vào thân cây kia, cũng đều ở trong tiếng kêu thảm thiết hóa thành làn khói.

Toàn bộ quỷ quái không còn sót lại chút gì, tan biến trong hào quang màu vàng.

Hào quang màu vàng tan đi, hang động khôi phục bóng tối, nhưng lập tức trở nên sạch sẽ trong sáng.

Trương Nguyên Thanh làm trước hết không phải xem xét hòe thụ tinh đã chết hẳn hay chưa, mà là vội vàng giải trừ trạng thái đi giày khiêu vũ màu đỏ, thu vào ô vật phẩm.

Từ khi tiến vào hang động đến bây giờ, nhắm chừng sắp năm phút đồng hồ rồi.

Thu lại giày khiêu vũ màu đỏ, Trương Nguyên Thanh lúc này mới chuyển sức chú ý về phía cây đa to, nó đã héo rũ, vỏ cây rạn nứt, mất đi hơi nước, rễ cây phân tán ở các nơi của hang động.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh vang lên thanh âm lạnh như băng:

“Đinh, chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ thí luyện cấp S, thẻ nhân vật mở ra, đang kết toán phần thưởng.”

“Đạt được vật phẩm / đạo cụ: Chày phục ma.”

“Thưởng giá trị kinh nghiệm: 100% “

“Ngài đã thành thần dạ du. “

“Thưởng giá trị kinh nghiệm: 20% “

“Phần thưởng thẻ nhân vật kích hoạt, thưởng đạo cụ: Giày khiêu vũ màu đỏ. “

“Năm phút đồng hồ sau thoát ly linh cảnh”

Rốt cuộc kết thúc rồi… Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cả người giống như hư thoát.

Hắn đã vượt qua đường hầm Xà Linh, hoàn thành chuyện chưa ai có thể làm được trong mấy chục năm.

Theo tiếng nhắc nhở vang lên, dấu ấn trăng đen trên trán Trương Nguyên Thanh nổi lên, một luồng lực lượng quỷ dị thần bí từ trong dấu ấn nóng lên phóng thích, lấy tư thái gần như mãnh liệt vô lý xông vào trong cơ thể.

Da hắn đỏ bừng, giống như tôm nấu chín, lực lượng quỷ dị thần bí cọ rửa thân thể, tan vào trong từng tế bào, dung nhập trong từng cái xương, thương thế cánh tay lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục.

Hắn không tự chủ được run lên, trong mắt chợt hiện ra hai vầng trăng đen hư ảo, tiếp đó ẩn nấp.

Đau đớn rất nhanh biến mất, tiếp đó là cảm giác thoải mái như tắm suối nước nóng ập tới.

Thật thoải mái… Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy cả người lười biếng, thoải mái muốn duỗi người, hắn theo bản năng cúi đầu nhìn, cả kinh, thấy thân thể của mình đứng ở chỗ ban đầu.

Ta linh hồn xuất khiếu rồi?

Trong lòng hắn nổi lên khủng hoảng, theo bản năng muốn trở về thân thể, ý niệm khẽ động, linh hồn lập tức trầm xuống, hòa vào thân thể.

Sau khi một lần nữa nắm giữ thân thể, Trương Nguyên Thanh phát giác thân thể này có thêm vài thứ, một thứ gọi là thiên phú.

Hắn tự nhiên mà vậy tiếp nhận loại thiên phú này, giống như trời sinh.

Đồng thời, chỉ cảm thấy thân thể tràn ngập tinh lực và lực lượng vô cùng, thậm chí có loại ảo giác một cú đấm đánh nổ một tinh cầu.

Trương Nguyên Thanh mở ra giao diện thuộc tính nhân vật:

“Tên họ: Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Chủng tộc: Nhân loại”

“Nghề nghiệp: thần dạ du”

“Cấp bậc: 1 “

“Kỹ năng: Dạ du, phệ linh, thái âm chi linh”

“Giá trị kinh nghiệm: 20%”

“Giá trị đạo đức: 60(trị số mới bắt đầu)”

“Dạ du (chủ động): Ngưng tụ lực lượng thái âm bao phủ bản thân, tiến vào trạng thái dạ du, trong lúc phóng thích kỹ năng, tạm thời ẩn thân, cùng thu nạp mùi, hơi thở của mình, che giấu thanh âm cùng nhiệt lượng thân thể phát ra, thời hạn sáu giây.”

“Phệ linh (chủ động): Cắn nuốt linh hồn tăng cường linh tính của mình.”

“Thái âm chi linh (bị động): thần dạ du cơ thể cường kiện, có được sinh mệnh lực tràn đầy cùng sức tự lành cường đại, ở trong màn đêm, các hạng năng lực của thần dạ du sẽ được tăng phúc thật lớn.”

Hắn chính thức trở thành thần dạ du, hơn nữa còn thêm 20% giá trị kinh nghiệm, lại thêm đạo cụ thưởng, lần thí luyện linh cảnh này thu hoạch có thể nói hậu hĩnh.

Chương 46: Vượt qua nhiệm vụ thí luyện cấp S (2)

Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, giày khiêu vũ màu đỏ lẳng lặng nằm ở trong ô vuông thứ nhất, nửa giờ đếm ngược đã biến mất.

Hắn chính thức trở thành chủ nhân giày khiêu vũ màu đỏ.

Hai phút sau, hắn bước đầu thích ứng trạng thái thân thể, vết thương ở hai cánh tay đã khỏi hẳn.

Sau đó, ánh mắt Trương Nguyên Thanh ném về phía quan tài đá.

Nhiệm vụ kết thúc, ý nghĩa độ thăm dò đạt tới 100%, cho nên quan tài đá là trống?

“Xem ra hòe thụ tinh chính là ông từ, như vậy, toàn bộ “nhân vật” đều đã ra sân, hắn là như thế nào biến thành thụ tinh, trong quan tài đá là thân thể của hắn?”

Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh thuận bước đi đến trước quan tài đá, tính nhặt hòm, không chừng trong quan tài có bảo bối chôn cùng thì sao.

Cách rời khỏi linh cảnh còn có hơn hai phút đồng hồ, thời gian đủ.

Xuất phát từ bảo hiểm, hắn một lần nữa triệu hồi giày khiêu vũ màu đỏ, lựa chọn hình thức đi vào.

Quan tài đá bị rễ cây khô héo quấn quanh bao vây, Trương Nguyên Thanh vung chày phục ma, lần lượt chặt đứt những rễ cây mất đi hơi nước kia, lúc này mới thấy rõ toàn cảnh quan tài đá.

Dài khoảng hai mét, thân quan tài điêu khắc hoa văn tinh xảo, nắp quan tài đọng một tầng bụi mờ nhạt.

"Két két…"

Hắn chậm rãi đẩy ra nắp quan tài, nhìn chăm chú vào trong quan tài, thân là thần dạ du, cho dù không có thần lực của chày phục ma giúp đỡ, hắn cũng có thể thoải mái nhìn thấu bóng tối.

Nằm trong quan tài đá là một xác phụ nữ, mặc váy lụa cổ đại sớm đã mục nát, hai cánh tay giao nhau trên cái bụng phẳng, eo nhỏ, dáng người thướt tha, không thấy hư thối.

Dung mạo nữ thi đoan chính thanh nhã, đường nét hai má phác họa ra đường nét khuôn mặt hoàn mỹ, mũi dọc dừa cao ngất tinh xảo, cánh môi gợi cảm mà vẻ mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, lông mày rậm đan xen vào nhau.

Tuyệt sắc mỹ nhân.

Trương Nguyên Thanh chấn động liên tục lui về phía sau, trong đầu chỉ một ý nghĩ:

Thực con mẹ nó là Tam Đạo sơn nương nương? !

So sánh với bức tượng ở chủ điện, nữ thi này thiếu đi hiền hòa, nhiều thêm vẻ đẹp lạnh lùng, bớt đi sự đầy đặn, có thêm nét gầy gò của cô gái tuổi thanh xuân.

Nhưng khuôn mặt tuyệt đối có bảy tám phần tương tự.

"Chẳng lẽ hòe thụ tinh nói là nói thật? Ngọn nguồn đệ tử trong miếu mất tích là Tam Đạo sơn nương nương?"

Trong lúc nhất thời, hắn có nỗi sợ hãi không tên, sinh ra hoài nghi đối với phán đoán của mình, mà phán đoán sai lầm tất nhiên kèm theo nguy cơ thật lớn.

“Không, không đúng, nhiệm vụ của ta quả thật đã hoàn thành, cái này nói rõ phỏng đoán của ta là đúng. Như vậy, nương nương trong quan tài đá, thuộc về nhiệm vụ che giấu?”

Trương Nguyên Thanh đột nhiên hối hận tự tiện mở quan tài.

Tam Đạo sơn nương nương đã nằm trong quan tài đá, như vậy miếu sơn thần tất nhiên còn cất giấu kịch tình sâu hơn nữa.

Cái này vô cùng có khả năng kích hoạt một loạt phản ứng dây chuyền không tốt, ví dụ như kích hoạt nhiệm vụ che giấu.

Hắn vừa định đẩy nắp quan tài trở về, bỗng nhiên từ giữa môi nữ thi, nhìn thấy một vệt hào quang ngăm đen.

Có cái gì?

Hơi do dự, hắn nắm cái cằm nhọn, cạy ra cánh môi nở nang khêu gợi, thấy rõ mảng ngăm đen kia.

Là một hạt châu tối đen tinh thuần.

“Tên: Linh thể kết tinh”

“Loại hình: vật phẩm tiêu hao”

“Công năng: không”

“Giới thiệu: Linh hồn kết tinh sau khi trải qua lực lượng nhật thần tịnh hóa, ẩn chứa linh lực khổng lồ, là thuốc bổ thần dạ du khát vọng nhất. “

“Ghi chú: Tam Đạo sơn nương nương đã tịnh hóa xong tạp niệm trong kếttinh, xin yên tâm dùng ăn.”

Trương Nguyên Thanh vươn hai ngón tay, kẹp ra hạt châu kia.

Hạt châu nhanh chóng tan ra, thành một dòng năng lượng dinh dính, chui vào mi tâm.

“Ting, ngài đạt được 22% giá trị kinh nghiệm. “

Lực lượng toàn thân Trương Nguyên Thanh tăng vọt, một lần nữa sinh ra ảo giác một cú đấm đánh nổ tinh cầu.

Hắn cảm giác mình rõ ràng cường đại hơn một đoạn, không cần xem xét giao diện thuộc tính, cũng có thể rõ ràng phát hiện phương diện kỹ năng tăng lên.

Thời gian dạ du duy trì tăng lên ba giây, từ sáu giây biến thành chín giây.

Bất ngờ mạnh lên, nương nương ngươi ngủ yên đi… Trương Nguyên Thanh yên lặng đẩy nắp quan tài trở về, coi như mình chưa từng mở ra.

Kế tiếp, trong quá trình chờ đợi đọc giây, Trương Nguyên Thanh có chút đứng ngồi không yên, vô cùng lo lắng, sợ xuất hiện điều khác thường không tốt, ví dụ như chạm đến nhiệm vụ che giấu, cắt ngang việc trở về.

Cũng may chưa có cái gì xảy ra, Trương Nguyên Thanh nhìn máy tính giờ trên giao diện màu lam bắt đầu đếm ngược:

5, 4, 3

Đột nhiên, một tiếng thở ngân nga vang lên ở trong hang động tối tăm yên tĩnh.

Trương Nguyên Thanh: "…"

Nắp quan tài bị đẩy ra từ bên trong, một cái tay tái nhợt thanh tú thò ra, bắt lấy mép quan tài, chợt, người đẹp trong quan tài đá ngồi dậy.

Chương 47: Trò chuyện (1)

Con mắt sâu thẳm như đầm nước của nữ thi đảo qua hang đá, đối diện với Trương Nguyên Thanh vẻ mặt cứng ngắc.

Nàng chăm chú nhìn Trương Nguyên Thanh vài giây, khóe miệng nhếch lên.

Nụ cười này, thiếu chút nữa dọa Trương Nguyên Thanh chết ngay tại chỗ.

Lúc này, cảnh vật giống như cái bóng dưới mặt nước bị gió làm vỡ vụn, đọc giây chấm dứt.

Trời đất là một mảng mơ hồ.

Trong tích tắc, hình ảnh dần dần tiếp cận vững vàng, đèn sợi đốt sáng ngời trắng lóa từ đỉnh đầu chiếu xuống, bức tường trắng, bàn, máy tính, TV, giường đôi…

Bức rèm chớp lên ở trong gió, ngoài cửa sổ là chim hót thanh thúy.

Hắn đã về tới nhân gian.

"Đệch, hù chết lão tử rồi…"

Trương Nguyên Thanh đặt mông ngồi ở bên giường, tim đập nhanh từng đợt.

Hắn hoài nghi trở về muộn một giây nữa, trở về có lẽ chính là một khối tàn thể.

Chờ hắn thật không dễ dàng gì bình ổn tâm tình, liếc đến giày khiêu vũ màu đỏ trên chân, thiếu chút nữa lại tim đập nhanh đến qua đời.

"Giải trừ giải trừ…"

Giày khiêu vũ màu đỏ hóa thành ánh sáng đỏ tiêu tán.

Phù, thiếu chút nữa phải chặt chân rồi! Trương Nguyên Thanh hoàn toàn thả lỏng, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, chăm chú nhìn nhà cao tầng ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn phiến lá xanh mượt phản xạ ánh sáng bảy màu rực rỡ, lắng nghe các bác trong tiểu khu nói chuyện, cùng với tạp âm chiếc xe xa xa chạy qua.

Đang giờ cơm, shipper mặc đồng phục màu xanh lam, chạy chiếc xe cà tàng đi nhanh ở trong tiểu khu.

Trong cửa sổ tòa chung cư cách vách truyền đến tiếng vang lớn của rau dưa khi chạm vào dầu nóng, còn có tiếng cái xẻng lật đảo vang leng keng.

Vẫn là nhân gian tốt đẹp, vẫn là đô thị tốt đẹp…

Đứng vài phút như vậy, hắn mới cảm giác mình hoàn toàn thoát khỏi loại cảm giác kinh sợ kia.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn sốt ruột không thể chờ được đi đến trước gương, nghiệm chứng kỹ năng của mình.

Lắng đọng cảm xúc, bình tĩnh tâm hồn, yên lặng câu thông lực lượng thái âm trong cơ thể.

Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh thấy thân thể mình trong gương bị lau đi từng tấc một, bỗng dưng biến mất.

Thật sự có thể ẩn thân, hề hề hề…

Chín giây sau, thân thể một lần nữa được phác họa ra, hiện ra trong gương.

“Ừm, có hơi mệt, tựa như chạy vài vòng ở sân thể dục…”

Tiếp theo, hắn lại thử lực lượng thân thể của mình, dễ dàng bóp cục pin lõm xuống, dùng dao thủ công cắt trên mu bàn tay một vết thương nhỏ, không đến năm phút đồng hồ đã khép lại khôi phục.

Bỏ qua một bên không nói siêu năng lực, riêng là lực lượng cơ bắp tăng trưởng, đã siêu thoát người phàm.

Về phần một kỹ năng chủ động khác “phệ linh”, tạm thời còn chưa có cơ hội sử dụng, bởi vì bên người không có linh thể.

“Mình bây giờ sức lực thân thể mạnh như thế, nếu dẫn phát bệnh cũ, thân thể có phải có thể gánh vác trạng thái quá tải lâu hơn nữa hay không? Không đúng, mình nên suy nghĩ là trong linh cảnh hành giả có nghề bác sĩ hay không, tìm người khám quái bệnh của mình một chút.”

Trương Nguyên Thanh sau đó lại mở ra ô vật phẩm thưởng thức đạo cụ của mình, nhưng chưa lấy ra.

Chày phục ma thì thôi, giày khiêu vũ màu đỏ lấy ra, nếu là yêu cầu mình nhảy với nó thì làm sao?

Chăm chú nhìn chày phục ma, Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

“Nếu nhớ không lầm, cây đa tinh nói trong chày phục ma phong ấn dương phách của Tam Đạo sơn nương nương, bà ta sẽ tìm đến mình hay không…”

Nghĩ thôi đã cảm thấy sợ hãi.

“NPC trong linh cảnh hẳn là không thể xuất hiện ở thế giới hiện thực nhỉ? Khả năng mình lại vào miếu sơn thần cũng sẽ không quá lớn, miếu sơn thần nho nhỏ đã thăm dò xong, không có khả năng lại dựng lên một nhiệm vụ nữa.”

Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng hắn không yên lòng, trong đầu luôn không ngừng hiện lên nụ cười của Tam Đạo sơn nương nương.

“Đợi lát nữa đi đơn vị một chuyến để chứng thực.”

Lúc này, tay nắm cửa bị người ta vặn vài cái, nhưng bởi vì Trương Nguyên Thanh trước đó khóa trái cửa phòng, cho nên người bên ngoài chưa thể đi vào.

“Trương Nguyên Thanh, mày khóa cửa làm gì? Có phải vụng trộm làm chuyện xấu hay không?”

Giọng nói nũng nịu thanh thúy của dì trẻ truyền đến, hừ hừ nói: “Ăn cơm.”

Trương Nguyên Thanh lúc này mới phát hiện bụng mình đói kêu óc ách rồi, vội vàng đáp lời, nhanh chóng thu hồi chày phục ma, cởi quần áo dính tro bụi cùng máu tươi, đổi cái áo bóng chày mùa xuân, quần thể thao màu đen, lại giấu đi quần áo bẩn.

Lúc này mới đi tới cửa, vặn mở cửa phòng.

Dì trẻ đứng ở ngoài cửa, để khuôn mặt trứng ngỗng mượt mà xinh đẹp nhìn quét vào trong phòng, nghi ngờ nói: “Mày khóa cửa làm gì.”

“Tu luyện thần công.”

“Thần công gì?”

“Sư di dài kỹ lấy chế di đại pháp*.”

*Học hỏi từ những kẻ man rợ để chế ngự lại chính kẻ man rợ,

“Thằng nhãi, muốn ăn đòn à?”

Dì trẻ hung hăng trừng mắt, mắt của cô rất phong tình, vừa tròn vừa to, sáng ngời linh động, không có tơ máu, không thấy đục ngầu.

Cổ nhân nói mắt sáng như nước mùa thu, chính là chỉ loại mắt to sáng long lanh này.

Chương 48: Trò chuyện (2)

Trên bàn cơm, Trương Nguyên Thanh càn quét như gió, sức ăn tăng vọt, bà ngoại vừa vui mừng tay nghề làm bếp của mình tiến bộ, vừa buồn rầu hôm nay làm quá ít đồ ăn.

“Ngày mai phải đi học, cháu đêm nay đi ngủ sớm một chút, đừng để lúc đó gọi cháu không dậy nổi.” Bà ngoại cảnh báo.

“Dì trẻ buổi tối không đến phòng cháu chơi game cháu có thể ngủ sớm.” Trương Nguyên Thanh lập tức đổ lỗi.

Cẳng chân dưới gầm bàn bị đá một phát.

“Chính nó cũng phải đi làm.” Bà ngoại quay đầu nói với con gái: “Ngày mai nếu tăng ca, gọi điện thoại trước cho mẹ.”

Dì trẻ là bác sĩ thực tập khoa phụ sản, làm việc ở một bệnh viện công lập tuyến 3, lúc rảnh thì rất rảnh, khi bận so với xã súc* còn mệt hơn.

1 thuật ngữ ám chỉ những nhân viên văn phòng tầng dưới chót, cường độ thời gian lao động rất nặng “Có rảnh tiếp xúc nhiều một chút với đồng nghiệp nam, ở trong bệnh viện hắn là rất nhiều bác sĩ nam theo đuổi con nhỉ.” Bà ngoại thăm dò.

“Mẹ, tầm nhìn hạn hẹp quá, đàn ông đưa vợ đến khám thai cũng thường xuyên vụng trộm hỏi xin con liên phương thức hệ.” Dì trẻ chống hông đắc ý nói.

Bà ngoại nâng bàn tay, dì trẻ co rụt lại cái đầu quả dưa, yên lặng lùa cơm.

Khi hai mẹ con nói chuyện, tâm tư Trương Nguyên Thanh đã bay đến trên việc buổi chiều cần làm.

“Cơm nước xong liên lạc Quan Nhã một lần, nói cho tổ chức mình đã thành công vượt ải, thuận tiện còn cần viết một phần báo cáo phó bản, không biết báo cáo phó bản ‘mạng đầu’ có đáng tiền hay không, có thể đổi bao nhiêu công lao.”

“Chuyện sơn thần nương nương thức tỉnh cũng cần nhắc nhở một phen, không thể quên, luôn cảm thấy đây là một nhiệm vụ ẩn.”

Cơm nước xong, giải quyết vấn đề ấm no, Trương Nguyên Thanh về phòng, phát hiện điện thoại di động hết pin.

Bởi vì bôn ba, lo lắng chuyện linh cảnh, quên sạc pin cho điện thoại di động.

Sau khi sạc pin, hắn thấy có bốn năm cuộc gọi nhỡ.

Thông báo cuộc gọi tới: Quan Nhã

Trong đó hai cuộc là một giờ trước, lúc ấy hắn còn ở trong linh cảnh, ba cuộc còn lại là hai phút trước.

“Vội xác nhận ta chết hay chưa như vậy?” Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong lòng, đầu ngón tay ấn nhẹ, gọi lại cho Quan Nhã.

…

Căn nhà hai tầng, tường thủy tinh phản xạ ánh mặt trời.

Trong văn phòng rộng rãi xa hoa, Lý Đông Trạch dùng xong bữa trưa đơn giản, nhìn đồng hồ, chống gậy đi vào khu làm việc.

“Quan Nhã, Nguyên Thủy bên kia có tin tức chưa.”

Đây đã là lần thứ ba hắn hỏi ra vấn đề tương tự.

Tuy trong lòng không ôm hy vọng quá lớn, nhưng trước khi sự việc xong xuôi hết, luôn làm người ta không ngừng đau đáu.

Lý Đông Trạch cũng đã viết sẵn thư tạ lỗi, chỉ chờ có kết quả, sau đó hướng bách phu trưởng thừa nhận sai lầm, hắn lần này sơ ý, khiếm khuyết tố chất thám báo chuyên nghiệp.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn thằng nhóc này, tuy cảm thấy đáng tiếc, nhưng thẻ nhân vật mở ra nhiệm vụ thí luyện, không ai có khả năng chống lại.

“Điện thoại di động cậu ta tắt máy rồi.” Quan Nhã lắc đầu, “Tôi đã gọi cho cậu ấy năm sáu cuộc điện thoại.”

Không liên hệ được… Lý Đông Trạch tựa như đã sớm dự đoán được sẽ như vậy, lặng lẽ phun ra một hơi:

“Đợi một chút nữa đi, đợi một chút nữa…”

“Vâng, thập trưởng.” Quan Nhã vén tóc mai, lộ ra nụ cười, trấn an nói: “Trước khi có kết quả, tất cả đều có khả năng, tựa như con mèo của Schrödinger, không mở hộp ra, vĩnh viễn không biết sống hay chết.”

Vương Thái bên cạnh nhịn không được mở miệng:

“Con mèo của Schrödinger không phải dùng như vậy… Từ xác suất học để nói, không có thủ đoạn cùng trợ giúp đặc thù,

khả năng cậu ta thông qua đường hầm Xà Linh hầu như bằng 0.”

Quan Nhã và Lý Đông Trạch mặt tối sầm: “Cậu câm miệng!”

Mình có phải lại nói sai rồi hay không… Vương Thái yên lặng cúi đầu.

Thằng nhóc xã giao thiểu năng này! Lý Đông Trạch cùng Quan Nhã ở trong lòng phê bình một câu.

Làm đồng nghiệp lâu như vậy, bọn họ đã sớm bỏ qua bồi dưỡng đối với EQ của Vương Thái.

Quan Nhã cảm thấy, linh hồn thú vị cùng linh hồn không thú vị lập tức đối lập ra, nhìn xem Nguyên Thủy thằng nhóc kia, bộ dạng tuấn tú nói chuyện lại dễ nghe, hắn nếu có thể trở thành đồng nghiệp, về sau đi làm sẽ không buồn tẻ nhàm chán như vậy nữa.

Đáng tiếc, vận may không tốt.

Đến giờ tan tầm nếu còn không liên hệ được, vậy hoàn toàn hết hy vọng… Quan Nhã thở dài, lười biếng tựa vào ghế mềm, để bộ ngực đầy đặn chống áo sơ mi màu trắng căng lên.

“Có tin tức lập tức báo cáo cho tôi.”

Lý Đông Trạch nói xong, đang muốn xoay người rời khỏi, điện thoại di động Quan Nhã đặt ở mặt bàn lại đột nhiên vang.

Lúc này, điện thoại di động đặt ở mặt bàn vang lên.

Lý Đông Trạch dừng bước, ánh mắt nhìn chằm chằm điện thoại di động của Quan Nhã.

Thông báo cuộc gọi: Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lý Đông Trạch hít thở lập tức dồn dập hẳn lên.

Chương 49: Trò chuyện (3)

Quan Nhã chợt từ trên ghế bật dậy, húc bàn làm việc vang rầm rầm, đồ dùng trên bàn ùn ùn đánh đổ.

Đôi mắt đẹp mở to, trên mặt giăng kín kinh ngạc cùng mừng như điên.

Cô vừa nắm lên điện thoại di động, vừa nhìn về phía Lý Đông Trạch.

Lý Đông Trạch mặt căng thẳng, nói: "Loa ngoài!"

Tiếng hắn trầm thấp mà nghiêm túc.

Hai người sắc mặt chăm chú, như là đang tiếp cuộc gọi của bọn cướp.

Giam Nhã nhận cuộc gọi, mang theo chờ mong, đè nén mừng như điên, nói:

"Nguyên Thủy?"

"Tôi vượt qua nhiệm vụ thí luyện, từ trong miếu sơn thần đi ra rồi." Tiếng Trương Nguyên Thanh từ trong loa truyền ra.

Quan Nhã cùng Lý Đông Trạch đồng thời ngây người.

Vương Thái chẳng bận tâm thế giới bên ngoài bỗng ngẩng đầu, trên mặt vị học sĩ si mê số liệu này lộ ra chấn động cùng ngạc nhiên.

Sau khi dại ra vài giây, hai hàng ria mép ngoài miệng Lý Đông Trạch lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được dựng lên, kêu lên:

"Oh, my god! Ngài là nghe được cầu nguyện của ta sao, cái này quá mức khó có thể tin rồi, ôi, trời ơi, ta không dám tin đây là thật."

Sau đó phát hiện mình thất thố, vội vàng thu liễm vẻ mặt, "Tao nhã, phải tao nhã…"

Lý Đông Trạch biết vượt qua đường hầm Xà Linh ý nghĩa cái gì, một linh cảnh cấp S bị Thái Nhất Môn nhận định không có khả năng vượt qua bị đánh hạ, tất nhiên đưa tới chú ý cường độ cao. Nguyên Thủy tuy là người mới, nhưng có thể đoán được, hắn sẽ chiến một trận thành danh, trở thành linh cảnh hành giả có chút danh tiếng.

Mặt khác, tin tức, đạo cụ ẩn chứa trong linh cảnh cấp S, là thu hoạch thật sự, hơn nữa tất nhiên hậu hĩnh.

Tổ chức chính phủ cũng tốt, tổ chức dân gian cũng thế, đều nhiệt tình vượt qua linh cảnh yêu cầu cao độ, đặc biệt là lần

đầu, bởi vì đó là phương thức nhanh chóng hữu hiệu nhất lớn mạnh tổ chức.

Một điểm cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, khu Tùng Hải, linh cảnh thí luyện Thần dạ du chỉ vài cái như vậy, đường hầm Xà Linh tồn tại BUG này, khiến tổ chức chính phủ tổn thất rất nhiều Thần dạ du dự khuyết.

Nếu có được một phần phương án chi tiết, như vậy hàng năm sau này, số lượng Thần dạ du sinh ra đều sẽ tăng lên.

Tuy linh cảnh sau khi bị vượt qua, phần thưởng không có khả năng hậu hĩnh như lần đầu nữa, nhưng tổ chức nhìn trúng chính là số lượng Thần dạ du gia tăng.

Cái này đủ để khiến đoàn trưởng lão Ngũ Hành Minh chú ý.

"Cậu, sao mà làm được…" Quan Nhã lẩm bẩm.

"Không có gì khó, tôi nhẹ nhàng dễ dàng vượt qua rồi, ài, cái này không phải có chân thì có thể bước qua sao."

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói ra lời phù hợp ID của hắn.

Quan Nhã nhất thời cạn lời, không phân biệt được hắn là đang nói giỡn, hay là mèo khen mèo dài đuôi. Ở trong ấn tượng của cô, Trương Nguyên Thanh là một sinh viên thông minh, am hiểu xã giao, nhưng muốn nói có bao nhiêu bất thường, khẳng định là không có khả năng.

Cô thích đối với vị đồng nghiệp mới này, cũng giới hạn ở nói chuyện dễ nghe, hài hước, nhưng tuyệt đối không phải tán đồng đối với năng lực của hắn.

Mà bây giờ, cô cần một lần nữa đánh giá vị Thần dạ du mới này.

"Tốt lắm, làm tốt lắm." Lý Đông Trạch hưng phấn gõ gõ gậy chống, vội vàng nói: "Cậu mau đến đơn vị một chuyến, lập tức tới đây."

"Vâng." Trương Nguyên Thanh nói.

Kết thúc trò chuyện, Vương Thái nhịn không được nói:

"Hắn có năng lực vượt qua người thường, trước mắt không biết là một mặt nào, nhưng khẳng định có. Đội trưởng, anh tựa như nhặt được một tên quái thai rồi."

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Lý Đông Trạch khó có thể ngăn chặn khuếch tán, ho khan một tiếng, không vui nói: "Quái thai cái gì, người ta đây là thiên tài!"

Nói xong, hắn như là có việc gấp, vội vàng đi về phía văn phòng.

Lý Đông Trạch cảm thấy, tiêu đề thư tạ lỗi nên sửa tao nhã hơn một chút, ví dụ như: "Rất xin lỗi bách phu trưởng, tôi không cẩn thận nhặt được quái thai rồi."

Hắn đã sốt ruột không chờ thêm được nữa.

Lý Đông Trạch bước nhanh quay về bàn làm việc, dùng sức chà chà tay, cảm xúc tăng vọt mở ra máy tính, soạn tin.

"Phó bách phu trưởng, thuộc hạ có việc báo cáo, vừa lấy được tin tức, vị Thần dạ du kia tôi mời chào vào đã thành công thông qua nhiệm vụ thí luyện, quay về hiện thực. Đúng vậy, hắn đã thành công vượt qua đường hầm Xà Linh."

Click gửi đi.

Ở trong chế độ của Bạch Hổ binh chúng, không phải việc cấp tốc, cấp dưới là không thể trực tiếp gọi điện thoại cho cấp trên, bình thường là lấy bưu kiện, tin tức báo cáo.

Nguyên Thủy vượt qua đường hầm Xà Linh, là việc lớn, nhưng không phải việc gấp.

Sau khi tin tức gửi ra mười mấy giây, điện thoại di động Lý Đông Trạch đặt ở bên cạnh bàn vang lên, thông báo cuộc gọi là Phó bách phu trưởng.

Trực tiếp gọi điện thoại? Lý Đông Trạch lập tức cầm lên điện thoại di động nhận cuộc gọi.

"Lý Đông Trạch, anh phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình."

Trong loa truyền đến tiếng nói lạnh như băng của nam tử trẻ tuổi, cắn chữ rõ ràng.

Chương 50: Lấy đức phục người (1)

“Bách phu trưởng, chuyện này quả thật làm người ta bất ngờ.” Đối mặt bách phu trưởng cảnh cáo, Lý Đông Trạch lại vô cùng thoải mái, “Tôi mới vừa gọi điện xong với cậu ta.”

“Có hướng dẫn chưa.” Phó Thanh Dương lập tức hỏi.

“Còn phải chờ một lát.”

Phó bách phu trưởng im lặng vài giây, giọng điệu lạnh như băng chuyển thành nhu hòa, nói:

“Tôi cũng không ôm bất cứ sự chờ mong nào, không ngờ thu hoạch được niềm vui bất ngờ. Người này có thể vượt qua đường hầm Xà Linh, tất có chỗ hơn người.

“Lý Đông Trạch, anh mời chào được nhân tài cho Bạch Hổ binh chúng, tôi sẽ báo lên cho đoàn trưởng lão, ghi anh một công lớn.”

Oh my god, thế này quả thực quá mỹ diệu rồi… Nụ cười khóe miệng Lý Đông Trạch mở rộng, chợt nhớ tới cái gì, hạ giọng nói:

“Cần giữ bí mật không?”

Chuyện hắn mời chào một vị Thần dạ du, ở trong nhân vật cấp đội trưởng khu Khang Dương đã không phải bí mật, cho dù sau đây cố ý không đề cập tới, thời gian dài, cũng sẽ bị người ta chú ý tới.

Không giấu được quá lâu.

Nhất là Ngũ Hành Minh cùng Thái Nhất Môn từng ký hiệp nghị, trong lãnh thổ cả nước xuất hiện Thần dạ du, Thái Nhất Môn đều có quyền ưu tiên chọn lựa.

Hiệp nghị này, dẫn tới Ngũ Hành Minh hầu như không có Thần dạ du của mình, chỉ lác đác mấy người như vậy.

Phó Thanh Dương cười nhạo nói:

“Vì sao phải giấu, Thái Nhất Môn đã tỏ thái độ rõ ràng, không cần Thần dạ du này, không cho phép bọn họ đổi ý.”

“Anh cần phòng bị là người nội bộ Ngũ Hành Minh, Bách Hoa hội sự kiện đó, tôi không hy vọng xảy ra nữa. Chúng ta cần lấy đức phục người, thu phục hắn.”

Cái này nhất trí với ý tưởng của Lý Đông Trạch, lập tức khiêm tốn thỉnh giáo: "Xin Phó bách phu trưởng chỉ điểm."

"Chuyển chính thức cho hắn, tăng lương."

A? Tăng lương?

Đây là lấy đức thu phục người sao?

"Tôi không thích dùng tiền để thu mua lòng người, bởi vì lấy lợi gặp nhau, tất bởi lợi mà tan rã. Tôi càng thích lấy đức thu phục người hơn, nhưng đức cần thời gian để thể hiện, mà tiền dựng sào thấy bóng."

Phó bách phu trưởng giọng điệu bình tĩnh: "Mau chóng bảo hắn viết một phần phương thức vượt ải, tôi muốn biết tin tức trung tâm của miếu sơn thần. Thuận tiện trả nhân tình Thái Nhất Môn."

Bất cứ linh cảnh cấp S nào, tất nhiên đều bao hàm một ít tin tức cùng tình báo có giá trị, không phải linh cảnh bình thường có thể so sánh.

"Rõ!"

Lý Đông Trạch kết thúc cuộc gọi.

Cái này tính lấy đức thu phục người cái gì, chẳng qua đây quả thật là tác phong của Phó gia… Lý Đông Trạch lắc đầu.

Gia tộc vị Phó thiếu gia này, ở trong niên đại rung chuyển bất an đi xa nước ngoài phát triển, tránh né chiến hỏa. Trải qua trăm năm kinh doanh, nghiễm nhiên trưởng thành làm con cá sấu tư bản khổng lồ.

Về sau Phó gia nhận cành oliu quốc gia tung ra, mang theo lượng tài phú khổng lồ về nước phát triển, tham dự trong xây dựng kinh tế.

Phó gia không những là một tư bản khổng lồ, đồng thời còn là gia tộc linh cảnh hành giả nhiều thế hệ truyền thừa, gia tộc này hàng năm đều sẽ xuất hiện số lượng thám báo nhất định.

Là một thế lực gia tộc không thể bỏ qua trong Bạch Hổ binh chúng.

Phó bách phu trưởng tuổi còn trẻ, đã tinh thông các loại năng lực tiền bạc, được gọi là Tiền công tử trong bốn đại công tử

của tổ chức chính phủ.

Lúc này, Lý Đông Trạch thấy "Group quản lý Linh cảnh hành giả đại khu Khang Dương" có người @ mình.

Thanh Đằng: "@ Lý Đông Trạch, Lý đội trưởng, vị Thần dạ du kia anh mới chiêu mộ tình huống thế nào rồi?"

Thanh Đằng là đội trưởng Bách Hoa hội, đổi thành mộc yêu khác hỏi như vậy, Lý Đông Trạch phải hoài nghi đối phương dụng tâm kín đáo.

Nhưng vị nữ đội trưởng này tính cách ôn hòa thiện lương, không phải loại lẳng lơ đê tiện không chú ý võ đức.

Bạch Long: "Oa, lời này tru tâm nha. Biết rõ không có khả năng có người vượt qua đường hầm Xà Linh, cô còn muốn kích thích Lý đội trưởng?"

Lý Đông Trạch còn chưa nói chuyện, Bạch Long từng có khúc mắc với Thanh Đằng dẫn đầu nhảy ra cấu xé.

Đại Cơ Bá: "Khẳng định đã chết ở đường hầm Xà Linh, ngày hôm qua khu trực thuộc tôi quản lý cũng có người mất tích ở đường hầm Xà Linh, kẻ đáng thương đó đến bây giờ cũng còn chưa tìm được, cơ bản là chết ở trong linh cảnh rồi."

Hỏa sư thẳng tính vẫn đáng ghét như vậy.

Trừ ba vị đội trưởng này tương đối sinh động, người khác chưa nói, tựa như đối với chuyện này đã không có hứng thú.

Các tiểu nhị của ta, các ngươi sẽ ghen tị với ta, ngay tại một giây sau! Lý Đông Trạch tùy tay phát ra một bao lì xì lớn 1000 tệ.

Tự mình đoạt đầu tiên, đoạt được 5 tệ.

Thanh Đằng: "Cảm ơn ông chủ."

Bạch Long: "Ông chủ hào phóng."

Đại Cơ Bá: "Ông chủ hông tốt thận tốt."

Mấy người bọn họ theo bản năng cướp tiền lì xì, cảm tạ, đi hết lưu trình này, sau đó đột nhiên phản ứng lại…

Chương 51: Lấy đức phục người (2)

Bạch Long: “Không thể nào?”

Đại Cơ Bá: “Lý Đông Trạch anh có ý tứ gì, nói rõ ràng.”

Thanh Đằng: “Lý đội trưởng?”

Lý Đông Trạch: “Cảm tạ mọi người quan tâm, Thần dạ du tôi mới mời chào thuận lợi vượt qua đường hầm Xà Linh rồi.”

Trong group lập tức không còn động tĩnh, giống như toàn thể bị cấm nói.

Viên Đình: “Lý Đông Trạch, đừng nói giỡn.”

Thần dạ du Thái Nhất Môn không thích ló mặt ở group quản lý Ngũ Hành Minh, dẫn đầu ló mặt.

Khác với đội trưởng khác, việc lớn liên quan nghề nghiệp của mình, hắn không thể coi như không thấy đối với tin tức của Lý Đông Trạch, cho dù khả năng hắn nói giỡn lớn hơn nữa.

Đội trưởng khác vẫn là không nói gì, yên lặng chờ đợi Lý Đông Trạch trả lời.

Lúc này, Phó bách phu trưởng ở trong group phát ra một tin tức:

“Từ hôm nay trở đi, mạng đầu của đường hầm Xà Linh thuộc về Ngũ Hành Minh chúng ta, lát nữa tôi sẽ mang phương án vượt linh cảnh bộ đến kho tin tức, làm linh cảnh thí luyện cấp S, nó có thể sinh ra Thần dạ du phẩm chất cao hơn so với linh cảnh khác, tin tưởng đối với kế hoạch bồi dưỡng Thần dạ du của tổ chức có trợ giúp thật lớn.”

Đọc đoạn văn tự thật dài này, các đội trưởng ngây dại.

Phó bách phu trưởng là nhân vật cấp chấp sự, phân lượng nói chuyện khác với Lý Đông Trạch, hắn đã nói như vậy, việc này tất nhiên chân thật.

Đường hầm Xà Linh thật sự bị vượt qua rồi? Lý Đông Trạch mời chào được quái thai gì vậy.

Giờ khắc này, các đội trưởng bỗng nhiên ý thức được giá trị của vị người mới kia, không là “nghề nghiệp thua thớt” nữa, bản thân hắn, có lẽ mới là đáng giá đầu tư nhất.

Đại Cơ Bá: “Tôi lại muốn họp nhóm.”

Cậu là muốn đào góc tường tôi thì có… Khóe miệng Lý Đông Trạch giật giật.

Thủy Thượng Phiêu: "Tháng này không chạy thuyền nữa, hẹn cái thời gian tụ hội, ngay hôm nay đi."

Đường Quốc Cường phát ra một bao tiền lì xì.

Bạch Long: "Tụ hội thì được, nhưng tôi cho rằng Bách Hoa hội không thể tham gia."

Thanh Đằng: "Ha ha."

Quyền Vương: "Tôi rất tò mò người mới kia là như thế nào vượt qua đường hầm Xà Linh, có thể làm được chuyện này, sợ không phải người thường. Lý Đông Trạch vận may không tệ, mời chào được một vị nhân tài."

Mắt thấy trong group "lòng người di động", Phó bách phu trưởng lại phát ra một tin tức: "Tôi sẽ lấy phương án vượt đường hầm Xà Linh làm lợi thế, hướng Thái Nhất Môn tranh thủ danh ngạch Thần dạ du, cố gắng ở trong năm năm cho từng đội ngũ các người đều có một vị Thần dạ du."

Thanh Đằng: "Cảm ơn Phó bách phu trưởng."

Đại Cơ Bá: "Mẹ kiếp, còn có loại chuyện tốt này."

Không khí trong group lập tức nhiệt liệt hẳn lên.

Bách phu trưởng chiêu này hay nha, có cái bánh vẽ này… Lý Đông Trạch phun ra một hơi.

Tiếp theo, vài vị đội trưởng nhiệt tình tăng vọt thảo luận kế hoạch lâu dài bồi dưỡng, phân phối Thần dạ du, cùng với trong sáng ngoài tối hướng Lý Đông Trạch tìm hiểu vị hảo hán giết mạng đầu kia là ai.

Là nam hay nữ, xuân xanh bao nhiêu.

Nhưng Lý Đông Trạch không nói cho bọn họ.

Ở lúc các đội trưởng vui vẻ thảo luận, tâm tình Viên Đình của Thái Nhất Môn lại hoàn toàn khác.

Hắn sững sờ nhìn Phó bách phu trưởng lên tiếng, đọc đi đọc lại mấy lần, rốt cuộc để bản thân tiêu hóa việc lớn này.

Đường hầm Xà Linh ngay cả Thái Nhất Môn cũng bó tay không có cách nào thế mà bị vượt qua rồi?

Tay mới kia là làm như thế nào?

Làm linh cảnh của nghề mình, làm Thần dạ du, hắn so với đội trưởng khác càng thêm khát vọng biết được chân tướng, trong lòng khó chịu như trăm con mèo cào.

Nhưng, bây giờ không phải lúc rối rắm chân tướng, phải báo chuyện này lên cho tổ chức.

Thần dạ du ưu tú như vậy, chẳng lẽ không nên gia nhập Thái Nhất Môn sao.

Tôn trưởng lão hồ đồ, lão sao có thể hứa hẹn bừa bãi, hại Thái Nhất Môn không công tổn thất một nhân tài! Trong lòng Viên Đình sinh ra một chút thầm oán đối với vị trưởng lão kia.

…

Trương Nguyên Thanh đi xe taxi tới sở cảnh sát, ngựa quen đường cũ vòng tới sau tòa nhà, bước vào tòa nhà thủy tinh tràn đầy cảm giác tinh anh.

Đi lên lầu hai, hắn liếc một cái liền thấy được ngự tỷ con lai ngồi ở sô pha uống trà, gác đôi chân dài như siêu mẫu, áo sơmi, váy bút chì, tơ đen, giày cao gót.

Eo nhỏ thon thả mà bộ ngực no đủ, trang dung tinh xảo kiểu tóc mốt, nếu nữ thần công sở cần một hình tượng tiêu chuẩn, Trương Nguyên Thanh cảm thấy chính là cô.

Cũng may giá trị thẩm mỹ của hắn đã được dì trẻ rèn luyện trình độ cực cao, mặt không đổi sắc chào hỏi:

“Chị Quan Nhã.”

Quan Nhã buông chén trà, đứng dậy nghênh đón, cười mỉm nói:

“Chậc chậc, chị còn tưởng sinh viên của chúng ta là một thằng chó con, không ngờ là một tên chó săn nhỏ. Chúc mừng trở thành Thần dạ du, chị muốn thưởng cậu một cái ôm.”

Cô dang tay ra, lòng dạ ‘rộng lớn’.

Đã bước đầu thăm dò tính cách đối phương Trương Nguyên Thanh không mắ bẫy, cười lạnh nói: “Yêu nữ, sao dám nhũ ta!”

Chương 52: Khác nhau (1)

Đổi thành cô nương khác, Trương Nguyên Thanh khẳng định sẽ không nói loại lời này, nhưng Quan Nhã là tài xế già, nhấn ga mới là phương thức kết giao chính xác với cô.

Quan Nhã ngẩn ra một phen, cười lên khanh khách, nói:

“Đi thôi, đội trưởng muốn gặp cậu.”

Cô sau khi đi vài bước, đột nhiên quay đầu, mỉm cười nói:

“Ở trong linh cảnh thu hoạch không nhỏ nhỉ. Không, không cần nói với chị, che giấu thực lực cùng thủ đoạn là tố chất mỗi một vị Linh cảnh hành giả phải có.”

Tôi không muốn nói với chị đâu nha. Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, chợt phản ứng lại, ý tứ của cô là bảo mình giữ lại bí mật thích hợp, đừng mang tất cả đều khai ra.

Đi theo Quan Nhã, Trương Nguyên Thanh một lần nữa tiến vào văn phòng xa hoa, thấy Lý Đông Trạch thoải mái nằm ở ghế mềm, trong tay cầm điếu xì gà.

“Biết tôi bây giờ lo lắng nhất là cái gì không?”

Lý Đông Trạch vừa đứng dậy đi về phía sô pha tiếp khách, vừa đánh giá Trương Nguyên Thanh.

“Cái gì?” Trương Nguyên Thanh phối hợp hỏi.

“Tôi lo lắng nhất cậu ở đến trên đường bị người ta cướp đi.” Lý Đông Trạch mở ra tủ rượu, lấy ra ba cái ly thủy tinh, nói: “Uống gì?”

“Coca!”

Trương Nguyên Thanh trả lời.

“Quan Nhã, bảo người đi mua.” Lý Đông Trạch lập tức phân phó.

Không tệ, địa vị tăng lên rất rõ ràng… Trương Nguyên Thanh đi theo Lý Đông Trạch vào ngồi, người sau uống một ngụm rượu, vào thẳng chủ đề:

“Hậu sinh khả uý, cậu làm phi thường tốt.

“Đợi lát nữa cần phiền cậu viết một phần tình huống vượt qua chi tiết, nhưng trước đó, tôi muốn hỏi một chút, cậu có ở miếu sơn thần phát hiện tin tức gì không quá bình thường không?”

Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, cửa phòng làm việc vang “cốc cốc” hai lần, ba người theo tiếng nhìn lại, Vương Thái ôm máy tính, đứng ở cửa, nói:

“Tôi có thể đi vào nghe không.”

Hắn nói xong câu đó, liền không chịu mở miệng nữa, chờ đợi đáp lại.

Lý Đông Trạch trầm ngâm một phen, gật đầu nói:

“Vào đi, thuận tiện giúp Nguyên Thủy làm ra báo cáo hướng dẫn chiến lược.”

Vương Thái nhẹ nhàng thở ra, hắn không phải người thích vô giúp vui, chỉ là đường hầm Xà Linh cấp S làm BUG trong linh cảnh thí luyện thần dạ du, là một đầu đề rất tốt, hắn chịu không nổi dụ hoặc ở bên cạnh nghe.

Trương Nguyên Thanh cân nhắc một phen, đợi sau khi Vương Thái vào ngồi, hắn mang tình hình của mình ở miếu sơn thần từ từ nói ra.

Bỏ bớt đi công năng chày phục ma, chỉ nói là một món đạo cụ có thể khắc chế âm vật.

Về phần giày khiêu vũ màu đỏ, hắn cũng mơ hồ xử lý, nói mình từ nhỏ được cậu bồi dưỡng, tinh thông hát nhảy rap, hơn nữa trí nhớ kinh người, cho nên miễn cưỡng phá giải quy tắc giày khiêu vũ màu đỏ.

Đương nhiên cũng ẩn đi chuyện phần thưởng riêng của thẻ nhân vật, bởi vì vậy sẽ bại lộ mình đạt được giày khiêu vũ màu đỏ.

Giấu diếm bộ phận tin tức mấu chốt là nhắc nhở hắn từ chỗ Quan Nhã đạt được.

Đạo cụ loại quy tắc dị thường quý giá, Ngũ Hành Minh dùng năm trăm đồng tiền cùng cờ thưởng đổi đạo cụ loại chuyện này chưa chắc sẽ xảy ra, nhưng ngươi phải đề phòng một phen.

Về phần tình huống Tam Đạo sơn nương nương sống lại, hắn tính đợi lát nữa lấy ra nói riêng, thảo luận kỹ.

Trong quá trình này, Vương Thái vừa nghe, vừa lách cách gõ chữ ghi lại.

Lý Đông Trạch kiên nhẫn nghe xong, sờ tay cầm gậy chống, nói:

"Đạo cụ khắc chế âm vật kia, hẳn là phần thưởng vượt ải nhỉ, hơn nữa nhất định là đạo cụ cấp bậc không thấp."

Quan Nhã vội vàng cười nói:

"Thằng nhóc thối, thí luyện nhiệm vụ cấp S đó, nào có chỉ thưởng cho một chút giá trị kinh nghiệm."

Cô đây là đang dạy Trương Nguyên Thanh, nói dối phải chín thật một giả, đừng có thái quá.

… Nụ cười của Trương Nguyên Thanh không thay đổi: "Ồ, tôi quên nhắc đạo cụ, đạo cụ đó quả thật là phần thưởng vượt ải."

Hắn mặt không đỏ tim không đập nhanh.

Lý Đông Trạch cũng không để ý, tiếp tục nói:

"Như vậy xem ra, cấp bậc độ khó đường hầm Xà Linh phải giảm xuống rồi."

"Vì sao nói như vậy?" Trương Nguyên Thanh khó hiểu.

Lý Đông Trạch kiên nhẫn giải thích:

"Chúng ta nói đùa linh cảnh là trò chơi, nhưng nói đùa chung quy là nói đùa, ở trong thế giới linh cảnh, đạo cụ rất thưa thớt, mỗi một món đều có tính duy nhất, không có khả năng phục chế.

"Cậu đã mang ra món đạo cụ kia, như vậy về sau, chi tiết giết chết thụ yêu có thể sẽ biến mất, độ khó đường hầm Xà Linh tự nhiên giảm đi."

Thừa dịp Lý Đông Trạch uống rượu, Quan Nhã bổ sung nói:

“Tri thức có liên quan phó bản linh cảnh, chị nói cho cậu một lần, phó bản linh cảnh là không ngừng điều chỉnh. Đưa cái ví dụ, ví dụ như hướng dẫn chiến lược miếu sơn thần của cậu, từ bên trong lấy đi đạo cụ, như vậy độ khó của nó tất nhiên hạ xuống. Hoặc là cậu chết ở trong linh cảnh, đạo cụ của cậu bị quỷ dị trong linh cảnh đạt được, nó trở nên càng mạnh hơn, như vậy độ khó linh cảnh sẽ tăng lên, giày khiêu vũ màu đỏ chính là ví dụ tốt nhất.”

Chương 53: Khác nhau (2)

“Còn có một điểm, cùng linh cảnh, cấp bậc khác nhau, nhận nhiệm vụ cũng khác nhau. Chị từng đi một cái linh cảnh loại hoang dã cầu sinh, đọc trước hướng dẫn chiến lược, ở trong phó bản, vị tiền bối đó là thợ săn, nhiệm vụ là ở trong rừng rậm săn giết chín tên hung đồ. Nhưng sau khi chị tiến vào linh cảnh, phát hiện chị chỉ là một trong chín tên hung đồ, yêu cầu nhiệm vụ là sống sót 36 giờ, đây là vì cấp bậc của chị thấp hơn vị tiền bối kia. Cho nên, hướng dẫn chiến lược chỉ có thể làm tham khảo, để chúng ta hiểu biết phó bản, biết được một ít tin tức cùng nguy hiểm cơ sở.”

“Sẽ không giảm xuống.” Vương Thái nói: “Bởi vì giày khiêu vũ màu đỏ còn đó.”

Quan Nhã và Lý Đông Trạch nhìn thoáng qua Trương Nguyên Thanh, giữ im lặng.

Vương Thái hoàn toàn không cảm thấy gì, tiếp tục nói:

“Có chút kỳ quái, số liệu như vậy, thu hoạch như vậy, tin tức như vậy, không xứng với độ khó cấp S, cậu có phải có điều giấu diếm hay không.”

Này, cũng quá trực tiếp rồi nhỉ, anh như vậy sẽ làm mọi người rất xấu hổ… Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng:

“Không phải giấu diếm, tôi đang định nói, trong hang động ngoài thụ yêu, còn có một cái quan tài đá.”

“Quan tài đá? Trong quan tài đá có cái gì.” Lý Đông Trạch ngả người về phía trước, giọng điệu dồn dập truy hỏi.

Vương Thái cũng dừng gõ chữ.

Quan Nhã mặt đầy tò mò.

Trong linh cảnh cấp S bình thường sẽ kèm theo một ít tin tức quan trọng, nói không chừng chính là một bí mật long trời lở đất.

Tổ chức chính phủ, tổ chức dân gian, thậm chí tổ chức tà ác, bọn họ hiểu biết đối với linh cảnh, một nửa là thông qua quan sát, tổng kết quy luật. Một nửa khác chính là căn cứ tin tức thu hoạch trong linh cảnh.

Do đó từng bức một mở khóa bí mật linh cảnh.

Không có linh cảnh hành giả nào có thể chống lại loại dụ hoặc này.

"Nằm trong quan tài đá là Tam Đạo sơn nương nương, ở sau khi tôi mở ra quan tài, cô ta, cô ta đã thức tỉnh…" Trương Nguyên Thanh bây giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy nghĩ mà sợ.

Con ngươi Lý Đông Trạch hơi co lại, thất thanh nói:

"Cô ta thức tỉnh?"

Hắn đứng bật dậy, như là không ngồi yên được nữa, ở văn phòng chống gậy vừa đi qua đi lại, vừa nhíu mày.

Một hồi lâu sau, Lý Đông Trạch sắc mặt chăm chú nói:

"Có lẽ chúng ta đều đã đoán sai, căn cứ tin tức tương quan vị nương nương kia, cô ta tất nhiên là thần dạ du đẳng cấp cao, bây giờ cô ta thức tỉnh, như vậy cũng chỉ có hai loại khả năng.

"Một, miếu sơn thần sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, không là linh cảnh thí luyện thần dạ du nữa, mà là một cái phó bản linh cảnh đẳng cấp cao.

"Hai, miếu sơn thần vẫn giáng cấp, nhưng lấy cấp bậc vị nương nương kia, tất nhiên sẽ có phó bản linh cảnh mới, đẳng cấp cao xuất hiện.

"Đối với cao tầng Thái Nhất Môn mà nói, sự tình liên quan linh cảnh nghề nghiệp của mình thay đổi, tin tức này dị thường quan trọng."

Quan Nhã hâm mộ một phen, nói:

“Tin tức càng quan trọng, phần thưởng tổ chức cho cậu càng nhiều.”

Cho thêm tiền? Trương Nguyên Thanh bất ngờ một phen, sau đó thấp thỏm lo âu nói:

“Lão bà đã chết mấy trăm năm kia còn cười với tôi, tôi luôn cảm giác cô ta sẽ tìm đến tôi, trong lòng không yên tâm.”

Nếu cây đa tinh không nói dối, trong chày phục ma phong ấn một nửa dương phách của nương nương, như vậy cô ta nhất định khẳng định cùng với tuyệt đối sẽ tìm mình.

Nhưng Trương Nguyên Thanh chưa nói với các đồng nghiệp.

Vương Thái thật lòng thành ý an ủi:

“Đừng tự tin như vậy, lấy cấp bậc của cậu là không gặp được loại đại lão này.”

Không biết nói chuyện thì câm miệng đi… Trương Nguyên Thanh vẻ mặt cảm kích gật đầu, tỏ vẻ lời này an ủi được mình.

Quan Nhã cười mỉm nói:

“Nương nương đó xinh đẹp không?”

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn cô: “Đẹp hơn chị.”

Vương Thái ở một bên thành khẩn bổ sung:

“Giá trị nghiên cứu cũng cao hơn chị.”

Lão Ti Cơ* giận dữ:

“Cút.”

Kinh thành, tứ hợp viện.

Ánh mặt trời rực rỡ, cây hòe lớn đắm chìm trong ánh nắng, phiến lá lóe ra ánh sáng bảy màu.

Một trận gió thổi tới, cành lá lay động, phát ra tiếng cười hi hi ha ha của trẻ con.

Tôn trưởng lão dưới tàng cây hòe phe phẩy quạt hương bồ, theo xích đu nhẹ nhàng chớp lên, trên bàn trà bên cạnh bày đồ dùng uống trà cùng một chiếc radio kiểu cũ.

Người trung niên mặc đồ đen vội vã bước qua bậc cửa, đi vào sân, thấp giọng báo cáo:

“Tôn trưởng lão, Tùng Hải bên kia truyền về tin tức, có người vượt qua linh cảnh đường hầm Xà Linh rồi.”

Cây quạt hương bồ đang phe phẩy khựng lại, ông lão tóc hoa râm bỗng mở mắt, đôi mắt trợn lên bắn ra hai luồng ánh sáng vàng rực, tiếng trẻ con trên cây hòe tựa như bị dọa, phát ra tiếng kinh hô, tiếp đó cùng nhau im lặng.

Chương 54: Khác nhau (3)

Ông lão từ trên xích đu ngồi dậy, nhìn chằm chằm người trung niên, “Thần dạ du kia thằng nhóc Phó gia chiêu mộ?”

Người đàn ông trung niên gật đầu.

Ông lão nhất thời ngẩn ngơ, quạt hương bồ vỗ mạnh xuống đùi, vô cùng đau đớn kêu lên:

“Nhìn lầm rồi, nhìn lầm rồi.”

Người đàn ông trung niên một lần trước thấy Tôn trưởng lão ảo não như thế, vẫn là thời điểm lão chơi cổ phiếu.

Ông lão trầm mặc một lát, nói:

“Tôi nhớ, quản sự khu Khang Dương thành phố Tùng Hải tên Viên Đình, thông báo xuống, chuyện này đừng truyền ra ngoài. Nếu không cái mặt già của tôi đặt vào đâu.”

“Nhưng mà…”

“Nhưng mà cái gì?”

Người đàn ông trung niên vừa định trả lời, điện thoại di động trong túi vang lên, hắn lấy ra nhìn qua, nói:

“Điện thoại của trưởng lão Hắc Sơn.”

“Tiếp.”

Điện thoại kết nối, ông lão vừa cầm điện thoại di động, đầu kia đã là một tiếng rít gào:

“Lão Tôn, ông làm cái gì? Tự mang phó bản đường hầm Xà Linh tặng ra thì thôi, ông thế mà còn đáp ứng Phó Thanh Dương không cần thần dạ du kia, ông có biết mình phạm vào sai lầm lớn bao nhiêu không.”

Tôn trưởng lão dại ra một giây: “Vì sao lão tiểu tử nhà ông cũng biết.”

“Ông quản tôi làm sao biết được, ông có biết Thái Nhất Môn đã bao lâu chưa mời chào được thần dạ du thiên phú trác tuyệt không? Ông đây bây giờ phải đi chỗ môn chủ cáo trạng.”

Điện thoại cúp máy.

Trên trán Tôn trưởng lão gân xanh giật giật.

Lúc này, điện thoại lại vang, người đàn ông trung niên nhìn qua:

“Trưởng lão Hồng Anh.”

“Tiếp đi .”

“Chú Tôn, cháu nghe nói đường hầm Xà Linh bị vượt qua rồi? Thần dạ du kia, chú chỉ tên nói họ không cần?”

“ .”

“Chú Tôn, chú như vậy là phải tạ tội.”

“ “

“Tôn trưởng lão, nghe nói ông từ chối một thần dạ du thiên tài ngoài cửa?”

“Đồ khốn kiếp, từ khi nào đến lượt ngươi một tên chấp sự khởi binh vấn tội.”

“A, Tôn trưởng lão chớ hiểu lầm, tôi chỉ là tò mò.”

“Tôn trưởng lão, nghe nói ông…”

“Cút!”

Trong vài phút, nhận được năm sáu cuộc điện thoại.

Người trung niên đồ đen yên lặng nhìn Tôn trưởng lão, một lần trước ông thất thố như thế, là đầu cơ cổ phiếu thêm đòn bẩy.

Tôn trưởng lão hít sâu một hơi, tiếp tục đề tài trước đó, hỏi:

“Cậu vừa rồi nhưng mà cái gì?”

Người trung niên do dự một phen, “Viên Đình đã biết, liền ý nghĩa mọi người đều đã biết.”

Huyết áp Tôn trưởng lão nhất thời tăng vọt.

Tiếng chuông điện thoại di động một lần nữa vang lên.

Tôn trưởng lão đang muốn tắt máy, thấy người gọi tới là Phó Thanh Dương, chậm rãi thở ra, bình ổn cảm xúc, nhận cuộc gọi:

"Thằng nhóc thối, cậu cũng gọi điện thoại chê cười ông lão?"

"Chê cười ông…" Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói lạnh nhạt, cắn chữ rõ ràng, "Tôi sẽ không làm chuyện nhàm chán như vậy, tôi là đến trả nhân tình, báo cáo hướng dẫn chiến lược miếu sơn thần đã viết xong, tôi gửi đến hòm thư của ngài."

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Tôi cho rằng, phần tình báo này, đối với Thái Nhất Môn các người mà nói hẳn là rất quan trọng."

Tôn trưởng lão nhất thời nổi lên hứng thú, vội vàng dập điện thoại, nhìn về phía người đàn ông trung niên: "Hòm thư mở như thế nào?"

Người đàn ông trung niên im lặng tiếp nhận điện thoại di động, đăng nhập hòm thư, mở văn kiện, sau đó yên lặng đưa trở về.

Tôn trưởng lão nheo mắt, đọc nội dung từng câu từng chữ.

Ông đọc rất bình tĩnh, vẻ mặt không thấy gợn sóng, đối với linh cảnh hành giả cấp trưởng lão mà nói, linh cảnh cấp bậc thí luyện, thuần túy là trò trẻ con.

Nhưng khi ông nhìn thấy tin tức Tam Đạo sơn nương nương sống lại, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Kẹt ~ Tôn trưởng lão từ trên xích đu nhảy bật dậy, vẻ mặt chăm chú.

"Trưởng lão?" Người đàn ông trung niên vẻ mặt ngạc nhiên.

"Nhật du thần cổ đại thức tỉnh rồi…" Tôn trưởng lão trong ngưng trọng xen lẫn lo lắng, hóa thân một luồng ánh sáng màu vàng, chui vào bầu trời, biến mất không thấy.

Đó là phương hướng chỗ ở của môn chủ.

Căn nhà nhỏ hai tầng.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trước bàn làm việc thuộc về mình, thuần thục mở ra máy tính, dựa theo Quan Nhã chỉ đạo, mở ra diễn đàn nội bộ tổ chức chính phủ Ngũ Hành Minh, lần lượt xem mấy bài đăng được ghim.

Đều là tư liệu thế giới linh cảnh cơ bản nhất.

Hắn đầu tiên tìm đọc "loại hình linh cảnh", giống với Lý Đông Trạch nói, linh cảnh được phân chia làm "loại hình một người" cùng "Loại hình nhiều người", loại hình một người bình thường sẽ chỉ xuất hiện linh cảnh thuộc về riêng nghề đó, ví dụ như linh cảnh một người Siêu Phàm cảnh của thần dạ du là ngoại tộc.

Loại hình nhiều người chia ra hai loại, một loại là tổ đội đối kháng, một loại là tổ đội mạo hiểm.

Cái trước là linh cảnh hành giả ở trong linh cảnh đặc thù đối kháng nhau, cái sau đối mặt là nguy hiểm trong linh cảnh, có khi là loại hình tử vong, có khi là loại hình không tử vong.

Loại hình không tử vong cơ chế trừng phạt là trừ điểm kinh nghiệm.

Mặt khác, linh cảnh nhiều người cảnh tượng nhiều chủng loại, "cách chơi" cũng không giống nhau.

Chương 55: Hội nghị thần dạ du (1)

Tiếp theo, hắn bắt đầu đọc bài đăng "phân chia cấp bậc", bài đăng này cực kỳ đơn giản, nội dung là:

Giai đoạn Siêu Phàm: cấp 1—3.

Giai đoạn Thánh Giả: cấp 4—6.

Ghi chú: Giai đoạn sau Thánh Giả, mời click đường linh phía dưới.

Trương Nguyên Thanh click đường link, kết quả nhắc nhở quyền hạn không đủ.

Ghét nhất chó quyền hạn… Hắn không cam lòng lẩm bẩm một câu, bất đắc dĩ xem bài đăng khác.

“Bách khoa toàn thư nghề nghiệp linh cảnh hành giả”

Nghề nghiệp chính thống: thần dạ du, thám báo, mộc yêu, thủy quỷ, hỏa sư, thổ quái, nhạc sĩ, học sĩ.

Nghề nghiệp tà ác: Mê hoặc chi yêu, vu cổ sư, ảo thuật sư.

Nếu nhớ không lầm, Vương Thái chính là học sĩ, nhạc sĩ lại là nghề nghiệp gì? Nghề nghiệp tà ác chỉ có ba loại? Khó trách Quan Nhã nói tổ chức chính phủ mới là thợ săn. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh dời xuống, thấy được nội dung làm người ta kinh ngạc.

“Ghi chú: Tuần tra nghề nghiệp nước ngoài, mời click đường link phía dưới.”

Không có gì bất ngờ, hắn không đủ quyền hạn.

“Nước ngoài cũng có linh cảnh hành giả, có nghề nghiệp khác với chúng ta sao?” Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía cái ót Quan Nhã phía trước.

Cái này con mẹ nó còn chia quốc phục cùng ngoại phục?

Lão Ti Cơ xoay đầu lại, cười nói:

“Cậu vì sao sẽ cảm thấy chỉ có quốc gia chúng ta là đặc thù?”

Cái này… Trương Nguyên Thanh thế mà không có lời nào để chống đỡ.

Hắn không thể không lần nữa sửa chữa hiểu biết đối với linh cảnh.

Nếu phạm vi linh cảnh bao trùm là toàn cầu, nếu nước ngoài có linh cảnh hành giả khác, nghề nghiệp khác, như vậy kết cấu thế giới linh cảnh, mặc kệ là phó bản hay hiện thực, đều phức tạp hơn so với hắn tưởng tượng.

“Linh cảnh hành giả ý thức lãnh địa rất mạnh, giữa tổ chức chính phủ các quốc gia gần như sẽ không lui tới, trừ đả kích tổ chức tà ác. Cho nên cậu tạm thời không cần đi quản linh cảnh hành giả nước ngoài, đây không phải điều cậu một tên Siêu Phàm cảnh cần suy xét.” Quan Nhã nói.

Trương Nguyên Thanh “ừm” một tiếng, click mở “thần dạ du”, bắt đầu xem giới thiệu vắn tắt nghề nghiệp của mình.

“Thần dạ du, con cưng thái âm, tinh linh đêm tối, am hiểu ám sát cùng khống chế âm vật, dấu ấn nghề nghiệp là trăng non màu đen, nghề nghiệp số một số hai trong xếp hạng nghề nghiệp, chiến lực cực kỳ mạnh mẽ.

“Mỗi một vị thần dạ du đều là thích khách trời sinh, năng lực khống chế âm vật tắc làm bọn họ càng thêm khó chơi. thần dạ du là tên nghề nghiệp giai đoạn Siêu Phàm, sau cấp 3, có thể chuyển chức.”

Ghi chú: Xem xét tên chuyển chức thần dạ du, mời click đường link phía dưới.

Trương Nguyên Thanh click hồi lâu, nhảy ra khung đối thoại quyền hạn không đủ.

Chó quyền hạn chết tiệt! Hắn suýt nữa chửi ầm lên.

Đợi chút, sao cảm giác nơi nào không đúng? Trương Nguyên Thanh đột nhiên ngẩn ra, một lần nữa đọc giới thiệu, phát hiện vấn đề xảy ra ở nơi nào.

Dấu ấn nghề nghiệp là trăng non màu đen? Nhưng ta buổi tối hôm đó rõ ràng nhìn thấy dấn ấn trên trán là trăng tròn màu đen.

Sao lại thế, thẻ nhân vật của mình khác với người khác?

Trương Nguyên Thanh theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía cái ót Quan Nhã, muốn mở miệng hỏi.

Hắn mở miệng ngập ngừng, lại chưa thể hỏi ra miệng.

Khác với đám đông, ý nghĩa bất thường.

Trước khi biết là tốt hay xấu, không thể nói lung tung khắp nơi, hơn nữa, nếu diễn đàn không có tin tức tương quan, nói rõ trăng tròn màu đen không phải tầng thấp có thể hiểu biết.

Thứ cấp bậc càng cao, đương nhiên càng phải giữ bí mật, đây là đạo lý người thường đều biết.

Đặc biệt còn là tay mơ, còn chưa có năng lực cùng kinh nghiệm ứng phó tình huống đột phát.

Thẻ nhân vật anh Binh tặng mình vì sao khác với thần dạ du bình thường? Con mẹ nó tin tức gì cũng không nói với mình, người lại chơi mất tích.

Tiếp theo, hắn rời khỏi bài đăng, click khung tìm kiếm của diễn đàn, tính điều tra tình huống miếu Tam Đạo sơn nương nương.

Sau khi nhập vào "miếu Tam Đạo sơn nương nương", hắn đạt được hai nội dung, một phần là hướng dẫn chiến lược phó bản (bản Ngũ Hành Minh) trước đó từng xem, một phần là giới thiệu về miếu Tam Đạo sơn nương nương.

"Miếu Tam Đạo sơn nương nương, thần miếu Tam Đạo sơn phủ Tùng Giang đầu thời Minh, tế bái thần linh là Tam Đạo sơn nương nương, vị nương nương này am hiểu cầu mưa đuổi quỷ, luyện đan chữa bệnh, tạo phúc một phương. Sau khi Tam Đạo sơn nương nương vũ hóa thành tiên, quan phủ địa phương chủ trì, thân hào dân chúng bỏ vốn, xây miếu thờ cho bà.

"Miếu Tam Đạo sơn nương nương đã sớm suy bại, thiếu mất rất nhiều tư liệu nghiên cứu quý giá —— trích từ thư viện Tùng Phủ."

Trích từ thư viện Tùng Phủ…

Nhìn mấy chữ này, sắc mặt Trương Nguyên Thanh dại ra, ót cũng toát mồ hôi lạnh.

Tam Đạo sơn nương nương miếu là chân thật tồn tại? Tồn tại trong lịch sử?

Nếu là như vậy, vị nương nương kia từng chân thật tồn tại hay không? Hoặc là nói, bản thân cô ta chính là người chân thật tồn tại?

Trong linh cảnh sẽ xuất hiện người chân thật tồn tại?

Chương 56: Hội nghị thần dạ du (2)

Cô ta nếu là người thật, có thể từ trong linh cảnh bò ra tới tìm mình hay không… Trương Nguyên Thanh bị ý nghĩ của chính mình dọa.

"Chị Quan Nhã, tôi có cái vấn đề…"

Chuyện có thể hỏi, hắn chưa bao giờ tự mình thương tổn thần kinh đầu óc.

Quan Nhã quay đầu.

Trương Nguyên Thanh nói cho cô suy đoán của mình đối với Tam Đạo sơn nương nương.

“Đội trưởng hẳn là từng nói cho cậu, linh cảnh là xen vào giữa chân thật cùng hư ảo.” Lão Ti Cơ nâng lên cái chén, nhấp một ngụm, nói:

“Rất nhiều cảnh tượng trong linh cảnh, đều là căn cứ vào hiện thực mà tồn tại, ví dụ như “hồ chứa nước Lâm cảng”, “khu vui chơi Sương Thủy” các linh cảnh thí luyện thần dạ du này đều có thể ở trong hiện thực tìm được địa điểm đối ứng, nhưng trong hiện thực hiển nhiên không có mấy thứ này, bằng không đã sớm loạn rồi.”

Cho nên, tuy Tam Đạo sơn nương nương từng thật sự tồn tại, nhưng vị kia mình chứng kiến, là linh cảnh hư cấu ra? Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng.

Bà già, ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại trong linh cảnh đi.

Thủ đô, sân bay Bắc Thủy Môn.

Viên Đình gầy gò ngồi ở trên ghế tựa rộng rãi của khoang thương gia, trang phục nghiêm chỉnh màu đen, áo sơmi màu đen, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, bộ dạng tinh anh giới làm ăn.

Hắn xuyên qua cửa sổ máy bay nhỏ hẹp, quan sát đèn đuốc vạn nhà bên dưới, lấp lánh rực rỡ.

Hôm nay vừa mới hướng tổ chức báo cáo tin tức đường hầm Xà Linh bị vượt qua, đến buổi chiều, hắn đã bị triệu hồi đến thủ đô.

Nhưng không liên quan gì tới đường hầm Xà Linh, lần này về thủ đô, là Thái Nhất môn chủ triệu tập thần dạ du phân tán ở trong phạm vi cả nước về thủ đô họp.

Hội nghị cỡ lớn giống như vậy, bình thường sẽ chỉ cử hành ở cuối mỗi năm, bởi vì khi đó thần dạ du các nơi cả nước cần tới thủ đô báo cáo công tác.

Nếu có ngoại lệ, nhất định là việc lớn.

Hy vọng không phải tin tức xấu… Viên Đình nhìn ánh đèn thành thị càng lúc càng gần, suy nghĩ ngàn vạn.

Máy bay vững vàng hạ cánh, Viên Đình xuống khỏi máy bay, kéo hành lý thẳng đến bãi đỗ xe ngầm tầng hai, ở nơi đó đi lên xe riêng.

Bốn mươi phút sau, xe riêng đến một khách sạn năm sao, Viên Đình để hành lý xong, vào thang máy tới phòng họp cỡ lớn tầng đỉnh.

Nơi này đang cử hành bữa tiệc, các quý ông quý bà mặc trang phục trường hợp chính thức màu đen, áo khoác màu đen, váy dài màu đen, bưng ly rượu xuyên qua giữa mỹ vị, nâng chén chuyện trò vui vẻ.

"Ồ, Viên đại đội trưởng đến rồi."

Viên Đình mới từ trong khay của nhân viên phục vụ cầm lấy một ly rượu, liền thấy một người đàn ông mặc áo sơmi màu đen chào đón, tóc ngắn gọn gàng, đôi mắt sáng ngời, đường nét khuôn mặt góc cạnh, dáng người là tam giác ngược tiêu chuẩn.

"Giản Ký!"

Viên Đình nhìn bạn tốt nghênh đón, lộ ra mỉm cười, "Đã lâu không gặp."

"Mọi người chờ cậu đã lâu, đi đi đi, chào hỏi chút."

Giản Ký đặt tay lên bả vai Viên Đình, ôm hắn tới trên bàn tiệc, bàn đã có sáu người ngồi, ba nam ba nữ, những người này đều là thần dạ du huấn luyện cùng khóa lúc Viên Đình mới vào Thái Nhất Môn.

Nay mọi người phân tán các nơi, đều đã là nhân vật cấp đội trưởng.

Sau khi hàn huyên vài câu đơn giản, Viên Đình thăm dò nói:

"Lần này môn chủ triệu tập mọi người vào kinh là vì chuyện gì?"

Dương Thiến tóc đuôi ngựa, mặc áo da váy da mím môi, thấp giọng nói:

"Chúng tôi vừa rồi đang bàn luận đề tài này, chỉ biết là cấp bậc giữ bí mật rất cao, ngay cả chấp sự cũng không biết."

Cô dáng người thướt tha, tóc gọn gàng, không trang điểm không đeo trang sức, oai hùng hiên ngang.

Chấp sự cũng không có tư cách biết? Viên Đình khẽ gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Giản Ký cười nâng ly, "Đợi lát nữa hội nghị bắt đầu tự nhiên sẽ biết, bây giờ nghĩ những thứ này vô dụng. Đúng rồi, gần đây có việc gì thú vị không?"

Dương Thiến tràn đầy ngổ ngáo cười nói:

"Chỗ tôi trái lại có một việc thú vị, đoạn thời gian trước, con trưởng Hạ Hầu gia vùng duyên hải bị cung chủ "Chỉ Sát cung" đánh phế đi, nghe nói khi trưởng bối Hạ Hầu gia chạy tới hiện trường, đã sắp không trụ được nữa.

"Tuy dùng sinh mệnh nguyên dịch cứu về, nhưng cũng tổn thương nguyên khí rất lớn, nhắm chừng một đoạn thời gian rất dài không dám ra ngoài, mà nếu sắp tới có nhiệm vụ linh cảnh, vậy hắn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ."

"Chỉ Sát cung?" Một bạn học nam nhìn về phía Viên Đình: "Nếu nhớ không lầm, đây là tổ chức linh cảnh hành giả khu Tùng Hải, sao lại va chạm với Hạ Hầu gia."

Viên Đình lắc đầu nói: "Người Chỉ Sát cung tính cách đều rất cực đoan, đặc biệt là vị cung chủ kia, cực kỳ điên cuồng, bọn họ cấu xé với ai cũng không cần bất ngờ. Nhưng thái độ đối với tổ chức chính phủ coi như thân thiện, bình thường cũng an phận."

Dương Thiến cảm khái nói: "Vị cung chủ kia là linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, chấp sự cũng chưa chắc là đối thủ của cô ta, nhân vật như vậy chỉ cần không quá phận, mở một mắt nhắm một mắt là được rồi."

Chương 57: Hội nghị thần dạ du (3)

Hàn huyên một lát nữa, Giản Ký nhìn quanh một vòng, nói: "Số lượng thần dạ du chúng ta vẫn là quá ít, chỉ có thể nhìn nghề nghiệp khác làm mưa làm gió, đoạt hết nổi bật."

"Nói tới, trong môn chúng ta đã rất nhiều năm chưa xuất hiện một vị thần dạ du kinh tài tuyệt diễm." Hạ Lương mặt tròn

đáng yêu nói, giọng của cô trong dịu dàng mang chút thanh thúy.

Đã nói tới đề tài này, Viên Đình nổi lên hứng thú, nói:

“Tôi nơi này trái lại có tin chấn động, có liên quan với thần dạ du chúng ta.”

Người cả bàn nhìn tới, mặt đầy tò mò.

“Còn nhớ rõ đường hầm Xà Linh chứ?” Viên Đình hỏi.

“Ừm, linh cảnh BUG cấp tân thủ, năm đó Khương Lâm cùng Triệu Khai chính là chết ở bên trong.” Giản Ký khó hiểu hỏi: “Địa phương quỷ quái này có phải lại chơi chết ai hay không?”

“Từ nay về sau, đường hầm Xà Linh không còn mạng đầu nữa, bị một thằng nhóc vượt qua rồi.”

Lời của Viên Đình tựa như một viên đạn câm, khiến các thần dạ du bên cạnh bàn mất tiếng.

Cách vài giây, Giản Ký mờ mịt nói: “Có việc này?”

Hạ Lương trừng lớn mắt, dùng giọng nói giòn tan của cô lớn tiếng nói: “Viên Đình, anh đừng có nói giỡn.”

Người khác vẻ mặt nghi ngờ.

Viên Đình gật đầu khẳng định: “Chuyện này đã báo lên trong môn, các người có thể hướng cấp trên của mình hỏi, nếu chỉ là hỏi không xem hướng dẫn chiến lược, chấp sự hẳn là sẽ nói cho các người.”

Nghi ngờ biến thành tiếng kinh ngạc than thở, vẻ mặt các thần dạ du bên cạnh bàn kinh ngạc cùng kích động.

“Đây chính là việc lớn đó.”

“Người anh em kia trâu bò nha, hắn làm như thế nào, đệch, tôi bây giờ chỉ muốn xem hướng dẫn chiến lược, không muốn họp nữa.”

“Tỉnh táo đi, quyền hạn của cậu hẳn là không tiếp xúc được.”

Dương Thiến nhìn chung quanh một phen, hỏi: “Người mới này gia nhập Thái Nhất Môn rồi sao? Có ở thủ đô không?”

Viên Đình tựa như hứng thú nói chuyện càng đậm hơn, lắc đầu tiếc hận nói:

“Các người có điều không biết nha, gã đó bị người của Ngũ Hành Minh chiêu mộ được rồi, Phó Thanh Dương tự mình gọi điện thoại hướng Tôn trưởng lão đòi hướng dẫn chiến lược, Tôn trưởng lão vừa nghe nhiệm vụ thí luyện là đường hầm Xà Linh, lập tức tỏ vẻ không cần người này.

“Lời nói ra như bát nước đổ đi, không thu về được, ài, trưởng lão hồ đồ nha.”

“Quả thật hồ đồ.”

“Tôn trưởng lão thế này, thế này… Tôi tức giận.”

Đang thảo phạt vị trưởng lão cao cao tại thượng kia, Viên Đình bỗng thấy một người trung niên đồ đen đi tới, hướng thẳng đến mình, nói:

“Viên Đình, Tôn trưởng lão nói, sau khi hội nghị kết thúc, cậu tạm thời đừng đi, đi chỗ ông ấy một chuyến.”

Vẻ mặt Viên Đình nháy mắt cứng đờ.

Bữa tiệc rất nhanh tiếp cận kết thúc, nhân viên phục vụ dọn bàn ăn, rượu nước.

Ánh đèn nhu hòa cũng biến thành đèn hội nghị sáng ngời mãnh liệt, các thần dạ du cả sảnh đường ngồi ở bên bàn tròn của mình, lặng lẽ chờ đợi, hơn trăm người im lặng không nói, tiếng kim rơi có thể nghe thấy.

Trong chờ đợi dài đằng đẵng, một ông lão mặc quần áo luyện công màu trắng, ở trong sự chờ mong bước vào phòng họp.

Chiều cao của ông tiếp cận hai mét, cực kỳ ngang tàng, khuôn mặt không thấy nếp nhăn, ánh mắt sắc bén như đao, mi tâm một vầng màu vàng mặt trời, tựa như hình xăm.

Nếu không phải đầu đầy tóc bạc tỏ rõ tuổi của ông, nhìn qua so với người trẻ tuổi còn phong nhã hào hoa hơn.

Đại trưởng lão Thái Nhất Môn, ID linh cảnh: Xích Nhật Hình Quan.

Các thần dạ du ngồi nghiêm chỉnh, thẳng lưng, cho đủ tôn trọng đối với vị thần dạ du mạnh nhất dưới môn chủ này.

Xích Nhật Hình Quan nhìn quét đám đông môn nhân bên dưới, chậm rãi nói:

“Không lâu trước đây, môn chủ cảm ứng được Ma Quân ngã xuống, họa lớn trong lòng Thái Nhất Môn đã trừ. Nhưng thẻ nhân vật Ma Quân chưa trở về linh cảnh, không rõ tung tích, kế tiếp, các người cần toàn lực tìm kiếm truyền nhân Ma Quân.

“Truyền nhân của hắn có hai đặc thù lớn: Dấu ấn nghề nghiệp không phải trăng non, mà là trăng tròn màu đen. Khi thông quan linh cảnh, có được thẻ phần thưởng nhân vật thần dạ du bình thường không có.”

…

Thứ hai, trời quang đãng.

Ở Tùng Hải nơi như vậy, ra ngoài giờ cao điểm buổi sáng vĩnh viễn là vấn đề làm người ta đau đầu, mặc kệ là cầu vượt hay là mặt đất, tình hình giao thông chật chội làm huyết áp người ta tăng vọt.

Dân công sở đi làm bình thường lên tàu điện ngầm, trái lại không có phiền não kẹt xe, nhưng phải chịu khảo nghiệm bốn phía kẹp chả.

Trong ánh mặt trời sáng sớm, Trương Nguyên Thanh đeo ba lô hai vai, đạp xe đạp chia sẻ* rong ruổi ở đường phố Tùng Hải phồn hoa, trong miệng gặm bánh rán trái cây.

Hắn dễ dàng vượt qua một chiếc lại một chiếc sedan, xe MPV cùng xe giao thông công cộng, tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi theo tóc mái cùng nhau bay lên.

Chương 58: Vụ án giết người (1)

Tùng Hải đại học cách nhà bà ngoại năm sáu km, đạp xe chỉ cần 15 phút, cho nên hắn bình thường không ở lại trường.

Bởi vì tấn thăng thần dạ du, ngày thường đạp xe đạp đặc biệt mệt, hắn một hơi không ngừng lao thẳng đến cổng trường đại học, móc di động ra xem, chỉ dùng mười phút.

Nếu không phải xe bình điện trên đường xe đạp quá nhiều, hắn còn có thể nhanh hơn.

Đại học Tùng Hải sáng lập ở đầu thế kỷ trước, cách ngày nay một trăm hai mươi năm, là học phủ đỉnh cấp cầm cờ đi trước cả nước.

Trừ tài nguyên giáo sư chất lượng tốt, hai đặc sắc lớn nhất của đại học Tùng Hải là: Danh hoa tự mình tìm chủ nhân tốt, dũng sĩ có gan đấu kiếm.

Bà ngoại trước kia cảnh báo dì trẻ, con gái ở trường học phải biết bảo hộ bản thân. Tuổi lớn rồi, lại phải cảnh báo cháu ngoại ở trường học phải bảo vệ tốt bản thân mình.

Bà ngoại rất bất mãn đối với thế đạo này.

Tiến vào cổng trường, xuyên qua trục chính dựng tượng người sáng lập, hắn dọc theo con đường tròng đầy cây ngô đồng phía bên phải, thong thả đạp xe về phía tòa nhà dạy học.

Hoàn cảnh trong học viện lịch sự tao nhã, yên tĩnh, các sinh viên hoặc quay video ngắn hoặc ngồi ở ghế dài ven đường nói chuyện phiếm, hoặc ôm sách giáo khoa vội vàng học cho kịp.

Đường rộng rãi sạch sẽ, mặt cỏ xanh hoá, tòa nhà ký túc xá đã có năm tháng, nhìn lướt qua, càng như là tiểu khu yên tĩnh sa hoa nào đó, cảm giác trường học cũng không nặng.

Trương Nguyên Thanh dừng xe ở ngoài tòa nhà, đeo túi sách, tiến vào tòa nhà tổng hợp.

Tới phòng học hình thang, Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua, các sinh viên tốp năm tốp ba phân tán, không ít bạn học trốn học.

Hắn tùy ý chọn một chỗ ngồi, vừa ngồi xuống, liền nghe hai nam sinh phía sau thấp giọng nói chuyện:

“Tôi mới vừa ở cổng trường nhìn thấy Từ Doanh Doanh, cô ấy lại đợi chờ sugar daddy.”

“Nói hươu nói vượn, nữ thần của tôi sao có khả năng bị bao nuôi.”

“Thật sự, mỗi thứ hai đều có đàn ông đến đón cô ấy, lái là xe sang mấy chục vạn, tôi thứ hai trước đã thấy được.”

“Nhìn rõ chưa? Không chừng là đặt xe trên mạng thì sao.”

“Cậu sẽ hôn môi với tài xế xe taxi?”

“Đáng giận, lúc học cấp ba nữ sinh thích mấy tên học giỏi, vào đại học, nữ sinh lại thích kẻ có tiền bên ngoài. Nam sinh bình thường khi nào có thể đứng lên?”

Từ Doanh Doanh là nữ sinh cùng lớp, bề ngoài rất đẹp, là hoa khôi lớp bọn họ.

Trương Nguyên Thanh nhịn không được quay đầu, cười trêu: “Vợ trong ổ cứng có thể giúp cậu đứng lên.”

Hai nam sinh tựa như không ngờ Trương Nguyên Thanh sẽ xen mồm, ngẩn ra một phen.

Trương Nguyên Thanh nhìn bọn họ, nói: “Làm sao vậy?”

Bạn học nam tên Lý Nhạc Sinh “à” một chút: “Trương Nguyên Thanh cậu hôm nay gặp được chuyện gì tốt, thế này không giống cậu.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: “Vì sao nói như vậy.”

Lý Nhạc Sinh vừa định nói chuyện, giáo viên đeo kính đen, ôm sách vở đi đến, phòng học líu ríu lập tức an tĩnh lại.

.

Khu Khang Dương, khách sạn Mạch Nhạc.

“Đinh!”

Tầng 16, cửa thang máy mở rộng, Lý Đông Trạch mặc đồ chính thức phối hợp ghi lê đen áo sơmi trắng, chống gậy chống, đi ra khỏi thang máy.

Khuôn mặt gầy của hắn giăng kín sự ngưng trọng, Quan Nhã đi theo phía sau.

Khách trong cả tầng đều bị dọn sạch, đầu đường thang máy đi thông hành lang kéo dải băng cảnh giới, hai nhân viên trị an canh giữ ở bên cạnh dây cảnh giới.

Quan Nhã đi cao gót tiến lên, lấy ra giấy chứng nhận ra hiệu một phen.

Nhân viên trị an lập tức tránh đường.

Trên hành lang đi thông căn phòng, mấy nhân viên trị an mặc đồng phục đang bận rộn, hoặc chụp ảnh, hoặc thu thập vân tay, lông tóc các thứ.

Lý Đông Trạch lướt qua mọi người, tiến vào phòng khách sạn, lập tức ngửi thấy một mùi máu tươi.

Ánh mắt hắn đảo qua phòng khách sạn, trên giường có hai thi thể nằm đó bị vải trắng che phủ, ga giường trắng nõn nhuộm lan ra từng mảng lớn vết máu đỏ sậm.

Lý Đông Trạch vươn gậy chống, vạch vải trắng ra, một nam một nữ nằm trên giường, khỏa thân.

Hắn trầm mặc một phen, giọng trầm thấp: "Quả thật là Triệu Anh Quân."

Quan Nhã thì cẩn thận kiểm tra mỗi ngõ ngách trong phòng, trong con ngươi tràn ra từng tia từng làn sương trắng, sau một lúc lâu, nói:

"Trong phòng không có dấu vết đánh nhau, không có dấu vết con người từng xử lý. Trong thùng rác chỉ có hai cái bao cao su, nhưng bao cao su trong hộp thiếu ba cái."

Nói xong, cô có chút thương hại nhìn thoáng qua người bị hại nữ.

Lý Đông Trạch một lần nữa đậy vải trắng trở về, trầm giọng nói:

"Quan Nhã, cô ở lại chỗ này giúp đỡ nhân viên trị an thu thập vân tay, lông tóc, lấy video theo dõi, tôi cần liên hệ một phen Phó bách phu trưởng cùng với các đội trưởng, có thể cần họp."

Quan Nhã khẽ gật đầu: "Lát nữa tôi sẽ mang chi tiết hiện trường, tư liệu nhân vật đồng bộ đến điện thoại di động của anh."

Triệu Anh Quân là cố vấn văn phòng cảnh sát đường Tương Thủy, thành viên Bạch Hổ binh chúng, thám báo cấp 2.

Một thành viên Ngũ Hành Minh bị giết, đây là sự kiện lớn.

Chương 59: Vụ án giết người (2)

Biệt thự lầu hai, phòng họp loại nhỏ.

Phòng họp trang hoàng cực kỳ tinh xảo xa hoa, mặt sàn phủ kín thảm lông dê xốp mềm, ở giữa đặt một cái bàn hội nghị bằng gỗ thịt thật dài.

Trên bàn bày đĩa hoa quả tinh xảo đẹp đẽ, miếng chân giò hun khói lấp lánh trong suốt, rượu vang nhập khẩu đắt đỏ, những hộp xì gà, cùng với đồ ngọt tinh tế.

Cuối bàn hội nghị buông xuống màn chiếu màu trắng, phát một đoạn video theo dõi của khách sạn.

Trong video, người đàn ông đầu đội mũ lưỡi trai cùng đeo khẩu trang từ phương hướng cửa thang máy đi tới, đi tới cửa phòng khách, lấy ra thẻ phòng mở cửa, tiến vào phòng.

40 phút sau, người đàn ông từ trong phòng đi ra, hai tay đút túi, cúi đầu rời khỏi.

Video kết thúc, Lý Đông Trạch ấn nút tạm dừng, nhìn các đội trưởng bên cạnh bàn, nói:

“Sáng nay nhận được khách sạn báo cảnh sát, nhân viên phục vụ lúc dọn phòng, gõ cửa không mở, liền vào phòng xem xét, kết quả phát hiện hai người đã bị hại. Triệu Anh Quân trước khi chết từng chịu ngược đãi, trên người trải rộng vết chém, tay chân có dấu vết bị trói, nhưng vết thương trí mạng là bị vật sắc xuyên qua trái tim.

“Người chết nữ giới tên Lưu Hiểu Nga, cũng là bị vật sắc đâm thủng trái tim, nhưng chưa bị ngược đãi, căn cứ hiện trường thiếu mất bao cao su, chúng tôi hoài nghi cô ấy trước khi chết bị hung thủ làm nhục.

“Mặt khác, văn phòng cảnh sát kiểm tra điện thoại di động của hai người, xác nhận Lưu Hiểu Nga là người tình của Triệu Anh Quân.

“Chúng tôi lấy video giám sát cửa ra vào khác của khách sạn, chưa phát hiện hung thủ là rời khỏi như thế nào, hắn hẳn là có thủ đoạn đặc thù có thể tránh được camera giám sát. Bước đầu phỏng đoán, hung thủ là linh cảnh hành giả.”

Bên cạnh bàn tổng cộng có sáu người ngồi.

Ghế đầu là một người trẻ tuổi mặc đồ tây màu trắng, có sự cao ngạo cùng cao quý của công tử thế gia, búi tóc đuôi ngựa ngắn bảnh bao, đường nét khuôn mặt tựa như điêu khắc, anh tuấn không thể nhìn thẳng.

Chỗ trống đầu tiên bên trái, đó là vị trí của Lý Đông Trạch.

Bên phải là một cô gái ôm mèo mướp, mặc sườn xám tranh thuỷ mặc, nét đẫy đà cùng quyến rũ của phụ nữ trưởng thành hiển lộ hết không thể nghi ngờ, khuôn mặt xinh đẹp bảo dưỡng thích đáng căng mịn trắng nõn, trang điểm trang sức trang nhã, khí chất điềm tĩnh thanh nhã.

Bên cạnh cô là người đàn ông trung niên đầu đội mũ thợ mỏ, mặc quần áo bảo hộ lao động, làn da ngăm đen thể hiện gió sương của công nhân.

Đối diện cô là huấn luyện viên phòng tập thể thao mặc đồ bó sát người, cánh tay tráng kiện có thể so với vòng eo cô gái, mặt mày sắc bén, khi nhìn có một cảm giác hung dữ ập vào mặt.

Cuối cùng một cô gái là hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc quần áo đua xe màu trắng, quần da bó sát, tóc quăn màu đen, mặt trái xoan, vừa ngầu vừa bảnh.

Năm vị này chính là đội trưởng tiểu đội linh cảnh hành giả khu Khang Dương, còn có mấy người bởi vì các loại nguyên nhân chưa tham dự.

Công tử ca đồ tây màu trắng nhìn quanh, con ngươi màu nâu đậm bình thản như hồ nước, thản nhiên nói:

“Các vị, có ý kiến gì không? Đội trưởng Thanh Đằng, cô nói trước.”

Người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú: “Linh cảnh hành giả bình thường cũng không dám giết người chính phủ chúng ta, có thể là linh cảnh hành giả nghề nghiệp tà ác làm hay không.”

Lý Đông Trạch trả lời: “Còn đang điều tra mối quan hệ gần đây của Triệu Anh Quân.”

Nếu là linh cảnh hành giả nghề nghiệp tà ác gây nên, tính nghiêm trọng của sự kiện phải tăng lên một bậc.

Hỏa sư Đại Cơ Bá nhướng mày, hùng hổ tức giận, "Nghề nghiệp tà ác? Lũ chuột thối trong mương cống này, dám giết người của Ngũ Hành Minh ta, ông đây nhất định khiến hắn trả giá đắt."

Người khác sắc mặt ngưng trọng, Bạch Long mặc quần áo đua xe trầm ngâm nói:

"Chiến lực Triệu Anh Quân như thế nào?"

Lý Đông Trạch nhìn về phía Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương nói: "Có một món đạo cụ phòng ngự."

Nghe vậy, sắc mặt Bạch Long ngưng trọng, "Thám báo cấp 2 tuy không sở trường chiến đấu, nhưng dưới tình huống có đạo cụ phòng ngự, muốn giết hắn không dễ như vậy, huống chi là ở dưới tình huống không kinh động khách phòng cách vách. Chúng ta có thể căn cứ điểm ấy, bước đầu phán đoán ra thực lực của hung thủ."

Đường Quốc Cường ông chủ công ty kiến trúc đội mũ thợ mỏ trầm giọng nói:

"Rất mạnh."

Đại Cơ Bá hừ lạnh một tiếng, lặp lại lời vừa rồi: "Rất mạnh lại như thế nào, dám giết người của Ngũ Hành Minh ta, mạnh nữa cũng phải chết."

Bạch Long yên lặng ôm đầu, thầm nhủ lúc bàn việc, có thể đá mấy tên ngu ngốc Xích Hỏa bang ra ngoài trước hay không.

Lý Đông Trạch nói: "Trải qua chúng tôi điều tra, Triệu Anh Quân có rất nhiều người tình, hơn nữa thích bao nuôi nữ sinh viên, chúng tôi đang điều tra từng người tình của hắn."

Đại Cơ Bá nhíu mày nói: "Vì sao?"

Chương 60: Hung thủ (1)

"Khách sạn Triệu Anh Quân và người tình hẹn hò cũng không cố định, hung thủ lại có thể tìm được địa chỉ khách sạn, nắm được số phòng, nói rõ hắn đối với quỹ tích hành động của Triệu Anh Quân có hiểu biết nhất định, hoặc là người quen, hoặc là trải qua theo dõi thời gian dài." Lý Đông Trạch nói:

“Hiểu biết ngươi nhất, vĩnh viễn là cô gái bên gối ngươi, chúng ta có lẽ có thể từ chỗ người tình của Triệu Anh Quân đạt được một ít manh mối.”

Các đội trưởng sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Lý Đông Trạch tiếp tục nói:

“Triệu Anh Quân trước khi chết từng bị tra hỏi cùng ngược đãi, các vị thử nghĩ một phen, hung thủ tra hỏi là cái gì? Hỏi ra cái gì? Mặc kệ hung thủ là báo thù hay nghề nghiệp tà ác, đây đều là vấn đề đáng giá chúng ta thận trọng đối đãi.”

Các đội trưởng đang ngồi khẽ biến sắc.

Nghề nghiệp tà ác cùng nghề nghiệp hợp pháp vẫn luôn là quan hệ như nước với lửa, săn giết lẫn nhau, truy tung lẫn nhau.

Có thể khiến nghề nghiệp tà ác cảm thấy hứng thú, đương nhiên là tin tức, thậm chí địa điểm ẩn thân của các linh cảnh hành giả chính phủ.

Mà hung thủ nếu không phải nghề nghiệp tà ác, một vị linh cảnh hành giả cường đại mạo hiểm đắc tội tổ chức chính phủ, lẻn vào khách sạn tra hỏi, giết người, chân tướng sau lưng có lẽ càng thêm phức tạp.

Thanh Đằng trầm giọng nói: “Chúng ta phải nhanh một chút bắt được hung thủ.”

Đại Cơ Bá nghe vậy, nhìn chung quanh một lần, nói: “Viên Đình sao chưa tới, để anh ta cắn nuốt linh thể Triệu Anh Quân, thu hoạch ký ức của Triệu Anh Quân, chúng ta liền có thể biết hung thủ là ai.”

Tầm quan trọng của thần dạ du có thể khống chế linh thể nháy mắt nổi bật ra.

Phó Thanh Dương lắc lắc đầu, nói:

“Hôm qua, Thái Nhất Môn triệu tập toàn bộ thần dạ du chính phủ tới thủ đô bàn việc, Viên Đình không ở Tùng Hải.”

Vẻ mặt hắn từ đầu tới đuôi đều rất bình tĩnh, giống như trời sập xuống cũng sẽ không hoảng.

Vào thủ đô bàn việc? Trong lòng mấy vị đội trưởng trầm xuống, nếu Viên Đình không có mặt, thần dạ du khu lớn khác khẳng định cũng không có mặt.

Thế này có phải quá trùng hợp hay không? Hung thủ sớm không động thủ, muộn không động thủ, cứ chọn ở thời điểm thần dạ du tập thể tới thủ đô.

Đại Cơ Bá cả giận nói: "Thái Nhất Môn làm sao vậy, sớm không họp muộn không họp, chọn lúc này? Chúng ta đã sớm nên bồi dưỡng thần dạ du của mình."

Lý Đông Trạch bất đắc dĩ nói:

"Nhân quả quan hệ bị ngược rồi, là hung thủ chọn ở lúc này… Bỏ đi, cái này không quan trọng. Mọi người không cần lo lắng, chúng ta có thần dạ du của mình."

Đúng vậy, thiếu chút nữa quên thằng nhóc đó.

Lời của Lý Đông Trạch, khiến các đội trưởng nhớ tới trong đội ngũ linh cảnh khu Khang Dương đã chiêu mộ được một vị thần dạ du, không cần hướng Thái Nhất Môn mượn người nữa.

Đại Cơ Bá lộ vẻ mặt vui mừng, lập tức nói: "Vậy còn chờ cái gì, mau liên hệ thằng nhóc đó, cho nên nói, vẫn là phải bồi dưỡng thần dạ du của mình, thời khắc mấu chốt người một nhà đáng tin nhất."

Đội trưởng khác lông mày giãn ra.

Đại Cơ Bá nói có lý, tuy thần dạ du của Thái Nhất Môn ở trên chính sự trước giờ rất phối hợp, nhưng chung quy là người ngoài, dùng khẳng định không thuận tiện bằng người một nhà.

Lý Đông Trạch nhìn thoáng qua Phó Thanh Dương, thấy hắn khẽ gật đầu, lập tức lấy di động, đi ra khỏi phòng họp.

"Tôi đi liên hệ cậu ta một phen."

Kết thúc tiết chuyên ngành buổi sáng, Trương Nguyên Thanh đeo túi sách rời khỏi phòng học, lớp buổi chiều hắn tính trốn, đi nơi làm việc của đội hai tiểu đội linh cảnh khu Khang Dương một chuyến.

Tương lai kết giao quan hệ các trọng tâm, đều cần chuyển dời đến tiểu đội linh cảnh.

Trương Nguyên Thanh không phải quá thích trường học, hứng thú đối với học tập cũng không phải quá lớn. Người trẻ tuổi Tùng Hải đều có loại lười nhác từ trong xương tủy, tính sói không đủ, khiếm khuyết có thừa.

Trên đời này chỉ có hai loại người sẽ va chạm, một loại là từ nhỏ bồi dưỡng ra thói quen tích cực hướng về phía trước, một loại là cuộc sống bức bách.

Sau khi trở thành linh cảnh hành giả, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc tìm về tinh thần phấn đấu biến mất đã lâu.

Thứ nhất là tính mạng bức bách, thứ hai là có thể hoàn thành giấc mơ thiếu niên cầm kiếm hành tẩu giang hồ.

Linh cảnh tràn ngập nguy hiểm cùng quỷ dị, nhưng một khi nếm được ngon ngọt, liền không bao giờ cam tâm làm một người phàm nữa.

Tới dưới lầu, đang chuẩn bị đi quẹt thẻ một chiếc xe đạp công cộng, chuông điện thoại di động trong túi vang lên.

Là Lý Đông Trạch gọi tới.

“Đội trưởng?” Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi.

“Cậu bây giờ ở đâu.” Lý Đông Trạch tốc độ nói cực nhanh, đi thẳng vào vấn đề.

“Ở trường học.”

“Đại học Tùng Hải phải không, tôi bây giờ bảo Quan Nhã tới đón cậu.”

Đón tôi? Trương Nguyên Thanh nghe ra sự vội vàng trong giọng nói Lý Đông Trạch, thử nói: “Chuyện gì?”

Chương 61: Hung thủ (2)

“Có vị đồng nghiệp bị giết, chúng tôi cần thần dạ du cắn nuốt linh thể, thu hoạch ký ức đối phương, ừm, cái này cậu không có vấn đề chứ.” Lý Đông Trạch không quá yên tâm hỏi.

Ặc, hẳn là có thể nhỉ… Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi thử xem?”

Cắn nuốt linh thể không khó, đây là kỹ năng thiên phú của thần dạ du, đầu óc nói cho hắn có thể, nhưng đọc lấy ký ức phương diện này, hắn dù sao chưa từng thật sự cắn nuốt linh thể, không có kinh nghiệm, cho nên không dám cam đoan.

"Vậy thì cứ thế." Lý Đông Trạch không nhiều lời, tắt điện thoại.

Trương Nguyên Thanh cất điện thoại di động, đi bộ về phía cổng trường.

Vài phút sau, hắn dừng lại ở cổng trường, yên lặng chờ đợi Quan Nhã tới đón, đồng thời, Trương Nguyên Thanh phát hiện ven đường cách đó không xa, một cô bé mặc váy dài xếp li, xách túi hàng hiệu đứng ở ven đường, như là đang đợi người.

Từ Doanh Doanh?

Trương Nguyên Thanh đánh giá vị "hoa khôi lớp" này vài lần, đối phương ăn mặc rất chú ý, dây xích tay, vòng cổ, khuyên tai, túi xách thoạt nhìn đều giá trị xa xỉ, khác với đại bộ phận bạn học nữ trong trường học.

Nữ sinh gia cảnh bình thường, không mặc ra được loại cảm giác này.

Phát hiện ánh mắt Trương Nguyên Thanh, Từ Doanh Doanh mỉm cười, vừa vén lên sợi tóc thẳng sống lưng lên, bày ra tư thái động lòng người nhất, trong lòng vừa có chút cảm giác về sự ưu việt.

Nam sinh này diện mạo rất không tệ, cho nên cô theo bản năng bày ra vẻ đẹp của bản thân.

Nhưng mình bây giờ, đã sớm không ở cùng thế giới với sinh viên bình thường, cho nên trong lòng cô tràn đầy cảm giác về sự ưu việt.

Một thân trang sức này của mình, bằng với một năm phí sinh hoạt của sinh viên bình thường.

Lúc này, Từ Doanh Doanh nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu lam lái đến, chậm rãi đỗ lại trước cổng trường.

Cô gái lái xe mặc áo sơmi trắng gọn gàng, đeo kính râm, thấy không rõ mặt, nhưng cái cằm nhọn trắng nõn, khóe miệng tinh

xảo như khắc, không khó nhìn ra đây là người đẹp có giá trị nhan sắc cao.

Từ Doanh Doanh mím môi, đổi cái tư thế, hướng logo túi xách hàng hiệu về phía xe thể thao.

Đồng thời, cô nhìn thấy Trương Nguyên Thanh chạy bước nhỏ tới gần xe thể thao, kéo mở cửa xe tiến vào trong xe.

Phú bà đạp chân ga, đưa phi công nghênh ngang rời đi.

Từ Doanh Doanh há hốc mồm, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời không phân biệt rõ vị bạn học nam này là con em nhà giàu khiêm tốn, hay là đồng nghiệp với mình——sugar baby cùng phi công.

Văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, phòng để xác.

Trương Nguyên Thanh đứng ở bên giường đặt xác, xốc lên vải trắng, một thi thể thảm thiết xuất hiện ở trước mắt.

Trên thân người chết trải rộng vết bầm cùng vết chém, miệng vết thương ở ngực máu thịt lật ra, nhìn ghê người.

Nếu là hai ngày trước, nhìn thấy một thi thể như vậy, Trương Nguyên Thanh khẳng định sẽ thấy không khoẻ, nhưng từng trải qua đòn hiểm của miếu sơn thần, thi thể đã không thể làm trong lòng hắn sinh ra gợn sóng quá lớn.

“Có thể bắt đầu rồi.”

Lý Đông Trạch chống gậy, ở một bên chờ mong nói.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, hắn đánh giá thi thể Triệu Anh Quân, cảm nhận được linh lưu lại trong thi thể lạnh như băng này đang dần dần sinh động, dần dần sống lại.

Khí tức của thần dạ du đối với linh thể có sức hấp dẫn trí mạng, có thể đánh thức linh ngủ say.

Hắn yên lặng điều động lực thái âm trong cơ thể, tròng trắng mắt cùng con ngươi bao trùm lên một tầng thuần màu đen, vươn tay, hướng tới thân thể Triệu Anh Quân chộp vào khoảng không một cái.

Chộp ra một cái bóng hư ảo.

Cái bóng này có ngũ quan của Triệu Anh Quân, nhưng vẻ mặt dại ra, ánh mắt trống rỗng.

Người ta sau khi chết, ý thức tiêu tán 90%, linh thể sẽ trở nên dại ra như vậy. Nếu ý thức tiêu tán, ký ức đương nhiên cũng sẽ không trọn vẹn, chỉ để lại một ít ký ức chấp niệm sâu.

Ký ức trước khi chết thường thường ấn tượng khắc sâu, hơn nữa cách cái chết rất gần, cho nên sẽ bảo lưu lại.

Sau khi kéo ra linh thể, Trương Nguyên Thanh đột nhiên bắt đầu sinh ra khát vọng "ăn", hắn tự nhiên mà vậy há mồm, hít nhẹ một cái.

Linh thể Triệu Anh Quân hóa thành làn khói, bay vào trong miệng hắn.

Mi tâm căng lên đau đớn một phen, ý thức như bành trướng, có rất nhiều thứ không thuộc về mình lấp đầy vào.

…

Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng thấp giọng khóc nức nở, tiếng gào thét 'ô ô', bên tai vang lên giọng nói hung ác âm trầm:

"Sự kiên nhẫn của ông mày không nhiều, mày tốt nhất ngoan ngoãn trả lời."

Hắn biết mình đang đọc lấy ký ức cuối cùng của linh thể, chậm rãi "mở" mắt, cảnh vật xung quanh trở nên rõ ràng, đây là một gian phòng lớn trang hoàng hoa lệ.

Hắn ngã ngồi ở trên giường lớn mềm mại, cả người không mảnh vải, trên sàn vứt quần áo tán loạn, cùng với đồ lót nữ.

Cách bên người không xa, vị trí đầu giường, một cô gái trẻ tuổi cuộn mình, trần truồng tương tự, chân dài trắng nõn, bụng phẳng lì, bộ ngực cao ngất, khoe hết đường cong ngạo nhân của tuổi trẻ.

Tiếng nức nở chính là đến từ cô.

Chương 62: Tay trói gà không chặt (1)

Cô gái? Khỏa thân? Cảnh tượng như vậy khiến Trương Nguyên Thanh ngẩn người, thầm nhủ đội trưởng sao không nói rõ tình huống hiện trường xảy ra vụ án, sao có thể để mình xem hình ảnh cấm trẻ con, mình vẫn là đứa nhỏ…

Theo tầm nhìn người chết, hắn nhìn về phía người bên giường, đó là một người đàn ông tướng mạo hung ác, má bên trái có một vết sẹo dài bằng nửa ngón tay, chân mày thưa thớt, ánh mắt hung ác âm trầm.

Trong tay nắm một con dao dài nhỏ sáng lấp lánh.

Hung thủ… Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm khuôn mặt này, ghi nhớ chặt chẽ dung mạo.

Đến đây, nhiệm vụ của hắn coi như hoàn thành một nửa.

Người đàn ông hướng mũi đao vào ngực "Trương Nguyên Thanh", hung tợn nói:

"Chén thánh ở đâu, danh sách ở đâu?"

Vấn đề này hắn tựa như đã hỏi rất nhiều lần, vẻ mặt tràn ngập thiếu kiên nhẫn, ánh mắt dâng trào sát khí.

"Không biết, tôi thật sự không biết… Xin anh tha cho tôi." Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng 'mình' mở miệng cầu xin tha thứ.

Người đàn ông ngồi xổm bên giường, hoàn toàn mất đi kiên nhẫn, như mệt mỏi day day mặt, lẩm bẩm:

"Cho mày cơ hội mày không tận dụng, cho mày cơ hội mày không tận dụng…"

Nói xong, lấy mũi con dao dài nhỏ đẩy vào ngực 'Trương Nguyên Thanh'.

Đau đớn truyền đến, ý thức lập tức mơ hồ, Trương Nguyên Thanh mềm nhũn gục dưới đất, thấy người đàn ông cởi bỏ thắt lưng, bắt lấy mắt cá chân cô gái xinh đẹp, dùng sức kéo về phía bản thân.

Hình ảnh dừng lại ở trong tiếng thét chói tai của cô gái.

"Tôi nhìn thấy bộ dáng hung thủ rồi!"

Đôi mắt dại ra của Trương Nguyên Thanh khôi phục linh động, lập tức nghiêng đầu, nhìn về phía hai vị đồng nghiệp ở bên.

Khi nói chuyện, hắn cảm giác một nỗi sợ hãi mãnh liệt, bóng ma tử vong quanh quẩn ở trong lòng, thật lâu không thể tan đi.

Cảm giác cắn nuốt linh thể, đã rất thỏa mãn, lại rất khó chịu.

Lý Đông Trạch và Quan Nhã thoải mái một phen, nhẹ nhàng thở ra, người trước vội hỏi:

"Hắn bộ dạng thế nào? Ừm, có đặc thù gì rõ ràng."

Trương Nguyên Thanh vừa nhớ lại, vừa nói: "Nam giới, 30—35 tuổi, dáng người trung đẳng, khôi ngô, má trái có một vết sẹo dài bằng nửa ngón tay, chân mày thưa thớt, ánh mắt rất hung dữ…"

Lý Đông Trạch kiên nhẫn nghe, trong đầu phác thảo ra đường nét đại khái của hung thủ.

Đặc thù khuôn mặt hung thủ rất rõ ràng, độ phân biệt cực cao.

Chờ Trương Nguyên Thanh nói xong, Quan Nhã hỏi:

"Hắn có xâm phạm người bị hại nữ hay không?"

Trương Nguyên Thanh nhớ lại hình ảnh trước khi ký ức chấm dứt, "Hắn là có."

Quan Nhã xác định suy đoán nào đó trong lòng, lập tức nhìn về phía Lý Đông Trạch, nhíu mày nói:

"Đội trưởng, tôi hoài nghi trạng thái tinh thần của hung thủ có vấn đề."

Trương Nguyên Thanh chưa nghe hiểu, thầm nhủ kẻ có thể làm ra loại việc tàn nhẫn này, người nào trạng thái tinh thần bình thường?

Lý Đông Trạch gật gật đầu, oán giận nói: "Tên khốn kiếp nên xuống địa ngục này."

Thấy Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt, hai ngón tay Lý đội trưởng khẽ vuốt râu, giải thích:

"Còn nhớ cơ chế trừng phạt điểm đạo đức không?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

“Hung thủ giết chết người tình của Triệu Anh Quân là xuất phát từ mục đích giết người diệt khẩu, thuộc về hành vi bình thường. Nhưng ở trước khi giết người xâm phạm người bị hại nữ, sẽ làm hắn bị trừ thêm một lượng điểm đạo đức.”

Lý Đông Trạch tin tưởng, lấy chỉ số thông minh của vị sinh viên Tùng Hải này, không khó lý giải ý tứ trong đó.

A, thật là có khả năng tinh thần không bình thường… Trương Nguyên Thanh đã nghe hiểu.

Linh cảnh hành giả phạm tội sẽ bị trừ điểm đạo đức nhất định, bởi vậy chỉ cần người đầu óc bình thường, đều sẽ cố gắng không đi kích hoạt cơ chế trừng phạt, giết người diệt khẩu là hành vi bất đắc dĩ, nhưng hành vi trước đâm sau giết, lại trừ thêm một lượng điểm đạo đức.

Có thể làm ra loại chuyện này, chỉ có hai loại tình huống, một là điểm đạo đức quá nhiều, không sợ gì. Hai là trạng thái tinh thần của hung thủ xảy ra vấn đề, khó có thể kiềm chế thú tính trong lòng.

So sánh, loại khả năng thứ hai lớn hơn nữa.

Lão ti cơ Quan Nhã giờ phút này rất đứng đắn, một tay ôm ngực một tay chống cằm, nói:

“Linh cảnh hành giả trạng thái tinh thần không ổn định, mặc kệ là nghề nghiệp hợp pháp hay là nghề nghiệp tà ác, đều là phải thanh trừ. Loại người này ẩn núp ở đô thị lớn, tựa như một quả bom hẹn giờ.”

Cho dù điểm đạo đức thấp hơn 60, bị linh cảnh công bố vị trí, đưa tới linh cảnh hành giả cùng thành phố săn bắn. Nhưng trong kẽ hở này, một vị cường giả có được siêu năng lực, đủ để từ đầu đường giết đến cuối phố.

Lão ti cơ nhìn người mới duy nhất ở đây, cảnh báo:

“Trong linh cảnh nguy cơ trùng trùng, nhất là linh cảnh một người, tỉ lệ tử vong cực cao, rất nhiều linh cảnh hành giả cho dù thành công hoàn thành nhiệm vụ, cũng sẽ lưu lại bóng ma tâm lý khó có thể lau đi, lâu ngày, tinh thần xuất hiện vấn đề là không thể tránh khỏi.

“Nhất là thần dạ du các người, nếu cậu ngày nào đó cảm thấy trạng thái của mình xảy ra vấn đề, nhất định phải cho chúng tôi biết, tổ chức sẽ làm công tác khai thông tâm lý cho cậu.”

Chương 63: Tay trói gà không chặt (2)

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới mọi thứ trải qua trong miếu sơn thần, lòng còn sợ hãi gật đầu: “Tôi biết rồi…”

“Đúng rồi, hiện trường xảy ra vụ án có tìm được DNA hung thủ không?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Quan Nhã lắc đầu.

Hung thủ đóng gói mang đi đời đời con cháu? Trương Nguyên Thanh có chút tiếc nuối, nếu nắm giữ ngàn vạn con cháu của hung thủ ở trong tay, giày khiêu vũ màu đỏ liền có thể hỗ trợ tìm được đối phương.

Lúc này, Lý Đông Trạch kết thúc suy nghĩ, hỏi:

“Cậu ở trong trí nhớ của Triệu Anh Quân còn nhìn thấy gì?”

“Có.” Trương Nguyên Thanh chỉ chờ hắn hỏi như vậy, vội nói:

“Hung thủ đang ép hỏi Triệu Anh Quân tung tích ‘chén thánh’ cùng ‘danh sách’.”

Chén thánh, danh sách… Quan Nhã và Lý Đông Trạch nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được mờ mịt.

Lý Đông Trạch nói:

“Chén thánh cùng danh sách, đại biểu cho cái gì?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Trong trí nhớ không có tin tức tương quan chúng nó.”

Lý Đông Trạch suy nghĩ một lát, nhíu mày:

“Vụ án này so với chúng ta tưởng tượng còn phức tạp hơn, Triệu Anh Quân giấu diếm chúng ta không ít thứ nha.”

Hắn vỗ vỗ bả vai Trương Nguyên Thanh, khen:

“Làm rất khá, cậu đã tìm được manh mối quan trọng cho chúng tôi, chờ sau khi bắt, đánh gục hung thủ, tôi sẽ thỉnh

công thay cậu. Ừm, đi theo Quan Nhã đi làm ghép mặt người, ghép ra bộ dáng hung thủ trước."

"Vâng, đội trưởng."

Trương Nguyên Thanh lập tức đi theo ngự tỷ chân dài ra ngoài.

"Đúng rồi…" Lý Đông Trạch gọi Quan Nhã lại, nói: "Đặt làm một bộ trang phục chính thức cho cậu ấy, về sau ở trong đơn vị mặc trang phục chính thức."

Trương Nguyên Thanh vừa định nói tôi không thường đến, liền nghe Quan Nhã bên cạnh nói: "Vâng."

Rời khỏi phòng để xác, Quan Nhã khẽ cười nói: "Về sau ở trong đơn vị nhất định phải mặc trang phục chính thức."

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu: "Tôi biết, công ty lớn yêu cầu rất nghiêm khắc đối với trang phục."

Quan Nhã cười khanh khách: "Không, cái đó không quan hệ với tổ chức, là yêu cầu của đội trưởng, anh ta cảm thấy mặc quần áo thường ngày không đủ tao nhã."

Cái đó và tao nhã có gì quan hệ… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong lòng, nhưng ánh mắt đảo qua Quan Nhã chân dài ren đen, váy ngắn mông tròn, áo sơmi trắng vòng eo nhỏ, bỗng nhiên cảm thấy đội trưởng là đúng, người ta sống trên đời nên chú ý tao nhã.

Vừa đi, hắn vừa xem giao diện thuộc tính:

"Tên họ: Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"Chủng tộc: Nhân loại"

"Nghề nghiệp: thần dạ du"

"Cấp bậc: 1"

"Kỹ năng: dạ du, phệ linh, thái âm chi linh"

"Điểm kinh nghiệm: 44%"

"Điểm đạo đức: 60(trị số mới bắt đầu)"

Điểm kinh nghiệm từ 42% tăng lên tới 44%, sau khi cắn nuốt linh thể, hắn liền phát hiện thân thể dâng lên dòng nước ấm, cả người thoải mái, lực thái âm như có tăng trưởng.

“Chị Quan Nhã, tôi tăng hai điểm kinh nghiệm?” Trương Nguyên Thanh vui sướng nói.

Điểm kinh nghiệm tượng trưng cho thực lực, cùng là thần dạ du cấp 1, 1% điểm kinh nghiệm cùng 99% điểm kinh nghiệm, thực lực chênh lệch vô cùng cách xa.

Quan Nhã ngẩn ra một phen, “Ồ, đúng vậy, quả thật có chuyện như vậy, thần dạ du các người có thể thông qua hấp thu linh thể tăng lên điểm kinh nghiệm, nhưng, thần dạ du Thái Nhất Môn tựa như không thích làm như vậy, mỗi lần hỗ trợ hỏi linh, bọn họ luôn đen mặt, không tình nguyện, thái độ rất không tốt.”

“Vì sao?”

Người đẹp con lai lườm một cái xinh đẹp hơn nữa quyến rũ, “Chị làm sao biết, chị chỉ là một thám báo tay trói gà không chặt.”

Nói nhảm, thám báo không sở trường chiến đấu nữa, thuộc tính cơ sở cấp 2 cũng có thể nghiền áp mình nhỉ, hơn nữa sau khi thám báo cấp 4 chuyển chức, có được năng lực đơn binh tác chiến đáng sợ, tố chất thân thể giai đoạn Siêu Phàm khẳng định rất mạnh.

Trương Nguyên Thanh không tin: “Thật sự tay trói gà không chặt?”

Ánh mắt Quan Nhã khẽ đảo, liếc xuống đũng quần Trương Nguyên Thanh, cười mỉm nói:

“Chưa từng thử, nếu không chúng ta đi WC, cậu để chị luyện tay một chút.”

Trương Nguyên Thanh nói: “Chị đừng như vậy, tôi vẫn là đứa nhỏ.”

Hắn sau đó lấy ra điện thoại di động, nói: “Tối nay có rảnh không, tôi bây giờ liền lên mạng đặt khách sạn. Nếu không ngại, chị cũng có thể luyện squat một chút.”

“Ha ha ha, cậu thật hài hước.” Quan Nhã cười run rẩy hết cả người: “Nguyên Thủy, cậu thực nên đến đơn vị nhiều hơn, có cậu, chị về sau cũng sẽ không buồn.”

Hai người rời khỏi tòa nhà thủy tinh, tiến vào tòa nhà văn phòng cảnh sát, Quan Nhã ngựa quen đường cũ dẫn hắn đi vào phòng kỹ thuật.

Nhân viên phòng kỹ thuật sau khi cẩn thận hỏi đặc thù khuôn mặt hung thủ, tốn suốt hai giờ, rốt cuộc đại khái phục nguyên ra bộ dáng hung thủ.

Trương Nguyên Thanh xem xong, sờ cằm, nói:

“Có chút giống, nhưng lại cảm giác không quá giống.”

Lão Trương kỹ thuật viên kinh nghiệm phong phú, trầm ngâm một phen, nói: “Là ngũ quan hay khí chất?”

“Khí chất đi, khí chất hung thủ làm người ta cảm thấy rất hung ác.”

Chương 64: Tay trói gà không chặt (3)

“Cách hung như thế nào? Có thể miêu tả cụ thể một chút không, tôi biết cái này không dễ hình dung, tốt nhất có vật tham chiếu.”

“Tôi vừa vào cửa đã thấy Thường Uy đang đánh Lai Phúc*.”

“… Tốt lắm.”

Rốt cuộc, trình sát hình sự mới phác hoạ xong, Trương Nguyên Thanh hài lòng gật đầu:

“Nhắm chừng chính là bộ dạng này, có bảy tám phần tương tự.”

Kế tiếp, thông qua đối chiếu cơ sở dữ liệu tin tức dân cư, bọn họ tập trung nhân vật mục tiêu.

“u Hướng Vinh, người Vụ thị tỉnh Giang Nam, định cư lâu dài ở Tùng Hải, năm 2012 bởi vì tội cố ý đả thương người bị phán bỏ tù, sau khi ra tù thì không còn tin tức…”

Ngồi ở ghế làm việc Quan Nhã nở nụ cười:

“Có những tin tức này, muộn nhất sáng nay, có thể bắt được hắn.”

“Nhanh như vậy?”

“Ha ha, cậu phải tin tưởng năng lực của chính phủ cùng thám báo.” Quan Nhã đứng dậy đi ra ngoài, nói: “Nguyên Thủy, công tác của cậu đã hoàn thành, có thể về trường học rồi. Chuyện tiếp theo cậu không cần phải xen vào, tuy thần dạ du chiến lực cực cao, nhưng cậu còn chưa có dũng khí cùng tố chất tâm lý của một chiến sĩ.”

“Được.” Trương Nguyên Thanh vui vẻ đáp án.

…

Văn phòng tòa nhà thủy tinh, Lý Đông Trạch xem xong tư liệu Quan Nhã gửi đến, hắn mở ra “Group quản lý linh cảnh hành giả đại khu Khang Dương”, đồng bộ tin tức hung thủ ở trong group.

Đại Cơ Bá: “Vị thần dạ du mới tới kia của chúng ta hiệu suất rất cao đấy, đã xác định thân phận hung thủ.”

Thủy Thượng Phiêu: “@ Lý Đông Trạch, có một cấp dưới thần dạ du có thể tùy ý chi phối, cảm giác thế nào?”

Lý Đông Trạch: “Cảm giác tương đối không tệ.”

Đường Quốc Cường phát ra một bao tiền lì xì.

Bạch Long: “Được rồi, đừng đắc ý nữa, mau bố trí đi, thông báo tổng cục trị an Tùng Hải, sắp xếp nhân viên kiểm tra nghiêm thêm đối với xe cộ ra vào Tùng Hải, thông báo tiểu đội linh cảnh các đại khu, phối hợp chúng ta lùng bắt bất cứ lúc nào, chỉ mong u Hướng Vinh còn chưa chạy ra khỏi Tùng Hải.”

Hung thủ là sáng nay gây án, đến bây giờ, đã trôi qua năm sáu giờ, đừng nói là linh cảnh hành giả, cho dù là người thường trước đó chuẩn bị sẵn, lúc này cũng đã thoát khỏi Tùng Hải.

Người thường có thể căn cứ camera giám sát truy tung, truy tung linh cảnh hành giả thì khó.

Thanh Đằng: “So sánh với một tên nghề nghiệp tà ác tìm cơ hội trả thù chính phủ, chạy ra khỏi Tùng Hải ngược lại là chuyện tốt.”

Điều trước ý nghĩa sẽ có linh cảnh hành giả tổ chức chính phủ lọt vào ám sát.

Lý Đông Trạch: “Hắn sẽ không rời khỏi Tùng Hải.”

Đại Cơ Bá: “Khẳng định như vậy?”

Lý Đông Trạch: “u Hướng Vinh nếu chỉ là muốn giết Triệu Anh Quân, đã sớm ra tay, cho dù chúng ta có thần dạ du, đợi khóa mục tiêu được thân phận của hắn, hắn cũng đã sớm thoát khỏi Tùng Hải. Nhưng vì sao phải chọn ở lúc này?”

Đại Cơ Bá: “Đừng nói lấp lửng, nói thẳng.”

Thanh Đằng: “Cho nên vẫn là vì trả thù chính phủ?”

Lý Đông Trạch: “Không, sự việc chỉ sợ càng thêm phức tạp, thần dạ du của tôi từ trong trí nhớ của Triệu Anh Quân, thấy được một ít manh mối. u Hướng Vinh tra hỏi Triệu Anh Quân, vì là chén thánh cùng danh sách.”

Chén thánh cùng danh sách? Đội trưởng khác ở lúc dùng đầu óc suy nghĩ hai thứ này, Đại Cơ Bá trực tiếp gửi xong câu hỏi:

“Thứ gì vậy?”

Lý Đông Trạch không nhìn hắn, đợi một lát, thấy các đồng nghiệp chưa phát biểu cái nhìn đối với chén thánh cùng danh sách, chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua việc này, gửi tin nói:

“Chén thánh cùng danh sách tạm thời không đề cập tới, hành động trước đi.”

…

Bảy giờ tối, bàn ăn.

Bà ngoại nhìn quét người về nhà bên cạnh bàn, tâm tình có chút không tệ tuyên bố:

“Nguyên Tử, buổi chiều ngày mai cậu cháu sẽ trở lại. Nguyên Quân à, nhớ rõ lái xe đi đón. Ngọc Nhi, tan tầm về nhà sớm một chút.”

Ngọc Nhi là tên ở nhà của dì trẻ.

Trương Nguyên Thanh cùng Giang Ngọc Nhị mỗi người gặm một cái chân gà, Trần Nguyên Quân uống canh gà, đều là vẻ mặt bình tĩnh.

Bà ngoại thấy thế, gõ đũa, trừng mắt nói: “Nghe thấy ta nói chuyện chưa.”

“Ồ.”

“Vâng.”

“Biết rồi.”

Bà ngoại: “…”

Cậu cùng mợ xuất ngoại du lịch gần hai tháng, cậu không làm việc đàng hoàng bất cần đời, mợ chẳng bao giờ đụng tay vào việc gì, trong nhà có hai người bọn họ cùng không có hai người bọn họ không có gì khác nhau.

Trở về thì trở về, cũng không phải việc vui lớn đáng giá chúc mừng, đại khái cũng chỉ có bà ngoại sẽ bởi vì cậu trở về mà vui vẻ.

Giang Ngọc Nhị gặm chân gà nói: “Tên bại hoại gia tộc đó sao không chơi thêm mấy tháng? Hai người bọn họ không ở nhà, trong nhà đặc biệt thanh tịnh.”

Chương 65: Chạy trốn (1)

Trần Nguyên Quân nhìn thoáng qua cô trẻ nói: “Đừng nói như vậy, bại hoại gia tộc dù sao cũng là bố cháu.”

Trương Nguyên Thanh liếc anh họ một cái, nói: “Đừng nói như vậy, bại hoại gia tộc dù sao cũng là cậu em.”

Thấy bà ngoại giận dữ, đứng dậy muốn xé sống đám con cháu không ra gì, Giang Ngọc Nhị vội vàng trấn an, cũng ném ra đề tài mẹ nhất định sẽ cảm thấy hứng thú:

“Mẹ, bệnh viện bọn con có ma quỷ quậy phá.”

Ma quỷ quấy phá? Trương Nguyên Thanh lập tức dựng lỗ tai.

Bà ngoại quả nhiên mặc kệ con trai, vội hỏi:

“Ai u, đang yên đang lành ma quỷ quậy phá gì, mau nói với mẹ xem.”

“Thì chị Chu phòng con, lúc trực đêm, nghe thấy phòng làm việc có tiếng trẻ con vui cười, chị ấy đi vào xem xét, tiếng cười liền không còn nữa. Sau đó chị ấy đi WC, nhìn thấy trong gương có một đứa trẻ con ghé vào bả vai chị ấy, thiếu chút nữa dọa chết chị ấy.”

Dì trẻ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Không chỉ chị Chu, đồng nghiệp khác trực đêm, cũng nói nửa đêm ngẫu nhiên sẽ nghe thấy tiếng trẻ con cười đùa. Mọi người đều nói, khẳng định là đứa trẻ nào đó bị phá thai không cam lòng, bồi hồi ở trong bệnh viện."

Bà ngoại nghe say sưa, đánh giá: "Rất tà môn, mẹ cảm thấy quá nửa cũng là như thế, để sau chờ con trực đêm, bảo Nguyên Tử đi cùng con. Còn không còn không."

"Có chứ có chứ…"

Sự hóng chuyện của bà ngoại chưa truyền cho mẹ, đều bị dì trẻ kế thừa rồi… Trương Nguyên Thanh nghe hai mẹ con líu ríu hóng hớt, hứng thú bị gợi lên trong lòng chậm rãi tắt.

Thân là thần dạ du, hắn vừa nghe đã biết đây là lời đồn ma quỷ, không phải chân thật.

Đầu tiên, linh thể không có khả năng phát ra âm thanh, bởi vì chúng nó không có thực thể, lại càng không tồn tại dây thanh, trừ phi lực lượng linh thể trực tiếp tác dụng vào tinh thần người ta.

Nhưng lấy cường độ ý chí, tinh thần lực trẻ con, sau khi chết không có khả năng lưu lại linh thể.

Cuối cùng, người thường mắt thường phàm thai không nhìn thấy linh thể, những người mạng không còn lâu nữa, âm khí nặng kia có lẽ sẽ sinh ra tương tác với linh thể, cho nên ngẫu nhiên xảy ra tình huống, là hợp lý.

Nhưng rất nhiều người đều nghe thấy tiếng cười của trẻ con, cái này là nói nhảm.

"Dì trẻ à, dì cẩn thận chút nha, chớ mang trẻ con chết ở bệnh viện về nhà." Trương Nguyên Thanh âm u nói.

Giang Ngọc Nhị đang nói hăng say, khuôn mặt trứng ngỗng nháy mắt cứng ngắc, kêu lên: "Mẹ, nó lại làm con sợ!"

Bà ngoại mang tính tượng trưng ký đầu cháu ngoại một cái.

…

Ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh lặng lẽ rời khỏi cửa nhà, gọi xe tới một bệnh viện tuyến ba gần nhất.

Hắn muốn đi bệnh viện siêu độ vong linh, tăng lên điểm kinh nghiệm.

Kỹ năng "phệ linh" của thần dạ du, là phương thức thăng cấp tốt nhất trước mắt, lần sau linh cảnh mở ra cũng không biết là khi nào, vượt ở trước khi tiến vào linh cảnh nâng cao thực lực là rất cần thiết.

Cùng là cấp 1, 99% cùng 1% điểm kinh nghiệm, đối chiếu chiến lực có thể nói khác nhau một trời một vực.

Bệnh viện là nơi tốt để thần dạ du tăng lên điểm kinh nghiệm, sinh lão bệnh tử đều ở bệnh viện, đương nhiên, nơi hoả táng cũng rất không tệ, chỉ là nơi hoả táng của Tùng Hải đều ở vùng ngoại thành, nội thành hiếm có.

Ngồi ở trong xe, Trương Nguyên Thanh bỗng nhớ tới lời Quan Nhã hôm nay nói.

"Vì sao thần dạ du Thái Nhất Môn tương đối kiêng kị đối với cắn nuốt linh thể, là quy củ của nghề, cảm thấy tổn hại âm đức? Hay là có nguyên nhân khác?"

Nghĩ đến đây, hắn lấy ra di động, đăng nhập diễn đàn chính thức của linh cảnh hành giả, tìm tòi tin tức tương quan.

Kết quả tìm keiém biểu hiện: Chưa tìm được từ khóa tương quan.

…

Vùng ngoại thành, màn đêm bắt đầu bao phủ.

Trong phòng cho thuê giá rẻ khu công nhân công nghiệp nào đó, phòng khách bẩn thỉu hỗn loạn chất lượng kém, u Hướng Vinh đang bê chậu to mỳ vừa nấu xong, tới bên cạnh bàn bày đầy chai rượu chai bia.

Hắn tùy tay đảo qua, mang chai rượu chai bia các tạp vật "rào rào" quét rơi xuống đất, dọn ra không gian đặt cái chậu, tiếp theo từ trong tủ lạnh lấy ra một chia bia.

Ăn miếng mỳ to, uống ngụm rượu lớn.

Mỳ mới nấu vô cùng nóng bỏng, nhưng không thể làm bỏng tế bào khoang miệng kiên cường dẻo dai của hắn.

u Hướng Vinh chân mày thưa thớt vẻ mặt khi thì hung ác, khi thì lạnh lùng, khi thì căm hận… Tựa như người bệnh tâm thần ở bên rìa phát bệnh.

Đột nhiên, vành tai hắn kẽ động, dừng đũa, vẻ mặt chợt biến thành dữ tợn.

u Hướng Vinh chậm rãi đứng dậy, rút ra con dao dài nhỏ trong vỏ dao cắm ở sau thắt lưng, nhẹ nhàng không tiếng động tới gần cửa phòng.

“Rầm!”

Hắn vừa tới gần cửa chống trộm, cửa phòng đã bị thô bạo đá văng, ngay sau đó, hào quang mãnh liệt sáng lên, một quả cầu lửa cực nóng đánh về phía hắn.

Gió nóng đập vào mặt, u Hướng Vinh dừng bước, vung cánh tay phải cầm đao, ánh đao sáng như tuyết chém trúng quả cầu lửa, “Ầm” một tiếng, trong phòng tràn đầy tia lửa rực rỡ hoa mỹ.

Chương 66: Chạy trốn (2)

Trong ánh lửa chợt sáng lên, một bóng người toàn thân bốc lên ánh lửa lao vào căn phòng cho thuê, đầu gối bắn ra, như đạn hỏa tiễn húc về phía u Hướng Vinh.

u Hướng Vinh so với hắn càng thêm hung tàn, hơi nghiêng người, bả vai hung hăng đẩy về phía trước.

"Ầm!"

Bóng người đó bay ngược đi, va vào trên vách tường hành lang, đập vách tường kịch liệt chấn động.

u Hướng Vinh tay phải cùng bả vai trải rộng vết bỏng chịu đựng đau đớn, xoay người lao về phía cửa sổ, hắn không dám đi hành lang, tòa chung cư cũ kỹ hành lang chật chội, một khi bị bao vây, hắn nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Trong tiếng thủy tinh vỡ, u Hướng Vinh từ lầu ba nhảy ra ngoài.

"Đoàng đoàng!"

Vừa đánh vỡ cửa sổ, u Hướng Vinh nghe thấy hai tiếng súng vang, hắn dùng con dao dài gạt bay viên đạn kia bắn về phía đầu, lại không cách nào ngăn cản viên đạn bắn về phía ngực.

Động năng cường đại của viên đạn xuyên phá làn da, bị cơ thịt kiên cường dẻo dai kẹp chặt.

Theo tiếng súng nhìn lại, trong bóng tối cạnh vùng xanh hoá, có một người đẹp con lai cao gầy, váy bút chì áo sơmi màu trắng, mái tóc ở trong gió bay lên, lạnh lùng xinh đẹp vô song.

Hai tay cô đều cầm một khẩu súng ngắn màu bạc, đôi chân dài đi tất đen buộc hai cái bao súng.

Đoàng đoàng đoàng! Người đẹp con lai bình tĩnh nổ súng, trình độ bắn rất chuẩn, tựa như có thể dự đoán được quỹ tích rơi xuống của hắn.

u Hướng Vinh sau khi liên tục trúng mấy phát sóng, rốt cuộc rơi xuống đất, hắn bỗng nhìn về phía cô gái con lai, trong mắt hiện lên hai phù văn màu máu vặn vẹo.

Ngay sau đó, vẻ mặt cô gái dại ra, quay nòng súng, nhắm vào mi tâm mình.

“Đoàng!”

Nòng súng phun ra ngọn lửa, viên đạn chưa thể bắn vỡ cái trán trơn bóng của cô gái, bị một đôi bàn tay thô ráp ngăn trở.

Bên cạnh cô không biết khi nào đã có thêm một vị công nhân đầu đội mũ thợ mỏ, khuôn mặt ngăm đen phủ đầy sự ngưng trọng, nói:

“Mê hoặc chi yêu?”

“Hoặc cổ chi yêu cấp 3.”

Trong bóng tối, một người đàn ông chống gậy chống đi tới, âu phục màu đen phối hợp ghi lê đen áo sơmi trắng, mái tóc chải cẩn thận tỉ mỉ.

“Bảo bọn nhỏ bố trí phòng ngự ở ngoài tiểu khu, đừng tới gần nơi này.”

Lại một giọng nói truyền đến, từ trong hành lang có người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám thủy mặc đi ra, khí chất dịu dàng điềm tĩnh, dung mạo tú lệ.

u Hướng Vinh cầm dao, sắc mặt âm trầm nhìn quanh phía.

“Ầm ầm ầm!”

Lúc này, nơi xa truyền đến tiếng xe máy nổ vang, ánh đèn sáng như tuyết đâm phá bóng tối, một chiếc xe máy gào thét mà đến, cô gái trên xe mặc quần áo đua xe màu trắng, thân trên cúi xuống, trong tay cầm một cây trường đao màu đen dài ba thước, dẫn đầu xung phong đến.

Ngay sau đó, tiếng súng một lần nữa vang lên, chặn đường lui của u Hướng Vinh, bóng người lửa nhảy xuống từ cửa sổ, từ bên cạnh ngăn chặn.

Đường Quốc Cường đội mũ thợ mỏ ấn hai tay ở trên mặt đất, mặt sàn xi măng vỡ vụn “răng rắc”, một đôi tay bùn đất ngưng tụ bắt lấy hai chân u Hướng Vinh.

u Hướng Vinh bình tĩnh vung lưỡi dao, gạt bay viên đạn góc độ xảo quyệt, đầu đạn và lưỡi dao bật ra đốm lửa chói mắt.

Ngay sau đó, cơ bắp chân hắn bành trướng, đánh nát đôi tay do bùn đất ngưng tụ, hướng phía trước quay cuồng một cái, vừa vặn tránh đi người lửa từ lầu ba bổ nhào xuống.

Thịch thịch thịch! Sau khi quay cuồng đứng dậy, hắn nhấc chân chạy như điên, lao về phía cô gái ngồi xe máy.

Trong bóng đêm, hai người lướt qua nhau, lưỡi dao sắc bén cắt rách ngực cô gái, nhưng không có xúc cảm chém trúng vật thật, cô gái trên xe máy ở khoảnh khắc bị lưỡi dao chém trúng, thân thể đã biến thành nước.

Mà trường đao của cô lướt qua ngực bụng u Hướng Vinh.

Ngực u Hướng Vinh rách ra, từng dòng máu tươi phun trào ra.

Hắn hoàn toàn không để ý thương thế, bước chân không ngừng chạy ra bên ngoài tiểu khu.

Lúc này, trong cửa sổ lầu hai một người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám nhảy ra, nàng để trần đôi chân trắng như tuyết, chạy ở trên thân tường như giẫm trên đất bằng.

Tung người lao đi, đáp ở trước mặt u Hướng Vinh, quát một tiếng, xoay người, sườn xám bay lên, đôi chân dài mạnh mẽ hữu lực gào thét như roi, hung hăng quật ở trên người u Hướng Vinh.

Người sau bay đi như đạn pháo, húc nứt vách tường chung cư, chậm rãi gục xuống dưới đất.

“Dám ở trong khu trực thuộc của ta giết linh cảnh hành giả chính phủ, ngươi rất không tồi.”

Lúc này, Lý Đông Trạch xem kịch từ đầu tới đuôi, chống gậy chống chậm rãi bước đi, người này sắc mặt nghiêm túc, trấn định giống như đại lão phía sau màn, thản nhiên nói:

“Kế tiếp, ta sẽ tự mình tiễn ngươi lên đường.”

“Ài…” Tiếng thở dài thật lớn quanh quẩn quanh mình, u Hướng Vinh chậm rãi đứng dậy, đôi mắt hắn đỏ tươi như máu, tràn ngập điên cuồng cùng thô bạo, một luồng lực lượng tà ác cường đại từ trong cơ thể hắn thức tỉnh.

Giọng hắn khàn khàn nói: “Các ngươi đều phải chết.”

Lý Đông Trạch yên lặng lui về phía sau hai bước, “Các anh em, vừa rồi là nói đùa, tôi cũng không phải người độc chiếm công lao.”

Chương 67: Nhân sinh bách thái (1)

Trong xe taxi, chưa tra được tin tức tương quan, Trương Nguyên Thanh trở lại trang đầu diễn đàn, theo bản năng cập nhật một lần trang web.

Sau đó thấy một bài đăng được ghim đỏ.

Vài phút trước còn chưa có bài đăng này.

Trương Nguyên Thanh click mở bài đăng:

“u Hướng Vinh, mê hoặc chi yêu cấp 3, ở ngày 18 tháng 4 giết chết thám báo Bạch Hổ binh chúng Ngũ Hành Minh Triệu Anh Quân, tối ngày 19 tháng 4, 19 giờ 05 phút, ở trong tiểu đội linh cảnh khu Khang Dương vây giết chạy thoát.

“Người này có lực lượng tà ác đáng sợ nào đó, không phải mê hoặc chi yêu tầm thường, đã bị tiểu đội linh cảnh khu Khang Dương làm bị thương nặng, trước mắt không rõ tung tích. Tiểu đội linh cảnh hành giả các đại khu chú ý, u Hướng Vinh ở bên bờ vực mất khống chế, một khi phát hiện mục tiêu, lập tức giết chết.

“Ai cung cấp manh mối, thưởng năm vạn tệ. Ai đánh chết, thưởng mười vạn tệ.”

Bài đăng vừa tuyên bố không đến ba phút, bình luận bên dưới đã hơn trăm cái.

Đều là lảm nhảm tiểu đội linh cảnh khu Khang Dương làm việc bất lực, để một tên mê hoặc chi yêu nửa điên cuồng chạy thoát.

“Có lầm hay không, loại nhân vật nguy hiểm này có thể mất khống chế bất cứ lúc nào, đội ngũ khu Khang Dương là bất tài sao.”

“Một khi hắn mất khống chế giết người bị linh cảnh truy nã, chờ chúng ta chạy tới, nhắm chừng đã sớm máu chảy thành sông. Chúng ta sẽ bị linh cảnh hành giả cả nước chê cười, chê

cười chúng ta phòng khống bất lực, ăn lương cao không làm việc.”

“Xong đời rồi.”

u Hướng Vinh đào tẩu rồi? Đám người đội trưởng nhanh như vậy đã tập trung mục tiêu, mở ra truy bắt?

Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời không biết nên khen hiệu suất của đám người đội trưởng, hay là lải nhải bọn họ làm việc ‘tạ’, để một quả bom hẹn giờ này chạy mất.

“Đã giao thủ, máu, thậm chí tổ chức máu thịt u Hướng Vinh khẳng định sẽ lưu lại ở hiện trường, lợi dụng giày khiêu vũ màu đỏ hắn là có thể tìm ra hắn.”

Trương Nguyên Thanh lập tức nghĩ tới món đạo cụ loại quy tắc kia của mình.

Trương Nguyên Thanh trầm mặc suy nghĩ hồi lâu, quyết định tạm thời không bại lộ sự tồn tại của giày khiêu vũ màu đỏ.

Đầu tiên, u Hướng Vinh lẩn trốn chuyện này vừa mới bắt đầu, động tác đến tiếp sau của Ngũ Hành Minh còn chưa mở ra, thân là tổ chức chính phủ, có lẽ có phương pháp khác có thể truy tung vị mê hoặc chi yêu kia.

Căn bản không cần hắn người mới này đến nhúng tay.

Tiếp theo, hắn chỉ là thần dạ du cấp 1, người mới trong linh cảnh hành giả, nếu bại lộ đạo cụ loại quy tắc tồn tại, rất có thể đưa tới dòm ngó mơ ước.

Quan sát trước một phen, xem xem tổ chức sau đó có động tác gì, lại nhìn tình huống làm ra lựa chọn… Trương Nguyên Thanh không nghĩ nhiều nữa, nhìn cảnh đêm ngoài cửa xe, đợi tới mục đích.

Bây giờ, tăng lên thực lực mới là mấu chốt nhất.

Năm phút đồng hồ sau, xe taxi dừng ở “bệnh viện phổi Tùng Hải”, thanh toán tiền xe, Trương Nguyên Thanh tiến vào bệnh viện, mục tiêu rõ ràng hướng tòa nhà khoa ngoại trú bước vào.

Giờ này, phòng khám ngoại trú đã tan tầm, bệnh viện cùng người bệnh chủ yếu tập trung ở ngoại trú.

Trong khoa ngoại trú, đầu người dày đặc, người khám bệnh hoặc ngồi ở ghế công cộng, hoặc lui tới ở cửa sổ thu phí cùng các phòng.

Trương Nguyên Thanh xuyên qua đại sảnh thu phí, xuyên qua đám người rộn ràng nhốn nháo, tìm một chỗ ngồi gần WC.

Sau khi ngồi xuống, hai chân duỗi ra, ôm cây đợi thỏ.

Đối với linh thể mà nói, khí tức thần dạ du tựa như đom đóm trong bóng đêm, loá mắt như vậy tươi sáng như vậy.

Không cần cố ý tìm kiếm, chúng nó sẽ tự mình tìm tới cửa.

Thời gian linh thể của người thường tồn tại chỉ có bảy ngày, trừ phi phụ cận vừa mới chết người, bằng không không đợi được linh thể tự động tới cửa, cho nên bệnh viện là nơi thăng cấp tốt nhất.

Đại khái năm phút đồng hồ sau, Trương Nguyên Thanh thấy một cụ ông mặc bệnh quần áo bệnh nhân, ánh mắt dại ra bước chân cứng ngắc xuyên qua đám người, đi về phía mình.

Thân thể cụ ông xen vào giữa hư ảo cùng chân thật, người bệnh lui tới xuyên qua thân thể ông, tựa như xuyên qua không khí.

Ông hình dung tiều tụy, con mắt trắng dã dọa người, tản ra khí tức đau đớn cùng hối hận.

Đây là một oán linh.

Bình thường mà nói, người ta sau khi chết đều sẽ hóa thành oán linh, không tồn tại linh thể khí tức bình thản, bởi vì không có ai cam tâm chết.

Bọn họ lưu luyến đối với cuộc sống, sợ hãi đối với cái chết, cuối cùng đều sẽ hóa thành oán khí bất lực.

Mắt thấy cụ ông đi đến trước mặt, Trương Nguyên Thanh há mồm nhẹ nhàng hút một cái.

Linh thể cụ ông hóa thành làn khói, uốn lượn bay vào trong miệng.

Mi tâm căng lên đau đớn, ý thức bỗng nhiên bành trướng, Trương Nguyên Thanh đọc lấy ký ức tan vỡ lúc còn sống của cụ ông.

Chương 68: Nhân sinh bách thái (2)

Cụ ông chết bởi ung thư phổi giai đoạn cuối, nửa cuối của sinh mệnh, ở trong hai tầng tra tấn trị bệnh bằng hoá chất và ung thư rời khỏi nhân thế, ho ra máu, rụng tóc, thở gấp, đau đớn… Đi cũng không an tường.

Ý niệm cuối cùng lưu lại là hối hận mình vì sao phải hút thuốc.

“Mình không bao giờ hút thuốc nữa…”

Trương Nguyên Thanh mở mắt ra, mặt đầy hối hận thốt ra.

Người xung quanh kinh ngạc nhìn qua.

… Trương Nguyên Thanh mặt không cảm xúc, làm bộ chuyện vừa rồi chưa xảy ra, để che giấu sự xấu hổ trong lòng.

Thẳng đến lúc người qua đường dời tầm mắt đi, thẳng đến lúc cảm xúc sôi trào khôi phục bình tĩnh, hắn click mở giao diện thuộc tính, màn ánh sáng màu xanh lam mở ra:

“Giá trị kinh nghiệm: 44. 5%”

“Linh thể của Triệu Anh Quân giá trị hai điểm kinh nghiệm, người thường chỉ có 0.5, tương tự dã quái bình thường cùng quái tinh anh? Hơn nữa càng về sau giá trị kinh nghiệm càng ít, chỉ sợ 0.5 cũng không có nhỉ, xem ra chỉ có thể tích tiểu thành đại…” Trương Nguyên Thanh như có chút suy nghĩ.

Mặc kệ thế nào, loại tăng lên trực quan, có thể thấy được này làm người ta vui sướng.

Hắn quay về chỗ ngồi, làm bộ chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, qua vài phút nữa, một ông chú trung niên mặc đồ tây, bộ dạng nhân viên công sở, ngẩn người đi về phía hắn.

Người xung quanh không nhìn chú, cũng xuyên qua chú.

Trương Nguyên Thanh làm tương tự hút lấy linh thể, ở lúc linh thể chuyển hóa thành lực lượng tẩm bổ thần dạ du, bộ phận ký ức như thủy triều ập tới.

Ông chú trung niên chết bởi mệt nhọc quá độ, đau tim đột tử, chết bởi phúc báo 996 được nhiều người biết.

Chú đi rất an tường, dù sao đột tử là chuyện trong nháy mắt, ngươi thậm chí không cảm giác đau đớn.

Nhưng sau khi đọc lấy ký ức của chú, Trương Nguyên Thanh biết vợ chú vừa mới đẻ con thứ hai, con còn ở trong tã lót, chính là vì kiếm tiền bỉm sữa mới liều mạng làm việc như vậy, dấn thân vào trong phúc báo.

Càng đáng nhắc tới là, ông chú sinh ở thập niên 80, người xuất thân niên đại đó rất ít có huynh đệ tỷ muội, người vừa đi, cha mẹ trong tương lai cũng không còn chỗ dựa.

Dùng sinh mệnh đi kiếm tiền, đến cuối cùng tất cả đều mất đi ý nghĩa.

Ý thức Trương Nguyên Thanh trở về, cảm nhận được một sjw bi thương cùng mờ mịt thấu tim.

Đời người như vậy có ý nghĩa gì? Hắn mờ mịt ngồi, thời gian rất lâu cũng chưa có biểu cảm.

Lúc này, vị linh thể thứ ba tới đây.

Là một cô gái, có ngũ quan xinh đẹp, chân mày bán vĩnh cửu kiểu Hàn quốc, quần áo trên người mặc cũng lộ ra xa xỉ cùng tinh xảo.

Nữ nhân loại chất lượng cao.

"Trẻ tuổi xinh đẹp như vậy đã qua đời, đáng tiếc đáng tiếc…"

Chờ tới gần, Trương Nguyên Thanh mới phát hiện lồng ngực cô lõm xuống, áo bó màu đen thấm đầy máu tươi hư ảo, mặt khác, cái gáy của cô tựa như cũng bị thương nặng khó có thể tưởng tượng, máu tươi làm mái tóc dính thành từng lọn một.

Không mặc quần áo bệnh nhân, nói cách khác, cô không phải trong lúc nằm viện chết đi, mà là chết bởi ngoài ý muốn hoặc giết người… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng hút một cái, cắn nuốt linh thể nữ tính chất lượng cao.

…

Mi tâm căng lên, ký ức không thuộc về bản thân trút vào thức hải.

Trương Nguyên Thanh trước mắt tối sầm, ngay sau đó, thấy một đôi chân thon dài trắng nõn, ngồi ở bên giường, đi tất

chân màu đen, từng chút một kéo lên đùi.

Ồ, thì ra phụ nữ là đi tất chân như vậy… Trương Nguyên Thanh độc thân hai mươi năm từ trong bụng mẹ được tăng thêm kiến thức.

Lúc này, phía sau truyền đến giọng khói của đàn ông:

"Về sau buổi tối đừng gửi tin nhắn cho anh, tối hôm qua thiếu chút nữa bị vợ của anh nhìn thấy."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lúc ấy liền bộp một cái.

Đàn ông, giường, đi tất chân… Ai cũng có thể đoán được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Về sau vẫn là đừng tùy tiện cắn nuốt nữ linh thể, không thích hợp! Hắn vô cùng may mắn ở trong lòng nói thầm, may mà ký ức là từ đi tất chân bắt đầu, nếu sớm hơn vài phút, hắn không chừng chính là nằm, hoặc là quỳ…

Ừm, trong miệng cũng không có mùi lạ, may mắn may mắn… Hắn đang nghĩ, liền nghe thấy cô gái mình "nhập vào" hừ nói:

"Vậy không phải vừa vặn tốt, anh ly hôn rồi lấy em."

Người đàn ông phía sau sột soạt mặc quần áo, cười nhạo nói:

"Anh có con trai có con gái, sang năm đang định sinh đứa thứ ba, dựa vào cái gì ly hôn vì em. Với lại, ly hôn tài sản còn cần chia ra một nửa.

"Lúc ấy không phải nói rồi sao, em làm bồ nhí anh trả tiền, chờ em góp đủ tiền, thích lấy ai thì lấy người đó, tìm người thành thật gả cho cũng được. Ngày nào đó em muốn chặt đứt quan hệ, chỉ việc cho anh biết. Nhưng mà, đừng có ý nghĩ không nên có."

Cô gái tựa như tức giận, không nói thêm câu nào nữa, chờ người đàn ông rời khỏi, cô lái chiếc BMW nhỏ phóng vút đi ở trên đường, phát tiết cảm xúc.

Cuối cùng xảy ra tai nạn xe cộ, cấp cứu không có hiệu quả mà chết.

Chương 69: Nhân sinh bách thái (3)

Hình ảnh kết thúc, Trương Nguyên Thanh mở mắt ra, day day mi tâm căng lên, trong lòng dâng lên một cơn khó chịu, thầm nhủ chị em à cần gì phải thế, bồ nhí cao cấp thường thường chỉ cần phương thức bán đấu giá mộc mạc, nơi nào cũng có thị trường, tội gì phải tức giận với một người đàn ông, đàn ông có thể có mấy ai là thứ tốt.

Còn có, gả người thành thật là không có khả năng, đời này cũng không có khả năng.

Hắn nghĩ như vậy, đột nhiên ý thức được chỗ nào không đúng?

Mình vì sao sẽ có cảm giác nhập vai mạnh như vậy đối với cô gái, mình rõ ràng là thương binh*.

Vài giây sau, Trương Nguyên Thanh tỉnh ngộ lại, hắn bất tri bất giác bị nữ tính chất lượng cao ảnh hưởng, cách nghĩ thiên về nữ tính hóa, đáy lòng sinh ra ham muốn mãnh liệt đối với tiền tài cùng vật chất.

Còn có vừa rồi thốt ra "không hút thuốc lá", cũng là bị linh thể ông cụ ảnh hưởng.

Ở sau khi hắn bước đầu ổn định tinh thần, vị linh thể thứ tư tới đây, đây là một người trẻ tuổi gầy yếu tuấn tú, rất dễ dàng làm người ta liên tưởng đến "tiểu nãi cẩu*" loại từ ngữ này.

"Bề ngoài không kém gì mình, vẫn là hút linh thể đàn ông đi, bảo hiểm hơn an toàn hơn, thực gặp được loại chuyện đó, vẫn là mình ở bên trên."

Hắn há mồm hút linh thể tiểu nãi cẩu vào trong bụng.

Tạp âm chói tai chấn động màng tai, đèn led lớn nhiều màu sắc xoay tròn, chế tạo ô nhiễm ánh sáng khiến người ta hoa cả mắt.

Phóng mắt nhìn lại, tràn đầy bóng người chớp lên, đầu lắc lư, trong không khí còn có mùi thuốc lá gay mũi.

Đây là một quán bar.

Trương Nguyên Thanh cảm giác thân thể mình không chịu khống chế lắc lư, đồng thời cầm lên ly rượu trên ghế dài, chè chén với bạn bè bên cạnh.

Vui sướng đầm đìa cảm xúc phát tiết, ở trong trống rỗng vui vẻ rượu cùng lắc lư đan xen, tiểu nãi cẩu cùng bạn bè cậu ta thẳng đến hai giờ sáng mới nghỉ.

Hai người gọi grab, quay về phòng thuê, người bạn thể trạng to lớn đỡ cậu ta mở ra cửa phòng ngủ.

Trương Nguyên Thanh tuy không thể khống chế thân thể, nhưng ý thức bản thân rõ ràng, phát hiện người đang nhập vào say như chết, mạch máu đại não đau đớn từng cơn, hắn suy đoán đối phương là uống rượu quá lượng mà chết, hoặc là đột tử?

Đang suy đoán, tiểu nãi cẩu bị vứt ở trên giường, người bạn giúp hắn cởi giày cởi quần, đắp chăn, dùng khăn tay ẩm thay hắn lau mồ hôi trên mặt.

Người bạn này được đấy… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Ý niệm vừa dâng lên, hắn liền phát hiện người bạn bắt đầu cởi quần áo, cùng xốc chăn lên, nhanh chóng lột sạch tiểu nãi cẩu.

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, cảm giác sự việc có chút không thích hợp.

Lúc này, hắn nghe thấy tiểu nãi cẩu mơ mơ màng màng than thở:

“Lão công ~ “

“Người bạn” đè ở trên người tiểu nãi cẩu, giơ lên vaseline trong tay, miệng đầy mùi rượu nói:

“Cong mông lên, cho em chút dầu!”

? ? ? Đầu óc Trương Nguyên Thanh “Ầm” một tiếng, giống như sét đánh ngang tai.

Không! Không! Không!

Các ngươi không thể như vậy! Không thể như vậy! !

Trương Nguyên Thanh ở trong cực độ sợ hãi, cực độ kinh hoảng, cưỡng ép gián đoạn đọc lấy ký ức.

Tòa nhà phòng khám bệnh, chỗ ngồi cạnh WC, Trương Nguyên Thanh bỗng mở mắt, như là gặp một cơn ác mộng, há mồm hít thở như thiếu oxy.

Hắn sắc mặt trắng bệch, ánh mắt hoảng sợ, mồ hôi thấm ướt lưng.

“Tiểu tử, cháu không sao chứ?” Bác gái ngồi gần đó thân thiết hỏi:

“Cháu đăng ký chưa, nơi nào không thoải mái?”

Trương Nguyên Thanh khoát tay, tỏ vẻ mình không sao, lao đầu vào WC, mở ra vòi nước, vốc một vốc nước lạnh vỗ lên mặt.

Đáng sợ, đàn ông quá đáng sợ rồi!

Hắn đã thừa nhận thương tổn giới tính này không nên có.

…

Quán cà phê, dưới mái che nắng.

Trương Nguyên Thanh bưng một chén cà phê nóng hầm hập, ánh mắt dại ra nhìn bên đường, đèn đường, đèn xe, đèn cửa hàng, đan vào thành cảnh đêm huyễn lệ phồn hoa.

Hồi lâu sau, hắn trút mạnh một ngụm, sau đó như thở dài ra luồng khí đục ngầu trong lồng ngực, như phun ra toàn bộ tinh thần ô nhiễm.

“Cắn nuốt linh thể tăng lên thực lực, thật giống một đường ngang ngõ tắt.”

Hắn rốt cuộc biết vì sao thần dạ du Thái Nhất Môn không muốn cắn nuốt linh thể.

Nếu mang thế gian so sánh bể khổ, người phàm chính là chiếc thuyền con chìm nổi trong đó, đau khổ quấn thân, mỗi người đều có bất hạnh cùng đau đớn của mình.

Những cực khổ này sẽ theo linh thể, cùng nhau chuyển cho thần dạ du, cho dù chỉ là một bộ phận nhỏ, nhưng số lượng tích lũy đến trình độ nhất định, tạo thành ô nhiễm tinh thần cực kỳ đáng sợ.

Về lâu về dài, tinh thần phân liệt cũng là nhẹ.

Nhưng lợi ích quả thật dựng sào thấy bóng, hắn bây giờ giá trị kinh nghiệm là 46%, thời hạn kỹ năng “dạ du” chưa kéo dài,

vẫn là chín giây, nhưng tố chất thân thể có tăng lên tương đối rõ ràng, sinh mệnh lực, sức chữa trị cũng tăng trưởng.

Đây là thu hoạch thật sự.

“Đúng rồi, mình còn không biết nguyên nhân cái chết của tên bóng kia… Không, mình không muốn biết một chút nào cả.”

Hắn lòng còn sợ hãi uống một ngụm cà phê.

Chương 70: Chị họ (1)

Sáng sớm, biệt thự.

Phòng họp cỡ lớn đủ để chứa ba mươi người, Phó Thanh Dương đảo qua hai bên bàn dài, ánh mắt bình tĩnh mà thâm thúy, tựa như tầng mây tích tụ bão táp.

Hắn dung mạo anh tuấn, có quý khí cùng ngạo khí của công tử thế gia, khi mặt không biểu cảm khí tràng cường đại, gây cho người ta áp lực tâm lý rất mạnh.

“Xuất động năm vị đội trưởng, mười mấy đội viên, cùng với mấy chục nhân viên trị an, nhưng vẫn để mê hoặc chi yêu chạy mất.” Phó Thanh Dương vẻ mặt lạnh lùng: “Tôi cực kỳ thất vọng đối với các người.”

Hai bên bàn hội nghị dài, những người tham dự hành động lần này ngồi đó, năm vị đội trưởng cùng mười hai đội viên, Lý Đông Trạch và Quan Nhã cũng ở trong đó.

Đối mặt thủ trưởng cấp chấp sự phê bình, các đội trưởng cúi đầu, không dám lên tiếng.

Đại Cơ Bá muốn nói lại thôi, vẫn không nhịn được, thấp giọng nói:

“Phó bách phu trưởng, u Hướng Vinh tựa như bị lực lượng tà ác nào đó ô nhiễm, trở nên đặc biệt cường đại, cũng đặc biệt điên cuồng, đây là nguyên nhân chúng tôi thất thủ. Hơn nữa, bản thân mê hoặc chi yêu chính là nghề nghiệp đỉnh cấp…”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Thất bại chính là thất bại, bất cứ lý do nào, cũng là người nhu nhược lấy cớ từ chối thừa nhận mình thất bại.”

Ánh mắt hắn sắc bén đảo qua mọi người, các linh cảnh hành giả bên cạnh bàn không ai dám đối diện với hắn, ngoại trừ Quan Nhã.

Quan Nhã là cúi đầu nghịch móng tay, không tập trung.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói:

"Bởi vì các người thất bại, sự kiện đã thăng cấp, một tên mê hoặc chi yêu bị thương nặng, từng bị lực lượng tà ác ô nhiễm, rất dễ dàng hoàn toàn mất khống chế, lấy sự tàn nhẫn của mê hoặc chi yêu, nhất định tạo thành lượng lớn thương vong.

"Nay toàn bộ tiểu đội linh cảnh hành giả thành phố Tùng Hải, toàn bộ tham dự đến trong điều tra, trong vòng ba ngày, nếu không thể đánh gục u Hướng Vinh, tất cả các người cút về huấn luyện doanh cho tôi."

Lý Đông Trạch, Thanh Đằng, Đường Quốc Cường các đội trưởng, sắc mặt khó coi nhìn nhau.

Phó Thanh Dương cười nhạo nói:

"Đương nhiên, ở trên chuyện này, tôi cũng rất thất bại, bởi vì tôi có sự chờ mong sai lầm đối với các người, đánh giá cao năng lực của các người. Cho nên, trong ba ngày kế tiếp, tôi sẽ tự mình tham dự lùng bắt. u Hướng Vinh đã muốn tìm kiếm danh sách cùng chén thánh, mục tiêu của hắn khẳng định sẽ chuyển dời đến người nhà Triệu Anh Quân hoặc trên người phụ nữ có quan hệ thân mật, dọc theo tuyến này đi lùng bắt."

Chợt đám cấp dưới gật đầu, hắn nhìn thoáng qua đồng hồ hàng hiệu, nói:

"Thời gian của các người không nhiều nữa, tan họp! Quan Nhã ở lại một chút."

Hội nghị kéo dài rốt cuộc chấm dứt, giờ phút này đã qua giờ ăn.

Các linh cảnh hành giả có chút uể oải đứng dậy, hướng cuối bàn dài khom người, ngay ngắn có trật tự rời khỏi phòng họp.

Năm vị đội trưởng đi ở phía trước, Đại Cơ Bá cao 1m9 hạ giọng, cả giận nói:

“Tôi không phủ nhận mình thất bại, nhưng Phó bách phu trưởng không khỏi quá mức kiêu ngạo, hắn căn bản không ở hiện trường, không biết sự cường đại của u Hướng Vinh.”

Mặc quần áo bó sát, hắn sờ sờ vết chém thấm máu ở ngực, hầm hừ nói:

“Lúc chúng ta ở bên ngoài chém giết, hắn ngồi ở trên sô pha thủ công tại biệt thự, uống rượu ngon, hút xì gà, hưởng thụ mấy em gái tai thỏ phục vụ.”

Đang nói, ba em gái tai thỏ bưng điểm tâm lên lầu, tiến vào phòng họp.

Phục vụ trong biệt thự, tất cả đều là em gái tai thỏ trẻ tuổi, dáng người cao gầy, dung mạo xinh đẹp.

Bạch Long vỗ nhẹ vào mông em gái tai thỏ một cái, hạ giọng:

“Tôi nghe nói, Phó bách phu trưởng ở trong Bạch Hổ binh chúng có được nhân khí cực cao, hắn là người duy nhất trong bốn đại công tử có thể cùng vị công tử kia của Xích Hỏa bang so sánh.”

Phó Thanh Dương là cuối năm ngoái từ thủ đô điều đến Tùng Hải, nghe nói xuống dưới rèn luyện vài năm, sau khi tích góp được tư cách và sự từng trải, lại về thủ đô, chính là nhân viên dự bị của đoàn trưởng lão.

Đại Cơ Bá vừa nghe, khẽ hừ, nói: “Lời đồn mà thôi, thiếu chủ của chúng ta mới là xuất sắc nhất trong một lứa trẻ của Ngũ Hành Minh.”

Thanh Đằng thì nhìn về phía Lý Đông Trạch, “Đội trưởng Lý thấy thế nào.”

Lý Đông Trạch ngậm một điếu thuốc lá, a một tiếng:

“Đương nhiên là vì có tiền, các người là nghĩ như vậy nhỉ.”

Chẳng lẽ không đúng? Đội trưởng khác liếc hắn một cái.

“Ngu xuẩn!”

Lý Đông Trạch chỉ chỉ đầu mình:

“Dùng cái não quả dưa không quá thông minh của các người cân nhắc một phen, thực đến một bước đó Phó bách phu

trưởng nói, sự kiện ác liệt như thế, chung quy cần người chịu trách nhiệm chứ, chuyện lớn như vậy, về huấn luyện doanh là được?

“Phó bách phu trưởng nói bảo chúng ta cút về huấn luyện doanh, một ý tứ khác của câu này là, một khi xảy ra tình huống tệ nhất, toàn bộ trách nhiệm hắn gánh vác, chúng ta không cần bị cách chức, sẽ không bị truy cứu trách nhiệm, chỉ cần ở lại huấn luyện doanh ba tháng, cho dù chúng ta làm hỏng chuyện nghiêm trọng như vậy.”

Chương 71: Chị họ (2)

Hắn lấy ra bật lửa điểm châm thuốc, nhún nhún vai: “Được rồi, làm việc đi, sớm một chút lôi ra tên khốn u Hướng Vinh kia.”

Trong phòng hội nghị, Phó Thanh Dương nhìn chằm chằm cô gái sửa móng tay, nhíu mày nói:

“Lý Đông Trạch nói chị bị thương?”

Quan Nhã thổi thổi móng tay, lại từ trong túi xách lấy ra gương trang điểm, vừa dặm phấn, vừa nói:

“Cậu có rắm thì đánh, chị còn phải trở về làm việc.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương lộ ra một mảng bất đắc dĩ: “Bác gọi điện thoại cho tôi, bảo chị tháng sau về nước, gặp một lần vị hôn phu người sắp xếp cho chị.”

“Lúc chị trở về đã nói rất rõ ràng với bà ấy, chị sẽ không kết hôn vì gia tộc, tự bà ấy đồng ý làm vật hi sinh của gia tộc, không có nghĩa chị cũng nguyện ý.”

Quan Nhã “Bốp” gập lại gương trang điểm, nói: “Người Phó gia các cậu rất nhàm chán. Thanh Dương à, sớm một chút cầm quyền đi, để mấy lão già kia dưỡng lão đi.”

Phó Thanh Dương trầm giọng nói:

“Chị không muốn kết hôn, thì lấy ra chút thành tích, đừng cả ngày chơi bời lêu lổng, lãng phí thiên phú vô ích. Các trưởng bối gia tộc chỉ tôn trọng cường giả, ví dụ như tôi, ví dụ như bà ấy.

“Như vậy đi, tôi điều chị đến đội ngũ khác đi, đội 3 khu Trường Thái rất không tệ, mỗi năm đều có thể lấy vài lần công bậc 2 tập thể, chị ở bên đó mạ vàng, tôi cũng dễ có lý do từ chối bác.

“Đội 2 của Lý Đông Trạch nhân tài quá ít, rất khó lập công.”

Quan Nhã nhíu nhíu mày, thở dài: “Đội 2 quả thật không chịu cố gắng, chị rất khó từ chối… Lại nói, có thằng nhóc tới đội chúng tôi, rất thú vị, để chị quan sát một chút nữa.”

Cô thu lại gương trang điểm, xách túi xách đi về phía cửa, cười nói:

“Cậu vẫn là lo cho bản thân trước đi, u Hướng Vinh nếu đại khai sát giới ở Tùng Hải, chính là vết bẩn không lau đi được trên lý lịch của cậu, bọn họ sẽ không để ý tất cả ngăn cản cậu vào trưởng lão hội.

“Chị họ đi đây, bye ~ “

Sáng sớm, Trương Nguyên Thanh đeo balo hai vai, đi về phía tòa nhà tổng hợp.

Hắn hôm nay sắp xếp hành trình là, buổi sáng tiết chuyên ngành, giữa trưa cùng buổi chiều tìm lão ti cơ nói chuyện phiếm, không, là tìm các đồng nghiệp trao đổi cảm tình, tăng tiến hữu nghị, mở rộng xã giao.

Dòng người tốp năm tốp ba tràn về phía tòa nhà tổng hợp, vừa xuống lầu, Trương Nguyên Thanh nghe thấy có người đang gọi mình.

Quay đầu nhìn lại, là Lý Nhạc Sinh cùng mấy người bạn học cùng lớp.

Lý Nhạc Sinh dẫn theo mấy nam sinh đuổi theo, mặt lộ vẻ chờ mong phát ra lời mời: “Bọn tôi tính làm cuộc gặp mặt giao lưu với mấy nữ sinh, ngay cuối tuần này, cậu muốn đi cùng hay không? Tôi nghe nói cậu là người địa phương Tùng Hải.”

Gặp mặt giao lưu? Nếu cuối tuần, ngay ngày kia… Trương Nguyên Thanh hơi trầm ngâm, nói: “Được.”

Lý Nhạc Sinh cùng mấy nam sinh nhẹ nhàng thở ra, lộ ra nụ cười: “Vậy chúng ta thêm bạn tốt, ha, có cậu đi cùng, tin tưởng các nữ sinh sẽ nguyện ý ra ngoài chơi.”

“Chúng ta cũng thêm bạn tốt một chút đi.”

“Chúng ta cũng thêm một chút.” Mấy bạn học nam khác nhao nhao móc ra di động.

Trương Nguyên Thanh cùng các học sinh thêm bạn xong, mọi người cùng nhau đi về phía tòa nhà tổng hợp.

Lý Nhạc Sinh cười nói: “Tôi nghe một nữ sinh cùng quê nói, ngày hôm qua có nhân viên trị an tới gặp Từ Doanh Doanh, sau đó Từ Doanh Doanh ở trong ký túc xá khóc lớn một trận.”

“Nhân viên trị an? Đã xảy ra cái gì.”

Mấy nam sinh chấn động, dù sao đối với sinh viên mà nói, nhân viên trị an là quần thể vô cùng xa xôi.

Lý Nhạc Sinh nói: “Tôi nghe nói, là kẻ có tiền kia bao nuôi Từ Doanh Doanh gặp chuyện không may, nhưng tình huống cụ thể không quá rõ, nhân viên trị an tìm cô ấy là hỏi thăm tình huống người nọ.”

“Sẽ không là ôm tiền chạy trốn chứ, bây giờ kinh tế đình trệ, tiền lệ kẻ có tiền vỡ nợ bỏ trốn nhiều lắm.” Có người suy đoán.

Trương Nguyên Thanh nghe các học sinh hóng hớt, ánh mắt đảo qua sinh viên lui tới, trong dòng người không quá chật chội, thấy được một bóng dáng quen thuộc.

Đó là một nữ sinh xinh đẹp mặc váy dài màu trắng, mái tóc đen dài xõa ra, trang điểm trang sức trang nhã, chính là nữ nhân vật chính đề tài vừa rồi Từ Doanh Doanh.

Cô như chim nhỏ nép vào người rúc vào trên thân một người đàn ông, người đàn ông đó đeo khẩu trang, tóc cắn ngắn, chân mày thưa thớt, mép trên khẩu trang lộ ra một đoạn sẹo nhỏ.

Con ngươi Trương Nguyên Thanh đột nhiên co rút lại.

u Hướng Vinh? !

Hắn lại nhìn Từ Doanh Doanh, cẩn thận quan sát, lúc này, mới phát hiện một ít manh mối.

Từ Doanh Doanh vẻ mặt cứng ngắc, nhìn như rúc vào trong lòng u Hướng Vinh, nhưng càng giống bị hắn khoác vai uy hiếp.

u Hướng Vinh sao có thể xuất hiện ở đại học Tùng Hải? Còn cùng một chỗ với Từ Doanh Doanh?

Hắn làm sao dám xuất hiện ở đại học Tùng Hải, hắn đang bị tổ chức chính phủ truy nã, là kẻ tài cao gan cũng lớn, hay là đầu óc có vấn đề?

Chương 72: Trận chiến đầu (1)

Trương Nguyên Thanh căng thẳng cả người, dừng bước, nói với bạn học bên cạnh:

“Các cậu đi trước, tôi gọi cuộc điện thoại.”

Trước gọi điện thoại gọi hội rồi nói sau… Hắn đi đến ven đường, móc di động, gọi điện cho Lý Đông Trạch.

“Xin lỗi, số máy ngài gọi đã tắt máy.”

Giọng nói nhắc nhở tắt máy.

Hắn lại gọi di động cho Quan Nhã, vẫn tắt máy.

“Họp? Đang bố trí hành động? Hoặc là, ẩn núp ở phụ cận đại học Tùng Hải?” Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên các loại suy đoán.

Nếu là điều sau, vậy không có việc của mình, nhưng nếu là vì họp không liên hệ được, u Hướng Vinh làm tội phạm truy nã, không có khả năng ở đại học Tùng Hải lâu, bỏ qua cơ hội lần này thì quá đáng tiếc.

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh mở ra danh bạ, gọi số điện thoại di động của Vương Thái.

Được lợi từ thói quen xã giao, hắn cũng lưu số điện thoại di động của Vương Thái vào trong danh bạ, tuy vị nhân huynh này không thích nói chuyện, không thích trao đổi, mỗi lần tìm hắn tiếp xúc, luôn là gói icon “Cút qua một bên, đừng quan tâm ta”.

“Chuyện gì.” Giọng nói thiếu tinh khí thần của Vương Thái từ trong loa truyền đến.

“Tôi nhìn thấy u Hướng Vinh, chính là hung thủ giết chết Triệu Anh Quân, vụ án này anh biết chứ?”

“Biết, nhưng cậu vì sao liên hệ tôi, cậu nên liên hệ đội trưởng.” Giọng điệu Vương Thái bình tĩnh trước sau như một.

Anh không nên nói những lời đại loại “ôi cái đệch” sao, quá bình tĩnh rồi nhỉ… Trương Nguyên Thanh vừa lẩm bẩm, vừa nói nói:

“Đội trưởng cùng lão ti cơ không liên hệ được.”

“Lão ti cơ là ai?”

“Cái này không phải trọng điểm.” Trương Nguyên Thanh nói đơn giản một lần tình huống bên này, nói: “Anh có thể liên hệ được linh cảnh hành giả tiểu đội khác không.”

“Có thể…” Vương Thái gõ phím lách cách, nói:

“Tôi đã lấy tư liệu vụ Triệu Anh Quân, Triệu Anh Quân bao nuôi rất nhiều nữ sinh viên, trong đó có một người là thuộc trường học các cậu, tên là Từ Doanh Doanh. Căn cứ tình huống cậu dưa về, tôi đoán hắn là muốn từ trên người cô gái bên người Triệu Anh Quân tìm cửa đột phá.”

Thì ra ông chủ của Từ Doanh Doanh là Triệu Anh Quân, khó trách ngày hôm qua có nhân viên trị an tìm tới cửa… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

Vương Thái tiếp tục nói:

“u Hướng Vinh, mê hoặc chi yêu cấp 3, mang lực lượng tà ác, trong vây giết hôm qua bị thương nặng, trình độ nguy hiểm giảm bớt rất nhiều, nhưng vẫn như cũ không phải cậu có thể chống lại.

“Tôi thay cậu phân tích một phen, cách làm chính xác là theo dõi hắn, chờ đợi tổ chức trợ giúp, có thể lợi dụng kỹ năng dạ du quấy rầy thích hợp, nhưng đừng chiến đấu quấn chân, bằng không cậu sẽ chết rất thảm.”

Tuy không giỏi kết giao quan hệ, nhưng làm việc vẫn rất đáng tin. Trương Nguyên Thanh làm bộ ngắm phong cảnh chung quanh, cùng mượn dùng dòng người xa xa theo đuôi u Hướng Vinh cùng Từ Doanh Doanh.

“Đội trưởng và chị Quan Nhã không thể liên hệ, bọn họ có phải bố trí ngay tại phụ cận Tùng Hải hay không?” Trương Nguyên Thanh ôm sự chờ mong hỏi.

“Không, Từ Doanh Doanh chỉ là một nữ sinh viên bình thường, không có giá trị. u Hướng Vinh này tinh thần đã có chút không quá bình thường.” Vương Thái nói: “Bạn học nữ kia của cậu chết chắc rồi.”

Lấy sự tàn nhẫn của u Hướng Vinh, nhất định sẽ không để lại người sống.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh thấy u Hướng Vinh “ôm” Từ Doanh Doanh, tiến vào bãi đỗ xe trong lòng đất tòa nhà tổng hợp.

Hai người dọc theo đường dốc xuống phía dưới, biến mất ở trong tầm mắt.

“Bọn họ vào gara rồi, bây giờ không nói nữa, anh mau chóng thông báo thành viên tiểu đội khác.”

Không đợi đối phương đáp lại, Trương Nguyên Thanh cúp điện thoại.

Nơi này yên tĩnh, không thể giống vừa rồi dùng người qua đường làm lá chắn, đi theo tiến vào bãi đỗ xe trong lòng đất, khẳng định sẽ bị phát hiện.

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, cởi balo hai vai vứt ở trong vành đai xanh ven đường, tiếp theo câu động lực lượng thái âm trong cơ thể, sương đen hư ảo nổ tung “Àm”, thân thể hắn bị mạnh mẽ lau đi.

Sau khi thi triển dạ du, hắn chạy như điên lao vào bãi đỗ xe trong lòng đất.

Có giày khiêu vũ màu đỏ cùng kỹ năng dạ du, cho dù đánh không lại u Hướng Vinh, chạy trốn là không thành vấn đề.

Cho nên đáng giá mạo hiểm.

Từ Doanh Doanh cô gái này tuy hám lợi, nhưng tốt xấu gì cũng là một sinh mệnh sống sờ sờ.

Dưới tình huống đủ khả năng, Trương Nguyên Thanh sẽ không thấy chết mà không cứu, hơn nữa, u Hướng Vinh loại đầu óc có bệnh này, giải quyết sớm một chút, thái bình sớm một chút.

Hắn không cần cố ý che giấu tiếng bước chân, bởi vì trạng thái dạ du có thể che giấu động tĩnh bản thân phát ra, thậm chí che giấu nhiệt lượng thân thể.

Vừa lao vào bãi đỗ xe trong lòng đất, hắn đã nghe thấy giọng Từ Doanh Doanh mang theo nức nở run run:

"Tôi, tôi không biết thứ anh muốn tìm ở nơi nào, tôi đi theo Triệu Anh Quân chỉ là hướng tới tiền của anh ta, anh ta mỗi tháng cho tôi hai vạn, tôi liền làm bạn gái của anh ta…"

Chương 73: Trận chiến đầu (2)

Hai, hai vạn? Mình trước khi chuyển chính thức, tiền lương một tháng mới hai vạn, tiền này cô kiếm cũng quá dễ rồi nhỉ… Trương Nguyên Thanh theo tiếng nhìn lại, đuôi xe một chiếc xe hơi màu đen, vị trí sát tường, Từ Doanh Doanh hoảng sợ đứng dán sát vào tường, u Hướng Vinh trong tay cầm dao, đứng ở một bên.

"Đừng nói không biết với tao, đừng nói không biết với tao…"

u Hướng Vinh ánh mắt hung dữ, như bị thần kinh quát khẽ.

"Tao cho mày một cơ hội cuối cùng, Triệu Anh Quân có từng hướng mày lộ ra tin tức chén thánh cùng danh sách hay không."

"Tôi, tôi thật sự không biết anh nói là cái gì" Từ Doanh Doanh mắt đỏ bừng, nước mắt to như hạt đậu tuôn rơi.

u Hướng Vinh im lặng vài giây, tiếng thở dài mỏi mệt quanh quẩn ở bãi đỗ xe trong lòng đất.

Con ngươi của hắn sáng lên ánh sáng màu đỏ tươi, vẻ mặt dưới khẩu trang biến thành dữ tợn điên cuồng, mang theo một chút điên cuồng, lẩm bẩm:

"Cho mày cơ hội mày không còn dùng à, cho mày cơ hội mày không còn dùng à…"

Bàn tay giăng kín vết chai của u Hướng Vinh bóp chặt cái cổ trắng nõn của Từ Doanh Doanh, cánh tay tráng kiện nhấc cô lên, sắc mặt Từ Doanh Doanh nháy mắt đỏ lên, lại từ đỏ biến thành tím, hai chân đạp lung tung, đôi mắt trắng dã.

u Hướng Vinh lộ ra nụ cười dữ tợn sung sướng, sau đó đưa mũi dao lên, tì vào ngực Từ Doanh Doanh.

Đang lúc hắn tính đâm mũi dao vào trái tim cô gái này, đột nhiên, trực giác của mê hoặc chi yêu hướng hắn vận chuyển tín hiệu nguy hiểm, lông tơ mu bàn tay đột nhiên dựng lên.

Phụ cận không có ai, không có bất cứ động tĩnh cùng khác thường nào.

Nhưng hắn lại cảm nhận được cơn lạnh toát phát ra từ trong lòng, có nguy hiểm không thể biết trước đang tới gần hắn, bao phủ hắn.

Linh cảnh hành giả!

u Hướng Vinh kinh nghiệm phong phú lập tức ý thức được mình đã gặp linh cảnh hành giả tập kích, hắn bóp cổ Từ Doanh Doanh, bằng vào cảm giác, hung hăng ném cô về phía sau.

Bốp! Từ Doanh Doanh đập mạnh lên mặt đất, quay cuồng mấy mét, ngất đi.

Thấy kẻ tập kích không cứu cô gái này, u Hướng Vinh "bịch bịch bịch" lui về phía sau, đồng thời, chém ra con dao dài về trước mặt.

Lưỡi dao sắc bén vẽ ra một đường cong sáng như tuyết, trong hư không phía trước truyền đến tiếng vang sắc bén "Đinh", bắn ra đốm lửa chói mắt.

Hắn chém trúng vũ khí của đối phương.

u Hướng Vinh bằng vào xúc cảm binh khí va chạm, phán đoán ra vị trí kẻ địch, lập tức bành trướng cơ bắp phần chân, cả người tựa như lắp lò xo, quỳ gối, tung người lên gối.

Tiếng 'Ầm' vang lên trầm đục, hai đầu gối u Hướng Vinh cảm nhận được cảm giác đả kích vào vật thật, bên tai vang lên tiếng người đánh lén kêu rên.

Ngay sau đó, trong hư không "bay" ra một người, một sinh viên trẻ tuổi, mặc quần thể thao áo bóng chày, ngũ quan không tệ, khí chất rạng rỡ, trong tay nắm một cây chày đồng thau dài bằng nửa cánh tay.

"Thần dạ du?"

u Hướng Vinh lập tức hiểu ra, biết vì sao tối hôm qua tập kích sẽ đến nhanh như vậy.

Biết trận chiến vây giết kia suýt nữa bỏ mình bắt nguồn từ ai.

Tinh thần ở trạng thái không bình thường, trong mắt hắn hiện lên hung ác cùng thù hận, sinh ra sát khí cùng tâm lý trả thù mãnh liệt đối với thần dạ du trước mắt.

u Hướng Vinh cầm con dao dài tung người lên, lực bật nhảy cường đại khiến hắn lướt qua khoảng cách mười mấy mét, hung ác vồ tới sinh viên đang quay cuồng dưới đất.

Khí thế hung hãn tựa như bạo long hình người.

Nhìn thấy một màn này, Trương Nguyên Thanh suýt nữa hô to: Xin lỗi quấy rầy, hảo hán tha mạng!

Hắn không thử bò dậy, mà là theo quán tính tiếp tục quay cuồng, đồng thời câu dẫn lực lượng thái âm, lại một lần nữa tiến vào trạng thái dạ du.

Hắn đang quay cuồng đột ngột biến mất ở tầm nhìn của u Hướng Vinh, vị mê hoặc chi yêu này mất đi mục tiêu.

Sau khi tránh thoát cú vồ, Trương Nguyên Thanh trong trạng thái tàng hình khom lưng, chạy vội đến cạnh một chiếc xe trắng bên trái, dựa lưng vào bánh xe, há mồm to thở dốc.

Vừa rồi một cú lên gối đó, thiếu chút nữa đánh hắn tim dừng đập.

“Đau chết mất…”

Ngực đau đớn cũng hắn sắc khiến mặt trắng bệch, hít thở cũng cảm thấy đau đớn, may mắn thần dạ du sinh mệnh lực cường đại, hơn nữa có được năng lực tự lành khả quan, chút thương thế này rất nhanh có thể bình phục.

Nhưng Trương Nguyên Thanh cũng thông qua vừa rồi giao thủ, nhận thức được thực lực hai bên chênh lệch.

Vị mê hoặc chi yêu này có được trực giác sâu sắc cùng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hơn nữa lực lượng thân thể cường đại vô cùng, tựa như là nghề nghiệp loại hình cận chiến.

Lúc này, hắn nghe thấy “rầm” một tiếng, u Hướng Vinh nhảy lên nóc một chiếc xe hơi màu đen cách mấy mét.

Một đôi mắt hung dữ của u Hướng Vinh đảo qua bãi đỗ xe trong lòng đất, giọng điệu âm lạnh:

“Thần dạ du của Thái Nhất Môn không nên ở Tùng Hải, mày là thần dạ du Ngũ Hành Minh?

Chương 74: Trận chiến đầu (3)

“Hừ, vẻn vẹn thần dạ du cấp 1, dám đánh lén tao. Để tao nghĩ một chút, kỹ năng dạ du cấp 1, thời gian ẩn thân sẽ không vượt qua hai mươi giây, mày có thể nấp tới khi nào?”

u Hướng Vinh rất xác định đối phương là thần dạ du cấp 1, nếu là cấp 2, trong giao thủ vừa rồi, hắn sẽ không chiếm được lợi thế.

Mà nếu là cấp 3, vậy bây giờ phải chạy trốn chính là mình.

Bị thương nặng suy yếu, hắn không có khả năng đánh lại thần dạ du cùng cấp, thần dạ du cùng mê hoặc chi yêu giống nhau, đều là nghề nghiệp hàng đầu.

Hai mươi giây? Ngươi cũng quá để mắt ta rồi, ta nhiều nhất mười giây… Trương Nguyên Thanh rúc ở cạnh bánh xe, nín thở.

“Kẻ này mạnh đến thái quá, hơn nữa còn chưa thi triển kỹ năng của mê hoặc chi yêu, để ta nghĩ một chút năng lực của mê hoặc chi yêu…”

Hắn nhớ lại tình báo trong diễn đàn chính phủ có liên quan mê hoặc chi yêu.

Loại nghề nghiệp tà ác này ở cảnh giới Siêu Phàm, có được năng lực chiến đấu mạnh mẽ, sau khi giết người sẽ tiến vào trạng thái cuồng bạo, chiến đấu càng cao hơn một tầng.

Mặt khác, một khi hai bên xảy ra chiến đấu, mê hoặc chi yêu có thể lấy phương pháp đặc thù đánh dấu đối phương, cho dù con mồi chạy mất, bọn họ cũng sẽ bám mãi không tha đuổi giết.

Cuối cùng, chính là năng lực trung tâm của Siêu Phàm cảnh —— mê hoặc!

Mê hoặc thuộc về kỹ năng loại tinh thần khống chế, chủ động phóng thích, phối hợp năng lực cận chiến siêu mạnh, quả thực khó giải.

Lúc này, mười giây kết thúc, bóng dáng hắn phác thảo ra.

Ngay sau đó, tiếng xé gió như gào thét bên tai, trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, biết là u Hướng Vinh công kích đến, hắn thậm chí không dám nhìn lại, ở ngay tại chỗ bổ nhào quay cuồng về phía trước, ẩn thân lần nữa.

Rầm!

Thân chiếc xe hơi màu trắng bị đòn roi chân vụt lõm xuống một vết thật sâu, tiếng cảnh báo quanh quẩn chói tai.

Ánh mắt u Hướng Vinh lạnh lùng nhìn quét quanh mình, vừa giữ sự đề phòng, vừa dùng lời nói kích thích đối phương:

“Xem bộ dáng mày, là sinh viên đại học Tùng Hải nhỉ, có biết đối với linh cảnh hành giả mà nói, bại lộ thân phận liền ý nghĩa họa tới người nhà hay không? Đã biết mày là sinh viên, tao có thể tốn chút thời gian chậm rãi tìm ra mày, sau đó giết mày, lại diệt cả nhà mày.”

Nói xong đoạn lời này, u Hướng Vinh nắm chặt con dao dài trong tay, trong lòng yên lặng đếm ngược, đợi tay mơ kia hiện hình, hoặc là tập kích.

Đồ điên… Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Tuy biết đối phương là khích tướng, nhưng không thể không nói, hắn đã bắt đầu tức giận, hơn nữa quả thật sinh ra kiêng kị mãnh liệt.

Trương Nguyên Thanh tránh ở đuôi xe một chiếc xe khác, đầu óc vận chuyển tốc độ cao, suy nghĩ kế sách đối địch.

“Thằng cha này trực giác rất đáng sợ, nếu không làm được một đòn giết luôn, mình vẫn không cần mạo hiểm đánh lén, nhưng không thể ẩn nấp mãi, thể lực của mình nhiều nhất chống đỡ mình thi triển hai lần dạ du nữa, sau đó cũng chỉ có thể bỏ chạy, mà nhân viên chính phủ không có khả năng ở trong thời gian ngắn như vậy đuổi tới.”

“Nếu để kẻ này chạy mất, mình cùng nhóm người bà ngoại liền nguy hiểm.”

“Mê hoặc chi yêu ba kỹ năng, cuồng bạo, đánh dấu cùng mê hoặc, cái thứ nhất không giết người thì không cần cân nhắc. Cái thứ hai, mình quá nửa đã bị đánh dấu, nhưng dạ du có thể che chắn cảm giác của hắn.”

“Thật sự phải kiêng kị là năng lực cận chiến, cùng với kỹ năng mê hoặc của hắn. Ài, nếu bây giờ là buổi tối thì tốt rồi…”

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Trương Nguyên Thanh đã chế định xong một kế hoạch.

Đó chính là để giày khiêu vũ màu đỏ đảm đương chủ công, chủ nhân vô dụng ở bên phụ trợ, tìm cơ hội đánh lén.

Vừa lúc có thể thử tiêu chuẩn đối địch của đạo cụ loại quy tắc này.

“Phành!” u Hướng Vinh một lần nữa nhảy lên nóc xe, ở cao hướng xuống quan sát bãi đỗ xe trong lòng đất.

Hắn thầm đếm thời gian, chờ đợi kẻ địch thoát ly trạng thái dạ du, bỗng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng giẫm chận tại chỗ quỷ dị.

Tiếng bước chân bất thình lình quanh quẩn ở trong bãi đỗ xe trống trải, khiến trong lòng u Hướng Vinh kinh nghiệm phong phú cũng rùng mình, phản xạ có điều kiện cầm đao quay người, bày ra tư thế đề phòng.

Sau đó, hắn thấy rõ ngọn nguồn tiếng giẫm chận tại chỗ quỷ dị.

Đó là một đôi giày khiêu vũ màu đỏ kiểu u mới tinh, ở cách hắn ba mét trong không gian trống trải u tĩnh cùng lên cùng xuống, tựa như có người vô hình đang đi nó giẫm chận tại chỗ.

Một màn này âm trầm khủng bố có thể khiến người thường bị dọa hai chân nhũn ra, phát ra tiếng thét chói tai.

Đạo cụ loại thần quái?

Ở cùng lúc u Hướng Vinh thấy giày khiêu vũ màu đỏ, một tin tức xuất hiện ở trong tầm mắt hắn:

“Ngươi nguyện ý nhảy với ta một điệu không, nếu nguyện ý, xin giẫm chận tại chỗ.”

Chương 75: Chém giết (1)

Khiêu vũ? u Hướng Vinh ngẩn ra, đầu óc trong lúc nhất thời chưa kịp xoay chuyển.

Đạo cụ loại thần quái này thế mà lại mời hắn khiêu vũ.

u Hướng Vinh cười lạnh một tiếng, hắn đương nhiên không có khả năng ở thời điểm chiến đấu khiêu vũ với giày nhảy của kẻ địch, lập tức cắn chót lưỡi, hướng lưỡi dao dài sáng choang phun ra một ngụm máu đầu lưỡi.

Làm linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, lại là nghề nghiệp tà ác, hắn chiến đấu không ít với thần dạ du, biết được đặc tính kỹ năng của nghề nghiệp này.

Đạo cụ loại thần quái lấy quỷ dị trứ danh, u Hướng Vinh từng bị một món đạo cụ thần quái dây dưa vài ngày, cực kỳ khó chơi.

Nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, đó chính là lực sát thương thực tế có chút không đủ.

Mặt khác, đạo cụ loại thần quái phổ biến e ngại thứ dương khí tràn đầy, giống loại đạo cụ nghi ngờ sống nhờ oán linh này, một ngụm máu đầu lưỡi có thể áp chế.

Vấn đề không lớn.

Giày khiêu vũ màu đỏ cùng lên cùng hạ xuống chờ đợi vài giây, thấy nhân loại trước mắt không muốn khiêu vũ với mình, tựa như tức giận, thân giày hiện lên ánh sáng yếu ớt màu đỏ sậm, ở trong tiếng "cốp cốp" dồn dập, lao về phía u Hướng Vinh.

u Hướng Vinh nguy nga bất động chờ đợi giày khiêu vũ màu đỏ tới gần, ở lúc nó nhảy về phía đầu xe công kích mình, bình tĩnh chém ra con dao dài, ý đồ khiến oán linh sống nhờ ở trong giày bị thương nặng.

Nhưng, lưỡi dao chém qua giày khiêu vũ, lại chưa có xúc cảm chém trúng vật thực, đôi giày khiêu vũ màu đỏ quỷ dị này giống như ở một thời không khác, không tồn tại ở hiện thực.

"Ầm ầm!"

Ngay sau đó, ngực, khuôn mặt u Hướng Vinh đã bị hung hăng đạp hai phát.

Hắn cảm nhận được cảm giác đau đến trái tim dừng đập, khó có thể hít thở của Trương Nguyên Thanh vừa rồi, đồng thời, khuôn mặt nóng rát đau đớn, trong mũi chảy ra chất lỏng ấm áp.

Đây, đây không phải đạo cụ nghề nghiệp thần dạ du… u Hướng Vinh vẻ mặt kinh ngạc mờ mịt, kinh nghi bất định nói:

“Hư không?”

Đặc tính đạo cụ này, thoạt nhìn có chút giống nghề nghiệp nào đó của nước ngoài. Một tên thần dạ du cấp 1, sao có thể có được đạo cụ nghề nghiệp nước ngoài?

Không kịp nghĩ nhiều, trong tầm mắt u Hướng Vinh, đôi giày khiêu vũ quỷ dị kia thay đổi phương hướng, một lần nữa đạp tới.

Hắn không để ý đi lau máu mũi, hai cánh tay giơ ngang trước ngực, ầm ầm hai tiếng, vị mê hoặc chi yêu này bị đạp từ nóc xe lăn xuống.

u Hướng Vinh hoặc bổ nhào tới, hoặc xung phong, hoặc quay cuồng, hoặc mượn dùng xe tránh né, ở bãi đỗ xe rộng lớn trong lòng đất trằn trọc xê dịch, hắn tránh được đại bộ phận cú đạp của giày khiêu vũ màu đỏ.

Nhưng vẫn bất hạnh bị đạp trúng mấy lần, mỗi lần giẫm đạp đều khiến hắn đau đớn vô cùng, thương thế đêm qua kịch chiến lưu lại phát tác, nội tạng chảy ra tơ máu.

Chủ nhân vô dụng thật, thật mạnh… Trương Nguyên Thanh đứng xem giày khiêu vũ màu đỏ chiến đấu, kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Hắn một lần nữa khắc sâu ý thức được đạo cụ loại quy tắc đáng sợ.

Nó đuổi giết không thể bị phá hư, không thể gián đoạn, mục tiêu chỉ có thể bị động thừa nhận nó đuổi giết, trừ phi phá giải quy tắc của nó, đó chính là khiêu vũ.

Nhưng đây là điều không thực tế, cho dù u Hướng Vinh khuất phục với giày khiêu vũ màu đỏ, cố nén xấu hổ nhảy điệu

clacket, mình cũng sẽ ra tay can thiệp, khiến vũ đạo của hắn xuất hiện sai lầm.

Mà điệu nhảy có sai lầm, tất cả uổng phí.

Chẳng qua, Trương Nguyên Thanh cũng đã có nhận thức rõ ràng đối với sự cường đại của mê hoặc chi yêu, lấy lực đạp của giày khiêu vũ màu đỏ, u Hướng Vinh thế mà cũng có thể chống đỡ được.

Thân thể kiên cường dẻo dai đáng sợ.

"u Hướng Vinh sẽ không ngu ngốc chờ chết, chờ sau khi hắn ý thức được mình chỉ có thể bị động chịu đòn, không thể đánh trả, hắn khẳng định sẽ lựa chọn bỏ chạy…"

Trương Nguyên Thanh đầu óc tỉnh táo, hắn phải đánh lén ở trước khi đối phương đào tẩu.

Không cầu giết địch, nhưng nhất định phải bám trụ hung thủ giết người này.

Ầm ầm!

u Hướng Vinh lại một lần không kịp tránh, bị giày khiêu vũ màu đỏ đá hai phát vào mặt, đạp hắn lảo đảo lui về phía sau, đạp hắn trước mắt tối sầm, đầu váng mắt hoa.

Cơ hội!

Trương Nguyên Thanh như báo săn lao ra, hắn cầm chày phục ma chạy như điên, chạy ra một đường vòng cung, vòng đến phía sau u Hướng Vinh.

Hung hăng hướng sau lưng gã đẩy ra chày phục ma.

"Ông!"

Đột nhiên, một màn ánh sáng màu trắng dày đặc như sương mù chặn mũi nhọn ba cạnh của chày phục ma.

Luồng lực lượng này bắt nguồn từ yêu bài đồng xanh tay trái u Hướng Vinh nắm chặt, một tấm yêu bài cổ đại giăng kín vết nứt cùng vết máu, như là vật phẩm của binh sĩ già nhiều kinh nghiệm sa trường nào đó.

Đây là món đạo cụ phòng ngự kia của Triệu Anh Quân.

Chương 76: Chém giết (2)

“Đạo cụ loại phòng ngự?”

Trương Nguyên Thanh đánh lén thất bại trong lòng rùng mình, bước ra, vòng quanh u Hướng Vinh đi nhanh, chày phục ma trong tay lần lượt đánh vào bức tường hào quang màu trắng, đập ra từng vầng sáng như gợn sóng.

Một lần này, có giày khiêu vũ màu đỏ yểm hộ, hắn chưa bị vị mê hoặc chi yêu này “giết trong chớp mắt”, mạo hiểm tránh được vài lần lưỡi dao cùng quyền cước.

Rắc!

Rốt cuộc, ở dưới chày phục ma cùng giày khiêu vũ màu đỏ đả kích tần suất dày đặc, yêu bài đồng xanh nứt thành mảnh vỡ, ánh sáng trắng tán loạn thành vụn ánh sáng.

Mà lúc này, thời gian dạ du của Trương Nguyên Thanh chấm dứt, thân thể hiện ra.

u Hướng Vinh như chỉ đang chờ đợi giờ khắc này, đáy mắt chợt toát ra màu đỏ tươi, nổi lên phù văn vặn vẹo tà dị.

Mê hoặc!

Đầu óc Trương Nguyên Thanh vang ầm một tiếng, mất đi năng lực suy nghĩ, như quên mình đang chiến đấu, cùng lúc, một thanh âm quanh quẩn ở trong đầu:

Buông vũ khí, đừng phản kháng. Buông vũ khí, đừng phản kháng…

u Hướng Vinh cười lên dữ tợn, vung lưỡi dao dài về phía cổ thần dạ du trẻ tuổi.

Mục đích hắn tình nguyện thừa nhận đôi giày nhảy đáng sợ kia công kích, cũng không sử dụng đạo cụ phòng ngự này, chính là đang đợi thần dạ du chủ động ra tay tập kích.

Đạo cụ đến từ nghề nghiệp thám báo này sớm đã tổn hại một nửa, nếu sớm sử dụng, nhiều nhất là ngăn cản giày nhảy một lát sẽ hoàn toàn hư hao.

Dứt khoát nhẫn nhịn, cố ý để lộ sơ hở, dụ dỗ đối phương chủ động ra tay.

Như hắn dự liệu, thần dạ du trẻ tuổi này thiếu kinh nghiệm, không nhẫn nại được, quả nhiên mắc mưu.

Nhưng, ngay trước khi mũi dao xẹt qua cổ thần dạ du trẻ tuổi, u Hướng Vinh thấy thân thể đối phương chợt sụp xuống, lưỡi dao dán da đầu đảo qua, chém rụng vài sợi tóc.

Đôi giày khiêu vũ màu đỏ kia đuổi cùng giết tận đối với mình, không biết khi nào xuất hiện ở trên chân thần dạ du, cũng ép hắn làm ra một động tác đứng tấn, tránh được mình cắt yết hầu.

Cùng lúc đó, thần dạ du vốn nên bị mê hoặc, đáy mắt chợt xuất hiện ánh sáng vàng rực, nháy mắt thoát khỏi trạng thái ý loạn thần mê, đôi chân bắn ra, mang chính mình dùng sức húc về phía u Hướng Vinh.

u Hướng Vinh hoàn toàn không ngờ được sẽ là tình huống như vậy, không ngờ được vẻn vẹn thần dạ du cấp 1, thế mà có thể thoát khỏi mình mê hoặc.

Mà lúc này, hắn còn duy trì tư thái vung dao, không thể thu lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái chày đồng thau kia đâm về phía ngực mình.

“Phốc!”

Máu thịt xé rách, mũi chày phục ma bộc phát ra một vầng hào quang màu vàng lẫm liệt, thiêu đốt hết sinh cơ trong lồng ngực.

u Hướng Vinh trước mắt tối sầm, đau suýt nữa ngất, nhưng hắn dù sao cũng là mê hoặc chi yêu thân trải trăm trận, khi sắp chết bùng nổ tiềm lực, cánh tay phải kéo về, kéo lưỡi dao dài cắt về phía cổ họng thần dạ du.

Đồng thời, gồng cơ bắp cánh tay trái, giật khớp cùi trỏ, để nắm tay trái hóa thành một cây thương lớn chứa đầy lực đạo, đâm ‘bốp’ về phía bả vai kẻ địch.

Trương Nguyên Thanh chợt ngửa đầu một cái, tránh thoát lưỡi dao cắt cổ, sau đó bị u Hướng Vinh đấm trúng bả vai, đánh bay đi như bao cát rách.

Rầm!

Trương Nguyên Thanh va vào trên một chiếc MPV, húc cửa sổ xe giăng kín vết nứt, thân thể rơi xuống còn chưa chạm đất, đã bị lau đi từng tấc một, biến mất ở trong tầm nhìn của u Hướng Vinh.

Hắn lại một lần nữa tiến vào trạng thái dạ du.

u Hướng Vinh cũng không nhìn hắn, thất tha thất thểu chạy về phía Từ Doanh Doanh.

Trái tim của hắn đã bị phá hủy, bây giờ có thể cứu hắn, chỉ có tinh huyết người sống, hắn cần giết người để mình tiến vào trạng thái cuồng bạo.

Sau đó lao ra khỏi bãi đỗ xe trong lòng đất, huyết tẩy vườn trường, lấy đặc tính khát máu của mê hoặc chi yêu, chữa trị thương thế, nghịch chuyển sinh tử.

Chỉ là cứ như vậy, giá trị đạo đức của hắn nhất định ngã xuống dưới 60, bị linh cảnh truy nã, bị linh cảnh hành giả toàn thành phố vây giết, nhưng bây giờ không để ý được nhiều như vậy.

“Cốp cốp cốp…”

Hai luồng ánh sáng mơ hồ màu đỏ sậm bỗng dưng hiện lên, hóa thành một đôi giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh, chặn giết u Hướng Vinh.

Vào lúc này u Hướng Vinh nghe được, tiếng bước chân này quả thực chính là chuông tang, là Thần Chết thở dài, là Diêm Vương tuyên án.

“Phành phành!”

Mặt u Hướng Vinh bị giẫm đạp, máu thịt trên mặt be bét, hắn không chịu khống chế ngửa đầu ngã xuống, nhưng ở một khắc cuối cùng, u Hướng Vinh vung ra lưỡi dao trong tay.

Vũ khí tổng độ dài bốn mươi cm, hóa thành một tia sáng bạc bắn về phía Từ Doanh Doanh nơi xa.

Ánh mắt u Hướng Vinh nhìn chằm chằm mũi dao.

Đinh!

Đột nhiên, đốm lửa bắn tung tóe, con dao bị một cây chày đồng thau vươn ra từ hư không gạt bay, ở bên cạnh Từ Doanh Doanh đột nhiên hiện ra một bóng người.

Chính là Trương Nguyên Thanh.

Nhìn thấy một màn này, mong chờ trong mắt u Hướng Vinh chuyển biến thành tuyệt vọng cùng không cam lòng.

Chương 77: Chém giết (3)

Lúc này, giày khiêu vũ màu đỏ từ trên trời giáng xuống, giẫm lên trên mặt hắn, giẫm sụp mũi, giẫm rách môi, giẫm hai con mắt bắn ra.

Tay chân u Hướng Vinh co giật vài cái, hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ.

Trương Nguyên Thanh đặt mông ngã ngồi ở bên cạnh Từ Doanh Doanh, phun ra một hơi thật dài, như hư thoát.

Hắn giờ phút này trong lồng ngực quay cuồng khí hung bạo, tay chân không ngừng run rẩy.

Đây không phải sợ hãi, là adrenalin tăng vọt mang đến tinh thần phấn khởi. Người ta ở lúc nguy hiểm cần tự cứu gấp, adrenalin sẽ điên cuồng tiết ra, dưới loại trạng thái này, mọi người sẽ làm được giết người không chớp mắt trên ý nghĩa thật sự.

Tục xưng 'bốc'!

Kế hoạch tác chiến thành công.

Trước khi đánh trận này, hắn đã rất rõ, duy nhất cần tránh né là kỹ năng mê hoặc của đối phương, bởi vậy ở trước khi quyết định đánh lén, đã tiến hành hiến tế đối với chày phục ma.

Trong công năng của chày phục ma, có một hạng là tịnh hóa.

Mà hình thái thứ hai của giày khiêu vũ màu đỏ, là chỗ dựa để hắn dám áp sát chiến đấu, quả thật giúp hắn né tránh công kích cắt cổ trí mạng.

Đánh dấu, mê hoặc, cuồng bạo, cận chiến… Toàn bộ năng lực của u Hướng Vinh, hắn đều tính toán rõ ràng, làm nhằm vào, thế này nếu còn đánh không thắng, Trương Nguyên Thanh cảm thấy không cần thiết lăn lộn nữa.

Sau khi thở dốc vài phút, Trương Nguyên Thanh bình ổn cảm xúc kích động, nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Đinh, ngài đánh chết một vị mê hoặc chi yêu cấp 3, đạt được 30 điểm giá trị đạo đức, 15 điểm thanh danh, thanh danh mở ra. “

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, vội vàng mở ra giao diện thuộc tính nhân vật, phát hiện có thêm ô thanh danh.

Thanh danh? Giết chết linh cảnh hành giả trận doanh đối địch sẽ thưởng thanh danh? Làm người chơi game lâu năm, hắn đối với thanh danh cũng không xa lạ, nhưng không biết thanh danh trong thế giới linh cảnh có ích lợi gì.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, quyết định trước mặc kệ, quay đầu đăng nhập diễn đàn tổ chức kiểm tra.

So sánh với linh cảnh ban thưởng thanh danh, chiến lợi phẩm trong hiện thực càng làm hắn để ý hơn.

Hắn đứng dậy đi đến cạnh xác u Hướng Vinh, đá tròng mắt đến gầm xe, lại kéo cái xác tới bóng tối ở góc.

Cẩn thận lục lọi trên cái xác, tìm được một cái điện thoại di động, một cái ví tiền.

Điện thoại di động là kiểu cũ chỉ có thể gọi điện, ví tiền trái lại căng phồng, mở ra nhìn, bên trong có một xấp tiền giá trị lớn trăm tệ, một tấm căn cước công dân giả.

Trương Nguyên Thanh cẩn thận đếm một lần, “Thân là một tên tội phạm truy nã, trên người chỉ mang hơn một ngàn năm trăm tệ, có ra dáng không?”

Sung công! Hắn rút tiền ra, đựng vào trong ví.

Tiếp theo, hắn đi đến nơi xa, nhặt lên con dao sắc bén kia.

Khoảnh khắc tiếp xúc đến vũ khí, một dòng tin tức xuất hiện ở trong tầm nhìn:

“Tên: Dao Khát Máu”

“Loại hình: Vũ khí”

“Công năng: chảy máu, khát máu, phá giáp”

“Giới thiệu: Vị mê hoặc chi yêu cường đại nào đó lấy tinh huyết của mình nuôi nấng dao này, lâu ngày, nó trở nên cực kỳ khát máu. Lưỡi dao của nó có thể cắt được sắt thép cứng rắn, vết thương bị nó chém trúng rất khó khép lại, nó sẽ hấp thụ tinh huyết con mồi, tặng lại cho chủ nhân, khiến kẻ đó càng cường đại hơn.”

“Ghi chú: Đao không muốn chém chủ nhân, không phải một cây đao tốt. “

“Cây dao này bộ dáng rất trâu bò, vừa rồi nếu để nó giết chết Từ Doanh Doanh, u Hướng Vinh có thể đạt được binh khí bù đắp ngược lại… May mà mình có sự chuẩn bị, canh giữ ở bên người Từ Doanh Doanh.”

Trương Nguyên Thanh lại chạy về cạnh xác u Hướng Vinh, cởi xuống vỏ đao sau thắt lưng hắn, trang bị ở trên người mình, sau đó cắm “Dao Khát Máu” vào vỏ đao.

Con dao này trước mắt vẫn là vật vô chủ, muốn làm nó nhận chủ rất đơn giản, thu vào ô vật phẩm là được.

Nhưng Trương Nguyên Thanh tạm thời còn chưa muốn nhận nó, bởi vì “ ghi chú” trong tin tức vật phẩm làm người ta có chút hoảng hốt.

Dao Khát Máu hẳn là thuộc về đạo cụ loại trả giá, dòng ghi chú kia chính là trả giá để sử dụng nó.

Kết hợp giới thiệu của con dao này, Trương Nguyên Thanh đại khái có thể đoán ra trả giá của cây dao này là gì, đơn giản hai loại, một, người đạt được con dao này đều sẽ bị nguyền rủa, cuối cùng chết thảm.

Hai, con dao này cần chủ nhân định kỳ dùng tinh huyết nuôi. Khả năng này lớn nhất.

Lại là cho ăn tinh huyết, một chiếc chày phục ma đã khiến mình thiếu máu, nếu lại thêm Dao Khát Máu này, anh muốn em sống sao?

Lúc này, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy giày khiêu vũ màu đỏ “cốp cốp cốp” đi đến trước mặt mình, nâng lên hạ xuống, một dòng tin tức hiện lên:

“Ngươi nguyện ý nhảy với ta một điệu không, nếu nguyện ý, mời giẫm chận tại chỗ. “

Hắn lúc này mới nhớ tới còn chưa thu đạo cụ này về ô vật phẩm, đang muốn từ chối, cùng thu hồi đạo cụ, trong đầu bỗng nhiên thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Chú ý, mỗi một lần sử dụng nên đạo cụ cần nhảy một lần, nếu từ chối, giày khiêu vũ màu đỏ sẽ không thưởng thức ngươi nữa, cũng khởi xướng đuổi giết đối với ngươi.”

Chương 78: Che giấu (1)

Trương Nguyên Thanh kinh ngạc từng chút một há hốc mồm, đây là lần đầu sử dụng ở trong hiện thực sau khi hắn thu phục giày khiêu vũ màu đỏ, hoàn toàn không ngờ được sử dụng đạo cụ loại quy tắc này còn cần trả cái giá này.

Không khiêu vũ với ta sẽ giết ngươi? Thế này cũng quá xỏ lá rồi nhỉ… Trương Nguyên Thanh tươi cười đầy mặt đứng dậy, “Vô cùng hân hạnh.”

Rất nhanh, trong bãi đỗ xe trống trải yên tĩnh vang lên tiếng giẫm chân thanh thúy.

Một lần này Trương Nguyên Thanh chưa kích phát bệnh cũ, mà là bằng vào thể chất Siêu Phàm hoàn thành một điệu nhảy, nhưng bước nhảy liên tiếp mắc lỗi.

May mắn, thân là chủ nhân, hắn chưa gặp giày khiêu vũ màu đỏ công kích.

Nhảy xong, giày khiêu vũ màu đỏ chân phải vắt về phía sau, kiễng hai mũi chân, làm một cái lễ nhún đầu gối.

Vừa thu giày khiêu vũ màu đỏ về ô vật phẩm, vành tai hắn khẽ nhúc nhích, nghe được tiếng bước chân dồn dập từ đường dốc truyền đến.

Theo tiếng nhìn lại, hắn nhìn thấy Lý Đông Trạch dẫn Quan Nhã, dẫn bảy tám linh cảnh hành giả lạ mặt, chạy như điên lao vào bãi đỗ xe trong lòng đất.

Bọn họ có người cầm súng, có người cầm đao, có người ôm mèo võ trang hạng nặng.

May mắn, may mắn đã khiêu vũ xong… Trương Nguyên Thanh vô cùng may mắn.

Cửa vào bãi đỗ xe trong lòng đất, bóng người chen chúc.

Lý Đông Trạch một tay chống gậy, một tay cầm súng, sau khi lao vào bãi đỗ xe trong lòng đất, ánh mắt sắc bén nhanh chóng xem xét hiện trường.

Hắn đầu tiên nhìn thấy Từ Doanh Doanh hôn mê bất tỉnh, sau đó là vết máu không quá rõ ràng trên mặt đất, mấy chiếc xe riêng thân có hư hao. Thân là thám báo, Lý Đông Trạch không khó nhìn ra nơi này từng xảy ra chiến đấu ngắn ngủi mà hung hiểm.

Mà Từ Doanh Doanh chưa chết, thì nói rõ tình huống còn chưa tới mức tệ nhất.

Vài vị linh cảnh hành giả cảnh giác tương tự nhanh chóng đảo qua hiện trường, sau đó, nhìn thấy một bóng người từ trong bóng tối đuôi xe cách đó không xa đi ra.

Nháy mắt, mọi người theo bản năng xoay họng súng nhắm hắn.

“Đừng nổ súng, là tôi…”

Trương Nguyên Thanh vội vàng giơ cao hai tay, đồng thời đánh giá linh cảnh hành giả khác ngoài Quan Nhã cùng Lý Đông Trạch.

Tráng hán mặc bộ đồ tập thể hình, nhìn giống huấn luyện viên phòng tập thể hình, chiều cao ít nhất 1m9, cơ bắp bành trướng từng khối, tràn ngập cảm giác lực lượng, trên tay đeo nửa cái bao tay màu đỏ.

Người phụ nữ đẹp mặc sườn xám tranh thuỷ mặc, búi tóc cổ điển, dáng người thướt tha, tuổi thoạt nhìn không nhỏ, nhưng khuôn mặt bảo dưỡng trắng nõn tinh xảo, không thấy nếp nhăn.

Người đàn ông trung niên đội mũ thợ mỏ, mặc quần áo công trường nâu đậm, làn da ngăm đen, mặt đầy gió sương.

Cô gái trẻ tuổi mặc quần áo đua xe màu trắng, mặt trái xoan, da trắng mặt xinh, chân mày cất cao, anh khí bừng bừng, trong tay cầm theo một thanh trường đao màu đen.

Hai nhân viên khác cầm súng, khí chất cùng bề ngoài không có gì đặc sắc.

Nhìn thấy Trương Nguyên Thanh từ trong bóng tối đi ra, vẻ mặt căng thẳng của Lý Đông Trạch cùng Quan Nhã rõ ràng buông lỏng, tựa như trút được gánh nặng.

Sau khi kết thúc hội nghị, bọn họ liền nhận được điện thoại của Vương Thái, nói Nguyên Thủy ở đại học Tùng Hải phát hiện u Hướng Vinh, đối phương bắt cóc Từ Doanh Doanh ý đồ bất lương.

Lý Đông Trạch cùng Quan Nhã bị dọa giật mình, lập tức gọi mấy vị đội trưởng còn chưa giải tán, vội vàng chạy tới đại học Tùng Hải.

Lý Đông Trạch dọc theo đường đi mặt căng thẳng, tâm tình nặng nề, chỉ sợ Nguyên Thủy đầu óc nóng lên, không quan tâm gì hết ra tay.

Người mới sau khi trở thành linh cảnh hành giả, lần đầu cảm nhận lực lượng siêu phàm, thường thường sẽ trở nên bành trướng, lại thêm kinh nghiệm nông cạn, không biết nông cạn, dễ bốc đồng.

Giờ phút này nhìn thấy Trương Nguyên Thanh bình yên vô sự, hai người đều nhẹ nhàng thở ra.

“Cậu ta chính là thần dạ du kia?”

Đại Cơ Bá tính tình vội vàng xao động đầu tiên là hỏi Lý Đông Trạch một câu, sau khi nhận được đáp án khẳng định, hắn nhìn quanh bãi đỗ xe trong lòng đất, giọng thô lỗ hỏi:

“Nhóc, u Hướng Vinh đâu, chạy đi bên nào rồi?”

Ở trong mắt hắn, mê hoặc chi yêu cấp 3 không phải một thần dạ du cấp 1 có thể đối phó, hai bên sau khi giao thủ ngắn ngủi, u Hướng Vinh e ngại linh cảnh hành giả chính phủ chạy tới, vội vàng đào tẩu.

Nếu u thời gian Hướng Vinh thoát đi không phải quá lâu, lúc này nếu truy kích, bằng vào năng lực truy tung của thám báo, có lẽ có thể đuổi kịp.

Lý Đông Trạch, Quan Nhã, còn có vài vị nhân vật cấp đội trưởng nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, chờ đợi hắn

trả lời.

“Hắn chưa chạy!” Trương Nguyên Thanh nói.

Chưa chạy? Trong lòng mọi người rùng mình, đều nâng lên họng súng, ngạc nhiên lại cảnh giác nhìn chung quanh.

Sau đó liền nghe tay mơ mới vừa vào làm này chỉ vào bóng tối phía sau nói, “Bị tôi xử lý rồi.”

Chương 79: Che giấu (2)

Hắn nói cái gì? Hỏa sư Đại Cơ Bá thiếu chút nữa muốn ngoáy lỗ tai, hoài nghi mình có phải thính lực xảy ra vấn đề hay không, hắn chợt nổi tính nóng, ồm ồm cả giận nói:

“Đừng nói giỡn với tôi, đây không phải trường hợp cậu khoe khoang hài hước.”

Đám người Lý Đông Trạch cũng ngẩn ra, tiếp đó nhíu mày, trong ánh mắt nhìn Trương Nguyên Thanh có thêm vài phần cẩn thận.

Anh hung dữ làm mẹ gì, không thể nói chuyện tử tế? Cái gã này sẽ không là người Xích Hỏa bang chứ.. Trương Nguyên Thanh kiên nhẫn giải thích:

“Tôi không nói dối, xác hắn ngay tại đuôi xe, không tin anh tự đi qua xem.”

Đại Cơ Bá quan sát bên đó một lần, cột nhô ra từ vách tường cùng thân xe hình thành bóng đen giao nhau, chỗ hắn không nhìn thấy tình huống trong góc.

Lập tức muốn đi qua xem xét.

“Chờ một chút.” Người đàn ông trung niên đầu đội mũ thợ mỏ đi lên phía trước, nhìn quét Trương Nguyên Thanh một lần, nói với người thanh niên khôi ngô: “Tôi đi xem.”

Đại Cơ Bá thấy đồng nghiệp vẻ mặt ngưng trọng, tựa như nhớ tới cái gì, cảnh giác nhìn nhìn Trương Nguyên Thanh, gật gật đầu.

Trương Nguyên Thanh chú ý tới vẻ mặt Lý Đông Trạch cùng Quan Nhã có chút kỳ quái, mà ánh mắt người khác, thì mang

theo đề phòng không che giấu.

Lúc này, người đàn ông trung niên đầu đội mũ thợ mỏ, bước chân thong thả nhưng trầm ổn tới gần đuôi xe, sau đó, hắn sững sờ nhìn chằm chằm nơi nào đó, mở to hai mắt nhìn, tựa như bức tượng.

"Ông chủ Đường?"

Đại Cơ Bá nhìn đồng bạn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc mờ mịt, trong lòng rùng mình, cơ thịt thân trên chợt căng lên, có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Mấy đội trưởng bọn Thanh Đằng Bạch Long lập tức cảnh giác hẳn lên.

Đường Quốc Cường bộ dáng này, cực kỳ giống bộ dáng khi gặp mê hoặc.

Nhưng rất nhanh, bọn họ liền thấy Đường Quốc Cường "khôi phục" lại, cúi người kéo ra một thi thể, kéo tới dưới đèn tựu quang, kéo tới trong tầm mắt của mọi người.

Thi thể này mặc quần rằn ri rộng thùng thình, ba lỗ màu đen, áo khoác màu đen, máu thịt trên mắt be bét, hốc mắt trống rỗng, đường nét ngũ quan mơ hồ có thể phân biệt ra thân phận, quả thật là u Hướng Vinh.

Bãi đỗ xe trong lòng đất lập tức yên tĩnh, mọi người sững sờ nhìn chằm chằm thi thể u Hướng Vinh.

Vẻ mặt Lý Đông Trạch từ nghiêm túc từng chút một chuyển hóa thành ngạc nhiên, lẩm bẩm:

"Ồ, oh my god, oh my god…"

Quan Nhã nhìn nhìn thi thể, lại nhìn nhìn Trương Nguyên Thanh, sau đó nghĩ tới cái gì, như có chút suy nghĩ.

Người phụ nữ đẹp mặc sườn xám tranh thuỷ mặc, đi giày cao gót bước nhanh đi tới, cô đứng ở cạnh thi thể, sau khi cẩn thận đánh giá, mím môi nói:

"Quả thật là u Hướng Vinh."

Nói xong, cô có chút phức tạp ngẩng đầu nhìn Trương Nguyên Thanh một cái.

Đại Cơ Bá trừng mắt tròn xoe, mở mồm nói: “Cậu làm như thế nào?”

Ánh mắt mấy vị đội trưởng đều tập trung ở trên người Trương Nguyên Thanh, lặp đi lặp lại đánh giá, u Hướng Vinh thế mà bị một thằng nhóc cấp 1 xử lý, tuy người này bị thương nặng không ở đỉnh phong.

Lần này đội 2 lập công lớn rồi, Lý Đông Trạch gặp vận cứt chó gì vậy? Chiêu mộ được cấp dưới xuất sắc như thế.

Làm như thế nào? Cái này không phải có giày là được sao… Trương Nguyên Thanh chưa đáp lại, mà là nhìn về phía cấp trên của mình.

Lý Đông Trạch lập tức tiến lên, ho khan một tiếng:

“Nguyên Thủy, làm tốt lắm, cậu lập công lớn rồi. Ngay tại vừa rồi, ở lúc cậu không liên hệ được chúng tôi, chúng tôi đang ở trong phòng hội nghị bị cấp trên mắng té tát.”

Lời này dời đi lực chú ý rất tốt, trên mặt mấy vị đội trưởng lộ ra nụ cười thoải mái, giống như dỡ xuống gánh nặng.

Trương Nguyên Thanh liếc hắn: “Vậy mấy người vừa rồi vì sao lấy súng nhắm tôi.”

“Mê hoặc chi yêu cảnh giới Siêu Phàm, có thể tạm thời ảnh hưởng tâm trí người ta, nếu cho bọn họ thời gian nhất định, lặp đi lặp lại mê hoặc, làm sâu sắc ảnh hưởng, có thể đạt tới hiệu quả thao túng mục tiêu. So với tin tưởng cậu giết u Hướng Vinh, chúng tôi cảm thấy khả năng cậu bị mê hoặc lớn hơn nữa.” Cô gái trẻ tuổi mặc quần áo đua xe màu trắng cầm đao đi tới, đánh giá cao thấp Trương Nguyên Thanh, hài lòng gật đầu:

“Chúng tôi đều sai lầm rồi. Tự giới thiệu một phen, Bạch Long, thủy quỷ cấp 3.”

Vị nữ đội trường này hiên ngang vô cùng, ở trên người cô nhìn không thấy rụt rè cùng nhăn nhó của phụ nữ, nhìn qua tràn đầy thần khí, giống như ai cũng là em trai thối.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Trương Nguyên Thanh nói.

Mấy vị đội trưởng ngẩn ra một phen: “Tên rất hay…”

Quả thật hay, vừa nghe đã khiến người ta nhịn không được muốn đánh hắn.

Bạch Long cười nói: "Gọi cậu Nguyên Thủy đi, may mắn, chị vẫn cảm thấy giống cậu nam sinh tuổi này, sẽ đặt một ít cái tên cổ quái."

"Ví dụ như?" Trương Nguyên Thanh cười nhún vai.

Bạch Long giật mình, không ngờ thằng nhóc này dễ quen như thế, thế mà còn hỏi lại mình. Theo lý thuyết, đối mặt cấp trên trêu chọc, người bình thường không nên là khiêm tốn vài câu, hoặc là vẻ mặt câu nệ sao.

Chương 80: Che giấu (3)

"Ví dụ như Đại Cơ Bá." Quan Nhã cười mỉm đi đến, thay Bạch Long tiếp tục đề tài.

Đại Cơ Bá: "… Tôi đặt tên hàm nghĩa là: bá đạo đích cơ nhục (Cơ bắp bá đạo)."

"Tôi chính là ý tứ này nha." Quan Nhã vẻ mặt hồn nhiên vô tà.

Đại Cơ Bá á khẩu.

Khi nói chuyện, lại có vài linh cảnh hành giả chính phủ vội vàng chạy tới, trong tay nâng cáng cùng túi đựng xác.

Bọn họ vừa nhận được điện thoại, nói hung thủ đã bị đánh gục, liền vội vàng tới đây thu lại xác chết, thuận tiện cũng nâng Từ Doanh Doanh ra ngoài, đưa đến bệnh viện cứu chữa.

Lý Đông Trạch không trì hoãn nữa, nói: "Nguyên Thủy, cậu theo chúng tôi về một chuyến, xem xem ký ức của u Hướng Vinh."

"Không, không thể để cậu ta làm." Đường Quốc Cường lắc đầu:

"u Hướng Vinh bị lực lượng tà ác ô nhiễm, chúng ta không xác định linh thể hắn có phải cũng gặp ô nhiễm hay không. Mặt khác, mê hoặc chi yêu khát máu tàn bạo, linh thể năng lượng tiêu cực mãnh liệt, cái này không phải cậu ta có thể thừa nhận. Viên Đình buổi chiều sẽ quay về Tùng Hải, giao cho hắn là được."

Trương Nguyên Thanh lập tức nhớ tới tình hình cắn nuốt linh thể trong bệnh viện, nhất thời kiêng kị một phen, nhưng lại nghĩ, tình huống hắn đánh chết u Hướng Vinh nếu bị thần dạ du khác nhìn thấy.

Giày khiêu vũ màu đỏ liền không giấu được, đương nhiên, cũng không phải nói một khi bại lộ, nhất định sẽ đưa tới tranh đoạt cùng mơ ước, nhưng nên hạ thấp vẫn là phải hạ thấp.

"Cái này không thành vấn đề, tôi sẽ nghĩ cách hóa giải thay cậu ta." Lý Đông Trạch khoát tay, thái độ cường thế, nói:

"Ký ức của u Hướng Vinh rất quan trọng, hỏi linh càng sớm càng tốt. Chúng ta không thể phán đoán linh thể bị ô nhiễm, còn có thể giữ lại bao nhiêu ký ức."

Đường Quốc Cường nghĩ ngợi chút, khẽ gật đầu.

Hắn vẫn như cũ không đồng ý cách làm của Lý Đông Trạch, nhưng người là đội 2 bọn họ giết, có quyền xử trí.

Lúc này, người phụ nữ đẹp mặc sườn xám tiến lên, thân thiết hỏi:

"Có bị thương hay không? Cần trị liệu không."

Giọng điệu mềm mại, thái độ nóng bỏng, giống như Trương Nguyên Thanh là tâm phúc của cô.

Lý Đông Trạch cười giới thiệu:

"Vị này là đội trưởng Thanh Đằng Bách Hoa hội, am hiểu trị liệu, ở trong Ngũ Hành Minh, các mộc yêu cũng được xưng là thuật sĩ hồi phục, cậu có vết thương gì cứ nói với cô ấy."

Thuật sĩ hồi phục? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ các người đám thuật sĩ hồi phục này đứng đắn hay không, sẽ bắt buộc người khác nắm lấy tương lai hay không?

Lý Đông Trạch tiếp theo giới thiệu tráng hán khôi ngô cùng mũ thợ mỏ:

"Đại Cơ Bá của Xích Hỏa bang, Đường Quốc Cường của Trung đình. Hai vị đội trưởng đều là linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú."

Quả nhiên là Xích Hỏa bang… Trương Nguyên Thanh liền nói ngay: "Chào hai vị đội trưởng, xin chiếu cố nhiều hơn."

Đại Cơ Bá hài lòng gật đầu:

“Muốn thêm bạn hay không?”

“Cái này có thể!” Thanh Đằng cùng Bạch Long gật đầu đồng ý.

Đường Quốc Cường không nói nhiều, nhưng dẫn đầu móc ra di động.

Khóe miệng Lý Đông Trạch giật giật.

Chờ Trương Nguyên Thanh cùng mấy vị đội trưởng thêm bạn tốt, Lý Đông Trạch nói:

“Chúng ta đưa thi thể trở về trước, đội viên khác lưu lại, phối hợp nhân viên trị an dọn dẹp hiện trường. Nguyên Thủy, cậu ngồi xe của Quan Nhã về đơn vị, viết một phần báo cáo trình lên.”

Một lát sau, linh cảnh hành giả chính phủ lái một chiếc xe MPV cùng xe thể thao màu lam vào bãi đỗ xe trong lòng đất.

“Đội trưởng, tôi có thể ngồi xe MPV của anh không?” Trương Nguyên Thanh có chuyện muốn nói riêng với Lý Đông Trạch, ví dụ như bảo hắn cắt bỏ nội dung camera giám sát.

“Không được, cậu bây giờ quá bẩn, không đủ tao nhã.” Lý Đông Trạch lắc đầu từ chối, quay sang nhìn về phía mấy vị đội trưởng: “Cùng nhau trở về đi.”

Trương Nguyên Thanh mở miệng ngập ngừng, muốn nói lại thôi, cuối cùng bất đắc dĩ nhìn Lý Đông Trạch cùng các đội trưởng ngồi xe MPV rời khỏi.

Quan Nhã sóng mắt lưu chuyển, liếc hắn một cái, cười nói:

“Đội trưởng đưa đám người vướng bận đi rồi, đi thôi, chị đưa cậu đi xóa camera giám sát.”

… Trương Nguyên Thanh mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

…

Xe thể thao màu lam chạy như bay ở con đường rộng rãi, Quan Nhã đeo kính râm, cầm tay lái, trong miệng khẽ hát, tâm tình tựa như không tệ.

Cô tặc lưỡi nói:

“Tiểu tử cậu vận may thật tốt, vừa trở thành linh cảnh hành giả đã đạt được một món đạo cụ loại quy tắc.”

Cô cảm thấy mình vận may cũng không tệ, vừa thiếu công huân, công huân liền tới.

“Mọi người là sớm biết phải không?” Trương Nguyên Thanh không chút xấu hổ, ngược lại nịnh hót: “Thám báo không hổ là nghề nghiệp hoàn mỹ nhất.”

Làm người am hiểu xã giao, hắn có thể điều chỉnh tâm tính của mình rất tốt.

“Trước đó chỉ là suy đoán, ghi nhớ, quan sát là thiên phú của thám báo.” Quan Nhã cười nói: “Cậu có thể nghe hiểu ám chỉ của chị, giấu diếm đạo cụ loại quy tắc, nói rõ còn không tính là ngốc.”

Trương Nguyên Thanh lập tức nói bóng nói gió:

“Tổ chức sẽ không bảo tôi nộp lên đạo cụ chứ.”

Chương 81: Sự kiện lớn (1)

“Sẽ không bắt buộc, nhưng nếu cậu tự nguyện nộp lên, tổ chức cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận, thưởng cho cậu công huân cùng tiền. Nhưng lòng người là phức tạp, cậu một tên tay mơ tay cầm đạo cụ loại quy tắc, truyền ra, khẳng định sẽ đưa tới một ít người bí quá hoá liều.”

Quan Nhã ân cần dạy: “Đội trưởng có thể thay cậu giấu được nhất thời, không giấu được một đời, cậu có thể cân nhắc tìm một chỗ dựa cho mình, ví dụ như cấp trên của cấp trên.”

“Vị bách phu trưởng kia có thể bảo vệ tôi?” Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, chị làm sao cam đoan cấp trên của cấp trên sẽ không thấy bảo bối mà hoa mắt.

“Tên kia xuất thân hào môn, từ nhỏ ngậm thìa vàng lớn lên, tâm cao khí ngạo, chấp sự khác chị không biết, nhưng nhân phẩm của hắn chị vẫn có thể cam đoan.” Quan Nhã cười nói:

“Hơn nữa tên kia luôn tự xưng là lấy đức phục người, trên thực tế thích ném tiền, là chó nhà giàu, một món đạo cụ loại quy tắc, không đến mức dao động sự kiêu ngạo của hắn.

“Nhưng tầm mắt của hắn rất cao, người bình thường không để vào mắt, thích nhân tài tinh anh.”

Trương Nguyên Thanh “ừm” một tiếng, chưa đáp ứng cũng chưa từ chối, bỏ qua đề tài này.

Quan Nhã hừ hừ hai tiếng:

“Cậu hôm nay làm náo động, về sau sự tích truyền ra, bên trong Ngũ Hành Minh, khẳng định sẽ có người trong sáng ngoài tối đào cậu. Phải cẩn thận mỹ nhân kế, trước kia từng có ví dụ sắc dụ, hai nữ đội trưởng kia đã rất hứng thú đối với cậu.”

Trương Nguyên Thanh lời lẽ chính nghĩa: “Tôi trung thành và tận tâm đối với đội 2, sẽ tuyệt đối không trúng mỹ nhân kế.”

Trừ phi nhịn không được! Trong lòng hắn bổ sung một câu.

“Nhưng cậu là chòm sao Bò Cạp.” Quan Nhã bĩu môi.

A? Cái đó và chòm sao Bò Cạp có quan hệ gì… Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt.

“Có từng nghe một câu ngạn ngữ chòm sao hay không, nam Song Ngư chó cũng không thích, nam Bọ Cạp chó cũng chơi.”

“… .”

…

Trong xe MPV màu đen, Lý Đông Trạch tự mình lái xe, hắn mắt nhìn phía trước, nụ cười đầy mặt nói:

“Ai da ai da, không cẩn thận đã mang việc của mọi người làm xong rồi, đội viên này của tôi, không ra làm sao cả, xin lỗi nha các vị, chưa để mấy người kiếm được công lao.”

Ngươi đắc ý cái gì… Bốn vị đội trưởng mặt đen sì.

“Chờ tiền thưởng xuống, tôi mời mọi người ăn cơm.” Lý Đông Trạch cười nói: “Mọi người không cần hâm mộ, đều là trùng hợp, tiểu tử này dưới sự trùng hợp vượt qua đường hầm Xà Linh, dưới sự trùng hợp đánh chết u Hướng Vinh, không có gì to tát cả.”

“Bộ dáng anh nói chuyện rất gợi đòn.” Đại Cơ Bá ồm ồm nói.

“Phải tao nhã, đừng luôn nóng nảy như vậy. Tôi báo cáo với Phó bách phu trưởng một lần trước.”

Hắn ở trong ánh mắt muốn đánh người của các đội trưởng móc ra di động, gọi cho số Phó bách phu trưởng.

Trong sự kiện u Hướng Vinh, bởi vì bọn họ sai lầm, Phó bách phu trưởng gánh vác phiêu lưu không nhỏ.

Nay u Hướng Vinh đã bị đánh chết, làm cấp dưới, hắn phải kịp thời báo cáo lên.

Nguyên Thủy thằng nhóc này, làm hắn nở mày nở mặt quá.

Tiếng chuông vang hồi lâu, đầu kia mới nhận cuộc gọi, tròn vành rõ chữ, nhưng giọng điệu lạnh lùng:

“Tôi đang xem tư liệu của u Hướng Vinh, phỏng đoán quỹ tích hành vi của hắn, cho anh mười giây thời gian.”

Ở trong linh cảnh hành giả chính phủ, các tiểu đội là chủ lực xử lý vụ án sự kiện, chấp sự ở phía sau màn trù tính chung, chỉ có khi gặp vụ án sự kiện khó giải quyết mới sẽ tự thân ra trận.

Bách phu trưởng rất áp lực nha… Lý Đông Trạch đằng hắng cổ họng, dùng thanh âm trầm thấp nghiêm túc báo cáo:

“Phó bách phu trưởng, chúng tôi đã đánh gục u Hướng Vinh.”

Câu trả lời này hiển nhiên ra ngoài dự kiến, điện thoại không có thanh âm, sau vài giây lặng lẽ, truyền đến giọng nói không lạnh nhạt nữa của Phó Thanh Dương:

“Tìm được hắn ở đâu?”

Lý Đông Trạch nói:

“Ở đại học Tùng Hải đánh gục, hắn đang ý đồ ép hỏi tung tích Từ Doanh Doanh chén thánh cùng danh sách, nhưng Từ Doanh Doanh không biết tình huống, cô ấy chỉ là nữ sinh viên bình thường. Ngài phán đoán không sai, u Hướng Vinh quả thật đã tinh thần không bình thường nữa.”

Phó Thanh Dương ca ngợi: “Không tệ, Lý Đông Trạch, anh lần này rất sâu sắc, các người đã thành công bóp chết một sự kiện đổ máu quy mô lớn, tôi sẽ thay các người hướng trưởng lão đoàn thỉnh công. Có ai thương vong hay không?”

“Không có…” Lý Đông Trạch tạm dừng một chút: “Phó bách phu trưởng, người không phải chúng tôi giết.”

“Không phải các người giết?” Trong giọng nói của Phó Thanh Dương xen lẫn nghi hoặc, hắn tựa như nghĩ tới cái gì, giật mình nói: “Thiếu chút nữa đã quên, trong đại học Tùng Hải có một vị trưởng lão Thuỷ Thần cung, là vị nào ra tay? Xem ra tôi phải tìm thời gian đến gặp, cảm tạ một phen.”

Có một vị trưởng lão ở đại học Tùng Hải? Vẻ mặt Lý Đông Trạch ngạc nhiên, sau đó ý thức được Phó bách phu trưởng hiểu lầm, giải thích:

“Đánh gục u Hướng Vinh là Nguyên Thủy Thiên Tôn, vị thần dạ du kia tôi mới chiêu mộ.”

Chương 82: Sự kiện lớn (2)

Thần dạ du cấp 1 giết mê hoặc chi yêu cấp 3?

Bách phu trưởng trong điện thoại trầm mặc lần nữa, mười mấy giây sau, Phó Thanh Dương nói: “Biết rồi, bảo cậu ta viết một phần báo cáo giao lên.”

Dừng một chút, trong giọng nói của hắn mang theo ý cười: “Làm không tệ.”

Kết thúc trò chuyện, Lý Đông Trạch mặt mày vui vẻ xoay vô lăng, không tự giác đạp thêm chân ga.

Bạch Long mở ra điện thoại di động, mang mấy đội trưởng bên cạnh kéo chết chùm: “Xem Lý Đông Trạch đắc ý kia, râu cũng sắp vểnh đến chân mày rồi.”

Thanh Đằng: “Đội bọn họ lập công lớn, tôi nếu có một cấp dưới như vậy, tôi cũng đắc ý.”

Ở trong điều lệ chế độ của tổ chức chính phủ, vì làm sâu sắc cảm giác vinh dự tập thể của đội viên, một người lập công toàn đội ngợi khen, đội viên khác cũng sẽ có tiền thưởng cùng tích điểm.

Đối với vị thần dạ du này Lý Đông Trạch chiêu mộ, nếu trước đó chỉ là đơn thuần hâm mộ, vậy bây giờ, mấy vị đội trưởng đã ghen tị muốn không để ý võ đức nữa.

…

Văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, phòng đặt xác.

Lý Đông Trạch đóng lại cửa phòng đặt xác, chắn các đội trưởng ở bên ngoài.

Hắn nhìn Trương Nguyên Thanh bên người, ánh mắt sâu thẳm, nói:

“Thần dạ du cắn nuốt linh thể có thể tăng lên điểm kinh nghiệm, tác dụng phụ là lâu dài, tinh thần sẽ bị ô nhiễm. Nếu cậu đã từng thử lấy phương thức này tăng lên thực lực, vậy hẳn là rõ ý tứ của tôi.”

Trương Nguyên Thanh gật đầu.

“Vậy cậu có thử lợi dụng món đạo cụ kia tịnh hóa tạp niệm không.” Lý Đông Trạch nhắc nhở, đây là biện pháp của hắn.

Thấy Trương Nguyên Thanh nhíu mày trầm ngâm, Lý Đông Trạch nhất thời cười lên, “Xem ra món đạo cụ đó trả giá không nhỏ.”

Đúng vậy, dùng nhiều dễ dàng thiếu máu, khí huyết thiệt thòi… Trương Nguyên Thanh chợt nhớ tới một chi tiết, hắn từng ở trong miệng sơn thần nương nương phát hiện một viên kết tinh linh thể.

Bây giờ xem ra, viên kết tinh đó rất có thể là hồn phách linh cảnh hành giả chết ở sơn thần miếu ngưng tụ thành.

Cho nên trong tin tức giới thiệu mới sẽ nói, đây là thuốc bổ tốt nhất của thần dạ du.

Tạp chất của linh thể kết tinh nghĩ hẳn chính là ô nhiễm tinh thần, nhưng bị nương nương tịnh hóa rồi, lấy cái này phỏng đoán, chày phục ma tất nhiên cũng có thể tịnh hóa ô nhiễm tinh thần.

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, lấy ra chày phục ma đúc bằng đồng thau, điêu khắc hoa văn cùng chú văn tinh xảo đẹp đẽ.

Hắn nói đơn giản một lần công hiệu cùng trả giá của đạo cụ, nói: “Nếu đợi lát nữa tôi phát cuồng, anh dùng nó đâm tôi một cái, ừm, đâm đùi.”

“Được!” Lý Đông Trạch tiếp nhận đạo cụ.

Trương Nguyên Thanh đi đến cạnh xác u Hướng Vinh, bàn tay để ở ngực đối phương, hít sâu một hơi, đáy mắt trào ra năng lượng sền sệt tối đen, đánh thức linh thể còn sót lại trong thi thể.

Mi tâm căng lên đau đớn một trận, ý thức chợt bành trướng, có thứ gì không thuộc về mình cường thế ùa vào đầu óc.

…

Trong mông mông lung lung, Trương Nguyên Thanh thấy mình, thấy bãi đỗ xe trong lòng đất, thấy giày khiêu vũ màu đỏ quỷ dị.

Đây là chiến đấu vừa rồi xảy ra trong bãi đỗ xe.

Trương Nguyên Thanh yên lặng chờ đợi chiến đấu kết thúc, cảnh tượng nhanh chóng thay đổi, lần này là một gian phòng u ám, đứng trước mắt u Hướng Vinh là một nam tử đeo mặt nạ, tay cầm một cái chén thủy tinh chế tác tinh xảo đẹp đẽ, chất lỏng trong chén màu đỏ tươi như máu.

“Làm một tên mê hoặc chi yêu, ác của ngươi rất thuần túy, ngươi có được tiềm lực không tệ, uống vào rượu trong chén thánh, ngươi liền là nô bộc của ta.”

“Cách mỗi nửa tháng, ngươi phải một lần nữa uống rượu trong chén thánh, nếu không thần tiên khó cứu.”

“Nhớ kỹ tên của ta, Phán Quan Mắt Quỷ.”

…

Trong phòng cho thuê giá rẻ, người đàn ông đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai đứng ở trong phòng khách, lạnh lùng nói:

“Phán Quan Mắt Quỷ đã chết, tâm phúc Hắc Vô Thường của hắn mang theo Chén Thánh Sa Ngã cùng danh sách lẩn trốn, ẩn thân ở thành phố Tùng Hải. Nếu ngươi không muốn “độc phát thân vong”, thì thay chúng ta tìm ra hắn đi, Linh Năng hội sẽ không bạc đãi ngươi.”

…

Hình ảnh ở đây biến hóa, hắn thấy bầu trời màu lam, thấy một đám học sinh mặc đồng phục, đối diện mình quyền đấm cước

đá.

Hình ảnh biến hóa quá mức đột ngột, Trương Nguyên Thanh có chút mờ mịt, vài giây sau, hắn mới ý thức được, hắn đang thừa nhận một cuộc bắt nạt vườn trường.

Đây là u ký ức trước kia của Hướng Vinh? Không ngờ được loại kẻ ác giết người không chớp mắt này, thời đi học còn có loại từng trải này…

"Không mang tiền? u Hướng Vinh, mày có phải để lời của lão tử vào tai này ra tai kia hay không. Bố mẹ không cho tiền, mày không biết đi trộm sao, phế vật."

"Đánh cho tao, đánh đến chết, không đánh không nhớ lâu được."

"Đến, đốt một điếu thuốc, làm bỏng mặt nó."

"Tránh hết ra, tao muốn đi tiểu lên người nó."

Đừng đánh tôi, đừng đánh tôi… Trương Nguyên Thanh cảm nhận được trong lòng u Hướng Vinh sợ hãi mãnh liệt, sợ hãi cuộn mình lại.

Bọn họ đều chỉ là trẻ con mười mấy tuổi, lại ác thuần túy như vậy.

Chương 83: Sự kiện lớn (3)

Trong văn phòng cũ nát, thầy giáo đeo mắt kính ánh mắt nghiêm khắc phê bình:

"Vì sao bị bắt nạt vĩnh viễn là trò, mà không phải ai khác? Có từng nghĩ vấn đề của mình hay không. Phải ở chung tốt với các bạn học, đừng việc gì cũng mách giáo viên, giao viên cũng rất bận rộn."

Trương Nguyên Thanh từ trong cảm xúc của u Hướng Vinh cảm giác được sự phẫn nộ mãnh liệt.

…

"Đồ vô dụng, lại bị bắt nạt? Bị đánh thì đánh lại chứ, khóc với bố mày cái gì, sao tao có thể sinh ra phế vật như mày."

Một người đàn ông trung niên chửi ầm lên, nước miếng bay tứ tung.

Một lần này, Trương Nguyên Thanh từ trong cảm xúc của u Hướng Vinh, cảm nhận được tuyệt vọng.

Rất nhiều hình ảnh hỗn độn, tan vỡ nhanh chóng hiện lên, từng lần bắt nạt, từng lần ẩu đả.

Đến cuối cùng, tâm tính của hắn càng ngày càng vặn vẹo, càng ngày càng thô bạo.

Đúng lúc này, một luồng hào quang màu vàng dữ dội thuần khiết phá vỡ mà vào thức hải, xua tan thô bạo cùng đau đớn, mang đến ấm áp.

Trương Nguyên Thanh bỗng mở mắt, thấy ánh đèn LED sáng ngời cùng bức tường trắng nõn, cũng thấy Lý Đông Trạch mặt mũi bầm dập, đồ tây hỗn độn.

"Đội trưởng, anh không sao chứ?"

Trương Nguyên Thanh chấn động, hắn sau đó sờ sờ mặt, phát hiện mặt mình đầy nước mắt.

"Không sao." Lý Đông Trạch tùy tay ném chày phục ma nhuốm máu xuống đất, sửa sang lại quần áo, oán giận nói:

"Tôi nên để Quan Nhã đến, võ thuật chiến đấu cô ấy mạnh hơn tôi, một điểm này không tao nhã chút nào."

Chờ hắn sửa sang lại quần áo, sốt ruột không chịu nổi hỏi: "Thế nào rồi, lại phát hiện manh mối gì sao… Trạng thái của cậu thoạt nhìn rất kém."

"Tôi chỉ là… có chút khổ sở."

Điểm kinh nghiệm của hắn lại tăng, nhưng lần này, Trương Nguyên Thanh chưa bởi vậy mà vui sướng.

Lý Đông Trạch lộ ra nét giật mình, nói: "Là vì ký ức của u Hướng Vinh?"

"Vâng."

Ký ức của linh thể là không trọn vẹn, tan vỡ, sẽ chỉ nhớ kỹ một ít từng trải khó có thể nguôi ngoai.

Nhiều năm như vậy, u Hướng Vinh canh cánh trong lòng đối với tình hình thời còn đi học, ảnh hưởng hắn cả đời.

Tuy đối phương là tội phạm chết tiệt, nhưng Trương Nguyên Thanh vẫn cảm giác rất khó chịu.

Lý Đông Trạch thở dài nói:

"Tuy không biết cậu ở trong trí nhớ đã nhìn thấy gì, nhưng tôi có thể hiểu được. Thần dạ du Thái Nhất Môn, ghét nhất cắn nuốt linh thể nghề nghiệp tà ác, nguyên nhân là ở đây. Nguyên Thủy, cậu có biết vì sao sẽ có nghề nghiệp tà ác cái khái niệm này không."

Hắn chưa vội vã hỏi manh mối vụ án, mà nương cơ hội này mở đường cho hắn, dạy hắn, nói:

"Ở trong trận doanh đối kháng, chúng tôi từng giết chết nghề nghiệp tà ác nhiều đếm không xuể, sau khi tổng kết số liệu thần dạ du Thái Nhất Môn hỏi linh, chúng tôi quan trắc được một hiện tượng, mỗi một kẻ nghề nghiệp tà ác, đều là ác đồ, tội phạm trong hiện thực.

"Đổi mà nói, linh cảnh hành giả nghề nghiệp tà ác, là linh cảnh ở trong quần thể đặc biệt chọn lựa ra."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, "Cho nên, bọn họ cũng không phải thành nghề nghiệp tà ác mà biến thành người xấu, bọn họ vốn đã là người xấu."

"Nhưng bọn họ xấu, cũng không phải tất cả đều là trời sinh, mà là nhân loại tự mình một tay tạo ra." Lý Đông Trạch thở dài một tiếng:

"Linh cảnh sẽ không chủ động bồi dưỡng tà ác, bất cứ một nghề nghiệp tà ác nào sinh ra, đều là nghiệp hỏa của bản thân nhân loại. Hiện tượng này rất tang tóc mất mát, cũng không đủ năng lượng chính, nhưng đây là thế giới chân thật. Cậu biết là được rồi, đừng tuyên truyền khắp nơi."

Trương Nguyên Thanh im lặng gật đầu.

"Mặt khác, lại nói cho cậu một điểm, cậu đã giết chết u Hướng Vinh, hắn là thu hoạch thanh danh rồi nhỉ." Lý Đông Trạch nói:

“Linh cảnh hành giả săn giết lẫn nhau, là không khấu trừ giá trị đạo đức, nhưng nếu cậu có được thanh danh, sẽ khiến linh cảnh hành giả cùng trận doanh kiêng kị, nếu cậu có được 10 điểm thanh danh, linh cảnh hành giả cùng trận doanh giết cậu, sẽ khấu trừ 20 điểm giá trị đạo đức. A, hợp pháp và hiền lương là có khác nhau.”

Nói xong những thứ này, Lý Đông Trạch vỗ vỗ bả vai hắn: “Được rồi, nói chính sự đi, đừng lãng phí thời gian.”

Trong nghề nghiệp hợp pháp có thiện lương, cũng có hỗn loạn và trung lập? Vậy trong nghề nghiệp tà ác, sẽ có sửa lại sai lầm trước đây hay không… Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói:

“Đội trưởng, tôi tựa như ở trong trí nhớ của u Hướng Vinh thấy được một việc lớn.”

“Việc lớn?” Lý Đông Trạch cười cười: “Hắn một tên mê hoặc chi yêu cấp 3, việc lớn nữa có thể lớn đến đâu chứ, tôi làm việc nhiều năm như vậy, việc lớn nào chưa từng gặp, nói đi.”

Hắn cũng không phải tự đại, chỉ là ở trong mắt Lý Đông Trạch, Nguyên Thủy kinh nghiệm nông cạn, định nghĩa đối với việc lớn chuẩn xác.

“Là như vậy…” Trương Nguyên Thanh êm tai nói ra ký ức đọc được.

Vài phút sau, Lý Đông Trạch chạy như điên lao ra khỏi phòng đặt xác, hướng về các đội trưởng bên ngoài rít gào:

“Xảy ra việc lớn rồi! !”

Chương 84: Chén Thánh Sa Ngã (1)

Lầu hai biệt thự, phòng họp loại nhỏ.

Mặt trời lặn về phía Tây, tà dương màu đỏ xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, chiếu ở mặt sàn phòng họp, thảm lông dê màu trắng nhuộm lên màu đỏ lấp lánh.

Lý Đông Trạch, Thanh Đằng, Bạch Long, Đường Quốc Cường, Đại Cơ Bá mấy vị nhân vật cấp đội trưởng ngồi thẳng lưng ở bên cạnh bàn hội nghị, nhân vật cấp đội trưởng linh

cảnh hành giả khu Khang Dương, có thể tới, hầu như đều đã tới.

Trừ các đội trưởng của Ngũ Hành Minh, Viên Đình mới từ kinh thành trở về cũng tham dự hội nghị lần này.

Thân là thám báo, Lý Đông Trạch sâu sắc phát hiện Viên Đình trạng thái tinh thần không tốt, nhíu mày nói:

"Cậu là bị thương sao?"

Viên Đình sắc mặt tái nhợt suy yếu nằm tựa ở ghế dựa lưng, nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy, mở mắt ra, vẻ mặt trầm ổn nói:

"Không có, chỉ là lần này tới thủ đô, Tôn trưởng lão cực kỳ coi trọng đối với tôi, cho rằng tôi tương lai là trụ cột vững vàng của Thái Nhất Môn, nhất định muốn đích thân huấn luyện tôi. Huấn luyện quá độ, cho nên trạng thái không tốt."

Mọi người dâng lên sự kính trọng.

Phó Thanh Dương nhìn hắn một cái, không phát biểu đánh giá, nghiêm mặt nói:

"Nói chính sự, Nguyên Thủy ở trong trí nhớ của u Hướng Vinh nhìn thấy cái gì, khiến anh vội vã chạy tới."

Mấy vị đội trưởng lập tức hướng Lý Đông Trạch ném tới ánh mắt chăm chú.

Gã này ra khỏi phòng đặt xác, không cho phân trần, liền triệu tập mọi người tới chỗ bách phu trưởng, nói có sự kiện trọng đại.

Hỏi hắn chuyện gì, cũng không nói, làm người ta thấp thỏm nóng vội.

Lý Đông Trạch ho khan một tiếng, nhìn quét mọi người bên cạnh bàn, "Thần dạ du của chúng tôi từ trong trí nhớ của u Hướng Vinh, tìm hiểu được chén thánh rốt cuộc là cái gì, nó là một món đạo cụ của Phán Quan Mắt Quỷ, tên đầy đủ Chén Thánh Sa Ngã."

"Phán Quan Mắt Quỷ Chén Thánh Sa Ngã?"

Các đội trưởng hai bên bàn hội nghị, nhịn không được nhìn nhau, vẻ mặt ngưng trọng cùng mờ mịt đều có.

Phán Quan Mắt Quỷ là phó hội trưởng phân hội khu đông Linh Năng hội.

Linh Năng hội, tổ chức tà ác tiếng thối rõ ràng trong linh cảnh hành giả, do một đám vu cổ sư cường đại mà điên cuồng tạo thành, mà Phán Quan Mắt Quỷ vị phó hội trưởng phân hội khu đông này, ở trong bảng treo thưởng của Ngũ Hành Minh xếp thứ tám, là loại dời non lấp biển đó.

Không ngờ vụ án u Hướng Vinh, vậy mà lại liên lụy đến loại nhân vật tầng cấp này.

Về phần mờ mịt, là bởi bọn họ chưa từng nghe nói Chén Thánh Sa Ngã đạo cụ này.

"u Hướng Vinh đang tìm đạo cụ của Phán Quan Mắt Quỷ?" Đại Cơ Bá nhíu mày, có chuyện nói thẳng: "Tầu óc thằng nhãi đó quả nhiên đã không bình thường."

Vẻn vẹn mê hoặc chi yêu cảnh giới Siêu Phàm, dám mơ ước đạo cụ của linh cảnh hành giả đẳng cấp cao.

Mọi người bỏ qua lời của Đại Cơ Bá, đều nhìn về phía Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương trầm mặc vài giây, giọng nói ngưng trọng hiếm thấy, "Kế tiếp, tôi sẽ công khai một tình báo đối với các người, nhưng lấy cấp bậc của các người còn chưa có tư cách hiểu biết tin tức tầng cấp này, cho nên ra khỏi cánh cửa này, đều sống để bụng chết mang theo cho tôi."

Nghe vậy, mọi người nhịn không được thẳng lưng lên, bày vẻ mặt nghiêm túc.

"Chén Thánh Sa Ngã là đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp vu cổ sư, tầng cấp cực cao, tác dụng của nó là khống chế linh cảnh hành giả. Phán Quan Mắt Quỷ lợi dụng đạo cụ này, nô dịch rất nhiều linh cảnh hành giả nghề nghiệp khác. Trong "kẻ sa ngã" chúng ta hàng năm xử lý, có một bộ phận thật lớn chính là Phán Quan Mắt Quỷ chế tạo ra. Căn cứ tình báo biểu hiện, một khi bị Chén Thánh Sa Ngã ô nhiễm, cả một đời đều sẽ bị Phán Quan Mắt Quỷ nô dịch, chỉ có chết mới có thể thoát khỏi, không có bất cứ biện pháp nào.

"Mặt khác, kẻ bị ô nhiễm cách mỗi một đoạn thời gian, phải tiếp nhận một lần chén thánh rửa tội, nếu không sẽ tâm trí phát

cuồng mà chết.”

Lý Đông Trạch “ừm” một tiếng, tiếp nhận đề tài: “u Hướng Vinh chính là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ.”

Nếu như vậy, sự tình đã nói thông, các đội trưởng như sáng tỏ thông suốt.

Bạch Long đầu tiên là gật đầu, chợt nhíu mày:

“Cái đó và hắn giết chết Triệu Anh Quân có quan hệ gì? Hơn nữa, cái này cũng không tính là sự kiện lớn nhỉ.”

“Triệu Anh Quân cũng là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, hắn ẩn núp ở Ngũ Hành Minh, ở mặt ngoài là cố vấn văn phòng cảnh sát, âm thầm vụng trộm giúp Phán Quan Mắt Quỷ xem xét người mới, vẽ đường cho hươu chạy.” Lý Đông Trạch tạm dừng một phen, lấy giọng điệu vô cùng nghiêm túc, nói:

“Không lâu trước đó, Phán Quan Mắt Quỷ đột nhiên ngã xuống, tâm phúc Hắc Vô Thường của hắn mang theo chén thánh, còn có danh sách thân phận tin tức thu nạp kẻ sa ngã giấu đi. Bây giờ, không chỉ là u Hướng Vinh kẻ sa ngã như vậy, Cổ Vương một vị phó hội trưởng khác phân hội khu đông Linh Năng hội, cùng thế lực dưới trướng hắn, đều đang tìm Hắc Vô Thường.”

Chương 85: Chén Thánh Sa Ngã (2)

“Hắc Vô Thường sau khi đạt được danh sách, nhất định sẽ liên lạc những kẻ sa ngã này, tiếp thu di sản của Phán Quan Mắt Quỷ, mà thân phận nằm vùng của Triệu Anh Quân rất quan trọng, vô cùng có khả năng đã lấy được liên hệ với Hắc Vô Thường, bởi vậy u Hướng Vinh muốn thông qua Triệu Anh Quân nơi này, tra ra tung tích của Hắc Vô Thường.”

Lần này đầu óc mọi người trống rỗng.

Phán Quan Mắt Quỷ là linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, nhân vật lớn như vậy, thế mà đã chết?

Tin tức này tính chấn động quá lớn, ngay cả Phó Thanh Dương tỉnh táo nhất, vẻ mặt dại ra một phen.

Trong sự im lặng làm người ta hít thở không thông, Phó Thanh Dương gõ gõ bàn, nhíu mày nói:

“Trong danh sách của Phán Quan Mắt Quỷ, có lượng lớn kẻ sa ngã, Hắc Vô Thường mang theo danh sách cùng chén thánh trốn đi, hắn không có khả năng tiếp thu toàn bộ “nô bộc”, giống u Hướng Vinh cuồng đồ tinh thần thất thường như vậy cũng không phải ví dụ đặc biệt.”

Lý Đông Trạch cười khổ một tiếng: “Cho nên nói, là sự kiện lớn.”

Các đội trưởng tâm tình nặng nề.

Phó Thanh Dương nói:

“Hắc Vô Thường tránh ở Tùng Hải, kế tiếp Tùng Hải sẽ không bình tĩnh, tôi sẽ mau chóng mang tin tức báo lên cho hội trưởng lão, để bọn họ thông báo cho đồng nghiệp các nơi, phòng bị kẻ sa ngã mất khống chế.

“Từ hôm nay trở đi, hủy bỏ ngày nghỉ của mọi người, 24 giờ không cho phép tắt máy, đợi lệnh bất cứ lúc nào.”

Các đội trưởng tâm tình nặng nề gật đầu.

Phó Thanh Dương trầm mặt, nói:

“Sự kiện lần này, tôi muốn phê bình tất cả mọi người, chậm trễ, lơi lỏng, thiếu sự cảnh giác.”

Tiếp theo, sắc mặt hắn chuyển sang nhu hòa, nói:

“Trong sự kiện u Hướng Vinh, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập công lớn, từ đánh gục u Hướng Vinh đến hỏi linh, tra ra Phán Quan Mắt Quỷ ngã xuống, tất cả đều là cậu ta đang làm việc. Một đám người cũ kinh nghiệm phong phú, không bằng một người mới, thân là cấp trên của các người, tôi cảm thấy rất mất mặt.”

Đám người Lý Đông Trạch lộ vẻ mặt xấu hổ.

A? Cái gì? Giết chết u Hướng Vinh vị mê hoặc chi yêu này là thần dạ du mới kia?

Viên Đình ngẩn ra, hắn nhìn trái nhìn phải, nhịn không được nâng tay: “Phó bách phu trưởng, anh là nói, vị thần dạ du cấp 1 kia của đội trưởng Lý đã đánh chết u Hướng Vinh?”

Lý Đông Trạch lặng yên ưỡn ngực, cằm nâng lên.

Đại Cơ Bá cảm khái nói: "Thằng nhóc đó thiên phú chiến đấu cực mạnh, thành tựu tương lai không thể hạn lượng, không chừng có thể lên tới cảnh giới Thánh Giả, trở thành nhân vật cấp chấp sự."

Mấy vị đội trưởng khẽ gật đầu, đồng ý cách nói của hắn.

Đội trưởng Thanh Đằng giải thích: "Cậu ta phát hiện trước hết tung tích u Hướng Vinh, cùng quyết đoán tấn công, ở lúc chúng tôi chạy qua, đã kết thúc chiến đấu. Tuy u Hướng Vinh đã bị thương, hơn nữa thần trí quá nửa thác loạn, muốn giết hắn vẫn như cũ rất không dễ dàng."

Đây, đây là thiên tài thế nào… Viên Đình ngây người vài giây, sau đó đau lòng khó có thể hít thở.

Tôn trưởng lão hồ đồ nha! !

Phó Thanh Dương không để đề tài tiếp tục, thản nhiên nói:

"Tan họp đi."

Mấy người bọn Lý Đông Trạch đều đứng dậy rời chỗ ngồi.

Viên Đình lại chưa đi, chờ các đội trưởng rời khỏi phòng họp, hắn áp chế tiếc hận cùng ảo não cuồn cuộn, mở miệng nói:

"Phó bách phu trưởng, có chuyện cần ngài hỗ trợ."

Phó Thanh Dương nhìn hắn.

Viên Đình giải thích nói: "Lần này môn chủ triệu tập chúng tôi vào thủ đô, tuyên bố một tin tức cơ mật… Ma Quân đã chết."

Phó Thanh Dương ngây người, tiếp theo, khuôn mặt anh tuấn như điêu khắc kia giăng kín sự chấn động, cho dù là Phán Quan Mắt Quỷ chết, cũng chưa thể khiến hắn xuất hiện cảm xúc dao động kịch liệt như thế.

Ma Quân, một ID làm toàn bộ linh cảnh hành giả chính phủ nghe tin đã sợ mất mật, hắn là một thần dạ du sa ngã, tính tình hung dữ, tàn bạo, khát máu thành tánh, mà bởi vì tinh thông ám sát, ẩn nấp, linh cảnh hành giả chết ở hắn trong tay nhiều đếm không xuể.

Ma Quân thời kì cuồng vọng nhất, các trưởng lão của tổ chức chính phủ cũng phải nơm nớp lo sợ, hạ thấp làm người, không dám ở trong hiện thực bại lộ bản thân.

Mà tổ chức tà ác cũng ghét cay ghét đắng người này, bởi vì Ma Quân giết người không kiêng kỵ, chính đạo tà đạo đều ăn.

Thẳng đến đầu năm trước, hắn ở trong đối kháng linh cảnh đẳng cấp cao gặp được nữ nguyên soái của Bạch Hổ binh chúng, bị cô gái kinh tài tuyệt diễm kia làm bị thương nặng, lúc này mới mai danh ẩn tích.

"Sau đó?" Phó Thanh Dương khôi phục lạnh lùng.

"Môn chủ cho chúng ta một nhiệm vụ, tìm kiếm truyền nhân Ma Quân, từ hai tháng trước bắt đầu, đến cuối năm nay, toàn bộ người mới trở thành thần dạ du, đều là đối tượng chúng ta sàng lọc kiểm tra." Viên Đình nói.

Phó Thanh Dương nhíu nhíu mày: "Cho dù có người may mắn đạt được thẻ nhân vật Ma Quân, cũng không có bất cứ quan hệ gì với Ma Quân. Môn chủ của các người vì sao phải tìm được hắn, đừng nói với tôi là tiếc tài."

Chương 86: Chén Thánh Sa Ngã (3)

Linh cảnh hành giả sau khi chết, linh cảnh sẽ quét sạch toàn bộ "số liệu" của nhân vật đó, sau đó xem xét chủ nhân mới cho thẻ nhân vật.

Linh cảnh hành giả cấp bậc cao ngã xuống, thẻ nhân vật khi cách thức hóa, sẽ để lại một vài thứ, có lẽ là phúc lợi nào đó, có lẽ là quyền hạn nào đó.

Loại thẻ nhân vật này trời sinh mạnh hơn thẻ nhân vật bình thường.

Nhưng ở trong mắt Phó Thanh Dương, chút đặc thù này còn không đến mức khiến Thái Nhất Môn chủ làm lớn chuyện như thế, phải biết rằng cho dù là bản thân Ma Quân, cấp bậc cũng phải thấp hơn vị thần dạ du mạnh nhất đương thời kia.

Viên Đình lắc đầu: "Tôi nào biết, nghe lệnh làm việc mà thôi. Tùng Hải năm nay người mới tấn thăng thành thần dạ du, chỉ có bốn người, một người chết ở linh cảnh, hai người gia nhập

Thái Nhất Môn, đưa đến doanh tập huấn rồi. Một vị cuối cùng chính là người nọ dưới trướng Lý Đông Trạch, tôi muốn tiến hành một lần dò hỏi đối với cậu ta."

Phó Thanh Dương nhìn chằm chằm Viên Đình, con ngươi màu nâu đậm sắc bén mà thâm thúy.

Viên Đình kiên trì nhìn thẳng hắn.

"Có thể, nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, anh đều phải nói trước cho tôi biết, không cho phép lén mang đi thủ đô."

…

Trước bàn là việc, Trương Nguyên Thanh mở ra máy tính, trầm ngâm hồi lâu, hô:

"Chị Quan Nhã, báo cáo nên viết như thế nào?"

Quan Nhã cúi đầu cày phim, đáp lấy lệ: "Không phải gửi mẫu cho cậu rồi sao, dựa vào mà viết."

"Không phải vấn đề cách thức, là nội dung" Trương Nguyên Thanh mặt mày sầu khổ.

Hắn bây giờ cần viết một phần báo cáo đánh chết u Hướng Vinh, làm hắn khó khăn là, nếu giấu đi giày khiêu vũ màu đỏ tồn tại, hắn rất khó tự bào chữa miêu tả quá trình đánh chết u Hướng Vinh.

Dù sao cái này không phải một hai câu có thể lấy lệ cho qua.

"Ai da, cậu phiền chết mất." Quan Nhã nhẹ nhàng xoay ghế làm việc, xoay người lại, gắt: "Cậu muốn viết như thế nào?"

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen: "Tôi muốn hợp lý nổi bật bản thân dựa vào khí chất vương bá kinh sợ u Hướng Vinh, lại bằng vào thân thủ siêu tuyệt cùng đầu óc cơ trí, đại chiến với mê hoặc chi yêu ba trăm hiệp, rốt cuộc chém giết ma đầu thiếu chút nữa ở Tùng Hải nhấc lên gió tanh mưa máu này."

Ngự tỷ con lai lườm nguýt:

"So với hợp lý nổi bật lên những thứ không tồn tại này, vì sao không hợp lý giảm bớt chỉ số thông minh của u Hướng Vinh. Cậu ở trong bãi đỗ xe biểu hiện rất nhanh trí, vì sao bây giờ lại ngu vậy?"

A đúng, tinh thần u Hướng Vinh đã không bình thường, hơn nữa bị thương nặng, về phần đến trình độ nào, người ngoài cũng không biết tình huống, mình có thể tùy ý miêu tả, dù sao hắn cũng không có khả năng bật nắp quan tài giải thích cho bản thân… Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên:

“Hiểu rồi, cảm ơn chị Quan Nhã.”

Hắn lúc này bắt đầu gõ phím, miêu tả u Hướng Vinh điên cuồng cùng không lý trí, đồng thời đối với xử lý “Dao Khát Máu” ra sao đã có quyết định.

Công năng của Chày Phục Ma càng thiên hướng tịnh hóa, trấn ma hơn, mà không phải cận chiến, Dao Khát Máu không thể nghi ngờ bù lại sở đoản phương diện này.

Tự mang hiệu quả đổ máu, phá giáp, có thể nói tuyệt phối cùng thuộc tính thích khách của thần dạ du.

Duy nhất cần cân nhắc chính là thiếu máu.

Chờ điểm kinh nghiệm của mình tăng lên, năng lực tăng lên, sinh mệnh lực cùng năng lực tự lành mạnh mẽ của thần dạ du, hẳn là có thể cùng lúc chống đỡ hai đạo cụ… Chày diệt yêu ma, đao chém cuồng đồ, nghĩ thôi vẫn là rất không tệ… Trương Nguyên Thanh viết xong báo cáo, sau khi gửi đến hòm thư của Lý Đông Trạch, hỏi:

“Phần thưởng vượt đường hầm Xà Linh, cùng với phần thưởng lần này của tôi, khi nào thì có thể xuống?”

“Công huân của cậu cần hội trưởng lão phê duyệt, tài chính điều động cũng như thế, đại khái sẽ cùng nhau phát với tiền lương tháng sau.” Quan Nhã cười mỉm nói: “Sao, vội vã mời chị ăn cơm? Ừm, chị muốn ăn cá muối, hải sâm, vịt nướng, chân giò hun khói nhập khẩu, tảng thịt bò đặc biệt…”

Không, quá đắt rồi, tôi chỉ có thể mời chị ăn bánh rán trái cây, thêm một cây lạp xường hai quả trứng… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Hắn xem thời gian, đã là hai rưỡi chiều, liền tính về nhà.

“Đội trưởng cùng đội trưởng khác đi đâu rồi?” Trước khi rời khỏi, Trương Nguyên Thanh hỏi.

Sau khi biết được của u Hướng Vinh, Lý Đông Trạch rất không tao nhã dẫn theo các đội trưởng vội vàng rời đi, chưa để lại bất cứ dặn dò gì.

“Họp.”

Quan Nhã đang cầm điện thoại di động, tựa vào ghế dựa lưng, ưỡn ra đường sự nghiệp đáng kiêu ngạo, cười nói:

“Linh cảnh hành giả khu Khang Dương hội nghị cỡ lớn, hội nghị trung tầng, bình thường đều tổ chức ở chỗ Phó bách phu trưởng, chờ cậu vào làm vượt qua nửa năm, tư cách từng trải nhiều rồi, liền có thể đi nơi đó chơi một chút.”

“Cái này có gì đáng chơi, tôi ghét nhất họp.” Trương Nguyên Thanh không có hứng thú.

Quan Nhã nháy mắt, lộ ra nụ cười lão ti cơ: “Nơi đó có rất nhiều em gái tai thỏ xinh đẹp.”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt hướng tới: “Thật muốn sớm một chút tham dự đến trong hội nghị của tổ chức, góp một viên gạch xây dựng tổ chức.”

Chương 87: “Vị khách” ngoài dự liệu (1)

Rời khỏi phòng họp, Viên Đình thở ra một hơi, chợt cảm thấy áp lực nhẹ đi.

Vị thiếu gia này của Phó gia, mặc kệ là cấp bậc bản thân, hay là gia thế hiển hách, đều làm người ta theo không kịp, khi đối mặt hắn, thường thường sẽ có áp lực đối mặt kẻ bề trên, mà không phải coi hắn là một gã con ông cháu cha.

Ánh mắt Viên Đình đảo qua hai em gái tai thỏ từ bên người đi qua, tuổi đôi mươi, ngực tấn công mông phòng thủ, khuôn mặt xinh xắn, trong biệt thự có bảy tám em gái tai thỏ, mỗi một người đều là người đẹp.

Tuy bên người mỹ nữ thành đàn, nhưng Viên Đình biết, vị công tử ca xuất thân hào môn này không gần nữ sắc.

So sánh với lúc ban đầu, em gái tai thỏ trong biệt thự đã đổi hai nhóm, các cô gái được thông báo tuyển dụng vào, tự cho là có cơ hội bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng, kiềm

chế không được trái tim xôn xao, ý đồ câu dẫn thiếu chủ Phó gia.

Toàn bộ đều bị cho nghỉ.

Cô gái bây giờ ở lại trong biệt thự đều rất thành thật, ngoan ngoãn làm việc, sẽ không có ý nghĩ không thực tế nữa.

Em gái tai thỏ trong biệt thự giống như là một loại phối trí thể hiện thân phận, hoặc là sở thích cá nhân của Phó Thanh Dương.

Rời khỏi biệt thự, chui vào xe riêng của mình, Viên Đình nhớ lại nội dung hội nghị hôm nay, hắn trước mang các tình báo quan trọng như Phán Quan Mắt Quỷ ngã xuống báo lại cho Thái Nhất Môn.

Làm xong việc chính, hắn gửi tin nhắn cho bạn tốt Giản Ký:

"Tùng Hải xảy ra việc lớn, Phán Quan Mắt Quỷ chết, tâm phúc của hắn Hắc Vô Thường mang theo chén thánh cùng danh sách ẩn nấp…"

Giản Ký: "Tôi chấn động nói không ra lời, Phán Quan Mắt Quỷ ù ù cạc cạc chết như vậy? Cái này thật giống như ngủ một giấc tỉnh lại, quốc gia nào đó đã xoá tên."

Hai người cảm khái với nhau một phen, tiếp theo đau đầu kẻ sa ngã trong danh sách nếu là tập thể thời không nên như thế nào vân vân.

Giản Ký: "Còn có cái gì?"

Có nha, thần dạ du vượt qua đường hầm Xà Linh kia, vừa mới làm thịt mê hoặc chi yêu cấp 3 kia… Cái này không thể nói, truyền ra, Tôn trưởng lão sẽ làm thịt tôi.

Vẻ mặt Viên Đình vặn vẹo một phen, nhập vào tin tức:

"Còn có một tin tức, cậu nghe một chút là được, đừng truyền ra, Tôn trưởng lão hồ đồ nha, thần dạ du kia lão không cần…"

…

Tùng Hải, trong phòng ngủ âm u nào đó.

Đèn chưa bật, duy nhất nguồn sáng là ba ngọn nến trên bàn, chúng nó đặt thành hình tam giác, ở giữa là một cái hộp sơn

đỏ, mặt hộp là một cái phù điêu bộ dáng sâu bọ cổ quái.

Bóng người đeo mặt nạ màu bạc ngồi ở bên cạnh bàn, dùng một con dao nhỏ cắt qua mặt ngón tay, máu tươi đỏ sẫm thấm ra.

Hắn đưa đầu ngón tay nhuốm máu đến trong miệng phù điêu sâu bọ, sâu bọ sống lại, tham lam hút máu, màu sơn của hộp gỗ càng thêm đỏ tươi.

Ô ô… Tiếng gió chợt nổi lên, ngọn nến nhuộm lên màu máu, ngọn lửa màu đỏ tươi bốc lên cao cao, ở bên trên cái hộp gỗ hình thành một vòng xoáy màu máu.

“Chuyện gì?”

Trong vòng xoáy lửa màu đỏ truyền đến thanh âm lạnh lùng mà uy nghiêm.

“Thuộc hạ đã dựa theo ngài phân phó, thả mồi ra ngoài, Ngũ Hành Minh sẽ không để ý tất cả tìm kiếm Hắc Vô Thường, chỉ là, thuộc hạ không dám cam đoan Hắc Vô Thường sẽ một mực ẩn nấp ở Tùng Hải.”

Thanh âm uy nghiêm chậm rãi nói: “Ta bói toán được Hắc Vô Thường ngay tại Tùng Hải, hắn ẩn nấp ở Tùng Hải tất có mục đích, nguyên nhân cụ thể còn đợi nghiệm chứng.”

“Ngài còn cần thuộc hạ làm cái gì?”

“m thầm phối hợp Ngũ Hành Minh tìm kiếm Hắc Vô Thường, có tin tức lập tức cho ta biết, trong khoảng thời gian này, ta đều sẽ ở trong linh cảnh, có khả năng không cách nào kịp thời hưởng ứng.”

“Ngài có nhiệm vụ?”

“Không, ta đang tìm nơi Phán Quan Mắt Quỷ ngã xuống, vừa khéo là, ta ngẫu nhiên gặp vị kia của Thái Nhất Môn, ài, cái chết của Phán Quan Mắt Quỷ, quả nhiên có tin tức sâu hơn nữa…”

Thanh âm dần dần thấp xuống, ngọn lửa màu máu tạo thành vòng xoáy tắt đi.

…

“Cốc cốc…”

Tiếng đập cửa vang hai lần, tiếng bà ngoại truyền vào phòng ngủ: “Nguyên Tử, ăn tối.”

Trong giọng nói của bà mang theo vài phần nhẹ nhàng, tựa như tâm tình không tệ.

Trương Nguyên Thanh mở mắt, trong phòng ngủ tràn ngập bóng tối, bức rèm che khuất ánh đèn bên ngoài.

Thật thoải mái, ban ngày tiêu hao cuối cùng bù lại, đáng tiếc Tùng Hải khó thấy ánh trăng, bằng không phơi ánh trăng một chút liền hoàn mỹ… Trương Nguyên Thanh ngáp, xỏ dép lê bông, vặn ra tay nắm phòng ngủ, đi vào phòng khách.

Một mùi thịt nồng đậm bay vào xoang mũi, trên bàn cơm bày đầy thức ăn, thịt chua ngọt, thịt nướng, vịt nướng, canh gà đen, măng tây, măng mùa xuân đợi một chút.

Bà ngoại quấn tạp dề, bôn tẩu ở giữa phòng khách cùng nhà bếp.

Anh họ ở nhà bếp hỗ trợ.

Ông ngoại tóc hoa râm ngồi sô pha phòng khách, tư thế ngồi thẳng tắp, hết sức chuyên chú xem TV.

Chương 88: “Vị khách” ngoài dự liệu (2)

Một đôi vợ chồng trung niên ngồi bên bàn cơm, chính là cậu mợ của Trương Nguyên Thanh.

Mợ ngũ quan xinh đẹp, làn da trắng nõn, tuy đã trung tuổi, nhưng bảo dưỡng rất không tệ, cô mặc váy dài màu trắng bó eo, tóc xõa ra như cuộn sóng, khuôn mặt có khí chất tiểu thư.

Người đàn ông bên người mợ, ngũ quan rất tương tự với Trần Nguyên Quân, mặc đồ tây màu tím, quần ống bó màu tím, áo sơmi màu hoa hồng, trông bảnh giống thiếu gia, không, lão gia quán ăn đêm.

Cậu của Trương Nguyên Thanh là người không đáng tin, lúc trẻ tuổi vào nhóm nhạc, nói muốn theo đuổi giấc mộng, hướng tới thơ cùng phương xa (1 lý tưởng sống), vì thế đeo hành lý mặc quần ống loe, cùng vài người bạn “cùng chung chí hướng” rời nhà trốn đi, làm ca sĩ lang thang.

Vài năm sau, giấc mộng chưa tìm được, chịu đòn đau từ xã hội mình đầy thương tích trở lại, cũng không ra ngoài làm việc, mỗi ngày vác máy ghi âm lang thang, đi đến chỗ nào nhảy đến chỗ đó, cả ngày không phải hát karaoke, chính là lêu lổng với đám bạn xấu.

Đương nhiên, người trẻ tuổi ở thành phố niên đại đó đều là như thế, là lăn lộn lêu lổng.

Bởi vì bề ngoài đẹp, nói chuyện lại dễ nghe, cho nên cưới được mợ gia cảnh tốt, sau khi kết hôn quả thật hồi tâm vài năm, nhưng sau khi mợ sinh ra anh họ, hắn rất nhanh đã lộ nguyên hình.

Cả ngày chơi bời lêu lổng, dù sao không làm việc, chỉ chơi.

“Nguyên Tử, có nhớ cậu hay không?” Cậu nhìn thấy y bát truyền nhân của mình, cực kỳ vui vẻ.

Cậu thích hát nhảy rap, ca khúc thích nhất là “Ô ô check out, bánh rán trái cây cho một suất”, cùng sẽ phối với vũ đạo tự nghĩ ra.

Trong nhà trừ Trương Nguyên Thanh, không có ai nguyện ý ca hát nhảy múa với hắn.

Cho nên cậu rất coi trọng Trương Nguyên Thanh, coi hắn là y bát truyền nhân.

“Mợ!” Trương Nguyên Thanh chào hỏi, sau đó lấy lệ đáp lại cậu một lần.

“Cậu mang theo món quà về cho cháu.” Cậu nói.

“A, cậu của cháu, ngài rốt cuộc đã trở lại, vì sao không nói trước cho cháu biết, nếu cậu nói trước cho cháu biết, cháu nhất định đi sân bay đón ngài, Thượng Đế sẽ làm chứng cho cháu.”

Thái độ Trương Nguyên Thanh chuyển biến hẳn, biểu đạt cảm xúc mãnh liệt của mình.

Hai cậu cháu cười lớn bắt tay, húc vai, cậu khoác vai y bát truyền nhân vào ngồi:

“Nguyên Tử à, cậu gần đây du lịch nước ngoài, cố ý đi học từ người da đen kỹ xảo rap, chúng ta nên ở lúc hát, thêm vào bắn lưỡi cùng rung môi, như vậy sẽ tỏ ra có khí thế hơn.

Bắn lưỡi mình biết, rung môi là cái quỷ gì? Trương Nguyên Thanh trợn mắt cứng lưỡi: “Lợi hại, không hổ là cậu của cháu, thiên phú kinh người, cậu à cháu gần đây thiếu tiền tiêu vặt.”

“Chueyện nhỏ, mợ cháu có tiền, để sau cậu bảo mợ cho cháu.”

Không bao lâu, biểu ca cùng bà ngoại bưng lên mấy đĩa đồ ăn cuối cùng, gọi mọi người ăn cơm.

“Dì trẻ sao chưa về thế.” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Nói bệnh viện có chút việc, về muộn một chút.” Bà ngoại đáp lại một câu.

Cậu nhíu mày, cười hề hề nói: “Bệnh viện có việc? Có phải hẹn hò với bạn trai hay không.”

Bà ngoại cười khẩy một tiếng: “Vậy em thật sự cám ơn trời đất rồi. Xem nó bộ dạng đó, không đến 30 tuổi là sẽ không lấy chồng, bây giờ người trẻ tuổi làm sao vậy, đứa nào cũng không muốn kết hôn.”

Bà ngoại rất bất mãn đối với thói đời này.

Cậu liền nói: “Nói tới, Nguyên Quân cũng còn độc thân đó, Nguyên Quân à, hôm khác dẫn bạn trai về để bố xem xét.”

Anh họ nghiêm túc ổn trọng ngẩn ra: “Cái gì?”

Cậu nhún nhún vai, “Con cũng 30 rồi, còn chưa có bạn gái, vậy bố chỉ có thể chờ mong bạn trai.”

Vừa mới dứt lời, bà ngoại xắn tay áo muốn đâm cậu.

“Mẹ, mẹ, con nói giỡn mà.” Cậu vội vàng ngăn lại, “Ngài sao mà một chút tế bào hài hước cũng không có, bây giờ cũng lưu hành cặp đôi nam, người trẻ tuổi rất thích cái này.”

Mợ cúi đầu ăn cơm, không nói lời nào.

Cô cùng mẹ chồng quan hệ không tốt, trên đời vốn hiếm có mẹ chồng con dâu quan hệ hòa thuận.

Bà ngoại tính tình nóng nảy, mợ tính cách cường thế, một người chê con dâu không biết làm việc nhà, một người chê mẹ chồng xen vào việc của người khác.

Ở lúc Trương Nguyên Thanh còn nhỏ, mợ cùng bà ngoại thường xuyên cãi nhau, gặp hai người cãi nhau, dì trẻ liền cắn hạt dưa ở bên cạnh xem kịch.

Trương Nguyên Thanh thì ở bên cạnh khuyên can, vừa nói mọi người đừng cãi nhau nữa, vừa từ trong tay dì trẻ tiếp nhận hạt dưa.

Anh họ bình thường là vừa làm bài tập, vừa cắn hạt dưa của dì trẻ.

Bây giờ mợ đã qua thời điểm trẻ tuổi hăng máu, lười gây chuyện với mẹ chồng nữa, nhưng quan hệ luôn không nóng không lạnh.

Lúc này, anh họ nhìn qua, nói: “Nghe nói trường học của em hôm nay đã xảy ra chuyện?”

“A? Em không biết, em rất sớm đã về ngủ…” Trương Nguyên Thanh giả câm vờ điếc.

Bà ngoại vội hỏi là chuyện gì, Trần Nguyên Quân giải thích đơn giản một lần, bà ngoại nghe nói có phần tử phạm tội lẻn vào trường học, đối với thói đời này càng thêm bất mãn.

Chương 89: Anh linh (1)

Đang nói, cửa chống trộm truyền đến tiếng vang "tít", tiếp theo tay nắm cửa bị vặn ra.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở ghế cuối, tới gần cửa chống trộm nghiêng đầu nhìn, là dì trẻ đã trở lại.

Dì trẻ hôm nay mặc là áo lông đan lỗ chéo vai, lộ ra vai đầy đặn trắng nõn, bên trong mặc một cái áo hai dây màu đen, quần là quần bò màu trắng nhạt xuân hè ngắn, chân đi một đôi giày trắng.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh dừng lại ở vị trí bắp chân của cô, con ngươi nhất thời co lại.

Trên bắp chân Giang Ngọc Nhị, treo một đứa con nít bụ bẫm.

Đứa trẻ con cao đại khái 50 cm, thân thể không đủ chân thật, tóc máu trên đầu thưa thớt, má múp míp, từng đoạn tay chân ngắn béo như củ sen, tỏ ra cực kỳ đáng yêu.

Nó để mình giống như gấu Koala treo trên cẳng chân Giang Ngọc Nhị, nghiêng cái đầu nhỏ, nhắm mắt, không nhúc nhích, giống như đang ngủ.

Dì trẻ nói là thật? Bệnh viện của họ thật sự có ma quỷ quấy phá, hơn nữa còn thật sự là anh linh? Trương Nguyên Thanh nhìn con anh linh nho nhỏ này, miệng từng chút một há ra.

Cái này hoàn toàn đảo điên nhận thức của hắn.

"Mày nhìn gì!"

Dì trẻ thấy cháu ngoại không có ý tốt nhìn chằm chằm mình, vội vàng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Cô kéo ghế dựa ra, hướng ghế dựa lưng ngả vào, làm nũng nói: "Mẹ, con mệt muốn chết, xới cơm giúp con."

"Bản thân không có tay chân à." Bà ngoại ngoài miệng nói như vậy, vẫn theo lời đứng dậy vào nhà bếp.

"Ồ, bại hoại gia tộc, anh về rồi."

Dì trẻ vừa dùng tay lấy vịt nướng, vừa ân cần thăm hỏi đại ca.

“Độc thân vài năm nữa, em cũng thành bại hoại gia tộc, đến lúc đó anh em chúng ta song kiếm hợp bích, cùng nhau đối kháng hắc tâm vu bà.” Cậu trông hèn hèn nói.

Lúc này, bà ngoại bưng bát cơm đi ra, dì trẻ lập tức biểu hiện ra bộ dáng thuận theo, ôm lấy cánh tay bà ngoại, đầu gối lên bả vai mẹ, “Anh mới là bại hoại gia tộc, em là đồng nữ dưới trướng mẹ chúng ta, chuyên môn trấn áp anh loại cặn bã này.”

Dì trẻ chính là dựa vào chiêu này lấy lòng ông ngoại bà ngoại, độc hưởng hai vị lão nhân ân sủng.

“Vậy anh cùng Nguyên Quân lập đội cũng được, Nguyên Quân cũng sắp thành bại hoại gia tộc rồi, đúng không, vợ.” Cậu nói.

Mợ lườm hắn một cái.

“Ồ?” Dì trẻ ăn mấy miếng vịt nướng, hồ nghi nói: “Mẹ, mẹ có phải quên bỏ muối hay không? Vịt này ăn không có vị.”

“Đây là mua từ bên ngoài.” Bà ngoại hầm hừ nói.

Dì trẻ khẽ nhíu lại đôi lông mày thanh tú, hít một hơi, kêu lên: “Sao con không ngửi thấy mùi, đồ ăn không thơm chút nào cả.”

Bà ngoại nghe vậy, quan tâm hỏi: “Có phải bị cảm rồi hay không?”

Lúc này, Trương Nguyên Thanh thấy anh linh treo ở trên bắp chân dì trẻ, cái mũi nhỏ bẹp giật một cái, tiếp theo, nó mở đôi mắt như cúc áo đen, sau khi thấy hoàn cảnh lạ lẫm, khuôn mặt nhỏ giăng kín dại ra, tựa như không rõ mình vì sao sẽ xuất hiện ở nơi này.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Trương Nguyên Thanh càng thêm chăm chú.

Đây không phải linh thể bình thường, linh thể bình thường không có ý thức, không thể cân nhắc, chỉ biết tuân theo bản năng làm việc.

Anh linh không mờ mịt bao lâu, nó tuần hoàn theo bản năng nào đó, vừa co lại cái mũi nhỏ, vừa theo thân thể dì trẻ, bò đến bả vai của cô.

Sau đó, nó thấy mỹ vị món ngon đầy bàn.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh truy đuổi anh linh, thấy tốc độ bò của nó lập tức nhanh hơn, dọc theo cánh tay dì trẻ, run rẩy bò đến mặt bàn.

Nó ghé vào trên bàn cơm, vươn bàn tay nhỏ bé ngắn múp míp ý đồ cầm lên một miếng vịt nướng, nhưng cái gì cũng chưa nhấc lên được.

Sau nhiều lần thử, nó tựa như rốt cuộc ý thức được mình không thể chạm đến mỹ vị, ấm ức ngao ngao khóc lớn lên.

Bên tai Trương Nguyên Thanh lập tức vang lên tiếng khóc hư ảo, to rõ ầm ĩ.

Đứa nhỏ chết tiệt này, ồn chết mất… Trương Nguyên Thanh điều động lực thái âm, ngưng tụ ở lòng bàn tay, đưa tay cầm một miếng vịt nướng, trên thực tế nắm anh linh ở trong tay.

“Mọi người ăn trước, cháu vào nhà vệ sinh một chuyến.”

Hắn túm sau gáy anh linh, như xách chó con vào nhà vệ sinh.

Phía sau truyền đến tiếng của dì trẻ: “Ồ, cái mũi đột nhiên thông rồi, vịt nướng cũng trở nên thơm rồi.”

..

Trước bồn rửa tay, Trương Nguyên Thanh một tay nâng đứa nhỏ chết tiệt, nhìn nó thè đầu lưỡi hồng, từng chút một liếm lực thái âm lòng bàn tay mình.

Lực thái âm của thần dạ du, đối với linh thể mà nói là thuốc đại bổ.

“Nó sẽ theo dì trẻ về nhà, hẳn là dì trẻ dính khí tức của mình, cái này đối với linh thể mà nói, có sức hấp dẫn trí mạng…”

Nhưng khiến Trương Nguyên Thanh không nghĩ ra là, trẻ con tinh thần lực mỏng yếu, sau khi chết non, linh thể sẽ nhanh chóng tiêu tán, lâu là một hai ngày, ngắn thì mấy giờ.

Mà lời đồn ma quỷ quậy phá ở bệnh viện dì trẻ, tựa như có một đoạn thời gian.

Cái này không hợp lý.

Chương 90: Anh linh (2)

Không hiểu thì tra tư liệu… Một tay khác của Trương Nguyên Thanh móc ra điện thoại di động, đăng nhập diễn đàn chính thức của Ngũ Hành Minh.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh lướt qua ở hai bài đăng được ghim, không để ở trong lòng, tổ chức chính phủ kế tiếp phải đề phòng sự kiện kẻ sa ngã mất khống chế, bởi vậy sự kiện Phán Quan Mắt Quỷ khẳng định sẽ công khai.

Trái lại tin tức hắn phá được đường hầm Xà Linh, đã truyền ra ở diễn đàn chính thức của Ngũ Hành Minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn ID xa lạ này, lần đầu tiên được các linh cảnh hành giả chính phủ biết.

Trương Nguyên Thanh ở trong công năng tìm kiếm của diễn đàn nhập vào bốn chữ "linh thể đặc thù".

Rất nhanh, liền tìm được một bài đăng phổ cập tri thức linh thể.

"Linh thể là sinh linh trí tuệ sau khi chết lưu lại tinh thần lực ngưng tụ thành, bởi vì mất đi tuyệt đại bộ phận ý thức, cho nên linh thể biểu hiện trạng thái dại ra, dựa vào bản năng, hoặc là nói chấp niệm làm việc.

"Bất cứ sinh linh nào một khi chết đi, linh thể sẽ không ngừng tiêu tán, người thường nhiều nhất duy trì bảy ngày, linh thể của linh cảnh hành giả thời gian nán lại nhân gian sẽ dài hơn một chút, xem tinh thần lực cường đại quyết định.

"Việc nào cũng có ngoại lệ, theo ta biết, thần dạ du cùng ảo thuật sư đẳng cấp cao, cho dù thân thể hủy diệt, linh thể cũng có thể dựa vào thủ đoạn đặc thù trường tồn trên thế gian."

Xem đến nơi đây, Trương Nguyên Thanh nhịn không được dời ánh mắt về phía anh linh, thầm nhủ tiểu gia hỏa này hiển nhiên không có năng lực trường tồn hậu thế, không có khả năng là linh cảnh hành giả đẳng cấp cao.

Hắn tiếp tục đọc nội dung bài đăng:

"Trên đây là linh thể dưới tình huống bình thường, kế tiếp nói một chút linh thể không bình thường, cái gọi là linh thể không

bình thường…”

Nội dung đột ngột đứt, Trương Nguyên Thanh kéo đến cuối nhìn, phát hiện phần sau bài đăng bị khóa, cần đọc trả phí.

Đây là trả phí vì tri thức trong truyền thuyết? Khóe miệng hắn giật giật dùng điện thoại di động hướng tài khoản “Nguyên Thủy Thiên Tôn” của mình nạp hai trăm tệ.

Đáng nhắc tới, trong mấy ngày nay, nhân viên văn chức đã xử lý cho hắn SIM, thẻ ngân hàng thuộc về “Nguyên Thủy Thiên Tôn”, cắt đứt với “Trương Nguyên Thanh” thân phận này.

“Cái gọi là linh thể không bình thường, chính là linh thể thông qua con người tế luyện, nổi tiếng nhất chính là thuật ngự quỷ của thần dạ du, đương nhiên, nghề nghiệp khác cũng có thủ đoạn tương ứng, nơi này không nói nhiều.

“Linh thể trải qua tế luyện, có tỷ lệ sinh ra năng lực đặc thù, có thể coi là đạo cụ, sủng vật quý giá, ở trong thuật ngữ của thần dạ du, loại linh thể này được coi là linh phó.

“Nhưng phải chú ý, linh thể cũng chia ra tư chất, không phải toàn bộ linh thể đều có thể luyện chế ra linh phó. Linh thể có tư chất linh phó, trong vạn con mới tìm được một, kế tiếp nói một chút phương pháp tế luyện…

“Cuối cùng phải nhắc nhở một lần, tế luyện linh thể nghề nghiệp tà ác là được cho phép, nhưng nô dịch linh thể người thường, là trái với kỷ luật.”

“Người phát thiếp: Viên Đình.”

Hai trăm đồng tiêu rất đáng giá… Xem xong nội dung bài đăng, Trương Nguyên Thanh từ đáy lòng cảm khái một câu.

Bài đăng này lộ ra cho hắn rất nhiều tin tức.

Một: thần dạ du sau khi cấp bậc đề cao, có thể nuôi quỷ luyện thi, khi gặp linh cảnh hành giả chiến đấu, đấu phép có thể chuyển đổi ở giữa trường phái thích khách đáng khinh cùng trường phái triệu hồi đáng khinh.

Hai: Đứa nhỏ đã chết này là linh phó cực kỳ quý giá, nhặt được bảo vật rồi.

Đã sinh ra năng lực đặc thù, vậy nó chính là một linh phó hàng thật giá thật, mà không chỉ là linh thể đặc thù mà thôi.

Ba: Bệnh viện dì trẻ đi làm có vấn đề.

"Vừa rồi dì trẻ đột nhiên mất đi vị giác cùng khứu giác, hẳn chính là nó làm hỏng, cho nên năng lực của nó là trộm đi khứu giác cùng vị giác của người khác? Ừm, để sau lại nghiệm chứng một phen, nếu có thể bồi dưỡng thằng nhóc này lên, nói không chừng có thể đổi một món đạo cụ."

Trương Nguyên Thanh vui sướng, đồng thời trong lòng khó tránh khỏi sinh ra sầu lo.

Trong bệnh viện của dì trẻ hẳn là ẩn nấp một linh cảnh hành giả, bây giờ nó theo dì trẻ về nhà, kẻ tế luyện sau lưng sẽ tuyệt đối không bỏ mặc một linh phó quý giá mất đi.

Sau này sẽ có phiền toái, thậm chí sẽ nguy hiểm cho dì trẻ.

Mặc kệ đối phương là linh cảnh hành giả chính phủ hay hoang dại, dùng linh thể người thường luyện chế linh phó, đều là trái với quy định.

Chuyện này không có khả năng êm đẹp rồi.

"Ngày mai nói chuyện này cho đội trưởng, cần lợi dụng hợp lý tài nguyên bên người…"

Chương 91: Gặp mặt trò chuyện (1)

Sau khi nghĩ thông suốt, hắn lập tức thoải mái hơn rất nhiều, đánh giá anh linh bám vào lòng bàn tay, cánh tay.

Phát hiện hắn đánh giá, đứa nhỏ mở to đôi mắt to như cúc áo đen, vẻ mặt lấy lòng phát ra âm thanh: "A ba, a ba…"

Thấy Trương Nguyên Thanh không để ý tới mình, nó tiếp tục liếm lực lượng thái âm.

Chỉ số thông minh cao hơn trẻ con bình thường, nhưng còn chưa thể trao đổi bình thường… Hắn nắm sau gáy anh linh, lật nó lại: "Đến, để tao nhìn xem mày là thằng nhóc, hay là con nhóc quỷ."

"Về sau mày sẽ tên là Tiểu Đậu Bỉ."

Trương Nguyên Thanh xách anh linh đi ra khỏi nhà vệ sinh, tiệc tối gia đình đã tiếp cận kết thúc.

Hắn quay về chỗ ngồi của mình, vừa lặng lẽ treo anh linh ở cổ cậu, vừa như không có việc gì ăn cơm.

Vừa lúc dùng bại hoại gia tộc để kiểm tra thử một lần năng lực của anh linh.

Cậu cắn cây gắn chỉ nha khoa, cẩn thận xỉa răng, không hề biết gì đối với một đứa tiểu quỷ cưỡi trên cổ mình.

“Cậu à, nếu không cậu làm bát canh đi.”

Trương Nguyên Thanh thấy kha khá rồi, múc canh cho cậu.

Hắn muốn biết cậu sẽ giống với dì trẻ, đánh mất vị giác cùng khứu giác hay không.

Cậu vuốt ve cái bụng tròn vo, lắc đầu nói:

“Không, không uống, trừ phi mày có bánh rán trái cây.”

Nói xong, hắn bày ra động tác rap tự nghĩ ra, ngay tại lúc Trương Nguyên Thanh cho rằng sẽ nghe thấy ca từ quen thuộc, cậu đột nhiên ngậm chặt ngón tay cái, “A ba a ba a ba…”

Cùng lúc đó, anh linh cưỡi ở cổ cậu, phát ra thanh âm chỉ có Trương Nguyên Thanh có thể nghe được: “Ô ô, check it out, bánh rán trái cây cho một suất.”

“Phốc ~ “

Trương Nguyên Thanh và Giang Ngọc Nhị, rất ăn ý phun ra canh gà trong miệng.

Ông ngoại, bà ngoại, mợ cùng anh họ, vẻ mặt bị ai hắn bất hạnh hận hắn không phấn đấu.

Năng lực của Tiểu Đậu Bỉ là trộm đi công năng nào đó của mục tiêu? Lần trước là khứu giác cùng vị giác của dì trẻ, lần này là năng lực nói chuyện của cậu?

Trương Nguyên Thanh làm bộ ho khan cảm thấy bất ngờ, có thể trộm đi năng lực nào đó của người thường, cũng có thể trộm đi năng lực nào đó của linh cảnh hành giả hay không?

Nếu là như vậy, giá trị của tiểu linh phó này liền phi thường lớn.

Lúc này, cậu phản ứng lại, nhớ lại biểu hiện của mình vừa rồi, lão gia quán ăn đêm đỏ mặt, vừa mờ mịt vừa xấu hổ.

Ha ha, cậu thì ra cũng biết xấu hổ… Trương Nguyên Thanh vui sướng khi người gặp họa lẩm bẩm ở trong lòng, thấy anh linh cưỡi ở trên cổ ông cậu già tựa như tiêu hao rất lớn, buồn ngủ.

“Cái, cái này… Đùa với mọi người đó, tôi chính là đột nhiên nhớ tới bộ dáng Nguyên Tử lúc còn nhỏ, nhịn không được bắt chước.”

Cậu không hổ là lão lưu manh mấy chục năm hỏa hậu, da mặt dày như tường thành, nhanh chóng đổ tiếng xấu cho cháu trai.

Trương Nguyên Thanh bất ngờ không kịp phòng bị.

“Người một đống tuổi rồi, có mất mặt không!” Bà ngoại phẫn nộ khiển trách.

“Mẹ, con vẫn là đứa nhỏ.” Cậu cười hì hì nói: “Con vĩnh viễn là đứa nhỏ của ngài.”

“Cút cút chút…” Bà ngoại vẻ mặt chán ghét.

Chấm dứt bữa tối, cả nhà cậu trở về nhà đối diện, Trương Nguyên Thanh sớm đi buồng vệ sinh tắm rửa, sau khi dặn dò dì trẻ buổi tối đừng quấy rầy mình, liền vào phòng ngủ.

Ngày mai cần dậy sớm đi đơn vị gặp Lý Đông Trạch, báo cáo chuyện anh linh, bởi vậy cần ngủ sớm.

Nhưng ở trước đó, hắn muốn thử thu phục đứa nhỏ này.

Trương Nguyên Thanh ngồi xếp bằng ở trên giường, Tiểu Đậu Bỉ cuộn mình ngủ ở trong lòng hắn, ôm một ngón tay cái của hắn mút, lực thái âm kéo dài như sợi dây, tiến vào trong cơ thể anh linh, tẩm bổ nó.

Căn cứ miêu tả trong bài đăng, chỉ cần thành công tế luyện ra linh phó, sau đó chỉ cần bảo trì lực thái âm nuôi nấng, thì có thể khiến linh phó trường tồn trên đời.

Trương Nguyên Thanh tương đương nhặt bảo bối có sẵn.

“Đứa nhỏ này bây giờ bộ dáng còn không quá thông minh, không biết về sau chỉ số thông minh có thể đề cao không…”

Trương Nguyên Thanh lắng đọng cảm xúc, điều động lực thái âm, đáy mắt trào ra hào quang màu đen nồng đậm dinh dính, từng chút một thay thế con ngươi cùng tròng trắng mắt, chiếm cứ hốc mắt.

“Phù…”

Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm sương mù màu đen nhạt, bao bọc anh linh, lại há mồm hút một cái, nuốt nó vào trong bụng.

Nhất thời, Trương Nguyên Thanh cảm giác được trong cơ thể của mình có thêm một đạo ý thức, ý thức mỏng manh, không sinh động.

Tiếp theo, hắn dựa theo phương pháp trong bài đăng, thúc giục lực thái âm, từng lần một cọ rửa luồng ý thức này, đánh lên dấu ấn của mình, để nó tiếp nhận lực lượng của mình, trở thành linh phó của mình.

Quá trình này duy trì mười mấy giây, đột nhiên, tinh thần lực của hắn lắng đọng lại vào trong một mảng không gian bóng tối hư vô.

Rất ấm áp, rất thoải mái, tựa như ngủ say ở trong lòng mẹ.

Chương 92: Gặp mặt trò chuyện (2)

Tinh thần lực của hắn lắng đọng lại vào trong “thân thể” anh linh, dung hợp ngắn ngủi với nó.

“Trong bài đăng nói đều là thật, chủ nhân có thể khống chế ý thức cùng năng lực của linh phó, tạm thời chi phối ‘thân thể’ của chúng nó.”

Trương Nguyên Thanh sau khi bước đầu thích ứng “thân thể” này, một loại thiên phú hoàn toàn mới tự nhiên mà vậy hiện lên trong đầu.

Tựa như trời sinh đã có.

Loại thiên phú này tên “trao đổi”, dùng một thứ gì đó của bản thân, trao đổi một thứ gì đó của mục tiêu.

Ví dụ như dùng vị giác của mình trao đổi vị giác của đối phương, dùng ngôn ngữ của mình trao đổi ngôn ngữ của đối phương, thời gian trao đổi là ba giây.

Cho nên dì trẻ mất đi vị giác, cho nên trong miệng cậu phun ra tiếng trẻ con lẩm bẩm.

Nhưng loại trao đổi này cũng không phải nhất định cần đồng giá, cũng có thể dùng một ít năng lực rác rưởi của bản thân, đổi lấy năng lực quý giá của người khác, chỉ là anh linh quá mức nhỏ, chỉ số thông minh có hạn, không làm ra được loại thao tác tinh tế này, nó chỉ có thể trao đổi đồng giá, hơn nữa là phát động kỹ năng ngẫu nhiên.

Điều kiện phóng thích kỹ năng là đụng vào đối phương.

Nếu đổi thành Trương Nguyên Thanh đến thao tác, thì có thể thực hiện thao tác tinh vi rác rưởi đổi thần kỹ.

Mặt khác, anh linh trước mắt có thể làm được trao đổi, giới hạn năng lực trên thân thể, không thể trao đổi kỹ năng, ít nhất nó giai đoạn này không làm được.

Cuối cùng, thân là chủ nhân, Trương Nguyên Thanh còn có thể mang thương tổn, khống chế các trạng thái tiêu cực mình chịu, chuyển dời đến trên thân linh phó, để linh phó gánh vác thương tổn.

“Ta rốt cuộc biết thần dạ du vì sao là một trong những nghề nghiệp đỉnh phong rồi, quả thật mạnh thái quá.” Trương Nguyên Thanh yên lặng cảm khái.

Hắn để ý thức trở về thân thể.

“Y y…”

Anh linh hoạt động cái chân nhỏ nhắn, bò đến bên người hắn, cái đầu tóc máu thưa thớt dụi dụi vào tay Trương Nguyên Thanh, muốn mút ngón tay cái của hắn.

Thứ này có thể ăn.

“Không, nơi này mới là chỗ ngươi thu lấy thức ăn.” Trương Nguyên Thanh chỉ chỉ ngực mình.

Anh linh nghiêng đầu, ngơ ngác nhìn hắn một lát, tựa như rốt cuộc hiểu ra ý tứ của hắn, nghe lời bò về phía ngực hắn.

“Cút mịa đi.”

Trương Nguyên Thanh nuốt nó vào trong bụng, thu vào trong cơ thể.

…

Sáng sớm hôm sau, Trương Nguyên Thanh rời giường, vào nhà vệ sinh rửa ráy.

Vừa cầm lấy bàn chải đánh răng, hắn nghĩ một chút, há mồm phun ra một luồng âm khí, thân thể nho nhỏ của anh linh xuất hiện ở trên bồn rửa tay.

Có lực thái âm tẩm bổ, nó thoạt nhìn tinh thần không tệ, đôi mắt đen lúng liếng hồn nhiên vô tà nhìn Trương Nguyên Thanh.

“Dạy ngươi một chút thường thức nhỏ sinh hoạt, đây là bàn chải đánh răng, ta chủ nhân ngươi bây giờ muốn đánh răng. Đến, đọc theo ta, bàn chải đánh răng, đánh răng, dùng bàn chải đánh răng đánh răng..”

Nếu vật nhỏ không phải linh thể vô ý thức, như vậy tương lai chung quy sẽ trưởng thành, trong quá trình trưởng thành, liền cần hắn chủ nhân này đắp nặn cho nó giá trị quan chính xác.

Phải làm một con quỷ chính trực, tuân thủ kỷ cương pháp luật, từ chối nội dung độc hại.

Anh linh nghiêng đầu, mờ mịt nhìn hắn.

“Bàn chải đánh răng, đánh răng, dùng bàn chải đánh răng đánh răng, mau đọc theo tao…”

“? ? ?”

Trương Nguyên Thanh kiên trì một lát, bỗng nhụt chí, tạm thời đánh mất ý tưởng dạy học, bởi vì hắn không phân biệt được làm như vậy mình so sánh với Tiểu Đậu Bỉ, rốt cuộc ai mới là trẻ thiểu năng.

Rửa ráy vệ sinh kết thúc, tiếng chuông điện thoại di động vang, Lý Đông Trạch gọi tới.

“Alo, đội trưởng?”

“Nguyên Thủy, buổi sáng tới đây một chuyến, có chuyện cần cậu phối hợp.”

“Chuyện gì?”

“Thần dạ du Thái Nhất Môn có việc hỏi cậu, tình huống cụ thể, tới đây nói sau.”

Thần dạ du Thái Nhất Môn tìm mình làm gì? Coi trọng mình vị kỳ tài tuyệt thế vô song này, muốn mời chào? Nếu như vậy, nên âm thầm tiếp xúc mình mới đúng.

“Vâng đội trưởng.” Trương Nguyên Thanh cúp điện thoại.

Hắn vừa lúc muốn đi đơn vị báo cáo sự kiện anh linh.

Ăn xong bữa sáng, đeo balo hai vai làm bộ đến trường, sau khi rời khỏi tiểu khu, gọi một chiếc xe taxi, đến thẳng văn phòng cảnh sát, tiến vào tòa nhà thủy tinh hai tầng.

Vừa tới cửa văn phòng Lý Đông Trạch, hắn nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười sang sảng:

“Ồ, Thượng Đế, đây là chuyện cười thú vị nhất tôi từng nghe.”

“Lại nói với anh một chuyện thú vị, biết đội trưởng Triệu không, đúng, chính là kẻ luôn đi nhầm nhà vệ sinh nữ kia, lúc hắn vừa trở thành thần dạ du, từng một hơi cắn nuốt bảy nữ linh thể, từ đó về sau nhiễm thói quen đi tiểu ngồi, rất nhiều năm cũng không sửa lại được.”

“Ha ha ha, Thượng Đế ơi, đây là câu chuyện buồn cười nhất tôi từng nghe, cái trước không tính.”

“Cũng tạm được, tôi biết bí mật của rất nhiều thần dạ du, quay đầu nói kỹ với anh một chút, nhưng anh phải cam đoan, đừng truyền ra ngoài. Dù sao chúng ta đều không phải người lắm chuyện, đúng không.”

Chương 93: Truyền nhân Ma Quân (1)

Cốc cốc! Trương Nguyên Thanh gõ vang cửa thủy tinh.

Tiếng cười nói bên trong nháy mắt dừng lại, giọng nói trầm ổn của Lý Đông Trạch truyền đến: “Mời vào.”

Trương Nguyên Thanh đẩy cửa ra, thấy trên sô pha tiếp khách, Lý Đông Trạch đang uống rượu cùng một người đàn ông mặc đồ u màu đen, áo sơmi màu đen.

Người đàn ông toàn thân đồ đen này ngũ quan coi như không tệ, làn da hơi tái nhợt, gầy, có một khí chất cao quý mơ hồ.

"Người mới ưu tú của chúng ta đến rồi…" Trên mặt Lý Đông Trạch lộ ra nụ cười, ánh mắt ra hiệu một lần, nói: "Trong tủ lạnh có Coca, tự mình lấy."

Chờ Trương Nguyên Thanh vặn mở nắp chai Coca, trút một ngụm, Lý Đông Trạch giới thiệu:

"Viên Đình, đội trưởng Thái Nhất Môn trú khu Khang Dương, thần dạ du cấp 3, là tinh anh trong tinh anh của tổ chức chính phủ chúng ta."

Làm nghề nghiệp chiến lực đứng đầu, thần dạ du cấp 3, ở cảnh giới Siêu Phàm là tồn tại đỉnh cấp.

"Quả nhiên là tuấn tú lịch sự, Tôn trưởng lão hồ đồ nha ~ "

Viên Đình cảm khái một tiếng, bắt tay Trương Nguyên Thanh.

Trên mặt Trương Nguyên Thanh lại hiện lên nụ cười nhiệt tình:

"Vừa thấy đội trưởng Viên, đã cảm giác gặp được người nhà, không hiểu sao thấy thân thiết, đây chẳng lẽ chính là cảm giác thuộc về giữa thần dạ du?"

Có người ngoài, Trương Nguyên Thanh tạm thời gác lại chuyện anh linh.

Viên Đình ngẩn ra, "Giữa thần dạ du hẳn là không có loại cảm giác thuộc về này."

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là đội trưởng Viên cho tôi cảm giác thân thiết, đây là sức cuốn hút cá nhân của đội trưởng Viên."

Nghe vậy, trên mặt Viên Đình không khống chế được nở rộ nụ cười, tiểu tử này nói chuyện thật dễ nghe.

Nghĩ lại một chút, đây là cấp dưới của Lý Đông Trạch người ta, nhất thời tiếc hận một phen: "Tôn trưởng lão hồ đồ nha ~ "

Thấy hai người mắt đi mày lại, Lý Đông Trạch ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói:

“Hôm nay đội trưởng Viên là tới làm chính sự.”

Hắn quay đầu hỏi Viên Đình: “Là ở văn phòng của tôi, hay là đi phòng họp đối diện?”

Viên Đình nói: “Đi phòng họp đi.”

Nói xong, hắn cầm lấy túi công văn trên bàn trà thủy tinh, gật đầu với Trương Nguyên Thanh, mỉm cười nói:

“Mượn một bước nói chuyện.”

Tìm mình gặp mặt nói chuyện riêng? Xem thái độ đội trưởng, tựa như không phải muốn đào mình, rốt cuộc có chuyện gì?

“Được!” Trương Nguyên Thanh không từ chối, nói: “Tôi muốn đi nhà vệ sinh trước một chuyến.”

Viên Đình gật gật đầu, dẫn trước ra khỏi văn phòng.

Trương Nguyên Thanh quay đầu tới khu làm việc, ánh mắt đảo qua, chủ động không nhìn Vương Thái cúi đầu viết luận văn học thuật gì đó, đi đến bên cạnh bàn Quan Nhã, dùng giọng điệu nói giỡn nói:

“Mỹ nhân kế không đợi được, chờ được thần dạ du của Thái Nhất Môn.”

Quan Nhã bưng ly nước, cười mỉm nói: “Vậy nói rõ không phải mỹ nhân kế, ừm, chòm sao Bọ Cạp hôm nay vận thế không tệ, nhưng ở lúc nói chuyện với đồng nghiệp, cấp trên, phải đặc biệt chú ý, bằng không có thể sẽ xoay chuyển 180 độ.”

Cô mặc áo sơmi trắng cùng váy ngắn, tóc dài uốn nhẹ đã làm định hình, tinh xảo thời thượng, mặt trái xoan tươi đẹp quyến rũ, trang điểm trang nhã, lại thêm sức quyến rũ con lai…

Trương Nguyên Thanh trêu chọc nói: “Ví dụ như ở lúc chị kéo bè kéo cánh tôi, tôi lời lẽ chính nghĩa từ chối, cái này sẽ làm thuyền nhỏ hữu nghị của chúng ta nói lật liền lật?”

“Không, cậu sẽ không từ chối, bởi vì cậu là chòm sao Bò Cạp.” Quan Nhã nghiêm trang nói.

Chị đủ rồi đó, dìm chòm sao Bò Cạp nữa, tôi phải lấy gậy vụt chị!

Chẳng qua, hắn đạt được ám chỉ mình muốn, lập tức xoay người, bước nhanh tới trước cửa phòng họp, nhẹ nhàng gõ vang cửa thủy tinh.

"Mời vào!"

Viên Đình ở bên trong đáp lại.

Đẩy cửa đi vào, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy Viên Đình ngồi ở bên cạnh bàn hội nghị, trong tay cầm một điếu thuốc, tư thế hơi lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, mỉm cười nhìn qua.

Ở trong tay vị thần dạ du này còn có một cái ống đựng bút, trên ống đựng bút cắm một cây cờ lệnh, đầu nhọn bằng sắt, làm từ vải lụa, mặt cờ thuần màu đen làm nền, dùng chỉ bạc thêu ra hoa văn, ở giữa thêu một chữ "Lệnh".

Chỉ nhìn đơn thuần vẻ ngoài, cái này và cờ lệnh sử dụng trong quân đội thời cổ không có gì khác nhau.

Trương Nguyên Thanh vào ngồi, duỗi thẳng lưng, hỏi: "Đội trưởng Viên, ngài tìm tôi có chuyện gì? Nói sẵn trước, tôi ở lại đội 2 rất vui vẻ, cũng không muốn đi ăn máng khác."

Hắn dùng phương thức trêu chọc thử mục đích của đối phương.

"Cậu đã vượt qua đường hầm Xà Linh, Phó bách phu trưởng rất coi trọng cậu, tôi không đào nổi. Ài, cậu có thể không biết, lúc trước Phó bách phu trưởng thay cầu đòi phần phương án kia, Tôn trưởng lão Thái Nhất môn chúng tôi cho rằng cậu không có khả năng vượt ải, liền không cần cậu, bây giờ hối hận cũng không còn kịp, không ít người trong môn rất phê bình kín đáo, bọn họ cảm thấy cậu rất có tiềm lực, tương lai có lẽ có thể tấn thăng Thánh Giả… À, nói nhiều rồi nói nhiều rồi." Viên Đình tự mình giải thích:

"Tôi người này tương đối lắm lời, hy vọng cậu không cần để ý."

Chương 94: Truyền nhân Ma Quân (2)

Ồ, cho nên Tôn trưởng lão hồ đồ là ý tứ này? Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

“Hút thuốc không?”

“Không hay hút lắm.”

“Khi tôi lớn như cậu, cũng không biết hút thuốc, thẳng đến lúc trở thành thần dạ du, ở trong nhiệm vụ thí luyện bị dọa ra bóng ma tâm lý, do đó nghiện thuốc lá, tuy nó không phải thứ tốt, nhưng quả thật có thể giảm bớt áp lực. Mỗi một vị thần dạ du hoặc nhiều hoặc ít đều có sở thích cổ quái.

“Tôi có một người bạn tên Giản Ký, đoạn thời gian đó hắn vừa trở thành thần dạ du, bị dọa ra bóng ma tâm lý, mỗi ngày cần xem chương trình thiếu nhi một giờ để khai thông cảm xúc, giảm bớt sợ hãi. Đến bây giờ thói quen này còn chưa sửa được, ha ha ha.”

Đội trưởng Viên, ngài quả nhiên rất lắm chuyện, nhưng sao anh có thể mang việc xấu hổ của bạn bè truyền bá khắp nơi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, mặt ngoài một bộ tư thái nghiêm túc lắng nghe.

Lải nhải một lát, Viên Đình rốt cuộc nhớ tới việc chính, ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói:

“Chúng tôi đang tìm một người may mắn, người may mắn đạt được truyền thừa của Ma Quân, phàm là thần dạ du mới của năm nay, đều là đối tượng chúng tôi điều tra, bao gồm cậu.”Ma Quân” là ID một vị linh cảnh hành giả đẳng cấp cao.”

Ma Quân truyền thừa? Trương Nguyên Thanh mờ mịt nói: “Tôi không hiểu ý tứ của anh .”

“Tôi nói rõ ràng một chút nữa, căn cứ tổ chức chúng ta phỏng đoán, linh cảnh phát thẻ nhân vật cũng không phải không có hạn chế, tồn tại giới hạn nhất định. Bởi vậy, mỗi một vị linh cảnh hành giả chết đi, mọi thứ của người đó đều sẽ bị linh cảnh thu hồi, cái này bao gồm thẻ nhân vật.”

Viên Đình lại đốt một điếu thuốc, “Trong đó, linh cảnh hành giả đẳng cấp cao sau khi chết, linh cảnh sẽ không trăm phần trăm biến thành dữ liệu, thẻ nhân vật của người đó sẽ giữ lại một số thứ đặc thù, sau đó phát cho người mới, chúng tôi gọi loại hiện tượng này là truyền thừa.”

Còn có loại cách nói này? Trương Nguyên Thanh nghe hiểu, trầm ngâm nói:

“Tôi có thể hỏi một lần Ma Quân là người thế nào không, còn có mục đích các người tìm kiếm truyền nhân Ma Quân. Cái này liên quan đến bản thân tôi, hy vọng anh có thể hiểu cho.”

Viên Đình thản nhiên bất ngờ, thẳng thắn không kiêng kỵ:

“Tôi cũng không biết mục đích cấp trên tìm kiếm truyền nhân Ma Quân, đối với chúng tôi cán bộ trung tầng như vậy mà nói, nghe lệnh làm việc là được rồi. Về phần Ma Quân…”

Trên mặt Viên Đình lộ ra căm ghét cùng sợ hãi, trầm giọng nói:

“Hắn là một vị thần dạ du sa ngã, là tử địch của Thái Nhất môn chúng tôi, rất nhiều linh cảnh hành giả của tổ chức chết ở trong tay hắn, có người Ngũ Hành minh, có người Thái Nhất môn, ngay cả trưởng lão trong môn cũng cực kỳ kiêng kị hắn, một thời khiến tổ chức lòng người hoảng sợ.

“Môn chủ từng đánh giá, người này là thần dạ du có tiềm lực nhất, cũng đáng sợ nhất ba mươi năm qua.”

Hắn đáng sợ hay không tôi không biết, nhưng hắn nhất định rất trung nhị*. Trương Nguyên Thanh vội hỏi:

“Vậy phải như thế nào phân biệt được truyền nhân Ma Quân? Hoặc là nói, tôi nên phối hợp các người như thế nào.”

Nghe qua, truyền nhân Ma Quân cùng Ma Quân cũng không có quan hệ gì cả, Thái Nhất môn làm tổ chức chính đạo, chung quy không đến mức giận chó đánh mèo người vô tội chứ.

Viên Đình một lần nữa thản nhiên nói:

“Truyền nhân Ma Quân có hai chỗ đặc thù, một, thẻ nhân vật in không phải trăng non, mà là trăng tròn. Hai, ở lúc vượt qua phó bản, sẽ so với thần dạ du bình thường có thêm một hạng mục phần thưởng thuộc về thẻ nhân vật.”

! ! ! Trương Nguyên Thanh mặt ngoài không biểu lộ gì, trong lòng lại nhấc lên sóng triều ngập trời, đầy đầu óc đều là “ôi đệch” .

Đây không phải chính là thẻ nhân vật của hắn sao.

Thẻ nhân vật anh Binh gửi cho mình là Ma Quân?

Anh Binh vì sao sẽ có thẻ nhân vật của Ma Quân, anh ấy cùng Ma Quân là quan hệ thế nào?

Mình vẫn luôn cho rằng giày khiêu vũ màu đỏ phần thưởng riêng của thẻ nhân vật là bình thường, như vậy xem ra, là truyền thừa Ma Quân giao cho mình đặc thù, may mắn bởi vì tính khan hiếm của đạo cụ loại quy tắc, khiến mình che giấu chuyện phần thưởng riêng của thẻ nhân vật.

Đội trưởng cùng lão ti cơ chỉ biết mình có đạo cụ loại quy tắc, lại không biết phần thưởng riêng của thẻ nhân vật.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên đủ loại ý nghĩ.

Hắn chưa mặc kệ cho suy nghĩ phát tán không có trật tự, nhanh chóng ổn định tâm thần, tiếc hận cười nói:

“Xem ra tôi không phải truyền nhân Ma Quân, tôi vẫn luôn cho rằng mình là đặc thù, dù sao ngay cả đường hầm Xà Linh cũng bị tôi vượt qua.

“Đội trưởng Viên, tôi nên bày ra dấu ấn của mình như thế nào? Nó cũng không chịu tôi khống chế.”

Chương 95: Truyền nhân Ma Quân (3)

Dấu ấn đại biểu cho linh cảnh, trừ đêm đó thẻ nhân vật khởi động lại, cùng với lúc ở trong linh cảnh thăng cấp mi tâm có dấu ấn trăng đen hiện ra. Lúc khác, nó giống như không tồn tại.

Viên Đình liếc cờ lệnh cắm ở trong ống đựng bút một lần, nói:

“Linh cảnh hành giả cấp thấp không thể ảnh hưởng dấu ấn, loại “thời trang” có cách điệu này là đặc quyền của hành giả đẳng cấp cao, tôi không cần xem dấu ấn của cậu, tôi chỉ cần phân biệt nói dối là được.”

Nói xong, hắn nhìn về phía ống đựng bút trong tay, giải thích:

“Cây cờ lệnh này là đạo cụ tôi từ chỗ Phó bách phu trưởng mượn được, năng lực của nó là làm người ta phục tùng, khiến cậu không thể nói dối. Mà trả giá là, tôi cũng không cách nào nói dối.”

Trương Nguyên Thanh cố gắng duy trì nụ cười trên mặt.

Giờ này khắc này, bất cứ ngôn ngữ nào cũng không thể miêu tả tâm tình hắn bây giờ.

Viên Đình không nói lời thừa nữa, rút ra cờ lệnh, hướng tới Trương Nguyên Thanh cách không điểm một cái, trầm giọng nói:

"Như vậy, tôi bây giờ hỏi cậu, dấu ấn thần dạ du của cậu, là trăng non hay trăng tròn."

Dứt lời, Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy trong cõi hư vô một luồng lực lượng uy nghiêm to lớn bao phủ mình, khiến hắn kính sợ phát ra từ trong lòng, không tự giác phục tùng, không dám giấu diếm, hận không thể mang toàn bộ bí mật của mình đều nói hết ra.

Tinh thần của hắn không chịu khống chế căng thẳng, da đầu phát tê từng đợt.

Mục đích Thái Nhất môn tìm kiếm truyền nhân Ma Quân là gì? Nếu là vì mời chào nhân tài, không nên mơ hồ không rõ ái muội không rõ, dù sao cái này rất bình thường.

Khẳng định có nguyên nhân tầng sâu hơn nữa.

Thẻ nhân vật là anh Binh cho mình, không chừng còn liên quan đến hắn.

Cảm xúc căng thẳng chậm rãi lo âu hẳn lên… Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh nghĩ tới anh linh nuôi ở trong cơ thể, chủ nhân có thể mang thương tổn, ảnh hưởng xấu phải chịu chuyển dời đến trên thân linh phó, để nó gánh vác thương tổn.

Lực lượng của cờ lệnh tuy to lớn uy nghiêm, nhưng không có thương tổn mang tính thực chất, Tiểu Đậu Bỉ hẳn là không có việc gì, có thể thử chút…

Hắn lập tức lắng đọng cảm xúc, câu thông anh linh trong cơ thể, để linh hồn hai bên tạm thời liên thông.

Đột nhiên, lực lượng to lớn uy nghiêm dọc theo tinh thần thể của hắn, ùa vào trong cơ thể anh linh.

Anh linh đang ngủ say đạp hai chân, tựa như gặp ác mộng.

Mà tinh thần hắn nhất thời buông lỏng, loại cảm giác kính sợ sợ hãi kia tiêu tán không thấy nữa.

“Trăng non!”

Trương Nguyên Thanh giọng điệu trầm thấp nói ra đáp án.

Viên Đình trầm mặc vài giây, vẫn duy trì động tác cờ lệnh chỉ, hỏi:

“Cậu có phần thưởng riêng của thẻ nhân vật sao.”

“Không có…”

Viên Đình trầm mặc lần nữa, cách mười mấy giây, hắn thở dài thu hồi cờ lệnh, “Cậu đã thông qua sàng lọc tra xét, tôi sẽ chuyển lại kết quả cho tổ chức, Thái Nhất môn cực kỳ coi trọng đối với truyền nhân Ma Quân, kiểm tra thực hư tương tự về sau còn có thể có. Mặt khác, nếu cậu phát hiện thần dạ du có hai đặc điểm này, cần phải nói cho tôi biết, Thái Nhất môn sẽ có trọng thưởng.”

Cho nhiều tiền nữa, tôi cũng sẽ không tố cáo chính mình… Trương Nguyên Thanh âm thầm thở phào, vỗ ngực nói:

“Một khi phát hiện, tôi sẽ lập tức thông báo ngài.”

Viên Đình hài lòng gật đầu:

“Thật ra trở thành truyền nhân Ma Quân cũng không hẳn là chuyện tốt, linh cảnh là có cơ chế cân bằng, như loại linh cảnh hành giả có được đặc thù này, thường thường sẽ phân phối đến nhiệm vụ yêu cầu cao độ, phải nhớ kỹ, thu hoạch cùng phiêu lưu, vĩnh viễn thành có quan hệ trực tiếp.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Truyền nhân Ma Quân thật đáng thương.”

Đây là lời trong lòng.

Viên Đình thu hồi ống đựng bút cùng cờ lệnh vào túi công văn, đồng thời đưa ra điện thoại di động:

“Nếu không ngại, thêm bạn tốt, thần dạ du trong Ngũ Hành minh quá ít, không ai có thể dạy cậu kinh nghiệm cùng tri thức của nghề này, có chỗ nào không hiểu, cậu có thể hỏi tôi.”

Ngài thật sự là người tốt… Trương Nguyên Thanh vui vẻ quét mã, thêm bạn tốt.

Viên Đình thu lại điện thoại di động, cười bổ sung nói: "Cần thu phí cố vấn."

Phải trả tiền? Sắc mặt Trương Nguyên Thanh nhất thời dại ra.

"Đúng rồi, cậu tấn thăng thần dạ du sắp một tuần rồi nhỉ." Viên Đình nói:

"Căn cứ kinh nghiệm chúng tôi tổng kết, thần dạ du mới sẽ ở trong một tới hai tuần tiếp theo, lại một lần nữa tiến vào linh cảnh, tỷ lệ đại khái là linh cảnh nhiều người đối kháng."

Nói như vậy, mình nhiều nhất một tuần sẽ tiếp thu được nhiệm vụ? Mình tựa như nhớ ra gã này là ai rồi, hắn tối hôm qua kiếm được của mình hai trăm tệ! Tâm tình Trương Nguyên Thanh vừa chăm chú vừa chờ mong, hỏi: "Tình báo này bao nhiêu tiền?"

Viên Đình cười nói: "Cái này thì miễn phí."

Miễn phí? Ồ, ngài thật sự là người tốt… Trương Nguyên Thanh liền nói ngay: "Vậy tôi còn có vấn đề muốn thỉnh giáo đội trưởng Viên. Có thể miễn phí không?"

Chương 96: Điều tra (1)

"Xem vấn đề của cậu có đáng tiền hay không." Viên Đình nói.

"Trong kỹ năng đến tiếp sau của thần dạ du, có phải có thần lực mặt trời hay không?"

"Đúng vậy, nhưng tôi không quá rõ cụ thể là cấp mấy."

Vậy là đủ rồi, mình đối với phương hướng đến tiếp sau của nghề nghiệp mình có nhận thức tương đối rõ ràng, nhật nguyệt âm dương tập hợp một thân, rất ngầu! Trương Nguyên Thanh nói:

"Tôi không có vấn đề nữa."

…

Nhìn theo thần dạ du Thái Nhất môn rời khỏi phòng họp, dọc theo cầu thang bằng thép xuống lầu, Trương Nguyên Thanh đi

về phía văn phòng đội trưởng.

Tình huống bệnh viện dì trẻ vẫn cần báo cáo, nhưng lí do phải sửa lại, không thể bại lộ bất cứ tin tức nào liên quan với Tiểu Đậu Bỉ, không thể để người ta biết mình có linh phó, giai đoạn này không được.

Trong văn phòng, Lý Đông Trạch nghe thấy ở cửa truyền đến một tiếng tru lên:

"Ta đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió nắm chặt nhật nguyệt xoay tròn, nguyện thiên thượng nhân gian, đều có thể gọn gàng ngăn nắp…"

Tiếng ca dừng lại, tiếp theo là tiếng đập cửa.

Lý Đông Trạch đáp lại: "Vào đi."

Lý Đông Trạch ngồi ở sau bàn làm việc xa hoa, đang cầm một con dao cạo sắc bén, sửa chữa hàng ria mép.

"Tôi không thích sửa râu, bởi vì rất phiền toái, nhưng vì tao nhã, đây là trả giá phải gánh vác." Lý Đông Trạch cười cười, đánh giá hắn, nói:

"Xem ra cậu đã thông qua Thái Nhất môn sàng lọc tra xét."

Đội trưởng quả nhiên biết mục đích Thái Nhất môn tìm mình, thế mà không cho mình ám chỉ trước, anh như vậy sẽ mất đi tôi… Trương Nguyên Thanh thuận miệng nói:

"Đội trưởng cũng biết Ma Quân?"

"Trong tổ chức chính phủ, tổ chức tà ác, tổ chức dân gian, cùng với tán tu hoang dã, linh cảnh hành giả đẳng cấp cao chết ở trong tay Ma Quân vượt qua con số hai bàn tay, hung danh lan xa, tôi tự nhiên biết." Lý Đông Trạch vừa chuyên chú sửa râu, vừa nói:

"Nhưng nhân vật lớn như vậy cách chúng ta quá mức xa xôi, voi có thể sẽ giẫm chết kiến, nhưng sẽ tuyệt đối không cố ý đi giẫm con kiến."

Ma Quân không phải người tốt gì, anh Binh sao lại có liên quan với loại người này? Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội nói:

“Đội trưởng, làm phiền giúp tôi hỏi thăm tỉnh Giang Nam bên kia một phen, tôi muốn biết tiến triển vụ án Lôi Nhất Binh. Mặt khác, giúp tôi tra một chút quỹ tích hành động, quan hệ vân vân trong lúc học đại học của Lôi Nhất Binh, càng chi tiết càng tốt.”

Trước đó, bởi vì mình vẫn là tân thủ, thiếu năng lực cùng kinh nghiệm, cho nên đối với anh Binh mất tích, Trương Nguyên Thanh ôm ảo tưởng “nhiệm vụ thời gian dài”.

Nhưng hôm nay đã biết chân tướng thẻ nhân vật Ma Quân, liền không thể không định nghĩa lại anh Binh mất tích.

Anh Binh vì sao mất tích? Sống hay chết? Tặng cho mình thẻ nhân vật Ma Quân có nguyên nhân gì?

Chân tướng sau lưng cái này bao phủ một tầng lại một tầng sương mù, sự việc liên quan anh Binh, việc liên quan mình, cho dù bây giờ thực lực thấp, cũng không thể không thử thăm dò, điều tra.

Anh Binh chỉ gửi thẻ nhân vật cho hắn, lại chưa từng lộ ra bất cứ tin tức nào, nguyên nhân trong đó cũng có thể hiểu được, có một số thời điểm, không phải hắn không muốn nói, người khác liền không cạy được miệng của hắn.

Hôm nay hỏi chính là ví dụ.

Anh Binh không nói, quá nửa là nghĩ cho hắn, nhưng khẳng định sẽ lưu lại manh mối tương ứng, từng bước một dẫn đường hắn đi thăm dò, đi cởi bỏ chân tướng, bởi vậy, Trương Nguyên Thanh cần tận khả năng tìm thêm tư liệu về anh Binh.

Lý Đông Trạch suy tư gật đầu: “Được, tôi sẽ gọi điện thoại nhờ đồng nghiệp bên kia, nhưng cái này cần thời gian.”

Ở trong mắt hắn, Nguyên Thủy quan tâm bạn nối khố an nguy là thường tình con người, nhưng Lý Đông Trạch cảm thấy, thân là linh cảnh hành giả, tiến vào linh cảnh lâu đến một tuần, quá nửa là chết ở bên trong rồi.

Nói xong chuyện anh Binh, Trương Nguyên Thanh lúc này mới cắt vào đề tài chính, sắc mặt nghiêm túc:

“Đội trưởng, tôi có một chuyện bẩm báo.”

Thấy cấp dưới nghiêm trang, Lý Đông Trạch buông dao cạo, khép lại gương trang điểm, hơi thẳng lưng lên, nói:

“Chuyện gì?”

Trương Nguyên Thanh lập tức mang tình huống bệnh viện chỗ dì trẻ ma quỷ quậy phá, cùng trong lúc vô ý mang anh linh về gia báo cáo chi tiết cho Lý Đông Trạch, nhưng ở trên tình báo linh phó, hắn giấu diếm cùng sửa chữa.

Miêu tả anh linh thành loại linh thể dại ra đã trải qua tế luyện, nhưng chưa tấn thăng thành linh phó kia.

Lúc nói đoạn lời này, Trương Nguyên Thanh lắng đọng lại cảm xúc, để vẻ mặt cùng giọng điệu không lộ sơ hở, sợ bị thám báo phát giác được.

Cuối cùng, hắn tổng kết nói: “Tôi hoài nghi có linh cảnh hành giả ở trong bệnh viện làm thực nghiệm luyện chế linh phó, rất có thể là thần dạ du. Nhưng không biết là hoang dã, hay là tổ chức.”

Sắc mặt Lý Đông Trạch càng nghe càng kém, nhịn không được nắm chặt gậy chống, cả giận nói:

“Ồ, trời ạ, đó là một kẻ nên xuống địa ngục, tôi sẽ khiến hắn trả giá đắt cho hành vi của mình, tôi thề.”

Chương 97: Điều tra (2)

Cắn nuốt linh thể cùng nô dịch linh thể khái niệm khác nhau, linh thể chung quy sẽ tiêu tán, không thể tránh né, cắn nuốt là để hiện tượng này tới sớm.

Mà mang linh thể luyện chế thành linh phó để sai khiến, có trái với nhân đạo, huống chi còn là một anh linh.

Cấm đoán dùng linh thể người thường luyện chế linh phó, cũng là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, giải thích trắng ra chính là, nếu người nhà, bạn bè của ngươi, là linh thể đặc thù, sau khi chết bị người ta luyện chế thành linh phó, cảm nghĩ thế nào?

Tôi còn tưởng anh sẽ nói, tôi thật muốn dùng giày hung hăng đạp đoán hắn… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng lẩm bẩm

đội trưởng thích miệng lưỡi sạch sẽ.

“Đội trưởng, tôi đã siêu độ đứa nhỏ kia, cùng từ trong trí nhớ của nó đọc lấy nhân vật mục tiêu, tôi muốn xin một mình chấp hành nhiệm vụ, rèn luyện một phen.” Trương Nguyên Thanh đưa ra ý kiến của bản thân.

Hắn nói xong, đã biết Lý Đông Trạch tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Lý Đông Trạch quả nhiên lắc đầu:

“Cách nghĩ của cậu rất tốt, nhưng trong quá trình tích lũy kinh nghiệm, khó tránh khỏi sẽ đạp hố, mà ở trong linh cảnh hành giả, một lần sai lầm, có thể chính là chết. Như vậy đi, để Quan Nhã đi cùng cậu, cô ấy thể thuật, bắn súng lợi hại hơi tôi.”

“Vâng đội trưởng.” Trong lòng Trương Nguyên Thanh mừng thầm.

Vụ án anh linh, hắn phải lấy được quyền chủ đạo, mới có thể che giấu được sự tồn tại của Tiểu Đậu Bỉ, nhưng chính như Lý Đông Trạch nói, sự kiện linh cảnh hành giả, nhất định phải cẩn thận, sơ sẩy trả giá thường thường là tử vong, u Hướng Vinh chính là ví dụ.

Cho nên, hắn cần một trợ thủ kinh nghiệm phong phú.

Khi hắn đề xuất muốn rèn luyện, Lý Đông Trạch tỷ lệ đại khái sẽ bỏ qua tự mình ra trận, chiết trung để Quan Nhã đi cùng.

Bởi vì trong lòng mọi người biết rõ, thân là thần dạ du, lại có đạo cụ loại quy tắc bên người, Trương Nguyên Thanh có tỷ lệ chấp nhận sai lầm rất cao, nguy hiểm bình thường không làm khó được hắn.

Ở trong mắt Trương Nguyên Thanh, Quan Nhã so với Lý Đông Trạch dễ “lừa gạt” hơn rất nhiều.

“Vậy tôi bây giờ đi tìm Quan Nhã?”

Lý Đông Trạch “Ừm” một tiếng, đột nhiên cười nhạo nói: “Ca hát không tệ, lần sau không được hát nữa.”

“…”

.

Khu Khang Dương, bệnh viện Bình Thái.

Làm một bệnh viện tuyến 3, thương hiệu chính của Bình Thái là khoa phụ sản, có mấy chuyên gia quyền uy lĩnh vực này tọa trấn, ở trong bệnh viện phụ sản cả nước có thể xếp trong năm hạng đầu.

Xe MPV màu đen lái vào bệnh viện, cửa xe tự động trượt ra, Quan Nhã đánh giá gương mặt dại ra của Trương Nguyên Thanh, quan tâm hỏi: "Gần đây xem điện thoại di động, máy tính, hình ảnh có bóng chồng không?"

"Vì sao hỏi như vậy?" Trương Nguyên Thanh đang suy nghĩ làm sao bắt được mục tiêu thu hồi suy nghĩ.

Quan Nhã nhếch lên khóe miệng tinh xảo, chớp đôi mắt ngập nước: "Vẻ mặt cậu nói cho chị biết, gần đây không tiết chế nha."

Trương Nguyên Thanh sớm đã quen phong cách nói chuyện của cô, không để ý tới, nói:

"Đội trưởng bảo tôi phối hợp chị, loại tình huống này, chúng ta bình thường trước làm như thế nào?"

Quan Nhã thu hồi nụ cười, nghiêm trang nói:

"Trước tập trung nhân vật mục tiêu, lại điều tra thân phận trong hiện thực của hắn. Cậu từng thấy bộ dáng của hắn, tập trung mục tiêu không khó. Sau đó tiếp xúc với hắn, nếu đối phương thực lực không mạnh, trực tiếp khống chế, trái lại, thông báo đội trưởng, bạo lực bắt.

"Nhưng chúng ta không rõ trong bệnh viện có phải có đồng lõa hay không, không rõ quy mô luyện chế linh phó, cho nên tốt nhất là án binh bất động trước, làm một lần điều tra rõ đối với bệnh viện Bình Thái.

"Có thể xuất phát từ lời đồn ma quỷ quậy phá, khi nào bắt đầu, xác định phạm vi thời gian đại khái, trừ anh linh, còn có lời đồn ma quỷ quậy phá khác hay không.

"Điều tra một chút ghi chép sảy thai, sanh non đoạn thời gian đó, bé trai, hơn nữa số tháng không nhỏ, quần thể như vậy sẽ không nhiều, tập trung thân phận anh linh không khó.

“Tinh thần lực của trẻ con dị thường mỏng yếu, một khi chết non, sẽ tiêu tán rất nhanh, cho nên nhân viên đoạn thời gian đó từng tiếp xúc phụ nữ có thai, đều là đối tượng chúng ta sàng lọc điều tra.

“Trong những người này, nếu có mục tiêu cậu hỏi linh nhìn thấy, vậy thì thực thi bắt, nếu không có, vậy nói rõ có đồng lõa.”

Đường lối suy nghĩ thật rõ ràng, đây là thám báo sao? Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra, nói: “Dì trẻ của tôi ngay trong bệnh viện, tôi không quá thuận tiện đi khoa phụ sản, không bằng phân công nhau hành động, nội dung tương quan linh thể tôi đến điều tra, khoa phụ sản bên kia, chị đi thăm dò một chút.”

Hai người xuống xe, đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai, ở ngoài tòa nhà phòng khám bệnh phân công nhau hành động.

Vào tòa nhà, đi thang máy tới tầng thứ tư, ánh mắt Quan Nhã đảo qua từng người phụ nữ hoặc bụng hơi gồ lên, hoặc bụng to đùng, đột nhiên mắt sáng lên.

Chương 98: Hắn (1)

Trước mặt có một nữ bác sĩ mặc áo dài màu trắng, khuôn mặt trứng ngỗng mượt mà trắng nõn, mắt to mà sáng ngời, mũi cao ngất, tóc như cuộn sóng thả ở trên lưng.

Trong miệng ngậm một cái kẹo, má hơi phồng lên, điều này làm cô tỏ ra càng ngọt ngào đáng yêu hơn.

Quan Nhã tự biết xinh đẹp, nhưng thấy được nữ bác sĩ mặt mộc này, trong lòng vẫn tán thưởng.

Cô nhanh chóng đi lên nghênh đón, chặn ở trước mặt nữ bác sĩ, cười nói: “Bác sĩ, tôi gần đây tính mang thai, không biết phải chú ý những gì.”

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh tới trong hành lang yên tĩnh, triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ.

“A ba a ba…”

Đứa bé tròn trịa đáng yêu, tóc máu thưa thớt bò ở trên mặt đất, con ngươi đen lúng liếng nhìn Trương Nguyên Thanh, hồn nhiên vô tà.

Trương Nguyên Thanh hướng nó truyền đạt "tự do hoạt động", "đi chơi" các loại ý nghĩ.

Hắn tính lợi dụng Tiểu Đậu Bỉ dụ rắn ra khỏi hang, một linh phó quý giá mất đi, người đứng đằng sau tất nhiên sẽ tìm kiếm, khi hắn phát hiện anh linh một lần nữa xuất hiện ở trong bệnh viện, khẳng định sẽ bị hấp dẫn lại đây.

Lui một bước mà nói, cho dù kế hoạch dụ rắn ra khỏi hang thất bại, Tiểu Đậu Bỉ cũng có thể dẫn hắn tìm được người phía sau màn, nó sẽ có ấn tượng đối với kẻ luyện chế mình, thậm chí trời sinh thân cận.

Được Trương Nguyên Thanh cho phép, Tiểu Đậu Bỉ vui vẻ hoạt động tứ chi, bắt đầu bò dọc theo hành lang.

Trương Nguyên Thanh liên tục đi theo nó, tới lầu bốn, đẩy ra cửa hành lang, tiến vào đại sảnh đợi khám bệnh, lại một đường theo đuôi đi tới khoa phụ sản.

Tên kia thật sự ở khoa phụ sản?

Trương Nguyên Thanh đang nghĩ, liền nghe thấy tiếng cười như chuông bạc truyền đến: "Phải không phải không, chị cũng thích sản phẩm dưỡng da thương hiệu đó? Tôi thường xuyên ra nước ngoài, quay về giúp chị mang một chút tới đây."

Đây là tiếng của Quan Nhã.

Theo tiếng nhìn lại, cô gái này đang chuyện trò vui vẻ với một nữ bác sĩ, líu ríu tán gẫu.

Nữ bác sĩ mặc áo dài màu trắng kia, chính là dì trẻ của hắn.

Gặp quỷ! Trương Nguyên Thanh đè thấp vành nón, cố gắng để ánh mắt hạ xuống, không đi nhìn dì trẻ, tránh cho ánh mắt gặp nhau.

Tuy đeo khẩu trang cùng mũ, nhưng lấy sự quen thuộc của dì trẻ đối với hắn, lấy sự hiểu rõ cảu hai người, chỉ nhìn mắt liền có thể nhận ra là hắn.

Lúc này, hắn thấy Tiểu Đậu Bỉ vui vẻ bò về phía dì trẻ.

Đứa nhỏ ngốc này, sao lại bò về phía dì trẻ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh muốn mắng mẹ nó, hắn lại đè thấp vành nón, dùng ánh mắt đuổi theo Tiểu Đậu Bỉ.

Anh linh tư thế bò trong vụng về lộ ra linh hoạt, nhanh chóng tới gần Giang Ngọc Nhị, sau đó dang hai tay ôm lấy cẳng chân của cô, treo mình ở bên trên.

Cái này, cái này, nó vì sao thích dì trẻ như vậy… Trương Nguyên Thanh ngẩn người, vẻ mặt dần dần trở nên phức tạp.

Giang Ngọc Nhị hoàn toàn không cảm thấy, tràn đầy hứng thú nói chuyện với Quan Nhã.

“Chồng của cô không tới cùng cô sao?”

“Anh ấy còn đang học đại học.”

“A, sinh viên? Cháu trai tôi cũng là sinh viên, nhưng nó đến bây giờ còn chưa có đối tượng.”

“Phải không?”

“Đúng vậy đúng vậy, mất mặt chết người.”

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, dì cũng tốt nghiệp đi làm hai năm rồi, chẳng phải cũng là chó độc thân, dì khinh thường ai chứ.

Lúc này, hắn thấy Tiểu Đậu Bỉ chủ động từ trên chân dì trẻ tuột xuống, cúi ở trên mặt đất ngẩng đầu, tựa như đang phân biệt cái gì, sau đó, nó nhanh chóng bò về phía sâu trong hành lang, bò về phía một phòng khám bệnh trong đó.

Trương Nguyên Thanh giật mình, không biểu lộ gì cất bước, lặng yên theo đuôi.

Chờ Tiểu Đậu Bỉ bò vào phòng khám kia, cách mười mấy giây, Trương Nguyên Thanh không chút để ý đi qua, làm bộ mình đi ngang qua.

Cửa phòng khám mở hờ, trước bàn làm việc, một vị bác sĩ trẻ tuổi mặc áo dài trắng ngồi đó, người này đường nét ngũ quan nhu hòa, có một phong độ của người trí thức làm người ta thoải mái.

Giờ phút này hắn đang thẳng lưng, tập trung tinh thần cảm ứng cái gì.

Tiểu Đậu Bỉ bò đến trên bàn, tự tiêu khiển tự vui chơi đùa.

Là hắn… Thân là chủ nhân, Trương Nguyên Thanh cảm ứng được Tiểu Đậu Bỉ đối với người này có cảm giác thân cận đặc thù, lại thêm động tác cơ thể rất nhỏ của bác sĩ trẻ tuổi, bước đầu phán đoán, vị bác sĩ này trong phòng, chính là linh cảnh hành giả âm thầm luyện chế linh phó.

Trương Nguyên Thanh chưa kinh động đối phương, xoay người rời khỏi, tới đại sảnh đợi khám bệnh, tiếp đó gọi cho Quan Nhã.

Điện thoại vang hai tiếng đã bị Quan Nhã cúp, trong khoảng khắc, ngự tỷ con lai sải đôi chân dài đi ra.

"Chị hỏi thăm ra rồi, lời đồn ma quái là từ nửa tháng trước bắt đầu, số lượng sẽ không nhiều, chúng ta trực tiếp điều lấy lịch khám của phòng khám bệnh, sau đó lại đòi một phần danh sách nhân viên công tác của khoa phụ sản."

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: "Tôi đã tập trung mục tiêu."

"Nhanh như vậy?" Sắc mặt Quan Nhã lập tức chăm chú, "Là ai?"

Chương 99: Hắn (2)

"Là bác sĩ khoa phụ sản, tấm biển trên ngực hắn viết tên là Vương Thiên, ngay tại phòng khám bệnh thứ tư phía bên phải hành lang." Trương Nguyên Thanh dò hỏi:

"Kế tiếp làm như thế nào."

Quan Nhã trầm ngâm vài giây, nói: "Chị đi tra xét trước một phen, thử sâu cạn của hắn, lại quyết định cần gọi điện thoại cho đội trưởng thỉnh cầu trợ giúp hay không."

Trương Nguyên Thanh tò mò nói: "Chị tính thử sâu cạn hắn như thế nào?"

"Luôn cảm giác lời của cậu là lạ…" Lão ti cơ cười một tiếng, tiếp đó trong mắt sáng lên ánh sáng trắng nhàn nhạt, đánh giá Trương Nguyên Thanh, nói:

“Cậu tố chất thân thể không tệ, khí huyết tràn đầy, lực thái âm trong cơ thể coi như hùng hậu, đại khái tương đương với tiêu chuẩn cấp 1 trung kỳ. Cậu bây giờ cảm xúc là tò mò, cảnh giác, cùng với địch ý nhàn nhạt, nhưng không phải đối với chị…”

Thấy Trương Nguyên Thanh từng chút một há hốc mồm, Quan Nhã cười lên: “Quan sát, là kỹ năng của thám báo cấp 1. Chị có thể nhìn thấu tiêu chuẩn đại khái của đối thủ, giới hạn cảnh giới Siêu Phàm.”

“Trong mười giây chị chưa đi ra, cậu liền vào theo, trong mười giây chị nếu đi ra, chúng ta liền gọi điện thoại cầu viện.” Cô đeo kính râm, lắc mông, một lần nữa đi về phía khoa phụ sản.

Trương Nguyên Thanh nhìn theo cô tiến vào phòng khám, yên lặng đếm tới mười, thấy Quan Nhã còn chưa đi ra, lập tức đè thấp vành nón, bắt đầu hành động.

Khi hắn quay về phòng khám, Quan Nhã đang ngồi ở đối diện bác sĩ trẻ tuổi, trao đổi thường thức mang thai với hắn.

“Các người…”

Nhìn thấy Trương Nguyên Thanh đi mà quay lại, cùng đóng lại cửa phòng, bác sĩ trẻ tuổi nhíu mày.

Quan Nhã khoanh hai tay trước ngực, cười nói:

“Chúng tôi là tiểu đội linh cảnh hành giả số 2 Ngũ Hành minh khu Khang Dương, anh có hiềm nghi luyện chế linh phó trái pháp luật, xin phối hợp điều tra.”

Bác sĩ trẻ tuổi mặt âm trầm, ánh mắt đảo qua hai người, cao giọng nói:

“Tôi không biết các người đang nói cái gì, mời đừng gây trở ngại tôi làm việc, bằng không tôi sẽ cân nhắc báo cảnh sát.”

Hắn vừa nói, vừa đứng dậy đi về phía cửa, kêu lên: “Đừng chặn cửa, tôi còn có bệnh nhân.”

Mắt thấy đối phương đi về phía mình, Trương Nguyên Thanh lặng yên căng lên cơ bắp, chuẩn bị tiến vào trạng thái dạ du bất cứ lúc nào.

Trong lòng hắn cũng không hoảng hốt, Quan Nhã đã ở lại chỗ này, nói rõ cô quan sát ra đối phương thực lực không mạnh, bằng vào hai người mình có thể giải quyết.

Trương Nguyên Thanh đã chuẩn bị nghênh đón đối phương phản kháng… Nhưng đúng lúc này, hắn thấy bác sĩ trẻ tuổi lộ ra vẻ mặt bi thương, dùng giọng điệu trầm thấp ưu thương hát lên bài ca:

"Nhớ lại những khúc chiết kia chúng ta đi qua, chỉ có hai chúng ta người khác không có cách nào hiểu được, em nói em mệt rồi, có thể buông tha em hay không…"

(Bài hát: Sau khi anh/em đi)

Nghe tiếng ca bi thương, trong lòng Trương Nguyên Thanh dâng lên một sự thương cảm, mỏi mệt, bất đắc dĩ, cùng với hứng thú rã rời khôn kể.

Đau khổ dây dưa có ý nghĩa gì?

Không bằng buông tay.

Vì thế yên lặng dịch người ra, không chặn cửa nữa.

Quan Nhã cạnh bàn làm việc đứng bật dậy, vặn hông, xoay người, quét chân, giày cao vót vang lên "cộp cộp".

Ầm!

Bác sĩ trẻ tuổi đang muốn đào tẩu, đòn roi chân mang theo tiếng gió hung hăng quật trúng bên hông, kêu rên bay ngược ra, đập mạnh lên vách tường, sắc mặt tái nhợt ôm sườn, gục dưới đất.

Trương Nguyên Thanh đột nhiên tỉnh táo, thoát khỏi trạng thái bi thương cùng mỏi mệt.

Mình đang nghĩ cái gì? Mình vì sao sẽ mệt mỏi đau thương đối với một người đàn ông? Hắn vẻ mặt mờ mịt.

"Thì ra là nhạc sĩ à." Quan Nhã ngoài cười nhưng trong không cười: "Anh chẳng những hoài nghi luyện chế linh phó trái pháp luật, hơn nữa chống lại lệnh bắt, sử dụng năng lực thao túng đối phó linh cảnh hành giả chính phủ…"

Cô nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, bổ sung nói: "Tạo thành tổn thương thật lớn đối với tâm linh nhân viên chính phủ

chúng tôi, bây giờ chính thức bắt anh."

Bác sĩ trẻ tuổi ôm phần sườn đau đớn, sắc mặt tái nhợt: "Các người không thể bắt tôi, tôi là người Chỉ Sát cung, Chỉ Sát cung cùng Ngũ Hành minh nước giếng không phạm nước sông, các người không thể tùy ý bắt tôi."

Quan Nhã khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú, lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, Trương Nguyên Thanh nhỏ giọng hỏi:

"Chỉ Sát cung?"

"Chỉ Sát cung là một tổ chức linh cảnh hành giả bản địa Tùng Hải, không thuộc chính phủ, cung chủ là một vị linh cảnh hành giả đẳng cấp cao." Quan Nhã giải thích:

"Cung chủ tổ chức này là linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, từng ký với phân bộ chúng ta hiệp nghị không xâm phạm lẫn nhau. Ngũ Hành minh không thể tùy ý bắt, xử trí người của Chỉ Sát cung. Người tổ chức này tính cách đều rất cực đoan, mỗi ngày treo khẩu hiệu "lấy chiến ngăn chiến, lấy giết ngăn giết" bên miệng, cung chủ kia càng là tên điên, cho nên chỉ cần bọn họ an phận thủ thường, cao tầng phân bộ chúng ta nguyện ý lui một bước, hài hòa chung sống."

Chương 100: Hắn (3)

"Cô không thể vũ nhục cung chủ của chúng tôi." Bác sĩ trẻ tuổi ngầm có ý phẫn nộ nói.

"Điều kiện tiên quyết không xâm phạm lẫn nhau là các người an phận thủ thường, anh đã làm chuyện trái pháp luật, như vậy ai cũng không cứu được anh." Khuôn mặt xinh đẹp của Quan Nhã như bao phủ sương lạnh, ánh mắt sắc bén.

Giờ khắc này, cô không là lão ti cơ chỉ biết lái xe nữa, mà là người chấp pháp nghiêm khắc lạnh lùng tàn khốc.

"Không, tôi không trái pháp luật, không luyện chế linh phó." Vương Thiên trầm giọng giải thích cho bản thân.

Hắn ngồi bệt dưới đất, chưa ý đồ đứng dậy, sợ rước lấy hai linh cảnh hành giả chính phủ đối đãi thô lỗ.

“Cần tôi cho anh nhắc nhở không, đứa nhỏ kia…” Trương Nguyên Thanh cười lạnh nói.

Trong lòng hắn tính toán xử trí người này như thế nào, nếu là linh cảnh hành giả làm hết chuyện xấu, vậy tự nhiên là diệt cỏ tận gốc.

Nếu chỉ liên quan đến luyện chế linh phó, vậy chính là làm việc công, dựa theo chế độ của Ngũ Hành minh, sau đó cố gắng để chuyện này giải quyết ở trong tay mình.

Nhưng trong lòng hắn có nghi vấn, thông qua vừa rồi “đi ngang qua” quan sát, người này tựa như có thể cảm ứng được anh linh, nhưng không thể thiết thực thấy.

Nghe được hai chữ “đứa nhỏ”, vẻ mặt Vương Thiên đột nhiên thay đổi, giật mình nói:

“Thì ra là vì chuyện này… Các người hiểu lầm rồi, tôi không luyện chế linh phó, tôi chỉ là một nhạc sĩ, không có năng lực luyện chế linh phó, đứa nhỏ kia là một sự ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?”

“Đúng vậy, nó, nó là đứa con chết non của chị tôi.”

Trương Nguyên Thanh và Quan Nhã liếc nhau, người trước giận tím mặt: “Anh ngay cả cháu ruột cũng không buông tha?”

Lời của Trương Nguyên Thanh tựa như đã chọc giận Vương Thiên, cảm xúc của hắn có chút kích động nói: “Không, tôi nói đó là ngoài ý muốn.”

“Hơn nửa tháng trước, chị của tôi bị ngã ở trong nhà, nước ối vỡ, chảy máu, thai nhi trong bụng ngã bị thương, chị ấy khi đó đã mang thai bảy tháng, bệnh viện lập tức làm mổ bắt con cho chị ấy, nhưng tình huống đứa nhỏ cũng không lạc quan

“Vì giữ được đứa nhỏ, tôi hướng tổ chức xin một món đạo cụ, muốn mượn lực lượng đạo cụ cứu lại đứa cháu còn chưa sinh ra, nhưng cuối cùng vẫn chết non.

“Khéo thế nào, món đạo cụ đó giao cho nó linh lực, khiến nó trở thành một cái linh đặc thù.”

Trương Nguyên Thanh thiếu kinh nghiệm cùng kiến thức, nghiêng đầu nhìn nhìn Quan Nhã.

Người đẹp con lai suy nghĩ một lát, ừm một tiếng:

“Nhạc sĩ nghề nghiệp này, tựa như quả thật có năng lực chăm sóc, chị từng xem qua ở trong tư liệu, nhưng không phải kỹ năng giai đoạn Siêu Phàm.”

Không phải năng lực giai đoạn Siêu Phàm, cho nên gã này mới phải hướng tổ chức xin đạo cụ? Trương Nguyên Thanh âm thầm suy nghĩ.

Bác sĩ trẻ tuổi thấp giọng nói: “Các người là bởi vì nghe nói lời đồn ma quái mới tìm tới nhỉ, bởi vì món đạo cụ đó, nó mãi chưa tiêu tán, ngày qua ngày bồi hồi ở trong bệnh viện.

“Nó còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, thậm chí không biết mình là một linh thể, nó khát vọng có ai có thể chú ý tới mình, bản năng thân cận nữ giới lớn tuổi, cho nên ai khí huyết mệt mỏi, ngẫu nhiên sẽ cảm ứng được hắn.”

Trương Nguyên Thanh nói: “Cho nên, anh liền cái gì cũng không quản?”

“Quản như thế nào? Nghề nghiệp nhạc sĩ giao cho tôi linh tính cực cao, tôi có thể cảm ứng được nó. Nhưng tôi không thể giống thần dạ du tiếp xúc linh thể như vậy, không thể trao đổi với nó, điều tôi có thể làm, cũng chỉ có làm bạn với nó, thẳng đến khi linh thể của nó hao hết, hoàn toàn tiêu tán.”

Khi nói những lời này, trong mắt Vương Thiên hiện lên một vệt đau thương.

Trương Nguyên Thanh không nhịn được, mịt mờ nhìn lướt qua Tiểu Đậu Bỉ tự tiêu khiển tự vui ở trên bàn.

Không có ai thấy được nó, không có ai quan tâm nó, ở trong thời gian đã qua, nó là giết thời gian tịch mịch như vậy phải không?

Cẩn thận nhấm nuốt lời của Vương Thái, Trương Nguyên Thanh phát hiện tất cả đều rất hợp lý.

Chính bởi vì như thế, cho nên bệnh viện ma quỷ quậy phá, cho nên anh linh mới sẽ theo dì trẻ lây dính khí tức thần dạ du về nhà, bản thân nó chính là vô chủ, người cậu nhạc sĩ không thể khống chế linh thể.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Quan Nhã, hỏi cái nhìn của cô.

Quan Nhã khẽ gật đầu.

Thám báo có thể nhìn thấu một ít lời nói dối vụng về, lời của Vương Thiên này nói, không có sơ hở, không tồn tại nói dối.

Quan Nhã hỏi: "Chị anh tên là gì."

"Vương Thiến."

"Lấy ra căn cước công dân của anh."

Kiểm nghiệm xong căn cước của đối phương, Quan Nhã trả lại căn cước cho Vương Thiên, nói:

"Chúng tôi sẽ xác minh tình huống của chị anh, sẽ báo lên cho tổ chức, để tổ chức liên lạc Chỉ Sát cung, nghiệm chứng lời của anh. Trong 24 giờ, chúng tôi sẽ lại gọi điện thoại liên lạc anh, trước đó, hy vọng anh đừng rời khỏi Tùng Hải."

Vương Thiên thở phào, khẽ gật đầu.

Quan Nhã lập tức lấy số điện thoại di động, sau đó dẫn theo Trương Nguyên Thanh rời khỏi.

Trương Nguyên Thanh âm thầm chỉ dẫn Tiểu Đậu Bỉ theo bọn họ, chờ ra khỏi khoa phụ sản, lấy cớ vào WC, bắt nó… không, thu nó về trong thân thể.

Chương 101: Vu cổ sư (1)

Tòa nhà thủy tinh hai tầng, khu làm việc.

Trương Nguyên Thanh cùng Quan Nhã đi lên lầu hai, phát hiện Lý Đông Trạch không ở đây, lão ti cơ hô: "Vương Thái, đội trưởng đâu?"

Vương Thái cũng không ngẩng đầu lên, đáp lại:

"Các người mới vừa đi không bao lâu, đội trưởng liền ra ngoài, khu Phong Huy bên kia phát hiện hành tung vu cổ sư, đang tổ chức nhân thủ bắt, đội trưởng đáp ứng lời mời đi qua hỗ trợ."

Vu cổ sư thành viên Linh Năng hội? Là nối tiếp sự kiện Phán Quan Mắt Quỷ? Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ nói:

“Chị Quan Nhã, báo cáo nhiệm vụ do tôi viết đi.”

Đội trưởng không có mặt, thì không cần giáp mặt báo cáo, mà báo cáo hình thức văn bản, tính có thể thao tác rất cao.

“Rất hiểu chuyện đấy.” Quan Nhã cũng vui vẻ nói: “Vương Thái, thay tôi điều lấy tin tức hồ sơ nhân viên Chỉ Sát cung.”

Vài phút sau, Trương Nguyên Thanh gõ bàn phím lách cách, từ chỗ Quan Nhã học tập được rất nhiều tinh túy viết báo cáo, hắn rất am hiểu kỹ xảo sáng tác tránh nặng tìm nhẹ nói lời thừa hết bài này đến bài khác.

Bảo đảm Lý Đông Trạch thô sơ giản lược liếc qua một lần, liền mất đi tâm tình đọc kỹ.

Nô dịch linh thể là trái pháp luật, nhưng Tiểu Đậu Bỉ có được trí tuệ nhất định, không phải các linh thể dại ra còn sót lại tinh thần lực kia.

Bóp chết nó, liền giống như bóp chết sinh mệnh, Trương Nguyên Thanh quyết định lưu lại anh linh, bồi dưỡng thật tốt.

Toàn bộ buổi trưa cùng buổi chiều, Trương Nguyên Thanh đang học tập tri thức linh cảnh, đặc tính các nghề nghiệp lớn, giới thiệu vượt qua của tổ chức tà ác cùng tổ chức chính phủ.

Trong lúc đó lải nhải nói chuyện phiếm với Quan Nhã, lão ti cơ tỏ ra rất vui vẻ, bởi vì Nguyên Thủy không nhàm chán như Vương Thái.

Vương Thái cũng rất không vui, bởi vì bọn họ quá ồn ào.

Tới gần tan tầm, Trương Nguyên Thanh nhận được điện thoại của Lý Đông Trạch.

“Đội trưởng? Chuyện bệnh viện Bình Thái đã giải quyết, báo cáo nhiệm vụ tôi đã gửi đến hòm thư của anh.”

“Cậu ở đơn vị không?” Lý Đông Trạch trực tiếp lướt qua chuyện báo cáo nhiệm vụ.

“Đúng vậy, đang chuẩn bị tan tầm.”

“Cậu ở lại một chút, tôi phái xe qua đón cậu, có chuyện cần phiền toái cậu.”

“Chuyện gì?” Trong lòng Trương Nguyên Thanh có suy đoán.

“Khu Phong Huy bên này đã xảy ra chiến đấu giữa linh cảnh hành giả, một chết một bị thương, cần cậu lại đây hỏi linh.”

Lý Đông Trạch bên kia thanh âm ồn ào, tựa như có người đang khắc khẩu.

Quả nhiên là thế, hắn đã biết là hỏi linh, đội trưởng tìm mình khẳng định sẽ không là cầu viện, mà phương diện khác, hắn cũng không giúp được, dù sao hắn vẫn là đứa nhỏ.

“Thần dạ du khu Phong Huy đâu?”

Thái Nhất môn ở mỗi một đại khu của Tùng Hải đều sắp xếp thần dạ du, khu Khang Dương bên này là Viên Đình.

Khu Phong Huy tự nhiên cũng sẽ có.

“Người chết là một vu cổ sư, linh thể của vu cổ sư có tiếng tà dị hung ác điên cuồng, mà vị vu cổ sư kia còn có chút không tầm thường, phệ linh phiêu lưu có hơi lớn. Thần dạ du Thái Nhất môn không muốn mạo hiểm, nổi lên tranh chấp với đồng nghiệp của chúng ta ở khu Phong Huy.” Trong thanh âm Lý Đông Trạch lộ ra sự trầm thấp.

Nói xong, tiếng ồn ào bên kia điện thoại càng thêm kịch liệt.

Linh thể vu cổ sư? Trương Nguyên Thanh nghe vậy vui vẻ, mấy ngày nay xem tư liệu không ít nghề nghiệp, nếu là dựa theo tinh thần lực phân chia, thần dạ du cùng ảo thuật sư đặt song song hạng nhất, vu cổ sư đứng sau.

Thế này có thể tăng lên rất nhiều kinh nghiệm.

Chẳng qua, Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: “Thái Nhất môn cũng là tổ chức chính phủ, đây là chuyện trong phạm vi chức trách, không có ai quản nó sao.”

Cho dù có phiêu lưu, nhưng đã hưởng thụ phúc lợi cùng đãi ngộ của tổ chức, nên làm việc, mà không phải ngồi không ăn bám.

“Thái Nhất môn khác với Ngũ Hành minh, số lượng thần dạ du thưa thớt, trưởng lão hội ở kinh thành, đội trưởng thần dạ

du các đại khu đều là cùng cấp.” Trong giọng nói của Lý Đông Trạch lộ ra sự bất đắc dĩ.

Trách cứ đương nhiên có thể, nhưng muốn đánh báo cáo cho kinh thành, Tùng Hải không có người hiện quản.

Sau chuyện khẳng định sẽ trách cứ, nhưng trước mắt cần làm việc trước.

Mà bởi vì linh thể vu cổ sư hung tàn, thần dạ du khu khác sẽ không mạo hiểm vì sự kiện khu trực thuộc người khác.

Lúc này, tầm quan trọng của thần dạ du của bản thân Ngũ Hành minh liền nổi bật lên.

“Tôi lập tức qua đó.” Trương Nguyên Thanh nói.

Lúc này, hắn mơ hồ nghe thấy trong loa có người nói chuyện: “Lý Đông Trạch, anh làm như vậy không ổn, tuy tôi rất cần hỏi linh, nhưng cậu ta vẫn là cấp 1…”

Lời nói im bặt dừng lại, Lý Đông Trạch cúp điện thoại.

Trương Nguyên Thanh cúp điện thoại, lão ti cơ xoay ghế làm việc, xoay người lại, cười nói:

“Nghe tiếng, giống Lý Nguyên Phương đội 2… Đội 2 khu Phong Huy thời gian rất lâu chưa lập công, công trạng luôn đội sổ, cho nên thần dạ du khu đó mới làm mình là mấy như vậy.”

Chương 102: Vu cổ sư (2)

Lý Nguyên Phương? Tên rất hay! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Quan Nhã bổ sung nói: “Đội trưởng đội 2 khu Phong Huy cũng là người của Bạch Hổ binh chúng chúng ta.”

Lão ti cơ nháy mắt.

Cô ấy là ám chỉ mình, phải làm quan hệ tốt với các trung tầng của Bạch Hổ binh chúng, ban ơn lấy lòng… Trương Nguyên Thanh vẻ mặt phức tạp nói:

“Chị Quan Nhã, chị đối với tôi tốt như vậy, có phải đã yêu tôi, muốn trâu già gặm cỏ non hay không?”

Phốc! Vương Thái cách bàn đang uống nước, lập tức phun ra.

Hắn có chút hoảng sợ nhìn hai vị đồng nghiệp, bọn họ qua lại từ khi nào, mình thế mà hoàn toàn chưa phát giác?

"Trâu già?" Quan Nhã dựng ngược lông mày lá liễu, cái trán trơn bóng nổi lên gân xanh, cắn cánh môi nở nang, "Nguyên Thủy, chị cảm thấy trước khi xe đội trưởng trở về, chúng ta còn có một chút thời gian chiến đấu."

"Tôi sai rồi!" Trương Nguyên Thanh co được giãn được.

…

Xe MPV màu đen lái vào văn phòng cảnh sát khu Phong Huy, xuyên qua thủy tinh cửa sổ xe, Trương Nguyên Thanh thấy Lý Đông Trạch chống gậy, sớm chờ ở trước tòa nhà làm việc.

Sau khi xuống xe, hai người gật đầu ra hiệu, sau đó cùng nhau tiến vào tòa nhà làm việc.

Vài phút sau, đi vào phòng đặt xác.

Ngoài phòng đặt xác, trong hành lang rộng rãi sáng ngời đã tụ tập bảy tám linh cảnh hành giả, Trương Nguyên Thanh tùy ý nhìn quét qua, căn cứ vẻ ngoài, khí chất đối phương, suy đoán nghề nghiệp của bọn họ.

Vạm vỡ, thoạt nhìn rất nóng nảy, hỏa sư không chạy được… Chim đứng trên vai là nghề nghiệp gì, ừm, đội trưởng từng nói, mộc yêu Bách Hoa hội nhiệt tình yêu thương động vật… Vẻ mặt chất phác nhìn qua là biết thổ quái…

Vẻ mặt những linh cảnh hành giả này đều có chút phẫn uất.

Cuối cùng, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía người đàn ông trung niên đi lên đón, người này khoảng bốn mươi tuổi, đôi mắt hõm sâu, mũi ưng môi mỏng, cho người ta cảm giác sắc bén mà nghiêm túc.

"Giới thiệu một lần, vị này là đội trưởng đội 2 khu Phong Huy, thám báo cấp 3, ID linh cảnh là Đại Đường Lý Nguyên Phương." Lý Đông Trạch khi giới thiệu ID đối phương, khóe miệng nổi lên ý cười.

"Lý Đông Trạch, anh hận không thể mỗi ngày hướng người khác giới thiệu ID linh cảnh của tôi." Người trung niên thở

dài, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra một nụ cười:

“Mấy năm trước si mê phim bối cảnh Đại Đường, liền đặt cái tên này. Cậu chính là thần dạ du Bạch Hổ binh chúng chúng ta mới chiêu mộ nhỉ, trẻ tuổi, tuấn tú lịch sự.”

Không biết có ai tên Địch Nhân Kiệt hay không, hai người gặp nhau nhất định rất xấu hổ, không, rất khôi hài… Trương Nguyên Thanh cố nhịn cười, nhiệt tình bắt tay với đối phương, một câu một tiếng chào đội trưởng.

Điều này làm nụ cười trên mặt Lý Nguyên Phương càng đậm hơn, “Vẫn là thần dạ du của bản thân chúng ta tốt.”

Cảm khái một câu, hắn nói tiếp:

“Tình hình sự việc nghe Lý Đông Trạch nói rồi nhỉ? Rất xin lỗi, thần dạ du Thái Nhất môn trú khu Phong Huy từ chối hỏi linh, chúng tôi không có cách nào, chỉ có thể xin giúp đỡ từ cậu.”

Người trẻ tuổi vạm vỡ hừ lạnh một tiếng, “Cho dù cắn nuốt vu cổ sư có phiêu lưu, nhưng cũng không đến mức lấy mạng người ta, chẳng lẽ chúng ta một đường chém giết với nghề nghiệp tà ác, thì không có phiêu lưu? Thần dạ du Thái Nhất môn luôn cao cao tại thượng, mỗi lần tìm bọn họ làm việc, như là chúng ta cầu bọn họ.”

Người trẻ tuổi có con chim đứng trên vai cười nói: “Cho nên nói, vẫn là người một nhà tốt.”

Lý Nguyên Phương khoát tay, cắt ngang cấp dưới bực tức, trầm ngâm nói:

“Tuy Lý Đông Trạch từng cam đoan với cậu, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cậu, vu cổ sư tinh thần lực cực kỳ cường đại, hơn nữa hỗn loạn cuồng bạo, mà người chết kia là vu cổ sư cấp 3.

“Linh thể hắn lưu lại cực kỳ nguy hiểm, cậu có nắm chắc sao.”

Mấy đội viên lập tức nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, ánh mắt bao hàm chờ mong.

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Không có vấn đề, tôi có nắm chắc.”

Các linh cảnh hành giả khác của Khu Phong Huy lộ vẻ mặt vui mừng, Lý Nguyên Phương vẻ mặt khẽ thả lỏng, ánh mắt nhìn Trương Nguyên Thanh hơn vài phần tán đồng.

“Làm phiền rồi.” Hắn gật đầu nói.

Lý Đông Trạch lập tức dẫn Trương Nguyên Thanh tiến vào phòng đặt xác, cũng đóng cửa lại, chắn các đồng nghiệp khu Phong Huy chờ mong tiến vào vây xem ở bên ngoài.

Lý Đông Trạch chống gậy, đi đến trước một cái xe đặt xác bằng thép, lật lên vải trắng đắp ở trên thi thể.

Thấy thi thể dưới vải trắng, Trương Nguyên Thanh kinh ngạc, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Thi thể này có một mái tóc ngắn màu xanh lục, làn da màu nâu đậm thô ráp dẻo dai, khuỷu tay, đầu gối các khớp xương bao trùm chất sừng thật dày, tựa như giáp trụ, móng tay màu đen, phía cuối bén nhọn gấp khúc, ẩn chứa kịch độc.

Làn da phần mặt của hắn cũng là màu nâu đậm, con ngươi tan rã ảm đạm dựng thẳng như mắt rắn, tròng mắt là màu hổ phách.

Chương 103: Vu cổ sư (3)

Lý Đông Trạch một tay chống gậy, giải thích:

“Vu cổ sư cảnh giới Siêu Phàm có hai thủ đoạn lớn, một là nuôi cổ, lợi dụng cổ trùng giết người trong vô hình. Hai là đồng hóa với cổ, căn cứ đặc tính cổ trùng, đạt được một hạng năng lực, do đó nâng cao năng lực chiến đấu cận thân. Ví dụ như năng lực tự lành, sinh mệnh lực, lực lượng, tốc độ, độc tính…”

Trương Nguyên Thanh cảm khái nói: “Nghe qua rất mạnh, không hổ là nghề nghiệp tà ác.”

Đáng giá nhắc tới, trong nghề nghiệp linh cảnh bản thổ, vu cổ sư, ảo thuật sư, mê hoặc chi yêu đều là nghề nghiệp hàng đầu, đặt song song với thần dạ du.

Cho nên nghề nghiệp tà ác chỉ có ba loại, hơn nữa số lượng không thể so sánh với linh cảnh hành giả của chính phủ.

Lý Đông Trạch nói: “Hắn là bị giết ở lúc hóa cổ, thân thể vẫn bảo trì bộ dáng này, ài, chết không tao nhã một chút nào. Chính bởi vì dung hợp với cổ trùng, cho nên linh thể tràn ngập lệ khí cùng thú tính, ô nhiễm tinh thần rất lớn, đây cũng là nguyên nhân thần dạ du Thái Nhất môn không muốn động vào.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Hắn có chày Phục Ma hộ thể, không sợ ô nhiễm tinh thần.

Lý Đông Trạch tiếp tục nói:

“Giao thủ với hắn cũng là vu cổ sư, người của chúng ta sau khi chạy tới, đã đánh chết một người, tên còn lại bị thương đào tẩu. Bước đầu hoài nghi, người này có thể là thành viên Linh Năng hội, hoặc là cấp dưới của Hắc Vô Thường.

“Nắm chặt thời gian đi, xem xem lần này có thể đạt được manh mối gì, tôi nghĩ các đồng nghiệp đội 2 bên ngoài đã sốt ruột không chờ nổi nữa.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, mở ra ô vật phẩm, lấy ra chày Phục Ma giao cho Lý Đông Trạch, tiếp theo đi đến cạnh thi thể giống hình người, đánh thức tinh thần lực lưu lại ngủ say trong thân thể này.

Một bóng dáng hư ảo chậm rãi trồi lên, trong bộ mặt dại ra, lộ ra hung ác điên cuồng cùng âm trầm.

So với linh thể của u Hướng Vinh còn cuồng bạo hơn, đã muốn ăn nó, lại không muốn ăn nó… Trương Nguyên Thanh yên lặng thở dài, đáy mắt chợt toát ra hào quang màu đen dinh dính, chiếm cứ hốc mắt, há mồm hít một cái, nuốt linh thể vào bụng.

Mi tâm căng lên đau đớn một phen, vô số ký ức hỗn loạn hiện lên ở trong đầu.

Những ký ức này tán phá hỗn độn, Trương Nguyên Thanh nửa xem nửa đoán hiểu biết được bộ phận tình huống cuộc đời của người chết.

Vị vu cổ sư này ở trước khi trở thành linh cảnh hành giả, là không có việc làm, rất thích đấu đá, chuyên môn thay một ít công ty tài chính cho vay nặng lãi thu nợ, bảo kê ở quán ăn

đêm, chơi tiên nhân khiêu*, bức bách phụ nữ tới từ nơi khác bán xuân vân vân.

Chuyện xấu làm hết, sống lại rất đặc sắc đầy đủ.

Nhân duyên tế hội, được linh cảnh ưu ái, thẻ nhân vật từ trên trời rơi xuống, trở thành linh cảnh hành giả.

Hắn đặt cho mình cái tên "Pháp Ngoại Cuồng Đồ", sau khi trở thành linh cảnh hành giả, nhiệt tình làm từ thiện, khi tích lũy được giá trị đạo đức nhất định, liền bắt đầu giết chóc người thường, hiếp dâm, phát tiết ác niệm đáy lòng.

Những ký ức tàn phá hỗn độn này đối với Trương Nguyên Thanh mà nói là đau đớn, tam quan của hắn chịu chấn động mãnh liệt, khí chất tàn bạo miệt thị tất cả nảy sinh ở trong lòng.

Lúc này, hắn đã đọc được ký ức có tính mấu chốt.

Trong một gian phòng trà trang hoàng xa hoa, người đàn ông nửa trên khuôn mặt bị mặt nạ bằng bạc bao trùm ngồi ở cạnh bàn tròn thủy tinh, thưởng thức nước trà trong chén gốm sứ.

Hắn nhìn về phía "Trương Nguyên Thanh" bên kia bàn tròn, nói:

"Phán Quan Mắt Quỷ đã chết, vị trí hội trưởng khu đông Linh Năng hội, ngoài chủ nhân ra còn ai nữa. Hai vị phó hội trưởng tranh nhiều năm như vậy, cuối cùng mọi chuyện đã xong rồi."

"Phán Quan Mắt Quỷ là chết như thế nào?" Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng của kí chủ.

"Cái này không phải chuyện cậu nên biết." Người đàn ông đeo mặt nạ màu bạc ánh mắt hung dữ.

"Xin lỗi, chấp sự đại nhân."

Người đàn ông đeo mặt nạ ánh mắt chuyển sang mềm mại, rót cho hắn một chén trà, nói:

"Hắc Vô Thường mang theo Chén Thánh cùng danh sách trốn đi, Chén Thánh là đạo cụ loại quy tắc của nghề nghiệp vu cổ sư, tầm quan trọng không cần nói cũng biết, danh sách hội tụ nô bộc Phán Quan Mắt Quỷ nhiều năm qua thu phục.

“Nắm giữ danh sách, thì có thể nắm giữ lượng lớn linh cảnh hành giả, hai món đồ đều cực kỳ quan trọng. Cuồng Đồ, cơ hội lập công của chúng ta tới rồi, trợ giúp chủ nhân tìm ra Hắc Vô Thường, chỉnh hợp thực lực phân hội khu đông, chúng ta liền có thể chống lại phân hội Tùng Hải của Ngũ Hành minh.”

“Như vậy chấp sự đại nhân, tôi nên làm như thế nào?”

Pháp Ngoại Cuồng Đồ hít thở thoáng dồn dập, giọng điệu âm thầm có ý hưng phấn.

“Tôi có một phần danh sách, là bộ hạ của Hắc Vô Thường, cậu dựa theo danh sách đi tìm, có lẽ có thể tìm được chỗ Hắc Vô Thường ẩn thân. Đương nhiên, người trên danh sách sớm đã trốn đi, bọn họ phân biệt là ‘Hoành Hành Vô Kỵ’, ‘Thiên Đạo Bất Công’, ‘Ông Giết Người Không Chớp Mắt’, ‘Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước’, thân phận đối ứng trong hiện thực là…”

Chương 104: Gắp lửa bỏ tay người (1)

Một luồng ánh sáng màu vàng chói lòa chiếu vào thức hải, lệ khí trong lòng Trương Nguyên Thanh tiêu tán, từ trong trạng thái hỏi linh giãy thoát ra, thấy Lý Đông Trạch quần áo không chỉnh tề, đồng thời cảm nhận được cả người mình đau đớn, như là ăn đòn cực kỳ tàn ác.

“Thật là, mỗi lần cắn nuốt linh thể nghề nghiệp tà ác, thần dạ du sẽ phát cuồng…”

Lý Đông Trạch ném chày Phục Ma lại cho Trương Nguyên Thanh, sau đó sửa sang lại quần áo, lại từ trong túi áo lấy ra một túi khăn ướt đưa qua, nói: “Lau máu mũi một chút, cần giữ sự tao nhã mọi lúc.”

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận khăn ướt, lau sạch sẽ vết máu mũi, trước mở ra giao diện thuộc tính nhìn một lần, đã tăng thêm 5% giá trị kinh nghiệm, bây giờ giá trị kinh nghiệm của hắn là 52%.

Tiếp theo, hắn xem lại kỹ càng một lần mảnh vỡ ký ức.

“Phân hội khu đông Linh Năng hội” có hai vị phó hội trưởng, một vị là Phán Quan Mắt Quỷ, một vị khác là cấp trên của cấp trên của “Pháp Ngoại Cuồng Đồ”.

Hai vị phó hội trưởng đấu đá vì vị trí hội trưởng, tranh đấu gay gắt nhiều năm, sau khi Phán Quan Mắt Quỷ chết, vị phó hội trưởng kia ý đồ đạt được Chén Thánh cùng danh sách, tiếp thu di sản của đối thủ cạnh tranh, chỉnh hợp phân hội khu đông.

Cho nên cũng đang tìm kiếm Hắc Vô Thường.

Thế lực của Linh Năng hội rất khổng lồ a, riêng là phân hội khu đông, đã có hai vị phó hội trưởng, đều là linh cảnh hành giả đẳng cấp cao… Trương Nguyên Thanh lấy lại bình tĩnh, nói: "Đội trưởng, tôi đã phát hiện manh mối trọng đại."

Lập tức mang danh sách nhìn thấy trong đoạn ngắn ký ức báo cho Lý Đông Trạch.

Lý Đông Trạch vừa nghe, vừa gật đầu, khi nghe được danh sách, mắt chợt sáng ngời:

"Tốt lắm, phi thường tốt, có phần danh sách này, chúng ta có thể châm chích điều tra, không đến mức giống như ruồi bọ không đầu. Quả nhiên hiểu biết kẻ địch nhất, vẫn là bản thân kẻ địch."

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: "Tôi luôn cảm thấy là lạ, đầu tiên là u Hướng Vinh, lại là Pháp Ngoại Cuồng Đồ, giống như có người lại đưa manh mối cho chúng ta."

Lý Đông Trạch cười nói: "Cậu rất có ý tưởng, như vậy đi, viết một phần báo cáo phân tích cho tôi, đây là kiểm nghiệm đối với năng lực của cậu."

Tao nhã quái, anh như vậy sẽ mất đi tôi… Sắc mặt Trương Nguyên Thanh lập tức dại ra.

"Hời cho Lý Nguyên Phương, đội 2 của bọn họ lập công lớn rồi." Lý Đông Trạch cảm khái một câu, không nói nữa, chống gậy đi về phía cửa, mở ra cửa sắt.

Thành viên đội 2 trong hành lang lập tức tràn lên, Lý Nguyên Phương sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc mang theo vài phần chờ mong, hỏi:

"Thế nào, có manh mối gì?"

Lý Đông Trạch mỉm cười nói: "Đạt được một phần danh sách thuộc hạ của Hắc Vô Thường, đội 2 các người lập công rồi."

Khuôn mặt lạnh lùng của Lý Nguyên Phương tràn ngập nụ cười.

Các đội viên đội 2 bất ngờ không thôi, nụ cười tràn đầy trên khuôn mặt.

Phân lượng của phần danh sách này có thể nghĩ mà biết, danh sách càng quan trọng, công lao bọn họ càng lớn, toàn đội được lợi.

Lý Đông Trạch trầm giọng nói: "Nhưng tính chân thật của danh sách còn chờ nghiệm chứng."

Lý Nguyên Phương trầm ổn gật đầu, tiếp theo nhìn về phía Trương Nguyên Thanh phía sau Lý Đông Trạch, nói:

"Chờ phần thưởng phát xuống, chúng tôi sẽ rút ra 10% bồi thường cậu, đa tạ…"

Giọng điệu ôn hòa bất ngờ.

Tiếp theo, vẻ mặt hắn hâm mộ cảm khái nói: "Đội trưởng Lý vận may rất tốt nha."

Ánh mắt các thành viên đội 2 nhìn Trương Nguyên Thanh tràn ngập thiện ý cùng tán đồng.

Không có ai phản đối ý tưởng bồi thường của đội trưởng, cho rằng đây là thứ Trương Nguyên Thanh nên đạt được.

…

Bữa tối.

Trương Nguyên Thanh ngồi cạnh bàn ăn, hưởng dụng đồ ăn bà ngoại làm.

Giang Ngọc Nhị vừa ăn cơm, vừa lướt video ngắn, cô mặc là một cái áo len màu hồng, trên mũ liền áo có hai cái tai lớn xù lông.

Nhớ rõ dì trẻ lúc mười tám mười chín tuổi, thích sưu tầm tất ren, váy ngắn các thứ, để biểu hiện sức quyến rũ trưởng thành của mình.

Sau khi qua sinh nhật 25 tuổi, phong cách quần áo liền bắt đầu thiếu nữ hóa, tự xưng là tiểu cô nương tiểu tiên nữ.

Tuổi càng lớn càng thích giả non.

“Ăn cơm đừng chơi điện thoại di động.” Bà ngoại quản giáo nói.

“Chơi một lát thôi…” Dì trẻ làm nũng nói, cô ăn đồ ăn, nói:

“Nguyên Tử à, dì hôm nay ở bệnh viện nhìn thấy một cô nàng con lai, dáng người tuyệt cấp 1, bề ngoài còn xinh đẹp, mày có biết chồng người ta lớn thế nào không.”

Cô nàng con lai đó chẳng những dáng người tuyệt, còn rất giỏi lái xe… Trương Nguyên Thanh phối hợp hỏi:

“Bao nhiêu?”

“Còn là sinh viên đó.” Dì trẻ vẻ mặt chán ghét nói: “Lại nhìn mày xem, độc thân đến bây giờ, một chút tiền đồ cũng không có.”

“Chính dì không phải cũng độc thân? Dựa vào cái gì nói cháu.” Trương Nguyên Thanh liếc cô một cái.

“Mày biết gì, dì trẻ độc thân là giữ mình trong sạch, mày độc thân, chính là không có tiền đồ.”

“Một quyền này của dì Tây Sở bá vương cũng không chống đỡ được.”

Chương 105: Gắp lửa bỏ tay người (2)

Bà ngoại nghe vào trong tai, răn dạy con gái, “Con còn có mặt mũi nói Nguyên Tử, nó bây giờ lấy việc học làm trọng, có cái gì sai? Còn giữ mình trong sạch, con muốn làm thánh nữ sao. Cuối tuần tiếp tục xem mắt cho mẹ đi, không bảo con lập tức kết hôn, ít nhất tìm bạn trai trước.”

Dì trẻ gắp lửa bỏ tay người, dẫn đầu mâu về phía cháu trai: “Vậy con còn chưa vào biên chế đâu, con cũng phải lấy sự nghiệp làm trọng, cháu nội mẹ ba mươi tuổi, không phải cũng chưa có đối tượng.”

Bà ngoại vừa nghe, cảm thấy có đạo lý, nhìn về phía Trần Nguyên Quân, trầm ngâm nói:

“Nguyên Quân à, bà nội lại sắp xếp cho cháu một lần xem mắt đi, lần trước đưa ảnh chụp cháu cho nhà gái, người ta nói với bà không tìm người lớn tuổi, bà nội liền cảm thấy nhà họ

không có mắt. Bà bảo Ngọc Nhi sửa ảnh chụp của cháu trẻ tuổi chút."

Khóe miệng anh họ giật giật, theo thói quen nhíu chặt lông mày, trầm giọng nói:

"Bà nội vui là được, nhưng cháu cảm thấy, Nguyên Tử mấy ngày nay luôn ban ngày ngủ buổi tối chơi game, căn bản không để việc học ở trong lòng. Đại học cũng không phải điểm cuối của học tập, mà là điểm khởi đầu tiến vào xã hội. Cô lớn ở nước ngoài, bà nội liền càng nên giám sát Nguyên Tử, ps5 vẫn là đập đi."

Bà ngoại vừa nghe, cảm thấy có lý, giận mà răn dạy: "Cả ngày chỉ biết chơi game, cháu cái đứa không có tiền đồ này, cứ phải ép bà đập máy chơi game của cháu sao."

Không phải, anh ơi cẩu quá rồi… Trương Nguyên Thanh da đầu phát tê, thấy bà ngoại bắt đầu lải nhải, hắn lặng lẽ triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, sai khiến nó bò đến trên đầu ông ngoại, lại lắng đọng lại cảm xúc, tự mình thao tác, đổi đi thính lực của ông ngoại.

"Bà ngoại, bà nhìn ông ngoại, cái gì cũng không quản, để một mình bà lo liệu cái nhà này, thế này không công bằng."

Dì trẻ cùng anh họ kinh ngạc liếc hắn một cái, thằng nhãi này hôm nay to gan gớm.

Bà ngoại nghe vậy, nhất thời nhìn về phía ông ngoại, nhíu mày nói: "Lão Trần, ông cũng nói vài câu… Lão Trần, lão Trần?"

Đỉnh đầu ông ngoại có đứa trẻ con mũm mĩm đáng yêu bám lên, mắt điếc tai ngơ, lặng lẽ ăn cơm.

Trương Nguyên Thanh lặng lẽ thu hồi Tiểu Đậu Bỉ, ông ngoại chợt ngẩng đầu, như là mới nghe được có người gọi mình, nhíu mày: "Cái gì?"

"Nói chuyện với ông đó." Bà ngoại cả giận nói.

"Tôi chưa nghe thấy."

"Ông có ý tứ gì, giả điếc với tôi? Suốt ngày chỉ biết đi dạo chơi cờ xem TV, chẳng lẽ tôi là người hầu của Trần gia ông sao, mặc kệ con gái mình, mặc kệ cháu nội, mặc kệ cháu

ngoại, tôi xem như biết bại hoại gia tộc kia di truyền ai rồi…” Tính tình nóng nảy của bà ngoại bộc phát không thể vãn hồi.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu ăn cơm, ẩn sâu công cùng danh.

.

Quán cà phê thú cưng Moss.

Cửa rèm cuốn khép hờ, trong cửa hàng ánh đèn tối tăm, vầng sáng màu vỏ quất cùng sàn gỗ du, hỗn hợp ra bầu không khí thư giãn trầm tĩnh.

Nhân vật cấp chấp sự khu Phong Huy, khu Khang Dương, khu Kim Giang, khu Phổ Minh tụ tập một chỗ, tổng cộng mười một người, bọn họ tụ lại ở cạnh bàn tròn, trong tay bưng cà phê nóng hôi hổi.

Không hề nghi ngờ, đây là một lần hội nghị cao tầng, mà có thể triệu tập chấp sự lại đây họp, nhất định là nhân vật cấp trưởng lão.

Dưới đèn treo màu vỏ quất, chính giữa bàn tròn, một con chó Poodle lông quăn hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang ngồi, miệng nói tiếng người:

“Nhân viên đều đến đông đủ rồi, tôi nói ngắn gọn, việc Phán Quan Mắt Quỷ ngã xuống liên lụy trọng đại, mọi người mấy ngày nay có thu hoạch gì.”

Vị này là trưởng lão Bách Hoa hội, một trong những người phụ trách sự kiện Phán Quan Mắt Quỷ, hắn quản lý toàn bộ đội ngũ linh cảnh hành giả bốn khu lớn kể trên, là nhân vật thực quyền có thể trực tiếp hướng minh chủ báo cáo công việc.

Chấp sự khác chưa nói gì, chấp sự khu Phong Huy nâng tay, thanh âm trầm thấp nói:

“Người dưới trướng tôi, hôm nay đã đánh chết một gã vu cổ sư, xác nhận là người của Cổ Vương, cùng từ trong trí nhớ của linh thể đạt được một phần danh sách…”

Hắn lập tức công bố nội dung danh sách.

Trong con mắt như hạt đậu của chó Poodle lông quăn lộ ra nét khen ngợi:

“Làm tốt lắm. Ừm, linh thể vu cổ sư cuồng bạo dị thường, thần dạ du Thái Nhất môn hỏi linh cần trả giá không nhỏ, để sau cho bồi thường.”

Chấp sự khu Phong Huy gật gật đầu, hắn bổ sung nói:

“Tôi cho rằng sự kiện u Hướng Vinh không phải ngẫu nhiên, hắn là mồi Cổ Vương thả ra, để chúng ta biết được sự kiện Phán Quan Mắt Quỷ ngã xuống. Vu cổ sư hôm nay đánh gục cũng là thủ hạ của Cổ Vương, hắn muốn mượn lực lượng tổ chức chúng ta tìm ra Hắc Vô Thường.”

Cổ Vương là một vị phó hội trưởng khác của khu đông Linh Năng hội, hắn cùng Phán Quan Mắt Quỷ tranh đoạt vị trí hội trưởng không phải ngày một ngày hai.

Hai bên thế như nước với lửa.

Chương 106: Gắp lửa bỏ tay người (3)

“Khi mục tiêu giống nhau, bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành bạn. Nhưng Chén Thánh Sa Ngã gieo hại vô cùng, phải do tổ chức chúng ta bảo quản, tuyệt không thể rơi vào trong tay Cổ Vương.” Đôi mắt hạt đậu của chó Poodle lông quăn nhìn quét mọi người, nói:

“Người khác có gì bổ sung.”

Các chấp sự yên lặng ghi nhớ danh sách, một vị nữ chấp sự nhíu mày nói:

“Ví dụ Triệu Anh Quân đáng giá chúng ta cảnh giác, tôi đề nghị đối với toàn bộ thành viên phân bộ Tùng Hải, bao gồm thần dạ du của Thái Nhất môn làm một lần sàng lọc điều tra, bên trong có lẽ tiềm tàng quân cờ của Linh Năng hội.”

Chó Poodle lông quăn trầm ngâm vài giây, chậm rãi gật đầu: “Nếu như vậy, phải vận dụng ‘Hổ phù’, tôi sẽ hướng nguyên soái đệ trình xin.”

Nói xong việc chính, chó Poodle xoay đầu, nhìn về phía Phó Thanh Dương đồ tây màu trắng, lặng lẽ không nói, nói:

“Tôi nghe nói cậu gần đây mời chào được một vị thần dạ du tiềm lực không tệ, vượt qua đường hầm Xà Linh?”

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, sau đó bổ sung: “u Hướng Vinh cũng là hắn giết.”

Chó Poodle lông quăn nói:

“Mấy ngày trước, trưởng lão Hồng Anh của Thái Nhất môn liên hệ tôi, hy vọng đòi vị thần dạ du kia qua đó. Tôi biết Tôn trưởng lão từng nói không cần thằng nhóc kia, nhưng Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn dù sao cũng là từng ký hiệp nghị.

“Phương diện nhân sự về trưởng lão Hồng Anh quản, Tôn trưởng lão nói không tính. Thanh Dương cậu ý kiến thế nào.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Từ chối cô ấy là được, nếu trưởng lão ngài không tiện, tôi tự mình gọi điện thoại.”

Một vị chấp sự Bách Hoa hội lập tức cười nói:

“Không phải việc gì to tát, đơn giản chỉ một thần dạ du, cho Thái Nhất môn cũng không sao, nhân tình của trưởng lão Hồng Anh không phải càng thêm đáng giá? Hơn nữa, chúng ta mỗi khu đều có thần dạ du Thái Nhất môn tọa trấn, lúc cần bọn họ làm việc, không phải cũng tích cực phối hợp sao, đúng không, lão Trương.”

Lão Trương chính là chấp sự khu Phong Huy.

Chấp sự khác giữ sự trầm mặc, không phát biểu ý kiến ở trên loại vấn đề mẫn cảm này.

Thấy mọi người nhìn qua, lão Trương nhíu nhíu mày, nói:

“Đã là người của Phó bách phu trưởng, phương diện điều động nhân viên tôi sẽ không phát biểu cái nhìn, nhưng thái độ làm việc của thần dạ du Thái Nhất môn, tôi muốn phản hồi một lần. Hôm nay đánh gục tên vu cổ sư kia, không phải thần dạ du Thái Nhất môn hỏi linh, hắn lấy trạng thái không tốt làm lý do, từ chối không phối hợp.

“Đội trưởng dưới trướng tôi không có cách nào, liền cầu đến chỗ đội 2 khu Khang Dương, ài, người ta một cuộc điện thoại đã chạy tới, không có bất cứ oán giận gì, cậu ta còn chỉ là thần dạ du cấp 1.

“Cá nhân tôi cho rằng, thần dạ du nhà mình cùng thần dạ du nhà người khác, vẫn là có khác nhau.”

Phó Thanh Dương ngẩn ra một phen, hắn cũng không biết chuyện này.

Nghe xong lão Trương nói, mấy vị chấp sự đều tự phát biểu ý kiến:

“Tôi cảm thấy lưu lại đi, Thái Nhất môn cũng không thiếu một vị thần dạ du.”

“Bây giờ là lúc dùng người, người một nhà càng đáng tin hơn.”

Chấp sự Bách Hoa hội vẻ mặt xấu hổ, không nói nữa.

Chó Poodle lông quăn gật gật đầu:

“Vậy thì lưu lại, Hồng Anh trưởng lão bên kia, tôi đi từ chối. Thanh Dương, Linh Quân của Thái Nhất môn, mấy ngày nữa sẽ dẫn đội đến Tùng Hải, giúp đỡ chúng ta lùng bắt Hắc Vô Thường, hai cậu cùng thế hệ, ngày thường thân cận, lại là một trong tứ công tử, cậu đi tiếp đãi một phen.”

Phó Thanh Dương “Vâng” một tiếng.

…

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh thu được tin nhắn của Quan Nhã:

“Vương Thiên đã vượt qua xác minh thân phận, không có vấn đề. Đã là ngoài ý muốn, vậy không tính là luyện chế linh phó trái pháp luật.”

“Tốt.”

“Cậu đi bệnh viện một chuyến đi, bảo Vương Thiên điền một phần ‘hồ sơ linh cảnh hành giả’, một phần giấy cam đoan, trở về lưu trữ, dù sao đây là vụ án của cậu.”

“Được.”

“Thực ngoan, vậy chị lại cho cậu một cái đề nghị, cậu gia nhập tổ chức chính phủ một đoạn thời gian rồi, đã tới lúc khai thác mối quan hệ cùng con đường của chính cậu. Chỉ Sát cung là tổ chức dân gian tương đối có sức ảnh hưởng ở Tùng Hải, có thể

thử thu Vương Thiên làm người cung cấp thông tin, tương lai nói không chừng có thể đặt quan hệ với Chỉ Sát cung."

"Ý kiến hay, như vậy, về sau bà xã sẽ không khó sanh nữa."

"Ha ha, cậu thực hài hước… Ừm, nói đi cũng phải nói lại, thời gian cậu lần thứ hai tiến vào linh cảnh có phải sắp tới hay không."

"Hy vọng đừng là Cấp S nữa."

"Hẳn là không đến mức, nhưng nói từ trên xác suất, không phải không có khả năng. Chị cùng đội trưởng đều rất chờ mong biểu hiện của cậu ở trong linh cảnh lần thứ hai."

"Vì sao?"

"Linh cảnh một người khảo nghiệm thiên phú, linh cảnh nhiều người là rèn luyện năng lực, có thể trình độ nguy hiểm của phó bản không bằng linh cảnh một người, nhưng ở nơi đó cậu sẽ gặp phải linh cảnh hành giả khác, sẽ gia tăng rất nhiều nhân tố không xác định, lúc này, tố chất tổng hợp của một người như thế nào, lập tức liền thể hiện ra."

Chương 107: Tam Đạo sơn nương nương (1)

Ở trong nói chuyện phiếm câu được câu không, Trương Nguyên Thanh rửa mặt kết thúc, ngồi vào bàn ăn.

"Mày nói chuyện phiếm với tiểu yêu tinh nào thế." Dì trẻ hóng hớt ghé qua.

"Liên quan gì tới dì." Trương Nguyên Thanh ấn đầu cô, đẩy một cái.

Giang Ngọc Nhị buồn bực khởi xướng PK, Trương Nguyên Thanh không chút nào khiếp nhược ứng chiến, sau đó hai người cùng nhau bị bà ngoại tính tình nóng nảy trấn áp.

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang ra ngoài, gọi xe đến bệnh viện Bình Thái.

Trong phòng khám bệnh, Trương Nguyên Thanh nhìn bác sĩ trẻ tuổi vẻ mặt ủ dột, cười nói:

“Anh thoạt nhìn tâm tình không tốt lắm.”

Trầm mặc một phen, Vương Thiên ánh mắt ảm đạm nói:

“Nó tiêu tán rồi, tôi không thể cảm ứng được nó…”

Gã đáng thương! Trương Nguyên Thanh an ủi: “Nó vốn đã chết non, ly biệt là chuyện sớm hay muộn.”

Vương Thiên cảm xúc hạ thấp, nói:

“Nó là đứa con đầu tiên của chị tôi, cũng là đứa cháu thứ nhất của tôi, vì có thể chiếu cố chị tôi tốt hơn, mẹ tôi đã bỏ việc, ở rất sớm trước đó, đã mua sẵn xe trẻ con, núm vú cao su, quần áo… Cả nhà chúng tôi đều đang chờ nó sinh ra, cả nhà đều đang chuẩn bị nghênh đón thế hệ tiếp theo tiến đến.”

“Sau khi sanh non, chị của tôi bị đả kích thật lớn, cả ngày lấy nước mắt tẩy mặt, mẹ tôi cũng vụng trộm trốn đi lau nước mắt, bà rất tự trách, cho rằng là mình chưa chiếu cố tốt con gái.

“Nửa tháng qua, tôi rất sợ hãi ở bệnh viện cảm ứng được nó, cái này sẽ làm tôi nghĩ tới mình vô năng, nhớ tới người nhà đau đớn. Nhưng tôi lại nhịn không được muốn tới gần nó, muốn làm bạn nó, nó còn nhỏ như vậy, nó khẳng định rất cô độc…”

Trương Nguyên Thanh không an ủi nữa, yên lặng nghe đối phương mở lòng.

Tương lai nếu anh biểu hiện tốt, tôi sẽ cho anh trông thấy nó, điều kiện tiên quyết là đáp ứng làm người cung cấp thông tin của tôi.

Chờ cảm xúc Vương Thiên khôi phục, hắn nói:

“Hôm nay tìm anh có hai việc, một, điền một cái bảng, một tờ giấy cam đoan, từ nay về sau anh chính là linh cảnh hành giả ghi lại trong hồ sơ, chính phủ sẽ không can thiệp quá nhiều đối với anh, chỉ cần anh không trái pháp luật loạn kỷ cương, không sử dụng năng lực làm ác.

“Hai, có hứng thú làm người cung cấp thông tin của tôi hay không?”

“Chuyện thứ nhất không thành vấn đề, về phần chuyện thứ hai…” Vương Thiên đánh giá hắn: “Tôi không phải người

cung cấp thông tin cho ai cũng làm, hơn nữa, tôi cần hướng về cấp trên báo cáo, được cho phép."

Chỉ Sát cung cùng tổ chức chính phủ quan hệ coi như tạm được, hắn không phản cảm làm người cung cấp thông tin cho chính phủ, nếu là cô gái hôm qua ra tay sắc bén tàn nhẫn kia, hắn tâm phục khẩu phục.

Vị trước mắt này sao, thoạt nhìn so với mình còn nhỏ hơn, Vương Thiên cũng không phục hắn.

"Cái này không thành vấn đề." Trương Nguyên Thanh gật đầu.

"ID linh cảnh của cậu là cái gì, tôi phải biết cậu là ai." Vương Thiên hỏi.

Mỗi lần báo ID tôi đều sợ bị đánh… Trương Nguyên Thanh sắc mặt trang nghiêm nghiêm túc, nói từng chữ một:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

…

"Nguyên Thủy Thiên Tôn? Tên đặt rất khí phái, nhưng chưa từng nghe nói…"

Vương thái lắc lắc đầu, tùy tay soạn tin nhắn, báo cáo chuyện này cho cấp trên của mình.

Chỉ Sát cung cùng chính phủ nước giếng không phạm nước sông, quan hệ coi như tạm được, nhưng dù sao quan dân có khác, tổ chức cũng không muốn nhìn thấy thành viên nội bộ đi lại quá gần gũi với chính phủ.

Bởi vậy, cấp trên là không có khả năng đồng ý.

Với lại, cho dù muốn tiếp xúc với thành viên chính phủ, vậy cũng phải là cấp đội trưởng, chấp sự, người trẻ tuổi kia hiển nhiên là một nhân viên cơ sở, nếu là linh cảnh hành giả nổi tiếng, hắn khẳng định sẽ nghe nói.

Nhưng Vương Thiên đối với "Nguyên Thủy Thiên Tôn" cái tên này không chút ấn tượng, kết nối hành giả chính phủ như vậy, hắn cảm thấy không có ý nghĩa lớn.

Kế tiếp, hắn chuyên tâm lao vào công việc, chờ tiếp đãi xong vài người bệnh, điện thoại di động vang, cuộc gọi biểu hiện: Tình Điên Đại Thánh.

Vương Thiên nhận cuộc gọi, trong loa truyền đến giọng nam giới trầm thấp nói:

“Thánh Thủ, cậu là nói, người kết nối cậu tên Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

ID của Vương Thiên là “Thần Y Thánh Thủ”.

“Đúng vậy, tổ trưởng.” Vương Thiên nói: “Tôi chưa đáp ứng cậu ta, mịt mờ từ chối.”

Đồng thời hắn cảm thấy có chút kỳ quái, loại chuyện này, một tin nhắn báo cho biết là được, tổ trưởng cần gì gọi điện thoại tới đây?

“Gần đây Tùng Hải sẽ không thái bình, chúng ta cần chú ý động thái của chính phủ thường xuyên hơn, đáp ứng cậu ta.” Tình Điên Đại Thánh nói.

“Được rồi… Tôi sẽ trả lời cậu ta.” Vương Thiên trầm giọng đáp ứng.

“Cậu thuận tiện cũng chú ý cậu ta một phen, tôi là chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“A? Vì sao?” Vương Thiên ngẩn ra, đó chỉ là hành giả chính phủ bình thường nhất.

“Tôi từ một con đường bí ẩn biết được, đoạn thời gian trước có người mới vượt qua đường hầm Xà Linh, đã phá kỷ lục, mà ở vài ngày trước, hắn lại đánh chết một gã mê hoặc chi yêu cấp 3.”

“Chẳng lẽ…”

“ID của hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn… Trong đầu Vương Thiên hiện lên vẻ mặt khi người trẻ tuổi kia tự báo ID.

Nghiêm nghị dâng lên kính trọng!

Chương 108: Tam Đạo sơn nương nương (2)

Trăng tròn treo cao, miếu cổ hoang phế lẳng lặng đứng dưới ánh trăng.

Người đẹp mặc váy lụa thời cổ, đứng ngạo nghễ ở nóc chủ điện, chăm chú nhìn trăng tròn trên bầu trời.

Người đẹp này có khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mắt như nước mùa thu, lông mày như vẽ, môi gợi cảm nở nang, trong lạnh lùng mang theo nét tươi đẹp khôn kể.

"Nơi này không phải Đại Minh, là ai ở sau khi ta ngủ say, kéo ta vào mảng giới tử tu di* này."

Cô nhíu lại đuôi lông mày tinh xảo, lẩm bẩm.

Trầm ngâm một lát, cô ngưng tụ ánh mắt, nhìn về phía vầng trăng tròn kia.

Hai luồng ánh sáng vàng dữ dội từ trong mắt đẹp bắn ra, lao về phía Thái âm trên bầu trời.

"Ông…"

Cả mảng không gian kịch liệt run lên, ánh sáng màu vàng đánh vào trên vách ngăn không nhìn thấy được, bắn tung tóe ra ánh vàng chói mắt, chiếu mảng thiên địa này thành màu vàng rực rỡ.

Hai chùm ánh sáng vàng duy trì nửa khắc đồng hồ, chậm rãi tắt.

Trong hốc mắt Tam Đạo sơn nương nương chảy ra máu màu đỏ tươi, dọc theo gò má trắng nõn chảy xuống.

"Không tìm về một nửa dương phách khác, không thể phá vỡ nơi đây…"

Cô nâng lên bàn tay trắng nõn, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên má, hừ lạnh một tiếng: "Đã không thể trở về, vậy thì ở vùng thiên địa này đại náo một phen."

Hai tay Tam Đạo sơn nương nương nhanh chóng kết ấn, tay nặn kiếm chỉ, bỗng nhiên chỉ lên trời.

Xẹt!

Một đạo kiếm khí đáng sợ từ ngón tay lao lên, lao vào bên trong bầu trời, mang bầu trời nấu chảy ra cửa động hướng vào

trong sụp xuống.

Tam Đạo sơn nương nương hóa thành hào quang màu vàng lao vào trong bầu trời nứt ra.

…

Kinh thành, tứ hợp viện.

Dưới tàng cây hòe, Tôn trưởng lão thích ý nằm ở trên xích đu, trong radio trên bàn trà bay ra tiếng kinh kịch.

Đột nhiên, mi tâm lão hiện lên mặt trời chói chang màu vàng, mặt trời chói chang kịch liệt rung động, phát ra khí tức nóng rực, một áp lực mênh mông từ trong dấu ấn mặt trời chói chang truyền ra.

Cái này… Tôn trưởng lão đứng bật dậy, sắc mặt chăm chú.

Lúc này, một thanh âm mờ mịt uy nghiêm quanh quẩn ở đáy lòng Tôn trưởng lão:

“Linh cảnh thần dạ du có biến, thông báo môn đồ các nơi, nhiệm vụ sắp tới có lẽ sẽ xảy ra khác thường, một khi phát hiện, lập tức báo lên.”

“Vâng, môn chủ.”

…

Mục Khâu là thần dạ du cấp 2 của Thái Nhất môn, làm nghề nghiệp chiến lực đỉnh cấp, ở dưới tình huống không cân nhắc đạo cụ, sức chiến đấu của hắn hoàn toàn có thể đánh đồng với cấp 3 của nghề nghiệp khác.

Bởi vậy, hắn là nhân vật cấp đội trưởng khu Lưu Sa của Hàng thành.

“Đội trưởng, Ngũ Hành minh phân bộ Hàng thành bên kia phát đến bưu kiện, mời ngài kiểm tra và nhận một phen.” Trợ lý đưa đến máy tính bảng.

Mục Khâu nhìn lướt qua màn hình máy tính, thản nhiên nói: “Trả lời bọn họ, tìm thần dạ du khu khác.”

Nội dung bưu kiện là mời hắn đi qua hỏi linh, gần đây, các phân bộ lớn của Ngũ Hành minh đang điên cuồng bắt bớ,

phỏng vấn linh cảnh hành giả hoang dại, sàng chọn ra kẻ sa ngã có thể tồn tại.

Đối với phần tử phản kháng ngoan cố, áp dụng sách lược đánh gục ngay tại chỗ.

Các linh cảnh hành giả hoang dã bị đánh gục kia, trong mười người có chín kẻ là loại đáng chết, linh cảnh hành giả hoang dã tuân thủ kỷ cương pháp luật không thẹn với lương tâm, cũng không kháng cự tiếp xúc với tổ chức chính phủ.

Bọn họ không gia nhập chính phủ, chỉ là bởi vì không muốn bị gò bó.

Chỉ có những kẻ tiền án tiền sự, mới sợ bị mời đi uống trà.

Mục Khâu từ chối hỏi linh, trái lại không phải kiêng kị di chứng phệ linh, hắn là người có tiết tháo, ở vị trí nào nghĩ cho vị trí đó, đã ăn bát cơm này, nên gánh vác trách nhiệm tương ứng.

Nhưng mấy ngày nay không được, bởi vì phó bản linh cảnh một người của hắn sắp mở ra, ngay tại sắp tới.

Vượt qua linh cảnh một người lần này, hắn liền có thể tấn thăng cấp 3, chen thân hàng ngũ đỉnh phong cảnh giới Siêu Phàm.

Mấy ngày nay, hắn xin lượng lớn linh cảnh một người 2 lên 3, tuy linh cảnh là biến hóa theo thời gian thật, nhưng cũng tồn tại chu kỳ nhất định, mà tốc độ quy nạp phương án chiến lược của Thái Nhất môn, còn nhanh hơn linh cảnh biến hóa.

Cho nên tác dụng của phương án chiến lược rất lớn, có thể tăng lên rất nhiều tỷ lệ vượt ải.

Đúng lúc này, Mục Khâu nghe thấy được tiếng nhắc nhở linh cảnh quen thuộc:

“Đinh, bản đồ linh cảnh đang mở ra, ba phút sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Thần dạ du —— trấn Minh Hồ”, đánh số: 0128”

“Cấp bậc độ khó: S”

“Loại hình: một người (loại tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến: Điều tra nguyên nhân tử vong ly kỳ của người dân trong trấn.”

“Ghi chú: không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào.”

“Giới thiệu linh cảnh số 0128: Không biết từ khi nào bắt đầu, cư dân trên trấn liên tiếp tử vong, không có ai biết nguyên nhân. Có người nói, là vì ngư dân từ trong hồ vớt lên một cái quan tài; Có người nói, là trên cây hòe đầu trấn treo cái đầu mèo; Có người nói, là phía sau núi xuất hiện con rắn quái dị mọc khuôn mặt cô gái; Có người nói, là quả phụ đầu thôn ly kỳ mang thai.”

Chương 109: Biến cố cùng bệnh cũ (1)

“Suỵt, đừng nói, đừng nói, chúng nó đến rồi…”

Sắc mặt Mục Khâu trắng bệch như tờ giấy, trong mắt lộ ra tuyệt vọng cùng mờ mịt.

Trấn Minh Hồ, từ khi nào biến thành nhiệm vụ cấp S rồi?

Thứ bảy, mười một giờ trưa.

Trương Nguyên Thanh ngáp rời giường, mắt lèm nhèm buồn ngủ. Từ lúc trở thành thần dạ du, hắn ban đêm không ngủ, hàng đêm chơi game, ban ngày không có tinh thần, không ngừng mệt rã rời ngủ gà ngủ gật.

Từ sau buổi tối ngày đó hỏi linh, đã trôi qua hai ngày, Lý Đông Trạch và Quan Nhã liên tiếp ra ngoài, tham dự đến trong hành động điều tra Hắc Vô Thường và cấp dưới của hắn.

Điều này làm huấn luyện võ thuật chiến đấu của Trương Nguyên Thanh trì hoãn.

Vốn, dựa theo Lý Đông Trạch quy hoạch, kế tiếp nên do Quan Nhã huấn luyện võ thuật chiến đấu cho Nguyên Thủy, lấy tố chất thân thể thần dạ du, trong thời gian ngắn võ thuật chiến đấu nhập môn không khó.

Nhưng bởi vì sự kiện Chén Thánh và danh sách, chỉ có thể kéo lùi lại, dù sao nhân viên đội 2 khẩn trương.

Trương Nguyên Thanh từng hỏi Lý Đông Trạch mấy đồng đội chưa bao giờ lộ mặt kia, nhưng sắc mặt đội trưởng nhất thời trở nên mất tự nhiên, như có bí ẩn khó nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết nghĩ cho người khác liền không tiếp tục truy hỏi.

Mặt khác, Vương Thiên của Chỉ Sát cung đáp ứng trở thành người cung cấp thông tin của hắn, phối hợp ra ngoài dự liệu, rất có giác ngộ.

Bởi vì sự kiện u Hướng Vinh, đại học Tùng Hải quản lý lập tức nghiêm khắc hẳn lên, nhà trường không cho phép sinh viên trọ ở trường ra ngoài ban đêm, cho nên chuyện quan hệ hữu nghị cũng gác lại.

Sau khi rửa ráy đơn giản, bà ngoại còn chưa làm xong cơm trưa, Trương Nguyên Thanh về phòng, bắt đầu chơi với anh linh.

Giờ phút này, hắn đang thu xếp chọn đồ vật đoán tương lai cho Tiểu Đậu Bỉ, sau khi kinh nghiệm qua 50%, độ tinh khiết cùng nồng độ của lực thái âm đều được tăng phúc, sau đó hắn phát hiện, anh linh được lực thái âm tẩm bổ, trí lực có chút tăng lên.

Trương Nguyên Thanh bày sách giáo khoa ở quanh anh linh mũm mĩm đáng yêu, bên trái là toán học, bên phải là ngữ văn, trước sau là tiếng Anh cùng vật lý.

“Chủ nhân của mày tài trí hơn người, học thức uyên bác, mày cũng không thể tụt lại, chọn một cái đi.”

Tiểu Đậu Bỉ mở to đôi mắt đen lúng liếng, nghiêng đầu suy tư hồi lâu, rốt cuộc hiểu ý tứ Trương Nguyên Thanh, sau đó nó nhanh chóng hoạt động tứ chi, bò về phía sách giáo khoa vật lý.

“Ồ, là đứa nhỏ có tiền đồ…”

Khuôn mặt Trương Nguyên Thanh vừa nở ra nụ cười, liền thấy đứa nhỏ vượt qua sách giáo khoa vật lý, ôm lấy máy chơi game ps5, bởi vì không thể chạm đến thực thể, nó ngã bịch xuống.

“Thứ không có tiền đồ, căn bản không giống tao!” Trương Nguyên Thanh tức giận phê bình.

“Lúc tao lớn như mày, đã trong bảy bước làm được thơ rồi.”

Ài! Hắn thất vọng thở dài, muốn tăng lên trí lực của anh linh, bồi dưỡng nó thành tài, phải nắm giữ kỹ năng dưỡng quỷ của thần dạ du.

Vậy thì phải thăng cấp.

Tính thời gian, nhiệm vụ linh cảnh lần thứ hai cũng sắp tới rồi.

Ăn xong bữa trưa, Trương Nguyên Thanh đi vào phòng ngủ, rót nước sôi nóng vào trong chén trà, mở tủ đầu giường, lấy ra lọ thuốc màu trắng.

“Thật là, trong khoảng thời gian này bận quá, quên uống thuốc, cũng chậm hơn thời hạn hai ngày…”

Hắn vừa nói thầm, vừa nghiêng lọ thuốc, đổ vào lòng bàn tay mấy viên thuốc nhỏ.

Đột nhiên, vẻ mặt Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Đúng vậy, mình đã trễ hai ngày, vì sao bệnh cũ chưa tái phát?

Bệnh tình của mình rõ ràng càng ngày càng nghiêm trọng, tần suất phát bệnh sẽ chỉ càng nhanh hơn, không có khả năng tới muộn nha.

Là vì mình đã trở thành thần dạ du, tố chất thân thể thay đổi?

“Nói tới, mình sau khi tấn thăng thần dạ du, còn chưa từng phát bệnh, chẳng lẽ là khỏi rồi?” Hắn vui sướng một phen, lại không dám xác định, vì thế tính thử một lần.

Hít sâu một hơi, nhắm mắt, ở trong đầu nhớ lại khuôn mặt mơ hồ của cha.

Không biết qua bao lâu, trái tim hắn “Phành” một tiếng, trí nhớ sôi trào, đủ loại tạp âm trút vào trong đầu, các loại hình ảnh tan vỡ sống lại.

Nhưng ở ngay sau đó, tạp âm trở nên có trật tự, hình ảnh không tan vỡ nữa.

Không, không phải thanh âm và hình ảnh trở nên có trật tự, mà là năng lực xử lý tin tức của đầu óc tăng cường.

Hắn nghe thấy cậu ở trong phòng khách nhà mình nhảy múa, nhạc nền là “Bánh rán trái cây” .

Mợ ở phòng ngủ xem phim, thỉnh thoảng thầm oán một câu: Ồn quá, nhỏ giọng chút.

Nhà bếp là tiếng bà ngoại rửa chén.

Giường dưới lầu ở vang "Kẽo kẹt kẽo kẹt", thông qua tiếng va chạm phân tích, Trương Nguyên Thanh dám tự hào kết luận, nữ chủ nhân là nằm úp sấp.

Đầu óc xử lý tin tức còn đang tiếp tục…

"Trên người Quan Nhã luôn có sự tự tin khó nói, mà đội trưởng đối với chị ấy tựa như rất khách khí, khác với đối đãi mình cùng Vương Thái… Khi mình đề cập mấy đội viên kia, vẻ mặt trên mặt đội trưởng là xấu hổ cùng bất đắc dĩ… Thái độ nhạc sĩ Vương Thiên chuyển biến có chút vấn đề, hắn ngày hôm qua đối với mình là không thèm để ý…"

Chương 110: Biến cố cùng bệnh cũ (2)

“Tiểu Đậu Bỉ đối với dì trẻ có thân cận đặc thù, dì trẻ, dì trẻ…”

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra, trạng thái huyền ảo vô cùng của Trương Nguyên Thanh nháy mắt bị đánh vỡ.

“Đi thôi, đi cùng dì tới trung tâm mua sắm đi.” Giang Ngọc Nhị nũng nịu nói.

Cô hôm nay mặc là váy xếp li liền tất, giày màu trắng, áo đơn rộng màu lam nhạt, bởi vì diện mạo ngọt ngào đáng yêu, thoạt nhìn rất tươi tắn, rất nhu thuận.

Giang Ngọc Nhị có thể trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng trên thị trường xem mắt, bề ngoài nhu thuận này là nguyên nhân chủ yếu.

Đàn ông tự tin cảm thấy cô gái xinh đẹp nhu thuận dễ khống chế, đàn ông tự ti cũng sẽ cảm thấy mỹ nữ như vậy ở chung áp lực không lớn.

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra nhìn dì trẻ, trong mũi bỗng nhiên phun ra hai dòng máu ấm áp.

…

Sân bay Tùng Hải.

Bãi đỗ xe trong lòng đất, Phó Thanh Dương ngồi ở trong xe MPV chờ đợi hồi lâu, cau mày gọi điện thoại di động cho trợ lý.

Sau khi điện thoại kết nối, giọng hắn trầm thấp hỏi:

“Sao còn chưa đi ra.”

Hắn là tới đón, chuyến bay sớm ở một giờ trước đã hạ cánh, nhưng trợ lý đến bây giờ còn chưa dẫn người đi ra.

Phó bách phu trưởng thời gian quý giá, sao có thể lãng phí ở trên loại việc nhỏ này?

“Bách phu trưởng, hắn…” Trợ lý hạ giọng, nói: “Hắn đã bắt cặp với một mỹ nữ, ở lỳ trong sân bay không chịu đi, nói muốn trao đổi cảm tình…”

Gân xanh trên trán Phó Thanh Dương giật giật, nói:

“Nói cho hắn, là tự hắn đi ra, hay là tôi đi vào lôi hắn ra.”

Trợ lý bên kia vâng dạ, sau đó cúp điện thoại.

Vài phút sau, trợ lý dẫn một người đàn ông trẻ tuổi đi vào bãi đỗ xe trong lòng đất, đi về phía xe MPV.

Người trẻ tuổi này mặc quần dài rộng thùng thình màu trắng, áo đơn màu lam nhạt, khi bước đi tay áo tung bay, cực kỳ phiêu dật. Hắn ngũ quan tuấn tú, mắt cười mỉm nheo nheo, có một sự lười biếng xâm nhập trong xương tủy.

Thân hòa, lười biếng, vô hại.

Đây là ấn tượng người trẻ tuổi cho người ta.

Phó Thanh Dương lạnh như băng nói: “Không hổ là hoa công tử, đi đến chỗ nào cũng có cô gái lao đầu vào lòng.”

Vị hoa công tử nổi danh ngang với hắn này, người cũng như tên, là công tử đào hoa không hơn không kém, cha hắn là Thái Nhất môn chủ, gia thế hiển hách, cộng thêm bản thân thiên phú xuất chúng, oanh oanh yến yến quay chung quanh ở bên người hắn nhiều đếm không xuể.

Nếu là đơn thuần hảo sắc, đương nhiên không đủ để đặt song song với Phó Thanh Dương, người này được gọi chệch đi là hoa công tử, là vì hắn rất hiểu phụ nữ, danh tiếng rất tốt trong giới nữ.

Đối mặt trào phúng, Linh Quân nheo mắt mỉm cười, “Đừng nói thô tục như vậy, mỹ nhân là tác phẩm nghệ thuật, cần tinh tế thưởng thức chậm rãi tìm hiểu, mới có thể khai quật ra vẻ đẹp của các nàng, đây là phong nhã.”

Phó Thanh Dương nhíu nhíu mày, “Bởi vì cậu phong nhã, đã lãng phí của tôi một giờ, chậm trễ chính sự.”

“Anh Thanh Dương, cuộc đời đâu không phải chỉ có sự nghiệp, còn có rất nhiều tốt đẹp đáng giá khai quật.” Linh Quân cười híp mắt nói: “Chuyện Phán Quan Mắt Quỷ tôi đã

biết được, sẽ toàn lực giúp đỡ anh. Cha cực kỳ để ý đối với cái chết của Phán Quan Mắt Quỷ."

"Vì sao?" Phó Thanh Dương nhìn hắn.

"Thời gian cái chết của người này cùng Ma Quân rất gần, cha hoài nghi giữa hai bên tồn tại liên hệ."

"Môn chủ vì sao chấp nhất với cái chết của Ma Quân, chấp nhất vào tìm kiếm truyền nhân Ma Quân?"

"Bởi vì trước khi Ma Quân chết, đã để lại ở trong thẻ nhân vật một thứ rất quan trọng."

"Cái gì vậy."

"Tôi chỉ có thể nói cho anh, thứ đó đại biểu cho chung cực, đại biểu cho bản chất của linh cảnh."

…

Trung tâm thương mại Nhuận Phát, quán trà sữa.

Trương Nguyên Thanh xách bao lớn bao nhỏ túi mua sắm vào ngồi, bưng lên ly thủy tinh, hung hăng hút một hơi trà sữa có thả đá, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Nhất thời cảm giác cả người sống lại.

Cùng dì trẻ đi dạo trung tâm mua sắm mệt nhất không phải thân thể, mà là giày vò đến từ trên tinh thần.

Cũng may các chị em trẻ tuổi dáng người đẹp, có thể hóa giải loại mỏi mệt này, Trương Nguyên Thanh uống trà sữa, tâm tình rất không tệ.

Hắn xác nhận một sự kiện, quái bệnh của mình đã được giảm bớt hữu hiệu.

Trừ tần suất phát bệnh giảm đi, hắn chủ động kích phát bệnh cũ cũng trở nên càng thêm dễ dàng, một điểm quan trọng nhất là, đau đầu, chảy máu mũi các bệnh trạng sau khi phát bệnh giảm bớt.

Có lẽ về sau, hắn có thể tự do khống chế trạng thái sức mạnh bộ não sôi trào, vậy viết luận văn liền dùng để Vương Thái đến hỗ trợ, hề hề.

Không, như vậy quá mức không có tiền đồ… Trương Nguyên Thanh đuổi khỏi đầu ý nghĩ mê người này.

“Ài, tiền lương tháng này không đủ tiêu rồi.” Dì trẻ cảm khái nói.

Trương Nguyên Thanh lườm cô một cái, khinh thường nói: “Dì có khi nào tiền lương đủ tiêu, dì tiêu đều là tiền ông ngoại bà ngoại.”

Chương 111: Phạm vi mở rộng (1)

Dì trẻ vẫn là bác sĩ thực tập, tiền lương tặc thấp, nhưng trên người cô cũng không thiếu xa xỉ phẩm, đại bộ phận chi tiêu của cô đều là ông ngoại bà ngoại cho.

Ông ngoại bà ngoại có tích tụ không hề ít. Trưởng nữ sự nghiệp có thành tựu, trưởng tử cưới bà xã có tiền, đều là loại không thiếu tiền, cho nên tích tụ cũng chỉ có thể để lại cho con gái út tai họa.

Giang Ngọc Nhị bĩu môi, giả bộ đáng thương nói: “Đúng vậy đúng vậy, ai bảo dì vô dụng chứ, không kiếm được tiền, chỉ có thể toàn lực dựa vào cha mẹ.”

Vừa tán gẫu, Trương Nguyên Thanh vừa móc ra điện thoại di động, theo thói quen đổ bộ diễn đàn tổ chức, xem xem sẽ có bài đăng gì thú vị.

Diễn đàn tổ chức có hai công năng lớn, một là tổ chức tuyên bố một ít thông báo, tin tức quan trọng; Hai là cho linh cảnh hành giả các nơi trao đổi, chia sẻ tin tức cùng tình báo.

Theo Trương Nguyên Thanh thấy, lướt diễn đàn là một loại phương thức tăng trưởng kiến thức nhanh chóng.

Rất nhanh, bài đăng thứ nhất đã hấp dẫn hắn chú ý:

Nội dung bài đăng nói, gần đây, linh cảnh thần dạ du xuất hiện thay đổi quy mô lớn, rất nhiều linh cảnh phó bản vốn ghi lại trong danh sách đã xảy ra biến hóa, cấp bậc độ khó tăng lên, biến thành phó bản hoàn toàn mới, chưa từng vượt qua.

Độ khó của nó đạt tới cấp A thậm chí cấp S.

Có rất nhiều thần dạ du gần đây cần đi vào linh cảnh, rất bất hạnh phân phối đến những phó bản này, bởi vậy hy sinh.

Người đăng bài là một trong những nhân viên quản lý diễn đàn, trên trình độ nhất định, cái này xem như tổ chức tuyên bố thông cáo.

“Xuất hiện rất nhiều linh cảnh thuộc về riêng thần dạ du cấp S cùng cấp A?” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Linh cảnh là có cơ chế cân bằng, xứng đôi, cấp 1 có phó bản cấp 1, cấp 2 có phó bản cấp 2, lấy cái này loại suy. Có đôi khi, hành giả cấp 1 sẽ tiến vào phó bản cấp 2, nhưng nhiệm vụ tiếp thu sẽ tương đối đơn giản.

Tóm lại, linh cảnh đưa ra nhiệm vụ có lẽ sẽ rất khó, tỉ lệ tử vong sẽ rất cao, nhưng sẽ không xuất hiện hành giả cấp 1 nhận được nhiệm vụ của hành giả cấp 3.

Mặt khác, ở trong phó bản đối ứng cấp bậc bản thân, bình xét cấp bậc độ khó có năm loại, cấp S—D, độ khó cấp S là cao nhất trước mắt, tỉ lệ tử vong cao dọa người, nhưng thưởng rất hậu hĩnh.

Trương Nguyên Thanh về sau từng nhớ lại, đường hầm Xà Linh nhiệm vụ thí luyện này, cho dù không có giày khiêu vũ màu đỏ, xác suất người mới vượt qua cũng không đến một thành.

Lần này sinh ra nhiều cấp A cùng cấp S chưa khai hoang như vậy, phải chết bao nhiêu người đây.

Ý nghĩ đầu tiên của Trương Nguyên Thanh là: Cái đệch, mình cũng sắp vào linh cảnh rồi, mình bây giờ chuyển chức còn kịp không? !

Ý nghĩ thứ hai là: Ồ, mình một lần vào tỷ lệ đại khái là linh cảnh nhiều người, vậy không có việc gì.

Trong lòng hắn khẽ thở phào, sau đó kéo bài đăng xuống, đọc ý kiến của các linh cảnh hành giả chính phủ đối với việc này.

Bài đăng một khi tuyên bố, đã dẫn lên sóng to gió lớn ở trong tổ chức chính phủ, hành giả chính phủ các nơi phân bộ đều đang chú ý việc này, nhiệt độ rất cao, bình luận bên dưới có hơn một ngàn cái.

“Ngày Rộng Tháng Dài: “Khó trách, khó trách người cung cấp thông tin thần dạ du của tôi, hôm nay đột nhiên không liên hệ được…”

“Khứ Nhật Khổ Đa*: “Cái gì? Anh có thần dạ du cung cấp thông tin? Cẩu tử, anh giấu thật sâu.”

“Coi Trời Bằng Vung: “Không thích hợp, tuy phó bản linh cảnh không phải cố định, vẫn luôn biến hóa, nhưng loại biến hóa này là có thể đoán được cùng tiếp nhận, lần này linh cảnh thuộc về riêng thần dạ du thay đổi quá đột ngột, quá không hợp lý. “

“Quả Nhân Có Bệnh: “Có phải Ma Quân chết gây ra hay không? Tôi nghe người Thái Nhất môn nói, không lâu trước đó Ma Quân đã chết.”

“Thanh Đằng: “Ma Quân đã chết chuyện này anh nghe ai nói, có phải Viên Đình hay không?”

Thái độ của Ngũ Hành minh đối với việc này, lấy hóng hớt là chính, dù sao đây là linh cảnh thuộc về riêng thần dạ du xảy ra vấn đề, không có quan hệ lớn với bọn họ.

Nhưng cũng có người vì thế cảm thấy nóng vội.

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: “Chúng ta phá án không thiếu được thần dạ du, hơn nữa, Phán Quan Mắt Quỷ vừa mới chết, các nơi đều đang phòng bị kẻ sa ngã phát cuồng, Tùng Hải càng tiếp nhận trọng trách lùng bắt Hắc Vô Thường. Thời điểm mấu chốt này, phó bản thần dạ du xảy ra vấn đề, có thể làm nhân thủ thiếu thốn hay không? “

Chương 112: Phạm vi mở rộng (2)

“Thanh Đằng: “Quả thật sẽ xuất hiện tình huống như vậy, nhưng cũng không phải mỗi một vị thần dạ du đều sẽ ở sắp tới tiến vào phó bản. “

Tần suất xuất hiện nhiệm vụ linh cảnh không tính là quá cao, trái lại cũng không cần lo lắng tình huống thần dạ du tử vong quy mô lớn.

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: “Nhưng bọn họ chung quy sẽ vào linh cảnh, một hơi xuất hiện nhiều phó bản chưa khai hoang như

vậy, một đoạn thời gian sắp tới, số lượng thần dạ du chỉ sợ sẽ giảm mạnh. “

Trong quá trình vượt qua linh cảnh, luôn tránh không được hy sinh.

Vị nữ vương này nói rất có đạo lý, mình chung quy là phải vào phó bản một người, phó bản cấp S cùng cấp A làm người ta bỡ ngỡ, hơn nữa mình là thẻ nhân vật Ma Quân… Trương Nguyên Thanh nghĩ đến đây, tâm tình càng thêm nặng nề.

Rời khỏi diễn đàn, click phần mềm nói chuyện, hắn gửi tin cho Viên Đình:

“Đội trưởng Viên, tôi đã xem bài đăng diễn đàn ghim, phó bản linh cảnh thần dạ du thay đổi độ khó là chuyện gì? Tôi có thể trả phí cố vấn.”

Vấn đề chuyên nghiệp, vẫn là cần hỏi nhân viên chuyên nghiệp.

Viên Đình trả lời rất nhanh:

“Không biết, diễn đàn tổ chức thần dạ du cũng đã sôi trào, đồng nghiệp sắp tới phải vào linh cảnh, cùng với tương lai không lâu sẽ vào linh cảnh, trong lòng đều hoảng hốt không chịu nổi, dù sao phó bản cấp S, không phải ai cũng có thể qua, cho dù cấp A cũng cần dựa vào vận may.

“Tôi cũng không quá rõ rốt cuộc đã xảy ra cái gì, trưởng lão hội đang thu thập số liệu, muộn nhất tối nay, hẳn là sẽ tuyên bố thông cáo.”

Tâm tình Viên Đình không phải tốt lắm, bởi vì có một vị đồng nghiệp quan hệ không tệ, sáng nay cũng vào linh cảnh, bây giờ còn chưa đi ra, sống chết không biết.

Mà hắn qua nửa tháng nữa, cũng sẽ nghênh đón một lần phó bản một người, dù sao có chênh lệch sẽ không vượt qua một tuần.

“Được.”

Trương Nguyên Thanh không tiếp tục đặt câu hỏi.

..

Trong nửa ngày thời gian kế tiếp, Trương Nguyên Thanh thỉnh thoảng lướt diễn đàn tổ chức một lần, chú ý tin tức mới nhất, hoàn toàn không còn tâm tình đi dạo trung tâm thương mại.

Lúc mặt trời lặn, dì trẻ kéo cánh tay hắn về nhà, trên tay Trương Nguyên Thanh xách bao lớn bao nhỏ mua sắm.

"Ồ, sức lực của mày có phải tăng lên rồi hay không?" Giang Như Nhị bóp bắp tay cháu trai, nói: "Cứng rắn…"

Nếu dì là Quan Nhã, cháu sẽ nói "Sự cứng rắn của tôi vượt quá chị tưởng tượng" hoặc là "Tôi còn có thứ cứng hơn", Trương Nguyên Thanh nói lấy lệ:

"Thân thể là tiền vốn cách mạng, gần nhất có rèn luyện."

Ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh trở lại phòng ngủ, khóa trái cửa, chờ đợi Thái Nhất môn thông cáo.

Có thể tưởng tượng, giờ này khắc này, thần dạ du chính phủ ở khắp nơi trong cả nước, đều ôm điện thoại di động hoặc máy tính như hắn, chờ đợi tổ chức thông cáo.

Rốt cuộc, đến chín rưỡi, không ngừng f5 diễn đàn, hắn lướt ra một bài đăng màu đỏ được ghim:

"Gần đây, linh cảnh thần dạ du đột phát biến cố, trải qua trưởng lão hội điều tra, chứng thật là một vị BOSS đẳng cấp cao trong linh cảnh sống lại dẫn phát khác thường, tính đến trước mắt, theo tình báo thu thập được biểu hiện, tổng cộng có bảy phó bản linh cảnh thay đổi cấp bậc, phân biệt là:

Trấn Minh Hồ, đánh số 0128, độ khó cấp bậc S (linh cảnh thuộc về riêng thần dạ du)

Bãi tha ma đời Minh, đánh số 1180, độ khó cấp bậc S(linh cảnh thuộc về riêng thần dạ du)

Đập chứa nước Tân Phong, đánh số 1910; độ khó cấp bậc A (linh cảnh thuộc về riêng thần dạ du)

Trường học có ma âm Sơn, đánh số 0046, độ khó cấp bậc A (linh cảnh thuộc về riêng thần dạ du)

Mộ Phong vương, đánh số 0277, độ khó cấp bậc A (linh cảnh thuộc về riêng thần dạ du)

Công viên trò chơi Kim Thủy, đánh số 6203, độ khó cấp bậc S (linh cảnh nhiều người, loại tử vong)

Căn phòng bí mật gào thét, đánh số 2097, độ khó cấp bậc A (linh cảnh nhiều người, loại không tử vong)

Nhà trọ số 13, đánh số 1404, độ khó cấp bậc B (linh cảnh nhiều người, loại không tử vong)

“Tính tới hôm nay, ngôi trường ma âm Sơn cùng đập chứa nước Tân Phong đã được vượt qua, năm đại linh cảnh phó bản còn lại còn chưa có ai vượt qua. Trưởng lão hội tuyên bố treo thưởng, vượt qua linh cảnh cấp S, ghi công cấp B. Vượt qua linh cảnh cấp A, ghi công cấp C. Vượt qua linh cảnh cấp B, thưởng năm trăm ngàn*.”

Bài đăng là từ trong diễn đàn chính thức Thái Nhất môn chia sẻ qua.

Đáng nhắc tới, ở trong phân chia công huân của tổ chức chính phủ, công huân cấp A bình thường chỉ phát cho người hi sinh, ban ơn cho người nhà. Người đạt được công huân cấp B phần lớn là bị thương thế không thể vãn hồi, công huân cấp C là cực hạn linh cảnh hành giả bình thường có thể lấy được, nhưng độ khó vẫn rất lớn, bình thường chỉ có tiểu đội họp sức mới có thể lấy được.

Chương 113: Phạm vi mở rộng (3)

Đẳng cấp cao nhất cấp S, trước mắt chỉ có năm vị minh chủ từng lấy được, số ít trưởng lão xuất sắc, nhiều nhất từng đạt được công huân cấp A.

Cho nên, công huân cấp B hàm lượng vàng không cần nói cũng biết.

Chờ Trương Nguyên Thanh xem xong nội dung bài đăng, bình luận bên dưới đã hơn một ngàn cái, tạo thành ảnh hưởng so với bài đăng kia giữa trưa còn khoa trương hơn.

Bởi vì các hành giả tổ chức Ngũ Hành minh, phát hiện chuyện này giống như không là hóng hớt đơn giản như vậy nữa, bởi vì trong phó bản thay đổi Thái Nhất môn quy nạp ra, có hai cái là loại hình nhiều người.

Loại hình nhiều người liền ý nghĩa, linh cảnh hành giả nghề nghiệp khác cũng có tỷ lệ tiến vào.

“Ngày Rộng Tháng Dài: Hai cái ‘linh cảnh nhiều người’ kia là chứa đựng nguyên tố thần quái nhỉ, oh my god, linh cảnh nhiều người cũng bị lan đến? ! May mà chỉ có một cái “khu vui chơi Kim Thủy” là cấp S. “

“ Xin Gọi Ta Nữ Vương: Đầu tiên, ai cũng không biết loại hỗn loạn đột biến này sẽ duy trì bao lâu, thứ chúng ta nhìn thấy, chỉ là biến hóa trước mắt. Nếu có càng nhiều phó bản nhiều người chứa nguyên tố thần quái bị ảnh hưởng, vậy chúng ta liền nguy hiểm. Tiếp theo, cho dù loại không tử vong, nhưng thất bại một lần khấu trừ giá trị kinh nghiệm, trực tiếp khiến thực lực chúng ta thụt lùi, trả giá rất lớn. “

“Khứ Nhật Khổ Đa: Ài, giữa trưa còn đang hóng hớt, đột nhiên như vậy, làm sao bây giờ, tôi sắp tới cũng phải vào linh cảnh nhiều người, hẳn là sẽ không xui xẻo như vậy đúng không. “

“Chú Heo Con George: Những linh cảnh này không sớm có phương án, trong nửa năm, số lượng thần dạ du của tổ chức sẽ giảm mạnh, nghề nghiệp khác có thể cũng sẽ bị lan đến. Boss nào ghê như vậy? Ép Thái Nhất môn phát treo thưởng. “

“ Thanh Đằng: Mọi người chú ý một chút, phần treo thưởng này là công bố đối với thần dạ du cả nước, các người nếu có người cung cấp thông tin thần dạ du, cùng với biết thần dạ du hoang dã, nhớ truyền đạt một phen. “

“ Bạch Long: Lầu trên (người bình luận trên) là ngu xuẩn sao, phương án vượt qua phó bản thần dạ du là chuyện của bản thân thần dạ du, chúng ta thật sự nên chú ý là phương án vượt qua linh cảnh nhiều người, cái này mới là liên quan đến tài sản tính mạng.”

“Khứ Nhật Khổ Đa: Không sai không sai, bỏ số tiền lớn cầu phương án vượt qua phó bản “khu vui chơi Kim Thủy”, “căn phòng bí mật gào thét”, “nhà trọ số 13”. “

Linh… linh cảnh nhiều người cũng bị lan đến? ! Ánh mắt Trương Nguyên Thanh có chút dại ra.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại di động vang lên chói tai.

Là Lý Đông Trạch gọi tới.

Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi, hô một tiếng: "Đội trưởng".

Lý Đông Trạch giọng điệu ngưng trọng: "Hôm nay có lên diễn đàn không."

"Nếu anh nói là chuyện linh cảnh thần dạ du đột biến, vậy tôi đã biết." Trương Nguyên Thanh thở dài.

"Đừng quá lo, trời sập xuống có người cao đỡ, có lẽ chờ lúc linh cảnh một người của cậu đến, Thái Nhất môn đã vượt qua những phó bản độ khó cao này. Phải tin tưởng tổ chức chính phủ." Lý Đông Trạch an ủi nói.

Hắn trêu chọc như làm sinh động không khí nói: "Đương nhiên, nếu cậu có lòng tin đối với bản thân, cũng có thể làm người vượt qua phó bản."

Chỉ là cái này quá khó.

"Đội trưởng gọi điện thoại là vì an ủi tôi?" Trương Nguyên Thanh thử nói.

"Hai việc, cậu sắp tới không phải cần vào phó bản sao, căn cứ kinh nghiệm trước đây, hắn là phó bản nhiều người, cơ chế cấp bậc xứng đôi cậu cũng biết, Phó bách phu trưởng phát hiện 'khu vui chơi Kim Thủy' là phó bản linh cảnh Siêu Phàm cảnh, để tránh tình huống xấu, hắn lấy quyền hạn bản thân, thay cậu lấy ra phương án vượt qua bản cũ, cậu có thể lấy làm tham khảo." Lý Đông Trạch trầm giọng bổ sung:

"Nhớ kỹ, chỉ là tham khảo, bởi vì linh cảnh đã thay đổi, quá tin tưởng phương án vượt qua bản cũ, sẽ chết người."

Phó bách phu trưởng trăm công ngàn việc với các em gái tai thỏ, thế mà còn nhớ mình gã tiểu lâu la này? Trương Nguyên Thanh cảm động một phen.

Lý Đông Trạch an ủi một lần nữa, nói:

"Chúng ta chỉ là để tránh tình huống xấu nhất, cậu không cần có áp lực quá lớn, linh cảnh nhiều người cảnh giới Siêu Phàm số lượng rất nhiều, khả năng vừa vặn ghép đến 'khu vui chơi Kim Thủy' rất thấp rất thấp."

Hy vọng như thế đi, đội trưởng anh không biết, thẻ nhân vật của tôi là Ma Quân đó… Trương Nguyên Thanh hỏi: "Vậy chuyện thứ hai thì sao?"

"Chuyện thứ hai là về Lôi Nhất Binh."

Chuyện anh Binh… Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, nói:

"Phân bộ Hàng thành bên kia có kết quả rồi? Có tra được cái gì không."

Đồng nghiệp phân bộ Hàng Châu hiệu suất quá kém, ba ngày mới ra kết quả, rõ ràng chính là không coi trọng vụ án anh Binh mất tích… Hắn oán giận ở trong lòng.

Anh Binh mất tích sắp nửa tháng rồi, nếu linh cảnh hành giả phân bộ Hàng thành tận chức tận trách điều tra, như vậy ở lúc Lý Đông Trạch ủy thác, hắn có thể đưa ra phản hồi, đưa ra đủ nhiều tin tức.

Chương 114: Manh mối của anh Binh (1)

Hiển nhiên, bọn họ cho rằng anh Binh chết bởi linh cảnh, không có ý nghĩa điều tra.

"Quả thật đã tra ra vài thứ…" Lý Đông Trạch tìm từ một lát, nói:

"Lôi Nhất Binh mạng lưới quan hệ tương đối đơn giản, hắn tính cách quái gở, độc lai độc vãng, không thân cận với bạn học. Cậu ta ở trong trường học rất hạ thấp thu mình, chưa từng gây chuyện, nhưng đồng nghiệp phân bộ Hàng thành sau khi xâm nhập điều tra, phát hiện trong ba năm qua, có hai người từng trêu chọc cậu ta, đều lấy phương thức hợp lý nào đó tử vong."

Trương Nguyên Thanh nghe xong nhíu mày, chờ Lý Đông Trạch nói xong, lập tức phản bác:

"Không đúng, anh Binh làm người chưa nói tới khéo léo, nhưng tuyệt không quái gở, làm việc cũng không dính dáng gì tới hạ thấp thu mình. Tôi và anh ấy từ nhỏ cùng nhau lớn lên, rất quen thuộc, anh ấy người này, tính tình nổi lên, ngay cả 'Mày nhìn gì' cũng lười nói, trực tiếp ra tay."

Về phần hành vi nghi ngờ giết người của anh Binh, không biết tình hình cụ thể, hắn không phản bác, cũng không đánh giá.

“Cậu đây là nói hỏa sư nhỉ…” Lý Đông Trạch nhịn không được lẩm bẩm, ho khan một tiếng, kéo về đề tài nói: “Cho nên, Lôi Nhất Binh trong miệng cậu và Lôi Nhất Binh trong ấn tượng của các sinh viên không giống nhau, cậu cảm thấy là ai xảy ra vấn đề.”

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một phen: “Có lẽ, là anh Binh xảy ra vấn đề.”

Lý Đông Trạch ‘ừm’ một tiếng, tỏ vẻ đồng ý, phân tích:

“Cậu cùng cậu ta học cùng trường cấp ba, cậu ta nếu có khác thường, cậu không có khả năng không cảm giác được. Cũng chính là nói, biến hóa của Lôi Nhất Binh, là ở lúc vào đại học bắt đầu.

“Tốt nghiệp cấp ba đến khai giảng đại học trong khoảng thời gian này, cậu ta khẳng định đã gặp chuyện gì, mới dẫn đến tính tình thay đổi hẳn. Nhưng nhân tố trong đó quá nhiều, nếu không có nhiều manh mối hơn, không thể nào phỏng đoán.”

Trương Nguyên Thanh tán thành cách nói của Lý Đông Trạch, nhưng có chuyện hắn không nghĩ ra, lấy giao tình thân như anh em của mình cùng anh Binh, anh Binh sau khi trở thành linh cảnh hành giả, thế mà cũng không nói cho hắn.

Linh cảnh cũng không có cơ chế gạt bỏ, nếu ngươi muốn, thậm chí có thể cầm loa đi khắp thế giới tuyên truyền linh cảnh.

Tuy sẽ không có ai tin tưởng

“Còn không?”

“Có, nhưng không biết có tính không…” Lý Đông Trạch trầm ngâm một phen, mới nói: “Lôi Nhất Binh có thói quen ghi nhật ký không.”

“Thời buổi ày người đứng đắn nào viết nhật ký chứ.”

“Đồng nghiệp Hàng thành ở trong ký túc xá của cậu ta phát hiện sổ nhật ký, tần suất viết nhật ký của cậu ta không cao, nhưng ở trước khi mất tích, một đêm trước khi gửi thẻ nhân vật cho cậu, cậu ta đã viết một đoạn nhật ký.”

“Sổ nhật ký của anh ấy ở đâu?”

“Sổ nhật ký ở ký túc xá đại học của cậu ta, đồng nghiệp phân bộ Hàng thành từng kiểm tra, cảm thấy nhật ký không có giá trị, nhưng ở dưới yêu cầu của tôi, bọn họ chụp ảnh, tôi bây giờ gửi cho cậu.” Lý Đông Trạch nói:

“Nếu nhớ không lầm, ngày mai chính là ngày thứ mười bốn cậu từ ‘đường hầm Xà Linh’ đi ra.”

“Vâng!”

Ngày mai là kỳ hạn cuối cùng, hoặc là đêm nay vào linh cảnh, hoặc là ngày mai vào linh cảnh.

“Linh cảnh mở ra sẽ có một đoạn thời gian giảm xóc ngắn ngủi, cậu nhớ gọi điện thoại báo cáo cho tôi, hoặc là gửi cho Quan Nhã.”

“Biết rồi.”

Hai người kết thúc trò chuyện, Trương Nguyên Thanh mở phần mềm nói chuyện phiếm, tiếp thu được tệp nén Lý Đông Trạch gửi đến.

Sau khi giải nén, hắn nhận được ba mươi mấy bức ảnh.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở cạnh bàn, đọc nhật ký, tần suất viết nhật ký của anh Binh quả thật không cao, có khi theo tuần, có khi theo tháng, viết cũng đều là một ít việc vặt.

Trương Nguyên Thanh mới đầu đọc rất nghiêm túc, chờ sau khi xác nhận nhật ký trước đó không có giá trị gì, trực tiếp lật đến một bức ảnh cuối cùng.

“Sáu tháng cuối năm phải thực tập, thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác, sắp từ biệt con đường sinh viên, đi vào xã hội. Đêm qua mộng về, nhớ tới thơ ấu cùng Nguyên Tử ở trong ngõ, nhớ tới cùng hắn vụng trộm lật xem sách cấm, nhớ tới chuyện cũ cùng hắn lừa bố mình, lừa cậu hắn tiền tiêu vặt, nhớ tới cùng hắn cùng nhau chơi… Trò chơi.”

Nội dung rất ngắn gọn, ít ỏi vài câu.

Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động thật sâu, bỗng dựa vào ghế dựa lưng, nhắm mắt lại.

Anh Binh quả nhiên để lại manh mối cho mình!

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh ngủ một giấc tỉnh lại, thời gian là chín rưỡi sáng.

“Xem ra thời gian vào linh cảnh là hôm nay…”

Hắn ăn xong bữa sáng, đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai, gọi xe tới nhà Lôi Nhất Binh.

Ngõ hắn sống lúc còn nhỏ tên là tiểu khu Ngân Bình, xây ở nửa thế kỷ trước, mỗi một tòa nhà cư dân đều ngưng tụ năm tháng loang lổ, nhà lầu thống nhất là sáu tầng, không có thang máy, cáp điện hỗn độn một vòng lại một vòng quấn ở trên thân tường.

Chương 115: Manh mối của anh Binh (2)

Trương Nguyên Thanh xuống xe taxi, tùy ý đảo qua, mười mấy năm rồi, trừ tường ngoài quét nước sơn mới, cửa tiểu khu trang bị thêm trạm bảo vệ cửa.

Thứ khác đều chưa thay đổi một chút nào.

Ở lúc hắn học cấp 2, khu này đã truyền lưu lời đồn sắp phá dỡ, mọi người chờ rồi chờ, chờ lại chờ, chờ gần mười năm, bóng dáng của đội giải phóng mặt bằng cũng không nhìn thấy.

Trương Nguyên Thanh xuyên qua đường cái, ở tiệm hoa quả đối diện qua đường mua một túi sơn trà, một quả dứa, ba trái xoài lớn.

Dọc theo lối đi chật chội đi lên, hắn đứng ở trước cửa hộ gia đình số 402 ấn vang chuông cửa.

Chỉ một lát, trong cửa truyền đến tiếng bước chân, cửa chống trộm mở ra, một người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi đứng ở cửa, ngạc nhiên nói:

“Nguyên Tử?”

Khí sắc của cô có chút kém, vành mắt rất đen, khuôn mặt héo hon.

“Dì Chu, cháu đến thăm dì cùng chú Lôi một chút.” Trương Nguyên Thanh giọng điệu ngoan ngoãn nói, trong lòng yên lặng thở dài.

Ánh mắt dì Chu đặt ở hoa quả hắn xách trong tay, lộ ra nụ cười vui mừng, nhẹ nhàng nói:

“Vào đi.”

Căn hộ là bố cục hai phòng ngủ một phòng khách, hơn tám mươi mét vuông, Trương Nguyên Thanh ngồi ở trên sô pha phòng khách, bưng nước ấm dì Chu rót, nghe cô bi thương kể ra.

“Dì Chu, cháu tin tưởng sở cảnh sát sẽ tìm được anh Binh.” Trương Nguyên Thanh an ủi.

“Bà ngoại cháu mấy ngày hôm trước từng đến thăm dì, bà nói, lão Trần nói cho bà, không có tin tức, chưa hẳn đã không phải một tin tức tốt.” Dì Chu thở dài, cô nói tiếp:

“Buổi trưa ở lại ăn cơm đi.”

“Không cần đâu ạ, lát nữa còn có tiết học.” Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

Hắn lúc còn nhỏ như hình với bóng với anh Binh, buổi tối cũng thường xuyên ngủ cùng nhau, ăn chực nhà nhau càng là quá bình thường, nhưng hôm nay hắn bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào linh cảnh, cho nên cố gắng rút ngắn thời gian ở bên ngoài.

“Dì Chu, cháu vào phòng anh Binh một lát.”

Trương Nguyên Thanh không quên mục đích mình tới nơi này.

Hắn đẩy ra cửa phòng ngủ của anh Binh, trong phòng không lớn bày chiếc giường đôi, tủ quần áo, bàn, TV… Ánh mắt hắn nhanh chóng lướt qua ở trong phòng, cuối cùng từ gầm giường lôi ra một cái thùng giấy lớn.

Đồ vật trong thùng giấy thượng vàng hạ cám, máy chơi game Tiểu Bá Vương, máy nuôi thú ảo, quả bóng sét (1 cặp bóng khi cọ vào nhau phát ra tiếng như sét), Yo-yo, kính viễn vọng, thẻ anh hùng Thủy Hử, con quay bằng gỗ, lạp tiếu (1 loại đồ chơi có dây xỏ qua 2 lỗ trên 1 đồng xu-thời 9x hoặc bánh xe nhựa-đời mới, khi kéo 2 đầu dây thì đồng xu sẽ xoay nhanh), truyện tranh Bảy Viên Ngọc Rồng, “chuyện tình yêu Tùy Dương đế” tác giả Tề Động Dã Nhân…

Mỗi một món đồ chơi nhỏ nơi này đều có câu chuyện của nó, ví dụ như kính viễn vọng, năm đó phụ cận nơi này có một khu đèn đỏ, màn đêm buông xuống, trong tiệm uốn tóc sẽ sáng lên ánh đèn mê ly, các cô dì trang điểm xinh đẹp sẽ phong tình vạn chủng ngồi ở trên sô pha trong cửa hàng, cách cửa thủy tinh cũng có thể thấy rõ đường cong tuyệt diệu của họ.

Có một lần, anh Binh còn đang học tiểu học lén lút tìm hắn, nói nhìn thấy cậu của Trương Nguyên Thanh vụng trộm vào tiệm uốn tóc.

Trương Nguyên Thanh không tin, cắm đầu đi tìm cậu, cậu vừa nghe sợ hãi biến sắc, cho hắn hai mươi tệ làm phí bịt miệng.

Sau đó Trương Nguyên Thanh cùng anh Binh vừa ăn kem que, vừa cảm thấy vụ làm ăn này không tệ.

Vì thế hai thằng nhãi con sau khi tan học liền ngồi ven đường canh, lần này không tóm được cậu, tóm được ông già của anh Binh.

Ông già sợ hãi biến sắc, cũng cho bọn họ mười mấy tệ phí bịt miệng.

Sau nữa, ông già cùng cậu cải tà quy chính, không còn bị bắt gặp, thẳng đến có một ngày, Trương Nguyên Thanh trộm tiền tiêu vặt của dì trẻ mua kính viễn vọng, ở nơi xa âm thầm quan sát.

Liền lại kiếm được phí bịt miệng.

Cho nên, trong rương cất chứa thơ ấu của anh Binh, cũng cất chứa thơ ấu của Trương Nguyên Thanh.

Hắn ngây người nhìn món đồ chơi lúc còn nhỏ, chỉ cảm thấy năm tháng vội vã, cảnh còn người mất.

Cảm khái lung tung cái gì chứ, còn chưa tới tuổi nhớ lại quá khứ đâu… Hắn tự giễu một tiếng, mang chuyện cũ ùn ùn kéo đến trong đầu nhấn trở về.

Tiếp theo, cầm lấy chuyện tình yêu Tùy Dương Đế, run run trang sách.

Trong tiếng "Soạt soạt", rơi ra một tờ giấy, trên tờ giấy viết hai dãy số dày đặc.

Nhìn thấy cái này, Trương Nguyên Thanh chậm rãi phun ra một hơi, xem như buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

Con số trên tờ giấy, là mật mã chỉ có hai anh em mới đọc hiểu.

Chịu ông ngoại ảnh hưởng, Trương Nguyên Thanh lúc còn nhỏ rất si mê phim cảnh sát bắt trộm, phim hoạt hình đề tài thám tử, tiểu thuyết, ảo tưởng mình là một trị an viên lợi hại.

Lúc trung học, có lần hắn cùng anh Binh cùng nhau xem tiểu thuyết trinh thám nào đó của nước ngoài, từ một vụ án trong đó đạt được linh cảm, cho rằng giữa đại thám tử Trương Nguyên Thanh cùng trợ thủ A Binh của hắn, sao có thể không có ám hiệu chứ.

Chương 116: Linh cảnh mở ra lần thứ hai (1)

Vì thế hao phí tinh lực nghiên cứu ra một bộ mật mã.

Ví dụ như con số thứ nhất đối ứng số hàng, cái thứ hai vẫn là đối ứng số hàng, cái thứ ba đối ứng số trang, bảy chữ số làm một tổ, cách thức con số tổ thứ hai là lật ngược lại tổ thứ nhất

Mà bọn họ lần đầu tiên chơi trò chơi này, bản gốc dùng chính là "chuyện tình yêu Tùy Dương đế".

Trương Nguyên Thanh vừa nhớ lại cách thức mật mã, vừa đối chiếu quyển sách, thời gian chậm rãi trôi qua, không biết qua bao lâu, hắn rốt cuộc ghép ra toàn bộ nội dung.

Con số hàng thứ nhất: 6 2 0 3; một đời hai huynh đệ

Con số hàng thứ hai: Nguyên Tử, tìm được nó, anh mang tất cả đều để lại nơi đó.

Tìm được nó, anh mang tất cả đều để lại nơi đó… Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn câu này, thật lâu thật lâu không nói gì.

Anh Binh ơi anh Binh, anh thật sự là ra đề bài khó cho em nha! Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng, mang sức chú ý tập trung ở trên "manh mối".

“Một đời hai huynh đệ, đây là câu treo cửa miệng của anh Binh năm thứ hai trung học, nếu chỉ là biểu đạt cảm tình, không có khả năng đặt ở trong ám hiệu.”

“6 2 0 3… Một chuỗi con số, là mật mã?”

“Tìm được nó, nó là chỉ cái gì?”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày suy tư hồi lâu, đau đầu day day giữa hai hàng lông mày.

Cảm giác đạt được rất nhiều manh mối, nhưng lại giống như cái gì cũng chưa đạt được… Hắn yên lặng lẩm bẩm.

Nhưng cái này phù hợp lộ số trong tiểu thuyết trinh thám, vì phòng ngừa bí mật bị tiết lộ, trợ thủ A Binh để lại cho đại thám tử Trương Nguyên Thanh manh mối chỉ có hai người có thể đọc hiểu, chờ tương lai thỏa mãn điều kiện nào đó, hắn tự nhiên mà vậy có thể biết.

Dù sao bây giờ đại thám tử vẫn là một con gà yếu ớt.

“Cái gọi là ‘tất cả’ hẳn là có liên quan với anh Binh gửi cho mình thẻ nhân vật Ma Quân, có liên quan với anh ấy mất tích, có liên quan với anh ấy khác thường trong lúc học đại học. Sự việc liên quan Ma Quân loại nhân vật cấp bậc này, ‘nó’ rốt cuộc là cái gì, thực sự làm người ta tò mò.”

Trương Nguyên Thanh xé nát tờ giấy, rời khỏi phòng, tiến vào nhà vệ sinh.

“Ùng ục…”

Bồn cầu tự hoại giội đi trang giấy vỡ vụn.

…

Công việc của chú Lôi rất bận rộn, làm việc có thể gây tê bản thân trình độ nhất định, giảm bớt “nỗi đau mất con”, cái này cũng thể hiện ra cuộc sống của dì Chu bà chủ gia đình gian nan bao nhiêu.

Trương Nguyên Thanh từ biệt dì Chu, rời khỏi tiểu khu Ngân Bình, ở bên đường ngoài tiểu khu, vừa chờ đợi gọi xe, vừa suy nghĩ:

“Chuyện này khẳng định không thể nói cho đội trưởng cùng Lão Ti Cơ, chỉ có thể do chính mình điều tra, manh mối chỉ có

một chút như vậy, cho cũng không có cách nào. Bây giờ quan trọng nhất là nhiệm vụ linh cảnh lần thứ hai.

“Thăng cấp mới là quan trọng nhất.”

Trương Nguyên Thanh càng thêm ý thức được tầm quan trọng của thực lực.

“Linh cảnh nhiều người nếu không phải loại hình tử vong, vậy chính là loại hình trừng phạt, nhiệm vụ thất bại khấu trừ điểm kinh nghiệm, làm không tốt, thực lực mình còn có thể tụt lùi…”

“Phần thưởng quyết định bởi cấp bậc độ khó của bản thân phó bản, hành giả biểu hiện ở trong nhiệm vụ, điểm kinh nghiệm của mình bây giờ là 52%, không biết linh cảnh thứ hai, có thể khiến mình trực tiếp lên tới cấp 2 hay không.”

Trên lý luận mà nói, là không có khả năng.

Trong khoảng thời gian này hắn từng hỏi thăm, linh cảnh một người chỉ cần có thể sống sót, phần thưởng đều tương đối hậu hĩnh, theo lý thuyết, tốc độ thăng cấp sẽ không chậm.

Nhưng Quan Nhã và Lý Đông Trạch hành giả lâu năm như vậy, một người kẹt ở cấp 2 thật lâu, một người kẹt ở cấp 3 thật lâu, nguyên nhân có hai điểm, một là tiến vào phó bản linh cảnh cấp bậc không cao, nhiệm vụ không khó, cho nên thưởng sẽ không khoa trương giống cấp S.

Hai là phó bản nhiều người có thành có bại… Giải thích thông tục chút: Khó tránh khỏi gặp được đồng đội xỏ lá trừ điểm.

Lúc này, xe grap đến chậm rì rì, Trương Nguyên Thanh kéo mở cửa xe chui vào, quay về nhà.

“Bà ngoại, cháu đi học về rồi.”

Trương Nguyên Thanh hướng về phía ban công hô một tiếng.

“Cậu cháu đã tới, hy vọng cháu sau khi trở về đi tìm cậu ấy.” Bà ngoại đang giặt cây chổi lau đáp lại.

“Không, cháu đi học mệt lắm rồi, không muốn ca hát nhảy múa với cậu ấy nữa.”

“Nghe nói mợ cháu gần đây cho cậu ấy một khoản tiền.”

“Bà ngoại, cháu đi nhà cậu chơi…”

…

Hơn mười phút sau, Trương Nguyên Thanh hài lòng từ nhà cậu đi ra, trở về phòng, mở ra diễn đàn, bài đăng hôm qua đăng lại từ diễn đàn tổ chức thần dạ du vẫn ghim trên cùng, nhưng phía dưới đã có thêm một bài đăng mới.

Click vào đọc, bài đăng nói, ngày hôm qua đồng nghiệp phân bộ nào đó tiếp thu được nhiệm vụ phó bản cấp S “công viên trò chơi Kim Thủy”, hắn ở trước khi tiến vào báo cho cấp trên biết.

Chương 117: Linh cảnh mở ra lần thứ hai (2)

Sau đó không còn đi ra, cách tiến vào linh cảnh đã vượt qua 24 giờ.

“Những Ngày Gian khó: Tôi sắp tới cũng phải vào linh cảnh nhiều người, tôi hoảng quá…”

“ Xin Gọi Ta Nữ Vương: Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ không có khả năng có phương án vượt qua, anh tự cầu nhiều phúc đi, nhưng, linh cảnh nhiều người số lượng nhiều như vậy, sẽ không xui xẻo thế đâu.”

“Ngày Rộng Tháng Dài: Nữ Vương à, tỷ lệ tuy không lớn, nhưng một khi gặp phải, đó chính là nhất định phải chết nha. Hơn nữa linh cảnh cấp S cực khó có phương án, kéo dài một năm tới năm rưỡi, không biết phải chơi chết bao nhiêu người.”

Tin tức này dẫn lên khủng hoảng không nhỏ và bình luận ở trong diễn đàn.

“Quả Nhân Có Bệnh: Giai đoạn Siêu Phàm, có đồng nghiệp tương đối kinh tài tuyệt diễm hay không? Tán tu hoang dã cũng được, người như vậy lý lịch tốt, bị linh cảnh phân phối đến cấp S xác suất lớn hơn nữa, bọn họ không chừng có thể vượt qua cấp S, Những Ngày Gian Khó, anh nhìn chằm chằm những người này là được.”

“Những Ngày Gian Khó: Ý kiến hay! “

Dưới số lượng hành giả khổng lồ, người giống với "Những Ngày Gian Khó" sắp tiến vào linh cảnh như vậy còn có không ít, ùn ùn ấn like, cảm thấy biện pháp này tốt.

Người chơi thiên tài cùng cảnh giới, ở trong mắt bọn họ so với chấp sự, trưởng lão còn quan trọng hơn, bởi vì người sau không thể tiến vào phó bản cấp thấp.

"Ngôi trường ma âm Sơn cùng đập chứa nước Tân Phong đã bị vượt qua, mà công viên trò chơi Kim Thủy là linh cảnh nhiều người, hướng toàn bộ nghề nghiệp, tuy là cấp S, nhưng trên lý luận mà nói, xác suất nó bị vượt qua còn lớn hơn linh cảnh chuyên thuộc về thần dạ du, Ngày Rộng Tháng Dài này nhìn qua là biết toán học không giỏi."

Trương Nguyên Thanh lướt bình luận, phát biểu ý kiến của mình.

Lúc này, hắn thấy phần mềm nói chuyện phiếm bắn ra ô nhắc nhở, người cung cấp thông tin Chỉ Sát cung Vương Thiên gửi đến một tin nhắn.

Vương Thiên: "Cậu có thể kiếm được phương án vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy bản cũ không."

Trương Nguyên Thanh: "Anh sắp tới sẽ vào linh cảnh?"

Vương Thiên: "Linh cảnh kế tiếp của tôi là linh cảnh thuộc về riêng nhạc sĩ, hơn nữa, cũng không phải sắp tới. Tôi là muốn nói cho cậu, nếu cậu có thể kiếm được phương án vượt qua bản cũ, có thể phát tài một khoản nhỏ."

"Nói như thế nào?"

"Linh cảnh thuộc về riêng thần dạ du xuất hiện khác thường, chuyện này nghĩ hẳn không cần tôi lặp lại, công viên trò chơi Kim Thủy là linh cảnh nhiều người giai đoạn Siêu Phàm, thị trường rộng nhất, trên chợ đen, phương án vượt qua bản cũ của nó đã bán tới ba trăm ngàn* rồi."

Phương án vượt qua linh cảnh thuộc về "tài nguyên chiến lược", là một trong những căn cơ của tổ chức chính phủ, là nội tình vô số hành giả chính phủ rơi đầu đổ máu, tích lũy lên.

Trương Nguyên Thanh lớn như vậy, cũng chưa từng thấy ba trăm ngàn.

Vương Thiên tiếp tục gửi tin nhắn:

“Một con đường tôi tiếp xúc đang thu phương án vượt qua bản cũ, cậu là thành viên tổ chức chính phủ, nếu có thể kiếm được phương án vượt qua bản cũ, tôi có thể bán ra giúp cậu, chia 7-3.”

“Tôi có!”

Bảy phần là hai trăm mười ngàn… Trương Nguyên Thanh theo bản năng trả lời, chợt rút lại tin nhắn.

Vương Thiên phát ra dấu chấm hỏi, tỏ vẻ nghi hoặc.

Trương Nguyên Thanh: “Tôi có một phần bản cũ, nhưng không bán.”

Vương Thiên: “Vì sao?”

Trương Nguyên Thanh: “Không muốn kiếm loại tiền này.”

Vương Thiên cũng không kiên trì, có thể nhìn ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn gia cảnh không tệ, hơn nữa có điểm mấu chốt đạo đức không thấp, cái này xem như chuyện tốt, dù sao ai cũng không muốn giao tiếp với người lãnh khốc vô tình, cùng hung cực ác.

“Phương án vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy bản mới giá trị bao nhiêu tiền?” Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn hỏi.

“Phương án vượt qua phó bản linh cảnh cấp S là giá trên trời, nhưng không có định giá thống nhất, kim ngạch cụ thể có thể đàm phán với bên mua, nhưng, tôi đoán lấy quyền hạn của cậu, hẳn là tiếp xúc không đến phương án vượt qua phó bản cấp S nhỉ.”

Cấp S giai đoạn Siêu Phàm không giống với nhiệm vụ thí luyện.

Vương Thiên: “Tôi có người bệnh rồi, có rảnh lại tán gẫu, nếu cậu thay đổi chủ ý, nhớ rõ liên hệ tôi, gần đây thiếu tiền.”

Vương Thiên gần đây rất thiếu tiền, tiền lương của bác sĩ không cao, mà bởi vì giá trị đạo đức hạn chế, đã chặt đứt đại bộ phận khả năng phát tài bất ngờ.

Trải qua đoạn nói chuyện phiếm này, Trương Nguyên Thanh nhớ tới phương án vượt qua phó bản công viên trò chơi Kim Thủy Lý Đông Trạch cho.

Hắn đã sinh ra một chút hứng thú đối với phó bản này.

Rời khỏi phần mềm nói chuyện, mở ra hòm thư, tải xuống tệp đính kèm.

"Công viên trò chơi Kim Thủy, linh cảnh đánh số: 6203, độ khó cấp bậc: B, loại hình: Nhiều người (loại trừng phạt)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Thể nghiệm từ hai hạng mục trở lên của công viên vui chơi."

Chương 118: Linh cảnh mở ra lần thứ hai (3)

"Sau khi tiến vào phó bản, linh cảnh sẽ nhắc nhở bạn chơi hạng mục gì, hạng mục công viên trò chơi này từng có tàu lượn siêu tốc, xích đu quay lắc, thuyền hải tặc, nhà ma, vòng đu quay, nơi thám tử suy luận…

"Đại bộ phận hạng mục khảo nghiệm là năng lực hợp tác đoàn đội, cách chơi là…

"Nguy hiểm nhất là minh hôn nhà ma, cô dâu ma sẽ chọn lựa một người chơi nam đẹp trai nhất làm chồng, người bị lựa chọn trực tiếp đào thải. Bởi vậy, ở sau khi tiến vào nhà ma, cần không ngừng lặp lại: Tôi là người xấu xí!

"Khi toàn bộ người chơi nam đều hô to 'Tôi là người xấu xí', quỷ tân nương sẽ chọn lựa ngẫu nhiên, lúc này liền xem mặt. Người chơi nữ an toàn nhất, có thể trực tiếp vượt qua hạng mục này."

Trương Nguyên Thanh đọc kỹ xong cách chơi các hạng mục, ở lúc nhìn thấy minh hôn, thầm nhủ chỉ là đào thải sao, cô dâu ma này xa không hung tàn bằng cô dâu ma kia trong nhiệm vụ thí luyện.

Tuy phiên bản cũ chỉ làm tham khảo, không thể ỷ lại, nhưng có thể làm người ta nhanh chóng hiểu biết tình huống phó bản, vẫn là rất đáng giá.

Khó trách có người đồng ý trả khoản tiền lớn ba trăm ngàn mua nó.

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh biến sắc, nhanh chóng lướt màn hình, kéo văn bản đến trang trên cùng.

Công viên trò chơi Kim Thủy, linh cảnh đánh số: 6203…

6 2 0 3? !

Hắn ngây người, ngẩn ra thời gian thật dài.

Là trùng hợp sao?

“6 2 0 3 chỉ là công viên trò chơi Kim Thủy? Anh Binh có đồ giấu ở nơi đó? Không, không có khả năng.” Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

Phó bản linh cảnh là phân phối ngẫu nhiên, chỉ bằng một điểm này đã không phù hợp logic, nhỡ đâu mình không đi đến công viên trò chơi Kim Thủy thì sao, vậy anh Binh sắp xếp không phải uổng phí.

Trừ phi anh Binh có thể dự đoán được mình sẽ vào linh cảnh nào.

Nếu mình tương lai sẽ vào linh cảnh nào là có thể bị dự đoán, vậy nhiệm vụ linh cảnh của mình liền không phải ngẫu nhiên, vậy mình vào đường hầm Xà Linh liền có chút nghĩ kỹ mà sợ… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên có chút da đầu phát tê.

.

Ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh sớm rửa mặt, kéo rèm, tắt đèn, khóa trái cửa phòng, nằm ở trên giường lớn, nhìn đồng hồ báo thức điện tử ở tủ đầu giường ngẩn người.

Trước nửa đêm, nhiệm vụ linh cảnh nhất định sẽ đến.

Trong tay hắn nắm năm sáu viên thuốc nhỏ màu lam, cảm thụ được thời gian chậm rãi trôi.

Không biết qua bao lâu, trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở quen thuộc:

“Đinh, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 60 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Công viên trò chơi

Kim Thủy", đánh số: 6203 "

"Cấp bậc độ khó: S"

"Loại hình: Nhiều người (loại tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Thể nghiệm từ hai hạng mục trở lên của công viên trò chơi"

"Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào."

"Giới thiệu linh cảnh số 6203: Có một ngày, một người không thể miêu tả đi vào công viên trò chơi Kim Thủy, cô kinh ngạc phát hiện, ở sau thời gian ngủ say dài đằng đẵng, thế gian vậy mà lại xuất hiện món đồ chơi thú vị như thế. Cô vui vẻ thể nghiệm một lần toàn bộ hạng mục, cùng quyết định không phá hủy nơi này, trước khi rời đi, cô dặn dò linh trong công viên trò chơi, thay cô tìm một người trẻ tuổi, tên của hắn là XXXX."

Thật đúng là công viên trò chơi Kim Thủy, quả nhiên là công viên trò chơi Kim Thủy… Trong lòng Trương Nguyên Thanh giống như có một vạn con ngựa chạy qua.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn một hơi ngậm lấy viên thuốc nhỏ màu lam, gọi vào số di động của Quan Nhã.

Dựa theo quy định, hắn phải báo lên phó bản linh cảnh, để cấp trên, đồng nghiệp biết được, đặc biệt là ở thời kì mẫn cảm này.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, Quan Nhã gắt:

"Mỗi một cô gái bị quấy rầy mộng đẹp đều cần một bữa ăn ra trò làm bồi thường."

"Nói cho đội trưởng, tôi lập tức phải vào linh cảnh, phó bản là công viên trò chơi Kim Thủy "

"Cái gì? ! Linh cảnh nhiều người của cậu là công viên trò chơi Kim Thủy? Alo, Nguyên Thủy? Alo, alo…"

Quan Nhã không nhận được câu trả lời nữa.

…

Khu Khang Dưỡng, một tòa chung cư sa hoa phụ cận văn phòng cảnh sát.

Trên cái giường lớn bày đầy con rối chòm sao, Quan Nhã ngồi bật dậy, cơn buồn ngủ còn sót lại bị kinh động tan thành mây khói.

“Nguyên Thủy, Nguyên Thủy…”

Cô rống lớn vài tiếng, không được đáp lại, nôn nóng cào đầu, thầm nhủ sao lại xui xẻo như vậy chứ, tiểu tử kia sao lại xui xẻo như vậy chứ.

Linh cảnh hành giả bình thường, có lẽ cả đời cũng không gặp được cấp S, có lẽ cả đời sẽ chỉ gặp được một lần, gặp chính là cả đời…

Nhưng Nguyên Thủy tiểu tử này, mới từ trong nhiệm vụ thí luyện cấp bug sống sót, quay đầu lại vào cấp S nhiều người.

Đang yên đang lành đặt “Nguyên Thủy Thiên Tôn” cái gì, cái tên này là người bình thường có thể chịu được?

Quan Nhã lòng như lửa đốt cúp điện thoại, gọi vào số Lý Đông Trạch.

Chương 119: Công viên trò chơi Kim Thủy (1)

“Cô sau khi tan tầm sẽ không gọi điện cho tôi, để tôi đoán xem đã xảy ra chuyện gì…”

Lý Đông Trạch đang muốn bày ra cách nói năng trong hài hước không mất đi tao nhã, đã bị Quan Nhã thô bạo ngắt lời:

“Nguyên Thủy vào phó bản rồi, công viên trò chơi Kim Thủy.”

“Cái gì? !” Lý Đông Trạch chợt cất cao đê-xi-ben, hoàn toàn không còn tao nhã.

Khi Quan Nhã nghe được trong điện thoại truyền đến tiếng “loảng xoảng”, hẳn là đội trưởng vội vàng đứng dậy, đụng vào cái bàn, làm đồ bị rơi.

“Ồ, oh my god, oh my god…”

Lý Đông Trạch lặp lại lẩm bẩm, đầu óc tràn đầy hỗn loạn.

Thật sự là sợ cái gì đến cái đó, trong phó bản nhiều người giai đoạn Siêu Phàm xuất hiện một cái cấp S, Phó bách phu trưởng cũng tốt, Lý Đông Trạch cũng tốt, cho Trương Nguyên Thanh phương án vượt qua bản cũ, ước nguyện ban đầu là một chiêu chắc tay.

Lo trước khỏi hoạ.

Ai ngờ, tiểu tử này thật sự vào phó bản cấp S.

Giờ khắc này, Lý Đông Trạch lại nhớ lại sợ hãi cùng thấp thỏm bị "đường hầm Xà Linh" chi phối.

Lý Đông Trạch hít sâu một hơi, cưỡng chế lo lắng cùng nôn nóng cuồn cuộn trong lòng, cùng bốc đồng mãnh liệt, rất không tao nhã chửi má nó, thấp giọng nói:

"Tôi biết rồi."

"Tôi rất lo lắng giống với cô, nhưng không ai giúp được cậu ta, điều chúng ta có thể làm chỉ có cầu nguyện, cầu nguyện hắn không phải một người bạc mệnh, cùng với chờ đợi trời sáng."

Phó bản giai đoạn Siêu Phàm thời gian sẽ không quá dài, vì linh cảnh hành giả cấp bậc này cần ăn uống ỉa đái, nếu tất cả thuận lợi, trong 24 giờ có thể vượt qua phó bản.

Trái lại, nói rõ người đã ngã xuống ở bên trong.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bài đăng diễn đàn dám nói các hành giả chính phủ kia đã hy sinh.

"Rõ." Quan Nhã thở dài một tiếng, cúp điện thoại.

Cô dùng sức tung mình ở trên giường lớn mềm mại, dang chân cùng hai bàn tay, tạo hình chữ Đại, nhìn trần nhà ngẩn người.

Váy ngủ tơ lụa màu tím mềm mại dán sát thân thể mềm mại, phác họa ra đường cong dịu dàng chập trùng, làn váy chỉ che đến đùi, đôi chân thon dài trắng muốt mượt mà.

"Phiền chết mất…"

Cô thấp giọng lẩm bẩm.

Lý Đông Trạch cúp điện thoại, im lặng vài giây, bật sáng màn hình điện thoại di động, gọi điện cho Phó bách phu trưởng.

Bách phu trưởng trẻ tuổi lúc cho phương án, từng thuận miệng phân phó một câu, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào linh cảnh, nhớ thông báo hắn.

Phó Thanh Dương gần đây đang bận sứt đầu mẻ trán vì sự kiện Hắc Vô Thường, còn có thể rút thời gian chú ý Nguyên Thủy tiểu tử này, đủ thấy coi trọng.

…

Biệt thự.

Ban công lộ thiên, Linh Quân mặc tiêu sái tùy ý, lười biếng cuộn mình ở sô pha một người, trên đầu gối đặt một cái laptop.

Ánh mắt hắn dời khỏi màn hình, nhìn về phía Phó Thanh Dương đối diện, thở dài:

"Tôi nghe Tôn trưởng lão nói, boss sống lại kia là Tam Đạo sơn nương nương trong miếu sơn thần của đường hầm Xà Linh, cô ta ở trong linh cảnh thần dạ du giết chóc khắp nơi, khiến lực lượng tầng cao tiết ra ngoài, xâm nhập một ít phó bản cấp thấp, dẫn phát phó bản thay đổi.

"Ài, có thể xuyên qua ở trong linh cảnh, cấp bậc vị nương nương này, so với trong tưởng tượng của chúng ta còn cao hơn."

Trong tay Phó Thanh Dương nâng ly rượu đế cao, nhấp một ngụm chất lỏng màu đỏ tươi, thản nhiên nói:

"Thái Nhất môn tính ứng đối như thế nào, tình báo miếu sơn thần, tôi ngay lúc đó đã cho chú Tôn rồi, các người hẳn là sớm đã có phòng bị."

Linh Quân lắc đầu:

"Đối với linh cảnh đã thay đổi cấp bậc độ khó, chúng tôi không có bất cứ biện pháp nào, chỉ hy vọng các thần dạ du có thể mau chóng vượt qua phó bản, cho ra phương án. Thái Nhất môn chúng tôi vẫn là có rất nhiều nhân tài, trong thần dạ du hoang dã, cao thủ cũng không thiếu.

"Về phần vị Tam Đạo sơn nương nương kia, liền xem cha tôi cùng các trưởng lão, có thể ở trong linh cảnh gặp cô ta, dập tắt ngọn nguồn hay không. Hoặc là, ở trong linh cảnh gặp được

cảnh tượng ngang cấp với cô ta, lấy linh cảnh khống chế linh cảnh."

Boss trong linh cảnh xuyên qua giữa linh cảnh khác nhau, hiện tượng này rất hiếm thấy, nhưng cũng không phải không có, rất nhiều năm trước chính phủ đã từng quan trắc được hiện tượng tương tự.

Đây cũng là một trong những nhân tố phó bản linh cảnh thay đổi.

Mặt khác, bởi vì loại hiện tượng này hiếm thấy, chính phủ phỏng đoán xuyên qua linh cảnh cần trả giá đắt đỏ, nhưng suy đoán chưa được chứng thật.

"Dù sao tôi chỉ là một gã thú vương, chuyện của thần dạ du không liên quan tới tôi." Linh Quân nhún nhún vai.

Lúc này, một em gái tai thỏ eo nhỏ chân dài, ngực bự mông cong đã đi tới, cung kính đưa lên điện thoại di động, dịu dàng nói:

"Thiếu gia, điện thoại của ngài."

Hoa công tử cảm khái nói: "Tiền công tử thân ở bụi hoa, trái ôm phải ấp, làm người ta cực kỳ hâm mộ."

Phó Thanh Dương không quan tâm hắn, thấy là Lý Đông Trạch gọi tới, trong lòng hơi chấn động, tiếp nghe:

"Nói."

Chương 120: Công viên trò chơi Kim Thủy (2)

"Bách phu trưởng, Nguyên Thủy đã vào công viên trò chơi Kim Thủy."

Vẻ mặt Phó Thanh Dương có ngạc nhiên trong nháy mắt, nhanh chóng khôi phục, giọng điệu như thường nói:

"Biết rồi, sáng mai cho tôi tin tức."

Cúp điện thoại, hắn nhíu mày: "Thần dạ du kia dưới trướng tôi đã vào công viên trò chơi Kim Thủy."

Linh Quân ngẩn ra, an ủi: “Nén bi thương nén bi thương.”

Phó Thanh Dương lạnh như băng liếc hắn một cái: “Cậu làm sao biết hắn không thể sống sót đi ra.”

Linh Quân cười ha ha: “Vậy chúng ta đánh cược một chút?”

Phó Thanh Dương trầm mặc.

Linh Quân cũng không dây dưa, nghĩ ngợi, nghiêm túc phân tích:

“Hắn đã vượt qua đường hầm Xà Linh, từng trải qua việc vượt qua cấp S, căn cứ cơ chế xứng đôi của linh cảnh, hành giả như vậy, xác suất bị phân phối đến phó bản yêu cầu cao độ lớn hơn nữa, nhưng chỉ cần ở trong phó bản nhiều người thất bại vài lần, cho điểm sẽ giảm đi. Đáng tiếc, công viên trò chơi Kim Thủy là loại hình tử vong, hắn không có đường lui.”

Hình ảnh trước mắt từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh phát hiện mình đặt mình trên quảng trường công viên trò chơi, đầu tiên chiếu vào mắt là vòng đu quay cao lớn, vật khổng lồ dạng bánh xe xoay chậm rãi chuyển động, trang trí ánh sáng lấp lánh.

Phía dưới vòng đu quay là lộ thiên bãi trò chơi đụng xe, xích đu văng cùng thuyền hải tặc đặt song song ở hai bên bãi trò chơi đụng xe.

Xa xa đối mặt với vòng đu quay là đường ray sắt thép uốn lượn như rồng, tàu lượn siêu tốc không có một bóng người dọc theo đường ray gào thét, như bên trên có người ngồi.

Ánh mắt hắn chậm rãi đảo qua công viên trò chơi, thấy được vòng xoay ngựa gỗ phát ra âm nhạc nhẹ nhàng du dương, tháp rơi tự do lên thẳng xuống thẳng, cùng với một ít kiến trúc lều phẳng xếp hàng hỗn độn.

Mà hắn thì đứng ở giữa quảng trường, đỉnh đầu là màn đêm thâm thúy.

Công viên trò chơi này lấp lánh đèn hoa, ánh đèn đan xen ra sắc thái như mộng ảo, mỗi một phương tiện đều đang vận chuyển, âm nhạc phát ra, rõ ràng không có một bóng người, lại giống như khắp nơi đều là người.

Cô tịch mà lại náo nhiệt, mộng ảo mà kinh hoàng.

“Thật đẹp…”

Trương Nguyên Thanh nghe thấy bên cạnh có người lẩm bẩm nói.

Theo tiếng nhìn lại, nói chuyện là cô gái nhỏ, tuổi không lớn, mái tóc dài đen nhánh phủ qua vai, mặt trái xoan thanh lệ, mắt vừa to vừa sáng, chiếu ánh đèn lấp lánh, như đá quý đẹp nhất trên đời.

Cô gái dáng người chưa đầy đặn, nhưng có vẻ đẹp như cành liễu đầu mùa xuân.

Ở niên đại uốn tóc đi vào ngàn nhà vạn hộ này, loại đen dài thẳng thuần thiên nhiên này quý giá nha… Trương Nguyên Thanh giật mình bởi giá trị nhan sắc hiếm thấy của cô gái, nhưng cũng không lưu luyến quá nhiều, nhìn về phía mấy vị linh cảnh hành giả khác.

Linh cảnh hành giả lần này tiến vào “công viên trò chơi Kim Thủy”, tổng cộng có bảy vị.

Giờ phút này, bọn họ nhìn xung quanh, hoặc nhìn phương tiện nơi xa, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Trương Nguyên Thanh có thể lý giải loại tâm tình muốn mắng con mẹ nó này.

Hắn đằng hắng cổ họng, hấp dẫn mọi người chú ý, cao giọng nói:

“Các vị, rất vui vì tới công viên trò chơi Kim Thủy, trong nhiệm vụ kế tiếp, chúng ta cần cùng nhau đối mặt nguy hiểm, cho nên, tuy mọi người bèo nước gặp nhau, cũng là đồng bạn thân mật nhất.

“Không bằng mọi người tự giới thiệu một phen, để chúng ta có cái hiểu biết lẫn nhau. Tôi đến trước, bản nhân Vương Thái, là một vị linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, từng trải qua bốn lần linh cảnh một người, bảy lần linh cảnh nhiều người, từng vượt qua một cái phó bản cấp A, a, cấp S, tôi trái lại muốn xem xem khó bao nhiêu.”

Thần thái bình tĩnh cùng giọng điệu tự tin của hắn, giống như có thể cuốn hút người ta, khi thong thả nói ra, đã xóa đi bối rối trong lòng mọi người.

Loại thời điểm này, một đồng đội tràn đầy tự tin, có thể cho người ta cảm giác an toàn mãnh liệt.

Trương Nguyên Thanh rất hiểu kết giao, tự nhiên cũng biết sinh động không khí, ngưng tụ hảo cảm như thế nào.

Hắn chỉ giới thiệu tên, không đề cập tới nghề nghiệp, là cân nhắc đến nghề nghiệp có tính mẫn cảm, trong tự giới thiệu mang theo nghề nghiệp, sẽ làm người tâm lý phòng bị mạnh từ chối ghép đôi.

Thấy Trương Nguyên Thanh dẫn dắt tiết tấu, lập tức có người phụ họa:

"Có thể đi vào linh cảnh cấp S, đều sẽ không là tay mơ, mọi người đồng lòng hợp sức khẳng định có thể vượt qua, không có gì to tát cả, tôi tên Hỏa Ma."

Nói chuyện là một thanh niên nhuộm tóc đỏ, nhìn gầy như que củi, mắt nhỏ mà sắc, hai hàng lông mày xéo lên, cho người ta một loại cảm giác vội vàng xao động thô lỗ.

Đây là hỏa sư nhỉ… Mọi người không hẹn mà cùng nghĩ.

Người đàn ông mặc quần dài màu đen, áo nỉ đen, sắc mặt âm trầm, nhàn nhạt nói: "Hà Bá."

"Tôi tên Tạ Linh Hi." Cô gái đen dài thẳng giọng nói nhẹ nhàng, khóe miệng mang nụ cười, thanh thuần ngọt ngào.

Chương 121: Độ khó cấp S (1)

Người đàn ông trung niên vẻ mặt chất phác, lặng lẽ ít lời nâng nâng tay, có chút câu nệ tự báo họ tên: "Xấu Hổ Làm Cha."

Gì? Tuy ID linh cảnh tất nhiên thiên kì bách quái, nhưng tên của chú cũng quá hài hước rồi nhỉ… Trương Nguyên Thanh tràn ngập lời nói nhảm, thấy người khác cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

"Anh đây là tên gì vậy…" Thanh niên xã hội đi giày Doudou* cùng quần bó nói thầm một tiếng, sau đó ngẩng đầu, cao giọng nói:

"Tôi tên Tề Thiên Đại Thánh, mọi người gọi tôi Đại Thánh là được."

Mọi người nhìn về phía một đồng bạn cuối cùng, đây là một người phụ nữ thành thục, 30-35 tuổi, bộ ngực no đủ, mông tròn xoe, môi đỏ mọng như lửa cháy cùng phấn mắt nhạt, quyến rũ mê người.

Chín rồi.

Ánh mắt Hỏa Ma cùng Tề Thiên Đại Thánh liên tiếp ngắm trộm, Hà Bá áo nỉ đen vẻ mặt âm trầm, 'Xấu Hổ Làm Cha' nhìn trung thực nghiêm túc lắng nghe.

Cô cười quyến rũ, nói: "Tôi tên Tây Thi."

Sóng mắt lấp lánh đảo qua Trương Nguyên Thanh, như làm nũng như lấy lòng: "Tiểu ca ca, cậu phải dẫn dắt người ta nha."

Tuổi chị so với dì trẻ của tôi còn lớn hơn, Tây Thi? Đặt tên phù phiếm như vậy, chị cũng không sợ không gánh được? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, trên mặt hào hùng vạn trượng:

"Yên tâm, chúng ta là đồng bạn, mọi người cũng giống nhau."

Đồng thời, hắn đối với phong cách của người phụ nữ này có hiểu biết bước đầu, là người phụ nữ rất am hiểu lợi dụng ưu thế giới tính.

Sau khi tự giới thiệu, cảm giác xa lạ ngăn cách giữa mọi người hơi yếu bớt, Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội nắm giữ chủ đạo, nói:

"Phó bản cấp S nguy cơ trùng trùng, thừa dịp trước khi nguy hiểm tiến đến, chúng ta không ngại thảo luận một phen?"

Mọi người không phản đối, Tây Thi sóng mắt lấp lánh đảo qua, dịu dàng nói:

"Có thành viên tổ chức chính phủ hay không, tôi nghe nói công viên trò chơi Kim Thủy đã xảy ra khác thường, độ khó thay đổi, nếu có phương án vượt qua phiên bản cũ thì tốt rồi."

Không ai đáp lại vấn đề của Tây Thi, chỉ có cô gái trẻ tên là Tạ Linh Hi muốn nói lại thôi.

Cảm giác tín nhiệm vẫn là không đủ nha, là không muốn bại lộ thân phận chính phủ, hay là trong hành giả ở đây trừ mình,

không có ai bối cảnh chính phủ? Trương Nguyên Thanh đang nghĩ nên đưa ra nhắc nhở hay không, liền nghe Hà Bá áo nỉ đen giọng điệu lạnh nhạt nói:

"Chúng ta tiến vào linh cảnh được vài phút rồi, linh cảnh không đưa ra nhắc nhở gì, cái này ý nghĩa muốn vượt qua, tất cả đều phải dựa vào chính chúng ta. Nếu các người biết một ít tin tức, tốt nhất đừng giấu diếm, chúng ta là châu chấu trên một sợi dây thừng."

Tạ Linh Hi giơ tay biên độ nhỏ, nhỏ giọng nói:

"Tôi biết một chút tin tức phó bản phiên bản cũ, nội dung giới thiệu linh cảnh đã thay đổi."

Cô là người tổ chức chính phủ? Trương Nguyên Thanh đánh giá cô gái trẻ.

Hà Bá nghe vậy, nhướng mày:

"Giới thiệu linh cảnh thay đổi tôi đại khái biết rồi, nguyên nhân công viên trò chơi Kim Thủy thay đổi độ khó, ngay trong giới thiệu linh cảnh, mọi người còn nhớ nội dung giới thiệu không."

"Tôi quên rồi…" Hỏa Ma tóc đỏ gãi gãi đầu.

Tây Thi nhìn hắn một cái, lặng yên kéo giãn khoảng cách, dịu dàng cười nói:

"Một vị tồn tại không thể miêu tả đi tới nơi này, là cô ấy thay đổi cấp bậc độ khó của công viên trò chơi Kim Thủy, cô ấy dặn dò linh trong công viên trò chơi, giúp cô ấy tìm một người, tên người kia là bốn chữ, sẽ là ai đây?"

'Xấu Hổ Làm Cha' nhịn không được nói:

"Tôi cảm thấy là ai không quan trọng, người này hẳn chỉ là câu chuyện bối cảnh, quan trọng là 'linh' trong công viên trò chơi, có một loại khả năng, độ khó công viên trò chơi Kim Thủy tăng lên tới cấp S, là vì 'linh' được vị tồn tại kia thêm vào, trở nên đặc biệt cường đại hay không?"

Tề Thiên Đại Thánh giày doudou quần bó, phối hợp bộ vest nhỏ mắt sáng lên: "Tôi cảm thấy có đạo lý, chú, anh thật thông minh."

Hà Bá khẽ gật đầu, đã tán đồng ý kiến của người đàn ông trung niên, nói:

“Như vậy, chúng ta chỉ cần tránh đi hạng mục có nguyên tố khủng bố, chọn lựa một ít phương tiện đơn giản thể nghiệm, hẳn là có thể giảm bớt phiêu lưu.”

Hắn quay đầu hỏi Tạ Linh Hi: “Cô có biết chi tiết phương án vượt qua phiên bản cũ không.”

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh tính giành ở trước cô gái tung ra tin tức phiên bản cũ, miễn cho quyền phát ngôn bị giảm đi, nhưng vào lúc này, trong đầu hắn “Đinh” một tiếng, vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Bởi vì ngài vừa rồi biểu hiện xuất sắc, kích hoạt nhiệm vụ ẩn, ngài được bổ nhiệm làm đội trưởng tiểu đội, chú ý, trong đội ngũ ẩn giấu một kẻ tà ác, xin bảo đảm nhân số đội viên lớn hơn hoặc bằng 3, nếu không sẽ bị trừng phạt, kinh nghiệm cấp bậc trước mặt trừ sạch.

“Chú ý, xin che giấu tốt thân phận nhân vật của mình.”

Thế mà còn có nhiệm vụ ẩn? ! Trong đầu Trương Nguyên Thanh bay qua một chữ “Đệch”, mặt ngoài không biểu lộ gì, trong lòng lại chợt trầm xuống.

Chương 122: Độ khó cấp S (2)

Phương tiện trong phó bản nguy hiểm trùng trùng, trong đội viên lại lẫn vào một người sói, độ khó tăng lên thẳng tắp.

“Nhiệm vụ ẩn của mình là bảo đảm số lượng thành viên không ít hơn 3 người, bởi vậy có thể đoán, nhiệm vụ của tên tà ác kia, là khiến nhân số đội viên giảm bớt đến dưới 3, thậm chí toàn diệt.”

“Nếu muốn bảo đảm tỷ lệ vượt ải, trước tiên lôi ra thanh lý ác đồ là lựa chọn tốt nhất, nhưng ta không thể tự chứng minh thân phận, độ tín nhiệm giữa đội viên cũng không đủ, rất có thể trộm gà không được còn mất nắm thóc, ngược lại bị vu hãm thành sói.”

Trong lúc nhất thời, Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy ai cũng không thể tin, ngay cả cô nương ngọt ngào tên Tạ Linh

Hi kia, giống như cũng biến thành sói khoác da người.

Đợi một chút! Công viên trò chơi Kim Thủy là linh cảnh nhiều người, hướng toàn bộ nghề nghiệp, trong đội viên sẽ có nghề nghiệp tà ác hay không?

Mà lấy sự đối lập giữa trận doanh, nghề nghiệp tà ác nhất định chính là ác đồ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh hiện lên một ý tưởng tàn nhẫn, lợi dụng giày khiêu vũ màu đỏ ép ra thủ đoạn của các đội viên, ai là nghề nghiệp tà ác liền vừa xem hiểu ngay.

“Không, như vậy quá lỗ mãng, sẽ làm sự việc trở nên không có dư địa quay về, hơn nữa, thực sự đơn giản như vậy sao, nhỡ đâu sai thì sao.” Hắn lặng lẽ phun ra một hơi, bỏ qua ý tưởng triệu hồi giày khiêu vũ màu đỏ.

Nếu trong đội ngũ không có nghề nghiệp tà ác, hành động này của hắn, tương đương trực tiếp phản bội đội viên, kế tiếp không cần chơi nữa.

“Nói cách khác, ta vừa phải dẫn đội viên hoàn thành hạng mục, vừa phải tìm ra kẻ tà ác? Thật không hổ là linh cảnh nhiều người cấp S nha, khó như miếu sơn thần, khó trên ý nghĩa khác thường.”

Phó bản còn chưa bắt đầu, trong lòng Trương Nguyên Thanh đã trở nên nặng nề.

“Tôi biết phương án vượt qua của phiên bản cũ, nhưng không phải mỗi một cái đều nhớ rõ…” Tạ Linh Hi nói.

“Ai da, em gái nhỏ, em giỏi quá, em là thành viên tổ chức chính phủ nhỉ, không ngại chị đi cùng em chứ.” Tây Thi

Một người quá phận đơn thuần, một người lòng mang ý xấu… Trương Nguyên Thanh không biểu lộ gì đánh giá hai cô gái.

Hà Bá mặc áo nỉ đen, lúc này, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thoáng qua Trương Nguyên Thanh, nói:

“Cậu có ý tưởng gì?”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, nói:

“Bước đầu phán đoán, độ khó tăng lên là phương tiện chứa đựng nguyên tố thần quái, như vậy hạng mục khác có lẽ biến

hóa không lớn, như vậy, chúng ta có thể căn cứ phương án vượt qua phiên bản cũ để chọn lựa một hạng mục độ khó rất thấp."

Trong vẻ mặt âm trầm của Hà Bá lộ ra một tia khen ngợi, gật đầu nói: "Tôi chính là ý tứ này, không hổ là cao thủ trải qua nhiều linh cảnh."

Hắn tiếp theo nhìn về phía mọi người: "Mọi người không có ý kiến chứ?"

Mọi người đồng loạt gật đầu, như không có chủ kiến.

Hà Bá nói: "Cô gái trẻ, cô cảm thấy chúng ta nên lựa chọn phương tiện nào thể nghiệm?"

Tạ Linh Hi mím cái miệng nhỏ nhắn, con ngươi đen lúng liếng nhìn quanh một phen, chỉ vào đường ray sắt thép uốn lượn như rồng, nói:

"Cái kia đơn giản nhất."

Nhìn thấy tàu lượn siêu tốc, khóe mắt mọi người chợt nhảy dựng, Tây Thi cười miễn cưỡng: "Vì sao?"

"Phương pháp vượt qua phiên bản cũ rất đơn giản, lên xe, toàn bộ hành trình nhắm mắt, tàu lượn siêu tốc đi hết ba lượt đường ray, liền kết thúc."

"Cái này…" Thanh niên xã hội Tề Thiên Đại Thánh ngẩng đầu nhìn mắt đường ray sắt thép cao lớn, có chút sợ hãi, chỉ vào vòng xoay ngựa gỗ cách đó không xa, hỏi:

"Vậy cái này thì sao? Tôi cảm thấy cái này cũng rất an toàn."

Tạ Linh Hi lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vòng xoay ngựa gỗ chỉ có thể do trẻ con đi ngồi, người trưởng thành đi lên, liền vĩnh viễn không xuống được nữa, tuy cũng sẽ không có nguy hiểm tính thực chất, nhưng nó sẽ chuyển động mãi."

Lên là đoàn diệt? Tề Thiên Đại Thánh yên lặng lui về phía sau một bước, không nói chuyện nữa.

"Vậy nếu mọi người có không ý kiến, liền lựa chọn tàu lượn siêu tốc đi." Hà Bá thản nhiên nói, hắn đột nhiên 'A' một tiếng:

“Có thể ghép vào công viên trò chơi Kim Thủy, thông minh bao nhiêu tôi không dám cam đoan, nhưng tuyệt đối không có một ai là ngu xuẩn nhỉ.”

Hà Bá người này, đang cố ý vô tình tranh đoạt quyền phát biểu với mình, Tạ Linh Hi thoạt nhìn rất đơn thuần, nhưng có thể ghép vào cấp S, sẽ có ai đơn thuần? Tây Thi từ đầu tới đuôi đều đang thử thân phận người khác, bộ dáng lẳng lơ chưa chắc không phải giả bộ…

Xấu Hổ Làm Cha, bề ngoài thuần phác trung hậu, nhưng có thể một lời vào thẳng trọng tâm phân tích ra “nguyên tố thần quái” mới là mấu chốt nguy hiểm, nói rõ trong lòng hắn cũng không chất phác giống bề ngoài.

Tề Thiên Đại Thánh có chút nhát gan, có chút háo sắc, không có điểm sáng nào, nhưng cũng không phải loại loi choi… Trong nhóm người này, mình cảm thấy an toàn nhất là Hỏa Ma, nếu có thể xác định hắn là một vị hỏa sư. Trái lại, người này nguy hiểm nhất.

Chương 123: Độ khó cấp S (3)

Trương Nguyên Thanh phân tích đặc điểm của các đồng bạn, nâng tay, phụ họa nói: “Tôi không có ý kiến, liền tàu lượn siêu tốc đi.”

Trong bất tri bất giác, hắn thoáng buông ra bộ phận quyền chủ động, không mọi chuyện chủ động nữa, nhưng lại bảo trì độ sinh động nhất định.

Hắn từng xem phương án, biết Tạ Linh Hi không nói sai, tàu lượn siêu tốc nhìn như mạo hiểm, thật ra cách chơi đơn giản nhất.

Đương nhiên, cách chơi tàu lượn siêu tốc có phải còn bảo trì nguyên dạng hay không, chưa biết, nhưng phương tiện khác chẳng lẽ không có biến hóa?

“Tôi không có ý kiến.”

“Tôi cũng không có ý kiến.”

“Được rồi, dù sao chơi cái gì cũng là chơi.”

Sau khi làm ra quyết định, đoàn người tới tàu lượn siêu tốc, dựa theo bảng hướng dẫn dẫn đường, bọn họ xuyên qua thông đạo, tiến vào kiến trúc phía dưới đường ray.

Đây là một sảnh nhỏ không lớn, bên trái cửa là tủ để đồ, phía bên phải là cửa sổ bán vé, khi mọi người đi vào sảnh nhỏ, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Đinh, ngài đạt được một tấm vé thể nghiệm tàu lượn siêu tốc, mời ở trong năm phút đồng hồ đến tầng trên."

"Đinh, đã phong tồn vật phẩm dư thừa của các vị, mời ở sau khi hạng mục kết thúc, quay về tủ để đồ lĩnh."

Thứ dư thừa… Trương Nguyên Thanh theo bản năng đi sờ viên thuốc nhỏ màu lam trong túi, phát hiện vẫn còn, hắn đang muốn thở phào, chợt nghe Hỏa Ma kinh hãi kêu lên:

"Ô vật phẩm không mở ra được."

Mọi người hoảng hốt, lập tức thử triệu hồi ô vật phẩm, lại phát hiện công năng này giống như không tồn tại.

Tề Thiên Đại Thánh giọng điệu phát run: "Kỹ… kỹ năng của tôi cũng không dùng được, các người thì sao?"

! ! ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh đột nhiên trầm xuống, theo bản năng thi triển dạ du, nhưng mà, lực thái âm bị phong ấn chặt chẽ trong cơ thể.

Người khác đều tự thử, quả nhiên đã mất đi kỹ năng.

Hiện tượng này khiến trong lòng các linh cảnh hành giả dị thường trầm trọng, không còn kỹ năng, bọn họ có cái gì khác với người thường?

Lúc này, "Xấu Hổ Làm Cha" nói:

"Kỹ năng chủ động không thể sử dụng, nhưng năng lực bị động vẫn còn, hơn nữa tố chất thân thể cũng của chúng ta không thay đổi."

"Đến cũng đến rồi, đi lên đi." Trương Nguyên Thanh dẫn đầu đi lên bậc thang.

Mọi người trong lòng nặng trịch dọc theo bậc thang đi lên, tới mái kiến trúc, mái là một sân phẳng, trải hai đường ray, trên đường ray lẳng lặng đặt tàu lượn siêu tốc hai người ngồi.

Các đội viên nhìn tàu lượn siêu tốc, trong lúc nhất thời trầm mặc, ai cũng chưa tỏ thái độ.

Ài, lúc này liền cần mình captain China này làm gương mẫu, cái này phù hợp hình tượng mình ngay từ đầu bày ra… Trương Nguyên Thanh cười nói:

“Tôi một lần trước ngồi tàu lượn siêu tốc vẫn là lúc học sinh, thích nhất chính là ngồi ở hàng đầu tiên.”

Ở trong cái nhìn chăm chú của mọi người, hắn đi lên chỗ ngồi hàng đầu tiên, cài lên đai an toàn.

Người khác khẽ thở phào, cũng đều lên xe.

“Tôi có bệnh sợ độ cao…” Tây Thi ra vẻ đáng thương, do dự một phen ở giữa Trương Nguyên Thanh cùng Hà Bá.

Chỉ thoáng do dự như vậy, Tạ Linh Hi đen dài thẳng đã đoạt đi vị trí bên cạnh Trương Nguyên Thanh, Tây Thi chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn Hà Bá.

Trương Nguyên Thanh liếc cô, người sau mỉm cười ngọt ngào đáp lại.

Chờ mọi người cài xong đai an toàn, Hà Bá hàng thứ hai thản nhiên nói:

“Nhớ rõ nhắm mắt, xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đừng mở mắt, đương nhiên, nếu các người có ai muốn dùng sinh mệnh nghiệm chứng quy tắc, tôi cũng rất hoan nghênh.”

“Anh cái người này nói chuyện rất không dễ nghe.” Hỏa Ma bĩu môi.

Trương Nguyên Thanh quay đầu, nhìn thoáng qua đội viên phía sau, Hà Bá cùng Tây Thi ngồi hàng thứ hai, hàng thứ ba là ‘Xấu Hổ Làm Cha’ cùng Hỏa Ma.

Tề Thiên Đại Thánh có chút nhát gan tựa như bị xa lánh, một mình ngồi ở hàng thứ bốn.

Lúc này, đường ray bật điện, đáy thùng xe truyền đến tiếng vang “Thùng”, đoàn tàu lượn siêu tốc này bắt đầu chậm rãi hành động.

Trương Nguyên Thanh trước khi thu hồi ánh mắt, thấy mọi người đều nhắm mắt lại.

Hắn nhắm mắt, cảm thụ được thân xe bò đi ở trên đường ray, mới đầu rất thong thả, tựa như đang lên một đoạn đường dốc, sau khi tàu lượn siêu tốc tới đỉnh, ngừng lại.

Ngay sau đó, cam giác mất trọng lượng mãnh liệt truyền đến, bên tai là tiếng gió mãnh liệt, cùng với tiếng kinh hô khe khẽ của Tây Thi.

Trương Nguyên Thanh căng thẳng toàn thân, lắng nghe thanh âm bên tai, lẳng lặng đếm thời gian.

Đại khái hai phút sau, tàu lượn siêu tốc chạy như bay giảm tốc độ, tiện đà đình chỉ.

Trương Nguyên Thanh mở mắt, thấy tàu lượn siêu tốc về tới trên sân bằng phẳng ở đỉnh kiến trúc, chưa xảy ra chuyện gì.

Phù… Hắn âm thầm phun ra một hơi, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kinh hô.

Trong lòng rùng mình, quay đầu nhìn lại, nhất thời con ngươi kịch liệt co rút lại.

Hà Bá ngồi ở hàng thứ hai, chỗ cổ trống trơn, đã mất đi đầu của bản thân.

Hỏa Ma hàng thứ ba, mặt đầy máu tươi, hắn run rẩy nâng lên cái đầu trong lòng, thanh âm phát run:

“Vô, vô dụng…”

“Nhắm mắt vô dụng…”

Hà Bá gắt gao nhắm mắt, vẻ mặt an tường, tựa như chưa cảm nhận được bất cứ đau đớn nào.

Một cảm giác mát lạnh nổi lên từ đáy lòng của mọi người.

Chương 124: Tuyệt cảnh? (1)

Quy tắc nhắm mắt không có hiệu quả?

Công viên trò chơi sau khi thay đổi thành cấp S, quy tắc phương tiện giải trí đã thay đổi?

Mọi người thấy thi thể Hà Bá, cùng với cái đầu trong lòng Hỏa Ma, sắc mặt vô cùng khó coi.

Theo tàu lượn siêu tốc dừng lại, sáu vị Linh cảnh hành giả đồng thời thu được tiếng nhắc nhở:

“Thời gian mở ra vòng tiếp theo: 04: 58: 20”

“Năm phút đồng hồ sau bắt đầu lượt tiếp theo…” Tề Thiên Đại Thánh ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn cái xác không đầu của Hà Bá phía trước, sắc mặt có chút căng thẳng:

“Nếu quy tắc nhắm mắt không có hiệu quả, vậy lượt tiếp theo bắt đầu, trong chúng ta còn có người sẽ chết, phải nhanh chóng tìm ra quy tắc, mọi người có phát hiện gì không?”

Vẻ mặt Hỏa Ma còn lưu lại hoảng sợ, hắn ném cái đầu ra khỏi xe, có chút bực bội quay đầu quát:

“Toàn bộ hành trình nhắm mắt, ai phát hiện được quy tắc?”

Xấu Hổ Làm Cha chau mày:

“Nếu quy tắc nhắm mắt đã thay đổi, như vậy chúng ta cần một lần nữa tìm ra quy tắc, bằng không trong hai vòng kế tiếp còn có thể có người chết.”

Tây Thi cắn cắn bờ môi đỏ mọng, “Từ khi chúng ta quyết định ngồi tàu lượn siêu tốc bắt đầu, ven đường tôi đã lưu ý, chưa tìm được bất cứ manh mối cùng tin tức nào có giá trị.”

Không có manh mối cùng tin tức, liền ý nghĩa không thể làm ra kế hoạch châm chích, chỉ có thể chọn dùng phương thức ngu ngốc nhất —— Thử lỗi.

Nhưng cái giá của thử lỗi…

Sắc mặt Tề Thiên Đại Thánh khó coi:

“Linh cảnh cấp S, sao có khả năng cho tin tức vượt qua rõ ràng? Đơn giản như thế, vậy còn gọi là cấp S sao.”

Tạ Linh Hi ngẫm nghĩ, cũng phát biểu ý kiến của mình:

“Xin lỗi, là lỗi của tôi, chúng ta bị phương án vượt qua bản cũ lầm đường, bỏ lỡ một lần cơ hội tìm kiếm quy tắc.”

Trong mắt cô chứa đầy nước mắt, điềm đạm đáng yêu, như vô cùng áy náy.

Tề Thiên Đại Thánh vội nói:

“Không sao không sao, bây giờ nói những thứ này cũng vô dụng, không có tin tức không đại biểu không có cách nào, thừa dịp chúng ta còn có thời gian, thảo luận một phen…”

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói:

“Nếu quy tắc nhắm mắt đã thay đổi, như vậy đơn giản là hai cái khả năng, một, quy tắc tàu lượn siêu tốc biến thành một lần chết một người, Hà Bá chính là chứng minh. Hai, chúng ta nhắm mắt lại bỏ lỡ cơ hội quan sát.”

Mắt Tây Thi hơi sáng lên, như nhìn hắn với cặp mắt khác xưa: “Cho nên chúng ta kế tiếp không thể nhắm mắt nữa.”

Trương Nguyên Thanh nghe các đồng bạn thảo luận, suy nghĩ bay xa.

“Đầu tiên bài trừ nguyên tố thần quái, tuy kỹ năng chủ động bị phong ấn, nhưng thân là Thần dạ du, cảm giác của mình đối với linh thể vẫn còn, nếu là linh trong công viên trò chơi quấy phá, mình không có khả năng không chút cảm ứng.”

“Nhìn từ trước mắt, tàu lượn siêu tốc vẫn là ba vòng, một điểm này đã không thay đổi, vậy quy tắc nhắm mắt vì sao sẽ thay đổi? Có lẽ, giết người không phải quy tắc…”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh chấn động, nghĩ tới loại khả năng nào đó.

Có thể là kẻ tà ác nấp ở trong đội ngũ gây nên, ác đồ bắt đầu giết người rồi hay không? Nhưng hắn (cô ta) là làm như thế nào.

Lúc này, ‘Xấu Hổ Làm Cha’ nhìn Hỏa Ma, đột nhiên hỏi:

“Khi Hà Bá chết, cậu vì sao không lên tiếng nhắc nhở chúng tôi, chờ xe dừng mới nói?”

Hỏa Ma nhướng mày: “Anh có ý tứ gì!”

Người đàn ông trung niên vẫn là bộ dáng mộc mạc hàm hậu, bình tĩnh nói: “Tôi chỉ là tò mò.”

Hỏa Ma trừng mắt với hắn, lớn tiếng nói: “Ông đây đương nhiên cảm giác được, cái đầu đó đập ngay vào trong lòng tôi, nhưng tôi dám nói sao, dám mở mắt sao, nhỡ đâu tôi vừa mở miệng nhắc nhở, một người sau chết chính là tôi thì sao.”

Xấu Hổ Làm Cha không nói nữa.

Trương Nguyên Thanh hỏi: "Anh ta là chết khi nào, hoặc là nói, đầu là rơi vào trong lòng anh lúc nào."

Hỏa Ma không do dự: "Lúc xông lên con dốc thứ hai."

Trương Nguyên Thanh lập tức nhìn về phía Tây Thi: "Chị ngay tại bên cạnh anh ta, có cảm giác được chỗ nào không thích hợp không."

Tây Thi lắc đầu, "Tôi, tôi có bệnh sợ độ cao, rất sợ hãi, không lưu ý động tĩnh bên cạnh."

Trương Nguyên Thanh nhíu mày thật sâu.

Nhìn từ phân bố chỗ ngồi, hung thủ có khả năng nhất là Tây Thi, Hỏa Ma cùng Xấu Hổ Làm Cha.

Tề Thiên Đại Thánh cách một vị trí cơ bản có thể bài trừ, lấy tố chất thân thể giai đoạn Siêu Phàm, không có khả năng lắm cởi bỏ đai an toàn, vượt qua Hỏa Ma cùng Xấu Hổ Làm Cha hàng trước, giết chết Hà Bá hàng thứ hai.

Không nói đến dễ dàng bị hai người phát hiện, chỉ bằng động năng của tàu lượn siêu tốc, đã có thể hất văng hắn ta.

Nghĩ như vậy, hắn quay đầu lấy ánh mắt hướng về phía cô gái nhỏ nhắn, lấy chiều cao, sải tay của cô, muốn quay đầu giết người, phải tháo dây an toàn.

Cho nên khả năng là cô ấy cũng không lớn.

Chương 125: Tuyệt cảnh? (2)

Kế tiếp chính là nghiệm chứng Hỏa Ma có nói láo không, xác nhận Hà Bá có phải thật sự chết ở đoạn thời gian đó hay không? Thừa dịp lượt thứ hai còn chưa bắt đầu, Trương Nguyên Thanh nhắm mắt, ở trong đầu nhớ lại hình dáng của cha.

Nếu Hà Bá không phải chết ở lúc tàu lượn siêu tốc cao tốc chạy như bay, như vậy đoạn thời gian giết người của hung thủ nhất định là ban đầu thong thả đi lên, lúc này động năng của tàu lượn siêu tốc không lớn.

Mà mình có thể thu thập được thanh âm, là có thể trực tiếp khóa mục tiêu hung thủ.

Theo đường nét khuôn mặt của cha dần dần rõ ràng, trái tim Trương Nguyên Thanh đập "Bịch" một cái, bộ não sôi trào, hình ảnh từ mới vào linh cảnh bắt đầu, phát lại từng cảnh một.

Hắn vừa nhai nuốt những hình ảnh này, vừa kiên nhẫn chờ đợi.

Rốt cuộc, bọn họ ngồi lên xe, chờ tàu lượn siêu tốc ghế đôi chậm rãi khởi động, Trương Nguyên Thanh liền không nhìn thấy bất cứ hình ảnh nào nữa, bởi vì giờ phút này nhắm mắt lại.

Nhưng tiếng động là sẽ không biến mất, hắn bắt giữ được nhịp tim cùng hơi thở của bảy người.

Tiếp theo, là Tây Thi kinh hô ngắn ngủi, tàu lượn siêu tốc lao xuống thẳng tắp, ở trong tiếng ầm ầm lao về phía con dốc cao thứ hai, đúng lúc này, một nhịp tim ở hàng sau biến mất.

"A, anh làm sao vậy…"

Tạ Linh Hi kinh hô một tiếng, ngạc nhiên nhìn đồng bạn trong mũi chảy ra máu tươi.

Thành viên khác cũng dừng tranh luận, đều nhìn tới.

"Không sao, không sao!" Trương Nguyên Thanh khua tay, lau máu mũi, cố nén đầu óc co rút đau đớn, cười nói: "Tôi người này từ nhỏ đã quen chảy máu mũi, nhất là gặp được cô nương xinh đẹp."

Tạ Linh Hi nghe vậy có chút ngượng ngùng.

Tây Thi, Hỏa Ma ném đến ánh mắt ngi ngờ, người đàn ông trung niên Xấu Hổ Làm Cha chỉ liếc hắn một cái, Tề Thiên Đại Thánh hàng ghế cuối cùng thì mượn cơ hội liếc vài lần khuôn mặt Tạ Linh Hi cùng ngực Tây Thi.

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì thần thái bình tĩnh, trong lòng đã bắt đầu chửi má nó.

Tình huống Hà Bá tử vong chứng minh, kẻ tà ác có thủ đoạn giết người đặc thù!

"Trong im lặng lấy đầu người ta, không phát ra bất cứ động tĩnh gì, vậy thì có chút khủng bố rồi. Phải nghĩ cách ngăn cản

hắn, một lượt giết một người, sau ba lượt, trong đội ngũ chỉ còn lại có bốn người, mà chúng ta ít nhất còn có một hạng mục giải trí, thế này làm sao chơi? !”

Thực đến một bước này, hầu như là cục diện nhất định phải chết.

Nếu giết người không phải kẻ tà ác, mà là quy tắc của tàu lượn siêu tốc, kết cục vẫn là tương tự.

Trương Nguyên Thanh càng nghĩ càng lo âu, đầu cũng sắp toát ra mồ hôi lạnh.

Mỗi người đều có hiềm nghi, bao gồm Tạ Linh Hi bên cạnh mình cùng Tề Thiên Đại Thánh hàng cuối cùng… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh lướt qua mọi người.

Tạ Linh Hi nhíu mày trầm ngâm, Tây Thi sắc mặt bất an, người đàn ông trung niên lặng lẽ không nói, Tề Thiên Đại Thánh trong mắt che giấu hoảng hốt, cùng với Hỏa Ma hùng hùng hổ hổ.

Trong lúc nhất thời, hắn chỉ cảm thấy những người này đều đang diễn trò, toàn bộ đều mang ý xấu.

Nguy cơ của phó bản này không chỉ là phương tiện giải trí, còn có nội bộ Linh cảnh hành giả… Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn hùng hùng hổ hổ.

Đồng thời, trong lòng hắn lại hiện lên một nghi hoặc: Vì sao người chết là Hà Bá?

Kẻ tà ác giết người ngẫu nhiên, hay là có nguyên nhân khác.

Giả thiết mình là người sói, mình có một lần cơ hội giết người ngẫu nhiên, mình sẽ giết ai? Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Trương Nguyên Thanh đã có đáp án.

Giết người thông minh nhất trong đội ngũ!

“Nếu như vậy, một người sau chết chính là mình!” Da đầu Trương Nguyên Thanh phát tê.

Hà Bá và hắn đều rất tích cực, dẫn dắt tiết tấu, phân tích, nắm trong tay quyền chủ đạo, nghiễm nhiên là tồn tại cầm đầu trong đội ngũ.

Bây giờ Hà Bá đã chết, mục tiêu kế tiếp tuyệt đối là hắn.

Một bên khác, Tây Thi có chút vội vàng nói: “Chỉ có một phút đồng hồ, mau làm quyết định đi, kế tiếp làm thế nào? Là tiếp tục nhắm mắt, hay là mở mắt.”

Tạ Linh Hi giơ tay biên độ nhỏ, thấp thỏm đề nghị:

“Không bằng chúng ta bỏ phiếu?”

Hỏa Ma lớn tiếng nói:

“Tôi chọn mở mắt, tôi không muốn lại có tình huống đầu người lăn đến trong lòng tôi nữa, hoặc là đầu của mình ù ù cạc cạc bị hái xuống. Mở mắt, chúng ta còn có một tia sinh cơ, nói không chừng có thể tổng kết ra quy tắc.”

Trong mắt Tây Thi chứa sự chờ mong nhìn Trương Nguyên Thanh một lần, thấy hắn chưa nói gì, đành phải nói:

“Tôi cũng cảm thấy mở mắt tốt hơn, nhắm mắt cảm giác quá mức không ổn.”

Xấu Hổ Làm Cha im lặng vài giây, “Tôi đồng ý…”

Tạ Linh Hi: “Tôi cũng đồng ý.”

Tề Thiên Đại Thánh thấy thế, liền biết lá phiếu của mình đã không còn ý nghĩa: “Tôi xem ra không có lựa chọn rồi.”

Mở mắt? Nếu tàu lượn siêu tốc thay đổi quy tắc giết người thì thôi, nếu giống với mình đoán, là kẻ tà ác đang giết người, vậy các ngươi đã nghĩ hậu quả của mở mắt chưa? Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

Chương 126: Quyền lực của đội trưởng

Hắn suýt nữa muốn thẳng thắn chân tướng trong đội ngũ có gián điệp, nhưng linh cảnh đã cho nhắc nhở, yêu cầu che giấu tung tích.

Cái này đã là bảo hộ đối với kẻ tà ác, cũng là bảo hộ đối với đội trưởng, dù sao không phải trò chơi nào đó trong hiện thực, mọi người ngay từ đầu đã biết có sói, cần tìm sói.

Bản thân chính là tiểu đội lâm thời tạo thành, ngươi nói cái gì thì tin cái đó?

Che giấu tung tích rõ ràng là cơ chế cân bằng của phó bản, tùy tiện lộ ra, nhỡ đâu kích hoạt cơ chế trừng phạt làm sao bây giờ.

Nhưng lại không thể để bọn họ tiếp tục, bởi vì thua không nổi.

Mình nghĩ được một biện pháp, nhưng phiêu lưu rất lớn… Trương Nguyên Thanh không do dự nữa, trầm giọng nói:

"Có một loại khả năng như vậy hay không, nếu, tôi là nói nếu, nếu quy tắc nhắm mắt không thay đổi, các người nghĩ tới hậu quả chưa? Một vòng trước chỉ chết một mình Hà Bá, kế tiếp còn có hai vòng, cùng lắm thì chết hai người nữa. Toàn diệt cùng chết hai người, chọn như thế nào, không cần tôi nói nữa nhỉ."

Mọi người trầm mặc, trường hợp lâm vào cục diện bế tắc.

Thấy không có ai tranh cãi, Trương Nguyên Thanh khẽ thở phào, liền nói ngay:

"Tôi còn có một biện pháp."

Tây Thi lộ vẻ mặt vui mừng: "Biện pháp gì."

"Chọn lựa ra một người ở lại bình đài quan sát, người khác tiếp tục nhắm mắt ngồi tàu lượn siêu tốc, như vậy đã có mắt quan sát, người trên xe lại không cần mạo hiểm, tránh cho nguy hiểm đoàn diệt."

Mọi người ngẩn ra, Hỏa Ma nhíu mày, bực bội nói:

"Trong tin tức phó bản quả thật chưa nói gì phải cùng nhau thể nghiệm phương tiện, nhưng cũng chưa nói có thể, anh hẳn là biết cái này ý nghĩa phiêu lưu."

Linh cảnh sẽ không rõ ràng minh bạch nói cho ngươi toàn bộ quy tắc, để ngươi từng bước đi làm, nào có chuyện hời như vậy.

Ví dụ như đưa ra tin tức là tổ đội, nhưng sẽ không nói cho ngươi không tổ đội sẽ như thế nào, có lẽ không có việc gì, có lẽ thoát ly đội ngũ chính là chết.

"Tôi biết." Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

"Cho nên phiêu lưu này, tôi đến gánh vác, tôi lưu lại."

Nói xong, hắn nhìn chằm chằm các đội viên, lúc này, ai phản đối, người đó chính là hung thủ.

“Tôi không có ý kiến.”

“Tôi cũng không có ý kiến.”

“Tiểu ca ca, phải dựa vào anh đó.”

“Vương Thái, cậu phải cẩn thận.”

Không ai phản đối.

Hung thủ thông minh hơn so với trong tưởng tượng của mình… Trương Nguyên Thanh thấy thế, bất đắc dĩ thở dài ở trong lòng, thuận thế tháo đai an toàn, bước ra khỏi tàu lượn siêu tốc.

Nếu ở lại có phiêu lưu, như vậy hung thủ một vòng này tương đương với có thể giết hai người, ở dưới tình huống đại bộ phận mọi người đều đồng ý, lựa chọn thuận nước đẩy thuyền là cử chỉ sáng suốt, cho nên hung thủ rất thông minh.

Nhưng đối với Trương Nguyên Thanh mà nói, ở lại mặc dù có phiêu lưu, nhưng ngồi ở trên xe nhất định phải chết không thể nghi ngờ nha.

Lúc này, đếm ngược chấm dứt, đáy tàu lượn siêu tốc “Thùng” một tiếng, chậm rãi cử động.

Toàn thân Trương Nguyên Thanh căng thẳng, vừa cảnh giác nguy hiểm có thể tồn tại xung quanh, vừa ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm tàu lượn siêu tốc thong thả đi lên.

Thanh âm không thể đưa ra phản hồi, nhưng hình ảnh nhất định có thể, chỉ cần hung thủ dám giết người, hắn liền lập tức dẫn phát bệnh cũ, lôi đối phương ra.

Hắn không tin hung thủ dựa vào ý niệm giết người, bởi vì cái này không phù hợp cơ chế cân bằng.

Tàu lượn siêu tốc sau khi bò đến đỉnh điểm, bỗng nhiên lao mạnh xuống dưới, khi vận động tự do rơi xuống đất, Tây Thi trên xe một lần nữa phát ra tiếng kêu sợ hãi ngắn ngủi.

“Ầm ầm ầm…”

Ở dưới Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú, tàu lượn siêu tốc gào thét chạy như bay ở trên đường ray sắt thép uốn lượn như rồng, hai phút sau, giảm tốc, quay về bình đài.

Tàu lượn siêu tốc vừa dừng lại, đội viên trên xe liền lập tức mở mắt, sắc mặt căng thẳng nhìn quanh trước mặt sau lưng.

"Chưa ai chết, lần này chưa ai chết!"

Tây Thi bất ngờ kêu ra tiếng.

Người khác vẻ mặt đầy vui mừng, thần sắc căng thẳng thả lỏng ra.

Tạ Linh Hi chớp đôi mắt đẹp, cười hỏi: "Anh có quan sát được hiện tượng nào không?"

Các đội viên lập tức nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, ánh mắt bao hàm chờ mong.

Quả nhiên như mình dự liệu, giết người không phải quy tắc, là hung thủ… Trương Nguyên Thanh nói:

"Tôi chưa thấy cái gì hết."

Hắn đang mịt mờ ám chỉ các đồng đội.

Quy tắc nhắm mắt đã chưa thay đổi, vậy Hà Bá chết như thế nào? Dùng đầu óc các người nghĩ xem.

Nghe vậy, các đội viên đột nhiên trầm mặc, như có chút suy nghĩ.

Trong năm phút đồng hồ kế tiếp, mấy người biểu hiện đặc biệt trầm mặc, không có trao đổi, không có thảo luận, sau đó ở dưới Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú, hoàn thành vòng thứ ba.

"Phù, kết thúc rồi…"

Tây Thi sốt ruột không chờ nổi cởi bỏ đai an toàn, sải đôi chân dài, như chạy trốn bật xuống khỏi tàu lượn siêu tốc.

Trương Nguyên Thanh nhìn nhìn cô, chờ đồng đội còn lại rời khỏi tàu lượn siêu tốc, hắn tâm tình vui vẻ cười nói:

"Tới tôi rồi, các vị ở nơi này chờ một lát."

…

Chương 127: Bãi đỗ xe ngầm (1)

Tàu lượn siêu tốc giảm tốc, dừng ở sân mái nhà.

Trương Nguyên Thanh cởi bỏ đai an toàn, hội hợp với đội viên chờ ở một bên.

Bước chân lên nền xi măng, trong lòng hắn bỗng nhiên có loại cảm khái cùng mỏi mệt vượt qua đại kiếp nạn.

Cuối cùng là hoàn thành một hạng mục giải trí, chỉ chết một đồng đội, còn ở phạm vi có thể khống chế, ài, thiếu chút nữa toàn quân bị diệt, quá khó rồi, nhiệm vụ cấp S quá khó rồi… Trương Nguyên Thanh mệt lòng muốn.

Khi hắn nhìn thấy mọi người cũng là vẻ mặt mệt lòng, nhất thời liền cân bằng.

Lúc này, trong đầu Trương Nguyên Thanh thu được tiếng phó bản nhắc nhở:

"Ngài đã hoàn thành nhiệm vụ khởi đầu (tàu lượn siêu tốc), ngài thành công kích hoạt chuỗi nhiệm vụ "Hãi hùng khiếp vía", phương tiện giải trí của series này vì: Tàu lượn siêu tốc —— bãi đỗ xe trong lòng đất —— nhà ma (minh hôn)—— Sân thám tử suy luận. Mời ở trong nửa tiếng tới nơi thứ hai."

Nhà… nhà ma! Nghe tiếng nhắc nhở trong đầu, sắc mặt Trương Nguyên Thanh lập tức cứng ngắc.

Tạ Linh Hi, Tây Thi, người đàn ông trung niên, Hỏa Ma cùng Tề Thiên Đại Thánh, nụ cười trên mặt cũng chậm rãi biến mất.

Tàu lượn siêu tốc là series Hãi hùng khiếp vía, trong series này có nhà ma! ! Trương Nguyên Thanh chợt nhìn về phía cô gái nhỏ đen dài thẳng.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn một lần nữa thu được tiếng nhắc nhở:

"Đinh, ngài thành công dẫn dắt đội viên hoàn thành một nhiệm vụ, ngài có một lần cơ hội chấp hành quyền lực đội trưởng, mời chỉ ra kẻ tà ác giấu ở trong đội viên, kẻ bị chỉ định sẽ bị gạt bỏ!

“Trong ba mươi giây không làm ra lựa chọn, coi như bỏ qua cơ hội này.”

Chỉ định hung thủ, gạt bỏ… Trương Nguyên Thanh nghe tiếng nhắc nhở bên tai, mặt ngoài không biểu lộ gì, trong lòng bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn trước đó đã cảm thấy kỳ quái, phó bản sắp xếp cho hắn một cái nhân vật đội trưởng, lại phải giữ kín không nói ra, không thể đẩy tên gián điệp ra, như vậy thân phận đội trưởng có ý nghĩa gì?

Bây giờ biết rồi, quyền lực của đội trưởng ở đây.

“Nhân vật của mình có quyền lực gạt bỏ, kẻ tà ác tất nhiên cũng có thủ đoạn tương tự, cho nên Hà Bá chết không minh bạch. Nhưng quyền lực của mình cần sau khi hoàn thành nhiệm vụ mới có thể làm thử, hung thủ muốn sử dụng năng lực, hẳn là cũng có điều kiện, điều kiện của hắn là cái gì? Không có khả năng cho không một cái danh ngạch gạt bỏ.” Đầu óc Trương Nguyên Thanh nhanh chóng vận chuyển.

“Mình đã từng nhớ lại hình ảnh sau khi tiến vào phó bản, chưa phát hiện khác thường, điều kiện hung thủ kích hoạt quyền lực gạt bỏ hẳn là phương thức không bắt mắt, chỉ có chính hắn biết đến.”

Chém ai đây?

Độ tư duy sinh động của Trương Nguyên Thanh bùng nổ, hắn rất nhanh tập trung ba nhân vật: Tạ Linh Hi, Hỏa Ma, Tây Thi.

Mà trong ba người này, hắn muốn chém nhất em gái đen dài thẳng.

Tuy đây là một tiểu mỹ nhân xinh xắn ta thấy là thương, nhưng sau khi nghe được trong hạng mục thể nghiệm sau đó có nhà ma, Trương Nguyên Thanh vừa rồi quả thật nhịn không được muốn chỉ điểm giết cô.

Nhưng đây chỉ là bốc đồng nhất thời.

“Trong phương án vượt bản phiên bản cũ không có cái gọi là series, ít nhất chưa ghi, đây là biến hóa công viên trò chơi Kim Thủy sau khi thay đổi độ khó dẫn phát. Tạ Linh Hi quá nửa cũng là không biết… Lấy độ khó linh cảnh cấp S, có lẽ mặc kệ

chúng ta lựa chọn thể nghiệm phương tiện giải trí nào, kết quả đều sẽ vào nhà ma, không tránh thoát được, nhiều nhất là thứ tự nhà ma không giống nhau…"

"Trước mắt tin tức quá ít, muốn lôi ra kẻ tà ác gần như là không thể, một nửa dựa vào suy luận một nửa dựa vào đoán, nắm chắc không lớn. Nhỡ đâu chỉ sai, tổn thất vô ích một đội viên. Ngược lại hãm bản thân vào bất lợi.

"Nhưng nếu cái gì cũng không làm, một người sau chết tuyệt đối là mình nhỉ, không chừng vận khí tốt chỉ ra hung thủ thì sao."

Trong lúc nhất thời lâm vào lưỡng nan, không biết nên dựa vào cảm giác để mạo hiểm một lần, hay là vững vàng quan sát một chút nữa.

Hai lựa chọn đều phải gánh vác phiêu lưu tương ứng.

Nếu thân là đội trưởng mình không làm ra quyết định, như vậy tên gián điệp thân là kẻ tà ác, giờ này khắc này, hắn là nghĩ thế nào? Trương Nguyên Thanh tính đổi cái góc độ suy nghĩ vấn đề:

"Nhiệm vụ ẩn của hắn hẳn là giết người, nhưng không thể xác định hắn có biết đội trưởng tồn tại hay không, phương diện này trước không cân nhắc… Vừa rồi mình nói chưa quan sát được khác thường, phương án nhắm mắt không thay đổi, đây là ám chỉ rất rõ ràng.

"Hung thủ không ngu, hắn hẳn là biết mình "hoài nghi" trong đội ngũ xuất hiện gián điệp, như vậy kế tiếp hắn sẽ lựa chọn cẩn thận, sau đó tìm kiếm cơ hội thích hợp giết mình, cơ hội thích hợp là khi nào, điểm ấy rất quan trọng.

"Thân phận nhân vật là nhiệm vụ ẩn, cũng không phải nhiệm vụ chủ tuyến, hung thủ cũng cần cân nhắc giết người quá nhanh, khiến trong nhiệm vụ kế tiếp phiêu lưu của bản thân tăng lớn."

Chương 128: Bãi đỗ xe ngầm (2)

Công viên trò chơi Kim Thủy là độ khó cấp S, Trương Nguyên Thanh không tin nhiệm vụ của kẻ tà ác chỉ là giảm bớt thành

viên đội ngũ.

Đơn giản như vậy, vậy thì không phải cấp S.

Dọc theo lối suy nghĩ này tiếp tục nghĩ: "Ở sau khi phát hiện như thế nào cũng không thể tránh đi nhiệm vụ thần quái đáng sợ, hung thủ không có khả năng lớn giết người tần suất dày, bởi vì hắn cần đồng bạn, cần vật hi sinh, mà mình biểu hiện ra năng lực nhất định, chính là lựa chọn rất không tệ."

"Cho nên, thời cơ giết mình hẳn là ở sau khi vượt qua nhà ma, hoặc trong quá trình…

"Ừm, những thứ này đều là phỏng đoán của mình, còn đợi nghiệm chứng, vừa lúc dùng 'bãi đỗ xe ngầm' để thử hắn. Cách nhiệm vụ kế tiếp còn có nửa giờ, thừa dịp cơ hội này lại thăm dò một lần…"

Sau khi nghĩ rõ ràng, Trương Nguyên Thanh quyết định bỏ qua quyền lực đội trưởng một lần này.

..

"Đệch, đến cuối cùng vẫn là tránh không khỏi nhà ma!"

Trên quảng trường, tiếp thu được linh cảnh nhắc nhở, tâm tính Hỏa Ma có chút sụp đổ, hắn tức giận nhìn cô gái nhỏ xinh xắn: "Mụ nội nó, sắp bị cô hại chết rồi."

Tạ Linh Hi chu cái miệng nhỏ, ấm ức nói:

"Tôi, tôi cũng không muốn…

"Tôi cũng không biết linh cảnh cấp S sẽ biến thành như vậy, tôi lại chưa từng tới…"

Hỏa Ma bực bội giật giật mái tóc màu lửa đỏ, hùng hổ nói:

"Sớm biết đã không nên nghe lời cô, ra chủ ý bừa bãi, làm sao bây giờ, nhà ma khẳng định cực kỳ nguy hiểm, phương án vượt bản phiên bản cũ là cái gì? Tôi cảm thấy mọi người nên thương thảo một phen."

Tạ Linh Hi lắc đầu: "Tôi, tôi không biết, công viên trò chơi quá nhiều phương tiện, tôi chỉ nhớ một bộ phận…"

"Không biết? Cô cho rằng tôi sẽ tin tưởng? Coi tôi là trẻ con ba tuổi sao!" Hỏa Ma nổi giận.

“Anh hung dữ như vậy làm gì…” Tạ Linh Hi lã chã chực khóc.

Cô thoạt nhìn mười bảy mười tám tuổi, hẳn vẫn là học sinh cấp ba, bị Hỏa Ma rống lên một trận, vừa ấm ức vừa vô tội, bộ dáng sắp khóc lên.

“Đủ rồi!”

Người đàn ông trung niên khuôn mặt thuần phác hàm hậu hiếm thấy trở nên chủ động, quát bảo ngăn cản hai người khắc khẩu.

Ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn về phía Hỏa Ma: “Bất luận kẻ nào cũng không có khả năng hiểu biết công viên trò chơi sau khi độ khó thay đổi, việc này không trách cô ấy, với lại, trước đó lựa chọn tàu lượn siêu tốc, là kết quả biểu quyết của mọi người.”

Người đàn ông trung niên nói có lý, nhưng Hỏa Ma tính tình nóng nảy, căn bản không nghe khuyên bảo, trợn mắt nhìn:

“Lão tử nói chuyện, liên quan gì tới anh, cần anh ở nơi này đóng vai người tốt?”

“Không phải đóng vai người tốt, chỉ là muốn bảo cậu câm miệng! Cậu nếu không muốn câm miệng, tôi có thể giúp cậu!”

Người đàn ông trung niên bề ngoài thành thật chất phác này, trong mắt chợt lóe lên sự hung dữ rồi biến mất.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, biết mình nên ra mặt rồi, vội đi lên phía trước, chắn ở giữa hai người, cười nói:

“Bình tĩnh bình tĩnh, tranh cãi nữa, nửa giờ sẽ qua. Chú, nể mặt cháu, chờ vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy, cháu mời chú uống rượu. Anh Hỏa, rời khỏi linh cảnh, anh cứ tìm em, em là người Dương thành, Dương thành gà Bạch Thiết ngon nhất, da non thịt mềm, hơn nữa rất nuột…”

Một đoạn nói chêm chọc cười, cợt nhả này của hắn đã làm nhạt đi bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Hỏa Ma và người đàn ông trung niên mượn dốc xuống lừa, lướt qua việc này.

Một bọn sáu người dựa theo bảng hướng dẫn, rời khỏi quảng trường, đi qua bên trong công viên trò chơi ánh đèn sáng lạn.

Cơn gió se lạnh từ từ thổi tới, bầu trời tối đen tựa như một tấm màn thiên nga đen vô biên vô hạn, không có sao, không có trăng.

Ánh đèn mộng ảo mà lấp lánh của công viên trò chơi, là nguồn sáng duy nhất của thế giới này.

Tàu lượn siêu tốc không ai ngồi 'Ầm ầm ầm' chạy như bay ở trên đường ray; đu văng cùng thuyền hải tặc không ngừng lắc lư; ngựa gỗ xoay tròn ở trong tiếng nhạc vui vẻ từ từ chuyển động…

Xe đua va đụng không ai điều khiển ở trên sân lao ngang dọc, va chạm với nhau.

Khung cảnh lập tức từ mộng ảo như câu chuyện trẻ thơ, trở nên âm trầm…

Dọc theo đường đi, không có ai nói chuyện, không khí giữa đội viên vô cùng trầm mặc, cứng ngắc, mọi người duy trì khoảng cách nhất định với nhau, đã không xa cũng không gần.

Rất hiển nhiên, bọn họ đã nghe hiểu ám chỉ của mình, bắt đầu hoài nghi cái chết của Hà Bá, kế tiếp mình cần lần lượt thử, ài, không thể bại lộ thân phận rất phiền toái… Trương Nguyên Thanh thật ra đã không để ý thân phận đội trưởng của mình có thể bị đoán ra hay không.

Bởi vì không quan trọng.

Kẻ tà ác một khi có cơ hội thích hợp, người đầu tiên giết chính là hắn, không có bất cứ sự do dự nào.

Hắn bước nhanh đi về phía Tạ Linh Hi, nói:

"Em gái Linh Hi, em là học sinh cấp ba sao, người ở nơi nào?"

Chương 129: Mọi người đều phải chết (1)

"Em là người tỉnh Giang Nam, Vương Thái ca ca, em năm nay lớp mười hai."

“Thực khéo, anh là sinh viên đại học Giang Nam, chúng ta trao đổi số điện thoại di động đi, chờ vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy, anh có thể phụ đạo em làm bài tập, tiến hành giảng bài tư nhân một chọi một.”

“Hay quá.”

“Vậy em có bạn trai chưa?”

“Vì sao hỏi như vậy.”

“Nếu có bạn trai, thì không tiện giảng bài tư nhân đối với em.”

“A? Vì sao.”

…

“Chị Tây Thi, chị là làm công việc gì vậy?”

“Chị là y tá.”

Y tá? Mặc vào đồng phục bị ‘tiêm’ loại y tá đó sao… Trên mặt Trương Nguyên Thanh làm ra vẻ mặt rất khâm phục:

“Em kính trọng nhất thiên sứ áo trắng.”

Tây Thi sóng mắt lấp lánh, vẻ mặt quyến rũ, như có điều ám chỉ nũng nịu nói:

“Thật ra, cũng không cần kính trọng như vậy, chị càng thích đàn ông cuồng dã hơn, thô lỗ một chút, tận tình chi phối chị.”

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một phen, nở rộ nụ cười: “Có rảnh cùng nhau ngủ.”

..

Trương Nguyên Thanh tiếp theo đi về phía “Xấu Hổ Làm Cha”, như nói chuyện phiếm nói:

“Chú, chú có phải có con gái hay không?”

Người đàn ông trung niên nheo mắt, “Ừm” một tiếng.

Trương Nguyên Thanh tò mò hỏi: “Ngài cùng con gái quan hệ nhất định rất kém nhỉ.”

Khuôn mặt trung hậu của người đàn ông trung niên nháy mắt âm trầm, lạnh nhạt nói: “Chuyện không liên quan cậu.”

“Xin lỗi xin lỗi…”

…

Kéo giãn khoảng cách với người đàn ông trung niên, hắn rất nhanh đuổi theo thanh niên tóc đỏ đằng trước, người này gầy như que củi, mắt nhỏ mà sắc, hai hàng lông mày bay xéo, cho người ta một loại cảm giác vội vàng xao động thô lỗ.

Trương Nguyên Thanh sau khi khen tặng vài câu, Hỏa Ma liền lộ ra nụ cười, cảm thấy tiểu tử này nói chuyện rất êm tai, nguyện ý nói chuyện với hắn.

Khi Trương Nguyên Thanh hỏi ý kiến của hắn đối với các đồng đội, Hỏa Ma tùy tiện nói:

“Mấy người đồng đội này đều không quá bình thường, cô gái nhỏ toàn bộ hành trình giả bộ đáng thương, cô gái ngực to thoạt nhìn ai cũng có thể chịch, nhưng lão tử vừa rồi ở trên sân tàu lượn siêu tốc hỏi cô ấy muốn đi xuống làm một nháy hay không, cô ta không thèm để ý đến anh. Ông chú kia thoạt nhìn không giống người tốt nhất.”

Nói xong, Hỏa Ma quay đầu liếc một cái bạn trẻ tinh thần Tề Thiên Đại Thánh đi theo bên người Tạ Linh Hi hiến ân cần, vẻ mặt khinh thường:

“Đây là thằng trứng dái không có tác dụng gì. Người anh em Vương Thái, anh thấy trong đội ngũ này chỉ mày thuận mắt nhất.”

“Quá khen quá khen, anh Hỏa, em cũng cảm thấy chỉ anh đáng tin nhất.”

..

Trương Nguyên Thanh cuối cùng tới gần bạn trẻ có tinh thần đi giày doudou mặc quần bó, nói: “Đại Thánh à, mượn một bước nói chuyện?”

Tề Thiên Đại Thánh lưu luyến nhìn Tạ Linh Hi một cái, theo Trương Nguyên Thanh đi sang một bên.

“Chuyện gì?” Hắn ném tới ánh mắt dò hỏi về phía người trẻ tuổi rất biết xã giao này.

“Anh cảm thấy hai cô nàng này thế nào?” Trương Nguyên Thanh cười hề hề nói.

Tề Thiên Đại Thánh nhìn Tạ Linh Hi một cái: "Xinh đẹp, cái mông nhỏ rất cong, chỉ là ngực nhỏ."

Lại nhìn Tây Thi: "Ngực to, mông tròn, chỉ là không thích quan tâm người khác."

Về phần Hỏa Ma và người đàn ông trung niên, Tề Thiên Đại Thánh cho rằng người trước tính cách nóng nảy, không dễ ở chung, chỉ dám nhìn từ xa. Người sau lặng lẽ ít lời, nhưng ngẫu nhiên có thể cho ra đề nghị không tệ.

Trương Nguyên Thanh đột nhiên nhỏ giọng nói:

"Nếu em chết, anh nghĩ mọi cách, xử lý ông chú kia, hắn là nghề nghiệp tà ác."

Tề Thiên Đại Thánh kinh ngạc, mắt hơi trợn lên, theo bản năng há mồm, lại lập tức ngậm lại, sắc mặt trở nên cảnh giác cùng cẩn thận.

…

Mười phút sau, đoàn người đi vào bãi đỗ xe ngầm phía tây công viên trò chơi, dừng lại ở đầu sườn dốc.

Xuyên thấu qua sườn dốc xuống phía dưới, mọi người thấy ánh đèn sáng choang trong nhà để xe, mơ hồ có thể thấy được từng chiếc xe phủ bụi sắp xếp có trật tự.

Trong nhà để xe tràn đầy tĩnh mịch.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Tạ Linh Hi, thay mọi người đặt câu hỏi:

"Một cửa này phương án vượt qua là cái gì?"

Thấy mọi người nhiệt tình trông lại, Tạ Linh Hi mím môi, dùng giọng nói trong vắt ngọt ngào của thiếu nữ nói:

"Ở trong phương án vượt bản phiên bản cũ, các Linh cảnh hành giả cần thông qua bãi đỗ xe ngầm, ở trong quá trình này, có một Autobot* cách mỗi ba phút xuất hiện một lần, nó sẽ đuổi theo Linh cảnh hành giả tiến vào bãi đỗ xe, người bị đuổi kịp đào thải.

"Linh cảnh hành giả cần ở trước khi mọi người bị đào thải, tìm ra bộ khống chế, tắt nguồn điện của Autobot, mà bộ khống chế giấu ở trong chiếc xe nào đó của bãi đỗ xe."

Hỏa Ma tính cách nóng nảy giật mình, nói: “Chính là tìm được bộ khống chế tắt Autobot, đúng không. Vương Thái, cậu thấy thế nào?”

Người khác đang trầm ngâm suy nghĩ, nghe xong lời này, lập tức ném ánh mắt về phía Trương Nguyên Thanh.

Chương 130: Mọi người đều phải chết (2)

Muốn xem xem người trẻ tuổi năng lực không tệ, ở trong nhiệm vụ thứ nhất hoàn mỹ hóa giải nguy cơ này có cao kiến gì.

Thô bỉ Hỏa sư, ngươi cái này lấy ra trung tâm phương thức quả thực thô bạo… Trương Nguyên Thanh tìm từ nói:

“Ở trong công viên trò chơi phiên bản cũ, đào thải là trừ điểm kinh nghiệm, không phải tử vong, nhưng bây giờ độ khó thay đổi thành cấp S, lý giải chính xác của đào thải mỗi một người là, cách mỗi ba phút sẽ chết một người.”

Khuôn mặt quyến rũ của Tây Thi biến sắc: “Chúng ta nhiều nhất chỉ có mười tám phút…”

Xấu Hổ Làm Cha chậm rãi lắc đầu: “Không, chúng ta tốt nhất đừng chết người trong một cửa ải này, khi vào nhà ma càng nhiều người, xác suất có thể sống sót đi ra càng lớn.”

Cha già, lời này của ngài thiếu chút nữa đã nói rõ, nhà ma cần vật hi sinh… Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng:

“Em gái Linh Hi, bãi đỗ xe sẽ phong ấn kỹ năng của chúng ta không.”

Tạ Linh Hi nhớ lại một phen, lắc đầu nói: “Trong phương án vượt bản chưa nói.”

Hỏa Ma suy nghĩ, đề nghị:

“Vào bãi đỗ xe, mọi người tách ra hành động, như vậy có thể đẩy nhanh tốc độ tìm ra chìa khóa.”

Tề Thiên Đại Thánh vội vàng lắc đầu: “Nơi nguy hiểm như vậy, tách ra hành động chính là chịu chết.”

Hỏa Ma trừng mắt, khinh thường nói: “Là chính cậu sợ chết à, đồ vô dụng.”

Trong mắt Tề Thiên Đại Thánh hiện lên nét giận dữ, nhưng lại kiêng kị Hỏa Ma, hừ lạnh nói:

“Dù sao tôi không đề nghị phân tán.”

Tách ra hành động là phương thức tương đối thỏa đáng, nếu trong đội ngũ không có gián điệp… Trương Nguyên Thanh khoát tay, cắt đứt đầu mối tranh chấp, đề nghị:

“Đi vào trước đi, điều kiện tiên quyết chế định phương án là có đủ nhiều tin tức.”

Hắn dẫn đầu dọc theo đường dốc đi xuống, tiến vào bãi đỗ xe ngầm bị ánh đèn trắng lấp đầy.

Đi xuống dốc thoải, Trương Nguyên Thanh nhìn quanh bốn phía, khóe miệng hung hăng co giật một cái.

Bãi đỗ xe ngầm rất lớn, giống với bãi đỗ xe của trung tâm thương mại cỡ lớn, phóng mắt nhìn lại, từng chiếc xe ngay ngắn có trật tự đỗ ở vị trí.

Kiểu dáng xe rực rỡ muôn màu, nóc xe đọng lớp bụi thật dày.

Tạ Đám người Linh Hi đi theo tiến vào bãi đỗ xe, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Hỏa Ma trầm xuống:

“Xe nhiều như vậy, tìm tới khi nào?”

Sóng mắt Tây Thi lưu chuyển, trên khuôn mặt quyến rũ lộ ra nét lo lắng: “Muốn không tách ra hành động? Nhiều xe như vậy, phải tìm tới khi nào.”

Người khác không nói chuyện, bởi vì bọn họ đồng thời thu được tiếng phó bản nhắc nhở:

“Đinh, đội ngũ đã tiến vào bãi đỗ xe ngầm, thể nghiệm bắt đầu, đã bỏ đi vật phẩm dư thừa cho ngài.”

“Nhắc nhở 1: Bộ khống chế. Nhắc nhở 2: Chìa khóa xe. Chúc ngài may mắn!”

“Đếm ngược: 00: 02: 55”

“Kỹ năng chủ động lại bị phong ấn rồi…”

“Ô vật phẩm cũng không mở được, đáng chết, lại phong ấn kỹ năng…”

Vài vị đội viên khẽ biến sắc, nhưng điểm chú ý của Trương Nguyên Thanh cũng là hai cái nhắc nhở.

Thế mà có nhắc nhở? Trong phương án vượt bản phiên bản cũ cũng không nói một cửa ải này có nhắc nhở nha…

Phó bản cấp S sẽ không đưa ra nhắc nhở quá rõ ràng, cần Linh cảnh hành giả tự thân đi quan sát, suy nghĩ, từ trong đó tổng kết quy luật, tìm ra đường sống.

Bãi đỗ xe ngầm thế mà đưa ra “bộ khống chế” cùng “chìa khóa” hai cái nhắc nhở rõ ràng như vậy, cái này nói rõ tính nguy hiểm rất cao, bằng không linh cảnh không có khả năng đưa ra nhắc nhở.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Các vị, tình huống không quá ổn nha.”

Mọi người ngẩn ra, mới từ trong kinh hoảng kỹ năng bị phong ấn giãy thoát ra, sau khi thưởng thức cẩn thận phó bản nhắc nhở, sắc mặt mỗi người nhất thời chăm chú hẳn lên.

“Chìa khóa xe…” Hỏa Ma vội vàng xao động bước nhanh đi đến trước một chiếc xe MPV gần nhất, thử mở cửa xe, nhưng cửa xe khóa.

Hắn nghiêng người giật trở, ý đồ đập vỡ thủy tinh.

Rầm ~

Thủy tinh phát ra tiếng vang lớn, nhưng chưa vỡ vụn, vết nứt cũng không có.

“Không đập được, như vậy xem ra, muốn tìm được bộ khống chế, nhất định phải tìm được chìa khóa xe trước…” Hỏa Ma nhổ một bãi nước miếng, mắng:

“Tôi đề nghị tách ra hành động.”

Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua mọi người, thấy đều có ý tưởng này, liền nói ngay:

“Có thể, nhưng đừng quá phân tán, nhất định phải để bản thân mọi lúc xuất hiện ở trong tầm nhìn của đồng đội, thời gian không nhiều, mọi người hành động đi.”

Đếm ngược tựa như quỷ đòi mạng, sáu Linh cảnh hành giả không trì hoãn nữa, đều tự tìm kiếm ở bãi đỗ xe.

Bãi đỗ xe to như vậy yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng bước chân của bọn họ.

Trương Nguyên Thanh cố ý tụt lại phía sau, bảo đảm mọi người đều ở trong tầm nhìn, lưu ý nhất cử nhất động của đồng đội, đồng thời cũng không trì hoãn tìm kiếm chìa khóa xe.

"Nhiệm vụ này có chút không thích hợp, bãi đỗ xe ngầm lớn như vậy, chúng ta không có khả năng ở trong ba phút tìm được bộ khống chế, toàn diệt ở nơi này cũng không có khả năng lắm tìm được…"

Chương 131: Mọi người đều phải chết (3)

Trương Nguyên Thanh đang nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy Tạ Linh Hi bên trái phía trước nằm úp sấp xuống, chui vào gầm xe, vài giây sau vui vẻ hoan hô: "Em tìm được chìa khóa xe rồi, ở gầm chiếc xe địa hình này."

Cô nâng lên cánh tay trắng nõn mịn màng, giơ lên chìa khóa xe.

Đồng thời, cô ấn nút mở khóa trên chìa khóa.

Bãi đỗ xe yên tĩnh không tiếng động, xe chưa có bất cứ phản ứng gì.

Khuôn mặt nhỏ của Tạ Linh Hi chuyển thành thất vọng, đáng thương nói: "Xe không ở gần em…"

Thấy thế, mọi người tiếp tục tìm kiếm, rất nhanh, Tề Thiên Đại Thánh cao giọng nói:

"Tôi tìm được chìa khóa xe rồi."

Hắn ấn cái nút mở khóa, bên người "Tít tít" hai tiếng, đèn chiếu hậu lóe lên.

Mọi người ùa lên, mở ra bốn cánh cửa xe, từng ánh mắt lục soát bên trong xe một lần.

Xấu Hổ Làm Cha thất vọng nói: "Không có gì."

“Chờ một chút…” Tạ Linh Hi tinh mắt, nửa thân trên nằm úp sấp vào thùng xe, vểnh cái mông nhỏ lên, từ dưới chỗ ngồi nhặt ra một tấm thẻ.

Đây là một tấm thẻ tính chất kim loại, mặt ngoài quét một tầng sơn vàng, ở giữa vẽ một đầm nước trong suốt.

Chăm chú nhìn cái thẻ này, trong mắt mọi người hiện lên một dòng tin tức:

“Dịch sinh mệnh nén”

“Loại hình: Nước thuốc”

“Công năng: Chữa trị”

“Giới thiệu: Nước thuốc ẩn chứa sinh mệnh lực khổng lồ, có thể trị liệu tất cả ngoại thương.”

“Ghi chú: Bởi vì là tiêu hao phẩm, không có bất cứ trả giá gì.”

“Dịch sinh mệnh nén?” Mắt Tây Thi sáng lên, “Tôi nhớ rõ sinh mệnh nguyên dịch là vật phẩm nghề nghiệp nhạc sĩ, không ngờ trong xe có thể tìm được tiêu hao phẩm, mọi người nói trong xe khác có phải cũng có hay không?”

Nếu như vậy, xác xuất bọn họ vượt ải thành công liền tăng lên rất nhiều.

Dịch sinh mệnh nén có liên quan với nhạc sĩ sao, mình nhớ rõ nhạc sĩ năng lực giai đoạn Siêu Phàm là ca hát mà… Trương Nguyên Thanh nhịn xuống xúc động hỏi, dù sao Vương Thái là hành giả có thâm niên từng trải qua rất nhiều linh cảnh, là đồng bạn tin cậy.

Nếu để các đồng đội biết nhân vật dẫn đầu đội ngũ, là một tay mơ lần thứ hai tiến linh cảnh, không biết sẽ cảm tưởng thế nào.

“Thu lại trước…” Trương Nguyên Thanh nhìn đếm ngược: “Tiếp tục tìm chìa khóa xe, thời gian để lại cho chúng ta không nhiều nữa.”

Mọi người một lần nữa phân tán, mau chóng tìm chìa khóa xe.

Trương Nguyên Thanh vừa tìm kiếm chìa khóa xe, vừa suy nghĩ:

“Vừa cho nhắc nhở vừa cho vật phẩm tiêu hao, trình độ hung hiểm của một cửa ải này chỉ sợ phải vượt qua đoán trước, hung thủ quá nửa cũng có thể cảm nhận ra, hy vọng hắn đừng giết người nữa, tận khả năng bảo toàn tính mạng đồng đội, bằng không nhà ma thực không có cách nào qua…”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, không tìm được chiếc chìa khóa xe thứ ba nữa, các Linh cảnh hành giả càng lúc càng lo âu, bước chân tìm kiếm càng lúc càng vội vàng.

Đúng lúc này, Tề Thiên Đại Thánh luôn chú ý đếm ngược kinh hô:

“Đã đến giờ…”

Ngay sau đó, tiếng gầm hùng hồn của động cơ gừ từ nơi xa truyền đến, trong lòng mọi người run lên, theo tiếng nhìn lại, lối ra bãi đỗ xe ngầm xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

Nó cao chừng hai mét, cả người bao trùm kim loại, có một đôi mắt tỏa sáng màu đỏ, trong tay cầm một cây cưa điện dài ba thước.

“Mọi người đều phải chết, mọi người đều phải chết!”

Trong loa ở ngực nó quanh quẩn thanh âm điện tử.

“Transformers? !” Tạ Linh Hi kêu lên.

“Ầm ầm ầm…”

Tiếng động cơ rít gào, lòng bàn chân Autobot trượt, gào thét lao qua khoảng cách mấy chục mét, lao như bay về phía mọi người.

“Tản ra!” Trương Nguyên Thanh rống to một tiếng.

Mọi người tựa như con ky bị bowling đánh trúng, đổ ào ra bốn phương tám hướng.

Tố chất thân thể Tạ Linh Hi tựa như không bằng mọi người, phản ứng chậm một nhịp, ở trong lúc né tránh bị người máy húc ngã, rên một tiếng, sau lưng va vào thân xe, trước mắt tối sầm, đau không thể đứng dậy.

Trong lỗ khí chỗ mắt cá chân Autobot phun ra khí thể, hóa giải quán tính, làm ra phanh gấp con người không làm được, giơ lên cưa điện trong tay, ra sức chém xuống.

Tiếng motor cưa điện vận chuyển, tựa như Thần Chết lẩm bẩm.

Cô gái nhỏ bị dọa sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt tuyệt vọng.

Bịch bịch bịch… Trong tiếng bước chân ngắn ngủi gấp gáp, Xấu Hổ Làm Cha cúi thấp người, khởi xướng chạy như điên, dùng lưng vai hung hăng húc vào thân thể sắt thép của Autobot.

Sức lực có thể húc sập một bức tường của hắn, chỉ húc Autobot lảo đảo một cái.

“Bốp bốp bốp…”

Cưa điện sát bên cạnh người Tạ Linh Hi, chém vào mặt sàn xi măng, cưa điện chuyển động tốc độ cao, cắt ra trên mặt đất một đường nhỏ thật sâu.

Trương Nguyên Thanh lúc này cũng phản ứng lại, cơ bắp hai chân bành trướng, bùng nổ ra tốc độ trước nay chưa từng có, hắn lao tới bên cạnh Tạ Linh Hi, túm bả vai cô bé, kéo về phía sau, ném cho Tây Thi phía sau, đồng thời ôm lấy cái tay cầm cưa điện của Autobot, quát:

“Cùng tiến lên! Đoạt lấy vũ khí của nó.”

Chương 132: Phương pháp phá cục (1)

Tiếng hắn tựa như một tiếng chuông, gõ vang Hỏa Ma cùng Tề Thiên Đại Thánh đang kinh hoảng, hai người đồng thời lao về phía Autobot, Hỏa sư nóng nảy húc vào sau lưng Autobot, Tề Thiên Đại Thánh thì cùng Trương Nguyên Thanh cầm cưa điện, ý đồ cướp đi.

"Các ngươi đều phải chết, các ngươi đều phải chết…"

Trong loa trên ngực Autobot phát ra tuyên ngôn vang dội, xẹt xẹt, tiếng dòng điện truyền đến, cánh tay của Autobot vặn "Rắc rắc", vung mạnh lên, hất bay Trương Nguyên Thanh cùng Tề Thiên Đại Thánh.

Người sau như bao cát nặng nề rơi xuống đất, ngã thất điên bát đảo.

Người trước ở giữa không trung điều chỉnh trọng tâm thân thể, lộn ngược ra sau hai cái hóa giải lực đạo, vững vàng đáp xuống đất.

Mộc yêu? Gã này là mộc yêu? Trương Nguyên Thanh nhìn thấy một màn này, lập tức khóa mục tiêu nghề nghiệp của Tề Thiên Đại Thánh.

Ở Siêu giai đoạn Phàm, mộc yêu cấp 2 lại được xưng là vượn gỗ, có thiên phú leo trèo trời sinh, cực kỳ linh hoạt.

Vừa rồi một màn giảm bớt lực đó, cũng không phải khí lực cường đại có thể làm ra, cần kỹ xảo đặc thù, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ mộc yêu phù hợp nhất.

"Rầm rầm rầm…"

Hai nắm tay Xấu Hổ Làm Cha như mưa rơi, không ngừng đánh lên thân thể sắt thép của Autobot.

Nhưng Autobot chỉ là vung cánh tay, đã quét hắn bay ra, sau đó cầm theo cưa điện triển khai đuổi giết.

Trong nguy cơ, người đàn ông trung niên bề ngoài chất phác biểu hiện ra thiện chiến cùng nhanh nhẹn không hợp với khí chất của hắn, mặt mày ngưng tụ khí chất hung bạo, mượn xe

hơi đỗ ở bốn phía, hoặc xung phong hoặc bổ nhào hoặc quay cuồng, né tránh từng lần cưa điện bổ chém.

Cực kỳ nguy hiểm.

"Đệch cả nhà mày!" Hỏa Ma hùng hổ chạy lấy đà xung phong, tung người nhảy lên, khép lại hai chân đá vào sau lưng Autobot.

Nhưng mà, lòng bàn chân Autobot như hệ thống phanh, thân thể sắt thép run lên, lòng bàn chân không chút nhúc nhích, nhanh chóng quay người, cánh tay nắm cưa điện quét về.

Hỏa Ma theo bản năng đưa tay cản một lần.

Phốc!

Bàn tay phải nháy mắt chia lìa, rơi "bịch" ở trên mặt đất.

Hỏa Ma ngay sau đó ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh cùng Tề Thiên Đại Thánh lại xông trở về, một người đi lên dây dưa Autobot, một người kéo Hỏa Ma bị thương lui về phía sau.

"Coong coong…"

Hai nắm tay Trương Nguyên Thanh đánh lên bộ ngực sắt thép, chỉ cảm thấy đau tới mức xương cốt cũng sắp vỡ ra, một đôi nắm đấm sắt này của mình có thể đánh chết lão hán tám mươi tuổi, thế mà lại thành tiểu quyền quyền*.

Mục tiêu bị đuổi giết từ một người, biến thành hai người.

Trương Nguyên Thanh bằng vào thể trạng của Thần dạ du, từng lần một gian nan né tránh công kích trí mạng, vừa nhanh chóng thúc đẩy đầu óc.

Đánh không lại, chạy không thoát, cái này căn bản chính là phó bản đoàn diệt, ở dưới tình huống kỹ năng bị phong ấn, sao có khả năng từ dưới tay Autobot sống sót?

Nhưng cho dù là linh cảnh cấp S, cũng không có khả năng an bài nhiệm vụ nhất định phải chết không thể nghi ngờ, khẳng định có phương pháp phá giải, chỉ là ta còn chưa phát hiện… Nếu có chỗ tránh nạn như miếu sơn thần thì tốt rồi…

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện ra linh quang, cao giọng nói:

“Vào xe, đi vào trong xe! !”

Mọi người ở đây ngẩn ra, tiếp đó tỉnh ngộ lại, Tề Thiên Đại Thánh như người chết đuối bắt được cọng cỏ cứu mạng, vội vàng lấy ra chìa khóa xe, ấn nút mở khóa.

Phía sau cách mười mấy mét, chiếc xe vừa rồi từng bị mở ra “Tít tít” hai tiếng.

Tề Thiên Đại Thánh theo bản năng liền lao qua, chạy vội vài bước, nhớ tới còn có Hỏa Ma, quay trở về, dìu hắn dậy chạy về phía trong xe.

Tạ Linh Hi sắc mặt tái nhợt từ trong túi lấy ra chìa khóa xe, ấn nút mở khóa, cách mấy mét, một chiếc SUV màu đen phát ra tiếng vang “tít tít”, đèn chiếu hậu lóe lên.

“Thì ra ở đây… Chị Tây Thi, chúng ta mau đi qua.” Tạ Linh Hi bất ngờ kêu lên.

Tây Thi hướng tới xe chạy vội đi, Tạ Linh Hi ôm lưng, lảo đảo đi theo, không quên quay đầu hô lên:

“Bên này bên này…”

“Cô đi qua trước.” Người đàn ông trung niên cúi người tránh đi cưa điện chém, thanh âm trầm thấp.

Thấy Trương Nguyên Thanh có chút do dự, hắn nhíu mày nói:

“Thân thủ cậu quá non, căn bản không giống Linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, tôi nếu đi rồi, cậu nhất định phải chết không thể nghi ngờ.”

Không thể là nghề nghiệp không am hiểu chiến đấu sao… Trong lòng Trương Nguyên Thanh không phục giải thích một câu, không cậy mạnh, quay đầu bỏ chạy.

Hắn lao về phía SUV, kéo mở cửa hàng ghế sau xe chui vào, thò đầu ra, kêu lên:

“Mau tới!”

Xấu Hổ Làm Cha lập tức bỏ qua Autobot, hướng bên này chạy như điên.

“Rầm rầm…”

Trong thân thể Autobot phát ra tiếng động cơ cao vút, bánh xe lòng bàn chân đẩy nó tiến lên.

Chương 133: Phương pháp phá cục (2)

Cơ thịt trên mặt Xấu Hổ Làm Cha căng thẳng, trán nổi gân xanh, chạy tới mức khuôn mặt dữ tợn, nhưng vẫn chạy không nhanh hơn Autobot.

Trương Nguyên Thanh hô: “Đổi một bên!”

Hắn đóng mạnh cửa xe, mở ra cửa một bên khác.

Xấu Hổ Làm Cha bổ nhào về bên trái, tránh được cưa điện quét ngang đến, vừa lăn vừa bò đến bên kia xe, nhanh chóng chui vào cửa xe.

Rầm!

Cửa xe khép lại.

Trong lỗ chỗ mắt cá chân Autobot phun ra khí thể, hóa giải quán tính, nó cầm cưa điện đứng ở bên cạnh xe.

Giờ khắc này, bốn người trên xe đều nhịn không được nín thở.

Cứ như vậy yên tĩnh vượt qua nửa phút, Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, nhìn Autobot đứng lặng ở ngoài xe, nhìn chung quanh, cười nói:

“Xem ra phán đoán của tôi là đúng.”

Tây Thi vội vàng ném đến ánh mắt sùng bái: “Cậu thật lợi hại! Không hổ là Linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú.”

Xấu Hổ Làm Cha nhìn hắn một cái.

Hắn tựa như nhìn ra mình là tân thủ? Trương Nguyên Thanh mỉm cười, nói:

“Em chỉ là giỏi về quan sát.”

Tạ Linh Hi chớp đôi mắt long lanh: “Anh là thám báo?”

Đương nhiên không phải, mình sao có khả năng là 75 đồng vàng một con mắt! Trương Nguyên Thanh cười mà không nói.

Tạ Linh Hi không truy hỏi nữa, dịu dàng nói: “Cảm ơn chú, cảm ơn anh Vương Thái vừa rồi cứu cháu (em).”

Xấu Hổ Làm Cha khẽ gật đầu.

“Chúng ta là đồng bạn, hỗ trợ nhau mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn.” Câu trả lời của Trương Nguyên Thanh thu hoạch cô gái nhỏ cảm kích cùng sùng bái.

Autobot bên ngoài còn chưa đi, mấy người trong lúc nhất thời cũng không dám rời khỏi xe, Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội nhắm mắt dưỡng thần, nhìn lại một lần chi tiết sau khi tiến vào bãi đỗ xe:

“Tạ Linh Hi thoạt nhìn không giống nghề nghiệp am hiểu cận chiến, Tây Thi tương đối cẩu, tạm thời nhìn không ra nghề nghiệp, xác suất Hỏa Ma là Hỏa sư rất lớn, tính cách nóng nảy có thể ngụy trang, nhưng không có khả năng ngụy trang không chút sơ hở.

“Xấu Hổ Làm Cha cho mình cảm giác, a, có chút giống u Hướng Vinh nha…”

Trước đó không nhìn ra nghề nghiệp của chú trung niên, nhưng thông qua vừa rồi chiến đấu, Trương Nguyên Thanh cảm giác được sự hung dữ nồng đậm trên người Xấu Hổ Làm Cha, hơn nữa am hiểu cận chiến.

Lập tức khiến hắn nhớ tới u Hướng Vinh, hai người cho hắn cảm giác rất tương tự.

“Hắn nếu là mê hoặc chi yêu, có phải quá ôn hòa rồi hay không? Ừm, u Hướng Vinh lúc ấy tinh thần đã xảy ra vấn đề, không thể coi là tiêu chuẩn cân nhắc. Nếu ông chú là mê hoặc chi yêu, dựa theo tình huống trận doanh đối lập để xem, khả năng hắn là kẻ tà ác rất lớn, sau khi nhiệm vụ kết thúc, mình nên đâm hắn hay không?”

“Muốn vượt qua bãi đỗ xe ngầm, cần nhân thủ tìm kiếm chìa khóa, cùng với hợp sức đối kháng Autobot, dưới tình huống như vậy, khả năng hung thủ đâm người ta giảm đi rất nhiều…”

Đang nghĩ, hắn nghe thấy Tạ Linh Hi vui vẻ nói: “Ồ, em lại tìm được một tấm thẻ.”

..

“Đinh! Điều kiện của ngài đã đạt thành, gạt bỏ một vị đội viên hay không? Trong ba mươi giây không làm ra lựa chọn, coi là bỏ qua cơ hội này.”

“Đinh, ngài bỏ qua cơ hội lần này. “

..

Trong xe, sức chú ý của mọi người đặt ở trên người Tạ Linh Hi, nhìn cô từ trong tấm che nắng của ghế phụ rút ra một tấm thẻ tính chất kim loại.

Mặt ngoài sơn vàng, viết một câu:

“Ngài đạt được một lần cơ hội sử dụng đạo cụ. “

Cơ hội sử dụng đạo cụ? Trương Nguyên Thanh thấy Tây Thi, Tạ Linh Hi cùng chú trung niên mắt hơi tỏa sáng.

So sánh với khởi dịch sinh mệnh nén, có thể sử dụng đạo cụ thẻ, có vẻ càng thêm quan trọng.

Đạo cụ dùng tốt, có thể giải quyết một cái phiền toái, sinh mệnh nguyên dịch tuy có thể cứu mạng, lại không cách nào hóa giải nguy cơ.

Lúc này, Autobot bên ngoài vừa hô to “Mọi người đều phải chết”, vừa không cam lòng trượt đi.

Cùng lúc đó, mọi người thấy đếm ngược một lần nữa xuất hiện, nhưng một lần này, thời hạn là hai phút bốn mươi giây.

Rút ngắn hai mươi giây.

“Chuyện gì vậy? Chúng ta mất đi 20 giây.” Tây Thi trừng to đôi mắt đẹp, “Autobot xuất hiện một lần, liền giảm bớt 20 giây?”

“Còn có một loại khả năng khác…” Tạ Linh Hi phát biểu ý kiến của mình: “Mở ra một chiếc xe, tổn thất 10 giây.”

Bốn người đều trầm mặc.

Mặc kệ là một loại nào, đều không phải chuyện tốt.

Sắc mặt Tây Thi ảm đạm: “Phó bản cấp S quá khó rồi, tôi đời này cũng không muốn trải qua lần thứ hai nữa.”

A? Trên thế giới còn có phó bản trên cấp S không.. Trương Nguyên Thanh trong khổ mua vui lẩm bẩm.

Bốn người mở cửa xe, vừa vặn thấy Tề Thiên Đại Thánh dìu Hỏa Ma đi tới, người sau chỗ cổ tay dùng áo ngắn tay làm băng bó đơn giản, nhưng cái này cũng không thể cầm máu hữu hiệu.

Ở trong mấy phút nấp vào trong xe, máu tươi đã nhuộm đỏ quần Hỏa Ma, hắn bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt trắng bệch.

Chương 134: Rốt cuộc đã chết (1)

"Tình huống anh ta không quá ổn…" Tề Thiên Đại Thánh tới gần mọi người, hướng vết thương ra hiệu một phen.

Hỏa Ma thấy hắn không muốn mở miệng, thanh âm suy yếu nói:

"Con nhóc, tấm thẻ kia của mày đâu, mau lấy ra cho bố mày."

Tạ Linh Hi cau mũi: "Bản thân tôi phải giữ lại giữ mạng nha, dựa vào cái gì cho anh."

Hỏa Ma giận dữ: "Đã biết con nhóc này đang làm bộ làm tịch, mổ ra là biết đứa tâm địa đen tối."

Tạ Linh Hi chu mỏ, ấm ức nói: "Sao anh nói người ta như vậy, người ta còn chưa trưởng thành."

Con nhỏ này làm sao vậy, lúc này muốn giảm quân số? Trương Nguyên Thanh nhìn nhìn cô, lại nhìn nhìn Hỏa Ma.

Nhiệm vụ bãi đỗ xe ngầm còn chưa kết thúc, tìm chìa khóa cần nhân thủ, không cứu Hỏa Ma, hắn chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, đã trì hoãn tiến độ nhiệm vụ, lại khiến đội ngũ giảm quân số.

Sau khi suy tư ngắn ngủi, Trương Nguyên Thanh nói:

"Không bằng bỏ phiếu đi."

Kết quả bỏ phiếu là, trừ Tạ Linh Hi, người khác đều bỏ phiếu đồng ý.

"Hừ!" Tạ Linh Hi không tình nguyện nhét thẻ dịch sinh mệnh nén cho Hỏa Ma.

“Đinh! Kiểm tra được ngài bị thương, sử dụng “Dịch sinh mệnh nén” hay không.”

“Có.”

Thẻ kim loại trào ra nước suối hư ảo, bao trùm mặt cắt cổ tay của Hỏa Ma, vài giây sau, máu thịt tái sinh, bàn tay mới từng chút một mọc ra.

Hỏa Ma sắc mặt tái nhợt nét mặt toả sáng.

Thấy vết thương giải quyết, Tề Thiên Đại Thánh lập tức nói:

“Tôi phát hiện thời gian tìm kiếm chìa khóa ngắn lại, chuyện là sao vậy?”

Tây Thi liền mang trong xe suy đoán báo cho đối phương, Tề Thiên Đại Thánh nhíu mày, Hỏa Ma ồn ào:

“Đáng chết, thêm vài lần nữa, Autobot kia có phải không đi được hay không, giết đến chúng ta đoàn diệt mới thôi?”

Lấy độ khó cấp S, quá nửa là như thế. Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng.

Mọi người nhớ lại chiến lực của Autobot, lạnh toát một trận.

Tây Thi nuốt ngụm nước bọt, vội vàng nói: “Đừng lãng phí thời gian, phải vượt ở trước khi tình huống tệ nhất xảy ra, tìm được bộ khống chế, tắt nguồn điện Autobot.”

Tạ Linh Hi nhìn thoáng qua xe cộ rậm rạp, trước mắt, xa xa, còn có ở ngoài tầm mắt, nhíu chặt đôi lông mày tú: “Sao tìm cho hết được…”

Lo âu cùng tuyệt vọng dâng lên ở trong lòng mỗi người.

Trước tìm chìa khóa lại tìm bộ khống chế, sau vài lần, khoảng cách ba phút sẽ hao hết.

Ài! Trương Nguyên Thanh thở dài, lên tiếng nói:

“Tôi có một phương pháp, nếu có thể làm, hẳn là có thể thành công vượt qua bãi đỗ xe.”

Cái gì? !

Câu này rơi vào trong lòng các đội viên, quả thực là âm thanh của tự nhiên, mọi người bỗng nhiên quay đầu, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhìn về phía Vương Thái.

Nghênh đón ánh mắt nóng rực của các đồng đội, Trương Nguyên Thanh nói ra ý nghĩ của mình:

“Tôi có một món đạo cụ, có thể cuốn lấy Autobot, cho chúng ta đầy đủ thời gian tìm kiếm bộ khống chế.”

Xấu Hổ Làm Cha, Tây Thi và Tạ Linh Hi nhướng mày.

Mà Hỏa Ma và Tề Thiên Đại Thánh vẻ mặt mờ mịt: “Đạo cụ? Kỹ năng cùng đạo cụ của chúng ta không phải bị phong ấn sao.”

Tây Thi nở rộ nụ cười gái dịch vụ, giải thích: “Vừa rồi chúng tôi ở trong xe, đã tìm được một tấm thẻ, nội dung bên trên là, có thể sử dụng đạo cụ một lần.”

Có thể sử dụng đạo cụ? Hỏa Ma và Tề Thiên Đại Thánh đầu tiên là vui vẻ, sau đó nhíu mày, người sau thăm dò nói:

“Cậu là nói, cậu muốn sử dụng đạo cụ, một mình đối kháng Autobot kia, kéo dài thời gian cho chúng tôi?”

Hỏa Ma nhớ lại Autobot hung hãn, vội vàng lắc đầu:

“Đề nghị này không đáng tin, trừ phi chủ động kỹ năng giải phong, phối hợp đạo cụ, như vậy có lẽ có thể đối kháng với tên người máy kia.”

Một lần này, Tạ Linh Hi cũng đồng ý Hỏa Ma, yếu ớt nói:

“Anh Vương Thái, như vậy rất nguy hiểm, chúng ta đều là Linh cảnh hành giả giai đoạn Siêu Phàm, đạo cụ có thể tiếp xúc đến, nhắm chừng đều ở tầng cấp này, đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm thật sự có thể giải quyết Autobot sao?”

Đạo cụ lấy chủng loại phân chia, không lấy cấp bậc phân chia, nhưng các Linh cảnh hành giả biết, cấp bậc là thuộc tính ẩn, đạo cụ giai đoạn Siêu Phàm đạt được, phần lớn thuộc về tầng cấp này.

Xấu Hổ Làm Cha thản nhiên nói: “Ý tưởng này rất mạo hiểm, nếu một món đạo cụ có thể thoải mái giải quyết nguy hiểm, như vậy trong xe sẽ không xuất hiện tấm thẻ này.”

Hắn đang nhắc nhở Trương Nguyên Thanh, đừng đánh giá sai tình thế, lãng phí vô ích một tấm thẻ, nhiệm vụ cấp S, sao có thể đơn giản như thế?

Hiển nhiên, các đội viên đều cảm thấy ý tưởng của Vương Thái không đáng tin, nhưng căn cứ vào "uy vọng" Trương Nguyên Thanh một tay đánh ra, mọi người chỉ là phản bác, chưa kiên quyết phản đối.

Đạo cụ bình thường đương nhiên không được, nhưng đạo cụ loại quy tắc nhất định có thể! Đối mặt các đồng đội không tín nhiệm, Trương Nguyên Thanh biết rõ năng lực của giày khiêu vũ màu đỏ mỉm cười:

"Làm Linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, các người thế mà hoài nghi sức phán đoán của tôi? Chớ quên, mọi người là châu chấu trên một sợi dây thừng, tôi sao có thể lấy tính mạng mình ra giỡn."

Chương 135: Rốt cuộc đã chết (2)

Vẻ mặt hắn tràn ngập tự tin, giọng điệu hắn vô cùng trấn định.

Lúc này, biểu hiện nhất quán tới nay của Vương Thái tạo ra tác dụng, các đội viên nhíu mày không nói, tuy vẫn không quá tin tưởng, nhưng cũng không phản đối.

Chủ yếu cũng là bọn họ hoặc là không có đạo cụ, hoặc là không có đạo cụ đối địch mạnh mẽ.

Xấu Hổ Làm Cha cũng không nói chuyện nữa, cái gì kinh nghiệm phong phú tạm không nói, nửa câu sau hắn tán thành.

Trương Nguyên Thanh: "Thời gian có hạn, mọi người mau tìm chìa khóa xe."

Sáu Linh cảnh hành giả nhanh chóng bắt đầu hành động, trong thời gian kế tiếp, Trương Nguyên Thanh tìm được hai cái chìa khóa xe, Tây Thi tìm được một cái, Tề Thiên Đại Thánh tìm được một cái, Tạ Linh Hi lại tìm được một cái.

Bọn họ đều tự tìm kiếm được xe đối ứng, mở khóa xem xét, trừ trong xe của cô bé có một tấm thẻ kim loại, những người khác không có bất cứ thu hoạch gì.

Tấm thẻ đó của Tạ Linh Hi nội dung là: "Ngài có một lần cơ hội dời đi thù hận"

Đáng tiếc xe của bãi đỗ xe không thể điều khiển… Trương Nguyên Thanh tiếc hận nghĩ, chợt nghe một tiếng động cơ cao vút từ nơi xa truyền đến.

Mọi người tựa như hươu hoang kinh hãi, nhạy bén duỗi cổ, theo tiếng nhìn lại.

Cửa vào bãi đỗ xe ngầm, Autobot cao 2m một lần nữa xuất hiện, nó cầm cưa điện, hai mắt toát ra ánh sáng màu đỏ, microphone ở ngực hô lớn: Đều phải chết ~

Tây Thi thét to: "Vương Thái…"

Người khác luống cuống tay chân chạy tới trước cùng một chiếc xe, mở cửa xe, nhưng chưa lập tức chui vào trong xe lánh nạn, mà là mang theo vài phần chờ mong, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh từ trong túi rút ra thẻ kim loại.

"Đinh, ngài muốn sử dụng thẻ, kích hoạt ô vật phẩm hay không?"

"Có!"

Ngay sau đó, hắn một lần nữa cảm ứng được ô vật phẩm tồn tại, nhanh chóng mở ra, triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ.

Một vệt ánh sáng yếu ớt màu đỏ sậm lướt ra, linh động uốn lượn, ở trước mặt chủ nhân vô dụng ngưng tụ thành một đôi giày khiêu vũ màu đỏ.

"Cốp cốp…"

Giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh hơn nữa tinh xảo, nhanh chóng vòng quanh Trương Nguyên Thanh một vòng, tư thái cất bước lục thân bất nhận, lại có vài phần hoạt bát, tựa như rất vui vẻ mình có thể đi ra khiêu vũ.

Nhưng ở trong mắt đám người Tạ Linh Hi, một màn này có chút kinh hãi.

Giày khiêu vũ? Một đôi giày khiêu vũ có thể tự mình hành động?

Không biết có phải ảo giác hay không, bọn họ nhìn giày khiêu vũ màu đỏ, theo bản năng cảm giác được một cảm giác mát lạnh cùng sợ hãi, không có lý do, chỉ là trực giác.

Ài, nếu không phải bất đắc dĩ, ta cũng không muốn vận dụng nó… Trong lòng Trương Nguyên Thanh thở dài.

Thật ra ở lúc nhìn thấy tấm thẻ kia, phản ứng đầu tiên của hắn là: Nhà ma ổn rồi.

Linh trong nhà ma đáng sợ nữa, chung quy là linh, chày Phục Ma ẩn chứa thần lực mặt trời, lại có một nửa dương phách của nương nương, là khắc tinh của tất cả âm vật.

Chờ vào nhà ma, hắn liền lấy ra chày Phục Ma, dưới mặt trời, cô dâu kia kia cho dù đói khát nữa, cũng phải ngã ngồi xuống đất, rưng rưng nức nở: Quan nhân đừng mà ~

Đáng tiếc, giải quyết khốn cảnh trước mắt mới là hàng đầu, bãi đỗ xe ngầm một cửa này ải không phức tạp, nhưng quá khó rồi.

Mặt khác, sử dụng giày khiêu vũ màu đỏ còn có một chỗ tốt, đó chính là kinh sợ hung thủ.

Nếu hung thủ không quan tâm gạt bỏ hắn, một khi xuất hiện loại tình huống xấu nhất này, giày khiêu vũ màu đỏ mất đi chủ nhân sẽ trở về trạng thái lúc ban đầu, truy đuổi mỗi một vị Linh cảnh hành giả ở đây.

Mọi người cùng chết.

Nhìn Autobot gào thét mà tới, Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng nói:

“Đi thôi!”

Giày khiêu vũ màu đỏ lướt đi.

Hai luồng ánh sáng màu đỏ âm u mau lẹ như điện, đánh vào ngực Autobot, vang to “Rầm rầm”, Autobot sắt thép lấy khí thế như sấm sét lao như bay, thế mà bị va đập ngừng lại, trượt về sau biên độ nhỏ.

Thế này còn chưa xong, giày khiêu vũ màu đỏ đạp một phát Autobot dừng lại, triển khai giẫm đạp càng thêm dày đặc, mỗi một cú đạp đều đạp thân thể máy móc kịch liệt chấn động, lảo đảo.

Hoàn mỹ áp chế được Autobot hành động.

Autobot phẫn nộ vung cưa điện, nhưng vũ khí có thể chém đứt vàng đá, căn bản không thể chạm đến giày khiêu vũ màu đỏ, đôi giày này tựa như không tồn tại ở hiện thực.

Duy nhất làm người ta tiếc nuối là, thân thể Autobot không thể phá vỡ, giày khiêu vũ màu đỏ cũng không làm gì được.

Nhưng ở trong mắt đám người Hỏa Ma Tây Thi, đây quả thực là một màn tốt đẹp nhất trên đời.

"Đây là đạo cụ gì, đây là đạo cụ gì? !" Hỏa Ma vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, trong mắt lóe ra sự thèm nhỏ dãi.

Trái tim treo lên của đám người Tây Thi cùng Tạ Linh Hi rốt cuộc thả xuống, ánh mắt nhìn giày khiêu vũ màu đỏ hoặc nhiều hoặc ít đều có hâm mộ, khát vọng.

Căn cứ vào tính khan hiếm của đạo cụ, Linh cảnh hành giả đối với đạo cụ mạnh mẽ có sự khát vọng cùng tham lam đóng dấu ở trong gien.

Chương 136: Rốt cuộc đã chết (3)

"Đừng vào xe, nhanh đi tìm chìa khóa." Trương Nguyên Thanh lớn tiếng hô, không quên bổ sung một câu: "Đôi giày này của tôi trả giá là, trong một giờ không thu về ô vật phẩm, nó sẽ giết người không phân biệt."

Đám người Hỏa Ma hơi biến sắc, chút tham lam kia trong lòng nháy mắt biến mất, không dám trì hoãn nữa, nhanh chóng mở ra sưu tầm.

Tề Thiên Đại Thánh lưu luyến thu hồi ánh mắt nhìn chăm chú giày khiêu vũ màu đỏ, nghĩ đến trả giá của nó, lớn tiếng nhắc nhở: "Vương Thái, cậu nhưng chết đấy…"

Hắn chết rồi, đôi giày này chính là một cái nguy hiểm khác, nguy hiểm thật lớn.

Trong thời gian sau đó, giày khiêu vũ màu đỏ bắt đầu gánh vác trọng trách ngăn chặn Autobot, lần lượt thay bọn họ cản lại nguy cơ, rốt cuộc, sau nửa giờ không ngừng nghỉ tìm kiếm, Tạ Linh Hi từ trong một chiếc xe thể thao đã tìm được bộ khống chế.

“Có phải cái này hay không, có phải cái này hay không…”

Cô gái nhỏ vận hết sức hô lớn.

Con nhỏ này vận may cũng quá tốt rồi nhỉ… Mọi người ngừng lại công việc trong tay, đều bùng nổ ra tốc độ trước nay chưa từng có, hướng về cô bé tụ lại.

Trong tay cô là một vật kim loại màu đen dài dài, tương tự với điện thoại di động lớn kiểu cũ ngày xưa, đỉnh chóp có một dây anten, giữa cái điện thoại di động lớn là một cái nút màu đỏ.

“Thử một lần.” Hỏa Ma thúc giục.

Tạ Linh Hi nhìn Trương Nguyên Thanh, thấy hắn gật đầu, lập tức ấn cái nút màu đỏ.

Trong nháy mắt, mọi người đều ngừng thở, nhìn về phía người máy cách đó không xa giao đấu với giày khiêu vũ màu đỏ.

Chỉ thấy thân thể sắt thép cao lớn này bỗng nhiên cứng đờ, như là bị người ta chặt đứt nguồn điện, toàn bộ động tác đều dừng lại, ánh sáng màu đỏ trong mắt tắt đi.

“Cộp cộp cộp…”

Giày khiêu vũ màu đỏ đạp đối phương mấy cái nữa, thấy cục sắt đứng ngơ ngác, không phản ứng, nó có chút nghi hoặc dừng lại, ‘Cộp cộp cộp’ chạy về bên người Trương Nguyên Thanh.

Đến rồi đến rồi, nó sắp tới tìm mình khiêu vũ rồi… Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, đồng thời khóe miệng co giật không dễ phát hiện.

“Thành công rồi!” Tạ Linh Hi hoan hô một tiếng.

Đám người Tây Thi như mệt mỏi trong lòng phun ra một hơi, trên mặt tràn ra nụ cười vui sướng.

Ai cũng chưa chết, không tổn hao gì vượt ải.

Bọn họ đang muốn hướng Trương Nguyên Thanh biểu đạt từ ngữ cảm tạ cùng khen ngợi, bỗng thấy cách đó không xa, Autobot rõ ràng đã dừng lại kia, trong mắt sáng lên ánh sáng màu đỏ, một lần nữa phát ra tiếng động cơ cao vút, như mũi tên lao nhanh về phía mọi người.

Chuyện gì vậy? Mọi người đột nhiên biến sắc, Trương Nguyên Thanh giật mình, rít gào: "Ngăn nó lại!"

Hắn một lần nữa hạ đạt chỉ lệnh cho giày khiêu vũ màu đỏ.

Nhưng quá muộn rồi, Autobot sớm đã lướt qua giày khiêu vũ màu đỏ, phục chế lại một màn từ đầu, lao vào đám người, mục tiêu của nó rất rõ ràng, chính là Tạ Linh Hi nắm bộ khống chế.

Một màn này xảy ra quá đột ngột, mọi người cũng chưa phản ứng lại, bọn họ xuất phát từ bản năng bổ nhào ra xung quanh, không rõ vì sao sẽ đột nhiên xảy ra biến cố.

Bộ khống chế mất linh rồi?

Nhiệm vụ thay đổi, bộ khống chế đã mất đi hiệu lực?

Trong mắt Tạ Linh Hi chiếu quái vật sắt thép chạy tới tốc độ cao, chiếu ra cưa điện với tiếng motor nổ vang, đầu óc cô trống rỗng.

Nhưng ở ngay sau đó, trong mắt cô chiếu ra khuôn mặt chất phác trung hậu của Xấu Hổ Làm Cha, chiếu ra sự dữ tợn cùng kiên quyết trong mắt đối phương.

Xấu Hổ Làm Cha ra sức húc bật Tạ Linh Hi ra, cũng lao chính bản thân vào trên cưa điện.

Thân thể hắn bị cưa điện chặt đứt ngang lưng, ruột, nội tạng cùng nửa thân trên cùng nhau rơi xuống, bịch một tiếng, máu tươi bắn tung tóe ra thành đóa hoa thê lương.

"Ta đã không là ta trước đây nữa…" Trong loa trên ngực Autobot phát ra tiếng cười điên cuồng:

"Ma Quân, ngươi rốt cuộc đã chết, ngươi rốt cuộc đã chết, Ma Quân, giết ta rồi, ngươi cũng đừng nghĩ sống một mình…"

Vì sao?

Đây là tiếng lòng chung của mọi người, vì sao thiết bị khống chế không có hiệu quả, vì sao Xấu Hổ Làm Cha phải cứu cô bé này?

Trương Nguyên Thanh cũng xem không hiểu, nhưng sức chú ý của hắn giờ phút này tập trung hết ở thanh âm trong loa của Autobot phát ra.

Ma Quân? Nó vừa rồi nói Ma Quân? !

Vì sao trong hệ thống giọng nói của một người máy sẽ nói ra Ma Quân, bỗng nhiên, hắn nhớ tới tin tức anh Binh để lại.

Chẳng lẽ thứ anh Binh bảo hắn tìm, chính là Autobot này trước mắt? Trong lòng hắn ngạc nhiên một phen.

"Rầm rầm!"

Giày khiêu vũ màu đỏ nhảy lên đá hai cái, đạp Autobot trượt sang bên cạnh nửa mét.

Trương Nguyên Thanh bỗng tỉnh táo lại, kêu lên: "Mau, trốn về trong xe."

Không cần hắn nhắc nhở, Tây Thi Hỏa Ma và Tề Thiên Đại Thánh sớm đã mở cửa xe, chuẩn bị chui vào thùng xe lánh nạn.

Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua Tạ Linh Hi ánh mắt dại ra, đỡ cô lên, lại kẹp nửa trên thân thể Xấu Hổ Làm Cha ở dưới nách, vội vàng vào một chiếc xe khác.

Chương 137: Minh hôn (1)

"Rầm!"

Cửa xe khép lại, cũng chắn nguy hiểm bên ngoài.

Trương Nguyên Thanh âm thầm thở phào, lúc này mới nhìn về phía hai đồng bạn, Xấu Hổ Làm Cha sinh mệnh lực mạnh mẽ, cũng chưa lập tức chết, nhưng cái này chỉ là vấn đề thời gian.

Tạ Linh Hi từ trong trạng thái dại ra tỉnh táo lại, ánh mắt phức tạp nhìn người đàn ông trung niên, thấp giọng nói:

"Vì sao?"

Vì sao phải đánh bạc tính mạng cứu mình?

Đối mặt cô gái hỏi, Xấu Hổ Làm Cha sắc mặt trắng bệch xám xịt, giọng điệu lại bình tĩnh bất ngờ, hỏi ngược lại:

"Cứu người cần lý do sao."

Tạ Linh Hi ngây người.

Chú, lời này thực sự không giống chú có thể nói ra nha… Trương Nguyên Thanh tâm tình phức tạp nghĩ.

Có một khắc như vậy, câu trả lời đơn giản mà mộc mạc này đã xúc động trái tim hắn.

Xấu Hổ Làm Cha thản nhiên nói: "Cô không cần cảm kích tôi, cũng không cần cảm thấy áy náy, tôi cứu cô, cũng không có quan hệ quá lớn với cô. Giống tôi người như vậy, chết chưa hẳn đã không phải một loại giải thoát, nếu các người biết chuyện tôi trước kia từng làm, sẽ không có bất cứ sự thương hại nào đối với tôi, đương nhiên, tôi cũng không cần thương hại."

Hắn giọng điệu suy yếu, thanh âm đứt quãng, "Vương Thái…"

"Ngài nói…"

"Tôi muốn kính nhờ cậu một sự kiện, nếu cậu có thể sống sót rời khỏi công viên trò chơi, thay tôi tìm một người, hướng hắn truyền một câu, làm hồi báo, tôi nói cho cậu một sự kiện, sự tình liên quan nhiệm vụ."

Vì sao là tôi? Trương Nguyên Thanh nghi hoặc nâng mắt, nhìn thoáng qua Tạ Linh Hi bên người.

Sắc mặt Xấu Hổ Làm Cha càng thêm thê lương, thanh âm suy yếu nói: "Cô ấy là người của chính phủ…"

Tạ Linh Hi biết phương án vượt bản, cho nên hắn hoài nghi cô bé là người chính phủ? Chuyện của hắn không thể bị chính phủ biết? Trương Nguyên Thanh ý niệm chợt lóe, gật đầu nói:

"Được, cháu đáp ứng chú, điều kiện tiên quyết là cháu có thể sống rời khỏi công viên trò chơi."

"Người kia tôi bảo cậu tìm, tên 'Vô Ngân' đại sư, thay tôi hướng hắn truyền câu…" Xấu Hổ Làm Cha dừng một chút, trong ánh mắt lóe lên sự mờ mịt, căm hận cùng bi ai, "Rất xin lỗi, tôi đến nay vẫn không biết, sai là tôi, hay là thế giới này."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, nói: "Tôi nhớ rồi."

Xấu Hổ Làm Cha hài lòng gật đầu: "Tôi sẽ nói cho cậu một địa chỉ, cùng với tin tức kia làm bồi thường, đưa tai lại đây…"

Trương Nguyên Thanh cúi xuống, ghé tai qua, mười mấy giây sau, hắn ngẩng đầu, thấp giọng nói:

“Được, làm trao đổi, cháu sẽ thay chú làm tốt chuyện này.”

Xấu Hổ Làm Cha lộ ra nét yên lòng, không gắng chống đỡ nữa, ngọn lửa sót lại trong mắt lập tức tắt.

Vành mắt Tạ Linh Hi đỏ lên, nước mắt tí tách lăn xuống.

Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời không phân biệt rõ nàng là khóc thật hay khóc giả, trầm ngâm một phen, nói:

“Hắn là một gã mê hoặc chi yêu, vừa rồi chính mồm nói với anh, anh không rõ hắn vì sao cứu em, nhưng có lẽ thật sự không quan hệ với bản thân em, em không cần cảm thấy áy náy.”

Nghề nghiệp tà ác hoặc nhiều hoặc ít, đều có câu chuyện của mình.

Tạ Linh Hi khụt khịt mũi, ngoan ngoãn gật đầu một cái: “Em biết, trên người chú ấy có sát khí mãnh liệt, em rất sớm đã biết chú ấy là nghề nghiệp tà ác… Chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?”

Cô biết Xấu Hổ Làm Cha là nghề nghiệp tà ác… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh âm trầm, mang lời nói cử chỉ của Tạ Linh Hi từ đầu tới đuôi nhớ lại một lần, sau đó nhìn về phía bên ngoài, xuyên thấu qua cửa sổ xe, giày khiêu vũ màu đỏ đang kịch liệt vật lộn với Autobot.

Dựa theo bọn họ quan sát, Autobot mỗi lần xuất hiện, sẽ liên tục đuổi giết Linh cảnh hành giả năm phút đồng hồ.

Nhưng thời gian đã sớm đến, quái vật sắt thép này vẫn chưa rời khỏi.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh lướt qua giày khiêu vũ màu đỏ và Autobot đang chiến đấu nhìn về phía chiếc xe chéo phía sau, thấy Tây Thi đang đập cửa sổ, ném về bên này ánh mắt vội vàng, như đang kêu gọi cái gì.

Mà phía sau cô, là Hỏa Ma cùng Tề Thiên Đại Thánh kịch liệt khắc khẩu.

Cục diện xoay chuyển nhanh chóng, khiến hai người đã xảy ra nội chiến, Tây Thi hẳn là muốn xin hắn giúp đỡ, nhưng khoảng cách quá xa không thể câu thông.

Còn tiếp tục như vậy, chúng ta chỉ có thể vây chết ở trong xe, mình đoán bọn họ không chỉ sợ hãi Autobot, còn đang sợ hãi giày khiêu vũ màu đỏ, bởi vì một giờ sắp đến rồi… Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn cô gái nhỏ xinh xắn dễ mến bên người, nói:

“Tình huống bên ngoài em thấy rồi, có ý tưởng gì?”

Mặc kệ cô bé này là giả vờ nhu nhược hay là nhu nhược thật, nhưng có thể ghép vào công viên trò chơi, khẳng định không ngốc, một đội trưởng đủ tư cách, phải biết hỏi kế người hiền.

Tạ Linh Hi vẫn là một bộ dáng nhu nhược yếu ớt, nức nở nói:

“Muốn giải quyết nguy cơ, khẳng định cần nói trước vấn đề xảy ra ở nơi nào. Chúng ta phải biết nguyên nhân Autobot không có võ đức.”

Chương 138: Minh hôn (2)

Đúng vậy, Autobot này không có võ đức, lừa gạt, đến đánh lén… Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Tiếp tục nói.”

“Vừa rồi em ấn thiết bị khống chế, nó quả thật bất động, nói rõ thiết bị khống chế là có tác dụng, Autobot không có khả năng có chỉ số thông minh lừa gạt chúng ta. Nói cách khác, thật ra chúng ta đã từng tắt Autobot một lần.” Tạ Linh Hi nói:

“Em vừa rồi chú ý tới, sau khi khôi phục điện năng, lời nó nói đã khác. Có khả năng, hệ thống khống chế Autobot thay đổi rồi hay không? Cần chúng ta tắt một lần nữa.”

Tắt một lần nữa… Trương Nguyên Thanh yên lặng nhấm nuốt câu này, không hỏi nữa, bởi vì Tạ Linh Hi không có khả năng biết, nhưng đối phương phân tích, đã cho hắn đủ linh cảm.

Autobot hẳn là có liên quan với tin tức anh Binh để lại cho mình, mình muốn làm rõ chuyện anh Binh mất tích, cùng với Ma Quân liên quan, phải nắm Autobot ở trong tay.

Sau khi tiến vào công viên trò chơi Kim Thủy, hắn chưa quên nhớ manh mối anh Binh lưu lại, nhưng cũng chưa cố ý đi tìm, bởi vì độ khó cấp S, có thể vượt qua đã là phúc thiên mệnh lớn, thăm dò lung tung là ngại mình chết không đủ nhanh. Manh mối của anh Binh, chỉ có thể xem duyên phận.

Bây giờ loại tình huống này, thật ra là chuyện tốt, bởi vì nhiệm vụ và manh mối cùng nhau giải quyết, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể phá giải nguy cơ.

Trong tin tức anh Binh để lại cho mình, trừ mã số linh cảnh, cũng chỉ có một câu "một đời hai huynh đệ", tắt một lần nữa… Mình thật muốn biết cách dùng của câu này… Trương Nguyên Thanh quyết định thử, đẩy cửa xe ra.

"Anh!" Tạ Linh Hi cả kinh, phát ra tiếng gọi ngắn ngủi.

Trong xe cách đó không xa, Tây Thi ngẩn ra, Tề Thiên Đại Thánh và Hỏa Ma cũng không tranh cãi nữa.

Vương Thái sao lại đi ra rồi? Hắn là muốn thu hồi giày khiêu vũ?

Trương Nguyên Thanh đóng cửa xe, tới gần Autobot, dừng lại ở cách năm sáu mét, dồn khí đan điền, lớn tiếng nói:

"Một đời hai huynh đệ!"

Thanh âm quanh quẩn ở bãi đỗ xe trong lòng đất, tiếp theo, một màn làm người ta không dám tin xảy ra, Autobot một khắc trước còn hung ác điên cuồng, giờ phút này bỗng nhiên ngừng lại như cắt điện.

Sau đó, loa ở ngực nó phát ra âm thanh: "Khẩu lệnh chính xác!"

Áo giáp sắt thép bao trùm ở ngực vang lên 'Rắc rắc', hướng hai bên chia lìa, lộ ra dây điện bên trong, cùng với một cái hộp màu đen, hình hộp vuông.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, nâng bước đi qua, nghĩ một chút, vì phòng ngừa Autobot lại đánh lén, hắn triệu hồi giày khiêu vũ màu đỏ bao trùm hai chân, bảo đảm mình max điểm né tránh, lúc này mới tiếp tục tới gần.

Tới trước người Autobot, Trương Nguyên Thanh lấy xuống cái hộp vuông kia.

Vỏ ngoài của nó do tài liệu kim loại tổng hợp màu đen chế tác thành, mặt chính cái hòm có loa cùng hai cái nút, chỉ từ vẻ ngoài phán đoán, cái này tựa như là một cái loa phiên bản bỏ túi.

To bằng nửa bàn tay.

Lúc này, trong tầm mắt Trương Nguyên Thanh nổi lên một cái tin tức:

"Tên: loa Miêu Vương"

"Loại hình: thiết bị ghi âm ghi hình"

"Công năng: Truyền phát tín hiệu âm thanh"

"Giới thiệu: Thật lâu thật lâu trước kia, một con vua mèo đam mê âm luật, tuyên bố muốn khiêu chiến thần Quang Minh, thần Quang Minh hung hăng trừng phạt con mèo cuồng vọng này, phong ấn linh hồn tại nó trong nhạc cụ. Từ đó về sau, Miêu Vương cô độc tồn tại trong nhạc cụ, thẳng đến lúc một vị nhạc sĩ đến từ phương đông đạt được nhạc cụ này, cải tạo nó thành một cái loa."

"Ghi chú 1: Tiếng trống —— khi tiếng trống vang lên, bạn sẽ đạt được ý chí chiến đấu không gì sánh kịp, kẻ địch của bạn sẽ bị kinh sợ."

"Ghi chú 2: Kèn Xona —— khi kèn Xona vang lên, bạn sẽ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nhưng xin ở trong ba phút kết thúc chiến đấu, bằng không, tiếng kèn Xona sẽ dùng cho một loại trường hợp khác."

"Ghi chú 3: Meo meo, meo méo meo mèo meo! (ai còn dám nhốt ta lại, ta liền cào mặt kẻ đó)"

"Ghi chú 4: Lão tử muốn hát thì hát, hát vang dội."

Một món đạo cụ, đạo cụ loại trả giá, nó chính là thứ anh Binh để lại cho mình? Căn cứ ghi chú đến xem, trong loa lưu hai loại âm tần, một cái là tiếng trống, một cái là kèn Xona, tác dụng của tiếng trống là tăng phúc sức chiến đấu, đồng thời kinh sợ kẻ địch.

Ghi chú của kèn Xona trái lại rất dễ hiểu, trong ba phút nhất định phải tắt đi tiếng kèn Xona, bằng không nó sẽ đưa ma cho mình… Nhưng cái đó và anh Binh nói "mang tất cả đều để lại

nơi đó" có quan hệ gì? Còn có, ghi chú 3 cùng ghi chú 4 là có ý tứ gì, mình đọc không hiểu… Trương Nguyên Thanh tò mò đánh giá cái loa ở lòng bàn tay.

Nói tóm lại, đạo cụ này cũng không tệ, thuộc về đạo cụ trả giá loại phụ trợ, tiếng kèn Xona cùng tiếng trống chưa thử, không dễ phán đoán, nhưng có thể khiến anh Binh nhọc lòng giấu ở chỗ này, tất nhiên có chỗ đặc thù của nó.

Về phần anh Binh rốt cuộc giấu cái gì ở trên người nó, còn đợi nghiên cứu.

Chương 139: Minh hôn (3)

Lúc này, thấy Autobot quả thật bị giải quyết, chưa sống lại, đám người Tây Thi rốt cuộc từ trong xe chui ra.

"Cuối cùng vượt qua bãi đỗ xe ngầm, Vương Thái, may mà có cậu." Trên mặt Tề Thiên Đại Thánh chứa đầy nụ cười.

Trên mặt Tây Thi tràn đầy xuân ý dựa tới gần, dịu dàng nói: "Anh Vương Thái, em đã biết anh sẽ không để mọi người thất vọng. Người ta vừa rồi ở trong xe gọi anh cứu mạng, anh nhất định nghe được mới đi ra đúng không."

Anh? Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái, bà dì hơn ba mươi này, lớn thêm vài tuổi nữa, cũng có thể làm mẹ hắn rồi.

"Cậu là làm sao biết phương pháp tắt Autobot? Đây là cái gì?" Hỏa Ma ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cái loa.

"Một món đạo cụ, đạo cụ loại phụ trợ." Trương Nguyên Thanh cười cười, không đi trả lời vấn đề thứ nhất, nói: "Thu hoạch cũng không tệ, các vị, đạo cụ này tôi xin vui lòng nhận lấy, không có ý kiến chứ."

Hỏa Ma vừa muốn nói chuyện, liền thấy giày khiêu vũ màu đỏ 'bộp bộp' đi tới, liền nói ngay: "Sự tình là cậu giải quyết, đồ thuộc về cậu, hợp lý."

"Hợp lý hợp lý." Tây Thi cùng Tề Thiên Đại Thánh nhìn nhìn giày khiêu vũ màu đỏ, liên tục gật đầu.

Trương Nguyên Thanh đang muốn thu loa Miêu Vương vào ô vật phẩm, lại nhận được một cái nhắc nhở ra ngoài dự liệu:

“Không thể thu nạp vật phẩm này.”

Không thể thu nạp? Trương Nguyên Thanh ngạc nhiên, sau đó đã hiểu ý tứ ghi chú 3.

Xỏ lá quá, đạo cụ này không thể thu vào ô vật phẩm, vậy chẳng phải là cần mang theo bên người?

Lúc này, mọi người thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ngài đã hoàn thành nhiệm vụ bãi đỗ xe ngầm, ngài đang tiến hành series nhiệm vụ “hết hồn”, phương tiện giải trí của series này là: Tàu lượn siêu tốc —— bãi đỗ xe ngầm —— nhà ma (minh hôn)—— quán thám tử suy luận. Mời ở trong nửa tiếng tới nơi thứ ba.”

Trừ tin tức kể trên, Trương Nguyên Thanh còn thu được một dòng nhắc nhở khác:

“Đinh, ngài thành công dẫn dắt đội viên hoàn thành một nhiệm vụ, ngài có một lần cơ hội chấp hành quyền lực đội trưởng, mời chỉ định ra kẻ tà ác giấu ở trong đội viên, kẻ bị chỉ định sẽ gặp gạt bỏ!

“Trong ba mươi giây không làm ra lựa chọn, coi là bỏ qua cơ hội này.”

Một lần này Trương Nguyên Thanh không do dự, ở đáy lòng đọc thầm: “Bỏ qua.”

Rời khỏi bãi đỗ xe, gió đêm từ từ thổi tới.

Ánh đèn của công viên trò chơi mộng ảo mê ly trước sau như một, xa xa truyền đến âm nhạc du dương nhẹ nhàng chậm chạp.

Giày khiêu vũ màu đỏ đi theo phía sau Trương Nguyên Thanh, hắn nhìn quanh một phen, nói với đồng bạn bên người:

“Mọi người chờ chút, tôi rời khỏi một lát.”

Đối mặt ánh mắt đánh giá của đồng bạn, hắn mỉm cười giải thích: “Thu hồi giày khiêu vũ cần trả giá nhất định, mà trả giá này, không thích hợp bị các người nhìn thấy.”

Mọi người nửa tin nửa ngờ gật đầu.

Trương Nguyên Thanh tới chỗ yên tĩnh, bốn bề vắng lặng, liền không giả bộ nữa, đặt cái loa ở một bên, đồng ý giày khiêu vũ màu đỏ mời nhảy thi đấu.

Nhất thời, trong bóng đêm vang lên tiếng dậm gót thanh thúy.

Mà đúng lúc này, loa ở bên không chút dấu hiệu bắt đầu phát âm nhạc:

“Không bằng khiêu vũ, nói chuyện phiếm chẳng bằng khiêu vũ, để mình cảm thấy thoải mái tiếp tục khiêu vũ, yêu đương không bằng khiêu vũ, dùng phương thức này ở bên nhau…”

? Tình huống gì vậy, thứ này sao đột nhiên phát âm nhạc? Trương Nguyên Thanh đang thi triển kỹ thuật nhảy sống động, trong lòng vốn đã có một chút xấu hổ, bất thình lình bị tiếng ca dọa nhảy dựng, suýt nữa không thể duy trì bước nhảy.

Thì ra ghi chú 4 là ý tứ này? Thứ này thật xỏ lá, đấu vũ điệu thì thôi, còn phát âm nhạc xấu hổ như vậy, bị người ta nhìn thấy, ta làm người như thế nào?

Trương Nguyên Thanh tâm tình phức tạp nghĩ.

Tiếng ca to rõ che đi tiếng clacket.

Giày khiêu vũ màu đỏ tựa như không vui, tiếng clacket trở nên càng thêm dày đặc vang dội.

Vài phút sau, Trương Nguyên Thanh kết thúc vũ đạo, giày khiêu vũ màu đỏ tự động trở lại ô vật phẩm.

Khi hắn quay về, không biết có phải ảo giác hay không, hắn phát hiện ánh mắt mọi người nhìn hắn là lạ.

Năm người dọc theo bảng hướng dẫn, bước vào chỗ sâu trong công viên trò chơi.

Càng đi vào trong, ánh đèn càng tối, tâm tình năm người cũng càng thêm chăm chú.

Cửa ải thứ ba là nhà ma, thứ duy nhất mang nguyên tố thần quái trong công viên trò chơi, dựa theo linh cảnh giới thiệu, nguyên nhân công viên trò chơi thay đổi thành phó bản cấp S, trên trình độ rất lớn bắt nguồn từ linh biến hóa.

Đi bốn năm phút đồng hồ, bọn họ đi vào một ngõ tối u tĩnh, nơi này phong cách kiến trúc thiên về thời đại dân quốc, tường

trắng ngói đen, tường sân cao gấp đôi người vây quanh từng dãy tòa nhà, dưới mái hiên từng nhà treo đèn lồng màu trắng.

Mặt đất dưới chân, không biết khi nào, từ sàn xi măng biến thành đường đá cuội trải.

Tiếng âm nhạc như có như không phía sau, ở sau khi mọi người tiến vào ngõ tối này, liền biến mất không dấu vết.

Chương 140: Hôn thiếp (1)

Màn đêm dày đặc, đèn lồng màu trắng treo ở dưới mái hiên, xung quanh tràn đầy tĩnh mịch, không có bất cứ thanh âm nào.

Tây Thi ôm chặt lấy cánh tay Trương Nguyên Thanh, nhìn chung quanh, trong lòng run sợ nói:

“Giết người em không sợ, nhưng em chịu không nổi loại không khí này…”

Tạ Linh Hi tuy không ôm cánh tay Trương Nguyên Thanh, nhưng khuôn mặt nhỏ hơi trắng bệch, vẻ mặt căng thẳng.

Lá gan Tề Thiên Đại Thánh và Hỏa Ma lớn hơn một chút, vẻ mặt có chút bất an, thỉnh thoảng quay đầu nhìn một cái, luôn cảm thấy phía sau có cái gì đang đi theo bọn họ.

Chỉ có Trương Nguyên Thanh vẻ mặt bình tĩnh, nơi này âm khí rất nặng, lại khiến hắn vô cùng thoải mái, tựa như trở về nhà.

Đại khái chính là bộ dáng trấn định này, mới khiến Tây Thi và Tạ Linh Hi nhịn không được muốn tới gần hắn, thu hoạch cảm giác an toàn.

Bất tri bất giác, mọi người tới trước một tòa nhà lớn, không như tòa nhà khác, đèn lồng treo nơi này là màu đỏ, ánh nến như máu, chiếu phía trước cửa thành một mảng màu máu.

Trên cửa dán chữ Hỉ, câu đối cũng là màu đỏ, chủ nhà tựa như đang tổ chức việc vui.

Đến nơi rồi.

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng đồng thời nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh tiến lên vài bước, gõ vang cửa chính, cao giọng nói:

“Có ai không, tôi là đến cưới tiểu thư nhà các người.”

Vừa dứt lời, cửa chính “Két” một tiếng mở rộng, gió âm thê lương lạnh lẽo từ bên trong lao ra.

Trương Nguyên Thanh thân là Thần dạ du, tóc gáy dựng thẳng, thấp giọng nói: “Có quỷ tới đây rồi…”

Trong tòa nhà tối đen, một ngọn đèn lồng màu đỏ bay tới, phát ra màu đỏ tươi, kỳ quái là ánh sáng của nó như bị phong ấn ở trong khung, căn bản không soi sáng xung quanh.

Đèn lồng bay tới cửa, dừng lại ở trước mặt Trương Nguyên Thanh, giữa hắn và đèn lồng màu đỏ chỉ cách một bậc cửa.

Trương Nguyên Thanh có thể rõ ràng cảm ứng được, trong cửa là một con quỷ, quỷ thê lương âm trầm, nhưng mặc kệ hắn chăm chú nhìn như thế nào, vẫn thấy không rõ bộ dáng con quỷ kia trong bóng tối.

Hắn yên lặng điều động lực lượng thái âm, chuẩn bị phệ linh bất cứ lúc nào.

Thần dạ du trời sinh áp chế linh thể, điều kiện tiên quyết là cấp bậc linh thể không vượt qua bản thân.

Trong bóng đêm, một bàn tay vươn ra, Trương Nguyên Thanh nương ánh sáng đỏ mỏng manh nhìn lại, đó là một cái tay màu da xanh đen, móng tay âm trầm.

Tay con quỷ này cầm một xấp danh thiếp phong bì màu đỏ, tựa như là muốn Trương Nguyên Thanh nhận lấy.

Trương Nguyên Thanh không tiếp, tay quỷ liền đưa mãi, hai bên giằng co, giống như tranh đấu.

Qua thật lâu, dây thanh Tây Thi run run, nhỏ giọng nhắc nhở: “Vương Thái?”

Cô thấy Vương Thái đứng thẳng bất động, rất sợ người đàn ông này bất tri bất giác kích hoạt nguy cơ, buông tay nhân gian.

Ài, duỗi cổ rụt cổ đều là một đao… Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ tiếp nhận danh thiếp, cái tay quỷ màu da xanh đen lập

tức rụt về, tiếp theo, đèn lồng màu đỏ phiêu phiêu đãng đãng rời khỏi, quay về chỗ sâu trong tòa nhà.

Trương Nguyên Thanh lui xuống khỏi bậc thang, trở lại bên cạnh các đồng đội, giơ lên danh thiếp trong tay:

“Tổng cộng năm tấm, như là cho chúng ta.”

Hắn lần lượt phân phát danh thiếp cho đồng đội, mọi người mở ra danh thiếp, nền đỏ chữ đen, viết tên, bát tự cô dâu, mà chú rể một bên đó, là để trống.

Cô dâu tên “Bạch Lan” .

Bên tai mọi người quanh quẩn phó bản nhắc nhở:

“Đinh! Ngài thu được hôn thiếp của cô dâu quỷ, xin điền lên tên mình, cô dâu quỷ sẽ ở một giờ sau chọn rể. “

Điền tên, một giờ sau chọn rể?

Nếu bị cô dâu quỷ lựa chọn, sẽ thế nào? Mọi người nắm hôn thiếp, suy nghĩ tung bay.

Trương Nguyên Thanh bởi vì khi tự giới thiệu không thành thật, mạo dùng tên Vương Thái, cho nên giờ phút này có chút rối rắm, là viết Nguyên Thủy Thiên Tôn, hay là viết Vương Thái?

Hắn không thể phán đoán viết tên giả có thể gặp trừng phạt hay không.

Đang suy tư điền tên như thế nào, trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi dao động, nhìn về phía mấy đồng bạn:

“Mọi người còn nhớ giới thiệu của công viên trò chơi không, một tồn tại không thể miêu tả đã tới nơi này, bảo linh trong công viên trò chơi hỗ trợ tìm kiếm người trẻ tuổi nào đó, người trẻ tuổi kia tên là bốn chữ.”

Đám người Tây Thi đương nhiên nhớ rõ, nhưng không rõ hắn vì sao nói.

Đầu óc Tạ Linh Hi chuyển động nhanh nhất, nhìn hôn thiếp trong tay một lần, “Anh là nói, giữa hai bên có thể có liên hệ…”

Cô gái nhỏ theo lối suy nghĩ này phân tích, nhất thời khuôn mặt nhỏ khẽ biến sắc: "Nhân vật không thể miêu tả bảo cô dâu quỷ tìm kiếm người trẻ tuổi nào đó, mà cô ta lại bảo chúng ta điền tên? Cái này có phải hay không nói rõ, người trẻ tuổi cô dâu trong nhà ma muốn tìm, là Linh cảnh hành giả?"

"Sao có khả năng?" Vẻ mặt Tây Thi ngạc nhiên.

Chương 141: Hôn thiếp (2)

Bọn họ cũng là hành giả từng trải qua nhiều lần phó bản, bình thường mà nói, giới thiệu linh cảnh thuộc về phiên bản bối cảnh, nói cho bạn đây là một nơi thế nào, từng xảy ra chuyện gì.

Để Linh cảnh hành giả nhanh chóng hiểu biết phó bản, chỉ vậy mà thôi.

Ở trước đó, bọn họ cho rằng vị tồn tại không thể miêu tả kia, muốn tìm kiếm người trẻ tuổi, là nhân vật nào đó, thậm chí quái vật nào đó trong linh cảnh.

Không có quan hệ với "người chơi".

Vẻn vẹn một Linh cảnh hành giả, tài gì đức gì thay đổi bản chất một cái linh cảnh chứ.

"Cái này chỉ là trùng hợp nhỉ, đã là minh hôn, khẳng định phải viết tên." Tề Thiên Đại Thánh nhíu mày.

Không đúng, không phải trùng hợp, bởi vì trong phương án vượt bản phiên bản cũ không có hôn thiếp chuyện này, đây là sau khi linh cảnh thay đổi xuất hiện, lại kết hợp linh cảnh giới thiệu, muốn nói hai thứ không có liên hệ, mình là không tin… Trương Nguyên Thanh âm thầm cảnh giác.

Không biết có phải ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy tin tức trong giới thiệu linh cảnh, có cảm giác giống như đã từng quen biết nồng đậm.

"Xẹt xẹt… Một ngày đó, cô ấy tới công viên trò chơi Kim Thủy"

Đột nhiên, loa Miêu Vương trong túi Trương Nguyên Thanh phát ra âm thanh.

Mọi người lập tức nhìn về phía túi của hắn, nhưng loa Miêu Vương lại không nói chuyện nữa.

Sao không nói nữa? Cái loa này là lạ… Trương Nguyên Thanh đợi thêm vài giây, thấy cái loa luôn giữ lặng im, liền không chú ý nữa, nói:

“Điền tên trước đi.”

Hắn mở ra hôn thiếp, thử dùng ngón tay thay bút, ở ô tên viết xuống “Vương Thái” .

Hắn là nghĩ như vậy, linh trong nhà ma đã đưa ra yêu cầu viết tên, nói rõ ‘nàng’ cũng không nhìn thấy ID chân thật của Linh cảnh hành giả, bằng không hôn thiếp chính là làm điều thừa.

Như vậy, có lý do phỏng đoán, phó bản là cho phép Linh cảnh hành giả ngụy trang ID, chỉ là chưa nói rõ, cần tự mình đi suy luận cùng hiểu ý.

Thật ra viết Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có việc gì, chỉ là giữa đồng đội đội sẽ xuất hiện nguy cơ tín nhiệm… Trương Nguyên Thanh nghĩ, sau đó nhìn thấy ‘bút pháp’ ngón tay viết, ngưng tụ thành thể chữ màu đen:

Vương Thái.

Tiếp theo, hắn tùy tiện bịa đặt ngày sinh tháng đẻ cùng giới tính, ừm, giới tính không bịa đặt.

Bốn đồng đội đều noi theo, lấy ngón tay thay bút.

Tạ Linh Hi kiễng mũi chân, sợ hãi liếc trộm một lần hôn thiếp của Trương Nguyên Thanh, sau đó viết xuống tên mình, ở ô giới tính, cô hơi do dự, điền “nam” .

Viết xong hôn thiếp, Trương Nguyên Thanh nhét nó vào trong túi, dẫn đầu bước qua bậc cửa, nói:

“Vào đi, tốt nhất đều đi theo phía sau tôi.”

Thấy các đồng đội sắc mặt căng thẳng, liền nói giỡn điều tiết không khí: “Tôi từ nhỏ bát tự cứng rắn, nữ quỷ thấy tôi đều phải cân nhắc nghỉ sanh.”

Mọi người: “…” Loại thời điểm này đùa vậy, cậu là thật sự gan to hay là không sợ chết? Bên trong là thực sự có một nữ quỷ đợi lấy chồng.

Đùa vậy chẳng lẽ không đủ hài hước? Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua sắc mặt bọn họ, không nói chuyện nữa, yên lặng vào tòa nhà.

Sau bậc cửa là ngoại viện, quy mô rất lớn, ở giữa là một con đường trải đá phiến, hai bên là đường hành lang giáp với tường ngoài.

Khi mọi người vượt qua bậc cửa, từng ngọn đèn lồng màu đỏ dưới mái hiên đường hành lang quỷ dị sáng lên, thêm một mảng đỏ thẫm cho bóng đêm tối đen, đèn lồng màu đỏ như những con mắt màu đỏ tươi, u tĩnh chăm chú nhìn người sống tiến vào đại viện.

Cuối con đường phiến đá là một đại sảnh mái cong, cửa ô vuông đóng chặt, ánh đèn mờ nhạt từ trong cửa lộ ra.

"Ồ…" Vừa bước qua bậc cửa, ánh mắt Trương Nguyên Thanh hơi sáng lên: "Mọi người nhìn xem, kỹ năng cùng ô vật phẩm của mình có bị phong ấn hay không."

Đám người Hỏa Ma ngẩn ra, hoặc cảm ứng kỹ năng, hoặc xem xét ô vật phẩm, bất ngờ phát hiện nhiệm vụ này thế mà không phong ấn năng lực cùng đạo cụ của bọn họ.

Trong lúc nhất thời vừa mừng vừa lo, mừng là khi đối mặt nguy hiểm, cuối cùng có chỗ dựa để tự tin. Lo là, mở ra đạo cụ cùng kỹ năng, ý nghĩa trình độ nguy hiểm của nhà ma không phải cao bình thường.

Ở dưới Trương Nguyên Thanh dẫn dắt, mọi người chậm rãi tiến lên, trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của bọn họ.

"A ~ "

Đang hết sức chăm chú, mọi người đột nhiên nghe thấy một tiếng kinh hô, bị dọa giật mình.

Hỏa Ma phẫn nộ quay đầu, trừng mắt nhìn Tây Thi, cả giận nói: "Cô kêu la là gì."

Tây Thi sắc mặt trắng bệch, đưa tay chỉ vào hành lang cách mười mấy mét, run giọng nói:

"Nơi, nơi đó, dưới đèn lồng, có một cô gái…"

Mọi người bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy đèn lồng treo cao, vắng vẻ không tiếng động, lấy đâu ra bóng quỷ?

Có nhạc đệm này, bốn người vốn lo lắng đề phòng, tâm tình càng thêm ngưng trọng.

Trương Nguyên Thanh thì còn tốt, hắn từng trải qua một lần phó bản thần quái, bản thân lại là Thần dạ du, đối với quỷ quái đã không có loại sợ hãi phát ra từ trong lòng kia.

Chương 142: Sính lễ (1)

Ở trong mắt hắn, quỷ quái cùng Autobot cũng không có gì khác nhau.

Nơi này quỷ khí âm u, khắp nơi đều là âm khí, ngược lại sẽ tê liệt cảm giác của mình, linh thể quá yếu, quá xa mình không cảm ứng được, chẳng qua, mình có thể sử dụng chày Phục Ma, cô dâu quỷ đến đây mình cũng không sợ… Trương Nguyên Thanh vừa trấn an mọi người, vừa dẫn đội tiến lên.

“Mấy người phát hiện chưa, phó bản chỉ cho nhắc nhở một giờ sau cô dâu quỷ chọn rể.”

Sợ hãi mù quáng không có ý nghĩa, hắn dùng tin tức phân tán sức chú ý của đồng đội, giảm bớt cảm xúc của bọn họ: “Cách nghĩ của tôi là, trong một giờ kế tiếp, hành vi cử chỉ của chúng ta, sẽ trở thành tiêu chuẩn chọn rể của cô dâu quỷ.

“Cũng không biết trở thành chú rể ý nghĩa có thể sống sót, hay là tử vong… Mặt khác, nơi này âm khí rất nặng, ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, có lẽ không tới một giờ, chúng ta đã toàn quân bị diệt.”

Không biết cô dâu quỷ có phải nhan đảng* hay không, nếu đúng, làm người đẹp trai nhất đội này, mình áp lực rất lớn…

Rất nhanh, bọn họ đến đại sảnh, do Trương Nguyên Thanh ra mặt, đẩy ra cửa ô vuông đóng chặt.

“Kẽo kẹt ~ “

Thanh âm làm người ta ghê răng quanh quẩn trong bóng đêm.

Trong đại sảnh, ánh nến giơ cao, thảm đỏ trải đất, trên cột rủ xuống vải đỏ, cuối thảm đỏ là hai cái ghế bành, đặt nến cùng

dưa và trái cây bàn thờ, trên tường là một chữ Hỉ đỏ au.

Hai bên thảm đỏ đều có bảy tám người giấy đứng, mặc trang phục người hầu thời cổ, mặt mày trông rất sống động, môi màu đỏ tươi.

Dọa người nhất là, đầu những người giấy này lại xoay thành góc độ quỷ dị, đôi mắt trống rỗng nhìn cửa, nhìn mọi người đẩy cửa mà vào.

Bịch bịch bịch! Tạ Linh Hi sắc mặt hoảng sợ lui về phía sau, bàn tay nhỏ che miệng, không để mình thét chói tai ra tiếng.

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh có chút da đầu phát tê.

Không phải vì sợ hãi, mà là, những người giấy này tất cả đều là quỷ.

Sau khi cảm ứng kỹ một phen, hắn thở phào, những thứ này đều là tiểu quỷ.

Cô dâu quỷ mình có thể không có cách nào, nhưng các ngươi đám tiểu quỷ này cũng dám kiêu ngạo ở trước mặt ông đây, vậy thì quá phận rồi! Trương Nguyên Thanh điều động lực lượng thái âm, để trong đôi mắt ngưng tụ u ám, dồn khí đan điền:

"Cút!"

Người giấy trong sảnh đường ngã đầy đất, thổi lên từng trận gió âm, trong từng đợt quỷ khóc mơ hồ, tranh nhau tỏa ra chạy trốn.

Tây Thi, Tạ Linh Hi, Hỏa Ma cùng Tề Thiên Đại Thánh phía sau thấy thế, chấn động ngây người.

Theo gió âm tan đi, trong sảnh khôi phục bình tĩnh, nến yên tĩnh cháy, bóng nến khẽ lắc lư, âm khí nồng đậm bao phủ ở trong sảnh tan đi.

Đám người Tạ Linh Hi không có linh cảm của Thần dạ du, nhưng cũng có thể bằng vào trực giác, cảm ứng được sảnh lớn trở nên an toàn.

Ánh mắt Hỏa Ma nhìn kỹ, giọng điệu mang theo vài phần kinh ngạc, vài phần bất ngờ, hỏi:

"Cậu là Thần dạ du? Cậu thế mà lại là Thần dạ du…"

Chỉ là quát mắng đã dọa oán linh chạy mất, Vương Thái này nghề nghiệp là gì, không cần nói cũng biết.

“Rất kỳ quái sao, công viên trò chơi Kim Thủy là có nguyên tố thần quái, ghép với Thần dạ du không phải rất bình thường sao.” Trương Nguyên Thanh mỉm cười ứng đối: “Các vị, hạng mục giải trí khác tôi không dám đảm bảo, nhưng nhà ma, ở trước khi nhìn thấy cô dâu ma, tôi vẫn có thể bảo vệ các người một chút.”

Bốn đồng đội nhìn nhau, đều từ trong mắt nhau thấy được nét vui mừng.

Không ngờ trong đội ngũ còn có một nghề nghiệp hiếm có.

Ở trong phó bản thần quái quỷ quái hoành hành, có một vị Thần dạ du hộ giá hộ tống, so với đại bộ phận đạo cụ còn tin cậy hơn.

Dù sao Thần dạ du chuyên nghiệp.

Lập tức, ánh mắt bốn đồng đội nhìn Trương Nguyên Thanh tràn ngập cảm giác ỷ lại.

“Chúng ta chỉ có một giờ thời gian, đừng trì hoãn, xem xem nơi này có manh mối hay không.” Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua trong sảnh, có được năng lực nhìn đêm, hắn nhanh chóng tập trung bàn cống phẩm sau ghế bành.

Nhấc chân đi đến trước bàn, đáy cái khay sứ Thanh Hoa đựng đầy lạc nhãn đè một tờ giấy đỏ.

Trương Nguyên Thanh cầm lấy tờ giấy đỏ, ở dưới ánh nến quan sát:

“Sính lễ: Đòn cân, trâm cài, rượu thuốc, chăn chữ Hỉ.”

Người khác cũng ghé qua.

Tạ Linh Hi sờ cằm, đôi mắt sáng chuyển động, nói:

“Mấy thứ này không phải sính lễ, nhưng trên giấy đã viết như vậy, hẳn là bảo chúng ta tìm ra bốn món đồ này, coi là sính lễ.”

Tìm được bốn món đồ này, tương đương chú rể có được sính lễ.

Tề Thiên Đại Thánh: “Nếu không tìm được sẽ thế nào?”

Hỏa Ma: “Đương nhiên là chết. Sau khi tìm được sính lễ, cô dâu ma sẽ lựa chọn một người trong chúng ta?”

Trương Nguyên Thanh: “Vì sao là chọn một, mà không phải mọi người cùng nhau vào động phòng?”

Chương 143: Sính lễ (2)

Thấy các đồng đội mặt không biểu cảm nhìn tới, Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Chỉ đùa một chút, sinh động không khí một phen, các người không có tế bào hài hước.”

Các đồng đội càng mặt không biểu cảm.

Tây Thi trừng mắt, Tạ Linh Hi tiếp tục nói:

“Mạch lạc của nhiệm vụ này trở nên rõ ràng rồi, một giờ sau cô dâu ma sẽ chọn rể, tiêu chuẩn chọn rể là chú rể có được sính lễ, cho nên, chúng ta cần ở trong tòa nhà lớn này tìm ra bốn món sính lễ.

“Nhưng người may mắn được chọn trúng, là có một tia sinh cơ, hay là nhất định phải chết, cái này thì không biết.”

Hỏa Ma đánh giá cao thấp cô bé: “Em thật sự không nhớ rõ nội dung phương án vượt bản?”

Phân tích đâu vào đấy.

Tạ Linh Hi chu mỏ, làm bộ ấm ức: “Em thật sự không biết.”

Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua nhân số đội ngũ, trong lòng rùng mình.

Dựa theo manh mối trước mắt tiến hành tiếp, sẽ xuất hiện hai loại kết quả, loại thứ nhất, tìm được bốn món sính lễ, liền coi là toàn viên đạt thành yêu cầu, sau đó chỉ chờ cô dâu ma lâm hạnh.

Loại thứ hai, bốn món sính lễ chỉ có thể cam đoan bốn người đạt thành yêu cầu, mà người chưa đạt thành, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Loại thứ nhất trái lại còn tốt, nếu là loại thứ hai…

Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ:

“Nếu là loại thứ hai, như vậy phó bản đi đến một cửa này, đội ngũ liền nhất định sẽ bùng nổ nội chiến, đến lúc đó, nhân số có thể sống sót thậm chí không vượt qua bốn người. Khó trách không phong ấn đạo cụ cùng kỹ năng, đây là ép chúng ta tự giết lẫn nhau, phó bản cấp S quả thật là từng bước sát khí…”

Thực đến cục diện đó, nhân số đội ngũ còn lại bao nhiêu?

Hắn vị đội trưởng này là có nhiệm vụ ẩn, nhân số đội ngũ không thể ít hơn ba người.

Mặt khác, chọn rể một điểm này còn tồn tại tác dụng mê hoặc lòng người, cho người ta cảm giác như là người được cô dâu lựa chọn mới có một tia sinh cơ, quán tính tư duy, kẻ may mắn luôn có ưu đãi.

Nhưng Trương Nguyên Thanh có thể khẳng định, người được cô dâu lựa chọn, chỉ còn đường chết.

Lý do rất đơn giản, đầu tiên phiên bản cũ là như thế, tiếp theo, nếu kẻ được lựa chọn mới có thể sống sót, như vậy nhiệm vụ ẩn liền không có ý nghĩa.

Mặc kệ cố gắng như thế nào, đến nơi đây đều sẽ chỉ còn một người.

Giảm thành viên hay không, có cái gì khác nhau?

Đương nhiên, nếu cô dâu ma là cô nàng đa tình bắt cá nhiều tay, vậy thì bàn luận kiểu khác.

Chi tiết cô dâu ma có thể chỉ giết một người, nhưng nhà ma phần này, nguy hiểm tuyệt không chỉ là cô dâu ma, đầu tiên là nguy cơ đội ngũ nội chiến, tiếp theo là oán linh khác trong nhà ma… Làm đội trưởng, phó bản này thật sự quá khó rồi, nếu cuối cùng vượt qua không có phần thưởng kếch xù, vậy quả thực không hợp lý, may mắn mình có thần khí chày Phục Ma, cho dù trực diện cô dâu ma mình cũng không sợ… Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh theo bản năng đảo qua đồng đội, phát hiện bọn họ ánh mắt âm u, đã bắt đầu cảnh giác lẫn nhau.

Ai cũng không ngốc.

Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng:

“Thời gian không nhiều, tìm sính lễ trước, mọi người theo sát tôi, đừng phân tán, oán linh tầm thường khó tới gần tôi.”

Trường hợp này, hắn nói chuyện hữu dụng nhất, mọi người còn cần dựa vào nghề nghiệp của hắn.

Lúc này, đoàn người vòng qua ảnh bích* sau sảnh lớn, đi vào nội viện, phóng mắt nhìn lại, hành lang gấp khúc uốn lượn, treo đèn lồng màu đỏ, ánh nến đỏ thẫm chiếu ra bóng cây, vườn hoa cùng núi giả.

Nơi xa mơ hồ còn có thể nhìn thấy cổng vòm nối tiếp sân khác, phòng ốc hàng ngang như chữ Nhất sắp xếp có trật tự đứng lặng ở trong bóng đêm.

Cô dâu ma thật đúng là thiên kim nhà giàu nha… Trương Nguyên Thanh cảm khái trong lòng.

Chỉ quy mô tòa nhà này, như thế nào cũng là ba tầng sân.

Hắn quan sát một lần bố cục căn nhà, quay đầu dặn dò mọi người: "Nơi này âm khí rất nặng, theo sát tôi."

Đang nói lại im bặt, phía sau trống rỗng, không có nửa cái bóng người nào.

Các đội viên không thấy đâu nữa.

Thế này có chút khủng bố rồi… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, chưa dừng bước, tiếp tục đi về phía trước.

Phải mau chóng tìm được bọn họ, mấy người này đều không phải Thần dạ du, tuy kỹ năng và đạo cụ không bị phong ấn, nhưng thủ đoạn đối phó linh thể có hạn, nếu gặp oán linh khó chơi, bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Hắn xuyên qua vườn hoa, nhìnt hấy trong một căn phòng phía trước sáng ánh nến, ánh nến rất u ám, xuyên thấu qua cửa sổ ô vuông, u ám chiếu rọi ra.

Chương 144: Sính lễ (3)

Mà phòng khác, là một mảng tối đen.

Trương Nguyên Thanh cẩn thận đi vào hành lang, tới gần căn phòng, tập trung tinh thần cảm ứng một chút, trong phòng âm khí dày đặc, nhưng không có oán linh chiếm cứ.

Rón ra rón rén đẩy ra cửa ô vuông, cảnh tượng trong phòng chiếu vào mi mắt.

Đây tựa như là khuê phòng một cô gái, phía đông là một cái giường, màn giường buông xuống, ở giữa là một cái bàn tròn, bên cửa sổ là một bàn trang điểm, gương đồng nhắm vào cửa.

Một đòn cân làm bằng vàng lẳng lặng nằm ở trước bàn trang điểm.

Trương Nguyên Thanh bước qua bậc cửa, quay người đóng cửa, tới trước bàn trang điểm, cầm lấy đòn cân vàng, nó chỉ dài bằng nửa cánh tay, to bằng ngón cái.

Món đồ chơi này là dùng để vén khăn voan đỏ của cô dâu, ngụ ý "Xứng tâm như ý".

(Xứng: cân)

"Còn không tính là khó, lập tức tìm được rồi."

Trương Nguyên Thanh đang muốn rời khỏi phòng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng dòng điện xẹt xẹt, loa Miêu vương đặt trong túi có thanh âm truyền ra:

"Một ngày đó, nàng đi tới công viên trò chơi Kim Thủy"

Tên xỏ lá này luôn phát ra âm thanh không đúng lúc, ừm, nó muốn nói cái gì? Nói tới, nó cũng là một bộ phận của công viên trò chơi, có lẽ biết chút tin tức… Sức chú ý của Trương Nguyên Thanh chuyển dời đến loa Miêu vương, chờ mong nó sẽ nói cái gì.

Loa Miêu vương lần này không làm người ta thất vọng, thanh âm tiếp tục phát ra:

"Linh trong nhà ma run rẩy, phủ phục dưới đất. Tồn tại vĩ đại cũng không làm khó oán linh nhỏ yếu, nàng dặn dò cô dâu, thay nàng tìm một người trẻ tuổi, người trẻ tuổi kia tên: Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Đầu óc Trương Nguyên Thanh "Ông" một tiếng, như là bị lôi điện bổ trúng, cả người đều ngây ra.

Tìm mình? Tìm mình! !

Ai muốn tìm mình, vì sao phải tìm mình?

Kinh ngạc cùng mê mang cuồn cuộn dâng lên, sau đó, hắn đã biết là ai.

Tam Đạo sơn nương nương!

“Trong thông báo chính thức của Thái Nhất môn nói, là BOSS cường đại đã dẫn phát linh cảnh thay đổi, trong giới thiệu công viên trò chơi Kim Thủy nói, vị tồn tại kia sau khi ngủ say năm tháng dài lâu, rất kinh ngạc trên đời có thêm những món đồ chơi nhỏ mới lạ này, những chi tiết này đều có thể ăn khớp với Tam Đạo sơn nương nương…

“Tam Đạo sơn nương nương là mình đánh thức, cô ta đang tìm mình, bởi vì trong chày Phục Ma có một nửa dương phách của cô ta… Đệch, lão mõ này âm hồn không tan, không thể buông tha mình sao, mình vẫn là đứa nhỏ…”

Trương Nguyên Thanh thật ra trong lòng có tính toán, tiếp tục thăng cấp, sớm hay muộn phải đối mặt với Tam Đạo sơn nương nương.

Nhưng cái đó hắn là ở sau khi hắn trở thành Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, dùng dương phách trong chày Phục Ma, làm một vụ giao dịch với nương nương.

Hoàn toàn không ngờ, lão mõ mánh khoé thông thiên, thế mà có thể ảnh hưởng linh cảnh cấp thấp.

“Đáng chết, mình đã nói nhiệm vụ sao có khả năng đơn giản như thế, bây giờ xem ra, lấy ra chày Phục Ma, ngược lại sẽ làm thân phận của mình bại lộ?”

Nương nương tìm hắn, không phải chính vì chày Phục Ma.

“Loại linh cảnh này từng bị nương nương ảnh hưởng, chỉ sợ mình vừa lấy ra chày Phục Ma, lão mõ kia liền giết đến đây, vậy kết cục của mình sẽ là thế nào, boss trong linh cảnh có giá trị đạo đức hay không còn chưa nói chắc được, nhỡ đâu thuận tay bóp chết mình con kiến nhỏ này làm sao bây giờ “

Trương Nguyên Thanh sau khi lặp đi lặp lại cân nhắc, quyết định che giấu tung tích tiếp tục làm nhiệm vụ, không dùng chày Phục Ma.

Hậu quả của bại lộ thân phận, có thể là trực diện Tam Đạo sơn nương nương vị đại thần khủng bố này, quá nhiều nhân tố

không xác định.

Mà tiếp tục đi nhiệm vụ, nếu có thể vượt qua nhà ma, chuyện gì cũng không có, thực đến tuyệt cảnh, lại lấy ra chày Hàng Ma cũng không muộn.

Sau khi nghĩ rõ lợi hại, trong lòng hắn liền không hoảng hốt, đang muốn xoay người rời khỏi, bỗng nhiên thấy trong gương đồng, cửa phòng bị đẩy ra.

Hắn cả kinh, nhanh chóng quay người, lại phát hiện cửa phòng đóng chặt, chưa mở ra.

Chuyện gì vậy? Trương Nguyên Thanh mờ mịt xoay đầu, để tầm mắt một lần nữa trở lại gương đồng, một cái liếc mắt này, con ngươi hơi co lại.

Trong gương đồng xuất hiện một cô gái mặc váy trắng, tóc xõa, cô bước qua bậc cửa, lấy một loại tư thế cổ quái đi vào phòng.

Căn phòng trong gương đồng chiếu rọi ra, tựa như không giống với phòng hắn đang ở.

Cô gái váy trắng tư thế cổ quái tới trước gương trang điểm, ngồi xuống.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc thấy rõ cô vì sao tư thế đi đường cổ quái, bởi vì cô là đi giật lùi.

Hình ảnh kế tiếp, có thể khiến người thường bị dọa chết tươi, cô gái trong gương đồng nâng tay, lấy cái đầu xuống, ôm ở trong lòng.

Làn da tay nàng màu xanh đen, móng tay thật dài đen sì bén nhọn.

Mái tóc đen xõa ra, lộ ra dung mạo của cô gái, một đôi mắt màu trắng dọa người, sắc mặt trắng bệch, môi đen sì, nhìn chằm chằm gương đồng, như đang chăm chú nhìn Trương Nguyên Thanh ở một thế giới khác.

Chương 145: Sính lễ (4)

Nữ quỷ này không có giá trị nhan sắc… Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lui về phía sau, tính rút khỏi căn phòng.

Nhưng, mái tóc xõa trong gương như là sống lại, như xúc tu giơ lên, đâm mạnh vào mặt gương.

Gương đồng nhộn nhạo sóng gợn, từng đám tóc xuyên thấu gương, cuốn lấy cổ tay cùng thân thể Trương Nguyên Thanh, không ngừng buộc chặt, một bộ tư thế muốn kéo hắn vào trong gương.

"Hừ!"

Đáy mắt Trương Nguyên Thanh dâng trào hào quang màu đen dinh dính, há mồm, ra sức hút một cái.

Phệ linh!

Kỹ năng này có thể áp chế oán linh, chỉ khiến tốc độ sợi tóc quấn quanh trở nên chậm chạp, cũng không thể cắn nuốt nữ quỷ trong gương.

Nữ quỷ này rất mạnh, không phải oán linh bình thường… Hai chân Trương Nguyên Thanh từng chút một di chuyển đi phía trước, cách gương đồng càng lúc càng gần.

Hắn nhanh chóng suy nghĩ kế sách ứng đối, chày Phục Ma có thể không dùng thì không dùng, Lưỡi Dao Khát Máu là đạo cụ công kích vật lý, không có hiệu quả đối với linh thể, giày khiêu vũ màu đỏ công kích cũng là tầng diện vật lý, giẫm đạp không có hiệu quả đối với linh thể…

Nghĩ đi nghĩ lại, tuyệt đối là mày, Tiểu Đậu Bỉ! !

Trong miệng Trương Nguyên Thanh phun ra một luồng âm khí, triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ.

"A ba…" Anh linh tròn trịa đáng yêu rơi trên bàn trang điểm, lười biếng dang tứ chi, sau đó, nó thấy được nữ quỷ trong gương.

Trong phút chốc, tựa như mèo con xù lông, anh linh lấy một loại tốc độ tuổi này không nên có, vừa lăn vừa bò xuống khỏi bàn trang điểm, rúc ở phía sau Trương Nguyên Thanh, bị dọa khóc to oe oe.

Trương Nguyên Thanh mắng: "Đồ vô dụng, lên cho tao."

Hắn truyền chỉ lệnh tiến công cho anh linh.

"A ba a ba!"

Phục tùng mệnh lệnh là thiên tính của linh phó, anh linh dựng thẳng lên chân mày nhợt nhạt, hung dữ kêu hai tiếng, cầm lấy ống quần Trương Nguyên Thanh leo lên trên, leo mãi đến bả vai, ra sức bổ nhào.

Thân thể nho nhỏ mập mạp xuyên thấu gương đồng, dính mình ở trên mặt nữ quỷ.

Trương Nguyên Thanh lập tức lắng đọng cảm xúc, chuyển dời ý thức đến trên thân anh linh, đổi đi cảm giác lực của nữ quỷ.

Khuôn mặt âm trầm của nữ quỷ trở nên dại ra, như là bỗng mất đi đầu óc.

Sợi trí mạng như dây thép lập tức không còn lực lượng duy trì, vô lực rủ xuống.

Làm tốt lắm!

Trương Nguyên Thanh lập tức kêu gọi Tiểu Đậu Bỉ về, bảo nó bám vào đỉnh đầu mình, xoay người bỏ chạy.

Năng lực của anh linh chỉ có ba giây, nhưng cũng đủ hắn thoát khỏi căn phòng.

Mở cửa phòng ra, vượt ra khỏi bậc cửa, Trương Nguyên Thanh vừa trở lại vườn hoa, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng đóng cửa "Phành", quay đầu nhìn lại, ánh nến trong gian phòng kia đã tắt, tối đen một mảng.

Nội viện nổi từng trận gió âm, rất nhiều oán linh ở xa xa vây quanh, chúng nó vừa khát vọng khí tức của Thần dạ du, vừa kiêng kị uy áp của hắn, không dám tới gần.

"Phải nhanh chóng tìm được bọn họ, đừng chết sạch…"

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng rời khỏi vườn hoa này, thông qua cổng vòm, tới sân cách vách, hắn rất nhanh đã thấy Tạ Linh Hi.

Cô bé đứng ở trước một cái vại nước góc sân, chui nửa thân trên vào trong vại, hai tay bắt lấy mép vại nước, ra sức giãy dụa, trong vại nước tựa như có cái gì lôi kéo cô.

Mặc kệ cố gắng như thế nào, đều không thể mang bản thân từ trong vại nước "nhổ" ra.

Dần dần, lực đạo giãy dụa của cô càng lúc càng yếu, càng lúc càng yếu…

Trương Nguyên Thanh chậm rãi tới gần, ngửi thấy một mùi rượu, cúi người nhìn, trong vại nhộn nhạo chất lỏng đậm màu, một anh linh kéo cuống rốn đang bơi, chính là cuống rốn cuốn lấy cổ Tạ Linh Hi, gắt gao kéo cô xuống nước.

Hai tay Trương Nguyên Thanh nâng lên Tiểu Đậu Bỉ, không để ý nó giãy dụa, ném nó vào trong vại nước.

Anh linh cuống rốn thấy có đồng loại tiến vào, lập tức buông ra cuống rốn, nhe răng trợn mắt với Tiểu Đậu Bỉ.

Trương Nguyên Thanh bắt lấy bả vai Tạ Linh Hi, dùng sức kéo, kéo cô từ trong vại nước ra.

"Khụ khụ!"

Tạ Linh Hi kịch liệt ho khan, ho tới mức mặt đỏ tai hồng, tóc mái cùng tóc mai ướt sũng dán ở trên trán, má.

Mười mấy giây sau, cô bước đầu khôi phục lại phần phổi không khoẻ, thấy rõ mặt Trương Nguyên Thanh, vui quá mà khóc:

"Anh Vương Thái, anh tới cứu em rồi, hu hu, em không bao giờ muốn vào linh cảnh tương quan với Thần dạ du nữa, quá, quá đáng sợ…"

Cô là lần đầu tiên vào loại phó bản có nguyên tố thần quái này.

"Sao em lại ở chỗ này?" Ánh mắt Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm vại nước.

Hai anh linh ở trong rượu bắt đầu đánh nhau, vồ cắn lẫn nhau, dây dưa, quấy chất lỏng sẫm màu nổi sóng nhộn nhạo.

Tạ Linh Hi kiễng mũi chân, nhìn một lần vào trong vại, nhớ tới mình vừa rồi uống không ít, nôn khan một phen: "Ghê tởm quá, ghê tởm quá!"

Ghê tởm mất một lúc, cô mới trả lời Trương Nguyên Thanh:

"Anh Vương Thái, em đi theo anh ra khỏi sảnh lớn, một làn sương mù ập tới, liền phát hiện mọi người đều không thấy đâu nữa, em liền đi tìm, bất tri bất giác tới đây, lại ngửi được một mùi rượu, theo mùi rượu tìm được cái vại này."

Chương 146: Cô dâu ma (1)

“Nghĩ đây là một trong những sính lễ, em vừa mở nắp gỗ ra, kết quả trong vại liền vươn ra một sợi dây thừng, túm em xuống nước.”

Cô nhìn anh linh cuống rốn trong vại nước, nghĩ chất lỏng mình vừa rồi bị sặc, khuôn mặt nhỏ trắng bệch: “Ghê tởm quá, ghê tởm quá…”

Trương Nguyên Thanh tính nhẩm thời gian một phen, đánh giá cô gái: “Thời gian em nín thở rất dài nha.”

Tạ Linh Hi lắc đầu, nũng nịu nói: “Em có một món đạo cụ, có thể hồi phục sinh mệnh lực, nếu không có nó, đã sớm nghẹn chết ở trong vại nước.”

Nói xong, cô giơ lên cổ tay trắng bóc, nơi đó có một cái vòng ngọc màu xanh lục biếc.

Vòng tay hồi phục sinh mệnh lực… Cô bé này cũng là mộc yêu? Khí chất không quá giống nha… Trương Nguyên Thanh ‘Ừm’ một tiếng, không chú ý nhiều tới vòng tay, nói:

“Theo anh đi tìm bọn họ đi, hy vọng còn kịp.”

Tạ Linh Hi thu một ít chất lỏng, Trương Nguyên Thanh thì triệu hồi Tiểu Đậu Bỉ đời này lần đầu đánh nhau với bạn cùng lứa tuổi, dọc theo đường mòn đá cuội, bước về phía chỗ sâu trong tòa nhà.

“Đúng rồi, em đưa tấm thẻ kia cho anh.”

“A? Thẻ nào.”

“Đừng giả ngu, thẻ mang ra từ bãi đỗ xe, anh thấy em nhét vào túi sau mông.”

“…”

Kế tiếp, bọn họ ở cạnh sân khấu kịch phía tây nội viện tìm được Hỏa Ma.

Sân khấu kịch bỏ hoang nhiều năm, màn che rủ xuống, rách mướp, trên đài dưới đài đều tích đầy tro bụi.

Hắn ngồi yên ở trên băng ghế, ánh mắt vô thần nhìn sân khấu kịch, như trên sân khấu kịch không có một bóng người đang diễn kịch.

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trầm xuống, ở trong tầm nhìn của hắn, Hỏa Ma trên người âm khí tích tụ, hồn phách sắp rời mà chưa rời, đã là gần chết.

Hắn vội vàng đi qua, đưa tay đặt lên bả vai Hỏa Ma, đáy mắt dâng trào màu đen, cuồn cuộn không dứt hút âm khí vào lòng bàn tay, cắn nuốt tiêu hóa.

Hỏa Ma rùng mình một cái, đôi mắt trống rỗng khôi phục một mảng thần thái, theo bản năng mở miệng kêu la:

“Lạnh quá, lạnh quá!”

Vị Hỏa sư này vừa run rẩy, vừa nhìn xung quanh, thấy Trương Nguyên Thanh bên người cùng Tạ Linh Hi cách đó không xa, kêu lên:

“Đệch, bọn bây đi đâu? Vừa ra khỏi đại sảnh liền không còn bóng người.”:

“Mọi người đều phân tán.” Trương Nguyên Thanh khoát tay, cắt ngang đối phương chất vấn, hỏi:

“Sao anh lại ở chỗ này.”

“Sau khi tôi và bọn bây phân tán, bất tri bất giác bước đến nơi đây, sau đó nghe thấy có người hát hí khúc…” Hỏa Ma vừa nói, vừa nhớ lại:

“Tôi theo thanh âm tới đây, nhìn thấy bên này có sân khấu kịch, có một cô gái ở trên đài hát hí khúc, tôi nhìn vài lần, sau đó, sau đó liền cái gì cũng không nhớ nữa.”

Nói tới đây, cả người hắn run lên một cái, thấy sân khấu kịch xa xa bỏ hoang nhiều năm, lấy đâu ra cô gái hát hí khúc? Hỏa Ma tràn ngập cảm kích nhìn Thần dạ du bên người, “Là cậu đã cứu tôi?”

“Đây là chuyện rất rõ ràng.” Trương Nguyên Thanh mỉm cười.

Phù… Hỏa Ma như trút được gánh nặng, nhớ tới tình huống vừa rồi, nghĩ lại mà còn sợ: “Kỹ năng cùng đạo cụ của tôi, ở

trước mặt oán linh không dùng được. Người anh em Vương Thái, đa tạ."

Tuy nói mỗi nghề nghiệp đều có đặc điểm khác nhau, nhưng oán linh có thể trong im lặng khống chế Hỏa Ma, quá nửa vẫn là dựa vào cấp bậc áp chế.

"Quái vật" loại thần quái, quỷ dị khó lường, nếu nghề nghiệp không khớp, đối phó chúng nó sẽ rất phiền toái. Nhưng cũng có khuyết điểm, chính là thủ đoạn hại người không đủ trực quan.

Hiệu suất không bằng lấy đao đâm.

Ba người ở bên sân khấu kịch, trong phòng hóa trang giăng kín mạng nhện tìm được một cái trâm cài.

Cầm trâm cài, đạt được sính lễ rồi… Trái tim Hỏa Ma xem như rơi về trong bụng, lúc này mới hỏi:

"Tây Thi cùng Tề Thiên Đại Thánh đâu."

Tạ Linh Hi lắc đầu: "Còn chưa tìm được, hy vọng bọn họ có thể may mắn giống như anh."

Hỏa Ma liếc cô một cái: "Cô rất muốn bọn họ chết?"

Tạ Linh Hi điềm đạm đáng yêu, vẻ mặt ấm ức: "Sao anh có thể nói như vậy, chúng ta là đồng bạn mà ~ "

Hỏa Ma liền mặc kệ cô, hai người trước đó từng xảy ra khắc khẩu, hắn bị tư thái đỏng đảnh tiểu thư của cô bé này chọc tức, không quá vừa mắt cô.

Đương nhiên cũng là bởi vì cô gái không phải gu của Hỏa Ma, bằng không lại là một câu chuyện khác

Ba người rời khỏi nơi này, quay sang đi một cái sân khác. Tòa nhà này so với trong tưởng tượng còn lớn hơn, hậu viện bị cắt thành từng tòa tiểu viện, có cái dùng để làm vườn hoa, có cái dựng sân khấu kịch.

Đi một lúc, Trương Nguyên Thanh có được năng lực nhìn đêm, nhìn thấy nơi xa có một bóng người lảo đảo chạy tới.

Người này đi giày doudou quần bó sát, bộ dáng chàng trai trẻ năng động, chính là Tề Thiên Đại Thánh.

“Sao mấy người ở nơi này?” Hắn bất ngờ vui vẻ tới gần.

Đáy mắt Trương Nguyên Thanh dâng trào màu đen sì, nhìn kỹ một lát, xác nhận là bản tôn.

Chương 147: Cô dâu ma (2)

Bốn người chạm trán, nói một lần về tình huống của mình, Tề Thiên Đại Thánh sau khi lạc đàn, vào lầm một chỗ sân nhà, trong sân có một căn phòng sáng ánh nến, hắn đẩy cửa xem xét, trong phòng không có một bóng người, trên giường gấp chỉnh tề một chiếc chăn chữ Hỉ.

Tề Thiên Đại Thánh suy đoán là một trong những sính lễ, nhưng hắn tuân theo ý chí, yên lặng rút đi.

Sau đó liền gặp được đám người Trương Nguyên Thanh.

Hỏa Ma nghe mà trợn mắt há hốc mồm: “Kẻ nhát gan nhất ngược lại an toàn nhất?”

“Anh nói gì vậy, tôi là cẩn thận, không phải nhát gan.” Tề Thiên Đại Thánh vãn hồi tôn nghiêm cho mình.

Có đạo lý, có đôi khi có thể sống sót, chưa chắc là thông minh nhất có bản lãnh nhất, mà là nhát gan nhất… Trương Nguyên Thanh cắt ngang hai người tranh luận vô vị, nhìn về phía Tề Thiên Đại Thánh, hỏi:

“Chăn chữ Hỉ ở đâu?”

Tề Thiên Đại Thánh nhìn về phía sau.

Ở dưới sự dẫn dắt của hắn, bốn người tới chỗ sân đó, quả nhiên thấy một gian phòng đang sáng ánh nến.

Trương Nguyên Thanh thấy các đội viên lộ ra nét sợ hãi, bất đắc dĩ phun ra một hơi:

“Tôi đi lấy thay anh.”

Nơi này là sân nhà của Thần dạ du.

Lập tức vào phòng, ở sau khi hắn bước qua bậc cửa, cửa ô vuông tự động đóng lại.

Đám người Tạ Linh Hi bên ngoài, nháy mắt thấy ô cửa vuông đóng lại, bóng dáng ‘Vương Thái’ liền biến mất, ánh nến trong phòng tối tăm, nhưng chưa chiếu ra bóng dáng của hắn.

Vô cùng lo lắng chờ đợi vài phút, cửa ô vuông “Rầm” một tiếng bị húc bật ra, ‘Vương Thái’ ôm một chiếc chăn chữ Hỉ tông cửa xông ra.

Bộ dáng hắn có chút chật vật, quần áo trên người nhiều chỗ tổn hại, dính vết máu.

“Đại Thánh, đón lấy!”

Trương Nguyên Thanh ném cái chăn chữ Hỉ cho Tề Thiên Đại Thánh, người sau bất ngờ tiếp nhận, ôm chặt vào trong lòng, đang muốn hỏi hắn chuyện xảy ra ở trong phòng, Trương Nguyên Thanh lại nói:

“Đi thôi, đi tìm Tây Thi.”

Tề Thiên Đại Thánh không tiện hỏi nữa, theo các đồng đội tiếp tục thăm dò ở nội viện.

Màn đêm nặng nề, không trăng không sao, nguồn sáng duy nhất là đèn lồng màu đỏ treo ở dưới mái hiên, nhuộm lên màu đỏ tươi cho mảng thế giới tĩnh mịch này.

Ngẫu nhiên một trận gió âm thổi tới, đèn lồng dưới mái hiên lay động, tỏ ra càng thêm khủng bố.

“Mau tới đây, tôi ở đây.”

Đột nhiên, giọng nói mềm mại từ phía trước truyền đến.

Đám người Trương Nguyên Thanh nhìn lại, thấy Tây Thi đứng ở dưới đèn lồng mái hiên, vẫy tay với mọi người.

Cô đứng ở nơi đó, thân thể như bức tượng không nhúc nhích, cứng ngắc vẫy tay, nụ cười trên mặt cũng rất cứng ngắc, mang theo vài phần quỷ dị.

“Tây Thi!”

Tề Thiên Đại Thánh thấy cô không sao, nhẹ nhàng thở ra, đang muốn đi qua, bả vai bị Hỏa Ma đè lại.

Đồng thời, bên tai vang lên tiếng của Trương Nguyên Thanh: “Anh xem giày của cô ta.”

Giày? Tề Thiên Đại Thánh chăm chú nhìn kỹ, con ngươi hơi co rút lại.

Cô đi trên chân là một đôi giày thêu màu đỏ.

Cô không phải Tây Thi! !

“Qua đây, mọi người qua đây!”

Tây Thi vẫn đang vẫy tay, nụ cười trên mặt cứng ngắc mà quỷ dị.

“Vượt qua cô ta, không cần để ý tới!”

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói.

Thấy hắn thân là Thần dạ du sắc mặt chăm chú, Tề Thiên Đại Thánh vội vàng thu hồi ánh mắt, có chút khẩn trương, không dám nhìn nữa.

Mọi người tiếp tục đi một lát, Trương Nguyên Thanh mắt nhìn phía trước, nói:

“Các người còn nhớ Tây Thi lúc vào tòa nhà, nói nhìn thấy có cô gái đứng ở dưới đèn lồng màu đỏ không?”

Nghe vậy, Hỏa Ma nhịn không được quay đầu nhìn một cái, mơ hồ thấy cô gái kia đứng ở tại chỗ, không vẫy tay nữa, lẳng lặng nhìn chăm chú vào bọn họ.

“Thực con mẹ nó dọa người…” Hỏa sư nhổ một bãi nước bọt.

Tạ Linh Hi khó hiểu nói: “Cô ấy vì sao sẽ biến thành bộ dáng chị Tây Thi?”

Trương Nguyên Thanh nhìn nơi nào đó phía trước, thở dài: “Các người tự mình đi qua xem là biết.”

Có ý tứ gì? Ba người mới đầu không hiểu, lại đi một đoạn đường ngắn, mơ hồ thấy dưới mái hiên phía trước treo một bóng người.

“Chị Tây Thi?” Tạ Linh Hi cả kinh kêu lên.

Người nọ chính là Tây Thi, cô treo cổ ở dưới mái diêm, khuôn mặt quyến rũ hít thở không thông vặn vẹo, hai mắt trợn trừng, trải rộng tơ máu, sắc mặt xanh trắng, môi hơi hé ra.

Tử trạng thê thảm.

Tề Thiên Đại Thánh và Hỏa Ma vừa kinh vừa sợ, không ngờ cô im lặng chết ở nơi này.

Trương Nguyên Thanh có được năng lực nhìn đêm đã sớm thấy, đã trải qua giai đoạn kinh ngạc, hắn dẫn ba người vẻ mặt phức tạp đến gần thi thể.

Tây Thi lẳng lặng rủ xuống, Trương Nguyên Thanh sờ tay, tràn ngập lạnh lẽo, thời gian tử vong ở nửa giờ trở lên.

“Là hôn thiếp của chị Tây Thi.”

Tạ Linh Hi chỉ vào dưới chân thi thể, nơi đó có một tấm thiệp màu đỏ rơi.

Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua hôn thiếp, không để ý tới, đáy mắt dâng trào màu đen sì, câu thông linh thể còn sót lại trong cơ thể Tây Thi.

Chương 148: Cô dâu ma (3)

Hắn nghiệm chứng một phen, Tây Thi là chết bởi oán linh, hay là nhân tố khác.

Mi tâm bỗng bành trướng, ký ức không thuộc về bản thân mãnh liệt ập đến.

Hắn thấy được vài đoạn chuyện cũ tan vỡ của Tây Thi, bà chị này là thủy quỷ cấp 2, Linh cảnh hành giả thành phố Nam Hàng cùng tỉnh, không phải nhân viên chính phủ, là thành viên tổ chức Linh cảnh hành giả dân gian nào đó.

Nghề nghiệp trong hiện thực của cô là y tá, cùng lúc giữ quan hệ với chủ nhiệm phòng, phú thương, người quản lý tổ chức hành giả… mấy người đàn ông.

Người theo chủ nghĩa không kết hôn, không tin tình yêu, đàn ông ở trong mắt cô chính là tài nguyên.

Là một cô gái hồng lâu lăn lộn rất không tệ.

Cuối ký ức, Trương Nguyên Thanh thấy được một u ảnh mặc áo cưới xuất hiện, hình ảnh đứt đoạn.

Cô ấy là bị cô dâu ma giết chết? ! Trương Nguyên Thanh mở to mắt, vẻ mặt ngạc nhiên, lưng phát lạnh.

Hắn thầm nhủ không có khả năng nha, cô dâu ma sao có thể sớm ra tay? Cô ta không phải đang chờ đợi chọn rể sao.

Nếu cô dâu ma có thể ra tay bất cứ lúc nào, vậy còn chơi như thế nào?

Mặt khác, nếu cô dâu ma tự mình ra tay giết người, vì sao chỉ giết Tây Thi, mà không ra tay với đám người mình? Hoặc, là còn chưa ra tay mà thôi?

Lúc này, hắn nghe thấy được tiếng Tạ Linh Hi và Tề Thiên Đại Thánh bàn luận:

"Giới tính cô ta sao bị gạch đi?"

"Không biết, có thể sau khi chết, đều sẽ bị gạch đi?"

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, lập tức nói: "Cho tôi nhìn xem."

Tạ Linh Hi đưa hôn thiếp tới.

Trương Nguyên Thanh nheo mắt nhìn, "giới tính" của Tây Thi bị một vết mực đậm gạch đi.

Tạ Linh Hi mở to đôi mắt sáng, "Anh Vương Thái, anh ở trong linh thể của chị Tây Thi nhìn thấy cái gì?"

Tề Thiên Đại Thánh và Hỏa Ma lập tức ném ánh mắt tới.

"Cô ấy là bị cô dâu ma giết chết!"

"Cái gì? !"

Sắc mặt ba người hoảng sợ, cảnh giác nhìn chung quanh.

Cô dâu ma nếu là ra tay, chỉ sợ ở đây không ai có thể sống sót, theo lý thuyết không đến mức nha, cho dù là nhiệm vụ cấp S, độ khó cao thì cao, tóm lại phải cho bọn họ một đường sinh cơ mới phải.

"Tôi có một ý tưởng, nhưng logic không thông…" Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, nhìn về phía Tạ Linh Hi nhạy bén như nai con, "Có thể để anh xem hôn thiếp của em không?"

"Được!"

Cô trái lại rất phối hợp, rút ra hôn thiếp kẹp ở đai lưng quần.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận, mở ra nhìn, vẻ mặt cổ quái: "Tính nam?"

Hỏa Ma và Tề Thiên Đại Thánh thò đầu, thấy ô giới tính kia viết là "Nam" .

Tề Thiên Đại Thánh vô cùng đau đớn: "Cô gái nhỏ này nhìn mi thanh mục tú, không ngờ là cú có gai? !"

"Cái gì thế ~" Tạ Linh Hi xấu hổ đỏ mặt, giải thích: "Em là cảm thấy, cô dâu ma muốn tìm là vị hôn phu, vậy vị hôn phu khẳng định là đàn ông, nếu em điền nữ, vậy liền không phù hợp quy củ, chẳng phải là trực tiếp đào thải?"

Hỏa Ma và Tề Thiên Đại Thánh lâm vào trầm ngâm.

Tạ Linh Hi viết giới tính nam, vậy mình đoán liền không sai, phiên bản cũ nữ tính trực tiếp vượt ải, mà phiên bản mới nữ tính trực tiếp gg*, bởi vì đây là linh cảnh cấp S, trực tiếp vượt ải, nào có chuyện hời như vậy… Phỏng đoán của Trương Nguyên Thanh được nghiệm chứng.

Tây Thi là bị cô dâu ma trực tiếp gạt bỏ, nguyên nhân chính là không phù hợp thiết định chú rể.

Hắn nói ra suy luận của mình, nghe xong, Tạ Linh Hi vẻ mặt khổ sở nói:

"Em chỉ là suy đoán, không dám xác định, cho nên liền cũng không nói ra, sớm biết đã nhắc nhở chị Tây Thi một lần."

Cô nói cái gì chính là cái đó! Trong đầu ba người đàn ông ăn ý hiện lên ý nghĩ này.

Bây giờ nhân số đội ngũ chỉ còn bốn, cô dâu ma nơi này còn có thể giết một người, cũng nhiều nhất chỉ có thể chết một người, may mắn may mắn… Niệm ở quen biết một hồi, Trương Nguyên Thanh đỡ thi thể Tây Thi xuống, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, nhìn quét ba vị đồng bạn còn sót lại, nói:

"Thời gian không nhiều, chúng ta nên tìm phòng kết hôn."

Tuy không đếm thời gian, nhưng có thể đại khái tính ra, vào tòa nhà đến bây giờ, nhắm chừng sắp một giờ rồi.

Tạ Linh Hi, Hỏa Ma, Tề Thiên Đại Thánh rất nhanh mang chuyện Tây Thi quẳng ra sau đầu, âm thầm tập trung tinh thần.

Bốn người đều cầm sính lễ tiếp tục tiến lên, xâm nhập tòa nhà, lặng lẽ xuyên qua ở trong vườn hoa khác nhau, chỉ có đèn lồng màu đỏ làm bạn với bọn họ.

Đi dạo hồi lâu, mãi chưa tìm được phòng kết hôn, bốn người bỗng nhìn thấy phía trước xuất hiện một sân nhà, mái hiên cong cong, cửa sổ cửa chính dán chữ Hỉ, có ánh nến vui vẻ lộ ra.

Trên đường sân đi thông nhà chính trải thảm màu đỏ tươi.

“Thời gian vừa đến, phòng kết hôn liền xuất hiện.” Trương Nguyên Thanh nhìn vẻ mặt căng thẳng của các đồng đội, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Chương 149: Thám tử suy luận quán (1)

Hắn vốn đang muốn hài hước một câu: Đừng khẩn trương như vậy, cô dâu ma nói không chừng là ngự tỷ ngực bự mông cong.

Nhưng thấy ba đồng bạn sắc mặt ngưng trọng tựa như đi pháp trường, Trương Nguyên Thanh biết điều từ bỏ ý nghĩ điều tiết không khí.

Tính đến trước mắt, bọn họ vẫn không biết phương thức chọn rể của cô dâu ma, bốn chọn một, hay là tất cả đều muốn?

Đạo lý tương tự, bọn họ cũng không biết mình có thể sống sót hay không.

Tiến vào sân, đi qua thảm đỏ, Trương Nguyên Thanh đứng ở trước cửa, hít sâu một hơi, dùng sức đẩy ra cửa ô vuông.

“Ầm!” Hai cánh cửa ô vuông mở rộng hướng vào bên trong, Trương Nguyên Thanh vượt qua bậc cửa, căng lên cơ bắp toàn thân, nhìn quét bố cục trong phòng.

Toàn bộ căn phòng bố trí lấy màu đỏ vui mừng là chính, trên tường dán chữ Hỉ, đại sảnh bày một cái bàn tròn, trên bàn hai ngọn nến, nến đỏ dài bằng nửa cánh tay lay động, dưới nến là mấy cái đĩa sứ men xanh, đặt lạc, nhãn các thứ.

Phía đông bày một cái giường lớn, màn giường cùng ga giường đều là màu đỏ thẫm vui mừng, nhưng chưa có đệm

chăn.

Bên giường rỗng tuếch, không có cô dâu mặc áo cưới, che khăn voan đỏ trong tưởng tượng.

Cô dâu ma không ở đây… Sợi dây lòng căng thẳng của Trương Nguyên Thanh chậm rãi thả lỏng, dùng sức phun ra một hơi, hắn quay đầu muốn nói chuyện với đồng đội phía sau, sau khi quay đầu, lại phát hiện toàn bộ phòng kết hôn cũng chỉ còn lại mình.

Ba đồng đội lại không thấy nữa.

"Chỉ có một mình mình vào phòng kết hôn?" Trương Nguyên Thanh đột nhiên rùng mình, sau đó phản ứng lại, nói thầm: "Cô dâu ma thật biết chơi, còn sắp xếp phòng tân hôn cho mỗi người."

Xem tình huống trước mắt, phù hợp phỏng đoán thứ hai của hắn trước đó: Bốn món sính lễ đối ứng bốn chú rể, kẻ còn lại đều chết.

"Kế tiếp chỉ chờ cô dâu đến lâm hạnh! Cũng không biết cô ta sẽ chọn ai."

Trương Nguyên Thanh quay người đóng cửa, yên lặng triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, để nó ghé vào trên đầu mình, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Hắn xoa đầu anh linh, nhìn cảnh tượng vui mừng trong phòng, không biết sao lại nghĩ đến video xem trên mạng, thầm nhủ vừa kết hôn, liền có chồng có con, cô dâu ma cũng coi như đi lên đỉnh phong cuộc đời!

Hơn nữa con còn không phải da đen.

Ánh nến lấp lánh, trong phòng sáng sủa, Trương Nguyên Thanh vốn muốn thông qua ngọn nến cháy để cảm ứng thời gian trôi qua, không ngờ ngọn nến đặc biệt thần dị, đốt như thế nào cũng không thấy tiêu hao.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng 'Ầm' một tiếng bị gió âm thổi mở ra, ngọn nến lập tức tắt, cơn gió âm lạnh gào thét ở mỗi ngõ ngách của phòng tân hôn.

Trong phòng một mảng tối tăm, trong lòng Trương Nguyên Thanh chấn động, anh linh trên đỉnh đầu kịch liệt run lên, lâm

vào trong sợ hãi cực đoan, như tới tận thế.

Hắn cứng ngắc quay cổ, nhìn về phía cửa chính mở rộng, bên ngoài tối đen như mực, có được năng lực nhìn đêm, hắn mơ hồ thấy một bóng dáng mặc áo cưới, đầu phủ vải đỏ, đang bước trên thảm đỏ, đi về phía phòng tân hôn.

Ngoài phòng có bóng tối nồng đậm lao tới, bóng tối so với bóng tối càng thêm thâm trầm.

Trương Nguyên Thanh có được một đôi mắt nhìn thấu đêm tối, lại nhìn không thấu luồng âm khí kinh khủng này, chỉ có thể mơ hồ nhìn bóng dáng mặc áo cưới kia, bước chân không nhanh không chậm, bước qua bậc cửa.

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh cảm nhận được sự khủng bố lớn nhất từ khi sinh ra tới nay.

Loại khủng bố này không phải kinh sợ khi bị "oán linh bám trên vai" hấp thụ dương khí, không phải bối rối khi bị cương thi đuổi giết, mà là sự khủng bố trong lòng bạn có tình cảm bùng nổ, thân thể lại không làm ra được phản ứng gì.

Không thể phản kháng, không thể chống đỡ, vô tận tuyệt vọng.

Năng lực của Thần dạ du, ở lúc này không có tác dụng, hắn hoàn toàn bị áp chế.

Tiểu Đậu Bỉ bị dọa ngay cả khóc cũng không dám, thân thể nhỏ béo không ngừng phát run, vài giây sau, chủ nhân vô dụng của nó cùng nhau phát run với nó.

Bóng tối ùa vào căn phòng, bóng dáng mặc áo gả kia đi từng bước đến, tử khí nồng đậm bao phủ mỗi ngõ ngách căn phòng.

Lúc này, loa Miêu vương Trương Nguyên Thanh đặt ở trong túi lại một lần chẳng phân biệt được trường hợp phát ra âm thanh:

"Nàng đến rồi, mang theo khủng bố không gì sánh kịp… Chú rể ngồi ở bên giường, trong lòng nghĩ kế hoạch của mình, nhưng hắn nhìn như bình tĩnh, thực ra khủng…"

Loa Miêu vương nói tới đây, không biết bị cái gì quấy nhiễu, phát ra tiếng dòng điện 'xẹt xẹt', vài giây sau, thanh âm khôi phục, nhưng nội dung nói ra lại khiến Trương Nguyên Thanh chấn động:

“Chú rể nhìn như bình tĩnh, thực ra vui sướng vô cùng, chỉ vì cô dâu xinh đẹp, dịu dàng đoan trang, là mối tốt khó tìm, đúng, chính là như thế xẹt xẹt…”

Sau đó hoàn toàn không còn tiếng động.

Thực ra vui sướng vô cùng? ! Mày xác định mình ngay từ đầu muốn nói là cái này sao? Đoạn lời này quá nhiều cái để phun, Trương Nguyên Thanh không thể nào phun nổi, hắn cúi đầu, không dám đi nhìn cô dâu ma.

Chương 150: Thám tử suy luận quán (2)

Trên trán đổ mồ hôi to như hạt đậu, thân thể khẽ phát run.

Sau đó, cúi đầu hắn, thấy một đôi giày thêu màu đỏ đứng ở trước mặt mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tạ Linh Hi ngồi ở mép giường, không dám có lấy một cử động nhỏ, cô ngũ quan thanh lệ tinh xảo, với bối cảnh phòng tân hôn, thoạt nhìn giống như cô mới là cô dâu.

Trong phương án vượt bản phiên bản cũ, người bị cô dâu ma lựa chọn nhất định phải chết không thể nghi ngờ, một điểm này ở trong phiên bản mới hẳn là sẽ không thay đổi, cô chọn ai, người đó nhất định phải chết… Tạ Linh Hi lặng lẽ nuốt ngụm nước miếng.

Cô vẫn luôn biết phương án vượt qua nhà ma, chỉ là chưa nói, vốn là nghĩ sau khi vào nhà ma, coi đây là lợi thế, về sau phát hiện Vương Thái là Thần dạ du, hơn nữa nhiệm vụ xuất hiện thay đổi, có thêm các khâu sính lễ, hôn thiếp vân vân, liền biết phương án vượt bản phiên bản cũ đã vô dụng.

Cũng liền không nhắc tới nữa.

Tạ Linh Hi rất sợ hãi, tuy cô từng trải qua hai lần linh cảnh một người, hai lần linh cảnh nhiều người, trong lúc đó cũng từng gặp được nguy hiểm, đặc biệt linh cảnh một người, linh cảnh một người các nghề nghiệp lớn thuần một sắc loại hình tử vong.

Nhưng nghề nghiệp của cô, linh cảnh một người có thể dùng mạo hiểm để hình dung, lại không liên quan gì tới “khủng bố”.

Công viên trò chơi Kim Thủy là linh cảnh đầu tiên chứa nguyên tố thần quái Tạ Linh Hi từng trải qua, quá đáng sợ rồi, loại đáng sợ này không chỉ có nguy cơ tử vong, quỷ quái thứ này, trời sinh đã có thể làm người ta loại sợ hãi.

Mình đời này sẽ không xem phim kinh dị nữa… Cô ở trong lòng âm thầm thề.

Trong phòng tân hôn không có khái niệm thời gian, trong giày vò giống như không có điểm cuối, Tạ Linh Hi bỗng nhiên nghe thấy được tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ngài đã hoàn thành nhiệm vụ nhà ma (minh hôn), ngài đang tiến hành nhiệm vụ series "Hết hồn", phương tiện giải trí của series này là: Tàu lượn siêu tốc —— bãi đỗ xe ngầm —— nhà ma (minh hôn) —— quán thám tử suy luận. Mời ở trong nửa giờ tới nơi thứ tư. "

"Kết thúc rồi?"

Tạ Linh Hi ngẩn ra, tiếp đó dâng lên vui sướng mãnh liệt, tựa như đi qua đêm dài đằng đẵng, vui vẻ hận không thể hoan hô.

Rốt cuộc qua rồi, thứ thần quái đáng sợ này rốt cuộc kết thúc rồi.

Sau đó, mới là ý nghĩ thứ hai: Ai đã chết?

Cô sốt ruột không chờ được đẩy ra cửa ô vuông, tới bên ngoài, nhìn chung quanh một phen, bóng đêm thê lương, góc hiên đèn lồng cao quải, không có động tĩnh gì.

Nhưng rất nhanh, phía sau liền vang lên tiếng bước chân, Tạ Linh Hi lập tức quay đầu, thấy Hỏa Ma tóc đỏ cũng từ phòng tân hôn phía sau đi ra.

Trên mặt Hỏa Ma đan xen nét vui mừng, trong mắt giống như chờ mong cái gì, "Xem ra người chết là Vương Thái hoặc Tề Thiên Đại Thánh."

Tạ Linh Hi thấy hắn còn sống, khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú không thể phát hiện được.

Hỏa Ma tâm tình rất tốt, nói:

"Phần nguy hiểm nhất đã kết thúc, quán thám tử suy luận kế tiếp, độ khó hẳn là không lớn, nếu có thể ra ngoài, chúng ta

liền hoàn thành mạng đầu cấp S, chậc chậc, tôi đã bắt đầu chờ mong phần thưởng vượt ải. Ồ đúng rồi, còn có phương án vượt bản, chỉ bằng phương án vượt bản, đã có thể khiến tôi tiêu xài một đoạn thời gian rất dài."

Tạ Linh Hi liếc hắn một cái, thản nhiên nói:

"Phương án vượt qua nhà ma một cửa này, chúng ta đều không quá rõ, Vương Thái là rõ nhất. Phương án vượt bản anh viết ra giá trị chỉ sợ phải giảm mạnh."

Hỏa Ma nhún nhún vai: "Cho dù như vậy, nó cũng vẫn như cũ rất quý giá."

Hai người không đợi bao lâu, rất nhanh dã nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, nhìn lại.

"Cậu?" Vẻ mặt Hỏa Ma hơi ngẩn ra, sau đó khôi phục, hắc một tiếng:

"Xem ra Tề Thiên Đại Thánh phải ở lại chỗ này làm chú rể rồi, thằng nhãi này nhát gan sợ chết, hắn nếu có thể còn sống rời khỏi linh cảnh, đó mới là không công bằng."

"Anh Vương Thái!" Tạ Linh Hi nở rộ nụ cười ngào ngọt.

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, nhìn về phía Hỏa Ma, giọng điệu trầm thấp: "Nói như thế nào cũng là đồng bạn một hồi, không cần phải nói mát."

"Phải phải phải, cậu nói cái gì chính là cái đó, mau rời khỏi nơi này đi, ông đây không muốn đợi một khắc nào nữa, sớm một chút rời khỏi, sớm một chút kết thúc nhiệm vụ, đường ai nấy đi."

Bốn chữ đường ai nấy đi cắn rất nặng.

Vì thế, ở dưới Trương Nguyên Thanh dẫn dắt, ba người xuyên qua nội viện, sảnh lớn, ngoại viện, ven đường chưa gặp phải nguy cơ, thuận lợi rời khỏi nhà ma.

Ba người bước chân như bay rời khỏi ngõ tối, một khắc cũng không dừng lại, cực có ăn ý, tựa như đều có bóng ma tâm lý không nhỏ đối với nơi đây.

Mười phút sau, dựa theo bảng hướng dẫn ven đường, bọn họ tìm được quán thám tử suy luận.

Chương 151: Thám tử suy luận quán (3)

Đây là một tòa kiến trúc màu trắng, cột cao lớn tráng kiện chống đỡ nóc nhà hình tam giác, tiêu chuẩn kiểu dáng phong cách châu u.

Cửa chính bằng sắt mỹ thuật mở rộng, sân trước có một bể phun nước.

"Cần nghỉ ngơi một chút không?"

Trương Nguyên Thanh đứng ở ngoài cửa chính sắt mỹ thuật, trưng cầu ý kiến hai vị đồng đội.

Tạ Linh Hi cùng Hỏa Ma lắc đầu.

Nhà ma khủng bố, càng nhiều là hao tổn phương diện tinh thần, thể lực trái lại không tiêu hao quá lớn, mười phút lộ trình này, đã đủ bọn họ trấn an cảm xúc, cũng không cần nghỉ ngơi nữa.

Với lại, đã đến một bước này, bọn họ sớm đã sốt ruột muốn kết thúc nhiệm vụ như ác mộng đêm nay.

Ba người tiến vào cửa lớn, vòng qua suối phun, đi vào trong kiến trúc tựa như nhà bảo tàng.

Đại sảnh quán suy luận lát gạch hình vuông, khung đỉnh treo tám cái đèn treo thủy tinh hoa mỹ, mang đến hào quang lấp lánh sáng ngời.

Đại sảnh trưng bày tủ triển lãm, hàng triển lãm bên trong có nhiều kiểu loại, có tẩu cùng gậy chống, có nơ đỏ cùng bóng đá, có phù hiệu người tín hon khiêu vũ, có nhân chứng đóng buộc chỉ…

Cái tẩu cùng gậy chống thì thôi, thế mà còn có nơ đỏ, cảm giác phó bản này đang đú trend (thám tử Conan)… Trương Nguyên Thanh làm người mê suy luận, dốc lòng muốn noi theo ông ngoại, trở thành cảnh sát trưởng ưu tú, đối với những vật này cũng không xa lạ.

Ánh mắt ba người đảo qua tủ triển lãm, nhanh chóng dời đi, đặt ở trên thân sáu bức tượng phủ vải đỏ trung ương đại sảnh.

Hỏa Ma nhìn bức tượng vải đỏ bao trùm, ánh mắt lóe lên một cái, nói:

“Nhiệm vụ một cửa ải này là cái gì, suy luận sao, tôi ghét nhất loại nhiệm vụ động não này.”

Tạ Linh Hi trầm ngâm không nói.

Trương Nguyên Thanh chỉ vào sáu bức tượng, cười nói: “Đề mục không phải đã cho chúng ta rồi sao.”

Vừa dứt lời, trong đầu Trương Nguyên Thanh, Tạ Linh Hi và Hỏa Ma đồng thời thu được nhiệm vụ nhắc nhở:

“Đinh! Hoan nghênh đi vào quán thám tử suy luận! “

“Đã thanh trừ vật phẩm dư thừa cho ngài, quán thám tử suy luận là nơi khảo nghiệm trí tuệ, cấm đoán vũ lực xung đột, ai làm trái gạt bỏ, mời đội trưởng tiến lên vạch trần vải đỏ. “

Tạ Linh Hi và Hỏa Ma chưa hành động, mà Trương Nguyên Thanh sải bước tiến lên, vạch trần vải đỏ phủ ở trên bức tượng.

Sáu bức tượng giống nhau như đúc, ngực mỗi một bức tượng đều dán thẻ, phân biệt là: Bình dân, người trung lập, người trung lập, thủ vệ, nội gian, kẻ tà ác.

“Trong đội ngũ của chúng ta có kẻ tà ác? Cái này giải thích vì sao phương án vượt qua tàu lượn siêu tốc chưa thay đổi, mà Hà Bá lại đã chết. Vương Thái, cậu lúc ấy đã muốn nhắc nhở chúng tôi rồi nhỉ.” Hỏa Ma bừng tỉnh đại ngộ, sau đó kinh ngạc đánh giá Trương Nguyên Thanh, nói:

“Anh là đội trưởng?”

Trương Nguyên Thanh mỉm cười quay đầu: “Các người không phải đã sớm biết sao.”

Hỏa Ma nhất thời không nói.

Lúc này, tiến phó bản nhắc nhở một lần nữa quanh quẩn bên tai ba người:

“Đinh! Bây giờ công bố nhiệm vụ đội trưởng: Chú ý, trong đội ngũ che giấu một kẻ tà ác, xin bảo đảm nhân số đội viên lớn hơn hoặc bằng 3, nếu không sẽ bị trừng phạt, kinh nghiệm cấp bậc trước mặt trừ hết. Chú ý, xin che giấu tốt thân phận nhân vật của mình.”

“Đinh! Mỗi người trong đội ngũ đều có nhân vật của mình, mời đội trưởng suy luận ra thân phận bọn họ, cùng dán lên danh thiếp, dán sai bất cứ một người nào, nhiệm vụ “quán thám tử suy luận” thất bại, gạt bỏ mọi thành viên trận doanh đội trưởng. “

“Mỗi một vị đội viên có được quyền biện hộ cho bản thân.”

“Mời ở trong nửa giờ hoàn thành suy luận, quá hạn coi là nhiệm vụ thất bại, gạt bỏ mọi thành viên trận doanh đội trưởng. “

“Hai thứ trên thế giới không thể nhìn thẳng, một là mặt trời, hai là lòng người. Đếm ngược bắt đầu: 00: 30: 00 “

Mình nói mà, vì sao nhiệm vụ ẩn yêu cầu không thể bại lộ thân phận của mình, nguyên nhân ở nơi này… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, đồng thời, như có cảm ứng, hắn phát hiện ô vật phẩm có thêm món đồ.

Mở ra nhìn, đạo cụ trong ô vật phẩm hiện ra màu xám (không thể sử dụng), nhưng có một ô sắc thái bình thường, là một xấp danh thiếp.

Hắn lấy ra danh thiếp, tổng cộng sáu tấm, trên danh thiếp viết tên các đội viên.

“Thời gian có hạn, tôi trước hết từ đội hữu đã chết bắt đầu suy luận, hai người không có ý kiến chứ.” Hắn giơ lên danh thiếp trong tay, nhìn về phía Tạ Linh Hi cùng Hỏa Ma bên người.

“Có thể, như vậy tiết kiệm thời gian.” Hỏa Ma đồng ý đề nghị của hắn.

Tạ Linh Hi gật gật đầu.

Trương Nguyên Thanh mang danh thiếp mở ra thành hình quạt, nhìn lướt qua, rút ra danh thiếp “Xấu Hổ Làm Cha”, nói:

“Xuất phát từ bảo hiểm, bắt đầu từ ổn thỏa nhất, Xấu Hổ Làm Cha là người trung lập, chú ấy trước khi chết chính mồm nói cho tôi biết. Nói thật, tôi lúc ấy cùng không tin, bởi vì chú ấy là nghề nghiệp tà ác.”

Chương 152: Thám tử suy luận quán (4)

Cũng là bắt đầu từ khi đó, Trương Nguyên Thanh thật sự xác nhận mỗi người đều tiếp thu được nhiệm vụ ẩn.

"Ông ta là nghề nghiệp tà ác?" Hỏa Ma cả kinh: "Vậy ông ta có thể là kẻ tà ác hay không? Nói tới, từ sau khi ông ta chết, trong đội ngũ chúng ta liền không có ai vô duyên vô cớ tử vong."

"Kẻ tà ác không giết người là có nguyên nhân, một lát nữa tôi lại nói, nhưng Xấu Hổ Làm Cha không phải kẻ tà ác, bởi vì sau khi nhiệm vụ bãi đỗ xe ngầm kết thúc, tôi từng lặng lẽ hỏi linh." Trương Nguyên Thanh nâng bước đi lên trước, mang danh thiếp Xấu Hổ Làm Cha dán ở một trong hai người trung lập.

"Đinh, suy luận chính xác."

Tiếp theo, ba người nhìn thấy trên bức tượng dán danh thiếp "Xấu Hổ Làm Cha" kia hiện lên một tin tức:

"Người trung lập: Trong đội ngũ có một đội trưởng cùng một kẻ tà ác, ngài cần ở trước khi nhiệm vụ thứ nhất kết thúc, lựa chọn trận doanh của mình. Xin chớ bại lộ thân phận. "

Đây là nhiệm vụ ẩn của "người trung lập".

"Trước khi nhiệm vụ thứ nhất kết thúc lựa chọn trận doanh của mình…" Trương Nguyên Thanh mỉm cười quay đầu, nhìn cô gái: "Như vậy xem ra, em gái Linh Hi, em cũng là người trung lập. Ừm, bây giờ là người của anh."

Tạ Linh Hi cười tươi:

"Đúng, anh Vương Thái.

"Lựa chọn trận doanh khẳng định cần cẩn thận, em lúc ấy cũng không biết ai là đội trưởng ai là kẻ tà ác, chọn sai có thể sẽ chết. Cho nên em đề nghị nhiệm vụ đầu tiên chơi tàu lượn siêu tốc, bởi vì tàu lượn siêu tốc là đơn giản nhất, không có ngoại lực ảnh hưởng, nếu phương án vượt bản của nó chưa thay đổi, như vậy nó chính là bình đài đánh cờ tốt nhất của đội trưởng cùng kẻ tà ác.

"Sau đó em lại căn cứ kết quả hai bên đánh cờ, lựa chọn trận doanh. Anh Vương Thái, anh rất lợi hại, nghĩ ra phương pháp

hóa giải. Cho nên em liền lựa chọn gia nhập đến trận doanh đội trưởng."

Trương Nguyên Thanh a một tiếng, dán lên danh thiếp Tạ Linh Hi.

Cô bé này ở sau khi tàu lượn siêu tốc, vẫn luôn rất ngoan, bày ra đủ thiện ý đối với hắn.

Buổi nói chuyện "giảng bài tư nhân" kia, là một sự thăm dò của Trương Nguyên Thanh, mà đối phương cho câu trả lời chính diện: Được được!

"Đinh! Suy luận chính xác."

Tiếp theo, nhiệm vụ ẩn của người trung lập một lần nữa hiện lên.

Trương Nguyên Thanh rút ra danh thiếp của Tây Thi, nói:

"Cô gái này toàn bộ hành trình lười biếng, trong quá trình nhiệm vụ, khi chơi tàu lượn siêu tốc tán thành mở mắt, khi đối mặt Autobot chưa từng ra tay, trừ tự bảo vệ mình tương đối tích cực, cả một đêm, hành vi của cô ấy đều thiếu động lực, cho nên tôi phán đoán cô ấy là bình dân.

"Hỏa Ma, anh thấy thế nào?"

Hỏa Ma nhíu mày nói: "Quá võ đoán, lý do như vậy, cũng có thể dùng ở trên thân kẻ tà ác."

Trương Nguyên Thanh cười: "Không, không võ đoán, nhưng tôi không thể nói nguyên nhân với anh."

Hắn dán danh thiếp Tây Thi trên bức tượng bình dân.

"Đinh! Suy luận chính xác."

"Bình dân: Thân phận của ngài là bình dân, xin ở trước khi nhiệm vụ thứ nhất kết thúc, tìm ra đội trưởng, cùng được hắn che chở. Xin đừng bại lộ thân phận của mình."

Trừ nguyên nhân vừa rồi nói, lý do Trương Nguyên Thanh kết luận Tây Thi là bình dân còn có hai cái:

Một là trong quá trình nhớ lại dẫn phát bệnh cũ, hắn phát hiện Tây Thi vẫn luôn thử thân phận người khác, đầu tiên là hỏi Tạ

Linh Hi có phải nhân viên chính phủ hay không, khi tàu lượn siêu tốc, lại bồi hồi bất định ở giữa hắn cùng Hà Bá.

Những chi tiết này, nếu không phải hắn có thể nhớ lại, rất khó phát hiện. Mà kẻ tà ác ở dưới tình huống biết đội trưởng tồn tại, sẽ không làm ra hành động thăm dò rõ ràng.

Hai, cũng là buổi nói chuyện tính chất thăm dò đó, Tây Thi trả lời là: Không cần kính trọng, phải thô lỗ, cuồng dã.

Đây thật ra là cô là ám chỉ thân phận bình dân của mình.

Bình dân không cần được kính trọng, bình dân luôn bị đối đãi thô lỗ cùng cuồng dã.

Nhưng lúc ấy Trương Nguyên Thanh cho rằng đây là lí do đối phương biểu đạt dựa vào, thẳng đến vừa rồi nhìn thấy thân phận "bình dân", mới chính thức hiểu ý.

"Hà Bá chết đầu tiên, tạm thời mặc kệ hắn." Trương Nguyên Thanh cười mỉm nhìn Hỏa Ma, "Anh Hỏa Ma, nội gian cùng kẻ tà ác, anh là người nào?"

Sắc mặt Hỏa Ma lập tức trở nên khó coi, trầm giọng nói: "Tôi là thủ vệ."

"Đánh rắm!" Tạ Linh Hi lườm nguýt: "Anh cái tên mày rậm mắt to này, không giống người tốt nhất, từ đầu tới đuôi đều làm cây gậy ngoáy phân, a, không phải… Dù sao chính là một đống cứt."

Hỏa Ma cũng không kích động, biện luận cho bản thân có lý lẽ có chứng cứ:

"Người anh em Vương Thái, tôi thật là thủ vệ, thật ra tôi sớm đã biết cậu là đội trưởng, ở lúc tàu lượn siêu tốc tôi đã biết. Cậu nghĩ xem, nếu tôi là kẻ ác, tôi đã sớm giết cậu giống như giết Hà Bá rồi."

"Ha ha ha!"

"Cậu cười cái gì?" Hỏa Ma nhíu mày.

Chương 153: Thám tử suy luận quán (5)

“Tôi là cao thủ từng trải qua vô số lần linh cảnh, là hành giả phong phú kinh nghiệm, bất cứ lời nói dối nào ở chỗ tôi đều là không có hiệu quả.” Trương Nguyên Thanh cười xong, hừ lạnh nói:

“Vừa rồi nhìn thấy tôi từ trong nhà ma đi ra, anh tựa như rất thất vọng đấy.”

“Tôi sao có thể thất vọng, tôi vui còn không kịp.” Hỏa Ma cả giận nói: “Tôi nếu muốn giết cậu, đã sớm ra tay, cậu nghĩ có phải đạo lý này hay không.”

Tạ Linh Hi muốn nói lại thôi, cô tuy nhìn ra Hỏa Ma không phải thứ tốt, nhưng cũng không có quá nhiều chứng cứ, sợ hãi nói sai, lầm đường đội trưởng.

Phàm là sai một người, trận doanh đội trưởng liền gạt bỏ mọi thành viên, bên trong đó bao gồm cô.

Cho nên giờ phút này, trái tim Tạ Linh Hi đã treo lên.

“Vậy anh giải thích một phen, lúc tàu lượn siêu tốc, vì sao phải lầm đường chúng ta, nói phương án nhắm mắt đã mất đi hiệu lực? Đừng nói với tôi cái gì bị dọa ngu, mọi người đều không phải tay mơ, ôm cái đầu người liền dọa anh ngu rồi?” Trương Nguyên Thanh nghi ngờ nói.

Hỏa Ma hít sâu một hơi, áp chế tính tình nóng nảy, kiên nhẫn giải thích:

“Tôi thừa nhận, lúc ấy là tôi phán đoán sai lầm, là tôi nóng vội, nhưng đây là vấn đề năng lực, cũng không thể chứng minh tôi muốn hại chết mọi người. Hại chết mọi người tôi có lợi gì? Tàu lượn siêu tốc chỉ là nhiệm vụ đầu tiên, nhiệm vụ đến tiếp sau dựa vào một mình tôi qua như thế nào?”

“Không không không!” Trương Nguyên Thanh lắc lắc ngón tay, cười nói: “Tôi cũng không nói anh đề nghị mở mắt là muốn đoàn diệt đội ngũ, anh có thể có tâm tư xấu gì, anh chỉ là muốn tìm ra đội trưởng mà thôi.”

Hỏa Ma biến sắc.

Tạ Linh Hi lại cười.

“Lúc ấy tôi là khuyên mấy người như vậy, nếu phương án vượt qua tàu lượn siêu tốc không thay đổi, mở chính là đoàn diệt, so

sánh, mỗi một lượt chết một đội viên, là lựa chọn càng thêm lý trí. Nhưng kỳ quái là, mọi người đều lựa chọn đồng ý mở mắt." Trương Nguyên Thanh hừ hừ nói:

"Các người đương nhiên không ngốc như vậy, các người đều mang ý xấu, chỉ biết tự bảo vệ mình, chỉ biết mượn cơ hội tìm ra đội trưởng, bởi vì các người biết, đội trưởng nhất định sẽ phản đối."

Hỏa Ma á khẩu không trả lời được.

Đôi mắt đẹp của Tạ Linh Hi cong thành trăng non: "Anh Vương Thái, anh thật lợi hại."

Cô đây là lời thật lòng.

Lúc ấy bỏ phiếu là cô đưa ra, lúc ấy cô cũng chưa lựa chọn trận doanh, phụ họa mở mắt là vì thử năng lực của đội trưởng, tiếp đó chính là sợ kịch liệt phản đối, đưa tới kẻ tà ác hoài nghi, gặp phải gạt bỏ. Dù sao mặc kệ kết quả bỏ phiếu thế nào, cô vẫn sẽ nhắm mắt.

Tây Thi và Xấu Hổ Làm Cha, quá nửa cũng là nghĩ như vậy.

Tạ Linh Hi không ngờ là, anh Vương Thái thế mà đã sớm hiểu rõ mục đích của bọn họ, cô bé nhất thời tăng vọt lòng tin đối với suy luận kế tiếp.

Hỏa Ma trầm mặc một lúc lâu, lại một lần luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại: "Tôi thật là người tốt, không phải kẻ tà ác, bằng không tôi đã sớm giết cậu."

"Anh sẽ không!" Trương Nguyên Thanh lắc đầu:

"Sau tàu lượn siêu tốc, tôi đã biết mình bại lộ rồi. Từ khi đó trở đi, với tôi mà nói, chính là ngửa bài mà đánh, tôi phải tự bảo vệ mình, cho nên vào bãi đỗ xe ngầm, tôi liền lặp đi lặp lại cường điệu, chúng ta là châu chấu trên một sợi dây thừng, chúng ta cần đồng lòng hợp sức.

"May mắn là, nhiệm vụ bãi đỗ xe cần nhân thủ, lúc ấy tôi thật ra rất vui vẻ, bởi vì tôi biết ít nhất từ đầu là an toàn. Sau đó nữa, Tạ Linh Hi đạt được thẻ cho phép sử dụng đạo cụ, tôi liền lập tức tự đề cử mình, chủ động gánh vác nhiệm vụ đối phó Autobot, đồng thời nói cho các người trả giá để đôi giày khiêu vũ kia giết người.

“Tất cả cái này đều là vì để hung thủ kiêng kị, để hung thủ cảm thấy có thể chậm lại một chút, không vội mà giết tôi, bởi vì tôi còn có giá trị lợi dụng, hắn có thể ngồi mát ăn bát vàng.”

Sắc mặt Hỏa Ma lúc sáng lúc tối, biến ảo một phen, giống như không áp chế được lửa giận nữa, hung tợn nói:

“Ông đây nên sớm một chút giết mày, sớm ở bãi đỗ xe ngầm nên giết mày! !”

Tạ Linh Hi giựt giây nói: “Anh bây giờ cũng có thể ra tay đó.”

Hỏa Ma oán độc nhìn cô một cái, nhắm mắt lại, hít sâu: “Vương Thái, mày rất mạnh, là tao thua, tao thừa nhận, tao chính là kẻ tà ác.”

Trương Nguyên Thanh hắc một tiếng, lấy ra danh thiếp “Hỏa Ma”, dán ở trên người nội gian.

Tạ Linh Hi hoa dung thất sắc, phát ra tiếng kinh hô ngắn ngủi: “Anh!”

Nhưng sau đó, cô nhìn thấy sắc mặt Hỏa Ma biến đổi hẳn, trong mắt toát ra tuyệt vọng, tràn ra bối rối.

Hung ác cùng phẫn nộ vừa rồi, tựa như đều là giả bộ.

Lần này Tạ Linh Hi ngây ngẩn cả người.

“Đinh! Suy luận thành công”

Chương 154: Thám tử suy luận quán (6)

“Nội gian: Thân phận của ngài là nội gian, ngài cần ở trước khi nhiệm vụ lần đầu tiên kết thúc, tìm ra kẻ tà ác, giúp đỡ hắn giấu diếm thân phận, gạt bỏ đội trưởng, đội trưởng chết, nhiệm vụ hoàn thành, thưởng cho một món đạo cụ.”

“Tôi cũng không nói anh là kẻ tà ác, con bà nó anh chính là tên nội gian.” Trương Nguyên Thanh xì một tiếng.

Hỏa Ma như là bị rút đi tinh khí thần, ánh mắt dại ra, lẩm bẩm: “Mày, làm sao mà biết được?”

“Bởi vì anh biểu hiện quá rõ ràng, nếu tôi là kẻ tà ác, tôi tuyệt đối sẽ nghĩ cách ngụy trang bản thân, không để bất luận kẻ nào chú ý, im ỉm không ai để ý tốt nhất.” Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm nhiệm vụ của nội gian, sờ cằm:

“Như vậy, ai là kẻ tà ác, liền rất rõ ràng rồi, tôi đoán không sai, là Tề Thiên Đại Thánh.”

Hắn đánh giá Hỏa Ma mất hồn mất vía, cười lạnh nói:

“Tôi hoài nghi mỗi người trong đội ngũ, tôi lần lượt thử, điều tra, đến cuối cùng, tôi do dự bất định ở giữa anh cùng Tề Thiên Đại Thánh, ở trước khi đi vào ‘quán thám tử suy luận’, tôi vẫn không xác định hai người ai là kẻ tà ác, thẳng đến lúc nhìn thấy nội gian tồn tại, tôi mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Tạ Linh Hi nói không sai, anh tựa như một cây gậy ngoáy phân, biểu hiện quá giống sói rồi, người đầu tiên đề xuất mở mắt, ngồi ở phía sau Hà Bá, cắn chặt Tạ Linh Hi, cùng với sau khi tôi ám chỉ trong đội ngũ có nguy hiểm, tôi tìm anh nói chuyện, anh lập tức biểu hiện ra thiện ý đối với tôi, cái này phù hợp một hung thủ chột dạ. Không thể không nói, anh ngụy trang rất giống.

“Chính bởi vì như vậy, ta mới không chắc anh cùng Tề Thiên Đại Thánh rốt cuộc ai là hung thủ, bây giờ đã biết, logic một loạt hành vi của anh, đều là đang làm lá chắn cho Tề Thiên Đại Thánh, dời đi sức chú ý của tôi vị đội trưởng này, để tôi chủ động hoài nghi anh.”

Trong ánh mắt Hỏa Ma lộ ra một tia sợ hãi, người trẻ tuổi này tâm tư quá tinh tế rồi.

Trương Nguyên Thanh nhìn Tạ Linh Hi một cái, thấy cô gái nhỏ mắt sáng lấp lánh, vẻ mặt sùng bái nhìn mình, nhất thời hài lòng gật đầu, tiếp tục nói:

“Lúc vào bãi đỗ xe ngầm, anh cùng Tề Thiên Đại Thánh từng xảy ra tranh chấp, hắn muốn cùng nhau hành động, mà anh lại muốn tách ra, nơi này ý kiến của hai người xảy ra khác biệt rồi nhỉ.”

Hỏa Ma nghiến răng nghiến lợi nói:

“Sau tàu lượn siêu tốc, anh ám chỉ trong đội ngũ chúng ta có nguy hiểm, tôi biết mình biểu hiện quá rõ ràng, có thể bị anh hoài nghi rồi. Kẻ tà ác có quyền lực giết người, đội trưởng khẳng định cũng có.

“Tao sợ bị mày giết chết, cho nên ám chỉ Tề Thiên Đại Thánh ở bãi đỗ xe ngầm giết mày, nhưng hắn từ chối. Hắn cho rằng bãi đỗ xe ngầm quá nguy hiểm, lúc đó giết mày không phải cử chỉ sáng suốt, nên biết chịu uy hiếp không phải hắn. Tên khốn này, hoàn toàn coi tao là quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

“Sau nữa, tao sau khi phát hiện vượt qua bãi đỗ xe ngầm, mày cũng chưa giết tao, mới nhẹ nhàng thở ra. Sau đó là nhà ma, tao cũng từng ám chỉ hắn giết mày, nhưng hắn vẫn chưa.”

Trương Nguyên Thanh cười nói:

“Hắn đương nhiên sẽ không giết tôi, anh cho rằng tôi vì sao phải bại lộ thân phận Thần dạ du của mình? Lúc ở bãi đỗ xe ngầm, tôi còn lo lắng đề phòng, nhưng vào nhà ma, tôi liền biết mình tuyệt đối sẽ không chết.

“Các người cần Thần dạ du hộ giá hộ tống, các người cũng biết… Cô dâu ma nhất định sẽ chọn tôi. Chỉ cần có tôi, các người cơ bản có thể nằm qua nhà ma, giết tôi chẳng phải là tự chui đầu vào rọ.”

Thần dạ du đối với oán linh có sức hấp dẫn trí mạng, cô dâu ma sẽ lựa chọn ai làm chồng chưa cưới, dùng ngón chân nghĩ cũng có thể nghĩ ra.

Hỏa Ma nhớ tới cái gì, giọng đột nhiên cất cao: “Vì sao cô dâu ma chưa chọn mày, vì sao?”

Đây chính là chỗ hắn nghi hoặc, đây là nguyên nhân hắn nhìn thấy người còn sống đi ra là Vương Thái, vừa kinh ngạc vừa thất vọng.

Trương Nguyên Thanh và Tạ Linh Hi đồng thời cười lên.

Cô bé chống hông, dương dương đắc ý: “Bởi vì chúng tôi ở bãi đỗ xe ngầm tìm được một tấm thẻ, thẻ dời đi thù hận.”

Cô không đóng vai trà xanh giả bộ nhu nhược nữa.

“Tôi lựa chọn chuyển dời sức chú ý của cô dâu ma đến trên người Tề Thiên Đại Thánh, bởi vì tôi cảm thấy hắn hiềm nghi lớn hơn anh.” Trương Nguyên Thanh cười bổ sung.

“Chúng mày…” Đáy lòng Hỏa Ma lạnh toát, từ đầu tới đuôi, hắn và Tề Thiên Đại Thánh đều bị tính kế gắt gao.

Điều này làm hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Tên ngu xuẩn vì lợi ích riêng kia, chỉ sợ cũng không biết mình chết như thế nào.

Trương Nguyên Thanh không nhìn hắn nữa, dán danh thiếp Tề Thiên Đại Thánh ở trên thân bức tượng kẻ tà ác.

“Đinh, suy luận thành công.”

“Kẻ tà ác: Thân phận của ngài là kẻ tà ác, chú ý, trong đội ngũ có một đội trưởng, hắn là kẻ địch của bạn, tìm được hắn, tiêu diệt hắn. Xin đừng bại lộ thân phận.”

“Thắng rồi!” Tạ Linh Hi bật lên một cái, khẽ hoan hô.

Chương 155: Thám tử suy luận quán (7)

Hỏa Ma oán độc nhìn hai người họ chằm chằm, cười lạnh nói:

“Đừng vui quá sớm, tao thừa nhận mày rất đáng sợ, tao thừa nhận đã thua, nhưng vậy thì sao, cả đội ngũ chỉ còn lại ba người chúng ta, nhiệm vụ đội trưởng, là cam đoan nhân số lớn hơn hoặc bằng 3, mày dám gạt bỏ tao sao.

“Mày thông minh như vậy, hẳn là xem hiểu bản chất của nhiệm vụ ẩn, kẻ tà ác bị tìm ra, kết cục chính là gạt bỏ, nội gian cũng có phiêu lưu bị ‘ngộ sát’, cho nên không có trừng phạt khác, có trừng phạt gì có thể so sánh với cái chết?

“Bây giờ, cho dù mày lôi ra được thân phận nội gian của tao, tao cũng sẽ không chịu bất cứ trừng phạt nào, bởi vì mày tự mình bỏ qua hành sử quyền lực đội trưởng. Đương nhiên, mày còn có một lần cơ hội cuối cùng, nhưng mày không thể giết tao, trừ phi mày muốn trừ sạch giá trị kinh nghiệm cấp bậc trước mắt.”

Chờ hắn trở về hiện thực, liền vận dụng con đường của mình, điều tra thân phận hai vị này, bán tin tức bọn họ cho nghề nghiệp tà ác.

Kết thù ở trong linh cảnh là rất thông thường, phó bản chấm dứt cũng không ý nghĩa sự việc đã xong rồi.

Hỏa Ma từng giết chết không ít kẻ kết thù ở trong linh cảnh, đối phó kẻ thù cùng trận doanh như thế nào, hắn rất có kinh nghiệm.

Tạ Linh Hi ngẩn ra, nét vui vẻ tràn ra trên khuôn mặt nhỏ nhất thời cứng đờ.

Trương Nguyên Thạnh chưa nói chuyện, sau khi hoàn thành nhiệm vụ nhà ma, hắn chưa lựa chọn hành sử quyền lực đội trưởng, chính là nguyên nhân này.

“Đừng nóng vội, còn có một người cuối cùng đó.”

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói.

Hắn dán một tấm danh thiếp cuối cùng ở trên người thủ vệ.

“Đinh, suy luận thành công. “

“Thủ vệ: Thân phận của ngài là thủ vệ, xin bảo hộ đội trưởng trong đội ngũ, bảo đảm hắn không bị kẻ tà ác giết chết, nếu ngài bị kẻ tà ác giết chết (không tính chết bởi nhiệm vụ), mọi thứ của ngài đều sẽ bị tạm dừng, sau khi đội trưởng thắng lợi, ngài sẽ sống lại. Đội trưởng thất bại, thì không thể sống lại. “

Quả nhiên!

Trương Nguyên Thanh xem nội dung tin tức, vừa kinh ngạc vừa không kinh ngạc.

Sự việc đi đến một bước này, Trương Nguyên Thanh có thể xác định Hà Bá lúc ấy, là chủ động tranh đoạt quyền phát biểu, động lực nhân vật thủ vệ giống với nội gian, đều là đang chắn đao cho "chủ tử" của mình.

Trong tự giới thiệu lúc ban đầu, Hà Bá biểu hiện ra phương thức hành vi, là thiên hướng lạnh lùng, âm trầm.

Phong cách làm việc của loại người này tương đối độc lai độc vãng, khả năng không lớn chủ động đi tranh vị trí lãnh tụ. Nhưng ở phía sau, hắn sửa lại phong cách, tranh đoạt quyền phát biểu với Trương Nguyên Thanh.

Loại chuyển biến này, sau lưng tất nhiên có một động lực.

Chính là nguyên nhân này, khiến kẻ tà ác hoài nghi đối phương là đội trưởng, lựa chọn giết hắn trước.

Trái lại Trương Nguyên Thanh, ở trước khi mọi người thu được nhiệm vụ ẩn, chính là loại tính cách giỏi giao tiếp xã hội này, trong lúc đó không có loại chuyển biến quá lớn đó.

Trở lại chuyện chính, nhiệm vụ ẩn dù sao chỉ là nhiệm vụ ẩn, mọi người cũng không phải anh em ruột thất lạc nhiều năm, chắn đao chuyện nguy hiểm như vậy, không có bảo đảm nhất định, ai sẽ làm?

Cho nên Trương Nguyên Thanh cũng không kinh ngạc.

Nhưng, đối với thủ vệ mà nói, cái này vẫn là một ván cược lớn.

Chỗ tốt là "chết" một lần thì có thể nằm thắng, tránh được nguy cơ linh cảnh cấp S đến tiếp sau.

Chỗ hỏng là, có thể thử chút liền qua đời.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lấy tỉ lệ tử vong cao linh cảnh cấp S, còn có cái gì là so với vào nơi này càng tệ hơn?

Trương Nguyên Thanh kinh ngạc, là vì hắn không dự đoán được linh cảnh có thể làm được khởi tử hồi sinh, có lẽ năng lực "sống lại" này giới hạn ở trong phó bản, nhưng vẫn như cũ rất kinh người.

Nhìn tin tức "thủ vệ" hiện lên, sắc mặt Hỏa Ma từng chút một tái nhợt đi.

Miệng hắn bắt đầu phát run, con ngươi kịch liệt chấn động, nỗi sợ hãi mãnh liệt bao vây hắn.

Tiếng phó bản nhắc nhở vang lên:

"Ngài đã hoàn thành nhiệm vụ "quán thám tử suy luận", ngài đang tiến hành nhiệm vụ series "hết hồn", phương tiện giải trí của series này là: Tàu lượn siêu tốc —— bãi đỗ xe ngầm —— nhà ma (minh hôn)—— quán thám tử suy luận. Ngài đã hoàn thành nhiệm vụ series này."

Trương Nguyên Thanh thu được tiếng nhắc nhở, so với Tạ Linh Hi cùng Hỏa Ma nhiều hơn một dòng:

"Đinh, ngài thành công dẫn dắt đội viên hoàn thành một nhiệm vụ, ngài có một lần cơ hội chấp hành quyền lực đội trưởng, xin chỉ định ra kẻ tà ác nấp ở trong đội viên, kẻ bị chỉ định sẽ chịu gạt bỏ!

"Trong ba mươi giây không làm ra lựa chọn, coi như bỏ qua cơ hội này."

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh không thay đổi, thản nhiên nói:

"Hỏa Ma!"

Giờ khắc này, trong mắt Hỏa Ma bùng nổ sự sợ hãi: "Không!"

Trong tiếng hét kinh hãi, đầu của hắn rời khỏi cổ, lăn xuống đất, mặt cắt phun lên dòng suối máu cao ba mét, thê lương đẫm máu.

Đầu của Hỏa Ma hai mắt trừng trừng, môi còn đang mấp máy.

"Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người —— Công viên trò chơi Kim Thủy, đánh số 6203, độ khó cấp bậc S, đang kết toán phần thưởng…"

Chương 156: Trở về (1)

Nghe tiếng linh cảnh nhắc nhở bên tai, Trương Nguyên Thanh có chút chờ mong phần thưởng giá trị kinh nghiệm phó bản

cấp S.

Hắn từng hỏi Quan Nhã và Lý Đông Trạch, lần đầu đạt được thẻ nhân vật Linh cảnh hành giả, sau khi vượt qua nhiệm vụ thí luyện, giá trị kinh nghiệm bình thường là 0—5%, sau nữa, hoàn thành một lần linh cảnh nhiều người, đại khái sẽ được thưởng 5—10% giá trị kinh nghiệm.

Một lần linh cảnh một người, giá trị kinh nghiệm là 10—15%.

Cũng chính là nói, Linh cảnh hành giả mặc dù tỷ lệ vượt qua 100%, cũng phải trải qua từ 10 lần trở lên linh cảnh nhiều người, hoặc tiếp cận 10 lần linh cảnh một người, mới có thể tăng một cấp.

Độ khó to lớn của tăng cấp, có thể nghĩ mà biết.

Linh cảnh thí luyện của Trương Nguyên Thanh là cấp S, sau khi vượt qua thưởng 20% giá trị kinh nghiệm, sau đó kích hoạt nhiệm vụ ẩn, ở trong cái miệng nhỏ nhắn của Tam Đạo sơn nương nương cạy ra một viên linh thể kết tinh, lại tăng thêm 22% giá trị kinh nghiệm.

Một cái miếu sơn thần, bằng với bốn năm lần linh cảnh nhiều người của người khác.

“Dựa theo tình huống bình thường, mình muốn lên tới cấp 2, ít nhất cần vào năm lần linh cảnh nhiều người, hoặc là ba lần linh cảnh một người, không biết công viên trò chơi Kim Thủy có thể khiến mình một hơi lao tới cấp 2 hay không.”

Trương Nguyên Thanh bao hàm chờ mong.

Ở trong tổ chức chính phủ, cấp 1 là nhân viên cơ sở, cấp 2 mới tính là xâm nhập giai tầng tinh anh, đãi ngộ tiền lương nước lên thì thuyền lên, hưởng thụ rất nhiều phúc lợi.

“Phần thưởng đang kết toán… Đạt được vật phẩm / đạo cụ: loa Miêu vương, khăn voan đỏ”

“Thưởng giá trị kinh nghiệm: 40%”

“Kết toán chủ tuyến đã hoàn thành… Đinh, chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ ẩn, đang kết toán phần thưởng cho ngài… “

“Đạt được vật phẩm / đạo cụ: Bảo châu người ổn trọng”

“Thưởng giá trị kinh nghiệm: 25% “

“Kết toán nhiệm vụ ẩn đã hoàn thành… Đinh, chúc mừng ngài tấn thăng Thần dạ du cấp 2… “

“Đinh! Kích hoạt phần thưởng thẻ nhân vật, thưởng đạo cụ: Nhẫn dịch dung.”

“Kết toán xong! Năm phút đồng hồ sau lui ra khỏi linh cảnh…”

“Thưởng so với ‘đường hầm Xà Linh’ còn hậu hĩnh hơn, không hổ là phó bản cấp S cảnh giới Siêu Phàm, 65% giá trị kinh nghiệm, bốn món đạo cụ, kiếm lớn rồi…”

Trương Nguyên Thanh nghẹn họng nhìn trân trối, nghe thấy được mình trong lồng ngực kinh hoàng tiếng lòng.

Sau đó, hắn phát hiện mi tâm nóng rực, biết là dấu ấn trăng đen sắp nổi bật ra.

Không ổn, trăng tròn màu đen không thể để người ngoài nhìn thấy… Trong lòng hắn rùng mình, theo bản năng nhìn về phía Tạ Linh Hi.

Con ngươi của cô bé mất tiêu cự, nhìn nơi nào đó trên hư không, đại khái là đang xem xét giao diện nhân vật, xem xét phần thưởng nhiệm vụ, căn bản chưa chú ý xung quanh.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, quay lưng đi.

Ngay sau đó, dấu ấn trăng đen nóng bỏng lao ra một luồng thái âm lực mênh mông, lấy tư thái gần như mãnh liệt vô lý cọ rửa thân thể, dung nhập trong từng tế bào, dung nhập trong từng cái xương.

Hắn không tự chủ được run lên, cảm giác tầng cấp sinh mệnh đã xảy ra biến hóa, chuỗi gien được tổ chức lại…

Ba loại thiên phú kỹ năng hoàn toàn mới, tự nhiên mà vậy dung nhập trong bản năng của hắn.

“Tên họ: Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Chủng tộc: Nhân loại”

“Nghề nghiệp: Thần dạ du”

“Cấp bậc: 2”

“Kỹ năng: Dạ Du, Phệ Linh, Thái âm Chi Linh, Khiếu Nguyệt, Mị Thuật, Linh Lục”

“Giá trị kinh nghiệm: 23%”

“Giá trị đạo đức: 90”

“Giá trị thanh danh: 15”

“Khiếu Nguyệt (chủ động): mượn lực thái âm, tăng lên thuộc tính của mình trên diện rộng, duy trì một khắc đồng hồ, sau khi kỹ năng kết thúc, lâm vào trạng thái uể oải ba giờ. Chú: Kỹ năng này chỉ có thể thi triển ở ban đêm, động tác trước kỹ năng: Ngẩng đầu tru với mặt trăng.”

“Mị Thuật (chủ động): Có thể làm mục tiêu sinh ra ảo giác, bị lạc phương hướng. Chú: Quỷ mị thích nhất dùng thuật này mị hoặc người phàm.”

“Linh Lục (chủ động): Linh văn chỉ thuộc về Thần dạ du, có thể vẽ phù lục, trận pháp. Chú: Trước mặt chỉ có thể vẽ linh văn nhằm vào linh thể. “

Trương Nguyên Thanh tập trung tinh thần cảm ứng một phen, không cần thi triển, liền biết được tính chất kỹ năng.

Khiếu Nguyệt và Dạ Du là hai kỹ năng chủ động không thể cùng lúc sử dụng, dưới trạng thái Khiếu Nguyệt, không thể sử dụng Dạ Du, ngược lại cũng thế.

Nếu nói dạ du là kỹ năng ám sát đỉnh cấp, như vậy Khiếu Nguyệt liền bổ túc sở đoản cận chiến không được của Thần dạ du.

Mị Thuật thiên hướng loại khống chế, loại phụ trợ, tuy không có sức sát thương trực tiếp, nhưng đã tăng lên tính đa dạng thủ đoạn của Thần dạ du, mở rộng không gian thao tác.

Về phần Linh Lục, có thể dùng để chế tác bùa, khắc trận pháp, bùa cùng trận pháp đều không phải là đơn thuần khắc chế oán linh, cũng có thể dưỡng linh, luyện linh.

“Rốt cuộc có thể tiến một bước bồi dưỡng Tiểu Đậu Bỉ rồi.” Trương Nguyên Thanh vui sướng nghĩ, tiếp đó mở ô vật phẩm, xem xét đạo cụ.

Chương 157: Trở về (2)

Ngoại trừ loa Miêu vương, phó bản thưởng hai món đạo cụ, một vật phẩm tiêu hao.

“Tên: Khăn voan đỏ”

“Loại hình: Trang sức (vật phẩm tiêu hao)”

“Công năng: Triệu hồi”

“Giới thiệu: Công viên trò chơi Kim Thủy, khăn voan cô dâu quỷ trong cảnh tượng minh hôn, vật phẩm từng đạt được vị tồn tại không thể miêu tả nào đó nâng lên, nó vốn là bộ phận không thể phân cách của cô dâu quỷ, chỉ có người đặc thù thành công giấu diếm được cô dâu quỷ, mới có thể đạt được.”

“Ghi chú 1: Phủ khăn voan đỏ lên, có thể triệu hồi cô dâu quỷ, vật phẩm này có thể dùng ba lần.”

“Ghi chú 2: Ha ha ha, ta cười nương nương kia vô mưu, cười nàng trộm gà không được còn mất nắm thóc.”

“Ghi chú 3: Ở trong linh cảnh sử dụng khăn voan đỏ, có tỷ lệ nhất định đưa tới vị tồn tại kia chú ý, xem ghi chú 2, tin tưởng ngươi sẽ cẩn thận sử dụng.”

“Ặc, món đồ chơi này còn tự mang trào phúng? Tam Đạo sơn nương nương nếu cảm ứng được, còn không tức chết…” Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, vừa kinh ngạc vui mừng vừa đau trứng.

Hắn hoài nghi cô dâu quỷ hoặc là Siêu Phàm cảnh đỉnh phong, hoặc là chạm đến Thánh Giả cảnh, loại quái triệu hồi cấp bậc này, an toàn có thể làm thủ đoạn giữ mạng.

Đau trứng là, món đồ chơi này đối với Tam Đạo sơn nương nương mà nói, tính thương tổn không lớn tính vũ nhục rất mạnh, vị nương nương phong hoa tuyệt đại kia, nhắm chừng sẽ đuổi giết hắn khắp linh cảnh.

Đánh chết không thể dùng ở trong linh cảnh… Trong lòng hắn âm thầm quyết định.

“Tên: Bảo châu kẻ trầm ổn”

“Loại hình: Hạt châu”

“Công năng: Tăng ích, phòng ngự”

“Giới thiệu: đạo cụ nghề nghiệp thổ quái, ngưng tụ đại địa lực, có thể tăng cường lực lượng, sức phòng ngự.”

“Ghi chú: Dày nặng là cần trả giá đắt.”

..

“Tên: Nhẫn dịch dung”

“Loại hình: Vật phẩm trang sức”

“Công năng: Dịch dung”

“Giới thiệu: Một cái nhẫn thần kỳ có thể thay đổi dung mạo, có thể tùy theo ý muốn điều chỉnh ngũ quan. “

“Ghi chú: Bản thân bộ dáng thế nào, trong lòng không biết sao.”

“Phần thưởng thẻ nhân vật Ma Quân, là vào phó bản một lần, liền thưởng một món đạo cụ? Cái đệch, thế này có chút nghịch thiên nha… Công năng của nhẫn dịch dung đơn giản trực quan, trái lại bảo châu kẻ trầm ổn trả giá cảm giác không quá đáng tin, ừm, thử chút…”

Trương Nguyên Thanh lấy ra bảo châu trong ô vật phẩm, kích thước như trứng gà, màu vàng đất, chạm vào có một loại cảm giác dày ănngj khôn kể.

Sau khi cầm bảo châu kẻ trầm ổn, hắn cảm giác mình nặng lên, trở nên có lực lượng, trong lòng không biết sao dâng lên cảm giác an toàn mãnh liệt.

Nhưng hắn cũng chậm đi, trong khi giơ tay nhấc chân, giống như có ngọn núi lớn đè ở trên người, hành động trở nên vô cùng thong thả.

“Cầm hạt châu này còn chiến đấu như thế nào? Lợi hại đều rất rõ ràng, đây mới là đạo cụ thường quy, chày Phục Ma cùng giày khiêu vũ màu đỏ đều không bình thường.”

Đang nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hoan hô vui vẻ:

“Anh Vương Thái, anh có thể tưởng tượng không, em được thưởng 35% giá trị kinh nghiệm, một món đạo cụ, một vật

phẩm tiêu hao, quá hậu hĩnh rồi, thưởng quá hậu hĩnh rồi, không hổ là linh cảnh cấp S.”

Tạ Linh Hi kết toán xong phần thưởng của mình, vui vẻ như cô gái nhỏ nhận được kẹo que, nhảy nhót tại chỗ.

“Anh Vương Thái, anh đạt được phần thưởng gì thế? Giá trị kinh nghiệm bao nhiêu, có đạo cụ không?”

Cô gái nhỏ chớp đôi mắt linh động, xinh xắn nhìn qua.

Trên người cô có hai món đạo cụ, một món là trưởng bối ban cho, một món là ở trong linh cảnh một người đạt được, nay lại đạt được một món, tôi tuổi còn trẻ đạo cụ đã đạt tới ba món, anh dám nghĩ không?

Vẻ mặt khoe khoang kia của cô cũng sắp viết ở trên mặt rồi… Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu:

“Không tệ!

“Phần thưởng của anh không nhiều, 65% giá trị kinh nghiệm, ba món đạo cụ, một vật phẩm tiêu hao.”

Tạ Linh Hi ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ cứng ngắc, miệng từng chút một há ra, ánh mắt dại ra nhìn hắn.

Tôi rõ ràng từ trên người cô cảm giác được cảm xúc ghét người giàu! Tâm tình Trương Nguyên Thanh sung sướng.

Tạ Linh Hi lẩm bẩm: “Sao có thể… Vì sao thưởng của anh so với em cao hơn nhiều thế? Linh cảnh không công bằng! !”

Trương Nguyên Thanh an ủi: “Đại khái, linh cảnh là muốn cho em kiến thức được thế giới có chênh lệch.”

“? ? ?” Tạ Linh Hi lã chã chực khóc

Cô nếu biết tôi mới lần thứ hai vào linh cảnh, cảm giác chênh lệch sẽ càng thêm trực quan! Trương Nguyên Thanh không tiếp tục chèn ép cô, kiên nhẫn chờ đợi trở về.

Đồng thời suy nghĩ tiền lời sau khi mình vượt bản, thành công lấy được mạng đầu của linh cảnh cấp S, hành giả về sau vượt bản, thưởng giá trị kinh nghiệm khẳng định sẽ giảm đi, thưởng đạo cụ cũng không có khả năng hậu hĩnh như mạng đầu nữa.

Nhưng thưởng vẫn như cũ cao hơn linh cảnh bình thường, bởi vậy phương án vượt bản cực kỳ quan trọng.

Chương 158: Báo cáo (1)

Loa Miêu vương là anh Binh để lại chỗ này, nó tựa như biết một ít tin tức, chờ trở về hiện thực, phải nghiên cứu kỹ một phen đạo cụ này, nói không chừng có thể đạt được tin tức hữu dụng.

Đúng rồi, chuyện Xấu Hổ Làm Cha dặn dò trước khi mất còn phải đi làm…

“Anh Vương Thái, sao không thấy Hà Bá nhỉ, chúng ta có thể trao đổi số điện thoại di động hay không.” Tạ Linh Hi nhìn đếm ngược sắp về 0, bỗng nhiên nói.

“Hà Bá hẳn là còn ở tàu lượn siêu tốc bên kia, không phải đã trao đổi rồi sao.”

“Số em cho anh là giả đó.”

“Ồ, anh cho em là thật.”

“Không, anh cho em khẳng định cũng là giả.” Tạ Linh Hi cau mũi.

Trương Nguyên Thanh liếc cô một cái, thầm nhủ mọi người chỉ là bạn trong linh cảnh, ra khỏi phó bản là đường ai nấy đi, cần gì còn phải xin số, em bây giờ tuổi còn nhỏ, chờ em đến mười tám tuổi, chúng ta lại trao đổi ‘sâu’ một phen.

“Linh cảnh hành giả tốt nhất đừng có quá nhiều liên kết với trong hiện thực, cho dù là cùng trận doanh.” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói.

“Em sẽ tìm được anh!” Tạ Linh Hi hừ hừ nói.

Vừa dứt lời, cảnh vật quán thám tử suy luận như mặt nước nổi lên sóng gợn, nhanh chóng mơ hồ.

…

Hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh thấy cái bàn quen thuộc, giường đôi, đèn bàn, TV… Hắn đã về tới hiện thực.

Trong phòng một mảng tối đen, im ắng, bức rèm kéo căng, thủy tinh cách âm ngăn cách động tĩnh bên ngoài, đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường biểu hiện, thời gian là năm giờ rạng sáng.

Hắn ở lại trong linh cảnh năm tiếng, nhưng Trương Nguyên Thanh lại có một loại cảm giác ruộng bể nương dâu.

Kéo bức rèm ra, sắc trời sáng sủa, trên đường xe cộ thưa thớt, công nhân vệ sinh môi trường kéo xe rác, chậm rãi đi ngang qua.

Quán ăn sáng bên đường đã mở cửa làm ăn, từng mảng hơi nóng dày đặc lộ ra.

Trương Nguyên Thanh bật đèn, đứng ở bên cửa sổ xoay người soi gương, đánh giá mình trong gương, làn da trắng lên, ngũ quan chưa thay đổi, lại luôn cảm thấy tinh xảo hơn rất nhiều, trên mặt lộ ra một khí chất kỳ quái.

Lục lọi trong bụng suy nghĩ một lát, trong đầu hắn hiện lên bốn chữ —— tà dị tôn quý!

"Mình nhớ rõ trên người Viên Đình cũng có loại khí chất này, Thần dạ du, cấp bậc càng cao khí chất càng rõ ràng…"

Rất hiển nhiên, đây là biến hóa sau khi thăng cấp, thái âm lực nồng đậm mang đến.

Tương lai mình cũng có thể cười tà mị, không, không thể làm như vậy, nhỡ đâu bị các em gái trẻ tuổi quấn lấy, chẳng phải đau đầu… Trương Nguyên Thanh hắc một tiếng, đi đến bên giường, ở trên giường lạnh lẽo cầm lấy điện thoại di động.

Ấn sáng màn hình, biểu hiện có một tin nhắn chưa đọc:

"Đi ra, lập tức gọi điện thoại cho chị, mọi người đều đang đợi cậu —— Quan Nhã."

Nếu mình không đi ra thì sao? Ừm, đợi tới trời sáng, chị ấy hẳn là sẽ chủ động liên hệ mình, xác nhận mình có phải chết trong linh cảnh hay không!

Trương Nguyên Thanh rời khỏi hộp tin nhắn, gọi vào số Quan Nhã.

Trong phòng chung cư sa hoa, Quan Nhã ôm đầu gối ngồi ở trên giường, trước người đặt laptop, mở phim đô thị ngược luyến*.

Sau khi bị thằng nhóc Nguyên Thủy kia ảnh hưởng tâm tính, ngủ cũng ngủ không được, phim cũng không xem nổi, ngồi một lần là năm sáu tiếng, mông cũng ngồi đến phát đau.

"Ài…" Quan Nhã day day mi tâm, khuôn mặt kiều mỵ có vài phần mệt mỏi.

Lấy thể chất của cô, hai ngày hai đêm không ngủ cũng không ngại, chủ yếu là sốt ruột, trước đó ở diễn đàn lướt bài đăng, đọc được người nào đó chết ở trong phó bản, cô nhiều lắm là cảm khái vận mệnh vô thường.

Kết quả thình lình, bạn bè bên người cũng cuốn vào trong sóng gió, sống chết chưa biết.

Nói thật, Quan Nhã vẫn rất thích thằng nhóc kia, bộ dạng không tệ, tuổi còn nhỏ, tiềm lực lớn, nói chuyện hài hước, càng nhìn càng vừa ý.

Mấu chốt nhất là, hắn rất biết nhấn ga.

Ở đội 2, Vương Thái là cái hũ nút, Lý Đông Trạch tự xưng là tao nhã, cảm thấy nói chuyện hài 'mặn' không phải hành vi của quý ngài, chỉ có Nguyên Thủy có thể chịu được chừng mực của cô, cùng suy một ra ba.

Nhưng thằng nhóc thú vị như vậy, lần này xác suất rất lớn phải gặp hạn.

Quan Nhã chưa từng trải qua cấp S, nhưng trong gia tộc có một người chị họ, thiên phú tuyệt luân, giai đoạn Siêu Phàm cùng Thánh Giả liên tục vài lần ghép đến phó bản cấp S, mỗi một lần đều cực kỳ nguy hiểm, từng giảng chi tiết độ khó của linh cảnh cấp S.

Linh cảnh cấp S khác nhau, lĩnh vực khảo nghiệm cũng khác nhau, có thể vượt qua cấp S một lần, không đại biểu có thể vượt qua lần thứ hai, bởi vì con người luôn có sở bản, thế gian không có toàn tài.

Nguyên Thủy có thể thu phục giày khiêu vũ màu đỏ, dựa vào là trí nhớ cường đại (chính hắn nói), nhưng năng lực này, ở

công viên trò chơi Kim Thủy chưa chắc dùng được.

Quan Nhã cũng đã làm tốt tính toán tệ nhất.

Chương 159: Báo cáo (2)

Đột nhiên, tiếng chuông chói tai quanh quẩn ở trong phòng ngủ, Quan Nhã bị dọa giật mình.

Hả? Lúc này gọi điện thoại cho mình? Cô hơi trợn tròn đôi mắt đẹp, quét xuống phía dưới, nhìn về phía màn hình điện thoại di động sáng lên —— Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Giờ khắc này, Quan Nhã như nghe thấy được tiếng tim đập kịch liệt của mình.

Cô luống cuống tay chân cầm lấy điện thoại di động, hít sâu một hơi, lựa chọn nhận cuộc gọi: "Nguyên Thủy?"

Mở miệng nói hai chữ, Quan Nhã liền ngừng thở.

"Chị Quan Nhã, tôi vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy rồi." Trong loa truyền đến giọng nói quen thuộc.

… Quan Nhã mờ mịt ngồi ngây ra, trong đầu chỉ có một ý nghĩ quanh quẩn: Hắn lại vượt qua linh cảnh cấp S rồi!

"Chị Quan Nhã? Chị Quan Nhã, chị có đang nghe không."

Thanh âm của Trương Nguyên Thanh kéo cô về hiện thực, Quan Nhã kêu lên:

"Cậu lại vượt qua linh cảnh cấp S, cái thằng nhóc này, cái thằng nhóc này…

"Cậu biết điều này ý nghĩa thế nào không, đội trưởng biết, nhất định vui đến phát điên."

"Đúng vậy, tôi đã đoán được anh ấy sẽ nói cái gì." Trương Nguyên Thanh cười nói: "Anh ấy sẽ nói: Oh my god, Thượng Đế ơi, người là nghe thấy con trung thành cầu nguyện sao, đúng vậy, người nhất định nghe thấy…"

Mặt khác, tôi không phải thằng nhóc. Hắn ở trong lòng sửa đúng một câu.

Quan Nhã “ha ha” hai tiếng, vui vẻ đung đưa đôi chân dài: “Tuyệt đối đừng trước mặt đội trưởng trêu chọc anh ta như vậy, nếu không anh ta sẽ hung hăng đánh nổ đầu của cậu.”

Trương Nguyên Thanh cũng cười lên, Quan Nhã không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, nói:

“Cậu không xem diễn đàn à, tối hôm qua lại có một nhân viên chính phủ vào công viên trò chơi Kim Thủy, hình như tên Hà Bá. Các đồng nghiệp sắp tới muốn vào linh cảnh, trong lòng hoảng hốt vô cùng, có thể nói với chị tình huống công viên trò chơi Kim Thủy không.”

Phương án vượt bản cùng đạo cụ linh cảnh, đối với hành giả có sức hấp dẫn rất mạnh, như tuyệt sắc mỹ nhân với lũ háo sắc.

“Không được, không thể nói cho chị.” Trương Nguyên Thanh lập tức từ chối.

Quan Nhã ngẩn ra, cô không ngờ Nguyên Thủy sẽ từ chối, cô cảm thấy quan hệ của mọi người nên rất thân mới phải.

“Trừ phi chị gửi một tấm ảnh chân đẹp tất ren làm phần thưởng.” Trương Nguyên Thanh cười hề hề nói.

Lão ti cơ a một tiếng, trên mặt một lần nữa nở rộ nụ cười, nói:

“Ảnh chụp không có ý nghĩa, không bằng cậu bây giờ gọi xe tới nhà chị, chị cho cậu xem đủ. Lại cho cậu một bộ tất chân, cho cậu mang về nhà làm trà sữa tất chân.”

Trương Nguyên Thanh nghiêm trang thảo luận: “Tôi cảm thấy làm trà sữa tất chân quá lãng phí, lấy đến lau súng càng tốt.”

Quan Nhã nằm ở trên giường, cười đến mức bộ ngực rung rung: “Cậu sao có thể ở trước mặt thục nữ nói loại lời này chứ, còn không còn không…”

…

Bảy rưỡi sáng, chuyện thứ nhất sau khi Lý Đông Trạch tỉnh dậy, đó là cầm lên điện thoại di động tủ đầu giường, xem có cuộc gọi nhỡ, tin nhắn chưa đọc hay không.

Trong lòng hắn khó nén sự thất vọng.

“Thật sự là đứa nhỏ không để người ta bớt lo…”

Lý Đông Trạch thở dài, nhìn trần nhà mười mấy giây, lúc này mới rời giường mặc quần áo, tư thái hắn mặc quần áo rất tao nhã, chậm rãi, không nhanh không chậm, mặc kệ cảm xúc tệ bao nhiêu, tâm tình nặng nề bao nhiêu.

Đều không thể bỏ qua tao nhã.

Trên bàn cơm, Lý Đông Trạch hưởng dụng bữa sáng bảo mẫu làm, tâm tư lại không ở trên thức ăn.

Phó bản giai đoạn Siêu Phàm, một buổi tối nhắm chừng nên đi ra rồi, nếu trước buổi trưa còn chưa có tin tức… Tâm tình Lý Đông Trạch càng thêm nặng nề, thức ăn cũng không có hương vị, buông đũa, nói:

“Dọn thức ăn đi.”

Bảo mẫu bận rộn ở nhà bếp lên tiếng, vừa muốn ra thu dọn bàn ăn, nghe thấy trong phòng ngủ truyền đến tiếng chuông điện thoại di động của chủ nhà.

“Tôi đi lấy…”

Cô xoay người đi về phía phòng ngủ, chợt thấy chủ nhà từ trên ghế bật dậy, sắc mặt kích động: “Không, không cần!”

Sau đó, vị chủ nhà chú ý tao nhã này, không chút tao nhã lao vào phòng ngủ.

Lý Đông Trạch chạy vội tới bên giường, thấy biểu hiện cuộc gọi tới là ‘Nguyên Thủy Thiên Tôn’, hít thở chợt trở nên dồn dập, hắn cầm lên điện thoại di động nhận cuộc gọi, hít sâu một hơi, để giọng nói bảo trì bình tĩnh, nói:

“Nguyên Thủy, cậu đi ra rồi?”

Sắc mặt Lý Đông Trạch căng thẳng.

“Đội trưởng, tôi sống sót đi ra.” Trương Nguyên Thanh giọng điệu trong lòng mệt mỏi: “Tôi mới ra, liền lập tức gọi điện cho anh.”

Hắn và Quan Nhã tán gẫu mãi đến bây giờ, tán gẫu quên cả thời gian.

Sắc mặt căng thẳng của Lý Đông Trạch buông lỏng ra, lập tức hỏi:

“Cậu có bị thương hay không? Có chịu tinh thần chấn động mãnh liệt, để lại bóng ma tâm lý hay không?”

“Có nha, trong công viên trò chơi, cô dâu quỷ tình thâm ý thiết đối với tôi, ngoài tôi ra không lấy ai, thật sự khó tiêu ân mỹ nhân, tôi rất hổ thẹn, để lại bóng ma tâm lý thật sâu.”

Chương 160: Báo cáo (3)

“Xem ra là không có việc gì, vậy tôi yên tâm rồi.” Lý Đông Trạch lộ ra vài phần ý cười:

“Cậu mới ra, trước hết ở nhà nghỉ ngơi đi, có thể vài ngày nữa lại đến công ty, nhưng phương án vượt bản phải nhanh chóng viết ra, gửi vào hòm thư của tôi. Phần thưởng cùng công lao tương quan, tôi sẽ thay cậu xin. Đúng rồi, trong nhà thiếu Coca không, tôi gửi mấy thùng tới cho cậu.”

Kỳ quái, đội trưởng thế mà cũng chưa nói “Oh my god” … Trương Nguyên Thanh nhịn không được ở trong lòng nói thầm, “Không cần đội trưởng, tôi vẫn là thích bộ dáng anh khi quật cường nói “Tự mình đi mua”.”

Lý Đông Trạch: “…”

Cúp điện thoại, Lý Đông Trạch hít sâu một hơi, rốt cuộc không khống chế được cảm xúc của mình, “Oh, my god, Thượng Đế ơi, người là nghe thấy con trung thành cầu nguyện sao…”

Hắn sai rồi, thằng nhóc này không phải nhân tài, là kỳ tài.

Nếu vượt qua một cái cấp S, có thể tồn tại thành phần vận may, như vậy vượt qua hai cái cấp S, thì không phải vận may đơn giản như vậy, hoàn toàn có thể coi là nhân viên chấp sự dự bị để bồi dưỡng.

Thậm chí có hi vọng đánh vào tầng cấp trưởng lão.

Trong Linh cảnh hành giả trẻ tuổi của Ngũ Hành minh, Phó Thanh Dương là có hi vọng trở thành trưởng lão nhất, nhưng cho dù là hắn, cũng chỉ từng vượt qua một lần linh cảnh cấp S.

..

Lầu hai biệt thự, trên bàn cơm, Phó Thanh Dương mặc đồ tây màu trắng, để tóc đuôi ngựa rất bảnh, nắm dao nĩa, mặt không biểu cảm gì cắt trứng ốp cùng tảng thịt bò.

Đối diện hắn, là Linh Quân áo thun quần cộc rộng thùng thình, ăn mặc tiêu sái, ăn như hùm như sói.

Lúc này, em gái tai thỏ hai tay cầm điện thoại di động đi tới, dịu dàng nói:

"Thiếu gia, Lý Đông Trạch gọi điện."

Tầm mắt Phó Thanh Dương đặt ở trên điện thoại di động, buông dao nĩa, nhìn thoáng qua bạn tốt không để ý đến chuyện bên ngoài, ăn như hùm như sói.

"Chuyện gì?" Hắn nhận cuộc gọi, giọng nói lạnh nhạt.

"Bách phu trưởng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi ra rồi, cậu ta vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy rồi." Lý Đông Trạch khi nói đoạn lời này, giọng đặc biệt vang dội.

Keng… Phó Thanh Dương liếc một lần Hoa công tử dao nĩa trong tay rơi trên mặt bàn, khóe miệng hiện lên ý cười: "Tôi biết rồi."

Hắn đưa điện thoại di động cho em gái tai thỏ, cười nói:

"Thất sách rồi, tôi nên cược với cậu."

Lời là nói như vậy, giọng điệu cực kỳ sung sướng, không có nửa phần hối hận.

"Tôi vẫn luôn cảm thấy, mấy cái linh cảnh cấp S đó, cuối cùng nên bị Thái Nhất môn bọn tôi vượt qua…" Linh Quân lại vô cùng ảo não, vô cùng đau đớn nói: "Tôn trưởng lão hồ đồ nha."

Phó Thanh Dương ngạc nhiên nói: "Cậu cũng biết việc này?"

"Ồ, đây là trào lưu mới của diễn đàn Thái Nhất môn bọn tôi, tôi bình thường cũng sẽ lướt diễn đàn mà."

"Các người… Dị nghị trưởng lão như thế, không sợ ông ấy trừng trị?"

"Không sao không sao, Tôn trưởng lão không biết lên mạng, điện thoại di động cũng không biết dùng." Linh Quân một lần

nữa cầm lấy dao nĩa, nói:

“Nhưng lần này chỉ sợ không giấu được, khi vượt qua đường hầm Xà Linh, cậu ta là một cổ phiếu tiềm lực còn chờ quan sát, bây giờ lại vượt qua một cái cấp S, thì đã chứng thật tiểu tử này có đầu óc có tiềm lực, tương lai thành tựu sẽ không thấp. Ài, tôi bây giờ cũng có chút thầm oán Tôn trưởng lão rồi.

“Nói đi cũng phải nói lại, cậu ta hai lần vượt qua nhiệm vụ cấp S, nhiệm vụ lần thứ ba, cấp A thấp nhất, vượt qua, biển rộng trời cao, không qua được, tráng niên mất sớm… Ài, cậu đi làm gì?”

Phó Thanh Dương bước chân không ngừng đi ra ngoài:

“Báo lên trưởng lão hội, xin công huân cùng tiền thưởng nhanh chóng xuống, ở trước khi Thái Nhất môn các người đào chân tường, tôi phải lấy đức thu phục người trước. Ồ đúng rồi, Thái Nhất môn muốn phương án vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy, phải thêm tiền.”

..

Cùng tỉnh, biệt thự ven hồ.

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu xạ vào, Tạ Linh Hi quấn khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm, dáng người cô gái còn chưa hoàn toàn phát triển, tuy không đầy đặn bằng phụ nữ trưởng thành, nhưng thắng ở thanh xuân tốt đẹp, đầu gối hồng hào*.

Hồ nhân tạo lấp lánh gợn sóng, cả một hồ nước màu vàng, bên hồ gieo trồng liễu rủ, đúng là thời tiết liễu nhú mầm non, cảnh sắc hợp lòng người.

Lúc này, từng chiếc xe sang dọc theo đường bên hồ, lái về phía biệt thự.

“Thùng thùng ~ “

Cửa phòng ngủ vang lên vài lần, Tạ Linh Hi nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, giọng nói lạnh nhạt:

“Vào đi.”

Nữ trợ lý mặc đồ công sở đẩy cửa đi vào, dừng lại ở sau lưng cô, cung kính nói:

“Tiểu thư, đây là tư liệu ngài cần.”

Tạ Linh Hi không tiếp, ngồi ở sô pha cạnh cửa sổ sát đất, vẫn quấn khăn tắm, gác đôi chân ngọc, lạnh lùng xinh đẹp cao quý như nữ tổng giám đốc, thản nhiên nói:

“Nói cho tôi nghe.”

Chương 161: Nói chuyện đến từ quá khứ (1)

Nữ trợ lý mở ra tư liệu, nói:

“Vương Thái, Ngũ Hành minh phân bộ Tùng Hải, thành viên tiểu đội thứ hai khu Khang Dương, cấp trên là Lý Đông Trạch thám báo cấp 3 của Bạch Hổ binh chúng, nghề nghiệp là học sĩ.

“Những thứ này là tin tức cơ sở, chúng ta cũng chỉ có thể tra được tin tức cơ sở, ảnh chụp, thân phận hiện thực các thứ, không điều tra được.”

Ở tổ chức chính phủ, những tư liệu cơ sở này đối với nội bộ là công khai, cũng là thứ có thể công khai, thuộc về hồ sơ nhân sự.

Nhưng thân phận hiện thực, trừ cấp trên trực tiếp, chỉ có trưởng lão hội mới có quyền hạn tìm đọc.

Học sĩ… Tạ Linh Hi “Ừm” một tiếng, tràn đầy phong phạm ngự tỷ nói:

“Cô lại đi điều tra tư liệu thành viên khác của đội 2, điều tra vòng quan hệ của Vương Thái. Thay tôi theo dõi chặt diễn đàn chính thức của Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh, vừa có tin tức công viên trò chơi Kim Thủy bị vượt qua, lập tức cho tôi biết.”

Nữ trợ lý gật gật đầu.

Tạ Linh Hi tiếp theo nói: “Sắp xếp xe, tôi muốn đi Tùng Hải một chuyến, mặt khác, lấy danh nghĩa Tạ gia gửi danh thiếp cho Ngũ Hành minh phân bộ Tùng Hải, bổn tiểu thư muốn đi Tùng Hải làm việc, hy vọng Vương Thái kia của đội 2 khu Khang Dương tới tiếp đãi.”

Nữ trợ lý nhìn về phía ngoài cửa sổ, chần chờ nói:

“Các trưởng bối gia tộc sắp đến đủ rồi, ngài không gặp trước một chút? Giữa trưa còn có tiệc, ngài vượt qua linh cảnh cấp S, mọi người đều chờ chúc mừng ngài đó.”

“Là chờ đòi phương án vượt bản thì có.” Tạ Linh Hi hừ một tiếng, sửa lại cao ngạo lạnh lùng, giả làm tư thái cô gái nhỏ mảnh mai:

“Người ta mới 17 tuổi, ham chơi một chút có cái gì không đúng, lão tổ tông thương tôi như vậy, sẽ không trách cứ.”

Nữ trợ lý bất đắc dĩ thở dài.

…

Sau khi báo cáo đội trưởng, Trương Nguyên Thanh thay áo ngủ, làm rối tóc, làm bộ buồn ngủ ngáp vặt, mở tay nắm cửa, đi vào phòng khách.

Bà ngoại ở nhà bếp, ông ngoại ra ngoài, anh họ Trần Nguyên Quân đã dùng xong bữa sáng, cạnh bàn ăn cũng chỉ có Giang Ngọc Nhị ngồi xổm trên ghế, nhón ngón tay cầm bánh quẩy.

Cô khi ăn thích mím môi, khuôn mặt vốn đã hơi tròn, nhìn qua tựa như chuột Hamster đang ăn.

Nghe thấy phòng ngủ cháu trai truyền đến tiếng mở cửa, Giang Ngọc Nhị giương mắt nhìn lại, nũng nịu hô:

“Dì muốn ăn hết sạch bánh quẩy, cho mày húp cháo loãng…”

Cô bỗng nhiên nói không ra lời, ngơ ngác nhìn Trương Nguyên Thanh.

“Ngẩn ra cái gì.” Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở bên cạnh cô.

Giang Ngọc Nhị xoay đầu đi, không nhìn hắn.

“Di, tai dì sao lại đỏ rồi.”

“Ai cần mày quản.”

Dùng xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh đi nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó về phòng, mở máy tính ra, viết phương án vượt bản.

Nếu đơn thuần nhìn từ góc độ tiền tài, lén bán đi phương án vượt bản, khẳng định là kiếm tiền nhất. Tiền thưởng chính phủ cho sẽ không nhiều, từ mười mấy vạn đến mấy chục vạn.

Nhưng rất nhiều thứ là tiền tài không thể cân nhắc, ví dụ như công huân.

Công huân có thể điều động tài nguyên chính phủ, quyền hạn tìm đọc tư liệu, nâng cao cơ hội lên chức, xin chính phủ viện trợ vân vân, những thứ này là tiền tài không mua được.

Hơn nữa, hắn hai lần linh cảnh cấp S, chính phủ đều cho phương án vượt bản, bây giờ bánh ít đi, bánh quy lại, cũng là điều nên làm.

Mười ngón tay Trương Nguyên Thanh bay múa ở trên bàn phím:

"Phương án vượt bản công viên trò chơi Kim Thủy, đánh số —— 6203, độ khó cấp bậc S, loại hình: Linh cảnh nhiều người (loại tử vong)"

"Công viên trò chơi Kim Thủy chủ tuyến: Hoàn thành từ hai hạng mục trở lên của công viên trò chơi."

"Bản nhân chơi hạng mục giải trí thứ nhất là tàu lượn siêu tốc, phương án vượt bản không thay đổi, trên đường tàu lượn siêu tốc nhắm mắt liền có thể không tổn hại thông qua, nhưng chân thật xa không đơn giản như tưởng tượng, nơi này đè xuống không nhắc, đoạn sau nói rõ.

"Khác với phiên bản cũ là, công viên trò chơi phiên bản mới đặt ra "chuỗi", chuỗi của series tàu lượn siêu tốc "hết hồn", phương tiện giải trí của chuỗi này là: Tàu lượn siêu tốc —— bãi đỗ xe ngầm —— nhà ma (minh hôn)—— quán thám tử suy luận.

"Nhiệm vụ chủ tuyến của bãi đỗ xe ngầm là… Nhớ lấy, khi tránh né Autobot, toàn bộ đội viên tốt nhất ngồi chung một chiếc xe, giảm bớt thời gian hao tổn, khi rút thẻ cố gắng tìm một kẻ thật may mắn, số nhọ đừng cậy mạnh, sẽ có phiêu lưu chết chùm… "

"Nhà ma là cảnh tượng khủng bố nhất trong công viên trò chơi, thêm khâu hôn thiếp cùng sính lễ, nữ Linh cảnh hành giả nhớ lấy, khi điền hôn thiếp, xin chớ điền giới tính là nữ, nữ

chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Sính lễ phân biệt là rượu thuốc, chăn hỉ, trâm cài, đòn cân, mỗi một sính lễ đều đối ứng một oán linh, phương pháp phá giải là..

“Chú ý, sính lễ là chi tiết cưỡng chế giảm quân số, cần cảnh giác các đội viên tự giết lẫn nhau.”

Chương 162: Nói chuyện đến từ quá khứ (2)

“Chú ý, chi tiết cô dâu quỷ chọn rể, Thần dạ du nhất định phải chết! ! Bản nhân có thể từ dưới váy cây lựu của cô dâu quỷ chạy trốn, chỉ vì trời sinh anh tuấn, diện mạo bất phàm, khiến oán linh kia lâm vào nghiêng ngả, đây là nhan sắc trời ban, không ai có thể bằng được, các người không nắm được, không thể noi theo. Nhưng đừng khẩn trương, tôi có một biện pháp tránh đi tử cục, phương pháp phá giải ở cửa thứ hai, bãi đỗ xe ngầm…

“Phương án vượt qua quán thám tử suy luận là..

“Nhiệm vụ ẩn công viên trò chơi Kim Thủy: Xem xong quá trình quán thám tử suy luận, tin tưởng bạn có điều hiểu biết đối với nhiệm vụ ẩn…

“Trước mắt không thể xác định cơ chế phân phối nhân vật của phó bản, nhưng ở trong đội ngũ lần này, có một kẻ tà ác, thân phận lại là kẻ trung lập. Bản nhân hoài nghi, nội gian cùng kẻ tà ác phân phối, không phải dựa theo nghề nghiệp, mà là lòng người.”

Viết xong phương án vượt bản, sau khi cẩn thận kiểm tra một lần, Trương Nguyên Thanh gửi đến hòm thư của Lý Đông Trạch.

Nhìn giao diện gửi đi thành công, hắn chợt nghĩ đến một sự kiện:

“Tạ Linh Hi đại loly này, có thể kiếm được phương án vượt bản phiên bản cũ, hoặc là nhân viên chính phủ, hoặc là có liên lụy tầng sâu với chính phủ, chỉ cần điều tra một chút, thì có thể xác định thân phận của mình, không, ID của mình.”

Mục đích Linh cảnh hành giả sử dụng ID, bản thân chính là vì có thể có một cái mặt nạ đối ngoại công khai, dễ dàng đặt chân ở thế giới linh cảnh, cho nên ở trên tầng thân phận này, bình thường là không bảo mật.

Tựa như Nguyên Thủy Thiên Tôn vượt qua đường hầm Xà Linh, sự tích truyền lưu ở Ngũ Hành minh, Thái Nhất môn, mọi người đều cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tiềm lực không tệ, nhưng cái đó và Trương Nguyên Thanh có quan hệ gì?

Lần này vượt qua nhiệm vụ cấp S, Ngũ Hành minh quá nửa sẽ không che giấu công tích của hắn, thậm chí sẽ tuyên dương danh tiếng của hắn, để thể hiện tổ chức nhân tài đông đúc.

Đương nhiên, giới hạn ở tuyên truyền ID, tin tức tương quan hiện thực sẽ tăng lên cấp bậc giữ bí mật.

Tạ Linh Hi chỉ cần nghe ngóng một chút, liền có thể phát hiện anh Vương Thái của cô ấy, thật ra là một tên lừa đảo tên là "Nguyên Thủy Thiên Tôn".

"Nếu cô ấy có bối cảnh chính phủ, vậy biết thì biết, cũng không sao cả, mình ngày thường không thiếu giao tiếp với hành giả chính phủ, nhưng giới hạn ở thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn này."

Trương Nguyên Thanh đóng lại giao diện hòm thư, dùng điện thoại di động mở ra diễn đàn chính phủ.

Thình lình thấy một bài đăng chấn động lòng người:

Trương Nguyên Thanh bị dọa giật mình, thầm nhủ mình mới trở về mấy giờ, đã bị người ta đào ra?

Click vào bài đăng đọc qua, thì ra nói là Hà Bá, Hà Bá trước khi vào linh cảnh, dựa theo quy định thông báo cấp trên, ở sau khi giày vò một đêm, cấp trên cùng các đồng nghiệp bất ngờ phát hiện Hà Bá trở về.

Tổ chức nơi đó nhất thời sôi trào, tin tức nháy mắt truyền ra ở giữa Linh cảnh hành giả cùng thành phố, nhiệt độ của nó, liền như trong thôn xuất hiện một học sinh đỗ vào đại học thủ đô.

"Những Ngày Gian Khó: Phương án vượt bản đâu, phương án vượt bản viết xong chưa, tôi đã dùng điểm đệ trình xin, nhưng

chấp sự trả lời tôi, trong cơ sở dữ liệu không có phương án vượt bản mới."

"Ngày Rộng Tháng Dài: Quả thật không có phương án vượt bản mới, tôi vừa quét xong cơ sở dữ liệu @ Hà Bá"

Các Linh cảnh hành giả chính phủ lúc ban đầu bất ngờ không thôi, đối với Hà Bá của Diêm tỉnh ra sức tán thưởng, không keo kiệt lời lẽ ca ngợi.

Like một lúc, phát hiện phương án vượt bản chưa cập nhật, Hà Bá cũng chưa đi ra lên tiếng, trong lúc nhất thời có chút ngây dại, liền có người bắt đầu nghi ngờ tính chân thật của bài đăng.

"Quả Nhân Có Bệnh: Tin đồn là muốn ăn đòn sao? Tin hay không lão tử dẫn theo các anh em, ngồi tàu cao tốc đến Diêm thành đánh nằm úp sấp phân bộ các ngươi @ Hà Bá. "

Một phen cãi cọ, lên án công khai, dưới sự siêng năng @, Hà Bá rốt cuộc hiện thân giải thích.

"Hà Bá: Tôi quả thật đã vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy, thưởng 18% giá trị kinh nghiệm, coi như hậu hĩnh."

"Những Ngày Gian Khó: Phương án vượt bản đâu phương án vượt bản đâu? "

Tựa như khó có thể mở miệng, Hà Bá trầm mặc vài phút, trả lời rất chậm:

"Không có."

Gì?

Ngay tại lúc các hành giả tổ chức trong diễn đàn cảm giác bị trêu chọc, Hà Bá lại trả lời một đoạn:

"Tôi chỉ là thay người ta cản một đao, sau đó liền chết, sau đó liền vượt qua, cho nên không có phương án vượt bản cho các người. Có lẽ các người cảm thấy không thể tưởng tượng, linh cảnh cấp S nào có đơn giản như vậy, tôi chỉ có thể nói, đây là một cách chơi trong công viên trò chơi Kim Thủy. Tình hình cụ thể không thể thảo luận ở diễn đàn. Cao thủ kia dẫn tôi vượt bản, hẳn là có phương án vượt bản đầy đủ, nhưng hắn tựa như không phải người chính phủ, tôi có thể nói cho các người tên của hắn."

Chương 163: Nói chuyện đến từ quá khứ (3)

Hà Bá là nằm qua ải? Ai, là ai tâm địa Bồ Tát, mánh khoé thông thiên như vậy, đây là người thế nào.

“Những Ngày Gian Khó: Là ai, nói mau! ! “

Những Ngày Gian Khó cùng một ít hành giả chính phủ sắp tới sẽ vào linh cảnh vội vàng nhất.

“ Hà Bá: Tôi chỉ biết hắn tên Vương Thái, không qua lại nhiều, không quá rõ. “

“ Lý Đông Trạch: ? ? ? “

“ Quan Nhã: ? ? ? “

“ Thanh Đằng: ? ? ? “

“ Bạch Long: ? ? ? “

Người khác thì bắt đầu nghị luận Vương Thái là thần thánh phương nào, kinh ngạc bởi mình chưa bao giờ nghe nói về người này, có người thử @ Vương Thái, phát hiện thế mà có ID này.

“Mời Gọi Ta Nữ Vương: Ồ, xem ra là người tổ chức chúng ta, quá tốt rồi.”

Dưới một đám người siêng năng triệu hồi, Vương Thái hiện thân.

“Vương Thái: Tôi không có, không phải tôi, đừng nói lung tung. Nhưng tôi biết là ai, hắn tên Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Những Ngày Gian Khó: Nguyên Thủy Thiên Tôn? Cái tên thật bá đạo, khó trách ưu tú như thế, hắn lại là người nào. “

“Quả Nhân Có Bệnh: Sao tôi nghe có chút quen tai.”

“Bạch Long: Tôi biết, chính là vị Thần dạ du kia vượt qua đường hầm Xà Linh, bị cẩu tặc bên trên tên là ‘Lý Đông Trạch’ kia mạnh mẽ bắt đi làm thủ hạ, tôi vừa rồi đã quyết định cứu hắn thoát ly bể khổ.”

Cô vừa nói vậy, mọi người trong diễn đàn liền phản ứng lại, nhớ tới người mới kia vượt qua đường hầm Xà Linh, hơn nửa

tháng trước, cũng coi như danh chấn nhất thời.

“Những Ngày Gian Khó: Thế mà là hắn? Quá tốt rồi, là người tổ chức chúng ta thì tốt rồi, sợ nhất là Linh cảnh hành giả hoang dã hoàn thành vượt bản, tiếp theo mấy gã Thái Nhất môn.”

Bởi vì chỉ có người một nhà làm ra phương án vượt bản, mới có thể lấy trả giá nhỏ nhất đạt được, phương án vượt bản của nhà mình cùng phương án vượt bản nhà người khác, là có khác nhau.

“Mời Gọi Ta Nữ Vương: Là cậu ta à, nói tới, cậu ta cũng là một vị Thần dạ du, may mắn được Ngũ Hành minh chúng ta mời chào vào. Ừm, tôi bỗng nhiên nhớ tới gần đây ở diễn đàn Thái Nhất môn rất lưu hành một câu: Tôn trưởng lão hồ đồ nha!”

“ Hà Bá: Thì ra hắn tên Nguyên Thủy Thiên Tôn… “

“Quả Nhân Có Bệnh: Nói như vậy, thằng nhóc này, không, vị đại ca này vượt qua hai lần linh cảnh cấp S rồi?”

Nhân vật như vậy, có lẽ ở tương lai không lâu, sẽ trở thành một ngôi sao sáng dần dần dâng lên của Ngũ Hành minh.

Các người buông tha Tôn trưởng lão đi, không, buông tha đội trưởng Viên đi, Tôn trưởng lão sẽ đánh chết hắn.. Trương Nguyên Thanh hài lòng rời khỏi diễn đàn, thu hồi điện thoại di động, đẩy bàn đứng dậy, đi qua khóa trái cửa.

Tiếp theo, hắn mở ra ngăn kéo, lấy ra loa Miêu vương.

Đạo cụ xỏ lá này không thể thu vào ô vật phẩm, chỉ có thể mang theo bên người, sau khi trở về, hắn đã ném cái loa vào trong ngăn kéo.

“Anh Binh nói mang tất cả đều để lại trong loa Miêu vương, mà đạo cụ này quả thật có công năng ghi lại, khi ở trong nhà ma, đã từng nghiệm chứng, cho nên muốn biết anh Binh để lại cái gì, phải khiến nó mở miệng nói chuyện…”

Bàn tay Trương Nguyên Thanh kéo cái loa vỏ ngoài kim loại đen, lâm vào trầm ngâm.

Loa Miêu vương chỉ có hai cái nút, một cái tiếng trống, một cái kèn Xona, hai thanh âm rất có thần dị, không thể thử ở

chung cư, bằng không sẽ lan đến người vô tội.

Hơn nữa, cho dù ấn nút, quá nửa cũng không có khả năng đạt được tin tức.

“Lúc nó ở trong nhà ma thổ lộ tin tức, là tự động, lúc ấy mình chưa ấn nút, như vậy, muốn từ trong loa Miêu vương đạt được tin tức, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên?”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày suy nghĩ một lát, bỗng nghĩ đến đạo cụ xỏ lá này, ở lúc đối mặt cô dâu quỷ, đã bày ra dục vọng cầu sinh không thuộc về đạo cụ nên có.

“Đúng, trong đạo cụ phong ấn linh hồn Miêu vương, nó giống với giày khiêu vũ màu đỏ, là đạo cụ có ý nghĩ của mình, có ý nghĩ thì có thể câu thông…”

Sau khi nghĩ thông suốt, Trương Nguyên Thanh đằng hắng cổ họng:

“Miêu vương à, về sau mày đi theo tao rồi, ăn uống ngon lành, ngày lành ở phía sau đấy. Tao bây giờ muốn mời mày hỗ trợ, ừm, mày có ghi lại hay không, tin tức về Ma Quân?”

Hắn vốn muốn nói anh Binh, nhưng Miêu vương khẳng định không biết anh Binh là chỉ ai, mà hắn lại không biết ID linh cảnh của anh Binh.

Cái loa vỏ ngoài kim loại đen không có phản ứng.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt?”

Cái loa không có phản ứng.

Trải qua khuyên bảo không có kết quả, Trương Nguyên Thanh giận tím mặt, ném nó vào thùng rác, cởi bỏ đai lưng quần:

“Được, mày bất nhân tao bất nghĩa, cho mày nhấm nháp một lần canh đồng tử.”

Ngay tại lúc hắn chuẩn bị lấy ra Định Hải Thần Châm, mở cửa xả lũ, Miêu vương hãm thân trong loa phát ra tiếng dòng điện “xẹt xẹt”.

Chương 164: Tin tức sau màn rắc rối phức tạp (1)

Có kịch rồi!

Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, ngay sau đó, một đoạn âm thanh kỳ quái quanh quẩn ở trong phòng:

“A ~ a a… Ưm ~ Ưm ~ a… Anh nhẹ chút…”

Tiếng âm thanh nổi cô gái thấp giọng rên rỉ cùng đàn ông ồ ồ thở dốc, quanh quẩn ở trong phòng.

Đã xảy ra cái gì… Sắc mặt Trương Nguyên Thanh dại ra, trong đầu hiện lên một loạt dấu chấm hỏi.

Ngay sau đó, cửa phòng ngủ bị gõ thô bạo, tiếng gầm gừ phẫn nộ của bà ngoại truyền đến:

“Trương Nguyên Thanh, mày ở trong phòng làm cái gì! Tiếng cũng truyền đến dưới lầu rồi, có cần thể diện hay không! Mày mở cửa ra, bà hôm nay muốn đánh chết mày! !”

Bà ngoại, bà nghe cháu giải thích! ! ! Trương Nguyên Thanh lòng như tro tàn hướng tới cửa phòng vươn tay, nắm vào không khí hai lần, như muốn vãn hồi thân tình mất đi.

Đúng rồi, kỹ năng Dạ Du có thể tiêu trừ tất cả động tĩnh… Hắn nhanh chóng cúi người, nhặt lên loa Miêu vương trong thùng rác, vào trạng thái Dạ Du.

Thái âm lực hư ảo bùng nổ, bao vây hắn, bóng dáng Trương Nguyên Thanh bị mạnh mẽ lau đi.

Chỉ nháy mắt, tà âm tiêu tán ở trong phòng, chỉ quanh quẩn ở bên tai một mình Trương Nguyên Thanh.

Bà ngoại ở ngoài cửa quật cường gõ hồi lâu, thấy thanh âm dừng lại, cháu ngoại giả chết, liền bỏ xuống một câu nói hung ác, bỏ đi.

“Chờ mày đi ra lại xử lý mày.”

Phù… Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, mà lúc này, theo người đàn ông gầm nhẹ, toàn bộ động tĩnh đều biến mất.

Vài giây sau, thanh âm trẻ tuổi nhưng khàn khàn vang lên:

“Lão tử từng ngủ với nhiều gái như vậy, vẫn là gái của hiệp hội Mỹ Thần của các ngươi thoải mái nhất, không hổ là nghề

nghiệp nắm giữ tình yêu cùng dục vọng."

Tiếp theo, một giọng nói dịu dàng ngọt ngào, mang theo một tia khàn khàn đáp lại:

"Ma Quân đại nhân, có thể hầu hạ ngài, là vinh hạnh của Betty. Ngài khi nào rời khỏi quốc gia này, theo Betty đi gặp hội trưởng một chút? Hội trưởng của bọn em vẫn luôn rất muốn gặp ngài."

Cô gái này phát âm có chút sứt sẹo, như người nước ngoài.

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh ngây người, tà âm vừa rồi không phải loa Miêu vương đang chơi xỏ hắn, mà là một đoạn nói chuyện với nhau từng xảy ra.

Nhân vật chính là Ma Quân cùng cô gái nước ngoài.

Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, vểnh tai, chờ đợi nói chuyện kế tiếp.

"Cô ta?" Ma Quân bật cười một tiếng: "Sốt ruột muốn khống chế ta như vậy?"

Betty giọng ngọt ngào khàn khàn nói:

"Ma Quân đại nhân, ngài là Thần dạ du có tiềm lực nhất đương thời, hội trưởng của bọn em ngưỡng mộ ngài còn không kịp, sao có thể khống chế chứ.

"Với lại, các người bên này có câu ngạn ngữ —— Chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, hội trưởng là người phụ nữ có sức quyến rũ nhất trên đời, chẳng lẽ ngài không chờ mong cùng vượt đêm xuân với cô ấy?"

"Hắc, đó là ngươi không biết, chúng ta nơi này còn có một câu ngạn ngữ, gọi là ngoài tầm tay với." Ma Quân cười lạnh nói:

"Ta sẽ đi ngủ của cô ấy, nhưng bây giờ còn chưa tới lúc, chờ ta hoàn thành một cái linh cảnh một người cuối cùng, bước vào lĩnh vực chí cao kia, tự nhiên sẽ đi gặp cô ấy."

Lặng lẽ một chút, Betty thấp giọng dụ hoặc:

"Nếu hội trưởng có thể nói cho anh một bí mật thì sao, một bí mật về Thần dạ du, không, là một trong những bí mật cao nhất của linh cảnh."

“Nữ nhân ngu xuẩn.” Ma Quân thản nhiên nói: “Bất cứ trao tặng nào cũng đánh dấu bảng giá, hiệp hội Mỹ Thần không có khả năng vô duyên vô cớ nói cho ta biết loại bí ẩn cấp bậc này, còn không phải muốn khống chế ta. Ừm, ngươi biết bí mật này không.”

“Em, em không biết…”

“Đừng sợ, ngươi là một vưu vật làm người ta muốn dừng mà không được, ta sẽ không giết ngươi hỏi linh, ở trước khi ta chơi ngươi chán rồi.”

Sau đó, là tiếng “soạt soạt”, Trương Nguyên Thanh là đứa nhỏ thuần khiết, suy đoán cô gái nước ngoài hẳn là đang ăn mỹ vị bổ sung thể lực.

Vừa vặn lúc này, thời gian dạ du kết thúc, Trương Nguyên Thanh một lần nữa xuất hiện ở trong phòng, hắn nghe tiếng ăn sụp soạt, lông mày nhíu lại thật sâu, bởi vì hắn ý thức được một sự kiện.

Đạo cụ này… Là của Ma Quân!

Loa Miêu vương không thể thu vào ô vật phẩm, chỉ có thể mang theo trên người, mà vừa rồi phá âm thanh là quá trình Ma Quân cùng cô gái nước ngoài đạt thành ‘giao lưu kết hợp’.

Điều này ý nghĩa cái gì?

Ý nghĩa, lúc ấy loa Miêu vương ngay tại bên người Ma Quân, không phải chủ nhân, sẽ mang theo đạo cụ này bên người?

Anh Binh bảo mình tìm đạo cụ này, nó cũng là vật phẩm của Ma Quân, anh Binh và Ma Quân là quan hệ thế nào?

Anh Binh khẳng định không phải Ma Quân, thanh âm không đúng, hơn nữa phong cách nói chuyện của anh Binh cũng không phải như thế, hắn cùng anh Binh từ lúc mặc quần yếm đã quen nhau, quá quen thuộc rồi.

Ma Quân: “Đến, đổi cái tư thế…”

Hai người tựa như là nghĩ thông cùng nghĩ thoáng rồi, dừng ăn, lại bắt đầu xâm nhập trao đổi.

Chương 165: Tin tức sau màn rắc rối phức tạp (2)

Trương Nguyên Thanh không thể không thi triển Dạ Du một lần nữa, che chắn thanh âm, đúng lúc này, tiếng đánh vần bỗng nhiên bị tiếng dòng điện "xẹt xẹt" thay thế, ngay sau đó, trong loa Miêu vương truyền đến một thanh âm thấp giọng, quen thuộc:

"Đại thám tử, anh là trợ thủ A Binh của em, anh không thể phán đoán lúc em nghe được đoạn ghi âm này, là khi nào, nhưng anh biết, lúc này, anh hẳn là đã chết, hoặc là mất tích…

"Không nên hỏi quan hệ của anh với Ma Quân, chân tướng này là điều trước mắt em không thể thừa nhận. Nếu anh đã mất tích, xin đừng ý đồ tìm kiếm anh, ít nhất, ít nhất phải đợi em trải qua xong phó bản giết chóc cỡ lớn đầu tiên, tấn thăng cảnh giới Thánh Giả.

"Đạo cụ này sẽ mang đến cho em rất nhiều tin tức hữu dụng, về anh, về Ma Quân… Nhưng nhớ lấy, đừng để bất luận kẻ nào nghe được nội dung ghi âm, một khi tiết lộ, em nhớ diệt khẩu.

"Thẻ nhân vật Ma Quân là món quà anh tặng cho em, nó tượng trưng cho kỳ ngộ, cũng kèm theo vô tận phiêu lưu, đừng quá phận tin tưởng tổ chức chính phủ, đừng tin tưởng bất luận kẻ nào.

"Bây giờ anh cho em nhắc nhở đầu tiên, khi em nghe được đoạn ghi âm này, Phán Quan Mắt Quỷ quá nửa đã chết, nếu Hắc Vô Thường còn chưa bị tìm được, em nhất định phải nghĩ cách tìm được hắn, lấy được danh sách, nhất định phải lấy được danh sách…"

Anh Binh làm sao biết lúc này Phán Quan Mắt Quỷ đã chết? Anh ấy thậm chí cũng không thể xác định thời gian cụ thể mình lấy được loa Miêu vương, trừ phi, ở trước khi anh ấy lưu lại đoạn lời này, Phán Quan Mắt Quỷ đã chết, cho nên anh ấy mới khẳng định như thế… Trương Nguyên Thanh cả kinh.

Hắn chợt nhớ tới nội dung ngày đó Viên Đình tìm hắn hỏi, "Tuy không thể xác định thời gian cụ thể Ma Quân tử vong,

nhưng hẳn là gần đây, mà thời gian Phán Quan Mắt Quỷ tử vong cũng là như thế, cho nên Ma Quân cùng Phán Quan Mắt Quỷ song song ngã xuống, là có liên hệ?"

"Nhất định phải lấy được danh sách… Anh Binh nói trịnh trọng như vậy, trong danh sách có thứ gì rất quan trọng? Xem ra chuyện Ma Quân và Phán Quan Mắt Quỷ tử vong này, anh ấy cũng liên lụy trong đó, có thể hay không, anh ấy mất tích chính là vì chuyện này?"

"Vậy làm rõ chân tướng Ma Quân cùng Phán Quan Mắt Quỷ tử vong, có phải có thể biết anh Binh vì sao mất tích, bây giờ đang ở nơi nào hay không?"

Trương Nguyên Thanh đợi một lát, thấy loa Miêu vương không phát ra thanh âm nữa, lập tức thu nó về ngăn kéo.

Hắn ngồi yên ở trước bàn hồi lâu, tìm ra sổ bút ký, dùng phương thức viết để sửa sang lại đường lối suy nghĩ:

"Ngũ Hành minh đang tìm Hắc Vô Thường, phân hội khu đông Linh Năng hội cũng đang tìm hắn, thế lực tham dự việc này quá nhiều quá phức tạp, mình muốn tìm được danh sách, tốt nhất là gia nhập trong đội ngũ lùng bắt, dựa vào Ngũ Hành minh làm việc, cũng dễ dàng cho che giấu bản thân."

Đợi lát nữa đi đơn vị một chuyến, tìm đội trưởng xem xem giọng điệu, xem có thể gia nhập đến trong hành động hay không.

"Phát hiện một nghề nghiệp mới ——nghề nghiệp yêu cùng dục, nghe qua hẳn là nghề nghiệp nước ngoài, chậc chậc, vưu vật? Thực muốn kiến thức một chút…"

Trương Nguyên Thanh viết chút, phát hiện mình viết lệch lạc rồi, liền gạch xóa phần sau.

"Ma Quân cùng nghề nghiệp nước ngoài kết giao rất thân mật, cũng không biết hắn cuối cùng có gặp hội trưởng hiệp hội Mỹ Thần kia hay không, có từ chỗ cô ta đạt được bí mật hay không. Nếu có, loa Miêu vương có lẽ sẽ ghi lại… Ặc, như vậy xem ra, Thái Nhất môn tìm truyền nhân Ma Quân, có phải có nguyên nhân phương diện này hay không?"

Không bao lâu, hắn làm xong quy hoạch trong ngắn hạn:

Một: Nghĩ cách tham dự đến trong lùng bắt Hắc Vô Thường,

Hai: Thay Xấu Hổ Làm Cha hoàn thành di chúc.

Mà nhiệm vụ trường kỳ là, chuẩn bị chiến nhiệm vụ linh cảnh thứ ba, nhưng thời gian còn sớm, tạm thời không cần đi cân nhắc.

“Rắc!”

Hắn bật lửa, nhìn ngọn lửa liếm tờ giấy, lửa bốc lên cao cao, cuối cùng cắn nuốt phần kế hoạch thư này.

Sau khi dọn sạch dấu vết, Trương Nguyên Thanh mang theo điện thoại di động và loa Miêu vương, thi triển Dạ Du, nhảy ra cửa sổ, lấy cục nóng điều hòa làm bàn đạp, trèo đến trong hành lang.

Bây giờ khẳng định không thể công khai từ phòng khách rời khỏi, sẽ bị bà ngoại thanh lý môn hộ.

“Thùng thùng!”

Sau khi tới hành lang, Trương Nguyên Thanh gõ vang cửa nhà cậu.

Mở cửa là mợ, mặc quần áo Yoga vừa người, ở độ tuổi trung niên, dáng người còn có thể giữ ở ngoài ba mươi, cực kỳ khó được.

Lại thêm sướng từ bé, không làm việc nhà, khiến cô thoạt nhìn cũng chỉ ngoài bốn mươi tuổi, hoàn toàn không giống người mẹ có con trai ba mươi tuổi.

“Mợ, ông cậu già của cháu đâu?” Trương Nguyên Thanh thò đầu nhìn vào trong.

“Ai biết hắn lêu lổng chết ở đâu rồi.” Mợ lườm nguýt.

“Cháu nhớ rõ cậu có một cái túi đeo hông, dù sao cậu cũng không dùng nữa, không bằng cho cháu.” Trương Nguyên Thanh nói ra mục đích của mình.

Chương 166: Tin tức sau màn rắc rối phức tạp (3)

Loa Miêu vương đặt ở trong túi quá khó chịu, lại không đáng vì nó đeo balo hai vai, nghĩ đi nghĩ lại, túi đeo hông là lựa chọn tốt nhất.

“Ở trong phòng để quần áo, cháu tự đi tìm.” Mợ tránh đường.

Trương Nguyên Thanh chạy vào phòng để quần áo, tìm kiếm một lúc, tìm được cái túi đeo hông hàng hiệu màu tím đỏm dáng đó của cậu, hắn vừa cài ở bên hông, vừa đi ra ngoài:

“Cảm ơn mợ, mợ mãi mãi tuổi mười tám.”

“Đợi một chút!”

Mợ gọi hắn lại, bĩu môi chỉ căn phòng phía sau, theo thói quen phân phó:

“Cầm rác ở phòng khách cùng phòng ngủ xuống dưới đi ném đi.”

Trương Nguyên Thanh vừa nghe, lạnh lùng vô tình từ chối: “Không đi!”

Mợ “Hắc” một tiếng, chống vòng eo nhỏ, “Thằng nhóc này cánh cứng rắn rồi phải không, mau đi ném rác, mợ cho mày một trăm đồng.”

Mợ không lạnh lùng vô tình giống bà ngoại, động cái là thanh lý môn hộ, nhưng sẽ dùng tiền tài ăn mòn thanh niên tốt.

Bởi vì lười làm việc nhà, mợ từ nhỏ đã sai khiến Trương Nguyên Thanh làm lao động trẻ em, câu treo cửa miệng là: Nguyên Tử, mợ cho cháu tiền tiêu vặt, cháu giúp mợ…

Những năm qua, Trương Nguyên Thanh từ trên người mợ kiếm được rất nhiều tiền.

“Mợ, cháu không phải trẻ con nữa, đừng tiếp tục như trước kia tiêu tiền sai cháu như vậy.”

“Hai trăm đồng.”

“Mợ yên tâm, rác giao cho cháu.” Trương Nguyên Thanh lon ton vào nhà.

Mợ từ trong ví da LV tinh xảo rút ra hai tờ màu đỏ rực, nghĩ một chút, lại rút một tờ nữa.

“Nè!”

“Cảm ơn mợ, mợ năm nào cũng mười tám.”

“Bớt đi, sao mày không nói mười lăm.” Mợ cho hắn một cái lườm nguýt.

“Mợ yên tâm, cháu bây giờ đi báo cảnh sát, bảo cảnh sát tới bắt cậu.”

“Đi đi đi…”

Mợ cười đến ngửa trước ngã sau.

…

Trương Nguyên Thanh gọi xe tới đơn vị, bằng vào năng lực xã giao cường đại, từ chỗ tài xế keo kiệt kiếm được khẩu trang, lại đội lên mũ trùm đầu liền áo, tay nhét túi quần vào văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

Tiến vào cửa chính tòa nhà thủy tinh, đi lên lầu hai, hắn thấy Lý Đông Trạch và Quan Nhã chính vây quanh Vương Thái, Quan Nhã cười mỉm nói:

“Không tệ, không ngờ được cậu vô thanh vô tức, thế mà câu dẫn được thiên kim hào môn thế gia. Con bé mưu đồ cậu cái gì? Cái mũi cậu cũng không phải đặc biệt lớn nha.”

Lý Đông Trạch chống gậy chống, lắc đầu thở dài:

“Nhìn người không thể chỉ xem tướng mạo, nhìn người không thể chỉ xem tướng mạo, cậu cái tên Vương Thái mày rậm mắt to này nha…”

Vương Thái ngồi ở bên cạnh bàn, trên mặt là vẻ mặt hoài nghi cuộc đời.

“Ồ, đại công thần của chúng ta đến rồi.” Vành tai Lý Đông Trạch khẽ động, phục hồi tinh thần, cười nói: “Không phải bảo cậu ở nhà nghỉ ngơi sao.”

“Dù sao nhàm chán, liền tới đây xem chút.”

Trương Nguyên Thanh đang muốn hỏi bọn họ vừa rồi đang nói chuyện gì, liền thấy Lý Đông Trạch gật đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc, nói:

“Nguyên Thủy, phần phương án vượt bản đó của cậu, so với trong tưởng tượng còn phiền toái hơn…”

“Làm sao vậy?”

“Phó bách phu trưởng đang tham dự hội nghị cấp bậc trưởng lão, trưởng lão hội đã sinh ra chia rẽ nghiêm trọng đối với “bán” phần phương án vượt bản này cho Thái Nhất môn hay không.”

Phòng sách, cạnh bàn làm việc bằng gỗ rộng rãi của Phó Thanh Dương, trước mặt là màn hình siêu lớn 30 inch, treo ở trong tủ âm trên tường, truyền đến tranh luận cực kỳ khắc chế, nhưng lời lẽ sắc bén.

Hắn đang tiến hành một hồi hội nghị qua điện thoại, có sáu người tham dự, trừ hắn, Bách Hoa hội, Thủy Thần cung, Trung đình, Bạch Hổ binh chúng, Xích Hỏa bang đều phái một trưởng lão tham dự.

Ai có thể ngờ được, phương án vượt bản một cái linh cảnh cấp S cảnh giới Siêu Phàm, thế mà khiến các trưởng lão chuyên môn triển khai một hồi hội nghị để thảo luận.

Phải biết rằng, Linh cảnh hành giả cấp trưởng lão, là loại hành giả đẳng cấp cao có thể dễ dàng hủy diệt một tòa thành thị kia.

Bọn họ cơ bản không quản chuyện, cũng cực ít lộ mặt, đại bộ phận sự việc trong hồng trần thế tục đều đã không thể dẫn tới hứng thú của bọn họ, chỉ có xảy ra sự kiện trọng đại, hoặc một ít chuyện tương đối phiền toái, khó có thể quyết đoán, các trưởng lão mới sẽ đến xử lý.

Ví dụ như phương án vượt bản công viên trò chơi Kim Thủy này.

“Linh cảnh số 6203, nếu xử lý không thỏa đáng, đối với Thần dạ du mà nói, sẽ biến thành ‘đường hầm Xà Linh’ thứ hai, mà cái sau dù sao cũng là linh cảnh thí luyện, nhiều nhất giảm bớt số lượng Thần dạ du sinh ra, 6203 lại sẽ làm Thần dạ du cảnh giới Siêu Phàm giảm bớt trên diện rộng. Thái Nhất môn cùng chúng ta như cây liền cành, nên chuyển cho bọn họ phương án vượt bản, cái này cũng là nghĩ cho Ngũ Hành Minh.”

Trưởng lão Bách Hoa hội nói.

Trong Ngũ Hành minh, Bách Hoa hội thân cận Thái Nhất môn nhất, giữa hai thế lực có quan hệ thông gia, con gái đại trưởng lão là vợ thứ sáu của Thái Nhất môn chủ, con bọn họ Linh

Quân, là mộc yêu (thú vương) cảnh giới Thánh Giả, bái ở môn hạ minh chủ Bách Hoa hội.

Chương 167: Thiên kim của Tạ gia (1)

“Phương án vượt bản có thể cho Thái Nhất môn, nhưng phương thức giao dịch phải thay đổi chút, chúng ta chẳng những cần tiền, còn cần tư liệu cùng đạo cụ phương án vượt bản Thần dạ du, tầng cấp tư liệu cùng số lượng đạo cụ, chúng ta bàn sau.” Trưởng lão Trung đình nói.

Trưởng lão Bách Hoa hội tăng thêm vài phần giọng điệu: “Cái này sẽ tỏ ra chúng ta nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ảnh hưởng quan hệ hai bên.”

“Tôi cảm thấy lấy độ khó của linh cảnh số 6203, chào giá cao chút không thành vấn đề, a, cho dù là chúng ta, năm đó nếu gặp loại linh cảnh này, cũng phải đau đầu.”

“Phòng họp” lâm vào im lặng, giá trị của phần phương án vượt bản này, ai cũng không thể phủ nhận.

Vài giây sau, trưởng lão Thủy Thần cung giọng điệu âm trầm nói:

“Căn cứ một tên thủy quỷ của Diêm tỉnh vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy báo cáo, trong linh cảnh lần này, có ba người sống sót, trong đó có một cô gái nhỏ tên ‘Tạ Linh Hi’, nghe nói, cô ấy là theo Thần dạ du kia một đường vượt qua.

“Tôi đã tìm hiểu, cô ấy là dòng chính Tạ gia của Tán Trang tỉnh, cho nên, cũng không phải chỉ có chúng ta nắm giữ phương án vượt bản.”

Trưởng lão Bạch Hổ binh chúng cũng không đồng ý, thanh âm vang dội mạnh mẽ:

“Thứ Tạ gia muốn, tuyệt đối sẽ nhiều hơn so với chúng ta. Mặt khác, trong phần nhà ma, thật sự nắm giữ phương pháp vượt qua, là phần phương án vượt bản này trong tay chúng ta. Tôi cảm thấy giá trị phương diện này, không cần thảo luận nữa.

“Tôi càng thêm để ý là, người viết phương án vượt bản đã nhắc nhở chúng ta rõ ràng, linh cảnh số 6203 sẽ làm các hành

giả tự giết lẫn nhau, nhiệm vụ ẩn như thế, chi tiết Thần dạ du nhất định phải chết cũng là như thế.

“Nếu trong đội ngũ vừa vặn có người của tổ chức chúng ta, rất có thể sẽ ở phần cô dâu ma, bị Thần dạ du Thái Nhất môn chơi chết.”

Ở trong loại linh cảnh tự giết lẫn nhau này, tin tức chênh lệch có thể thay đổi kết cục, thay đổi vận mệnh.

Phòng họp một lần nữa lâm vào lặng lẽ.

Lúc này, Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Các vị trưởng lão, tôi có một vấn đề.”

“Nói!”

“Nguyên Thủy ở trong phương án vượt bản đưa ra một cái suy đoán, cậu ta cho rằng phân phối nhân vật, là dựa theo lòng người mà bàn luận. Chúng ta có thể không cho Thái Nhất môn, có thể chỉ để thành viên Ngũ Hành minh độc hưởng phương án vượt bản, nhưng, nếu người lấy được phương án vượt bản, bị phân phối đến kẻ tà ác thì sao?” Giọng điệu Phó Thanh Dương không kiêu không nịnh, nói:

“Chúng ta đều biết, nghề nghiệp hợp pháp, không đại biểu thiện lương.”

Trưởng lão Thủy Thần cung giọng điệu âm trầm nói:

“Cậu nói rất đúng, còn có ý tưởng gì?”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Thái Nhất môn dù sao như cây liền cành với Ngũ Hành minh, phần phương án vượt bản này phải cho, nhưng sửa chữa một phen nội dung phương án vượt bản, ẩn đi suy đoán của người viết, tăng thêm cơ chế nhân vật phân phối ngẫu nhiên, lầm đường người đọc.

“Sau đó, nghiêm tra báo cáo vượt bản, một khi phát hiện trong tổ chức, bao gồm Thái Nhất môn, có ai bị phân phối đến kẻ tà ác, lập tức bắt. Đổi cái góc độ để nghĩ, đây thật ra cũng là vũ khí sắc bén thay chúng ta lôi ra được con sâu làm rầu nồi canh.”

Tự giết lẫn nhau là hình thức linh cảnh, không thể sửa đổi. Phương án vượt bản cũng là nhất định phải cho, dù sao cũng là đồng minh. Nếu cuối cùng thắng là “đội trưởng”, tự nhiên tốt

nhất. Nếu là kẻ tà ác thắng lợi, vậy liền do tổ chức chính phủ báo thù rửa hận, bóp chết tai họa.

“Nhưng cái này dù sao cũng là suy đoán.”

“Cho nên chỉ là bắt.”

Thấy các trưởng lão khác chưa phản đối, lâm vào suy nghĩ, Phó Thanh Dương nói tiếp:

“Trải qua việc này, Thái Nhất môn nhất định sẽ thử đào chân tường, mà Thái Nhất môn có phương án vượt bản linh cảnh Thần dạ du phong phú, cùng với tri thức nghề nghiệp này, đây là thứ chúng ta không thể bằng được, tôi cho rằng, cần lung lạc lòng người thật tốt, tôi muốn lấy đức thu phục người.”

Các trưởng lão không để ý đào chân tường loại chuyện này, nhưng Thần dạ du mới tới này quả thật đặc thù.

Trưởng lão Trung đình trầm ngâm nói:

“Kẻ này rất có năng lực, liên tục vượt qua hai linh cảnh cấp S, tương lai ít nhất là thánh giả. Lấy đức thu phục người? Cậu tính làm như thế nào.”

Phó Thanh Dương giọng điệu bình tĩnh nói ra ý nghĩ của mình: “Mấy người nhanh chóng phê chuẩn tiền thưởng cùng công huân.”

Phòng họp lần thứ ba lâm vào lặng lẽ.

Trưởng lão Bách Hoa hội ho khan một tiếng, làm bộ vừa rồi “lấy đức thu phục người” chưa xảy ra, nói:

“Tôi nơi này có một tình báo, là về người trẻ tuổi kia, Thái Nhất môn tập hợp linh cảnh gần đây thay đổi, phát hiện oán linh trong phó bản, đều bị Tam Đạo sơn nương nương ủy thác nhiệm vụ tương tự, đó chính là tìm một người trẻ tuổi.

“Người trẻ tuổi kia tên là bốn chữ, kết hợp tình hình cụ thể phương án vượt bản đường hầm Xà Linh, không khó phỏng đoán, người Tam Đạo sơn nương nương tìm là Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Chương 168: Thiên kim của Tạ gia (2)

“Tam Đạo sơn nương nương đang tìm hắn?” Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương lộ ra sự ngạc nhiên.

Các trưởng lão cũng chấn động.

Trưởng lão Bách Hoa hội cười nói: “Tiểu hậu sinh kia ở trong báo cáo đường hầm Xà Linh có điều giấu diếm nha, Thái Nhất môn đang điều tra chuyện này, sắp tới có lẽ sẽ tìm cậu ta, cậu chú ý một chút.”

“Vâng!”

…

“Tôn trưởng lão hồ đồ nha!”

Trong group riêng tư nào đó của đội trưởng, Viên Đình vô cùng đau đớn phát ra tin nhắn này.

Trong group là Thần dạ du sắp tới sẽ tiến vào linh cảnh, bởi vì sợ hãi đối với linh cảnh thay đổi, khiến bọn họ đi chung với nhau, lâm thời kéo nhóm nhỏ, thảo luận như thế nào ứng đối linh cảnh cấp S, cùng cấp A đáng sợ.

“Không đến mức không đến mức”

Các đội trưởng trong group nhao nhao trả lời:

“Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn như cây liền cành, nhiều nhất chỉ là trả giá cao chút, lấy một phần nhiệm vụ công viên trò chơi Kim Thủy không khó.”

Tuy người tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia quả thật là một kỳ tài, tương lai thành tựu không thấp, nhưng Thái Nhất môn cũng nhân tài đông đúc, thiên tài giai đoạn Siêu Phàm, thiên tài giai đoạn Thánh Giả cũng không thiếu.

Với lại, Ngũ Hành minh và Thái Nhất môn là minh hữu, chín bỏ làm mười, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia cũng miễn cưỡng tính là người Thái Nhất môn.

Viên Đình: “Các người không biết, tôi nghe Lý Đông Trạch nói, công viên trò chơi Kim Thủy đối với Thần dạ du mà nói, là nhất định phải chết.”

“Cái gì? !” Các đội trưởng trong group cả kinh.

Tuy không nhất định sẽ vào công viên trò chơi Kim Thủy, nhưng chỉ cần còn ở cảnh giới Siêu Phàm, lần này không gặp được, lần sau thì sao?

“Nếu là chết chắc, gã kia cũng là Thần dạ du, hắn làm sao sống sót được.”

“Không sai, chỉ cần có phương án vượt bản là được.”

Viên Đình: “Tôi nghe Lý Đông Trạch nói, trưởng lão hội Ngũ Hành minh đang họp, tựa như không quá muốn cho Thái Nhất môn chúng ta phương án vượt bản, các người biết, hội nghị các trưởng lão, kéo dài mười ngày nửa tháng mới ra kết quả là chuyện rất bình thường, nhưng rất nhiều người trong group đều không đợi tới khi đó nhỉ.”

“A! Tôn trưởng lão này hồ đồ nha!”

“Tôn trưởng lão quả thật hồ đồ nha!”

Các đội trưởng lòng đầy căm phẫn.

…

Sinh ra chia rẽ nghiêm trọng… Trương Nguyên Thanh cân nhắc một chút, liền lĩnh ngộ điểm xung đột ở nơi nào, cười nói:

“Mặc kệ, dù sao đây là chuyện các lãnh đạo phải đau đầu, đừng thiếu công huân và tiền thưởng của em là được, đội trưởng à, em gần đây luôn thiếu tiền.”

Gia nhập Ngũ Hành minh nửa tháng, còn chưa tới ngày phát tiền lương, hắn vẫn như cũ là sinh viên nghèo.

“Đội trưởng, em đã vượt qua linh cảnh cấp S, không bằng đêm nay chúng ta tụ tập một chút? Em mời khách, nhưng cần anh ứng trước một phen, chờ phát tiền thưởng lại trả lại cho anh.” Trương Nguyên Thanh nói xong, nhìn về phía Vương Thái sắc mặt đờ đẫn, nói:

“Anh Vương Thái, anh cũng đến đi.”

“Không được.” Vương Thái lắc đầu.

“Anh như vậy là không đúng, phải nói chuyện với mọi người, liên hoan, tăng tiến tình nghĩa, khai thác mối quan hệ. Cơm

nước xong, em còn có thể dẫn anh đi chỗ thương nhân hải sản* thả lỏng một chút.”

“Tôi mắc bệnh ám ảnh xã hội.”

“Ám ảnh xã hội? Oh my god, trên đời thế mà có bệnh ám ảnh xã hội? Có cái gì phải sợ chứ, anh đang sợ hãi cái gì?”

“Tôi sợ hãi người như cậu.”

“ .”

Lúc này, Lý Đông Trạch bên cạnh mỉm cười nói:

“Liên hoan có thể, nhưng không cần em mời khách, tổ 2 chúng ta đêm nay cần tiếp đãi một vị khách quý, vị khách quý kia chỉ tên nói họ muốn Vương Thái tiếp đãi, nhưng tính cách Vương Thái em cũng biết, căn bản không ứng phó được loại trường hợp đó, cho nên sau khi anh với Quan Nhã thương lượng, quyết định đi cùng.

“Em nếu đến đây, không ngại cùng nhau tham dự.”

“Khách quý?” Trương Nguyên Thanh tò mò hỏi lại.

Quan Nhã tìm được cơ hội xen mồm, cười mỉm nói: “Là thiên kim đại tiểu thư thế gia Linh cảnh hành giả.”

Thiên kim đại tiểu thư? Trương Nguyên Thanh nhất thời cười hề hề, chọc chọc vào lưng Vương Thái: “Anh cái gã mày rậm mắt to này, cũng không thấy mũi anh lớn lắm nha, thế mà câu dẫn được tiểu thư nhà giàu người ta.”

Vương Thái mặt không biểu cảm: “Cậu không cần lặp lại một lần lời của đội trưởng cùng Quan Nhã.”

Hắn mệt lòng phun ra một hơi: “Tôi cùng Tán Trang tỉnh Tạ gia cũng không liên quan gì, không nghĩ ra Tạ gia đại tiểu thư vì sao phải gặp tôi.”

Quan Nhã liền cười nhạo nói: “Với cái đầu óc không nhớ ai này của cậu, cho dù có liên quan gì, sợ là cũng quên rồi, dù sao đây là chuyện tốt. Vương Thái à, cố gắng cố gắng, tranh thủ đi Tạ gia làm người ở rể.”

“Ồ, trời ạ, thật sự là cái nghề nghiệp làm người ta hâm mộ.” Lý Đông Trạch cười trêu chọc.

Tạ gia? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lại lộp bộp một cái, vội hỏi: "Tạ gia này lai lịch thế nào?"

Chương 169: Thiên kim của Tạ gia (3)

Ở phương diện phổ cập khoa học cho nhân viên, Lý Đông Trạch chưa bao giờ lạc hậu, giải thích:

"Tạ gia và Phó gia giống nhau, là thế gia Linh cảnh hành giả, gia tộc này hàng năm đều sẽ xuất hiện không ít nhạc sĩ, thực lực rất mạnh. Tạ gia không tính là tổ chức chính phủ, nhưng cũng là nghề nghiệp hợp pháp, vốn có lui tới với Ngũ Hành minh, Thái Nhất môn."

Chính là môn phái giang hồ bị triều đình chiêu an… Trương Nguyên Thanh đã hiểu, thầm nhủ Tạ gia đại tiểu thư trong miệng các người, có phải một em trà xanh thích giả bộ nhu nhược đóng vai đáng thương hay không.

Tạ gia đại tiểu thư, nửa tổ chức chính phủ, chỉ tên nói họ muốn gặp Vương Thái, điều kiện phù hợp, quá nửa chính là Tạ Linh Hi.

Con bé này con mẹ nó thật sự tìm tới cửa rồi?

Trương Nguyên Thanh nhíu nhíu mày, trầm ngâm một lát, tính đi gặp gặp tiểu trà xanh.

Lấy gia thế của đối phương, quyết tâm muốn điều tra hắn, khẳng định có thể tra được Nguyên Thủy Thiên Tôn, không, thậm chí không cần điều tra, đi diễn đàn chính thức của Ngũ Hành minh lướt bài đăng một chút, liền biết Vương Thái là Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng tên giả.

Đã trốn không thoát, không bằng thản nhiên đi gặp, thứ nhất Tạ gia cũng coi như nửa tổ chức chính phủ, so với hành giả hoang dã, tổ chức nhỏ dân gian đáng tin cậy hơn.

Thứ hai, lấy địa vị, danh tiếng của hắn hiện nay ở trong tổ chức, không cần quá giấu đầu lộ đuôi, Tạ Linh Hi cũng chưa chắc muốn hại hắn.

Vừa lúc thử một phen ý đồ đến của bé trà xanh… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Ở đơn vị lăn lộn mãi đến chạng vạng, ánh chiều tà như máu, Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn cho dì trẻ, bảo cô chuyển lời cho ông ngoại bà ngoại, cháu ngoại thân yêu của bọn họ không trở về nhà dùng bữa.

Sau đó, ngồi xe MPV của Lý Đông Trạch, tới mục tiêu —— khách sạn Hoa Vũ.

"Mày hôm nay làm chuyện gì, chọc mẹ dì tức giận như vậy." Trên đường, dì trẻ gửi tin chất vấn.

"Không làm cái gì cả." Trương Nguyên Thanh trả lời.

"Thúi lắm, bà ấy cũng mắng mày bại hoại gia tộc, cái này rõ ràng là danh hiệu vinh dự của anh dì."

Thật sự chưa làm cái gì cả, chỉ là âm hiệu phim pỏn lọt ra ngoài… Trương Nguyên Thanh thuận miệng lấy lệ: "Cháu là y bát truyền nhân của cậu mà, danh hiệu vinh dự này sớm hay muộn cậu chết cháu kế thừa, không nói nữa, cháu cần đi gặp em gái xinh đẹp rồi."

"Em gái?" Dì trẻ gửi đến một chuỗi vẻ mặt lưỡi đao dính máu.

Khách sạn Hoa Vũ là khách sạn năm sao, phòng bình thường từ 1500 tệ, phòng suite 3000 trở lên, kiêm có phòng tập thể thao, quán bar, hội sở dưỡng sinh, tiệc đứng các công năng.

Trong khách khứa ra vào cửa xoay tròn, trừ tinh anh công sở, còn có các chị gái mặc váy liền áo bó sát người, trang điểm đậm.

Nhà ăn xoay tròn tầng đỉnh khách sạn tối nay bị đặt bao hết, đám người Trương Nguyên Thanh vào thang máy, ở dưới nhân viên phục vụ dẫn dắt, đi vào cửa nhà ăn.

Người bán hàng mở cửa chính cho bọn họ, trong nhà ăn rộng rãi xa hoa, ánh đèn nhu hòa, thảm vừa dày vừa mềm, bốn nữ nhân viên phục vụ khuôn mặt xinh đẹp đứng chờ hai bên cửa.

Bên cạnh cửa sổ sát đất thật lớn, một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn đứng đó, thưởng thức thành phố Tùng Hải màn đêm bao phủ.

Cô mặc bộ đồ thủy thủ nhu thuận, váy màu đen liền tất, áo màu trắng cổ áo thắt nơ con bướm màu đen, mái tóc đen dài thẳng mềm mại trùm lên vai, trần nhà chiếu xuống ánh đèn

nhu hòa, chiếu khuôn mặt của cô ôn nhuận như ngọc, thanh lệ thoát tục.

Thanh thuần, nhu thuận, xinh đẹp, cô ngưng tụ toàn bộ tốt đẹp của cô gái tuổi hoa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô gái quay đầu trông lại, mắt sáng ngời, khuôn mặt nở rộ lúm đồng tiền rạng rỡ.

Cô vui vẻ chạy tới như bay, hô: "Anh Vương Thái ~ "

Lý Đông Trạch khẽ nhíu mày, nhìn Vương Thái bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn phải một lần nữa đánh giá quan hệ của Vương Thái cùng thiên kim Tạ gia, không ngờ vị cấp dưới này của mình, lại là cao thủ tán gái thâm tàng bất lộ.

Quan Nhã "Oa" một tiếng, cười trêu tức liếc xéo Vương Thái, hạ giọng nói:

"Khinh thường cậu rồi, chàng rể Tạ gia."

Vẻ mặt Vương Thái ngây dại, hắn hoàn toàn không rõ tình huống.

Lúc này, bọn họ thấy Tạ gia đại tiểu thư không nhìn Vương Thái, dừng lại ở trước người Trương Nguyên Thanh, kéo góc áo hắn, ngọt ngào hô lên:

"Em tìm được anh rồi, Vương Thái ca ca."

Vương Thái ca ca? Hắn?

Lý Đông Trạch hầu như theo bản năng muốn nhắc nhở Tạ gia đại tiểu thư, vị kia cô nắm góc áo không phải Vương Thái, Vương Thái chính quy ở bên này, sao ngay cả người cũng nhận lầm?

Không khỏi quá xấu hổ… Nhưng sau đó, sắc mặt Lý Đông Trạch cứng lại, hắn ý thức được không rõ tình huống là mình.

Tạ gia đại tiểu thư chính là hướng về Nguyên Thủy, cô nhìn cũng chưa đi nhìn người khác của đội 2, mục tiêu vô cùng rõ ràng, không tồn tại khả năng nhận lầm người.

Cho nên, vì sao nói muốn gặp Vương Thái?

Chương 170: Linh cảnh thế gia (1)

Nụ cười trêu tức của Quan Nhã lập tức cứng lại ở trên mặt, cô nhìn nhìn Nguyên Thủy, lại nhìn nhìn Tạ Linh Hi, khuôn mặt trái xoan quyến rũ dần dần mất đi biểu cảm.

Chỉ có Vương Thái, lặng yên nhẹ nhàng thở ra.

“Em tới Tùng Hải làm gì, còn muốn tìm Vương Thái của bọn anh tiếp đãi?”

Trương Nguyên Thanh cao 1m8 ngạo nghễ nhìn cái đầu quả dưa của bé trà xanh, chân nhìn rất dài, thật ra là nhóc lùn.

“Em từng nói muốn tìm anh mà ~ “

Tạ Linh Hi nhảy nhót tại chỗ, vui vẻ nói.

Không hổ là thiếu nữ, dáng điệu uyển chuyển, không giống Quan Nhã loại cô gái béo này, nhảy lên sẽ mất đi trọng tâm.

“Có cái gì phải tìm, anh từng nói, chúng ta không cần liên hệ.” Ánh mắt Trương Nguyên Thanh có chút bất mãn.

Tạ Linh Hi chu cái miệng nhỏ nhắn, lã chã chực khóc, ấm ức nói:

“Anh sao lại như vậy chứ, anh lần trước cũng không phải là đối với em như vậy, anh đối với em vừa quan tâm vừa che chở, còn lấy đi thứ quý giá của em, bây giờ lại trở mặt không nhận người rồi.”

Lý Đông Trạch, Quan Nhã, Vương Thái kinh nghi bất định đánh giá Trương Nguyên Thanh.

Nếu đổi thành Vương Thái, đối mặt một em gái trà xanh như vậy, đầu óc chỉ sợ treo máy ngay tại chỗ, người bình thường cũng phải xấu hổ, câu nệ, bó tay bó chân.

Nhưng Trương Nguyên Thanh lại khác, hắn trầm mặc một phen, bỗng nhiên cười ha ha, đưa tay ôm eo Tạ Linh Hi, nói:

“Đội trưởng, cô ấy là tự nguyện, anh đừng bắt tôi.”

Tạ Linh Hi ngẩn ra, chỉ cảm thấy cái tay dán ở vòng eo nóng bỏng mà mạnh mẽ, trong lòng cô dâng lên một cảm giác mát

lạnh tê tê, khuôn mặt lập tức đỏ lên, như con thỏ nhỏ kinh hãi bắn đi.

“Anh, anh…” Cô trong lúc nhất thời nói không ra lời, mắt ngập nước trừng lên nhìn Trương Nguyên Thanh.

Nhìn thấy một màn này, Lý Đông Trạch cùng Quan Nhã thân là thám báo như có chút suy nghĩ.

Hóa giải xong chiêu trò của Tạ Linh Hi, Trương Nguyên Thanh lúc này mới giải thích:

“Cô ấy là tối hôm qua cùng nhau chơi trò chơi quen biết.”

Lý Đông Trạch bừng tỉnh đại ngộ, trong nháy mắt nhớ tới chuyện Trương Nguyên Thanh giả mạo Vương Thái, nếu Tạ gia đại tiểu thư cũng là hành giả đêm đó tiến vào công viên trò chơi Kim Thủy, như vậy tình huống trước mắt liền giải thích thông.

Người cô muốn tìm cũng không phải Vương Thái.

Lúc này, Vương Thái thật sự nhìn đội trưởng, nói:

“Đã không phải tìm em, vậy em có thể đi chưa. Đội trưởng, em còn có nghiên cứu phải làm.”

Tạ Linh Hi rốt cuộc chú ý tới hắn, nghe vậy liền có chút không hiểu, người đàn ông tướng mạo thường thường này, thế mà không mất mát chút nào cả, cũng không có bất cứ cảm xúc gì không vui cùng không cam lòng.

Ngược lại còn có một tia giải thoát cùng vui vẻ?

Tạ Linh Hi đảo mắt, làm ra tư thái nhu nhược, nhỏ giọng lí nhí nói:

“Anh chính là Vương Thái ca ca thật sự nhỉ, rất vui được quen biết anh, anh tuyệt đối đừng tức giận, em là bị Nguyên Thủy ca ca lừa, mới coi anh ấy lầm trở thành anh.”

Vương Thái nghiêm trang đáp lại: “Anh không tức giận, thậm chí có chút vui vẻ nho nhỏ.”

Tạ Linh Hi: “? ? ?”

Lý Đông Trạch ho khan một tiếng, nói: “Được, để lái xe đưa cậu trở về trước.”

Vương Thái không thích xã giao, cưỡng ép giữ hắn không có ý nghĩa.

Đợi Vương Thái đi rồi, Tạ Linh Hi dẫn ba người vào ngồi, phân phó nhân viên phục vụ chuẩn bị đưa đồ ăn lên.

Trong bữa, cô một cậu một tiếng chị, anh, khuôn mặt thanh thuần ngọt ngào, giọng nói mềm mại, khiến Lý Đông Trạch và Quan Nhã sinh ra hảo cảm mãnh liệt đối với cô.

“Nguyên Thủy ca ca, anh là thuộc về Bạch Hổ binh chúng à, hay tổ chức khác?”

“Bạch Hổ binh chúng, anh thích Bạch Hổ*.”

“Vâng vâng, em nghe lão tổ tông nói, Bạch Hổ binh chúng là kỷ luật nghiêm minh nhất, tuy nhiều quy củ, có đôi khi tương đối cứng nhắc, lại là khiến người ta yên tâm nhất trong Ngũ Hành minh.”

“Lời này em là cố ý nịnh hót bên anh nhỉ.”

“Sao có thể, Nguyên Thủy ca ca luôn dùng ác ý đo lường người ta.” Tạ Linh Hi lườm nguýt hắn một cái, tiếp tục nói chuyện phiếm: “Trừ Bạch Hổ binh chúng, thuần túy nhất là Xích Hỏa bang, nhưng lão tổ tông không thích người Xích Hỏa bang, cảm thấy bọn họ quá thô lỗ quá nóng nảy. Nguyên Thủy ca ca, anh có biết trước khi Ngũ Hành minh xây dựng, biểu tượng Xích Hỏa bang là cái gì không.”

“Không biết.”

“Là người đầu trâu đấy.”

“Gì?”

“Xích Hỏa bang tự xưng là truyền nhân Viêm đế, Viêm đế là Thần Nông thị mà, đầu trâu thân người. Em nghe nói, trước khi Ngũ Hành minh xây dựng, người bốn tổ chức lớn thường xuyên dùng việc này trêu chọc Xích Hỏa bang, biện pháp tốt nhất chọc giận Hỏa sư, chính là trước mặt hắn, hô to một tiếng: Người đầu trâu phải chết.”

Lý Đông Trạch kịch liệt ho khan, nhìn Trương Nguyên Thanh, trịnh trọng nhắc nhở:

“Tạ tiểu thư là nói giỡn, chuyện cũ năm xưa đừng nói tới, loại lời này đừng nói lung tung.”

Chương 171: Linh cảnh thế gia (2)

“Nói lung tung sẽ như thế nào?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Sẽ bị đánh chết.”

Vậy tôi đổi thành “Chiến sĩ thuần ái không mời tự tới” sẽ thế nào… Trương Nguyên Thanh gắp một miếng thịt bò xào trơn mềm, nhân cơ hội hỏi ra một cái vấn đề nghi hoặc đã lâu:

“Anh nhớ rõ thẻ nhân vật là phát ngẫu nhiên, vì sao sẽ xuất hiện thế gia Linh cảnh hành giả?”

Tạ Linh Hi nhấp một ngụm nước dừa tươi, nghiêng đầu, giọng nhẹ nhàng quyến rũ nói:

“Nguyên Thủy ca ca có từng nghe nói “tập tính nghề nghiệp” cách nói này hay không, nghề nghiệp khác nhau, có tập tính khác nhau, ví dụ như Hỏa sư bình thường đều là nóng nảy, bốc đồng, lỗ mãng.”

Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Tạ Linh Hi cười tủm tỉm nói:

“Thẻ nhân vật là chọn người, người tính cách nóng nảy, tỷ lệ đạt được thẻ nhân vật Hỏa sư lớn nhất, người tính cách âm trầm, tỷ lệ đạt được thủy quỷ lớn hơn, mà đám tội phạm tà ác kia, nhận được là nghề nghiệp tà ác.

“Sau đó, nghề nghiệp cũng sẽ ảnh hưởng tính cách, người nóng nảy càng thêm nóng nảy, người âm trầm càng thêm âm trầm. Hai Hỏa sư sinh con, anh cảm thấy xác suất nóng nảy lớn hay không? Thời gian dài, liền dần dần hình thành thế gia.

“Nhưng cho dù là như vậy, trong thế gia Linh cảnh hành giả, cũng không phải mỗi người đều có thể đạt được thẻ nhân vật.”

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, thầm nhủ, vậy mình đạt được thẻ nhân vật Thần dạ du chứng thực là vì sao?

Đặc điểm nghề nghiệp Thần dạ du là cái gì, tà dị tôn quý?

Tiệc tối rất nhanh chấm dứt, bốn người ăn coi như vui vẻ, trò chuyện với nhau rất vui.

Lý Đông Trạch đưa ra cáo từ đúng lúc, Tạ Linh Hi lại ôm cánh tay Trương Nguyên Thanh, nũng nịu nói:

“Đội trưởng Lý, anh cho em mượn anh ấy một lúc, muộn chút em sẽ phái người đưa anh ấy trở về.”

Thấy Lý Đông Trạch chần chờ, cô vội vàng chắp tay, vẻ mặt khẩn cầu.

Ai có thể từ chối một thiếu nữ như vậy chứ, Lý Đông Trạch khẽ gật đầu: “Không phiền Tạ tiểu thư, tôi sẽ bảo lái xe ở dưới lầu khách sạn chờ, Nguyên Thủy, xong nhớ gọi điện thoại cho anh.”

Trương Nguyên Thanh gật đầu, nhìn Quan Nhã cùng Lý Đông Trạch rời khỏi.

Thẳng đến lúc bóng dáng hai người biến mất ở cửa đại sảnh xoay tròn, Tạ Linh Hi mới cau mũi, hừ hừ nói:

“Ngực lớn như vậy, mông tròn như vậy, nhìn là biết hồ ly chuyên môn câu dẫn đàn ông!”

Trong thang máy, Quan Nhã cười nhạo nói:

“Tuổi không lớn, tm Cơ không nhỏ, mấy con nhỏ bây giờ, vị trà xanh đều đặc như vậy sao?”

Ở trước mặt thám báo, mọi ngụy trang đều là phí công.

Lý Đông Trạch chống gậy chống, sờ hàng ria mép: “Cô ta có chút địch ý đối với em, tựa như rất có hảo cảm đối với Nguyên Thủy. Mặt khác, cô ta giống như có việc muốn cầu Nguyên Thủy, cũng cố ý đuổi chúng ta đi.”

Cô gái nhỏ này ở trong bữa không ngừng khen Quan Nhã xinh đẹp, dáng người tốt, cùng vẻ mặt ngưỡng mộ nói: Chị Quan Nhã xinh đẹp như vậy, nhất định từng có rất nhiều bạn trai nhỉ.

Quan Nhã lườm:

“Cô ta không chơi lại Nguyên Thủy đâu, nếu bàn về tm Cơ, Nguyên Thủy so với cô ta thâm trầm hơn nhiều.”

Quan Nhã từng vào phòng Trương Nguyên Thanh, từng điều tra máy tính của hắn, thằng nhãi này dưới bề ngoài cởi mở lạc quan, là một trái tim quái gở.

Nhưng lấy năng lực thám báo của cô, nếu không phải kiểm tra những tin tức riêng tư này, chỉ từ bề ngoài, căn bản nhìn không ra được.

Mà Tạ Linh Hi, cô liếc một cái liền nhìn ra bản chất nội tại.

Đẳng cấp hai bên là có chênh lệch.

…

Em vừa rồi gọi chị Quan Nhã, là rất thân cận rất nhu thuận.

Trương Nguyên Thanh cũng không giả bộ nữa, nhíu mày nói:

“Em tới Tùng Hải làm gì, không phải đặc biệt tới tìm anh chứ.”

Tạ Linh Hi thè lưỡi, cười khẽ nói: “Em đến Tùng Hải là thay gia tộc đến gặp một vị cố nhân, Nguyên Thủy ca ca từng nghe nói Chỉ Sát cung chưa?”

Chỉ Sát cung? Chỉ Sát cung mọi thành viên đều khùng điên? Trương Nguyên Thanh ‘Ừm’ một tiếng: “Tự nhiên biết.”

“Gia tộc chỗ cung chủ kia, cùng Tạ gia là quan hệ nhiều đời, về sau có một hồi biến cố, gia tộc đó suy bại, hai nhà cũng bởi vậy mất đi liên hệ.” Tạ Linh Hi cảm khái nói:

“Ai ngờ vị Chỉ Sát cung chủ kia, mấy năm nay cường thế quật khởi, trở thành Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, liền một lần nữa liên hệ lại với Tạ gia.”

Nếu nhớ không lầm, Chỉ Sát cung có được sĩ đạo cụ đẳng cấp cao nghề nghiệp nhạc, thành viên trong tổ chức cũng có rất nhiều nhạc sĩ, mà Tạ gia cũng là thế gia nhạc sĩ. Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

Tạ Linh Hi hì hì nói: “Em đến Tùng Hải còn có một việc, nhưng cần được Nguyên Thủy ca ca đồng ý trước đã.”

“Chuyện gì?”

“Xấu Hổ Làm Cha trước khi chết, không phải nhờ anh hướng người bạn chuyển một câu sao.” Tạ Linh Hi rụt rè nói: “Có thể

để em đi cùng hay không?”

“Lý do đâu.”

“Em không muốn thiếu nợ nhân tình, hắn không nói cho em biết, là hoài nghi em xuất thân chính phủ, nhưng hiện thực là, anh mới là nhân viên chính phủ.” Tạ Linh Hi mím môi.

Chương 172: Hướng tới mục tiêu (1)

“Cho nên em là muốn theo dõi anh à.” Trương Nguyên Thanh liếc cô:

“Em thật ra sớm biết anh là Nguyên Thủy Thiên Tôn, gióng trống khua chiêng muốn gặp người đội 2, yêu cầu anh tiếp đãi, là sợ lén yêu cầu anh bị từ chối, muốn cho một cái lý do anh không thể từ chối.”

Xấu Hổ Làm Cha rõ ràng kiêng kị chính phủ, chuyện hắn nhờ vả trước khi mất không thể để thành viên tổ chức chính phủ đi làm, nhưng hắn không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là người của Ngũ Hành minh.

Làm không tốt liền dẫn sói vào nhà.

Tạ Linh Hi bị nói trúng tâm tư, vẻ mặt sùng bái: “Nguyên Thủy ca ca thật lợi hại.”

Không thể không nói, ở chung với cô quả thật thoải mái… Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

Hắn như thấy được mình phiên bản nữ, bộ dáng đẹp, năng lực mạnh, nói chuyện lại dễ nghe.

Hắn trầm ngâm vài giây, chậm rãi gật đầu:

“Đơn giản chỉ là truyền đạt một câu, có thể đưa em đi.”

Tuy con be snày có chút ý tứ theo dõi, nhưng dù sao mọi người chưa hiểu rõ, cô có lo lắng phương diện này có thể lý giải, ít nhất nói rõ Tạ Linh Hi đỏng đảnh, lại là người tri ân báo đáp.

“Cảm ơn Nguyên Thủy ca ca.” Tạ Linh Hi nở nụ cười, lại thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói:

“Em nhớ rõ là bảo anh tìm một người gọi là ‘Vô Ngân’ đại sư, trước khi đến Tùng Hải, em từng điều tra người này rồi, không có tư liệu tương quan.”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng: “Trong cơ sở dữ liệu của Ngũ Hành minh cũng không có, nhưng, nếu vị ‘Vô Ngân’ đại sư này là người thường, Xấu Hổ Làm Cha sẽ không tránh em ‘nhân viên chính phủ’ này, anh hoài nghi Vô Ngân đại sư là nghề nghiệp tà ác.”

Một điểm này, hai người đều đã nghĩ tới, cho nên sau khi “log out”, phân biệt lợi dụng con đường của mình điều tra người này.

Mắt Tạ Linh Hi sáng lấp lánh, có loại vui sướng suy đoán của mình được tán đồng, nói:

“Em cũng nghĩ như vậy, nhưng em cho rằng, đối phương cùng Xấu Hổ Làm Cha hẳn là thuộc về cùng loại người.”

“Nhưng mà, cái này vẫn như cũ ẩn chứa phiêu lưu.”

“Nguyên Thủy ca ca, nguy hiểm hẳn là ở trong phạm vi có thể khống chế, nếu phiêu lưu rất lớn, Xấu Hổ Làm Cha sẽ không ở trước khi chết nhờ anh, ông ta đã làm như vậy, nhất định là có nắm chắc.”

Tạ Linh Hi cố ý chạy tới Tùng Hải, đó là ý thức được “Vô Ngân đại sư” có thể thuộc về nghề nghiệp tà ác, sợ hắn bị “Vương Thái ca ca” biến thành KPI, coi như là trả ân cứu mạng cho Xấu Hổ Làm Cha.

Mà Trương Nguyên Thanh đáp ứng cô, là cảm thấy bên người Tạ gia đại tiểu thư quá nửa có Linh cảnh hành giả bảo hộ, có cô đi cùng, có thể giảm bớt một chút phiêu lưu.

“Em chừng nào xong việc?”

“Ngày mai đi bái phỏng vị cung chủ kia, ngày kia có rảnh.”

Tạ Linh Hi cầm cái muỗng nhỏ, múc một miếng đồ ngọt tráng miệng, vừa nhấm nháp mỹ vị, vừa chống má, chăm chú nhìn người trẻ tuổi đối diện.

“Nguyên Thủy ca ca, anh thật lợi hại, liên tục vượt qua hai cái linh cảnh cấp S, người ta sùng bái anh quá đi.”

Biết mình là người mới rõ đầu rõ đuôi, lại tuyệt đối không đề cập tới chuyện mình ở trong linh cảnh tự xưng hành giả kinh nghiệm phong phú, đây là EQ cao… Trương Nguyên Thanh cũng ăn một miếng đồ ngọt.

Nghĩ cô vừa rồi nịnh hót cùng lấy lòng, không khỏi cảm khái cô gái nhỏ này tuổi còn trẻ, đẳng cấp không thấp.

Loại cô gái lúc nào cũng nâng bi bạn, sùng bái bạn, thật ra khó chơi nhất, bởi vì bạn không tiện từ chối đối phương, đàn ông bình thường khẳng định bị ăn chặt.

Nhưng Trương Nguyên Thanh không phải người thường, hắn là kẻ nhiều kinh nghiệm xã giao.

“Em gái Linh Hi, em xem, đêm nay trăng rất đẹp, em đã sùng bái anh như vậy, không bằng đêm nay anh ở lại ngắm trăng cùng em đi, số phòng của em là bao nhiêu.”

“Nguyên Thủy ca ca, em, em vẫn là đứa trẻ…” Tạ Linh Hi đỏ mặt.

“Khéo quá, anh cũng là đứa nhỏ.”

Trong lòng Tạ Linh Hi thở dài, cô thích phương thức lấy lui làm tiến nắm giữ quyền chủ đạo, ai có thể từ chối một cô gái sùng bái bạn đưa ra đối với bạn một ít yêu cầu không quá phận chứ.

Trước để người đàn ông lâng lâng, liền dễ nắm bắt.

Tuy chưa từng yêu đương, nhưng cô rất am hiểu cách thức nam nữ ở chung, mẫu thượng đại nhân chính là cao thủ thứ này, là loại cường giả đẳng cấp cao đánh chồng một cái tát, còn có thể dỗ chồng, cũng khiến đối phương cảm thấy mình là chủ nhân gia đình.

Tạ Linh Hi mưa dầm thấm đất, tập hợp bảy tám phần tinh túy của mẫu thượng, dùng thuật này đối phó trưởng bối, người cùng trang lứa, trước giờ đều thuận lợi.

Nhưng ở chỗ Nguyên Thủy ca ca, tựa như không quá hữu dugj.

Hắn sẽ nương nịnh hót của bạn trèo lên trên, chơi lại bạn một vố.

Đương nhiên, Tạ Linh Hi quả thật có chút sùng bái chàng trai so với mình chỉ lớn hơn vài tuổi này.

“Trao đổi phương thức liên hệ một phen, sáng ngày kia anh sẽ tìm đến em.”

Trương Nguyên Thanh sau khi trao đổi số điện thoại di động với cô, rời khỏi khách sạn.

Chương 173: Hướng tới mục tiêu (2)

Rời khỏi khách sạn, trên đường ngồi xe MPV về nhà, Trương Nguyên Thanh gọi điện thoại di động cho Lý Đông Trạch.

“Đội trưởng, em từ khách sạn rời khỏi rồi, đang muốn về nhà.”

Lý Đông Trạch rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo mỉm cười trêu chọc:

“Cho nên, anh có phải nên gọi em người ở rể Tạ gia hay không? Anh cùng Quan Nhã đều có thể nhìn ra, vị đại tiểu thư kia rất có hảo cảm đối với em nha.”

Trương Nguyên Thanh phát sầu nói:

“So sánh với người ở rể Tạ gia, em càng muốn làm người ở rể Quan gia hơn.”

Lý Đông Trạch ngẩn ra, giọng điệu như thường nói:

“Vậy em phải cố gắng thêm.”

Lý Đông Trạch nghe ra được, thằng nhóc Nguyên Thủy này là đang thử thân phận Quan Nhã, cậu ta là làm sao biết Quan Nhã thân phận không tầm thường? Nhìn từ trước mắt, Nguyên Thủy chỉ là biết Quan Nhã thân phận bất thường, nhưng không biết quan hệ của cô với Phó bách phu trưởng.

Trương Nguyên Thanh cười ha ha, lướt qua đề tài này, sau đó nghiêm mặt nói:

“Em ngày kia cần đi ra ngoài chơi với cô bé Tạ gia kia, đại khái một ngày thời gian có thể quay về.”

“Cô ấy chỉ tên nói họ muốn em tiếp đãi, bầu bạn cô ấy cho tốt đi.” Lý Đông Trạch chưa phản đối.

Trương Nguyên Thanh chợt yên tâm, đội trưởng không phản đối, nói rõ danh tiếng Tạ gia cũng không tệ.

Hắn tiếp tục thăm dò chuyện thứ hai:

“Đội trưởng, em sau khi vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy, thuận lợi tấn thăng cấp 2, hơn nữa thưởng một món đạo cụ không tệ.”

Tấn thăng cấp 2… Lý Đông Trạch thở dài một tiếng:

“Một cái nhiệm vụ thăng một cấp, tốc độ tấn thăng của em, thật sự làm người ta hâm mộ. Ừm, chỉ là hâm mộ tốc độ thăng cấp, em thường xuyên ghép vào linh cảnh cấp S, thì làm người ta thương hại, cho nên?”

“Em muốn gia nhập trong hành động lùng bắt Hắc Vô Thường, một mặt là góp một viên gạch cho công tích của đội 2, một mặt khác là rèn luyện bản thân.” Trương Nguyên Thanh vội nói.

Lý Đông Trạch chưa phản đối, chần chờ một phen:

“Chiến lực của Thần dạ du cấp 2 mạnh hơn, so với nghề nghiệp khác cùng cấp, em quả thật có tư cách tham dự vào. Nhưng người phụ trách chuyện này là cấp chấp sự, anh không làm chủ được, ngày mai thay em báo cáo cho Phó bách phu trưởng, xem quyết định của cậu ta.”

“Cảm ơn đội trưởng.”

Cúp điện thoại, Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, phát hiện lái xe đi không đúng đường cao tốc, nhíu mày nói:

“Làm sao vậy?”

Lái xe hàng ghế trước đáp lại:

“Đi đường vòng một chút, phòng bị bám đuôi.”

Phòng bị bám đuôi, ừm, danh tiếng mình bây giờ càng lúc càng lớn, người biết mình ở tổ 2 khu Khang Dương không ít, tương lai đi tới đi lui đơn vị cùng gia đình, quả thật phải chú ý phương diện bám đuôi này… Trương Nguyên Thanh nhớ chi tiết này ở trong lòng.

Một giờ sau, lái xe đưa hắn về tiểu khu, Trương Nguyên Thanh vào thang máy trở lại tầng lầu tương ứng, vừa từ cửa sổ hành lang, trèo về phòng ngủ của mình.

Vành tai khẽ nhúc nhích, nghe thấy trong phòng ngủ truyền đến âm hiệu kịch liệt chiến đấu.

Ài… Hắn bất đắc dĩ thở dài, lựa chọn đi cửa chính, thật cẩn thận mở ra cửa phòng trộm, thấy bà ngoại không canh giữ ở phòng khách chờ hắn, nhất thời như trút được gánh nặng, vặn mở cửa phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Giang Ngọc Nhị ngồi khoanh chân ở trước TV, ôm tay cầm ‘cách cách cách’ chơi game.

Nghe thấy tiếng mở cửa phía sau, Giang Ngọc Nhị nghiến răng nghiến lợi nói:

“BOSS trong trò chơi là một cậu bé tan học không trở về nhà, chỉ biết lêu lổng ở bên ngoài, dì muốn chém chết nó.”

“Cháu giúp dì cùng nhau chém.” Trương Nguyên Thanh mặt dày đi qua.

“Cút!”

Giang Ngọc Nhị vặn vòng eo nhỏ, nửa thân trên bất động, tiếp tục ôm tay cầm chơi game, đôi chân dài nghiêng đến phía sau, đá mạnh một trận, bày ra lực hông kinh người.

Trương Nguyên Thanh cầm bàn chân nhỏ mát lạnh, nâng nhẹ một cái, cô liền “Ai da” một tiếng ngã ngửa xuống đất.

Hắn thuận thế ngồi xuống, cầm lấy một cái tay cầm khác, một lần nữa bắt đầu trò chơi.

Giang Ngọc Nhị ngồi thẳng người, đầu ngón tay dụi gỉ mắt, hừ nói:

“Đi đâu lêu lổng.”

Hai người ngồi sóng vai, chăm chú nhìn TV, vừa chơi game vừa nói chuyện:

“Hôm nay ăn cơm với một nữ sinh cấp 3, nghe nói cháu là sinh viên đại học Tùng Hải, cực kỳ sùng bái cháu, cứng rắn muốn kéo cháu đi khách sạn phụ đạo em ấy làm bài tập, đặt

còn là khách sạn năm sao, ài, cháu sao có khả năng có tiền thuê phòng.”

“Cho nên mày liền trở lại?”

“Không, cháu để em ấy trả tiền.”

“Mày đi chết đi…”

Bảy rưỡi sáng.

Bên bàn ăn, Giang Ngọc Nhị mồm cắn bánh quẩy, uể oải, đầu óc gật gà gật gù, như con gà mái con mổ thóc.

“Mày có phải lại thức đêm hay không, cũng nói không phải cuối tuần không cho thức đêm, mẹ nói có phải vô dụng hay không?”

Bà ngoại răn dạy con gái, lúc này, cháu ngoại ngáp đi ra khỏi phòng.

Bà ngoại hừ lạnh một tiếng, còn đang tức vì chuyện hôm qua, nhưng thanh lý môn hộ không tiện làm trước mặt người nhà, liền mặt mũi âm trầm vào nhà bếp bưng cháo nóng tới cho cháu ngoại, gọi là cho nó ăn bát cơm chặt đầu*.

Chương 174: Hướng tới mục tiêu (3)

Vài phút sau, bà ngoại nhìn con gái cùng cháu ngoại ngồi song song, cùng nhau gật gù, giận tím mặt:

“Bọn bây tối hôm qua làm gì? !”

“Giang Ngọc Nhị cứ vào phòng cháu chơi game.”

“Trương Nguyên Thanh cứ muốn con vào phòng nó chơi game.”

Hai người trăm miệng một lời.

Sau đó bọn họ liền nội chiến, Trương Nguyên Thanh túm tóc dì trẻ, Giang Ngọc Nhị cào mặt cháu trai.

Ông ngoại cùng anh họ tập mãi thành thói quen, bình tĩnh ăn cơm.

Hai ngày sau, tám giờ sáng, sớm gửi tin nhắn liên hệ Trương Nguyên Thanh gọi xe tới dưới lầu khách sạn Hoa Vũ, không

đợi bao lâu, Tạ Linh Hi liền từ trong cửa xoay tròn đi ra.

Cô hôm nay mặc quần thể thao màu đen, áo thun màu trắng, áo khoác kiểu nữ màu trắng, đi giày chạy màu trắng.

Trang phục vận động nhẹ nhàng.

Mái tóc đen dài thẳng cũng cột thành đuôi ngựa, theo chạy chậm, lắc qua lắc lại.

Đáng nhắc tới, trên đầu cô còn đeo một cái tai nghe kiểu đội đầu màu trắng tinh xảo, không biết còn tưởng cô ra ngoài chạy bộ.

“Nguyên Thủy ca ca, em bảo lái xe lấy xe rồi.”

Tạ Linh Hi dừng lại ở trước mặt hắn, cười ngọt ngào.

“Gặp được vị cung chủ kia rồi?” Trương Nguyên Thanh tò mò hỏi.

Tạ Linh Hi khẽ lắc đầu, thất vọng nói: “Cô ấy không gặp em.”

“Thế giao bằng nhựa.” Trương Nguyên Thanh bật cười một tiếng.

“Đương nhiên không phải!” Tạ Linh Hi phồng má trừng mắt: “Là vì người Hạ Hầu gia vùng duyên hải đến Tùng Hải tìm cô ấy gây phiền toái, cô ấy cần chuẩn bị chiến kẻ địch mạnh, liền không gặp em.”

“Hạ Hầu gia?” Đầu óc Trương Nguyên Thanh xoay chuyển, nhớ tới đây là gia tộc thế nào.

Bởi vì vượt qua linh cảnh cấp S, quyền hạn của hắn đã tăng lên, bởi vậy có thể đọc một ít tư liệu cấp bậc giữ bí mật khá cao.

Ở trong thế giới của Linh cảnh hành giả, trong trận doanh nghề nghiệp hợp pháp, sức ảnh hưởng lớn nhất là Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất Môn hai tổ chức chính phủ lớn, tiếp theo là năm gia tộc lớn, chúng nó phân biệt là nghề nghiệp “học sĩ”: ba nhà Triệu, Lưu, Hạ Hầu.

Nghề nghiệp nhạc sĩ: Hai nhà Hạ, Chu.

Gia tộc chỗ cung chủ Chỉ Sát cung, trên tư liệu không có ghi lại, đại khái là vì rất nhiều năm trước đã xoá tên.

“Con trai trưởng Hạ Hầu gia, tháng trước bị cung chủ đánh phế đi, giờ không phải tới đây trả thù sao.” Tạ Linh Hi tràn đầy lo lắng:

“Hạ Hầu gia kinh doanh nhiều năm, cao thủ đông đảo, mạng lưới quan hệ bốn phương thông suốt, mà Chỉ Sát cung dù sao chỉ là tổ chức địa phương Tùng Hải, nếu muốn đánh, Ngũ Hành minh khẳng định là đứng về phía Hạ Hầu gia.”

Thực lực của Chỉ Sát cung, so với Hạ Hầu gia vẫn thua kém rất nhiều, xem ra Chỉ Sát cung có phiền toái rồi… Trương Nguyên Thanh thấy một chiếc xe MPV xa hoa chạy đến, liền nói:

“Đây không phải chuyện chúng ta cần cân nhắc, xe đến rồi.”

…

Đích đến lần ra ngoài này, là thành phố Kim Sơn.

Ở phía bắc Tùng Hải, lộ trình không xa, ngồi tàu hỏa cao tốc chỉ cần 25 phút, lái xe khoảng một giờ liền có thể đến.

Bọn họ ở chín rưỡi tới đích, đây là một khách sạn nhỏ xây ở ngoại ô, đèn biển hiệu khảm ở đỉnh chóp cửa chính viết: khách sạn Vô Ngân.

Đợi xe MPV đỗ lại, Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Linh Hi xuống xe, tới sảnh trước khách sạn.

“Hai vị muốn phòng như thế nào?”

Quầy lễ tân là một cô gái tươi đẹp 30—35 tuổi, trên mặt mang theo mỉm cười chuyên nghiệp, mắt tròn mà cuốn hút, bộ ngực cao ngất, rất có ý nhị.

“Không ở, chúng tôi tìm người.” Trương Nguyên Thanh vào thẳng chủ đề, hạ giọng: “Tìm Vô Ngân đại sư.”

Cô gái tươi đẹp ở quầy vẫn mỉm cười như cũ, nhưng đôi mắt tròn mà quyến rũ nheo lại, ánh mắt tựa như cũng trở nên sắc bén như đao.

“Chúng tôi nơi này không có ai tên Vô Ngân.” Cô nói từng chữ một.

Không khí xung quanh giống như ngưng kết, Trương Nguyên Thanh và Tạ Linh Hi đồng thời cảm giác được áp lực cực lớn,

bọn họ có loại ảo giác bị sói đói nhìn chằm chằm.

Cái này không phải cảm giác áp bách giai đoạn Siêu Phàm có thể có nhỉ, một người quầy lễ tân cấp bậc cũng cao như vậy? Hít sâu một hơi, Trương Nguyên Thanh nói:

"Xấu Hổ Làm Cha nhờ tôi chuyển lời cho Vô Ngân đại sư."

Theo câu này, cảm giác áp bách bao phủ ở sảnh trước tiêu tán hết, Trương Nguyên Thanh và Tạ Linh Hi hơi nhẹ nhàng thở ra, loại cảm giác nguy cơ bị sói đói chăm chú nhìn kia không còn nữa.

Cô gái đứng quầy nheo mắt, đánh giá nam nữ trẻ tuổi cách một cái quầy, lại không dấu vết liếc nhìn bên ngoài khách sạn một cái.

"Tôi biết rồi, hai vị khách nhân chờ chút."

Cô thu hồi ánh mắt, giọng điệu lạnh nhạt để lại câu này, đi vào chỗ sâu trong khách sạn, tiếng giày cao gót "cộp cộp" càng lúc càng xa.

Hô Tạ Linh Hi phun ra một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thấp giọng nói:

"Nguyên Thủy ca ca, em, em đột nhiên nhớ tới một việc."

Trương Nguyên Thanh liếc cô.

Tạ Linh Hi nói ra suy đoán của bản thân: "Chúng ta chưa tra được tư liệu 'Vô Ngân đại sư', có một loại khả năng như vậy hay không, không phải hắn không nổi tiếng, mà là, mà là quyền hạn của chúng ta quá thấp."

Chương 175: Cứu rỗi (1)

Một lễ tân đã có được uy áp đáng sợ như thế, vị Vô Ngân đại sư kia là cấp bậc gì, có thể nghĩ mà biết.

Trương Nguyên Thanh sắc mặt ngưng trọng gật đầu:

"Anh cũng nghĩ tới rồi, cho nên, vừa rồi đang định đào tẩu, hơn nữa anh rất có lòng tin đào tẩu."

"A?" Tạ Linh Hi cả kinh, trợn to đôi mắt sáng: "Em vừa rồi hoàn toàn chân như nhũn ra, căn bản không có ý niệm chạy

trốn, chỉ muốn rúc đầu trốn vào trong nách của anh.”

Cho nên anh mới có lòng tin đào tẩu nha, anh chỉ cần chạy nhanh hơn đồng đội là được… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, hắn dang cánh tay, kẹp đầu Tạ Linh Hi ở dưới nách, hỏi:

“Như vậy có thể cho em cảm giác an toàn hay không?”

“Nguyên Thủy ca ca, thả em ra, mau thả em ra, mất mặt quá!” Tạ Linh Hi dùng sức giãy dụa.

Cô rút đầu từ dưới nách Trương Nguyên Thanh ra, chỉnh lại tai nghe kiểu đội trên đầu bị nghiêng lệch, hạ giọng:

“Nguyên Thủy ca ca, tai nghe của em là đạo cụ, có thể nghe lén toàn bộ động tĩnh trong phạm vi năm trăm mét.”

Cô tập trung tinh thần nghe, nhỏ giọng nói:

“Cô gái kia vào thang máy rồi… Thang máy dừng ở lầu bốn, cô ấy mở ra cửa gian phòng thứ hai bên trái thang máy… Cô ấy biến mất rồi? !”

Tạ Linh Hi ngẩng mặt, kinh ngạc nói: “Cô ấy biến mất không thấy nữa.”

Biến mất không thấy? Là gian phòng đó ngăn cách bên ngoài xem xét? Trương Nguyên Thanh vỗ vỗ bả vai cô bé, ý bảo cô an tâm một chút chớ nóng vội.

Hai người yên lặng chờ đợi, trong quá trình đó, Tạ Linh Hi liên tiếp nhìn về phía ngoài khách sạn, xác nhận vệ sĩ gia tộc mang đến vẫn luôn chú ý mình, trong lòng mới thoáng có cảm giác an toàn.

Đại khái mười phút sau, cô hơi nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Cô ấy đi ra rồi.”

Lại qua vài phút, Trương Nguyên Thanh nghe thấy thang máy “Đinh” một tiếng, thang máy quay về lầu một, tiếp đó tiếng giày cao gót cộp cộp vang lên, bà dì nhan sắc tươi đẹp quay về sảnh trước, nhìn bọn họ, nói:

“Đi theo tôi đi!”

Ánh mắt cô lạnh nhạt đảo qua các bạn trẻ vẻ mặt ngưng trọng, a một tiếng, “Nếu sợ, các người cũng có thể dẹp đường về phủ

rồi.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Chị mặt hiền lành tâm lương thiện, vừa nhìn là biết người tốt, bọn em không sợ.”

Tạ Linh Hi nhu nhược nói: “Dì, chúng cháu chỉ là đến chuyển lời, không có ác ý.”

Vẻ mặt cô gái chuyển sang nhu hòa, hơi gật đầu, dẫn theo bọn họ vào thang máy, tới lầu bốn.

Cô đứng ở trong hành lang, nhìn về phía gian phòng thứ hai bên trái thang máy, nói:

“Vào đi.”

Trương Nguyên Thanh thấy thẻ số ở cửa: 404!

Tên rất hay… Khóe miệng hắn giật một cái, kéo Tạ Linh Hi tới cạnh cửa, vặn mở tay nắm.

“Răng rắc!”

Khoảnh khắc tiếng lưỡi khóa bạt lên rất nhỏ vang lên, giống như có một luồng lực lượng trầm tĩnh mà cường đại bao phủ quét tới, cảnh vật trước mắt nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Thảm trong hành lang biến thành sứ men xanh mộc mạc, bức tường quét sơn màu trắng biến thành kết cấu hỗn hợp gạch cùng gỗ, ánh đèn sáng biến thành ánh nến lấp lánh.

Trương Nguyên Thanh và Tạ Linh Hi ngạc nhiên nhìn quanh, bọn họ đang ở trong đại điện một tòa chùa miếu, khung đỉnh cao bảy tám mét là khung trang trí hoa nổi cuộn tròn, vẽ thần phật đầy trời.

Dưới khung trang trí là một pho tượng đại phật màu vàng cao năm mét, niêm hoa mí mắt sụp xuống, thần thái giống như từ bi giống như uy nghiêm giống như lạnh lùng dữ tợn.

Bàn cống phẩm đốt mười tám cây nến tráng kiện, ánh nến sáng ngời.

Dưới đại phật có bồ đoàn, một tăng nhân áo cà sa màu xanh ngồi xếp bằng trên đó, thân hình cao lớn, chỉ là ngồi xếp bằng, đã cao bằng Tạ Linh Hi.

Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Linh Hi lặng yên nhìn nhau, trong mắt có hoảng sợ cùng ngưng trọng. Một khắc trước bọn họ còn ở trong hành lang khách sạn, ngay sau đó đã xuất hiện ở trong chùa miếu xa lạ.

Nếu không phải bên tai không có tiếng phó bản nhắc nhở, hai người cũng phải hoài nghi mình lại vào linh cảnh làm nhiệm vụ rồi.

Vị Vô Ngân đại sư này so với mình tưởng tượng còn khủng bố hơn, cái này con mẹ nó là Linh cảnh hành giả cấp bậc gì mới có thủ đoạn như vậy… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, nhìn bóng lưng mặc nạp y màu xanh, giọng điệu cung kính:

“Là Vô Ngân đại sư phải không?”

“Thần dạ du cùng nhạc sĩ, các ngươi là người tổ chức chính phủ?”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền đến, giọng điệu rất quái lạ, như đang chịu đựng sự đau đớn nào đó.

“Phải!”

Trương Nguyên Thanh không dám giấu diếm.

Trong điện im lặng mười mấy giây, giọng nói trầm thấp khàn khàn một lần nữa quanh quẩn:

“Xấu Hổ Làm Cha trước khi chết nói gì.”

Tiếng của Trương Nguyên Thanh không tự giác trầm thấp, “Ông ấy bảo tôi chuyển lời cho đại sư: Rất xin lỗi, tôi đến nay vẫn không biết, sai là tôi, hay là thế giới này.”

Khi nói câu này, hắn lại một lần nữa nhớ lại ánh mắt trước khi mất của Xấu Hổ Làm Cha, ánh mắt đó lóe ra căm hận cùng bi ai.

Chương 176: Cứu rỗi (2)

Trong điện có một lúc lâm vào im lặng lâu dài, lặng lẽ đến mức khiến Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Linh Hi hoảng hốt.

Rốt cuộc Vô Ngân đại sư thở dài một tiếng:

"Tôi biết rồi."

Tạ Linh Hi do dự một phen, to gan, nhỏ giọng hỏi:

"Đại sư, ông ấy đối với tôi có ân cứu mạng, ông ấy không phải là kẻ ác, vì, vì sao sẽ trở thành nghề nghiệp tà ác?"

Tăng nhân mặc nạp y màu xanh chậm rãi nói:

"Hắn trước kia có một đứa con gái, rất thông minh, rất ngoan ngoãn, từ nhỏ đến lớn thành tích học tập cũng rất tốt. Khi vào đại học, dần dần thay đổi, bắt đầu theo đuổi vật chất, mù quáng so bì với bạn học, vì nuôi con gái, Xấu Hổ Làm Cha ngày đêm làm lụng, liều mạng kiếm tiền, nhưng càng ngày càng không thể thỏa mãn nhu cầu của con gái, thẳng đến có một ngày, hắn phát hiện con gái trên ở mạng mượn rất nhiều tiền, bị chụp ảnh không tốt.

"Hắn không có sức trả lại chỗ nợ nần đó, càng cảm thấy con gái mất mặt xấu hổ, làm nhục cho gia đình, hai cha con cãi nhau to một trận, hắn tuyên bố muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con, Xấu Hổ Làm Cha cho rằng, tất cả cái này đều là lỗi của con gái, nó trở nên hám làm giàu, trở nên ích kỷ, trở nên làm người ta không nhận ra được.

"Về sau, công ty cho vay đã khống chế cô gái kia, bức bách cô bán xác thịt, không kiêng nể gì đùa bỡn cô ấy, làm nhục cô ấy, dưới sự tuyệt vọng, cô ấy nhảy lầu tự sát.

"Xấu Hổ Làm Cha sụp đổ, hắn bắt đầu cảm thấy, sai là mình, nếu có thể cho con gái sinh hoạt vật chất hậu đãi, nếu có thể có tiền trả nợ cho con gái, tất cả bi kịch này sẽ không xảy ra. Hắn vô số lần hối hận buổi cãi nhau đó, lúc ấy nếu có thể an ủi con gái, làm bạn với con gái, có lẽ liền không có chuyện sau đó nữa, là hắn tự tay đẩy con gái vào vực sâu.

“Sau khi con gái chết, hắn tính tố cáo công ty cho vay kia, tố cáo những kẻ ác tra tấn con gái, bức tử con gái, nhưng công ty cho vay đó ở địa phương rất có năng lượng, hắn đã thua kiện.

“Hắn tinh thần sa sút rất lâu, ý thức được sai không phải con gái, là hắn, là thế giới này. Hắn cho rằng, con người là không thể thay đổi hoàn cảnh, con người là chịu hoàn cảnh ảnh hưởng, khi xã hội này cả ngày ở bên tai ngươi gào thét vật chất, gào thét tiền tài, ngươi liền nhất định sẽ bị ảnh hưởng, trở nên hám làm giàu, trở nên vật chất, không ai có thể ngoại lệ.

“Con gái của hắn còn chưa vào xã hội, không hiểu được lòng người hiểm ác, bị hướng dẫn tiêu pha, hướng dẫn mượn tiền, cuối cùng mới đi lên con đường không lối về này, thế giới này hỏng triệt để rồi, hắn quyết định tự mình báo thù cho con gái…

“Hắn xâm nhập công ty cho vay, giết chết kẻ ác từng làm nhục cô, bức tử cô, sau đó thoát khỏi hiện trường, chính là một trận giết chóc đó, khiến hắn đạt được thẻ nhân vật, trở thành mê hoặc chi yêu.”

“Xấu Hổ Làm Cha là người cực đoan, nhưng hắn không phải kẻ ác khát máu, nhưng mà, một khi trở thành nghề nghiệp tà ác, cả đời không có đường lui, hắn ở trên con đường không có lối về này càng đi càng xa, cấp bậc càng ngày càng cao, lại càng ngày càng đau đớn.

“Thẳng đến có một ngày, hắn gặp ta, liền đi theo ở bên người ta tu hành, hy vọng có thể hóa giải sự hung ác trong lòng, nhận được cứu rỗi. Nhưng hắn quá cực đoan, hắn không muốn lạm sát kẻ vô tội, lại quật cường không muốn giải hòa với thế giới này.

“Có lẽ cái chết với hắn mà nói, là nơi trở về tốt nhất…”

Khó trách hắn muốn cứu Tạ Linh Hi, con gái hắn cùng cô bé này nhắm chừng tuổi tác xấp xỉ, hắn vô số lần hối hận lúc trước chưa kéo lại con gái một lần, một cú tung người đó, cứu không phải Tạ Linh Hi, là đứa con gái kia năm đó nhảy lầu tự sát… Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua bé trà xanh, Tạ Linh Hi ngẩn người không nói gì, mắt đỏ ngầu.

Hắn yên lặng thở dài một hơi, nói:

“Đại sư, tôi cảm thấy, hắn đã được cứu rỗi.”

Vô Ngân đại sư từ đưa lưng về phía hai người chối cho ý kiến, nhẹ nhàng phất tay, trong tay áo lướt ra hai luồng ánh sáng yếu ớt, rơi ở bên chân Tạ Linh Hi cùng Trương Nguyên Thanh.

Hai người chăm chú nhìn lại, là hai khối ngọc thạch đen như mực, to bằng nửa bàn tay, bên trong có ánh sáng yếu ớt màu đen cuồn cuộn, biến ảo ra đủ loại hình thái, tựa như ảo mộng.

Chỉ nhìn vài giây, Tạ Linh Hi cùng Trương Nguyên Thanh liền thấy trước mắt biến thành màu đen, đầu váng mắt hoa.

“Cảm tạ các người mang về di ngôn của hắn, nó gọi là ‘Thông mộng ngọc phù’, bóp nát nó, có thể liên lạc ta, gặp được nguy hiểm, ta sẽ ra tay giúp các người một lần. Giới hạn ở thế giới hiện thực, sử dụng trong linh cảnh không có hiệu quả.” Vô Ngân đại sư thản nhiên nói:

“Rời khỏi đi.”

Chương 177: Tư liệu của Vô Ngân đại sư (1)

Tượng Phật, ánh nến bắt đầu vặn vẹo, ùn ùn tan vỡ, Trương Nguyên Thanh và Tạ Linh Hi về tới khách sạn, bọn họ đang đứng ở trước cửa phòng mở rộng, trong phòng là phòng một người tiêu chuẩn.

Bên chân hai người có hai khối ngọc thạch màu đen nằm đó.

Trương Nguyên Thanh nhặt lên một viên ngọc thạch màu đen, trong tầm nhìn bắn ra một dòng tin tức:

“Tên: Nhập Mộng Ngọc Phù”

“Loại hình: vật phẩm tiêu hao”

“Công năng: triệu hồi cảnh trong mơ”

“Giới thiệu: Đạo cụ con do máy chế tạo ác mộng sản xuất ra, có thể mở ra một thông đạo nối tiếp cảnh trong mơ của chủ thể.”

“Ghi chú: Có một ngày, vị tồn tại không thể miêu tả nào đó, ngẫu nhiên đọc một quyển truyện tranh tên là ‘máy chế tạo X

mộng', có cảm hứng, vì thế máy chế tạo ác mộng liền xuất hiện."

Đạo cụ lĩnh vực cảnh trong mơ, nếu nhớ không lầm, cảnh trong mơ hình như là năng lực nghề nghiệp ảo thuật sư, vị Vô Ngân đại sư này là ảo thuật sư? Trương Nguyên Thanh thu lại ngọc phù, nhìn về phía Tạ Linh Hi bên cạnh, nói:

"Đi thôi."

Lại gật đầu với cửa cô gái xinh đẹp ở cửa thang máy:

"Quấy rầy rồi, chúng tôi hôm nay chưa từng tới, càng không biết khách sạn này tồn tại."

Cô gái xinh đẹp quyến rũ a một tiếng: "Rất hiểu chuyện!"

Cô ấn cái nút đi xuống của thang máy, dẫn theo Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Linh Hi quay về lầu một.

Chờ ngồi trở lại trong xe, khách sạn Vô Ngân phía sau càng lúc càng xa, cuối cùng không thể nhìn thấy, thân thể căng thẳng của Tạ Linh Hi mới thả lỏng, nói:

"Nguyên Thủy ca ca, Vô Ngân đại sư kia hẳn là một vị ảo thuật sư, cấp bậc rất cao rất cao."

Cô lấy ra ngọc thạch màu đen, cảm khái nói:

"Cũng không biết tương lai gặp được nguy hiểm, có nên dùng nó hay không?"

Tuy vị Vô Ngân đại sư kia chưa thương tổn bọn họ, nhưng dù sao cũng là nghề nghiệp tà ác, làm người ta kiêng kị phát ra từ trong lòng.

"Thực đến thời khắc nguy cơ sống chết, tự nhiên phải dùng, dù sao kết quả sẽ không so với chết càng kém hơn." Trương Nguyên Thanh nói.

Tạ Linh Hi gật gật đầu, có chút thương cảm nói:

"Em lúc còn nhỏ, đã nghe các trưởng bối nói, nghề nghiệp tà ác là tội phạm hai tay dính đầy đẫm máu, chặt làm trăm ngàn mảnh cũng không đủ. Nhưng em chưa từng nghĩ tới, có một số người phạm sát nghiệt, có lẽ là bị ép, là có nguyên nhân, bọn họ cũng không phải kẻ xấu trời sinh, bọn họ cũng muốn cứu rỗi chính mình."

Trương Nguyên Thanh không biết sao nghĩ tới u Hướng Vinh, vị mê hoặc chi yêu này lúc còn trẻ gặp phải bắt nạt học đường tàn nhẫn, xin giúp đỡ mà không có cửa, để lại bóng ma tâm lý thật sâu, tâm tính bởi vậy vặn vẹo, cuối cùng đi lên một con đường không lối về.

Nếu năm đó có ai có thể kéo hắn một cái, có lẽ trên đời sẽ bớt đi một kẻ hung tàn.

u Hướng Vinh đương nhiên đáng chết, bởi vì hắn đã hoàn toàn sụp đổ, trở nên tàn bạo khát máu, nhưng Xấu Hổ Làm Cha thì sao, cùng với kẻ tà ác giống Xấu Hổ Làm Cha thì sao?

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“Nghề nghiệp tà ác là nghiệp hỏa của bản thân nhân loại, em không thay đổi được hoàn cảnh lớn, không thay đổi được nhân tính, nghĩ quá nhiều, sẽ chỉ làm em càng ngày càng căm hận thế giới này.”

Vẻ mặt Tạ Linh Hi thất vọng, câu này rất hiện thực, nhưng cũng rất vô lực, cô vốn tưởng Nguyên Thủy ca ca sẽ trút canh gà cho cô, canh gà ở loại thời điểm này hữu dụng nhất, bởi vì có thể san bằng đi phiền muộn tích lũy trong lòng.

Trương Nguyên Thanh chuyển hướng: “Hoàn cảnh lớn không thể thay đổi, nhưng chúng ta có thể thay đổi bản thân. Sau khi hiểu biết càng sâu hơn đối với nghề nghiệp tà ác, anh tin tưởng em đã rõ như thế nào đối mặt chính xác quần thể này, tương lai gặp được nghề nghiệp tà ác giống Xấu Hổ Làm Cha, tận khả năng cho sự giúp đỡ.”

Tạ Linh Hi lộ ra nụ cười ngọt ngào, tiếp theo lại giả làm cô gái nhu nhược, nũng nịu nói:

“Nguyên Thủy ca ca thật lợi hại, rõ ràng tuổi không lớn, lại rất có chủ kiến, không giống em, chỉ biết đau lòng bọn họ.”

Nhìn cô gái vẻ mặt yếu đuối mềm mại, Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, cái loa trong túi bỗng nhiên phát ra tiếng dòng điện “xẹt xẹt”, ngay sau đó, tiếng ca trầm thấp quanh quẩn ở trong thùng xe:

“Luôn một bộ dáng yếu đuối nhát gan… Luôn một bộ dáng yếu đuối nhát gan…”

(bài hát: Thủy thủ)

Câu đơn tuần hoàn.

Sắc mặt Tạ Linh Hi nhất thời cứng ngắc.

“À, đây là món đạo cụ kia chúng ta ở bãi đỗ xe ngầm tìm được, nó luôn ù ù cạc cạc phát ra âm thanh.” Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Tạ Linh Hi: “…”

Xe của Tạ gia đưa hắn đến cửa chính văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, Tạ Linh Hi thò cái đầu quả dưa ra khỏi thùng xe, phất tay nói:

“Nguyên Thủy ca ca, em mấy ngày nay đều sẽ ở Tùng Hải, anh có thời gian phải tới chơi với em nha.”

“Ok!”

Trương Nguyên Thanh thuận miệng lấy lệ, vẫy vẫy tay, xoay người vào văn phòng cảnh sát.

Chương 178: Tư liệu của Vô Ngân đại sư (2)

Mới vừa tới gần tòa nhà thủy tinh, hắn liền nghe được từng đợt tiếng hoan hô, tiếng cười vui, ồn ào mà náo nhiệt, như là đang tổ chức party.

Chuyện gì vậy? Trương Nguyên Thanh ôm nghi hoặc tiến vào tòa nhà thủy tinh, hắn thấy khu vực làm việc không có một bóng người, các chị cùng các dì trẻ tuổi đều tụ tập ở khu giải trí, vây đội trưởng, Quan Nhã cùng Vương Thái ở giữa.

Trên bàn bày bánh ngọt, món ngon, rượu nước phong phú vô cùng, trong tay mọi người cầm chén rượu, hoặc ăn món ngon, nói cười, không khí nhiệt liệt.

“Ồ, công thần của chúng ta đến rồi, mọi người hoan nghênh!”

Lý Đông Trạch nhìn về phía cửa, dẫn đầu vỗ tay.

Bốp bốp bốp… Trong tiếng vỗ tay kịch liệt vang vọng, các nhân viên văn chức cười nhiệt tình.

Trương Nguyên Thanh giật mình, thử nói: “Tiền thưởng cùng công huân xuống rồi?”

Quan Nhã mỉm cười gật đầu.

“Oh my god, Thượng Đế ơi, ngài là nghe thấy con cầu nguyện sao, đúng vậy, ngài nhất định nghe thấy rồi.” Trên mặt Trương Nguyên Thanh tràn đầy nụ cười, mặt mày vui vẻ.

Lý Đông Trạch: “…”

Hắn nắm thật chặt gậy chống, cuối cùng buông ra, lựa chọn đầu nhập đến trong party.

Kết thúc party, Trương Nguyên Thanh ưỡn cái bụng tròn vo, quay về lầu hai, thoải mái nằm ở ghế làm việc, hỏi:

“Đội trưởng, tiền thưởng cùng công huân của em là bao nhiêu, có danh sách hay không?”

Lý Đông Trạch nhìn về phía Quan Nhã, Quan Nhã liền mở ra laptop màu hồng của mình, đặt ở trước mặt Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh vội ngồi thẳng người, nhìn về phía màn hình laptop:

“Vượt qua đường hầm Xà Linh: công huân cấp D, tiền thưởng 50.000 (thưởng cá nhân).”

“Đánh gục u Hướng Vinh: công huân cấp D, thưởng 300.000 (thưởng đoàn đội).”

“Vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy: công huân cấp B, thưởng 500.000 (thưởng cá nhân)”

Đường hầm Xà Linh là linh cảnh thí luyện Thần dạ du, giá trị sau lưng nó là đạt được danh ngạch Thần dạ du tương lai đường hầm này sinh ra cho Ngũ Hành minh, cùng với tình báo sơn thần nương nương sống lại.

Nhưng bởi vì phần tình báo này dùng để trả nhân tình, bởi vậy Ngũ Hành minh trên thực tế không bán ra giá cao, chưa thu hoạch lợi ích trực tiếp, cho nên cho công huân cấp D.

Đánh gục u Hướng Vinh thuộc về công huân đoàn đội, 200.000 tiền thưởng, Trương Nguyên Thanh được chia

100.000, 200.000 còn lại toàn đội chia đều, bao gồm nhân viên văn chức.

Lý Đông Trạch rất vui vẻ, bởi vì tiền lời lớn nhất của công huân đoàn đội, trừ người lập công, chính là hắn vị đội trưởng này.

Công huân đoàn đội càng nhiều, hắn vị đội trưởng này cơ hội thăng chức càng lớn.

Đây là nguyên nhân vì sao Thanh Đằng Bạch Long các đội trưởng đỏ mắt với hắn như thế, nhân tài dưới trướng càng nhiều, lợi ích của đội trưởng càng lớn, mà một cấp dưới thiên tư xuất chúng, là có thể dẫn dắt đội trưởng nằm mà thắng lợi.

Vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy công huân cấp B thì lợi hại rồi, trên lý luận mà nói, công huân cấp B là cực hạn bình thường hành giả chính phủ có thể lấy được, dù là hành giả cấp chấp sự, cũng phải thèm thuồng công huân cấp B.

Có thể nói, chỉ cần Trương Nguyên Thanh tấn thăng Thần dạ du cấp 3, hắn liền nhất định có thể trở thành cấp đội trưởng.

Rất nhiều hành giả chính phủ cấp 3, đến nay còn lăn lộn ở trong thành viên tinh anh, bởi vì thiếu công huân không thể thăng chức.

Ba cái công huân, tổng tiền thưởng là 650.000, má của con ơi, con đời này cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy… Trái tim Trương Nguyên Thanh đập thình thịch.

Quan Nhã bên cạnh vỗ vỗ bờ vai hắn, cười nói:

“Hôm nay party ăn nhiều quá rồi, buổi tối ngày mai em mời khách, chị muốn hung hăng giết em một bữa.”

Trương Nguyên Thanh liếc xéo cô một cái:

“Cô gái, cô đang nói chuyện với ai? Cô làm sao dám dùng giọng điệu tùy ý như thế, nói chuyện với một phú ông giá trị con người 65 vạn.”

“Thằng nhóc này đủ high nha!” Quan Nhã khẽ cắn môi.

Lý Đông Trạch mỉm cười nhìn một màn này, nói:

“Công huân đã phê xuống, quyền hạn của em cũng tăng lên, có thể xem xét tư liệu cấp bậc cao hơn, để sau em tự mình đi

cơ sở dữ liệu lục lọi.

“Mặt khác, em muốn tham dự đề nghị lùng bắt Hắc Vô Thường, sáng nay Phó bách phu trưởng đã phê chuẩn, về sau liền đi theo anh cùng Quan Nhã cùng nhau hành động.”

Phó bách phu trưởng đồng ý rồi? Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ.

Có một lãnh đạo thưởng thức bạn, quả thật là một chuyện làm người ta vui sướng, cái này ý nghĩa đại bộ phận thỉnh cầu của bạn đều sẽ được cho phép.

Nhìn theo Lý Đông Trạch trở lại văn phòng, Trương Nguyên Thanh xoa cái bụng tròn vo, bỗng nhiên nghĩ đến, lấy quyền hạn của hắn bây giờ, có thể tra được tin tức của Vô Ngân đại sư hay không?

Nghĩ đến liền làm, hắn lập tức mở ra cơ sở dữ liệu chính phủ, nhập vào mật mã tài khoản Nguyên Thủy Thiên Tôn, ở ô tìm kiếm, đưa vào —— Vô Ngân đại sư

Khác với lần trước chưa tìm thấy được tư liệu tương quan, lần này nhảy ra một dòng tin tức:

“ID: Chuyện Cũ Vô Ngân (không dấu vết), ảo thuật sư cảnh giới Chúa Tể, tội phạm truy nã cấp C.”

“Ghi chú: Người này từng làm bị thương nặng trưởng lão Xích Hỏa bang, không hiếu sát, không có địch ý mãnh liệt đối với nhân viên tổ chức chính phủ, nếu gặp người này, chớ trêu chọc, tránh đi là được”

Cảnh giới Chúa Tể? Con ngươi Trương Nguyên Thanh bỗng co rụt lại.

Chương 179: Xung đột (1)

Ở trong phân chia cấp bậc của Linh cảnh hành giả, cấp 1—3 là giai đoạn Siêu Phàm, cấp 4—6 là giai đoạn Thánh Giả, cấp 7—9 là giai đoạn Chúa Tể.

Cấp bậc chấp sự ở giai đoạn Thánh Giả, trưởng lão là Chúa Tể, trên Chúa Tể là cái gì, Trương Nguyên Thanh không quá

rõ, không có quyền hạn tìm đọc, nhưng hắn suy đoán, hẳn là cấp bậc chỗ năm vị minh chủ.

Mặt khác, dựa theo số lượng chấp sự để phỏng đoán, Ma Quân và Phán Quan Mắt Quỷ, hẳn là ở cảnh giới Chúa Tể, nếu chỉ là cảnh giới Thánh Giả, Ngũ Hành minh không đến mức coi trọng như thế.

Đáng nhắc tới, cùng giai đoạn khác cấp bậc, thực lực chênh lệch là rất lớn, ví dụ như giai đoạn Siêu Phàm, cấp 2 có thể nghiền áp cấp 1, cấp 3 có thể treo lên đánh cấp 2, đạo cụ và nghề nghiệp khắc chế không tính ở bên trong.

Ảo thuật sư là một trong những nghề nghiệp đỉnh cao, mạnh hơn so với Hỏa sư, Vô Ngân đại sư mặc dù ở cảnh giới Chúa Tể, cũng không tính là kẻ yếu… Trương Nguyên Thanh từng nghĩ vị ảo thuật sư này bất thường, nhưng không ngờ cấp bậc cao như vậy.

Đổi cái góc độ để nghĩ, có thể mời nổi vị nhân vật cấp Chúa Tể này ra tay một lần, tương đương với thêm một tấm miễn tử kim bài.

Đáng tiếc không thể sử dụng ở trong linh cảnh.

“Cái này trái lại có thể hiểu được, linh cảnh thuộc về phó bản máy rời, cho dù là Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, cũng không có khả năng giữa đường xông vào. Ngoại trừ Tam Đạo sơn nương nương loại BOSS dân bản xứ này.”

Trương Nguyên Thanh vừa cảm khái, vừa xóa đi giao diện, tiếp theo tìm cơ chế nhiệm vụ linh cảnh.

“Sau khi vượt qua nhiệm vụ thí luyện, linh cảnh nhiều người một tháng mở ra một lần, linh cảnh một người ba tháng mở ra một lần, cùng tháng linh cảnh một người mở ra, linh cảnh nhiều người sẽ không mở ra. Mỗi lần nhiệm vụ cách không dưới nửa tháng, quy luật Linh cảnh hành giả vào phó bản là: Nhiều người — nhiều người — một người… Lấy cái này tuần hoàn.”

“Cũng chính là nói, Linh cảnh hành giả ba tháng gặp phải một lần nguy cơ sinh tử, nếu vận khí tốt, ghép đến linh cảnh một người độ khó thấp, tỉ lệ tử vong cũng không cao, nhiều nhất chỉ là thăng cấp chậm một chút, ừm, vẫn ổn.”

“Mỗi nhiệm vụ cách không ít hơn nửa tháng, mình vừa vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy, trong nửa tháng, không cần lo lắng nhiệm vụ…”

Hắn tiếp tục đọc:

“Đạt tới cấp bậc đỉnh phong mỗi một giai đoạn, muốn nhảy tới giai đoạn cao hơn, phải tham gia phó bản giết chóc cỡ lớn, phó bản đó có thể lựa chọn tham gia hoặc không tham gia, phó bản giết chóc cỡ lớn một năm mở ra một lần.

“Ghi chú: Trung tâm của phó bản này là trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác săn giết lẫn nhau, nhưng bản thân phó bản tồn tại nguy hiểm cùng lợi ích thật lớn.”

Phó bản giết chóc cỡ lớn, anh Binh từng nhắn lại cho mình, bảo mình vượt qua ít nhất một lần phó bản giết chóc lại đi tìm anh ấy… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, hắn trước đó còn tưởng “phó bản giết chóc cỡ lớn” là linh cảnh một người phiêu lưu cao tiền lời lớn nào đó.

Hắn ở dí văn phòng đến hai giờ chiều, gọi xe đi bệnh viện một chuyến, thử siêu độ vong hồn, tăng lên giá trị kinh nghiệm, ngạc nhiên phát hiện, linh thể người thường, mang đến giá trị kinh nghiệm cực kỳ bé nhỏ.

Trương Nguyên Thanh một hơi siêu độ mười vị vong linh, giá trị kinh nghiệm tăng lên không đủ 1%.

Tiểu quái của tân thủ thôn đã không thể thỏa mãn mình, xem ra phải cắn nuốt Linh cảnh hành giả… Hắn chuồn đến nhà vệ sinh, dùng chày Phục Ma một lần, tịnh hóa ô nhiễm tinh thần linh thể mang đến.

.

Bảy giờ tối, bàn ăn.

Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, bảo nó chơi ở trong phòng khách.

“Khụ khụ!” Bà ngoại đằng hắng cổ họng, tuyên bố nói:

“Bà có một người chị em lâu năm, cháu gái bà ấy tuổi xấp xỉ với Nguyên Tử, đang học năm thứ hai đại học, bà tính giới thiệu cho Nguyên Tử.”

Dì trẻ há hốc mồm, ngạc nhiên nhìn mẹ.

Ông ngoại cùng anh họ ngoáy lỗ tai.

Còn có loại chuyện tốt này? Trong lòng Trương Nguyên Thanh mừng rỡ.

Ông ngoại nhíu mày nói: "Nó bây giờ lấy việc học làm trọng, bà không thể bởi vì Ngọc Nhi cùng Nguyên Quân không chịu cố gắng, liền muốn ở chỗ Nguyên Tử tìm lại cân bằng."

Không chịu cố gắng? Trần Nguyên Quân liếc ông nội một cái, ông nội ngày thường không thèm để ý đối với hắn cùng cô trẻ tìm đối tượng, thì ra là thấy ở trong mắt gấp ở trong lòng.

Bà ngoại khoát tay, dùng sức mạnh gạt đi ý kiến mọi người: "Tôi đã quyết định, tôi là nghĩ cho Nguyên Tử."

Sắc mặt ông ngoại không thay đổi, nhìn bạn già: "Tôi là nghĩ cho bà, Nguyên Tử tâm bất định, rất khó toàn tâm toàn ý kết giao với bạn gái… Bà cùng chị em già cảm tình nhiều năm như vậy, đừng tự lầm lỡ."

Ông ngoại là đang nói cháu bắt cá nhiều tay nhỉ, ông nhất định là đang nói cháu bắt cá nhiều tay! ! Trương Nguyên Thanh không phục, hắn từ nhỏ đến lớn, bạn gái cũng chưa có, trên đời cậu bé giữ mình trong sạch như hắn đã không nhiều.

Chương 180: Xung đột (2)

Nhưng hắn không dám phản bác ông ngoại, bà ngoại tính tình nóng nảy, nhưng cơ bản không động thủ, ông ngoại chưa từng mắng chửi người nhưng sẽ thình lình cho ngươi một trận biết tay.

"Con phản đối!" Dì trẻ cũng gia nhập trận doanh ông ngoại: "Mẹ, cần mẹ nhiều chuyện làm gì, chị cả nếu biết mẹ sắp xếp bạn gái cho nó, nhất định gọi điện thoại mắng người, chị ấy nói năm sau đưa Nguyên Tử xuất ngoại du học."

Vừa nghe dì trẻ nhắc tới mẹ, mặt Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Bà ngoại ngẫm nghĩ, cảm thấy chồng cùng con gái nói có lý, liền không kiên trì nữa, lườm Trương Nguyên Thanh một cái,

mắng:

“Đồ vô dụng, uổng cho mày có bộ dáng tuấn tú.”

Trương Nguyên Thanh chột dạ cúi đầu ăn cơm, dì trẻ cùng anh họ thì vẻ mặt nghi ngờ.

Ăn xong bữa tối, ánh mắt Trương Nguyên Thanh dạo một vòng ở trong phòng, cuối cùng ở trên cẳng chân dì trẻ tìm được anh linh như gấu túi.

Không biết vì sao, đứa nhóc này đặc biệt quấn dì trẻ, đại khái là vì trong nhà này, dì giống người mẹ nhất?

Nay được đủ thái âm lực tẩm bổ, đứa nhóc có thể khống chế năng lực của mình rồi, sẽ không “trao đổi” không có mục đích.

12 giờ đêm, Trương Nguyên Thanh đánh xong một ván game, hài lòng tắt máy chơi game, tiến vào ổ chăn, dùng phương thức đếm cừu ép mình đi vào giấc ngủ.

Thật lâu sau, rốt cuộc có cơn mệt mỏi, trong mơ mơ màng màng, hắn đột nhiên bừng tỉnh, đáy lòng dâng lên sự sợ hãi chưa bao giờ có, sợ hãi mãnh liệt.

Loại sợ hãi này tương tự sáng nay ở Vô Ngân khách sạn nhìn thấy cô gái đứng quầy, nhưng càng thêm mênh mông, càng thêm xa xôi.

Chuyện gì vậy? Hắn xốc chăn, có chút mờ mịt, có chút kinh sợ tới bên cửa sổ, kéo ra bức rèm, ngắm nhìn bóng đêm đô thị lấp lánh ánh đèn.

Đại khái năm phút đồng hồ sau, dao động mênh mông kia biến mất, tất cả khôi phục bình tĩnh.

Trương Nguyên Thanh thiếu kinh nghiệm không thể phán đoán rốt cuộc đã xảy ra cái gì, âm thầm nói thầm một câu, bò lại trên giường, tiếp tục ấp ủ cơn buồn ngủ.

Thật là, lại một lần nữa đếm cừu

Bảy rưỡi hôm sau, hắn đúng giờ rời giường, thấy Giang Ngọc Nhị uể oải ngồi ở bên cạnh bàn, khí sắc rất kém, ốm yếu.

“Làm sao vậy?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Tới tháng rồi…” Dì trẻ ấm ức nói.

Trương Nguyên Thanh nhìn chung quanh, ông ngoại không có mặt, bà ngoại ở nhà bếp, liền ghé qua, nhỏ giọng nói: "Đến, cháu trai xoa bụng cho dì."

"Mày cút!" Giang Ngọc Nhị buồn bực gõ cái đầu quả dưa của hắn một cái.

Lúc này, bà ngoại đi ra, hai người lập tức im miệng.

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh giả vờ đi học, gọi xe tới đơn vị.

Trong khu làm việc chỉ có một mình Vương Thái.

"Anh Vương Thái, lão ti cơ đâu?"

"Ở văn phòng đội trưởng."

"Ồ!" Trương Nguyên Thanh ngồi ở vị trí của mình, hơn mười phút sau, Quan Nhã đi ra, sắc mặt ngưng trọng, khẽ nhíu đôi lông mày.

"Nguyên Thủy, đang muốn gọi điện thoại tìm chú."

Quan Nhã nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cái mông tròn dựa vào bên cạnh bàn Trương Nguyên Thanh, nói:

"Tối hôm qua có phát hiện hiện tượng gì cổ quái hay không?"

Chị chỉ là thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần loại đó sao? Trương Nguyên Thanh nói: "Có, em bị đánh thức, nhưng không rõ thứ chị chỉ có phải cái này hay không."

Lão ti cơ nhẹ nhàng gật đầu:

"Tối hôm qua cao thủ Hạ Hầu gia cùng Chỉ Sát cung chủ bùng nổ xung đột, địa điểm ngay tại khu công nghiệp khu Khang Dương, hai bên tranh đấu tạo thành một tòa nhà làm việc sụp xuống, may mắn là buổi tối, không có ai ở đó nữa.

"Nhưng bảo vệ, còn có mấy nhân viên tăng ca ở bên trong gặp nạn, ài, thật là, các Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao này, chém giết đỏ mắt căn bản mặc kệ người thường chết sống."

Nhưng mình chưa thu được linh cảnh tuyên bố truy nã nhắc nhở nha, ừm, chưa có nhắc nhở, có thể là bởi vì giá trị đạo đức hai bên chưa thấp hơn 60… Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trở nên ngưng trọng.

Giá trị đạo đức không có mức trần cùng mức sàn, ác nhân không có giới hạn, thánh mẫu cũng không có mức trần.

Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao trận doanh hợp pháp, năm dài tháng rộng tích góp công đức, khẳng định có nội tình nhất định, nhưng làm ầm ĩ thành như vậy, thì không phải trừ giá trị đạo đức mà thôi, chính phủ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Tổ chức quyết định xử lý như thế nào?" Trương Nguyên Thanh hỏi, khu công nghiệp đó cách nhà hắn không xa, khó trách tối hôm qua cảm giác được dao động đáng sợ.

Quan Nhã vuốt ve chén trà, nói:

"Vị kia của Hạ Hầu gia đã bị tạm thời khống chế lại, nhưng kết quả xử phạt sẽ không quá lớn, đền tiền cộng thêm cảnh cáo thôi. Hạ Hầu gia dù sao cũng là quái vật lớn của trận doanh hợp pháp, tính là nửa chính phủ, có hợp tác chặt chẽ với Ngũ Hành minh Thái Nhất môn.

"Về phần Chỉ Sát cung chủ, trưởng lão hội hạ lệnh bắt. Trước mắt còn chưa khóa được thân phận ở hiện thực của cô, đang câu thông với Tạ gia."

Chương 181: Cha con Hạ Hầu (1)

Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng, chăm chú nhìn mặt trái xoan kiều mỵ, hỏi: "Nhưng cái đó có quan hệ gì với em?"

Lão ti cơ bất đắc dĩ nói:

"Hạ Hầu gia hướng phân bộ chúng ta mượn đọc tin tức Linh cảnh hành giả hoang dã trong hồ sơ, tập trung vài vị Linh cảnh hành giả Chỉ Sát cung, Vương Thiên ở trong đó. Hạ Hầu gia đợi lát nữa có thể sẽ tìm đến em, chị vừa rồi đang thương lượng việc này với đội trưởng."

Xem Nguyên Thủy nhíu mày nghi hoặc, cô giải thích:

"Hạ Hầu gia muốn thông qua bắt thành viên Chỉ Sát cung bức ra cung chủ, phương thức này quá cực đoan, cao tầng phân bộ Tùng Hải chưa đáp ứng rõ ràng, nhưng ngầm đồng ý, dù sao tìm được tốt nhất, tìm không thấy trách nhiệm cũng có Hạ Hầu gia gánh."

“Nhưng bọn họ không phải đã đạt được tin tức thân phận của Vương Thiên sao, cần gì tìm em…” Trương Nguyên Thanh giật mình, hiểu ra: “Ồ, Hạ Hầu gia là muốn để em thay bọn họ câu ra Vương Thiên?”

Quan Nhã gật đầu.

Vương Thiên cũng không phải kẻ ngốc, sao có khả năng dễ dàng mắc câu… Trương Nguyên Thanh lập tức từ chối:

“Không có khả năng, em sẽ không bán đứng người cung cấp thông tin.”

Quan Nhã nghĩ chút, nhắc nhở: “Hạ Hầu gia có chút bá đạo, đợi lát nữa em đừng nói chuyện, chị cùng đội trưởng sẽ giúp em ngăn trở áp lực.”

“Em biết rồi!”

Trương Nguyên Thanh ngoài miệng đáp lời, trong lòng lại nhớ tới “Xấu Hổ Làm Cha”, cùng với Vô Ngân đại sư dẫn theo hắn tu hành, ý đồ tự mình cứu rỗi.

Kẻ tà ác thử tự mình cứu rỗi, hành giả hợp pháp lại có thể vì thù riêng bản thân, đánh nhau to, lan đến người thường vô tội.

Ài, trên đời nào có thuần túy thiện cùng ác, nhân tính vốn là phức tạp… Trương Nguyên Thanh nói với câu “hợp pháp không đại biểu thiện lương” này của Lý Đông Trạch có lý giải càng thêm khắc sâu.

Về phần thái độ của cao tầng phân bộ đối với việc này, Chỉ Sát cung chủ tuy xuất phát từ tự vệ, không phải là chủ động khơi mào sự tình, nhưng dù sao tạo thành tổn thất tới mạng người, bắt nàng là quyết định chính xác.

Xử phạt như thế nào là chuyện tiếp sau, Trương Nguyên Thanh không đánh giá, nhưng đối với quyết định xử phạt Hạ Hầu gia, chỉ có thể nói trong dự liệu.

Một mặt, Hạ Hầu gia là linh cảnh thế gia đâm chồi nảy lộc, nội tình thâm hậu, chính phủ không có khả năng vì tính mạng mấy người thường, liền xé rách da mặt với một đại gia tộc.

Có đôi khi, cấp trên những người đó, bọn họ chỉ nhìn đại cục, bọn họ không nhìn thấy con kiến dưới chân.

Một mặt khác, Hạ Hầu gia và tổ chức chính phủ có ngàn vạn mối liên hệ, chính phủ là một tổ chức, bên trong ngư long hỗn tạp, phe phái san sát, có người tốt, thì nhất định có người xấu.

Thậm chí không thể dùng người tốt và người xấu để định nghĩa đơn giản, phải nói đều có lợi ích của mình, nếu thế nào cũng phải dùng một cái khái niệm đơn nhất để chỉ chính phủ, vậy tuyệt đối không phải chính nghĩa và thiện lương, mà là hợp pháp.

Đạo lý này, Trương Nguyên Thanh lúc còn nhỏ nghe ông ngoại khi ở nhà, chửi ầm lên đối với tiền nhiệm trưởng văn phòng cảnh sát tham ô mục nát, đã lĩnh ngộ rất rõ ràng.

Nói tóm lại, Hạ Hầu gia có chặt chẽ hợp tác với bộ phận thế lực chính phủ, tự nhiên sẽ được "ưu đãi" .

Quan Nhã thấy hắn gật đầu, hài lòng cười cười, Nguyên Thủy không phải đồ không não, so với bạn cùng lứa tuổi bình thường thì khéo đưa đẩy lõi đời hơn, là chuyện tốt, người như vậy ở trong thể chế có thể lăn lộn rất tốt.

Lúc này, Lý Đông Trạch đi ra, "Quan Nhã nói đối với em rồi chứ?"

"Đội trưởng, giao cho anh xử lý." Trương Nguyên Thanh lập tức nói.

Lý Đông Trạch nhất thời nở nụ cười: "Anh cùng Quan Nhã sẽ đỡ thay em, bán đứng người cung cấp thông tin không phải phẩm đức một quý ngài nên có, hơn nữa ân oán của Hạ Hầu gia và Chỉ Sát cung không quan hệ với chúng ta, không cần xen vào."

Hắn chống gậy, chỉ ra điểm lợi hại: "Khẩu hiệu của Chỉ Sát cung là 'Lấy chiến đấu ngăn chiến đấu, lấy giết chóc ngăn giết chóc', cực kỳ cực đoan, em hôm nay bán đứng bọn họ, ngày mai ắt gặp trả thù, Hạ Hầu gia không có khả năng gánh thay em."

"Em rõ."

Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Lý Đông Trạch nhìn thoáng qua Vương Thái vùi đầu làm việc, nói: "Nguyên Thủy,êm tới văn phòng anh một chuyến, anh nói

một chút với em tiến triển vụ án Hắc Vô Thường."

Vương Thái không phải người trong tổ điều tra, dựa theo quy củ, không thể nói trước mặt hắn.

Đây mới là chính sự… Trương Nguyên Thanh vội vàng đứng dậy, đi theo phía sau Lý Đông Trạch.

Hai người một trước một sau tiến vào văn phòng, Trương Nguyên Thanh quay người đóng cửa, Lý Đông Trạch đi thẳng đến trước bàn làm việc, từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tư liệu.

"Coca?"

Lý Đông Trạch mở ra tủ rượu.

Lấy giá trị con người 650.000 của mình bây giờ, nên uống rượu Chataeu sản xuất 82… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Ít đá!"

Lý Đông Trạch nhún vai, bỏ mấy cục đá vào trong ly thủy tinh, rót Coca và rượu whisky, quay về sô pha.

Chương 182: Cha con Hạ Hầu (2)

"Còn nhớ danh sách lần trước em cung cấp không."

"Nhớ!"

"Chúng ta căn cứ danh sách, tập trung thân phận những người đó ở trong hiện thực, trong khoảng thời gian này, thành công bắt được một người, đánh gục hai người, trong hai người bị đánh gục, có một người là dưới trướng Cổ Vương."

Cổ Vương là một vị phó hội trưởng khác, đối thủ cạnh tranh của Phán Quan Mắt Quỷ.

Động tác của Ngũ Hành minh rất nhanh nha, lúc này mới bao lâu, đã bắt được ba vị Vu cổ sư Linh Năng hội. Trương Nguyên Thanh nay đã không phải tay mơ, biết ở trong biển người mênh mông, lùng bắt Linh cảnh hành giả khó bao nhiêu.

Nếu đối phương lại có đạo cụ tương tự với nhẫn dịch dung, vậy quả thực khó giải.

Chính phủ có thể ở trong thời gian ngắn đánh gục ba vị Vu cổ sư, nói rõ là chơi thật rồi.

Lý Đông Trạch nhấp một ngụm rượu mạnh, nói:

“Sau khi hỏi linh, chúng ta đạt được một ít manh mối hữu dụng, Hắc Vô Thường ẩn núp ở Tùng Hải, tựa như có mục đích khác.”

Có mục đích khác… Trương Nguyên Thanh giật mình gật đầu:

“Trước đó em đã cảm thấy kỳ quái, nếu em là Hắc Vô Thường, chính phủ cùng Cổ Vương đều đang tìm mình, vậy mình vì sao không dời đi địa điểm ẩn thân? Biết nguyên nhân Hắc Vô Thường tránh ở Tùng Hải không.”

Lý Đông Trạch lắc đầu:

“Cái này có lẽ chỉ có bản thân Hắc Vô Thường biết, nhưng chúng ta có thể căn cứ manh mối, suy ngược lại đáp án, có thể khiến Hắc Vô Thường cam nguyện mạo phiêu lưu lớn như vậy cũng cần ở lại Tùng Hải, nói rõ chuyện này cực kỳ quan trọng, quan trọng đến mức có thể so sánh với tính mạng.”

Trương Nguyên Thanh nhíu nhíu mày: “Giai đoạn này mà nói, điều hắn nên làm nhất, chẳng lẽ không phải tiếp thu di sản của Phán Quan Mắt Quỷ sao. Đúng rồi, Hắc Vô Thường là cấp bậc gì?”

“Cấp 6, Thánh Giả cảnh đỉnh phong.”

Vu cổ sư là nghề nghiệp chiến lực đỉnh cao, Vu cổ sư cấp 6, cho dù không thể đấu với nghề nghiệp hợp pháp cấp 7, so với người cùng cấp bậc khẳng định mạnh hơn một mảng lớn. Vậy cũng chính là nói, trừ phi tồn tại cấp trưởng lão ra tay, bằng không rất khó thu phục vị Hắc Vô Thường này.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh thở dài, anh Binh đây không phải làm khó người ta sao, hắn chỉ là Thần dạ du cấp 2, người ta một đầu ngón tay có thể ấn chết.

Lý Đông Trạch lúc này mới đưa qua phần tư liệu kia, nói:

“Em xem xem.”

Trương Nguyên Thanh mở ra tư liệu, đây là một phần hồ sơ cá nhân, người đàn ông trên tấm ảnh thẻ, tuổi chừng ba mươi,

khuôn mặt gầy, mắt xếch mày kiếm, môi mím chặt, cho người ta một loại cảm giác sắc bén đập vào mặt.

“ID linh cảnh: Hoành Hành Vô Kỵ tên thật Chu Cảnh Diệu Vu cổ sư cấp 3 tội phạm tài chính, trước đây là nhân viên công ty chứng khoán, lợi dụng chức vụ kiếm lợi bất chính”

Trương Nguyên Thanh đọc tin tức nhân vật, nói: “Em nhớ người này, ở trong danh sách em cung cấp.”

Lý Đông Trạch gật đầu: “Hôm trước, đội trưởng Thanh Đằng của Bách Hoa hội thu được tình báo, có người ở khu Khang Dương từng thấy người này, nhưng rất nhanh đã biến mất không thấy, người này trước mắt do tiểu đội linh cảnh khu Khang Dương chúng ta phụ trách, cũng là mục tiêu sắp tới của chúng ta.”

Đáng tiếc không có DNA của mục tiêu, bằng không giày khiêu vũ màu đỏ có thể xử lý tất cả… Trương Nguyên Thanh tiếc hận nghĩ.

Nhưng, có mục tiêu là tốt rồi, chung quy tốt hơn làm ruồi bọ không đầu.

“Cốc cốc!”

Cửa thủy tinh của văn phòng bị gõ hai lần, truyền đến tiếng của Quan Nhã:

“Đội trưởng, người Hạ Hầu gia đến rồi.”

Lý Đông Trạch và Trương Nguyên Thanh liếc nhau, người sau thu hồi tư liệu, người trước trầm giọng nói:

“Mời bọn họ tiến vào.”

Mười mấy giây sau, Quan Nhã dẫn hai người đàn ông tiến vào văn phòng, một vị trong đó là người đàn ông trung niên mặc đồ âu, tóc cắt ngắn, dáng người thẳng, tinh thần già dặn lão luyện. Ngũ quan coi như không tệ, chỉ là mắt hơi nhỏ.

Một vị khác là người trẻ tuổi 24-25 tuổi, mặc áo sơmi màu trắng, cổ áo mở ra, vạt áo cũng không nhét vào trong thắt lưng quần, tỏ ra tùy ý không gò bó.

Bộ dáng hắn và người đàn ông trung niên có vài phần tương tự, nhưng anh tuấn hơn, để tóc dài kiểu Hàn Quốc, hỗn độn lại

không mất mỹ cảm, phối hợp bông tai màu bạc, là loại hình badboy đẹp trai ở trong quán ăn đêm rất được phụ nữ chú ý.

“Bỉ nhân Hạ Hầu Tân, đây là khuyển tử Hạ Hầu Thiên Nguyên.” Nam tử trung niên mỉm cười nói.

“Hoan nghênh hoan nghênh.” Bộ ria mép trên môi Lý Đông Trạch theo nụ cười mà bay lên: “Chào ngài Hạ Hầu, ngồi bên này!”

Hắn cùng với nam tử trung niên nhiệt tình bắt tay, dẫn hai người vào ngồi, lại bảo Quan Nhã pha trà nóng.

Hạ Hầu Tân không nhanh không chậm chờ đợi Quan Nhã dâng trà, nói:

“Đội trưởng Lý nghĩ hẳn biết ý đồ đến của bỉ nhân, vị kia của Chỉ Sát cung khinh người quá đáng, suýt nữa giết con trưởng của ta, thù này phải báo. Chúng tôi tra được bác sĩ Vương Thiên của bệnh viện Bình Thái, là thành viên Chỉ Sát cung, khi chúng tôi tới cửa bắt, hắn đã lẩn trốn.”

Chương 183: Cha con Hạ Hầu (3)

“Căn cứ tư liệu biểu hiện, người này là người cung cấp thông tin của thủ hạ đội trưởng Lý, hy vọng đội trưởng Lý có thể tạo điều kiện, dẫn người này đến, sau khi xong việc, Hạ Hầu gia tất có thâm tạ.”

Chỉ Sát cung chủ đánh là con trai của Hạ Hầu Tân này? Mình từng nghe Tạ Linh Hi nói, đó là con trai trưởng của Hạ Hầu gia, nói như vậy, vị Hạ Hầu Tân này địa vị rất cao nha… Trương Nguyên Thanh nhịn không được nhìn đánh giá thêm nam tử trung niên một lần.

Lúc này, hắn phát hiện người trẻ tuổi tên Hạ Hầu Thiên Nguyên, có chút kiêu căng liếc mình một cái.

“Cái này…” Trên mặt Lý Đông Trạch chứa đầy nụ cười, bất đắc dĩ nói:

“Chỉ Sát cung chủ dám khi nhục thiếu gia Hạ Hầu Thiên Vấn, quả thật quá phận, chết không đáng tiếc. Chỉ là, trải qua một trận chiến đêm qua, Chỉ Sát cung thần hồn nát thần tính, sao

có thể mắc mưu? Bản đội trưởng có lòng mà không có sức nha."

Hạ Hầu Thiên Nguyên lại liếc Trương Nguyên Thanh một cái, không vui nói:

"Cái này còn không đơn giản, gửi tin nhắn cho Vương Thiên, cứ nói trong Ngũ Hành minh có người không vừa mắt Hạ Hầu gia, hỏi Chỉ Sát cung có cần trợ giúp hay không, trước lấy lòng, câu được hắn, lại từ từ tính toán, cậu nếu không biết, thì đưa điện thoại di động cho tôi."

Chỉ cần liên hệ được với Vương Thiên kia, bọn họ sẽ có biện pháp dụ người này ra, bây giờ thiếu là một người có thể khiến Vương Thiên nguyện ý "trao đổi".

Lý Đông Trạch thở dài: "Thôi được, tôi liền ăn ngay nói thật, ài, thần tiên đánh nhau phàm nhân gặp họa, chúng tôi cũng không muốn chen chân ân oán của Hạ Hầu gia cùng Chỉ Sát cung, rất xin lỗi, không thể hỗ trợ."

"Anh nói cái gì?" Hạ Hầu Thiên Nguyên khó có thể tin.

Hạ Hầu gia đã tập trung vài manh mối thành viên Chỉ Sát cung, đội 2 khu Khang Dương là một cái trong đó, ở trong mắt Hạ Hầu Thiên Nguyên, đối mặt yêu cầu của Hạ Hầu gia, một tiểu đội không xuất chúng như vậy, nên có cầu tất ứng, nịnh bợ còn không kịp.

Không phải là Hạ Hầu Thiên Nguyên cuồng vọng tự đại, mà là loại tiểu đội này, ở Ngũ Hành minh nhiều đếm không xuể, mà giống Hạ Hầu gia linh cảnh thế gia như vậy, trong nước có mấy cái?

Cái này giống một đội ngũ thành phố quản lý, từ chối tập đoàn tài chính lớn có bối cảnh chính phủ.

Quan Nhã trợn mắt: "Nghe không hiểu? Muốn dùng tiếng nước ngoài phiên dịch một lần cho anh hay không."

"Cô…" Hạ Hầu Thiên Nguyên vẻ mặt giận dữ, từ khi nào, một nữ nhân viên cũng dám nói như vậy với hắn.

Ở trước mặt hắn, bề ngoài xinh đẹp cũng không có đặc quyền.

Hạ Hầu Tân nhìn thoáng qua Quan Nhã, dùng ánh mắt ngăn lại con trai tức giận, thành khẩn nói:

“Việc này rất quan trọng đối với Hạ Hầu gia, xin đội trưởng Lý cần phải đáp ứng.”

Ngoài miệng nói đội trưởng Lý, ánh mắt lại nhìn về phía Quan Nhã.

Lý Đông Trạch vẻ mặt khó xử, lấy thân phận của hắn, từ chối một lần chính là cực hạn, uyển chuyển từ chối nữa, sợ là phải bị chèn ép.

Lúc này, liền cần Quan Nhã ra mặt.

“Việc của Hạ Hầu gia, có gì quan hệ với chúng ta?” Quan Nhã liếc hai cha con đối diện một cái:

“Rất quan trọng đối với Hạ Hầu gia, chúng tôi liền nhất định phải giúp? Sau này Chỉ Sát cung trả thù đồng nghiệp của tôi, Hạ Hầu gia các người chống đỡ thay hắn? 24 giờ vĩnh viễn bảo hộ? Hay là nói, các người chỉ là muốn dùng thế lực gia tộc tạo áp lực, coi đồng nghiệp của tôi là người công cụ? Một câu nhất định có thâm tạ đã muốn khiến chúng tôi mạo hiểm hỗ trợ, tính toán hay quá ha. Muốn câu ra Vương Thiên phải không, có thể, lấy mười món đạo cụ để đổi.”

“Điên rồi?” Hạ Hầu Thiên Nguyên giận quá mà cười: “Cô là ai, mười món đạo cụ, sợ cô không có mạng mà tiêu thụ.”

Quan Nhã cười lạnh: “Lắm miệng một câu nữa, bà đây cho mày một phát đạn.”

Hạ Hầu Tân dùng ánh mắt hung ác, ngăn cản con trai nổi trận lôi đình, liếc Quan Nhã một cái thật sâu, nói:

“Quấy rầy!”

Hạ Hầu Thiên Nguyên ngạc nhiên nhìn phụ thân.

Hạ Hầu Tân vẻ mặt lạnh lùng đứng dậy, đi ra khỏi văn phòng.

Hạ Hầu Thiên Nguyên hung hăng trừng mắt nhìn Quan Nhã một cái, theo phụ thân rời khỏi.

Lý Đông Trạch chậm rãi phun ra một hơi, đứng dậy vươn vai, vẻ mặt thoải mái nói:

“Được rồi, chuyện này dừng ở đây, ài, những đại gia tộc này không dễ chọc nha.”

Hắn vội vàng vãn hồi tôn nghiêm bổ sung một câu: "Ở thể chế, vẫn luôn là phải không ngừng đối mặt chuyện tương tự. Ba phải cùng thỏa hiệp, là pháp tắc cao nhất trong thể chế."

Đội trưởng, anh không cần giải thích những thứ này với em, Hạ Hầu gia cũng không phải rất bá đạo sao, hay là nói, bối cảnh Quan Nhã càng thâm hậu hơn? Trương Nguyên Thanh phát hiện mình có lẽ đã xem nhẹ lão ti cơ.

Phàm là mắt không mù, có thể nhìn ra Hạ Hầu Tân vị dòng chính Hạ Hầu gia này rõ ràng rất kiêng kị Quan Nhã.

Đội trưởng đồ vô dụng này, nhìn vững như chó già, thật ra là tránh ở dưới váy cây lựu của Quan Nhã.

Chương 184: Không có lần sau (1)

Nhưng mình không nhớ trong linh cảnh thế gia có Quan gia nha, ồ đúng, Quan Nhã là ID linh cảnh, không phải tên thật.

"Ài, so sánh với người ở rể Tạ gia, em đột nhiên càng muốn trở thành người ở rể Quan gia hơn." Trương Nguyên Thanh nửa nói giỡn nửa thử nói.

Lão ti cơ không tiếp chuyện, đánh giá cao thấp một phen, chậc chậc hai tiếng:

"Em không được, em quá nhỏ."

Trương Nguyên Thanh không phục: "Chị lại chưa từng thấy, làm sao chị biết nhỏ?"

"Được nha, đi WC cho chị xem xem."

"Đi thôi!"

"Đi!"

Lý Đông Trạch chống gậy chống, khẽ lắc đầu, hai người này một người chưa từng có bạn trai, một người chưa từng bạn gái, tất cả bản lãnh ở cái miệng.

Trương Nguyên Thanh ở trong đơn vị ăn xong bữa trưa, lăn lộn đến một giờ chiều, nghĩ đợi lát nữa còn có một tiết môn chuyên ngành, liền đeo balo hai vai rời khỏi văn phòng cảnh sát, quét một chiếc xe đạp chia sẻ, chậm rãi tới trường học.

Vừa qua đèn xanh đèn đỏ, một chiếc ô tô màu đen lao vút đến, ép hắn dừng ở ven đường.

Ghế sau ô tô màu đen, là hai cha con Hạ Hầu Tân.

Đệch, âm hồn không tan? Không đạt mục đích thề không bỏ qua?

Trương Nguyên Thanh âm thầm nhe răng, lòng tràn đầy bất đắc dĩ, trên mặt thì lộ ra nụ cười lễ phép ôn hòa:

"Hai vị Hạ Hầu tiên sinh, còn có việc gì sao?"

Hạ Hầu Tân tư thế ngồi đoan chính, hơi nghiêng đầu, nhìn Trương Nguyên Thanh ven đường, ôn hòa nói:

"Vừa rồi ở trong văn phòng cảnh sát, có một số lời không nói ra được, nếu cậu đồng ý hỗ trợ câu ra Vương Thiên, bỉ nhân sẽ tặng một món đạo cụ cho anh bạn trẻ làm quà cảm ơn. Mặt khác, Hạ Hầu gia ở Ngũ Hành minh có sức ảnh hưởng nhất định, anh bạn trẻ năng lực không tệ, nếu lại có Hạ Hầu gia trợ giúp, nhất định một bước lên mây."

Hạ Hầu Thiên Nguyên bên cạnh hắn lười biếng dựa ở trên ghế da thật, nghịch điện thoại di động, không còn kiệt ngạo dễ giận như lúc ở văn phòng.

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, mới rõ hai cha con này vừa rồi ở trong văn phòng cảnh sát, chỉ đưa ra yêu cầu không đề cập tới hồi báo, là căn bản là không muốn bàn chuyện ở nơi đó.

Là vì có Quan Nhã cùng Lý Đông Trạch, cho nên chỉ thử? Bây giờ mới đề xuất muốn dùng đạo cụ trao đổi, là muốn chế tạo tương phản, khiến mình có niềm vui bất ngờ sao? Trong lòng hắn lẩm bẩm.

"Ngài Hạ Hầu đừng làm khó tôi tiểu nhân vật này, thái độ của đội trưởng, chính là thái độ của tôi, tôi không thể trêu vào Chỉ Sát cung." Trương Nguyên Thanh uyển chuyển từ chối.

Ánh mắt Hạ Hầu Tân không thay đổi nhìn hắn, chậm rãi nói:

"Hai món!"

Không hổ là thế gia "học sĩ", rất giàu có nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái, nghề nghiệp chỗ Hạ Hầu gia

là "học sĩ", học sĩ đẳng cấp cao, nắm giữ kỹ năng tạo ra đạo cụ, tựa như thợ rèn trong trò chơi.

Tuy một món đạo cụ sinh ra, chịu giới hạn bởi tài liệu, kỹ năng các loại nhân tố, chế tạo trả giá rất lớn, nhưng Hạ Hầu gia nắm giữ kỹ năng rèn, có ưu thế thế lực khác không thể so sánh.

Bởi vậy mới có thể sừng sững không ngã, gốc rễ mới có thể thò vào ở trong Thái Nhất môn, Ngũ Hành minh.

"Xin lỗi!"

Trương Nguyên Thanh lắc đầu, đạp xe tính rời khỏi.

Ngay sau đó, bánh xe tựa như bị cái gì kẹt, hắn cúi đầu nhìn lại,

Mặt đất trên đường xe đạp chui ra những sợi dây leo xanh biếc, như sợi xích cuốn lấy bánh xe.

Hạ Hầu Tân thản nhiên nói: "Thiên Nguyên, đoạt lấy điện thoại di động của hắn."

Khóe miệng Hạ Hầu Thiên Nguyên nhếch lên, đẩy mở cửa xe, đặt một quả cầu thủy tinh mê ly mộng ảo ở nóc xe.

Chỉ trong tích tắc, Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy một lớp mô mỏng vô hình bao phủ bốn phía, chiếc xe, người đi đường bên ngoài trở nên vặn vẹo, thanh âm bên ngoài cũng bị ngăn cách.

Hắn khẽ biến sắc: "Các người…"

Thế này cũng quá bá đạo rồi.

Hạ Hầu Thiên Nguyên liếm liếm môi, chậm rãi đi tới, 'hề hề' nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghe nói cậu vượt qua hai lần linh cảnh cấp S, được hành giả chính phủ coi là thiên tài, khéo, anh đây lòng dạ hẹp hòi, không chứa được ai, thích nhất đánh thiên tài."

Vừa dứt lời, giày của hắn bốc lên ngọn lửa hừng hực, tựa như một mũi tên kéo theo tàn ảnh, vọt lại đây.

Tốc độ quá nhanh, Trương Nguyên Thanh vội vàng để hai cánh tay giao nhau, che ở trước ngực.

Liên hoàn đá ‘Bốp bốp bốp’ hung ác giống như cây roi, quật từng cái một lên cánh tay Trương Nguyên Thanh, quật ống tay áo hóa thành tro tàn, quật làn da cánh tay xuất hiện vết bỏng.

Cấp 3? Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, sau khi đỡ đợt công kích hung mãnh đầu tiên, không chút do dự thi triển dạ du, tiến vào tiềm hành.

Bóng dáng hắn nháy mắt biến mất, giống như bị lau đi.

Hạ Hầu Thiên Nguyên đứng ngạo nghễ tại chỗ, hai chân hừng hực lửa cháy, như là giẫm phong hỏa luân (bánh xe lửa của Na Tra), ánh mắt sắc bén nhìn quét xung quanh.

Bỗng nhiên, hắn thấy mô mỏng bên trái “kết giới” bị hung hăng húc một cái, nhộn nhạo lên hoa văn như gợn nước.

Chương 185: Không có lần sau (2)

Hạ Hầu Thiên Nguyên điểm xạ lao đi, lấy chân trái làm trục, chân phải quét ngang, trong tiếng xé gió ‘Vút’, đá ra một bóng người quay cuồng.

Chính là Trương Nguyên Thanh.

Tay phải Hạ Hầu Thiên Nguyên ở trên không chộp một cái, từ ô vật phẩm chộp ra một bộ xiềng xích màu vàng đậm, vung tay ném ra.

Xiềng xích “rắc rắc” bám ở mắt cá chân Trương Nguyên Thanh, tự động khóa chặt.

Thấy thế, khóe miệng Hạ Hầu Thiên Nguyên nhếch lên, nhưng ở ngay sau đó, thân thể Trương Nguyên Thanh giống như cái bóng tan vỡ, biến mất không thấy.

Ảo thuật!

“Ầm!”

Hạ Hầu Thiên Nguyên sau đó nghe thấy một tiếng vang tan vỡ, hắn nhìn thấy cách đó không xa một bóng người bổ nhào ra, một cước đạp vỡ điện thoại di động.

Nhìn thấy một màn này, Hạ Hầu Thiên Nguyên nhíu lại hai hàng lông mày.

Thằng nhóc khốn kiếp này, tình nguyện dùng phương thức này, cũng không hướng Hạ Hầu gia thỏa hiệp?

Trương Nguyên Thanh phun ra một hơi, không có biểu cảm gì nói:

“Còn tiếp tục nữa, chính là không chết không thôi.”

Cảm thụ được nhiệt độ lửa cháy hừng hực của lòng bàn chân, tính tình Hạ Hầu Thiên Nguyên so với ngày thường càng thêm nóng nảy: “Mày muốn chết!”

“Được rồi!” Hạ Hầu Tân trong xe nhìn thoáng qua điện thoại di động vỡ nát, thản nhiên nói: “Thiên Nguyên, trở về đi.”

Ánh mắt hắn thâm thúy chăm chú nhìn Trương Nguyên Thanh, xin lỗi nói: “Khuyển tử hiếu chiến, xin chớ trách móc.”

Cái trán Hạ Hầu Thiên Nguyên nổi lên gân xanh, sau khi giãy dụa một phen, kiềm chế cảm xúc như liệt hỏa càng thiêu đốt càng mạnh, “tắt” lửa trên giày.

Hắn nháy mắt khôi phục tư thái lười biếng, so với vừa rồi nóng nảy như hai người khác nhau.

“Không tệ, da dày thịt béo, đánh chú mày còn rất sướng tay.”

Hạ Hầu Thiên Nguyên bật cười một tiếng, quay về cạnh ô tô màu đen, thu hồi quả cầu thủy tinh ở nóc xe, chui vào thùng xe.

Ô tô màu đen lao nhanh đi, hòa vào dòng xe cộ, Hạ Hầu Thiên Nguyên thò đầu ra ngoài cửa kính xe, hướng thằng nhóc kia phía sau làm cái động tác cắt cổ.

“Bố, thằng nhóc này rất mạnh, là một nhân tài.” Hắn lười biếng nằm ở trên ghế tựa da thật, cười nói:

“Từ khi nào một nhân viên tầng dưới chót, cũng dám không để Hạ Hầu gia chúng ta vào mắt. Chậc chậc, xương cứng như vậy, đập vỡ mới có cảm giác thành tựu.”

“Có thể dùng quan hệ gia tộc chèn ép hắn, ở trong quy tắc chơi chết hắn, nhưng đừng làm chuyện ngu xuẩn, hắn có công huân trong người.” Hạ Hầu Tân thản nhiên nói.

Người trẻ tuổi kia có công huân trong người, đánh đấm chơi bời chút không sao, Ngũ Hành minh nhiều lắm hỏi trách,

nhưng nếu là đánh bị thương, đánh chết đối phương, Bạch Hổ binh chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Giết chết một hành giả chính phủ có công huân, tương đương xé rách da mặt với Ngũ Hành minh, tính chất so với lan đến người thường còn lớn hơn nhiều.

Cho nên ở sau khi người trẻ tuổi kia giẫm vỡ điện thoại di động, Hạ Hầu Tân liền hô ngừng việc này.

“Con biết!” Hạ Hầu Thiên Nguyên cười âm trầm lạnh lùng.

“Tập trung trọng điểm ở trên người vài thành viên khác của Chỉ Sát cung đi.” Sắc mặt Hạ Hầu Tân âm trầm: “Cô gái kia ở chỗ đại ca con tra hỏi ra quá nhiều bí mật, không thể giữ lại nữa. Lần này mặc kệ như thế nào, đều phải diệt trừ cô ta.”

Hạ Hầu Thiên Nguyên oán giận nói: “Đại ca đúng là phế vật, thấy gái là đi không nổi nữa, nếu không phải anh ấy, chúng ta sẽ không bị động như vậy.”

Lúc này, Hạ Hầu Tân liếc thấy mắt cá chân có vết máu của con trai, nhíu mày nói:

“Con bị thương?”

Hạ Hầu Thiên Nguyên ngẩn ra, cúi đầu nhìn, mới phát hiện mắt cá chân bị cào rách da.

“Không sao, vấn đề nhỏ.” Hắn không quá để ý nói.

…

“Hạ Hầu gia cũng quá bá đạo rồi nhỉ, chỉ vì một tên Vương Thiên, chơi lớn như vậy? Không biết còn tưởng mình cùng Chỉ Sát cung chủ có gian tình.”

Trương Nguyên Thanh nhìn ô tô màu đen biến mất ở trong tầm nhìn, thu hồi ánh mắt, nhịn không được oán giận.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua vết thiêu đốt dữ tợn trên cánh tay, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Hạ Hầu gia bá đạo nữa, cũng không dám giết hắn, trừ phi muốn khai chiến với Ngũ Hành minh, một thành viên có công huân trong người, nếu chết bởi tay linh cảnh thế gia, Ngũ Hành minh nhất định sẽ khiến Hạ Hầu gia nợ máu trả bằng máu, quan hệ cứng nữa cũng vô dụng.

Bằng không làm sao làm mọi người phục, hành giả chính phủ tầng trung tầng thấp sẽ nghĩ như thế nào?

Cho nên Trương Nguyên Thanh quyết đoán tiêu hủy điện thoại di động, chấm dứt trận xung đột này.

Nhưng không đai biểu chuyện này đã kết thúc.

Hạ Hầu gia quá bá đạo, đầu tiên là lợi ích dụ dỗ, không được, liền trực tiếp ra tay.

Nếu hắn không có công huân, chỉ là thành viên bình thường tầng dưới chót, Hạ Hầu gia sẽ điểm đến là dừng?

Mà cho dù là hắn, với tác phong hai cha con Hạ Hầu gia bày ra, sau đây quá nửa còn có thể âm hiểm trả đũa.

Trương Nguyên Thanh lấy ra khăn tay, chà lau một mảng vết máu trong kẽ móng tay, thật cẩn thận gấp lại, thu vào túi, thấp giọng lẩm bẩm:

"Không có lần sau nữa."

Chương 186: Mưu tính (1)

Trương Nguyên Thanh cởi xuống áo khoác cháy mất tay áo, ném vào trong giỏ xe đạp, sau đó quay về văn phòng cảnh sát, bảo văn chức nhân viên một lần nữa làm một cái SIM điện thoại cho hắn.

SIM điện thoại đối ứng "Nguyên Thủy Thiên Tôn", chỉ có thể thông qua nhân viên văn chức của đơn vị xử lý.

Trương Nguyên Thanh đưa ra lý do là, điện thoại di động không cẩn thận rơi vào cống thoát nước, lười tìm lại, tính một lần nữa xử lý một cái.

Hắn không tính nói chuyện này cho Quan Nhã và Lý Đông Trạch, nếu làm ầm ĩ chuyện xung đột mọi người đều biết, sau đó, chân trước vừa đánh, sau lưng người ta liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dựa theo logic phá án bình thường, người gần đây từng có xung đột, mặc kệ hiềm nghi lớn nhỏ, đều sẽ điều tra theo lệ.

Mà hai người này là biết hắn nắm giữ một món đạo cụ loại quy tắc.

Đạo lý tương tự, Trương Nguyên Thanh trả thù sẽ không lập tức tiến hành, phải chậm lại một chút.

Một lần nữa làm xong SIM điện thoại di động, hắn lại chạy một chuyến tới tiệm điện thoại di động phụ cận, mua một chiếc máy trong nước sản xuất giá khoảng 3000 (10 triệu VNĐ), dùng căn cước công dân làm bù một cái SIM điện thoại mới.

Quán cà phê cách văn phòng cảnh sát không xa, bên bàn, Trương Nguyên Thanh vừa uống cà phê lạnh, vừa nghĩ trả thù Hạ Hầu Thiên Nguyên như thế nào.

Trêu vào Hạ Hầu gia không phải bổn ý của hắn, nhưng chuyện này, hắn không có lựa chọn.

Thái độ của hai cha con Hạ Hầu rất rõ ràng, phối hợp tốt, có thể cho ngươi lợi ích, không phối hợp, bọn họ trực tiếp cướp điện thoại di động.

Dù sao một tiểu nhân vật không có quyền lựa chọn.

Cái này cũng không kỳ quái, một gia tộc lớn nắm giữ tài nguyên, bị một nhân viên nho nhỏ từ chối, liền nén giận dừng tay? Đó là nói nhảm mà thôi.

Trừ phi chuyện này đối với gia tộc lớn mà nói bé nhỏ không đáng kể.

Đây là câu cửa miệng mẹ mình thường nói, tư bản đấu đá nha, không ngờ có một ngày mình cũng có thể cảm nhận được… Trương Nguyên Thanh nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Máu Hạ Hầu Thiên Nguyên ở trong tay mình, có thể trực tiếp phát động giày khiêu vũ màu đỏ đuổi giết hắn, không chết không ngừng, nhưng cách làm như vậy quá thô bạo, giày khiêu vũ màu đỏ giết người dấu vết cực kỳ rõ ràng, mà người biết mình nắm giữ giày khiêu vũ màu đỏ không nhiều, nhưng cũng không phải không có.

“Hơn nữa, đối phương xuất thân linh cảnh thế gia, là gia tộc am hiểu chế tạo đạo cụ, không phải hành giả chính phủ, hành giả hoang dã bình thường có thể so sánh, không chừng có biện pháp ngăn cản, khắc chế giày khiêu vũ màu đỏ, dưới tình huống biết mình không biết người, không thể tùy tiện ra tay,

đợi lát nữa hướng Tạ Linh Hi tìm hiểu một phen tình báo của Hạ Hầu gia."

Hắn uống một ngụm cà phê, tiếp tục suy tư:

"Đúng rồi, Hạ Hầu gia không phải đang tìm người của Chỉ Sát cung sao, mình có thể đục nước béo cò, đã có Chỉ Sát cung làm lá chắn, lại có thể phá hư hành động của Hạ Hầu gia, nhất cử lưỡng tiện.

"Vương Thiên biết mình, lấy khuôn mặt thật can thiệp việc này, không phải cử chỉ sáng suốt, có lẽ có thể lợi dụng nhẫn dịch dung."

Một cái kế hoạch thô sơ giản lược hình thành ở trong đầu. Hắn gửi tin nhắn trước cho anh họ Trần Nguyên Quân:

"Anh, em cần một cái SIM điện thoại không đăng ký, anh tan tầm nhớ cho em."

Trần Nguyên Quân chưa trả lời, nhưng Trương Nguyên Thanh biết hắn sẽ thay mình đi làm. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần không phải yêu cầu quá phận, anh họ sẽ không từ chối.

Anh họ cực kỳ thương hại đối với hắn đứa em họ mất cha lúc còn nhỏ, lại thiếu tình thương của mẹ này.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh gọi vào số điện thoại di động của Tạ Linh Hi.

…

Khách sạn Hoa Vũ, bể bơi tầng 48.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ sát đất thật lớn chiếu xạ vào, một cái bể bơi hình chữ nhật, nước bể xanh thẳm khẽ nổi sóng, ánh sóng dập dờn tan vỡ.

Tạ Linh Hi ghé vào ghế nghỉ ngơi, nheo mắt, hưởng thụ sự thoải mái sau khi bơi lội.

Cô mặc một cái áo ngoài chống nước màu hồng, áo ngoài chỉ tới cuống đùi, đùi ngọc trắng nõn khép lại, vừa dài vừa thẳng, nuôi vài năm nữa, có thể trưởng thành làm đôi chân dài mượt mà.

Nữ trợ lý ngồi ở một bên, chuyên tâm gọt hoa quả.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Tạ Linh Hi vừa mở mắt ra, nữ trợ lý đã lau khô tay, cầm điện thoại di động tới.

Thấy biểu hiện gọi tới là "Nguyên Thủy Thiên Tôn", Tạ Linh Hi lập tức có tinh thần, vội vàng tiếp nhận điện thoại di động, bóp yết hầu, đằng hắng cổ họng, lúc này mới nhận cuộc gọi, dùng một loại giọng mềm mại khiến nữ trợ lý nổi da gà, nũng nịu nói:

"Nguyên Thủy ca ca"

"Anh nghe nói cao thủ Hạ Hầu gia bùng nổ xung đột với Chỉ Sát cung chủ?" Trương Nguyên Thanh ra vẻ tò mò.

"Nguyên Thủy ca ca, anh gọi điện thoại cho em, chỉ vì hóng hớt chuyện này?" Tạ Linh Hi vẻ mặt ấm ức, đau lòng nói.

Chương 187: Mưu tính (2)

"Nói chuyện hẳn hoi, đừng giọng điệu kỳ quái nữa, giọng của em làm sao vậy."

"Giọng người ta chính là như vậy "

"Ồ, giọng của em giống như lại muốn ca hát rồi."

"Khụ khụ!" Tạ Linh Hi ho khan một tiếng, hồi phục sự thanh thúy của thiếu nữ, giọng bình thường nói:

"Buổi sáng ngày hôm qua không phải nói rồi sao, cung chủ tỷ tỷ đánh phế con trai trưởng Hạ Hầu gia, Hạ Hầu gia đương nhiên sẽ không nuốt xuống cơn tức này. Nguyên Thủy ca ca là muốn giúp Hạ Hầu gia bắt thành viên Chỉ Sát cung, ép cung chủ tỷ tỷ đi ra?"

"Không phải, chỉ là tò mò mà thôi, Hạ Hầu gia lần này đến đây bao nhiêu người, em biết không?"

"Nhân số cụ thể không quá rõ, dẫn đội là Hạ Hầu Trì, chính là ông nội của Hạ Hầu Thiên Vấn, rất nhiều năm trước đã là học sĩ cấp 6, không biết bây giờ thăng cấp chưa. Ngoại trừ Hạ Hầu Trì, còn có hai tên dòng chính Hạ Hầu gia, Hạ Hầu Tân và Hạ Hầu Thiên Nguyên, một kẻ là cha Hạ Hầu Thiên Vấn, một kẻ là em trai. Hạ Hầu Thiên Vấn chính là tên kia bị cung chủ tỷ tỷ đánh bị thương."

Vị cung chủ kia có thể cân tài ngang sức với học sĩ cấp 6, ít nhất cũng là cấp bậc này nhỉ… Trương Nguyên Thanh lại hỏi:

"Vậy em hiểu biết Hạ Hầu gia không?"

"Biết nha!" Tạ Linh Hi ghé vào trên ghế nằm, cong lên cái mông nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân dài.

Đây là tư thế gì? Nữ trợ lý nhíu mày.

May mắn bể bơi bị đặt bao hết, bằng không Tạ gia thiên kim tư thế bất nhã như vậy bị người ngoài nhìn thấy, truyền về gia tộc, cô là phải tạ tội.

"Hạ Hầu gia là linh cảnh thế gia truyền thừa xa xưa, nhân số đông đảo, phe phái phức tạp, anh nếu muốn làm rõ tổ chức kết cấu của linh cảnh thế gia, chúng ta liền bỏ qua một bên nhân viên bình thường, chỉ lấy Linh cảnh hành giả mà nói.

"Đầu tiên, Hạ Hầu gia có một vị lão tổ tông, nghe nói là nhóm Linh cảnh hành giả đầu tiên, cấp bậc ông ta em không quá rõ. Phía dưới lão tổ tông là hội tộc lão, Hạ Hầu gia có ba vị tộc lão, đều là cấp Chúa Tể, ba người này là kẻ cầm quyền thật sự của gia tộc.

"Xuống chút nữa là đội chấp pháp cùng người phát ngôn các tỉnh, chức trách của đội chấp pháp là phối hợp chính phủ bao vây tiễu trừ, lùng bắt nghề nghiệp tà ác, cùng với trừng phạt thành viên trái pháp luật phạm kỷ cương trong gia tộc. Đại đội trưởng đội chấp pháp, đúng vậy Hạ Hầu Trì.

"Người phát ngôn các tỉnh sao, chính là hành giả phụ trách quản lý sản nghiệp các nơi trong cả nước của Hạ Hầu gia, quan to biên giới đó, bình thường cũng là do Linh cảnh hành giả cấp 6 đảm nhiệm. Tạ gia em cũng là kết cấu không khác lắm, bố em là chắt trai của lão tổ tông, nắm giữ vị trí gia chủ.

"Nhưng mà, ở trên bố còn có các tộc lão, cùng cấp với bố còn có người phát ngôn các tỉnh, bố em mỗi ngày cùng các chú bác đó lục đục với nhau."

Cô gái nhỏ, em chẳng lẽ không biết nhà xấu không thể tuyên dương ra ngoài sao, những thứ này không cần nói với anh… Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, lại hỏi:

"Hạ Hầu Tân cấp bậc gì?"

“Đại khái cấp 4 đi.” Tạ Linh Hi tinh quái cười hì hì nói: “Nội bộ Hạ Hầu gia lục đục với nhau dữ dội, Hạ Hầu Thiên Vấn bị cung chủ tỷ tỷ đánh phế đi, trong gia tộc không biết bao nhiêu người vui sướng khi người gặp họa cơ.”

“Tạ gia em đối với chuyện này là thái độ thế nào?”

“Hạ Hầu Trì tuy là dòng chính của Hạ Hầu gia, nhưng ông ta không thể hoàn toàn đại biểu Hạ Hầu gia, Tạ gia em không sợ đâu, về phần Ngũ Hành minh, chính phủ mà nói Tạ gia không thể trêu vào, chỉ nói đùn đẩy không muốn tham dự, sẽ không hỏi đến.”

Không muốn tham dự thì có thể không tham dự, cho nên nói, muốn khiến người khác tôn trọng bạn, còn cần thực lực của chính mình cường đại… Trương Nguyên Thanh hàn huyên vài câu nữa với cô, liền cúp điện thoại.

…

Bảy rưỡi tối, bên bàn ăn.

Trương Nguyên Thanh uống một ngụm canh, nhìn về phía dì trẻ sắc mặt hồng hào: “Dì trẻ đã hết đèn đỏ rồi? Nhanh như vậy?”

“Vẫn là có chút không thoải mái.” Giang Ngọc Nhị thuận miệng lấy lệ.

Thấy cô không có hứng thú đấu võ mồm, Trương Nguyên Thanh hứng thú rã rời nhìn về phía Trần Nguyên Quân:

“Anh, SIM điện thoại di động của em đâu?”

“Ở trong túi công văn của anh, cơm nước xong cho em.” Trần Nguyên Quân uống một ngụm canh, lông mày nhăn tín lại: “Bà nội, bỏ nhiều gừng quá.”

Bữa tối yên bình chấm dứt, Trương Nguyên Thanh lấy được SIM điện thoại, hắn sốt ruột không chờ nổi trở lại phòng, mở ra phần mềm trò chuyện trong điện thoại di động, gửi tin nhắn thoại cho Vương Thiên:

“Việc Chỉ Sát cung cùng Hạ Hầu gia, tôi đã biết được, Hạ Hầu gia hôm nay đi tìm tôi, hy vọng tôi có thể giúp bọn họ điếu ra anh, tôi đã từ chối, đây là cực hạn tôi có thể làm được.

“Tôi có một người cung cấp thông tin, thực lực rất không tệ, nếu anh cần trợ giúp, có thể tìm người đó, số điện thoại di động của người đó là…”

Chương 188: Mưu tính (3)

Gửi xong tin nhắn, Trương Nguyên Thanh đợi hồi lâu, không đợi được Vương Thiên trả lời.

Cảnh giác còn rất nặng… Trong lòng hắn nói thầm.

Trung tâm kế hoạch này của Trương Nguyên Thanh là nhẫn dịch dung cùng sự tín nhiệm của Vương Thiên.

Dưới tình huống bình thường, Vương Thiên khẳng định sẽ không dễ dàng tin tưởng, nhưng nếu hãm thân nguy cơ, không có lựa chọn nào khác, thì phải bàn riêng.

Đương nhiên, nếu Vương Thiên chết sống không cần trợ giúp, Trương Nguyên Thanh cùng lắm thì thay đổi kế hoạch, một mình hành động, xử lý Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Chỉ là như vậy, thì không có Chỉ Sát cung làm lá chắn.

…

Đêm khuya, một dãy nhà trọ ven sông.

Gió âm u lạnh lẽo thổi ra bức rèm rủ xuống, bay vào phòng ngủ tối đen không thấy năm ngón, xoay tròn ở bên giường.

Người ngủ say trên giường bỗng nhiên bừng tỉnh, mở ra con ngươi dựng thẳng màu hổ phách.

“Không cần khẩn trương!”

Trung tm Cơn lốc xoáy gió âm, một bóng dáng bán trong suốt ngưng tụ, ngũ quan mơ hồ không rõ, rõ ràng không có thực thể, lại có thể phát ra âm thanh.

Ánh sáng đèn đường lấp lánh, từ cửa sổ rộng rãi chiếu vào bên trong, trong ánh sáng yếu ớt, người đàn ông trên giường mắt xếch mày kiếm, khuôn mặt gầy, tự có một sự âm trầm sắc bén.

Hoành Hành Vô Kỵ chăm chú nhìn linh thể bên giường, vừa âm thầm cảnh giác, vừa hỏi:

“Các người rốt cuộc đến rồi, thủ lĩnh các người ở nơi nào?”

Linh thể ngũ quan mơ hồ cười nói:

“Hắc Vô Thường lại ở nơi nào? Tín nhiệm là cơ sở hợp tác, xem ra chúng ta đều còn chưa đủ tín nhiệm lẫn nhau.”

Hoành Hành Vô Kỵ trầm giọng nói: “Tôi không biết lão đại ở nơi nào, không có ai biết.”

Trầm mặc một phen, hắn bổ sung nói: “Trong khoảng thời gian này, chúng ta áp lực rất lớn, tổn thất mấy anh em, lão đại cũng thiếu chút nữa bị Phó Thanh Dương nhằm vào.”

“Phó Thanh Dương là người xuất sắc nhất trong một thế hệ trẻ tuổi của Bạch Hổ binh chúng, dưới cảnh giới Chúa Tể, người có thể thắng hắn không nhiều lắm, bị hắn nhằm vào, Hắc Vô Thường cũng không nhất định có thể thoát thân, các người không thể trốn tránh mãi, phải phản kích.”

“Hừ, nói thì đơn giản.” Hoành Hành Vô Kỵ lạnh lùng nói: “Trừ Ngũ Hành minh, người của Cổ Vương cũng đang tìm chúng ta, phản kích như thế nào?”

“Cho nên tôi tới tìm anh.” âm linh mỉm cười nói:

“Các người có hai cách làm, một là chờ đợi kẻ sa ngã trên danh sách lục tục mất khống chế, phân tán sức chú ý của Ngũ Hành minh, nhưng kẻ sa ngã phân tán các nơi, mà kẻ địch của các người, là phân bộ Tùng Hải.

“Biện pháp thứ hai, triệu tập kẻ sa ngã phụ cận Tùng Hải, khống chế bọn họ, bao vây tiễu trừ tiểu đội hành giả chính phủ, chế tạo một ít phiền toái cho phân bộ Ngũ Hành minh, như vậy có thể giảm bớt áp lực.”

“Nói thật đơn giản…” Hoành Hành Vô Kỵ hừ lạnh nói:

“Điều kiện tiên quyết bao vây tiễu trừ là có đủ tình báo.”

Âm linh nói: “Vì biểu đạt thành ý, tôi sẽ hướng anh lộ ra bố trí cùng hành động của hành giả chính phủ.”

Hoành Hành Vô Kỵ có chút động lòng: “Tôi cần bẩm báo với lão đại!”

. .

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh tỉnh lại, theo bản năng móc ra điện thoại di động xem tin tức, Vương Thiên chưa trả lời.

Hắn thất vọng rời giường rửa mặt, sau khi dùng xong bữa sáng, đi xe tới đơn vị.

Vừa ngồi xuống bàn luận vấn đề dài ngắn cùng sâu cạn với lão ti cơ, Lý Đông Trạch đồ tây, ghi lê đen áo sơmi trắng liền từ văn phòng đi ra.

"Nguyên Thủy, Quan Nhã, theo anh ra ngoài một chuyến." Hắn vừa xem đồng hồ, vừa nói:

"Đội điều tra khu Khang Dương, chín giờ có một hội nghị, chúng ta đã phát hiện hành tung của "Hoành Hành Vô Kỵ"."

Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên.

Hoành Hành Vô Kỵ, người này là mục tiêu tiểu đội Linh cảnh hành giả khu Khang Dương gần đây lùng bắt, là một trong những tâm phúc của Hắc Vô Thường, Vu cổ sư cấp 3.

Trên đường ngồi xe MPV tới địa điểm hội nghị, Lý Đông Trạch trầm giọng cảnh báo:

"Căn cứ tin tức chúng ta từ linh thể Vu cổ sư trước đó đánh gục thu hoạch được phán đoán, 'Hoành Hành Vô Kỵ' là Vu cổ sư cấp 3, giá trị kinh nghiệm có tỷ lệ đại khái vượt qua 90%, là tồn tại đỉnh phong nhất giai đoạn Siêu Phàm đích thực."

Trương Nguyên Thanh sắc mặt ngưng trọng gật gật đầu.

Chiến lực của nghề nghiệp tà ác, mạnh hơn so với nghề nghiệp hợp pháp bình thường, giá trị kinh nghiệm của Hoành Hành Vô Kỵ đạt tới 90%, ý nghĩa Thần dạ du cùng là cấp 3, nếu giá trị kinh nghiệm không cao, gặp hắn, quá nửa cũng phải bị đánh.

Quan Nhã cười nói: "Đừng sợ, chúng ta nhiều người."

Hành giả trận doanh hợp pháp, số lượng rất khoa trương, đi so sánh, nghề nghiệp tà ác tuy mạnh, nhưng số lượng quần thể xa xa không thể so sánh với hợp pháp.

Không bao lâu, bọn họ đến mục tiêu, đây là một câu lạc bộ tư nhân tìm yên tĩnh trong náo nhiệt.

Tên gọi “hội quán dưỡng sinh Thanh Đằng”, chủ yếu làm chăm sóc sắc đẹp, dưỡng sinh, giải trí, hoàn cảnh bên trong không tệ, gieo trồng lượng lớn thực vật xanh, giữa mặt cỏ xanh biếc, có mèo cảnh, chó cảnh đáng yêu chạy nhảy chơi đùa.

Chương 189: Vây bắt (1)

Phong cách trang hoàng là kiểu Trung Quốc điển hình, tràn đầy nét cổ, ghế mây, bàn tròn, tượng gỗ, tranh thuỷ mặc vân vân.

Tiến vào hội quán, đi ở trên mặt cỏ trải phiến đá, Trương Nguyên Thanh thưởng thức cảnh sắc hợp lòng người, nghe thấy Quan Nhã ở bên cạnh nói:

“Nơi này là một chỗ sản nghiệp của Bách Hoa hội, bình thường dùng để làm cứ điểm của tiểu đội, người phụ trách là đội trưởng Thanh Đằng.”

Thấy vẻ mặt Trương Nguyên Thanh mờ mịt, cô bất đắc dĩ giải thích: “Chính là cô gái nọ mặc sườn xám thủy mặc, ngực bự mông tròn.”

Trương Nguyên Thanh chợt hiểu ra: “Cô ấy à…”

Quả nhiên là chòm sao Bò Cạp! Trong lòng Quan Nhã lẩm bẩm một câu.

Đi vài phút, một căn phòng kính diện tích chừng ba mươi mét vuông xuất hiện ở phía trước.

Giữa phòng là một cái bàn gỗ tròn thô ráp, ngồi bên cạnh bàn là mười mấy vị Linh cảnh hành giả.

Trương Nguyên Thanh đi theo đội trưởng, đẩy ra cửa phòng kính, nhìn quét một vòng, thấy mấy người quen cũ, bọn họ phân biệt là chị đại Bạch Long mặc quần áo đua xe, Thanh Đằng xinh đẹp mặc sườn xám, thanh niên khôi ngô mặc đồ bó sát Đại Cơ Bá, cùng với người đàn ông trung niên đội mũ thợ mỏ Đường Quốc Cường.

Về phần người khác, hắn không nhận ra.

Cái mũ này là đạo cụ nhỉ? Công năng gì, có thể khiến đầu biến thành sắt sao? Trương Nguyên Thanh nhìn Đường Quốc Cường thêm một cái, ông chủ công ty xây dựng này, quần áo đã thay, nhưng mũ quật cường đội.

Trước kia hắn không cảm thấy kỳ quái, bây giờ xem ra, có thể khiến Linh cảnh hành giả mang theo bên người, quá nửa là đạo cụ.

"U, Thần dạ du của chúng ta đến rồi." Chị đại Bạch Long nhướng nhướng mày, "Thế nào, đi theo Lý Đông Trạch lăn lộn có hài lòng không, không hài lòng có thể đến chỗ chị bên này, mỗi ngày rượu thịt ngon lành, còn có cô nương xinh đẹp."

Đại Cơ Bá cười ha ha nói: "Tôi cảm thấy theo Lý Đông Trạch lăn lộn không có tiền đồ, trừ phi hắn phát bạn gái cho cậu."

Các hành giả chính phủ bên cạnh bàn dài đều nhìn tới, có tò mò, có đánh giá, có thiện ý, khiến Trương Nguyên Thanh lập tức thành tiêu điểm.

Từng trải qua đường hầm Xà Linh, chỉ là khiến hắn có chút danh tiếng, nhưng sau khi vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy, ID Nguyên Thủy Thiên Tôn này nhảy vọt trở thành ngôi sao được chú ý của phân bộ Tùng Hải.

Lý Đông Trạch mở mồm muốn nói, theo bản năng muốn che cho cấp dưới một chút, miễn cho hắn quá mức xấu hổ câu nệ, nghĩ lại chút, lại cảm thấy không cần thiết.

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có lẽ qua mấy tháng nữa, đội trưởng phải đi theo tôi lăn lộn."

Mọi người ngẩn ra, nhịn không được cười lên, bắt đầu trêu Lý Đông Trạch.

Lý Đông Trạch dẫn hai cấp dưới vào ngồi, ho khan một tiếng: "Nói việc chính đi."

Các hành giả bên cạnh bàn thu hồi nụ cười, Thanh Đằng thân là chủ nhà nói:

" 'Cơ sở ngầm' của chúng ta nhìn thấy rạng sáng hôm nay, Hoành Hành Vô Kỵ xuất hiện ở tiểu khu biệt thự bên quảng trường Nhuận Dân, nhưng trước mắt còn không thể phán đoán nơi đó là chỗ ẩn thân, hay là chỗ đồng lõa."

“Cơ sở ngầm của Bách Hoa hội là động vật lang thang, rải ở các nơi của Tùng Hải.” Quan Nhã ghé đến bên tai Trương Nguyên Thanh, thấp giọng giải thích một câu.

Động vật lang thang? Ồ đúng, mộc yêu Thánh Giả cảnh còn có một cái xưng hô khác, gọi là thú vương… Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu.

Đường Quốc Cường cau mày nói:

“Tiểu khu đó tôi biết, ở đều là người có tiền, nếu muốn bắt, phải dọn dẹp khu vực.”

Đại Cơ Bá lập tức phản đối: “Không được, nếu dọn dẹp khu vực, động tĩnh quá lớn, Hoành Hành Vô Kỵ khẳng định sẽ chạy, chúng ta phải ra đòn sấm sét, đánh đối phương một cái không kịp trở tay.”

Hắn không thích trước đó chuẩn bị quá nhiều, làm là xong.

Lý Đông Trạch trầm ngâm nói:

“Dọn dẹp sân bãi quả thật không ổn, dễ đả thảo kinh xà, tôi nơi này có hai phương án, một là mời Phó bách phu trưởng ra tay, gắng đạt tới tốc chiến tốc thắng. Hai là lợi dụng đạo cụ, mang biệt thự chỗ Hoành Hành Vô Kỵ, cắt riêng ra với bên ngoài, chúng ta làm cái đóng cửa đánh chó.”

Một người đàn ông khí chất âm trầm nhíu mày nói:

“Phó bách phu trưởng đang truy bắt Hắc Vô Thường, chưa chắc có tinh lực chú ý bên này, chúng ta cần làm tốt bố trí trước, chế định tốt kế hoạch bắt, không thể chỉ biết chờ đợi hắn hỗ trợ.”

Trương Nguyên Thanh yên lặng dự thính, hành giả chính phủ tụ tập ở đây tổng cộng 15 vị, năm đội trưởng, mười thành viên tinh anh, là tổ chuyên án khu Khang Dương chuyên môn phụ trách vụ án Hắc Vô Thường.

Một thế lực như vậy, đối phó một tên Vu cổ sư cấp 3, theo lý thuyết là dư dả.

“Tôi có một vấn đề.” Trương Nguyên Thanh giơ tay.

Mọi người nhìn qua.

“Nếu ‘Hoành Hành Vô Kỵ’ giống với u Hướng Vinh, là nghề nghiệp tà ác bị Chén Thánh Sa Ngã khống chế, vậy làm thế nào?” Trương Nguyên Thanh nói.

u Hướng Vinh lúc trước có thể chạy thoát vây bắt, chính là vì lực lượng Chén Thánh Sa Ngã bùng nổ, năng lượng tà ác vốn lấy mạng, ngược lại thành một con bài chưa lật.

Chương 190: Vây bắt (2)

Đại Cơ Bá hừ một cái, nói: “Yên tâm đi, chúng ta có chuẩn bị đạo cụ khắc chế lực lượng tà ác.”

Trương Nguyên Thanh yên tâm gật đầu.

Thanh Đằng hôm nay mặc một bộ sườn xám màu trăng sáng nhìn Trương Nguyên Thanh, cười hỏi:

“Cậu còn có ý tưởng gì?”

Trước lấy ra giày khiêu vũ màu đỏ, lại mở loa Vua Mèo dọa, sau đó ném ra Tiểu Đậu Bỉ trao đổi thị giác, cuối cùng triệu hồi cô dâu ma, sau một bộ lưu trình, Vu cổ sư cấp 3 kia không chết cũng tàn phế, về phần mình, thân là chủ nhân, chỉ cần ở phía sau màn bày mưu nghĩ kế là được… Trương Nguyên Thanh lắc đầu:

“Tôi nghe theo các đội trưởng sắp xếp.”

Tuy không có đề nghị mang tính thực chất, nhưng các đội trưởng rất hài lòng đối với thái độ của hắn.

Thanh Đằng đội trưởng nói:

“Trước thông báo Phó bách phu trưởng, xác nhận là đi kế hoạch 1, hay là kế hoạch 2, nhưng mặc kệ là một loại nào, tốt nhất đều là ban đêm hành động, như vậy tạo thành phá hoại, ảnh hưởng, mới có thể giảm đến thấp nhất.

“Mặt khác, nhân viên khu biệt thự đó, cố gắng thay thành người của chúng ta. Không, không thể thay hết, sắp xếp người của chúng ta vào…”

Lầu hai biệt thự, Phó Thanh Dương mặc đồ u màu trắng là phẳng, buộc tóc đuôi ngựa đẹp trai, sắc mặt lạnh lùng gõ mở cửa phòng Linh Quân.

“Làm sao vậy?”

Linh Quân phong cách quần áo hoàn toàn trái ngược với Phó Thanh Dương ngáp một cái, oán giận nói:

“Tôi tối hôm qua đánh bài với em gái trong lòng đến trời sáng, có thể để tôi ngủ thêm một lát hay không? Ồ, đừng lo lắng, không phải em gái tai thỏ trong biệt thự của cậu, tôi không ăn cỏ gần hang.”

“Chấp sự khu Phụng Hoa nói, bọn họ đã phát hiện tung tích của Hắc Vô Thường, đang tiến hành bố trí, mời tôi đi qua trợ giúp.” Phó Thanh Dương nói:

“Cậu cũng đi cùng.”

“Tìm được Hắc Vô Thường rồi?” Mắt Linh Quân sáng lên, nháy mắt tinh thần tỉnh táo, xỏ dép lê đi về phía cầu thang, sau hai ba bước, bỗng nhiên dừng lại.

Khi Phó Thanh Dương cho rằng đối phương muốn nói “Tôi thay bộ quần áo”, Linh Quân nói:

“Đợi một chút, tôi đêm nay hẹn gái, thông báo em ấy trước một tiếng, để hôm khác.”

Sắc mặt Phó Thanh Dương càng thêm lạnh lùng.

Mười hai giờ đêm, ba chiếc xe MPV màu đen lái vào biệt thự, dừng đỗ ở chỗ yên tĩnh.

Cửa xe rộng mở, các hành giả chính phủ của tổ chuyên án lặng lẽ có trật tự xuống xe.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía căn biệt thự kia nơi xa, bởi vì Phó bách phu trưởng có việc quấn thân, không thể đến, bởi vậy hành động truy bắt lần này, do tổ chuyên án toàn quyền phụ trách.

Một người trẻ tuổi mặc trang phục bảo vệ từ trong bóng tối đi ra, tới trước mặt Thanh Đằng, thấp giọng nói:

“Đội trưởng, ‘Hoành Hành Vô Kỵ’ ở ngay bên trong, tôi tận mắt thấy hắn đi vào.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Đằng giăng kín sự ngưng trọng, nhẹ nhàng vuốt ve con mèo mướp trong lòng, thấp giọng nói: “Chưa bị phát hiện chứ.”

Người trẻ tuổi lắc đầu: “Tôi đeo khẩu trang, chỉ liếc hắn một cái, chưa từng chú ý nhiều. Về sau theo dõi là tiểu Q hoàn thành.”

Tiểu Q là con chim sẻ hắn nuôi.

Thanh Đằng gật gật đầu, mở ra ô vật phẩm, từ trong hư không chộp ra một khúc gỗ khô héo to bằng hai ngón tay, dài nửa thước.

Ở trong tầm nhìn của cô, tin tức đạo cụ hiện ra:

“Tên: Vườn Hoa Thần Bí”

“Loại hình: Phụ trợ”

“Công năng: Kết giới, phong ấn”

“Giới thiệu: khúc gỗ ẩn chứa sinh cơ mênh mông, đại bộ phận thời gian của nó đều đang ngủ say, khi va chạm vào bùn đất sẽ sống lại, mang lĩnh vực phạm vi một trăm mét hóa thành vườn hoa. Vườn hoa này ngăn cách với bên ngoài, chỉ có thể vào không thể ra, thời gian hạn định ba mươi phút.”

“Ghi chú: Giới thiệu đã giải thích trả giá rất rõ ràng, ta còn có thể nói cái gì đây!”

Thanh Đằng nhìn các đồng bạn xung quanh, cảnh báo: “Chúng ta chỉ có nửa giờ thời gian.”

Cô nói đơn giản một lần về trả giá của đạo cụ, tiếp theo lấy ra dây thừng đỏ, buộc ở trên thân mèo mướp, vuốt ve đầu mèo:

“Đi đi!”

Mèo mướp nhẹ nhàng lao ra, hướng thẳng tới tòa biệt thự đứng lặng trong bóng đêm kia nơi xa.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đuổi theo mèo mướp, thấy nó nhanh nhẹn đến cửa biệt thự, từ trong khe hở cửa sắt chui vào, biến mất ở trong tường vây che lấp.

Vài giây sau, từng cái cây gỗ vươn ra khỏi đầu tường, điên cuồng sinh trưởng, đạt tới độ cao hai tầng lầu.

Một đóa hoa tươi treo ở góc tường, treo ở ngọn cây, tranh nhau khoe sắc, trong giây lát, chỗ biệt thự đó, chỗ sân đó biến thành vườn hoa sinh cơ bừng bừng.

Quan Nhã ghé tới, thấp giọng nói: “Ngậm Khư Độc Hoàn ở trong miệng, chờ vào bên trong lại ăn, thì muộn rồi.”

Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua các đồng bạn xung quanh, phát hiện mọi người ăn ý lấy ra viên thuốc chế tạo đặc biệt của Bách Hoa hội, ngậm trong miệng.

Hắn lại nhìn về phía Quan Nhã, lão ti cơ cũng ngậm một viên, má bên trái phình lên, khuôn mặt trái xoan tươi đẹp liền có thêm vài phần đáng yêu, có chút dễ thương.

Chương 191: Điệu hổ ly sơn (1)

Cô vẫn là áo sơmi trắng tất chân đen váy ống, cặp đùi thon dài mượt mà giắt hai cái bao súng, khóa kéo váy kéo đến gốc đùi, cái này thuận tiện cô hành động, nếu không cân nhắc lộ hàng, làm ra động tác đá xoay cũng không khó.

Đương nhiên, Trương Nguyên Thanh hoài nghi cô nàng này khẳng định mặc quần bảo hộ, nhưng hắn không thể hất váy nghiệm chứng, cho nên không có chứng cứ.

“Món đồ chơi này có thể phòng thủ được độc của Vu cổ sư sao.” Hắn vừa ngậm viên thuốc phát ra mùi thơm mát ở trong miệng, vừa hỏi.

“Khẳng định không thể, độc của Vu cổ sư nào có dễ dàng khắc chế như vậy, nhưng có thể yếu bớt độc tính, không đến mức có nguy hiểm tính mạng.” Khuôn mặt xinh đẹp của Quan Nhã nghiêm túc, không luôn cười mỉm nữa:

“Thần dạ du sinh mệnh lực cường đại, cậu hẳn là không cần lo lắng nhất.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nhìn lướt qua các đồng bạn, trừ năm vị đội trưởng, hắn cùng lão ti cơ, tám vị khác, hai thủy quỷ, hai Hỏa sư, hai thổ quái, hai mộc yêu.

Nghề nghiệp phân phối rất đều, gắng đạt tới không có sở đoản.

Mặt khác, các thành viên này đều là hành giả cấp 2, hành giả cấp 1 không có tư cách tham dự đến trong hành động.

Nghề nghiệp hợp pháp cấp 1 ở trước mặt nghề nghiệp tà ác cấp 3 đại viên mãn, đại khái không khác gì con gà con.

Lúc này, hoa cỏ cây cối dừng sinh trưởng, đội trưởng Thanh Đằng thấp giọng nói:

“Hành động!”

Mười lăm vị Linh cảnh hành giả, đi qua ở con đường tiểu khu yên tĩnh không người, nhanh nhẹn mà yên tĩnh tới gần căn biệt thự kia.

Tới gần biệt thự, đội trưởng Thanh Đằng dẫn trước thả chậm bước chân, Đại Cơ Bá ẫn theo hai Hỏa sư cường tráng tiến lên, bọn họ nắm chặt khóa cửa của cửa chính biệt thự, lặng lẽ phát lực.

Sau một mảng hào quang hơi đỏ, nước thép sáng ngời “Phốc phốc” rơi xuống đất.

Ba Hỏa sư lui lại hai bước, phía sau Đường Quốc Cường dẫn theo hai vị thổ quái dẫn đầu tiến vào sân của biệt thự.

Khiên thịt xung phong, vậy kế tiếp hẳn là chiến sĩ… Thấy thế, trong lòng Trương Nguyên Thanh không khỏi hiện lên ý nghĩ này, quả nhiên, Đại Cơ Bá dẫn hai vị Hỏa sư, theo sát bên người ba vị thổ quái.

Phía sau chiến sĩ hẳn là pháp sư, sau đó là thuật sĩ hồi phục! Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Thủy quỷ cùng mộc yêu sau đó đi vào.

Thám báo ngay cả thuật sĩ hồi phục cũng không bằng… Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn thoáng qua đội trưởng cùng Quan Nhã, phát hiện ánh mắt khác thường của cấp dưới, Lý Đông Trạch chống gậy chống, giữ sự tao nhã, thấp giọng nói:

“Thám báo chúng ta, cần ở sau lưng bày mưu nghĩ kế, quan sát động tĩnh xung quanh.”

Đội trưởng, anh không cần cố vãn hồi tôn nghiêm! Trương Nguyên Thanh quyết định phối hợp một phen, trầm giọng nói:

“Rõ, lúc đoàn chiến mắt thật rất quan trọng.”

Sắc mặt Lý Đông Trạch cứng đờ, nhớ tới ngày đó vị cấp dưới này “làm nhục”, nhìn thoáng qua thảm thực vật tươi tốt ở góc tường, “Anh đang cân nhắc nên cắm em vào đó hay không.”

Lúc này, các hành giả chính phủ cầm súng lục, đến trước cửa phòng trộm đại sảnh biệt thự.

Bởi vì có kết giới che kín sân biệt thự, bởi vậy không cần phân tán bao vây kiến trúc, đồng thời, xét thấy kẻ địch là nghề nghiệp tà ác cấp 3, phân tán rất có thể tạo thành thương vong, mọi người quyết định từ cửa chính đột phá.

Đường Quốc Cường đặt một tay ở trên khóa cửa phòng trộm, bức tường nối liền khóa cửa nhanh chóng hóa thành rơi rào rào xuống.

Hắn chưa lập tức tiến vào, mà là quay đầu, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Đêm tối là sân nhà của Thần dạ du, ở trong hoàn cảnh đưa tay không thấy năm ngón, Thần dạ du như cá gặp nước.

Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu, ở dưới mọi người nhìn chăm chú biến mất không thấy.

Hắn nhanh chóng tiến vào lối vào, vì phòng bị mai phục có thể xuất hiện, cố ý nhảy xoay tròn, tư thế vào nhà cực ngầu, dù sao dưới trạng thái Dạ du, hắn có thể che giấu tất cả thanh âm.

Trương Nguyên Thanh đứng ở chỗ nối tiếp của lối vào cùng phòng khách, ánh mắt nhìn thấu đêm tối từ từ đảo qua phòng khách, phòng khách biệt thự không gian rộng rãi, ở giữa là sô pha, bàn trà dùng để tiếp khách, bên trái là nhà bếp cùng bàn ăn kiểu mở thoáng ra, bên phải là cầu thang đi thông tầng hai.

Khung đỉnh phòng khách cực cao, bố cục bên trong biệt thự là hình chữ "Hồi*", đứng ở cạnh lan can lầu hai, có thể nhìn xuống phòng khách lầu một.

Sau khi tấn thăng cấp 2, thời gian dạ du của hắn kéo dài tới 30 giây, nhưng vẫn không đủ kiểm tra kỹ phòng khách, sau khi bước đầu kết luận không có nguy hiểm, Trương Nguyên Thanh rời khỏi phòng khách, một lần nữa xuất hiện ở trong tầm nhìn của hành giả chính phủ.

"Lầu một không có người, lầu hai thì không biết." Hắn thấp giọng nói.

Đường Quốc Cường quyết định thật nhanh: "Hành động!"

Dứt lời, dẫn đầu tiến vào phòng khách, người còn lại huấn luyện có bài bản, ngay ngắn có trật tự đi vào.

Chương 192: Điệu hổ ly sơn (2)

Mọi người vừa mới tiến vào phòng khách tối đen, chợt nghe "Bốp" một tiếng, đèn treo thủy tinh treo ở khung đỉnh sáng lên, mang đến ánh sáng, chiếu sáng lên cảnh tượng trong biệt thự, cũng chiếu sáng hành giả chính phủ lẻn vào biệt thự.

Trong lòng các hành giả chính phủ rùng mình.

"Cung kính đợi đã lâu, các quý ông quý bà!"

Cạnh lan can lầu hai, xuất hiện một người đàn ông dáng người trung đẳng, khuôn mặt gầy, mắt xếch mày kiếm, chính là Hoành Hành Vô Kỵ.

Vị Vu cổ sư này hai tay chống lan can, nhìn xuống hành giả chính phủ ở lầu một, khóe miệng có ý cười trào phúng:

"Mười lăm vị hành giả hợp pháp, chậc chậc, các người thật đúng là để mắt tôi mà. Vì bắt tôi, làm phiền các vị hưng sư động chúng, nhưng, giới hạn của con mồi cùng thợ săn, ai có thể nói rõ được đây…"

Còn chưa dứt lời, đã bị Quan Nhã cầm trong tay hai khẩu súng nổ súng cắt ngang.

Viên đạn đầu tiên để lại hố đạn thật sâu ở bức tường lầu hai, viên đạn thứ hai thì dự đoán quỹ tích "Hoành Hành Vô Kỵ" quay cuồng tránh né, thành công bắn trúng, truyền đến tiếng kim loại va chạm thanh thúy.

Hoành Hành Vô Kỵ dán sát bức tường, quật cường nói xong lời thoại, điên cuồng cười nói:

"Tôi thích mạo hiểm, thích chà đạp quy tắc, thanh danh săn giết mười lăm kẻ nghề nghiệp hợp pháp, đáng giá tôi mạo hiểm, hưởng thụ cẩn thận bữa tiệc giết chóc thịnh soạn tôi chuẩn bị cho các người đi!"

Trần nhà trên đỉnh đầu cất tiếng nổ tung, vụn thủy tinh rơi xuống như mưa rào.

Phòng khách rộng rãi một lần nữa lâm vào bóng tối.

Trong tiếng vụn thủy tinh rơi rào rào, Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng "Ong ong" khẽ không thể phát hiện được, nhỏ mà dày đặc, như là có vô số con muỗi đang vỗ cánh.

Ngay sau đó, là tiếng cảnh báo của Lý Đông Trạch:

"Ở đỉnh đầu!"

Cơ bắp cùng hai vị Hỏa sư hít sâu một hơi, khiến má phồng lên, ngẩng đầu phun ra không khí trong phổi, "Vù" một tiếng, lửa chợt bành trướng, chiếu sáng lên phòng khách tối tăm.

Vô số đốm lửa bay lả tả rơi xuống, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét gay mũi.

Những đốm đen rơi xuống kia, là độc trùng nào đó, sau khi cháy mùi gay mũi khó ngửi, Trương Nguyên Thanh vô ý hít mấy ngụm, liền cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Tiểu đội hành giả chính phủ lâm vào rối loạn nho nhỏ, cũng không phải mỗi người đều có thể nhìn được trong bóng đêm.

"Vù vù vù!"

Ngọn lửa hừng hực bốc lên, ngoài thân ba tên Hỏa sư bốc lên ngọn lửa nóng rực, xua tan bóng tối, mang đến ánh sáng.

Mọi người nhìn quét phòng khách, dưới một cái nhìn này, da đầu đều phát tê.

Trên sàn phòng khách, không biết từ khi nào xuất hiện rất nhiều sâu bọ quái dị, có sâu mềm miệng dữ tợn, có côn trùng tương tự châu chấu, có con nhện to bằng bàn tay, có con dứt khoát không nhận ra chủng loại, chúng nó đều có một đặc điểm chung, đó chính là sắc thái diễm lệ.

Ngọn lửa hừng hực nhảy nhót, tuy mang đến ánh sáng, nhưng cũng tạo thành ánh sáng và cái bóng lay động, hơn nữa chiếu sáng độ sáng có hạn, dưới tình huống như vậy, rất khó cam đoan không bị độc trùng tập kích.

Trương Nguyên Thanh giật mình, khom lưng lao về phía nhà bếp kiểu mở ra, bốp một tiếng, bật đèn của một bên đó.

Phòng khách lớn như vậy, không có khả năng chỉ có một chiếc đèn treo chiếu sáng.

“Làm tốt lắm!” Bạch Long đeo một thanh trường đao màu đen nhẹ nhàng thở ra, lớn tiếng nói: “Đập vỡ vòi nước, chúng tôi cần nước.”

Trương Nguyên Thanh không chút do dự, đấm một cái đánh vỡ vòi nước, khiến hắn bất ngờ là, không có bọt nước hung mãnh bắn nhanh, trong ống nước vỡ tan trào ra từng mảng lớn nước trong, như có sinh mệnh lưu động ở không trung.

Dòng chảy trong vắt này cuốn qua mặt sàn, tràn qua sô pha, cuốn về mỗi ngõ ngách của phòng khách, cũng cuốn đi cổ trùng chủng loại phức tạp, cuối cùng ở giữa không trung ngưng tụ thành một quả cầu nước to bằng vại nước, bên trong vô số cổ trùng cuốn theo trong đó, chìm chìm nổi nổi.

Bạch Long mở ra hai bàn tay, khép mạnh lại.

“Ầm!”

Quả cầu nước nổ tung, giọt nước lẫn với xác cổ trùng, bắn tung tóe đầy phòng khách.

Thật lợi hại! Thấy một màn như vậy, Trương Nguyên Thanh từ đáy lòng tán thưởng một tiếng, thầm nhủ không hổ là pháp sư, kỹ năng loè loẹt, nếu đổi là hắn, đối mặt tình huống trước mắt, chỉ có thể ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách.

Dù sao Thần dạ du ở giai đoạn Siêu Phàm định vị là thích khách.

Lúc này, Lý Đông Trạch thân là thám báo chợt ngẩng đầu, cảm ứng được lầu hai có lực lượng nguy hiểm đang cấp tốc bành trướng, vội vàng lên tiếng cảnh báo:

“Lầu hai có nguy hiểm, bốn luồng lực lượng “

Trong lòng các hành giả chính phủ trầm xuống, bọn họ kinh nghiệm phong phú, rốt cuộc xác nhận một sự kiện —— bị mai phục rồi.

Từ lời của “Hoành Hành Vô Kỵ”, từ thái độ của hắn, từ trong ứng đối của hắn, đều có thể nhìn ra hắn đối với lần truy bắt này có điều chuẩn bị.

Chương 193: Giết địch (1)

Đây là bị người ta gậy ông đập lưng ông rồi nhỉ… Trương Nguyên Thanh tuy thiếu kinh nghiệm, nhưng không ngốc, hắn nhìn thoáng qua các đồng bạn sắc mặt ngưng trọng, nhưng lặng lẽ không nói, đè ép trở về điểm khả nghi trong lòng.

Bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ này.

Tiếng bước chân "Thùng thùng" quanh quẩn ở trong hoàn cảnh yên tĩnh, một quái vật hình người cao lớn xuất hiện ở bên lan can.

Nó bề ngoài cực kỳ xấu xí, có cái miệng sắc bén như côn trùng, cái mũi hơi phẳng, con ngươi dựng thẳng màu hổ phách, cao hai mét, ngoài thân màu nâu đậm bao trùm chất sừng dạng vảy, tựa như mặc một tầng giáp chắc chắn.

Móng tay nó đen nhánh bén nhọn, dễ dàng cào ra vết cào ở trên lan can.

"Lũ sâu bé bỏng đáng thương của ta, anh dũng hy sinh, chúng nó không chết uổng, bởi vì tranh thủ được đầy đủ thời gian cho ta, xuất hiện đi, các đồng bạn của ta." Trong miệng quái vật hình người này phát ra tiếng của Hoành Hành Vô Kỵ.

Ba mặt hành lang chữ "Hồi", ba con quái vật chậm rãi đi ra.

Chúng nó phân biệt là:

Cô gái xinh đẹp thân người bụng nhện, nửa thân trên là thân thể mềm mại da thịt trắng bóng, không một mảnh vải, mỡ hình cầu (ngực) đầy đặn lõa lồ, bộ dáng diễm lệ. Dưới rốn, là thân nhện mập mạp, tám cái chân nhện như sắt thoải mái đâm xuống đất, bề mặt tường.

Người côn trùng thể trạng to lớn, như nhân loại đứng thẳng, có cơ bụng cùng cơ ngực cuồn cuộn, đầu gối gập ngược, cơ phần chân cường tráng, ẩn chứa sức bật đáng sợ, phía sau lưng là cánh vỏ tỏa ra hào quang, cứng rắn.

Quái vật chiều dài thân thể gần mười mét, đầu người thân rắn, thân thể hắn quấn thành vòng, bao trùm vảy màu xanh đen, thân thể vươn ra khỏi lan can, thè lưỡi hướng phía mọi người bên dưới.

Ba quái vật này đều có một điểm giống nhau, ánh mắt tràn ngập thô bạo, thiếu lý tính của nhân loại.

“Bọn họ đều là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, lực lượng Chén Thánh Sa Ngã tra tấn bọn họ, vì sống sót, cam nguyện bị ta cải tạo, săn giết các ngươi đổi lấy công huân.” Hoành Hành Vô Kỵ cười nói.

Nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ? Nô bộc giống với u Hướng Vinh? Trong đầu Trương Nguyên Thanh chỉ còn một cái ‘Đệch’.

Đám người Thanh Đằng, Đường Quốc Cường sắc mặt biến đổi hắn.

“Ta thích vẻ mặt của các ngươi, hôm nay các ngươi đều phải chết, ai cũng không giữ lại được, ta nói!” Hoành Hành Vô Kỵ mở ra cái miệng dữ tợn.

Khu Phụng Hoa, một nhà xưởng bỏ hoang.

Phó Thanh Dương mặc đồ tây màu trắng, đứng ở tầng hai tòa nhà hành chính, nhìn đoàn xe bao vây nhà xưởng, nhíu mày nói:

“Nhà xưởng này đã bỏ hoang rất nhiều năm, không có dấu vết con người hoạt động, anh xác định Hắc Vô Thường xuất hiện ở nơi này?”

Ở phía sau hắn, là Linh Quân mặc áo đơn rộng thùng thình, tóc hỗn độn, còn có một người trung niên mặc đạo phục màu trắng, hình dáng khuôn mặt vuông vắn.

Người trung niên nhíu mày, ánh mắt có chút hoang mang, “Cơ sở ngầm của Bách Hoa hội bắt giữ được, xuất phát từ bảo hiểm, tôi điều lấy camera theo dõi quanh thân, quả thật đã phát hiện Hắc Vô Thường.”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái lạnh như băng: “Hắc Vô Thường sẽ bị camera theo dõi quay chụp được?”

Người trung niên khẽ biến sắc.

Linh Quân lười biếng gãi gãi đầu, nhún vai nói: “Trúng kế rồi, Hắc Vô Thường là cố ý dẫn chúng ta tới, không, có phải bản thân Hắc Vô Thường hay không còn không nhất định, nhưng, dẫn chúng ta tới làm cái gì?”

Phó Thanh Dương trầm ngâm vài giây, khuôn mặt lạnh lùng bỗng thay đổi: “Linh Quân, theo tôi trở về.”

Hắn trực tiếp từ lầu hai tung người nhảy xuống.

Linh Quân ngẩn người, hắn rất ít thấy Phó Thanh Dương hoảng hốt, khẩn trương như thế.

Nếu chỉ là một Vu cổ sư cấp 3, mặc dù đối phương giá trị kinh nghiệm đạt tới 90%, bằng vào "chiến thuật biển người", hành giả chính phủ cũng có thể đánh gục gã, độ khó bắt sống tương đối lớn, nhưng cũng có thể làm được.

Nhưng bây giờ đối mặt là bốn kẻ địch mạnh, cục diện liền khác, ai là thợ săn, ai là con mồi, thật đúng là khó nói.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm cảnh giác, cảm giác được sự việc khó giải quyết, nhưng cũng chưa hoảng, yên lặng tới gần Lý Đông Trạch cùng Quan Nhã. Hắn có rất nhiều con bài chưa lật có thể thi triển, một khi tình huống xoay chuyển nhanh chóng, hắn sẽ ưu tiên bảo vệ hai người.

Đội trưởng Thanh Đằng khuôn mặt xinh đẹp ngưng trọng, ánh mắt đảo qua ở trên người bốn tên "cổ thú", trầm giọng nói:

"Bạch Long, to con, hai người phối hợp cuốn lấy Hoành Hành Vô Kỵ. Lý Đông Trạch, anh né tránh cao, đối phó cô gái nhện kia. Tôi đến đối phó con côn trùng kia, Đường Quốc Cường, con rắn kia giao cho anh.

"Quan Nhã, cô bắn tốt, phụ trách bắn rỉa trợ giúp. Nguyên Thủy, cậu phụ trách đánh lén, tự do phát huy. Người khác đều tự lựa chọn một đội trưởng giúp đỡ, chú ý đội hình phối hợp.

"Chờ giải quyết xong ba con quái vật, lại hợp sức vây giết Hoành Hành Vô Kỵ."

Mọi người đồng thanh nói: "Rõ."

Chương 194: Giết địch (2)

Đại Cơ Bá dẫn trước ra tay, lòng bàn tay dâng lên một quả cầu lửa, hắn cầm quả cầu lửa, bước lên một bước, ra sức ném ra ngoài.

Hoành Hành Vô Kỵ bất động tại chỗ, nghiêng đầu, quả cầu lửa ẩn chứa nhiệt độ cao kia, liền sát cổ hắn đập vỡ trên bức tường ở sau người.

Đốm lửa bắn tung tóe "Ầm", vẫn chưa tan đi, mà là ngưng tụ thành một bóng người khôi ngô, chính là Đại Cơ Bá.

Đây là kỹ năng chủ động của Hỏa sư cấp 3 ——Hỏa Hành!

Trong phạm vi hai mươi mét, có thể mượn dùng lửa hành tẩu, đạt tới hiệu quả tương tự dịch chuyển tức thời.

Sau khi lấy kỹ năng áp sát, ngoài thân Đại Cơ Bá bốc lên ngọn lửa nóng rực, khí tức nháy mắt trở nên cuồng bạo, dán sát Hoành Hành Vô Kỵ đánh nhanh một phen.

Phành phành phành!

Nắm tay như hạt mưa nện ở ngực bụng, má Hoành Hành Vô Kỵ, đánh đốm lửa văng tung tóe, đánh vị Vu cổ sư này lảo đảo lui về phía sau.

'Bịch bịch bịch!' Hoành Hành Vô Kỵ ổn định gót chân, lấy tay kẹp chặt cổ tay gã cơ bắp, nhếch miệng nói:

"Quyền pháp không tệ, có chút đau!"

Nói xong, đá một cước vào bụng đối phương.

Đại Cơ Bá tựa như quả bóng dưới chân cầu thủ tuyển quốc gia, bay chéo đi, va mạnh vào bức tường một đầu khác của hành lang, thân tường kịch liệt chấn đống ầm ầm.

Cái này không phải thiếu thốn trên kỹ xảo, mà là chênh lệch trên lực lượng. Con cổ trùng này Hoành Hành Vô Kỵ đồng hóa, đặc điểm là phòng ngự cùng lực lượng.

Ở cùng lúc Đại Cơ Bá bị đạp bay, Bạch Long chân giẫm lên một vũng nước trong, ở dưới dòng nước dâng trào bay lên lầu hai.

Cô không sử dụng trường đao, lòng bàn tay điều động hai quả cầu nước, đập về phía trên người Hoành Hành Vô Kỵ.

"Muốn chết!"

Ở trong mắt Hoành Hành Vô Kỵ, phương thức tiến công như vậy sơ hở quá nhiều, quả thực là tự tìm đường chết.

Cánh tay hắn kéo nắm đấm kéo về, sau khi tụ lực ngắn ngủi, cơ bắp toàn thân phồng lên, đẩy nắm tay vung ra, đâm về phía đầu Bạch Long.

“Phốc!”

Đầu Bạch Long nổ tung, nổ thành giọt nước bắn tung tóe, lại ở một giây sau một lần nữa ngưng tụ.

Cô thế tới không giảm, đẩy quả cầu nước trong lòng bàn tay vào ngực Hoành Hành Vô Kỵ.

Tiếng “Xẹt xẹt” liên tục, vảy vừa rồi bị Đại Cơ Bá đốt đỏ hồng đốt bỏng bốc lên từng làn khói trắng.

Đoàng đoàng! Hai tiếng súng vang lên ngay sau đó.

Hoành Hành Vô Kỵ chỉ cảm thấy ngực đau đớn, vảy không thể phá vỡ, thế mà lại bị đạn bắn ra vết nứt.

Sau khi nóng lạnh luân phiên, vảy biến thành giòn.

“Con đàn bà khốn kiếp này!”

Hắn giận tím mặt, con ngươi dựng thẳng màu hổ phách trừng lên nhìn về phía Quan Nhã trên phòng khách.

Quan Nhã không quan tâm hắn, cũng chưa tiếp tục nổ súng, bởi vì người khác còn cần cô bắn rỉa trợ giúp.

Lúc này, trong phòng khách rộng rãi, trường hợp tràn đầy hỗn loạn.

Thần dạ du duy nhất trốn ở góc phòng, bình tĩnh quan sát tình hình chiến đấu, chưa nóng lòng ra tay, vẫn duy trì sự kiên nhẫn một thích khách nên có.

Phía tây phòng khách, đối thủ của cô gái nhện là Lý Đông Trạch cùng hai thổ quái, hai mộc yêu.

Cô gái nhện bốn chân chống đỡ thân thể ngẩng lên cao cao, bốn cái chân khác tựa như trường mâu, đâm rất nhanh, tàn ảnh từng đợt.

Lý Đông Trạch chính diện kiềm chế cô, gậy chống hoặc đón đỡ, hoặc vung, hoặc đâm, thế mà bằng vào một cây gậy chống, chặn bốn cây “trường mâu” từ các góc độ đánh tới.

Hắn như có thể dự đoán trước quỹ tích tiến công của cô gái nhện, dưới tình huống thật sự không thể đón đỡ, liền dựa vào di chuyển vị trí linh hoạt tránh né.

Nhìn như mạo hiểm, mỗi lần đều có thể gặp dữ hóa lành.

Hai vị mộc yêu lấy nhanh nhẹn linh hoạt trứ danh di chuyển vòng quanh cô gái nhện, hướng tới bụng nhện, đầu của cô bắn, mỗi lần đều có thể bắn trúng, viên đạn xé rách cái bụng đen sì mập mạp, kéo ra chất lỏng màu xanh vàng.

Cô gái nhện không có lực phòng ngự mạnh mẽ, lại có được năng lực tự lành đáng sợ, cùng với tính linh hoạt không tệ, vết thương viên đạn xé rách trong vài giây liền khôi phục như lúc ban đầu.

Năng lực áp sát của đội trưởng thế mà mạnh như vậy? Xin lỗi đội trưởng, em không nên nói anh là con mắt 75 đồng vàng… Trương Nguyên Thanh nhìn mà suýt nữa ngây người.

Phía nam phòng khách là mộc yêu cấp 3 Thanh Đằng, dẫn hai thủy quỷ, hai Hỏa sư, đánh với người côn trùng dị thường kịch liệt, dưới quyền cước, cái bàn vỡ nát, mặt sàn nứt nẻ.

Người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám này có được quái lực đáng sợ, so đấu khí lực không rơi vào thế yếu chút nào, phối hợp với mấy vị đội viên, thậm chí áp chế người côn trùng.

Động tĩnh nhỏ nhất là Đường Quốc Cường cùng quái vật đầu người thân rắn, người đàn ông trung niên đầu đội mũ thợ mỏ ôm lấy đuôi rắn, chân đạp trên mặt sàn, cuồn cuộn không ngừng cướp lấy lực lượng đại địa, không chút nhúc nhích.

Con rắn lớn phẫn nộ quấn chặt lấy hắn, thân rắn chậm rãi thít chặt, cơ bắp gồng lên, ý đồ nghiền nát xương cốt kẻ địch, tiếc rằng thổ quái da dày thịt béo, như một khối sắt.

Chương 195: Giết địch (3)

Hắn thử vồ cắn đối phương, dùng răng nanh ẩn chứa độc tố công kích, nhưng mũ thợ mỏ đối phương đội, mỗi lần đều có thể chế tạo màn ánh sáng màu vàng đất, chặn mỗi lần tấn công của hắn.

Hai bên nhất thời giằng co không thôi.

Quan Nhã dang hai tay, khi thì bắn cô gái nhện, khi thì bắn người côn trùng, không ngừng chuyển đổi tư thế, trợ giúp toàn trường.

Đại Cơ Bá và Bạch Long liên thủ đều bị áp chế, bọn họ kiên trì không được bao lâu, phải mau chóng giải quyết ba con cổ thú… Trương Nguyên Thanh quan sát được đặc thù của kẻ địch, cân nhắc sử dụng món đạo cụ nào.

Nhập Mộng Ngọc Phù là dùng để giữ mạng, đối tượng triệu hồi lại là một vị nghề nghiệp tà ác cấp Chúa Tể, không đến tình huống cực đoan nhất, không thể dễ dàng sử dụng.

Khăn voan đỏ dùng một lần thiếu một lần, cũng là đạo cụ áp đáy hòm.

Giày khiêu vũ màu đỏ mà nói, mấy con quái vật này không phải phòng ngự siêu mạnh, chính là có được năng lực tự lành, giày khiêu vũ màu đỏ có thể áp chế bọn họ, nhưng không thể làm được trong khoảng thời gian ngắn đánh chết, hơn nữa cái này sẽ bại lộ mình có được đạo cụ loại quy tắc.

Lúc trước giết u Hướng Vinh, giày khiêu vũ màu đỏ cũng là áp chế chặt chẽ mê hoặc chi yêu kia, từng chút một mài mòn giết chết đối phương.

Đạo cụ loại quy tắc này đáng sợ nhất không phải sức phá hoại, mà là năng lực đuổi giết vĩnh viễn, không thể ngăn cản.

Tạm thời chưa thấy bọn họ sử dụng đạo cụ cũng đúng, không phải mỗi Linh cảnh hành giả đều có thể có được đạo cụ, đạo cụ của mình đều là dùng mạng đổi trở về. Tạ Linh Hi có ba món đạo cụ, nhưng cô cũng từng trải qua một lần cấp S, hơn nữa là đại tiểu thư của linh cảnh thế gia.

Còn có một điểm rất kỳ quái, mấy tên quái vật này hẳn đều là Linh cảnh hành giả, sao không thấy bọn họ sử dụng kỹ năng? Là di chứng bị cải tạo, hay là bởi vì đánh mất lý trí, khó có thể nắm giữ kỹ năng? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, bỗng nhiên thấy Lý Đông Trạch đã gặp nguy hiểm.

Lý Đông Trạch thấy bụng cô gái nhện co rút một phen, ngẩng đầu lên cao cao.

Trong lòng hắn biết không ổn, theo bản năng bổ nhào về phía bên cạnh, vị trí ban đầu đứng thẳng, bị một mảng mạng nhện dính dính bao trùm.

Lý Đông Trạch liên tục quay cuồng, từng đám tơ nhện truy đuổi hắn bắn trượt, rốt cuộc, một đám tơ nhện thành công

đánh trúng hai chân hắn, dính chặt ở trên mặt đất.

Trong mắt cô gái nhện hừng hực màu đỏ tươi, hai cái chân nhện như xiên sắt nâng lên, đâm xuống.

Đoàng đoàng!

Hai vị mộc yêu nhắm đầu cô gái nhện nổ súng.

Đầu của cô gái nhện như là bị người ta dùng gậy gỗ hung hăng gõ một phát, nghiêng qua một bên, kéo theo thân thể xuất hiện lảo đảo.

Cái này đã cứu Lý Đông Trạch một mạng, hai cái chân nhện, một cái đâm lệch đến bả vai, một cái đâm vào mặt đất bên hông Lý Đông Trạch.

"A A!"

Cô gái nhện giận tím mặt, cô tuần hoàn theo bản năng đối với thù hận, bỏ qua một bên Lý Đông Trạch, lao về phía vị mộc yêu kia nổ súng với cô.

Hai vị thổ quái khác kéo Lý Đông Trạch lui về phía sau.

"A!" Lý Đông Trạch hít sâu một hơi, nếu nói bả vai là đau đớn, như vậy mắt cá chân là bị người ta dùng dầu nóng giội qua giội lại.

Tơ nhện có tính ăn mòn, thậm chí độc tính mãnh liệt.

"Đội trưởng, không sao chứ!" Trương Nguyên Thanh dựa quá khứ.

Lý Đông Trạch nhìn quanh bản thân, bộ dáng chật vật, cả người là máu, bất đắc dĩ nói:

"Đương nhiên có chuyện, cái này rất không tao nhã.

"Tôi không có cách nào chiến đấu nữa, thổ quái cấp 2 ngăn không được cô ả đâm, Nguyên Thủy cậu né tránh lại kém một chút, chỉ có thể đánh lén, không thể chính diện kiềm chế."

Lúc này, hai vị mộc yêu đã bị áp chế cực kỳ nguy hiểm, bọn họ có được độ nhanh nhẹn hơn người, nhưng không thể làm ra dự đoán trước giống như thám báo.

Có thể kiên trì đến bây giờ, ỷ hết vào Quan Nhã nổ súng chi viện.

“Nhanh đi giúp bọn họ.” Lý Đông Trạch nhíu mày.

Biến hóa của bên này đã hấp dẫn đám người Đường Quốc Cường, Thanh Đằng chú ý, lòng các hành giả chính phủ này trầm xuống.

Mất đi Lý Đông Trạch vị thám báo cấp 3 này kiềm chế, mấy hành giả cấp 2 tất nhiên không thể kiềm chế kẻ địch nữa, cái này sẽ dẫn tới cân bằng bị đánh vỡ, bọn họ chẳng những cần ứng đối kẻ địch trước mắt, còn cần phòng bị cô gái nhện đánh lén.

Một khi bị đánh lén thành công, chết vài người, cán cân thắng bại liền nghiêng.

Mặt khác, lầu hai tình hình chiến đấu kịch liệt, Bạch Long cùng Đại Cơ Bá không biết có thể chống đỡ bao lâu.

“Đội trưởng, giao cho em đi.” Trương Nguyên Thanh tràn đầy tự tin nói: “Em đã nhìn thấu chiêu trò của kẻ địch.”

Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, lấy ra một cây đao lá liễu thon dài, đao dài bốn mươi cm, ánh sáng lạnh lập lòe.

Chương 196: Sát chiêu (1)

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Lý Đông Trạch, Trương Nguyên Thanh trở tay đâm một đao vào trên đùi mình.

Trong tích tắc, đạo cụ bắt nguồn từ mê hoặc chi yêu này sống lại, tham lam hút tinh huyết chủ nhân, Trương Nguyên Thanh cảm giác mình nhanh chóng yếu đi. .

Cô gái nhện có năng lực tự lành, công kích bình thường tạo thành thương tổn có hạn đối với cô.

Hiệu quả chảy máu của Lưỡi Đao Khát Máu có thể khắc chế tự lành rất tốt.

“Quan Nhã, yểm hộ em!”

Trương Nguyên Thanh hô, hắn tiến vào trạng thái dạ du, thân hình biến mất từng tấc một.

Quan Nhã đang bắn rỉa ‘Hoành Hành Vô Kỵ’ xoay lòng bàn chân, vặn hông, kéo hai cánh tay, họng súng nhắm vào cô gái

nhện, quyết đoán bóp cò súng.

So sánh với các mộc yêu bắn súng tùy duyên, trình độ bắn của Quan Nhã có thể xưng là thiện xạ, từng viên đạn bắn vào đầu, bả vai cùng ngực cô gái nhện, đánh cho máu văng khắp nơi, da thịt nứt nẻ.

Bắn ả lảo đảo một phen.

Hai vị mộc yêu như trút được gánh nặng, chật vật né tránh, bọn họ sắp không chống đỡ được rồi.

Bọn họ vừa chạy trốn, vừa quay đầu nổ súng về phía cô gái nhện, đột nhiên, hai người thấy cái cổ thon dài trắng nõn của cô gái nhện từ một bên quỷ dị nứt ra, như là bị vật sắc nào đó cắt cổ.

Bộp bộp bộp! Cô gái nhện đang nghiêng người, tám cái chân lấy một loại tốc độ hoa cả mắt đục lỗ, cứng rắn dịch sang một bên mười mấy cm, tránh được vận mệnh chém đầu.

Một cái bóng bay trên không hiện lên ở trước mặt cô gái nhện.

Quan Nhã trượt hai chân, điều chỉnh góc độ, đang muốn nổ súng, yểm hộ Trương Nguyên Thanh.

Đúng lúc này, cô gái nhện bị cắt động mạch cổ mở ra cái miệng nhỏ đỏ au, nứt mãi đến bên tai, ngẩng đầu phát ra tiếng rít gào thê lương.

Sóng âm cuồn cuộn quanh quẩn, mọi người trong biệt thự, bao gồm ba con cổ thú, đầu óc vang "Ông" một tiếng, vẻ mặt sững sờ, tư duy trống rỗng.

Cô gái nhện dâng cao thân trên, giơ hai chi trước, hung hăng đâm xuống.

Đệch, cô gái này thì ra là nhạc sĩ… Trương Nguyên Thanh ở thời điểm chỉ mành treo chuông, chuyển hiệu quả xấu đầu váng mắt hoa cho Tiểu Đậu Bỉ trong cơ thể.

Anh linh cuộn mình ngủ say hai chân đạp lung tung, như là gặp ác mộng.

Đang ở giữa không trung không thể tránh né, Trương Nguyên Thanh bình tĩnh mở ra ô vật phẩm, triệu hồi ra bảo châu "Người Ổn Trọng".

Chân nhện bén nhọn đánh ở trên người, bị vầng sáng màu vàng đất ngoài thân phát ra ngăn trở.

Trương Nguyên Thanh bởi vậy rơi xuống đất, lập tức thu bảo châu về ô vật phẩm, nghiêng người quay cuồng, biến mất không thấy nữa, lại một lần tiến vào trạng thái dạ du.

Hắn xác nhận một sự kiện, mấy con quái vật này vẫn có được kỹ năng ban đầu, nhưng bọn họ mất đi lý tính, chỉ có thể dựa vào bản năng để thi triển năng lực, không làm ra được thao tác quá tinh tế.

Trương Nguyên Thanh tung người lên, vòng ra phía sau cô gái nhện, Lưỡi Đao Khát Máu ra sức đâm vào cái bụng mập mạp, dùng sức rạch.

Cái bụng giăng kín hoa văn xấu xí vỡ ra, cả mảng lớn chất lỏng màu xanh vàng phun trào ra, cùng với tổ chức bên trong ghê tởm.

Cô gái nhện thét chói tai bắn ra, một lần nữa ngẩng đầu phát ra tiếng rít gào thê lương, sóng âm cuồn cuộn.

Động mạch của cô còn đang phun trào máu tươi, bụng của cô co giật một phen, mấp máy, liều mạng muốn chữa trị vết thương, nhưng hiệu quả chảy máu kiềm chế chữa trị, cô chỉ có thể tuyệt vọng cảm thụ được sinh cơ trôi đi.

Sau một phen giãy chết lăn lộn lao húc, gục ở bên cửa sổ, vô lực co giật, cuối cùng chết đi.

Khi mọi người trong biệt thự từ trong sóng âm chấn động khôi phục, thấy cô gái nhện đã chết ở bên cửa sổ.

Hắn làm như thế nào? Hành giả chính phủ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Cô gái nhện sinh mệnh lực cường đại, hơn nữa có được năng lực tự lành, công kích bình thường hiệu quả rất nhỏ, chỉ có thể chậm rãi ma sát.

Nhưng vị đồng nghiệp này của bọn họ, hai ba đao đã chém giết cô ngay tại chỗ.

Hắn không phải người mới sao, hắn sao lại mạnh như vậy… Các hành giả cấp 2 ngoài bất ngờ, trong đầu hiện lên hoang mang.

“Tốt, phi thường tốt!” Lý Đông Trạch ôm bả vai, chống gậy chống, tránh ở hướng nhà bếp, lớn tiếng nói:

“Quan Nhã, toàn lực trợ giúp Bạch Long cùng Đại Cơ Bá, không cần quản người khác nữa, Nguyên Thủy, các cậu phối hợp đội trưởng Thanh Đằng giết chết con côn trùng kia. Đường Quốc Cường, anh chống đỡ một lát nữa.”

Không hổ là thám báo, quả nhiên ở phía sau màn bày mưu nghĩ kế rồi.

Đám người Bạch Long, Đại Cơ Bá trên lầu, đội trưởng Thanh Đằng dưới lầu rất phấn chấn, nếu không phải không thể phân tâm, bọn họ nhất định phải hung hăng khen Nguyên Thủy Thiên Tôn thằng nhóc này.

Tuy là người mới, chiến lực không yếu một chút nào, so với đội trưởng của hắn còn đáng tin hơn.

Đường Quốc Cường gắt gao ôm lấy cái đuôi con rắn lớn, thân thể cũng bị thân rắn quấn quanh nhẹ nhàng thở ra, chuyên tâm đấu sức với con rắn lớn.

Chương 197: Sát chiêu (2)

Mê hoặc chi yêu không hổ là nghề nghiệp vì giết chóc mà sinh… Trương Nguyên Thanh cảm nhận được Lưỡi Đao Khát Máu sau khi uống máu, tặng lại lực lượng, trong lòng dâng lên chiến ý cùng sát ý mãnh liệt, lập tức lao về phía người côn trùng.

Lưỡi Đao Khát Máu sau khi uống máu, sẽ đoạt lấy tinh huyết của thi thể, tặng lại cho chủ nhân, mê hoặc chi yêu cũng có bị động tương tự, bởi vậy sẽ càng đánh càng hăng.

Quan Nhã bước lướt một cái, sát qua bên người Trương Nguyên Thanh, cười nói: “Làm không tệ.”

Hai người bước qua nhau, lão ti cơ thay băng đạn, hướng hành lang lầu hai trút xuống mưa đạn, bắn ra trên bức tường từng cái lỗ đạn, tăng thêm rất nhiều áp lực cho Hoành Hành Vô Kỵ.

Hoành Hành Vô Kỵ nhìn lướt qua tình huống dưới lầu, không đi quan tâm con rắn lớn, quát một vị đồng bạn khác:

“Đi lên hỗ trợ!”

Các hành giả chính phủ chia cắt chiến trường, ý đồ lần lượt đánh tan, Hoành Hành Vô Kỵ cũng nghĩ như vậy, chỉ là cô gái nhện chết quá nhanh, khiến tình thế lập tức trở nên không ổn.

Lúc này không thể độc lập tác chiến nữa.

Về phần vì sao không tự mình đi xuống, lầu một quá nhiều hành giả chính phủ, hắn nếu xuống lầu, Hỏa sư và thủy quỷ cũng sẽ theo xuống, khi đó liền hãm thân địch doanh.

Nghe thấy triệu hồi, người côn trùng gập lại đầu gối khớp ngược, hai chân đạp một cái, sàn vỡ vụn “răng rắc”, thân thể cao lớn tựa như xe hơi lao vun vút, nặng nề đánh bay người phụ nữ đẹp mặc sườn xám.

Trương Nguyên Thanh đang lao tới bên này, vội vàng thu hồi đao lá liễu, dang tay ra, nghênh đón người đẹp đầy đặn bay tới.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp lực va chạm lần này, hai thân thể lao ‘Bốp’ vào nhau, quay cuồng đến tủ thủy tinh dưới TV mới dừng lại, Trương Nguyên Thanh trong mơ hồ có thể thấy được xương cốt mình phát ra thanh âm bên bờ vực bị gãy, trái tim ngừng vài giây.

Người côn trùng đánh bay kẻ địch tung người lên, dang cánh giữa không trung, cánh mỏng như cánh ve chấn động, nhấc lên cuồng phong mãnh liệt.

Đội trưởng Thanh Đằng nằm ở trong lòng Trương Nguyên Thanh, ở trên không vung ra một sợi dây leo, vung tay ném ra.

Dây leo màu nâu gào thét lao đi, cuốn lấy mắt cá chân người côn trùng, treo hắn giống như con diều ở giữa không trung.

Sức của mộc yêu lớn như vậy sao? Trương Nguyên Thanh nhịn không được nhìn kỹ cô gái nhìn không ra tuổi này một lần, đột nhiên phát hiện, trong va chạm vừa rồi, cúc áo ngực cô rơi mất, mở chéo ra một góc cổ áo, ren màu đen nâng nửa vòng tròn trắng lóa, chấn động thị giác rất mạnh.

Đội trưởng Thanh Đằng, cổ áo chị lật rồi… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng yên lặng nhắc nhở một tiếng, thu ánh mắt

về, hắn vẫn là đứa nhỏ, tuyệt không nhìn trộm những hình ảnh bất nhã này.

“Đốt cánh hắn!”

Thanh Đằng tựa cả người vào trong lòng Trương Nguyên Thanh, gồng cánh tay, gắt gao đọ sức.

Hai vị Hỏa sư nghe vậy, lập tức mở ra khoang miệng, làm bộ dạng hít sâu, lúc này, hạ bộ người côn trùng truyền đến hai tiếng “phốc phốc”, phun ra một luồng khí màu vàng đậm, bao phủ Hỏa sư phía dưới.

Hai tráng hán vạm vỡ, thân thể chợt cứng đờ, tiếp theo, như là người uống rượu giả, thất tha thất thểu té ngã, miệng sùi bọt mép.

Trương Nguyên Thanh cách thật xa, vẫn như cũ ngửi được một luồng khí hơi gay mũi, đầu lưỡi lập tức tê liệt, vội vàng nín thở, viên thuốc trước đó ngậm ở trong miệng nổi lên hiệu quả, độc tố nho nhỏ bị nhanh chóng phân giải.

Người côn trùng giãy giụa một lát, trước sau không thể giãy thoát dây leo, tựa như nhớ tới cái gì, cúi đầu nhìn mắt cá chân một cái, ngay sau đó, cẳng chân dưới đầu gối của hắn, tán loạn thành dòng nước tuôn trào.

Dây leo không thể trói buộc nước, vô lực rơi xuống.

Đội trưởng Thanh Đằng xuất phát từ quán tính, hung hăng ngã ở trong lòng Trương Nguyên Thanh, cô hoa dung thất sắc: “Không ổn!”

Đột nhiên, người côn trùng đang muốn lao về phía lầu hai, giúp đỡ Hoành Hành Vô Kỵ, đột nhiên bắt đầu né tránh ở giữa không trung, giống như đang đấu trí so dũng khí với không khí.

Thanh Đằng quay phắt đầu lại, thấy trong mắt cậu nhóc phía sau dâng trào vật chất tối đen dính dính.

Ảo thuật! Cô lập tức hiểu ra.

Không có bất cứ sự do dự nào, Thanh Đằng một lần nữa vung dây leo, cuốn lấy mắt cá chân người côn trùng.

Theo bản năng chiến đấu, người côn trùng một lần nữa để chi dưới đầu gối hóa thành dòng nước, Thanh Đằng kêu lên:

“Chính là bây giờ!”

Hai vị thổ quái hiểu trong lòng mà không nói ra, quỳ một gối xuống đất, hai tay ấn trên mặt đất, mặt sàn phòng khách nứt ra, bùn cát phá tan gạch, nuốt chửng người côn trùng.

Khống sa thuật (thuật khống chế cát) của thổ quái, khống thủy thuật của thủy quỷ, khống hỏa thuật của Hỏa sư, đều là kỹ năng có thể học được lúc cấp 2, cũng là kỹ năng thương hiệu của ba nghề nghiệp này.

Người côn trùng từ không trung ngã xuống, đầu gối hắn trở xuống trống trơn, một đống nước bùn đục ngầu ở cách đó không xa gian nan mấp máy, muốn trở về thân thể, nhưng bởi vì ẩn chứa bùn cát, không thể trở về nữa.

Chương 198: Sát chiêu (3)

Thổ khắc thủy.

Thanh Đằng bắt lấy cơ hội, vặn hông, bật mạnh lên, chạy nhanh, bật nhảy, hai đầu gối hơi quỳ, đè ở trên thân người côn trùng.

Hai vị thổ quái, hai vị mộc yêu đồng thời lao tới, kẹp chặt hai tay hai chân người côn trùng.

Cánh tay phải Thanh Đằng nắm đấm lại kéo về, lồng ngực ưỡn lên, thân trên căng tựa như một cây cung mạnh, vung mạnh nắm tay xuống.

Hán tử say đánh hổ cũng cùng lắm chỉ thế này.

Dưới từng cú đấm mạnh 'Rầm rầm rầm!', đầu người côn trùng vỡ tung, tổ chức não xám trắng cùng máu đỏ tươi tung tóe đầy đất, cùng cùng với chất lỏng tanh tưởi màu xanh lục.

Lại giết một tên, thắng chắc rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ.

Quân địch tổn thất hai quái vật, mà bên ta chỉ tổn thất một thám báo cấp 3, hai Hỏa sư, nếu không có gì bất ngờ, cán cân thắng bại đã nghiêng về phía chính phủ bên này.

Tuy mạo hiểm, nhưng vấn đề không lớn, mình không cần sử dụng con bài chưa lật!

Ý niệm lóe lên, Trương Nguyên Thanh bỗng thấy một bóng đen từ trong tầm nhìn bay qua, như đạn pháo húc trúng dáng người xinh đẹp chập chùng của Thanh Đằng.

Đó là Đường Quốc Cường đội mũ thợ mỏ, hai người cùng bay đi, đồ gia dụng ven đường bị húc nát bét.

"Phốc!" Đội trưởng Thanh Đằng sắc mặt trắng bệch, nôn ra một đống máu tươi.

Chuyện gì vậy? Quản đốc không chống lại được quái xà? Trong lòng Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ như vậy, chợt thấy yết hầu phát ngứa, kịch liệt ho khan, đồng thời, tay chân

tê mỏi từng đợt, như là kết quả a xít lac-tic tiết ra sau khi kịch liệt vận động.

Hắn hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất, hoàn toàn không biết vì sao sẽ như vậy.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh nghe thấy Quan Nhã rên khẽ một tiếng, dựa vào cột, chậm rãi ngã ngồi xuống đất.

Gần như cùng lúc, Lý Đông Trạch ở nhà bếp kiểu mở ra, bốn thành viên tinh anh cạnh xác người côn trùng, Đường Quốc Cường cùng Thanh Đằng bên tường, đều xuất hiện ho khan trình độ khác nhau, đều bày ra bệnh trạng mềm nhũn thoát lực.

Con rắn lớn kia hất Đường Quốc Cường tới, cái đuôi mỏi mệt vô lực rủ xuống ở trên lan can lầu hai, tựa như cũng bị ảnh hưởng.

“Chúng ta trúng độc rồi… Khụ khụ …”

Đội trưởng Thanh Đằng sắc mặt tái nhợt.

Trúng độc rồi? Chuyện khi nào? Đáy lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, trước đó, hắn hoàn toàn chưa phát hiện thân thể có khác thường, làm Thần dạ du sinh mệnh lực tràn đầy, nếu thân thể bị độc tố xâm nhập, hắn sẽ lập tức phát giác được.

Mặt khác, mộc yêu của Bách Hoa hội cũng có kỹ năng lĩnh vực sinh mệnh, độc tố loại này, bọn họ mẫn cảm nhất mới đúng.

Nhưng ba vị mộc yêu bao gồm đội trưởng Thanh Đằng ở trong, rất rõ ràng chưa phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

“Rắc!”

Lan can lầu hai gãy, Bạch Long mặc quần áo đua xe ngã xuống, kéo theo thanh trường đao màu đen kia của cô.

Ngay sau đó, một ngọn lửa bay xuống, bỗng nhiên bành trướng, hóa thành một bóng dáng ôm bụng thất tha thất thểu, rõ ràng là Đại Cơ Bá.

Bụng hắn xuất hiện vết thương xuyên thủng đáng sợ, từng dòng máu tươi chảy ra, bịt cũng không bịt được, thân thể khôi ngô giăng kín vết cào máu tươi đầm đìa.

Hai vị đội trưởng sắc mặt uể oải, tay chân run rẩy, bủn rủn vô lực.

Một bóng đen cao lớn từ lầu hai nhảy xuống, đập mặt đất chấn động.

Vảy ngoài thân Hoành Hành Vô Kỵ có nhiều tổn hại, trào ra tơ máu, bước nhanh lao về phía Đại Cơ Bá.

Bốp! Đầu gối hắn bắn ra, nhảy lên, hung ác đá chân tựa như một cây trường đao vung ngược.

Lần này đá trúng, cằm Hỏa sư cấp 3 sẽ nổ tung giống như dưa hấu.

Trong lúc nguy cấp, thân là thuật sĩ hồi phục, Thanh Đằng còn có một tia dư lực, vung cổ tay, dây leo cuốn lấy mắt cá chân Đường Quốc Cường, 'Vù' một tiếng, ném hắn về phía Hoành Hành Vô Kỵ.

Hoành Hành Vô Kỵ sửa đá chân thành quét chân.

Ầm! Đường Quốc Cường như một quả bóng đá bay ra ngoài.

Hoành Hành Vô Kỵ hiển nhiên là ở trong chiến đấu vừa rồi đã ghi hận Đại Cơ Bá, cũng không đi quản Đường Quốc Cường, bước cong tiến lên, nắm tay đánh thủng không khí, thề giết kẻ địch.

Các đội trưởng điên cuồng biến sắc, trơ mắt nhìn đồng nghiệp hy sinh, lại bất lực.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh sức khôi phục kinh người ngưng tụ một phần sức lực, thất tha thất thểu chạy ra, ôm lấy Đường Quốc Cường bay tới như bóng đá, che ở trước người Đại Cơ Bá, coi quản đốc trở thành tấm khiên, chắn về phía trước.

Ầm ầm ầm! Hoành Hành Vô Kỵ đấm như mưa, không ngừng đánh ở trên người Đường Quốc Cường.

Trương Nguyên Thanh giơ "tấm khiên", liên tục lui về.

"Cậu, cậu có chút quá đáng rồi đó." Đường Quốc Cường vừa hộc máu, vừa nói.

Hắn da dày thịt béo, chịu mấy cú đấm thật ra không chết được, chỉ là thể nghiệm rất không tốt.

Trương Nguyên Thanh giải thích: “Tôi đây là khẩn cấp tránh hiểm.”

Vừa dứt lời, hắn cùng Đường Quốc Cường liền bị một cú vụt chân gào thét quét bay.

Chương 199: Chung kết (1)

“Dựa vào nơi hiểm yếu chống lại!” Hắn nhìn quét qua các hành giả chính phủ ngồi bệt mềm nhũn, mở cái mồm dữ tợn, nói tiếng người, đắc ý cười nói:

“Ta chưa từng nói chỗ dựa của ta là ba tên ngu xuẩn này, bằng bọn họ, sao có khả năng chiến thắng mười lăm tên hành giả chính phủ, cho dù ta đã tiến hành cải tạo đối với bọn họ cũng không được.

“Ha ha, bọn họ chỉ là thủ thuật che mắt dùng để mê hoặc các ngươi, sát chiêu thật sự là đạo cụ bí mật của ta, nó có thể phát ra khí độc không màu không vị, cho dù là hành giả Thánh Giả cảnh, cũng sẽ bị ảnh hưởng.

“Nhưng nó cũng có khuyết điểm, phải ở trong không gian bịt kín, phải cho nó đủ thời gian. Ta từng nói, đây là bữa tiệc giết chóc thịnh soạn ta chuẩn bị cho các ngươi, thích không.”

Mấy vị đội trưởng bọn Lý Đông Trạch, Thanh Đằng, Bạch Long, sắc mặt tựa như càng thêm tái nhợt.

Thì ra bắt đầu từ lúc đoàn người mình bước vào biệt thự, đã rơi vào bẫy, một cái bẫy tỉ mỉ chuẩn bị.

Mấy vị hành giả cấp 2 nhìn nhau, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Hoành Hành Vô Kỵ nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, tầm mắt đặt ở Lưỡi Đao Khát Máu hắn giắt bên hông, tặc lưỡi nói:

“Cái này không phải đạo cụ của u Hướng Vinh sao, hắc, ta thèm nó rất lâu rồi, vốn tưởng sau khi u Hướng Vinh chết, không còn có cơ hội đạt được, không ngờ tự mình đưa lên cửa.”

Hắn lại nhìn về phía mũ thợ mỏ của Đường Quốc Cường, trường đao màu đen của Bạch Long, súng lục của Quan Nhã, dây leo của Thanh Đằng, gậy chống của Lý Đông Trạch.

“Thu hoạch rất hậu hĩnh nha, lão đại nói không sai, giết người đoạt bảo mới là con đường làm giàu. Vì cảm tạ các ngươi lũ ngu xuẩn này trao tặng, ta sẽ cho các ngươi một cái thống khoái. Ừm, ba người các ngươi không cần chết.”

Con ngươi dựng thẳng màu hổ phách lần lượt đảo qua Quan Nhã, Thanh Đằng cùng Bạch Long, lặp đi lặp lại đánh giá ở trên đường cong thân thể các cô, Vu cổ sư tà ác này không chút nào che giấu dục vọng của mình, cười khà khà nói:

“Anh sẽ cải tạo thân thể ba người các em, cướp đoạt lý trí của các em, để các em biến thành con thú giống cái chỉ biết uốn éo mông khẩn cầu anh.”

Đội trưởng Thanh Đằng biến sắc, nếu như vậy, cô tình nguyện lựa chọn cái chết.

“Phi!” Bạch Long phun ra một bãi nước bọt dính máu, nhíu mày cười lạnh: “Đến lúc đó, bà đây nhất định sẽ không quên cắt đứt cần tăng dân số của mày.”

Nghe lời của Hoành Hành Vô Kỵ, Quan Nhã vốn đối với cái chết chưa toát ra quá nhiều sợ hãi chậm rãi rùng mình một cái, đáy lòng dâng lên ghê tởm cùng sợ hãi mãnh liệt.

Cô quay phắt đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, trong đôi mắt đẹp mang theo một tia mong đợi.

Cô biết Nguyên Thủy có một món đạo cụ loại quy tắc.

Hắn còn có con bài chưa lật chưa dùng ra, nếu ở đây còn có ai có thể ngăn cơn sóng dữ, Quan Nhã cảm thấy chính là hắn.

Đại bộ phận nghề nghiệp tà ác, đều là ác ôn chết một trăm lần cũng không đáng tiếc. Trương Nguyên Thanh nhếch mép, đáp lại ánh mắt của Quan Nhã, cố gắng chống đỡ tứ chi mềm nhũn đứng lên, từ trong ô vật phẩm triệu hồi ra khăn voan đỏ.

Nghĩ đi nghĩ lại, có thể nhanh chóng giết chết tên giặc này, chỉ có cô dâu ma.

Hắn không muốn sử dụng con bài chưa lật quá sớm, nhưng thời điểm thật sự phải dùng tới, cũng sẽ không do dự.

“Ừm?” Hoành Hành Vô Kỵ ngoài miệng kiêu ngạo, thực ra chưa thả lỏng cảnh giác, vẫn luôn chú ý động tĩnh của các hành giả chính phủ.

Hắn lập tức nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, sau đó ánh mắt đặt ở khăn voan đỏ viền thêu chỉ vàng trong tay hắn.

Phản ứng của Hoành Hành Vô Kỵ, dẫn tới mấy vị đội trưởng cũng đều quay đầu, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, thấy hắn giơ lên khăn voan đỏ.

Đây là cái gì? Hắn còn có thủ đoạn? Mấy người Thanh Đằng Bạch Long Đại Cơ Bá vừa mờ mịt vừa chờ mong.

Lý Đông Trạch và Quan Nhã thì lộ ra ngạc nhiên cùng thất vọng, thứ Nguyên Thủy lấy ra, không giống với bọn họ tưởng tượng.

Trương Nguyên Thanh đón nhận ánh mắt của Hoành Hành Vô Kỵ, lộ ra nụ cười cổ quái, nói:

"Muốn thể nghiệm một lần cảm giác làm chú rể không!"

Loa Vua Mèo trong túi "xẹt xẹt" vài tiếng, vang lên một tràng tiếng kèn Xona thê lương:

"Nàng cười rồi khóc, ngươi đoán nàng làm sao mà cười rồi khóc, khóc, ngươi xem nàng làm sao lại khóc cười…"

Tiếng kèn Xona, quỷ dị, thê lương, cao vút.

Soạt! Hắn vung tay mở ra khăn voan đỏ, ở trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người đội lên trên đầu.

Nghe tiếng kèn Xona thê lương, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đội khăn voan cô dâu chuyên dùng ở trên đầu, trong lòng các Linh cảnh hành giả ở đây dâng lên cảm giác quái dị khó có thể miêu tả.

Một mặt là không phân biệt ra trung tâm thủ đoạn của hắn là khăn voan đỏ, hay là thứ phát ra âm nhạc trong túi.

Một mặt khác là, cậu nhóc, khăn voan đỏ, nhạc hỉ… cái này cũng quá quỷ dị rồi.

Chương 200: Chung kết (2)

Cái loa nát này thật là, lại chẳng phân biệt được trường hợp phát âm nhạc, đoạt hết nổi bật của mình… Trương Nguyên Thanh trùm khăn voan đỏ, trong lòng bất mãn nói thầm.

“Thể nghiệm một phen cảm giác làm chú rể?” Trong con ngươi dựng thẳng màu hổ phách của Hoành Hành Vô Kỵ chiếu ra một mảng màu đỏ thê lương, vẻ mặt cổ quái trào phúng nói:

“Thì ra mày muốn làm cô dâu của tao à, cái này không được, bố mày không có hứng thú đối với đàn ông.”

Trương Nguyên Thanh không thèm để ý, thu liễm tâm thần, yên lặng cảm ứng xung quanh, chờ đợi cô dâu ma xuất hiện.

Thấy trào phúng không được đáp lại, ánh mắt Hoành Hành Vô Kỵ khẽ lóe lên, đột nhiên giẫm nứt gạch, không để ý võ đức lao tới chém giết.

Hắn không biết thủ đoạn của thằng nhóc này là gì, nhưng bất cứ phiêu lưu nào cũng phải sớm dập tắt, cho kẻ địch thời gian, tương đương cho bản thân nguy hiểm.

“Xẹt xẹt”… Đột nhiên, trong tiếng kèn Xona cao vút, xuất hiện tiếng dòng điện, tựa như tín hiệu bị quấy nhiễu.

Đến đây Trương Nguyên Thanh cảm ứng được trong hư không phía sau trào ra âm khí mênh mông, điều này làm tóc gáy hắn dựng thẳng lên, lại không dám quay đầu.

Cảm giác này quá quen thuộc rồi, ngày đó ở công viên trò chơi Kim Thủy, cô dâu ma khi ra sân, hắn cũng là như vậy, cảm giác thể nghiệm không khác gì.

Âm khí mênh mông bao phủ biệt thự, các hành giả chính phủ ở đây chỉ cảm thấy linh hồn đang run rẩy, hắn triệu hồi ra cái gì vậy?

Ở trong tầm nhìn của Hoành Hành Vô Kỵ, hắn thấy phía sau Thần dạ du chính phủ quỷ dị ập tới mảng lớn sương mù đen kịt, mang đến âm hàn, quỷ dị cùng sợ hãi, trong mơ hồ, một bóng quỷ mặc áo cưới đỏ tươi xuất hiện ở phía sau Thần dạ du.

Kẽo kẹt … Lòng bàn chân Hoành Hành Vô Kỵ ở trên mặt đất ma sát ra tiếng vang chói tai, hắn phanh lại, cưỡng ép dừng bước.

Một nỗi sợ hãi khó có thể diễn tả bằng lời từ đáy lòng nổ tung.

Oán linh đáng sợ, oán linh cường đại, oán linh không thể ngăn cản… Hắn cảm ứng được lực áp bách của âm vật đẳng cấp cao, tuân theo bản năng, Hoành Hành Vô Kỵ quay đầu bỏ chạy, không có bất cứ sự do dự gì.

Hắn là Vu cổ sư, không phải ảo thuật sư, thiếu thủ đoạn đối phó linh thể.

Huống chi là loại tồn tại đẳng cấp cao này.

Hoành Hành Vô Kỵ lao về phía cửa chính, vừa cất bước, bỗng nhiên dừng lại, cửa chính đã biến mất, thay thế vào đó là một mảng sương mù âm trầm đen kịt.

Trong sương mù âm trầm, bóng dáng quỷ dị mặc áo cưới đỏ như ẩn như hiện.

Lúc này da đầu Hoành Hành Vô Kỵ tê dại, thay đổi phương hướng, lao về phía cầu thang.

Nhưng, trên cầu thang ập đến sương mù âm trầm dày nặng, trong sương mù dâng trào, một đôi chân nhỏ linh lung đi giày thêu màu đỏ, đang dọc theo cầu thang từng bước một đi xuống.

Trong mắt Hoành Hành Vô Kỵ toát ra sự tuyệt vọng.

Hắn, hắn đang làm gì? Ở trong mắt các hành giả chính phủ, Hoành Hành Vô Kỵ như là trúng tà, thỉnh thoảng lao về phía cửa chính, khi thì lao về phía cửa sổ, khi thì lao về phía cầu thang.

Nhưng mỗi một lần đều sẽ hoảng sợ lui về, khuôn mặt côn trùng xấu xí đó của hắn bởi sợ hãi mà vặn vẹo, trong con mắt dựng thẳng màu hổ phách hoảng loạn.

Đường Quốc Cường hung hăng rùng mình một cái, tay chân vô lực, hắn liều mạng cựa quậy thân thể từ bên người Trương Nguyên Thanh bò đi, hốt hoảng như đang chạy trốn.

Quỷ dựng tường? Trương Nguyên Thanh hơi ngẩng đầu lên, dùng tầm nhìn cực kỳ có hạn, quan sát Hoành Hành Vô Kỵ bộ dạng như điên cuồng, nhất thời phán đoán ra cô dâu ma đã sử dụng ảo thuật.

Hắn đang nghĩ nhân cơ hội chém bù, cho Hoành Hành Vô Kỵ đổ máu, bỗng phát hiện mình không nhúc nhích được.

“Chuyện gì vậy? Trong ghi chú chưa nói khăn voan đỏ sẽ hạn chế hành động nha.” Trong lòng Trương Nguyên Thanh vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, ngay sau đó, hắn cảm giác có cái gì dán ở sau lưng mình.

Như một khối băng lạnh, đã có sự mềm mại khác hẳn với bình thường.

Âm khí mênh mông mãnh liệt ập đến, xâm nhập trong cơ thể, dung hợp với thái âm lực trong thân thể hắn.

Tiểu Đậu Bỉ đang ngủ say bừng tỉnh, cuộn mình run rẩy, anh linh hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì, ngủ một giấc tỉnh lại, liền cảm giác mình ở trong nguy hiểm thật lớn.

Rốt cuộc, Trương Nguyên Thanh phát hiện mình có thể cử động, hắn cất bước, từng bước một thong thả đi về phía Hoành Hành Vô Kỵ.

Nhưng này tất cả cũng không chịu hắn khống chế.

Là cô dâu ma thao túng thân thể hắn.

Ánh mắt đám người Quan Nhã, Thanh Đằng, Bạch Long, Lý Đông Trạch từ trên người Hoành Hành Vô Kỵ dời đi, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh thong thả bước đi.

Không biết có phải ảo giác hay không, có nháy mắt như vậy, bọn họ thấy phía sau Nguyên Thủy, một bóng quỷ lành lạnh mặc áo cưới màu đỏ dính sát vào.

Nhìn bóng quỷ đó, trong lòng mọi người phát ra sự sợ hãi từ trong lòng.

Chương 201: Chung kết (3)

Trương Nguyên Thanh đi tới trước mặt Hoành Hành Vô Kỵ, ánh mắt xuyên thấu qua mép dưới khăn voan đỏ, liếc thấy một đôi tay tái nhợt thanh tú vươn ra, nắm lên tay hắn.

Âm khí thấu xương hội tụ tới lòng bàn tay, Trương Nguyên Thanh trơ mắt nhìn tay mình, làn da chuyển thành màu xanh đen, cơ thịt cánh tay bành trướng, quấn quanh những sợi mạch máu màu đen sì.

Năm ngón tay kéo dài ra móng tay đen sì sắc bén.

Đôi tay tái nhợt thanh tú kia dẫn đường cái tay quỷ này, bóp chặt cổ Hoành Hành Vô Kỵ.

Sương mù âm u bao vây đến, bốn phương tám hướng đều là bóng quỷ mặc áo cưới đỏ, Hoành Hành Vô Kỵ kinh hoàng nhìn chung quanh, hắn muốn chạy trốn, nhưng không có đường sống, mỗi phương hướng đều có một bóng quỷ.

Trái tim hắn kịch liệt nhảy lên, adrenalin tăng vọt, nhưng mang đến lại không phải dũng khí, mà là cực hạn sợ hãi.

Sự hung dữ, nóng nảy, tàn nhẫn, quyết đoán của hắn, không biết vì sao toàn bộ đều biến mất không thấy, cảm xúc duy nhất còn lại là sợ hãi, là run rẩy.

Hoành Hành Vô Kỵ biết mình đã chịu sự ảnh hưởng nào đó, nhưng tuyệt vọng là, ngươi biết rõ cái này không bình thường, lại không cách nào thay đổi.

Lúc này, bóng quỷ bốn phương tám hướng đồng thời vươn tay, dưới áo cưới đỏ tươi hoa mỹ, là một đôi tay quỷ xanh đen cường tráng, gân xanh quấn quanh.

Hoành Hành Vô Kỵ không thể lui nữa, trơ mắt nhìn tay quỷ bóp chặt cổ mình, ngay sau đó, âm khí lạnh lẽo xâm nhập thân thể, nhanh chóng lan tràn, sinh cơ nhanh chóng trôi đi.

…

Trương Nguyên Thanh nhìn Hoành Hành Vô Kỵ dưới móng vuốt quỷ của mình, hào quang trong con ngươi dựng thẳng từng chút một ảm đạm, cuối cùng tắt.

Trong thân thể cao lớn xấu xí này, linh hồn nhanh chóng tan vỡ, tiêu tán.

Phù, chết rồi… Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, đến giờ phút này, hắn rốt cuộc xác định chiến đấu chấm dứt, sẽ không có gì ngoài ý muốn nữa.

Chưa, chưa, còn có một quái vật đầu người thân rắn… Trong đầu hắn vừa hiện lên ý nghĩ này, cô dâu ma liền khống chế hắn xoay người, bước về phía con rắn lớn kia.

Ở ngay sau đó, ánh mắt hung dữ của con rắn lớn khi thì tan rã, khi thì dữ tợn, thân rắn mềm mại bất an, vô lực vặn vẹo.

Hắn cũng đã rơi vào trong ảo thuật.

Trương Nguyên Thanh làm tương tự bóp chặt cổ đại xà, cướp đoạt sinh mệnh của hắn.

Nhưng, Trương Nguyên Thanh phát hiện hành động của mình cũng chưa dừng lại, cô dâu ma cũng chưa rời khỏi, mà là thao túng hắn xoay người, đi về phía các hành giả chính phủ.

Hành giả chính phủ vừa nổi lên cảm xúc vui sướng, trong lòng đột nhiên rùng mình.

Trương Nguyên Thanh phát hiện đôi tay thanh tú tái nhợt kia nâng cánh tay hắn, đong đưa biên độ nhỏ vài cái, ở giữa Bạch Long, Thanh Đằng cùng Quan Nhã, lâm vào do dự.

Vài giây sau, cô tựa như làm ra lựa chọn, thao túng Trương Nguyên Thanh, đi từng bước một về phía Quan Nhã.

"Nguyên, Nguyên Thủy?" Lão ti cơ sắc mặt trắng bệch, sợ hãi di chuyển về phía sau.

Cô ta muốn giết Quan Nhã? Không, mau dừng lại! Trương Nguyên Thanh khẩn trương, nhưng thân thể căn bản không chịu khống chế.

Cô dâu ma nên có thời gian có tác dụng, nhưng trong đạo cụ không có nhắc nhở, Trương Nguyên Thanh không biết cô sẽ tồn tại bao lâu, nếu chờ thời gian cô dâu ma hết tác dụng, Quan Nhã xác định vững chắc đã lạnh toát rồi.

Mắt thấy Quan Nhã càng lúc càng gần, ý nghĩ của Trương Nguyên Thanh nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nghĩ ra biện pháp, hắn chuyển "thao túng" cho Tiểu Đậu Bỉ trong cơ thể.

Trong thân thể, Tiểu Đậu Bỉ rốt cuộc không chịu nổi áp lực, gào khóc lên.

Trương Nguyên Thanh bởi vậy đạt được năng lực hành động ngắn ngủi, lập tức nâng tay trái, giật xuống đạo cụ phủ trên đỉnh đầu.

Âm khí mênh mông nhanh chóng lui về hư không, cô dâu ma bất đắc dĩ trở về linh cảnh.

Mà lúc này, hắn cách Quan Nhã chỉ có năm sáu bước.

Trương Nguyên Thanh đặt mông ngồi bệt trên mặt đất, thở dốc từng ngụm từng ngụm, cảm giác mềm nhũn một lần nữa trào lên.

Mồ hôi Quan Nhã thấm ướt áo sơmi trắng, tóc mai ướt sũng dán trên gò má, lồng ngực phập phồng.

Cảm thụ được âm khí đáng sợ tan đi, các hành giả chính phủ đồng thời phun ra một hơi, vừa may mắn vừa vui vẻ, thầm nhủ không hổ là Thần dạ du liên tục vượt qua hai cái cấp S, ở giai đoạn người mới, đã bất phàm như thế.

Một vị mộc yêu run rẩy từ trong ba lô chiến thuật lấy ra viên thuốc, nói: "Mau dùng giải độc hoàn, tuy không thể loại trừ độc tố, nhưng có thể giảm bớt bệnh trạng."

"Anh có thể đưa tới đây không?"

"Tôi, tôi không động đậy được…"

Đội trưởng Thanh Đằng nhíu chặt đôi lông mày thanh tú: "Ai còn có thể động đậy? Đi thu lại đạo cụ trên lầu trước, bây giờ chỉ là ho khan tê liệt, nhưng nói không tốt đợi lát nữa chúng ta liền chết bất đắc kỳ tử."

Đại Cơ Bá thất tha thất thểu đứng dậy, tính lên lầu, nhưng sau khi đi vài bước, vô lực ngã quỵ, mất máu quá nhiều ngất đi.

Chương 202: Thu hoạch (1)

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh chống đỡ thân thể mỏi mệt, nói: "Tôi đi."

Bạch Long nhẹ nhàng thở ra, suy yếu cười nói: "Cậu thật sự là cậu bé, không, người đàn ông đáng tin cậy."

Câu này, phàm là cô đẩy sớm mười mấy giây, cô dâu ma đã không tha cho cô… Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

Quan chỉ huy phía sau màn Lý Đông Trạch nhắc nhở:

"Hẳn là ở lầu hai sát vào cửa chính, phòng thứ hai hoặc thứ ba, trước đó Hoành Hành Vô Kỵ luôn chiến đấu ở vị trí đó, hắn hẳn là đang trông đạo cụ."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, thất tha thất thểu đi lên cầu thang.

Mọi người nhìn theo hắn biến mất ở góc cầu thang, Lý Đông Trạch nâng lên đồng hồ nhìn thoáng qua, mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

"30 phút đã đến, kết giới đã tan đi, có thể gọi điện thoại thỉnh cầu trợ giúp rồi."

Trong hành giả chính phủ ở đây, chỉ có hắn chú ý tao nhã, đeo một cái đồng hồ.

Người còn lại xem thời gian đều là dùng điện thoại di động, trước khi mở ra hành động truy bắt, điện thoại di động đều điều chỉnh thành chế độ máy bay rồi.

Lúc này, cửa chính phòng khách bị bạo lực đá văng, hơn mười hành giả chính phủ võ trang hạng nặng nối đuôi nhau mà vào.

Tiếp theo là Phó Thanh Dương mặc đồ âu đồ trắng, buộc tóc đuôi ngựa ngắn, Linh Quân tảng phục tùy ý rộng thùng thình đi theo bên hắn.

Đội ngũ trợ giúp đến rồi? Đám người Lý Đông Trạch vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Ánh mắt Linh Quân đảo qua ở trên mấy con cổ thú đã chết, cười nói:

"Xem ra đã không cần chúng ta nữa, Tiền công tử, các đội trưởng dưới trướng anh chiến lực không tệ nha."

Phó Thanh Dương nhìn thoáng qua Quan Nhã chưa bị thương, lại nhìn nhìn đội trưởng khác, khuôn mặt lạnh lùng hơi giãn ra.

Hành giả chính phủ nối đuôi nhau mà vào, tự giác phân ra hai đội, một đội phụ trách cứu chữa người bị thương, một đội phụ trách kiểm tra hiện trường, chém thêm, thanh trừ tai hoạ ngầm có thể tồn tại.

Một thành viên nữ của Bách Hoa hội, ngồi xổm xuống kiểm tra hai vị Hỏa sư trúng độc, giọng điệu hơi thay đổi:

"Bách phu trưởng, dấu hiệu sinh mệnh của bọn họ mỏng manh, cần lập tức dùng sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, bằng không sẽ có nguy hiểm tính mạng."

Ở trong trận doanh hợp pháp, nhạc sĩ và mộc yêu đều có được kỹ năng lĩnh vực sinh mệnh, nhưng giai đoạn Siêu Phàm, hai nghề nghiệp đều không có năng lực hồi phục khởi tử hồi sinh.

Loại kỹ năng mạnh mẽ này, là hành giả cấp cao mới có thể nắm giữ.

Bởi vậy "sinh mệnh nguyên dịch" của nghề nghiệp nhạc sĩ, vẫn luôn là vật tư chiến lược quan trọng của chính phủ, nó đối với nhân viên gần chết bị thương có thể tạo được hiệu quả dựng sào thấy bóng.

Ngũ Hành minh quanh năm đều phải hướng "ba nhà nhạc sĩ" mua lượng lớn sinh mệnh nguyên dịch, cực kỳ quý giá.

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Lập tức cứu chữa."

Cô gái mộc yêu cởi ba lô chiến thuật, lấy ra hai mũi tiêm thuốc, tiến hành tiêm tĩnh mạch cho hai Hỏa sư trúng độc.

Đại Cơ Bá bị thương nặng hôn mê cũng hưởng thụ được đãi ngộ cỡ này, Lý Đông Trạch thì không được rồi, mộc yêu Bách Hoa hội làm cầm máu, trừ độc cùng băng bó đơn giản cho hắn.

Đám người Thanh Đằng cũng được cứu chữa.

Phó Thanh Dương đi đến bên người Quan Nhã, cởi áo khoác, khoác ở trên người cô, nhíu mày nói:

"Không sao chứ."

Quan Nhã chỉnh lại cổ áo u phục, lắc đầu.

Lúc này, hành giả cấp đội trưởng dọn dẹp chiến trường dẫn người quay về, báo cáo:

"Bách phu trưởng, kẻ địch đều đã bị đánh chết, không có người sống."

Vị đội trưởng này cảm khái nói:

"Thân thể bốn con cổ thú đều đạt tới trình độ Hỏa sư cấp 3, các người thế mà có thể ở dưới tình huống nhân viên không tổn hao gì giải quyết bọn chúng, thật sự là không thể tưởng tượng, nhưng có chuyện ta không hiểu, có hai cổ thú trên người không có vết thương, thân thể cứng ngắc lạnh lẽo, chết hẳn là đã mấy canh giờ.

“Các người làm như thế nào?”

Nghe vậy, Linh Quân khẽ nhíu mày, lập tức dời bước đến cạnh xác “Hoành Hành Vô Kỵ”, ngồi xổm xuống quan sát.

Phó Thanh Dương giật mình, nhìn về phía Quan Nhã, hỏi: “Làm sao vậy.”

“Hai tên đó là Nguyên Thủy giết.” Quan Nhã lời ít mà ý nhiều trả lời.

“Không, không phải hai tên.” Bạch Long được trị liệu chống đao, bổ sung nói: “Là ba tên.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn? Người mới vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy cấp S kia? Hắn ở đâu, tôi còn chưa thấy hắn bộ dạng thế nào đâu.” Cô nàng trẻ tuổi đang băng bó cho Đại Cơ Bá ngẩng đầu, vẻ mặt hưng phấn hỏi.

Đội trưởng trực tiếp của cô dùng ánh mắt nghiêm khắc, trừng mắt nhìn cô nàng trẻ tuổi hết cả hưng phấn.

Ba tên… Phó Thanh Dương nhìn về phía Thanh Đằng Đường Quốc Cường, thấy bọn họ không phản bác, mà mấy hành giả cấp 2 bị thương kia tựa như nhớ lại cái gì, sắc mặt đã có kính nể lại có sợ hãi.

“Quả thật là thủ pháp của Thần dạ du.” Linh Quân chậc chậc hai tiếng: “Chỉ là Thần dạ du cấp 2, chiến lực đã mạnh như vậy? Thằng nhóc này mới trở thành Linh cảnh hành giả bao lâu.”

Chương 203: Thu hoạch (2)

Nói xong, hắn tiếc hận bổ sung: “Tặng hắn cho Ngũ Hành minh, thật sự là quyết định sai lầm nha.”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, quay sang nhìn về phía Quan Nhã: “Nguyên Thủy Thiên Tôn đâu?”

“Ở trên lầu.” Quan Nhã ngẩng đầu nhìn: “Xử lý một vài thứ.”

.

So sánh với đại sảnh hỗn độn hỗn loạn, phòng lầu hai bảo tồn còn tốt, Trương Nguyên Thanh ở trong phòng thứ ba hướng ra

ngoài, tìm được món đạo cụ kia.

Nó là một cái lư hương, bệ ba chân đồng xanh chế thành, thân lò là một con cóc gỗ mun điêu khắc thành, tạo tư thế ngồi xổm, ngẩng lên trời mở ra cái miệng rộng.

Lư hương con cóc lẳng lặng đặt ở trên bàn.

Trương Nguyên Thanh cố nén yết hầu phát ngứa, lảo đảo chạy tới bên giường, kéo ra bức rèm, đẩy mở cửa sổ, hít mạnh vào mấy ngụm không khí tươi mới.

Cảm giác hơi mê muội nhạt đi không ít, hắn lúc này mới trở lại bên cạnh bàn, cầm lấy lư hương con cóc, trong tầm nhìn hiện lên một dòng tin tức:

"Tên: Lư hương Thiên Thiềm"

"Loại hình: đồ vật"

"Công năng: Độc tố"

"Giới thiệu: thời kì thượng cổ, một vị thiên tài bộ lạc vu cổ nào đó của Nam lĩnh, quyết định chế tác độc tố không màu không vị, giết người vô hình, trải qua nhiều năm kiên trì không ngừng nghiên cứu, hắn thành công chế tạo ra cái lư hương này, nhưng hắn phát hiện, độc tố trong lư hương không màu không vị, độc tính lại không mạnh, hơn nữa hiệu quả chậm chạp, vì thế vứt bỏ nó. Nửa tháng sau, người cả bộ tộc chết sạch. "

"Ghi chú: Chuẩn bị sẵn kháng độc cho bản thân chưa? "

Trương Nguyên Thanh lập tức thu đạo cụ vào ô vật phẩm, thầm nhủ món đồ chơi thật xỏ lá.

Thông qua giới thiệu cùng ghi chú, hắn đã biết đặc tính đạo cụ này, đầu tiên là độc tố chẳng phân biệt địch ta, cho dù chủ nhân đạo cụ cũng sẽ trúng độc, Hoành Hành Vô Kỵ có thể đối kháng được, là vì Vu cổ sư kháng độc cao.

Tiếp theo, lư hương Thiên Thiềm là loại đạo cụ đặt càng lâu, độc tính càng mạnh, độc tính của nó sẽ liên tục lan ra, nếu bảo tồn không thỏa đáng, sẽ nguy hại một khu vực, ngay cả mọi người bộ lạc vu cổ cũng có thể độc chết.

"Ừm?"

Trương Nguyên Thanh một lần nữa mở ra ô vật phẩm, xem xét tin tức giới thiệu lư hương Thiên Thiềm.

“Thời kì thượng cổ… Bộ lạc vu cổ Nam lĩnh?”

Hắn từ trong tin tức nhai nuốt ra một ít thứ khác biệt, căn cứ “giới thiệu” phỏng đoán, hẳn là Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao niên đại xa xưa nào đó chế tạo đạo cụ này.

Sau đó lưu lạc đến trong linh cảnh bị “Hoành Hành Vô Kỵ” đạt được, hoặc là luôn luôn ở trong hiện thực lưu truyền tới nay, đương nhiên, những thứ này không quan trọng, quan trọng là “thời kì thượng cổ” .

Thượng cổ là chỉ niên đại nào? Cách hiện nay bao nhiêu năm?

Niên đại đó đã có Linh cảnh hành giả sao, nhưng thuộc tính bảng điều khiển thứ này, rõ ràng là khái niệm hiện đại mà.

Được rồi, có phải khái niệm hiện đại hay không không thể kết luận, nhưng nếu người cổ đại cũng có khái niệm bảng điều khiển, vậy cũng quá khác thường rồi.. Trương Nguyên Thanh thấp giọng tự nói: “Rút thời gian rảnh đi điều tra thời gian khởi nguyên của linh cảnh, nếu mình có quyền hạn này mà nói.”

Mà nếu cổ đại không có khái niệm bảng điều khiển, vậy tin tức bảng điều khiển bây giờ bọn họ quen thuộc, nguồn gốc của nó liền rất quỷ dị.

Thậm chí, cổ đại có Linh cảnh hành giả khái niệm này hay không, cũng phải đánh một cái dấu chấm hỏi.

“Bản thân linh cảnh tồn tại rất nhiều bí mật nha, mình trước đó đã cảm thấy sự tồn tại của giá trị đạo đức không hợp lý, bởi vì dấu vết rất nặng, không giống tự nhiên sinh thành “

Lúc này, Trương Nguyên Thanh phát hiện các đồng nghiệp dưới lầu đang rút lui quy mô lớn.

Lập tức không do dự nữa, rời khỏi phòng, dọc theo cầu thang đi xuống.

Hành giả chính phủ của phòng khách lầu một đã bị giải tán, giữa phòng khách, một vị thanh niên mặc đồ âu đồ trắng ngồi ở trên ghế dựa cao, bối cảnh là đồ gia dụng vỡ nát, vết máu đỏ sẫm, sô pha đổ ngã, bức tường rạn nứt.

Hắn đồ âu trắng như tuyết, ngũ quan anh tuấn, lạnh lùng nghiêm túc, hình thành tương phản rõ ràng với hoàn cảnh xung quanh.

Trương Nguyên Thanh đánh giá gã âu phục trắng, âu phục trắng cũng đang đánh giá Trương Nguyên Thanh.

Chờ Trương Nguyên Thanh đi hết một bậc thang cuối cùng, thanh niên âu phục trắng khẽ gật đầu: "Phó Thanh Dương."

Trên đời thế mà còn có người đàn ông so với mình càng anh tuấn hơn… Trương Nguyên Thanh cúi đầu hành lễ: "Chào bách phu trưởng."

Hắn đối với vị bách phu trưởng này có thể nói ngưỡng mộ đại danh đã lâu, từ trong miệng Lý Đông Trạch từng nghe nói rất nhiều lần, sinh ở hào môn, tài năng ngút trời, bình tĩnh cơ trí, quả cảm chính trực, người ngốc tiền nhiều… Ừm, một cái cuối cùng là Quan Nhã nói.

Bây giờ hắn rốt cuộc gặp được người trong "truyền thuyết" này, ấn tượng đầu tiên là kiêu ngạo, cao quý, sắc bén, là loại hình nói giỡn với hắn cũng phải cân nhắc.

Chương 204: Thu hoạch (3)

Kỳ quái là, Trương Nguyên Thanh không cảm thấy phản cảm, bởi vì Phó Thanh Dương cao quý cùng kiêu ngạo rất thuần túy, khí chất hợp với bề ngoài.

Phó Thanh Dương ngồi ngay ngắn ở ghế dựa cao, giọng điệu bình tĩnh nói:

"Không cần khách sáo với tôi, tôi chú ý cậu rất lâu rồi, rất sớm trước đó đã muốn gặp cậu. Nhưng Quan Nhã nói, cậu là tên háo sắc có tà tâm không có tặc đảm, cho nên tính quan sát một chút nữa."

Ngài có kỳ thị đối với kẻ háo sắc sao, không, mình không phải kẻ háo sắc… Trương Nguyên Thanh giải thích: "Đây là hiểu lầm của chị ấy đối với tôi, tôi cho rằng Phó bách phu trưởng hẳn là có phán đoán của mình."

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Cô ấy mãnh liệt đề cử tôi đề bạt cậu làm đội trưởng, cho rằng cậu là nhân tài số một số

hai trong người cùng một thế hệ với Ngũ Hành minh."

Trương Nguyên Thanh chuyển đề tài: "Chị ấy nhìn người rất chuẩn."

Phó Thanh Dương ánh mắt thâm thúy nhìn hắn.

Không biết vì sao, ánh mắt Trương Nguyên Thanh theo bản năng né tránh một phen, hắn không thích loại cái nhìn chăm chú sắc bén này, giống như có thể hiểu rõ tất cả.

Mình chán ghét ánh mắt thám báo… Trong lòng Trương Nguyên Thanh bất mãn nói thầm, đang muốn đối diện với hắn, Phó Thanh Dương lại dời ánh mắt đi, nhìn về phía thi thể Hoành Hành Vô Kỵ, hỏi:

"Cậu đối với trận chiến đấu này có cái nhìn thế nào?"

Hắn giọng điệu bình tĩnh, so với nói là dò hỏi, càng giống kiểm tra cấp dưới coi trọng hơn.

Nghĩ vị bách phu trưởng này rất coi trọng đối với mình, Trương Nguyên Thanh cẩn thận tìm từ, trả lời:

"Kẻ địch trước đó đã biết bố trí, nhân số của chúng ta, rõ như lòng bàn tay đối với chúng ta, nước sau lưng rất sâu nha."

Phó Thanh Dương gọn gàng dứt khoát nói: "Trong chính phủ có người cấu kết Hoành Hành Vô Kỵ, bán đứng các người."

Cũng có thể nói, trong chúng ta xuất hiện một tên phản đồ! Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

"Cho nên tôi giải tán mọi người đi, chuyện kế tiếp, chỉ có tôi và cậu biết." Phó Thanh Dương liếc thi thể Hoành Hành Vô Kỵ một cái.

Trương Nguyên Thanh hiểu ý tứ của hắn, nhấc chân đi đến cạnh thi thể xấu xí dữ tợn kia, đáy mắt dâng trào vật chất đen sì dinh dính.

Linh còn sót lại ở trong thể xác sống lại, bay ra từng luồng, ở trên thi thể ngưng tụ thành hư ảnh bán trong suốt, hướng tới Trương Nguyên Thanh nhe răng trợn mắt, hung ác điên cuồng vô cùng.

"Tôi sau khi cắn nuốt linh thể nghề nghiệp tà ác, có thể sẽ có chút điên cuồng…" Hắn lấy ra chày Phục Ma, đưa cho Phó

Thanh Dương: “Đạo cụ này có thể tịnh hóa tinh thần ô nhiễm.”

Chày Phục Ma cho Lý Đông Trạch, là xuất phát từ tín nhiệm đối với nhân phẩm, mà cho Phó Thanh Dương, là vì đối phương người ngốc tiền nhiều, không, tài đại khí thô, không đến mức mơ ước đạo cụ của hắn.

Phó Thanh Dương gật đầu.

Trương Nguyên Thanh không nói nữa, hít sâu một hơi, hút linh thể vào trong miệng.

…

Mi tâm bỗng nhiên bành trướng, có thứ gì không thuộc về mình cường thế trút vào thức hải.

Vô số hình ảnh tan vỡ ập đến, lướt qua như đèn kéo quân, đều là ký ức ấn tượng tương đối khắc sâu trong cuộc đời Hoành Hành Vô Kỵ.

Hoành Hành Vô Kỵ xuất thân gia đình nghèo khổ, vì thay đổi vận mệnh cố gắng học tập, sau khi bước vào xã hội phát hiện bằng cấp mình luôn lấy làm kiêu ngạo không có tác dụng quá lớn, sau khi làm việc vài năm, lại phát hiện cần trọng đi làm, lãnh đạo cho công việc ngược lại càng nhiều, trở thành gia súc xã hội.

Cạnh tranh không nổi người có quan hệ, cạnh tranh không lại người a dua nịnh hót nhưng không có năng lực, làm lụng mười năm cũng không mua nổi nhà, mà bước khởi đầu của hôn nhân là có được một căn nhà thuộc về mình, nhưng phụ thân là nông dân thật thà, thiếu tích tụ.

Thành thật bổn phận không nhìn tới hy vọng, nếu bước đi lệch lạc lại kiếm đầy chậu.

Hắn không biết tương lai ở nơi nào, trở nên rất mê mang, thẳng đến có một lần, lợi dụng điều kiện của chức vụ kiếm được lượng lớn tài phú, Hoành Hành Vô Kỵ từ đó về sau sa ngã, cũng thích loại hành vi mạo hiểm này.

Rốt cuộc, cảnh vật biến hóa, Trương Nguyên Thanh thấy phòng ngủ u ám, thấy âm linh lơ lửng ở bên giường.

“Hắc Vô Thường lại ở đâu? Tín nhiệm là cơ sở hợp tác, xem ra chúng ta đều còn chưa đủ tín nhiệm lẫn nhau.”

“Các ngươi có hai cách làm, một là chờ đợi kẻ sa ngã trên danh sách lục tục mất khống chế .”

“Vì biểu đạt thành ý, ta sẽ hướng ngươi lộ ra bố trí cùng hành động của hành giả chính phủ.”

…

Cũng là trong phòng ngủ u ám, Hoành Hành Vô Kỵ cắt rách cổ tay, tùy ý máu tươi rỏ vào một cái chén gỗ đen sì khắc chú văn, máu tươi trong bát vặn vẹo hình thành một khuôn mặt người.

“Lão đại, người Hoa Hồng Đêm Tối tìm tới cửa, muốn gặp mặt ngài.”

“Bây giờ gặp mặt còn quá sớm, bảo hổ lột da, cần cẩn thận… Thủ lĩnh của bọn họ đến đây chưa.”

Chương 205: Thân phận bại lộ (1)

“Không biết. Lão đại, nhanh chóng nắm giữ Chén Thánh Sa Ngã mới là mấu chốt nha.”

“Ngươi đang dạy ta làm việc?”

“Không dám …”

“Hắn còn nói gì?”

“Hắn nói sẽ cung cấp cho ta kế hoạch hành động của tiểu đội chính phủ, để ta bố trí mai phục, chia sẻ áp lực cho ngài.”

“Có thể thử.”

Hoa Hồng Đêm Tối? Hắc Vô Thường ẩn núp ở Tùng Hải, chờ người là thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối? Đây là tổ chức gì? Bọn họ giống như đang ấp ủ âm mưu gì lớn, hắc, tin tức lần này đạt được đủ lớn nha.

Một luồng ánh sáng màu vàng sáng lên, hình ảnh tan đi, ý thức trở về, Trương Nguyên Thanh mở mắt, phát hiện mình bị còng ở trên ghế dựa cao.

Ồ, không đau, không có dấu hiệu bị đánh… Trương Nguyên Thanh vui sướng một phen, ý nghĩ chuyển động, cái này nói rõ Phó bách phu trưởng hoàn toàn nghiền ép mình, liền không cảm thấy vui vẻ nữa.

Thấy hắn tỉnh lại, Phó Thanh Dương lập tức hỏi:

“Có thu hoạch gì?”

“Tôi ở trong linh thể của Hoành Hành Vô Kỵ, đã thấy được người mật báo, nhưng đó là linh phó…”

Trương Nguyên Thanh báo cáo chi tiết tình huống hỏi linh cho Phó Thanh Dương.

Vị bách phu trưởng tuấn tú ngũ quan đao khắc này, nghe mà lông mày càng lúc nhíu càng chặt, sắc mặt càng lúc càng chăm chú.

Trương Nguyên Thanh nói xong, nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn kia, nói:

“Bách phu trưởng biết Hoa Hồng Đêm Tối không?”

Phó Thanh Dương lắc lắc đầu, “Tôi chưa từng nghe nói, cái này không có gì khác ngoài hai loại khả năng, Hoa Hồng Đêm Tối là tổ chức dân gian không tiếng tăm gì; Hoặc là quyền hạn của tôi không đủ, không thể biết được. Nhưng tổ chức có thể hợp tác với Hắc Vô Thường, cùng khiến hắn kiêng kị, không có khả năng vô danh.”

Nói cách khác, cấp bậc giữ bí mật của Hoa Hồng Đêm Tối, ngay cả Phó Thanh Dương vị bách phu trưởng này cũng không biết? Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: “Đối với chuyện này, cậu thấy thế nào? Tôi muốn nghe ý tưởng một chút.”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút: “Có thể giúp tôi cởi bỏ còng tay trước không.”

Phó Thanh Dương ngẩn ra, “Xin lỗi!”

Hắn đi vòng đến sau ghế dựa cao, cởi bỏ trói buộc cho Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh hoạt động cổ tay một phen, nói: “Đầu tiên, thông qua đoạn ký ức này, chúng ta có thể xác định

nguyên nhân Hắc Vô Thường ẩn nấp ở Tùng Hải, hắn đang đợi thủ lĩnh của Hoa Hồng Đêm Tối. Nhưng hai bên thiếu tín nhiệm, trước mắt chưa kết nối, đối với chúng ta mà nói, đây là cơ hội."

Phó Thanh Dương "Ừm" một tiếng: "Vậy cậu cảm thấy Hắc Vô Thường và Hoa Hồng Đêm Tối đang mưu đồ bí mật cái gì?"

Tôi làm sao biết, đại khái là muốn hủy diệt thế giới nhỉ? Trương Nguyên Thanh yên lặng chơi trend, bỗng nhiên giật mình, nhớ tới một chi tiết trong trí nhớ, chậm rãi nói:

"Vì Chén Thánh Sa Ngã!"

Lý do Hoành Hành Vô Kỵ đề nghị Hắc Vô Thường nhanh chóng chắp nối với thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối là —— nắm giữ Chén Thánh Sa Ngã mới là mấu chốt.

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu.

"Nhưng, món đạo cụ loại quy tắc kia không phải nắm giữ trong tay Hắc Vô Thường sao, sao lại sẽ có quan hệ với tổ chức Hoa Hồng Đêm Tối." Trương Nguyên Thanh khó hiểu.

"Không biết, nhưng cậu có chú ý tới, Hoành Hành Vô Kỵ là khuyên Hắc Vô Thường như thế nào hay không."

"Chạm trán thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối, sau đó nắm giữ Chén Thánh Sa Ngã… Ồ, Hắc Vô Thường chưa nắm giữ Chén Thánh Sa Ngã."

"Đúng vậy, nhưng trên lý luận mà nói, đây là điều không có khả năng, một khi thu món đạo cụ nào đó vào ô vật phẩm, tương đương tự động nhận chủ, đạo cụ loại quy tắc cũng không ngoại lệ. Vì sao Hắc Vô Thường không nắm giữ Chén Thánh Sa Ngã chứ?"

Cái này… Trương Nguyên Thanh nhíu mày, suy tư một lát, linh quang chợt lóe:

"Có hay không một loại khả năng, Chén Thánh Sa Ngã đã xảy ra chút vấn đề. Hắn tuy đạt được đạo cụ này, lại không cách nào nắm giữ."

Phó Thanh Dương gật đầu: "Như vậy, từ cách nghĩ này xuất phát, chúng ta liền có thể phỏng đoán ra, thủ lĩnh Hoa Hồng

Đêm Tối có phương pháp hoặc con đường giải quyết vấn đề."

"Không sai, cái này liền có thể giải thích vì sao Hắc Vô Thường sau khi đạt được chén thánh, chẳng những chưa đi xa chân trời, ngược lại ẩn núp ở Tùng Hải, không giải quyết vấn đề Chén Thánh Sa Ngã, hắn liền không thể tiếp thu di sản của Phán Quan Mắt Quỷ, đạo cụ loại quy tắc, quả thật so với mạng còn quan trọng hơn." Trương Nguyên Thanh nói.

"Cho nên mạch lạc sự kiện đã càng lúc càng rõ ràng, Phán Quan Mắt Quỷ ly kỳ chết, Chén Thánh Sa Ngã bị Hắc Vô Thường đạt được, nhưng xuất phát từ nguyên nhân nào đó, chén thánh xảy ra vấn đề, không thể bị nắm giữ. Hắc Vô Thường rơi vào đường cùng, ý đồ hợp tác với Hoa Hồng Đêm Tối, hai bên hẹn chạm trán ở Tùng Hải. Nhưng bởi vì thiếu tín nhiệm, đều sợ đen ăn đen, vì thế đang thử nhau." Phó Thanh Dương tròn vành rõ chữ nói xong:

"Nếu muốn biết trạng thái của Chén Thánh Sa Ngã, phải từ cái chết của Phán Quan Mắt Quỷ bắt đầu điều tra, mà cái chết của hắn có liên quan với Ma Quân, ừm, nghi ngờ…"

Chương 206: Thân phận bại lộ (2)

Có liên quan với Ma Quân… Truyền nhân Ma Quân chột dạ một phen, lại vô cùng tò mò.

Thời gian Ma Quân và Phán Quan Mắt Quỷ ngã xuống chênh lệch không nhiều, anh Binh dự phán, không, đoán chắc Phán Quan Mắt Quỷ chết, Phán Quan Mắt Quỷ sẽ không là Ma Quân giết chứ, mà anh Binh chứng kiến chuyện này?

Đúng, anh Binh khẳng định đã chứng kiến, cho nên anh ấy mới có thể đạt được thẻ nhân vật Ma Quân, cho nên mới chắc chắc Phán Quan Mắt Quỷ chết như thế.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, "Tôi có một ý tưởng, ngài nói, Phán Quan Mắt Quỷ có thể là Ma Quân giết chết, thậm chí, hai người bọn họ là đồng quy vu tận hay không."

Phó Thanh Dương tựa như được dẫn dắt, thúc giục: "Cách nghĩ không tệ, tiếp tục nói."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Ở trong trí nhớ của Hoành Hành Vô Kỵ, người nọ của Hoa Hồng Đêm Tối, là thao túng linh phó tới gặp hắn, bởi vậy có thể thấy được, là một vị Thần dạ du. Mà Ma Quân cũng là Thần dạ du, đây là điều trùng hợp sao?”

“Không phải trùng hợp!” Phó Thanh Dương lắc đầu, nói rất khẳng định:

“Chén Thánh Sa Ngã bởi vì Ma Quân xảy ra vấn đề, chỉ có Thần dạ du có thể xử lý vấn đề. Môn phái Thần dạ du lớn nhất là Thái Nhất môn, nhưng Thái Nhất môn hiển nhiên không có khả năng hợp tác với Hắc Vô Thường, cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn Hoa Hồng Đêm Tối, Đêm Tối, hai chữ này có thể phản ứng ra rất nhiều thứ…”

Trương Nguyên Thanh vội nói: “Phó bách phu trưởng nhìn rõ mọi việc, không hổ là thám báo, không hổ là nghề nghiệp hoàn mỹ nhất.”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: “Cậu cũng rất không tệ.”

“Đa tạ bách phu trưởng khen, giấc mộng từ nhỏ của tôi là làm một thám tử ưu tú.”

“Tôi là nói trình độ nịnh hót của cậu rất không tệ.”

“ .”

Phó Thanh Dương lộ ra một nụ cười: “Đương nhiên, tôi cũng không phản cảm, giỏi kết giao là ưu điểm.”

Dừng một chút, hắn bổ sung nói: “Nhưng háo sắc không phải.”

Tôi thật sự không phải kẻ hào sắc, Quan Nhã cô nàng thối tha này, chỉ biết chơi xỏ mình… Trên mặt Trương Nguyên Thanh vẫn như cũ là nụ cười như tắm gió xuân, không thấy xấu hổ.

Phó Thanh Dương không rối rắm đề tài này, chuyển sang hỏi: “Trong báo cáo vượt qua đường hầm Xà Linh của cậu, có phải che giấu tin tức gì hay không?”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

“Sắp tới, người Thái Nhất môn sẽ tìm cậu, làm tốt chuẩn bị trong lòng.” Phó Thanh Dương nói xong, từ trong túi quần âu màu trắng lấy ra một tấm danh thiếp, thản nhiên nói:

“Danh thiếp của tôi, về sau có việc có thể trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, đây là đãi ngộ nhân viên cấp đội trưởng mới có.”

Vẻ mặt hắn rất lạnh nhạt, lại dị thường nghiêm túc, giống như là một vị quân chủ trẻ tuổi đầy hứa hẹn ban thưởng đại thần.

Có người bảo kê thực thích nha! Trương Nguyên Thanh vội vàng tiếp nhận danh thiếp, cố ý ở trước mặt Phó Thanh Dương trịnh trọng thu lại.

Phó Thanh Dương lại nói: “Cậu đêm nay cứu nhiều đồng nghiệp như vậy, công lao không nhỏ, tôi sẽ báo cáo chuyện này cho trưởng lão phụ trách vụ án Hắc Vô Thường.”

Đây là ý tứ muốn cho mình chỗ dựa sao? Trương Nguyên Thanh tươi cười đầy mặt nói:

“Đa tạ bách phu trưởng, cả ngày nghe Quan Nhã đề cập ngài, nếu không tận mắt nhìn thấy, tôi còn thực sự bị chị ấy lừa.”

Bị lừa? Phó Thanh Dương ngẩn ra: “Cô ấy nói tôi như thế nào.”

Trương Nguyên Thanh: “Người ngốc tiền nhiều.”

Khuôn mặt anh tuấn như bức tượng của Phó Thanh Dương giật nhẹ một cái.

Hai người rời khỏi biệt thự, chỗ cửa chính đỗ đầy xe MPV màu đen, trừ ba vị Hỏa sư bị thương nặng hôn mê bị đưa đi, người còn lại yên lặng đứng ở bên cạnh xe chờ.

Nhàn nhã nhất là Quan Nhã cùng Linh Quân, người trước khoanh tay trước ngực dựa vào đầu xe, người sau cầm một điếu thuốc lá ngồi xổm ven đường.

“Quan Nhã, chị theo tôi qua đây một chút!”

Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng đi sang một bên.

Quan Nhã mờ mịt đi theo, nếu không nhìn lầm, vừa rồi em họ tỏa ra sát khí liếc cô một cái.

Trong đội trợ giúp có mấy cô nàng trẻ tuổi, mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, đánh giá từ trên xuống dưới.

Sau đó mừng thầm châu đầu ghé tai:

“So với trong tưởng tượng của mình còn đẹp trai hơn.”

“Chỉ là tuổi quá nhỏ, thoạt nhìn vừa vào đại học.”

“Tuổi nhỏ mới tốt nha, tuổi nhỏ dễ lừa.”

Linh Quân vứt bỏ tàn thuốc, cười tủm tỉm tới gần Trương Nguyên Thanh, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Trương Nguyên Thanh đánh giá đối phương một cái, mặc áo đơn màu lam rộng, quần ở nhà rộng thùng thình, giày thể thao, mái tóc ngắn ngang tai hơi hỗn độn, khi cười lên mắt nheo lại, cho người ta ấn tượng rất hòa thuận.

“Anh là?”

“Linh Quân, người Thái Nhất môn.”

Trương Nguyên Thanh cả kinh, thầm nhủ Thái Nhất môn nhanh như vậy đã tới hỏi? Mình còn chưa nghĩ ra cớ.

“Nghe nói cậu háo nữ sắc?”

“Gì?” Trương Nguyên Thanh ngẩn người, thầm nhủ mình khi nào háo nữ sắc rồi, anh sao có thể oan uổng người ta như vậy chứ.

Chương 207: Ma Quân nhắn lại (1)

“Ài, Tôn trưởng lão hồ đồ nha, cậu vốn nên là nhân tài của Thái Nhất môn.” Linh Quân thở dài, rất dễ thân cận nói: “Muốn gia nhập Thái Nhất môn hay không, tin tưởng mấy cô gái độc thân nơi đó rất muốn trao đổi cảm tình với cậu.”

Luận kết giao quan hệ, Trương Nguyên Thanh là không yếu, nhướng chân mày: “Là cô nương độc thân nhất châm kiến huyết (vốn là một câu thành ngữ, nhưng ở đây hiểu theo nghĩa đen: đâm một cái là thấy máu) sao?”

Linh Quân ngẩn ra, cười ha ha:

“Thằng nhóc này thú vị, tôi thích làm bạn với người thú vị. Nếu muốn gia nhập Thái Nhất môn, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào, không muốn cũng không sao, dù sao hồ đồ không phải tôi.”

Sau khi nói hai ba câu, hai người lập tức trở nên quen thuộc, thậm chí còn trao đổi phương thức liên hệ.

Linh Quân cất điện thoại di động, châm một điếu thuốc, cười híp mắt:

"Tôi vào phó bản nhiều như vậy, còn chưa từng gặp được linh cảnh cấp S, cậu lại vượt qua hai lần."

Hắn chậm rãi phun ra một làn khói, cười hiền lành:

"Không hổ là truyền nhân Ma Quân."

Kẻ này đang thử mình. Trương Nguyên Thanh đã sớm không phải tay mơ, đặc thù của truyền nhân Ma Quân, người ngoài rất khó biết được.

Duy nhất khiến người ta hoài nghi là thường xuyên tiến vào linh cảnh yêu cầu cao độ một điểm này, nhưng cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, đường hầm Xà Linh không phải không có người mới Thần dạ du từng tiến vào, nhiệm vụ thí luyện chính là cấp S, cũng không thể coi là chứng cứ truyền nhân Ma Quân.

Về phần công viên trò chơi Kim Thủy, linh cảnh là có cơ chế phân phối, người càng mạnh, phối đến phó bản độ khó cũng càng cao, cái này rất hợp lý.

Bởi vậy, Linh Quân này trăm phần trăm đang thử hắn.

Thái Nhất môn sẽ không dễ dàng bỏ qua tìm kiếm truyền nhân Ma Quân, loại thử này, về sau quá nửa còn có… Trương Nguyên Thanh bật cười một tiếng, biểu hiện ra kiêu ngạo nhất định, khiến mình càng thêm phù hợp thân phận thiên tài, khinh thường nói:

"Khinh thường ai chứ, Ma Quân truyền nhân tính là cái gì."

Trên mặt Linh Quân tràn đầy nụ cười: "Vậy xem ra là tôi đã đoán sai, cậu nếu là truyền nhân Ma Quân, Tôn trưởng lão liền càng thêm hồ đồ."

Da mặt gã này còn rất dày… Trương Nguyên Thanh không tiếp tục dây dưa đề tài này nữa, tò mò nói:

"Thái Nhất môn các người bố trí một trưởng lão như vậy, thật sự không có việc gì chứ?"

“Đương nhiên có chuyện, nhưng mọi người đều nói như vậy, chẳng khác nào không có việc gì, Tôn trưởng lão tức giận nữa, cũng chỉ có thể tìm người khởi xướng, chính là Viên Đình đội trưởng Viên phụ trách khu Khang Dương.” Linh Quân vui sướng khi người gặp họa nói:

“Nhưng Tôn trưởng lão đã vào phó bản, còn chưa đi ra.”

Đội trưởng Viên đáng thương, tôi sẽ dâng hương cho anh. Trương Nguyên Thanh ở trong lòng bi ai cho Viên Đình.

Lúc này, Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh nhạt quay về, Quan Nhã đi theo phía sau vẻ mặt bực bội.

Ở sau khi lưu lại mấy nhân viên tinh anh dọn dẹp hiện trường, đoàn người rời khỏi hiện trường, đám người Lý Đông Trạch trở về tu dưỡng, đội chi viện chạy tới thì đi tìm điểm ẩn thân thật sự của Hoành Hành Vô Kỵ.

Vị trí căn nhà trọ đó, Trương Nguyên Thanh từng nhìn thấy ở trong hình ảnh ký ức.

Trên xe MPV trên đường trở về, Quan Nhã lười biếng nằm ở trên ghế da thật, nhíu mày nói:

“Phó Thanh Dương hôm nay không biết uống nhầm thuốc gì, mắng chị một trận.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Có thể là bởi vì anh ta người ngốc tiền nhiều?”

Quan Nhã ngẩn ra, hồ nghi nhìn hắn: “Em có phải nói gì với hắn hay không.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Có thể là bởi vì em có sắc tâm không có sắc đảm?”

“Được lắm, thằng nhóc thối này dám bán đứng chị, chuẩn bị tốt gà bay trứng vỡ* chưa.”

“Lão ti cơ cuồng vọng, làm sao biết không phải chị chịu nhục dưới khố em?”

“Đến đây!”

“Đến!”

Lý Đông Trạch yên lặng liếc một lần hai cấp dưới đằng đằng sát khí mông lại không chút nhúc nhích.

Ngọa Long Phượng Sồ.

Phó Thanh Dương quay về biệt thự xa hoa đang ở, không nói một lời đi lên lầu hai, tiến vào phòng sách.

Sau khi đóng cửa sổ, hắn gọi điện thoại di động cho trưởng lão Thái Địch phụ trách sự kiện Hắc Vô Thường.

Trưởng lão Thái Địch không phải Thái Địch*, ID linh cảnh là "Ông Già và Chú Chó", là một vị lão tiền bối đức cao vọng trọng, nghe nói từ nhỏ cha mẹ đều mất cả, cùng một con chó sống nương tựa lẫn nhau lớn lên.

Bởi vậy thường thường nhập vào các loại chó, hiếm khi lấy chân thân xuất hiện trước mặt người ta.

Đương nhiên, đây cũng là một loại thủ đoạn che giấu bản thân.

Điện thoại rất nhanh kết nối, Phó Thanh Dương nghe thấy trong loa truyền đến một tiếng chó sủa, tiếp theo là thanh cổ họng ho khan, sau đó mới là tiếng trưởng lão Teddy nói chuyện:

"Chuyện gì?"

Giọng điệu trong ôn hòa lộ ra uy nghiêm.

Chương 208: Ma Quân nhắn lại (2)

"Đêm nay tiểu đội Linh cảnh hành giả dưới trướng tôi, ở lúc bắt Hoành Hành Vô Kỵ, đã gặp mai phục." Phó Thanh Dương giọng điệu bình tĩnh trình bày tình huống sự việc.

"Có người tiết lộ tình báo?" Trưởng lão Teddy chậm rãi nói: "Tổn thất thế nào?"

Trong giọng nói của lão lộ ra sự ngưng trọng.

"Ba người bị thương nặng, người khác chỉ bị thương nhẹ." Phó Thanh Dương cố ý nói: "Vốn bọn họ nên toàn quân bị diệt."

"Ừm?"

“Gã Thần dạ du mới chiêu mộ kia đã đánh chết Hoành Hành Vô Kỵ, cứu lại tính mạng cả đội.” Phó Thanh Dương sở dĩ cường điệu cái này, là đang tranh công cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, gia tăng phân lượng của hắn ở trong lòng trưởng lão.

Như vậy, rất nhiều phiền toái đến từ Thái Nhất môn, các trưởng lão sẽ đi chắn.

Trưởng lão Teddy im lặng vài giây, cười nói: “Làm không tệ, thật lâu không gặp được người mới thú vị như vậy, quả thật không thể tặng cậu ta cho Thái Nhất môn.”

Hắn cảm khái một câu, tâm tình tựa như tốt hơn rất nhiều, hỏi: “Còn không.”

Phó Thanh Dương liền mang tình báo hỏi linh thu hoạch kể lại một lần.

Trưởng lão Teddy không nói gì nữa, đầu kia điện thoại tràn đầy yên tĩnh, ngay cả tiếng chó sủa loáng thoáng cũng đã biến mất.

“Trưởng lão?” Ánh mắt Phó Thanh Dương khẽ lóe lên: “Ông có biết chi tiết của ‘Hoa Hồng Đêm Tối’ không?”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng thở dài, “Tôi một lần gần nhất nghe nói tổ chức này, vẫn là hơn hai mươi năm trước, có liên quan với một hồi náo động có liên quan của linh cảnh thế gia.”

“Náo động có liên quan với linh cảnh thế gia?” Phó Thanh Dương trầm ngâm một phen, tựa như nghĩ tới cái gì: “Trong ba nhà nhạc sĩ, có một nhà là ở hai mươi mốt năm trước bị diệt.”

“Đây không phải chuyện cậu nên biết đến, ít nhất tôi nơi này không thể lộ ra, cậu nếu muốn biết, liền tự mình đến hỏi gia tộc.” Trưởng lão Teddy thản nhiên nói:

“Nguyên soái đã phê chuẩn đơn xin của tôi, một đoạn thời gian nữa, hổ phù sẽ bị đưa đến Tùng Hải, ‘khám sức khỏe cỡ lớn’ mỗi năm một lần cũng sắp rồi, tôi tính đặt chung hai việc lại với nhau, a, xem xem trong Ngũ Hành minh có bao nhiêu con sâu làm rầu nồi canh.”

Hai giờ sáng, Trương Nguyên Thanh lên thang máy về cửa nhà, vòng đến góc chết camera theo dõi của hành lang, thi triển Dạ Du.

Hắn mở ra cửa sổ hành lang, linh hoạt trèo ra ngoài, mượn dùng cục nóng của điều hòa làm bàn đạp, ra sức nhảy, bắt lấy bệ cửa sổ phòng ngủ mình, trèo vào.

Trước khi đi làm nhiệm vụ, hắn cố ý mở ra cửa sổ phòng.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh thay quần áo tổn hại, vặn mở tay nắm cửa, làm bộ đi tiểu đêm, vào buồng vệ sinh tắm rửa một lần.

Rửa đi vết bẩn cùng vết máu, tựa như cũng rửa đi mỏi mệt cùng vết thương nhẹ, Trương Nguyên Thanh đầu óc thoải mái. Lấy sinh mệnh lực cường đại của Thần dạ du, chỉ cần không phải vết thương trí mạng, không phải thiếu tay gãy chân, thì không cần trị liệu.

Về tới phòng, hắn ngồi ở bên cạnh bàn, nhắm mắt, nhớ lại một lần chiến đấu hôm nay.

"Lấy thủ đoạn của mình bây giờ, một mình một người đấu ba hành giả cấp 3 không thành vấn đề nha. Ừm, giày khiêu vũ màu đỏ một mình đấu một người, cô dâu ma một mình đấu ba người, loa Vua Mèo kiểm soát, Tiểu Đậu Bỉ đánh phụ trợ.

"Đáng tiếc Lưỡi Dao Khát Máu và chày Phục Ma không có ý thức của mình, không thể tự mình đi đối phó kẻ địch."

Mở mắt ra, mở ra laptop, đăng nhập cơ sở dữ liệu tổ chức.

Trương Nguyên Thanh ở ô tìm kiếm nhập vào: Khởi nguyên linh cảnh.

Có mấy chục dòng kết quả tìm kiếm, nhưng đều là các hành giả chính phủ suy đoán đối với linh cảnh, đáng tin chút, suy đoán linh cảnh là kết quả của văn minh ngoài hành tinh, hoặc là khoa học kỹ thuật văn minh tiền sử lưu lại.

Không đáng tin chút, cho rằng linh cảnh là thế giới song song chân thật tồn tại, cũng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói một đoạn từng trải của mình:

Ở trong lần vào phó bản nào đó, hắn cùng một cô gái nhiệt tình sáng sủa đã xảy ra cảm tình, nhịn không được dốc túi

truyền thụ, cô gái vui vẻ đường hẻm hoan nghênh, cảm giác thể nghiệm không khác gì với hiện thực.

Cho nên, linh cảnh là thế giới song song chân thật tồn tại.

"Đệch, đọc một chút, nội dung liền biến chất rồi, không, biến thành 'vàng*' rồi, loại bài đăng này vì sao không bị biên tập." Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ rời khỏi cơ sở dữ liệu.

Bài đăng tìm thấy đều là hành giả tổ chức suy đoán mặc sức tưởng tượng, tổ chức cũng không xác nhận, cũng không tra được ý kiến của tổ chức đối với việc này.

Loại tình huống này, hoặc là tổ chức không có nghiên cứu tương quan, hoặc là quyền hạn của hắn không đủ.

Chỉ có thể chờ về sau thăng chức, lại đi cân nhắc chuyện này, bây giờ, chuyện mình cần xử lý là câu hỏi của Thái Nhất môn; lùng bắt Hắc Vô Thường; trả thù Hạ Hầu Thiên Nguyên tên cháu rùa này. Trương Nguyên Thanh rời khỏi bàn, đang muốn ngủ.

Chương 209: Ma Quân nhắn lại (3)

Lúc này, loa Vua Mèo đặt ở trong ngăn kéo phát ra tiếng dòng điện "xẹt xẹt".

Nó là muốn ca hát, hay là muốn phát đoạn âm thanh phim con heo? Trương Nguyên Thanh cả kinh, dừng bước, mở ra ngăn kéo, gần như ở cùng lúc, trong loa Vua Mèo truyền đến thanh âm khàn khàn thấp giọng:

"Hôm nay vừa kết thúc một cái linh cảnh một người, bối cảnh là đời Minh, ta từ trong đó hiểu biết được một hiện tượng kỳ quái, bọn họ thế mà là lấy hình thức tu luyện thu hoạch lực lượng Siêu Phàm. Đây là đơn thuần thiết kế bối cảnh, hay là có nguyên nhân khác?"

"Bỏ đi, không nghĩ những thứ này, ta đã cấp 3, chờ trải qua phó bản giết chóc lần đầu tiên, thì có thể tấn thăng Thánh Giả, trước mắt còn chưa tìm được biện pháp bài trừ hạn chế. Hy vọng cảnh giới Thánh Giả có thể có thu hoạch"

Lúc này con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại, tiếng của Ma Quân.

Hắn nín thở, chuyên tâm nghe.

“Không gia nhập chính phủ là sai lầm lớn nhất, linh cảnh một người của Thần dạ du quá khó rồi, thiếu phương án vượt bản của phó bản, linh cảnh cấp A đã có thể làm người ta phát tê da đầu, cấp S tỉ lệ tử vong cao tới 90%, không biết còn có cấp bậc phó bản khó hơn nữa hay không. Bỏ đi, dù sao ta cũng không cách nào gia nhập chính phủ, không qua được cuộc sát hạch lớn.

“Nghe nói nữ nguyên soái của Bạch Hổ binh chúng, ở giai đoạn Siêu Phàm, giai đoạn Thánh Giả, đã nhiều lần vượt qua cấp S, thật sự là cô nàng trâu bò, ta muốn ngủ với cô ta.”

Không, ngươi không ngủ được với cô ấy, ngươi về sau bị người ta treo lên đánh… Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh nhịn không được bắt đầu lảm nhảm.

Thì ra ở thời điểm Ma Quân giai đoạn Siêu Phàm, nữ nguyên soái Bạch Hổ binh chúng đã là nữ nguyên soái, vậy cô ấy bây giờ bao nhiêu tuổi rồi?

“Nữ nguyên soái là Linh cảnh hành giả đỉnh phong nhất, quá mức xa xôi, có thể là mục tiêu lâu dài, nhưng bây giờ quan trọng nhất là từng bước vững chắc. Ta phải đi săn giết nghề nghiệp tà ác rồi, nếu không có giá trị thanh danh, không thể ra tay đối với Linh cảnh hành giả trận doanh hợp pháp, mỗi tháng phải giết chết mười tên nghề nghiệp hợp pháp, đây là nhiệm vụ của ta.”

“Công trạng tháng này còn thiếu một cái, hôm nay bắt làm tù binh một vị mộc yêu Bách Hoa hội, chậc chậc, da non thịt mềm, cô ấy nói nguyện ý dùng thân thể làm trao đổi, khẩn cầu sống sót, ta cảm thấy vẫn là công trạng càng quan trọng hơn.”

“Mộc yêu Bách Hoa hội thật ngọt nước, là vưu vật, làm trao đổi, ta chưa giết cô ta, hắc, làm người phải có chữ tín.”

Chữ tín con bà ngươi! Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, lông mày giật giật một phen.

Hắn lúc này mới thật sự ý thức được, vì sao Viên Đình của Thái Nhất môn nói Ma Quân là Thần dạ du sa ngã, người này tâm thuật bất chính, quả thật không phải nhân sĩ chính đạo.

Anh Binh sao có thể có liên quan với nhân vật như vậy?

Loa Vua Mèo phát ra tiếng dòng điện "xẹt xẹt", tiếng Ma Quân dần dần biến mất, Trương Nguyên Thanh chờ một lát, đoạn âm thanh thứ hai xuất hiện.

Lần này không phải Ma Quân lẩm bẩm, mà là đang nói chuyện với người khác:

Ma Quân: "Ta hôm nay giết một tên chấp sự Ngũ Hành minh, từ trong linh thể của hắn nhìn thấy một ít chuyện thú vị."

Tiếp theo, là một thanh âm có chút bén nhọn:

"Có rắm thì đánh."

"Tên kia mặt ngoài là người Ngũ Hành minh, sau lưng lại nguyện trung thành với Hoa Hồng Đêm Tối."

"Hoa Hồng Đêm Tối?"

"Ồ, ngay cả ngươi cũng chưa từng nghe nói à, xem ra tổ chức này che giấu rất sâu, căn cứ tình báo trước mắt thu hoạch, thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối hẳn là một vị Thần dạ du. A, Linh cảnh hành giả cấp bậc đó, tên hẳn là không gọi là Thần dạ du. Ta có thể nói cho ngươi phương thức liên hệ tổ chức bọn họ, ngươi không phải luôn muốn đảo điên Ngũ Hành minh sao." Ma Quân cười nói.

"Được! Ngươi tốt nhất đừng có lừa ta, bằng không ta sẽ khiến ngươi trả giá đắt." Thanh âm bén nhọn nói.

"Như vậy bây giờ, cho ta phương án vượt bản linh cảnh số 0029 đi." Ma Quân nói.

Sau mười mấy giây yên tĩnh, Ma Quân hài lòng nói:

"Giao dịch đạt thành, Hắc Vô Thường, ngươi sắp tới có phải cần vào linh cảnh một người hay không?"

"Liên quan gì tới ngươi."

"Ngươi đừng chết nha, ta rất hứng thú đối với đầu của ngươi, có một ngày, sẽ đích thân lấy đầu của ngươi, đương nhiên, còn có lão đại ngươi"

Đệch, Phán Quan Mắt Quỷ thật là Ma Quân giết! Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhấc lên cảm xúc như thủy triều dâng.

Tuy phán đoán Ma Quân giết chết Phán Quan Mắt Quỷ là hắn đưa ra, nhưng cái này thuộc loại giả thiết lớn mật, thiếu giai đoạn cẩn thận chứng thực.

Cho nên, ở lúc nghe được Phó Thanh Dương khẳng định nói Chén Thánh Sa Ngã là chịu Ma Quân ảnh hưởng, Phán Quan Mắt Quỷ chính là Ma Quân giết chết, Trương Nguyên Thanh cảm thấy bách phu trưởng phán đoán quá mức tự tin, quá mức võ đoán.

Chương 210: Đau lòng ca ca (1)

Nhưng bây giờ, nghe xong đoạn nói chuyện này, Trương Nguyên Thanh cảm thấy Phán Quan Mắt Quỷ chính là Ma Quân giết.

Thậm chí, nguyên nhân Hắc Vô Thường kết nối Hoa Hồng Đêm Tối tuyến này, cũng là bởi vì Ma Quân.

Tiền căn hậu quả lập tức xâu chuỗi lại.

“Thế lực của Hoa Hồng Đêm Tối đã thẩm thấu đến cấp bậc chấp sự sao, đệch, thể lượng Ngũ Hành minh quá khổng lồ, ngưu quỷ thần xà tránh không được. Anh Binh nói đừng quá tin tưởng chính phủ, có lẽ có nhân tố phương diện này.”

“Vì sao Ma Quân nói, mỗi tháng giết mười người nghề nghiệp hợp pháp là nhiệm vụ của hắn, nhiệm vụ ở đâu ra, linh cảnh sắp xếp? Đây là nguyên nhân hắn trở thành kẻ sa ngã, bị Thái Nhất môn căm hận?”

Tóm lại, Ma Quân quả thật có liên quan tới Phán Quan Mắt Quỷ, Hắc Vô Thường, như vậy lý do anh Binh muốn mình đạt được danh sách cũng có thể hiểu được.

Trương Nguyên Thanh chợt nghĩ đến, cần mang tin tức này, mịt mờ nói cho Phó Thanh Dương hay không?

Cái này không thể nghi ngờ là một cơ hội lập công lớn cày hảo cảm.

“Không, không cần thiết, trong trí nhớ của Hoành Hành Vô Kỵ đã đưa ra nhắc nhở, không cần mình nói nữa. Hơn nữa, Hoa Hồng Đêm Tối có thể thẩm thấu đến nhân vật cấp chấp

sự, Phó Thanh Dương đáng tin hay không, đánh một dấu chấm hỏi trước.”

Trương Nguyên Thanh đợi một lát, loa Vua Mèo không phát ra âm thanh nữa.

Hắn lập tức dùng thảm mỏng bao bọc cái loa, làm cách âm đơn giản, chui vào trong chăn.

“Ma Quân từng trải qua phó bản thời đại nhà Minh, người trong phó bản là dựa vào tu hành, cái này không phải nhất trí với mình ở miếu Tam Đạo sơn nương nương xem nội dung bản chép tay sao? Nếu linh cảnh là thế giới song song, vậy chúng ta chính là người từ ngoài đến có “hệ thống”, là dựa vào làm nhiệm vụ thăng cấp?”

“Quả nhiên không phải chỉ có một mình mình phát hiện linh cảnh có thể tồn tại bí mật, Ma Quân là Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, không biết hắn về sau còn có điều tra chuyện này hay không, thật ra biện pháp tốt nhất là gặp Tam Đạo sơn nương nương một lần, nhưng lão mõ này quá đáng sợ rồi.”

“Loa Vua Mèo ghi lại quá nhiều bí mật, có thể mang đến cho mình rất nhiều tin tức vượt qua quyền hạn, lợi dụng tốt tin tức chênh lệch, mình có thể nắm giữ càng nhiều bí mật cùng tri thức hơn so với Linh cảnh hành giả khác.”

Tư duy hắn phát tán, dần dần tiến vào giấc mộng.

Sáng sớm.

Nhà ăn khách sạn Hoa Vũ, trong lô riêng xa hoa huy hoàng, Tạ Linh Hi nhiệt tình tiếp đãi hai vị khách quý —— Hạ Hầu Tân cùng Hạ Hầu Thiên Nguyên.

“Nói tới, có đã mấy năm không gặp cháu, dậy thì càng thêm động lòng người rồi.”

Hạ Hầu Tân bưng lên cà phê nhấp một ngụm, bàn tay chộp một cái vào không trung, chộp ra một tấm gương nhỏ cán là đồng xanh, đồng thau làm mặt gương, to bằng bàn tay.

Hắn mỉm cười nói: “Đây là món quà thế bá tặng cháu, một món đạo cụ nhỏ, không có tác dụng gì lớn, coi như món đồ chơi đi.”

“Cảm ơn thế bá.” Mắt Tạ Linh Hi sáng lên, nũng nịu nói.

Hạ Hầu Thiên Nguyên bên cạnh nhịn không được nhìn thêm vài lần, hắn rất nhiều năm chưa gặp cô bé này rồi, một lần gần nhất, cô còn đang học cấp 2, tuy nói là thanh tú, là hạt giống người đẹp đi.

Nhưng dù sao quá nhỏ.

Không ngờ mấy năm không gặp, trổ mã thanh lệ thoát tục như thế, nói chuyện vừa giòn tan vừa non nớt, mắt ngọc mày ngài, hồn nhiên vô tà.

Tặng quà xong, Hạ Hầu Tân vào thẳng đề tài chính: "Linh Hi à, bác nghe nói, cháu tới Tùng Hải là vì gặp vị kia của Chỉ Sát cung?"

"Đúng vậy, cháu đã lâu không gặp cung chủ tỷ tỷ, liền đến thăm chị ấy." Tạ Linh Hi nhu thuận gật đầu.

Hạ Hầu Tân hài lòng gật đầu, giọng điệu ôn hòa hỏi: "Cháu có biết cô ta ở đâu không?"

Tạ Linh Hi lắc đầu: "Chị ấy sau khi đánh với ông Hạ Hầu, liền trốn đi, cháu cũng không biết chị ấy ở nơi nào."

Đối với câu trả lời như vậy, Hạ Hầu Tân cũng không bất ngờ, mỉm cười, dời đi đề tài:

"Cháu cùng Thiên Nguyên là cùng lứa, về sau thân cận nhiều một chút. Thiên Nguyên tuy không nên thân, nhưng cũng đã đến cấp 3, trở thành Thánh Giả chỉ là vấn đề thời gian."

Tạ Linh Hi lập tức bày ra vẻ mặt sùng bái, hai tay chắp lại, mắt tỏa sáng:

"Thiên Nguyên ca ca thật lợi hại."

Hạ Hầu Thiên Nguyên ngẩn ra, hắn thấy nhiều cô gái nịnh nọt cùng lấy lòng, nhưng loại hồn nhiên sùng bái này, tựa như cô gái nhỏ chưa hiểu việc đời sùng bái anh trai nhà bên, tốt đẹp như vậy, thuần túy như vậy.

Không khỏi có chút lâng lâng.

Tạ Linh Hi chuyển đề tài: "Em nghe nói Ngũ Hành minh có một người trẻ tuổi tên Nguyên Thủy Thiên Tôn, là thiên tài."

Sắc mặt Hạ Hầu Thiên Nguyên trầm xuống, không biết sao dâng lên sự phẫn nộ thứ tốt đẹp của mình bị người ta cướp đi,

hắn nhìn qua phụ thân một cái, thuận miệng lấy lệ nói:

“Có thể vượt qua hai cái linh cảnh cấp S, là có chút bản lãnh.”

Chương 211: Đau lòng ca ca (2)

Tạ Linh Hi liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Em tin tưởng Thiên Nguyên ca ca càng mạnh hơn so với anh ta.”

Cha con nhà Hạ Hầu ăn xong bữa sáng, cáo từ rời khỏi.

Chờ người ta vừa đi, trên mặt Tạ Linh Hi thu liễm hồn nhiên cùng ngọt ngào, biến thành trầm tĩnh.

Hạ Hầu Thiên Nguyên cùng Nguyên Thủy ca ca từng có xung đột? Ừm, ít nhất từng xảy ra chuyện không thoải mái

Hôm trước Nguyên Thủy ca ca gọi điện thoại hỏi cô tin tức Hạ Hầu gia, cô đã cảm thấy kỳ quái, nếu chỉ là tò mò, ở trong Ngũ Hành minh hỏi thăm chút là được.

Một ít tin tức cơ sở vẫn là có thể hỏi thăm ra, cũng đủ thỏa mãn lòng hiếu kỳ, vì sao dò hỏi cô?

Vì thế vừa rồi liền thử một phen, lấy tính cách ương ngạnh của Hạ Hầu Thiên Nguyên, bị cô thầm chứa năng lực nhạc sĩ nịnh hót, quá nửa lâng lâng lên trời, mà khi cô quay đầu khích lệ Nguyên Thủy ca ca, Hạ Hầu Thiên Nguyên lại thu lại tính tình.

Quá nửa là từng xảy ra xung đột, hơn nữa Hạ Hầu gia không muốn để người ta biết, Nguyên Thủy ca ca dù sao có công huân trong người, a, hắn bị Hạ Hầu Thiên Nguyên bắt nạt?

Tạ Linh Hi đang nghĩ cần gọi điện thoại thương ca ca một phen hay không, nữ trợ lý bên cạnh nói:

“Tiểu thư, bọn họ vừa rồi đang dùng đạo cụ phát hiện nói dối thử cô.”

Tạ Linh Hi “Ừm” một tiếng, nói: “Cô đi tìm hiểu một phen, người Hạ Hầu gia có phải bùng nổ xung đột với Nguyên Thủy ca ca hay không, điều tra nguyên nhân một chút.”

Nữ trợ lý: “Vâng!”

Trong thang máy, Hạ Hầu Thiên Nguyên tặc lưỡi nói:

“Con bé này càng lớn càng xinh đẹp, bố, con muốn lấy cô ấy, bố thay con đi Tạ gia cầu hôn đi.”

Hạ Hầu Thiên Nguyên không giống với anh trai hắn Hạ Hầu Thiên Vấn, người sau hoàn khố ở chỗ trầm mê nữ sắc, người trước là vấn đề phương diện tính cách, ương ngạnh, kiêu ngạo, bá đạo.

Hạ Hầu Tân trầm ngâm nói:

“Nói tới, mợ ba của con là chi thứ của Tạ gia, có thể bảo cô ấy đi thử giọng điệu chút. Lấy thiên tư của con, ghép đôi con bé vẫn dư dả.”

Hai cha con không nói nữa, ra khỏi thang máy, ở dưới đám bảo tiêu vây quanh, tiến vào trong xe.

Hạ Hầu Tân nhìn phía trước, nói tới việc chính:

“Con bé đó quả thật không biết chỗ Chỉ Sát cung chủ ẩn thân, có lẽ có phương thức liên lạc, nhưng không quan trọng, chúng ta không có khả năng bức bách đích nữ Tạ gia. Bây giờ manh mối vài thành viên khác của Chỉ Sát cung cũng đứt rồi, con theo bố ra ngoài rèn luyện, nhìn lâu như vậy, có ý tưởng gì không.”

Chính như tổ chức chính phủ biển rộng tìm kim tìm kiếm Hắc Vô Thường, Hạ Hầu gia tìm Chỉ Sát cung chủ gian nan tương tự.

Muốn ở trong biển người mênh mông tìm ra một Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, độ khó cực lớn, đối phương có quá nhiều thủ đoạn có thể tránh né thủ đoạn điều tra trong hiện thực.

Hạ Hầu Thiên Nguyên cười nói:

“Linh cảnh hành giả lợi hại nữa, chỉ cần thăm dò nền tảng hiện thực, thì có thể khiến cô ta ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Tạ gia có liên lạc với cô ta, đối với thân phận trong hiện thực của cô ta tóm lại có hiểu biết chứ, cô ta ở trong hiện thực tóm lại có người để ý nhỉ.

“Thành viên trung tâm Tạ gia chúng ta không có cách nào, nhưng có thể mua chuộc người thường Tạ gia, để bọn họ đi tìm hiểu.”

Hạ Hầu Tân nhìn con trai một cái, so sánh với con trưởng, hắn càng thích con út hơn, tuy bá đạo kiêu ngạo, làm việc không để ý quy củ, nhưng không để ý quy củ, ngược lại sẽ không bị quy củ trói buộc.

Ở lúc Hạ Hầu Thiên Nguyên nhỏ tuổi, Hạ Hầu Tân đã thấy được ưu điểm của đứa con này, mấy năm nay chiều nó, ngẫu nhiên gõ một chút, tự cảm thấy bồi dưỡng cũng không tệ.

Hạ Hầu Thiên Nguyên cũng quả thật không làm hắn thất vọng, người trẻ tuổi trong gia tộc có thiên phú hơn gã cũng không ít, nhưng thực sự ầm ĩ lên, chịu bắt nạt tuyệt đối không phải Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Tôi luyện vài năm nữa, chờ nắm giữ tốt mức "cuồng vọng", thành tựu khẳng định lớn hơn con trưởng Hạ Hầu Thiên Vấn.

"Còn không." Hạ Hầu Tân hỏi.

"Đương nhiên là có." Hạ Hầu Thiên Nguyên sờ sờ bông tai màu bạc, cười lạnh nói:

"Gã tên Vương Thiên kia, hắn tuy trốn đi, nhưng người nhà của hắn không trốn được, thân thích bạn bè của hắn không trốn được. Con tìm người lái xe tông chết người nhà hắn, cho cái cảnh cáo, hắn tự nhiên sẽ ra."

Hạ Hầu Tân lắc đầu: "Quá cực đoan rồi, đây không phải ở địa bàn của chúng ta, sẽ đưa tới Ngũ Hành minh can dự."

Hạ Hầu Thiên Nguyên tựa như sớm biết phụ thân sẽ trả lời như vậy, tiếp theo nói ra phương án thứ hai:

"Vậy bắt cóc người nhà của hắn, bắt mà không giết, chờ sau khi câu ra Vương Thiên, lại thả người nhà của hắn, Ngũ Hành minh tự nhiên sẽ không trở mặt với chúng ta."

Hạ Hầu Tân khẽ gật đầu:

"Hai phương án cùng nhau chấp hành."

Hắn không nói nữa, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, trên khuôn mặt có nét lo lắng.

Chương 212: Bắt cóc (1)

Cô gái kia có thể tra được Hạ Hầu gia, sau lưng tuyệt đối có người.

Sự kiện lần này rất khó giải quyết, thủ đoạn cực đoan nữa cũng phải thử một lần.

Tạ Linh Hi thay bộ đồ tập, ở bên cửa sổ duỗi dáng người đẹp như cây liễu, tính đi phòng tập thể thao của khách sạn vận động nửa giờ.

Không có cách nào cả, gần đây ăn có hơi nhiều, thịt béo cá to, sau bữa ăn đồ ngọt, mà nhạc sĩ giai đoạn Siêu Phàm, ở phương diện tố chất thân thể tăng cường có hạn, nếu không thỉnh thoảng tập thể thao, cô vẫn sẽ có phiêu lưu béo phì.

Đương nhiên, béo không có gì không tốt, chỉ sợ nơi nên béo không béo, lại béo nơi không nên béo.

Tạ Linh Hi cúi đầu nhìn bộ ngực nhỏ không chịu cố gắng của mình, an ủi bản thân:

"Như vậy càng tốt, có lợi cho chiến đấu, phụ nữ ngực bự chết sớm."

Lúc này, nữ trợ lý mặc âu phục cùng váy ống đẩy cửa đi vào, nói:

"Tiểu thư, vừa mới tra được, người Hạ Hầu gia từng tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, một thành viên của Chỉ Sát cung là người cung cấp thông tin của cậu ta, Hạ Hầu gia hy vọng Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể hỗ trợ câu ra thành viên kia.

"Nhưng hai bên hẳn là chưa xảy ra xung đột."

Tạ Linh Hi khi nghe được nội dung phía trước, lông mày nhíu lại, nghe đến nửa đoạn sau, nhất thời lộ ra nụ cười:

"Xem ra là sau khi bị Nguyên Thủy ca ca từ chối, Hạ Hầu gia âm thầm đi tìm anh ấy. Mau cầm điện thoại di động lại đây, tôi muốn thương thương ca ca một chút, anh ấy khẳng định bị Hạ Hầu Thiên Nguyên đánh rồi."

Nữ trợ lý lập tức đi đến bên giường, nhổ đầu cắm sạc điện của điện thoại di động, vừa đi về phía cửa sổ, vừa nói:

"Còn có một việc, là tối hôm qua."

“Tối hôm qua.” Tạ Linh Hi ngồi xuống sô pha bên cạnh cửa sổ sát đất, tiếp nhận điện thoại di động, hỏi: “Là có liên quan với Hạ Hầu gia?”

Nữ trợ lý lắc đầu: “Là có liên quan với Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Tạ Linh Hi vừa nghe, hứng thú lớn hơn nữa, thúc giục: “Chuyện gì thế!”

“Tôi từ chỗ một hành giả chính phủ nghe được, tiểu đội chính phủ khu Khang Dương ở lúc lùng bắt một tên tội phạm truy nã Linh Năng hội, đã gặp mai phục, nghe nói kẻ địch là bốn tên nghề nghiệp tà ác cấp 3, điều này làm tiểu đội truy bắt rơi vào tình cảnh nguy hiểm, cuối cùng người bạn Nguyên Thủy Thiên Tôn kia của ngài, lấy sức một người, tiêu diệt hết Vu cổ sư Linh Năng hội.”

“Đánh gục bốn tên Vu cổ sư cấp 3? Thật?” Tạ Linh Hi hơi há hốc mồm, khuôn mặt nhỏ dại ra.

Nguyên Thủy ca ca mạnh như thế sao?

“Không thể xác nhận thật giả, nghe nói bách phu trưởng khu Khang Dương từng dặn dò, không thể lộ ra chi tiết tối hôm qua.” Nữ trợ lý lắc đầu.

Cô từ chỗ một vị nữ hành giả giao hảo tìm hiểu được, chuyện này không phải bí mật, lan truyền ra ở trong một ít quần thể nhỏ của nữ hành giả.

Về phần có yếu tố thổi phồng hay không, nữ trợ lý không thể chứng thực, dù sao hành giả chính phủ ở cơ sở cũng chưa chắc rõ, còn nữa, cũng không phải tình báo cơ mật bắt buộc thăm dò được, thì không xâm nhập đào móc, nói ra chỉ là muốn để đại tiểu thư hiểu biết động hướng của Ngũ Hành minh cùng với người bạn kia của cô.

Thực lực của anh ấy không có khả năng mạnh như vậy, không, anh ấy vượt qua linh cảnh cấp S, cho điểm cao nhất, hoàn toàn có khả năng đạt được vật phẩm tiêu hao hoặc đạo cụ mạn nào đó. Đạo cụ cũng là một bộ phận của thực lực, Nguyên Thủy ca ca tiềm lực rất lớn, có cơ hội nhất định phải giới thiệu cho lão cha… Tạ Linh Hi ý niệm chuyển động, trên mặt nở rộ nụ cười ngọt ngào:

“A, so với anh ấy, Hạ Hầu Thiên Nguyên tựa như con chuột nhắt nham hiểm. Cô đi ra ngoài trước, tôi muốn gọi điện thoại an ủi Nguyên Thủy ca ca một chút, dù sao anh ấy bị Hạ Hầu Thiên Nguyên bắt nạt.”

Nữ trợ lý ngạc nhiên nói: “Tôi cảm thấy Hạ Hầu Thiên Nguyên không bắt nạt nổi cậu ta đâu.”

“Cô thì biết cái gì!” Tạ Linh Hi lườm.

Tám rưỡi sáng, Trương Nguyên Thanh đeo balo hai vai tới đơn vị.

Lý Đông Trạch bả vai phồng lên, quấn băng gạc thật dày, một tay chống gậy chống, nhìn Trương Nguyên Thanh lên lầu, nhịn không được hỏi:

“Em mỗi ngày đều đến đơn vị, không cần đi học sao?”

Trương Nguyên Thanh chính nghĩa nghiêm khắc:

“Sao có thể bởi vì việc học, trì hoãn em tỏa sáng tỏa nhiệt cho tổ chức chứ, nhưng đội trưởng anh đã đưa ra, em vừa lúc muốn cố vấn một lần, tinh lực của một người là có hạn, cho nên em không muốn đi học nữa.

“Ngũ Hành minh có cách nào để em đã không cần đi học, lại có thể lấy được bằng tốt nghiệp không?”

Quan Nhã ngồi ở bên bàn làm việc, ăn bữa sáng đơn giản, nghe vậy liền nói:

“Có, đến lúc đó ai cũng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn là sinh viên đại học Tùng Hải.”

Lý Đông Trạch vỗ vỗ bả vai cấp dưới, vui mừng nói:

“Ý tưởng tỏa sáng tỏa nhiệt vì tổ chức của em đáng giá tán dương, nhưng cũng đừng chậm trễ việc học. Dù sao em không phải Hỏa sư, ài, cho dù bỏ qua đầu óc cũng có thể vượt qua phó bản.”

Chương 213: Bắt cóc (2)

Đội trưởng, anh lại bắt đầu nhục hỏa rồi! Trương Nguyên Thanh phụ họa nói: “Được rồi, đội trưởng nói có đạo lý, thám

báo không hổ là nghề nghiệp trâu bò nhất.”

Lý Đông Trạch nhất thời rất vui vẻ, vỗ vỗ bả vai cấp dưới tâm phúc:

“Anh sẽ chuẩn bị cho em một thùng Coca, nếu muốn uống, thì đi văn phòng anh lấy. Được rồi, nói việc chính.”

Ánh mắt hắn đảo qua Quan Nhã cùng Vương Thái, tuyên bố: “Tôi cần dưỡng thương một đoạn thời gian, trong thời gian tôi không có mặt, sẽ có người thay thế tôi. Quan Nhã, Nguyên Thủy, các em giúp đỡ đội trưởng tạm quyền thật tốt, lùng bắt Hắc Vô Thường. Ngày kia bọn họ sẽ đến báo cáo.”

A? Đội trưởng phải đi? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Sau đó phản ứng lại, bả vai Lý Đông Trạch bị cô gái nhện đâm thủng, lại không được “sinh mệnh nguyên dịch” cứu chữa, mà thám báo không có kỹ năng chữa thương, cũng không giống Thần dạ du có được năng lực tự lành.

Thương thế như vậy, quả thật cần chăm sóc một thời gian mới khỏe.

“Đội trưởng, đội trưởng mới là ai?” Trương Nguyên Thanh tò mò hỏi.

“Tạm quyền, là tạm quyền!” Lý Đông Trạch cường điệu nói, hắn không nhiều lời nữa, bỏ lại một câu: “Chờ em gặp được, tự nhiên biết, hy vọng em cùng bọn họ ở chung vui vẻ.”

Rồi một tay chống gậy chống, rời khỏi lầu hai.

Lý Đông Trạch vừa đi, Trương Nguyên Thanh lập tức kéo ghế dựa, ngồi ở bên người Quan Nhã, nhìn góc nghiêng khuôn mặt tinh xảo lập thể, lén lút nói:

“Đội trưởng mới tới, có phải một trong vài đội viên chưa lộ mặt kia hay không?”

Trên người cô sức nước hoa đắt đỏ, hương thơm nồng đậm lại không gay mũi.

Quan Nhã “Ừm” một tiếng, cười mỉm nói:

“Tối hôm qua chiến đấu khiến không ít người cần nằm giường tĩnh dưỡng, dẫn tới nhân thủ thiếu, Phó Thanh Dương liền tính để hai tên treo chức quan nhàn tản kia của đội 2 trở về.”

“Đội trưởng tựa như không quá thích bọn họ?” Trương Nguyên Thanh rốt cuộc hỏi ra vấn đề tò mò đã lâu.

“Em nếu lãnh đạo một đám cấp dưới không nghe lời, đánh lại đánh không lại, mắng lại không thể mắng, em cũng sẽ không thích bọn họ.”

“Đội trưởng yếu như vậy sao?”

Quan Nhã lườm hắn một cái, khóe miệng thoa son nhếch lên:

“Là cái gì khiến em sinh ra ảo giác đội trưởng rất mạnh? Chiến lực của đội trưởng, vẫn luôn đứng thứ hai từ dưới lên của đội 2, đội sổ là Vương Thái. Luận thể thuật, chị cũng có thể nghiền áp đội trưởng, huống chi là hai gã kia. Về sau em đến, kết quả anh ta vẫn đứng thứ hai từ dưới lên.”

Trương Nguyên Thanh nói không ra lời, lòng chua xót thay Lý Đông Trạch một phen.

Nói xấu xong Lý Đông Trạch, Quan Nhã nghiêm mặt nói:

“Chị phải nói với em một lần, hai người này, một kẻ là Hỏa sư, ghét ác như thù, bốc đồng táo bạo, trong mắt không chứa nổi hạt cát. Em không thể háo sắc nhìn mông chị nữa, bằng không sẽ bị nữa.”

“Chị Quan Nhã, chị đừng có oan uổng người ta nha, em nào có háo sắc nhìn chằm chằm mông chị.”

“Chẳng lẽ không có?”

“Em rõ ràng là nhìn chằm chằm ngực.”

Quan Nhã lườm hắn một cái, tiếp tục nói:

“Một người khác là thủy quỷ, tính tình rất quái, không dễ ở chung, đội trưởng vài lần bị hắn chọc tức hộc máu, ừm, thủ pháp tu từ. Nhưng, tính cách rất chính trực, thích người chính trực.

“Quan trọng nhất là, hai người này thân phận đều không bình thường, làm tốt quan hệ với bọn họ, có lợi cho em.”

Trương Nguyên Thanh bày ra tư thái nguyện nghe cho rõ.

“Bọn họ một người là con cháu cao tầng Xích Hỏa bang, Hỏa sư cấp 3. Một người khác bối cảnh thật ra không lớn, nhưng là

Thánh Giả cảnh cấp 4.” Quan Nhã thuộc như lòng bàn tay, nói xong, mở ra ngăn kéo, lấy ra một cuốn giấy nhớ, xoay lưng lại, xác nhận một phen, ậm ừ nói:

“Chị nhớ không lầm, nhắm chừng là như thế này.”

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng liếc một cái, mơ hồ thấy:

Nguyên Thủy Thiên Tôn, nam Bọ Cạp, thuộc tính chòm sao: Xấu bụng, thù dài, tính x mạnh. Ghi chú: Xác suất bị phụ nữ tổ chức khác câu dẫn cực cao

Cô nàng thối tha này. Hắn nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này, điện thoại di động trong túi quần vang.

Trương Nguyên Thanh lấy điện thoại di động ra nhìn qua.

Tạ Linh Hi? Trương Nguyên Thanh yên lặng vào nhà vệ sinh.

Ngoại ô Tùng Hải.

Vương Thiên đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, hai tay đút túi, bước nhanh đi ở trên đường người đi bộ đầy ổ gà.

So sánh với nội thành, ngoại ô xây dựng cơ bản nát hơn rất nhiều, đường xe chạy bởi vì sụt lún, nghiêng sang hai bên, đường người đi bộ gồ ghề, gạch trải rộng vết rạn nứt.

Lại thêm bởi nội thành không thể phá dỡ, bên bất động sản ở bên này mua nhà, khắp nơi đều là công trường, tỏ ra càng thêm hỗn loạn.

Nhưng đối với Vương Thiên mà nói, nơi càng hỗn loạn, càng dễ ẩn thân.

Hắn đi qua đường người đi bộ kéo dài, xuyên qua một chỗ thi công, tới ngoài một căn nhà cấp 4 thấp bé cũ nát.

“Cốc cốc cốc!”

Hắn lấy một loại tiết tấu độc đáo gõ vang cửa phòng, thấp giọng nói: “Tôi, Vương Thiên.”

Cửa phòng mở ra, một người đàn ông trung niên mặc áo khoác rách nát, bụng bia, đầu dựng như nhím, tròn trịa nhô đầu ra, nhìn chung quanh một phen, kéo hắn đi vào.

Chương 214: Lẻn vào (1)

Phòng nhếch nhác hỗn loạn, chia bia rượu, quần áo bẩn, hộp thức ăn nhanh buộc chỗ nào cũng có, trừ người đàn ông bụng phệ, còn có hai người.

Một người là cô em mặc quần bò quấn ngực màu đen, miệng ngậm một điếu thuốc, ngồi ở trước TV chơi game.

Một người là người trẻ tuổi đội đầu headphone, sắc mặt tái nhợt, nằm ở sô pha nghe nhạc.

"Sao cậu lại tới đây?" Người đàn ông mập gãi gãi cái đầu tổ quạ không biết bao lâu không gội, trầm giọng nói:

"Thời kì phi thường, đừng đi lung tung khắp nơi. Cậu làm sao vậy?"

Hắn bỗng ý thức được không đúng, đôi mắt Vương Thiên giăng kín tơ máu, sắc mặt xanh mét, trên mặt tràn đầy nét dữ tợn.

"Sếp." Vương Thiên nghiến răng nghiến lợi nói: "Chị của em bị bắt cóc rồi."

Cô em chơi game buông tay cầm xuống, thanh niên trên sô pha mở mắt.

Tình Điên Đại Thánh nhíu mày nói: "Cậu làm sao mà biết được?"

Vương Thiên hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc:

"Tôi hôm nay muốn liên hệ trong nhà một phen, cố ý chạy tới khu cách vách gọi điện thoại, mẹ tôi nói cho tôi biết, chị gái tôi bị người ta bắt cóc rồi. Nhất định là Hạ Hầu gia làm, bằng không, đang yên đang lành, ai sẽ bắt cóc chị gái tôi?"

"Cậu như vậy sẽ bị định vị theo dõi!" Tình Điên Đại Thánh giận tím mặt.

"Nhưng tôi nếu không liên hệ trong nhà, đến bây giờ còn không biết chị gái tôi đã xảy ra chuyện." Vương Thiên đỏ rực mắt lớn tiếng nói.

Cô em ném mạnh tay cầm, mắng một tiếng "Đệch", cả giận nói: "Hạ Hầu gia không nói quy củ, bà đây không nhịn nữa, bảo cung chủ triệu tập các anh em, cùng lắm thì ngọc đá cùng vỡ."

Người trẻ tuổi đeo headphone cười lạnh nói:

“Ngu xuẩn, vì sao phải ngọc đá cùng vỡ với bọn họ, bọn họ đã dám ra tay đối với người nhà Vương Thiên, vậy người nhà chúng ta cũng nguy hiểm. Vậy dứt khoát không cần người nhà nữa, sau này chuyên nhằm vào tộc nhân Hạ Hầu gia mà giết, giết bọn chúng chết cả nhà cả họ, ai sợ ai chứ.”

Tình Điên Đại Thánh trừng mắt nói: “Thiên địa bất nhân, sách lược của cậu đứa trẻ mồ côi này tôi cảm thấy không được, quá cực đoan.”

“Lấy giết ngăn giết, lấy chiến tranh ngăn chiến tranh, vốn là tôn chỉ của Chỉ Sát cung.” Người trẻ tuổi phản bác.

Tình Điên Đại Thánh nhất thời không còn lời nào để chống đỡ, chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

“Cung chủ có cách nghĩ của cô ấy, cô ấy bảo chúng ta trốn, thì trốn cho kỹ, đừng phá hư chuyện của cô ấy. Sự việc còn chưa tới một bước đó, để tôi nghĩ cách một chút.”

Trong phòng lâm vào lặng lẽ, mười mấy giây sau, mắt Tình Điên Đại Thánh sáng lên:

“Chuyện này không cần chúng ta ra tay, Hạ Hầu gia bắt cóc người thường, đây là phá hư quy củ, vậy tìm người của tổ chức chính phủ.”

Cô em lại mắng một tiếng “Đệch”, tức giận nói:

“Tìm ai? Ai có thể giúp Vương Thiên? Ngũ Hành minh rõ ràng thiên vị Hạ Hầu gia, không, rất nhiều người của bọn họ chính là phe cánh Hạ Hầu gia, tìm chính phủ không bằng tìm con chó.”

Tình Điên Đại Thánh nhìn về phía Vương Thiên: “Cậu không phải quen biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đội 2 khu Khang Dương sao, tìm cậu ta thử xem.”

“Tìm hắn?”

Vương Thiên nhíu mày, do dự nói: “Giữa bọn tôi không có liên quan quá sâu, tôi có chút không tin hắn. Sếp, anh không biết, ngày hôm sau Hạ Hầu gia cùng cung chủ xảy ra xung đột, hắn gửi tin nói muốn giúp tôi, cực kỳ đáng ngờ

Mọi người giao tình hời hợt, Vương Thiên không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ vì hắn, đắc tội người của Hạ Hầu gia, lợi ích ở đâu?

Nghe vậy, Tình Điên Đại Thánh nhất thời chần chờ.

Cô em bên cạnh nhìn Vương Thiên một lần, lại nhìn Tình Điên Đại Thánh một lần, rất có hứng thú hỏi:

"Các người nói là người mới kia vượt qua hai cái cấp S, kẻ gần đây rất hot ở diễn đàn tổ chức?"

Vương Thiên gật gật đầu: "Tôi là người cung cấp thông tin của hắn."

Làm Theo Ý Mình đánh giá hắn, lảm nhảm liên thanh.

Tình Điên Đại Thánh thuận thế hỏi: "Tố Tố, cô thấy thế nào."

Làm Theo Ý Mình lắc đầu nói: "Tôi rất hứng thú đối với loại tiểu nam sinh thiên tài này, nhưng không hiểu hắn."

Tình Điên Đại Thánh trầm ngâm vài giây, nói ra ý nghĩ của mình, nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn tuổi không lớn, lại là người mới, loại Linh cảnh hành giả trẻ tuổi này, trong lòng đều còn một luồng khí, không vừa mắt nhất cậy mạnh bắt nạt yếu.

Thánh Thủ, cậu gửi tin nói cho hắn chuyện này, cứ nói chị gái cậu bị bắt cóc, hoài nghi là Hạ Hầu gia làm, không cần miêu tả quá nhiều.

"Xem hắn trả lời như thế nào."

Vương Thiên gật gật đầu, nói: "Vậy tôi lại ra ngoài một chuyến?"

Tình Điên Đại Thánh lắc đầu: "Trực tiếp gửi ở đây, chúng tôi vừa lúc muốn dời đi địa điểm, chờ cậu gửi xong là đi."

Người trẻ tuổi đeo tai nghe cùng cô em ghé tới. Vương Thiên ở dưới cái nhìn chăm chú của các đồng bạn, lấy ra điện thoại di động, nhập vào tin nhắn:

"Chị tôi bị người Hạ Hầu gia bắt cóc, Hạ Hầu gia không nói quy củ, ra tay đối với người nhà tôi, chính phủ thật sự mặc kệ?"

Hắn soạn xong tin nhắn, nhìn các đồng bạn một cái.

Chương 215: Lẻn vào (2)

Tình Điên Đại Thánh lắc đầu: "Thiên tài trẻ tuổi phổ biến kiêu ngạo, ăn mềm không ăn cứng, tìm từ phải nhu hòa một chút, đổi thành: Chị tôi bị Hạ Hầu gia bắt cóc, chị ấy chỉ là người thường, giúp tôi chút, cứu chị ấy."

Vương Thiên lập tức sửa tin nhắn, gửi đi.

Trương Nguyên Thanh đuổi đi xong Tạ Linh Hi miệng toàn "Ca ca có bị thương hay không", "Hạ Hầu Thiên Nguyên đồ con rùa", vừa cúp điện thoại, liền thu được nhắc nhở tin nhắn.

"Vương Thiên rốt cuộc gửi tin nhắn cho mình?" Trong lòng hắn vui vẻ, thầm nhủ nhẫn dịch dung của mình rốt cuộc có đất dụng võ rồi.

Sau đó phát hiện tin của Vương Thiên là gửi cho "Nguyên Thủy Thiên Tôn", mà không phải số máy không đăng ký kia.

Trương Nguyên Thanh nhìn một lần nội dung tin tức, sắc mặt bỗng nhiên âm trầm.

Bắt cóc người nhà?

Hạ Hầu gia thế mà ra tay đối với người nhà Vương Thiên, ngay cả người thường cũng không buông tha?

Cái này con mẹ nó so với nghề nghiệp tà ác có gì khác nhau? Hắn thu lại điện thoại di động, rời khỏi nhà vệ sinh.

Quan Nhã ngồi ở trước máy tính ngẩng đầu, liếc hắn, cười mỉm nói:

"Không đến mười phút đồng hồ, chị đối với sức kéo dài của cậu có một cái hiểu biết khắc sâu hơn nữa rõ ràng… Cậu làm sao vậy?"

Cô đột nhiên phát hiện Nguyên Thủy sắc mặt khó coi.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: "Chị của Vương Thiên bị bắt cóc rồi."

Nhỏ giọng nói nội dung tin nhắn cho Quan Nhã.

Lão ti cơ khẽ nhíu đuôi lông mày, Trương Nguyên Thanh trưng cầu ý kiến của cô: "Loại tình huống này, chị cảm thấy nên làm như thế nào?"

Sau khi đọc được tin nhắn, phản ứng đầu tiên của hắn là phẫn nộ, phẫn nộ đối với Hạ Hầu gia coi trời bằng vung; phản ứng thứ hai là hoài nghi, hoài nghi tính chân thật của sự kiện;

Phản ứng thứ ba là cẩn thận.

Quan Nhã suy tư vài giây, nhíu mày nói:

"Chị cảm thấy không quá thích hợp, Hạ Hầu gia bá đạo thì bá đạo, nhưng không đến mức coi trời bằng vung như vậy. Người thường đối với bọn họ mà nói, quả thật không đáng nhắc tới, nhưng nơi này là Tùng Hải, bọn họ không nên không kiêng nể gì như vậy."

"Ý của chị tin nhắn là giả? Hoặc là người không phải Hạ Hầu gia bắt cóc?"

"Không, ý tứ chị là, Hạ Hầu gia ở trên thái độ đối đãi Chỉ Sát cung có vấn đề, trả thù quá mức rồi." Sắc mặt Quan Nhã nghiêm túc, nói:

"Đề nghị của chị là đừng quản, nước phương diện này không cạn. Nếu cậu thế nào cũng phải quản, vậy lấy danh nghĩa chính phủ tạo áp lực, nhưng cậu chỉ là thành viên tinh anh, không phải đội trưởng, lại càng không phải chấp sự, Hạ Hầu gia không sợ cậu."

"Em có thể gọi điện thoại cho Phó bách phu trưởng."

Quan Nhã 'A' một tiếng:

"Cậu không hiểu hắn, chị đoán hắn sẽ trả lời cậu như vậy: Nếu cậu thờ phụng là cấp bậc chính nghĩa, vậy đi sưu tập chứng cứ, lại tới tìm tôi.

"Nếu cậu tuần hoàn là kết quả chính nghĩa, vậy cậu không cần tới tìm tôi."

Tay chân Hạ Hầu gia khẳng định rất sạch sẽ, em không có khả năng tra được chứng cứ, hơn nữa lấy chứng cứ cần thời gian nha, chị của Vương Thiên bây giờ tình huống thế nào còn không biết, kéo dài càng lâu càng nguy hiểm

Ý tứ của kết quả chính nghĩa là, cái này con mẹ nó không phải là tác phong của Chỉ Sát cung đó sao? Trương Nguyên Thanh liếc cô một cái, nói: "Em đi hỏi một chút."

Xoay người lại vào nhà vệ sinh.

Vài phút sau, Trương Nguyên Thanh vẻ mặt cổ quái đi ra, lớn tiếng nói:

"Cô gái này, nói mau, chị cùng Phó bách phu trưởng là quan hệ thế nào?"

Phó Thanh Dương trả lời cùng cô nói, hầu như giống nhau.

Quan Nhã cười "khanh khách" nói: "Cậu đoán xem?"

Trương Nguyên Thanh không nói một lời, mặt đen sì, đeo balo hai vai, tức giận rời khỏi.

Hắn ở ngoài văn phòng cảnh sát gọi một chiếc xe, tới nhà chị của Vương Thiên.

Ngồi ở trong xe, nhắm mắt suy nghĩ vài phút, Trương Nguyên Thanh đã nghĩ ra cách.

"Nếu phải đi cấp bậc chính nghĩa, biện pháp tốt nhất là hướng Phó Thanh Dương mượn cây cờ lệnh kia, sau đó ép hỏi Hạ Hầu Thiên Nguyên. Nhưng bây giờ đội trưởng không có mặt, mình một mình một ngựa đi, nói không chừng Hạ Hầu Thiên Nguyên lại muốn ra tay đánh người, khi đó, mình sợ nhịn không được xử lý hắn."

"Kết quả chính nghĩa mà nói, mình có thể lợi dụng giày khiêu vũ màu đỏ tìm được chị gái của Vương Thiên, đến lúc đó bắt cả người lẫn tang vật, xem Hạ Hầu Thiên Nguyên cãi láo như thế nào."

Trương Nguyên Thanh móc ra điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Vương Thiên:

"Biết rồi."

Vùng ngoại thành, nhà cấp 4 cũ kỹ thấp bé.

Vương Thiên nghe thấy điện thoại di động "Ting" một tiếng, vẻ mặt vui vẻ, vội vàng bật sáng màn hình điện thoại di động: "Cậu ta trả lời tin nhắn rồi."

Đồng bạn bên người lập tức ghé tới.

Biết rồi… Vương Thiên đọc nội dung tin nhắn, sắc mặt chuyển thành thất vọng.

Hai chữ nhẹ nhàng bâng quơ, chưa đáp ứng, cũng không tính là từ chối, điều này làm trong lòng hắn không tự tin.

Chương 216: Lẻn vào (3)

Tình Điên Đại Thánh thở dài: "Trước dời đi địa điểm, lại đợi một chút đi, không chừng ngược lại nói rõ người này trầm ổn, đúng không? Ít nhất hắn chưa từ chối."

Vương Thiên gật gật đầu.

Thiên Địa Bất Nhân cùng Làm Theo Ý Mình nhìn nhau, yên lặng thở dài, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong xe, Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng nhắc nhở của điện thoại di động, cầm lên xem, là tin nhắn của Quan Nhã:

"Chị là chị họ của hắn."

Quan Nhã là chị họ của Phó Thanh Dương? !

Trương Nguyên Thanh vừa bất ngờ, vừa không bất ngờ, hắn sớm biết thân phận Quan Nhã không đơn giản, chỉ là không ngờ khéo như vậy, lại là chị họ của Phó Thanh Dương.

Không, không khéo, Phó bách phu trưởng sắp xếp chị họ làm việc ở dưới trướng mình, cái này rất hợp lý.

Hơn nữa Quan Nhã đối với Phó Thanh Dương hiểu biết, hơn nữa thiếu tôn kính như thế, liền giải thích thông.

Nói như vậy, tên thật của Quan Nhã là Phó Nhã? Ít nhất họ Phó.

Lúc này, xe taxi dừng lại ở ngoài một tiểu khu, lái xe hỏi: "Quét mã hay là tiền mặt?"

Trương Nguyên Thanh thanh toán tiền mặt, mở cửa xe, tiến vào tiểu khu nhà chị của Vương Thiên.

Nhà chị Vương Thiên không ở khu Khang Dương, mà là ở khu Phong Huy cách vách, tiểu khu xây dựng cơ sở cũng không tệ, vị trí cũng được, Trương Nguyên Thanh thân là dân bản xứ Tùng Hải, rất nhẹ nhàng có thể đánh giá ra giá nhà đất.

Mỗi mét vuông hắn là ở khoảng 80.000 (khoảng 280 triệu đồng).

"Cốc cốc!"

Hắn tới tầng lầu chỗ nhà chị gái Vương Thiên, gõ vang cửa chống trộm.

Mười mấy giây sau, tiếng bước chân truyền đến, dừng ở cửa vài giây, có người xuyên qua mắt mèo quan sát Trương Nguyên Thanh một phen, lúc này mới vặn tay nắm cửa, mở cửa ra.

Đứng trong cửa là một thanh niên, sắc mặt tiều tụy, mặt mày trải rộng lo âu cùng thấp thỏm, hắn đánh giá người xa lạ ngoài cửa:

"Cậu tìm ai?"

Trương Nguyên Thanh chưa trả lời, lắc mình tiến vào phòng, mà thanh niên vẻ mặt ngây ngốc đứng ở tại chỗ.

Hắn đã trúng ảo thuật.

Sau khi tiến vào phòng khách, Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua bố cục căn phòng, chuẩn xác tìm được nhà vệ sinh, ở cống xả của phòng tắm lôi ra được vài lọn tóc dài, xuất phát từ bảo hiểm, lại tới bên gối đầu phòng ngủ tìm được sợi tóc chất tóc tương tự.

Thu lại sợi tóc, hắn rời khỏi nhà chị gái Vương Thiên.

Đi ra khỏi chung cư, Trương Nguyên Thanh suy nghĩ hành động một bước tiếp theo.

"Trước tập trung vị trí chị gái Vương Thiên, nếu cô ấy bị an trí ở nơi bí mật nào đó, thì thuận thế cứu ra, nếu là bị Hạ Hầu Thiên Nguyên dẫn theo bên người, vậy trước án binh bất động, gọi điện thoại cho Phó Thanh Dương."

Nghĩ đến đây, hắn quét một chiếc xe đạp công cộng, ở chỗ yên tĩnh triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ, nhét sợi tóc vào trong

giày.

Tiếp theo, thi triển ảo thuật, giấu đi sự tồn tại của nó.

Đát đát đát! Giày khiêu vũ màu đỏ vui vẻ vòng quanh chủ nhân vô dụng một vòng, sau đó chạy như điên.

Chậm một chút, quá nhanh rồi! Trương Nguyên Thanh ra sức đạp xe, đuổi theo nó.

Một giờ sau, Trương Nguyên Thanh tới vành đai khu Phong Huy, nơi này tòa nhà thương mại cùng chung cư ít đi, thảm thực vật cùng khu biệt thự nhiều lên.

Giày khiêu vũ màu đỏ nhảy nhót đi tới, bước chân cực kỳ hoạt bát, kiêu ngạo.

Nó tới ngoài một mảng tiểu khu biệt thự, trước mặt bảo an cổng, sải bước không để ai vào mắt, công khai vào biệt thự.

May mắn bảo an không nhìn thấy nó, bằng không quay đầu sẽ bị đạp chết.

Trương Nguyên Thanh vứt xe đạp ở ven đường, nhìn quanh, thấy được camera theo dõi trên đường, hắn nhanh nhẹn trốn vào khu vực xanh hoá ven đường, tiến vào trạng thái dạ du.

Che giấu xong thân hình, Trương Nguyên Thanh chạy như điên lao vào tiểu khu biệt thự, theo cảm ứng, tìm được giày khiêu vũ màu đỏ.

Nó đang muốn đi vào một căn biệt thự hai tầng có vườn hoa.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, lập tức kết thúc truy tung.

Giày khiêu vũ màu đỏ liền lạch cạch chạy về bên cạnh chủ nhân, yêu cầu hắn trả tiền thù lao:

“Ngươi nguyện ý nhảy với ta một điệu nhảy không, nếu đồng ý, mời giẫm chận tại chỗ.” Bây giờ nào có thời giờ khiêu vũ với mày… Trương Nguyên Thanh thở dài, mang theo giày khiêu vũ màu đỏ rời khỏi trước.

Vài phút sau, hắn trạng thái ẩn thân lại quay về căn biệt thự này, vượt qua tường vây, tiến vào sân.

Trương Nguyên Thanh dán sát vách tường biệt thự, vòng đến sân sau, thấy ba người trung niên đang ngồi ở bên cạnh bàn

trong sân, phơi nắng, trên bàn bày đầy bia cùng đồ ăn.

Một người trung niên bụng phệ nốc một ngụm bia, nói:

“Cô gái này từng thấy mặt chúng ta, cần giết hay không?”

“Thiên Nguyên thiếu gia giữ cô ta còn dùng tới, chờ câu ra người Chỉ Sát cung rồi nói sau.” Đồng bạn lắc đầu.

Một đồng bạn khác nói: “Nơi này là Tùng Hải, dù sao cũng là địa bàn của Ngũ Hành minh, giết người không tốt nhỉ?”

Người trung niên bụng phệ cười nhạo nói: “Thiên Nguyên thiếu gia giết người thường còn ít?”

Chương 217: Giữ trò chuyện (1)

“Đó đều là lén lút xử lý, hoặc là chế tạo thành ngoài ý muốn, đột tử, chúng ta cái này khác, tạm đừng làm bậy. Qua vài ngày nữa, Vương Thiên kia hẳn là sẽ chủ động liên hệ Thiên Nguyên thiếu gia.”

Trương Nguyên Thanh chờ đợi tại chỗ vài giây, thời gian dạ du chấm dứt, hắn thi triển kỹ năng lần nữa, ẩn nấp thân hình, dán sát tường, mau lẹ xuyên qua sân sau, vào biệt thự.

Trong quá trình này, mấy người trung niên bên cạnh bàn không hề phát hiện.

Tiến vào đại sảnh biệt thự, ánh mắt Trương Nguyên Thanh nhanh chóng quét một vòng, sau đó chạy như điên về phía lầu hai.

Hắn dừng lại ở đầu cầu thang lầu hai, cửa gian phòng tận cùng bên trong hành lang đóng chặt.

Một tráng hán trung niên khôi ngô cao lớn đứng ở cửa, mặc áo cộc tay màu đen, cơ bắp cuồn cuộn, sắc mặt hung hãn, cực kỳ giống đả thủ, hoặc vệ sĩ trong phim.

Biệt thự yên tĩnh, trừ tráng hán canh giữ ở cửa, không có người khác.

“Chị của Vương Thiên hẳn là ở bên trong, Hạ Hầu Thiên Nguyên bắt cóc cô ấy đây nơi này, phun, nếu mang theo cô ấy

bên người, người và tang vật đều có, mình trực tiếp gọi cho Phó Thanh Dương “

Hắn thò đầu, quan sát bố cục lầu hai, ở phương hướng này của hắn, có một camera theo dõi thò đầu, đối diện phòng chỗ tráng hán.

Nếu mình là Hạ Hầu Thiên Nguyên, nhất định sẽ để người ta 24 giờ nhìn chằm chằm camera theo dõi, vừa có khác thường, lập tức trợ giúp… Trương Nguyên Thanh yên lặng rụt đầu về.

Lúc này, thời gian dạ du chấm dứt, hắn tựa lưng vách tường cầu thang, vừa hồi phục thể lực, vừa suy nghĩ.

Tình huống trước mắt, có hai loại phương án có thể lựa chọn.

Một: Lặng yên không một tiếng động rời khỏi, thông báo Phó Thanh Dương phái người giải cứu “con tin” .

Hai: Xử lý đám bắt cóc này, mang đi chị của Vương Thiên.

Lựa chọn thứ nhất, nhìn như càng thêm ổn thỏa, nhưng sau khi hành giả chính phủ can thiệp vào, chắc chắn sẽ bại lộ thân phận của hắn ở trong chuyện này.

Hạ Hầu Thiên Nguyên sẽ biết là Nguyên Thủy Thiên Tôn vĩ đại phá hủy kế hoạch của mình.

Đặt ở trước kia, Trương Nguyên Thanh không sợ, có công huân trong người, con bài chưa lật lại nhiều. Nhưng, có chị gái của Vương Thiên cái ví dụ này, hắn cân nhắc Hạ Hầu Thiên Nguyên không có giới hạn, có thể điều tra thân phận hắn, sau đó xuống tay đối với người nhà của hắn hay không.

Tai nạn xe cộ, đột tử, những thủ đoạn này cũng không cách nào đi cấp bậc chính nghĩa.

Mà hắn lại chưa chế định ổn thỏa kế hoạch ám sát Hạ Hầu Thiên Nguyên.

So sánh, phương án thứ hai đáng tin hơn, điều kiện tiên quyết là hắn có thể tốc chiến tốc thắng, không bại lộ thân phận, Hạ Hầu Thiên Nguyên ngay lập tức hoài nghi, khẳng định là người của Chỉ Sát cung, mà không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn vĩ đại.

Trương Nguyên Thanh thận trọng suy nghĩ tính khả thi của phương án thứ hai:

“Hạ Hầu Thiên Nguyên không có khả năng phái người Thánh Giả cảnh trông coi một người bình thường, hành giả cấp bậc này, cũng sẽ không làm những việc nặng này. Cực hạn lớn nhất lớn nhất, chính là một hành giả cấp 3 tọa trấn. Hạ Hầu gia là gia tộc nghề nghiệp ‘học sĩ’, không thiếu đạo cụ, trong nhóm người này, tất nhiên có một người nắm giữ đạo cụ, ít nhất một món.

“Tráng hán trung niên kia ở cửa, cho mình cảm giác rất giống Hỏa sư, khí tức thâm hậu, mà mấy kẻ bên ngoài khí tức không đủ, người này hẳn là mạnh nhất.”

Sau khi cân nhắc, hắn quyết định mạo hiểm thử một lần, trước lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết ba người bên ngoài, sau đó ở trước khi người của Hạ Hầu Thiên Nguyên chạy tới, xử lý tráng hán ở cửa.

Hỏa sư cấp 3 nắm giữ đạo cụ chiến lực rất mạnh, với hắn mà nói, là một sự khiêu chiến.

“Thật sự không được, liền vận dụng khăn voan đỏ. Nhưng phải hủy thi diệt tích.” Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một câu: Dù sao đó là mẹ của con ta.

Hắn lựa chọn một mình một ngựa cứu người, không phải vì Vương Thiên, một nửa là vì cơn tức kia trong lòng cùng trả thù Hạ Hầu gia, một nửa là vì Tiểu Đậu Bỉ.

Bồi dưỡng con người ta làm linh phó, coi như trả phần nhân tình này.

Sau khi nghĩ kỹ càng, Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, lấy ra nhẫn dịch dung.

Hắn sớm đã thăm dò công năng cùng hạn chế của cái nhẫn này, sau khi đeo nhẫn, ở trong đầu nghĩ tới dung mạo người nào đó, thì có thể biến ảo thành bộ dáng người nọ.

Hạn chế là, không thể chuyển đổi giới tính, không thể biến thành đẹp trai hơn dung mạo ban đầu của mình.

“Ghi chú: Mình bộ dáng thế nào, trong lòng không biết sao.” Chính là ý tứ này.

Đeo nhẫn lên, Trương Nguyên Thanh ở trong đầu nghĩ tới bộ dáng Hạ Hầu Thiên Nguyên, vài giây sau, dung mạo hắn hiện ra vặn vẹo như sóng nước, chờ gợn sóng bình tĩnh, hắn đã biến thành bộ dáng Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Tiến vào trạng thái dạ du, lặng yên xuống lầu.

Sân sau, ba người trung niên ngồi vây quanh ở cạnh bàn tròn, phơi nắng cuối xuân, hoặc uống bia, hoặc ăn thức ăn, tán gẫu.

Chương 218: Giữ trò chuyện (2)

"Nói đi cũng phải nói lại, con bé kia nhan sắc không tệ." Người trung niên bụng phệ đối diện phòng khách, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng, cười hề hề giựt giây đồng bạn, nói:

"Các anh em muốn sướng một chút hay không, Thiên Nguyên thiếu gia chỉ dùng con bé làm quân cờ, không chết là được, sẽ không quản những thứ này."

Hai đồng bạn không mắc bẫy, một người ăn thịt nướng, một người uống bia, nói:

"Được đấy, cậu gọi điện thoại xin chỉ thị một lần, Thiên Nguyên thiếu gia nếu không có ý kiến, vậy bọn tôi liền đi vào chơi con nhỏ."

Người trung niên bụng phệ hậm hực cười nói: "Tôi đây không phải cảm thấy nhàm chán, tìm chút việc vui sao?"

Vẻ mặt hắn bỗng nhiên cứng đờ, ánh mắt nhìn chằm chằm phòng khách, trên thảm thật dày, cửa phòng khách, một đôi giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh cùng lên cùng hạ xuống.

Trường hợp quỷ dị lại kinh hoàng.

Con ngươi người trung niên bụng phệ co rụt lại, dồn dập cảnh báo: "Phía sau, phía sau các cậu!"

Hai người trung niên rùng mình, quay ngoắt đầu lại.

Ở lúc sức chú ý của ba người bị giày khiêu vũ màu đỏ hấp dẫn, Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở phía sau người trung niên bụng phệ, tay trái bịt mồm hắn, tay phải nắm Lưỡi Dao Khát Máu, nhẹ nhàng cứa một cái ở động mạch cổ.

Hai người trung niên nghe được tiếng "Ô ô" nặng nề, lập tức quay đầu, thấy người trung niên bụng phệ khuôn mặt hoảng sợ, thấy cổ hắn phun trào ra dòng suối máu, cũng thấy người trẻ tuổi máu tươi bắn tung tóe trên mặt.

"Thiên Nguyên thiếu gia?" Vẻ mặt hai người chấn động.

Trong lúc cả kinh, bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian, Trương Nguyên Thanh vung đao đâm về phía ngực người trung niên bên trái.

Đối phương theo bản năng lấy tay bắt, không ngờ bắt hụt, lưỡi dao lá liễu đâm tới tan vỡ như bọt nước.

Ảo thuật.

Ngay sau đó, sau lưng hắn chợt lạnh, máu tươi phun trào ra.

"Thần, Thần dạ du?" Hắn phẫn nộ cùng không cam lòng phun ra câu này, chậm rãi gục xuống đất.

Một bên khác, một tên bắt cóc cuối cùng vừa muốn làm ra ứng đối, liền thấy đôi giày khiêu vũ màu đỏ quỷ dị kia lạch cạch lao tới.

Hắn theo bản năng vung nắm đấm đón đánh, lại nghe 'Rắc' một tiếng, xương cốt chỗ cổ tay đâm rách làn da, nắm tay treo lủng lẳng ở cổ tay.

Ầm ầm ầm!

Giày khiêu vũ màu đỏ lấy tốc độ cực nhanh, liên tục, thế lớn lực trầm đạp vào ngực tên bắt cóc.

Tên bắt cóc trung niên bay ngược đi, không thể đứng dậy nữa.

Toàn bộ quá trình không đủ mười giây.

Trương Nguyên Thanh đi lên phía trước, đâm Lưỡi Dao Khát Máu vào ngực tên bắt cóc cuối cùng, khiến vũ khí mê hoặc chi yêu này hút đủ tinh huyết.

Nắm chuôi đao, hắn cảm nhận được một luồng lực lượng nóng bỏng mà mênh mông ùa vào thân thể.

Mỏi mệt rất nhỏ do liên tục thi triển dạ du mang đến tiêu tán không còn, thậm chí, trạng thái thân thể vượt qua đỉnh cao lúc bình thường.

Mê hoặc chi yêu bị động 1: khát máu.

Trương Nguyên Thanh cầm trong tay Lưỡi Dao Khát Máu, công khai bước vào phòng khách, vừa giẫm lên xốp thảm, cạnh cửa sáng lên một vệt ánh lửa mau lẹ, đánh nổ đầu của hắn.

Nhưng đây chỉ là một ảo ảnh.

Hai nắm tay tráng hán áo cộc tay màu đen không biết khi nào đã đeo bao tay lộ ngón tay màu đỏ, một nắm đấm đánh trượt, vẻ mặt hắn hơi ngẩn ra.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh thật sự như quỷ mị xuất hiện ở phía sau tráng hán, đâm một đao về phía sau lưng.

Thần dạ du tập kích trong im lặng, khó lòng phòng bị, nhưng ở nháy mắt mũi đao đâm rách làn da, đâm vào cơ thịt, tên Hỏa sư kia lấy sức phản ứng kinh người bổ nhào về phía trước.

“Thần dạ du!” Tráng hán áo cộc tay màu đen quay cuồng một cái đứng dậy, nhíu mày: “Mày không phải Thiên Nguyên thiếu gia, mày là ai?”

Ít nhất phá vỡ phòng ngự, hắn sẽ liên tục chảy máu… Trương Nguyên Thanh không để ý tới đối phương nói, đóng lại cửa phòng khách, tiếp tục ẩn nấp thân hình, tìm cơ hội mà hành động.

Đồng thời, hắn lặng yên lấy ra lò Thiên Thiềm, đá đến dưới sô pha, hạ đạt chỉ lệnh đuổi giết cho giày khiêu vũ màu đỏ.

Đát đát đát! Giày khiêu vũ màu đỏ tung bước nhẹ nhàng, chạy như điên lao về phía tráng hán trung niên, Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội từ bên trái vòng qua, ý đồ cùng giày khiêu vũ màu đỏ giáp công tên Hỏa sư này.

Nếu thời gian đủ, hắn hoàn toàn có thể copy chiến tích gara ngầm đánh chết u Hướng Vinh, đáng tiếc, không phải mỗi một lần chiến đấu đều có thể có điều kiện tốt như vậy.

“Hừ!”

Tráng hán áo cộc tay màu đen hừ lạnh một tiếng, hai tay đeo găng tay bốc lên ngọn lửa phừng phừng, tung một cú đấm về phía giày khiêu vũ màu đỏ.

Hắn rất nhanh thể nghiệm được sự bất đắc dĩ của đồng bạn đã chết, lửa cùng nắm tay xuyên thấu giày khiêu vũ đánh tới, sau đó là "Bang bang" hai tiếng, ngực truyền đến đau đớn.

Cú đá bay thật mạnh khiến trái tim hắn dừng đột ngột trong khoảnh khắc, lảo đảo lui về phía sau.

Chương 219: Giữ trò chuyện (3)

Cơ hội!

Trương Nguyên Thanh cúi người xuống, như báo săn lao về phía kẻ địch, lúc này, hắn thấy tráng hán áo cộc tay màu đen chống gót chân, ổn định thân thể, hai đấm hung hăng đấm lên ngực.

"Ầm!"

Như là một viên lựu đạn mức nổ cao nổ tung, sóng nhiệt cùng sóng xung kích tàn phá, đảo qua phòng khách rộng lớn, thảm, sô pha, tủ gỗ bị điểm hỏa, ngọn lửa dữ dội bốc lên cao cao.

Trương Nguyên Thanh cũng bị nổ bắn đi, cả người đau suýt nữa ngất, tóc quăn lại, quần áo bốc lửa, trên mặt xuất hiện vết cháy đen đỏ trào máu.

Tráng hán áo cộc tay màu đen sắc mặt tái nhợt, tựa như cũng chịu cắn trả từ vụ nổ. Hắn hung ác bổ nhào tới, cơ lưng phồng lên, cánh tay phải nắm đấm kéo về phía sau.

Bốp! Không khí giống như xé rách.

Trương Nguyên Thanh đang nửa mê muội không thể tránh né, lựa chọn ứng đối chính xác nhất, đưa tay chộp một cái ở trên không, chộp ra một viên bảo châu vàng óng.

Ngay sau đó, nắm tay hung hãn rơi ở trên mặt.

Phành phành phành! Từng tiếng động tĩnh nặng nề quanh quẩn ở bên tai Trương Nguyên Thanh, từng nắm đấm ngày một nặng hơn rơi ở khuôn mặt, ngực.

Hắn tựa như quên phản kháng, bị đánh lảo đảo lui về phía sau, thậm chí ngay cả bộ pháp lui về phía sau cũng vô cùng nặng nề, giống như bả vai vác một ngọn núi.

Vầng sáng màu vàng đất bao phủ ngoài thân hắn, nổi lên từng vòng gợn sóng nhỏ bé, lực đấm xuyên thấu qua phòng ngự của bảo châu "Kẻ Trầm Ổn", trút xuống ở trên người hắn, rất đau, nhưng có thể thừa nhận.

Đát đát đát!

Giày khiêu vũ màu đỏ chạy tới nghĩ cách cứu viện chủ nhân vô dụng, hai chân thế lớn lực trầm đạp ở bên hông Hỏa sư.

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc bắt lấy cơ hội, lập tức thu hồi bảo châu, cầm đao đẩy về phía trước, mũi đao đâm về phía bụng Hỏa sư.

Lúc này, thân thể tráng hán áo cộc tay màu đen tự bốc cháy, biến mất ở trước mặt Trương Nguyên Thanh.

Một giây sau, hắn xuất hiện ở trong ngọn lửa không xa phía sau Trương Nguyên Thanh.

Hành Hỏa!

Tráng hán áo cộc tay màu đen sau khi hiện hình, lập tức đá ra một quả cầu lửa mãnh liệt.

Phía sau có cơn gió nóng ép tới, Trương Nguyên Thanh lấy tốc độ nhanh nhất bổ nhào về phía trước, để quả cầu lửa sát đỉnh đầu bay qua, "Ầm" đánh vào bức tường cách đó không xa, đánh ra một mảng lớn cháy đen.

Hắn vừa bổ nhào, còn chưa kịp tiến vào dạ du, quả cầu lửa thứ hai thứ ba liền liên tiếp đánh đến.

Trương Nguyên Thanh nghiêng người quay cuồng, tránh được quả cầu lửa thứ nhất, bị quả thứ hai đánh trúng phần eo, quần áo nháy mắt cháy lên, đau đớn thiêu đốt ập tới.

Phành phành!

Hai tiếng đá bay một lần nữa chế tạo cho hắn thời cơ thở dốc, thân hình Trương Nguyên Thanh quay cuồng biến mất.

Tráng hán áo cộc tay màu đen lắc mình tránh đi một lần đạp chính diện, bỗng nhiên cảm giác đỉnh đầu chợt lạnh, ngay sau đó, khóe mắt liếc thấy Thần dạ du kia dịch dung thành Thiên Nguyên thiếu gia, lặng yên hiện lên bên trái, vung đao quét ngang.

“Hừ, kỹ xảo quỷ mị!”

Một lần này, hắn chưa chủ động đón đánh, mà là bấm tay bắn ra một sợi dây lửa, dễ dàng bắn thủng Thần dạ du đánh lén, khiến đối phương hóa thành bọt nước tiêu tán.

Nhưng ngay lúc này, tráng hán áo cộc tay màu đen trước mắt tối sầm, mất đi tầm nhìn.

Trong lòng hắn rùng mình, rất quyết đoán, hai nắm tay đập vào nhau ở ngực, bật ra ngọn lửa cùng sóng xung kích đáng sợ.

Ầm!

Luồng khí chấn động vỡ TV, hất tung chậu cảnh, phòng khách dâng lên ngọn lửa hừng hực.

Tráng hán áo cộc tay màu đen chưa bị đánh lén nhẹ nhàng thở ra, lúc này, tầm nhìn khôi phục, cảm giác mát lạnh trên đầu cũng không còn.

Đột nhiên, một cơn ngứa nổi lên ở cổ, hắn nhịn không được bắt đầu ho khan, càng ho càng ngứa, tráng hán áo cộc tay màu đen gập lưng, ho sắc mặt đỏ bừng, ho ngã ngồi tại chỗ, tay chân tê liệt mỏi rời.

Giày khiêu vũ màu đỏ bắt được cơ hội, điên cuồng tiến công, đạp một cái rồi lại một cái ở trên người tráng hán áo cộc tay màu đen.

Đầu cầu thang đi thông lầu hai, Trương Nguyên Thanh lẳng lặng nhìn tất cả cái này, bên chân là đứa trẻ con tròn trịa “nước mắt lưng tròng”, bàn tay nhỏ kéo ống quần chủ nhân, một tay khác chỉ vào người trung niên áo cộc tay màu đen, lên án mình vừa rồi bị hắn dọa.

Vừa rồi chính là Tiểu Đậu Bỉ ghé vào đỉnh đầu Hỏa sư, lại do Trương Nguyên Thanh thao túng, đổi đi thị giác.

Mục đích chính là ép tráng hán áo cộc tay màu đen một lần nữa thi triển thủ đoạn “nổ tung”, bởi vì trước đó Trương Nguyên Thanh sâu sắc phát hiện, đây là một loại chiêu số giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Cái này tất cả đều là trải đường cho “độc phát”, ở lúc một đao đâm trúng phía sau lưng tráng hán áo cộc tay màu đen, Trương

Nguyên Thanh bắt đầu sinh ra một bộ đấu pháp.

Đấu pháp lấy giày khiêu vũ màu đỏ cùng Lưỡi Dao Khát Máu làm tiêu hao, lấy lò Thiên Thiềm làm sát chiêu.

Chương 220: Tự thú (1)

Độc tố của lò Thiên Thiềm là liên tục phát huy, trên lý luận mà nói, hít một hơi là đã trúng độc, chỉ là lúc ban đầu độc tố mỏng manh, người thường cũng có thể thừa nhận,

Cho nên cần thời gian tích lũy.

Nhưng nếu nhân vật mục tiêu tình huống thân thể rất không ổn, rất suy yếu, sức miễn dịch khẳng định sẽ giảm xuống.

Vì thế, hắn chế định ra kế hoạch do giày khiêu vũ màu đỏ đuổi giết, Lưỡi Dao Khát Máu rút máu, để tiêu hao kẻ địch, lại do lò Thiên Thiềm chấm dứt chiến đấu.

Mà hắn vừa lớn mật như vậy sử dụng lò Thiên Thiềm, cũng không phải đang đánh cược, là chắc chắc sức miễn dịch của mình sẽ mạnh hơn Hỏa sư, sinh mệnh lực cùng năng lực tự lành cường đại của Thần dạ du, là nguồn gốc sự tự tin của hắn.

Hỏa sư không có kỹ năng bị động như vậy.

Thấy Hỏa sư ở dưới giày khiêu vũ màu đỏ giẫm đạp, rốt cuộc không còn động tĩnh, Trương Nguyên Thanh vẫn không yên tâm, coi thanh đao lá liễu là phi đao, dùng sức ném mạnh.

Thân đao sắc bén đóng đinh vào bụng đối phương, hắn lúc này mới yên tâm, không trì hoãn nữa, ở dưới sô pha đổ nghiêng mò ra lò Thiên Thiềm, thu đạo cụ đồng xanh là nền, gỗ mun vì thân này về ô vật phẩm.

Tiếp theo, theo thứ tự thu hồi Lưỡi Dao Khát Máu cùng giày khiêu vũ màu đỏ, còn có đôi găng tay kia trên tay Hỏa sư.

Lúc này lửa đã bắt đầu lan tràn, hừng hực thiêu đốt, có xu thế cắn nuốt toàn bộ phòng khách.

Trương Nguyên Thanh nắm chặt thời gian, xông lên lầu hai, nhảy lên cao cao, đấm một phát đánh vỡ camera theo dõi.

Bịch bịch bịch!. Hắn chạy ở hành lang lát gỗ du, rất nhanh tới trước của phòng, đột nhiên, con ngươi Trương Nguyên Thanh kịch liệt co rút lại, nhìn chằm chằm cạnh cửa.

Một cái điện thoại di động lẳng lặng nằm ở nơi đó, màn hình điện thoại di động sáng, đang giữ trò chuyện.

Người trò chuyện là Hạ Hầu Thiên Nguyên!

Nhìn thấy điện thoại di động đang trò chuyện, một câu "Đậu má" lao tới cổ họng Trương Nguyên Thanh.

Rất hiển nhiên, tráng hán áo cộc tay màu đen ở trước khi chiến đấu, gọi điện thoại trước cho Hạ Hầu Thiên Nguyên, sau đó để lại điện thoại di động ở nơi này.

Vừa rồi chiến đấu sinh ra động tĩnh, bao gồm câu "Thần dạ du" kia của tráng hán áo cộc tay màu đen, đều bị Hạ Hầu Thiên Nguyên nghe được.

Nói cách khác, Hạ Hầu Thiên Nguyên biết giết chết cấp dưới, cướp đi "con tin" là một vị Thần dạ du.

Lấy độ hiếm có của Thần dạ du, lấy thái độ của hắn ở trên vấn đề Chỉ Sát cung, lấy "quan hệ" của hắn cùng Vương Thiên, Hạ Hầu Thiên Nguyên phàm là có đầu óc, đối tượng hoài nghi đầu tiên chính là hắn.

Hắn thật là Hỏa sư? Cái này con mẹ nó là Hỏa sư? Hỏa sư có đầu óc như vậy? Trong lòng Trương Nguyên Thanh chửi ầm lên, cúi người nhặt lên điện thoại di động, giọng khàn khàn nói:

"Alo?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, có phải cậu hay không!"

Trong loa truyền đến giọng nói bình tĩnh của Hạ Hầu Thiên Nguyên:

"Cậu không cần thiết nhúng tay chuyện này, tôi không có ý là địch với cậu, cậu giết mấy người kia tôi sẽ không truy cứu, chỉ cần cậu để lại cô gái kia, lập tức rời khỏi, chúng ta xóa bỏ ân oán. Không, tôi còn có thể tặng cậu vài món đạo cụ, hoặc là cậu muốn cái gì, đều có thể đàm phán, đừng cúp điện thoại…

Hạ Hầu Thiên Nguyên đang trên đường chạy tới, hắn bây giờ bức thiết muốn kéo dài thời gian, ổn định Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh cười lạnh nói: “Tao không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, oa nộn điệp*! !”

Hắn cúp điện thoại di động, tùy tay ném vào trong lửa, tiếp theo nhảy lên đạp một cước bật tung cửa phòng đóng chặt.

Trong tiếng vang lớn “Rầm”, Trương Nguyên Thanh lao vào phòng ngủ, ánh mắt quét đi như bay.

Trong góc bên cửa sổ, một cô gái mặc váy dài màu đen, áo thun màu trắng, dựa lưng vào tường cuộn mình, tóc tai bù xù, cổ tay mắt cá chân quấn băng dính thật dày.

Đang vẻ mặt hoảng sợ nhìn người xa lạ phá cửa mà vào, giống một con chim non kinh hãi quá độ.

“Không cần sợ, tôi là cảnh sát, tới cứu cô.”

Trương Nguyên Thanh nói xong, vươn tay đến sau lưng, từ trong “hư không” lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, nhẹ nhàng lướt một cái ở cổ tay mắt cá chân, cắt đứt băng dính.

“Anh là cảnh sát?”

Cô gái vẻ mặt tiều tụy, trong mắt giấu diếm u buồn, đôi mắt giăng kín tơ máu nhìn hắn, rốt cuộc bắn ra một mảng hào quang.

Ngũ quan của cô rất không tệ, có vài phần tương tự với Vương Thiên, thuộc về loại hình vẻ đẹp thanh tú.

Có thể là bởi thiếu chút nữa sinh con, dáng người cũng cực kỳ đầy đặn, vòng 2 lại rất nhỏ.

“Không có thời gian nhiều lời, tôi mang cô đi trước, bên ngoài cháy rồi.” Trương Nguyên Thanh kéo cô dậy, nói: “Có thể tự đi không?”

“Có, có thể “

Vương Thiến lắp bắp nói.

Hai người một trước một sau chạy ra khỏi phòng, trong không khí tràn ngập mùi khói gay mũi, Vương Thiến bị sặc tới mức ho khan, nhưng không dám dừng bước, theo sát sau cảnh sát trẻ tuổi.

Chương 221: Tự thú (2)

Tới phòng khách, Trương Nguyên Thanh vừa đi vừa nói chuyện, tốc độ nói cực nhanh: "Tôi vừa rồi ở cửa biệt thự thấy một chiếc xe màu đen, có phải của bọn họ hay không?"

"Đúng, đúng… Tôi chính là bị một chiếc xe màu đen đưa tới…" Vương Thiến thấy cái xác bị lửa lan tới trong phòng khách, sắc mặt trắng bệch.

Trương Nguyên Thanh lập tức kéo thi thể Hỏa sư, tới trong sân, mò mẫm một phen trên người bốn thi thể, không quên hỏi:

"Người bắt cóc cô, có phải chỉ có bốn tên hay không?"

Khi nói chuyện, hắn đã từ trong túi của người trung niên bụng phệ mò được chìa khóa xe.

"Vâng, nói…" Sắc mặt Vương Thiến càng thêm tái nhợt, cô chỉ là người thường, có khi nào từng thấy trường hợp máu chảy thành sông, nào từng thấy nhiều thi thể như vậy.

Bọn họ đều là cảnh sát trẻ tuổi trước mắt này giết?

Trương Nguyên Thanh vứt chìa khóa cho Vương Thiến, tốc độ nói rất nhanh, nói:

"Chìa khóa xe cô cầm, đi!"

Nói xong, hắn cúi người nắm lên hai thi thể kẹp ở dưới nách, lại bắt lấy mắt cá chân hai thi thể khác, kéo ở trên mặt đất, dẫn theo Vương Thiến chạy vội rời khỏi biệt thự.

Vương Thiến vừa chạy vừa bất an quay đầu, phát hiện cảnh sát trẻ tuổi sau khi "vác" mấy trăm kg, thế mà lại bước đi như bay.

"Mở khóa, mở cửa, mau!" Trương Nguyên Thanh kêu lên.

Hắn nhanh chóng nhìn quanh, khu biệt thự không nhiều người qua lại, bây giờ cũng không phải thời gian đi làm, cùng không có người đi ngang qua nơi này.

Về phần có camera bên đường, cùng với trong biệt thự phụ cận có ai xuyên thấu qua cửa sổ nhìn lén hay không, hắn không quản được nhiều như vậy, dù sao quay được là khuôn mặt Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Vương Thiến ấn cái nút mở khóa, run rẩy mở ra cửa xe.

Trương Nguyên Thanh ném bốn thi thể vào ghế sau xe, đoạt lấy chìa khóa xe, trừng mắt nhìn cô gái đang ngẩn người một cái, nói:

“Lên xe đi!”

Hắn mở ra cửa xe ghế lái, chui vào.

Trương Nguyên Thanh lúc năm lớp 11, đã thi đỗ bằng lái, lúc ấy trường lái xe vì chạy KPI, chiết khâu cho học sinh, cũng hứa hẹn một kỳ nghỉ hè có thể thi đỗ bằng lái.

Dì trẻ vừa nghe, cảm thấy là một chuyện tốt, liền bỏ tiền túi đưa cháu trai đi học lái xe.

Trương Nguyên Thanh chạy hết bài một lần là thông qua, huấn luyện viên nói luôn là có thiên phú, là hảo thủ lái xe.

Nhưng, sau khi thi xong bằng lái, Trương Nguyên Thanh cũng chưa từng động vào xe nữa.

PRND có ý tứ gì nhỉ? Cái này không giống với xe số sàn nha. Mông ngồi vững rồi, hắn nhìn lướt qua cần số, vẻ mặt bỗng nhiên cứng ngắc.

“Biết lái xe không?”

“Biết.”

“Cô lái đi.”

Hai người nhanh chóng đổi vị trí, Vương Thiến khởi động xe, hai tay run run cầm vô-lăng, một chân đạp xuống chân ga.

Xe chạy như bay ở con đường tiểu khu biệt thự, Trương Nguyên Thanh sợ bị Hạ Hầu Thiên Nguyên chặn ở cửa tiểu khu, liên tục thúc giục.

Mười mấy giây sau, cổng khu biệt thự xuất hiện ở phía trước, Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Đừng dừng lại, tông qua!”

“Anh thật là cảnh sát sao?” Vương Thiến nức nở hỏi.

“Đừng nói lời thừa, tông qua!” Hắn tăng thêm giọng điệu lặp lại.

Vương Thiến nghiến răng, hạ quyết tâm, đạp hết chân ga.

Trong tiếng động cơ ầm ầm, xe hơi màu đen phá tan thanh chắn chỗ cổng, nghênh ngang rời đi.

“Đi văn phòng cảnh sát khu Khang Dương!”

Trương Nguyên Thanh nói một câu, liền tựa vào trên ghế tựa, nhắm mắt dưỡng thần.

Kế hoạch ban đầu của hắn là đánh gục bọn cướp, cứu ra Vương Thiến, bản thân ẩn sâu công cùng danh, để Hạ Hầu Thiên Nguyên đi hoài nghi Chỉ Sát cung.

Nhưng bây giờ thân phận quá nửa đã bại lộ, kế hoạch trước đó đi không thông, phải một lần nữa làm quy hoạch.

May mắn mình là có kế hoạch sơ cua… Trương Nguyên Thanh mở mắt ra, lấy ra điện thoại di động, gọi vào số Phó Thanh Dương.

Tiếng ‘Tu tu’ vang năm lần, điện thoại kết nối, trong loa truyền đến thanh âm hệ cấm dục của Phó Thanh Dương:

“Chuyện gì.”

“Phó bách phu trưởng, tôi đã chấp hành xong trình tự chính nghĩa rồi.”

“Kết quả thế nào?”

“Đã cứu ra nhân vật mục tiêu, trong quá trình, bốn tên bắt cóc dốc hết sức phản kháng, đã bị tôi đánh gục. Tôi bây giờ đang mang theo thi thể cùng con tin, tới văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, thỉnh cầu chỉ thị!”

“Tốt lắm!” Phó Thanh Dương khen ngợi một tiếng: “Đưa thi thể về, cậu không nên hỏi linh, để người Thái Nhất môn đến, chúng ta cần hai tầng lên án.

Tôi bây giờ hạ lệnh, lấy nguy hại xã hội yên ổn làm lý do, bắt Hạ Hầu Thiên Nguyên.”

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, lại nói:

“Chỉ là tội danh như vậy, chỉ sợ không có cách nào khiến Hạ Hầu Thiên Nguyên thương cân động cốt nhỉ.”

Phó Thanh Dương lấy giọng điệu bình tĩnh mà lạnh nhạt, nói ra lời khiến Trương Nguyên Thanh trợn mắt cứng lưỡi:

“Hạ Hầu Thiên Nguyên trừ nguy hại xã hội yên ổn, có lẽ còn có tội thuê kẻ giết người, tội cố ý giết người, tội cố ý gây thương tích, tội cưỡng gian, tội chơi đĩ… tội tổ chức mại dâm, tôi cần điều tra kỹ một chút.”

Chương 222: Đều hiển thần thông (1)

Mình vẫn là quá trẻ tuổi… Trương Nguyên Thanh lại nói: “Vậy Hạ Hầu Tân thì sao?”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Cái này thì phải xem thẩm vấn Hạ Hầu Thiên Nguyên như thế nào.”

Ý kiến hay! Trương Nguyên Thanh lại nói: “Vậy Hạ Hầu gia thì sao.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Cậu có chừng có mực cho tôi.”

“Vâng, bách phu trưởng!”

Trương Nguyên Thanh cúp điện thoại.

Một bên khác, ba chiếc xe MPV nhập khẩu chạy như bay đến tiểu khu biệt thự.

Xe đỗ ở ngoài biệt thự, Hạ Hầu Thiên Nguyên thấy mười mấy nhân viên quản lý tài sản, hoặc giơ ống nước, hoặc đang cầm bình chữa lửa, đang cứu hoả.

Từng làn khói đặc từ trong cửa sổ mở rộng toát ra.

Hạ Hầu Thiên Nguyên sắc mặt xanh mét, ngồi ở trên xe không nói một lời, đi theo vệ sĩ mở cửa xuống xe, tiến vào biệt thự.

Rất nhanh, vệ sĩ vội vàng quay về, khom người ở bên cửa kính xe:

“Thi thể cùng cô gái kia bị mang đi rồi.”

Thi thể cũng bị mang đi… Hạ Hầu Thiên Nguyên nghiến răng, cơ hàm gồ lên, hắn khắc chế lửa giận, gọi điện thoại cho phụ thân Hạ Hầu Tân.

“Bố, cô gái kia bị chính phủ đưa đi rồi, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn ngày đó con từng đánh… Con cũng không biết hắn làm sao tìm được nơi này… Người con sắp xếp ở trong biệt thự đều đã chết, thi thể cũng bị mang đi… Bây giờ nên làm thế nào?”

Lúc này, trong lòng Hạ Hầu Thiên Nguyên đã có chút hoảng.

Hạ Hầu gia kinh doanh nhiều năm, trong Ngũ Hành minh có rất nhiều kẻ là người Hạ Hầu gia, hoặc nhận lợi ích từ Hạ Hầu gia.

Nhưng Ngũ Hành minh thể lượng khổng lồ, phe phái phức tạp, cũng không phải tất cả đều kiêng kị Hạ Hầu gia.

Loại chuyện này, không có chứng cứ, chưa bại lộ ra, người khác lười liều mạng với Hạ Hầu gia, nhưng có chứng cứ, tình huống liền khác.

“Hoảng cái gì!” Hạ Hầu Tân vẫn bình tĩnh như cũ, trầm ngâm vài giây, nói:

“Lập tức đi tự thú.”

“Tự thú?” Hạ Hầu Thiên Nguyên cất cao giọng: “Con sao có thể đi tự thú…”

Hắn đột nhiên phản ứng lại: “Ý tứ ngài là?”

Hạ Hầu Tân “Ừm” một tiếng, giọng điệu trầm ổn nói: “Hướng ai tự thú, không cần tao dạy cho mày chứ.”

Hạ Hầu Thiên Nguyên như trút được gánh nặng, lộ ra nụ cười: “Rõ.”

Đương nhiên là hướng hành giả chính phủ thân cận Hạ Hầu gia tự thú, lấy danh nghĩa tự thú tìm kiếm bảo hộ.

Quả quyết không thể rơi vào trong tay người ngoài, ví dụ như Phó Thanh Dương chấp sự khu Khang Dương.

Hạ Hầu Thiên Nguyên cúp điện thoại, nụ cười trên mặt rút đi, hung hăng nện một cú đấm vào ghế dựa lưng, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, tao muốn làm thịt mày, tao phải tra ra thân phận hiện thực của mày, khiến mày trả giá đắt!”

Trong xe chạy như bay, Trương Nguyên Thanh ấn sáng màn hình điện thoại di động, mở ra phần mềm nói chuyện, gửi dòng tin nhắn cho Vương Thiên:

“Chị của anh an toàn rồi.”

…

Ngoại ô, khách sạn Hảo âm Nhạc.

Vương Thiên cùng ba vị đồng bạn Chỉ Sát cung chuyển dời điểm ẩn thân đến nơi này.

Khách sạn Hảo âm Nhạc là một cứ điểm quan trọng của Chỉ Sát cung ở thành phố Tùng Hải, người kinh doanh khách sạn là thành viên Chỉ Sát cung.

Rất nhiều tổ chức hành giả dân gian, thích mở khách sạn, nhà trọ khắp nơi. So sánh với nhà dân, hai thứ trước là thích hợp nhất thu lưu rất nhiều người, thích hợp tổ chức hội nghị, bởi vì địa bàn của mình, cũng không cần lo lắng các thiết bị camera giám sát.

Đương nhiên, cái này chỉ áp dụng cho thời kì gió êm sóng lặng.

Nếu là đối mặt chính phủ quy mô lùng bắt lớn, khách sạn nhà trọ ngược lại càng dễ bại lộ hơn, bởi vì nhân viên trị an nhất định sẽ lần lượt điều tra.

Điều tra các nhà trọ, khách sạn lớn của Tùng Hải, Ngũ Hành minh là không đủ nhân thủ, chỉ có văn phòng cảnh sát mới có thể hoàn thành lượng công việc khổng lồ như thế.

Nhưng Vương Thiên và Tình Điên Đại Thánh bọn họ cho rằng, Hạ Hầu gia tuy đâm chồi nảy lộc, quan hệ chặt chẽ với chính phủ, nhưng không đủ để chỉ huy văn phòng cảnh sát.

Văn phòng cảnh sát và Ngũ Hành minh là quan hệ cùng cấp, là quan hệ hợp tác, người trước quản lý trật tự xã hội, người sau quản lý trật tự giữa Linh cảnh hành giả.

Cho dù là Ngũ Hành minh, cũng không có quyền lực ra lệnh hệ thống trị an, huống chi là một cái linh cảnh thế gia.

Trong phòng, Tình Điên Đại Thánh nằm ở sô pha ngủ say, cô em quần bò áo quấn ngực màu đen ngồi xếp bằng ngồi ở trước

TV chuyên tâm chơi game.

“Thiên Địa Bất Nhân” sắc mặt tái nhợt đeo tai nghe, nhắm mắt thưởng thức âm nhạc.

Vương Thiên đứng ở bên cửa sổ, quan sát động tĩnh bên ngoài, thỉnh thoảng lấy ra điện thoại di động nhìn một cái.

Hắn không ngừng ở trong lòng nói cho mình, không nhanh như vậy không nhanh như vậy. Cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng ý hỗ trợ, cũng cần thời gian.

Nhưng hắn vẫn nhịn không được xem điện thoại di động từng lần một.

“Yên tâm đi, chị gái cậu nếu có gì không hay xảy ra, chúng ta liền đi săn giết người Hạ Hầu gia.” Thiên Địa Bất Nhân mở mắt, nhìn nhìn Vương Thiên bên cửa sổ, lại bắt đầu nói về bộ sách lược trẻ mồ côi đó của hắn.

Chương 223: Đều hiển thần thông (2)

Vương Thiên dễ nóng giận hơn nữa cực đoan lắc đầu, tính cách “Thiên Địa Bất Nhân” cực kỳ cực đoan, là loại tính cách ăn một quả trả một cục vàng, nhưng nếu có người làm nhục ta, thì không chút do dự đồng quy vu tận, rất dễ dàng đi hướng cực đoan.

Tính cách cực đoan như vậy, cho dù ở trong Chỉ Sát cung, cũng tương đối hiếm thấy.

Vương Thiên lại một lần buông điện thoại di động, lặng lẽ chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, bên tai bỗng nhiên “Ting” một tiếng, vẻ mặt hắn chấn động, vội vàng cầm điện thoại di động lên xem xét.

“Chị cậu an toàn rồi.”

Xem nội dung tin nhắn, vẻ mặt Vương Thiên bỗng nhiên kích động, quả thực không dám tin, kêu lên: “Sếp, sếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời tin nhắn tôi rồi.”

Thân thể Tình Điên Đại Thánh run lên, bị thanh âm đánh thức.

Ba đồng bạn đều tụ lại, Tình Điên Đại Thánh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, cũng lộ ra nét mặt chăm chú:

“Có gian trá, nhất định có gian trá, cho dù hắn chịu hỗ trợ, cũng không có khả năng ở trong thời gian ngắn như thế cứu ra chị gái cậu.”

Cô em Làm Theo Ý Mình nhíu mày nói: “Không sai, một chút thời gian như vậy, tìm được chị gái cậu cũng khó, trừ phi hắn biết chị gái cậu ở nơi nào, nếu là như vậy, người này chỉ sợ là đồng mưu của Hạ Hầu Thiên Nguyên.”

Cô có chút thất vọng.

Vương Thiên ngẫm nghĩ, soạn tin nhắn: “Thật?”

Vài giây sau, “Ting” một tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời bằng một đoạn tin nhắn thoại.

Vương Thiên vội vàng click tin nhắn thoại:

“Vương Thiên, chị được nhân viên trị an cứu ra, bây giờ đang đi văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.”

Đây là tiếng của Vương Thiến.

Mắt Vương Thiên lập tức đỏ lên, kích động vui sướng, thấp thỏm lo âu cả ngày, rốt cuộc dỡ xuống tảng đá lớn trong lòng.

Thật sự cứu ra rồi? Hiệu suất quá cao rồi nhỉ? Vẻ mặt Tình Điên Đại Thánh ngoài ý muốn. Hắn đề nghị bảo Vương Thiên xin giúp đỡ từ Nguyên Thủy Thiên Tôn, coi trọng là thân phận chính phủ của đối phương.

Cho dù không cứu được người ra, cũng có thể sưu tập được một ít tình báo hữu dụng, thuận tiện kiềm chế Hạ Hầu gia một chút.

Sau đó Chỉ Sát cung lại căn cứ tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp lại, chế định kế hoạch tương ứng.

Hoàn toàn không ngờ, người ta trực tiếp xử lý được.

Đây chỉ là thiên tài người mới mà thôi? Thực không phải con cháu vị nhân vật lớn nào đó của Ngũ Hành minh?

Làm Theo Ý Mình nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ bả vai Vương Thiên:

“Phen này cậu không cần lo lắng nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn này rất đáng tin đấy, sau này cậu tìm cơ hội gọi điện thoại

hướng trong nhà chứng thực một phen, xem chị gái cậu có phải thật sự được cứu vớt rồi hay không.”

Đang nói, điện thoại di động vang, người gọi là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vương Thiên lập tức nhìn về phía Tình Điên Đại Thánh, trưng cầu ý kiến sếp.

Người sau trầm ngâm vài giây, khẽ gật đầu.

Vương Thiên nhận cuộc gọi, hỏi dò: “Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Trong loa vang lên lại là tiếng của chị gái: “Vương Thiên, chị bây giờ không sao rồi, em ở đâu? Vì sao đột nhiên không đi làm nữa, người bắt cóc chị tựa như đang tìm em, em có phải vay nặng lãi hay không?”

Thanh âm Vương Thiến mang theo vội vàng cùng lo âu, liên tục truy hỏi.

“Chị, chị đừng lo lắng, qua đoạn thời gian nữa em sẽ về nhà.” Vương Thiên an ủi vài câu, nghe thấy đầu kia điện thoại có tiếng đàn ông trẻ tuổi: “Đưa điện thoại di động cho tôi.” Liền nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói:

“Bây giờ không phải lúc các người tán gẫu việc nhà, Vương Thiên, tôi muốn gặp cấp trên của anh.”

Bởi vì có Vương Thiến, hắn chưa nói tới ba chữ “Chỉ Sát cung”.

Vương Thiên liếc Tình Điên Đại Thánh một cái, nói: “Vì sao?”

“Lúc cứu chị gái anh, thân phận tôi đã bại lộ, Hạ Hầu gia nhất định hận tôi rồi. Chuyện này các người chịu trách nhiệm đi.” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

“Với lại, tôi cứu được chị gái anh một lần, không cứu được lần thứ hai, Hạ Hầu gia nếu lại xuống tay đối với người nhà của anh thì sao? Hoặc là, xuống tay đối với người nhà thành viên khác thì sao. Các người lại làm như thế nào?

Nay chúng ta là châu chấu trên một sợi dây thừng, tới lúc phản kích rồi. Đương nhiên, nếu các người nhỏ yếu đến mức chỉ

muốn làm rùa đen rút đầu, vậy coi như tôi chưa nói.

Vương Thiên cầm microphone, nhìn về phía các đồng bạn, Tình Điên Đại Thánh chần chờ bất định, Làm Theo Ý Mình thấp giọng nói:

“Tôi cảm thấy có thể câu thông một phen, để tôi tới đi.”

Loại thời điểm này, tầm quan trọng của độ hảo cảm liền nổi bật ra.

“Không, để tôi.” Tình Điên Đại Thánh nói: “Tin tưởng tôi nắm bắt đối với lòng người, để tôi tới nói chuyện với cậu ta.”

Hắn cầm lấy điện thoại di động, cố ý đè dây thanh, để giọng nói biến thành trầm thấp khàn khàn:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu không cần dùng phép khích tướng.”

“Anh là?” Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên.

“Tình Điên Đại Thánh, cấp trên của Thánh Thủ.”

“Oh, oh my god, ID này thật là khí phách, tôi rất thích.” Trương Nguyên Thanh khen.

Chương 224: Đều hiển thần thông (3)

Tình Điên Đại Thánh ngẩn ra một phen, vui vẻ nói:

“Tôi cũng cảm thấy cái tên này rất không tệ, lúc đặt tên, vất vả suy nghĩ hồi lâu… Khụ khụ, nói chính sự. Tôi hiểu ý tứ của cậu, nhưng trước khi cung chủ hạ đạt mệnh lệnh, chúng tôi là sẽ không hành động.”

“Vậy được, vậy tôi tự mình đi đối phó Hạ Hầu gia, lấy chiến ngăn chiến, lấy giết ngăn giết, đây là tôn chỉ của tôi, các người còn kém chút, quay đầu đổi tên đi.” Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói.

“Đánh rắm!” Thiên Địa Bất Nhân giận dữ, “Tổ chức chúng tôi bên này đương nhiên là có thủ đoạn ứng đối, nhưng nắm giữ ở trong tay cung chủ, mà cung chủ từ sau khi giao thủ với chấp pháp đại đội trưởng của Hạ Hầu gia, liền không xuất hiện nữa.”

Tình Điên Đại Thánh tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái.

Người của Chỉ Sát cung quả nhiên cực đoan, còn nói phép khích tướng không có tác dụng… Trương Nguyên Thanh cười, lập tức hỏi: "Thủ đoạn của các người là gì."

Quan Nhã từng phân tích, Hạ Hầu gia đối với Chỉ Sát cung cắn chặt không nhả, rất không thích hợp, như vậy xem ra, việc này quả thực có ẩn tình.

Tình Điên Đại Thánh hít sâu một hơi:

"Chúng tôi phỏng đoán cung chủ là vào phó bản đi, cho nên mới phân phó chúng tôi trốn đi.

"Về phần thủ đoạn gì, không biết, biết cũng không thể nói cho cậu. Như vậy đi, tôi sắp tới sẽ thử liên lạc cung chủ, báo cáo chuyện này cho cô ấy.

Bồi thường cũng tốt, hợp tác cũng tốt, xem cô ấy có đồng ý liên hệ cậu hay không, chúng tôi thật sự không thể tùy tiện ra tay."

A? Không cần liên hệ mình đâu, liên hệ Phó Thanh Dương là được, mình không muốn giao tiếp với lũ điên… Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi chột dạ, mặt ngoài rất trấn định:

"Tôi rất chờ mong!"

Cúp điện thoại, trong lòng hắn khẽ thả lỏng.

Trên chuyện này, hắn là hoàn toàn đắc tội cha con Hạ Hầu rồi, tương lai ắt gặp trả thù.

Tuy hắn có công huân trong người, Hạ Hầu gia sẽ không ra tay trắng trợn, nhưng ngoài sáng không được có thể trong tối, chiêu số nham hiểm có thể có rất nhiều.

Cho nên, lần này nhất định phải xử lý hai cha con Hạ Hầu, ít nhất làm bọn họ không thể xoay người.

Nhưng dựa vào Ngũ Hành minh không phải quá bảo hiểm, hai bên ích lợi giao thoa, liên lụy quá sâu. Lúc này liền cần làm thêm sự chuẩn bị, tìm kiếm nhân tố bên ngoài giúp sức.

Bởi vậy, hắn mới yêu cầu liên hệ cấp trên của Vương Thiên, đối thoại với cao tầng trong Chỉ Sát cung.

“Hắn cúp rồi.” Tình Điên Đại Thánh trả lại điện thoại di động cho Vương Thiên.

Cô em liếc hắn một cái, lại liếc Vương Thiên cùng Thiên Địa Bất Nhân một cái, vẻ mặt không tín nhiệm nữa.

“Làm sao vậy?” Tình Điên Đại Thánh nhíu mày.

“Cho nên rốt cuộc là ai nắn bóp ai?” Cô em mặt không biểu cảm nói.

? Ba người Tình Điên Đại Thánh, Vương Thiên cùng Thiên Địa Bất Nhân, nhìn nhau, lặng lẽ.

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn thiếu phụ trẻ tuổi bên cạnh một cái, cô ngồi nghiêm chỉnh, hai tay tiếp tục lái xe.

“Lời hôm nay nghe được, đừng truyền ra ngoài, bằng không em trai cô nhất định phải chết.”Trương Nguyên Thanh hù dọa.

Vương Thiến muốn nói lại thôi, cuối cùng gật gật đầu.

Không tệ, rất nghe lời. Cần để Tiểu Đậu Bỉ đi ra gặp mẹ đẻ hay không? Thôi, người thường nhìn thấy linh thể, nhắm chừng phải bị dọa ngất, vẫn là để cô lái xe hắn hoi đi. Đúng rồi, mình bây giờ nắm giữ linh triện, chờ giải quyết xong việc Hạ Hầu gia, đến đi thu thập tài liệu, bồi dưỡng Tiểu Đậu Bỉ.

Xử lý xong việc chính, thừa dịp còn chưa tới văn phòng cảnh sát, hắn sốt ruột không chờ nổi mở ra ô vật phẩm, xem xét chiến lợi phẩm của mình.

Ở góc độ Vương Thiến không chú ý đến, lấy ra cái bao tay màu lửa đỏ, nắm trong lòng bàn tay.

“Tên: Bạo Đồ Quyền Sáo” “Loại hình: Vũ khí” “Công năng: thiêu đốt, nhanh nhẹn, nổ tung” “Giới thiệu: Nó từng là bao tay tình yêu cả đời của một vị Hỏa sư cường đại, bởi vì đeo thời gian dài, dần dần lây dính lực lượng của chủ nhân, cũng lây dính sự lỗ mãng của chủ nhân. Nó có thể tiếp tục tích tụ lực lượng, dựa vào va chạm để phóng thích.” “Ghi chú: Nổ tung chính là nghệ thuật, không có gì là nổ tung không giải quyết được, nếu có, vậy nổ một lần nữa.” Trong lòng Trương Nguyên Thanh mừng rỡ.

Thứ tốt nha, mình rốt cuộc có kỹ năng quần thể rồi, bù lại sở đoản của thích khách, hơn nữa lấy sinh mệnh lực của Thần dạ

du, hoàn toàn kháng được gánh nặng nhiều lần nổ tung mang đến.

Chính là sự trả giá này có chút đau đầu, căn cứ giới thiệu cùng ghi chú, không khó nhìn ra trả giá của găng tay: Lỗ mãng cùng tự mình hại mình.

Thứ sau không sao cả, hắn hoàn toàn có thể thừa nhận tổn thương của vụ nổ. Thứ trước thì đau đầu, đánh nhau không động não, rất dễ bị người ta ám toán.

Nhưng chỉ cần giống với bảo châu Kẻ Ổn Trọng, chỉ ở thời khắc mấu chốt sử dụng, thì có thể giảm trả giá đến thấp nhất. Quả nhiên giết người cướp của mới là con đường làm giàu, nếu không có giá trị đạo đức ước thúc, giữa Linh cảnh hành giả với nhau chỉ sợ phải giết chóc phát điên rồi.

Chương 225: Đều hiển thần thông (4)

Tiếp theo, hắn điều ra bảng điều khiển thuộc tính, tra xem thanh danh một lần, nhất thời cười khẩy.

Thanh danh không tăng không giảm.

Linh cảnh hành giả săn giết lẫn nhau là không khấu trừ giá trị đạo đức, nhưng hành giả cùng trận doanh chém giết, nếu giết là hành giả có giá trị thanh danh, thanh danh bản thân sẽ giảm xuống, sau khi thanh danh về 0, liền khấu trừ giá trị đạo đức.

Bây giờ thanh danh hắn không tăng không giảm, nói rõ bốn tên phế vật kia chưa từng giết một tên nghề nghiệp tà ác nào, thanh danh bằng 0.

Sâu mọt xã hội thuần túy, chết không đáng tiếc.

Hơn mười phút sau, xe lái vào văn phòng cảnh sát.

Trương Nguyên Thanh bảo Vương Thiến đỗ xe ở trước tòa nhà thủy tinh, tự mình xuống xe, tiến vào đơn vị.

Hắn ở lầu hai nhìn thấy bảy tám Linh cảnh hành giả không thuộc về đội 2, trong đó có người đẹp sườn xám Thanh Đăng cùng chị đại Bạch Long.

Trên đường đến đây, Quan Nhã đã báo cho hắn, Phó Thanh Dương dẫn theo người chờ ở văn phòng cảnh sát khu Khang

Dương.

“Thi thể bọn bắt cóc ở trong xe dưới lầu, làm phiền nâng lên.”

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu với Thanh Đằng, lại nhìn thoáng qua Vương Thái vẻ mặt khó chịu, đi thẳng tới văn phòng của Lý Đông Trạch.

“Cốc cốc!”

Hắn gõ vang cửa thủy tinh.

“Tiến vào.”Phó Thanh Dương giọng nói lạnh nhạt đáp lại.

Mở ra cửa thủy tinh, trong văn phòng xa hoa, Phó Thanh Dương ngồi ở trên vị trí của Lý Đông Trạch, trên sô pha phòng tiếp khách là Quan Nhã chân dài, Linh Quân mặc tiêu sái tùy ý, cùng với một vị người quen cũ đã lâu không gặp.

Viên Đình!

Hắn còn sống à, xem ra Tôn trưởng lão chưa ra khỏi phó bản. Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một tiếng, nhìn về phía Phó Thanh Dương:

“Vương Thiến cùng thi thể bọn bắt cóc, tôi đều mang về rồi.”

Phó Thanh Dương trầm ổn gật đầu: “Tôi đã phái người gọi đến Hạ Hầu Thiên Vân, chờ nắm giữ chứng cứ, liền có thể giam giữ.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Viên Đình. Người sau đứng dậy, cảm khái nói: “Lại phải hỏi linh, Phó bách phu trưởng, anh phải cho trợ cấp.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Không thành vấn đề, hy vọng lúc trợ cấp xuống, sẽ không biến thành di sản.”

Sắc mặt Viên Đình cứng đờ, không khỏi nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, vô cùng đau đớn:

“Tất cả đều bởi cậu dựng lên, cậu cũng phải cho tôi trợ cấp.”

Được, tôi sẽ đốt tiền cho anh… Trương Nguyên Thanh yên lặng trả lời một câu, hắn nhìn về phía Phó Thanh Dương, nói:

“Bách phu trưởng, trong bọn bắt cóc có kẻ mạnh, xác định không cần tôi hỏi linh sao.”

Ý tứ câu này ẩn chứa là, tôi giết kẻ địch mạnh không dễ dàng, bại lộ một bộ phận con bài chưa lật. Hắn biết, Phó Thanh Dương là biết được mình có được đạo cụ loại quy tắc.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Viên đội trưởng cẩn thận tỉ mỉ, làm người chính trực, để hắn hỏi linh là được."

Đây là đang xác nhận cho Viên Đình? Trương Nguyên Thanh không nói chuyện nữa.

Vài phút sau, Viên Đình sắc mặt tái nhợt quay về, trầm giọng báo cáo:

"Bọn bắt cóc là hành giả Hạ Hầu gia nuôi, bọn họ bắt cóc chị gái của Vương Thiên, cũng là Hạ Hầu Thiên Nguyên sai sử."

Viên Đình là đội trưởng Thái Nhất môn, hắn lên án, trên trình độ nhất định có thể đại biểu Thái Nhất môn.

Tiếp theo, Viên Đình vẻ mặt phức tạp nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: "Cậu thế mà giết chết Hỏa sư cấp 3, giai đoạn người mới đã mạnh như thế, quái thai, thật sự là quái thai."

Hắn quả thực chưa nói tới chuyện giày khiêu vũ màu đỏ.

Linh Quân nheo mắt cười nói: "Nếu không sao nói là thiên tài, vụ án bắt cóc này tôi đã nghe nói, Nguyên Thủy, cậu làm rất khá, tôi thích người trẻ tuổi có chính nghĩa, nhưng cậu có biết thiên tài sợ nhất là cái gì không."

Dù sao không phải không có bạn gái… Trương Nguyên Thanh mỉm cười đáp lại: "Cái gì?"

"Là tráng niên mất sớm!" Linh Quân uống một ngụm trà, lại nói: "Vậy cậu biết làm sao tránh được tráng niên mất sớm không."

Lại muốn lôi kéo mình… Người lãnh đạo trực tiếp ở bên cạnh nhìn chằm chằm, Trương Nguyên Thanh nghĩ ngợi, uyển chuyển từ chối nói: "Nhỏ tuổi gãy sớm?"

Linh Quân bị sặc trực tiếp ho khan: "Không, là tìm chỗ dựa, gia nhập Thái Nhất môn đi, tôi bảo kê cậu, Hạ Hầu gia không dám trả thù."

Trong ánh mắt Phó Thanh Dương nhìn Trương Nguyên Thanh có thêm vài phần hài lòng, lại lạnh như băng liếc Linh Quân

một cái.

“Cốc cốc!”

Lúc này, cửa văn phòng thủy tinh lại bị gõ vang.

Phó Thanh Dương nhìn qua: “Vào đi.”

Một thanh niên lạnh lùng tuấn tú mặc áo cộc tay màu đen tiến vào văn phòng, dừng lại trước bàn làm việc, thấp giọng nói:

“Hạ Hầu Thiên Nguyên đã bị bắt.”

Phó Thanh Dương nheo mắt, “Ai bắt.”

Thanh niên tuấn tú lạnh lùng trả lời: “Bàng chấp sự khu Phụng Hoa, ngay tại vừa rồi, Hạ Hầu Thiên Nguyên ở khu Phụng Hóa đánh người, bị Bàng chấp sự bắt, trải qua một phen điều tra, Hạ Hầu Thiên Nguyên khai ra càng nhiều nội dung phạm tội hơn, ví dụ như vụ án bắt cóc này.”

Chương 226: Đều hiển thần thông (5)

Nghe hai người đối thoại, trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, lập tức cảm giác được khó giải quyết.

Dựa theo quy định nội bộ Ngũ Hành minh, vì phòng ngừa hiện tượng cướp công, khu trực thuộc ai xảy ra chuyện người đó phụ trách, ai tra ra vụ án người đó phụ trách.

Bàng chấp sự khu Phụng Hoa “tra ra” vụ án này, trên lý luận đó là do hắn phụ trách, nhưng bởi vì mình trước một bước tham dự vụ án, hơn nữa có khổ chủ báo án, quyền sở hữu chuyện này liền tồn tại tranh luận.

Nhưng cái này không phải mấu chốt nhất, mấu chốt là Hạ Hầu Thiên Nguyên ở khu Phụng Hoa đả thương người, hơn nữa bị giam giữ. Quyền sở hữu sự kiện này không tồn tại tranh luận,

Chính là khu Phụng Hoa phụ trách.

Như vậy, khu Phụng Hoa hoàn toàn có thể kéo dài xử lý sự kiện, lấy điều tra làm lý do, bảo hộ Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Sau đó lại tranh đoạt với khu Khang Dương quyền chủ đạo vụ án bắt cóc.

Tóm lại người chính là không thể rơi vào trong tay khu Khang Dương, chỉ cần tranh thủ được "chiến lược thọc sâu" này, Hạ Hầu gia liền có thời gian vận hành thao tác.

Một loạt thao tác này, xem như chơi quy tắc rất rõ ràng.

Cha con Hạ Hầu không trừ, hậu hoạn vô cùng nha, nếu Ngũ Hành minh không xử lý được, vậy cũng chỉ có hợp tác với Chỉ Sát cung… Tâm tình Trương Nguyên Thanh tỏ ra hơi nặng nề, "Phó bách phu trưởng, nên làm cái gì bây giờ?"

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: "Khổ chủ có phải hướng cậu báo án hay không?"

"Đúng!"

"Có phải sớm hơn Hạ Hầu Thiên Nguyên đả thương người hay không?"

"Đúng!"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Vậy đi bắt người cũng được."

"Nhưng mà…" Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, nhưng mà người cũng ở khu Phụng Hoa rồi, chúng ta bắt người như thế nào, cướp sao?

Phó Thanh Dương từ bên cạnh bàn đứng dậy, chậm rãi đi tới, dùng đôi mắt sâu thẳm như đầm nước đó của mình nhìn tiểu lão đệ, thản nhiên nói:

"Ở lúc quy tắc xung đột lẫn nhau, ở lúc hai bên đều chiếm lý, ai nắm tay lớn, người đó định đoạt, nhớ kỹ một điểm này. Còn có…"

Khuôn mặt anh tuấn như tạc tượng kia của hắn ngưng đọng ra nét trịnh trọng, cảnh báo:

"Mũi tên bắn ra rồi thì không trở lại, một khi gây thù hằn, cậu phải không tiếc tất cả giết chết hắn, cho dù trưởng lão đứng ra ngăn cản, cậu cũng phải đánh nổ đầu chó của trưởng lão."

Phó Thanh Dương xoay người đi ra ngoài, bước chân thong thả lại kiên định, để lại cho mọi người trong phòng một cái bóng lưng cao ngất:

"Theo tôi đi bắt người."

Văn phòng cảnh sát khu Phụng Hoa.

Dãy phía tây tòa nhà văn phòng cảnh sát, phòng làm việc cửa sổ sáng đèn, trên sô pha tiếp khách, Hạ Hầu Thiên Nguyên tay trái đùa nghịch một đôi hạt đào, tay phải bưng chén sứ, 'Soạt' một ngụm.

"Món đồ chơi nhỏ xúc cảm không tệ, chơi rất lâu rồi nhỉ."

"Thiên Nguyên thiếu gia nếu thích, thì tặng cậu đấy."

Bàng chấp sự mỉm cười nói, hắn mặc một cái áo khoác bằng da, bên trong là một bộ quần áo nhu đạo màu trắng.

Người này dáng người khôi ngô, hình dáng khuôn mặt vuông vắn, lúc không cười, cho người ta cảm giác dị thường nghiêm túc sắc bén.

"Bỏ đi, quân tử không đoạt thứ người ta yêu thích!" Hạ Hầu Thiên Nguyên buông hạt đào cùng chén trà, chỉnh lại cổ áo âu phục, nói:

"Có hai việc cần kính nhờ anh, chúng tôi từ Tạ gia bên kia tìm hiểu được, năm đó sau khi gia tộc kia bị diệt, tộc nhân còn sót lại phân tán ở các nơi, mà Chỉ Sát cung chủ chính là khi đó bị đưa đến Tùng Hải.

"Khi đó cô ta vẫn là đứa nhỏ, không phải Linh cảnh hành giả, có thể trở thành Linh cảnh hành giả hay không vẫn là chưa biết, khi làm hộ khẩu sẽ không đặc biệt chú ý giữ bí mật thân phận tin tức. Tôi hy vọng anh có thể giúp tôi điều tra cơ sở dữ liệu hộ tịch Tùng Hải.

"Trước mắt chỉ có thể xác định, tuổi cô ta ở khoảng 24 tới 27, còn có, tôi từng hỏi trưởng bối gia tộc, bảo người ta vẽ bộ dáng thành viên trung tâm gia tộc kia năm đó, anh có thể căn cứ mặt người phân biệt thử xem."

"Cái này rất khó." Bàng chấp sự lắc đầu, cảm thấy việc này không đáng tin, Tùng Hải dân cư thường trú hơn hai mươi triệu, hộ khẩu bản địa có hơn mười triệu.

"Đương nhiên khó, cho nên thời gian rất dư dả." Hạ Hầu Thiên Nguyên cười cười: "Mặc kệ chuyện này có được hay không, anh đều có thể đi kho báu của Hạ Hầu gia, chọn một món đạo cụ giai đoạn Thánh Giả."

Bàng chấp sự lộ ra nụ cười: “Có thể.”

Hạ Hầu Thiên Nguyên nói tiếp:

“Chuyện thứ hai, thay tôi tra tư liệu Nguyên Thủy Thiên Tôn khu Khang Dương, tôi muốn tìm được thân phận trong hiện thực của hắn.”

Bàng chấp sự nhíu mày nói: “Cậu muốn trả thù hắn?”

Hạ Hầu Thiên Nguyên bưng chén trà lên nhấp một ngụm, sắc mặt âm trầm: “Hắn đã muốn đối nghịch với tôi, vậy chính là kẻ địch, đối phó kẻ địch, thủ đoạn nào cũng có thể dùng.”

Hắn còn có một sự thực không muốn thừa nhận, tiểu tử đó rất mạnh, mạnh đến mức khiến hắn ghen tị, khiến hắn kiêng kị.

Chương 227: Chỉ Sát cung liên lạc (1)

Bàng chấp suy tư vài giây, trầm giọng nói:

“Vậy cậu tốt nhất làm sạch sẽ chút, nếu như bị điều tra ra, tôi cũng không bảo vệ được cậu. Tin tức thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn tôi không tra được, phải đạt tới quyền hạn cấp trưởng lão mới được.

“Cho cậu hai cái đề nghị, đi ép hỏi cấp trên của hắn, Lý Đông Trạch khẳng định biết tin tức thân phận của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Nhưng như vậy, cậu nhất định phải giết Lý Đông Trạch.”

“Cái này không phải tương đương nói cho mọi người, tôi muốn giết tiểu tử này sao.”Hạ Hầu Thiên Nguyên trực tiếp bỏ qua đề nghị này, hỏi: “Cái thứ hai thì sao.”

Bàng chấp sự nói: “Hơn nửa tháng trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đại học Tùng Hải giết một tên mê hoặc chi yêu, tên mê hoặc chi yêu đó vừa mới chạy thoát đuổi bắt, ai cũng không tìm thấy hắn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn quá nửa là ở Tùng Hải ngẫu nhiên gặp y.”

Mắt Hạ Hầu Thiên Nguyên sáng lên: “Tuổi hắn không lớn, anh là nói, hắn là sinh viên đại học Tùng Hải?”

Bàng chấp sự cầm chén trà, vừa uống vừa nói: “Cái đó cần tự cậu đi điều tra.”

Hai người nhìn nhau cười.

Lúc này, Bàng chấp sự nhíu nhíu mày, nhìn về phía cửa văn phòng.

Vài giây sau, tiếng bước chân gấp gáp truyền đến, một hành giả chính phủ đẩy cửa đi vào, sắc mặt không tốt lắm, hấp tấp nói:

“Bàng chấp sự, Phó chấp sự khu Khang Dương dẫn đội xông vào rồi.”

Phó Thanh Dương đến đây?

Lông mày Bàng chấp sự nhảy dựng, đứng bật dậy.

Hạ Hầu Thiên Nguyên trầm ngâm nói:

“Phó Thanh Dương này là người thế nào?”

Phó gia là linh cảnh thế gia, một trong những thế lực chủ đạo Bạch Hổ binh chúng, ở toàn bộ Ngũ Hành minh cũng là tồn tại như Thái Sơn Bắc Đẩu.

Phó gia ở hải ngoại cũng nắm giữ tài sản khổng lồ, là nhà đại tư bản vạn ác.

Chỉ luận thế lực, tài lực gia tộc, Hạ Hầu gia so với Phó gia kém không ít.

Bàng chấp sự suy tư nói:

“Người này cực kỳ cao ngạo, thiên phú dị bẩm, tôi nghe nói hắn ở giai đoạn Siêu Phàm, từng trực diện một vị nghề nghiệp tà ác cảnh giới Thánh Giả, tử chiến không lùi, thế mà ở dưới tay Thánh Giả chống đỡ một nén nhang thời gian, có thể nói là kỳ tích.

“Phó Thanh Dương phái xuống Tùng Hải không đến một năm, tôi và hắn cùng qua lại không sâu, nhưng qua vài lần tiếp xúc có hạn, hắn tuy cao ngạo, lại không phải kẻ không não.”

Hạ Hầu Thiên Nguyên nhất thời yên tâm, cười nói:

“Không phải kẻ không não thì tốt, Phó gia hắn cùng Bạch Hổ binh chúng, có không ít nghiệp vụ lui tới với Hạ Hầu gia, vì

vẻn vẹn một người bình thường, nghĩ hẳn hắn cũng sẽ không trở mặt với ta.

Bàng chấp sự chưa nói chuyện, hắn đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn tới gần văn phòng, nhân số còn không ít.

Hạ Hầu Thiên Nguyên mặt lạnh, nhìn về phía cửa chính văn phòng mở rộng.

Một đám người xuất hiện ở trong tầm nhìn, kẻ cầm đầu mặc đồ âu ủi phẳng màu trắng, anh tuấn bức người, để tóc đuôi ngựa trông bảnh trai.

Bên trái hắn là Linh Quân tóc tán loạn, tùy ý nheo mắt, bên phải chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn phá hỏng chuyện tốt của hắn, là địch với hắn.

Giờ phút này Nguyên Thủy Thiên Tôn giống như chó săn theo bên cạnh Phó Thanh Dương.

Mày không đắc ý được bao lâu đâu… Hạ Hầu Thiên Nguyên trầm mặt.

“Phó bách phu trưởng!” Bàng chấp sự nghênh đón, mỉm cười nói:

“Gióng trống khua chiêng đến chỗ tôi, có gì muốn làm sao?

Phó Thanh Dương nhìn Hạ Hầu Thiên Nguyên một cái:

“Bắt người!”

Nụ cười Bàng chấp sự không thay đổi:

“Ai?”

Phó Thanh Dương không muốn nhiều lời, chó săn Trương Nguyên Thanh lên tiếng đúng lúc:

“Hạ Hầu Thiên Nguyên nghi ngờ bắt cóc, nguy hại xã hội yên ổn, chứng cứ vô cùng xác thực, chúng tôi muốn dựa theo pháp luật bắt giữ hắn.”

Sắc mặt Bàng chấp sự trầm xuống, hừ lạnh nói:

“Nơi này có chỗ cho cậu nói chuyện?”

Hắn quay sang nhìn về phía Phó Thanh Dương, lại cười nói:

“Phó bách phu trưởng, Hạ Hầu Thiên Nguyên ở khu trực thuộc của tôi đả thương người ta, đã bị bắt, về phần sự kiện bắt cóc, hắn cũng dã khai hết. Dựa theo quy củ, chuyện này đã là vụ án của khu Phụng Hoa tôi.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Anh muốn giảng quy củ với tôi? Vậy tôi nói cho anh, người nhà của người bị hại ở buổi sáng hôm nay đã báo án cho tiểu đội Khu Khang Dương, người của tôi đánh chết bọn bắt cóc, cứu ra con tin, nếu dựa theo quy củ mà nói, lý của tôi lớn hơn anh.”

Bàng chấp sự lắc đầu:

“Người, tôi đã bắt, không thể giao cho cậu, làm ầm đến chỗ trưởng lão hội, tôi cũng chiếm lý.”

Hắn đương nhiên biết Phó Thanh Dương chiếm lý hơn, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này, dùng quy củ ngăn trở quy củ, như vậy mới có thể kéo dài được.

Làm việc ở chính phủ, phải hiểu được lợi dụng quy tắc.

Hạ Hầu Thiên Nguyên bên cạnh phụ họa nói:

“Phó bách phu trưởng, tôi đã tự thú, cũng đồng ý tiếp nhận chế tài. Mấy người khí thế bức người là có ý gì?”

Thấy Phó Thanh Dương không nói lời nào, hắn cười nói:

“Nói tới, Phó gia cùng Hạ Hầu gia có lui tới trên nghiệp vụ, hai nhà kết giao nhiều thế hệ, tôi còn cần gọi anh một tiếng thế huynh.”

Chương 228: Chỉ Sát cung liên lạc (2)

Ý tứ trong lời nói của Hạ Hầu Thiên Nguyên rất rõ ràng, ngươi thật muốn vì một người bình thường, trở mặt với Hạ Hầu gia ta?

Phó Thanh Dương nhìn cũng không thèm nhìn hắn, nhìn chằm chằm Bàng chấp sự, thản nhiên nói:

“Tôi không phải đến thương lượng với anh.”

Bàng chấp sự nhíu mày:

“Vậy cậu là tới làm gì?”

Phó Thanh Dương mở ra ô vật phẩm, triệu hồi ra một cây cờ lệnh màu đen, vung tay ném.

‘Cộc’ một tiếng đóng đinh vào mặt bàn, đóng đinh ở trước mặt Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Cả người Hạ Hầu Thiên Nguyên run lên, ngồi bệt ở sô pha, cơ bắp run rẩy co rút. Sắc mặt hắn tức giận, lại khó có thể nhúc nhích.

“Phó Thanh Dương!”

Bàng chấp sự giận dữ, chất vấn:

“Cậu muốn ra tay với tôi?

Hai tay hắn đặt ở ngực, từng vầng sáng xanh mơn mởn khuếch tán, như gợn sóng đảo qua văn phòng.

Tiếng ‘răng rắc’ vang lên không ngừng, mặt sàn, bức tường nứt ra, từng sợi dây leo tráng kiện sinh trưởng ra, phong tỏa cửa sổ cùng cửa chính, trong khoảnh khắc, liền hóa văn phòng thành một nhà giam gỗ.

Bàng chấp sự hừ lạnh nói:

“Hôm nay ai cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này.”

Ngoài thân hắn mọc ra những sợi dây leo mảnh khảnh, như xúc tu co duỗi mấp máy, đan vào thành một bộ giáp dây mây.

Phó Thanh Dương từ trong ô vật phẩm lấy ra một cây kiếm đồng xanh, dài ba thước hai, thân kiếm chia ra tám mặt, phủ đầy đồng màu xanh.

Đây là muốn ra tay? Hành giả giai đoạn Thánh Giả, ở trong loại không gian bịt kín này ra tay, có thể lan đến gần chúng ta hay không?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

Hắn lập tức nhìn về phía đám người Quan Nhã, Linh Quân, Bạch Long, lại phát hiện các hành giả có thâm niên này sắc mặt bình tĩnh, vô cùng trấn định.

Quá bình tĩnh rồi nhỉ, là mình đánh giá cao chiến lực của Thánh Giả cảnh? Khi Trương Nguyên Thanh mờ mịt, trước

mắt chợt sáng lên một mảng kiếm quang sắc bén, đâm hắn theo bản năng nhắm mắt.

Ngay sau đó, bên tai vang lên tiếng kêu rên.

Trương Nguyên Thanh mở mắt nhìn, Bàng chấp sự thân phủ giáp dây mây, ngã ngồi dưới đất, bụng trào ra từng mảng lớn máu tươi.

“Anh có thể báo với trưởng lão hội tôi ám sát đồng nghiệp, đương nhiên, tôi cũng sẽ tố cáo anh bao che tội phạm, tham ô hủ bại.”

Phó Thanh Dương vung đi máu tươi dính trên lưỡi kiếm.

“Anh còn kém chút.”

Thanh âm hắn lạnh nhạt, vẻ mặt thậm chí không có một tia khinh thường, bình tĩnh tựa như quân vương cao ngạo trừng phạt thần tử hèn mọn.

Đã xảy ra cái gì? Bàng chấp sự này thật là Thánh Giả sao? Mình không phải đánh giá cao Thánh Giả, mình là đánh giá cao hắn? Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm kinh ngạc

Hắn đã sớm nghe Lý Đông Trạch và Quan Nhã nói, Phó Thanh Dương thiên tư xuất chúng, là có hi vọng tấn thăng trưởng lão nhất Ngũ Hành minh một thế này hệ.

Nhưng thứ nghe được, trong lòng không có khái niệm.

Bây giờ, trong lòng Trương Nguyên Thanh đã có khái niệm rõ ràng.

Quả nhiên tài năng ngút trời.

Khó trách Linh Quân Quan Nhã những người này trấn định như thế.

Hạ Hầu Thiên Nguyên ngồi bệt ở sô pha, nhìn một màn này, sắc mặt trắng bệch.

Phó Thanh Dương không nhìn Bàng chấp sự, đi đến cạnh bàn trà, rút ra cờ lệnh màu đen, thu về ô vật phẩm.

Hạ Hầu Thiên Nguyên lập tức nhảy dựng lên, ngoài mạnh trong yếu:

“Phó Thanh Dương, tôi là dòng chính Hạ Hầu gia, anh thật sự muốn đối nghịch với Hạ Hầu gia?”

Phó Thanh Dương nâng chuôi kiếm, gõ về phía đầu hắn.

Thân trên Hạ Hầu Thiên Nguyên ngửa ra sau, tránh đòn đánh.

Đầu hắn bị đập một phát nặng nề, cơn đau ập tới, ý thức nháy mắt tán loạn, trước khi hôn mê, chỉ có một ý niệm quanh quẩn

Mình rõ ràng đã tránh được.

Phó Thanh Dương xoay người rời khỏi:

“Mang đi!”

Diễn đàn chính phủ đăng lại # Chấn động! Hạ Hầu Thiên Nguyên nghi ngờ bắt cóc, nguy hại xã hội yên ổn, bị Phó bách phu trưởng khu Khang Dương bắt

Đến chạng vạng, một bài đăng chuyển từ diễn đàn chính thức của Thái Nhất môn, đưa tới hành giả Ngũ Hành minh bàn luận sôi nổi.

Nội dung bài đăng miêu tả chi tiết tình huống sự việc, Nguyên Thủy Thiên Tôn hành giả đội 2 khu Khang Dương, nhận được báo án, người nhà của người bị hại nói Hạ Hầu Thiên Nguyên bắt cóc người nhà của họ, thủ đoạn ti tiện, coi trời bằng vung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chính trực giận dữ ra tay, trải qua muôn vàn vất vả, đánh gục bọn bắt cóc, cứu ra con tin, sau đó Phó Thanh Dương dẫn đội nhanh chóng bắt Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Đáng giá nhắc tới, người đăng bài tên Viên Đình.

“Bắt cóc? Phì, Hạ Hầu gia càng ngày càng coi trời bằng vung rồi.”

“Hạ Hầu gia không phải luôn như thế sao, các linh cảnh thế gia kia cái nào là hiền lành khiêm tốn? Chẳng qua, lần này dám gây chuyện ở Tùng Hải chúng ta, đụng phải cứng cựa rồi.”

“Phó bách phu trưởng cũng không quản hắn, đã sớm nên trừng trị rồi, Hạ Hầu gia ỷ vào có lợi ích lui tới với cao tầng, đã sớm không để quy tắc vào mắt.”

Chương 229: Chỉ Sát cung liên lạc (2)

“Người đăng phía trên, nói chuyện thận trọng, cẩn thận buổi tối đồng nghiệp đi nhà ngươi kiểm tra đồng hồ nước.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn này thú vị, tôi thích.”

“Người trẻ tuổi luôn tràn ngập ý chí chiến đấu, nhưng tôi sợ hắn bị Hạ Hầu gia trả thù, chỉ là bắt cóc người thường, đủ hành giả hoang dã ăn đủ, nhưng nhắm chừng không động vào nổi Hạ Hầu Thiên Nguyên đâu.”

“Hạ Hầu gia dám trả thù Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó chính là tuyên chiến với chúng ta. Chỉ sợ hắn chơi sau lưng, không biết chuyện này sau đây sẽ thế nào?”

“Hạ Hầu gia đã đang vận hành thao tác, tôi nghe nói mấy chấp sự Tùng Hải đều tố cáo Phó bách phu trưởng, thỉnh cầu trưởng lão họp đích thân phán xử hắn.

“Thẩm phán hắn? Dựa vào cái gì?”

“Cái này tôi biết, Bàng chấp sự khu chúng ta bị Phó bách phu trưởng đâm bị thương rồi.”

“Cái này…”

Trương Nguyên Thanh ăn xong bữa tối, lướt bình luận diễn đàn một lần, yên lặng tắt màn hình.

Đêm nay bàn ăn đặc biệt lạnh lẽo, dì trẻ trực ca đêm, anh họ cũng trực ca đêm, trong nhà chỉ ông ngoại bà ngoại cùng hắn.

Trước bữa tối, cậu tới tìm y bát truyền nhân đấu vũ đạo, nhưng bị bà ngoại đuổi trở về.

Đấu vũ đạo hai người không xấu hổ, nhưng bà ngoại cảm thấy xấu hổ.

“Không biết Phó bách phu trưởng có thể xử lý được hay không?” Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, lẳng lặng chờ đợi kết quả hội nghị.

Sau khi bắt Hạ Hầu Thiên Nguyên, áp lực liền tới, ở dưới Hạ Hầu Tân vận hành thao tác, các nhân viên chính phủ, chấp sự Ngũ Hành minh, đội trưởng Thái Nhất môn có lợi ích quan hệ

với Hạ Hầu gia, ùn ùn gọi điện Phó Thanh Dương, hoặc khuyên bảo, hoặc cầu tình.

Nghe Quan Nhã nói, Phó gia cũng có người gọi điện thoại Phó Thanh Dương, yêu cầu thả người, nhưng tộc lão Phó gia sẽ không tỏ thái độ.

Thật ra có quan hệ lợi hại với chuyện này, không phải Phó Thanh Dương, là hắn.

Nhưng Bách phu trưởng đã gánh vác chuyện này.

Quan Nhã đưa ra giải thích là: Chú mày là tiểu đệ của hắn, hắn nhất định sẽ bảo kê chú mày!

Trương Nguyên Thanh rất cảm động, nói: Phó bách phu trưởng nghĩa khí như thế?

Quan Nhã nói: Không, hắn chỉ là rắm thối mà thôi.

…

Biệt thự sa hoa, tầng hai.

Phó Thanh Dương bưng chén rượu, ngồi ở ban công, hóng gió mát hiu hiu.

Đối diện bàn tròn là Linh Quân ngồi xổm trên sô pha một người.”

Điểm không cho ta mặt mũi.”

Phó Thanh Dương

“Ồ, ý của cậu là, cậu cũng tham dự bao che Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Linh Quân giận dữ:

“Được lắm, tôi cho rằng cậu là Nhạc Phi, không ngờ là Tần Cối.

Hắn dùng cây tăm đâm một miếng dưa bở, vừa ăn vừa cảm khái:

“Phương pháp lung lạc lòng người này của cậu không tệ, Nguyên Thủy tiểu tử kia, tương lai chính là tiểu đệ trung thành của cậu rồi.”

Phó Thanh Dương nhíu nhíu mày nói:

“Tôi thế này gọi là lấy đức thu phục người.

Hắn không thích “lung lạc lòng người” loại miêu tả nhắm tới lợi ích này, nhưng cũng khinh thường giải thích.

Linh Quân ngồi xổm ở sô pha, hai ngón tay kẹp điện thoại di động lên, nhìn thời gian:

“Còn năm phút đồng hồ nữa hội nghị bắt đầu, cậu đã nghĩ xong ứng phó bọn họ như thế nào chưa? Trưởng lão hội Phó gia không truy hỏi trách tội, đây là việc tốt, nhưng không có khả năng ra mặt thay cậu lắm.”

“Không có Phó gia, những kẻ đó sẽ không kiêng kị cậu. Dù sao cậu chỉ là một chấp sự thôi.”

Linh Quân nháy mắt nói:

“Cần tôi giúp cậu hay không? Chỉ cần cậu gọi tôi một tiếng đại ca.”

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói:

“Cậu cũng chẳng muốn giúp tôi.”

Lấy tính cách của hắn, sao có khả năng gọi người ta đại ca, Linh Quân rõ một điểm này, bởi vậy không có chút thành ý nào.

Linh Quân thở dài:

“Tội danh bắt cóc không chơi chết được Hạ Hầu Thiên Nguyên, Hạ Hầu Trì còn ở Tùng Hải đó. Hắn là ông nội của Hạ Hầu Thiên Nguyên. Hắn không ngã, Hạ Hầu Thiên Nguyên liền không có việc gì,

Hạ Hầu Trì là vị kia giao thủ với Chỉ Sát cung chủ.

Phó Thanh Dương chưa phản bác, đây là sự thật.

Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ, đứng dậy đi về phía phòng sách:

“Tôi đi họp.

Trong phòng sách, em gái tai thỏ cao gầy yểu điệu đã mở máy tính cho hắn, đăng nhập phần mềm hội nghị. Ngũ Hành minh có một quy củ, hội nghị nhỏ họp offline, hội nghị lớn lên máy tính.

Hội nghị cỡ lớn rất dễ dàng truyền ra, làm không tốt, liền dễ dàng bị nghề nghiệp tà ác ném "Đạn hạt nhân". Đương nhiên, như đại hội Thái Nhất môn hàng năm báo cáo công tác, hội nghị minh chủ Ngũ Hành minh, không ở hàng ngũ này.

Thời gian vừa đến, các chấp sự ùn ùn đăng nhập.

Màn hình máy tính biểu hiện, nhân số hội nghị là hai mươi hai người, chấp sự phân bộ Tùng Hải đến đây hai phần ba.

Hội nghị lần này là bộ phận chấp sự phân bộ Tùng Hải liên danh hướng trưởng lão hội xin tổ chức họp, hội nghị kiểu này, ở Tùng Hải hàng năm đều sẽ có vài lần.

Bình thường đều là do trưởng lão chủ động tổ chức, nếu là xảy ra chuyện khó có thể quyết đoán, chấp sự cũng có thể trình xin, thỉnh cầu tổ chức hội nghị cỡ lớn.

Chương 230: Chỉ Sát cung liên lạc (3)

Chủ đề hội nghị lần này là xử lý con em dòng chính Hạ Hầu gia, cùng với Bàng chấp sự lên án Phó Thanh Dương ác ý thương tổn đồng nghiệp,

Phó Thanh Dương tố cáo Bàng chấp sự bao che tội phạm, tham lam hủ bại không làm tròn trách nhiệm.

Micro của mọi người đều bị cấm.

Trưởng lão Teddy chủ trì hội nghị trầm giọng nói:

"Tôi chỉ cho các cậu mười lăm phút đồng hồ, sau mười lăm phút đồng hồ, tôi muốn một cái kết quả.

Tầng cao nhất phân bộ Tùng Hải là năm vị trưởng lão, hướng xuống là chấp sự các đại khu, sau đó là các đội lớn nhỏ.

Thân là một trong năm vị trưởng lão quyền cao chức trọng, trưởng lão Teddy không để ý con cháu dòng chính một linh cảnh thế gia sống chết, không muốn ở trên chuyện này lãng phí thời gian hỏi.

"Bàng Vô Địch, cậu nói trước." Trưởng lão Teddy mở micro cho Bàng chấp sự.

“Trưởng lão, Hạ Hầu Thiên Nguyên ở khu trực thuộc của tôi đả thương người, tôi bắt hắn, hoàn toàn là dựa theo điều lệ làm việc. Phó Thanh Dương dẫn đội xông vào văn phòng của tôi, suýt nữa giết tôi. Dựa theo chế độ Ngũ Hành minh, giết hại đồng nghiệp, đáng chém

— Bộ phận chấp sự lập tức phụ họa, yêu cầu nghiêm trị Phó Thanh Dương.

Trưởng lão Teddy sau đó mở ra quyền hạn lên tiếng của Phó Thanh Dương.

“Phó Thanh Dương, cậu có cái gì muốn nói?

“Điều tôi muốn nói, đều viết ở trong báo cáo rồi.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

Trưởng lão Teddy trầm giọng nói:

“Cậu biết rõ Hạ Hầu Thiên Nguyên đã đầu thú, còn muốn cướp người, không để quy củ Ngũ Hành minh vào mắt, cái này là sự thật, tôi không nói sai chứ.

“Không có.”

Giọng điệu Phó Thanh Dương lạnh nhạt.

Trưởng lão Teddy tắt micro của hắn, lại hỏi Bàng chấp sự:

“Bàng Vô Địch, cậu nói trước cho tôi biết, Hạ Hầu Thiên Nguyên ở khu cậu quản lý đả thương người, vì sao lại phải tự động thú nhận án bắt cóc? Là Bàng Vô Địch cậu hình tượng quá vĩ ngạn, khiến trong lòng hắn thuần phục?”

Bàng chấp sự trả lời:

“Hạ Hầu Thiên Nguyên tự biết phạm sai lầm, lúc này mới đầu thủ.”

Phó Thanh Dương bật cười một tiếng.

Giọng điệu trưởng lão Teddy chuyển sang lạnh lùng:

“Hội nghị nội bộ, tôi cũng không nói lời thừa với các cậu, Hạ Hầu Thiên Nguyên ở trước khi đầu thú, con tin đã được cứu ra, hắn đầu thú là vì tự bảo vệ mình, đây là phán đoán của tôi. Phó Thanh Dương tố cáo cậu tham ô nhận hối lộ, bao che tội phạm, Bàng Vô Địch, cậu tốt nhất cho tôi một lời giải thích.”

“Không có việc này.”

Bàng Vô Địch trầm giọng nói.

“Cậu có qua được điều tra không?”

Trưởng lão Teddy hầm hừ nói.

Bàng Vô Địch không nói chuyện nữa.

Tần suất gõ chữ của chấp sự khác yên tĩnh hơn rất nhiều

Trưởng lão Teddy tiếp tục nói

“Đều đã có lỗi, liền đều đánh năm mươi roi. Vụ án Hắc Vô Thường còn cần điều tra, chuyện hai cậu, tôi để sau này tính toán, việc này bỏ qua. Đối với xử trí Hạ Hầu Thiên Nguyên, tôi muốn nghe một chút ý kiến của các cậu.”

Lập tức có bảy tám chấp sự thỉnh cầu mở micro.

“Trưởng lão, đối tượng Hạ Hầu Thiên Nguyên bắt cóc là người nhà thành viên Chỉ Sát cung, mặc dù có sai, nhưng không có ý thương tổn, chỉ vì câu ra mục tiêu. Có thể xử nhẹ.”

‘Trưởng lão, Hạ Hầu Thiên Nguyên dù sao cũng là dòng chính Hạ Hầu gia, ở dưới tình huống chưa tạo thành ảnh hưởng trọng đại, nên xử nhẹ.”

Phạt là cần thiết, để hắn bồi thường người bị hại, đạt được thông cảm, giam giữ mười ngày nửa tháng cũng được.

“Bắt cóc không thể thực hiện, nên phạt, nhốt nửa tháng đi.”

Trưởng lão Teddy suy tư. Trưởng lão tuy có được quyền quyết sách, nhưng thật sự làm việc là chấp sự, lão phải cân nhắc tố cầu của các chấp sự.

Mặt khác, mấy kẻ tự do ở ngoài trung tâm gia tộc kia của Phó gia từng lén liên lạc lão, uyển chuyển biểu đạt ý tưởng xử lý hạ thấp bớt, nhẹ nhàng.

Nhưng nửa tháng quá ít, không đủ để thuyết phục số đông. Trưởng lão Teddy thản nhiên nói:

“Hạ Hầu Thiên Nguyên vi phạm phép trị an, xúi giục bắt cóc, giam giữ hai tháng.

Nhốt hai tháng… Các chấp sự lấy Bàng Vô Địch cầm đầu không kháng nghị nữa, tuy không phải kết quả mong muốn

nhất, nhưng hai tháng cũng không sao, coi như là tu tâm dưỡng tính.

“Trưởng lão, tôi có chuyện muốn nói!

Phó Thanh Dương gõ chữ đáp lại.

Trưởng lão Teddy mở micro cho hắn.

“Cậu còn có năm phút đồng hồ.”

Hắn còn muốn làm gì? Các chấp sự bọn Bàng Vô Địch âm thầm nhíu mày.

Phó Thanh Dương dây thanh vững vàng, không nhanh không chậm:

“Căn cứ điều tra của tôi, sưu tập được không ít tin tức phạm tội của Hạ Hầu Thiên Nguyên. Hắn ở tháng 2 năm nay, dựa vào thế lực gia tộc, cưỡng ép nhiều xí nghiệp địa phương tỉnh vùng duyên hải, cưỡng ép lấy giá thấp mua cổ phần công ty.”

“Tháng 11 năm trước, cấu kết cùng lãnh đạo xí nghiệp quốc hữu của địa phương, xâm chiếm tài sản quốc hữu. Tháng 8 năm trước, gây ra ba vụ án cưỡng gian, trong đó hai vụ bỏ tiền dẹp yên, một vụ khác người bị hại không muốn giải hòa, hắn liền phái thủ hạ giết người diệt khẩu.”

Chương 231: Gặp mặt đàm phán (1)

“Mặt khác, nhiều người tố cáo hắn âm thầm dùng lợi dụ dỗ linh giả hoang giã, đảm đương đả thủ cho hắn, thay hắn làm hoạt động không hợp pháp.

Nuôi các cô bé chưa trưởng thành để đám bạn khốn kiếp trong giới tiêu khiển…”

“Tôi nơi này có tư liệu, chứng cứ phạm tội chi tiết, cùng với bộ phận người bị hại dùng tên thật tố cáo.”

Trong phòng hội nghị một lúc lâu không có tiếng động.

Đám chấp sự bọn Bàng Vô Địch trong lòng chợt lạnh, vừa kinh ngạc vừa giận dữ, Phó Thanh Dương sao làm được ở trong thời gian ngắn tra ra nhiều tin tức, hơn nữa sưu tập chứng cứ như vậy?

Một giây sau, trong đầu bọn họ hiện lên đáp án: Hạ Hầu gia!

Trộm trong nhà, tất nhiên là trộm trong nhà.

Người ngoài không có khả năng nắm giữ tư liệu phạm tội chi tiết như thế của Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Hắn đã sớm muốn đối phó Hạ Hầu Thiên Nguyên? Đã sớm âm thầm liên lạc phe phái khác của Hạ Hầu gia, sưu tập sẵn chứng cứ?

Xong rồi.

"Tôi lát nữa sẽ gửi bản sao tư liệu cho ngài."

Phó Thanh Dương bổ sung.

Vừa dứt lời, các chấp sự từ đầu tới đuôi lặng lẽ nhao nhao lên tiếng, yêu cầu nghiêm trị Hạ Hầu Thiên Nguyên, giống như trước đó đã thương lượng sẵn

Trưởng lão Teddy trầm ngâm vài giây, cuối cùng hỏi:

"Còn có ai muốn nói chuyện?"

Chỉ có để Hạ Hầu Trì tự mình ra mặt. Trong lòng đám người Bàng Vô Địch biết lần hội nghị này đại thế đã mất, lựa chọn im lặng.

"Tôi sẽ xác minh chứng cứ, ở trước đó, Hạ Hầu Thiên Nguyên do Phó Thanh Dương cậu tới trông giữ trước. Tan họp!"

"Hội nghị đã kết thúc?"

Trong phòng, thu được tin nhắn của Phó Thanh Dương, Trương Nguyên Thanh từ trên giường ngồi bật dậy, nghiêm túc đọc nội dung tin nhắn.

Phó Thanh Dương nói ở trên tin tức, tư liệu phạm tội của Hạ Hầu Thiên Nguyên đã đệ trình, chưa cân nhắc mức hình phạt, nhưng không có mấy năm là không ra được.

Nhưng Bách phu trưởng mịt mờ đề cập, ông nội của Hạ Hầu Thiên Nguyên, Hạ Hầu Trì trước mắt đang ở Tùng Hải, tuy nói bị Ngũ Hành minh khống chế lại, nhưng lại là một quả bom hẹn giờ.

Bảo Trương Nguyên Thanh gần đây chú ý an toàn, trước đừng đi sở cảnh sát khu Khang Dương đi làm, chờ tin tức của hắn.

Trừ Hạ Hầu Trì, còn có một gã Hạ Hầu Tân, con trai bị mình đưa vào ngục giam, hắn nếu là chó cùng rứt giậu trả thù, mình sẽ rất nguy hiểm. Phải liên lạc Chỉ Sát cung một phen, cho Hạ Hầu gia một đòn trí mạng.

Trương Nguyên Thanh nghĩ, gọi điện cho Vương Thiên.

Nhận cuộc gọi là Tình Điên Đại Thánh, đưa ra câu trả lời là: Đợi một chút nữa.

Cung chủ vào phó bản chưa về, bọn họ không liên hệ được.

Cô nếu chết ở trong phó bản, vậy thì vui lắm đây… Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, cắm đầu ngủ.

Lúc bốn giờ sáng, hắn bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức.

Biểu hiện cuộc gọi tới là Vương Thiên.

Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, cơn mệt mỏi tiêu tan hết, lập tức nhận cuộc gọi.

Giọng điệu Tình Điên Đại Thánh rất vui vẻ nói:

“Cung chủ của bọn tôi đi ra rồi, cô ấy muốn gặp cậu.”

Gặp mình?

Câu trả lời này để khiến Trương Nguyên Thanh bất ngờ không kịp phòng bị, hắn vốn tưởng phương thức Chỉ Sát cung chủ liên hệ hắn, là tiến hành một cuộc gọi trò chuyện.

Mà cho dù là trò chuyện, Trương Nguyên Thanh cũng kiêng kị không thôi, huống chi là gặp mặt.

Người Chỉ Sát cung đều cực đoan cuồng, cung chủ là Thánh Giả cảnh đỉnh phong chập mạch… Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Trương Nguyên Thanh thốt ra:

“Không, cái này không hợp quy củ!”

“Tôi cũng không muốn gặp mặt cung chủ các người, giữ cảm giác khoảng cách, đối với mọi người đều có lợi.”

Chập mạch là cái gì? Chính là một giây trước “Thích ca ca nhất”, một giây sau rút dao chẻ củi chém cái đầu chó của ca ca, cùng nhau trôi giạt biển lớn.

Trương Nguyên Thanh tự nhận am hiểu xã giao, nhưng hắn không chơi nổi tính tiểu thư cùng chập mạch, theo bản năng không muốn tiếp xúc với loại người này.

Tình Điên Đại Thánh do dự một phen, nói:

“Cung chủ nói, nếu cậu muốn biết bí mật của Hạ Hầu gia, nhất định phải gặp mặt nói chuyện. Cô ấy sẽ không nói trong điện thoại, càng sẽ không dùng phương thức nhắn tin.

Mặt khác, phải là một mình cậu đi.”

Bí mật có liên quan với Hạ Hầu gia, hơn nữa muốn gặp mặt nói, nói rõ là phân lượng nhất định! Trương Nguyên Thanh trầm ngâm không nói.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lâm vào trầm mặc, Tình Điên Đại Thánh bổ sung nói:

“Cung chủ chúng tôi nghe nói sự tích của cậu, rất thưởng thức cậu.”

Được kẻ chập mạch thưởng thức cũng không phải là chuyện tốt… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Hắn cân nhắc một lát, nói: “Được, khi nào, địa điểm nào.”

Tình Điên Đại Thánh nhẹ nhàng thở ra, lập tức nói: “Cung chủ nói, địa điểm chọn ở quán cà phê đối diện văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.”

Đây là đang hướng mình biểu đạt thiện ý! Trương Nguyên Thanh nói: “Không thành vấn đề.”

Trước mắt hắn cần gấp lợi thế để kiềm chế Hạ Hầu gia, bỏ lỡ quá đáng tiếc.

Chương 232: Gặp mặt đàm phán (2)

Tuy lẩm bẩm Chỉ Sát cung chủ là kẻ chập mạch, nhưng Trương Nguyên Thanh cho rằng, từ trước mắt mà nói, Chỉ Sát cung là bạn không phải địch. Ở trên sự kiện Vương Thiên, hắn còn có ân với Chỉ Sát cung.

Bốn rưỡi sáng, con đường trống trải lạnh lùng, ánh sáng đèn đường màu vàng ố, dọc theo đường trải mãi về phương xa.

Tới gần văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, lấy màn hình làm gương, ở dưới đèn đường đánh giá dung mạo một lần.

Ngũ quan bình thường, tỏ ra hơi khô khan.

Hắn đã dịch dung thành Vương Thái.

Vẫn là bộ dáng Vương Thái có cảm giác an toàn nha, dung mạo của mình quá mức anh tuấn, quá mức đáng chú ý… Trương Nguyên Thanh thu hồi điện thoại di động, đi về phía văn phòng cảnh sát.

Tiếng bước chân 'Cộp cộp' quanh quẩn ở con đường trống trải, ba phút sau, hắn xa xa thấy quán cà phê đối diện văn phòng cảnh sát, cửa tiệm mở rộng, ánh đèn nhu hòa.

Trương Nguyên Thanh do dự một phen ở cửa tiệm, dứt khoát tiến vào cà phê quán.

Trong quán trống trơn, không có lấy một cái.

Người đâu? Còn chưa tới? Trương Nguyên Thanh nhìn quanh một vòng, tùy ý chọn một chỗ ngồi.

Hắn vừa ngồi xuống, liền nghe bên cạnh cách đó không xa truyền đến tiếng cười khẽ như chuông bạc:

"Vương Thiên nói cậu bộ dạng không tệ, tôi cảm thấy rất bình thường, anh ta lừa tôi, trở về phải treo anh ta lên đánh."

Lưng Trương Nguyên Thanh nháy mắt căng thẳng, lại chậm rãi thả lỏng, nghiêng đầu nhìn lại.

Cách vị trí hai cái bàn, không biết khi nào, đã có một bóng hình xinh đẹp đỏ au ngồi đó. Cô mặc váy cung đình hoa mỹ thời Hán, lấy đỏ thẫm làm màu lót, vị trí ngực, làn váy, tay áo, lấy chỉ vàng thêu ra hoa văn đám mây, hoa văn rồng.

Làn váy màu đỏ kéo dài dưới đất, ở chỗ cẳng chân xẻ tà. Cô lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, kiễng chân, không đi giày, chân trần như tuyết, mắt cá chân linh lung xinh đẹp đeo vòng chân màu vàng.

Cô đeo mặt nạ màu bạc, đôi mắt đẹp linh động ở dưới mặt nạ đánh giá Trương Nguyên Thanh.

Yêu dã, tùy ý, cao quý, đoan trang. Chỉ một cái nhìn như vậy, Trương Nguyên Thanh ở trên người cô thấy được rất nhiều khí chất.

Cái chân này còn rất đẹp! Trương Nguyên Thanh nhìn vài lần, không dám nhìn thêm, thử nói:

"Cung chủ?"

Đôi mắt đẹp dưới mặt nạ cong lại, xem như đáp lại.

"Tôi đã nghe nói chuyện của cậu, cảm tạ cậu trợ giúp đối với Chỉ Sát cung, ở dưới tình huống không vi phạm đạo nghĩa, đủ khả năng, có thể đáp ứng một cái thỉnh cầu của cậu." Cô chống cằm, si ngốc cười.

Ba cái được không? Trương Nguyên Thanh trầm ổn gật đầu: "Đa tạ! Nghe Tình Điên Đại Thánh nói, cung chủ hai ngày qua vào phó bản, cho nên chưa đối phó Hạ Hầu gia?"

Cung chủ váy đỏ khẽ gật đầu: "Tôi đã tấn thăng cảnh giới Chúa Tể."

Đệch, Chúa Tể? Trương Nguyên Thanh vội vàng hiến dâng thiện ý, nói: "Cần tôi hô một tiếng: Cung chủ thiên thu muôn đời, nhất thống giang hồ không?"

Váy đỏ cười khanh khách: "Tôi càng muốn lột da mặt của cậu xuống, xem xem cậu bộ dáng thế nào."

Cô ấy nhìn ra mình dịch dung? Lột da mặt, quả nhiên là kẻ chập mạch.

Đặt ở lúc bình thường, hắn sẽ nói: Đây là vinh hạnh của tôi.

Nhưng bây giờ hắn không dám nói, sợ cô gái này thật sự ra tay.

Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt nói: "Hạ Hầu Thiên Nguyên đã xong rồi, nhưng Hạ Hầu Tân và Hạ Hầu Trì vẫn còn, tôi có thể làm cái gì cho cung chủ?"

Nói chuyện là một loại nghệ thuật.

Chỉ Sát cung chủ trầm ngâm vài giây, từ từ nói: "Cậu cùng Tạ Linh Hi con bé đó đi lại gần, hẳn là biết thân phận của tôi nhỉ."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Khóe miệng Chỉ Sát cung chủ nhếch lên: “A, thì ra cô bé thật sự nói thân thế của tôi với người ngoài, tôi phải mang con bé lột sạch treo lên đánh.”

A! Thế này mình có phải không cẩn thận chơi xỏ Tạ Linh Hi hay không? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, hoàn toàn không dự đoán được đề tài sẽ rẽ đến nơi đây.

Hắn có chút theo không kịp tiết tấu tư duy của vị cung chủ này.

Thanh âm dễ nghe như chuông bạc của Chỉ Sát cung chủ tiếp tục nói:

“Hai mươi mốt năm trước, Sở gia trong ba nhà ‘nhạc sĩ’, gặp phải Binh giám mục đánh lén, thành viên trung tâm bị diệt, chỉ có tộc nhân bình thường chạy thoát ra ngoài. Tôi lúc ấy còn nhỏ tuổi, chưa trở thành Linh cảnh hành giả, ở dưới sự bảo vệ của tộc nhân, may mắn sống sót.

“Nguyên nhân Sở gia năm đó bị diệt rất phức tạp, tôi liền không nói tỉ mỉ. Tôi bị tộc nhân đưa tới Tùng Hải định cư, sau khi trưởng thành, đạt được thẻ nhân vật, trở thành Linh cảnh hành giả.

“Tôi bắt đầu âm thầm điều tra chân tướng năm đó Sở gia bị diệt, trải qua nhiều năm cố gắng, rốt cuộc tra ra một vài thứ, tôi phát hiện trong sự kiện năm đó, có một thế lực âm thầm chủ đạo tất cả cái này.”

“Thế lực nào?” Trương Nguyên Thanh tò mò hỏi.

“Cậu từng nghe nói Hoa Hồng Đêm Tối không?”

Hoa Hồng Đêm Tối? ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh chấn động: “Từng nghe nói.”

Chương 233: Gặp mặt đàm phán (3)

Mặt nạ màu bạc hạ diệu mục, hiện lên một tia kinh ngạc, chợt cười hắn lên:

“Cậu biết quá nhiều, không giống người mới.”

Thiên tài luôn đặc thù! Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng tán dương mình, nhưng không dám tùy tiện tiếp chuyện,

nhỡ đâu cô nói: Tôi thích thiên tài, cho nên quyết định lột mặt cậu xuống!

Chỉ Sát cung chủ thu hồi nụ cười, ánh mắt nhìn về phía quầy thu ngân, thanh âm bình tĩnh nói:

“Hoa Hồng Đêm Tối là tổ chức bí ẩn, người biết tới ít ỏi không có mấy, nhưng trải qua điều tra của tôi, phát hiện đối với các linh cảnh thế gia lớn, tổ chức chính phủ có sự thẩm thấu rất sâu. Rất nhiều kẻ ở chính phủ đang ở địa vị cao, sau lưng đều là người của ‘Hoa Hồng Đêm Tối’.

“Trong đó bao gồm Hạ Hầu Trì một nhánh này. Tôi có thể tra được, chỉ tới Hạ Hầu Trì là dừng, hội tộc lão Hạ Hầu gia cùng Hoa Hồng Đêm Tối có liên quan hay không, thì không biết.”

Nghe đến đó, trong đầu Trương Nguyên Thanh toát ra linh quang, rốt cuộc làm rõ tiền căn hậu quả, xâu chuỗi sự việc lại.

“Cô thiếu chút nữa giết chết Hạ Hầu Thiên Vấn, chính là vì điều tra Hoa Hồng Đêm Tối, mà Hạ Hầu Trì ngàn dặm xa xôi chạy tới Tùng Hải, ở mặt ngoài là báo thù cho cháu nội, thật ra là muốn giết cô diệt khẩu?”

Khó trách Hạ Hầu gia ở trên sự kiện Chỉ Sát cung, biểu hiện cường thế bá đạo như thế.

Chỉ Sát cung chủ “Ừm” một tiếng, “Rất thông minh đấy.”

“Vậy cô vì sao không báo chuyện này cho Ngũ Hành minh?”

“Tôi không tin chính phủ.” Cô lắc đầu:

“Cậu làm sao biết đối tượng cậu tín nhiệm không phải người của Hoa Hồng Đêm Tối? Trừ phi có thể trực tiếp gặp mặt năm vị trưởng lão Tùng Hải, nhưng tôi không tiếp xúc đến bọn họ. Hạ Hầu Trì không đáng lo, tôi lại còn cần phòng bị Hoa Hồng Đêm Tối tham dự vào, giết người diệt khẩu.”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây: “Cô bây giờ nói cho tôi biết chuyện này, là muốn thông qua tôi, tố cáo lên bên trên?”

Chỉ Sát cung chủ cười lên:

“Cậu là người mới, trụ cột sạch sẽ, cho nên nói cho cậu tin tức, về phần cậu sau khi đạt được tin tức tính làm như thế nào, đó

là việc của cậu. Tôi cũng không cần thông qua cậu diệt trừ Hạ Hầu gia, Hạ Hầu Trì bây giờ, tôi có thể diệt trong nháy mắt."

Trương Nguyên Thanh thử nói: "Cô biết Phó Thanh Dương không."

"Không quen." Con ngươi dưới mặt nạ màu bạc nhìn tới: "Cậu muốn nói cho hắn tin tức này?"

Cô suy tư vài giây, nói: "Một nửa nhân viên Phó gia đều ở nước ngoài, Phó Thanh Dương cũng là lớn lên ở nước ngoài."

Cô tương đối tin tưởng Phó Thanh Dương… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, tiếp theo thầm nghĩ: Chỉ Sát cung chủ cũng đang điều tra Hoa Hồng Đêm Tối, mà Hoa Hồng Đêm Tối cùng Hắc Vô Thường đang chuẩn bị kết nối.

Nếu có thể phát triển vị cung chủ này trở thành người cung cấp thông tin, vạy kế hoạch tìm kiếm Hắc Vô Thường, đạt được danh sách của mình sẽ càng thuận lợi.

Cách mười mấy giây, hắn nói:

"Tôi có một tình báo liên quan Hoa Hồng Đêm Tối, cô có hứng thú không?"

Nghe vậy, Chỉ Sát cung chủ bỗng thẳng lưng lên, ngồi thẳng người. Cô có chút ngoài ý muốn nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh:

"Tình báo gì?"

"Không lâu trước đây, tôi tham dự vào sự kiện bao vây tiễu trừ cấp dưới của Hắc Vô Thường, ừm, sự kiện Hắc Vô Thường cô biết chứ?"

Thấy cung chủ gật đầu, hắn tiếp tục nói: "Tôi từ trong trí nhớ tên Vu cổ sư kia tra ra, nguyên nhân Hắc Vô Thường ẩn núp ở Tùng Hải, là chờ đợi thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối."

Nói xong câu đó, hắn mơ hồ phát hiện, Chỉ Sát cung chủ hít thở dồn dập một chút.

"Thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối muốn tới Tùng Hải?" Thanh âm của cô nghe không ra vui hay giận.

"Đúng vậy." Trương Nguyên Thanh rèn sắt khi còn nóng: "Chúng ta có thể hợp tác."

Chỉ Sát cung chủ hít sâu một hơi, giọng điệu khôi phục bình tĩnh: "Được, tôi sẽ điều tra Vu cổ sư Linh Năng hội, có tin tức sẽ thông báo cậu. Nếu cậu tra được manh mối Hoa Hồng Đêm Tối, thì liên hệ Vương Thiên."

"Rõ." Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười.

Qua một lúc, Chỉ Sát cung chủ đánh vỡ sự yên lặng: "Nếu không có chuyện khác, hôm nay dừng ở đây."

Trương Nguyên Thanh đứng dậy cáo từ.

Hắn đi ra khỏi quán cà phê, đi mấy bước, nhịn không được quay đầu nhìn một lần.

Cửa quán cà phê khóa chặt, trong cửa sổ sát đất là một mảng tối đen, rõ ràng không mở cửa làm ăn.

Mọi thứ vừa rồi, giống như đều là ảo giác.

Loại tình huống này, đặt ở trong linh dị, chắc chắn là gặp quỷ rồi… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một tiếng.

May mắn, vị cung chủ này tuy tính cách có chút cổ quái, nhưng không tiểu thư, điên cuồng như trong lời đồn. Ừm, hy vọng mình không đánh mặt.

Hắn tiếp tục bước đi, tỉ mỉ lặp lại một lần đối thoại vừa rồi.

Thì ra Hạ Hầu Trì một nhánh này, âm thầm cấu kết Hoa Hồng Đêm Tối, phen này có thể chơi chết cha con Hạ Hầu rồi. Còn có, bọn họ tất nhiên biết một ít tình báo, tổ chức thành viên vân vân của Hoa Hồng Đêm Tối.

Chương 234: Tạm có một cái kết (1)

Hắc Vô Thường tránh ở Tùng Hải làm rùa đen rút đầu, khó có thể tìm kiếm, nhưng nếu có thể từ Hoa Hồng Đêm Tối tuyến này mò mẫm, có lẽ có thể tìm được cửa đột phá.

Mình phải báo cáo tin tức này cho Phó Thanh Dương.

Trương Nguyên Thanh vẫn là tương đối tín nhiệm hắn, một mặt, ở trong sự kiện Hoành Hành Vô Kỵ, hắn đã biết Hoa Hồng Đêm Tối tồn tại, nếu Phó Thanh Dương là người của

Hoa Hồng Đêm Tối, sẽ không giúp hắn ở trên sự kiện Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Nên rót thêm dầu vào lửa, giết chết cấp dưới biết Hoa Hồng Đêm Tối này.

Một mặt khác, người lãnh đạo cao nhất hắn có thể tiếp xúc đến, chỉ có Phó Thanh Dương vị bách phu trưởng này, không có lựa chọn.

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh nhìn quanh, bốn bề vắng lặng, hắn yên lặng lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho Phó Thanh Dương.

Tuy nói bây giờ là bốn năm giờ sáng, nhưng tình báo quan trọng như thế, khẳng định cần ngay lập tức báo cáo cho cấp trên, chậm thì sinh biến, đêm dài lắm mộng.

Nói tới, tiến độ Phó bách phu trưởng tìm kiếm Hắc Vô Thường kẹt đã lâu.

"Tít tít tít"

Tiếng chuông vang khoảng nửa phút, rốt cuộc nối máy, truyền đến thanh âm lạnh lùng vô tình của Phó Thanh Dương:

"Lúc này gọi điện cho tôi, là có chuyện gì quan trọng chứ."

Cảm giác hắn đang cố nén cơn tức bị đánh thức… Trương Nguyên Thanh nói: "Bách phu trưởng, tôi vừa mới đi gặp Chỉ Sát cung chủ."

Phó Thanh Dương ngẩn ra, "Cô ta yêu cầu?"

"Đúng vậy!" Trương Nguyên Thanh nói: "Cô ấy mời tôi gặp mặt, nói một số việc, về Hạ Hầu gia."

Nói xong, Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng vang rất nhỏ đối phương hất mạnh chăn, ngồi dậy, tiếp theo là giọng điệu nghiêm túc của Phó Thanh Dương:

"Nguyên nhân cô ta suýt nữa giết chết Hạ Hầu Thiên Vấn?"

Quả nhiên, Phó Thanh Dương cũng phát hiện không tầm thường, cũng đúng, Quan Nhã có thể cảm giác ra, Phó Thanh Dương cũng là nghề nghiệp thám báo sẽ chỉ càng sâu sắc hơn.

Trương Nguyên Thanh không lấp lửng, nói:

“Chỉ Sát cung chủ nói, một nhánh của Hạ Hầu Trì, là thành viên Hoa Hồng Đêm Tối.”

Đầu kia điện thoại không có thanh âm, đại khái qua năm sáu giây, Phó Thanh Dương mở miệng nói chuyện, một lần này, thanh âm của hắn vô cùng ngưng trọng:

“Cậu xác định?”

Trương Nguyên Thanh liền mang tình huống Chỉ Sát cung chủ nói, từ đầu tới cuối thuật lại cho Phó Thanh Dương.

“Cô ấy là nói như vậy, nhưng thật giả tôi không dám kết luận, bởi vậy gọi điện thoại báo cáo với ngài.”

Phó Thanh Dương chậm rãi nói:

“Sau lưng Sở gia bị diệt, quả thật có bóng dáng Hoa Hồng Đêm Tối. Năm đó trận náo động kia, mục tiêu của Binh giám mục là một món đạo cụ loại quy tắc của nghề nghiệp nhạc sĩ. Ở trong trận chiến đấu này, chính phủ phản ứng chậm một nhịp, có người quấy nhiễu tin tức truyền. Có thể làm được điều này, chỉ có người bên trong Ngũ Hành minh, nắm giữ quyền lực còn không thấp.”

Ở sau khi phát hiện Hắc Vô Thường và Hoa Hồng Đêm Tối lén liên hệ, Phó Thanh Dương liền gọi điện hội tộc lão Phó gia, tìm hiểu được bóng dáng của sự kiện năm đó.

Sau khi Sở gia bị diệt, Ngũ Hành minh đã chú ý tới Hoa Hồng Đêm Tối tồn tại, tiến hành một lần thanh tẩy bí ẩn đối với nội bộ.

Nhưng việc này tổn hại thể diện của chính phủ, bởi vậy giữ kín không nói ra, cấm đoán thảo luận, hai mươi mốt năm trôi qua, hành giả chính phủ một thế hệ mới, cơ bản không biết chuyện cũ này.

“Như vậy xem ra, Hoa Hồng Đêm Tối chẳng những có liên lụy với Hắc Vô Thường, năm đó còn hợp sức với Binh giám mục, diệt Sở gia.” Trương Nguyên Thanh nhíu chặt lông mày: “Tổ chức này mưu đồ không nhỏ đâu.”

Có thể thẩm thấu thành viên đến linh cảnh thế gia, tổ chức chính phủ, năng lượng của “Hoa Hồng Đêm Tối” có thể nghĩ mà biết.

Có thực lực cường đại như vậy, nhưng luôn nấp ở trong bóng tối, thứ mưu đồ khẳng định khó có thể tưởng tượng.

Phó Thanh Dương "Ừm" một tiếng, tán đồng ý kiến của cấp dưới, trầm giọng nói:

"Trừ tôi, cậu còn nói cho ai?"

"Tôi vừa nhận được tin tức, liền báo cáo cho Bách phu trưởng." Trương Nguyên Thanh trả lời.

Phó Thanh Dương liền nói ngay: "Chuyện này không cho phép tiết lộ ra ngoài."

Từ trong giọng nói của hắn phán đoán, tựa như cực kỳ hài lòng đối với Trương Nguyên Thanh trả lời.

"Tôi rõ!" Trương Nguyên Thanh lại hỏi: "Bách phu trưởng chuẩn bị xử trí Hạ Hầu Trì một nhánh này như thế nào?

Phó Thanh Dương cười lạnh: "Nếu cậu là cao tầng Hoa Hồng Đêm Tối, sau khi biết được Hạ Hầu Thiên Nguyên vào tù, cậu sẽ làm như thế nào?"

"Gắt gao chú ý, nếu có phiêu lưu bại lộ thân phận, liền nghĩ cách diệt khẩu." Trương Nguyên Thanh suy tư, nói.

"Tôi sẽ lấy tội nguy hại trị an, nắm Hạ Hầu Thiên Nguyên ở trong tay, sau đó thả dây câu dài bắt con cá lớn. Trước đó, sẽ không đả thảo kinh xà." Nói tới đây, trong giọng nói của Bách phu trưởng không còn lạnh nhạt, ôn hòa nói:

"Cậu yên tâm, chỉ cần trong tay nắm bắt Hạ Hầu Thiên Nguyên, Hạ Hầu Trì và Hạ Hầu Tân đều không dám trả thù cậu. Chờ lúc tôi thu lưới, bọn họ cũng không có cơ hội trả thù cậu."

Chương 235: Tạm có một cái kết (2)

Phù! Trương Nguyên Thanh phun ra một hơi, như vậy, việc Hạ Hầu gia, xem như tạm có một cái kết.

Phó Thanh Dương nói: "Bây giờ không vội thu lưới, qua vài ngày nữa phải có cuộc kiểm tra sức khỏe lớn, tôi tính sàng chọn trước một vòng, xem xem phản ứng của hành giả chính phủ."

“Cuộc kiểm tra sức khỏe lớn?”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, nghĩ tới lời Ma Quân từng nói: Mình không qua được cuộc kiểm tra sức khỏe lớn!

Phó Thanh Dương giải thích:

“Cuộc kiểm tra sức khỏe lớn là phúc lợi, cũng là giám sát của cao tầng đối với thành viên tổ chức, cái trước có thể kiểm tra, trị liệu vấn đề phương diện thân thể, cái sau có thể kiểm tra đo lường trạng thái tinh thần cùng tâm tính, đối với kẻ sa ngã mà nói, đây là một tấm gương chiếu yêu, sẽ làm bọn họ không nấp được vào đâu.

“Người trong lòng có quỷ, sẽ lộ ra manh mối.”

Đừng đến lúc đó người Hoa Hồng Đêm Tối không điều tra ra, kết quả lôi ra được một tên truyền nhân Ma Quân… Trong lòng Trương Nguyên Thanh có một vạn chữ ‘đệch’ chạy vội qua.

Ý nghĩ theo bản năng của hắn là: Lại cần mày ra sân rồi, Tiểu Đậu Bỉ! !

Nghĩ lại chút, cuộc kiểm tra sức khỏe lớn thật sự có dễ tránh né như vậy?

Để sau tìm Quan Nhã tìm hiểu một lần cuộc kiểm tra sức khỏe lớn. Trương Nguyên Thanh hỏi tiếp:

“Bách phu trưởng, gần đây có phó bản giết chóc cỡ lớn mở ra không?”

Phó Thanh Dương lắc đầu: “Phó bản giết chóc cỡ lớn tập trung ở giữa năm và cuối năm, gần đây sẽ không xuất hiện.”

Kỳ quái, vậy Chỉ Sát cung chủ làm sao tấn thăng Chúa Tể? Cô ấy không cần thiết lừa mình nha… Trương Nguyên Thanh suy nghĩ vài giây, nói: “Bách phu trưởng, tôi không có vấn đề nữa.”

“Trở về nghỉ ngơi đi!”

Phó đại thiếu gia rất hiếm thấy biểu đạt thân thiết đối với cấp dưới.

Sáng sớm hôm sau, biệt thự lớn.

Ba em gái tai thỏ bận rộn mang bữa sáng lên bàn ăn, Linh Quân ngáp vào ngồi, chào hỏi Phó Thanh Dương đối diện:

“Chào buổi sáng nha.”

Ánh mắt hắn lướt qua khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương, lại dời trở về, đánh giá hắn: “Cậu thoạt nhìn tâm tình không tệ.”

Khóe miệng Phó Thanh Dương hơi nhếch lên: “Bởi vì tôi phát hiện, lấy đức thu phục người, so với tăng lương càng có thể làm người ta tin phục hơn.”

Sáng sớm tương tự, trong phòng tổng thống, nữ trợ lý đúng giờ rời giường, rửa mặt một phen, sau khi ăn mặc chỉnh tề, liền vặn mở cửa phòng ngủ chính, gọi đại tiểu thư dậy.

“Rắc!”

Nháy mắt khóa cửa văng ra, cô phát hiện mình giống như đánh vỡ vách ngăn nào đó, cơn gió vô hình nổi lên ở trong phòng.

Theo cửa phòng mở ra, cảnh tượng phòng ngủ chính chiếu vào trong mắt.

Đại tiểu thư nhà mình bị một sợi dây thừng đỏ như ẩn như hiện treo ở dưới đèn treo thủy tinh, toàn thân trên dưới chỉ mặc một cái quần lót thiếu nữ, ngộ ngực số đo không lớn, thân thể mềm mại trắng nõn rất chói mắt.

Giờ phút này, đang nước mắt lưng tròng nhìn nữ trợ lý vào phòng.

Sắc mặt nữ trợ lý biến đổi hẳn, kinh hô một tiếng: “Tiểu thư!”

Chạy vội lên, cởi bỏ sợi dây thừng đỏ nhỏ như sợi tóc kia.

“Ai làm? Ai làm?” Nữ trợ lý giận dữ.

Tạ Linh Hi nước mắt lưng tròng, khóc nói: “Cung chủ tỷ tỷ đã tới, Nguyên Thủy ca ca hại ta rồi, hu hu!”

Ở trong tiếng khóc kể đứt quãng của cô, nữ trợ lý đã nghe hiểu, lúc tảng sáng, Chỉ Sát cung chủ đã tới nơi này, tựa như bởi vì đại tiểu thư hướng người ngoài tiết lộ thân thế của cô, liền treo tiểu thư lên đánh một trận.

Nữ trợ lý thầm nhủ, may mắn may mắn, chỉ là đánh một trận mà thôi.

Vừa rồi nhìn thấy tiểu thư bị lột sạch, cô còn tưởng có tên trộm hái hoa lẻn vào khách sạn, cướp đi trinh tiết của tiểu thư. Một khi gia tộc trách hỏi, cô là phải mổ bụng tạ tội.

Khách sạn Hảo âm Nhạc.

Vương Thiên ở cao hướng xuống nhìn ba đồng bạn, trầm giọng nói: "Góc độ này nhìn mấy người rất không tệ."

Ba đồng bạn ánh mắt thương hại.

Vương Thiên trầm mặc một phen, thử nói: "Cung chủ đã đi rồi, mấy người có thể thả tôi xuống không?"

Đồng bạn ngẩng đầu nhìn hắn, đều lắc đầu: "Chúng tôi cảm thấy góc độ này nhìn cậu, cũng rất không tệ."

Trương Nguyên Thanh sau khi về nhà, ngủ được một lát, thẳng đến lúc bị tiếng đập cửa của bà ngoại đánh thức.

Hắn xỏ giày đến phòng khách, thấy anh họ cùng dì trẻ uể oải, hai người trực đêm đã trở lại, ngồi ở bên bàn ăn kêu oai oái đòi ăn.

Trần Nguyên Quân day day mi tâm, nhìn em họ uể oải, lắc đầu:

"Tối hôm qua lại thức đêm chơi game à, anh là muốn ngủ mà không thể ngủ, em là có thể ngủ lại không ngủ."

Không, em cũng là muốn ngủ lại không thể ngủ, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, chính là thời điểm để ngủ mà… Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng, hắn đã là tinh linh đêm tối, lại bị ép hoạt động ở ban ngày.

Dì trẻ ở bên nhân cơ hội cáo hắc trạng, nũng nịu nói: "Mẹ, cháu ngoại của mẹ tối hôm qua chơi game suốt đêm, mẹ mau tới đánh nó."

Chương 236: Tạm có một cái kết (3)

Cô gái thối, ta nào có chọc vào ngươi! Trương Nguyên Thanh hô: "Mẹ, con gái mẹ nói đêm nay cùng nhau chơi game với

con suốt đêm.”

Bà ngoại không quan tâm bọn họ.

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh trở lại phòng, triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, để nó tự bò ở trong phòng.

“Việc Hạ Hầu gia tạm có một cái kết, tạm thời không cần phải quản nữa, nhưng cuộc kiểm tra sức khỏe lớn này làm trong lòng mình có chút hoảng

“Mặt khác, nên bồi dưỡng Tiểu Đậu Bỉ rồi, linh phó cùng cương thi là thủ đoạn khắc địch quan trọng của Thần dạ du giai đoạn sau, linh triện mình nắm giữ còn chưa thể luyện chế cương thi, trước tăng cường Tiểu Đậu Bỉ một chút.”

Hắn cho rằng bồi dưỡng Tiểu Đậu Bỉ rất cần thiết, một mặt là tăng lên trí lực của linh phó, một mặt khác tăng lên thực lực.

Trước phó bản lần thứ ba, phương thức có thể tăng lên thực lực của hắn là có hạn, cắn nuốt linh thể đã rất khó tăng lên giá trị kinh nghiệm, mà vì thăng cấp đi săn giết nghề nghiệp tà ác, hiển nhiên không thực tế.

Vậy chỉ có thể thông qua bồi dưỡng linh phó để tăng cường thực lực.

Ngắm mắt anh linh vòng quanh máy chơi game bò qua bò lại, Trương Nguyên Thanh có chút khó xử: “Vấn đề là, không có tài liệu luyện chế linh phó.”

Đơn thuần lấy thái âm lực nuôi dưỡng linh thể, tốc độ trưởng thành của linh thể rất thong thả, hơn nữa phẩm chất sẽ không biến hóa.

Bởi vậy cần tài liệu, tài liệu nghề nghiệp khác nhau, sẽ giao cho linh thể đặc tính khác nhau, mà ý nghĩa của linh triện, chính là bóc ra linh tính trong tài liệu, thêm vào đến trên thân linh thể.

Nhưng, không phải bất cứ tài liệu nào cũng có thể dùng để luyện chế linh phó, có hai hạn chế, một là tài liệu thuần âm, hai là tài liệu phù hợp với linh thể.

Thứ trước phân biệt không khó, thứ sau mà nói, chỉ có linh thể tự mình biết phù hợp hay không.

Tiểu Đậu Bỉ là chịu đạo cụ nghề nghiệp nhạc sĩ ảnh hưởng, trở thành linh phó, theo lý thuyết, phương hướng về sau bồi dưỡng, khả năng thiên hướng nghề nghiệp này.

"Không biết 'thể chất' Tiểu Đậu Bỉ hợp với tài liệu gì, sẽ đạt được năng lực gì, nếu là loại hình tiềm lực vô hạn kia, vậy tương lai Tiểu Đậu Bỉ hoàn toàn có thể thay cha xuất chinh."

Vừa nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh không khỏi chờ mong hắn lên.

Nhưng vấn đề là, hắn không có tài liệu, cũng không biết nơi nào có tài liệu.

"Quả nhiên, vẫn là đi tìm Quan Nhã đi, cô ấy hiểu nhiều thứ."

Sau khi trở thành hành giả chính phủ, Trương Nguyên Thanh tạo thành thói quen có việc Quan Nhã tỷ, vô sự lão ti cơ. Quan Nhã vẫn luôn đảm đương nhân vật "cô giáo".

Dạy hắn viết báo cáo, phổ cập thường thức linh cảnh cho hắn vân vân.

Tính tới trước mắt, trừ không muốn dạy hắn luyện tập ngồi xổm sâu, cùng với triển lãm 'sức trói gà', Quan Nhã vị cô giáo này vẫn là rất xứng chức.

Hắn đeo khẩu trang cùng đội mũ lưỡi trai, lặng yên ra ngoài, đi taxi tới văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, vòng qua tòa nhà hành chính, đến tòa nhà thủy tinh hai tầng phía sau.

Thực mắt đội trưởng ở nhà tu dưỡng, lầu hai chỉ có Quan Nhã cùng Vương Thái.

Trương Nguyên Thanh siêng năng chào hỏi Vương Thái, tiếp theo kéo qua ghế làm việc, ngồi ở bên người Quan Nhã.

Quan Nhã vừa thấy tư thế này, liền biết có việc, nghiêng người, hướng mặt về phía hắn, mỉm cười nói:

"Dời ánh mắt chú ra khỏi ngực chị, nói đi, chuyện gì."

"Đều nói phụ nữ ngực bự không có đầu óc, em muốn biết, chị là làm như thế nào mà hai cái cùng có cả." Trương Nguyên Thanh dùng giọng điệu lão ti cơ thích làm lời dạo đầu.

"Chú làm sao biết cái này không phải giả chứ." Quan Nhã rất có tinh thần tự dìm hàng hầm hừ nói.

“Vậy chị xong rồi!”

“Hả?”

“Tương lai chị sinh con, nó sẽ phẫn nộ nói: Mẹ, trên đời còn có sữa yên tâm sao?”

“Ha ha ha.” Quan Nhã cười bộ ngực run rẩy.

Thỏa mãn sở thích của lão ti cơ, Trương Nguyên Thanh cắt vào đề tài chính:

“Nghe nói qua vài ngày nữa có cuộc kiểm tra sức khỏe lớn? Em còn chưa từng tiếp xúc loại hoạt động này đâu, có những hạng mục gì. Xin đừng nói dây chuyền với em, chúng ta nói chính sự đấy.”

Hắn cho rằng, lấy vấn đề hành giả chính phủ có thể tồn tại, nếu đơn thuần lấy người tốt người xấu để phân chia, ít nhất hơn 50% nhân viên là có vấn đề.

Quan Nhã nói:

“Chia ra hai loại lớn, một là kiểm tra thân thể, hai là kiểm tra đo lường tinh thần.

“Thứ trước có thể kiểm tra ra bệnh tật thân thể, cùng với bị người ta khống chế hay không. Thứ sau phải phức tạp một chút, nếu chia nhỏ, đầu tiên là kiểm tra đo lường tinh thần bình thường hay không, có bệnh tật phương diện tinh thần hay không, một bước này là do đạo cụ đến hoàn thành.

“Tiếp theo là phát hiện nói dối, nội dung phát hiện nói dối không giống nhau, có đôi khi là hỏi giá trị đạo đức, giá trị thanh danh, có đôi khi là gọn gàng dứt khoát hỏi có phản bội tổ chức hay không.

“Cuối cùng là vấn đáp, do một vị binh hậu đẳng cấp cao ra đề mục, mặt đối mặt vấn đáp. Hắn sẽ căn cứ câu trả lời của em, tiến hành phân tích đối với em.”

Chương 237: Chợ đen (1)

Nếu phát hiện nói dối, mình hắn là có thể thông qua, kiểm tra tinh thần quá nửa cũng không có vấn đề, đầu óc mình không có bệnh, thám báo cao cấp thì có chút đau đầu, không biết là

chấp sự ra mặt, hay là trưởng lão ra mặt? Trương Nguyên Thanh lại hỏi:

“Em sau khi lên cấp, muốn sưu tập một ít tài liệu âm tính dùng để làm thí nghiệm, nhưng không biết thu hoạch tài liệu như thế nào.”

Quan Nhã không chút suy nghĩ, đưa ra đáp án:

“Hai con đường, một là hướng tổ chức đệ trình xin, từ trong tồn kho của tổ chức chọn lựa, căn cứ công huân cùng chức vị cao thấp, có thể hưởng thụ chiết khấu nhất định, cực kỳ có lời.

“Con đường thứ hai sao, đi chợ đen thu gặt thôi. Tùng Hải có mấy chợ đen, là do tổ chức dân gian cùng Linh cảnh hành giả hoang dã tụ tập, hành giả chính phủ có đôi khi cũng sẽ đi.”

“Phân bộ chúng ta cho phép chợ đen?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Không cho phép, nhưng ngầm đồng ý chợ đen tồn tại. Thị trường thứ này, chỉ cần có giao dịch, nó liền nhất định sẽ xuất hiện, cấm không hết được, điển hình ví dụ chính là mua bán thuốc phiện, dân cư.” Quan Nhã nói:

“Cho nên phân bộ ngầm đồng ý chợ đen tồn tại, nhưng chỉ có thể do người có được bối cảnh chính phủ hoặc quan hệ nhất định đến mở chợ đen, cố gắng để nó ở trong sự khống chế. Đội trưởng ‘Quyền Vương’ khu Khang Dương Chúng ta, chính là người phụ trách chợ đen khu này.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, cẩn thận suy nghĩ một phen, quyết định đi chợ đen xem một chút.

Từ trong tồn kho của phân bộ tìm tài liệu, tuy có thể đạt được chiết khấu nhất định, khá tiết kiệm tiền, nhưng tài liệu rời kho sẽ bị đăng ký.

Người biết hàng, vừa thấy tài liệu hắn chọn, liền biết hắn muốn luyện chế linh phó, Trương Nguyên Thanh còn chưa muốn để người ta biết mình có linh phó, dù sao Viên Đình hỏi đối với hắn, mới trôi qua hơn hai mươi ngày.

“Em muốn đi chợ đen.”

“Vậy tan tầm chị dẫn chú đi.” Quan Nhã nói.

Lão ti cơ thật tốt… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, lại nghe Quan Nhã ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói:

“Đợi lát nữa, đội trưởng tạm quyền cùng một vị đồng nghiệp khác sẽ tới đây.”

“Nhanh như vậy?” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: “Đội trưởng không phải nói ngày mai sao.”

Quan Nhã lườm nguýt, cười: “Bọn họ nghe nói sự tích chú không tiếc đắc tội Hạ Hầu gia, cũng muốn giải cứu con tin, rất thưởng thức chú, quyết định tới đây sớm.”

Trong đầu Trương Nguyên Thanh một lần nữa nhớ lại thân phận bối cảnh của hai đồng nghiệp, một Hỏa sư cấp 3, con cháu dòng chính cao tầng nào đó của Xích Hỏa bang; một Thủy quỷ Thánh giả cảnh cấp 4.

Người sau tuy không có bối cảnh, nhưng Thánh giả cảnh đó, một khi công huân tích lũy lên, trở thành chấp sự là ván đã đóng thuyền.

Thánh giả cảnh đó, tồn tại giết Siêu phàm như giết chó.

Hy vọng không phải hai đồng nghiệp khó có thể ở chung… Trương Nguyên Thanh đẩy hai chân, ngồi ghế làm việc, trở lại trước bàn làm việc của mình, ở trong cơ sở dữ liệu của chính phủ, tìm tòi “Binh Chủ giáo” .

Sau khi cẩn thận xem, hắn đối với tổ chức nghề nghiệp tà ác, có một khái niệm tương đối rõ ràng.

Ở trong thế lực tạo thành nghề nghiệp tà ác, có cái gọi là “ba hội hai giáo một Tu La”, cái gọi là ba hội, là chỉ ba phân hội lớn của Linh Năng hội do Vu cổ sư tạo thành.

Phân biệt là “Trung bộ phân hội”, “Đông bộ phân hội”, “Nam bộ phân hội” .

Ba phân hội lớn có địa bàn của mình, rất ít lui tới, trong đó vị trí hội trưởng Đông bộ phận hội để không đã lâu, Phán Quan Mắt Quỷ cùng Cổ Vương hai phó hội trưởng, cạnh tranh vị trí hội trưởng đã nhiều năm.

Hai giáo, là chỉ Hư Vô giáo phái do Huyễn thuật sư tạo thành, căn cứ địa vực phân chia làm Nam giáo cùng Bắc giáo.

Một Tu La, chính là chỉ Binh Chủ giáo do Yêu mê hoặc tạo thành, thủ lĩnh Binh Chủ giáo gọi là Tu La.

“Chị Quan Nhã, ba hội hai giáo một Tu La, vì sao không phải một binh chủ, mà là một Tu La?” Trương Nguyên Thanh biểu đạt nghi hoặc của mình của lão ti cơ.

Quan Nhã nhanh nhẹn quay đầu: “Chú đang xem thế lực nghề nghiệp tà ác?

Trương Nguyên Thanh nói: “Hắc Vô Thường không phải Đông bộ phân hội của Linh Năng hội sao, em tham dự hành động truy bắt, liền muốn thuận thế điều tra tổ chức tà ác có những cái nào.

Quan Nhã gật gật đầu, tiếp theo lộ ra một chút hoảng hốt, lâm vào hồi ức:

“Tu La à… Ở lúc chị còn nhỏ, mẹ chị đã thường xuyên dùng Tu La của Binh Chủ giáo dọa chị sợ, mà ở lúc mẹ chị còn nhỏ, bà ngoại cũng thường xuyên dùng Tu La hù dọa mẹ.”

Cừ thật, Tu La là vũ khí sắc bén dọa trẻ con đời đời tương truyền của nhà chị? Trương Nguyên Thanh lảm nhảm.

“Hắn là tồn tại vô địch, tồn tại đáng sợ trong Linh cảnh hành giả, tựa như diệt thế ma thần trong thần thoại truyền thuyết. Đáng sợ, vô địch, nhưng vô cùng xa xôi, đây là ấn tượng của chị đối với hắn.” Quan Nhã nói.

Chương 238: Chợ đen (2)

“Năm vị minh chủ so với hắn, như thế nào?” Trương Nguyên Thanh tò mò nói.

Quan Nhã ngẫm nghĩ, lắc đầu:

“Chiến lực tầng cấp đó, chị làm sao tính ra? Nhưng chỉ thanh danh mà nói, năm vị minh chủ xa xa không bằng Tu La. Mà từ cách nói ‘ba hội hai giáo một Tu La’ này phỏng đoán, chị cho rằng năm vị minh chủ không bằng Tu La, ừm, đây chỉ là ý nghĩ của chị.”

Bên cạnh Vương Thái nói chen vào: “Nếu có video chiến đấu của mỗi người bọn họ, tôi có thể thông qua số liệu phân tích ra

minh chủ cùng Tu La bên nào mạnh bên nào yếu.”

“Video chiến đấu loại cấp bậc đó sao có khả năng tìm được?” Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Anh Vương Thái, không bằng anh phân tích một phen, em cùng chị Quan Nhã vật lộn, ai mạnh hơn?”

Vương Thái nghiêm túc nói:

“Nếu không sử dụng đạo cụ, hai người như cậu cũng không phải đối thủ của cô ấy.”

Quan Nhã lắc đầu, thật sự là một gã không thú vị, lúc này, cậu nên trả lời: Cái này còn cần hỏi sao, từ trước tới giờ chỉ có trâu chết mệt, không có cày hỏng ruộng.

Vẫn là Nguyên Thủy thú vị.

…

Tới gần giữa trưa, Trương Nguyên Thanh nghe thấy lầu một truyền đến tiếng cười sang sảng:

“A ha ha ha, mọi người còn nhớ rõ tôi à, chào mọi người chào mọi người, về sau tôi sẽ thường xuyên đi làm, có việc cứ tìm tôi, tôi bảo kê mọi người.”

Giọng điệu tuy hào sảng, nhưng thanh âm thanh thúy non nớt, chỉ nghe, Trương Nguyên Thanh đã tưởng tượng ra hình tượng một cô gái nhỏ chống hông, hào sảng cười to.

Vài giây sau, cầu thang bằng thép truyền đến tiếng bước chân.

Trương Nguyên Thanh thò đầu nhìn lại, đầu tiên nhìn thấy là một cô gái, rất thấp, đại khái lớp tám, ngũ quan rất tinh xảo, nhưng chưa hoàn toàn nảy nở, có một mái tóc dài trùm lên vai màu lửa đỏ.

Cô chống hông, cất bước chân không để ai vào mắt, rầm rầm rầm đi lên.

Ở phía sau cô gái nhỏ, là một người trung niên, mặc áo sơmi trắng quần âu, đeo kính râm, khí chất rất âm trầm, tóc lộn xộn, thoạt nhìn, có chút giống Vương Thái phiên bản hắc hóa.

Vương Thái à, đây là anh của anh à? Trương Nguyên Thanh nhịn không được nghiêng đầu, liếc vị trí Vương Thái một cái.

Vương Thái cúi đầu làm việc, không để ý tới động tĩnh bên người.

Quan Nhã mỉm cười đứng dậy, nghênh đón hai đồng nghiệp trở về.

“Chào chị, chị Quan Nhã, em lại đã về rồi!” Cô gái tóc đỏ nâng tay, hào sảng chào hỏi, ánh mắt cô đặt ở trên người Trương Nguyên Thanh, lớn tiếng nói:

“Anh ấy chính là đồng nghiệp mới tới sao? Nguyên Thủy Thiên Tôn kia một mình một ngựa xông vào địch doanh, cùng nanh vuốt của Hạ Hầu gia đại chiến ba ngày ba đêm?”

A? Mình khi nào cùng nanh vuốt của Hạ Hầu gia đại chiến ba ngày ba đêm? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen.

Quan Nhã mở lòng bàn tay, hướng tới cô gái, giới thiệu cho Trương Nguyên Thanh:

“Khương Tinh Vệ, Hỏa sư cấp 3, 14 tuổi, còn đang học cấp 2, ừm, em hẳn là có đang đi học nhỉ.”

“Không học nữa, cha em nói, học hành lầm lỡ người ta, trường học dạy toàn là những thứ rắm chó không kêu.” Khương Tinh Vệ đi tới, kiễng mũi chân, vỗ mạnh bả vai Trương Nguyên Thanh, hào sảng cười to:

“Ahaha, quả nhiên tuấn tú lịch sự, về sau cứ đi theo em lăn lộn, em thích người trẻ tuổi có chính nghĩa.”

Bả vai Trương Nguyên Thanh bị vỗ đau đớn một phen, đầu óc ong ong, hắn cảm giác vỗ bả vai mình không phải cô gái 14 tuổi, mà là Lỗ Trí Thâm cao lớn vạm vỡ, một giây sau sẽ hai tay ôm quyền, nói một tiếng:

Ca ca!

Thân xác cô gái, linh hồn Lỗ Trí Thâm?

Lúc này, Khương Tinh Vệ chú ý tới Vương Thái, chấn động:

“Ồ, anh cũng là mới tới sao?”

Vương Thái: “Anh không phải, chúng ta trước kia từng gặp.”

Khương Tinh Vệ càng giật mình hơn: “Không có khả năng, vì sao em không có một chút ấn tượng nào đối với anh?”

Vương Thái: "…"

Trương Nguyên Thanh thấy một màn như vậy, không biết nên lẩm bẩm Vương Thái thiên phú dị bẩm, hay là lẩm bẩm Khương Tinh Vệ dây thần kinh to.

Quan Nhã tiếp tục giới thiệu:

"Vị này là tiền bối Đằng Viễn, Thủy quỷ cấp 4, tạm thay vị trí đội trưởng."

Trương Nguyên Thanh thu sức chú ý về, cung kính nói: "Đằng Viễn đội trưởng."

Người đàn ông trung niên ánh mắt dại ra, vẻ mặt cũng dại ra, một bộ dáng khuyết thiếu nhiệt tình đối với cuộc sống, đẩy đẩy kính mắt trên mũi, thanh âm trống rỗng nói:

"Sửa đúng một chút, Thủy quỷ sau lần đầu tiên chuyển chức gọi là Ôn thần.

Hắn gật đầu với Trương Nguyên Thanh: "Không tệ, người trẻ tuổi luôn tràn ngập nhiệt tình, tràn ngập chính nghĩa, tôi rất thưởng thức cậu người trẻ tuổi như vậy, nhưng cũng phải nhắc nhở cậu, đây chỉ là một phần công việc, phải nhớ kỹ mọi lúc tính mạng của mình là quan trọng nhất, mạo hiểm vì công việc là chuyện đáng buồn cỡ nào chứ."

A? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, cái này không giống với trong tưởng tượng của hắn vẽ cái bánh lớn tán dương như vỗ về gà chọi.

Chương 239: Chợ đen (3)

Đằng Viễn tiếp tục nói:

"Tôi hôm qua suốt đêm chế định điều lệ chế độ mới, ở trong lúc tôi tạm thay chức vị đội trưởng, mọi người phải nghiêm khắc tuân thủ một bộ chế độ này, ai nếu vi phạm chế độ của tôi, nghiêm trị không tha."

Nghe đến đó, tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, thầm nhủ đây là quan mới nhận chức ra oai phủ đầu, trưởng quan mới tới muốn lập quy củ.

Đội trưởng Đằng Viễn đẩy đẩy kính mắt trên mũi, thần thái tiêu cực, giọng điệu trống rỗng, nói:

“Điều thứ nhất: Cấm đoán tăng ca!

“Điều thứ hai: Cho phép nghỉ có lương.

“Điều thứ ba: Cấm đoán đi làm quét thẻ chấm công.

“Điều thứ tư: Xin nghỉ không cần trải qua tôi đồng ý.

“Điều thứ năm: Nếu bất đắc dĩ nhất định phải tăng ca, tiền lương tăng ca tăng lên gấp ba.

“Điều thứ sáu: Tuần nghỉ hai ngày đổi thành tuần nghỉ ba ngày

“Điều thứ bảy:

Miệng Trương Nguyên Thanh từng chút một mở ra, vẻ mặt sững sờ, đầu óc vang ong ong, quanh quẩn ý niệm lộn xộn:

Đây thật là lãnh đạo? Trên đời còn có loại lãnh đạo này? Có thể mang đội trưởng thực sự vĩnh cửu điều chuyển hay không?

Mặt trời lặn về phía Tây, xe thể thao màu lam lái vào bãi đỗ xe trong lòng đất một khách sạn.

Chợ đen ngay tại tầng hầm thứ ba của khách sạn này, trừ chợ đen, Quyền Vương còn xây dựng đấu quyền trong lòng đất.

Quan Nhã đỗ xe, mở cửa xe, nói: “Đến rồi.”

Cô khoác vào một cái áo gió dài, che đi dáng người ngạo nhân, giày cao gót cũng đổi thành giày chạy.

Quan Nhã giải thích, Linh cảnh hành giả hoạt động trong chợ đen, tuy nói đều có hồ sơ, nhưng hành giả hoang dã dù sao tản mạn, kiệt ngạo, không trọng quy củ, mà cô xinh đẹp như thế, chim sa cá lặn như thế.

Khẳng định sẽ bị kẻ háo sắc nhằm vào, dẫn tới phiền toái, cho nên cần mặc áo khoác.

Trương Nguyên Thanh cảm thấy cô gái này rắm thối như em họ của cô, chỉ là nhìn bờ mông tròn trịa cùng bộ ngực cao ngất ngạo nhân, cùng với khuôn mặt quyến rũ tinh xảo, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn việc cô chém gió.

Ở dưới sự dẫn dắt của Quan Nhã, hai người tới trước một thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá.

Một tráng hán khôi ngô cao lớn gác ở thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá, ánh mắt hung dữ, đánh giá hai người đi tới.

Quan Nhã từ trong túi áo gió lấy ra một xấp tiền mặt, đưa qua, đây là "vé vào cửa" chợ đen, mỗi người một vạn.

Tráng hán nhận lấy, ấn sáng cái nút đi xuống.

Cửa thang máy chuyên vận chuyển hàng hoá rộng mở, Quan Nhã dẫn Trương Nguyên Thanh tiến vào thang máy.

Trong thang máy đi xuống, Quan Nhã và Trương Nguyên Thanh đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai.

"Ting!" một tiếng, cửa thang máy mở rộng, xen lẫn mùi mồ hôi, mùi khói nặng nề, theo sóng âm ồn ào, ập vào mặt.

Trương Nguyên Thanh phóng mắt nhìn, không gian ngoài thang máy rộng lớn, chỗ chợ đen này là do bãi đỗ xe trong lòng đất cải tiến, phân chia làm hai khu vực lớn.

Khu vực bên trái bày một lôi đài thật lớn, hai người đàn ông cường tráng để trần thân trên, đang vật lộn từng quyền đến thịt, khán giả bên dưới ầm ầm ủng hộ.

Bên ngoài là một ít quầy hàng bán rượu, đồ ăn.

Khu vực bên phải yên tĩnh hơn rất nhiều, từng sạp hàng sắp xếp có trật tự, người đi dạo chợ đen mua đồ không nhiều, rải rác.

Trương Nguyên Thanh ở trước sạp hàng nơi nào đó, thấy được một gương mặt quen thuộc, chị đại Bạch Long, cô đang dẫn hai tiểu đệ đi dạo ở bên các sạp hàng.

"Bạch Long trước kia là quyền bá trên lôi đài."

Quan Nhã cũng chú ý tới cô, cười nói: "Cô thích mua đồ xong đánh mấy trận đấu, như vậy có thể kiếm lại tiền đã tiêu. Linh cảnh hành giả chịu giới hạn bởi giá trị đạo đức, kiếm tiền không khó, nhưng phất nhanh rất khó, mà tài liệu, đạo cụ trong linh cảnh, đều là giá trên trời."

Giá trên trời? Trương Nguyên Thanh bắt đầu lo lắng cho hầu bao của mình.

Hai người đi thẳng về phía khu vực bên phải, đồ vật bán ở sạp hàng rất tạp, rất loạn.

Lấy tài liệu, tin tức cùng phương án vượt bản làm chủ, cơ bản không nhìn thấy đạo cụ, cho dù có, cũng là một ít đạo cụ công năng tương đối gân gà (bỏ thì tiếc mà ăn thì vô vị).

Trương Nguyên Thanh dừng lại ở trước một chỗ quầy hàng, chỉ vào một cái hũ đựng "chất keo màu xanh lục", hỏi: "Đây là cái gì?"

Hắn cảm ứng được trong chất keo ẩn chứa âm khí cường đại.

Chủ sạp nói: "Dịch cương thi."

"Bao nhiêu tiền?"

"5 vạn."

"Mẹ kiếp, đắt như vậy?"Trương Nguyên Thanh cả kinh, lại chỉ vào một khối tinh thạch đỏ đậm, nói: "Đây lại là cái gì?"

"Đá Nổ sản xuất nhiều trong phó bản Hỏa sư, vật phẩm tiêu hao." Chủ sạp nói.

"Bao nhiêu tiền?"

Chủ sạp liếc hắn một cái: "Hai cái mẹ kiếp."

Ngươi con mẹ nó muốn ăn đòn à! Trương Nguyên Thanh: "…"

Hắn đảo qua tài liệu phẩm loại đa dạng trên sạp hàng, trầm ngâm vài giây, yên lặng triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ.

Tài liệu gì phù hợp nhất, chỉ có bản thân linh phó biết.

Chương 240: Điều chỉnh kế hoạch (1)

Cùng với một ngụm thái âm lực phun ra, Tiểu Đậu Bỉ "ngã nhào" ở dưới chân Trương Nguyên Thanh.

Đôi tay ngắn nhỏ múp míp của nó chống mặt sàn, nghi ngờ nhìn chung quanh, sau đó ngoan ngoãn "nắm hờ" ống quần chủ nhân. Ở trong loại hoàn cảnh xa lạ này, anh linh theo bản năng sợ người lạ, theo bản năng ỷ lại chủ nhân.

Bộ dạng ngu xuẩn nhát gan, không giống mình chút nào cả. Ài, bỏ đi, dù sao vẫn là trẻ con… Trương Nguyên Thanh hướng nó truyền đạt chỉ lệnh chọn đồ vật đoán tương lai, sau

khi thu được mệnh lệnh của chủ nhân, Tiểu Đậu Bỉ lúc này mới dùng đôi mắt đen nhánh chuyển hướng quầy hàng.

Nó nghiêng đầu lo lắng do dự một lát, tò gan bò về phía sạp hàng, ngửi ngửi ở trước dịch cương thi, vẻ mặt chán ghét bò đi. Về phần Đá Nổ tài liệu phi âm tính này, Tiểu Đậu Bỉ nhìn cũng không thèm nhìn.

Tiểu Đậu Bỉ nhìn mỗi một loại tài liệu, Trương Nguyên Thanh liền hỏi một câu.

“Đây là cái gì?”

“Đất máu của đất tụ âm bãi tha ma.”

“Đây lại là cái gì?”

“Cuống rốn quỷ anh! Cậu rốt cuộc mua hay không?”

“Mua chứ, không mua đồ tôi tới nơi này làm gì?” Trương Nguyên Thanh thấy Tiểu Đậu Bỉ đứng ở trước một cái la bàn hàng hải, nhất thời hỏi: “Đây lại là cái gì?

Khối la bàn hàng hải này niên đại cực kỳ xa xưa, lấy đồng thau làm vỏ ngoài, vòng bảo hộ thủy tinh mơ hồ không rõ, chỉnh thể to bằng bàn tay, mặt đồng hồ có khắc tiếng Anh, cùng với phù văn vặn vẹo.

Thoạt nhìn, như là la bàn thời đại đại hàng hải, đám hải tặc dùng.

“Cái này à, cái này lợi hại đấy. Tôi từ trong tay một hành giả nước ngoài đào được, nghe nói là mảnh vỡ đạo cụ, hơn nữa là mảnh vỡ đạo cụ đẳng cấp cao.” Chủ sạp nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Mảnh vỡ…” Trương Nguyên Thanh đánh giá la bàn trừ cũ kỹ, vẻ ngoài hoàn hảo không tổn hao gì, tức giận nói: “Vỡ ở nơi nào?

“Cái này tôi cũng không biết.” Chủ sạp nhún nhún vai.

“Tôi có thể kiểm tra không?” Trương Nguyên Thanh ngồi xổm xuống.

Mắt chủ sạp sáng lên, “Đương nhiên có thể.”

Trước đó vị khách này chỉ hỏi không xem, rõ ràng là không có tâm tư mua, mà bây giờ, rõ ràng đã sinh ra hứng thú đối với la bàn hàng hải.

Món đồ chơi này quả thật là từ trong tay hành giả nước ngoài đào được, kẹt trong tay rất lâu rồi, mãi chưa bán ra được.

Trương Nguyên Thanh cầm lấy la bàn, nắm ở lòng bàn tay, đợi vài giây, chưa hiện lên tin tức tương ứng.

Nhưng, thông qua tiếp xúc, hắn cảm ứng được đây là một món vật phẩm thuần âm.

"Tài liệu cùng mảnh vỡ đạo cụ là không có tin tức." Chủ sạp vừa thấy, liền biết là một tay mơ.

Lúc này, Quan Nhã nói: "La bàn là nghề nghiệp gì của nước ngoài?"

Chủ sạp nhớ lại một phen: "Hình như là nghề nghiệp 'Hư Không', ở nước ngoài, nghề nghiệp này lại được xưng là 'thương nhân', tôi cũng cảm thấy thương nhân càng phù hợp đặc tính nghề nghiệp này hơn.

Hư Không là tên nghề nghiệp linh cảnh cho, thương nhân là biệt hiệu các hành giả đặt cho.

Hư Không? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, bỗng nhớ tới giày khiêu vũ màu đỏ, hắn nhớ rõ u Hướng Vinh từng nói, giày khiêu vũ màu đỏ là đạo cụ thuộc về nghề nghiệp Hư Không của nước ngoài.

Tiểu Đậu Bỉ lựa chọn la bàn này, vậy nó sẽ không là giả, nhưng Tiểu Đậu Bỉ sao có thể chọn một món đồ vật nghề nghiệp Hư Không? Nó không phải bị đạo cụ nghề nghiệp Nhạc Sĩ ảnh hưởng, mới trở thành linh phó sao.

Trương Nguyên Thanh bắt đầu suy nghĩ.

"Bao nhiêu tiền?" Quan Nhã hỏi.

"Một triệu." Chủ sạp công phu sư tử ngoạm.

"Chúng tôi làm sao biết anh có phải tùy tiện cầm món đồng nát lừa gạt chúng tôi hay không." Quan Nhã tính trả giá, cùng sử dụng ánh mắt ra hiệu Trương Nguyên Thanh đừng nói chuyện, giao cho cô.

“Mua hay không mua.”Chủ sạp rất cứng.

“Nơi này còn nhiều tài liệu, chúng ta có thể đổi một chỗ khác xem.” Quan Nhã hừ lạnh.

“Tùy tiện.” Chủ sạp nhún nhún vai.

Quan Nhã nhất thời nhíu mày, nói thật, cô không am hiểu trả giá, thân là đại tiểu thư, cô mua đồ chưa bao giờ cân nhắc giá, chỉ cân nhắc có thích hay không.

Chủ sạp trước mắt cứng rắn như thế, cô nhất thời không biết nên mặc cả như thế nào.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh đột nhiên đưa qua một tờ danh thiếp, nói:

“Ông anh, làm quen một chút, tôi tên Vương Thái, hành giả chính phủ đội 2 khu Khang Dương.”

Hành giả chính phủ? Vẻ mặt chủ sạp nhất thời nghiêm túc, thu hồi tư thái tản mạn, hai tay tiếp nhận danh thiếp

“Đừng khẩn trương, chỉ là kết giao người bạn. Ông anh, mảnh vỡ đạo cụ này của anh bán có chút đắt nha.”

“Vương huynh đệ, tiền nào của nấy thôi…” Nửa giờ sau, Trương Nguyên Thanh lấy giá một trăm ngàn mua la bàn hàng hải, bởi vì không muốn bị Bạch Long cùng Quyền Vương chú ý tới, hắn và Quan Nhã rời khỏi chợ đen.

Trong thang máy, vẻ mặt Quan Nhã cổ quái, nói:

“Chú rất am hiểu trả giá nha.”

“Em không biết trả giá, em chỉ biết kết giao bạn bè như thế nào.” Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai, nói: “Đúng rồi, quay đầu em trả tiền cho chị.”

Chương 241: Điều chỉnh kế hoạch (2)

Đáng nhắc tới, giao dịch ở chợ đen, chia ra “chip*” cùng “tiền mặt” hai loại phương thức.

Thứ trước tương tự với sòng bạc, dùng tiền mặt đổi chip, chờ giao dịch kết thúc, lại dùng chip đổi với thế lực mở chợ đen.

Chọn dùng phương thức này, phần nhiều là tín nhiệm phía chủ sự, không tín nhiệm người mua.

Tiền mặt giao dịch vừa vặn ngược lại.

Trương Nguyên Thanh dùng là chip giao dịch, nhưng nạp tiền đổi chip là Quan Nhã, hắn lấy cớ mình không mang thẻ ngân hàng.

“Đi thôi, mời chị ăn cơm, em đã đặt sẵn nhà ăn. Chị Quan Nhã thích ngủ khách sạn nào? Em thuận tiện cũng đặt một chút.”

Về trong nhà, thời gian là mười rưỡi tối, bà ngoại cùng ông ngoại đã nghỉ ngơi, Giang Ngọc Nhĩ cũng chưa tới phòng hắn chơi game.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trước bàn, đăng nhập cơ sở dữ liệu tổ chức, tuần tra nghề nghiệp “Hư Không”.

“Nghề nghiệp Hư Không: Nghề nghiệp này ở giai đoạn Siêu phàm, am hiểu ăn cắp, tiềm hành, có được tốc độ đáng kiêu ngạo, không sở trường chiến đấu.” Quyền hạn của hắn, có thể tra được chỉ có tin tức giai đoạn Siêu phàm.

“Thoạt nhìn còn không tệ, Tiểu Đậu Bỉ nếu có được tốc độ nhanh nhẹn, có thể cùng mình tạo thành liên minh thích khách. Ừm, la bàn chưa chắc là giai đoạn Siêu phàm, nhỡ đâu là giai đoạn Thánh giả, vậy kiếm lãi to rồi, không biết Thánh giả cảnh nghề nghiệp Hư Không có những năng lực nào?”

Trương Nguyên Thanh chờ mong một phen.

“Hả?”

Hắn bỗng ngẩn ra một phen, lẩm bẩm: “Ăn cắp, trao đổi…” Trương Nguyên Thanh đã biết vì sao Tiểu Đậu Bỉ sẽ lựa chọn la bàn này, bởi vì kỹ năng của anh linh là trao đổi, mà trao đổi cùng ăn cắp, có sự tương đồng trên trình độ nhất định.

“Nói đi cũng phải nói lại, vì sao kỹ năng của Tiểu Đậu Bỉ? Trong nghề nghiệp Nhạc Sĩ có năng lực này?”

Trương Nguyên Thanh lập tức gọi cho Vương Thiên.

Điện thoại rất nhanh kết nối, thanh âm Vương Thiên cung kính:

“Ngài có gì phân phó??

Từ khi Trương Nguyên Thanh cứu ra Vương Thiến, thái độ của Vương Thiên đối với hắn có sự chuyển biến thật lớn.

“Anh lúc trước cứu cháu trai anh, đã hướng tổ chức xin đạo cụ gì?”

Vương Thiên không biết hắn vì sao nhắc lại câu chuyện, khó xử nói: “Xin lỗi, tôi không thể tiết lộ tin tức đạo cụ của tổ chức.”

“Vậy tôi hỏi anh, nghề nghiệp Nhạc Sĩ ở giai đoạn Thánh giả, thậm chí giai đoạn Chúa tể, có ăn cắp, trao đổi, dời đi các loại năng lực hay không?”

“Giai đoạn Chúa tể tôi không biết, nhưng giai đoạn Thánh giả cùng giai đoạn Siêu phàm không có năng lực như vậy.”Vương Thiên trả lời theo sự thật.

“Đa tạ.”

Trương Nguyên Thanh cúp điện thoại, lông mày nhíu lại thật sâu.

Tiểu Đậu Bỉ chịu đạo cụ Nhạc Sĩ ảnh hưởng trở thành linh phó, năng lực thức tỉnh lại không phải nghề nghiệp Nhạc Sĩ?

“Không phải nghề nghiệp Nhạc Sĩ, ngược lại ăn cắp như là nghề nghiệp Hư Không, kỳ quái…”

Hắn suy nghĩ hồi lâu, nhưng nhất định không có đáp án.

Khách sạn.

Hạ Hầu Tân đứng ở trước cửa sổ sát đất, mặt không biểu cảm quan sát cảnh đêm phồn hoa, nghe điện thoại di động.

Chờ người trong điện thoại nói xong, hắn trầm giọng nói:

“Cẩu trưởng lão bên kia là thái độ gì?”

“Cẩu trưởng lão gần đây toàn bộ tinh lực đều đặt vào lùng bắt Hắc Vô Thường, nhắm chừng sẽ tạm thời gác lại xử phạt Thiên Nguyên thiếu gia, nhưng tôi cho rằng, Hạ Hầu gia không cần thiết vận hành thao tác, Phó Thanh Dương đưa ra chứng cứ rất đầy đủ, sự tình lại ầm ĩ, nhiều hành giả chính phủ nhìn chằm chằm như vậy.

Hạ Hầu Tân “Ừm” một tiếng, không biểu cảm gì hỏi:

“Nghe nói Ngũ Hành minh muốn sớm tổng kiểm tra sức khỏe?

Đầu kia điện thoại trầm mặc một phen, nói:

“Tổng kiểm tra sức khỏe lần này khác với trước kia, Cẩu trưởng lão đã hướng bên trên xin Hổ phù.”

Hạ Hầu Tân trầm giọng nói: “Các người có nắm chắc hay không?”

“A, trước mặt đạo cụ loại quy tắc, ai dám nói có nắm chắc?” Thanh âm trong điện thoại cũng không vội vàng, cười nói:

“Tôi đã báo cáo chuyện này lên rồi, không giải quyết được vấn đề, nhưng có thể giải quyết người xảy ra vấn đề. Đúng rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, Hạ Hầu gia các người tạm thời không nên động vào, chờ sóng gió trôi qua rồi nói sau.”

Hạ Hầu Tân lạnh nhạt nói: “Chờ giải quyết xong Chỉ Sát cung chủ, chờ thủ lĩnh hoàn thành việc ở Tùng Hải, tôi phải băm vằm thằng nhãi đó.”

Hắn giọng điệu càng lạnh nhạt, lửa giận càng mãnh liệt.

Hạ Hầu Tân không phải chưa từng gặp đối thủ, nhưng đó đều là cùng cấp bậc, bị con kiến nhỏ bé cắn cho tổn thất thê thảm nặng nề, vẫn là lần đầu.

“Chỉ Sát cung chủ không nhảy nhót được bao lâu nữa, thủ lĩnh đang âm thầm tìm cô ta.”

“Vậy thì tốt.”

12 giờ đêm, Trương Nguyên Thanh đang ngủ say tỉnh lại, tinh thần phấn chấn, hắn rời khỏi phòng ngủ, tiến vào nhà bếp, bưng tới một cái bát.

Lại từ ô vật phẩm lấy ra chày Phục Ma, cắt qua cổ tay, để máu tươi giàu lực thái âm chảy vào trong bát, rất nhanh, đã góp nhặt non nửa bát máu tươi.

Chương 242: Điều chỉnh kế hoạch (3)

Khắc vẽ linh triện, phải dùng máu tươi Thần dạ du, nếu không, trận pháp vẽ ra chỉ có bề ngoài, không có thần dị.

12 giờ đêm, khi âm khí nặng nhất, cũng là thời khắc lực thái âm trong cơ thể Thần dạ du tràn đầy nhất.

Ngón tay Trương Nguyên Thanh chấm máu, ở mặt sàn phòng ngủ vẽ lên từng phù văn vặn vẹo, những phù văn này có cái giống nòng nọc, có cái tròn, có cái tam giác, có cái tương tự phồn thể, chủng loại đa dạng.

Nhưng khi tổ hợp cùng một chỗ, lại cho người ta cảm giác liền mạch một thể.

Rất nhanh, mặt sàn phòng ngủ xuất hiện một trận pháp hình vòng tròn, do phù văn vặn vẹo tạo thành.

Khi Trương Nguyên Thanh vẽ xong một nét bút cuối cùng, trận pháp thành hình, từng phù văn khí tức quán thông, tản mát ra hào quang màu đỏ chói lòa. Thành công rồi… Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mỏi mệt, nhìn trận pháp năng lượng dâng trào, vui sướng.

Khắc một cái linh toản đại trận như vậy, đối với Thần dạ du mà nói, là tiêu hao rất lớn.

Cảm giác mệt nhọc tương đương trải qua một trận đại chiến.

Không trì hoãn nữa, hắn lấy ra la bàn hàng hải cổ xưa, đặt nó ở trung ương trận pháp, tiếp theo phun ra một ngụm lực thái âm, phun ra Tiểu Đậu Bỉ.

“Đi vào!”

Trương Nguyên Thanh gửi đi chỉ lệnh cho nó.

Tiểu Đậu Bỉ hoạt động tứ chi, bò về phía trận pháp.

Theo anh linh vào trận, hào quang màu máu bắt đầu dao động như sóng nước, tiếp theo, hào quang màu máu nồng đậm co rút lại về phía trong trận, bao bọc anh linh cùng la bàn cổ xưa.

Thoải mái quá… Tiểu Đậu Bỉ truyền đạt cho chủ nhân cảm thụ tương tự.

Lúc này, hào quang màu máu bao lấy la bàn rời khỏi đạo cụ này, chậm rãi lơ lửng ở giữa không trung, trong hào quang màu máu, có một luồng linh tính kỳ lạ chìm nổi.

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm la bàn một lát, cảm giác trong mảnh vỡ đạo cụ này tựa như thiếu chút gì, nhưng lại không thể nói rõ. Hắn không nghĩ nhiều, bởi vì lúc này, mảng hào quang màu máu nổi lơ lửng kia đã lao vào thân thể Tiểu Đậu Bỉ.

Đau quá đau quá! Tiểu Đậu Bỉ truyền đạt cho chủ nhân cảm thụ "đau đớn", đắm chìm trong hào quang màu máu, nó lăn lộn trên mặt đất, khóc to, thừa nhận đau đớn tuổi này không nên có.

Quá trình này kéo dài đại khái mười phút, hào quang màu máu chậm rãi dung nhập trong cơ thể anh linh.

Tiểu Đậu Bỉ uể oải nằm úp sấp ở trên mặt đất, cái mông nhỏ vểnh lên, bộ dáng như bị vắt cạn.

Xong rồi, nó đạt được năng lực gì? Trương Nguyên Thanh sốt ruột không chờ nổi lắng đọng lại tinh thần, ý thức tiến vào linh phó, rất nhanh, hắn nắm bắt, hiểu biết rõ ràng biến hóa của Tiểu Đậu Bỉ.

Loại biến hóa này có ba phương diện: Một, kỹ năng ban đầu "trao đổi" của Tiểu Đậu Bỉ, thời gian chuẩn bị ngắn lại, từ tiếp xúc ba giây mới có thể trao đổi, biến thành hai giây, mà thời gian trao đổi, từ ba giây biến thành năm giây.

Hai, lực thái âm của Tiểu Đậu Bỉ càng thêm hùng hậu, mang đến biến hóa là linh trí tăng lên, trở nên thông minh hơn; Có thể bước đầu ảnh hưởng hiện thực, khuân vác vật phẩm trọng lượng tương đối nhẹ.

Ba, kỹ năng mới: Tầm bảo.

Nó có được thiên phú tìm kiếm bảo bối, có sự cảm ứng trời sinh đối với thứ có giá trị, có linh tính.

"Tầm bảo? Lực lượng Siêu phàm ẩn chứa trong la bàn là tầm bảo? Ặc, khó trách Hư Không ở nước ngoài lại được gọi là thương nhân." Trương Nguyên Thanh cảm thấy vui sướng.

Tuy ngoài miệng nói thay cha ra trận, nhưng trong lòng Trương Nguyên Thanh rất rõ ràng, Tiểu Đậu Bỉ chỉ là một linh phó cấp thấp, cho dù đạt được kỹ năng giết địch, cũng là giai đoạn Siêu phàm.

Không có khả năng đạt tới cấp bậc Thánh giả, mà ở giai đoạn Siêu phàm, Trương Nguyên Thanh tự nhận xem như kẻ mạnh, cộng thêm nhiều đạo cụ, thật ra không thiếu thủ đoạn công phạt.

Mà tầm bảo năng lực này, tác dụng liền quá lớn, ví dụ như, ở trong phó bản tìm bảo bối.

Phó bản độ khó càng cao, nhắc nhở càng ít, cần Linh cảnh hành giả tự đi thăm dò, năng lực tầm bảo của Tiểu Đậu Bỉ, tuyệt đối có thể tỏa sáng ở trong phó bản.

Trương Nguyên Thanh rời khỏi phòng, vài giây sau, mang theo giẻ lau quay về, lau khô vết máu trên mặt đất.

Tiếp theo, thu hồi Tiểu Đậu Bỉ nuôi dưỡng ở trong cơ thể, sớm đã mệt mỏi không chịu nổi hắn rúc vào trong chăn.

Trước khi tiến vào mộng đẹp, hắn theo thói quen chế định kế hoạch, sửa sang lại suy nghĩ, cân nhắc mình một bước tiếp theo phải làm cái gì.

“Kế tiếp trọng tâm là lùng bắt Hắc Vô Thường cùng ứng đối tổng kiểm tra sức khỏe, kiểm tra sức khoẻ chủ yếu là nhằm vào kẻ sa ngã, mình lại không phải, vấn đề hẳn là không lớn. Hy vọng lần này kiểm tra sức khoẻ, có thể lôi ra người của Hoa Hồng Đêm Tối, như vậy hành động lùng bắt Hắc Vô Thường có thể tiếp tục.

“Mấy ngày nay, các nơi đều có nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ phát cuồng, tạo thành ảnh hưởng không nhỏ, may mà địa khu Tùng Hải hẳn là không có mấy nô bộc chịu Chén Thánh Đọa Lạc khống chế.”

Chương 243: Mục tiêu của Hoa Hồng Đêm Tối (1)

Suy nghĩ càng lúc càng trì độn, hắn rất nhanh tiến vào giấc mộng.

Sáng sớm hôm sau, Trương Nguyên Thanh bị một tràng tiếng "ba ba" đánh thức, mở mắt ra, thấy Tiểu Đậu Bỉ ghé vào bên gối đầu, trên đầu đội một cái áo lót ren màu trắng, đang vẻ mặt tranh công nhìn hắn.

Nội y nữ ở đâu ra vậy? Nội y? !

Trương Nguyên Thanh nháy mắt tỉnh táo, bật dậy, nhìn chằm chằm áo lót ren màu trắng nhìn một lát, vẻ mặt bắt đầu hoảng sợ.

Đây là nội y của dì trẻ.

"Mày, mày trộm nội y dì trẻ của tao làm chi? !" Trương Nguyên Thanh hạ giọng chất vấn.

"Ba ba!"

Tiểu Đậu Bỉ đầu đội áo lót, đôi mắt đen tròn nhìn hắn, đáy mắt có chút thần thái đắc ý, tựa như lại nói: Mau khen con!

Sau khi có sự tăng lên, biểu cảm của nó càng thêm sống động.

Trương Nguyên Thanh nhìn áo lót của dì trẻ, lâm vào trầm ngâm.

Nó vì sao sẽ cảm thấy áo lót của dì trẻ là bảo bối? Là tầm bảo cái kỹ năng vớ vẩn này xảy ra vấn đề, hay là giáo dục của mình xảy ra vấn đề?

Cái này có phải phế rồi hay không, mình cần luyện lại một cái hay không?

"Thùng thùng!"

Tiếng đập cửa vang lên, bà ngoại ở ngoài cửa hô: "Nguyên Tử, dậy."

"Cháu biết rồi!" Trương Nguyên Thanh luống cuống tay chân nhét nội y của dì trẻ vào chăn.

Trên bàn cơm, người một nhà ăn bữa sáng, Giang Ngọc Nhị húp một ngụm cháo, nhìn về phía mẹ, buồn bực nói:

"Mẹ, mẹ có nhìn thấy nội y con tắm thay ra hay không, bỏ trong giỏ trúc nhà vệ sinh."

"Không thấy."

“Nhưng con tìm không thấy, mẹ giúp con tìm xem, con còn chưa giặt đâu.”

“Biết rồi biết rồi, ăn cơm đừng nói những thứ này, suốt ngày ném đồ lung tung.” Bà ngoại bực mình nói.

Trương Nguyên Thanh chột dạ cúi đầu húp cháo.

Hưởng ứng đội trưởng Đằng Viễn kêu gọi, Trương Nguyên Thanh cảm thấy mình phải trốn làm nửa ngày, bằng không có lỗi lãnh đạo khai sáng như thế.

Vừa vặn buổi sáng có một tiết chuyên ngành.

Đi học là chuyện phiền toái, với mình mà nói, đi học hoàn toàn không còn ý nghĩa nữa, nhưng nếu trốn học quá nhiều, sẽ bị trường học đề nghị thôi học, ở nhà bên này không dễ giải thích. Trương Nguyên Thanh bỗng có chút hâm mộ người trưởng thành đi vào xã hội.

Một tiết học vừa chấm dứt, hắn liền nhận được cuộc gọi của Phó Thanh Dương.

“Phó bách phu trưởng?

Trương Nguyên Thanh có chút bất ngờ.

“Cậu không ở đơn vị?” Giọng nói lạnh nhạt của Phó Thanh Dương truyền đến.

“Có chuyện gì sao.” Trương Nguyên Thanh vừa nói, vừa đứng dậy rời khỏi phòng học.

“Đội ngũ vận chuyển Hổ Phù trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, gặp phục kích, thương vong hơn phân nửa, trưởng lão dẫn đội đi đuổi giết kẻ địch rồi. Thành viên còn lại không dám một mình hành động, tính quay về đường cũ, tổng kiểm tra sức khỏe phải trễ lại.” Trong thanh âm Phó Thanh Dương lộ ra một tia nặng nề.

Hổ Phù? Cái gì Hổ Phù? Trương Nguyên Thanh chưa phản ứng lại.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói:

“Hổ Phù là một món đạo cụ loại quy tắc, nó có thể giúp chúng ta tìm ra thành viên tổ chức Hoa Hồng Đêm Tối ẩn núp ở phân bộ.” Phó Thanh Dương nói:

“Thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối muốn tiếp xúc với Hắc Vô Thường, cần thành viên Ngũ Hành minh ẩn núp truyền tình báo, lúc này tổng kiểm tra sức khỏe, uy hiếp lớn nhất đối với hắn. Tôi hoài nghi là bọn hắn đang cản trở tổng kiểm tra sức khỏe.

Giọng điệu Trương Nguyên Thanh theo đó ngưng trọng: “Vậy anh tính làm như thế nào?”

Nếu nhớ không lầm, Phó Thanh Dương vốn là tính trước thông qua tổng kiểm tra sức khỏe sàng chọn một đám “gián điệp”.

Phó Thanh Dương lạnh nhạt nói: “Điều chỉnh kế hoạch, giết Hạ Hầu Thiên Nguyên, do cậu tới hỏi linh.”

Hắn mặc dù có đạo cụ kiểm tra nói dối, nhưng phân biệt nói dối, cùng khiến mục tiêu nói thật ra là hai việc khác nhau.

“Ngài muốn ra tay với Hạ Hầu gia?” Trương Nguyên Thanh chấn động.

“Ừm, tôi đã xin chỉ thị của trưởng lão, trưởng lão đồng ý rồi.”

“Được, tôi lập tức tới.”

…

Vịnh Phó gia.

Tiểu khu biệt thự ở vị trí vàng của khu Khang Dương, ở Tùng Hải, biệt thự vùng ngoại thành giá bình quân ở khoảng 90.000 tới 120.000, biệt thự nội thành… Trương Nguyên Thanh chưa từng tìm hiểu.

Nhưng hắn ở ngay khu Khang Dương, cho nên có nghe nói đối với vịnh Phó gia tiếng tăm lừng lẫy, mấy năm trước, biệt thự đắt nhất nơi này, giá cao tới 350 triệu (hơn 1200 tỷ).

Loại tiểu khu xa hoa cấp bậc này, xe taxi là không vào được, Trương Nguyên Thanh ở cửa tiểu khu xuống xe, yên lặng chờ đợi vài phút, thẳng đến lúc một chị gái khoác áo gió, mông uốn éo, thướt tha đi đến.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Chị gái cười dịu dàng.

“Là tôi.” Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

“Phó bách phu trưởng bảo tôi tới tiếp cậu.” Cô cười cười.

Chị gái này dáng người cao gầy, chân dài tất đen, trang điểm tinh xảo thanh nhã, là người đẹp xuất sắc.

Trương Nguyên Thanh đi theo phía sau cô, ở con đường tiểu khu rộng rãi đi hơn mười phút, bọn họ dừng bước ở ngoài một tòa biệt thự lớn xa hoa.

Chương 244: Mục tiêu của Hoa Hồng Đêm Tối (2)

Sau cánh cổng sắt nghệ thuật khắc hoa tinh xảo đẹp đẽ, là một khoảng sân lớn có thể xưng là lâm viên, thông qua cải tạo vận dụng đối với hoa cỏ cây cối, núi giả, ao hồ các cảnh vật, thông qua xây dựng kiến trúc cùng bố trí đường vòng cung các loại con đường, khiến hoàn cảnh sân nhà lịch sự tao nhã.

Một tòa biệt thự ba tầng cao lớn, nằm giữa cảnh đẹp “lâm viên” vờn quanh.

Chậc chậc, không hổ là công tử ca nhà tư bản vạn ác… Trương Nguyên Thanh ghen tị cảm khái, so sánh, chính hắn một người dân bản xứ Tùng Hải gia cảnh giàu có, quả thực là nhà chỉ có bốn bức tường, nghèo khổ rách áo ôm.

Chị gái từ trong túi áo gió lấy ra thẻ vào cổng, quét qua cổng sắt nghệ thuật, dẫn Trương Nguyên Thanh đi vào.

Xuyên qua đường mòn trải đá cuội, xuyên qua vườn hoa trăm hoa đua sắc, Trương Nguyên Thanh thuận lợi tiến vào đại sảnh biệt thự.

Chỉ thấy trong đại sảnh trải sàn đá cẩm thạch sáng bóng có thể soi gương, trong trang hoàng phong cách xa hoa lộ ra thanh lịch, đối diện cửa là cầu thang hai lối lên, ba em gái tai thỏ ở trong phòng khách quét dọn vệ sinh.

Hả? Em gái tai thỏ? Trương Nguyên Thanh sững sờ.

Nơi này vì sao sẽ có em gái tai thỏ?

Lúc này, chị gái dẫn hắn vào biệt thự cởi áo gió, lộ ra đồng phục em gái tai thỏ màu đen khêu gợi, gồm một đôi tai màu trắng đeo ở trên đầu, mỉm cười nói:

“Bách phu trưởng ở trên lầu chờ ngài, đi theo tôi.”

Trong giây lát, cô liền từ một ngự tỷ đoan trang, chuyển biến thành em gái mặc đồng phục ngực bự mông cong, eo nhỏ chân dài.

Tới lầu hai, em gái tai thỏ đưa hắn tới cửa thư phòng, dịu dàng nói:

“Bách phu trưởng ở bên trong chờ ngài.”

Dứt lời, liền lui xuống.

Trương Nguyên Thanh giơ tay lên, gõ lên cửa phòng sách hai cánh.

“Tiến vào.” Bên trong truyền đến tiếng của Phó Thanh Dương.

Cửa gỗ hai cánh không khóa, Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng đẩy ra, cảnh vật trong phòng sách chiếu vào trong tầm nhìn, so với nói là phòng sách, không bằng nói là phòng tiếp khách.

Thảm đỏ phủ kín phòng sách rộng rãi, có sô pha bằng gỗ đắt đỏ, giá để đồ cổ, giá sách, trên tường treo bức tranh, khôi giáp, kiếm sắt kiểu dáng u Tây, kiếm cổ kiểu Trung Quốc…

Phó Thanh Dương ngồi ở trước bàn đối diện cửa lớn, sau lưng không phải giá sách, mà là một bức tranh chân dung chính hắn.

Quan Nhã nói không sai, quả thật rắm thối… Trương Nguyên Thanh đi qua thảm thật dài, dừng trước bàn, nói:

“Bách phu trưởng.”

“Ừm!” Phó Thanh Dương vẻ mặt lạnh nhạt gật đầu.

Có một số người mặt ngoài cao ngạo lạnh lùng cấm dục, sau lưng thế mà lại nuôi em gái tai thỏ… Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, trong lòng lẩm bẩm.

Phó Thanh Dương nói: “Hạ Hầu Thiên Nguyên nhốt ở tầng hầm ngầm, đợi lát nữa tôi dẫn cậu qua đó.”

“Cứ như vậy giết hắn, thật sự không có vấn đề sao?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Trước không nói những việc kia hắn làm, riêng là cấu kết tổ chức bí ẩn, đã đủ giết hắn một trăm lần. Chờ sau khi cậu hỏi linh, tôi sẽ bắt Hạ Hầu Tân, xử tử theo luật, sau đó là Hạ Hầu Trì, nhưng hắn bị nhốt ở vườn bách thú của Cẩu trưởng lão, cần xin.”

Không thể không nói, vị bách phu trưởng Bạch Hổ binh chúng này, quả thật sát phạt quyết đoán. Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái, lại yên lặng bổ sung: Đáng tiếc là tên háo sắc.

Khoảnh khắc nhìn thấy những em gái tai thỏ kia, Trương Nguyên Thanh tưởng tượng kịch tình, DNA cũng thiếu chút nữa kích động.

Lúc này, Phó Thanh Dương nhíu mày: “Cậu có ý kiến đối với tôi?”

A? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, liên tục lắc đầu: “Không có không có, Bách phu trưởng anh minh thần võ.”

“Cậu có.”

“Không có.”

“Cậu có che dấu gì đều là phí công.”

Cái này . . Trương Nguyên Thanh thấy thế, liền không giả bộ nữa mà nói thẳng:

“Thuộc hạ chỉ là không nghĩ tới Phó bách phu trưởng kim ốc tàng kiều, không hổ là Bách phu trưởng, khẩu vị chính là xuất chúng, không giống tôi, chỉ thích chân dài mang tất chân, đam mê đơn bạc.”

Khóe mắt Phó Thanh Dương run rẩy một phen, lặng lẽ vài giây, giải thích:

“Các cô ấy là người hầu trong biệt thự, chỉ phụ trách việc nhà cùng ăn uống.”

A? Chỉ phụ trách việc nhà cùng ăn uống? Em gái tai thỏ là dùng như vậy sao? Trương Nguyên Thanh vô cùng đau đớn.

Dọc theo cầu thang đi xuống, Trương Nguyên Thanh đi theo phía sau Phó Thanh Dương, đi tới tầng hầm thứ hai.

Quy cách tầng hầm thứ hai tương tự khách sạn, hai bên hành lang trải thảm đỏ, là những gian phòng giam.

Hắn vì sao phải bố trí địa lao ở nhà? Là sở thích cá nhân, hay là sở thích của Bạch Hổ binh chúng? Trương Nguyên Thanh tò mò nhìn chung quanh.

Hệ thống thông gió vận chuyển tốt, khiến tầng hầm ngầm vẫn duy trì không khí thông thoáng. Phó Thanh Dương tới trước một cánh cửa sắt, quẹt diêm, châm một điếu thuốc, xuyên thấu qua cửa hàng rào, nhìn phòng giam.

Theo ánh mắt hắn, Trương Nguyên Thanh nhìn vào trong phòng.

Chương 245: Mục tiêu của Hoa Hồng Đêm Tối (3)

Hạ Hầu Thiên Nguyên đeo gông xiềng sắt thép, trên cổ đeo gông gỗ, ngồi ở bên giường đơn. Khí sắc của hắn thoạt nhìn không tệ, nghĩ hẳn ở nơi này không thiếu ăn thiếu mặc.

Cùm cùng gông gỗ hẳn đều là đạo cụ, bằng không không nhốt được một Linh cảnh hành giả cấp 3… Trương Nguyên Thanh đánh giá Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Sớm nghe thấy tiếng bước chân, hắn ánh mắt ác độc trừng lên nhìn hai kẻ thù ở cửa, cuối cùng đặt ở trên người Trương Nguyên Thanh, cười lạnh nói:

“Ô, tới thăm cha con à. Cha sống tốt lắm, chờ về sau ra ngoài, sẽ mang con đứa bất hiếu này lột da rút gân.”

Hắn sau đó nhìn về phía Phó Thanh Dương, hầm hừ nói: “Phó Thanh Dương, mày có thể nhốt tao bao lâu? Bố mày là dòng chính Hạ Hầu gia, những chứng cứ kia mày sưu tập, nhiều nhất nhốt tao vài năm, chờ tao tấn thăng Thánh giả cảnh, Hạ Hầu gia nhất định sẽ cứu tao ra ngoài.”

Cho dù ở trong nhà giam, hắn cũng không hề sợ hãi.

Hạ Hầu Thiên Nguyên tiếp nhận việc gặp hạn, nhưng lại như thế nào? Nhiều nhất bị nhốt vài năm, mà nếu là hắn ở trong phó bản giết chóc cỡ lớn giữa năm hoặc cuối năm tấn thăng Thánh giả, gia tộc chắc chắn toàn lực vận hành thao tác, đưa hắn ra ngoài.

Tuy phe phái khác của gia tộc hận chỉ mong hắn chết, nhưng mỗi khi trở thành Thánh giả, tộc lão khẳng định sẽ bảo vệ hắn.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Hạ Hầu gia các người ngàn dặm xa xôi chạy tới Tùng Hải, chỉ là vì báo thù cho Hạ Hầu Thiên Vấn?"

Hạ Hầu Thiên Nguyên cười lạnh không nói.

Trương Nguyên Thanh đảm nhiệm nhân vật đâm chọc, nói: "Tôi cảm thấy có mưu đồ khác."

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, ánh mắt nhàn nhạt: "Ồ? Nói xem thế nào."

Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi cho rằng, Chỉ Sát cung chủ vô cùng có khả năng từ chỗ Hạ Hầu Thiên Vấn, đã đạt được bí mật nào đó, cho nên Hạ Hầu Trì mới sẽ dẫn theo thế lực dòng chính tới Tùng Hải, đây là vì giết người diệt khẩu."

Phó Thanh Dương "bừng tỉnh đại ngộ": "Vậy cậu cảm thấy, đây là bí mật thế nào?"

Trương Nguyên Thanh: "Ví dụ như, Hạ Hầu Trì một nhánh này, âm thầm cấu kết Hoa Hồng Đêm Tối."

Hạ Hầu Thiên Nguyên nghe đến đó, con ngươi kịch liệt co rút lại, kiêu ngạo cuồng vọng trên mặt, bị kinh ngạc cùng dại ra thay thế.

Không, điều đó không có khả năng, bọn họ sao có khả năng biết… Trong lòng Hạ Hầu Thiên Nguyên nhấc lên sóng gió.

"Tao không biết bọn mày đang nói cái gì." Hạ Hầu Thiên Nguyên nhanh chóng vượt qua cảm xúc, lại là một tư thái nhàn nhã: "Như thế nào, muốn gán tội cho người khác? Hạ Hầu gia tao tuy không bằng Phó gia, cũng không cho Phó Thanh Dương mày không kiêng nể gì bôi đen hãm hại như vậy."

Phó Thanh Dương nhìn chằm chằm khuôn mặt xan mét của đối phương, từ trong túi móc ra thẻ cửa, đưa cho Trương

Nguyên Thanh.

“Tít tít!”

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận the cửa quét mở khóa cửa.

Cùng lúc hắn bước vào phòng giam, đưa tay chộp một cái vào khoảng không, móc ra một con dao dài 40 cm, lấp lánh ánh sáng lạnh.

Hạ Hầu Thiên Nguyên biến sắc, ánh mắt bồi hồi ở con dao cùng trên mặt Trương Nguyên Thanh, chấn động giận dữ nói:

“Mày, mày muốn làm gì? !”

Trương Nguyên Thanh nhếch miệng cười nói: “Giết mày, hỏi linh!”

Sắc mặt Hạ Hầu Thiên Nguyên cứng lại, tiếp đó điên cuồng hẳn lên, giống như con mèo xù lông, giận dữ rống lên:

“Mày dám giết tao? Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày dám giết tao?”

“Tao là con cháu Hạ Hầu gia, cha tao là dòng giống của lão tổ tông, mày giết tao, Hạ Hầu gia sẽ không tha cho mày.”

“Mày tính là cái gì, mày một tên hành giả ti tiện, làm sao dám giết tao!”

Trương Nguyên Thanh đi từng bước tới, sắc mặt Hạ Hầu Thiên Nguyên từ phẫn nộ đến sợ hãi, vội vàng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày đừng bị Phó Thanh Dương lợi dụng, hắn là đang lợi dụng mày đó, mâu thuẫn của chúng ta không phải không thể điều hòa, mày đừng để bị lợi dụng!”

“Tao cảm thấy, kẻ tâm thuật bất chính giống như mày, vẫn là chết rồi càng tốt hơn.” Trương Nguyên Thanh đi đến phía sau hắn, một bàn tay nâng mặt lên, lộ ra cái cổ, một bàn tay khác cầm con dao, nhẹ nhàng cứa một cái lên động mạch cổ.

Máu tươi trào ra như suối phun, nhuộm lên ở bức tường, mặt sàn màu đỏ thê lương.

Đặc tính đổ máu của Lưỡi Dao Khát Máu tăng tốc hiệu quả này.

Hạ Hầu Thiên Nguyên cắm đầu ngã xuống đất, giãy chết một lát, chậm rãi không nhúc nhích nữa, trước khi chết, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

Thu hồi con dao, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng câu thông linh đang tiêu tán, đáy mắt dâng trào màu đen.

Rất nhanh, linh tan vỡ bị tụ tập lại, ở trên không ngưng tụ thành một bóng người hư ảo, ánh mắt dại ra, nhưng sắc mặt hung dữ.

Vẻ mặt có thể khống chế, nhưng linh thể có thể nghiêm túc phản ánh ra tính tình của một người.

Hạ Hầu Thiên Nguyên chính là một kẻ bản tính hung bạo như thế.

Trương Nguyên Thanh há mồm hút một cái, cắn nuốt linh thể này, trong nháy mắt, ký ức pha tạp mà hỗn loạn ùa vào thức hải.

Chương 246: Diệt khẩu (1)

Những ký ức này tàn phá hỗn độn, như đèn kéo quân hiện lên ở trong đầu.

Trương Nguyên Thanh thấy được một ít tình huống quá khứ của Hạ Hầu Thiên Nguyên, người này lúc cấp 2 đã kéo bè kéo cánh, bắt nạt học sinh yếu đuối, cường bạo giáo viên tiếng Anh, cuối cùng ở dưới sự trợ giúp của gia tộc dẹp yên sự kiện.

Nhưng hắn không hối cải, lại liên tục cưỡng hiếp đối với mấy nữ bạn học, đến cấp 3, đã học được tiền tài mở đường, đùa bỡn giáo viên nữ cùng bạn học nữ, bắt nạt người nhỏ yếu.

Sau khi thành niên, gây hại càng sâu, ức hiếp xí nghiệp, cấu kết lãnh đạo doanh nghiệp quốc gia, nuôi dưỡng Linh cảnh hành giả hoang dã làm đả thủ…

Từng ký ức nhanh chóng lướt qua, rốt cuộc, Trương Nguyên Thanh thấy được mấy ký ức Hạ Hầu Thiên Nguyên ấn tượng khắc sâu nhất.

Trong phòng sách cửa sổ đóng chặt, ánh đèn sáng tỏ, bên bàn, Hạ Hầu Tân sắc mặt nghiêm túc ngồi đó.

Hắn nhìn con trai trước bàn, trầm giọng nói:

“Hoa Hồng Đêm Tối là một tổ chức khủng bố đến mức không thể tưởng tượng, thế lực này trải rộng chính phủ cùng dân gian, một ngày nào đó, toàn bộ Linh cảnh hành giả, đều sẽ bặc bặc ở dưới chân nó.”

“Bố, một tổ chức như vậy, hoàn toàn có thể chiếm địa bàn, trở thành tổ chức chính phủ, hoặc tổ chức tà ác mới, vì sao phải ẩn nấp đi chứ?” Hạ Hầu Tân lặng lẽ một phen, nói: “Con có biết vì sao Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất Môn có thể trở thành tổ chức chính phủ không?”

“Bởi vì hành giả trận doanh hợp pháp nhiều nhất?”

“Không, là vì năm vị minh chủ nắm giữ bí mật cuối cùng của linh cảnh, bao gồm thủ lĩnh các tổ chức tà ác trường thịnh không suy kia. Thiên Nguyên à, hợp pháp cùng tà ác đối lập, nguyên nhân sau lưng so với còn tưởng tượng càng phức tạp hơn nữa.

“Điều Hoa Hồng Đêm Tối muốn làm, là chúa tể linh cảnh.” Hình ảnh tan vỡ, Trương Nguyên Thanh rời khỏi hỏi linh.

Các minh chủ Ngũ Hành minh nắm giữ bí mật tối cao của linh cảnh. Thủ lĩnh tổ chức tà ác cũng như thế?

Trương Nguyên Thanh chưa lập tức mở mắt, vẫn duy trì trạng thái đứng thẳng bất động, suy nghĩ tin tức thu hoạch trong trí nhớ của Hạ Hầu Thiên Nguyên.

Hắn đột nhiên nghĩ tới nội dung Ma Quân và thành viên hiệp hội Mỹ Thần nói chuyện, cô gái kia dụ Ma Quân đi gặp hội trưởng hiệp hội Mỹ Thần, lợi thế chính là bí mật tối cao của linh cảnh.

Nếu các minh chủ nắm giữ cái gọi là bí mật cuối cùng, vậy, chính phủ nghiên cứu đối với linh cảnh, thật ra rất thấu triệt, chỉ là nhân viên tầng dưới chót cùng trung tầng không có quyền hạn hiểu biết, cũng không biết Linh cảnh hành giả cấp bậc trưởng lão có biết hay không. Ừm, Hạ Hầu Tân cũng có hiểu biết, các trưởng lão khẳng định cũng biết, nhưng hắn là chưa nắm giữ.

Hoa Hồng Đêm Tối quả nhiên mưu đồ không nhỏ, thủ lĩnh tổ chức này, cho dù không tới cấp bậc minh chủ, cũng kém

không xa… Trương Nguyên Thanh mở mắt, bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm.

“Thế nào?” Phó Thanh Dương hỏi.

“Có chút thu hoạch.” Trương Nguyên Thanh báo cho hắn kết quả hỏi linh.

Phó Thanh Dương nhíu mày không nói, khuôn mặt anh tuấn lập thể càng thêm giống như bức tượng điêu khắc. Trầm ngâm một phen, hắn chậm rãi gật đầu: “Hạ Hầu Trì ở trong con nối dõi lão tổ tông Hạ Hầu, không phải xuất sắc nhất, nhưng dã tâm của hắn lại không nhỏ.”

Trương Nguyên Thanh chưa lập tức nghe hiểu, vài giây sau phản ứng lại, Phó Thanh Dương là đang phân tích nguyên nhân Hạ Hầu Trì đầu nhập vào Hoa Hồng Đêm Tối.

Hắn như dần dần coi mình thành người thông minh “cùng cấp bậc”, cho rằng đơn giản nói một lần, mình có thể nghe hiểu? Đây là chuyện tốt, nhưng như vậy sẽ rất mệt… Trương Nguyên Thanh nói:

“Hạ Hầu Thiên Nguyên hiểu biết đối với Hoa Hồng Đêm Tối rất có hạn, hắn hẳn chỉ là thành viên ngoài biên chế.”

Trương Nguyên Thanh tìm cơ hội trả thù, một tầng ý tứ khác của câu này là: Nên đi xử lý Hạ Hầu Tân rồi.

Phó Thanh Dương gật đầu: “Tôi đã triệu tập nhân thủ, xuất phát luôn bây giờ, bắt Hạ Hầu Tân.”

Hai người dọc theo cầu thang quay về lầu một.

Đầu cầu thang, Linh Quân mặc quần đùi lửng, dép xỏ ngón, áo ngắn tay rộng thùng thình, tư thế lười biếng tựa vào trên tay vịn, cười tủm tỉm nói:

“Từ chỗ Hạ Hầu Thiên Nguyên tra hỏi được tình báo gì rồi?

Phó Thanh Dương bình thản nói:

“Hắn không tiếp xúc đến tin tức cơ mật, nếu muốn tìm ra bộ phận thành viên Hoa Hồng Đêm Tối ẩn núp ở phân bộ, phải xuống tay từ Hạ Hầu Tân.”

A! Lần này Trương Nguyên Thanh cả kinh, thầm nhủ tình báo cơ mật như vậy, sao có thể nói cho tên mắt híp này của Thái

Nhất môn?

Thân là thám báo, Phó Thanh Dương phát hiện cấp dưới kinh ngạc, giải thích:

“Không sao, hắn là thành viên ‘Bạch Hổ vệ’ tôi thành lập, là đồng bạn có thể tín nhiệm.”

Bạch Hổ vệ? Trương Nguyên Thanh dùng ánh mắt biểu đạt nghi hoặc của mình.

Linh Quân vẫn duy trì tư thế dựa gợi đòn, cười nói:

“Cậu biết vì sao trừ tổ chức chính phủ, Linh cảnh hành giả hoang dã còn cần xây dựng tổ chức dân gian không.”

Chương 247: Diệt khẩu (2)

Hỗ trợ nhau? Không quá đúng, phương thức sinh tồn chính xác của Linh cảnh hành giả là âm thầm, dù sao nếu không có giá trị thanh danh, hành giả cùng trận doanh săn giết lẫn nhau cũng không khấu trừ giá trị đạo đức. Trương Nguyên Thanh suy nghĩ rồi nói:

“Chia sẻ phương án vượt bản?”

Nếu nhất định phải có một lý do, đại khái chính là cái này.

Linh Quân gật gật đầu: “Đã đúng một bộ phận, nhưng có thể đánh mất ngờ vực vô căn cứ cùng cảnh giác giữa hành giả, dựa vào không phải phương án vượt bản, mà là một thứ gọi là bang phái lệnh.”

“Bang phái lệnh?” Làm người mê game, Trương Nguyên Thanh nghe được cái tên quen thuộc

“Bang phái lệnh là một loại đạo cụ, tác dụng của nó là khiến Linh cảnh hành giả xây dựng thế lực của mình, cậu là người trẻ tuổi, khái niệm này rất rõ ràng chứ.”

Linh Quân phổ cập khoa học nói:

“Bang phái lệnh có rất nhiều chỗ tốt, ví dụ như ở trong linh cảnh, thuộc tính hành giả sẽ được tăng thêm nhất định; Khi nhiệm vụ kết toán, có phần thưởng giá trị kinh nghiệm thêm vào; Có được phó bản thuộc về riêng bang phái; Có nhiệm vụ

chuyên thuộc về bang phái; Có thể kéo thành viên bang phái cùng nhau tổ đội vào phó bản. Chỉ có tổ hợp thành viên cảnh giới giống nhau, lợi ích rất lớn.

“Cậu hẳn là biết, Ngũ Hành minh là liên minh do năm tổ chức lớn kết thành, năm tổ chức lớn lúc ban đầu, chính là từ bang phái nhỏ làm lên, dần dần phát triển trở thành năm thế lực lớn mạnh nhất trong thế giới linh cảnh.”

Nói tới đây, Linh Quân nhìn về phía Phó Thanh Dương, bĩu môi nói: “Thân là bang chủ, đạt được thuộc tính tăng thêm lớn nhất.”

Khó trách Ngũ Hành minh lắm phe nhiều phái, khó trách Quan Nhã lúc trước nói với mình, mình là người của Bạch Hổ binh chúng, tương lai chờ chúng ta thăng cấp lên, quá nửa phải vào bang, mà bang chủ chính là vị nữ nguyên soái kia. Thì ra còn có bang phái lệnh món đồ chơi này, mình nếu có thể đạt được bang phái lệnh, thì có thể xây dựng thế lực của mình, chuyên môn thu dụng người cung cấp thông tin, ví dụ như Chỉ Sát cung chủ, Vô Ngân đại sư… Hứng thú của Trương Nguyên Thanh nồng đậm hơn hỏi:

“Làm sao đạt được bang phái lệnh?”

Phó Thanh Dương trả lời: “Hoàn thành một lần phó bản đối kháng nhiều người, cùng lấy thân phận kẻ chủ đạo dẫn dắt đội ngũ đạt được thắng lợi, thì có tỷ lệ nhất định thưởng bang phái lệnh.”

Linh Quân hầm hừ nói: “Phó Thanh Dương ở lúc giai đoạn Siêu phàm, số đỏ chó, đạt được một cái bang phái lệnh cấp 2.”

“Bang phái có thể lặp lại? Trương Nguyên Thanh bỗng nghĩ đến, nếu tiền thân Ngũ Hành minh là năm đại bang phái, vậy lấy thân phận của Phó Thanh Dương, khẳng định đã sớm gia nhập Bạch Hổ binh chúng.

“Đương nhiên, cái này cũng không xung đột.” Linh Quân híp mắt, cười nói:

“Ví dụ như tôi, tôi là người Thái Nhất môn, lại là Bách Hoa hội, đồng thời còn là người Bạch Hổ vệ Phó Thanh Dương xây dựng. Như vậy, lúc vào phó bản, chỉ cần ghép đến bất cứ một vị nào trong ba thế lực lớn, tôi đều được cộng thêm. Mà nếu

đồng thời ghép với hành giả ba đại bang phái, chỉ có thể chọn một trong ba.”

Được lắm, thì ra là ngươi gia nô ba họ*! Trương Nguyên Thanh liếc xéo hắn.

Có thể trở thành một thành viên của “Bạch Hổ vệ”, nói rõ Phó Thanh Dương rất tín nhiệm hắn.

Lúc này, Phó Thanh Dương nhìn về phía đại sảnh, bình thản nói:

“Nói chuyện phiếm đợi về sau đi, nên xuất phát rồi.”

Một đám người vừa mới vào đại sảnh, chính là Bạch Long, Thanh Đằng, Quan Nhã, Khương Tinh Vệ cùng thập trưởng tạm quyền Đằng Viễn.

Nhân số tuy không nhiều, nhưng tất cả đều là tinh nhuệ.

Khương Tinh Vệ hai tay chống nạnh, sải bước chân không để ai vào mắt, cách thật xa, đã cười ha ha nói:

Gã mặt đơ, mắt híp, lại gặp mặt rồi.

Mái tóc dài màu lửa đỏ vung lên, cô bé đã đi tới, vỗ mạnh bả vai Trương Nguyên Thanh: “Anh cũng có mặt à?”

Chiều cao của cô chỉ tới ngực Trương Nguyên Thanh, kiễng mũi chân mới có thể vỗ đến.

Con bé này lực tay thật lớn… Trương Nguyên Thanh âm thầm nghiến răng.

“Đã lâu không gặp, Tinh Vệ!”Linh Quân tiến lên, xoa mạnh đầu cô gái: “Anh Từ có khỏe không.”

“Không được xoa đầu em.” Khương Tinh Vệ giận dữ, húc đầu tới.

Linh Quân linh hoạt né tránh.

Trương Nguyên Thanh vội vàng túm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của cô gái, để cô tránh được vận mệnh chó gặm bùn.

Phó Thanh Dương nói: “Xuất phát!”

Thập trưởng Đằng Viễn gật gật đầu trước, tiếp theo nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói: “Đi công tác một lần, trợ cấp một ngàn tệ.

“Cảm ơn thập trưởng!”Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói.

Bốn chiếc xe MPV lái vào khách sạn lớn Quân Lệ, đoàn người vào thang máy, đến thẳng Hạ Hầu Tân, cập kì vệ sĩ ngủ lại 39 tầng.

Phòng cả một tầng này đều bị Hạ Hầu gia đặt, hành lang yên tĩnh không tiếng động,

Phó Thanh Dương dẫn theo đội ngũ, tới phòng tổng thống cuối hành lang, hắn chưa ấn chuông cửa, nghiêng đầu nghe một lát, nhíu mày nói:

“Trong phòng không có người, Quan Nhã, đi xem người khác của Hạ Hầu gia có đây hay không.”

Chương 248: Diệt khẩu (3)

Quan Nhã lập tức gõ mở cửa phòng cách vách phòng tổng thống, mở cửa là một người trung niên mặc âu phục màu đen, dáng người cao gầy, sắc mặt lạnh lùng.

“Các người tìm ai?”

Người trung niên âu phục màu đen ánh mắt sắc bén đánh giá đoàn người.

Quan Nhã nhìn chằm chằm hắn vài lần, xác định đây là một vị Linh cảnh hành giả, lạnh lùng nói:

Chúng tôi là hành giả chính phủ khu Khang Dương, có việc muốn hỏi Hạ Hầu Tân, hắn ở đâu?”

Người của chính phủ… Người trung niên đồ tây màu đen nhíu mày: “Ngài Hạ Hầu Tân ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Quan Nhã lắc đầu: “Hắn không ở trong phòng.”

Người trung niên ngẩn ra một phen, trầm ổn trả lời: “Tôi gọi điện thoại liên hệ một phen.”

Hắn từ trong túi móc ra điện thoại di động, gọi vào số của Hạ Hầu Tân.

Qua một lúc, vệ sĩ cao gầy này buông điện thoại xuống, bất đắc dĩ nói:

“Ngài Hạ Hầu Tân hôm nay chưa ra ngoài, ít nhất tôi chưa thu được mệnh lệnh ra ngoài, các người có thể ở chỗ này chờ đợi, cũng có thể đi về trước. Chờ ông ấy trở về, tôi sẽ báo cho ông ấy biết.”

Quan Nhã quay đầu nhìn về phía Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm nói: “Gọi nhân viên quản lý khách sạn, tới đây mở cửa.”

“Các người không thể tự tiện tiến vào phòng của ngài Hạ Hầu Tân.” Vệ sĩ trung niên trầm giọng nói.

“Không phục à, đơn đấu?” Khương Tinh Vệ chống hông, tính tình nóng nảy.

Thập trưởng Đằng Viễn đẩy đẩy mắt kính trên mũi, ánh mắt dại ra nói: “Anh sẽ thay em xin tai nạn lao động.”

“Em rất mạnh, em sẽ không bị thương.” Khương Tinh Vệ không phục thập trưởng Đằng Viễn, lạnh nhạt nói: “Em chỉ là hướng anh báo cho biết phúc lợi của nhân viên.”

“Lãnh đạo tốt!” Trương Nguyên Thanh giơ ngón tay cái: “Lãnh đạo, tôi cảm giác thời tiết có hơi nóng, có thể xin trợ cấp nhiệt độ cao không?”

Thập trưởng Đằng Viễn gật gật đầu, “Quay đầu viết một phần đơn xin cho tôi.”

Phó Thanh Dương yên lặng nhìn một màn này, cân nhắc cần mang đội 2 đánh tan tổ chức lại, hoặc là sớm triệu hồi Lý Đông Trạch hay không. Đợi vài phút, Quan Nhã lấy danh nghĩa nhân viên trị an, dẫn theo một nhân viên khách sạn quay về.

Mọi người tránh đường cho nhân viên, cô lấy ra thẻ nhân viên, quét mở cửa phòng tổng thống.

“Rắc!”

Trong nháy mắt nhân viên vặn ra tay nắm cửa, mọi người ở đây đồng thời phát hiện một “bức tường” vô hình tan vỡ, hóa thành cơn gió nhỏ, cuốn qua hành lang.

Phó Thanh Dương nheo mắt, dẫn đầu bước vào phòng.

Đám người Trương Nguyên Thanh đi theo phía sau hắn, trong phòng khách không có một bóng người. Phó Thanh Dương thân là trưởng quan đứng ở trong phòng, thái độ tiêu cực thiếu nhiệt tình cuộc sống. Đằng Viễn cũng không nhúc nhích, người khác đều tự xem xét WC, phòng sách, phòng ngủ các nơi.

Khương Tinh Vệ vặn mở cửa phòng ngủ, nhìn thoáng qua bên trong, bỗng nhiên quay đầu, hô lên:

“Hắn ở đây!”

Mọi người lập tức tập trung lại, bức rèm phòng ngủ kéo chặt, ánh sáng tối tăm, một bóng người lẳng lặng nằm ở trên giường,

Linh Quân “Bốp” một tiếng, bật đèn lên.

Người nằm ở trên giường rõ ràng là Hạ Hầu Tân, hắn thân thể cứng ngắc, không nhúc nhích.

Đội trưởng Thanh Đằng đi giày cao gót tới bên giường, kiểm tra một phen, trầm giọng nói:

Hắn đã chết, căn cứ trình độ cứng ngắc của thi thể phán đoán, ở năm giờ trở lên.”

Hạ Hầu Tân đã chết? Chết ở thời điểm mấu chốt này? ! Trương Nguyên Thanh nhất thời không biết nên vui sướng, hay trầm trọng.

Hạ Hầu Tân chết quá khéo rồi.

Vệ sĩ theo bọn họ vào, nhìn thi thể Hạ Hầu Tân, đầu tiên là khó có thể tin, nghe thấy đội trưởng Thanh Đằng nói, nhất thời hoảng sợ nói:

“Không đúng, lúc chín rưỡi sáng, ngài Hạ Hầu Tân còn gọi bữa sáng.”

Mà thời gian bây giờ là mười một giờ trưa.

Sắc mặt Phó Thanh Dương không thay đổi: “Bạch Long, Thanh Đằng, Khương Tinh Vệ, Đằng Viễn, các người đi ra bên ngoài trước.”

Chờ mấy người này rời khỏi, Phó Thanh Dương đóng lại cửa phòng ngủ, hắn nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói:

“Trình độ cứng ngắc của thi thể không nhất định có thể chân thật phản hồi lại thời gian tử vong, còn nhớ rõ Hoành Hành Vô Kỵ là chết như thế nào không?”

Trương Nguyên Thanh chợt hiểu ra: “Giết chết Hạ Hầu Tân, là một vị Thần dạ du?

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu: “Cao tầng Hoa Hồng Đêm Tối, chính là Thần dạ du.”

Quan Nhã nhíu mày thật sâu: “Cho nên, Hạ Hầu Tân là bị Hoa Hồng Đêm Tối diệt khẩu?”

Trương Nguyên Thanh nhịn không được nhìn lão ti cơ một cái, những tin tức này, hành giả chính phủ bình thường cũng không có quyền hạn biết, xem ra Quan Nhã âm thầm từ chỗ Phó Thanh Dương đạt được rất nhiều tình báo quan trọng.

Cũng đúng, chị em họ mà.

“Chúng ta vừa giết Hạ Hầu Thiên Nguyên, Hạ Hầu Tân đã bị diệt khẩu? Cái này sao có khả năng, cho dù tình báo tiết lộ cũng không có khả năng nhanh như vậy. Trương Nguyên Thanh cũng coi như tinh thông một ít suy luận, chỉ cảm thấy rất không hợp lý. Lúc này, Linh Quân dựa vào tường, nheo mắt nói:

“Nếu kẻ ra tay là Thần dạ du cao cấp, thì không nhất định cần tình báo nữa.”

Chương 249: Diệt khẩu (4)

Có ý tứ gì? Trương Nguyên Thanh chưa nghe hiểu, Phó Thanh Dương thì “Ừm” một tiếng, nói:

“Nguyên Thủy, đi xem linh thể Hạ Hầu Tân còn có hay không?”

Vì sao Thần dạ du không cần tình báo? Tôi chán ghét phương thức nói chuyện của các người… Trương Nguyên Thanh đi đến bên giường, đáy mắt dâng trào màu đen, thử câu thông linh còn sót lại trong thi thể.

Vài giây sau, màu đen trong mắt hắn rút đi, lắc đầu với ba người bọn Phó Thanh Dương:

“Linh thể không còn.”

Phó Thanh Dương sớm có dự liệu, nghe vậy cũng không bất ngờ. Hắn nhìn Trương Nguyên Thanh, nói: “Thần dạ du cao cấp, có năng lực nhìn thấy vận mệnh, nếu Hạ Hầu Tân vừa vặn gặp mặt tên hung thủ kia, sẽ bị hắn thấy hướng đi của vận mệnh.”

Thần dạ du còn có loại năng lực này? Thấy hướng đi của vận mệnh, ừm, chúng ta lần này tới đây chính là muốn mau chóng bắt Hạ Hầu Tân, giết chết hỏi linh… Trương Nguyên Thanh kinh hãi một phen.

Nắm giữ lực lượng của thái âm thái dương, lại có thể thấy trước vận mệnh, Thần dạ du cao cấp khủng bố bao nhiêu?

Hắn sau đó biến sắc: “Vậy Hạ Hầu Trì có phải cũng nguy hiểm rồi hay không?”

Nếu hắn là cao tầng Hoa Hồng Đêm Tối, ở sau khi thấy vận mệnh của Hạ Hầu Tân, phát hiện Hạ Hầu Trì một nhánh này đã bại lộ, hắn khẳng định sẽ tiếp tục giết người diệt khẩu.

“Không cần lo lắng!” Linh Quân cười nói:

“Hạ Hầu Trì giam giữ ở trong vườn bách thú của Cẩu trưởng lão, muốn giết hắn diệt khẩu không dễ như vậy.”

“Anh sao có thể mắng trưởng lão chứ?”Trương Nguyên Thanh chấn động.

Linh Quân nói: “Tôi không có mắng trưởng lão nha.”

“Cẩu Linh Quân!”

“Sao cậu mắng chửi người ta hả?”

“Đúng vậy, cho nên anh vì sao mắng trưởng lão.”

Phó Thanh Dương dùng một ánh mắt lạnh lùng, cắt ngang hai người đối thoại, hắn phát hiện Nguyên Thủy có một tật xấu, chính là quá mức sinh động.

Với ai cũng có thể tán chuyện vài câu, với ai cũng có thể cười tức giận mắng.

Đường về, trên xe MPV, Phó Thanh Dương gọi cho trưởng lão Teddy.

“Trưởng lão, Hạ Hầu Tân bị diệt khẩu rồi.”

“Biết rồi.”

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: “Hoa Hồng Đêm Tối đang đua thời gian với chúng ta, tổng kiểm tra sức khỏe bị kéo lùi lại, manh mối Hạ Hầu gia lại đứt ở đây, chúng ta lùng bắt đối với Hắc Vô Thường, lại về tới điểm xuất phát.

Mặt khác, bây giờ đã đả thảo kinh xà, Hoa Hồng Đêm Tối nhất định sẽ nắm chặt móc nối với Hắc Vô Thường. Trưởng lão, thời gian để lại cho chúng ta không nhiều nữa, bây giờ cửa đột phá duy nhất là Hạ Hầu Trì.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một phen, nói:

“Hạ Hầu Trì là Thánh giả cảnh đỉnh phong, tiến một bước nữa chính là Chúa tể, nếu muốn giết hắn, phải triệu tập bốn trưởng lão khác bàn bạc, hơn nữa phải câu thông với Hạ Hầu gia, cái này cần thời gian, Hoa Hồng Đêm Tối tuyến này tạm gác lại đi.”

“Được!” Phó Thanh Dương giọng điệu bình tĩnh, trên mặt không thấy biểu cảm.

Kết thúc trò chuyện, hắn tựa vào trên ghế dựa, nhắm mắt không nói.

Trong một chiếc xe khác, Trương Nguyên Thanh nhíu mày:

“Hạ Hầu Trì trong thời gian ngắn không động vào được, kế hoạch thông qua Hoa Hồng Đêm Tối tìm hiểu nguồn gốc, lùng bắt Hắc Vô Thường liền phá sản, lại về tới điểm xuất phát, tiếp tục biển rộng tìm kim tìm Vu cổ sư.”

“Ài, tiếp tục kéo dài, nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ lần lượt bùng nổ, thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối lại thành công chạm trán với Hắc Vô Thường, chính phủ liền rất mất mặt, mà Hắc Vô Thường thuận lợi giải quyết vấn đề, lại là một mối hại lớn.”

Thông minh như hắn, trong lúc nhất thời cũng không thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Trương Nguyên Thanh muốn tìm đồng đội thảo luận, liếc Khương Tinh Vệ bên trái một cái, lại nhìn một lần thập trưởng Đằng Viễn thái độ tiêu cực, lão ti cơ ngồi xe em họ của cô.

Mình vẫn là tự suy nghĩ đi… Hắn thở dài một tiếng.

Tên kia chết như thế nào? Thực không thú vị, mình còn tưởng có thể chiến đấu cơ. Thanh âm Khương Tinh Vệ thanh thúy dễ nghe, cô còn chưa rõ chuyện xảy ra hôm nay, vẻ mặt tiếc hận.

“Nghe Quan Nhã nói, em không đi học?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Có học, em chỉ là không đi trường học. Khương Tinh Vệ ngồi xổm trên ghế tựa rộng rãi, nói: “Bố em nói giáo viên trong trường học không biết dạy.

Ông ấy mời người dạy ở nhà cho em. Ông ấy mời người nào em đánh người đó.”

Cô gái nhỏ nói tới đây, trên khuôn mặt tú lệ đáng yêu lộ ra nét đắc ý.

Sau đó bây giờ giáo viên dạy ở nhà cũng không còn?”

Khuôn mặt nhỏ của Khương Tinh Vệ thoáng suy sụp: “Về sau ông ấy tìm Hỏa sư Thánh giả cảnh làm giáo viên dạy ở nhà, giáo viên dạy ở nhà gặp em lần nào đánh lần đó.

Đây là trong truyền thuyết, dùng ma pháp đánh bại ma pháp, dùng Hỏa sư đánh bại Hỏa sư? Trương Nguyên Thanh đầy đầu óc đều là lời nhảm.

Đêm khuya.

Khu Khang Dương, vòm cầu bờ sông.

Đêm Tùng Hải không thấy ánh trăng, ánh sáng đèn đường không thể chiếu xạ đến góc âm u này.

Chương 250: Tiền căn hậu quả (1)

Một bóng dáng khoác áo gió, đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, từ trong bóng đêm đi tới, đứng ở trước vòm cầu hắn nhìn vòm cầu tối đen, thấp giọng nói:

“Ngươi rốt cuộc chịu đáp lại liên hệ của ta, Thiên Đạo Bất Công.”

Trong vòm cầu truyền đến một tiếng hừ lạnh:

“Hoành Hành Vô Kỵ đã chết, lão đại cực kỳ bất mãn đối với các ngươi, tín nhiệm số lượng không nhiều cũng đang theo đó mài mòn.”

Bóng người đội mũ lưỡi trai trầm giọng nói:

“Cái chết của Hoành Hành Vô Kỵ là ngoài ý muốn, ai có thể ngờ được Nguyên Thủy Thiên Tôn kia có được con bài chưa lật. Hơn nữa bởi vì sự kiện này, Hoa Hồng Đêm Tối chúng ta cũng bại lộ ở trong tầm nhìn của chính phủ.

“Càng không ổn là, Hạ Hầu gia cũng đã bại lộ, cũng may đại hộ pháp có điều cảnh giác, giết Hạ Hầu Tân, bằng không ngay cả ta cũng có nguy hiểm bại lộ.

Người ở vòm cầu nói:

“Đây cũng là nguyên nhân ta đáp lại ngươi, chính phủ dần dần tới gần chúng ta, tiếp tục kéo dài, đối với ai cũng không tốt. Lão đại cần thấy thành ý của các ngươi.”

Bóng người đội mũ lưỡi trai nói: “Hắc Vô Thường muốn bảo chúng ta làm cái gì.”

Người trong vòm cầu lạnh giọng nói: “Giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, báo thù thay Hoành Hành Vô Kỵ.”

Bóng người đội mũ lưỡi trai trầm mặc một phen, nói:

“Có thể!”

“Như vậy, chuyện ta bảo ngươi hỏi, có đáp án chưa?”

Người trong vòm cầu nói:

“Phán Quan Mắt Quỷ quả thật là chết vào tay Ma Quân, người có mặt lúc ấy, trừ lão đại, còn có một tên, tên linh cảnh của hắn là Thiếu Niên Binh Vương.

“Thiếu Niên Binh Vương… Người đàn ông đội mũ lưỡi trai thấp giọng lẩm bẩm, vài giây sau, hắn nói: “Hắn là ai? Có tư liệu hắn ở trong hiện thực hay không?”

“Có! Lão đại biết tin tức của hắn.”

Giọng điệu người đàn ông đội mũ lưỡi trai lập tức dồn dập hẳn lên: “Ta muốn toàn bộ tư liệu của hắn.”

“Được, ba ngày sau, nếu ta thu được tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn bị giết, vẫn là nơi này, ta mang tư liệu ‘Thiếu Niên Binh Vương’ cho ngươi.” Người trong vòm cầu nói xong, lại hỏi:

“Các ngươi tìm hắn làm gì?

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai lạnh nhạt nói: “Ngươi không cần biết.”

“Xẹt xẹt!” Trương Nguyên Thanh trong trạng thái ngủ mơ màng, bị loa Vua Mèo phát ra tiếng dòng điện đánh thức.

Món đồ nát này luôn phát thanh không có dấu hiệu… Hắn xốc chăn lên, tới cạnh bàn, mở ngăn kéo, lấy ra loa Vua Mèo.

Đáng nhắc tới, trong ngăn kéo còn có áo lót ren màu trắng của dì trẻ. Trương Nguyên Thanh vốn tính chuyển áo lót tới gầm giường dì trẻ, nhưng hôm nay về trễ, liền quyết định ngày mai chờ dì trẻ đi làm nói sau. Vì phòng bị tiếng Ma Quân cùng cô gái ‘chiến đấu’ đánh thức người nhà, Trương Nguyên Thanh cầm loa Vua Mèo, chuẩn bị tiến vào dạ du bất cứ lúc nào.

Tiếng dòng điện “xẹt xẹt” giằng co vài giây, một thanh âm quen thuộc truyền đến:

“Anh tìm tôi làm cái gì? Không phải nói không cần gặp lại sao.”

Tiếng của anh Binh… Trương Nguyên Thanh mở to mắt.

Ngay sau đó, là tiếng của Ma Quân:

“Tôi sắp chạm tới lĩnh vực kia, nhưng trước đó, tôi muốn giết Phán Quan Mắt Quỷ trước. Thiếu Niên Binh Vương, tôi muốn cậu trợ giúp tôi, cậu chẳng lẽ không muốn thoát khỏi Phán Quan Mắt Quỷ khống chế sao?”

“Thoát khỏi Chén Thánh khống chế, nói dễ hơn làm!” Thanh âm trầm thấp của anh Binh truyền đến:

“Chén Thánh Sa Ngã là đạo cụ loại quy tắc, cái gì là loại quy tắc, không cần tôi nói rõ nhỉ. Phàm là người bị Chén Thánh khống chế, cả đời không thể thoát khỏi, tử vong là nơi trở về duy nhất.

“Tôi bị quản chế bởi Chén Thánh, không thể vi phạm mệnh lệnh của Phán Quan Mắt Quỷ, liên thủ? Liên thủ với Phán Quan Mắt Quỷ giết anh sao?”

Ma Quân a một tiếng:

“Có thể đối kháng quy tắc, chỉ có quy tắc. Tôi đã tìm được biện pháp đối kháng Chén Thánh, có thể khiến cậu tạm thời thoát khỏi khống chế.”

Thanh âm anh Binh có chút dồn dập, mang theo một tia âm rung: “Thật sự?”

Ma Quân giọng khàn khàn cười nói: “Trong nghề nghiệp Thần dạ du, có một món đạo cụ loại quy tắc, ừm, tạm thời gọi nó là đạo cụ loại quy tắc, nó tượng trưng cho cực hạn của thần lực mặt trời, là khắc tinh của tất cả dơ bẩn trên thế gian, chờ tôi đạt được nó, liền có thể áp chế Chén Thánh Sa Ngã.”

Sau đó là trầm mặc thật dài.

Ngay tại lúc Trương Nguyên Thanh cho rằng đoạn ghi âm có một cái kết thúc, lại vang lên tiếng của Ma Quân, hắn nhẹ nhàng nói:

“Lúc trước cậu ngẫu nhiên đạt được thẻ nhân vật, gặp được linh cảnh, cậu lựa chọn báo cảnh sát, lựa chọn tin tưởng văn phòng cảnh sát, nhưng kết quả thế nào, chờ đợi cậu là một chén ‘rượu độc’. Cậu quá tin tưởng chính phủ, chính phủ trên các loại ý nghĩa.

“Thiên phú của cậu rất mạnh, tương lai của cậu không thể hạn lượng, nhưng ở lúc cậu còn là chim ưng non, đã bị Phán Quan Mắt Quỷ bẻ gãy cánh.

“Mấy năm nay, cậu xa cách người nhà, xa cách anh em, mỗi ngày thừa nhận Chén Thánh Sa Ngã ăn mòn, khổ không muốn sống nữa. Cam tâm sao? Hợp tác với tôi đi, đã tới lúc giãy thoát trói buộc, giương cánh bay cao, tôi cần lực lượng của cậu.”

Chương 251: Tiền căn hậu quả (2)

Đoạn ghi âm rốt cuộc hết.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trước bàn, thời gian rất lâu không có động tác.

Rốt cuộc, hắn rốt cuộc đã biết tiền căn hậu quả, nhưng hắn không vui vẻ một chút nào.

Thì ra anh là "nô bộc" của Phán Quan Mắt Quỷ, khó trách anh không đề cập với em chuyện Linh cảnh hành giả, khó trách sau khi vào đại học, anh liền xa cách với em, khó trách tính tình anh thay đổi hẳn, mấy năm nay, là trải qua như thế nào? Trương Nguyên Thanh gục đầu, không nhúc nhích.

Mười mấy giây sau, hắn chà mặt mạnh mẽ, đè nén cảm xúc cuồn cuộn ập đến ở đáy lòng.

"Ít nhất, ít nhất anh Binh có khả năng còn sống." Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh, bắt đầu sắp xếp lại mạch lạc chuyện này:

Anh Binh ở trước khi vào đại học, ngẫu nhiên đạt được thẻ nhân vật, trở thành Linh cảnh hành giả, ở sau khi gặp phải sự kiện siêu tự nhiên, một người bình thường sẽ lựa chọn như thế nào?

Đáp án là khẳng định: Báo văn phòng cảnh sát!

Sau đó, hắn liền bị Phán Quan Mắt Quỷ khống chế.

Phán Quan Mắt Quỷ xếp vào ở trong bộ phận văn phòng cảnh sát nhân thủ của mình, Triệu Anh Quân bị u Hướng Vinh giết chết chính là một ví dụ.

"Nhưng nếu Triệu Anh Quân cũng là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, hắn là làm sao thông qua tổng kiểm tra sức khỏe? Không, chưa chắc là nô bộc, cũng có thể là kẻ hợp tác."

Đến hôm nay, mình sớm đã rõ chính phủ là một tổ chức như thế nào, thể lượng khổng lồ quyết định bên trong thành phần phức tạp, không có khả năng mỗi người đều mang lòng chính nghĩa."

Hắn tiếp tục sắp xếp:

Ma Quân đã tìm được cách áp chế Chén Thánh, đó là một món đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp Thần dạ du, cho nên, Chén Thánh quả nhiên xuất hiện vấn đề, cho nên, Hắc Vô Thường mới sẽ lựa chọn liên lạc với Hoa Hồng Đêm Tối, bởi vì thủ

lĩnh tổ chức này là Thần dạ du, vấn đề Chén Thánh, tỷ lệ đại khái chỉ có Thần dạ du có thể giải quyết, chi tiết này khớp rồi.

Nhưng thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối không có khả năng trợ giúp Hắc Vô Thường không ràng buộc, trong đó nhất định có lợi ích, Hắc Vô Thường có thể cho đối phương lợi ích gì?

Khẳng định không phải Chén Thánh Sa Ngã, là món đạo cụ loại quy tắc kia của Thần dạ du? Cái này chỉ sợ chỉ có làm rõ trạng thái của Chén Thánh Sa Ngã mới có thể phán đoán.

Anh Binh là ở sau khi Ma Quân chết, gửi thẻ nhân vật cho mình, mà khi đó, Ma Quân cùng Phán Quan Mắt Quỷ đã chết, gửi xong thẻ nhân vật, anh Binh mất tích.

Hắn khẳng định chưa chết, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, không thể không ẩn núp đi.

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ vài giây, cho rằng nguyên nhân anh Binh "mất tích" là vì áp chế ô nhiễm trong cơ thể.

Bởi vì, tuy thành công đánh chết Phán Quan Mắt Quỷ, nhưng Chén Thánh Sa Ngã rơi vào trong tay Hắc Vô Thường, hơn nữa Chén Thánh xảy ra vấn đề, không thể sử dụng bình thường, như vậy anh Binh tỷ lệ đại khái còn chưa giải trừ Chén Thánh khống chế.

"Anh Binh có lẽ có biện pháp tạm thời áp chế ô nhiễm. Ừm, cái này chỉ là suy đoán, còn đợi nghiệm chứng. Nhưng vì sao anh ấy dặn dò mình nhiệm vụ, là đạt được danh sách, mà không phải đạt được Chén Thánh?"

Đột nhiên, con ngươi Trương Nguyên Thanh kịch liệt rung động, hắn nghĩ tới một chuyện khiến da đầu phát tê.

Trong danh sách của Phán Quan Mắt Quỷ, ghi lại Linh cảnh hành giả bị hắn khống chế.

Mà anh Binh là "nô bộc" của Phán Quan Mắt Quỷ.

Một khi để chính phủ đạt được danh sách, biết thân phận chân thật của anh Binh, hiểu biết được chân tướng anh Binh cùng Ma Quân săn giết Phán Quan Mắt Quỷ, như vậy, dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra, truyền nhân Ma Quân chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn.

Hắc Vô Thường nắm giữ danh sách, hẳn là biết thân phận tin tức của anh Binh, nhưng Hắc Vô Thường không biết chuyện anh Binh gửi thẻ nhân vật cho người anh em tốt.

Tin tức không tương đương, cho nên tạm thời sẽ không chú ý tới hắn.

Nhưng, nếu để Hắc Vô Thường biết chuyện này, thân phận truyền nhân Ma Quân cũng sẽ bại lộ.

Không ổn nhất là, Hoa Hồng Đêm Tối đang bí mật tiếp xúc với Hắc Vô Thường, nanh vuốt ẩn núp chính phủ, biết truyền nhân Ma Quân tồn tại.

Một khi hai bên móc nối đề tài này…

Khó trách anh Binh muốn mình tìm được danh sách, cấp bậc ưu tiên thậm chí cao hơn Chén Thánh Sa Ngã. Lưng Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn cảm nhận được cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có.

Trước đó mặc dù có dựa theo chỉ thị của anh Binh, tham dự hành động lùng bắt Hắc Vô Thường, nhưng không biết tầm quan trọng của danh sách, thái độ của hắn không tính là tích cực.

Bây giờ khác rồi, bây giờ chỉ cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể có thành viên Thái Nhất môn tới cửa kiểm tra đồng hồ nước, hoặc là người của Hoa Hồng Đêm Tối mưu đồ gây rối đối với mình.

Chương 252: Tiền căn hậu quả (3)

Không thể nôn nóng, càng nôn nóng tâm càng loạn, mà lùng bắt Hắc Vô Thường là công việc thời gian dài, không thể vội… Trương Nguyên Thanh ổn định cảm xúc, tiếp tục phân tích.

“Hắc Vô Thường, Hoa Hồng Đêm Tối, chính phủ, ba thế lực này tin tức không tương đương, là chỗ mình có thể lợi dụng.

Trải qua cái chết của Hạ Hầu Tân, Hoa Hồng Đêm Tối khẳng định sẽ đẩy nhanh tiến độ hợp tác với Hắc Vô Thường, thời gian để lại cho mình không nhiều nữa.

“Thông qua con đường của chính phủ lùng bắt Hắc Vô Thường, thông qua Chỉ Sát cung điều tra Hoa Hồng Đêm Tối. Đúng rồi, mình còn có thể đi khách sạn Vô Ngân xin giúp đỡ, giữa nghề nghiệp tà ác với nhau, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có qua lại nhỉ.”

Không phải bất đắc dĩ, hắn thật ra không quá muốn có liên lạc với người của khách sạn Vô Ngân.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh nhớ tới cái chết của Hạ Hầu Tân lúc ban ngày.

“Thần dạ du có năng lực nhìn thấy vận mệnh, nghe cách nói của Phó Thanh Dương, tựa như cần mặt đối mặt mới có thể nhìn thấy? Hơn nữa loại kỹ năng này, hẳn là chỉ có thể nhìn thấy hướng đi vận mệnh ngắn hạn.”

“Bằng không, sẽ không vừa vặn diệt khẩu ở lúc chúng ta muốn ra tay đối với Hạ Hầu Tân, mà là Hạ Hầu gia vừa tới Tùng Hải, liền trực tiếp diệt khẩu, không, là để Hạ Hầu gia dẹp đường về phủ.”

Nếu như vậy, liền hoàn hảo.

Đồng thời, Trương Nguyên Thanh lại nghĩ đến lão mỗ xinh đẹp, nghĩ tới nụ cười ý vị sâu xa kia của cô ấy.

Cô ấy có phải cũng nhìn thấy hướng đi vận mệnh của mình hay không? Nhưng một đoạn thời gian rất dài sau khi mình vượt qua nhiệm vụ thí luyện, cùng không có sóng gió gì lớn.

Cô ấy vì sao lộ ra nụ cười như vậy.

Trương Nguyên Thanh ở mãi trước bàn, ngồi tới năm giờ sáng, mới nằm úp sấp ở trên bàn nghỉ ngơi chút.

“Ba ba!”

Trong mơ mơ màng màng, Trương Nguyên Thanh nghe thấy Tiểu Đậu Bỉ kêu gọi.

Hắn tỉnh lại, thấy Tiểu Đậu Bỉ trèo lên bàn, cánh tay ngắn ngủi to béo chống đỡ thân thể, mắt đen lúng liếng tranh công nhìn hắn.

Trên tóc máu thưa thớt đội một cái ví da.

Phù, không phải nội y… Trương Nguyên Thanh theo bản năng thở phào, tiếp đó giận dữ:

“Không phải trộm nội y phụ nữ, chính là trộm ví tiền, mày rốt cuộc là trẻ con hay là lưu manh? Từ nhỏ tao đã giáo dục mày, phải làm một đứa nhỏ chính trực.”

“A ba…” Tiểu Đậu Bỉ nghiêng đầu, ấm ức nhìn chủ nhân, không rõ hắn vì sao phải mắng mình.

Cái ví tiền này còn rất dày… Trương Nguyên Thanh đưa tay cầm lấy, mở ví da ra, thấy một xấp tiền giấy thật dày, đỏ rực.

Vẻ giận dữ của hắn nhất thời biến mất, vẻ mặt rối rắm: “Nhiều, nhiều quá rồi…”

Lại tập trung nhìn vào, phát hiện căn cước công dân, ồ, ví da của cậu, vậy không có việc gì.

Thân là y bát truyền nhân của cậu, Trương Nguyên Thanh rút ra ba tờ tiền giá trị lớn trăm tệ, đặt lại cái ví da lên cái đầu quả dưa của Tiểu Đậu Bỉ, thấp giọng dặn dò:

“Trả ví tiền về.”

“A ba!” Tiểu Đậu Bỉ thu được chỉ lệnh, hoạt động tứ chi tới bên bàn, như một con hải báo nhỏ, tung người, rơi trên mặt đất, sau đó thuần thục vung tay chân, xuyên qua vách tường, biến mất không thấy.

Trên bàn cơm, dì trẻ gặm bánh bao, khuôn mặt tròn trịa, nói:

“Mẹ, tìm được nội y của con chưa?”

Bà ngoại mắng: “Ai biết con ném ở đâu, tìm một vòng cũng chưa tìm được.”

Dì trẻ vẻ mặt hồ nghi: “Con nhớ rõ ném vào trong giỏ rồi, sao có thể không thấy nữa.”

Cô sau đó nhìn chằm chằm cháu trai, “Có phải mày lấy hay không.”

Trương Nguyên Thanh còn chưa nói, bà ngoại nâng tay ký đầu con gái một cái, giận dữ nói: “Nói nhảm, Nguyên Tử cầm quần áo của mày làm gì, mày nói lung tung những thứ này nữa, lão nương đánh chết mày.”

“Đúng thế, dì chỉ biết bôi nhọ cháu.” Trương Nguyên Thanh lòng đầy căm phẫn.

Rõ ràng là Tiểu Đậu Bỉ lấy. Hắn ở trong lòng bổ sung một câu.

Nhưng, nếu để bà ngoại phát hiện, vậy mình xong rồi, phải bị thanh lý môn hộ.

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh gọi xe tới vịnh nhà giàu.

Ở sau khi liên hệ Phó Thanh Dương, hắn ở cửa tiểu khu chờ đợi một lát, chờ được chị gái hôm qua.

“Đây là thẻ cổng nhà Bách phu trưởng cho ngài, màu trắng là cổng tiểu khu, màu đen là cổng biệt thự.” Chị gái chân dài tất đen mỉm cười đưa qua hai cái thẻ một đen một trắng.

Kế hoạch của Trương Nguyên Thanh hôm nay là, trước hướng Phó Thanh Dương “báo cáo” suy luận của mình, chỉ ra Chén Thánh Sa Ngã có thể tồn tại vấn đề, để Phó Thanh Dương biết chân tướng việc này.

Đương nhiên, không thể nói thẳng, mà là cần lấy phương thức thảo luận mở ra.

Sau đó liên lạc Chỉ Sát cung, báo cho biết chuyện Hạ Hầu Tân bị diệt khẩu, cuối cùng đi khách sạn Vô Ngân một chuyến, hướng bọn họ tìm hiểu tình báo của giới Vu cổ sư.

Chị gái tất đen ở phía trước dẫn đường, mỉm cười nói:

“Bách phu trưởng đang chuẩn bị nghỉ ngơi, sau khi nhận được điện thoại của cậu, liền bảo tôi tới đón cậu.”

Chương 253: Quỷ gửi thư (1)

“Nghỉ ngơi?” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

“Bách phu trưởng trắng đêm không ngủ, hẳn là vụ án gặp phải bình cảnh.” Chị gái tất đen cười dịu dàng: “Tôi đi theo thiếu gia rất lâu rồi, còn chưa từng thấy hắn vì một vụ án buồn bực như thế, ngài phải giúp hắn nhiều hơn.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, rất nhanh, hắn một lần nữa tới cửa biệt thự xa hoa.

Trong phòng sách, Trương Nguyên Thanh nhìn tranh chân dung treo ở trên tường, lại nhìn Phó Thanh Dương tư thế ngồi đoan chính, cảm khái nói:

“Tranh là tranh tốt, đáng tiếc!”

Phó Thanh Dương đang chuẩn bị hỏi, nghe vậy ngẩn ra: “Lời này giải thích thế nào?”

Trương Nguyên Thanh thành khẩn nói: “Cho dù trình độ họa sĩ cao tới đâu, cũng vẽ không ra một phần ngàn thần thái cùng anh tuấn của bách phu trưởng, bởi vậy đáng tiếc.”

Phó Thanh Dương nhìn hắn vài lần, thản nhiên nói: “Nói việc chính đi, đừng lãng phí thời gian ở trên những lời không có ý nghĩa này.”

Nhưng Trương Nguyên Thanh từ trong biểu cảm rất nhỏ của đối phương, nhìn ra hắn thật ra rất hưởng thụ.

Lúc vừa mới đến, Phó Thanh Dương nhíu mày, tâm sự nặng nề, nhưng bây giờ lông mày giãn ra, sắc mặt cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Trương Nguyên Thanh kéo ghế dựa lưng cao qua ngồi xuống, nhìn công tử ca cao ngạo lạnh lùng bên cạnh bàn, hỏi:

“Các trưởng lão cần bao lâu mới có thể làm ra quyết định xử trí Hạ Hầu Trì?”

“Tôi không thể cho cậu đáp án.” Phó Thanh Dương lắc đầu, sau đó giải thích:

“Hạ Hầu Trì không chạy được, nhưng hắn là dòng chính Hạ Hầu gia, trước khi xử trí hắn, phải bàn bạc với với Hạ Hầu gia. Không nói mà giết, sẽ ảnh hưởng quan hệ của hai thế lực, thậm chí tạo thành xung đột.”

Đây chính là tư duy mông đít quyết định* nha… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Góc độ trưởng lão suy nghĩ vấn đề so với nhân viên cơ sở là khác nhau, giống nhau mới có vấn đề.

“Vậy bách phu trưởng kế tiếp tính điều tra như thế nào?”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, chưa nói chuyện.

Xem ra là không có biện pháp hay, quả thật, muốn tìm được Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao một lòng lẩn trốn quá khó, cái này cần thời gian… Trương Nguyên Thanh liền nói ngay:

“Bách phu trưởng, tôi nhớ rõ buổi tối ngày đó giết chết Hoành Hành Vô Kỵ, chúng ta thảo luận ra động cơ Hắc Vô Thường ẩn núp ở Tùng Hải, là vì Chén Thánh Sa Ngã xảy ra vấn đề, cho nên Hắc Vô Thường âm thầm liên lạc Hoa Hồng Đêm Tối, chạm trán đối phương ở Tùng Hải.”

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

“Ngày hôm qua sau khi tan tầm, tôi suy nghĩ thật lâu Hoa Hồng Đêm Tối vì sao phải giúp Hắc Vô Thường? Lợi ích bọn họ có thể đạt được là cái gì.”

Ánh mắt Phó Thanh Dương ngưng trọng.

Trương Nguyên Thanh vẫn nói tiếp lời của mình: “Chúng ta từng phân tích, vấn đề của Chén Thánh Sa Ngã bắt nguồn từ Ma Quân, mà Ma Quân là Thần dạ du, hắn tất nhiên sử dụng thủ đoạn nào đó, mới khiến Chén Thánh Sa Ngã xảy ra vấn đề, nhưng tôi kiến thức nông cạn, không thể nghĩ ra có cái gì, có thể ảnh hưởng Chén Thánh Sa Ngã cái đạo cụ loại quy tắc này.”

Hắn chưa chỉ rõ là năng lực lĩnh vực nhật thần lực, như vậy quá cố ý, lấy kiến thức của Phó Thanh Dương, chuồn chuồn lướt nước là đủ rồi.

Phó Thanh Dương trầm ngâm vài giây, mắt càng lúc càng sáng:

“Có thể đối phó Chén Thánh Sa Ngã, chỉ có thể là vật phẩm cùng cấp bậc, tôi biết thủ đoạn Ma Quân kiềm chế Chén Thánh Sa Ngã rồi.”

Hắn nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, phổ cập khoa học nói:

“Là nhật thần lực, Thần dạ du đẳng cấp cao có thể vận dụng, nắm giữ lực lượng mặt trời. Về phần Ma Quân sử dụng là đạo cụ hay vật phẩm tương quan, tôi cần tìm đọc cơ sở dữ liệu, nếu cần thiết, phải hướng Thái Nhất môn xin quyền hạn.

“Hoa Hồng Đêm Tối hẳn là muốn đạt được nó, tuy cái này không thể để chúng ta trực tiếp tìm được Hắc Vô Thường, nhưng hiểu biết càng nhiều tình báo, cửa đột phá sẽ theo đó xuất hiện.”

Công tử ca cao ngạo lạnh lùng lộ ra một nụ cười, khen ngợi: “Suy nghĩ của cậu tốt lắm, tôi quả nhiên không nhìn lầm người, nếu cậu là thám báo, nhất định sẽ cực kỳ xuất sắc.”

Vẫn là thôi đi, làm ‘mắt’ có cái gì tốt… Trương Nguyên Thanh dám trước mặt Lý Đông Trạch trêu chọc như thế, lại không dám ở trước mặt Phó Thanh Dương làm nhục thám báo, tiếc hận nói: “Đúng vậy đúng vậy.”

Rời khỏi biệt thự, Trương Nguyên Thanh gọi cho Vương Thiên.

“Ngài có gì phân phó.” Vương Thiên cung kính nói.

Tần suất ngài liên hệ tôi có phải quá cao rồi hay không?

“Anh giúp tôi chuyển lời Chỉ Sát cung chủ, cứ nói Hạ Hầu Tân bị diệt khẩu rồi. Mặt khác, chuyện tôi bảo cô ấy điều tra, hy vọng cô ấy có thể nhanh một chút, thời gian rất khẩn trương.” Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Vương Thiên nghe vào trong tai, kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Một mặt là kinh ngạc bởi Hạ Hầu Tân bị diệt khẩu, bị ai diệt khẩu?

Chương 254: Quỷ gửi thư (2)

Một mặt khác, là giọng điệu thúc giục của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bảo cô tra chuyện, nhanh một chút… Ai không biết còn tưởng cung chủ là người cung cấp thông tin của hắn.

Cung chủ hẳn là không phải người cung cấp thông tin của thằng nhóc này chứ? !

“Tốt, tốt!” Vương Thiên vẻ mặt hoang mang cúp điện thoại.

Kế tiếp đi khách sạn Vô Ngân, tìm nghề nghiệp tà ác nơi đó tìm hiểu tình báo… Trương Nguyên Thanh ra khỏi tiểu khu biệt thự, ở ven đường bồi hồi hồi lâu, gọi lại một chiếc xe taxi.

Ở sau khi nói giá xong, hắn đi xe taxi, tới thành phố Kim Sơn phương bắc.

Một giờ sau, Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang đi vào đại sảnh khách sạn Vô Ngân.

Cô gái đứng quầy liếc hắn một cái, đánh giá chút, nhận ra Trương Nguyên Thanh, nhíu mày nói: "Cậu lại tới làm gì."

Cô vẫn là trang phục lúc mới gặp, áo sơmi màu trắng phối hợp bộ âu phục màu đỏ rượu, tiêu chuẩn đồng phục nhân viên phục vụ khách sạn.

Ngũ quan tươi tắn, mắt tròn mà quyến rũ, bộ ngực cao ngất, tràn ngập ý nhị của phụ nữ trưởng thành.

Chỉ là vẻ mặt lạnh nhạt, làm người ta khó có thể tới gần.

Biết đối phương không phải hạng người hung tàn, Trương Nguyên Thanh mỉm cười nói:

"Không cần cảnh giác quá như vậy, cháu muốn kết bạn với dì, thêm người bạn thêm con đường mà."

Cô gái diễm lệ nheo mắt, cười lạnh nói:

"Nếu cậu là muốn tán tôi, cậu sẽ chết rất thảm. Nếu cậu là có mưu đồ đối với quần thể sau lưng tôi, cậu sẽ chết càng thảm hại hơn.

"Trở về đi, nơi này không phải nơi cậu nên đến."

Không phải, vì sao cô sẽ cảm thấy tôi muốn tán cô? Diều hâu ăn gà con sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, hắn phát huy đầy đủ tài năng xã giao của mình:

"Lời đừng nói quá như vậy, mọi người cần bạn bè, cũng cần giỏi kết giao bạn bè, như vậy đường mới có thể càng đi càng rộng. Ngày đó Xấu Hổ Làm Cha chính là kết bạn với tôi, các người mới có thể biết được lời trăn trối của hắn."

Cô gái diễm lệ nhìn chằm chằm hắn vài giây, lạnh lùng nói:

"Nói cho tôi biết mục đích của cậu."

Trương Nguyên Thanh liền nói ngay: "Từng nghe nói Hắc Vô Thường không? Chính phủ gần đây đang lùng bắt hắn, các người có tin tức của hắn hay không?"

Cô gái diễm lệ trào phúng: “Cậu cảm thấy tôi ngồi ở trong khách sạn, có thể thay cậu tìm hiểu được tung tích của Hắc Vô Thường?”

Cô trầm ngâm vài giây, lại nói: “Tôi có thể giúp cậu đi chợ đen hỏi thăm.”

Thấy Trương Nguyên Thanh vẻ mặt hoang mang, cô “A!”, giải thích:

“Không phải loại chợ đen kia chính phủ các người cho phép, là chợ đen chỉ có nghề nghiệp tà ác mới biết được, dù sao cho dù là kẻ cặn bã tội ác chồng chất, cũng cần giao dịch.

“Nhưng tôi phải thu phí dịch vụ, phí trợ cấp phiêu lưu, phí tổn thất tinh thần.”

Phí dịch vụ cùng phí trợ cấp phiêu lưu tôi có thể lý giải, phí tổn thất tinh thần là cái quỷ gì? Trương Nguyên Thanh nói: “Phí tổn thất tinh thần?”

Cô gái bĩu môi, đúng lý hợp tình nói: “Mỗi lần nhìn thấy này xấu xí lại ghê tởm tên, tôi liền cảm giác mình bị đàn ông hấp diêm một trăm lần.”

Được rồi, cô cũng tự bôi đen như vậy, tôi còn có thể nói cái gì đây? Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời tìm không thấy lý do cò kè mặc cả, đành phải hỏi:

“Cô nói thẳng bao nhiêu tiền đi.”

“Năm mươi ngàn!” Cô gái thản nhiên nói: “Mặc kệ có tìm hiểu được tình báo hay không, đều không trả lại.”

Năm vạn, nếu là mình trước đây, chỉ có thể lột sạch bản thân nằm lên giường nói, dì, đêm nay cháu là người của dì rồi. Nhưng đối với mình bây giờ mà nói, đây chỉ là tiền trinh… Trương Nguyên Thanh nói:

“Thành giao, tôi yêu cầu duy nhất là nhanh, càng nhanh càng tốt.”

Nói xong, hắn móc điện thoại di động: “Trao đổi phương thức liên hệ một phen, dì xưng hô như thế nào?”

Người phụ nữ nói: “Tiểu Viên.”

“Tên rất hay.”

Rời khỏi khách sạn Vô Ngân, Trương Nguyên Thanh dọc theo đường cái, đi về phía Tùng Hải, tính đi ra một đoạn lại gọi xe.

Cơ sở kiến thiết thành phố Kim Sơn, so với Tùng Hải kém xa, hơn nữa bên này lệch về vùng ngoại thành, thường có xe tải chạy, bởi vậy ven đường có tình huống nứt nẻ, nghiêng.

“Keng!”

Điện thoại di động trong túi rung lên một cái, Trương Nguyên Thanh đứng ở ven đường, móc ra điện thoại di động xem.

Một tin nhắn chưa đọc:

“Bạn từng nghe nói truyền thuyết người phụ nữ áo trắng giết người chưa? Nghe nói, cô ta là một ác linh lượn lờ ở cảnh trong mơ, hình tượng của cô là, mặc áo trắng tràn đầy vết bẩn, tóc tai bù xù, trong tay cầm theo một con dao làm bếp. Thân thể của cô là do cơ thể người khác nhau ghép lại thành, mặt cô ta quay ra sau lưng, cô luôn đi đường giật lùi.”

“Người phụ nữ áo trắng giết người lượn lờ ở trong mơ đêm khuya, tìm kiếm mục tiêu muốn giết chết, khi cô quyết định muốn giết chết ai, sẽ ở đêm khuya gõ vang cửa phòng đối phương, sau đó giết chết mục tiêu.

“Người thu được tin nhắn này, mời ở trước 12 giờ đêm, share cho người kế tiếp, bằng không cô gái áo trắng giết người sẽ tìm đến bạn. “

“Đây là niên đại gì rồi, còn có loại tin nhắc rác rưởi không share liền X này?”

Chương 255: Quỷ gửi thư (3)

Trương Nguyên Thanh lập tức nhớ lại lúc học cấp 2, thường xuyên ở trong group nói chuyện nào đó thịnh hành một thời tin nhắn trò đùa dai, chính là loại cách thức này.

Lúc này, một chiếc xe taxi chạy đến.

Hắn nhét điện thoại di động về trong túi, đưa tay gọi xe taxi, vừa nghe là đi Tùng Hải, tài xế sảng khoái đáp ứng.

Trương Nguyên Thanh quay về Tùng Hải, thời gian là 11 giờ trưa.

Hắn vốn định ở bên đường tìm một quán ăn giải quyết ấm no, đột nhiên nghĩ đến, đội trưởng Đằng Viễn vì đề cao phúc lợi cho nhân viên, nâng cao mười đồng cho kinh phí bữa trưa của mỗi người.

Vốn là ba mươi đồng một bữa cơm.

Bốn mươi đồng, có thể ăn một bữa trưa rất không tệ.

Lập tức bảo tài xế đổi tuyến đường đi văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

Bước vào cửa chính tòa nhà thủy tinh, khu nghỉ ngơi giải trí bên trái, Quan Nhã, Đằng Viễn và Khương Tinh Vệ đang ngồi vây quanh ở trước bàn tròn thủy tinh dùng bữa.

Quan Nhã tướng ăn tao nhã, nhai kỹ nuốt chậm, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au dính mỡ bóng loáng, rất mê người.

Đội trưởng Đằng Viễn mặt không biểu cảm ăn, ánh mắt hơi dại ra, đối với cuộc sống và món ngon đều thiếu tính tích cực.

Khương Tinh Vệ thì khác, như hùm như sói, tướng ăn có thể so sánh với khỉ lông vàng.

Con bé này rõ ràng rất đẹp, đáng tiếc là Hỏa sư… Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng, phân phó nhân viên chuẩn bị bữa trưa cho mình, sau đó nụ cười đầy mặt đi về phía đồng đội, nói:

“Ha ha, em đến đúng thời điểm.”

Quan Nhã nuốt nhẹ miếng thức ăn, nhìn Trương Nguyên Thanh đi tới, hỏi:

“Cậu mấy ngày nay có chút lười biếng.”

Cái này gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, a không, là hưởng ứng lãnh đạo kêu gọi! Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở bên người lão ti cơ, nói:

“Em hôm nay cũng không lười biếng, đi công tác.”

“Hả?” Quan Nhã dùng một cái giọng mũi bày tỏ bản thân nghi hoặc.

Trương Nguyên Thanh giải thích: “Tìm một dì ba mươi tuổi, cho cô ấy một số tiền, làm một số việc.”

Quan Nhã ngẩn ra, sau đó cười nói: “Ánh mắt không tệ nha, dì ngoài ba mươi tuổi có thể dạy cậu rất nhiều tư thế.”

“Nếu có cơ hội, cũng muốn theo Quan Nhã tỷ học tập tri thức.” Trương Nguyên Thanh nói xong, nhìn thấy bên chân Khương Tinh Vệ đặt một cái cặp màu đỏ, hỏi:

“Tinh Vệ, em không phải không tới trường học đi học sao?”

Khương Tinh Vệ lúc này mới ngẩng đầu lên, cả kinh: “Sao anh ở nơi này?”

Hỏa sư thô bỉ! Trương Nguyên Thanh lặp lại vấn đề một lần.

“Ồ, bố em nói công tác không thể chậm trễ học tập, bảo em cầm bài tập đến đơn vị học tập, vừa lúc chị Quan Nhã cùng đội trưởng Đằng Viễn có thể dạy em làm bài tập.” Cô gái tóc đỏ sang sảng nói.

Quan Nhã mặt tối sầm.

Vẻ mặt đội trưởng Đằng Viễn, tựa như càng thêm chán đời.

Dạy em làm bài tập? Trương Nguyên Thanh thương hại nhìn về phía hai vị đồng nghiệp.

Đội trưởng Đằng Viễn đẩy kính mắt trên mũi, nói:

“Nguyên Thủy, cậu hẳn là sinh viên nhỉ, tôi cho rằng cậu có thể dạy Tinh Vệ làm bài tập. Tôi cùng Quan Nhã tốt nghiệp rời khỏi vườn trường nhiều năm, lạ lẫm với việc học.

“Không cần đội trưởng, em là học đại học vớ vẩn, học tập rất kém.” Trương Nguyên Thanh uyển chuyển từ chối, cũng nhanh chóng nói sang chuyện khác, nói:

“Đội trưởng, tôi nhìn ra được, anh tựa như không quá thích làm việc?”

Đội trưởng Đằng Viễn trầm mặc một phen, chậm rãi nói:

“Tôi có lẽ là sớm đã lĩnh ngộ được, trên đời này tràn ngập áp bức, thu nhập từ thuế hạn mức cao là chính phủ áp bức, làm việc cường độ cao là tư bản áp bức.

Lúc còn trẻ học tập, chăm chỉ học hành, một khắc cũng không dám nghỉ ngơi, sống như con chó.

“Sau khi bước vào xã hội, lại phải đối mặt bóc lột cùng áp bức đến từ khắp nơi, sống như con lừa. Người ta sống trên đời, ngắn ngủn trăm năm, vì sao phải sống mệt như vậy chứ.

“Tôi không thay đổi được người khác, nhưng tôi có thể thay đổi chính mình.”

Bộ dáng thật có triết lý, không, không đúng, cái này giống như chính là sống mòn đi… Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra.

Đội trưởng Đằng Viễn thở dài một tiếng: “Sau khi trở thành Linh cảnh hành giả, tôi phát hiện, linh cảnh cũng là cứt chó.”

Trương Nguyên Thanh chỉ có thể giữ mỉm cười xấu hổ mà không mất lễ phép.

Kết thúc bữa tối, Trương Nguyên Thanh trở lại phòng ngủ, kéo bức rèm lên.

Hắn ngồi ở trước bàn, bắt đầu suy nghĩ:

“Chỉ Sát cung chủ còn chưa trả lời mình, theo lý thuyết, cô ấy ở chỗ Hạ Hầu Thiên Vấn tra hỏi được không ít tình báo, những thứ này đều là manh mối truy tra Hoa Hồng Đêm Tối. Ừm, một điểm này, bản thân Hoa Hồng Đêm Tối cũng biết, cung chủ từng nói, cô ấy phải phòng bị thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối tìm tới cửa.”

“Dì Tiểu Viên thu tiền của mình, hẳn là sẽ làm việc cẩn thận, hy vọng cô ấy bên đó sẽ có manh mối. Tiểu Đậu Bỉ ngày mai cũng đừng trộm nội y dì trẻ cho mình nữa, một món là đủ rồi.”

“Bốp!”

Hắn tắt đèn, tiến vào giấc ngủ.

Chương 256: Cô gái áo trắng giết người (1)

Không biết qua bao lâu, Trương Nguyên Thanh bị một cơn đau đầu lâu rồi không có đánh thức, hình ảnh lộn xộn ở trong đầu nhanh chóng hiện lên, bên tai tràn đầy tạp âm không có ý nghĩa.

Trong những hình ảnh này, rất nhiều là mảnh vỡ ký ức hỏi linh tích lũy sau khi trở thành Thần dạ du.

Từ khi trở thành Linh cảnh hành giả, theo thể chất tăng cường, hắn dần dần cáo biệt phiền não đau đầu, dẫn tới quên uống thuốc đúng hạn.

Trương Nguyên Thanh cố nén đau đớn như vỡ đầu, mở ra ngăn kéo tủ đầu giường, lấy ra bình thuốc nhỏ, đổ ra năm sáu viên thuốc màu lam, nuốt hết vào.

Sau đó, hắn tung người ngã ở trên giường, chờ đợi đau đầu qua đi.

“Thùng thùng!”

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng đập cửa.

Ai thế, đêm hôm gõ cửa, Giang Ngọc Nhị sao? Trương Nguyên Thanh nhịn đau ngồi dậy, nhìn đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường, thời gian biểu hiện:

00:00

12 giờ đêm.

“Rầm rầm!”

Tiếng đập cửa lại vang lên, tiết tấu so với vừa rồi giống nhau như đúc, khoảng cách đều không sai chút nào.

Rất khó tưởng tượng, người ta có thể nắm giữ tiết tấu đến trình độ tinh tế như thế. Là dì trẻ sao? Trương Nguyên Thanh đầu đau như nứt, đầu óc đần độn, hắn đang muốn xuống giường mở cửa, khoảnh khắc hất chăn ra, thân thể chợt cứng đờ.

Hắn đột nhiên nghĩ đến,

Người ngoài cửa, không có tiếng bước chân

Đúng vậy, không có tiếng bước chân, ở trước khi tiếng đập cửa vang lên, hắn chưa nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, mà đối với Thần dạ du cấp 2 mà nói, khoảng cách gần như thế, cho dù cửa phòng có hiệu quả cách âm mỏng manh, cũng không có khả năng hoàn toàn ngăn cách thính lực của hắn.

Không phải người thường! !

Trương Nguyên Thanh nâng lên một bàn tay, đè xuống đầu óc co rút đau đớn từng trận, suy nghĩ:

Có người tra ra thân phận chân thật của mình? Mò tới cửa rồi? Người của Hoa Hồng Đêm Tối, hay là Hắc Vô Thường, hoặc là Thái Nhất môn?

Giờ khắc này, hắn thân thể căng thẳng, adrenalin điên cuồng tiết ra, thế mà lại tạm thời áp chế đau đầu.

"Mặc kệ là một thế lực nào, giờ này lẻn vào nhà mình, lai giả bất thiện, mình không thể ở nhà ra tay với đối phương, sẽ lan đến đám người dì trẻ, nghĩ cách dẫn nó ra ngoài."

Đúng lúc này, tiếng đập cửa dừng lại, tiếp theo, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy tay nắm cửa chậm rãi chuyển động.

"Rắc!"

Trong tiếng vang khẽ chốt khóa văng ra, cửa phòng ngủ "két" một tiếng mở ra một khe hở, ngoài khe hở là bóng tối nồng đậm.

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm khe cửa mở ra, cơ thịt cả người căng thẳng, hắn vẫn như cũ chưa cảm ứng được khí tức của kẻ địch, lưng toát ra mồ hôi lạnh.

"Bốp!" Đột nhiên, một cái tay màu da đen sì, từ ngoài khe hở thò vào, nắm chặt khung cửa, đẩy cửa tới mức lớn nhất.

Theo cửa phòng bị thô bạo đẩy ra, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc thấy rõ khách không mời mà đến.

Đây là một cô gái tóc tai bù xù, khoác áo choàng màu trắng nhếch nhác dính đầy vết bẩn, kéo dài đến mặt đất.

Tư thế đứng của cô rất cổ quái, xiêu xiêu vẹo vẹo, như là con rối tứ chi bị ghép lệch.

Cái tay phải màu đen sì của cô cầm theo một con dao làm bếp loang lổ vết gỉ, mũi dao làm bếp là hướng phía sau.

Mái tóc dài dày đặc rối bời che khuất mặt của cô, giữa sợi tóc, từng giọt máu tươi đen sì không ngừng nhỏ xuống.

Bộ, bộ dáng này có cảm giác Deja vu khó hiểu, tựa như từng thấy ở nơi nào… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên tỉnh ngộ,

cô gái áo trắng giết người? Oán linh kia trong tin nhắn lúc ban ngày?

Cái đó không phải trò đùa dai? !

Vẻ mặt hắn đầy kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ, ban ngày thu được một tin nhắc rác rưởi, lại là thật?

Điều này làm người ta khó lòng phòng bị nha, chẳng qua, nếu là oán linh, mình tái lại không sợ… Hắn đang nghĩ như vậy, cô gái áo trắng giết người ở cửa sải bước chân vụng về mà mau lẹ, chạy về phía hắn.

Tư thế của cô rất cổ quái, như là đang đi ngược, khi bước đi, thân thể xiêu xiêu vẹo vẹo, tay chân hiện ra vặn vẹo không hợp lý.

"Hừ!" Đáy mắt Trương Nguyên Thanh dâng trào lên màu đen, điều động lực thái âm.

Sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, bởi vì phát hiện mình mất đi năng lực đóng dấu ở trong gien, mất đi áp chế đối với oán linh.

Lúc này, cô gái áo trắng giết người run rẩy đi giật lùi tới, giơ lên cao cao dao làm bếp, cánh tay phải "rắc" xoay một trăm tám mươi độ, mũi đao hướng về Trương Nguyên Thanh, bỗng nhiên chém xuống.

Trương Nguyên Thanh lăn trên giường một vòng. Phập phập phập…

Dao làm bếp đuổi chém hắn, gây ra ở trên giường từng vết dao.

Trương Nguyên Thanh từ trên giường lăn xuống mặt sàn, sắc mặt càng thêm khó coi, bởi vì, hắn chẳng những mất đi kỹ năng, ngay cả tố chất thân thể cũng trở về tiêu chuẩn người thường.

Hoàn toàn bị đánh về nguyên hình.

Hắn không khỏi nhớ tới miêu tả trong tin nhắn. Đây là cảnh trong mơ? !

Không phải kỹ năng của mình biến mất, mà là mình đang ở trong một cơn ác mộng, kỹ năng của mình, đạo cụ của mình, hết thảy đều không thể sử dụng.

Chương 257: Cô gái áo trắng giết người (2)

Không kịp nghĩ nhiều, khóe mắt liếc thấy oán linh quấn áo dơ bẩn lại một lần giơ tay chém xuống.

Trương Nguyên Thanh quay cuồng lần nữa, nghe thấy bên tai truyền đến tiếng sàn gỗ du tan vỡ, nếu một nhát dao này chém trúng, hắn sẽ lập tức đầu một nơi mình một nẻo.

Trương Nguyên Thanh chống tay xuống đất, từ trên mặt đất bắn lên, nhanh chóng lao về phía phòng khách, lao về phía hành lang, lao về phía cửa chống trộm.

Hắn muốn chạy trốn khỏi nhà này.

Nhưng, mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, vẫn không thể vặn nổi tay nắm cửa phòng trộm, lưỡi khóa giống như gỉ sét chết ở trong cửa.

'Vù!' Tiếng xé gió từ sau đầu truyền đến, Trương Nguyên Thanh không chút suy nghĩ, chợt cúi thấp người.

Vù vù vù!

Dao làm bếp lượn vòng đến, chém vào cửa chống trộm.

Dao làm bếp còn có thể ném? Trương Nguyên Thanh nuốt ngụm nước bọt, theo bản năng muốn rút dao làm bếp áp chế ngược lại oán linh, ngẩng phắt đầu lên, phát hiện dao làm bếp không thấy nữa, cửa chống trộm chỉ để lại một vết dao thật sâu.

Mà cô gái áo trắng giết người một lần nữa cầm dao làm bếp, chạy giật lùi tới.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, chỉ hai ba bước tới cạnh bàn ăn, cầm lên ghế dựa cao, hung hăng giơ lên, đón đỡ dao làm bếp chém tới.

Ghế dựa cao trong tay "Rắc" vỡ vụn, dao làm bếp chém vỡ ghế dựa, cắt lên ngực Trương Nguyên Thanh.

Đau đớn nháy mắt truyền đến, lưỡi dao loang lổ vết gỉ xé rách ngực hắn, chém đứt mấy cái xương ngực.

Mà ở cảnh trong mơ, hắn đã mất đi năng lực tự lành.

Trương Nguyên Thanh ngửi được hương vị tử vong, chạy vài bước, tựa vào bên bàn ăn.

Cô gái áo trắng giết người run rẩy đi giật lùi, giơ lên cao dao làm bếp. Trương Nguyên Thanh đột ngột nghiêng người, dao làm bếp loang lổ vết gỉ "Phập" chém vào bàn ăn, cắm vào thật sâu.

Cô gái áo trắng giết người rút vài cái, không rút ra được.

Bắt lấy cơ hội, Trương Nguyên Thanh cố nén đau đớn ở ngực, nắm lên ghế dựa cao bên người, dốc toàn lực, hướng về lưng oán linh dùng sức đập.

"Rầm!"

Lưng của người phụ nữ áo trắng giết người nháy mắt bị gãy, phần lưng hiện ra vặn vẹo biến dị, ngã ở trên mặt đất.

"Rắc! Rắc! Rắc!"

Oán linh nằm ở trên mặt đất tay chân run rẩy, đầu gục đến bên trái, tay chân đều hướng phương hướng trái ngược chống đỡ, đầu gối chân trái hướng sang phải, đầu gối chân phải hướng sang trái, như là một con rối bị ghép lung tung.

Trong tiếng xương khớp vặn vẹo "răng rắc", lưng của cô bắn ra, nửa thân dưới đứng dậy, nửa thân trên kéo trên mặt đất.

"! Thấy một màn như vậy, da đầu Trương Nguyên Thanh phát tê, ôm vết dao chém ở ngực, vấp váp chạy về phòng ngủ.

Thứ đồ chơi này giết không chết.

Trở lại phòng, hắn khóa lại phòng minh, chạy lui đến bên cửa sổ. Trương Nguyên Thanh mở ra cửa sổ hướng ra ngoài nhìn quanh, bên ngoài tối đen, không có đèn đường, không có xe, cũng không nhìn thấy nhà dân phụ cận.

Nếu là ở thế giới hiện thực, hắn sẽ mạo hiểm nhảy lên cục nóng điều hòa.

Nhưng nơi này là cảnh trong mơ.

Trước không nói nhảy cửa sổ có thể tự cứu hay không, nếu nhảy cửa sổ kết cục là tử vong thì sao?

Làm sao bây giờ?

Trốn không thoát cảnh trong mơ, lại không giết nổi oán linh, kỹ năng cùng đạo cụ không thể dùng… Trương Nguyên Thanh lâm vào tuyệt cảnh.

Càng trí mạng hơn là, máu tươi ở ngực căn bản không cầm được, còn tiếp tục như vậy, không tới mười phút, hắn đã bởi vì thương thế quá nặng mà chết trước.

Chết ở cảnh trong mơ, trong hiện thực sẽ như thế nào?

Hắn không dám đi nghĩ.

Ai muốn giết mình? Mình nhớ rõ cảnh trong mơ là lĩnh vực của Huyễn thuật sư, nhưng mình và Huyễn thuật sư không có kết thù, cũng không dính dáng gì cả…

Lúc này, tay nắm cửa chấn động một lần, sau khi phát hiện không mở được cửa, oán linh bên ngoài tỏ ra cực kỳ nóng nảy, vặn tay nắm cửa vang lên "Rắc rắc".

Vài giây sau, nó lại ngừng lại, tựa như bỏ qua mở cửa.

Đột nhiên, "Rầm" một tiếng vang lớn, nửa con dao làm bếp hiện ra ở ván cửa.

Nó đang phá cửa! Trong mắt Trương Nguyên Thanh toát ra tuyệt vọng, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ tối đen, cân nhắc nên nhảy cửa sổ liều một phen hay không.

Rầm rầm!

Dao làm bếp chém trúng một lần rồi lại một lần, ván cửa dần dần bị chém nát, lỗ thủng càng lúc càng lớn.

Rốt cuộc, ở trong một tiếng "Rầm", ván cửa vỡ tung, oán linh tóc tai bù xù, cầm dao, lấy tư thế quái dị bước vào.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh đã trèo lên cửa sổ, chuẩn bị tung người nhảy xuống.

Nhìn oán linh tư thế vặn vẹo, đi từng bước đến, Trương Nguyên Thanh tựa như lại về tới đường hầm oán linh, lấy thân thể người thường đối kháng oán linh cùng cương thi.

Nguy cơ trùng trùng, cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng khác với lúc ở miếu sơn thần, lúc ấy ít nhất còn có chủ điện làm nơi ẩn núp.

Mà ở cảnh trong mơ, hắn không có cái gì, đạo cụ, viện binh, kỹ năng, toàn bộ đều biến mất.

Vật trong hiện thực, không thể đưa đến trong cảnh trong mơ.

Chương 258: Hung thủ (1)

Đợi chút!

Đột nhiên, một vật phẩm bị quên đi hiện lên ở trong đầu hắn.

Nhập Mộng Ngọc Phù!

Vật phẩm tiêu hao Vô Ngân đại sư tặng cho hắn, là đạo cụ nghề nghiệp Huyễn thuật sư, vật phẩm tiêu hao máy chế tạo ác mộng sản xuất ra.

Cùng là lĩnh vực mộng cảnh, nó có thể xuất hiện ở cảnh trong mơ hay không?

Nhưng mình không mở được ô vật phẩm, không đúng, nếu là đạo cụ lĩnh vực mộng cảnh, không nhất định phải ở trong hiện thực mới có thể sử dụng. Đã là mộng, vậy mình tưởng tượng ra nó sẽ như thế nào?

Mắt thấy cô gái áo trắng giết người càng lúc càng gần, Trương Nguyên Thanh không do dự nữa, quyết định thử một lần.

Lập tức ở trong đầu nghĩ tới đường nét ngọc thạch màu đen.

Trong quá trình này, hắn bước nửa chân ra khỏi cửa sổ.

Giờ phút này, cô gái áo trắng giết người đã đi giật lùi tới trước cửa sổ, cánh tay 'Rắc' vặn một trăm tám mươi độ, giơ lên cao dao làm bếp.

Ở lúc này, một vệt màu đen sâu thẳm, từ đỉnh đầu Trương Nguyên Thanh chậm rãi hiện lên.

Keng!

Dao làm bếp có thể dễ dàng ở cửa chống trộm sắt thép chém ra vết nứt, bị vầng sáng sâu thẳm này cản lại.

Ngay sau đó, vầng sáng sâu thẳm bỗng nhiên bành trướng, bao trùm toàn bộ cảnh trong mơ, khiến căn phòng bịt kín một tầng màn đen.

Cảnh vật trong phòng bắt đầu vặn vẹo, biến hóa, gạch đá chất phác thay thế sàn gỗ du, khung trang trí vẽ thần phật đầy trời thay thế trần nhà, ánh nến sáng chập chờn thay thế ánh đèn sáng lóa.

Trương Nguyên Thanh nhìn chung quanh, hắn lại đến miếu cổ kia, tượng phật cao lớn cao đến khung trang trí, dưới tượng Phật, có bóng lưng mặc nạp y màu xanh ngồi xếp bằng.

Cô gái áo trắng giết người chỉ cách mấy mét, vẫn duy trì tư thái giơ cao dao làm bếp, tựa như trúng định thân chú, đứng thẳng bất động.

Phù, Nhập Mộng Ngọc Phù quả nhiên hữu dụng… Trương Nguyên Thanh từ đáy lòng cảm thấy vui sướng, đại nạn không chết, nhặt trở về một cái mạng nhỏ.

Hắn lại cúi đầu nhìn nhìn ngực, vết dao chém vẫn còn, nhưng không biết vì sao, không đổ máu nữa.

Hắn lập tức hướng bóng lưng Vô Ngân đại sư chắp tay, khom người nói:

“Đa tạ ân cứu mạng của đại sư.”

Kiến thức được sự cường đại của Vô Ngân đại sư, trong lòng Trương Nguyên Thanh càng thêm cung kính, đây là lực lượng cấp Chúa tể sao.

Vô Ngân đại sư đưa lưng về phía hắn, thanh âm trầm thấp mờ mịt, như là đau khổ đè nén sự đau đớn nào đó, quanh quẩn trong điện:

“Ngươi đã trêu vào người nào?”

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên rất nhiều đối tượng, cuối cùng lắc đầu:

“Tôi cũng không biết, nhưng ban ngày sau khi tới khách sạn, tôi thu được một tin nhắn, nội dung đề cập câu chuyện lạ cô gái áo trắng giết người đi vào giấc mộng giết người, sau đó tôi liền gặp phải nó đuổi giết.”

Nói tới đây, Trương Nguyên Thanh liếc oán linh cách đó không xa một cái, cũng không biết mặt cô ta như thế nào.

Nhưng nhìn máu màu đen không ngừng rơi, lại cảm thấy quên đi.

Thanh âm Vô Ngân đại sư quanh quẩn:

"Đây là một món đạo cụ, đạo cụ hỗn hợp hai nghề nghiệp lớn Huyễn thuật sư cùng Thần dạ du, cấp bậc không thấp."

Quả nhiên là năng lực của Huyễn thuật sư, nhưng đạo cụ hỗn hợp hai nghề nghiệp lớn là cái quỷ gì? Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói:

"Còn có loại đạo cụ đồng thời có năng lực của hai nghề nghiệp này?"

Vô Ngân đại sư lặng lẽ một phen, tựa như không ngờ hắn ngay cả tri thức nông cạn như thế cũng không biết, nói:

"Nghề nghiệp Học sĩ nắm giữ kỹ năng 'luyện khí', có thể chế tạo ra đạo cụ hỗn hợp hai, hoặc càng nhiều nghề nghiệp hơn. Nhưng, giới hạn ở đạo cụ cấp thấp. Đạo cụ cấp bậc càng cao, tính bài ngoại càng lớn."

Cho nên là Hạ Hầu gia giết mình? Không đúng, cha con Hạ Hầu Tân đã chết, mà Hạ Hầu Trì nhốt ở vườn bách thú, người khác của Hạ Hầu gia chưa chắc muốn giết mình, bằng không bọn họ cần gì bỏ đá xuống giếng đối với Hạ Hầu Thiên Nguyên?

Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

Qua một lúc, Trương Nguyên Thanh liếc bóng lưng Vô Ngân đại sư một lần, thầm nhủ, mình vì sao phải tự mình động não?

"Đại sư, tôi muốn biết là ai muốn giết tôi, ngài có gì chỉ giáo?"Trương Nguyên Thanh nói.

Thanh âm nhẹ nhàng của Vô Ngân đại sư quanh quẩn trong điện, nói:

"Hỏi linh!"

Đúng vậy, nó tuy là đạo cụ, nhưng cũng là linh thể, chỉ cần là linh thể, mình có thể cắn nuốt… Trương Nguyên Thanh đầu tiên là vui vẻ, sau đó bất đắc dĩ nói:

“Nhưng tôi giờ phút này ở trong mộng, kỹ năng không thể thi triển.”

Vô Ngân đại sư kiên nhẫn giải thích:

“Tôi sẽ dùng lực lượng cảnh trong mơ vây khốn nó, phong ấn ở thức hải của cậu, chờ cậu tỉnh lại trong hiện thực, liền có thể cắn nuốt.”

“Đa tạ Vô Ngân đại sư.” Trương Nguyên Thanh mừng rỡ, chắp tay hành lễ.

Khi hắn lại mở mắt ra, thấy trần nhà quen thuộc, phát hiện mình nằm ở trên giường lớn mềm mại, đắp chăn mỏng nằm điều hòa.

“A!”

Ngay sau đó, đau đớn kịch liệt từ ngực truyền đến, có mùi máu tươi đậm đặc ùa vào xoang mũi.

Chương 259: Hung thủ (2)

Trương Nguyên Thanh xốc chăn lên nhìn, ngực rõ ràng là một vết dao chém khoa trương, máu thịt xé ra, nhìn thấy xương cốt, máu đã cầm, nhưng cho dù là sức chữa trị của Thần dạ du, cũng cần đủ thời gian mới có thể khép lại.

“Thương thế trong mơ sẽ truyền lại hiện thực… Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã xong con ong rồi.”

Nhớ lại tình huống ở trong mơ, hắn nghĩ mà còn sợ.

May mắn có Vô Ngân đại sư cho Nhập Mộng Ngọc Phù, nếu không, sáng sớm ngày mai, Ngũ Hành minh liền đau đớn mất đi một thiên tài có tiềm lực.

Hắn không dám đi nghĩ phản ứng của người nhà.

“Huyễn thuật sư không hổ là một trong ba đại nghề nghiệp tà ác, từng nghề nghiệp đỉnh phong đều có chỗ đáng sợ của nó, tuy hôm nay may mắn nhặt về một cái mạng, nhưng hung thủ phía sau màn nếu không xử lý, ngày mai, ngày kia mình còn có thể gặp nguy hiểm.

“Mà ngọc phù của Vô Ngân đại sư chỉ có thể sử dụng một lần, hắn không cho mình một phần nữa, nói rõ lần sau sẽ không giúp mình nữa.”

Trương Nguyên Thanh lắng đọng cảm xúc, nhắm mắt, rất nhanh, hắn cảm ứng được ở sâu trong ý thức, một luồng khí tức chí âm chí tà ẩn núp, cực kỳ bạo ngược, nhưng bị một lực lượng mạnh mẽ phong tỏa, gắt gao áp chế.

Hắn vừa tính cắn nuốt ác linh, bỗng nghĩ đến bên người không có ai “tịnh hóa” cho mình, vì thế làm sự chuẩn bị, mở ra ô vật phẩm, triệu hồi ra chày Phục Ma.

Lại “phun” ra Tiểu Đậu Bỉ. Sau khi thăng cấp, nó có thể tiếp xúc vật phẩm hiện thực, coi như là một trợ lực lớn.

“A ba a ba?”

Tiểu Đậu Bỉ giật mình nhìn chủ nhân cả người đẫm máu, không rõ hắn đã gặp phải cái gì.

“Đợi lát nữa, sau khi tao nhắm mắt, mày liền cho tao một phát.”

Trương Nguyên Thanh liên tục múa may, rốt cuộc khiến Tiểu Đậu Bỉ hiểu được mệnh lệnh phức tạp.

Tiểu Đậu Bỉ rất sợ hãi chày Phục Ma, cẩn thận ôm vào trong lòng, dùng sức gật gật cái đầu tóc máu thưa thớt.

Con trai ngoan! Trương Nguyên Thanh yên tâm nằm ở trên giường, nhắm mắt, đang định câu thông oán linh ở sâu trong thức hải, bắp chân chợt đau đớn.

Hào quang màu vàng mãnh liệt bùng nổ, lực lượng tịnh hóa tràn ngập toàn thân hắn.

? ? Trương Nguyên Thanh sắc mặt cứng ngắc ngồi dậy, nhìn về phía đã con nít sớm lui đến bên cửa sổ.

“Tao vừa mới nhắm mắt…” Khóe miệng Trương Nguyên Thanh run rẩy.

Vài phút sau, một lần nữa câu thông kết thúc, Trương Nguyên Thanh nhắm mắt, cố ý đợi vài giây, thấy một lần này Tiểu Đậu Bỉ là thật sự hiểu được ý tứ của mình, lúc này mới an tâm lắng đọng lại cảm xúc, câu thông ác linh trong thức hải.

Ý thức bỗng nhiên bành trướng, mảnh vỡ ký ức cùng với cảm xúctiêu cực mãnh liệt tràn vào trong óc.

Hình ảnh từ hỗn loạn đến rõ ràng, hắn thấy được bầu trời áp lực, đen sì, dưới mây đen, là một trấn nhỏ phong cách vùng sông nước Giang Nam.

Trên con đường nhỏ trải phiến đá, một thi thể nằm đó ngực be bét máu thịt.

Hình ảnh luân phiên, hắn thấy được rất nhiều thi thể khác nhau, cảnh tượng là các góc trong trấn nhỏ, có con đường, có nhà cổ, có cầu đá phiến.

Oán linh này là boss trong linh cảnh một người nào đó của Thần dạ du? Trương Nguyên Thanh có điều hiểu ra.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc có người vượt qua linh cảnh một người này, ác linh lấy hình thức đạo cụ, trở thành phần thưởng của người may mắn kia.

Bản thể của nó là một cái bình hoa sứ men xanh phong cách cổ xưa.

Lúc này, cảnh tượng biến hóa, ở trong một cửa tiệm nhỏ chất đống tạp vật, cạnh quầy, một cô gái mặc quấn ngực màu đen, quần rộng thùng thình đứng, quyến rũ diễm lệ, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc phụ nữ dài nhỏ.

Đôi môi đỏ mọng như lửa phun ra khói trắng, cười ha ha nói:

“Muốn một món đạo cụ có thể giết chết đại bộ phận hành giả Siêu phàm?”

Cô xoay người, ở trong ngăn tủ chứa đầy các loại tạp vật, khí cụ, tìm ra một chiếc điện thoại di động cũ nát.

“Đạo cụ này, hỗn hợp lực lượng của cảnh trong mơ cùng ác linh, soạn tin nhắn gửi cho số chỉ định, ác linh ký túc ở trong điện thoại di động sẽ lẻn vào cảnh trong mơ của đối phương, giết chết mục tiêu.

“Không có hiệu quả đối với thám báo cấp 3, Yêu mê hoặc cấp 3, Huyễn thuật sư cấp 3, nghề nghiệp khác, cơ bản đều có thể giết chết không có sai sót. Năm triệu, xem trên phần ngươi là chấp sự Ngũ Hành minh, chiết khấu, trả bốn triệu là được. Nội dung tin nhắn, ta lát nữa gửi cho ngươi.”

“Giao dịch hoàn thành!” Một bàn tay vươn tới, cầm lấy điện thoại di động cũ nát.

Theo cái tay này nhìn lại, đó là một người đàn ông mặc quần áo nhu đạo trắng, mặt vuông, vẻ mặt nghiêm túc.

Bàng chấp sự? !

Hình ảnh chớp lên như sóng nước, ký ức mới mở ra, hắn thấy trong phòng ngủ tráng lệ, Bàng chấp sự ngồi ở bên cạnh bàn, sắc mặt lạnh lùng soạn tin nhắn.

Tin nhắn soạn đến một nửa, hào quang màu vàng dữ dội phá hủy tất cả cái này.

Chương 260: Hung thủ (3)

Trương Nguyên Thanh mở choàng mắt ra, thấy chày Phục Ma rơi ở bên chân, Tiểu Đậu Bỉ thì lui ở cạnh máy chơi game cách đó không xa, nằm úp ở trên mặt đất, cánh tay nhỏ chống đỡ thân thể, mở đôi mắt to tròn đen nhánh nhìn hắn.

“Tao không sao, làm tốt lắm!”

Trương Nguyên Thanh trấn an Tiểu Đậu Bỉ trước, tiếp đó lâm vào trầm ngâm.

Bàng chấp sự vì sao muốn giết mình?

Mình và hắn không có dính dáng gì, càng không có thù oán, hắn vì sao muốn giết mình? Ừm, hắn cùng Hạ Hầu gia quan hệ thân cận, là một trong những mối quan hệ của Hạ Hầu gia ở chính phủ, mình hại Hạ Hầu Thiên Nguyên vào tù, cho nên hắn muốn giết mình?

Động cơ là có, nhưng luôn cảm giác thiếu chút gì đó.

Mình bây giờ phá đạo cụ của hắn, xem như hoàn toàn kết thù rồi, qua đêm nay, hắn nếu biết mình chưa chết, về sau còn có thể trả thù, người này phải giết chết.

Trương Nguyên Thanh không muốn trải qua một lần mơ nữa.

Còn nữa, Bàng chấp sự là Thánh giả cảnh, lần này sử dụng đạo cụ ám sát, là không muốn lưu lại manh mối, nhỡ đâu lần

sau hắn tự mình ra tay, Trương Nguyên Thanh không cho rằng mình có thể chống lại Thánh giả cảnh.

“Báo cáo chuyện này cho Phó Thanh Dương? Nhưng vấn đề là mình không có chứng cứ. Dưới tình huống không có chứng cứ, Phó Thanh Dương cũng không thể tùy tiện động vào một chấp sự khác cùng cấp bậc.”

Trương Nguyên Thanh giật mình, nghĩ đến một biện pháp: Mời Chỉ Sát cung chủ ra tay, hỗ trợ giết người!

Sau đó cảm thấy biện pháp này không đáng tin.

“Trước không nói Chỉ Sát cung chủ sẽ đáp ứng hay không, mặc dù sự tình thành công, mình liền có một điểm yếu trí mạng rơi vào trong tay kẻ điên, cô ta có thể chơi mình hay không? A, nhỏ sáp lên người các thứ…”

Mời Vô Ngân đại sư ra tay?

Nhân vật cấp bậc này, mình mời không nổi. Lần này cứu mình, tương đương trả nhân tình “Xấu Hổ Làm Cha”. Trương Nguyên Thanh cảm giác vô cùng khó giải quyết.

Trái lo phải nghĩ, hắn vẫn quyết định nói cho Phó Thanh Dương.

Một mặt, Phó Thanh Dương là cấp trên của hắn, cấp dưới gặp ám sát, làm lão đại dù sao cũng phải ra mặt đòi lại chứ. Từ trên thái độ xử lý Hạ Hầu Thiên Nguyên, có thể thấy được Phó Thanh Dương là người rất kiêu ngạo.

Người hắn bảo kê, quyết không cho phép người khác động vào.

Một mặt khác, Phó Thanh Dương khẳng định có thể nhìn ra lợi hại trong đó, chấp sự lần một bất thành tất có lần hai, nếu bỏ mặc, Thần dạ du dưới trướng nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Dưới tình huống như vậy, nếu thái độ của Phó Thanh Dương là ẩn nhẫn, không có chứng cứ không dễ xử lý, vậy nói rõ hắn không đặc biệt coi trọng mình, coi là quân cờ mất đi cũng không đáng tiếc.

Vậy Trương Nguyên Thanh vì tự cứu, cũng chỉ có thể liên hệ Chỉ Sát cung, nhảy ra khỏi chính phủ trở thành tán tu.

Đương nhiên, đây là kết quả tệ nhất, nhưng vẫn tốt hơn bị giết.

Sau khi hạ quyết tâm, Trương Nguyên Thanh gọi vào số điện thoại di động của Phó Thanh Dương.

Tiếng chuông vang thật lâu, rốt cuộc kết nối.

Thanh âm lạnh lùng vô tình của Phó Thanh Dương từ trong loa truyền đến:

Tôi cho cậu phương thức liên hệ, không phải để cậu chuyên chọn đêm hôm khuya khoắc gọi điện cho tôi.”

Tôi về sau cố gắng chú ý… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, đi thẳng vào vấn đề nói:

“Bách phu trưởng, Bàng chấp sự muốn giết tôi!”

Đầu kia điện thoại trầm mặc vài giây, nói: “Chuyện là thế nào?”

Trương Nguyên Thanh liền mang tình huống hôm nay, một năm một mười nói ra, nhưng ẩn đi danh hiệu Vô Ngân đại sư, chỉ nói mình quen một vị cao thủ, đạt được cứu trợ.

Hắn biết đoạn lời có sơ hở, Phó Thanh Dương cũng nhất định có thể phát giác được.

Nếu Phó Thanh Dương truy hỏi tới cùng, hắn liền thành thật khai ra, trái lại, liền giả ngu.

“Cậu bây giờ lập tức tới tìm tôi.” Phó Thanh Dương nói.

“Chỉ sợ không được” Trương Nguyên Thanh giọng điệu suy yếu, cười khổ nói: “Tôi bị thương nặng.”

Giọng điệu Phó Thanh Dương chợt trầm xuống: “Cậu bị thương?”

“Tôi nghỉ ngơi nửa tiếng, hẳn là sẽ tốt lên rất nhiều, nhưng bây giờ, không có cách nào hành động.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Tôi sẽ thông báo Lý Đông Trạch, bảo anh ta lái xe tới đón cậu.” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói:

“Trước lúc trời sáng, tôi sẽ giải quyết chuyện này.”

“Anh tính giải quyết như thế nào?” Trương Nguyên Thanh nhịn xuống chưa hỏi, suy yếu nói: “Được, đa tạ bách phu

trưởng.”

Cúp điện thoại, hắn nhe răng trợn mắt một phen, “Tốt nhất là giết Bàng chấp sự, nếu không thể, nhốt cũng được.”

Tiếp theo, hắn cố chịu đựng ngực nóng rát đau đớn, mang chăn điều hòa, ga giường, quần áo thay ra dính đầy vết máu, nhét vào trong tủ quần áo.

Dọn dẹp đơn giản hiện trường, Trương Nguyên Thanh tựa vào đầu giường, mở ra giao diện thuộc tính, xem xét giá trị kinh nghiệm.

Ngày đó vượt qua công viên trò chơi Kim Thủy, giá trị kinh nghiệm của hắn là 23%, về sau siêu độ Hoành Hành Vô Kỵ, Hạ Hầu Thiên Nguyên, cùng với rải rác vong linh người thường, giá trị kinh nghiệm của hắn tăng lên tới 28%.

Chương 261: Tới cửa (1)

Đêm nay cắn nuốt ác linh, thì khiến cho hắn tăng lên 5% giá trị kinh nghiệm.

Cho nên, suy yếu cái gì, là giả, tranh thủ Phó Thanh Dương đồng tình.

Hắn bây giờ tràn ngập lực lượng, lực thái âm càng thêm hùng hậu, thể chất cùng kỹ năng cũng có sự tăng lên.

Nửa tiếng sau, Trương Nguyên Thanh lặng yên rời nhà, vào thang máy xuống lầu, chờ đợi ở ngoài tiểu khu.

Không bao lâu, xe MPV của Lý Đông Trạch liền đến cửa tiểu khu, cửa chạy bằng điện tự động trượt ra.

Khoảng hai mươi phút sau, xe của Lý Đông Trạch dừng ở ngoài khu biệt thự vịnh Phó gia, cửa tiểu khu, còn đỗ một chiếc xe MPV màu trắng.

Trương Nguyên Thanh từ thùng xe xuống, vừa vặn thấy cửa sổ xe MPV màu trắng hạ xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn của Phó Thanh Dương.

Hắn rất nhanh tới gần, đi lên chiếc xe trang trí xa hoa.

Phó Thanh Dương nhìn đánh giá hắn một lần, vẻ mặt khẽ buông lỏng, nói:

“Năng lực tự lành của Thần dạ du làm người ta hâm mộ.”

Không đợi Trương Nguyên Thanh đáp lại, hắn phân phó tài xế: “Xuất phát!”

Xe khởi động, chạy như bay ở con đường trống trải rộng rãi, Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội nói: “Bách phu trưởng, ngài chuẩn bị làm như thế nào?”

Phó Thanh Dương lạnh nhạt nói: “Giết, hỏi linh.”

Hắn nhìn lướt qua khuôn mặt kinh ngạc của cấp dưới, giải thích:

“Gia hại đồng nghiệp, vốn là tội chết. Mặt khác, tôi nghi hắn là thành viên của Hoa Hồng Đêm Tối, có cấu kết với Hắc Vô Thường.”

Thành viên Hoa Hồng Đêm Tối? Trương Nguyên Thanh chấn động: “Vì sao thấy được?”

Bàng chấp sự thân cận với Hạ Hầu gia, mà nhánh của Hạ Hầu Trì là thành viên Hoa Hồng Đêm Tối, tổ chức này lại thẩm thấu tổ chức chính phủ.

Khả năng Bàng chấp sự là thành viên Hoa Hồng Đêm Tối là có, Trương Nguyên Thanh trước đó phân tích, cũng từng có suy đoán tương tự, nhưng hắn cho rằng, Hoa Hồng Đêm Tối thiếu động cơ giết hắn.

Loại tổ chức lớn này, không có khả năng nhằm vào một tiểu nhân vật ra tay, bằng không, Quan Nhã, Bạch Long, Thanh Đằng, Khương Tinh Vệ những người này đều có nguy hiểm.

Muốn ám sát, cũng là ám sát Phó Thanh Dương.

Trừ phi Hoa Hồng Đêm Tối biết hắn là truyền nhân Ma Quân cái sự thật này, nhưng nếu như vậy, thì không phải ám sát, mà là bắt chứ?

“Còn nhớ đêm đó các cậu bị Hoành Hành Vô Kỵ mai phục không, tôi không ở khu Khang Dương, mà là đi khu Phụng Hoa, bởi vì buổi tối ngày đó, một nhà xưởng bỏ hoang ở khu Phụng Hoa, đã phát hiện tung tích Hắc Vô Thường.”

Phó Thanh Dương bình thản nói: "Mà người hướng tôi tìm kiếm viện trợ, chính là Bàng Vô Địch."

"Ngài đã sớm hoài nghi hắn?" Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

"Không dám xác định, cho nên đang quan sát, việc cậu đêm nay gặp được, đã nghiệm chứng suy đoán của tôi." Phó Thanh Dương nói.

Nếu Bàng chấp sự là thành viên Hoa Hồng Đêm Tối, giết hắn hỏi linh, có thể thu hoạch rất nhiều tin tức, tiến độ lùng bắt Hắc Vô Thường liền có thể nhanh hơn… Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui sướng một phen.

Hắc Vô Thường chậm chạp tìm không thấy, hắn so với Phó Thanh Dương càng sốt ruột hơn.

"Nhưng hắn vì sao muốn giết tôi chứ, thời điểm mấu chốt này, giết tôi sẽ chỉ thêm chuyện." Trương Nguyên Thanh không nghĩ ra.

"Hắn tự có lý do giết cậu, chờ tôi giết hắn, hỏi linh liền biết." Phó Thanh Dương mở ra tủ rượu, lấy ra rượu vang cùng ly có chân dài, nói:

"Làm một ly?"

Mình xem như biết thói quen của Lý Đông Trạch là học từ ai rồi… Trương Nguyên Thanh lắc đầu, nói: "Có Coca không?"

Phó Thanh Dương thả lại một cái ly chân dài, bình thản nói: "Vậy cậu phải đợi sự việc chấm dứt, tự mình đi mua."

Hắn nhấp ngụm rượu vang chua chát, vẻ mặt tự nhiên, hoàn toàn không giống như là đi giết người, càng giống đi câu lạc bộ hơn.

Đại khái chỉ có đại gia tộc xuất thân nhiều đời phú quý, mới có thể nuôi ra tĩnh khí vân đạm phong khinh như vậy, Trương Nguyên Thanh lại không được, hắn bây giờ cả đầu óc đều là như thế nào chơi chết Bàng chấp sự, đối phương biết bao nhiêu tin tức của Hoa Hồng Đêm Tối, nếu hành động thất bại, mình lại phải gánh vác phiêu lưu lớn bao nhiêu vân vân…

Dọc theo đường đi, hai người không nói nữa, Phó Thanh Dương bưng ly rượu, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng nhấp một ngụm.

Trương Nguyên Thanh hạ thấp ghế dựa lưng, nằm thẳng chợp mắt, khôi phục tinh khí thần.

Đại khái hai mươi phút sau, Phó Thanh Dương buông xuống ly rượu, gần như cùng lúc, xe MPV chậm rãi giảm tốc.

Trương Nguyên Thanh lập tức mở mắt, nhỏm dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, xe MPV dừng ở ngoài một tiểu khu sa hoa, tiểu khu này phong cách cực kỳ xa hoa thời thượng, từng tòa kiến trúc dán gạch đen tọa lạc có trật tự.

Đối diện cửa tiểu khu là một quảng trường, ở giữa xây một hồ suối phun, thoạt nhìn, còn tưởng là khách sạn sa hoa.

Thực có tiền nha, giá nhà nơi này ít nhất 15W trở lên nhỉ? Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái.

"Bách phu trưởng, cứ như vậy đi vào, có thể đả thảo kinh xà hay không? Không bố trí trước một phen?" Trương Nguyên Thanh đưa ra suy nghĩ của mình.

Chương 262: Tới cửa (2)

Phó Thanh Dương bình thản nói:

"Bàng Vô Địch sai phái ác linh giết cậu, giờ phút này nhất định ở trong nhà chờ đợi tin tức, ở trước khi ác linh trở về, kiên nhẫn chờ đợi là lựa chọn ổn thỏa nhất.

Chúng ta đêm khuya tới cửa, chính là vì đánh đối phương một cái không kịp trở tay, bố trí càng nhiều, ngược lại dễ bị hắn phát hiện."

Tuy giọng điệu lạnh nhạt, nhưng công tử ca vẫn là rất kiên nhẫn hướng cấp dưới tâm phúc giải thích, nói xong, hắn chuyển giọng:

"Nhưng tra xét cần thiết vẫn phải làm, để ngừa bị xung quanh có thành viên Hoa Hồng Đêm Tối phá hư kế hoạch của chúng ta."

Tra xét như thế nào? Trong lòng Trương Nguyên Thanh tò mò.

Phó Thanh Dương nâng tay phải, dựng ngón tay như kiếm, đặt ở mi tâm.

Ngay sau đó, Trương Nguyên Thanh mơ hồ nhìn thấy một gợn sóng màu trắng mờ nhạt, từ mi tâm Phó Thanh Dương nổi lên, như sóng nước khuếch tán về phương xa. Càng khuếch tán ra ngoài, ánh sáng trắng càng nhạt, cuối cùng không thể phát hiện.

Mười mấy giây sau, Phó Thanh Dương mở mắt, nói: "Phụ cận không có mai phục."

Thấy cấp dưới tâm phúc trợn mắt cứng lưỡi, hắn bình thản cười: "Không cần kinh ngạc, đây là thám báo!"

Mà Trương Nguyên Thanh nghĩ là: Đây mới là mắt thật* này, so ánh, Lý Đông Trạch đúng là mắt giả.

Phó Thanh Dương nói xong, mở cửa xe, tới trước trạm gác tiểu khu, ánh mắt bình tĩnh nhìn bảo vệ cửa, nói:

"Mở cửa!"

Loại tiểu khu phú hào tập hợp này, ra vào là cần quét thẻ.

Bảo vệ cửa kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi phong tư trác tuyệt, mặc âu phục màu trắng phẳng phiu có sự chú ý, buộc đuôi ngựa ngắn gọn, anh tuấn làm người ta không thể bắt bẻ.

Ánh mắt hắn thâm thúy bình tĩnh, khi nhìn bạn, liền giống như quân vương cao cao tại thượng, trong tao nhã lộ ra quý khí.

Bảo vệ cửa cung kính nói: "Ngài, ngài là một hộ nào?"

Phó Thanh Dương bình tĩnh nói: "Mở cửa, đừng lãng phí thời gian của tôi."

Không hiểu sao, trong lòng bảo vệ cửa dâng lên một sự kính sợ cùng thần phục khôn kể, kinh sợ mở chắn cửa.

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, xuyên qua cửa sắt, tiến vào tiểu khu.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh vội đi theo, lại bị bảo vệ cửa gọi lại: "Cậu chờ một chút! Cậu là một hộ nào?"

Trương Nguyên Thanh nhớ lại một màn vừa rồi, mặt âm trầm, ánh mắt thâm thúy bình tĩnh, mô phỏng khí chất cao cao tại thượng tựa như quân vương của Phó Thanh Dương, lạnh nhạt nói:

“Đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Bảo vệ cửa đánh giá cao thấp hắn vài lần, không kiên nhẫn phất tay: “Đi đi đi.”

“…” Sắc mặt Trương Nguyên Thanh hơi xấu hổ, đành phải thi triển mị thuật, mê hoặc ông lão, tự mình lặng lẽ chuồn vào tiểu khu.

Ừm, không phải khí tràng của mình không bằng Phó Thanh Dương, mà là nghề nghiệp khác nhau năng lực khác nhau, hắn liền không có cách nào mị hoặc ông lão như mình… Hắn yên lặng vãn hồi lại thể diện.

Bước nhanh đuổi theo Phó Thanh Dương, Trương Nguyên Thanh thấp giọng oán giận:

“Bách phu trưởng, vì sao không trèo tường? Đi cửa chính dễ dàng lưu lại dấu vết.”

Bóng người âu phục màu trắng sải bước tiến lên, lạnh nhạt nói:

“Chớ quên thân phận của mình, chúng ta mới là chính phủ.”

Được rồi, nếu là Lý Đông Trạch, hắn khẳng định sẽ nói: Trèo tường không đủ tao nhã! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Chung cư phía tây, tầng 21, penthouse.

Phòng khách, Bàng Vô Địch mặc quần áo nhu đạo, mặt vuông, lặng lẽ nghiêm túc ngồi ở trước quầy bar, lòng bàn tay cầm ly rượu thủy tinh.

Ở quầy bar đá cẩm thạch trước người hắn đặt một chai rượu whisky, một cái điện thoại di động kiểu cũ trông nát tươm.

Bàng Vô Địch đang chờ ác linh trong điện thoại di động trở về.

Thời gian bây giờ là hai giờ sáng, ác linh còn chưa trở về, cái này ý nghĩa mục tiêu chưa diệt trừ.

Nhưng Bàng Vô Địch cùng không vội, hắn không cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể tránh né ác linh đuổi giết, Thần dạ du không có năng lực lĩnh vực cảnh trong mơ, chỉ cần

vào cảnh trong mơ, gã liền nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Ở sau khi đạt được đạo cụ này, Bàng Vô Địch từng dùng nó giết chết mấy kẻ địch không tiện mình ra tay, chưa bao giờ thất bại.

Đạo cụ này là thần khí ám sát, giết người vô hình, hoàn toàn sẽ không lộ ra dấu vết gì, sâu sắc như thám báo, cũng không có khả năng tìm ra manh mối gì.

Chỗ thiếu hụt duy nhất chính là, nó đối với kẻ địch Thánh giả cảnh hầu như không có tác dụng, mà trả giá sử dụng nó, là sau mười lần, ác linh sẽ ở trong mơ đuổi giết chủ nhân.

Đương nhiên, cái này đối với Bàng Vô Địch Thánh giả cảnh mà nói, nhiều nhất là chế tạo chút nguy cơ nho nhỏ không đau không ngứa.

"Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn chết, Phó Thanh Dương nhất định tức giận, nhưng rất khó hoài nghi đến trên đầu mình, chẳng qua, người này sâu sắc, ba ngày kế tiếp phải chú ý chút.

Bàng Vô Địch uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, đúng lúc này, trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh:

Phó Thanh Dương âu phục màu trắng, dẫn một người trẻ tuổi bộ dáng tuấn tú, đi tới ngoài cửa phòng trộm.

Chương 263: Tới cửa (3)

Cảnh này là chậu hoa hắn bày ở ngoài cửa truyền về, Mộc yêu Thánh giả cảnh, có thể truyền tín hiệu với thực vật trong phạm vi nhỏ, khiến chúng nó biến thành "mắt" của mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa chết? Đã tìm tới cửa? Sao có khả năng? !

Con ngươi Bàng Vô Địch hơi co lại, kinh ngạc mờ mịt các loại cảm xúc nháy mắt cuồn cuộn dâng lên, hắn nhanh chóng làm ra quyết sách, rời khỏi nơi này.

Trước rời khỏi nơi này, truyền lại chuyện ám sát thất bại cho đầu mối "Thiên Đạo Bất Công", lại báo cáo cho cấp trên, sau đó chờ đợi mệnh lệnh, tùy cơ ứng biến.

Tóm lại, lúc này không thể ở lại chỗ này, ít nhất cũng phải xử lý đạo cụ ám sát một phen.

Sau khi làm ra quyết định, Bàng Vô Địch bước nhanh lao về phía ban công, ý đồ nhảy cửa sổ rời khỏi.

“Tách tách!”

Khóa cửa chống trộm bị nung chảy thành nước thép, tí tách nhỏ xuống.

Cửa chống trộm theo đó mở ra, Phó Thanh Dương đeo bao tay màu đỏ đi đến.

“Đừng đi nữa, anh đi không nổi đâu.” Phó Thanh Dương nhìn bóng lưng lao về ban công, lạnh nhạt nói.

Bàng Vô Địch đầu cũng không quay lại ném ra một vốc bào tử, những bào tử này đón gió tăng vọt, hóa thành những thực vật giống như bạch tuộc nhỏ, xúc tu vặn vẹo, bao phủ Phó Thanh Dương cùng Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh bổ nhào về một bên, tránh đi thực vật “bạch tuộc” phóng tới.

Hắn không ngờ hai bên nói đánh là đánh, ngay cả lời thừa cũng không nói.

Phó Thanh Dương không lùi, tiến lên ở thực vật đầy trời, hắn tựa như tính ra quỹ tích vận động của thực vật bạch tuộc, nhìn như tản bộ sân vắng, lại có thể tinh diệu tránh đi toàn bộ thực vật bao phủ đến.

Đồng thời, Phó Thanh Dương lật bàn tay phải, trong tay có thêm một cây cờ lệnh ngắn màu xanh đậm, gập ngón tay búng ra.

“Đốt!”

Cờ lệnh đóng đinh vào gạch men sứ ban công, màn ánh sáng màu xanh dâng lên, hóa thành lồng giam, vây Bàng Vô Địch ở ban công.

“Hừ!” Thân thể Bàng Vô Địch đột nhiên bành trướng, như là khí cầu bơm hơi, biến thành người khổng lồ cao ba mét, cơ bắp tựa như dây leo, căng lên cứng rắn.

Hắn tung một cú đấm thật mạnh lên màn ánh sáng, đánh cho ánh sáng màu xanh vỡ vụn thổi quét phòng khách.

Mà lúc này, Phó Thanh Dương đã tới cửa ban công, từ ô vật phẩm móc ra bát phương kiếm phủ đầy màu đồng xanh.

Trong mắt Bàng Vô Địch hiện lên một sự sợ hãi, há mồm phun ra một làn sương mù xám xịt.

Trong sương mù lơ lửng chìm nổi bào tử mắt thường khó thấy, những bào tử này có được tính cướp đoạt mạnh mẽ, một khi dính vào sinh vật, sẽ điên cuồng sinh trưởng, thẳng đến lúc vắt cạn sinh mệnh lực.

Sương mù bao phủ đến, cho dù là "dự phán" của thám báo, cũng không tránh được loại công kích này.

Nhưng Phó Thanh Dương không lùi lấy nửa bước, tay trái bắt lấy một cây cờ nhỏ màu trắng, mặt cờ thêu một con hổ trắng thần uy lẫm liệt.

"Rống!"

Tiếng hổ gầm hư ảo quanh quẩn trong phòng, đánh tan sương mù.

Phó Thanh Dương bước ra một bước, giơ cao kiếm bát phương đồng xanh.

Thân thể khôi ngô của Bàng Vô Địch bỗng run lên, đi đứng tựa như không thể phối hợp, chân trái muốn tránh sang bên trái, chân phải thì muốn tránh sang phải, thân trên thì có ý nghĩ của mình

Cuối cùng, hắn chỉ có thể triệu hồi ra một bộ giáp mây, bao trùm thân thể cao tới ba mét.

Phó Thanh Dương chém xuống một kiếm.

Ngay sau đó, giáp mây xé ra, máu thịt chia lìa, người khổng lồ cao ba mét này bị chém thành hai nửa, nội tạng "ào ào" rơi xuống, máu đỏ thẩm lan tràn ở gạch ban công.

Trương Nguyên Thanh ở sau người thấy một màn này, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, các loại ý niệm nhanh chóng hiện lên:

Chết rồi? Một tên thánh giả cứ như vậy chết rồi?

Vì sao hắn không tránh? Một kiếm này thường thường không có gì lạ, rất khó tránh sao?

Phó Thanh Dương thu hồi kiếm đồng xanh, cờ lệnh, dửng dưng ngoái đầu nhìn lại: "Lại đây hỏi linh!"

"Vâng, vâng." Trương Nguyên Thanh kiềm chế suy nghĩ lung tung, bước nhanh đi tới.

Chênh lệch giữa thánh giả cùng thánh giả, ra ngoài dự liệu nha… Trương Nguyên Thanh lại một lần nữa ở trong lòng cảm khái.

Ngày đó ở văn phòng cảnh sát khu Phụng Hóa, Phó Thanh Dương một kiếm đâm bị thương Bàng chấp sự, hắn liền từng có cảm khái tương tự, nhưng lúc ấy mọi người đều nương tay, không phải là chiến đấu sống chết.

Vốn tưởng thực đến thời điểm liều mạng, Bàng chấp sự có lẽ có thể đấu một trận với Phó Thanh Dương, không ngờ chỉ là nhảy nhót thêm vài cái.

Trương Nguyên Thanh tới ban công, lòng bàn chân bước lên vết máu, trong mắt dâng trào màu tối đen, câu thông linh thể trong tấm thân tàn.

Lúc này, hắn cảm giác có người vỗ cánh tay mình một cái, xoay đầu lại, thấy khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng của Phó Thanh Dương:

"Đưa chày Phục Ma cho tôi."

"A… Vâng." Trương Nguyên Thanh thầm nhủ mình thiếu chút nữa quên, lập tức lấy ra chày Phục Ma giao cho đối phương, do dự một phen, bổ sung nói:

"Lần này có thể đừng còng tôi hay không?"

Phó Thanh Dương cao ngạo lạnh lùng gật đầu: "Dù sao chỉ là chuyện một cái tát."

"…"

Chương 264: Nguyên Thủy Thiên Tôn chết ngoài ý muốn (1)

Lười nói với ngươi! Trương Nguyên Thanh tiếp tục câu thông linh thể còn sót lại, qua mười mấy giây, mới mang tụ hợp linh tan vỡ cũng triệu hồi ra.

Linh thể của Bàng chấp sự, khuôn mặt nghiêm túc, hơi dại ra, nhưng trình độ ngưng thực, hơn xa toàn bộ linh thể Trương Nguyên Thanh từng gặp.

Linh thể giai đoạn Thánh giả, không biết có thể khiến mình tăng lên bao nhiêu giá trị kinh nghiệm? Trương Nguyên Thanh vừa vui vừa lo, Phó Thanh Dương bên cạnh nói:

"Bàng Vô Địch là Thánh giả cấp 4, cắn nuốt linh thể của hắn sẽ có phiêu lưu thần trí thác loạn, nhưng có đạo cụ tịnh hóa dơ bẩn này, phiêu lưu sẽ giảm đến thấp nhất, mà tiền lời sẽ không ít."

Ừm, so sánh với tiền lời cắn nuốt linh thể Thánh giả, chút phiêu lưu này hoàn toàn có thể thừa nhận Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói:

"Nhưng đạo cụ này không phải không gì không làm được, cậu phải rõ tuyến cảnh giới ở nơi nào, cấp 4 hợp pháp là cực hạn cậu có thể thừa nhận, nghề nghiệp tà ác cấp 4, Thần dạ du, cùng với linh thể nghề nghiệp hợp pháp cấp 5, không nên liều."

Trương Nguyên Thanh: "Liều sẽ như thế nào."

Phó Thanh Dương nhìn hắn một cái: "Sẽ chết."

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, nuốt linh thể Bàng chấp sự vào trong miệng, ngay sau đó, một luồng tinh thần lực tựa như nước lũ, cuốn theo mảnh vỡ ký ức hỗn độn cùng cảm xúc tiêu cực lao vào thức hải.

Hắn cảm giác mình là người chết đuối trong nước lũ, ôm chặt cành cây bên bờ.

Bất cứ lúc nào cũng có thể bị dòng lũ này cuốn đi, nghiền thành bột phấn.

Đây là một lần hung hiểm nhất từ khi hắn hỏi linh tới nay.

Trong lúc đau khổ chống đỡ, không biết qua bao lâu, dòng lũ mênh mông này rốt cuộc bình ổn, thức hải Trương Nguyên Thanh ổn định lại, hắn giống như đói khát hấp thu mảnh vỡ ký ức.

Trong mông mông lung lung, hắn nhìn thấy một gian nhã thất đốt đàn hương, bóng người khoác áo choàng đứng ở bên cửa sổ, giọng hắn thô ráp dữ tợn, khó phân biệt âm sắc:

"Những việc đó ngươi bình thường làm, nếu bị Ngũ Hành minh điều tra ra, mặc dù không bị xử tử, cũng phải ngồi tù dài đằng đẵng. Chuyện bảo ngươi cân nhắc, cân nhắc như thế nào?"

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng của Bàng chấp sự: "Các ngươi có thể cho ta cái gì?"

"Thiên tư của ngươi cực tốt, vào Hoa Hồng Đêm Tối, nhất định có thể được bồi dưỡng. Chúng ta còn có thể cho ngươi tài nguyên cùng viện trợ leo lên trên ở trong Ngũ Hành minh, mặt khác, chúng ta có thể giúp ngươi thuận lợi thông qua tổng kiểm tra sức khỏe. Đương nhiên, một điểm quan trọng nhất…" Bóng người bên cửa sổ trầm mặc một phen, chậm rãi nói:

"Hoa Hồng Đêm Tối cuối cùng sẽ thống trị linh cảnh, thủ lĩnh chắc chắn trở thành Thần dạ du đỉnh phong nhất thế gian, thay thế Thái Nhất môn."

"Có thể, ta đáp ứng gia nhập Hoa Hồng Đêm Tối!"

"Tốt lắm, về sau ta chính là cấp trên của ngươi, ngươi có thể gọi ta là Đại Hộ Pháp."

Hình ảnh biến ảo, vẫn là gian nhã thất đốt đàn hương kia, bóng người đứng ở bên cửa sổ trầm giọng nói:

"Hắc Vô Thường liên lạc chúng ta, hắn bây giờ ẩn núp ở Tùng Hải, thủ lĩnh mang chuyện bàn bạc với hắn giao cho ta."

"Cần ta làm cái gì?" Bàng chấp sự hỏi.

“Chú ý gắt gao nhất cử nhất động của Ngũ Hành minh, sau đó chờ tin tức của ta.”

“Được!” Bàng chấp sự do dự một phen, nghi hoặc nói: “Thủ lĩnh cùng Hắc Vô Thường muốn mưu đồ bí mật cái gì?”

Người mặc áo choàng thanh âm thô ráp khàn khàn cười lên:

“Ma Quân và Phán Quan Mắt Quỷ ngã xuống, món đồ kia cùng Chén Thánh Sa Ngã kiềm chế lẫn nhau, hình thành cân bằng. Hắc Vô Thường nếu muốn nắm giữ Chén Thánh Sa Ngã, nhất định phải cầu thủ lĩnh chúng ta.”

“Món đồ đó?”

“Đó là thứ Ma Quân nắm giữ, một trong những vật tầng cấp cao nhất nghề nghiệp Thần dạ du, là thứ Thái Nhất môn chủ và thủ lĩnh tâm tâm niệm niệm.”

Nước sông chảy xuôi ở trong bóng đêm tối đen, đây là một cái vòm cầu u ám, trong vòm cầu truyền đến giọng đàn ông trưởng thành nói:

“Giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, báo thù thay Hoành Hành Vô Kỵ.”

“Phán Quan Mắt Quỷ quả thật là chết vào tay Ma Quân, lúc ấy trong người ở đó, trừ lão đại, còn có một gã, ID linh cảnh của hắn tên Thiếu Niên Binh Vương.”

“Ba ngày sau, nếu ta thu được tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn bị giết, vẫn là nơi này, ta cho ngươi tư liệu ‘Thiếu Niên Binh Vương’.”

Thân phận tư liệu Thiếu Niên Binh Vương ở thế giới hiện thực?

Hỏi linh đến một bước này, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc ở trong lòng chửi má nó.

Chuyện hắn lo lắng nhất sợ hãi nhất xảy ra, Hoa Hồng Đêm Tối quả nhiên cũng đang tìm truyền nhân Ma Quân.

Một khi để Hoa Hồng Đêm Tối biết tin tức thân phận anh Binh, vậy hắn thân phận truyền nhân Ma Quân này hoàn toàn bại lộ, cứ như vậy, cũng chỉ có thể hướng Ngũ Hành minh thẳng thắn.

Nhưng hắn đến nay vẫn không biết, mục đích chân thật Thái Nhất môn và Hoa Hồng Đêm Tối tìm kiếm truyền nhân Ma Quân là cái gì.

Chương 265: Nguyên Thủy Thiên Tôn chết ngoài ý muốn (2)

May mắn là, Hoa Hồng Đêm Tối và Hắc Vô Thường nghi kỵ lẫn nhau, Bàng chấp sự chưa hướng "Thiên Đạo Bất Công" lộ ra tin tức truyền nhân Ma Quân.

Quả thực là ở khiêu vũ trên dây cáp… Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tin tức lần này đạt được rất quan trọng, vận dụng tốt, nói không chừng có thể bắt được Hắc Vô Thường.

Hào quang màu vàng nóng rực trong vắt sáng lên, soi thấu thức hải, tẩy rửa tinh thần, Trương Nguyên Thanh từ trong hỏi linh giãy thoát, thức tỉnh lại.

"A!"

Hắn phát hiện mình nằm ở trên sô pha, đầu đau như là cắm vào kim thép.

Là di chứng hỏi linh, hay là bị Phó Thanh Dương đánh? Sẽ không chảy máu não chứ? Trương Nguyên Thanh ôm đầu ngồi dậy.

Trên sô pha một người cách mấy mét, trong giọng nói của Phó Thanh Dương mang theo một tia chờ đợi:

"Có manh mối gì?"

Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, chờ đau đớn có chút dịu đi, nói:

"Cấp trên của Bàng chấp sự là một hành giả tự xưng 'Đại Hộ Pháp', mỗi lần gặp mặt hắn, đều khoác áo choàng, hai người bọn họ hẳn là có phương thức liên lạc đặc thù, nhưng tôi không ở trong trí nhớ linh thể nhìn thấy, có thể là theo tử vong tiêu tán, có thể là bị 'che giấu'."

Hắn từng chút một kể tin tức hỏi linh, từ Đại Hộ Pháp tồn tại, kể đến tổng kiểm tra sức khoẻ, nói tiếp đến Ma Quân kiềm chế lực lượng Chén Thánh.

Phó Thanh Dương kiên nhẫn nghe, ở lúc biết được Hoa Hồng Đêm Tối có cách tránh thoát tổng kiểm tra sức khỏe, hắn nheo mắt.

"Còn không?" Phó Thanh Dương hỏi.

Những tin tức này rất quan trọng, nhưng còn chưa đạt tới hắn mong muốn, đối với hành động lùng bắt Hắc Vô Thường tăng cường không lớn. Trương Nguyên Thanh nói:

"Tôi biết Bàng chấp sự vì sao muốn giết tôi, đêm hôm trước, hắn từng có tiếp xúc với tâm phúc 'Thiên Đạo Bất Công' của Hắc Vô Thường, Thiên Đạo Bất Công yêu cầu hắn giết chết tôi, báo thù cho Hoành Hành Vô Kỵ."

Mắt Phó Thanh Dương nhất thời sáng ngời, tư thế ngồi thẳng hẳn lên, gật đầu nói:

"Tốt lắm! Đây là cửa đột phá của chúng ta, chỉ cần bắt được Thiên Đạo Bất Công, chúng ta cách Hắc Vô Thường liền lại gần thêm một bước."

Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Bách phu trưởng tính làm như thế nào?"

Ánh mắt Phó Thanh Dương đặt ở trên người hắn, khóe miệng nhếch lên: "Cái này phải làm phiền cậu đi chết một chút, cho cậu nghỉ hai ngày, buổi tối ngày mai đến vịnh nhà giàu tập hợp."

Trương Nguyên Thanh tán thưởng nói: "Ý kiến hay, bách phu trưởng quả nhiên cơ trí, vậy Bàng chấp sự bên này…"

Tâm tình Phó Thanh Dương rất không tệ: "Tôi sẽ xử lý, cậu đi về trước đi."

Trương Nguyên Thanh cáo từ rời khỏi, sau khi tiến vào thang máy, như trút được gánh nặng phun ra một hơi.

Vừa rồi trải đường nhiều như vậy, cố ý mang tin tức quan trọng nhất để lại cuối cùng, là vì cạn kiệt cảm xúc của Phó

Thanh Dương, sau khi hắn nghe được tình báo ba ngày chạm trán, liền sẽ có một loại cảm giác thỏa mãn.

Do đó xem nhẹ một ít chi tiết.

Trương Nguyên Thanh rất rõ, thật ra sau mỗi lần hỏi linh, vị công tử ca này đều sẽ quan sát hắn, dùng năng lực thám báo phán đoán hắn là nói dối hay không, giấu diếm hay không.

Đương nhiên, cái này không có vấn đề, đổi vị trí suy nghĩ, bản thân Trương Nguyên Thanh cũng sẽ làm như vậy, không phải là không tín nhiệm, mà là đối với chuyện quan trọng, nhất định phải có sức khống chế.

“Phó Thanh Dương hẳn là chưa phát hiện mình giấu diếm.”

“So sánh với người của Thái Nhất môn, Phó Thanh Dương vẫn là càng tin tưởng mình hơn. Nếu có thể bắt được Thiên Đạo Bất Công, khẳng định vẫn là tìm mình hỏi linh, đến lúc đó, lại giấu diếm tin tức anh Binh.”

Hy vọng hành động buổi tối ngày mai có thể thuận lợi.

Hôm sau, tám rưỡi sáng, Quan Nhã lái xe thể thao màu lam của cô đến đơn vị.

Cô một tay đeo túi xách hàng hiệu, một tay mang theo bữa sáng dinh dưỡng thấp tự chế, áo sơmi trắng, váy ống màu đen, đôi chân dài đi tất chân, kiểu tóc tinh xảo thời thượng, khuôn mặt con lai trắng nõn quyến rũ.

Sáng sớm mỗi ngày, cô từ trong xe thể thao xuống, cạnh cửa sổ tòa nhà hành chính của văn phòng cảnh sát, sẽ có những anh bạn trẻ tuổi, ông chú trung niên, mượn danh nghĩa hút thuốc xuất hiện, thưởng thức nữ thần ngành đặc thù.

Thời buổi này, cô gái khuôn mặt xinh đẹp vơ một cái được cả đống, phẫu thuật một chút thêm phun xăm kiểu Hàn, nền tảng không kém, đều có thể là mỹ nữ.

Nhưng dáng người mê người như vậy thì không nhiều, dáng người mê người khí chất lại tốt, còn lái được xe thể thao, càng ít hơn nữa.

Cửa sổ lầu ba, Trần Nguyên Quân đứng ở bên cửa sổ, hút thuốc.

“Lão Trần, anh cũng ngắm mỹ nữ?”

Một nhân viên trị an trung niên nhích lại gần, châm một điếu thuốc.

Trần Nguyên Quân phun ra một làn khói, “Không phải.”

Hắn chỉ là đến hút thuốc.

Nhân viên trị an trung niên thưởng thức bóng lưng thướt tha nơi xa, chậc chậc nói: “Xem cái mông uốn éo này, ngắm mỹ nữ có gì mất mặt, tiểu tử cậu tuổi không nhỏ nữa, chưa kết hôn, ừm, có phải bởi vì muốn người ta hay không?”

Chương 266: Liên hệ nghề nghiệp tà ác (1)

Trong văn phòng cảnh sát, bạn trẻ thầm mến “đồng nghiệp” kia chỗ nào cũng có.

Trần Nguyên Quân cười cười, chưa giải thích, cô gái này quả thật xinh đẹp, nhưng giá trị cơ bản thẩm mỹ của hắn, từ nhỏ đã bị cô trẻ kéo lên rất cao rồi.

Cô gái xinh đẹp nữa, cũng rất khó cho hắn cảm giác kinh diễm.

“Nói đi cũng phải nói lại, một đoạn thời gian gần đây, luôn có một người trẻ tuổi đi cùng một chỗ với cô ấy, cùng vào cùng ra, không chừng là bạn trai cô ấy.” Nhân viên trị an trung niên nói: “Quay đầu thấy, tôi gọi cậu.”

Văn phòng, Quan Nhã vừa ăn bữa sáng, vừa chờ đợi Nguyên Thủy tới đây.

Theo cô thấy, đồng nghiệp đội 2 đều quá nhàm chán, ở chung với Nguyên Thủy càng lâu, càng cảm thấy thú vị, lúc hắn không có mặt, liền cảm thấy văn phòng trống rỗng.

Nói đi cũng phải nói lại, thằng nhóc này trưởng thành quá nhanh, hơn nửa tháng trước, còn là một người mới.

Bây giờ đã ngang cấp với cô.

Thiên phú của Quan Nhã thật ra rất mạnh, đặc biệt ở phương diện võ thuật chiến đấu, mà thám báo Thánh giả cảnh, lấy

năng lực tác chiến từng binh sĩ xưng bá.

Trưởng bối Phó gia cực kỳ coi trọng cô, cho rằng cô sẽ ở lúc Thánh giả cảnh, thực lực chỉnh thể có một sự tăng lên mang tính nhảy vọt.

Nhưng Quan Nhã không có dục vọng quá lớn đối với thăng cấp, cô thích ăn ngon, thích mua sắm, thích cày phim, thích làm nail, thích lái xe…

Chỉ không thích thăng cấp.

Sau khi mù mờ vài năm, trưởng bối Phó gia liền vứt bỏ cô, mẫu thân cũng muốn đuổi đứa con gái xinh đẹp này đi kết hôn.

Quan Nhã liền chạy đến chỗ em họ tìm kiếm che chở.

Nhưng mặc dù như vậy, cô vẫn không muốn thăng cấp.

“Ài, nếu cấp bậc càng kéo càng lớn, về sau liền không chơi chung được nữa, không thể làm cá muối nữa. Cố gắng chút, tháng sau thăng cấp 3 đi.” Quan Nhã ăn bữa sáng thanh đạm, nghĩ. Cô vừa ăn bữa sáng, vừa mở ra điện thoại di động, đăng nhập diễn đàn chính phủ.

Một bài đăng ghim màu đỏ hấp dẫn sự chú ý của cô:

Sáng sớm, ánh mặt trời rạng rỡ.

Bên ngoài công viên nào đó, một người đàn ông mặc áo liền mũ ngồi ở băng ghế. Hắn đội mũ, đeo khẩu trang cùng kính râm, che đậy ngũ quan vô cùng kín.

“Ting ting!”

Tiếng nhắc nhở tin nhắn vang lên.

Hắn móc ra điện thoại di động, xem tin nhắn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đội 2 khu Khang Dương đã chết, diễn đàn chính thức Ngũ Hành minh có bài đăng, kẻ gửi bài đăng tự xưng là từ chỗ Thần dạ du Viên Đình nghe được tin tức, người nọ là có tiếng lắm miệng, nhưng nói chuyện độ chân thật rất cao.

“Tôi sẽ giữ sự chú ý, tiến một bước xác nhận.”

Gửi kèm ảnh chụp màn hình một bài đăng.

Đây là tin nhắn người cung cấp thông tin gửi đến. Làm Vu cổ sư thực lực không tầm thường, Thiên Đạo Bất Công có mạng lưới quan hệ của mình.

Ngày đó sau khi liên lạc với thành viên Hoa Hồng Đêm Tối, hắn liền bảo người cung cấp thông tin mình khống chế, chú ý chặt chẽ động thái của diễn đàn Ngũ Hành minh.

Thiên Đạo Bất Công bật cười một tiếng, tắt điện thoại di động, hai tay đút túi, cúi đầu rời khỏi công viên.

Quan Nhã ngây người, phản ứng đầu tiên là nghi ngờ, là không tin, click vào bài đăng đọc vài lần, nội dung miêu tả là, Nguyên Thủy Thiên Tôn đêm qua ngoài ý muốn bị tập kích, chết ở trong nhà, nguyên nhân cái chết không rõ.

Quá trình như thế nào không miêu tả chi tiết.

Nhưng các hành giả chính phủ kinh nghiệm phong phú lập tức hiểu ý.

Ám sát!

Nguyên nhân cái chết không rõ, tử trạng ly kỳ, vậy tất nhiên là đã gặp ám sát.

Phân bộ Tùng Hải, thậm chí hành giả chính phủ các nơi phân bộ, xem xong nội dung bài đăng, nổi giận đùng đùng, bọn họ đối với đồng nghiệp bị ám sát có cảm giác nhập vai rất mạnh.

“Ai làm? Linh Năng hội hay Hạ Hầu gia? Đây là đang khiêu khích Ngũ Hành minh chúng ta sao?”

“Không có khả năng là Hạ Hầu gia chứ, Nguyên Thủy Thiên Tôn có công huân trong người, Hạ Hầu gia phát điên ám sát hắn? Nếu thật làm như vậy, trưởng lão hội cùng các minh chủ khẳng định sẽ chế tài Hạ Hầu gia.”

“Phân bộ Tùng Hải đều là phế vật? Một thiên tài như vậy cũng không bảo vệ tốt, tôi vừa rồi đi diễn đàn Thái Nhất môn xem qua, tất cả đều là đang trào phúng chúng ta, nói Ngũ Hành minh ngay cả người cũng không bảo vệ được.”

“Cái đó có quan hệ gì với Tùng Hải chúng ta, là người khu Khang Dương phế vật.”

“Cứ như vậy chết rồi? Đáng tiếc.”

Sắc mặt Quan Nhã không tốt lắm, sau khi xem mấy bình luận liền rời khỏi diễn đàn, cô vẫn như cũ không tin nội dung bài đăng.

Đơn giản mở ra danh bạ, gọi cho Nguyên Thủy.

Nếu đối phương nhận cuộc gọi, cô liền cười trêu chọc đối phương không phải chết rồi sao, sao còn sống?

Nếu không gọi được, nếu không gọi được…

Chương 267: Liên hệ nghề nghiệp tà ác (2)

"Xin lỗi, số máy ngài gọi đã tắt máy, xin gọi lại sau!"

Sắc mặt Quan Nhã từng chút một, tan vỡ từng chút một, mặt không còn màu máu. Cô ngơ ngác đứng vài giây, đột nhiên nắm lên túi xách lao về phía đầu cầu thang, bóng lưng lảo đảo.

Cô muốn tới nhà Nguyên Thủy xác nhận một phen.

Lao ra khỏi tòa nhà thủy tinh, đang muốn lên xe, Quan Nhã lại ngẩn ra, cô đã nhớ ra, Trần Nguyên Quân anh họ của Nguyên Thủy, là đội trưởng đội trị an văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

Lập tức thay đổi phương hướng, sải đôi chân đi giày cao gót, chạy về phía tòa nhà văn phòng cảnh sát.

Cô bước chân dồn dập xông vào tòa nhà hành chính, hỏi nhân viên văn chức quầy tiếp đãi:

"Đội trưởng Trần Nguyên Quân của các người, hôm nay có đi làm không?"

Nhân viên văn chức hiển nhiên nhận ra Quan Nhã, có chút kinh ngạc cô thế mà chủ động hỏi Trần đội, mỉm cười nói:

"Trần đội ở ngay trên lầu, tôi thay ngài gọi xuống?"

Quan Nhã ở trên lầu nhìn kỹ nữ văn chức một cái, bỗng nhiên lắc đầu: "Không, không cần!"

Trần Nguyên Quân đi làm bình thường… Nữ văn chức ánh mắt mang theo tò mò cùng hóng hớt, thân là thám báo, Quan

Nhã lập tức ý thức được không thích hợp.

Hoặc là Trần Nguyên Quân không biết tin tức em họ hy sinh, hoặc là Nguyên Thủy chưa chết.

Cô xoay người rời khỏi tòa nhà văn phòng cảnh sát, tắm rửa ánh mặt trời ấm áp, tới chỗ yên tĩnh, hít sâu một hơi, gọi điện cho Phó Thanh Dương.

"Chuyện gì!" Giọng Phó Thanh Dương lạnh nhạt truyền đến.

"Nguyên Thủy ở đâu, hắn rốt cuộc sống hay chết?" Quan Nhã thấp giọng nói.

Hỏi xong, cô nín thở.

"Tôi cùng cậu ta làm một cái bố cục, giả chết vài ngày." Thanh âm Phó Thanh Dương bình tĩnh trước sau như một: "Tôi đã thông báo Lý Đông Trạch, chị nếu đã biết, vậy phối hợp một chút."

Quan Nhã "phù" thở phào một hơi, hoàn toàn thả lỏng: "Chị có thể hỏi nguyên nhân không?"

"Chị cấp bậc quá thấp, chưa có tư cách biết." Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

Quan Nhã nghiến răng ken két: "Hay là lúc còn nhỏ ăn đòn vẫn nhẹ."

"Tôi còn cần làm việc, không có việc gì đừng quấy nhiễu." Phó Thanh Dương cúp điện thoại.

Ánh nắng rực rỡ, Quan Nhã thu hồi điện thoại di động, tâm tình cũng tươi sáng hẳn lên, xách túi đi về phía tòa nhà thủy tinh.

Đột nhiên, cô dừng bước, chân mày tú lệ nhíu lại.

Toàn bộ tổ chức, biết thân phận chân thật của Nguyên Thủy, chỉ có cô, Lý Đông Trạch cùng Vương Thái. Phó Thanh Dương thông báo Lý Đông Trạch, bảo hắn phối hợp, lại chưa thông báo cô vị chị họ này.

Phó Thanh Dương buông điện thoại xuống, khuỷu tay chống lên mặt bàn, mười ngón giao nhau để ở cằm.

Người chị họ này của hắn, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn có sự quan tâm vượt quá quan hệ đồng nghiệp bình thường nha.

Một đoạn thời gian trước đây, Quan Nhã thường xuyên ở trước mặt hắn khen Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói người trẻ tuổi này có thiên phú có tư chất, đầu óc không tệ, Phó Thanh Dương ngay từ đầu cảm thấy, đây là thưởng thức hạn độ bình thường.

Cũng quả thật là vậy.

Nhưng hắn âm thầm lưu tâm, chú ý mọi lúc thái độ của Quan Nhã đối với Nguyên Thủy.

Vừa rồi thử một lần, phát hiện độ hảo cảm của chị họ đối với thằng nhóc kia, lại tăng lên một nấc thang.

Cái này không phải là chuyện tốt, Phó gia là không có khả năng để Quan Nhã cùng một tiểu nhân vật. Người con rể bác gái chọn lựa, gia tộc sau lưng người đó là tồn tại đủ để sánh vai Phó gia.

Đổi cái góc độ nghĩ, nếu điều này làm kích phát tâm lý tiến tới của chị họ, chưa chắc không phải một chuyện tốt.

Ừm, Nguyên Thủy chưa chắc vừa ý chị ta… Trong đầu Phó Thanh Dương bỗng nhiên hiện lên một câu: Không giống ta, chỉ thích chân dài tất đen, thích mỏng manh.

Khóe miệng hắn run lên một cái.

Quan Nhã trở lại văn phòng, thấy Khương Tinh Vệ cùng đội trưởng Đằng Viễn, vẻ mặt chăm chú nói cái gì.

Thấy cô đi lên, Đằng Viễn đẩy kính mắt trên mũi, giọng điệu trầm thấp nói:

“Chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi đã nghe nói. Cậu ta là vì tổ chức mà chết, là hi sinh vì nhiệm vụ, tôi cảm thấy, nên cho người nhà cậu ta một phần tiền trợ cấp.”

Khương Tinh Vệ cũng vẻ mặt khổ sở: “Em không bảo kê tốt cho anh ấy.”

Quan Nhã trầm ngâm một phen, nói: “Đội trưởng cảm thấy, cho bao nhiêu thích hợp?”

Đằng Viễn trầm giọng nói: “Một cái huân chương nhỏ, cô cho rằng thế nào.”

Điên rồi à, không có ai sẽ quan tâm anh… Khóe miệng Quan Nhã run rẩy: “Anh vui là được rồi, anh có thể thử nộp đơn xin.”

Khó được nghỉ ngơi ở nhà, buổi sáng lại không có môn chuyên ngành, Trương Nguyên Thanh ngủ một giấc ngon, tỉnh lại liền thấy trên đầu Tiểu Đậu Bỉ đội ví tiền của cậu, ở trong phòng bò qua bò lại, tự tiêu khiển tự vui.

Cái thằng nhóc này… Hắn thở dài.

Thầm nhỉ mày trái lại tìm chút bảo bối khác cho tao đi, không phải nội y của dì trẻ, chính là ví tiền của cậu.

Còn tiếp tục như vậy, đài truyền hình cũng phải đến trong nhà phỏng vấn, tiêu đề chính là:

Nội y dì trẻ liên tiếp bị trộm, ví tiền cậu nhiều lần mất trộm, cái này rốt cuộc là nhân tính vặn vẹo hay đạo đức không còn, tám giờ tối nay, để chúng ta đi vào thế giới của cháu trai súc vật Trương Nguyên Thanh!

Chương 268: Liên hệ nghề nghiệp tà ác (3)

Đi vào phòng khách, dì trẻ đã ăn xong bữa sáng, trang điểm cho bản thân xinh đẹp, đang chuẩn bị ra ngoài đi làm.

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: “Dì có phải sắp muộn rồi hay không?”

Dì trẻ thò đầu, nhìn quét về phía nhà bếp một cái, nhỏ giọng nói: “Suỵt! Bà ngoại nóng tính kia của mày vừa mắng dì, đừng dựng lên đề tài này nữa, để bà ấy nghe được, lại muốn lải nhải, phiền chết mất.”

Cô sáng nay ngủ nướng, chưa thể dậy được, kẹp chăn chổng mông, ngủ một giấc tới tận tám rưỡi, vẫn là bị mẹ già nóng tính đánh vào mông mới tỉnh.

Trương Nguyên Thanh đánh giá khuôn mặt như hoa như ngọc của dì trẻ, dưới đôi mắt đẹp bọng mắt dày nặng, nhưng không tổn hao gì vẻ đẹp của cô, ngược lại lộ ra một sự yểu điệu mềm mại.

“Dì đêm qua làm gì?” Trương Nguyên Thanh phê phán nói:

“Có phải nhân cơ hội tu luyện thải dương bổ âm đại pháp hay không?”

Dì trẻ “Phi” một tiếng, giơ tay Lan Hoa Chỉ*: “Dì tu luyện là Ngọc Nữ Tâm Kinh!”

Trương Nguyên Thanh: “Vậy cháu phải dùng Đả Cẩu Bổng Pháp khổ tu hai mươi năm phá Ngọc Nữ Tâm Kinh của dì.”

Hai người ở trong phòng khách đánh nhau mấy chiêu vương bát quyền, bà ngoại từ nhà bếp lao ra, rít gào: “Còn chưa cút đi làm! !”

Giang Ngọc Nhị lắc vòng eo nhỏ, chuồn ra cửa.

Dùng xong bữa sáng đơn giản, Trương Nguyên Thanh trở lại phòng, từ trên đầu Tiểu Đậu Bỉ lấy lại ví tiền, rút ba tờ đỏ rực (tờ 100 tệ), phân phó:

“Trả lại.”

Nói đi cũng phải nói lại, cậu cái tên hai năm mươi (ám chỉ ngu ngốc, bướng bỉnh) này, đến bây giờ còn chưa phát hiện tiền ít đi, không, cậu ấy có thể cũng không biết ví tiền biến mất rồi.

Nhìn theo Tiểu Đậu Bỉ bò ra khỏi phòng, hắn thu hồi ánh mắt, sức chú ý tập trung ở trên chính sự.

“Hành động ba ngày sau nếu có thể thành công, chúng ta quả thật cách Hắc Vô Thường gần thêm một bước, nhưng ‘Thiên Đạo Bất Công’ hắn là không biết nơi Hắc Vô Thường ẩn thân, chỉ xem sau khi hỏi linh có thể đạt được tình báo gì.

“Phó Thanh Dương khẳng định cũng biết một điểm này, cũng không biết hắn tiếp theo có ý tưởng gì.”

Lúc này, điện thoại di động ‘Ting’ một tiếng, có tin nhắn tới.

Không phải tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn… Trương Nguyên Thanh cầm lấy điện thoại di động xem, hắn đêm qua đã rút SIM của “Nguyên Thủy Thiên Tôn”.

Người gửi: Tiểu Viên.

Số điện thoại di động đối ứng hòm thư, là SIM điện thoại di động Trương Nguyên Thanh bảo anh họ hỗ trợ làm không ký

danh.

Hắn đương nhiên sẽ không ngu ngốc dùng danh hiệu Nguyên Thủy Thiên Tôn nói với dì Tiểu Viên.

Cô ấy tìm hiểu được tình báo gì? Trương Nguyên Thanh tinh thần rung lên, tập trung tinh thần đọc nội dung tin nhắn:

"Một vị phó hội trưởng khác của Linh Năng hội, người dưới trướng Cổ Vương, gần đây ở chợ đen treo thưởng Hắc Vô Thường và cấp dưới của hắn. Trong tay Cổ Vương có lẽ nắm giữ tình báo Hắc Vô Thường, nhưng tôi không tìm hiểu được.

"Tôi lấy được phương thức liên hệ một cấp dưới của Cổ Vương, ID linh cảnh của hắn là 'Bánh Bao Máu Người', phương thức liên hệ là…

"Chuyện thứ hai, danh sách treo thưởng nghề nghiệp tà ác chế định hôm qua đã cập nhật, bảng Thánh giả, Phó Thanh Dương cùng Hỏa Thần đặt song song hạng nhất. Bảng Siêu phàm, Nguyên Thủy Thiên Tôn hành giả chính phủ phân bộ Tùng Hải lên bảng, ở cuối bảng. Nhưng tôi nghe nói tên kia đã chết, có thể là sau khi danh sách cập nhật, bị người ta cắt đầu lĩnh tiền rồi. Tin tức này đối với cậu hắn là hữu dụng, cậu có thể tặng lại cho cấp trên."

"Chuyện thứ ba, Lý Hiển Tông Yêu mê hoặc cấp 3 của Binh Chủ giáo, mấy ngày trước, bằng vào sức một người, ám sát một Thánh giả cấp 4 của Linh Năng hội, phân hội khu nam. Chỉ một trận chiến này, xếp hạng của hắn đã có thể tấn thăng. Nghề nghiệp tà ác…; Top 5 giai đoạn Siêu phàm."

Năm vạn tệ này tiêu tựa như có chút không đáng giá nha, dì nếu không cân nhắc đền bằng thịt một chút đi… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng lẩm bẩm.

Nhưng hắn sau khi cẩn thận phân tích, lại cảm thấy năm vạn tệ tiêu rất đáng giá.

Chợ đen nghề nghiệp tà ác tụ tập xuất hiện tin tức "Nguyên Thủy Thiên Tôn tử vong", cái này nói rõ tình báo đã truyền đạt ra ngoài, hành động đêm mai đã tăng thêm vài phần nắm chắc.

Mặt khác, hắn còn biết được danh sách treo thưởng, thì ra không chỉ tổ chức chính phủ có treo thưởng, tổ chức tà ác

cũng sẽ tuyên bố danh sách treo thưởng, săn giết thành viên tinh anh của Ngũ Hành minh.

Hắn vị Thần dạ du này liên tục vượt qua hai cái cấp S, thế mà cũng lên bảng, tuy chỉ ở cuối bảng phù dung sớm nở tối tàn.

Khinh thường ai chứ, mình muốn đứng đầu bảng… Hắn yên lặng hài hước một câu.

"Tin tức thứ nhất có thể lợi dụng thật tốt, tuy 'Bánh Bao Máu Người' là nghề nghiệp tà ác, nhưng kẻ địch của kẻ địch, cũng có thể làm bạn, ở trên chuyện đạt được danh sách, mình cùng chính phủ nửa địch nửa bạn nha."

Chương 269: Nháy mắt giết địch (1)

Trương Nguyên Thanh luôn vì "cướp danh sách" mà phiền não, không có một cái kế hoạch tương đối rõ ràng, trong ý tưởng lúc ban đầu, là ủy thác Chỉ Sát cung chủ hỗ trợ cướp danh sách.

Nhưng bởi vì Hắc Vô Thường mất tích không tìm được, cho nên không thể chế định kế hoạch chi tiết, trong lòng rất thiếu cảm giác an toàn.

Bây giờ, hắn đột nhiên toát ra một ý niệm lớn mật, có lẽ trừ Chỉ Sát cung chủ ngoại viện này, hắn còn có thể thông đồng với địch.

Quấy đục nước.

Sức chú ý của chính phủ, Hoa Hồng Đêm Tối, Hắc Vô Thường, Cổ Vương, khẳng định đều tập trung ở trên Chén Thánh, lúc này, Chỉ Sát cung chủ cấp Chúa tể ra tay tranh đoạt danh sách, lực cản sẽ không quá lớn.

"Thử liên hệ người của Cổ Vương một lần."

Trương Nguyên Thanh copy số điện thoại, nhưng chưa lập tức gọi, vẻ mặt có vài phần do dự.

Người của Linh Năng hội đều là kẻ điên, cùng hung cực ác, nhấc lên quan hệ với bọn họ, tương đương bảo hổ lột da… Trương Nguyên Thanh nhọc lòng thở dài, hắn cũng muốn làm người tốt, nhưng hắn không có lựa chọn.

Danh sách mặc kệ rơi vào trong tay ai, Ngũ Hành minh, Hoa Hồng Đêm Tối, thậm chí Hắc Vô Thường phản ứng lại, đều sẽ khiến thân phận truyền nhân Ma Quân của hắn bại lộ.

Sau khi bại lộ sẽ đối mặt cái gì?

Kết quả tốt nhất là bị giám thị, mất đi tự do, thẳng đến lúc bọn họ đạt được thứ mong muốn.

Đây còn là rơi vào trong tay Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn tổ chức chính phủ như vậy.

Nếu rơi vào trong tay Hoa Hồng Đêm Tối, hoặc nghề nghiệp tà ác, mặc dù bị giám thị giam cầm, chỉ sợ cũng sẽ gặp phải tra tấn vô nhân đạo, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Mà kết quả tệ nhất, đương nhiên là tráng niên mất sớm, vĩnh biệt cõi đời.

Cho nên, lấy được danh sách là cần thiết, sở dĩ phải quấy đục nước, là vì hắn không có mười phần nắm chắc thuyết phục Chỉ Sát cung chủ, cảm giác tín nhiệm cũng không phải đặc biệt đủ.'

"Chỉ cần nắm chắc tốt mức độ, tiếp xúc với người Linh Năng hội một lần chưa hẳn là không thể, chỉ là thời điểm tổng kiểm tra sức khỏe, sẽ rất đau đầu."

Nhưng cái đó là chuyện của sau này, không giải quyết vấn đề khó trước mặt, nói gì về sau nữa?

Nghĩ đến đây, hắn hạ quyết tâm, gọi vào số di động của "Bánh Bao Máu Người".

"Tu tu tu!"

Tiếng chuông vang hồi lâu, bị cúp máy rồi.

Qua vài phút nữa, Bánh Bao Máu Người gọi lại, trong loa truyền đến một giọng đàn ông trưởng thành nói:

"Ai?"

Thanh âm này âm trầm, nghe đã cho người ta cảm giác hung ác độc ác. "Có thể đạt được phương thức liên hệ của anh, đương nhiên là bạn, ít nhất chúng ta là cùng loại người!" Trương Nguyên Thanh cười ha ha nói.

Đúng, điều mình chỉ là nghề nghiệp tà ác

Bánh Bao Máu Người im lặng một chút, hắc một tiếng: "Có chuyện thì nói, tôi chỉ cho cậu hai phút thời gian."

Số không đăng ký này của hắn, là chuyên môn dùng để mở rộng con đường, tiếp thu tin tức, Bánh Bao Máu Người sẽ ở trong chợ đen nghề nghiệp tà ác tụ tập tuyên bố nhiệm vụ, cũng kèm theo phương thức liên hệ.

Cái này tiện lợi cho những người muốn tiền thưởng kia có thể liên hệ được hắn, khuyết điểm là dễ bị bán đứng, bị chơi xỏ, ví dụ như có người giao số điện thoại cho Ngũ Hành minh.

Vì không bị định vị theo dõi, hắn mỗi lần trò chuyện, đều sẽ không vượt qua hai phút.

"Tôi là thành viên Hoa Hồng Đêm Tối, tổ chức đang tìm Hắc Vô Thường, có lẽ, chúng ta có thể hợp tác." Trương Nguyên Thanh giọng điệu bình tĩnh.

Hoa Hồng Đêm Tối… Bánh Bao Máu Người nhíu mày, cười lạnh nói: "Tôi dựa vào cái gì phải hợp tác với cậu."

Loại người lai lịch không rõ này, hắn không tín nhiệm, cho nhiều lợi ích nữa, đều là hư ảo.

Bởi vì ngươi căn bản không dám chạm trán với hắn.

Trương Nguyên Thanh cười nhạo nói:

"Yếu đuối tựa như một con chuột, thực làm chúng ta nghề này mất mặt. Tôi khác với anh, tôi thật to muốn là như thế nào món tân rất cao dục dương, đã có thể nổi tiếng, lại có thể đạt được lượng lớn tiền thưởng."

Bánh Bao Máu Người hít thở dồn dập một phen, tựa như bị chọc giận.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Cái này đối với anh không có điều gì xấu, thêm một con đường, thêm một đôi mắt cùng đôi tai, anh chẳng lẽ không muốn lập công? Như vậy đi, nếu tôi có tình báo, sẽ lấy phương thức tin nhắn gửi cho anh, anh đúng giờ tiếp thu. Tôi tương tự cũng sẽ như thế."

Bánh Bao Máu Người hơi trầm mặc, chậm rãi nói:

“Được! Như vậy bây giờ, cho tôi trước một ít tình báo hữu dụng.”

Trương Nguyên Thanh giọng điệu nghiêm túc, nói:

“Chén Thánh Sa Ngã đã xảy ra vấn đề, cho nên Hắc Vô Thường muốn mời thủ lĩnh của chúng tôi hỗ trợ, nhưng hắn cùng thủ lĩnh độ tín nhiệm không đủ, bởi vậy đang thăm dò lẫn nhau, chậm chạp chưa chạm trán.

“Được rồi, tôi không thể nói nữa.”

Chén Thánh Sa Ngã xảy ra vấn đề, Hắc Vô Thường đang liên lạc với Hoa Hồng Đêm Tối? Trong lòng Bánh Bao Máu Người nhấc lên sóng triều ngập trời, tiếp đó kích động hẳn lên, đây là tình báo lớn nhất từ khi hắn tham dự tìm kiếm Hắc Vô Thường tới nay đạt được.

Chương 270: Nháy mắt giết địch (2)

Thấy đã lót đường đủ, Trương Nguyên Thanh dò hỏi:

“Bây giờ tới lượt tôi hỏi các người, nếu có thể bắt được cấp dưới của Hắc Vô Thường, vậy nên như thế nào tìm được hắn?”

Bánh Bao Máu Người hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc kích động trong lòng. Hắn vốn định trực tiếp cúp điện thoại, ăn miễn phí tin tức này, nhưng lý trí nói cho hắn, tuyến đường này cực kỳ quan trọng, cắt đứt liên hệ, tổn thất là hắn.

Vì thế hừ lạnh nói:

“Chỉ xem cấp dưới nơi đó có bao nhiêu hoa quả khô, nhưng lấy sự giả dối của Hắc Vô Thường, mặc dù bắt được cấp dưới tâm phúc, cũng không nhất định có thể khóa mục tiêu vị trí hắn. Nếu trong tổ chức các người có thám báo đẳng cấp cao, tôi có thể cho một phần tư liệu Hắc Vô Thường, trong đó bao gồm chuyện trải qua trong quá khứ, tính cách, sở thích vân vân của hắn.

“Dựa vào năng lực của thám báo thôi diễn, phân tích, hẳn là có thể ra không ít tin tức. Đương nhiên, tôi cần xin lão đại.”

Có nha, lão đại của mình chính là thám báo mắt thật… Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, giọng trầm thấp như cũ: “Chờ tin tức của anh.”

Tiểu khu nào đó, shipper mặc đồng phục màu lam, đi chiếc xe cà tàng, ngựa quen đường cũ tiến vào tiểu khu, dừng lại ở dưới tòa chung cư nào đó sát đường.

Shipper ấn chuông cửa, yên lặng chờ đợi.

Hắn ngũ quan nhu hòa, mặt trẻ con, dáng người trung đẳng, hình thể hơi béo, cho người ta ấn tượng đầu tiên là ôn hòa vô hại.

Chuông cửa vang vọng vài giây, lưỡi khóa cửa chống trộm vang “rắc”, mở ra.

Shipper mặt baby tiến vào chung cư, hắn cúi đầu, đếm từng bậc một bậc thang: “1, 2, 313 “

Một tầng cầu thang chỉ có 12 bậc, không có bậc 13, nhưng Shipper mặt baby mỗi lần đều sẽ đếm thêm một bậc.

Hắn cứ như vậy từ tầng một tới tầng năm, khi hắn lần thứ năm đếm ra bậc 13, cầu thang đi thông tầng sáu, thật sự xuất hiện bậc thang thứ 13.

Shipper mặt baby đi lên bậc thang, như là xuyên qua một tầng mô mỏng vô hình, cảnh vật xung quanh từ chung cư cũ kỹ, biến thành một cái ao hình vuông dài rộng khoảng mười mét.

Trong ao rậm rạp bò đầy rắn độc, nhện, thằn lằn, côn trùng, bọ cạp các cổ vật sặc sỡ.

Giữa ao dựng vững một tòa tế đàn tảng đá lớn màu đỏ đắp lên, cao khoảng ba mét.

Trên tế đàn là một đống vật chất máu thịt màu đỏ tươi, chậm rãi mấp máy.

Shipper mặt baby nhìn độc vật cổ trùng trong ao một lần, yết hầu lăn lộn, “ực” một tiếng, nuốt nước miếng.

Hắn cố gắng dời ánh mắt đi, thu liễm sự thèm nhỏ dãi trong ánh mắt, khom người nói: “Hội trưởng, tôi có tình báo quan trọng.”

Máu thịt trên tế đàn bật dậy, ngưng tụ thành hình người đỏ như máu, ở cao nhìn xuống quan sát.’

Shipper mặt baby nói:

“Thuộc hạ tìm hiểu được, Hắc Vô Thường tránh ở Tùng Hải, mục đích là chạm trán với một tổ chức tên là ‘Hoa Hồng Đêm Tối’, thuộc hạ vẫn chưa từng nghe nói tổ chức này.”

Máu thịt hình người màu đỏ tươi phát ra tiếng nói nhỏ tối nghĩa: “Hoa Hồng Đêm Tối…”

Hội trưởng tựa như biết tổ chức này? Shipper mặt baby nói:

“Thuộc hạ còn tìm hiểu được, Chén Thánh Sa Ngã xảy ra vấn đề, Hắc Vô Thường đang tìm Hoa Hồng Đêm Tối trợ giúp, nhưng hai bên không đủ độ tín nhiệm, bởi vậy còn đang thử lẫn nhau.”

Nói xong, hắn lại bổ sung: “Bởi vì tình báo quan trọng, hơn nữa thời gian có hạn, thiếu con đường nghiệm chứng, thuộc hạ cũng không dám cam đoan nhất định là thật.”

Máu thịt hình người chậm rãi nói:

“Không, là thật, Bánh Bao Máu Người, tình báo của cậu nghiệm chứng suy đoán của tôi. Chén Thánh Sa Ngã đã xảy ra vấn đề, chỉ có như vậy, mới có thể giải thích hành động khác thường của Hắc Vô Thường.”

Bánh Bao Máu Người như trút được gánh nặng, tâm tình lập tức tươi sáng, liền nói thẳng ra nguồn tình báo, cùng nói:

“Cần cho đối phương tư liệu Hắc Vô Thường hay không, xin hội trưởng định đoạt.” Máu thịt hình người thản nhiên nói:

“Cậu bị lừa rồi, người nọ không phải thành viên Hoa Hồng Đêm Tối, quá nửa là người chính phủ. A, cho hắn tư liệu, ít nhất ở trước khi tìm được Hắc Vô Thường, chính phủ là bạn của chúng ta.

“Cậu lần này làm không tệ, cổ trùng trong ao, tùy tiện chọn ba con”.

Bánh Bao Máu Người lộ vẻ mặt mừng như điên, khom người nói: “Đa tạ hội trưởng!”

Hắn hưng phấn tới bên ao, má phồng lên, sau khi ấp ủ vài giây, chợt phun ra cái lưỡi dài nhỏ dài đến mấy mét, cuốn đi một con rết, một con rắn độc đen đỏ đan xen, một con bọ cánh cứng màu xanh biếc.

Cổ Bánh Bao Máu Người to lên một vòng, chiếu ra hình dáng ba con cổ vật, hắn "ực" một tiếng, nuốt xuống.

Sau khi vào đêm, Trương Nguyên Thanh đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai, lặng lẽ đi tới vịnh Phó gia.

Rất xa, hắn nhìn thấy xe MPV màu trắng đỗ ở ngoài tiểu khu, như là đang chờ đợi cái gì.

Trương Nguyên Thanh thi triển tiềm hành, lén lút lại gần, gõ cửa kính xe ba lần.

Cửa xe MPV tự động mở, lộ ra khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng anh tuấn của Phó Thanh Dương, hắn chăm chú nhìn ngoài cửa xe, nói:

"Không cần thiết để ý như vậy."

Chương 271: Binh dong (1)

"Bách phu trưởng, tôi ở nơi này." Tiếng Trương Nguyên Thanh từ một bên khác của thùng xe truyền đến.

Khóe miệng Phó Thanh Dương giật giật.

Rốt cuộc thấy anh kinh ngạc… Trong lòng Trương Nguyên Thanh thầm sướng, trên mặt vô cùng nghiêm túc thành khẩn:

"Tôi cho rằng, thuyền cẩn thận dùng vạn năm, năng lực tra xét của bách phu trưởng, hẳn là không tìm được Thần dạ du đang tiềm hành nhỉ."

"Thánh giả cảnh trở xuống, có thể."

"Thánh giả cảnh không được?"

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: "Thần dạ du Thánh giả cảnh, sẽ không nhàm chán đến mức cắm điểm thời gian dài ở phụ cận nhà cậu. Camera giám sát khu vực vịnh Phó gia này, trong biệt thự của tôi đều có thể kết nối, có người nhìn chằm chằm 24/7."

Trương Nguyên Thanh không còn lời nào để nói: “Bách phu trưởng cơ trí!” !

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu, phân phó tài xế: “Xuất phát.”

Vẫn là giống với lần trước, Phó Thanh Dương chỉ dẫn theo một mình Trương Nguyên Thanh đến, mà tác dụng của người sau, chỉ là hỏi linh mà thôi.

Người đàn ông này giống như có tự tin vô tận, bất cứ chuyện gì cũng có thể tự mình giải quyết, bất cứ kẻ địch nào cũng có thể giết một mình.

Bình tĩnh cùng lạnh nhạt là nhạc dạo không thay đổi trên mặt hắn.

Sau khi giết Thiên Đạo Bất Công, chuyện anh Binh coi như che giấu xuống, cấp dưới tâm phúc chết, Hắc Vô Thường nhất định hoảng sợ, cảnh giác, sẽ không đi nghĩ thêm về chuyện anh Binh nữa, dù sao đây chỉ là một yêu cầu của Hoa Hồng Đêm Tối, mặc dù hắn tò mò, cũng sẽ gác lại lòng hiếu kỳ.

Nhưng che giấu được một lần, không che giấu được lần thứ hai, phải ở ngắn hạn bắt được Hắc Vô Thường, nhanh chóng kết thúc chuyện này, bằng không cuộc sống hàng ngày khó yên… Trương Nguyên Thanh nhìn cảnh vật chạy giật lùi ngoài cửa sổ xe, phát tán tư duy.

Xe MPV lao vun vút ở con đường đêm khuya, không đến nửa giờ, bắt đầu giảm tốc, cuối cùng dừng lại ở bên một dòng sông nhỏ.

Dòng sông nhỏ uốn lượn, bên trái là công viên, bên phải sát với con đường rộng, phụ cận không có nhà dân, giờ này, trừ ngẫu nhiên có xe chạy qua, xung quanh cực kỳ yên tĩnh.

Trong bóng đêm nặng nề, một cây cầu hình vòm đứng lặng ở nơi xa.

Cửa xe chạy bằng điện mở ra, Phó Thanh Dương mặc âu phục màu trắng bước ra cửa xe, thản nhiên nói:

“Ở lại chỗ này, chờ điện thoại của tôi.”

Dứt lời, hắn đi vào trong bóng đêm, bóng dáng màu trắng dần dần đi xa.

Trong vòm cầu, Thiên Đạo Bất Công mặc áo liền mũ màu đen, ngồi xếp bằng ở trong vòm, vừa chờ đợi thành viên Hoa Hồng Đêm Tối, vừa suy tư:

Hoa Hồng Đêm Tối vì sao cần tư liệu "Thiếu Niên Binh Vương"?

Tên kia bị Chén Thánh Sa Ngã ăn mòn, sớm hay muộn là kết cục phát cuồng mà chết.

Lão đại Hắc Vô Thường cũng muốn biết, bởi vậy hôm nay thêm cho hắn một nhiệm vụ, làm rõ mục đích Hoa Hồng Đêm Tối đòi tư liệu "Thiếu Niên Binh Vương".

Lúc này, vành tai hắn khẽ động, nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, không nhanh không chậm đi đến.

Đến rồi… Thiên Đạo Bất Công yên lặng chờ đợi tiếng bước chân đến gần, cười 'hắc' một cái, nói:

"Ngươi làm không tệ, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn chết, Ngũ Hành minh cuống đến mức nhảy cẫng lên rồi nhỉ.

"Nhất là Phó Thanh Dương, Nguyên Thủy Thiên Tôn là hành giả chính phủ dưới trướng hắn, bởi vì hắn vô năng, mất đi một thành viên tiềm lực vô hạn, trưởng lão hội chắc chắn hỏi trách tội, nhưng hắn nhất định là vô năng cuồng nộ."

Tiếng bước chân tới trước vòm cầu, dừng lại, bóng dáng mặc âu phục màu trắng thản nhiên nói:

"Ngươi không cần phải quản ta sẽ vô năng cuồng nộ hay không, nhưng ngươi nhất định sẽ." Con ngươi Thiên Đạo Bất Công co rụt lại, sợ hãi nổ tung ở trong lòng, hầu như nuốt sống lý trí.

Cơ bắp quanh thân hắn bành trướng, làn da lộ ra màu thâm đen, gồ lên đan xen, con ngươi màu nâu đậm trợn lên, biến thành con ngươi dựng thẳng màu hổ phách.

Lấy cổ vật loại hình lực lượng toàn lực đánh cược… Trong lòng hắn vừa nghĩ như vậy, liền thấy Phó Thanh Dương ở cửa vòm nâng tay, gập ngón tay lại búng ra.

Thiên Đạo Bất Công trước mắt tối sầm, lâm vào bóng tối vô biên vô hạn.

Phó Thanh Dương từ trong túi sờ lấy ra điện thoại di động, gọi vào số của Trương Nguyên Thanh:

“Qua đây, hỏi linh!”

Không đến nửa phút đồng hồ, Trương Nguyên Thanh mau lẹ mà nhẹ nhàng chạy tới, dừng lại trước vòm cầu.

Ánh mắt Phó Thanh Dương ra hiệu một lần, Trương Nguyên Thanh liền đi tới vòm cầu, nhìn vào bên trong, trong tầm nhìn xuyên thấu bóng tối của Thần dạ du, một người đàn ông mặc áo liền mũ màu đen, ngồi bệt tựa vào trên tường.

Mi tâm có một lỗ thủng to bằng đầu ngón tay, máu tươi đang “róc rách” chảy ra.

Trương Nguyên Thanh cẩn thận đánh giá một phen, người này xương lông mày gồ lên, mắt hẹp dài, mặt hơi tóp, thoạt nhìn chính là đại ác nhân.

Chết dễ dàng như vậy, xem ra Thiên Đạo Bất Công này giống với Hoành Hành Vô Kỵ, đều là Vu cổ sư giai đoạn Siêu phàm… Đáy mắt Trương Nguyên Thanh dâng trào màu đen, câu thông tàn linh trong thi thể.

Chương 272: Binh dong (2)

Sau đó, hắn lấy ra chày Phục Ma, đưa cho Phó Thanh Dương.

Làm xong công tác chuẩn bị, Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, linh thể hóa thành “làn khói” tiến vào trong miệng hắn.

Ký ức không thuộc về bản thân ùa vào, thức hải bỗng nhiên bành trướng, như là bóng bay thổi căng lên.

Hình ảnh hiện lên như đèn kéo quân, Trương Nguyên Thanh từ trong mảnh vỡ ký ức không trọn vẹn, rải rác, đã xem xong đại khái một đời của “Thiên Đạo Bất Công”.

Bố mê cờ bạc, mẹ đi tái giá, sống với ông nội bà nội, thơ ấu bất hạnh chôn xuống hạt giống âm u ở trong lòng hắn, trong quá trình trưởng thành, không có nơi nương tựa mang đến suy sụp đã trở thành phân bón cho hạt giống nảy mầm.

Hắn rốt cuộc trở thành kẻ ác cực đoan thô bạo.

Trong từng hình ảnh biến ảo, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy một phòng ngủ tối tăm, Thiên Đạo Bất Công đứng ở cạnh bàn, cắt cổ tay, để máu tươi chảy vào trong một cái bát đồng xanh.

Máu sôi trào ở trong chén, làn sương máu bốc lên, ngưng tụ thành một khuôn mặt người mơ hồ, giọng nói bén nhọn:

"Hoa Hồng Đêm Tối trả lời như thế nào?"

Thiên Đạo Bất Công cung kính nói: "Bọn họ đáp ứng ám sát Nguyên Thủy Thiên Tôn, báo thù cho Hoành Hành Vô Kỵ. Mặt khác, Hoa Hồng Đêm Tối muốn đạt được tư liệu 'Thiếu Niên Binh Vương' ở trong hiện thực."

Khuôn mặt người do sương máu ngưng tụ thành trầm mặc một phen, giọng nói bén nhọn một lần nữa truyền đến:

"Hoa Hồng Đêm Tối không nên cảm thấy hứng thú đối với tên kia.

Thiên Đạo Bất Công: "Thuộc hạ không biết, đối phương rất kín miệng."

Làn sương máu lơ lửng ở miệng bát hơi chớp lên, nói: "Hoa Hồng Đêm Tối nếu thành công ám sát Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi liền nói cho hắn, 'Thiếu Niên Binh Vương' vốn tên Lôi Nhất Binh, nhà ở Tùng Hải, học đại học ở tỉnh Giang Nam, địa chỉ gia đình là…"

"Ở trước khi nói cho Hoa Hồng Đêm Tối, ngươi cần hỏi rõ trước mục đích bọn họ điều tra 'Thiếu Niên Binh Vương'."

Thiên Đạo Bất Công gật gật đầu, chần chờ nói: "Thuộc hạ phát hiện, Hoa Hồng Đêm Tối cực kỳ coi trọng đối với việc này, như là không muốn tiết lộ cho chúng ta."

Khuôn mặt người từ làn sương máu chớp lên vài cái, nói: "Nếu không muốn, vậy thì từ bỏ, việc cấp bách là nắm giữ Chén Thánh Sa Ngã, việc khác đều có thể để sau."

Trong ánh vàng chói lòa, Trương Nguyên Thanh thoát khỏi trạng thái hỏi linh, mở mắt ra.

Hắn đầu tiên nhìn thấy là bầu trời đêm tối tăm không có ánh sáng, phát hiện mình đang nằm ở vòm cầu, cái gáy đau đớn.

A! Trương Nguyên Thanh ngồi dậy, day day đầu.

Lại bị đánh ngất rồi, Phó Thanh Dương không thưởng cho mình một em gái tai thỏ, quả thực có lỗi với sự hy sinh của mình… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía công tử ca áo trắng đứng ở bên người, nói:

“Hỏi ra một vài thứ, nhưng không có thu hoạch quá lớn…”

Hắn lập tức mang ký ức của “Thiên Đạo Bất Công” giản lược nói cho Phó Thanh Dương, nơi này, hắn ẩn đi tin tức của anh Binh.

Trương Nguyên Thanh buồn bực nói:

“Hắc Vô Thường cùng cấp dưới là thông qua món đạo cụ nào đó liên lạc, Thiên Đạo Bất Công cũng không biết tung tích của Hắc Vô Thường.”

Hắc Vô Thường đương nhiên sẽ không tiết lộ địa điểm mình ẩn thân cho cấp dưới, phàm là trong đó có ai làm phản, hoặc bị hỏi linh, vậy chẳng khác nào bại lộ.

Một thủ lĩnh nghề nghiệp tà ác kinh nghiệm phong phú, không có khả năng ngu như vậy.

Tuy ở trong dự liệu, nhưng vẫn làm người ta thất vọng nha, như vậy, chỉ có thể hy vọng tình báo Cổ Vương bên kia sớm một chút đưa tới… Trương Nguyên Thanh thở dài một hơi.

Lúc này, hắn nhìn thấy Phó Thanh Dương vươn tay, ở không trung bắt một cái, từ ô vật phẩm lôi ra một món vật phẩm.

Đó là một con rối làm bằng tay tạo hình đơn giản, xấu xí, nó có cái đầu hình tròn cùng thân thể như làn váy, thoạt nhìn còn tưởng là búp bê trời nắng.

Mắt của con rối dùng chỉ đen may thành hai chữ X, miệng là một đường thẳng.

Phó Thanh Dương hỏi: “Cậu có ở trong trí nhớ Thiên Đạo Bất Công, nhìn thấy chỗ hắn ẩn thân hay không?”

Trương Nguyên Thanh nói: “Có.”

Phó Thanh Dương gật gật đầu, buộc con rối làm bằng tay xấu xí ở tay phải, ngay sau đó, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy sợi dây bạc như có như không, từ đỉnh đầu, hai tay của con rối

làm bằng tay kéo dài ra, quấn quanh ở trên thi thể "Thiên Đạo Bất Công".

Vài giây sau, trong vòm cầu truyền đến thanh âm, Thiên Đạo Bất Công bò ra, lỗ thủng ở mi tâm đã khép lại, máu tươi không chảy ra nữa.

Hắn sống lại rồi!

Nhìn tâm phúc trợn mắt cứng lưỡi, Phó Thanh Dương hoạt động ngón tay, chỉ thấy "Thiên Đạo Bất Công" nhếch khóe miệng, phát ra giọng nói trầm thấp khàn khàn:

"Đạo cụ này tên 'binh dong', là tôi hướng một vị trưởng lão của Bạch Hổ binh chúng xin thuyên chuyển, nó có bộ phận năng lực của Chúa tể cảnh yển sư. Có thể phục nguyên lại chi tiết lúc còn sống của người chết, bao gồm thanh âm, thói quen cơ thể, kỹ năng, hơn nữa chịu người nắm giữ đạo cụ thao túng." Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: "Ý tứ của ngài là.."

Chương 273: Binh dong (3)

Thiên Đạo Bất Công giọng khàn khàn thản nhiên nói:

"Thao túng thân thể này liên lạc với Hắc Vô Thường, tìm hiểu ra kế hoạch một bước tiếp theo của hắn."

Còn có thao tác này? ! Trương Nguyên Thanh vui sướng một phen, Phó Thanh Dương đã sớm dự đoán được trên người Thiên Đạo Bất Công không có khả năng tra ra hành tung của Hắc Vô Thường, cho nên xin trước đạo cụ tương ứng.

Gã này tuy rắm thối cao ngạo lạnh lùng, nhưng quả thật lợi hại, là đồng đội làm người ta an tâm.

Sau đó, trong lòng Trương Nguyên Thanh "bộp" một cái.

Nội dung hỏi linh, hắn là có giấu diếm, Hắc Vô Thường nếu hỏi chuyện anh Binh, nên làm cái gì bây giờ?

Nếu Phó Thanh Dương không đáp được, rất có thể lộ tẩy, cái này sẽ làm cố gắng nhiều ngày qua của bọn họ nước chảy về biển đông.

Nếu là thẳng thắn chuyện anh Binh, lấy sự sâu sắc của Phó Thanh Dương, sợ là có thể phát giác không ít thứ.

Cái này gọi là kế hoạch không theo kịp biến hóa, việc đời luôn vô thường như thế.

“Bách phu trưởng anh minh thần võ.” Trương Nguyên Thanh đè xuống sự lo âu trong lòng, theo thường lệ nịnh bợ.

Thiên Đạo Bất Công hơi nhếch khóe miệng, giọng trầm thấp thản nhiên nói: “Lần sau có thể đổi một ít từ ngữ dễ nghe hơn chút, tôi cũng không phản cảm.”

Nói xong, con rối này đi đến bên người Phó Thanh Dương, cõng bản thể lên.

Đây là trả giá sử dụng đạo cụ? Nhìn thấy một màn này, trong lòng Trương Nguyên Thanh suy đoán, tiếp theo liền nghe “Thiên Đạo Bất Công” thản nhiên nói:

“Binh dong có hai sự trả giá, một, chỉ có thể thao túng người chết. Hai, trong lúc thao túng con rối, bản thể không thể nói chuyện, không thể hành động.

Sự trả giá này có hơi nặng nha, cái này tính là gì, tự mình cõng mình? Nếu con rối đổi thành em gái, mình đột nhiên có rất nhiều thao tác xấu hổ, không, không thể nghĩ tiếp… Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu, đuổi ý tưởng lớn mật ra khỏi đầu óc.

Ba người quay về xe MPV, dựa theo hình ảnh Trương Nguyên Thanh ở trong trí nhớ nhìn thấy, đã tìm được địa điểm Thiên Đạo Bất Công ẩn thân.

Nó ở chỗ giao giới của khu Khang Dương cùng khu Phong Huy, một căn nhà trọ không mới cũng không cũ.

Bóng đêm nặng nề, đèn đường chiếu ra ánh sáng cô tịch, bóng cây lay động ở trong gió, trừ mấy cửa hàng tiện lợi 24 giờ còn đang mở cửa buôn bán, cửa hàng khác đều đã đóng cửa.

Xe MPV màu trắng đỗ ở ngoài nhà trọ, Trương Nguyên Thanh mở cửa xuống xe, mị hoặc bảo vệ cửa.

Thiên Đạo Bất Công cõng bản thể, đi theo phía sau Trương Nguyên Thanh, vào nhà trọ.

Trương Nguyên Thanh đi trước dẫn đường, dựa theo trí nhớ của mình, tới lầu ba, đứng ở cửa phòng 302.

Phó Thanh Dương thao túng Thiên Đạo Bất Công, lấy ra chìa khóa, mở cửa phòng.

Tiến vào phòng, Trương Nguyên Thanh nhìn quét một vòng trong bóng đêm, gian nhà trọ này hai phòng ngủ một phòng khách, tổng diện tích đại khái 70 mét vuông.

Bố trí đơn giản, bàn ăn trải vải chống bụi, đồ làm bếp đã lâu chưa sử dụng, thiếu khí tức sinh hoạt.

Nghĩ hẳn Thiên Đạo Bất Công chỉ coi nơi này trở thành điểm dừng chân lâm thời.

"Vật liên lạc Hắc Vô Thường ở phòng ngủ." Trương Nguyên Thanh đi ở phía trước, đẩy ra cửa phòng ngủ.

Vừa vào phòng, hắn liền ngửi được một mùi lạ như có như không, ngay sau đó, đầu váng mắt hoa, phổi khó chịu, nhịn không được muốn ho khan thành tiếng.

Phó Thanh Dương thao túng Thiên Đạo Bất Công, thản nhiên nói: "Trong phòng ngủ tràn ngập khí thể có độc, cậu nói cho tôi biết đạo cụ liên lạc ở nơi nào, sau đó mang theo thân thể tôi ra ngoài."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, lui lại mấy bước, nói:

"Ở trong tủ quần áo."

Thiên Đạo Bất Công gật đầu, giao bản thể cho Trương Nguyên Thanh, tự mình vào phòng ngủ.

"Rầm!" Cửa phòng đóng lại.

Trương Nguyên Thanh thì cõng Phó Thanh Dương, rời khỏi nhà trọ, chờ đợi ở trong hành lang yên tĩnh.

Trong phòng ngủ, Thiên Đạo Bất Công lau sơ qua vết máu trên người, mở ra cửa tủ quần áo bằng gỗ, tìm ra một cái bát đồng xanh.

Cầm vào tay thấy nặng nề, thân bát điêu khắc xà trùng con rết các độc vật, miệng bát bay ra một mùi lạ hơi gay mũi.

Thiên Đạo Bất Công cầm bát, tới bên cạnh bàn, cắt cổ tay, để máu tươi chảy vào trong bát.

Căn cứ tình báo Trương Nguyên Thanh hỏi linh đạt được, cái miệng bát này không cần thao tác khác, cho đủ máu tươi là được.

Máu tươi rất nhanh hội tụ bao trùm đáy bát, hội tụ non nửa bát.

Trong khoảng khắc, máu tươi trong bát sôi trào, từng làn sương máu dâng lên, ngưng tụ thành một khuôn mặt người mơ hồ, phát ra thanh âm bén nhọn:

"Như thế nào?"

Thiên Đạo Bất Công cúi đầu, khom người nói: "Lão đại, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chết, Hoa Hồng Đêm Tối đã hướng chúng ta chứng minh thành ý."

Sương mù máu di động, trong thanh âm bén nhọn mang theo vài phần ý cười:

"Tốt lắm, sau này giao tiếp, ta sẽ để Thiếu Phụ phụ trách, ta tính hai ngày sau, chạm trán với người của Hoa Hồng Đêm Tối. Tới lúc đó, ngươi đến chỗ cũ."

Thiên Đạo Bất Công khom người nói: "Vâng!"

Chương 274: Giao dịch (1)

Lúc này, bóng người sương máu ngưng tụ thành hỏi:

"Chuyện Thiếu Niên Binh Vương, Hoa Hồng Đêm Tối trả lời thế nào?"

Thân thể Thiên Đạo Bất Công hơi cứng ngắc.

Trong hành lang, Trương Nguyên Thanh cân nhắc mãi, rốt cuộc hạ quyết tâm, nghiến răng, thấp giọng nói:

"Bách phu trưởng, thuộc hạ có một việc cần báo cáo."

Thiên tài bản trạm địa chỉ: [tân]ttp: Nhanh nhất đổi mới! Vô quảng cáo!

Phó Thanh Dương đứng yên bất động, tựa như bức tượng.

Biết hắn không thể đáp lại, Trương Nguyên Thanh tự nói:

“Hoa Hồng Đêm Tối đang tìm một người tên ‘Thiếu Niên Binh Vương’, Hắc Vô Thường biết được tư liệu thân phận người này, bởi vậy Bàng Vô Địch hướng Thiên Đạo Bất Công tìm hiểu. Nhưng Hắc Vô Thường không rõ mục đích Hoa Hồng Đêm Tối tìm kiếm người này.”

Nói xong, Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi: “Bởi vì cái này không quan hệ với chính sự, cho nên vừa rồi chưa báo cáo, nhưng cân nhắc đến Hắc Vô Thường đối với việc này có hứng thú nhất định, thuộc hạ cho rằng, vẫn phải để ngài biết thì tốt hơn.”

Hắn đoạn lời này là sau khi cân nhắc kỹ càng, thỏa hiệp đối với hiện trạng, Hắc Vô Thường có lẽ sẽ không hỏi chuyện anh Binh, nhưng căn cứ ký ức của Thiên Đạo Bất Công, tỷ lệ đại khái sẽ hỏi một chút.

Nếu tiếp tục giấu diếm, chẳng những thành quả điều tra trôi theo dòng nước, hắn cũng sẽ hoàn toàn mất đi tín nhiệm của Phó Thanh Dương.

Cho nên, Trương Nguyên Thanh làm ra thỏa hiệp, chỉ nói ra một bộ phận tin tức, sau đó tránh nặng tìm nhẹ, che giấu tin tức mấu chốt nhất Thiếu Niên Binh Vương tham dự Ma Quân săn giết hành động của Phán Quan Mắt Quỷ.

Hắn biết, Phó Thanh Dương khẳng định có thể phát giác manh mối, một thám báo Thánh giả cảnh, là không có khả năng bị lừa gạt.

Nhưng đây là cái giá phải trả, hoài nghi cùng hoàn toàn mất đi tín nhiệm, tự nhiên là chọn cái trước.

Trong phòng ngủ, Thiên Đạo Bất Công hơi cứng đờ, thanh âm trầm thấp đáp lại:

“Chưa trả lời!”

Nói xong, hắn bật cười một tiếng: “Hoa Hồng Đêm Tối tìm người này, sau lưng tựa như che giấu mục đích sâu hơn nữa, lại nào sẽ nói cho chúng ta biết chứ.”

Thanh âm của hắn, biểu cảm nhỏ của hắn, không thể nói không có khác biệt với “Thiên Đạo Bất Công” thật sự, ít nhất

cực kỳ ăn khớp, không có khác thường.

Tuy Phó Thanh Dương hiểu biết đối với "Thiên Đạo Bất Công", giới hạn ở tiếp xúc ngắn ngủi, cùng với Trương Nguyên Thanh miêu tả khi hỏi linh, nhưng đối với thám báo đẳng cấp cao mà nói, những tin tức này vậy là đủ rồi.

Khuôn mặt người sương mù máu lơ lửng ở miệng bát, thản nhiên nói:

"Không sao, việc này không quan trọng. Hai ngày tới ngươi ẩn núp cho kỹ, đừng ra ngoài nữa, mười hai giờ đêm ngày kia, chỗ cũ tới gặp ta."

Nói xong, máu tươi trong bát không sôi trào nữa, sương mù máu theo đó tan đi.

Trong hành lang, Phó Thanh Dương tựa như tượng gỗ, mặt mày khẽ động, khôi phục thần thái.

Hắn nhìn Trương Nguyên Thanh bên cạnh một cái, thuật lại đối thoại trong phòng ngủ một lần, nói tiếp:

"Cậu nhớ lại một phen, Thiên Đạo Bất Công có nơi nào ấn tượng tương đối khắc sâu hay không, có thể là cứ điểm nào đó của Hắc Vô Thường, có thể là nơi bọn họ thường đi, trong phạm vi Tùng Hải."

Trong phạm vi Tùng Hải… Trương Nguyên Thanh nhắm mắt suy nghĩ một lát, chậm rãi nói:

"93 Thanh Niên thành, tòa 2 phòng 1802 khách sạn Lai Phúc Tùng Hải đệ tam tiểu học quán cà phê Tùng Hà.

Hắn một hơi báo ra bảy tám địa điểm, giải thích:

"Những nơi này, có cái là Hắc Vô Thường từng ở lại, có cái là bọn họ kinh doanh, có cái là từng làm việc, đặc điểm thống nhất là, Hắc Vô Thường từng cùng các cấp dưới của hắn tổ chức họp ở những nơi này, đảm đương tác dụng cứ điểm lâm thời."

"Nhưng tôi không biết còn có hay không, dù sao ký ức linh thể là không trọn vẹn."

Phó Thanh Dương hai tay chống lan can, nhìn cảnh đêm xa xa, nhíu mày.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh không dám nói chuyện, rất sợ dưới bề ngoài bình tĩnh của thiếu gia Phó gia, suy tư là mười đại khổ hình tra hỏi kẻ phản bội.

Phó Thanh Dương phun ra một hơi, nói:

“Cứ điểm nhiều quá, chúng ta thiếu nhân thủ.”

Hắn chưa nói quá rõ ràng, nhưng Trương Nguyên Thanh nháy mắt đã hiểu nỗi buồn bực của hắn.

Hành động lùng bắt đến một bước này, đã tiếp cận kết thúc, kế tiếp chỉ cần mai phục ở địa điểm Hoa Hồng Đêm Tối cùng Hắc Vô Thường chạm trán, có thể mang bọn họ một lưới bắt hết.

Nhưng, trong Ngũ Hành minh có gián điệp, hành động mai phục không có khả năng triệu tập quá nhiều nhân thủ, Phó Thanh Dương hai ngày nay chỉ dẫn hắn hành động, cũng là xuất phát từ nguyên nhân này.

Trước sự kiện Hoành Hành Vô Kỵ, Ngũ Hành minh tìm tòi đối với Hắc Vô Thường, là lùng bắt kiểu trải thảm, nhiều tiểu đội chính phủ hợp tác.

Từ khi biết Hoa Hồng Đêm Tối tồn tại, Phó Thanh Dương liền đã thay đổi sách lược, không triệu tập cấp dưới nữa, mà là một mình hành động.

Chương 275: Giao dịch (2)

Trở lại chuyện chính, nhân thủ không đủ, một mặt là giữ bí mật cao độ, không có khả năng điều động nhân thủ quy mô lớn, một mặt khác là Hắc Vô Thường cùng thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối là Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao.

Thành viên chính phủ Thánh giả cảnh trở xuống có thể không cần cân nhắc.

“Phân bộ Tùng Hải có năm vị trưởng lão, mang theo tâm phúc của mình, cũng chỉ có thể mai phục năm cứ điểm, cho nên phải tập trung mục tiêu ở năm cái trong đó.” Phó Thanh Dương trầm ngâm nói:

“Nếu có tư liệu chi tiết của Hắc Vô Thường, tôi có thể thông qua tính cách, thói quen, phân tích ra nơi hắn lựa chọn.”

Tôi có nè, nhưng “Bánh Bao Máu Người” còn chưa trả lời… Trương Nguyên Thanh phối hợp nhíu mày, nói:

“Bách phu trưởng, kế tiếp làm như thế nào?”

Phó Thanh Dương không lộ dấu vết nhìn hắn một cái: “Đi về trước, tôi cần tra tư liệu.”

Hôm sau.

Trương Nguyên Thanh đúng giờ tỉnh lại, lại nhìn thấy Tiểu Đậu Bỉ nhìn chằm chằm ví tiền của cậu, bò qua bò lại ở trong phòng, tựa như hải báo nhìn chằm chằm quả bóng cao su làm xiếc.

Buông tha ví tiền của cậu, ngẫu nhiên, ừm, ngẫu nhiên lại trộm một món nội y của dì trẻ cũng được, không thể vặt lông của cậu để chơi mãi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng.

Hắn vừa ngồi dậy, vừa từ dưới gối đầu lấy ra điện thoại di động, xem hộp thư của số điện thoại không đăng ký.

Có một tin nhắn chưa đọc.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh vui vẻ, tối hôm qua sau khi về nhà, hắn đã gửi một tin nhắn cho “Bánh Bao Máu Người”, hy vọng đối phương mau chóng đưa ra tư liệu của Hắc Vô Thường.

Sau đó mang theo vài phần chờ mong cùng thấp thỏm tiến vào mộng đẹp.

Tuy là nghề nghiệp tà ác, nhưng hiệu suất làm việc rất cao đấy, ừm, lấy tập tính của nghề nghiệp tà ác, có lẽ cấp dưới hiệu suất không cao đều bị cấp trên xử lý rồi… Trong lòng hắn lẩm bẩm, mở hòm thư.

Nội dung tin nhắn chia ra hai bộ phận, nửa bộ phận trước là miêu tả đối với tính cách của Hắc Vô Thường, cẩn thận, âm trầm, cứng cỏi… Phối hợp ý kiến cá nhân người viết đối với Hắc Vô Thường, bộ phận nội dung này không dài, tựa như là không muốn lầm đường người đọc.

Nửa bộ phận sau là một số việc Hắc Vô Thường từng làm, phương pháp ứng đối của hắn, thủ đoạn xử lý của hắn, thậm chí còn bao gồm xp của hắn.

Nghe nói, Hắc Vô Thường ở lúc cùng phụ nữ mây mưa thất thường, thích bao trùm ở trên thân thể phụ nữ các loại độc vật, như vậy có thể đạt được gấp đôi vui vẻ.

Nhưng dần dần, sở thích như vậy cũng không cách nào thỏa mãn hắn nữa, hắn luyện phụ nữ bắt được thành cổ thú, ở trên thân cổ thú giống cái trông giống con người, đã tìm được niềm vui thuộc về đàn ông lâu rồi không có.

Thời gian dài, Hắc Vô Thường liền mất đi hứng thú đối với phụ nữ bình thường, phụ nữ xinh đẹp nữa cũng đừng mơ khiến hắn để mắt một lần.

Cho nên sở thích của Hoành Hành Vô Kỵ, là học lão đại nhà mình? Trương Nguyên Thanh dù sao không ngủ được, cẩn thận phân tích hồi lâu, chỉ từ giữa những hàng chữ phân tích ra hai chữ "biến thái".

"Việc chuyên nghiệp giao cho người chuyên nghiệp, vẫn là để Phó Thanh Dương đến đi."

Hắn copy tư liệu, thông qua SIM điện thoại Nguyên Thủy Thiên Tôn, chia sẻ cho Phó Thanh Dương.

Về phần nguồn gốc phần tư liệu này, hắn đã nghĩ sẵn rồi, đẩy cho Chỉ Sát cung.

Chỉ Sát cung chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn là có liên hệ, bí mật của nhánh Hạ Hầu Trì, chính là từ chỗ cung chủ đạt được, như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn âm thầm ủy thác cái gì đối với Chỉ Sát cung chủ, không phải rất hợp lý sao.

Về phần Chỉ Sát cung chủ làm sao đạt được phần tư liệu này, cái đó không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn nên biết đến.

Phòng sách phong cách xa hoa, Phó Thanh Dương trước bàn buông tư liệu xuống, im lặng vài giây, liền gọi vào số trưởng lão Teddy.

"Tu tu ~ "

Cuộc gọi kết nối, trong loa truyền đến tiếng chó sủa ồn ào, tiếp đó biến mất, giọng điệu tang thương trầm ổn của trưởng lão

Teddy truyền đến:

“Tìm được Hắc Vô Thường rồi?”

Phó Thanh Dương bình tĩnh nói:

“Đã xác nhận thời gian chạm trán, cùng với địa điểm giao dịch của Hắc Vô Thường cùng Hoa Hồng Đêm Tối.”

Trưởng lão Teddy cười lên ha ha:

“Tiến triển không tệ, nếu có thể thuận lợi giải quyết sự kiện Hắc Vô Thường, cậu chắc chắn chiếm công đầu, người tổng bộ bên kia phản đối cậu vào trưởng lão hội liền có thể câm miệng rồi.”

Tạm dừng một chút, trưởng lão Teddy lại nói:

“Nói chính sự đi.”

Phó Thanh Dương báo cáo một lần thu hoạch hôm qua, trầm giọng nói:

“Tôi điều ra phân bộ có tư liệu liên quan Hắc Vô Thường, nhưng còn chưa đủ, không đủ tư mật, không đủ chi tiết, một khi phán đoán mắc lỗi, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.”

Hắc Vô Thường đạt được chén thánh, lại là một mối họa lớn.

Mà Hoa Hồng Đêm Tối nếu là nắm giữ thứ Ma Quân lưu lại, thì càng thêm khó giải quyết.

Chương 276: Giao dịch (3)

Trưởng lão Teddy lâm vào trầm mặc, sau một hồi, nói: “Có thể hướng tổng bộ xin viện trợ, hy vọng thời gian vẫn kịp.”

Phó Thanh Dương nhíu nhíu mày, “Chỉ có thể như thế “

Điện thoại di động rung lên một cái, cửa sổ bật ra biểu hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn gửi tới một tin nhắn.

Phó Thanh Dương click vào đọc, vẻ mặt ngẩn ra, lộ ra một mảng kinh ngạc, “Trưởng lão, có lẽ không cần xin tổng bộ viện trợ nữa.”

Trưởng lão Teddy hỏi: “Vì sao?”

Phó Thanh Dương: “Tôi thu được một phần tư liệu của Hắc Vô Thường, tư liệu tương đối chi tiết, đối chiếu tin tức tôi đã xem, phần tư liệu này độ chân thật rất cao.”

Trưởng lão Teddy giọng điệu kinh ngạc: “Cậu lấy đâu ra tư liệu.”

Phó Thanh Dương nếu là có phần tư liệu này, lúc trước đã không phải đoạn lí do thoái thác đó.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn báo cáo.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Hắn âm thầm có liên lạc với Chỉ Sát cung chủ, cho nên rất sớm trước đó đã ủy thác Chỉ Sát cung chủ lưu ý động tĩnh của phe Cổ Vương.”

Trưởng lão Teddy im lặng một chút, cười nói: “Rất có ý tưởng, không cổ hủ, kẻ này tiềm lực rất lớn nha. Chờ hổ phù xuống, nếu hắn có thể thông qua tổng kiểm tra sức khỏe, thì trọng điểm bồi dưỡng.”

Phó Thanh Dương “Vâng” một tiếng, “Tôi xem tư liệu Hắc Vô Thường thêm một lát, sau đó liên hệ ngài.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Phó Thanh Dương đặt tinh lực đến trong nội dung.

Dần dần, hình tượng của Hắc Vô Thường ở hắn trong đầu càng lúc càng tươi sáng:

“Tàn nhẫn, có thù nhất định báo, thông qua chuyện Nguyên Thủy bị ám sát, có thể nghiệm chứng một điểm này. Nhưng hắn đồng thời cũng cẩn thận, ẩn nhẫn, dám chạm trán với Hoa Hồng Đêm Tối, tuyệt đối không chỉ là Nguyên Thủy ‘chết’ khiến hắn thấy được thành ý, sau lưng cái này nhất định còn có nguyên nhân.

“Chẳng qua, ta đại khái biết hắn sẽ lựa chọn ở mấy nơi nào chạm trán rồi.”

Đêm khuya.

Dưới ánh đèn vàng, Trương Nguyên Thanh hai tay đút túi, dưới khẩu trang là khuôn mặt Vương Thái.

Hắn không nhanh không chậm bước chậm ở con đường trống trải, đi tới quán cà phê đối diện văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

Cửa hàng xung quanh đều đã đóng, chỉ có nơi này còn đèn đuốc sáng trưng, cửa tiệm mở rộng, chỉ là trong tiệm trống trơn, không có khách hàng, cạnh quầy bày máy pha cà phê, có một bóng hình màu đỏ xinh đẹp đứng đó.

Cô mặc váy dài hoa mỹ phục cổ đời Tống, màu lót đỏ thẫm, tay áo cùng ngực dùng chỉ vàng thêu ra hoa văn đám mây cùng hoa văn rồng.

Cô thân thể tao nhã, tóc đen như thác, cho dù đeo mặt nạ màu bạc, cũng có thể nhìn ra là một vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Bàn tay trắng nõn của Chỉ Sát cung chủ cầm cái ấm nhỏ linh lung, đang hướng trên giấy lọc rót nước ấm.

“Vì sao không dùng máy pha cà phê để pha? Chẳng lẽ tráng tay uống ngon hơn so với máy pha cà phê làm?” Trương Nguyên Thanh mỉm cười.

Chỉ Sát cung chủ cúi đầu, nhìn chăm chú vào cột nước hơi nước dầy đặc, nhẹ nhàng nói:

“Tôi thích uống cà phê pha bằng tay, thích dùng giấy lọc.”

Tôi cũng thích dùng tay, nhưng không cần giấy lọc, dùng khăn tay… Trương Nguyên Thanh chỉ dám nói lời lẳng lơ ở trong lòng, không dám nói với kẻ điên.

“Cung chủ, chúng tôi đã tra ra thời gian cùng địa điểm Hắc Vô Thường cùng Hoa Hồng Đêm Tối giao dịch.” Trương Nguyên Thanh đứng ở trước quầy, đánh giá đôi mắt đẹp linh động kia dưới mặt nạ, nói:

“Làm giao dịch, tôi cho cô tình báo, nhưng cô phải giúp tôi làm hai việc.”

“Nói!” Chỉ Sát cung chủ bỗng âm trầm nói: “Hy vọng đừng quá khó khăn, bằng không tôi sẽ cân nhắc giết cậu hỏi linh! Tôi tuy không phải Thần dạ du, nhưng có đạo cụ hỏi linh.”

Nói xong, bàn tay nhỏ của cô vân vê sợi tóc, cười khanh khách: “Nói giỡn, không phải sợ, tôi không nỡ giết cậu hỏi linh đâu, cậu ưu tú như vậy, càng thích hợp làm trai bao cho tôi.”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Chuyện thứ nhất, giúp tôi cướp được danh sách. Chuyện thứ hai, nếu trong các phe xung đột, Hắc Vô Thường chết, cô phải giúp tôi hủy diệt linh thể của hắn.”

Chỉ Sát cung chủ nâng mắt lên, nhìn hắn một cái, cười mỉm nói:

“Ngũ Hành minh lùng bắt Hắc Vô Thường, chính là vì chén thánh cùng danh sách, cậu vì sao phải làm điều thừa? Để tôi đoán xem, là chính cậu muốn danh sách, hơn nữa không muốn bị Ngũ Hành minh đạt được.”

Cô nói xong, nghiêng đầu, nhìn về phía trần nhà, giả bộ ra tư thái ngây thơ vô tà của cô gái, nói:

“Nhưng cậu là một tiểu nhân vật, vì sao phải lấy được danh sách chứ. Ai da, thật kỳ quái thật kỳ quái.”

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh run rẩy, nói:

“Ai cũng có bí mật, cô không cần biết, đương nhiên, cô cũng có thể từ chối, giao dịch hay không, quyền quyết định ở cô.”

Cho nên nói, ghét nhất giao tiếp với lập dị còn đỏng đảnh, bởi vì đầu óc họ không quá bình thường, rất khó câu thông có hiệu quả.

Lại còn đánh không lại bọn họ.

Chương 277: Tiểu học Đệ Tam Tùng Hải (1)

Lúc này, Chỉ Sát cung chủ đã pha xong một chén cà phê, ngón tay búp măng cầm chặt quai, đang muốn uống một ngụm, bị đụng phải mặt nạ.

Cô bỗng nhiên “Ai da” một tiếng: “Tôi quên đeo mặt nạ rồi.”

Chẳng những lập dị, đầu óc còn có bệnh! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Chỉ Sát cung chủ buông tách xuống, thản nhiên nói: “Cậu nói đúng, mỗi người đều có bí mật, với tôi mà nói, chỉ cần không liên quan đến an nguy của mình, bí mật của người khác tôi không để ý.”

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, thấp giọng nói: “Thời gian Hắc Vô Thường cùng Hoa Hồng Đêm Tối giao dịch là đêm mai. Địa điểm giao dịch có thể sẽ chọn là, khách sạn Lai Phúc, tiểu học Tùng Hải số 3, công viên Tùng Hà.”

Hắn một hơi báo ba địa điểm, tiếp theo nói: “Trong đó, tiểu học Tùng Hải số 3 chính là khả năng lớn nhất.”

Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng vung tay áo rộng thùng thình, như cô gái nhỏ tự tiêu khiển, thuận miệng hỏi:

“Bởi vì ngày mai là thứ bảy, học sinh nghỉ?”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Đây là một mặt, một mặt khác là, tiểu học Tùng Hải số 3 ở nội thành, cách một con phố chính là khu cư dân, thuộc về chỗ tìm yên tĩnh trong náo nhiệt, một khi xảy ra cái gì, hắn liền có thể lẻn vào khu cư dân, mượn nó thoát thân.”

Khách sạn Lai Phúc có khách ở lại, một khi đánh nhau thương vong một mảng, giá trị đạo đức trong nháy mắt trừ sạch sẽ; Công viên Tùng Hà quá yên tĩnh, nếu là bị bao vây, chạy cũng không chạy thoát.

Phó Thanh Dương căn cứ tính cách cẩn thận hơn nữa giả dối của đối phương, đặt tiểu học Tùng Hải số 3 làm mục tiêu chủ yếu, hai nơi khác là mục tiêu thứ yếu. Mặt khác, còn có mấy chỗ khả năng không lớn, nhưng cũng không phải không có khả năng.

“Năm vị trưởng lão phân bộ Tùng Hải, sẽ dẫn dắt cấp dưới của mình, mai phục ở địa điểm tương ứng. Mà phụ trách tiểu học Tùng Hải số 3, là Phó Thanh Dương cùng một vị trưởng lão Bách Hoa hội.” Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi cảm thấy hai bên một khi khai chiến, cô có thể tìm cơ hội ra tay, trả thù Hoa Hồng Đêm Tối.”

Khuỷu tay Chỉ Sát cung chủ chống quầy bar, tay chống cằm, mắt cong lên:

“Ý tưởng không tệ, vì phòng ngừa danh sách cùng linh thể Hắc Vô Thường rơi vào trong tay Ngũ Hành minh, cần tôi giúp cậu giết luôn Phó Thanh Dương hay không.”

Cô muốn tôi chết cùng sao? Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt nói: “Cung chủ, tôi là một người đứng đắn, không thích nói giỡn.”

Chỉ Sát cung chủ cười khanh khách, run rẩy hết cả người, “Tạ Linh Hi không phải nói như vậy. Đúng rồi, sau cuộc gặp mặt nói chuyện lần trước, tôi đi khách sạn con bé ngủ lại, treo con bé lên đánh một trận.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, khó trách bé trà xanh mấy ngày không liên hệ mình, đây là giận mình rồi.

Không được, phải làm tốt quan hệ, mình còn chưa lừa tới tay Nhập Mộng Ngọc Phù của cô đâu, chờ sự kiện Hắc Vô Thường kết thúc, mình phải đi quan tâm yêu thương bé trà xanh một phen.

“Nếu không có việc khác, tôi đi trước.”

Trương Nguyên Thanh đưa ra cáo từ.

Chỉ Sát cung chủ hai tay chống má, mỉm cười gật đầu.

Đi ra khỏi quán cà phê, Trương Nguyên Thanh một lần nữa quay đầu, phía sau một mảng tối đen, cửa tiệm đóng chặt, nào còn có bóng dáng xinh đẹp của Chỉ Sát cung chủ.

Hắn thu hồi ánh mắt, vừa đi về phía nhà, vừa ở trong đầu suy luận, phân tích thế cục đêm mai.

“Căn cứ tư liệu chính phủ biểu hiện, Hắc Vô Thường là Thánh giả cảnh đỉnh phong, lại là một trong những nghề nghiệp mạnh nhất, không thể coi là Thánh giả bình thường. vị Đại Hộ Pháp kia của Hoa Hồng Đêm Tối, là Thần dạ du không thể nghi ngờ, cấp bậc không biết, nếu là Thánh giả cảnh còn tốt, nếu là cấp Chúa tể, vậy hai bên chính là một hồi long tranh hổ đấu. Chỉ Sát cung chủ tương đương với bản thân mình, còn có chính phủ mua một phần bảo hiểm.”

“Nhưng thế này còn chưa đủ, bởi vì Ngũ Hành minh chẳng những muốn chén thánh, còn muốn danh sách, nếu Chỉ Sát cung chủ ra tay cướp đoạt danh sách, rất có thể gặp phải Phó Thanh Dương cùng Bách Hoa hội trưởng lão nhằm vào.”

Cho nên, phải chế tạo một cục diện hỗn loạn hơn, để chính phủ, Hắc Vô Thường và Hoa Hồng Đêm Tối, không thể không

ưu tiên tranh đoạt chén thánh.

Biện pháp hắn đã nghĩ xong rồi, phó hội trưởng Linh Năng hội — Cổ Vương.

Vị Vu cổ sư cao cấp này không cần danh sách, chỉ cần chén thánh. Có hắn gia nhập, có thể bức bách các phe đặt tinh lực ở trên chén thánh.

Như vậy, lực cản Chỉ Sát cung chủ tranh đoạt danh sách liền giảm bớt đi rất nhiều, cô gái này trước mắt chưa biểu hiện ra khát vọng quá mạnh đối với chén thánh, động lực của cô là làm thất bại âm mưu của Hoa Hồng Đêm Tối, cùng với giết chết Đại Hộ Pháp hoặc thủ lĩnh.

“Kế hoạch là không có vấn đề gì, chỉ là khi thực sự thao tác, khẳng định sẽ có biến hóa khác không thể khống chế. Không có cách nào cả, hiện thực vĩnh viễn tràn ngập biến số.”

“Hy vọng có thể khiến mình thuận lợi vượt qua nguy cơ thân phận bại lộ lần này, lão mõ phù hộ.”

Chương 278: Tiểu học Đệ Tam Tùng Hải (2)

Sáng sớm, Bánh Bao Máu Người mặt baby vừa đưa xong bữa sáng, từ một căn chung cư đi ra.

Thân là Vu cổ sư, hắn có tinh lực dùng không hết, đưa từ ban ngày đến buổi tối, ngẫu nhiên tăng ca, buổi tối đưa đến trời sáng.

Shipper ngành nghề này, đã có thể bôn ba khắp nơi, dễ dàng thu thập tình báo, bí ẩn chạm trán với đồng bạn, thu nhập lại rất không tệ.

Bánh Bao Máu Người vẫn rất thích công việc này.

Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn duy trì liên lạc thông suốt, chờ đợi kẻ tự xưng thành viên Hoa Hồng Đêm Tối kia liên lạc.

Từng có tình huống một lần trước, Bánh Bao Máu Người ý thức được, đây có lẽ là một lần kỳ ngộ, kỳ ngộ ở trước mặt phó hội trưởng tranh thủ hảo cảm cùng lập công.

Chỉ cần tên kia có thể cho đủ tình báo, mạo hiểm thích hợp là cần thiết.

Hắn vừa ngồi lên xe bình điện, một cái điện thoại di động khác trong túi 'Ting' một tiếng, vang lên tiếng nhắc nhở tin nhắn.

Tinh thần Bánh Bao Máu Người rung lên, vội vàng lấy ra điện thoại di động xem:

"Địa điểm Hắc Vô Thường cùng Hoa Hồng Đêm Tối giao dịch: tiểu học Tùng Hải số 2. Thời gian là mười hai giờ đêm nay. Nếu chưa phát hiện mục tiêu, các người lại đợi tin tức của tôi."

Tiểu học Tùng Hải số 2, mười hai giờ đêm nay? Đầu óc shipper mặt baby "Ong" một tiếng, trong lúc nhất thời khó có thể tưởng tượng.

Tình báo quan trọng như vậy, nói cho là cho?

Trực tiếp khóa mục tiêu địa điểm giao dịch của Hắc Vô Thường?

Phải biết rằng, phó hội trưởng tìm kiếm Hắc Vô Thường gần một tuần rồi, nhưng thu hoạch rất nhỏ, căn bản tìm không thấy kẻ giả dối cẩn thận kia.

Tiếp theo, trên mặt Bánh Bao Máu Người toát ra nét mừng như điên, khó có thể áp chế mừng như điên.

Tình báo nếu là thật, hắn liền lập được công đầu rồi, phó hội trưởng nhất định sẽ tưởng thưởng rất lớn, địa vị hắn ở trong Linh Năng hội, sẽ tăng lên thẳng tắp.

Nếu tình báo là giả, cũng không sao, dù sao trong những ngày qua, Linh Năng hội tiếp thu không thiếu tin tức giả dối.

"Lập tức báo cáo cho phó hội trưởng."

Bánh Bao Máu Người khởi động xe bình điện, đi nhanh như điện chớp.

Thời gian: 23: 50.

Bóng đêm nặng nề, ngoài tiểu học Tùng Hải số 2, trong cửa hàng tiện lợi 24 giờ bên đường, Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên cửa sổ ăn một bát mỳ, nâng tay, đè microphone không dây, thấp giọng nói:

“Nhân vật mục tiêu đã tiến vào tiểu học, mọi người chú ý, mọi người chú ý.”

Vài giây sau, trong kênh truyền đến giọng Khương Tinh Vệ thanh thúy ồn ào: “Phó Thanh Dương đi vào rồi? Vì sao chúng ta không thể tham chiến, mà là cắm điểm ở ngoại vi. Thế này rất nhàm chán.”

Trương Nguyên Thanh: “Vì không để em tráng niên mất sớm. Mặt khác, đi vào không phải Phó Thanh Dương, là Thiên Đạo Bất Công.”

Khương Tinh Vệ: “Em thật sự không thể vào đi sao? Em muốn đi vào đánh nhau, nổ tung trường học.”

Cô gái nhỏ, suy nghĩ của em rất nguy hiểm nha… Trương Nguyên Thanh: “Vì sao?”

Khương Tinh Vệ: “Em chính là ở nơi này học tiểu học nha, bài tập rất nhiều, giáo viên rất nghiêm khắc, tạo thành bóng ma tâm lý thật lớn đối với em, nhưng lúc ấy em còn chưa đạt được thẻ nhân vật.”

Trương Nguyên Thanh: “Được lắm, đừng khinh thiếu niên nghèo. Vậy em có thể hỗ trợ đốt luôn trường cũ của anh không?”

Lúc này, thanh âm Đằng Viễn uể oải, nhưng nghiêm túc truyền đến:

“Tôi không phản cảm các người tấu hài với nhau, nhưng xin hy vọng cân nhắc một phen cảm thụ của người khác trong kênh được không.”

Khương Tinh Vệ cùng Trương Nguyên Thanh nhất thời không nói chuyện nữa.

Trong hành động đêm nay, Phó Thanh Dương triệu tập cấp dưới tâm phúc đáng tin, phân tán ở cửa hàng, đầu đường giao nhau các nơi gần tiểu học Tùng Hải số 2, nhiệm vụ là phòng ngừa người thường tới gần; Ngăn chặn kẻ địch đào tẩu, cùng với ứng đối một ít tình huống đột phát.

Giao phong chính diện là không cần bọn họ những thành viên tinh anh này, dù sao đi cũng là tặng đầu người.

Trương Nguyên Thanh chuyên tâm ăn mỳ, trong lòng lại đang suy tư một sự kiện, Phó Thanh Dương ban ngày từng thảo luận, hắn hoài nghi Hắc Vô Thường dám giao dịch với Hoa Hồng Đêm Tối, là có thứ khác để tự tin.

Tự tin thường thường ý nghĩa con bài chưa lật cùng biến cố.

Tiểu học Tùng Hải số 2, tòa nhà dạy học đứng lặng ở trong bóng đêm tối đen, cả tòa kiến trúc, chỉ có văn phòng ngoài cùng bên trái lầu một sáng đèn.

Văn phòng bày sáu cái bàn, mặt bàn chất đầy sách vở, công cụ dạy học, máy tính… các loại tạp vật.

Trước một cái bàn làm việc sát cửa sổ, một người má hóp mắt nhỏ mặt ngựa ngồi ngay ngắn. Bộ dạng tuy khó coi, nhưng không tầm thường.

Một khuôn mặt xấu như vậy, làm người ta nhìn liền khắc sâu ấn tượng.

Đầu ngón tay Hắc Vô Thường gõ mặt bàn, đang nghe cấp dưới "Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước" báo cáo:

"Lão đại, tôi đã xác nhận, Hoa Hồng Đêm Tối thành công mượn được Khế Ước Thư rồi."

Hắc Vô Thường chậm rãi nói: "Xác nhận như thế nào?"

Chương 279: Bản năng tầm bảo (1)

Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước lộ ra một nụ cười: "Tôi bắt một cô gái tự mình kiểm tra, sau khi đạt thành khế ước, cô ta đã trở thành nô lệ trung thành nhất của tôi, mọi yêu cầu của tôi, cô ấy đều không thể từ chối."

Hắc Vô Thường "Ừm" một tiếng, hài lòng gật đầu.

Thân là thủ lĩnh tổ chức tà ác, hắn biết rõ giao dịch với Hoa Hồng Đêm Tối, tương đương bảo hổ lột da.

Khả năng thuận lợi hoàn thành giao dịch cực thấp, xác suất bị đen ăn đen lớn hơn nữa, bởi vậy, trong lúc ẩn núp ở Tùng Hải, Hắc Vô Thường luôn chờ một tin tức.

Hoa Hồng Đêm Tối hướng thế lực bên ngoài mượn được "Khế Ước Thư" .

Đây là một món đạo cụ nghề nghiệp "Kỵ sĩ", tác dụng của nó đó là chế định khế ước, kẻ vi phạm khế ước, sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Có tầng bảo hộ này, Hắc Vô Thường mới dám giao dịch với Hoa Hồng Đêm Tối.

Mà do Hoa Hồng Đêm Tối hướng thế lực bên ngoài mượn đạo cụ, là một trong những yêu cầu Hắc Vô Thường đưa ra.

Kỵ sĩ là nghề nghiệp hợp pháp, lấy thân phận Vu cổ sư đi tiếp xúc, sẽ chỉ bị kỵ sĩ chém giết, mà Hoa Hồng Đêm Tối không có loại phiền não này, thành viên tổ chức này là có nghề nghiệp hợp pháp.

Chỉ cần trả giá nhất định, liền mượn được "Khế Ước Thư" .

Lúc này, kim đồng hồ treo tường trên tường đi đến 12 giờ, gần như ở cùng lúc, cửa phòng làm việc bị gõ vang.

Tiếng đập cửa quanh quẩn ở văn phòng yên tĩnh, Hắc Vô Thường mắt nhỏ mặt ngựa nhìn thoáng qua cấp dưới.

Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước cẩn thận tới cạnh cửa, thấp giọng nói: "Ai?"

Ngoài cửa vang lên thanh âm trầm thấp, quen thuộc: "Là ta!"

"Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước" vẻ mặt vui vẻ, vội vàng mở cửa.

Hắn cùng Thiên Đạo Bất Công quan hệ không tệ, ở trong đoàn thể nhỏ của Hắc Vô Thường, sở thích của Hoành Hành Vô Kỵ những người này, đều đã bị lão đại Hắc Vô Thường đồng hóa, dần dần mất đi hứng thú đối với phụ nữ bình thường.

Chỉ có Thiên Đạo Bất Công cùng Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước, vẫn như cũ có hứng thú giới tính mãnh liệt đối với người khác phái hai chân, mà nhượng bộ lui binh đối với con thú giống cái.

Trong bóng đêm ngoài cửa, Thiên Đạo Bất Công đứng lặng, ánh mắt lạnh nhạt đảo qua Hắc Vô Thường cùng Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước, tựa như đang xác nhận cái gì.

Nhìn thấy đồng bạn vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt xa lạ, trong lòng Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước đột nhiên trầm xuống, ngay sau đó, hắn liền thấy "Thiên Đạo Bất Công" từ trong túi lấy ra một bức tượng đất to bằng bàn tay.

Bức tượng đất này là một người khổng lồ để trần trên thân, lưng cõng núi gian nan tiến lên.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Hắc Vô Thường cùng Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước, Thiên Đạo Bất Công ném bức tượng đất vào văn phòng.

Thùng!

Bức tượng rơi xuống đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Ngay sau đó, Hắc Vô Thường cùng Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước bị "định" ở tại chỗ, thân thể bọn họ run run, bả vai giống như vác ngọn núi, khó có thể nhúc nhích.

Thiên Đạo Bất Công đứng ở ngoài cửa rút ra súng lục cắm ở bên hông, nhắm vào đầu Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước, bình tĩnh bóp cò súng.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Từng viên đạn chui vào đầu, hất bay sọ, máu tươi cùng tổ chức não bán tung tóe.

Mà lúc này, thân thể Thiếu Phụ Rất Ngọt Nước vừa mới dị hoá, chất sừng cứng rắn chỉ bao trùm 50% diện tích thân thể, đã bị đoạt đi sinh mệnh.

Thiên Đạo Bất Công đứng ở cửa, hướng nòng súng vào Hắc Vô Thường tận cùng bên trong, 'Đoàng đoàng đoàng' mang viên đạn còn thừa trút hết ở trên người Hắc Vô Thường.

Nhưng khó thương tổn vị Thánh giả này mảy may, cho dù không hóa cổ, đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể, Vu cổ sư cũng có thể dễ dàng chống lại được đạn.

Thấy đạn không có hiệu quả, Thiên Đạo Bất Công đứng ở cửa ngã thẳng xuống đất, trong bóng đêm ngoài cửa, một bóng dáng đồ trắng chậm rãi đi đến.

Hắc Vô Thường nhìn bóng trắng tới gần kia, nói:

“Chén thánh ở trong ô vật phẩm của ta, thiếu ta, nó sẽ bị linh cảnh thu về.”

Phó Thanh Dương đưa tay chộp vào không trung, bát phương kiếm đồng xanh vào tay, thản nhiên nói: “Đều giống nhau.”

Trở về linh cảnh, liền ý nghĩa một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, đều không có Vu cổ sư nào đạt được đạo cụ loại quy tắc này.

Hắc Vô Thường cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: “Nghe thấy chưa, Ngũ Hành minh muốn để chén thánh trở về linh cảnh.”

Trong cửa hàng tiện lợi, Trương Nguyên Thanh ăn xong mỳ, lại gọi một phần bánh cá hầm. Hắn tựa vào trước quầy, chuyện trò vui vẻ với dì nhân viên cửa hàng.

“Ồ, con trai dì ở Học viện thương mại à, Học viện thương mại tốt, cô nương xinh đẹp quơ một cái được cả đống, bạn gái của con trai ngài khẳng định rất đẹp nhỉ.” Trương Nguyên Thanh hâm mộ nói.

“Ài, trung bình thôi.” Dì thở dài, cảm thấy người trẻ tuổi này nói chuyện rất êm tai, liền hỏi: “Bạn trẻ, cháu học đại học nào?”

Chương 280: Bản năng tầm bảo (2)

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt thổn thức nói: “Cháu không vào đại học, cháu tốt nghiệp cấp 3 liền ra ngoài làm việc rồi, cho nên cảm thấy người thi đỗ đại học đều là tinh anh, giấc mộng trước kia của cháu là thi vào đại học Tùng Hải.”

“Đại học Tùng Hải à, đó là trường học không tệ.” Dì nói, đồng thời an ủi: “Bây giờ sinh viên cũng không đáng giá, bằng cấp cũng không ngon như vậy nữa, bước vào xã hội, vẫn là dựa vào chính mình cố gắng.”

Không biết vì sao, rõ ràng con trai chỉ là sinh viên bình thường, nhưng cô thế mà có một chút cảm giác kiêu ngạo, tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều.

“Vâng vâng, dì nói đúng, dì là người từng trải.” Trương Nguyên Thanh liên tục gật đầu, nói: “Dì có thể múc thêm canh

cho cháu không?”

Dì liền múc thêm một muôi cho hắn.

“Cảm ơn, đồ dì nấu ăn ngon thật, có thể tặng cháu một dải rong biển không?”

Dì do dự một phen, liền cho hắn một dải.

Trương Nguyên Thanh uống canh cay nóng, nói nhảm đủ thứ với dì, bỗng nhiên, một cảm giác tim đập nhanh mãnh liệt truyền đến.

Bắt đầu đánh rồi!

Hắc Vô Thường quả nhiên ẩn núp ở tiểu học Tùng Hải số 3… Trương Nguyên Thanh mặt ngoài không biểu lộ gì, lặng yên triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, phân phó nó đi xem cuộc chiến.

Hắn chuẩn bị lấy thị giác linh phó xem cuộc chiến, loại cảm giác không quan trắc thế cục này quá tệ rồi, nếu thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngay lập tức hiểu biết thế cục, cũng có lợi cho hắn suy nghĩ đối sách.

Tiếp đó chính là, hắn khát vọng nhìn thấy Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao chiến đấu.

Tiểu Đậu Bỉ nằm úp sấp ở trên mặt đất, ngẩng đầu lên, nhất thời bị đồ ăn vặt, đồ uống ở giá hàng hai bên hấp dẫn, trong đôi mắt to đen lúng liếng tràn đầy khát vọng.

Mày lại không thể ăn được, nhanh đi làm việc! Trương Nguyên Thanh hướng nó hạ đạt mệnh lệnh.

Cùng lắm thì tao lát nữa mua chút đồ ăn vặt, ăn trước mặt mày, cho mày đã nghiền… Trong lòng hắn bổ sung một câu.

Tiểu Đậu Bỉ lưu luyến không rời bò ra khỏi cửa hàng tiện lợi, biến mất ở trong đêm đen

Theo tiếng hô của Hắc Vô Thường, một dải lửa màu đỏ từ nơi xa chạy tới, nổ tung ở bên cạnh Phó Thanh Dương. Như là một mảng khói lửa nở rộ, vườn trường yên tĩnh chợt sáng ngời.

Trong lửa bắn tung ra, một bóng người cao lớn khôi ngô hiện ra, hắn chưa công kích áp sát công tử ca Phó gia được xưng dưới Chúa tể cảnh, có thể nói là vô địch, mà là vươn tay, chợt nắm chặt.

Từng luồng lửa kia trên không trung ngưng tụ ra những mũi tên lửa, tên đầu hướng xuống, nhắm vào Phó Thanh Dương.

Đối mặt vị thám báo Thánh giả đỉnh phong này, cận chiến không phải là cử chỉ sáng suốt, cho dù hắn là Hỏa sư.

"Ngươi là chấp sự phân bộ nào của Ngũ Hành minh, hay là Hỏa sư Hoa Hồng Đêm Tối âm thầm bồi dưỡng?"

Phó Thanh Dương cầm kiếm mà đứng, hãm sâu nguy cơ, sắc mặt không thay đổi.

Người đàn ông đeo mặt nạ, thanh âm thô ráp hung dữ, khó phân biệt âm sắc, nói: "Ngươi không cần phải biết."

Tay phải nắm lại ấn xuống dưới một cái, mũi tên lửa bắn nhanh đầy trời.

Phó Thanh Dương bước chậm ở trong "mưa tên", hoặc nghiêng người hoặc cất bước hoặc lui về, bát phương kiếm đồng xanh trong tay chém ra từng tàn ảnh, mũi tên đánh vào lưỡi kiếm, tán loạn thành đốm lửa chói mắt.

Hắn như một chiếc máy tính sức tính toán siêu mạnh, dự đoán quỹ tích rơi xuống của mỗi một mũi tên.

Lúc này, Hắc Vô Thường bắt lấy cơ hội, từng bước một, run rẩy đi ra khỏi văn phòng.

Hỏa sư của Hoa Hồng Đêm Tối đã tranh thủ thời gian quý giá cho hắn.

"Là ta sơ ý, không ngờ các ngươi đã âm thầm khống chế 'Thiên Đạo Bất Công' ." Hắc Vô Thường hừ lạnh một tiếng, bụng hắn phồng lên hình cầu, từng chút một dời lên trên, sau đó kẹt ở chỗ yết hầu.

"Ọe ~" Hắc Vô Thường kịch liệt nôn khan, phun ra một con cóc hình thể có thể so với quả bóng đá.

"Kẹc kẹc!" Con cóc phình bụng, phát ra tiếng kêu to vang dội, tiếp theo, nó mở ra cái mồm to như chậu máu, phun ra sương mù màu tím dày đặc.

Sương mù tím này tựa như khói đặc, ở trên không vườn trường tràn lan, tụ lại, rất nhanh hình thành một mảng "tầng mây tầng

trời thấp", thảm thực vật trong trường nhanh chóng suy bại, mất đi sinh cơ.

Phó Thanh Dương nhíu mày, thám báo không có năng lực kháng độc, mà khí độc không phải dựa vào né tránh có thể ứng đối.

Đột nhiên, sương mù màu tím bao phủ vườn trường hướng tới góc nào đó "chảy đi", tựa như cửa xả lũ, nhanh chóng trôi qua.

Hắc Vô Thường khẽ biến sắc, quay đầu nhìn về phía "cửa xả lũ", chỉ thấy một máu thịt hình người cao ba mét mở cái miệng rộng, đang tham lam cắn nuốt sương mù màu tím.

Khói độc này có thể khiến Thánh giả cũng kiêng kị, đối với hắn không có chút tác dụng nào.

"Cổ Vương? !"

Thanh âm Hắc Vô Thường bén nhọn kêu lên: "Ngươi sao lại ở chỗ này? Phó Thanh Dương, ngươi thế mà tư thông Cổ Vương, được lắm, hay cho một gã thiếu chủ Phó gia, hay cho một tên chấp sự Ngũ Hành minh."

Chương 281: Bản năng tầm bảo (3)

Hỏa sư kia cười nhạo nói: "Họ Phó, chúng ta bên tám lạng người nửa cân, ai cũng không cao quý hơn ai. Hoa Hồng Đêm Tối ít nhất vẫn là nghề nghiệp hợp pháp, giới hạn của ngươi so với ta còn thấp hơn."

Phó Thanh Dương khinh thường giải thích, lựa chọn im lặng.

Cổ Vương điên cuồng cười nói: "Nói không sai, Phó Thanh Dương, đa tạ tình báo ngươi cho ta, ta sẽ báo đáp ngươi thật tốt."

Trong tiếng cười điên cuồng, Cổ Vương hút hết sương mù tím, máu thịt quanh thân phồng lên, làm bộ dạng tích lũy lực lượng, trong nháy mắt, từng làn sương máu nhỏ dày như cây kim, từ trong lỗ chân lông phun ra.

Làn sương máu này chưa bao phủ vườn trường, mà là ngưng tụ thành một người khổng lồ cao năm mét, diện mạo mơ hồ.

Thân là Vu cổ sư cảnh giới Chúa tể, chỉ cần muốn, Cổ Vương có thể độc sát một khu dân cư của Tùng Hải, nhưng thao tác như vậy quá thô ráp, đối với Vu cổ sư cường đại mà nói, nắm giữ, thao tác tinh tế đối với sương mù, mới là kỹ thuật thật sự.

Mà một điểm này, Hắc Vô Thường Thánh giả cảnh, xa không bằng Cổ Vương.

Người khổng lồ sương mù máu sải bước nhẹ nhàng, tới gần Hắc Vô Thường.

Ngay lúc này, trong trời đêm nặng nề rơi xuống một cột sáng trong suốt, đánh thẳng tắp trúng Cổ Vương.

“Xẹt xẹt ~ “

Sương mù máu tan rã trong ánh sáng màu vàng, Cổ Vương phát ra rít gào đau đớn.

Nhật thần lực!

Ở nháy mắt cột sáng trong suốt buông xuống, vị Đại Hộ Pháp kia đã bại lộ vị trí của mình.

Hắn đứng ở mái tòa nhà dạy học, khoác áo choàng màu đen, đeo mặt nạ màu đen, quan sát mọi người dưới lầu.

Trong gió đêm, một dải sợi đỏ mảnh khảnh, như xúc tu vươn tới, ngay sau đó, ngàn vạn sợi dây đỏ nổ tung, chúng nó tựa như chùm tia sáng dày đặc tính phóng xạ, từng chùm, từng mảng quấn về phía Đại Hộ Pháp.

Ngọn nguồn những sợi dây đỏ này, là một cô gái mặc váy dài phong cách đời Tống, đeo mặt nạ màu bạc. Cô đứng trên không trung, làn váy bay lên, phong tư trác tuyệt.

Bóng dáng Đại Hộ Pháp bỗng dưng biến mất, sau đó lại hiện lên ở giữa không trung, mắt cá chân hắn quấn một sợi dây đỏ mảnh như lông trâu, chính là sợi dây này, lôi hắn ra từ trong Dạ du.

“Hừ!”

Đại Hộ Pháp từ trong xoang mũi phát ra một thanh âm.

Bỗng nhiên, sợi dây đỏ kia bốc lên ngọn lửa vàng sáng ngời nóng rực, dễ dàng hòa tan đứt đoạn.

Lúc này, trong bầu trời đêm vang lên một tiếng thở dài: "Hôm nay thực là ngưu quỷ xà thần nào cũng đi ra rồi."

Dứt lời, trong vườn trường, thảm thực vật vốn chết héo phát ra sinh cơ, mọc ra từng đám cỏ xanh, mầm cây khoan vỡ bề mặt xi măng, trong vài giây trưởng thành đại thụ che trời.

Trong khoảnh khắc, trường tiểu học này liền bị rừng rậm bao trùm, tràn ngập sinh cơ.

Không chỉ có thế, hư ảnh từng con động vật từ trên trời giáng xuống, chúng nó có con là khỉ kết đàn kết đội, có con là gấu ngựa đứng thẳng hai thước, có con là voi khổng lồ như bạch ngọc, có con là mãnh hổ vằn vện độc lai độc vãng.

Đám động vật này hai mắt trống rỗng lạnh lùng, lành lạnh nhìn chăm chú vào sinh linh trong sân.

Chỗ hàng rào lưới sắt ngoài vườn trường, anh linh mập mạp đáng yêu ghé vào khe hở hàng rào, run rẩy nhìn vào trong.

Trong thân thể linh phó là ý thức của Trương Nguyên Thanh.

Giờ phút này, trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ: Ta xem không hiểu, nhưng ta chịu rung động rất lớn.

Cũng không phải nhất định cần bày ra uy lực hủy thiên diệt địa mới tính là cường giả, mấy vị Linh cảnh hành giả đẳng cấp cao kia trong trường học, khí tức bọn họ phóng ra, kỹ năng bọn họ thi triển, đều làm Trương Nguyên Thanh phát ra run rẩy từ trong lòng.

Đặc biệt là khi rừng rậm buông xuống, động vật xuất hiện, Trương Nguyên Thanh sâu sắc phát hiện, tiểu học này bị phong tỏa rồi.

Mào hào quang màu xanh bao phủ nó.

"Trưởng lão Bách Hoa hội, cấp bậc so với mình tưởng tượng còn cao hơn, đây là chuyện tốt, nhưng lại là chuyện xấu."

Chuyện tốt là chỉ, thành viên Hắc Vô Thường cùng Hoa Hồng Đêm Tối, trong thời gian ngắn rất khó thoát đi.

Chỗ hỏng là, nếu chính phủ nắm giữ quyền chủ đạo, mặc dù Chỉ Sát cung chủ đạt được danh sách, cũng phải đối mặt thỏa

hiệp, chỉ hy vọng cô ấy có thể trí tuệ một chút, hủy đi danh sách.

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh phát hiện Tiểu Đậu Bỉ rời khỏi bên hàng rào, bò về phía ngã tư ngoài trường học.

Cái này không phải Trương Nguyên Thanh đang thao túng, cũng không phải ý nghĩ của chính Tiểu Đậu Bỉ, càng giống một loại bản năng hơn.

Sau khi kinh ngạc ngắn ngủi, Trương Nguyên Thanh lập tức rõ chuyện là thế nào, ở thời điểm mấu chốt này, bản năng tầm bảo của Tiểu Đậu Bỉ phát động.

Anh linh còn nhỏ, ngay cả năng lực trao đổi cũng vừa mới nắm giữ, kỹ năng tầm bảo cao hơn một tầng, thì không thể khống chế.

Phụ cận tựa như có bảo bối gì, đã hấp dẫn nó, kích phát bản năng tầm bảo của nó.

Chương 282: Mắt to trừng mắt nhỏ (1)

Sao lại ở lúc này kích hoạt bản năng tầm bảo? Phụ cận có thể mai phục thành viên Hoa Hồng Đêm Tối đó… Trương Nguyên Thanh vội vàng cáo biệt dì nhân viên cửa hàng, chạy ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Trong thành viên Hoa Hồng Đêm Tối, tất nhiên còn có Thần dạ du, Tiểu Đậu Bỉ nếu đụng phải, vậy thì xong con ong rồi.

Trên đường phố trống trải yên tĩnh, thỉnh thoảng có xe chạy như bay, nhưng tựa như không nhìn thấy trong trường học xảy ra chiến đấu kịch liệt, bao gồm nhà dân phụ cận, trong không ít cửa sổ còn sáng đèn.

Cú đêm ở thành phố lớn đếm cũng không đếm xuể, nhưng chưa có ai bị chiến đấu trong trường học hấp dẫn.

Sau khi rời khỏi cửa hàng tiện lợi, Trương Nguyên Thanh dọc theo bên đường, xa xa đi theo Tiểu Đậu Bỉ.

Anh linh bò đến ngã tư, ngẩng lên cái đầu mái tóc máu thưa thớt, nhìn trái, ngửi phải, rốt cuộc, nó đã xác nhận phương hướng nào đó, cúi đầu xuống, nhanh nhẹn bò đi.

Trương Nguyên Thanh không thể không đẩy nhanh bước chân, đi theo không xa không gần.

Đại hộ pháp quấn áo bào đen nhìn rừng rậm tươi tốt xung quanh, giọng khàn khàn:

“Hình chiếu vườn bách thú… Ngươi cái lão già này, rốt cuộc vận dụng đạo cụ loại quy tắc này rồi sao.”

Ngọn một cây đại thụ che trời, Teddy lông quăn ngồi ngay ngắn, ánh mắt thâm thúy quan sát:

“Nhật du thần cấp 7, dù là Thái Nhất môn cũng không nhiều, ta đã nhớ kỹ khí tức của ngươi, không phải người Thái Nhất môn thì thôi. Nếu phải, ngày chết của ngươi tới rồi.”

Khi hai người nói chuyện, Phó Thanh Dương ở tại chỗ kéo ra tàn ảnh màu trắng, lấy lực lượng thân thể thuần túy, lướt qua khoảng cách mấy chục mét, đi tới phía sau Hắc Vô Thường.

Thiếu chủ Phó gia vẻ mặt lạnh lùng, tựa như sát thủ không có cảm tình, giơ lên Bát phương kiếm đồng xanh trong tay.

Giờ khắc này, khuôn mặt Hắc Vô Thường lộ ra cực độ sợ hãi, tứ chi hắn kịch liệt co rút, không biết nên tránh sang trái, hay là né sang phải, đầu óc tựa như treo máy, không thể gửi đi chỉ lệnh cho thân thể nữa.

Cho dù là nghề nghiệp tà ác Thánh giả đỉnh phong, ở lúc đối mặt một kiếm này của Phó Thanh Dương, trong lòng hắn cũng nổi lên cảm giác vô lực mãnh liệt.

Tránh không được, tránh không được… Hắc Vô Thường quyết định thật nhanh, làn da trở nên cứng rắn, phủ lên chất sừng, đồng thời hai đầu gối quỳ xuống, hô to:

“Nhận ta một lạy!”

Rầm! Cái trán dập thật mạnh lên mặt đất, dập nứt nẻ xi măng.

Lưỡi kiếm Phó Thanh Dương chém xuống chợt cứng đờ, vẻ mặt hắn bịt kín một tầng tro bụi, như là bị lực lượng vô hình ô nhiễm.

Vu thuật —— Tước Phúc!

Vu cổ sư, tên như ý nghĩa, nắm giữ cổ thuật cùng vu thuật, hai thứ đều lấy quỷ dị ác độc nổi tiếng.

Tước Phúc là kỹ năng chủ động Vu cổ sư cấp 6 mới có thể học được, có thể thông qua quỳ lạy, nghi thức, trận pháp các phương thức, suy yếu phúc vận của mục tiêu.

Trong đó, quỳ lạy là phương thức kích hoạt đơn giản nhất, nhưng hiệu quả cũng yếu nhất, nếu cho Hắc Vô Thường đủ thời gian, hắn có thể khiến Phó Thanh Dương vận rủi liên tục, uống nước giắt răng, đi đường đạp shit, ngủ với gái cũng không nổi.

Lưỡi kiếm cứng ngắc ở giữa không trung, tay chân Hắc Vô Thường không run rẩy nữa, hắn giữ tư thế quỳ lạy, thuận thế lăn một vòng sang bên cạnh.

Đột nhiên, từng sợi tơ đỏ nhỏ như sợi tóc cuốn lấy mắt cá chân Hắc Vô Thường, càng lúc càng nhiều sợi tơ đỏ kéo dài ra, từng bụi, từng mảng, tựa như vô số xúc tu vặn vẹo.

Chỉ Sát cung chủ lơ lửng giữa không trung, làn váy bay lên, tựa như nữ ma đầu xinh đẹp.

Cô từ đầu tới đuôi đều không nói lời nào, xuống tay lại vô cùng tàn nhẫn.

“Rắc rắc!”

Sợi dây đỏ càng thít càng chặt, nứt nẻ chất sừng cứng rắn ngoài thân Hắc Vô Thường.

Nhưng Hắc Vô Thường lại hoàn toàn không cảm giác gì đối với tình cảnh của mình, chỉ dại ra nhìn bóng hình màu đỏ phong hoa tuyệt đại kia, vẻ mặt mê luyến, như đó là người mình yêu nhất.

Một luồng hào quang màu vàng rực sáng trong vắt buông xuống trên người Hắc Vô Thường, lực lượng tịnh hóa khiến vị Vu cổ sư này đau đớn rít gào lên.

Nhưng cũng hòa tan cắt đứt sợi dây đỏ, xua tan khống chế tinh thần.

“Phù!”

Cả mảng lớn ánh lửa tràn về phía Chỉ Sát cung chủ, Hỏa sư Hoa Hồng Đêm Tối thi triển Hỏa Hành, áp sát Chỉ Sát cung chủ gấp gáp đánh nhanh một tràng.

Ánh lửa không ngừng nổ tung, sợi dây đỏ bay lên đầy trời.

Một bên khác, Hắc Vô Thường vừa giãy thoát "Si Mê" khống chế, liền thấy bên người vây đủ loại động vật, khỉ nhe răng trợn mắt, hổ vằn hung ác uy nghiêm, voi khổng lồ cao lớn uy mãnh, còn có sư tử báo chó trâu gấu các loại động vật.

Ánh mắt chúng nó trống rỗng lạnh lùng, chỉ là hình chiếu thuần túy nhất, lại ẩn chứa lực lượng mênh mông.

Đột nhiên, dưới khố Hắc Vô Thường mát lạnh, tiếp đó là đau đớn thấu tim.

Một con linh cẩu từ phía sau đánh lén, cắn xé túi con cháu của hắn, may mắn là, làn da chất sừng hóa một lần nữa lập công, chỉ là bị cắn rạn nứt, khiến hắn tránh được cục diện 'túi tiền xấu hổ'.

Chương 283: Mắt to trừng mắt nhỏ (2)

Linh cẩu đánh lén giống như là kèn tiến công, động vật khác ùa lên.

"Hừ!"

Đại hộ pháp áo bào đen hừ lạnh một tiếng, trưởng lão Bách Hoa hội mục đích rất rõ ràng, đánh chết Hắc Vô Thường, để cho Chén Thánh Đọa Lạc trong ô vật phẩm trở về linh cảnh.

Ai cũng đừng mong đạt được.

Hắn hít sâu một hơi, phun ra từng mảng lớn âm khí.

Trong âm khí cuốn theo sương lạnh, từng oán linh trôi nổi ở không trung, giương nanh múa vuốt lao vào đàn thú.

Trường hợp nháy mắt đại loạn, động vật hư ảo cùng linh thể hư ảo đánh loạn cả lên.

Cổ Vương nhìn thấy một màn này, sương mù máu trở về thân thể, một lần nữa hóa thành máu thịt hình người, ngay sau đó, thân thể hắn nổ tung, nổ thành từng đống thịt nát, rơi ở các nơi của "rừng rậm".

Những máu thịt này hòa tan, chảy như dầu mỏ, bao trùm cây cối, bao trùm hoa cỏ, bao trùm mặt đất.

Cả vườn trường, cả mảng rừng rậm đều bị ô nhiễm, tản ra khí tức sa ngã.

Đây là kỹ năng Vu cổ sư ở giai đoạn Chúa tể, có thể ăn mòn, ô nhiễm tất cả sự vật trên thế gian.

Hư ảnh động vật lập tức mất đi nguồn lực lượng, không cam lòng tán loạn.

Mà lúc này, một mảng máu thịt vật chất rơi ở phía sau Hắc Vô Thường, hóa thành một hình người.

Nhưng ở ngay sau đó, hào quang màu vàng buông xuống, hủy diệt hóa thân Cổ Vương.

Một đám hành giả đẳng cấp cao hỗn chiến, loạn hết cả lên.

Hắc Vô Thường ngã ngồi dưới đất, chân trái cùng tay phải hắn bị gặm máu tươi đầm đìa, quần áo rách thành mảnh, chất sừng quanh thân nứt nẻ, máu tươi đầm đìa.

Hắn phát ra một tràng tiếng cười quái dị trầm thấp: "Muốn chén thánh phải không, được, cho các ngươi, lão tử không chơi với các ngươi nữa."

Tay phải chộp một cái vào trong hư không, lấy ra một cái chén thủy tinh chế tác tinh xảo đẹp đẽ, thân chén giăng kín vết nứt, chất lỏng trong chén màu đỏ tươi như máu, mà ở trong chất rượu màu đỏ tươi, một vầng sáng màu vàng chìm nổi, như là một vầng mặt trời hơi co lại.

Ánh sáng màu vàng xuyên thấu qua chén thủy tinh, chiết xạ ra vầng sáng màu hoa hồng.

Chiến đấu hỗn loạn lập tức dừng lại, mọi người đều nhìn về phía chén thủy tinh, bị hấp dẫn thật sâu.

Trên đại thụ che trời, Teddy lông quăn chăm chú nhìn chén thủy tinh, thở dài nói:

"Thì ra là thế, thì ra là thế… Không ngờ Ma Quân thế mà đạt được thứ này, hắn cách đăng đỉnh, chỉ có một bước."

Một đống thịt nát ngưng tụ thành hình người, trong mắt Cổ Vương rực cháy sự tham lam: "Phán Quan Mắt Quỷ chết không oan, ha ha, chết không oan…"

Hắc Vô Thường ra sức ném chén thánh về phía bầu trời đêm, hô to: "Cướp đi, ai cướp được thì thuộc về người đó."

Chén thủy tinh chiết xạ ánh vàng kim hoa hồng kia càng bay càng cao, ánh mắt mọi người gắt gao đuổi theo.

Teddy lông quăn trên ngọn cây tung người vồ, hóa thành một con tiên hạc sải cánh hai mét, vỗ cánh lướt về phía chén thánh.

Phốc phốc phốc! Trong cây cối bên dưới lao lên từng mảng thịt nát, chúng nó ngưng tụ ở không trung, hóa thành một cái tay khổng lồ chống trời, chụp về phía chén thánh càng bay càng cao.

Mà so với bọn họ sớm hơn một bước, là đại hộ pháp áo bào đen, hắn im lặng xuất hiện ở trước chén thánh, vươn ra chụp tới.

Ngay lúc này, một tiếng xé gió bén nhọn, réo rắt, phát sau mà đến trước, sóng âm cuồn cuộn quanh quẩn.

Đại hộ pháp áo bào đen, tiên hạc cùng bàn tay khổng lồ, đều xuất hiện cứng ngắc rõ ràng.

Không ai có thể chống lại giọng hát của nhạc sĩ.

Chỉ Sát cung chủ đứng ở mái tòa nhà dạy học, ngửa mặt lên trời thét dài, váy đỏ phần phật bay lên, phía sau cô, từng đám sợi tơ đỏ giương nanh múa vuốt phun trào về phía không trung, mục tiêu là đại hộ pháp Hoa Hồng Đêm Tối.

Cô không có hứng thú đối với chén thánh.

Sợi tơ đỏ quấn quanh từng mảng, nháy mắt quấn đại hộ pháp trong trạng thái dại ra thành cái kén.

Ngay sau đó, hào quang màu vàng tự trong khe hở sợi tơ đỏ bắn ra, đại hộ pháp áo bào đen phá tan trói buộc.

Chỉ Sát cung chủ giơ tay, tay áo bào trượt xuống, lộ ra cánh tay ngọc trắng như sương như tuyết, búng ngón tay "Tách".

Những sợi tơ đỏ bị nung chảy kia, giống như được giao cho sinh mệnh lần thứ hai, nháy mắt khôi phục như lúc ban đầu, một lần nữa quấn quanh đại hộ pháp.

Lúc này, một bóng trắng một ánh đỏ phóng lên cao, quấn quít lướt về phía chén thánh.

“Ầm!” Ánh lửa phun trào, tốc độ nhanh thêm một phần, vượt qua bóng trắng.

Sắc mặt Phó Thanh Dương không thay đổi, một tay cầm kiếm, một tay hút về phía trên không, lúc này, hào quang đen, trắng, xanh, đỏ, vàng năm loại màu sắc bay ra, bám vào phía sau Phó Thanh Dương.

“Phần phật!”

Năm đạo hào quang đón gió phấp phới, hóa thành năm lá cờ lớn thêu gỗ xanh bạch hổ lửa dãy núi cùng gợn nước.

Trong nháy mắt, Phó Thanh Dương liền biến thành lão tướng quân trên sân khấu kịch, cả người đều là cờ.

Chương 284: Mắt to trừng mắt nhỏ (3)

“Rống!”

“Ha ha ha ha”.

Hỏa sư bị hổ vằn năm màu vồ ngã phát ra tiếng cười càn rỡ.

Hắc Vô Thường ngã ngồi dưới đất cười to, lại hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

Hỏa sư cười nhạo nói: “Ta cười Phó Thanh Dương vô mưu, cười Cổ Vương thiếu trí. Ngươi lại cười cái gì?”

Hắc Vô Thường cười nhạo nói: “Ta cười Chỉ Sát cung chủ vô mưu, cười Cẩu trưởng lão thiếu trí.”

Teddy lông quăn một lần nữa trở lại ngọn cây, vẻ mặt chăm chú: “Mị thuật?”

Đại hộ pháp giọng khàn khàn mỉm cười nói:

“Không sai, đây chỉ là trò xiếc ta trêu đùa các ngươi, chậc chậc, đáng tiếc, Phó Thanh Dương nếu là cảnh giới Chúa tể, lấy Mắt Lửa Ngươi Vàng của thám báo, liếc một cái liền có thể nhìn thấu thủ thuật che mắt của ta.”

Cổ Vương thu hồi toàn bộ vật chất máu thịt, ngưng tụ thành bản thể, mắt màu đỏ tươi, nói:

“Hắc Vô Thường, ngươi nếu không chịu lấy ra Chén Thánh Đọa Lạc, vậy đi chết đi, ta thà rằng nó quay về linh cảnh.”

Hắc Vô Thường cười lạnh nói: “Cho nên nói ngươi thiếu trí, ngươi thực cho rằng giết ta, Chén Thánh Đọa Lạc liền có thể quay về linh cảnh? Ngươi, thực cho rằng ta bây giờ, là bản thể?”

Cổ Vương giật mình, cẩn thận đánh giá hắn một lát, bỗng nhiên hiểu ra, trầm giọng nói: “Cổ phân thân?”

Cổ phân thân là một loại bí thuật của Vu cổ sư, lấy máu tươi bản thân, dung hợp bản mạng cổ, luyện thành một bộ thể xác, khí tức bao gồm linh hồn thể xác này không khác gì bản thể.

Đối với đại bộ phận Vu cổ sư mà nói, loại bí thuật này tác dụng không lớn, bởi vì luyện chế phân thân trả giá, là lực lượng bản thân cắt giảm, trong vòng mấy tháng cũng rất khó khôi phục đỉnh phong.

Hắc Vô Thường và Hoa Hồng Đêm Tối giao dịch sắp tới, làm sao dám tự phế võ công?

Ánh mắt Phó Thanh Dương khẽ động, nghĩ tới cái gì, thản nhiên nói: “Phương thức giao dịch của ngươi cùng Hoa Hồng Đêm Tối, không giống với chúng ta nghĩ.”

Hắc Vô Thường cười ha ha, đắc ý nói:

“Không hổ là thám báo, không sai, phương thức giao dịch hôm nay, là lấy phân thân này ký kết khế ước với đại hộ pháp. Sau khi có khế ước, ta mới sẽ để bản thể mang theo chén thánh đến.

“Dù sao giang hồ hiểm ác mà, ta không thể không phòng bị. Không ngờ, các ngươi lại có thể tìm tới nơi này, trái lại cũng đánh bậy đánh bạ, đùa giỡn các ngươi một phen.”

“Tuy tổn thất phân thân này sẽ làm chiến lực bản thể ta tổn hao nhiều, chẳng qua, Hoa Hồng Đêm Tối đã Khế Ước Thư, giao dịch bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành, thậm chí không cần ở Tùng Hải.

“Tiếp theo, các ngươi còn muốn mai phục, liền khó như lên trời. Ai cũng không thể ngăn ta nắm giữ chén thánh, thành Phán Quan Mắt Quỷ thứ hai.”

Phó Thanh Dương trầm ngâm một lát, im lặng không nói gì.

Hoa Hồng Đêm Tối và Hắc Vô Thường thiếu tín nhiệm, đã được "Khế Ước Thư" bù lại, bọn họ hoàn toàn có thể ở thời gian nào đó, địa điểm nào đó trong tương lai bí mật giao dịch.

Tối nay mất đi cơ hội, về sau liền khó can thiệp việc này nữa.

Thất bại trong gang tấc.

"Khế Ước Thư…" Trưởng lão Bách Hoa hội thấp giọng lẩm bẩm, bất đắc dĩ nói: "Thôi, Cổ Vương, cung chủ, việc này đã không cách nào ngăn cản, chúng ta liên thủ giết bọn chúng, cũng coi như làm Hoa Hồng Đêm Tối bị thương nặng."

Chỗ cách tiểu học Tùng Hải 3 một km, đầu ngõ yên tĩnh nào đó, một kẻ bóng đen đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, ẩn núp trong bóng đêm, dựa vào tường, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, hắn mở mắt, lòng bàn tay nâng lên một cái chén thủy tinh chế tác tinh xảo đẹp đẽ, thân chén rạn nứt, trong rượu màu đỏ tươi, một vầng mặt trời hơi co lại chìm nổi.

Hai luồng lực lượng dây dưa lẫn nhau, mài mòn hủy diệt lẫn nhau, hình thành cân bằng vi diệu.

Hào quang màu hoa hồng chiếu sáng lên khuôn mặt hắn, mặt dài mắt nhỏ, xấu rất có độ nhận diện, rõ ràng là Hắc Vô Thường.

"Chỉ có thể chờ đợi lần giao dịch sau."

Hắc Vô Thường phun ra một hơi, tâm tình phức tạp.

Bị chính phủ mai phục bao vây là điều hắn không ngờ tới, tuy giao dịch bị phá hư, còn tổn thất một phân thân, nhưng chén thánh vẫn còn, những tổn thất này đều không phải vấn đề.

Cho nên nói, cẩn thận là hữu dụng, chỉ cần đủ cẩn thận, có thể vô hình trung tránh né phiêu lưu.

Về phần đại hộ pháp Hoa Hồng Đêm Tối có thể sống sót hay không, thì không phải chuyện hắn cần quan tâm.

"Đáng tiếc, thần vật như thế, hời cho Hoa Hồng Đêm Tối rồi." Hắn nhìn chằm chằm "mặt trời nhỏ" chìm nổi trong chén, ánh mắt tham lam.

Làm một trong những người có mặt lúc ấy, hắn vô cùng rõ vầng "mặt trời" này khủng bố, nếu có thể đồng thời nắm giữ hai vật phẩm, Hắc Vô Thường tự tin, sẽ trở thành tồn tại mạnh nhất ba đại phân hội của Linh Năng hội.

Nhưng bây giờ, phải dứt bỏ một món, bằng không cái gì cũng không đạt được.

Oán linh? Oán linh ở đâu ra?

Trong lòng Hắc Vô Thường đột nhiên rùng mình, tiểu oán linh trước mắt đối với hắn không có chút uy hiếp, nhưng có thể sử dụng oán linh, tất nhiên là Thần dạ du.

Chương 285: Tuyệt cảnh (1)

Thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối tìm được mình rồi? Tính trực tiếp đen ăn đen?

Lúc Hắc Vô Thường kinh nghi bất định, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, ngay sau đó, một bóng dáng xuất hiện ở đầu ngõ, tò mò nhìn ngó vào trong ngõ.

Đó là một người trẻ tuổi bộ dáng rất tuấn tú, mang theo vài phần hi vọng, vài phần tò mò nhìn tới.

Ánh mắt hai bên gặp nhau, sắc mặt người trẻ tuổi đột nhiên cứng đờ.

Hắc Vô Thường từ trong ánh mắt hắn thấy được cảm xúc so với mình càng phức tạp hơn, bất ngờ, ngạc nhiên, sợ hãi…

Thần dạ du? Khí tức không mạnh, không phải người Hoa Hồng Đêm Tối, Thái Nhất môn? Không, bây giờ lúc này, có thể xuất hiện ở nơi này, khẳng định là người chính phủ, là phe cánh Phó Thanh Dương.

Lại nghĩ đến chuyện Thiên Đạo Bất Công bị thao túng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn? Trong đầu Hắc Vô Thường hiện lên danh hiệu này.

Cái đệch, Hắc Vô Thường? ! Hắn không phải đánh nhau ở trong trường học sao, vì sao sẽ xuất hiện ở nơi này, Tiểu Đậu Bỉ hại ta! !

Trương Nguyên Thanh vội vàng đè tai thoại không dây, kêu lên: “Thập trưởng Đằng Viễn, Hắc Vô Thường ở chỗ tôi, mau tới, địa điểm là…”

Còn chưa dứt lời, Hắc Vô Thường như một con chim to, đạp vách tường lao tới, con ngươi của hắn co rút lại thành cái khe, mắt màu nâu chuyển thành màu hổ phách.

Phía sau lưng, khuỷu tay, đầu gối mọc ra gai xương sắc bén, “Rẹt” một tiếng đâm rách quần áo.

Xin lỗi, quấy rầy rồi, cáo từ! Trương Nguyên Thanh không để ý tới nói chuyện, nhanh chóng rút lui, đồng thời thi triển kỹ năng Dạ Du, ẩn đi thân hình.

Hắc Vô Thường tiến công quá nhanh, hắn thậm chí không kịp triệu hồi Tiểu Đậu Bỉ, chỉ gửi đi chỉ lệnh “chạy trốn” cho đứa nhỏ.

Một tên nghề nghiệp tà ác Thánh giả cảnh đỉnh phong cấp 6, đừng nói là mình Thần dạ du cấp 2 này, cho dù là Thần dạ du cấp 4, chỉ sợ cũng phải nuốt hận tại chỗ.

Hắc Vô Thường là tâm phúc tiền phó hội trưởng Linh Năng hội, coi như là đại lão hùng cứ một phương.

Suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh rất rõ ràng — chạy!

Nhưng lại không thể hoàn toàn chạy, tuy không rõ vì sao xuất hiện ở đây, nhưng bản nhân hắn đã ở nơi này, Phó Thanh Dương và trưởng lão Bách Hoa hội mai phục, khẳng định đã xảy ra vấn đề.

Lúc này, điều hắn phải làm là tận khả năng cuốn lấy đối phương, tranh thủ thời gian cho các đại lão.

Đằng Viễn đã thu được tin tức của hắn.

Đột nhiên, phổi Trương Nguyên Thanh đau như lửa đốt, yết hầu vừa đau vừa ngứa, hắn bắt đầu kịch liệt ho khan, đầu váng, thân hình chợt phập phù.

Không biết từ khi nào, hắn đã trúng cổ độc.

“Rắc!” Hắc Vô Thường cả người mọc đầy gai xương hai đầu gối bật một cái, ở trong tiếng vang của mặt đường xi măng sụp

đổ lao bắn đến, căn bản không tính cho kẻ địch cơ hội phản ứng.

Hắn có lòng tin ở trong vòng hai ba chiêu, đánh chết Thần dạ du trước mắt.

Cường giả đẳng cấp cao săn giết cấp thấp, trước giờ là dứt khoát lưu loát.

Tiếng gió thê lương đập vào mặt, Trương Nguyên Thanh nhìn kẻ địch trong thời gian ngắn đã tới trước mắt, lông tơ trên lưng dựng thẳng, cố nén thân thể không khoẻ, ý niệm khẽ động, mở ra ô vật phẩm.

Ngay sau đó, bảo châu vàng óng vào tay, hai chân hắn trầm xuống, bả vai như là đè một ngọn núi lớn.

“Rầm!”

Hắc Vô Thường vai phải co về, khuỷu tay gấp khúc, cơ bắp khỏe mạnh đẩy cánh tay phải, đấm thẳng giống như một cây trường thương, hung hăng đâm ra.

Màn ánh sáng màu vàng đất kịch liệt run lên, như bong bóng trong gió.

Bịch bịch bịch! Trương Nguyên Thanh lảo đảo lui về phía sau, mỗi một bước đều giẫm nứt mặt đường xi măng.

“Rầm!”

Lại một cú đấm, bảo châu trong tay Trương Nguyên Thanh phát ra tiếng vang khẽ “Răng rắc”, nứt ra khe nứt nhỏ bé dày đặc.

“Rầm!”

Cú đấm thứ ba đánh ra, bảo châu Kẻ Trầm Ổn rốt cuộc không chống đỡ được, vỡ thành bột phấn, màn ánh sáng theo đó tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh miệng mũi trào máu, sắc mặt trắng bệch.

Hắc Vô Thường bước chân không ngừng, tới gần bên người, cú đấm thứ bốn đánh về phía đầu Trương Nguyên Thanh, không khí phát ra tiếng nổ vang.

Thân thể Trương Nguyên Thanh sụp xuống, đã hiểm lại càng hiểm hơn tránh đi một cú đấm trí mạng này.

Không biết từ khi nào, một đôi giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh đi ở trên chân hắn, sau khi xoạc chân tránh đi cú đấm thẳng, giày khiêu vũ màu đỏ bắn chân, trước lấy xoay tròn nhảy lên, né tránh cú quét chân của Hắc Vô Thường.

Tiếp theo lại lấy dự phán siêu mạnh, nhảy ngang một cái tránh né gai xương bổ thẳng.

Trong cả quá trình, Trương Nguyên Thanh vị chủ nhân này đầu váng mắt hoa, không ngừng ho ra máu, hoàn toàn nằm thắng.

“Đạo cụ không ít.”

Hắc Vô Thường nhíu mày, làm một Thần dạ du giai đoạn Siêu phàm, có hai món đạo cụ, tính là cực kỳ giàu có rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn này có thể vượt qua hai cái linh cảnh cấp S, giá trị con người quả thật xa xỉ.

Chương 286: Tuyệt cảnh (2)

“Đi, đi mau!” Trương Nguyên Thanh suy yếu bật ra tiếng, ra lệnh giày khiêu vũ màu đỏ.

Giờ phút này, hắn hoàn toàn không còn ý tưởng kéo dài thời gian, quá mạnh rồi, Vu cổ sư Thánh giả cảnh đỉnh phong quá mạnh, gặp mặt chính là nháy mắt giết chết, lực lượng, tốc độ đều kém quá xa, không tồn tại khả năng cận chiến vật lộn.

Đây cũng là nguyên nhân hắn chưa lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu.

Về phần Cô Dâu Ma, cấp bậc Cô Dâu Ma hắn là cũng đến cảnh giới Thánh giả, nhưng Thánh giả cùng Thánh giả, chênh lệch là rất lớn.

Hắn không quá rõ tiêu chuẩn cụ thể của Cô Dâu Ma, nhưng hắn biết, Hắc Vô Thường là nghề nghiệp tà ác, là Thánh giả cấp 6, cái này ý nghĩa, ở trong cùng giai đoạn có thể thắng được Hắc Vô Thường ít ỏi không có mấy.

Một khi phán đoán mắc lỗi, hắn liền không có bất cứ dư địa nào quay về nữa, chỉ còn đường chết.

Giày khiêu vũ màu đỏ lập tức mang theo chủ nhân vô dụng, ‘cộp cộp cộp’ lao về phía khu dân cư, ở thân tường dốc như giẫm trên đất bằng.

Quy tắc của giày khiêu vũ màu đỏ, bỏ qua địa hình.

Nó đã là thần khí đuổi giết, có một số thời điểm, lại là thần khí chạy trốn.

“Muốn chạy?”

Hắc Vô Thường cười lạnh một tiếng, vẫn chưa truy kích, mà là đưa tay về phía không trung, lấy ra một con bù nhìn đơn giản, to bằng bàn tay, trước sau dán bùa màu tím, tản mát ra khí tức hủ bại sa ngã.

Gương mặt bù nhìn vặn vẹo hắn lên, mấp máy mọc ra mắt, mũi, rõ ràng là bộ dáng của Trương Nguyên Thanh, mà hai chân nó cũng nhuộm lên một mảng ánh sáng màu đỏ.

Hai đầu ngón tay Hắc Vô Thường nắm đôi chân bù nhìn, chợt dùng sức.

Trương Nguyên Thanh chạy như điên trên tường nhà, đột nhiên cảm giác thế lao đi bị kiềm hãm, cúi đầu nhìn, thân giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh bịt kín một tầng sắc thái tro bụi, giống như giày rách bị vứt bỏ mấy chục năm.

Hắn không chịu khống chế rơi xuống, nặng nề ngã ở trên mặt đất, mặt đường bốc lên bụi bặm.

"Khụ khụ…"

Trương Nguyên Thanh kịch liệt ho khan, ho ra tơ máu, phổi hắn đã có vấn đề nghiêm trọng, độc tố lan tràn toàn thân, nếu không phải sinh mệnh lực cường đại, lúc này đã chết bởi khí quan suy kiệt.

"Giày không tệ, thuộc về ta!" Hai ngón tay Hắc Vô Thường nắm đầu bù nhìn, hung hăng dùng sức, muốn tùy tay bóp chết con côn trùng nhỏ này. Gần như ở cùng lúc, Trương Nguyên Thanh ngửa mặt lên trời thét dài, một ánh trăng sáng tỏ phá vỡ tầng mây, chiếu xạ ở trên người hắn.

Khiếu Nguyệt!

Hắn mượn điều này khôi phục một chút lực lượng, từ trong ô vật phẩm lấy ra chày Phục Ma, dùng sức đâm một phát lên đùi.

Hào quang màu vàng dữ dội bùng nổ, khuôn mặt Trương Nguyên Thanh vừa bịt kín bóng đen tro bụi, liền bị hào quang màu vàng xua tan.

Bất đắc dĩ là, lực lượng tịnh hóa chỉ nhằm vào bản thân chủ nhân, giày khiêu vũ màu đỏ vẫn bị tro bụi ăn mòn, tạm thời mất đi thần dị.

Trương Nguyên Thanh thở hổn hển mấy hơi, lực lượng tịnh hóa xua tan bộ phận độc tố, đau đớn không mãnh liệt nữa, nhưng cũng giới hạn ở đây.

Vu cổ sư cảnh giới Thánh giả, độc tính quá mạnh quá đáng sợ, vừa bắt đầu, đã trực tiếp khiến hắn phế đi một nửa.

Bảo châu Kẻ Trầm Ổn vỡ rồi, Găng Tay Lửa khẳng định cũng vô dụng, giày khiêu vũ màu đỏ bị ô nhiễm, Nhập Mộng Ngọc

Phù đã dùng mất, chày Phục Ma sở trường tịnh hóa, lại không sở trường giết địch, hôm nay vì khiêm tốn thu mình làm việc, không mang Loa Vua Mèo, nhưng cầm theo cũng vô dụng

Cô Dâu Ma hẳn là có thể ngăn cản hắn một chút, nhưng tỷ lệ đại khái không thể thật sự uy hiếp đến nghề nghiệp tà ác Thánh giả đỉnh phong.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh lướt qua đủ loại đạo cụ của mình, tuyệt vọng phát hiện, mình đã hãm sâu tuyệt cảnh.

Đây là kẻ địch đáng sợ nhất cường đại nhất từ khi hắn trở thành Linh cảnh hành giả tới nay từng gặp được.

"Còn có đạo cụ? Nhật chi thần lực?"

Hắc Vô Thường kinh ngạc một phen, hạt châu kia bị hắn đánh vỡ thì thôi, phẩm chất giai đoạn Siêu phàm, nhưng đôi giày khiêu vũ màu đỏ có thể tự động né tránh này, cùng với cái chày đồng thau vừa mới lấy ra này, phẩm chất tuyệt đối không phải đạo cụ giai đoạn Siêu phàm có thể so sánh.

Nhất là chày đồng thau, thế mà ẩn chứa Nhật chi thần lực, nói rõ đạo cụ này ẩn chứa bộ phận lực lượng cấp Chúa tể.

"Niềm vui bất ngờ, niềm vui bất ngờ…"

Hắc Vô Thường cười to, trong con mắt dài nhỏ bắn ra tham lam vui sướng.

"Vui con mẹ mày!"

Đúng lúc này, cửa sổ lầu hai sáng đèn, một ông cụ hói đầu đẩy mở cửa sổ, thò đầu ra, hướng hai người dưới cửa sổ chửi ầm lên. Không ổn! Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Hắc Vô Thường nâng ánh mắt lên, lạnh lùng nhìn ông cụ hói đầu một cái.

Ngay sau đó, ông cụ ôm cổ, miệng sùi bọt mép, từ trong cửa sổ té xuống, tứ chi co giật vài cái, rất nhanh đã chết. Khóe mắt Trương Nguyên Thanh giật giật, lúc này, càng lúc càng nhiều cửa sổ sáng đèn, hộ gia đình trong tòa nhà lục tục bị đánh thức.

Chương 287: Hành động thất bại (1)

Ánh mắt Hắc Vô Thường lập tức bắn về phía Trương Nguyên Thanh, trong mắt sát khí lạnh thấu xương.

Thấy thế, hắn không do dự nữa, lấy ra khăn voan đỏ, trùm ở trên đầu.

Hy vọng ở trong thời gian Cô Dâu Ma cuốn lấy Hắc Vô Thường, viện binh có thể chạy tới.

Một giây hai giây ba giây…

Trương Nguyên Thanh bỗng phát hiện không thích hợp, âm khí đáng sợ mênh mông kia chưa buông xuống, hơn nữa thanh âm phụ cận đột nhiên biến mất.

Toàn bộ thế giới tràn ngập tĩnh mịch.

Hắc Vô Thường cũng chưa nhân cơ hội đánh giết hắn.

Chuyện gì vậy? Trương Nguyên Thanh theo bản năng muốn tháo khăn voan đỏ ra, lại kinh ngạc phát hiện, tay hắn không nghe sai bảo.

Hắn chỉ có thể chuyển động tròng mắt, dốc sức nhìn trộm tầm nhìn hẹp dưới khăn voan đỏ.

Một cái nhìn này, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc biết đã xảy ra cái gì, hắn thấy thân thể của mình biến thành màu xám trắng, nắp cống cứng rắn, mặt đường xi măng dưới thân, cũng bao trùm lên một tầng xám trắng nhợt nhạt.

Màu sắc, bị lực lượng gì cướp đi rồi?

Đang lúc nghi hoặc, hắn đột nhiên nghe được một thanh âm mờ mịt trầm thấp, khó phân biệt âm sắc, khẽ cười nói:

“Nhớ không lầm, chính là lúc này, địa điểm này. Đã lâu không gặp nha, Hắc Vô Thường.”

Thanh âm Hắc Vô Thường hoảng sợ khó hiểu:

“Là ngươi? !

“Sao có thể là ngươi, sao có khả năng là ngươi! Không, điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng!”

Thanh âm im bặt.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh nghe thấy có tiếng ai ngã trên mặt đất, ‘Bịch’ một cái.

Là ai đến đây sao, đại lão thế lực nào, thủ lĩnh Hoa Hồng Đêm Tối? Không đúng, Hắc Vô Thường phản ứng có chút quá khích… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cuống muốn chết.

Nhưng hắn không thể nhúc nhích, càng không biết mình kế tiếp sẽ nghênh đón vận mệnh thế nào.

Chỉ như vậy qua không biết bao lâu, khóe mắt luôn liếc tầm nhìn hẹp dưới khăn voan, hắn thấy sắc thái xám trắng rút lui như thủy triều.

Thế giới khôi phục sắc thái.

Sau đó, Trương Nguyên Thanh sốt ruột không chịu nổi nhấc lên khăn voan đỏ, chăm chú nhìn lại.

Cách mười mấy mét, một bóng dáng lẳng lặng gục ở đó, chính là Hắc Vô Thường, vị Vu cổ sư này hai mắt trợn trừng, vẻ mặt hoảng sợ cùng kinh ngạc đọng lại ở trên mặt.

Hắn đã mất đi sinh mệnh.

Cạnh cái xác, một cái chén thủy tinh chế tác tinh tế, giăng kín vết nứt, yên tĩnh nằm đó.

Mặt trời nhỏ trong chén không thấy nữa.

Người nọ đã cầm đi thứ Ma Quân lưu lại, lại không động vào chén thánh? Trương Nguyên Thanh nghi hoặc một phen, gian nan đứng dậy, lảo đảo đi đến cạnh thi thể Hắc Vô Thường, nhặt lên chén thủy tinh giăng kín vết nứt.

Nắm đạo cụ loại quy tắc này ở trong tay.

Cầm chén thủy tinh, chậm rãi đợi vài giây, tin tức một vật phẩm theo đó hiện lên:

“Tên: Chén Thánh Đọa Lạc (tổn hại)”

“Loại hình: Dụng cụ”

“Công năng: Khống chế, sa ngã”

“Giới thiệu: Cái chén vị tồn tại vĩ đại nào đó yêu thích, bởi cơ duyên xảo hợp, dính máu tồn tại vĩ đại nào đó, cất chứa pháp tắc trong máu, lột xác thành đạo cụ loại quy tắc. “

“Ghi chú 1: Phủ phục ở dưới chân ta đi, thần phục là lựa chọn duy nhất của các ngươi, chỉ tử vong có thể kết thúc.”

“Ghi chú 2: Xin mau chóng thu thập được tài liệu tương ứng, tu bổ đạo cụ loại quy tắc này đi.”

“Giới thiệu tổn hại rất đơn giản nha, nhưng thứ càng đơn giản, trái lại càng khủng bố. Bị Chén Thánh Đọa Lạc khống chế, liền ý nghĩa tử vong mới có thể giải trừ.”

Thời gian có hạn, Trương Nguyên Thanh thu Chén Thánh Đọa Lạc vào ô vật phẩm, tiếp theo từ trong tay thi thể Hắc Vô Thường đoạt lấy bù nhìn, không kịp xem xét tin tức vật phẩm, cũng thu vào trong túi.

Tiếp theo là khăn voan đỏ, giày khiêu vũ màu đỏ. Sau khi nhanh chóng thu dọn chiến trường, hắn ngồi xổm cạnh thi thể bắt đầu mò mẫm.

Danh sách!

Trương Nguyên Thanh không quên mục tiêu hàng đầu mình lùng bắt Hắc Vô Thường. Danh sách là vật dẫn ghi lại kẻ sa ngã, tương tự sổ sách tư nhân của Phán Quan Mắt Quỷ, thứ này không giống với Chén Thánh Đọa Lạc, không có khả năng lớn là đạo cụ.

Mà vật phẩm không phải đạo cụ, là không thể thu vào ô vật phẩm.

Bởi vậy, Hắc Vô Thường hoặc là mang theo bên người, hoặc là cẩn thận giấu ở nơi nào đó.

Mò mẫm đơn giản một phen, Trương Nguyên Thanh ở trong túi quần thi thể chạm đến một quyển sách nhỏ. Hắn chưa lập tức lấy ra, mà là thi triển Dạ Du, ẩn đi thân thể.

Lúc này mới lấy ra quyển sổ mỏng manh kia.

Danh sách chỉ to bằng bàn tay, bìa màu đen, tờ giấy màu vàng nhạt, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lật xem một lần, tìm kiếm tin tức anh Binh. Tiếng tờ giấy “Soạt soạt” lật rất nhanh, danh sách rất mỏng, số lượng “nô bộc” ghi lại cũng chỉ mấy chục người, hắn rất nhanh đã quét xong. Không có!

Không có tin tức của anh Binh!

“Không đúng nha, căn cứ Loa Vua Mèo ghi âm lại, căn cứ ký ức của Thiên Đạo Bất Công, anh Binh tuyệt đối là nô bộc của

Phán Quan Mắt Quỷ, điểm ấy không thể nghi ngờ, nhưng vì sao trong danh sách không ghi lại tin tức của anh ấy?”

Chương 288: Hành động thất bại (2)

Trương Nguyên Thanh cảm thấy khó hiểu.

Đột nhiên, vẻ mặt hắn khẽ động, một lần nữa mở ra danh sách, một lần này, hắn lật chậm hơn so với lần trước.

“Soạt soạt”, tờ giấy lật, chợt dừng ở một chỗ nào đó, vị trí gần gáy sách, lưu lại vết xé dạng răng cưa.

Danh sách thiếu một tờ.

Rõ ràng dễ thấy, trang giấy ghi lại tin tức chân thật của anh Binh, bị người ta xé mất rồi.

“Ai xé tin tức của anh Binh? Hắc Vô Thường sao? Không đúng, toàn bộ danh sách đều là của hắn, hắn không có sự cần thiết cùng động cơ này. Dựa theo cái này phỏng đoán, Phán Quan Mắt Quỷ cũng không có khả năng, người thần bí vừa rồi?” “Người thần bí càng không cần thiết xé danh sách nhỉ, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp mang danh sách đi.”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, rời khỏi ẩn thân, đáy mắt dâng trào màu đen, thử câu thông linh thể Hắc Vô Thường.

Hắn không phải vì phệ linh, mà là vì nghiệm chứng một sự kiện.

Quả nhiên, trong thi thể Hắc Vô Thường, không có linh thể còn sót lại. “Là người thần bí kia lau đi linh của Hắc Vô Thường, hắn vì sao làm như vậy? Đúng rồi, nhìn từ phản ứng vừa rồi của Hắc Vô Thường, người thần bí kia là quen biết với Hắc Vô Thường, hơn nữa còn là một cố nhân Hắc Vô Thường cho rằng không có khả năng xuất hiện, như vậy hành vi lau đi linh thể liền có thể lý giải.

“Người thần bí là Thần dạ du? Ừm, đại lão cấp bậc đó, cho dù không phải Thần dạ du, cũng khẳng định có thủ đoạn thanh trừ linh thể, ví dụ như đạo cụ.”

“Đáng tiếc, người thần bí rất nhanh đã diệt khẩu Hắc Vô Thường, để Hắc Vô Thường nhiều lời vài câu, ta liền có thể biết hắn là ai rồi. À, vậy mình cũng phải chết, vẫn là không biết thì hơn.”

Đầu óc Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chuyển động, phân tích, cân nhắc.

Hắn ý thức được, sau lưng sự kiện chén thánh, rõ ràng cất giấu một mạch nước ngầm.

Ở mặt ngoài, chuyện này là Ma Quân cùng Phán Quan Mắt Quỷ đồng quy vu tận, Hắc Vô Thường và chén thánh tiềm tàng mà dẫn phát một loạt sự kiện.

Trong bóng tối, người thần bí xuất hiện, tin tức anh Binh bị xé bỏ, linh thể Hắc Vô Thường bị lau đi.

Trương Nguyên Thanh là người am hiểu phân tích, sau khi phát hiện không làm rõ được những tin tức rắc rối phức tạp này, hắn chọn dùng phương thức ông ngoại dạy—— từ ngọn nguồn xuất phát.

Mọi việc đều có nhân quả, trước mắt nhìn thấy là quả, mà nhân, là lần săn giết kia nhằm vào Phán Quan Mắt Quỷ.

Nơi này liền dẫn ra một điểm đáng ngờ: Ma Quân vì sao phải săn giết Phán Quan Mắt Quỷ?

“Anh Binh là một trong những ‘hung thủ’ lúc ấy tham dự săn giết Phán Quan Mắt Quỷ, nếu có thể tìm được hắn, có lẽ có thể cởi bỏ bí ẩn.”

Lúc này, vành tai hắn khẽ động, nghe thấy nơi xa truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Theo tiếng nhìn lại, cuối phố dài, một đám người ở trong bóng đêm chạy vội đến.

Dẫn đầu là thập trưởng Đằng Viễn. Người trung niên này đối với cuộc sống cùng công tác vô cùng tiêu cực, ở lúc cứu viện đồng bạn, trái lại đã làm gương cho binh sĩ. Hai bên thập trưởng Đằng Viễn là Khương Tinh Vệ cùng Quan Nhã, người trước thuần túy là tốc độ nhanh, đi theo bên cạnh Ôn thần cấp 4 thoải mái có thừa.

Quan Nhã khác, Lão ti cơ cũng sắp chạy gãy đôi chân dài rồi, trong tay nắm hai khẩu súng, vẻ mặt đầy lo lắng.

Nhóm thứ hai là Bạch Long, Thanh Đằng cùng Đường Quốc Cường.

Nhóm thứ ba là thành viên tinh anh Trương Nguyên Thanh đại khái từng gặp, nhưng không gọi ra tên được.

Một bọn hơn mười người, hùng hổ chạy tới bên này.

Xa xa, bọn họ nhìn thấy một bóng dáng đứng ở bên đường, một bóng dáng ngã ở trên mặt đất, các hành giả chính phủ không có năng lực nhìn đêm, trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Hắc Vô Thường, nằm là ai, đáp án đơn giản đến mức ngón chân cũng có thể nghĩ ra.

Khuôn mặt xinh đẹp của Quan Nhã ngưng kết sương lạnh, mắt đẹp dâng lên sát khí, hướng tới bóng dáng nơi xa nâng họng súng lên.

Lại qua vài giây, khoảng cách càng gần, khuôn mặt lạnh lùng của Quan Nhã khựng lại, tiếp theo, trong mắt lóe ra vui sướng, "sương lạnh" bao phủ ở trên mặt hòa tan.

Đám người Đằng Viễn, Bạch Long, Thanh Đằng đều ngẩn ra, trên mặt xuất hiện mờ mịt cùng kinh ngạc trình độ khác nhau, cùng với như trút được gánh nặng.

Người đứng kia là Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy người nằm xuống là ai? Một ý nghĩ lớn mật sinh ra ở trong lòng mọi người, nhưng không ai dám tin. Không có khả năng.

Mà lúc này, người trẻ tuổi đứng ngạo nghễ bên đường đứng khoanh tay, nhìn đồng đội chậm chạp mới tới, thản nhiên nói:

"Các người đã tới muộn, Hắc Vô Thường, đã là vong hồn dưới đao của ta." Mọi người đang chạy đồng loạt dừng bước, lấy vẻ mặt trợn mắt cứng lưỡi, nhìn về phía thi thể trên mặt đất.

Mặt dài, mắt nhỏ, xấu đến mức cực dễ nhận biết.

Thập trưởng Đằng Viễn nhìn thi thể một lần, lại nhìn Trương Nguyên Thanh một lần, đẩy kính mắt trên mũi, chậm rãi nói:

"Cậu, đã giết, một Vu cổ sư Thánh giả cảnh đỉnh phong?"

Chương 289: Hành động thất bại (3)

Trong quá trình nói chuyện, hắn giống như nhìn đánh giá Trương Nguyên Thanh, như là muốn một lần nữa nhận thức vị cấp dưới này.

Không, không phải tôi giết, nhưng để tôi làm màu một lát… Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu.

Thanh Đằng mở to đôi mắt long lanh, "Cậu đã trưởng thành đến mức này sao?"

Bạch Long trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nói không ra lời.

Khương Tinh Vệ chống hông, ngẩng đầu cười to: "Không hổ là người em bảo kê, rất lợi hại đấy, nhưng anh giải quyết quá nhanh, không thể chờ em tới đây cùng nhau đánh hắn sao!"

Quan Nhã cắm hai khẩu súng lục màu bạc về bao súng trên đùi, đi đến bên cạnh Trương Nguyên Thanh, nhíu mày đánh giá, nói:

"Cậu trúng độc? Cảm giác thế nào, thân thể có chỗ nào không khỏe?"

Trương Nguyên Thanh thấp giọng cười nói: "Đau lòng?"

Đổi thành cô gái bình thường, hắn là không dám nói loại lời ái muội này. Quan Nhã lườm nguýt hắn một cái, cười mỉm nói:

"Chị nghe nói, độc của Vu cổ sư, sẽ công kích hệ thống sinh sản, tạo thành mạch máu héo rút cái gì đó. Cậu tuổi còn trẻ, vốn đã không có sở trường gì, lại ngắn đi mấy cm, chậc chậc, chó cũng chê."

Trương Nguyên Thanh vơ vét trong bụng một phen, không nghĩ ra chiêu trò gì tốt hơn nữa, chỉ có thể tạm thời khuất phục, chờ ngày mai văn vẻ chảy ra, lại trả thù. Thập trưởng Đằng Viễn tới gần, kiểm tra một lần thi thể của Hắc Vô Thường, nói:

"Sao hắn lại ở chỗ này?"

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Tôi cũng là bắt gặp."

Đây là nói thật!

Thập trưởng Đằng Viễn lại hỏi: “Sao cậu có thể gặp được hắn?”

Cái này tôi còn chưa nghĩ ra lý do! Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Tôi cho rằng, giờ phút này nên liên lạc bách phu trưởng trước, Hắc Vô Thường xuất hiện ở chỗ này, nhất định có trá.”

Đằng Viễn gật đầu: “Có lý.”

Lập tức lấy ra điện thoại di động, gọi vào số Phó Thanh Dương.

Tiểu học Tùng Hải III.

Các đại lão đang chơi đại loạn đấu, bỗng nhiên thấy Hắc Vô Thường thét lớn một tiếng, tiếp đó ngã thẳng xuống đất, linh hồn trong cơ thể nhanh chóng trôi đi, sinh cơ đoạn tuyệt.

Chết rồi?

Biến cố này khiến mọi người bất ngờ không kịp đề phòng, dừng tranh đấu, quan sát phân thân của Hắc Vô Thường.

Hắc Vô Thường vì giữ lại lực lượng, đã sớm cắt đứt liên hệ với phân thân, hay là đã chuyển dời đến địa điểm an toàn? Đại hộ pháp áo bào đen nhíu nhíu mày.

Hắc Vô Thường vừa đi, hắn cũng không có tâm tư tiếp tục dây dưa, Hỏa sư ở dưới tay Phó Thanh Dương đau khổ chống đỡ, Hỏa sư được xưng tiểu vô địch cảnh giới Thánh giả, căn bản không phải đối thủ của vị thiếu chủ Phó gia này.

Mà mình ở trong Cổ Vương cùng Chỉ Sát cung chủ, cùng với Cẩu trưởng lão vây công, bị thua chỉ là vấn đề thời gian.

Dù sao mục đích kéo dài thời gian đã đạt tới, tuy chưa giao dịch thành công, nhưng cũng không có tổn thất.

Lúc này, Hắc Vô Thường mở ra ô vật phẩm, từ trong “hư không” lấy ra một món đạo cụ, nó là một thanh trường kiếm do than đen mài, đen bóng phát sáng.

Kiếm này âm khí lượn lờ, chỉ nhìn thẳng, đã thấy thân thể phát lạnh, linh hồn giống như muốn rời khỏi cơ thể.

“Xin thủ lĩnh giúp đỡ!”

Đại hộ pháp hai tay cầm chuôi kiếm, chống ở trước người.

Nháy mắt, trên không trung trường học mây đen bao phủ, cuồn cuộn vần vũ, ngưng tụ ra đường nét vô số ác quỷ, oán linh.

"Rừng rậm" tươi tốt um tìm ở lúc này nhanh chóng héo rũ, hư ảnh các động vật kia phủ phục trên mặt đất, run rẩy.

Mây đen quay cuồng cuối cùng ngưng tụ ra một khuôn mặt người khổng lồ bộ mặt mơ hồ, sau đó, một bàn tay khổng lồ từ trong tầng mây vươn ra, đè lên màn ánh sáng màu xanh, nhẹ nhàng nhấn một cái.

Hoa cỏ cây cối, hư ảnh động vật, đều tán loạn thành ánh sáng màu lanh lục thuần túy. "Đi!"

Bóng dáng đại hộ pháp biến mất, tiếp theo xuất hiện ở bên cạnh Hỏa sư vết thương chằng chịt, mang theo hắn cùng nhau Dạ Du rời đi.

Chỉ Sát cung chủ giận dữ kêu lên một tiếng, sợi tơ đỏ phía sau nổ tung, mở rộng không có mục đích, quét ngang, nhưng chưa thể câu ra bóng dáng hai người.

Cổ Vương hừ lạnh một tiếng, vật chất máu thịt dung nhập mặt đất, nhanh chóng rời khỏi. Trưởng lão Bách Hoa hội chưa ngăn trở, yên lặng ngồi xổm ở mái tòa nhà dạy học, nhìn ra phương xa.

Sau khi phát tiết xong, sợi tơ đỏ phía sau Chỉ Sát cung chủ vỗ mạnh lên mặt đất, cô mượn thế phóng lên cao, làn váy cùng tóc đen bay lên, như Hằng Nga lên cung trăng đạp gió mà đi.

Phó Thanh Dương thu hồi lá cờ cắm ở sau lưng, đảo qua trường học tràn đầy trước mắt, nhíu mày nói:

"Trưởng lão, chúng ta thất bại rồi."

Bách Hoa hội trưởng lão "Ừm" một tiếng: "Giao dịch của Hắc Vô Thường cùng Hoa Hồng Đêm Tối đã không thể ngăn cản, tôi sẽ báo cáo cho tổng bộ, trách nhiệm việc này do tôi gánh vác."

Phó Thanh Dương nhẹ nhàng phun ra một hơi, giảm bớt cơn tức nghẹn trong lòng.

Hơn nửa tháng lùng bắt, vẫn là giỏ trúc múc nước công dã tràng.

Về phần vào trưởng lão hội, cũng chỉ có thể từ bỏ, tương lai lại kiếm công huân.

Chương 290: Audio đêm khuya (1)

Hắn thu hồi kiếm Bát phương, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, điều chỉnh chế độ máy bay thành chế độ bình thường, đang muốn thông báo cấp dưới rút lui.

Kết quả điện thoại di động vang trước một bước.

Người gọi tới là Đằng Viễn.

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm tiếp nhận, thản nhiên nói: "Hành động truy bắt thất bại, mấy người rút đi."

Bên kia điện thoại im lặng một chút, tiếp theo, thanh âm uể oải của Đằng Viễn đáp lại:

"Có lẽ, chưa thất bại. Bách phu trưởng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ở phụ cận đánh chết Hắc Vô Thường."

Nghe loa truyền đến thanh âm, khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương ngẩn ra, hoài nghi mình nghe lầm, hoặc chính là Đằng Viễn to gan lớn mật nói giỡn với cấp trên.

Im lặng vài giây, trong giọng nói của hắn xen lẫn sự chờ mong, trầm giọng nói:

"Nguyên Thủy đã giết Hắc Vô Thường?"

Giờ khắc này, Phó Thanh Dương vẻ mặt nghiêm túc, sức chú ý tập trung toàn bộ ở thính lực, tập trung ở trên điện thoại di động nho nhỏ.

Mái tòa nhà dạy học, Teddy lông quăn thính lực mạnh mẽ, cũng nghe được thanh âm trong điện thoại di động truyền đến, hai móng của nó bám vào mép sân thượng, đầu cúi xuống, đôi mắt như cúc áo thâm thúy, không chớp mắt nhìn chằm chằm.

"Đúng vậy, hơn nữa còn là một mình chém giết, lúc chúng tôi chạy qua, Hắc Vô Thường đã chết."

Thanh âm của Đằng Viễn thập trưởng vẫn uể oải như cũ, nhưng nghe vào trong tai Phó Thanh Dương cùng Cẩu trưởng lão, tựa như thiên âm.

Cẩu trưởng lão cúi đầu thấp hơn nữa, lập tức nói: "Hỏi hắn, có đạt được Chén Thánh Đọa Lạc hay không?"

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, nói: "Cậu ta có đạt được Chén Thánh Đọa Lạc hay không."

Vừa dứt lời, hắn liền nghe thấy trong loa, Nguyên Thủy cách không xa nói: "Hắc Vô Thường thấy đại thế đã mất, cúi đầu bái lạy, cũng dâng Chén Thánh Đọa Lạc, chỉ cầu tôi tha cho hắn một mạng, nhưng tôi tức giận, không tha thứ hắn."

Phó Thanh Dương tự động bỏ qua lời nói tiếp theo, khuôn mặt lạnh lùng, hiếm thấy lộ ra nét vui mừng.

Nhưng ở trong điện thoại, giọng điệu hắn vẫn duy trì sự lạnh nhạt của lãnh đạo: "Biết rồi, nói cho tôi biết địa chỉ, tôi lập tức tới."

Đằng Viễn: "Chúng tôi đã chạy tới trường học bên này, trong ba phút quay về."

Phó Thanh Dương chỉ có thể kiềm nén tâm tình có chút kích động, thản nhiên nói: "Được!"

Cúp điện thoại, hắn nghiêng đầu nhìn về phía bên chân, Cẩu trưởng lão không biết khi nào từ mái nhà nháy mắt đến gần.

"Ngài còn chưa đi?" Phó Thanh Dương ngẩn ra.

Trừ các chấp sự dưới trướng, Cẩu trưởng lão cơ bản không gặp hành giả chính phủ, nhưng nhìn tư thế này, rõ ràng là muốn theo mọi người.

Cẩu trưởng lão cười ha ha nói:

"Chưa thấy Chén Thánh Đọa Lạc, làm sao an tâm trở về? Với lại, cũng muốn gặp tân tú của Ngũ Hành minh chúng ta mà."

"Ài, Tôn trưởng lão hồ đồ nha, chờ hắn từ trong linh cảnh đi ra, tôi phải cảm tạ hắn một phen cẩn thận.

"Thanh Dương, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Lý Đông Trạch dưới trướng cậu mời chào, hắn lập công càng nhiều, càng lớn, đối với cậu càng có lợi, tổng bộ khi đánh giá công huân của

một người, công tích của người dưới trướng hắn cũng tính ở trong đó.”

Phó Thanh Dương “Ừm” một tiếng: “Tôi tính mời chào cậu ta vào ‘Bạch Hổ vệ’, trọng điểm bồi dưỡng.”

Cẩu trưởng lão trầm ngâm một phen, nói: “Có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là, cậu ta có thể qua được tổng kiểm tra sức khỏe.”

Đang nói, một đám người lao tới như bay, bảo vệ một người trẻ tuổi ở chính giữa.

Cẩu trưởng lão lúc này không nói chuyện nữa.

Đợi Đằng Viễn dẫn người tiến vào vườn trường, Phó Thanh Dương nhìn Trương Nguyên Thanh sắc mặt tái nhợt trong đám người, khẽ gật đầu, nói:

“Thương thế ra sao rồi?”

Trương Nguyên Thanh nhếch miệng: “Trúng độc rồi, lúc này giải được bảy tám phần rồi.”

Phó Thanh Dương lúc này mới yên tâm, lại nói: “Đợi lát nữa vẫn là để đội trưởng Thanh Đằng bắt mạch một chút, thanh trừ độc tố sót lại một lần cho cậu.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Đằng Viễn.

Người đàn ông trung niên đẩy mắt kính, nói: “Thi thể Hắc Vô Thường, tôi bảo người ta vận chuyển, lát nữa đưa tới. Mặt khác, khi Nguyên Thủy cùng Hắc Vô Thường chiến đấu, một ông cụ bất hạnh trúng cổ độc, tôi đã chuyển giao cho văn phòng cảnh sát phụ cận.”

Phó Thanh Dương nghe xong báo cáo, quay sang nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, còn muốn hỏi chuyện Chén Thánh.

Đột nhiên thấy tiểu tử này lon ton đi về phía Cẩu trưởng lão, ngồi xổm xuống liền xoa đầu chó một phen, khen nói:

“Bách phu trưởng, đây là chó của anh sao? Đánh nhau còn dẫn theo chó? Tôi biết người Bách Hoa hội có thể thao túng động vật chiến đấu, anh có phải dùng đạo cụ gì hay không?”

“Con chó này còn rất nhân tính hóa nha, nó tựa như không hài lòng tôi xoa đầu nó, thế mà lườm xéo tôi.”

Đám người Thanh Đằng Bạch Long chưa cảm giác có cái gì không đúng, nhưng Quan Nhã biết được nội tình trợn mắt cứng lưỡi, lại vẻ mặt tuyệt vọng nhìn một màn này. Phó Thanh Dương liếc một lần Cẩu trưởng lão đầu bị chà xát đi chà xát lại, lại nhìn Trương Nguyên Thanh bừng bừng hứng thú, thản nhiên nói:

"Cậu rất thích vuốt ve sủng vật?"

Chương 291: Audio đêm khuya (2)

"Không thích, nhưng tên này nhìn rất cứng đầu, liền nhịn không được muốn vuốt ve. Nó hẳn là không phải Teddy bình thường nhỉ, có năng lực gì sao?" "Nó có năng lực miễn trừ chức vụ của cậu, khai trừ cậu ra khỏi Ngũ Hành minh, lại phát một phần lệnh truy sát giang hồ."

"Hả?" Trương Nguyên Thanh dừng tay, nghe ra không thích hợp.

"Vị này là một trong năm vị trưởng lão của phân bộ Tùng Hải, cấp trên trực tiếp của tôi… Ồ, cậu quỳ làm gì?"

"Tôi không phải là chân mềm nhũn sao, Bách phu trưởng nói gì vậy, cung nghênh trưởng lão vĩ đại, chẳng lẽ không phải điều chúng ta đám cấp dưới này nên làm sao?" Trương Nguyên Thanh cúi đầu bái lạy: "Trưởng lão thiên thu muôn đời, nhất thống giang hồ!"

Teddy lông quăn lườm xéo hắn một cái, miệng nói tiếng người, thanh âm tang thương: "Gần hai mươi năm không ai dám xoa đầu tôi rồi, cậu cái thằng nhóc này rất thú vị, lấy ra Chén Thánh đi."

Trương Nguyên Thanh lập tức mở ra ô vật phẩm, triệu hồi ra Chén Thánh Đọa Lạc.

Hắn cũng không tính độc chiếm đạo cụ loại quy tắc này, một mặt là điều kiện không cho phép, bên đường có camera giám sát, cùng với hướng thập trưởng Đằng Viễn xin giúp đỡ, đều quyết định hắn không có khả năng giấu diếm việc này.

Còn nữa, mục tiêu của hắn là danh sách, mà không phải Chén Thánh.

Một mặt khác, Chén Thánh đã hư hao, chữa trị đạo cụ loại quy tắc cấp bậc cao, là điều hắn tương lai một đoạn thời gian rất dài đều không có khả năng làm được.

Đã như vậy, lấy Chén Thánh đổi công huân, đổi tiền, đổi đạo cụ thưởng, rõ ràng có lãi hơn.

Ánh mắt mọi người nhất thời đặt ở trên cái chén thủy tinh tinh xảo đẹp đẽ giăng kín vết nứt này.

Nhìn chén thủy tinh trống rỗng, Cẩu trưởng lão nheo lại đôi mắt cúc áo đen, sau khi trầm ngâm vài giây, nói:

"Làm rất khá, Nguyên Thủy… tôi gọi cậu Nguyên Thủy đi, tên của cậu làm người ta khó có thể mở miệng. Ừm, cậu đánh chết Hắc Vô Thường, đoạt được Chén Thánh, coi như công đầu, tổ chức sẽ thưởng cho cậu."

"Đa tạ trưởng lão." Trương Nguyên Thanh cúi đầu bái lạy.

"Phải có ngạo cốt của thiên tài." Cẩu trưởng lão nhịn không được nói.

"Trưởng lão nói đúng, trưởng lão thiên thu muôn đời." Trương Nguyên Thanh cúi đầu lạy.

Cẩu trưởng lão thò móng vuốt ra, Chén Thánh Đọa Lạc tự bay đi, ánh sáng yếu ớt lóe lên, biến mất không thấy.

Cẩu trưởng lão nhìn Phó Thanh Dương một cái, nói: "Cậu phụ trách xử lý việc tiếp theo."

Dứt lời, một mảng hào quang bao lấy nó, tiếp đó tan đi.

Phó Thanh Dương an bài nhiệm vụ đâu vào đấy, cái này bao gồm phong tỏa trường học, xử lý camera giám sát phụ cận vân vân.

Cuối cùng, hắn nhìn Trương Nguyên Thanh, nói: "Nguyên Thủy, cậu theo tôi đi một chuyến."

Hai người một trước một sau, đi về chỗ sâu trong vườn trường.

Người còn lại đều tự làm việc, chỉ có Quan Nhã ánh mắt đuổi theo bọn họ

Hai giờ sáng, biệt thự vịnh Phó gia.

Trước máy tính màn hình phẳng rộng lớn, Phó Thanh Dương ngồi thẳng người, nhìn năm vị trưởng lão trên màn hình lục tục đăng nhập.

Sau khi nhân viên đến đông đủ, Cẩu trưởng lão giọng điệu tang thương trầm ổn nói:

"Sự kiện Chén Thánh đã kết thúc, đã xác nhận Hắc Vô Thường tử vong, nhưng việc này chưa kết thúc, tôi đã mang kẻ sa ngã danh sách ghi lại, tuyên bố cho phân bộ các nơi, giục bọn họ mở ra truy bắt.

"Mặt khác, trong chiến đấu lần này, hai thành viên của Ám Dạ Mân Côi ra tay, một kẻ là Nhật du thần cảnh giới Chúa tể, một kẻ là Hỏa sư cảnh giới Thánh giả." Trưởng lão Xích Hỏa bang hừ lạnh một tiếng, giọng thô ráp nói:

"Tôi sẽ báo cáo cho minh chủ, mở ra điều tra đối với chấp sự cảnh giới Thánh giả, nếu là xác nhận thành viên Xích Hỏa bang, tôi nhất định đánh nổ đầu chó của tên khốn ăn cây táo, rào cây sung này."

Cẩu trưởng lão không vui nói: "Chú ý tu từ của ông. Còn có, sự kiện Chén Thánh Đọa Lạc có huyền cơ khác, Thanh Dương, cậu tới nói."

Phó Thanh Dương lời lẽ ngắn gọn báo cáo:

"Tình hình chiến đấu ở tiểu học Tùng Hải III, các vị trưởng lão đã biết, tôi không lắm lời nữa. Tôi giải thích một lần nguyên nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện Hắc Vô Thường, cậu ta có một đạo cụ có thể tầm bảo.

"Ở trong lúc ngồi thủ cửa hàng tiện lợi, đạo cụ và Chén Thánh Đọa Lạc sinh ra cảm ứng, bởi vậy cậu ta theo đạo cụ chỉ dẫn, tìm được Hắc Vô Thường. Ở trên một điểm này, tôi cho rằng không cần thiết hoài nghi, camera giám sát ven đường biểu hiện, cậu ta quả thật là một đường mò mẫm qua, tôi cũng từng kiểm tra nói dối đối với cậu ta. Mặt khác, cậu ta ở lúc nhìn thấy Hắc Vô Thường, lập tức lựa chọn cầu viện, cũng có thể chứng minh cậu ta không phải là biết trước Hắc Vô Thường nấp ở nơi đó."

Lúc này, thanh âm giàu sức hút của nữ giới trưởng thành, nhưng tỏ ra hơi âm trầm nói:

“Đạo cụ tầm bảo? Hắn sao có thể có đạo cụ nghề nghiệp ‘Hư không’.”

Phó Thanh Dương nói: “Tôi chỉ cần xác nhận cậu ta có nói dối không. Tôi cho rằng, riêng tư của cấp dưới không nên bị xâm phạm.”

Chương 292: Audio đêm khuya (3)

Tạm dừng vài giây, thấy trưởng lão Thủy Thần cung chưa phản bác, Phó Thanh Dương tiếp theo nói:

“Về phần Hắc Vô Thường chết, cũng không có quan hệ trực tiếp với cậu ta, Hắc Vô Thường là bị một người thần bí giết chết. Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc ấy che khăn voan đỏ, chưa nhìn thấy bộ dáng người thần bí, camera giám sát có thể làm chứng cho cậu ta, nhưng camera giám sát chưa quay chụp được người thần bí, hình ảnh biểu hiện là, hai người giằng co một lát, Hắc Vô Thường liền khó hiểu mà chết.”

Trưởng lão Trung đình ôn hòa nói: “Camera giám sát không quay được là bình thường. Các vị, các ngươi đối với Hắc Vô Thường cùng người thần bí nói chuyện với nhau, có cảm tưởng gì?”

Giọng nói nữ tính âm trầm, nhưng có sức hút kia nói:

“Hắn hiển nhiên quen biết Hắc Vô Thường, nhưng “thời gian” cùng “địa điểm” là có ý tứ gì? Năng lực nhìn trộm vận mệnh của Thần dạ du? Tựa như lại không đúng.” Trong phòng họp online lâm vào trầm mặc, mười mấy giây sau, Cẩu trưởng lão nói:

“Vấn đề này tạm thời gác lại, tôi đã báo cáo cho tổng bộ, xem các minh chủ nói như thế nào. Tôi trái lại càng cảm thấy hứng thú hơn đối với thân phận của người thần bí. Hắn lau đi linh thể của Hắc Vô Thường, hiển nhiên là không muốn tiết lộ thân phận, nhưng cách làm ổn thỏa hơn, là mang Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng nhau diệt khẩu, nhưng lại chưa làm.”

Trưởng lão Xích Hỏa bang gọn gàng dứt khoát nói:

“Ý của ông là, tiểu tử kia quen biết người thần bí?”

Cẩu trưởng lão: “Cũng có thể, là cố ý, là khinh thường giết… Thanh Dương, cậu và Nguyên Thủy Thiên Tôn qua lại chặt chẽ hơn, cậu ở ngày thường có phát hiện gì không?”

Các trưởng lão giữ im lặng, chờ đợi Phó Thanh Dương trả lời.

Im lặng vài giây, Phó Thanh Dương giọng điệu bình tĩnh nói: “Chưa phát hiện cái gì khác thường.”

Năm vị trưởng lão lập tức lướt qua đề tài này, Phó Thanh Dương là Thám báo, một Thần dạ du cấp 2, nếu thật có vấn đề, không có khả năng giấu được hắn. Hắn đã nói không có khác thường, vậy liền không có khác thường.

Trưởng lão Bạch Hổ binh chúng trầm ngâm nói:

“Hắn đã lấy đi vật Ma Quân lưu lại, lại khinh thường để ý đối với Chén Thánh Đọa Lạc, cấp bậc người này tuyệt không ở dưới chúng ta. Ma Quân thật sự chết rồi sao?” Cẩu trưởng lão nói: “Thái Nhất môn chủ đã chứng thực Ma Quân ngã xuống, sẽ không xảy ra sai lầm. A, hắn nếu xảy ra sai lầm, trên đời liền không có chuyện nào đúng nữa.”

Trưởng lão Bạch Hổ binh chúng tiếp tục nói:

“Vậy chuyện Ma Quân chết liền không cần nghi ngờ nữa. Tôi cũng không phải là nghi ngờ cái chết của Ma Quân, ý tứ của tôi là, sự kiện Chén Thánh đã có huyền cơ khác, như vậy ánh mắt chúng ta, liền không thể chỉ nhìn thấy những thứ nối tiếp sau mà Hắc Vô Thường cùng Chén Thánh tiềm tàng, mà là cần nghĩ trận chiến đấu kia khiến Phán Quan Mắt Quỷ cùng Ma Quân song song ngã xuống.”

Phó Thanh Dương chen vào một câu: “Tôi cũng rất tò mò Ma Quân vì sao phải giết Phán Quan Mắt Quỷ, dựa theo các trưởng lão phỏng đoán, Ma Quân cách đăng đỉnh chỉ có một bước. Là nguyên nhân gì, ép hắn nhất định phải giết Phán Quan Mắt Quỷ trước?”

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh mặc quần cộc, đứng ở trước gương toàn thân bên cửa sổ, lau mái tóc ướt sũng.

Lúc này đã là hai giờ sáng, sau khi về nhà hắn tắm rửa đi một thân mỏi mệt, tinh thần trở nên phấn chấn.

Được lợi từ dược hiệu của đan hoàn Bách Hoa hội, độc tố sót lại trong cơ thể bị đẩy ra sớm, trước mắt trừ việc thân thể có chút suy yếu, thì không có bất cứ điều gì không khoẻ. "Bảo châu Kẻ Trầm Ổn vỡ, giày khiêu vũ màu đỏ cũng bị làm bẩn rồi, ài, sáng mai hỏi Phó Thanh Dương một lần có cách nào tiêu trừ dơ bẩn không. Phần thưởng tổ chức cho mình, hẳn là có thể bù lại tổn thất phương diện thể xác và tinh thần cùng đạo cụ của mình."

Vấn đề giày khiêu vũ màu đỏ, hắn trái lại không lo lắng, tịnh hóa dơ bẩn là trò hay Thần dạ du sở trường, thông qua Ngũ Hành minh hướng Thái Nhất môn xin giúp đỡ là được.

Ngược lại là người thần bí kia hôm nay, khiến hắn nhớ mãi không quên.

Vị nhân vật thần bí kia xuất hiện, biểu thị sự kiện Chén Thánh Đọa Lạc tất nhiên có tin tức tầng sâu hơn.

"Vầng mặt trời nhỏ kia trong Chén Thánh, trực giác nói cho mình biết, là thứ khó lường. Bỏ đi, lấy cấp bậc mình bây giờ, đạt được mới nguy hiểm, ài, vô duyên với mình…"

Lau khô tóc, Trương Nguyên Thanh lười biếng nằm ở trên giường, triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ.

Vừa xoa cái đầu quả dưa của đứa nhỏ, vừa lấy ra "bù nhìn" .

Đạo cụ này là chiến lợi phẩm của hắn, chưa theo Chén Thánh và danh sách cùng nhau giao nộp.

Cầm bù nhìn, vài giây sau, trong tầm nhìn bật ra tin tức vật phẩm:

"Tên: Bù nhìn nguyền rủa."

"Loại hình: đạo cụ đặc thù"

"Công năng: Dơ bẩn, nguyền rủa"

"Giới thiệu: Sinh trưởng ở cỏ dại trong vùng đất nguyền rủa, bện thành con rối, nó bao hàm ác ý đối với mọi thứ trên thế gian, nó sẽ ô nhiễm sự vật bên người, kéo bọn nó vào vực sâu sa ngã"

Chương 293: Đạo cụ xỏ lá (1)

“Ghi chú: Nếu ngày nào đó ngươi phát hiện heo nái biến thành mi thanh mục tú, vậy thì đúng rồi, chúc mừng ngươi trở thành một thành viên của kẻ sa ngã.” Mẹ kiếp, mình đột nhiên biết xu hướng tính dục của Hắc Vô Thường vì sao càng ngày càng cổ quái rồi… Trương Nguyên Thanh nghiêm túc cân nhắc nên lưu lại đạo cụ này hay không.

Hắn cảm thấy, các chị em mặc đồ ren đen mới là tốt đẹp đáng giá theo đuổi, heo nái mặc đồ ren đen không phải.

Trương Nguyên Thanh vội vàng thu bù nhìn về ô vật phẩm, giống như nó rất phỏng tay

Trương Nguyên Thanh đắp chăn, nhắm lại mắt ngủ, tỉnh ngủ rồi, thì nộp lên thứ đồ vớ vẩn này, đổi một món đạo cụ trả giá không khủng bố như vậy. Trương Nguyên Thanh đắp chăn, nhắm mắt lại.

Ngay lúc này, loa Vua Mèo đặt ở trong ngăn kéo bàn, phát ra tiếng dòng điện “Xẹt xẹt”.

Trương Nguyên Thanh lập tức hất tung chăn, ngồi vào trước bàn, mở ngăn kéo, lấy ra loa Vua Mèo, đặt lên bàn.

Thời gian dài, Trương Nguyên Thanh dần dần mò ra quy luật của thứ đồ chơi này, nó ban ngày sẽ ca hát không có điềm báo trước, nhưng rất ít truyền phát nội dung về Ma Quân.

Mà đêm hôm khuya khoắt, phàm là vang lên “xẹt xẹt”, vậy nói rõ nó sắp chiếu lại đoạn audio nào đó trong quá khứ.

Tiếng dòng điện duy trì một lát, trong loa truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ.

Tiếng đàn ông thở bằng miệng.

Trong tiếng thở dốc xen lẫn rên rỉ đau đớn, chủ nhân thanh âm tựa như đang chịu đựng tra tấn thật lớn.

Tình huống gì vậy? May mà bà ngoại đã ngủ, nếu để bà nghe được thanh âm này, bà ngoại liền càng thêm bất mãn đối với xã hội này… Trương Nguyên Thanh yên lặng cầm cái loa, tiến vào Dạ du.

Qua hồi lâu, tiếng thở dốc nặng nề biến mất, tiếp theo, vang lên một giọng nói quen thuộc, trầm thấp:

“Chén Thánh ăn mòn càng ngày càng mạnh, ta trở nên càng ngày càng không giống bản thân, ta bắt đầu khát vọng giết chóc, khát vọng đùa bỡn phụ nữ. Không, đây không phải ta thật sự.”

“Ta không tin Chén Thánh khống chế là không thể hóa giải, ta nhất định sẽ tìm ra biện pháp thoát khỏi khống chế.”

“Phán Quan Mắt Quỷ, ta muốn giết ngươi, có một ngày, ta nhất định phải giết ngươi.”

Đây là tiếng của Ma Quân.

Loa Vua Mèo phát ra tiếng dòng điện, tiếp đó trở về bình tĩnh.

Trương Nguyên Thanh ngồi sững sờ ở trước bàn, trong đầu lại có cái gì sôi trào, ngàn đầu vạn mối, nổi sóng mãnh liệt, rối như tơ vò.

Qua không biết bao lâu, hắn rốt cuộc từ trong cảm xúc hỗn loạn giãy thoát, đè mi tâm thở dài: “Thật là, thì ra ngay cả ngươi cũng là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ.” Sau khi vượt qua kinh ngạc lúc ban đầu, các manh mối, chi tiết kia trong quá khứ, ở trong đầu Trương Nguyên Thanh thu lại, dần dần ghép thành chân tướng sự tình.

—— Ma Quân là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, hơn nữa là ở lúc Ma Quân còn rất nhỏ yếu, đã bị Phán Quan Mắt Quỷ khống chế.

Đoạn audio nào đó trong quá khứ có thể làm chứng, Ma Quân mỗi tháng đều có nhiệm vụ săn giết hành giả hợp pháp, nhiệm vụ là ai ban bố? Trước đó Trương Nguyên Thanh không nghĩ ra, nhưng nếu Ma Quân là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, vậy logic liền thông, Phán Quan Mắt Quỷ là đại lão trong trận doanh nghề nghiệp tà ác, trời sinh đối lập với trận doanh hợp pháp.

An bài “nô bộc” dưới trướng chèn ép hành giả hợp pháp (phân hội khu đông Linh Năng hội) trong khu trực thuộc, hợp tình hợp lý.

Viên Đình của Thái Nhất môn từng nói, Ma Quân hỉ nộ vô thường, tính tình kiệt ngạo, nghề nghiệp hợp pháp cùng nghề nghiệp tà ác cùng nhau giết, đây là vì Thần dạ du thuộc về nghề nghiệp hợp pháp, hợp pháp giết hợp pháp, nếu là gặp kẻ

có giá trị thanh danh, vậy Ma Quân sẽ bị khấu trừ giá trị đạo đức.

Cho nên, Ma Quân phải săn giết nghề nghiệp tà ác, cam đoan mình sẽ không bị linh cảnh truy nã.

“Ma Quân ở lúc rất nhỏ yếu, bị Phán Quan Mắt Quỷ khống chế, hắn giãy dụa muốn sống, cố gắng tìm kiếm biện pháp giải trừ Chén Thánh khống chế, thẳng đến lúc hắn sắp đăng đỉnh tối cao, rốt cuộc thấy được hy vọng.

“Sau đó, cùng anh Binh cũng là nô bộc, cùng nhau săn giết Phán Quan Mắt Quỷ. Toàn bộ tin tức mình trước đó đạt được, đều có thể nghiệm chứng suy luận này, động cơ và logic đều ăn khớp.” Trương Nguyên Thanh tiếp tục cân nhắc, nay làm rõ động cơ Ma Quân săn giết Phán Quan Mắt Quỷ, lại kết hợp người thần bí, sắc mặt hắn đột nhiên trở nên khó coi, một phỏng đoán làm người ta không rét mà run hiện lên trong đầu: Ma Quân là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, như vậy, tư liệu thân phận của hắn tất nhiên bị ghi lại trên danh sách.

Nếu, nếu người thần bí kia là người của Ma Quân, mục đích hắn xé một tờ danh sách, không phải vì che giấu tin tức thân phận anh Binh, mà là vừa vặn, anh Binh và hắn ghi lại ở trên cùng một trang giấy.

“Không đúng nha, Ma Quân nếu chưa chết, anh Binh làm sao đạt được thẻ nhân vật của hắn? Nói đi cũng phải nói lại, Lý Đông Trạch từng nói, thẻ nhân vật là linh cảnh phát, nhưng thẻ nhân vật của mình là anh Binh cho…” Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh bỗng da đầu phát tê.

Chương 294: Đạo cụ xỏ lá (2)

“Nếu thật là Ma Quân, vậy nguyên nhân hắn chưa giết mình, liền nghĩ kỹ mà sợ. Không được, mình phải xác nhận hắn rốt cuộc đã chết hay chưa.” Trương Nguyên Thanh lau mặt, ổn định tâm thần, từ trong ngăn kéo lấy ra bút ký, viết xuống: “Linh cảnh hành giả giải trừ thẻ nhân vật như thế nào?” “Làm sao đạt được thẻ nhân vật của người khác?” Làm rõ hai vấn đề này, mình đại khái có thể phỏng đoán ra rất nhiều thứ, nhưng tuyệt đối không thể hỏi chính phủ, đặc biệt Phó Thanh Dương,

hắn biết quá nhiều.” Trương Nguyên Thanh xoay bút bi, trong đầu tập trung một đối tượng. Vô Ngân đại sư! Vô Ngân đại sư là nghề nghiệp tà ác, là đội hình hoàn toàn tách riêng với nghề nghiệp hợp pháp, mà bởi vì đối phương thuộc về trận doanh hỗn loạn thiện lương, sẽ không sinh ra ác ý cùng uy hiếp đối với mình, hơn nữa Vô Ngân đại sư cấp bậc đủ cao.

Hỏi hắn, tốt hơn hỏi Chỉ Sát cung chủ.

Cung chủ tuy là trận doanh hợp pháp, nhưng không chịu nổi cô ta chập mạch nha.

“Có việc hay không có việc, đều có thể đi chỗ Vô Ngân đại sư lộ mặt chút, ôm một cái đùi, bám dính xin Nhập Mộng Ngọc Phù, trừ phi hắn tỏ vẻ rõ ràng bảo ta không cần đi nữa.” Trương Nguyên Thanh đối với năng lực xã giao cùng da mặt dày của mình vẫn là rất có lòng tin.

Sau khi hạ quyết tâm, hắn thu lại loa Vua Mèo, đắp chăn, ngủ thật say.

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh ở dưới tiếng ngàn hô vạn gọi của bà ngoại tỉnh lại, nằm hình chữ Đại ở trên giường, duỗi cái lưng.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, trạng thái đã hoàn toàn khôi phục.

Tới phòng khách, anh họ Trần Nguyên Quân vừa lúc ăn xong bữa sáng, rút ra khăn tay lau miệng, gật đầu với em họ, nói tiếp: “Bà nội, cháu đi làm đây.” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: “Anh, hôm nay Chủ Nhật.” Trần Nguyên Quân bất đắc dĩ nói: “Tiểu học III bên kia xảy ra chút tình huống, bọn anh cần phụ trách phong tỏa hiện trường, duy trì trật tự. Tiểu khu phụ cận còn có ông lão chết, nghe đồng nghiệp nói là ngã lầu ngoài ý muốn, nhưng hàng xóm cách vách nói đêm đó có người ở dưới lầu đánh nhau.

“Người nhà của người chết cho rằng ông ấy là bị hại chết, sáng sớm đã ở trong văn phòng cảnh sát náo loạn, hôm nay quá nhiều việc.” Ông ta quả thật bị người ta hại chết, rống một tiếng liền mắng Hắc Vô Thường ngẩn ra, mình cứu cũng không kịp cứu… Trương Nguyên Thanh yên lặng thở dài.

Mấy ông bà già Tùng Hải tính tình trước giờ nóng, chọc bọn họ mất hứng, Thiên Vương lão tử cũng dám chỉ vào cái mũi mắng, đáng tiếc vận may không tốt, gặp phải Hắc Vô Thường loại cứng cựa này.

Đợi Trần Nguyên Quân ra ngoài đi làm, Trương Nguyên Thanh cầm lấy bánh bao cắn một miếng, vừa ăn vừa hỏi: "Bà ngoại, dì trẻ đâu?" "Ở trong phòng ngủ, hôm nay Chủ Nhật, bà cũng lười để ý nó." Bà ngoại gắp cái bánh quẩy cho cháu ngoại, tiếp theo từ trong túi lấy ra năm trăm tiền giấy, nói: "Phí sinh hoạt tuần sau." "Cảm ơn bà ngoại." Trương Nguyên Thanh là đại lão giá trị con người nửa triệu, nhưng trong nhà cho phí sinh hoạt không tiện không lấy, chung quy không thể nói: Cháu ngoại của ngài cả ngày liếm máu lưỡi đao, giết người cướp của, nay cũng là loại không thiếu tiền.

Bà ngoại hào khí vỗ xuống năm trăm đại dương, liền ra ban công tưới hoa, lúc này, dì trẻ mặc áo ngủ bông màu hồng nhạt ngực in Pikachu, xỏ dép lê, loẹt quẹt đi ra.

Cô uể oải mắt lim dim, mái tóc lộn xộn rối tung, lộ ra một sự lười nhác.

Nói tới, dì trẻ tuy là loại hình ngọt ngào nhu thuận, nhưng dáng người vẫn rất tuyệt, Pikachu cũng béo lên một vòng.

Giang Ngọc Nhị ngồi xuống bên cạnh cháu trai, hô: "Mẹ, cháo của con đâu!" "Mày không thể tự đi nhà bếp múc à?" Bà ngoại mắng.

Giang Ngọc Nhị làm nũng nói: "Mẹ, mẹ không thương con nữa à." "Cút!" Cô xám xịt vào nhà bếp.

Trương Nguyên Thanh chờ dì trẻ bưng cháo hoa quay về, liền hỏi: "Tối hôm qua chúng ta cũng không chơi game mà, dì ngủ muộn như vậy?" "Dì cả tới (tới tháng) rồi!" "Dì cả nhà dì một tháng tới hai lần à?" "Lắm miệng!" Dì trẻ giơ tay, chặt tay một phát hung mãnh, chém lên cái đầu quả dưa của cháu trai: "Khi nào đến lượt mày một tiểu bối ở trước mặt di nói này nói nọ." Dì trẻ vừa phát uy xong đã bị cháu ngoại bẻ ngược tay sau lưng, ấn vào trên bàn cơm.

Trương Nguyên Thanh liếc qua cái mông uốn éo của dì trẻ, trong đầu không chịu khống chế hiện lên một ý niệm: Mông

đẹp như vậy, không mọc cái đuôi heo thì đáng tiếc! Trong lòng hắn nói tục, sau đó buông ra dì trẻ, ngồi nghiêm chỉnh.

Giang Ngọc Nhị vừa muốn gọi mẹ già, để bà xem xem cháu trai của bà bắt nạt mình như thế nào liền ngẩn ra một phen: "Sao mày sợ rồi?" Trương Nguyên Thanh cười lạnh một tiếng: "Cô gái, ngươi đã không thể hấp dẫn ta nữa." Tiếp theo, hắn ở trong lòng rưng rưng bổ sung một câu: Heo nái đã dần dần đi vào tầm nhìn của ta. "Đợi lát nữa đi dạo phố chút nha?" Giang Ngọc Nhị nói.

Chương 295: Đạo cụ xỏ lá (3)

"Không, cháu buổi sáng có việc, buổi chiều xem thời gian."

Trong căn phòng tối tăm, đèn bàn màu vỏ quất phát ra ánh sáng mỏng manh.

Trước cái bàn gỗ thịt màu nâu, tráng hán khôi ngô "Ba" một tiếng, nhổ nút gỗ của ống nghiệm thủy tinh, uống một hơi cạn sạch chất lỏng màu vàng nhạt.

Hắn phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, vết kiếm, vết cào trải rộng toàn thân nhanh chóng khép lại, không để lại vết sẹo.

Sau đó, vị Hỏa sư này nhìn về phía đại hộ pháp áo bào đen đứng ở bên cửa sổ ngắm mưa, trầm giọng nói: "Tôi vừa lấy được tin tức, Hắc Vô Thường bị giết, Chén Thánh đã rơi vào trong tay phân bộ Tùng Hải. Đại hộ pháp, chúng ta không có cơ hội nữa." Đại hộ pháp bên cửa sổ lẳng lặng ngắm mưa, trầm mặc hồi lâu, giọng khàn khàn: "Ai giết Hắc Vô Thường?" Hỏa sư hừ lạnh nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong cơ sở dữ liệu chính phủ biểu hiện, hắn vừa đạt được công huân cấp A, a, công huân cấp A, tôi nhớ rõ muốn trở thành trưởng lão, trừ đủ cấp bậc, còn cần ít nhất một cái cấp A. Hắc Vô Thường nếu không phải hắn giết, hắn dựa vào cái gì được cấp A." Đại hộ pháp nói: "Nghĩ cách giết hắn, mặt khác, phát ra tin tức, Hắc Vô Thường bị đánh chết, danh sách rơi vào trong tay Ngũ Hành minh, kích thích một phen kẻ sa ngã trên danh sách."

Chín rưỡi sáng, Trương Nguyên Thanh đeo balo hai vai, trên mặt tràn đầy nụ cười đi vào đại sảnh "Khách sạn Vô Ngân",

đến thẳng trước quầy.

“Dì Tiểu Viên, cháu lại tới.” Trương Nguyên Thanh đến trước quầy.

Dì xinh đẹp mặc âu phục màu đỏ rượu, phối hợp áo sơmi màu trắng liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Lần này lại là chuyện gì?” “Cháu tới đây là cảm tạ dì Tiểu Viên lần trước trợ giúp, Hắc Vô Thường đã bị hạ, sự kiện Chén Thánh giải quyết rồi.” Trương Nguyên Thanh nói xong, mở ra khóa kéo balo hai vai, lấy ra một xấp tiền giấy, bày ở trước quầy: “Đây là một trăm ngàn, năm mươi ngàn dư ra là tâm ý cá nhân cháu.” “Hắc Vô Thường đã chết?” Dì Tiểu Viên khẽ nhíu đuôi lông mày, trong ánh mắt lạnh nhạt hiện lên kinh ngạc, tiếp theo là kiêng kị.

Năng lực Ngũ Hành minh vượt qua đoán trước của cô, thế mà ở trong thời gian ngắn như vậy, đã bắt được Hắc Vô Thường, cùng đánh chết.

Cô nhíu lại đôi lông mày tinh xảo, nói: “Tôi nhớ rõ, phụ trách việc này là chấp sự khu Khang Dương, Bạch Hổ binh chúng Phó Thanh Dương.” Trương Nguyên Thanh: “Là hắn, nhưng trong sự kiện này, cháu mới là công đầu.” Tiểu Viên trực tiếp mặc kệ hắn nói, trong lòng càng thêm kiêng kị đối với Phó Thanh Dương.

Sau đó, cô chuyển dời sức chú ý đến một xấp tiền mặt thật dày, lặng lẽ một phen, thu lấy một trăm ngàn.

Giống bọn họ quần thể sinh tồn trong kẽ hở như vậy, có giá trị đạo đức hạn chế, có hành giả chính phủ lùng bắt, nguồn thu nhp cực kỳ có hạn, sinh hoạt không thể nói là túng quẫn, nhưng tuyệt đối không nói là giàu có, mà nếu thiếu tài chính, sẽ tạo thành bất tiện rất lớn.

Duy trì con đường, tìm hiểu tin tức, giao dịch vân vân, đều cần tiền.

Linh cảnh hành giả cũng cần sinh hoạt.

Thấy dì Tiểu Viên nhận lấy tiền, Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Thật ra còn có một thỉnh cầu quá đáng.” Trong lòng dì Tiểu Viên trầm xuống.

“Cháu muốn gặp Vô Ngân đại sư một chút.” Trương Nguyên Thanh vẻ mặt thành khẩn.

Tiểu Viên cúi đầu liếc tiền trong tay một cái, khóe mắt co lại, mặt lạnh nói: “Chờ! Tôi chỉ có thể thay cậu đi hỏi, gặp hay không gặp, là việc của Vô Ngân đại sư.” Dứt lời, sải đôi chân đi giày cao gót, đi về phía thang máy.

Vài phút sau, thang máy đi xuống, dì Tiểu Viên quay về, gật đầu nói: “Đi thôi!” Trương Nguyên Thanh vào thang máy tới tầng bốn, dừng ở trước gian phòng thứ hai bên trái, cũng chính là phòng số “404”.

Hắn cầm tay nắm cửa, nhẹ nhàng vặn.

Cảnh vật trước mắt vặn vẹo như sóng nước, cửa phòng biến mất, hành lang khách sạn biến thành đại điện rộng rãi phong cách cổ xưa, thảm đỏ dưới chân biến thành gạch loang lổ, dưới khung trang trí vẽ thần phật đầy trời, một vị đại phật màu vàng, tay cầm hoa mí mắt sụp xuống, thần thái giống như từ bi giống như uy nghiêm giống như lạnh lùng.

Trương Nguyên Thanh chắp tay hành lễ với bóng lưng trên bồ đoàn: “Vô Ngân đại sư.” “Chuyện gì?” Thanh âm mờ mịt trầm thấp, nhẫn nại đau đớn quanh quẩn.

“Vãn bối có hai nghi hoặc, muốn thỉnh giáo đại sư.” Trương Nguyên Thanh nói: “Linh cảnh hành giả, làm sao có thể giải trừ thẻ nhân vật trói buộc mà không chết? Tôi làm sao có thể đạt được thẻ nhân vật của người khác?” Vô Ngân đại sư trầm ngâm hai ba giây, chậm rãi nói: “Bất cứ linh cảnh hành giả nào, chỉ có chết, mới có thể giải trừ thẻ nhân vật trói buộc. Cho dù là năm vị minh chủ Ngũ Hành minh, lãnh tụ cao nhất tổ chức tà ác, đều không ngoại lệ.

“Về phần như thế nào đạt được thẻ nhân vật của người ngoài, tôi chưa từng nghe nói loại thủ đoạn này, nhưng lấy kiến thức ít ỏi của tôi đến xem, phải có một điều kiện tiên quyết, đó chính là đang ở trong linh cảnh.” Ngay cả năm vị minh chủ cũng không thể giải trừ thẻ nhân vật? Lấy cấp bậc cùng thân phận của Vô Ngân đại sư, hắn dám nói như vậy, khẳng định là có nắm chắc.

Chương 296: Đạo cụ xỏ lá (4)

Cho nên Ma Quân là thật sự chết rồi? Chỉ có ở trong linh cảnh mới có thể đạt được thẻ nhân vật của người khác, cái này mình trái lại có thể hiểu được, bởi vì hành giả sau khi chết, linh cảnh sẽ thu về thẻ nhân vật, muốn "lấy ra", khẳng định phải ở trong linh cảnh.

Vô Ngân đại sư cũng không rõ thủ đoạn như vậy, anh Binh lại làm được… Trương Nguyên Thanh suy tư một lát, lại hỏi: "Thần dạ du đẳng cấp cao linh hồn bất hủ, tồn tại khả năng giả chết hay không?" "Giả chết thì không có khả năng giải trừ thẻ nhân vật, thẻ nhân vật giải trừ, thì nhất định đã chết." Vô Ngân đại sư nói.

Nghe được lời này, suy đoán trong lòng Trương Nguyên Thanh đã dao động.

Thái Nhất môn chủ nói Ma Quân đã chết, Vô Ngân đại sư cũng nói thẻ nhân vật giải trừ, liền ý nghĩa chết, chẳng lẽ suy luận của mình, so với kiến thức của hai vị đại lão càng tin cậy hơn? Hiển nhiên không có khả năng! Nhưng nếu người thần bí không phải Ma Quân, rốt cuộc là ai? Trong lòng Trương Nguyên Thanh thở dài một hơi, nói: "Đa tạ đại sư giải thích nghi hoặc." Vô Ngân đại sư thản nhiên nói: "Ngươi ta trận doanh khác nhau, ngươi lại là thành viên của tổ chức chính phủ, về sau vẫn là đừng qua lại nữa, tổng kiểm tra sức khỏe của Ngũ Hành minh không phải không có tác dụng, chớ tự lầm lỡ." Quả nhiên, cái đùi to không phải dễ ôm như vậy… Trương Nguyên Thanh cười khổ nói: "Tôi hiểu rồi." Dứt lời, cảnh vật trong điện từng chút một thể hiện ra hiệu quả đặc biệt hư ảo, cuối cùng biến mất.

Hắn một lần nữa về tới trước cửa phòng số "404".

Ài, Nhập Mộng Ngọc Phù của bé trà xanh chưa dùng, cô ấy cũng không tính là thành viên chính phủ, tương lai có lúc, có thể để cô ấy dò đường, nếu cô ấy từ chối, lý do mình cũng nghĩ sẵn rồi —— Chẳng lẽ em không thương ca ca sao? Đi thang máy trở lại đại sảnh, Trương Nguyên Thanh cáo từ rời khỏi, dì Tiểu Viên bỗng nhiên gọi lại, nói: "Cậu gần đây có phải gặp chuyện gì hay không?" Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, trong lòng nổi lên ý mừng, mặt ngoài không biểu lộ gì cả: "Nói như thế nào?" Hắn nghĩ, chẳng lẽ dì Tiểu Viên có thể nhìn ra cái gì? Tiểu Viên trầm ngâm một phen, nói: "Lúc cậu

lần đầu tiên nhìn thấy tôi, nhìn ngực tôi ba lần, mặt hai lần, chân năm lần, khi lần thứ hai gặp tôi, nhìn mặt một lần, ngực bốn lần, chân" sáu lần… Trương Nguyên Thanh sợ hãi biến sắc ngắt lời: "Dì, cháu không có, dì đừng oan uổng cháu. Nghề nghiệp tà ác các người chỉ thích ngậm máu phun người?" Dì Tiểu Viên thản nhiên nói: "Nhưng lần này tới đây, cậu chỉ nhìn mặt của tôi một lần."

"Linh thể của cậu bị ô nhiễm rồi, tuy không sâu, bộ phận chịu ô nhiễm cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với tính cách cậu, nhưng nó đối ứng là 'dục vọng' ." Trương Nguyên Thanh nuốt nước bọt, thử nói: "Ngài là?" Dì Tiểu Viên thản nhiên nói: "Vu cổ sư cấp 5." Trương Nguyên Thanh thay đổi thái độ, như là người bệnh cũ quấn thân tìm được lương y, tốc độ nói cực nhanh nói: "Là như vậy dì Tiểu Viên, cháu gần đây đạt được một món đạo cụ nghề nghiệp Vu cổ sư, trả giá của nó là, sẽ dần dần thay đổi xu hướng tính dục, không đúng, là xu hướng giống loài. Thực không dám giấu, cháu hôm nay nhìn dì trẻ cũng cảm thấy cô ấy không phải con heo thật sự là đáng tiếc."

"Nhưng cháu cũng chưa sử dụng nó, cháu chỉ đặt nó ở trong ô vật phẩm." Trong ánh mắt dì Tiểu Viên lộ ra thương hại: "Có một số đạo cụ trả giá, là thong thả ảnh hưởng, nhưng sẽ không dừng lại, nhưng lúc cậu thu vào ô vật phẩm, nó đã nhận cậu làm chủ, ảnh hưởng cũng liền sinh ra.

"Có một số đạo cụ trả giá, là có thể thấy được, trực quan, sau khi sử dụng chi trả, trước khi sử dụng không cần cân nhắc."

"Sa ngã của nghề nghiệp Vu cổ sư, thuộc về cái trước." Trương Nguyên Thanh nghe mà kinh hồn táng đảm, lập tức nói: "Dì, cháu tính bán rẻ cho ngài." Dì Tiểu Viên cười nhạo nói: "Tôi cần nó làm gì, dần dần sinh ra tính thú đối với heo đực sao?" Tự cậu giữ đi.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh tuyệt vọng.

Thứ đồ vật xỏ lá, so với lư hương Cóc Trời độc chết cả bộ tộc còn xỏ lá hơn… Trương Nguyên Thanh đi ra khỏi khách sạn, cảm giác rất đau đầu đối với như xử lý "bù nhìn" ra sao.

Đạo cụ này không thể nghi ngờ rất mạnh, ngay cả giày khiêu vũ màu đỏ cũng có thể làm bẩn, ăn mòn, khi chiến đấu cùng

cấp bậc, tương đương với vũ khí cấp chiến lược.

Nhưng trả giá thật sự khiến người ta không thể thừa nhận, Hắc Vô Thường là nghề nghiệp tà ác, xấu triệt để, không thèm quan tâm đối với thay đổi xu hướng giống loài, mà nguyên nhân dì Tiểu Viên không cần, đại khái là cô cũng không cảm thấy mình tà ác, có một trái tim hướng thiện.

Bởi vậy tình nguyện bỏ qua cơ hội lớn mạnh bản thân.

Mình cũng có một trái tim hướng thiện mà… Trương Nguyên Thanh giật mình: "Mình có thể nộp nó lên cho tổ chức, đổi lấy đạo cụ."

Chương 297: Lựa chọn đạo cụ (1)

Đang nghĩ, điện thoại di động vang lên, Phó Thanh Dương gọi tới.

"Alo, Bách phu trưởng?"

Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi

"Cậu tới chỗ tôi một chuyến, phần thưởng của phân bộ đối với cậu đã xác định, trừ công huân cùng tiền thưởng, các trưởng lão quyết định thưởng cho cậu hai đạo cụ, từ trong mười món đạo cụ chọn lựa hai món."

Giọng Phó Thanh Dương lạnh nhạt như cũ, nhưng nghe vào trong tai Trương Nguyên Thanh, quả thực là tống tài đồng tử.

"Vâng Bách phu trưởng!" Trương Nguyên Thanh mừng rỡ.

10 giờ sáng, Trương Nguyên Thanh đi taxi đến vịnh Phó gia, trước sau dùng thẻ trắng thẻ đen quét mở cửa, tiến vào biệt thự, ở trong các em gái tai thỏ khom người tiếp đón, đứng ở trước cửa chính mở hai cánh màu nâu.

Phó Thanh Dương thật hưởng thụ nha, nhiều em gái tai thỏ như vậy chiếu cố hắn ăn uống ngủ nghỉ, chờ mình trở thành bậc đại năng trong Linh cảnh hành giả, mình cũng phải thuê một đám em gái tai thỏ, phụ trách bưng trà rót nước giặt quần áo đấm lưng cho mình… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái, gõ cửa phòng sách.

Khoảnh khắc ngón tay gõ vang cửa gỗ, hắn cảm thấy cách nghĩ của mình tựa như nơi nào xảy ra vấn đề, nhất thời lại không thể nói rõ.

“Cốc cốc.”

Tiếng đập cửa vang hai lần, sau đó, hắn đẩy mở ra hai cánh cửa gỗ màu nâu.

Sở dĩ không đợi đối phương đáp lại, là vì phòng sách của Phó công tử quá lớn, hiệu quả cách âm lại tốt, bên trong nói chuyện bên ngoài không nghe thấy.

Phó Thanh Dương cho dù gọi vỡ họng, cũng không có ai sẽ đến gặp hắn.

Trong phòng sách, Phó Thanh Dương ngồi ngay ngắn ở sau bàn, mười ngón tay giao nhau đặt ở mặt bàn, trên sô pha bằng gỗ tiếp khách, Linh Quân ngồi khoanh chân, đang chuyên tâm pha trà.

Trương Nguyên Thanh đi qua thảm đỏ thật dài, dừng ở trước bàn sách.

“Thân thể không đáng ngại chứ.” Phó Thanh Dương gật đầu, quan tâm ân cần thăm hỏi cấp dưới.

Linh Quân cách đó không xa cười tít mắt nói: “Thần dạ du là con gián đánh không chết, có thể có vấn đề gì? Nguyên Thủy à, lại đây uống trà.”

Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, nói: “Bách phu trưởng, người này sao vẫn ở dí nơi này?’

Linh Quân đến Tùng Hải là giúp đỡ Phó Thanh Dương lùng bắt Hắc Vô Thường, kết quả là tên ăn bám, không có thành tích gì cả. Mỗi ngày uống trà, mò cá, ra ngoài tâm tình lý tưởng cuộc đời với các chị em chất lượng tốt ở Tùng Hải.

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu: “Quả thật nên đuổi đi, nơi này của tôi không nuôi phế vật.”

Linh Quân xì một tiếng: “Thanh Dương à, cậu đây là có niềm vui mới liền quên tình yêu cũ, tình cảm nhiều năm của chúng ta, không bằng được thằng nhãi này liếm cậu vài ngày?”

Phó Thanh Dương không nói lời nào, hắn không phải kẻ nói chêm chọc cười, đùa giỡn miệng lưỡi.

Nhưng Trương Nguyên Thanh thì có, Trương Nguyên Thanh phẫn nộ nói:

"Anh cái người này nói chuyện thật không dễ nghe, anh có thể phỉ báng tôi, nhưng sao anh có thể phỉ báng bách phu trưởng chứ, bách phu trưởng là loại người thích a dua nịnh hót đó sao? Mà tôi cũng chưa bao giờ nịnh hót bách phu trưởng, tôi trước giờ nói đều là lời tâm huyết.

"Còn có, khi nói chuyện anh có thể mở mắt ra không?"

Linh Quân thở dài, híp mắt lắc đầu: "Da mặt này của thằng nhãi cậu, tuyệt."

Phó Thanh Dương cắt ngang đúng lúc phen đối thoại không dinh dưỡng của hai người, nghiêm mặt nói:

"Các trưởng lão sau khi bàn bạc, quyết định ghi cho cậu công huân cấp A, thưởng hai triệu tiền mặt, cùng với hai đạo cụ. Cậu có ý kiến hay không? Nếu có ý kiến, tôi sẽ phản hồi thay cậu.

"Nếu không có, vậy cứ quyết định như thế, tổng bộ bên kia sẽ ở trang web chính thức tuyên bố thông cáo, đây là đãi ngộ chỉ công huân cấp A có."

Công huân cấp A? Trương Nguyên Thanh kinh ngạc một phen.

Ở trong chế độ của Ngũ Hành minh, công huân cấp A mang theo quá nhiều giá trị, trừ quyền hạn đề cao, đãi ngộ đề cao, càng ý nghĩa "con đường làm quan" của hắn chính là con đường bằng phẳng.

Về sau chỉ cần cấp bậc theo kịp, thập trưởng, chấp sự, đều không phải vấn đề.

Phải biết rằng, thập trưởng tạm quyền Đằng Viễn, tuy là Thánh giả cấp 4, lại bởi vì công huân không đủ, đến nay vẫn là đãi ngộ thành viên tinh anh.

Nếu không phải thập trưởng mắt thật ở nhà dưỡng thương, hắn ngay cả thập trưởng tạm quyền cũng không lăn lộn lên được.

Phần thưởng 2 triệu tiền mặt, vậy giá trị con người của mình bây giờ chính là 2,5 triệu, nghe tựa như không quá may mắn… Đạo cụ thưởng vừa lúc bù lại chỗ trống của giày khiêu vũ màu đỏ cùng bảo châu Kẻ Trầm Ổn… Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi không có ý kiến!”

Phó Thanh Dương lập tức ấn cái nút góc bàn, vài phút sau, mười em gái tai thỏ eo nhỏ chân dài, hai tay bưng khay bạc, nối đuôi nhau mà vào.

Các cô xếp thành hàng ngang ở phòng sách, bưng khay, đứng thẳng.

Phó Thanh Dương chống bàn đứng dậy, bước chân tao nhã trầm ổn, xốc lên vải đỏ phủ ở trên cái khay bạc thứ nhất, trong khay là một khối phỉ thúy xanh biếc, hình tròn, điêu khắc hoa văn dạng dây leo.

Chương 298: Lựa chọn đạo cụ (2)

“Đạo cụ này tên ‘Kẻ Sống Lại’, đạo cụ nghề nghiệp Mộc yêu, công năng của nó là khiến chủ nhân ở thời khắc gần chết, khôi phục đến trạng thái tốt nhất. Phương pháp sử dụng rất đơn giản, đeo ở trên người là được. Nhưng phải chú ý, nếu bị nháy mắt giết chết, công năng của nó sẽ không kích hoạt.” Phó Thanh Dương giới thiệu.

Max trạng thái lúc gần chết? Cái này thuộc loại đạo cụ cấp con bài chưa lật, nhiều hơn người khác một cái mạng, Mộc yêu không hổ là thuật sĩ hồi phục… Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: “Vậy trả giá của nó là cái gì?”

Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương hiện ra một nụ cười:

“Trả giá của nó cũng gọi là ‘sống lại’, sẽ làm người sử dụng có được dục vọng sinh sôi nảy nở mãnh liệt, rất nhiều hành giả chính phủ của phân bộ, bởi vì công năng nào đó suy yếu, đều xin mượn nó, bọn họ một lần nữa tìm được niềm vui của đàn ông.”

Trương Nguyên Thanh cảm khái lần nữa: Mộc yêu không hổ là thuật sĩ hồi phục!

Nói từ trên trình độ nào đó, loại trả giá này là đàn ông tha thiết ước mơ, nhưng nó sẽ sinh ra phản ứng hoá học với "bù nhìn" trả giá, làm mình thực thi hành động ảo tưởng đối với heo nái… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, lắc đầu nói: "Tôi muốn xem tiếp."

Phó Thanh Dương tiếp theo xốc lên vải đỏ của cái khay thứ hai, đó là một cái nhẫn dây leo đậm màu chế tác, nói:

"Rừng Rậm Thì Thầm, nó có thể làm người ta trao đổi với cây cối, động vật, cậu có thể hiểu ý tứ của chúng nó, chúng nó cũng có thể nghe hiểu chỉ lệnh của cậu. Tuy không có năng lực tấn công mạnh, nhưng ở lĩnh vực nào đó, tác dụng của nó so với đạo cụ có tính công kích càng thực dụng hơn, ví dụ như truy tung.

"Trả giá của nó là, cậu sẽ trở thành người bảo vệ động thực vật cực đoan."

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một hình ảnh: Một người đàn ông khuôn mặt mơ hồ, vừa khẽ vỗ về heo nái, vừa hỏi: Sướng hay không?

Mà heo nái vui vẻ trao đổi với hắn.

Trương Nguyên Thanh sắc mặt nặng nề lắc đầu: "Tôi xem thêm chút."

Phó Thanh Dương nhìn hắn một cái, không rõ Nguyên Thủy vì sao tâm tình bỗng nhiên nặng nề.

Là cảm thấy đạo cụ đều không tốt?

Phó Thanh Dương tới trước cái khay thứ ba, xốc lên vải đỏ, nói:

"Nó tên 'Kẹp Tóc Đáng Yêu', nghề nghiệp Nhạc sĩ, đeo nó lên, có thể khiến người ta có được sức quyến rũ với cả nam nữ, mặc kệ là ai, đều không đành lòng ra tay đối với cậu. Sử dụng nó trả giá là, tính cách càng ngày càng thiên về nữ tính hóa."

Trương Nguyên Thanh nhìn kẹp tóc phim hoạt hình màu hồng, chất vấn: "Vì sao nó sẽ xuất hiện ở đây, chẳng lẽ các trưởng lão không biết giới tính của tôi sao?"

Phó Thanh Dương: "Đây là Cẩu trưởng lão tự tay chọn thay cậu."

“Vậy thì tôi hiểu rồi.” Trương Nguyên Thanh cân nhắc một rồi, nói: “Tôi vẫn muốn xem chút nữa.”

Hắn đã có một cái khăn voan đỏ cùng giày khiêu vũ màu đỏ, lại thêm kẹp tóc, thật sự không quá ra sao.

Kế tiếp, Phó Thanh Dương lại giới thiệu bảy món đạo cụ còn lại, chúng nó có cái thuộc về Thổ quái, Hỏa sư, Học sĩ, Thần dạ du cùng với Thám báo. Trương Nguyên Thanh xem hoa cả mắt, hỏi:

“Bách phu trưởng, ngài có đề nghị gì?”

Phó Thanh Dương tựa như chỉ chờ hắn đặt câu hỏi, liền nói ngay:

“Thần dạ du thích hợp cận chiến, nhưng trình độ chiến đấu võ thuật của cậu không cao không thấp, hạn chế rất lớn phát huy năng lực, hơn nữa gặp được giống Quan Nhã loại kẻ địch tinh thông võ thuật chiến đấu kia, đánh lén rất có thể sẽ làm cậu gieo nhân nào gặt quả nấy.

“Cho nên cậu cần một đạo cụ công kích từ xa, tôi đề nghị cậu lựa chọn Súng Lục Bùng Nổ.”

Tạm dừng một lần, hắn nói tiếp:

“Tôi biết cậu muốn nói bản thân không biết bắn, không sao, đạo cụ thứ hai, cậu chọn Con Mắt Kẻ Quan Sát, nó có thể làm cậu bỏ qua chướng ngại vật, phát hiện kẻ địch tiềm tàng xung quanh. Nó có thể cường hóa thị giác của cậu, cho cậu có được năng lực dự phán quỹ tích vận động của vật thể. Hai đạo cụ phối hợp, cho dù cậu chưa bao giờ sờ vào súng, cũng có thể ở trong thời gian ngắn trở thành tay súng thiện xạ.”

Con Mắt Kẻ Quan Sát là một chiếc kính gọng đen, rất có khí tức học giả; Súng Lục Bùng Nổ là súng lục nòng lớn vỏ ngoài đỏ thẫm, vẻ ngoài khí phách, là loại vũ khí bá đạo sức giật có thể khiến người thường gãy xương.

Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, cảm thấy cái này phối hợp, quả thật thích hợp mình trước mắt, vui vẻ nói: “Vậy cứ quyết định như thế.”

Hắn từ trong tay Phó Thanh Dương tiếp nhận hai đạo cụ, nắm trong tay, tin tức vật phẩm nhanh chóng hiện lên:

“Tên: Con Mắt Kẻ Quan Sát”

“Loại hình: Mắt kính”

“Công năng: quan sát, siêu thị (thị: nhìn)”

“Giới thiệu: Thám tử ưu tú, cần một đôi mắt sắc bén, để bắt giữ các chi tiết nhỏ không dễ phát hiện. Mà một kiếm khách ưu tú, tất nhiên có được tâm nhìn thấu chiêu số kẻ địch, đây là tâm sắc bén cùng mắt sắc bén—— cắt dẫn từ một vị kiếm khách không thể miêu tả. “

Chương 299: Lựa chọn đạo cụ (3)

“Ghi chú: Quá thông minh có khi chưa chắc là chuyện tốt, cuộc đời khó được hồ đồ”

“Tên: Súng Lục Bùng Nổ”

“Loại hình: Vũ khí”

“Công năng: xuyên giáp, nổ tung”

“Giới thiệu: Khẩu súng lục này dung nhập ý chí vị Hỏa sư cường đại nào đó, viên đạn nó bắn ra, tự mang hiệu quả nổ, là khắc tinh của tất cả giáp. Viên đạn có hiệu quả tịnh hóa nhỏ bé”

“Ghi chú: xin khống chế tốt tính tình của mình.”

Đáng giá nhắc tới, trả giá của Con Mắt Kẻ Quan Sát là, sau khi đeo mắt kính, sẽ không tự giác quan sát người bên cạnh, phân tích nội tâm bọn họ, mà nhìn thấu lòng người từ trước tới giờ đều không phải một chuyện tốt.

Ngươi sẽ thấy tà ác trong lòng người thân, bạn bè mình, hoặc là nhìn ra vợ không yêu ngươi, thậm chí ‘thêm canxi tăng chiều cao’ cho ngươi.

Về phần Súng Lục Bùng Nổ trả giá, ngắn gọn sáng tỏ.

Trương Nguyên Thanh hài lòng thu hồi đạo cụ, nói tiếp: “Bách phu trưởng, tôi có hai việc muốn xin giúp đỡ.”

Phó Thanh Dương phất phất tay, bảo em gái tai thỏ lui ra, vừa quay về bàn, vừa gật đầu:

“Chuyện gì?”

Trương Nguyên Thanh trước triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ che sắc thái xám xịt, nói:

“Đạo cụ này bị Hắc Vô Thường ô nhiễm, trước mắt không thể sử dụng, tôi muốn mời bách phu trưởng hỗ trợ tịnh hóa.” Phó Thanh Dương tiếp nhận giày khiêu vũ màu đỏ, chăm chú nhìn vài giây, trên mặt không có bất cứ sự kinh ngạc cùng ngoài ý muốn gì, nói:

“Nếu để tôi tới xử lý, tôi sẽ giao nó cho Cẩu trưởng lão, lại do Cẩu trưởng lão ủy thác cho trưởng lão Thái Nhất môn tịnh hóa. Trong ba đến năm ngày, là có thể trả lại cho cậu.”

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ vài giây, “Không có vấn đề.”

Lấy công huân cùng thực lực của hắn bây giờ, đã không cần lo lắng trong tổ chức có người thấy hơi tiền nổi máu tham, không giống giai đoạn tay mơ, phải giấu diếm.

Mà lấy cấp bậc của trưởng lão, khẳng định cũng sẽ không vì một món đạo cụ loại quy tắc cấp thấp, cậy mạnh cướp đoạt một vị công huân cấp A.

Tiếp theo, hắn lại lấy ra bù nhìn, đưa cho Phó Thanh Dương:

“Đây là chiến lợi phẩm tôi đánh chết Hắc Vô Thường, muốn nộp lên tổ chức.”

Phó Thanh Dương hơi ngẩn ra, buông giày khiêu vũ màu đỏ xuống, tiếp nhận bù nhìn, tập trung nhìn vào, hắn nhanh chóng đặt bù nhìn xuống, tựa như rất phỏng tay.

“Bù nhìn này cậu giữ lại trước, tôi sẽ báo cáo cho cấp trên, để các trưởng lão làm đánh giá. Trong kho báu có thêm một đạo cụ, bớt đi một đạo cụ, đều phải trải qua lưu trình nghiêm khắc.” Phó Thanh Dương liếc bù nhìn xấu xí một cái, nói:

“Nếu các trưởng lão cảm thấy đạo cụ này trả giá quá lớn, tỷ lệ giá so với tác dụng không cao, vậy cậu phải làm tốt chuẩn bị bán rẻ.

Cái trả giá này không lớn nha, nhiều nhất chỉ là thay đổi xu hướng giống loài… Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ gật đầu, hắn dù muốn mặc cả, cũng không gặp được trưởng lão.

Khách sạn Hoa Vũ.

Ban công lộ thiên trống rỗng, trước bàn tròn thủy tinh, Tạ Linh Hi cuộn mình ở sô pha một người, hóng gió mát hiu hiu, tắm rửa ánh mặt trời ấm áp, thinh thoảng nhấp một ngụm nước trái cây.

Ở đối diện cô, Chỉ Sát cung chủ mặc đồ đỏ ngồi đó. Cô đã thay đổi một cái mặt nạ, chỉ bao trùm đến mũi, lộ ra cánh môi đỏ au gợi cảm.

"Em đã bảo người ta tìm hiểu rồi, sự kiện Chén Thánh đã chấm dứt." Tạ Linh Hi vẻ mặt giảo hoạt, nói: "Cung chủ tỷ tỷ, chị đoán xem là ai giết Hắc Vô Thường."

Chỉ Sát cung chủ không mặn không nhạt nhìn cô một cái.

Tạ Linh Hi lập tức ngoan ngoãn nói: "Là Nguyên Thủy ca ca đấy."

Trong mắt Chỉ Sát cung chủ hiện lên nét kinh ngạc: "Hắn?"

"Anh ấy thật lợi hại, đoạn thời gian trước em còn thực cho rằng anh ấy chết rồi cơ." Tạ Linh Hi nhắc tới Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền đặc biệt hăng hái, "Bố em cũng rất hứng thú đối với anh ấy, tỏ vẻ muốn phát triển anh ấy trở thành nhân mạch của Tạ gia, bảo em đoạn thời gian này thân cận với anh ấy nhiều hơn."

Đối với linh cảnh thế gia mà nói, đầu tư, bồi dưỡng một thành viên chính phủ có tiềm lực, thuộc loại thao tác thường quy.

Chỉ Sát cung chủ cười nhạo nói: "Bồi dưỡng thành con rể Tạ gia không phải càng đơn giản trực tiếp hơn sao."

Tạ Linh Hi ngượng ngập nói: "Người ta còn nhỏ mà."

Chỉ Sát cung chủ 'A' nói: "Tạ gia cũng không phải chỉ có một đứa con gái là em, em có đầy chị họ mà."

Tạ Linh Hi cười lên: "Với cái tính tình ương ngạnh sống an nhàn sung sướng đó của họ, chỉ có thể gả cho một ít người ở rể một lòng đu bám Tạ gia, thiên tài thật sự là khinh thường nịnh bợ lấy lòng họ, bọn họ đều thích nữ hài tử thương ca ca."

Chỉ Sát cung chủ đứng dậy đi đến cạnh ban công, hai tay chống lan can, thấp giọng lẩm bẩm:

“Hắn trưởng thành rất nhanh…”

Trong khu đô thị cũ, tầng hầm ngầm căn nhà lớn cũ nát.

Nơi này là một điểm tụ cư của nghề nghiệp tà ác, dì Tiểu Viên mặc áo gió dài, đeo mặt nạ, sau khi thông qua kiểm nghiệm thân phận, dọc theo cầu thang, tới tầng hầm ngầm thứ nhất. Không khí ngột ngạt, cùng với mùi mồ hôi, mùi khói thuốc ập vào mặt.

Chương 300: Lý Hiển Tông (1)

Tầng hầm ngầm rất lớn, bên ngoài bị cải tạo thành quán bar, cung cấp đồ ăn, rượu nước, dưa và trái cây, cùng với một ít phục vụ đặc thù.

Vừa qua buổi trưa, “khách” trước sofa cùng quầy bar không nhiều, đến buổi tối, nơi này mới có thể trở nên náo nhiệt.

Ánh mắt dì Tiểu Viên quét một vòng, đi thẳng tới quầy bar, ngồi xuống ở bên cạnh một gã đầu trọc, nói:

“Gần đây có tin tức gì?”

Người đàn ông đầu trọc vẻ mặt hung ác, trên mặt, da đầu xăm hình xăm dữ tợn, làm người ta nhìn mà mê muội.”Cô muốn biết cái gì?” Người đàn ông đầu trọc buông chén rượu xuống, sờ sờ đầu, nhếch miệng cười nói. Hắn chính là kẻ cung cấp, kiêm người bảo hộ sân bãi cứ điểm này, Yêu mê hoặc cảnh giới Thánh giả.

ID linh cảnh tên “Thiên Linh Linh” .

Dì Tiểu Viên rút ra mười tờ tiền, đặt ở quầy bar, đẩy tới trước mặt người đàn ông đầu trọc, nói:

“Tùy tiện đến một cái trước.”

Thiên Linh Linh hài lòng thu tiền, nói: “Nhiệm vụ thí luyện phó bản giết chóc cỡ lớn sắp tổ chức. Tôi nghe nói, Lý Hiển Tông chọn ở Tùng Hải.”

Đối với linh cảnh hành giả mà nói, phó bản giết chóc cỡ lớn là một lần giao phong lớn của trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác, cũng là cơ hội chuyển chức một năm chỉ có hai lần.

Siêu phàm cấp 3, Thánh giả cấp 6 muốn chuyển chức, bước vào tầng cấp cao hơn, nhất định phải tham gia phó bản giết chóc cỡ lớn.

Gặp lúc này, các tổ chức lớn của nghề nghiệp tà ác sẽ triệu tập một ít người trẻ tuổi có tiềm lực, đưa bọn họ đến một ít thành thị quan trọng, để bọn họ săn giết hành giả nghề nghiệp hợp pháp, khởi động làm nóng cho phó bản giết chóc cỡ lớn.

Tiếp đó chính là để các hậu bối có tiềm lực hai bên trận doanh thử chi tiết của nhau, hiểu biết chiến lực của đối thủ, đợi phó bản mở ra, biết người biết ta.

Đương nhiên, đây là cách làm tự mình tình nguyện của trận doanh tà ác, nghề nghiệp hợp pháp có "thi đấu lôi đài" của mình. "Hắn không đi thủ đô, mà là chọn ở Tùng Hải?" Tiểu Viên có chút kinh ngạc.

Thủ đô là nơi mỗi một vị nghề nghiệp tà ác có dã tâm có khát vọng tha thiết ước mơ công chiếm, dù sao tổng bộ Ngũ Hành minh cùng tổng bộ Thái Nhất môn đều ở thủ đô.

Săn giết hành giả thiên tài của tổng bộ mới có cảm giác thành tựu.

Đương nhiên, đây là trận doanh tà ác nhất sương tình nguyện thực hiện, nghề nghiệp hợp pháp có mình "Lôi đài tái" ."Hắn không đi kinh thành, mà là chọn ở tại Tùng Hải?" Tiểu Viên có chút kinh ngạc.

Kinh thành là mỗi một vị có dã tâm có khát vọng nghề nghiệp tà ác, tha thiết ước mơ công chiếm nơi, dù sao Ngũ Hành minh tổng bộ cùng Thái Nhất môn tổng bộ, đều ở kinh thành.

Săn giết tổng bộ thiên tài hành giả mới có cảm giác thành tựu.

Đầu trọc cười cười, chưa nói gì.

Dì Tiểu Viên lại rút ra mười tờ tiền giấy.

Người đàn ông đầu trọc nói tiếp: "Tôi nghe nói, danh sách treo thưởng giai đoạn Siêu phàm sắp đổi rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn phân bộ Tùng Hải, rất có thể vào năm hạng đầu. Nhưng không biết Lý Hiển Tông đến Tùng Hải, có phải vì tiền thưởng săn giết hắn hay không."

Kẻ tên Nguyên Thủy Thiên Tôn này, sao đột nhiên tấn thăng năm hạng đầu? Dì Tiểu Viên chưa tiếp tục đề tài này, lại đếm ra mười tờ tiền giấy:

"Nghe nói Hắc Vô Thường đã chết? Tôi muốn biết tình báo chi tiết."

Thiên Linh Linh sờ cái đầu trọc lốc, rút ra năm tờ tiền giấy, đưa trở về, nói:

"Tin tức của tôi không đáng với giá này. Hắc, tôi bán tình báo, chú ý chính là một sự công bằng."

Nâng chén rượu lên uống một ngụm, chép miệng vài cái, nói: "Hắc Vô Thường ở đêm qua, bị người phân bộ Tùng Hải xử lý rồi, dẫn đầu chính là Phó Thanh Dương, cái này cô biết."

Giọng dì Tiểu Viên cao ngạo lạnh lùng:

"Cho nên, quả thật là Phó Thanh Dương giết hắn? Kẻ tham dự còn có ai, địa điểm chiến đấu ở nơi nào?"

Thiên Linh Linh châm một điếu thuốc, chậm rãi phun ra một hơi khói trắng dày đặc, nói:

"Địa điểm không biết, còn chưa mò ra, dù sao Tùng Hải lớn như vậy mà. Quá trình chi tiết tôi cũng không cho cô được. Tôi thu được tin tức là, Chén Thánh và danh sách đều ở trong tay phân bộ Tùng Hải, bọn họ đã tổ chức nhân thủ bắt kẻ sa ngã trên danh sách.

"Mặt khác, nửa giờ trước, diễn đàn chính thức của Ngũ Hành minh cập nhật một dòng thông cáo, phân bộ Tùng Hải, đội viên đội 2 khu Khang Dương Nguyên Thủy Thiên Tôn, ở trong sự kiện Chén Thánh lập công, trao công huân cấp A."

Thứ phía sau hắn nói, Tiểu Viên chưa chú ý, cô như là thất thần, một lúc lâu không có động tác.

Cô đột nhiên ý thức được một cái khả năng: Hắc Vô Thường không phải Phó Thanh Dương giết, mà là người mới tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia.

Nếu không phải tạo ra tác dụng mang tính mấu chốt, chỉ là làm kẻ tham dự, không có khả năng được trao tặng công huân cấp A, đây chính là một trong những vinh dự cao nhất của Ngũ Hành minh.

Chương 301: Lý Hiển Tông (2)

Nếu chỉ là như vậy, trái lại không đến mức khiến Tiểu Viên sững sờ, cô chỉ là đột nhiên nghĩ đến lời tiểu tử kia nói buổi sáng.

1 — trong sự kiện này, tôi mới là công đầu.

Hắn chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Tiểu Viên vẫn luôn cho rằng, tiểu tử kia là hành giả chính phủ bình thường, là người trẻ tuổi mặc dù có chút háo sắc, nhưng tâm tính lương thiện.

Không ngờ, hắn lại chính là người mới gần đây thanh danh lên cao, tân tú Ngũ Hành minh, hàng ngũ đứng đầu bảng treo thưởng.

Thì ra là hắn à, hắn quả thật vẫn luôn điều tra Hắc Vô Thường, là kẻ tham dự sự kiện Chén Thánh, như vậy xem ra, món đạo cụ ô nhiễm linh hồn đó của hắn, chính là bắt nguồn từ Hắc Vô Thường… Dì Tiểu Viên kết hợp đủ loại chi tiết, càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Để sau tìm một cơ hội thử một lần!

Cô lạnh nhạt nói: "Tình báo của anh tôi rất hài lòng, thay tôi chú ý tin tức Lý Hiển Tông, tôi định kỳ sẽ tới."

Lúc này, cái ghế dài nào đó trong góc, một gã cởi trần, xách theo chai rượu đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh dì Tiểu Viên, ánh mắt tham lam nhìn quét đường cong khêu gợi.

Hắn liếm môi, cười hề hề nói: "Cô bé, muốn đi chơi chút hay không?"

Dì Tiểu Viên xoay đầu lại, theo gã cởi trần ra hiệu, nhìn về phía ghế dài trong góc, một bóng lưng rộng lớn cường tráng, hướng tới quầy bar, hai cái chân trên vai lắc lư qua lại.

Đối với nghề nghiệp tà ác mà nói, túng dục (tùy hứng, mặc kệ ham muốn) là điều bình thường, ham muốn giết chóc, ham muốn phá hoại cùng với tình dục

Tiểu Viên thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: "Cút!"

“Hắc, đợi lát nữa em sẽ biết điểm tốt của bổn đại gia.” Người đàn ông cởi trần khoác tay về phía vai dì, đột nhiên, hắn ngạt thở, tiếp theo kịch liệt ho khan.

Ho tới mức sắc mặt đỏ lên, ho tới mức lỗ chân lông toát ra giọt máu màu đen.

Thiên Linh Linh uống ngụm rượu, nhắc nhở: “Địa bàn của tôi, không thể giết người.”

Dì Tiểu Viên hừ lạnh một tiếng, đứng dậy rời khỏi quầy bar, áo gió bay lên, biến mất ở đầu cầu thang.

Qua vài phút, người đàn ông cởi trần dừng ho khan, cả người dính một tầng máu đen, há mồm thở dốc.

Thiên Linh Linh cười nhạo nói: “Cô gái đó nhiều gai lắm, tao cũng không dám dễ dàng trêu chọc.”

Người đàn ông nghiến răng nghiến lợi: “Có cơ hội trói ả lại, muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó.”

Thiên Linh Linh cười ha ha: “Đến lúc đó nhớ gọi tao.”

“Cái đó khẳng định, nhất định sẽ không quên anh Thiên, chúng ta cùng nhau chơi.”

“Ý tao là, gọi tao qua nhặt xác thay mày.”

Đang nói, đầu cầu thang truyền đến tiếng bước chân, một người trẻ tuổi mặc áo ba lỗ màu đen, quần bộ đội rằn ri, xuất hiện ở quán bar tầng hầm.

Bộ dạng hắn rất không tệ, mày kiếm mắt sáng, dáng người cao ngất, cơ thể khỏe mạnh làm ngực căng lên, trong tay thưởng thức một con dao bướm* màu bạc.

“Đã lâu không gặp, chú Thiên.”

Người trẻ tuổi đùa nghịch dao bướm, ngồi ở trước quầy bar.

Thiên Linh Linh liếc nhìn người trẻ tuổi vẻ mặt kiệt ngạo một lần, nói: “Vừa rồi có Vu cổ sư giai đoạn Thánh giả tìm hiểu tin tức của mày, trước mắt còn nhìn không ra có địch ý hay không, mày chú ý một chút.”

Thiên Linh Linh là Yêu mê hoặc, giống với Lý Hiển Tông, đều là thành viên Binh Chủ giáo, nhưng người trước thân phận

là giữ bí mật, tuyên bố với bên ngoài là hành giả hoang dã.

Lý Hiển Tông sau khi quyết định đến Tùng Hải tiến hành thí luyện, hai người liền đã sớm liên lạc.

Lý Hiển Tông chẳng hề để ý "Vâng" một tiếng: "Tình báo cháu nhờ chú thu thập, chú thu thập thế nào rồi?"

Thiên Linh Linh búng ngón tay, người pha chế đang lau dọn cạnh quầy bar cúi người từ trong ngăn tủ rút ra một xấp tư liệu, đặt ở quầy bar.

Lý Hiển Tông sốt sắng tiếp nhận, mở ra, cẩn thận đọc.

Trang đầu tiên của tư liệu, rõ ràng viết "Nguyên Thủy Thiên Tôn" .

Hai ngón tay Thiên Linh Linh nắm chén rượu, lắc nhẹ, nói:

"So sánh với bốn vị đứng đầu bảng treo thưởng, cấp bậc Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn là thấp nhất, không đến cấp 3. Hắn xuất phát quá nhanh, căn cơ không vững, săn giết hắn tỷ lệ đầu tư trên thu nhập cao nhất, quyết định của mày tao là tán đồng, chẳng qua người này thực cổ quái, tin tức về hắn khá ít, không giống bốn vị trước, phong cách chiến đấu đã bị chúng ta mò mẫm rất rõ ràng. Mày muốn đối phó hắn, phải cẩn thận."

Lý Hiển Tông hừ một cái, nói: "Như vậy mới thú vị chớ, chú Thiên, cháu nghe lão tiền bối trong giáo phái nói, chú lúc trẻ tuổi là không sợ trời không sợ đất, tuổi lớn rồi, trở nên tay chân rón rén như vậy?"

Chương 302: Lý Hiển Tông (3)

"Tao nếu là trẻ ra hai mươi tuổi, lúc này đã lấy đầu của mày." Thiên Linh Linh cười nhạo nói.

"Đến nha, đánh một trận?" Lý Hiển Tông không biết sống chết khiêu khích tiền bối cảnh giới Thánh giả.

Thiên Linh Linh không quan tâm hắn.

Lý Hiển Tông gã này, trở thành Yêu mê hoặc không tới một năm, đã là hành giả cấp 3 đỉnh phong. Người này trời sanh

hiếu chiến, lại có đầu óc, thời điểm cấp 1, đã có thể giết ngược lại hành giả cùng nghề nghiệp cấp 2.

Đến cấp 2, trong cùng cấp bậc đã khó gặp địch thủ, được Ma Nhãn thiên vương một trong tứ đại thiên vương nhét vào dưới trướng, ra sức bồi dưỡng.

Hắn quả nhiên không làm tổ chức thất vọng, sau khi cấp 3 đỉnh phong, thế mà bằng vào sức một mình, ám sát một Thánh giả cấp 4 của Linh Năng hội, phân hội khu nam.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kia ở của phân bộ Tùng Hải chính phủ chói mắt bao nhiêu, Lý Hiển Tông ở Binh Chủ giáo chói mắt bấy nhiêu.

Chờ hắn trở thành Thánh giả, là có tư cách đi tổng bộ bái kiến "Tu La" .

Lý Hiển Tông lật xem tư liệu, nói: "Còn có tình báo gì, cháu nhớ rõ Linh Năng hội phân hội khu đông cũng ở Tùng Hải, bọn họ có động tĩnh gì?"

Thiên Linh Linh thấp giọng nói: "Sau khi Phán Quan Mắt Quỷ chết, phân hội khu đông thực lực tổn hao nhiều, chưa chắc sẽ tham dự thí luyện năm nay. Tùng Hải không có ai tranh với mày."

Lý Hiển Tông "Vâng" một tiếng, nói:

"Chú Thiên à, cháu đã âm thầm triệu tập vài nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, muốn chơi lớn một phen, thử một chút phản ứng của phân bộ Tùng Hải. Nguyên Thủy Thiên Tôn này ngay tại khu Khang Dương đúng không, chú là địa đầu xà, giúp cháu lựa chọn địa điểm đi."

Thiên Linh Linh nhếch miệng cười nói: "Mày muốn làm ầm ĩ, vậy thì chọn trung tâm thương mại, bệnh viện, trường học, bảo đảm quậy kinh thiên động địa."

Lý Hiển Tông sờ cằm: "Trung tâm thương mại quá đông người, cháu nhân thủ không đủ, không khống chế được. Trường học mà nói, bố cháu bội phục nhất phần tử trí thức, không tìm bọn họ làm phiền. Ừm, bố cháu là chết ở trong bệnh viện, trước khi chết còn bị bệnh viện móc cạn của cải, chọn bệnh viện đi."

Thiên Linh Linh trầm ngâm một phen: “Bệnh viện tương đối tốt khu Khang Dương… bệnh viện Bình Thái đi.”

Lý Hiển Tông vỗ quầy bar, nói: “Chính nó.”

Diễn đàn chính thức, bởi vì bài đăng không lâu trước đo, diễn đàn nhấc lên một mảng sôi nổi.

Nội dung thông báo rất ngắn gọn, ít ỏi mấy câu, nhưng chính là thông báo ngắn gọn như thế, khiến hành giả chính phủ phân tán các nơi trợn mắt cứng lưỡi.

“Lý Đông Trạch: Oh, oh my god, oh my god, tôi đã một đêm không ngủ, không sai, đừng nghi ngờ, là hưng phấn ngủ không được.”

“Vương Phi: Người này ai thế, nói chuyện kỳ kỳ quái quái.”

“Bạch Long: @ Vương Phi, Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là mặt hàng này nhặt về, số cứt chó săn.”

“Vương Phi: A, đây là ông bà tổ tiên phù hộ nha, hâm mộ chết lão nương rồi.”

“Năm Rộng Tháng Dài: Nguyên Thủy hắn không phải đã chết rồi sao? ?”

“Thanh Đằng: Đó là vì mê hoặc Hắc Vô Thường, cố ý phát ra tin tức giả.”

“Năm Rộng Tháng Dài: Ồ ồ, thì ra là thế, Thanh Đằng tỷ tỷ, Thiên Tôn hắn thật sự giết Hắc Vô Thường?”

“Thanh Đằng: Ừm, tận mắt nhìn thấy.”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Tiểu tử kia, a không, Thiên Tôn là muốn nghịch thiên à, rõ ràng đoạn thời gian trước còn là người mới, chỉ chớp mắt, hắn đã là đại lão công huân cấp A, tôi tiểu đội trưởng này nhìn thấy hắn, cũng phải cung kính.”

“Bé heo Geogre: Bao nhiêu năm chưa có nhân viên tầng chót được trao tặng cấp A rồi? Ài, chúng ta đã chứng kiến một vị thiên tài quật khởi. Nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong danh sách treo thưởng của nghề nghiệp tà ác, tất nhiên cầm cờ đi trước nhỉ.”

“Những Ngày Gian Khổ: Đúng vậy, không biết hắn có thể bị kẻ mạnh của nghề nghiệp tà ác săn giết hay không, nhưng, lấy

trình độ của Thiên Tôn, giai đoạn Siêu phàm không mấy ai có thể thắng hắn nhỉ."

"Bé heo Geogre: Không nhất định, ngươi đi xem Ngũ Hành minh chúng ta, bảng treo thưởng giai đoạn Siêu phàm, năm hạng đầu đều là quái thai."

Khu bình luận rất nhanh tích lũy mấy ngàn dòng bình luận, tuyệt đại bộ phận đều là chấn động bởi công tích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ùn ùn nghị luận đối với hắn.

Ngũ Hành minh lại xuất hiện một người mới cấp yêu nghiệt, phương diện này, hành giả chính phủ thường xuyên lướt mạng là có đoán trước, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vượt qua hai cái linh cảnh cấp S.

Nay tổng bộ trao tặng công huân cấp A, cũng là một cái tín hiệu, tín hiệu một vị cao tầng tương lai dần dần dâng lên.

Công huân đến, tương lai chỉ cần lên tới cấp bậc tương ứng, thì có thể trao tặng chức vị.

"Rất sướng nha, mọi người khen thêm vài câu, ta thích xem."

Trong trung tâm thương mại người đến người đi, ánh đèn lấp lánh, Trương Nguyên Thanh vừa đi dạo với dì trẻ, vừa lướt điện thoại di động.

Chương 303: Mưu đồ bí mật (1)

"Mày đừng chơi điện thoại di động mãi!" Dì trẻ phồng má thành cái bánh bao nhỏ, trừng mắt oán giận.

Trương Nguyên Thanh nghe lời đặt điện thoại di động lại trong túi.

"Lát nữa xem phim đi, tháng này còn chưa đi xem phim đâu." Dì trẻ đề nghị.

Quá khứ rất nhiều năm trước, đi dạo trung tâm thương mại xem phim ăn ngon, là giải trí cuối tuần của bọn họ.

Qua cuối tuần, hai dì cháu mỗi người một nơi, một người vất vả đi học, một người đi làm súc vật xã hội.

“Được đấy!” Trương Nguyên Thanh nói: “Dì xem xem, có vé phim Ngọc Bồ Đoàn hay không.”

“Cút cút cút!”

“Há, dì cũng xem rồi đúng không.”

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh đeo ba lô hai vai, đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai đi vào đơn vị.

“Nguyên Thủy, Lý thập trưởng đã trở lại.” Em gái đứng quầy cười nói: “Ông ấy ở trên lầu chờ cậu.”

Lý thập trưởng là ai thế? Thập trưởng của mình rõ ràng tên Đằng Viễn… Trương Nguyên Thanh mỉm cười đáp lại: “Cảm ơn.”

Khu làm việc, Vương Thái ngồi một mình cô đơn, sức chú ý tập trung ở màn hình máy tính, không thèm để ý đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn lên lầu, cao quý.

Hi, Vương Thái huynh! Trương Nguyên Thanh chào hỏi ở trong lòng, xoay người rẽ về phía văn phòng thập trưởng.

Cửa kính mờ của văn phòng mở rộng, Lý Đông Trạch một tay chống gậy, bả vai phồng lên, ngồi ở cạnh sô pha phòng tiếp khách, đang hữu hảo nói chuyện với Đằng Viễn.

Một đầu khác, cô gái tóc màu lửa đỏ ghé vào bên cạnh bàn, nghiêm túc làm bài tập, Quan Nhã ngồi ở một bên chỉ đạo bài tập, chỉ là sắc mặt không tốt lắm.

“Ồ, đại công thần của chúng ta đến rồi.” Lý Đông Trạch nhìn về phía cạnh cửa, mắt sáng lên.

“Thập trưởng.” Trương Nguyên Thanh trước hướng Đằng Viễn chào hỏi, tiếp đó nhìn về phía Lý Đông Trạch: “Hôm nay có khách à, chào đồng chí Lý.”

Lý Đông Trạch vẻ mặt cứng đờ, ánh mắt dạo qua một vòng ở trên người Đằng Viễn cùng Nguyên Thủy, miễn cưỡng cười vui nói:

“Xem ra trong lúc tôi không có mặt, cậu đã thành công thu được các đội viên tôn trọng cùng tán đồng, tốt lắm. Đằng Viễn, tôi còn lo lắng cậu giống như trước kia, không biết ở chung với các đồng nghiệp.”

Đằng Viễn giọng điệu thiếu nhiệt tình với cuộc sống, nói: "Cũng không có gì, tôi chỉ là làm việc mình nên làm."

"Hả?" Lý Đông Trạch dùng giọng mũi phát ra nghi hoặc.

"Tôi chỉ là sửa chữa một ít điều lệ chế độ, gia tăng tiền ăn, sớm hai tháng cho trợ cấp nhiệt độ cao, miễn trừ phạt tiền lương đến muộn…"

Trong lời kể thiếu nhiệt tình của Đằng Viễn, vẻ mặt Lý Đông Trạch dần dần dại ra.

"Đến, thập trưởng, uống Coca." Trương Nguyên Thanh đưa cho Đằng Viễn một ly Coca, lửa cháy đổ thêm dầu.

"Oh, oh my god, cậu đây là tà môn ma đạo, đội ngũ không phải quản lý như vậy." Lý Đông Trạch lớn tiếng chỉ trích: "Cậu thế này không tao nhã chút nào cả."

Nghe hai người tranh chấp, Trương Nguyên Thanh ngồi xuống bên cạnh Khương Tinh Vệ, con bé này đang làm đề trắc nghiệm, nhíu mày, sắc mặt chăm chú, giống như giấy đề mục là kẻ địch khó có thể vượt qua.

Tri thức đề mục đề cập tới, đều là tri thức cấp 2, hình tam giác, căn bậc hai, phương trình, định lý Pitago vân vân.

"Cậu tới vừa lúc, dạy con bé làm bài đi." Quan Nhã vẻ mặt "Mệt rồi, hủy diệt đi".

Đã đụng phải, vậy thì không có cách nào cả, Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua đề mục phía trước, phát hiện tỷ lệ chuẩn xác cao tới trăm phần trăm, lập tức cười nói:

"Không tệ nha, rất lợi hại."

Quan Nhã nghiến răng nghiến lợi: "Đó đều là chị làm!"

Nhìn bộ dáng nghiến răng của Lão ti cơ, Trương Nguyên Thanh thở dài: "Vậy vẫn là em đến dạy đi, ai bảo em là chòm sao Bọ Cạp chứ, cho dù là con heo, em cũng sẽ mềm lòng."

Lúc nói như vậy, hắn đánh giá khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của Lão ti cơ, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ không nên có: Cái mũi cao như vậy, đổi thành mũi heo thì tốt rồi.

Quan Nhã hồ nghi liếc hắn một cái, từ trong túi xách bên cạnh lấy ra gương trang điểm: "Mặt của chị có vấn đề sao?"

“Không có!”

“Vậy cậu vừa rồi vì sao vẻ mặt chán ghét?”

“Em không có, chị Quan Nhã đẹp nhất.” Trương Nguyên Thanh thề thốt phủ nhận: “Vì bày tỏ sự chân thành của em, em có thể hôn chị một cái.”

“Cút!”

Trương Nguyên Thanh thuận thế đưa đề tài về trên người Tinh Vẹ, vẻ mặt ôn hoà nói: “Tinh Vệ à, tri thức toán học cấp 2, những cái nào là em nắm giữ tương đối tốt, những cái nào là chưa hiểu hẳn?”

Khương Tinh Vệ nghiêng đầu, trầm ngâm một chút: “Nắm giữ cộng trừ nhân chia tương đối tốt?”

“Cấp 2! !” Trương Nguyên Thanh tăng thêm giọng điệu.

Khương Tinh Vệ lắc đầu.

“Một chút cũng không có? Không có khả năng chứ.” Trương Nguyên Thanh không tin trên đời có đứa nhỏ ngu xuẩn như vậy.

Khương Tinh Vệ xem đề trắc nghiệm, bừng tỉnh đại ngộ:

“Em còn từng học được một ít kĩ xảo nhỏ, ba dài một ngắn chọn ngắn nhất, ba ngắn một dài chọn dài nhất, hai dài hai ngắn phải chọn b, so le không đồng đều chọn hết, đề trắc nghiệm phải dựa vào cái này.”

Chương 304: Mưu đồ bí mật (2)

Huyết áp Trương Nguyên Thanh tăng vọt: “Trừ những cái này thì sao?”

Khuôn mặt nhỏ của Khương Tinh Vệ nghiêm túc: “Còn có một điểm cực kỳ quan trọng phải học được bỏ qua!”

Quan Nhã cũng nghe mà cao huyết áp.

Trương Nguyên Thanh lặng lẽ vài giây, nói: “Như vậy đi, em cho anh năm trăm đồng, anh giúp em làm bài tập.”

Khương Tinh Vệ ngây ra, trên đời thế mà có người thiện lương như vậy?

“Không được!” Quan Nhã cả giận: “Cậu đây là đang hại con bé, vốn đã ngốc như vậy.”

Trương Nguyên Thanh nói: “Vậy chị đến dạy đi.”

Quan Nhã nhất thời không nói nữa.

“Cổ nhân nói, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy. Mỗi người thiên phú đều không giống nhau, lấy một hình thức cứng ngắc đi giáo dục tất cả mọi người, bản thân đã là không đúng, cô bé này rõ ràng không có tố chất sách vở, thiên phú của cô bé không ở đây, tiêu phí lượng lớn thời gian học tập những thứ này, có ích gì đâu.” Trương Nguyên Thanh nói.

Khương Tinh Vệ vỗ bàn tán dương: “Có đạo lý, em thích đánh nhau. Nguyên Thủy, chúng ta đi phòng chiến đấu võ thuật đi, em dạy anh đánh nhau.”

Trương Nguyên Thanh: “Ồ, anh thành học sinh rồi?”

Lúc này, Lý Đông Trạch dừng phê bình, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nghiêm mặt nói:

“Hôm nay tôi tới đây là có hai việc, việc thứ nhất sao, buổi tối đội 2 liên hoan, chúc mừng cậu đạt được công huân cấp A, cũng chúc mừng mọi người lại đạt được công lao tập thể. Chuyện thứ hai, tôi phải cho cậu một cái nhắc nhở.”

Nhắc nhở? Trương Nguyên Thanh cũng nghiêm túc hẳn lên.

Lý Đông Trạch trầm giọng nói:

“Bây giờ là đầu tháng 5, qua một tháng nữa, chính là phó bản giết chóc cỡ lớn nửa năm một lần, hàng năm lúc này, một ít Siêu phàm cấp 3, Thánh giả cấp 6, đều sẽ ở lúc này mưu cầu cơ hội chuyển chức.

“Đối với chúng ta mà nói, đây là việc lớn, Ngũ Hành minh chúng ta cùng Thái Nhất môn, cùng với linh cảnh thế gia, sẽ liên hợp tổ chức một hồi thi đấu lôi đài, chọn ra người nổi bật.

“Mục đích làm như vậy, một mặt là hiểu rõ đối với thành viên có tiềm lực, một mặt khác chọn ra mấy người ưu tú nhất, dốc lòng bồi dưỡng.”

Khương Tinh Vệ chen vào một câu: “Em biết, kỳ thi mô phỏng, trường học bọn em mỗi tháng đều phải thi mô phỏng.”

Lý Đông Trạch gật đầu, tiếp tục nói:

“Tổ chức tà ác cũng có ‘kỳ thi mô phỏng’ như vậy, nhưng càng đẫm máu tàn nhẫn hơn. Cách làm của bọn họ, là phái thiên tài có tiềm lực, lẻn vào các đô thị lớn, săn giết tuyển thủ hạt giống của tổ chức chính phủ.

“Trên lý luận mà nói, Thám báo cấp 3 như tôi, cũng là đối tượng có thể bị săn giết, bởi vì tôi cũng có tư cách tham dự phó bản giết chóc giữa năm.

“Nhưng Khương Tinh Vệ và Nguyên Thủy, hai người các cậu cấp bậc ưu tiên so với tôi cao hơn rất nhiều, nhất là Nguyên Thủy, cậu liên tiếp vượt qua hai cái cấp S, lại được trao tặng công huân cấp A, quá mức chói mắt.

“Hành giả tổ chức tà ác, khẳng định sẽ nhằm vào cậu, ý đồ săn giết cậu tạo danh tiếng, đổi lấy phần thưởng.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, nhớ tới hôm qua lúc lướt diễn đàn chính thức, các hành giả lâu năm đã từng thảo luận chuyện này.

Hắn liền nói ngay: “Thập trưởng, tôi muốn một phần danh sách treo thưởng giai đoạn Siêu phàm của tổ chức tà ác.”

Lý Đông Trạch: “Tự cậu vào trong cơ sở dữ liệu tìm đi, quyền hạn của cậu đã cao hơn tôi. Mấy ngày nay, cậu cố gắng hạ thấp, lúc đi làm tan ca, đeo khẩu trang cùng mũ. Đằng Viễn, cũng đừng nghĩ chết dí ở nhà, đội 2 có cậu tọa trấn, lại thêm chúng tôi, người nghề nghiệp tà ác không dám xông vào.”

Đằng Viễn khẽ gật đầu, bổ sung nói: “Nguyên Thủy, tôi sẽ cân nhắc thay cậu xin một phần trợ cấp ‘thấp thỏm lo âu’.”

Trương Nguyên Thanh nhất thời không biết nên cảm tạ, hay là nên tức giận.

“Đúng rồi, đã là săn giết thiên tài, vậy Phó bách phu trưởng có phải cũng có nguy hiểm hay không?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Phó Thanh Dương tuổi không lớn, hơn hai mươi, lại là cảnh giới Thánh giả đỉnh phong, hắn một lòng muốn vào trưởng lão

hội, khẳng định sẽ tham gia phó bản giết chóc lần này, tấn thăng cảnh giới Chúa tể.

Như vậy, hắn cũng sẽ trở thành đối tượng săn giết của nghề nghiệp tà ác.

"Đương nhiên, nghề nghiệp tà ác cảnh giới Thánh giả, không ít kẻ muốn giết hắn." Quan Nhã nói:

"Hắn trước kia ở thủ đô, nghề nghiệp tà ác ám sát hắn nhiều đếm không xuể, đáng tiếc chưa ai có thể thành công. Nhưng lúc ấy cấp bậc hắn không cao, bây giờ săn giết hắn, hắn đều là tồn tại Thánh giả đỉnh phong."

Trong mắt Lão ti cơ tràn ngập lo lắng.

Trương Nguyên Thanh nhìn cô gái này một cái, vừa rồi Lý Đông Trạch nói có người muốn ám sát mình, cô tuyệt không lo lắng, nói tới em họ của cô, cô liền lo lắng.

Này, cô gái!

Chung quy là gửi gắm sai rồi.

Khương Tinh Vệ nói: "Nguyên Thủy mới cấp 2 nha, anh ấy quá nửa là không kịp chuyển chức lần này, còn phải gánh vác phiêu lưu bị săn giết, thật thiệt thòi!"

Chương 305: Mưu đồ bí mật (3)

Lý Đông Trạch trầm ngâm nói: "Nguyên Thủy kế tiếp còn có một lần linh cảnh nhiều người chưa mở ra, cho dù cậu thành công thông quan, chưa chắc có thể tới cấp 3, mặc dù đến cấp 3, cũng là cấp 3 yếu nhất, muốn tham gia phó bản giết chóc, quả thật miễn cưỡng."

Vùng ngoại thành Tùng Hải, biệt thự lớn.

Lý Hiển Tông mặc áo ba lỗ màu đen, quần rằn ri, hai tay đút túi, tới ngoài biệt thự lớn.

Hắn đánh giá biệt thự ba tầng, hai đầu gối trầm xuống, nhảy lên cao cao ba bốn mét, nhảy qua tường vây, tiến vào biệt thự.

Lý Hiển Tông một tay đút túi, một tay khác rút ra dao bướm thưởng thức, tùy tiện đẩy ra cửa gỗ hai cánh của biệt thự.

Lầu một biệt thự trống trơn, trang hoàng rất xa xỉ, đồ điện thông minh, đồ gia dụng làm thủ công đắt đỏ, khắp nơi thể hiện chủ nhân xa hoa hào phóng.

Vanh tai Lý Hiển Tông khẽ động, nghe thấy lầu hai truyền đến loáng thoáng tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, dao bướm trong tay đùa giỡn ra độ cong hoa cả mắt, dọc theo cầu thang xoay tròn đi lên.

Lý Hiển Tông chuyến này, là tìm một vị hộ pháp Hư Vô giáo phái, Thánh giả cảnh đỉnh phong, nhân vật cực kỳ đáng sợ.

Căn cứ tình báo Thiên Linh Linh tìm hiểu được, mục tiêu săn giết của vị hộ pháp này là Phó Thanh Dương °

Tới lầu hai, Lý Hiển Tông đẩy ra cửa phòng ngủ master, đây là một phòng lớn hơn một trăm mét vuông, bên trái cửa là một cái giường lớn mềm mại, đủ để chứa sáu bảy người.

Bên phải là một ít vật kỳ kỳ quái quái, không, nói chuẩn xác, là dụng cụ hành hình.

Trên vách tường treo roi da, còng tay, dây thừng, vòng cổ có đinh, bịt miệng vân vân.

Trên giường lớn mềm mại, bảy tám tráng hán đang lăng nhục một cô gái dáng người núi non chập chùng, dung mạo xinh đẹp, thấy có người tiến vào, bọn họ cũng chỉ quay đầu liếc một cái, chỉ để ý mục đích bản thân đùa bỡn cô gái đáng thương.

Quá trình này kéo dài nửa giờ, Lý Hiển Tông tựa vào cạnh cửa, mặt không biểu cảm nhìn.

Chờ sau khi toàn bộ nam nhân đều phát tiết một lần, một tráng hán thể trạng to lớn, kéo cô gái nửa chết nửa sống xuống giường, tới khu vực phía bên phải treo đầy dụng cụ hành hình.

Hắn vứt cô gái ở trên mặt đất, tháo xuống roi da, dùng sức quật.

Quật ra một vết máu thật sâu.

Roi ‘Bốp bốp bốp!’ không ngừng quật ở trên người cô gái, quật da thịt mềm mại tràn ra vết máu, quật cô gái run rẩy, phát ra tiếng kêu thảm thiết bén nhọn.

Sau mấy chục roi, Lý Hiển Tông dùng dao bướm gõ gõ khung cửa, nhếch miệng nói:

“Chơi đủ chưa, sự kiên nhẫn của tao là có hạn.”

Một tráng hán thưởng thức bộ dạng thê thảm của cô gái, khí thế hùng hổ đi tới, hung tợn nói:

“Cút lăn ra ngoài cho bố mày…”

Lý Hiển Tông cắm một nhát dao vào ngực đối phương, rút dao ra, mang ra cả đống máu tươi.

Tráng hán ôm ngực, lảo đảo quỳ xuống.

Những gã khác coi như không thấy, một kẻ tiếp tục quật cô gái, mấy tên tiếp tục vây xem.

Lại qua vài phút, cô gái dừng kêu thảm, thay đổi tư thái điềm đạm đáng yêu, vẻ mặt lạnh lùng cao quý, thản nhiên nói:

“Lui ra đi!”

Các tráng hán lúc này mới dám dừng lại, khom mình hành lễ, cùng kéo thi thể rời khỏi phòng ngủ master.

Cô gái gấp chân ngồi ở trên mặt đất, mình đầy thương tích, nhưng vẻ mặt của cô lại cao ngạo lạnh nhạt như nữ vương, khóe miệng nhếch lên:

“Tôi ghét nhất bị người khác đụng đến đồ chơi của tôi, anh phải ở lại chỗ này chơi với tôi ba ngày, bằng không, tôi cũng không nể mặt Binh Chủ giáo.”

Lý Hiển Tông không sợ cô gái uy hiếp chút nào, nhếch miệng: “Nếu là tôi, tôi sẽ cắt đầu của cô, lại mang thân thể của cô cắt từng miếng thành lát thịt, giội tới trong cống thoát nước.”

Thân thể mềm mại của cô gái run lên, không tự giác ma sát hai chân, khuôn mặt hiện lên đỏ ửng quyến rũ, cười giòn tan nói:

“Ý tưởng hay, Yêu mê hoặc mới là món đồ chơi tôi yêu cả đời, tôi thích sự thô bạo của các người. Như vậy, đến đùa bỡn tôi đi.”

Lý Hiển Tông đánh giá dung mạo xinh đẹp, dáng người mê người của cô gái, cười lạnh nói:

“Tôi là tới tìm cô hợp tác, mặt khác, tôi chỉ có hứng thú đối với giết chóc.”

Căn cứ tình báo biểu hiện, cô gái này là kẻ biến thái, thích bị giày vò, bị lăng nhục, bị chà đạp, hơn nữa nghiện cường bạo, một hai nam nhân không thể thỏa mãn cô.

Mỗi ngày đều phải cùng rất nhiều đàn ông chơi vận động nhiều người, một khi không thể làm cô hài lòng, sẽ giết người.

Cô gái liếc hạ bộ không chút động tĩnh của Lý Hiển Tông một lần, khẽ cười nói:

“Thì ra là một phế nhân, cút đi, tôi ghét nhất bị người khác quấy rầy tôi giải trí.”

Lý Hiển Tông lại không đi, cười nói:

“Cô có hứng thú đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không? Có hứng thú đối với Phó Thanh Dương hay không?”

Mắt cô gái sáng lên, liếm bờ môi đỏ mọng: “Cho anh thời gian ba phút.”

Chương 306: Nguy cơ (1)

Lý Hiển Tông cũng chưa đi vào phòng ngủ, dựa vào khung cửa, trong tay đùa nghịch dao bướm, nhếch miệng cười nói:

“Tôi tính bắt cóc bác sĩ y tá cùng người bệnh trong bệnh viện Bình Thái, thử một lần động tác của chính phủ, câu Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, sau đó hướng mọi người tuyên bố, Tùng Hải, tôi đến rồi!”

Cô gái gợi cảm mút đầu ngón tay, mắt lim dim như sợi tơ: “Rất điên cuồng, nhưng anh không sợ chết sao, vĩnh viễn đừng khinh thường Ngũ Hành minh, tuy bọn họ thường xuyên bị đùa giỡn xoay vòng vòng, tuy kẻ ngồi không ăn bám chỗ nào cũng có, nhưng không thể phủ nhận, trận doanh hợp pháp mạnh hơn chúng ta nghĩ, bằng không, bọn họ dựa vào cái gì tự xưng chính phủ.”

Lý Hiển Tông không chút để ý nói: “Cái này cô không cần phải quản, tôi cần cô giúp tôi kiềm chế Phó Thanh Dương, khu Khang Dương là hắn quản, chỉ cần hắn không chạy tới được,

tôi liền có tự tin toàn thân mà lui. Ừm, ở trước khi chấp sự khu khác chạy tới."

Cô gái cười quyến rũ nói. "Thù lao đâu?"

Lý Hiển Tông trầm mặc vài giây, nói: "Đùa bỡn nam nhân bình thường có gì thú vị, nam nhân đàng hoàng trận doanh hợp pháp, hẳn là càng có thể khiến cô động lòng hơn. Trong nửa tháng, tôi thay cô bắt ít nhất mười hành giả chính phủ."

Mắt nữ hộ pháp sáng ngời, liếm môi: "Thú vị, vừa nghĩ đến bọn họ sa ngã sa vào ở trong dục vọng, tôi liền ngứa ngáy cả người. Nhưng tôi có yêu cầu, ta muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn kia."

"Tuổi hắn không thể quá lớn, tốt nhất là sinh viên, bộ dạng cũng phải đẹp trai, nếu chưa có kinh nghiệm yêu đương, vậy thì càng tốt. Một con chó con ngây thơ như vậy, dạy dỗ mới thú vị."

Lý Hiển Tông chậc chậc liên thanh: "Cô thật đúng là biến thái, ngay cả tôi cũng cảm thấy sợ hãi."

Cô gái đứng lên, lắc vòng eo nhỏ đi đến bên giường, phủ thêm áo ngủ mỏng như lụa, đeo kính râm, ngồi xuống ở cạnh bàn tròn.

Trong nháy mắt, cô từ một cô gái yêu dã phóng đãng, biến thành người đẹp trưởng thành xinh đẹp lạnh lùng cuốn hút.

Cô nhìn Lý Hiển Tông ở cửa, lạnh nhạt nói:

"Mỗi hành giả tà ác đều là biến thái, khác nhau chỉ ở phương hướng. Anh biến thái ở chỗ tàn nhẫn, khát máu, tràn ngập dục vọng phá hoại, mặt khác, anh căm hận phụ nữ thật sâu, trước kia từng tổn thương bởi tình? Không đúng…"

Nữ hộ pháp nhìn chằm chằm Lý Hiển Tông, ánh mắt mù sương, nói:

"Anh không có bất cứ hứng thú gì đối với tôi trần truồng, nhưng khi tôi tư thái ngay ngắn, biến thành đủ trưởng thành, đủ đoan trang, anh trong chán ghét đối với tôi, đã có thêm căm ghét cùng không cam lòng, còn có một tia hướng tới.

"Tôi hiểu rồi, anh căm ghét phụ nữ ngọn nguồn là mẫu thân, bà ta ở tuổi này của tôi, ở lúc anh còn nhỏ, khẳng định đã làm

chuyện gì khiến anh không thể tha thứ.”

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Lý Hiển Tông đột nhiên trầm xuống, trong mắt dâng trào sát khí: “Đừng nhìn trộm nội tâm của tôi, cô đã chọc giận tôi.”

Nữ hộ pháp cười khanh khách, bộ ngực rung động, lập tức phá hủy khí chất lạnh lùng quyến rũ, nói:

“Xem anh tức kìa, đơn giản chỉ là mẹ anh vứt bỏ chống con, người thường có thể có chuyện lớn bao nhiêu. Anh cũng là nghề nghiệp tà ác, nhìn quen nhân tính đáng ghê tởm, vì sao không thể tha thứ mẫu thân anh chứ?”

“Vứt bỏ chồng con, chung quy tốt hơn tôi như vậy nhỉ. Nhưng cũng đúng, có một số người, dùng hết cả đời, cũng không chữa khỏi thơ ấu của họ.”

Lý Hiển Tông hít sâu một hơi, áp chế lửa giận hừng hực, trầm giọng nói: “Tôi không có hứng thú đối với quá khứ của cô, năm giờ chiều, tôi sẽ phong tỏa bệnh viện Bình Thái.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

Trương Nguyên Thanh gần đây rất nhiều việc, đầu tiên là tổng kiểm tra sức khỏe chậm chạp không đến, trái tim treo lên mãi không rơi trở về trong bụng; Tiếp theo, thời gian lần thứ ba linh cảnh mở ra càng ngày càng gần.

Cuối cùng, người Thái Nhất môn đến bây giờ còn chưa tới hỏi, giày khiêu vũ màu đỏ vừa giao lên, không biết khi nào có thể tịnh hóa xong.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trước bàn máy tính, vừa tìm tòi danh sách truy nã của chính phủ, vừa suy nghĩ:

“Linh cảnh lần thứ ba của mình hẳn là sắp tới rồi, nếu là đầu tháng năm đến, như vậy tháng sáu chính là linh cảnh một người thuộc về riêng Thần dạ du. Mà tháng sáu cũng là phó bản giết chóc cỡ lớn.

“Nếu vận khí tốt, linh cảnh một người ở trước lúc phó bản giết chóc cỡ lớn, vậy mình hoàn toàn có thể lên tới cấp 3, sau đó tham gia phó bản giết chóc cỡ lớn, một hơi tấn thăng Thánh giả. Nếu không, cũng chỉ có thể chờ cuối năm.”

Phó bản giết chóc cỡ lớn không phải mang tính cưỡng chế, Linh cảnh hành giả có thể tự lựa chọn tham gia hay không, bởi vậy cũng không xung đột với linh cảnh một người.

Trải qua Lý Đông Trạch nhắc nhở, hắn cảm nhận được áp lực.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi lên quá nhanh, tất nhiên sẽ bị trận doanh đối địch chú ý, mà bởi vì hắn là người mới thuần túy, thời gian trở thành hành giả tổng cộng cũng chỉ hơn một tháng.

Chương 307: Nguy cơ (2)

Người kinh nghiệm phong phú, rất dễ dàng có thể đánh giá ra cấp bậc của hắn.

Danh tiếng lên cao, cấp bậc lại chưa tới cấp 3, ở trong mắt nghề nghiệp tà ác, không phải chính là quả hồng mềm mọng nước sao.

Đang nghĩ, kết quả tìm kiếm đã có, Trương Nguyên Thanh trực tiếp lướt qua cảnh giới Thánh giả, xem xét danh sách treo thưởng giai đoạn Siêu phàm.

Đứng đầu bảng, ID linh cảnh tên "A Nhất", Vu cổ sư cấp 3, lệ thuộc phân hội trung bộ Linh Năng hội.

Đánh giá: Tính tình cực độ vặn vẹo.

Chiến tích: Hắn từng ở trong hai tiểu đội linh cảnh của Ngũ Hành minh bao vây tiễu trừ, giết ngược lại hành giả chính phủ, thong dong rời đi, trong lần chiến đấu đó, chính phủ tổn thất hai hành giả cấp 3, bốn hành giả cấp 2, ba hành giả cấp 1.

Trong tư liệu, đối với "tính tình vặn vẹo" có ghi chú chi tiết, bình thường mà nói, nghề nghiệp tà ác đều là kẻ điên, biến thái, nhưng "bệnh tình" mỗi người không giống nhau, có khát máu, có dâm tà, có âm trầm, có cực đoan.

Mà "A Nhất" này, cái gì cũng dính, giống như là tập hợp thể của năng lượng tiêu cực.

"Mình cho dù triệu hồi ra cô dâu ma, chỉ sợ cũng không giết được hai tiểu đội chính phủ, người khác sẽ không ngu ngốc

chống lại cô dâu ma, chỉ cần kéo dài thời gian, mình liền xong con ong."

Trương Nguyên Thanh xem mà cảnh giác một phen.

Hắn tiếp tục xem người đứng thứ 2, ID linh cảnh "Tôi Hiền Chọn Chủ Mà Giết", Huyễn thuật sư cấp 3, thuộc nhất nhất nam phái Hư Vô giáo phái.

Đánh giá: Tính tình cực đoan.

Chiến tích: Vì báo thù thay lão đại, thiết kế lừa giết Thánh giả cấp 4 của Thái Nhất môn, thong dong rời đi, đến nay chưa sa lưới.

Trong tư liệu bổ sung đối với hắn là, trải qua điều tra, phát hiện người này từng đi theo rất nhiều lão đại, nhưng không có ngoại lệ, các lão đại đó về sau đều chết oan chết uổng, dần dần, trong nam phái không có ai nguyện ý bảo kê cho hắn, hắn thành độc hành hiệp.

"Có thể thiết kế lừa giết Thánh giả, hơn nữa là Thần dạ du, kẻ này rất khủng bố nha…" Trương Nguyên Thanh tiếp tục xem.

Lúc này, điện thoại di động "ting" một tiếng, có tin nhắn tới.

Ánh mắt hắn sau đó rời khỏi máy tính, cầm lên điện thoại di động xem tin nhắn đến.

Tiểu Viên: "Tôi có tìm hiểu được vài cái tình báo."

Trương Nguyên Thanh lập tức đứng dậy, tiến vào gian WC, gọi vào số Tiểu Viên.

Cuộc gọi kết nối, bên trong truyền đến giọng nói lạnh nhạt của bà dì, tựa cười mà không cười: "Nói tới, tôi còn chưa biết ID của cậu đâu."

"Đại Cơ Bá!" Trương Nguyên Thanh thuận miệng lấy lệ.

Dì Tiểu Viên "A" một tiếng, "Vậy xem ra tôi đã đoán sai, tôi còn tưởng cậu tên Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Trương Nguyên Thanh không phủ nhận cũng không thừa nhận, nói: "Tình báo gì?"

"Một cái tình báo ba ngàn."

"Tôi phải nghe trước một chút."

“Cái thứ nhất, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong danh sách treo thưởng cảnh giới Siêu phàm của tổ chức tà ác, từ cuối bảng nhảy vọt tới hạng ba, tiền thưởng mười triệu, hai đạo cụ giai đoạn Siêu phàm, một đạo cụ giai đoạn Thánh giả.”

Cái đệch? Mình đáng giá như vậy? ! Trương Nguyên Thanh ngây người, hắn đoạt được Chén Thánh, cũng chỉ thưởng cho hai triệu, hai đạo cụ.

Đương nhiên, công huân cấp A không phải tiền và đạo cụ có thể thay thế được.

“Cái thứ hai, phân bộ tỉnh Trung Nguyên có hai hành giả cấp 3 tiềm lực không tệ bị ‘A Nhất’ sát, hắn chuẩn xác tới thủ đô, săn giết thiên tài chính phủ mạnh hơn nữa.”

Không đến Tùng Hải là tốt rồi, các đồng nghiệp thủ đô bảo trọng nhé… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

“Cái thứ ba, Lý Hiển Tông đã đến Tùng Hải, hắn tính săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn gần đây thanh danh lên cao của phân bộ Tùng Hải.” ! ! ! Đầu óc Trương Nguyên Thanh nổ vang, thầm nhủ thật sự là sợ cái gì đến cái đó, kẻ nhằm vào mình, thế mà lại là hắn!

Trong đầu tự nhiên mà vậy hiện lên tư liệu của Lý Hiển Tông.

Kẻ này là thành viên Binh Chủ giáo, hoạt động ở vùng duyên hải, là cấp dưới tâm phúc của Ma Nhãn thiên vương trong tứ đại thiên vương của Binh Chủ giáo.

Ma Nhãn thiên vương là Yêu mê hoặc cấp Chúa tể, tồn tại siêu cấp đáng sợ.

Nếu đặt ở Ngũ Hành minh, đó chính là cấp dưới tâm phúc của trưởng lão, chỉ tên nói họ muốn chơi chết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong tư liệu chính phủ, đánh giá đối với người này là: Khát máu, tàn bạo, kiệt ngạo, giảo hoạt.

Đơn giản mà nói, chính là một tên sát nhân cuồng có đầu óc.

Lý Hiển Tông trời sanh tính hiếu chiến, tính tình vô cùng hợp với nghề nghiệp Yêu mê hoặc này, sau khi trở thành hành giả, liền một đường hát vang tiến mạnh, là cổ phiếu tiềm lực hiếm thấy đối thủ trong cùng cấp bậc.

Trước đó tuy đã có chút danh tiếng, nhưng chịu giới hạn bởi cấp bậc, ở bảng treo thưởng của chính phủ cũng không xếp hạng cao.

Thẳng đến khi hắn tấn thăng Yêu mê hoặc cấp 3, bằng vào sức bản thân, ám sát Thánh giả cấp 4 của Linh Năng hội, nhảy vọt trở thành tội phạm truy nã trong top 5 bảng treo thưởng.

Chương 308: Nguy cơ (3)

“Giữa cấp 4 cùng cấp 3, có lạch trời khó vượt qua, Lý Hiển Tông có thể ám sát Thánh giả cấp 4, trừ thực lực bản thân cường đại, hẳn là còn mượn dùng đạo cụ, chiếm hết thiên thời địa lợi mới có khả năng.”

“Bị một kẻ địch đáng sợ như vậy nhằm vào, lại cho gã đủ thời gian bố trí, hy vọng sống sót của mình quả thật không cao.”

Tâm tình Trương Nguyên Thanh trở nên nặng nề.

Bỏ qua một bên đạo cụ, chỉ luận thực lực cá nhân, Yêu mê hoặc cùng Thần dạ du đều là nghề nghiệp đỉnh phong, Lý Hiển Tông cấp 3, khẳng định có thể treo mình lên đánh.

Nếu luận đạo cụ, giày khiêu vũ màu đỏ thần khí né tránh, đuổi giết này không ở bên người, chiến lực hắn tổn hao nhiều, chỉ dựa vào cô dâu ma, chỉ sợ không giết nổi Lý Hiển Tông, đối phương tất nhiên cũng có con bài chưa lật.

Mình phải sớm một chút lên tới cấp 3, toàn diện tăng lên thuộc tính, bằng không nguy hiểm rồi… Trương Nguyên Thanh nói: “Dì Tiểu Viên, còn không?”

“Hết rồi, tổng cộng chín ngàn tệ, chiết khấu cho cậu, đưa mười ngàn đi.” Giọng dì Tiểu Viên lạnh nhạt bình thản, lại dễ nghe.

Thật sự là bà dì mê người.

“Rút thời gian cháu sẽ đến một chuyến, đưa tiền tới cho dì.” Trương Nguyên Thanh cúp điện thoại.

…

Bệnh viện Bình Thái.

Giang Ngọc Nhị mặc áo blouse trắng tiễn bước một nữ bệnh nhân cuối cùng, duỗi lưng, lăn lộn một giờ nữa liền tan ca.

Sáng mai không có người bệnh hẹn trước, cho nên đêm nay có thể rút ra một hai giờ, chơi game với cháu trai.

Cháu trai vô dụng đến nay còn chưa có bạn gái, người dì trẻ đáng yêu vô địch biết nghĩ cho người như cô, đành cố mà làm bầu bạn với nó.

Giang Ngọc Nhị chuồn ra khỏi văn phòng, tới phòng khám cách vách, dựa vào cửa, cười nói:

"Vương Thiên kia, gần đây vẫn không có tin tức sao?"

Ngồi trong phòng khám là chị gái hơn ba mươi tuổi, họ Triệu, là một trong những đồng bạn tán gẫu của Giang Ngọc Nhị, ngoài lúc bận rộn làm việc, các dì trẻ dì già của khoa phụ sản thích tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm.

Tán gẫu chuyện người bệnh, tán gẫu chuyện đồng nghiệp, cái gì cũng nói.

"Nghe chủ nhiệm nói, Vương Thiên từ chức rồi, đổi nghề làm việc khác rồi." Bác sĩ Triệu thở dài: "Từ khi cháu cậu ta chết non, trạng thái tinh thần của cậu ta liền không tốt lắm, có thể là ở lại bệnh viện nhìn vật nhớ người, đổi hoàn cảnh một chút cũng không tệ."

Giang Ngọc Nhị "Ồ" một tiếng.

Bác sĩ Triệu lại nói:

"Tiểu Giang à, chuyện chị lần trước nói với em, em cân nhắc thế nào rồi? Em họ chị đi làm doanh nghiệp nhà nước, công việc ổn định, thu nhập lại cao, bộ dạng cũng không tệ, điều kiện là thật sự rất tốt. Chị cho em xem ảnh chụp của nó, hắc, thằng nhóc đó cơm nước không màng, cứ đòi chị giới thiệu em cho nó."

Giang Ngọc Nhị trừng mắt: "Chị Triệu, với điều kiện này của em, như thế nào cũng là lãnh đạo doanh nghiệp nhà nước mới có thể lấy em nhỉ, em họ của chị cấp bậc quá thấp, nuôi không nổi em."

Mọi người đều đã rất quen thuộc, nói chuyện không chút cố kỵ.

Bác sĩ Triệu cười mắng: “Phiên phiến thôi, kéo dài nữa, liền thành bà cô mất.”

Đang nói, một tiếng súng nổ vang từ nơi xa truyền đến, Giang Ngọc Nhị khẽ biến sắc.

Bác sĩ Triệu ngẩn ra vài giây, mờ mịt nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô vừa nói xong, phương hướng đại sảnh của bệnh viện liền truyền đến sóng âm ồn ào, tiếng thét chói tai lúc trầm lúc bổng.

“Xẹt xẹt…”

Trong radio công cộng vang lên tiếng dòng điện, sau đó là một giọng đàn ông kiêu ngạo: “Thông báo thông báo, từ giờ trở đi, bệnh viện Bình Thái do tao tiếp quản, mọi người ở lại tại chỗ, ôm đầu ngồi xổm xuống, ai chạy lung tung, xử bắn ngay tại chỗ.”

Tiếp theo, lại là vài tiếng súng nổ vang.

“Khủng bố tập kích?”

Bác sĩ Triệu sắc mặt trắng bệch, lại có chút khó có thể tin.

Tùng Hải làm đô thị lớn hơn hai mươi triệu người, tập hợp công nghiệp, tài chính, giao thông, thuỷ vận vào một thể, ở cả nước có địa vị hết sức quan trọng.

Mấy chục năm nay, đừng nói khủng bố tập kích, dù là tội phạm tính chất bình thường cũng rất ít xảy ra. “Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát “

Bác sĩ Triệu luống cuống tay chân lấy ra điện thoại di động, ý đồ gọi điện cho văn phòng cảnh sát.

Nhưng điện thoại căn bản không có ai tiếp.

“Lúc này có thể báo cảnh sát đều báo rồi, nhân viên trực máy của văn phòng cảnh sát có hạn, không tiếp được cuộc gọi của chị.” Giang Ngọc Nhị nhỏ giọng đóng cửa lại, thấp giọng nói:

“Chúng ta cứ ở lại chỗ này, đừng chạy lung tung.”

Bác sĩ Triệu ánh mắt sợ hãi, vẻ mặt hoảng loạn: “Chúng, chúng ta không thể ở lại chỗ này, bọn cướp không có nhân

tính, sẽ giết chết con tin. Tiểu Giang, chúng ta từ cửa sau đào tẩu.”

Giang Ngọc Nhị nhíu mày, lạnh lùng ngắt lời: “Ở lại chỗ này!”

Bác sĩ Triệu ngẩn ra một phen, ngạc nhiên nhìn đồng nghiệp quen thuộc, cô nương trẻ tuổi khuôn mặt tròn, diện mạo ngọt ngào hoạt bát, luôn một bộ dáng cô gái ngoan ngoãn này, vừa rồi đột nhiên bày ra sự nghiêm khắc làm người ta kính sợ, làm người ta sợ hãi.

Chương 309: Khủng bố tập kích (1)

Loại nghiêm khắc này, là điều bác sĩ Triệu chưa từng thấy.

Vẻ mặt Giang Ngọc Nhị chuyển sang mềm mỏng, thấp giọng nói:

"Chị nghe, động tĩnh bên ngoài nhỏ đi rồi, cái này nói rõ đại bộ phận mọi người đều đã bị khống chế. Phần tử khủng bố đã bắt cóc bệnh viện, như vậy cửa trước cửa sau khẳng định có người gác, thậm chí còn có người theo dõi camera giám sát, ở lại chỗ này là an toàn nhất."

Bác sĩ Triệu sững sờ gật đầu.

Trong phòng giám sát, Lý Hiển Tông khoanh hai tay trước ngực, đứng ở trước đài khống chế, tay trái cầm bộ đàm, tay phải đùa nghịch dao bướm, màn hình màu lam chiếu sáng lên con mắt sắc bén lạnh lùng tàn khốc của hắn.

Trên màn hình theo dõi, đại sảnh tòa nhà khám bệnh, hai nhân viên cầm súng đã khống chế cục diện, đang mang nhân viên y tá bác sĩ chỗ lấy thuốc, chỗ đăng ký, cùng với các nơi văn phòng đuổi tới đại sảnh lầu một.

Phàm là không phối hợp, bắn phát chết tươi, tàn nhẫn độc ác, tựa như hoàn toàn không để ý giá trị đạo đức của mình.

Sau khi liên tục giết mấy người, y tá bác sĩ nhân viên, người bệnh liền không có tâm tư phản kháng nữa, ngoan ngoãn ôm đầu ngồi xổm xuống.

Đối với Linh cảnh hành giả mà nói, sử dụng năng lực giết người, hiệu suất và tỷ lệ chuẩn xác cao hơn đạn nhiều, nhưng nếu dọa người thường, vẫn là súng ống hữu dụng nhất.

Muốn uy hiếp đám người quy mô lớn, dựa vào bạo lực không được, phải dựa vào súng ống.

"Nhân viên lầu một đã dọn sạch, toàn bộ tụ tập ở phòng khách."

"Nhân viên lầu hai đã dọn sạch, toàn bộ tụ tập ở phòng khách."

Trong bộ đàm truyền đến tiếng đồng bạn báo cáo.

Lý Hiển Tông đè bộ đàm, ghé đến bên miệng, nói: "Đi khoa phụ sản nhìn xem, lôi y tá bác sĩ nhân viên xuống, nếu có phụ nữ có thai, đừng thương tổn bọn họ."

"Hắc! Mày một tên Yêu mê hoặc, chơi trò lòng dạ từ bi cái gì?" Một đồng bạn cười nhạo nói.

"Tao không đồng tình kẻ yếu, nhưng bố tao lúc còn sống, thường thường nói với tao, thiếu nhi là đóa hoa của tổ quốc, phải cho thương hại cùng trân trọng thích hợp." Lý Hiển Tông nhếch miệng cười nói.

Biệt thự vịnh Phó gia.

Phó Thanh Dương lười biếng nằm ở ghế mát xa, nhắm mắt dưỡng thần, da hắn hiện ra đỏ bừng quỷ dị, cơ thịt tay chân hơi co giật.

Hai em gái tai thỏ ngồi xổm hai bên ghế mát xa, hai đôi tay nhẹ nhàng gõ xoa bóp ấn, thư giãn cơ thịt đau nhức cho hắn.

Trên một cái sô pha một người khác, Linh Quân ngồi ở nơi đó, cầm lên một miếng dưa mật nhét vào miệng, cảm khái nói: "Cậu vẫn là liều mạng như vậy, tôi nhớ rõ đòn chém của cậu, từ mười tuổi năm ấy đã bắt đầu luyện, luyện mãi đến trở thành Linh cảnh hành giả, cũng mười mấy năm rồi, bây giờ luyện đến cảnh giới nào rồi."

Phó Thanh Dương vẫn nhắm mắt: "Luyện đến có thể một kiếm chém đầu chó của cậu."

"Nói bừa!" Linh Quân không phục: "Tôi là thú vương, có hai cái mạng, cậu hai kiếm mới có thể chém chết tôi."

Đột nhiên, hai em gái tai thỏ thân thể cứng đờ, tiếp đó gục ngã xuống đất.

Phó Thanh Dương bỗng mở mắt, ánh mắt sắc bén như kiếm.

Linh Quân ngồi xổm trên sô pha, mí mắt gian nan chống đỡ, thân thể lảo đảo:

"Mệt, mệt quá… Đáng chết, là, là chưởng mộng sứ giả "

Đầu khẽ gục, lâm vào giấc ngủ.

“Ikawa?” Phó Thanh Dương hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt, chủ động tiến vào giấc ngủ.

Văn phòng cảnh sát Khu Khang Dương.

Trương Nguyên Thanh mới vừa đi ra khỏi WC, liền gặp một nhân viên văn chức bước chân vội vàng đạp cầu thang bằng thép, tới lầu hai. Vẻ mặt cô lo lắng, nhìn về phía Quan Nhã đang lười biếng ngồi đó, kêu lên:

“Văn phòng cảnh sát bên kia nhận được báo cảnh sát, có phần tử khủng bố tập kích bệnh viện Bình Thái, nhân viên y tá bác sĩ của tòa nhà phòng khám bệnh đều ở bên trong.”

“Cái gì?” Quan Nhã đứng bật dậy, sải bước lao về phía văn phòng Thập trưởng.

Ngay cả Vương Thái xưa nay không quan tâm mưa gió ngoài cửa, cũng ngạc nhiên ngẩng đầu, sắc mặt trở nên chăm chú. Bệnh viện Bình Thái? ! Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy đầu bị người ta gõ cho một cái, vang lên ông ông.

Dì trẻ đi làm ngay tại bệnh viện Bình Thái.

Trương Nguyên Thanh sắc mặt xanh mét, vừa móc điện thoại di động, vừa vội vàng hỏi:

“Tình huống trong bệnh viện thế nào? Thương vong như thế nào? Bọn cướp có bao nhiêu người?”

Nhân viên văn chức lắc đầu: “Không, không chi tiết như vậy, văn phòng cảnh sát đã triệu tập nhân thủ chuẩn bị chạy tới bệnh viện, tình huống cụ thể, cần tiến một bước điều tra.”

Ít nhất nói rõ sự việc vừa xảy ra… Trương Nguyên Thanh đi về một bên, lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho dì trẻ. “Xin lỗi, số máy bạn gọi đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau!”

Tắt máy rồi? Trương Nguyên Thanh phẫn nộ mắng một tiếng “+” .

Lúc này, Quan Nhã dẫn theo Lý Đông Trạch, Khương Tinh Vệ cùng Đằng Viễn chạy ra khỏi văn phòng.

Lý Đông Trạch bước nhanh, vẻ mặt trầm ổn, tốc độ nói cực nhanh:

“Lập tức xuất phát!”

Chương 310: Khủng bố tập kích (2)

Đoàn người bắt đầu nhanh chóng chuẩn bị, Quan Nhã từ trong ngăn kéo bàn làm việc lấy ra hai cái bao súng, không kịp cột vào trên đùi; Vương Thái cầm laptop âu yếm đứng dậy bước đi.

Mọi người đi ra khỏi tòa nhà thủy tinh, đi lên xe MPV đỗ ở cửa của Lý Đông Trạch, tài xế nhấn ga, chạy về phía cổng văn phòng cảnh sát.

Bệnh viện Bình Thái cách văn phòng cảnh sát không tính là xa, dọc đường vượt đèn đỏ, hơn mười phút sau, đoàn người đã đến bệnh viện.

Lúc này, ngoài cổng bệnh viện đỗ đầy xe cảnh sát lóe ra đèn báo hiệu.

Mười mấy trị an viên súng vác vai, đạn lên nòng, đang giằng co với một người đàn ông trung niên mặc quần áo bệnh nhân, bệnh nhân này che ở ngoài cổng bệnh viện, trên cổ treo một cái bộ đàm, dùng một con dao giải phẫu đè lên cổ, rít gào như kẻ điên:

"Đừng lại đây, đừng lại đây, bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn tới gặp tao!"

Xe MPV đỗ lại, cửa xe mở rộng, Trương Nguyên Thanh liếc một cái liền thấy anh họ dẫn đội.

Hắn yên lặng đội mũ lưỡi trai cùng đeo khẩu trang.

Lý Đông Trạch cầm gậy chống, sải bước lao về phía Trần Nguyên Quân, trầm giọng nói:

"Tình huống bây giờ thế nào?"

Trần Nguyên Quân hiển nhiên biết Lý Đông Trạch, ánh mắt đảo qua xe MPV phía sau, thấp giọng nói:

"Bọn bắt cóc khống chế bệnh nhân cùng nhân viên y tá bác sĩ trong bệnh viện, trước mắt còn chưa xác định tình huống thương vong. Đối phương từ chối câu thông với chúng ta, cùng tuyên bố dám xâm nhập bệnh viện, liền dẫn nổ bom."

Tạm dừng một phen, vẻ mặt hắn có chút mờ mịt nói: “Đối phương yêu cầu, tựa như là muốn đối thoại với Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi hoài nghi tinh thần bọn bắt cóccó vấn đề “

Lý Đông Trạch khẽ gật đầu, đánh giá Trần Nguyên Quân vài lần, nhíu mày nói:

“Đội trưởng Trần, bình tĩnh là tố chất trị an viên phải có, anh quá mức khẩn trương cùng vội vàng, sao lại thế?” Hắn có thể liếc mắt một nhìn ra vị đội trưởng trị an này lo âu cùng bất an dưới bề ngoài nghiêm túc.

Trần Nguyên Quân cười khổ nói: “Cô trẻ của tôi là bác sĩ bệnh viện Bình Thái.”

Vẻ mặt Lý Đông Trạch ngưng trọng, vỗ vỗ bả vai Trần Nguyên Quân, không nói cái gì, xoay người trở về xe MPV.

“Tinh Vệ!” Hắn nhìn về phía thiếu nữ tóc đỏ, chỉ vào bệnh nhân ở cổng, nói:

“Lấy bộ đàm của hắn, xuống tay nhẹ chút, đừng thương tổn tới mạng người.”

Khương Tinh Vệ hưng phấn gật đầu, cô lập tức xuống xe, khom lưng, mượn dùng xe cảnh sát cùng trị an viên yểm hộ, lặng yên đi vòng nửa vòng, tới bên cạnh bệnh nhân.

Tiếp theo, hai đầu gối cô hơi trầm xuống, ngay sau đó, như chó hoang tuột xích lao về phía bệnh nhân.

Trị an viên ở đây chỉ nhìn thấy một bóng đen xẹt qua, khi phản ứng lại, thiếu nữ tóc đỏ đã tới cạnh bệnh nhân.

Cô nhấc cao chân, đá bay con dao giải phẫu bệnh nhân nắm chặt, sau đó xoay vòng eo nhỏ, thân thể xoay tròn bật lên, kéo một chân khác, hung hăng quật ở sau gáy bệnh nhân.

“Bốp!”

Người đàn ông trung niên còn chưa biết đã xảy ra cái gì, đã bị đá ngất đi.

Trong nghề nghiệp hợp pháp của Ngũ Hành minh, nếu bàn về tốc độ, Hỏa sư là xếp hạng nhất.

Các trị an viên ùa lên, khống chế bệnh nhân, mà Khương Tinh Vệ cầm lên bộ đàm, chạy vội trở lại bên cạnh xe MPV

Lý Đông Trạch cầm bộ đàm, ấn cái nút, nói:

“Tôi là Thập trưởng đội 2 khu Khang Dương, các người có yêu cầu gì, có thể nói chuyện với tôi.”

Liên tục nói ba lần, trong loa vang lên một đạo tiếng cười kiêu ngạo càn rỡ: “Tao muốn đối thoại với Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Trương Nguyên Thanh vừa muốn lên tiếng, liền bị Quan Nhã đè lại bả vai, Lý Đông Trạch nói tiếp không chút kẽ hở:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn không ở đây, anh tìm cậu ta có mục đích gì?”

Giọng đàn ông càn rỡ kiêu ngạo cười nói:

“Không ở đây? Xem ra tao chọn thời gian không đủ tốt nha, tao cho bọn mày thời gian mười phút, mười phút sau, tao muốn nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu không, qua một phút đồng hồ giết một người.

“Nếu bọn mày dám xông vào bệnh viện, tao liền cho người dẫn nổ bom, nổ chết tất cả mọi người.”

Lý Đông Trạch nhìn về phía Quan Nhã, dùng khẩu hình nói: “Liên hệ Phó bách phu trưởng.”

Tiếp theo, giọng điệu hắn kiên định, nói: “Anh có thể thử dẫn nổ bom, chính phủ chúng tôi quyết không thỏa hiệp, nếu anh nguyện ý chôn cùng người trong bệnh viện, tôi sẽ tạo điều kiện cho anh.”

Trong bộ đàm vang lên tiếng cười to:

“Ngài thập trưởng, mày đánh giá tao quá cao rồi, tao cũng không có dũng khí chôn cùng những người thường này, vừa rồi nói, là người nhập vào dẫn nổ bom. Bọn họ đều là tao tìm đến, nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, đã sớm là người ở tuyệt cảnh, nghe nói tao muốn trả thù chính phủ, trả thù xã hội, bọn họ lập tức đáp ứng. Đương nhiên, phương diện này không thiếu được mê hoặc của tao.”

Nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ… Trong lòng Lý Đông Trạch trầm xuống: “Anh là Yêu mê hoặc?”

Chương 311: Bộ dáng mê người (1)

“Mày hẳn là từng nghe nói tên của tao, tao là Lý Hiển Tông.”

Lời này vừa ra, sắc mặt mọi người trong xe MPV đều thay đổi.

Phó bản giết chóc cỡ lớn sắp mở ra, bọn họ dự đoán được Nguyên Thủy sẽ bị hành giả nghề nghiệp tà ác nhằm vào, nhưng không ngờ, kẻ nhằm vào hắn là Lý Hiển Tông.

Mà tên Yêu mê hoặc khát máu thành tánh này, vừa tới đã chơi lớn. Không ám sát, không đánh lén, trực tiếp chế tạo khủng bố tập kích.

Kiêu ngạo đến cực hạn.

“Bây giờ đã qua một phút rưỡi, thời gian của bọn mày không nhiều nữa, tao chờ tin tức tốt của bọn mày.”

Trong bộ đàm không còn thanh âm nữa.

Lý Đông Trạch buông bộ đàm, nhìn về phía Quan Nhã.

Quan Nhã khẽ nhíu lông mày lá liễu: “Phó Thanh Dương không nhận cuộc gọi.”

Trong lòng mọi người một lần nữa trầm xuống.

Lý Đông Trạch vuốt ve gậy chống, suy tư nói:

“Xem ra đối phương là có chuẩn bị mà đến, trong mười phút không gặp được Nguyên Thủy, Lý Hiển Tông sẽ rút lui, người trong bệnh viện một người cũng không sống nổi. A, mọi người vừa rồi cũng nghe thấy, bọn bắt cóc là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, lần khủng bố tập kích này, là hướng tới việc ngọc đá cùng vỡ.”

Mười phút thời gian, chấp sự khu khác căn bản không kịp chạy tới, thời gian quá khẩn trương.

Đằng Viễn nói: “Kẻ này rất có đầu óc, cho dù Nguyên Thủy không đến, hắn cũng có thể thong dong mà lui, thuận tiện chế tạo một cái phiền toái lớn cho chúng ta.”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Hắn là hướng tới em, hắn muốn săn giết em. Thập trưởng, để em vào đi.”

Hắn có chút cuống, không biết dì trẻ ở bên trong thế nào, có bị thương hay không.

Lý Đông Trạch trừng mắt nhìn hắn một cái: “Em đi vào sẽ chỉ chịu chết!”

“Không được!” Quan Nhã lập tức phủ quyết, cô nhíu mày nói: “Cậu không phải người lỗ mãng như vậy nha.” Chỉ có Khương Tinh Vệ ủng hộ hắn, bẻ tay, khuôn mặt nhỏ tràn đầy chiến ý: “Chúng ta giết vào đi, xem em một quyền đánh nổ đầu chó của hắn.”

Lúc này, Lý Đông Trạch kinh nghiệm phong phú bày ra sự trầm ổn cùng thong dong của hành giả lâu năm, chậm rãi nói: “Không cần cuống, biện pháp luôn nhiều hơn so với khó khăn, chúng ta cần chế định một bộ chiến thuật.”.

“Chiến thuật?” Mắt Khương Tinh Vệ sáng lên, đầu ngón tay nâng cằm, tư thái đắn đo:

“Lý Đông Trạch nói không sai, chúng ta quả thật cần đặt ra chiến thuật, dù sao chúng ta là tổ chức chính phủ, không phải nghề nghiệp tà ác không có đầu óc. Em có một ý tưởng.”

Nghề nghiệp tà ác so với em có đầu óc hơn nhỉ… Tuy rất không thích hợp, nhưng mọi người không hẹn mà cùng toát ra ý nghĩ này.

Lý Đông Trạch hỏi: “Em có ý tưởng? Nói nghe một chút.”

Khương Tinh Vệ nói: “Chúng ta xông vào, Đằng Viễn và Nguyên Thủy xung phong, Quan Nhã bắn yểm hộ, em tìm cơ hội đánh lén, tiêu diệt từng bộ phận.”

Chiến thuật này rất tốt, tốt tới mức như không có chiến thuật… Trong lòng Trương Nguyên Thanh bận tâm dì trẻ, thúc giục: “Thập trưởng, đừng lãng phí thời gian nữa.” Lý Đông Trạch cũng cảm giác mình quá ngây thơ rồi, thế mà lại chủ động hỏi Hỏa sư chiến thuật.

Hắn nhìn quét mọi người, nói đâu vào đấy:

“Trong tay đối phương nắm giữ con tin, chúng ta không thể cậy mạnh xông vào, phải để Thần dạ du am hiểu tiềm hành đi vào. Nhưng bằng một mình Nguyên Thủy, đi vào chỉ sợ dữ nhiều lành ít, Quan Nhã, cô liên lạc Viên Đình, bảo hắn lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới.”

“Vâng!”Quan Nhã lấy ra điện thoại di động, đi sang một bên.

Lý Đông Trạch tiếp tục nói:

“Thần dạ du thời gian tiềm hành có hạn, cho dù lẻn vào bệnh viện, cũng sẽ bị camera giám sát nhìn thấy. Cho nên, Vương Thái, cậu chuẩn bị xâm nhập hệ thống giám sát bệnh viện.”

Vương Thái lập tức mở máy tính, ngồi ở trên ghế dựa, bắt đầu ‘cách cách’ thao tác.

Lý Đông Trạch lại nhìn về phía Khương Tinh Vệ cùng Đằng Viễn, nói:

“Chúng ta không có năng lực tiềm hành, ở lại chỗ này, hấp dẫn sức chú ý của Lý Hiển Tông cùng kẻ bắt cóc khác, tôi đến phụ trách đàm phán cùng Lý Hiển Tông, cố gắng kéo dài thời gian, phân tán sức chú ý của hắn.” Lúc này, Quan Nhã tắt điện thoại, thấp giọng nói: “Đội trưởng Viên nói cần mười lăm phút đồng hồ.”

Mười lăm phút đồng hồ… Lý Đông Trạch nhíu nhíu mày, nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, nói:

“Chúng ta cố gắng kéo dài đến khi hắn chạy tới, em đừng bốc đồng, chỉ bằng em là không có khả năng chống lại đám bắt cóc kia.”

Mấy người Đằng Viễn Vương Thái Tinh Vệ cũng ôm thái độ tương tự.

Đám bắt cóc này là hướng về Nguyên Thủy, tư thái kiêu ngạo như thế, đã là khiêu khích cũng là khích tướng, lấy cấp bậc của Nguyên Thủy, nếu đi vào nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Mặc dù có chút nhụt chí, nhưng lại là sự thật.

Quan Nhã giật mình nhớ tới, dì trẻ của Nguyên Thủy là bác sĩ thực tập của bệnh viện Bình Thái, lần trước điều tra sự kiện linh phó, hắn từng đề cập. Khó trách hắn cuống quýt như vậy… Quan Nhã thầm nhủ.

Chương 312: Bộ dáng mê người (2)

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trong xe, nhắm mắt dưỡng thần, chưa phản bác Lý Đông Trạch, trong lòng không phục, nhưng các đồng nghiệp lo lắng là đúng. Không thể tùy tiện tiến vào, nhưng không đại biểu không có phương pháp khác.

Lúc này, ai cũng chưa phát hiện, một anh linh tròn trịa đáng yêu, đang nhanh nhẹn hoạt động tứ chi bò về phía bệnh viện, bò về phía tòa nhà hành chính bị kẻ bắt cóc chiếm lĩnh.

“Trước để cho Tiểu Đậu Bỉ đi dò đường chút, xem tình huống của dì trẻ.” Trương Nguyên Thanh có ý nghĩ cùng chủ ý của mình, loại thời điểm này, tác dụng của linh phó liền hiển hiện ra.

Camera theo dõi không quay chụp được, vậy Linh cảnh hành giả cũng không cảm ứng được, trừ phi trong bọn bắt cóc vừa lúc có Thần dạ du cùng Huyễn thuật sư.

Nhưng hai nghề nghiệp này quá mức thưa thớt, sẽ không khéo như vậy. Lui một bước mà nói, mặc dù thật sự khéo như vậy, hắn cũng không lo Tiểu Đậu Bỉ bị phát hiện, bởi vì nơi này là bệnh viện.

Bệnh viện linh thể đông đúc.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, lúc phút thứ tám, Lý Đông Trạch cầm lấy bộ đàm, ấn cái nút, nói: “ Nguyên Thủy lập tức sẽ tới, bây giờ thời gian tan tầm, đường có hơi tắc, anh đợi thêm ba phút nữa.”

Hắn liên tục nói ba lần.

Lý Hiển Tông lúc này mới đáp lại, giọng kiêu ngạo ngang ngược cười nhạo nói: “Không cần chơi trò kéo dài thời gian với tao, một phút đồng hồ giết một người, tao đã nói là giữ lời. Bọn mày cũng có thể xông vào bệnh viện, xem tao sẽ nổ chết tất cả mọi người hay không.”

Lý Đông Trạch vẻ mặt ngưng trọng, buông bộ đàm xuống, nhìn về phía Đằng Viễn, thấp giọng nói: “Cậu chuẩn bị một phen, giả mạo Nguyên Thủy vào bệnh viện, ổn định bọn cướp.” Hắn vừa rồi nói, không phải vì đàm phán, hoặc kéo dài thời gian, mà là thử thái độ của đối phương.

Đằng Viễn Thập trưởng “Ừm” một tiếng, “Nguyên Thủy, chúng ta đổi quần áo một chút.”

Quần áo hắn mặc phong cách thiên về trung niên hóa, tuy tin tức thân phận của Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm khắc giữ bí mật, nhưng bình thường có tiếp xúc với hành giả chính phủ,

lời đồn về "Nguyên Thủy Thiên Tôn" là một người trẻ tuổi, không chừng đã phát tán ra ngoài.

Ở dưới điều kiện tiên quyết không rõ đối phương nắm giữ bao nhiêu tình báo, cố hết sức tiếp cận với bản thân khẳng định sẽ không sai.

Trương Nguyên Thanh chỉ có thể tạm thời phân ra một bộ phận tâm thần, nhanh chóng đổi áo khoác với Đằng Viễn, mũ lưỡi trai và khẩu trang cũng cho đối phương.

Lý Đông Trạch lại cầm lấy bộ đàm, trầm giọng nói:

"Lý Hiển Tông, anh gây chuyện ở Tùng Hải, là hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Tiếng cười ha ha của Lý Hiển Tông truyền đến: "Phó bản giết chóc cỡ lớn sắp mở ra, tao tương đối nghèo, mượn đầu hắn đổi vài món đạo cụ chơi chút."

Không biết là cố ý, hay là bản thân như thế, kẻ này thanh âm kiệt ngạo bất tuân, lại tỏ ra không chút để ý, giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn là dê béo đợi làm thịt, max độ khiêu khích.

Đừng nói Trương Nguyên Thanh, Quan Nhã cũng nghe mà căm tức một phen, Khương Tinh Vệ tính tình nóng nảy càng nghiến răng nghiến lợi, nhe ra cái răng nhỏ màu trắng.

Quả nhiên là đến vì Nguyên Thủy… Lý Đông Trạch không nói lời thừa nữa, buông bộ đàm xuống.

Một bên khác, Tiểu Đậu Bỉ bò rất nhanh, gặp tường xuyên tường, rất nhanh, nó đã tiến vào đại sảnh lầu một.

Trong đại sảnh có mấy cái xác nằm ngã, máu tươi sền sệt nhuộm đỏ sàn, cạnh thang cuốn, quầy cố vấn các nơi, hoặc nằm sấp hoặc ngồi xổm, tụ tập hơn một trăm người thường.

Có người khóc nức nở, có người run rẩy, có người giận mà không dám nói gì

Hai kẻ bắt cóc cầm súng đi tới đi lui ở trong đám người, cảnh giác bốn phía, thỉnh thoảng cười quái dị sờ bóp các em gái trẻ tuổi.

Lầu một chỉ có hai người, nếu đánh lén, chỉ cần không phải Thổ quái, ta có thể nháy mắt giết chết những kẻ này, thực cho rằng ăn chắc ta? Làm lớn như vậy, muốn chết thì tạo điều kiện cho các ngươi… Trương Nguyên Thanh đè nén lửa giận, khống chế Tiểu Đậu Bỉ bò về phía lầu hai.

Tuy vẫn là đứa con nít tóc máu thưa thớt, nhưng tốc độ không chậm một chút nào, sau khi tới lầu hai, trong đại sảnh đợi khám bệnh ngồi đầy con tin. Tiểu Đậu Bỉ chưa dừng lại, dọc theo cầu thang thẳng lên trên, lầu ba trống rỗng, không biết là bị đuổi tới lầu hai, hay là thừa dịp hỗn loạn trốn đi.

Rốt cuộc, anh linh bò tới lầu bốn.

Đại sảnh đợi khám bệnh lầu bốn, một người đàn ông trung niên dáng người khô gầy, tay trái cầm súng, tay phải nắm một cây đoản đao, ánh mắt lạnh lùng nhìn quét mọi người, quát: "Ôm đầu ngồi xổm, không phối hợp, đừng trách bố mày một phát súng bắn nổ đầu bọn mày."

Các con tin ngoan ngoãn ôm đầu, trong lòng run sợ, vẻ mặt sợ hãi.

Không có dì trẻ, dì ấy không ở đại sảnh… Trương Nguyên Thanh cẩn thận đảo qua nhân viên y tá bác sĩ, chưa phát hiện dì trẻ, đột nhiên, từng đợt tiếng thét chói tai từ trong khoa phụ sản truyền ra.

Chương 313: Bộ dáng mê người (3)

Lầu bốn cũng có hai tên bắt cóc, còn có một tên ở bên trong kéo người. Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, thao túng Tiểu Đậu Bỉ nhanh chóng bò vào bên trong.

Trong văn phòng, nghe đồng nghiệp bên ngoài kêu lên sợ hãi, bác sĩ Triệu sắc mặt trắng bệch, thân thể hơi đẫy đà không ngăn được run rẩy. "Bọn, bọn chúng lên rồi…" Bác sĩ Triệu vẻ mặt hoảng sợ.

Cô xoay đầu, thấy Tiểu Giang cũng sắc mặt tái nhợt, nhưng vô cùng thông minh kéo cô ngồi xổm xuống, nói:

"Chúng ta nấp vào gầm bàn."

Bác sĩ Triệu rúc ở gầm bàn, trong lòng thoáng có chút cảm giác an toàn, vểnh tai nghe động tĩnh bên ngoài, lo âu nói: "Trị an viên sao còn chưa đến? Chúng ta có thể bị giết hay không? Trị an viên sao còn chưa tới…"

Giang Ngọc Nhị thấp giọng nói: "Không có việc gì, sẽ có người tới cứu chúng ta." Cô giọng điệu trấn định, vẻ mặt khẳng định, tuy không biết Tiểu Giang lấy đâu ra tự tin cùng sức lực, nhưng bác sĩ Triệu quả thật an lòng chút.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc bị thô bạo đá văng, cửa phòng vang "RẦM RẦM", bác sĩ Triệu sợ tới mức run lên, cực lực co rúm lại thân thể mình, bưng kín miệng mình.

Người đàn ông ở cửa dừng lại vài giây, giọng thô lỗ: "Lăn ra đây, đừng ép tao nổ súng."

Bác sĩ Triệu bị dọa mặt không còn màu máu, đột nhiên, cô cảm giác Tiểu Giang bên cạnh ấn bả vai mình một cái, sau đó, cô từ gầm bàn chui ra.

Người đàn ông ở cửa thân hình khôi ngô, đầu đinh, mắt tam giác, vẻ mặt hung ác.

Nhìn thấy cô gái dưới gầm bàn chui ra, khuôn mặt thô ráp của hắn rõ ràng ngẩn ra, con mắt tam giác chợt tỏa sáng, rống lên:

"Lão Từ, mày xem tao phát hiện cái gì, ha ha, mày xem tao phát hiện cái gì." "Phát hiện mẹ mày đẻ con ở bên trong?" Kẻ bắt cóc bên ngoài hùng hổ đáp lại. "Tao phát hiện một con bé cực phẩm." Tráng hán dùng sức chà chà đầu đinh, ánh mắt thèm nhỏ dãi, hưng phấn nói: "Đậu má, trong cái bệnh viện nát này thế mà có con bé cực phẩm như vậy, mày canh ở bên ngoài, bố mày chơi trước một chút."

Cô gái này mặc áo blouse trắng, khuôn mặt mượt mà, ngũ quan tinh xảo, thoạt nhìn làm người ta kinh diễm, hơn nữa càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu xinh xắn, đặc biệt có nốt ruồi lệ khóe mắt, khiến vẻ đẹp của cô thêm một phần quyến rũ khác với số đông. "Cực phẩm bao nhiêu thế?" Người thanh niên gầy gò bên ngoài gợi lên lòng hiếu kỳ. "Dù sao đặc con mẹ nó biệt cực phẩm." Tráng hán hiển nhiên không có văn hóa.

Tiểu Giang… Trong lòng bác sĩ Triệu tuyệt vọng, nào còn có thể có ai đến cứu bọn họ, cho dù các trị an viên xông vào, vậy cũng là rất lâu về sau rồi.

Cô nhịn không được ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tiểu Giang, cô gái nhỏ ngày thường yểu điệu này, trên mặt thế mà lại không có chút nào sợ hãi cùng kích động.

Nhưng ở ngay sau đó, cô bỗng nhiên thay đổi thái độ, sợ hãi lui về phía sau, trong mắt chứa đầy nước mắt, che ngực, yếu ớt đáng yêu, mang theo tiếng nức nở nói:

"Ông, ông đừng qua đây!"

Đáng chết!

Ngoài bệnh viện, trong xe MPV, Trương Nguyên Thanh thông qua tầm nhìn của Tiểu Đậu Bỉ, thấy được một màn trong văn phòng.

Hắn lưng thẳng lên, nói tốc độ cực nhanh: "Thập trưởng, dì trẻ của em có nguy hiểm, hành động trước! Em sẽ chống đỡ tới lúc Viên Đình tới." Nói xong, không đợi đám người Lý Đông Trạch phản ứng, hắn bỗng dưng biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người.

Trong nháy mắt, tựa như dây cháy chậm của thuốc nổ bị điểm hỏa, không khí lập tức khẩn trương nghiêm túc hẳn lên. Lý Đông Trạch phất mạnh tay, ra hiệu Đằng Viễn tiến vào bệnh viện, tiếp theo lại dùng ánh mắt ra hiệu Vương Thái, chuẩn bị xâm nhập hệ thống camera giám sát.

Sau khi hạ đạt mệnh lệnh, Lý Đông Trạch ấn nút bộ đàm, trầm giọng nói: "Cậu ta đến rồi, cậu ta đã vào bệnh viện, các người tuyệt đối đừng thương tổn con tin."

Trong bộ đàm truyền đến thanh âm lười nhác của Lý Hiển Tông: "Tốt lắm! Bảo hắn đi đại sảnh lầu một, đừng tránh đi góc chết của camera giám sát, bằng không tao không bảo đảm con tin tuyệt đối an toàn."

Kết thúc trò chuyện, Lý Hiển Tông trong phòng giám sát nắm lên một cái bộ đàm khác, nói: "Cá đã mắc câu, mọi thành viên cảnh giác."

Cá đã mắc câu, mọi thành viên cảnh giác… Trong văn phòng khoa phụ sản, nghe bộ đàm ở ngực truyền đến thanh âm, hắn nhíu mày, suy nghĩ vài giây, bật cười một tiếng, không để ở trong lòng.

Hắn không phải cấp dưới của Lý Hiển Tông, lựa chọn theo gã chơi ván này, thuần túy vì trả thù xã hội, mà không phải săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn gì đó.

Dù sao mạng không còn dài nữa, trước khi chết phóng túng một phen.

Tráng hán cắm súng lục ở bên hông, liếm môi đi về phía Giang Ngọc Nhị: "Anh thích vẻ mặt vừa rồi của cưng, bộ dáng sợ hãi của cưng rất mê người."

Lúc này, hắn đột nhiên cảm giác bả vai chợt lạnh, như là đè một khối băng lạnh.

Chương 314: Giải cứu con tin (1)

Tráng hán theo bản năng sờ bả vai, lại chưa đụng đến cái gì cả. Hai giây sau, hắn mất đi thị giác.

Không có bất cứ sự do dự nào, tráng hán vừa né tránh lung tung, vừa để thân thể bao trùm ngọn lửa nóng rực, cũng thao túng ngọn lửa bành trướng, hóa thành sóng lửa thổi quét văn phòng.

Hắn lấy cái này phòng bị khả năng tồn tại kẻ địch áp sát đánh lén.

Đột nhiên, ngực tráng hán đau đớn, cảm giác được rõ ràng máu thịt của mình bị cái gì xé rách.

Loại đau đớn này hắn rất quen thuộc, là viên đạn xuyên thấu thân thể tạo thành, nhưng hắn rõ ràng chưa nghe thấy tiếng súng.

Nhưng hắn rõ ràng chưa nghe thấy tiếng súng.

Đau đớn một lần nữa truyền đến, viên đạn liên tiếp bắn lên ngực, mang cơn đau thấu tim truyền đến lần nữa, viên đạn liên tiếp bắn vào ngực, mang trái tim xé vụn thành thịt nát.

Lúc này, "gây mù" của tráng hán đã biến mất, hắn ngạc nhiên nhìn về phía bàn làm việc, nơi đó có một người trẻ tuổi đứng đấy, mặt, mu bàn tay, ngực hiện ra vết cháy màu đỏ đen.

Hắn đứng ở trước mặt nữ bác sĩ kia, thay cô ngăn lại ngọn lửa, ánh mắt lạnh lùng nói ra:

"Tao thích vẻ mặt của mày, bộ dáng trước khi chết của mày cũng rất mê người."

Tráng hán há mồm ra, tựa như muốn tức giận mắng một tiếng, nhưng thanh âm còn chưa bật thốt lên, sinh mệnh đã rời khỏi trước một bước.

Trương Nguyên Thanh đánh giá vài lần, sau khi xác nhận gã hoàn toàn chết đi, lúc này mới quay đầu nhìn về phía dì trẻ.

Giang Ngọc Nhị trợn mắt há hốc mồm, cái miệng nhỏ nhắn mở ra tới trình độ có thể nhét quả trứng gà, khó có thể tin nhìn cháu trai.

Vẻ mặt này ta thích… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh dời xuống, liếc nữ bác sĩ trung niên ngồi xổm dưới gầm bàn run rẩy, vung đao tay đánh ngất đối phương.

Nữ bác sĩ 'hự' một tiếng, ngã gục xuống đất.

Trương Nguyên Thanh thu hồi đao tay, theo bản năng cảm thấy như vậy quá nóng nảy, không đủ lễ phép, nhưng lại cảm thấy rất bình thường, liền không nghĩ nhiều, nhìn về phía dì trẻ.

"Nguyên, Nguyên Tử…"

Dì trẻ lắp bắp nói, đôi mắt đẹp ngập nước tràn đầy kinh ngạc cùng mờ mịt, tựa như không thể tiếp thu cháu trai đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Nhưng đồng thời, trong kinh ngạc mờ mịt, lại có loại vui sướng lúc cần được cứu vớt nhất, người tin cậy nhất từ trên trời giáng xuống.

"Dì trẻ, dì không sao chứ?"

Giang Ngọc Nhị "Oa" một tiếng khóc lên, làm một cú chim én nhỏ lướt đầu rừng, ôm lấy cháu trai, thấp giọng nức nở.

Trương Nguyên Thanh khẽ vỗ về lưng dì trẻ, thấp giọng an ủi: "Bây giờ không phải thời điểm giải thích, dì ở yên lại chỗ này, cháu đi giải quyết những kẻ bắt cóc kia. Có vấn đề gì, buổi tối dì tới phòng cháu, chúng ta đến lúc đó lại nói.

Chuyện kẻ bắt cóc ầm ĩ như vậy, người sống sót về sau đều phải ký hiệp nghị giữ bí mật, mà dì trẻ tận mắt thấy thao tác của Hỏa sư vừa rồi, cùng với mình hiện thân, sự tồn tại của "siêu năng lực" liền không giấu được cô.

Hơn nữa hắn tới vội vàng, chưa dịch dung, dù sao linh cảnh không có cơ chế gạt bỏ, liền dứt khoát "tự lộ" thân phận.

Trương Nguyên Thanh cho rằng, cứu người nhà không cần thiết che giấu, mà không chủ động lộ ra, là không muốn đánh vỡ cuộc sống yên tĩnh của người nhà, bây giờ, cô đã cuốn vào sự kiện Linh cảnh hành giả, vậy liền thuận theo tự nhiên.

"Mày đừng đi!" Giang Ngọc Nhị ôm chặt lấy lưng cháu trai, hoảng sợ nói: "Bọn chúng có súng."

Trương Nguyên Thanh không quá thích ứng tiếp xúc thân mật như vậy, nhẹ nhàng đẩy cô ra, thấp giọng nói:

"Dưới lầu có bom, không giải quyết bọn chúng, người trong bệnh viện đều phải chết, tin tưởng cháu."

Hắn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, sau đó thấy dì trẻ khụt khịt mũi, ngoan ngoãn gật đầu, Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, xem ra mình bây giờ rất có khí chất trưởng thành của Độc Cô Nhất Phương nha, dì trẻ cũng bị khí thế vương bá của mình khuất phục rồi.

Hắn ra hiệu dì trẻ ngồi ở trên ghế, suy tư một bước tiếp theo làm như thế nào, hắn rất nhanh phân tích ưu thế cùng hoàn cảnh xấu của hai bên.

Hoàn cảnh xấu của Lý Hiển Tông là thời gian, hắn tuyệt không dám dây dưa ở bệnh viện quá lâu, chờ chấp sự khu khác, thậm chí trưởng lão chạy tới, Lý Hiển Tông phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên cách nghĩ của vị Yêu mê hoặc này, hẳn là ở trong thời gian ngắn nhất, ép "Nguyên Thủy Thiên Tôn" tiến vào bệnh viện, sau đó dẫn nổ bom.

Bom là ưu thế của kẻ bắt cóc, một khi dẫn nổ, thương vong vô số, đó chính là tin tức đầu đề.

Toàn bộ hành giả chính phủ khu Khang Dương đều phải chịu xử phạt.

Cho nên kế tiếp quan trọng nhất, là giải quyết bom.

"Điều khiển từ xa của quả bom, khẳng định không ở trong tay Lý Hiển Tông. Hắn dám làm ra lần khủng bố tập kích này, là lợi dụng ý tưởng đá cùng vỡ của "nô bộc" Phán Quan Mắt Quỷ, là tập kích kiểu tự sát, mà Lý Hiển Tông sẽ không ngọc đá cùng vỡ, ở trong lòng loại người này, mạng của người thường sao có khả năng so sánh với mình."

Chương 315: Giải cứu con tin (2)

"Kẻ bắt cóc còn có năm tên, mình không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn xử lý nhiều Linh cảnh hành giả như vậy, tập trung điều khiển từ xa là mấu chốt."

Cách nghĩ của Trương Nguyên Thanh cực kỳ rõ ràng, rất nhanh chế định ra kế hoạch, trước xử lý kẻ bắt cóc nắm trong tay điều khiển bom, giải quyết quả bom, kế tiếp liền có thể tính toán cho lâu dài.

Mà làm sao tập trung điều khiển từ xa của bom? Trương Nguyên Thanh tính hỏi linh, từ trên thân Hỏa sư này tìm kiếm manh mối.

Nghĩ đến liền làm, đáy mắt Trương Nguyên Thanh dâng trào màu tối đen, câu thông linh lưu lại ở trong thi thể, triệu hồi nó ra, nuốt chửng vào.

Giang Ngọc Nhị trợn to mắt, vành mắt ửng đỏ, bộ dáng mờ mịt, tựa như một cô gái nhỏ không hiểu tình huống, lại không dám hỏi kỹ.

Mười mấy giây sau, Trương Nguyên Thanh mở mắt, sắc mặt vô cùng khó coi.

Bom có hai chỗ, lầu một cùng lầu hai đều có một quả, điều khiển từ xa bom lầu một, ở trong tay kẻ bắt cóc lầu hai, điều khiển từ xa quả bom lầu hai, thì ở trong tay kẻ bắt cóc lầu một.

Nói cách khác, hắn phải cùng lúc xử lý hai kẻ bắt cóc nắm giữ thiết bị khống chế.

“Một mình mình không làm được đồng thời giết chết kẻ bắt cóc ở lầu hai cùng lầu một, để Đằng Viễn hỗ trợ? Không, anh ta một khi đi vào đại sảnh bệnh viện, bom sẽ lập tức nổ tung.”

Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, nhanh chóng soạn tin nhắn, gửi cho Lý Đông Trạch.

Sau đó, hắn nhìn về phía dì trẻ, thấp giọng nói: “Dì trốn ở chỗ này, tuyệt đối đừng đi ra ngoài, nếu xảy ra vụ nổ, không cần hoảng.”

Dì trẻ ngoan ngoãn gật đầu, lại lo lắng nói: “Mày thì sao?”

“Cháu không sao.” Trương Nguyên Thanh khoát tay, tiếp theo cảm nhận được điện thoại di động rung lên, Lý Đông Trạch gửi tin nhắn:

“Đội trưởng Viên hai phút sau đến.”

Một bên khác, ngoài tòa nhà phòng khám bệnh, Đằng Viễn đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang đè nút bộ đàm:

“Lý Hiển Tông, mày hẳn là có thể nhìn thấy tao rồi.”

Trong bộ đàm truyền đến tiếng cười lười biếng: “Tao làm sao biết mày có phải Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không? Bỏ khẩu trang cùng mũ ra cho tao nhìn xem.”

Đằng Viễn lạnh nhạt nói: “Bỏ khẩu trang cùng mũ ra, mày có thể xác định là tao?”

“Có đạo lý!” Tiếng cười của Lý Hiển Tông truyền đến:

“Vậy tao coi như mày là Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ cho mày một sự nhắc nhở, dưới quầy hỏi ở lầu một, bom lắp ở đó có vài phút nữa, sẽ tự động nổ tung. Thiết bị khống chế ở trên người tên mặc áo khoác màu đen kia, muốn cứu người thường trong bệnh viện, thì mau chóng hành động.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, để tao nhìn xem trình độ của mày đi.”

Đằng Viễn nâng tay, đặt ở bên tai, thấp giọng nói: “Nghe thấy chưa?”

Microphone không dây truyền đến tiếng của Lý Đông Trạch:

“Hắn đang lừa cậu, lầu một cùng lầu hai đều có bom, nhưng thiết bị khống chế bom lầu một ở trong tay kẻ bắt cóc lầu hai, cậu một khi xâm nhập, kẻ bắt cóc lầu hai sẽ dẫn nổ bom lầu một.”

Đằng Viễn: “Anh làm sao mà biết được.”

Lý Đông Trạch: “Nguyên Thủy đã lẻn vào bệnh viện, cậu ta ám sát một kẻ bắt cóc, thông qua hỏi linh thu hoạch tình báo.”

Đằng Viễn: “Thằng nhóc này, thực làm người ta an tâm mà, quay về tăng lương cho cậu ta.”

Lý Đông Trạch: “ “

Tôi mới là thập trưởng! !

Lý Đông Trạch: “Cậu tạm thời đừng đi vào, làm bộ do dự, có thể kéo dài bao lâu thì bấy lâu, Lý Hiển Tông đang chú ý cậu.”

Đằng Viễn: “Tính toán thời gian, chấp sự cùng tiểu đội khác sắp tới rồi. Anh từng nghĩ, Lý Hiển Tông dựa vào cái gì còn dám ở lại trong bệnh viện hay không? Nội tình cùng tự tin của hắn là cái gì.”

Lý Đông Trạch: “Cậu là nói, hắn có tự tin thoát thân…”

Nói đến một nửa, Lý Đông Trạch chuyển hướng: “Viên Đình đến rồi, chuẩn bị hành động, Đằng Viễn cậu xem tình huống trợ giúp.”

Đằng Viễn: “Rõ.”

“Viên Đình lẻn vào bệnh viện rồi, anh ta phụ trách đánh gục kẻ bắt cóc lầu một, cậu phụ trách lầu hai. Ba giây sau, tôi sẽ bảo Vương Thái chặt đứt hệ thống camera giám sát trong bệnh viện.”

Điện thoại di động khẽ rung lên, Trương Nguyên Thanh xem xong tin tức, trong lòng thầm đếm, 1, 2, 3.

Hắn tiến vào Dạ du, như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương lao ra ngoài.

Một bên khác, trong phòng giám sát, ánh mắt Lý Hiển Tông từ trên người Đằng Viễn dời đi, đầu tiên là xem thời gian, tiếp

theo đảo qua lầu một, lầu hai, lầu bốn.

Thời gian của hắn không nhiều nữa, loại cách chơi này lợi dụng là thời gian chênh lệch, tiếp tục tiêu hao dần, chỉ còn đường chết, nhiều nhất năm phút đồng hồ hắn phải rút lui.

Nghĩ đến đây, Lý Hiển Tông theo bản năng sờ sờ túi tiền, xác nhận đạo cụ còn ở trong túi.

Đạo cụ này không có tính công kích, nhưng cấp bậc rất cao, trừ một ít thủ đoạn phong cấm đặc thù, không ai có thể vây khốn hắn.

Đây là nguồn gốc cho sự tự tin hắn có gan mạo hiểm, có gan chơi khủng bố tập kích. Phải biết rằng, ở đô thị lớn làm ra khủng bố tập kích, trừ phi không muốn sống, nếu không cho dù là cao thủ giai đoạn Thánh giả, cũng không dám chơi như vậy.

Chương 316: Giải cứu con tin (3)

Hắn bỗng nhiên nhíu mày, cầm lấy bộ đàm:

“Số 4, để tao nhìn thấy mày, số 4, để tao nhìn thấy mày.”

Trong bộ đàm im ắng, không ai đáp lại.

Lý Hiển Tông khẽ nhướng chân mày, chuyển sang hỏi: “Số 5, làm sao thế?”

Gã gầy gò ở sảnh đợi khám bệnh của lầu 4 nắm lên bộ đàm trả lời, cười hề hề nói: “Số 4 ở bên trong chơi gái, nghe nói gặp được một đứa cực phẩm.”

“Mày đi xem xét một chút, tao hoài nghi Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ẩn núp vào. “Hắn không phải ở cửa sao?”

Lý Hiển Tông cười nói: “Lời của chính phủ, mày sẽ tin?”

Gã gầy gò lập tức bỏ lại con tin, đi về phía hành lang khoa phụ sản, cùng lúc này, Lý Hiển Tông thấy từng màn ảnh giám sát, hình ảnh chập chờn, toàn bộ biến thành bình bông tuyết.

Đến rồi! Lý Hiển Tông hướng bộ đàm ra lệnh:

“Có người chặt đứt camera giám sát rồi, lập tức dẫn nổ bom!”

Kẻ bắt cóc lầu hai thu được tin tức bộ đàm, một gã làn da ngăm đen, trầm mặc ít lời trong đó không có bất cứ sự do dự gì, đưa tay sờ về phía túi tiền.

Hắn chờ giờ khắc này rất lâu rồi. Từ một khắc biết được Hắc Vô Thường bị giết, Chén Thánh rơi vào trong tay chính phủ, cuộc đời của hắn cũng chỉ còn lại tuyệt vọng.

Cuộc đời tuyệt vọng, nên ở cuối cùng nở rộ ra đốm lửa hoa mỹ.

"Đoàng đoàng!"

Ngay tại khoảnh khắc ngón tay hắn chạm đến thiết bị dẫn nổ, hai viên đạn nổ tung ở gáy hắn, lực đánh cùng ánh lửa bùng nổ, đánh cho thân thể người đàn ông lệch đi, vấp váp lui về phía sau.

Hình ảnh óc văng khắp nơi trong tưởng tượng chưa xảy ra, đây là một tên Thổ quái.

Ở phía sau hai người, thân hình kẻ tập kích hiện ra, tướng mạo trẻ tuổi, khuôn mặt giăng kín vết cháy đen đỏ.

Đối mặt tập kích bất thình lình, hai kẻ bắt cóc sớm có chuẩn bị trong lòng, một kẻ nâng súng bắn, một kẻ tiếp tục "quá trình dẫn nổ" bị gián đoạn.

"Đoàng đoàng!"

Viên đạn bắn trúng người đánh lén, lại như đánh trúng ảnh ngược.

Trương Nguyên Thanh ẩn thân ở trong góc, lấy ra "bù nhìn", bù nhìn khuôn mặt vặn vẹo biến hóa, vặn vẹo mọc ra mắt, mũi, đúng là bộ dáng của Thổ quái.

Hai ngón tay Trương Nguyên Thanh kẹp đầu bù nhìn, chợt dùng sức.

Bù nhìn lộ ra vẻ mặt "đau đớn".

Một giây sau, tên Thổ quái kia đột nhiên ôm cổ, phát ra tiếng "a a" gian nan, khuôn mặt hắn bị một tầng sắc thái tro bụi bao phủ.

Đủ loại cảm xúc tiêu cực hiện lên ở trong đầu, phẫn nộ, đau đớn, giết chóc, căm hận, bi thương… Lý trí vị Thổ quái này ở

trong sa ngã đánh mất, biến thành man thú bị cảm xúc tiêu cực chi phối.

Hắn tập trung mục tiêu là một tên bắt cóc khác duy nhất có nguy hiểm, bổ nhào về phía hắn.

"Đệch!"

Đồng bạn vẻ mặt âm trầm tức giận mắng một tiếng, vừa lui về phía sau, vừa mang nòng súng nhắm vào Thổ quái, bóp cò.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Từng viên đạn bắn vào trên đầu Thổ quái, như đánh trúng hộ giáp sắt thép, đạn bắn ra bốn phía, dọa con tin xung quanh bối rối, thét chói tai, hốt hoảng chạy trốn.

Người đàn ông vẻ mặt âm trầm vứt bỏ súng lục bắn trượt, lắc mình một cái tránh đi nắm đấm không có kết cấu của Thổ quái, đưa tay sờ về phía túi của đối phương.

Hắn muốn lấy được thiết bị dẫn nổ.

Lúc này, khóe mắt người đàn ông vẻ mặt âm trầm liếc thấy người đánh lén một lần nữa hiện thân, xuất hiện chỗ mấy mét bên trái, khác với ảo ảnh vừa rồi là, khuôn mặt người đánh lén có thêm một cái kính râm.

Người đánh lén nâng lên nòng súng ngắm chuẩn hắn.

Đoàng!

Súng lục họng súng lớn phun ra khói thuốc súng cùng ngọn lửa, đầu đạn màu lửa đỏ xoay tròn tốc độ cao, bắn ra một mảng bọt nước bắn tung tóe trên thân kẻ bắt cóc, tựa như hòn đá ném vào ao nước.

Đây là một vị Thủy quỷ!

Hắn có thể tạm thời không để mọi công kích vật lý vào mắt.

Người đàn ông sắc mặt âm trầm hướng người đánh lén lộ ra nụ cười trào phúng, hắn thành công thò tay vào túi quần Thổ quái.

Nhưng ngay lúc này, người đánh lén vứt bỏ súng lục, hai tay không biết khi nào có thêm một đôi găng tay che nửa ngón tay màu đỏ, hai tay nắm đấm lại đập ở ngực.

"Ầm!"

Lửa cùng sóng nhiệt quay cuồng, tựa như một viên lựu đạn đương lượng nổ cao nổ tung ở sảnh đợi khám bệnh, sóng xung kích chấn động vách tường chớp lên một phen, lửa liếm vào vật phẩm dễ cháy.

Thủy quỷ và Thổ quái ở trong tiếng nổ mãnh liệt, song song bay ra ngoài.

May mắn vừa rồi chiến đấu, khiến con tin phụ cận chạy tứ tán, bằng không chỉ lần này, con tin đã sớm chết bảy tám phần.

Đương nhiên, cũng chính là vì con tin chạy thoát, Trương Nguyên Thanh mới dám dùng một chiêu này.

Hắn nhặt lên Súng Lục Bùng Nổ trên mặt đất, hướng Thủy quỷ bóp cò, ép hắn không ngừng quay cuồng.

Trương Nguyên Thanh vừa nổ súng, vừa đi về phía Thổ quái cứng ngắc, tựa như sát thủ lạnh lùng hành tẩu ở trong mưa bom bão đạn.

Chương 317: Rốt cuộc tìm được mày rồi (1)

Lúc này, Thổ quái lắc lắc đầu, lảo đảo đứng lên.

Trương Nguyên Thanh tung người nhảy lên, hai đầu gối quỳ về phía xương cổ đối phương, Thổ quái một lần nữa nằm úp sấp về trên mặt đất.

Cái tay đeo găng chộp một cái về phía hư không, lấy ra một cây đoản đao màu bạc dài bốn mươi cm, giơ lên cao, hướng cái gáy Thổ quái ra sức đâm xuống.

“Phập!”

Hiệu quả Phá Giáp của Lưỡi Dao Khát Máu, trực tiếp phá hủy phòng ngự Thổ quái lấy làm kiêu ngạo, nửa lưỡi dao đâm vào đầu.

Thổ quái nhất thời không giãy dụa nữa.

Tên Thủy quỷ kia nhân cơ hội chạy về phía chỗ sâu trong khu hỏi chẩn đoán bệnh.

Trương Nguyên Thanh không đi quan tâm Thủy quỷ đào tẩu, lấy ra thiết bị dẫn nổ trong túi Thổ quái, hắn vừa lấy được món đồ này, liền nghe thấy hành lang ngoài sảnh chờ chẩn đoán vang lên tiếng rơi xuống đất nặng nề.

Theo tiếng nhìn lại, là Viên Đình.

Vị Hả lưu chi vương* này mặc quần âu màu đen, áo sơmi màu đen, trên khuôn mặt có một luồng khí chất tôn quý vô cùng.

Ở bên cạnh hắn, còn có một tráng hán khôi ngô sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt cứng ngắc, hai ngón tay đen thùi bén nhọn, ánh mắt đục ngầu.

Đây là một cương thi.

“Hai kẻ bắt cóc dưới lầu giải quyết rồi, con tin đã đuổi đi, cậu lấy được thiết bị dẫn nổ chưa?” Viên Đình tốc độ nói cực nhanh.

“Tôi cũng xử lý xong rồi.” Ánh mắt Trương Nguyên Thanh từ trên thân cương thi dời đi, nói: “Nhưng chạy thoát một tên Thủy quỷ, tầng bốn cũng còn có một kẻ bắt cóc, ừm, còn có Lý Hiển Tông.

Hành động thuận lợi hơn so với hắn đoán trước.

Giải quyết xong quả bom, con tin liền có thể thoát đi, bằng nhân số trước mắt của kẻ bắt cóc, rất khó khống chế con tin nữa. Hơn nữa lúc này đám người Lý Đông Trạch tất nhiên đã bắt đầu hành động.

Viên Đình gật đầu nói: “Làm không tệ, cậu trưởng thành cực kỳ nhanh chóng, Tôn trưởng lão hồ đồ nha. Đừng lãng phí thời gian, đi lầu bốn đi.

Hắn vừa dứt lời, xung quanh bỗng nhiên tràn ngập lên một đám sương mù.

Sương mù trắng xoá bao phủ che chắn tầm nhìn, cũng che phủ Viên Đình trong tầm mắt của Trương Nguyên Thanh.

“Cẩn thận, Yêu mê hoặc giai đoạn Thánh giả gọi là chúa tể sương mù, tác chiến ở trong sương mù dày đặc, bọn họ là vô địch, đây là đạo cụ của Lý Hiển Tông” Thanh âm Viên Đình chợt kết thúc.

Xung quanh tràn đầy yên tĩnh, Trương Nguyên Thanh không phân biệt được phương hướng, toàn bộ thế giới tựa như chỉ còn một mình hắn.

Nơi ánh mắt có thể đạt được đều là sương mù dày đặc, sương mù dạng hạt theo luồng khí mà đi, tựa như suối nước, tựa như lụa mỏng bay múa.

Trương Nguyên Thanh chưa đi lung tung khắp nơi, cẩn thận đứng ở tại chỗ.

Lý Hiển Tông triệu hồi đám sương mù này, là không tính bỏ qua? Hắn kéo dài càng lâu, xác suất thoát đi liền càng nhỏ, kẻ này là có chỗ dựa khác, hay là đầu óc xảy ra vấn đề

Mặt khác, tuy Phó Thanh Dương không liên lạc được, nhưng văn phòng cảnh sát khẳng định báo cáo sự tình lên, chấp sự trong khoảng thời gian ngắn không chạy đến được có thể lý giải, Cẩu trưởng lão cũng không chạy tới sao?

Lần sau nhìn thấy hắn, mình vẫn muốn xoa mạnh cái đầu chó…

Đang nghĩ, hắn nghe thấy một tiếng súng vang, trong lòng lập tức rùng mình, theo bản năng bổ nhào quay cuồng.

“Đoàng đoàng!”

Lại là hai tiếng súng vang, bụng Trương Nguyên Thanh đau nhói, biết mình đã trúng đạn.

Bằng vào ký ức, hắn lăn mãi đến cạnh chỗ ngồi công cộng, mượn dùng quầy hỏi thăm ngăn cản viên đạn đến tiếp sau.

“Cộp cộp cộp!”

Tiếng bước chân từ sâu trong sương mù dày đặc truyền đến, tiếp theo là một tiếng cười tản mạn:

“Tao còn có hai phút thời gian, Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu mày có thể kiên trì hai phút ở dưới tay tao, vậy chúng ta lần sau lại chơi tiếp. Bằng không, tao hôm nay liền sớm kết thúc thí luyện, lấy đầu mày đổi tiền thưởng.”

Kiêu ngạo! ! Trương Nguyên Thanh đặc biệt nóng nảy dễ giận, theo bản năng muốn nâng súng lục lên bắn về phía phát ra âm thanh, sau đó kiềm chế tính tình nóng nảy.

Hắn đang kích thích mình ra tay… Trương Nguyên Thanh nhớ lại chi tiết vừa rồi.

Lúc tiếng súng vang lên, hắn là đứng ở tại chỗ bất động, nếu đối phương lúc ấy đã tập trung mình, vậy đầu đã sớm nở hoa rồi.

Nhưng, chờ hắn làm ra động tác quay cuồng, viên đạn mới trúng bụng.

Là vì bia ngắm di động dễ trúng hơn so với bia cố định? Hiển nhiên không phải, mà là mình đứng thẳng bất động, lúc ấy chưa bại lộ vị trí, về sau khi quay cuồng, mới bị tập trung.

Đối phương rất có thể là căn cứ sương mù rung động để phán đoán vị trí của mình, Trương Nguyên Thanh lặng yên triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, thao túng nó trèo lên quầy hỏi thăm, đánh đổ chậu hoa.

"Đoàng đoàng!"

Tiếng chậu hoa vỡ cùng tiếng súng đồng bộ vang lên.

Quả nhiên, hắn là dựa vào sương mù rung động để phán đoán vị trí… Trương Nguyên Thanh ở khoảnh khắc súng tiếng vang lên, bổ nhào ra ngoài, bắn về phía nguồn âm thanh.

Chương 318: Rốt cuộc tìm được mày rồi (2)

Vỏ súng trượt đi, nòng súng phun ra lửa cùng khói thuốc súng, đầu đạn ở trong sương mù dày đặc ma sát ra quỹ tích màu đỏ nhạt.

Viên đạn chưa trúng kẻ địch, hóa thành đạn lạc bật ra ở trên thân tường.

Đây mới là trình độ bắn chân thật của hắn.

Đáng chết, chưa trúng… Trương Nguyên Thanh liên tục quay cuồng, tiến vào tiềm hành, chạy về phía sảnh đợi khám bệnh.

Không cần thiết cứng đối cứng với kẻ này, con tin đã giải cứu, đào tẩu là lựa chọn chính xác.

Tao là có đồng bạn, vì sao phải đơn đấu với mày?

Hắn vừa có động tác, sương mù phía sau dâng trào, triều dâng ập tới.

Trương Nguyên Thanh không chút nghĩ ngợi, quay đầu nổ một phát súng.

Kẻ tập kích phía sau tựa như sớm dự liệu được động tác của hắn, ở trước khi hắn quay đầu giơ cánh tay, đầu hơi lệch đi, hào quang màu đỏ nhạt dán bên tai đối phương bắn qua.

"Ở trong sương mù của tao, mày là không chạy thoát đâu!"

Khoảng cách hai bên đủ gần, trong sương mù dày đặc lộ ra một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mũi cao cao, mắt sắc bén như đao, khóe miệng cong lên nụ cười nhẹ giống như trào phúng giống như khiêu khích.

Trương Nguyên Thanh cùng lúc thấy rõ khuôn mặt này, cũng nhìn thấy đôi mắt đối phương đột nhiên hiện ra phù văn quỷ dị màu đỏ sậm.

Mê hoặc!

Kỹ năng thương hiệu của Yêu mê hoặc ở giai đoạn Siêu phàm, mê hoặc thời gian dài có thể đạt tới trình độ thao túng người khác, mê hoặc ngắn ngủi, có thể tạo thành chấn động đối với tinh thần lực người ta.

Trương Nguyên Thanh không chút dao động, nâng nòng súng lên bắn qua một phát.

Có kinh nghiệm lần trước chiến đấu với u Hướng Vinh, hắn đã sớm cho bản thân một phát tịnh hóa.

Khuôn mặt Lý Hiển Tông lộ ra kinh ngạc rõ ràng, hắn bày ra sức phản ứng Yêu mê hoặc nên có, thân thể ngửa ra sau, kéo chân phải, đá "Bốp" vào cổ tay Trương Nguyên Thanh, viên đạn bắn về phía trần nhà.

Súng Lục Bùng Nổ trong tay Trương Nguyên Thanh rời tay bay đi, xoay tròn rơi ra khỏi lan can, rơi về đại sảnh lầu một.

Không có bất cứ sự do dự nào, Trương Nguyên Thanh thi triển kỹ năng Dạ du, ẩn đi thân hình.

Lúc này, hắn thấy Lý Hiển Tông nâng nòng súng, chỉ về phía mình đã sớm né tránh đến một bên.

Hắn có thể nhìn thấy mình? Hắn là căn cứ sương mù lưu động phán đoán vị trí của mình… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

Dạ du có thể che giấu thanh âm, khí tức, cùng nhiệt lượng, nhưng không phải thật sự hư hóa, khi hành động khẳng định sẽ tạo thành luồng khí.

Trên trình độ nào đó, năng lực này của Yêu mê hoặc rất khắc chế tiềm hành của Thần dạ du.

Đoàng đoàng!

Viên đạn bắn lên mặt đất, đánh vỡ gạch, Trương Nguyên Thanh tránh đi viên đạn khom lưng vòng đến phía sau Lý Hiển Tông, rút ngắn khoảng cách, không cho đối phương cơ hội nổ súng.

Hắn một tay cầm chày Phục Ma, một tay cầm Lưỡi Dao Khát Máu, thứ trước đâm về phía lưng, thứ sau chọc về phía cổ.

Khóe miệng Lý Hiển Tông nhếch lên, bước chéo sang bên cạnh một bước, quay người, tay phải năm ngón tay tung bay, dao bướm màu bạc ở trong quá trình tung bay mở cánh ra, lộ ra lưỡi dao nguy hiểm.

Lý Hiển Tông trở tay quét ngang, vừa vặn vung lên chém vào lưỡi của Lưỡi Dao Khát Máu, ‘Keng’, tia lửa văng khắp nơi.

Hổ khẩu Trương Nguyên Thanh tê dại, suýt nữa không cầm được chuôi đao.

Đột nhiên, trong thị giác của Trương Nguyên Thanh nhìn thấy cơ bắp phần chân Lý Hiển Tông bành trướng, cơ thịt trên lưng chợt căng lên, phát ra một lực lượng từ trên cao hướng xuống.

Con Mắt Quan Sát giao cho hắn năng lực dự đoán trước hành động của đối phương.

Trương Nguyên Thanh lập tức nhấn một bàn tay xuống một cái.

“Rắc!”

Tiếng nứt xương rất nhỏ truyền đến, xương bàn tay hắn bị đầu gối cứng rắn đánh nứt.

Trương Nguyên Thanh lảo đảo lui về phía sau.

Sương mù dày đặc ít nhiều vẫn che chắn tầm mắt, bằng không hắn có thể phản ứng lại nhanh hơn.

Chỗ đầu gối Lý Hiển Tông dâng lên ngọn lửa, đốt thủng quần; làm bỏng đầu gối, nhưng hắn tựa như không biết đau, không chút nào đình trệ bắt đầu công kích đến tiếp sau.

Dao bướm hoặc đâm hoặc vung, hoặc chém hoặc chọc, cắt ra ở trên người Trương Nguyên Thanh từng vết thương khó có thể khép lại.

Đồng thời, cái tay để không của hắn, hai chân hắn, đều là vũ khí đáng sợ, đánh Trương Nguyên Thanh liên tiếp bại lui.

Năng lực cận chiến của Lý Hiển Tông so với Trương Nguyên Thanh cao hơn vài cấp bậc, cấp 3 tố chất thân thể cũng cao hơn Thần dạ du cấp 2.

Nếu không phải "Con Mắt Kẻ Quan Sát" giao cho hắn năng lực dự đoán trước, Bạo Đồ Quyền Sáo giao cho hắn nhanh nhẹn, Trương Nguyên Thanh giờ phút này đã đầu một nơi mình một nẻo.

"Phốc!"

Lý Hiển Tông một đao cắt rách ngực Trương Nguyên Thanh, máu tươi phun ra từng mảng lớn, vị Yêu mê hoặc này nhấm nháp được hương vị máu tươi, đôi mắt đỏ rực, chiến ý dâng cao.

Bịch bịch bịch! Trương Nguyên Thanh vừa thở dốc, vừa lui về phía sau.

Chương 319: Rốt cuộc tìm được mày rồi (3)

Trạng thái bây giờ của hắn rất không ổn, cả người đau đớn, vết thương không thể khép lại khiến hắn dần dần xuất hiện dấu hiệu mất máu quá nhiều, sinh ra váng đầu, mệt mỏi các loại bệnh trạng.

Hiển nhiên, con dao bướm này trong tay Lý Hiển Tông cũng có công năng chảy máu.

Viện binh sao còn chưa đến, là sương mù dày đặc trở ngại bọn họ? Mình sắp không chống đỡ được rồi. May mắn chưa dùng Lư Hương Cóc Trời, bằng không chơi với lửa có ngày chết cháy… Trạng thái thân thể Trương Nguyên Thanh trượt xuống thẳng tắp.

Đối mặt kẻ địch công kích dày đặc như mưa rào, hắn thậm chí cũng không có thời gian lấy ra khăn voan đỏ, hơn nữa, triệu hồi cô dâu ma cần hai đến ba giây "tụ lực", cô ta mới sẽ xuất hiện, không thích hợp dùng ở loại thời điểm này.

Phải nghĩ cách sáng tạo thời gian

"Cũng không tệ lắm, nhưng yếu hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta." Lý Hiển Tông thè đầu lưỡi, tựa như muốn liếm vết máu trên lưỡi dao, nhưng không biết vì sao nhịn xuống, nhếch miệng cười nói:

"Còn có một phút đồng hồ, đừng nghĩ viện binh sẽ đến cứu mày, sương mù dày đặc sẽ làm bọn họ bị lạc phương hướng, chế tạo ra hiệu quả tương tự quỷ dựng tường, không có ai sẽ đến cứu mày một miếng thịt trên thớt."

Ngoài miệng nói, tay chân không chậm, không cho Trương Nguyên Thanh cơ hội thở dốc, tung người lao tới.

Kiêu ngạo con bà mày! Trong mắt Trương Nguyên Thanh chợt lóe ánh lửa, hai tay nắm đấm, hung hăng đập một phát lên ngực.

Ầm!

Lửa cùng luồng khí quay cuồng ở đại sảnh đợi khám bệnh.

Trong mắt Trương Nguyên Thanh lửa giận sôi trào, căn bản không ngừng, liên tiếp đập nắm tay.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ một lần tiếp một lần, lực đánh giống như thủy triều.

Lý Hiển Tông bị nổ tung dày đặc chấn mộng, luồng khí đẩy lên ngực hắn, ném hắn bay đi, khiến hắn cuộn lại như con tôm, bỏ qua công kích.

Vụ nổ duy trì mười mấy giây, rốt cuộc bình ổn, Trương Nguyên Thanh than ngã xuống đất, thất khiếu tràn đầy huyết,

nhiều chỗ gan xuất hiện tổn thương, nhưng cuối cùng chế tạo ra cơ hội.

Không có do dự, hắn lập tức triệu hồi ra khăn voan đỏ.

Nhưng đúng lúc này, Trương Nguyên Thanh kịch liệt ho khan, ho ra máu, ho tới mức chóp mũi ứa máu, trước mắt hắn xuất hiện ảo giác, phổi nóng như lửa thiêu, nội tạng cũng nhanh chóng suy kiệt.

Hắn đã trúng độc.

Lý Hiển Tông cuộn mình dưới đất cười lên, tiếng cười kiêu ngạo mà khoái ý quanh quẩn, hắn chậm rãi bò dậy, khóe miệng nhếch lên:

"Sinh mệnh lực của Thần dạ du quả nhiên cường đại, tao bôi cổ độc ở trên lưỡi dao, qua hơn một phút mới thấy hiệu quả. Vu cổ sư tuy hèn mọn dơ bẩn, nhưng thủ đoạn của bọn hắn quả thật hữu dụng."

Hắn từng giết một Vu cổ sư cấp 4, hắn có cổ độc… Tầm mắt Trương Nguyên Thanh càng lúc càng mô hồ, tay chân không dùng được sức, trái tim nhảy lên bắt đầu mỏng manh, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Lý Hiển Tông không nói lời thừa thêm nữa, rút ra súng lục cắm ở bên hông, nhắm vào đầu Trương Nguyên Thanh:

"Xin lỗi, đầu của mày, tao nhận."

Ngay sau đó, hắn mất đi thị giác.

Vị trí cẳng chân Lý Hiển Tông, một tiểu anh linh gắt gao vây quanh, đổi đi thị giác của hắn.

Tiểu Đậu Bỉ… Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, hắn chưa hướng Tiểu Đậu Bỉ truyền đạt chỉ lệnh công kích, một mặt là mệt mỏi ứng phó kẻ địch, một mặt là Bao Tay Bùng Nổ khiến hắn trở nên lỗ mãng cùng ngốc nghếch.

Nhưng thấy chủ nhân có nguy cơ, Tiểu Đậu Bỉ tự mình lên rồi; Nói đi cũng phải nói lại, nó đã có linh trí không thấp.

Bắt lấy cơ hội này, hai tay Trương Nguyên Thanh run rẩy; gian nan đội khăn voan đỏ ở trên đầu.

"Hừ!"

Lý Hiển Tông mất đi thị giác không chút kinh hoảng, từ trong ô vật phẩm lấy ra một cái áo khoác phát ra mùi tanh tưởi, khoác ở trên người.

Tiếp theo, hai tay hắn chắp lại, hướng bên chân vái một cái.

Tước phúc, Nguyền rủa!

Tước phúc cùng Nguyền rủa của Vu cổ sư, là chẳng phân biệt thân thể cùng linh thể, đối phó linh thể tuy không thuận buồm xuôi gió như Huyễn thuật sư, nhưng oán linh cấp bậc không cao, đạo cụ cấp Thánh giả này có thể tạo được hiệu quả không tệ.

Áo khoác dơ bẩn nhộn nhạo lên hào quang màu đen, như thủy triều cọ rửa về phía anh linh chỗ cẳng chân.

Tiểu Đậu Bỉ hét rầm lên, thân thể nhanh chóng tiêu tán, hơn nữa biến thành đục ngầu, nhiễm lên dơ bẩn, nhưng nó vẫn không buông tay.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây…

Thị giác trao đổi qua, Tiểu Đậu Bỉ kiên trì đến cuối cùng, mềm nhũn ngã xuống đất, trở nên càng lúc càng nhạt, càng lúc càng nhạt…

Vừa khôi phục thị giác, Lý Hiển Tông nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, phát hiện đầu hắn đội vải đỏ, âm khí đáng sợ mà mênh mông rợp trời rợp đất buông xuống, như thủy triều, như sóng thần.

Lý Hiển Tông dựng thẳng lông tơ, trực giác đến từ Yêu mê hoặc bắt đầu cảnh báo.

Hắn hướng về đầu kẻ địch bắn hai phát, không đi nhìn kết quả, nhanh chóng từ trong túi lấy ra một cây phấn viết, vẽ ở trên mặt đất một vòng tròn.

Chương 320: Rốt cuộc tìm được mày rồi (4)

Ngay sau đó, màn ánh sáng màu vàng bao phủ vòng tròn, bao phủ hắn.

Lý Hiển Tông biến mất ở trong màn ánh sáng.

Mà lúc này, thân thể Trương Nguyên Thanh bị cô dâu ma tiếp quản, hai cánh tay biến thành đen sì, cơ thịt cuồn cuộn, mạch máu màu đen nổi lên, mười ngón tay bắn ra móng tay bén nhọn.

Nhưng kẻ địch đã biến mất.

Cô dâu ma tìm không thấy kẻ địch, ngây ra ở tại chỗ.

Đi, đi cứu nó… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng yên lặng nói.

Cô dâu ma cảm nhận được ý chí của hắn, chậm rãi đi về phía Tiểu Đậu Bỉ bên bờ vực tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh ảnh hưởng cô dâu ma, chậm rãi quỳ xuống, dang hai tay, ôm anh linh sắp mất đi vào trong lòng, tựa như ôm ấp thứ mất đi rồi lại có.

Hắn mang Tiểu Đậu Bỉ dung nhập trong thân thể, rốt cuộc như trút được gánh nặng mất đi ý thức.

Vịnh Phó gia.

Mặt trời chiều ngã về tây, trong phòng hội nghị rộng rãi.

Vẻ mặt Phó Thanh Dương như sương đọng, nghe các cấp dưới báo cáo.

Trước bàn hội nghị, Bạch Long, Thanh Đằng, Đằng Viễn, Đại Cơ Bá, Quyền Vương các đội trưởng khu Khang Dương ngồi đó, cùng với bộ phận thành viên quan trọng.

“Trong lần tập kích này nhằm vào bệnh viện Bình Thái, có bảy người bị hại, hai mươi ba người bị thương nhẹ, bom đã tháo dỡ, nhưng tạo thành ảnh hưởng rất không tốt, trước mắt đã chuyển giao văn phòng cảnh sát xử lý “

Lý Đông Trạch đơn giản lướt qua chuyện giải quyết hậu quả, những thứ này không phải Ngũ Hành minh phụ trách, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là đánh gục Linh cảnh hành giả làm loạn.

“Trừ kẻ làm chủ Lý Hiển Tông đào tẩu, kẻ bắt cóc còn lại đã đánh gục toàn bộ. Lý Hiển Tông lần này là mưu tính đã lâu, hắn mê hoặc kẻ sa ngã, làm sâu sắc tín niệm ngọc đá cùng vỡ

của bọn họ, làm bọn họ khởi xướng tập kích kiểu tự sát, mà bản thân Lý Hiển Tông, đã sớm chuẩn bị sẵn đường lui." Lý Đông Trạch nâng lên điều khiển từ xa, mở ra máy chiếu.

Trên tấm màn xuất hiện một tấm ảnh, trong ảnh là vòng tròn dùng phấn vẽ ra.

"Trải qua khám hiện trường, chúng ta đã tìm được thủ đoạn đào tẩu của Lý Hiển Tông. Căn cứ đồng nghiệp Trung đình phân tích, đây là một món đạo cụ nghề nghiệp 'Thổ quái', đáng tiếc lúc ấy camera giám sát tắt, chưa nhìn thấy tình huống cụ thể." Lý Đông Trạch nói.

Linh Quân hiếm khi được tham dự hội nghị nói:

"May mắn là, loại tập kích này rất khó phục chế, căn cứ cơ chế trừng phạt giá trị đạo đức, người tuy là kẻ sa ngã giết, nhưng Lý Hiển Tông mê hoặc bọn họ, cũng sẽ khấu trừ giá trị đạo đức nhất định, trong một đoạn thời gian rất dài, hắn không dám chơi như vậy nữa."

Cơ chế giá trị đạo đức chia ra trực tiếp cùng gián tiếp, gián tiếp giết người, chính là Linh cảnh hành giả lợi dụng năng lực, khống chế người khác phạm tội. Chỉ là so sánh với trực tiếp giết người, gián tiếp khấu trừ giá trị đạo đức sẽ ít, hơn nữa phải chia ra sức khống chế mạnh yếu.

Ví dụ như, trực tiếp khống chế "con rối" giết người, khấu trừ giá trị đạo đức giống với trực tiếp giết người, nhưng xúi giục, giựt giây người khác phạm tội, giá trị đạo đức khấu trừ sẽ xem trình độ xúi giục khác nhau, cho giảm nhẹ, giảm phân nửa.

Linh cảnh là không có BUG, tựa như một chương trình tỉ mỉ biên soạn, lỗ hổng người ta có thể nghĩ đến, nó đều đoán trước được.

Lúc này, Khương Tinh Vệ oán giận nói: "Nếu trưởng lão có thể kịp thời chạy tới, sự việc đã sớm giải quyết."

Cô nói ra lời các đội trưởng không dám nói.

Bọn họ biết Phó Thanh Dương gặp nữ hộ pháp Ikawa của Hư Vô giáo phái tập kích, nhưng không rõ Cẩu trưởng lão vì sao chậm chạp chưa chạy tới.

Phó Thanh Dương nhìn quanh bên cạnh bàn, nói: "Cẩu trưởng lão đi thủ đô làm việc."

Thay Nguyên Thủy Thiên Tôn tịnh hóa đôi giày khiêu vũ màu đỏ kia.

Sau khi giải thích đơn giản, hắn nhìn về phía Quan Nhã, hỏi:

Cảm xúc của Quan Nhã có chút hạ thấp: "Đã tiêm vào sinh mệnh nguyên dịch cho cậu ta, tính mạng không ngại, chỉ là sau khi tỉnh lại, có chút tinh thần sa sút."

Các đội trưởng không khỏi nhớ tới cảnh tượng khi tìm được Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn quỳ rạp dưới đất, hai tay như là ôm cái gì, không nhúc nhích, kiểm tra dấu hiệu sinh mệnh đã cực kỳ mỏng manh.

Lúc kiểm tra thương thế, phát hiện cả người hắn hơn mười chỗ vết đao, hai nơi bị thương bởi súng, mất máu nghiêm trọng, nội tạng suy kiệt.

Khó có thể tưởng tượng, ở trong một hai phút ngắn ngủi, hắn đã gặp phải đả kích thế nào.

Phó Thanh Dương khẽ nhíu mày, tiếp đó giãn ra, nói: "Có thể sống sót ở dưới tay Lý Hiển Tông, đã là may mắn, Nguyên Thủy tăng lên quá nhanh, chịu chút đả kích không có gì tệ."

Tạm dừng một chút, lại bổ sung nói: "Ai cũng đừng đi an ủi cậu ta."

Vậy sẽ chỉ kích thích đến lòng tự trọng của hắn.

Phó Thanh Dương tiếp theo nói:

"Kế tiếp, nhiệm vụ của mọi người là ở trong khu trực thuộc của mình, toàn lực lùng bắt Lý Hiển Tông, cảnh báo các cấp dưới trong đội ngũ, phải phòng bị tập kích có thể tồn tại."

Chương 321: Rốt cuộc tìm được mày rồi (5)

"Các người đám hành giả cấp 3 này đừng hoạt động một mình nữa, bảo trì điện thoại thông, Ikawa đã bị tôi đánh bị thương,

trong ngắn hạn sẽ không xuất hiện, tôi cùng Linh Quân sẽ online 24 giờ."

"Nguyên Thủy bên kia, mấy ngày nay để cậu ta ở nhà, không cần ra ngoài."

Nhiệm vụ thí luyện của tổ chức tà ác, là do Linh Năng hội, Binh Chủ giáo và Hư Vô giáo phái liên hợp khởi xướng, hướng tới là toàn bộ nghề nghiệp tà ác, ai cũng có thể săn giết hành giả chính phủ đạt được tiền thưởng.

Chẳng qua đại đa số thời điểm, tiểu nhân vật chém giết với nhau, ở trong mắt đại bộ phận mọi người là đánh đấm quậy phá nhỏ, thiếu chú ý, quyết đấu giữa thiên tài hoặc cường giả, mới là vở diễn chính.

Các đội trưởng khẽ gật đầu.

Bọn họ là hành giả chính phủ kinh nghiệm phong phú, từng trải qua rất nhiều lần tình huống như vậy.

Mỗi lúc giữa năm và cuối năm, nghề nghiệp tà ác sẽ khởi xướng đơn phương săn giết đối với hành giả chính phủ, hai bên mở ra điều tra cùng phản điều tra, săn giết cùng phản săn giết, đều có thương vong.

Tổng thể mà nói, vẫn là chính phủ chiếm nhiều lợi thế hơn, duy nhất đau đầu là, đàn chuột trong mương cống này am hiểu đánh du kích chiến, hành tung mơ hồ bất định, khiến hành giả chính phủ rất bị động. Không sợ bọn họ chơi cứng, chỉ sợ bọn họ đánh lén.

"Tan họp đi!" Phó Thanh Dương nhìn về phía người đẹp lai: "Quan Nhã ở lại một chút."

Mọi người rời khỏi phòng họp, trong phòng to như vậy, chỉ còn lại có chị em họ.

"Chị hẳn là sắp vào linh cảnh rồi nhỉ?" Phó Thanh Dương hỏi.

"Trong nửa tháng." Quan Nhã gật gật đầu.

Phó Thanh Dương mở ra ô vật phẩm, lấy ra một khẩu súng trường, dài chừng 1.2 mét, thân súng đen sì, vẽ hoa văn màu dát vàng, đẹp vô cùng.

Hắn giao súng trường cho Quan Nhã: “Tôi nhớ rõ chị từng hướng gia tộc xin đạo cụ này, nhưng hội tộc lão bất mãn sự lười biếng của chị, chưa phê chuẩn, về sau, nó là cẩu chị.”

Quan Nhã nhíu mày: “Hội tộc lão chịu?”

Phó Thanh Dương lắc đầu:

“Đây là phần thưởng gia tộc cho tôi, sớm chúc mừng tôi vào hội trưởng lão, chỉ cần tôi có thể ở trong phó bản giết chóc trong năm tấn thăng Chúa tể. Chị cố ý kẹt ở cấp 2 thật lâu, linh cảnh lần này, tôi hy vọng chị có thể lên tới cấp 3, khẩu súng trường này, có thể khiến chị có tư cách tham dự phó bản trong năm.

“Cũng không thể tiếp tục như vậy mãi, Nguyên Thủy cũng cấp 2 rồi.”

Một lần này, Quan Nhã không từ chối, cô nhìn vũ khí thích đã lâu, trầm mặc.

Vùng ngoại thành Tùng Hải, quán bar trong lòng đất.

Ánh đèn nhu hòa, trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá cùng mùi mồ hôi, trong loa phát ra giai điệu thư giãn.

Tuy là quán bar, nhưng nơi này cũng không có ánh đèn hoa cả mắt cùng sóng âm ồn ào, bởi vì nơi này là chợ đen nghề nghiệp tà ác tụ tập, dùng để trao đổi tình báo, giao dịch, bí mật kết nối.

Tận tình thanh sắc ngược lại là thứ yếu.

Cạnh ghế dài ngồi đầy đám người nghề nghiệp tà ác, đại khái có hai ba mươi người, bọn họ có kẻ thấp giọng bí mật nói chuyện, có kẻ cò kè mặc cả, có kẻ trước mặt mọi người làm vận động bất nhã.

Lý Hiển Tông dọc theo cầu thang đi vào quán bar trong lòng đất, ngồi xuống ở bên cạnh “Thiên Linh Linh”, nói: “Cho bố mày một chai rượu, tùy tiện cái gì cũng được.”

Người pha chế đẩy tới một chai bia.

Lý Hiển Tông trút một hơi, thoải mái ợ hơi.

“Giết người uống rượu, nhân gian cực hạn nha.” Thiên Linh Linh vỗ bả vai hậu bối, cười nói: “Chuyện mày hôm nay làm,

chúng ta đều đã nghe nói, thằng nhóc mày vừa tới Tùng Hải, danh tiếng đã vang dội nha."

Lý Hiển Tông cười nhạo nói: "Cháu còn chưa giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn đâu, muốn thay cháu chúc mừng, chờ cháu làm thịt thằng nhãi đó."

Thiên Linh Linh lắc ly rượu: "Đã giao thủ? Thằng nhãi đó thế nào, tà dị đúng như trong truyền thuyết?"

"Quả thật rất tà, có một món đạo cụ cảnh giới Thánh giả, về phần bản thân, coi như không tệ, nhưng giết hắn không khó." Lý Hiển Tông không chút để ý nói.

"Mày có nắm chắc là tốt rồi." Thiên Linh Linh gật đầu, lại nói: "Đạo cụ thế nào?"

"Một miếng vải rách, nghề nghiệp Thần dạ du. Chú Thiên, chú có con đường thay cháu kiếm một món đạo cụ Huyễn thuật sư hay không, không khắc chế món đạo cụ kia, muốn giết hắn rất khó."

Lý Hiển Tông nói ra mục đích hôm nay tới.

Thiên Linh Linh nghe vậy cười nói: "Mày đi tìm Ikawa, lấy thân thể này tướng mạo này của mày, bỏ ra hai quả thận là được rồi."

Lý Hiển Tông lườm xéo.

Thiên Linh Linh đứng dậy, nhìn về phía mọi người, cao giọng nói: "Các vị, chuyện bệnh viện Bình Thái hôm nay nghe nói chưa, hả giận chưa?"

Đám nghề nghiệp tà ác đều dừng công việc trong tay, quay đầu nhìn về phía bên này, cùng hô to lên.

"Hả giận!"

"Sướng hay không?"

"Sướng!"

"Để chúng ta hoan nghênh đại anh hùng, rượu hôm nay miễn phí."

Tiếng hô càng thêm kịch liệt.

Chương 322: Đến tiếp sau (1)

“Thằng nhóc này là thật không sợ chết nha, vậy còn có thể toàn thân mà lui, làm tốt lắm, ông đây thích mày điên như vậy.”

“Ha ha ha, thí luyện vừa mới bắt đầu, mày đã cho Tùng Hải phân bộ một đòn dằn mặt, so với những kẻ đi thủ đô trâu bò hơn nhiều.”

“Có mang thằng nhãi Nguyên Thủy Thiên Tôn kia đánh phọt cứt hay không?”

“Đại anh hùng, bọn tao về sau đi theo mày lăn lộn, dẫn bọn tao cùng nhau giết hành giả chính phủ nha, kiếm chút thu nhập thêm.”

Tiếng kêu quái dị cùng tiếng cười lúc trầm lúc bổng.

Cô gái ‘làm vận động’ cố ý phát ra tiếng thét chói tai cao vút.

Lý Hiển Tông nhếch miệng cười nói: “Một lũ ngu!”

Chờ sóng âm bình ổn, Thiên Linh Linh nói:

“Không bị bám theo chứ, có xử lý tốt cái đuôi hay không.”

Lý Hiển Tông không chút để ý nói:

“Cháu có tính toán, bấm thời gian, vượt ở trước khi Thánh giả cùng trưởng lão đến đã rời khỏi.”

Trong hành giả giai đoạn Siêu phàm, người có thể theo dõi hắn còn chưa sinh ra, Thám báo cũng không được.

Đang nói, đầu cầu thang vang lên tiếng bước chân.

“Thùng, thùng, thùng!”

Tiếng bước chân rất quái lạ, mỗi một bước đều phải dừng vài giây, như là đứa nhỏ tập tễnh học bước.

Ban đầu chưa có ai để ý, nhưng dần dần, càng lúc càng nhiều người nhíu mày, quay đầu nhìn về phía đầu cầu thang.

Tiếng bước chân đâu vào đấy hướng xuống, vẫn duy trì tiết tấu thong thả, như là cố ý muốn hấp dẫn người ta chú ý.

Rốt cuộc, bọn họ thấy rõ bộ dáng người tới.

Đó là một người phụ nữ mặc váy dài cổ trang màu đỏ thẫm, thêu chỉ vàng hoa mỹ, đeo mặt nạ màu bạc.

Trong tay cô nắm một sợi dây thừng đỏ như ẩn như hiện.

Lý Hiển Tông biến sắc, đột ngột cúi đầu, thấy chỗ mắt cá chân của mình, không biết khi nào bị buộc một sợi dây đỏ to bằng sợi tóc.

Cô gái váy đỏ buông sợi chỉ đỏ, tùy ý nó tiêu tán, hai tay để sau lưng, kiễng mũi chân như cô gái nhỏ, cười hì hì nói:

"Ồ, thật náo nhiệt, mọi người đang chơi cái gì thế, có thể để tôi chơi cùng không?"

Ánh mắt dưới mặt nạ màu bạc lưu chuyển, nhìn về phía gã đầu trọc, cô kinh ngạc vui vẻ nói:

"A, là ông, Thiên Linh Linh. Tôi rốt cuộc tìm được ông rồi… Còn nhớ sự kiện diệt môn Sở gia hai mươi mốt năm trước không?"

Chỉ Sát cung chủ… Nhìn thấy cô gái này xuất hiện ở quán bar trong lòng đất, Thiên Linh Linh biến sắc hẳn, chén thủy tinh trong tay "rắc" một tiếng bóp vỡ mất.

Chỉ Sát cung chủ? Cô ta nhằm vào mình khi nào, mình căn bản không có qua lại với người của Chỉ Sát cung… Lý Hiển Tông lộ vẻ mặt kinh ngạc, trong đầu tự động hiện lên tin tức Chỉ Sát cung chủ.

Nghề nghiệp Nhạc sĩ, nghi ngờ cảnh giới Thánh giả đỉnh phong, đoạn thời gian trước ở trong Hạ Hầu gia bao vây tiễu trừ thong dong mà lui, trước mắt ở trạng thái bị truy nã.

"Chú Thiên, sự kiện Sở gia diệt môn là chuyện gì? Cô ta, hình như là đặc biệt tới tìm chú?" Lý Hiển Tông lặng lẽ thò tay vào túi quần, nắm phấn viết.

"Lý Hiển Tông, mày con mẹ nó hại chết tao rồi!"

Thiên Linh Linh sắc mặt xanh mét, nghe được bốn chữ "Sở gia diệt môn", hắn đã biết cô gái này là hướng đến mình. Lý Hiển Tông không biết khi nào bị đối phương nhằm vào, sau đó truy nguồn gốc tìm được nơi này.

“Tiểu tử, đợi lát nữa tao sẽ phụ trách bám trụ cô ta, mày nghĩ cách đi trước.” Thiên Linh Linh tuy hận không thể đánh nổ đầu chó của Lý Hiển Tông, nhưng vẫn làm ra quyết định lý trí.

Hắn là Vụ chủ cấp 5, lấy chiến lực của nghề nghiệp tà ác, có thể đọ sức một chút với cấp 6 nghề nghiệp hợp pháp. Chỉ Sát cung chủ tuy là cảnh giới Thánh giả đỉnh phong, đánh không lại, nhưng dây dưa chốc lát vẫn là không thành vấn đề.

Lại nói, nơi này còn có hai ba mươi vị nghề nghiệp tà ác, ai cũng là hành giả tính tình vặn vẹo, nhưng chiến lực dũng mãnh. Lúc này, những kẻ ác ở quán bar trong lòng đất còn chưa phản ứng lại.

Mấy gã đàn ông ở gần đầu cầu thang, vẻ mặt ái muội huýt gió, trêu đùa:

“Em gái, mặc đẹp như vậy ra ngoài chơi? Hắc, váy này đẹp, nhìn tựa như tiểu thư khuê các cổ đại.” “Tiểu thư khuê các, vén váy lên để các anh nhìn xem.”

Tiếng cười vang nổi lên bốn phía, bọn họ còn tưởng cô gái mặc váy đỏ cổ trang, là đồng loại tới quán bar trong lòng đất tiêu khiển. Chỉ Sát cung chủ quay đầu, nhìn về phía người đàn ông lên tiếng trêu chọc kia.

Ngay sau đó, một sợi dây đỏ mảnh như sợi tóc vung tới, vung ra tiếng xé gió thê lương. Nụ cười đáng khinh của gã đàn ông đọng lại ở trên mặt, ngay sau đó, đầu từ trên cổ chậm rãi trượt xuống.

Sợi dây đỏ quấn lấy cái đầu, lăn mãi về phía đầu cầu thang, lăn ra một vết máu, lăn đến bên váy Chỉ Sát cung chủ.

Cô nâng lên bàn chân ngọc trắng nõn linh lung, dẫm trên mặt của cái đầu, cười khanh khách: “Dưới váy người ta có đẹp không?” Quán bar trong lòng đất nháy mắt lâm vào tĩnh mịch.

Chương 323: Đến tiếp sau (2)

Kẻ điên ở đâu ra vậy?

Tiếng cười bệnh trạng này, tính cách sát phạt quyết đoán này, quả thực so với Yêu mê hoặc còn khát máu hơn, so với Huyễn thuật sư còn biến thái hơn. Thiên Linh Linh quát:

“Các vị cẩn thận, cô ta là Chỉ Sát cung chủ, Nhạc sĩ Thánh giả đỉnh phong, chúng ta đồng lòng hợp sức, xử lý cô ta.” Rầm rầm ~ mọi người nhao nhao đứng lên, sắc mặt chăm chú nhìn chằm chằm cô gái váy đỏ đầu cầu thang.

Mấy nam nữ đang tằng tịu với nhau cũng dừng vận động, đàn ông rút ra khỏi thân thể cô gái, cô gái buông ra cái chân kẹp lấy lưng đàn ông, bọn họ thậm chí ngay cả quần áo quần cũng chưa mặc, liền vội vàng bày ra tư thế nghênh địch.

Thì ra bà điên này là Chỉ Sát cung chủ, vậy thì khó trách.

Làm hành giả dân bản xứ Tùng Hải, bọn họ tự nhiên biết đại danh của Chỉ Sát cung chủ, vị này chính là cường giả số một số hai dưới cấp trưởng lão.

“Đậu má mày, Thiên Linh Linh, bố mày đến nơi này của mày là tiêu tiền trả phí, không phải muốn chết.”

“Sợ cái gì, nữ nhân này dám tới đây, chúng ta xa luân chiến cũng chơi chết ả. Dưới cấp Chúa tể, đừng nghĩ còn sống đi ra ngoài! Thiên Linh Linh cũng là Thánh giả, có chúng ta phụ trợ, sợ một con đàn bà điên như cô ta sao.”

Chỉ Sát cung chủ cúi người, lòng bàn tay chấm một chút máu tươi ở cái đầu, nhẹ nhàng bôi ở trên mặt nạ màu bạc, bôi ra một khuôn mặt đẹp thê lương.

Một giây sau, phía sau cô kéo dài ra vô số sợi dây đỏ mảnh khảnh, giống như một bụi hoa hồng nở rộ, lại giống như là xúc tu vặn vẹo đáng sợ.

Người pha chế từ trong ngăn kéo tủ rượu lấy ra một khẩu súng săn, ném cho Thiên Linh Linh trước quầy bar, người sau cầm lên, nhắm vào Chỉ Sát cung chủ, bóp cò súng.

“Đoàng!”

Nòng súng phun ra khói thuốc súng, màn đạn hướng tới đầu cầu thang bao trùm.

Đạn chùm uy lực thật lớn, bị những sợi dây thừng đỏ nhỏ như sợi tóc kia dễ dàng đẩy ra.

Một phát súng này khai hỏa khẩu hiệu hỗn chiến, các hành giả tà ác cạnh ghế dài, kẻ có súng lấy súng, kẻ có đạo cụ lấy đạo cụ, không có cái gì, còn có kỹ năng cùng vật lộn.

Chỉ Sát cung chủ ngẩng lên cái cổ thon dài trắng như tuyết, trong cổ họng phát ra tiếng ca tuyệt đẹp to rõ.

Trong tiếng ca quanh quẩn, những kẻ ác ở quán bar trong lòng đất đầu óc hơi hoảng hốt, sát ý đáy lòng tiêu tán, sợ hãi được vuốt phẳng, tâm tính trở nên vô cùng bình thản.

Nhạc sĩ có thể thông qua tiếng ca truyền tình cảm, ảnh hưởng người nghe.

Nhạc sĩ chủ lưu có ba năng lực lớn: Thôi miên, trấn an, cổ vũ.

Mà Nhạc sĩ có thâm niên, có thể làm được càng nhiều thao tác tinh tế hơn, ví dụ như mượn dùng ca khúc nào đó, tăng mạnh tình cảm ẩn chứa trong giai điệu cùng ca từ, khiến người nghe sinh ra cảm xúc tương ứng.

Chủng loại giai điệu càng nhiều, thủ đoạn lại càng nhiều.

Ở trong kẽ hở mọi người mất đi ý chí chiến đấu, được an bình vuốt ve, sợi dây đỏ phía sau Chỉ Sát cung chủ lao ra ngoài, chia làm hai bộ phận, một bộ phận tập kích hành giả tà ác cạnh ghế dài, một bộ phận tập kích Thiên Linh Linh và Lý Hiển Tông trước quầy bar.

Phốc phốc phốc!

Ngay tại chỗ có sáu bảy người bị sợi dây đỏ đâm thủng đầu, trái tim, chết trong im lặng. Một vị Huyễn thuật sư ở trước khi chết, phát ra tiếng thét chói tai cao vút.

Tiếng của cô không thể so sánh với giọng hát Chỉ Sát cung chủ, nhưng tựa như một hòn đá nhỏ, đập nổi lên gợn sóng, Thiên Linh Linh đang dốc hết sức chống lại tiếng ca giật mình một cái, mượn dùng tinh thần chấn động của Huyễn thuật sư, từ trong tiếng ca giãy thoát.

Lý Hiển Tông bỗng bừng tỉnh, không chút suy nghĩ, triệu hồi ra áo khoác dơ bẩn, phát ra mùi tanh tưởi, khoác ở trên người. Hắn nhắm mắt, trong miệng lẩm bẩm: "Đánh không đến ta, đánh không đến ta…"

Sợi dây đỏ bắn nhanh đến, đâm xuyên qua bụng, đùi, cánh tay Lý Hiển Tông, nhưng công kích nhằm vào đầu, trái tim các chỗ yếu hại, lại quỷ dị tách ra, có cái hướng trần nhà, có cái rơi trên mặt đất.

Hắn sử dụng là loại năng lực thứ ba của đạo cụ cấp Thánh giả này —— cầu phúc!

Nguyền rủa cùng cầu phúc, khẳng định không thể dao động Chỉ Sát cung chủ, cho nên, dứt khoát khiến cho vận may của mình tốt lên.

"A!"

Lý Hiển Tông đau tới mức da mặt run rẩy.

Một bên khác, Thiên Linh Linh nguy nga bất động, cơ thịt bành trướng, căng nút áo khoác, trong tiếng "Rẹt", hai cánh tay hư ảo, không đủ ngưng thực từ vị trí xương bả vai thò ra, một bàn tay nắm trường đao, một tay đoản đao.

Hai thanh đao một dài một ngắn vung lên, chặt đứt sợi dây đỏ bắn nhanh đến.

Sợi dây đỏ nhẹ nhàng rơi xuống đất, giống như cơn mưa đỏ.

Thiên Linh Linh đang muốn nắm song đao, bắt đầu cận chiến đối với Chỉ Sát cung chủ, chợt thấy cô gái váy đỏ đầu cầu thang giơ lên cổ tay trắng như tuyết, búng ngón tay.

Chương 324: Đến tiếp sau (3)

"Bốp!"

Những sợi dây đỏ bị chặt đứt kia một lần nữa sống lại, như xúc tu quấn lên Thiên Linh Linh, trói buộc từng tầng.

Sợi dây đỏ không ngừng co lại, thít chặt, từng chút một cắt làn da vị Vụ chủ cấp 5 này, máu tươi từ trong vết thương như khe hở hẹp chảy ra.

"Chúa tể?"

Sắc mặt Thiên Linh Linh rốt cuộc thay đổi.

Vụ chủ cấp 5 có một kỹ năng thương hiệu —— Đầu Đồng Tay Sắt.

Kỹ năng này đã đặt vững địa vị bá chủ lĩnh vực cận chiến của Yêu mê hoặc, Thiên Linh Linh vô cùng tự tin đối với phòng ngự của mình, tự nhận cho dù là nghề nghiệp hợp pháp cảnh

giới Thánh giả đỉnh phong, cũng đừng mơ dễ dàng phá vỡ phòng ngự của mình.

Nhưng vừa đối mặt, thân thể sắt thép lấy làm kiêu ngạo đã bị sợi dây đỏ của Chỉ Sát cung chủ phá vỡ. Cô ta thành Chúa tể khi nào? Phó bản giết chóc rõ ràng còn chưa bắt đầu.

Chúa tể? Trong lòng Lý Hiển Tông run lên, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Thiên Linh Linh, bỏ chạy về phía góc quán bar trong lòng đất, đồng thời, hắn lấy ra phấn viết trong túi quần.

Mục tiêu thật sự của cô ta là Thiên Linh Linh, không phải mình, chỉ cần Thiên Linh Linh có thể bám trụ bà điên này, ta có thể chạy thoát.

Trên cái đầu trọc lốc của Thiên Linh Linh, hình xăm vặn vẹo tung hoành kia sáng lên hào quang màu đen, hào quang hóa thành vòng xoáy, làm tâm tính người ta vặn vẹo, ảo giác lạ mắt, tai bị ảo thính.

Hoa văn trên đầu Thiên Linh Linh không phải hình xăm, mà là lực lượng mê hoặc sau khi thăng cấp thể hiện. Yêu mê hoặc giai đoạn Siêu phàm, phù văn giấu trong mắt, đợi tới cảnh giới Thánh giả, phù văn sẽ chậm rãi khuếch tán toàn thân.

Đợi tới cảnh giới Chúa tể, phù văn mê hoặc trải rộng toàn thân, hành giả cấp thấp chỉ cần nhìn một cái, sẽ thần trí thác loạn, chịu nó mê hoặc.

“Giết cô ta, bất kể trả giá giết cô ta.” Thanh âm Thiên Linh Linh trầm thấp mờ mịt.

Nhất thời, nghề nghiệp tà ác còn sống sót bên cạnh băng ghế hai mắt đỏ rực, không để ý tất cả lao về phía Chỉ Sát cung chủ. Chỉ Sát cung chủ nâng cánh tay, dùng sức vung, sợi dây đỏ dày đặc tựa như suối phun, vặn vẹo phô trương quét ngang toàn trường.

Tiếng binh binh bốp bốp vang lên hỗn loạn, ghế dựa lưng cắt gãy, quầy bar cắt ra vết rách nhỏ bé dày đặc, cái bàn chia làm hai nửa, mặt cắt phẳng. Đám người nghề nghiệp tà ác thân thể chia năm xẻ bảy, đầu bay lên, đứt ngang lưng, tay chân chia lìa

Lý Hiển Tông bằng vào cầu phúc, né tránh đại bộ phận công kích, bỗng nhiên cổ tê rần, bị một sợi dây đỏ như sợi tóc cọ

qua.

Hắn ôm cổ, lảo đảo lui về phía sau, máu tươi từ trong kẽ ngón tay phun trào ra.

“Máu, ta cần máu!” Ánh mắt Lý Hiển Tông nhìn quét lung tung, liếc qua cách mấy mét bên cạnh người, một hành giả tà ác thân trên cùng thân dưới chia lìa, đau đớn giãy dụa, chưa lập tức chết đi.

Hắn lảo đảo đi về phía mục tiêu.

Mà lúc này, Thiên Linh Linh nhân cơ hội chém đứt dây đỏ quấn thân, hướng cửa sau quán bar bỏ chạy, trong quá trình đó, hắn từ ô vật phẩm lấy ra một cái hũ sành màu đen cũ nát, đập xuống đất vỡ tan.

Trong tích tắc, ảo giác trùng điệp vặn vẹo tràn ngập không gian này.

Thân thể Chỉ Sát cung chủ bỗng nhiên sụp đổ, hóa thành thủy triều màu đỏ, lao vào ảo giác, truy đuổi Thiên Linh Linh.

Lý Hiển Tông đợi được cơ hội, lập tức lấy ra dao bướm, đâm vào trái tim tên hành giả tà ác kia.

Khát máu của Yêu mê hoặc bị động kích phát, trong con ngươi Lý Hiển Tông sáng lên ánh sáng màu đỏ tươi, cuồn cuộn không dứt cướp lấy tinh huyết của đối phương, vết thương ở cổ thong thả khép lại.

Tiếp theo, hắn không để ý ảo giác khủng bố vặn vẹo bên người, nhanh chóng ngồi xổm xuống, vẽ bên người một vòng tròn. Màn ánh sáng màu vàng buông xuống, bọc hắn biến mất không thấy.

Cửa sau quán bar.

Trên mặt đất nơi này rơi rải rác cánh tay, chân, thân, nội tạng nóng hầm hập hỗn hợp máu tươi chảy ra. Chỉ Sát cung chủ chân trần giẫm vết máu, trong tay xách theo đầu Thiên Linh Linh, cô mang thân thể từng chút một kéo trở về.

Sau đó, cô khoác thêm một cái áo choàng màu đen phát ra âm khí, trong nháy mắt, trong con ngươi của cô dâng trào năng lực đen sì dinh dính, câu thông linh thể trong tàn thể.

“Thiên linh linh, địa linh linh, nói cho ta biết hai mươi mốt năm trước, dẫn đội tàn sát Sở gia là vị thiên vương nào, đạo cụ loại quy tắc của Sở gia ở nơi nào “

Cô lẩm bẩm niệm mấy lần, mang linh thể nuốt chửng vào

Diễn đàn chính phủ.

Lý Hiển Tông tập kích bệnh viện Bình Thái, mục tiêu là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Giữa trưa hôm nay, một bài đăng lên đầu đề của diễn đàn chính phủ, ghim đỏ trên đầu.

“Theo một vị tiền bối đáng tin cậy của Thái Nhất môn lộ ra, sự kiện tập kích bệnh viện Bình Thái ở Tùng Hải hôm nay, là một hồi săn giết nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn của Lý Hiển Tông Binh Chủ giáo tỉ mỉ bày ra.”

Chương 325: Đến tiếp sau (4)

“May mắn là, tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương nặng, nhưng thành công sống sót. Trải qua sự kiện này, chúng ta có thể phân tích ra chiến lực chênh lệch của hai bên, theo vị tiền bối Thái Nhất môn kia lộ ra, sương mù dày đặc bao phủ bên trong bệnh viện, đến khi rút lui, cũng chỉ hai phút thời gian.”

“Mà khi đồng nghiệp phân bộ Tùng Hải tìm được Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn đã mạng ngàn cân treo sợi tóc. Bởi vậy có thể thấy được, Lý Hiển Tông chiến lực rất mạnh, không thể khinh thường.”

“Lần tập kích này, đã mở màn thí luyện của nghề nghiệp tà ác, mời các đồng nghiệp các phân bộ, cảnh giác đánh lén sắp tới có thể xuất hiện.”

“Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lý Hiển Tông đến tiếp sau, bài đăng sẽ liên tục cập nhật, mọi người click chú ý một chút.”

Trong khoảng thời gian này, hành giả chính phủ các nơi trận địa sẵn sàng đón quân địch, nhưng tính tới trước mắt, các nơi coi như bình tĩnh. Chính như trong bài đăng nói, Lý Hiển Tông chế tạo sự kiện khủng bố, xem như mở màn thí luyện của trận doanh tà ác.

Kế tiếp, nghề nghiệp tà ác các nơi nhất định nghe tin lập tức hành động, mở ra săn giết đối với mục tiêu mình chọn lựa.

“Năm Rộng Tháng Dài: Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đấu không lại Lý Hiển Tông, nhưng hai phút cũng không chống đỡ được, là điều tôi không ngờ tới.”

“Những Ngày Gian Khổ: Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn khiếm khuyết chút nội tình, ở giai đoạn Siêu phàm tuy mạnh, so với người nổi bật thật sự, vẫn là có khoảng cách không nhỏ. Lần xung đột này, trái lại khiến chúng ta đại khái thấy rõ trình độ của hắn.”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Hai lầu trên sao không gọi “Thiên Tôn” nữa? Đừng tăng chí khí người khác diệt uy phong nhà mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành Linh cảnh hành giả hơn một tháng mà thôi, cho hắn nửa năm thời gian nữa, chưa chắc đã thua Lý Hiển Tông.”

“Bé heo Geogre: Sớm đoán được hắn sẽ bị tổ chức tà ác nhằm vào, chỉ không ngờ là Lý Hiển Tông, hy vọng hắn có thể chống đỡ qua lần sóng gió này.”

“ Khương Dương: Xuất phát từ bảo hiểm, tôi cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nên trốnd di trước, tránh đầu sóng ngọn gió.”

“Jenny Đa Tình: Lão Khương lại tái phát tật xấu đánh bài lùi rồi, trốn cái gì mà trốn, toàn bộ hành trình lùng bắt Lý Hiển Tông, xử lý hắn, lấy tiền thưởng.”

Trong diễn đàn, hành giả chính phủ ở các nơi tích cực lên tiếng, tham dự thảo luận.

Hàng năm cứ giữa năm và cuối năm, diễn đàn luôn náo nhiệt nhất, nhưng cũng là nặng nề nhất, có lẽ đồng nghiệp hôm nay vừa lập công, ngày mai sẽ chết bởi nghề nghiệp tà ác tập kích.

Đối với Lý Hiển Tông phô trương tập kích, hành giả chính phủ ở các nơi ngoài phẫn nộ, lại không thể làm gì được. Dù sao không phải ở khu trực thuộc bọn họ.

Nhiều nhất chính là đưa ra đề nghị, bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn tránh đầu sóng ngọn gió, quân tử báo thù mười năm không muộn. Nhịn nhất thời gió êm sóng lặng, có lẽ không cần

hắn ra tay, vài ngày nữa, Lý Hiển Tông sẽ chết bởi bao vây tiễu trừ.

Phân bộ Tùng Hải, hành giả chính phủ khu khác, thì chắc như đinh đóng cột nói những lời đại loại săn giết Lý Hiển Tông. Trong lời ngoài lời thầm oán hành giả chính phủ khu Khang Dương không nên thân.

Chợ đen trong lòng đất.

Quyền Vương dẫn vài đội viên tuần tra địa bàn của mình, duy trì trật tự.

Các Linh cảnh hành giả Tùng Hải, cũng chưa bởi vì đối kháng giữa trận doanh mà thần hồn nát thần tính, trái lại, tần suất bọn họ đến chợ đen càng cao hơn.

Một mặt là thời kì mấu chốt, tình báo cùng tin tức trở nên càng thêm quan trọng, một mặt khác là, gặp lúc này, chợ đen trong lòng đất sẽ nghênh đón trào lưu đánh cược.

Đánh cược là thói hư tật xấu của nhân loại.

Một đội viên bên cạnh Quyền Vương, ánh mắt liên tiếp nhìn về phía chiếu bạc, thấp giọng nói:

“Lão đại, tỷ lệ cược Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Lý Hiển Tông đã đến 1: 20, ngài hôm nay vừa họp trở về, hẳn là biết chút tình báo chứ? Ngài cảm thấy tôi mua hắn thắng thế nào?”

Quyền Vương liếc hắn một cái: “Có thể mua “hoà”, nhưng đừng mua Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng.”

Mấy tên tiểu đệ phía sau nhất thời rõ, bài đăng diễn đàn nói là nói thật.

Màn đêm nặng nề, khách sạn Hoa Vũ.

Phòng tổng thống, Tạ Linh Hi ngồi ở bên ban công, cau mày, lướt diễn đàn chính thức của Ngũ Hành minh từng lần một. Nữ trợ lý đứng ở một bên, báo cáo:

“Đã hướng đội 2 khu Khang Dương tìm hiểu, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở nhà tu dưỡng, không đáng ngại. Nhưng, nghe nói lúc ấy người chính phủ tìm được hắn, đã mạng ngàn cân treo sợi tóc.”

“Đại tiểu thư, ngài nếu quan tâm Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì sao không tự mình gọi điện thoại hỏi?” Tạ Linh Hi tức giận nói:

“Chị chưa từng yêu bao giờ, lười nói với chị.”

Chính cô không phải cũng thế sao? Nữ trợ lý thình lình bị trào phúng, trong lòng không phục.

Tạ Linh Hi nhẹ nhàng nhíu mày: “Bài đăng nếu không khuếch đại, vậy chênh lệch của Nguyên Thủy ca ca cùng Lý Hiển Tông quả thật rất lớn. Ài, anh ấy lần này nguy hiểm rồi, tránh đầu sóng ngọn gió một chút là tốt nhất.”

Chương 326: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (1)

Nữ trợ lý nói: “Đó dù sao cũng là nhân tài Binh Chủ giáo bồi dưỡng, người nổi bật trong giai đoạn Siêu phàm.” Tạ Linh Hi khép lại máy tính, nhìn về phía nữ trợ lý, nói:

“Bố tôi trước đó nói bảo tôi quan sát Nguyên Thủy ca ca nhiều một chút, bây giờ xảy ra chuyện này, ông ấy lại chưa liên hệ tôi. A, ông ấy hôm nay có lén tìm cô chứ, hắn nói như thế nào?”

Nữ trợ lý do dự một phen, bẩm báo theo sự thật: “Cũng không nói gì, gia chủ bảo tôi bảo trì quan sát, trong khoảng thời gian này trông ngài chặt một chút, đừng có lui tới với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đại khái là muốn xem xem hắn có thể sống sót hay không đi.”

“Biết rồi, đầu tư phải cẩn thận thôi, ông ấy vẫn luôn là phong cách như vậy.” Tạ Linh Hi bĩu môi. Nhưng mình có phong cách của mình.

Cô nắm lên điện thoại di động, nũng nịu phát ra một giọng nói: “Nguyên Thủy ca ca, ngày mai có thể đến khách sạn một chuyến không, người ta muốn mời anh ăn cơm.”

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, nhắm mắt, tinh thần lực lẳng đọng ở trong cơ thể, điều động lực thái âm, thong thả tẩm bổ Tiểu Đậu Bỉ.

Vẻ mặt hắn có chút uể oải, như là bệnh nặng mới khỏi.

Cho dù Thần dạ du sinh mệnh lực tràn đầy, muốn hoàn toàn khôi phục, còn phải chờ hai ngày. Hắn vừa tẩm bổ nuôi dưỡng Tiểu Đậu Bỉ, vừa lặp lại chiến đấu ban ngày.

Lặp lại từng lần một.

"Mặc kệ ứng đối như thế nào, mình đều không có bất cứ phần thắng nào. Giày khiêu vũ màu đỏ không ở bên người, cấp bậc cũng có chênh lệch, trực tiếp sử dụng khăn voan đỏ dọa lui đối phương là phương án ứng đối phiêu lưu thấp nhất."

"Nhưng khăn voan đỏ của mình chỉ còn một lần cuối cùng, hơn nữa Lý Hiển Tông có đạo cụ "truyền tống", không thể so với "Hoành Hành Vô Kỵ" lúc đó, hắn tập kích thêm một hai lần nữa, mình nhất định phải chết."

"Phải mau chóng lên tới cấp 3."

Thảm bại ở trong tay Lý Hiển Tông, muốn nói không nhụt chí là không có khả năng, tuy cấp bậc đối phương cao hơn mình, nhưng từ tuổi mà nói, hai người không khác nhau lắm, xem như cùng thế hệ, hơn nữa đều ở giai đoạn Siêu phàm.

Dùng thời gian trở thành Linh cảnh hành giả quá ngắn để an ủi mình, tỏ ra có chút lừa mình dối người. Hôm nay chẳng những hắn bị thương nặng, Tiểu Đậu Bỉ cũng thiếu chút hồn phi phách tán.

Thù này nhất định phải báo, nhưng nghĩ đến chiến lực chênh lệch của hai bên, Trương Nguyên Thanh lại có chút nhụt chí, có chút vô lực. Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Chỉ nghe bước chân, hắn đã biết là dì trẻ đến.

"Nguyên Tử Nguyên Tử, đã ngủ chưa? Dì tiến vào nhé, dì trẻ xinh đẹp đáng yêu của mày vào nha…"

Giang Ngọc Nhị chưa gõ cửa, hạ giọng, ở ngoài cửa rón rén nói.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc tiêu cực ở trong lòng, chà chà mặt, thấp giọng nói: "Vào đi."

Tay nắm cửa bị vặn, mở ra khe hở, dì trẻ rón ra rón rén, lén lút tiến vào, nhanh chóng đóng cửa.

Giang Ngọc Nhị mặc váy ngủ màu trắng cổ áo tương ren, dưới làn váy dài tới đầu gối là hai đoạn ống chân như bạch ngọc, chân ngọc linh lung xỏ dép lê màu hồng, chân mượt mà căng bóng, sơn móng đỏ au.

“Lén la lén lút.” Trương Nguyên Thanh hầm hừ nói.

Hắn thầm nhủ, không biết còn tưởng dì lén gặp tình nhân.

Đáng nhắc tới là, trải qua chuyện ban ngày, bác sĩ phòng khám bệnh trực ngày đó đều đạt được kỳ nghỉ dài đến một tuần.

Dì trẻ sau khi về nhà, thêm mắm thêm muối miêu tả mình trải qua nguy cơ, ôm bà ngoại nức nở khóc: Chỉ thiếu một bước đã không gặp được mẹ rồi nha!

Bà ngoại sợ hãi, hai mẹ con ôm nhau khóc toáng lên.

Dì trẻ bởi vậy được bà ngoại thương tiếc, độ dễ dàng tha thứ đối với cô tăng lên trên diện rộng, làm như thế nào cũng không nỡ mắng.

Giang Ngọc Nhị đi dép lê, nhí nhảnh chạy đến bên giường, hai tay xoa xoa cánh tay ngồi xuống, rụt rè hỏi: “Mày sau đó đi đâu vậy? Sau khi trị an viên xông vào, dì như thế nào cũng tìm không thấy mày.”

Lúc trị an viên giải cứu con tin, Trương Nguyên Thanh đã được đám người Lý Đông Trạch trước một bước đưa đi cứu chữa.

Trương Nguyên Thanh nhìn dì trẻ, cô mắt sáng long lanh, vẻ mặt lộ ra chờ mong cùng hưng phấn, như là cô gái nhỏ phát hiện bí mật.

Thật sự là dì trẻ ngây thơ nha… Đáy lòng Trương Nguyên Thanh thở dài, sắc mặt nghiêm túc nói:

“Xem ra thân phận của cháu không giấu được nữa, nói thật cho dì biết đi, thật ra cháu là thành viên đội đặc công siêu năng lực của quốc gia, chuyên đối phó những kẻ tà ác ẩn núp trong bóng đêm. Cháu ban ngày là sinh viên, ban đêm bồi hồi ở trên đường phố thành thị, trừng phạt cái ác nâng cao lương thiện.”

“Đội đặc công siêu năng lực?” Bàn tay nhỏ của Giang Ngọc Nhị che miệng lại, hô nhỏ.

Trương Nguyên Thanh: “Đúng vậy, thật ra trên thế giới có rất nhiều người siêu năng lực, vì xã hội hài hòa yên ổn, chúng ta không thể không giấu diếm thân phận, trở thành anh hùng vô danh. Thật ra cháu rất sớm trước kia đã thức tỉnh, cũng gia nhập đội đặc công siêu năng lực, trở thành một thành viên của anh hùng vô danh, dựa theo tổ chức quy định, cháu là không thể bại lộ thân phận, nhưng nếu dì trẻ đã phát hiện thân phận của cháu, cũng chỉ có thể thẳng thắn với dì, dì tuyệt đối phải giữ bí mật.”

Chương 327: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (2)

Dì trẻ liên tục đầu: “Dì biết dì biết, dì hôm nay đã ký hiệp nghị giữ bí mật.”

Cô càng nghĩ càng hưng phấn, nhưng sau đó nhíu mày, lộ ra vẻ lo lắng: “Nguyên Tử, đội đặc công siêu năng lực gì đó, thoạt nhìn rất nguy hiểm.”

“Không cần lo lắng! “Trương Nguyên Thanh hầm hừ nói:

“Dì đừng thấy cháu trẻ tuổi, cháu thật ra là thành viên rất cao cấp, bộ đặc công siêu năng lực toàn bộ Tùng Hải, đều phải tôn trọng ý kiến của cháu, nghe theo cháu chỉ huy. Dì cũng thấy rồi, chuyện hôm nay, tất cả đều là một mình cháu dẹp yên.”

“Mày lợi hại như vậy sao?” Dì trẻ lúc này mới yên tâm, vẻ mặt sùng bái.

Giống như một lần nữa nhận biết cháu trai.

Trương Nguyên Thanh mặt ngoài không biểu lộ gì cả, trong lòng cực kỳ hưởng thụ dì trẻ sùng bái.

“Vậy dì cũng có thể thức tỉnh không?” Giang Ngọc Nhị vô cùng hướng tới hỏi.

… Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Không phải cháu khoe khoang, thức tỉnh là xem thiên phú, chỉ có người thiên phú dị

bẩm giống như cháu mới có thể thức tỉnh, mà qua mười tám tuổi còn chưa thức tỉnh, cơ bản chính là không có thiên phú.”

Nói xong, hắn thấy dì trẻ phồng má, lộ ra vẻ mặt thất vọng.

“Mày thực ngầu!” Giang Ngọc Nhị bội phục nói.

Dì ấy tin hết rồi, mình từ trong mắt dì ấy thấy được sùng bái, thấy được ngưỡng mộ. Ha ha, khó trách đám thần côn kia có thể lừa tài lừa… Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, nói:

“Dì tuyệt đối đừng tiết lộ ra ngoài, làm nghề này của bọn cháu rất nguy hiểm, lúc nào cũng phải phòng bị bọn tà ác trả thù, nếu tiết lộ thân phận, sẽ lan đến người nhà.”

“Tựa như cảnh sát bắt mai thúy?’

“Đúng vậy.”

Dì trẻ lại blah blah hỏi rất nhiều, Trương Nguyên Thanh đối đáp trôi chảy, thong dong ứng đối, dì trẻ yêu cầu hắn biểu diễn siêu năng lực, Trương Nguyên Thanh nghiêm túc từ chối, nói: Từng có một vị đại lão nói — siêu năng lực không phải xiếc thú, chúng ta chỉ tung đòn nặng đối với kẻ tà ác.

Ừm, vị đại lão đó chính là mình!

“Tiền lương đãi ngộ thế nào?” Dì trẻ hỏi tương đối rồi, nhớ tới tiền lương còn chưa hỏi, vội vàng bổ sung.

Nhắc tới chuyện này, Trương Nguyên Thanh liền tự tin hẳn, thầm nhủ mình ôm khoản tiền khổng lồ hơn hai triệu, khổ vì không có đối tượng để làm màu.

Hắn cố ý dùng giọng điệu trầm trầm chậm rãi nói:

“Thu nhập vẫn là không tệ, cháu năm nay chỉ dùng năm tháng ngắn ngủn, đã kiếm được năm triệu.

Mau khen cháu, mau sùng bái cháu! Trong lòng hắn khẽ hô.

Dì trẻ quả nhiên phát ra tiếng kinh hô: “Năm triệu? Vậy mày kiếm vài năm, so với mợ của mày còn giàu hơn.”

Trương Nguyên Thanh chính nghĩa nghiêm khắc:

“Làm nghề này của cháu, tiền hay không là thứ yếu, chủ yếu là đền đáp tổ quốc, tạo phúc dân chúng.”

Dì trẻ vui vẻ nói: “Vậy dì về sau có thể tiêu tiền của mày rồi, dù sao mày chưa có bạn gái.”

Cô gái, đi ăn shit đê! Trương Nguyên Thanh a một tiếng: “Vậy không được, tiền của cháu là cần dùng để tạo phúc dân chúng, không phải cho dì mua quần áo mua túi xách.”

“Quỷ keo kiệt!”

“Cô gái, chú ý giọng điệu của dì, ngồi ở bên cạnh dì là một vị triệu phú.”

Giang Ngọc Nhị ở lại phòng hắn mãi tới hai giờ sáng, lúc này mới lưu luyến không nỡ rời khỏi.

Phù, cuối cùng ứng phó qua rồi! Trương Nguyên Thanh hiển thánh trước mặt dì trẻ, thu hoạch sùng bái cùng hâm mộ, tâm tình không hiểu sao tốt hơn nhiều, buồn bực do hôm nay thảm bại lưu lại, thế mà bất tri bất giác tan đi, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái.

Quả nhiên, người ta vẫn là phải làm màu, làm màu có thể giải quyết nỗi khổ… Hắn đắp chăn điều hòa lên, tích lũy dần cơn buồn ngủ. Ngày mai đi gặp bé trà xanh chút, loại chuyện “an ủi” người ta này, còn cần cô ấy. A, chỉ là không biết Tạ gia sẽ bởi vì chuyện Lý Hiển Tông, thay đổi thái độ đối với mình hay không.

Mấy ngày nay vãn là cần đi đơn vị, nhưng phải dịch dung, mình phải theo Quan Nhã học võ thuật chiến đấu, trước giờ không có thời gian, cũng không có động lực, không thể trì hoãn nữa…

Trước khi phó bản lần thứ ba mở ra, nhất định phải tăng lên võ thuật chiến đấu thuật, chờ mình trở lại xử lý Lý Hiển Tông… Hy vọng Cẩu trưởng lão có thể mau chóng mang giày khiêu vũ màu đỏ trở về…

Nghĩ chút, hắn mệt mỏi ngủ.

Sáng sớm, thủ đô, ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống, cây hòe trong tứ hợp viện giãn ra ở trong nắng sớm, phiến lá xanh nhạt lóe ra vầng sáng bảy màu.

Gió nhẹ hiu hiu, cành lá lay động, phát ra tiếng trẻ con vui cười đùa giỡn.

Ghế nằm dưới tàng cây hòe không có một bóng người, chủ nhân của nó đã nhiều ngày chưa nghỉ ngơi dưới tàng cây.

Đột nhiên, cảnh vật tứ hợp viện bắt đầu vặn vẹo, hiện ra dạng gợn sóng, ngay sau đó, một bóng người bỗng dưng xuất hiện ở trên ghế nằm.

Người này tóc hoa râm, áo may ô trắng, quần cộc, không khác gì những ông cụ bình thường ở thủ đô.

Chương 328: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (3)

Nhưng sau khi ông hiện thân, làn da quanh thân nứt ra, từng tia sáng vàng nóng bỏng từ trong cơ thể phun trào ra, từ trong mắt, miệng, xoang mũi của ông phun trào ra.

Thân thể ông cụ nhanh chóng biến thành than, trong vài giây, biến thành một cái xác cháy.

Ánh sáng vàng nóng rực nướng cháy phiến lá cây hòe, khiến lũ "trẻ con" nấp trong cây phát ra từng đợt tiếng kêu hoảng hốt sợ hãi.

Mười mấy giây sau, cái xác cháy mở hai mắt, làn da chưng khô rơi ra từng khối, lộ ra máu thịt mới sinh đỏ hồng.

Trái tim trong lồng ngực một lần nữa nhảy lên, Tôn trưởng lão chậm rãi phun ra một hơi, nói:

"Đi lấy quần áo cho lão phu, các ngươi lũ nhãi con không có nhãn lực này.

Một trận gió âm từ trong ngọn cây lao ra, đẩy ra cửa sổ, trong khoảng khắc, gió âm cuốn theo áo may ô, quần lót cùng quần cộc, lắc lư bay ra.

Tôn trưởng lão rung động rơi xuống máu thịt chưng khô, thay quần áo sạch sẽ, lại nói: "Đi tìm Tiểu Vương."

Gió âm cuốn quần áo tới chưa đi, mà là về tới ngọn cây, tiếp theo trong cành lá tươi tốt truyền đến tiếng khắc khẩu non nớt:

"Mày đi, tới lươi mày đi rồi."

"Không đi đánh."

Vài giây sau, một bên thỏa hiệp, hóa thành gió âm bay ra khỏi tứ hợp viện.

Tôn trưởng lão nằm ở trên xích đu, nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt hơi tái nhợt, bọng mắt sưng phù.

Vài phút sau, tiếng bước chân vội vàng đến, người đàn ông trung niên mặc áo đen quần đen, ở dưới gió âm dẫn dắt, vượt qua bậc cửa, tiến vào tứ hợp viện.

"Tôn trưởng lão, ngài rốt cuộc đi ra rồi." Tiểu Vương bất ngờ nói.

Tôn trưởng lão "Ừm" một tiếng: "Liên lạc Cẩu trưởng lão phân bộ Tùng Hải, ta có việc muốn tìm hắn."

Trong năm tổ chức lớn của Ngũ Hành minh, Bách Hoa hội cùng Thái Nhất môn thân mật nhất, bởi vậy Cẩu trưởng lão cùng Tôn trưởng lão ngày thường đi lại rất gần.

"Cẩu trưởng lão ở ngay thủ đô, ông ấy hôm qua đã đến đây, chờ ngài đó."

Tôn trưởng lão mở mắt, "Hắn ở kinh thành? Ngươi đi mời hắn lại đây." Người trung niên áo đen lui đi, khoảng nửa giờ sau, một con Teddy lông quăn, cất bước tao nhã, ngẩng cái đầu cao ngạo, đến tứ hợp viện.

Người trung niên theo ở phía sau, hai tay bưng cái khay màu bạc, bên trên bày một đôi giày khiêu vũ màu đỏ màu tro bụi, như là đồ rách nát bị chủ nhân vứt bỏ nhiều năm.

"Tôi bấm ngón tay tính toán, ông mấy ngày gần đây cũng nên ra khỏi linh cảnh rồi." Cẩu trưởng lão đánh giá lão, khẽ ồ:

"Bị thương không nhẹ, cần tôi hỗ trợ trị liệu không?"

Tôn trưởng lão đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội sử dụng thuật sĩ hồi phục, nói: "Làm phiền rồi! A, tuy Thần dạ du có được năng lực tự lành không tệ, nhưng tôi lần này bị thương có chút khác."

Teddy khẽ gật đầu, chậm rãi đi đến bên xích đu, nâng lên một cái chân, đặt ở trên chân Tôn trưởng lão.

Ánh sáng màu xanh lá sáng ngời nhưng không chói mắt dâng lên, khiến tứ hợp viện nhuộm lên một tầng ánh sáng màu xanh

lục, Tôn trưởng lão đắm chìm trong ánh sáng màu xanh lá, sắc mặt dần chuyển sang hồng nhuận, bọng mắt rút đi.

“Phù!”

Tôn trưởng lão vui sướng thở hắt ra, nói: “Được rồi, ông tới kinh thành có việc cầu tôi?”

Cẩu trưởng lão buông chân xuống, thản nhiên nói: “Không tính là cầu, bảo ông hỗ trợ việc nhỏ mà thôi, vừa rồi thay ông trị liệu, xem như trả thù lao.”

Nói xong, hắn quay đầu, ra hiệu người đàn ông trung niên tới đây.

Người sau bưng khay tiến lên, Cẩu trưởng lão nói: “Đạo cụ này bị vu thuật ô nhiễm.”

Tôn trưởng lão nhìn chằm chằm giày khiêu vũ màu đỏ, không hiểu sao cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không thể nói rõ.

“Dễ thôi!”

Không nghĩ nhiều, Tôn trưởng lão vươn tay, lòng bàn tay treo ở trên giày khiêu vũ màu đỏ, ánh sáng màu vàng trong suốt mà nóng rực phun trào, giày khiêu vũ màu đỏ đắm chìm trong ánh vàng bắt đầu vặn vẹo, sắc thái tro bụi bao phủ bề ngoài, giống như bị rửa đi vết bẩn, nhanh chóng bong ra.

Vài giây sau, nó một lần nữa trở nên mới tinh.

Giày khiêu vũ màu đỏ vui vẻ nhảy xuống khay, nhảy loạn khắp nơi ở trong đình viện.

Còn rất hoạt bát, là đạo cụ có ý thức bản thân… Tôn trưởng lão ban đầu cho rằng nó đang biểu đạt vui sướng “thoát vây”, thẳng đến lúc thấy trên giày khiêu vũ màu đỏ bay ra một dòng tin tức: Ngươi nguyện ý nhảy một điệu với ta không, nếu nguyện ý, xin dậm bước tại chỗ.

Ồ, người đâu?

Lão đột nhiên ý thức được, đôi giày này là đang tìm người, nhưng chưa tìm được mục tiêu, cho nên xoay vòng vòng khắp nơi ở trong sân.

Đồng thời, Tôn trưởng lão rốt cuộc biết vì sao sẽ cảm giác quen mắt, đôi giày này là cặp đạo cụ loại quy tắc kia trong

đường hầm Xà Linh, phụ họa ghi chép trong phiên bản phương án vượt bản ngày trước.

Nói cách khác, chủ nhân của nó là Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Tôn trưởng lão thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Teddy, trầm giọng nói:

“Đôi giày này là của Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Chương 329: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (4)

Cẩu trưởng lão gật đầu.

“Tôi đang muốn tìm Ngũ Hành môn các người…” Tôn trưởng lão tìm từ một phen, nói: “Tôi ở trong linh cảnh thuộc về riêng Thần dạ du, đã gặp Tam Đạo sơn nương nương, chính là cô ấy đánh bị thương tôi.”

Cẩu trưởng lão nhíu lại lông mày trên mắt.

“Vị nương nương kia rất cường đại, tôi thiếu chút nữa cũng chưa về được, nhưng cũng có thu hoạch không nhỏ, tôi đại khái biết cô ta vì sao phải tìm kiếm Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Tôn trưởng lão cảm khái nói:

“Tiểu tử đó đã lấy đi dương phách của Tam Đạo sơn nương nương, thiếu bộ phận dương phách đó, cô ta không thể tiếp tục tấn thăng, càng không thể đột phá linh cảnh.”

Sắc mặt Cẩu trưởng lão xuất hiện chuyển biến nhân tính hóa, chấn động, ngạc nhiên, mừng như điên.

Tiểu tử kia thế mà nắm giữ dương phách của Nhật du thần cổ đại.

Đây là thứ đại đa số đạo cụ loại quy tắc cũng không thể so sánh.

Tôn trưởng lão ho khan một tiếng, vào thẳng chủ đề: “Tam Đạo sơn nương nương tất nhiên sẽ nghĩ mọi cách thu hồi dương phách, Nguyên Thủy Thiên Tôn cấp bậc quá thấp, không thể thừa nhận phần nhân quả này.

Thái Nhất môn nguyện ý giao dịch, điều kiện tùy tiện đưa ra.”

Cẩu trưởng lão trầm mặc.

Tôn trưởng lão nhíu nhíu mày, có chút ngoài ý muốn: "Ông không muốn? Ngũ Hành minh không có Thần dạ du, dương phách của cô ta cho các người, không có tác dụng lớn bao nhiêu, các người thậm chí cũng không gặp được cô ta."

"Chúng tôi không dùng đến, nhưng Nguyên Thủy có thể. Giữ lại dương phách Tam Đạo sơn nương nương, chờ hắn tương lai trở thành Chúa tể, tự nhiên có thể thừa nhận phần nhân quả này." Cẩu trưởng lão nói.

Tôn trưởng lão vẻ mặt ngạc nhiên: "Ông chờ mong lớn như vậy đối với hắn? Ông có biết tấn thăng Chúa tể khó bao nhiêu không?"

"Ài!" Cẩu trưởng lão thở dài nói: "Hắn là đối tượng Ngũ Hành minh kế tiếp trọng điểm bồi dưỡng, chỉ cần thông qua tổng kiểm tra sức khỏe, chúng tôi sẽ không tiếc mọi sự trả giá bồi dưỡng hắn."

"Vì…" Tôn trưởng lão khó có thể hiểu nổi.

Cẩu trưởng lão nói: "Bởi vì hắn thông đóng hai cái linh cảnh cấp S, bởi vì hắn mấy ngày hôm trước vừa được trao tặng công huân cấp A. Hơn nữa, có phần nhân quả này, hắn càng đáng giá bồi dưỡng hơn, không phải sao?"

Tôn trưởng lão ngây người, ông nhìn chằm chằm Cẩu trưởng lão: "Công huân cấp A, ông không nói giỡn với tôi?"

Độ khó lấy công huân cấp A, là chém giết nghề nghiệp tà ác cấp Chúa tể, hoặc giải quyết nguy cơ thật lớn, thu được đạo cụ quan trọng, mà có thể làm được những thứ này, chỉ có trưởng lão cũng là Chúa tể.

Hành giả cấp thấp, sao có khả năng làm được?

Cẩu trưởng lão liếc ông một cái, có chút thương hại nói: "Lão Tôn, ông hồ đồ nha!"

Tôi hồ đồ cái gì? Tôn trưởng lão chưa nghe hiểu, lại không hiểu sao cảm thấy câu này quen thuộc, đang định hỏi, giày khiêu vũ màu đỏ 'cộp cộp' đi tới, dừng ở trước xích đu.

Một dòng tin tức hiện lên:

[Ngươi nguyện ý nhảy một điệu với ta không, nếu nguyện ý, mời dậm bước tại chỗ.

Tôn trưởng lão phất phất tay, làm ra tư thế xua đuổi, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Nếu ông không thể làm chủ, tôi có thể bảo môn chủ câu thông với nữ nguyên soái.”

Vừa dứt lời, Tôn trưởng lão đã bị đạp một cái làm cho ngây ra.

Ông ngạc nhiên quay đầu nhìn, nhìn về phía giày khiêu vũ màu đỏ cạnh xích đu.

Thời buổi này, thế mà còn có đạo cụ dám cho ông ăn đòn?

Tư thế xua đuổi của Tôn trưởng lão vừa rồi, đã kích hoạt quy tắc công kích của giày khiêu vũ màu đỏ, đối với người không khiêu vũ với mình, giày khiêu vũ màu đỏ tuyệt không nương tay.

Phành phành! Giày khiêu vũ màu đỏ nhảy đến trên người Tôn trưởng lão, mở ra công kích đến tiếp sau, thế lớn lực trầm, đạp ông cụ cao tuổi từng cước một.

Ánh mắt Cẩu trưởng lão tràn ngập thương hại: “Ông có phải đã quên quy tắc của đôi giày khiêu vũ này hay không?’

“Không khiêu vũ với nó thì giết…” Tôn trưởng lão đã nhớ ra.

“Nó đuổi giết bỏ qua trở ngại, không thể chạy thoát, không thể phá hư, trừ phi khiêu vũ với nó.” Cẩu trưởng lão bổ sung.

Ánh mắt Cẩu trưởng lão trêu tức, nói: “Không thể ngờ được may mắn có thể thưởng thức kỹ thuật nhảy của Tôn trưởng lão, tôi có thể cho ông thời gian một điệu nhảy.”

Tôn trưởng lão hầm hừ nói: “Quy tắc đơn sơ.”

Ông nhắm mắt, tùy ý giày khiêu vũ màu đỏ giẫm đạp, linh thể thoát ly thân thể.

Khí tức Tôn trưởng lão nháy mắt biến mất, trái tim dừng nhảy lên, không có chút khí tức sinh mệnh nào.

Đối với Thần dạ du mà nói, linh thể xuất khiếu là thao tác thường quy, sau khi ý thức thoát ly thân thể, thân thể sẽ ở trạng thái chết giả.

Tần suất đạp của giày khiêu vũ màu đỏ chậm lại, nó đứng ở cạnh xích đu quan sát vài giây, đột nhiên bay lên một cước, lại là một cái đạp mạnh, nhưng Tôn trưởng lão không có phản ứng.

Giày khiêu vũ màu đỏ thấy ông đã chết, lập tức thay đổi phương hướng, cộp cộp đi đến bên người Cẩu trưởng lão, một tin tức hiện lên:

[Ngươi nguyện ý nhảy một điệu với ta không, nếu nguyện ý, mời dậm chân tại chỗ.

Chương 330: Tôn trưởng lão bảo Viên Đình tới gặp ta (5)

… Khuôn mặt chó của Cẩu trưởng lão đột nhiên cứng đờ.

Linh thể Tôn trưởng lão trở về vị trí, mở mắt, trêu tức nói: "Không ngờ được may mắn có thể thưởng thức được kỹ thuật nhảy của ngài, tôi có thể cho ông thời gian một điệu nhảy."

Cẩu trưởng lão cười lạnh một tiếng: "Cứ như tôi không có thủ đoạn, giày khiêu vũ này có thể thương tổn tôi mảy may? Được rồi, chuyện tôi đến kinh thành đã giải quyết, nên trở về Tùng Hải rồi.

Dương phách của Tam Đạo sơn nương nương, tôi sẽ không đồng ý cho các người, trừ phi minh chủ đáp ứng."

Hắn hừ lạnh một tiếng, cất bước tao nhã, kiên trì, thừa nhận từng cú đạp, nhanh chóng rời khỏi.

Nhìn theo Teddy biến mất ở ngoài cửa sân, Tôn trưởng lão thu hồi ánh mắt, nhíu mày trầm ngâm một lát, chợt hỏi:

"Trong lúc ta không có mặt đã xảy ra chuyện gì? Nguyên Thủy Thiên Tôn kia sao được trao tặng công huân cấp A?"

Người trung niên đồ đen vừa may mắn đôi giày kia chưa tập trung mình, vừa báo cho Tôn trưởng lão chuyện xảy ra gần đây.

"Thì ra là thế." Tôn trưởng lão giật mình, cảm khái nói: "Tốc độ trưởng thành của tiểu tử đó trái lại khiến ta ngoài ý muốn, lúc trước không tranh thủ hắn, là ta thất…"

Ông đột nhiên ngẩn ra, có chút hiểu câu "hồ đồ" kia của Cẩu trưởng lão là có ý tứ gì.

Tôn trưởng lão trầm mặc một phen, cẩn thận nói:

"Gần đây trong môn có lời đồn đãi nào về ta hay không?"

Người trung niên đồ đen vẻ mặt rối rắm, ở dưới cái nhìn chăm chú của Tôn trưởng lão, đành phải lấy ra điện thoại di động, mở ra mạng của Thần dạ du, nhập vào ô tìm kiếm: Tôn trưởng lão hồ đồ a!

Sau đó thật cẩn thận đưa điện thoại di động lên: "Ngài tự mình xem đi."

Tôn trưởng lão nửa nghi hoặc nửa ngưng trọng tiếp nhận điện thoại di động, tập trung nhìn vào, chỉ thấy trong diễn đàn, bài đăng chứa cụm từ "Tôn trưởng lão hồ đồ a" nhiều tới hơn hai trăm.

Sau đó thật cẩn thận đem điện thoại di động đệ thượng: "Ngài mình xem đi

Tôn trưởng lão bán nghi hoặc bán chăm chú tiếp nhận điện thoại di động, tập trung nhìn vào, chỉ thấy diễn đàn dặm, đựng "Tôn trưởng lão hồ đồ a từ điều bài đăng, nhiều đạt hai trăm hơn.

Tay của vị trưởng lão đức cao vọng trọng này hơi run lên.

Ông vuốt màn hình, nhanh chóng đảo qua những bài đăng này, tất cả đều là nội dung chỉ trích Tôn trưởng lão hồ đồ, bỏ lỡ nhân tài, dần dần, Tôn trưởng lão hồ đồ trở thành từ chuyên dụng Dạ du thần Thái Nhất môn biểu đạt tình cảm đau đớn kịch liệt.

Lúc tâm tình không tốt, khi vô cùng đau đớn, thời điểm phẫn nộ, sẽ nói: Tôn trưởng lão hồ đồ nha!

Tay Tôn trưởng lão run rẩy càng thêm lợi hại.

Ông nhìn xuống chút nữa, phát hiện mấy cái "Tôn trưởng lão hồ đồ nha" lúc ban đầu nhất, thế mà lại bắt nguồn từ cùng một người, cùng cái tên:

Viên Đình!

“Lớn mật! Lũ chó này, thế mà dám ở trong diễn đàn bêu xấu lão phu.

“Trái lại cũng không…” Người trung niên đồ đen nói.

“Hả?” Tôn trưởng lão nhìn về phía hắn.

“Bọn họ ở group chat cũng bêu xấu ngài.”

Tôn trưởng lão giận tím mặt: “Triệu hồi Viên Đình tới đây cho ta, tối nay không gặp được hắn, lão phu liền tự mình đi Tùng Hải đánh gãy chân chó của hắn.”

“Tôn trưởng lão hồ đồ nha!”

Trong group chat Thần dạ du, Viên Đình theo thói quen phát biểu cảm khái, tiếp đó đàm luận:

“Tôi cho rằng, tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm qua suýt nữa chết thảm trong tay Lý Hiển Tông, nhưng cái này không đại biểu tiềm lực cậu ta không được, cấp 2 cùng cấp 3 chênh lệch lớn bao nhiêu, trong lòng chúng ta biết rõ, huống chi Lý Hiển Tông trải qua số lần linh cảnh nhiều, số lượng đạo cụ cũng nhiều.”

Giản Ký: “Viên Đình, anh cũng phải cẩn thận, Lý Hiển Tông tìm không thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ thử săn giết hành giả cấp 3 khác. Anh là Thần dạ du, tiền thưởng của anh sẽ cao hơn nghề nghiệp hợp pháp khác.”

Viên Đình: “Ha ha, tôi sẽ cho hắn biết, Thần dạ du cấp 3 mạnh bao nhiêu.”

Đang trò chuyện, hiển thị cuộc gọi tới thay thế giao diện tán gẫu của diễn đàn.

“Vương chấp sự tìm mình?”

Nhìn cái tên ghi chú, Viên Đình ngẩn ra một phen, Vương chấp sự là trợ thủ kiêm tâm phúc của Tôn trưởng lão, là không có nhiều dính dáng tới hắn.

Tuy mọi người trao đổi phương thức liên lạc, nhưng cả năm cũng không có cơ hội trò chuyện.

Viên Đình nhận cuộc gọi, nói: “Vương chấp sự, ngài có gì phân phó.

Thanh âm trầm thấp của Vương chấp sự thông qua loa truyền đến: “Viên Đình à, Tôn trưởng lão đi ra rồi. Ông ấy đã biết chuyện các người bêu xấu ông ấy, phi thường tức giận, chỉ tên nói họ muốn gặp cậu.”

“Cậu đó, bảo tôi nói như thế nào đây… Ài, tự cầu nhiều phúc đi.”

Mình bây giờ viết di chúc còn kịp… Viên Đình cảm giác mình đang từng chút một hóa đá, vẻ mặt không còn ham sống nữa.

Chương 331: Thăm dò cung chủ (1)

Biệt thự vùng ngoại thành.

Phòng khách lầu một, Lý Hiển Tông kéo một cái ghế dựa cao, ngồi ở trong phòng khách.

Trên sô pha mềm mại đàn hồi, có cô gái trưởng thành quyến rũ lười biếng nằm nghiêng, cô đeo kính râm, ngũ quan xinh đẹp sang chảnh, tư thái cao ngạo lạnh lùng nghiêm túc cực kỳ giống chủ nhiệm lớp.

Nhưng dưới áo lụa mỏng manh, thân thể yểu điệu, lại hình thành tương phản rõ ràng với khí chất.

Với đàn ông bình thường mà nói, vưu vật xinh đẹp như thế, đủ để làm họ miệng khô lưỡi khô, ‘ciu’ không động đậy thì thôi, cho dù người đồng đạo* nhiều đếm không xuể, cũng vui vẻ chịu đựng.

Nhưng Lý Hiển Tông không chút dao động vì sắc đẹp, nói mục đích mình đến gặp:

“Tôi cần một món đạo cụ khắc chế linh thể cao cấp, ít nhất là cảnh giới Thánh giả.”

Ikawa nằm nghiêng, cánh tay trắng như tuyết chống đỡ đầu, giọng lạnh nhạt: “Hai mươi triệu tiền mặt, hoặc là đạo cụ, tài liệu cùng cấp bậc.”

Lý Hiển Tông nhếch nhếch miệng: “Không có tiền.”

Nếu không cân nhắc giá trị đạo đức, đối với Yêu mê hoặc mà nói, phương thức kiếm tiền nhanh nhất là thành lập “giáo

phái", mê hoặc lượng lớn dân chúng cúng bái, liền có thể trong ngắn hạn tích góp lượng lớn tiền mặt.

Mà tuyến đường tương đối đáng tin, là mê hoặc dân chúng, tụ tập tín đồ, sau đó thành lập công ty, lấy thủ đoạn hợp pháp kiếm tiền.

Nhưng như vậy, liền phải đối mặt phiêu lưu bị chính phủ tra ra manh mối, rất có thể tâm huyết nhiều năm chảy về biển đông. Tiếp đó chính là, đại bộ phận Yêu mê hoặc không có tinh lực, không có hứng thú, cũng không có năng lực kinh doanh công ty.

Ikawa sớm có dự liệu, cười nhạo nói:

"Trong ba nghề nghiệp lớn, chỉ có Binh Chủ giáo các người nghèo nhất, cả đầu óc chỉ là giết người phá phách."

Cô trước mặt Lý Hiển Tông, thò tay vào khe núi trắng muốt, lấy ra một cái hộp kim, trong hộp có ba cái kim nhỏ màu đen sì, nói:

"Tôi đề nghị anh chọn vật phẩm tiêu hao, ba cây Kim Phá Hồn, ba triệu tiền mặt, cũng có thể dùng đạo cụ cùng tài liệu đồng giá thay, có thể làm bị thương nặng linh thể cấp 4, linh thể cấp 5 cũng sẽ bị thương tổn không nhỏ, về phần cấp 6 sao…"

Cô khẽ cười nói: "Nghĩ hẳn anh cũng là có đầu óc, sẽ không trêu chọc kẻ địch cấp bậc đó."

"Thành giao, trong vòng 3 ngày cho cô." Lý Hiển Tông nói.

"Không không không!" Ikawa lắc lắc ngón tay:

"Anh còn nợ tôi mười hành giả hợp pháp cường tráng khỏe mạnh, đây là thứ anh hứa hẹn cho tôi, chờ anh mang hành giả hợp pháp bắt tới đây cho tôi, tôi mới có thể tiến hành giao dịch một bước tiếp theo với anh."

"Vì thay anh ngăn trở Phó Thanh Dương, tôi đã bị thương không nhẹ, Phó Thanh Dương không hổ là cường giả số một số hai của thế hệ trẻ tuổi Ngũ Hành minh."

Nói tới đây, sắc mặt cô chợt toát ra ửng hồng, kẹp chặt hai chân, si mê nói:

“Kiếm thế của hắn không thể ngăn cản, như núi đổ, như sóng thần. Quá sướng, đây mới là cực hạn thể nghiệm…” Lý Hiển Tông nhìn vẻ mặt bệnh trạng của đối phương, trong lòng mắng một tiếng: Biến thái!

“Được, tôi sẽ ở trong nửa tháng bắt đến cho cô mười hành giả hợp pháp.”

Hắn cần lấy được đạo cụ nhằm vào linh thể đẳng cấp cao, cho dù là vật phẩm tiêu hao, chỉ có như vậy, mới có thể đối phó con bài chưa lật của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trước khi phó bản giết chóc cỡ lớn mở ra, hắn phải tận khả năng tăng lên bản thân.

Săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, đầu tiên là có thể rèn luyện bản thân, nhanh chóng nâng cao mình. Tiếp theo tiền thưởng hậu hĩnh, tiền thưởng và đạo cụ đủ mê người. Cuối cùng, đạo cụ trên người tiểu tử đó rất nhiều, giàu chảy mỡ.

Cho dù không có nhiệm vụ thí luyện lần này, Lý Hiển Tông cũng sẽ thử săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn

Khách sạn Hoa Vũ.

Quán cà phê có được ban công lộ thiên, dưới ô che nắng, Tạ Linh Hi cầm muỗng nhỏ bằng bạc, nhẹ nhàng quấy cà phê, đá ở vách chén va chạm ra tiếng vang thanh thúy.

“Nguyên Thủy ca ca, anh rất lâu chưa liên hệ em rồi.”

Tạ Linh Hi bĩu môi, ấm ức nói: “Người ta ở lại Tùng Hải vì anh đấy, nhưng anh vì sao luôn lạnh nhạt với em vậy.”

Trương Nguyên Thanh đối diện cái bàn nhỏ bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là như thế, vậy là anh không đúng, anh không nên lạnh nhạt em. Đi, anh đưa em trở về phòng, để em biết ca ca nóng bao nhiêu.”

“Đáng ghét!” Bé trà xanh che miệng cười khẽ, bỗng nhiên cau cái mũi, nói: “Nguyên Thủy ca ca, anh bộ dạng này không đẹp trai một chút nào, em vẫn là thích bộ dáng ban đầu của anh.”

Trương Nguyên Thanh lại dịch dung thành Vương Thái, bộ dáng chất phác ngũ quan bình thường, vẻ mặt không giỏi quan hệ.

“Thuyền cẩn thận dùng vạn năm, em hẳn là biết Lý Hiển Tông đã nhằm vào anh.” Trương Nguyên Thanh uống một ngụm cà phê.

Tạ Linh Hi liền nói: “Nguyên Thủy ca ca, em nghe nói anh ngày hôm qua một mình một ngựa xông vào bệnh viện, bằng sức một người đánh gục kẻ bắt cóc, cuốn lấy Lý Hiển Tông, làm ra cống hiến thật lớn cho chính phủ giải cứu con tin, thật lợi hại nha.”

Chương 332: Thăm dò cung chủ (2)

Nhìn xem, đây là chỗ tốt của trà xanh! Trương Nguyên Thanh thở dài nói:

“Mặc kệ thế nào, vẫn là bị giáo huấn, anh cùng Lý Hiển Tông chênh lệch rất lớn.”

“Bởi vì Nguyên Thủy ca ca còn chưa tới cấp 3 mà, chờ anh lần sau từ trong linh cảnh đi ra, liền có thể dễ dàng đánh bại Lý Hiển Tông.” Tạ Linh Hi một tay chống má, một tay quấy cà phê, dưới lông mi thật dài, là đôi mắt long lanh sáng ngời:

“Em vẫn rất tin tưởng Nguyên Thủy ca ca.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh không hiểu sao thấy thoải mái: “Em là sử dụng trấn an đối với anh phải không?”

“Nào có, người ta nói đều là lời thật lòng mà ~ “

Cà phê ở trong lúc Tạ Linh Hi thổi phồng dần dần uống hết, tâm tính Trương Nguyên Thanh đã hoàn toàn khôi phục, không còn uể oải cùng nặng nề.

Năng lực trấn an của Nhạc sĩ quả thật không tệ, nhưng trả giá chính là, độ hảo cảm của mình đối với Tạ Linh Hi tăng lên không ít… Trương Nguyên Thanh đánh giá trong lòng, mây đen đã tan hết.

Lúc này, Tạ Linh Hi cầm lấy túi xách tinh xảo đặt ở bên cạnh bàn, mở ra khóa kéo, lấy ra một khối ngọc thạch màu đen, bên trong chảy xuôi hào quang mộng ảo.

“Nguyên Thủy ca ca, đây là quà của em.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, “Em muốn tặng nó cho anh?”

“Dù sao em cũng không dùng đến mà.” Tạ Linh Hi thản nhiên nói: “Em một cô gái nhỏ nhu nhược lại đáng yêu, rời xa phân tranh, cầm ngọc phù cũng là lãng phí, không bằng tặng cho ca ca.”

Món quà này có chút quý trọng… Trương Nguyên Thanh tuy âm thầm nghĩ như thế nào lừa lấy ngọc phù của cô, nhưng

cũng chỉ là nghĩ thôi, không có ý tứ muốn hóa thành thực tế.

Xem ra cô ấy cũng lo lắng mình bị Lý Hiển Tông ám sát, mặc kệ ngoài miệng nói như thế nào, hiện thực chênh lệch là chân thật tồn tại.

Tính tới trước mắt, chính phủ cũng tốt, bạn bè cũng thế, thậm chí hành giả hoang dã không liên quan, đều không cho rằng hắn là đối thủ của Lý Hiển Tông, đều cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Lý Hiển Tông nhằm vào, có phiền toái lớn.

“Tự em giữ đi, anh còn chưa xuống dốc đến một bước này.”

Trương Nguyên Thanh đẩy ngọc phù về, hắn sợ mình sau khi đạt được ngọc phù, mất đi quyết tâm cùng nghị lực đập nồi dìm thuyền khổ luyện võ thuật chiến đấu.

Tạ Linh Hi không tiếp tục khuyên bảo, thu hồi ngọc phù, nhỏ giọng nói:

“Nguyên Thủy ca ca, cung chủ tỷ tỷ cũng ở khách sạn, chị ấy muốn gặp anh.”

“Hả? Tỷ tỷ xinh đẹp giống như người điên kia cũng ở khách sạn?”

Trương Nguyên Thanh cả kinh, thầm nhủ may mắn mình là đeo mặt Vương Thái đến, nếu lấy mặt mũi thật xấu hiện, kẻ điên kia nổi sắc tâm, lột da mặt mình thì không ổn.

Tạ Linh Hi đứng dậy, kéo cánh tay Nguyên Thủy ca ca, rời khỏi quán cà phê, quay về phòng. Tới ngoài phòng tổng thống, Tạ Linh Hi nhét thẻ cửa vào trong tay Trương Nguyên Thanh, thấp giọng nói:

“Anh vào đi.”

Trương Nguyên Thanh thấy cô không có ý tưởng đi cùng, hỏi: “Em không vào?”

Tạ Linh Hi liên tục lắc đầu, nhượng bộ lui binh.

Em gái à, bộ dáng này của em khiến anh không hiểu sao thấy hoảng hốt nha… Trương Nguyên Thanh nhìn theo bé trà xanh bước nhanh rời khỏi, hắn chưa lập tức quẹt thẻ, mà là lấy ra “Con Mắt Kẻ Quan Sát” .

Nói tới, hắn mãi chưa có cơ hội sử dụng đạo cụ này, nhìn trộm suy nghĩ trong lòng đại lão.

Vừa lúc thử xem thái độ của vị Chỉ Sát cung chủ này đối với mình, cùng với trong lòng của cô rốt cuộc điên cuồng tới trình độ nào. Trương Nguyên Thanh đeo kính râm, quét mở cửa phòng.

“Tít tít ~ “

Cửa phòng mở ra, tiến vào lối đi vào phòng, hắn ở sau bàn đối diện cửa phòng, thấy Chỉ Sát cung chủ mặc váy dài cổ trang đỏ thẫm, ngực cùng tay áo dùng chỉ vàng thêu ra hoa văn đám mây cùng hoa văn rồng.

Hoa mỹ mà có ý nhị.

“Cung chủ muốn gặp tôi?” Trương Nguyên Thanh gật đầu ra hiệu.

Dưới mặt nạ màu bạc, đôi mắt linh động sáng ngời đánh giá hắn, khẽ cười nói:

“Bị Lý Hiển Tông đánh một trận, tâm tính bảo trì không tệ, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ uể oải vài ngày cơ.”

“Cái này không phải tìm đến Tạ Linh Hi trị liệu tâm lý sao.” Trương Nguyên Thanh trả lời: “Cô bé rất biết an ủi người ta, ở cùng cô ấy, luôn không hiểu sao thấy vui vẻ.”

Nói xong, quan sát đối phương, hắn sâu sắc bắt giữ được một ít chi tiết:

Ánh mắt của cô ấy nói cho mình biết, cô ấy không quá vui, cảm xúc của cô ấy là nhằm vào mình. Mình chưa trêu vào cô ấy nha…

Chỉ Sát cung chủ ngồi ngay ngắn sau bàn, thưởng thức tay áo, nhẹ nhàng nói:

“Tôi sắp tới cần rời khỏi Tùng Hải, bắc thượng làm việc, trước khi đi, cần tôi thay cậu làm thịt Lý Hiển Tông hay không? Tôi cũng không muốn trở về Tùng Hải, lại nghe nói cậu chết ở trong tay Lý Hiển Tông, dù sao cậu là trai bao tôi nhắm sẵn mà.”

“Tạ Linh Hi là em gái tôi tương đối thích, cậu ngày thường thân cận với nó nhiều một chút.”

Chương 333: Thăm dò cung chủ (3)

Sự lo lắng của cô là thật, không phải trêu chọc, nhưng lại cất giấu cảm xúc tương đối phức tạp, tựa như là không muốn mình gật đầu đáp ứng cô ấy bảo mình thân cận nhiều với Tạ Linh Hi, nhưng giọng điệu cùng ánh mắt, lại mang theo một tia cảnh cáo.

“Cô chịu giúp tôi?” Ánh mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên.

Chỉ Sát cung chủ khẽ gật đầu: “Năm triệu, tôi thay cậu giết hắn.”

Năm triệu? Tôi cho dù bán mình cũng không kiếm được năm triệu nha… Ồ, cô ấy lúc nói năm triệu, vì sao có khoái cảm trả thù? Trương Nguyên Thanh đánh giá cô, lại phân tích ra ý nghĩ mới của đối phương:

Cô ấy không ngừng nhìn chằm chằm mắt kính của mình, ánh mắt càng lúc càng nguy hiểm… Không ổn, cô ấy muốn đánh mình, cô ấy phát hiện mình đang nhìn trộm cô ấy.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh cả kinh, không biểu lộ gì cả tháo xuống mắt kính, nói:

“Không cần, ta mình phiền toái, mình sẽ giải quyết.”

Nghe vậy, Chỉ Sát cung chủ ánh mắt loan hẳn lên, tựa như cực kỳ hài lòng câu trả lời của hắn, cười nói:

“Muốn trở thành cường giả một mình chống đỡ một phía, luôn dựa vào ngoại lực là không được, con đường lên đỉnh cần tự mình đi ra từng bước một. Lý Hiển Tông là một kẻ địch mạnh, nhưng không phải kẻ địch không thể chiến thắng.”

“Cậu nếu bởi vì thảm bại trong bệnh viện mà sinh ra sợ hãi e ngại, đáp ứng giao dịch của tôi, vậy tôi sẽ rất thất vọng.” Cô ấy vừa rồi quả nhiên là đang thử mìn.

Chỉ Sát cung chủ lại nói: “Cậu đi đi, giúp tôi gọi con bé chết tiệt kia lên.”

Cái này mình không cần mắt kính cũng có thể nhìn ra "ác ý" của cô, bé trà xanh đáng thương… Trương Nguyên Thanh gật đầu, rời khỏi phòng.

Hắn vừa ra khỏi phòng, rẽ đến cạnh thang máy, liền thấy Tạ Linh Hi vẻ mặt thú vị ác ý chờ ở nơi đó.

"Ồ, Nguyên Thủy ca ca nhanh như vậy đã đi ra?" Vẻ mặt cô thất vọng, không cam lòng nói: "Cung chủ tỷ tỷ chưa bắt nạt anh sao?"

"Cô ấy vì sao phải bắt nạt anh?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Chị ấy chính là như vậy, chị ấy thích bắt nạt người khác, động cái là treo người ta lên. Người ta đã chuẩn bị xông vào cứu vớt Nguyên Thủy ca ca."

"Cô ấy thường xuyên bắt nạt em?"

"Vâng, chị ấy vừa mất hứng liền lấy em xả giận, mỗi lần muốn bắt nạt em, liền gọi em con bé chết tiệt."

"Ồ, thì ra con bé chết tiệt là em à."

"Nguyên Thủy ca ca có ý tứ gì?" Nụ cười trên mặt Tạ Linh Hi chậm rãi biến mất.

Trương Nguyên Thanh thương hại liếc cô một cái: "Cung chủ vừa rồi nói, đi giúp tôi gọi con bé chết tiệt qua đây."

Khuôn mặt nhỏ của Tạ Linh Hi tái nhợt.

Trương Nguyên Thanh rời khỏi khách sạn Hoa Vũ, đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, nhìn trái nhìn phải, xác nhận không có ai theo dõi, lúc này mới nhét tay vào túi, dọc theo bên đường mà đi.

Buổi chiều, hắn tính tìm Quan Nhã học tập võ thuật chiến đấu, đây là điều sáng nay hẹn sẵn.

Địa điểm luyện tập ngay tại vịnh Phó gia, nơi đó có sân bãi chuyên môn dùng cho luyện tập võ thuật chiến đấu, hơn nữa ở dưới mí mắt Bách phu trưởng, không cần lo lắng ám sát cùng đánh lén.

Hắn bây giờ cũng không quá dám đi văn phòng cảnh sát.

Trương Nguyên Thanh tự tin, lấy tố chất thân thể hắn, võ thuật chiến đấu nhập môn không khó, lại có được Lão ti cơ xưng thiên tài võ thuật chiến đấu tự mình giảng dạy, trong ngắn hạn năng lực vật lộn tiến bộ thần tốc cũng là có khả năng.

Chỉ cần hắn chịu bỏ công bỏ sức.

"Chờ tăng lên võ thuật chiến đấu, mục tiêu kế tiếp chính là chờ đợi linh cảnh mở ra." Đang nghĩ, điện thoại di động trong túi vang, là Phó Thanh Dương gọi tới.

"Bách phu trưởng, tôi đang chuẩn bị qua." Trương Nguyên Thanh hận cuộc gọi.

Phó Thanh Dương nói: "Cẩu trưởng lão từ thủ đô trở lại rồi, cậu lập tức đến chỗ tôi một chuyến."

"Vấn đề đạo cụ của tôi giải quyết rồi?" Trương Nguyên Thanh mừng rỡ.

Phó Thanh Dương "ừm" một tiếng, giọng điệu có chút cổ quái: "Cậu mau tới đây, đừng để trưởng lão chờ sốt ruột."

Đừng để trưởng lão chờ sốt ruột? Có ý tứ gì? Trương Nguyên Thanh chưa nghe hiểu, hắn thầm nhủ loại việc nhỏ này, còn cần trưởng lão tự mình chờ hắn đi qua?

Trương Nguyên Thanh gọi một chiếc taxi, vội vàng chạy tới vịnh Phó gia, quét thẻ qua kiểm tra an toàn, tiến vào tiểu khu, đến biệt thự xa hoa.

Hắn vừa mới tiến vào biệt thự, liền thấy Linh Quân mặc áo đơn rộng thùng thình, quần soóc, dép xỏ ngón, lặng lẽ nấp ở dưới một cái cây cảnh quan, hai tay vây quanh thân cây, miệng lẩm bẩm.

Trương Nguyên Thanh thuận thế nhìn lại, giữa cành lá tươi tốt, một cái điện thoại di động dây leo xanh quấn quanh, ống kính nhắm vào cửa sổ nào đó của biệt thự, không ngừng điều chỉnh góc nhìn, tựa như đang quay chụp cái gì.

Hắn đang làm gì thế… Trương Nguyên Thanh ghé qua, hỏi:

"Anh đang chụp trộm em gái tai thỏ tắm rửa sao?"

"Cái đó có gì đáng chụp trộm." Linh Quân quay đầu, 'suỵt' nói: "Nhỏ giọng chút, tôi đang chụp đề tài nóng."

Chương 334: Lớp võ thuật chiến đấu (1)

Trên đời còn có thứ so với các em gái eo nhỏ chân dài ngực bự tắm rửa càng đáng quay chụp hơn sao, nếu có, đó chính là heo nái tắm rửa. Gã này cũng giống với Phó Thanh Dương là hệ cấm dục?

Trương Nguyên Thanh còn muốn hỏi tiếp, Linh Quân phất tay đuổi người: "Cậu làm việc của cậu, đừng ở chỗ tôi, sẽ bị phát hiện."

Hắn đành phải xoay người, dọc theo con đường đá phiến trải ở mặt cỏ, tiến vào trong biệt thự.

Ngựa quen đường cũ đến ngoài phòng sách, sau khi gõ nhẹ hai lần, hắn đẩy ra hai cánh cửa gỗ màu nâu.

Theo cửa gỗ mở rộng, Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng "cộp cộp" quen thuộc, thân thiết.

Phòng sách trang hoàng xa hoa, hắn đầu tiên nhìn thấy, là Teddy lông quăn ngồi ngay ngắn ở trên bàn, sau đó là giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh tinh xảo.

Giờ phút này, giày khiêu vũ màu đỏ đang quay chung quanh Teddy lông quăn, mở ra công kích hung mãnh.

"Rầm rầm rầm!"

Khi thì đá bay, khi thì đạp mạnh, khi thì đạp má trái, khi thì đạp má phải, tựa như ruồi bọ đáng ghét, hơn nữa không biết mỏi mệt.

Không biết có phải ảo giác hay không, Trương Nguyên Thanh cảm thấy Cẩu trưởng lão giờ phút này không ham sống nữa.

Trên sô pha tiếp khách, Phó Thanh Dương, Quan Nhã cùng Khương Tinh Vệ ngồi đó, cô gái tóc đỏ như xem kịch nhìn chằm chằm Teddy trưởng lão, không ngừng phát ra tiếng cười "Ha ha" "Khanh khách".

Quan Nhã mím chặt môi, nhịn thật sự vất vả.

Phó Thanh Dương vẫn như cũ đanh mặt, nhưng ánh mắt luôn đặt ở trên thân Cẩu trưởng lão, chưa bao giờ rời khỏi, một khắc cũng không nỡ dời đi.

Trưởng lão đã kich hoạt quy tắc giết người của giày khiêu vũ màu đỏ, không hổ là đạo cụ loại quy tắc, ngay cả trưởng lão cũng không có cách nào hóa giải. Chẳng qua, có thể thấy được Cẩu trưởng lão là cường giả rất để ý mặt mũi, tình nguyện chịu đựng giày khiêu vũ màu đỏ quấy rầy, cũng không muốn nhảy khiêu vũ…

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, mang tiếng cười suýt nữa bật thốt lên cưỡng ép đè ép trở về.

Theo cửa thư phòng đẩy ra, đám người Phó Thanh Dương nhìn tóiy, ánh mắt Cẩu trưởng lão chợt sắc bén, sát khí trùng trùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái: “Cảm tạ trưởng lão không ngại xa xôi vạn dặm tới kinh thành, thay tôi giải quyết tai hoạ ngầm của đạo cụ, tiểu nhân tương lai nhất định báo đáp.”

Nhìn cấp dưới cung kính thuận theo như thế, một bầu lửa giận của Cẩu trưởng lão không biết nên phát tiết như thế nào, lúc này, giày khiêu vũ màu đỏ lại nhảy lên đạp một cái, cho hắn một đòn đau.

Trong mắt Cẩu trưởng lão lửa giận hừng hực.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái: “Đa tạ trưởng lão.”

? ? ? Cẩu trưởng lão trầm giọng nói: “Thu hồi cái đạo cụ nát này đi.”

“Vâng!” Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía giày khiêu vũ màu đỏ: “Không được đánh trưởng lão? ? ? ? .”

Âm thầm tiến hành triệu hồi đối với nó.

Giày khiêu vũ màu đỏ bị chủ nhân triệu hồi, quả nhiên dừng công kích, nhảy nhót đi về phía chủ nhân.

Đáng nhắc tới, đạo cụ sau khi nhận chủ, chủ nhân có thể chủ động hủy bỏ, gián đoạn giày khiêu vũ màu đỏ công kích, đây là quyền lực linh cảnh giao cho.

Trương Nguyên Thanh đang muốn thu hồi giày khiêu vũ màu đỏ, thình lình thấy một tin tức hiện lên:

“Ngươi nguyện ý nhảy với ta một điệu không, nếu nguyện ý, mời dậm chân tại chỗ.”

Không xong, mình quên lần trước sử dụng còn chưa trả giá… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Cẩu trưởng lão, nói:

“Trưởng lão, tôi rời khỏi trước một chút.”

“Không cần!” Cẩu trưởng lão lạnh nhạt nói: “Nhảy ở ngay đây đi.”

Ông đây là trả thù! !

Trương Nguyên Thanh lập tức nhìn về phía Phó Thanh Dương: Bách phu trưởng, ngài phải chống lưng cho tôi nha.

Phó Thanh Dương dời ánh mắt đi.

Quan Nhã yên lặng lấy ra điện thoại di động, mở ra công năng quay video.

“Khiêu vũ sao?” Khương Tinh Vệ vẻ mặt hưng phấn: “Em muốn xem em muốn xem!”

Nhảy thì nhảy, mình cũng không phải chưa từng nhảy trước mặt mọi người, mình chính là y bát truyền nhân của cậu… Chân trái Trương Nguyên Thanh lui về phía sau một bước, kiễng mũi chân, làm một cái lễ tiết quỳ gối.

Ngay sau đó, trong phòng sách truyền đến tiếng dậm chân “cốp cốp cốp”.

Vài phút sau, giày khiêu vũ màu đỏ kết thúc vũ đạo, hài lòng làm “lễ tiết quỳ gối”, hóa thành ánh sáng đỏ tiêu tán.

Cẩu trưởng lão hài lòng, nói:

“Các người lui xuống trước, tôi có lời muốn nói với Nguyên Thủy.”

Phó Thanh Dương lập tức đứng dậy, khi đi ngang qua bên cạnh cấp dưới tâm phúc, khẽ gật đầu, biểu đạt tán thành đối với kỹ năng nhảy của hắn: “Nhảy không tệ.”

Quan Nhã hướng hắn giơ lên điện thoại di động, vẻ mặt thú vị ác ý cười.

Trương Nguyên Thanh giữ chặt tay cô: “Em chỉ có một yêu cầu, đừng để Viên Đình biết.”

Phó Thanh Dương dừng chân, ánh mắt liếc tay hai người một cái.

Trương Nguyên Thanh lập tức buông ra.

Đợi sau khi Khương Tinh Vệ cũng rời khỏi, Cẩu trưởng lão trầm giọng nói:

“Tôi lần này đi kinh thành, từ trong miệng Tôn trưởng lão biết được một tin tức, lão nói ở trong linh cảnh Thần dạ du gặp được Tam Đạo sơn nương nương, biết được nguyên nhân cô ấy tìm cậu.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhất thời lộp bộp.

Chương 335: Lớp võ thuật chiến đấu (2)

Cẩu trưởng lão tiếp tục nói: “Lão hy vọng cậu bán ra món đạo cụ ẩn chứa dương phách của Tam Đạo sơn nương nương, cậu đồng ý không?”

Tác dụng của chày Phục Ma, là tịnh hóa cùng phá ma, nhưng nó mang theo nhân quả rất lớn, rất dễ dàng bị lão mõ truy tung ngàn dặm.

Nếu Thái Nhất môn có thể cho ra đạo cụ thay thế chày Phục Ma, cùng tặng kèm đạo cụ khác có giá trị, bao gồm tiền mặt, Trương Nguyên Thanh vẫn là muốn bán.

Cái này giống với Chén Thánh Đọa Lạc, tuy tầng cấp rất cao, nhưng tác dụng đối với hắn không lớn, chuyển hóa thành lợi ích trước mắt có thể hấp thu là tốt nhất.

Đổi vài món đạo cụ mạnh, xử lý Lý Hiển Tông.

Trương Nguyên Thanh suy tư, nếu bán ra, ra giá bao nhiêu thích hợp.

Cẩu trưởng lão khen ngợi: “Không cần khó xử, tôi đã thay cậu từ chối, dương phách của Tam Đạo sơn nương nương là bảo bối hiếm có trên đời, cậu lại là Thần dạ du, tương lai tất có tác dụng lớn.

Lão cho rằng một câu “Điều kiện tùy tiện ra”, liền muốn lấy đi bảo vật quý giá này?”

“Trưởng lão, ngài nói cái gì?”

“Dương phách của Tam Đạo sơn nương nương là bảo bối hiếm có trên đời.”

“Không phải, ngài là nói, điều kiện tùy tiện ra?” Trương Nguyên Thanh vô cùng đau đớn, hắn thầm nhủ tôi nguyện ý bán mà, làm ơn trả giá cao để mua.

Cẩu trưởng lão ngẩn ra, làm bộ không nhìn ra hắn động lòng, tiếp tục nói:

“Cậu không muốn bán là bình thường, dương phách của Tam Đạo sơn nương nương, có ba tác dụng lớn, một, luyện chế đạo cụ đẳng cấp cao. Hai, tương lai cấp bậc cậu đạt tới cảnh giới Chúa tể, có thể dùng nó làm giao dịch với vị nương nương kia. Ba, thủ đoạn cực đoan nhất, có thể thao túng cô ta, nô dịch cô ta.

“Đổi mà nói, chỉ cần cậu đạt tới cảnh giới Chúa tể, cậu có thể bằng vào món đồ kia, trở thành kẻ mạnh trong giai đoạn Chúa tể.”

Đây là nguyên nhân hắn từ chối Tôn trưởng lão, đánh cược một ván, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể tấn thăng Chúa tể, Ngũ Hành minh lại thêm một vị chiến lực đỉnh cấp.

Nô dịch lão mõ… Chày Phục Ma đột nhiên không muốn bán nữa, trầm ngâm nói:

“Nhưng, tôi sợ không giữ được nó.”

Cẩu trưởng lão nói:

“Nếu cậu là sợ người Thái Nhất môn âm thầm cướp đoạt, vậy không cần lo lắng, nhân vật cấp trưởng lão, không đến mức làm loại chuyện này, Ngũ Hành minh cũng sẽ không cho phép. Trái lại Ám Dạ Mân Côi cậu phải đề phòng.

“Về phần linh cảnh, đây quả thật là vấn đề, cậu có thể tạm thời nộp lên món đạo cụ đó, do phân bộ thay cậu bảo quản, chờ cậu tương lai cấp bậc đủ, lại lĩnh trở về. Đương nhiên, quyền lựa chọn ở cậu.”

Nộp lên là bảo hiểm nhất, có trưởng lão bảo đảm, chính phủ không đến mức lừa đạo cụ của mình, bằng không bọn họ là có biện pháp. Nhưng như vậy, mình liền tổn thất một món đạo cụ mạnh mẽ, nhìn từ trước mắt, Ngũ Hành minh tựa như không

có đạo cụ cấp Chúa tể của Thần dạ du. Về phần linh cảnh, chỉ cần không gặp công viên trò chơi Kim Thủy loại phó bản từng bị lão mõ ảnh hưởng kia, hẳn là không có vấn đề.

Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi cân nhắc một chút."

Lầu một, phòng chiến đấu võ thuật.

Trương Nguyên Thanh mặc quần áo luyện công màu trắng, dựa theo Quan Nhã chỉ thị, làm động tác giãn cơ không có độ khó.

Thần dạ du giao cho hắn cơ thể mạnh mẽ cùng sự mềm dẻo không tệ, bây giờ hắn có thể dễ dàng xoạc chân, còn không sợ xoạc đến trứng.

Quan Nhã cùng Khương Tinh Vệ cũng mặc quần áo luyện công màu trắng, hai cô gái một lớn một nhỏ, giá trị nhan sắc cao dáng người đẹp, cảnh đẹp ý vui.

"Tinh Vệ, em vì sao cũng ở nơi này?" Trương Nguyên Thanh dừng bước, nhìn về phía cô gái tóc đỏ.

"Tìm chị Quan Nhã đánh nhau, cái này không phải thú vị hơn đi học cùng đi làm sao?" Khương Tinh Vệ vẻ mặt hưng phấn.

Cô cũng không muốn tiếp tục ngồi văn phòng nữa.

Trươngg Nguyên Thanh giật mình: "Em cùng Quan Nhã ai lợi hại hơn?"

"Không dùng năng lực, chỉ đánh nhau, em không thắng được." Khương Tinh Vệ thành thực nói.

Thuật chiến đấu của Lão ti cơ so với mình nghĩ còn mạnh hơn, Tinh Vệ cũng không phải đối thủ của cô

Quan Ngã ngồi ở trên mặt đất, khép lại hai chân, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay dễ dàng nắm bàn chân hồng hào, nếu cổ áo thấp chút nữa, Trương Nguyên Thanh có thể tiếp thu phúc lợi.

Cô vừa kéo căng, vừa nói:

"Cậu tuy là tay mơ, nhưng luyện tập lực lượng chúng ta liền bỏ qua, võ thuật chiến đấu có rất nhiều lưu phái, trong nước ngoài nước, nhiều đếm không xuể. Chị dạy cậu vật lộn tự do trước đi, giai đoạn này mà nói, là thích hợp cậu nhất."

“Chờ trình độ đề cao, cậu còn có hứng thú đối với thể thuật, chị sẽ dạy cậu càng nhiều lưu phái hơn.”

“Nghe qua chị còn am hiểu thuật trăm nhà?” Trương Nguyên Thanh nhìn với cặp mắt khác xưa.

Quan Nhã vẫn duy trì tư thế cúi người, cười nói:

“Bị ép, ài, Phó gia là đại gia tộc không có nhân tính, từ nhỏ đã coi trẻ con như nuôi cổ, bọn nhỏ cùng thế hệ khắp nơi đều phải cạnh tranh. Học tập, chiến đấu…

Chương 336: Lớp võ thuật chiến đấu (3)

“Không muốn bị đánh, cũng chỉ có thể khổ luyện, thiên phú của chị cũng không tệ, sau mười tuổi, trừ một người chị họ, ai cũng đánh không lại chị. Nhưng chị chán ghét loại cuộc sống này, các trưởng bối kỳ vọng càng cao, chị càng không muốn cố gắng.”

Nhìn không ra, chị còn là tri kỷ của tiền bối Đằng Viễn. Trương Nguyên Thanh hỏi: “Vậy bách phu trưởng thì sao? Anh ấy lúc trẻ tuổi, khẳng định rất nổi bật nhỉ.”

“Bị chị đánh cho u đầu thì mới đúng.” Quan Nhã ‘phốc’ một tiếng, “Hắn lúc còn nhỏ à, cơ thể yếu ớt nhiều bệnh, thiên phú lại kém, người lớn đều nói đó là một đứa nhỏ không có tiền đồ… Bỏ đi, không nói lịch sử đen tối của hắn nữa.”

Thiên phú kém? Người trẻ tuổi xuất sắc nhất Ngũ Hành minh, cường giả số một số hai dưới cấp Chúa tể, thiên phú rất kém? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, Phó Thanh Dương tiểu tử này còn có một đoạn thơ ấu “Đừng khinh thiếu niên nghèo”.

Trương Nguyên Thanh giãn cơ xong, nóng lòng muốn thử: “Chị Quan Nhã, chúng ta bắt đầu đi.”

Vòng eo Quan Nhã phát lực, đứng lên thẳng tắp, nói: “Vì nhanh chóng đề cao trình độ võ thuật chiến đấu của cậu, không thể sử dụng kỹ năng, vậy chúng ta liền bắt đầu đi.”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen: “Chiến đấu tự do, có phải không có hạn chế hay không?”

Quan Nhã gật đầu: “Thắng là tiêu chuẩn duy nhất, cậu chẳng lẽ muốn nói quy củ với kẻ địch?”

Mặt trời chiều ngã về tây.

Ba tiếng sau, Trương Nguyên Thanh kéo bước chân mỏi mệt, rời khỏi phòng chiến đấu võ thuật, đi vào đại sảnh.

Phòng tiếp khách lầu một, trên sô pha giá trị chế tạo đắt đỏ, Linh Quân đang cười đùa với hai em gái tai thỏ, khi Trương Nguyên Thanh đi ra, Linh Quân cùng các em gái tai thỏ trầm mặc.

Linh Quân bị thảm trạng của Trương Nguyên Thanh dọa cho ngây người: “Bên trái mặt cậu sưng thành đầu heo rồi.”

“Quan Nhã đánh.”

“Bên phải mặt thì sao?”

“Tinh Vệ đánh.”

“Cho dù Thần dạ du sức khôi phục mạnh, cũng không thể ngược đãi cậu như thế.” Linh Quân tức giận nói.

“Cũng không phải, Quan Nhã nói muốn dạy tôi chiến đấu tự do, chị ấy nói thắng là mục đích duy nhất, không có bất cứ quy củ gì đáng nói. Sau đó tôi liền dùng một chiêu Bóp Vú Long Trảo Thủ giang hồ thất truyền đối với chị ấy.”

“Nói như vậy, cậu cũng không thiệt thòi nha.”

“Nhưng tôi chưa chạm đến mà.”

“Vậy Tinh Vệ vì sao đánh cậu, chẳng lẽ cậu cũng thi triển Long Trảo Thủ giang hồ thất truyền đối với em ấy?”

“Nhìn tôi giống biến thái sao? Tôi chỉ là nói một câu: Người đầu trâu phải chết.”

“Úc, vậy em ấy chưa đánh chết cậu, nói rõ vẫn yêu cậu.”

Lúc này, em gái tai thỏ bưng tới, dùng để bổ sung thể lực tảng thịt bò tiêu đen, xúc xích, trứng ốp, món điểm tâm ngọt, hoa quả, các đồ uống công năng chuẩn bị sẵn cho hắn.

Trương Nguyên Thanh dừng nói chuyện phiếm, bắt đầu ăn như hùm như sói.

Trong ánh chiều tà, Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, che bản thân rất kín kẽ, vụng trộm về trong nhà.

Trương Nguyên Thanh chuồn vào phòng ngủ, đồng thời hô: "Bà ngoại, cháu ăn ở bên ngoài rồi, cháu tối nay phải làm bài tập, bà đừng quấy rầy cháu nha."

"Mày không nói sớm, cơm tối nay lại làm nhiều rồi." Bà ngoại giận dữ.

"Bà đưa đi cho cậu ăn đi, dù sao cậu ấy cả ngày ăn no rửng mỡ." Trương Nguyên Thanh đáp lại.

Bà ngoại vừa nghe, cảm thấy có lý, liền không nổi giận nữa.

Đóng lại cửa phòng, Trương Nguyên Thanh mở ra phần mềm nói chuyện phiếm nhìn thoáng qua.

Tạ Linh Hi ở ba giờ trước, đã gửi cho hắn một chuỗi icon "khóc to".

Trương Nguyên Thanh trả lời: "Anh gần đây đang luyện tập võ thuật chiến đấu, đợi ca ca thần công đại thành."

Tạ Linh Hi trả lời trong nháy mắt: "Sau khi thần công đại thành, báo thù thay người ta?"

Trương Nguyên Thanh: "Không, cùng cô ấy cùng nhau đánh em."

Tạ Linh Hi lại phát ra một chuỗi icon "khóc to".

Trương Nguyên Thanh buông điện thoại di động, tới trước gương toàn thân bên cửa sổ, nhe răng nhếch miệng.

Vết sưng trên mặt đã biến mất, nhưng nội thương còn chưa khỏi, lưng, ngực mơ hồ đau, hẳn là bị thương nội tạng rồi.

"Thật là, xuống tay nặng như vậy, ngoài miệng nói đặt phòng với mình, muốn dùng mình luyện tập thuật trói gà, trong hiện thực, mình thoáng bày ra mơ màng đối với cơ ngực lớn của cô ấy, liền đánh mình? ? ? ? ?"

Chẳng qua Quan Nhã quả thật đã dạy một ít thứ hữu dụng.

Vấn đề lớn nhất của hắn chính là đánh người chỉ biết dùng nắm tay cùng chân, không biết lợi dụng hợp lý đầu gối, khuỷu

tay, vai lưng.

Gặp được kẻ tố chất thân thể không bằng hắn, có thể áp chế, vừa gặp cao thủ võ thuật chiến đấu, nháy mắt liền bại lộ thân phận tay mơ.

Công viên trò chơi Kim Thủy.

Màn đêm nặng nề, trong công viên trò chơi lóe ra hào quang lấp lánh như mộng ảo.

Một đạo hào quang màu vàng xé rách bầu trời đêm nặng nề, ngưng tụ thành một người đẹp cổ trang phong hoa tuyệt đại, cô dung mạo đoan chính thanh nhã, đường cong hai má phác thảo ra đường nét khuôn mặt hoàn mỹ, mũi dọc dừa cao ngất tinh xảo, cánh môi gợi cảm.

Chương 337: Mất tích (1)

Trong gió đêm, làn váy cùng mái tóc đen bay lên, lạnh nhạt, tựa như tiên tử.

Tam Đạo sơn nương nương liếc phương tiện giải trí bên dưới một lần, sáu con kiến nhỏ yếu đang nhắm mắt lại, ngồi tàu lượn siêu tốc gào thét.

Cô thu hồi ánh mắt, không nhìn thêm nữa, ngự hào quang màu vàng đáp xuống căn nhà cổ âm trầm.

Nơi này âm khí bị kiềm hãm, oán linh trong nhà ma phủ phục dưới đất, run rẩy.

Một mảng âm khí nồng đậm, từ chỗ sâu trong nhà cổ tràn ngập đến, dừng lại ở cách Tam Đạo sơn nương nương ba trượng, trong mơ hồ, một bóng dáng mặc áo cưới hướng cô gập người hành lễ.

Tam Đạo sơn nương nương hỏi: “Người ta bảo ngươi tìm, có manh mối hay không?”

Nghe được Tam Đạo sơn nương nương hỏi, âm khí nồng đậm chấn động một lần.

Nương nương nghiêng tai lắng nghe vài giây, sắc mặt hơi trầm xuống: “Hắn từng tới công viên trò chơi Kim Thủy, mà ngươi bỏ lỡ rồi?”

Cô có chút tức giận

Cô dâu ma một lần nữa gập người hành lễ, tiếp theo lại nói cái gì đó.

Sắc mặt Tam Đạo sơn nương nương hơi giãn ra, trầm ngâm nói: "Ngươi là nói, hắn có ba lần cơ hội triệu hồi ngươi, chỉ còn một lần cuối cùng, Lần sau hắn nếu lại triệu hồi ngươi, ngươi liền mang tới chày Phục Ma thay ta."

Cô dâu ma nhẹ nhàng lắc đầu

"Cũng đúng, ngươi không mở được pháp khí trữ vật của kẻ đó. Như vậy đi, ta để lại một luồng thần niệm cho ngươi, lần sau hắn nếu triệu hồi ngươi, bổn tọa có thể lập tức cảm ứng được."

Cô dâu ma đột nhiên quỳ xuống.

Tam Đạo sơn nương nương thì lộ ra vẻ mặt nghiêm khắc: "Ngươi bảo bổn tọa đừng thương tổn hắn, hắn là phu quân ngươi? Hừ, bổn tọa làm việc, không cần ngươi tới khoa tay múa chân."

Sau đó, khuôn mặt cô chuyển sang mềm mỏng, thản nhiên nói: Bổn tọa là chính thần triều đình thụ phong, không phải là ma môn tà giáo đám ô hợp đó."

Cô dâu ma lúc này mới đứng dậy, không phát ra tiếng động báo cáo tin tức.

Tam Đạo sơn nương nương vẻ mặt trầm ngâm, nghe xong hồi lâu, đôi mắt đẹp sáng ngời:

"Ngươi là nói, đêm đó ngươi phát hiện nhật chi thần lực so với bổn tọa càng tinh thuần hơn? Đáng tiếc ngươi lúc ấy bị chắn ở ngoài hiện thực. Ngươi có nhìn rõ bộ dáng người nọ hay không? Tốt, vẽ cho bổn tọa."

Trong khoảng khắc, mấy tiểu quỷ khuân vác giấy và bút mực tới, trong lòng run sợ bày ở bên chân cô dâu ma."

Bút lông tự động bay lên, chấm mực, nhanh chóng phác thảo ở trên giấy Tuyên Thành, vài phút sau, bộ dáng một người trẻ tuổi phác thảo ra, ngũ quan bình thường, khóe miệng mang nụ cười nhìn như thần thái phấn khởi, ở sâu trong ánh mắt có tang thương khó nói.

Tam Đạo sơn nương nương chăm chú nhìn vài giây, ghi nhớ bộ dáng người này, sau đó phất ống tay áo, khiến giấy Tuyên Thành bốc lên ngọn lửa màu vàng, hóa thành tro tàn.

Cô quay đầu nhìn về phía bầu trời đêm nặng nề, suy tư một lát, bỗng nhiên cười lên:

"Ngày đó ở trong miếu nhìn thấy hắn, ta đã nhìn ra người này mệnh đồ nhiều trắc trở, nhân quả quấn thân, quả nhiên thú vị."

Đêm khuya, khách sạn nào đó vùng ngoại thành.

Lý Hiển Tông đứng ở bên cửa sổ, trong tay cầm một chiếc điện thoại di động cũ kỹ, kiên nhẫn nghe trong điện thoại di động truyền đến thanh âm:

"Qua đoạn thời gian nữa, sẽ có Vụ chủ mới đến Tùng Hải, thành lập căn cứ địa bí ẩn. Cái chết của Thiên Linh Linh đều bởi ngươi dựng lên, tổ chức tạm thời giữ lại quyền lực truy cứu, ngươi nếu có thể trong phó bản giết chóc giữa năm tấn thăng Thánh giả, một bút xóa đi hết."

Thanh âm đó nghe qua tuổi không lớn, mang theo giọng khói, rất có sức cuốn hút của nam tính.

Lý Hiển Tông thấp giọng hỏi:

"Ma Nhãn đại nhân, Chỉ Sát cung chủ là đứa con mồ côi của Sở gia? Hành động diệt môn kia của hai mươi mốt năm trước, là vị thiên vương nào làm?

Ma Nhãn thiên vương cười ha ha nói: "Dù sao không phải ta, mấy ngày nay thu được tình báo, có giáo chúng vùng phương bắc chết ở trong tay cô gái kia. Cô ta đến phương Bắc, hẳn là từ trên người Thiên Linh Linh đã hỏi được không ít tin tức."

Lý Hiển Tông ngẩn ra, sau đó cười lạnh nói: "Cô ta một kẻ nghề nghiệp hợp pháp mới vào giai đoạn Chúa tể, dám tìm thiên vương báo thù? Thật sự là không biết sống chết."

Ma Nhãn thiên vương mỉm cười nói: "Ta không quan tâm cái này, ta càng quan tâm hơn linh cảnh nhiều người của ngươi khi nào thì đến."

Lý Hiển Tông trả lời:

"Trong vòng mười ngày."

“Chờ ngươi vượt qua linh cảnh nhiều người, giá trị kinh nghiệm sẽ đạt tới cấp 3 đỉnh phong, lúc đó, liền thật sự chen chân nhóm mạnh nhất giai đoạn Siêu phàm. Đúng rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia của Tùng Hải, tư chất như thế nào?

“Ma Nhãn đại nhân, ngài không cần chú ý loại tiểu nhân vật này. Trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn không ít đạo cụ, có chút thông minh vặt, nhưng quả thật là tay mơ. Ngài yên tâm, trong nửa tháng, ngài sẽ thu được tin tức tôi ở Tùng Hải thành công săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Chương 338: Mất tích (2)

Lúc này, Lý Hiển Tông nghe thấy trong điện thoại vang lên tiếng cười hồn nhiên của trẻ con:

“Chú, chú, chúng ta đi chơi đi.”

Ma Nhãn thiên vương sau đó nói: “Dừng ở đây đi.”

Lý Hiển Tông cung kính nói: “Vâng.” Liền kết thúc trò chuyện.

Phương Bắc, huyện thành xa xôi, viện phúc lợi vùng ngoại thành. Ánh nắng chói mắt, dưới bóng cây trong viện phúc lợi đơn sơ, người đàn ông trẻ tuổi đang phát kẹo, đồ ăn vặt, truyện thiếu nhi, búp bê cho bọn nhỏ bên người.

Bọn nhỏ vây quanh hắn, nhỏ nhất năm sáu tuổi lớn nhất chỉ mười tuổi, quần áo đơn giản, khuôn mặt ngăm đen, trên mặt tràn đầy nụ cười hồn nhiên.

Người đàn ông tuổi chừng hai mươi sáu, mày rậm, mắt to, môi mỏng, bề ngoài rất không tệ, mặc áo thun màu đen quần thể thao màu đen, cái trán đeo băng đô vận động màu đen.

Tràn ngập hơi thở rạng rỡ sáng sủa.

Viện trưởng là một người phụ nữ trung niên, ngũ quan nhu hòa bộ dáng hiền lành, cô từ trong nhà đi ra, tới dưới bóng cây, mỉm cười nói:

“Dương tiên sinh, ngài đã tới?

Người trẻ tuổi ‘Ừm’ một tiếng, hỏi: Trợ cấp bên trên khất nợ phát xuống chưa?”

Viện trưởng cảm khái nói:

“Rốt cuộc phát xuống rồi. Nói đến cũng khéo, nghe nói vị lãnh đạo bên nhà nước kia khó hiểu mất tích, như là tham ô nhiều quá, mang tiền bỏ trốn. Lãnh đạo mới tới liền mang trợ cấp quá khứ khất nợ phát cho chúng tôi.”

Người trẻ tuổi cười tươi: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

Nữ viện trưởng nói:

“Dương tiên sinh, giữa trưa cùng bọn nhỏ cùng nhau ở căn tin ăn cơm đi.”

Nữ viện trưởng là năm nay tiếp quản viện phúc lợi này. Cô vốn không muốn nhận, bởi vì viện trưởng viện phúc lợi này luôn mất tích khó hiểu, đã liên tục vài nhiệm kỳ.

Nhưng lãnh đạo nói với cô, chỉ cần cô ở nơi này hết ba năm nhiệm kỳ, liền điều đến thành phố.

Đối với người không có bối cảnh như cô mà nói, tựa như cũng không có lựa chọn.

Sau khi tới viện phúc lợi này, nữ viện trưởng cẩn thận vượt qua nửa năm, hoàn toàn thay đổi cảm nghĩ đối với nơi này.

Bọn nhỏ ngây thơ vô tà, hiểu chuyện nghe lời, rời xa văn phòng phân tranh, rời xa lục đục với nhau trong thể chế, hơn nữa, cô còn quen biết Dương tiên sinh giàu tình yêu.

Dương tiên sinh ở trước cô, ở rất nhiều đời viện trưởng trước đó, đã lặng lẽ trả giá cho viện phúc lợi.

Định kỳ mang đến đồ ăn vặt, món đồ chơi cho trẻ con, chơi đùa với lũ trẻ, bọn nhỏ ở viện phúc lợi đều rất thích hắn.

“Viện trưởng đi làm việc đi, tôi dẫn bọn nhỏ đi chơi diều.” Người trẻ tuổi cười tươi rạng rỡ.

Nữ viện trưởng gật gật đầu, dặn dò bọn nhỏ phải nghe lời chú Dương, xoay người trở về trong nhà.

Người trẻ tuổi gọi bọn nhỏ cầm lấy diều, tới mặt cỏ ngoài viện phúc lợi. Hắn xoa đầu bọn nhỏ, hỏi:

“Thích viện trưởng mới tới không?” “Thích nha!”

“Đồ ăn ở căn tin ngon không, cô ấy có đánh chửi các cháu hay không? Còn có thể định kỳ phát quần áo không?”

Chờ được bọn nhỏ nghiêm túc trả lời xong toàn bộ vấn đề, người trẻ tuổi hài lòng gật đầu, mỉm cười nói:

“Về sau nếu không thích viện trưởng nữa, nhớ rõ nói với chú.”

Bốp! Bốp! Bốp!

Trương Nguyên Thanh quay chung quanh Quan Nhã, không ngừng ra quyền, khi thì trượt tới, khi thì lui về, khi thì né tránh, lấy đấm thọc cùng đấm móc làm chủ, lấy giật trỏ cùng lên gối làm phụ.

Trải qua một tuần khổ luyện (bị đánh), trình độ võ thuật chiến đấu của hắn đột nhiên tăng mạnh, có thể ở trong Quan Nhã cường công chống đỡ ba phút không thua.

Dùng lời của Tinh Vệ: Không ngờ tiểu tử anh còn là thiên tài võ thuật chiến đấu nha.

Tiếc nuối là, tu hành ngắn ngủi, hắn còn không thể lợi dụng quá tốt lực lượng nửa thân dưới ứng đối, ứng dụng đối với chân còn dừng lại trình độ sơ cấp nhất.

“Tiến bộ rất nhanh đấy.”

Quan Nhã né tránh cú đấm móc của Trương Nguyên Thanh, đá một cước vào ngực hắn, nói: Nhưng đừng kiêu ngạo, tay mơ sau khi nhập môn, đều sẽ nghênh đón một giai đoạn nhảy vọt, nhưng còn muốn tinh tiến, liền khó.

“Vậy nên làm cái gì bây giờ?”

Trương Nguyên Thanh lảo đảo lui về phía sau, ổn định thân hình, áp sát.

Quan Nhã không chút nào cố sức né tránh, nói: “Dưới tình huống bình thường, có ba con đường, một là huấn luyện lực lượng, để khí lực trở nên càng cường đại hơn, cái này có thể bù lại thiếu sót trên kỹ xảo; hai là thông qua học tập chiêu thức lộ số, để cậu càng thêm hiểu biết thân thể của mình; Ba là thực chiến lượng lớn.”

“Ừm, trên lý luận mà nói, còn có con đường thứ bốn.”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng ngời, thả chậm tần suất công kích: “Nói chút xem.”

Quan Nhã cười lên:

“Con đường thứ tư là chọc giận đối thủ, dẫn bạo cảm xúc của đối thủ, làm bọn họ trở nên không lý trí, không bình tĩnh, biến thành bò tót chỉ biết cường công. Phương diện này cậu là chuyên gia nha, hơn nữa vô sự tự thông.”

“Chính là khiêu khích đúng không.” Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên.

Quan Nhã thì sắc mặt trầm xuống:

“Cậu lại dùng ‘Long Trảo Thủ’ với chị nữa, thì không nể mặt đâu.”

“Yên tâm, lần này không dùng, em đổi một chiêu… Hắc Hổ Thâu Tâm!

Chương 339: Mất tích (3)

“Bốp!”

Quan Nhã xoay người đá bay một cái, đá hắn bay ra ngoài.

Ba giờ sau, Trương Nguyên Thanh mặt mũi bầm dập rời khỏi phòng võ thuật chiến đấu. Hắn kéo bước chân mỏi mệt, vào phòng tắm tắm rửa một cái trước, cởi quần áo luyện công, thay quần áo của mình.

Tiếp theo tới nhà ăn lầu một, hưởng dụng bữa ăn em gái tai thỏ tỉ mỉ chuẩn bị.

Nhớ tới mình gần đây chuyên tâm luyện tập võ thuật chiến đấu, vài ngày chưa lướt diễn đàn chính phủ rồi, lập tức lấy ra điện thoại di động, đăng nhập diễn đàn

Chiếu vào mi mắt đầu tiên là ba tin tức màu đỏ ghim trên cùng:

các Thánh giả Ngũ Hành minh tin báo thắng trận liên tục #

“Mấy ngày nay náo nhiệt như vậy sao, hành giả cảnh giới Thánh giả chiến đấu, động tĩnh hẳn là không nhỏ nhỉ. Ông

ngoại mỗi ngày xem tin tức, sao không nghe ông ấy nói tới nơi này nơi kia xảy ra chuyện?

Trương Nguyên Thanh đọc kỹ xong ba bài đăng ghim, thầm nhủ chính phủ vẫn là chính phủ, cao thủ nhiều như mây. Trong săn giết cùng phản săn giết ở giai đoạn Thánh giả, chính phủ cường thủ thắng nhiều thua ít, hắn tiếp tục lướt xuống, đột nhiên lướt đến một bài đăng:

Đúng rồi, Tôn trưởng lão đã ra khỏi phó bản, Viên đội trưởng lên đường mạnh giỏi, tôi sẽ đốt vàng mã cho anh, A men, nguyện thiên đường không có Tôn trưởng lão… Trương Nguyên Thanh yên lặng ở ngực vẽ một cái chữ thập.

Hắn nhìn xuống chút nữa, phát hiện nội dung xoay chuyển.

Nếu cảnh giới Thánh giả là chính phủ liên tục báo tin thắng lợi, như vậy giai đoạn Siêu phàm, là tổ chức tà ác liên tục chiến thắng.

Hắn lướt ngắn ngủi hơn mười phút, liền nhìn thấy ít nhất sáu bảy dòng tin tức đội trưởng cấp 3 bị tà ác tổ chức săn giết.

Bảng treo thưởng giai đoạn Siêu phàm, "A Nhất" đứng đầu bảng càng mở ra săn giết đối với một chấp sự cấp 4 của địa phương.

"Tuy nói như vậy có chút suy sút, nhưng ở giai đoạn Thánh giả, trận doanh hợp pháp chúng ta quả thật không địch lại trận doanh tà ác."

"Bây giờ ra ngoài làm việc cực kỳ cảnh giác, cũng không dám đi một mình nữa."

"Đội trưởng bọn tôi ngày hôm qua cũng bị tập kích, bị thương nặng. Ài, chúng ta thực cần một trận thắng lớn cảnh giới Siêu phàm nha."

"Lầu trên nghĩ cái gì thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn của Tùng Hải cũng bị Lý Hiển Tông đánh cho làm rùa đen rút đầu, đó là thiên tài liên tục vượt qua hai cái phó bản cấp S.

Đệch, lại bị quật xác rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh buồn bực.

Lúc này, Quan Nhã bưng một khay sườn bò tới, ngồi xuống ở đối diện hắn.

Cô vừa tắm xong, tóc vẫn ướt, cũng chưa trang điểm, mặt mộc.

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm Lão ti cơ vài lần, không thể không cảm khái, cô gái mặt mộc xinh đẹp như vậy, xưng một tiếng "vưu vật" không quá phận.

"Đừng nhìn chị, mỗi lần cậu nhìn chị, chị sẽ nhớ tới Hắc Hổ Thâu Tâm cùng Long Trảo Thủ của cậu." Quan Nhã nghiến răng ken két nói.

"Đó là chị còn chưa xem qua Định Hải Thần Châm của em." Trương Nguyên Thanh hầm hừ nói: "Đáng tiếc, bản đại thánh bồi dưỡng Định Hải Thần Châm hai mươi năm, còn chưa tìm được hải nhãn."

Quan Nhã cười khanh khách:

"Chỉ sợ không phải Định Hải Thần Châm, mà là cây tăm. Ừm, cây kim cùng thẻ là giống nhau, không khác là bao."

Trương Nguyên Thanh kiên trì:

"Kim của em rất lớn, chị chỉ sợ phải nhịn một chút."

Chừng mực này là cực hạn rồi, lái nhanh nữa, hắn da mặt mỏng, ăn không tiêu, ho khan vài tiếng, chuyển hướng đề tài: "Chị Quan Nhã, đồng nghiệp cảnh giới Siêu phàm chúng ta tổn thất có chút thê thảm nặng nề nha."

Quan Nhã cắt thịt bò, nói:

"Rất bình thường, nghề nghiệp hợp pháp vốn đã không bằng nghề nghiệp tà ác, mà hành giả giai đoạn Siêu phàm, đạo cụ trong tay thường thường không nhiều, có một số thậm chí không có. Gặp được nghề nghiệp tà ác mạnh hơn mình, bại vong là không thể tránh khỏi."

Không khác lắm với mình nghĩ! Trương Nguyên Thanh cúi đầu cắt một miếng thịt bò.

Quan Nhã thở dài:

"Hàng năm đều là như thế, hành giả chính phủ giai đoạn Siêu phàm luôn bị đánh. Đương nhiên, dưới tình huống lạc đàn là như thế. Cậu không phải cũng bị đánh sao? Về phần cảnh giới Thánh giả, đã có thể xin thuyên chuyển đạo cụ trong kho báu

của phân bộ, thiên tư tốt, lại được tổ chức coi trọng, ra sức bồi dưỡng, con bài chưa lật tự nhiên liền nhiều."

"Chị Quan Nhã à, có rảnh em dẫn Tạ Linh Hi tới tìm chị chơi, chị học người ta nhiều một chút nói chuyện như thế nào."

"Ồ, cậu cùng Tạ Linh Hi phát triển tới trình độ nào rồi, có biến cô bé thành dưa hỏng hay không?

Chương 340: Linh cảnh mở ra (1)

Đang nói, cầu thang hai hướng truyền đến tiếng bước chân, Đại Cơ Bá, Bạch Long, Quyền Vương, Đường Quốc Cường… các đội trưởng, sắc mặt chăm chú dọc theo cầu thang đi xuống.

Trương Nguyên Thanh buông dao nĩa, nghênh đón, nhìn về phía thập trưởng nhà mình:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Không có chuyện, Phó Thanh Dương sẽ không triệu tập cấp dưới họp.

Lý Đông Trạch chống gậy chống, thở dài nói: "Khu Khang Dương chúng ta có ba thành viên mất tích, khu khác cũng có thành viên mất tích, nhân số tích lũy đã mười người rồi."

"Mất tích?" Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: "Bị nghề nghiệp tà ác săn giết sao?"

Đại Cơ Bá hừ lạnh nói: "Không phải, là bị Lý Hiển Tông bắt đi. Hắn để lại chữ ở mỗi một chỗ hiện trường gây án."

Hỏa sư cao 1m9 nhìn Trương Nguyên Thanh, nói: "Hắn nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn, sớm hay muộn đến lượt ngươi."

Trương Nguyên Thanh mặt tối sầm.

Năm lần bảy lượt bị khiêu khích, hắn có chút tức giận.

Về sau chờ ta trưởng thành lên, gã này còn có thể trở thành lịch sử đen tối.

Thanh Đằng tính cách dịu dàng nói sang chuyện khác, thấp giọng nói: "Chúng ta còn không biết mục đích hắn bắt đi hành giả chính phủ, chỉ sợ hắn lại muốn phục chế lần khủng bố tập kích thứ hai."

Cho nên Phó Thanh Dương mới tổ chức hội nghị lần này. Hắn là không đến mức nổi lên lần khủng bố tập kích thứ hai, chỉ sợ kẻ này có thủ đoạn của Vu cổ sư, luyện chế các hành giả đó thành cổ thú, sau đó sai khiến bọn họ vây giết mình… Trương Nguyên Thanh càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Bạch Long nhíu chặt lông mày lá liễu, cả giận nói:

"Lý Hiển Tông này khinh người quá đáng, làm thành viên dưới trướng bà đây lòng người hoảng sợ."

Trương Nguyên Thanh bổ sung nói:

"Phải mau chóng trảo bộ hắn, thời gian dài, phân bộ mất mặt, trước mắt trong diễn đàn đã có người đăng bài nói chuyện này."

"Nhưng mọi người không phải giữ bí mật tin tức sao?"

Đường Quốc Cường lắc đầu nói: "Điều tra chỗ ở của một người, không nhất định cần tin tức, cũng có thể là truy tung. Chúng ta cần xử lý sự kiện, cần đi làm, trong quá trình này, rất dễ dàng bị câu ra, sau đó bám đuôi."

Bạch Long mặc quần áo đua xe đứng ở trên bậc thang nhìn xuống Trương Nguyên Thanh, trêu chọc nói:

"Thằng nhóc cậu lần này nếu lại vào linh cảnh cấp S, sau khi đi ra khẳng định có khả năng xử lý Lý Hiển Tông." Thanh Đằng lườm nguýt "miệng quạ đen". Lại vào phó bản cấp S tôi tình nguyện một lần nữa trực diện Lý Hiển Tông…

Trương Nguyên Thanh nói: "Em từng hỏi Vương Thái, hắn nói, trong số liệu lớn trước mắt thu thập, không có liên tục ba lần đều vào phó bản cấp S." Đại Cơ Bá ngẩn ra: "Có số liệu như vậy sao? Sao tôi không biết." Đây là số liệu công khai được không, bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm tra, ồ, anh là Hỏa sư, vậy không có việc gì… Trương Nguyên Thanh đáp lại bằng mỉm cười lễ phép. Đường Quốc Cường thở dài: "Lần trước ở bệnh viện Bình Thái chưa xử lý Lý Hiển Tông, quá đáng tiếc rồi. Nguyên Thủy, cậu trong khoảng thời gian này phải cẩn thận, tôi luôn cảm giác hắn đang nín nhịn. Chúng tôi cũng sẽ nắm chặt lùng bắt, tận lực thay cậu giải quyết hắn, nhưng cậu biết, trong biển người mênh mông lùng bắt Linh cảnh hành giả, không phải một chuyện dễ dàng." Thanh Đằng

thiện ý nhắc nhở: “Mấy ngày này ra vào chú ý chút, đừng để bị theo dõi.” Có tình huống lần trước, bọn họ những đội trưởng này, sợ còn Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa trưởng thành lên, bị Lý Hiển Tông vụng trộm đánh lén, vậy liền tổn thất to.

Bởi vì chuyện đội viên mất tích, tâm tình bọn họ không tốt, hàn huyên đơn giản vài câu, liền giải tán.

Trương Nguyên Thanh về tới nhà ăn, tiếp tục ăn như hùm như sói, mà lúc này, Quan Nhã mới ăn hết nửa miếng bít tết, liền dừng lại, xiên dưa mật ăn. “Chị không ăn nữa sao?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Lượng vận động không lớn, đừng cần ăn quá nhiều.” Quan Nhã si ngốc cười nói.

Trương Nguyên Thanh liền mang nửa phần bít tết của cô gạt đến trong khay của mình.

Người đẹp lai không cảm thấy có gì không ổn, trêu chọc: “Cái này nếu là Tinh Vệ, cậu đoạt thức ăn của con bé, con bé nhất định nhảy lên đánh nổ đầu chó của cậu. Ừm, chị sắp tới cũng phải vào phó bản, hơn nữa cũng là linh cảnh nhiều người.”

Trương Nguyên Thanh ăn bít tết, cười nói: “Không chừng chúng ta có thể ghép đến cùng phó bản, nếu Vương Thái ở nơi này, anh ấy sẽ nói căn cứ số liệu phân tích, cái này so với xác suất cậu ở trên đường nhìn thấy một cô nàng yêu thích, mà cô ấy vừa lúc thích cậu còn thấp hơn.”

Quan Nhã chớp chớp mắt: “Chẳng lẽ không phải so với một châm thấy máu còn thấp hơn sao.” Lão ti cơ này… Trương Nguyên Thanh cúi đầu ăn thịt.

Linh cảnh cùng thành phố, tỷ lệ ghép sẽ lớn một chút, nhưng số lượng Linh cảnh hành giả bày ở đó, số lượng phó bản linh cảnh cũng bày ở đó, xác suất hai người quen biết trong hiện thực đồng thời ghép đôi đến một linh cảnh rất thấp rất thấp, nếu thật sự ghép, đại khái chính là duyên phận đi.

Chương 341: Linh cảnh mở ra (2)

Ăn xong bữa trưa, Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, dịch dung thành bộ dáng Vương Thái, mở Dạ

du rời khỏi vịnh Phó gia. Một hơi chạy ra mấy trăm mét, trên đường liên tục thi triển hai lần Dạ du, hắn mới hiện ra thân thể, sau đó quét mã một chiếc xe đạp dịch vụ, không nhanh không chậm chạy về nhà.

Hắn đã rất lâu chưa đi học, mời mấy bạn học ăn cơm, ủy thác bọn họ điểm danh thay mình.

Nếu không phải ở nhà không dễ ăn nói, Trương Nguyên Thanh đã nghỉ học.

“Chờ sang năm gom đủ tiền, mình liền lấy gây dựng sự nghiệp làm lý do thôi học, ông ngoại bà ngoại hẳn là sẽ không phản đối, hai người bọn họ không phản đối là được.” Khi đạp xe, hắn từ từ nghĩ.

Về phần ý kiến của mẫu thân, Trương Nguyên Thanh là sẽ không quản, dù sao nhiều năm như vậy, cũng chưa từng tiêu tiền của bà. Về nhà, hắn ngủ một giấc, tỉnh lại đã hoàng hôn, trên sàn phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh lại thấy Tiểu Đậu Bỉ đội ví tiền của cậu, bò qua bò lại.

Gần đây dì trẻ giặt nội y thật sự chăm chỉ, hoặc treo ở ban công, hoặc thu ở tủ quần áo, Tiểu Đậu Bỉ trước mắt còn chưa thể chạm đến hai nơi này, cho nên giảm yêu cầu xuống, mang đến tiền tài cho chủ nhân.

Trương Nguyên Thanh theo thường lệ rút ra ba tờ đỏ, sau đó bảo Tiểu Đậu Bỉ trả lại ví tiền.

Trong thời gian chờ đợi bữa tối, hắn mở một ván game, Tiểu Đậu Bỉ bám vào trên đầu chủ nhân, ôm một cái tay cầm, nhìn màn hình TV không dời mắt, làm bộ mình cũng đang chơi.

Trương Nguyên Thanh tâm thần không quá tập trung chơi game, trong đầu nhớ lại phương án vượt phó bản trong khoảng thời gian này tìm đọc.

Mục tiêu một đoạn thời gian tương lai của hắn rất rõ ràng: luyện tập võ thuật chiến đấu, tìm đọc phương án vượt bản linh cảnh nhiều người giai đoạn Siêu phàm, đề phòng Lý Hiển Tông theo dõi cùng săn giết.

Tới gần bữa tối, Trương Nguyên Thanh nghe thấy cửa chống trộm mở ra, sau đó là tiếng của dì trẻ:

“Mẹ, con đói rồi, cơm tối làm xong chưa?”

“Đợi lát nữa.” Bà ngoại đáp lại loáng thoáng vang lên.

Qua mười mấy giây, cửa phòng ngủ mở ra, Giang Ngọc Nhị thò đầu vào, thấy cháu trai đang chơi game, nhất thời vui vẻ đóng cửa vào phòng. “Chơi cùng chút…”Giang Ngọc Nhị ngồi xếp bằng bên cạnh cháu trai, thuận tay lấy tay cầm trên đầu hắn. “Mày đặt tay cầm ở trên đầu làm gì?” Trong nháy mắt này, Trương Nguyên Thanh từ trên thân Tiểu Đậu Bỉ cảm ứng được cảm xúc “ấm ức, tức giận”.

Nhưng qua vài giây, Tiểu Đậu Bỉ liền tha thứ dì trẻ, từ lưng Trương Nguyên Thanh trượt xuống, bò về phía dì trẻ, ôm lấy đùi của cô, gối cái đầu lên trên đùi dì trẻ xem màn hình TV.

Cho dù là anh linh, cũng khát vọng tình thương của mẹ nha… Trương Nguyên Thanh không khỏi cảm khái.

Lúc này, dì trẻ hạ giọng, lén lút nói: “Dì gần đây đang nghĩ một việc.”

“Việc gì?” Trương Nguyên Thanh chuyên chú nhìn màn hình, thao túng tay cầm.

“Siêu năng lực của mày là ẩn thân đúng không, ngày đó mày đột nhiên xuất hiện ở trước mặt dì.”

“Xem như vậy.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Dì lại đột nhiên nghĩ…” Dì trẻ thao túng tay cầm, nói: “Nội y của dì có phải mày trộm hay không?”

… Da đầu Trương Nguyên Thanh tê dại một phen, nghiêng đầu nhìn cô, tức giận nói

“Dì sao có thể ngậm máu phun người chứ, cháu thân là đại lão đội đặc công siêu năng lực, ánh sáng chính nghĩa vĩ đại, sao có thể làm ra việc cầm thú trộm nội y dì trẻ nhà mình.”

Giọng điệu hắn cực kỳ nghiêm túc, tựa như chịu vũ nhục thật sâu.

Với lại, cháu trộm nội y của dì nào cần ẩn thân.

Dì trẻ liếc hắn một cái: “Ồ, vậy là dì nghĩ nhiều rồi, lỗi của dì.”

Cô đột nhiên vứt tay cầm, lao về phía tủ quần áo của Trương Nguyên Thanh.

“!!!”

Trương Nguyên Thanh bày ra thân pháp so với lúc luyện tập võ thuật chiến đấu còn linh hoạt hơn, hai chân dậm một cái, bổ ngã dì trẻ.

Giang Ngọc Nhị bốp một cái, chụp ếch ở trên mặt sàn.

Hai người lăn lộn đấm đá một trận, Giang Ngọc Nhị bại trận, hầm hừ nói: “Quả nhiên bị dì đoán trúng, chính mày tiểu tử khi sư diệt tổ này trộm nội y của dì.”

Cô hô to: “Mẹ, Nguyên Tử trộm… Ô ô…”Trương Nguyên Thanh bịt miệng của cô: “Thực không phải cháu trộm… Bỏ đi, dì có yêu cầu gì, trực tiếp nói ra.”

Giang Ngọc Nhị “Ô ô” Hai tiếng, gật gật đầu.

Trương Nguyên Thanh buông tay.

“Mày phải nói nhiều hơn chuyện về người siêu năng lực với dì, trả lại nội y cho dì, về sau đi dạo phố mua đồ mày trả tiền, di mua đồ cho mày nhiều năm như vậy, nên hồi báo dì rồi.”

“Dì nhìn chằm chằm tài khoản của cháu lâu rồi nhỉ, có ai làm trưởng bối như dì?”

“Có ai làm tiểu bối như mày?”

…

Ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh chân trần, ở trong phòng ngủ luyện tập võ thuật chiến đấu nửa giờ, chưa rửa chân đã nằm ở trên giường.

Triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, ân cần dạy bảo.

“Về sau đừng trộm nội y của dì ấy nữa, bằng không đánh mày mông nở hoa.”

Tiểu Đậu Bỉ bò qua bò lại ở trên giường, không biết có nghe vào hay không.

Chương 342: Đội trưởng (1)

Lúc này, Tạ Linh Hi gọi điện tới, hắn liền tạm dừng giáo dục đứa nhỏ, cầm lấy điện thoại di động nhận cuộc gọi.

“Nguyên Thủy ca ca, chúng ta từ công viên trò chơi Kim Thủy đi ra gần một tháng rồi, anh có phải sắp vào linh cảnh hay không?” Tạ Linh Hi giọng thanh thúy dễ nghe

“Em cũng phải vào linh cảnh rồi, đáng tiếc phó bản kế tiếp là của riêng Nhạc sĩ.”

Cô biểu đạt tiếc nuối không thể cùng nhau mạo hiểm với ca ca.

“Ngay tại sắp tới đi, cũng có thể là hôm nay, nói không chính xác được. Anh gần đây đều phải xem phương án vượt bản.” Trương Nguyên Thanh thuận miệng đáp lại, hỏi:

“Cung chủ ngày đó bắt nạt em như thế nào?”

Tạ Linh Hi ấm ức nói: “Treo người ta lên, treo mấy tiếng cơ. Nhưng chị ấy đi phương bắc làm việc rồi, trong ngắn hạn cũng không về.”

“Cô ấy đi phương bắc làm cái gì?”

“À, chị ấy tra ra manh mối năm đó Sở gia diệt môn, gần đây tựa như giết không ít giáo chúng Binh Chủ giáo, hy vọng chị ấy sẽ không gặp được cường giả cấp thiên vương.”

Tuy thường xuyên bị Chỉ Sát cung chủ bắt nạt, nhưng Tạ Linh Hi lo lắng không phải làm bộ làm tịch.

“Yêu mê hoặc cấp thiên vương đáng sợ bao nhiêu?”

“Cấp thiên vương của Binh Chủ giáo, đối ứng là trưởng lão Ngũ Hành minh, mỗi một vị thiên vương đều là nhân vật rất đáng sợ. Theo em được biết, trong mấy chục năm qua, thiên vương thật sự chết bởi chính phủ bao vây tiễu trừ, chỉ có hai ba người, ngược lại là chết bởi nhiệm vụ linh cảnh càng nhiều hơn.” Giọng điệu Tạ Linh Hi không tự giác nghiêm túc hơn.

“Thiên vương mạnh nhất của Binh Chủ giáo gọi là Sợ Hãi thiên vương, em nghe lão tổ tông nói, cho dù là gặp minh chủ của chính phủ, Sợ Hãi thiên vương cũng có thể toàn thân lui ra.”

Vậy Tu La của Binh Chủ giáo phải khủng bố bao nhiêu… Trương Nguyên Thanh nói thầm, “Anh nhớ Lý Hiển Tông là

tâm phúc của Ma Nhãn thiên vương, vị thiên vương này như thế nào?"

Quyền hạn trước mắt của hắn, còn chưa xem được tư liệu cường giả "cấp thiên vương".

"Ừm…" Tạ Linh Hi cẩn thận nhớ lại một lần, không quá xác định nói.

"Ma Nhãn thiên vương có cái ngoại hiệu, gọi là Phẫn Thanh* thiên vương, hẳn là ngoại hiệu này. Nguyên Thủy ca ca, cái khác em cũng không quá rõ."

"Anh là sợ giết Lý Hiển Tông, vị thiên vương này tìm anh gây phiền toái? Như vậy đi, để sau em đi hỏi lão tổ tông một phen, khóc lóc om sòm lăn lộn cũng hỏi tư liệu thay anh."

Trương Nguyên Thanh sau khi biểu đạt cảm tạ, liền kết thúc trò chuyện.

Hy vọng linh cảnh lần thứ ba đến sớm một chút, mau chóng khiến mình tăng lên thực lực, không thể bị động như vậy mãi… Trương Nguyên Thanh đắp chăn điều hòa, ấp ủ cơn buồn ngủ.

Đột nhiên, hắn bị một chuỗi tiếng "xẹt xẹt" nhỏ đánh thức. Trương Nguyên Thanh biết là loa Vua Mèo lại sắp truyền phát đoạn ghi âm, cách nhiều ngày, nó rốt cuộc lại có động tĩnh.

Trong khoảng thời gian này, hắn không làm sao dám mang theo loa Vua Mèo bên người, bởi vì món đạo cụ này luôn không chịu khống chế phát âm nhạc, rất dễ dàng đắc tội với người ta.

Ví dụ như "Luôn một bộ dáng yếu đuối nhát gan…"

Hắn đặt loa Vua Mèo trên bàn, làm tốt chuẩn bị Dạ du bất cứ lúc nào, để ngừa nó đột nhiên phát quá trình Ma Quân ngủ với gái.

Tiếng "xẹt xẹt" nhanh chóng dừng lại, tiếp theo là một thanh âm thấp giọng khàn khàn.

"Ta nghe một vị tiền bối nói, Chén Thánh Đọa Lạc sẽ vặn vẹo tâm trí người ta, kích phát tà niệm đáy lòng, thời gian càng lâu, trở nên càng không giống con người…

Không, là hoàn toàn phóng thích bản thân.”

“Loa Vua Mèo, mày là món đạo cụ đầu tiên ta đạt được, mày phải ghi lại lời nói hành động của tao, ghi lại sự từng trải của tao, tương lai nếu tao dần dần lạc mất bản thân, ta có thể thông qua ngươi, tìm về ta trước đây.”

Ma Quân lúc này, hẳn là vừa bị Phán Quan Mắt Quỷ khống chế không lâu, tâm tính còn chưa vặn vẹo… Trương Nguyên Thanh nhớ tới Ma Quân về sau, không khỏi sinh ra cảm khái.

Ma Quân là Thần dạ du, Thần dạ du là nghề nghiệp hợp pháp, dựa theo cơ chế chọn lựa của linh cảnh, có thể trở thành nghề nghiệp hợp pháp, ít nhất không phải kẻ ác từ đầu tới đuôi.

“Bang phái lệnh là thứ tốt, nếu ta có thể nuôi dưỡng thành viên tổ chức của mình, tương lai săn giết Phán Quan Mắt Quỷ, nắm chắc liền lớn hơn nữa. Đáng tiếc, ta bỏ qua một lần cơ hội đạt được bang phái lệnh.

“Ta trở nên càng ngày càng quái gở, càng ngày càng không tín nhiệm người xa lạ, như vậy là không có cách nào ở trong phó bản loại đối kháng đạt được bang phái lệnh, mặc dù vượt qua cũng không được. Phải làm ra lãnh đạo, phải khiến đồng đội tin phục.”

Ma Quân thấp giọng khàn khàn tiếp tục nói.

“Phó bản ta hôm nay vượt qua là trấn âm Dương, linh cảnh số 2273, ta nhìn lại chi tiết trong linh cảnh, phát hiện mình bỏ lỡ một nhiệm vụ che giấu, nếu ta có thể ngăn cản được sắc đẹp cùng giết chóc, có lẽ có thể kích phát nhiệm vụ ẩn, đạt được đạo cụ âm Dương Tán Nhân lưu lại. Đáng tiếc, tiến vào linh cảnh một lần, không thể tiến vào lần thứ hai nữa.”

Chương 343: Đội trưởng (2)

Linh cảnh số 2273, trấn âm Dương… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, trong đầu hiện lên tư liệu tương ứng linh cảnh này.

Linh cảnh này là một phó bản đối kháng nhiều người không ngừng biến hóa, cấp A, đối kháng hai bên bình thường là trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác.

Trong cơ sở dữ liệu của chính phủ, phương án vượt bản về linh cảnh số 2273 có bảy phần, nhưng mỗi một phần phương án vượt bản nội dung đều khác nhau, đây là một phó bản phi thường quỷ dị, độ khó cực cao.

Đương nhiên, phó bản cấp A khẳng định là khó.

Lúc này, lại truyền đến tiếng dòng điện "xẹt xẹt", thanh âm Ma Quân gián đoạn, vài giây sau, lời nhắn lại mới vang lên.

"Hắc, ta hôm nay móc nối được nhân viên văn thư hiệp hội Mỹ Thần sắp xếp ở đại lục, tên cô ta là Đại Nhĩ, là thánh giả cấp 4, cũng là vưu vật khiến người ta thèm nhỏ dãi. Nàng có đôi mắt xanh thẳm như biển lớn, tóc vàng xinh đẹp, dáng người đẹp khỏe mạnh, mông của nàng là lớn nhất trong phụ nữ ta từng gặp…"

"Nàng nói cho ta biết, linh cảnh tổng cộng chia ra ba khu lớn, từng khu đều có trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác tương ứng, linh cảnh hành giả giữa ba khu lớn, sẽ không gặp nhau ở trong phó bản."

"Cái này rất kỳ quái, vì sao linh cảnh phải chia ra ba khu lớn chứ? Lại vì sao là ba khu lớn? Cái này càng làm mình hoài nghi linh cảnh không phải đơn thuần hiện tượng siêu tự nhiên. Mặt khác, Linh cảnh hành giả ba khu lớn tuy sẽ không ở trong linh cảnh gặp nhau, nhưng ở trong hiện thực, toàn bộ tổ chức chính phủ đều là kết minh, ít nhất là hữu hảo.

"Cái này hầu như khiến khả năng tổ chức tà ác liên hợp tổ chức chính phủ nước khác, đối kháng trận doanh hợp pháp bản thổ hầu như bằng 0."

"Đại Nhĩ còn nói, Thần dạ du nghề nghiệp này là đặc thù, nhưng vì sao đặc thù, nàng cũng không biết, hội trưởng hiệp hội Mỹ Thần từng phân phó nàng, bảo nàng tận khả năng mời chào Thần dạ du.

"Nàng mời ta đêm nay đi phòng nàng uống rượu tâm tình, ta nghe hiểu ám chỉ của nàng, ta từ trong mắt nàng thấy được dục vọng, nàng khát vọng ta ngủ với nàng."

Lời nhắn lại chấm dứt, tiếng xẹt xẹt thay thế Ma Quân "độc thoại" .

Ma Quân lúc đoạn nhắn lại thứ nhất, hẳn là còn ở giai đoạn Siêu phàm, nhưng đoạn thứ hai, nhắn lại móc nối với hiệp hội Mỹ Thần, rất rõ ràng Ma Quân đã là cảnh giới Thánh giả.

Bởi vì hắn đối với hành giả ngoại quốc cấp 4 không có bất cứ sự kính sợ cùng cảnh giác nào, hơn nữa tràn ngập khát vọng đối với ngủ gái ngoại quốc, đã có tự tin, tâm tính càng thêm vặn vẹo.

Ngay tại lúc Trương Nguyên Thanh trầm ngâm, thanh âm Ma Quân một lần nữa vang lên, một lần này, trong giọng nói của hắn tràn đầy phẫn nộ cùng ảo não.

“Đáng chết ta không nên ngủ với Đại Nhĩ.”

“Tuyệt đối không thể ngủ với gái của hiệp hội Mỹ Thần”, “Tuyệt đối không thể ngủ.”

Ừm, ngươi không phải rất khát vọng gái Tây sao, mông cô ta không phải lớn nhất ngươi từng thấy sao? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, không rõ Ma Quân thái độ vì sao chuyển biến đột ngột như thế.

Bởi vì thứ đối phương rút ra so với còn hắn lớn hơn nữa.

Hơn nữa, ngươi về sau không phải như thế, ngươi về sau lại ngủ một cô gái hiệp hội Mỹ Thần, hơn nữa là lặp đi lặp lại ngủ, còn nói đối phương là vưu vật làm người ta muốn dừng mà không được…

Thanh âm hổn hển của Ma Quân từ trong loa truyền đế.n

“Ngủ cô ta một lần, phải thỏa mãn một yêu cầu của cô ta. Kỹ năng xỏ lá gì vậy, nghề nghiệp tình yêu cùng dục vọng là kỹ nữ trong thế giới linh cảnh sao? Bố mày từ chối chơi gái trả tiền, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng cô ta đi làm sự kiện đó, đáng chết, đáng chết!”

Trương Nguyên Thanh dần dần nghe rõ, cô gái nghề nghiệp tình yêu cùng dục vọng, có được kỹ năng đòi phí ‘chơi’ mạnh mẽ, đàn ông từng ngủ với cô ta, nhất định phải thỏa mãn một yêu cầu của cô ta.

Lúc đó Ma Quân quá trẻ tuổi, không biết nước bên trong sâu, sụt hố.

Lời nhắn lại chấm dứt ở trong tiếng mắng của Ma Quân, sau đó không thanh âm khác nữa.

Trương Nguyên Thanh thu lại loa Vua Mèo, tiếp tục ngủ. Trong mơ màng, hắn một lần nữa bừng tỉnh, một lần này, không phải bị loa Vua Mèo đánh thức, mà là bên tai quanh quẩn tiếng linh cảnh nhắc nhở quen thuộc.

"Ting, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 60 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là trấn âm Dương, đánh số 2273"

"Độ khó cấp bậc A"

"Loại hình nhiều người (kiểu tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: đến quảng trường trung tâm trấn âm Dương, chiến thắng kẻ địch."

"Ghi chú: Vật phẩm phi linh cảnh không thể mang vào."

Giới thiệu linh cảnh số 2273: Nghe nói, người thành lập trấn âm Dương, là một vị cao nhân tu hành có thành tựu, tên là âm Dương Tán Nhân. âm Dương Tán Nhân tuổi già tìm kiếm đột phá, thành lập trấn âm Dương, muốn mượn nó tìm hiểu đại đạo, trường sinh bất tử. Rất đáng tiếc, hắn cuối cùng thất bại."

Chương 344: Đội trưởng (3)

Trong nhà trọ.

Quan Nhã mặc áo thun mà hồng, quần thể thao mềm mại, nằm nghiêng trên giường, hít thở đều đều.

Thân là Linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, cô biết ở trong một đoạn thời gian trước khi nhiệm vụ linh cảnh đến, ngủ không thể mặc áo ngủ đan lỗ to, tơ tằm.

Bởi vì bạn vĩnh viễn không biết linh cảnh có thể tiến đến ở ban đêm hay không, mà nếu mặc áo ngủ khêu gợi tiến vào linh cảnh, sẽ là một chuyện cực kỳ không ổn.

Nhất là cô biết rõ trong lòng đối với sắc đẹp của mình.

Cho nên mấy ngày nay, Quan Nhã ngủ đi dép lê, không mặc váy ngủ.

Đột nhiên, trong lúc ngủ mơ cô giật mình tỉnh lại, nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở quen thuộc bên tai.

“Ting, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 60 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là trấn âm Dương, đánh số 2273”

“Trấn âm Dương phó bản cấp A… Chậc, phiền toái to rồi.” Quan Nhã nhíu chặt lông mày, cầm lên điện thoại di động dưới gối, chuẩn bị báo cáo cho Lý Đông Trạch.

Trong khách sạn.

Rèm đóng chặt, tối đen không ánh sáng, Lý Hiển Tông trong giấc ngủ không sâu mở mắt, bên tai là tiếng nhắc nhở tiến vào linh cảnh.

“Ting, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 60 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là trấn âm Dương, đánh số 2273”

“Trấn âm Dương, linh cảnh cấp A, xem ra ông trời cũng muốn để ta ở trước phó bản giết chóc cỡ lớn, tăng lên thực lực trên diện rộng.”

“Trấn âm Dương…”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, trong đầu tràn đầy đều là không thể tin.

Trên đời có chuyện khéo như vậy sao, hắn vừa nghe được một đoạn audio của Ma Quân, hiểu biết được tin tức trấn âm Dương, quay đầu liền vào phó bản này.

Trùng hợp tựa như lần trước vừa tìm được manh mối anh Binh, hắn liền lập tức vào công viên trò chơi Kim Thủy.

Có lẽ không phải trùng hợp, anh Binh dự đoán nói cho mình biết, phó bản mình vào không phải ngẫu nhiên, là có thể bị dự đoán, mà loa Vua Mèo là đạo cụ có ý thức bản thân, không phải sinh mệnh thể, nhưng cũng không phải vật chết không có tư tưởng… .

Có hay không một loại khả năng, loa Vua Mèo có thể độc lập suy nghĩ này, cũng giống anh Binh, dự đoán được mình có một ngày sẽ vào trấn âm Dương, cho nên phát cho mình đoạn audio này?

Nhưng cái dự đoán này căn cứ là gì, thẻ nhân vật Ma Quân?

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên các loại suy đoán, tay chân không chậm, nhanh chóng xỏ giày, đeo balo, thu lại loa Vua Mèo, tiếp theo lại bổ nhào đến một bên khác của đầu giường, mở ra ngăn kéo, đổ năm sáu viên thuốc nhỏ màu lam ngậm trong miệng.

Làm xong những thứ này, hắn cầm lên điện thoại di động gọi cho Quan Nhã, phát hiện đối phương đang máy bận, vì thế lại gọi điện thoại cho Lý Đông Trạch, phát hiện cũng đang máy bận.

Hai người này tình huống gì vậy… Thời gian có hạn, không cho phép hắn nghĩ nhiều, Trương Nguyên Thanh mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, gửi tin thoại:

"Thập trưởng, em phó bản, trấn âm Dương!"

Hắn tốc độ cực nhanh nói xong câu đó, click gửi đi.

Vừa vặn lúc này, cảnh vật trong phòng bắt đầu vặn vẹo như sóng nước, 60 giây đã đến.

…

"Trấn âm Dương… Quan Nhã, cô phải cẩn thận, nhất định phải còn sống đi ra." Lý Đông Trạch vẻ mặt ngưng trọng.

Trấn âm Dương là phó bản cấp A, loại tử vong, tuy ngưỡng cửa thấp nhất của Thập trưởng mắt thực bị Trương Nguyên Thanh cất cao không ít, nhưng hắn sẽ không quên sự khủng bố của phó bản cấp A.

Phó bản cấp S là ác mộng của toàn bộ Linh cảnh hành giả, thanh đao treo ở trên đầu mọi người, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Mà phó bản cấp A, mới là cửa ải sinh tử những thiên tài trận doanh hợp pháp, tà ác, cần cân nhắc cùng đau đầu. Ví dụ về các tuyển thủ hạt giống được công nhận, thiên tư xuất chúng kia, chết bởi phó bản cấp A nhiều lắm.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nguyên Thủy vượt qua hai cái cấp S, sẽ bị tổ chức chính phủ, tà ác chú ý.

Nếu không, lấy cấp bậc của Cẩu trưởng lão, hành giả giai đoạn Siêu phàm thiên tư xuất chúng nữa, hắn cũng nhiều lắm nói câu không tệ, không có khả năng vì đạo cụ của một tiểu nhân vật, cố ý chạy đến thủ đô, cũng không có khả năng sau khi bị xoa đầu chó, cười ha ha coi như không có việc gì xảy ra.

"Biết rồi Thập trưởng, tôi nếu không thể sống sót đi ra, thay tôi hướng Phó Thanh Dương nói tiếng xin lỗi, còn có hướng mọi người nói tiếng xin lỗi. Nói cho Nguyên Thủy, đừng quá đau lòng nha."

Quan Nhã cười nói.

Lý Đông Trạch đang muốn trả lời, nghe thấy trong loa vang lên tiếng "Thùng" trầm đục, tựa như là điện thoại di động rơi trên mặt đất.

Hắn liền biết Quan Nhã đã vào phó bản.

Ài… Lý Đông Trạch lo lắng cúp điện thoại, lúc này, hắn mới phát hiện có một cuộc gọi nhỡ: Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lý Đông Trạch nhíu mày, gọi lại, không nghe máy, xem phần mềm nói chuyện phiếm, thấy Nguyên Thủy gửi tin nhắn thoại cho mình:

"Thập trưởng, em phó bản, trấn âm Dương!"

Chương 345: Đội trưởng (4)

Lý Đông Trạch quên mất tao nhã, một câu fuck thốt ra: "Oh, my god, ngài là đang đùa tôi sao…"

Quan Nhã và Nguyên Thủy cùng nhau vào trấn âm Dương? Vậy nếu nhiệm vụ thất bại, đội 2 trực tiếp tổn thất hai đội viên ưu tú.

Kinh ngạc giận dữ qua đi, không biết vì sao, hắn lại có sự yên tâm khó hiểu. Một mặt là Nguyên Thủy đứa nhỏ xui xẻo này rốt cuộc không vào cấp S nữa. Một mặt khác là, có hắn ở bên cạnh Quan Nhã, tăng tỷ lệ vượt qua lên rất nhiều.

Lý Đông Trạch trầm ngâm một lát, gọi vào số Phó Thanh Dương.

"Đô đô ~ "

Tiếng chuông vang hồi lâu, thanh âm cấm dục cao ngạo lạnh lùng của Phó Thanh Dương truyền đến:

“Muộn như vậy gọi điện thoại tới, là có chuyện gì quan trọng à.”

Giọng điệu hắn không quá thích hợp, tựa như bất mãn mình quấy rầy nghỉ ngơi…Thân là Thám báo, Lý Đông Trạch nghe ra trưởng quan bất mãn, trầm giọng nói:

“Bách phu trưởng, Quan Nhã vừa rồi đã vào phó bản, cấp A, trấn âm Dương, loại hình tử vong.”

Cấp A loại hình tử vong, so với loại hình không tử vong khó khăn còn lớn hơn nhiều.

? Đầu kia điện thoại trầm mặc, Lý Đông Trạch có thể cảm nhận được phó Bách phu trưởng sầu lo, nhưng hắn người này quá nghiêm túc quá kiêu ngạo, mặc dù trong lòng lo lắng Quan Nhã, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

“Biết rồi…” ? Giọng Phó Thanh Dương lộ ra trầm thấp.

Lý Đông Trạch lại nói: “Nguyên Thủy cũng vào trấn âm Dương, hẳn là cùng Quan Nhã.”

Vừa dứt lời, giọng điệu Phó Thanh Dương rõ ràng ngẩn ra: “Nguyên Thủy cũng vào trấn âm Dương?”

“Đúng vậy.” Lý Đông Trạch cho câu trả lời khẳng định.

“? Biết, ngày mai chờ tin tức xấu của bọn họ đi.” Phó Thanh Dương nói.

? Giọng hắn lạnh lùng như trước, nhưng giọng điệu bỗng nhiên thoải mái, không nặng nề nữa.

…

Hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, đầu tiên xuất hiện ở trong tầm nhìn, là một trấn nhỏ đầy nét cổ kính, phong cách vùng sông nước Giang Nam, tường trắng ngói đen, đường trải phiến đá, kéo dài hướng chỗ sâu trong thôn trấn.

Bên đường, góc tường, mọc từng mảng màu xanh lá.

Bầu trời xanh thẳm, thời gian trong linh cảnh là ban ngày, trên mặt cỏ ngoài trấn, mấy con trâu màu đen cúi đầu gặm cỏ, trẻ

chăn trâu dựa vào dưới tàng cây ngủ gà ngủ gật.

Trương Nguyên Thanh nâng mắt nhìn lại, hắn đang đứng ở dưới cổng chào ngoài trấn nhỏ, cổng chào có khắc ba chữ to rồng bay phượng múa:

“Trấn âm Dương “

Đây là một phó bản nhiệm vụ không ngừng biến hóa, từng đoàn đội vào gặp cửa ải đều không giống nhau, cái này quyết định bởi linh cảnh sắp xếp cho bọn họ tuyến đường nào đi thông quảng trường…

Lần này tuy không phải cấp S, nhưng vẫn là loại hình tử vong, cái số của mình thực không thể nói rõ là tốt hay xấu…

Nhiệm vụ ẩn Ma Quân nói là cái gì? âm Dương Tán Nhân ở nơi này giấu đạo cụ gì?

Hắn vừa nhớ lại tin tức giới thiệu trấn âm Dương, vừa mịt mờ triệu hồi ra kính râm đeo lên, đánh giá “đồng bạn” bên người.

Hả? Trương Nguyên Thanh ở trong đám người thấy được dung nhan quen thuộc, cô dáng người cao gầy, ngũ quan con lai tinh xảo, bắt mắt giống như đom đóm.

Quan Nhã? !

Mà lúc này, ánh mắt Quan Nhã vừa lúc ném tới, nhìn thấy người quen thuộc, đôi mắt đẹp nở rộ ra hào quang khôn kể.

Nguyên Thủy, thế mà lại ghép với hắn, thật sự ghép với hắn… Quan Nhã nhanh chóng che giấu vui sướng, dời ánh mắt đi, đánh giá đồng bạn khác, chưa từng đến nhận nhau.

Cô ấy nhìn thấy mình rất vui vẻ nha, ầy, đó là đương nhiên, gặp được mình loại người thú vị này, ai cũng sẽ vui vẻ…Cô ấy không tính nhận nhau với mình, xem trước thành phần các đồng đội? Trương Nguyên Thanh phân tích xong tâm tính Quan Nhã, đặt sức chú ý về phía đồng bạn khác.

Đồng bạn bên người tổng cộng có sáu vị, trừ Quan Nhã, còn có một nữ bốn nam, đều là thanh niên.

“Bốp bốp!”

Lúc này, cô gái kia vỗ tay, hấp dẫn mọi người chú ý, nói:

“Các vị, tôi là thành viên Ngũ Hành minh, ID: Xin Gọi Ta Nữ Vương, Thủy quỷ cấp 3.”

Xin Gọi Ta Nữ Vương? Cái tên này có chút quen thuộc, ồ, đây không phải là nữ đồng nghiệp hàng ngày lướt diễn đàn sao… Trương Nguyên Thanh cẩn thận đánh giá “Nữ Vương” .

Đây là một cô gái khoảng hai mươi lăm tuổi, quần soóc màu đen, áo thun màu đen, giày chạy màu trắng, dung mạo tươi sáng cởi mở, trang điểm kiểu khói, vành tai trong suốt đeo hai cái vòng lớn màu bạc.

Nữ Vương, nữ vương cái gì, Nữ Vương quán ăn đêm sao? Trương Nguyên Thanh trong lòng nói thầm.

Sóng mắt Nữ Vương lưu động, đảo qua mọi người, tiếp tục nói:

“Tôi từng xem phương án vượt bản linh cảnh trấn âm Dương, đây là một phó bản đối kháng đoàn đội, đối thủ của chúng ta là nghề nghiệp tà ác một đầu khác của thôn trấn. Hai đội ngũ từ cửa khác nhau tiến vào cổ trấn, đội ngũ dẫn đầu đến quảng trường trung ương, sẽ đạt được một phần thưởng.

“Có thể là quyền lực nào đó, có thể là đạo cụ nào đó, tóm lại, ai tới quảng trường trước, phần thắng của người đó liền lớn. Đây là một phó bản cần đồng lòng hợp sức. Bất cứ nghi ngờ cùng nội chiến nào, đều sẽ dẫn tới đoàn đội bị diệt.

“Cho nên, đề nghị của tôi là chọn ra một đội trưởng.”

Chương 346: Đội trưởng (5)

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh lập tức rõ mục đích của cô, đoàn đội đối kháng linh cảnh, là phó bản duy nhất sẽ ra bang phái lệnh.

Nữ Vương dẫn đầu công bố thân phận chính phủ, cấp bậc của mình, là vì trở thành lãnh tụ đội ngũ.

Nếu có thể lãnh đạo mọi người vượt qua phó bản lần này, xác suất thưởng bang phái lệnh rất lớn.

Giống như là đang nghiệm chứng lời của “Xin Gọi Ta Nữ Vương”, mọi người thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Xin ở trong ba phút tiến vào trấn âm Dương, đội ngũ sớm đến quảng trường, sẽ đạt được một phần thưởng.”

Mọi người khẽ biến sắc.

Người thanh niên mặc áo may ô đánh giá cô, nói: “Cô muốn làm đội trưởng?”

Nữ Vương không phủ nhận, thản nhiên gật đầu.

Người thanh niên áo may ô trầm ngâm vài giây, nói: “Tôi là Hỏa sư cấp 3, ID là Hỏa Đức Tinh Quân, Quân của quân đội, Hỏa Đức Tinh Quân chính quy đã bị người ta đăng kí mất. Nếu cô thật sự biết phương án vượt bản linh cảnh, vậy tôi đồng ý cô làm đội trưởng.”

Lúc này, một thanh niên mặt tròn khác dáng người hơi béo phụ họa theo: “Tôi là Thổ quái cấp 2, ID Cật Ngẫu*, các anh các chị chiếu cố nhiều hơn.”

Hai người khác sau đó thẳng thắn cấp bậc cùng nghề nghiệp của mình, thanh niên đeo kính, khí chất thư sinh là Học sĩ cấp 3, ID Lý Thuần Phong, nghề nghiệp này ở giai đoạn Siêu phàm, không am hiểu chiến đấu.

Lão huynh Học sĩ tự nguyện bỏ qua tư cách chọn lựa đội trưởng.

Một vị khác là thiếu niên u buồn, tự xưng Mộc yêu cấp 2, ID Ly Ly Nguyên Thượng Thảo*, hắn thoạt nhìn không thích nói chuyện, đối với người bên cạnh cũng thiếu hứng thú, cho dù là Quan Nhã và Nữ Vương người đẹp chất lượng cao như vậy, hắn cũng chỉ nhìn thêm một cái, liền không chú ý nữa.

Ly ly nguyên thượng thảo,

Nhất tuế nhất khô vinh.

Dã hoả thiêu bất tận,

Xuân phong xuy hựu sinh.

Viễn phương xâm cổ đạo,

Tình thuý tiếp hoang thành.

Hựu tống vương tôn khứ,

Thê thê mãn biệt tình.

(Trên đồng cỏ bời bời Hàng năm úa lại tươi Lửa đồng đốt không xuể Gió xuân lại sinh sôi. Lối xưa hương cỏ ngát Hoang thành màu biếc tươi Tiễn vương tôn lần nữa Biệt ly dạ tơi bời…)

Trương Nguyên Thanh đeo kính râm, nhìn hết biểu cảm nhỏ bé của mọi người vào trong mắt, phân tích suy nghĩ chân thật trong lòng bọn họ.

Hỏa Đức Tinh Quân rõ ràng cũng muốn làm đội trưởng, nhưng nghe được Nữ Vương là hành giả chính phủ, hiểu biết phương án vượt bản, liền lập tức thỏa hiệp, nhưng thật ra, phương án vượt bản trấn âm Dương chỉ làm tham khảo, nội dung có giá trị nhất, cô vừa rồi đều đã nói xong… Vẻ mặt cùng trong ánh mắt Cật Ngẫu có thể nhìn ra, hắn hoàn toàn chưa từng nghĩ tranh đội trưởng…

Lý Thuần Phong luôn cau mày, hắn không quá ôm kỳ vọng đối với phó bản lần này, tương đối bi quan… Ly Ly Nguyên Thượng Thảo tuổi không lớn, lại có một khí chất ẩn sĩ, thiếu sự dũng mãnh của chiến sĩ…

Mặc kệ nói như thế nào, các đồng đội đều vẫn tương đối lấy đại cục làm trọng, không ngốc nghếch loi choi, đây là khác biệt của hình thức đoàn đội đối kháng cùng tổ đội nha.

Loại hình thức này, loi choi cũng phải nhẫn nại vì đại cục.

Lúc này, Lý Thuần Phong thở dài, nói:

“Bây giờ có ba vị hành giả cấp 3, dựa theo cơ chế ghép của linh cảnh, trận doanh tà ác ít nhất có hai vị cấp 3, tôi cấp 3 như vậy là cho đủ số, chiến đấu không được. Vừa rồi quan sát một lần mấy người các vị, trừ Hỏa Đức cùng Nữ Vương, người khác nhìn đều thiếu chút ý tứ.”

Đây là nguyên nhân cậu bi quan? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Hỏa Đức Tinh Quân nhíu mày nói: “Đừng đả kích sĩ khí!”

Hắn sau đó nhìn về phía Quan Nhã cùng Trương Nguyên Thanh: “Hai người nghề nghiệp gì, cấp bậc gì?”

Xin Gọi Ta Nữ Vương liếc Quan Nhã một cái.

Quan Nhã mỉm cười, nói: “Thám báo cấp 2, ID Quan Nhã.”

Thám báo cấp 2… Mọi người hơi thất vọng, chiến lực của Thám báo chỉ có thể tính là quy củ, không bằng Hỏa sư cùng Mộc yêu, nhưng ít ra mạnh hơn Học sĩ chút.

“Mặt khác, tôi cũng là thành viên chính phủ.” Quan Nhã bổ sung nói.

“Thì ra là đồng nghiệp. Ừm, tôi nhớ ra rồi, cô là phân bộ Tùng Hải, tôi ở trong diễn đàn từng nhìn thấy cô, chờ vào trấn âm Dương, đừng cách tôi quá xa.” Xin Gọi Ta Nữ Vương lộ ra nụ cười.

Hành giả chính phủ với nhau, tóm lại thân cận hơn so với hoang dã.

Ý ở ngoài lời của Nữ Vương là, chọn tôi làm đội trưởng, tôi bảo kê cô.

Tuy Quan Nhã cũng là thành viên chính phủ, khẳng định biết phương án vượt bản trấn âm Dương, nhưng Thám báo cấp 2 cùng Thủy quỷ cấp 3 chênh lệch rất lớn, Nữ Vương cũng không lo lắng cô ấy tranh đoạt vị trí đội trưởng với mình.

Với lại, cho dù Quan Nhã muốn, người khác cũng sẽ không chọn cô.

Quan Nhã cười gật đầu.

Chương 347: Vương bà (1)

Xin Gọi Ta Nữ Vương hài lòng gật đầu, quay sang nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: “Tiểu tử, cậu thì sao?”

Trương Nguyên Thanh nhìn quanh mọi người, nói:

“Thần dạ du cấp 2, ID Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi cảm thấy, tôi càng thích hợp làm đội trưởng hơn so với cô.”

Câu này Nguyên Thủy Thiên Tôn giống như vỗ đứt dây thanh của “Xin Gọi Ta Nữ Vương”, khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô giăng kín kinh ngạc, có chút khó có thể tin, đánh giá Trương Nguyên Thanh từ trên xuống dưới.

Thân là lão thủy thủ lăn lộn diễn đàn, cô đối với vị thiên tài này của phân bộ Tùng Hải có thể nói như sấm bên tai, cũng từng tích cực tham dự thảo luận đối với hắn.

Tuy còn chỉ là Thần dạ du cấp 2, lại là nhân vật như ngôi sao.

Nhưng cô tuyệt đối không ngờ, mình sẽ ở trong linh cảnh ghép đội với nhân vật thiên tài này.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, thật là cậu sao, thật là cậu sao?” Nữ Vương vẻ mặt hưng phấn, ánh mắt đảo qua đảo lại ở trên người Trương Nguyên Thanh cùng Quan Nhã.

Quan Nhã khẽ gật đầu: “Là cậu ta.”

“Tôi thế mà ghép với cậu.” Được đồng nghiệp phân bộ Tùng Hải xác nhận, Nữ Vương càng thêm hưng phấn, “Chờ trở về hiện thực, tôi nhất định phải làm màu ở trong diễn đàn, nói cho mọi người tôi ghép chung với Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn…” Mắt Hỏa Đức Tinh Quân sáng lên, vẻ mặt tỏ ra hơi kích động truy hỏi:

“Là Nguyên Thủy Thiên Tôn kia của phân bộ Tùng Hải?”

Trong bất tri bất giác, mình đã trở thành người nổi bật, đại minh tinh cảnh giới Siêu phàm… Trương Nguyên Thanh mỉm cười: “Tôi nghĩ toàn bộ linh cảnh, không có Nguyên Thủy Thiên Tôn thứ hai nhỉ.”

Thanh niên mặt tròn dáng người hơi béo “Cật Ngẫu” nghi hoặc nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, lão ca, anh rất nổi tiếng sao?

Hắn là hành giả hoang dã, không xem được diễn đàn chính thức của Ngũ Hành minh, bởi vì tầng cấp quá thấp, cũng không có mạng lưới tình báo phát triển, chưa từng nghe đại danh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nữ Vương lập tức nói: “Cậu ta chính là thiên tài của tổ chức bọn tôi, liên tục vượt qua hai cái cấp S, thời điểm cấp 1 đã một mình đánh gục Yêu mê hoặc cấp 3, khi cấp 2, một mình một ngựa xử lý Vu cổ sư cấp 6. Hơn nữa, đoạn thời gian trước cậu ta một mình đánh với Lý Hiển Tông, thiếu chút nữa bị đánh chết, nhưng ương ngạnh còn sống.”

Không, chuyện cuối cùng này không cần phải nói… Trương Nguyên Thanh trong lòng đang thầm sướng nghe đến cuối cùng, vẻ mặt hơi cứng đờ.

Thổ quái Cật Ngẫu nghe vào trong tai, cảm thụ hoàn toàn khác, miệng càng há càng lớn, vẻ mặt càng lúc càng khoa trương, ánh mắt nhìn Trương Nguyên Thanh, tựa như đang nhìn đại lão cao không thể với tới.

Nhân vật như vậy, là mình có thể ghép cặp được?

"Ly Ly Nguyên Thượng Thảo" khí chất u buồn trầm tĩnh, cũng nhịn không được lặp đi lặp lại đánh giá Trương Nguyên Thanh.

Hắn không quan tâm sự vật xa lạ, nghe được chiến tích đáng sợ cùng lý lịch dày như thế, cũng không có cách nào không nhìn bạn cùng lứa tuổi so với mình không chênh mấy tuổi này.

Thần dạ du thông quan hai cái linh cảnh cấp S, vượt cấp giết chết nghề nghiệp tà ác… Lý Thuần Phong lập tức thu hồi tâm tính tiêu cực cùng bi quan, bất ngờ nói:

"Thì ra trong đội ngũ cất giấu đại thần như cậu, như vậy, tỷ lệ thắng của chúng ta liền tăng lên rất nhiều, ván này có thể chơi rồi.

Thật ra trong đội ngũ còn có một đại lão, Quan Nhã luôn luôn tiêu cực khống chế số điểm, không phải linh cảnh loại hình tử vong có thể thua liền thua, cô che giấu cho điểm sẽ không cao, nhưng thể thuật lại mạnh thái quá… Trương Nguyên Thanh thuận thế nói:

"Liền do tôi đến đảm nhiệm đội trưởng đi, mọi người yên tâm, tôi nhất định dẫn dắt các vị vượt qua trấn âm Dương,

"Không thành vấn đề!"

Mọi người không phản đối, trừ Hỏa Đức Tinh Quân cùng Nữ Vương, ở trong mắt người khác, đội trưởng tồn tại là vì đề cao hiệu suất, giảm bớt tranh chấp không cần thiết, về phần ai làm đội trưởng, khác biệt cũng không lớn.

Trong đội ngũ đã có một vị "đại thần", do hắn đảm đương đội trưởng tốt nhất, có thể thuyết phục mọi người.

Xin Gọi Ta Nữ Vương bĩu môi, hừ hừ nói: "Vậy xem cậu biểu hiện, cậu nếu chỉ huy sai lầm, tôi liền đoạt quyền."

Cô không kiên trì nữa.

Không biết phải chỉ huy tới trình độ nào, mới có thể được thưởng bang phái lệnh… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía trấn nhỏ phía sau:

“Thời gian không nhiều nữa, vào đi.”

Đoàn người xuyên qua cổng chào, tiến vào cổ trấn.

Một cửa vào khác của trấn nhỏ, Lý Hiển Tông cúi đầu liếc một lần hai đồng bạn nằm úp sấp ở trên mặt đất, lại nhìn bốn đồng bạn trầm mặc, nhếch miệng cười nói:

“Tao đảm đương đội trưởng, không có ý kiến chứ!

Một người thanh niên đầu trọc hừ nói: “Mày sớm nói mày là Lý Hiển Tông, ai còn có thể có ý kiến.”

Mà một người trung niên khô gầy thì ‘hề hề’ nói:

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chúng ta bên này có hai cấp 3, một kẻ trong đó còn là Lý Hiển Tông, dựa theo cơ chế ghép cặp, trận doanh hợp pháp bên kia, chỉ sợ sẽ có kẻ mạnh đấy.”

Chương 348: Vương bà (2)

Lý Hiển Tông ngạo nghễ nói: “Vậy mới thú vị, không phải sao. Tốt nhất là ghép đến kẻ trong mười hạng đầu Siêu phàm cảnh chính phủ. Giết một tên trong linh cảnh, sau khi trở về lại làm thịt Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần nhiệm vụ thí luyện này, tao liền sớm chấm dứt, chuẩn bị phó bản giữa năm.

Hỏa Đức Tinh Quân không hiểu liền hỏi: “Làm sao tìm bà Vương, vừa rồi ở bên ngoài còn nhìn thấy có mục đồng thả trâu, sao vào trấn nhỏ, liền không có ai nữa, cái này có thể là trấn không người hay không.

Bọn họ tiếp thu được nhắc nhở, là ở trong mười phút tìm được nhà bà Vương.

Giờ phút này, bọn họ hành tẩu ở con đường cổ trấn yên tĩnh, không có chim hót không có chó sủa, nhà cửa hai bên đóng chặt cửa, tòa cổ trấn này giống như cũng chỉ có bọn họ.

Lý Thuần Phong nghiêm trang chỉ ra sai lầm của Hỏa sư: “Nếu đây là một trấn bỏ không, lại nào sẽ bảo chúng ta tìm bà Vương chứ?”

Hỏa Đức Tinh Quân lười động não, thuận thế hỏi: “Bà Vương kia ở đâu, cổ trấn lớn như vậy, ai biết bà ta trốn ở nơi nào? Chúng ta chỉ có mười phút thời gian. Gì nhỉ, Nữ Vương đúng không, cô không phải từng xem phương án vượt bản sao?”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương” vừa nhìn quanh, vừa nói.

“Ồ, tôi quên nói cho các người, trấn âm Dương là phó bản không ngừng biến hóa, chủ tuyến là trận doanh hợp pháp cùng tà ác đối kháng, điểm ấy không thay đổi, nhưng quá trình sẽ thay đổi. Trong vài phần phương án vượt bản tôi từng xem, có cái là tìm thợ rèn Vương, có cái là giải quyết án mạng của trấn nhỏ, có cái là qua mê cung, khủng bố nhất là phó bản đêm khuya.

“Phó bản đêm khuya?” Thanh niên mặt tròn Cật Ngẫu tò mò nói: “Vì sao nó là khủng bố nhất.”

“Nếu thời điểm ghép vừa vặn là đêm khuya, vậy phó bản là sẽ làm khách sạn chúng ta ngủ lại, mỗi một đêm chết một người, phải bắt được hung thủ, mới có thể rời khỏi khách sạn, hơn nữa không thể sử dụng kỹ năng.” Nữ Vương chậm rãi nói.

“Vậy phải mất bao lâu? Vậy còn không thua?” Lý Thuần Phong phân tích một phen, rất ngoài ý muốn.

“Lần đó trận doanh tà ác, nhắm chừng gặp càng phiền toái chuyện đi.” Nữ Vương nói:

“Nhưng trung tâm của một cửa ải này là không thay đổi, đó chính là giải quyết sự việc, lấy được vật phẩm tương ứng, là có thể rời khỏi khu vực này, bằng không chúng ta sẽ kẹt mãi ở chỗ này. Cũng không biết chuyện chúng ta lần này cần giải quyết là cái gì, đại khái chỉ có gặp bà Vương mới biết được.”

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, cười quyến rũ:

“Thiên Tôn, lão nhân gia ngài có ý kiến gì không, trong mười phút tìm được bà Vương, chúng ta bây giờ đã dùng mất bốn phút rồi.”

Thấy các đồng đội đều nhìn qua, Trương Nguyên Thanh tựa như sớm có chủ ý, nói:

“Cái này không khó, tôi sớm có biện pháp, chỉ chờ các người nói lời thừa xong.”

Nói xong, hắn hít sâu một hơi, rống lên: “Bà Vương, bà ở đâu?”

Liên tục rống lên năm sáu tiếng, thanh âm càng truyền càng xa.

Đồng bạn bên cạnh vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn nhau, thầm nhủ điên rồi à, tìm người là tìm như vậy sao?

Lúc này, trong ngõ nhỏ bên trái phía trước, một lão bà bà đầu đầy tóc bạc, mặc áo vải, chống gậy, run rẩy đi ra.

Khuôn mặt bà tràn đầy nếp nhăn, lưng hơi còng, giọng già nua nói:

“Các người là ai thế? Tìm lão bà có chuyện gì?” Thế này cũng được? ! Các đội viên ngây người.

Hỏa Đức Tinh Quân nói: “Sao cậu biết gọi bà ấy sẽ đi ra.”

Trương Nguyên Thanh khẽ cười một tiếng:

“Tôi không biết, tôi chỉ là thử chút. Cổ trấn lớn như vậy, tìm không có mục đích, trong mười phút tìm được một người già, căn bản không có khả năng. Linh cảnh sẽ không ngay từ đầu đã ra vấn đề khó nhất định phải chết.”

Hỏa Đức Tinh Quân bừng tỉnh đại ngộ: “Không hổ là cường thủ vượt qua hai cái cấp S.”

Trương Nguyên Thanh dẫn mọi người lên đón. Hắn đợi trước vài giây, thấy linh cảnh chưa có bất cứ nhắc nhở gì, chỉ có thể nói: “Bà bà, chúng cháu là người từ bên ngoài, mới đến, không biết có thể xin ngụm nước uống hay không, bụng cũng đói rồi, chúng cháu sẽ trả tiền.”

Dưới loại tình huống không có nhắc nhở này, bình thường cần “người chơi” tự mình đi kích hoạt kịch tình.

“Người từ bên ngoài à?”

Đôi mắt hơi đục ngầu của bà Vương nhìn quét mọi người một cái, thong thả nói: “Ở xa tới là khách, đi theo bà, tiền thì không cần.”

Nói xong, run rẩy xoay người, chống gậy đi vào ngõ nhỏ.

Đám người Trương Nguyên Thanh lập tức đuổi theo, ngõ nhỏ mặt là trải đá cuội, chỉ chứa được hai người sóng vai thông qua, quanh năm không được chiếu sáng, hơn nữa ẩm ướt, ven đường mọc đầy rêu xanh.

Ngõ nhỏ tương tự ở trong cổ trấn còn có rất nhiều, dày đặc tựa như mạng nhện.

Quan Nhã đi vội hai bước, thấp giọng ở bên tai Trương Nguyên Thanh nói:

"Cậu có phát hiện hay không, bà ta mặc không phải trang phục hiện đại, chị không quá hiểu biết đối với lịch sử cổ đại, nhìn không ra là triều đại nào."

Quan Nhã khi còn nhỏ là lớn lên ở nước ngoài.

Chương 349: Vương bà (3)

"Có chút giống đời Tống, lại có chút giống đời Đường." Trương Nguyên Thanh không quá xác định nói.

Lý Thuần Phong phía sau nói:

"Là đầu đời Minh. Trang phục đời Minh, sơ kỳ, trung kỳ cùng hậu kỳ hoàn toàn khác nhau. Đầu đời Minh trang phục thứ dân bắt chước chế độ thời Đường, nhưng lại có một chút khác với Đường, rất dễ dàng phân biệt.

"Mặt khác, phong cách kiến trúc của cổ trấn này, cũng là phong cách đời Minh tương đối điển hình, ít nhất Đường Tống không phải như thế."

Không hổ là Học sĩ, tri thức rất uyên bác… Trương Nguyên Thanh vội nhìn về phía Quan Nhã, nói: "Em vừa rồi muốn nói là đầu đời Minh."

Quan Nhã cho hắn một cái lườm, thấp giọng nói: "Bối cảnh âm Dương Tán Nhân hoạt động là đầu thời Minh? Cái đó nhất trí với bối cảnh Tam Đạo sơn nương nương."

Không đợi Trương Nguyên Thanh nói chuyện, Lý Thuần Phong lại nói:

“Linh cảnh giai đoạn Siêu phàm gặp được, bối cảnh hoặc là hiện đại, hoặc là đời Minh, chỉ có hai cái này, nhưng theo tôi được biết, phó bản cảnh giới Thánh giả, sẽ xuất hiện đời tống. Về phần nguyên nhân, tôi không quá rõ.”

Bối cảnh phó bản giai đoạn Siêu phàm, chỉ có hiện đại cùng đời Minh, mà giai đoạn Thánh giả sẽ xuất hiện đời Tống… Đúng rồi, lần trước ở trong miếu Tam Đạo sơn nương nương, ông từ từng nói, muốn nói cho chủ nhân bản chép tay một bí mật liên quan ngàn năm hưng suy

Không biết là thuần lừa dối đệ tử, hay là thực có chuyện đó, âm Dương Tán Nhân và lão mõ là một thời đại, không biết hắn nơi này có lưu lại tin tức hay không? Nhiệm vụ ẩn Ma Quân nói mình cũng phải lưu ý, tạm thời chưa phát hiện dấu vết để lại.

Trong lúc suy tư, bà Vương dẫn theo đoàn người đi tới trước tòa nhà cũ kỹ.

Cửa nhà mục nát không chịu nổi, cái đập cửa loang lổ vết gỉ, treo một cái khóa đồng.

Bà Vương mò mẫm hồi lâu, lấy ra chìa khóa, mở ra cửa nhà.

Phong cách kiến trúc của căn nhà này, là tiêu chuẩn nhà có giếng trời, ba mặt có phòng, ở giữa để ra một mảnh đất trống, mái của ba mặt phòng ốc ghép ra một cái sân nhà hình vuông. Loại nhà này cho người ta cảm giác lớn nhất chính là tối tăm, âm trầm.

Lại thêm niên đại xa xưa, kết cấu thuần gỗ trải rộng dấu vết tro bụi, càng thêm tỏ ra âm trầm.

Bà Vương chống gậy, vượt qua bậc cửa, ở trong bóng tối ngoái đầu nhìn lại:

“Vào đi.”

Trương Nguyên Thanh hơi do dự, Hỏa Đức Tinh Quân đỉnh đạc dẫn đầu vượt qua bậc cửa.

Đoàn người tiến vào căn nhà, tới dưới giếng trời, bên trái giếng trời là phòng khách rộng mở, bày một cái bàn tròn, mấy cái ghế tròn, bên trên phủ đầy tro bụi, tựa như đã bỏ hoang nhiều năm.

“Trong nhà rất nhiều năm chưa có khách tới, lão bà đi đứng không tiện, ít dọn dẹp.”

Bà Vương dùng tay áo lau tro bụi, nói: “Các vị dùng tạm một chút đi, bà sẽ rót trà cho các cháu.”

Nói xong, chống gậy, bóng lưng còng vào phòng phía bên phải giếng trời.

Lúc này, Quan Nhã hạ giọng, nói:

“Mọi người nhìn đỉnh đầu.”

Đỉnh đầu? Hỏa Đức Tinh Quân theo bản năng ngẩng đầu nhìn, chợt hít sâu vào một hơi.

Trên xà nhà ở đỉnh đầu mọi người treo những con mèo bị lột da, chúng nó tựa như rừng thịt treo ở chỗ cao, mắt mèo trợn trừng, quỷ dị mà khủng bố.

Bà Vương treo ở nơi này nhiều mèo như vậy làm gì? Làm thịt khô sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảnh giác hẳn lên.

Quan Nhã tiếp tục nói:

“Các người vừa rồi nhìn thấy không, cửa phòng là khóa.”

“Có vấn đề gì?” Thanh niên mặt tròn Cật Ngẫu hỏi.

Quan Nhã lắc đầu nói: “Khóa cửa không có vấn đề, nhưng vừa rồi lúc đến, tôi từng dùng mắt đo khoảng cách, từ phố chính đến nơi đây, năm sáu mươi mét mà thôi, cần khóa cửa sao?”

Loại địa phương này, khẳng định không tồn tại ý thức phòng trộm, bà Vương đi đứng không tiện, khoảng cách ngắn như vậy, đáng để khóa cửa?

Xin Gọi Ta Nữ Vương nghe hiểu, trầm ngâm nói:

“Bà ta là sợ có người thừa dịp bà ta không có mặt, vụng trộm chuồn vào, hoặc là sợ trong phòng có cái gì lén chạy ra?”

Thật sự là khủng bố nha, khủng bố khác với nguyên tố thần quái.

Trương Nguyên Thanh nhìn xác mèo lột da treo ở xà nhà, trong lòng lặng lẽ nói thầm.

Mặc kệ là có người chuồn vào, hay là có cái gì chuồn ra ngoài, đều không là phải chuyện gì tốt. Mọi người lặng lẽ nhìn nhau,

trong ánh mắt lóe ra cảnh giác cùng ngưng trọng.

Chỉ có "Ly Ly Nguyên Thượng Thảo" thay đổi yên tĩnh u buồn, vẻ mặt đầy lửa giận, hạ giọng nói:

"Hành hạ đến chết động vật hung tàn như thế, là không được cho phép, tôi muốn khiến bà ta trả giá đắt. Các vị, chúng ta trực tiếp giết bà Vương đi."

Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, nói:

"Đừng xúc động, trên người bà Vương này hiển nhiên có kịch tình, chúng ta yên lặng xem biến hóa, chờ đợi kích hoạt nhiệm vụ là được. A, theo kinh nghiệm vượt qua hai lần phó bản cấp S của tôi mà nói, nghĩ nhiều làm việc ít, là khẩu quyết sống sót.

"Bởi vì phó bản cấp S tỷ lệ chấp nhận sai lầm rất thấp, một hành động rất nhỏ, rất có thể sẽ khiến cậu trả giá sinh mệnh."

Chương 350: Mèo (1)

"Xin Gọi Ta Nữ Vương" quay đầu nhìn về phía thiếu niên Mộc yêu,

"Đội trưởng nói không sai, phó bản càng cao cấp, nhắc nhở càng ít, khắp nơi đều là nguy hiểm. Cái này không giống phó bản cấp C cấp D chúng ta trước đó gặp được, nhiệm vụ yêu cầu, quy tắc, rõ ràng minh bạch nói cho cậu.

"Loại phó bản yêu cầu cao độ này, đi nhầm một bước, có thể chính là đoàn diệt."

Lý Thuần Phong trầm ngâm một phen, nói: "Trái lại cũng vậy, có lẽ chúng ta bây giờ xử lý bà Vương, có thể thuận lợi giải quyết một lần sự kiện. A, cái này giống con mèo của Schrödinger*."

Hỏa Đức Tinh Quân ngẩn ra: "Schrödinger là ai, cũng thích ngược đãi mèo sao?"

Lý Thuần Phong tri thức uyên bác ngây người, vẻ mặt cổ quái miệng mấp máy, sau khi rối rắm một phen, bỏ qua phổ cập khoa học, nói:

"Không khác lắm."

Hỏa Đức Tinh Quân gật gật đầu, nhìn căn phòng đối diện giếng trời một lần, thấy bà Vương còn chưa đi ra, liền thấp giọng nói:

"Các người từng nghĩ chưa, vì sao là treo xác mèo, mà không phải gà vịt ngỗng dê chó? Nếu là những thứ sau, chúng ta không chừng còn có thể nơi này ăn một bữa."

Hắn hỏi như vậy ý tứ là, treo xác mèo tất có nguyên nhân, nói không chừng là phó bản đưa ra nhắc nhở.

Trương Nguyên Thanh từ góc độ Thần dạ du phát biểu cái nhìn, nói: "Những xác mèo này thuộc âm, là tài liệu âm tính, rút lấy âm khí có thể bổ dưỡng âm linh, cũng có thể dùng để luyện chế cương thi." Lý Thuần Phong bổ sung nói:

"Cũng có thể dùng cho chế tạo đạo cụ, cử hành nghi thức, đặc thù dùng cho vu thuật vân vân."

Đang nói, cửa gỗ "Kẽo kẹt" mở ra, bà Vương chống gậy, lưng còng đi ra, trong tay cầm theo một cái ấm trà sứ trắng, nước men tươi sáng.

Lý Hiển Tông dẫn theo các đồng đội hành tẩu ven đường, bên cạnh người là một dòng sông nhỏ đi ngang qua cổ trấn, mặt sông dựng lên một cây cầu do phiến đá tạo thành.

"Đây là nơi quái quỷ gì vậy, ngay cả bóng người cũng không có, càng đừng nói là các em gái xinh đẹp." Người trung niên khô gầy nhìn chung quanh, hùng hùng hổ hổ.

Trong vài lần linh cảnh nhiều người hắn quá khứ trải qua, có một lần cảnh tượng là khách sạn đêm khuya, trong khách sạn cất giấu một tên sát nhân cuồng máu lạnh, nhiệm vụ phó bản chính là tìm được, cùng giết chết tên tội phạm cường đại kia.

Trong khách sạn còn rất nhiều "bình dân" ở lại, những bình dân này không khác gì người trong hiện thực, ở trong lúc chấp hành nhiệm vụ, người trung niên đùa bỡn rất nhiều cô gái ở trong khách sạn.

Không cần khấu trừ bất cứ giá trị đạo đức gì.

Đối với nghề nghiệp tà ác mà nói, phó bản linh cảnh không những là cơ hội thăng cấp trưởng thành, càng là thiên đường

phóng túng tà niệm, bọn họ có thể ở bên trong làm bất cứ chuyện gì, nhưng không cần trả tiền hay trả giá.

“Trấn âm Dương là linh cảnh loại đối kháng, không phải linh cảnh chuyên thuộc về chúng ta những nghề nghiệp này, cho nên không có khả năng có hoàn cảnh cho mày muốn làm gì thì làm.” Tráng hán đầu trọc đánh giá người trung niên khô gầy, cười hề hề nói:

“Mày ở trước khi trở thành Huyễn thuật sư, sẽ không là tên phạm tội cưỡng gian chứ.”

Người trung niên khô gầy cười dâm đãng nói: “Chỉ có thể nói đám trị an viên đó quá vô năng. Mày thì sao?”

Tráng hán đầu trọc bình thản nói: “Giết người! Lý Hiển Tông, chúng ta đã dùng hết tám phút, lại tìm không thấy tiệm thợ rèn, đều sắp xong đời.”

Đang nói, trong loáng thoáng, bọn họ nghe được tiếng đập đồ sắt.

Lý Hiển Tông nhìn phía trước, khóe miệng nhếch lên: “Giờ không phải đến rồi sao.”

Các đồng đội mừng rỡ: “Thật đúng là để mày đoán đúng rồi, ngay trên con đường này.”

“Đoán?” Lý Hiển Tông trào phúng nói:

“Dùng óc heo của bọn mày nghĩ một chút, thợ rèn mở cửa tiệm làm ăn, sẽ không ở trong ngõ sâu. Tinh luyện kim loại nhiệt độ cao cần bảo trì không khí lưu thông, nhà cao cửa rộng cũng có thể bài trừ. Tôi vào nước lạnh cần lượng lớn nước, bờ sông là lựa chọn tốt nhất.

“Dọc theo trục đường chính bên bờ sông tìm, khẳng định có thể tìm được.”

Trong lúc nói, bọn họ dừng ở trước tiệm thợ rèn, một bóng dáng khôi ngô chiều cao hai mét cúi đầu, vung chùy sắt, gõ phôi sắt từng lần một.

Lý Hiển Tông đánh giá đối phương, hỏi: “Anh chính là thợ rèn Vương?”

Thợ rèn chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra con mắt đỏ tươi như máu.

“Cảm ơn bà bà.”

Trương Nguyên Thanh bưng chén trà, nhìn thoáng qua thiếu niên Mộc yêu.

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo khẽ nhấp một ngụm, hơi gật đầu. Trương Nguyên Thanh nhất thời yên tâm, uống một ngụm trà mát. Mộc yêu làm thuật sĩ hồi phục, rất mẫn cảm đối với độc tố, nước nếu có vấn đề, không thể gạt được hắn.

Đám người Quan Nhã hoặc uống nước thấm ướt cổ họng, hoặc cẩn thận không đụng vào, đang nghĩ kịch tình một bước tiếp theo đi như thế nào, liền nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là đội trưởng rất là tự thân quen hỏi:

“Bà Vương, trong thôn trấn sao không có người vậy, chúng cháu đi cả quãng đường, đều không có ai.”

Chương 351: Mèo (2)

Giọng bà Vương già nua, thong thả nói:

“Trước kia trong thôn trấn là rất náo nhiệt, vài năm trước đã xảy ra một sự kiện, mọi người liền dần dần dọn khỏi trấn âm Dương.”

“Ồ? Chuyện gì thế.” Trương Nguyên Thanh vội vàng hỏi.

Kích hoạt kịch tình… Mọi người lập tức nâng cao tinh thần.

“Cái này…” Bà Vương tựa như có chút kiêng kị, lặng lẽ một chút, nói:

“Rất nhiều năm trước, đột nhiên có một ngày bắt đầu, người trên trấn liên tiếp chết đi, bọn họ bị móc tim gan.

Mọi người cực kỳ sợ hãi, đều nói trong thôn trấn có tà vật. Triệu viên ngoại giàu có nhất trong thôn trấn liền từ bên ngoài mời pháp sư.

“Pháp sư sau khi tới trên trấn, không bao lâu, đã bắt ra đầu sỏ gây nên, thì ra là hậu nhân của âm Dương Tán Nhân, ngầm gây họa dân chúng trong thôn trấn, dùng tim gan bọn họ luyện

đan. Mọi người cùng pháp sư đồng lòng hợp sức, diệt trừ yêu nữ kia.

“Cô ta trước khi chết phát ra nguyền rủa đối với người trong thôn trấn, nguyền rủa mọi người đều sẽ biến thành mèo.”

Hậu nhân của âm Dương Tán Nhân… Trương Nguyên Thanh cùng các đồng đội nhìn nhau, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Bà Vương thở dài: “Mới đầu mọi người không để ý, nhưng dần dần, càng ngày càng nhiều người mất tích, mèo trong thôn trấn cũng càng ngày càng nhiều. Mọi người lúc này mới sợ hãi, không dám tiếp tục ở lại trong thôn trấn, lục tục dời đi.”

Kẻ này rất am hiểu bắt chuyện… Nữ Vương mỉm cười liếc Trương Nguyên Thanh một cái, tiếp nhận đề tài:

“Vậy sao bà bà không đi?”

Bà Vương lắc đầu: “Bà già rồi, không muốn rời khỏi cố hương, cũng là người bước một chân vào quan tài rồi, không sợ những thứ này.”

Thiếu niên Mộc yêu ngẩng đầu, nhìn xác mèo lột da treo trên xà nhà, trầm giọng nói:

“Vậy bà treo những con mèo này ở đây là vì cái gì.”

Bà Vương nói không nhanh không chậm: “Đây là biện pháp vị pháp sư kia để lại. Ông ta nói, treo lên xác mèo ở trong nhà, lột da, có thể phòng ngừa nguyền rủa.”

Thiếu niên Mộc yêu cười lạnh một tiếng. Vừa rồi còn nói không sợ nguyền rủa.

Trương Nguyên Thanh lại hỏi: “Bà bà, âm Dương Tán Nhân kia là loại người nào, hậu nhân của hắn lại vì sao phải lấy tim gan người ta luyện đan?”

Bà Vương cảm khái nói: “m Dương Tán Nhân là cao nhân đắc đạo, nghe nói là nhân vật như thần tiên, hắn sau khi thành lập trấn này không bao lâu, liền phi thăng làm thần tiên. Lão bà từ nhỏ đã nghe trưởng bối nói như vậy, là thật hay giả cũng không biết.

“Hậu nhân của hắn ở lại trong thôn trấn này, bởi vì âm Dương Tán Nhân, mọi người đều rất tôn kính cô ta, ai ngờ cô ta thế

mà làm ra loại chuyện này.”

Trương Nguyên Thanh sụp mí mắt suy tư, sao tu sĩ đời Minh đều tà tính như thế? Ông từ Tam Đạo sơn tàn sát đệ tử, hậu nhân âm Dương Tán Nhân lấy tim gan người ta luyện đan.

“Hậu nhân âm Dương Tán Nhân, chỉ có một mình cô ấy?” Trương Nguyên Thanh nhấp một ngụm trà mát.

“Đúng vậy, hậu nhân âm Dương Tán Nhân phần lớn đều bịp bợm, nghe nói là vì một người phi thăng, hết sạch khí số gia tộc.” Bà Vương nói.

Nhưng trên thực tế, âm Dương Tán Nhân chưa phi thăng, hắn mục đích trường sinh thất bại. Hậu nhân của hắn lấy tim gan luyện đan, có thể có liên quan với trường sinh hay không? Trương Nguyên Thanh đang suy nghĩ, chợt nghe Quan Nhã hỏi:

“Bà bà, trừ chúng cháu, trong thôn trấn trước kia từng có người từ bên ngoài tới không?”

Bà Vương liếc cô một cái, lặng lẽ nói: “Có.” “Vậy bọn họ đều ở nơi này làm gì.” Quan Nhã mỉm cười nói.

Bà Vương chần chờ nói: “Lão bà không nhớ.”

Người khác không biết Quan Nhã vì sao hỏi việc này, nhưng Trương Nguyên Thanh và Nữ Vương ngẩn người, tiếp đó lâm vào trầm ngâm.

Bọn họ là từng xem vài phần phương án vượt bản, trong mấy phần phương án vượt bản đó chưa nói tới chuyện nguyền rủa. Hơn nữa trong nội dung phương án vượt bản, trấn âm Dương cũng không phải không có một bóng người, bằng không làm sao ở trong khách sạn phá án chứ.

Là vì phó bản không ngừng biến hóa, mỗi một đám Linh cảnh hành giả nhiệm vụ phụ tuyến khác nhau?

Nếu là như vậy, vậy nhiệm vụ ẩn Ma Quân nói, mình còn có thể gặp được không? Chi nhánh hắn cùng mình trải qua khẳng định không giống nhau

Nếu nhiệm vụ ẩn chỉ có một cái chi nhánh cố định mới kích hoạt, vậy quá xỏ lá rồi, cũng không công bằng.

Bỏ đi, trước mặc kệ nhiệm vụ ẩn, chúng ta kích hoạt nhiệm vụ phụ tuyến này của bà Vương là cái gì? Bài trừ nguyền rủa?

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh thử nói: "Bà bà, ngài có cái gì cần chúng cháu hỗ trợ không?"

Bà Vương lắc đầu.

Lúc này, Lý Thuần Phong thử nói:

"Bà bà, trừ bà ra, trong trấn nhỏ còn có ai khác không?"

Bà Vương ngẫm nghĩ, giọng già nua nói:

"Trừ lão bà, còn có sáu người, một người là Từ quả phụ phía tây thôn trấn, một người là Triệu viên ngoại, ở trung tâm thôn trấn, tòa nhà lớn nhất kia chính là nhà hắn. Một người là thợ rèn Vương.

"Còn có chính là vị pháp sư kia Triệu viên ngoại mời đến, hắn ở nơi nào bà không quá rõ."

Chương 352: Nguy cơ đoàn diệt (1)

Thanh niên mặt tròn Cật Ngẫu ngẩn ra: "Vậy mới năm người nha, còn một người nữa đâu?"

Bà Vương liếc hắn một cái, nói:

"Một người cuối cùng là con trai của lão bà." Cật Ngẫu kinh ngạc nói: "Con ngài? Anh ta ở đâu."

Bà Vương ngoái đầu nhìn lại về phía căn phòng mới đi ra, lặng lẽ nói: "Nó ở ngay bên trong "

Nói xong, bà quay đầu, nhìn về phía mọi người, trên khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn lộ ra một nụ cười quỷ dị:

"Các người rất nhanh có thể nhìn thấy nó."

Không biết vì sao, trong lòng Trương Nguyên Thanh theo bản năng trầm xuống.

Sau đó, hắn thấy một màn đáng sợ, Hỏa Đức Tinh Quân ngồi ở đối diện hắn, con ngươi co rút lại thành cái khe, hóa thành mắt mèo xanh biếc, má, cổ, mu bàn tay hắn mọc ra lông đen sì dày đặc.

“Ting, ngài đã bị nguyền rủa.” Bên tai Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Nguyền rủa? Mình chẳng lẽ không phải uống nhầm lông mèo Pankinson sao? Hắn mua vui trong khổ nghĩ.

Theo bản năng muốn thi triển kỹ năng, lại phát hiện mình đã mất đi toàn bộ năng lực, đồng thời cũng mất đi cảm ứng đối với ô vật phẩm. Sau khi biến thành mèo, toàn bộ năng lực đều đã biến mất.

Nguyền rủa, đây là lực lượng của nghề nghiệp Vu cổ sư. Trấn âm Dương là phó bản đoàn đội đối kháng, có nguyên tố nghề nghiệp tà ác có thể lý giải, nhưng mình bị nguyền lúc nào, hoàn toàn không có cảm ứng nha, vấn đề nước trà? Không đúng, Nữ Vương và Lý Thuần Phong chưa uống nước.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn về phía sáu đồng bạn, mèo Hỏa Đức Tinh Quân xù lông ở tại chỗ, Cật Ngẫu và Lý Thuần Phong hóa thân mèo mướp nhìn chung quanh, không ngừng thét chói tai, tựa như còn chưa từ trong hoảng sợ biến thành mèo thoát ra. Ly Ly Nguyên Thượng Thảo thì tò mò đánh giá thân thể của mình, trong ánh mắt tuy có ngưng trọng, nhưng không phản cảm đối với chuyện biến thành mèo này.

Mèo Nữ Vương ngồi ở trên mặt đất, bên cạnh là quần áo cùng giày phân tán, trên cái tai nhọn của cô treo hai quả vòng tròn màu bạc, móng vuốt mèo không ngừng vồ vòng tròn, cuống lên kêu meo meo meo meo. Vòng tai của cô là đạo cụ? Tựa như không dùng được, như vậy xem ra, cho dù trước đó lấy ra đạo cụ cũng vẫn sẽ bị phong ấn. Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Quan Nhã.

Mèo Quan Nhã bình tĩnh nhất, ở lúc bà Vương gọi “Con à!”, liền cất bước bốn cái chân, yên lặng lui về phía sau.

“Con à, ra đi, mẹ mang đến hai cô nương xinh đẹp cho con, cuối cùng có cô gái cho con giải buồn rồi. Con à, chính là không quản được sắc tâm, mới rơi vào kết cục hôm nay. Cô nàng này da non thịt mềm, bộ dạng rất xinh xắn, con, con còn chờ cái gì?” Bà Vương thanh âm già nua khàn khàn, một tiếng lại một tiếng, giống như gọi hồn.

Một bên khác của giếng trời, cửa phòng đóng chặt mở ra, mọi người, không, mọi mèo lập tức ngẩng cổ nhìn qua.

Từ trong khe cửa mở ra có thể nhìn thấy, giữa phòng dùng hai cái ghế gỗ đỡ một cái quan tài, quan tài sơn màu đỏ tươi, trên đất hỗn độn phân tán chỉ đỏ, cùng với một lá bùa màu tím. Chỉ đỏ cùng bùa là trói buộc thứ trong quan tài, bà ta vừa rồi lúc vào nhà, giải trừ trói buộc. Mèo Quan Nhã thân là Thám báo, lập tức suy đoán ra chi tiết này.

"Két… Két…" Trong quan tài truyền đến tiếng móng tay ma sát gỗ, khủng bố dọa người. Ngay sau đó, nắp quan tài văng ra, rơi xuống đất. Một gương mặt đàn ông xấu xí thò ra, ngũ quan thiên hướng mèo, nhưng lại quả thật là mặt người, dị thường xấu xí đáng sợ.

Càng khủng bố hơn là, khi hắn bò ra khỏi quan tài, đàn mèo mới nhìn rõ, đây là một con mèo to bị lột da, thịt màu đỏ trần trụi bại lộ ở trong không khí.

Con mèo lớn dài chừng một thước, cái đuôi màu đỏ nhẹ nhàng vung vẩy ở sau người, đoạn cuối mọc gai xương. Khuôn mặt của hắn dữ tợn, trong mắt lóe ra hung quang khát máu cùng dâm đãng. Lưng Trương Nguyên Thanh phát lạnh, cảm nhận được một uy hiếp bắt nguồn từ gien, không tự giác cong lưng nhe răng, phát ra tiếng kêu gừ gừ.

Mà đồng bạn khác cũng làm ra phản ứng tương tự.

Con mèo lớn cất bước nhẹ nhàng, ánh mắt hung tàn tập trung bảy đồng loại trong phòng.

Trương Nguyên Thanh nói: "Meo meo meo meo meo meo (chúng ta đã kích hoạt kịch tình, phải giết chết con mèo quái vật này mới có thể rời khỏi)" Sáu đồng bạn mờ mịt nhìn hắn.

Cho dù đã biến thành mèo, nhưng bọn họ không nghe hiểu tiếng mèo.

Đúng lúc này, Quan Nhã luôn nhìn chằm chằm con mèo lớn màu máu, phát ra tiếng mèo kêu trong trẻo, cảnh báo: "Meo meo meo meo (cẩn thận)!"

Ngay sau đó, con mèo lớn máu thịt nhầy nhụa kia hóa thành tàn ảnh màu đỏ lao tới, bổ nhào về phía Lý Thuần Phong nhìn như yếu nhất. Lý Thuần Phong bày ra sự linh hoạt một con

mèo nên có, dựng thẳng cái đuôi, như mũi tên nhọn lao sang một bên. Nhưng con mèo to so với hắn còn nhanh hơn, nhanh chóng đuổi theo, vừa vồ vừa cắn, liền cắn chặt cổ Lý Thuần Phong, ngẩng đầu lên, dùng sức quăng, Lý Thuần Phong phát ra tiếng kêu thê lương.

Chương 353: Nguy cơ đoàn diệt (2)

Mèo đen Hỏa Đức Tinh Quân hóa thân, vừa thét chói tai cao vút, vừa tung mình nhảy lên, lao tới cắn con mèo to. Bốp! Cái đuôi mang theo gai xương, như sợi roi vụt bay mèo đen, vụt hắn rơi xuống đất co giật.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, ở trước mặt con mèo lớn này, đàn mèo nhỏ yếu tựa như con chuột.

Mắt thấy Lý Thuần Phong sắp bị cắn đứt cổ, Trương Nguyên Thanh lao đi, tránh đi phạm vi công kích của cái đuôi con mèo to, tung người bổ nhào, hắn bổ nhào tới cổ con mèo to, mở ra răng nanh, cắn một phát lên tai con mèo to, con mèo to phát ra tiếng kêu đau, răng nanh buông lỏng, Lý Thuần Phong ngã xuống. Lông cổ của hắn bị máu tươi nhuộm đỏ, kinh hãi chạy sang một bên. Khi hắn chạy trốn tới bên tường, adrenalin rút lui, vô lực gục ngã xuống đất, ánh mắt dần tiêu tán, phát ra tiếng kêu khe khẽ. Lúc này mới một hiệp, một đội viên đã chết.

Con mèo to lắc đầu hai cái, chưa thể hất Trương Nguyên Thanh ra, lập tức cúi đầu, giơ lên đệm thịt, vươn móng vuốt ra, cào mạnh một cái. Lưng Trương Nguyên Thanh lập tức xuất hiện vết máu, có máu tươi đỏ bắn vụt ra.

Hắn không thể không buông ra, từ trên đầu con mèo to rơi xuống, chạy trốn tứ chi như bay.

Vành tai con mèo to rỏ máu tươi, giận dữ đuổi theo Trương Nguyên Thanh, đột nhiên cái đuôi đau đớn, là có kẻ cắn cái đuôi hắn. Con mèo to xoay lại, cắn chặt vào cổ Cật Ngẫu, nào ngờ đây là mèo mướp hình thể hơi béo, da thô thịt dày, răng nanh sắc bén chưa thể lập tức cắn rách làn da. Con mèo to ngẩng đầu lên, lắc đầu một lần nữa.

Trong nháy mắt này, Trương Nguyên Thanh giết trở về, lao về phía sau lưng con mèo to, mà mèo Nữ Vương cùng mèo Quan Nhã từ bên trái tấn công, Hỏa Đức Tinh Quân cùng Ly Ly Nguyên Thượng Thảo từ phía bên phải tiến công. Đàn mèo ùa lên, bọn họ không có đường lui, con mèo người này một hiệp đã cắn chết Lý Thuần Phong, lúc này bất cứ sự lùi bước cùng do dự nào, đều sẽ khiến đội ngũ đoàn diệt. Con mèo to mặt người ngoạm mèo mướp, đứng thẳng mà đi, đệm thịt bắn ra vuốt sắc, móng vuốt hai bên phân biệt nhấn một cái, đè lại mèo Nữ Vương cùng mèo Ly Ly Nguyên Thượng Thảo, Tiếp theo quất cái đuôi. "Bốp!"

Trương Nguyên Thanh nhảy lên cao cao tựa như một quả bóng tennis, bị quật trúng đập lên trên tường.

Hắn suy sụp rơi xuống đất, miệng mũi chảy máu, ngực bụng có thêm vài lỗ thủng, ồ ồ trào máu.

Quan Nhã chưa gặp công kích, dùng vuốt sắc ở trên thân mèo mặt người cào ra từng vết máu. Mà Hỏa Đức Tinh Quân thì cắn vào bụng mèo mặt người, cắn xuống một khối thịt nhỏ.

Mèo mặt người thét chói tai thê lương, thân thể xoay tròn, kéo cái đuôi quất bay mèo đen, tiếp theo hướng Quan Nhã thò đầu cắn. Nhưng Quan Nhã quẫy đuôi lui về phía sau, suýt soát vừa đủ tránh được răng nhọn của hắn.

Mèo mặt người đành phải rụt đầu, nhổ ra mèo mướp béo nửa chết nửa sống, giư móng vuốt phải ấn Ly Ly Nguyên Thượng Thảo, dùng sức vung đầu, chỉ nghe "Rắc" một tiếng, cổ Ly Ly Nguyên Thượng Thảo gãy.

Một tiếng "Rắc" này, khiến toàn bộ mèo trong lòng căng thẳng.

Mèo mặt người thuận miệng vứt Ly Ly Nguyên Thượng Thảo đến một bên.

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo tê dại trên mặt sàn, tứ chi co giật, bụng kịch liệt thở dốc, mắt thấy không còn mấy phút để sống. Trương Nguyên Thanh ghé vào bên tường tâm tình chìm vào đáy vực.

Lý Thuần Phong giờ phút này đã hít vào nhiều thở ra ít, Ly Ly Nguyên Thượng Thảo bị cắn đứt cổ, nhắm chừng chết sẽ so

với Lý Thuần Phong càng nhanh hơn. Hỏa Đức Tinh Quân bị gai xương quật hai lần, bản thân bị thương nặng không thể chiến đấu. Mà tình huống của mình cũng không khác lắm.

Trước mắt chưa bị thương chỉ có Quan Nhã cùng Nữ Vương, mà người sau bị đè dưới vuốt mèo, có thể chiến đấu chỉ có Quan Nhã. Đây là hướng đi của đoàn diệt.

Sau khi cắn đứt cổ Ly Ly Nguyên Thượng Thảo, mèo mặt người chưa tiếp tục công kích Quan Nhã, mà là cúi đầu, ở trên thân mèo Nữ Vương không ngừng ngửi, cánh mũi co rúm, nó muốn chơi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh dâng lên cảm giác không tốt.

Một giây sau, dự cảm trở thành sự thật, theo mèo mặt người khẽ hít ngửi, trong túi da phồng lên của hắn thò ra một cây 'súng' dài nhỏ màu đỏ đậm, phần đầu có gai thịt nhỏ dày. Mèo Nữ Vương tựa như cảm ứng được cái gì, kịch liệt giãy dụa bò dậy, phát ra tiếng thét chói tai sắc bén.

Mèo đen Hỏa Đức Tinh Quân giãy dụa muốn đứng lên, nhưng mất máu cùng đau đớn khiến hắn không thể đứng dậy, chỉ có thể phát ra tiếng kêu phẫn nộ mà không làm gì được. Lúc này, bà Vương đứng ở dưới giếng trời quan sát, cười nói:

"Cô nương, đừng phản kháng, con ta ở nơi quỷ quái này đợi rất nhiều năm rồi, nó rất tịch mịch, xin cô thương xót, để con ta tiêu khiển một chút, nó sẽ không hại cô. Những người này đều phải chết, nhưng cô có thể không cần chết."

Chương 354: Nguy cơ đoàn diệt (3)

Nữ Vương thét chói tai thê lương, trong ánh mắt của cô lộ ra bất lực cùng tuyệt vọng. Quan Nhã cong lưng lên, tạo thế muốn vồ.

Mèo mặt người nhe răng với cô, phát ra uy hiếp, đồng thời cong lưng lên, hạ thân tới gần Nữ Vương. Quan Nhã tạo thế muốn vồ, mèo mặt người lập tức dừng lại, một lần nữa nhe răng với cô. Hai bên bắt đầu giằng co.

Ánh mắt Quan Nhã liên tiếp nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, lúc này cô nếu xông lên, vậy vận mệnh của Nữ Vương

có thể sẽ chuyển dời đến trên thân cô. Hình thể, tốc độ cùng lực lượng của mèo mặt người, đối với bọn họ lúc này mà nói, là không thể chiến thắng.

Cô đang kéo dài thời gian, để mình nghĩ biện pháp? Trương Nguyên Thanh xem hiểu ý tứ Quan Nhã, ý niệm của hắn nhanh chóng chuyển động, trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra phương pháp phá cục. Đạo cụ không thể sử dụng, bằng không có thể dùng chày Phục Ma tịnh hóa phá giải nguyền rủa.

Vật lộn cũng không có phần thắng,

Trong linh cảnh nhắc nhở không có biểu hiện thời gian nguyền rủa, cũng chính là nói, nguyền rủa này là không có thời gian hạn chế, sẽ kéo dài mãi. Phải nghĩ cách, phải nghĩ cách… Trong lòng hắn gấp muốn chết, nhưng càng gấp càng nghĩ không ra biện pháp.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh thấy bên tường đối diện, Lý Thuần Phong sắp chết, gian nan quay đầu, ngẩng đầu lên, ra hiệu hắn nhìn xác mèo treo trên xà nhà. Xác mèo?

Linh cảm giống như tia chớp, bổ vào trong đầu Trương Nguyên Thanh.

Ngọn nguồn nguyền rủa là cái gì? Trong phương án vượt bản liên quan trấn âm Dương, chưa nói tới nguyền rủa biến thành mèo, cũng không giống bà Vương nói như vậy, bắt nguồn từ hậu nhân của âm Dương Tán Nhân.

Môi giới của nguyền rủa là cái gì? Đồng đội không uống trà cũng biến thành mèo, cho nên không phải nước trà. Là xác mèo trên xà nhà? !

Trương Nguyên Thanh cố nén đau đớn cùng mệt mỏi, bò dậy, không quá nhanh nhẹn lao về phía cột trụ, trong đệm thịt nhô ra móng vuốt, gian nan dọc theo cây cột trèo về phía xà nhà. Bà Vương dưới giếng trời biến sắc hẳn, kêu lên: “Con à, mau, mau giết hắn!” Mèo mặt người ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh đang leo trèo, lập tức bỏ lại Nữ Vương, bắn nhẹ một cái, liền nhảy tới trên cột, nhanh chóng đuổi theo Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh da đầu phát tê, nguy cơ tử vong khiến adrenalin của hắn tăng vọt, tung người nhảy. Hắn vừa nhảy lên, vị trí ban đầu đã bị mèo mặt người thay thế. Trương Nguyên Thanh ở không trung mở ra tứ chi, móng vuốt suýt soát vừa đủ ôm lấy thân thể một cái xác mèo lột da, lúc này mới chưa ngã xuống.

Hắn nhanh chóng dọc theo xác mèo leo lên trên, mở ra răng nanh bén nhọn, "Phựt" một tiếng cắn đứt dây thừng. Hai con mèo cùng nhau rơi xuống. Theo xác mèo rơi xuống, vô hình trung, trận thế nào đó giống như bị đánh vỡ, trong phòng khách nổi lên trận gió âm hàn.

Mèo mặt người trên cột rơi xuống, đau đớn lăn lộn, mặt người của nó nhanh chóng hóa mèo, biến thành con mèo quái dị rõ đầu rõ đuôi. Lý trí vốn không nhiều trong con ngươi bị điên cuồng cùng khát máu thay thế. Trong máu thịt của nó mọc ra gai xương rậm rạp.

Trong vài giây, nó trở nên càng thêm dữ tợn, càng thêm đáng sợ.

Nó chậm rãi đứng lên, lắc lắc đầu, trong cổ phát ra tiếng gầm nhẹ "Gừ gừ!". Bà Vương biến sắc hẳn, vấp váp chạy qua: "Con à, mau, mau về trong quan tài!" Mèo mặt người, không, quái miêu nghe được tiếng, xoay phắt đầu lại, bổ ngã bà Vương, răng nanh sắc bén cắn cổ mẫu thân.

Rắc! Xương cổ gãy, máu tươi đỏ sẫm phun trào ra.

Móng vuốt con mèo lớn đè thân thể bà Vương, bắt đầu nhanh chóng gặm cắn. Tay chân bà Vương co giật một trận, rất nhanh đã không nhúc nhích nữa.

Mà lúc này, Trương Nguyên Thanh nghe thấy xương cốt bản thân nổ vang, lông mèo lùi về lỗ chân lông, đệm thịt dần hóa thành bàn tay.

Quan Nhã cầm lên quần áo của mình bỏ chạy, quay đầu, thấy Nữ Vương lông mèo co lại, chưa hết kinh hồn, cô lại kéo quần áo tiến lên, cho mèo Nữ Vương một cái tát, mèo Nữ Vương lúc này mới bừng tỉnh, phát hiện thân thể bắt đầu khôi phục, lập tức cắp quần áo lên, theo Quan Nhã xuyên qua giếng trời, lao vào phòng.

Rốt cuộc đã xong… Trương Nguyên Thanh lưu luyến nhìn theo bóng lưng hai nữ đồng đội. Mười mấy giây sau, tay chân hắn biến thành, ngón chân cùng ngón tay lộ ra, một lần nữa biến thành hình người. Nguyền rủa rút lui rồi! Lý Thuần Phong bên tường, Ly Ly Nguyên Thượng Thảo bên giếng trời, Hỏa Đức Tinh Quân bên cạnh bàn đều đã trở về hình người, cả người trần trụi,

Nhưng thương thế của bọn họ cũng chưa khôi phục, vẫn thở hổn hển như cũ. Con mèo to lớn phát hiện biến hóa phía sau, quay cái đầu dính đầy máu tươi, thấy Trương Nguyên Thanh đang đứng dậy.

Nó nháy mắt nhe răng nanh, răng nhọn trắng nhởn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, treo sợi thịt. Con mèo to bỏ lại xác bà Vương, hóa thành tàn ảnh bổ nhào tới. Lúc này lại nhìn, liền cảm thấy nó thật sự quá yếu. Trương Nguyên Thanh bước lên trước một bước, bóp chặt cổ con mèo to, một bàn tay khác triệu hồi ra Lưỡi Dao Khát Máu.

Chương 355: Nguy cơ đoàn diệt (4)

Mà khi hắn chuẩn bị cắm Lưỡi dao khát máu vào con mèo quái dị, bỗng nhiên nhớ tới Ma Quân nói: Nếu như ta có thể ngăn trở sắc đẹp cùng sát ý, có lẽ có thể hữu hiệu phát hiện nhiệm vụ ẩn. Sắc đẹp có thể lý giải, nhưng ngăn cản sát ý là có ý tứ gì? Loại phó bản này có thể không giết chóc sao?

Khẳng định không phải chỉ trận doanh hợp pháp cùng tà ác giết chóc, bằng không Ma Quân không sống sót được, không có khả năng vượt qua nhiệm vụ trấn âm Dương. Không giết chóc, có thể chỉ là không giết quái vật trong phó bản hay không? Trương Nguyên Thanh giơ quái vật lên, đập mạnh xuống đất một cái. Quái vật nháy mắt an tĩnh lại, ngực bụng phập phồng, lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Lúc này, Quan Nhã và Nữ Vương quần áo đầy đủ từ trong phòng đi ra, hai người nhìn lướt qua Trương Nguyên Thanh trần truồng, liền thu hồi ánh mắt, Quan Nhã bước nhanh đi tới, đi thẳng về phía Lý Thuần Phong. Cô ngồi xổm bên cạnh Lý Thuần Phong gần chết, trong tay có thêm một ống tiêm, trong ống tiêm là chất lỏng màu vàng nhạt.

Quan Nhã đâm ống tiêm vào tĩnh mạch cổ Lý Thuần Phong, bơm vào nửa ống chất lỏng màu vàng, tiếp theo, lại mang nửa ống chất lỏng còn lại phân biệt tiêm vào cho Hỏa Đức Tinh Quân cùng Cật Ngẫu, “Sao chị không tiêm cho cậu ta?”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Ly Ly Nguyên Thượng Thảo,

Thiếu niên Mộc yêu rên rỉ một tiếng, mở mắt, ngồi dậy nói: “Tôi không cần, tôi có kỹ năng hồi phục. Mộc yêu ở trước cái chết, sẽ tự động kích phát sống lại, một ngày chỉ có thể sử dụng một lần.” Hắn vặn vẹo cổ, phát ra tiếng rắc rắc: “Ta đã sớm sống lại, vừa rồi đang giả chết.” Lúc này, ba người Lý Thuần Phong Hỏa Đức Tinh Quân cùng Cật Ngẫu đều đứng dậy.

Sinh mệnh nguyên dịch, cô thế mà có sinh mệnh nguyên dịch, cho dù là bị pha loãng, nhưng thứ này là vật tư chiến lược của

Ngũ Hành minh.” Lý Thuần Phong cảm kích nói: “Đa tạ đa tạ.” Địa vị cô gái này ở chính phủ chỉ sợ không thấp.

“Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã chết, cái này con mẹ nó chính là phó bản cấp A? Vậy cấp S là khó bao nhiêu?” Hỏa Đức Tinh Quân thì không nghĩ nhiều như vậy, hùng hổ liệt một câu, tiếp đó hướng Quan Nhã cảm tạ: “Ông đây nợ cô một cái mạng, nhất định trả lại cô.”

Quan Nhã nhìn quét đàn ông trần truồng đầy một phòng, cười mỉm nói: “Còn không mau mặc quần áo vào, mấy con sâu lông lộ ra quang vinh lắm?” Đợi mấy người mặc quần áo, Nữ Vương khẽ thở phào một hơi, tới bên cạnh Trương Nguyên Thanh, thấp giọng nói:

“Đa tạ, nếu không phải cậu phá giải nguyền rủa, tôi thật không dám tưởng tượng mình vừa rồi sẽ gặp phải cái gì.”

Cô đừng sinh ra ám ảnh tâm lý đối với đàn ông là được rồi, Trương Nguyên Thanh không kể công, nói: “Là Lý Thuần Phong cho nhắc nhở.”

Lý Thuần Phong nói: “Vật trung gian của nguyền rủa là xác mèo, chúng nó hình thành một trận pháp nguyền rủa, tôi đã sớm nghĩ tới, nhưng mấy người bận ứng phó con quái vật này, chưa có ai chú ý. Nói xem, cậu còn giữ nó làm cái gì, giết đi.”

“Giữ lại nó đã, tôi muốn làm thực nghiệm.” Trương Nguyên Thanh nhìn quét mọi người nói:

Tính tới trước mắt, tôi còn chưa thu được linh cảnh nhắc nhở, mọi người thì sao?” Các đồng đội đều lắc đầu.

“Xem ra là không có nhắc nhở, loại phó bản này phiền toái nhất.” Trương Nguyên Thanh thở dài. Quan Nhã từ trong túi lấy ra một con búp bê hình người, nói: “Chúng tôi vừa rồi ở trong phòng phát hiện cái này.”

Con rối này là cỏ bện thành, chế tác thô ráp, cả người cắm đầy kim nhỏ, mặt trước dán một tờ giấy, viết: “Từ Tú Nhi”. Từ Tú Nhi… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, nói:

Ở trong linh cảnh cấp S đầu tiên tôi trải qua, tin tức phó bản là muốn Linh cảnh hành giả tự mình đi suy luận và giải mật mã, trấn âm Dương này thoạt nhìn cũng thế.” Cũng may bà Vương

này cho tin tức đã đủ nhiều, chúng ta nhìn lại một lần đi. Chẳng qua, tôi dùng nó làm thực nghiệm trước.”

Nói xong, xách lên con mèo to nửa chết nửa sống, đi về phía căn phòng. Hắn muốn làm gì? Mọi người nhìn nhau, bước nhanh đuổi theo.

Trương Nguyên Thanh xách theo xác mèo, bước qua bậc cửa, vì phòng ngừa con quái vật này “giả chết”, hắn vung lên đập về phía bậc cửa.

Con mèo lớn lột da đã bị thương nặng, tứ chi giãy mạnh một cái, tựa như lại ngất đi.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới yên tâm ném con mèo to vào quan tài, lại cúi người nhấc lên nắp quan tài, một lần nữa bịt lại.

Lúc này, các đồng đội đi theo vào phòng, phát hiện con mèo quái dị lột da không còn bóng dáng, lại nhìn thấy nắp quan tài đóng lại, Quan Nhã kinh ngạc nói:

“Sao cậu lại nhốt trở về rồi?”

Cũng nói là thực nghiệm rồi, tôi bây giờ làm sao trả lời chị được? Trương Nguyên Thanh cúi đầu, nhìn dây thừng đỏ cùng lá bùa tím phân tán trên mặt đất, nói:

“Lý Thuần Phong, anh biết những thứ này là cái gì không?”

Chương 356: Quan Nhã của ngươi nhỏ thực không tệ (1)

Mọi người nhìn về phía Lý Thuần Phong, vị Học sĩ tri thức uyên bác này sờ cằm, quay chung quanh quan tài đánh giá một phen, lại nhặt lên lá bùa cùng dây thừng đỏ trên mặt đất, ngửi ngửi, đưa ra suy đoán:

“Dây thừng đỏ khóa oán, bùa tím dưỡng sát, kỳ, cái quan tài này đã là phong ấn, lại là giường ấm nuôi dưỡng quái vật.”

Không hổ là Học sĩ, cơ sở dữ liệu di động… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Anh có thể mang dây thừng đỏ cùng bùa tím phục hồi như cũ không?”

Lý Thuần Phong nói: “Phục hồi như cũ? Không, cậu hiểu lầm rồi, tùy tiện buộc, không có chú ý.”

Tùy tiện buộc? Tôi còn tưởng phải như bắn ống mực, bắn đầy cả cái quan tài, bắn thiếu một lần sẽ xảy ra vấn đề lớn… Trương Nguyên Thanh thấy Lý Thuần Phong nhặt lên dây thừng đỏ, vội tiếp nhận:

“Để tôi đi!”

Lúc này, hắn mang dây thừng đỏ quấn quanh ở mặt ngoài quan tài sơn đỏ, thắt nút lại, sau đó nhặt lên lá bùa tím, ở dưới Lý Thuần Phong ra hiệu, dán ở trên quan tài.

Cho nên, hắn rốt cuộc muốn làm gì? Các đồng đội mờ mịt nhìn hắn.

Ở khoảnh khắc Trương Nguyên Thanh dán lên lá bùa tím, bên tai vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở chỉ có hắn có thể nghe thấy:

“Ting! Ngài đã kích hoạt nhiệm vụ ẩn —— xác mèo vĩnh hằng (1/3) “

“Xác mèo vĩnh hằng: Đây là một quái vật bị nguyền rủa, nó không có lúc nào là không tản ra lực nguyền rủa, tuyệt đối đừng tới gần hắn, sẽ bị nguyền rủa ô nhiễm, biến thành mèo hoang.”

“Ghi chú: Ta muốn khiến hắn vĩnh viễn không thể siêu thoát! !” “Đạo cụ nhiệm vụ: Một khối ngọc vỡ”

Thật sự kích hoạt nhiệm vụ ẩn rồi, phỏng đoán của mình không sai, “khắc chế giết chóc” theo như lời Ma Quân chỉ là ý tứ này… Trong lòng Trương Nguyên Thanh mừng rỡ.

Dựa theo Ma Quân phỏng đoán, đạo cụ của nhiệm vụ ẩn là âm Dương Tán Nhân để lại, vị nhân vật trong truyền thuyết kia cấp bậc không thấp, không biết sẽ có đạo cụ gì lưu lại, nếu là đạo cụ loại quy tắc, vậy lãi to rồi.

Trương Nguyên Thanh áp chế vui sướng cùng chờ mong trong lòng, dời sức chú ý về bản thân nhiệm vụ ẩn.

“Quái vật này là bị ai nguyền rủa, căn cứ ghi chú nhắc nhở, người hạ nguyền rủa, đối với hắn có oán hận khắc cốt ghi tâm, muốn cho hắn vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

“Ta biết rồi, cho nên không cần giết con mèo lớn lột da, bởi vì giết hắn, ngược lại khiến hắn siêu thoát, trái với ý nguyện của kẻ nguyền rủa. Như vậy xem ra, nhiệm vụ ẩn chỉ hướng là kẻ nguyền rủa.

“Nhưng kẻ nguyền rủa sẽ là ai đây?”

Trương Nguyên Thanh kiềm chế suy nghĩ, nói với các đồng bạn: “Suy đoán của tôi đã được nghiệm chứng, kế tiếp, chúng ta đến nhìn lại một lần đi.”

Hỏa Đức Tinh Quân lười động não, gọn gàng dứt khoát nói: “Cậu là đội trưởng, cậu nói trước.”

Người khác đều gật đầu.

Trải qua vừa rồi cùng chung hoạn nạn, sức ngưng tụ của đội ngũ tăng cường rất nhiều, tín nhiệm nảy sinh ở trong lòng nhau.

Trương Nguyên Thanh tìm từ vài giây, nói:

“Đầu tiên từ câu chuyện bối cảnh trấn âm Dương bắt đầu đi, câu chuyện vừa rồi bà Vương kể, mọi người đều nghe rồi. Câu chuyện này có bộ phận là chân thật, nhưng cũng có thành phần giả dối, ví dụ như nguyền rủa của hậu nhân âm Dương Tán Nhân.

“Tôi từng xem vài phần phương án vượt bản trấn âm Dương, mấy đám Linh cảnh hành giả trước vào phó bản, chưa nhắc tới chuyện nguyền rủa, mà bọn họ cùng cư dân trong thôn trấn là có tương tác, chuyện lớn như vậy, sớm nên đào ra rồi.”

“Cho nên, nguyền rủa bà Vương nói là giả, nhưng nguyền rủa biến thành mèo quả thật tồn tại. Mà người bị nguyền rủa này, chính là con trai của bà ta.”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía quan tài sơn đỏ.

Đồng đội khác vừa nghe vừa gật đầu, tán đồng Trương Nguyên Thanh phân tích.

“Có đạo lý.” Quan Nhã gật đầu, nói: “Hơn nữa chị bổ sung một lần, nguyền rủa biến thành mèo hẳn là chỉ có kích hoạt bà Vương tuyến này mới được. Linh cảnh hành giả trước kia đi không phải đoạn kịch tình này.”

Cô hướng Trương Nguyên Thanh mỉm cười: “Cậu tiếp tục nói.”

Thân là Thám báo, năng lực quan sát, phân tích của cô mạnh hơn Trương Nguyên Thanh rất nhiều, nhưng loại cơ hội tạo uy vọng đội trưởng này, cô đương nhiên sẽ không tranh đoạt, nhiều nhất ở bên cạnh tìm sơ hở bù lại.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

“Như vậy nguyền rủa con trai bà ta là đến như thế nào?”

Nữ Vương đảo mắt, nhớ tới cái gì, giành trả lời: “Bà Vương từng nói, con của bà ta là không quản được sắc tâm, mới lưu lạc tới kết cục hôm nay.”

Dứt lời, trừ Hỏa Đức Tinh Quân, mọi người đều nhìn về phía bù nhìn trong tay Quan Nhã.

Có thể bị bà Vương làm thành bù nhìn nguyền rủa, oán hận như thế, Từ Tú Nhi này nhất định làm chuyện khiến bà ta không thể tha thứ.

Lại kết hợp lời bà Vương từng nói, cùng với cảnh ngộ của con trai bà.

“Tôi biết rồi!” Hỏa Đức Tinh Quân mãi mới phản ứng lại, hưng phấn nói: “Là Từ Tú Nhi này nguyền rủa con trai bà ta, nhưng Từ Tú Nhi là ai?”

Chương 357: Quan Nhã của ngươi nhỏ thực không tệ (2)

Trương Nguyên Thanh nhắc nhở: “Trong thôn trấn chỉ có sáu người, ai họ Từ?” “Ai vậy?” Hỏa Đức Tinh Quân hỏi ngược lại.

Trương Nguyên Thanh suýt nữa thốt ra một câu “má mi”, nói: “Từ quả phụ!”

Hỏa Đức Tinh Quân bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu người hạ nguyền rủa là Từ quả phụ, như vậy nhiệm vụ ẩn chỉ hướng chính là cô, mục tiêu rất rõ ràng. Trương Nguyên

Thanh không khỏi nhớ tới Ma Quân cảm khái: Giết chóc và sắc đẹp.

Như vậy xem ra, Ma Quân loại háo sắc mang đời đời con cháu rải khắp nơi này, khẳng định đã làm chuyện gì không thể miêu tả đối với Từ quả phụ.

Thanh niên mặt tròn Cật Ngẫu phấn chấn nói:

“Vậy mục tiêu một bước tiếp theo của chúng ta rất rõ ràng rồi, chính là Từ quả phụ này. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng xuất phát, phải vượt ở trước trận doanh tà ác, đi xong kịch tình chi nhánh, đến quảng trường trung tâm thôn trấn.”

Người khác vẻ mặt hưng phấn, chỉ có Quan Nhã nhíu mày, ánh mắt đặt ở trên người Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh nói: “Từ quả phụ khẳng định phải đi tìm, nhưng có một việc, tôi không nghĩ thông. Lý Thuần Phong, anh hiểu biết nhiều nhất, kiến thức uyên bác nhất, anh cảm thấy chỉ bằng xác mèo treo bên ngoài, có thể hoàn thành một cái nguyền rủa cường đại sao.”

Mọi người không biết hắn vì sao có câu hỏi này. Lý Thuần Phong ngẩn ra một phen, lâm vào trầm ngâm. Mười mấy giây sau, hắn vỗ mạnh đầu, nói: “Cái này không đúng nha, cái này không đúng nha…” “Cái gì không đúng, không đúng chỗ nào?” Thấy Lý Thuần Phong bộ dáng như được thức tỉnh, Hỏa Đức Tinh Quân vội nói:

“Cậu nói rõ ràng đi.” Lý Thuần Phong trầm giọng nói:

“Xác mèo là trung gian, nhưng không phải ngọn nguồn nguyền rủa, tựa như Vu cổ sư ở lúc nguyền rủa mục tiêu, sẽ nghĩ cách kiếm được ảnh chụp, ngày sinh tháng đẻ, máu thịt da tóc các thứ của hắn, mấy thứ này là vật trung gian, mà ngọn nguồn thật sự, là lực lượng của Vu cổ sư.

“Ngọn nguồn lực lượng chúng ta biến thành mèo ở nơi nào? Tôi vốn tưởng là bà Vương, nhưng bà Vương rõ ràng là người thường, bằng không sao có thể dễ dàng như thế bị cắn chết. Mặt khác, bù nhìn cũng là chứng minh.”

Mọi người nhất thời nhìn về phía bù nhìn trong tay Quan Nhã.

“Đây là một con bù nhìn bình thường, thủ pháp nguyền rủa ngây thơ buồn cười, bà Vương nếu là Vu cổ sư, sẽ không làm ra loại bù nhìn sứt sẹo này.” Lý Thuần Phong nói.

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo lặng lẽ ít lời nói: “Quả thật là điểm đáng ngờ, nhưng cái đó và nhiệm vụ kịch tình có quan hệ gì?”

Trương Nguyên Thanh chưa đáp lại vấn đề của Ly Ly Nguyên Thượng Thảo, nói:

“Đương nhiên là có quan hệ, không làm rõ toàn bộ điểm đáng ngờ, bây giờ nhìn không có gì, đợi tới giai đoạn sau của phó bản, có thể sẽ bởi vì tin tức chênh lệch, bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, thậm chí mất đi cơ hội lật ngược thế cờ.

“Phó bản độ khó càng cao, càng không thể làm người mù cùng kẻ điếc, nhất định phải truy hỏi tới cùng.”

Thân là kẻ vượt qua cấp S, ý kiến của hắn thắng được mọi người tôn trọng. Ly Ly Nguyên Thượng Thảo chậm rãi gật đầu, tán đồng cách nói của đội trưởng.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

“Tốt, trở lại chuyện chính, nếu, tôi là nói nếu, phát ra lực lượng nguyền rủa là con mèo này trong quan tài, trên logic có phải liền hợp lý hay không.”

Cái này cũng phụ họa nhắc nhở trong nhiệm vụ ẩn!

Phát ra nguyền rủa là mèo… Lý Thuần Phong ngẫm nghĩ, mắt sáng lên:

“Đúng vậy. Người bố trí nghi thức này, chính là nhìn trúng một điểm này, cho nên mượn dùng con mèo nguyền rủa, a, tôi gọi hắn con mèo nguyền rủa đi. Cho nên mượn dùng lực lượng con mèo nguyền rủa bố trí nghi thức, để người tiến vào phòng đều bị nguyền rủa.”

Trương Nguyên Thanh nói: “Nhưng nếu như vậy, vấn đề lại tới rồi, là ai bố trí nghi thức xác mèo? Bà Vương rất hiển nhiên là người thường, sau lưng nhất định có người dạy bà ta.”

“Là Từ Tú Nhi?”

Thanh niên mặt tròn Cật Ngẫu suy đoán.

“Không.” Trương Nguyên Thanh lập tức phủ quyết.

“Vì sao?” Cật Ngẫu không phục, đám người Nữ Vương cũng ném ánh mắt nghi hoặc về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh chậm rãi, nói ra ý nghĩ của mình:

“Bố trí nghi thức xác mèo cùng quan tài nuôi dưỡng con mèo nguyền rủa, hẳn là cùng một người dạy. Mọi người nghĩ một chút, hai thứ này tác dụng là cái gì?”

Nữ Vương tiếp nhận đề tài: “Quan tài là phong ấn cùng nuôi dưỡng con mèo nguyền rủa, xác mèo là thu thập lực lượng nguyền rủa.”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Xác mèo còn có một tác dụng, chính là ngăn chặn nguyền rủa trên thân con mèo nguyền rủa, ngăn chặn nó điên cuồng cùng khát máu.”

Nghe được lời này, mọi người bỗng nhiên nhớ tới hiện tượng sau khi xác mèo nghi thức bị phá, con mèo nguyền rủa biến thành hung ác điên cuồng, thô bạo, đánh mất lý trí.

Lý Thuần Phong bừng tỉnh đại ngộ:

“Cho nên, sự tồn tại của quan tài và xác mèo, là vì áp chế con mèo nguyền rủa, đồng thời lại nuôi dưỡng nó, nếu mấy thứ này là xuất phát từ tay bà Vương, vậy liền có thể lý giải. Bà ta muốn trông con trai, che chở con trai, không để hắn biến thành quái vật rõ đầu rõ đuôi.

“Nhưng từ góc độ kẻ thù mà nói, khẳng định là đối phương càng thống khổ càng điên cuồng, cô ta mới càng giải hận.”

Chương 358: Quan Nhã của ngươi nhỏ thực không tệ (3)

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Cho nên, nguyền rủa cùng bố trí nghi thức xác mèo, ra từ tay người khác nhau. Người hạ nguyền rủa là Từ Tú Nhi, vậy chỉ đạo bà Vương bố trí xác mèo cùng quan tài, là ai đây? Hắn (nàng*) cùng mẹ con bà Vương là quan hệ gì, ở trong đó sắm vai nhân vật gì?”

Trong đầu mọi người hiện lên một nhân vật, Hỏa Đức Tinh Quân hiếm thấy đuổi kịp bước chân suy nghĩ, nói:

“Hắn là một trong năm người hiện có, có thể có bản lãnh này, có thể là vị pháp sư kia Triệu viên ngoại mời đến hay không?”

Quan Nhã tán dương gật đầu, cười nói: “Phó bản này càng lúc càng thú vị, giữa sáu người ở lại trong thôn trấn, rốt cuộc có quan hệ thế nào? Trong sự kiện dân cư thôn trấn xói mòn, bọn họ lại sắm vai nhân vật gì?”

Nhìn lại đến nơi đây, Trương Nguyên Thanh nên nói đều đã nói xong, nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi tìm Từ quả phụ đi.”

Các đồng đội không có ý kiến, Nữ Vương vuốt vòng tròn bên tai trái, thản nhiên nói:

“Tuy vừa rồi nguy cơ trùng trùng, suýt nữa đoàn diệt, nhưng tôi rất có lòng tin đối với nhiệm vụ kế tiếp. Loại phó bản yêu cầu cao độ này, chúng ta phân tích rất thấu triệt rất rõ ràng, không có quá nhiều mê mang cùng khó hiểu.

“Chỉ cần không mê mang, đường khó đi nữa, tôi cũng có lòng tin.”

Hỏa Đức Tinh Quân tỏ vẻ đồng ý, hắn kinh ngạc bởi phó bản phức tạp như vậy, các đồng đội lại có thể phân tích rõ ràng minh bạch, đều là người rất có đầu óc nha, đặc biệt Nguyên Thủy Thiên Tôn này.

Mê mang, chiêu số lại khó đi, ta cũng có tin tưởng.”

Hỏa Đức Tinh Quân tỏ vẻ đồng ý, hắn kinh ngạc cho như vậy phức tạp phó bản, đội hữu nhóm lại có thể có thể phân tích minh rõ ràng bạch, đều là rất đầu não nhân a, hơn nữa này Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy ở trong chiến đấu vừa rồi, hắn chưa biểu hiện ra chiến lực quá chói mắt, nhưng trong việc nhìn nhận lại ở sau đó, vị thiên tài chính phủ liên tục vượt qua hai cái cấp S này đã bày ra nhạy bén cùng trí tuệ khiến Hỏa Đức Tinh Quân tán đồng.

Ba người Cật Ngẫu Lý Thuần Phong cùng Ly Ly Nguyên Thượng Thảo chưa nói gì, nhưng đối với chỉ lệnh đội trưởng phát ra chấp hành theo bản năng, xoay người đi ra khỏi phòng.

Đoàn người đi về phía giếng trời ngoài phòng. Quan Nhã cùng Trương Nguyên Thanh tụt lại phía sau, Lão ti cơ cười tủm tỉm

nói:

“Không tệ!”

Trương Nguyên Thanh đang muốn đáp lại, liền thấy Lão ti cơ di chuyển ánh mắt xuống, khóe miệng nhếch lên: “Rất không tệ.”

Má Trương Nguyên Thanh nóng lên, hiếm thấy lộ ra nét xấu hổ. Hắn dù sao chỉ là một sinh viên chưa từng có bạn gái, thuộc loại chim non ngoài miệng vĩnh viễn không chịu mềm, khi đao thật thương thực liền nhát gan.

Bình thường đùa giỡn múa mép khua môi lái xe với Lão ti cơ là cực hạn, nhưng vừa rồi bại lộ, vượt qua điểm mấu chốt tâm lý của sinh viên.

Lúc này bị bình đầu luận chân, liền cảm giác da mặt có chút ăn không tiêu.

Thấy hắn xấu hổ quẫn bách, Quan Nhã đắc ý cười lên, cảm giác vẫn là mình kỹ năng cao hơn một bậc.

Cười cái gì mà cười… Hít sâu một hơi, Trương Nguyên Thanh cố gắng chống đỡ nói: “Vậy chị hài lòng chưa? Có bị dọa hay không, tôi rõ ràng từ ánh mắt chị thấy được chấn động cùng ngoài ý muốn.”

Quan Nhã cười ha ha nói: “Chị khẳng định sẽ không mang nhóc của cậu công bố ra ngoài, nhưng Nữ Vương thì không nhất định, nữ nhân đều lắm chuyện, vừa rồi cô ấy nhìn cậu tận vài lần.”

“…” Trương Nguyên Thanh suýt nữa muốn đuổi theo Nữ Vương, thảo luận vấn đề phí bịt miệng.

Hắn cũng không muốn chờ sau khi rời khỏi, phát hiện các diễn đàn hành giả chính phủ đều đang thảo luận ‘nhóc’ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đây là gánh nặng một người trẻ tuổi hai mươi mốt tuổi không thể thừa nhận.

Tiệm thợ rèn.

Lý Hiển Tông ngồi bệt trên mặt đất, há mồm thở dốc.

Cả người hắn máu tươi đầm đìa, cánh tay trái hiện ra vặn vẹo, trên người có nhiều chỗ vết đao chém, vật cùn đánh bị thương.

Năm đồng bạn khác cũng chằng chịt vết thương, hoặc nằm ở trên mặt đất, hoặc ngồi dựa vào tường, tham lam hít thở không khí.

Quanh bọn họ, là bệ rèn đổ nghiêng, là lò lửa rạn nứt, là than củi phân tán đầy đất, là đồ sắt gãy cùng với thợ rèn Vương đầu bị chém xuống.

Hắn ngã ở trên một đống than lửa đỏ lên, máu tươi hòa vào lửa than, cách mấy mét là cái đầu bị Lý Hiển Tông tự tay chém xuống.

Trừ thợ rèn Vương, còn có một cái xác —— tráng hán đầu trọc.

Người trung niên khô gầy chống đầu gối đứng dậy, đá cái xác tráng hán đầu trọc, hùng hổ mắng:

"Vậy đã chết à, tao còn chưa biết tên của hắn đâu."

Lý Hiển Tông thở hổn hển, nhếch miệng cười nói: "Vì sao phải biết tên? Chúng ta loại người này, liếm máu trên lưỡi đao, thời điểm nên chết tự nhiên sẽ chết, chết có ý nghĩa."

Chương 359: Cơ chế kích hoạt quả phụ (1)

"Đúng thế, nếu biết tên, vậy chính là bạn bè rồi, cần gì chứ."

"Hề hề, chết rồi cũng tốt, chết sớm siêu thoát sớm, rời xa thế giới khốn kiếp này." Mấy đồng bạn khác cười hề hề phụ họa.

Bọn họ không để ý sống chết, kẻ địch, người không liên quan, bao gồm chính mình. Người đắm chìm vào giết chóc, đối với cái chết có sự chết lặng người thường không có.

Lý Hiển Tông hướng tới người trung niên khô gầy phất tay, nói: "Mày vào cửa hàng nhìn xem, bên trong hắn là có manh mối."

Người trung niên khô gầy lập tức vào chỗ sâu trong cửa hàng, vài phút sau quay về, ngạc nhiên nói: "Lão đại, gian cửa hàng

này có chút cổ quái."

Sân sau của tiệm thợ rèn có hai gian nhà lớn, gian phòng bên phải là khu vực sinh hoạt của thợ rèn, bên phải là kho hàng chất đống đồ sắt.

Người trung niên khô gầy trước dẫn theo đám người Lý Hiển Tông tới kho hàng chất đầy đồ sắt, đẩy ra cửa kho phủ đầy bụi đã lâu, một mùi gỉ sét rất nặng nề đập vào mặt. Lý Hiển Tông bước qua bậc cửa, tiến vào kho hàng, ánh mắt trầm ổn đảo qua kho hàng.

Chỉ thấy trong kho hàng bày đủ loại dụng cụ hành hình, trong mấy thứ này có dao cạo, kim thép, cái vợt, bàn ủi, gông đứng, ghế hùm vân vân.

Lý Hiển Tông nheo mắt, cái này không giống với "dụng cụ hành hình" của Ikawa cô gái biến thái kia, đồ vật trong kho hàng, là dùng để tra tấn người ta, dụng cụ hành hình thật sự.

Đại đa số chúng nó đã phủ đầy tro bụi, loang lổ vết gỉ, còn có cái vô cùng mới tinh, như là vừa chế tạo không lâu.

Nếu ngươi không phải đặc biệt đối với hắn mỗi một câu cảm thấy hứng thú,

"Một tên thợ rèn, trong kho hàng vì sao sẽ có nhiều dụng cụ hành hình như vậy?"

Không cần tùy ý dùng "Chú ý" nhân công năng, bởi vì chú ý lấy Nói chuyện là một thanh niên cường tráng, hắn ngũ quan bình thường, khuôn mặt kiệt ngạo, nhìn qua là biết không phải loại lương thiện, là loại người trẻ tuổi rất hiếu chiiến. Tiên sau, hắn toàn bộ phát thiếp hồi thiếp đều đã lấy thông báo phương thức điện thoại di động bản Nhưng loại khí chất này ở trong nghề nghiệp tà ác thuộc về thường thường không có gì lạ, đặc điểm duy nhất của thanh niên này, là thiếu mất tai trái, tựa như là bị vật sắc cắt mất.

Nhắc nhở của ngươi! Người trung niên khô gầy nói:

"Không chỉ như thế, bọn mày nhìn kỹ, những dụng cụ hành hình này có mới có cũ, thợ rèn Vương kia còn đang không ngừng tạo ra dụng cụ hành hình." Nói xong, người trung niên khô gầy nhặt lên hai con dao cạo, một cây loang lổ vết gỉ, một cây lưỡi dao sáng như tuyết.

“Hắn đang lặp lại, không có ý nghĩa rèn dụng cụ hành hình.” Lý Hiển Tông đưa ra phán đoán như kết luận.

Thanh niên thiếu mất tai trái nhíu mày nói: “Logic sau lưng hành vi này là cái gì, hoặc là, đây chỉ là một sự cài đặt không có ý nghĩa, không cần để ý tới.”

Lúc này, một gã đồ âu giày da kinh ngạc vui vẻ nói: “Bọn mày xem tao đã phát hiện cái gì.”

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, trong tay hắn là một chiếc đinh thép màu đỏ sậm, dài chừng hai tấc, màu đỏ sậm là vết máu khô. Ánh mắt Lý Hiển Tông khẽ lóe lên, từ trong tay hắn tiếp nhận đinh thép, vài giây sau, một tin tức hiện lên

“Tên: đinh nguyền rủa”

“Loại hình: Tiêu hao phẩm”

“Công năng: thực linh”

“Giới thiệu: Cái đinh thép này từng đâm thủng trái tim một vị cường giả, trước khi chết, oán niệm của cô quấn quanh ở trên đinh thép hình thành nguyền rủa, toàn bộ người bị đinh thép đâm bị thương, linh hồn sẽ bị nguyền rủa mà tiêu vong.”

“Ghi chú: Ta nguyền rủa ngươi, nguyền rủa ngươi chết oan chết uổng giống với ta.”

“Vật phẩm tiêu hao rất yếu ớt.” Lý Hiển Tông hắc một tiếng: “Cái này rất hợp lý, không phải sao? Xử lý một vị quái tinh anh yếu ớt, cũng nên bổ sung chúng ta một ít vật phẩm mạnh mẽ.”

Hắn nhìn quanh mọi người: “Vật phẩm tiêu hao này tao bảo quản, không có ý kiến chứ.” Các đội viên khẽ lắc đầu.

Nghề nghiệp tà ác tôn trọng vũ lực, cường giả vi tôn, một khi xác nhận thân phận, liền có được quyền thống trị chắc chắn. Kẻ không phục có thể khởi xướng khiêu chiến, nhưng phải làm tốt trả giá bằng tính mạng.

Mà ở trong nghề nghiệp hợp pháp, không thiếu được phải bỏ phiếu, hoặc là bàn bạc, phải trải qua được người khác phản đối.

Tiếp theo, đám người Lý Hiển Tông kiểm tra qua loa mỗi một dụng cụ hành hình, đồ sắt, chưa phát hiện đạo cụ cùng tiêu hao phẩm nữa.

Sau đó, đoàn người rời khỏi kho hàng, đi về phía căn nhà thợ rèn Vương ở lại.

"Kẽo kẹt…" Vị trí sát cửa sổ bố trí một cái giường xây bằng gạch, ở giữa là một cái bàn vuông, đối diện giường là tủ quần áo.

Mọi người tìm kiếm một lúc, ở trong tủ gỗ để quần áo phát hiện một quyển sổ sách.

Lý Hiển Tông thân là đội trưởng mở ra quyển sách đóng buộc chỉ, nhìn một cái, liền nhìn về phía các đồng đội, nói "Ai biết chữ phồn thể?"

Chương 360: Cơ chế kích hoạt quả phụ (2)

Sổ sách là dùng chữ phồn thể viết, chữ viết lại xấu, Lý Hiển Tông phát hiện trình độ văn hóa của mình không đủ để chống đỡ hắn hoàn thành việc đọc. Chữ phồn thể… Đám nghề nghiệp tà ác nhìn nhau, nhất thời lâm vào trầm mặc. Nhưng người đàn ông đồ âu giày da bước ra khỏi hàng, nói "Để tôi xem chút."

Lý Hiển Tông khẽ thở phào, đưa quyển sổ cho đối phương. Người đàn ông đồ âu giày da đọc đi đọc lại hồi lâu, cười nói: "Đây là thu chi của tiệm thợ rèn, tôi biết những dụng cụ hành hình này là bán cho ai rồi, là một người tên là Triệu viên ngoại."

"Nhưng số lượng trên sổ sách không quá khớp với chúng ta nhìn thấy, dụng cụ hành hình trong kho hàng quá nhiều, xa xa vượt qua số lượng Triệu viên ngoại đặt hàng." Số lượng không đúng, Lý Hiển Tông nhíu nhíu mày.

Hắn mơ hồ phát hiện đây là một tin tức, tin tức phó bản tiết lộ cho Linh cảnh hành giả.

Lý Hiển Tông từng trải qua một lần phó bản cấp A, bằng không làm sao xứng là thiên tài, phó bản độ khó càng cao,

càng khảo nghiệm năng lực của Linh cảnh hành giả. Rất nhiều tin tức cần tự mình đi đào móc.

Lý Hiển Tông mang ý nghĩ của mình báo cho các đồng đội. Người trung niên khô gầy suy nghĩ một lát, không quá xác định nói

"Tao có một suy đoán, chỉ là không dám khẳng định, thợ rèn Vương kia tựa như bị nguyền rủa, tao từ trên người hắn ngửi được một tia khí tức nguyền rủa." Người trung niên khô gầy giải thích:

"Nguyền rủa là năng lực của Vu cổ sư giai đoạn Thánh giả, tao còn chưa tới trình độ đó, cho nên không dám cam đoan. Tiếp đó chính là, đây là phó bản trận doanh đối kháng, có nguyền rủa tồn tại rất khác thường, cũng không kỳ quái."

"Nguyền rủa…" Phó Thanh Dương đánh giá tin tức, ra kết luận: "Nguyền rủa hắn không ngừng rèn dụng cụ hành hình…" Hắn không rối rắm quá lâu, tuyên bố:

"Rời khỏi nơi này, tìm kiếm Triệu viên ngoại, hắn hẳn là mục tiêu kế tiếp của chúng ta. Chúng ta phải vượt ở trước trận doanh hợp pháp, đi xong nhiệm vụ phụ tuyến."

"Tú Nhi, Tú Nhi!" Trương Nguyên Thanh đi ở con đường phía tây trấn nhỏ, mở cổ họng hô lớn: "Tú Nhi của anh, em ở đâu." Mấy người bọn Quan Nhã Nữ Vương yên lặng đi theo phía sau Trương Nguyên Thanh. Nữ Vương vừa quan sát xung quanh, vừa nhỏ giọng hỏi người đẹp con lai bên cạnh: "Hắn vẫn luôn mạnh giao tiếp như vậy sao?"

Đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn trong truyền thuyết, cô vẫn luôn duy trì sự tò mò mãnh liệt.

Ở chung ngắn ngủi, phát hiện kẻ danh tiếng lan xa này, cũng không có ngạo khí và lạnh lùng, cũng không có khiêm tốn cùng nóng nảy của con cưng ông trời. Nói nhiều, không cứng ngắc, bất cứ chuyện gì cũng có thể tán gẫu, với ai cũng có thể chém gió. Mà nàng cũng không phản cảm tính cách như vậy.

Quan Nhã "A" một tiếng: "Cậu ta vừa gia nhập Ngũ Hành minh, không đến một tuần, đã rất thân quen với các đồng nghiệp, Phó Thanh Dương cô biết chứ." "Đương nhiên biết, đó

là con cưng ông trời thật sự.” Nữ Vương sờ sờ vòng bạc ở vành tai, cười nói

“Nghe nói rất tuấn tú, nhưng rất cao ngạo lạnh lùng, khó có thể ở chung. Nữ đồng nghiệp tôn sùng hắn không nhiều bằng Linh Quân kia của Thái Nhất môn, nhưng đều rất trung thành.” Nữ Vương nghiêng đầu, nhìn nữ đồng nghiệp dung mạo xinh đẹp cởi mở, nói.

“Ngay cả Linh Quân kia, cũng rất chán ghét hắn, gặp Nguyên Thủy ở bên người, Phó Thanh Dương liền nhiều lời hời.” Nữ Vương chấn động, cảm khái: “Đây là cái gọi là thiên tài tiếc nhau sao?”

“Không, Phó Thanh Dương chỉ là chán ghét nghe Nguyên Thủy nịnh bợ.” Lúc này, Hỏa Đức Tinh Quân bực bội nói: “Từ quả phụ thật sự ở phụ cận sao, có thể là bà Vương đang gạt chúng ta hay không?”

Bọn họ đã tìm nửa giờ, Trương Nguyên Thanh gọi sắp vỡ cổ rồi, nhưng bóng dáng Từ quả phụ trong truyền thuyết cũng chưa xuất hiện. Tìm không thấy, liền ý nghĩa nhiệm vụ khó có thể tiến hành tiếp.

Lúc này, mặt trời chói chang, nung nóng cổ trấn, đi nửa giờ, mọi người toát đầy mồ hôi, không thể không ở trong một cái ngõ nhỏ tránh nắng tạm nghỉ ngơi hồi phục.

Lý Thuần Phong dựa lưng vào tường trắng cũ kỹ, lấy tay quạt gió, nói “Chúng ta có phải bỏ sót tin tức gì hay không?”

Bỏ sót tin tức? Trương Nguyên Thanh cúi đầu suy tư, ở trong đầu lướt qua chi tiết một lần, chưa phát hiện có cái gì bỏ sót. Nhưng, không cảm giác ra, không có nghĩa là không có, nếu mình dẫn phát bệnh cũ, hẳn là có thể nhớ lại toàn bộ chi tiết, nhưng không có lãi nha… Nữ Vương dựa sát Trương Nguyên Thanh, trầm ngâm vài giây, nói: “Không, chúng ta không bỏ sót manh mối quan trọng, tin tức Từ quả phụ, chỉ từng xuất hiện hai lần, một lần là bà Vương nói tới địa chỉ của cô ấy, một lần khác là con bù nhìn kia.”

“Nhưng cái này không có quan hệ với khốn cảnh chúng ta trước mắt gặp phải.”

Thanh niên mặt tròn Cật Ngẫu nhíu mày, nói: “Thời tiết có chút nóng, làm người ta tâm phiền ý loạn, tôi khát nước, mọi người thì sao?” Tôi cũng khát nước… Trương Nguyên Thanh nhất thời nhìn về phía Nữ Vương, cười nói: “Nữ Vương bệ hạ, ban thưởng chút nước đi.” “Nước gì chứ, lời này của cậu nghe là lạ.” Nữ Vương nói thầm. Nhưng nếu chị là Quan Nhã, câu này của tôi liền nhìn chằm chằm bộ ngực của chị mà nói. Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Chương 361: Sắc đẹp (1)

Lái xe với Quan Nhã là phục vụ sở thích, Lão ti cơ thích kiểu này. Nhưng lái xe với cô nương khác, thì tỏ ra hắn đáng khinh. Vị Nữ Vương này chỉ nhìn bề ngoài, hoàn toàn là mỹ nữ ngự tỷ, hoa tai lớn trang điểm khói, dưới áo đơn bó cùng quần soóc, là dáng người trưởng thành núi non trùng điệp.

Nhưng khác với Quan Nhã thích lái xe, cô ở phương diện này tương đối “ngốc”. “Thủy yêu có thể điều khiển nước không giả, nhưng không thể tự dưng biến ra nước.”

Thấy các đồng đội nóng nực khó chịu, cô nghĩ một chút, nói: “Tôi đi bờ sông “vận chuyển” một ít nước tới đây cho mọi người, nước bẩn nữa, trải qua Thủy yêu chúng tôi chiết xuất, cũng có thể trực tiếp dùng để uống.

Quan Nhã nhắc nhở: “Đừng cách quá xa.” Nữ Vương đầu cũng không ngoảnh lại: “Bớt lo đi, trước khi đi xong phụ tuyến, không gặp được trận doanh tà ác.” Lý Hiển Tông nhìn theo bóng lưng thướt tha của cô đi xa, thu hồi ánh mắt, nói:

“Tôi cho rằng, muốn tìm được Từ Tú Nhi, cần phương thức đặc biệt mới có thể kích hoạt. Nhưng trước mắt cho quá ít tin tức, rất khó cân nhắc ra phương pháp kích hoạt.” Quan Nhã nhắc nhở: “Không ngại từ bối cảnh nhân vật xuất phát.” “Bối cảnh nhân vật xuất phát…” Lý Thuần Phong trầm ngâm nói: “Cô ta là quả phụ, nghi ngờ nguyền rủa con trai bà Vương, rất có thể là Vu cổ sư. Con trai bà Vương từng có thương tổn đối với cô ta, quá nửa ban đêm xông vào nhà quả phụ.”

“Nhưng nơi này có cái BUG logic, đã là Vu cổ sư, lại nào sẽ bị một gã đàn ông bình thường thương tổn chứ?”

“Đương nhiên, chúng ta không thể xác định con trai bà Vương rốt cuộc có phải người đặc thù hay không, hơn nữa cái này không có quan hệ quá lớn với khốn cảnh trước mắt.”

“Anh đang nói cái gì thế, phân tích cả đống lớn, cảm giác cũng không có trọng điểm, các người loại học giả này chỉ thích miên man suy nghĩ.” Hỏa Đức Tinh Quân bất mãn nói: “Chuyện này rất đơn giản nha, con bà Vương từng ngủ cô ta, cô ta nguyền rủa con bà Vương, cho nên cô ta chán ghét đàn ông.”

“Chán ghét đàn ông, cho nên tránh chúng ta có đạo lý.” Cật Ngẫu dáng người hơi béo liên tục gật đầu.

“Có đạo lý cái rắm.” Ly Ly Nguyên Thượng Thảo thản nhiên nói: “Chẳng lẽ Linh cảnh hành giả trước kia chưa từng đi kịch tình này? Trong bọn họ không có đàn ông?”

“Cái này…” Cật Ngẫu mặt tròn không đáp được. Quan Nhã trầm ngâm nói: “Không, Hỏa Đức Tinh Quân suy đoán là có đạo lý, tôi có một phỏng đoán, nếu, nếu một cửa ải này, là cần một nữ hành giả đi kích hoạt thì sao?” Lời của cô khiến mọi người ở đây biến sắc.

“Không cần lo lắng, chỉ là phỏng đoán mà thôi.”

Trương Nguyên Thanh lên tiếng ổn định lòng quân. Hắn cho rằng Quan Nhã suy luận không quá đúng, Ma Quân từng nói, phải chống lại sắc đẹp dụ hoặc cùng xúc động giết chóc, thứ sau đã thực nghiệm thành công. Ma Quân nói không phải giả. Dựa theo ý nghĩ bình thường, đối mặt một quả phụ, cần chống lại sắc đẹp chẳng lẽ không phải nam nhân sao.

Sao có thể là dựa vào nữ hành giả đi kích hoạt quả phụ một cửa ải này? Cho nên Trương Nguyên Thanh cũng không hoảng, phỏng đoán của Quan Nhã tám chín phần mười là sai.

“Nhưng, đây quả thật là một biện pháp tốt nghiệm chứng điều kiện kích hoạt.” Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Cật Ngẫu, nói: “Cậu đi tìm Nữ Vương trở về.”

Đây là một cơ hội nghiệm chứng điều kiện kích hoạt, nếu Cật Ngẫu mất tích, mà Nữ Vương trở lại, thì nói rõ hắn phán đoán là đúng. Trái lại, Quan Nhã phỏng đoán mới là đúng.

Thanh niên hơi béo gật gật đầu, phục tùng cao độ đối với chỉ lệnh của đội trưởng, lập tức đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Ba phút sau, Cật Ngẫu và Nữ Vương đều chưa trở về. "Hỏng rồi." Hỏa Đức Tinh Quân trầm giọng nói: "Bọn họ đã xảy ra chuyện." Nếu chuyên môn tìm người, tính mục đích rõ ràng, đi nhanh về nhanh, ba phút là đủ.

Lúc này còn chưa trở về, hoặc là Cật Ngẫu chưa tìm được người, hoặc là hai người cùng nhau gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo nhíu mày nói: "Bọn họ một người là Thủy quỷ cấp 3, một người là Thổ quái cấp 2, cho dù gặp nguy hiểm, cũng có đủ năng lực chống lại, không nên yên tĩnh như vậy."

Mọi người nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, trưng cầu ý kiến của đội trưởng. "Trấn âm Dương này khắp nơi lộ ra quỷ dị, hai người bọn họ chưa chắc có cơ hội phản kháng, giống chúng ta trước đó chưa phản ứng lại, đã biến thành mèo." Lý Thuần Phong nói.

"Chờ không thì không được, cùng nhau đi tìm." Mọi người lao ra khỏi ngõ nhỏ, hướng tới phương hướng Nữ Vương cùng Cật Ngẫu rời đi chạy như điên, thời gian mười mấy nhịp thở sau liền đi tới bờ sông. Dòng nước uốn lượn, con đường do từng viên gạch xây thành, trống trơn không người, không tiếng động.

Cật Ngẫu cùng Nữ Vương không thấy nữa.

Hai người đang yên đang lành, bỗng dưng biến mất. "Đặc sắc, phải mau chóng tìm được bọn họ, muộn một giây cũng có thể là nguy cơ sinh tử." Hỏa Đức Tinh Quân sắc mặt khó coi. Điều này làm hắn nhớ lại tình huống bị con mèo lớn giết trong nháy mắt. Nếu là Nữ Vương và Cật Ngẫu gặp được nguy cơ cấp bậc ngang nhau, lúc này chỉ sợ đã gặp bất trắc. Hỏa Đức Tinh Quân vẻ mặt vội vàng xao động, u như ruồi bọ không đầu nhìn lung tung khắp nơi, la lên Nữ Vương cùng Cật Ngẫu.

Chương 362: Sắc đẹp (2)

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo mặt nhăn mày nhíu, nhìn chung quanh, tìm tòi bốn phía.

Quan Nhã cũng nhíu mày, cảm thấy khó giải quyết. Số lượng phó bản cô trải qua vượt xa Lý Thuần Phong, nhưng độ khó đều không cao, cấp A là lần đầu tiên gặp được, kinh nghiệm ứng đối phó bản đẳng cấp cao là không bằng Lý Thuần Phong.

"Không cần vội, càng quỷ dị, an toàn ngược lại càng cao, bằng không độ khó phó bản này liền mất cân bằng." Trương Nguyên Thanh chịu đủ phó bản cấp S tra tấn là bình tĩnh nhất, tốc độ nói cực nhanh nói: "Ít nhất chúng ta xác nhận một điểm, đó chính là phải tách ra mới có thể kích hoạt kịch tình Từ quả phụ. Hơn nữa tôi cho rằng, tách ra không phải chỉ hành động đơn độc, mà là nam nữ tách ra.

"Bây giờ, chúng ta cần đi vào kịch tình, bằng không Nữ Vương và Cật Ngẫu liền thật sự có nguy hiểm tính mạng." Một đoạn lời này của hắn, đường lối suy nghĩ rõ ràng, nhanh chóng ổn định lòng quân.

Cảm xúc vội vàng xao động của Hỏa Đức Nguyên Quân thoáng bình tĩnh lại.

Quan Nhã nói: "Tôi ở lại tại chỗ, các ngươi quay về, thẳng đến lúc chúng ta nhìn không thấy lẫn nhau."

Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái thật sâu. "Cẩn thận, chị ở lại tại chỗ không nên cử động, nếu tôi phát hiện vẫn như cũ không thể kích hoạt kịch tình, liền lập tức về tìm chị." Nói xong, hắn không tiếng động phun ra một luồng âm khí, để lại Tiểu Đậu Bỉ nơi này.

Như vậy, hắn có thể ở thời điểm cần thiết, thông qua thị giác của Tiểu Đậu Bỉ thấy Quan Nhã, tương tự camera theo dõi.

Cật Ngẫu và Nữ Vương vô duyên vô cớ biến mất, nghề nghiệp có phần năng lực này, Trương Nguyên Thanh trước mắt biết, là mị hoặc của Thần dạ du cùng ảo thuật của Huyễn thuật sư. Mặc kệ là một loại nào, Tiểu Đậu Bỉ làm linh phó, đều có thể phát huy một ít tác dụng.

Kém nhất cũng có thể đảm đương nhân vật "mắt giả" một lần, nay Tiểu Đậu Bỉ trải qua thăng cấp, đã bước đầu có năng lực

đối địch, chạy trốn, Trương Nguyên Thanh đối với linh phó nhà mình vẫn là có chút tin tưởng.

Quan Nhã cười: "Chị biết, không cần lo lắng." Lập tức, Trương Nguyên Thanh dẫn ba đồng đội, hướng đường cũ chạy như điên.

Rất nhanh, bốn người chạy về đầu ngõ nhỏ ban đầu, Hỏa Đức Tinh Quân chưa dừng lại, chỉ là thả chậm bước chân, nhìn quanh căn nhà hai bên con đường, một lần nữa hô: "Tú Nhi, Tú Nhi, cô ở đâu?"

Đột nhiên, cửa sổ lầu hai căn nhà sát đường bên trái mở ra, một thanh âm mềm mại đáng yêu tận xương đáp lại: "Các vị quan nhân, là đang tìm tôi sao?"

Thanh âm bay vào trong tai bốn người đàn ông, tê tê ngứa ngứa, tựa như người tình ở bên tai nói nhỏ, làm xương cốt người ta mềm đi một nửa: "Đúng vậy đúng vậy."

Lý Thuần Phong nhìn về phía cửa sổ, không tự chủ được nói. "Đúng vậy đúng vậy." Ba người khác cũng đáp lại. Thanh âm đó uyển chuyển hàm xúc tỉ tê, nói: "Tôi ở ngay trên lầu, các vị quan nhân lên lầu một chuyến."

Lý Thuần Phong, Trương Nguyên Thanh cùng Hỏa Đức Tinh Quân theo bản năng di chuyển bước chân, đi về phía căn nhà đó. Trong cửa sổ mở rộng ánh sáng yếu ớt, lộ ra một sự âm trầm không hiểu.

Thiếu niên Mộc yêu u buồn trầm tĩnh bỗng giật mình một cái, nghĩ tới một chi tiết, vừa rồi khi cửa sổ mở ra, bọn họ liền lập tức phát hiện, nhưng lúc đó cũng chưa nhìn thấy bên cửa sổ có người. Cửa sổ kia giống như là tự mình mở ra, hoặc, là thứ không nhìn thấy mở ra cửa sổ.

Ý niệm lung tung vốn không có quá nhiều trong lòng Ly Ly Nguyên Thượng Thảo nhanh chóng thối lui, vội vàng kéo cánh tay các đồng bạn.

Lý Thuần Phong bỗng bừng tỉnh, thấp giọng răn dạy Trương Nguyên Thanh Hỏa Đức Tinh Quân: "Hai ngươi là chưa từng thấy nữ nhân sao, bị ma quỷ ám ảnh?" Trương Nguyên Thanh cùng Hỏa Đức Tinh Quân lộ vẻ mặt xấu hổ.

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo nhìn đội trưởng chính nghĩa nghiêm túc, bĩu môi. Nhưng Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, cao giọng nói: "Tú Nhi nương tử, có thể nhô đầu ra, để chúng ta chiêm ngưỡng phương dung hay không?" Nghe đội trưởng nói năng mặt dày vô sỉ như thế, trong lòng ba người khẩn trương một phen, có loại cảm giác chuyện không biết xấu hổ có người xử lý. Ánh mặt trời đang chói chang, nhưng trong cửa sổ kia tựa như cắn nuốt ánh sáng, giọng nữ mềm mại đáng yêu tận xương một lần nữa truyền đến

"Các vị quan nhân đáng ghét, đừng có đùa giỡn người ta, các người đi lên đi, chớ để tôi chờ sốt ruột." Giọng nói quyến rũ tận xương, đám đàn ông bên dưới nghe mà động lòng.

Lý Thuần Phong vẻ mặt nghiêm túc, hạ giọng, nói: "Xem ra cô ta sẽ không xuống dưới, còn cần chúng ta vào nhà, bằng không kịch tình không đi tiếp được."

Ba đồng đội gật đầu. Trương Nguyên Thanh chần chờ nói: "Tôi có loại dự cảm bất hảo, một cửa ải này chỉ sợ rất khó, thậm chế có phiêu lưu lật thuyền trong mương."

"Vì sao?" Hỏa Đức Tinh Quân nhíu mày. Trương Nguyên Thanh nói: "Bởi vì tôi háo sắc." Thật khéo, tôi cũng vậy. Lý Thuần Phong nói thầm trong lòng." Hỏa Đức Tinh Quân thấp giọng nói "Quan Nhã cùng Nữ Vương kia đủ xinh đẹp chứ, dáng người đủ tuyệt chứ, nhưng tôi nhiều nhất chỉ là thưởng thức vẻ đẹp của họ, nhưng vừa rồi nghe tiếng Từ quả phụ, cả đầu óc tôi chỉ có ngủ với cô ấy."

Chương 363: Sắc đẹp (3)

Khéo, tôi cũng tương tự. Lý Thuần Phong nghĩ. Sắc mặt hắn không quá dễ coi, cảm thụ của hắn cùng Hỏa Đức Tinh Quân quả thực giống nhau như đúc.

Bộ dáng Hỏa Đức và Nguyên Thủy đều không quá đáng tin, không chịu sắc đẹp dụ hoặc nhất là Ly Ly Nguyên Thượng Thảo, nhưng hắn chiến lực xa không kịp hai người, phải nghĩ cách để Nguyên Thủy và Hỏa Đức không chịu sắc đẹp dụ hoặc. Ánh mắt Hỏa Đức Tinh Quân lóe lên, ho khẽ hai tiếng, hấp dẫn các đồng bạn chú ý

“Thật ra, yếu đồng ý sắc đẹp thực hồi tư, đàn ông háo sắc nguyên nhân là phản ứng sinh lý chi phối đầu óc, cái này giống anh đói bụng, anh liền nhất định phải ăn, đàn khuẩn trong cơ thể anh muốn ăn đồ ngọt, anh sẽ muốn ăn đồ ngọt. Cho nên từ góc độ nào đó mà nói, tư duy con người là chịu thân thể khống chế, đó là nguyên nhân rất nhiều nam nhân không thể khống chế sắc tâm của mình.” Ly Ly Nguyên Thượng Thảo chậm rãi nói.

“Phản ứng sinh lý chúng ta không thể tự khống chế, bởi vì anh không thể ngăn cản thân thể tiết ra hormone, nhưng chúng ta có thể thông qua loại phương pháp khác, ảnh hưởng đầu óc, áp chế hormone tiết ra.” Cậu thật hiểu biết nha… Lý Thuần Phong cùng Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra.

Trương Nguyên Thanh vội vàng hỏi: “Vậy phải như thế nào ngăn chặn hormone tiết ra?”

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo nói: “Không quá phức tạp, các anh chỉ cần ở trong lòng không ngừng nói với chính mình, cô gái xinh đẹp nữa cũng phải bài tiết, không tắm rửa sẽ chua hôi, cũng sẽ cạy chân, không chừng còn thối chân, tốt nhất ở trong đầu hiện ra hình ảnh tương ứng. Mặt khác, còn có thể thích hợp tưởng tượng một ít cảnh tượng càng không thể tiếp nhận hơn, ví dụ như…”

“Đừng, đừng nói nữa, tôi đã tứ đại giai không.” Trương Nguyên Thanh tưởng tượng một phen, rùng mình một cái. “Được rồi, vào đi thôi, sắc đẹp cũng chỉ có vậy mà thôi.” Trương Nguyên Thanh bước về phía căn nhà.

Bờ sông, Quan Nhã lẳng lặng chờ đợi, tập trung tinh thần đề phòng xung quanh. Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi bất ngờ: “Quan Nhã!” Trong lòng người đẹp con lai rùng mình, vừa nhanh chóng xoay người, vừa bày ra tư thái đề phòng.

Trong ngõ nhỏ phía sau, một cô gái trẻ tuổi mặc áo đơn, quần soóc, trang điểm khói chạy ra, tươi đẹp dễ gần, rõ ràng là Nữ Vương.

Trong cảm xúc của cô có vui vẻ, có sợ hãi, có bất lực, nhưng chưa phát hiện địch ý. Khi cô chạy bước chân vấp váp, không có dấu hiệu súc lực, tiếp cận mình không phải vì đánh lén.

Trong khí tức cô ấy có linh lực "thuộc tính Thủy" nồng hậu, quả thật là Thủy quỷ, không phải ảo thuật, không phải ngụy trang. Trong đôi mắt đẹp của Quan Nhã ẩn hiện ánh sáng trắng, ánh mắt sắc bén của Thám báo bình tĩnh quan sát Nữ Vương.

Tuy đã xác nhận đối phương chính là Nữ Vương, nhưng Quan Nhã không có bất cứ sự vui sướng cùng lơi lỏng nào, bởi vì ở trong tầm mắt của cô, khuôn mặt đầy đặn của Nữ Vương biến thành gầy yếu, ánh mắt xanh xao mỏi mệt.

Màu da ảm đạm, vẻ mặt uể oải.

Cũng chỉ mười phút không gặp, cô ấy thế mà trở nên tiều tụy như thế, như là bị cái gì rút hết tinh khí thần.

"Quan Nhã, sao cô ở nơi này, người khác đâu?" Nữ Vương vẻ mặt bất ngờ, nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng người khác.

"Bọn họ đi nơi khác tìm cô rồi." Quan Nhã chăm chú nhìn nữ đồng nghiệp hình dung tiều tụy, hỏi: "Sao cô đột nhiên biến mất thế, đã gặp phải cái gì?"

Nghe vậy, sắc mặt Nữ Vương trầm xuống, thấp giọng nói: "Tôi sau khi lấy nước xong, liền tính quay về, nhưng phát hiện mình đã lạc đường, như thế nào cũng không tìm thấy mọi người. Tôi thử kêu gọi, mọi người vẫn không đáp lại tôi. Sau đó, sau đó…"

Nữ Vương cảnh giác hướng phía sau nhìn vài lần, vẻ mặt hoảng sợ, nói:

"Tôi nghe thấy phía sau có tiếng trẻ con cười, mặc kệ tôi chạy đến nơi nào, tiếng cười vẫn luôn đi theo tôi, nhưng khi tôi quay đầu, tiếng cười liền biến mất, lại chạy, lại vang lên, tôi như thế nào cũng không tìm thấy nó." Tiếng trẻ con cười… Trong mắt Quan Nhã sáng lên ánh sáng trắng nồng đậm, bao trùm con ngươi.

Lúc này, cô thấy được càng nhiều thứ hơn, thấy sau lưng Nữ Vương vươn ra một cái tay nhỏ màu xanh đen, đặt lên trên vai cô.

Ngay sau đó, một đứa trẻ con màu da xanh đen thò đầu ra, khuôn mặt xấu xí, làn da nhăn nhúm, hai mắt trợn lên, lại không phải như cúc áo đen ngây thơ vô tà của trẻ con, mà là

con ngươi màu trắng âm trầm. Trong lòng Quan Nhã trầm xuống "Nó ngay tại trên lưng cô."

Đám người Trương Nguyên Thanh tới trước cửa chính căn nhà sát đường kia, cửa là cửa gỗ mở hai cánh phục cổ, hai cái vòng đập cửa loang lổ vết gỉ. Hỏa Đức Tinh Quân dẫn đầu đẩy ra cửa gỗ, ở trong tiếng "kẽo kẹt", cửa gỗ phong trần nhiều năm mở ra.

Trong phòng ánh sáng tối tăm, một mùi ẩm thấp mục nát chỉ nhà cũ mới có đập vào mặt.

Trong cửa hẳn là sảnh ngoài, đơn giản bày một ít bàn gỗ tủ gỗ, đơn sơ mộc mạc.

Chương 364: Cổ trấn che dấu kịch tình (1)

Xuyên qua sảnh ngoài, bên trong là một cái sân giếng trời nho nhỏ, trung tâm sân có một khối bình đài nhỏ, bình đài tắm rửa ánh mặt trời giếng trời chiếu xuống, dựng một ít giàn trúc phơi quần áo. Bốn phía bình đài là sảnh trong, phòng, cùng với cầu thang nhỏ hẹp đi thông lầu hai.

Bốn người nhìn nhau, Lý Thuần Phong nhìn về phía cầu thang bằng gỗ ánh sáng tối tăm, nói: "Theo sát tôi." Hắn dẫn trước đi lên cầu thang đi thông lầu một.

Lối đi nhỏ hẹp tối tăm, cầu thang bằng gỗ niên đại xa xưa, mọi người giẫm xuống mỗi một bước, có thể nghe được tiếng "Kẽo kẹt". Rốt cuộc, bọn họ thông qua cầu thang không tính là dài, đi tới lầu hai. Lầu hai là một gian khuê phòng, khắp nơi bố trí vật phẩm cô gái sử dụng, đối diện đầu cầu thang là một cái giường lớn khắc hoa bằng gỗ, màn màu đỏ rủ xuống, trên giường trải chăn mới, thêu hoa. Bàn gỗ bên cửa sổ dựng lư hương đồng thau, có làn hương lặng lẽ bay bay.

Bên cạnh cửa sổ, có bàn trang điểm, ngồi trước bàn là một cô gái ở trần, trên người chỉ khoác một món sa mỏng mỏng như cánh ve, bóng lưng đường cong yểu điệu, nửa bờ mông đầy đặn như trăng đè xuống ghế gỗ, càng thêm tròn trịa.

Trong gương đồng sáng bóng có thể soi được, chiếu ra một dung nhan tưởng mừng tưởng giận, quyến rũ khôn kể.

Thân thể của cô, dung mạo của cô, làm người ta không thể bắt bẻ, nhưng hấp dẫn người ta nhất là khí chất của cô, không thể miêu tả, làm người ta nhìn mà trầm mê, đầy đầu óc chỉ còn lại mấy chữ xxx. Ánh mắt bốn người đàn ông như sắt gặp nam châm, dính chặt vào dáng người nổi bật của cô gái, khó có thể dời đi.

Trương Nguyên Thanh, Ly Ly Nguyên Thượng Thảo cùng Hỏa Đức Tinh Quân vẻ mặt si mê, cảnh giác cùng cẩn thận vừa rồi, trong bất tri bất giác tiêu tán không dấu vết. "Thình thịch! Thình thịch!" Lý Thuần Phong nghe thấy tiếng tim đập mãnh liệt của mình, bụng dưới dâng lên dục hỏa, tràn về tới nơi nào đó, mang đến sung huyết căng lên.

…

Khu vực trung tâm cổ trấn.

Lý Hiển Tông đứng trước cửa một tòa trạch viện (nhà lớn có sân) lớn, cổng trạch viện nước sơn loang lổ, đầy lỗ sâu đục, tấm biển trên cổng cũ nát, kết mạng nhện. Xuyên qua tấm biển xám xịt, mơ hồ có thể thấy rõ chữ trên tấm biển: Triệu trạch (nhà họ Triệu). Lý Hiển Tông sải bước lên bậc thang, tới trước cổng, nhẹ nhàng đẩy ra. "Kẹttt…"

Cổng lâu năm thiếu tu sửa phát ra thanh âm làm người ta ghê răng, chậm rãi mở ra.

Đoàn người vượt qua bậc cửa, đi vào trong sân, sau khi nhìn quanh một phen, phát hiện nơi đây bỏ hoang đã lâu, vườn hoa sân trước đã sớm hoang phế, cỏ dại mọc lác đác.

Trước sảnh ngoài mái cong cong bày cái vại nước cao bằng nửa người, tác dụng của loại vại nước này là lúc xảy ra hoả hoạn, có thể lấy nước bất cứ lúc nào, thuộc về vật đi kèm với nhà giàu, tương tự với bình chữa cháy hiện đại. Mọi người xuyên qua sân trước, khi đến sảnh ngoài, từng đợt tanh tưởi từ trong vại nước bay ra, xông vào mũi.

Thanh niên thiếu mất tai trái nhíu mày, chậm rãi tới gần, cúi đầu nhìn, thấp giọng mắng một câu "…" Trong vại nước là một thi thể ngâm nát.

“Cẩn thận một chút, những thứ này có thể còn hung dữ hơn so với thợ rèn Vương.” Lý Hiển Tông cảnh báo một câu, đẩy ra cửa sảnh ngoài. Trong sảnh, khắp nơi đều có đồ gia dụng mục nát, nơi ánh mắt có thể đạt tới, trừ đổ nát chính là tro bụi.

Nằm cạnh cửa là một thi thể, hư thối nghiêm trọng, xem trang phục hẳn là hạ nhân trong nhà.

Lý Hiển Tông ngồi xổm xuống ở bên cạnh thi thể, không chút chướng ngại tâm lý dùng dao gập cắt quần áo thi thể, sau khi cẩn thận kiểm tra một phen, nói: “Tim gan cô ta bị móc đi rồi.”

Sáu người bỏ qua thi thể, tiếp tục hướng sân trong xâm nhập, ven đường nhìn thấy nhiều thi thể, tình hình khi chết đều là bị móc đi tim gan. Những thi thể này phân tán ở các nơi, mặt hướng ra ngoài nhà, tựa như là bị giết trên đường đào tẩu.

Triệu trạch giống như từng trải qua một hồi giết chóc cực kỳ đáng sợ. Thanh niên mất tai trái nhìn quét xung quanh, hùng hổ nói: “Cái kịch tình này tao xem không hiểu.”

Cổ trấn này trống trơn, thợ rèn Vương liên quan kịch tình bị nguyền rủa, mà Triệu trạch hiển nhiên cũng gặp điều không lành. Trong đó tất nhiên có nguyên nhân, nhưng manh mối quá ít, không thể nào phỏng đoán, cho nên cho người ta một loại cảm giác không chân thực.

Đương nhiên, cái này không ảnh hưởng bọn họ đi kịch tình. Lấy tình huống trước mắt phỏng đoán, Triệu trạch gặp điều không lành, nhiệm vụ kế tiếp của bọn họ, khẳng định là giải quyết tà vật nơi đây. Nhưng mà, cảm xúc mê mang sẽ làm lòng người trở nên tiêu cực, thiếu cảm giác an toàn.

Lý Hiển Tông thản nhiên nói: “Loại tình huống này, không có gì ngoài hai loại khả năng, một, phó bản trấn âm Dương có nhiệm vụ ẩn, hai, giải được bí mật tuyến câu chuyện có thưởng thêm, tiền lời sẽ tăng lên, nhưng kèm theo tất nhiên là độ khó tăng cao, đối với đội ngũ thực lực bình thường, chỉ cần đi kịch tình cho tốt là được rồi.”

Chương 365: Cổ trấn che dấu kịch tình (2)

Người trung niên khô gầy hỏi: “Nếu không thử giải bí mật câu chuyện che giấu?” Lý Hiển Tông suy nghĩ một phen, nói: “Có thể, nhưng không phải bây giờ.” “Nói như thế nào?” Thanh niên mất tai trái hỏi.

“Từ tin tức trên người thợ rèn Vương có thể suy đoán ra, mỗi một nhân vật đều có “câu chuyện” tương ứng, cho dù chúng ta sưu tập toàn bộ tin tức, cũng không có khả năng hoàn toàn tiết lộ, bởi vì còn có một nửa tin tức khác ở trận doanh hợp pháp bên kia.” Lối suy nghĩ của Lý Hiển Tông rất rõ ràng, :

“Trấn âm Dương là một phó bản đối xứng, một nửa nội dung ở chúng ta bên này, một nửa nội dung ở bọn họ bên kia, muốn giải được kịch tình che giấu, chỉ sợ phải chờ đại quyết chiến. Ít nhất tình huống chúng ta bên này là như thế, trận doanh hợp pháp bên kia, có thể độc lập giải mã kịch tình hay không, tao cũng không biết.”

Người trung niên khô gầy liếm môi: “Tao đã sốt ruột không chờ nổi, không biết trong trận doanh hợp pháp có mấy cô em xinh đẹp hay không.” Người khác quan tâm, là trong hành giả trận doanh hợp pháp, có kẻ mạnh giống như Lý Hiển Tông hay không.

Bọn họ không trì hoãn, xuyên qua nội viện, đến cửa sảnh trong.

Lý Hiển Tông dừng ở ngoài cửa, đang muốn đẩy cửa, cái tay vươn ra bỗng nhiên cứng đờ.

Trong khe cửa truyền đến lời vô nghĩa trầm thấp: “Ai cũng đừng nghĩ cướp đi bảo vật của ta, ai cũng đừng nghĩ cướp đi bảo vật của ta…” Các đội viên phía sau như đối mặt đại địch. Người trung niên khô gầy hạ giọng:

“Ở ngay bên trong.”

Lý Hiển Tông hít sâu một hơi, dùng sức đẩy ra cửa sảnh trong.

Theo cửa gỗ đẩy ra, mọi người thấy rõ cảnh tượng sảnh trong, đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Chỉ thấy sảnh trong mở rộng chồng chất một ngọn núi vàng cao cao, do vàng, vải vóc, tiền, tranh chữ, đồ sứ các vật phẩm đắt đỏ chồng chất thành. Cạnh núi vàng, một bóng dáng mập mạp mặc quần áo viên ngoại quỳ đó, ngoảnh mặt làm ngơ đối

với khách không mời mà đến ở sau lưng, trong miệng lặp lại tiếng lẩm bẩm vừa rồi.

“Phù, phù!”

Lý Hiển Tông nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ, tiếng thở dốc đến từ phía sau.

Năm đồng bạn nhìn chằm chằm ngọn núi vàng kia, trong ánh mắt toát ra nét tham lam, cũng yên lặng kéo giãn khoảng cách với nhau, bắt đầu cảnh giác lẫn nhau. Bọn họ đều muốn đạt được bảo vật, nhưng lại cũng không muốn đồng bạn đạt được.

Thấy thế, trong lòng Lý Hiển Tông đột nhiên trầm xuống. Những tên ngu xuẩn này bị mê hoặc rồi. Ngọn núi vàng này giấu diếm sức mê hoặc, mà hắn sở dĩ giữ được bình tĩnh, là vì bản thân hắn là Yêu mê hoặc, có được sức miễn dịch nhất định. Trước có Triệu viên ngoại trình độ nguy hiểm chưa biết, sau có đồng bạn có thể nội đấu bất cứ lúc nào, làm không tốt, có thể phải đối mặt đoàn diệt.

Lúc này, Triệu viên ngoại trước núi vàng quay đầu, đó là một khuôn mặt hư thối cao độ, trên mặt bò đầy giòi bọ, hốc mắt trống rỗng, tròng mắt rủ xuống ở má.”Đói, đói quá!”

Triệu viên ngoại mở ra cái miệng rộng, khóe miệng rách đến bên tai, rít gào: “Ta muốn ăn tim gan các ngươi!”

…

Nữ Vương kinh hãi muốn nhảy dựng lên, vội vàng quay đầu, quả nhiên, ở trên vai cô, một đứa bé làn da xanh đen, mắt trắng dọa người bám ở đó. “Tôi, tôi thế mà thấy oán linh, tôi đã suy yếu tới như vậy sao?”

Sắc mặt Nữ Vương càng thêm tái nhợt.

Cô là thành viên tổ chức chính phủ, kiến thức hơn xa Linh cảnh hành giả hoang dã, biết không phải nghề nghiệp đặc thù, kỹ năng đặc thù, nếu muốn thấy linh thể, nhất định phải cơ thể yếu ớt dương suy mới được. Quan Nhã trầm giọng nói: “Cô đừng cử động!”

Cô đưa tay chộp một cái vào trong hư không, chộp ra một khẩu súng trường dài khoảng 1. 2 mét, vẽ hoa văn màu vàng, khẩu súng trường này công nghệ chế tạo là của thế kỷ trước,

hoa lệ lại phong cách cổ xưa. Quan Nhã nâng súng trường lên, báng súng tì ở bả vai, tách ra đôi chân dài, đế giày gắt gao bám lấy mặt đất, nhắm đứa trẻ con xanh đen ở bả vai Nữ Vương, bóp cò súng. "Đoàng!"

Sức giật mạnh đẩy vai phải Quan Nhã lệch đi.

Viên đạn xoay tròn tốc độ cao xuyên thủng đầu anh linh, bắn vách tường phía sau ra hố sâu, bắn ra vết nứt. Đứ trẻ con từ bả vai Nữ Vương ngã xuống, ở trên đất vặn vẹo một phen, đã bị thương không nhẹ.

Nó là bị hiệu quả phá sát kèm theo trong viên đạn bắn cho bị thương, khẩu súng trường này là đạo cụ đẳng cấp cao trong nghề nghiệp Thám báo, công năng của nó chỉ có một hạng, đó chính là lực sát thương phương diện vật lý. Thám báo nghề nghiệp này, đến đẳng cấp cao, có được một trái tim trong suốt, có thể nhìn thấu hư ảo, bài trừ tà sát.

"Trị phần ngọn không trị phần gốc, đối phó oán linh, còn cần Thần dạ du đến."

Quan Nhã kéo chốt súng, đẩy vỏ đạn ra, ép nòng súng xuống, nhắm oán linh một lần nữa. Đúng lúc này, anh linh trên mặt đất phát ra tiếng kêu khóc bén nhọn, từng tiếng thê lương.

Chương 366: Cổ trấn che dấu kịch tình (3)

Ngay sau đó, xung quanh cũng vang lên tiếng kêu khóc, chỉ thấy trong nước sông, trong ngõ nhỏ, trên nóc căn nhà sát đường, bò ra một rồi lại một anh linh màu xanh đen. Rất nhanh, Quan Nhã cùng Nữ Vương đã bị bao vây.

"Không ổn nha, lấy đâu ra nhiều anh linh như vậy?" Nữ Vương nhìn lướt qua, thấy bảy tám con anh linh hung tàn.

"Cái này không phải rất rõ ràng sao?" Quan Nhã kéo họng súng, trận địa sẵn sàng đón quân địch, nói: "Chúng ta kích hoạt là kịch tình Từ quả phụ, rất rõ ràng có liên quan với cô ta." "Cô là nói những anh linh này là của cô ta?" Nữ Vương cả kinh, thầm nhủ nghe cảm giác không đáng tin nha.

Lúc này, một anh linh từ bên cạnh di chuyển tấn công, nhanh chóng bò về phía Quan Nhã.

Lão ti cơ nghiêng người nổ súng, bắn phiến đá nứt nẻ, đá vụn văng khắp nơi, bắn cho anh linh kêu thảm thiết thê lương.

Nữ Vương tháo xuống vòng tròn ở vành tai, hướng tới một anh linh khác ném mạnh, vòng tròn hóa thành vòng nước, ý đồ trói buộc anh linh, nhưng thất bại. Nước là vật hữu hình, không vây được linh thể vô hình.

“Căn bản vô dụng.” Nữ Vương cuống lên nói: “Vẫn là để cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, cậu ta là Thần dạ du, giải quyết những oán linh này dễ dàng.”

Loại oán linh cường đại mà đáng sợ này, lực lượng đã đạt tới tiêu chuẩn sơ cấp linh phó, ở trong hiện thực căn bản không gặp được, hơn nữa trong hiện thực có đồng nghiệp Thần dạ du, có đồng đội chính phủ, đối mặt loại oán linh cấp bậc này, nhiều nhất phiền toái, sẽ không trí mạng.

Ở trong phó bản gặp được thì rất khó giải quyết.

Quan Nhã bình tĩnh kéo súng, đẩy vỏ đạn ra, đồng thời nói:

“Nguyên Thủy sẽ không đến đây, nếu kẻ địch của cậu ta là oán linh, vậy bây giờ cậu ta đã giải quyết kẻ địch chạy tới trợ giúp, nhưng cậu ta chưa, nói rõ kẻ địch cậu ta gặp được không phải oán linh, hơn nữa bản thân khó bảo toàn. Oán linh là chỉ nhằm vào hai chúng ta.”

Nói xong, cô lại nổ súng bức lui một oán linh.

“Vì sao?” Nữ Vương phát hiện mình chỉ có thể ở bên cạnh nhìn suông, đảm đương một vai diễn phụ. Quan Nhã trầm ngâm một phen, nói: “Có thể là bởi vì hai chúng ta xinh đẹp.”

“Ha?” Nữ Vương vẻ mặt ngạc nhiên.

“Cô chưa phát hiện sao, điều kiện kích hoạt kịch tình Từ quả phụ là nam nữ tách ra, chúng ta đã tiến vào kịch tình, nhìn thấy lại không phải Từ quả phụ, mà là đàn anh linh này. Cái này quá nửa là Từ quả phụ sắp xếp tới giết chúng ta, về phần bản thân cô ta, hẳn là đang đối phó các nam nhân trong đội ngũ.”

Tuy thân hãm nguy cơ, nhưng đầu óc Quan Nhã vẫn tỉnh táo như cũ: "Một quả phụ lấy đâu ra nhiều anh linh như vậy chứ, chồng cô ta trước khi chết lưu lại? Vậy trừ phi cô ta là heo, một mẻ đẻ chín con.

Lại liên hệ Từ quả phụ chỉ gặp đàn ông một điểm này, Nguyên Thủy có thể đã đoán sai, nguyền rủa con trai bà Vương không phải Từ quả phụ, một dâm phụ sao có khả năng bởi vì thất thân mà mang lòng oán hận chứ, đối mặt kẻ háo sắc, cô ta nên vui không khép được chân."

"Cũng lúc nào rồi cô còn lái xe." Nữ Vương nghe hiểu, cả giận nói: "Ý của cô là, đàn ông trong đội ngũ rất có thể đang phong lưu khoái hoạt với dâm phụ kia? Đàn ông quả nhiên đều không đáng tin cậy, vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ."

"Chỉ có thể chờ Nguyên Thủy tới cứu chúng ta, tin tưởng cậu ta đi, tuy cậu ta là tên háo sắc hư hỏng." Quan Nhã lại nổ súng một phát. Tám con anh linh giống như chó đi săn, bao vây kẻ địch, mong chờ muốn bổ nhào tới.

Lúc này, Nữ Vương thấp giọng nói: "Quan Nhã, phía sau cô còn có một anh linh." Quan Nhã cả kinh hãi, bỗng nhiên quay đầu.

Chỉ thấy cạnh bờ sông bên người, một anh linh mượt mà đáng yêu nằm úp sấp, đầu thò vào trong nước, vểnh cái mông lên hướng về các cô.

So sánh với anh linh màu da xanh đen, hung lệ điên cuồng, khí tức trên thân đứa trẻ con này tinh thuần hơn rất nhiều, ít nhất Quan Nhã không nhìn thấy lệ khí. Nó ở phía sau mình khi nào?

Nó ở trong nước tìm cái gì? Quan Nhã theo bản năng xoay nòng súng, nhắm anh linh nhỏ bờ sông.

Một anh linh xanh đen bắt lấy cơ hội, vung tứ chi, nhanh chóng bò đến, ôm lấy cẳng chân Quan Nhã.

Khí tức âm trầm lạnh lẽo nháy mắt bò đầy toàn thân, Quan Nhã chỉ cảm thấy tinh khí nhanh chóng trôi đi, trong lòng cô trầm xuống, nòng súng ép xuống, bóp cò súng. "Đoàng!"

Viên đạn bắn trúng anh linh, đánh nứt phiến đá, sau đó bắn ngược đến trên cẳng chân Quan Nhã, nháy mắt xé rách máu

thịt, tạo thành vết thương khoa trương thấy xương. Khẩu súng này quả nhiên khiến mình trở nên xui xẻo… Quan Nhã dẫn theo Nữ Vương, lảo đảo lui đến bờ sông.

“Cô thế nào rồi?” Nữ Vương khẽ biến sắc.

“Không ra làm sao.” Quan Nhã không đi quản vết thương không ngừng đổ máu, nói: “Trong năm phút đồng hồ, Nguyên Thủy tiểu tử kia nếu còn chưa chạy tới, chúng ta liền dữ nhiều lành ít.”

Chương 367: Cổ trấn che dấu kịch tình (4)

Trên đời lại có cô gái sắc đẹp mê người như thế, quyến rũ như thế.

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu bốn người đàn ông ở đây.

Trong không khí có làn hương thầm bay bay, cô gái bên cửa sổ khoác sa mỏng, thân thể như ẩn như hiện. Cô ngoái đầu nhìn lại cười, đẹp như hoa đào, dịu dàng nói: “Các vị quan nhân, tôi mất chồng nhiều năm, khuê phòng tịch mịch, có thể mời các quan nhân rủ lòng thương, lưu lại một đứa con hay không?”

Tiếng hít thở của các nam nhân càng thêm ồ ồ, Hỏa Đức Tinh Quân lẩm bẩm: “Được được.”

Ngoài miệng nói được, gót chân lại không nhúc nhích, hai chân khẽ phát run, kiệt lực khống chế xúc động tiến lên.

Thiếu niên Mộc yêu do dự trầm tĩnh lộ ra vẻ mặt giãy dụa, nhưng cuối cùng, sự trong veo trong ánh mắt từng chút một bị dục vọng thay thế. Lý Thuần Phong thấp giọng lẩm bẩm: “Cự nhân quan… Cự nhân quan*…”

Nhưng ánh mắt bám mãi ở trên người Từ Tú Nhi, dục niệm trong ánh mắt càng lúc càng mãnh liệt, thiêu đốt lý trí.

Trương Nguyên Thanh miệng khô lưỡi khô, dục vọng lật sông nghiêng biển, hận không thể ôm lấy người đẹp bên cửa sổ, không để ý tất cả phát tiết tinh lực. Nhưng một tia lý trí còn sót lại đang cố gắng đấu tranh.

Không thể đi, nhiệm vụ ẩn là chống lại sắc đẹp. Ăn ngon và thích cái đẹp là bản tính con người, cô gái động lòng người như thế sao có thể bỏ qua, nhiệm vụ ẩn không làm cũng được… Mình bị mị hoặc rồi, nhanh chóng chuyển dục vọng đến trên thân Tiểu Đậu Bỉ… Quan Nhã và Nữ Vương còn ở bên ngoài, thân hãm nguy cơ, mình phải cứu các cô ấy… Vì sao phải cứu các cô ấy, họ lại không cho mình ngủ… Tỉnh táo chút, một cửa ải này tuyệt đối không phải sắc đẹp đơn giản như vậy,

Ngủ cô ta trả giá rất có thể là đoàn diệt… Chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, chỉ cần có thể đạt được cô ấy, chết cũng đáng… Lý trí tựa như chiếc thuyền con, chìm nổi ở trong biển dục vọng, khi thì bị nuốt chửng, khi thì ương ngạnh trồi lên mặt nước. Lý trí còn sót lại không nhiều của hắn, tổn thất toàn bộ ở trong tinh thần nội đấu, khó có thể làm ra ứng đối thực tế.

Bốn nam nhân đều đang dùng phương thức của mình, dốc hết sức đối kháng dục niệm.

Từ Tú Nhi nhìn các nam nhân dừng chân bất động, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, từ trước bàn trang điểm đứng dậy, bước sen uyển chuyển, tới bên giường ngồi xuống. Trong quá trình này, ánh mắt đám người Trương Nguyên Thanh luôn truy đuổi cơ thể hoạt sắc sinh hương kia.

Từ Tú Nhi sóng mắt lấp lánh, mềm mại đáng yêu động lòng người, mím bờ môi đỏ mọng, nhẹ nhàng nói: “Các vị quan nhân còn chờ cái gì chứ? Chẳng lẽ là chê ta thấp kém, không đáng để vào mắt?” Nói xong, nàng nâng bàn tay trắng nõn, nhẹ nhàng vén lên sa mỏng trên bờ vai trứng như tuyết, tùy ý nó dọc theo thân thể mềm mại trắng nõn bóng loáng trượt xuống, cảnh xuân lộ hết.

“Ực ực.”

Trương Nguyên Thanh nghe thấy được tiếng nuốt nước miếng, không phân biệt được là của đồng đội, hay là của mình.

Lý trí còn sót lại hoàn toàn bao phủ, hắn hai mắt đỏ rực lao về phía Từ Tú Nhi, bổ nhào cô ngã ở trên giường lớn khắc hoa mềm mại. Mà phía sau hắn, là đồng bạn hai mắt đỏ rực tương tự.

Các nam nhân hóa thành con thú dục vọng điên cuồng, đánh mất toàn bộ lý trí, xúc động bản năng chi phối thân thể, bọn họ cởi áo, quần, giày, từng món phân tán dưới đất.

Trương Nguyên Thanh cởi áo thun, đầu to như như đấu, ánh mắt tham lam đảo qua thân thể mềm mại của Từ Tú Nhi, muốn tiến vào đề tài chính, ánh mắt hắn liếc qua mông tròn xoe đầy đặn, trong đầu không chịu khống chế, không tự chủ được hiện lên một ý nghĩ:

Mông đẹp như vậy, vì sao không mọc đuôi heo?

Sau khi ý nghĩ này hiện lên, trong lòng hắn không hiểu sao sinh ra ghét bỏ, chỉ cảm thấy cô gái trên giường không phù hợp thẩm mỹ của mình, người ta không thể, ít nhất, không nên động dục đối với cô gái không mọc đuôi heo. Dục niệm cuồn cuộn nhất thời bình ổn, lý trí một lần nữa trồi lên, Trương Nguyên Thanh bỗng tỉnh táo.

Từ Tú Nhi hít thở dồn dập, hai má ửng đỏ, vươn ra cánh tay như ngó sen ôm đến, sốt ruột không chờ nổi nói: "Quan nhân, mau…" Lý trí Trương Nguyên Thanh thật không dễ gì khôi phục, dần dần lại bắt đầu trầm luân.

Mà lúc này, Hỏa Đức Tinh Quân đã lột sạch bản thân, không kiên nhẫn đẩy Trương Nguyên Thanh ra, như là dã thú tranh đoạt quyền giao phối.

Trương Nguyên Thanh thuận thế ngã sang một bên, thử chuyển "tình dục" cho Tiểu Đậu Bỉ, nhưng hắn thất bại, giữa Tiểu Đậu Bỉ cùng hắn giống như cách một tầng lụa mông mông lung lung.

Là vì mình ở trong kịch tình (nhà), mà nó ở bên ngoài? Trương Nguyên Thanh ý niệm chuyển động, nghĩ tới chày Phục Ma, đạo cụ này có được hiệu quả tịnh hóa cùng phá ma, nhưng hắn không xác định hữu hiệu đối với dục vọng hay không.

Chương 368: Cổ trấn che dấu kịch tình (5)

Chày Phục Ma ba cạnh bén nhọn, đâm vào đùi, chảy ra từng mảng lớn tinh huyết, phát ra hào quang màu vàng tinh thuần dữ dội. Hiệu quả phá ma cùng tịnh hóa chồng chất, sự dụ hoặc làm thần trí người ta bị lạc kia tiêu tán, lý trí chiếm lĩnh cao địa.

Nhưng dục vọng cũng chưa hoàn toàn biến mất, bởi vì cái này trên bản chất cũng không phải "ngoại vật", chày Phục Ma tịnh hóa cùng phá ma, không thể làm người ta biến thành hòa thượng lòng như nước lặng.

Bốp! Bốp! Bốp!

Trương Nguyên Thanh giơ tay chém xuống, chém ngất ba đồng đội, tránh cho bọn họ rơi vào vực sâu.

Xử lý xong đồng đội phát điên, Trương Nguyên Thanh yên lặng chờ một lát, nhưng chưa thu được nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ ẩn.

Phát hiện khác thường, Từ Tú Nhi mở mắt, giờ phút này, gò má cô ửng hồng càng thêm rõ ràng, da thịt trắng như tuyết nhuộm lên mảng đỏ ửng, sóng mắt lấp lánh ướt át. Bờ môi đỏ mọng khẽ mở, phun ra giọng nói ngọt ngào:

"Quan, quan nhân, cho tôi…"

Ồ, nhắc nhở nhiệm vụ ẩn chưa bắn ra, vì sao? Mình rõ ràng đã thoát khỏi sắc đẹp dụ hoặc. Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày. Nhiệm vụ ẩn chưa kích hoạt, khẳng định là có nguyên nhân, hắn tính tiến thêm một bước mò mẫm kịch tình.

Trầm ngâm vài giây, Trương Nguyên Thanh không đi nhìn thân thể mềm mại của Từ Tú Nhi, đè nén một mảng dục vọng trong lòng, nói: "Từ quả phụ, chúng ta đến tán gẫu."

Nghe thấy hai chữ "quả phụ", dục vọng trong mắt Từ Tú Nhi hơi rút lui, nhưng sau đó lại bị dục niệm cuồn cuộn thay thế, yểu điệu đáp lại: "Quan nhân, ngài, ngài muốn hỏi cái gì? Van cầu ngài thương xót, cho tôi đi."

"Trả lời vấn đề của tôi, tôi liền thỏa mãn cô." Trương Nguyên Thanh vẽ cái bánh lớn, hỏi: "Cô biết con trai bà Vương sao."

Từ Tú Nhi si ngốc cười duyên: "Biết, đó là thân mật của người ta."

A? Cái gì? Câu trả lời này khiến Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, hắn không ngờ hai bên là quan hệ như vậy, cái này không phù hợp sự căm hận của bà Vương đối với cô. "Hắn vì sao sẽ bị nguyền rủa? Cô lại vì sao sẽ ở chỗ này?"Trương Nguyên Thanh lại hỏi.

Từ Tú Nhi im lặng, chưa trả lời.

Hai bên giằng co một lát, trong miệng cô bay ra một tiếng rên rỉ mê người, bất đắc dĩ khuất phục, nói: "Là cô gái kia… Quan nhân, chớ trêu đùa người ta nữa, yêu thương người ta đi." Trương Nguyên Thanh không chút dao động, nói: "Cô ta là ai."

Trong sóng mắt lấp lánh của Từ Tú Nhi đột nhiên phun ra oán độc cùng căm hận, cắn răng nói: "Hậu nhân của âm Dương Tán Nhân, kẻ khống chế thực tế của trấn âm Dương."

"Cô ta vì sao phải nguyền rủa con trai bà Vương?"

Từ Tú Nhi lại không nói chuyện nữa, túm lấy quần Trương Nguyên Thanh, cầu xin: "Quan nhân, người ta thật khổ, van cầu ngài thương xót, mau cho tôi…"

Chày Phục Ma tịnh hóa dụ hoặc trên người cô gái này, nhưng dứt bỏ mị hoặc đáng sợ kia không nói, một cô gái dung mạo quyến rũ dáng người linh lung cầu lâm hạnh, làm đàn ông bình thường, không có khả năng không có ý gì.

Đấu sức chịu đựng với mình? Công hiệu của chày Phục Ma chỉ có vài phút, cùng lắm thì ta đâm mình vài lần… Trương Nguyên Thanh cố nén không đi nhìn thân thể của cô, mặt không biểu cảm. Từ Tú Nhi thấy mình không thể dụ hoặc hắn nữa, khuất phục, ai oái nói:

"Người ta từ nhỏ đã xinh đẹp, lại bị gả cho một tên ma ốm, thành hôn không được mấy năm, con quỷ bệnh đó liền đi mất. Mấy năm qua khổ sở không có chỗ dựa, nhận hết xem thường cùng ức hiếp. Đứa con trai đó của bà Vương là lưu manh trên trấn, suốt ngày chơi bời lêu lổng, ban đêm của ngày nào đó lẻn vào nhà người ta, bắt, bắt nạt người ta.

"Người ta một nữ tử yếu đuối làm sao phản kháng, lại một mình giữ khuê phòng nhiều năm, sau vài lần, liền, liền qua lại

với hắn. Nhưng dần dần, thời gian dài, kẻ phụ lòng đó liền chán ghét người ta, cả ngày treo cô ta ở bên miệng."

Từ Tú Nhi nghiến răng nghiến lợi, nước mắt tuôn rơi, nói: "Tên lưu manh đó cũng không xem bản thân là mặt hàng gì, cô ta là hậu nhân của âm Dương Tán Nhân, lại biết chút pháp thuật, dân chúng trên trấn đều rất kính yêu cô ta, kính trọng cô ta, tôn thờ, há là tên lưu manh kia có thể nhúng chàm."

Ngoài miệng nói lời khen tặng, sự ghen tị trong ánh mắt lại mãnh liệt như thủy triều.

"Có một ngày, tên lưu manh đó lại tới tìm tôi, cho tôi một bình thuốc, bảo tôi vụng trộm bỏ vào trong nước trà của tôi. Cô ta cùng tôi tuổi xấp xỉ, lúc nhỏ từng là bạn chơi cùng, tôi muốn tiếp cận cô ấy cũng không khó. Tôi mới đầu không dám, nhưng tên lưu manh này nói, hắn đã âm thầm thương lượng với Triệu viên ngoại, nhất định giải quyết thỏa đáng sự việc, khiến cô ta không dám trả thù."

"Cho nên cô bỏ thuốc cô ta?" Trương Nguyên Thanh nheo mắt.

"Đúng!" Từ Tú Nhi chưa phủ nhận, oán độc cùng ghen tị trong mắt lại nảy lên, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Tôi sau khi mất chồng, cô ta hàng ngày tới gặp tôi, an ủi tôi, nhưng cô ta càng thương hại, tôi liền càng hận cô ta. Nhan sắc tôi không kèm gì cô ta, vì sao số khổ như thế? Hai mươi mất chồng, bị lưu manh bắt nạt, mà cô ta từ nhỏ cao quý, được dân chúng trên trấn kính yêu.

"Dựa vào cái gì? Cô ta dựa vào cái gì không dính một hạt bụi, dựa vào cái gì sạch sẽ, tôi cũng muốn làm cô ta giống với tôi, bị lưu manh đùa bỡn, nghìn người làm chồng."

Chương 369: Cổ trấn che dấu kịch tình (6)

"Sau đó thế nào?"

Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Sau đó…” Từ Tú Nhi cười khanh khách nói: “Sau đó tôi liền không thấy cô ta nữa, nam nhân thối kia nói cô ta đã chết rồi, chết tốt, chết tốt.”

Thì ra là như thế, nguyền rủa trên thân hai người liền giải thích thông, mà bà Vương căm hận Từ Tú Nhi như thế cũng có thể lý giải, con trai háo sắc có gì sai đâu, sai đều là quả phụ này, là cô ta dụ hoặc con trai, mới làm con trai trở thành quái vật người không ra người mèo không ra mèo, cái này phù hợp lập trường một người mẹ.

Nhưng, Từ Tú Nhi không phải Vu cổ sư mà nói, bố trí trong nhà bà Vương, ra từ tay ai?

Con trai Bà Vương và Triệu viên ngoại có cấu kết, mà Triệu viên ngoại mời một pháp sư… Triệu viên ngoại, thợ rèn Vương cùng pháp sư ở trên chuyện này sắm vai nhân vật gì? Thật sự là ác độc nha, bởi vì ghen tị mà đánh mất lương tri… Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn cô gái lẳng lơ quyến rũ tận xương, trong lòng không có chút nào dục niệm.

Cùng lúc đó, hắn nghe thấy trong đầu truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting! Ngài đã kích hoạt nhiệm vụ ẩn 1: Dục hỏa không tắt (2/3)” “Dục hỏa không tắt: Ghen tị cùng dục vọng, khiến cô ta sa ngã thành ma quỷ âm u, làm ra tội lỗi không thể tha thứ, tuyệt đối đừng bị cô ta dụ hoặc, bằng không sẽ rơi vào vực sâu.” “Ghi chú: Ta muốn khiến cô ta trầm luân ở trong dục vọng, biến thành kỹ nữ ai cũng có thể làm chồng” “Đạo cụ nhiệm vụ: Một khối ngọc vỡ.” Thì ra là thế, chỉ có mình hoàn toàn chống lại được sắc đẹp, mới có thể đạt được tán đồng, một điểm này, chày Phục Ma không thể đến giúp mình. Trương Nguyên Thanh xem xét ô vật phẩm, hai khối ngọc vỡ, tổ hợp thành ngọc bội hoàn chỉnh.

Vật phẩm nhiệm vụ ẩn đã thu thập xong, nhưng tiến độ nhiệm vụ còn thiếu một cái.

Từ Tú Nhi như phát điên cười lên một lát, dục niệm một lần nữa ập tới, vừa vuốt ve đôi chân, vừa bắt lấy quần Trương Nguyên Thanh, cầu xin nói: “Quan nhân, người ta chịu không nổi nữa, xin ngài thương xót, xin thương xót.”

Đây là nguyền rủa của cô ấy đối với cô! Trương Nguyên Thanh nói: “Một vấn đề cuối cùng, ở trước khi chúng tôi đến, có phải còn có một tên mập đi lên hay không?” Từ Tú Nhi do dự một phen, cúi đầu nhìn về phía gầm giường.

Trương Nguyên Thanh lập tức cúi người, quả nhiên ở gầm giường thấy được Cật Ngẫu.

Gầm giường là một thân thể mảnh dẻ, gò má gầy tóp, giống như dân đói quanh năm ăn không no bụng.

Trương Nguyên Thanh kéo hắn đi ra, cẩn thận kiểm tra, nhẹ nhàng thở ra, nhóc mập biến thành gậy trúc, khí tức cực kỳ mỏng manh, nhưng còn có khí tức tồn tại, chưa chết. Từ Tú Nhi cười nhạo nói: “Gã vô dụng, chỉ rùng mình trên thân người ta vài cái, liền không được nữa.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng nói tiếng xin lỗi lão đệ.

Hắn lúc trước bảo Cật Ngẫu đi dò đường, một mặt là Thổ quái sức bền cao, phòng ngự mạnh, một mặt khác là, Ma Quân trầm luân sắc đẹp vẫn như cũ có thể vượt qua, nói lên trình độ hung hiểm của cửa ải này hẳn là thấp hơn bà Vương cửa ải đó. Sự thật cũng quả thật như thế, Cật Ngẫu chưa chết.

Nhưng nay xem ra, hắn vẫn phán đoán mắc sai lầm, xem nhẹ Ma Quân, đánh giá cao Cật Ngẫu. May mắn tới kịp thời, nếu không nhóc mập rất có thể chết bởi tinh lực khô kiệt.

Trương Nguyên Thanh cúi người xách lên mắt cá chân của các đồng đội, mang từng người bọn họ quăng ra cửa sổ.”Quan nhân, chớ đi, chớ đi…”

Từ Tú Nhi lăn xuống giường, vừa lăn vừa bò đuổi theo.

Có thể nhìn ra cô rất thống khổ, khát vọng nam nhân đến hóa giải đau đớn. “Cô cứ ở nơi này tiếp tục chịu nguyền rủa đi.”

Hắn không nhìn thân thể Từ Tú Nhi thêm một lần nào, hai tay chống lên bệ cửa sổ, tung người nhảy xuống. Tiếng thét chói tai của Từ Tú Nhi vang lên ở sau người.

“Tôi làm sao vậy?” Hỏa Đức Tinh Quân dần tỉnh lại, vỗ sau gáy, nói: “Cả người đau đớn, cảm giác bị người ta đánh một

trận.” Ly Ly Nguyên Thượng Thảo cùng Lý Thuần Phong sau đó chuyển tỉnh, thấp giọng rên rỉ.

Sau khi dại ra vài giây, ba người lục tục tìm về ký ức trước khi hôn mê, lại nhìn quanh bốn phía, kinh ngạc không thôi, không rõ đã xảy ra cái gì. Trương Nguyên Thanh nói: “Kịch tình Từ quả phụ đi xong rồi.”

Nghênh đón ánh mắt mờ mịt của ba người, hắn mang sự việc kể đơn giản một lần, vô cùng đau đớn:

“Ba tên phế vật các người, chưa từng thấy nữ nhân sao? Vẻn vẹn một quả phụ đã mê các người thần hồn điên đảo.” Ba người bọn Hỏa Đức Tinh Quân lộ ra vẻ mặt áy náy xấu hổ.

“Cậu làm như thế nào?” Lý Thuần Phong ngoài cảm kích, lại có chút ngoài ý muốn.

Chỉ cần quá mức biến thái, phụ nữ liền không thể dụ hoặc ta… Trương Nguyên Thanh không biết nên vui sướng hay bi thương, thản nhiên nói: “Tôi tự nhiên có cách của tôi.” Lúc này, Hỏa Đức Tinh Quân nhìn chằm chằm Cật Ngẫu gầy như que củi, nói: “Đây là ai vậy?”

Chương 370: Đại quyết chiến (1)

“Cật Ngẫu.” Trương Nguyên Thanh nói.

Lý Thuần Phong và Ly Ly Nguyên Thượng Thảo chấn động, đồng loạt cúi đầu đánh giá Cật Ngẫu, ngạc nhiên nói: “Cậu ta sao lại thành như vậy?” “Đây là kết cục bị sắc đẹp dụ hoặc.” Trương Nguyên Thanh lắc đầu thở dài.

Nhìn Cật Ngẫu hôn mê bất tỉnh, ba người lâm vào trầm mặc.

Bọn họ rốt cuộc ý thức được mình vừa rồi thật sự đi ở quỷ môn quan một vòng.

Nếu không có Nguyên Thủy Thiên Tôn chống đỡ được dụ hoặc, dẫn chúng ta rời khỏi, Cật Ngẫu chính là kết cục của chúng ta, không hổ là nhân vật thiên tài liên tục vượt qua cấp S, có đồng đội như vậy, quả thật làm người ta yên tâm… Lý Thuần Phong cảm khái từ đáy lòng.

Hỏa Đức Tinh Quân và Ly Ly Nguyên Thượng Thảo cảm kích nhìn về phía Trương Nguyên Thanh. "Nên đi tìm Quan Nhã cùng Nữ Vương thôi."

Trương Nguyên Thanh nhắm mắt, lắng đọng cảm xúc, cảm ứng vị trí của Tiểu Đậu Bỉ.

Không ngoài dự liệu, sau khi rời khỏi khuê phòng của Từ Tú Nhi, "thông tin" liền khôi phục, hắn một lần nữa cảm ứng được Tiểu Đậu Bỉ tồn tại.

Hắn lắng đọng cảm xúc, để ý thức theo liên hệ giữa chủ nhân cùng linh phó, buông xuống ở trong cơ thể Tiểu Đậu Bỉ.

Trương Nguyên Thanh "mở" mắt, cảnh tượng trước mắt khiến hắn ngẩn ra một phen, tầm nhìn vặn vẹo ảm đạm, mạch nước ngầm mãnh liệt, vô số tạp chất chảy xuôi, di động.

Dưới nước?

Tiểu Đậu Bỉ sao lại ở dưới nước?

Hắn mờ mịt suy tư vài giây, quyết định tiếp nhận quyền khống chế, chủ đạo thân thể Tiểu Đậu Bỉ.

Nhưng sau khi sau, hắn thất bại.

Bởi vì Tiểu Đậu Bỉ lúc này trạng thái bất thường, nó đang ở trạng thái phát động kỹ năng tầm bảo, theo bản năng thao túng thân thể, bài xích bất cứ ảnh hưởng nào tới từ bên ngoài.

Tình huống tương tự, từng xuất hiện ở đêm đó bao vây tiễu trừ Hắc Vô Thường.

Dưới nước có bảo vật? Trương Nguyên Thanh giật mình, nhưng chưa dừng thao túng, từng chút một ảnh hưởng Tiểu Đậu Bỉ, ý đồ đánh gãy trạng thái của nó.

Tiểu Đậu Bỉ linh trí mới mở, sức tự khống chế mỏng yếu, không sao khắc chế bản năng, nhưng thân là chủ nhân, hắn là có năng lực này.

Lần trước ở tiểu học Tùng Hải chưa đánh thức linh phó, chủ yếu là muốn xem xem nó phát hiện bảo bối gì. Trước mắt Quan Nhã và Nữ Vương thân hãm nguy cơ, hắn không thể tùy ý Tiểu Đậu Bỉ "mất khống chế" tiếp.

Mười mấy giây sau, Trương Nguyên Thanh hoàn toàn đạt được quyền khống chế, mang đầu Tiểu Đậu Bỉ từ trong nước rút ra. Tầm nhìn vừa biến đổi, hắn thấy mặt sông trong suốt, thấy bờ sông bên kia tảng đá đắp lên, thấy bên bờ mọc đầy rêu xanh.

Bên tai thì truyền đến thanh âm tràn đầy tuyệt vọng của Nữ Vương:

"Tôi, tôi cảm giác đầu càng lúc càng choáng, trái tim nhảy lên nhanh hơn, có thể đột tử bất cứ lúc nào. Quan Nhã, cô mất máu càng lúc càng nhiều, còn chịu đựng được không, đưa súng trường cho tôi đi, tôi đến chống đỡ một lát." Quan Nhã bị thương rồi? Tình thế đã nguy hiểm như vậy sao. trong lòng Trương Nguyên Thanh nghiêm nghị, dâng lên sự lo lắng.

Lúc này, hắn lại nghe Nữ Vương thở dài: "Năm phút đồng hồ sớm đã vượt qua, xem ra bọn Nguyên Thủy là sẽ không đến cứu hai ta, bọn họ có lẽ bản thân khó bảo toàn, tôi còn trông cậy vào hắn có thể đến cứu chúng ta."

Trương Nguyên Thanh hoạt động tứ chi, xoay người, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Ngoài bảy tám mét, Quan Nhã đứng ở bên đường, tựa lưng vào bức tường trắng, giơ súng trường, sắc mặt trắng bệch.

Ống chân của cô quấn một cái áo đơn màu đen, hẳn là phần chân bị thương, không thể đứng vững, cho nên chỉ có thể dựa vào tường để chống đỡ thân thể, bắn mỗi một phát súng, sắc mặt của cô liền tái nhợt đi một phần.

Nữ Vương trang điểm sương khói vòng tai màu bạc, vẻ mặt kiên quyết bảo vệ ở bên cạnh Quan Nhã, gặp lúc có anh linh lao lên, cô liền lấy bản thân ngăn cản, đảm đương khiên thịt, lại để Quan Nhã nổ súng đánh lui anh linh.

Đáng nhắc tới, trên thân cô chỉ mặc một cái áo lót vận động màu đen, nâng lên khe rãnh trắng trẻo thật sâu, đầy đặn mê người, xuống chút nữa là vòng eo chợt thắt lại, bụng bằng phẳng mềm mại.

Hoàn toàn khác với vòng eo Quan Nhã luyện ra đường mã giáp cùng cơ bụng nhạt… Ống chân Quan Nhã cột áo đơn cầm máu, chính là cô ấy cởi ra.

Anh linh bao vây các cô tổng cộng có sáu con, thăm dò, công kích như linh cẩu vồ mồi.

Nhiều anh linh như vậy, thế mà lại là anh linh… Trương Nguyên Thanh nhanh chóng thay đổi chủ ý, trả lại quyền chủ đạo, hạ đạt chỉ lệnh "đánh nhau" cho Tiểu Đậu Bỉ.

Tình cảnh này, chính là cơ hội tuyệt hảo rèn luyện năng lực chiến đấu của Tiểu Đậu Bỉ.

"Đoàng!"

Quan Nhã bóp cò súng, đánh lui anh linh ôm lấy mắt cá chân Nữ Vương, đánh cho nó thét chói tai thê lương, bóng dáng vặn vẹo.

Nữ Vương rùng mình một cái, tinh lực một lần nữa trôi đi, rốt cuộc không chống đỡ được, mềm nhũn ngồi bệt xuống, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch: "Tôi, tôi không chống đỡ được nữa."

Chương 371: Đại quyết chiến (2)

Mà càng làm cô tuyệt vọng là, con anh linh ghé vào bờ sông gội đầu kia, không biết khi nào đã rời khỏi bờ sông, đang bò về phía các cô, tựa như muốn gia nhập đội hình vây công.

Mặt khác, có lẽ là ảo giác, Nữ Vương cảm thấy ánh mắt đứa nhỏ chết tiệt kia luôn tập trung ở bộ ngực mình.

Anh linh mập mạp đáng yêu thế tới cực nhanh, đảo mắt bò đến phụ cận, Quan Nhã như đối mặt đại địch, xoay nòng súng, nhắm vào Tiểu Đậu Bỉ.

Sắc mặt cô ngưng trọng, quan sát ra con anh linh này lực lượng, tốc độ, so với anh linh khác xung quanh cường đại hơn nhiều.

Đúng lúc này, đứa con nít mập mạp đáng yêu kia đột nhiên lộ ra vẻ mặt hung dữ, mở ra cái miệng nhỏ nhắn "Ngao" một tiếng, bổ ngã đứa trẻ con màu da xanh đen dẫn trước.

Ngón tay Quan Nhã đặt ở cò súng bỗng nhiên buông ra, đôi mắt đẹp hiện lên kinh ngạc.

Thì ra đứa nhỏ không phải hướng về các cô?

“Nó, chúng nó nội đấu rồi.” Nữ Vương vốn lâm vào tuyệt vọng, thấy một màn như vậy, trong đôi mắt xám xịt nở rộ ra thần thái lấp lánh tìm được đường sống trong chỗ chết.

Khi ngẩn ra, Tiểu Đậu Bỉ đã ấn chặt anh linh màu xanh đen ở trên mặt đất, mặc cho nó giãy dụa như thế nào, vẫn không giãy thoát đồng loại áp chế.

Tiểu Đậu Bỉ cúi đầu, cắn cổ anh linh xanh đen, nhẹ nhàng hút một cái.

Một làn khói đen liền hóa thành sợi dây nhỏ, ùa vào miệng mũi nó.

Thân thể Tiểu Đậu Bỉ bỗng nhiên bành trướng, khí tức khỏe mạnh hơn vài phần.

Nó nếm được ngon ngọt, không cần Trương Nguyên Thanh dẫn đường nữa, tự mình chủ động “Ngao” một tiếng, lao về phía năm con anh linh còn lại.

Anh linh xanh đen đối mặt kẻ địch cường đại, có gan tử đấu, nhưng đối mặt đồng loại cường đại, chúng nó giống như bị áp chế, lập tức tản ra chạy trốn.

Tiểu Đậu Bỉ truy đuổi, rất nhanh biến mất ở trong tầm nhìn.

“Chuyện gì vậy? Con anh linh nhỏ kia vì sao cứu chúng ta?”

Nữ Vương ngoài sự bất ngờ, còn mờ mịt khó hiểu.

Vẻ mặt Quan Nhã có vài phần mờ mịt, vài phần hồ nghi, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Mặc kệ thế nào, tóm lại là được cứu rồi, không cần đám đàn ông thối đến cứu chúng ta.”

“Cũng đúng, cuối cùng vượt qua nguy cơ.” Ngự tỷ xinh tươi xụi lơ dưới đất, dựa vào vách tường, thở hổn hển bộ ngực kịch liệt phập phồng.

Đang nói, hai người đồng thời nghe thấy nơi xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn la lên: “Quan Nhã! Nữ Vương!”

Nữ Vương khẽ biến sắc, cố gắng chống đỡ thân thể mỏi mệt không chịu nổi, vội nói: “Quần áo quần áo…”

Tuy cô trang điểm ăn mặc phong cách thiên hướng ngự tỷ thành thục, nhưng còn chưa hào phóng đến mức chỉ mặc nội y lõa lồ rêu rao ở trước mặt đàn ông.

Nữ Vương vội vàng cởi bỏ áo đơn, dựa vào tường rẽ vào ngõ nhỏ, không để ý vết máu dinh dính, nhanh chóng khoác ở trên người.

Chờ cô mặc xong quần áo, các đồng đội vừa mới chạy tới, còn chưa chờ Nữ Vương mở miệng, mấy người đàn ông thấy cô dung nhan tiều tụy, trăm miệng một lời:

"Cô cũng bị thải bổ?"

"…" Nữ Vương gắt: "Cái vớ vẩn gì vậy."

Sau đó thấy được Cật Ngẫu trên lưng Hỏa Đức Tinh Quân, ngạc nhiên nói: "Hắn là ai vậy?"

"Cật Ngẫu!"

"Hắn làm sao vậy, hắn là như thế nào làm được trong nửa giờ, gầy thành cái bộ dáng này?" Nữ Vương ngoài chấn động, có chút hâm mộ.

Lúc mấy người nói chuyện với nhau, Trương Nguyên Thanh ngồi xổm bên chân Lão ti cơ, thật cẩn thận thay cô lấy ra đầu đạn. "Thương thế của chị rất nghiêm trọng, mất máu quá nhiều, không thể chiến đấu nữa." Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Quan Nhã cúi đầu, nhìn biêu cảm đau lòng lại lo lắng của đối phương, khóe miệng nhếch lên: "Tài xế lâu năm kinh nghiệm phong phú, vĩnh viễn sẽ để lại đường lui cho mình."

Ở trong ánh mắt hoang mang của Trương Nguyên Thanh, Quan Nhã mở ra ô vật phẩm, lấy ra một ống tiêm.

"Cô thế mà còn có sinh mệnh nguyên dịch pha loãng?" Nữ Vương bất ngờ nói.

Phó Thanh Dương rất ngang tàng nha, vật tư cấp chiến lược đưa cho chị họ như không cần tiền. Không được, chờ trở lại hiện thực, mình phải cố gắng liếm hắn. Trương Nguyên Thanh âm thầm líu lưỡi.

“Một liều cuối cùng, giữ lại bảo mệnh.” Quan Nhã đâm kim vào tĩnh mạch cổ tay, tiêm vào một phần ba, tiếp theo lại tiêm vào một phần ba cho Nữ Vương.

Nữ Vương nét mặt toả sáng, làn da khôi phục đầy đặn no đủ, nhỏ giọng hỏi:

“Quan Nhã, cô có phải con gái trưởng lão nào hay không thế?”

Vật tư cấp chiến lược, chỉ có cấp chấp sự mới có tư cách xin thuyên chuyển, thám báo cấp 2 không có quyền hạn sử dụng. Quan Nhã lắc đầu.

Vẻ mặt Nữ Vương biến đổi, thử nói: “Vợ bé à?”

Quan Nhã quay đầu nói: “Hỏa Đức, đưa Cật Ngẫu lại đây.”

“Tôi không cần.” Cật Ngẫu uể oải đáp lại: “Không cần lãng phí sinh mệnh nguyên dịch quý giá ở trên người tôi, Thổ quái chúng tôi có thể hấp thu lực lượng đại địa tẩm bổ thân thể. Rất may mắn, tôi chỉ là dương hư tinh mệt, không phải bị thương nặng, đại địa đủ để hồi phục sức chịu đựng của tôi.”

Chương 372: Đại quyết chiến (3)

Hỏa Đức Tinh Quân vội vàng đặt Cật Ngẫu xuống, nằm ngang trên mặt đất.

“Dương hư tinh mệt…” Nữ Vương rốt cuộc có rảnh hỏi chuyện vừa rồi, đánh giá bốn người đàn ông: “Mấy người đã gặp cái gì?”

Trương Nguyên Thanh lời ít mà ý nhiều báo cho Quan Nhã cùng Nữ Vương biết tình huống sự việc, “Khi chúng tôi chạy tới khuê phòng của Từ quả phụ, Cật Ngẫu đã bị coi là bã thuốc vứt bỏ ở gầm giường, phàm là muộn một lát, hắn đã tổn thất dương khí mà chết, cho nên nói người trẻ tuổi, cấm dục là thật sự tốt, cấm dục khiến bạn không có phiền não.”

Nơi này Trương Nguyên Thanh không kể công nữa, dù sao nếu nói mọi người đều sắc mình ta tỉnh, rất có thể sẽ gặp mọi người quốc công, mà hắn ngay từ đầu cũng quả thật không khống chế được, có chỗ bẩn.

So với tứ bại câu thương, không bằng để một mình Cật Ngẫu đến phụ trợ mọi người vĩ đại quang minh chính nghĩa.

Hỏa Đức Tinh Quân và Lý Thuần Phong gật đầu đồng ý: "Sắc là dao cạo xương."

Sắc mặt Cật Ngẫu nghẹn đỏ bừng, xấu hổ muốn tìm kẽ đất chui vào.

Sắc mặt Quan Nhã hơi tái nhợt, nhưng nhắc tới đề tài phương diện này, liền có tinh thần, cười mỉm nói:

"Nhóc mập diễm phúc sâu nha, Từ Tú Nhi có ngọt hay không, có khác phụ nữ trong hiện thực hay không? Chia sẻ một chút thể nghiệm với chúng tôi đi."

Cật Ngẫu cầu xin nói: "Đừng, đừng nói nữa"

Đừng nói nữa, cần thể diện! Nữ Vương liếc bốn người khác một cái, cười nói: "Bốn người các anh có phát sinh quan hệ với Từ Tú Nhi hay không." "Không có không có!"

Bốn người đàn ông trăm miệng một lời: "Chỉ có Cật Ngẫu không giữ được."

Cật Ngẫu xoay đầu đi, không ham sống nữa.

"Hai cô lại gặp cái gì, vì sao chật vật như thế." Lý Thuần Phong thành công nói sang chuyện khác.

Nữ Vương liền mang việc mình gặp oán linh vây công nói một lần.

Nói xong, cô nhíu mày lại, hồ nghi nói: "Về sau nữa, anh linh kỳ quái kia liền đuổi oán linh khác chạy đi rồi."

Hỏa Đức Tinh Quân cảm thấy khó hiểu: "Các anh linh của Từ quả phụ nội chiến? Chẳng lẽ, anh linh nhỏ đặc thù kia cố ý cứu các cô."

Nữ Vương khẽ lắc đầu, "Tôi cũng không rõ."

Cô trừng mắt nhìn Trương Nguyên Thanh, hầm hừ nói: "Cậu cái gã Thần dạ du này, lúc cần cậu không dùng được, nếu không có anh linh nhỏ đột nhiên phát cuồng, đuổi đi đồng bạn, tôi cùng Quan Nhã dữ nhiều lành ít rồi."

Quan Nhã nhìn Trương Nguyên Thanh, lặng lẽ một lát, đẩy ra đề tài:

“Anh linh nhỏ kia là linh phó của cậu?

Hả? Nữ Vương bỗng nhiên quay đầu, vòng bạc dưới vành tai chớp lên, cô sững sờ nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh vươn tay búng vang ngón tay một cái, vài giây sau, hắn nhìn về phía ngõ nhỏ sau mọi người, Nữ Vương quay đầu nhìn, nơi đó rõ ràng không có cái gì cả.

“Phù!”

Trương Nguyên Thanh hướng tới mắt các đồng bạn thở ra một luồng Thái âm lực.

Tròng mắt lập tức nổi lên cảm giác lạnh đau tê mỏi, sau đó, mọi người thấy trong ngõ nhỏ xuất hiện một đứa trẻ con mập mạp đáng yêu, tóc máu thưa thớt, đôi mắt đen lúng liếng như là một đôi cúc áo đen.

Cái bụng nhỏ của nó căng phồng, ‘Hừ hừ’ hoạt động tứ chi, bò về phía Trương Nguyên Thanh.

Sao có thể? Nữ Vương đang định nhìn kỹ, cảm giác đau mỏi trong mắt tiêu tán, anh linh nhỏ cũng theo đó không thấy.

Không phải không thấy, mà là cô không nhìn thấy.

Thì ra là linh phó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh linh kia vẫn luôn có mặt, cũng chính là nói, hắn ngay từ đầu đã an bài linh phó ở bên cạnh mình cùng Quan Nhã, chính là vì để tránh tình huống xấu, ở lúc cần thiết cứu chúng ta. Một chút thầm oán trong lòng Nữ Vương, ở lúc này tan thành mây khói.

Sau đó, cô nghĩ tới cái gì, sắc mặt xấu hổ.

Hắn vừa rồi thao túng linh phó thấy rồi nhỉ?

Nữ Vương có chút xấu hổ, cô phản ứng lại. Ừm, trừ xấu hổ, lại có một chút tự tin mờ mịt, xem ra cô rất hài lòng đối với ngực mình nha. Mặt khác, bị Nguyên Thủy nhìn thấy bộ dáng chỉ mặc nội y, lại là tâm lý như vậy, ít nhất nói rõ cô không phản cảm Nguyên Thủy, thậm chế có chút hảo cảm. Quan Nhã không biểu lộ gì liếc Nữ Vương một cái, nháy mắt đã phân tích ra tâm lý của cô.

Trương Nguyên Thanh cũng không biết diễn biến tâm lý phong phú của hai cô gái, nói:

“Nữ Vương, kính nhờ cô một sự kiện.”

“Làm gì?” Cô theo bản năng cảnh giác, suýt nữa muốn che bộ ngực đầy đặn đáng kiêu ngạo.

“Xuống nước giúp tôi nhìn xem, tôi hoài nghi đáy nước có cái gì.” Trương Nguyên Thanh chỉ vào mặt sông. Nữ Vương hơi ngẩn ra, khẽ thở phào một hơi, sảng khoái đáp ứng: “Chờ chút.”

Vừa lúc muốn giặt vết máu trên quần áo.

Cô tới bên bờ, tung người nhảy xuống sông, ‘Phốc’ một tiếng, bọt nước văng tung tóe.

Trương Nguyên Thanh tới bên bờ chờ đợi, thẳng đến lúc đáy sông cuồn cuộn đục ngầu, Nữ Vương lao ra khỏi mặt nước, mà trên người không dính giọt nước.

“Dưới sông không có gì, tôi thậm chế thổi ra nước bùn đáy sông kiểm tra rồi.” Cô búng khẽ vòng bạc ở vành tai.

Chương 373: Đại quyết chiến (4)

Không có gì? Điều đó không có khả năng nha, kỹ năng tầm bảo của Tiểu Đậu Bỉ sẽ không mắc lỗi… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, rất nhanh có suy đoán.

Tiểu Đậu Bỉ và Nữ Vương chưa đạt thành điều kiện kích hoạt, cho nên kẻ trước ghé mãi vào bên bờ, cúi đầu tìm kiếm, nó cảm ứng được dưới nước có bảo vật, nhưng lại tìm không thấy.

Người sau khổ sở tìm hồi lâu, không có thu hoạch.

“Đáy sông cất giấu cái gì? Là vật phẩm tương quan nhiệm vụ ẩn, hay là lại mở ra một chi nhánh? Lấy tin tức phó bản này triển lãm ra, không có khả năng có phụ tuyến khác.”

“Nếu là nhiệm vụ ẩn, bảo vật dưới sông, vô cùng có khả năng chính là đạo cụ âm Dương Tán Nhân lưu lại, đạo cụ từng khiến Ma Quân tiếc hận bỏ qua.”

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh rục rịch, nói: “Tôi tự mình đi xuống.”

“Cậu đi xuống cũng tương tự, không có đồ chính là không có đồ.” Nữ Vương bĩu môi.

Tủm! Trương Nguyên Thanh nhảy vào nước sông đục ngầu, hoạt động tứ chi, bơi về phía đáy sông, đồng thời, hắn triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, hy vọng mượn dùng kỹ năng tầm bảo.

Tiểu Đậu Bỉ hiển hóa ở đáy sông, khi thì sang trái, khi thì sang phải, xoay mòn mòng như ruồi bọ không đầu.

Trương Nguyên Thanh sau khi thò đầu đổi hơi hai lần, rốt cuộc bất đắc dĩ bỏ qua.

Đáy sông quả thật không có cái gì.

Không có khả năng nha, giả thiết có liên quan với nhiệm vụ ẩn, vậy mình đã tập hợp đủ ngọc bội, theo lý thuyết có thể kích hoạt kịch tình. Xem ra ý nghĩ sai rồi, ngọc bội không phải mấu chốt?

Hắn nhanh chóng chuyển động đầu óc, đồng thời cởi quần áo vắt khô nước.

Trong làn nước tí tách rơi, hắn linh cơ khẽ động, nghĩ ra vấn đề ra ở nơi nào.

“Nhiệm vụ ẩn còn có một chi tiết chưa hoàn thành, kịch tình phó bản trấn âm Dương, mình cũng chưa hoàn toàn phá giải, từ bản thân nhiệm vụ mà nói, còn chưa đạt thành viên mãn.”

Như vậy mục tiêu kế tiếp, chính là hoàn thành một chi tiết cuối cùng, phá giải kịch tình phó bản, đến lúc đó lại trở về xem. Hắn quay về chỗ mọi người nghỉ ngơi, nói: “Các vị, chúng ta nên suy nghĩ, cửa ải tiếp theo là cái gì.”

Nữ Vương vuốt ve vòng tròn màu bạc, nói:

“Trên trấn chỉ có sáu người, chúng ta đã giải quyết ba người, theo lý thuyết, hẳn là đi xong kịch tình rồi.” Quan Nhã lắc đầu:

“Sai rồi, trong thôn trấn có sáu người, nhưng bà Vương cùng xác mèo tính là một kịch tình, cũng chính là nói, trấn âm Dương chỉ có năm kịch tình.

“Chúng ta đã vượt qua mèo nguyền rủa cùng quả phụ Từ Tú Nhi, nếu trận doanh tà ác bên kia tốc độ không chậm, cũng vượt qua hai cái, vậy kịch tình cuối cùng này, chỉ sợ cần hai bên tranh đoạt.”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Một nhân vật cuối cùng là pháp sư, pháp sư Triệu viên ngoại mời đến.”

Triệu trạch.

Sương mù bao phủ cả tòa nhà, sương mù mỏng nhẹ như lụa, chậm rãi di động.

Đột nhiên, sương mù xám xịt run lên, như là nước lũ mở cống, hướng về phương hướng nào đó chảy xuôi.

Sương mù càng lúc càng mỏng, độ rõ ràng càng lúc càng cao.

Bóng dáng Lý Hiển Tông dần dần hiện ra, trong miệng hắn ngậm dao gấp, tay trái xách một cái đầu dữ tợn, bàn tay phải kéo một cái hộp gỗ khắc hoa.

Nắp hộp gỗ mở ra, sương mù dày đặc như đàn cá về ổ, nhanh chóng chảy vào trong hộp.

Chốc lát sau, sương mù dày đặc hoàn toàn tan đi, sảnh trong có năm đồng bạn nằm, bốn kẻ hôn mê, một kẻ bị móc đi tim gan.

nhất phương khắc hoa hộp gỗ.

Hộp gỗ che mở ra, sương mù dày đặc như về bầy cá, rất nhanh chảy vào hòm trong.

Khoảng khắc, sương mù dày đặc hoàn toàn tán đi, nội sảnh phục năm tên đồng bạn, bốn gã hôn mê, một gã tâm can bị lấy đi.

Ở trong chiến đấu vừa rồi, bọn họ lại tổn thất một đồng bạn.

Nếu không phải Lý Hiển Tông ứng biến nhanh, sớm kịp sử dụng đạo cụ này, vây đồng bạn cùng Triệu viên ngoại ở trong sương mù, lại tiêu diệt từng bộ phận, đội ngũ tuyệt đối sẽ tổn thất thê thảm nặng nề.

Bây giờ năm người còn sống, Lý Hiển Tông, thanh niên mất tai trái, khô gầy người trung niên, người đàn ông đồ âu giày da, cùng với lặng lẽ ít lời người đàn ông tóc húi cua.

Nghề nghiệp đối ứng là Yêu mê hoặc, Vu cổ sư, Vu cổ sư, Yêu mê hoặc, Huyễn thuật sư. “Cái phó bản chó má này, quyết chiến còn chưa bắt đầu, đã chết hai người.”

Lý Hiển Tông ném cái đầu Triệu viên ngoại về phía núi vàng, tiếp theo đi đến bên cạnh đồng bạn, một cước đánh thức một người. “Bọn mày lũ phế vật này, được việc không đủ hỏng việc có thừa.” Lý Hiển Tông căm tức mắng.

Các đồng đội nhe răng nhếch miệng, lại không dám phản bác.

“Giết quái vật kia rồi?” Người trung niên khô gầy nhìn chung quanh.

“Cần nhặt cái đầu tới cho mày, tặng mày nấu canh hay không?” Lý Hiển Tông cay nghiệt châm chọc.

“Hắc, vậy nhất định mời mày cùng nhau thưởng thức.” Người trung niên khô gầy nhếch miệng cười nói, “Tao muốn hỏi là, cửa ải tiếp theo của chúng ta là cái gì? Hy vọng đừng chết người nữa. Bằng không, chờ đến đại quyết chiến, người của chúng ta chết quá nửa, đánh như thế nào?”

Chương 374: Đấu trí so dũng khí (1)

“Mày cho rằng trận doanh hợp pháp không chết người?” Thanh niên mất tai trái thản nhiên nói.

Lý Hiển Tông đang muốn nói chuyện, bên tai quanh quẩn tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting, ngài đã thành công đánh chết Triệu viên ngoại, mời lập tức tới quảng trường trung tâm trấn, giết chết pháp sư tà ác, mở ra đại quyết chiến.”

Bờ sông, bên tai đám người Trương Nguyên Thanh đồng bộ quanh quẩn tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting, ngài đã thành công vượt qua sắc đẹp dụ hoặc, mời lập tức tới quảng trường trung tâm trấn, giết chết pháp sư tà ác, mở ra đại quyết chiến. “

“Thật đúng là pháp sư.” Vẻ mặt Lý Thuần Phong ngạc nhiên, trầm ngâm một phen, suy đoán nói: “Là vì câu chuyện kia bà Vương nói?”

Trương Nguyên Thanh gật đầu:

“Ở trong câu chuyện của bà Vương, tên pháp sư kia là trợ thủ Triệu viên ngoại mời đến, chế phục yêu nữ móc tim gan người ta, dựa theo logic bình thường, pháp sư là nhân vật mạnh hơn so với thợ rèn cùng Triệu viên ngoại.”

“Phó bản không có khả năng để trận doanh tà ác vừa lên đã gặp phải boss mạnh nhất nhỉ.”

Câu chuyện của bà Vương cùng miêu tả của Từ Tú Nhi, là có thể làm chứng cho nhau.

Ở trong câu chuyện của bà Vương, nữ yêu móc tim gan người ta, Triệu viên ngoại mời đến pháp sư trừ yêu, mà ở trong miêu tả của Từ Tú Nhi, con trai bà Vương cùng Triệu viên ngoại hợp mưu hại chết hậu nhân của âm Dương Tán Nhân.

Nơi này có điểm giống nhau, chính là hai đám người đang đối phó hậu nhân của âm Dương Tán Nhân.

Khác nhau ở chỗ tính mục đích khác nhau.

Pháp sư hẳn cũng là chân thật tồn tại, bởi vì Triệu viên ngoại và con trai bà Vương nếu có thể hợp sức đối phó cô gái đáng thương kia, sớm nên ra tay rồi, vậy trong câu chuyện của bà Vương sẽ không xuất hiện nhân vật pháp sư, mà là bịa câu chuyện khác.

Đương nhiên, ở trước khi linh cảnh nhắc nhở xuất hiện, những thứ này đều chỉ là phỏng đoán của Trương Nguyên Thanh.

Mặt khác, hắn rốt cuộc biết bố trí trong nhà bà Vương ra từ tay ai.

Là pháp sư!

“Pháp sư kia hẳn là Vu cổ sư, “ Nữ Vương đột nhiên nói.

Trương Nguyên Thanh liếc cô một cái, cô gái này cũng phản ứng lại rồi.

Ở sau khi xác nhận Từ Tú Nhi không phải kẻ nguyền rủa, nghe được tiếng linh cảnh nhắc nhở, cùng với nhớ lại câu chuyện của bà Vương, cô nếu còn không phản ứng lại, liền uổng thân phận Thủy quỷ cấp 3.

Lý Thuần Phong nói:

“Có thể bố trí nguyền rủa, khẳng định là Vu cổ sư, nhưng hậu nhân của âm Dương Tán Nhân cũng biết nguyền rủa, như vậy xem ra, âm Dương Tán Nhân cũng là nghề nghiệp tà ác?”

Nữ Vương lắc đầu: “Thân phận âm Dương Tán Nhân không ai biết được, trong phương án vượt bản khác từng đề cập, dân chúng trên trấn nói âm Dương Tán Nhân có thể hô mưa gọi gió, lại có thể khống chế lửa nóng xua đuổi cường đạo, nay lại thêm nguyền rủa quá nửa là năng lực của đạo cụ nhỉ.”

“Nói, tuyến kịch tình chúng ta từng đi, trong cơ sở dữ liệu của chính phủ thế mà không có phương án vượt bản?” Hỏa Đức Tinh Quân vẫn luôn cho rằng, trong cơ sở dữ liệu Ngũ Hành minh, nên thu nạp toàn bộ linh cảnh phó bản mới đúng.

Nữ Vương giải thích: “Phó bản linh cảnh giai đoạn Siêu phàm số lượng nhiều mà tạp, rất nhiều người từ giai đoạn Siêu phàm đến giai đoạn Thánh giả, phó bản Siêu phàm tổng cộng vào, có thể cũng không đến mười cái, người nào đó thậm chí chỉ từng vào phó bản hai lần, đã cấp 2.”

Biểu hiện có hảo cảm của cô gái đối với một người đàn ông, chính là thường thường nói chuyện mang theo hắn. Quan Nhã lại liếc nữ đồng nghiệp xinh đẹp cởi mở một lần.

Nghĩ như vậy, cô nghiêng đầu nhìn Nguyên Thủy một cái, phát hiện hắn đang cúi đầu suy tư.

Kịch tình Ma Quân nên đi, hẳn chính là kịch tình bây giờ của chúng ta, cho nên hắn sau đó nhìn lại, cảm thấy phó bản có nhiệm vụ ẩn, hẳn là cái này rất rõ ràng, đổi là mình, mình cũng có thể phân tích ra.

Nhưng tên háo sắc kia đã thất thân với Từ quả phụ, hơn nữa giết xác mèo, cho nên chưa kích hoạt nhiệm vụ ẩn

Mặt khác, mình xem như đã hiểu vì sao phó bản trấn âm Dương sẽ xuất hiện nhiều loại “tuyến đường”, từng đội ngũ thực lực tổng thể so le không đồng đều, gặp phải kịch tình xác mèo cùng Từ quả phụ, quá nửa liền đoàn diệt, cho nên tuyến đường khác nhau, đối ứng đội ngũ thực lực khác nhau.

Hắn đang lúc suy nghĩ, Lý Thuần Phong nói:

“Ở trước khi tới trung tâm thôn trấn, tôi cảm thấy chúng ta nên sắp xếp chiến thuật. Không cần lo lắng, tôi cảm thấy sớm vài

phút hoặc muộn vài phút, có thể sẽ không ảnh hưởng đại cục."

Lấy độ khó phó bản này, boss lớn hiển nhiên không phải bất cứ một bên nào có thể giải quyết ở trong vài phút.

Mà bởi vì "thế vạc ba chân", Lý Thuần Phong cho rằng, nếu bọn họ không hiện ra, trận doanh tà ác quá nửa không dám đi đẩy boss, ai cũng không muốn hai mặt thụ địch.

Chương 375: Đấu trí so dũng khí (2)

Đề nghị của hắn được đội trưởng Trương Nguyên Thanh tán đồng: "Cật Ngẫu bây giờ không có cách nào chiến đấu, Quan Nhã, Nữ Vương, các cô còn dư lại bao nhiêu chiến lực?"

Nữ Vương cảm ứng trạng thái của mình: "Khoảng 70%."

Cô chưa bị thương, tinh khí tổn hao nhiều giống với Cật Ngẫu, sinh mệnh nguyên dịch pha loãng bù lại hơn phân nửa thiếu hụt, nếu không nhiều nhất chỉ có 3-40% chiến lực.

Quan Nhã thì khác, vết thương do súng ở chân đã cầm máu, đang thong thả khép lại, nhưng bị thương phiền toái nhất chính là, vết thương cùng đau đớn sẽ làm đi đứng bất tiện, ảnh hưởng chiến đấu thật lớn.

"Thể thuật 50%, tấn công từ xa không thay đổi." Cô bình tĩnh đưa ra kết luận sau phân tích.

Cật Ngẫu phế rồi, đội ngũ giảm bớt đến sáu người, Lý Thuần Phong là Học sĩ, chút thể lực thêm vào đó ở trong mắt nghề nghiệp tà ác không khác gì phế nhân. Quan Nhã là "tay súng bắn tỉa", chúng ta bên này thật sự có thể chính diện đối kháng nghề nghiệp tà ác, chỉ có bốn người. Ly Ly Nguyên Thượng Thảo là Mộc yêu cấp 2, nhiều lắm đánh phụ trợ. Trong lòng Trương Nguyên Thanh bắt đầu nhanh chóng phân tích.

Lý Thuần Phong rất tự mình hiểu lấy, nói:

"Tôi có thể canh giữ ở bên cạnh Quan Nhã, tay súng bắn tỉa cần một người thủ hộ. Lúc cần thiết, tôi cũng có thể tiếp nhận nhiệm vụ bắn tỉa.

"A, võ thuật chiến đấu tôi không tin tưởng, nhưng bắn súng tôi là từng luyện, tôi tinh thông đại bộ phận súng ống."

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía thiếu niên u buồn trầm tĩnh, "Cậu biết bắn không?"

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo lắc đầu.

Hắn là Linh cảnh hành giả hoang dã, ở quốc gia súng ống quản chế nghiêm khắc, không có con đường cùng mạng lưới quan hệ luyện tập bắn súng, hơn nữa Mộc yêu ở lĩnh vực bắn không có thiên phú thêm vào.

Trương Nguyên Thanh liền lấy ra Súng Ngắn Bùng Nổ, đưa cho Lý Thuần Phong: "Đạo cụ này cho anh, uy lực không tệ, anh cùng Quan Nhã phụ trách bắn từ xa."

Ánh mắt mọi người lập tức hướng về phía súng ngắn đường kính nòng súng lớn.

Lý Thuần Phong ngạc nhiên tiếp nhận, xem xét xong tin tức vật phẩm, kích động một phen: "Đạo cụ thật mạnh! !"

Xem phản ứng của Lý Thuần Phong, đạo cụ này Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa rất mạnh, hắn thế mà dễ dàng như vậy cho người ta mượn đạo cụ.

Mọi người tò mò một phen, cực kỳ hâm mộ, đồng thời cảm khái Nguyên Thủy Thiên Tôn hào khí.

Trương Nguyên Thanh sở dĩ đưa ra Súng Ngắn Bùng Nổ, là vì hắn khẳng định chính diện kiềm chế trận doanh tà ác, cái này ý nghĩa phải cận chiến.

Dưới loại tình huống này, đã có một món Găng Tay Du Côn, hắn nếu lại cầm súng ngắn nghề nghiệp Hỏa sư, rất có thể khiến hắn sinh ra ý nghĩ "Ta muốn đánh mười tên", sau đó không quan tâm lao vào trận doanh tà ác.

Đây là đang tìm chết.

Trương Nguyên Thanh tiếp theo lấy ra bù nhìn, giao cho Thổ quái Cật Ngẫu, nói:

"Đợi lát nữa, cậu đừng lộ diện, tránh ở xa xa, dùng đạo cụ này đối phó trận doanh tà ác."

Sử dụng bù nhìn, cần vài giây thời gian chuẩn bị, trong cận chiến rất khó sử dụng, cho Cật Ngẫu xem như "lợi dụng đồ bỏ" .

Cật Ngẫu tiếp nhận bù nhìn, xem xong tin tức vật phẩm, vẻ mặt so với Lý Thuần Phong còn khoa trương hơn.

“Cái này, cái này…” Nhóc gầy ngây dại.

Đây là đạo cụ mình có thể sử dụng? Mình đời này cũng chưa từng sờ vào đạo cụ sa hoa như vậy.

Lại tặng ra một món, hắn rốt cuộc giàu có bao nhiêu? Ta cũng muốn… Mấy người bọn Nữ Vương Hỏa Đức Tinh Quân sững sờ nhìn đội trưởng.

“Hết rồi.” Trương Nguyên Thanh vội vàng xua tay.

Cũng đúng, liên tục tặng ra hai đạo cụ, chính hắn nhiều nhất giữ một món nữa, không có khả năng còn có trữ hàng!

Các đồng đội tỏ vẻ lý giải.

Găng Tay Du Côn có thể giao cho ta nhanh nhẹn, Con Mắt Người Quan Sát có thể khiến mình dự phán công kích của kẻ địch, Lưỡi Dao Khát Máu vũ khí cận chiến sắc bén, chày Phục Ma tịnh hóa khắc chế Yêu mê hoặc cùng Huyễn thuật sư, bốn món thần khí cận chiến này là không thể cho mượn, giày khiêu vũ màu đỏ là đạo cụ trung tâm, khăn voan đỏ là đạo cụ bảo mệnh, nhẫn dịch dung không có công năng đối địch, Lư Hương Thiên Thiềm mà nói, rốt cuộc là độc mình, hay là độc kẻ địch?

Mình quả thật không có đạo cụ.

Lý Thuần Phong vui vẻ thu hồi đạo cụ, nói: “Nguyên Thủy và Hỏa Đức Tinh Quân còn có Nữ Vương chính diện đối địch, Ly Ly Nguyên Thượng Thảo đánh phụ trợ, tìm cơ hội xuống tay. Quan Nhã cùng tôi tấn công từ xa, Cật Ngẫu mà nói, cậu căn cứ năng lực bù nhìn, tự sử dụng.”

Trung tâm thôn trấn.

Nước sông uốn lượn chảy, mang đất trống ở trung tâm mổ thành hai nửa.

Mảnh đất trống này ở trung tâm trấn, ngày thường bị dân chúng thôn trấn dùng để phơi thóc, tụ hội quần thể, hoạt động, giao dịch các thứ.

Bờ sông nước hơi chảy xiết, còn có đài đá dùng cho giặt quần áo.

Bóng người mặc áo bào đen đứng ở giữa mảnh đất trống, ngẩng đầu lên, tắm rửa ánh mặt trời, tựa như rất hưởng thụ cảm giác lại thấy ánh mặt trời.

Chương 376: Đấu trí so dũng khí (3)

Hắn đã bị nhốt ở trong thôn trấn năm tháng dài lâu, loại thời gian không thấy mặt trời này làm người ta phát cuồng.

Phía nam mảnh đất trống kia, trong ngõ nhỏ, Tiểu Đậu Bỉ lén lút thò đầu ra, đôi mắt to đen lúng liếng cảnh giác quan sát xung quanh.

Chỗ sâu hơn, Trương Nguyên Thanh cùng các đồng đội dán lưng vào tường, thấp giọng nói:

"Pháp sư ở đất trống ngẩn người, trước mắt chưa quan trắc được bóng dáng trận doanh tà ác. Lý Thuần Phong đoán không sai, đối phương rất lén lút. Hừ, muốn tọa sơn quan hổ đấu, trận doanh tà ác đúng là không biết xấu hổ."

Nhưng chúng ta cũng nghĩ như vậy mà! Hỏa Đức Tinh Quân thầm nhủ.

"Đợi một chút nữa đi." Nữ Vương cẩn thận nói.

Một mảnh đất trống khác, cũng là ngõ nhỏ.

Người trung niên khô gầy dán lưng vào tường, thật cẩn thận liếc ra bên ngoài một cái, rụt đầu về.

Hắn quay về chỗ sâu trong ngõ nhỏ, ở đường mòn mọc đầy rêu xanh, do đá phiến cùng đá cuội ghép thành, thấy các đồng bạn.

"Bọn nhãi con trận doanh hợp pháp rất âm hiểm nha, chưa thò đầu ra." Người trung niên khô gầy đề nghị:

"Chúng ta trước đừng động vào pháp sư, lôi bọn chúng ra xử lý trước?"

Cục diện thế chân vạc là củng cố nhất, ai cũng không muốn làm vật hi sinh, ai cũng muốn đối phương làm vật hi sinh.

Thanh niên mất tai trái hừ lạnh nói:

“Lúc này so đấu chính là kiên nhẫn, hy vọng trong trận doanh hợp pháp có Hỏa sư.”

Người đàn ông đồ âu giày da lắc đầu:

“Cho dù có Hỏa sư, chỉ sợ cũng đã chết, quá nửa không đi đến cuối cùng. Lúc này, so đấu chính là kiên nhẫn.”

Lý Hiển Tông trầm ngâm một lát, nói: “Trước đợi một chút, người có kiên nhẫn nhất, mới có thể làm thợ săn, để tao nghĩ biện pháp một chút.”

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

“Đệch, lão tử chịu không nổi nữa, chơi đi!”

Hỏa Đức Tinh Quân cuối cùng hết sạch kiên nhẫn.

Lý Thuần Phong và Ly Ly Nguyên Thượng Thảo, một người đè lại một bên bả vai.

“Nhẫn nại, phải nhẫn nại!” Lý Thuần Phong cảnh báo.

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: “Đợi một chút nữa, chúng ta phải làm thợ săn, không thể làm con mồi, nếu cậu thật sự không nhẫn nại nổi, vậy chúng ta liền rút lui, đi sưu tầm tung tích nghề nghiệp tà ác.”

Lúc này, Quan Nhã phân tích:

“Nhớ rõ miêu tả trong phương án vượt bản không, đội ngũ dẫn đầu đến quảng trường, có thể đạt được phần thưởng. Vừa rồi linh cảnh nhắc nhở, là bảo chúng ta giết chết pháp sư, mở ra đại quyết chiến. Nói cách khác, ai giết chết pháp sư, phần thưởng liền thuộc về kẻ đó.”

Trương Nguyên Thanh đảo qua mọi người, nói:

“Tôi có một ý tưởng.”

“Nháy mắt giết chết pháp sư?” Người trung niên khô gầy nhìn chằm chằm Lý Hiển Tông, ngạc nhiên nói: “Mày xác định có thể nháy mắt giết chết BOSS to sao, dựa theo chiến lực thợ rèn và Triệu viên ngoại để phân tích, pháp sư này rất có thể là cảnh giới Thánh giả, cho dù là cấp 4, nhưng cũng là cảnh giới Thánh giả nha.”

“Bọn mày quên món đồ này rồi sao.” Lý Hiển Tông khẽ lật lòng bàn tay, cây kim thép dính vết máu khô cạn xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Thanh niên mất tai trái nhớ lại tin tức đạo cụ, mắt sáng lên:

“Nó có thể giết chết pháp sư, cho dù không được, cũng có thể bị thương nặng, chúng ta hợp sức, nhanh chóng đánh gục một tên Thánh giả bị thương nặng, không có vấn đề. Chớ quên, Lý Hiển Tông là từng giết Thánh giả.”

“Đợi lát nữa tao sẽ phóng thích sương mù, che mắt tầm nhìn của trận doanh hợp pháp, bọn mày theo sát tao, chúng ta tốc chiến tốc thắng.” Lý Hiển Tông nói:

“Nhưng trước đó, cho tao vài phút thời gian trước.”

Dứt lời, hắn đi đến một bên, khoác thêm một cái áo khoác dơ bẩn có mùi, hai đầu gối hơi quỳ xuống, chắp tay cầu nguyện:

“Để ta giết chết pháp sư, hành động thuận lợi để ta giết chết pháp sư, hành động thuận lợi…”

Nghề nghiệp Vu cổ sư, đạo cụ giai đoạn Thánh giả… người trung niên khô gầy vẻ mặt thèm nhỏ dãi.

“Ở trước khi trận doanh tà ác phản ứng lại xử lý pháp sư, đạt được phần thưởng.” Lý Thuần Phong trầm ngâm nói:

“Cái này vẫn có thể tính là một biện pháp tốt, nhưng độ khó rất lớn.”

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói: “Dựa theo cấp bậc độ khó của trấn âm Dương, pháp sư tỷ lệ đại khái là Thánh giả, giai đoạn Siêu phàm mà nói, chỉ có thể bị chúng ta thay phiên làm nhục. Ừm, Thánh giả cấp 4 là cao nhất, nếu quá mạnh, chính là hai bên chúng ta bị hắn thay phiên làm nhục, không phù hợp cơ chế cân bằng.”

“Mấy người chúng ta liên thủ, chỉ cần làm ra bố trí châm chích, có tâm tính vô tâm, phần thắng thật lớn. Ừm, tôi có một món đạo cụ, có thể tịnh hóa nguyền rủa của Vu cổ sư, nhưng hiệu quả không lớn đối với độc tố.”

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo liền nói ngay: “Tôi có giải độc hoàn, có thể suy yếu độc tố.”

Quan Nhã trầm ngâm nói: “Tôi có thể nổ súng yểm hộ mọi người, cho dù đối phương là Thánh giả, trúng đạn của tôi cũng phải bị thương.”

Chương 377: BOSS to (1)

Cật Ngẫu vội nói: “Tôi có thể dùng bù nhìn nguyền rủa hắn, đối phó Vu cổ sư chưa chắc hữu dụng, nhưng có thể ảnh hưởng.”

Lý Thuần Phong bổ sung nói: “Súng ngắn Nguyên Thủy cho tôi có hiệu quả phá giáp, tôi phụ trợ Quan Nhã bắn.”

Mọi người bàn bạc một phen, chế định xong kế hoạch hành động, Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Hành động!”

“Hành động!”

Lý Hiển Tông áo khoác cũng không cởi, một tay cầm dao gấp, một tay nâng hộp gỗ, dẫn dắt đồng đội chạy ra khỏi ngõ nhỏ.

Đúng lúc này, Lý Hiển Tông vừa mới lao ra khỏi ngõ nhỏ, bại lộ ở trong ánh mặt trời, đột nhiên thấy chéo đối diện cũng chạy ra một đám người.

Không ổn, bọn chó trận doanh tà ác đi ra rồi?

Đáng chết, nhãi con trận doanh hợp pháp cũng đi ra rồi?

Người hai bên bất ngờ không kịp đề phòng, vẻ mặt đều cứng đờ, vội vã dừng bước.

Đều có cảm giác hao tổn tm Cơ mai phục kẻ địch, lại phát hiện kẻ địch cũng đang mai phục mình.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Lý Hiển Tông dừng bước, liếc một cái liền nhìn ra trận doanh hợp pháp bên kia, người trẻ tuổi cầm đầu, chính là đối tượng mình muốn săn bắn.

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh thốt ra: “Lý Hiển Tông?!” Thế mà lại là Lý Hiển Tông! Ghép đến cùng phó bản?

Cái này thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn!” Tiếng người trung niên khô gầy đột nhiên cất cao: “Là Nguyên Thủy Thiên Tôn kia của phân bộ Tùng Hải? Nguyên Thủy Thiên Tôn chợ đen trong lòng đất treo thưởng xếp thứ năm?”

Ba đồng bạn khác lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Không sai, chính là hắn!” Lý Hiển Tông nhếch miệng, “Thú vị, mày thế mà cũng ở trấn âm Dương, bố mày từng cân nhắc xong phó bản này đi ra ngoài làm thịt mày đổi tiền thưởng, lần này tốt rồi, bớt việc.”

“Ồ đúng, tao nghe nói đoạn thời gian trước kẻ này thiếu chút nữa bị Lý Hiển Tông giết, cái này thật đúng là oan gia ngõ hẹp.” Người trung niên khô gầy cười hề hề nói.

“Oan gia ngõ hẹp?” Người đàn ông đồ âu giày da chớp mắt, cố ý cao giọng nói:

“Chỉ thằng nhãi này cũng xứng làm oan gia của Lý Hiển Tông? Cái đó cần lực lượng ngang nhau mới được, mà thằng nhãi này chỉ xứng quỳ gối trước mặt Lý Hiển Tông cầu xin tha thứ, mấy đứa nhãi con hợp pháp bên kia, bọn mày chết chắc rồi.”

Người trung niên khô gầy lập tức hiểu dụng ý của đồng bạn, nhỏ đến vật lộn, lớn đến hai quân giao phong, tâm lý chiến đều cực kỳ quan trọng.

Hắn vừa hô lớn ra tên Lý Hiển Tông, vừa lớn tiếng nói:

“Ngũ Hành minh thật sự là ngày càng xuống dốc, tay mơ bọn họ tôn sùng, chẳng qua là con mồi của đội trưởng. Thằng nhóc, nhìn thấy Lý Hiển Tông có mềm nhũn chân hay không, quỳ xuống gọi vài tiếng ông nội, bọn tao cho mày toàn thây, thế nào?”

Đám nghề nghiệp tà ác cười lên lên quái dị khà khà.

Trận doanh hợp pháp bên này sắc mặt không quá dễ coi.

Tuy biết đây là kẻ địch cố ý đả kích sĩ khí bên ta, nhưng đối mặt kẻ địch đáng sợ như vậy, tâm tính không chịu ảnh hưởng là không có khả năng.

Thế mà lại ghép với Lý Hiển Tông, đây chính là hung đồ xếp hàng đầu trong danh sách treo thưởng của chính phủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phải đối thủ của hắn… Nữ Vương khẽ biến sắc, theo bản năng quay đầu nhìn đội trưởng bên cạnh một cái.

Nhớ ngày đó, sau khi sự kiện Lý Hiển Tông ở Tùng Hải chế tạo tập kích khủng bố, suýt nữa giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra, cô còn từng tham dự thảo luận.

Mọi người nhất trí cho rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn so với Lý Hiển Tông, yếu hơn không ít.

Không ngờ hắn vẫn không thể thoát khỏi "số mệnh" này. Không, không chỉ là hắn, bản thân mình cũng khó bảo toàn

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo là tán tu, không quá mẫn cảm đối với tin tức bên ngoài, nhưng nghe được ba chữ Lý Hiển Tông, bỗng nhớ tới lời Nữ Vương khi giới thiệu Nguyên Thủy Thiên Tôn từng nói.

Lý Hiển Tông này là kẻ địch lớn của đội trưởng? Hơn nữa đội trưởng còn là bại tướng dưới tay hắn? Trong lòng thiếu niên Mộc yêu rùng mình.

Trừ Hỏa Đức Tinh Quân nghe được kẻ địch trào phúng đội trưởng nhà mình, cơn tức tăng vọt, tâm tình người khác đều trở nên nặng nề. Lúc này, pháp sư bị vây giữa hai bên nhìn quanh một vòng, hừ lạnh nói:

"Tay sai triều đình, rốt cuộc vẫn là tìm tới nơi này rồi sao."

Không đợi mọi người đáp lại, nhận định hai bên là chó săn của triều đình, hắn ngẩng đầu lên, phun ra những làn khí xanh biếc, như khói đặc nhanh chóng tràn ngập.

Có gió ủng hộ, khí thể xanh biếc hướng hai bên tuôn trào đến. "Lui ra phía sau!"

Người đàn ông trung niên khô gầy hét lớn một tiếng, mở ra ô vật phẩm, bắt ra một con cóc bạch ngọc giơ lên trên. Khí thể xanh biếc chen chúc lao vào trong miệng con cóc, trong chớp mắt, con cóc bạch ngọc biến thành màu xanh lục đậm.

Một bên khác, Nữ Vương che ở trước mặt đồng đội, hai tay làm ra động tác nâng, trong tiếng "ào ào", nước sông hóa

thành con rồng giận dữ, uốn lượn bay múa, nuốt khí thể xanh biếc như sương mù dày đặc vào trong bụng.

Màu sắc con rồng nước nhất thời biến thành màu xanh lục nhạt.

Chương 378: BOSS to (2)

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Nơi xa vang lên tiếng súng, ở nháy mắt sương mù xanh biếc tiêu tán, trận doanh hợp pháp giành trước đánh lén trận doanh tà ác.

Hành giả trận doanh tà ác mắt nhìn bát phương tai nghe lục lộ, sớm có phòng bị, không chút hoang mang làm ra ứng đối, hoặc quay cuồng, hoặc nghiêng đầu, hoặc bổ nhào chéo đi.

Trong nháy mắt người đàn ông khô gầy bổ nhào, nghe thấy tường đất phía sau truyền đến tiếng vang trầm, xuất hiện lỗ đạn thật sâu, bốc ra khói thuốc súng. “Hắc, cách xa như vậy, muốn đánh lén bố mày?”

Khóe miệng hắn vừa mới nổi lên nụ cười khinh thường, lại là một tiếng súng vang, nhưng mục tiêu lần này không phải hắn, mà là con cóc màu xanh lục đậm rơi xuống ở một bên.

Con cóc bằng ngọc nhất thời vỡ tan, mảnh vỡ bắn ra bốn phía, khí thể xanh biếc giam cầm ở trong đó nháy mắt trào ra, bao trùm khu vực này.

Vừa rồi nổ súng không phải Quan Nhã, mà là Lý Thuần Phong, hắn bắn chỉ là thủ thuật che mắt, yểm hộ cho Quan Nhã công kích.

Nữ Vương thấy thế, lập tức dừng ý nghĩ giải tán rồng nước, hai tay sửa nâng thành đẩy, để rồng nước hóa thành màn mưa hướng về trận doanh tà ác bị khí độc bao phủ.

Lúc này, pháp sư áo bào đen từ trong túi bên hông lấy ra một cây gậy chống dài ba thước, thân trượng tối đen như mực, đỉnh chóp được khảm một viên ngọc thạch màu đen to bằng quả trứng gà.

Hắn giơ cao gậy chống, trong miệng phát ra tuyên ngôn trầm thấp mà uy nghiêm: “Tất cả đều phải chết!”

Ngọc thạch màu đen đỉnh gậy chống chợt sáng lên, phát ra ánh sáng yếu ớt âm u.

Quan Nhã đầu ngõ giơ súng nhắm, bỗng nhiên trái tim đau xót, dừng nhảy lên. Cô ôm ngực, chậm rãi ngồi xổm xuống, đau đớn há mồm thở dốc.

Lý Thuần Phong cũng như thế.

Trương Nguyên Thanh, Nữ Vương, Ly Ly Nguyên Thượng Thảo, cùng với đám người Lý Hiển Tông trên quảng trường đồng thời ôm trái tim, sắc mặt trắng bệch.

Nguyền rủa, nguyền rủa cường đại.

"Điều, điều đó không có khả năng!" Thanh niên mất tai trái đau đớn lẩm bẩm: "Nguyền rủa của Thánh giả cấp 4 không nên mạnh như thế."

Thánh giả cấp 4 là có thể nguyền rủa giết bất cứ một người nào ở đây, nhưng đó là nguyền rủa 1 vs 1, nguyền rủa kiểu bao trùm không nên có uy lực như vậy.

Một vầng hào quang màu vàng mãnh liệt bùng nổ, Trương Nguyên Thanh nửa ngồi xổm tiêu trừ nguyền rủa ảnh hưởng, cũng ném ra chày Phục Ma trong tay, đồng thời, hắn thi triển Dạ du lao về phía pháp sư.

Chày Phục Ma phát ra hào quang màu vàng bắn nhanh đến, pháp sư vung gậy chống, "Keng" một tiếng, gạt bay chày Phục Ma. Bảo thạch màu đen phát ra vầng sáng âm trầm, lập tức tiêu tán, nguyền rủa biến mất.

Đây là công năng phá ma của chày Phục Ma có hiệu lực.

Trương Nguyên Thanh tung người, vững vàng tiếp được chày Phục Ma lượn vòng hướng về nơi xa.

Quan Nhã ngả người về phía sau, dựa vào tường đất, nên ngồi thì ngồi, nâng lên nòng súng thật dài, nhắm pháp sư, bóp cò súng.

Cô quyết đoán bỏ qua bắn rỉa nghề nghiệp tà ác, bởi vì pháp sư quá mạnh, một cái vô ý chính là đoàn diệt, lúc này cần phân rõ chủ yếu và thứ yếu.

"Đoàng!"

Viên đạn bắn trúng đầu pháp sư, nhưng xuyên thấu chỉ là một cái bóng.

Pháp sư giơ gậy chống xuất hiện ở cách mấy mét, mà áo choàng của hắn không biết khi nào đã rách ra. Chiều cao của hắn đạt tới hai mét, thân hình bao trùm giáp cứng rắn, hai chân cơ bắp cuồn cuộn, không tráng kiện, tương tự với chi sau của châu chấu.

Khuôn mặt hắn trở nên dữ tợn xấu xí, tựa như côn trùng, vòi miệng dữ tợn, cái trán thò ra hai cái xúc tu. Quan Nhã kéo nòng súng, đẩy vỏ đạn ra, lại bắn một phát.

Viên đạn một lần nữa bắn trúng tàn ảnh, pháp sư xuất hiện ở một bên khác của quảng trường, hai chân như chi sau châu chấu cùng xúc tu giao cho hắn sức phản ứng cùng tốc độ vượt quá tưởng tượng.

Pháp sư rốt cuộc chú ý tới cô, đôi mắt đen như tinh thạch nhìn qua.

Trong lòng Quan Nhã trầm xuống, lúc này, cô thấy Trương Nguyên Thanh không để ý tất cả bổ nhào tới, vì cô mà lao về phía pháp sư. Pháp sư thu hồi ánh mắt, hướng về Trương Nguyên Thanh, nhưng kẻ địch trước mắt này lại đột nhiên biến mất.

Xúc tu trên trán pháp sư khẽ động, không biết là đang cảm ứng luồng không khí, hay là phóng thích tín hiệu nào đó, hắn bỗng nhiên quỳ gối, hướng phía bên phải quật ra đòn roi chân sắc bén.

Bốp!

Một bóng người bị quật bay, chính là Trương Nguyên Thanh hai cánh tay giao nhau ở ngực. Hắn bay lên cao cao, quay cuồng chạm đất, cổ họng tanh tanh ngọt ngọt.

Hai đầu gối pháp sư trầm xuống, đang định truy kích, bỗng cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cẳng chân, nơi đó có một vết chém thật sâu, chất lỏng đặc màu xanh lục ồ ồ chảy ra.

Hắn ngẩng đầu, gậy chống chỉ về phía Trương Nguyên Thanh, viên đá quý màu đen phát ra hào quang màu đen.

Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy cẳng chân đau đớn, máu thịt không tiếng động nứt toác ra, cũng không ngừng mở rộng. Hắn không chút suy nghĩ, chày Phục Ma hung hăng đâm vào đùi.

Chương 379: Đánh giết Boss (1)

Hào quang màu vàng tắm rửa toàn thân, xu thế máu thịt phần chân sụp đổ lập tức ngừng lại.

“Cẩn thận, hắn có thể lấy thương thế bản thân làm trung gian, phát động nguyền rủa.” Trương Nguyên Thanh vừa nói xong, trong tầm mắt, pháp sư hóa cổ kéo ra từng tàn ảnh, kéo dài mãi tới trước người mình.

Thị giác của hắn ở giờ khắc này đạt đến mức tận cùng, thăm dò được đối phương hành động, không chút suy nghĩ, hướng sang bên phải quay cuồng.

Rầm!

Gậy chống đập mạnh trên mặt đất, đập nứt gạch đá.

Pháp sư vừa giơ gậy chống, Hỏa Đức Tinh Quân cách đó không xa ngửa ra sau vung cánh tay, ném về phía hắn một quả cầu lửa bị nén đến mức tận cùng.

“Ầm!”

Quả cầu lửa rơi xuống đất nổ tung, nổ ra một cái hố khoa trương, mà bóng dáng pháp sư tiêu tán ở trong sóng xung kích. Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn, quát: “Hắn đến rồi!”

Hỏa Đức Tinh Quân vừa lui về phía sau, vừa ném ra quả cầu lửa, bao trùm không gian phía trước.

Nhưng bóng dáng pháp sư khi thì bên trái, khi thì di chuyển sang phải, bằng vào tốc độ tránh đi từng quả cầu lửa, tới gần Hỏa Đức Tinh Quân, đấm một cú trúng bụng người thanh niên khôi ngô.

Thân hình Hỏa Đức Tinh Quân chợt cong lại, con ngươi tan rã.

Ngọn lửa mãnh liệt bao lấy Hỏa Đức Tinh Quân, mà ở hơn chục mét phía sau pháp sư, một ngọn lửa bỗng nhiên bành trướng, biến ảo thành Hỏa sư ôm bụng, quỳ xuống đất thở dốc.

Hai hiệp, hai chủ lực trận doanh hợp pháp đã cực kỳ nguy hiểm. “BOSS to khó nhằn quá, muốn rút trước hay không?”

Trận doanh tà ác đã từ trong khí độc bao phủ thoát thân, thấy một màn như vậy, âm thầm líu lưỡi.

“Không, bây giờ có trận doanh hợp pháp cùng nhau chống đỡ, giết hắn mới có cơ hội, chờ pháp sư xử lý những thằng nhãi con này, chúng ta quá nửa cũng phải xong đời.” Thanh niên mất tai trái đưa ra lý do của mình:

“Pháp sư dung hợp cổ trùng, là cổ tầng cấp cực cao, có năng lực cảm giác, nhanh nhẹn, lực lượng cùng tự lành, khó có thể tưởng tượng hắn là như thế nào bồi dưỡng ra loại cổ trùng này.

“Luận cận chiến mà nói, Yêu mê hoặc các người đều không phải đối thủ của hắn.” Lý Hiển Tông chậm rãi gật đầu, vẻ mặt ngưng trọng.

“Tay sai của triều đình, hôm nay là ngày các ngươi táng thân.” Pháp sư dữ tợn khép mở cái miệng, phun ra tiếng người.

Đột nhiên, trong con ngươi của hắn chợt xuất hiện ánh sáng màu đỏ, một đám khí đen bao phủ đầu hắn.

Pháp sư đau đớn ôm đầu, phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, lý trí ở dưới làn khí đen này bao phủ nhanh chóng tiêu tán.

Lý Thuần Phong đầu ngõ nghiêng đầu nhìn về phía bên cạnh, thấy Cật Ngẫu gầy, trong tay cậu ta nắm một con bù nhìn, mặt mày ngũ quan của nó, rõ ràng là pháp sư hóa côn trùng.

Cơ hội!

Hành giả hai bên trận doanh sáng mắt lên

Thân là Vu cổ sư cảnh giới Thánh giả, đối với nguyền rủa có sức miễn dịch cường đại, chỉ hai hơi thở, khí đen bao phủ ở trên đầu pháp sư liền nhanh chóng tan đi.

Lý trí một lần nữa trở về!

“Đoàng!”

Ra tay trước hết là Quan Nhã, nòng súng nâng lên, nhắm chỉ trong nháy mắt, theo cò súng bóp xuống, nòng súng thật dài phun ra khói thuốc súng. Pháp sư vừa khôi phục lý trí bật ngửa ra sau, giống như bị người ta gõ một gậy vào đầu, cái trán truyền đến một tiếng ‘Rắc’, chất sừng cứng rắn nứt ra, chất lỏng xanh lục đậm đặc phun trào.

Sau khi một phát súng đánh vỡ phòng ngự của kẻ địch, Quan Nhã lập tức lấy ra nửa ống sinh mệnh nguyên dịch pha loãng,

nắm ở lòng bàn tay, chuẩn bị tiêm vào bất cứ lúc nào, để ngừa đối phương lấy thương thế làm trung gian thi triển nguyền rủa.

May mắn là, bên cạnh cô là một đám đồng đội có thể tín nhiệm. Khoảnh khắc tiếng súng vang lên, Nữ Vương tháo xuống vòng bạc trên vành tai, ra sức ném.

Vòng tròn màu bạc xoay tròn lao về phía pháp sư, khi tiếp xúc đến thân hình khôi ngô cao hai mét, nhanh chóng hóa thành vòng nước, xuyên thấu thân thể, chợt co lại.

Cái này hạn chế hành động của đối phương rất tốt, cắt ngang nguyền rủa đến tiếp sau.

Bắt lấy cơ hội đồng đội (kẻ địch) chế tạo, Lý Hiển Tông cùng Trương Nguyên Thanh một trước một sau, song song lao về phía pháp sư.

Người trước một tay đinh thép, một tay dao gấp, người sau một tay chày Phục Ma, một tay Lưỡi Dao Khát Máu.

Hai người đều có vũ khí của Yêu mê hoặc, tự mang hiệu quả phá giáp, có thể phá vỡ chất sừng phòng ngự cứng rắn.

Đúng lúc này, pháp sư bị hai vòng nước trói buộc, hai đầu gối quỳ xuống, trong miệng lẩm bẩm.

Không biết có phải trùng hợp hay không, một cái quỳ này của hắn, hoàn toàn tránh được vũ khí kẹp đánh trước sau, để nó sát tai trái cùng tai phải đâm vào không khí. Kỹ năng trung tâm của Vu cổ sư cấp 4 — cầu nguyện!

Cầu nguyện là một loại vu thuật, Vu cổ sư cấp bậc này, ở trước khi hành động, thường thường sẽ thu thập tài liệu, cử hành nghi thức cầu nguyện, lại thông qua chú ngữ chỉ Vu cổ sư có, hướng tồn tại vĩ đại trong cõi nào đó cầu nguyện, khẩn cầu đối phương phù hộ, để mình hành động thuận lợi.

Chương 380: Đánh giết Boss (2)

Mà ở lúc đối địch, bởi vì không có khả năng đạt được thời gian đầy đủ, khâu bố trí nghi thức có thể trực tiếp bỏ qua, niệm chú ngữ liền có thể cầu nguyện, chỉ là hiệu quả suy giảm mạnh.

Nhưng cho dù như thế, một vị Vu cổ sư cảnh giới Thánh giả niệm chú ngữ thi triển cầu nguyện, cũng đủ để ứng phó kẻ địch giai đoạn Siêu phàm, không phải Lý Hiển Tông loại dựa vào đạo cụ cầu nguyện này có thể so sánh.

“Ầm!”

Pháp sư giãy hai cánh tay, mạnh mẽ căng lên nổ tung vòng nước, trạng thái quỳ xuống hắn bật người lên, lên gối húc về phía trước.

Tránh không được, Trương Nguyên Thanh mang Con Mắt Người Quan Sát sớm nhìn thấu hành động của đối phương, vội vàng thu hồi Lưỡi Dao Khát Máu đâm ra, ý niệm khẽ động, triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ.

Hai luồng ánh sáng mỏng manh màu đỏ sậm giao nhau bao lấy hai chân, giày chạy biến thành giày khiêu vũ cỡ lớn mới tinh.

Đã không tránh được, vậy giao cho đạo cụ có thể tránh được.

Ở dưới giày khiêu vũ màu đỏ thao túng, Trương Nguyên Thanh chân phải không chịu khống chế nâng lên, thân thể ngửa ra sau, vừa vặn đá vào trên đầu gối hung mãnh đánh tới.

Rầm!

Dưới phản lực thật lớn, lòng bàn chân hắn phát tê, bay lên biên độ nhỏ, bay ngược về phía sau.

Pháp sư chưa truy kích kẻ địch, xoay tròn ở trên không, hướng phía sau quật đòn roi chân.

Bốp!

Lý Hiển Tông nâng cánh tay đón đỡ, bị quật cho lảo đảo một trận.

“Tất cả các ngươi đều phải chết!”

Thanh âm pháp sư trầm thấp uy nghiêm, giơ lên cao gậy chống, để đá quý màu đen phần đầu phát ra hào quang âm trầm tối tăm.

Mỗi người ở đây, một lần nữa thể nghiệm được trái tim bị người ta bóp chặt, có thể đột tử bất cứ lúc nào.

Lý Thuần Phong dựa lưng vách tường nghe thấy "Bịch" một tiếng, đáy lòng trầm xuống, theo tiếng nhìn lại, Cật Ngẫu ngã xuống đất, con ngươi xuất hiện tan rã.

Hắn cơ thể yếu ớt, không chống đỡ được, lập tức mất đi ý thức.

Nhưng trí mạng nhất không phải Cật Ngẫu, mà là Lý Hiển Tông giờ phút này cách pháp sư gần nhất.

Sau khi hướng mọi người phóng thích nguyền rủa, pháp sư "dịch chuyển tức thời" đến trước người Lý Hiển Tông, vung gậy chống, muốn đánh nổ đầu chó của đối phương.

"Đoàng!"

Tiếng súng vang dội quanh quẩn ở bên tai mọi người, pháp sư mạnh mẽ làm ra động tác ngửa ra sau, tránh né viên đạn.

Nhưng căn bản không có viên đạn, tiếng súng là người đàn ông tóc húi cua chế tạo ra ảo thính.

Hắn một tay vịn tường, một tay để ở bên môi, bắt chước ra tiếng súng của Quan Nhã.

Lý Hiển Tông ngồi xổm, khuôn mặt nổi lên từng sợi gân xanh, diện mạo dữ tợn, vị Yêu mê hoặc từng săn giết Thánh giả này, trong tuyệt cảnh bộc phát ra tiềm lực đáng sợ, bật người dậy, hóa thành tàn ảnh lao về phía trong lòng pháp sư.

Phốc!

Dao gấp đâm vào bụng pháp sư, đâm xuyên qua chất sừng cứng rắn. Hắn không sử dụng Đinh Nguyền Rủa là vì vật phẩm tiêu hao đó không có hiệu quả phá giáp.

"Rống!"

Pháp sư phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng, đá quý đỉnh chóp gậy chống lưu chuyển hào quang âm trầm, chuyển đổi nguyền rủa.

Lý Hiển Tông thét lớn một tiếng, máu thịt ở bụng toác ra, máu tươi tuôn trào.

Pháp sư một lần nữa giơ cao pháp trượng, chuẩn bị thi triển nguyền rủa toàn thể.

Đoàng! Tiếng súng vang lên, một lần này không phải ảo thính, mà là Quan Nhã bóp cò súng.

Pháp sư kéo ra từng tàn ảnh, tránh đi viên đạn ngắm chuẩn, đột nhiên, xúc tu ở trán hắn khẽ nhúc nhích, bắt giữ được động tĩnh đến từ phía sau. Hắn xoay phắt người lại, vặn lưng, kéo bả vai, hung hăng vụt gậy chống xuống.

Đinh!

Đốm lửa văng khắp nơi, gậy chống bị Lưỡi Dao Khát Máu đỡ được.

Không thể cho hắn tiếp tục thi triển nguyền rủa cơ hội, công kích phải nối tiếp chặt chẽ, bằng không toàn thể xong con ong. Trương Nguyên Thanh đánh lén thất bại, khóe mắt liếc qua Hỏa Đức Tinh Quân lao tới, lòng bàn tay phun ra ngọn lửa mãnh liệt, ngưng tụ thành một cây trường đao lửa đỏ phát ra nhiệt độ cao.

Xúc tu trên trán pháp sư khẽ động, bắt giữ được nguy cơ.

Không do dự, Trương Nguyên Thanh nắm chặt hai tay, đập ở trước ngực, chỉ nghe tiếng nổ vang "Ầm", sóng xung kích cuốn ngọn lửa khuếch tán đi bốn phương tám hướng.

Xúc tu trên trán pháp sư kịch liệt run rẩy, mất đi cảm giác chuẩn xác. Cũng chính là lúc này, Hỏa Đức Tinh Quân chạy tới, bước chân đạp mạnh một cái, trường đao lửa đỏ quét ngang.

"Phốc!"

Lưỡi đao nóng rực sắc bén chém chuẩn xác ở phần bụng dao gấp đâm ra, mở rộng vết thương, hình thành một vết thương cháy đen dữ tợn. Pháp sư phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng, giơ lên gậy chống.

Ngay lúc này, hai vòng tròn từ trên trời giáng xuống, một cái trói buộc nửa thân trên, một cái trói buộc hai chân, cắt ngang làm phép.

"Đoàng!"

Quan Nhã và Lý Thuần Phong đồng thời nổ súng, từng viên đạn bắn vào trên thân pháp sư.

Nữ Vương nhấc chân chạy như điên, hô Trương Nguyên Thanh: "Đưa đao cho tôi." Trương Nguyên Thanh không chút suy nghĩ, vung ra Lưỡi Dao Khát Máu. Nữ Vương lấy tay tiếp nhận, nhảy lên cao cao, cầm dao lá liễu, hung hăng đâm về phía sọ pháp sư.

Chương 381: Đánh giết Boss (3)

Phốc! Đầu pháp sư hơi lệch đi, Lưỡi Dao Khát Máu đâm trúng bả vai, chất lỏng đặc sệt tanh tưởi phun trào ra, bắn đầy người Nữ Vương.

Lúc này bởi vì Nữ Vương áp sát kẻ địch, Quan Nhã cùng Lý Thuần Phong phía sau dừng bắn, thấy pháp sư bị thương nặng nổi giận gầm lên một tiếng nặng nề, hai cánh tay giãy vỡ vòng nước, phát động nguyền rủa.

Bả vai Nữ Vương nổ tung, nhưng bắn tung tóe lên không phải máu thịt, mà là bọt nước trong suốt.

Cô lấy năng lực Thủy quỷ, khéo léo tránh né nguyền rủa cắn trả. Nữ Vương quyết đoán lui về phía sau, thấy pháp sư chưa đuổi theo, mà là lảo đảo tại chỗ, trong lòng vui vẻ, kêu lên:

"Trạng thái của hắn suy yếu rồi!"

Một tiếng kêu này, đã là nói với đồng đội, cũng là hô cho trận doanh tà ác nghe.

Dứt lời, cô bỗng nhiên "A" một tiếng, hai chân mềm nhũn, cả người vô lực, đồng thời yết hầu phát ngứa, phổi nóng rát, bắt đầu kịch liệt ho khan.

"Khụ khụ khụ!"

Trương Nguyên Thanh và Hỏa Đức Tinh Quân đều che miệng kịch liệt ho khan. Trúng độc rồi!

Kẻ địch trước mắt này, là Vu cổ sư, Vu cổ sư am hiểu độc tố.

Trong lòng Quan Nhã và Lý Thuần Phong rùng mình, quả nhiên bóp cò súng, sáng tạo cơ hội cho đội trưởng.

Lúc này, người của trận doanh tà ác giống như thấy được cơ hội, người trung niên đồ tây giày da đeo hai cái nắm đấm thép, xỏ giày da bóng loáng, 'bốp bốp bốp' lao về phía pháp sư.

Người trung niên khô gầy cúi thấp người, mồm kéo dài, biến thành mặt chuột, bên má mọc ra râu đen dài nhỏ, cơ bắp phần chân căng lên rách ống quần, một cái đuôi to như cánh tay từ xương cụt kéo dài ra. Trong chớp mắt, hắn biến thành người chuột, cái tay đã hóa thành móng vuốt từ ô vật phẩm lấy ra một ống trúc đen sì.

Người đàn ông tóc húi cua gầm nhẹ một tiếng, hai cánh tay ôm lấy căn nhà phía sau, thế mà lại cứng rắn mang cả căn nhà tính cả móng rút ra, ra sức ném mạnh về phía pháp sư.

Đây đương nhiên là ảo thuật, nhưng ở trong cảm giác của pháp sư, nguy hiểm tới gần.

Hắn theo bản năng tránh sang một bên, bụng bỗng nhiên tê rần, một cây kim độc xanh biếc đâm vào chỗ vết thương do đao cháy đen, kim độc chợt hòa tan, xâm nhập trong cơ thể hắn.

Ảo thuật và kim độc hỗ trợ lẫn nhau, đánh lén thành công.

Nhưng thân là Vu cổ sư cảnh giới Thánh giả, chút độc tố này đối với pháp sư mà nói, không đau không ngứa.

Trận chiến đấu này từ vừa bắt đầu, trận doanh tà ác đã bị khắc chế. Quan Nhã nơi xa từ trong đó đạt được linh cảm, thừa dịp loạn nổ súng, đầu đạn súng trường bén nhọn trúng mục tiêu cái gáy pháp sư, đánh ra hiệu quả nổ tung.

Pháp sư hướng phía trước lảo đảo một cái, vừa vặn lao trúng tây nắm đấm sắt đeo bảo vệ ngón của gã đồ âu.

Bốp bốp bốp!

Từng cú đấm sắt như mưa rào trút xuống ở trên mặt, bụng pháp sư, tuy chỉ là cấp 2, nhưng Yêu mê hoặc trời sinh sở trường chiến đấu, combo hung mãnh đánh boss không chút sứt mẻ.

Thiếu niên Mộc yêu luôn ở bên cạnh xem cuộc chiến, lúc này vững vàng kéo đi mấy vị đồng đội trúng độc, từ trong túi lấy ra viên thuốc, phân phát cho ba người bọn Trương Nguyên Thanh, nói:

“Nhai một chút rồi nuốt.”

Nói xong, hắn lại từ trong ô vật phẩm lấy ra một cây hương to bằng đầu ngón tay, "Hỏa Đức Tinh Quân, anh hỗ trợ chút."

Hỏa Đức Tinh Quân sắc mặt suy sụp, nhai viên thuốc, hai ngón tay chà xát ở trên hương, làn khói lượn lờ, một mùi thơm mát của cỏ cây thấm vào ruột gan ùa vào xoang mũi, hắn chỉ cảm thấy tinh thần rung lên, vấn đề của yết hầu và phổi được giảm bớt.

"Chờ một lát nữa, độc của các người có thể giải." Thiếu niên Mộc yêu tiếp theo cho Trương Nguyên Thanh cùng Nữ Vương ngửi hương, sau đó dập tắt, "Đây là vật phẩm tiêu hao, dùng chút nào mất chút đó."

Trong đội ngũ có thuật sĩ hồi phục vẫn là làm người ta rất an tâm, trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái, ánh mắt nhìn chằm chằm tình hình chiến đấu nơi xa.

Pháp sư nâng tay bóp chặt cổ gã mặc đồ âu, hung hăng quật xuống đất.

Rầm!

Gạch nứt nẻ, trong miệng, chóp mũi gã mặc đồ âu trào ra máu tươi.

Người chuột vội vàng chi viện từ xa, phốc phốc phốc, kim độc liên tiếp bắn nhanh, có cái bị chất sừng ngoài thân pháp sư đánh văng, có cái đâm vào vết thương, trừ mang đến đau đớn mãnh liệt, cũng không thể lay động vị Vu cổ sư cảnh giới Thánh giả này.

Lý Hiển Tông bụng máu tươi đầm đìa, lưng cong lại, như báo săn tới gần pháp sư, Đinh Nguyền Rủa hung hăng đâm về phía cái gáy chất sừng sụp đổ.

Đó là vết thương Quan Nhã gây ra.

Pháp sư 'Rắc' một tiếng bẻ gãy cổ gã mặc đồ âu, tiếp theo trầm hông ngồi xổm, làm Lý Hiển Tông đánh lén thất bại, một tay khác nắm gậy chống vụt về phía đỉnh đầu.

Bốp!

Gậy chống vụt mạnh lên cổ tay Lý Hiển Tông, quật vỡ xương cánh tay, Đinh Nguyền Rủa nhất thời rơi xuống.

Sắc mặt Lý Hiển Tông không thay đổi, nhẹ nhàng nâng chân đá Đinh Nguyền Rủa về phía người chuột.

Chương 382: Thắng bại (1)

Làm xong động tác này, hắn đã làm tốt chuẩn bị bị pháp sư áp sát tấn công nhanh, nhưng lúc này, nơi xa một tiếng súng nổ vang, trúng vào ngực pháp sư, bắn xuyên qua hộ giáp, bắn ra vết thương sâu bằng một ngón tay.

Boss quả thật trượt trạng thái rồi, đã không tránh được viên đạn tập kích. Mắt Lý Hiển Tông sáng lên, đạp bước tiến lên, hướng vết thương ngực trái viên đạn bắn ra đâm dao gấp ra.

"A!"

Một đao này đâm xuyên qua trái tim, pháp sư hét lên thê lương, "Các ngươi đám tay sai triều đình này, đều phải chết!"

Hắn dùng ra chút sức cuối cùng, nâng lên trượng trong tay, đá quý màu đen ở đỉnh chóp nở rộ hào quang tối tăm âm trầm.

Mọi người ở đây sắc mặt trắng nhợt, trái tim đau như đao ngoáy, cảm giác đau đớn cùng hít thở không thông như thủy triều bao phủ bọn họ, liên tục gặp ba lượt nguyền rủa, hiệu quả chồng chất, mỗi người đều cảm giác sinh mệnh đang nhanh chóng trôi đi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi đến điểm cuối.

Lý Hiển Tông, Trương Nguyên Thanh, Nữ Vương và Hỏa Đức Tinh Quân cảm thụ rất rõ ràng.

Trước mắt Trương Nguyên Thanh biến thành màu đen từng đợt, đầu óc trống rỗng, mất đi năng lực suy nghĩ.

Thật, thật khó chịu, sắp chết rồi… Lý Thuần Phong sắc mặt trắng bệch, lảo đảo bổ nhào vào bên người Cật Ngẫu hôn mê, nằm lên bù nhìn trên mặt đất, hai tay bóp chặt đầu, phát lực mạnh.

Thân thể pháp sư cứng đờ, đầu bao phủ một tầng khí đen, nguyền rủa gián đoạn.

Lý Hiển Tông tỉnh táo lại trước hết, cúi người lao vào trong lòng pháp sư, dang hai tay ôm lấy phần eo, đồng thời trầm

hông xuống, để cơ bắp quanh thân căng lên, đạt tới hiệu quả thiên cân trụy.

“Mau, tấn công gáy hắn!” Lý Hiển Tông gầm nhẹ.

Người chuột lập tức nhét Đinh Nguyền Rủa vào ống trúc, hít sâu một hơi, mang toàn bộ không khí trong phổi nháy mắt thổi ra.

Phốc!

Đinh Nguyền Rủa thành công xuyên thấu vết thương toác ra ở gáy.

Thân thể pháp sư cứng lại, linh thể nhanh chóng tiêu tán, đứng thẳng bất động vài giây, ầm ầm ngã xuống.

Kết thúc rồi!

Nhìn thấy một màn này, mọi người đều như trút được gánh nặng, thở dốc từng hơi từng hơi, tựa như đã trải qua bôn ba đường dài, rốt cuộc đi đến điểm cuối, cảm giác mỏi mệt mãnh liệt ập đến. Cùng lúc đó, Linh cảnh hành giả hai bên trận doanh, bên tai quanh quẩn tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting, ngài đã thành công đánh giết pháp sư tà ác, mời lập tức thu hoạch phần thưởng, đánh giết trận doanh đối địch.”

Trong nháy mắt, mọi người trận doanh tà ác và trận doanh hợp pháp lại đứng bật dậy, ngồi dậy, từng ánh mắt đồng thời đặt ở trên gậy chống cạnh thi thể.

Khác với người khác là, Trương Nguyên Thanh còn có tiếng nhắc nhở thứ hai:

“Ting! Ngài đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn 1 pháp sư tham lam (3/3)

“Pháp sư tham lam: Vì mưu đồ bảo vật âm Dương Tán Nhân lưu lại, hắn cùng Triệu viên ngoại cùng Vương lưu manh trong thôn trấn ám hại hậu nhân của âm Dương Tán Nhân, nhưng trừ một cây pháp trượng có nguyền rủa mạnh mẽ, hắn chưa đạt được gì cả.”

“Ghi chú: Ngươi sẽ giống với ta, vĩnh viễn ở lại trong thôn trấn” “Đạo cụ nhiệm vụ: Pháp Bào âm Dương(chưa nhận)”

Hoàn thành nhiệm vụ ẩn rồi? Giống với mình nghĩ, một chi tiết cuối cùng là giết chết pháp sư

Gậy chống hẳn chính là phần thưởng, giết xong boss cướp đạo cụ, cái này so đấu là sức bền của đoàn đội nha, tình huống thân thể mình bây giờ rất không ổn, thể lực trượt dốc quá nghiêm trọng

Pháp Bào âm Dương, chưa nhận? Phải đi đâu nhận? Đúng rồi, dưới sông! Trong nháy mắt này, trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Nhưng không có thời gian nghĩ kỹ nữa, bởi vì Lý Hiển Tông cách gậy chống gần nhất, đã lao về phía đạo cụ mạnh mẽ này.

Hành động này, khiến mọi người trận doanh hợp pháp adrenalin tăng vọt.

"Đoàng!"

Nơi xa vang lên tiếng súng, Lý Hiển Tông, cúi người đi nhặt pháp trượng sớm bổ nhào một bước, liên tục quay cuồng, chỗ ban đầu của hắn xuất hiện một cái hố đạn khoa trương.

Hắn vẫn luôn chú ý động tĩnh của "tay súng bắn tỉa", làm ra dự đoán trước.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh đi giày khiêu vũ màu đỏ, dẫn trước làm gương lao tới bên gậy chống, nhặt đạo cụ này lên.

"Nguyên Thủy! !" Nữ Vương kêu lên.

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, lúc này mới phát hiện trong tay trống rỗng, pháp trượng biến mất, không, nó chưa bao giờ bị nhặt lên.

Nhặt lên pháp trượng là ảo giác của hắn, hắn trúng ảo thuật rồi. "Phốc! Phốc!"

Người chuột phồng má lên, ống trúc dài nhỏ bắn ra kim độc xanh biếc.

Không cần Trương Nguyên Thanh thao túng, giày khiêu vũ màu đỏ mang theo hắn tự động xoay tròn, xoay tròn, xoay về phía xa xa, hai cây kim độc sát qua bên người hắn.

Thanh niên mất tai trái lao ra như mũi tên nhọn, tranh đoạt pháp trượng lẳng lặng nằm ở trên mặt đất.

Hắn vừa tới gần pháp trượng, trước mặt liền bay tới hai cái vòng tròn, cuốn lấy trên thân cùng hai chân của hắn. Bốp! Thanh niên mất tai trái theo quán tính bổ nhào tới, ngã như chó ăn cức, đập thật mạnh ở trên mặt đất. "Đoàng!"

Chương 383: Thắng bại (2)

Viên đạn của Quan Nhã chuẩn xác trúng đầu thanh niên mất tai trái, xương cốt cùng tổ chức máu thịt bắn tung tóe, vị Vu cổ sư này bị một phát súng bắn chết.

Bao gồm Lý Hiển Tông ở trong, ba gã nghề nghiệp tà ác còn sót lại đáy lòng phát lạnh.

Lúc này, Hỏa Đức Tinh Quân rung tay ném một cây trường mâu lửa, chuẩn xác đóng đinh ở cạnh pháp trượng, mà bản thân hắn thì bị một ngọn lửa bao vây, xuất hiện ở trong ngọn lửa do mâu lửa hóa thành.

Hỏa Đức Tinh Quân nhanh chóng cúi người, cầm gậy chống.

Ở nháy mắt đồng bạn cúi người, Quan Nhã và Lý Thuần Phong đều tự tập trung một kẻ địch, bóp cò súng, đánh yểm hộ cho Hỏa Đức Tinh Quân.

Làm tốt lắm! Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh vui vẻ, đi giày khiêu vũ màu đỏ trợ giúp Hỏa Đức Tinh Quân, để bảo đảm hắn thuận lợi lấy được pháp trượng.

Nắm giữ gậy chống, liền nắm giữ quyền chủ đạo.

Lòng bàn tay Lý Hiển Tông không biết khi nào xuất hiện một cái hộp gỗ, nắp hộp "Rắc" mở ra, ngay sau đó, sương mù dày đặc tràn ngập quảng trường, che phủ tầm mắt.

Vừa rồi lúc đối phó pháp sư, hắn trước sau không dùng đạo cụ này, bởi vì pháp sư có năng lực cảm ứng đặc thù, sương mù ảnh hưởng không lớn đối với hắn, ngược lại sẽ làm bên ta, trận doanh hợp pháp biến thành người mù, bị pháp sư chém giết rối bời một phen vô ích.

Quan Nhã và Lý Thuần Phong ngón tay cứng đờ, không thể không dừng hỏa lực yểm hộ.

Dưới sương mù dày đặc, tầm mắt bọn họ chịu cản trở, không dám bắn súng nữa, cái này rất dễ dàng ngộ thương, ngộ sát đồng đội.

Tấn công từ xa bị kẻ địch khắc chế.

Dưới sương mù dày đặc bao phủ, tầm mắt Hỏa Đức Tinh Quân chịu cản trở, nhưng vẫn dựa vào cảm giác, chụp vào chỗ gậy chống, dù sao cái này ở dưới chân.

"Phốc phốc!"

Sương mù dày đặc rung động, hai cây kim độc xanh biếc xuyên thấu sương mù như lụa mỏng, trúng ngực Hỏa Đức Tinh Quân. Lý Hiển Tông mượn dùng sương mù dày đặc che giấu, như quỷ mị áp sát, dao gấp xẹt qua ở giữa không trung, hướng thẳng tới cổ họng Hỏa Đức Tinh Quân.

"Đinh!"

Trương Nguyên Thanh đi giày khiêu vũ màu đỏ vừa lúc chạy tới, lưỡi dao lá liễu dựng thẳng về phía trước, lưỡi dao gấp ở trên Lưỡi Dao Khát Máu ma sát ra đốm lửa chói mắt.

Trương Nguyên Thanh thuận thế bắt lấy bả vai Hỏa Đức Tinh Quân, ném hắn về phía sau, hô to: "Hỏa Đức trúng độc rồi."

Cùng lúc kêu gọi, hắn không quên một cước đá pháp trượng về phía xa.

Thân thể khôi ngô của Hỏa Đức Tinh Quân bay ra hơn mười mét, rơi ra khỏi phạm vi sương mù dày đặc bao phủ.

Thiếu niên Mộc yêu nhanh nhẹn kéo Hỏa sư đi, đầu tiên là nhét vào trong miệng hắn mấy viên thuốc giải độc, lại lấy ra đàn hương, rải ở trên vết thương nhỏ bé chỗ ngực kim độc xâm nhập.

Cái này chỉ có thể bước đầu trung hoà độc tố, có thể sống sót hay không còn phải nói sau. Về phần chiến đấu, khẳng định là không có khả năng.

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo tính toán sơ qua một lần chiến lực của hai bên, nghề nghiệp tà ác còn ba người, mà bên ta chỉ còn đội trưởng và Nữ Vương, sương mù dày đặc lại là sân nhà của kẻ địch.

Trong mắt hắn hiện lên sầu lo.

Bên tai Lý Hiển Tông nghe tiếng pháp trượng "leng keng" quay cuồng, vừa phán đoán khoảng cách nó lăn đi, vừa nhếch miệng cười nói:

"Duyên phận, ngày đó ở bệnh viện Bình Thái, cũng là sương mù dày đặc như vậy, tao là đánh mày như thế nào? Có cần tao giúp mày nhớ lại một lần hay không."

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm, thản nhiên nói:

"Có hay không một loại khả năng, hôm nay sẽ quỳ xuống cầu xin tha thứ là mày."

"Ồ? Hơn một tuần không gặp, mày là lên tới cấp 3, còn có đạt được đạo cụ loại quy tắc? Hoặc là, mày cảm thấy cái khăn voan đỏ kia, còn có thể sinh ra uy hiếp đối với tao?"

Ý tứ lời này của hắn là, hắn có đạo cụ khắc chế cô dâu ma? Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Khăn voan đỏ là con bài chưa lật của hắn, dùng để đối phó kẻ địch không thể đối phó của giai đoạn này, nếu là bị khắc chế, vậy hắn liền ít đi một con bài chưa lật để lật ngược thế cờ.

Sương mù dày đặc chặn tầm mắt Quan Nhã cùng Lý Thuần Phong, hai người không có cách nào nổ súng. Mình mặc dù có giày khiêu vũ màu đỏ giúp đỡ, nhưng chỉ có thời gian không đến ba phút, muốn ở trong sương mù dày đặc bao phủ chiến thắng Lý Hiển Tông, rất khó

Làm không tốt, Nữ Vương có thể sẽ chết… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhanh chóng cân nhắc, suy nghĩ, phân tích xong thế cục, trong lòng khó tránh khỏi có chút nôn nóng.

Lúc này, tiếng cười điên cuồng vang lên, cách đó không xa, tiếng cười càn rỡ của người chuột truyền đến: "Tao lấy được rồi, tao lấy được gậy chống rồi!"

Trương Nguyên Thanh biến sắc.

Khóe miệng Lý Hiển Tông nhếch lên: "Không tệ, một tuần có thể có tiến bộ lớn như vậy, thiên phú của mày khiến tao ghen tị, cho nên mày hôm nay phải tử. Còn thất thần làm gì, nguyền rủa bọn chúng!"

Chương 384: Thắng bại (3)

Vừa rồi hắn cũng không nhàn rỗi, vừa bám trụ Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa mịt mờ ra tín hiệu cho đồng bạn, nói cho y vị trí gậy chống, lợi dụng sương mù dày đặc chỉ dẫn đối phương tìm được gậy chống.

Người chuột cười quái dị hắc hắc, giơ lên gậy chống, đồng thời cao giọng nói:

"Lý Hiển Tông, đây là một món thần khí, mày không biết, nó cường đại bao nhiêu đâu…"

Đột nhiên, hắn thấy sương mù dày đặc phía trước kịch liệt run rẩy, ngay sau đó, một cái chân dài hóa thành sợi roi, hung hăng quật về phía đầu.

Người chuột lập tức thu hồi gậy chống, đánh về phía cú quật chân vụt ra tiếng xé gió kia. "Bốp!"

Gậy chống cùng roi chân đồng thời hướng về phía ngược lại đàn hồi. Người chuột lảo đảo một cái, mà chủ nhân đòn roi chân, thì khéo léo xoay người, hóa giải lực lượng bắn ngược, đồng thời lại một đòn vụt chân đánh tới.

Người chuột chưa từng gặp công kích hung dữ sắc bén như vậy, bị "roi" quật ở bên mặt, như cưỡi mây đạp gió bay ra ngoài, pháp trượng trong tay "ầm ầm" ngã xuống đất.

Ai tới?

Lý Hiển Tông cùng Trương Nguyên Thanh đồng thời ngẩn ra.

Ngay sau đó, Trương Nguyên Thanh liền nghe thấy tiếng của Quan Nhã: "Nguyên Thủy, chị không nhìn thấy, chưa chết thì kêu một tiếng."

"Sao chị qua đây?"

Trong lòng Trương Nguyên Thanh mừng như điên, không chút do dự đấm hai nắm tay vào nhau, chế tạo ra chấn động vụ nổ như lựu đạn đương lượng nổ cao.

Cả mảng sương mù kịch liệt run rẩy, bị sóng xung kích cùng lửa thổi tạt đi, tạm thời chế tạo ra một mảng vành đai tầm nhìn không tính là trống trải.

Lúc này, hắn rốt cuộc thấy rõ bóng dáng mọi người ở đây, cùng với hành động của mỗi người bọn họ.

Lấy pháp trượng rơi xuống làm trung tâm, cách gần nhất là người chuột đầu váng mắt hoa, phía sau hắn chính là Lão ti cơ chân dài, vết thương ống chân máu tươi đầm đìa không ngờ khỏi hẳn.

Cô ấy đã dùng nửa ống sinh mệnh nguyên dịch cuối cùng? Thời khắc mấu chốt, vẫn là Lão ti cơ đáng tin nha, nhưng cô ấy vì sao không mang súng trường? Ánh mắt Trương Nguyên Thanh quét về phía nơi khác, một bên khác gậy chống, phương hướng sát mép quảng trường, là người đàn ông tóc húi cua khom lưng chuẩn bị nhặt mót.

Đối ứng với hắn, là Nữ Vương bên ta, cô gái này cũng đang lén lút theo thanh âm, hướng phía gậy chống rơi xuống mò mẫm.

Người hai trận doanh nhìn nhau, ngay sau đó, cùng nhau lao về phía pháp trượng. Vì tranh đoạt pháp trượng, hai bên đã đánh phọt cả óc rồi.

Người chuột dẫn đầu ngồi dậy, hướng Quan Nhã phía sau thổi ra kim độc.

Quan Nhã thân là thám báo, sớm dự đoán được thao tác của đối phương, nhanh chóng nghiêng người, kim độc sát qua bên người, nhưng đồng thời mất đi cơ hội chủ động.

Đây là nguyên nhân cô không mang theo súng trường cận chiến, nếu cầm súng trường, cô có thể đã tránh được kim độc. Món đạo cụ đó có được tác dụng phụ làm người ta vận rủi quấn thân, mà Súng Ngắn Bùng Nổ trong tay Lý Thuần Phong, cũng sẽ làm cô mất đi bình tĩnh.

Người chuột nhanh nhẹn bò về phía pháp trượng, vừa vươn tay, hai cái vòng tròn đã đinh đinh đang đang đánh vào trên pháp trượng đen sì, đánh văng nó ra một khoảng cách thật dài, làm người chuột không thể nắm được.

Bịch bịch bịch! Người đàn ông tóc húi cua lao về phía pháp trượng, đồng thời búng ngón tay, thi triển ảo thuật, chế tạo ra ảo giác bản thân đứng ở tại chỗ cho kẻ địch.

Ngay tại lúc hắn sắp tiếp xúc tới gậy chống, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng trống nặng nề, xuyên thấu tâm linh.

“Thùng thùng thùng!”

Tiếng trống trào dâng quanh quẩn, bên tai mọi người ở đây như bị đâm thủng, ý thức hỗn loạn, theo bản năng sinh ra sợ hãi, bối rối, sợ hãi các loại cảm xúc.

Tiếng trống của Loa Vua Mèo!

Đây thật ra là một món đạo cụ phụ trợ rất mạnh, nhưng Trương Nguyên Thanh rất ít sử dụng nó, bởi vì tiếng trống là công kích quần thể, hơn nữa chỉ có chủ nhân có thể miễn dịch, đồng đội cùng kẻ địch không ở hàng ngũ này.

Thứ này dùng không tốt, có thể chính là bảo hộ kẻ địch, đánh đau đồng đội. Nhưng bây giờ không quản được nhiều như vậy.

Tinh thần gã tóc húi cua hoảng hốt một trận, theo bản năng muốn quỳ lạy, muốn xoay người đào tẩu.

Nhưng, tốt xấu gì cũng là Huyễn thuật sư, đối với ảnh hưởng phương diện tinh thần có sức miễn dịch rất mạnh, nhanh chóng khôi phục, trong yết hầu phát ra tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai lập tức đánh thức mọi người.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh phi thân lao tới, hung ác lên gối lao về phía trong lòng người đàn ông tóc húi cua. Rầm!

Vị Huyễn thuật sư này bay ngược đi, nện thật mạnh ở trên tường đất phía sau, đập tro bụi rào rào rơi xuống. Hắn ôm ngực, cuộn mình dưới đất, cũng không đứng lên được nữa.

Trương Nguyên Thanh không kịp đánh thêm cái nữa, cũng không cúi người nhặt lên pháp trượng, bởi vì trong thị giác Con Mắt Người Quan Sát giao cho hắn, Lý Hiển Tông đã lặng lẽ đến gần mình, cơ bắp phần chân căng lên, lực lượng từ trên cao mà xuống, truyền đến mũi chân.

Chương 385: Thắng bại (4)

Bốp!

Cú đá cao hung ác đá ra hiệu quả âm thanh là tiếng nổ, thân thể Trương Nguyên Thanh ngửa ra sau, để công kích của đối phương thất bại.

Đồng thời, thân thể bỏ qua quán tính ngửa ra sau, giống như không cần tụ lực, thế mà lại ở trong quá trình ngửa ra sau bắt đầu xoay tròn, cắt đến bên cạnh Lý Hiển Tông, Lưỡi Dao Khát Máu đâm về phía động mạch cổ.

Dù là Lý Hiển Tông kinh nghiệm cận chiến phong phú, cũng chưa từng thấy thao tác như vậy, lập tức kéo xương sống, để thân thể hướng về phía trái ngược đổ đi, đồng thời hai chân nhảy lên, hung hăng đạp về phía kẻ địch.

Trong quá trình này, trong con ngươi Lý Hiển Tông hiện lên hai hoa văn màu đỏ tươi. Đầu óc Trương Nguyên Thanh chấn động "Ông" một cái, trống rỗng.

Thấy thế, khóe miệng Lý Hiển Tông toát ra ý cười dữ tợn, thân là đại sư võ thuật chiến đấu, hắn đã nhìn thấy vận mệnh tiếp sau đây của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh đang ngây người quỷ dị lui về phía sau, đã hiểm lại càng hiểm hơn tránh đi cú đạp mạnh. Bốp!

Đầu gối Lý Hiển Tông bắn đi, một cú đạp từ bên cạnh trên không trung này đá vào không khí.

Không có khả năng! Lý Hiển Tông khẽ biến sắc, sau đó cảm ứng được tiếng xé gió sau đầu.

Quan Nhã đến rồi, Lão ti cơ lấy chân trái làm trục, đầu gối hơi cong, đùi phải bạo lực quật vào đầu Lý Hiển Tông.

Trương Nguyên Thanh nghe thấy được tiếng "rắc" rõ ràng, Lý Hiển Tông đã gãy cổ.

Đầu của vị Yêu mê hoặc này lấy góc độ quỷ dị cong gập, bay đi như bao cát.

Nhìn thấy một màn này, Trương Nguyên Thanh và Nữ Vương vẻ mặt mừng như điên, một cước này của Quan Nhã, hầu như đặt cục diện thắng lợi.

Cốp cốp cốp! Trương Nguyên Thanh xỏ giày khiêu vũ màu đỏ, lướt về phía Lý Hiển Tông, ý đồ đánh thêm, hoàn toàn giải

quyết đại địch này.

Hắn chưa sử dụng chày Phục Ma tịnh hóa, một mặt là có giày khiêu vũ màu đỏ, một mặt khác chính là tê liệt Lý Hiển Tông, sáng tạo cơ hội cho Quan Nhã.

Người chuột cuống cả lên, nâng lên ống trúc, phốc phốc liên thanh, một hơi thổi ra sáu cây kim độc.

Trương Nguyên Thanh ở dưới giày khiêu vũ màu đỏ thao túng, xoay tròn, nhảy nhót, linh hoạt tránh đi toàn bộ công kích.

Lý Hiển Tông nghiêng đầu, hai mắt đỏ rực, ánh mắt hung ác mà tàn nhẫn, hai cánh tay chợt khép lại lại, sương mù nồng hậu ập tới, bao trùm thân thể hắn.

Quan Nhã chạy như điên tiến lên đánh tiếp, phát hiện Lý Hiển Tông đã không ở chỗ cũ nữa.

"A!"

Ở sâu trong sương mù dày đặc truyền đến một tiếng hét thảm.

"Không ổn rồi!" Trương Nguyên Thanh lập tức ý thức được cái gì, thốt ra.

Trong tuyệt cảnh, Lý Hiển Tông được ăn cả ngã về không, giết người đàn ông tóc húi cua, Yêu mê hoặc, thấy máu cuồng bạo.

"Quả nhiên, chỉ có giết chóc mới có thể khiến tao sung sướng, chỉ có giết chóc, mới có thể khiến tao trăm trận trăm thắng." Trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng Lý Hiển Tông thở dài thỏa mãn.

"Gã này…" Khuôn mặt xinh đẹp của Quan Nhã hơi trầm xuống.

Đột nhiên, cô phát hiện sương mù dày đặc phía trước dâng trào, như có kẻ địch tới gần, ngay sau đó, cú đấm thẳng nhanh mà mạnh lao về phía ngực.

Quan Nhã đã sớm lui về phía sau, hai cánh tay giao nhau ở ngực. Rầm!

Cánh tay cô đau đớn, dưới chân lảo đảo lui về phía sau, suýt nữa ngã.

“Nguyên Thủy, lực lượng của hắn khôi phục ít nhất tám phần.” Quan Nhã quát một tiếng, cưỡng ép ổn định thân thể, đôi chân dài quét ngang về phía trước.

Sương mù dày đặc kịch liệt run rẩy, không có cái gì cả.

Ở bên cạnh gió mạnh ập tới, trong lòng Quan Nhã rùng mình, thu chân xoay người, đánh ra một cú đấm. Rắc!

Nắm đấm đấu nắm đấm, cô nghe thấy tiếng xương ngón tay của mình gãy, đau nước mắt thiếu chút nữa toát ra.

Dưới tình huống lực lượng cách xa, kỹ xảo võ thuật chiến đấu cũng không thể khiến cô vãn hồi ưu thế, hơn nữa sương mù dày đặc che phủ tầm mắt, khiến cô ở trạng thái bất lợi chịu đòn.

Không chút phần thắng.

“Ầm!”

Lúc này, tiếng nổ đinh tai nhức óc truyền đến, trong sóng xung kích mang theo ngọn lửa, đánh tan sương mù dày đặc. Khóe mắt Quan Nhã liếc thấy Lý Hiển Tông đang hướng mình đánh lén.

Dưới nguy cơ, cô không lùi mà tiến, nghiêng người tránh đi mũi dao đâm tới, húc vào trong lòng Lý Hiển Tông, nhưng chỉ húc cho vị Yêu mê hoặc này thân thể nhoáng lên một cái, chưa thể đánh lui kẻ địch.

Không ổn! Thân là đại sư võ thuật chiến đấu, trong lòng Quan Nhã đột nhiên trầm xuống.

Lý Hiển Tông cười một tiếng dữ tợn, cánh tay ghì chặt cổ Quan Nhã, dao gấp quét về phía cái cổ trắng trẻo thon dài.

“Lý Hiển Tông! !” Sắc mặt Trương Nguyên Thanh chợt dữ tợn.

Khi dao gấp tới gần cái cổ trắng như tuyết, chợt khựng lại một lần, cổ tay Lý Hiển Tông bị một sợi roi nước cuốn lấy. Một đầu khác của sợi roi ở trong tay Nữ Vương.

Tiếng nổ vừa rồi phá bỏ sương mù dày đặc phạm vi nhỏ, khiến cô thấy rõ tình huống bên này.

Chương 386: Thắng bại (5)

Trương Nguyên Thanh ấn xuống cái nút thứ hai của Loa Vua Mèo, trong nháy mắt, tiếng kèn Xona trào dâng vang lên, từng tiếng thê lương, từng tiếng cao vút, xuyên thủng vàng đá.

Con ngươi Trương Nguyên Thanh tràn đầy tơ máu, cơ bắp trong nháy mắt bành trướng một vòng, gân xanh dưới làn da giận dữ nổi lên từng sợi, như là bò tót tiêm thuốc kích thích.

Tiếng kèn Xona của Loa Vua Mèo, làm hắn đang suy yếu không chịu nổi tạm thời trở về đỉnh phong.

Tiếng kèn Xona hiệu quả xấu rất lớn, thuộc về chiêu số giết địch một ngàn tự tổn hại một ngàn, không đến sống chết trước mắt, hắn trước giờ không dùng, bởi vì rất có thể chưa giết chết kẻ địch, mình đã tàn trước.

Cốp cốp cốp!

Hắn bước giày khiêu vũ màu đỏ, bùng nổ ra tốc độ trước nay chưa từng có, kéo ra từng tàn ảnh, lướt về phía Lý Hiển Tông, lưỡi dao lá liễu sắc bén đâm về phía huyệt Thái Dương đối phương.

Cổ tay Lý Hiển Tông bị "sợi roi" cuốn lấy, lập tức mang Quan Nhã trong lòng dùng sức đẩy, đẩy về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh quả nhiên thu đao, đón lấy cô gái.

Lý Hiển Tông thừa cơ tránh thoát roi, hai chân bắn ra, bổ nhào tới: "Liều mạng với tao phải không, đến đi!"

"Đến đi!"

Trương Nguyên Thanh một quyền đánh bay Lý Hiển Tông.

Sau đó, hắn kéo Quan Nhã bỏ chạy, chạy về phía ngoài quảng trường.

"Mày thoát nổi sao?" Lý Hiển Tông nhẹ nhàng rơi xuống đất, tổn hao gì, cười lạnh đang định truy kích, chợt nghe người chuột cả kinh kêu lên: "Lý Hiển Tông, có cái gì mang theo pháp trượng chạy rồi."

Trong lòng Lý Hiển Tông cả kinh, lập tức bỏ qua truy kích, theo tiếng nhìn lại, cảm ứng sương mù dày đặc lưu động.

Ở trong cảm giác của hắn, pháp trượng tự mình di động, một đầu vểnh lên, một đầu kéo trên mặt đất, chuồn đi nhanh chóng.

“Linh thể?”

Hắn hừ lạnh một tiếng, vừa truy kích pháp trượng, vừa lấy ra hộp kim plastic hình tròn, rút ra một cây kim nhỏ màu đen.

Cây kim nhỏ tản mát ra âm khí hung dữ.

Pháp trượng chạy trốn chợt cứng đờ, tiếp đó ‘Keng’ rơi xuống đất, linh thể kia kéo nó tựa như bị dọa đi rồi.

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh lập tức phát hiện Tiểu Đậu Bỉ sợ hãi, sợ hãi sắp khóc ra.

Lý Hiển Tông tên chó này, quả nhiên chuẩn bị đạo cụ đối phó linh thể cường đại… Tâm lý may mắn cuối cùng của Trương Nguyên Thanh biến mất, càng thêm kiên định ý nghĩ chạy trốn.

Hắn chạy trốn là thủ thuật che mắt, mục đích trung tâm là thao túng Tiểu Đậu Bỉ lấy đi gậy chống, thử Lý Hiển Tông có thủ đoạn nhằm vào linh thể hay không.

Nếu đối phương là phô trương thanh thế, vậy hắn không chút do dự sử dụng khăn voan đỏ.

Rất đáng tiếc, trải qua giao thủ ở bệnh viện Bình Thái, Lý Hiển Tông sau khi kiến thức được cô dâu ma cường đại, âm thầm chuẩn bị đạo cụ khắc chế.

Đệch, chỉ có thể đánh cược một phen đạo cụ che giấu… Trương Nguyên Thanh mở hình thái thứ hai của giày khiêu vũ màu đỏ, sau khi hạ đạt mệnh lệnh đuổi giết Lý Hiển Tông, đầu cũng không quay lại kéo Quan Nhã lao ra khỏi quảng trường.

Hai người chạy ra khỏi quảng trường, Nữ Vương theo sau đi ra theo, sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra tuyệt vọng mơ hồ:

“Không tranh nữa sao?”

“Tranh như thế nào? Lấy cái gì tranh?” Quan Nhã cười thảm một tiếng.

Cô sau đó nhìn về phía Nguyên Thủy cơ bắp cuồn cuộn, sắc mặt "hồng hào", đây hiển nhiên là một loại thủ đoạn kích phát tiềm năng, không thể lâu dài, chờ hiệu quả rút lui, trạng thái của hắn chỉ sợ sẽ rất không ổn.

Nữ Vương cắn chặt môi.

Hai người đối thoại, bị Ly Ly Nguyên Thượng Thảo cùng Lý Thuần Phong chạy tới nghe được, hào quang trong mắt nhanh chóng ảm đạm, lộ ra nét thê thảm.

Trương Nguyên Thanh khoát tay, "Câm hết đi, nghe tôi nói, lập tức mang theo Hỏa Đức Tinh Quân cùng Cật Ngẫu đi đường thủy, trở lại nơi chúng ta bàn bạc chiến thuật. Nữ Vương, cô có thể mang nổi bọn tôi chứ."

Nữ Vương sắc mặt tiêu cực gật đầu, "Ý của cậu là, đánh du kích chiến, lợi dụng không gian phó bản rộng lớn dây dưa với bọn họ?"

Lý Thuần Phong nhíu nhíu mày, chiến thuật này thuộc loại dưới bước đường cùng dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nhưng trước mắt cũng không có cách nào cả, có thể sống bao lâu tính bấy lâu.

"Đừng nhiều lời, lập tức hành động." Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn nhớ rõ Lý Hiển Tông có một đạo cụ có thể phóng thích nguyền rủa, giày khiêu vũ màu đỏ không dây dưa được quá lâu, bây giờ thời gian chính là sinh mệnh.

Về phần đạo cụ che giấu tồn tại, hắn chưa nói cho đồng đội, bởi vì tạm thời không biết thuộc tính của đạo cụ, có đôi khi, đạo cụ quý hiếm cùng không nhất định có năng lực công kích mạnh mẽ.

Nhỡ đâu đạo cụ che giấu là loại vật phẩm có công năng đặc thù kia, vậy đồng đội đến lúc đó tâm tính sụp đổ hết, tâm tính đánh du kích chiến cũng không còn.

Đúng vậy, nếu đạo cụ che giấu không thể ngăn cơn sóng dữ, hắn liền đánh du kích chiến với Lý Hiển Tông.

Lúc này, Ly Ly Nguyên Thượng Thảo cõng lên Hỏa sư, Lý Thuần Phong cõng lên Cật Ngẫu, một đám người tung mình

nhảy xuống sông.

Chương 387: Thắng bại (6)

Nước sông lạnh lẽo trong suốt, Nữ Vương ở dưới nước mạnh mẽ như cá, bốn dòng nước chảy xiết ở dưới sự khống chế của cô, đẩy đồng đội nhanh chóng tiến lên, hướng tới vị trí lúc tới đây bơi đi.

Lý Hiển Tông cúi người nhặt gậy chống, đồng thời hai đầu gối quỳ xuống, hướng tới giày khiêu vũ màu đỏ quỳ gối.

Trong nháy mắt, giày khiêu vũ mới tinh nhuộm lên một tầng tro bụi, tần suất công kích hạ xuống, lực đạp giảm xuống. Hắc, pháp trượng thế mà chỉ khắc chế nó, đây chính là đạo cụ có lực lượng giai đoạn Thánh giả. Đôi giày khiêu vũ màu đỏ này chỉ sợ là món cực phẩm, chờ giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, nó liền là của mình rồi. Lý Hiển Tông thu hồi ánh mắt nóng rực, chuyển sang xem xét tin tức pháp trượng:

“Tên: Pháp Trượng Suy Vong” “Loại hình: Vũ khí” “Công năng: Nguyền rủa”

“Giới thiệu: Vũ khí của cốc chủ Độc cốc, cách mỗi ba năm, cốc chủ sẽ giết hơn một ngàn sinh mệnh, hội tụ máu tươi bọn họ thành ao, dùng để nuôi dưỡng vũ khí này. Có một ngày, âm Dương Tán Nhân nghe nói tội lỗi của cốc chủ, đi vào Độc cốc, kết thúc một cuộc đời tội ác của hắn, cũng mang đi đạo cụ này.”

“Ghi chú 1: Kích hoạt đá quý đỉnh chóp pháp trượng, có thể phóng thích nguyền rủa đối với sinh vật trong phạm vi năm mươi mét.”

“Ghi chú 2: Có thể phát động nguyền rủa đối với mục tiêu thương tổn mình, ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu.”

“Ghi chú 3: Khi ngươi sử dụng nó, ngươi liền nợ nó một ngàn sinh mệnh.”

Đạo cụ thật mạnh, có nó, đừng nói giai đoạn Siêu phàm, cho dù là gặp được Thánh giả cấp 5, mình cũng có thể dây dưa một chút, về phần phó bản giết chóc cỡ lớn, ngoài ta ra còn ai nữa,

ta sẽ trở thành người đạt được điểm cao nhất trong phó bản… Con ngươi Lý Hiển Tông co lại, nổi lên nét mừng như điên.

Phó bản giết chóc cỡ lớn là tính điểm xếp hạng, hàng năm Linh cảnh hành giả thuận lợi thăng cấp không ít, nhưng thật sự được chú ý là nhân vật đạt được mười hạng đầu.

Linh cảnh hành giả chen vào top 10, nhất định là kẻ mạnh trong cảnh giới Thánh giả tương lai, tựa như tứ công tử của Ngũ Hành minh, bọn họ chính là nhân vật top 10.

Mà như một ít chấp sự bình thường, là Thánh giả ngoài danh sách.

Nhưng, đạo cụ này trả giá rất khủng bố… Lý Hiển Tông thu liễm vui sướng, nhíu mày.

Bắt đầu từ khi hắn sử dụng đạo cụ này, nhất định phải ở ba năm sau, trả một ngàn mạng người, dưới tình huống có giá trị đạo đức hạn chế, một ngàn mạng người hao phí bao nhiêu giá trị đạo đức?

Một vạn điểm!

Cho dù hắn bắt đầu từ bây giờ, không ngừng làm việc tốt, chỉ sợ cũng không tích lũy được nhiều giá trị đạo đức như vậy.

Trước kỳ hạn ba năm, tặng nó cho người khác? Không, như vậy mà nói cũng quá đơn giản rồi, loại đạo cụ đẳng cấp cao này, sẽ không xuất hiện BUG lớn như vậy.

Người chuột bên cạnh cười quái dị hê hê: “Tao nói đúng chứ, đạo cụ này quả thực nghịch thiên. Lão đại, vừa rồi hai con đàn bà kia thật xinh đẹp, có thể nhẹ tay chân, để tao chơi một lát hay không.”

Người chuột nói, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, trong đôi mắt nhỏ lóe ra dâm tà cùng thèm nhỏ dãi. Đạt được đạo cụ cực phẩm Lý Hiển Tông tâm tình tốt, chịu đựng giày khiêu vũ màu đỏ giẫm đạp, nhếch miệng cười nói: “Có thể! Mày muốn chơi đàn ông tao cũng không có ý kiến.”

Người chuột liền nói ngay: “Vậy chúng ta nhanh chóng đuổi theo đi, mấy thằng nhãi con này muốn đánh du kích với chúng ta, ha, nghĩ thật hay.” ——

Sau liên tục nổi lên hai lần để thở, Trương Nguyên Thanh xuyên qua nước sông lơ lửng vật chất thật nhỏ, thấy phía trước xuất hiện một cái quan tài.

Hắn lập tức vỗ bờ mông cong của Nữ Vương phía trước một cái, chỉ chỉ quan tài phía trước, ra hiệu quá khứ.

Nữ Vương ngoái đầu nhìn một cái, vẻ mặt hoang mang. Đoạn thuỷ vực này cô từng điều tra, thậm chí thổi ra bùn đáy sông xem qua, từ khi nào có thêm một cái quan tài?

Cô một là không biết nhiệm vụ ẩn, hai là không biết kỹ năng tầm bảo của Tiểu Đậu Bỉ, lúc ấy không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao phải điều tra vùng thuỷ vực này.

Bây giờ cô bỗng nhiên có chút hiểu rồi.

Nhưng, hắn là làm sao biết trước được? Trong quan tài lại có cái gì?

Nữ Vương lắc vòng eo, linh hoạt tựa như cá, mang theo mọi người dừng ở trước quan tài. Cô chỉ chỉ đỉnh đầu, ra hiệu mọi người đi lên.

Đám người Trương Nguyên Thanh liền hoạt động tứ chi nổi lên, ở dưới dòng nước đẩy, nhẹ nhàng nhảy đến bên bờ. Trương Nguyên Thanh lảo đảo đứng, mặt không còn màu máu, vẻ mặt lộ ra một loại uể oải dầu hết đèn tắt.

Liên tục chiến đấu cường độ cao, chày Phục Ma tịnh hóa, găng tay nổ tung, kèn Xona của Loa Vua Mèo hầu như vắt cạn thể lực của hắn, chưa đột tử, ỷ hết vào sinh mệnh lực tràn đầy của Thần dạ du.

Vừa đứng vững, phía sau liền truyền đến tiếng "Ào", phun trào thật mạnh đẩy quan tài ra khỏi mặt nước, đẩy tới bên bờ.

Chương 388: Chung kết (1)

Nữ Vương sau đó nhảy ra, khác với Quan Nhã ướt sũng, cả người cô không dính giọt nước nào.

"Đây là cái gì?" Lý Thuần Phong đến bên quan tài, cẩn thận đánh giá, đây là một cái quan tài gỗ tiếp cận hai mét, nước sơn

màu đen loang lổ, ngâm nước nghiêm trọng, không có bất cứ đặc thù nào.

“Bây giờ không phải thời điểm nhặt rác nhỉ, chạy trốn quan trọng hơn.” Ly Ly Nguyên Thượng Thảo thúc giục.

Hắn sau đó nhìn đến, Lý Thuần Phong Quan Nhã và Nữ Vương, đều ném ánh mắt về phía Trương Nguyên Thanh, một bộ dáng như có chút suy nghĩ.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới giọng điệu suy yếu mở miệng giải thích:

“Nhiệm vụ ẩn, có thể lật ngược thế cờ hay không, liền xem ra được cái gì.” Nghe vậy, bốn người ở đây vẻ mặt chấn động, có loại mừng như điên tìm được đường sống trong chỗ chết. Hắn thế mà còn giấu một chiêu này?

Nữ Vương hít thở lập tức dồn dập hẳn lên: “Mở ra nhìn xem.”

Lý Thuần Phong đã sốt ruột không chờ được đưa tay đi đẩy quan cái, nhưng mặc kệ hắn phát lực như thế nào, quan tài vẫn không mở ra, vội vàng quay đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh:

“Không mở được, làm sao bây giờ? !

“Có thể là điều kiện còn chưa đạt thành, nhiệm vụ ẩn là cái gì?” Quan Nhã cũng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, vẻ mặt có chút vội vàng.

Trước mắt là thời điểm giành giật từng giây, Lý Hiển Tông có thể đuổi kịp bất cứ lúc nào, một cái pháp trượng khiến trái tim mọi người toàn trường đột nhiên dừng đập.

Trương Nguyên Thanh không trì hoãn thời gian, từ trong ô vật phẩm lấy ra bạch ngọc hình tròn, đặt ở trên nắp quan tài.

Bạch ngọc tính chất bình thường phát ra một màn ánh sáng trắng nhu hòa, bao trùm quan tài, tiếp đó ngọc bội biến mất.

Trương Nguyên Thanh vươn cái tay bởi vì thoát lực mà co rút, đặt ở nắp quan tài, thử một lần, nắp quan tài dễ dàng đẩy ra.

Ánh mắt mọi người ‘Vù’ một cái bắn về phía trong quan tài.

Nắp quan tài thong thả trượt ra, đầu tiên xuất hiện ở trong mắt mọi người, là một người đàn ông mặt đẹp như ngọc, đầu đội

trâm ngọc, để bộ râu đẹp.

Tuy dung mạo trẻ tuổi, nhưng cho người ta cảm giác uy nghiêm trang trọng, tuyệt đối không phải người trẻ tuổi chưa từng trải qua tang thương.

Ngoài ra, người đàn ông trong quan tài, khiến người ta chú ý nhất là quần áo trên người, đây là một cái trường bào nền màu đen, vạt áo thêu màu đỏ lửa, tay áo cùng ngực thì lấy chỉ bạc thêu ra cuộn sóng.

Mặc kệ là thẩm mỹ hay tính chất, đều không phải vật phàm.

Trong lòng thi thể ôm một quyển sách đóng buộc chỉ, mặt bìa ngả vàng giòn tan, chữ viết thanh tú viết: "Giáp Tử Tu Đạo Lục*"

Giáp Tử: có 2 nghĩa, hoặc là năm Giáp Tý, hoặc thể hiện 1 chu kỳ 60 năm

"Người này là…" Nữ Vương nheo mắt, trong lòng có điều suy đoán, nhưng không dám xác định, nhìn về phía đồng đội.

"m Dương Tán Nhân!"

Trương Nguyên Thanh không lấp lửng, gọn gàng dứt khoát đưa ra đáp án.

Âm Dương Tán Nhân… Các đồng đội nhìn nhau.

Thật đúng là âm Dương Tán Nhân, trong phương án vượt bản của chính phủ căn bản không đề cập, âm Dương Tán Nhân chẳng lẽ không phải câu chuyện phiên bản bối cảnh sao. Lại nói, Nguyên Thủy rốt cuộc là kích hoạt nhiệm vụ ẩn khi nào, mình luôn đi theo hắn, hoàn toàn chưa phát giác được, đây là thiên tài liên tục vượt qua hai cái cấp S sao?

Trong lòng Nữ Vương ngoài kinh ngạc, kính nể đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tăng lên một nấc nữa.

Nhiệm vụ ẩn hắn là khi đối phó Mèo Nguyền Rủa phát hiện nhỉ, hắn từng nói muốn làm một cái thực nghiệm, chẳng qua hắn là làm sao phát hiện nhiệm vụ ẩn? Lý Thuần Phong tự xưng là thông minh, bác học, nhưng hắn tuy có thể phân tích ra nhiệm vụ ẩn có liên quan với Mèo Nguyền Rủa, lại hoàn toàn không nghĩ ra Nguyên Thủy Thiên Tôn là kích hoạt nhiệm vụ ẩn như thế nào.

Nguyên Thủy là làm sao phát hiện Mèo Nguyền Rủa có thể kích hoạt nhiệm vụ ẩn? Hắn trước đó từng bảo Nữ Vương điều tra mảnh thuỷ vực này, lúc ấy đã biết quan tài sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Lúc ấy quan tài hẳn là trạng thái "ẩn", sau khi giết chết pháp sư tà ác, nó mới "cập nhật" xuất hiện, nhiệm vụ ẩn có liên quan với sáu nhân vật? Nguyên Thủy rốt cuộc là kích hoạt nhiệm vụ ẩn như thế nào, không hợp lý, nghĩ như thế nào cũng không hợp lý. Quan Nhã nghĩ nhiều hơn so với bất luận kẻ nào.

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo nói: "Đạo cụ lật ngược thế cờ ở đâu?"

"Pháp bào này." Trương Nguyên Thanh nâng âm Dương Tán Nhân trong quan tài dậy, hô: "Đỡ hắn giúp tôi một phen, tôi muốn cởi áo choàng ra."

Quan Nhã lập tức tiến lên, không cho người khác nhúng tay.

Trương Nguyên Thanh lập tức giao âm Dương Tán Nhân cho Quan Nhã, tự mình tay chân lanh lẹ lột quần áo xuống, trong quá trình này, trái tim hắn vẫn luôn treo lên.

Không phải lo lắng Lý Hiển Tông đánh tới, mà là lo lắng âm Dương Tán Nhân xác chết vùng dậy. Hắn bị lão mõ làm ra bóng ma tâm lý rồi.

Chương 389: Chung kết (2)

Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh cởi đi pháp bào của âm Dương Tán Nhân, nắm đạo cụ này ở trong tay. Lúc này, hắn mới chính thức thấy rõ toàn cảnh pháp bào này, màu lót đen sì, vạt áo thêu màu đỏ lửa, ngực cùng tay áo thêu vằn nước bằng chỉ bạc, sau lưng là một hình Thái Cực đen trắng.

Vài giây sau, tin tức vật phẩm xuất hiện:

"Tên: Pháp Bào âm Dương"

"Loại hình: Trang phục"

"Công năng: Nước lửa, trận pháp"

“Giới thiệu: Nó là pháp bào vị tồn tại chí cao vô thượng nào đó mặc lúc tế trời, dưới thêu lửa, trên thêu sóng, lưng cõng âm dương, tên viết: Pháp Bào âm Dương.”

“Ghi chú 1: Nó là một món trong bộ lễ phục tế trời, ba món còn lại là: Giày, mũ, đai lưng. Nghe nói, tập hợp đủ bốn món của bộ đồ, có thể khám phá bí mật trường sinh.”

“Ghi chú 2: Mặc pháp bào, có thể khống chế nước lửa. Pháp bào này được thiên địa chính khí tẩm bổ, có thể chống đỡ dơ bẩn cùng nguyền rủa. “

“Ghi chú 3: Mở ra pháp bào, có thể hình thành trận pháp bao trùm phạm vi ba mươi mét, trong lúc trận pháp mở ra, người ngoài không thể tiến vào, người làm phép cùng người bị nhốt không thể rời khỏi, thời gian có tác dụng mười phút. Trong phạm vi trận pháp bao trùm, người thi trận sẽ hóa thành thủy hỏa song thân, bỏ qua công kích vật lý, trong mười phút không giải trừ trận pháp, thân thể sẽ không thể nghịch chuyển.”

“Ghi chú 4: Xin khống chế khát vọng của mình đối với trường sinh; tính cách của ngươi, có thể sẽ có chút lặp lại, nhưng xin không cần lo lắng, nó sẽ chỉ ảnh hưởng ngươi 24 giờ.”

Trương Nguyên Thanh sững sờ nhìn thuộc tính vật phẩm, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Phát tài rồi!

Đây là một món đạo cụ có năng lực hai nghề nghiệp Hỏa sư cùng Thủy quỷ, hơn nữa, còn là bộ trang bị chưa từng nghe nói.

Một món pháp bào đã mạnh như thế, có một ngày tập hợp đủ bộ trang bị, chẳng phải là vô địch Tùng Hải, một quyền một Cẩu trưởng lão!

Nhưng nó cũng có khuyết điểm, gặp đối thủ đặc biệt cường đại, đối thủ phòng ngự đặc biệt dày, mặt khác, đạo cụ này thiên về khắc Thủy quỷ cùng Hỏa sư à. Ừm, cái này không quan hệ, nếu công kích không đủ, mình có thể dùng đạo cụ khác thay thế.

Trong đạo cụ này cất giấu bí mật trường sinh, âm Dương Tán Nhân xây dựng trấn nhỏ này, bố cục trấn nhỏ ngầm hợp âm dương, đối ứng với hình Thái Cực của pháp bào, hắn đại khái

là muốn bắt chước trận pháp trong pháp bào, bố trí một trận pháp lớn hơn nữa, ý đồ mượn nó trường sinh?

Phen thao tác này nhìn không quá đáng tin nha, ặc, đúng, âm Dương Tán Nhân lúc tuổi già, nhắm chừng đã bị đạo cụ trả giá ảnh hưởng quá nặng, muốn trường sinh muốn đến phát điên.

Mặt khác, âm Dương Tán Nhân trong quan tài, khiến Trương Nguyên Thanh cởi bỏ nghi hoặc trong lòng. Đó chính là hậu nhân của âm Dương Tán Nhân, vì sao sẽ chết bởi pháp sư cùng mấy kẻ ô hợp.

Bởi vì cô ấy căn bản chưa nắm giữ đạo cụ hùng mạnh này, Pháp Bào âm Dương luôn mặc ở trên người tổ tiên, pháp sư sau khi bắt được cô, chưa thể đạt được pháp bào, cho nên mang sự giận dữ giết người.

Vương lưu manh tham dự việc này, là thèm sắc đẹp của hậu nhân âm Dương Tán Nhân, Triệu viên ngoại cùng thợ rèn Vương có nguyên nhân gì, Trương Nguyên Thanh không biết nữa, đây là kịch tình của phía trận doanh tà ác.

Chẳng qua, đã không quan trọng nữa.

“Thế nào?” Lý Thuần Phong sốt ruột không chờ nổi hỏi: “Đạo cụ này công năng như thế nào? Có thể đối kháng Lý Hiển Tông hay không.”

Nữ Vương nhớ lại sự đáng sợ của pháp trượng, lòng còn sợ hãi nói:

“Chỉ cần có thể hơi chống lại, chúng ta liền có hy vọng lật ngược thế cờ. Chúng ta nhiều người, trận doanh tà ác chết chỉ còn hai tên.”

Nàng một vẻ mặt còn có ác chiến phải đánh, nhưng lại mang theo một tia mong chờ. Quan Nhã và Ly Ly Nguyên Thượng Thảo nhìn Trương Nguyên Thanh, chờ đợi hắn đáp lại.

“Nếu không có gì bất ngờ, tôi hẳn là có thể đơn đấu Lý Hiển Tông, đợi lát nữa các người lui lại, đừng tới gần bên này, miễn cho bị nguyền rủa ảnh hưởng.” Trương Nguyên Thanh tràn đầy tự tin.

“Thật sao, thật sự có thể lật ngược thế cờ sao.” Trên khuôn mặt trang điểm kiểu khói của Nữ Vương tràn ra nét mừng như

điên.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, cho câu trả lời khẳng định.

Đám người Quan Nhã đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, như trút được gánh nặng.

"Đúng rồi, trả lại đạo cụ của tôi cho tôi, các người có thể rút."

Ở dưới sự thúc giục của Trương Nguyên Thanh, bốn người mang theo Cật Ngẫu cùng Hỏa sư hôn mê bất tỉnh nhanh chóng rời đi, chạy về phía xa.

Ánh mắt từ bóng dáng đồng đội thu hồi, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía quyển sổ kia trong quan tài. "Giáp Tử Tu Đạo Lục"

Hắn cầm lấy quyển sổ, mở ra trang thứ nhất, đơn giản nhìn lướt qua, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cùng kích động. Bên trên viết là lịch trình tu đạo của âm Dương Tán Nhân.

Thứ này rất quý giá nha, tin tức một cường giả cùng thời đại với lão mõ lưu lại, có thể hỗ trợ mình hiểu biết linh cảnh tốt hơn, hiểu biết một ít bí ẩn che giấu dưới hiện thực, trong lịch sử.

Chương 390: Chung kết (3)

"Ừm, bây giờ không phải lúc xem những thứ này, thử xem có thể thu vào ô vật phẩm hay không."

Hắn tâm niệm khẽ động, quyển sổ trong tay biến mất, xuất hiện ở trong ô vuông của ô vật phẩm. Cũng đúng lúc này, vành tai Trương Nguyên Thanh khẽ động, nghe thấy được bước chân chạy như điên, thế tới cực nhanh.

Hắn quay đầu nhìn, cuối con đường lát gạch xuất hiện hai cái bóng dáng, phân biệt là Lý Hiển Tông cầm trong tay pháp trượng đen sì, Người Chuột lưng còng.

Ở phía sau hai người, giày khiêu vũ màu đỏ vô tình đi theo, quật cường khởi xướng đuổi giết. Yêu mê hoặc có kỹ năng "đánh dấu" con mồi, một khi bị hắn đánh dấu, rất khó chạy thoát. Đây là nguyên nhân Lý Thuần Phong cho rằng đánh du kích chiến, chỉ là sống lâu thêm một lát mà thôi.

Ở lúc Trương Nguyên Thanh nhìn thấy kẻ địch, Lý Hiển Tông cũng đã thấy hắn, lập tức đẩy nhanh bước chân chạy vội, đồng thời ở trong lòng tính toán khoảng cách, chỉ cần tới gần năm mươi thước, hắn liền lập tức thi triển nguyền rủa phạm vi lớn.

Không cho đối phương bất cứ cơ hội nào, không để lại bất cứ tai hoạ ngầm nào.

“Lão đại, những kẻ kia không thấy đâu nữa, có thể có mai phục.” Con mắt như hạt đậu của Người Chuột nhìn chung quanh.

Hắn trước giờ cẩn thận, thắng lợi đã trong tầm mắt, cũng đừng ngã ở vạch đích.

“Những người đó ở nơi xa hơn, đang bỏ chạy.” Lý Hiển Tông cảm ứng vị trí vài cái dấu hiệu khác.

“Đang bỏ chạy?” Người Chuột ngẩn ra, cười quái dị nói:

“Một mình ở lại cản phía sau thay đồng đội sao, hắn thích làm anh hùng như vậy, chúng ta liền tạo điều kiện cho hắn. Lão đại, tốc chiến tốc thắng, tao sốt ruột không chờ được nữa muốn hưởng dụng hai đại mỹ nhân.”

Khoảng cách của hai bên càng lúc càng gần, rất nhanh kéo gần đến phạm vi năm mươi mét, Người Chuột tinh mắt thị lực thật tốt bỗng nhiên lên tiếng nói:

“Ồ, trên người thằng nhãi kia mặc là cái gì?” Lý Hiển Tông không lên lời thừa, giơ lên cao pháp trượng.

Mà ở một bên khác, Trương Nguyên Thanh vung cánh tay về phía sau, ném về phía bọn họ một quả cầu lửa nén đến mức tận cùng.

Quả cầu lửa gào thét mà tới, rơi ở giữa hai bên, “Ầm” phát nổ, trong ánh lửa bành trướng, thân hình Trương Nguyên Thanh hiện ra, khoảng cách của hai bên từ năm mươi mét kéo gần đến hơn hai mươi mét.

Hỏa Hành!

Lúc này, pháp trượng trong tay Lý Hiển Tông nhộn nhạo lên ánh sáng âm u yếu ớt.

Phành phành! Trương Nguyên Thanh cảm nhận được trái tim trong lồng ngực kịch liệt co thắt lại, tiếp đó dừng đập, cảm giác đau đớn cùng hít thở không thông quen thuộc ập tới, nhưng một lần này, cảm giác tim đập nhanh đau đớn chỉ duy trì không đến một giây.

Nguyền rủa bị Pháp Bào âm Dương đỡ được rồi.

Hả? Nguyền rủa vô dụng đối với hắn? Thấy Trương Nguyên Thanh không tổn hao gì, Lý Hiển Tông biến sắc. Trương Nguyên Thanh nhìn Lý Hiển Tông cách đó không xa, nhếch miệng, lộ ra nụ cười nguy hiểm.

"Vù ~ "

Hắn cởi Pháp Bào âm Dương, vung tay ném về phía không trung.

Một cử động này, khiến Lý Hiển Tông và Người Chuột đồng thời dừng lại bước chân chạy như điên, người sau nâng ống trúc, nhắm vào Trương Nguyên Thanh thổi ra một cây kim độc.

Phốc! Kim độc bắn trượt, bóng dáng Trương Nguyên Thanh biến mất vào hư không.

Mà lúc này, pháp bào tung về phía bầu trời bỗng nhiên mở ra, góc áo cùng ống tay áo như bị đường cong kéo lên, như một tờ giấy, mở ra đến mức tận cùng.

Hình Thái Cực sau lưng áo bào xoay tròn, phần màu đen hắt xuống dòng nước trong suốt, hư ảo, phần màu trắng phun ra ngọn lửa nóng rực, lửa cùng nước ùn ùn rơi xuống, hình thành một Thái Cực bao trùm phạm vi ba mươi mét.

Bên trái là lửa, bên phải vì nước.

"Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?" Người Chuột kêu lên sợ hãi: "Đây là đạo cụ gì?"

Người Chuột đang ở lĩnh vực dòng nước bao trùm, chỉ cảm thấy từng mạch nước ngầm đẩy mình, người ở trong đó tựa như bèo trôi, đứng vững cũng cần tốn không ít sức, làm sao để chiến đấu?

Trong lòng Lý Hiển Tông trầm xuống, dâng lên dự cảm rất không tốt.

Không có bất cứ lời thừa thãi nào, lập tức lui ra phía sau, thoát ly khu vực cổ quái này trước. Ông! Một kết giới trong suốt chặn hai người.

Thế mà không ra được?

"Đáng chết, không ra được! Chúng ta bị nhốt rồi." Người Chuột đấm từng phát lên kết giới, đánh ra gợn sóng trong suốt.

Lý Hiển Tông mặt mũi âm trầm, vung dao gấp đâm vào trên kết giới, so sánh với nắm tay Người Chuột tạo thành gợn sóng thong thả, gợn sóng do mũi đao trong suốt thành dạng sóng cấp tốc, nhưng vẫn không phá được kết giới.

Thái dương Lý Hiển Tông nổi gân xanh, cơ bắp cánh tay nổi lên, khiến gợn sóng càng thêm kịch liệt. Sau khi giằng co vài giây, hắn thu hồi dao gấp, sắc mặt càng thêm âm trầm:

"Không ra được rồi!"

Nghe vậy, tâm thái Người Chuột có chút sụp đổ, mắt chuột to bằng hạt đậu nhìn chung quanh, nhe răng rít gào:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, lăn ra đây, lăn ra đây cho bố mày. Cho rằng như vậy có thể vây khốn bọn tao? Mày có thể vây đến lúc nào?"

Chương 391: Chung kết (4)

Vất vả giết chết boss, lại đã trải qua chiến đấu tranh đoạt pháp trượng cực kỳ nguy hiểm, thật không dễ gì đi đến cuối cùng, thắng lợi trong tầm mắt, kết quả lại sinh ra khúc chiết, tâm tính ai cũng phải sụp đổ.

"Ha ha!" Tiếng cười khẽ từ khu vực trung tâm dòng nước hư ảo bao trùm truyền đến: "Vây khốn bọn mày? Mày sai rồi, tao không phải vì vây khốn bọn mày."

Lý Hiển Tông cùng Người Chuột theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy khu vực trung tâm kia chậm rãi dâng lên một mảng nước hư ảo, ngưng tụ thành hình người, ngũ quan loáng thoáng là bộ dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong tay bóng người này nắm một khẩu súng lục nòng lớn, đeo kính đen.

Ở một bên khác, đột nhiên lại truyền đến thanh âm tương tự: "Giết chết bọn mày, mới là mục đích của tao, chuẩn bị sau đây quỳ xuống cầu xin tha thứ chưa?"

Lý Hiển Tông cùng Người Chuột bỗng nhiên quay đầu, thấy khu vực bị lửa bao trùm, vị trí trung tâm, từng đám lửa ngưng tụ thành một hình người không ngừng chớp lên, thiêu đốt, trong tay cầm chày Phục Ma cùng Lưỡi Dao Khát Máu.

Nước lửa phân thân!

Ở dưới chân bóng người lửa này lẳng lặng nằm đó một cái loa vỏ ngoài màu đen, trong loa quanh quẩn tiếng ca hơi thảm thiết:

"Anh tựa như một ngọn lửa, lửa hừng hực sưởi ấm em, nh tựa như một ngọn đuối kia, ánh lửa hừng hực chiếu sáng em."

Thủy phân thân vừa nói, "Lý Hiển Tông, tao từng nói…"

Hỏa phân thân liền tiếp lời: "Có hay không một loại khả năng, hôm nay, quỳ xuống cầu xin tha thứ…" Thủy phân thân đoạt lại quyền nói: "Là mày!"

Trương Nguyên Thanh bây giờ cảm giác rất kỳ diệu, hắn có hai thân thể, hai bộ hệ thống cảm giác, lại không có bất cứ cảm giác không hài hòa nào, giống như mình trời sinh đã có hai thân thể.

Muốn nói cảm giác không hài hòa duy nhất, chính là ý thức bản thân phân hoá thành hai bộ phận, một bộ phận hiếu chiến nóng nảy, một bộ phận lạnh lùng cay nghiệt.

Mặt khác, dưới trạng thái phân thân, không thể mở ra ô vật phẩm, đạo cụ đã lấy ra có thể sử dụng, đạo cụ chưa từng lấy ra, bị "phong ấn" ở trong ô vật phẩm.

Lý Hiển Tông không nói hai lời, giơ cao pháp trượng, để đá quý ở đỉnh chóp nhộn nhạo vầng sáng âm u. Hai thân thể đứng ở nơi xa, không nhúc nhích, Hỏa phân thân cười nói: "Vô dụng."

Thủy phân thân nhàn nhạt: "Nguyền rủa không có hiệu quả đối với tao."

Trên mặt Lý Hiển Tông hoàn toàn không có biểu cảm, không có kiệt ngạo, không có kiêu ngạo, cái tay nắm dao gấp, bởi vì

quá độ dùng sức mà hơi run rurẩyn.

Người Chuột thét to: "Điều đó không có khả năng, mày có đạo cụ này, trước đó vì sao không dùng, điều đó không có khả năng! !"

Hắn vẫn như cũ không muốn tiếp nhận hiện thực trước mắt.

Đoàng đoàng!

Thủy phân thân nâng họng súng, hướng Người Chuột lưng còng bóp cò súng.

Người Chuột kinh hãi, hơi hạ thấp người, liền muốn bổ nhào sang bên cạnh, nhưng mà, dòng nước hư ảo dâng trào đến, hóa thành trói buộc vô hình, từ bốn phương tám hướng xô đẩy hắn, gắt gao "nhốt" thân thể hắn ở tại chỗ.

"Đáng chết!" Người Chuột kinh hãi hô lên một tiếng, thân hình như con cá quẫy, da lông bóng mượt giúp hắn hóa giải thế xô đi của dòng nước, thời điểm chỉ mành treo chuông, hắn tránh được hai viên đạn trí mạng.

"Ồ, còn là con chuột nước!"

Hỏa phân thân cười lạnh một tiếng, nâng chân đạp một cái.

Pháp Bào âm Dương trên không trung xoay chuyển, cối xay nước lửa đổi chỗ, Lý Hiển Tông và Người Chuột bị nhét vào trong nửa bên Thái Cực lửa thiêu đốt.

"Xẹt xẹt!"

Da lông trên thân Người Chuột bốc khói, phát ra mùi cháy khét, đốt hắn gào thét chói tai "chít chít".

Hỏa phân thân im lặng biến mất, thi triển Hỏa Hành xuất hiện ở sau lưng Người Chuột, Lưỡi Dao Khát Máu lướt về phía cái lưng còng.

Lý Hiển Tông đi nhanh hai bước, pháp trượng trong tay hung hăng quật ở cổ tay Hỏa phân thân, cánh tay lửa ầm ầm nổ tung, Lưỡi Dao Khát Máu rời tay bay đi.

"Đoàng đoàng!"

Thủy phân thân nơi xa quay họng súng, bắn ra từng viên đạn quỹ tích đỏ rực, hỏa lực áp chế, ép Lý Hiển Tông khom lưng

né tránh.

Cánh tay Hỏa phân thân một lần nữa ngưng tụ, không đi cầm Lưỡi Dao Khát Máu, lấy tay chộp một cái vào trong ngọn lửa hừng hực, chộp ra một cây trường đao phát ra ngọn lửa cực nóng, chợt bổ xuống.

Người Chuột rất nhanh nhẹn, chi sau cường tráng bật ra, tránh được trường đao lấy mạng.

Hắn còn chưa kịp thấy may mắn, bên tai truyền đến súng vang, đồng thời bụng đau đớn, viên đạn xé rách làn da cứng cỏi, đục ra hai vết thương khoa trương.

Thủy phân thân mang theo Con Mắt Người Quan Sát, dự đoán động tác của hắn.

Hỏa phân thân nối tiếp không kẽ hở, đạp bước tiến lên, trường đao lửa từ đuôi đến đầu chém ra, ầm một tiếng, bụng Người Chuột nổ tung ra ánh lửa chói mắt.

Hắn đau đớn cuộn mình lại, bụng chưa chảy máu, nhiệt độ cao chế tạo vết thương có hiệu quả cầm máu, nhưng nội tạng hầu như bị đốt thành than, cái chết đã không thể tránh né.

Chương 392: Chung kết (5)

“Không có khả năng!” Trong cổ họng Người Chuột phát ra tiếng lẩm bẩm không cam lòng, hào quang trong con mắt dần dần tắt đi. Nhìn thấy một màn này, con ngươi Lý Hiển Tông kịch liệt co rút lại, như là chịu kích thích thật lớn, theo bản năng triệu hồi ra hộp gỗ, ‘cạch’ mở ra nắp hộp, để sương mù bao phủ khu vực này.

Hỏa phân thân kiêu ngạo cuồng vọng cười to nói: “Vô dụng, nơi này là địa bàn của ta, sân nhà của ta.”

Thủy phân thân lạnh lùng nói: “Thủy là mắt của ta, hỏa là khí tức tên kia.”

Vừa dứt lời, hai phân thân đồng thời ra tay, Thủy phân thân hướng nơi nào đó của sương mù dày đặc bắn, Hỏa phân thân thì ném ra những quả cầu lửa cực nóng, nổ ra hiệu quả lựu đạn sức nổ lớn.

Sương mù dày đặc ở dưới sóng xung kích run rẩy, tạm thời tản ra, bóng dáng Lý Hiển Tông xuất hiện. Hắn khoác áo khoác dơ bẩn có mùi, hai đầu gối quỳ xuống đất, viên đạn hoàn mỹ tránh hắn, sóng xung kích nổ tung thì bị áo khoác phát ra hào quang màu đen đỡ.

Lý Hiển Tông thu hộp gỗ về ô vật phẩm, lại triệu hồi ra một cây phấn viết màu trắng, vẽ ở bên người một cái vòng tròn.

Đây là chỗ dựa cuối cùng của hắn!

Cột sáng màu vàng đất từ trên trời giáng xuống, bao phủ Lý Hiển Tông, vài giây sau, cột sáng tan đi, hắn vẫn dừng lại ở tại chỗ.

Trong mắt Lý Hiển Tông lộ ra một mảng tuyệt vọng.

Lúc này, Hỏa phân thân chạy tới, chém mạnh ra trường đao lửa, sóng nhiệt ập vào mặt.

Lý Hiển Tông không thể không gián đoạn "Cầu Nguyện", thân thể ngửa ra sau, tránh đi đao lửa, đồng thời hai mắt hiện ra phù văn màu đỏ tươi.

Hỏa phân thân đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó, thân thể hắn nổ tung, sóng xung kích hung mãnh kèm theo ngọn lửa nóng rực, trùng trùng điệp điệp đánh vào ngực Lý Hiển Tông.

Phốc! Lý Hiển Tông phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Hỏa phân thân ở nơi xa ngưng tụ, kiêu ngạo nói: "May mắn lão tử phản ứng nhanh, kịp thời tự bạo."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày, mày sao lại phát hiện đạo cụ này?" Lý Hiển Tông nghiến răng nghiến lợi.

Hắn không thể tiếp nhận một tay mơ từng bị mình nghiền áp, thế mà lại ở trong phó bản có biểu hiện xuất sắc như vậy, khiến hắn cũng cảm thấy ghen tị.

"Chơi phó bản là cần động não, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, lúc ở bệnh viện Bình Thái, mày chỉ là bắt nạt bọn tao cấp thấp mà thôi. Mày thật sự coi mình là anh hùng hảo hán? Lão tử nửa tháng bằng mày cố gắng hơn nửa năm, mày tính là cái gì!" Hỏa phân thân nóng nảy hùng hổ mắng.

Trên mặt Lý Hiển Tông hiện lên vẻ giận dữ, trong lòng lại dâng lên cảm giác thất bại mãnh liệt, cùng với cảm giác vô lực.

“Đoàng đoàng!”

Thủy phân thân bình tĩnh nổ súng, bức bách Lý Hiển Tông làm ra động tác quay cuồng, Thủy phân thân cười lạnh nói:

“Ngu xuẩn, nói nhảm với hắn cái gì, làm thịt là được. Chày Phục Ma tịnh hóa cần tinh huyết hiến tế, ngươi đã không phải thân thể máu thịt, cầm nó làm gì, ném đi.”

“Có đạo lý có đạo lý!” Hỏa phân thân bừng tỉnh đại ngộ, tùy tay vứt bỏ chày Phục Ma, nói: “Đổi địa bàn.”

Thủy phân thân nâng chân bước, cối xay nước lửa đổi chỗ, bọc Lý Hiển Tông vào thủy trận mạch nước ngầm mãnh liệt. Mạch nước ngầm không đâu không có, mãnh liệt, lập tức hạn chế sự nhanh nhẹn của Lý Hiển Tông.

Thủy phân thân ném ra viên đạn cùng kính mắt, thản nhiên nói: “Ngươi tới bắn!”

Nói xong, hai tay hắn chợt nắm chặt, ào ào, mạch nước ngầm hư ảo bốn phương tám hướng tràn về phía Lý Hiển Tông, nhốt hắn ở tại chỗ.

Cùng lúc đó, Thủy phân thân đạp nước trượt đi, lao về phía Lý Hiển Tông, nửa đường nhảy lên cao cao, tung gối.

Rầm!

Không kịp tránh né, Lý Hiển Tông trầm thấp hông xuống, giơ ngang pháp trượng ở ngực.

Thủy phân thân lao bản thân vào ngực Lý Hiển Tông, cũng húc đối phương thét lớn một tiếng, Hỏa phân thân ở bên khác bắt lấy cơ hội, điên cuồng bóp cò súng, bắn ra từng viên đạn.

Lý Hiển Tông ở dưới mạch nước ngầm ảnh hưởng, phản ứng chậm một nhịp, tuy tránh đi đại bộ phận đạn, ngực phải vẫn trúng một phát.

Sắc mặt của hắn đột nhiên tái nhợt, cái trán toát ra mồ hôi to như hạt đậu.

“Cho ngươi thêm chút thú vị nữa!”

Thủy phân thân búng ngón tay, trong dòng sông cách mấy mét phun trào ra từng sóng nước, như sư tử tuyết như rồng trắng.

Chỗ nước thật này bị Thủy phân thân hấp thu, hóa thành một người khổng lồ cao ba mét, ôm chặt Lý Hiển Tông.

Đoàng đoàng đoàng! Hỏa phân thân điên cuồng bóp cò súng, bắn ra từng viên đạn.

Đường đạn màu đỏ sậm bao trùm Lý Hiển Tông bị bao phủ ở dưới nước, tránh cũng không thể, xuyên thấu Thủy phân thân, liên tiếp bắn vào trên người Lý Hiển Tông, bắn ra từng đóa hoa máu.

Thủy phân thân cao ba mét nháy mắt bị máu tươi nhuộm đỏ. "Ọc ọc ọc!"

Trong miệng Lý Hiển Tông phun ra lượng lớn bọt khí, thân thể trải rộng lỗ thịt máu tươi đầm đìa. Ý thức của hắn nhanh chóng mơ hồ, hình ảnh quá khứ hiện lên như đèn kéo quân.

Chương 393: Kết toán cùng trở về (1)

Nghĩ tới người mẹ vứt bỏ chồng con, nghĩ tới cha ôn hòa thiện lương, lại hiền lành mà bị bắt nạt. Nghĩ tới thời gian vất vả của hai bố con những năm qua, những ký ức quá khứ này, cuối cùng lại chuyển biến thành phẫn nộ cùng không cam lòng cường đại.

Ý thức vốn mơ hồ, như hồi quang phản chiếu tỉnh táo lại.

Ta thế mà sẽ chết ở trong tay hắn… Lý Hiển Tông gian nan, dùng một tia ý chí cuối cùng mở ra ô vật phẩm.

Ngay sau đó, áo khoác dơ bẩn có mùi, dao gấp ở tay phải, Pháp Trượng Suy Vong ở tay trái, cùng với phấn viết trong lòng bàn tay hết thảy thu về ô vật phẩm.

Từ trong ô vật phẩm triệu hồi đạo cụ, thu về đạo cụ, đều là chuyện của một ý nghĩ.

Làm xong tất cả cái này, Lý Hiển Tông suy sụp cúi đầu, mặc kệ bọt khí chóp mũi trào ra của mình trong dòng nước dần dần ít đi, nhỏ đi.

"Đoàng!"

Hỏa phân thân lại bắn một phát súng, bắn nổ đầu Lý Hiển Tông.

Thủy phân thân lúc này mới tan đi "pháp thân", để nước sông ào ào rơi xuống.

Ngay sau đó, Trương Nguyên Thanh giải trừ trận pháp, Thái Cực trên lưng pháp bào nghịch chuyển, từng ngọn lửa bay lên, lao vào phần màu trắng, từng mạch nước ngầm hư ảo thì quay về phần màu đen.

Pháp Bào âm Dương hạ xuống, vừa vặn rơi ở trên người Trương Nguyên Thanh phía dưới.

Ngõ nhỏ nào đó cách xa bờ sông, Quan Nhã, Nữ Vương ngã ngồi dưới đất, nắm chặt thời gian khôi phục thể lực, Ly Ly Nguyên Thượng Thảo chăm sóc Hỏa sư trúng độc hôn mê.

Lý Thuần Phong đứng ở đầu ngõ canh chừng.

Cật Ngẫu đã thức tỉnh, đang từng chút một khôi phục tinh lực, nhìn mọi người lặng lẽ không nói, vẻ mặt chăm chú, áy náy nói:

"Xin lỗi, tôi việc gì cũng chưa giúp được."

Không có ai quan tâm hắn, trái tim mọi người luôn treo lên, bọn họ đang đợi một tin tức, chờ một cái tuyên án.

Rốt cuộc, bên tai mấy người truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở quen thuộc:

"Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người — trấn âm Dương, đánh số 2273, độ khó cấp A, đang kết toán phần thưởng ——"

"Thắng rồi? Thắng rồi! Nguyên Thủy xử lý Lý Hiển Tông rồi, chúng ta thắng rồi!"

Nghe tiếng nhắc nhở bên tai, Nữ Vương đứng bật dậy, khuôn mặt tươi đẹp nở rộ mừng như điên. Tâm tình cô kích động, đứng dậy vừa nhanh vừa mãnh liệt, bộ ngực đầy đặn run rẩy như quả đông lạnh.

Lý Thuần Phong siết chặt nắm tay, phấn chấn liên tục vung vài cái, tiếp theo lại mắng một tiếng "Đệch", phát tiết cảm xúc đọng lại ở trong lòng, lúc này mới nói: "Đây là phó bản hung

hiểm nhất tôi từng gặp được, dưới tuyệt cảnh như vậy còn có thể lật ngược thế cờ, tôi không làm được, không hổ là thiên tài vượt qua hai cái cấp S, không hổ là Nguyên Thủy Thiên Tôn “

Quá lợi hại rồi. Ly Ly Nguyên Thượng Thảo khuôn mặt vui sướng, áp chế sự trầm muộn, nói: “Đồng đội tôi trước kia gặp được, so với cậu ấy, chênh lệch quá rõ ràng.” Trấn âm Dương là phó bản độ khó cao nhất hắn từng trải qua, hoàn toàn khác với phó bản trước kia, đồng đội cũng hoàn toàn khác.

Lý Thuần Phong bình tĩnh cơ trí, Quan Nhã sâu không lường được sở trường bắn, Nữ Vương cùng Hỏa Đức Tinh Quân thực lực không tầm thường, huống chi còn có Nguyên Thủy loại nhân vật cấp ngôi sao này. Kẻ địch trận doanh tà ác bên kia, cũng vô cùng đáng sợ.

Những kẻ này đều là cao thủ thật sự nha, cao thủ giai đoạn Siêu phàm.

Sống sót rồi, thật tốt. Lý Hiển Tông bị hắn giết chết ở trong phó bản, chờ trở về hiện thực, không biết phải chấn động bao nhiêu người. Thật sự là, luôn làm ra tin tức lớn như vậy, xếp hạng treo thưởng lại phải tăng lên… Quan Nhã nằm tựa về phía sau, như trút được gánh nặng dựa vào bên tường, khóe miệng cong lên một nụ cười không tự giác.

Cật Ngẫu gầy còm như là nằm mơ, cứ như vậy thắng rồi? Phó bản khó như vậy, cứ như vậy để mình vượt qua rồi?

Tính cách trung hậu thành thật, hắn có chút hổ thẹn, cảm giác mình chưa làm cái gì cả, thậm chí còn sướng một phen ở trên người Từ quả phụ, không xứng vượt qua phó bản. Lúc này, Nữ Vương hít thở đột nhiên dồn dập: “Thưởng… thưởng hậu hĩnh quá, a ~ Tôi yêu Nguyên Thủy Thiên Tôn chết mất.”

Mọi người nghe vậy, vội vàng tập trung sức chú ý, xem xét kết toán nhiệm vụ. Quan Nhã nhìn cô gái này thêm một cái.

“Trong phần thưởng kết toán đạt được vật phẩm / đạo cụ: Bang Phái Lệnh” “Thưởng giá trị kinh nghiệm: 28%”

“Kết toán chủ tuyến đã hoàn thành. Ting, chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ ẩn, đang kết toán phần thưởng cho ngài”. “Đạt được vật phẩm / đạo cụ: Pháp Bào âm Dương” “Thưởng giá trị kinh nghiệm: 30%”

“Kết toán nhiệm vụ ẩn đã hoàn thành. Ting, chúc mừng ngài tấn thăng Thần dạ du cấp 3”

“Ting! Phần thưởng thẻ nhân vật kích hoạt, cho đạo cụ: Bình Xịt Kẻ Kéo Dài.” “Kết toán xong! Mười phút sau rời khỏi linh cảnh.”

“Bang Phái Lệnh quả nhiên có rồi, về sau mình có thể xây dựng tiểu đoàn đội của mình.” Trương Nguyên Thanh mừng rỡ.

Chương 394: Kết toán cùng trở về (2)

Phần thưởng Bang Phái Lệnh xác suất không lớn, cần đạt tới điểm ẩn nhất định mới có thể kích hoạt. Rất hiển nhiên, hai đoàn đội chiến đấu kịch liệt, thế cục liên tiếp xoay chuyển, hắn chỉ huy cùng lật ngược thế cờ, được phó bản tán thành.

Phần thưởng thẻ nhân vật Ma Quân đúng hẹn tới, vẫn như cũ là đạo cụ, nhưng nghe tên tựa như không quá thích hợp. Trương Nguyên Thanh không có thời gian xem xét đạo cụ, mi tâm nóng rát một cơn, dấu ấn trăng tròn màu đen hiện ra.

Một luồng Thái âm lực mạnh mẽ từ trong dấu ấn phóng thích, lấy tư thái gần như mãnh liệt vô lý xông vào trong cơ thể, mang đến đau đớn cùng nóng rực sửa chữa gien, tổ chức lại sinh mệnh. Hắn không tự chủ được run lên, theo bản năng cúi đầu nhìn, cả kinh, thấy thân thể của mình đứng ở tại chỗ.

Lại linh hồn xuất khiếu rồi?

Một lần trước linh hồn xuất khiếu, còn là thời điểm vừa vượt qua đường hầm Xà Linh, trở thành Thần dạ du cấp 1.

Ước chừng ba phút sau, linh thể trở về trong cơ thể, Thái âm lực cuồng bạo mạnh mẽ bình ổn, Trương Nguyên Thanh vừa cảm ứng thân thể biến hóa, vừa mở ra bảng điều khiển thuộc tính: “tên họ: Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Chủng tộc: Nhân loại” “nghề nghiệp: Thần dạ du” “Cấp bậc: 3”

“Kỹ năng: Dạ Du, Phệ Linh, Thái âm Chi Linh, Khiếu Nguyệt, Mị Thuật, Linh Triện, Thần Du”

“Giá trị kinh nghiệm: 8%” “Giá trị đạo đức: 140” “Giá trị thanh danh: 40”

“Linh Triện (chủ động): Linh văn chỉ thuộc về Thần dạ du, có thể vẽ bùa, trận pháp. Ghi chú: Đã bổ toàn, có thể vẽ trận pháp luyện chế âm thi.” “Thần Du: Nguyên thần thoát ly thân thể, thời gian hạn định hai mươi phút.”

“Thần dạ du quả nhiên có năng lực linh hồn rời khỏi cơ thể, dù sao sở trường lĩnh vực này, chỉ là không ngờ tới cấp 3 mới có thể học. Mình rốt cuộc mang toàn bộ kỹ năng của Thần dạ du đều học xong rồi.”

Cảm khái xong, Trương Nguyên Thanh đang muốn xem xét đạo cụ, chợt nghe tiếng cộp cộp truyền đến, giày khiêu vũ màu đỏ màu sắc ảm đạm, thất tha thất thểu đi đến, khi thì hướng đông, khi thì hướng tây, giống như đàn ông say rượu, bộ dáng không quá thông minh.

Cũng như vậy rồi còn muốn tìm mình khiêu vũ? Thừa dịp hiệu quả nguyền rủa chưa tan đi, Trương Nguyên Thanh lợi dụng BUG, thu nó về ô vật phẩm. Tiếp theo, hắn theo thứ tự mang các đạo cụ như Con Mắt Người Quan Sát thu về ô vật phẩm, rốt cuộc có thể chuyên tâm xem xét đạo cụ mới thu hoạch.
“Tên: Bang Phái Lệnh (chờ kích hoạt)” “Loại hình: Lệnh bài”

“Công năng: Thành lập bang phái (có thể thăng cấp)”

“Giới thiệu: Bang Phái Lệnh cấp 1, có thể thành lập một tiểu đội sáu người, có thể sáng lập phó bản chỉ thuộc về tiểu đội; Có thể lấy được ngoài định mức thưởng giá trị kinh nghiệm (thưởng bang chủ là gấp hai thành viên bình thường); Có thể mời đội viên cùng cấp bậc tham dự phó bản; Có thể mở ra kho hàng bang phái”

“Ghi chú 1: Phó bản chuyên thuộc về bang phái, nhân số đội viên đạt tới sáu người có thể mở ra.”

“Ghi chú 2: kho hàng bang phái (chưa mở ra)” “Ghi chú 3: Bang Phái Lệnh bỏ qua trận doanh, có thể kéo trận doanh đối địch vào đội.”

“Ghi chú 4: Thành viên bang phái không thể phản bội nhau, không thể tự giết lẫn nhau.”

“Cái đệch, món đồ chơi này so với đạo cụ khác còn quý hơn nhiều, người có năng lực có dã tâm, chỉ cần đạt được Bang Phái Lệnh, cho thời gian, tuyệt đối trở thành một kiêu hùng, ví dụ mình.

“Mình muốn dùng nó xây dựng đoàn đội nhỏ của mình, tốt nhất là thành lập một đội ngũ độc lập ngoài chính phủ, lấy hành giả hoang dã làm chủ, như vậy có lợi cho khai thác con đường, nhân mạch không lặp lại. Cho nên người Ngũ Hành minh thì thôi.” Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Bang Phái Lệnh, đây là một cái lệnh bài tam giác đúc bằng đồng xanh, mặt trước có khắc hai chữ “bang phái”.

Sau khi cầm Bang Phái Lệnh, giao diện màu lam tự động bắn ra, Trương Nguyên Thanh ở trên giao diện lấy ngón tay thay bút, đưa vào cái tên lâm thời nghĩ ra: “Xiển giáo”

“Ting! Tên đã bị chiếm dụng, mời đặt tên một lần nữa.”

“Vương Giả Quy Lai (vương giả trở về)”

“Ting! Tên đã bị chiếm dụng, mời đặt tên một lần nữa.”

“Vong Giả Quy Lai (người chết trở về)”

“Ting! Đặt tên thành công, Bang Phái Lệnh đã kích hoạt, nhà kho bang phái mở ra. Ghi chú: Nhà kho bang phái không thuộc về ô vật phẩm, Bang Phái Lệnh là chìa khóa, mỗi một thành viên đều có thể mở ra nhà kho bang phái xem xét vật phẩm, nhưng cần bang chủ đồng ý, mới có thể lấy ra vật phẩm trong kho.”

Trương Nguyên Thanh xem xét giao diện thuộc tính, thấy có thêm một tin tức:

“Bang phái: Vong Giả Quy Lai (Bang chủ)”

Tiếp theo, trong lòng khẽ dao động, mở ra nhà kho bang phái, số lượng ô trữ vật có đầy đủ 20 cái, nhiều hơn ô vật phẩm nhiều.

“Khóa của nhà kho bang phái chính là lệnh bài, mà không phải thẻ nhân vật. Nếu như vậy, mình hoàn toàn có thể ném người rơm vào trong kho hàng, như thế, người rơm không phải đạo cụ của mình, trả giá vặn vẹo xu hướng tính dục liền có thể hóa giải, để lại trong nhà kho làm phúc lợi cho thành viên bang

phái, chính mình cũng có thể sử dụng bất cứ lúc nào, cái này tốt hơn nhiều so với nộp cho tổ chức.”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, mừng rỡ không thôi.

Chương 395: Kết toán cùng trở về (3)

Người rơm là một đạo cụ nguyền rủa mạnh, lúc chiến đấu dùng để khắc chế đạo cụ đối thủ, có thể thu được hiệu quả bất ngờ.

Nhưng trả giá là thẩm mỹ dần dần khuynh hướng neo nái, thoạt nhìn, tựa như không phải quá trí mạng với nguy hiểm, nhưng thời gian dài, xu hướng giới tính sẽ vặn vẹo không thể nghịch chuyển, hiệu quả tịnh hóa của Chày Phục Ma cũng vô dụng.

Ý nghĩa sống, cũng chỉ còn nâng mông heo nái.

Thật đáng sợ.

Cuối cùng, Trương Nguyên Thanh lấy ra “Bình Xịt Kẻ Kéo Dài” thẻ nhân vật thưởng, bề ngoài nó không khác lắm bình xịt chống dê xồm, mấy giây sau, tin tức vật phẩm hiện ra:

“Tên: Bình Xịt Kẻ Kéo Dài”

“Loại hình: vật phẩm chăm sóc sức khỏe”

“Công năng: kéo dài thời gian”

“Giới thiệu: Nó là tác phẩm của một vị phương sĩ. Vị phương sĩ đó lúc còn trẻ, vì kiếm tiền nhanh, chuyên môn bán cho nhà giàu quan lại thuốc tráng dương, được công nhân, người xin thuốc đi mòn cả bậc cửa nhà, cung không đủ cầu. Phương sĩ bật ra ý kiến, sản xuất ra bình xịt tiện lợi, sử dụng một lần, có thể kéo dài hai giờ, theo người sử dụng chứng thực, xịt thời gian dài, sẽ có sự tăng trưởng.”

“Ghi chú: ngươi biết cai sắc khó bao nhiêu không, ngươi biết không? Cho nên xin làm người đứng đắn, sử dụng cẩn thận.”

Ặc, trời ạ, mình thấy cái gì? Trên đời vậy mà có bảo vật thần kỳ như thế. Trương Nguyên Thanh xem hết tin tức vật phẩm, im lặng thật lâu, trong đầu chỉ một ý nghĩ: Đệch, lại phát tài rồi.

Đàn ông trung niên à, xịt một lần thu phí 10 ngàn không quá đáng chứ?

“Về phần trả giá, hẳn là dùng lâu sẽ nghiện.”

Trương Nguyên Thanh đang nghĩ, liền nghe được một tràng tiếng bước chân dồn dập truyền tới, quay đầu nhìn, là bọn Quan Nhã.

Lúc này, cách thời điểm trở về khoảng ba phút.

Chờ mọi người tới gần, Trương Nguyên Thanh đảo qua mọi người trên khuôn mặt có sự vui sướng, liền cười nói: “Xem ra mọi người thu hoạch không tệ.”

“May là có cậu!” Nụ cười trên mặt Lý Thuần Phong ngăn cũng không ngăn được: “Giá trị kinh nghiệm của tôi đạt tới 90% rồi, có lẽ có thể tham gia phó bản giết chóc giữa năm, xông lên Thánh giả. Mặt khác, tôi đạt được một món đạo cụ coi như không tệ, bù lại sở đoản công kích không đủ của tôi.”

Nữ Vương thản nhiên nói: “Tôi cũng đạt được một món đạo cụ, giá trị kinh nghiệm đạt tới 87%, mặc dù ở trong cấp 3, tôi cũng là tiêu chuẩn trung thượng du rồi. Phó bản giết chóc giữa năm, tôi cũng muốn tham gia. Đúng rồi Nguyên Thủy, cậu hẳn là sắp cấp 3 rồi nhỉ.”

Quan Nhã lập tức nhìn qua.

“Tôi đã cấp 3, có thể tham gia phó bản giết chóc giữa năm. Chị Quan Nhã, chị thì sao?” Trương Nguyên Thanh cười nói.

“Chị cũng cấp 3 rồi.” Vẻ mặt Quan Nhã dại ra.

Gã này đang làm cái gì thế, ba cái phó bản lên liền ba lần? Đây là tốc độ thăng cấp biến thái gì vậy.

Linh cảnh hành giả bình thường, lên 1 cấp phải qua ba bốn lần phó bản, thậm chí càng nhiều hơn.

Tốc độ thăng cấp như vậy, có thể so với tiểu vu bà kia trong gia tộc.

“Cậu tựa như trở thành Linh cảnh hành giả mới hơn một tháng nhỉ? Hẳn là phó bản lần thứ ba, hoặc lần thứ tư của cậu à?” Nữ Vương khẽ há hốc cái miệng nhỏ nhắn.

Trương Nguyên Thanh quay sang nhìn về phía Hỏa Sư: "Cậu ta làm sao còn chưa tỉnh vậy?"

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo giải thích: "Hắn là đã khôi phục ý thức, nhưng độc tố tê dại thần kinh cậu ta, ý thức tỉnh rồi, thân thể chưa tỉnh, sau khi trở về ngủ mấy ngày là khỏe."

Trương Nguyên Thanh hỏi tiếp: "Chị Quan Nhã, thương thế ra sao rồi?"

Thăng cấp cũng không thể làm thương thế khôi phục, nhiều nhất là thể chất tăng cường, giảm bớt thương thế ở mức độ nhất định, tựa như hắn bây giờ, đã rất suy yếu, hận không thể ngủ ngay một giấc.

Bây giờ mới nhớ hỏi thương thế của mình. Trong lòng Quan Nhã hừ nhẹ một tiếng, không thèm để ý hắn.

Hử? Trương Nguyên Thanh có chút kỳ quái nhìn cô vài lần.

Nữ Vương nhìn thoáng qua bảng đếm ngược, vội nói: "Mọi người trao đổi phương thức liên lạc một phen đi, có thể cùng chung hoạn nạn chính là duyên phận."

Phương thức phát triển mạng lưới quan hệ chủ yếu của hành giả chính phủ, chính là kết bạn đồng đội trong phó bản.

Bình thường mà nói, như phó bản loại hình đối kháng này, nếu có thể vượt qua, ít nhiều đều sẽ bồi dưỡng được tình cảm cùng sự tín nhiệm nhất định, khả năng offline rồi tiếp tục liên hệ cực lớn.

Thậm chí, còn có Linh cảnh hành giả bởi vậy kết duyên, trở thành người yêu, vợ chồng.

Mọi người trao đổi xong phương thức liên hệ, vừa lúc đếm ngược chấm dứt, cảnh vật nháy mắt trở nên vặn vẹo.

Hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh thấy phòng ngủ cùng giường hỗn độn quen thuộc. Đồng hồ điện tử trên tủ đầu giường biểu hiện thời gian: 5 giờ 20 phút.

Tiết trời tháng năm, sắc trời đã sáng, ngoài cửa sổ là tiếng chim hót réo rắt, cùng với tiếng các ông bà trong tiểu khu dậy sớm loáng thoáng nói chuyện, tường hòa an bình.

Chương 396: Kết toán cùng trở về (4)

Trương Nguyên Thanh đứng bên cửa sổ, hít thở không khí mát mẻ ẩm ướt sáng sớm. Mỗi lần từ linh cảnh trở về, hắn đều có loại cảm giác như đã được mấy đời.

"Trời sáng rồi, mệt quá, buồn ngủ quá."

Mí mắt Trương Nguyên Thanh nặng nề, mỗi một tế bào của thân thể đều phát ra tiếng thở dài lười biếng, hận không thể cắm đầu ngủ ngay, khôi phục thể lực cùng tinh lực. Hắn quay về bên cạnh bàn, xé xuống một trang giấy, 'soạt soạt' viết:

"Hôm nay không có tiết học, thức đêm chơi game, không ăn bữa sáng, đừng quấy rầy."

Dán tờ giấy trên cửa, đóng lại cửa phòng, lại gửi tin nhắn cho Lý Đông Trạch báo cho biết đã từ phó bản đi ra, cắm đầu ngủ luôn.

Ngày kế, tiểu khu sa hoa nào đó gần văn phòng cảnh sát, Lý Đông Trạch ở dưới đồng hồ báo thức kêu gọi tỉnh lại đúng giờ.

Phản ứng đầu tiên của hắn là cầm lấy điện thoại di động, xem có cuộc gọi nhỡ hoặc tin nhắn hay không. Quả nhiên có!

Hai tin nhắn chưa đọc, một cái là Nguyên Thủy Thiên Tôn gửi đến, một cái là Quan Nhã.

Hắn mở tin nhắn Nguyên Thủy Thiên Tôn gửi ở năm rưỡi sáng trước: "Thập trưởng, em ra khỏi phó bản rồi, có chút mệt, nghỉ ngơi trước."

Cuối cùng đi ra rồi! Ài, thật là, mỗi lần vào phó bản đều làm người ta thấp thỏm lo âu, so với bản thân vào phó bản còn sợ hơn… Lý Đông Trạch cảm khái một tiếng, trái tim treo lên rốt cuộc đặt xuống. So sánh với phó bản hai lần trước, trấn âm Dương lần này, tâm tính của hắn đã vững vàng hơn một chút.

Quả nhiên, Nguyên Thủy không làm hắn thất vọng. Lý Đông Trạch theo thói quen bắt đầu phân tích:

"Giọng điệu Nguyên Thủy rất bình thản, Quan Nhã cũng đi ra rồi, phó bản lần này tốn thời gian khoảng năm giờ, giờ tiêu chuẩn. Độ khó của trấn âm Dương ở trong phó bản cấp A, bậc trung bình khá, chủ yếu là trận doanh đối kháng, Nguyên Thủy

cùng Quan Nhã đều là cấp 2, đối thủ bọn họ gặp hắn không tính là đặc biệt mạnh."

Vừa nghĩ, hắn vừa rời khỏi giao diện trò chuyện với Nguyên Thủy Thiên Tôn, xem tin nhắn của Quan Nhã, tin nhắn của cô là vài phút trước gửi đến.

"Thập trưởng, tôi cùng Nguyên Thủy đi ra rồi, kẻ địch chúng tôi ở trong phó bản gặp là Lý Hiển Tông. Tôi bị chút vết thương nhẹ, có hơi mệt, nghỉ ngơi trước." Khi nhìn thấy kẻ địch là Lý Hiển Tông, Lý Đông Trạch theo bản năng rùng mình, hiện lên ý nghĩ là: Không xong, Nguyên Thủy cùng Quan Nhã chết chắc rồi!

Tiếp theo mới phản ứng lại, đây là sau chuyện rồi, bọn họ đã ra khỏi phó bản, cái này ý nghĩa kẻ bại vong là Lý Hiển Tông. Chuyện là thế nào? Lý Đông Trạch nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, ngây ra như phỗng.

Hai người bọn họ ở trong phó bản gặp được đồng đội thế nào? Thế mà làm thịt Lý Hiển Tông, kẻ mạnh giai đoạn Siêu phàm có thể đếm được trên đầu ngón tay, là mấy kẻ kia của Thái Nhất môn, hay là chính phủ, hoặc là cao nhân ẩn nấp ở dân gian?

Lúc này ngủ cái gì nữa, dậy viết báo cáo nha! !

Lý Đông Trạch hoàn toàn không còn buồn ngủ, khát vọng đối với báo cáo của hai người bọn họ như mèo cào trong lòng.

Ở một bên khác, biệt thự vịnh Phó gia.

Trước bàn ăn làm bằng gỗ thịt rộng rãi, Phó Thanh Dương cùng Linh Quân ở dưới sự phục vụ của em gái tai thỏ, hưởng dụng bữa sáng. Một em gái tai thỏ từ ngoài nhà ăn đi vào, trong tay cầm một chiếc điện thoại di động kiểu cũ, nói:

"Thiếu gia, điện thoại của tiểu thư Quan Nhã."

"Ô, ra rồi à." Linh Quân cười ha ha uống một ngụm sữa.

Hắn trái lại không quá lo lắng Quan Nhã cùng Nguyên Thủy, hai kẻ này, một kẻ quái thai chiến đấu, một kẻ đầu óc linh hoạt đạo cụ rất nhiều, trấn âm Dương phó bản như vậy, tỷ lệ đại khái là không làm khó được bọn họ.

Vẻ mặt Phó Thanh Dương hơi buông lỏng, buông dao nĩa, tiếp nhận điện thoại di động.

“Đi ra rồi?” Hắn giọng điệu bình tĩnh, như đây là một chuyện nhỏ bé không đáng bàn tới.

Quan Nhã “ừm” một tiếng, nói: “Chị đã viết một phần báo cáo, cậu xem một chút, đệ trình đến cơ sở dữ liệu hay không, cậu tự quyết định. Chị mệt, không có việc gì đừng gọi điện cho chị.” Cô cho rằng, nội dung phần báo cáo này, không thích hợp trực tiếp giao cho Lý Đông Trạch.

“Được!”

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, sau khi cúp điện thoại, trả lại điện thoại di động cho em gái tai thỏ, phân phó: “Cầm máy tính của tôi tới đây.”

Linh Quân buông xuống dao nĩa, thu hồi tư thái không chút để ý, nói: “Quan Nhã đây là ý tứ gì?” Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Xem xong báo cáo thì biết.”

“Phó bản trấn âm Dương có chỗ nào tương đối đặc thù, cô ấy cảm thấy không thể trực tiếp nộp lên cơ sở dữ liệu?” Linh Quân hồ nghi nói:

“Tính để Phó gia vụng trộm giấu đi?”

Phó Thanh Dương cầm lấy dao nĩa, một lần nữa hưởng dụng bữa sáng, nói: “Cho dù như vậy, cũng không có gì đáng trách.”

Quan Nhã trừ là thành viên của Ngũ Hành minh, còn là dòng chính Phó gia, có “thứ tốt” ưu tiên thông báo gia tộc, về tình về lý đều không có vấn đề gì.

Chương 397: Hiển thánh trước mặt người ta (1)

Phó Thanh Dương cũng cảm thấy có thể là chị họ ở trong phó bản trấn âm Dương phát hiện cái gì bất thường. Hai người tiếp tục ăn, thuận miệng nói chuyện phiếm.

“Cậu chừng nào cút về kinh thành?”

“Ở lại một năm tới năm rưỡi đi, trở lại kinh thành lại phải ứng phó đám bạn gái, phiền chết mất.”

“Một năm hoặc năm rưỡi sau, bạn gái Tùng Hải cũng sẽ nhiều đến mức phiền muộn nhỉ.”

“Thật ra cũng không phải đều là bạn gái, tôi thích ở chung với phụ nữ, nói chuyện gió trăng, nói chuyện cuộc đời, tùy tay tặng chút quà nhỏ, là loại kết giao kiểu Platon* đó, nhưng các cô ấy luôn cảm thấy mình là bạn gái của tôi, ài.”

Platonic love (danh từ) chỉ tình yêu thuần khiết, không có nhu cầu tình dục giữa hai người

“Hổ phụ không có khuyển tử!” Phó Thanh Dương cười lạnh một tiếng.

“Cậu vũ nhục bố tôi thì được, nhưng cậu không thể vũ nhục tôi nha. Ông ta cái người kia, sinh con chính là vì bồi dưỡng Linh cảnh hành giả, tôi khác, tôi theo đuổi là kết giao lãng mạn, là tâm linh giao dung, ngẫu nhiên khó kìm lòng nổi, cũng sẽ khát vọng thân thể dung hợp.” Linh Quân tức giận nói.

Lúc này, em gái tai thỏ cầm máy tính quay về, thật cẩn thận đặt ở bên cạnh Phó Thanh Dương. Hắn mở khóa màn hình máy tính, mở hộp thư, tải xuống bưu kiện Quan Nhã gửi tới.

Vài phút sau, Linh Quân trơ mắt nhìn Phó Thanh Dương tư thế ngồi thoải mái, lặng yên thẳng lưng lên, vẻ mặt lạnh nhạt trở nên chăm chú, ánh mắt bình tĩnh chợt sắc bén.

Cái này khá hiếm thấy ở trên người Phó Thanh Dương, lấy hiểu biết của Linh Quân đối với hắn, hoặc là gặp việc lớn, hoặc là khiến hắn cảm thấy rung động.

Nếu không gã mặt đơ sẽ không là phản ứng này.

“Trên báo cáo đã nói gì?” Linh Quân hỏi.

“Quan Nhã nói, trấn âm Dương có kịch tình ẩn, đội ngũ thực lực khác nhau, đi kịch tình khác nhau. Bọn họ tối hôm qua đã trải qua tuyến kịch tình độ khó cao nhất kia, hơn nữa tuyến kịch tình đó, trước giờ chưa được vượt qua.”

“Chỉ có vậy?”

“Tuyến kịch tình kia, có thể tiếp cận phó bản cấp S.”

“Không ngờ trấn âm Dương còn cất giấu kịch tình sâu như vậy, chẳng qua linh cảnh phó bản ngàn ngàn vạn, phó bản chưa được khai hoang đếm cũng đếm không hết, cái này cũng không có gì phải giữ bí mật nhỉ.”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Kẻ địch bọn họ gặp, là Lý Hiển Tông.” Linh Quân đang uống sữa, ‘Phốc’ một tiếng phun ra.

Phó Thanh Dương có bệnh thích sạch sẽ nhíu mày.

Linh Quân tùy tay lau miệng một lần, truy hỏi: “Trong trận doanh hợp pháp có cao thủ?” Phó Thanh Dương lắc đầu: “Là Nguyên Thủy làm thịt Lý Hiển Tông.”

Linh Quân ngẩn ra một lát, than thở:

“Tốc độ trưởng thành của cậu ta tên tiểu tử này khiến tôi có chút tê cả da đầu, chúng ta lúc trẻ tuổi, cũng chỉ trình độ này nhỉ, cho cậu ta một hai năm nữa, chẳng phải là có thể sóng vai cùng chúng ta, vậy chính phủ tứ công tử, liền thành ngũ công tử rồi.”

Hắn sau đó cao hứng hẳn lên:

“Thí luyện của trận doanh tà ác mở ra đến nay, lũ nhóc giai đoạn Siêu phàm luôn bị đánh, lần này coi như trút được cơn tức. Ha ha, tôi có thể tưởng tượng được vẻ mặt đặc sắc của hành giả trận doanh tà ác sau khi nghe được tin tức.

“Chẳng qua, Tôn trưởng lão khẳng định lại phải mất hứng, Tôn trưởng lão hồ… khụ khụ, về sau không chơi trend này nữa.” Phó Thanh Dương ném tới ánh mắt nghi hoặc: “Ừm?”

Linh Quân thở dài:

“Đoạn thời gian trước Tôn trưởng lão không phải từ trong linh cảnh đi ra sao, đi diễn đàn dạo một vòng, bỗng cảm khái hậu bối Thái Nhất môn tu hành buông lỏng, liền triệu Viên Đình vào kinh, tự mình thao luyện. Mấy ngày hôm trước ông ấy còn phát video huấn luyện đặc biệt đến website chính thức của Thái Nhất môn, nhất thời không ai dám chơi trend này nữa.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Hy vọng như thế đi.”

Hắn cầm máy tính, rời khỏi nhà ăn.

Quan Nhã ở trong báo cáo, miêu tả chi tiết biểu hiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong phó bản, bao gồm đủ loại chi tiết, cùng đề cập đạo cụ ẩn tồn tại.

Tư liệu chi tiết của đạo cụ Quan Nhã chưa nói, nhưng chỉ ra rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là dựa vào món đạo cụ kia chuyển bại thành thắng.

Mà hắn bây giờ phải làm, là "trau chuốt" thay phần báo cáo này, sửa chữa nhất định, ở dưới điều kiện tiên quyết giữ lại Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn đội vượt ải, đánh gục Lý Hiển Tông, giấu đi sự tồn tại của đạo cụ.

Báo cáo vượt qua linh cảnh, tương đương phương án vượt bản, sau khi tải lên cơ sở dữ liệu, hành giả chính phủ đủ quyền hạn có thể đọc được, phương diện này bao gồm thành viên Ám Dạ Mân Côi có thể tồn tại, cùng với con sâu làm rầu nồi canh có lui tới với nghề nghiệp tà ác. Quan Nhã vòng qua Lý Đông Trạch cho hắn phần báo cáo này, cùng bảo hắn quyết định, chính là ý tứ này.

Tỉnh Tán Trang, thành phố Con Cua.

Khu dân cư cấp cao trung tâm thành phố, tầng 16, ban công rộng rãi, Nữ Vương ngũ quan tươi đẹp, vành tai đeo vòng tròn màu bạc ngồi ở trên sô pha một người mềm mại, trước người là một cái bàn thủy tinh nhỏ hình tròn, mặt bàn bày laptop tinh xảo.

Chương 398: Hiển thánh trước mặt người ta (2)

Cô đeo kính râm, khuôn mặt trắng nõn, kính râm màu đen, cùng với đôi môi thoa son, phối hợp ra phong cách ngự tỷ động lòng người.

Giờ phút này, đang cúi đầu trả lời tin nhắn của Quan Nhã:

"Hiểu, tôi lúc viết báo cáo, sẽ không mang cái áo choàng kia viết vào." Nữ Vương buông điện thoại di động, tiếp tục gõ lách cách ở trên bàn phím.

Báo cáo nhiệm vụ cái thứ này, có rảnh lại viết, lướt mạng quan trọng hơn.

Sau khi tiến vào trấn âm Dương, tôi phát hiện trong đội ngũ thế mà có hai vị đồng nghiệp chính phủ, mọi người nhất định đoán không ra bọn họ là ai. Không sai, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Quan Nhã của phân bộ Tùng Hải. Nguyên Thủy Thiên Tôn đó, đại minh tinh đó, cuối cùng gặp được người thật. Trước tiên là nói về ấn tượng đầu tiên của tôi đối với cậu ta, ừm, là một chú chó con rất tuấn tú."

Nữ Vương xóa đi "chó con", một lần nữa nhập vào:

"Người trẻ tuổi rất tuấn tú, bộ dáng ngoài hai mươi, sạch sẽ, so với trong tưởng tượng của tôi còn đẹp trai hơn. Chúng tôi trải qua cửa thứ nhất là Mèo Nguyền Rủa. Quá trình tôi không nói, chỉ có thể viết ở trong báo cáo, tôi chỉ có thể nói cho mọi người, một cửa này cực kỳ mạo hiểm, may có Nguyên Thủy Thiên Tôn chúng tôi mới có thể sống sót.

"Cửa thứ hai là một quả phụ, nghe nói rất dễ dãi, một vị đồng đội của chúng tôi vô ý bị quả phụ dụ hoặc, thiếu chút nữa đã gì gì đó, lại là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn, mới cả đội sống sót không tổn hao gì.

"Kế tiếp là trọng điểm, mọi người ngồi cho vững, trọng điểm đến đây, cửa ải thứ ba là hai bên trận doanh cùng nhau đối chiến boss, mọi người khẳng định không thể đoán được, đội trưởng trận doanh tà ác là — Lý Hiển Tông.

"Thật sự là quá khéo, không ngờ hai người này sẽ chạm trán ở trong phó bản, nếu Lý Hiển Tông là nữ, tôi cũng hoài nghi bọn họ sẽ có nghiệt duyên không.

"Một trận chiến này chúng tôi đánh cực kỳ vất vả, Lý Hiển Tông không hổ là cường giả cảnh giới Siêu phàm cầm cờ đi trước bảng truy nã, tôi chưa bao giờ gặp được nghề nghiệp tà ác hung hãn như vậy, đánh tới cuối cùng, bởi vì nguyên nhân nào đó không thể nói, kẻ địch trở nên không thể chiến thắng, mà chiến lực nhân viên bên ta tổn hao nhiều, chỉ có thể lựa chọn đào tẩu.

"Tôi lúc ấy cũng tuyệt vọng rồi, đã làm sẵn chuẩn bị chết ở phó bản. Nhưng mà, nhưng mà tôi phải nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn không hổ là thiên tài vượt qua hai cái cấp S, năng lực của cậu ta, trí tuệ của cậu ta, thủ đoạn của cậu ta, sẽ chỉ càng mạnh hơn so với trong tưởng tượng của mọi người.

“Cậu ta dẫn dắt chúng tôi lật ngược thế cờ, thắng nhiệm vụ trận doanh đối kháng, hơn nữa tự tay giết Lý Hiển Tông. A a a chủ thớt thật sự là yêu cậu ta chết mất! !”

Biên tập xong bài đăng, Nữ Vương sửa vài chữ sai, click gửi đi.

Trong thời gian kế tiếp, cô lười biếng tựa vào sô pha, bưng cà phê lên, nhẹ nhàng nhấp.

Mà trong máy tính, tin nhắn trả lời ting ting chưa từng dừng lại, lúc kịch liệt nhất, thậm chí một giây đã có vài tin nhắn trả lời.

Ha ha, như mình dự liệu, độ hot tăng vọt, bài đăng của mình khẳng định có thể được ghim, qua nửa tháng nữa, điểm của mình liền tích lũy đủ, đến lúc đó có thể xin làm quản lý diễn đàn. Nữ Vương vui vẻ nghĩ.

Chờ cô không nhanh không chậm uống xong cà phê, đã trôi qua nửa giờ.

Nữ Vương lúc này mới buông chén, f5 bài đăng, xem trả lời, diễn đàn đã sôi trào. Bài đăng được nhân viên quản lý ghim đánh dấu đỏ.

“Năm Rộng Tháng Dài: Giả à, chủ thớt cô cày độ hot lừa trả lời như vậy quá đáng nha. Cô bịa đáng tin một chút, ví dụ như Lý Hiển Tông một lần nữa đánh lén Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ trí lại một lần nữa chạy thoát vận rủi.”

“Khương Dương: Chủ thớt có thể là fan của Nguyên Thủy Thiên Tôn đi, fan viết văn thay idol vãn hồi hình tượng, thuận tiện nâng cao sĩ khí cho các đồng nghiệp chính phủ chúng ta?”

“Miếng Trầu Thêm Điếu Thuốc Pháp Lực Vô Biên: Quả thật, quá khoa trương rồi, từ cửa ải thứ nhất đến cửa ải thứ ba, tất cả đều là công lao của Nguyên Thủy Thiên Tôn? Chẳng lẽ các người đám đồng đội này đều là phế vật sao, sao tôi chưa từng gặp được đội trưởng trâu bò như vậy? Ừm, dù sao nhân vật liên tục vượt qua hai cái cấp S so với quốc bảo còn quý hơn, tôi chưa từng gặp được rất bình thường, nghi ngờ bình thường, không thích đừng chửi.”

Mười mấy dòng trả lời sau đó đều đang nghi ngờ tính chân thật của bài đăng.

Thẳng đến càng nhiều người phát hiện bài đăng này, gia nhập thảo luận, một ít "bạn trên mạng" tương đối quen thuộc với Nữ Vương bắt đầu trả lời:

"Bé Heo Geogre: Đầu tiên, Nữ Vương không phải fan của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô ấy ngay cả tứ công tử cũng không fan, đừng nói Nguyên Thủy Thiên Tôn. Mặt khác, lấy hiểu biết của tôi đối với cô ấy, cô ấy sẽ không vì hot mà viết loại truyện ngắn gạt người này. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu nội dung bài đăng là thật, vậy tôi hôm nay việc gì cũng không làm, chuẩn bị hóng hớt trên mạng."

Chương 399: Hiển thánh trước mặt người ta (3)

"Jenny Đa Tình: Tôi nhớ rõ Nữ Vương cuối tuần trước gửi bài đăng từng nói, cách thời gian phó bản sau càng ngày càng gần, cá nhân cảm giác cô ấy nói là thật. Ôi đệch, vậy chuyện này to rồi, thật sự có trò hay để xem. Nguyên Thủy Thiên Tôn trâu vãi! ! ! "

"Quả Nhân Có Bệnh: Có lẽ, vấn đề của tôi không nên gửi bây giờ, nhưng tôi vẫn muốn biết, bị quả phụ dụ hoặc gì gì đó, là chỉ kim khâu đâm phá nhụy hoa đào? Quả phụ xinh đẹp không, ngọt nước không, mọi người đừng hiểu lầm, tôi cũng sắp vào linh cảnh rồi, muốn làm cái nghiên cứu mang tính học thuật."

Hai phái ý kiến khác nhau tranh luận không ngớt, đẩy độ hot của bài đăng tới cao trào, sau đó, Linh cảnh hành giả phân bộ Tùng Hải ùn ùn ra sân.

"Lý Đông Trạch: Ôi trời ơi, trong đội ngũ các người không có cao thủ khác? Thật sự là Nguyên Thủy xử lý Lý Hiển Tông? Ồ, oh my god, oh my god, ta kích động muốn một gậy đánh nổ đầu chó của ngươi."

"Vương Phi: Tôi nhớ người này không phải cấp trên của Nguyên Thủy Thiên Tôn sao, hắn đây là ý tứ gì? Hắn còn

không biết? Vậy nội dung của bài đăng rất làm người ta hoài nghi.”

“Bạch Long: Nội dung bài đăng thật hay giả tôi không biết, nhưng tôi biết Nguyên Thủy quả thật sẽ ở sắp tới vào linh cảnh, hơn nữa là linh cảnh nhiều người, chúng tôi hôm qua còn từng thảo luận.”

“Thanh Đằng: Nữ Vương không phải người Tùng Hải, cô ấy không có khả năng biết Nguyên Thủy sắp tới sẽ vào linh cảnh, bài đăng quá nửa là thật, bằng không nào có khéo như vậy, cậu ta làm như thế nào? Làm người ta quá kinh ngạc, quá không thể tưởng tượng rồi.”

“Quyền Vương: Đáng chết, tôi bỏ 5 triệu, đánh cược Nguyên Thủy cùng Lý Hiển Tông tỷ lệ 50-50, mất cả vốn rồi. “

Có đồng nghiệp phân bộ Tùng Hải tham dự thảo luận, thanh âm nghi ngờ nhất thời bình ổn, mọi người vừa thảo luận, vừa ngồi ở trước máy tính f5 phương án vượt bản của cơ sở dữ liệu.

Trấn âm Dương thuộc về phó bản giai đoạn Siêu phàm, hành giả tổ chức cảnh giới Siêu phàm đều có thể tìm thấy, cho dù quyền hạn không đủ, không thể tìm đọc, nhưng tìm tòi là không có vấn đề.

Thời gian tới giữa trưa, nhân viên quản lý diễn đàn tự mình gửi một bài đăng: # Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Lý Hiển Tông gặp nhau ở trấn âm Dương, Lý Hiển Tông bại vong # Chấn động diễn đàn tổ chức.

Khách sạn Hoa Vũ.

Tạ Linh Hi hưng phấn lướt diễn đàn tổ chức, cô đã ngồi ở trước máy tính lướt cả một buổi sáng.

Tuy bởi vì không phải nhân viên tổ chức, không thể đăng kí tài khoản, không thể nhắn lại, gửi bài, nhưng chỉ cần xem các bài đăng, bình luận thảo luận Nguyên Thủy ca ca, cô đã rất hưng phấn rất thỏa mãn rồi.

Không hổ là người đàn ông mình thưởng thức nha, nhanh như vậy đã báo thù rửa hận. Mình đã nói mà, lấy tiềm lực của Nguyên Thủy ca ca, sao có khả năng ngã ở trên người Lý Hiển Tông.

Tạ Linh Hi thỏa mãn lăn bi chuột, đắm chìm ở trong thảo luận đầy trời như mưa.

Các Linh cảnh hành giả chính phủ kia, trước hôm nay, còn chỉ điểm giang sơn, đánh giá chênh lệch của Nguyên Thủy ca ca cùng Lý Hiển Tông, giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Hừ, bây giờ một câu một cái "Thiên Tôn lão nhân gia", không biết xấu hổ.

Độ hot của Nguyên Thủy ca ca càng ngày càng cao, tổ chức tà ác treo thưởng đối với hắn khẳng định sẽ nâng cao. "Xin Gọi Ta Nữ Vương" kia hình như là tỉnh Tán Trang chúng ta, một câu một cái yêu Nguyên Thủy Thiên Tôn chết mất, thực sự làm người ta chán ghét.

Lúc này, nữ trợ lý cầm điện thoại di động tới, thấp giọng nói: "Tiểu thư, gia chủ muốn nói chuyện với cô."

Ánh mắt Tạ Linh Hi không rời máy tính, thản nhiên nói: "Nói với ông ấy, bởi vì ông ấy dạy dỗ, tôi đã ân đoạn nghĩa tuyệt với Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi."

"Cái gì?" Trong loa truyền đến thanh âm phẫn nộ của người đàn ông trung niên: "Linh Hi, con, con sao lại hồ đồ như thế?"

"Bố, cái này không phải ý tứ của bố sao?"

"Bố…" Người đàn ông trong điện thoại nghẹn một cái, giọng điệu chuyển sang mềm mại: "Có thể vãn hồi không?"

"Con có thể thử xem, nhưng mà…" Tạ Linh Hi thở dài nói: "Bố, bố phải đổ máu nhiều chút, chuẩn bị sẵn hai đạo cụ, 10 triệu tiền mặt." -

Thạch tỉnh. Khu du lịch nông nghiệp.

Ánh đèn sáng như tuyết cắt qua đêm tối, chiếc xe hơi màu trắng dừng đỗ ở bên ngoài khu du lịch nông nghiệp.

Dì Tiểu Viên ngũ quan xinh đẹp dừng xe tắt máy, mở cửa xe, đứng ở bên cạnh xe, nhìn thoáng qua khách sạn khu du lịch nông nghiệp đèn chói mắt trong đêm đen.

Cô hôm nay mặc một cái quần bò nhạt màu, ba lỗ màu đen cùng áo gió kiểu nữ, chân dài mông tròn eo nhỏ ngực bự, dáng

người thành thục mê người phác thảo vô cùng nhuần nhuyễn.

Khu du lịch nông nghiệp Thạch tỉnh là một cái chợ đen khác nghề nghiệp tà ác tụ tập mà cô quen thuộc.

Chương 400: Hiển thánh trước mặt người ta (4)

Đoạn thời gian trước vừa biết, chợ đen kia của Thiên Linh Linh bị người ta tận diệt, xác nằm đầy đất, bốc mùi cũng không ai quản.

Cuối cùng vẫn là nghề nghiệp tà ác thường đi quán bar trong lòng đất phát hiện hiện trường, sau đó gọi điện thoại thông báo văn phòng cảnh sát, chính phủ lúc này mới tới thu dọn.

Sau khi trải qua một bộ xét duyệt nghiêm mật, dì Tiểu Viên tiến vào khu du lịch nông nghiệp, xuyên qua đại sảnh khách uống rượu tụ tập, ở trong từng ánh mắt kinh diễm, tới sân sau của khu du lịch nông nghiệp, gặp được chủ nhân nơi này.

Chủ nhân khu du lịch nông nghiệp là một thôn phụ mặc mộc mạc, trong mái tóc đen xen lẫn vài sợi bạc, tuổi khoảng ngoài bốn mươi, đang ngồi ở bên cạnh giếng sân sau, làm váng đậu

“Tiểu Viên à.” Người phụ nữ trung niên ngẩng đầu nhìn thấy, cúi đầu tiếp tục làm việc.

“Em rất ít đến chỗ tôi, mấy năm nay đều đang làm cái gì?”

Người phụ nữ trung niên là thành viên Linh Năng hội, từng là người dẫn đường của Tiểu Viên, đối đãi cô rất không tệ, nhưng bởi vì tư tưởng không hợp nhau, Tiểu Viên không gia nhập Linh Năng hội.

Đối với vị dẫn đường này vẫn luôn mang theo áy náy, rất ít tìm đến cô ấy.

“Làm việc ở một khách sạn.” Tiểu Viên thản nhiên nói: “Chị Yến, em tới đây mua chút tình báo.”

Người phụ nữ trung niên chưa đáp lại, tiếp tục làm váng đậu.

Tiểu Viên nói: “Em cần tình báo Lý Hiển Tông, chuyện hắn gần đây muốn làm, khu vực ẩn nấp vân vân, càng chi tiết càng

tốt.”

Cô thu thập tình báo của Lý Hiển Tông, là vì bán cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, gã này còn nợ cô tiền. Tiền chưa trả, cũng không thể bị Lý Hiển Tông thu gặt.

“Không cần thiết nữa.” Người phụ nữ trung niên cúi đầu làm việc.

“Có ý tứ gì?” Tiểu Viên nhíu nhíu mày.

“Lý Hiển Tông bị giết ở trong phó bản rồi.” Người phụ nữ trung niên nói.

Cái gì? Tin tức này khiến Tiểu Viên bất ngờ không kịp phòng bị, tuy nói Linh cảnh hành giả chết ở linh cảnh, tựa như tướng quân bỏ mình sa trường, là quá bình thường.

Nhưng giờ phút này nghe được, vẫn cảm thấy hoang đường buồn cười.

Một thiên tài mạnh như vậy, cứ thế chết rồi? Vận may của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có hơi tốt quá.

Tiểu Viên trầm ngâm nói: “Là tin tức Binh Chủ giáo truyền ra?”

“Không, là Ngũ Hành minh.”

Người phụ nữ trung niên rốt cuộc ngẩng đầu lên, vẩy tay sạch sẽ, nghiêm mặt nói: “Tin tức trong diễn đàn Ngũ Hành minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lý Hiển Tông vào cùng phó bản, vị thiên tài kia của Binh Chủ giáo bị giết rồi.”

Tiểu Viên ngây dại.

Người phụ nữ trung niên nói không nhanh không chậm:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn treo thưởng lại tăng một bước, xếp thứ bốn, thưởng cực kỳ lớn. Em nếu thiếu tiền, có thể thử săn giết hắn. Tùng Hải cùng thành phố Kim Sơn không xa.

“Ài, chính phủ xuất hiện một thiên tài như vậy, rất nhiều người đều ngủ không yên, đều sợ lại có thêm một gã Phó Thanh Dương.” Cô nói xong, đánh giá Tiểu Viên đang ngây người, lông mày lặng yên nhíu lại: “Làm sao vậy?”

Gã này… Tiểu Viên phục hồi tinh thần, hít sâu một hơi, thuận miệng lấy lệ: “Em biết rồi, nếu có cơ hội, em sẽ săn giết Nguyên Thủy.”

…

Trong phòng ngủ.

Trương Nguyên Thanh mở mắt ra, mặt trời lặn về phía tây, ánh chiều tà như máu. Thời gian là sáu rưỡi chiều.

Hắn thần thái sáng láng mở mắt, chỉ cảm thấy cả người tràn ngập lực lượng, hận không thể quyền đánh Tu La, chân đạp nguyên soái, rống một tiếng quát lui Thái Nhất môn chủ, trạng thái tốt trước nay chưa từng có.

Xỏ dép lê, tới phòng khách, ở trong phòng bếp truyền đến tiếng vang bà ngoại xào nguyên liệu nấu ăn. “Bà, cháu đói rồi, bà nhanh lên chút nha.” Trương Nguyên Thanh kêu ngao ngao.

Bà ngoại mặc kệ hắn.

Trương Nguyên Thanh chào ông ngoại, trở lại phòng ngủ.

Hắn cầm lấy điện thoại di động, tắt chế độ máy bay, lật xem tin nhắn chưa đọc.

Quan Nhã ở giữa trưa gửi cho hắn một tin nhắn, nói phương án vượt bản cô đã viết xong, cùng dặn dò hắn nghỉ ngơi cho khỏe.

Trương Nguyên Thanh rời khỏi phần mềm nói chuyện, sốt ruột không chịu nổi mở ra diễn đàn tổ chức, thấy tất cả đều là bài đăng đang thổi phồng mình, nháy mắt tâm tình sung sướng, khóe miệng nhếch lên đắm chìm trong đó, bất tri bất giác đã vượt qua nửa giờ.

Nữ Vương rất biết điều, chủ động giúp mình hiển thánh trước mặt người khác. Nhân loại quả nhiên cần hiển thánh, hiển thánh trước người khác có thể giải quyết buồn khổ.

Ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh trở lại phòng ngủ, ngồi ở bên bàn, ở trong ô vật phẩm lấy ra ghi chép tu đạo của âm Dương Tán Nhân. Nhân vật sinh ở cùng một thời đại với Tam Đạo sơn nương nương, để lại “bút ký”, không biết sẽ ghi lại bí ẩn gì.

Nói không chừng có thể cởi bỏ bí ẩn linh cảnh, cho dù chỉ là một bộ phận. Trương Nguyên Thanh cẩn thận mở ra bìa sách ố vàng giòn tan.

Chương 401: Giáp Tử* tu đạo lục (1)

(có 2 nghĩa: năm Giáp Tý hoặc 60 năm)

Mở bìa sách ra, quyển "ghi chép tu đạo" này trang giấy màu vàng nhạt, phát ra một mùi mốc thoang thoảng, chữ viết tinh tế viết:

"Thủy hỏa chi đạo, ở chỗ cân bằng, hóa thủy hỏa thành âm dương, mới có thể tập thành Hàn Băng Luyện Hỏa Quyết của sư môn, nhập môn ba năm, ta đốn ngộ rồi." Lại là thứ tu luyện? Trương Nguyên Thanh nhíu mày. Một lần trước nhìn thấy miêu tả như vậy, là ở sơn thần miếu, trong bản chép tay của oán linh bám trên vai kia để lại, từng đề cập một ít lịch trình tu hành.

Thổ nạp tu hành, vẽ bùa vân vân.

"Các nghề nghiệp lớn của Đại Minh là dựa vào tu luyện để nâng cao, mà không phải dựa vào thẻ nhân vật? Cũng có thể là bối cảnh linh cảnh đặt ra mà thôi, bọn âm Dương Tán Nhân đều là NPC, tựa như bà Vương cùng Từ quả phụ.

Ma Quân từng đi con đường này, hắn lúc ấy hẳn là có giết chết bọn họ, nhưng về sau reset lại, trừ phi có thể chứng thật âm Dương Tán Nhân chân thật tồn tại trong quá khứ lịch sử."

Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh mở ra máy tính trong tay, đăng nhập cơ sở dữ liệu chính phủ, tra tìm "trấn âm Dương". Nhưng mà, trừ rải rác mấy phương án vượt bản, trong cơ sở dữ liệu chính phủ không có tin tức liên quan trấn âm Dương.

"Ngay cả miếu Tam Đạo sơn nương nương cũng có ghi lại, mà thôn trấn dân chúng định cư, trong cơ sở dữ liệu lại không có? Chính phủ là phế vật sao, làm kiểu gì thế?" Trương Nguyên Thanh theo bản năng mắng ra tiếng, sau đó ngẩn ra một phen.

Mình sao lại đột nhiên trở nên nóng nảy rồi? Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây mới phản ứng lại, một cái trả giá trong Pháp Bào âm Dương: Cảm xúc thay đổi thất thường.

"Phù, khắc chế khắc chế." Hắn hít sâu một hơi, "m Dương Tán Nhân là người thời Minh, nhưng đã chết, theo hiểu biết trước

mắt của mình, cường giả thời Minh còn sống, có thể chỉ lão mõ.” Hắn tiếp tục đọc, bởi vì là chữ phồn thể, tốc độ đọc chậm chạp, đọc hơn mười phút, đại khái hiểu biết bối cảnh của âm Dương Tán Nhân.

Hắn xuất thân một môn phái tên là “Thủy Hỏa giáo”, khai phái tổ sư là nhân vật thần tiên thời Tống, môn phái này ở Trung Nguyên rất có địa vị, nhưng số lượng đệ tử trong môn cực ít, không phải là môn phái không muốn mở rộng chiêu nạp môn đồ, mà là quá ít người có tư chất tu hành.

Âm Dương Tán Nhân nhắc tới một khái niệm: Thiên địa có biến, người có thành tựu rải rác ít ỏi.

“Cái này không khác lắm với cách nói của ông từ nha, bí mật hưng suy ngàn năm.” Trương Nguyên Thanh vội vàng lật về phía sau, nhưng như thế nào cũng không tìm thấy nguyên nhân “thiên địa có biến”, liền nhịn không được chửi má nó.

Đại khái âm Dương Tán Nhân cũng không biết nguyên nhân cụ thể đi.

Mặt khác, Trương Nguyên Thanh còn chú ý tới, theo âm Dương Tán Nhân tự xưng, đệ tử tu thành “Hàn Băng Luyện Hỏa Quyết” giống hắn, ở trong môn phái vô cùng hiếm có, là tinh anh trong tinh anh.

“Thủy hỏa đồng thể* sao, dựa theo khái niệm của Linh cảnh hành giả, chính là kiêm hai nghề nghiệp lớn, cái này ở trong Linh cảnh hành giả là không có khả năng nha, nếu Ngũ Hành minh có người đồng thời có được năng lực hai nghề nghiệp lớn, mình khẳng định sẽ nghe nói, trừ phi giữ bí mật. Là vì tu luyện dẫn tới đặc thù?”

Hắn vừa suy tư, vừa đọc ghi chép tu đạo.

“Ta sau khi tu thành Hàn Băng Luyện Hỏa Quyết, tu vi từ từ tinh tiến, xưng hùng Trung Nguyên, sau đặt chân lãnh thổ phương Bắc, hiếm gặp đối thủ. Sau nam hạ khiêu chiến tông sư các phái, liên tục chiến thắng. Ta nghe Tùng phủ Tam Đạo sơn có một đạo hữu, giỏi hô mưa gọi gió, bắt quỷ hàng ma, luyện đan chế phù, liền đi khiêu chiến, thảm bại mà về.”

“Chán nản quay về sư môn, báo việc này cho sư trưởng, sư trưởng mỉm cười viết: Sư tổ cũng thế!”

Tam Đạo sơn ở đây nói là lão mõ nhỉ, khẳng định là lão mõ, a, thực lực lão mõ mạnh như vậy sao, về sau ở trong linh cảnh gặp, mình phải cân nhắc tư thế quỳ thế nào càng thể hiện được thành ý hơn:

Trương Nguyên Thanh âm thầm nhe răng, một giây sau, bỗng ý thức được không thích hợp, tầm mắt tập trung ở trên bốn chữ "Sư tổ cũng thế".

Ý tứ của sư phụ âm Dương Tán Nhân là: Sư tổ ngươi cũng từng bị lão mõ đánh?

A, tổ sư Thủy Hỏa giáo là nhân vật thời Tống, lão mõ từng đánh hắn, nói cách khác, tuổi của lão mõ lớn thái quá, Tam Đạo sơn nương nương cái thân phận này, chẳng qua là một cái thân phận của cô ta lúc tuổi già.

Trương Nguyên Thanh không thể không một lần nữa đánh giá thực lực của lão mõ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ghi chép tu đạo càng lật càng mỏng, nội dung tiếp theo là âm Dương Tán Nhân du lịch, một ít cảm ngộ tu hành, xen lẫn yếu quyết phép thổ nạp, phân bố kinh lạc vân vân, dù sao Trương Nguyên Thanh không đọc hiểu.

Chương 402: Giáp Tử tu đạo lục (2)

Khiến hắn bất ngờ là, âm Dương Tán Nhân trong quá trình du lịch, kết giao rất nhiều bạn bè chính tà lưỡng đạo, đúng, bạn bè tà đạo là chỉ nghề nghiệp tà ác. Đối với đám bạn bè nghề nghiệp tà ác này, tán nhân đánh giá là: Hào sảng, du hiệp, khoái ý ân cừu.

"m Dương Tán Nhân thoạt nhìn không giống người tam quan bất chính, kết bạn nghề nghiệp tà ác, là dì Tiểu Viên người như vậy? Cũng phải nói, xem hơn nửa cuộc đời của hắn, chính tà lưỡng đạo tựa như cũng không phải thủy hỏa bất dung, không giống Linh cảnh hành giả bây giờ, trận doanh đối địch gặp mặt là đánh, hận không thể đánh phọt cả óc ra."

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lật trang, không quá hứng thú đối với du lịch hiểu biết. Đáng giá nhắc tới, Pháp Bào âm

Dương là hắn ở trong lần du lịch nào đó, ở trong một tòa cổ mộ đạt được. Từ khi có Pháp Bào âm Dương, hắn liền bắt đầu tự xưng âm Dương Tán Nhân, đi Tam Đạo sơn một lần nữa khiêu chiến lão mõ.

Vẫn là thảm bại.

Âm Dương Tán Nhân từ đó về sau nằm thẳng buông xuôi, cả ngày uống rượu ăn thịt, gọi bạn kéo bè, gặp chuyện bất bình ra tay quản một chút, gặp cẩu quan thuận tay lấy đầu. âm Dương Tán Nhân khi tiến vào tuổi già, mặt hàng này bắt đầu muốn trường sinh, cảm khái thời vận không đủ, sinh ở niên đại thiên địa thay đổi to lớn.

Theo tuổi càng cao, chấp niệm trường sinh càng nặng, ghi chép tu đạo cũng không kể tu hành nữa, mà là cả ngày phân tích phương án trường sinh:

Thậm chí đã nổi lên ý nghĩ dùng tinh huyết trẻ con làm thuốc dẫn, thử luyện chế thuốc bất tử, may mắn kịp thời dừng cương trước bờ vực, nhưng chấp niệm trường sinh càng ngày càng nặng.

Đọc đến đây, trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

Trước đó hắn cảm thấy, Pháp Bào âm Dương trả giá không tính là nghiêm trọng, dù sao trường sinh mà, là ai thì cũng muốn trường sinh, cũng không tính là trả giá. Nay xem ra nhìn thấy âm Dương Tán Nhân muốn trường sinh, muốn hầu như phát điên, hắn mới ý thức được tính nghiêm trọng của trả giá:

Có một ngày, âm Dương Tán Nhân nghe nói Tam Đạo sơn nương nương vũ hóa, chịu kích thích to lớn, ở trong ghi chép tu đạo viết xuống: “Khuynh quốc giai nhân, vậy mà cũng khó chạy thoát năm tháng, ô hô ai tai.”

Sau đó nữa, âm Dương Tán Nhân liền thành lập trấn âm Dương, có giấc ngủ kéo dài trong mộng đẹp bất tử

Xem xong ghi chép tu đạo, lượng tin tức có hơi nhiều, Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, sửa sang lại tiêu hóa tin tức thu hoạch:

Lão mõ là tuổi so với Minh triều còn lớn hơn, thực lực mạnh đáng sợ! Nghề nghiệp tà ác cùng nghề nghiệp hợp pháp thời nhà Minh, quan hệ với nhau không tính là hòa thuận, nhưng

cũng không phải nhất định phân ra sinh tử. Nghề nghiệp thời Minh, phương thức tăng lên là tu hành, mà không phải thẻ nhân vật.

Nếu xác nhận âm Dương Tán Nhân và lão mõ là người thật sự tồn tại trong lịch sử, vậy nhận thức của mình đối với linh cảnh liền phải thay đổi chút. Nhưng trong người mình biết, còn sống cũng chỉ có lão mõ. Không, có lẽ không cần chính mồm hỏi bọn họ, mình có biện pháp chứng thật. Trương Nguyên Thanh tạm thời đè vấn đề này xuống trong lòng, cất đi ghi chép tu đạo.

Tiếp theo, hắn tính thể nghiệm một lần kỹ năng Thần Du mới học.

Nháy mắt ý nghĩ này sinh ra, Trương Nguyên Thanh liền không hiểu sao vội vàng xao động, muốn lập tức thử, ai cũng không thể ngăn trở.

Phương Bắc, tỉnh lị yến tỉnh, tiểu khu cao cấp nào đó, người trẻ tuổi đeo băng-đô vận động, ngồi chễm chệ ở trên ghế dựa cao, ở đối diện hắn là cái giường lớn mềm mại, một người trung niên tay chân bị trói chặt đang nằm trên đó.

Đầu hói, bụng bia, ngực mọc lông đen nồng đậm, trán mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt hoảng sợ, trong mồm nhét cái khăn lông dày.

Trong mồm người trung niên "ô ô" không ngừng, ánh mắt tràn ngập cầu xin, nhu nhược đáng thương như con chó nhỏ.

"Chậc chậc chậc." Người trẻ tuổi cười tủm tỉm nói: "Mày xem xem bộ dáng mày bây giờ, thật sự giống một con chó vẫy đuôi mừng chủ." Hắn đứng dậy đi đến bên giường, từ bên hông rút ra một con dao gọt hoa quả sắc bén.

"Ô ô ô!" Động tác giãy dụa của người trung niên lập tức kịch liệt.

"Yên tĩnh chút, tao nói, mày nghe!" Con ngươi người trẻ tuổi sáng lên ánh sáng màu đỏ tươi. Người trung niên lập tức dại ra.

Người trẻ tuổi ngồi ở bên giường, thưởng thức dao gọt hoa quả, cười tủm tỉm nói:

“Tao con người này, ghét nhất không dạy đã giết. Trước khi giết mày, trước nói lý do một chút với mày, để mày được chết rõ ràng.

“Điều thứ nhất, tiếp nhận giao dịch quyền lực, ép người lương thiện làm gái. Điều thứ hai, làm ô dù của thế lực đen tối, che giấu đi tội giết người của nó. Điều thứ ba…” Hắn giọng điệu ôn hòa nói xong, nhiều vô số, nói hơn mười điều.

Khi hắn nói xong, người đàn ông trung niên trên giường đã cứng ngắc bất động.

“Vậy đã không được rồi? Xem đi, ngay cả lương tâm của chính mày cũng băn khoăn.” Người trẻ tuổi vỗ vỗ bả vai thi thể, ôn hòa nói: “Kiếp sau đừng làm người nữa.” Hắn đứng dậy rời khỏi bên giường, tới trước cửa sổ, đẩy ra cửa sổ, hít thở cơn gió ban đêm thổi tới, quan sát đèn đuốc đầy thành, thỏa mãn thở dài một tiếng:

“Thế gian nhất thời trở nên tốt đẹp.”

Chương 403: Giáp Tử tu đạo lục (3)

Nhân tính là đáng ghê tởm, thế giới có người là dơ bẩn, cho nên thế giới này cần thanh tẩy. Lúc này, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Người trẻ tuổi lấy ra điện thoại di động, kẹp hai đầu ngón tay, treo cao cao ở trước mắt, một tay khác vươn đầu ngón tay nhận cuộc gọi: “Ngân Nguyệt, chuyện gì?”

“Ma Nhãn, ngươi chơi đủ chưa? Mau về tổng bộ. Chỉ Sát cung chủ ở lãnh thổ phía bắc giết không ít người của chúng ta, ả rất giỏi ẩn nấp, ta cần con mắt của ngươi.” Thanh âm đầu kia điện thoại vang dội mà nôn nóng. “Chú ý giọng điệu của ngươi!” Người trẻ tuổi mỉm cười nói: “Ngươi một thần tướng, dám nói chuyện với ta như vậy?”

“Ta chú ý con bà ngươi!” Người đầu kia điện thoại càng thêm nóng nảy, chửi ầm lên:

“Tứ đại Thiên Vương các ngươi, tất cả đều không ở tổng bộ, Dừng Bút xếp thứ nhất cả ngày hô to muốn tự do, tìm không ra người. Xếp thứ hai thế mà nói với ta muốn hạ chiến thiếp

khiêu chiến Chỉ Sát cung chủ, ả không ứng chiến thì không ra tay?

“Xếp thứ ba vừa lúc vào linh cảnh, tám đại thần tướng chúng ta thật ra có thể làm thịt tiện nhân kia, nhưng tìm không thấy!” Người trẻ tuổi gãi gãi đầu: “Như vậy à, được rồi, ngươi biết quy củ của ta, trước cho ta một cái lý do để giết ả.”

“Giết người cần lý do sao.”

“Không cần sao?”

“Ả ở lúc săn giết thành viên tổ chức chúng ta, đã ngộ thương hai bình dân, có tính không?”

“Tính! Ta ngay bây giờ đi qua đó làm thịt ả.”

“Ngươi con mẹ nó đúng là tên thần kinh, ngươi rốt cuộc là trận doanh hợp pháp hay trận doanh tà ác? Không, bốn người các ngươi toàn con mẹ nó là bệnh thần kinh.” Ngân Nguyệt thần tướng hùng hổ mắng một câu, chuyển hướng đề tài, nói:

“Lý Hiển Tông chết rồi!”

“Hả?” Ma Nhãn Thiên Vương khẽ nhíu mày, nụ cười trên mặt biến mất: “Sao lại thế?”

“Ở trong phó bản gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị giết rồi.”

“Như vậy à?” Trên mặt Ma Nhãn Thiên Vương khôi phục nụ cười, khóe miệng cong lên: “Vậy chờ ta làm thịt Chỉ Sát cung chủ, liền đi Tùng Hải thu thập lý do giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Trương Nguyên Thanh bay lên, cách trần nhà không đến 10 cm, cúi đầu nhìn, thân thể lẳng lặng nằm ở trên giường, không có hơi thở, không có nhịp tim.

“Hai mươi phút không về về, thân thể của mình sẽ hoàn toàn tử vong.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh có cảm ngộ, lập tức tốc độ cực nhanh bay ra khỏi phòng, xuyên tường tới phòng khách. Trạng thái bây giờ của hắn rất kỳ diệu, lơ lửng cùng khống chế đồ vật tựa như là năng lực trời sinh. Cái này ý nghĩa, hắn có thể ở trong trạng thái linh thể sử dụng đạo cụ đối địch, ví dụ như cầm đao, nổ súng. Mặt khác, lực lượng của linh thể chính

là thái âm lực, hắn vẫn như cũ có thể thi triển cùng Khiếu Nguyệt, nhưng không thể mở ra ô vật phẩm nữa, chẳng qua thực lực tổng thể so với bản thể kém chút. Ưu điểm là, trạng thái linh thể hắn miễn dịch công kích vật lý, nhưng dị thường sợ hãi công kích "loại tinh thần".

Trong quá trình suy nghĩ, Trương Nguyên Thanh bay vào phòng ngủ của ông bà ngoại, hai vị lão nhân đã tiến vào giấc mộng. Hắn thay đổi tuyến đường, lao về phía vách tường, đi vào phòng ngủ của dì trẻ.

Bên cửa sổ treo rèm màu hồng, dì trẻ mặc váy ngủ mỏng manh, đứng lặng ở trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn cảnh đêm. Tủ đầu giường ném áo lót ren màu đen cô cởi ra, kích cỡ không nhỏ.

Đầu Giang Ngọc Nhị hơi nghiêng khó mà phát hiện, đột nhiên duỗi cái lưng, lẩm bẩm: "Mệt quá, ngủ thôi ngủ thôi."

Trương Nguyên Thanh nhìn cô chui vào chăn, nhắm mắt, khuôn mặt điềm tĩnh dịu dàng, đầy đặn nhu thuận.

Tương lai không biết gã nào có thể mỗi ngày nhìn bộ dạng khi đi ngủ này. Hắn đánh giá khuôn mặt lúc ngủ của dì trẻ, thầm nhủ, linh thể là có thể nhập vào, nhập lên người dì trẻ thử xem? Nghĩ lại một chút, lấy người nhà làm thí nghiệm hình như không ổn lắm, lập tức lao đầu vào sàn nhà, tới trong nhà hộ gia đình lầu dưới.

Tầng dưới là một đôi vợ chồng trẻ ở cùng cha mẹ, Trương Nguyên Thanh vừa xuyên thấu trần nhà, đã nghe thấy tiếng giường rung "cót két", cùng với tiếng va chạm không quá rõ ràng che giấu dưới lớp chăn mỏng.

Theo tiếng nhìn lại, thấy được hai thân thể giao nhau.

Ặc, đến không đúng lúc nha, thế này làm sao mà nhập vào, xem phim heo hiện trường, hắn bất đắc dĩ bỏ qua. Lúc này, hắn nghe thấy tiếng va chạm lập tức kịch liệt hơn, tiếp đó bình ổn, tấm chăn mỏng phập phồng cũng ngừng lại. Tiếp theo truyền đến tiếng người vợ oán giận: "Sao lại nhanh như vậy?"

"Mấy ngày nay tăng ca có chút mệt."

"Anh lần trước cũng nói như vậy."

“Ai da, có phiền hay không chớ, ngủ đi, ngày mai còn phải đi làm.”

Ông anh, anh cần Bình Xịt Kẻ Kéo Dài để lấy lại tự tin của đàn ông, mọi người lầu trên lầu dưới, bớt cho anh 20%.

Linh thể Trương Nguyên Thanh bay lên, trở lại phòng dì trẻ, một lần này, hắn mục tiêu rõ ràng tiến vào nhà cậu cách vách, tới phòng ngủ chính.

Chương 404: Suy đoán về linh cảnh (1)

Cậu cùng mợ chưa ngủ, một người đắp mặt nạ xem chương trình truyền hình, một người cầm điện thoại di động xem video rap, thỉnh thoảng trong mồm làm vài câu vần đơn.

“Em xem Nguyên Tử này, ăn bánh bao nóng hôi hổi, bộ dáng ngu ngốc.” Đầu cậu bỗng nhiên cúi xuống, lại lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía vợ bên cạnh, trịnh trọng nói:

“Anh cảm thấy, chúng ta nên tốt với Nguyên Tử một chút.”

Ánh mắt mợ không rời máy tính bảng, nói: “Chúng ta không phải rất tốt với nó?”

“Anh là chỉ phương diện kinh tế, nên cho thêm chút tiền tiêu vặt, tuy mẹ nó sẽ cho nó tiền, nhưng chúng ta làm cậu mợ, cũng phải cho nhiều chút.”

“Ồ, vậy em hàng tháng cũng cho nó mấy ngàn đi.” Mợ chẳng hề để ý nói.

“Mợ thật tốt… A không, vợ thật tốt.”

Sức chú ý của mợ không ở trên người cậu, không để ý nói sai, xem chương trình văn nghệ, khinh thường nói:

“Anh nói cô em gái đó của anh, mấy năm nay chỉ biết kiếm tiền, có khi nào quan tâm Nguyên Tử? Họp phụ huynh chưa bao giờ đi, học tập chưa bao giờ quản, nó đứa nhỏ không cha này ở trường học mỗi ngày bị người ta bắt nạt, cũng không quản, còn cần anh đi trường học quậy. Động cái là vứt cho con một đống tiền, nghĩ là ghê gớm lắm, phi, chỉ chút tiền đó của cô ấy, cái rắm cũng không tính.” Cậu vẻ mặt xấu hổ: “Em bớt nói vài câu.”

Đó dù sao cũng là mẹ mình.

Mợ thở dài nói:

“Anh xem Nguyên Tử mấy năm nay, tình nguyện nhảy với anh cũng không xin tiền cô ấy, đứa nhỏ này năm đó lúc vừa tới, mới học tiểu học, nhưng cẩn thận thấp thỏm, khi anh không ở nhà, nó sẽ lấy lòng em. Sợ em chán ghét nó, không ở nổi trong nhà nữa.”

“Đối với bố mẹ anh cũng thật cẩn thận, lúc ấy còn chưa thân với ông bà ngoại, còn nhỏ tuổi đã học được ăn nhờ ở đậu. Ừm, em nhớ Ngọc Nhi lúc còn nhỏ cũng như vậy, cho nên hai người bọn nó từ nhỏ đã thân cận.”

Nói xong, cô thấy ánh mắt của chồng hơi ảm đạm.

“Cái này cũng không giống anh nha.” Mợ phát hiện không thích hợp thầm nhủ, lúc này, anh nên làm một đoạn ngẫu hứng, ví dụ như: Có anh ông cậu này, có mẹ không mẹ đều như nhau, yeah đều giống nhau! “Ngủ ngủ!”

Cậu buông điện thoại di động, kéo chăn.

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai tới đơn vị.

Đi lên lầu hai, hắn nhìn lướt qua khu làm việc, đi thẳng tới trước mặt Quan Nhã, nói: “Chị Quan Nhã, hỏi chị chuyện này.”

Quan Nhã đã dùng sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, chữa trị vết thương bị trong phó bản, ngón tay linh hoạt xoay bút bi, cười nói: “Là nữ sinh thích dài một chút, hay là ngắn một chút? Hoặc là, là to một chút, nhỏ một chút?”.

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói: “Chị đừng như vậy, em vẫn chỉ là đứa nhỏ.”

Quan Nhã chớp mắt mấy cái: “Chị có nói cái gì sao, chị cho rằng cậu muốn hỏi là giày cao gót mà.”

Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, sửa đề tài đúng trở lại, nói:

“Em nghe Tạ Linh Hi nói, lão tổ tông Hạ Hầu gia là nhóm Linh cảnh hành giả đầu tiên? Lão sống bao lâu rồi? Nhóm

Linh cảnh hành giả đầu tiên là xuất hiện khi nào.”

Quan Nhã thoáng dừng động tác xoay bút, bao hàm thâm ý nhìn hắn:

“Vì sao hỏi cái này? Hạ Hầu gia sẽ không sẽ tìm cậu phiền toái, cậu không cần lo lắng. Nói chuẩn xác, phe phái khác của Hạ Hầu gia, có lẽ hận không thể tìm cậu nâng cốc cười nói vui vẻ.”

Trương Nguyên Thanh cũng bao hàm thâm ý nhìn cô, nói: “Em chỉ là muốn biết.” Quan Nhã trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: “Đi theo chị.”

Cô từ ghế làm việc đứng dậy, đi giày cao gót, ‘cộp cộp’ đi về phía nhà vệ sinh.

A? Phải thảo luận ở nhà vệ sinh? Xuống lầu nói không phải tốt hơn sao. Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua Vương Thái cúi đầu làm việc, nhanh chóng đuổi theo lão tài xế.

Hai người một trước một sau đi vào nhà vệ sinh, Trương Nguyên Thanh đóng cửa. Quan Nhã khoanh hai tay trước ngực, nói:

“Các lão tổ tông linh cảnh thế gia hiện có, bao gồm năm vị minh chủ của tổ chức, đều là nhóm Linh cảnh hành giả đầu tiên, à, nguyên soái Bạch Hổ binh chúng chúng ta thì không phải. Nhóm Linh cảnh hành giả đầu tiên, sinh ra ở cuối đời Thanh đầu dân quốc.”

Trương Nguyên Thanh biến sắc.

Hắn im lặng thật lâu, day mi tâm, nói: “Thì ra là thế.” Quan Nhã trả lời, gỡ bỏ nghi hoặc quấy nhiễu hắn đã lâu.

Linh cảnh hành giả không phải từ xưa đã có, thẻ nhân vật xuất hiện ở cận đại, cũng chính là nói, cổ đại nếu có các nghề nghiệp lớn, vậy phương thức tăng lên của bọn họ quả thật là dựa vào thổ nạp tu hành.

Bản chép tay miếu sơn thần, ghi chép tu đạo của âm Dương Tán Nhân, nội dung bên trong cũng không phải bối cảnh linh cảnh hư cấu, người cổ đại thật sự tu hành như vậy.

Khả năng lão mõ cùng âm Dương Tán Nhân là chân thật tồn tại nâng cao rất nhiều.

Mặt khác, cái này có thể giải thích rất tốt thẻ nhân vật cái khái niệm đi trước thời đại này, thậm chí, linh cảnh còn có khả năng tồn tại đổi mới phiên bản.

Phiên bản lúc ban đầu không có nhiều thuộc tính như vậy.

Chương 405: Suy đoán về linh cảnh (2)

Quan Nhã đánh giá hắn, cười nói:

“Chuyện này là cơ mật, chính phủ tuyên bố đối với bên ngoài là linh cảnh từ xưa đã có. Chị là vì gia tộc quan hệ, mới hiểu biết bí mật trong đó. Bình thường mà nói, chị là không thể nói cho cậu, cậu nhớ giữ bí mật.”

Trương Nguyên Thanh vội vàng nói: “Cảm ơn chị Quan Nhã để mắt, về sau em chính là chó liếm của chị.” Ý tứ của cô rất rõ ràng, chúng ta quan hệ tốt, cho nên chị mới nói cho cậu.

Quan Nhã cười khanh khách nói: “Liếm như thế nào?”

Bây giờ có thể liếm… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Quan Nhã đạp chân phanh, thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói: “Cậu có phải đã phát giác ra cái gì hay không?”

“Chị không cảm thấy sự tồn tại của giá trị đạo đức rất không hợp lý sao, bản chất của thế giới này là cá lớn nuốt cá bé, từ cổ đến nay, nhân loại thành lập bộ lạc, vương triều cùng chính quyền, những tổ chức này chế định trật tự, trên bản chất vẫn là cường giả vi tôn.” Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói:

“Bởi vì những tổ chức này đủ mạnh, cho nên bọn họ chế định quy tắc, giá trị đạo đức tồn tại, chính là một bộ phận của quy tắc, như vậy bên trên nhất định có cường giả. Cho nên linh cảnh căn bản không phải hiện tượng siêu tự nhiên, mà là con người sáng tạo.”

Quan Nhã tỉ mỉ đánh giá hắn, trong ánh mắt lộ ra sự thưởng thức của một nữ nhân đối với nam nhân:

“Không tệ, rất sâu sắc, cậu mới trở thành Linh cảnh hành giả không đến hai tháng, đã ý thức được vấn đề này. Càng nhiều người, sẽ không đi nghĩ những chuyện không quan hệ với

mình, cho dù từng có nghi hoặc, cũng sẽ không miệt mài theo đuổi, lựa chọn thích ứng trong mọi tình cảnh, nước chảy bèo trôi."

Trương Nguyên Thanh tiếp theo lại mang bản chép tay Tam Đạo sơn, ghi chép tu đạo của âm Dương Tán Nhân nói cho Quan Nhã.

Quan Nhã nhíu mày: "Cá này chị ngược lại chưa từng nghe nói, nhưng rất hợp lý. Ừm, cậu cảm thấy "thiên địa có biến" là có ý tứ gì?"

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Chị Quan Nhã, chị sao đột nhiên không có đầu óc rồi? Vấn đề này cấp bậc quá cao, âm Dương Tán Nhân sinh ở niên đại đó cũng không biết, em làm sao biết?"

Quan Nhã cả giận nói: "Không có đầu óc làm sao vậy, cậu có ý kiến?"

Đầu óc tuy là thứ tốt, nhưng ngực chị lớn như vậy, không có cũng được. Trương Nguyên Thanh nói: "Xinh đẹp như vậy, không có đầu óc không phải càng tốt sao."

Quan Nhã lườm nguýt, hầm hừ nói: "Coi như cậu khen chị, ý tứ của chị là, thiên địa đã có biến, giới hạn tu hành giảm xuống, vậy vì sao đến bây giờ, đột nhiên lại có thể tu hành."

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: "Bởi vì linh cảnh xuất hiện."

Quan Nhã gật đầu: "Vậy linh cảnh là xuất hiện như thế nào? Ừm, vấn đề này cấp bậc càng cao hơn, nhưng chúng ta vẫn như cũ có thể từ trong đó cân nhắc ra một vài thứ. Ví dụ như, là ai sáng tạo ra linh cảnh? Lấy phương thức như thế nào sáng tạo ra linh cảnh? Sáng tạo ra linh cảnh mục đích là cái gì?"

Ba vấn đề của Lão tài xế, làm Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm. Đại khái mười mấy giây sau, hắn chậm rãi nói:

"Đầu tiên, sáng tạo linh cảnh khẳng định không phải đám người kia đời Minh, bọn họ nếu có năng lực này, sẽ không chịu giới hạn bởi thời đại mạt pháp."

Tu vi của âm Dương Tán Nhân, ở lúc ấy cũng đã là tiêu chuẩn hàng ngũ đứng đầu rồi, mà hắn cũng phải than thở một tiếng

“Ô hô ai tai” .

Mà như lão mõ ẩn sĩ cao nhân thâm tàng bất lộ như vậy, vẫn bị trở thành một bộ phận của linh cảnh, nghĩ kỹ mà sợ nha.

“Thời đại mạt pháp?” Quan Nhã ngẩn ra: “Cách nói này không tệ.”

“À, đọc trong tiểu thuyết mạng.” Trương Nguyên Thanh tiếp tục phân tích:

“Em cảm thấy so với suy nghĩ lấy phương thức thế nào sáng tạo linh cảnh, không bằng nghĩ loại tồn tại kia là như thế nào nghịch chuyển thời đại mạt pháp. Thậm chí, chị Quan Nhã, chị cảm thấy thời đại mạt pháp có thể có liên quan với loại tồn tại kia hay không?”

Quan Nhã: “Tiếp tục nói.”

“Về phần mục đích sáng tạo linh cảnh, em có hai ý nghĩ, một, có thể từ trên thân Linh cảnh hành giả bắt tay vào làm nghiên cứu. Hai, phá giải bí mật, nghiên cứu linh cảnh.” Trương Nguyên Thanh theo cách nói này, tiếp tục xâm nhập:

“Ví dụ như, Linh cảnh hành giả có cái gì nhất trí, hướng đi chung, hoặc nhiệm vụ vân vân, chế tạo Linh cảnh hành giả, chung quy phải có mục đích chứ, ý nghĩ của em là trận doanh đối kháng.”

Quan Nhã nheo mắt, hỏi: “Cậu vì sao sẽ nghĩ như vậy?”

“Bởi vì trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác cổ đại, tựa như không có nhiệm vụ cưỡng chế chém giết, càng nhiều là nghề nghiệp hợp pháp không quen nhìn nghề nghiệp tà ác cho nên ra tay trừng phạt cái ác. Mà Linh cảnh hành giả với nhau, trận doanh đối kháng có thưởng thanh danh, có thưởng giá trị đạo đức, trong phó bản còn có trận doanh đối kháng, đặc biệt cái sau, là tính cưỡng chế. Đương nhiên, đây chỉ là phán đoán của em, không có chứng minh thực tế.”

Chương 406: Suy đoán về linh cảnh (3)

“Thằng nhóc này biết không ít nha, là trong bản “Giáp Tử ghi chép tu đạo” kia ghi lại?”

“Chị Quan Nhã anh minh, không thể giấu được chị, em tiếp tục cái thứ hai, phá giải bí mật linh cảnh. Toàn bộ tin tức em biết, đều bắt nguồn từ linh cảnh, thật ra phó bản linh cảnh đưa ra rất nhiều manh mối mịt mờ, ghi chú đạo cụ cũng là như thế, luôn xuất hiện một cái ‘tồn tại không thể miêu tả’, ‘tồn tại vĩ đại tối cao’ vân vân và mây mây. Nói như thế nào đây, luôn cảm thấy linh cảnh cũng không phản cảm chúng ta đi phá giải bí mật của nó.”

Quan Nhã khẽ gật đầu: “Còn nhớ lời Lý Thuần Phong từng nói không, phó bản giai đoạn Siêu phàm, bối cảnh là hiện đại cùng thời Minh.”

Cũng chính là nói, giai đoạn Thánh giả, giai đoạn Chúa tể, sẽ có bối cảnh thời đại khác, mà trong các linh cảnh bối cảnh xa xưa hơn, lại sẽ tiềm tàng tin tức gì đây?”

Mấy thứ này, Trương Nguyên Thanh không thể nào suy đoán, nhưng hắn bỗng nhiên hiểu ra ý tứ của Quan Nhã, trong lòng cả kinh: “Ý của chị là, cao tầng Ngũ Hành minh, rất có thể đã thăm dò thấu đáo huyền bí của linh cảnh.”

Quan Nhã cười nói: “Ít nhất biết nhiều hơn chúng ta.”

Thấy tán gẫu tương đối hòm hòm rồi, cô cau mày nhắc nhở: “Việc này đừng truyền ra bên ngoài, cũng đừng nói với ai, bao gồm thập trưởng.”

Chờ Trương Nguyên Thanh gật đầu, cô cười tủm tỉm nói: “Thực ngoan, đúng rồi, chị vừa rồi có nói chuyện phiếm với Nữ Vương, cô ấy nói cho chị biết một chuyện thú vị.”

“Chuyện thú vị?”

“Đoạn thời gian trước Viên Đình bị Tôn trưởng lão bắt đi, từ đó về sau, diễn đàn, group chat Thái Nhất môn liền có rất ít người dám nói ‘Tôn trưởng lão hồ đồ’, nhưng bắt đầu từ ngày hôm qua, trend này lại tro tàn lại cháy.” Quan Nhã vừa đi ra ngoài, vừa cười nói:

“Lần này Tôn trưởng lão chỉ sợ cũng không ép xuống được, cậu ở trong phó bản đánh chết Lý Hiển Tông, ảnh hưởng quá lớn.” Trương Nguyên Thanh: “…”

Khu vực làm việc, Lý Đông Trạch từ bên trong đi ra, thò đầu nhìn thoáng qua, không có Quan Nhã, hỏi: “Nguyên Thủy sao

còn chưa đến? Vương Thái, Quan Nhã đi đâu rồi?"

Vương Thái đầu cũng không ngẩng lên, giọng điệu bình tĩnh nói: "Hai người lén lút đi nhà vệ sinh."

"Gì?" Lý Đông Trạch hoài nghi tai mình nghe lầm.

Vương Thái lặp lại nói: "Hai người lén lút đi nhà vệ sinh, đã hơn mười phút."

"Oh, oh my god, hai người này…"

Hai người này là dính từ khi nào? Là trấn âm Dương cùng chung hoạn nạn, làm bọn họ đột phá phong kiến lễ giáo trói buộc? Lúc này, cửa nhà vệ sinh mở ra, Quan Nhã cùng Trương Nguyên Thanh một trước một sau đi ra.

"Thập trưởng!" Trương Nguyên Thanh giơ tay chào hỏi.

Lý Đông Trạch chống gậy chống, trầm giọng nói: "Phó bách phu trưởng vừa rồi cho tôi biết, nếu cậu đến rồi, nhớ lập tức đi vịnh Phó gia một chuyến."

Bách phu trưởng tìm mình? Trương Nguyên Thanh "Vâng" một tiếng: "Vậy em đi ngay bây giờ?"

Lý Đông Trạch khẽ gật đầu, nhìn Quan Nhã trở lại chỗ ngồi một cái, lại nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, chậm rãi nói:

"Công việc của chúng ta trước giờ tương đối tự do, khi không có tình huống đột phát, tản mạn chút cũng không sao, cho nên là không thiếu thời gian. Ngoài văn phòng cảnh sát chính là khách sạn, lần sau đừng như vậy nữa."

Nói xong, hắn cầm gậy chống, sải bước quay về văn phòng.

A? Anh ta đang nói cái gì thế? Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt..

Kinh thành, tứ hợp viện, dưới tàng cây đa.

Tôn trưởng lão nằm ở trên xích đu hóng mát, gió nhẹ hiu hiu, bóng cây lay động.

Cành lá cây đa vang lên "xào xạc", truyền đến giọng nói thanh thúy của bọn nhỏ: "Ông, ông ~" Tiếng bước chân từ ngoài sân vang lên, tiếng ồn ào thanh thúy lập tức dừng lại.

Người trung niên đồ đen vượt qua bậc cửa, tiến vào sân, dừng lại ở trước xích đu, cung kính nói: "Tôn trưởng lão, Viên Đình đã ở doanh trại tập huấn chịu đủ mười ngày, hắn đã biết sai rồi." Tôn trưởng lão phe phẩy quạt hương bồ, khẽ gật đầu: "Viên Đình tu hành như thế nào?"

"Năng lực các phương diện đều có tiến bộ thật lớn, có lẽ có hi vọng tham dự phó bản giết chóc tháng sáu." Người đàn ông trung niên trả lời.

"Không tệ!" Tôn trưởng lão mắt lim dim, chậm rãi nói: "Lão phu đưa hắn đi doanh trại tập huấn, đó là vì bồi dưỡng hắn."

Người đàn ông trung niên lập tức nói: "Tôn trưởng lão dụng tâm vất vả."

Tôn trưởng lão nói: "Đã đủ mười ngày, để Viên Đình trở về đi. Đúng rồi, mấy ngày nay còn có ai dám nói này nói nọ lão phu hay không?"

Vấn đề này, Tôn trưởng lão lúc ban đầu rất coi trọng cùng chú ý, về sau, có video Viên Đình ở doanh trại tập huấn khổ tu giết gà dọa khỉ, Thái Nhất môn không ai dám đùa giỡn việc này nữa, Tôn trưởng lão liền dần dần không chú ý nữa, nhưng xuất phát từ thói quen, mỗi ngày hỏi một lần.

"Cái này…" Người trung niên đồ đen chần chờ một phen.

Tôn trưởng lão lập tức mở mắt ra, thay đổi tư thái lười biếng, ánh mắt sắc bén, cười lạnh nói: "Ồ? Còn có thằng nhãi con to gan lớn mật nào nói ra nói vào lão phu."

Chương 407: Suy đoán về linh cảnh (4)

Người trung niên đồ đen: "Mọi người đều đang chế giễu ngài, oai phong tà khí tro tàn lại cháy."

Tôn trưởng lão đứng bật dậy, xích đu vang lên kẽo kẹt, vừa kinh ngạc vừa giận dữ: "Chuyện là thế nào?"

"Là như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngày hôm trước vào trấn âm Dương, ở trong phó bản gặp Lý Hiển Tông…" Người trung niên mang ân oán của hai người, một năm một mười nói cho Tôn trưởng lão.

Cuối cùng tổng kết: “Đồng nghiệp trong môn đều cho rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn là thiên tài khó gặp, nói không chừng có thể trở thành Phó Thanh Dương thứ hai, cho nên…”

Cho nên Tôn trưởng lão hồ đồ nha!

Tôn trưởng lão đường đường Chúa tể, tự nhiên sẽ không chú ý hai tiểu bối xung đột, giờ phút này nghe mà trợn mắt há hốc mồm, thầm nhủ lão phu nhiều ngày qua cố gắng, giỏ trúc múc nước công dã tràng rồi?

“Khốn kiếp!” Tôn trưởng lão giận dữ vỗ tay vịn xích đu, quát: “Giữ Viên Đình thêm mười ngày, cường độ luyện tập gấp đôi, mỗi ngày gửi một phần video đến diễn đàn. Mười ngày sau lại có ai dám chế giễu lão phu, lão phu tính sổ từng tên một!”

Người trung niên khom người lui ra.

Vịnh Phó gia, phòng sách biệt thự.

Phó Thanh Dương âu phục màu trắng, ngũ quan như tạc tượng ngồi ở sau bàn, nhìn cấp dưới tâm phúc, nói:

“Cậu bây giờ đã cấp 3, có thể trực tiếp thăng nhiệm đội trưởng, trước mắt khu Khang Dương không có chức vị đội trưởng trống, dựa theo quy củ, chỉ có thể chờ. Nhưng cậu không giống với người khác, Cẩu trưởng lão đồng ý lại xây dựng cho cậu một tiểu đội chính phủ.”

“Cậu có thể tự do chọn lựa một cấp dưới, nhân số còn lại, thì phải tự mời chào.” Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Tôi muốn Quan Nhã.”

Phó Thanh Dương khẽ nhíu chân mày, trong mắt hiện lên hào quang nguy hiểm: “Ồ? Vì sao là Quan Nhã.”

Đương nhiên là vì Quan Nhã năng lực mạnh, làm việc hiệu suất cao nha, không lẽ là muốn làm anh rể của anh? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, nói:

“Bách phu trưởng, anh cảm thấy có hay không một loại khả năng, chờ qua tháng sáu, tôi chính là chấp sự rồi, đến lúc đó, ngài trực tiếp giao đội 2 cho tôi là được.”

Phó Thanh Dương rất hiếm thấy lộ ra nụ cười, nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, vậy chờ cậu thông quan phó bản giết chóc, tấn thăng Thánh giả. Đến lúc đó, đã là trưởng lão, tôi có thể bổ

nhiệm cậu làm chấp sự khu Khang Dương, ngồi vị trí của tôi bây giờ."

A? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, thiếu chút nữa không phản ứng lại.

Thầm nhủ ngài có phải lấy sai kịch bản hay không? Ngài không nên tỏ vẻ cạn lời, sau đó cảnh báo tôi đừng đứng núi này trông núi nọ sao?

Phó Thanh Dương nhìn nhìn hắn, thản nhiên nói:

"Cậu là nhân tài tôi thưởng thức, tôi thừa nhận cậu có thể sánh vai tôi năm đó, thiên tài giống chúng ta, lại có chuyện gì là không làm được đâu."

Tôi sai rồi, so sánh với anh, tôi quả thực quá khiêm tốn rồi! Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói: "Bách phu trưởng nói đúng, nhưng ta cho rằng, bách phu trưởng ngài sai lầm rồi."

Phó Thanh Dương nhíu mày: "Nơi nào sai lầm rồi?"

"Ta tự nhận so với bách phu trưởng, hay là kém rất nhiều, hẳn là, giống ta loại này suýt nữa có thể cùng bách phu trưởng sánh vai thiên tài."

Phó Thanh Dương cười lên: "Việc này tạm thời bất luận, còn có một việc, hôm qua Hổ Phù đã đưa đến Tùng Hải, tổng kiểm tra sức khỏe hôm nay bắt đầu, các khu thay phiên tiến hành, khu Khang Dương là ở ngày kia."

Tổng kiểm tra sức khỏe rốt cuộc đến rồi sao! Trong lòng Trương Nguyên Thanh theo bản năng rùng mình: "Tôi biết rồi!"

Phó Thanh Dương gật đầu: "Cậu đi về trước đi, hai ngày này nghỉ ngơi cho tốt."

Chờ Trương Nguyên Thanh rời khỏi, Linh Quân lại gõ mở cửa phòng sách, vị con nối dòng Thái Nhất môn chủ này đi dép xỏ ngón, mặc quần soóc rộng thùng thình, tóc rối bời, tư thái nhàn tản.

"Tôn trưởng lão vừa rồi liên hệ tôi, hắn bảo tôi chuyển lời cậu, lúc tổng kiểm tra sức khỏe, nhớ hỏi Nguyên Thủy một câu, hắn rốt cuộc có phải truyền nhân Ma Quân hay không." Linh Quân ở trong tủ rượu lấy ra một chai rượu, nói:

“Nhân vật thiên tài như vậy, vẫn là điều tra thêm vài lần thì tốt hơn. A, dưới Hổ Phù, không ai có thể nói dối, hắn nếu thông qua lần điều tra này, vậy có thể hoàn toàn phân rõ giới hạn với Ma Quân.”

Phó Thanh Dương hơi trầm ngâm, khẽ gật đầu: “Có thể.”

Ngoài vịnh Phó gia, Trương Nguyên Thanh dọc theo bên đường đi chậm, nhíu mày.

“Bí mật duy nhất của mình bây giờ, cũng chỉ truyền nhân Ma Quân, giày khiêu vũ màu đỏ chày Phục Ma vân vân đều đã thẳng thắn. Nhiều nhất chỉ là có qua lại với dì Tiểu Viên, điểm ấy tương đối phiền toái.”

“Tiếp xúc với nghề nghiệp tà ác, ở trong Ngũ Hành minh xem như vấn đề tương đối nghiêm trọng, cho dù không có qua lại quá sâu, không có tài sắc giao dịch, vẫn như cũ là vấn đề tác phong cá nhân và kỷ luật nghiêm trọng.”

“Đau đầu nhất là truyền nhân Ma Quân. Đến bây giờ, còn chưa biết Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh đối với truyền nhân Ma Quân là thái độ thế nào, nhưng có một điểm có thể khẳng định, Ma Quân cấp bậc quá cao rồi, nếu chính phủ có địch ý đối với truyền nhân của hắn, vậy công huân của mình quá nửa không gánh vác được.”

Dù sao Ma Quân đã chạm đến bí mật lớn của linh cảnh rồi.

Chương 408: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (1)

“Nếu chính phủ giữ thái độ thân mật đối với truyền nhân Ma Quân, sẽ không là thái độ ám muội như vậy. Ài, khó xử nha!”

“Thật ra tổng kiểm tra sức khỏe cũng có lợi, đó chính là có thể điều tra rõ quái bệnh đau đầu của mình là do đâu mà có, thủ đoạn y học bình thường không có cách nào cả, thủ đoạn của Linh cảnh hành giả chung quy có thể tìm ra nguyên nhân bệnh chứ.”

Quái bệnh của hắn là khúc mắc của người cả nhà, cũng là ác mộng dây dưa hắn mấy năm.

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ một lát, lấy ra điện thoại di động, dùng SIM điện thoại không đăng ký kia gọi vào điện thoại di động của dì Tiểu Viên. Gặp chuyện không quyết hỏi đại lão.

Thuận tiện có thể hỏi Tiểu Viên một chút, muốn gia nhập bang phái của hắn hay không.

"Tu tu?"

Tiếng chuông vang lên thật lâu thật lâu, dì Tiểu Viên mới nhận cuộc gọi, giọng điệu cực kỳ không tốt nói: "Có rắm thì đánh!" Ặc, cái giọng điệu này sao giống như ăn thuốc nổ… Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười nhiệt tình:

"Dì Tiểu Viên, đã lâu không gặp, nhớ dì muốn chết. Tôi không phải còn nợ dì một vạn sao, nghĩ ngài lúc này có thời gian hay không, tơi tới gặp một chút?"

Vô Ngân đại sư lần trước từng nói, hy vọng hắn đừng đi khách sạn nữa, chính tà chẳng chung đường, chớ tự lầm lỡ.

Bởi vậy, cho dù Trương Nguyên Thanh am hiểu xã giao, ở dưới điều kiện tiên quyết đại lão cảnh báo rõ ràng, hắn cũng không dám tự tiện đến gặp.

Gọi cuộc này, là đường cong cứu quốc, vu hồi một lần, để dì Tiểu Viên thay hắn xem giọng điệu của Vô Ngân đại sư.

Dì Tiểu Viên cao ngạo lạnh lùng "A" một tiếng: "Không có rắm tôi cúp đây."

"Tổng kiểm tra sức khỏe của chính phủ sắp bắt đầu rồi, nghe nói lần này, phân bộ Tùng Hải xin Hổ Phù." Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt nói: "Tôi muốn hỏi một chút ý kiến của Vô Ngân đại sư." Đầu kia điện thoại trầm mặc vài giây, giọng điệu dì Tiểu Viên chuyển sang lạnh lùng:

"Cậu là lo lắng từng có qua lại với chúng tôi, sẽ trở thành tai hoạ ngầm, ảnh hưởng địa vị, thanh danh của cậu ở chính phủ?"

Trương Nguyên Thanh sâu sắc phát hiện trong giọng nói của cô có chứa cảm xúc, tựa như không quá vui vẻ.

Lúc này, hắn mơ hồ nghe thấy đầu kia điện thoại truyền đến một tiếng thiếu niên gầm nhẹ: "Buông tôi ra, chuyện của tôi

không cần cô quản, cô đang gọi điện thoại với ai? Cô sao có thể có qua lại với người của chính phủ?"

Tiếp theo là "Rầm" một tiếng trầm nặng, tiếp đó truyền đến tiếng thiếu niên kêu rên, hắn tựa như bị đánh ngất rồi.

"Ặc, dì Tiểu Viên, tôi quấy rầy đến dì sao?"Trương Nguyên Thanh cẩn thận đặt câu hỏi: "Đó là con dì?" "Con?" Thanh âm Tiểu Viên đột nhiên cất cao.

Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng nghiến răng ken két, cười gượng nói: "Dì Tiểu Viên, làm phiền thay tôi hỏi một chút." Dì Tiểu Viên là người phụ nữ nhìn không ra tuổi, dáng người ngực bự mông cong, có sự đầy đặn của phụ nữ trưởng thành, lại có sức sống của cô gái thanh xuân, mắt tròn mà quyến rũ, làn da trắng nõn.

Nhưng khí chất của cô, cảm giác chỉnh thể cô cho người ta, tuyệt đối không phải thiếu nữ.

Cho nên Trương Nguyên Thanh cũng đánh giá không chuẩn tuổi của cô, có thể ba mươi, có thể bốn mươi, có một đứa con choai choai, tựa như cũng không kỳ quái.

Dì Tiểu Viên trả lời một câu lạnh như băng, ngắt điện thoại.

Đại khái mười phút sau, cô gọi lại vào số Trương Nguyên Thanh, nói:

"Vô Ngân đại sư nói, Hổ Phù là đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp thám báo, ở trước mặt nó, không ai có thể nói dối. Trừ phi có được đạo cụ hoặc lực lượng tầng cấp tương đương mới có thể chống lại.

"Đại sư còn nói, so với đi suy nghĩ che chắn năng lực của đạo cụ như thế nào, không bằng nghĩ một chút, do ai đến chủ đạo đạo cụ. Mặt khác, cá nhân tôi cho rằng, đánh giá về chúng tôi vẫn là không tệ, cậu cùng bọn tôi chỉ là lui tới bình thường, lấy công huân của cậu, Ngũ Hành Minh không đến mức bởi vì việc này, chặt đứt tiền đồ của cậu.

"Tôi nói xong rồi, không có việc gì thì cúp máy đi."

Cô ấy quả nhiên tức giận rồi, dì Tiểu Viên rất mẫn cảm nha, mình thoáng biểu hiện ra một ít lo lắng, cô ấy liền lập tức phát hiện, một bộ dáng muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với mình, lòng tự

trọng rất mạnh… Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng: “Quả thật còn có một việc, tôi đạt được một món Bang Phái Lệnh, muốn hỏi dì Tiểu Viên một chút, có hứng thú gia nhập bang phái của tôi hay không?” “Cậu… Muốn mời tôi gia nhập bang phái?” Dì Tiểu Viên ngây người, có chút khó có thể tin, trầm giọng nói:

“Cậu nghĩ kỹ chưa, tôi là nghề nghiệp tà ác, cậu mời tôi gia nhập bang phái của cậu, từng nghĩ hậu quả không? Nếu chưa từng nghĩ, vậy tôi nói cho cậu. Đầu tiên, cậu không có khả năng mời bạn bè chính phủ gia nhập bang phái nữa, cái này sẽ ảnh hưởng cậu kinh doanh quan hệ, nghề nghiệp hợp pháp hoang dã cũng sẽ bởi vì trong bang phái có nghề nghiệp tà ác, đối với cậu chỉ dám kính ngưỡng mà nhìn từ xa, Bang Phái Lệnh tương đương phế đi.”

Chương 409: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (2)

“Tiếp theo, một khi việc này tiết lộ, tính chất so với bây giờ còn nghiêm trọng hơn rất nhiều, cho dù lý lịch công huân của cậu, cũng nhất định không thể trở thành cao tầng Ngũ Hành minh. Chính phủ “thẩm tra chính trị” là rất nghiêm khắc.”

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi biết, nhưng tôi vẫn muốn mời dì Tiểu Viên.”

“Cậu!” Tiểu Viên theo bản năng tức giận, đột nhiên giọng điệu chuyển sang mềm mỏng, nhẹ nhàng nói: “Vì sao…”

Trương Nguyên Thanh im lặng hồi lâu, chậm rãi nói:

“Quả thật, trận doanh tà ác bởi vì đặc tính nghề nghiệp, phần lớn đều là hạng tội ác tày trời, đối với người như vậy, tôi sẽ không nuông chiều, sẽ không lưu tình. Nhưng tôi cũng biết, cũng không phải toàn bộ nghề nghiệp tà ác đều là người xấu, ví dụ như dì Tiểu Viên, ví dụ như Xấu Hổ Làm Cha.”

Dì Tiểu Viên lạnh lùng nói: “Cậu không hiểu biết tôi, đừng nói khẳng định như vậy.”Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi không biết quá khứ của dì, nhưng tôi cho rằng, chỉ cần một lòng hướng thiện, bất luận kẻ nào cũng nên đạt được cơ

hội tự mình cứu rỗi. Tựa như Xấu Hổ Làm Cha phạm sát nghiệt, hoàn toàn là bị ép. Xã hội này không cho ông ấy công đạo, cho nên ông ấy dùng đao, lấy lại công đạo cho mình.

“Tôi là không biết quá khứ của dì, nhưng tôi biết dì của hiện tại, tin tưởng phán đoán của mình.”

Tiểu Viên cười lạnh nói: “Có lẽ ngày nào đó cậu sẽ bởi vì tín nhiệm mù quáng mà chết.”

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Vậy tôi chết có ý nghĩa, cùng chết cũng không hối cải.”

Cô không nói chuyện nữa.

Trương Nguyên Thanh giọng điệu nghiêm túc, tiếp tục nói:

“Tôi gia nhập chính phủ thời gian không dài, lại từng thấy quá nhiều nghề nghiệp hợp pháp làm chuyện xấu, tôi có quan điểm thiện ác của mình, sẽ không bị linh cảnh trói buộc, nếu Ngũ Hành minh bởi vậy chèn ép tôi ra khỏi giới quyền lực trung tâm, cùng lắm thì làm cái tại dã đảng (đảng hoang dã) thôi.

“Hơn nữa ước nguyện ban đầu tôi xây dựng bang phái, chính là muốn thành lập một mối quan hệ độc lập ở ngoài chính phủ.” Trương Nguyên Thanh đoạn lời này nói cực kỳ thành khẩn, quả thật là lời thật tâm, không xen lẫn nói dối, nhưng mục đích cũng không phải toàn là vì thuyết phục Tiểu Viên gia nhập bang phái, còn có một tầng nguyên nhân, chính là mượn miệng Tiểu Viên, truyền đạt tư tưởng của mình cho Vô Ngân đại sư.

Thái độ của Vô Ngân đại sư rất rõ ràng phân rõ giới hạn.

Nhưng Trương Nguyên Thanh không muốn buông ra cái đùi này, hắn muốn kinh doanh thật tốt quan hệ của hai bên, tương lai thêm một tầng bảo đảm.

Tiểu Viên yên lặng nghe xong, nói: “Cậu đã tự mình nghĩ sẵn rồi, vậy tôi không sao cả, không cần thiết nói những thứ này với tôi. Đợi lát nữa tôi mở ra kho hàng, click tìm kiếm góc trên bên phải, đưa vào ID linh cảnh của tôi, tôi liền có thể thu được nhắc nhở lời mời. Đúng rồi, bang phái cậu lập tên là gì?” Giọng điệu của cô nhu hòa hơn rất nhiều, hoàn toàn khác với vừa rồi giọng điệu lạnh như băng.

“Vong Giả Quy Lai (người chết trở về)!”

“? ? ?” Giên giọng điệu dì Tiểu thay đổi, lạnh như băng nói: “Rất xin lỗi, cậu và tôi đạo khác nhau không thể cùng nói chuyện, chuyện thêm bang phái bỏ đi.”

Trương Nguyên Thanh nghe trong điện thoại di động truyền đến tiếng tít tít, đầy đầu óc dấu chấm hỏi.

Tình huống gì thế cô gái này, cũng quá hay thay đổi rồi nhỉ, rõ ràng đang nói chuyện vui vẻ.

Ài! Xem ra là tránh không khỏi rồi, duỗi cổ rụt cổ đều là một đao, may mắn mình cũng không làm chuyện gì thương thiên hại lí… Trương Nguyên Thanh yên lặng thở dài.

Khách sạn Vô Ngân, Tiểu Viên buông điện thoại di động xuống, bĩu môi: “Cái tên vớ vẩn gì vậy.”

Cô suy nghĩ, lại cầm lên điện thoại di động, trả lời Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái tin nhắn:

“Tôi cân nhắc một chút!”

Tiếp theo, Tiểu Viên đặt điện thoại di động ở mặt bàn, nâng mắt lên, nhìn về phía đại sảnh khách sạn, thiếu niên nằm ở trên sàn lạnh lẽo vẫn không nhúc nhích.

Hắn tuổi chừng mười sáu, sắc mặt tái nhợt, chân mày đậm, mắt sáng như sao, là con chó săn nhỏ rất anh tuấn, cũng rất sắc bén.

Lúc này, nét tức giận trên mặt thiếu niên càng đậm hơn, nhưng khác với vừa rồi tức giận, lúc này trong lửa giận xen lẫn oán khí cùng đau lòng:

“Tiểu Viên, cô từ lúc nào thông đồng với người của tổ chức chính phủ, cô có xứng đáng với chúng tôi không? Lúc trước mọi người tuyên thệ đi theo Vô Ngân đại sư tu hành, quên đi quá khứ, cứu rỗi bản thân, tuyệt không làm bạn với trận doanh tà ác, không lui tới cùng trận doanh hợp pháp.”

Hắn càng nói càng tức giận, rít gào như con sư tử nhỏ: “Tôi muốn gặp Vô Ngân đại sư.”

Tiểu Viên nhìn hắn một cái, bình thản nói: “Người nọ vừa rồi, Vô Ngân đại sư cũng biết.” “A?” Thiếu niên vẻ mặt cứng đờ,

ngẩn ra vài giây, thu lại sự kiêu ngạo, có chút xấu hổ nói: “Ồ, vậy, vậy không có việc gì nữa.”

Hắn sau đó lại rít gào lên: “Tiểu Viên, cô mau cho tôi thuốc giải tê.”

Chương 410: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (3)

“Cậu muốn báo thù, tôi không có ý kiến, nhưng cậu muốn đi tìm chết, tôi khẳng định không thể nhìn.” Tiểu Viên đi dép lê, từ sau quầy đi ra, cũng không nhìn hắn cái nào:

“Tự mình ở nơi này cảnh tỉnh một phen, tôi đi lên gặp Vô Ngân đại sư.”

Cô vào thang máy, tới lầu bốn, dừng lại ở cửa phòng số 404.

“Cốc cốc!”

Tiểu Viên gõ nhẹ cửa phòng, thấp giọng nói: “Đại sư, là tôi.”

Nói xong, cô vặn tay nắm cửa, cảnh vật xung quanh nhanh chóng biến hóa, hành lang khách sạn biến thành cổ miếu làn hương lượn lờ.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn mời tôi gia nhập bang phái cậu ta.” Tiểu Viên khom người nói.

Vô Ngân đại sư đưa lưng về phía cô, thanh âm cực lực nhẫn nại đau đớn quanh quẩn:

“Cô tới hỏi ý kiến của tôi, mà không phải từ chối, đã động lòng. Hắn đã nói gì với cô?” Tiểu Viên cúi đầu, mang tư tưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn thuật lại cho Vô Ngân đại sư.

Bóng lưng mặc cà sa màu xanh ngồi lặng lẽ, hồi lâu không nói gì, rốt cuộc, thanh âm trầm thấp một lần nữa quanh quẩn:

“Hắn thật sự nói như vậy?”

Tiểu Viên nhẹ nhàng gật đầu: “Nói miệng không bằng chứng.”

“Vậy cô liền tự mình đi nghiệm chứng đi.” Vô Ngân đại sư chậm rãi nói.

Hai ngày sau, bệnh viện Đường Thị.

Bệnh viện Đường Thị là sản nghiệp của Bách Hoa hội, đơn vị cầm cờ đi trước trong bệnh viện tư nhân Tùng Hải, bị dùng để làm sân bãi tổng kiểm tra sức khỏe.

Xe MPV xa hoa phiên bản kéo dài dừng ở ngoài phòng khám, cửa xe chạy bằng điện trượt xa, Tinh Vệ dẫn đầu từ trong xe nhảy ra, mái tóc đỏ nhảy múa giống như ngọn lửa.

"Tinh Vệ, chậm một chút, cần ghi nhớ tao nhã mọi lúc, nơi này có rất nhiều đồng nghiệp nhìn." Lý Đông Trạch chống gậy cất bước xuống xe, thời tiết càng thêm nóng bức, hắn vẫn như cũ mặc bộ trang phục chính thức kia, âu phục màu đen, áo sơmi màu trắng, ghi lê tối màu, nhiều nhất chỉ cởi âu phục ra.

Hàng ria mép cũng được xử lý chỉnh tề.

Trương Nguyên Thanh theo sau chui ra khỏi cửa xe, cười tủm tỉm quay người, bày ra tư thái quý ngài, nâng lên mu bàn tay làm tay vịn, cười nói:

"Đến, Quan nương nương, chống tay trẫm."

Quan Nhã lườm nguýt hắn một cái, mặt giãn ra mỉm cười, đặt tay lên mu bàn tay hắn, ở dưới sự trợ giúp của Trương Nguyên Thanh bước xuống khỏi cửa xe.

Lý Đông Trạch phía trước chống gậy chống, yên lặng nhìn một màn này, làm thập trưởng, hắn là không đồng ý "yêu đương trong văn phòng", chỉ là cũng không có lý do phản đối, dù sao hắn chỉ là thập trưởng, không phải trưởng bối.

Ừm, luận tuổi, làm trưởng bối của Nguyên Thủy là đủ, nhưng Quan Nhã 27 tuổi phải gọi hắn một tiếng lão ca.

Quan Nhã trâu già gặm cỏ non… Lý Đông Trạch khẽ lắc đầu.

Trương Nguyên Thanh buông tay Quan Nhã, lại nhìn về phía Đằng Viễn trong xe, nói:

"Đằng Viễn thập trưởng, anh chừng nào trở về đi làm?"

Bởi vì tổng kiểm tra sức khỏe, Tinh Vệ cùng Đằng Viễn bị một lần nữa triệu hồi, tổng kiểm tra sức khỏe là tính cưỡng chế, không thể xin nghỉ, không thể vắng mặt, trừ phi đang ở linh cảnh, hoặc là đã chết.

Đằng Viễn đẩy mắt kính trên mũi, một bộ dáng thiếu kích tình đối với cuộc sống:

“Vì sao phải đi làm, đời người khổ vì ngắn ngủi, nên hưởng thụ cẩn thận sinh mệnh, mà không phải mang thời gian có hạn lãng phí ở kiếm tiền cùng chiến đấu, cho dù điểm xuất phát là duy trì bảo vệ trật tự.”

Ài, cái gã cá muối này hết thuốc chữa rồi… Trương Nguyên Thanh không nhiều lời nữa, đi theo đám người Lý Đông Trạch tiến vào bệnh viện.

Xuyên qua tòa nhà phòng khám bệnh cùng chẩn đoán nhanh, đi thẳng vào sâu bên trong, càng lúc càng ít người, hoàn cảnh càng lúc càng yên tĩnh, rốt cuộc, thành viên đội 2 dừng lại ở một căn nhà nhỏ cỏ cây thấp thoáng.

Lối vào căn nhà nhỏ có hai nhân viên cảnh vệ mặc đồng phục đứng canh, lưng thẳng tắp, sắc mặt nghiêm túc.

Bọn họ là hành giả chính phủ đã thông qua tổng kiểm tra sức khỏe.

Lý Đông Trạch dẫn cấp dưới tới gần, đưa lên giấy chứng nhận, sau khi kiểm tra không có sai sót, đoàn người tiến vào trong tòa nhà.

Đại sảnh lầu một rộng rãi trống trải, tụ tập hơn hai mươi người, đều là tiểu đội hành giả chính phủ khu Khang Dương, cũng là gương mặt quen thuộc của Trương Nguyên Thanh.

Đường Quốc Cường, Bạch Long, Thanh Đằng, Quyền Vương đám đội trưởng tụ tập một chỗ thấp giọng nói chuyện với nhau.

Các cấp dưới của bọn họ, cũng tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ, nói chuyện phiếm cười đùa, nữ hành giả thỉnh thoảng phát ra tiếng cười thanh thúy. Trương Nguyên Thanh thậm chí còn nghe thấy mấy nữ đồng nghiệp đang nói:

“Nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn của đội 2 cũng tới.”

“Thật chờ mong quá, Nữ Vương kia ở diễn đàn nói hắn bộ dạng rất tuấn tú, còn có đội trưởng Thanh Đằng của chúng ta cũng nói là tiểu tử rất không tệ.”

Trừ các nhân viên kiểm tra sức khoẻ này, còn có mười mấy nhân viên cảnh vệ mặc đồng phục, có trật tự đứng ở các phương vị, chặn cửa sổ, đầu cầu thang, cửa chính… các vị trí.

Chương 411: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (4)

Đây là tiết tấu tính bắt được nội gian lập tức xử nha… Trương Nguyên Thanh có chút chột dạ lẩm bẩm.

“Uầy! Đại anh hùng Nguyên Thủy Thiên Tôn của chúng ta đến rồi.”

Đại Cơ Bá phát hiện có người tiến vào, quay đầu trông lại, nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức lộ ra tiếng cười sang sảng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Giọng oang oang của Hỏa sư truyền khắp đại sảnh lầu một.

Đại sảnh hơi ồn ào lập tức yên tĩnh, mọi người đều “Vù” quay đầu lại, nhìn về phía cửa chính bên này.

Trong nháy mắt, Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy từng ánh mắt đặt ở trên người mình, mang theo đánh giá, mang theo quan sát, mang theo mừng thầm, mang theo hài lòng

Lập tức nhận ra mình rồi? Mình tươi sáng như vậy, loá mắt như vậy? Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn nhìn thập trưởng vuốt ria mép, lại quay đầu nhìn một chút Đằng Viễn đeo kính mắt, ánh mắt hơi dại ra, cùng Vương Thái ánh mắt cũng dại ra… Ồ, toàn dựa vào đồng nghiệp phụ trợ.

“Bộ dạng quả thật không tệ, tuổi cũng không lớn, chó con.”

“Mới ngoài hai mươi nhỉ, thật tốt, tiểu nam sinh tuổi này tinh lực là vượng nhất.” Trong tiếng khe khẽ nói nhỏ, Thanh Đằng quay đầu trừng mắt nhìn các nữ cấp dưới một cái.

Một đám dại trai.

Tính tình Mộc yêu là phức tạp nhất trong các nghề nghiệp lớn, cao thượng, cao ngạo, ôn hòa, nhiệt tình vân vân, mà có chút

mộc yêu sinh mệnh lực tràn đầy, có dục vọng sinh sôi nảy nở mãnh liệt, nhất là ở mùa xuân.

Lại thêm nghề nghiệp này nữ giới tướng mạo quyến rũ, thân thể thướt tha, cho nên rất nhiều nữ mộc yêu ở trong tổ chức đều là 'em gái đi ngoại giao' trứ danh.

Thời gian trước, thậm chí có hành giả chính phủ vì các em gái ngoại giao đánh nhau to, tranh giành tình nhân, làm danh tiếng Mộc yêu giai đoạn Siêu phàm ở trong Ngũ Hành minh rất không tốt.

Sau khi dùng ánh mắt cảnh cáo nữ cấp dưới, Thanh Đằng đón thành viên đội 2, cười nói:

"Nguyên Thủy, cậu bây giờ chính là thần tượng trong lòng các cô gái phân bộ Tùng Hải rồi."

Bạch Long đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn, cảm khái nói: "Nghe nói cậu cũng cấp 3 rồi? Tôi nhắm chừng là không mời chào được cậu, không bằng cậu tới một đội này của tôi đi, tôi tặng cho cậu vị trí đội trưởng." Lý Đông Trạch bên cạnh không khỏi cảm khái, hơn một tháng trước, những kẻ này còn ở trong bóng tối mưu đồ bí mật đào chân tường, bây giờ đã hèn mọn đến cầu người ta làm đội trưởng.

"Đội trưởng Bạch Long quá khen rồi, tôi kinh nghiệm nông cạn, không làm được đội trưởng." Trương Nguyên Thanh khiêm tốn đáp lại.

Đại Cơ Bá hung hăng vỗ vai hắn, hào khí can vân: "Lý Hiển Tông cũng bị cậu làm thịt rồi, làm đội trưởng có gì khó. Tiểu tử cậu, thực sự làm phân bộ Tùng Hải chúng ta nở mày nở mặt nha."

Đang nói, phòng kiểm tra bên trái mở cửa, một người đàn ông trung niên sắc mặt không quá dễ coi đi ra.

"Xem cậu bộ dạng này, là thân thể không tốt?" Đồng bạn nghênh đón.

"Đừng hỏi nữa đừng hỏi nữa." Người đàn ông trung niên vội vàng xua tay, giữ kín như bưng.

Cách đó không xa, Quan Nhã ghé đến bên tai Trương Nguyên Thanh, nhỏ giọng nói:

“Hắn thận hư.”

Hương thơm ấm áp tức phun ở vành tai, mang đến thể nghiệm tê tê, Trương Nguyên Thanh chà chà tai, thấp giọng nói:

“Sao chị biết… Ồ, chị là thám báo. Chị Quan Nhã, nơi này tựa như không có thiết bị gì nha, kiểm tra thân thể như thế nào?”

Tổng kiểm tra sức khỏe cửa thứ nhất, kiểm tra là trạng thái khỏe mạnh của thân thể, Linh cảnh hành giả cũng sẽ sinh bệnh, dù sao vẫn là sinh vật hữu cơ.

Quan Nhã giải thích:

“Kiểm tra sức khoẻ phần thân thể, phân bộ Tùng Hải chúng ta kiểm tra sức khoẻ, chỉ cần một bộ dụng cụ là đủ rồi, nó tên là ‘Máy kiểm tra Thần Y’, là một đạo cụ đẳng cấp cao của nghề nghiệp Nhạc sĩ, thông qua ánh sáng đặc thù quét toàn thân, có thể kiểm tra ra tình huống thân thể, bất cứ bệnh tật nào cũng có thể điều tra ra.

“Bao gồm tình huống bị năng lực đặc thù khống chế, nó cũng có thể kiểm tra ra.”

Bị năng lực đặc thù khống chế… Khó trách Ma Quân nói hắn không qua được tổng kiểm tra sức khỏe, lực lượng Chén Thánh Sa Ngã tà ác đáng sợ, lại không có tính bí ẩn, cho nên không thể giấu được kiểm tra sức khoẻ… Trương Nguyên Thanh giật mình, đồng thời có chút sốt ruột không chờ nổi muốn thể nghiệm một khâu này.

Bệnh cũ đau đầu vẫn luôn là tâm bệnh của hắn, trước khi trở thành Linh cảnh hành giả, hắn luôn lo lắng, rất sợ một ngày nào thuốc đặc hiệu mất linh, liền không còn mạng nữa.

Hơn nữa, lão mẹ nữ cường nhân dẫn hắn đi rất nhiều bệnh viện lớn, cũng chưa thể tra ra nguyên nhân bệnh.

Trong chờ đợi dài đằng đẵng, hành giả chính phủ xếp hàng ở phía trước, một người tiếp một người đi ra khỏi phòng kiểm tra, đi về phía lầu hai, tiến hành khâu thứ hai.

“Lý Đông Trạch!”

Trong phòng kiểm tra truyền đến tiếng gọi.

Rốt cuộc đến lượt đội 2.

Chương 412: Kiểm tra nguyên nhân bệnh (5)

Lý Đông Trạch chống gậy chống, nhìn về phía cấp dưới phía sau, tao nhã mỉm cười:

“Nếu không ngại, cùng nhau vào đi, tôi cảm thấy cùng nhau kiểm tra sức khỏe, có thể tăng tiến quen thuộc lẫn nhau, mà tôi làm thập trưởng, cũng có nghĩa vụ biết được tình huống thân thể các cô cậu.

“Ừm, cái này không phải cưỡng chế, nếu chú trọng thân thể riêng tư, có thể ở lại bên ngoài.” Nói xong, hắn mang theo gậy chống, tiến vào phòng kiểm tra.

Trương Nguyên Thanh tò mò đã lâu lập tức vào theo, Khương Tinh Vệ không chút do dự đi theo giúp vui.

Quan Nhã nhíu nhíu mày, hơi do dự, cũng theo hai người tiến vào phòng kiểm tra.

Về phần Đằng Viễn và Vương Thái, hai người vô dục vô cầu, nước chảy bèo trôi.

Trong phòng kiểm tra, Trương Nguyên Thanh đã thấy được “Máy kiểm tra Thần Y”, đây là một dụng cụ cao bằng nửa người, chỉnh thể hình trụ, tương tự cột sạc pin phiên bản cao hơn to hơn.

Nền cùng thân máy kim loại sơn thành màu trắng, mặt ngoài hình trụ là một màn hình.

Trên thân máy nối với một sợi dây cáp, một đầu khác của dây cáp là máy quét hình chữ T.

Một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng ngồi ở sau bàn, nhìn lướt qua mọi người đi vào, hỏi:

“Lý Đông Trạch là vị vào.”

Lý Đông Trạch dựa gậy chống cẩn thận, ngồi xuống bên cạnh bàn: “Là tôi.”

Nữ bác sĩ vẻ mặt bình thản gật đầu, cũng không nhìn đám người Trương Nguyên Thanh, cầm lấy máy quét, nhắm vào trán Lý Đông Trạch.

“Tít tít…”

Máy quét sáng lên đèn báo hiệu màu vàng, chiếu ra ánh sáng dạng tia màu đỏ, chiếu vào trán Lý Đông Trạch.

Máy móc chợt phát ra thanh âm điện tử:

“Tít tít, bắt đầu chẩn đoán… Chứng bệnh là viêm dạ dày dạng xơ, ý kiến chỉ đạo: Xin ăn uống có quy luật, kiêng rượu, kiêng cay độc… Chẩn đoán xong! “

Lý Đông Trạch thuận thế đứng dậy, thở dài nói: “Dạ dày không tốt vẫn luôn là bệnh cũ của tôi, nhưng kiêng rượu thật sự là quá khó.”

Nữ bác sĩ nhìn thoáng qua máy tính, nói: “Khương Tinh Vệ!”

Danh sách là dựa theo trình tự vào làm sắp xếp.

“Cháu cháu cháu…” Tinh Vệ chen Lý Đông Trạch ra, ngồi ở bên cạnh bàn, nữ bác sĩ nâng lên máy quét nhắm ngay cái trán của cô:

“Tít tít, bắt đầu chẩn đoán… Chưa kiểm tra được chứng bệnh,

Dạ dày hơi to, chỉ số thông minh hơi thấp, ý kiến chỉ đạo: Chớ rượu chè ăn uống quá độ… Chẩn đoán xong!”

Mọi người: “…”

Hay cho một cái chỉ số thông minh hơi thấp, cái máy đểu này còn rất có EQ, không nên là chỉ số thông minh cực thấp sao! Trương Nguyên Thanh suýt nữa cười ra tiếng.

Nữ bác sĩ thương hại nhìn Tinh Vệ, trấn an: “Cô gái nhỏ thân thể không tệ, dạ dày to, nhưng cái này không phải bệnh, Hỏa sư nào dạ dày cũng hơi to. Người tiếp theo, Quan Nhã.”

Trương Nguyên Thanh nhất thời tinh thần dâng lên.

“Tít tít, bắt đầu chẩn đoán… Chưa kiểm tra được chứng bệnh, thân thể ngài bảo dưỡng rất tốt, xin bảo trì… Chẩn đoán xong!”

Quan Nhã nhìn nhìn Trương Nguyên Thanh, cười tự tin.

Linh cảnh hành giả trẻ tuổi, thân thể bình thường đều sẽ không kém, kế tiếp là Đằng Viễn, thân thể lão cá muối cũng rất không tệ, chỉ là cận thị nặng.

Chứng bệnh trên người Vương Thái thì nhiều, gan nhiễm mỡ, trĩ, nội tiết hỗn loạn vân vân.

Học sĩ ở giai đoạn Siêu phàm thể chất tăng lên cực thấp, Vương Thái ở trong quần thể người thường là một hảo thủ, ở trong quần thể Linh cảnh hành giả, chính là con gà yếu đuối.

"Nguyên Thủy, tới lượt cậu rồi!" Lý Đông Trạch nói.

Trương Nguyên Thanh đứng ở tại chỗ chưa nhúc nhích, hít sâu một hơi, vẻ mặt có chút khẩn trương.

"Nhanh lên nhanh lên." Khương Tinh Vệ thúc giục: "Để em nhìn xem anh có bệnh hay không."

Quan Nhã cười mỉm nói: "Yên tâm, cậu sẽ không thận hư, chị nhìn người rất chuẩn."

Trương Nguyên Thanh tới bên cạnh bàn ngồi xuống, thẳng lưng.

Nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng lặp lại thao tác trước đó, cầm lấy máy quét nhắm vào trán hắn.

"Tít tít."

Đèn báo hiệu màu vàng của máy quét sáng lên, phóng xạ ra ánh sáng dạng tia màu đỏ, chiếu vào trán Trương Nguyên Thanh.

Máy móc phát ra giọng nói điện tử:

"Tít tít, bắt đầu chẩn đoán chứng bệnh là…"

Trương Nguyên Thanh ngừng thở, chờ mong cỗ máy thần y vạn năng đưa ra đáp án.

Nhưng mà, giọng nói điện tử bỗng nhiên kẹt, vài giây sau, giọng nói điện tử tiếp tục vang lên:

"Tít tít, bắt đầu chẩn đoán chứng bệnh là…"

"Tít tít, bắt đầu chẩn đoán chứng bệnh là…"

"Tít tít, bắt đầu chẩn đoán chứng bệnh là…"

Giọng nói điện tử không ngừng lặp lại, mỗi lần khi muốn nói ra chứng bệnh, liền một lần nữa tuần hoàn, một lần rồi lại một lần.

“Hả?” Nữ bác sĩ vẫn duy trì động tác quét, liếc máy chủ một cái, lại nhìn chữ T trong tay, vẻ mặt mờ mịt.

Trương Nguyên Thanh càng mờ mịt hơn, lại có chút thất vọng cùng lo lắng, tựa như hẹn bạn gái đi quán rượu tâm sự cuộc đời, sau khi tất cả chuẩn bị đâu vào đấy, bạn gái nói em đến tháng.

Tuy hắn chưa có bạn gái, nhưng tâm tình là tâm tình này.

Chương 413: Tra hỏi chỉ thẳng linh hồn (1)

“Máy hỏng rồi sao?” Khương Tinh Vệ đi đến cạnh cái mày hình trụ, không chút suy nghĩ, giơ chân đá hai phát rầm rầm.

“Tinh Vệ, đừng đá lung tung!”

Lý Đông Trạch cả kinh, thầm nhủ đây chính là đạo cụ đẳng cấp cao, phân bộ Tùng Hải từ chỗ thế gia Nhạc sĩ bỏ số tiền lớn mua.

Đạo cụ loại phụ trợ không giống loại chiến đấu, không chắc chắn chịu va đập như vậy, hư hao là việc thường có.

“Lúc đồ điện trong nhà xảy ra vấn đề, em đá mấy cái là ổn.”

Tinh Vệ lại “rầm rầm” hai lần, nữ bác sĩ không nhìn được nữa, gấp gáp quát:

“Cô!”

“Tít tít… hệ thống đang khởi động lại.”

Máy thăm dò phát ra giọng nói điện tử, màn hình nhất thời đen sì, tiện đà một lần nữa sáng lên, bắt đầu khởi động lại.”

Khương Tinh Vệ mặt mày hớn hở: “Xem đi, đánh một trận là tốt rồi.”

Đằng Viễn đẩy mắt kính trên mũi, thản nhiên nói: “Không sao, đá hỏng rồi, tổ chức có nghĩa vụ chi trả cho em.”

Lý Đông Trạch vẻ mặt bất đắc dĩ.

Quan Nhã liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói: “Chị rất tò mò thân thể cậu có bệnh gì.”

Trương Nguyên Thanh miễn cưỡng cười gượng nói ra một câu: “Có thể là hội chứng chòm sao Bò Cạp, hoặc là chứng si mê tạo hình dây nilon màu đen đối với chi sau nhân loại giống cái.”

Đây là trùng hợp sao? Vừa lúc máy móc trục trặc?

Hắn nhìn lướt qua các đồng bạn, vẻ mặt bọn họ đều vô cùng bình thản, đại khái cũng cho rằng đây chỉ là một lần trục trặc bé nhỏ không đáng kể.

Chỉ có Vương Thái nhíu mày.

“Không thích hợp.” Hắn gãi gãi đầu, đi đến trước máy thăm dò, gõ gõ, lại mở ra giao diện thao tác màn hình, cẩn thận nghiên cứu.

Học sĩ là thợ rèn tương lai, Vương Thái ở phương diện đạo cụ trình độ nghiên cứu rất cao.

Hắn đánh giá hồi lâu, nói: “Nó chưa xảy ra trục trặc nha, hơn nữa, lấy cấp độ của đạo cụ này, sẽ không xảy ra trục trặc mới đúng. Mọi người có thể không biết, đạo cụ nghề nghiệp Nhạc sĩ là dùng bền nhất, hơn nữa đạo cụ này có được năng lực tự mình chữa trị.”

Hả? Quan Nhã cùng Lý Đông Trạch thân là thám báo, đồng thời nhíu mày, nhìn về phía Nguyên Thủy, phát hiện bản thân hắn cũng là vẻ mặt mờ mịt.

Lúc này, máy thăm dò khởi động lại xong, nữ bác sĩ nói:

“Tuy không biết nguyên nhân gì, nhưng hình như không có vấn đề nữa.”

Nói xong, cô giơ lên máy quét, một lần nữa nhắm vào cái trán Trương Nguyên Thanh.

Mọi người thấy thế, liền không nói nữa, yên lặng ở bên quan sát.

Máy quét sáng lên đèn màu vàng, giọng nói điện tử một lần nữa vang lên:

“ Tít tít, bắt đầu chẩn đoán chứng bệnh là… Tít tít, xin chớ đồng thời…”

Thanh âm đột nhiên kẹt.

“Tựa như vẫn là có chút vấn đề. Tôi thử chút nữa.”

Nữ bác sĩ nhíu nhíu mày, buông máy quét xuống, sau khi chờ đợi vài giây, một lần nữa giơ lên, nhắm vào trán Trương Nguyên Thanh.

Đèn vàng sáng lên, giọng nói điện tử truyền đến:

“Tít tít, chưa kiểm tra được chứng bệnh, thân thể ngài bảo dưỡng rất tốt, xin duy trì. Chẩn đoán xong!”

Phù! Nữ bác sĩ phun ra một hơi, mỉm cười nói: “Không có vấn đề, thân thể của cậu rất khỏe mạnh, xin tiếp tục duy trì.”

“Ồ ồ!” Trương Nguyên Thanh đứng dậy, nhìn quanh các đồng đội, cười nói: “Xem ra thân thể tôi cũng rất khỏe mạnh nha.”

Quan Nhã và Lý Đông Trạch nhìn nhau, ăn ý lộ ra nụ cười.

Vương Thái chau mày: “Không đúng nha, luôn cảm thấy đạo cụ này hôm nay ngoan ngoãn. Bác sĩ, tôi có thể ở lại chỗ này nghiên cứu một chút không?”

Nữ bác sĩ nhíu mày: “Không được, đạo cụ này cực kỳ quý trọng, không phải đối tượng có thể tùy tiện tháo dỡ, nghiên cứu.”

“Được rồi…” Vương Thái bất đắc dĩ bỏ qua.

Đoàn người rời khỏi phòng kiểm tra, Lý Đông Trạch dẫn theo đội ngũ bước về phía đầu cầu thang, nói:

“Các chấp sự ở lầu hai chờ chúng ta, Phó bách phu trưởng cũng ở đó. Phần kế tiếp là kiểm tra trạng thái tinh thần, năm trước mà nói, là chỉ có một mục đánh giá tinh thần, năm nay có thêm phát hiện nói dối.”

Hắn câu này là nói với Nguyên Thủy, trong đội ngũ chỉ có hắn một người mới.

Nhưng Trương Nguyên Thanh căn bản nghe không vào, trong đầu lặp đi lặp lại quanh quẩn tiếng của máy kiểm tra:

Lần đầu tiên thăm dò ra kết quả, đủ để nói rõ nó kiểm tra ra mình có bệnh, mà mình quả thật có bệnh, cho nên không tồn tại khả năng trục trặc. Nhưng vì sao chưa đưa ra bệnh chứng?

Là không cho ra được chứng bệnh, hay là nguyên nhân khác? Về phần lần thứ hai, trọng điểm ở "xin chớ đồng thời" bốn chữ này, cái này nói rõ sau khi khởi động lại, máy thăm dò đã tra ra vấn đề của mình, đang muốn đưa ra nhắc nhở.

Nhưng đột nhiên lại kẹt.

Xin chớ đồng thời cái gì? Nó muốn nói cái gì?

Trương Nguyên Thanh càng nghĩ càng nặng nề, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

Đủ loại nghi hoặc hiện lên ở trong lòng, cuối cùng tìm căn nguyên, trở về đến bản thân chứng bệnh.

Bệnh đau đầu là do đâu mà có?

Chương 414: Tra hỏi chỉ thẳng linh hồn (2)

Đau đầu là ở một ngày nào đó đột nhiên phát tác, khi đó hắn còn đang học cấp 3, buổi tối ngày nào đó đột nhiên đau chết đi sống lại, xoang mũi chảy máu, dì trẻ cùng anh họ vội vàng dẫn hắn đi bệnh viện.

Kết quả từ ban ngày tra tới buổi tối, thiết bị nào cũng làm, bác sĩ nói thân thể khỏe mạnh, không có vấn đề.

Lúc ấy người nhà không bận tâm lắm, dặn dò hắn nghỉ ngơi cho khỏe, thẳng đến lần thứ hai phát tác, bệnh tình càng thêm nghiêm trọng, Trương Nguyên Thanh vì thế nằm viện.

Lão mẹ sau khi nghe nói, rốt cuộc chịu gác lại công việc của bà, phân ra một chút tinh lực chú ý con trai, dẫn hắn trằn trọc các bệnh viện lớn, cũng chưa tra ra nguyên nhân bệnh, rồi có một ngày, lão mẹ ở nước ngoài mang về thuốc đặc hiệu.

Tra không ra nguyên nhân bệnh bản thân đã rất kỳ quái, lão mẹ lúc ra nước ngoài không mang mình đi kiểm tra, lại có thể mang về thuốc đặc hiệu. Bây giờ ngẫm lại, càng kỳ quái.

Mà kỳ quái hơn nữa là, ngay cả đạo cụ linh cảnh cũng tra không ra nguyên nhân bệnh! ! !

Cái này có thể là bệnh bình thường?

Trương Nguyên Thanh trong lúc suy tư, đoàn người tới lầu hai, so sánh với đại sảnh lầu một, không gian nơi này nhỏ hơn rất nhiều, hơn hai mươi vị nhân viên kiểm tra sức khoẻ, cùng với cảnh vệ viên nhân số xấp xỉ, khiến nhìn lướt qua, người đông nghịt, tỏ ra cực kỳ chật chội.

Vẻ mặt Vương Thái lập tức trở nên khó coi, có chút gò bó, bài xích.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, hơi động tâm, cười nói:

"Vương Thái huynh, tôi nhớ rõ lầu một có nhà vệ sinh, cùng đi xả nước một chút?"

Vương Thái liên tục gật đầu: "Được được."

Lập tức, hai người dọc theo cầu thang đi xuống, trở lại lầu một, tiến vào nhà vệ sinh.

Trương Nguyên Thanh lần lượt đẩy ra ngăn WC, xác nhận không có ai, lúc này mới tới trước bệ đi tiểu, vừa lấy ra Định Hải Thần Châm, vừa giả bộ không để ý nói:

"Cái máy thăm dò kiểm tra kia thần kỳ quá nhỉ, là cảnh giới Thánh giả?"

"Ừm!" Vương Thái nghiêm túc xả nước.

Trương Nguyên Thanh lại hỏi: "Đạo cụ tầng cấp này, hẳn là có ý thức của mình nhỉ. Món đạo cụ loại quy tắc kia của tôi, còn có suy nghĩ của chính mình."

"Ừm, có." Vương Thái nói: "Nó có ý thức của mình, lấy hình thức trí tuệ nhân tạo mà tồn tại."

Quả nhiên là ý thức bản thân, vậy nó vừa rồi là sửa lời, không muốn nói ra chứng bệnh của mình. Trương Nguyên Thanh tâm tình phức tạp.

Hai người xả nước xong, trở lại lầu hai, trong chờ đợi dài đằng đẵng, từng vị hành giả chính phủ hoàn thành đánh giá tinh thần, đại bộ phận mọi người đều có thể qua, một bộ phận nhỏ sẽ bị đánh dấu, cần phụ đạo tinh thần nhất định.

Ví dụ như một ít Hỏa sư, tính tình quá mức nóng nảy, bị chẩn đoán mắc chứng hưng cảm nặng.

Một ít Mộc yêu nghiện tình dục quá độ, cần phụ đạo tinh thần, phối hợp dùng dược vật, khắc chế tiết hormone.

Một ít thám báo mắc bệnh thích rình coi.

Rốt cuộc, đến lượt đội 2, trạng thái tinh thần thành viên đội 2 làm người ta đáng lo, Lý Đông Trạch là ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, Quan Nhã là thích sạch sẽ, tiêu cực, Khương Tinh Vệ là hưng cảm, dễ giận.

Đằng Viễn là bi quan tiêu cực, cùng với trầm cảm mức độ trung bình.

Cuối cùng, Vương Thái bị chẩn đoán là tự bế mức độ trung bình từ trong phòng đi ra, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh trên băng ghế, nói:

“Tới lượt cậu rồi.”

Trương Nguyên Thanh sau đó tiến vào phòng, nhìn thấy một bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng, ngồi ở sau bàn làm việc.

“Mời ngồi!” Bác sĩ trung niên ra hiệu hắn vào ngồi, cười nói:

“Cậu chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn nhỉ, quả nhiên là tuấn tú lịch sự, thiếu niên anh kiệt. Tôi họ Tôn, là chấp sự khu Triêu Môn, nghề nghiệp thám báo, Thánh giả cấp 5, đồng thời cũng là tiến sĩ tâm lý học.

“Tôi bây giờ cần làm một lần đánh giá tinh thần đối với cậu, đơn giản hỏi cậu mấy vấn đề.”

Hắn cười ôn hòa, ánh mắt thâm thúy, như có thể nhìn thấu lòng người.

Bác sĩ tâm lý cấp chấp sự, cái đệch, thế này so với Quan Nhã thập trưởng còn sâu sắc hơn nhiều.

Trương Nguyên Thanh vào ngồi, nói: “Vâng.”

Bác sĩ Tôn cười nói: “Không cần khẩn trương, sau đây tôi có thể sẽ hỏi một ít vấn đề riêng tư bí mật, nhưng nơi này không có camera theo dõi, cũng không có nghe lén, trừ tôi, không có bất luận kẻ nào biết, mà tôi có đạo đức nghề nghiệp của mình, sẽ không bại lộ việc riêng tư của cậu.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, 21 tuổi, người địa phương Tùng Hải, trong nhà có tiền có xe, mồ côi cha, chưa từng có bạn gái,

tinh thông là 20m.”

Trương Nguyên Thanh thành khẩn nói: “Xin đừng để lộ ra ngoài.”

Bác sĩ Tôn ngẩn ra một phen, chăm chú nhìn thật sâu: “Cậu có chút khẩn trương, theo bản năng nói lời quái dị điều tiết không khí. Tôi nói rồi, không cần gò bó, chúng ta là bạn.”

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, biết ở trước mặt thám báo T cảnh giới hánh giả, nói chêm chọc cười không có ý nghĩa, liền nghiêm mặt nói:

“Vừa rồi là nói giỡn, vậy chúng ta bắt đầu đi.”

Chương 415: Hổ Phù (1)

Bác sĩ Tôn ôm trán, hỏi: “Bình thường thích xem phim hành động không? Tôi chỉ là phim hành động phương diện tình yêu, nếu thích xem, vậy chuyên chú vào những phân loại nào, sản phẩm trong nước hay là nước ngoài? Thích diễn viên trẻ tuổi nào? Lúc xem phim có tua nhanh không? Sau khi xem phim xong, sẽ tìm bạn gái, hay là tìm khăn giấy?”

Trương Nguyên Thanh bị một loạt vấn đề hỏi ngẩn ra, thầm nhủ ông con mẹ nó có phải lắp camera theo dõi ở nhà tôi hay không?

Hỏi chuẩn như vậy? Đao nào cũng trúng yếu hại?

Bác sĩ Tôn tuổi chừng bốn mươi, nếp nhăn nơi khoé mắt nhỏ mà dày đặc, có khí chất trầm ổn bác sĩ và học giả kết hợp, nụ cười cực kỳ gần gũi.

Thấy vẻ mặt Trương Nguyên Thanh đầy ngạc nhiên, hắn mỉm cười nói:

“Yêu ghét là có thể phản ứng trạng thái tinh thần của một người nhất, tính cách như thế nào, thường thường thể hiện ở trên một ít sở thích, mà giá trị tham khảo xu hướng tính dục cùng XP, cao hơn so với sở thích bình thường.

“Cậu không cần cảm thấy xấu hổ, bác sĩ tấm lòng cha mẹ, tôi từng hỏi bệnh nhân vấn đề xấu hổ hơn nữa, cũng từng nghe bọn họ nói câu trả lời càng khó mở miệng hơn. Ở trong mắt

bác sĩ chúng tôi, chúng sinh ngang hàng.” Ở trong mắt bọn ông loại người này, chúng sinh chẳng qua là một đống máu thịt không có ý nghĩa… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, không khỏi nhớ tới dì trẻ khi học y, líu ríu hướng hắn miêu tả quá trình giải phẫu người hiến thi thể.

Trương Nguyên Thanh nghe mà thiếu chút nữa nôn, mà dì trẻ tâm tính vững như chó già.

Nếu là đạo cụ hoặc kỹ năng gây ảnh hưởng, Trương Nguyên Thanh có thể chuyển đến trên thân Tiểu Đậu Bỉ, nhưng một thám báo có thể nhìn thấu lòng người, trên bản chất là có được năng lực phát hiện nói dối, mà không phải hướng mục tiêu thi triển lực lượng nào đó.

Cho nên linh phó cũng bất lực.

Trương Nguyên Thanh chỉ có thể kiên nhẫn trả lời vấn đề của đối phương: “Phim hành động mà nói, bình thường là sẽ xem, người trưởng thành mà, ai chưa từng xem chứ. Nhưng bây giờ tìm phim càng ngày càng khó, tôi vì mở rộng con đường, thêm rất nhiều diễn đàn trò chơi.” Bác sĩ Tôn hai tay giao nhau, gật gật đầu: “Cái này rất bình thường, tôi lúc trẻ tuổi, đối với mấy thứ này cũng đặc biệt ham thích.” “Ồ? Vậy bây giờ là vì lớn tuổi sao?” Trương Nguyên Thanh cười lên.

“Không, tôi bây giờ đã có vợ, cô ấy rất xinh, vóc người lại đẹp, tôi rất yêu cô ấy.” Bác sĩ Tôn cũng cười lên.

… Trương Nguyên Thanh cảm giác mình bị phản trào phúng.

Hắn tiếp tục trả lời vấn đề sau đó:

“Tôi bây giờ là không xem cặp da đen da trắng, tương đối thích xem của Hàn Quốc, tiếp đó chính là phim những kẻ cuộc sống không tệ kia quay. So sánh với phim cặp da đen da trắng, cuộc sống bọn họ là thật, chỉ xem tên phim, liền có thể chọc đúng điểm sướng của người ta. Tuổi của nữ diễn viên thật ra không nhiều yêu cầu như vậy, chỉ cần trưởng thành là được.”

Bác sĩ Tôn chậm rãi gật đầu. “Nữ giới các giai đoạn đều thích, ừm, cái này rất bình thường.”

“Đúng đúng, đàn ông không nhiều yêu cầu như vậy, chỉ cần bộ dạng xinh đẹp dáng người tốt, yêu cầu rất đơn nhất.” Trương

Nguyên Thanh chậm rãi nói, khôi phục tính cách giỏi về xã giao:

“Xem phim khẳng định là tua rồi, không tua nhanh vậy còn là người sao. Lúc xem phim, tôi bình thường sẽ không tìm bạn gái, đều là bọn họ chủ động tìm tôi, trong lòng tôi thật ra là kháng cự.” Bác sĩ Tôn nói: “Bọn họ? Ừm… Lấy thân phận địa vị của cậu, bên người nhiều bạn gái trái lại là bình thường.”

“Không, tôi nói là chúng nó.” Trương Nguyên Thanh giơ tay, trả lời theo sự thật: “Thật ra tôi cũng chưa có bạn gái.”

Mắt bác sĩ Tôn sáng lên, đột nhiên tỏa sáng, vội vàng truy hỏi: “Vì sao không kiếm bạn gái chứ, cậu thoạt nhìn không phải người hướng nội.”

Trương Nguyên Thanh gãi gãi đầu: “Trước kia à, tôi luôn cảm thấy con gái rất phiền, họ không đáng tôi lãng phí thời gian cùng tinh lực đi ứng phó.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ gặp được mấy người khiến tôi nguyện ý tốn tinh lực đi ứng phó, nhưng về sau, loại cảm giác đó lại đã không còn.”

“Vì sao? Vừa rồi tôi đã nói, chúng sinh ngang hàng, tôi không những là chấp sự, cũng là bác sĩ tâm lý học chuyên nghiệp, từng nhận huấn luyện nghiêm khắc, câu trả lời nào cũng không sẽ làm tôi sinh ra cảm xúc khác thường, càng sẽ không dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu.” “Tôi về sau cảm thấy, có lẽ heo nái so với bọn họ càng tốt hơn.” “…” Bác sĩ Tôn ngây dại, hoàn toàn không ngờ sẽ đạt được câu trả lời như vậy.

Đường đường Nguyên Thủy Thiên Tôn, thiên tài cấp hạt giống, thế mà có sở thích tính dục vặn vẹo như vậy? Là cái gì vặn vẹo quan niệm của hắn, lúc thơ ấu gặp xâm hại? Mối tình đầu bạn gái cắm sừng? Một ít ham mê biến thái của bố hoặc mẹ?

Trong lúc nhất thời, trong ánh mắt bác sĩ Tôn đã thương hại lại cảnh giác.

Chương 416: Hổ Phù (2)

Không hề nghi ngờ, đây là một loại tâm lý biến thái, mà tâm lý biến thái, không thể nghi ngờ là tai hoạ ngầm thật lớn.

Làm nghề y nhiều năm, bệnh nhân biến thái như vậy, thật sự là vô cùng hiếm có.

“No no no!” Trương Nguyên Thanh cả giận nói: “Ông còn nói sẽ không dùng ánh mắt khác thường nhìn người ta.” Bác sĩ Tôn có chút xấu hổ.

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Thật ra đây là trả giá của đạo cụ, từ sau khi không dùng món đạo cụ đó, xu hướng tính dục của tôi đã dần dần khôi phục, hơn nữa mấy ngày nay tích cực đi đùa giỡn nữ giới cùng tổ, từng chút một ở trên người cô ấy tìm về xúc động của đàn ông.” Bác sĩ Tôn nhẹ nhàng thở ra, nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục một vấn đề tiếp theo, nói chút tình huống gia đình của cậu, không cần nói tên cùng địa chỉ với tôi, thậm chí không cần phải nói nghề nghiệp, tường thuật tóm lược đơn giản là được rồi.”

“Tôi ở cùng ông bà ngoại, còn có một dì trẻ, cậu mợ anh họ ở nhà đối diện. Bố tôi mất rất sớm, mẹ tôi cảm thấy mang theo tôi không dễ tái giá, cũng sợ bố dượng sẽ không tốt đối với tôi, liền dứt khoát tự mình nuôi tôi lớn lên. Phương thức nuôi nấng tôi của bà ấy chính là vứt tôi cho ông bà ngoại, bản thân ở bên ngoài dốc sức làm việc kiếm tiền, cũng không để ý gì tới tôi, chỉ cho tiền. Lúc còn nhỏ tìm bà ấy họp phụ huynh, bà ấy luôn nói đi tìm cậu, mẹ bận làm, phải kiếm tiền…”

Bác sĩ Tôn kiên nhẫn nghe xong, đột nhiên hỏi: “Cậu hận bà ấy sao?”

“Không hận!”

“Cậu nói dối.” “Quả thật không hận, nhưng có oán.”

Bác sĩ Tôn lúc này mới gật đầu, một vấn đề tiếp theo: “Lúc còn nhỏ từng có hành vi hành hạ đến chết động vật không?” “Có chứ, tôi thích ngồi xổm đầu ngõ, ném một miếng thịt béo không thích ăn, sau đó nhìn đàn kiến kết đội di chuyển đi, ở lúc chúng nó sắp thành công, đi tè giội trôi toàn bộ. Còn có châu chấu, ếch, chuồn chuồn vân vân.”

“Chó mèo thì sao.”

“Cái đó không có.”

Bác sĩ Tôn đánh giá hắn vài giây, tiến vào một chi tiết cuối cùng:

“Tôi hỏi xong vấn đề này, lần nói chuyện với nhau này của chúng ta liền kết thúc. Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu, đối với nghề nghiệp tà ác thấy thế nào?”

Trương Nguyên Thanh tìm từ một lát: “Căm hận cùng thương hại.”

Bác sĩ Tôn chợt khẽ nhíu mày: “Thương hại?”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Tôi là Thần dạ du, từng xem quá khứ của rất nhiều người nghề nghiệp tà ác, bọn họ tâm tính vặn vẹo phần lớn đều ở thơ ấu, bộ phận nhỏ là ở trong xã hội thấy quá nhiều bất công, dần dần chán đời, sa ngã thành tội phạm. Có một vị triết học gia từng nói, trong nhân loại sinh ra mỗi một con ác ma, liền đại biểu quanh thân có vô số ác ma.

“Nghề nghiệp tà ác chính là chính là ác ma sinh ra kia, mà người ép hắn đi lên con đường này, là ác ma ẩn tính. Tôi cho rằng, mỗi một phần tội nghiệt đều là nghiệp hỏa của bản thân nhân loại, bây giờ internet phát triển như vậy, ác ma sinh ra có lẽ không chỉ là bị người xung quanh hãm hại, còn có các ác ma năm châu bốn biển.

“Cho nên tôi thương hại bọn họ, nhưng cái này không trở ngại tôi khi gặp được, thuận tay rửa sạch tội nghiệt của bọn họ.”

Bác sĩ Tôn lâm vào trầm ngâm.

Một hồi lâu sau, hắn cảm khái nói:

“Cậu là người giỏi về tự hỏi, tôi từng thấy rất nhiều tân thủ linh cảnh, cái nhìn của bọn họ đối với nghề nghiệp tà ác đơn giản mà thống, cho rằng đó là tội phạm, là nhân tính sa ngã, là ngọn nguồn nguy hiểm, là kẻ địch phải diệt trừ.

“Cái này đương nhiên cũng không sai, nhưng rất ít người sẽ đi suy nghĩ nguyên nhân nghề nghiệp tà ác sinh ra, cùng từ trong đó nghĩ lại ra một vài thứ.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Có lẽ bọn họ không phải không biết nghĩ, mà là lười nghĩ, không muốn đi nghĩ.”

Hắn sở dĩ suy nghĩ những thứ này, một mặt là tiếp xúc đến Xấu Hổ Làm Cha người nghề nghiệp tà ác như vậy, một mặt khác là Thần dạ du sau khi hỏi linh, hấp thu ký ức linh thể, sẽ sinh ra cảm giác nhập vai mãnh liệt.

Phải biết rằng, nhân loại buồn vui là không tương thông, cực khổ của người khác, ở trong mắt ngươi có lẽ là đề tài gây cười, chỉ có thật sự thay vào, mới sẽ đi suy nghĩ.

Là Thần dạ du nghề nghiệp này, cho Trương Nguyên Thanh điều kiện suy nghĩ những thứ này.

"Vấn đề của tôi hỏi xong rồi!" Bác sĩ Tôn mỉm cười gật đầu: "Cảm tạ phối hợp, cậu có thể đi ra ngoài."

Chờ Trương Nguyên Thanh đi ra ngoài, đóng lại cửa phòng hỏi chẩn đoán, bác sĩ Tôn trượt bánh xe lăn dưới ghế ngồi, chuyển qua trước màn hình máy tính, trước tiên đánh dấu móc ở hạng mục đánh giá tinh thần của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tiếp theo ghi chú đánh giá:

"Trạng thái tinh thần bình thường, giàu chính nghĩa, nghi ngờ nguyên nhân gia đình, quen dùng bề ngoài sáng sủa nhiệt tình che giấu quái gở cùng thâm trầm trong lòng. Kẻ chủ nghĩa duy tâm, giai đoạn này không đề nghị cho chức vị quá quan trọng." Kẻ chủ nghĩa duy tâm, càng thêm quen duy trì bảo vệ chính nghĩa trong lòng, mà không phải trật tự.

Chương 417: Hổ Phù (3)

Nói đơn giản một chút, ở giữa cấp bậc chính nghĩa cùng kết quả chính nghĩa, loại người này sẽ thiên hướng kẻ sau.

Kết quả chính nghĩa, thật ra càng dễ dàng đạt được đại đa số người tán đồng cùng cộng hưởng hơn, nhưng đối với kẻ chấp pháp mà nói, cấp bậc chính nghĩa phải cao hơn tất cả.

Trương Nguyên Thanh quay về sảnh chờ lầu hai, lúc này, nhân viên tham dự tổng kiểm tra sức khỏe đã lục tục rời khỏi.

Trừ thành viên đội 2 tới muộn, chỉ có lác đác hai ba người còn đang xếp hàng.

Lý Đông Trạch ngồi ở trên ghế công cộng, hai tay chống gậy, cười nói:

“Từ trong vẻ mặt của cậu, tôi có thể nhìn ra vừa rồi vấn đề của Tôn chấp sự rất không tao nhã.” Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai, cười khổ nói:

“Hắn thế mà hỏi bình thường có xem phim hay không, thích xem nữ diễn viên thế nào, mọi người sao không sớm chút nói cho em biết bác sĩ tâm lý sẽ hỏi loại vấn đề xảo quyệt này?” Nói xong, hắn thấy thành viên đội 2, cùng với mấy đội viên bên cạnh đồng loạt nhìn qua.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh chột dạ: “Chẳng lẽ, những thứ này không phải vấn đề cố định?”

Đội 2: “Không phải!”

Ôi đệch! ! Mình có thể rút về lời vừa rồi không? Trương Nguyên Thanh đè nén sự xấu hổ cuồn cuộn trong lòng, bừng tỉnh đại ngộ: “Nhất định là thấy tôi trẻ tuổi tuấn lãng, diện mạo bất phàm, cho nên mới đưa ra vấn đề như vậy, ha ha. Ha ha ha…”

Thật không hổ là cậu, da mặt đủ dày! Đám người đội 2 nghĩ.

Quan Nhã bừng bừng hứng thú nói: “Vậy cậu trả lời như thế nào?”

Trương Nguyên Thanh liếc cô một cái: “Tôi nói tôi không thích xem phim, tôi thích làm Quan Công*.” Quan Nhã: “ …”

Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở bên cạnh Lão ti cơ, yên lặng chờ đợi.

Hắn tựa vào ghế dựa lưng, nhắm mắt trầm ngâm.

Hổ Phù là đạo cụ loại quy tắc, hơn nữa là loại tầng cấp cực cao kia, lừa gạt ở trước mặt nó không có khả năng lớn lắm, bằng không, Vô Ngân đại sư sẽ không trả lời như vậy.

Lần này tổng kiểm tra sức khỏe mời ra Hổ Phù, mục đích là lôi ra hành giả chính phủ trong phân bộ Tùng Hải, bị Ám Dạ Mân Côi cùng tà ác tổ chức thu mua, khống chế.

Cho nên, nội dung một lát nữa hỏi, khẳng định tương quan với nghề nghiệp tà ác cùng với Ám Dạ Mân Côi.

Mà mình hai thứ đều không phải.

Nếu nhất định phải nói vết nhơ, chính là cùng Tiểu Viên, Vô Ngân các ngoại tộc trong nghề nghiệp tà ác này có lui tới ngắn ngủi, nhưng Tạ Linh Hi có thể làm chứng cho mình, cái này hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Làm người nắm giữ công huân cấp A, chút việc nhỏ này, nhiều nhất bị hỏi trách cùng cảnh cáo, không có việc lớn, huống chi Phó Thanh Dương là cấp trên của mình.

Chuyện truyền nhân Ma Quân, chủ yếu là Thái Nhất môn đang điều tra, Ngũ Hành minh cũng không ham thích, đại khái là sẽ không hỏi.

Trương Nguyên Thanh yên lặng phân tích xong, cảm thấy vấn đề không lớn.

Đại khái nửa tiếng sau, thành viên đội 2 lục tục hoàn thành khảo nghiệm của Hổ Phù, sau khi Vương Thái đi ra, Trương Nguyên Thanh tự giác đi về phía cửa phòng hỏi cuối hành lang.

Phòng hỏi rất lớn, bố cục lại đơn giản, vị trí sát cửa sổ bố trí một cái bàn làm việc, sau bàn là Phó Thanh Dương mặc trang phục đi làm màu trắng, buộc tóc đuôi ngựa đẹp trai.

Có một chiếc máy quay giá tam giác, ống kính hướng về bàn làm việc.

“Ngồi đi, cậu là một người cuối cùng, không cần lãng phí thời gian.” Phó Thanh Dương nâng tay ra hiệu.

Trương Nguyên Thanh gật đầu vào ngồi.

Tay phải Phó Thanh Dương vươn vào không trung, lấy ra một pho tượng hổ thú đồng xanh to bằng bàn tay, làm tư thế ngẩng đầu rít gào, đầu hổ, sống lưng cùng đuôi hình thành một đường cong mượt mà.

“Gào!”

Bên tai Trương Nguyên Thanh truyền đến tiếng rít gào gội rửa tâm linh, con ngươi của hắn bỗng nhiên tan rã, nhìn thấy ở sâu trong thức hải, một con bạch hổ mắt xếch thân thể thon dài nằm nghiêng, thần uy lẫm liệt, mắt hổ nghiêm khắc.

Uy áp trước nay chưa từng có, sợ hãi trước nay chưa từng có.

Trương Nguyên Thanh sắc mặt trắng bệch, tay chân co giật, thân thể không chịu khống chế run rẩy.

Đây là đạo cụ loại quy tắc đẳng cấp cao? Hắn cảm nhận được linh hồn run rẩy, như rơi vào vực sâu.

Phó Thanh Dương tay cầm Hổ Phù, khí tức trở nên uy nghiêm cao xa, giống như nguyên soái nắm giữ trăm vạn đại quân, chậm rãi mở miệng:

"Nguyên Thủy, cậu có phải cơ sở ngầm của Ám Dạ Mân Côi hay không."

Dứt lời, Trương Nguyên Thanh" thấy" bạch hổ mắt xếch trong thức hải uy nghiêm đánh giá hắn, tựa như chỉ cần hắn nói dối, sẽ vồ tới, cắn xé hắn thành mảnh vụn.

Môi Trương Nguyên Thanh khẽ run rẩy: "Không phải…"

Phó Thanh Dương chờ đợi vài giây, thấy không có khác thường, khẽ gật đầu, hỏi ra vấn đề thứ hai:

"Cậu có âm thầm lui tới với nghề nghiệp tà ác hay không?"

… Nghe được vấn đề, trong lòng Trương Nguyên Thanh muốn mắng mẹ kiếp, lý trí nói cho hắn nên giấu, theo bản năng lại trước một bước, ở dưới mắt hổ nhìn chăm chú, thổ lộ chân tướng:

"Có."

Chương 418: Cung chủ quay về (1)

Phó Thanh Dương nheo mắt lại.

"Nhưng, nhưng tôi cảm thấy, tôi nên giải thích một chút." Trương Nguyên Thanh giọng run run nói, tựa như lữ nhân bôn ba ở trong gió lạnh.

Phó Thanh Dương nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, hắn đứt quãng mang tình huống kết bạn Xấu Hổ Làm Cha, thay gã truyền lời báo cho Phó Thanh Dương, nhưng che giấu địa chỉ khách sạn Vô Ngân.

“Tình huống sự việc chính là như thế, Tạ gia Tạ Linh Hi có thể làm chứng cho tôi. Mặt khác, tôi không tiếp xúc quá nhiều với bọn họ.”

Lời trên đây đều là nói thật, chỉ là mang không lui tới nữa, khéo léo nói thành không có quá nhiều tiếp xúc.

Dưới uy áp của Hổ Phù, hắn không thể nói chuyện, nhưng nghiền ngẫm từng chữ một không ở phạm trù năng lực của đạo cụ, chỉ cần Phó Thanh Dương không xoi mói, hắn tự tin vấn đề này có thể không đau không ngứa vượt qua được, ít nhất không có di chứng quá lớn.

Phó Thanh Dương giọng điệu lạnh nhạt đánh giá:

“Chuyện này, tôi sẽ phản hồi cho Cẩu trưởng lão, về phần thái độ của hắn đối với việc này, cậu liền mặc cho số phận đi.” Giọng điệu không tốt, nhưng lướt qua rất nhanh.

“Một vấn đề cuối cùng! Là Thái Nhất môn nhờ tôi hỏi.” Phó Thanh Dương sửa lại tư thế ngồi, nói: “Cậu, là truyền nhân Ma Quân sao?”

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trắng bệch như tờ giấy.

Không thể dùng bất cứ lời nào miêu tả tâm tình Trương Nguyên Thanh giờ phút này, nếu nhất định phải có, đó chính là ‘đệch’!

Thái Nhất môn còn chưa bỏ qua tìm kiếm truyền nhân Ma Quân, quyết tâm tìm truyền nhân Ma Quân của bọn họ lớn như vậy?

Mình nên làm cái gì bây giờ? Chuyển bạch hổ trong đầu cho Tiểu Đậu Bỉ? Không được, Tiểu Đậu Bỉ không chịu nổi uy áp của bạch hổ, sẽ hình thần câu diệt ngay lập tức, ngả bài? Đánh cược một phen tình nghĩa của Phó Thanh Dương đối với mình? Nếu ngồi ở nơi đó là Quan Nhã còn có khả năng.

Phó Thanh Dương hẳn là ở lúc thao túng Thiên Đạo Bất Công, đã dâng lên nghi ngờ đối với mình, lúc ấy chưa nói, là gồng đại chiêu, chờ Hổ Phù đến? Nhưng cũng không đúng, lấy “mắt lửa ngươi vàng” cùng đạo cụ của hắn, cho dù không có Hổ Phù, cũng có thể khiến mình thổ lộ nói thật.

Không ngờ vẫn là đi đến một bước này, hiện thực vĩnh viễn sẽ không tiến hành dựa theo tâm ý của ngươi.

Cả người Trương Nguyên Thanh kịch liệt run rẩy, như là chim cút lâm vào trong sợ hãi, nhưng thật ra hắn đang giằng co với bạch hổ mắt xếch trong thức hải, cố gắng kháng cự, tuy dốc hết toàn lực đấu tranh, cũng chỉ là trì hoãn thời gian thổ lộ chân tướng.

Rốt cuộc, hắn mở miệng, phun ra một chữ: "Tôi…" Mồ hôi như hạt đậu tí tách từ trán lăn xuống.

Phó Thanh Dương ánh mắt thâm thúy nhìn hắn: "Cậu cái gì?"

Trong thức hải, con bạch hổ mắt xếch kia chậm rãi đứng lên, tựa như chuẩn bị cắn người.

Sự sợ hãi bùng nổ trong lòng Trương Nguyên Thanh, linh thể run rẩy, ngay tại lúc hắn muốn thẳng thắn thân phận, nói ra sự thật bản thân là truyền nhân Ma Quân, đột nhiên, ở sâu trong thức hải, một luồng thái âm lực chí âm chí thuần trào ra mãnh liệt.

Luồng lực lượng này giống như nước lũ vỡ đê, cọ rửa linh thể của hắn, cuối cùng ở sâu trong thức hải, ngưng tụ thành một vầng trăng tròn màu đen thật lớn.

Ánh trăng mông lung hư ảo chiếu xuống, bao trùm linh thể Trương Nguyên Thanh, hắn cảm giác được một loại thoải mái cùng nhẹ nhõm trước nay chưa từng có, giống như trẻ sơ sinh trở về cơ thể mẹ.

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía con bạch hổ mắt xếch kia, nó vẫn nghiêm nghị uy vũ như cũ, làm người ta sợ hãi phát ra từ trong lòng, nhưng phần uy áp khiến linh hồn hắn run rẩy kia đã biến mất. Không, không phải biến mất mà là bị ánh sáng của trăng tròn màu đen che chắn.

Trương Nguyên Thanh cảm thụ được "bầu trời" chiếu xuống thái âm lực, bắt nguồn từ bản năng của Thần dạ du, hắn phúc chí tâm linh suy luận ra bản chất của trăng tròn màu đen, nó tượng trưng cho âm tính, tượng trưng cho bí ẩn!

Đây là lực lượng của thẻ nhân vật? Có thể đối kháng lực lượng của đạo cụ loại quy tắc? Nó quả nhiên không chỉ là vượt qua

phó bản thưởng cho đạo cụ đơn giản như vậy, Thái Nhất môn tốn bao nhiêu công sức tìm kiếm truyền nhân Ma Quân, không phải không có lý do, phương diện này cất giấu tin tức mình không biết, trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm kinh ngạc.

Hắn giờ phút này hoàn toàn thoát khỏi Hổ Phù chấn nhiếp, nhưng mặt ngoài vẫn kinh sợ như cũ, như rơi vào vực sâu.

Ở trong ánh mắt càng thêm sắc bén của Phó Thanh Dương, Trương Nguyên Thanh để dây thanh không ngừng run rẩy, "Tôi… không phải Ma Quân… truyền nhân. Khi nói ra câu này, Trương Nguyên Thanh nhìn vào bên trong thức hải, trong lòng run sợ quan sát phản ứng của bạch hổ mắt xếch. Nó vẫn duy trì tư thái uy nghiêm, nguy nga bất động.

Giấu, giấu được rồi? Trương Nguyên Thanh suýt nữa như trút được gánh nặng thở phào một hơi, nhưng cân nhắc đến Phó Thanh Dương chưa triệt hồi Hổ Phù, liền cưỡng ép nhịn xuống. Phó Thanh Dương theo thường lệ chờ đợi vài giây, thấy không có khác thường, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc của hắn lập tức dịu đi, năm ngón tay siết chặt, Hổ Phù biến mất, trở về ô vật phẩm. Trương Nguyên Thanh lúc này mới phối hợp dựa vào phía sau, xụi lơ ở trên ghế dựa cao, kịch liệt thở dốc.

Chương 419: Cung chủ quay về (2)

Phó Thanh Dương đứng dậy, đi đến trước máy quay phim, tắt thiết bị này.

Quay về bên cạnh bàn ngồi xuống, cho Trương Nguyên Thanh gần mười phút thời gian giảm xóc, đợi hắn hít thở khôi phục bình thản, sắc mặt không tái nhợt nữa, Phó Thanh Dương mở miệng nói: "Kế tiếp là thời gian chúng ta tán gẫu riêng."

"Nguyên Thủy, tôi nghĩ mời cậu gia nhập bạch Hổ vệ.

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thái nhũn ra dựa vào ghế dựa lưng: "Bạch Hổ vệ? Bang phái bách phu trưởng sáng tạo?" Hắn nhớ tới Linh Quân từng nói chi tiết này.

“Đúng vậy.” Phó Thanh Dương gật đầu: “Bạch Hổ vệ trước mắt là bang phái cấp 3, có thể chiêu nạp hai mươi thành viên bang phái. Tôi đã chiêu nạp mười lăm vị, cái ghế thứ mười sáu, tôi muốn cho cậu.” Trương Nguyên Thanh nhất thời có chút chần chờ.

“Bạch Hổ vệ là tổ chức thuộc về tôi, có một bộ phúc lợi độc lập với chính phủ, lương mỗi tháng một trăm ngàn, phân phối một căn nhà khu vực vàng của thành phố tuyến 1 tuyến 2, giá trị không thua dưới hai mươi triệu.

“Mặt khác, sẽ có một câu lạc bộ chuyên môn phục vụ cho Bạch Hổ vệ, cậu có bất cứ nhu cầu gì, đều có thể liên hệ bọn họ. Mua xa xỉ phẩm, xe sang, cùng với các loại nhu cầu cần thân phận, đều có thể tìm bọn họ đi làm.

“Bao gồm thứ cậu thích, cô gái đi tất chân màu đen, cậu lạc bộ sẽ thay cậu tìm đến một đống.

Trương Nguyên Thanh nghe mà trợn mắt há hốc mồm, khi nghe tới một câu cuối cùng, lại cảm thấy ý kiến của bách phu trưởng đối với hắn ngoan cố hơn nữa không đủ khách quan. Mình là loại háo sắc đó?

“Mà yêu cầu của tôi đối với các người chỉ có một, đó chính là, mệnh lệnh của tôi phải cao hơn Ngũ Hành minh.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Dùng lời cổ đại mà nói, Bạch Hổ vệ là huynh đệ, cũng là tư binh của tôi. Đương nhiên, chúng ta ở bề ngoài là bang phái dưới trướng Bạch Hổ binh chúng.” Đối phương cho quá nhiều rồi, Trương Nguyên Thanh không chần chờ nữa, cao giọng nói: “Nguyện ý quên mình phục vụ cho bách phu trưởng! !

Rất hiển nhiên, Phó Thanh Dương muốn bồi dưỡng hắn thành thành viên tổ chức của bản thân. Ở trong Kim Tự Tháp quyền lực của chính phủ hướng lên trên leo lên, cái dũng của cá nhân thất phu không có ý nghĩa lớn, công tử ca hào môn này cao ngạo lạnh lùng, nhưng không hổ là xuất thân đại gia tộc, nên biết đều biết.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh suy đoán như thế, nhưng vẫn hỏi ra: “Bách phu trưởng vì sao phải mời tôi?”

“Rất sớm trước đó, tôi đã muốn mời cậu gia nhập Bạch Hổ vệ, nhưng Cẩu trưởng lão nói, điều kiện tiên quyết là có thể thông qua tổng kiểm tra sức khỏe.” Phó Thanh Dương nói:

“Đương nhiên, cho dù Cẩu trưởng lão không nói, tôi cũng sẽ mời chào cậu, ngươi là kẻ khiến tôi thưởng thức nhất trong một đám thiên tài tôi quan sát.

Nói tới đây, thiếu gia Phó gia vẻ mặt cao ngạo, giống như quân vương trẻ tuổi chỉ điểm giang sơn:

“Trên đời này thiên tài rất nhiều, nhưng ở trong mắt tôi, đại bộ phận đều là rác rưởi. Linh Quân là thiên tài, nhưng quá lười nhác, bùn nhão không đắp được tường. Quan Nhã là thiên tài, nhưng không có một trái tim cường giả, thích ứng trong mọi tình cảnh, cho nên cũng là rác rưởi. Khương Tinh Vệ thiên phú cực cao, đầy đầu óc lại chỉ muốn đánh nhau, cô ấy tu hành là vì cô ấy thích đánh nhau, mà không phải khắc khổ hướng lên trên, cho nên vẫn là rác rưởi. Nữ nguyên soái Bạch Hổ binh chúng thiên phú mạnh đến mức làm người ta tuyệt vọng, nhưng sự cố gắng của cô ấy không xứng với thiên phú của cô ấy, cho nên cô ấy cũng là rác rưởi.”

Trương Nguyên Thanh nghe mà kinh hồn táng đảm, thầm nhủ bách phu trưởng, lời này cũng không nên nói, truyền đến trong tai hoàng thượng, là phải chặt đầu. Nhưng người nọ sau bàn lạnh lùng cao ngạo, giống như hắn mới là chí tôn trên vạn người.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói: “Nguyên Thủy, cậu và bọn họ không giống nhau, cậu có nội tâm thâm trầm hơn, bề ngoài khéo đưa đẩy hơn, cùng với tinh thần khắc khổ hơn so với bạn cùng lứa tuổi, đây là tôi trải qua quan sát ra kết luận.

Ba phần báo cáo phó bản cấp S khiến tôi biết, cậu có tính dẻo dai ở trong nghịch cảnh càng kìm kẹp càng dũng mãnh, một điểm này rất giống tôi. Phẩm chất như vậy, so với thiên phú càng thêm quan trọng.

Giống anh? Cừ thật, nhi thần cảm tạ phụ hoàng ưu ái? Trương Nguyên Thanh nhịn không được muốn lẩm bẩm.

Hắn bỗng nhớ tới Quan Nhã từng nói, Phó Thanh Dương lúc còn trẻ thiên phú cực kém, không được trưởng bối gia tộc coi

trọng, bị đứa nhỏ cùng trang lứa xem thường.

Lại liên tưởng đến lời vừa rồi, cùng với Phó Thanh Dương về sau phát tích, Trương Nguyên Thanh có chút hiểu công tử ca cao ngạo này, vì sao sẽ ưu ái như thế đối với mình. "Cảm tạ bách phu trưởng bồi dưỡng." Trương Nguyên Thanh vội vàng hiến dâng cảm tạ cùng nịnh hót.

Rời khỏi bệnh viện Đường thị, Trương Nguyên Thanh không ngồi xe của Lý Đông Trạch, lấy cớ trường học có tiết, rời khỏi một mình. Hắn đi ở bên đường dòng xe cộ lao vun vút, trong đầu lặp đi lặp lại suy nghĩ hai vấn đề:

Một, trăng tròn màu đen.

Chương 420: Cung chủ quay về (3)

"Mình nhớ Viên Đình từng nói, Linh Cảnh Hành Giả sau khi chết, linh cảnh sẽ cập nhật lại thẻ nhân vật, nhưng Linh Cảnh Hành Giả đẳng cấp cao, cập nhật lại khó có thể hoàn toàn, cho nên sẽ để lại một chút đặc thù.

"Nhưng lực lượng này có phải quá đáng lắm rồi hay không, có thể ngăn cản đạo cụ loại quy tắc đẳng cấp cao, tuyệt đối là lực lượng cấp bậc cao, hẳn là không có khả năng bảo lưu lại nhỉ. Có lẽ, đây là nguyên nhân Thái Nhất môn đau khổ tìm kiếm truyền nhân Ma Quân?"

"Hoặc, là một bộ phận của nguyên nhân?"

"Cái này cũng là chuyện tốt, từng chút một cởi bỏ lớp khăn che mặt của thẻ nhân vật, vẫn tốt hơn so với cái gì cũng không phát hiện được. Đáng tiếc, lực lượng kia không chịu mình khống chế, mình thậm chí không phát hiện được nó tồn tại. Bản năng Thần dạ du nói cho mình biết, đó là ngọn nguồn của thái âm, tượng trưng cho bí ẩn.

Hai, bệnh cũ đau đầu.

Có lần tổng kiểm tra sức khỏe này, hắn ý thức được bệnh đau đầu không bình thường. Trước kia chưa đi suy nghĩ sâu xa bệnh đau đầu, là vì một sinh viên bình thường năng lực có hạn, không thể làm gì được.

Sau khi trở thành Linh Cảnh Hành Giả, hắn từng nghĩ trong linh cảnh có "bác sĩ" nghề nghiệp như vậy hay không, nhưng lúc ấy cấp bậc thấp, chức vị thấp, quyền hạn không đủ, hơn nữa tần suất phát bệnh có thể giảm, liền không để bụng như vậy nữa.

Mình phải hỏi một chút lão mẹ là mua thuốc ở đâu. Nghĩ đến đây, hắn mở ra danh bạ, gọi vào số của mẹ hơn nửa năm rồi chưa từng liên hệ.

Điện thoại rất nhanh đã kết nối, trong loa truyền đến thanh âm của mẹ dịu dàng, nhưng tỏ ra có chút cường thế: "Nguyên Tử? Có chuyện gì, mẹ lát nữa phải họp."

"Mẹ, thuốc đặc hiệu kia của con, mẹ mua ở đâu." Trương Nguyên Thanh hỏi. "Vì sao đột nhiên hỏi cái này? Là uống hết thuốc rồi?"

Tuy không nhìn thấy đối phương, nhưng nghe tiếng, Trương Nguyên Thanh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nhíu mày của mẹ. "Chưa uống hết, con chỉ là muốn biết." Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm nói, giọng điệu cũng lạnh lùng nhàn nhạt, không còn sự hoạt bát nhiệt tình ngày xưa.

"Thuốc đó của con là mẹ nhờ một đồng bạn làm ăn nước ngoài mua, lúc ấy không phải đã nói với con sao, thuốc này còn chưa đưa ra thị trường, ở giai đoạn nghiên cứu phát triển, nếu không phải thân thể con càng ngày càng không ổn, mẹ thật sự không có cách nào cả, là sẽ tuyệt đối không cho con dùng thuốc này, không ngờ thật sự hữu hiệu."

"Nước ngoài nhà ai công ty?"

"Trẻ con không nên hỏi nhiều như vậy, con đừng mang sự tồn tại của thuốc này truyền ra, cái này thuộc về cơ mật làm ăn." Mẫu thân không kiên nhẫn nói một câu, sau đó phát hiện giọng điệu không ổn, nhẹ nhàng nói: "Mẹ cuối năm sẽ về nước đón Tết, con muốn quà gì?

"Không cần." Trương Nguyên Thanh từ chối.

Bên kia im lặng một chút, làm ra sự thỏa hiệp nhất định, nói: "Mẹ nhớ rõ người bạn đó năm nay sẽ tới đại lục khảo sát thị trường, nếu như con thật sự muốn tìm hiểu, tìm hắn hỏi một chút, mẹ sẽ nói một tiếng thay con."

“Vâng!” Trong lỗ mũi Trương Nguyên Thanh phát ra âm thanh.

“Không còn việc gì thì thôi nhé, mẹ phải họp.”

Bà mãi mãi là như thế, vĩnh viễn có công việc làm không hết, luôn luôn chán ghét câu thông hiệu suất thấp, bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào, bao gồm con trai mình, đều không quan trọng bằng sự nghiệp.

Trương Nguyên Thanh kết thúc cuộc gọi.

Hắn thu điện thoại di động về trong túi, tâm tình buồn bực đi một lúc, điện thoại lại đổ chuông.

Trương Nguyên Thanh lập tức đi móc điện thoại, xem, thì ra là Tạ Linh Hi gọi tới.

Sự chờ mong trong mắt hắn lập tức biến mất, hậm hực nhận cuộc gọi:

“Cho em ba mươi giây nói xong, anh bên này đều là các chị gái chân dài tất đen, không rảnh nghe em nói dài dòng.”

“Nguyên Thủy ca ca thích tất đen sao? Người ta cũng có thể mặc cho anh xem.” Tạ Linh Hi giọng ngọt ngào.

Trương Nguyên Thanh nghĩ chút, lắc đầu từ chối: “Không, em không cần, em mặc quần áo thủy thủ tương đối tốt hơn. Khụ khụ, nói nhảm đấy, anh không muốn thấy em mặc quần áo thủy thủ, mau nói có chuyện gì?”

“Cung chủ tỷ tỷ trở về rồi, chị ấy muốn gặp anh.” Ngữ khí Tạ Linh Hi thấp xuống, “Tình trạng chị ấy có chút không đúng, trong điện thoại không tiện nói, anh qua đây là được.”

Bà điên về rồi? Ồ, cô ấy đi phía Bắc cũng sắp một tuần rồi. Trương Nguyên Thanh dừng bước, ở ven đường vẫn một chiếc taxi.

Trong bệnh viện Đường thị.

Phó Thanh Dương đứng ở trước cửa sổ, nghe điện thoại, nói:

“Toàn thể thành viên khu Khang Dương đã điều tra xong, không có thành viên Ám Dạ Mân Côi, cũng không có ai bị tổ chức tà ác mê hoặc, khống chế.”

Giọng điệu Cẩu trưởng lão trầm thấp "Ừm" một tiếng: "Tốt hơn hôm qua."

Ngày hôm qua làm kiểm tra sức khoẻ là khu Kim Giang, điều tra ra hai thành viên của Ám Dạ Mân Côi, giam giữ ngay tại chỗ, sau khi tra hỏi một phen, chỉ biết cấp trên của hai người đó có khả năng là nhân vật cấp chấp sự của chính phủ. Cụ thể là ai, hai thành viên đó cũng không biết.

Chương 421: Cung chủ quay về (4)

Nhưng, trước đó, ở trước khi tiến hành tổng kiểm tra sức khỏe đối với nhân viên tầng dưới chót, Cẩu trưởng lão đã trước một bước triệu tập chấp sự phân bộ Tùng Hải, hoàn thành kiểm tra sức khoẻ. Mọi thành viên thông qua.

Phó Thanh Dương trầm ngâm nói: "Ám Dạ Mân Côi có thủ đoạn giấu được Hổ Phù cảm giác, trưởng lão, cái này thật ra cũng là một manh mối."

Cẩu trưởng lão lại "Ừm" một tiếng: "Thủ đoạn có thể che chắn Hổ Phù không nhiều, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi lại là Thần dạ du, tôi đại khái biết hắn ở trình độ nào rồi. Đó là tồn tại mang thái âm lực luyện đến mức tận cùng, cùng cấp bậc với năm vị minh chủ."

"A, thái âm có hai năng lực trung tâm, lực lượng âm tính cùng bí ẩn."

Hai năng lực này, thật ra đã sớm ở trong kỹ năng giai đoạn Siêu phàm thể hiện ra: Phệ Linh cùng Dạ Du

Cẩu trưởng lão chuyển hướng đề tài, hỏi:

"Nguyên Thủy đánh giá thế nào?" Phó Thanh Dương báo cáo theo sự thật:

"Tôn chấp sự đưa ra đề nghị là, tạm thời không đề nghị cho chức vị quá quan trọng, cậu ta còn cần rèn luyện, cần lĩnh ngộ chân lý của kẻ chấp pháp. Về phần tôi bên này, hỏi ra hắn từng có qua lại với nghề nghiệp tà ác, nhưng đó cũng chỉ là tiếp xúc bèo nước gặp nhau. Tôi cho rằng cậu ta là một người trẻ tuổi có chừng mực có tinh thần trượng nghĩa, cái này không nên trở thành vết nhơ của cậu ta."

“Cậu ta thật sự không phải truyền nhân Ma Quân à? Không dựa vào truyền thừa, lại thể hiện ra thiên phú biến thái như vậy, Tôn trưởng lão tựa như càng hồ đồ hơn rồi.”

hướng đại lục khảo sát thị trường, nếu ngươi thật muốn hiểu biết, tìm hắn hỏi một chút, mụ mụ thay ngươi nói một tiếng.

“Hả!” Trương Nguyên Thanh xoang mũi dặm phát ra âm thanh.

Nàng vĩnh viễn đều là như thế này, vĩnh viễn có mang không xong chuyện, vĩnh viễn đều chán ghét thấp hiệu suất câu thông: Gì sự bất luận kẻ nào, bao gồm mình đứa nhỏ, đều không có sự nghiệp quan trọng. Trương Nguyên Thanh cắt đứt điện thoại.

Hắn đem điện thoại di động thu hồi đâu dặm, tâm tình buồn bực tiêu sái một lát, điện thoại lại vang.

Trương Nguyên Thanh lập tức đi sờ điện thoại di động, vừa thấy,

Thì ra là Tạ Linh Hi đánh tới.

Hắn trong mắt mong được nhất thời biến mất, tức giận chuyển được điện thoại:

“Cho ngươi ba mươi giây nói xong, ta bên này đều là hắc tất chân đại chân dài tiểu thư tỷ, không rảnh nghe ngươi hạt tất tất.”Nguyên Thủy ca ca thích hắc tất chân sao, người ta cũng có thể mặc cho ngươi xem.” Tạ Linh Hi tiếng nói ngọt. Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, lắc đầu từ chối: “Không, ngươi không cần, ngươi mặc thủy thủ phục có vẻ tốt khụ khụ, vô nghĩa đâu, ta không phải muốn xem ngươi mặc thủy thủ phục, chạy nhanh nói chuyện này.

Cung chủ tỷ tỷ đã trở lại, nàng muốn gặp ngươi.” Tạ Linh Hi giọng điệu thấp đi xuống, “Của nàng trạng thái có chút không đúng, điện thoại dặm không có phương tiện nói, ngươi lại đây là được điên phê đã trở lại? Ô, nàng đi phương Bắc cũng mau nhất tuần. Trương Nguyên Thanh dừng lại bước chân, ở ven đường ngăn cản nhất xe taxi.

Đường thị bệnh viện dặm, Phó Thanh Dương đứng ở cửa sổ sát đất tiền, nghe điện thoại di động, nói: Đến, nhưng này cũng chỉ là bình thủy tương phùng tiếp xúc, ta cho rằng hắn là một

cái có chừng mực có chính nghĩa người trẻ tuổi, cái này không nên trở thành hắn chỗ bẩn.

Cẩu trưởng lão chưa đánh giá, hỏi: "Cậu ta có qua lại với thế lực nào?"

Phó Thanh Dương: "Vị kia cậu ta tiếp xúc, tự xưng Vô Ngân đại sư."

Ngữ khí Cẩu trưởng lão rõ ràng chuyển biến tốt: "Là hắn à, vậy thì không cần để ý tới. Đúng rồi, điều Thái Nhất môn nhờ cậu hỏi, đã hỏi chưa?"

Phó Thanh Dương nói: "Hắn không phải Ma Quân truyền nhân.

Cẩu trưởng lão rốt cuộc nở nụ cười: "Tối lắm!"

Vịnh Phó gia, Linh Quân cúp máy, lẩm bẩm:

""Cậu ta thật sự không phải truyền nhân Ma Quân à? Không dựa vào truyền thừa, lại thể hiện ra thiên phú biến thái như vậy, Tôn trưởng lão tựa như càng hồ đồ hơn rồi."

Mặc kệ thế nào, thân phận Nguyên Thủy không cần hoài nghi, trọng điểm điều tra của Thái Nhất môn có thể dời đi rồi.

Hắn nhập tin tức, gửi một cái tin nhắn báo cáo cho trợ thủ của Tôn trưởng lão.

Khách sạn Hoa Vũ.

Trương Nguyên Thanh ở dưới nữ trợ lý dẫn dắt, vào thang máy, tới tầng tương ứng phòng tổng thống. Cửa thang máy vừa mở ra, hắn liền thấy Tạ Linh Hi thanh tú đứng ở cửa thang máy, chờ đợi đã lâu.

"Nguyên Thủy ca ca ~ "

Bé trà xanh tự động tiến lên, chen nữ trợ lý ra, ôm chặt cánh tay hắn, một tư thái em gái ngoan ngoãn.

"Cung chủ tìm anh có chuyện gì?"

Hắn thấp giọng hỏi.

Tạ Linh Hi khẽ lắc đầu: "Cung chủ tỷ tỷ bị thương không nhẹ, chị ấy ở trong phòng em, nói có việc cần lập tức gặp anh. Anh mau qua đó."

Bị thương không nhẹ? Mình nhớ nghề nghiệp Nhạc sĩ là vú em trong linh cảnh, có được năng lực sản xuất sinh mệnh nguyên dịch. Cô ấy lần này bị thương nặng bao nhiêu? Yêu mê hoặc cấp bậc nào ra tay đả thương cô ấy? Nhưng vì sao bị thương còn cứ đòi gặp mình?

Chương 422: Nguyên Thủy Thiên Tôn nguy rồi (1)

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu: "Đưa thẻ phòng cho anh."

Từ trong tay Tạ Linh Hi lấy được thẻ phòng, Trương Nguyên Thanh tới trước phòng tổng thống, quét mở cửa phòng.

"Tít tít!"

Sau tiếng nhắc nhở, hắn vặn mở tay nắm cửa, tiến vào phòng.

Đại sảnh bài trí xa hoa không có một bóng người, Trương Nguyên Thanh nhìn quanh vài lần, nói: "Cung chủ?"

Trong phòng ngủ truyền đến giọng nói kỳ ảo dễ nghe, lộ ra vài phần suy yếu, "Bên trong."

Trương Nguyên Thanh lập tức xuyên qua đại sảnh, đẩy ra cửa phòng ngủ chính, phòng ngủ chính còn có một sảnh nhỏ, qua sảnh nhỏ, hắn mới ở trên giường quý phi cạnh cửa sổ nhìn thấy Chỉ Sát cung chủ.

Cô vẫn mặc váy đỏ cổ trang, ngực, tay áo cùng làn váy dùng chỉ vàng thêu hoa văn đám mây, nằm nghiêng ở trên giường mềm mại, một cánh tay trắng như tuyết chống đỡ.

Đôi mắt đẹp dưới mặt nạ màu bạc yên lặng chăm chú nhìn hắn.

Thân thể rất đẹp nha, dưới mặt nạ không biết là một khuôn mặt như thế nào, ánh mắt Trương Nguyên Thanh không lộ dấu vết đảo qua hai cái chân nhỏ linh lung lộ ra dưới váy.

Đó là một cô gái không thích đi giày.

"Nghe nói cung chủ tìm tôi có việc?" Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở bên cái bàn cách giường quý phi không xa.

Chỉ Sát cung chủ nheo mắt cười nói:

“Tôi bị thiên vương của Binh Chủ giáo đả thương, trong ngắn hạn khó khôi phục. Kẻ địch đuổi tới Tùng Hải, tôi phải nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình. Cho nên, tôi cần cậu!”

Thiên vương của Binh Chủ giáo thế mà đuổi tới Tùng Hải rồi? Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, sau khi nghe được nửa câu, ngẩn ra một phen: “Cần tôi?”

Cần tôi chịu chết thay cô sao!

Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng gật đầu, ngón tay búp măng quấn sợi tóc, nói:

“Tôi có một đạo cụ, tên là Cái Ôm Của Nhân Hoàng, nó có thể nhanh chóng chữa khỏi thương thế của tôi, vô luận nghiêm trọng cỡ nào, hiệu quả vượt xa sinh mệnh nguyên dịch, nhưng sử dụng nó có một cái trả giá, cái trả giá này tôi không thể trả, cho nên cần cậu.”

Thì ra là thế! Trương Nguyên Thanh đầu tiên là gật đầu, sau đó phát hiện không thích hợp, là trả giá gì không phải hắn thì không thể?

Mặc kệ là Trương Nguyên Thanh, hay Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều không có loại tính đặc thù này nha.

Vì thế, hắn cẩn thận hỏi: “Trả giá gì?”

Chỉ Sát cung chủ ngồi dậy, hai tay dán bụng, ngồi tư thế thục nữ, thở dài nói:

“Cái Ôm Của Nhân Hoàng trả giá là, muốn cứu một người, nhất định phải hy sinh một người, tế phẩm phải là nam, hơn nữa là người đàn ông kẻ hiến tế yêu nhất.”

Một câu “Cái đệch” của Trương Nguyên Thanh vừa lao tới cổ họng, người đẹp váy đỏ ngồi ở trên giường đột ngột biến mất, ngay sau đó, một đôi tay nhỏ mát lạnh mềm mại từ phía sau vươn đến, vuốt ve má Trương Nguyên Thanh, dịu dàng nói:

“Cậu là trai bao của tôi, gánh nặng như vậy, khẳng định không thể đẩy cho ai, đúng không.”

Nói xong, cô khẽ hé bờ môi đỏ mọng, phun ra hơi thở thơm tho ẩm ướt.

Cả người Trương Nguyên Thanh nổi lên một nổi da gà, cứng ngắc ở tại chỗ, không thể nhúc nhích, là vì C khí tức hỉ Sát cung chủ đang áp chế hắn.

Hai bên giằng co vài giây, cô bỗng nhiên cười lên "Khanh khách" yêu kiều, cười run rẩy hết cả người. "Xem dọa cậu kìa, người ta sao nỡ hiến tế cậu chứ."

Cô bước sen uyển chuyển, di chuyển về giường quý phi, làn váy đỏ thẫm kéo lên trên mặt sàn.

Phù! Trương Nguyên Thanh thả lỏng, dùng sức thở ra một hơi, trong lòng chửi ầm lên: Con điên, cô con mẹ nó đúng là con điên! !

Vừa rồi có nháy mắt như vậy, hắn cảm thấy mình chết chắc rồi.

"Cung chủ, đừng đùa như vậy với tôi, cô mời tôi đến rốt cuộc làm cái gì?" Trương Nguyên Thanh đè nén cảm xúc căm tức.

Chỉ Sát cung chủ mở ra ống tay áo, chậm rãi ngồi xuống, đôi mắt long lanh thu liễm ý cười, giọng điệu lạnh đi vài phần:

"Tôi là bị Ma Nhãn thiên vương đả thương, suýt nữa chết ở trong tay hắn. Hắn một đường đuổi theo tôi tới Tùng Hải. Tôi cần cậu mang chuyện này báo cáo lên, phân bộ Tùng Hải có năm vị trưởng lão, Ma Nhãn cũng không dám quá mức rêu rao. Có bọn họ ra mặt, áp lực của tôi sẽ nhỏ đi rất nhiều. Một việc khác…"

Cô nhẹ nhàng liếc mắt một cái: "Tôi nghe nói cậu ở trong trấn âm Dương giết Lý Hiển Tông, giết hay lắm, không hổ là người đàn ông sắp làm trai bao của tôi. Nhưng mà, Lý Hiển Tông là tâm phúc của Ma Nhãn, hắn đã đến Tùng Hải, thì nhất định sẽ thanh toán việc này."

Ma Nhãn thiên vương đến Tùng Hải? Sắc mặt Trương Nguyên Thanh lập tức trở nên khó coi.

Sắc mặt hắn khó coi suy nghĩ hồi lâu, nói: "Thực lực Ma Nhãn thiên vương như thế nào?"

Chỉ Sát cung chủ chậm rãi nói: "Dưới tình huống không có bất cứ ngoại lực nào giúp đỡ, xác suất tôi sống sót ở dưới tay hắn chỉ có ba thành, xác suất đánh thắng hắn là 0."

Nói cách khác không có phần thắng, thế này cũng quá mạnh rồi nhỉ, Chỉ Sát cung chủ tốt xấu gì là cấp Chúa tể, ừm, cô ấy là nghề nghiệp hợp pháp, vừa mới vào cảnh giới Chúa tể, mà Ma Nhãn thiên vương khác, là Chúa tể có thâm niên.

Chương 423: Nguyên Thủy Thiên Tôn nguy rồi (2)

Trương Nguyên Thanh âm thầm líu lưỡi, nói: "Nếu tôi gặp Ma Nhãn thiên vương, cần chuẩn bị trước cái gì?"

Chỉ Sát cung chủ liếc hắn một cái, có chút tức giận nói: "Chuẩn bị hậu sự."

Trương Nguyên Thanh nâng tay, đặt bên miệng, ho khan một tiếng, che giấu đi xấu hổ, nói:

"Ý tứ của tôi là, Ma Nhãn thiên vương sở trường cái gì, điểm yếu lại là cái gì. Tôi muốn hiểu biết hắn nhiều một chút."

Tư liệu Ma Nhãn thiên vương, hắn khẳng định là không tra được, tư liệu cấp Chúa tể, cho dù hắn lập một cái công huân cấp A nữa, cũng không nhất định có thể tra, chỉ có đến chức vị nhất định, mới có thể khai thông quyền hạn.

Chỉ Sát cung chủ từng giao thủ cùng Ma Nhãn thiên vương, tình báo chân thật nhất hơn nữa có tính thời sự nhất.

"Ma Nhãn thiên vương là kẻ duy nhất ngoại trừ Tu La, mang Con Mắt Mê Hoặc tu luyện đến mức tận cùng, trán hắn bởi vậy mọc ra con mắt dựng thẳng, cái danh hiệu Ma Nhãn này chính là như vậy mà có." Chỉ Sát cung chủ trầm ngâm một phen, nói:

"Thảo luận thực lực cùng điểm yếu của hắn không có ý nghĩa, nhân vật cấp bậc này, cho dù có điểm yếu, cậu cũng không cách nào nhằm vào. Trái lại tính cách hắn, cậu có lẽ có thể lợi dụng, kẻ này là tên điên, kỳ cục!"

Có cô điên, có cô kỳ cục? Trương Nguyên Thanh bắt lấy cơ hội liền lẩm bẩm, mặt ngoài trầm ổn bình tĩnh: "Nói như thế nào?"

“Ma Nhãn thiên vương còn có một ngoại hiệu, gọi là Phẫn Thanh thiên vương. Bởi vì hắn đối với thế giới này, quốc gia này, luôn ôm sự tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Hắn đến mỗi một chỗ, sẽ điều tra quan viên địa phương lấy quyền lực mưu việc riêng, ức hiếp dân chúng, ngầm chiếm công quỹ vân vân hay không, sau đó thu thập chứng cứ phạm tội, chờ hắn cảm thấy tội chứng trong tay đủ để phán xử mục tiêu tử hình, hắn sẽ dừng lại, sau đó tìm tới cửa giết chết mục tiêu.” Chỉ Sát cung chủ nói:

“Mặt khác, lời đồn hắn ghét ác như thù, không thể nhìn nhất là cậy mạnh bắt nạt yếu, cho nên thành viên Binh Chủ giáo đều rất sợ hắn, nơi có hắn, không có một tên Yêu mê hoặc nào dám làm xằng làm bậy.”

Trương Nguyên Thanh nghe trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt dại ra.

Thầm nhủ đây là nghề nghiệp tà ác? Đây là thánh mẫu ông trời phái tới cứu vớt thế giới à?

Chỉ Sát cung chủ thản nhiên nói:

“Cậu đừng cảm thấy hắn là người tốt, Ma Nhãn là điển hình chấp niệm thành ma, người như vậy so với kẻ hiếu sát thành tánh, càng thêm cực đoan, càng thêm nguy hiểm. Nếu nhớ không lầm, chính phủ từng làm xếp hạng cho tứ đại thiên vương Binh Chủ giáo, hệ số nguy hiểm của Ma Nhãn là cao nhất.”

“Tôi hiểu rồi.” Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

Lấy hiểu biết của mình đối với nghề nghiệp tà ác, Ma Nhãn thiên vương này ở trước khi thành Linh Cảnh Hành Giả, khẳng định từng chịu quan phủ ức hiếp, không, không chỉ là ức hiếp mà thôi, hẳn là hãm hại, giết hại.

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích hắn “phẫn thanh”. Mỗi một kẻ nghề nghiệp tà ác ác, đều không phải vô duyên vô cớ.

Diệt trừ tham quan điểm xuất phát là tốt, nhưng nếu quá mức cực đoan, lại là một câu chuyện khác.

“Đa tạ nhắc nhở, tôi đại khái hiểu biết hắn là dạng người thế nào rồi.” Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Tuy cái này cũng chẳng có tác dụng cái quái gì. Trong lòng hắn bổ sung nói.

Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng gật đầu: "Hết việc rồi, cậu đi ra ngoài trước đi, tôi nghỉ ngơi một lát, nói cho Tạ Linh Hi, không có việc gì đừng vào, dám quấy nhiễu tôi nghỉ ngơi, treo lên đánh."

Nơi này hình như là phòng của cô ấy nhỉ? Trương Nguyên Thanh yên lặng tỏ sự bất bình cho bé trà xanh nửa giây.

Rời khỏi phòng, hắn không trì hoãn chút nào, lập tức lấy ra điện thoại gọi vào di động của Phó Thanh Dương. Sự tình liên quan trọng đại, phải báo cáo lên.

"Nói!" Phó Thanh Dương lời ít mà ý nhiều.

Thanh âm bách phu trưởng vĩnh viễn đều bình tĩnh như thế, nhưng ở sau khi tôi nói ra tin tức này, tôi muốn nghe thấy anh thất thố. Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: "Bách phu trưởng, tôi mới từ chỗ Chỉ Sát cung chủ nhận được tin tức, Ma Nhãn thiên vương đã đến Tùng Hải."

"Cái gì?" Giọng điệu Phó Thanh Dương biến đổi, dồn dập truy hỏi: "Cậu làm sao biết được, tin tức là thật hay không?" Bách phu trưởng xưa nay cao ngạo lạnh nhạt, trong giọng nói đã lộ ra vội vàng.

Trương Nguyên Thanh lập tức mang lời của Chỉ Sát cung chủ khái quát đơn giản một lần, nói cho Phó Thanh Dương.

"Tôi biết rồi." Phó Thanh Dương hít sâu một hơi: "Người này cực độ nguy hiểm, tôi sẽ lập tức báo cáo cho trưởng lão. Nguyên Thủy, mấy ngày này cậu đừng đi đơn vị, ở yên tại nhà."

Ài, tôi thành viên chính phủ này cũng sắp thành rùa đen rút đầu rồi. Trương Nguyên Thanh nói: "Trong lòng tôi có tính toán."

Tùng Hải tiếp cận ba mươi triệu dân cư, ở dưới tình huống thân phận chân thật chưa bại lộ, Ma Nhãn muốn tìm hắn, nói là biển rộng tìm kim cũng không khoa trương chút nào.

Chương 424: Nguyên Thủy Thiên Tôn nguy rồi (3)

Hơn nữa, mục tiêu hàng đầu của Ma Nhãn là Chỉ Sát cung chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn loại tiểu lâu la này, chẳng qua là nhân tiện, trọng tâm không ở đây.

Hôm nay bắt đầu không đi đơn vị, ra ngoài làm việc liền dịch dung, vấn đề hẳn là không lớn. Trong lòng hắn nghĩ như vậy, tắt điện thoại.

Vịnh Phó gia.

Phòng sách, Phó Thanh Dương sắc mặt ngưng trọng cầm điện thoại di động.

Linh Quân trên sô pha tiếp khách, cầm một quả nho đưa vào miệng, không chút để ý nói:

“Làm sao vậy, xem sắc mặt cậu không tốt lắm, có phải đồng nghiệp quen biết nào đã thành thành viên của Ám Dạ Mân Côi hay không?”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: “Nguyên Thủy nói cho tôi biết, Ma Nhãn của Binh Chủ giáo đến Tùng Hải rồi.”

“Phốc!” Linh Quân lập tức phun ra nho trong miệng, đứng bật dậy, nói:

“Tôi đến Tùng Hải đủ lâu rồi, đặc biệt nhớ ông già của tôi. Cải lương không bằng bạo lực, hôm nay về kinh luôn.”

Phó Thanh Dương không quan tâm hắn, sau đó gọi điện cho Cẩu trưởng lão. “Trưởng lão, tôi mới từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt được một cái tình báo.”

“Cậu ta?” Cẩu trưởng lão cười ha ha nói: “Nói xem.”

“Ma Nhãn đã đến Tùng Hải.”

“Cái gì?” Thanh âm Cẩu trưởng lão chợt cất cao vài đê-xi-ben, tốc độ nói cực nhanh truy hỏi:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn từ chỗ nào đạt được tin tức, tình báo đáng tin được không, Ma Nhãn vẫn luôn hoạt động ở phương

Bắc, vô duyên vô cớ, sao có thể đến phía nam?"

Phó Thanh Dương nghe giọng điệu Cẩu trưởng lão, bỗng ý thức được mình vừa rồi, khóe miệng nhẹ nhàng run rẩy một cái. "Là Chỉ Sát cung chủ nói cho cậu ta." Lập tức mang lời của Trương Nguyên Thanh, từ đầu tới cuối thuật lại cho Cẩu trưởng lão. Cẩu trưởng lão một lúc lâu không nói gì, thanh âm trầm thấp nói:

"Tình báo này rất quan trọng, cũng rất kịp thời, tôi sẽ lập tức tổ chức hội nghị trưởng lão, bàn bạc đối phó Ma Nhãn thiên vương. Đương nhiên, cũng sẽ phát một phần thông cáo, bảo những tên mông không sạch sẽ kia tạm thời trốn ở nhà."

Đổi thành thiên vương khác, Cẩu trưởng lão trái lại cũng không đến mức lo lắng như thế, nhưng Ma Nhãn thiên vương khác, đó là thằng điên không thể nói lý. Quá khích cuồng! Bệnh thần kinh!

"Bảo Nguyên Thủy cũng trốn ở nhà đi." Cẩu trưởng lão dặn dò một câu, liền vội vàng cúp điện thoại.

Nhà ăn xoay tròn của khách sạn, Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Linh Hi ngồi ở bên cửa sổ, ăn bữa trưa phong phú.

Trên bàn tròn bày dăm bông, canh La Tống, trứng cá muối, bít tết, cá tuyết rán, gan ngỗng vân vân, Tạ Linh Hi lại không có khẩu vị gì, không chút để ý cắt bít tết, nói: "Ma Nhãn cũng đi theo đến Tùng Hải à. Nguyên Thủy ca ca, anh gần đây nhất định phải cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận."

Ma Nhãn thiên vương là Yêu mê hoặc cấp Chúa tể, đáng sợ, cường đại, không thể chiến thắng, ở trước mặt nhân vật như vậy, cái gì thiên tài, cái gì thiên phú, đều là tái nhợt hơn nữa vô lực.

"Anh biết, trong lòng anh bây giờ hoảng muốn chết." Trương Nguyên Thanh tự giễu nói.

Hắn xiên miếng dăm bông nhét vào trong miệng nhai nuốt, "Không nói những cái này. Linh Hi à, anh ở trấn âm Dương kiếm được cái Bang Phái Lệnh, có hứng thú gia nhập hay không?"

Tạ Linh Hi mắt sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nở rộ sự hưng phấn.

“Thật sao thật sao, Nguyên Thủy ca ca kiếm được Bang Phái Lệnh? Mau mời người ta, người ta muốn thành người ủng hộ của Nguyên Thủy ca ca, giúp ca ca kiến công lập nghiệp.”

Bang Phái Lệnh thứ này, chỗ tốt rất nhiều, trực quan nhất chính là kinh nghiệm tăng thêm, tuy sẽ không nhiều lắm, nhưng điểm kinh nghiệm tượng trưng cho thực lực, ai sẽ từ chối tăng lên thực lực? Cái này cũng chưa tính công năng khác của Bang Phái Lệnh.

“Nguyên Thủy ca ca, bang phái chúng ta tên là gì thế.” Bé trà xanh nhiệt tình cắt một miếng thịt bò, đặt ở trong bát ca ca.

Trương Nguyên Thanh dồn khí đan điền, chậm rãi nói:

“Vong Giả Quy Lai!”

“Vương Giả Quy Lai?” Tạ Linh Hi vui vẻ vỗ bàn tay nhỏ: “Có khí thế, em thích.” Tuy quê muốn chết, nhưng còn có thể tiếp nhận.

“Không!” Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Em cho là vương của đế vương nhỉ? Anh vốn cũng muốn đặt cái tên này, nhưng tên bị chiếm dụng, hơn nữa, anh cảm thấy nó quá quê.

“Cho nên?” Tạ Linh Hi nghe mà trái tim thiếu nữ trầm xuống.

“Vong Giả Quy Lai! Vong của tử vong!” Trương Nguyên Thanh nâng cằm lên.

Đây, đây là cái tên vớ vẩn gì vậy? Tấm Bang Phái Lệnh này phế rồi nhỉ? Tạ Linh Hi khẽ trợn lên đôi mắt đẹp, ngây người một phen, giây tiếp theo, khuôn mặt cô nở rộ ra vẻ mặt so với vừa rồi càng thêm vui sướng càng thêm hâm mộ:

“Vong Giả Quy Lai, Nguyên Thủy ca ca không đi con đường tầm thường, không thông tục, em thích cái tên này, mau mời chào em đi, sốt ruột không chờ nổi nữa.” Trương Nguyên Thanh lập tức mở ra kho hàng, click tìm kiếm góc trên bên phải, lấy ngón tay thay bút đưa vào ba chữ “Tạ Linh Hi”.

Lựa chọn mời.

Chương 425: Nguyên Thủy Thiên Tôn nguy rồi (4)

Một giây sau, Tạ Linh Hi có cảm ứng: "Ừm, có rồi."

Con ngươi cô chợt mất đi tiêu cự, chăm chú nhìn giao diện thuộc tính trước người, click đồng ý.

"Để em xem xem Nguyên Thủy ca ca có gì trữ hàng." Cô kích động mở ra nhà kho bang phái, quả nhiên phát hiện vài món đạo cụ.

Trong nhà kho bang phái lẳng lặng nằm hai món đạo cụ, một cái là bù nhìn vẻ ngoài xấu xí, chế tác thô ráp; Một món khác giống như bình xịt chống dê xồm.

"Nguyên Thủy ca ca, anh có thể triển lãm một lần thuộc tính của đạo cụ không?"

Vật phẩm trong nhà kho có thể công khai thuộc tính đạo cụ, không cần Linh Cảnh Hành Giả tự tay đụng vào, đây là một trong những công năng của nhà kho bang phái, có trợ giúp thành viên ở trong nhà kho chọn lựa đạo cụ.

"Tương lai có cơ hội lại xem đi." Trương Nguyên Thanh lập tức cúi đầu ăn.

"Vì sao thế, cho em xem chút đi." Tạ Linh Hi làm nũng. Nhưng Trương Nguyên Thanh vẫn không để ý tới cô.

Mặt trời chói chang, dì Tiểu Viên lái xe tới một quán bar chưa khai trương.

Phố này quán bar, quán ăn đêm tụ tập, lúc này đều đóng cửa tiệm, còn chưa tới thời gian buôn bán.

Một quán bar góc đường lại mở rộng cửa chính, từng chiếc xe hoặc sang, hoặc giá rẻ đỗ ở chỗ đỗ xe ngoài quán bar.

Từng vị nhân sĩ trang phục khác nhau đi xuống, bọn họ có âu phục giày da, có người quần soóc dép xỏ ngón, có quần áo bó tóc húi cua, có quấn áo khoác màu đen đội mũ lưỡi trai.

Thành phần dị thường phức tạp.

Dì Tiểu Viên đỗ xe xong, lấy ra điện thoại di động, đưa tin nhắn mời cho cửa hai nhân viên bảo an khôi ngô xem. Xác nhận tin nhắn không có sai sót, một người thanh niên đầu trọc trong đó đánh giá một phen ở dáng người đồi núi chập chùng của cô, nhếch miệng cười nói: "Vào đi!

“Cô bé, đợi lát nữa có hứng thú uống với hai anh một chén hay không.”

“Có thể, nếu tâm tình tao tốt, chưa giết hai đứa mày.” Dì Tiểu Viên mặt không biểu cảm cất điện thoại di động đi, tiến vào quán bar. Sau khi vào cửa là một đại sảnh rộng lớn, bày đầy bàn tròn cùng ghế mây, đối diện với cửa là quầy bar thật dài.

Bên cạnh bàn đại sảnh, ngồi đầy nghề nghiệp tà ác theo hẹn tiến đến, Tiểu Viên cũng là một trong số đó.

Cô hôm nay thu được lời mời, nội dung là “người nói chuyện” Binh Chủ giáo mới cắt cử đã đến phân bộ Tùng Hải, mở lại cứ điểm, mời khách quen tới ủng hộ, gặp mặt chút. Làm một trong ba tổ chức lớn trong nghề nghiệp tà ác, mặt mũi Binh Chủ giáo không ai dám không cho, hơn nữa đám nghề nghiệp tà ác cũng quả thật cần chợ đen tồn tại.

Một mình giao dịch, bọn họ cũng sợ bị đen ăn đen.

Tiểu Viên sau khi vào ngồi, hướng người phục vụ quán bar gọi một ly rượu cốc tai, yên lặng chờ đợi.

Đại khái hơn mười phút sau, một thanh niên mặc quần áo thể thao, cái trán đeo băng đầu vận động từ sau quầy đi ra. Ngũ quan của hắn rất tuấn lãng, nụ cười rạng rỡ, không có một chút nào âm trầm lạnh lẽo của nghề nghiệp tà ác.

Mà khi hắn xuất hiện ở trong mắt mọi người, mỗi người đều không hẹn mà cùng tim đập nhanh một phen.

Đây là một nhân vật so với Thiên Linh Linh càng mạnh càng đáng sợ hơn. Mọi người không tự giác chỉnh lại tư thế ngồi, thu hồi tư thái tản mạn.

Người trẻ tuổi khuôn mặt rạng rỡ nhìn quanh đại sảnh, cao giọng nói:

“Hôm nay là ngày Binh Chủ giáo mở lại chợ đen ở phân bộ Tùng Hải, rất vui các vị có thể đến ủng hộ, về sau nơi này tôi bảo kê, mọi người tùy tiện chơi, chỉ cần đừng bắt nạt kẻ nhỏ yếu, đừng giết hại người vô tội.”

Hả?

Mọi người ngẩn ra một phen, trong lòng lẩm bẩm: Cái này cũng gọi là tùy tiện chơi?

“Tôi hướng các người cam đoan, trò khôi hài ở cái quán bar nát kia của Thiên Linh Linh tuyệt đối sẽ không tái diễn nữa.” Thanh niên nói:

“Hành vi của Chỉ Sát cung chủ đã chọc giận Binh Chủ giáo, uy vọng Binh Chủ giáo không thể xâm phạm. Các người đều là dân bản xứ Tùng Hải, từ hôm nay trở đi, chỉ cần có tin tức thành viên Chỉ Sát cung, hoặc tin tức bản thân cung chủ, đều có thể cho tôi biết.

“Một cái manh mối thưởng năm trăm ngàn, manh mối có liên quan bản thân Chỉ Sát cung chủ, sau khi xác nhận hữu hiệu, thưởng năm triệu.” Đám nghề nghiệp tà ác trong đại sảnh nhìn nhau, đều tỏ ra hưng phấn.

Đã vui bởi thưởng hậu hĩnh, cũng sinh ra hứng thú hóng hớt mãnh liệt đối với hành vi nhằm vào Chỉ Sát cung của Binh Chủ giáo. Thanh niên đeo băng đô thể thao tiếp tục nói:

“Việc thứ hai là, thay tôi thu thập tội chứng vi phạm pháp lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn phân bộ Tùng Hải.”

Cái gì? Vẻ mặt dì Tiểu Viên ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn về phía thanh niên bên quầy bar.

Tội chứng Nguyên Thủy Thiên Tôn vi phạm pháp lệnh?

Yêu cầu như vậy làm nghề nghiệp tà ác đang ngồi ngẩn ra, không biết là dụng ý gì.

Tìm được tội chứng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó báo cáo cho Ngũ Hành minh, để chính phủ chế tài hắn? Vậy không bằng trực tiếp tìm được hắn, xử lý hắn, đơn giản thuận tiện, cần gì cởi quần đánh rắm chứ.

Chương 426: Đứng ngồi không yên (1)

Trong đám người, dì Tiểu Viên giơ tay, thản nhiên nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn anh nói, là vị kia giết chết Lý Hiển Tông à. Vì sao phải sưu tập tội chứng của hắn, trực tiếp giết hắn không phải càng bớt việc?”

Ma Nhãn thiên vương nhìn qua, mỉm cười nói: “Cô không cần biết, làm theo là được.”

Dì Tiểu Viên khẽ gật đầu, lại nói: "Tội chứng thế nào?"

Một vị nghề nghiệp tà ác bên cạnh phụ họa nói: "Hắn giết Lý Hiển Tông, giết u Hướng Vinh, giết Hắc Vô Thường, những cái này có tính không?"

"Không không không!" Ma Nhãn thiên vương lắc lắc đầu ngón tay, lộ ra nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời:

"Cái này không phải phạm tội, đây là trừng ác dương thiện. Tội chứng tôi muốn là nhận hối lộ, lạm dụng chức quyền, bắt nạt kẻ nhỏ yếu, dâm loạn, cưỡng gian nữ giới. Phàm là chuyện phạm pháp, tôi đều cần."

Đám tà ác nhìn nhau, thầm nhủ người nói chuyện Binh Chủ giáo mới tới, sợ không phải đầu óc có bệnh? Chỉ nghe nói nghề nghiệp tà ác giết người phóng hỏa, chưa nghe nói sưu tập chứng cứ phạm tội của kẻ địch, cần thứ này làm gì?

"Phần thưởng là gì?" Có người cao giọng hỏi.

"Một cái chứng cứ phạm tội hai trăm ngàn, nếu là tội lỗi tương đối nghiêm trọng, năm trăm ngàn." Ma Nhãn thiên vương đeo băng-đô trên trán cười nói.

Xem ra bởi vì chuyện Lý Hiển Tông, Binh Chủ giáo muốn nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, có chút thua không nổi, nhưng, nghề nghiệp tà ác săn giết nghề nghiệp hợp pháp, có lý do hay không đều giống nhau, cho dù không có chuyện Lý Hiển Tông, Binh Chủ giáo vẫn đi săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dì Tiểu Viên trầm ngâm, lại giơ tay, giọng điệu lạnh nhạt hỏi:

"Nếu trực tiếp giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, có phần thưởng gì?"

Ma Nhãn thiên vương lắc đầu: "Không có bất cứ phần thưởng gì, tôi chỉ yêu cầu các người thu thập chứng cứ phạm tội, giết hắn hay không, là việc của tôi."

Cơm no rượu say, Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Linh Hi sóng vai rời khỏi nhà ăn, tới cửa thang máy, hắn đưa ra cáo từ đúng lúc: "Em gái Linh Hi, em chừng nào về tỉnh Tán Trang?"

"Về tỉnh Tán Trang làm cái gì?" Tạ Linh Hi đáng thương nói: "Nếu trở về, em sẽ nhớ Nguyên Thủy ca ca, người ta không nỡ

rời ca ca mà.”

Tạ Linh Hi nói: “Em tính ở Tùng Hải đợi tới mùa thu, chờ cua béo lại trở về, Tạ gia hàng năm đều phải tổ chức tiệc cua sông, Nguyên Thủy ca ca, sau khi vào thu anh theo em đi Tạ gia một chuyến đi, mẹ cùng bố em muốn gặp anh chút.”

Nói xong, cô lộ ra vẻ mặt thẹn thùng, như là đang mời tình lang gặp cha mẹ.

Trà nghệ là thật sự cao… Em cứ may mắn mình 17 tuổi đi, chờ sang năm em còn dám nói chuyện với anh như vậy, em liền biết ca ca Kiến phùng sáp châm* đáng sợ bao nhiêu! Trương Nguyên Thanh tức giận lẩm bẩm.

Đang nói, điện thoại di động của hắn đổ chuông, biểu hiện cuộc gọi tới là dì Tiểu Viên!

Trương Nguyên Thanh từ chối nghe, cùng Tạ Linh Hi đi vào thang máy. Thang máy đi xuống, Tạ Linh Hi đến tầng tương ứng, cô đi ra khỏi thang máy, ngoái đầu nhìn lại, phất tay:

“Bye bye.”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một chút, đóng cửa thang máy.

Sau khi rời khỏi khách sạn, hắn lấy ra điện thoại di động, gọi lại cho Tiểu Viên. “Dì Tiểu Viên?”

“Binh Chủ giáo có người đang tìm cậu, treo thưởng chứng cứ phạm tội của cậu.

Gì? Trương Nguyên Thanh nhất thời chưa phản ứng lại, không phải kinh ngạc Binh Chủ giáo treo thưởng hắn. Binh Chủ giáo treo thưởng hắn là tất nhiên, nhưng treo thưởng chứng cứ phạm tội là cái quỷ gì?

Mình một sinh viên yếu ớt ngay cả ở trường hợp công cộng đánh rắm thối cũng áy náy, có thể có chứng cứ phạm tội gì? Trương Nguyên Thanh dở khóc dở cười: “Tình huống gì vậy?”

Dì Tiểu Viên đơn giản mang tình huống “chợ đen” một lần nữa khai trương, người phát ngôn của Binh Chủ giáo treo thưởng Chỉ Sát cung chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn nói một lần.

Thanh niên đeo băng-đô trán? Treo thưởng chứng cứ phạm tội của mình? Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nụ cười chậm rãi biến mất.

Ma Nhãn thiên vương gần đây tựa như đã đến Tùng Hải, trán hắn có con mắt dựng thẳng. Hắn là tên cực đoan cuồng, phẫn thanh chết tiệt… Trương Nguyên Thanh nuốt ngụm nước miếng, trong đầu tới tới lui lui một cái ý nghĩ:

Làm sao bây giờ? Đại lão Chúa tể treo thưởng ta, online chờ, nhanh!

Tuy biết Ma Nhãn thiên vương khẳng định sẽ tìm hắn gây phiền toái, nhưng hắn không ngờ sẽ nhanh như vậy, hơn nữa không phải thái độ "gặp được thì giết, không gặp được thì thôi", mà là trọng tâm treo thưởng.

Bị một nhân vật lớn như vậy treo thưởng, áp lực tâm lý phi thường lớn.

"Dì Tiểu Viên, tôi đại khái biết người nọ là ai rồi." Trương Nguyên Thanh nói."Ai?" Tiểu Viên nghe ra giọng điệu hắn không thích hợp, nhất thời nhíu mày.

"Là Ma Nhãn thiên vương của Binh Chủ giáo."

"Hắn? !" Thanh âm dì Tiểu Viên chói tai vài phần.

Trương Nguyên Thanh bi thương từ tâm "Ừm" một tiếng: "Tôi đã giết Lý Hiển Tông, hắn muốn trả thù tôi."

Chương 427: Đứng ngồi không yên (2)

Dì Tiểu Viên trầm mặc hồi lâu, giọng điệu phức tạp: "Không hổ là thiên tài, việc từng trải trong hai tháng của cậu so với người khác hai năm còn phong phú nhấp nhô hơn."

Vừa tránh thoát Lý Hiển Tông săn giết, thật không dễ gì chuyển bại thành thắng, kết quả giết nhỏ thì lớn đến.

"Dì Tiểu Viên, dì đừng nói móc tôi." Trương Nguyên Thanh cười khổ nói.

Khóe miệng Tiểu Viên nhịn không được cong lên ý cười, sau đó biến mất, thản nhiên nói:

“Đây mới chỉ là vừa bắt đầu, cậu càng nổi tiếng, nghề nghiệp tà ác muốn giết cậu càng nhiều. Đây là số mệnh của mỗi một vị thiên tài, trừ phi cậu có thể giống Phó Thanh Dương.”

“Như thế nào?”

“Giết đến mức không ai dám tìm cậu gây phiền toái. Hành giả cấp Chúa tể có thể đếm được trên đầu ngón tay, bình thường là sẽ không đi săn giết hành giả cấp thấp. Cậu chỉ cần có thể làm được vô địch cảnh giới Thánh giả, chỉ cần không trêu vào Chúa tể, cơ bản liền không có việc gì.”

Vậy cũng quá khó rồi, Linh Cảnh Hành Giả nhiều như vậy, có mấy người giống Phó Thanh Dương? Trương Nguyên Thanh nói: “Dì Tiểu Viên, Vô Ngân đại sư có thể địch nổi Ma Nhãn thiên vương không?”

“Không biết!”

“Không biết?”

Dì Tiểu Viên tức giận nói: “Tôi chưa bao giờ thấy Vô Ngân đại sư ra tay, hơn nữa, ông ấy cũng không thể dễ dàng ra tay, cậu từng gặp ông ấy vài lần, hẳn là biết trạng thái của ông ấy không đúng.”

Nhắc tới chuyện này, Trương Nguyên Thanh liền nhiệt tình: “Trạng thái của Vô Ngân đại sư có cái gì không đúng?”

“Cậu không cần biết, cũng không có tư cách biết.” Dì Tiểu Viên khôi phục tư thái cao ngạo lạnh lùng.

Trương Nguyên Thanh liền không truy hỏi nữa, tìm từ nói: “Dì Tiểu Viên, tôi muốn báo địa chỉ chợ đen cho cao tầng phân bộ, để các trưởng lão đi dẹp yên hắn, dì cảm thấy như thế nào?”

“Ý kiến tồi!” Tiểu Viên hầm hừ nói:

“Đầu tiên, Ma Nhãn thiên vương đã công khai lộ mặt ở nơi đó, vậy hắn trong ngắn hạn sẽ không sẽ trực tiếp hiện thân, quá nửa là âm thầm khống chế, đừng xem nhẹ trí tuệ cùng sự cẩn thận của một Chúa tể.”

“Tiếp theo, lần này mời nghề nghiệp tà ác, chợ đen bên kia đều có thư. Một khi Ma Nhãn thiên vương phát hiện chợ đen bị người ta hốt, đối tượng hắn hoài nghi khẳng định là người có mặt hôm nay, như vậy tôi sẽ rất nguy hiểm.”

“Cuối cùng, cậu làm sao biết Ma Nhãn không phải đang câu cá chứ.”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày trầm ngâm.

Tiểu Viên đổi giọng: “Phục kích hắn cũng không phải không được, nhưng phải đợi cơ hội.”

Giai đoạn này không thích hợp… Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi hiểu rồi, dì Tiểu Viên, chuyện bang phái cân nhắc như thế nào?”

Tiểu Viên rụt rè một chút: “Để tôi nghĩ chút nữa, nói thật, cũng không phải quá muốn, hơn nữa Vô Ngân đại sư cũng không muốn tôi và cậu lui tới quá mức chặt chẽ.”

Vô Ngân đại sư không đồng ý? Ài, loại đại lão tầng cấp này, không phải khó liếm bình thường, nhưng nếu có thể liếm tốt, về sau liền có bảo đảm.

Trương Nguyên Thanh sau khi nói lời cảm tạ, cúp điện thoại.

Khách sạn Vô Ngân.

Tiểu Viên đỗ xe ở bãi đỗ xe ngoài khách sạn, lấy ra chìa khóa, mở ra khóa hình chữ U.

Cô tiến vào phòng thay quần áo sau quầy, cởi quần áo hàng ngày, váy, trong phòng thay quần áo có một tấm gương toàn thân, trong gương chiếu rọi ra dáng người đầy đặn mặc nội y ren màu đen.

Eo nhỏ mông cong, chân đẹp mượt mà thon dài, áo ngực nâng lên khe rãnh trắng trẻo thật sâu, lại thêm ngũ quan lạnh lùng xinh đẹp.

Chỉ cần là đàn ông còn duy trì hứng thú đối với người khác phái, nhìn đều sẽ động lòng nhỉ, nhưng dì Tiểu Viên hoàn toàn không để ý, thậm chế không nhìn gương toàn thân lấy một lần, nhanh nhẹn thay đồng phục nhân viên khách sạn, lúc này mới nhìn về phía gương, chỉnh lại cổ áo.

Rời khỏi phòng thay quần áo, Tiểu Viên đi ra quầy, cầm lên thẻ nhân viên, đi thang máy lên trên.

Thang máy dừng lại ở lầu ba, cô đi ra khỏi thang máy, quét mở cửa phòng “306”, khoảnh khắc cầm tay nắm cửa, dì Tiểu Viên

khẽ biến sắc, nghiêng tai lắng nghe vài giây, vội vàng xông vào.

Phòng khách không có một bóng người, chăn đệm trắng nõn trải chỉnh tề, tựa như một gian phòng trống không người ở lại. Tiểu Viên nhìn quanh một phen, trên bàn nhỏ sát cửa sổ, một chai nước khoáng đè một tờ giấy ghi chép.

Cô mặt mũi âm trầm đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy tờ ghi chép, chữ viết bên trên viết ngay ngắn: " Tiểu Viên, tôi đi Tùng Hải báo thù, không cần tìm tôi, không cần cản tôi. Lần này tôi sẽ dốc lòng chuẩn bị, không phải đi chịu chết."

"Thứ không biết sống chết!"

Bộ ngực Tiểu Viên kịch liệt phập phồng, hít sâu hồi lâu, mới áp chế tức giận cùng lo lắng cuồn cuộn.

Lúc bữa tối, Trương Nguyên Thanh nhìn anh họ tâm sự nặng nề, nói:

"Anh, đầu lông mày anh còn nhíu nữa, em phải gọi anh là ông nội đó." Vừa dứt lời, đã bị bà ngoại cú đầu một phát.

"Là gặp vụ án sao." Dì trẻ đang và cơm chen vào một câu.

Chương 428: Đứng ngồi không yên (3)

Trần Nguyên Quân nhíu mày, than thở:

"Gần đây quả thật nhận được một vụ án, có người tố cáo sở trưởng chỗ cháu tham ô nhận hối lộ, cung cấp che chở cho một số công ty tài chính, chuyên môn nhằm vào học sinh cùng người thiếu tiền cung cấp tài chính. Ừm, chính là cho vay nặng lãi.

"Mấy năm trôi qua, đã bức tử sáu người, bọn họ còn uy hiếp nữ học sinh không trả nổi tiền đi tiếp khách. Không nhắc nữa không nhắc nữa."

Trương Nguyên Thanh nghe mà lông mày dựng thẳng, nói: "Hướng bên trên tố cáo, cái này có gì buồn bực."

Trần Nguyên Quân liếc hắn một cái, không nói chuyện.

“Từng tố cáo rồi, vô dụng, đúng không?” Ông ngoại vốn không thích nói chuyện bật cười một tiếng.

Trần Nguyên Quân gật đầu: “Nguyên Tử, ông ngoại trước kia đã từng làm vụ này, tố cáo không thành công, còn bị thủ trưởng chèn ép.”

Trương Nguyên Thanh nhớ lại một phen, tựa như thực có chuyện này, lúc ấy tuổi không lớn, không biết chân tướng, chỉ nhớ ông ngoại lần nào đó ở nhà chửi ầm lên, bát trong nhà cũng bị ông ném vỡ mấy cái.

Ông ngoại thản nhiên nói: “Những thứ này Nguyên Quân nói, chỉ sợ là nhẹ nhất, sau lưng nhất định còn có càng nhiều vụ án nghiêm trọng hơn. Tố cáo không thành công, là vì tồn tại nhiều phe lợi ích vận chuyển. Quen là ổn cả.”

Ông ngoại nói bình thản, nhưng Trương Nguyên Thanh ở trong bốn chữ cuối cùng, đã nghe ra chán nản. Ở văn phòng cảnh sát lăn lộn hơn nửa đời người, ông ngoại rõ nhất các đường lối cách thức bên trong.

“Anh, sở trưởng văn phòng cảnh sát các anh tên là gì?” Trương Nguyên Thanh giọng điệu tùy ý hỏi. “Chu Yến.”

“Ồ!”

Hắn yên lặng cúi đầu ăn cơm, nhớ kỹ cái tên này.

Tuy Ngũ Hành minh cùng văn phòng cảnh sát chia ra thuộc cơ cấu quyền lực khác nhau, việc ai người ấy làm, hắn còn muốn chạy con đường chính phủ điều tra sở trưởng Chu này, gần như không thể.

Nhưng hắn có thể lợi dụng năng lực của Linh Cảnh Hành Giả âm thầm điều tra, thu thập chứng cứ. Đáng tiếc, gần đây phải cẩu thả ở nhà, không thể đi đơn vị

Ăn xong bữa tối, cậu đến gõ cửa, lão gia quán ăn đêm vẫn là cách ăn mặc đỏm dáng đó. “Nguyên Tử à, qua đây một chút.”

Cậu gọi cháu trai đến bên bàn ăn ngồi xuống, lấy ra cặp da, rút ra tiền giấy đỏ một ngàn tệ: “Đây là mợ cháu cho, cũng không biết cô ấy lên cơn điên cái gì, đột nhiên nói muốn tốt với cháu một chút, còn nói là cậu đề nghị, kỳ quái, cậu rõ ràng chưa từng nói như vậy.”

“Cảm ơn cậu!” Trương Nguyên Thanh vui vẻ tiếp nhận, làm bộ chưa nghe thấy nửa câu nói sau của cậu.

Cậu vui vẻ nói: “Đi, đi cậu bên kia nhảy đi. Ồ, đúng rồi, không biết có phải cậu nhớ lầm hay không, trong khoảng thời gian này, luôn cảm thấy tiền trong ví thường xuyên thiếu, đều không quá đủ dùng.”

Cậu thật sự là ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngào nha, đến bây giờ còn chưa phát hiện ví tiền mỗi ngày bị trộm. Trương Nguyên Thanh chột dạ, đồng thời yên lặng trào phúng cậu.

“Cho nên mợ cháu cho tiền, cho cậu mượn năm trăm đi.” Cậu ra sức vỗ bả vai cháu trai, “Dù sao cậu một tay bồi dưỡng cháu lên, cũng là rất vất vả đó.”

“Không cho mượn.” Trương Nguyên Thanh lạnh lùng vô tình từ chối, cùng bảo vệ kỹ tiền của mình.

Cậu liếc hắn một cái: “Mày cho mượn rồi.”

Đã cho mượn? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, chợt phản ứng lại, thầm nhủ mợ cho là một ngàn rưỡi? Cậu tên cẩu này, đã lừa mình năm trăm? !

Cậu hài lòng vỗ vỗ bả vai cháu trai: “Không cần vẻ mặt này, tháng sau trả lại cháu, cậu đi về trước, có rảnh tới luận bàn kỹ năng nhảy.”

Không cần trả, con cháu sẽ thay cháu báo thù rửa hận, Trương Nguyên Thanh nghiến răng nghiến lợi nghĩ. Nhìn theo cậu rời khỏi, Trương Nguyên Thanh đi đến cửa phòng ngủ dì trẻ, khẽ gõ hai cái, nói:

“Dì trẻ, buổi tối tới chỗ cháu chơi game hay không?”

“Có chứ có chứ!” Dì trẻ nũng nịu đáp lại.

Bà ngoại ở nhà bếp rửa chén thò đầu ra, trừng mắt nhìn cháu ngoại một cái, lại hướng về phía cửa phòng con gái hô: “Ngọc Nhi à, đưa mẹ chơi cùng đi.”

“A?” Dì trẻ kinh ngạc nói: “Mẹ cũng không biết chơi game mà?”

Bà ngoại cười lạnh một tiếng: “Bọn mày đánh trò chơi, tao đánh bọn mày.”

Trong phòng đột nhiên không còn thanh âm, Trương Nguyên Thanh yên lặng quay đầu rời khỏi.

Trở lại phòng ngủ của mình, Trương Nguyên Thanh nằm lên giường, suy nghĩ đối phó Ma Nhãn thiên vương như thế nào.

"Để mặc Ma Nhãn ở Tùng Hải, không phải quá bảo hiểm, luôn cảm thấy trong lòng bất an, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tới cửa kiểm tra đồng hồ nước."

Trương Nguyên Thanh có chút đau đầu day day mi tâm.

Bị một vị Chúa tể thực lực mạnh mẽ nhằm vào, không có cảm giác an toàn là tất nhiên, tuy nói Tùng Hải dân cư đông đúc, hẳn là không khéo như vậy, nhưng nhỡ đâu thì sao?

Đó là Chúa tể, ai biết sẽ có thủ đoạn gì hay không.

"Cơ hội tiên phát chế nhân chỉ có một lần, đó chính là lúc hắn xuất hiện ở chợ đen, năm vị trưởng lão ùa lên, hợp sức giết chết Ma Nhãn. Lại có Chỉ Sát cung chủ bà điên này tham dự, sáu đại Chúa tể, giết một tên Ma Nhãn, không có vấn đề nhỉ?"

Chương 429: Ma Nhãn thiên vương trừng ác dương thiện (1)

"Còn không được, từ chỗ bé trà xanh mượn Nhập Mộng Ngọc Phù, mời đến Vô Ngân đại sư, như vậy, Ma Nhãn không chết liền không có thiên lý.

Mình phải trước đó liên hệ năm vị trưởng lão, cùng chế định kế hoạch chi tiết, sau đó chính là ôm cây đợi thỏ, chuyện này có thể cho Phó Thanh Dương ra mặt.

"Ài, ở trong phó bản cực kỳ nguy hiểm thì thôi, trở lại hiện thực vẫn như giẫm trên miếng băng mỏng, người quá nổi tiếng chưa chắc là chuyện tốt, dễ dàng bị người tà ác nhằm vào."

Khu Phổ Ninh.

Màn đêm thâm trầm, gió đêm hiu hiu.

Căn nhà dân cũ nát, thanh niên đeo băng đô trán trèo lên bậc thang, tới tầng năm, gõ cửa chống trộm cũ nát.

"Cậu là?"

Trong cửa là một người đàn ông trung niên tóc hoa râm, vẻ mặt ủ dột.

Ma Nhãn thiên vương mỉm cười nói:

“Là ông tố cáo bà Chu Yến tham ô nhận hối lộ, đảm đương ô dù cho thế lực cho vay, khống chế, áp bức học sinh ở trường, nhân sĩ xã hội, nhiều tới mấy chục người, đúng hay không?

“Mặt khác, bà ta còn lấy quyền lực mưu việc riêng, bật đèn xanh cho chồng cùng thân thích, đầu cơ trục lợi hạng mục, kiếm lời phi pháp mấy trăm triệu.” Người đàn ông trung niên biến sắc, đóng mạnh cửa lại, nhưng cửa đóng đến một nửa, đã bị một cái chân chặn lại.

“Cậu, cậu muốn thế nào? Tôi nói cho cậu, hàng xóm láng giềng đều ở đây, cậu đừng có làm bừa.” Người đàn ông trung niên vẻ mặt sợ hãi, phẫn nộ cùng khuất nhục, kêu lên:

“Chân của tôi bị các người đánh gãy rồi, còn muốn như thế nào nữa, còn muốn như thế nào nữa? Cậu dám động vào tôi một cái, tôi liền liều mạng với cậu.”

Hắn bày ra giác ngộ cuối cùng của tiểu nhân vật.

Nụ cười của Ma Nhãn thiên vương không thay đổi: “Tôi đang thu thập chứng cứ phạm tội của Chu Yến, nếu không ngại, chúng ta vào nhà nói chuyện.”

“Cậu là người của văn phòng cảnh sát, hay là ủy ban kỷ luật?”

Người đàn ông trung niên vừa nghe, cảnh giác cùng địch ý hơi giảm bớt, hồ nghi đánh giá hắn.

Trong mắt Ma Nhãn thiên vương chợt lóe ánh sáng đỏ rồi biến mất, mỉm cười nói: “Ông cho là cái gì, thì là cái đó.”

Lời của hắn giống như ẩn chứa lực lượng nào đó làm người ta tin phục, ánh mắt người đàn ông trung niên trống rỗng một phen, sau đó lộ ra nét vui sướng, vội vàng tránh đường đi thông trong phòng, bất ngờ nói：

“Thì ra là đồng chí ủy ban kỷ luật, đến đến đến, mời vào trong, mấy người cuối cùng đến rồi.”

Ma Nhãn thiên vương rụt rè gật đầu, tiến vào phòng, ngồi xuống sô pha phòng khách.

Hắn tùy ý đảo qua bố cục trong phòng, đồ gia dụng đơn giản mà giá rẻ, liếc một cái, tìm không thấy thứ gì đáng giá, càng không có AI tại gia loại đồ chơi này.

“Tôi đã xem qua tư liệu ông trình, nhưng hiện tại muốn nghe ông lặp lại lần nữa, bù lại chỗ thiếu.” Ma Nhãn thiên vương tiếp nhận cái chén duy nhất người đàn ông trung niên đưa qua, nhấp một ngụm nước trà.

Thật ra, hắn là thông qua đám cấp dưới chợ đen, tìm hiểu được nơi đây.

Ma Nhãn thiên vương đến Tùng Hải, chuyện thứ nhất chính là mệnh lệnh các giáo chúng ẩn núp ở Tùng Hải, đi thu thập tin tức tham ô hủ bại, chức quan lớn nhỏ bất luận, nhưng chuyện nhất định phải lớn.

Nếu nói hiếu sát là cơn nghiện của Yêu mê hoặc, như vậy cái này, chính là cơn nghiện của Ma Nhãn thiên vương.

Nếu thời gian dài không giết tham quan, không giết ác ôn ức hiếp bá tánh, hắn sẽ không thể khống chế dục vọng hủy diệt thế giới trong lòng, do đó trở thành cỗ máy giết chóc mất đi lý trí.

“Được.” Người đàn ông trung niên nói: “Rất nhiều “Công ty tài chính” của khu Phổ Ninh, chính là cho vay nặng lãi, đều là được Chu Yến trưởng văn phòng cảnh sát khu Khang Dương che chở. Công ty tài chính quy mô khác nhau, đối ứng quần thể mục tiêu khác nhau.

“Công ty tài chính tư bản hùng hậu, hướng xí nghiệp trung bình nhỏ cho vay tiền, công ty tài chính dưới một cấp, thì hướng về một ít nhân sĩ có tài sản. Mặt khác, bọn họ còn không phải bình đài mượn tiền tính chất bình thường.

“Bọn họ mở sòng bạc, lừa người ta tiến vào đánh bạc, như lùa gà, mỗi một người vào đến cuối cùng đều sẽ thua táng gia bại sản, sau đó bọn họ nhân cơ hội cho vay.

“Vì bảo đảm tiền đưa ra có thể thu hồi được, các công ty tài chính này bồi dưỡng rất nhiều đả thủ, mỗi ngày thu nợ, mỗi ngày tới trong nhà người nợ quậy, báo cảnh sát cũng vô dụng, bởi vì bên trên có người bảo kê, nhiều nhất nhốt vài ngày liền đi ra. Tiếp tục thu nợ, thẳng đến lúc ép người nợ đến mức bán

nhà, hoặc nhảy lầu, đúng, trong giới bọn họ lưu hành một câu：Người chết hết nợ.

“Con tôi chính là bị ép tới chết như thế, nó là sinh viên Học viện thương mại, bị lừa vào sòng bạc, liền lún vào, đánh bạc đạt được tiền quá nhanh, lên voi xuống chó, sau khi nếm được ngon ngọt, nào còn có thể sống đàng hoàng.”

Chương 430: Ma Nhãn thiên vương trừng ác dương thiện (2)

“Tôi nghe con trai nói, có công ty tài chính chuyên môn chọn sinh viên xuống tay, trường học bọn họ rất nhiều sinh viên đều là tiền đến quá nhanh, lên xuống đột ngột như vậy, sau khi nếm được ngon ngọt, nào còn có thể sống đàng hoàng.

“Tôi nghe con trai nói, có công ty tài chính chuyên môn chọn sinh viên xuống tay, trường học bọn họ rất nhiều sinh viên đều là trúng chiêu như vậy, trong đó bao gồm nữ sinh viên. Đúng rồi, các công ty tài chính đó còn âm thầm tổ chức mại ngân*, khống chế rất nhiều nữ học sinh thiếu nợ.”

Ma Nhãn thiên vương yên tĩnh nghe, khi thì gật đầu, khi thì nhấp một ngụm nước trà, bất tri bất giác, một chén trà đã thấy đáy. Hắn lúc này mới đứng dậy, nói:

“Phản hồi của ông tôi đã thu được, cảm tạ phối hợp.”

Người đàn ông trung niên ngẩn ra, vội nói: “Đợi một chút, tôi còn có chứng cứ chưa cho cậu đâu, tôi đi lấy.”

Nói xong, khập khiễng đi về phía phòng ngủ.

Chờ hắn cầm chứng cứ đi ra, phát hiện người trẻ tuổi đã rời khỏi. “Lại một thằng thủ tục cho có!”

Người trung niên phẫn nộ đấm một phát lên tường, sau đó ngây người, hắn lúc này mới nhớ tới, người trẻ tuổi kia cũng chưa tỏ rõ thân phận, thậm chí chưa thừa nhận là nhân viên chính phủ.

Mình sao có thể để một người ngoài vào nhà, còn nói với hắn nhiều như vậy?

Chạng vạng hôm nay, Trương Nguyên Thanh đang gửi tin nhắn nói chuyện phiếm với Lão tin nhắn.

Trương Nguyên Thanh: "Đơn vị gần đây không có việc gì chứ, chị có bị người ta theo dõi hay không? Nếu không vẫn là đừng đi làm, tới trong biệt thự Phó Thanh Dương trốn một thời gian?"

Quan Nhã: "Ha ha, cậu có biết như thế nào lấy trả giá nhỏ bé nhất giết chết Chúa tể không?"

Trương Nguyên Thanh: "Triệu tập năm vị trưởng lão, lấy nhiều bắt nạt ít?"

Quan Nhã: "Là lấy phương thức hợp lý nào đó để điểm đạo đức của đối phương hết sạch, để linh cảnh công bố vị trí thời gian thật của hắn, toàn thành truy nã."

Trương Nguyên Thanh: "Cụ thể thực hành phương pháp đâu?"

Quan Nhã: "Rất đơn giản, ở trong cơ thể cấy vào trang bị nào đó bị giết sẽ nổ tung, có thể phóng thích khí thể có độc, sau đó ở trong phố xá sầm uất, Ma Nhãn thiên vương chỉ cần giết chị, sẽ có một đám người thường chôn cùng."

"Dựa theo cơ chế trừng phạt điểm đạo đức, hắn phải gánh vác đại bộ phận trách nhiệm, bị khấu trừ điểm đạo đức."

Trương Nguyên Thanh: "Móa, còn có thể có thao tác như vậy? Logic sau lưng là cái gì?"

Hắn đối với cơ chế trừng phạt điểm đạo đức không phải quá hiểu biết, chỉ biết là giết người trừ 10 điểm, ăn cắp, cướp bóc thì ở dưới 10 điểm, tạo thành thương vong trọng đại, thì tính kiểu khác.

Quan Nhã trả lời: "Rất đơn giản, mang theo vật dễ cháy dễ nổ, là quyền lực của chị, chỉ cần chị không dùng để giết người, sẽ không dưới cơn giận dữ, tạo thành thương vong trọng đại, thì tính toán riêng."

Quan Nhã hồi phục：“Rất đơn giản, mang theo dịch nhiên dịch bạo vật, là của ta quyền lực, chỉ

Nếu chị không dùng để giết người, sẽ không khấu trừ điểm đạo đức. Mà chỉ cần chị chết ở trước vụ nổ, chị sẽ không bị

khấu trừ điểm đạo đức, bởi vì vụ nổ là sinh ra ở sau khi chị chết, người chết không trong quần thể mục tiêu khấu trừ nữa.

“Đương nhiên, phải bảo đảm nổ là “bị động”, là vì Ma Nhãn thiên vương giết ngươi, mới kích hoạt cái bị động này. Nếu cậu ở trước khi chết chủ động dẫn nổ, vậy không quan hệ với Ma Nhãn thiên vương.”

Trương Nguyên Thanh đại khái nghe hiểu.

Nói ngắn gọn, chính là thông qua đạo cụ, hoặc thủ đoạn khác, tự mình kích hoạt một cái BUG chết sẽ tạo thành vụ nổ lớn, hơn nữa liên quan đến một cái khái niệm chủ quan cùng khách quan.

Đưa cái ví dụ, ví dụ như giày khiêu vũ màu đỏ là một món đạo cụ sau khi chủ nhân chết, sẽ lập tức nổ tung, đây là đặc tính của đạo cụ, không thể sửa đổi, khách quan tồn tại.

Như vậy Ma Nhãn thiên vương sau khi giết chết hắn, giày khiêu vũ màu đỏ nổ tung, tạo thành người vô tội tử vong, Ma Nhãn thiên vương sản xuất thảm kịch sẽ khấu trừ điểm đạo đức.

Trái lại, nếu Trương Nguyên Thanh ở trên người trói lại bom hẹn giờ, ý đồ đồng quy vu tận với Ma Nhãn thiên vương, kết quả nổ chết người thường xung quanh, cái đó không quan hệ với Ma Nhãn thiên vương, tất cả đều là trách nhiệm của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh: “Cho nên?”

Quan Nhã: “Cẩu trưởng lão phát cho thành viên đội 2 chúng ta hạt giống “Hoa Nổ”, một khi trái tim chúng ta dừng đập, hạt giống sẽ phát nổ, uy lực tương đương với mười quả lựu đạn mức nổ cao.”

Hạt giống Hoa Nổ là thực vật linh cảnh khách quan tồn tại, đặc tính nổ tung sau khi kí chủ chết, không quan hệ với chủ nhân. Kí chủ cũng không tồn tại ý niệm hại người trên chủ quan.

Trương Nguyên Thanh: “Em luôn cảm thấy thiết định điểm đạo đức rất duy tâm nha, cái thao tác xấu hổ này là Cẩu trưởng lão nghĩ ra.” Người làm ebook: zalo 076 9417982

Chương 431: Ma Nhãn thiên vương trừng ác dương thiện (3)

Quan Nhã: "Là mấy đời Linh Cảnh Hành Giả thông qua thực tiễn, mò ra quy tắc. Phương pháp này nghề nghiệp tà ác cũng biết."

Trương Nguyên Thanh: "Cẩu trưởng lão không ra sao cả, thế mà lấy chị Quan Nhã em yêu thương làm quân cờ, em bây giờ đi tìm hắn đòi công đạo"

Vài phút sau, Trương Nguyên Thanh: "Ô, sao chị không nói"

Quan Nhã: "Chị đang đợi cậu lấy lại công đạo cho chị mà"

Trương Nguyên Thanh: "Lần sau nhất định"

Quan Nhã: "Đúng rồi, Nguyên Thủy, cậu có phải gia nhập Bạch Hổ vệ của Phó Thanh Dương hay không?"

Trương Nguyên Thanh: "Phó bách phu trưởng khẩn cầu mọi cách, nói thẳng Bạch Hổ vệ nếu mất đi thiên tài như em, sẽ trở thành bang phái nhỏ bất nhập lưu, hắn hy vọng em có thể cùng hắn, trọng chấn vinh quang Bạch Hổ vệ, dựng danh tiếng trên đời"

Quan Nhã: "Chị share cho Thanh Dương rồi"

Trương Nguyên Thanh: "Chị ơi, có gì từ từ nói."

Quan Nhã: "Chị lát nữa có việc, không nói nhảm với cậu nữa, là như thế này, tháng sáu là phó bản giết chóc cỡ lớn, nếu không có gì bất ngờ, hẳn là trung tuần tháng sáu mở ra, còn có hơn một tháng thời gian"

"Dựa theo lệ thường của Ngũ Hành minh, đầu tháng sáu, tổng bộ sẽ tổ chức lôi đài chiến, thí luyện chiến các thứ, mời cao thủ giai đoạn Siêu phàm, Thánh giá tham dự, một mặt là chọn lựa ra tuyển thủ hạt giống bồi dưỡng tương lai, một mặt là làm dự nhiệt cho phó bản giết chóc cỡ lớn.

"Lấy thanh danh cùng tư chất của cậu, khẳng định phải tham gia. Sau đây nhớ xem tư liệu, cường giả giai đoạn Siêu phàm của Ngũ Hành minh vẫn là rất nhiều. Hả, cũng không biết năm

nay Thái Nhất môn sẽ tham dự hay không? Trương Nguyên Thanh: "Hạng nhất có thưởng không?"

Quan Nhã: "Có, thưởng công huân tập thể, tiền, còn có đạo cụ, năm trước là như thế, nhưng có đôi khi cũng sẽ thay đổi, cái này xem tổng bộ thông báo, bây giờ thảo luận còn sớm"

Trương Nguyên Thanh: "Rõ rồi. Em bảo chị điều tra Chu Yến chuyện đó, chị nhớ rõ đi làm nha."

Quan Nhã: "Biết rồi biết rồi, chị sẽ phản hồi hệ thống văn phòng cảnh sát. Nhưng cậu đừng ôm hy vọng quá lớn, Chu Yến quan chức cấp bậc đó, có thể khiến cô ta xuống ngựa, chỉ có đấu đá chính trị thất bại, tố cáo bình thường hiệu quả không lớn".

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, thẳng đến lúc Quan Nhã đi làm việc, Trương Nguyên Thanh mới buông điện thoại di động, lười nhác duỗi người ở trên giường. Bởi vì Ma Nhãn thiên vương, mấy ngày qua đều không cần đi đơn vị, thời khóa biểu của hắn liền biến thành đi học, một mình luyện tập võ thuật chiến đấu, nhảy với cậu, đánh trò chơi cùng dì trẻ, tuần hoàn như thế.

Trong lúc đó, có rảnh tìm Quan Nhã nói chuyện phiếm, hướng lão tài xế triển lãm kỹ năng lái xe dần dần tinh thâm của mình. Trương Nguyên Thanh nằm một lát, xoay người ngồi dậy, mở ra bút ký, mang chuyện gần đây phải làm, cùng chuyện sắp gặp phải, làm một cái tổng kết Chuyện thứ nhất là tránh né Ma Nhãn thiên vương treo thưởng, cùng tìm kiếm cơ hội thích hợp, bảo hành tung của hắn cho năm vị trưởng lão. Sự tình liên quan an toàn sinh mệnh, cho nên xếp thứ nhất. Chuyện thứ hai là phó bản một người mở ra, việc này không vội, ít nhất còn có hơn nửa tháng thời gian, nhưng ở trước khi phó bản mở ra, hắn phải tận khả năng tăng lên thực lực.

Phương pháp cắn nuốt linh thể tăng lên, hiệu quả rất nhỏ, cơ bản có thể bỏ qua, Trương Nguyên Thanh muốn là, có cơ hội săn giết một vị Yêu mê hoặc cấp 3, luyện thành âm Thi.

Thần dạ du định vị là thích khách cùng "triệu hồi sư tử linh", điểm này rất quan trọng, không thể bỏ qua đặc tính nghề nghiệp của mình.

Chuyện thứ ba, chính là vừa rồi Quan Nhã nói, đánh lôi đài chính phủ tổ chức.

Nếu có thể lấy được một cái thứ hạng tốt, hoặc là phần thưởng, tỷ lệ vượt qua phó bản một người có thể tăng cao không ít. Sự kiện thứ tư, phó bản giết chóc cỡ lớn! Có thể trở thành cường giả trong Linh Cảnh Hành Giả hay không, thì xem giữa năm, cảnh giới Thánh giá là trụ cột vững vàng của các tổ chức lớn, trở thành Thánh giả, liền ý nghĩa trở thành cường giả thật sự.

Ban đêm, màn đêm thâm trầm.

Mặt trời đã xuống núi, không khí khô nóng rốt cuộc khôi phục một tia mát mẻ. Trên sân thượng một căn chung cư cũ nát, thanh niên đầu đeo băng- đô, đứng ở rìa vòng bảo hộ, nhìn cả thành phố ánh đèn lấp lánh.

Ở phía sau hắn, một người phụ nữ trung niên ngã ngồi, mặc trang phục công sở có sự chú ý, bộ dáng tinh anh công sở.

“Anh bạn trẻ, cậu hẳn là biết thân phận của tôi, mặc kệ cậu là xuất phát từ mục đích gì, chúng ta đều có thể đàm phán, cậu có bất cứ nhu cầu gì, tôi sẽ tận lực thỏa mãn cậu.”

Chu Yến vẫn duy trì thể diện cùng bình tĩnh một lãnh đạo nên có. Cô hôm nay sau khi tan tầm, vừa trở lại tiểu khu, đỗ xe xong, đã bị kẻ bắt cóc ẩn núp ở trong gara đánh ngất. Khi tỉnh lại, đã ở sân thượng xa lạ này, bên cạnh chỉ có người trẻ tuổi này.

Chương 432: Ma Nhãn thiên vương trừng ác dương thiện (4)

Ở sau khi vượt qua kinh hoảng ngắn ngủi, Chu Yến liền bình tĩnh lại, nói bóng nói gió thân phận đối phương, mục đích bắt cóc mình, tìm kiếm khả năng đàm phán.

Ma Nhãn thiên vương thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn tới: “Cô tên Chu Yến, sở trường văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, đúng không?

Chu Yến giọng điệu ôn hòa, lựa lời nói: “Cậu có gì cần hỗ trợ, cứ mở miệng, tôi là công bộc của nhân dân, việc của nhân dân,

chính là việc của tôi.”

Ma Nhãn thiên vương cười sáng lạn:

“Có câu này của cô tôi an tâm rồi”

Hắn nhấc chân đi đến bên cạnh Chu Yến, kéo cô tới mép sân thượng.

Chu Yến cúi đầu nhìn phía dưới một cái, chỉ cảm thấy đầu mê muội từng đợt, cô rốt cuộc lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, thanh âm run rẩy nói:

“Cậu muốn làm gì? Cậu đừng xúc động, tôi nói, bất cứ chuyện gì cậu đều có thể đưa ra, tôi sẽ tận lực thỏa mãn cậu, thật sự, xúc động không giải quyết được việc gì?

Ma Nhãn thiên vương không chút dao động, như là lẩm bẩm: “Tôi con người này ghét nhất không dạy đã giết, có người tố cáo bà bảo kê thế lực hắc ám.

Hắn cười tủm tỉm nói kỹ tội trạng của đối phương, từng món từng món, sau đó, ở trong ánh mắt kinh sợ của Chu Yến, xách cô lên, xách ra khỏi sân thượng.

Người phụ nữ ở địa vị cao này, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đau khổ cầu xin, một tay ôm chặt lấy cánh tay Ma Nhãn thiên vương, một tay khác đi đủ vòng bảo hộ, bị dọa cả người phát run.

Ma Nhãn thiên vương nhếch miệng cười nói: “Nhân dân không cần cô làm việc, nhân dân chỉ cần cô đi chết đi!”

Năm ngón tay buông lỏng, thả Chu Yến khỏi sân thượng.

Ma Nhãn thiên vương không cúi đầu nhìn lấy một lần, mà là nhìn ra xa đại đô thị phồn hoa, nói thầm: “Nên làm chính sự rồi, để mình xem trong khu vực này có bao nhiêu Linh Cảnh Hành Giả”

Nói xong, hắn tháo xuống băng- đô, lộ ra con mắt dựng thẳng trên trán, tròng trắng của con mắt này, là màu đỏ rực, con ngươi là màu đỏ vàng, tràn ngập lạnh lùng, thô bạo cùng điên cuồng. Con Mắt Mê Hoặc! Đây là độ thuần thục kỹ năng “Mê Hoặc” max, sau khi tu hành đến mức tận cùng, sinh ra Ma Nhãn. Linh Cảnh Hành Giả dưới cảnh giới Chúa tể, một khi đối diện với Ma Nhãn, nhẹ thì tinh thần bị thương nặng, nặng

thì phát cuồng mà chết. Mà mê hoặc đến từ Ma Nhãn, cho dù là hành giả cấp trưởng lão, cũng sẽ trúng chiêu. Ma Nhãn này bởi vì quá mức cường đại, ngày thường không thể không dựa vào đạo cụ phong ấn, nếu không nơi Ma Nhãn thiên vương đi qua, toàn bộ sinh linh đều sẽ chết bởi điên cuồng.

Mặt khác, Ma Nhãn có thể phân biệt khí tức linh cảnh, tìm ra cường giả ẩn núp ở trong biển người mênh mông. Ngày đó ở phương bắc, hắn chính là dựa vào kỹ năng này, tìm ra Chỉ Sát cung chủ. Khuyết điểm là, phương pháp này chỉ tốt hơn một chút so với biển rộng tìm kim, lượng công việc rất lớn, hơn nữa, nếu là vô ý nhìn thấy nhân vật cấp trưởng lão, dễ dàng rút dây đồng rừng. Con ngươi màu đỏ vàng kịch liệt rung động, một luồng ánh sáng màu máu người thường không nhìn thấy bỗng nhiên bắn ra, im lặng xuyên thấu tòa nhà sắt thép lẫn bùn đất xây thành, như đèn pha đảo qua khu vực phụ cận.

Rất nhanh, Ma Nhãn thiên vương thấy một Linh Cảnh Hành Giả, tập trung mục tiêu đầu tiên. Khấu Bắc Nguyệt ngồi xổm trên hè đường, trong tay bưng một bát dưa muối chua, sụp soạt húp mỳ. Ánh mắt hắn tan rã nhìn chằm chằm nơi nào đó, đắm chìm ở trong suy nghĩ.

Mình bây giờ đã thăm dò rõ địa điểm công tác của hắn, nhưng nơi đó đều là hành giả chính phủ, 1vs1 mình cũng không nhất định có thể thắng. Hơn nữa nếu giết người ở khu làm việc, sẽ lan đến người vô tội, đây là điều không được Vô Ngân đại sư cho phép. Tốt nhất là có thể tra ra tiểu khu hắn ở, ban đêm mò qua, nhưng mình không am hiểu theo dõi, rất dễ dàng bị phát hiện, dựa theo thói quen của hắn, đêm nay sẽ cùng đồng nghiệp đi quán ăn đêm tiêu khiển, đây là cơ hội. Ánh mắt Khấu Bắc Nguyệt dần dần phát sáng, đúng lúc này, hắn nghe thấy một thanh âm mang theo ý cười, từ bên cạnh người truyền đến: “Yêu mê hoặc cảnh giới Thánh giả, cơ sở cũng không tệ, tiểu tử ngươi là tán tu hay là tổ chức nào?”

Khấu Bắc Nguyệt dựng tóc gáy, hắn đang trạng thái ngồi xổm, bật cao tại chỗ hai mét, đồng thời, mỳ trong tay hắt về phía nơi phát ra âm thanh.

Sau khi làm ra một loạt bản năng này, hắn mới ném ánh mắt qua, thấy rõ người nói chuyện, đó là một thanh niên đầu đội băng đô, tươi tắn tuấn tú, là loại soái ca kiểu thể thao.

Nước canh cùng mỳ sợi nóng bỏng hắt qua, nhưng còn chưa chạm đến thân thể, thanh niên đã theo một bức tường khí vô hình chảy xuống. Cùng lúc đó, thân thể Khấu Bắc Nguyệt cứng đờ, tứ chi co rút đứng ở tại chỗ, khó làm ra bất cứ động tác nào nữa.

Xiềng xích vô hình đã trói buộc hắn.

Chương 433: Huyết án cùng xin giúp đỡ (1)

Thanh niên đeo băng đô cười nói: "Tôi không phải người chính phủ, không cần khẩn trương, chỉ là thấy trên người cậu lệ khí không nặng, lại là Yêu mê hoặc, là ngoại tộc liền đến xem."

Khấu Bắc Nguyệt chưa bởi vì lời của đối phương, mà thả lỏng cảnh giác, nhưng nay không làm chủ được, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn phối hợp, trầm giọng nói: "Anh muốn như thế nào?"

Ma Nhãn Thiên Vương hỏi: "Cậu là người tổ chức nào?"

"Tán tu!"

"Vì sao không thích giết người vậy? Cậu hẳn là biết, giết người càng nhiều, lệ khí càng nặng, Yêu mê hoặc sẽ càng mạnh. Người trận doanh hợp pháp gọi chúng ta là nghề nghiệp tà ác, không phải vô duyên vô cớ nói xấu, Yêu mê hoặc không hiểu sát, chẳng khác nào là phế vật"

Ma Nhãn Thiên Vương cười ha ha hỏi. Chúng ta? Hắn cũng là Yêu mê hoặc? Nhưng hắn là làm sao nhìn ra nghề nghiệp của mình? Khấu Bắc Nguyệt cười lạnh nói: "Giết người hay không tôi tự mình quyết định, dựa vào cái gì để nghề nghiệp đến chủ đạo tôi."

Ma Nhãn Thiên Vương ngẩn ra cười nói: "Thú vị, cậu người này thú vị"

Nói xong, tiến lên liền vung cho Khấu Bắc Nguyệt một cái tát. Bốp!

Tiếng tát vang dội đưa tới người qua đường chú ý. Má Khấu Bắc Nguyệt sưng lên cao cao, hai hàng lông mày của hắn dựng thẳng, trong mắt phun ra lửa giận, như sư tử rít gào nói:

“Có gan mày buông tao ra, bố liều mạng với mày!”

Ma Nhãn Thiên Vương bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là hiếu chiến. Từ cổ chế nay, Yêu mê hoặc vẫn là chiến sĩ cường hãn nhất, tính nết thật ra phù hợp, nếu có thể hiểu sát một chút nữa, thành tựu tương lai của mày không thể đong đếm.

“Thằng nhóc, có hứng thú đi theo tao hay không? Tiểu đệ tâm phúc của tao bị người ta làm thịt rồi, tính bồi dưỡng một đứa nữa, mày không tệ”.

Lý Hiển Tông tuy hiếu sát thành tính, nhưng tính tình kiệt ngạo, cũng kiêu ngạo, người thường không trêu vào hắn, hắn là khinh thường đi giết người thường. Về phần giết hành giả trận doanh hợp pháp, đó là thiên kinh địa nghĩa. Hơn nữa Lý Hiển Tông không mê nữ sắc, chuyện làm nhục phụ nữ không làm, lại thêm thiên phú thật tốt, vậy mới được Ma Nhãn Thiên Vương nhìn trúng, trọng điểm bồi dưỡng.

Nếu là một tên Yêu mê hoặc không có điểm mấu chốt, Ma Nhãn Thiên Vương là chướng mắt.

Hai mắt Khấu Bắc Nguyệt muốn phun lửa giận, hừ lạnh nói: “Không có hứng thú!”

“Không sợ tao giết mày?”

Ma Nhãn Thiên Vương cười tủm tỉm nói.

“Muốn giết cứ giết, đừng nói lời thừa”

Khấu Bắc Nguyệt tâm tính thiếu niên, rất kiên cường.

“Thú vị”

Ma Nhãn Thiên Vương sờ cằm, cười nói: “Không vội, mày sẽ đáp ứng tạo, chờ tao bận xong công việc trong tay, liền mang mày về phương Bắc.”

Nói xong, hắn yên lặng đánh dấu Khấu Bắc Nguyệt, xoay người rời đi. Khách sạn Hảo âm Nhạc. Xe taxi đỗ ở ngoài khách sạn, Vương Thiên chui ra khỏi thùng xe, tới đại sảnh khách sạn, đứng ở trước quầy.

“Cung chủ cùng các anh em ở phòng 409, anh nhanh đi lên đi”

Cô gái đứng quay dung mạo thanh tú thấp giọng nói.

Vương Thiên khẽ gật đầu, vào sâu bên trong khách sạn, vào thang máy, tới lầu bốn.

Hắn ngựa quen đường cũ tìm tới phòng 409, dựa theo tiết tấu ước định sẵn, gõ vang của phòng.

Cửa phòng mở ra, Tỉnh Điện Đại Thánh tóc xoã tung giống như lông bờm sư tử, ưỡn cái bụng bia đứng ở cửa, vừa thấy là Vương Thiên vội nói: “Vào nhanh chút.”

Vương Thiên gật gật đầu, chen vào khe cửa, phóng mắt nhìn lại, trong căn phòng lớn hội tụ hơn hai mươi thành viên Chỉ Sát cung, có nam có nữ, có mỹ nhân gợi cảm xinh đẹp có đàn ông khí chất âm trầm.

Có hành giả Siêu phàm giống hắn, cũng có cường giả cấp Thánh giả.

Đương nhiên, mạnh nhất vẫn là cô gái kiều diễm ngồi ở sau bàn, mặc một bộ váy đỏ.

Cô là nữ thần trong cảm nhận của các thành viên Chỉ Sát cung, mặc kệ nam nữ, đều si mê cung chủ phong hoa tuyệt đại, đây cũng là thuộc tính tăng thêm của nghề nghiệp Nhạc sĩ, cũng là sức quyến rũ nhân cách của bản thân cung chủ. Vương Thiên không biết số thành viên cụ thể của Chỉ Sát cung, nhưng hiểu biết đại khái hơn ba mươi, không đến bốn mươi. Cái này không khác lắm là nhân số linh cảnh thế gia bình thường, ở trong tổ chức dân gian, thuộc loại quái vật lớn. Mà có một vị hành giả cấp Chúa tể tọa trấn, cho dù là chính phủ, cũng phải đủ coi trọng, cho thái độ tương đối ngang hàng.

“Người đều đến đủ rồi, ai không có cách nào tới, tôi đã tự mình thông báo”

Chỉ Sát cung chủ nhìn quanh trong phòng, tuyên bố.

“Từ hôm nay trở đi, mọi người tạm thời rời khỏi Tùng Hải. Địa điểm đặt chân tôi đã tìm xong. Tình Điện Đại Thánh sẽ dẫn mọi người qua đó”

Các thành viên khẽ biến sắc, nhìn nhau. Tình Điên Đại Thánh ưỡn cái bụng bia giải thích: “Ma Nhãn Thiên Vương của Binh

Chủ giáo đang tìm cung chủ, cùng ở trên chợ đen treo thưởng chúng ta, bất cứ một manh mối nào có liên quan với chúng ta giá trị mười vạn. Tôi cảm thấy rời khỏi Tùng Hải tạm lánh mũi nhọn là cử chỉ sáng suốt"

"Mặt khác, trong lúc rời khỏi Tùng Hải, cung chủ mỗi tháng sẽ trợ cấp mọi người, mỗi người mười ngàn"

Chương 434: Huyết án cùng xin giúp đỡ (2)

Một cô gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp nhíu mày nói: "Vậy khi nào có thể trở về? Cung chủ, tôi có một người bạn trai, tôi nếu là rời khỏi Tùng Hải."

Chỉ Sát cung chủ nhàn nhạt liếc nàng một cái, cô gái lập tức sửa lời, thở dài: "Nhưng vì cung chủ cẩu nam nhân không cần thì không cần thôi"

Chỉ Sát cung chủ hài lòng gật đầu, cười mỉm nói: "Quay về tôi mang Nguyên Thủy Thiên Tôn trói lại, đưa đến trên giường cô."

Mắt cô gái xinh đẹp sáng lên: "Một lời đã định"

Chỉ Sát cung chủ cười lên, nhẹ nhàng nói: "Lệ Chi, cô bao lâu chưa từng bị treo lên đánh rồi."

Trong phòng khách, sau bữa ăn, Giang Ngọc Nhị lười biếng nằm ở sô pha, đôi chân dài gác lên trên chân cháu trai, trên bụng đặt một khay nho, cô vừa ăn nho, vừa xem tin tức. Bọn họ xem là kênh tin tức Tùng Hải, cũng là kênh ông ngoại thường xuyên xem.

"Phốc!"

Giang Ngọc Nhị nghiêng đầu, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, hạt nho chuẩn xác bay vào thùng rác cách mấy mét.

Trương Nguyên Thanh cũng nhìn mà ngây người: "Dì trẻ không đi học bóng rổ đáng tiếc"

"Cái này tính là gì, xa mấy mét nữa, dì cũng có thể phun vào"

Dì trẻ hừ hừ hai tiếng, nói xong, đổi một tư thế càng thoải mái hơn.

“Nguyên Tử, bóp chân cho dì.”

“Không, thối chết!”

“Khốn kiếp, chân ngọc của dì trẻ không biết bao nhiêu người đàn ông muốn bóp, mày đừng có đang ở trong phúc mà không biết phúc”

Giang Ngọc Nhị nằm thẳng liếc mắt, nhìn về phía cháu trai bên chân. Cho dù từ góc độ được xưng tử vong từ dưới hướng lên trên, Trương Nguyên Thanh cũng không tìm ra tỳ vết nào của khuôn mặt dì trẻ, vẫn vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu, nốt ruồi nước mắt vẫn quyến rũ như vậy. Lúc này, ánh mắt ông ngoại từ màn hình TV dời đi, quay đầu hỏi: “Hai đứa thích xem thời sự từ khi nào?”

“Cháu không xem, cháu chỉ là muốn ở với ông ngoại”

Trương Nguyên Thanh lập tức nói.

“Con cũng muốn ở bên bố”

Giang Ngọc Nhị nũng nịu nói. Ông ngoại kỳ quái nhìn nhìn bọn họ, “Hai đứa tính tình thế nào, ta vẫn là biết”

Một đứa chỉ biết làm nũng đòi lợi ích, một đứa miệng lưỡi trơn tru đòi lợi ích, đều không phải loại có lòng hiếu thảo gì.

Giang Ngọc Nhị cùng Trương Nguyên Thanh cười ha ha hai tiếng, tiếp tục giả chết.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng bóp bàn chân dì trẻ, tay phải rảnh khống chế điện thoại di động, gửi tin nhắn cho dì Tiểu Viên: “Dì Tiểu Viên, chuyện bang phái cân nhắc thế nào rồi”

Dì Tiểu Viên: “Nói sau!”

Ài, Tiểu Viên là Thánh giả, bản thân chính là một cái đùi, nếu cô ta có thể gia nhập bang phái thì tốt rồi. Mời chào dì Tiểu Viên đến trong bang phái, Vô Ngân đại sư bên kia mình liền có nắm chắc lớn hơn nữa.

Vô Ngân đại sự, cùng với thế lực đi theo hắn, là đối tượng Trương Nguyên Thanh vẫn luôn muốn “công phá”.

Muốn thành lập mạng lưới quan hệ của mình, hành giả hoang dã bình thường ý nghĩa không lớn, kém nhất cũng phải là tổ chức dân gian, Chỉ Sát cung cùng khách sạn Vô Ngân là hai con đường lý tưởng nhất cường đại nhất.

Trước mắt, hắn cùng Chỉ Sát cung chủ quan hệ cũng không tệ, càng ngày càng thân quen, nhưng ở phương diện khách sạn Vô Ngân, hiệu quả rất nhỏ.

Nghề nghiệp tà ác dù sao vẫn là nghề nghiệp tà ác, Tiểu Viên và hắn có khúc mắc cùng ngăn cách trời sinh, không phải hai ba câu lời ngon tiếng ngọt có thể đả động, cần công phu kiên nhẫn, hoặc một lần cơ hội xoay chuyển. Chỉ có thể tính toán cho lâu dài. Trương Nguyên Thanh buông điện thoại di động, không cưỡng cầu nữa. Lúc này, người dẫn chương trình thời sự nói: "Tin tiếp theo, 5 giờ 30 phút chiều hôm nay, có kẻ bắt cóc xâm nhập một công ty tên tài chính Huy Đằng ở tòa nhà Vinh Sang, tiến hành giết hại cực kỳ tàn ác đối với công nhân viên chức công ty này, thủ đoạn tàn nhẫn, chưa từng nghe nói, công ty 29 người, chỉ có một người lễ tân còn sống.

"Theo người chứng kiến nói, kẻ hành hung là một nam thanh niên đeo băng- đô, tuổi khoảng ba mươi. Trước mắt, văn phòng cảnh sát đã mở ra điều tra".

Màn hình TV chuyển đổi đến camera theo dõi, trong video hình ảnh không rõ, một thanh niên đầu đội băng đô thể thao, đang đẩy ra cánh cửa thủy tinh công ty tài chính.

Màn hình theo dõi chỉ có một màn dựng hình ảnh này.

Ma Nhãn Thiên Vương, nhất định là hắn, kẻ này quả nhiên sẽ không ngoan ngoãn ẩn núp, mới đến Tùng Hải đã gây ra sự kiện lớn. Trương Nguyên Thanh nắm chặt điện thoại di động.

"Ai da!"

Dì trẻ kêu đau một tiếng, mắt nước lưng tròng ấm ức nói: "Mày làm đau dì"

"Xin lỗi xin lỗi"

Trương Nguyên Thanh vội vàng buông ra chân dì trẻ, liên tục xin lỗi.

"Hừ!"

Giang Ngọc Nhị đá một cước nhẹ vào ngực hắn, đứng dậy đi về phòng ngủ: “Không xem nữa đi ngủ.”

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh theo bản năng đuổi theo bóng lưng dì trẻ một phen, cúi đầu gửi tin nhắn cho Lý Đông Trạch: “Thập trưởng, huyết án tòa nhà Vinh Sang, có phải Ma Nhãn Thiên Vương làm hay không?”

Chương 435: Huyết án cùng xin giúp đỡ (3)

Hắn chú ý tin tức, chính là đang xem Ma Nhãn Thiên Vương sẽ gây ra chuyện lớn hay không, kết quả thật đúng là để hắn đoán trúng.

Lý Đông Trạch trả lời tin nhắn rất nhanh:

“Đúng vậy. Cấu trưởng lão cùng Phó bách phu trưởng đã âm thầm truy tung, hy vọng có thể tìm được hắn đi.”

Quả nhiên là hắn. Trương Nguyên Thanh nhận tin nhắn: “Hắn vì sao phải giết hại công ty tài chính kia?”

Lý Đông Trạch: “Tạm thời không rõ, người của văn phòng cảnh sát còn đang điều tra, nhưng từ tin tức trước mắt thu thập được đến xem, công ty này thành phần không quá sạch sẽ, là một công ty cho vay, về phần bọn họ làm sao chọc tới Ma Nhãn, còn phải tiếp tục điều tra.”

“Biết rồi”

Trương Nguyên Thanh thấp thỏm lo âu nói: “Vậy Ma Nhãn có thể nhằm vào văn phòng cảnh sát hay không? Em là người đội 2, hắn hẳn là biết địa chỉ làm việc của đội 2, mọi người sẽ rất nguy hiểm”

Địa chỉ làm việc của đội 2 ở văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, cái này không tính là bí mật, nghề nghiệp tà ác bình thường chưa chắc biết, nhưng lấy thủ đoạn cùng thân phận của Ma Nhãn Thiên Vương, muốn điều tra, không khó.

Lý Đông Trạch trả lời:

“A, chúng ta có hạt giống Hoa Nổ, khí tức của nó cực kỳ đậm, Ma Nhãn Thiên Vương không thể không cảm ứng được, hắn

sẽ không vì giết mấy con kiến không liên quan đi mạo hiểm điểm đạo đức quét sạch.

“Đây cũng là điều bách phu trưởng muốn, dù sao không thể thật sự để hạt giống nổ tung, vậy sẽ chết không ít người. Hơn nữa, hôm nay xảy ra huyết án này, điểm đạo đức của Ma Nhãn trừ không ít, nghĩ hẳn sẽ yên tĩnh một đoạn thời gian, sẽ không tiếp tục giết người nữa”

Đang trò chuyện, ngoài phòng khách truyền đến tiếng nhập mật mã, cửa chống trộm lập tức mở ra.

Trần Nguyên Quân xách túi công văn, vẻ mặt mỏi mệt tiến vào. Trương Nguyên Thanh trả lời một tin: “Thập trưởng thời kì phi thường, mọi việc cẩn thận”

Sau đó thu hồi điện thoại di động nói: “Anh, sao giờ mới về?”

“Đơn vị có việc”

Trần Nguyên Quân đặt túi công văn ở trên bàn trà, ngồi xuống ở bên bàn ăn, hộ:

“Bà nội, xới cháu bát cơm với, chết đói rồi.”

Vừa nghe nói thảm án tòa nhà Vinh Sang, Trương Nguyên Thanh vội vàng đến cạnh bàn ăn ngồi xuống, hóng hớt nói: “Là vì vụ án công ty tài chính kia sao, tòa nhà Vinh Sang, vừa rồi trong thời sự nói”

Trần Nguyên Quân nhíu mày theo thói quen, tỏ ra càng thêm tang thương, thở dài nói: “Không chỉ một cái này, hôm nay nhiều việc. Sở trường văn phòng cảnh sát của anh nhảy lầu rồi”

“Cái gì?”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra. Ông ngoại bên kia phòng khách cũng quay đầu nhìn lại. Lúc này, bà ngoại bưng một bát cơm đi ra, vừa đưa qua, vừa hóng: “Sở trưởng nhảy lầu? Còn có chuyện này?”

Bà ngoại ở trên bóng chuyện, chưa bao giờ kém ai.

Trần Nguyên Quân vốn không muốn nói, nhưng bà nội vẻ mặt cảm thấy hứng thú, hắn nếu từ chối trả lời, bát cơm này trong

tay quá nửa phải bị thu hồi. Bà nội làm ra được loại chuyện này "Chính là Chu Yến ngày hôm qua từng tán gẫu"

Trần Nguyên Quân lùa một miếng cơm, vừa ăn vừa nói: "Cái người bị người ta tố cáo tham ô nhận hối lộ làm ô dù cho công ty cho vay"

Bà ngoại tò mò nói: "Sao lại nhảy lầu?"

Công ty cho vay, Chu Yến, huyết án tòa nhà Vinh Sang… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, khéo như vậy? Không đợi Trần Nguyên Quân mở miệng, ông ngoại ngồi ở sô pha nơi xa trầm giọng hỏi:

"Cô ta có phải có liên quan với công ty tài chính kia ở tòa nhà Vinh Sang hay không?"

Tuy không làm trị an viên rất nhiều năm rồi, nhưng khứu giác của ông ngoại vẫn sâu sắc như cũ.

Trần Nguyên Quân khẽ gật đầu: "Công ty kia, chính là bình đài cho vay bà ta bao che"

"Ồ!"

Ông ngoại xoay đầu trở về, nhàn nhạt bình luận: "Chết không đáng tiếc"

Ông không muốn nói nữa, tập trung xem TV.

Bà ngoại ngồi ở bên cạnh bàn, lúc nói cái này lúc nói cái kia, hỏi hồi lâu, cảm giác hiểu biết tương đối rồi, dặn dò: "Ăn cho nó vào"

Quay đầu liền vào phòng con gái chia sẻ chuyện hóng được. Trương Nguyên Thanh thì đi buồng vệ sinh rửa mặt, đánh răng rửa mặt xong, trở lại phòng triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ tự do hoạt động, bản thân nằm ở trên giường, nhìn trần nhà ngẩn người.

Phong cách của Ma Nhân quả thật giống Chỉ Sát cung chủ nói như vậy. Chậc chậc, một hơi giết hai mươi tám người, không, hai mươi chín người, chính là hai mươi chín điểm đạo đức, hắn sắp tới hắn là sẽ không giết người lung tung, sẽ lựa chọn ẩn núp làm việc tốt, muốn tìm hắn càng khó, mà trong khoảng trống này, hắn không chừng sẽ chuyển dời tinh lực đến trên việc tìm mình cùng Chỉ Sát cung chủ. Mặt khác Binh Chủ giáo

tin tức linh thông như vậy sao? Mình chẳng phải là càng thêm nguy hiểm?

“Ting.”

Tiếng nhắc nhở của điện thoại di động vang lên. Ma Nhãn Thiên Vương lấy ra điện thoại di động xem tin nhắn: “Thiên Vương, thuộc hạ vừa tìm hiểu được một tin tức, hơn một tháng trước, u Hướng Vinh bị Phán Quan Mắt Quỷ khống chế, là chết ở đại học Tùng Hải. Nguyên Thủy Thiên Tôn giết hắn có khả năng là sinh viên đại học Tùng Hải

Chương 436: Cứu người là “Trạch Thái” (1)

Đại học Tùng Hải… Ma Nhãn Thiên Vương trả lời tin nhắn: “Có thể kiếm được ảnh chụp Nguyên Thủy Thiên Tôn không?”

“Xin lỗi, người từng gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhiều, cơ bản đều là người chính phủ, chúng ta không kiếm được, ít nhất trong thời gian ngắn không kiếm được.”

Ma Nhãn Thiên Vương đọc xong, không trả lời nữa, thu hồi điện thoại di động. Không có ảnh chụp cũng không sao cả, hắn hoàn toàn có thể đi đại học Tùng Hải cắm điểm. 11 giờ khuya, khách sạn Vô Ngân. Tiếng chuông chói tai đánh thức Tiểu Viên đang mơ màng, cô cầm lấy điện thoại di động tủ đầu giường, biểu hiện người gọi tới là Khấu Bắc Nguyệt!

Tiểu Viên nhíu lại chân mày tinh xảo, nhận cuộc gọi, lạnh như băng nói:

“Cậu còn có mặt mũi tìm tôi?”

“Tiểu, Tiểu Viên.”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm xấu hổ lại trầm thấp của thiếu niên, mang theo một chút lo âu.

Tiểu Viên im lặng một giây, nói: “Chuyện gì nói mau”

“Tôi, tôi bị kẻ thù vây ở trong câu lạc bộ đêm, bọn họ đang lùng bắt tôi, tôi chống đỡ không được bao lâu? Tiếng Khấu

Bắc Nguyệt đè rất thấp. Tiểu Viên bật dậy, sắc mặt trở nên nghiêm túc: "Nói cho tôi biết vị trí, lập tức!"

"Khu Khang Dương, hộp đêm Hồng Long đường Bạch Hạnh"

Khấu Bắc Nguyệt thấp giọng nói: "Tôi không phải đến cầu cứu, không còn kịp rồi, cô không chạy tới được. Tôi một mình ám sát hành giả chính phủ, đã trái với quy củ Vô Ngân đại sư đặt ra, ông ấy không có khả năng cứu tôi.

"Lần này là tôi quá xúc động, tôi không nghĩ tới đối phương đã sớm phát hiện tôi tồn tại. Tôi gọi điện thoại chính là muốn nói cho cô, tôi vẫn luôn coi cô như mẹ để đối đãi, tôi tính tình không tốt, nóng nảy bốc đồng, sau khi chị tôi chết, chỉ có cô không chán ghét tôi, chịu được tính tình thối của tôi, tôi rất xin lỗi"

Hắn nói rất nhiều, nhưng Tiểu Viên cũng chưa nghe vào tai một câu nào cả.

Tâm tình cô chìm vào đáy vực. Từ thành phố Kim Sơn đến Tùng Hải, ít nhất cũng cần bốn mươi phút lộ trình, chạy qua căn bản không kịp. Vô Ngân đại sư từng đặt ra quy củ, không thể thâm giao cùng nghề nghiệp tà ác, không thể chủ động xảy ra xung đột với chính phủ, phải quên đi quá khứ, gác lại quá khứ, mới có thể cứu rỗi bản thân.

Khấu Bắc Nguyệt phá hỏng quy củ, Vô Ngân đại sự là không có khả năng cứu hắn.

Làm sao bây giờ, còn có ai có thể cứu hắn? Tiểu Viện lạnh mặt, suy nghĩ chuyển động rất nhanh. Khu Khang Dương?

Cô bỗng nhiên nghĩ tới Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là thành viên đội 2 khu Khang Dương, hắn chưa chắc ở khu Khang Dương, nhưng trong người mình có thể liên hệ được, trước mắt có thể giành giật từng giây giúp đỡ, chỉ có hắn.

Kỹ năng Thần dạ du rất am hiểu ẩn núp, hắn là lựa chọn rất tốt, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là người chính phủ, khẳng định không muốn nổi lên xung đột với hành giả chính phủ, có cách nào có thể chỉ cứu người không xung đột? Mình ở nơi này nghĩ suông không có ý nghĩa, nói tình huống cho hắn, để hắn làm quyết định, lần này có được hay không, mình đều nợ

hắn một cái nhân tình, chuyện thêm bang phái không thể từ chối nữa. Suy nghĩ chuyển động rất nhanh, giọng điệu Tiểu Viên trong bình tĩnh lộ ra nghiêm khắc: "Nói một chút tình huống của cậu bên kia"

"Bọn họ có sáu người, ba người thủ cửa ra, ba người khác ở trong hộp đêm lùng bắt tôi, tôi bị bọn họ đả thương rồi, chỉ có thể trốn. Bọn họ thông qua thân phận chính phủ, đã khống chế nhân viên bảo vệ hộp đêm, giúp đỡ điều tra"

Khấu Bắc Nguyệt thấp giọng nói:

"Hộp đêm rất lớn, tôi bây giờ còn có thể trốn, nhưng không có cách nào kiên trì quá lâu, hơn nữa bọn họ khẳng định thông báo văn phòng cảnh sát cùng hành giả chính phủ khác, đội ngũ lớn có lẽ đã đang tập kết. Chờ nhân viên chính phủ hoàn toàn phong tỏa hộp đêm, thời điểm chết của hắn liền tới. Tiểu Viên yên lặng nghe xong, giọng lạnh lùng cảnh báo: "Cậu bây giờ trốn kỹ, Cố gắng kéo dài thời gian, chỉnh điện thoại di động thành tắt chuông, chú ý động tĩnh của điện thoại di động mọi lúc. Có thể có người sẽ liên hệ cậu"

"Tiểu Viên, cô có biện pháp cứu tôi?"

"Không biết, xem mạng bản thân cậu có cứng hay không đã"

Tiểu Viên cố nhịn không mắng chửi, tắt điện thoại. Cô mở ra nhật ký trò chuyện, chuẩn xác tìm được số của Nguyên Thủy Thiên Tôn, click gọi.

"Đêm dài miên man dì Tiểu Viên nhớ tôi?"

Trong loa truyền đến Nguyên Thủy Thiên Tôn trêu chọc như rất thân quen, cùng với hiệu quả âm thanh dâng trào kịch liệt, không biết đang xem TV hay là chơi game. Tiểu Viên có đôi khi rất chán ghét tính cách tự nhiên như ruồi này của hắn, tự tiện kết luận cho thân phận của cô, dì cái gì mà dì, không thể là chị sao?

Hít sâu một hơi, dì Tiểu Viên không khách sáo cũng nói chuyện phiếm, đi thẳng vào vấn đề nói:

"Tôi đêm nay chuẩn bị giết một kẻ thù, là một vị chấp sự của chính phủ các người, nhưng người ta tựa như sớm có đoán trước, đánh lén chưa thành công. Trước mắt bị nhốt ở khu

Khang Dương, đường Bạch Hạnh hộp đêm Hồng Long. Cậu có thể hỗ trợ không?”

Chương 437: Cứu người là “Trạch Thái” (2)

Khi cô nói xong, hiệu quả âm thanh trong loa đã biến mất, tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền đến: “Tôi phải biết hai điểm. Thứ nhất, thù gì? Thứ hai, hỗ trợ là cứu người, hay là giết người”

Ngoài miệng tuy chưa lập tức đáp ứng, nhưng Tiểu Viên nghe thấy tiếng đôi giày.

Trong lòng cô hơi xúc động, giọng điệu có thêm phần thành khẩn: “Là thù riêng, trong thời gian ngắn không nói rõ được, nhưng cậu yên tâm, đồng bạn của tôi không phải người tàn bạo hiếu sát. Tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi cứu hắn ra”

Tiểu Viên nói đại khái một lần tình huống, bổ sung: “Sự việc là như thế, có hỗ trợ hay không, cậu cân nhắc một lần”

Chỉ là cứu người vậy còn được, mình không có khả năng giúp đỡ bọn họ đối phó hành giả chính phủ, hộp đêm Hồng Long, cách nhà của mình không xa… Trương Nguyên Thanh lại nói: “Vì sao không mời Vô Ngân đại sư ra tay.

Hắn còn rất đa nghi! Tiểu Viên bất đắc dĩ nói:

“Quy củ của Vô Ngân đại sự là quên đi trước kia, gác lại quá khứ, Khấu Bắc Nguyệt, ừm, hắn tên Khấu Bắc Nguyệt, hành vi ám sát hành giả chính phủ, đã làm trái nguyên tắc của Vô Ngân đại sư.

Hắn không bỏ qua quá khứ, một mình hắn là địch với chính phủ.

“Vô Ngân đại sư nếu là biết việc này, vô cùng có khả năng đuổi hắn khỏi đoàn đội, lại nào sẽ giúp hắn chứ? “Tôi biết rồi”

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi sẽ đi cứu hắn, hy vọng giống như cô nói, là người tốt.

Nhưng, xin đừng ôm chờ mong đối với tôi.”

Dì Tiểu Viên nhẹ nhàng nói: "Mặc kệ thế nào, tôi đều cảm ơn cậu."

Thời gian không cho phép hai người nhiều lời, Trương Nguyên Thanh tắt điện thoại, đồng thời nắm lên áo khoác trên bàn, sải bước rời khỏi phòng ngủ.

Hộp đêm Hồng Long hắn là biết, ở lúc Tùng Hải còn là đô thị lớn ngợp trong vàng son, gái gú bù khú ăn chơi, Trương Nguyên Thanh đã thường nghe nói tên câu lạc bộ này.

Thứ nhất cách nhà không xa, không đến 5 km, thứ hai danh tiếng đủ lớn đủ xa hoa, nghe nói các cậu trai các em gái bên trong chất lượng hạng nhất.

Khi đó Trương Nguyên Thanh vừa vào cấp 3, từng ảo tưởng tương lai có tiền, cũng đi xa hoa lãng phí một phen, lấy ra cả đống tiền giấy để các chị gái xếp hàng cho hắn chơi cưỡi ngựa.

Nhoáng lên một cái nhiều năm trôi qua, cưỡi ngựa hết thời rồi, hộp đêm Hồng Long cũng "hoàn lương"

Giấc mộng lúc trẻ tuổi, luôn trong lơ đãng tan thành mây khói như vậy. Khoảng cách không xa, gọi xe không bằng chạy bộ qua đó, thời gian chờ xe đủ hắn đến mục tiêu. Ra khỏi tiểu khu, Trương Nguyên Thanh mở ra điện thoại di động, dẫn đường hộp đêm Hồng Long, chỉnh âm lượng đến lớn nhất, tiếp theo bắt đầu chạy như điên, tốc độ lao đi của hắn có thể so với một chiếc xe hơi chạy như bay tốc độ cao, ở bên đường trống trải không người chạy với tốc độ tối đa.

Trong túi quần không ngừng truyền đến tiếng chỉ đường nhắc nhở:

"Ngài đã vượt quá tốc độ xin giảm tốc đi chậm lại ngài đã vượt quá tốc độ xin giảm tốc đi chậm lại…"

Rất nhanh, hắn thấy cao ốc hộp đêm treo cầu vồng đẹp đẽ, tổng cộng ba tầng, tạo hình chữ "U", sân trước cực có quy mô đỗ đầy xe đủ loại kiểu dáng, năm chữ to "Hồng Long dạ tổng hội (Hộp đêm Hồng Long)"

sáng chói mắt, viền chữ khảm dải đèn màu lóe sáng. Trương Nguyên Thanh dừng lại, ẩn thân ở đuôi một chiếc xe màu đen "Xin đừng hôn em", lấy ra điện thoại di động, tắt dẫn đường,

click số điện thoại di Tiểu Viên gửi tới trong phần mềm nói chuyện phiếm.

Ở trước khi kết nối lập tức tắt, sửa thành gửi đi tin nhắn: "Nói cho tôi biết địa điểm của cậu ở trong hộp đêm, Tiểu Viện bảo tôi tới cứu cậu"

Lúc này gọi điện thoại, rất có thể biến thành bùa đòi mạng, gửi tin nhắn bảo hiểm hơn an toàn hơn. Đại khái mười mấy giây sau, tin nhắn trả lời: "Tôi ở phòng đếm ngược thứ ba tầng hai hộp đêm"

Trương Nguyên Thanh trả lời: "Chờ tôi!"

Hắn tắt điện thoại di động, nhìn về phía cửa chính hộp đêm, ánh mắt của Thần dạ du phá vũ bóng tối, thấy chỗ cửa lớn bốn người âu phục giày da đứng gác, tựa như là nhân viên bảo an của hộp đêm. Mà sân trước hộp đêm, có hai người không ngừng tuần tra, bọn họ mặc quần áo ngày thường, một người trung niên, một thanh niên. Cái này ngăn chặn rất tốt khả năng kẻ địch nhảy lầu thoát đi.

"Mình muốn ẩn núp đi vào rất dễ dàng, nhưng rời khỏi như thế nào đây? Đồng bạn của dì Tiểu Viên, khẳng định không có thủ đoạn ẩn nấp đặc biệt mạnh, bằng không đã sớm đào tẩu"

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng suy nghĩ đối sách:

"Ẩn núp đi vào, cho hắn mượn nhẫn dịch dung? Không được, nếu mình là thành viên chính phủ, mình sẽ tiếp tục phong tỏa hộp đêm, chờ đội ngũ lớn chạy tới, lần lượt điều tra khách bên trong, dịch dung cũng không ra được, mà nếu CỐ xông ra, cũng không cần nhẫn dịch dung.

"Nếu cậy mạnh xông ra, phải chú ý, phe kia có một chấp sự, làm không tốt sẽ lật xe. Đến lúc đó, lời đồn đãi chuyện nhảm Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác, sẽ truyền bá khắp thế giới"

Có chút phiền toái. Nhưng việc này, hắn vẫn quyết định giúp.

Chương 438: Cứu người là "Trạch Thái"

(3)

Thứ nhất có thể tích góp độ hảo cảm của Tiểu Viên, thứ hai, đối phương nếu là nghề nghiệp tà ác hướng thiện, hắn là vui vẻ ra tay giúp đỡ, lúc ấy nói với Tiểu Viên, cũng không phải thuần túy "lời ngon tiếng ngọt", là phát ra từ trong lòng.

Chẳng qua, sau chuyện hắn khẳng định phải làm rõ chân tướng chuyện này.

Trầm ngâm mười mấy giây, trong lòng Trương Nguyên Thanh toát ra một chú ý, đó chính là "cải trang"

một lần, sau đó ẩn núp vào hộp đêm, tùy tiện từ bên trong đánh ra, chế tạo ra biểu hiện giả dối con thú bị nhốt ý đồ phá tan trở ngại chạy trốn.

Nhân viên tuần tra ở cửa, khẳng định sẽ thông báo đồng bạn trong hộp đêm, chờ bọn họ đi ra, mình lại điệu hổ ly sơn, dẫn bọn họ đi, đồng bạn của dì Tiểu Viên là có thể nhân cơ hội chạy trốn. Nghĩ là làm, Trương Nguyên Thanh lập tức gửi tin nhắn cho Tiểu Viên: "Gửi tôi ảnh chụp tên kia, nhanh!"

Hai ba giây sau, ảnh chụp liền gửi tới.

Rất hiển nhiên, Tiểu Viên lúc nào cũng chú ý tin nhắn điện thoại di động, chú ý chuyện này.

Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, lấy ra nhẫn dịch dung đeo lên, tiếp theo chăm chú nhìn thiếu niên trên ảnh chụp.

Hắn tuổi chừng mười sáu, sắc mặt tái nhợt, chân mày đậm, mắt sáng như sao, rất anh tuấn, cũng rất sắc bén.

Khuôn mặt Trương Nguyên Thanh dao động như sóng nước, dung mạo theo đó biến hóa thành bộ dáng thiếu niên sắc bén. Hắn rời khỏi phần mềm nói chuyện phiếm, soạn một tin nhắn cho thiếu niên bên trong: "Cậu nấp kỹ, chờ tôi thông báo, tôi bảo cậu chạy, cậu liền lập tức chạy ra"

Gửi xong tin nhắn, hắn không xem trả lời, dẫn lên thái âm lực, thi triển Dạ Du, thân hình xóa đi từng tấc một. Trong hoàn cảnh tối tăm, Khấu Bắc Nguyệt lấy ra điện thoại di động, nhíu mày xem xong tin tức.

Hơi trầm ngâm, lập tức tỉnh ngộ mục đích của đối phương.

Hắn muốn thay mình dẫn dụ kẻ địch?

Sáu hành giả chính phủ, một kẻ trong đó còn là cấp chấp sự, hắn có thể làm được? Khấu Bắc Nguyệt vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, người có thể làm được điều này, ít nhất cũng là Thánh giá nhỉ. Hắn (cô ta) lai lịch thế nào? Bạn của Tiểu Viên ở Tùng Hải? Bên tai Khấu Bắc Nguyệt là tiếng nhạc ồn ào, ánh đèn nhu hòa cùng ánh huỳnh quang của TV màn hình lớn, xuyên thấu váy lụa mỏng, loáng thoáng chiếu vào. Không sai, Khấu Bắc Nguyệt ở trong váy dài xoã tung của một cô nàng.

Đây là cô nàng mà hắn ở cửa WC gặp được, lúc ấy Khấu Bắc Nguyệt bị thương nặng, không đường nào để trốn, liền nhanh ý, mê hoặc cô gái này, để cô cam tâm tình nguyện trở thành cái ô che chở của mình.

Khấu Bắc Nguyệt bằng vào tính mềm dẻo của Yêu mê hoặc, tránh ở dưới váy cô gái, từng bước một đi theo cô về tới ghế lô. Không bao lâu, nhân viên bảo an hộp đêm liền canh ở cửa, nói trong quán gặp một số việc, mời các vị khách an tâm ở lại ghế lô, đừng ra ngoài. Khách khứa trong ghế lô đã uống không ít rượu, đang chuếnh choáng, liền không để ý, dù sao không ảnh hưởng bọn họ hát hò là được. Thật ra Khấu Bắc Nguyệt còn có một biện pháp, đó chính là mê hoặc khách trong quán gây chuyện, chế tạo hỗn loạn, sau đó nhân cơ hội thoát đi. Nhưng sức mê hoặc giai đoạn Siêu phàm, muốn làm được thao túng đám người quy mô lớn, cần thời gian cực dài, mà kẻ địch sẽ không cho họ thời gian. Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, tiếp đó đèn sáng lên, tiếng hát dừng lại.

“Làm cái gì thế?”

“Ai thế, muốn chết sao?”

Các vị khách bị quấy rầy hứng thú hùng hùng hổ hổ nói. Người đàn ông đứng ở cửa cao giọng nói:

“Tôi là trị an viên, vừa rồi có tội phạm lẻn vào hộp đêm, tôi cần mọi người phối hợp Khấu Bắc Nguyệt không nhìn thấy tình huống bên ngoài, chỉ nghe thấy tiếng mắng hùng hổ nhất thời biến mất. Tiếp theo, là hành giả chính phủ cùng nhân viên bảo an đối thoại: “Vừa rồi có ai đi ra ngoài hay không?”

“Không có”

“Trong phòng tổng cộng chỉ bảy người? Từ đầu cũng là bảy người?”

“Đúng vậy, đã thẩm tra”

Hành giả chính phủ kia tiến vào phòng, ánh mắt sắc bén như đao đảo qua mọi người, nói: “Mọi người lấy ra căn cước, đều tự nói ra tên của mỗi người bên cạnh”

Hành giả chính phủ lần lượt kiểm tra căn cước của mọi người trong phòng, nghe bọn họ nói ra tên đồng bạn, phát hiện cô gái trẻ tuổi kia đứng ở trước màn hình lớn, cầm microphone, từ đầu tới giờ chưa di chuyển một bước.

Mắt hắn nhất thời nheo lại, chậm rãi tới gần, nói: “Lấy căn cước ra”

“Không mang!”

Cô gái mặc váy dài bồng bềnh trợn mắt. Hành giả chính phủ đánh giá cao thấp cô, bỗng nhiên nói: “Cô đi đến bên cạnh sô pha.”

Cô gái váy dài vẫn bất động. Trong lòng hành giả chính phủ rùng mình, theo bản năng cầm lên bộ đàm, muốn gọi đồng bạn. Lúc này, Khấu Bắc Nguyệt dưới làn váy cơ bắp toàn thân căng lên, giống như con báo săn vận sức chờ phát động, có thể bùng nổ giết người bất cứ lúc nào. Mà đúng lúc này, bộ đàm trong tay hành giả chính phủ truyền đến thanh âm dồn dập: “Hắn xông ra bên ngoài rồi, mau chi viện.”

Chương 439: Kinh sợ (1)

Trong tiếng dòng điện xẹt xẹt, kèm theo tiếng chiến đấu kịch liệt.

Hành giả chính phủ trong phòng biến sắc, quay đầu liền hướng ra ngoài chạy như điên.

“Phù!”

Khấu Bắc Nguyệt dưới làn váy như trút được gánh nặng, trong đầu chỉ một ý nghĩ: Bạn của Tiểu Viên, thật sự muốn chơi cứng với sáu hành giả chính phủ? Bốp bốp bốp! Trương Nguyên Thanh đá cao chân một phát tiếp một phát đá vào

khuôn mặt thanh niên, đá đối phương lảo đảo lui về phía sau, vài lần muốn tổ chức phản kháng, đều bị công kích hung mãnh đánh gãy. Nhưng, trúng đòn liên tiếp, vị hành giả chính phủ này lại không tổn hao gì, chỉ cảm nhận được da thịt đau đớn, nhe răng trợn mắt. Đây là một tên Thổ quái lực phòng ngự kinh người. Một bên khác, người trung niên thông báo xong đồng bạn, lập tức thu hồi bộ đàm, đeo một cái khẩu trang cổ quái màu nâu đậm, giống như làm từ vỏ cây.

“Phốc phốc chốc!”

Người đàn ông trung niên cách hơn mười mét, hướng hai người kịch liệt chiến đấu liên tục bật hơi.

Gai gỗ nhỏ bé bén nhọn phát ra tiếng “vù vù”

khẽ không thể tra xét, im lặng bắn về phía kẻ địch.

Khẩu trang vỏ cây là một đạo cụ nghề nghiệp Mộc yêu, người đeo có thể thông qua bật hơi, bắn ra gai gỗ nhỏ bé. Sức sát thương không mạnh, nhưng gai gỗ ẩn chứa độc tố sinh vật, có thể làm người ta tê liệt, đau đớn, khó thở. Hơn nữa số lượng gai gỗ phun không có hạn chế, người sử dụng chỉ cần dung tích phổi đủ, có thể duy trì bắn mãi, hiệu quả trên giá thành rất cao. Trương Nguyên Thanh đeo Con Mắt Người Quan Sát, trước một bước phát hiện gai gỗ tập kích, đạp một cước ở ngực Thổ quái, mượn lực bổ nhào sang bên cạnh, quay cuồng, động tác dị thường nhanh nhẹn tránh đi gai gỗ tập kích.

Thanh niên Thổ quái thì không tốt Số như vậy, nháy mắt bị mười mấy cây gai gỗ bao trùm, đâm ra ở trên người hắn từng gợn sóng nhỏ bé màu vàng đất.

Cường độ gai gỗ còn chưa đủ để phá vỡ phòng ngự của Thổ quái.

Lúc này, ánh mắt Trương Nguyên Thanh xuyên thấu bức tường xi măng cốt thép, thấy ba hành giả khí tức cường đại, đang chạy về phía cửa chính.

Mà ở mặt sau tòa nhà, tên hành giả chính phủ phụ trách canh gác phía sau kia, cũng đang vòng qua tòa nhà hộp đêm, chạy về phía bên này.

Xấp xỉ rồi… Trương Nguyên Thanh không do dự nữa, tung người lên, hướng con đường đối diện hộp đêm chạy như điên.

“Muốn chạy?”

Thấy thế, người đàn ông trung niên phun ra gai gỗ phong tỏa tuyến đường chạy trốn, nhanh nhẹn như khỉ vượn đánh úp về phía sau lưng kẻ địch.

Bàn tay hắn dựng lên như đao, làn da nhanh chóng nhuộm lên vòng tuổi của cây gỗ, bàn tay cùng năm ngón tay hóa thành gai gỗ bén nhọn, đâm về phía lưng kẻ địch.

Đây là một vị Mộc yêu cấp 3, cao thủ cấp đội trưởng.

Trương Nguyên Thanh đang chạy như điên bỗng dừng bước, vặn hông, nắm tay giống như hồi mã thương, đâm về phía sau.

Người đàn ông trung niên gio ngang cánh tay trái, để làn da sinh ra hoa văn gỗ, hóa thành chất gỗ cứng rắn như sắt.

“Ầm!

Bàn tay hóa thành đạo gỗ, bị Trương Nguyên Thanh nghiêng người tránh thoát, cắt qua quần áo, mà nắm tay hắn cũng nên ở cánh tay đối phương giơ ngang, đánh ra tiếng vang nặng nề của gỗ.

Bịch bịch bịch! Người đàn ông trung niên liên tục lui về phía sau, cánh tay Rắc một tiếng nứt ra, từng dòng máu tươi từ trong vết nứt vỡ ra chảy ra.

Mạnh lên rồi? ! Hắn khẽ biến sắc.

Tiêu chuẩn của tên Yêu mê hoặc này, không lâu trước đó đã lĩnh giáo, cũng không mạnh như vậy, theo lý thuyết, dưới tình huống bị chấp sự đả thương, chiến lực sẽ chỉ trượt xuống, sẽ không tăng lên nha.

Đúng rồi, Yêu mê hoặc gặp máu cuồng bạo, hắn ở trong hộp đêm giết người.

Kẻ này yếu hơn so với trong tưởng tượng của mình, không là mình quá mạnh rồi. Mình đã cấp 3, hơn nữa bây giờ ban đêm, thời khắc Thần dạ du mạnh nhất, nếu không phải sợ bại lộ thân phận, không dám dùng Khiếu Nguyệt, mình cảm giác trong vòng mười chiều, có thể phân ra sinh tử.

Bịch bịch! Trương Nguyên Thanh chạy nhanh hai bước, hai chân đạp mạnh ở trên mặt đất, lực lượng từ phần chân bộ căng

lên xông mũi lên vai cổ, cuối cùng dọc theo cánh tay phát tiết ra. Bốp!

Lại là một cú đấm thẳng, đâm ra tiếng nổ vang thanh thúy.

Nhịp thở của người đàn ông trung niên cứng lại, trọng tâm trầm xuống, như làm xiếc nghiêng sang trái, mạo hiểm vô cùng tránh đi nắm tay đánh nổ đầu chó.

Ngay sau đó, lưng hắn bật một cái, nhảy lên về phía sau, đồng thời "phốc phốc" hai tiếng, phun ra gai gỗ bén nhọn. Trương Nguyên Thanh tùy ý gai gỗ đâm vào ngực, chân phải bước lên một bước, cú đấm móc đánh ra từ dưới hướng lên trên.

Ầm!

Thân thể người đàn ông trung niên cong lại như tôm, mắt chợt lồi ra, trải rộng tơ máu. Lúc này, ba hành giả chính phủ vừa vặn lao tới, nhìn thấy một màn này, người đàn ông cầm đầu mặc âu phục màu trắng, tóc vuốt ngược, lưng hùm vai gấu, khí thế hùng hồn, chạy nhanh hai bước, làm ra tư thế ném lao.

Chương 440: Kinh sợ (2)

Xẹt xẹt - lòng bàn tay phun ra lửa, ngưng tụ thành một cây trường mẫu hừng hực thiêu đốt. Vị chấp sự này khẽ quát một tiếng, ra sức ném. Trường mẫu hóa thành một đạo hào quang bắn đi, cùng lúc đó, người đàn ông trung niên búng vang ngón tay một cái, ý đồ thi triển Hỏa Hành, lấy trường mâu lửa làm môi giới, rút ngắn lại khoảng cách với kẻ địch. Trương Nguyên Thanh từ trong hư không chớp một phát, lấy ra một món đạo bào nền màu đen, lưng đeo âm dương, trên thêu hoa văn bạc, dưới thêu lửa cháy.

"Ào ào!"

Đạo bào mở ra, tự động khoác trên vai. Trương Nguyên Thanh nhìn trường mẫu gào thét lao đến, đưa tay ra, chợt nắm chặt. Bốp! Cột nước cứu hỏa cách đó không xa nổ tung, dòng nước mạnh mẽ như con rồng màu trắng phun trào, dập tắt trường mầu lửa.

Lửa vừa dâng lên trên thân người đàn ông âu phục trắng, liền tự động tắt.

Hắn chưa lập tức truy kích, mà là nghi hoặc "Ừm"

một tiếng, đánh giá thiếu niên kiệt ngạo mặc đạo bào.

Vị chấp sự kinh nghiệm phong phú này, sâu sắc phát hiện một tia không thích hợp.

Thằng nhãi này rõ ràng là Yêu mê hoặc, biết khống chế nước từ khi nào? Cái áo choàng kia trên người làm sao vậy, có đạo cụ như vậy, trước đó vì sao không lấy ra?

Đao của hắn đâu rồi?

Đủ loại nghi hoặc hiện lên, hắn càng nghĩ càng không thích hợp.

Đúng lúc này, hắn thấy thiếu niên kiệt ngạo ám sát mình kia cười lạnh một tiếng, ngón tay cái chống xuống, mắng:

"Người đầu trâu phải chết!"

Nói xong, xoay người bỏ chạy.

Chấp sự âu phục màu trắng, trên trán nổi lên từng sợi gân xanh, sắc mặt từng chút một dữ tợn, cuối cùng âm một cái, lửa giận từ đỉnh đầu phun trào ra.

Hắn không để ý tất cả đuổi theo, giống như mất đi lý trí.

Năm vị cấp dưới lập tức đi theo người lãnh đạo trực tiếp, hùng hổ truy đuổi, đuổi theo bóng lưng thiếu niên kia, càng chạy càng xa.

Ngay tại mười mấy giây sau khi bọn họ rời khỏi, một thiếu niên sắc mặt tái nhợt, mày rậm mắt sáng, cẩn thận đi ra khỏi hộp đêm, ở cửa chính nhìn ngó trước sau, sau khi xác nhận an toàn, nhanh chóng rời khỏi, biến mất trong bóng đêm.

Khấu Bắc Nguyệt chuyên chọn đường nhỏ âm u chui vào, tiềm hành trong bóng đêm, một khắc cũng không dám dừng lại, thẳng đến lúc cảm giác vết thương mơ hồ đau đớn, khí tức bắt đầu hỗn loạn, hắn lúc này mới dừng lại.

Đặt mông ngồi ở ven đường, thở dốc từng ngụm từng ngụm, lỗ chân lông tựa như cống mở van, mồ hội trào ra.

"Hẳn là cách đủ xa rồi"

Hắn hít thở không khí có chút oi bức ban đêm, thở hổn hển một lát, bỗng nhiên đấm một phát lên mặt đất, thấp giọng rít gào: "Đáng giận đáng giận đáng giận đáng giận!"

Khấu Bắc Nguyệt đấm lên mặt đất từng phát một, phát tiết ảo não trong lòng, thẳng đến lúc bề mặt xi măng VỠ ra, nắm tay máu thịt be bét, hắn mới hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc.

Khấu Bắc Nguyệt lấy ra điện thoại di động, chuẩn bị gọi lại cho Tiểu Viên, nói cho cô mình đã an toàn, không cần lo lắng. Bật sáng màn hình điện thoại di động, hắn nhìn thấy dãy số xa lạ kia, ở nửa giờ trước gửi tin nhắn: "Chạy ra!"

Trước khi tin nhắn này gửi đến, hắn đã chuồn ra khỏi hộp đêm.

"Tu c".

Hắn gọi điện cho Tiểu Viên.

Vừa nhận cuộc gọi, bên kia đã tiếp, thanh âm Tiểu Viện lạnh như băng nói: "Khấu Bắc Nguyệt?"

"Tiểu Viên, là tôi"

Khấu Bắc Nguyệt không tự giác hạ giọng, như là đứa nhỏ phạm sai lầm. Sau đó, hắn nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhàng trong điện thoại, như là bóng cao su bơm đủ hơi, rốt cuộc ở lúc này xẹp xuống.

Ngay tại lúc hắn cho rằng Tiểu Viên muốn chửi ầm lên, thanh âm trong loa truyền đến lại là.

"Hắn đầu, người cứu cậu ở đâu?"

"Tôi không biết, hắn sau khi dụ các hành giả chính phủ đi, tôi liền chạy"

Khấu Bắc Nguyệt trả lời theo sự thật.

"Cậu cũng được lắm!"

Tiểu Viên cười lạnh một tiếng, mang theo vài phần nghiến răng nghiến lợi, nói: "Lần sau muốn chết đừng gọi điện cho tôi nữa, tự mình im lặng chết đi, đừng liên lụy người khác"

Khấu Bắc Nguyệt ủ rũ.

“Xin lỗi, tôi bây giờ trở về tìm hắn? Thiếu niên kiệt ngạo nghiến chặt răng.

“Không cần tìm, tôi đã đến rồi.”

Khấu Bắc Nguyệt quay phắt đầu lại, thấy cách mấy mét phía sau, bóng dáng một thanh niên, ở trong tối tăm từng chút một phác thảo ra. Đây là một người đàn ông trẻ tuổi bề ngoài bình thường, vẻ mặt chất phác, đeo kính gọng đen, thường thường làm người ta liên tưởng tới “chó công sở”, “trạch nam”, “hướng nội”

các từ ngữ.

Hắn chính là bạn của Tiểu Viên? Người vừa rồi cứu mình? Khấu Bắc Nguyệt vừa dâng lên ý nghĩ, sau đó nghe thấy trong loa vang lên thanh âm như trút được gánh nặng của Tiểu Viên: “Đưa điện thoại di động cho hắn”

Khấu Bắc Nguyệt ném điện thoại di động qua. Trương Nguyên Thanh lấy tay đón, giơ lên bên tai, cười nói: “Tôi rất ổn, chưa bị thương, cũng chưa bại lộ thân phận”

Đầu kia điện thoại im lặng mười mấy giây, Tiểu Viên thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Cô sau đó bổ sung: “Tôi đáp ứng gia nhập bang phái của cậu.”

Chương 441: Kinh sợ (3)

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh hiện ra nụ cười, dối trá nói: “Ai da, không cần nói như vậy mà, giống như đây là một hồi giao dịch. Đúng vậy, tôi nguyện ý hỗ trợ, là hướng tới sức quyến rũ nhân cách của dì Tiểu Viên, mọi người đều là bạn bè mà”

Hề hề, Tiểu Viên, cô về sau là người của tôi rồi. Tiểu Liên hít sâu một hơi, “Tóm lại đa tạ, nhân tình này tôi sẽ trả.”

Trương Nguyên Thanh liếc thiếu niên kiệt ngạo một cái, nói: “Cái đó không vội nói, tôi còn có chút việc muốn hỏi hắn”

Hắn tắt điện thoại, đi đến cạnh thiếu niên, đưa trả điện thoại di động, hỏi: “Cậu tên gì?”

Lúc đưa điện thoại di động, hắn thuận thế nhìn thoáng qua khuôn mặt trong màn hình chiếu rọi ra. Trương Nguyên Thanh lúc này dịch dung không phải Vương Thái, mà là thông qua tìm "trạch nam"

"sợ xã hội"

các từ ngữ, ở trên mạng tìm được ảnh chụp. Có nhẫn dịch dung đạo cụ này, muốn biến thành ai liền biến thành người đó, lông dê không thể chỉ nhìn chằm chằm Vương Thái huynh mà vặt.

"Khấu Bắc Nguyệt!"

Thiếu niên kiệt ngạo đánh giá thanh niên lớn tuổi hơn mình rất nhiều, cũng hỏi: "Anh là Thần dạ du? Thái Nhất môn? Làm sao quen biết với Tiểu Viên"

Kiến thức của Khấu Bắc Nguyệt cũng không nông cạn, trái lại, có thể trở thành Yêu mê hoặc cấp 3, hơn nữa đi theo Vô Ngân đại sư tu hành, chỉ nhìn một màn đối phương hiện thân, đã đoán ra nghề nghiệp của người đàn ông này là Thần dạ du.

Hỏi xong, hắn phản ứng lại, mình còn chưa nói lời cảm tạ, vội bổ sung nói: "Cảm ơn, cảm ơn anh đã cứu tôi, phần ân tình này tôi sẽ báo đáp"

Cậu rất để ý tôi cùng Tiểu Viên làm sao quen biết? Nói, cậu là con của cô ấy phải không? Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: "Tôi cứu cậu, không quan hệ với cậu, Tiểu Viện tự nhiên sẽ báo đáp, bây giờ hỏi cậu, vì sao phải ám sát chấp sự Ngũ Hành minh?"

Khấu Bắc Nguyệt nhíu mày. Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Đã biết tôi là Thần dạ du, nên biết, Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh như cây liền cành, cậu giết chấp sự chính phủ, đây là tội chết. Tôi tuy xem ở trên phần Tiểu Viên cứu cậu, nhưng tôi cần một lời giải thích hợp lý"

Khấu Bắc Nguyệt im lặng hồi lâu, tựa như nhớ tới chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, nghiến răng nói: "Bởi vì hắn hại chết chị gái tôi"

"Tôi xuất thân ở nông thôn thành phố Kim Sơn, chưa học xong cấp 3, đã bởi vì đánh nhau bị trường học đuổi, chị gái tôi

so với tôi có tiền đồ hơn, ở Tùng Hải học đại học, sau khi tốt nghiệp ở lại Tùng Hải làm việc.

“Năm trước, bố mẹ cảm thấy tôi cả ngày ở nhà không làm việc đàng hoàng, liền bảo tôi tới Tùng Hải dựa vào chị ấy, tìm một công việc ra hồn. Vốn tất cả đều tốt đẹp, nhưng mà đột nhiên có một ngày, chị gái tôi mất tích.

“Tôi đi công ty của chị ấy tìm, đồng nghiệp của chị nói, chị của tôi đã sớm từ chức, nói là làm ăn với một đồng hương thành phố Kim Sơn. Nhưng chị ấy chưa từng nói cho tôi. Ngày hôm sau, chị ấy còn chưa trở về, tôi lập tức báo cho văn phòng cảnh sát, thông báo trong nhà.

“Cả một tháng sau đó, chị của tôi không có một chút tin tức, tôi cũng nghỉ việc, hàng ngày chạy đi văn phòng cảnh sát, nhưng câu trả lời nhận được vĩnh viễn là về nhà chờ, đang điều tra”

“Thẳng đến một ngày nào đó hơn một tháng sau, chị tôi đã trở lại”

Nói tới đây, trong mắt Khấu Bắc Nguyệt lóe ra hận ý khắc cốt:

“Cả người chị ấy đều là vết thương, trở nên cực kỳ tiều tụy, trạng thái tinh thần cũng xảy ra vấn đề.

Tôi chú ý tới, trên chân chị ấy đi là dép lê, chị ấy, hẳn là chạy ra. Sau khi về nhà chị ấy lập tức thu dọn đồ đạc, trong miệng không ngừng nói với tôi, Mau chạy đi, mau chạy đi. Tôi hỏi chị chuyện rốt cuộc là sao, trong khoảng thời gian này đi đâu, chị không nói cho tôi biết, chỉ lặp đi lặp lại mau chạy đi, tôi không khống chế được, lớn tiếng chất vấn chị ấy, kết quả chị ấy sợ tới mức trực tiếp ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất, hô đừng đánh tôi. Khó có thể tưởng tượng chị ấy ở trong hơn một tháng đó, rốt cuộc đã gặp phải tra tấn thế nào?

Thời gian cách hơn hai năm, khi nói về những thứ này, trong mắt Khấu Bắc Nguyệt chảy ra đau đớn cùng thù hận, vẫn nồng đậm khó có thể hòa tan như cũ.

Trên mặt Trương Nguyên Thanh dần dần mất đi vẻ mặt, lặng lẽ nghe.

“Sau đó thế nào?”

Hắn hỏi.

“Chúng tôi còn chưa rời khỏi, súc sinh kia đã đuổi tới. Đúng, chính là chấp sự anh vừa rồi đối phó, hắn trước mặt của tôi, đập chết chị gái tôi. Tôi không thể quên được hắn lúc giết người, trong miệng mắng câu nói kia, hắn nói: “Con điếm thối, mày dám chạy? Bố còn chưa chơi đủ, mày đã dám chạy?”

Khấu Bắc Nguyệt cười một tiếng, khóe miệng tách ra, lộ ra hàm răng trắng: “Sau nữa tôi cũng bị giết, nhưng tôi chưa chết, linh cảnh giao cho tôi thẻ nhân vật, tôi bởi vậy sống lại, đạt được sinh mệnh lần thứ hai. Đại khái linh cảnh cũng cảm thấy, thế gian này tội ác quá nhiều, cần lấy bào chế bạo, lấy ác chế ác”

Chương 442: Thăm dò Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)

Không đúng nha, lấy địa vị của chấp sự, muốn dạng phụ nữ nào mà không có? Mặc kệ là cô gái bình thường, hay là nữ hành giả, chỉ cần chấp sự muốn, đều là không thiếu.

Vì sao đối đãi một người bình thường như thế? Trừ phi có sở thích đặc thù, hoặc có bí ẩn khác.

Hắc, nếu Khấu Bắc Nguyệt nói là thật, vậy chuyện này mình không thể coi như không thấy. Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày, nói: “Vậy cậu lại là như thế nào gia nhập đoàn đội của Vô Ngân đại sư?”

“Bởi vì tôi không dám giết người, mỗi lần nhìn thấy kẻ yếu cầu xin, nhìn thấy bọn họ sợ hãi run rẩy, tôi sẽ nhớ tới bộ dáng trước khi chết của chị gái tôi. Nếu tôi cũng sa vào giết chóc, giơ nanh vuốt đối với kẻ yếu, có cái gì khác với súc sinh hại chết chị tôi?”

Khấu Bắc Nguyệt vẻ mặt đau đớn khổ sở.

Cậu còn rất có nguyên tắc, cũng đúng, có thể được Vô Ngân đại sự coi trọng, khẳng định đều là “kẻ kỳ cục”

trong nghề nghiệp tà ác. Trương Nguyên Thanh đang muốn cho sự khẳng định, chợt nghe bên cạnh hai người truyền đến tiếng cười tủm tỉm:

“Không sai không sai, giơ nanh vuốt đối với kẻ yếu, có cái gì khác với súc sinh đầu. Bản chất của giết chóc, là lấy bào chế bạo, lấy thủ đoạn nhanh chóng hiệu suất cao, tẩy trừ thế giới không sạch sẽ này”

Trương Nguyên Thanh và Khấu Bắc Nguyệt cả kinh hãi, đồng bộ nghiêng đầu. Chỉ thấy dưới ánh đèn đường màu vỏ cam, một thanh niên đeo băng- đô trên đầu đứng đó, chắp tay sau lưng, cười tươi nhìn bọn họ. Ma Nhãn Thiên Vương? Ma Nhãn Thiên Vương! Nhìn thấy thanh niên đột ngột xuất hiện, băng đô thể thao thương hiệu kia, con người Trương Nguyên Thanh kịch liệt co lại, tóc gáy thẳng đứng thẳng, thân thể tiếp thu được tín hiệu sợ hãi cùng khẩn trương, ở lúc này điên cuồng tiết ra adrenalin, để ứng phó nguy cơ đối mặt trong hiện thực.

Hắn sao có thể ở chỗ này? Hắn rốt cuộc tìm được mình rồi?

Không, điều đó không có khả năng, địa chỉ gia đình mình không có khả năng bại lộ, cho dù bị Ma Nhãn Thiên Vương điều tra ra, hắn cũng nên đi trong nhà tìm mình, mà không phải xuất hiện ở đây. Hắn không phải hướng đến mình, là thiếu niên này? Hay là đơn thuần đi ngang qua? Trong nháy mắt, suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh đi qua mười vạn tám ngàn dặm, mặt ngoài vẫn duy trì kinh ngạc cùng sợ hãi vừa rồi, kéo Khấu Bắc Nguyệt một cái, cố ý tiến lên hai bước, nhìn chằm chằm Ma Nhãn Thiên Vương, nói: “Ngươi là kẻ nào? Vì sao theo dõi chúng ta?”

Ma Nhãn Thiên Vương là nghề nghiệp tà ác, Khấu Bắc Nguyệt cũng là nghề nghiệp tà ác, xác suất hai bên là bạn không phải địch lớn hơn nữa, mình biểu hiện ra che chở nhất định đối với Khấu Bắc Nguyệt, Ma Nhãn Thiên Vương chung quy không thể đau đớn giết đồng đội nhỉ, tuy mình là nghề nghiệp hợp pháp. Trương Nguyên Thanh chơi một cái tm Cơ nho nhỏ.

Đoán được Ma Nhãn Thiên Vương không phải hướng về phía mình, trong lòng hắn liền bình tĩnh hơn nhiều.

Nếu không, chỉ có thể dùng tư thái mãnh hổ đáp đất quỳ gối, hô to một tiếng: Thiên Vương tha mạng! Khấu Bắc Nguyệt lại

làm một động tác khiến hắn không ngờ được, bày ra tư thế nghênh địch, thấp giọng nói:

“Hắn rất có thể là yêu mê hoặc Thánh giá cảnh, người này cực kỳ cổ quái, chúng ta phải cẩn thận”

Người này cực kỳ cổ quái, chúng ta phải cẩn thận, phải cẩn thận… Trương Nguyên Thanh nghe mà vẻ mặt hơi cứng đờ, thầm nhủ ý tứ gì? Các người không phải bạn? Cậu bày ra tư thái đề phòng này, sẽ làm lòng tôi hoảng lắm. Kẻ này cũng không phải là Thánh giả gì, hắn là đại lão cấp Chúa tể đó. Chuyển biến thình lình xảy ra, khiến Trương Nguyên Thanh có chút không biết làm sao, chạy trốn khẳng định là chỉ còn đường chết, kỹ năng Dạ Du được xưng thần kỹ ẩn núp, nhưng dưới tình huống đẳng cấp chênh lệch thật lớn, có thể giấu được đại lão cấp Chúa tể hay không, Trương Nguyên Thanh không ôm hy vọng.

Cộng đối cứng cũng không được, ở trước mặt Ma Nhãn Thiên Vương, hắn căn bản không cứng lên được. Trái tim, cả người nhũn tới mức xương cốt cũng mềm nhũn rồi. Khấu Bắc Nguyệt chưa mềm nhũn, cả người đều là cứng, tính tình cũng cứng, tức giận nhìn thanh niên có một lần gặp mặt, chất vấn: “Anh con mẹ nó đánh dấu tôi?”

Bằng không sao có khả năng tìm được hắn.

Ma Nhãn Thiên Vương cười tủm tỉm nói: “Tôi nói rồi, muốn đưa cậu đi phương Bắc bồi dưỡng, tự nhiên cần chú ý nhiều hơn quan tâm nhiều hơn, vừa rồi phát hiện trạng thái cậu khác thường liền qua xem, không ngờ cùng người chính phủ lẫn cùng một chỗ”.

Nói xong, ánh mắt ném về phía Trương Nguyên Thanh, đánh giá một phen nói: “Cậu hình như là Thần dạ du nhỉ? Thần dạ du của Thái Nhất môn nhỉ? Chậc chậc, vì sao sẽ lui tới với nghề nghiệp tà ác?”

Không đợi Trương Nguyên Thanh trả lời, đôi mắt nheo lại của hắn bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, nói:

“Ô tôi biết rồi, quan phỉ cấu kết, ức hiếp dân chúng, chết không đáng tiếc.”

Giọng điệu của hắn không chứa một chút sát ý, thậm chế cười tủm tỉm, nhưng Trương Nguyên Thanh bị đôi mắt kia nhìn chăm chú, tựa như ở sâu trong hầm lạnh như băng, thể xác và tinh thần đều lạnh toát.

Chương 443: Thăm dò Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)

“Anh mới là phí! Tôi đi chung với ai, cần anh quản?”

Thiếu niên kiệt ngạo mắng. Cậu con mẹ nó đừng nói chuyện nữa, tìm đường chết đừng kéo theo tôi được không? Trong lòng Trương Nguyên Thanh chửi ầm lên, nhưng, có Khấu Bắc Nguyệt ngắt lời, đầu óc hắn rốt cuộc xoay chuyển lại. Khấu Bắc Nguyệt này là hậu bối Ma Nhãn Thiên Vương nhìn trúng, muốn dẫn về phương Bắc bồi dưỡng? Nếu như thế, vậy quả thật là bạn không phải địch”, ừm, người nọ là tên phẫn thanh, không vừa mắt nhất tham quan ô lại cùng ác nhân cậy mạnh bắt nạt yếu. Mình phải nói chút lời lấy lòng, tranh thủ hảo cảm.

Cái này không phải nịnh nọt kẻ địch, mà là tránh né nguy hiểm có tính chiến lược. Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi yên tâm, ra vẻ nghiêm túc, nói: “Tôi là quan không sai, nhưng cậu ta không phải phỉ”

“Cậu ta là người thiện lương, vừa rồi ở hộp đêm, cậu ta hoàn toàn có thể dựa vào giết chóc người thường chữa trị thương thế, hoặc liều chết một phen, hoặc khôi phục trạng thái chạy trốn, nhưng cậu ta chưa làm thế, tình nguyện tự mình bồi hồi bên bờ vực sinh tử, cũng không muốn hy sinh tính mạng người vô tội.

“Phẩm chất quý giá như vậy, đã vượt qua đại đa số người trên đời, ngay cả rất nhiều hành giả chính phủ, cũng không có giác ngộ như vậy. Cậu ta là phỉ, vậy thế gian ai cũng là phỉ”

Khấu Bắc Nguyệt nghe mà trợn mắt há hốc mồm, thầm nhủ thì ra mình có phẩm chất cao thượng như thế? Chính mình sao không biết. Ma Nhãn Thiên Vương cười nheo mắt nói: “Nhưng hắn là nghề nghiệp tà ác”

“Nghề nghiệp tà ác lại như thế nào?”

Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại một câu, ưỡi thẳng ngực, cảm khái trào dâng: “Trong quần thể xấu nữa, cũng có người tốt tồn tại. Không phải mỗi một kẻ nghề nghiệp tà ác đều là tội ác tày trời, cũng không phải bất cứ kẻ nghề nghiệp hợp pháp nào, đều là tâm địa thiện lương. Tôi đã sớm không dùng đặc tính nghề nghiệp để đánh giá mọi người nữa.

“Chỉ cần là người tốt, mặc kệ nghề nghiệp tà ác hay nghề nghiệp hợp pháp, đều là bạn của tôi. Chỉ cần vi phạm pháp lệnh, mặc kệ hợp pháp hay là tà ác, đều là kẻ địch của tôi.”

Trong nháy mắt này, hình tượng Trương Nguyên Thanh, ở trong lòng Khấu Bắc Nguyệt tỏa sáng rực rỡ, vô cùng cao lớn gần với Vô Ngân đại sư.

Hắn đột nhiên hiểu, vì sao Tiểu Viên tính cách lạnh nhạt cảnh giác, sẽ trở thành bạn với đối phương. Không có ai sẽ từ chối kết giao bạn bè với người đàn ông như vậy. Ma Nhãn Thiên Vương tựa như cũng không ngờ được sẽ nghe được đáp án như thế, ngẩn ra một phen, sau đó cười tươi: “Thú vị, rất thú vị! “Tôi từng gặp rất nhiều người tốt trong nghề nghiệp hợp pháp, nhưng tôi cugnx không thích bọn họ, bởi vì những người này tư tưởng ngoan cố, tuy làm chính nghĩa việc, lại là người thủ hộ trật tự cũ, là chướng ngại thanh tẩy thế giới…

“Cậu rất khác, so sánh với trật tự, cậu càng để ý hơn là tuần hoàn chỉ dẫn trong lòng, tuần hoàn thiện ác trong lòng, mà cái này, chính là thứ tôi theo đuổi”

Hắn biểu hiện ra thưởng thức nhất định, tặc lưỡi nói: “Vậy để tôi tới nhìn xem, điều cậu nói, có phải lời thật lòng hay không?

Vừa dứt lời, con người của hắn hiện lên hai phù văn màu đỏ tươi, con ngươi nở rộ ánh sáng màu đỏ. Thân thể Trương Nguyên Thanh chợt cứng ngắc, đầu óc đần độn mất đi năng lực suy nghĩ, con người theo đó tan rã.

Trương Nguyên Thanh chưa có bất cứ cơ hội phản ứng nào, hầu như ở nháy mắt đã bị mê hoặc.

Ma Nhãn Thiên Vương triệu hồi ra một con dao gọt hoa quả sắc bén, đứng ở tại chỗ khoanh tay cười hỏi:

“Cậu có hay không lợi dụng điều kiện chức vụ, tham ô nhận hối lộ, Vơ vét tiền tài, tham ô tài sản chung, chiếm lấy thu nhập phi pháp, cưỡng gian, bức bách phụ nữ.”

Ma Nhãn Thiên Vương hỏi một chuỗi vấn đề, hầu như mang tội lỗi quan viên có thể phạm, toàn bộ hỏi một lần.

Hắn là quen thuộc như thế.

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt đờ đẫn, thanh âm trống rỗng: “Không”

Không? Ma Nhãn Thiên Vương im lặng, vài giây sau hắn cảm khái như than thở nói: “Cậu rất may mắn, tôi tạm thời tìm không thấy chứng cứ giết cậu”

Hắn lập tức giải trừ mê hoặc. Khấu Bắc Nguyệt ở bên cạnh nhìn một màn này, vẻ mặt mờ mịt, trong lúc nhất thời không phân biệt rõ ai là kẻ chấp pháp, ai là Yêu mê hoặc..

Nghề nghiệp tà ác thẩm vấn nghề nghiệp hợp pháp, có làm chuyện xấu hay không?

Trên đời có gì so với cái này càng hoang đường hơn không? Có! Đó chính là nghề nghiệp hợp pháp thế mà thật sự chuyện xấu gì cũng chưa làm, đây còn là người? Đáng chết, không cẩn thận liền bị khống chế, may mắn thời gian mình trở thành hành giả chính phủ quá ngắn, còn không kịp tham ô nhận hối lộ, còn có, truyền bá hình ảnh, video đồi trụy, ở trong mắt kẻ này không phải tội chết. Trương Nguyên Thanh một lần nữa đạt được quyền thống chế thân thể, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Chương 444: Thăm dò Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)

“Tôi có thể rời khỏi chưa?”

Trương Nguyên Thanh mặt ngoài giữ sự bình tĩnh.

“Có thể!”

Ma Nhãn Thiên Vương nụ cười đầy mặt gật đầu: “ID linh cảnh của cậu gọi là gì?”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Viên Đình!”

Ma Nhãn Thiên Vương khẽ gật đầu: “Khu Khang Dương?”

“Đúng vậy”

“Trả lời tôi một vấn đề nữa, Thiên Tôn là người thế nào?”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc, nói rõ từng chữ: “Đó là một người phẩm tính so với tôi cao quý sạch sẽ hơn, dũng cảm hơn chính trực hơn. Ở trước mặt cậu ta, tôi thường xuyên bởi vì không đủ chính trực, mà tỏ ra không hợp nhau? Ma Nhãn Thiên Vương vẻ mặt ngạc nhiên. Khách sạn Vô Ngân, trong phật điện phong cách cổ xưa đàn hương quanh quẩn. Tiểu Viên hướng bóng lưng áo xanh dưới tượng phật khom người, “Khấu Bắc Nguyệt làm trái quy củ ngài lập ra, một mình hướng chấp sự chính phủ trả thù, bị kẻ thù chặn ở hộp đêm”

“Cô muốn cầu tôi cứu cậu ta?”

Thanh âm Vô Ngân đại sư đè nén đau đớn, quanh quẩn ở trong điện.

Tiểu Viên khẽ lắc đầu: “Tôi đã hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu viện, hắn cứu ra Khấu Bắc Nguyệt, làm hồi báo, tôi tính gia nhập bang phái của hắn.”

Vô Ngân đại sư tựa như có chút bất ngờ hồi lâu không nói gì. “Tốt!”

Tiếng hắn ở sau khi im lặng thật lâu, vang lên trong điện yên tĩnh. Đại sư cũng tán thành tiểu tử kia… Tiểu Viên tiếp tục nói: “Khấu Bắc Nguyệt xử trí như thế nào?”

“Khấu Bắc Nguyệt lục căn chưa tịnh, không thể buông xuống thù hận, từ hôm nay trở đi, trục xuất khách sạn Vô Ngân. Ngày nào thay đổi triệt để, ngày đó trở về”

“Vâng”

Ma Nhãn Thiên Vương vẻ mặt ngạc nhiên, chậm rãi thu liễm khóe miệng nhếch lên: “Thú vị rất thú vị. Tôi nhịn không được muốn gặp thằng nhóc này một chút, hắn nhất định rất thú vị.”

Hắn suy tư vài giây, nói: “Thật ra tôi cũng là một Yêu mê hoặc tuân theo pháp luật, tôi rất thưởng thức quan điểm của cậu,

cũng cho rằng hợp pháp cùng tà ác không phải tiêu chuẩn cân nhắc thiện ác, lòng người mới phải"

"Chúng ta có thể thêm bạn tốt, liên hệ nhiều một chút, nếu cậu có thể giao cho tôi tài khoản xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi sẽ càng thêm vui vẻ."

Ta chỉ sẽ mang Cầu trưởng lão giao cho ngươi… Trương Nguyên Thanh không dám từ chối, kiên trì lấy ra điện thoại di động, thêm bạn với Ma Nhãn Thiên Vương.

Lập tức cảm thấy phần lượng điện thoại di động trở nên vô cùng nặng nề, hận không thể vứt bỏ. Ma Nhãn Thiên Vương lặng yên đánh dấu Thái Nhất môn Viên Đình, cất điện thoại di động, xoay người rời đi, đưa lưng về phía hai người phất tay: "Có duyên gặp lại, hy vọng lần sau cũng đừng để tôi tìm được chứng cứ giết cậu"

"Lại đi rồi"

Khấu Bắc Nguyệt nhún nhún vai, nói: "Kẻ này thần thần bí bí, tôi và hắn cũng không quen biết, lần trước tôi ở ngoài cửa hàng tiện lợi ăn mỳ dưa chua, hắn đột nhiên tìm tới cửa, còn nói muốn dẫn tôi về phương Bắc."

Trương Nguyên Thanh nghe đối phương lải nhải, tỉ mỉ kể lại tình hình quen biết với Ma Nhãn Thiên Vương, bỗng nhiên ý thức được thiếu niên bề ngoài ngầu lòi này, thật ra là tên lắm lời. Sau khi nghe xong, Trương Nguyên Thanh đánh giá: "Cậu cũng thật có dũng khí"

Khấu Bắc Nguyệt nghe vậy, nâng cằm lên, thầm che giấu sự kiêu ngạo: "Tôi biết hắn rất mạnh, quá nửa là Yêu mê hoặc Thánh giá cảnh, nhưng tín niệm của tôi là, cường giả có thể khiến tôi sợ hãi, không thể làm tôi khuất phục"

Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái: "Tôi chỉ trên việc cậu ăn mỳ dưa chua, rất có dũng khí, đề nghị cậu lại mua thuốc đi ngoài mà dùng"

Vẻ mặt kiêu ngạo Khấu Bắc Nguyệt đọng lại ở trên mặt.

Trương Nguyên Thanh lại hỏi: "Vừa rồi bị tên kia chen ngang, tiếp tục tán gẫu đi. Sau khi cậu trở thành Yêu mê hoặc, hắn là từng điều tra người giết chị gái cậu nhỉ. Nói chi tiết một chút"

Trên mặt Khấu Bắc Nguyệt một lần nữa hiện lên hận ý: "Súc sinh đó tên Xích Nguyệt An, khu Sa Khẩu chấp sự, Hỏa sư cấp 4, tôi nghe nói là Chu gia trong Sinh Mệnh Tam Gia sắp xếp ở Ngũ Hành minh, hắn vốn là người ở rể Chu gia, sau ly hôn, vào Ngũ Hành minh"

Trương Nguyên Thanh yên lặng nghe xong, đối với chấp sự vừa rồi giao thủ đã có bước đầu hiểu biết.

Khấu Bắc Nguyệt chưa tiếp tục nói.

"Sau đó thế nào?"

Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Cái gì sau đó?"

Thiếu niên kiệt ngạo hỏi lại.

"Hắn vì sao phải giết chị cậu, nhìn từ trạng thái trước khi chết của chị cậu, rõ ràng đã bị giam cầm, ngược đãi, xâm hại. Đối với một chấp sự ở địa vị cao mà nói, không quá hợp lý, tôi nghĩ không ra lý do hắn hạ lưu. Chị cầu trước khi mất tích, rốt cuộc đã gặp cái gì, sau khi mất tích, bị giam cầm ở nơi nào? Những thứ này cậu có từng điều tra không?"

Trương Nguyên Thanh hỏi. Khấu Bắc Nguyệt lắc đầu. Trương Nguyên Thanh khó có thể tin: "Cậu trong hai năm thời gian, cũng chỉ tra ra thân phận bối cảnh của Xích Nguyệt An?"

Chương 445: Mẹ gọi tới (1)

Khấu Bắc Nguyệt phát hiện ánh mắt khác thường của đối phương, không phục giải thích: "Tôi cũng không phải thành viên chính phủ, thiếu con đường điều tra, cũng chưa từng học những lề lối cách thức này, tôi càng am hiểu đánh nhau hơn. Mặt khác, Yêu mê hoặc cũng thiếu kỹ năng phương diện này.

"Mặt khác, Xích Nguyệt An là người của chính phủ, hắn luôn luôn che giấu việc này, thứ tôi tra không ra, chẳng lẽ không phải rất bình thường?"

Chẳng lẽ không phải cầu ngu xuẩn? Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: "Cậu nói có hay không một loại khả năng như

vậy, cậu trường kỳ mê hoặc trị an viên văn phòng cảnh sát, để hắn thay cậu đi điều tra?"

"! ! !"

Khấu Bắc Nguyệt ngẩn ra một phen, một hồi lâu sau, Cố giải thích: "Vô Ngân đại sư lập ra quy củ, không thể sử dụng năng lực đối với người thường. Nhỡ đâu tra ra cái gì, bị diệt khẩu, chẳng phải là hai người vô tội"

Không ngờ hỗ trợ cứu người, còn có thể vướng vào những việc vớ vẩn này, phải báo cáo cho bách phu trưởng… Trương Nguyên Thanh nói: "Cậu kế tiếp có tính toán gì không? Tốt nhất nói một chút với Tiểu Viên chuyện bị đánh dấu, bởi vì tên bệnh thần kinh kia có thể nắm giữ vị trí của cậu bất cứ lúc nào."

Lúc này, điện thoại di động của Khấu Bắc Nguyệt vang, nhìn thấy là Tiểu Viên gọi tới. Hắn vẻ mặt vui sướng, sau khi nhận cuộc gọi, giọng điệu lại ra vẻ không kiên nhẫn: "Làm gì thế, Tiểu Viên cô có thôi không, tôi bây giờ rất mệt, cần nghỉ ngơi, lời mắng người ta chờ tôi về khách sạn nói sau"

"Không cần đến nữa!"

Tiểu Viên thản nhiên nói: "Cậu đã bị Vô Ngân đại sư trục xuất đoàn đội, về sau cũng không cần tới nữa."

Vẻ mặt Khấu Bắc Nguyệt đột nhiên cứng đờ, sắc mặt giống như càng thêm tái nhợt. Hắn hít sâu một hơi, cười lạnh nói: "Không đi thì không đi, ông đây vẫn luôn độc lại độc vãng, lúc trước cô không xen vào việc của người khác, tôi bây giờ không biết ở nơi nào tiêu dao khoái hoạt rồi, ai muốn đi cái khách sạn nát đó, cúp máy đây!"

Khấu Bắc Nguyệt suy sụp ngồi ở trên mặt đất. Hắn nghiến răng, vẻ mặt ngây dại, ánh mắt lại tràn ngập bi thương cùng cô đơn. Giống một con chó bị vứt bỏ. Khách sạn Vô Ngân, Tiểu Viên tắt điện thoại, đặt điện thoại di động ở tủ đầu giường, day day mi tâm, nói thầm: "Chuyện vớ vẩn kia cuối cùng có người nhúng tay rồi."

Cô vuốt mái tóc dài, rúc vào chắn, an tâm ngủ.

"Được, cũng không cần phải nói chuyện đánh dấu nữa."

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi chỉ con đường sáng cho cậu đi, nếu cậu muốn báo thù nhanh, có thể tố cáo với tên bệnh thần kinh vừa rồi, có cậu nhân chứng này, hắn hẳn là sẽ ra tay”

“Việc của bản thân tôi, không cần người khác hỗ trợ, hắn giúp tôi, nếu là đề xuất đưa tôi đi phương Bắc, tôi cũng không tiện từ chối, nhưng tôi cũng không muốn đi phương Bắc”

Khấu Bắc Nguyệt hư nói: “Khí hậu phương Bắc tôi không thích, ta càng nguyện ý ở trong mùa đông phía nam run rẩy hơn”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Vậy nghe tôi sắp xếp, hành giả chính phủ mưu hại người thường là tội lớn, làm Thần dạ du Thái Nhất môn, tôi có quyền điều tra việc này.”

Khấu Bắc Nguyệt khẽ nhíu mày, như là có chút kinh ngạc: “Anh muốn giúp tôi?”

“Không phải giúp cậu, là thực hiện chức trách của mình, cầm tiền lương thì làm việc, thiên kinh địa nghĩa”

Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, triệu hồi ra chày Phục Ma: “Trước đó, tịnh hóa trước dấu hiệu trong cơ thể cậu. Vật phẩm này có được lực lượng tịnh hóa, sử dụng nó trả giá là hiến tế tinh huyết, cậu đâm lên đùi một phát đi.”

Nói xong, ném chày Phục Ma qua.

Khấu Bắc Nguyệt tiếp nhận chày đồng thau, không chút nghĩ ngợi, đâm luôn vào đùi, cắm vào thật sâu.

Máu tươi như là gặp bọt biển, bị chày Phục Ma hấp thu hết, ngay sau đó, ánh vàng trong vắt bùng nổ, bao phủ thiếu niên kiệt ngạo.

Khấu Bắc Nguyệt đắm chìm trong ánh sáng vàng, cảm nhận được một cơn khô nóng, sau đó, ấm ức, phẫn nộ cùng bất lực đè ép ở trong lòng tiêu tán không ít, suy nghĩ thông suốt hơn rất nhiều.

Thế mà còn có thể tịnh hóa cảm xúc ở trình độ nhất định? Hắn vừa xem xét tin tức vật phẩm, vừa nhe răng nhếch miệng: “Thứ tốt, đáng tiếc trả giá quá lớn, trong chiến đấu không nên dùng. Á, đau quá. Không, là cậu quá thật thà, tôi bảo cậu đâm một phát, không bảo người ta đâm sâu như vậy, cậu là thằng

ngu. Trương Nguyên Thanh trầm ổn gật đầu, sắm vai trạch nam trầm ổn, nói: "Đưa đồ cho tôi"

Khấu Bắc Nguyệt không chút do dự, ném đạo cụ mạnh mẽ này trở về.

Tiếp nhận đạo cụ, Trương Nguyên Thanh đang muốn thu hồi ô vật phẩm, bỗng nghĩ đến, nếu mình là Ma Nhãn Thiên Vương, mình sẽ thuận tay để lại một dấu hiệu ở trong cơ thể Thần dạ du Thái Nhất môn hay không?

Tuy gã này tự xưng giết người phải có chứng cứ, nhưng nghề nghiệp tà ác dù sao cũng là nghề nghiệp tà ác, trời sinh đối đầu với trận doanh hợp pháp, nếu có cơ hội, đánh dấu một vị hành giả chính phủ cấp đội trưởng, nắm giữ vị trí mọi lúc, cớ sao mà không làm.

Chương 446: Mẹ gọi tới (2)

Vì thế, Trương Nguyên Thanh nắm ngược chày Phục Ma, nhẹ nhàng đâm rách da đùi.

Chày Phục Ma tự động hấp thụ tinh huyết, trả lại cho người nắm giữ nhật chi thần lực, tịnh hóa toàn bộ ảnh hưởng tới từ bên ngoài trong cơ thể. Khấu Bắc Nguyệt nhìn nhìn vết thương nho nhỏ ở chân đối phương, lại nhìn vết thương của mình suýt nữa sâu tận xương, lẩm bẩm: "Sao anh không nói sớm?"

Trương Nguyên Thanh khẽ nhếch khóe miệng: "Tôi cũng không ngờ cậu thành thật như vậy. Được rồi, mau rời khỏi nơi này, hành vi tịnh hóa dấu hiệu của chúng ta, hẳn là đã bị đối phương cảm giác"

Sân thượng nào đó cách xa khu Khang Dương, Ma Nhãn Thiên Vương đang mở ra Ma Nhãn nhìn quét khu vực này, bỗng nhiên "*"

một tiếng.

Hắn nghiêng đầu, nhìn về hướng lúc tới đây.

"Dấu hiệu của mình bị tịnh hóa rồi? Một Thần dạ du cấp 3, lại có thủ đoạn như vậy?"

Ma Nhãn Thiên Vương nhắm lại con mắt dựng thẳng, đeo băng đô, gọi vào số cấp dưới.

“Thay tao điều tra một chút, đội trưởng Thái Nhất môn đóng ở khu Khang Dương, có phải tên Viên Đình hay không, tư liệu tương quan của hắn, tra xong gửi cho tao”

“Vâng, Thiên Vương!”

“Tư liệu Nguyên Thủy Thiên Tôn thu thập như thế nào? Trên chợ đen có ai đưa chứng cứ phạm tội của hắn không?”

Ma Nhãn Thiên Vương hỏi.

“Mặc kệ là manh mối thành viên Chỉ Sát cung, hay là tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn phạm tội, đều không có.”

Tìm người rất khó, nhất là tìm Linh Cảnh Hành Giả, kết quả này cũng không bất ngờ. Ma Nhãn Thiên Vương tặc lưỡi nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn này thật đúng là hình mẫu đạo đức?”

Cấp dưới ngẩn ra, nói: “Thiên Vương, căn cứ tư liệu biểu hiện, tôi cho rằng, có lẽ, ừm, hắn chỉ là chưa kịp phạm tội”

Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn gia nhập chính phủ, tính toán đầu ra đấy mới hai tháng.

Khu Khang Dương, một khách sạn tốc hành*.

Khách sạn tốc hành là một loại hình khách sạn tồn tại trong ngành khách sạn. Đặc điểm lớn nhất của nó là giá rẻ và mô hình phục vụ là “b & b”

(bed-giường + breakfast-bữa sáng).

Trương Nguyên Thanh đứng ở cuối hành lang, gọi vào số Phó Thanh Dương.

“Bây giờ là một rưỡi sáng, lúc này gọi điện thoại của tôi, là có sự kiện gì quan trọng nhỉ?”

Phó Thanh Dương giọng điệu lạnh lùng vô tình nói.

“Đúng vậy, tôi có sự kiện trọng đại báo cáo”

Trương Nguyên Thanh lập tức mang ân oán của Khấu Bắc Nguyệt cùng Xích Nguyệt An nói cho bách phu trưởng.

“Điều tra chấp sự, cần trưởng lão cho phép, Xích Nguyệt An là chấp sự khu Sa Khẩu, không phải cấp dưới lệ thuộc trực tiếp Cẩu trưởng lão, hắn sẽ không quản”

Phó Thanh Dương nói: “Cậu nếu muốn can thiệp việc này, vậy thu thập chứng cứ, hướng cao tầng phân bộ tố cáo hắn? “Tôi hiểu rồi, bách phu trưởng còn có đề nghị không?”

Hắn muốn nghe xem thái độ của Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Có chính nghĩa là chuyện tốt, nhưng cậu bây giờ không nên ra ngoài hoạt động, điều tra hành giả cấp chấp sự là việc lớn, làm ầm ĩ, khẳng định sẽ bị Ma Nhãn tìm hiểu được. Ý kiến của tôi là, trước đừng hành động”

Tôi hoàn toàn có thể dịch dung, âm thầm điều tra, vấn đề không lớn. Trương Nguyên Thanh nói: “Chuyện thứ hai, tôi vừa mới nhìn thấy Ma Nhãn Thiên Vương”

“Cậu từng thấy Ma Nhãn?”

Giọng điệu Phó Thanh Dương trầm xuống. Trương Nguyên Thanh lại nói một lần tình huống sự việc.

Phó Thanh Dương im lặng hồi lâu, phân tích:

“Viên Đình ở Thái Nhất môn độ nổi tiếng rất cao, Ma Nhãn nếu muốn tra, rất nhanh có thể tra ra Viên Đình đang ở kinh thành, không có khả năng ở Tùng Hải gặp mặt hắn. Nhưng, hắn cũng không có khả năng bởi vậy liên tưởng đến cậu chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Cậu cứ như thường ẩn núp đi, không cần tham dự việc này, các trưởng lão phân bố sắp tới sẽ có động tác. Nhưng người này cực kỳ cẩn thận, tìm hắn có chút khó”

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Tôi có thêm bạn Ma Nhãn Thiên Vương, có thể thông qua điện thoại di động định vị tìm được hắn”

“Bạn? Cậu thế mà thêm bạn với hắn?”

Phó Thanh Dương chấn động, sau đó hừ lạnh nói: “Ngu xuẩn, sao biết không phải kế rụ rắn rời hang của đối phương. Hắn biết cậu là Thần dạ du chính phủ, còn dám thêm bạn cậu, cái này đủ để nói rõ vấn đề”

“Bách phu trưởng nói đúng là tôi cân nhắc không chu toàn”

Phó Thanh Dương “Ừm”

một tiếng, nói: “Còn có, vài ngày nữa tôi sẽ tổ chức hội nghị online của Bạch Hổ vệ, công bố mời chào kế hoạch cậu, sau khi mọi thành viên thông qua, tôi sẽ hướng cậu gửi đi tin tức mời chào”

Vậy là nói còn phải chờ vài ngày, bách phu trưởng, tôi đối với căn nhà mấy chục triệu đã sốt ruột không chờ được nữa. Trương Nguyên Thanh nói: “Vâng!”

Hai người chấm dứt trò chuyện. Trương Nguyên Thanh sau đó tiến vào phòng, trao đổi phương thức liên hệ với Khấu Bắc Nguyệt, bởi vì cân nhắc đến nếu âm thầm điều tra, có lẽ cần giúp đỡ, bảo Khấu Bắc Nguyệt ở khách sạn chờ thông báo. Hôm sau, Trương Nguyên Thanh ăn xong bữa sáng, nhìn theo dì trẻ ra ngoài đi làm, nói cho bà ngoại buổi sáng không có tiết, yên tâm thoải mái trở về phòng ngủ.

Chương 447: Linh hồn thương tổn (1)

Khoảng thời gian này không cần đi đơn vị, không gặp được Lão tài xế cùng Lý Đông Trạch, hắn ở nhà buồn phát hoảng, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, vừa lúc điều tra Xích chấp sự một chút. Nhưng ở trước đó, trước mang Tiểu Viên kéo vào bang phái, để việc này xong xuôi. Trương Nguyên Thanh mở ra nhà kho bang phái, click tìm kiếm góc trên bên phải, lấy tay thay bút, nhập vào: Tiểu Viên. Gửi đi chỉ lệnh mời chào. Vài phút sau, tiếng linh cảnh nhắc nhở truyền đến: "Ting, Tiểu Viên đã gia nhập bang phái của ngài."

Thật ra kéo Quan Nhã vào cũng không tệ, còn có Chỉ Sát cung chủ, như vậy, bang phái của mình tất cả đều là đại mỹ nhân, bản bang chủ thống lĩnh quân phương, danh dương giang hồ. Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn cho Tiểu Viên: "Khấu Bắc Nguyệt tôi dàn xếp xong rồi, chuyện của hắn, tôi sẽ thử điều tra"

Tiểu Viên trả lời một chữ "Ừ".

Tiểu Viên chỉ sợ ước gì mình tiếp nhận Khấu Bắc Nguyệt nhỉ… Trương Nguyên Thanh nhập tin nhắn: "Tôi cũng có một việc, muốn kính nhờ dì Tiểu Viên."

Tiểu Viên: "Chuyện gì? Trương Nguyên Thanh: "Tôi muốn săn giết một tên Yêu mê hoặc cấp 3, luyện thành âm Thi. Nhưng cô cũng biết, nghề nghiệp tà ác tựa như con chuột trong mương nước thối, tôi tìm không thấy"

Tiểu Viên: "Cho nên cần một con chuột khác trong mương nước thối hỗ trợ?"

Trương Nguyên Thanh: "Ai da, ngài quá tự coi nhẹ mình rồi."

Tiểu Viên: "A, chờ đi."

Đang nói, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy một tin nhắn mới truyền vào điện thoại di động, là Tạ Linh Hi gửi đến.

"Nguyên Thủy ca ca, chúng ta có thành viên mới? Tiểu Viên là ai thế, thiếu nữ ma pháp* sao? Thân là một trong những thành viên bang phái, Tạ Linh Hi cũng thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Một thể loại nhánh của manga và anime. Những truyện thuộc thể loại này nổi tiếng nhất mô tả về những thiếu nữ, với năng lực siêu nhiên, những người này buộc phải chiến đấu chống lại quỷ dữ và bảo vệ Trái Đất và thường tiến hành một sứ mệnh bí mật.

Không, cô ấy là dì ma pháp! Trương Nguyên Thanh nhận tin nhắn: "Em từng gặp"

Tạ Linh Hi: "Hả? Nhưng em không biết nha, em cũng chưa từng nghe cái tên này."

Hắn trả lời Tiểu Viên một câu "Đa tạ", kết thúc nói chuyện phiếm, tiếp theo trả lời bé trà xanh: "Lễ tân khách sạn Vô Ngân"

"A? ! Sao anh kéo nghề nghiệp tà ác vào bang phái, cái này không ổn nhỉ. Dì đó thoạt nhìn hung dữ, cô ấy gia nhập bang phái thật sự không có vấn đề sao, đáng tin không?"

Ấn tượng của Tạ Linh Hi đối với Tiểu Viên, dừng lại ở lúc mới gặp, chỉ cảm thấy đó là một cô gái rất đẹp rất gợi cảm, nhưng tính tình rất lạnh rất thối.

"Yên tâm, cô ấy là đồng bọn của Xấu Hổ Làm Cha, nhân phẩm không có vấn đề gì?

Trương Nguyên Thanh mở đường cho bé trà xanh vài câu, bất ngờ nhận được cuộc gọi tới của mẹ.

Bà ấy? Trương Nguyên Thanh ngẩn người, vội vàng nhận, nói:

"Lão nhân gia ngày bận trăm công ngàn việc, thế mà có thời gian gọi điện cho con, không họp nữa? Không đi công tác nữa?"

Mẹ tựa như chưa nghe ra hắn trào phúng, nói: "Chuyện lần trước nói, mẹ đã liên hệ người đồng bạn làm ăn kia, hắn hôm nay có rảnh, có thể hẹn gặp mặt con"

Hôm nay đã có thể gặp mặt? Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, nói: "Ông ta ở Tùng Hải? Cho con phương thức liên hệ cùng địa chỉ"

Mẹ Trương "Ừm", nói: "Lát nữa gửi tin nhắn cho con, vị tiên sinh kia ở nước ngoài là thương nhân rất thành công, là đối tác

làm ăn quan trọng của mẹ, sau khi gặp mặt chú ý lời nói cử chỉ một chút, phương diện này con hắn là rất vững"

Cô đối với năng lực xã giao của con trai vẫn là rất tự tin.

"Con biết rồi, con học ngoại ngữ cũng không tệ lắm"

Trương Nguyên Thanh nói. Mẹ hôm nay đặc biệt rảnh, chưa lập tức kết thúc trò chuyện, nói: "Nghe bà ngoại con nói, con trong khoảng thời gian này, mỗi ngày thức đêm chơi game với Ngọc Nhi? Cái này sẽ ảnh hưởng đến học tập của con."

Học tập có ích gì chứ, giáo viên cũng sẽ không dạy con làm sao để vượt linh cảnh… Trương Nguyên Thanh nói: "Đừng nghe bà ngoại nói ngoa, con cùng dì trẻ chỉ cuối tuần mới chơi game chút."

Lúc khác con đều chơi một mình. Mẹ Trường bất đắc dĩ nói: "Ý tứ bà ngoại của con là, cuối tuần đừng luôn chơi với Ngọc Nhi, dì ấy nên kiếm bạn trai rồi, không thể luôn đặt tinh lực ở chỗ con. Hai đứa tuổi không chênh lệch nhiều, lại đều đến thời điểm kiếm mối rồi, cứ ở với nhau mãi không tốt."

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên trở nên bực bội: "Mẹ muốn thuyết giáo, trở về rồi nói, không có việc gì con cúp máy, bây giờ phải ra ngoài đi học rồi."

Hắn cường thế cúp điện thoại của mẹ.

"Bà ngoại, sao bà lại hướng mẹ cháu cáo trạng, phần thân tình này còn cần hay không. Cháu muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với bà."

Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, lớn tiếng rít gào. Cửa phòng ngủ mở ra, bà ngoại đứng cầm chổi, lạnh lùng nhìn: "Mày nói cái gì?"

Chương 448: Linh hồn thương tổn (2)

"Cháu nói yêu bà ngoại nhất, bà ngoại so với mẹ cháu còn tốt hơn, cháu cũng muốn làm con trai của bà"

Trương Nguyên Thanh có được giãn được. Bà ngoại hừ lạnh một tiếng, đóng cửa phòng Rầm. Trương Nguyên Thanh bĩu môi, liếc điện thoại di động một cái, thấy tin nhắn chưa đọc từ

mẹ, liền đứng dậy tới bên cạnh bàn ngồi xuống, mở ra điện thoại, đăng nhập kho số liệu chính phủ, tuần tra Xích Nguyệt An.

Vài giây sau, lý lịch tương quan người này, rành mạch, rõ ràng minh bạch hiện ra ở trước mắt Trương Nguyên Thanh. Quyền hạn của hắn bây giờ, tư liệu tuyệt đại đa số chấp sự của phân bộ Tùng Hải đều có thể tra được.

Ngoại trừ Phó Thanh Dương loại con cưng của trời thân phận cao quý này.

Xích Nguyệt An Vốn là người ở rể Chu gia, Chu gia là thế gia Nhạc sĩ, bởi vì Nhạc sĩ sở trường chăm sóc, chế tạo sinh mệnh nguyên dịch, bởi vậy ba nhà Nhạc sĩ, lại thường được xưng là "Sinh Mệnh Tam Gia"

Xích Nguyệt An khi gia nhập Ngũ Hành minh, chỉ là Hỏa sư cấp 2, ở dưới sự ủng hộ của Chu gia, cấp bậc từng bước lên cao, chức vị cũng từ thành viên bình thường, một đường tấn thăng đội trưởng, chấp sự. Đạo cụ thương hiệu của người này là Cam Lâm nội giáp, Xích Diễm thần binh. Thứ trước là đạo cụ đẳng cấp cao nghề nghiệp Nhạc sĩ, thứ sau là đạo cụ nghề nghiệp Hỏa sư.

"Trở thành Thánh giả đã hơn một năm, vậy phó bản một người hắn trải qua có bốn năm lần, phó bản nhiều người mười mấy lần, trong lúc đó cho dù có thua có thắng, điểm kinh nghiệm cũng tích lũy tương đối rồi, tiếp cận cấp 5. Tối hôm qua không dây dưa cùng hắn, lợi dụng mị thuật chạy thoát, là cử chỉ sáng suốt."

Bất luận đạo cụ, giữa cấp 4 cung cấp 4, cũng có chênh lệch rất lớn. Thánh giả và Siêu phàm chênh lệch càng lớn thái quá.

Khấu Bắc Nguyệt gã này, trong tay nhắm chừng có một hai con bài tẩy, lúc này mới dám ám sát Thánh giả.

Nhưng vẫn đã thất bại. Trương Nguyên Thanh âm thầm quyết định, lén điều tra, sau đó nộp chứng cứ thu thập được cho Phó Thanh Dương, tốt nhất không cần bại lộ mình, nếu không, làm kẻ địch với một chấp sự, hậu hoạn vô cùng. Sau lưng còn có một cái Chu gia.

“Ting!” Điện thoại di động phát ra tiếng nhắc nhở ngắn ngủi, trong trẻo, ánh mắt Trương Nguyên Thanh rời khỏi máy tính, nắm lên điện thoại di động xem tin tức.

Ma Nhãn Thiên Vương: “Cậu tịnh hóa dấu hiệu của tôi rồi?”

++! Da đầu Trương Nguyên Thanh tê dại một phen, ra vẻ bình tĩnh trả lời: “Có vấn đề gì?”

Mình nên lập tức bảo Vương Thái tập trung vị trí của hắn.

Năm vị trưởng lão ùa lên, tại sao phải sợ hắn? Có dự mưu hay sao, không lẽ Thiên Vương khác của Binh Chủ giáo cũng đến đây?

Ma Nhãn Thiên Vương: “Nhật chi thần lực không phải Thần dạ du giai đoạn Siêu phàm có thể nắm giữ, tôi từng bảo người ta điều tra viên Đình, nói hắn đoạn thời gian trước bị triệu đi kinh thành, trong diễn đàn chính thức của Thái Nhất môn, mỗi ngày đều có video hắn chịu ngược đãi, cậu không phải hắn!”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh chấn động, suýt nữa vứt điện thoại di động đi, nghĩ một chút, trả lời nói: Anh rốt cuộc là ai? Vì sao hành vi cổ quái như thế?

Ma Nhãn Thiên Vương: “A, những chuyện kia mấy ngày hôm trước tôi quậy ở Tùng Hải, cậu thân là Thần dạ du cấp 3, không nên hoàn toàn không biết gì cả, làm bộ không nhận ra tôi?

Ừm, Thần dạ du Tùng Hải có thể sử dụng nhật chi thần lực sẽ không nhiều, tra ra thân phận của cậu không khó, trừ phi cậu chưa bao giờ thi triển năng lực lĩnh vực này”

“Tùy tiện anh”

Trương Nguyên Thanh kiên cường đáp lại.

“A, có ai nói cho cậu, Ma Nhãn của tôi có thể tìm kiếm Linh Cảnh Hành Giả hay không? Tùng Hải tuy lớn, nhưng khu Khang Dương không lớn, tôi tốn chút thời gian, vẫn có thể tìm được cậu. Tôi nghĩ, lần sau khi tôi tìm được cậu, vẻ mặt của cậu sẽ rất thú vị”.

Người nhàm chán lắm sao, vừa tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chỉ Sát cung cung chủ, vừa uy hiếp hành giả chính phủ

tìm việc vui… Trương Nguyên Thanh yên lặng tắt cửa sổ, không trả lời nữa.

Hắn càng muốn xóa Ma Nhãn Thiên Vương, nhưng lại cảm thấy, có một người bạn, ít nhất có thể biến tướng nắm trong tay thái độ, động hướng của Ma Nhãn.

Có lẽ thủ đoạn định vị điện thoại, ngày nào đó hữu dụng thì sao.

“Chuyện mình có thể sử dụng nhật chi thần lực, người biết đến hẳn là không nhiều, có chút không ổn nha, manh mối của Ma Nhãn càng ngày càng nhiều, mình còn có thể trốn bao lâu? Chỉ Sát cung chủ so với mình còn biết lén lút hơn…”

Đang nghĩ, tin nhắn của mẹ chậm rì rì mãi mới tới.

Đó là ảnh chụp một tấm danh thiếp, bên trên in tên, phương thức liên hệ, cùng với công ty chức vị.

Mẹ còn ở trên danh thiếp viết một cái địa chỉ của Tùng Hải.

Bill Tarantino, công ty dược phẩm Ant, trưởng phòng thị trường.

Dược phẩm Ant… Trương Nguyên Thanh mở ra máy tính, lên mạng tìm tin tức công ty này.

Chương 449: Linh hồn thương tổn (3)

Xem xong liền chấn động, dược phẩm Ant là công ty dược phẩm cực kỳ nổi tiếng của nước ngoài, ông lớn ngành dược phẩm trong top 10 toàn cầu.

“Sự nghiệp của bà già so với trong tưởng tượng của mình còn hot hơn”

Trương Nguyên Thanh lưu lại số di động, gọi vào số trên danh thiếp.

“Tu tu… ‘ Tiếng chuông vang hai lần, đầu kia kết nối, là một người phụ nữ, bổ đầu là một chuỗi ngoại ngữ. Trương Nguyên Thanh đại khái nghe hiểu ý tứ, dùng ngoại ngữ trả lời: “Tôi là con trai của Trần Thục, tìm ngài Tarantino”

“Chờ chút, tôi xem hẹn trước.”

Vài giây sau, giọng nữ trả lời: “Được rồi, ngài Tarantino từng dặn, ông ấy luôn chờ ngài. Ngài, có thể xin báo cho biết địa chỉ của ngài, tôi phái xe riêng tới đón”

“Không, không cần, tôi tự mình tới”

Trương Nguyên Thanh bây giờ rất để ý giữ bí mật tin tức chỗ “Vâng! Xin hỏi còn có cái gì có thể hỗ trợ ngài?”

Bảo ngài Bill tắm rửa cho tôi? Trương Nguyên Thanh nói: “Không cần hỗ trợ, tôi qua đó luôn.”

Kết thúc trò chuyện, hắn đi giày, ở trong tủ quần áo lấy ra âu phục Lý Đông Trạch đặt làm cho hắn, bắt đầu mặc vào ở trước gương toàn thân bên cửa sổ. Thập trưởng chú ý tao nhã, yêu cầu các cấp dưới phải ăn mặc quần áo công sở đi làm, bởi vậy đặt làm cho hắn một bộ, về sau bởi vì hắn nhiều lần lập công huân, công cao chấn chủ, giới hạn của thập trưởng đối với hắn liền càng ngày càng thấp.

Từ trong tủ lạnh chuẩn bị Coca, đến không cần mặc trang phục công sở.

Cùng với về sau, hoài nghi hắn và Quan Nhã ở nhà vệ sinh truyền đạo học nghề, thập trưởng cũng chỉ đánh giá một câu: Phụ cận có khách sạn, làm việc ở trong đơn vị rất không tao nhã. Trương Nguyên Thanh mặc âu phục lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ, chuồn ra khỏi cửa nhà, ở ven đường gọi xe taxi, tới cao Ốc quốc tế.

Cao Ốc quốc tế là một trong những kiến trúc mang tính biểu tượng khu CBD* trung tâm nhất Tùng Hải, nơi này đóng quân rất nhiều công ty tài chính lừng lẫy, công ty nổi tiếng của nước ngoài cũng thích đặt phân bộ đại lục ở nơi này.* Quận kinh doanh trung tâm là trung tâm kinh doanh và thương mại của một thành phố. Ở các thành phố lớn hơn, nó thường đồng nghĩa với “quận tài chính”

của thành phố Tùng Hải làm lô cốt đầu cầu của tư bản nước ngoài, nơi tương tjw còn có rất nhiều, cao ốc quốc tế là nổi tiếng nhất trong đó. Lúc này chính là giờ cao điểm đi làm, các tinh anh công sở âu phục giày da, kết đàn kết đội qua đường, chen chúc chạy tới các ký túc xá lớn. Đầu người đen đặc cùng dòng xe cộ chật chội, là một phong cảnh của Tùng Hải khu

CBD. Dân công sở tuyệt đại bộ phận đều không thuê nổi phòng ở khu CBD, mỗi ngày đi làm cần ngồi tàu điện ngầm 40 phút trở lên, rời giường chuyện thứ nhất không phải hưởng dụng bữa sáng, mà là chạy như bay chen chúc trên tàu, tranh thủ không đi làm muộn.

Bọn họ tiết tấu sinh hoạt rất nhanh, nhanh đến mức Trương Nguyên Thanh mỹ nam tử thế gian ít có như vậy, các chị các dì cũng lười nhìn lấy một cái, sức chú ý của các cô đều ở trên đèn xanh đèn đỏ.

Đèn xanh vừa sáng, liền ra roi thúc ngựa qua lối đi bộ, một khắc cũng không dám dừng lại.

Trương Nguyên Thanh đi theo đám dân công sở này, băng qua đường cái, đến dưới lầu cao Ốc quốc tế, sau đó gọi vào số Bill Tarantino.

“Vào tòa nhà cần quẹt thẻ nhân viên, tôi không thể đi lên”

Hắn dùng ngoại ngữ không quá tiêu chuẩn nói.

“Chờ chút.”

Vài phút sau, một người đàn ông vest màu xanh, áo sơ mi màu trắng đi ra khỏi cao Ốc, quan sát một vòng, cao giọng nói: “Vị nào là ngài Trương”

Trương Nguyên Thanh giơ tay: “Nơi này”

Người đàn ông mặc vest nhìn đánh giá hắn một lần, lộ ra nụ cười nhiệt tình: “Trợ lý của ngài Tarantino bảo tôi xuống lầu đón cậu.”

Hai người ở dưới lầu đợi hồi lâu, mới chen vào được một cái thang máy, người đàn ông mặc vest giơ tay che chở Trương Nguyên Thanh, đẩy ra cho hắn một mảng không gian, áy náy nói: “Xin lỗi, giờ này, người là đông như vậy? Trương Nguyên Thanh còn chưa tới tuổi đi phỏng vấn, càng chưa từng tới loại địa phương này, rụt rè gật đầu, không phát biểu ý kiến. Thang máy dừng lại ở tầng 37, hắn theo người đàn ông mặc vest rời khỏi thang máy. Toàn bộ tầng 37 đều là nơi làm việc của dược phẩm Ant, người đàn ông mặc vest dẫn hắn vào bộ phận thị trường, nói với cô gái lễ tân: “Khách mà Annie chờ đến rồi, cô thông báo một phen”

Cô gái lễ tân khẽ gật đầu, cầm điện thoại bàn báo cáo, chỉ một lát, một cô gái dáng người cao gầy, áo sơ mi trắng váy bút chì từ bên trong đi ra.

Tuổi cô khoảng ba mươi, tóc vàng để xõa, mắt xanh thẳm tựa như biển lớn, nhộn nhạo xuân tình quyến rũ, ngũ quan tinh xảo lập thể, là người đẹp cực có ý nhị. Khi đi tới trước mặt, như gió xuân thổi vào mặt, có một sự dụ hoặc làm bụng người ta dâng lên tà hỏa, dẫn tới các nam nhân viên trong văn phòng si ngốc ngóng nhìn.

Chương 450: Linh hồn thương tổn (4)

Cô gái nước ngoài đánh giá cao thấp Trương Nguyên Thanh vài lần, mỉm cười đưa tay, nói tiếng Trung lưu loát: "Chào cậu, tôi tên Annie, cậu trẻ hơn so với tôi tưởng tượng"

"Chào chị chào chị!"

Trương Nguyên Thanh đưa tay bắt, không tự giác nhéo vài lần bàn tay nhỏ mềm mại trắng mịn, khen: "Tiếng Trung của chị cũng tốt hơn tôi tưởng tượng"

Nghe vậy, Annie lộ ra nụ cười đắc ý: "Tiếng Trung rất khó học, nhưng tôi chỉ dùng ba năm đã dung hội quán thông"

Cô chưa rút tay về, tùy ý người trẻ tuổi này sỗ sàng, nụ cười càng thêm quyến rũ.

"Oh my god, thật sự là một người phụ nữ được Thượng Đế chiếu cố, thiên phú ngôn ngữ của cô làm tôi chấn động, không giống tôi, học ngoại ngữ nửa đời người, phát âm vẫn không tiêu chuẩn, nhưng tôi thật sự rất dụng tâm học, tôi thề"

Trương Nguyên Thanh nói. Annie ngẩn ra một phen, nói: "Tôi có thể đối thoại bình thường, cậu không cần nói tiếng Trung kiểu Anh với tôi"

"Ồ, good, vậy thật sự là quá tốt rồi"

Trương Nguyên Thanh vui vẻ nói.

"."

Annie cố mỉm cười: "Đi theo tôi, ngài Tarantino đang chờ"

Trương Nguyên Thanh lúc này mới lưu luyến buông tay, đi theo nữ trợ lý vào bên trong, trong quá trình này, ánh mắt hắn giống như mất khống chế, như nam châm dính vào cái mông Annie. Bờ mông tròn dưới váy ống bao bọc, giống mật đào, giống trăng tròn, mang đến hormone xao động.

Cô gái này…

Không bao lâu, hai người dừng lại ở văn phòng của trưởng bộ phận, Annie gõ nhẹ cửa gỗ màu nâu, dùng tiếng Anh nói:

"Ngài Tarantino, khách của ngài tới rồi."

Trong văn phòng truyền đến giọng đàn ông thuần hậu nói: "Tiến vào!"

Annie vặn mở cửa phòng làm việc, dẫn Trương Nguyên Thanh tiến vào. Văn phòng trang trí cực kỳ xa hoa, bên phải là một cái bàn làm việc bằng gỗ thịt chế tạo thuận thủ công, góc bên phải dựng một cây cờ sọc. Bên trái là khu tiếp khách, có sô pha mềm, có bàn trà thủy tinh, có tủ rượu vân vân. Trước bàn làm việc làm từ gỗ thịt, một người đàn ông ngoại quốc mặc đồ âu thoải mái nhạt màu ngồi đó, tóc ngắn màu nâu, ngũ quan lập thể, khóe mắt có nếp nhăn nhỏ dày.

Ánh mắt thâm thúy bình tĩnh, lộ ra tang thương từng trải qua rất nhiều chuyện, là nam sĩ trung niên khí chất thành thục cực có hương vị.

Bill Tarantino chậm rãi đứng dậy, vừa đi về phía sô pha tiếp khách, vừa mỉm cười nói: "Buổi sáng tốt lành, ngài Trương, cần trợ lý của tôi chuẩn bị bữa sáng không?"

"Cảm ơn"

Trương Nguyên Thanh lắc đầu từ chối, ngồi xuống sô pha mềm mại. Bill Tarantino ngồi xuống đối diện hắn, ôn hòa nói: "Tôi và mẹ cậu là đồng bạn thân mật trên việc làm ăn, cô ấy là người phụ nữ rất có năng lực, cũng rất cường thế, tôi rất thưởng thức cô ấy, nhưng cũng rất đau đầu, bởi vì cô ấy ở trên bàn đàm phán, luôn khí thế ép người.

Nhưng cô ấy có một ưu điểm, chính là hiệu suất rất cao, chưa bao giờ làm khách sáo giả dối cùng xã giao đáng ghét, đây là chất lượng rất nhiều thương nhân đại lục tôi gặp được không có."

Bà ấy chỉ là muốn từ trong tay các người đám người ngoại quốc này, mau chóng kiếm được tiền, dù sao bà ấy là một người cuồng làm việc họp phụ huynh cho con trai cũng sẽ ngại hiệu suất thấp. Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm lão mẹ, ngoài miệng lại lộ ra nụ cười: "Tarantino, cảm tạ lời khen của ngài, tôi giống với mẹ tôi, chán ghét cầu thông hiệu suất thấp. Ngài biết mục đích tôi hôm nay đến gặp không?"

Bill Tarantino tựa vào trên sô pha, bắt chéo chân, hai tay giao nhau đặt ở bụng, nói: "Cậu nói là viên thuốc trị liệu cơn đau đầu của cậu?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Tôi rất tò mò đây là thuốc gì, trừ dược phẩm Ant, tôi ở bên ngoài không mua được nó, càng không tìm được bất cứ tin tức nào về nó. Mẹ tôi nói nói, đây là thuốc mới công ty các người nghiên cứu phát triển, thực không dám giấu, cái này không thể thuyết phục tôi. Nghiên cứu phát triển thuốc mới cần phí tổn cực cao, một loại chứng bệnh hiếm thấy, cũng không thông dụng, không thể mang đến lợi nhuận lớn cho các người"

"Ta rất ngạc nhiên đây là cái gì dược, trừ bỏ Dược phẩm Ant, ta ở bên ngoài mua không được nó, càng sưu không đến nó gì tin tức. Ta mẫu thân nói, cái này là các ngươi công ty nghiên cứu phát triển thuốc mới, thực không dám đấu diếm, cái này không thể nói phục ta. Nghiên cứu phát triển thuốc mới cần cực cao phí tổn, một loại hiếm thấy, cũng không thông dụng Bill Tarantino suy nghĩ vài giây, nói: "Cậu nói đúng, thuốc này cũng không phải vì nghiên cứu phát triển, nó chỉ là vừa vặn có thể hóa giải cơn đau đầu của cậu, chúng tôi nghiên cứu phát triển thuốc này, nó áp dụng cho toàn bộ vấn đề trên linh hồn, chữa trị thương tổn linh hồn chịu. Xin lỗi, miêu tả của tôi có chút vấn đề, sửa đúng một chút, là tinh thần. Dùng tiếng Trung mà nói, hai chữ tinh thần, càng thêm thích hợp?

Áp dụng cho thương tổn linh hồn chịu. Trương Nguyên Thanh lặng lẽ.

Linh hồn mình bị thương khi nào? Mình lúc cấp 3, mỗi ngày đều tuần tự đến trường, luyện đề, không khác gì học sinh cấp 3 bình thường, sao linh hồn lại bị thương?

Chương 451: Giết người tru tâm (1)

Khi Trương Nguyên Thanh trầm ngâm, Bill Tarantino tiếp tục nói: "Mẹ cậu vì trị liệu bệnh đau đầu của cậu, đã đến gặp rất nhiều chuyên gia lĩnh vực y học, lĩnh vực dược phẩm, tôi chính là một trong số đó. Ừm, tôi chỉ là một thương nhân, không hiểu dược lý, nhưng dược phẩm Ant không thiếu chuyên gia lĩnh vực này. Lúc ấy thuốc này vừa nghiên cứu phát triển ra, ở sau khi tôi báo cho mẹ cậu dược hiệu, bà ấy quyết định mạo hiểm thử. Thượng Đế phù hộ, bệnh trạng của cậu quả nhiên được giảm bớt"

Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, trầm ngâm hỏi: "Quý công ty khai phá loại thuốc này mục tiêu là gì? Ý tứ của tôi là, các người khẳng định có một đám quần thể mục tiêu, cho nên mới sẽ khai phá loại thuốc này, mà chứng bệnh của bọn họ, là giống với tôi phải không?"

Hai tay Bill Tarantino giao nhau ở bụng, mỉm cười lắc đầu: "Chúng tôi quả thật có một đám quần thể mục tiêu, loại thuốc này ở trong quần thể đó nhận được nhiều đánh giá tốt, cung không đủ cầu. Nhưng tôi không thể hướng cậu lộ ra tin tức của quần thể kia, đây là cơ mật làm ăn"

Nói xong, quý ngài trung niên rất có hương vị này bổ sung nói: "Đương nhiên, tôi là thương nhân, nếu nguyện ý tiêu tiền từ nơi này của tôi mua tin tức.."

Không đợi hắn nói xong, vưu vật tóc vàng Annie đứng ở một bên, nhẹ nhàng ho khan một cái.

".. Vậy cũng không được"

Bill đổi giọng. Annie bên cạnh cười quyến rũ nói: "Trừ phi, ngài Trường có thể hướng chúng tôi chứng minh một vài thứ, ví dụ như thân phận"

Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái: "Thân phận? Thân phận gì? Cô gái này nụ cười mê người, khẽ nhăn mày cười, luôn có thể dẫn lên xúc động nguyên thủy nhất của đàn ông. Trương Nguyên Thanh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại vưu vật này. Annie cười nói: "Ví dụ như, nói cho chúng tôi biết, bệnh đau đầu của cậu là đến như thế nào. Điều tôi chỉ không

phải nguyên nhân bệnh, mà là cầu trước khi phát bệnh, đã gặp phải cái gì ngoài ý muốn"

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ lắc đầu: "Rất xin lỗi, tôi đối với thứ này hoàn toàn không biết gì cả."

Annie khẽ gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi"

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Bill, tiếc hận nói: "Tôi vốn định trả mười triệu hướng ngài mua tình báo, đáng tiếc."

Cái gì? Mười triệu? Bill Tarantino chợt ngồi thẳng người, nói: "Tôi cảm thấy, làm ăn kiêng kị nhất chính là không để đường lui cho mình, tôi thu hồi lại vừa rồi."

Trương Nguyên Thanh trầm ổn gật đầu: "Chờ tôi gom góp được tài chính, tôi sẽ lại đến tìm ngài."

Lại nói chuyện phiếm vài câu, Trương Nguyên Thanh đưa ra cáo từ.

Bill Tarantino búng ngón tay, Annie ăn ý đi về phía bàn làm việc, từ trong hộp danh thiếp lấy ra một tấm danh thiếp.

Bill nói: "Tôi sẽ ở lại đại lục một đoạn thời gian rất dài, đây là danh thiếp của tôi, nếu cậu có cái gì muốn mua, hoặc muốn bán, đều có thể tìm tôi, tôi sẽ căn cứ giá trị vật phẩm đưa ra cái giá công bằng hợp lý"

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận danh thiếp, ngạc nhiên nói: "Nhưng tôi đối với ngành dược phẩm hoàn toàn không biết gì cả, thưa ngài, tôi chỉ là sinh viên bình thường"

Bill lắc đầu nói: "Chức vị ở dược phẩm Ant, là một trong những thân phận của tôi, bản chất của tôi là một thương nhân, giấc mộng của tôi, là lái một chiếc xe bán tải chở đầy hàng hóa, đi khắp thế giới, giao dịch cùng nhân dân quốc gia khác."

Sau đó trên xe treo một cái loa, lông gà đổi kẹo? Trương Nguyên Thanh nhịn không được lẩm bẩm. Chờ hắn tiếp nhận danh thiếp, Annie mỉm cười: "Tôi tiễn ngài Trương ra ngoài"

Bill Tarantino nhìn theo hai người rời khỏi, đứng dậy đi đến tủ rượu, rót cho mình một ly rượu whisky, chờ hắn không nhanh không chậm uống hết rượu mạnh bên trong, nữ trợ lý Annie đã trở lại. Bill cầm ly rượu, cảm khái nói: "Tình báo đơn giản có thể bán được mười triệu, đối với chúng ta loại người này mà

nói, là dụ hoặc khó có thể chống lại. Cái này không phải vấn đề tiền, mà là một lần giao dịch vốn ít hồi báo cao, sẽ làm tôi cảm nhận được sung sướng phát ra từ linh hồn"

Annie lắc đầu: "Không thể tiết lộ cho người thường Linh Cảnh Hành Giả tồn tại, đây là quy củ."

Linh cảnh chưa từng hạn chế tự do phương diện này, nhưng các tổ chức lớn, bao gồm tán tu hoang dã, hầu như sẽ theo bản năng che giấu Linh Cảnh Hành Giả tồn tại. đây là bản năng "tự bảo hộ".

Lâu ngày, quy củ không hướng người thường tiết lộ Linh Cảnh Hành Giả tồn tại, liền hình thành ở trong các tổ chức lớn. Bill trầm ngâm một phen, "Thế nào, có từng thử không, cậu ta có phải Linh Cảnh Hành Giả hay không?

Làm một thương nhân truy đuổi ích lợi, chịu rút thời gian gặp một sinh viên bình thường, nể mặt đồng bạn làm ăn là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác chính là, thương thế phương diện linh hồn, người thường căn bản không có tư cách gặp được. Con trai Trần Thục, hoặc là Linh Cảnh Hành Giả, hoặc là từng cuốn vào sự kiện Linh Cảnh Hành Giả.

Chương 452: Giết người tru tâm (2)

Annie cười nói: "Ở trong thang máy, tôi thi triển du hoặc đối với cậu ta, cậu ta quả nhiên trúng chiêu, tay luôn sờ mông của tôi. Từ trạng thái tinh thần lực phân tích, cậu ta hẳn là người thường, không bài trừ khả năng tương kế tựu kế. Ừm, tôi hẳn là không dùng sai thành ngữ"

Bill khẽ gật đầu, "Giữ liên hệ với cậu ta, kết bạn nhiều Linh Cảnh Hành Giả bản thổ đại lục, đối với chúng ta chỉ có lợi"

Annie nhẹ nhàng gật đầu.

Bill uống hết rượu trong ly, lại nói: "Thay tôi hẹn hội trưởng một lần, hỏi thời gian gặp mặt, một lần này, cao tầng công hội hạ tử lệnh, nhất định phải đòn hội trưởng về"

Quả nhiên, dược phẩm Ant có thể sản xuất ra viên thuốc nhỏ màu lam, quả thật có liên quan với Linh Cảnh Hành Giả. Bên dưới cao Ốc quốc tế, Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, nhìn

thoáng qua thân tòa nhà cao ngất. Thông qua nói chuyện ở văn phòng, hắn đã có thể đoán ra quần thể đặc thù trong miệng ngài Bill, chính là chỉ Linh Cảnh Hành Giả.

Dược phẩm Ant nghiên cứu chế tạo viên thuốc nhỏ màu lam, là giảm bớt, trị liệu tổn thương tinh thần cho các Linh Cảnh Hành Giả. Tương tự với giải độc hoàn của Mộc yêu, sinh mệnh nguyên dịch của Nhạc sĩ thế gia. Khác nhau ở chỗ, trong quốc gia tư bản chủ nghĩa chủ đạo, những viên thuốc này là công khai bán, hướng toàn bộ Linh Cảnh Hành Giả, thậm chí người thường. Mà ở bên này, giải độc hoàn cùng sinh mệnh nguyên dịch là vật tư chiến lược, vật phẩm quản chế, hành giả hoang dã có tiền cũng không mua được.

“Như vậy xem ra, mình có thể mang viên thuốc vào phó bản, không phải bug, mà là bản thân nó đã thuộc về linh cảnh, là thứ Linh Cảnh Hành Giả chế tạo”

“Nhưng linh hồn mình bị thương khi nào?”

Bệnh đau đầu là phát tác năm lớp 11, không có bất cứ nguyên nhân gì, một ngày nào đó liền đột nhiên bắt đầu đau đầu.

“Khi đó mình vẫn là học sinh cấp 3 bình thường, chưa tiếp xúc đến linh cảnh, sao có thể chịu loại thương tổn này chứ, cơ bản có thể bài trừ khả năng bị nhằm vào”

Trương Nguyên Thanh nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cho rằng khả năng đủ hợp lý là, hắn ở năm lớp 11, ngoài ý muốn quấn vào tranh đấu, thực nghiệm vân vân giữa Linh Cảnh Hành Giả, linh hồn bị thương. Hắn không nhớ nguyên nhân, cũng rất đơn giản, đó chính là căn bản không ý thức được đã xảy ra cái gì. Linh Cảnh Hành Giả thủ đoạn khó lường, căn bản không phải người thường có thể phát hiện. Tựa như cậu, đến bây giờ còn chưa làm rõ nguyên nhân ví tiền luôn thiếu tiền.

“Tuy rất hợp lý, nhưng không có cách nào giải thích nguyên nhân máy quét trục trặc. Ài, bỏ đi, từ từ sẽ đến, rối rắm nữa cũng không có khả năng đạt được đáp án ngay bây giờ, nói đi cũng phải nói lại.”

Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú lòng bàn tay, cảm khái từ đáy lòng: mông Annie xúc cảm thật tốt, vừa mềm vừa đàn hồi, mình thật muốn biết cô ấy là nghề nghiệp gì. Sau khi nhìn

thấy Annie phong tình vạn chủng, hắn liền hoài nghi đối phương là Linh Cảnh Hành Giả, lý do rất đơn giản, Thiên Tôn lão gia bây giờ cũng là người nổi bật trong siêu phàm cảnh, sắc đẹp bình thường không thể làm hắn dao động. Nhưng cô gái này khẽ nhăn mày, một cái ánh mắt khiêu khích, một nụ cười quyến rũ, đã khiến Trương Nguyên Thanh cảm giác được rõ ràng DNA của mình xao động.

Điều này làm hắn nhớ tới trong loa Vua Mèo, Ma Quân từng đề cập nghề nghiệp "Ái cùng dục", sức quyến rũ đặc thù của Annie, phù hợp đặc điểm nghề nghiệp này.

"Cô gái nghề nghiệp Ái cùng dục quả thật là vưu vật, là đàn ông liền muốn ngủ, trừ phi là người không có nhu cầu sinh lý, bằng không khẳng định sẽ bị dụ hoặc. Nhưng cái này không trở ngại mình cười nhạo Ma Quân, ha ha."

Về phần nghề nghiệp ngài Bill, Trương Nguyên Thanh thông qua vừa rồi trao đổi, suy đoán đối phương có thể thuộc về nghề nghiệp Hư không, tục xưng thương nhân.

Đương nhiên, hắn hiểu biết có hạn đối với nghề nghiệp nước ngoài, trước mắt tương đối quen thuộc chính là "Ái cùng dục"

và "Hư không".

Giờ phút này, giờ cao điểm buổi sáng đã tiến vào kết thúc, trên đường rải rác có thể thấy được dân công sở chạy tới công ty, những người này không phải cứng đầu, chính là đi cửa sau, bởi vì bây giờ là chín rưỡi sáng. Đương nhiên cũng có khả năng trong tay cầm một tờ đơn tàu điện ngầm trục trặc, cho nên trong lòng không hoảng hốt.

Trương Nguyên Thanh đứng ở ven đường, gọi điện thoại cho Khấu Bắc Nguyệt: "Tôi cần tên chị gái cậu, văn phòng cảnh sát xử lý vụ án cô ấy"

"Chờ chút, tôi soạn tin nhắn gửi cho anh"

Tinh thần Khấu Bắc Nguyệt rung lên, không chút do dự đáp ứng.

Thật dứt khoát, chưa từng nghĩ như vậy sẽ bại lộ thân phận chân thật của cậu? Đứa nhỏ này cảm giác so với Tinh Vệ còn ngốc hơn. Trương Nguyên Thanh ừm một tiếng, cúp điện

thoại. Vài phút sau, hắn thu được tin nhắn của Khấu Bắc Nguyệt.

Chị gái Khấu Bắc Nguyệt tên Khấu Vũ Tư, sinh năm 95, tuổi khi chết là 26, văn phòng cảnh sát xử lý vụ án, chính là văn phòng cảnh sát khu Sa Khẩu. Trương Nguyên Thanh đọc xong, gọi điện cho anh họ Trần Nguyên Quân.

Chương 453: Giết người tru tâm (3)

Việc chuyên nghiệp tìm người chuyên nghiệp, hắn muốn nghe ý kiến của anh họ một chút.

"Nguyên Tử?"

Tiếng của anh họ từ trong loa truyền ra.

"Anh, em hỏi chuyện này, nếu em muốn điều tra một bản án cũ hai năm trước, người chết lúc còn sống từng bị nhốt, ngược đãi, xâm hại tình dục, sau đó bị một trị an viên giết hại, vị trị an viên kia lợi dụng chức quyền, che giấu chân tướng vụ án. Em nên điều tra như thế nào?"

Trương Nguyên Thanh hỏi. Chuyện này liên quan đến chấp sự, cùng với văn phòng cảnh sát, khẳng định không thể giống đối phó nghề nghiệp tà ác, gọn gàng dứt khoát giết hỏi linh.

"Tra cái rắm!"

Trần Nguyên Quân hậm hực nói: "Chứng cứ có thể tìm được khẳng định đã bị tiêu hủy, mà lại, hung thủ đã là trị an viên, lãnh đạo văn phòng cảnh sát nhảy ra trấn áp em đầu tiên, không lật được án"

Tạm dừng một chút, hắn bổ sung nói: "Nếu có người muốn xử lý hung thủ, vậy còn có khả năng. Loại vụ án này không có quan hệ không làm được, còn có việc gì, không có việc gì cúp máy"

Bởi vì vụ án giết người ở công ty tài chính, vụ án sở trưởng nhảy lầu, hắn gần đây rất bận.

"Đừng cúp, anh tùy tiện nói vài câu, em không phải muốn sưu tập chứng cứ, em là muốn làm rõ chân tướng vụ án"

Trương Nguyên Thanh nói.

Trần Nguyên Quân suy tư một phen, trả lời: “Nếu là anh, anh sẽ tra hồ sơ, trước nhìn xem vụ án là kết luận như thế nào. Người chết nếu từng bị xâm hại tình dục, ngược đãi, như vậy sẽ lưu lại dấu vết rất rõ ràng, ví dụ như một ít vết bầm, miệng vết thương”

“Vậy tính chất vụ án này liền khác, không có cách nào nói kết án liền kết án. Lấy kinh nghiệm của anh, báo có thể là tự sát, nhưng tự sát khẳng định không có dấu vết ngược đãi, bởi vậy, trị an viên lúc ấy xử lý hiện trường, rất có thể không chụp ảnh. Không có ảnh chụp hiện trường, chính là một lỗ hổng thật lớn, vậy kế tiếp, anh sẽ thẩm vấn trị an viên lúc ấy tiếp nhận vụ án.”

Hắn blah blah nói hồi lâu. Trương Nguyên Thanh chiết xuất tin tức một phen, đại khái chính là hai biện pháp, một là thăm người nhà, đồng nghiệp cùng hàng xóm của người chết, hai là thẩm vấn trị an viên tham dự đến trong sự kiện. Trần Nguyên Quân uống một ngụm nước, làm ẩm cổ, hỏi: “Vì sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Không có gì, ở trên mạng cãi nhau với một đứa, liền cược với hắn một lần”

Trương Nguyên Thanh giải thích lấy lệ xong, kết thúc trò chuyện. Hắn chuyển sang gọi vào số Lão tài xế.

“Chị Quan Nhã, có thể giúp em làm một chuyện không?”

“Chị không phụ trách xử lý buồn rầu thời kỳ trưởng thành của các bé nam sinh”

Quan Nhã cười nói.

“Buồn rầu thời kỳ trưởng thành của các bé nam sinh đều là tự mình giải quyết, không cần nhờ chị. Nhưng khổ não cảu em phải chị mới được”

Trương Nguyên Thanh chuyển hướng: “Giúp em điều lấy một lần hồ sơ trị an khu Sa Khẩu, một vụ án hai năm trước xử lý, người chết tên Khấu Vũ Tư”

Quan Nhã vừa nghe là việc chính, thu hồi nụ cười, nói: “Chờ chút!”

Hơn mười phút sau, Trương Nguyên Thanh thu được Quan Nhã trả lời: “Hồ Sơ gửi vào hòm thư của cậu rồi, chậc chậc, vụ án này rất thú vị. Trên đời thế mà có đứa em trai cầm thú như vậy?

Hả? Trương Nguyên Thanh vừa thấy, nhất thời sốt ruột không chờ nổi đăng nhập hòm thư, tải hồ SƠ xuống. Hắn tốn nửa giờ, tỉ mỉ đọc xong hồ sơ, đọc mà trong lòng dâng lên ngọn lửa vô danh. Kết luận vụ án Khấu Vũ Tư là, gặp bắt nhốt, xâm hại tình dục cùng ngược đãi, mà trị an viên đưa ra người hiềm nghi phạm tội là em trai người chết - Khấu Bắc Nguyệt. Sau khi vụ án xảy ra, người hiềm nghi phạm tội Khấu Bắc Nguyệt lẩn trốn đến nay, chưa bắt về quy án.

Mình nhớ rõ Khấu Bắc Nguyệt từng nói, hắn lúc ấy chưa chết, ngược lại bởi vậy đạt được thẻ nhân vật, trở thành Yêu mê hoặc, Xích Nguyệt An là đoán chắc Khấu Bắc Nguyệt không có cách nào làm chứng cho bản thân, hắt hết nước bẩn đến trên người hắn - cái này tính là gì? Giết người còn muốn tru tâm! Đây là chuyện con người làm ra? Trương Nguyên Thanh rời khỏi hòm thư, gọi điện cho Khấu Bắc Nguyệt.

“Tôi đã điều lấy hồ sơ của chị gái cậu, cậu ngày đó nói không đủ chi tiết, có mấy vấn đề muốn hỏi một lần”

“Vấn đề gì?”

Khấu Bắc Nguyệt hùng hổ đáp lại.

“Cậu nói, cậu là sau khi chết trở thành Linh Cảnh Hành Giả, Xích Nguyệt An lúc ấy cũng có mặt?

Vậy cậu là như thế nào ở sau khi trở về hiện thực chạy thoát”

Khấu Bắc Nguyệt nói: “Tôi sau khi trở về hiện thực, phát hiện mình nằm ở trong phòng đặt xác của văn phòng cảnh sát, xung quanh không có ai, tất cả đều là thi thể. Sau đó tôi liền bỏ chạy”.

Như vậy mà nói có thể lý giải, sau chuyện Xích Nguyệt An phát hiện hắn chết mà sống lại, trở thành Linh Cảnh Hành Giả, vì thế thay đổi sách lược, vu oan cho Khấu Bắc Nguyệt:

Chương 454: Ta là nghề nghiệp hợp pháp (1)

Trương Nguyên Thanh nghĩ chút, lại nói: "Hồ Sơ tôi xem xong rồi, lỗ hổng rất nhiều, không thể qua được điều tra. Người nhà của cậu không quậy sao?"

Đầu kia điện thoại im lặng hồi lâu, Khấu Bắc Nguyệt cười thảm một tiếng: "Anh không phải xem xong hồ sơ rồi sao, quậy cái gì? Làm ầm lên mọi người đều biết sao? Tôi không có cách nào đứng ra làm chứng cho bản thân, tôi là nghề nghiệp tà ác, chỉ có thể mặc cho hắn cho ta bát nước bẩn.

"Anh có thể không biết, Xích Nguyệt An phái người ở quê nhà tôi bên đó phát tán lời đồn đãi tôi nhốt, xâm hại chị gái, bố mẹ tôi ở quê nhà bị chỉ vào mũi, không ngẩng nổi đầu lên làm người, bọn họ nào còn dám quậy? Sự việc xảy ra chưa bao lâu, bọn họ liền chuyển nhà"

Nếu người nhà không quậy, sự việc liên rất dễ dàng đè xuống, thời buổi này, dân không nhàn quan không truy xét, lại vận hành thao tác thêm chút, Ngũ Hành minh cũng sẽ không quản vụ án của người thường, cái này thuộc về chức quyền của văn phòng cảnh sát. Giết con người ta, còn muốn tru tâm, để cha mẹ nửa đời sau không ngẩng nổi đầu lên làm người, Xích Nguyệt An này. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, áp chế tà hóa trong lòng.

"Tôi không có nghi vấn nữa"

Hắn nói. Khó trách Khấu Bắc Nguyệt chấp niệm báo thù mạnh như vậy. Khấu Bắc Nguyệt "ùm"

một tiếng trầm thấp. Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi đã điều tra, trị an viên năm đó xử lý vụ án này tên Khổng Lương Bình, bây giờ là trị an đại đội trưởng khu Sa Khẩu. Mười giờ tối nay, tôi đi qua tìm cậu, chúng ta đi gặp hắn một chút."

Đêm khuya, mười một rưỡi. Hai bóng dáng lén la lén lút xuất hiện ở cửa tiểu khu nào đó của khu Sa Khẩu.

"Tiểu khu này rách mướp, anh xác định Khổng Lương Bình ở nơi này? Hắn chính là đại đội trưởng đội trị an, có thể ở lại loại nơi tàn tạ này?"

Khấu Bắc Nguyệt thò đầu hướng trong tiểu khu nhìn quanh.

“Trẻ tuổi không phải!”

Trương Nguyên Thanh cười nhạo nói: “Cậu xem tiểu khu này, mặt ngoài nhìn cũ nát, thật ra bảo an rất nghiêm, người làm quan đều thích loại địa phương này. Chung cư xa hoa tiểu khu cao cấp, đó là nơi kẻ có tiền thích”

Khu Sa Khẩu cách khu Khang Dương vẫn có chút xa, hai người sau khi chạm trán, ăn một bát mỳ, sau đó liền gọi xe tới đây, tổng cộng tốn một tiếng rưỡi.

Mỳ là Trương Nguyên Thanh bỏ tiền, tiền xe cũng là hắn trả.

Hỏi mới biết, trong túi Khấu Bắc Nguyệt chỉ có mấy trăm tệ, dùng hết để có chỗ đặt chân rồi.

Cho nên nói, dưới điều kiện tiên quyết không thể trộm không thể cướp, người không có năng lực kiếm tiền, cho dù thành Linh Cảnh Hành Giả, vẫn là không kiếm được tiền.

“Chúng ta treo tường vào thôi”

Ánh mắt Khấu Bắc Nguyệt ném về phía tường vây trang bị lưới mạch xung cao áp.

“Trèo tường? Không, cái này quá không tao nhã”

Trương Nguyên Thanh đi thẳng về phía trạm gác tiểu khu, nói: “Đi theo tôi”

Khấu Bắc Nguyệt nhìn bóng lưng hắn nhanh chóng đi xa, đành phải nhấc chân đuổi theo. Trương Nguyên Thanh tới bên cửa sổ trạm gác, gõ một cái, ông lão ngồi ở bên trong chơi điện thoại di động ngẩng đầu lên, thấy người trẻ tuổi ở cửa sổ, một giây sau, con người của ông mất đi tiêu cự, ngồi ngẩn người. Trương Nguyên Thanh hướng Khấu Bắc Nguyệt phía sau làm ra một cái động tác đi theo tôi, dẫn đầu tiến vào tiểu khu. Thuật mị hoặc hiện nay, hắn càng thêm thuần thục. Hai người tiến vào tiểu khu, theo Số tòa, tìm được dãy 3 Khổng Lương Bình ở, lại lấy thân thủ mạnh mẽ, trèo lên hành lang lầu hai, thuận lợi tiến vào trong tòa nhà. Trước cửa phòng 202, Trương Nguyên Thanh bấm tay gõ vang của phòng trộm.

“Cốc Cốc!”

Liên tục gõ hồi lâu, tiếng bước chân từ bên trong truyền đến, tới gần cửa phòng trộm.

“Ai thế?”

Một giọng phụ nữ trung niên truyền ra, bóng người đứng ở cửa, thông qua mắt mèo đánh giá hai người ở cửa.

“Ban quản lý!”

“Có chuyện gì sao?”

“Là như vậy, xe của các người đỗ ở dưới lầu bị quệt xước rồi, chủ xe ở bên dưới chờ đó, các người xuống xem đi”

Trương Nguyên Thanh nói dối thuần thục.

“Cái gì?”

Vừa nghe xe nhà mình bị quệt, sự cảnh giác vốn không nhiều của người phụ nữ trung niên nhất thời tiêu tán, vội vàng mở cửa, khí thế hùng hổ muốn xuống lầu bắt đền. Nhưng bà vừa mở cửa, cả người liền ngây dại, đứng sững sờ ở tại chỗ, mà ý thức của bà, đã lâm vào hành lang vĩnh viễn không đi ra được. Đã rơi vào quỷ dựng tường. Trương Nguyên Thanh vượt qua người phụ nữ, tiến vào phòng, Khấu Bắc Nguyệt lập tức đuổi theo. Hai người đầu tiên thấy là phòng khách trang hoàng cực kỳ xa hoa lãng phí, từ đồ gia dụng đến đồ điện, lộ ra sự cao cấp cùng xa hoa, rất khó tưởng tượng có người sẽ ở trong loại tiểu khu cũ kỹ này trả nhiều tiền như thế dùng để trang hoàng. Nó càng thích hợp xuất hiện ở tiểu khu cao cấp, biệt thự, căn penthouse hơn. Xuyên qua phòng khách, bên trái hành lang là một phòng ngủ, một WC, phía bên phải chính là phòng ngủ chính.

Chương 455: Ta là nghề nghiệp hợp pháp (2)

Cửa phòng ngủ chính nửa khép nửa mở, ánh đèn lộ ra, một người trung niên đường chân tóc rất cao nằm nghiêng mà ngủ, nghe thấy tiếng bước chân, hắn mở mắt ra, hỏi: “Ai thế, đêm hôm đến gõ cửa… Các người là ai? !”

Thấy hai người xa lạ tiến vào, hắn đứng bật dậy, ánh mắt đề phòng mà cảnh giác, ánh mắt theo bản năng liếc về phía tay cùng bên hông hai "kẻ xấu", quan sát mang theo vũ khí hay không. Trương Nguyên Thanh không để ý, quay đầu nhìn, chỉ thấy Khấu Bắc Nguyệt sắc mặt âm trầm, hít thở dồn dập, ánh mắt lóe lên căm ghét cùng thù hận.

Hai kẻ xấu im lặng, giống như khiến Khổng Lương Bình có được sự tự tin. Hắn XỐC chăn xuống giường, quát mắng: "Hai thằng ăn cắp, biết tao là ai không, nhà đội trưởng đội trị an cũng dám mò vào, muốn ăn cơm tù cả đời? Hai đứa mày đệ của ai?

Khí thế của hắn rất mạnh, sắc mặt rất hùng hổ, không sợ hãi khiếp nhược như người thường, vừa cầm lên điện thoại di động, vừa từ trên ban công phòng ngủ lấy ra một cây côn, hướng tới đầu Trương Nguyên Thanh tàn ác quật tới. Trương Nguyên Thanh giơ chân đạp thẳng vào cái bụng bia. Thân thể tiếp cận 100 kg của Khổng Lương Bình bay ngược đi, cây dùi cui trong tay rơi ra, sau khi rơi xuống đất lăn hai vòng, ôm bụng, đau tới mức khuôn ămtj vặn vẹo, lại không phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Ông đây muốn làm thịt hắn."

Khấu Bắc Nguyệt triệu hồi ra một con dao găm, sắc mặt xanh mét, sải bước tiến lên.

Trương Nguyên Thanh vỗ một cái đánh bật hắn ra, tiến lên, nắm lên mái tóc ngày càng thưa thớt của Khổng Lương Bình, tát cho hai cái, khuôn mặt dữ tợn nhất thời sưng lên. Khổng Lương Bình rất cuộc thở được một hơi, lớn tiếng kêu thảm thiết.

"Câm miệng!"

Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói.

Khổng Lương Bình tiếp tục kêu thảm, tựa như muốn lấy tiếng kêu thảm hấp dẫn hàng xóm láng giềng chú ý. Thân là đội trưởng đội trị an, đầu óc của hắn không phải người thường có thể so sánh. Trương Nguyên Thanh cầm lấy tóc của hắn, nhấn xuống một phát, ầm, trong tiếng vang nặng nề, tiếng kêu thảm thiết khựng lại. Chóp mũi Khổng Lương Bình phun ra máu

tươi, miệng cũng tràn đầy bọt máu. Xương mũi hắn đã gãy, răng cửa cũng rụng.

Trương Nguyên Thanh cười lạnh nói: "Kêu một lần nữa thử xem!"

Khổng Lương Bình không dám kêu nữa, giọng sợ hãi: "Bọn, bọn mày cần tiền phải không, đồ đạc trong nhà tùy tiện lấy, cứ lấy đi."

"Bọn tôi không cần tiền, bọn tôi chỉ muốn hỏi ông một việc"

"Chuyện, chuyện gì?"

Máu mũi đã chảy tới miệng, nhưng Khổng Lương Bình không dám đi lau.

"Còn nhớ Khấu Vũ Tư sao? Hai năm trước, vụ án ông xử lý"

Trương Nguyên Thanh hỏi. Khổng Lương Bình đầu tiên là ngẩn ra, hai ba giây sau, rốt cuộc nhớ tới người này, nói:

"Bọn, bọn mày rốt cuộc là ai? Vụ án này là tao xử lý, cô gái đó rất đáng thương, bị em trai giống như súc sinh của cô ta."

Hắn còn chưa nói xong, Khấu Bắc Nguyệt giống như con sư tử trẻ gào lên: "Câm miệng của mày lại, bọn mày mới là súc sinh"

Trương Nguyên Thanh vươn tay ngắn hắn, nói: "Gã này là lão bánh quẩy, đừng dài dòng với hắn, làm việc theo kế hoạch"

Khấu Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, đè ép lửa giận hừng hực ở đáy lòng, ngồi xổm xuống, bóp chặt cổ Khổng Lương Bình, hai mắt hiện ra ký hiệu màu đỏ tươi. Kỹ năng mê hoặc giai đoạn Siêu phàm, muốn làm được hoàn toàn khống chế một người cần thời gian không ngắn.

Thật ra phương pháp nhanh nhất là bạo lực bức cung, đánh tới khi Khổng Lương Bình khai ra, nhưng Trương Nguyên Thanh tuy từng giết người, chuyện ngược đãi lại không làm được, có chướng ngại tâm lý. Ở trong lúc Khấu Bắc Nguyệt mê hoặc Khổng Lương Bình, Trương Nguyên Thanh đi ra khỏi phòng ngủ, đưa người phụ nữ trung niên đứng sững sờ ở cửa về phòng khách, sau đó ẩn núp ở trong hành lang tối tăm, lắng nghe hộ gia đình cách vách có phát hiện không thích hợp, làm ra các loại hành động như báo cảnh sát hay không.

May mắn, trong nhà Khổng Lương Bình xử lý cách âm không tệ, bọn họ gây ra động tĩnh không lớn, cũng không kéo dài, hộ gia đình cùng tầng chưa phát hiện khác thường. Trương Nguyên Thanh yên lặng lui về phòng khách, đóng lại cửa phòng trộm, mở ra bảng điều khiển thuộc tính, trong lòng mắng tiếng "Đệch".

Điểm đạo đức trừ hai điểm. Thiệt thòi to rồi, sáng mai thông qua Quan Nhã, hướng cơ cấu từ thiện quyền chút tiền, bù lại hai điểm đạo đức tổn thất.

Hắn ngồi ở sô pha phòng khách chờ đợi, khoảng nửa tiếng sau, tiếng Khấu Bắc Nguyệt từ bên trong truyền đến: "Xong rồi."

Trương Nguyên Thanh lập tức đứng dậy, đi vào phòng ngủ, chỉ thấy Khổng Lương Bình mặc áo ngủ ngồi ở bên giường, trong lỗ mũi đút khăn tay cầm máu, vẻ mặt bất an hơn nữa câu nệ, giống như học sinh tiểu học làm sai"

"Tôi mê hoặc hắn, thẳng thắn được khoan hồng, chống đối xử lý nghiêm"

Khấu Bắc Nguyệt hạ giọng: "Hắn bây giờ rất thành thật, hỏi cái gì nói cái đó, hiệu quả sẽ duy trì 12 mấy giờ?

Chương 456: Ta là nghề nghiệp hợp pháp (3)

Thẳng thắn được khoan hồng, chống đối xử lý nghiêm cũng cần mê hoặc sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, nhìn về phía Khổng Lương Bình thấp thỏm lo âu, nói: "Trong lúc ông nhậm chức đại đội trưởng, đã làm chuyện gì trái pháp luật loạn kỷ cương?"

Khổng Lương Bình vẻ mặt hối hận khai ra sai lầm của mình, trong đó có nhận hối lộ, tống tiền người nhà của kẻ bị giam giữ, cùng nữ cấp dưới bảo trì quan hệ bất chính, gái gú vân vân. Trương Nguyên Thanh thầm nhủ cừ thật, cái này nếu để Ma Nhãn Thiên Vương biết, hắn lột da của ông.

"Vụ án Khấu Vũ Tư là chuyện thế nào?"

Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Đó là mệnh lệnh của sở trưởng LỖ, chính là phó sở trường văn phòng cảnh sát chúng tôi, hắn bảo tôi hỗ trợ xử lý chuyện này, làm giả chứng cứ, vu oan cho em trai Khấu Vũ Tư, đều là hắn bày mưu đặt kế. Tôi chỉ là dựa theo hắn phân phó làm việc, sở trưởng Lỗ hứa hẹn, chỉ cần hỗ trợ xử lý vụ án này, hắn liền đề bạt tôi làm đại đội trưởng”

“Ông biết là ai giết Khấu Vũ Tư không?”

“Hắn là người của ngành đặc thù”

Khổng Lương Bình nói.

Các trị an viên của văn phòng cảnh sát, là biết ngành đặc thù tồn tại, nhưng đại đa số người không biết nhân viên ngành đặc thù có được siêu năng lực, mặc dù biết, cũng sẽ ký hiệp nghị giữ bí mật.

Tuy không thể hoàn toàn đoạn tuyệt “lời đồn đãi chuyện nhảm”, nhưng cũng hạn chế thật lớn lời đồn đãi truyền bá.

Đương nhiên, cao tầng văn phòng cảnh sát khẳng định là biết Linh Cảnh Hành Giả, ví dụ như bọn đại đội trưởng, sở trường.

Một ít phú thương, quan lớn rất mê tín phong thuỷ cùng thầy tướng số, đối với “thế ngoại cao nhân”

nào đó đặc biệt tôn sùng, ngọn nguồn là ở đây. Trương Nguyên Thanh liếc Khấu Bắc Nguyệt một cái, lại hỏi: “Người ngành đặc thù vì sao phải giết Khấu Vũ Tư?”

Khổng Lương Bình lộ ra vẻ mặt giãy giụa, cái này tựa như là bí mật không thể nói, mười mấy giây sau, ý chí cá nhân bị lực lượng mê hoặc áp chế, hắn nói theo sự thật: “Bởi vì cô gái kia là tước nhi nuôi trong Đồng Tước lâu*”

có thể hiểu là bao nuôi bồ nhí Ý tứ gì? Trương Nguyên Thanh cùng Khấu Bắc Nguyệt vẻ mặt mờ mịt. Người trước mờ mịt là không rõ Đồng Tước lâu đại chỉ nơi thế nào, người sau thì thuần túy chưa từng nghe nói ba chữ Đồng Tước lâu, hoàn toàn không hiểu. Khổng Lương Bình giải thích:

“Đồng Tước lâu là cách gọi trong giới chúng ta, tôi cũng là sau khi thành đại đội trưởng mới biết, nó thật ra là một cái tiểu khu độc lập ra, chỉ có hai tòa nhà, vị trí ở SỐ 38 đường Tân Nguyên tương đối vắng của khu Sa Khẩu. Kẻ khống chế phía

sau màn là Võ gia, vốn tên Võ Hưng Nghiệp, ở Tùng Hải có rất nhiều công ty, nghe nói tài sản có tới mấy trăm triệu tệ, Võ gia trước kia là lưu manh, dựa vào tổ chức bán dâm cùng mở sòng bạc ngầm lập nghiệp.

"Về sau lại bán hàng đa cấp, đoàn đội bán hàng đa cấp trừ giúp hắn lừa tiền, còn chuyên môn lừa một ít cô gái xinh đẹp tới từ nơi khác, đưa vào Đồng Tước lâu dạy dỗ, huấn luyện các cô ấy thành đồ chơi không dám phản kháng, cho một ít quyền quý tiêu khiển. Sở trưởng Lỗ cùng lãnh đạo ngành đặc thù kia, chính là khách quen của Đồng Tước lâu, mà kẻ giống bọn họ, còn có rất nhiều"

Trương Nguyên Thanh nghe mà gân xanh trên trán nhảy lên một trận.

Khấu Bắc Nguyệt lồng ngực phập phồng, mu bàn tay nắm dao găm nổi lên gân xanh, từ trong kẽ răng bật ra một đoạn lời:

"Chị của tôi chính là xin nghỉ theo đồng hương đi làm ăn, bị lừa vào là tôi vô dụng, luôn bảo chị ấy quan tâm tương lai của tôi, chị ấy đối với kiếm tiền sinh ra lo âu ở bên trong một tháng, tôi không dám nghĩ chị ấy đã gặp phải điều gì?

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi: "Đã bao lâu rồi, tôi là nói, Đồng Tước lâu tồn tại đã bao lâu? Khổng Lương Bình suy nghĩ, nói: "Gần mười năm thì phải."

"Chưa từng có ai điều tra?"

Trương Nguyên Thanh nói.

"Thật ra thường thường có cô gái trốn thoát, báo cho văn phòng cảnh sát, nhưng rất nhanh đã bị ép xuống, cô gái chạy thoát cũng bị đưa trở về, tra tấn vài ngày, liền thành thật. Dù sao chính là đánh, đánh đau, đánh sợ, liền thành thật. Cô gái khác bên trong thấy chạy ra cũng vô dụng, rất ít dám phản kháng. An an phận phận thay Võ gia hầu hạ tốt khách nhân, ít nhất không thiếu ăn không thiếu mặc, vẫn tốt hơn mất mạng"

Một nơi tận tình thanh sắc, một nơi thỏa mãn ham muốn riêng của nhân vật lớn, khó trách Xích Nguyệt An muốn giết người diệt khẩu, chuyện này liên lụy không phải đơn giản nhất giam cùng ngược đãi, sau lưng có thể kéo ra một chuỗi dài nhân vật có uy tín danh dự.

Trương Nguyên Thanh đè nén lửa giận trong lòng: “Ông biết địa chỉ của Võ gia không?”

Khổng Lương Bình nói, “Không biết. Nhưng hắn đại đa số thời điểm, đều ở trong Đồng Tước lâu. Một tuần đại khái có ba bốn ngày ở bên đó. Bởi vì mỗi ngày đều có rất nhiều vị khách có thân phận đi nơi đó tiêu khiển, hắn phải bầu bạn đánh bài, thua tiền, sau đó chọn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp hầu hạ.”

Chương 457: Tội ác tày trời (1)

“Ông có ảnh chụp của hắn không?”

Trương Nguyên Thanh nói. Khổng Lương Bình lắc đầu: “Hắn rất thu mình, sẽ không chụp ảnh, tôi có thể miêu tả diện mạo hắn một lần, cao khoảng 1m8, hơn bốn mươi tuổi, râu xồm, má phải có một nốt ruồi”

Trương Nguyên Thanh yên lặng ghi nhớ, quay đầu nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt: “Đánh ngất hắn đi, chúng ta đi Đồng Tước lâu một chuyến”

“Tôi muốn giết hắn”

Khấu Bắc Nguyệt nói.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Không được, hắn là nhân chứng quan trọng”

Khấu Bắc Nguyệt gằn từng chữ: “Tôi không cần nhân chứng, tôi muốn là nợ máu trả bằng máu”

Hắn nói xong, quay đầu nhìn Trương Nguyên Thanh: “Anh, đi ra ngoài một chút”

Trong thiếu niên mắt có phẫn nộ, có đau đớn, có một tia khẩn cầu. Trương Nguyên Thanh mở miệng ngập ngừng, không nói nữa, rời khỏi phòng ngủ, đóng lại cửa phòng. Màn đêm thâm trầm, thời gian vừa lúc là mười hai giờ đêm, Trương Nguyên Thanh ở trong cửa hàng tiện lợi 24 giờ mua một gói thuốc lá, hai người không biết hút thuốc, hút một ngụm phun một ngụm đi ở bên đường trống trải yên tĩnh. Trương Nguyên Thanh rất ít giống như bây giờ, toát ra ý nghĩ “mình muốn hút điếu thuốc”

“Cậu giết hắn rồi, sau khi trời sáng, chuyện này sợ là không giấu được, thời gian để lại cho chúng ta không nhiều”.

Trương Nguyên Thanh thở ra một ngụm khói chưa qua phổi. Khấu Bắc Nguyệt ý chí chiến đấu sục sôi, sắc mặt không ủ dột nữa, nói: “Vậy bây giờ đi Đồng Tước lâu, làm thịt Võ gia kia, cứu ra cô gái bên trong”

“Ngu xuẩn!”

Trương Nguyên Thanh hừ lạnh một tiếng: “Làm thịt hắn, Xích Nguyệt An phải dập đầu cảm tạ cậu. Chúng ta cần làm là lật đổ một vị chấp sự, ài, nếu chỉ là hắn một tên thì tốt rồi, nhưng chuyện này tính chất rất nghiêm trọng, liên lụy quá nhiều người. Chúng ta không biết trừ Xích Nguyệt An, còn có chấp sự, hành giả chính phủ khác tham dự hay không, việc này xử lý rất phiền toái đấy”

Khấu Bắc Nguyệt nghĩ một chút, nói: “Vậy tố cáo thì sao?”

“Tố cáo?”

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ một chút nói:

“Nếu muốn đi con đường chính quy, tố cáo phải có chứng cứ, ít nhất nắm trong tay bộ phận chứng cứ, trưởng lão mới có thể thụ lí.”

“Về phần người khác, cậu đừng quên, một ít nhân vật có tiền, có thể cũng tham dự trong đó, bọn họ cũng không thuộc về Ngũ Hành minh quản, Ngũ Hành minh chỉ quan Linh Cảnh Hành Giả. Cậu không biết, cấp trên thật ra ất kiêng kị Ngũ Hành minh vượt quyền nhúng tay thế tục”

“Mặt khác, loại sự kiện này chỉ có tên thật tố cáo mới được, nặc danh mà nói, quá nửa là ép xuống, bởi vì liên lụy quá nhiều người. Nhưng tên thật tố cáo tương đương mang chúng ta bại lộ ra, đối với chúng ta rất bất lợi”

Khấu Bắc Nguyệt chẳng hề để ý: “Chúng ta bây giờ đi Đồng Tước lâu tìm chứng cứ luôn, có cái gì phải sợ, người chết trứng hướng lên trời, ông đây ở trong phó bản liều mạng, đã sớm treo đầu bên hồng rồi”.

Hắn chợt giật mình phản ứng lại, nhìn Trương Nguyên Thanh một cái: “Vậy anh cũng đừng tham dự, tôi dù sao đã thân bại

danh liệt, cha mẹ không nhận tôi, Tiểu Viên cũng không cần tôi, tôi chết xong hết mọi chuyện"

Trương Nguyên Thanh cũng liếc hắn một cái: "Nếu là tôi hai tháng trước, đại khái đã nhát gan, bo bo giữ mình quan trọng hơn, bây giờ sao? Tôi là nghề nghiệp hợp pháp, cậu một kẻ nghề nghiệp tà ác cũng biết nói trừ ác dương thiện, tôi nếu là sợ, làm sao xứng đáng với một tháng 10 ngàn tiền lương"

"Với lại."

Hắn lộ ra một nụ cười vô cùng cuồng vọng: "Tôi cũng có siêu năng lực, vì sao còn phải nhịn những chuyện chó chết này, cùng những kẻ giống như cầm thú kia."

Trong đêm đen, dưới ánh đèn, Khấu Bắc Nguyệt yên lặng nhìn chằm chằm thanh niên ngậm thuốc, đeo kính đen, tướng mạo bình thường, đại khái mười mấy giây, hắn nói: "Khó trách Tiểu Viên thưởng thức anh như vậy, cô ấy vừa mẫn cảm tâm lý cảnh giác vừa mạnh, hành giả chính phủ bình thường rất khó tiếp cận, lại chỉ tín nhiệm anh, làm bạn với anh, không phải không có đạo lý. Về sau, ừm, về sau chúng ta chính là bạn"

Người thiếu niên thường thường ra vẻ nữa, da mặt cũng mỏng, khi biểu đạt thiện ý, sẽ cảm thấy xấu hổ, thẹn thùng.

Nói xong, thấy Trương Nguyên Thanh im lặng không nói, một mình suy nghĩ, Khấu Bắc Nguyệt cảm giác lòng tự trọng bị đả kích, truy hỏi: "Làm bạn với cao thủ như tôi, anh chẳng lẽ không vui vẻ?"

Trương Nguyên Thanh phục hồi tinh thần, theo bản năng nói: "A đúng đúng"

Sau đó hồ nghi nói: "Ừm, cậu vừa rồi nói cái gì? Tôi chưa nghe rõ"

Khuôn mặt Khấu Bắc Nguyệt lúc xanh lúc trắng, tức giận hừ một tiếng, xoay đầu sang một bên. Trương Nguyên Thanh chả hiểu gì cả hít sâu một hơi, nói: "Tôi đang suy nghĩ kế hoạch hành động, đã quyết định muốn nhúng tay việc này, như vậy phân tích và bố trí là ắt không thể thiếu, đầu óc nóng lên lao vào Đồng Tước lâu, là cách làm ngu xuẩn nhất, hơn nữa sẽ làm chúng ta đặt mình vào nguy hiểm"

Trực tiếp giết vào Đồng Tước lâu không phải được sao… Câu này kẹt lại ở cổ họng Khấu Bắc Nguyệt, hắn cố gắng nuốt xuống, nói: “Vì sao? Theo tôi phân tích, Võ gia kia hắn là người thường, không phải Linh Cảnh Hành Giả. Đối phó người thường, không cần cẩn thận như vậy nhỉ?

Chương 458: Tội ác tày trời (2)

Võ gia khẳng định không phải Linh Cảnh Hành Giả, điểm ấy Trương Nguyên Thanh là tán đồng, điểm đạo đức của Linh Cảnh Hành Giả, không chịu nổi giày vò như vậy. Giống Xích Nguyệt An chấp sự như vậy, thỉnh thoảng đi tiêu phí một lần, phát tiết mặt âm ám trong lòng, tựa như tiêu tiền lương, tính toán tỉ mỉ, sẽ không xảy ra vấn đề. Mà mở một nơi giao dịch quyền lực sắc đẹp như vậy, bồi dưỡng đoàn đội bán hàng đa cấp, lừa dối, ép người lương thiện làm gái vân vân, không có Linh Cảnh Hành Giả nào, điểm đạo đức chịu nổi tiêu xài như vậy. Trương Nguyên Thanh nhìn điện thoại di động một lần, tính thời gian xe grab tới, giải thích: “Xích Nguyệt An biết cậu nhỉ, ân oán của cậu với hắn, đều bắt nguồn từ Đồng Tước lâu, sau khi gặp được ám sát từ cậu, hắn khẳng định sẽ thông báo Đồng Tước lâu bên kia, tăng mạnh lực lượng bảo an, thậm chế phái Linh Cảnh Hành Giả vào trú đóng, bảo vệ Võ gia”

Khấu Bắc Nguyệt cau mày: “Anh nói có đạo lý”

“Nhưng không cần quá lo lắng, cậu là nghề nghiệp tà ác, không phải người chính phủ, lại lẻ loi một mình, ở trong mắt Xích Nguyệt An, nhiều lắm là một kẻ địch tương đối khó giải quyết. Tôi đoán cách làm của hắn là, ở bên người mình, hoặc Đồng Tước lâu bố trí mai phục, chờ cậu chui đầu vô lưới. Về phần điều tra đến từ chính phủ, hắn ngược lại sẽ không cân nhắc, bởi vì sự kiện này liên lụy quá nhiều quyền quý, những người này hoàn toàn có thể áp chế sự việc xuống”

Trương Nguyên Thanh phân tích đâu vào đấy.

Khấu Bắc Nguyệt nghe, dần dần tâm phục, đường lối suy nghĩ hoàn toàn đi theo đối phương: “Vậy chúng ta nên làm như thế nào?”

Làm như thế nào? Trương Nguyên Thanh có hai lối suy nghĩ, lối suy nghĩ thứ nhất là, lẻn vào Đồng Tước lâu, tìm kiếm chứng cứ, sau đó tố cáo cho Phó Thanh Dương, thông qua hắn hướng trưởng lão phản ứng. Như vậy, chính phủ tự nhiên sẽ xử lý Xích Nguyệt An, nhưng điều kiện tiên quyết là, có thể tìm được chứng cứ nhằm vào Xích Nguyệt An. Mặt khác còn có một tai hoạ ngầm, Xích Nguyệt An là chấp sự, chấp sự là nhân vật cai quản một khu, sau lưng lại có Chu gia chống lưng, hơn nữa hắn là người chi tiền của Đồng Tước lâu, mà không phải đầu sỏ gây nên. Tội trạng như vậy chưa chắc có thể dồn hắn vào chỗ chết. Về phần giết hại Khấu Vũ Tư chuyện này, Khấu Bắc Nguyệt làm nghề nghiệp tà ác, khẳng định không thể ra mặt làm chứng, tuy Ngũ Hành minh có biện pháp làm người ta nói thật, nhưng ở trong chế độ của Ngũ Hành minh, chỉ dựa vào đạo cụ tra án là không phù hợp lưu trình, phải có chứng cứ khác chống đỡ.

Cái này cung cấp cho Xích Nguyệt An và thế lực sau lưng hắn cơ hội tranh cãi, tựa như ra tòa, lưu trình luôn phức tạp hơn nữa gian nan, nhưng cũng là không thể thiếu. Cáhc nghĩ thứ hai rất đơn giản, xua hổ nuốt sói.

Đẩy vụ án Đồng Tước lâu cho Ma Nhãn Thiên Vương, để ác nhân đi trừ ác nhân.

Đây là biện pháp phiêu lưu thấp nhất, tính khả thi cũng rất cao, nhưng có một vấn đề trí mạng— không thể khống chế. Trương Nguyên Thanh nhớ rõ thập trưởng từng nói, Ma Nhãn Thiên Vương ở Tùng Hải tạo thành hai vụ huyết án, giết gần hai mươi người, điểm đạo đức trừ không ít, sắp tới hắn là sẽ yên tĩnh một chút. Trong sự kiện Đồng Tước lâu, người đáng chết quá nhiều, lấy tính cách Ma Nhãn Thiên Vương, sẽ tuyệt đối không bỏ qua những người này, nhưng hắn không phải kẻ ngốc, cũng sẽ cân nhắc tình huống điểm đạo đức không đủ. Cách làm hợp lý là, trước ghi sổ tay, sau khi gom đủ điểm đạo đức lại ra tay. Nhưng Trương Nguyên Thanh cho không nổi, đêm nay thẩm vấn Khổng Lương Bình, liền quyết định án này phải tốc chiến tốc thắng, một khi để quyền quý bọn Xích Nguyệt An biết Khổng Lương Bình chết, bọn họ nhất định sẽ làm ra bố trí tương ứng, chùi đít sạch sẽ. Luận lục đục đấu đá, Trương Nguyên Thanh rất tự mình hiểu lấy, khẳng định đấu không lại những lão bánh quẩy kia.

Mặt khác, kế xua hổ nuốt sói còn có một tệ đoan, ai biết Ma Nhãn Thiên Vương khi nào gom đủ điểm đạo đức, mà trưởng lão phân bộ Tùng Hải, sắp tới sẽ có động tác. Nếu Ma Nhãn Thiên Vương chịu thiệt, lựa chọn rời khỏi Tùng Hải, vậy giỏ trúc múc nước công dã tràng.

"Trước đi Đồng Tước lâu một chuyến, tìm hiểu tình báo"

Trương Nguyên Thanh đưa ra quyết định ổn thỏa. Khấu Bắc Nguyệt kỳ quái liếc hắn một cái: "Cho nên, cái đó và tôi nghĩ, trực tiếp đánh đến Đồng Tước lâu có gì khác nhau?"

Trương Nguyên Thanh khinh thường nói:

"Khác nhau là ở chỗ, cầu trước khi làm ra quyết định này, trong đầu không nghĩ cái gì cả. Mà trí giả trước khi làm quyết định, đã tưởng tượng một vở kịch quyền mưu"

Khấu Bắc Nguyệt không phục: "Cho nên, vẫn là không có khác nhau mà"

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh run rẩy: "Được rồi, không cần để ý những chi tiết nhỏ này, xe sắp tới rồi, đến nơi, tất cả nghe tôi chỉ huy."

Vì phòng ngừa tiểu tử này tranh cãi, Trương Nguyên Thanh nói sang chuyện khác: "Cậu và Tiểu Viên quen biết như thế nào?"

Chương 459: Tội ác tày trời (3)

Khấu Bắc Nguyệt hồi ức nói: "Tôi cùng cô ấy là ở trong phó bản nhiều người đối kháng quen biết, lúc ấy tôi nhất thời… nhất thời vô ý, bị một kẻ nghề nghiệp hợp pháp đánh lén, thiếu chút nữa chết, là Tiểu Viên đã cứu tôi. Về sau, chúng tôi trao đổi phương thức liên hệ, cô ấy cảm thấy tôi là hạt giống không tệ, liền dẫn tôi vào đoàn đội Vô Ngân đại sư tu hành"

Thật ra là nhất thời mềm lòng, chưa hạ quyết tâm giết người, hắn lúc ấy vừa trở thành Yêu mê hoặc không lâu, giết người có chướng ngại tâm lý, nhưng Khấu Bắc Nguyệt sĩ diện, không muốn thừa nhận.

"Tôi vẫn luôn cho rằng cậu là con Tiểu Viên cơ. Ừm, Tiểu Viên có chồng, hoặc là bạn trai chưa?"

Trương Nguyên Thanh không chút để ý hỏi. Khấu Bắc Nguyệt vừa nghe, nhất thời vẻ mặt đầy cảnh giác: "Anh muốn làm gì?"

Muốn chớ… Trương Nguyên Thanh trong lòng trêu chọc, ngoài miệng quang minh lỗi lạc; "Tiểu Viên vừa xinh đẹp vừa gợi cảm, tò mò cô ấy có đôi hay chưa không phải rất bình thường sao. Đương nhiên, là tò mò thuần túy"

"Không biết, dù sao tôi chưa từng thấy"

Khấu Bắc Nguyệt vẻ mặt kiệt ngào, cười lạnh nói: "Trên đời có mấy người đàn ông có thể xứng đôi Tiểu Viên"

Cậu đối với Tiểu Viên để ý rất sâu đấy… Trương Nguyên Thanh "Ồ"

một tiếng, không nói chuyện nữa.

Khấu Bắc Nguyệt lại không dùng được, hỏi:

"Anh biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đúng không, tôi nghe nói tiểu tử đó là thiên tài gần đây nổi lên, giết Lý Hiển Tông của Binh Chủ giáo. Anh so sánh với hắn, ai mạnh hơn?"

Trương Nguyên Thanh không chút do dự: "Ở trước mặt hắn, tôi chỉ có nước quỳ xuống hát bài chinh phục"

Khấu Bắc Nguyệt sững sờ nói: "Lợi hại như vậy? Không nên nha, Lý Hiển Tông và tôi xấp xỉ nhau, anh mạnh hơn tôi một chút, theo lý thuyết, anh cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều"

Cậu cùng Lý Hiển Tông xấp xỉ nhau? Trương Nguyên Thanh nhịn không được đánh giá Khấu Bắc Nguyệt, thầm nhủ thằng nhóc này thoạt nhìn không giống biết chém gió, mạnh như vậy sao? Ừm, hắn hình như là Yêu mê hoặc cấp 3. Khó trách sẽ được Ma Nhãn Thiên Vương nhìn trúng.

Lúc này, xe hơi màu trắng sáng ngời chậm rãi giảm tốc, dừng lại ở bên cạnh hai người, taxi đã đến.

Nửa giờ sau, xe màu trắng hơi đến đường Tân Nguyên, ở vị trí cách số 38 còn hơn trăm mét dừng lại. Trương Nguyên Thanh trả tiền xe, cùng Khấu Bắc Nguyệt xuống xe. Hắn tới ven đường, ngồi khoanh chân ở dưới một gốc cây, triệu hồi ra Lưỡi

Dao Khát Máu, nói: “Tôi đi vào, cậu trông coi kỹ thân thể của tôi, tiểu lão đệ, đừng đâm sau lưng tôi nha.”

Đây là kế hoạch ở trên xe đã nói, trước do hắn linh thể xuất khiếu, tiến vào Đồng Tước lâu thu thập tình báo, sau đó lại căn cứ tình huống thực tế, quyết định một bước tiếp theo làm như thế nào. Linh thể xuất khiếu mà nói, thân thể liên thành thịt cá mặc cho người ta cắt xẻ. Khấu Bắc Nguyệt trừng mắt.

Hắn không nhìn thấy là, ở bên chân hắn, một đứa trẻ con mũm mĩm đáng yêu, tóc máu thưa thớt, đang ngẩng đầu đánh giá hắn. Tiểu Đậu Bỉ là một tầng bảo hiểm khác của Trương Nguyên Thanh, tuy hắn cho rằng Khấu Bắc Nguyệt không đến mức đâm sau lưng mình, nhưng lòng đề phòng người không thể không có. Thời khắc mấu chốt, Tiểu Đậu Bỉ có thể thay hắn kéo dài thời gian.

“Phải mau chóng luyện ra một âm Thi, như vậy lần sau khi linh thể xuất khiếu, bên người còn có vệ sĩ đủ mạnh”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, linh thể từ thân thể bay ra.

Hắn bay lên độ cao ngang với ngọn cây, cúi đầu nhìn thân thể ngồi xếp bằng dưới tàng cây, cùng với Khấu Bắc Nguyệt cảnh giác đánh giá xung quanh, thu hồi ánh mắt, bao bọc Lưỡi Dao Khát Máu, hướng nơi xa bay đi. Đồng Tước lâu xây ven sông, chỗ hẻo lánh, do hai tòa chung cư tạo thành, một tòa năm tầng, một tòa hai tầng, mắc hàng rào điện vây quanh.

Chỉ nhìn từ bên ngoài tòa nhà, trông rất bình thường, thậm chí có chút cũ nát. Linh thể Trương Nguyên Thanh bay qua tường vây, thấy mấy tiểu đội tuần tra, bọn họ mặc đồng phục bảo vệ, hai người tạo thành một đội, trong tay cầm cân ngắn, ngực trang bị bộ đàm. Thoạt nhìn huấn luyện có bài bản, cực kỳ chuyên nghiệp. Trương Nguyên Thanh hóa thành một trận gió âm, trốn vào tòa nhà năm tầng bên trái, tòa nhà này tầng một là phòng an ninh, từng cái màn hình theo dõi bố trí đầy căn phòng lớn này. Mỗi một tầng lầu đều trang bị cửa sắt, cần quét thẻ Cổng mới có thể ra vào, cô gái sinh hoạt ở bên trong tựa như chim ở trong lồng, không có hi vọng, không có tự do. Lầu hai là khu làm việc, bày những cái bàn làm việc, giờ phút này không có một bóng người, tối mù mịt.

Từ tầng ba bắt đầu, mãi cho đến tầng năm, là ký túc xá nữ, cũng chính là nơi tổ chức bán dâm.

Nơi này mỗi một gian phòng ngủ đều rất lớn, tương tự phòng lớn của khách sạn, phong cách trang hoàng màu hồng, giường lớn mềm mại hình tròn, bồn tắm lớn đồng xanh bày ở bên giường, trong tủ thủy tinh bày các loại đồ dùng người lớn. Trương Nguyên Thanh tính lấy tin tức trước từ trên người cô gái hiểu biết Đồng Tước lâu, cái này cẩn thận hơn xa so với giết người hỏi linh thu hoạch tình báo.

Chương 460: Tội ác tày trời (4)

Linh thể của hắn bay qua một rồi lại một căn phòng, thấy một rồi lại một cô gái thân thể lún vào trong giường mềm, thấy một rồi lại một vị khách trầm mê tình dục, tận tình rong ruổi. âm thanh ma mị làm người ta buồn nôn. Trong các cô ấy có bao nhiêu người là bị ép? Bởi vì đủ loại nguyên nhân bị lừa vào, trở thành công cụ phát tiết dục vọng của những vị khách, bị ép nghênh đón một rồi lại một người đàn ông khác nhau. Chị gái Khấu Bắc Nguyệt năm đó cũng ở đây, đã gặp chuyện các cô đang gặp, cô ấy cố gắng trốn thoát, lại bị giết hại tàn nhẫn.

Rốt cuộc, Trương Nguyên Thanh dừng lại ở trong một gian phòng, bên cửa sổ bày một cái bàn tròn, một người đàn ông bụng phệ ngồi bên cạnh bàn, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc. Buồng vệ sinh bên cạnh của tiếng nước ào ào, có cô gái đang tắm rửa.

Hắn đi… Trương Nguyên Thanh than nhẹ một tiếng, linh thể "lao"

vào trong cơ thể người đàn ông, hoàn thành nhập vào.

Tìm lúc lâu, cuối cùng tìm được một đôi nam nữ không phải đang làm việc, hắn thật sự không thể thuyết phục mình, nhập vào trên thân các nam nhân đang phát tiết dục vọng kia. Trương Nguyên Thanh thu lại Lưỡi Dao Khát Máu rơi xuống, dập thuốc ở gạt tàn, thuận tay cầm lấy điện thoại di động trên bàn, mở khóa bằng khuôn mặt, thông qua phần mềm nói chuyện, đại khái thăm dò thân phận người đàn ông.

Người đàn ông trung niên này là quản lý cấp cao một xí nghiệp nhà nước, khách quen của Đồng Tước lâu, có kết bạn với Võ gia, nhưng hai người nói chuyện phiếm rất ít, đều là một ít lời khách sáo, không có chứng cứ tương đối rõ ràng. Lúc này, tiếng nước buồng vệ sinh ngừng lại, một cô gái quấn khăn tắm đẩy cửa thủy tinh đi ra. Tuổi cô khoảng 25, tóc ngắn, dáng người yểu điệu, ngũ quan cực kỳ thanh tú.

“Honey à, em tắm xong rồi, ngài đi tắm đi”

Trên khuôn mặt thanh tú của cô nặn ra một nụ cười.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trên ghế không nhúc nhích, liếc nhìn cô một cái, nói: “Lại đây ngồi.”

Cô gái không nghĩ nhiều như vậy, ngồi xuống ở đối diện, thuận tay cầm lấy hộp thuốc lá đặt trên bàn, châm cho mình một điếu.

Lúc này, cô thấy vị khách ngồi đối diện, từ gầm bàn rút ra một con dao mỏng ánh sáng lạnh lẽo, đâm vào mặt bàn.

“Khụ khụ khụ..”

Cô gái bất ngờ không kịp phòng bị, bị dọa giật mình, một ngụm khói sặc ở trong cổ họng, ho tới mức nước mắt chảy giàn giụa, mặt đỏ tại hồng. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh lạnh lùng: “Tôi hỏi, cô đáp, dám lừa tôi, dám nói lời thừa, dám kêu cứu, tôi sẽ giết cô!”

Đây là hành vi bất đắc dĩ, lấy thân phận thân thể này của hắn, muốn khiến cô gái nói ra tình huống, chứng cứ phạm tội của Võ gia, căn bản không có khả năng. Thần dạ du cũng không có kỹ năng thao túng kiểu như mê hoặc.

Phương thức đơn giản nhất hiệu suất cao nhất, là bạo lực.

Cô gái thật cẩn thận liếc con dao dài một cái, tuy không rõ lắm tình huống, nhưng vẫn phối hợp gật gật đầu. Trương Nguyên Thanh hỏi: “Cô tên là gì, tới nơi này mấy năm rồi?”

“Tào, Tào Tinh, ngài không phải biết rồi sao, em làm ở đây 5 năm rồi, đến lúc 20 tuổi”

Cô gái nói.

“Vào như thế nào?”

“Đọc được tin tức thông báo tuyển dụng trên mạng vào”

“Là lừa vào à?”

Cô gái im lặng một chút, gật gật đầu: “Lừa em nói là làm nhân viên bán hàng, kết quả sau khi vào làm, liền bị đưa tới nơi này, công việc cũng biến thành tiếp khách ăn uống ngủ”

Trương Nguyên Thanh lạnh như băng nói: “Tiếp tục nói, không cần tôi hỏi một câu có đáp một câu, sự kiên nhẫn của tôi không nhiều”

Nói xong, hắn rút con dao ra. Cô gái bị dọa sắc mặt trắng nhợt, thật cẩn thận nói: “Em ban đầu không muốn, Võ gia liền cho người đánh em, cưỡng gian em, nhốt em ở trong phòng tạm giam, tịch thu điện thoại di động, không cho ăn không cho uống”

“Em chịu không nổi, liền khuất phục, từ đó về sau mỗi ngày đều phải tiếp khách ngủ, ngẫu nhiên sẽ bị mang ra ngoài tiếp rượu, giống như gái điếm ngủ với người đàn ông khác. Không, bọn em ngay cả gái điếm cũng không bằng, bởi vì bọn em không có tiền”

“Chị em trong đây nói cho em biết, họ đều là như vậy, đều từng bị đánh. So sánh, em còn tính là may mắn, có một số cô gái bị bắt phá thai, mất đi năng lực sinh đẻ, có người sau khi chạy thoát vài lần, đã không thấy tăm hơi, ài, hy vọng là trốn về nhà được”

“Võ gia vì phòng ngừa bọn em chạy trốn, còn đón một bộ phận người nhà qua, sắp xếp công việc cho bọn họ, để bọn họ làm lao công cùng bảo vệ”

“Hắn còn đề bạt cô gái nghe lời làm chủ quản, làm tấm gương cho bọn em, để họ quản lý tất cả bọn em, có tiền lương có phúc lợi, rất nhiều chị em đều cực kỳ hâm mộ”

Hâm mộ… Trương Nguyên Thanh nhịn không được hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc.

Tào Tinh nói cả đoạn dài, cẩn thận nhìn khách nhân trở nên xa lạ, nói: “Ngài còn muốn biết cái gì?”

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm: “Nói một ít trọng điểm, ví dụ như, chứng cứ phạm tội của Võ gia”

Chương 461: Tập kích (1)

Tào Tinh ngẫm nghĩ, nói: "Hắn ở trong tòa nhà lắp rất nhiều camera theo dõi, chuyên môn quay video bọn em cùng khách nhân lên giường. Hắn trừ dùng video uy hiếp bọn em, còn uy hiếp khách đến chơi. Những vị khách đó."

Cô vụng trộm liếc mặt Trương Nguyên Thanh một cái, nói: "Ngài là biết."

Video… Trương Nguyên Thanh nói: "Còn không?"

"Em nghe nói, Võ gia còn có một quyển sổ, toàn bộ khách nhân lui tới với hắn đều ghi lại trong danh sách. Ừm, em không biết thật hay giả, em là nghe chủ quản nói, chủ quản là vợ bé của Võ gia, từng sinh con cho hắn, từ đầu cũng là giống với bọn em, ngủ với khách"

Tào Tinh một năm một mười nói xong: "Trừ Đồng Tước lâu, Võ gia ở bên ngoài còn có rất nhiều cửa hàng như vậy, tiệm uốn tóc, quán ăn đêm vân vân. Nhưng nơi này là cấp cao nhất bí ẩn nhất, khách nhân đến đều là người có uy tín danh dự. Các cửa hàng đó của hắn ở bên ngoài, đều là dựa vào đả thủ cùng quan hệ hắc bạch lưỡng đạo lấy được, không phải bỏ một đồng nào cả, nghe nói có hơn một ngàn cửa hàng"

Trong lòng cô rất nghi hoặc, mấy thứ này, vị khách nhân đối diện này hẳn là so với cô càng rõ ràng hơn mới phải.

Vị khách đối diện châm một điếu thuốc, cũng không hút, ngẩn ra xuất thần.

Một điếu thuốc rất nhanh cháy hết, Tào Tinh nói không thể nói nữa, cô mang chuyện mình biết nói hết một lần, việc vụn vặt cái gì cũng có, bao gồm có một số cô gái trẻ tuổi bị Võ gia xăm lên hình xăm khó coi. Có khách nhân thích bạo lực đánh, ngược đãi cô gái trong nhà, vài vị bởi vậy vào phòng giám hộ triệu chứng nặng.

"Khách nhân nóng tính kia, có phải dáng người rất khôi ngô, tóc ngắn, thích mặc áo sơ mi trắng hay không?"

Trương Nguyên Thanh miêu tả đơn giản bề ngoài Xích Nguyệt An.

“Hắn, hắn là tên ma quỷ, em, em từng hầu hạ hắn.”

Tào Tinh tựa như nhớ tới ký ức nghĩ lại mà kinh, rùng mình một cái.

“Tôi biết rồi, cảm tạ phối hợp”

Trương Nguyên Thanh giơ tay thành đạo, chặt cô gái ngất đi.

“Cô gái này đề cập video bất nhã, hẳn là đủ để làm chứng cứ, kế tiếp mục đích rất đơn giản, bắt Sống Võ gia, tìm được video hoặc là quyển sổ kia. Nói đi cũng phải nói lại, Võ gia một người bình thường, dùng video uy hiếp quan viên các cấp thì thôi, hắn làm sao dám uy hiếp Linh Cảnh Hành Giả?”

“Cũng có thể là video chỉ quay chụp quyền quý bình thường, không lưu Linh Cảnh Hành Giả. Vậy muốn làm chứng Xích Nguyệt An, cô gái trong tòa nhà chính là nhân chứng”

“Võ gia này, thật sự là coi trời bằng vung mà, bắt người ta làm nô lệ, làm súc vật, giành lợi ích, quan chức xã hội đen cấu kết, giết người phóng hỏa.”

Cho dù có chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nghe xong một đoạn lời của Tào Tinh, trong lòng Trương Nguyên Thanh vẫn không thể tránh khỏi dâng lên lửa giận cùng sát cơ cuồn cuộn. Chỉ muốn mang cầm thú trong tòa nhà đều hủy diệt nhân đạo. Mục tiêu kế tiếp hắn đã chọn, đội trưởng đội bảo an Lại Vạn.

Ở trong lời kể của Tào Tinh, Lại Vạn là một trong các tấm phúc của Võ gia, phụ trách “trị an”

của Đồng Tước lâu, các cô gái trong lầu rất sợ Lại Vạn, bởi vì cơ bản đều từng bị hắn đánh.

Như Tào Tinh ban đầu kịch liệt phản kháng như vậy, Võ gia liền sai Lại Vạn cưỡng gian cô, dạy dỗ cô, là tên ác ôn chết không có gì đáng tiếc.

“Mình có 138 điểm đạo đức, có thể giết tám người. Gom điểm đạo đức hai tháng, lúc này không dùng, lúc nào dùng?”

Trương Nguyên Thanh bay ra khỏi thân thể người đàn ông trung niên, bao bọc lưỡi dao, rời phòng.

Tầng một, phòng an ninh.

Đội trưởng đội bảo an Lại Vạn thoải mái tựa vào ghế làm việc, trước mặt là vài hộp đồ ăn, bên chân là một két bia.

Lại Vạn lúc còn trẻ, đã theo Võ gia đánh lộn ngoài đường, là hảo thủ chiến đấu, cầm dao bổ dưa hấu chém người, cũng không chớp mắt lấy một lần. Những năm 2000, hắn thay Võ gia tranh địa bàn đoạt phụ nữ, từng chém chết hai người, Võ gia bỏ rất nhiều tiền dẹp yên thay hắn, chẳng những không trách cứ, ngược lại càng thêm thưởng thức Lại Vạn.

Võ gia về sau tẩy trắng, Lại Vạn được an bài ở Đồng Tước lâu làm đội trưởng bảo an, một đám anh em năm đó hầu như đều ở chỗ này.

Lại Vạn rất hài lòng hoàn cảnh bây giờ, tiền lương hậu hĩnh, làm việc nhẹ nhàng, mỗi ngày cùng với các anh em nhớ lại quá khứ, chém gió, chơi gái, cuộc sống vô cùng vui vẻ.

Không sai, các cô gái trong Đồng Tước lâu, trừ mấy em hàng tuyển nhan sắc rất khá, còn lại, Lại Vạn có thể tùy tiện chơi.

Những cô gái đó là "nô lệ"

Võ gia nuôi, lúc mới tới không có một ai nghe lời, thủ đoạn Võ gia đối phó các cô cũng rất đơn giản, đánh đập, cưỡng hiếp, tra tấn một đoạn thời gian, là ngoan ngoãn. Mà phụ trách làm những việc này, chính là Lại Vạn.

"Phốc chốc!"

Lại Vạn phun xương chân gà, phàn nàn: "Võ gia lớn tuổi, gan càng ngày càng nhỏ, chuyện bé tí cũng hốt hoảng"

Chương 462: Tập kích (2)

Nhân tình của Lại Vạn tối nay không có khách, lúc đầu đã hẹn đi chỗ cô qua đêm, kết quả Võ gia lúc chiều, bỗng nhiên triệu tập tất cả nhân viên bảo an, yêu cầu tăng cường tuần tra.

Nhân số từ bình thường sáu người, tăng lên tới mười hai người, hai người một tổ, thay ca hai mươi tự giờ.

Lại Vạn gã đội trưởng này, cũng phải thức đêm tăng ca.

Lúc này, một người đàn ông mặc đồng phục an ninh, dáng người to cao đi đến.

Lại Vạn quay đầu nhìn một lần, tiếp tục uống rượu, nói: “Lão Dương à, bảo mày cái này, mày qua đây gác giúp tạo nửa tiếng, không, một tiếng, tao lên tìm Khúc Tú chơi chút”

Hắn đã mấy ngày chưa đụng vào phụ nữ, uống chút bia rượu vào, cơn xao động kia không đè nén nổi. Lão Dương đi tới, dừng lại bên cạnh Lại Vạn, ánh mắt lạnh nhạt nhìn xuống.

“Hả?”

Lại Vạn nuốt rượu đắng chát, trong mũi phát ra một tiếng.

Nháy mắt sau đó, hắn thấy lão Dương từ sau lưng rút ra một con dao ánh sáng lạnh lẽo, quét về phía cổ, còn khiến thần kinh hắn tê liệt, phản ứng chậm một nhịp, chờ cơ bắp hắn căng lên, muốn làm ra phản kháng, cả đống máu tươi từ động mạch cổ phun ra.

Lão Dương bịt mồm Lại Vạn, đâm thêm vào phát vào ngực, thẳng đến lúc đối phương không phản kháng nữa, thân thể hoàn toàn mềm nhũn xuống.

Cùng lúc đó, Trương Nguyên Thanh nhận được tiếng nhắc nhở trừ mười điểm đạo đức.

Hắn cũng không đi nghĩ nữa, giết người trừ điểm đạo đức, là tính cưỡng chế, cũng không phân biệt người tốt hay người xấu.

Nhưng làm việc tốt quả thật cũng sẽ thưởng điểm đạo đức. Theo lý mà nói, giết chết kẻ ác như Lại Vạn, tương đương với làm việc tốt. Nhưng thưởng điểm đạo đức cũng chưa tới.

Linh cảnh hẳn là sẽ không xuất hiện BUG cấp thấp như vậy, nếu mở rộng tiêu chuẩn để nhìn, mình đúng là đang làm việc tốt, nhưng việc tốt này vừa mới bắt đầu, chờ giải quyết triệt để vụ án này, xem xem có được thưởng điểm đạo đức hay không. Trương Nguyên Thanh không nghĩ nhiều nữa, đáy mắt dâng trào màu đen, đánh thức linh thể còn sót lại trong cơ thể, há mồm hút nhẹ, nuốt vào trong bụng. Ký ức đến từ bên ngoài tràn vào thức hải, như là dòng nước nhỏ tụ hợp vào đại dương mênh mông, tạo thành chấn động chỉ là gợn sóng nhỏ bé nhộn nhạo.

Một vài hình ảnh theo đó hiện ra, có logic, có nhảy vọt, lấp lóe giống như đèn kéo quân.

Hắn thấy Lại Vạn lần đầu tiên giết người, cầm dao gọt trái cây toàn thân phát run; Thấy Lại Vạn vào tiệm hớt tóc, trả năm mươi tệ kết thúc quãng đời trai tân; Thấy Lại Vạn qua côn ngắn, đánh một rồi lại một người phụ nữ, đánh tới mức người phụ nữ thét lên rên rỉ, ôm chỗ đau run lẩy bẩy, thấy hắn mang theo ba tên tiểu đệ, đè một cô gái kêu ngóc lên giường, mấy người đàn ông cười gằn phát tiết thú tính, kêu gào: Không muốn tiếp khách? Bố mày dẫn người chơi mày thêm mấy lần, mày sẽ quen ngay.

Thầy Võ gia cao khoảng 1m8, râu quai nón, má phải có một nốt ruồi trầm giọng phân phó: "Mấy ngày tới giữ vững tinh thần, có thể có người đến gây chuyện"

"Gây chuyện? Ai dám tới gây chuyện."

"Cái này mày không cần quản"

Hình ảnh thay đổi, Trương Nguyên Thanh thấy Võ gia khách khí, thái độ khiêm tốn đón ba vị khách quý vào sòng bạc.

Đội trưởng đội bảo an ở bên cạnh tiếp khách, hai bên đối thoại: "Mấy ngày tới làm phiền các vị rồi, mấy vị ở trong sòng bạc tiêu pha, tính cả cho Võ mỗ. Gái trong lầu tùy ý chọn, thích đứa nào, Võ mỖ liền bảo cô ta tới tiếp các vị"

"Yên tâm đi, nếu thật có đứa nào mù mắt tới đây, bọn tôi sẽ giải quyết thay ông. Đều làm việc cho Xích gia, không cần khách khí"

Trương Nguyên Thanh rời khỏi phệ linh, hít sâu một hơi, đè ép xuống lửa giận cuồn cuộn, từ trong mảnh vỡ ký ức sau cùng rút ra một tin tức mấu chốt: Đều là làm việc cho Xích gia?

Lời này có hai tầng ý tư: Bọn hắn là Xích Nguyệt An phái tới bảo vệ Võ gia; Chống lưng cho Võ gia chính là Xích Nguyệt An.

"Xích Nguyệt An chống lưng Võ gia, cho nên Đồng Tước lâu mới có thể ở trong bóng tối trật tự của Tùng Hải tồn tại nhiều năm như vậy, Xích Nguyệt An mượn tay Võ gia kiếm tiền, cùng thỏa mãn xu hướng tính dục cổ quái của bản thân."

Cho nên sau khi biết Khấu Vũ Tư chạy trốn, người ra tay là Xích Nguyệt An. Gân xanh trên trán Trương Nguyên Thanh

một lần nữa nổi lên từng sợi. Nghề nghiệp hợp pháp không đại biểu thiện lương, hắn đã sớm biết đạo lý này, nhưng vẫn khó nén được lửa giận trong lòng.

"Xích Nguyệt An quả nhiên đã có cảnh giác, phái Linh Cảnh Hành Giả bảo vệ Võ gia. Ba Linh Cảnh Hành Giả, đẳng cấp chưa biết, nhưng hẳn đều ở cảnh giới Siêu Phàm, không có khả năng lắm mới được cấp bậc Thánh Giả. Xích Nguyệt An từng giao thủ với Khấu Bắc Nguyệt, nắm chắc đối với tiêu chuẩn của cậu ta, trong ba người này, hẳn là có hai người cấp 3, hoặc một người cấp 3, trong hai người khác, lại có một người nắm giữ đạo cụ mạnh, chỉ có như vậy mới có thể ứng phó Yêu mê hoặc cấp 3 tập kích"

Chương 463: Tập kích (3)

Bằng vào chiến lực của mình cùng Khấu Bắc Nguyệt, đối phó bọn hắn là đủ rồi, không cần mời Quan Nhã cùng thập trưởng giúp. Nhưng, để an toàn, vẫn nên thông báo bọn họ tới, đề phòng có chuyện ngoài ý muốn. Trương Nguyên Thanh bay ra khỏi thân xác gã bảo vệ, mặc kệ gã ngã xuống ngất đi. Hắn bay thẳng ra khỏi Đồng Tước lâu, lấy tốc độ cực nhanh trở về vị trí thân thể. Dưới cây xanh, Trương Nguyên Thanh mở mắt. Khấu Bắc Nguyệt đứng ở một bên trông chừng có điều phát giác, lập tức quay đầu lại, thấy hắn "thức tỉnh", vội hỏi: "Tình huống bên trong thế nào rồi? Có thể động thủ chưa? Gặp được Võ gia không?"

"Có thể động thủ!"

Trương Nguyên Thanh đứng dậy, lặng yên thu hồi Tiểu Đậu Bỉ, nói: "Ngay bây giờ, lập tức hành động"

Khấu Bắc Nguyệt hưng phấn liếm môi. Căn nhà hai tầng, ánh đèn sáng ngời chiếu vào đại sảnh. Ngôi nhà hai tầng này là sòng bạc Võ gia mở, trừ cột chịu lực, vách tường làm thông toàn bộ, mở ra không gian rộng lớn đủ để chứa 200 người. Trong đại sảnh vàng son lộng lẫy bày ra đủ loại máy đánh bạc, đại bộ phận là thứ người bình thường thấy cũng chưa từng thấy, cũng có thứ bị đại chúng biết rõ, ví dụ bàn mạt chược, bàn đánh bài.

Các vị khách phân tán ở hắp nơi, hoặc chơi máy đánh bạc, hoặc đánh mạt chược… Người chia bàn là em gái gợi cảm xinh đẹp. Từng cô gái nửa khỏa thân ở bên cạnh khách của mình, phụ trách đưa rượu và đồ uống, tuổi các cô đều không lớn, trang điểm đậm, hoặc chết lặng hoặc nịnh nọt khách khứa. Nhưng các vị khách đều không tôn trọng các cô, gọi thì tới đuổi thì đi, thua bài thì hùng hổ mắng, kéo vào trong góc mà hành hạ.

Bên cạnh bàn đánh bạc gần cửa sổ, Võ gia cao 1m8 ngậm điếu thuốc, nhìn bài trong tay, thất vọng lắc đầu, quăng bài xuống.

Tối nay, hắn đã thua mấy triệu, nhưng không quan trọng, ván bài này, vốn là vì tặng tiền. Võ gia nhìn về phía gã đầu trọc bên trái, cười nói: "Đao tổng, hôm nay vận thế vượng quá nha, không chơi cả đêm thì tiếc"

Đao tổng tên đầy đủ là Thất Bả Đao, khoảng bốn mươi tuổi, đầu trọc, cao 1m6, mặc một cái áo ba lỗ màu trắng, cơ bắp cuồn cuộn cùng dáng người thấp, khiến hắn nhìn như một cái đốn sắt.

Gã này thích cờ bạc, tham tài, không gần nữ sắc, cho nên trước mặt hắn chất đống chip đánh bạc như núi, từ khi ngồi xuống, liền chưa từng thua. Thất Bả Đao xoa cái đầu phản xạ ánh đèn, nhếch miệng cười nói: "Vậy ông cũng đừng chạy, hôm nay bố đây muốn thắng cho ông đến quần cộc cũng phải bán"

Võ gia sờ nốt ruồi trên mặt, lắc đầu thở dài: "Thất sách thất sách, hôm nay không nên đặt cược với ông"

Hắn quay sang nhìn về phía thanh niên mặt ngựa bên cạnh gã đầu trọc, trêu ghẹo: "Thanh Tùng lão đệ, cậu cũng nên để mồm miệng cô em nghỉ ngơi một chút, người ta mồm miệng không mệt, ngồi xổm cũng ngồi đến tê cả người. Như này đi, tôi đổi đứa khác cho cậu?"

Thanh niên mặt ngựa hững hờ nhìn qua bài, nghe vậy, lập tức nhìn về phía cô gái bên cạnh Võ gia, mắt sáng lên:

"Tôi muốn cô ta"

Cô gái tuổi khoảng hai mươi, vừa bị lừa tới Đồng Tước lâu không bao lâu, mím môi một cái, ngồi không nhúc nhích. Võ gia lạnh lùng nhìn liếc cô một cái. Cả người cô gái trẻ tuổi run

bắn lên, ánh mắt lóe lên sự sợ hãi, đi đến bên cạnh thanh niên mặt ngựa, ngồi xổm xuống chui vào gầm bàn, mà một bên khác của hắn, một cô gái bịt mồm bò ra, lảo đảo chạy về phía nhà vệ sinh.

Thanh niên mặt ngựa tên Thanh Tùng, thích nữ sắc, mỗi ngày đều có tinh lực không dùng hết, một hai người phụ nữ không thể nào làm hắn đạt được thỏa mãn.

Võ gia làm cho hắn một tấm thẻ thông hành, có thể mở ra cửa phòng bất cứ cô gái nào trong tòa nhà.

Người đàn ông thứ ba là một thanh niên nhuộm tóc vàng, mặc áo da sáng bóng, bộ dáng tuấn tú, trên mặt trang điểm khói tăng thêm vài phần âm nhu. Bộ quần áo sân khấu này, ai không biết còn tưởng hắn là ngôi sao ca nhạc.

Vị này tên Thần Nhạc, các loại tệ nạn đều có một chút. Đối với hắn, Võ gia chỉ cần đưa tiền, đưa gái, đưa vài bao thịt heo là được. Ba vị này là bảo tiêu Xích Nguyệt An chống lưng phía sau màn an bài cho hắn, đều là kẻ mạnh có siêu năng lực. Võ gia không biết Xích Nguyệt An trêu vào người nào, nhưng cần đưa ra nhân vật như vậy bảo vệ mình, hơn nữa còn là ba vị, đủ để chứng minh sự cường đại của kẻ địch.

Bởi vậy, bắt đầu từ hôm qua, hắn đã gác lại tất cả công việc trong tay, co đầu rụt cổ ở Đồng Tước lâu, chờ đợi tin tức.

Võ gia cũng không sợ áp lực tới từ chính phủ, chỗ dựa phía sau màn cùng khách khứa mà Đồng Tước lâu lôi kéo, đủ để thay hắn dẹp yên chế tài phương diện pháp luật.

Hắn sợ chính là loại kẻ thù có siêu năng lực này, nhất là nghe Xích Nguyệt An nói, kẻ thù là em trai của Khấu Vũ Tư. Khấu Vũ Tư là ai? Võ gia đã sớm quên, sau khi hỏi tâm phúc Lại Vạn mới nhớ ra, là cô gái hai năm trước bị Xích Nguyệt An giết chết kia.

Chương 464: Thần dạ du cường đại (1)

Cô gái đó thật sự thê thảm, vừa mới tới đã bị Xích Nguyệt An nhìn trúng, mỗi ngày ngược đãi, hàng ngày tra tấn, chính hắn tra tấn còn chưa đủ, có đôi khi còn gọi mấy bảo an tới cùng.

Bây giờ em trai người ta đã tìm tới cửa.

May mắn là, chuyện năm đó đã sớm kết án, chứng cứ cũng đều tiêu hủy, đối phương chưa hẳn có thể mò tới nơi này. Có năng lực như thế, đã sớm tới.

“Chia bài!”

Võ gia phân phó người chia bài một tiếng, tiếp theo nhìn về phía Thất Bả Đao, cười nói: “Đao tổng, tối nay anh em tiếp cận cả đêm”

Đúng lúc này, Võ gia nhìn thấy một con dao lá liễu dài 40cm, bỗng dưng hiện ra sau lưng Thất Bả Đao, lưỡi dao ánh sáng lạnh lập lòe cắt về phía động mạch cổ.

Con ngươi Võ gia co lại, vẻ mặt đột nhiên cứng ngắc.

Mắt thấy lưỡi dao sắc bén sắp cắt đứt động mạch cổ Thất Bả Đao, thanh niên mặc đồ biểu diễn, khí chất âm nhu hít sâu một hơi, hít vào lượng lớn dưỡng khí, một giây sau, trong cổ họng bắn ra âm thanh cá heo cao vút. âm thanh cá heo ẩn chứa quy luật vận động đặc thù, quanh quẩn ở đại sảnh vàng son lộng lẫy này, mang đến công kích chất động linh hồn. Khách đánh bạc trong sinh không kịp chuẩn bị, đau khổ ôm đầu kêu la thảm thiết. Mắt Võ gia tối sầm, trong mũi chảy ra chất lỏng ấm áp, hắn nhìn thấy con dao mỏng kia mất đi lực lượng, nhẹ nhàng rơi xuống đất, nhưng ngay sau đó, liền bị một lực lượng vô hình một lần nữa bắt lấy, biến mất.

Thanh niên khí chất âm nhu tạm dừng giọng hát, ánh mắt sắc bén đảo qua đại sảnh, thấp giọng nói: “Hắn đi rồi.”

“Sao, xảy ra chuyện gì?”

Võ gia cố nén đau đầu, trầm giọng hỏi.

Thần Nhạc thản nhiên nói: “Võ gia, ông tìm nơi hẻo lánh trốn đi trước, gọi điện thông báo Xích gia”

Tiếp theo hắn nhìn về phía Thanh Tùng cùng Thất Bả Đao, vẻ mặt nghiêm túc: “Là Thần dạ du, Thần dạ du linh thể xuất khiếu”

Nhạc sĩ có linh cảm siêu mạnh, có thể cảm ứng được linh thể tồn tại.

Cấp 3? ! Thanh Tùng cùng Thất Bả Đao lông mày nhảy dựng, nhất là người sau, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thanh Tùng đứng bật dậy, kéo khóa quần, tiến vào trạng thái tác chiến.

Kẻ địch linh thể đánh lén thất bại, tạm thời lui, nhưng khẳng định sẽ có động tác kế tiếp.

“Rầm!”

Lúc này, hai cánh cửa gỗ của sóng bạc bị đá văng, hai người đàn ông đội mũ lưỡi trai đeo khẩu trang xông vào, một người trong đó giơ súng ngắn nòng lớn, hướng trần nhà nổ súng, hô to: “càn quét băng đảng tội phạm, người không liên quan rời khỏi sòng bạc”

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, khách khứa trong phòng ôm đầu ngồi xổm, cô gái thì phát ra tiếng thét chói tai, khung cảnh đầy hỗn loạn.

Ở sau khi Trương Nguyên Thanh hô lên “rời khỏi sòng bạc”, các khách khứa, cô gái thấp thỏm lo lâu không chút do dự lao về phía cửa chính sòng bạc, rời xa nơi thị phi. Trương Nguyên Thanh hiệu quả dọn dẹp sân bãi rất rõ ràng. Quả nhiên đến rồi, hơn nữa trong đó còn có một tên đồng bạn của Thần dạ du! Trong lòng Thanh Tùng cùng Thất Bả Đao rùng mình, Yêu mê hoặc và Thần dạ du đều là nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, dưới tình huống cấp bậc ngang nhau, dứt bỏ đạo cụ, chỉ luận chiến lực cá thể, nghề nghiệp bình thường cùng nghề nghiệp đỉnh phong chênh lệch rất lớn.

3 vs 2, tuy bên ta nhận số chiếm ưu thế, nhưng phần thắng lại không lớn. Thần Nhạc nhìn các đồng đội một lần, thản nhiên nói: “Đừng vội, nơi này là sân nhà của chúng ta, tôi từ trong gia tộc mang đến đòn sát thủ, đủ để đối phó bọn chúng”

Nghe vậy, vẻ mặt Thanh Tùng cùng Thất Bả Đao khẽ buông lỏng, tự tin trở về.

Lúc này, ánh mắt Trương Nguyên Thanh lướt qua đám người hoảng hốt không chọn đường, nhìn về phía bàn đánh bạc sát cửa sổ, chớp mắt đã nhận ra Võ gia má có nốt ruồi, cùng với ba Linh Cảnh Hành Giả. Phải lấy tốc độ nhanh nhất xử lý bọn

họ. Trương Nguyên Thanh xoay họng súng, nhắm vào gã Nhạc sĩ kia.

Trong ba người, Nhạc sĩ tố chất thân thể kém nhất, thiên hướng phụ trợ, có năng lực nhằm vào linh thể làm ra công kích tinh thần hữu hiệu, uy hiếp đối với Thần dạ du là lớn nhất. Đúng lúc này, Trương Nguyên Thanh thấy một cô gái hở hang sắc mặt sợ hãi, bỗng nhiên từ dưới làn váy rút ra một con dao găm, mặt hung ác lao về phía mình.

Hả? Trương Nguyên Thanh tuy bất ngờ, nhưng phản ứng không chậm, một đòn đao tay chém ngất kẻ tập kích.

Nhưng, càng nhiều kẻ tập kích hơn xuất hiện, một vị khách đang bỏ chạy, bỗng nhiên từ bên hông rút súng ngắn ra, hướng Trương Nguyên Thanh bóp cò súng. Một cô gái mặc lễ phục phần ngực thấp mở ra đao gấp, cầm bằng hai tay lao về phía Khấu Bắc Nguyệt.

Chỗ xa hơn, mấy vị khách mặc áo sơmi, nắm lên súng săn giấu ở phía dưới máy đánh bạc, không nói hai lời liền hướng hai người xâm nhập trút xuống mưa đạn.

Biến cố thình lình xảy ra, làm Trương Nguyên Thanh và Khấu Bắc Nguyệt bất ngờ không kịp phòng bị, không thể không gián đoạn bước chân cùng bắn về phía bàn đánh bạc, né tránh nguy hiểm đến từ trong đám người.

Chương 465: Thần dạ du cường đại (2)

Khấu Bắc Nguyệt một cước đá bay cô gái, tiếp theo vung mã tấu, gạt bay hai viên đạn, keng keng hai tiếng, đốm lửa văng khắp nơi, viên đạn cắm vào vách tường, trần nhà.

Bọn họ mai phục sát thủ ở trong đám khách? Trương Nguyên Thanh cúi người lao sang bên, tránh đi đạn bắn, đang muốn nổ súng bắn chết mấy bình thường kia, lại phát hiện vẻ mặt những người này không thích hợp. Những khuôn mặt vặn vẹo căm hận kia, ánh mắt đó hận không thể mang mình cùng Khấu Bắc Nguyệt lột da rút gân, rất không bình thường. Nhạc sĩ? Trong đầu Trương Nguyên Thanh rất nhanh hiện lên kỹ năng nghề nghiệp Nhạc sĩ, tập trung một kỹ năng - Thôi Miên!

Kỹ năng trung tâm của Nhạc sĩ cấp 3!

Bọn họ thôi miên khách của sòng bạc, coi người thường như vũ khí, muốn để bên mình ném chuột SỢ VỠ đồ, bị động chịu đòn, mà nếu áp dụng phản kháng kịch liệt, người thường chết sẽ trừ điểm đạo đức. Đương nhiên, Nhạc sĩ cũng phải trừ, giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm. Trương Nguyên Thanh nhanh chóng phân tích ra dụng tâm ác độc của đối phương.

Mắt thấy hai kẻ địch bị thủ đoạn bố trí trước đó đánh gãy tiết tấu, Thần Nhạc tóc nhuộm vàng lộ ra tiếng cười khẽ đắc ý. Thất Bả Đao thấp lùn khỏe mạnh kêu "Hắc một tiếng, lập tức vung cánh tay, ném ra một đống quả cầu lửa, cùng lúc đó, ngoài thân hắn bốc lên ngọn lửa hừng hực. Quả cầu nóng rực phát ra rơi ở bên cạnh Khấu Bắc Nguyệt bỗng nhiên bành trướng, bóng dáng Thất Bả Đao từ trong ánh lửa nhảy ra, "Bốp, nắm tay phải như trường thương đâm ra. Một bên khác, thanh niên tóc nhuộm vàng, tuấn tú âm nhu, đặt tay trên môi, thổi ra khúc hát ru tiết tấu thả lỏng Làn điệu du dương, nghiêm khắc, như mẹ nhẹ nhàng ngâm nga ca dao, mang đến cơn mệt mỏi mãnh liệt, mang đến bình thản bắt nguồn từ tâm linh. Con người Khấu Bắc Nguyệt cùng Trương Nguyên Thanh có chút dại ra, sắp ngủ mà lại chưa ngủ.

Nhạc sĩ cấp 3 cùng Hỏa sư cấp 3 phối hợp ăn ý, nháy mắt làm Khấu Bắc Nguyệt lâm vào hiểm cảnh.

Cú đấm thẳng tàn độc đâm vào ngực Khấu Bắc Nguyệt, thân thể hắn tan vỡ như ảo ảnh. Đây chỉ là một ảo ảnh do thuật mị hoặc chế tạo ra, Thất Bả Đao ở lúc nhảy ra khỏi lửa, đã trúng mị hoặc. Chân thân Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở cách mấy mét, một tay cầm đao, một tay khác đưa về phía sau thắt lưng, ấn cái nút thứ nhất của loa Vua Mèo. Hắn muốn khống chế cục diện! Một giây sau, tiếng trống đinh tai nhức óc từ trong loa truyền ra, quanh quẩn đại sảnh, nặng nề, dày nặng, uy nghiêm, từng tiếng quanh quẩn. Khúc hát ru của Thần Nhạc nhất thời bị áp chế.

Khách khứa chưa kịp chạy trốn, từng người phủ phục dưới đất, run rẩy, trong đó bao gồm sát thủ bị thôi miên. Khấu Mắc Nguyệt thân là đồng đội, cùng với ba Linh Cảnh Hành Giả làm kẻ địch, chỉ cảm thấy tức ngực, đáy lòng không biết sao dâng lên sợ hãi, áp lực, hận không thể thoát khỏi nơi này.

Trương Nguyên Thanh ở trong nhạc nền riêng, nâng họng súng, hướng Thất Bả Đao cách mấy mét bóp cò súng.

Một bên khác, thanh niên mặt ngựa sắc mặt căng thẳng, hai tay nâng lên, vỗ mạnh ở bên tai, tiếng trống đánh tả tơi màng nhĩ, làm người ta áp lực, sợ hãi lập tức biến mất, thế giới yên tĩnh. Thanh niên mặt ngựa cầm lấy một sợi roi mây, quật về phía kẻ địch đang nâng họng súng.

Phành phành!

Roi mây quật vào cánh tay kẻ địch, họng súng hơi lệch đi, viên đạn bắn vào bức tường phía sau Thất Bả Đao, để lại hai cái hố đạn thật sâu, nổ tung. Thanh niên mặt ngựa khẽ rung cổ tay, roi máy móc lấy đèn treo thả xuống từ trần nhà, đu nhẹ một cái, như vượn người đu về phía Trương Nguyên Thanh.

Trên trán Thất Bả Đao nổi gân xanh, cố nén cảm giác không khoẻ do tiếng trống tạo thành, chân phải dậm mạnh một bước, lòng bàn tay phun ra ngọn lửa nóng rực, ngưng tụ thành một cây trường đao phát ra nhiệt độ cao. Biến lửa thành binh khí! Trường đao từ dưới lên trên, vẩy về phía ngực bụng Trương Nguyên Thanh, không cho hắn cơ hội nổ súng. Trương Nguyên Thanh nghiêng người tránh đi trường đao lửa, nhiệt độ cao sát bên người chém xuống, hắn ngửi thấy mùi lông mi cùng tóc cháy khét.

“Ầm!”

Cánh tay hắn giao nhau cho ngực, chặn cú đá bay của thanh niên mặt ngựa, lảo đảo lui về phía sau. Mà lúc này, Khấu Bắc Nguyệt đã bị khúc hát ru cùng tiếng trống ảnh hưởng, phản ứng chậm một nhịp, chưa thể chạy tới trợ giúp. Không đúng, với cái trình độ này của cậu, cậu làm sao không biết xấu hổ nói mình cùng Lý Hiển Tông sàn sàn nhau, Lý Hiển Tông so với cậu mạnh hơn nhiều nha… Khóe mắt Trương Nguyên Thanh thoáng nhìn đồng đội chưa ra khỏi tinh thần tự tiêu hao, nhịn không được ở trong lòng lẩm bẩm.

Bàn đánh bạc bên kia, Thần Nhạc thay đổi động tác tay, mô phỏng ra microphone, bịt miệng, lập tức làm một đoạn bbox, tiếng trống nặng nề từ trong cái miệng đang bịt chặt của hắn truyền ra.

Hắn đang bắt chước tiếng trống của loa Vua Mèo, nhưng khác với nó dọa dẫm, tiếng trống của Thần Nhạc là có lực lượng ủng hộ lòng người.

Chương 466: Thần dạ du cường đại (3)

Thất Bả Đao và Thanh Tùng hơi thở đột nhiên dồn dập, sắc mặt ửng đỏ, hai người như là ăn thuốc kích thích, khí tức mạnh lên một mảng lớn. Bốp bốp bốp!

Thanh niên mặt ngựa vung roi mây, quật một phát rồi lại một phát, đánh cho mặt sàn nứt nẻ, đánh máy móc nổ tung, đánh Khấu Bắc Nguyệt chật vật né tránh.

Mà Thất Bả Đao bằng vào bạo lực của Hỏa sư, áp sát cận chiến, nắm tay lượn lờ lửa tung đòn mạnh, dày đặc như mưa, không cho kẻ địch cơ hội điều chỉnh trạng thái phản kích.

Hai người phối hợp, một người phụ trợ, gắt gao áp chế Thần dạ du cấp 3.

Trương Nguyên Thanh hừ lạnh một tiếng, cứng rắn chống đỡ một cú đấm của Hỏa sư, tranh thủ cơ hội thở dốc ngắn ngủi, ngẩng đầu thét dài. Một ánh trăng mông lung xuyên thấu kiến trúc, chiếu xuống, phủ lên cho hắn một tầng ánh trăng mờ nhạt.

Con người Trương Nguyên Thanh dâng trào màu đen sì, bao phủ trong trắng mắt, khí chất biến thành cao quý tà dị. Khiếu Nguyệt! Tiếp theo, tay phải hắn vươn ra sau lưng, ấn cái nút thứ hai của loa Vua Mèo. Tiếng kèn Xona chợt vang lên, từng tiếng thê lương, từng tiếng cao vút. Thân thể Trương Nguyên Thanh chợt bành trướng một vòng, cơ bắp nổi lên từng khối, gân xanh hiện rõ.

Đêm tối, khiếu nguyệt, cùng với kèn Xona, ba cái thêm vào, làm khí tức của hắn tăng lên tới một cấp bậc cực kỳ đáng sợ.

“Bốp!”

Cú đấm thứ hai của Hỏa sư theo sát mà tới, rất âm hiểm rất độc ác đánh huyệt Thái Dương, ánh lửa nổ tung, thất khiếu Trương Nguyên Thanh toát ra vết máu, đây là một quyền đủ để đánh nát óc.

Trương Nguyên Thanh không chút nhúc nhích, mở miệng, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn. Trong lòng Thất Bả Đao rùng mình, quyết đoán lui về phía sau. Trương Nguyên Thanh bước chân phải, lấy tốc độ nhanh hơn áp sát, tay phải thành trảo, bóp chặt cổ Thất Bả Đao, mang theo hắn lao ra một đoạn khoảng cách ngắn, sau đó hung hăng ép. Rắc! Sau lưng Thất Bả Đao đập vỡ gạch đá. Trương Nguyên Thanh đè một đầu gối ngực hắn, thẳng lưng, giơ nắm tay, nên mạnh xuống. Trong tiếng đánh nặng nề, xen lẫn tiếng xương mặt, xương mũi, cùng răng vỡ vụn, hai chân Thất Bả Đao co giật mạnh một cái.

Bốp bốp bốp!

Thanh Tùng biến sắc hẳn, roi mây quật một rồi lại một phát ở trên người kẻ địch, quật rách quần áo, quật ra từng vết thương đáng sợ da thịt nứt ra. Nhưng những vết thương đó ở trong hai giây nhanh chóng khép lại.

Thần Nhạc bên bàn đánh bạc thấy thế, lập tức thay đổi âm luật, một lần nữa thổi khúc hát ru, ý đồ vuốt ve xoa dịu ý chí chiến đấu của kẻ địch.

Đột nhiên, hắn thấy thiếu niên vốn sững sờ khom lưng xuống, cầm mã tấu, lặng yên mà mau lẹ tới gần, tựa như mãnh hổ săn mồi.

Thần Nhạc lập tức gián đoạn thổi, lộn người ngay tại chỗ.

Rắc!

Bàn đánh bạc bị thiếu niên hung bạo đạp một phát vỡ tan.

Nghe phía sau truyền đến tiếng VỠ vụn "răng rắc", Thần Nhạc kinh hãi toát mồ hôi lạnh, lấy năng lực cận chiến của Nhạc sĩ, đối mặt Yêu mê hoặc cùng cấp bậc, trong vòng mười chiêu liền phân ra sinh tử. Ấm ầm ầm, tiếng vang nặng nề một lần tiếp một lần, Thần Nhạc nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy Thần dạ du hung ác điên cuồng kia tung từng cú đấm thật nặng lên khuôn mặt Thất Bả Đao, đánh vỡ vụn xương sọ, đánh ra vật chất máu thịt đỏ trắng lẫn lộn. Thất Bả Đao hai chân co giật, đầu máu thịt be bét. Cứ như vậy chết rồi? Hỏa sư cấp 3, cứ như vậy chết rồi? Sắc mặt Thần Nhạc khó coi, chịu kích thích kịch liệt, hắn không chút nào do dự lấy ra mặt dây chuyền ở ngực, đó là một viên đá quý màu lam đậm, bên trong có tia

điện nhỏ bé dày đặc chạy. Hai ngón tay nhẹ nhàng bóp, đá quý nổ tung âm. Lúc này, Khấu Bắc Nguyệt đã đánh đến phía sau, dao găm quân đội đâm về phía sau lưng. Xẹt xẹt…

Trong không khí nhảy lên tia điện chói mắt, bắn ở trên mã tấu, bắn ở trên người Khấu Bắc Nguyệt, thân thể hắn đột nhiên cứng ngắc, mái tóc ngắn dựng thẳng lên từng sợi. Thần Nhạc bỗng nhiên quay người, lòng bàn tay ngưng tụ một sợi roi điện, ra sức quật.

Trong mắt Khấu Bắc Nguyệt sáng lên phù văn màu đỏ tươi.

Vẻ mặt Thần Nhạc dại ra.

Hai chân Khấu Bắc Nguyệt bắn ra, vươn người đam mã tấu vào.

Mắt thấy mã tấu sắp đâm vào ngực kẻ địch, Thần Nhạc bỗng hóa thành một tia chớp chói mắt, "bổ"

về nơi xa, xuất hiện ở cách 6m, sợi roi điện thật dài quật xuống. Khấu Bắc Nguyệt nhanh nhẹn bổ nhào sang bên cạnh.

Bốp!

Sợi roi điện bổ ra trên mặt đất tiếng nổ vang thanh thúy.

Thân thể Thần Nhạc bay lên không trung, mái tóc dựng thẳng lên từng sợi, mi tâm có in dấu một hoa văn tia chớp, tựa như Lôi Thần giáng thế. Hắn lạnh lùng vung roi, ép Khấu Bắc Nguyệt hoặc quay cuồng hoặc nhảy nhót, chật vật né tránh, tựa như thuần thú sư đang trêu đùa dã thú không nghe giáo hóa.

"Hừ!"

Thần Nhạc lạnh lùng nói: "Vẻn vẹn Yêu mê hoặc cấp 3, dám xông vào đầm rồng hang hổ, ai cho mày cái gan đó!"

Chương 467: Thần dạ du cường đại (4)

Hắn vừa rồi bóp nát đạo cụ mang tính chất dùng một lần, đến từ nghề nghiệp nào đó của nước ngoài, nghề nghiệp này năng lực đan nhất, lại có thuật chém giết khiến nghề nghiệp khác nghe tin đã sợ mất mật - Sấm sét! Đồng thời, đơn nhất cũng là sự trả giá của nó, sau khi sử dụng đạo cụ, kỹ năng làm Nhạc sĩ

liền không thể thi triển. Cấp bậc của đạo cụ dùng một lần này, giai đoạn Thánh Giả, thời gian hiệu lực là 15 phút đồng hồ.

15 phút đồng hồ, đủ giết chết hai hành giả cấp 3, hoặc chống đỡ đến khi Xích Nguyệt An chạy tới.

Hắn vốn quý trọng đạo cụ này, nghĩ có thể không dùng thì không dùng, ai ngờ thằng nhóc này, thế mà lại mời một vị Thần dạ du cấp 3 giúp đỡ, thực lực cực kỳ đáng sợ, giao thủ không đến ba phút, đã giết Thất Bả Đao. Hắn tiếp theo nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, như miệng chứa thiên hiến tuyên bố: "Mày cũng phải chết."

Khấu Bắc Nguyệt sắc mặt khó coi, hắn tuy chưa từng thấy loại thủ đoạn thao túng lôi điện này, nhưng uy áp khủng bố cùng sức sát thương mạnh mẽ, không khó suy đoán, đây là lực lượng thuộc về Thánh Giả.

Vốn tưởng mình một gã Yêu mê hoặc, lại thêm Viên Đình vị Thần dạ du này, bình định vẻn vẹn Đồng Tước lâu, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Ai ngờ đối phương lại có đòn sát thủ như vậy.

Lại thất bại rồi, mỗi lần hành động đều như vậy, mình thật sự là quá xui xẻo. Hắn vừa uể oải vừa phẫn nộ, cho rằng vận mệnh luôn đối nghịch với mình. Ông trời vì sao nhiều lần chiếu cố ác nhân?

Khấu Bắc Nguyệt nhìn quét về phía"

Viên Đình", dùng ánh mắt dò hỏi hắn muốn rút lui hay không, lại kinh ngạc phát hiện vị Thần dạ du Thái Nhất môn này không chút hoảng hốt, vẻ mặt trấn định.

"A, ra đòn sát thủ rồi!"

Trương Nguyên Thanh đạp thi thể bên chân sang một bên, hai mắt tối đen như mực, thản nhiên nói: "Vậy tao liền yên tâm tấn công toàn lực rồi."

"Chỉ bằng mày?"

Thần Nhạc lơ lửng giữa không trung, cười lạnh mở miệng. Trương Nguyên Thanh không để ý tới, ở dưới ba người nhìn chăm chú, ngậm con dao lưỡi mỏng, đeo Găng Tay Du Côn, lấy ra kính đen, lấy ra chày Phục Ma cùng bù nhìn, triệu hồi ra

giày khiêu vũ màu đỏ, cuối cùng, ở trong ánh mắt ngạc nhiên của ba người, tung ra một cái đạo bào thêu lửa cháy cùng gợn sóng. Trên đời thế mà có kẻ giàu như thế? ! Đây là kho báu di động? Khấu Bắc Nguyệt trợn mắt há hốc mồm, mà Thanh Tùng cùng Thần Nhạc, nhìn thấy một màn này, đều có xúc động chửi má nó.

“Trong một phút giải quyết mày, vậy là đủ rồi!”

Trương Nguyên Thanh ném âm dương Pháp Bào lên giữa không trung.

Đạo bào giãn ra giữa không trung, hình Thái Cực sau lưng chậm rãi xoay tròn, nhộn nhạo ra dòng nước bán trong suốt, phun ra ngọn lửa mãnh liệt, nước lửa cân bằng lẫn nhau, hình thành một cái cối xay thật lớn, bao trùm phạm vi ba mươi mét.

Mà thân thể Trương Nguyên Thanh theo đó biến mất.

“Vù vù!”

Vị trí Khấu Bắc Nguyệt rất không khéo, vừa lúc bị hỏa trận bao phủ, góc áo dâng lên ngọn lửa hừng hực.

Hắn nhe răng trợn mắt dập, làn da nhanh chóng bị bỏng đỏ lên, nổi lên bọt nước. Thể trạng Yêu mê hoặc còn như thế, Mộc yêu kia càng thảm hại hơn, ở trong lửa nóng quay cuồng kêu thảm thiết, ý đồ phá cửa sổ chạy trốn. Rầm! Một bức tường khí vô hình chặn hắn.

Không chạy ra được? Thần Nhạc khẽ nhíu mày, cảm xúc đắc ý hạ thấp xuống, nhưng hắn vẫn như cũ không hoảng hốt, đạo cụ dùng một lần này cho hắn đủ tự tin, chỉ cần chống đỡ 15 phút đồng hồ, Xích Nguyệt An như thế nào cũng đến đây.

“Chút tài mọn”

Thần Nhạc quan sát đại trận nước lửa, lạnh lùng nói.

“Có phải chút tài mọn hay không, đợi lát nữa mày sẽ biết”

Trong dòng nước hư ảo, một bóng dáng do nước ngưng tụ thành hiện ra, một tay cầm súng, một tay cầm đao, trên mặt còn đeo kính đen.

“Thằng tóc vàng này rất kiêu ngạo nha, ta tức giận rồi”

Trong lửa ở một bên khác, một bóng dáng do lửa tạo thành chậm rãi hiện lên, ôn hòa nói. Hóa phân thân đeo găng tay, nắm chày Phục Ma cùng bù nhìn. Thủy phân thân không quan tâm hỏa phân thân, nhẹ nhàng giơ bàn tay. Dòng nước hư ảo bao bọc khách nhân trong đại sảnh chưa chạy ra, bao gồm Võ gia, cuốn bọn họ đến trong thủy trận. So sánh với lửa, nước nhu hòa hơn, dòng nước hư ảo cũng sẽ không tạo thành hít thở không thông, người bình thường có thể sống sót. Mà ở trong hỏa trận, chưa tới một lát, những người này sẽ bị đốt thành than đen. Chờ thủy phân thân làm xong tất cả cái này, hỏa phân thân sốt ruột không chờ nổi bày ra bù nhìn, để con rối chế tác đẹp đẽ khuôn mặt hóa thành bộ dáng Thần Nhạc.

Hai ngón tay hỏa phân thân nắm đầu bù nhìn, mạnh mẽ phát lực.

Hai ngón tay hỏa phân thân nắm đầu bù nhìn, chợt phát lực.

Thần Nhạc giữa không trung kêu thảm một tiếng, khuôn mặt bao phủ một đám khí đen, đôi mắt hắn tràn ngập vô tận phẫn nộ cùng điên cuồng, lý trí bị sa ngã ăn mòn, trở thành man thú bị chi phối cảm xúc chi phối, bất chấp tất cả lao về phía Hỏa phân thân.

Chương 468: Thần dạ du cường đại (5)

Thủy phân thân mượn dùng Con Mắt Người Quan Sát, dự phán quỹ tích của hắn, bóp cò súng.

Đoàng đoàng!

Viên đạn trượt, Thần Nhạc bằng vào bản năng, hóa thân tia chớp bổ về phía hỏa phân thân, tránh đi viên đạn đến từ phía sau, đồng thời lôi điện trung hỏa phân thân. Hai nắm tay của bóng người do lửa tạo thành đánh vào ngực. âm! Thân thể của hắn bị tia chớp đánh tan, hóa thành một mảng ánh lửa chói mắt.

Mà Thần Nhạc trực diện lần bùng nổ này, hắn làm Nhạc sĩ, tia chớp cũng chưa tăng cường cơ thể, lập tức nổ tung bị thương nặng.

“Đoàng đoàng!”

Thủy phân thân quyết đoán nổ súng, hỏa lực bao trùm. Xẹt xẹt… Thân thể Thân Nhạc hóa thành dòng điện, một lần nữa khiến viên đạn thất bại. Đây là tốc độ Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ thấy, cho dù thần trí đối phương lâm vào hỗn loạn, chỉ dựa vào bản năng, vẫn như cũ khiến hắn hai lần bắn thất bại.

Đối tượng giày khiêu vũ màu đỏ truy kích là thanh niên mặt ngựa, giờ phút này đang dùng chà đạp cực kỳ tàn nhẫn, từng có một hướng trên người đối phương tiếp đón. Thanh Tùng Vốn bị thương nặng do thiêu đốt, ở dưới giẫm đạp bạo lực, tiếng kêu thảm thiết từ cao vút đến yếu ớt, miễn cưỡng bằng vào năng lực hồi phục của Mộc yêu kéo dài hơi tàn.

“Này, Khấu Bắc Nguyệt chó chết, có cách nào làm bị thương nặng tên này hay không?”

Hóa phân thân một lần nữa ngưng tụ, ôn hòa mở miệng.

Không đợi Khấu Bắc Nguyệt trả lời, hỏa phân thân hùng hổ mắng: “Bản thể ngu ngốc, chỉ biết khoác lác, tốc độ của thằng này, một phút đồng hồ căn bản giết không chết”

Khấu Bắc Nguyệt nói: “Máu, tôi cần máu của hắn”

“Cái này dễ xử lý!”

Thủy phân thân nâng chân đạp một cái, hình Thái Cực sau lưng âm dương Pháp Bào chuyển động, thủy hỏa đại trận đổi chỗ, dòng nước hư ảo tầng tầng lớp lớp mãnh liệt, bao lấy Thần Nhạc. Nước vô hình, lại có chất, thân ở thủy trận, tránh cũng không thể tránh, tốc độ nhanh nữa cũng vô dụng. Thủy phân thân búng ngón tay, một dòng nước hư ảo cuốn qua ngoài thân Thần Nhạc, mang ra máu do bị lửa thiêu cháy. Ở dưới sự chỉ dẫn của thủy phân thân, máu rơi về phía Khấu Bắc Nguyệt. Khấu Bắc Nguyệt thò lòng bàn tay tiếp nhận, một tay khác từ trong ô vật phẩm lấy ra một pho tượng đồng xanh cầm trong tay đoản đao, bộ mặt dữ tợn. Hắn bôi máu ở trên bức tượng, sau đó bày trên mặt đất, hai đầu gối quỳ xuống, dập đầu thật mạnh.

Đôi mắt bức tượng đồng xanh sáng lên ánh sáng màu đỏ tươi, đoản đao mini chém xuống. Thần Nhạc nơi xa đột nhiên kêu lên thê thảm, ngực bắn ra làn sương máu, xuất hiện một vết

thương đáng sợ sâu tới tận xương. Một đao này trực tiếp chém hắn phế đi.

Bắt lấy cơ hội, thủy phân thân quyết đoán bắn bù, từng viên đạn bắn vào trong cơ thể Thần Nhạc, bắn ra những cái lỗ lớn. Thân thể Thân Nhạc ầm ầm ngã xuống, phù văn tia chớp ở mi tâm tắt đi.

Hắn đã chết.

Thủy phân thân quay sang nhìn về phía hỏa phân thân, lạnh như băng nói:

"Ngu xuẩn, đừng chỉ biết xem kịch, Mộc yêu kia còn chưa chết"

"Ở đúng!"

Hóa phân thân lập tức tỉnh ngộ lại, triệu hồi ra đao lửa hừng hực, sải bước về phía trước, một đao chém đầu thanh niên mặt ngựa. Vết thương ở cổ cháy đen, chưa chảy ra nửa giọt máu tươi nào.

Thủy phân thân cùng hỏa phân thân thấy thế, không lưu luyến tan đi, dòng nước hư ảo cùng ngọn lửa nóng rực trở về đạo bào. Thân thể Khấu Bắc Nguyệt hiện lên, tiếp lấy đạo bào, mang đạo cụ khác ngoại trừ giày khiêu vũ màu đỏ theo thứ tự thu về ô vật phẩm.

"Giải, giải quyết rồi."

Khấu Bắc Nguyệt cả người trải rộng vết bỏng sững sờ nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Quá mạnh rồi, mạnh thái quá, Viên Đình này là con cháu vị trưởng lão nào của Thái Nhất môn?

Linh Cảnh Hành Giả bình thường, nào có ai giàu nứt đố đổ vách như vậy? "Đừng lãng phí thời gian nữa, dẫn Võ gia đến"

Trương Nguyên Thanh chậm rãi phun ra một ngụm khí đục, lửa giận đêm nay nghẹn ở đáy lòng được phát tiết một chút.

"Anh thì sao?"

Khấu Bắc Nguyệt hỏi ngược lại một câu.

"Đừng nói lời thừa!"

Khấu Bắc Nguyệt trừng mắt nhìn hắn một cái. Mình không có thời gian, bởi vì sắp phải đấu nhảy rồi… Hắn tự giễu trong lòng.

“Vâng, vâng”

Ánh mắt Khấu Bắc Nguyệt đảo qua đám người hôn mê bất tỉnh, lập tức tìm được Võ gia. Hắn bước qua.

Đúng lúc này, tầng tầng lớp lớp lửa từ ngoài cửa sổ ập vào, đánh vỡ thủy tinh, ánh lửa bùng nổ, ngưng tụ thành một người đàn ông mặc âu phục trắng. Xích Nguyệt An đến rồi! Trương Nguyên Thanh cùng Khấu Bắc Nguyệt sắc mặt trầm xuống, trong mắt đều lóe ra sát khí cùng lửa giận.

Tầng tầng lớp lớp biển lửa, dọc theo vách tường, trần nhà lan tràn, phụ trợ Xích Nguyệt An giống như thần lửa thượng cổ, khôi ngô khí phách, tràn đầy khí thế.

Hắn tuổi ngoài bốn mươi, tóc dựng thẳng vuốt ngược, làn da hơi ngăm đen, mũi rộng mặt to, da thịt má căng đầy, cho người ta cảm giác dũng mãnh rắn rỏi, nếp nhăn nơi khoé mắt nhỏ bé dày đặc tăng thêm vài phần sức quyến rũ của đàn ông trưởng thành. Xích Nguyệt An lấy Hỏa Hành trốn vào đại sảnh, ánh mắt sắc bén đảo qua hiện trường hỗn độn, sau khi thấy thi thể ba Linh Cảnh Hành Giả, con người hắn hơi co lại, ánh mắt trở nên càng thêm lạnh lùng.

Chương 469: Cứu viện (1)

“Ba tên phế vật!”.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nhìn thấy Võ gia hôn mê bất tỉnh, sắc mặt mới có chút tốt lên.

Người này là công cụ vơ vét của cải của hắn, hơn nữa khống chế cho hắn quan viên các cấp Tùng Hải, hắn có thể ở khu Sa Khẩu nói phải nghe đe phải sợ, trừ thực lực cảnh giới Thánh Giả của bản thân, nắm trong tay “chứng cứ”

quan viên các cấp cũng là một trợ lực lớn. Bồi dưỡng một công cụ VỚ vét của cải ra hồn, So với bồi dưỡng Linh Cảnh Hành Giả khó hơn rất nhiều.

Võ gia không chết, cứ điểm Đồng Tước lâu này liền có thể giữ được.

“Xích Nguyệt An!”

Đôi mắt Khấu Bắc Nguyệt lập tức đỏ lên, giăng kín tơ máu, khuôn mặt tuấn tú trở nên dữ tợn, như một con sư tử nổi giận. Xích Nguyệt An nghe tiếng nhìn tới, nhàn nhạt nói: “Tao ngày hôm qua tra hồ sơ một phen, mới biết được là mày thằng nhãi con này. Từ khi chạy ra khỏi phòng để xác của văn phòng cảnh sát, gần hai năm chưa có tin tức, cũng không lộ diện, tao còn tưởng mày đã sớm chết ở trong linh cảnh”

Nói tới đây, Xích Nguyệt An liếm môi, hiện lên nụ cười:

“Chị gái mày rất không tồi, từ khi nó đến Đồng Tước lâu, tao buổi tối mỗi ngày đều phải ở nơi này, nó khiến tạo cảm giác được sự vui vẻ lâu rồi không có, tao thích dùng đủ loại phương thức đùa bỡn nó, ngược đãi nó. Đáng tiếc nó không nghe lời gì cả, tính cách quật cường, cho nên có đôi khi, tao sẽ gọi khách khác cùng nhau.”

“Câm miệng! ! !”

Khấu Bắc Nguyệt sụp đổ, thù mới hận cũ cuồn cuộn dâng lên, bộ dáng trước khi chết của chị gái hiện lên ở trong đầu, hắn mất đi lý trí, rít gào lao về phía Xích Nguyệt An. Thấy thế, Xích Nguyệt An cười lạnh, lộ ra vẻ mặt mưu kế thực hiện được, hắn không nhanh không chậm từ trong ô vật phẩm triệu hồi ra một cái bao tay mỏng màu đỏ. Không ổn, ở trước mặt một Thánh Giã mất đi lý trí, so với tìm chết có cái gì khác nhau. Trương Nguyên Thanh lập tức triệu hồi ra Súng Ngắn Bùng Nổ, nổ súng yểm hộ.

“Đoàng đoàng!”

Viên đạn so với Khấu Bắc Nguyệt nhanh hơn một bước đến mục tiêu, nhưng Xích Nguyệt An chỉ đưa tay ở trước mặt nhẹ nhàng chống đỡ, một vách ngăn do lửa tạo thành bỗng dưng xuất hiện. Đạn lõi thép có công năng bùng nổ dừng ở không trung xoay tròn tốc độ cao, lại không cách nào tiến lên cho dù 1 cm. Chúng nó còn chưa kịp nổ, đã bị nhiệt độ cao nung chảy thành nước thép màu đen.

Xích Nguyệt An không đi nhìn kẻ địch nổ súng, tay phải đeo bao tay mỏng màu đỏ, "Vì một tiếng, phun ra ngọn lửa hừng hực, tiếp đó ngưng thực, hình thành một thanh trường đao bên trong vàng tươi, tầng ngoài đỏ rực. Thanh đao này không giống vũ khí Hỏa sư khác ngưng tụ thành, liếc một cái có thể nhìn ra là lửa ngưng tụ, thanh đao này của Xích Nguyệt An, nhìn qua, chính là một cây đao thật sự. Xích Nguyệt An nhảy một bước tới, Ong một tiếng, trường đao đỏ rực vẩy ngược hướng lên trên. Gió nóng ập vào mặt, Khấu Bắc Nguyệt đang nổi giận khôi phục bình tĩnh một chút, mã tấu giơ ngang trước người. Xẹt xẹt! Lưỡi đao của hai vũ khí ma sát, mã tấu trong tay Khẩu Bắc Nguyệt nháy mắt đỏ như bàn ủi, trong một tiếng "Phành"

trầm mà nhẹ, mã tấu đã gãy.

Khấu Bắc Nguyệt không kịp đau lòng đạo cụ hư hao, bày ra năng lực cận chiến Yêu mê hoặc nên có, thân hình ngửa mạnh ra sau, để lưỡi đao nóng rực vẩy ngược sát qua ngực bụng mình. Xích Nguyệt An cất bước lần nữa, đao lửa thu lại, sau khi vận lực ngắn ngủi, liền quét ngang lưng.

"Cộp cộp cộp."

Tiếng bước chân dồn dập mà thanh thúy ập tới, giày khiêu vũ màu đỏ chạy như điên bay lên, hướng tới eo bụng đối phương cho ngay một bộ liên hoàn cước vừa nhanh vừa mạnh. Lấy thể trạng của Xích Nguyệt An, cũng bị đạp lảo đảo một cái, lưỡi đao lệch đi. Xích Nguyệt An lui về phía sau một bước, trường đào tùy theo ý muốn thu nhỏ lại thành đoản đao, chém về phía giày khiêu vũ màu đỏ quỷ dị.

Vù!

Lưỡi đao thiêu đốt không khí, rõ ràng chém trúng đôi giày khiêu vũ kia, nhưng không khác gì chém vào không khí.

"Hả?"

Vẻ mặt Xích Nguyệt An ngẩn ra, tựa như không ngờ được sẽ là kết quả như vậy.

Đúng lúc này, khuôn mặt hắn bao phủ khí đen, hai mắt đỏ rực, thô bạo và điên cuồng thay thế bình tĩnh cùng trầm ổn.

Lý trí nhanh chóng sa ngã, tư duy tràn đầy hỗn loạn, hắn ở trong hai ba giây, "lột xác"

thành dã thú bị bản năng cùng cảm xúc chống đỡ. Ngay tại lúc thần trí hắn thác loạn, một lưỡi dao lập lòe ánh sáng lạnh, im lặng xuất hiện ở cổ hắn, cắt về phía động mạch cổ. Bóng dáng người đánh lén Trương Nguyên Thanh chợt hiện lên ở phía sau Xích Nguyệt An.

Ở trong một đám đạo cụ của Trương Nguyên Thanh, Súng Ngắn Bùng Nổ, Găng Tay Côn Đồ hai món đạo cụ nghề nghiệp Hỏa sư bị đào thải trước hết, chúng nó khẳng định không thể đối phó Hỏa sư cảnh giới Thánh Giả cùng nghề nghiệp. Lư Hương Cóc Trời thời gian bố trí trước quá dài, trường hợp thế này không dùng được.

Chương 470: Cứu viện (2)

Kèn Xona của Loa Vua Mèo không thể dùng nữa, tiếng trống sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với Khấu Bắc Nguyệt, hại hắn bị Xích Nguyệt An giết trong nháy mắt, tương đương giúp kẻ địch đâm sau lưng đồng đội. Con Mắt Người Quan Sát và nhẫn dịch dung thuộc về loại phụ trợ, trực tiếp lướt qua, công năng của chày Phục Ma không thích hợp cho trường hợp này.

Đạo cụ duy nhất có thể tạo thành uy hiếp đối với Xích Nguyệt An, chỉ có Lưỡi Dao Khát Máu, giày khiêu vũ màu đỏ, khăn voan đỏ cùng bù nhìn. Trong bốn món đạo cụ, bù nhìn bắt nguồn từ Hắc Vô Thường, là đạo cụ nổi lên hiệu quả nhanh nhất, có thể trực tiếp uy hiếp đến Thánh Giả cấp 4. Tuy Xích Nguyệt An là Thánh Giả cấp 4, mạnh hơn ba vị Linh Cảnh Hành Giả vừa rồi, nhưng hắn là Hỏa sư, Trương Nguyên Thanh tin tưởng mình có thể đánh lên thành công.

"Xẹt!"

Lòng bàn chân Xích Nguyệt An trượt một cái, thân thể ngã về phía sau, tránh được tập kích cắt về phía động mạch cổ. Trương Nguyên Thanh không chút hoang mang, xoay lưỡi đao, đâm xuống phía dưới. Phốc!

Lưỡi Dao Khát Máu đâm thủng bả vai Xích Nguyệt An.

Thần dạ du… Đau đớn khiến đầu óc Xích Nguyệt An tỉnh táo vài phần, lưng bật ra, đội Lưỡi Dao Khát Máu đứng thẳng dậy, hoàn toàn mặc kệ vết thương lại sâu thêm, lòng bàn tay dâng lên một quả cầu lửa, bổ về phía người đánh lén sau lưng. Trương Nguyên Thanh đeo Con Mắt Người Quan Sát, dự đoán được trước công kích của hắn, không nhanh không chạm nghiêng người né tránh. Xích Nguyệt An tấn công thất bại, năm ngón tay chợt nắm chặt, quả cầu lửa ở lòng bàn tay nổ tung "Ầm", giống như dẫn nổ một quả lựu đạn mạnh. Kỹ năng thương hiệu của Găng Tay Côn Đồ, Hỏa sư cấp 4 dễ dàng làm được, hơn nữa uy lực mạnh hơn mãnh liệt hơn. Thân thể Trương Nguyên Thanh chia năm xẻ bảy, tán loạn thành vô số bọt nước, hắt lên mặt đất.

Đối mặt một vị Thánh Giả cấp 4, hắn sao có khả năng không mặc vào Pháp Bào âm dương trước đó.

Đạo cụ này giao cho hắn năng lực khống chế nước cùng khống chế lửa, gián tiếp nắm giữ kỹ năng của Thủy quỷ cùng Hỏa sư.

"Thủy quỷ?"

Xích Nguyệt An cả kinh.

Thủ đoạn của người này nhiều đến mức khiến hắn kinh ngạc, đã có Dạ Du của Thần dạ du, lại có nguyền rủa của Vu CỔ sư, đồng thời còn nắm giữ kỹ năng bị động của Thủy quỷ. Xích Nguyệt An vươn hai cánh tay ra, lòng bàn tay nhắm vào mặt đất, nhắm ngay kẻ địch hóa thành bọt nước. Muốn đối phó Thủy quỷ rất đơn giản, trực tiếp lấy nhiệt độ cao bốc hơi chỗ nước kia là có thể giết chết. Trong quá trình này, từng vầng sáng nhu hòa thánh khiết từ trong cơ thể Xích Nguyệt An dâng lên, chữa trị vết thương bả vai, ngăn chặn khí đen sa ngã. Nội giáp Cam Lâm, đạo cụ tới từ Nhạc sĩ đã phát huy công hiệu.

"Vù!"

Lòng bàn tay phun ra hai con rắn lửa nóng rực, liếm bọt nước trên mặt đất. Bốp!

Trong lúc nguy cấp, Khấu Bắc Nguyệt bật người dậy, một đòn đá cao chân quật vào hai cánh tay Xích Nguyệt An, lửa nhất thời phun về phía trần nhà. Ầm ầm hai tiếng, giày khiêu vũ màu đỏ phối hợp công kích, thế mà lại tạm thời áp chế Thánh Giả cấp 4.

"Ào ào."

Vòi phun chữa cháy ở trần nhà cảm ứng được lửa, phun ra bọt nước mạnh mẽ dày đặc, thấm vào mặt sàn.

Ý thức của Trương Nguyên Thanh rốt cuộc trở về, mượn dùng bọt nước như cơn mưa ngọt lành, thong thả ngưng tụ thân thể, khôi phục thành hình người.

Hắn vừa khôi phục hình người, khôi phục thị giác, liền thấy ngoài thân Xích Nguyệt An "Ầm"

nổ tung, khí tức liên tiếp kéo lên, mang đến uy áp đáng sợ. Kẻ Nổi Giận!

Kỹ năng trung tâm của Hỏa sư Thánh Giá cảnh.

Từ cấp 4 đến cấp 6, toàn bộ giai đoạn Thánh Giả, Hỏa sư chỉ có một kỹ năng — Kẻ Nổi Giận.

Kỹ năng này có thể tăng lên trên diện rộng lực lượng của Hỏa sư, từ gấp đôi đến gấp ba khác nhau, bởi vậy Hỏa sư Thánh Giả cảnh được coi là tồn tại tiểu vô địch, ở giai đoạn này, cho dù là Yêu mê hoặc, cũng phải tránh đi mũi nhọn.

Khấu Bắc Nguyệt đang tấn công mãnh liệt bên người, thân thể hơi cứng đờ.

Giày khiêu vũ màu đỏ chưa chịu ảnh hưởng, nhưng công kích của nó cũng không cách nào lay động Hỏa sư trong "nổi giận"

nữa. Hai đầu gối Xích Nguyệt An hơi trầm xuống, nắm tay phải nắm chặt ở ngực, đẩy ra như trục truyền lực.

"Rắc!"

Xương ngực Khấu Bắc Nguyệt nháy mắt gãy, bay đi như bao cát rách, va đập thật mạnh vào máy chơi game phía sau. Hắn chậm rãi gục xuống đất, thân thể co giật, vậy mà không có cách nào dậy nữa.

Bộp bộp bộp… Xích Nguyệt An tốc chiến tốc thắng, không cho hắn cơ hội thở dốc, lòng bàn tay đeo bao tay mỏng phun ra lửa, ngưng tụ thành trường đao, bỗng chém xuống.

"Ào ào."

Trương Nguyên Thanh không kịp sử dụng khăn voan đỏ, thân thể một lần nữa sụp đổ thành nước trong suốt, cuốn theo nước trên trần nhà phun xuống, hóa thành một dòng nước quanh co khúc khuỷu. Dòng nước uốn lượn lao tới, bao lấy trường đào dữ dội.

Chương 471: Cứu viện (3)

"Xèo xèo xèo!"

Dòng nước trong suốt nháy mắt trở nên đục ngầu, toát ra lượng lớn bọt khí cùng khói trắng, hiện ra trạng thái sôi trào. Nước do vòi phun đổ xuống không ngừng bổ sung cho đống nước, hình thành cân bằng vi diệu với trường đao dữ dội.

Trong quá trình này, giày khiêu vũ màu đỏ đạp vào ngực hắn từng phát, dốc hết sức cứu giúp chủ nhân vô dụng.

“Muốn chết! Tao liền cho mày hóa thành tro bụi”

Trong mắt Xích Nguyệt An chợt lóe ánh lửa, nhiệt độ của trường đao dữ dội kịch liệt tăng cao, bốc hơi ra lượng lớn sương mù, quầng nước bao lấy trường đao phát ra tiếng “Phốc phốc”

hung mãnh, trong thời gian ngắn bốc hơi hơn phân nửa, căn bản không kịp bổ sung.

“Đoàng!”

Tiếng súng dày nặng mà vang dội vang lên ở ngoài đại sảnh.

Cái gáy Xích Nguyệt An chợt lún xuống, thân thể hướng phía trước lảo đảo.

Còn có kẻ địch? Hắn vội vàng ổn định thân thể, nhịn đau ở cái gáy, quay người phòng bị cửa đại sảnh.

Chỗ cửa, có ba người đi vào, cầm đầu là thanh niên mặc quần cộc, áo ngắn tay rộng thùng thình, đi dép xỏ ngón, trên mặt hắn treo nụ cười tủm tỉm, ánh mắt nheo thành một khe hở, lộ ra sự lười biếng tản mát ra từ trong xương cốt. Bên trái hắn là người đàn ông áo gi-lê đen sơmi trắng, giày da bóng lộn, hàng ria mép xử lý chỉnh tề, cho dù là nửa đêm ra ngoài, cũng không mất đi tao nhã cùng thể diện.

Bên phải là một người đẹp con lai áo sơmi trắng phối hợp váy ống màu đen, quyến rũ xinh đẹp, đôi chân dài mượt mà đi tất chân màu đen, hai tay giơ ngang một khẩu súng trường hoa lệ in hoa văn màu vàng.

Rốt cuộc đến rồi… Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội khôi phục hình người, mềm nhũn ở bên cạnh Khấu Bắc Nguyệt.

Đồng thời, hắn gián đoạn công năng đuổi giết của giày khiêu vũ màu đỏ, mở ra hình thái thứ hai, đi ở trên chân.

Làm như vậy cũng là phòng ngừa Xích Nguyệt An không để ý võ đức đánh lén, cũng là vì tránh cho giày khiêu vũ màu đỏ tìm hắn đấu nhảy.

Trương Nguyên Thanh không ngờ được Xích Nguyệt An tới nhanh như vậy, nhưng từng làm dự phòng phương diện này, trước khi hành động, đã thông báo Quan Nhã, báo sự việc cho đối phương. Lấy kinh nghiệm cùng trí tuệ của Quan Nhã, sau khi phát hiện việc này liên quan đến Thánh Giả, khẳng định sẽ thông báo Phó Thanh Dương, mà sẽ không đến một mình.

Cô cũng quả thật làm như vậy, nhưng Trương Nguyên Thanh không ngờ được người đến không phải Phó Thanh Dương, mà là Linh Quân.

Gã này có được không, hắn chính là rác rưởi mà Phó Thanh Dương khâm điểm… Trương Nguyên Thanh thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Ánh mắt Quan Nhã dừng lại vài giây ở trên người Trương Nguyên Thanh, tiếp đó dời đi, nhìn về phía Xích Nguyệt An, nghiến răng nghiến lợi nói: "Bà muốn một phát súng bắn nổ đầu chó của mày"

Lý Đông Trạch lấy ra súng ngắn, giơ ngang gậy chống.

Linh Quân vội vàng nâng tay, làm động tác ấn hờ vài cái ở trước mặt hai người, lười biếng cười nói: "Chuyện gì cũng từ từ, hòa khí phát tài, hòa khí phát tài"

Xích Nguyệt An đánh giá ba người, trầm giọng nói:

"Các người là ai?"

Khi nói chuyện, vầng sáng nhu hòa thánh khiết nhộn nhạo, chữa trị vết bắn ở cái gáy.

Tùng Hải rất lớn, Linh Cảnh Hành Giả khu khác nhau cơ bản sẽ không lui tới, Xích Nguyệt An thân là chấp sự, càng không thể biết hành giả bình thường của khu khác. Hắn sở dĩ áp chế tính tình nóng nảy cùng sát khí, là người trẻ tuổi nhìn rất dễ nói chuyện, tính tình hiền hoà kia, khiến hắn cảm nhận được uy hiếp.

Lý Đông Trạch trầm giọng nói: "Tôi là thập trưởng đội 2 khu Khang Dương phân bộ Tùng Hải của Ngũ Hành Minh, không lâu trước đây nhận được tố cáo, nói nơi này có người tụ tập đánh bạc, tụ tập dâm loạn"

Thập trưởng khu Khang Dương… Xích Nguyệt An không chút hoảng hốt, thản nhiên nói:

“Không có chuyện như vậy, tôi nhận được tố cáo, có nghề nghiệp tà ác lẻn vào nơi ở tư nhân, đại khai sát giới, cố ý chạy tới xử lý. Chuyện này tôi đã tiếp nhận, các người trở về đi?

Ba người đều không nhúc nhích.

Xích Nguyệt An nheo mắt, giọng điệu chợt nghiêm khắc, chất vấn:

“Như thế nào, người khu Khang Dương, muốn xen vào chuyện khu Sa Khẩu tôi? Đừng nói cậu một tên thập trưởng, Phó Thanh Dương cũng không có tư cách nhúng tay chuyện khu trực thuộc tôi, nếu không cút, ông đánh chết bọn bây, bọn bây đoán trưởng lão hội sẽ không chủ trì lẽ phải thay bọn bây hay không”

Phân bộ Tùng Hải văn bản rõ ràng quy định, hành giả chính phủ đại khu khác nhau, không thể nhúng tay chuyện ở ngoài khu trực thuộc, trừ phi trưởng lão cho phép, hoặc hành giả chính phủ đại khu đó đề xuất trợ giúp. Quy củ bày ở đó, Xích Nguyệt An còn có thể để người khu khác tiếp nhận Đồng Tước lâu hay sao?

Hắn nói đánh giết, không phải uy hiếp miệng, ba người này nếu là cố ý nhúng tay, tranh đoạt quyền chủ đạo Đồng Tước lâu, cùng ra tay đối với hắn, vậy tính chất liền lớn rồi.

Hành giả chính phủ khu Khang Dương một mình nhúng tay công việc khu khác, cùng bạo lực cướp đoạt, ra tay đối với chấp sự khu đó, hắn cho dù giết những người này, đó cũng là phòng vệ chính đáng. Nhiều nhất sau đó chịu xử phạt.

Chương 472: Cứu viện (4)

Ặc, chuyện này chúng ta hình như quả thật không chiếm lý, không bằng dẫn người rút đi trước”

Linh Quân là tới cứu người, không phải tới tra án, hắn cũng không phải người Ngũ Hành Minh, không quá muốn quản việc này. Quan Nha và Lý Đông Trạch nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Dẫn người đi?”

Xích Nguyệt An càng thêm cường thế, hừ lạnh nói: “Cái này không thể được, bọn hắn là nghề nghiệp tà ác, chẳng những giết hại đội viên của tôi, còn tàn sát người thường, các người nói mang đi liền mang đi? Là muốn bao che tội phạm”

Nói tới đây, hắn bỗng khẽ biến sắc, quay phắt đầu lại, nhìn về phía thanh niên dung mạo bình thường, từng thi triển kỹ năng Dạ Du.

Khu Khang Dương, Thần dạ du…

“Mày là Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Xích Nguyệt An khẽ biến sắc. Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh có loại tâm lý lưu manh nợ nhiều không sợ, nhếch mép: “Là bố của con đấy!”

Vừa sử dụng xong Pháp Bào âm dương, cảm xúc của hắn trở nên nóng nảy bốc đồng, cực kỳ ương ngạnh. Nguyên Thủy Thiên Tôn, công huân cấp A, rất được trưởng lão hội coi trọng… Xích Nguyệt An nhất thời thấy khó giải quyết, một nhân vật như vậy, không có cách nào giết. Ít nhất không thể do hắn tới giết.

Hắn nhanh chóng thay đổi sách lược, hít sâu một hơi, nhìn về phía ba người bọn Linh Quân, giọng điệu áp bách, nói: “Các người có thể mang hắn đi, nhưng một tên Yêu mê hoặc khác không thể mang đi.”

Sách lược kế tiếp chính là tiêu hủy chứng cứ, dọn sạch cô gái của Đồng Tước lâu, chỉ cần không có bằng chứng, lấy địa vị chấp sự của hắn, cộng thêm quyền quý phía sau yểm hộ, có thể việc lớn hóa nhỏ xử lý xong việc này.

Linh Quân khẽ gật đầu: “Có thể!”

Hắn quay sang nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: “Đi thôi, rời khỏi nơi này trước, chuyện tiếp theo, cậu móc nối với Phó Thanh Dương”

Móc nối chính là đi lưu trình. Muốn điều tra một chấp sự, phải trải qua trưởng lão đồng ý, đệ trình thỉnh cầu kiểm tra, đệ trình chứng cứ. Mà trưởng lão cấp trên của Xích Nguyệt An, còn không phải Cẩu trưởng lão, tình huống càng thêm phức tạp.

“Không, không thể đi, hôm nay đi rồi, chuyện này liên hoàn toàn không có kết quả”

Trương Nguyên Thanh chống đỡ thân thể đứng lên, nhìn về phía ba người bọn Linh Quân, thở hổn hển, nói: “Ông đây đã điều tra xong, Xích Nguyệt An nâng đỡ thế lực hắc ác, bắt cóc, giam cầm phụ nữ, bức bách họ bán dâm, dùng họ hối lộ quan viên các cấp khu Sa Khẩu, cưỡng ép mua nhiều tới hơn một ngàn cửa hàng. Mặt khác, hắn còn có hiềm nghi giết người.”

Hắn mang tình báo hôm nay tìm hiểu được, từng vụ, từng việc nói ra. Lý Đông Trạch nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Hắn chỉ là từ chỗ Quan Nhã nghe đại khái, chưa có nhận thức mang tính thực chất. Mà Quan Nhã cũng như thế. Cô từ chỗ Trương Nguyên Thanh nghe nói, là thế lực hắc ám khu Sa Khẩu hãm hại phụ nữ, hối lộ quan viên các cấp. Cho dù như vậy, Quan Nhã cũng đã cảm giác được thân thể không thoải mái, phát ra sự phẫn nộ từ trong lòng.

Tuyệt đối không ngờ, nhóm người này làm, so với tưởng tượng của cô còn phát rồ hơn. Bọn họ thương tổn đối với phụ nữ trong tòa nhà đã không thể dùng “hãm hại”

đơn giản để hình dung, mà là công cụ vơ vét của cải, đạo cụ phát tiết thú tính. Cái này còn không bao gồm một ít cạnh tranh làm ăn tính chất ác liệt.

Vẻ mặt lười biếng của Linh Quân từng chút một trở nên nghiêm túc, nụ cười khóe miệng chậm rãi biến mất.

Gã này nổi giận thật rồi… Quan Nhã tay cầm súng trường, sâu sắc phát hiện vẻ mặt Linh Quân biến hóa.

Hoa công tử trong bốn công tử, là thương hướng tiếc ngọc nhất, lúc còn trẻ đọc Hồng Lâu, liền tôn sùng gã tồi thời cổ là thần tượng, thì phải làm đàn ông như Bảo Ngọc. Cũng học đầu vào đấy cách nói chuyện của gã tồi, treo câu “Nữ nhi là cốt nhục làm bằng nước, đàn ông là cốt nhục làm bằng bùn”

treo bên miệng, coi như câu cửa miệng. Không chỉ có thế, khi còn trẻ hắn theo ông ngoại trưởng lão Bách Hoa hội, đến Phó gia bái phỏng, liếc một cái liền nhìn trúng Quan Nhã thời thiếu nữ, bất ngờ nói: “Lâm muội muội của ta đến rồi.”

Sau đó bị Quan Nhã đánh rụng răng cửa.

Thì ra là Dung ma ma, Linh Quân dừng cường trước bờ vực, bỏ gian tà theo chính nghĩa, lại gặp được tiểu vu bà, bất ngờ nói: "Thì ra Bảo tỷ tỷ của ta ở đây"

Một cái răng cửa khác cũng bị đánh rụng. Từ đó về sau Linh Quân liền anti cả đời đối với cô gái Phó gia. Tóm lại, ở trong mắt vị Cổ Bảo Ngọc đương đại này, đủ loại hung ác của Xích Nguyệt An khiêu chiến tam quan nghiêm trọng, xúc phạm điểm mấu chốt. Ở lúc tổ ba người Linh Quân tức giận bởi hành vi của Xích Nguyệt An, Khấu Bắc Nguyệt nửa hôn mê nửa tỉnh, trong đầu chỉ có một câu quanh quẩn: Ngươi là Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Hắn không phải Viên Đình, hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia giết chết Lý Hiển Tông, thiên tài quật khởi như sao băng của phân bộ Tùng Hải, hành giả chính phủ mà Tiểu Viên kết bạn, thế mà lại là hắn

Chương 473: Dẫn đường dư luận (1)

Khấu Bắc Nguyệt chấn động, nhưng lại cảm thấy hợp lý. Tiểu Viên mắt cao hơn đỉnh, kẻ bình thường tính tình ôn hòa, nhiều nhất đạt được thiện ý của cô, nhưng rất khó trở thành bạn.

Đợi một chút, hắn trước đó sao lại thổi phồng Nguyên Thủy Thiên Tôn, khó trách hắn phải thổi phồng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiểu Viên sao có thể làm bạn với loại người vô liêm sỉ này.

Ý nghĩ hỗn loạn, mảnh vỡ hóa hiện lên ở trong đầu Khấu Bắc Nguyệt, hắn cũng chỉ có thể miên man suy nghĩ, vừa rồi nắm tay của Xích Nguyệt An, đả thương nội tạng, nhắm chừng đã chảy nhiều máu. Thể trạng của Yêu mê hoặc sẽ không dễ dàng chết đi, nhưng cũng không có năng lực tự lành khoa trương như Thần dạ du.

Đối mặt từng cái lên án, Xích Nguyệt An đứng ngạo nghễ, cười lạnh nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày còn không phải chấp sự, biết mưu hại chấp sự là tội gì không? Đừng tưởng rằng mình lập công huân cấp A, thì có thể muốn làm gì thì làm. Hành giả chính phủ bình thường tâng bốc mày, không đại

biểu mọi người đều sẽ nâng đỡ mày, chút công huân đó, ở trong mắt người nội tình thâm hậu thật sự, chẳng là cái gì hết."

Trương Nguyên Thanh "Phi"

phun ra một ngụm bọt máu, lạnh lùng nhìn lại: "Ít nhất ở chỗ thằng khốn như mày, công huân cấp A rất hữu dụng. Linh Quân, tên kia là Xích Nguyệt An công cụ nâng đỡ, trong tay nắm giữ chứng cứ hắn hối lộ quan viên các cấp"

Ánh mắt hắn nhìn về phía Võ gia ngã bên chân tường, hôn mê bất tỉnh.

"Được!"

Linh Quân sắc mặt trầm trọng gật đầu, cất bước đi về phía Võ gia. Con ngươi Xích Nguyệt An hơi co lại, tầng ngoài âu phục trắng bóc, có đốm sáng màu đỏ sậm tự do, ấp ủ.

Bao tay mỏng màu đỏ tản mát ra nhiệt độ cao vặn vẹo không khí, lửa sắp phun mà chưa phun.

Mắt thấy hai người sắp đánh nhau, ngoài đại sảnh truyền đến một đợt bước chân hỗn độn dồn dập, Linh Quân dừng bước, nghiêng đầu nhìn. Xích Nguyệt An thu liễm màu đỏ sậm ngoài thân, bao tay tán đi nhiệt độ cao. Ba thành viên của đội 2 theo tiếng nhìn lại, cửa đại sảnh mở rộng có một đám trị an viên mặc đồng phục tràn vào, trong tay bọn họ cầm khiến chống bạo động cùng súng ống, mang theo giáp ngực, mũ giáp, võ trang hạng nặng. Người đàn ông trung niên duy nhất không cầm khiên, bị trị an viên vây ở trong, người này thân thể hơi béo, thịt hai bên má hơi rủ xuống, thể trạng to lớn, có thể thấy được lúc trẻ tuổi cũng là một người thanh niên khôi ngô.

"Tất cả ôm đầu ngồi xổm xuống"

Người đàn ông trung niên khẽ rống lên.

Nhìn thấy trị an viên sáng vác vai, đạn lên nòng, Xích Nguyệt An hơi ngẩn ra, hắn vốn tưởng kẻ chạy tới là tiểu đội Linh Cảnh Hành Giả dưới trướng. Sau khi nhận được thông báo, hắn phát ra tin tức cho các đội trưởng dưới trướng, sau đó dẫn đầu chạy tới trợ giúp, tính thời gian, những kẻ đó cũng nên đến rồi. Không ngờ chạy tới trước hết, ngược lại là đồng nghiệp văn phòng cảnh sát khu Sa Khẩu.

“Lỗ sở trường, sao ngài đến đây?”

Xích Nguyệt An giọng điệu trầm ổn.

LỖ Sở trưởng? Phó sở trường sai sử Khổng Lương Bình làm giả chứng cứ, bao che Xích Nguyệt An?

Trương Nguyên Thanh khẽ nhíu mày. Khấu Bắc Nguyệt bị thương nặng ngã xuống, hít thở lập tức dồn dập hẳn lên.

“Tôi nhận được quần chúng báo án, nói có kẻ phạm pháp xông vào chỗ tư nhân, ác ý giết người”

Sở trưởng Lễ mặc áo chống đạn, mũ giáp chống đạn, vẻ mặt nghiêm túc nói. Xích Nguyệt An khẽ gật đầu, chỉ vào đám người Linh Quân: “Là bọn chúng!”

“Nhóm người này lại lịch không rõ, hành hung giết người, cực kỳ nguy hiểm, sở trưởng Lễ, ông cũng nên cẩn thận”

Sở trưởng Lễ nghe hiểu ám chỉ, vẫn duy trì thái độ uy nghiêm, cao giọng nói:

“Bốn người bọn bây ôm đầu ngồi xổm xuống, cảnh cáo một lần”

Sau đó, hắn hầu như không có khoảng cách, không để lại đường sống cho người ta mở miệng:

“Cảnh cáo hai lần, cảnh cáo ba lần, nổ súng!”.

Trị an viên xung quanh đối với cấp trên chỉ huy trái quy định coi như không thấy, phục tùng vô điều kiện, lập tức nâng họng súng, mười mấy người mấy mấy khẩu súng đồng thời nổ súng, trút mưa đạn về phía bốn người. Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, màn đạn dày đặc như thế, có thể trực tiếp uy hiếp đến hắn. Tệ nhất là, Xích Nguyệt An và sở trường văn phòng cảnh sát khu Sa Khẩu thông đồng làm bậy, bày rõ muốn mượn tay các trị an viên bình thường này, chế tạo phiền toái, chế tạo nguy cơ cho bọn họ.

Giết trị an viên tính chất liền thay đổi, còn phải trừ điểm đạo đức.

“Rắc!”

Gạch dưới chân Linh Quân Vũ nát, một cây dây leo trang trí lá cây chui từ dưới đất lên, dây leo mang bản thân cuộn thành

một tấm khiên tròn đường kính ba mét.

Đoàng đoàng đoàng!

Toàn bộ đạn bắn vào trên khiến gỗ cứng rắn, hoặc bắn bay, hoặc cắm vào trong đó.

Linh Quân búng ngón tay, theo tiếng búng tay, gạch dưới chân các trị an viên nứt ra, từng sợi dây máy uốn lượn như rồng phá đất lao ra, điên cuồng sinh trưởng. Trị an viên sáng vác vai, đạn lên nòng người ngã ngựa đổ, đứng không vững.

Chương 474: Dẫn đường dư luận (2)

Dây leo to như cánh tay hoặc quật hoặc bổ, tiếng bốp bốp không dứt, trong thời gian ngắn đã mang hơn mười trị an viên quật ngã xuống đất. Sở trưởng Lỗ liên tục lui về phía sau, bỗng sau lưng tê rần, hoảng sợ cúi đầu, thấy một sợi dây leo từ bụng dưới chui ra, dính máu tươi. Hắn đau đớn kêu thảm thiết. Kết cục của trị an viên khác cũng không tốt hơn hắn, bị dây leo quật đứt gân gãy xương, đau tới mức ngay cả kêu thảm cũng không phát ra được.

“Mày dám thương tổn sở trường văn phòng cảnh sát, dám thương tổn trị an viên?”

Xích Nguyệt An thờ ơ lạnh nhạt khẽ nhíu mày, cười khẩy nói: “Người trẻ tuổi, bốc đồng là phải trả giá đắt”

“Trị an viên cũng tốt, sở trường cũng tốt, khi tao mất hứng, ai ồn ào, tao liền làm thịt kẻ đó”

Linh Quân không cười tủm tỉm nữa cả người lộ ra sự âm trầm, hắn chậm rãi đi về phía Xích Nguyệt An, giọng điệu lạnh nhạt: “Xích Nguyệt An, tao từng thấy rất nhiều kẻ so với mày tàn nhẫn hơn ác độc hơn, nhưng người có thể khiến tao tức giận không nhiều lắm”

Khi nói chuyện, thân thể Linh Quân bỗng nhiên bành trướng, áo ngắn tay rộng thùng thình rách toang, cánh tay, má lộ ra bên ngoài mọc ra lông rậm hoa văn đen vàng giao nhau, bàn tay rộng hơn dày lên, móng vuốt đen sì sắc bén bắn ra. Dép xỏ ngón rách toang, hai chân hóa thành chân sau của hổ. Mũi hắn rộng ra, con ngươi màu nâu co lại, biến thành một đôi mắt dữ

tợn màu hổ phách, lông đen trên trán hình thành một cái hoa văn chữ "Vương"

Chỉ hai ba bước, hắn liền biến thành một con hổ to lớn đứng thẳng hành tẩu, cao hai mét.

Con hổ to lớn hình người chậm rãi bổ nhào, chi trước chạm đất, trong cổ phát ra tiếng gầm nhẹ trầm hùng uy nghiêm, lao về phía Xích Nguyệt An.

"Thú vương?"

Xích Nguyệt An cũng không hoảng hốt, mọi người đều là Thánh Giả, chênh lệch sẽ không quá lớn, bao tay mỏng màu đỏ phun lửa, ngưng tụ thành một sợi roi dài màu vàng tươi.

"Bốp!"

Xích Nguyệt An vung cánh tay, quật về phía mãnh hổ chạy như điên mà đến. Mãnh hổ đang chạy như điên tốc độ cao bắn sang trái, sợi roi dài vụt trượt, lưu lại trên mặt đất một vết nứt thật sâu.

"Bốp bốp bốp!"

Xích Nguyệt An ra sức vung cánh tay, quật một rồi lại một cái công kích hung ác. Nhưng con hổ lớn vằn vện chợt trái chợt phải, nhanh nhẹn tránh đi từng lần quật, đột tiến đến trước người Xích Nguyệt An, chợt bổ nhào một cái.

Bộp bộp bộp… Xích Nguyệt An liên tục lùi mấy bước, cùng thu về sợi roi, để nó hóa thành một thanh kiếm thẳng.

Ngay sau đó, ngoài thân Xích Nguyệt An bùng nổ sóng nhiệt, khí tức kéo lên từng tầng một, thi triển "Kẻ Nổi Giận"

lòng bàn chân hắn khựng lại một chút, không lui về nữa, cơ bắp trên chân bành trướng, thúc đẩy thân thể giống như đạn pháo bắn về phía mãnh hổ đang lao tới trước mặt. Hắn biết đối phương là thú vương, có được năng lực hồi phục cường đại, nhưng Xích Nguyệt An không sợ lưỡng bại câu thương với nó.

Luận năng lực chữa trị, nội giáp Cam Lâm đủ để ngang hàng thú vương, mà Xích Diễm thần binh mang vào thuộc tính thiêu đốt, lại có thể ngăn chặn thú vương hồi phục. Lấy thương thế đổi thương thế, hắn không thiệt. Đột nhiên, con hổ lớn vằn vện trước mắt, thân thể giống như cá không xương, bắt đầu nhẹ

nhàng vặn vẹo, cũng không ngừng kéo dài. Ngay sau đó, con hổ to lớn vằn vện hóa thành một con rắn to lớn vảy đen to như thùng nước. Xẹt xẹt… Cây kiếm thẳng vốn nên đâm vào trái tim mãnh hổ, sát váy lướt qua, chế tạo ra vết thương cháy đen. Mà đầu của con rắn lớn bắn ra, nhe răng nanh, cắn cổ Xích Nguyệt An.

Không xong… Xích Nguyệt An chưa bao giờ gặp thú vương chuyển hóa hình thái nhanh như vậy, bất thình lình, lập tức muốn tự bạo, bức lui con rắn khổng lồ. Nhưng mà, thân thể bỗng dâng lên một cơn mệt mỏi mãnh liệt, đôi tay có thể xé sống hổ báo không dùng được sức, đầu gối mềm nhũn, thế mà lại ngã ngồi xuống đất.

Trúng độc rồi. Răng nanh con rắn khổng lồ ẩn chứa độc tố đáng sợ, thông qua phát cắn vừa rồi xé rót vào mạch máu, tê liệt thân thể.

“Ôi ôi!”

Xích Nguyệt An trừng lớn đôi mắt, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ không cam lòng.

Con rắn khổng lồ nhả miệng ra, đứng thẳng lên, vảy co về trong cơ thể, mọc ra hai chân, khôi phục hình người, bộ phận riêng tư bị lông rậm che.

“Thánh Giả cùng Thánh Giả, chênh lệch là rất lớn”

Linh Quân cúi đầu trào phúng một câu, quay đầu nhìn về phía Lý Đông Trạch, nói: “Anh mang theo tên chết tiệt đi lấy chứng cứ”

Lý Đông Trạch gật gật đầu, xách lên Võ gia hôn mê bất tỉnh.

Linh Quân tiếp theo nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nheo mắt nói: “Vụ án này tôi ra mặt thay cậu, nhưng cậu cuối cùng phải nghĩ trước, giải thích như thế nào với trưởng lão nguyên nhân làm bạn cùng nghề nghiệp tà ác”.

Tên rác rưởi này thật mạnh nha… Trương Nguyên Thanh còn đang trong chấn động.

Thánh Giả cấp 4 max kinh nghiệm, ở trước mặt hắn, yếu không nói nên lời. Hơn nữa, nhìn ra được, Linh Quân căn bản chưa thi triển toàn lực.

Chương 475: Dẫn đường dư luận (3)

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập một lần nữa truyền đến, bảy tám Linh Cảnh Hành Giả cầm trong tay súng ống, chen chúc xông vào đại sảnh. Nhìn thấy hiện trường hỗn độn, nhìn thấy Xích Nguyệt An cả người mềm nhũn dưới đất, các hành giả chính phủ chợt dừng bước, nhìn nhau.

Xích Nguyệt An Cố gắng ngẩng đầu lên, ở lúc chưa có ai chú ý tới mình, hướng về thuộc hạ chạy tới mấp máy môi, nói một đoạn tiếng môi khẩu hình: Cứu tao, bằng không, tao mang việc bọn mày từng làm tung ra toàn bộ.

Trời sáng, tiệm sủng vật. Teddy lông xoăn nhảy lên bàn gỗ, chậu hoa trên bàn vươn xúc tu xanh nhạt, tự giác thay nó mở ra máy tính xách tay, khởi động máy, nhập mật mã, đăng nhập phần mềm hội nghị giọng nói. Teddy lông xoăn yên lặng chờ đợi hơn mười phút, thẳng đến lúc thời gian hội nghị bắt đầu. Trong phòng hội nghị, bốn avatar lục tục lên mạng. Cẩu trưởng lão trầm ổn ho khan một tiếng, làm lời dạo đầu: "Video chứng cứ đều xem rồi nhỉ. Lão Hỏa, Xích Nguyệt An là cấp dưới của ông, xử trí như thế nào, ông tới quyết định đi"

Trưởng lão avatar là thần lửa ồm ồm nói: "Dựa theo bang quy, dựa theo minh quy, hắn đều phải chết. Ý kiến của tôi là, xử quyết tại chỗ, nếu ông không tiện ra tay, trả lại hắn cho tôi, tôi tự mình xử trí"

Video nội dung có mấy chục bộ, bao hàm cưỡng gian, cưỡng dâm, ngược đãi các loại nội dung, chứng cứ phạm tội khác bất luận, bằng vào những thứ này, đã đủ để định tội chết cho Xích Nguyệt An.

"Chỉ là định tội chết là xong rồi?"

Nữ trưởng lão avatar là dòng sông hừ lạnh nói:

"Tôi từng tìm đọc tư liệu tổng kiểm tra sức khỏe của Xích Nguyệt An, hắn có tâm lý thù hận phụ nữ rất mạnh, cùng với khuynh hướng bạo lực, đánh giá tâm lý như vậy, ông là làm như thế nào mà coi như không thấy, đã sớm nên điều tra hắn. Thân là trưởng lão, ông cũng có trách nhiệm"

"Cô đang dạy tôi làm việc?"

Trưởng lão Xích Hỏa bang cả giận nói. Đối với Hỏa sư mà nói, kỳ thị phụ nữ cùng khuynh hướng bạo lực đều là bình thường, chỉ cần tâm tính chưa hoàn toàn vặn vẹo, thì không cần trọng điểm quan sát.

“Có lẽ, tôi còn có thể dạy ông làm người”

Nữ trưởng lão Thủy Thần cung giọng điệu âm trầm. Trưởng lão Trung đình ra mặt hoà giải, nói: “Video chứng cứ cần trình kinh thành, không biết quan viên liên quan tới vụ án của khu Sa Khẩu sẽ xử lý như thế nào? Trưởng lão Xích Hỏa bang cười nhạo nói:

“Không có bối cảnh, Tôn Đại Thánh một gậy đánh chết, có bối cảnh, thu hồi vật cưỡi của mình mà thôi. Chuyện quan trường, không cần chúng ta đi quản, vẫn là nói một chút về vụ Đồng Tước lâu đi”

Cẩu trưởng lão nói: “Chuyện thứ nhất, Xích Nguyệt An nâng đỡ thế lực ngầm tàn ác, mấy năm qua Vơ vét của cải vượt qua hai tỷ, nhưng chúng ta chưa truy tung được tiền tham ô đi đâu.”

“Ý của ông là, sau lưng Xích Nguyệt An còn có người?”

Trưởng lão Bạch Hổ binh chúng cân nhắc nói.

“Chỉ là suy đoán”

Cẩu trưởng lão cười ha ha nói: “Hắn trước kia là người ở rể Chu gia”

“Giết hỏi linh là được”

Trưởng lão Xích Hỏa bang gọn gàng dứt khoát nói.

“Ngu xuẩn, xử tử chấp sự cần tổng bộ phê chuẩn, tổng bộ xét duyệt, điều tra cần thời gian”

Nữ trưởng lão Thủy Thần cung trào phúng nói. Thủy hỏa bất dung, hai vị trưởng lão vừa họp là cãi cọ, vừa thấy mặt là đánh. Cẩu trưởng lão nói: “Chuyện thứ hai, mấy tiểu đội hành giả của khu Sa Khẩu cùng Xích Nguyệt An lên án Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác, giết hại đồng nghiệp. Linh Quân cùng đội 2 khu Khang Dương thừa nhận lúc ấy có một vị Yêu mê hoặc ở đó”

Xích Hỏa bang trưởng lão trầm giọng nói: "Tôi từng tra camera theo dõi hiện trường Đồng Tước lâu, tình huống là thật. Hắn đối với điều này có gì giải thích?"

Cẩu trưởng lão nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa ra giải thích là – trừng ác dương thiện"

"Trừng ác dương thiện…"

Nữ trưởng lão Thủy Thần cũng thấp giọng lập lại một lần. Trưởng lão Xích Hỏa bang hừ lạnh nói: "Lấy lệ! Mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, làm bạn cùng Yêu mê hoặc hiếu sát thành tính, là vết nhơ vĩnh viễn không rửa sạch được của hắn. Dựa theo minh quy, lén lui tới cùng nghề nghiệp tà ác, nhẹ thì trục xuất Ngũ Hành Minh, nặng thì giam cầm, tử hình. Niệm hắn vạch trần hành vi phạm tội của Xích Nguyệt An, lập công lao, lại có công huân cấp A trong người, tôi cho rằng, ghi lỗi nặng xử phạt, giam cầm nửa năm"

Trưởng lão Bạch Hổ binh chúng liền nói ngay: "Tôi phản đối!"

Nếu ghi lỗi nặng, sẽ ảnh hưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn lên chức, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người của Bạch Hổ binh chúng, hắn không có khả năng đồng ý.

Cẩu trưởng lão mở miệng nói:

"Nơi này tôi giải thích một lần, chị gái của vị Yêu mê hoặc kia, là một trong những người bị hại ở Đồng Tước lâu, hai năm trước bị Xích Nguyệt An giết hại. Hắn bởi vậy trở thành Yêu mê hoặc, người này đã do Phó Thanh Dương bắt giữ, thẩm vấn rồi, chưa từng giết người thường"

Chương 476: Dẫn đường dư luận (4)

Nghe vậy, trưởng lão Thủy Thần cung vốn chần chờ lập tức phát biểu ý kiến: "Tôi cũng phản đối."

Trưởng lão Xích Hỏa bang cùng trưởng lão Trung đình chưa tỏ thái độ, cũng chưa nhả ra.

Ngũ Hành Minh đối với thành viên cấu kết người ngoài, xưa nay không nể mặt, cơ sở ngầm của Ám Dạ Mân Côi, nói giết là giết. Ghi lỗi nặng cùng giam cầm nửa năm, đã rất ôn hòa

rồi. Lúc này, trưởng lão Bạch Hổ binh chúng nói: "Phó Thanh Dương liên lạc tôi, hắn hy vọng có thể nói mạng với chúng ta"

Trong phòng họp im lặng một lát, Cầu trưởng lão nói:

"Để hắn vào đi"

Ba trưởng lão còn lại chưa phản đối.

Mười mấy giây sau, avatar Phó Thanh Dương xuất hiện ở phòng họp, khác với các trưởng lão lấy nguyên tố tương quan nghề nghiệp làm avatar, avatar toàn bộ phần mềm nói chuyện phiếm của Phó Thanh Dương, đều là chính hắn.

Các trưởng lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người của tôi, xử trí liên quan cậu ta, tôi có lời muốn nói!

Giọng Phó Thanh Dương không kiêu không nịnh, phát âm tiêu chuẩn, rõ ràng.

"Cậu muốn cầu tình cho hắn?"

Trưởng lão Trung đình mở miệng.

"Tôi sẽ không cầu tình cho bất luận kẻ nào, tôi sẽ chỉ trình bày sự thật"

Phó Thanh Dương giọng điệu bình tĩnh nói.

Công tử ca Phó gia tôn kính đối với trưởng lão, vẫn luôn để ở mặt ngoài, dù sao nữ nguyên soái ở trong mắt hắn cũng là rác rưởi, các vị đang ngồi khẳng định cũng đều là rác rưởi.

"Đầu tiên, tôi muốn báo cáo trước một lần đánh giá tâm lý của Nguyên Thủy Thiên Tôn— Kẻ chủ nghĩa duy tâm, giai đoạn này không đề nghị cho chức vị quá quan trọng.

"Hiểu biết người này, chúng ta có thể từ trong hành vi xử sự của hắn, tìm được logic hợp lý. Gã Yêu mê hoặc kia tên Khấu Bắc Nguyệt, hai năm trước, chị gái hắn vô cớ mất tích, sau bị giết hại, hắn bởi vậy trở thành Linh Cảnh Hành Giả.

"Người này tâm tính coi như không tệ, chưa lạm sát kẻ vô tội, thậm chí so với rất nhiều nghề nghiệp hợp pháp còn hợp pháp hơn. Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn duy tâm mới có qua lại với hắn. Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới sẽ ra tay giúp, có sự kiện Đồng Tước lâu đêm nay.

“Về pháp, hắn sai rồi, về tình về lý, tôi không cho rằng hắn có sai.”

Trưởng lão Trung đình thở dài: “Đối với kẻ chấp pháp mà nói, duy tâm không phải là chuyện tốt”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Chuyện tốt chuyện xấu, tạm thời bất luận, hắn ít nhất là người tốt, các trưởng lão không phản đối chứ”.

Năm vị trưởng lão chưa nói, xem như ngầm thừa nhận. Phó Thanh Dương chậm rãi nói: “Thành phần của Nguyên Thủy Thiên Tôn không có vấn đề, kế tiếp nói một chút về xử lý chuyện này. Ồn ào đến nước này, muốn che lấp giấu diếm là không có khả năng. Chúng ta tất nhiên cần tuyên bố thông cáo, hướng các nơi phân bộ, tổng bộ giải thích. Hành vi của Xích Nguyệt An, có tổn hại hình tượng Ngũ Hành Minh, đối nội đối ngoại đều có tổn hại, bởi vậy, chúng ta cần tránh nặng tìm nhẹ, cần tạo tấm gương. Các vị trưởng lão, mấy người cũng không muốn bị tổng bộ hỏi tội trách cứ chứ? Trưởng lão Thủy Thần cung cười nói: “Nói tiếp”

Phó Thanh Dương tiếp tục nói:

“Có thể định tính Xích Nguyệt An là thành viên Ám Dạ Mân Côi, ẩn núp ở trong Ngũ Hành Minh, làm xằng làm bậy, sưu cao thuế nặng, tất cả cái này đều là lỗi của Ám Dạ Mân Côi, có quan hệ gì với phân bộ Tùng Hải chúng ta, chúng ta cũng là người bị hại. Tổng kiểm tra sức khỏe vừa mới kết thúc, nội bộ Ngũ Hành Minh đối với Ám Dạ Mân Côi ăn mòn cũng không xa lạ, hoàn toàn có thể tiếp nhận. Nhưng nếu chỉ như vậy, vẫn như cũ không thể khiến mọi người tin phục, tiếng xấu thiếu giám sát không thể tránh được”

“Cho nên, chúng ta cần dẫn đường dư luận”

Cẩu trưởng lão trầm ngâm một phen: “Dẫn đường dư luận, là cái ý kiến hay, nói một chút suy nghĩ của cậu.”

“Kế sau tổng kiểm tra sức khỏe, phân bộ Tùng Hải ra đòn sấm sét, phái Nguyên Thủy Thiên Tôn điều tra các đại chấp sự, quả nhiên bắt được một thành viên Ám Dạ Mân Côi. Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình mạo hiểm, sưu tập chứng cứ, sau nhiều

lần sinh tử, phối hợp với tiểu đội linh cảnh khu Khang Dương, phá huỷ ổ giặc, bắt phản đồ"

Phó Thanh Dương một hơi nói xong, nghiêm trang nói: "Chuyện xấu liền biến chuyện tốt, các trưởng lão cảm thấy thế nào?"

Về phần xử trí Nguyên Thủy Thiên Tôn, trừng phạt anh hùng, không phải đánh mặt mình sao. Trong phòng họp nhất thời lâm vào trầm mặc.

Một lát sau, Cẩu trưởng lão khẽ lắc đầu: "Không ổn!"

Phó Thanh Dương khẽ nhíu mày, "Nơi nào không ổn."

Cẩu trưởng lão: "Tiêu đề quá dài"

Trưởng lão khác giữ im lặng. Phó Thanh Dương ngầm hiểu: "Tôi bây giờ liền sai người nghĩ lại tiêu đề, trời vừa sáng, liền phát đến diễn đàn."

Tám giờ sáng.

Phân bộ Tùng Hải ở diễn đàn gửi một bài đăng: Ám Dạ Mân Côi khinh người quá đáng, Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình một ngựa phá hủy hang ổ phản đồ Mặc kệ là Ám Dạ Mân Côi, hay là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều là "tag"

cực hút ánh mắt, bài đăng vừa gửi ra, lượng đọc mỗi giây tăng thêm cả trăm, số lượng bình luận cũng liên tiếp kéo lên. Không đến mười phút, đã có ba bốn trăm dòng.

Chương 47: Kết toán điểm đạo đức (1)

Đợi tới chín rưỡi, giờ cao điểm buổi sáng chấm dứt, đại bộ phận mọi người ngồi làm thì ngồi làm, ai dậy thì dậy, bình luận bài đăng đã 999+.

"Quả Nhân Có Bệnh: Hàng đầu! Sao lại là chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi đã đọc phát chán tin tức về hắn. Trước cắm mắt, đợi tới đơn vị lại đọc"

"Bé Heo Geogre: Mấy ngày nay tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật quá nhiều, cảm giác hắn luôn gây chuyện, không lúc nào yên tĩnh"

Từ lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành hành giả chính phủ tới nay, cách vài bữa liền bật ra sự kiện liên quan hắn, hơn nữa mỗi cái đều là việc lớn. Rất nhiều người trong diễn đàn đều cảm thấy hắn quá nhiều chuyện, từng món một, mãi không dứt.

May mà gần đây nghề nghiệp tà ác thí luyện, các nơi mỗi ngày đều có sự kiện săn giết cùng phản săn giết xảy ra, trên mạng độ thảo luận rất cao, ít nhiều phân tán sức chú ý. Đặt ở thời kì bình tĩnh, khẳng định phải có một đống người lẩm bẩm: Ăn đến ói rồi!

Nội dung bài đăng rất dài, nói là kế sau tổng kiểm tra sức khỏe, cao tầng phân bộ Tùng Hải tính tiến hành một lần điều tra nghiêm mật đối với cấp trung cấp thấp, để phòng cá lọt lưới. Vì thế ủy nhiệm Nguyên Thủy Thiên Tôn thành phần trong sạch, hơn nữa năng lực xuất chúng, âm thầm điều tra.

Trải qua tinh thần phấn đấu cố gắng cùng tự nguyện 007 của Nguyên Thủy Thiên Tôn, rốt cuộc tập trung một mục tiêu — Xích Nguyệt An chấp sự khu Sa Khẩu. Trải qua điều tra, Xích Nguyệt An thời gian dài đảm đương ô dù của thế lực ngầm đen tối, nuôi nhốt phụ nữ làm nô lệ, bán dâm, hối lộ quyền quý khu Sa Khẩu kiếm lời, nghi ngờ cạnh tranh làm ăn không dính đáng. Liệt kê ra từng cái một, trong đó còn bao gồm lời làm chứng của nữ bị hại.

Người xem da đầu phát tê, đọc mà ghê người.

“Năm Rộng Tháng Dài: Đây là chuyện một tên nghề nghiệp hợp pháp có thể làm ra? Hắn là như thế nào trèo lên vị trí chấp sự, trưởng lão cấp trên chẳng lẽ không cần điều tra sao. Ô, đúng rồi, làm quan cũng là hợp pháp, không phải vẫn như thế này như thế kia, đầy trong bụng đều là mồ hôi nước mắt nhân dân”

“Những Ngày Gian Khổ: Người anh em ăn nói cẩn thận nha. Chẳng qua, Xích Nguyệt An này thật sự không phải là người, xử tử đi, nhanh xử tử, đọc một chút mà huyết áp ông đây tăng vọt. Năm nào cũng tổng kiểm tra sức khỏe, nhưng hàng năm vẫn là có nhiều tên cặn bã ngồi không ăn bám như vậy, chẳng lẽ tổng kiểm tra sức khỏe là làm bài trí sao. Tôi có lý do hoài nghi cao tầng tổ chức có tham dự trong đó hay không?

Năm Rộng Tháng Dài bị quản lý viên cấm ngôn mười phút Những Ngày Gian Khổ bị quản lý viên cấm ngôn ba mươi phút Hai vị lên tiếng bén nhọn nhất này, quản lý diễn đàn phân biệt tặng mười phút cùng ba mươi phút cấm ngôn.

“Quả Nhân Có Bệnh: Hai người anh em bên trên cực đoan rồi nha, hợp pháp cũng không phải thánh mẫu, là con người thì có ác niệm, khác nhau chỉ ở chỗ có người không có cơ hội này. Cặn bã là khó có thể ngăn chặn, cho nên chúng ta hàng năm đều phải tổng kiểm tra sức khỏe, hàng năm đều phải quét dọn oai phong tà khí, phần kiên trì này mới là quan trọng nhất. Với lại, Xích Nguyệt An là người của Ám Dạ Mân Côi, chỉ có thể nói Ám Dạ Mân Côi quá ghê tởm. Về sau gặp tên nào giết tên đó. Nói thôi, tôi thu hồi lời vừa rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm tốt lắm, chuyện như vậy, càng nhiều càng tốt, vĩnh viễn xem không chán”

“Bé Heo Geogre: Ám Dạ Mân Côi thẩm thấu đối với Ngũ Hành Minh chúng ta có chút đáng sợ nha, lại là một chấp sự. Nội dung bài đăng tôi đã đọc rất nhiều lần, cảm giác nhiệt huyết sôi trào sảng khoái lòng người, đáng tiếc chưa mang chi tiết viết ra. Mọi người có chú ý tới hay không, bắt giữ tại chỗ Xích Nguyệt An, tên cặn bã kia là Thánh Giả đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm như thế nào.

““Khương Dương: Bài đăng nói, điều tra lấy chứng cứ là một mình một ngựa, nhưng chưa nói bắt giữ Xích Nguyệt An một mình một ngựa nha. Ài, tôi nếu là có một đồng đội như vậy, tôi đã không nát.

““Jenny Đa Tình: Oa, tôi đã thay đổi cái nhìn đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, tôi trước kia chỉ cảm thấy hắn là thiên tài, bộ dạng cũng không tệ, nhưng không ngờ nhân phẩm ưu tú như vậy, là đứa nhỏ chính trực. Thiên tài có thể có rất nhiều, nhưng người duy trì bảo vệ trật tự, mới khiến người ta tôn trọng nhất. Cao tầng phân bộ Tùng Hải vẫn là biết làm việc, sảng khoái lòng người”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Xem xong rồi, rất khó tưởng tượng một chấp sự lại có thể phát rồ như vậy, Nguyên Thủy không hổ là nam nhân tôi xem trọng, quá tuyệt vời. Hắn tương lai tất thành chấp sự, tôi muốn điều đi Tùng Hải”

“Vương Phi: Hừ, Xích Nguyệt An chuyện này tuy làm người ta tức giận, nhưng phân bộ Tùng Hải có thể quét dọn bệnh trầm kha, phần thái độ này đáng được khẳng định, tốt hơn phân bộ chúng tôi, phân bộ chúng tôi tất cả đều là một đám phần tử tham ô hủ bại, tôi hoài nghi tất cả bọn họ đều là thành viên Ám Dạ Mân Côi, đề nghị tổng bộ điều Nguyên Thủy Thiên Tôn tới đây tra án.”

Chương 478: Kết toán điểm đạo đức (2)

Danh tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức trở nên ánh vàng rực rỡ, tràn đầy khen ngợi.

Cái đó khác với tiếng trầm trồ khen ngợi giết chết Lý Hiển Tông, thay chính phủ xả cơn tức, cái trước thanh danh tăng thêm tập trung ở trên “cường đại”, “thiên tài”

những khái niệm này, SỢ mà không kính. Mà quét dọn bệnh trầm kha, trừng ác dương thiện, là thêm vào đối với nhân cách, phẩm tính. Tuy người như vậy một khi lật xe, cắn trả thật lớn, nhưng chỉ cần thủ vững phẩm chất đạo đức, vậy chính là một tấm biển chữ vàng, tích lũy tháng ngày, trừ khen Nguyên Thủy Thiên Tôn, phân bộ Tùng Hải cũng được tán dương thật lớn. Nhìn xem người ta cái thái độ này, có con sâu làm rầu nồi canh liền điều tra, có người xấu thì bắt, đây mới là thái độ cao tầng nên có, chỉ cần gốc không nát, một chút côn trùng có hại sớm hay muộn sẽ bị đưa ra công lý.

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Tôi vừa rồi đi tìm hiểu tình báo một lần, mọi người biết bối cảnh Xích Nguyệt An này của phân bộ Tùng Hải không, hắn trước kia là người ở rể Chu gia, về sau ly hôn, gia nhập Ngũ Hành Minh, nghe nói đi lại rất gần với Chu gia”

“Quả Nhân Có Bệnh: Ồ, người ở rể Chu gia à, khó trách coi trời bằng vung như vậy. Chấp sự không có bối cảnh, nào dám giống hắn”

“Vương phi: Ly hôn? Hắn là ở rể vị thiên kim nào của Chu gia”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Em gái gia chủ Chu gia, vị kia danh tiếng trong giới không tốt lắm, nghe nói thích nuôi trai bao, tác

phong sinh hoạt rất có vấn đề, mặt khác, cô ta cũng là kẻ biến thái, thích ngược đãi trai bao, tôi vừa tìm hiểu ra, năm trước cô ta làm một tên mặt trắng không làm đàn ông được nữa, cực kỳ tàn nhẫn. Mọi người nói Xích Nguyệt An ly hôn có phải chịu không nổi cô ta hay không? Hơn nữa, trong bài đăng nói Xích Nguyệt An thích ngược đãi phụ nữ. Không thể nói nữa, mọi người ai muốn hiểu biết nhiều hơn, nhắn tin riêng tìm tôi"

Phòng sách tối tăm.

Đèn bàn màu vàng nhạt chiếu vào trên màn hình máy tính, đại hộ pháp khoác áo choàng, ngồi ở bên cạnh bàn, đọc một phong bưu kiện. Nội dung bưu kiện chính là bài đăng nọ về Xích Nguyệt An trên diễn đàn Ngũ Hành Minh, còn kèm theo hành giả chính phủ trả lời tức giận mắng Ám Dạ Mân Côi. Đọc một lát, bờ môi dưới mũ trùm gắt gao mím lại, da mặt khẽ run rẩy.

"Đám trưởng lão khốn kiếp này của phân bộ Tùng Hải, khinh người quá đáng"

Đại hộ pháp phát ra tiếng mắng đè nén, trầm thấp tức giận. Nước bẩn gì cũng hắt tới trên người Ám Dạ Mân Côi ta phải không, bắt nạt Ám Dạ Mân Côi không có quyền chủ đạo dư luận phải không.

Đại hộ pháp chậm rãi phun ra một ngụm khí đục, thầm nhủ vừa lúc, thi đấu lôi đài nội bộ chính phủ sắp tới, nên cho bọn hắn một niềm vui bất ngờ.

"Ring ring ring."

Tiếng chuông điện thoại di động đánh Vẽ yên tĩnh, đại hộ pháp nắm lên thiết bị thông tin đặt ở trong tay, sau khi nhìn lướt qua người gọi tới, nhận cuộc gọi.

"Đại hộ pháp, tôi nghe nói, phân bộ Tùng Hải khinh người quá đáng, thế mà lại hại Ám Dạ Mân Côi ta tổn thất một vị Thánh Giả, thù này nhất định phải báo"

Trong điện thoại truyền đến tiếng mắng phẫn nộ của cấp dưới lệ thuộc trực tiếp".

Khóe miệng đại hộ pháp hung hăng run rẩy một phen. Ám Dạ Mân Côi là tổ chức bí ẩn, các thành viên cũng không lui tới với nhau, chỉ liên lạc với cấp trên trực tiếp.

Trừ thủ lĩnh, chỉ có ba đại hộ pháp có thể tìm đọc tư liệu thành viên tầng trung tầng dưới, cho nên cho dù là thành viên cấp Thánh Giả, cũng không biết trong tổ chức rốt cuộc có bao nhiêu người, sắp xếp ở tổ chức nào, cương vị nào.

“Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, Xích Nguyệt An kia cũng thật đủ biến thái, thủ đoạn vơ vét của cải thật nhiều, lại chọn cái khốn kiếp nhất. Ám Dạ Mân Côi chúng ta sao có thể chiêu mộ loại xấu xa này”

Đại hộ pháp hít sâu một hơi, giọng trầm khàn: “Người nhàn rỗi lắm sao, Phó Thanh Dương giết không, Nguyên Thủy Thiên Tôn giết không?”

“Cái này..”

Cấp dưới ngẩn ra một phen, tưởng quân cờ đại hộ pháp bồi dưỡng bị nhổ mất, tâm tình không tốt. Đại hộ pháp lười nhiều lời, răn dạy xong cấp dưới, dứt khoát dập điện thoại. Khu Khang Dương, đường Hối Thông. Thanh niên trên đầu đeo băng- đô thể thao, mặc quần áo bảo hiểm lao động, vung chổi, rất nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ dọn dẹp bụi bậm cùng rác rưởi trên mặt đường. Đối với chuyện dọn dẹp rác rưởi, Ma Nhãn Thiên Vương vẫn luôn rất ham thích, mặc kệ là rác rưởi chân thật, hay là rác rưởi của nhân loại.

Chỉ cần có thể trả thế giới sự sạch sẽ, hắn đều sẽ không chút do dự đi làm.

Đương nhiên hành vi dọn dẹp con đường thành thị, bản thân cũng là việc thiện, có thể tăng thêm điểm đạo đức, tuy không nhiều, hơn nữa hao phí thời gian, nhưng Ma Nhãn Thiên Vương đến Tùng Hải, làm chính là chuyện biển rộng tìm kim. Tìm người khắp Tùng Hải, cùng vừa quét rác vừa tìm người cũng không có xung đột.

Chương 479: Kết toán điểm đạo đức (3)

Ngẫu nhiên còn có thể đỡ ông bà cụ qua đường, thấy già mà không kính, còn có thể thưởng ông ta (bà ta)

mấy cái đánh, hoặc là đánh dấu kẻ đó, sau khi gom đủ điểm đạo đức, mò tới cửa lấy đầu. Lúc này, điện thoại di động trong

túi quần vang.

Ma nhãn đứng thẳng lưng, chống cái chổi, lấy ra điện thoại di động tiếp nghe.

“Thiên Vương, chúng ta thu thập được tình báo của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chỉ Sát cung, theo một tán tu trận doanh hợp pháp lộ ra, ngày gần đây, có thành viên Chỉ Sát cung xuất hiện ở chợ đen ngâm khu Khang Dương, một hơi mua rất nhiều tài liệu, tựa như tính rời khỏi Tùng Hải.

“Ồ? Muốn rút lui?”

Ma Nhãn Thiên Vương cười, hỏi: “Nguyên Thủy Thiên Tôn kia thì sao?”

“Tình báo của Nguyên Thủy Thiên Tôn tương đối phức tạp, kể rất khó kể rõ, tôi đã gửi đến hòm thư của ngài. Ma Nhãn Thiên Vương không đáp lại cấp dưới, trực tiếp cúp điện thoại, mở ra hòm thư, tải xuống văn kiện kèm theo trong mail. Ám Dạ Mân Côi, Nguyên Thủy Thiên Tôn. Ma Nhãn Thiên Vương nhìn lướt qua tiêu đề, bỏ qua, đọc nội dung. Nội dung trong văn kiện chính là bài đăng kia của diễn đàn chính thức Ngũ Hành Minh, kể tội trạng Xích Nguyệt An chấp sự khu Sa Khẩu.

Ma Nhãn Thiên Vương lúc ban đầu mặt không biểu cảm, sau khi đọc được bắt nhốt, cưỡng dâm, hối lộ quyền quý, bán trứng vân vân các từ ngữ, sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, sát ý trong ánh mắt hầu như sắp tràn ra. Dưới băng- đô trên trán, ma nhãn kia điên cuồng ngọ nguậy, giống như muốn đột phá phong ấn, hướng thế gian triển lộ lửa giận, thanh tẩy tội ác.

Ma Nhãn Thiên Vương một tay đè trán, tiếp tục đọc, rất nhanh đã đọc được tình hình giản lược Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình lẻn vào hang ổ bọn ác lấy chứng cứ, ở hang ổ chúng đại khai sát giới, bắt giữ chấp sự Xích Nguyệt An. Đọc một chút, con mắt dựng thẳng trên trán hắn dần dần bình tĩnh, sát ý trong mắt dần dần bình ổn.

Ma Nhãn Thiên Vương “Phì”

một tiếng: “Làm không tệ, hắn quả nhiên là thánh mẫu.”

Cái này tương xứng với tình báo hắn thu thập được có liên quan Nguyên Thủy Thiên Tôn, người này không có bất cứ

việc xấu gì, hồ SỐ sạch sẽ, hắn gần đây buồn rầu không có lý do ra tay đánh chết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Có lẽ ta sửa thành đưa hắn về Binh Chủ giáo, hành động vĩ đại thanh tẩy thế giới, nên có kẻ đồng hành”

Ma Nhãn Thiên Vương trầm ngâm một lát, gọi điện thoại di động cho cấp dưới.

“Ba sự kiện cần mày đi làm. Một, tra ra cho tao thân phận bối cảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai, sưu tập tình báo Ám Dạ Mân Côi, phát hiện bất cứ thành viên nào của Ám Dạ Mân Côi, giết không cần hỏi. Ba, tao muốn tư liệu quyền quý liên quan tới vụ án Xích Nguyệt An”

“Vâng!”

Biệt thự Vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở phòng sách, thưởng thức hồng trà thượng hảo, ăn đồ ngọt mùa hè em gái tai thỏ dâng lên. Ở bên cạnh hắn là Quan Nhã, đối diện là Linh Quân cùng Lý Đông Trạch. Linh Quân tặc lưỡi nói: “Phó Thanh Dương quả nhiên thích hợp lăn lộn quan trường nha, không biết xấu hổ, cực kỳ không biết xấu hổ, cách làm của hắn khiến tôi nhớ tới một tiết mục”

“Tiết mục gì?”

Trương Nguyên Thanh múc một thìa kem, phối hợp hỏi.

“Ồ, tiết mục lũ, cụ thể quên rồi”

Linh Quân chép miệng vài cái, nói:

“Tên Yêu mê hoặc kia xử trí như thế nào? Phó Thanh Dương đưa phương án chưa?”

“Chưa, hắn muốn chờ tôi chủ động tìm hắn nói chuyện”

Trương Nguyên Thanh nói. Lúc này, hắn thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở: “Điểm đạo đức + 2000 “Quả nhiên tăng điểm đạo đức rồi, hơn nữa còn là hai ngàn điểm… Trương Nguyên Thanh kinh ngạc vui vẻ.

Hắn đoán trước không sai, làm việc tốt tuyệt không chỉ có là góp tiền, công ích, đỡ bà cụ qua đường đơn giản như vậy.

Trừng ác dương thiện cũng là chuyện tốt.

Bây giờ xem ra, vụ án lớn tương tự, phải hạ kết luận, chung kết việc này, điểm đạo đức mới có thể một hơi kết toán. Vụ án đang tiến hành, điểm đạo đức là sẽ không kết toán.

Ặc, là giết ác nhân liền thưởng điểm đạo đức, hay là nói phải định tính, công bố vụ án, mới sẽ thưởng điểm đạo đức? Nếu là cái trước, vậy thập trưởng tính toán đối với điểm đạo đức của Ma Nhãn Thiên Vương liền không đúng rồi.

"Ồ, tôi thế mà được thưởng ba trăm điểm đạo đức, không tệ, đánh trị an viên bị thương nặng tổn thất được bù lại, còn kiếm lãi"

Linh Quân cũng thu được linh cảnh nhắc nhở, vẻ mặt vui vẻ.

Lý Đông Trạch hâm mộ không thôi: "Tôi chỉ thưởng 30 điểm đạo đức, dù sao tôi cái gì cũng chưa làm"

Quan Nhã thản nhiên nói: "Thập trưởng, em là 60 điểm"

Lão tài xế uống một ngụm nước trái cây, nghiêng đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh bên cạnh: "Nguyên Thủy, cậu hẳn là thưởng không ít nhỉ? Linh cảnh cho bao nhiêu điểm đạo đức"

Linh Quân cùng Lý Đông Trạch đối diện vẻ mặt tò mò nhìn qua.

"Không nhiều không nhiều"

Trương Nguyên Thanh khoát tay, ngay tại lúc Lý Đông Trạch cùng Quan Nhã cho rằng thực không nhiều, hắn chuyển hướng: "2000 điểm"

Chương 480: Nguyên Thủy ta thành gián điệp rồi (1)

Quan Nhã thiếu chút nữa bị sặc nước trái cây, "Hai, hai ngàn điểm đạo đức? ?"

"Oh, my god, tôi đời này cũng chưa từng thấy nhiều điểm đạo đức như vậy? Lý Đông Trạch cảm khái nói.

Phương thức Linh Cảnh Hành Giả bình thường tích góp điểm đạo đức tương đối đơn nhất, đơn giản là một ít công ích, người tốt chuyện tốt, điểm đạo đức bình thường duy trì ở khoảng một trăm.

Hành giả chính phủ có con đường quyên tiền chuyên môn, Ngũ Hành Minh hàng năm còn có thể tổ chức công nhân viên chức làm công ích cỡ lớn, tích góp điểm đạo đức so với tán tu tiện lợi hơn nhiều, điểm đạo đức của hành giả chính phủ bình thường, đại khái duy trì từ 100 đến 200. Lý Đông Trạch tuy không nhiệt tình công ích từ thiện, nhưng cũng chưa từng làm chuyện xấu, mấy năm nay tích góp điểm đạo đức khoảng hai trăm, Nguyên Thủy gã này, làm một vụ, trực tiếp là gấp mười hắn.

“Hai ngàn điểm đạo đức, không tệ, vụ án lớn như vậy rất ít gặp. Cậu về sau có thể tận tình giết người làm chuyện xấu rồi”

Linh Quân viên lên một miếng dưa ngọt. Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng nói thẳng ra có phải không tốt lắm hay không? Trương Nguyên Thanh chính nghĩa nghiêm túc: “Tôi sao có thể làm chuyện xấu chứ, ài, chỗ điểm đạo đức này hoàn toàn vô dụng với tôi”

“Cậu không làm chuyện xấu như thế nào, cậu luôn nhìn lén ngực Quan Nhã”

Linh Quân vạch trần hắn.

“Cái này không phải nhìn lén, đây là thưởng thức cùng hướng tới đối với sự vật tốt đẹp. Mặt khác, chị Quan Nhã ngay tại bên cạnh, anh nói như vậy tỏ ra rất không tôn trọng chị ấy”

Trương Nguyên Thanh liếc người đẹp con lai xinh đẹp như hoa.

Linh Quân “Phi”

một tiếng: “Cô ấy năm đó lúc đánh rụng răng cửa của tôi, cũng không thấy cô ấy tôn trọng tôi bao nhiêu?

A? Lão tài xế năm đó từng đánh Linh Quân? Trương Nguyên Thanh lập tức trở nên tò mò, hóng hớt nói: “Chuyện là thế nào?”

Quan Nhã cười tủm tỉm nói: “Hắn năm đó là tên háo sắc, nhìn thấy cô gái xinh đẹp liền bắt chuyện, có một lần đi theo ông ngoại hắn đến Phó gia bái phỏng, thấy chị liền muốn nắm tay, rất thối tha nói cái gì Lâm muội muội”

“Chị lúc ấy vừa học tiếng Trung không được mấy năm, không biết Lâm muội muội là ai, liền đánh hắn một trận. Ài, lúc ấy chúng ta đều không phải Linh Cảnh Hành Giả, bây giờ hắn là Thánh Giả, chị đánh không lại hắn nữa.”

Ồ, thanh mai trúc mã nha… Trương Nguyên Thanh hơi ghen.

Linh Quân cười gượng hai tiếng: “Đều là chuyện cũ năm xưa rồi, cần gì nhắc lại chứ, cô như vậy sẽ làm tôi rất xấu hổ”

Sau hai chuyện đó, tâm linh cùng răng cửa lọt gió của Linh Quân chịu đả kích to lớn giống nhau, từ đó về sau cô gái họ Phó liền không phải gu của hắn nữa, đẹp nữa cũng không cần. Linh Quân liếc Trương Nguyên Thanh một cái, tư thái lười nhác cười nói: “Tôi con người này không thích cô nương quá quen thuộc, bằng không lấy phong nhã cùng khí độ của tôi, Quan Nhà bây giờ đã là bạn gái tôi rồi, thật sự là tiện nghi tiểu tử cậu mà”

Trong lời ngoài lời có ý tứ tác hợp hai người.

Quan Nhã nhìn hắn một cái: “Cậu có ý tứ gì?”

Linh Quân cười hề hề nói: “Chính là muốn thấy Phó Thanh Dương gọi cấp dưới của mình là anh rể, vậy nhất định rất thú vị”

Quan Nhã ‘A’ một tiếng, quay đầu nhìn Trương Nguyên Thanh, nói: “Hắn hiện tại nổi tiếng rồi, nữ nhân coi trọng hắn nhiều không đếm xuể, vừa rồi Nữ Vương còn gửi tin hỏi chuyện của cậu. Chậc chậc, cô gái đó thoạt nhìn rất có hảo cảm đối với cậu, có hứng thú qua lại một chút hay không? Cô đối với Nguyên Thủy quả nhiên rất có hảo cảm, nhưng chưa đạt tới trình độ người yêu, nhưng vượt xa bạn bè khác giới bình thường, nếu loại trạng thái này tiếp tục duy trì, Phó Thanh Dương liền thực phải gọi Nguyên Thủy là anh rể…

Linh Quân vô cùng quen thuộc đối với lòng dạ đàn bà liếc một cái đã nhìn ra trong lòng Quan Nhã ghen, càng là trêu chọc, thật ra càng để ý. Trương Nguyên Thanh không có phần tâm

tư linh lung này, hắn tuy am hiểu xã giao, lại không hiểu lòng của nữ nhân, theo bản năng đạp chân ga; "Đó quả thật là cô gái lòng có khe rãnh giống như Quan Nhã, kỵ cổ tương đương nha. Chờ cô ấy ngày nào đó nghĩ thông, chị Quan Nhã cần phải cho em biết"

Gã này sợ là kẻ ngốc nhỉ… Linh Quân nghe nói lời này, trong lòng trầm xuống. Hắn vội vàng nhìn về phía Quan Nhã, Quan Nhã cười khanh khách: "Được được"

Tuy là cười, nhưng trong mắt lại không có ý cười gì. Trương Nguyên Thanh rất hài lòng kỹ năng lái xe của mình, cũng cười ha ha. Thật đúng là kẻ ngốc. Linh Quân nghĩ ngày nào đó mang tiểu tử này ăn mặn chút, để hắn hiểu phụ nữ hơn một chút, biết ở trước mặt cô gái có hảo cảm đối với mình, nói lời thô tục về một cô gái khác ngu xuẩn bao nhiêu. Trả lời chính xác nên là: Cô gái kia tuy không tệ, nhưng so sánh với chị Quan Nhã người đẹp lòng có khe rãnh một chậm thấy máu như vậy, là một trời một vực nha.

Chương 481: Nguyên Thủy ta thành gián điệp rồi (2)

Lúc này, Phó Thanh Dương đẩy ra cửa gỗ hai cánh của phòng sách, ánh mắt lạnh mà nhạt đảo qua bốn người, thản nhiên nói: "Nguyên Thủy, theo tôi ra ngoài một phen"

Trương Nguyên Thanh vội vàng buông cái thìa bạc nhỏ múc kem xuống, lon ton đi qua. Thấy hắn tới, Phó Thanh Dương quay người đi luôn, chờ Trương Nguyên Thanh đóng lại cửa phòng sách, đi theo, hắn không quay đầu nói: "Vụ án đã định tính, thưởng cho không ít điểm đạo đức nhỉ? "Hai ngàn."

Trương Nguyên Thanh nói. Phó Thanh Dương gật đầu: "Về sau khi xử lý sự kiện, không cần bởi vì người thường mà bó tay bó chân, lại càng không sợ ở trên điểm đạo đức bị kẻ địch tính kế. Ừm, vụ án này, cậu có cảm tưởng thế nào?"

Trương Nguyên Thanh im lặng một phen: "Tôi rất thất vọng đối với Tùng Hải, trong lòng tôi vẫn luôn tự hào là người Tùng Hải, nó phát triển như vậy, giàu có như vậy, nổi tiếng như vậy,

dù ở toàn thế giới, nó cũng đủ để cầm cờ đi trước. Nhưng bây giờ, tôi chỉ cảm thấy nó rác rưởi"

Dùng một chút, bổ sung nói: "So với Linh Quân Khương Tinh Vệ Quan Nhã nữ nguyên soái còn rác rưởi hơn"

Bởi vì ông ngoại, lòng yêu nước của hắn rất lớn. Trước kia cũng không phải chưa từng thấy vụ án sự kiện ác liệt, nhưng nhìn thấy trong thời sự cùng tận mắt nhìn thấy, chấn động đối với tam quan không ở cùng một cấp bậc.

Ở sau khi hắn hiểu biết chi tiết tội trạng của Võ gia, hiểu biết quyền quý khu Sa Khẩu tham dự, sinh ra ý tưởng thông báo Ma Nhãn Thiên Vương, thật ra đã sinh ra một chút cộng hưởng đối với tư tưởng "thanh tẩy thế giới"

của vị Thiên Vương kia. Đây là dấu hiệu cực kỳ nguy hiểm.

"Cái đó quả thật rất rác rưởi"

Phó Thanh Dương gật gật đầu, lại nói: "Nếu bởi vậy sinh ra tâm lý chán đời, nhớ phải tìm Tôn chấp sự, hắn sẽ làm phụ đạo tâm lý đối với cậu"

Đi thêm vài bước, hắn giọng điệu bình thản cùng trịnh trọng, "Đừng ôm hy vọng xa vời đối với nhân tính, đừng mang tâm lý tuyệt vọng đối với thế giới.

Bách phu trưởng là đang mở đường cho mình? Trương Nguyên Thanh được yêu mà sợ.

Đi qua hành lang, dọc theo cầu thang song hướng đi xuống, Phó Thanh Dương lại nói: "Khấu Bắc Nguyệt là người của Vô Ngân, cậu cảm thấy xử trí như thế nào?"

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh liền biết việc chính đến rồi, liền nói ngay: "Bách phu trưởng làm chủ."

Phó Thanh Dương Cố ý gọi hắn đi ra, hẳn là không phải hỏi xử trí Khấu Bắc Nguyệt như thế nào đơn giản như vậy.

"Thái độ của Ngũ Hành Minh đối với nghề nghiệp tà ác, xưa nay là thà giết nhầm không bỏ sót, giống Khấu Bắc Nguyệt như vậy, mặc dù giữ lại không giết, cũng phải giam cầm thời gian dài. Nhưng tôi cho rằng, tác dụng của hắn tuyệt đối không chỉ như thế"

Phó Thanh Dương nói.

“Ví dụ thế nào?”

“Ví dụ như, chúng ta cần một người có thể đưa vào trong tiểu đoàn đội kia”

Bên trong tiểu đoàn đội, hẳn là chỉ đoàn đội của Vô Ngân đại sư. Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ: “Ý tứ của ngài, là muốn phát triển Khấu Bắc Nguyệt trở thành người cung cấp thông tin, trở thành gián điệp xếp vào ở đoàn đội đại nghịch bất đạo của Vô Ngân?”

“Nửa cầu sau của cậu sao nghe khó đọc như thế?”

Phó Thanh Dương nhìn hắn một cái, nói: “Khấu Bắc Nguyệt kia tôi từng thẩm vấn, bộ dáng không phải quá thông minh, tâm tư cũng rất đơn giản, người như vậy không thích hợp làm gián điệp”

“Vậy ý tứ ngài là.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lộp bộp một cái.

Phó Thanh Dương gật đầu, cho câu trả lời khẳng định: “Cậu nói không sai, phân bộ cần một gián điệp, chú ý mọi lúc thế lực kia. Nguyên Thủy, cậu đầu óc linh hoạt, am hiểu kết giao, là hạt giống tốt làm gián điệp, Khấu Bắc Nguyệt kia chính là đầu danh trạng của cậu. Có việc này, Vô Ngân, cùng với nghề nghiệp tà ác dưới trướng hắn, nhất định hảo cảm tăng vọt đối với cậu”

Quả thật, Tiểu Viên nếu biết, nhất định cảm kích mình phát ra từ trong lòng, Vô Ngân đại sư cũng sẽ càng thêm tiếp nhận mình, nhưng mà… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, nhưng mà nô tì không làm được đâu, Vô Ngân đại sư nếu biết mình trà trộn vào trong tổ chức làm gian tế, sẽ xử lý mình ngay. Hắn muốn ôm Vô Ngân đại sư cái đùi này, điểm xuất phát là thời điểm nguy cơ có chỗ dựa, là giữ mạng đó, không phải tăng mạng! Phó Thanh Dương làm Thám báo đẳng cấp cao, liếc một cái đã nhìn ra băn khoăn, cùng với diễn biến nội tâm phong phú của hắn, giải thích: “Chỉ là bảo cậu theo dõi chặt bọn họ, không cần cậu làm cái gì. Lúc cần thiết đưa ra tình báo là được”

Lúc cần thiết là khi nào?”

“Thời điểm Vô Ngân khó có thể tự khống chế”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Cậu hẳn là biết, có thể trở thành nghề nghiệp tà ác, đều là tội phạm trong hiện thực. Nhưng cậu không biết, tội phạm chỉ là bắt đầu, nghề nghiệp tà ác cấp bậc càng cao, tâm tính càng vặn vẹo, đây là đặc tính của nghề nghiệp, không thể tránh. Vị Chúa tể kia tuy vẫn luôn rất tự hạn chế, hơn nữa hạ thấp, nhưng đặc tính nghề nghiệp sẽ không thay đổi, hắn càng nhẫn nại, tà ác nảy sinh càng khủng bố, sớm hay muộn có một ngày sụp đổ. Mà khi đó, chính là lúc tai nạn tiến đến”

Chương 482: Nguyên Thủy ta thành gián điệp rồi (3)

Trương Nguyên Thanh bỗng nhớ tới, mỗi lần nhìn thấy Vô Ngân đại sư, thanh âm hắn đều bao hàm đau đớn, như là đang đau khổ nhẫn nại cái gì.. Khó trách hắn muốn làm bạn thanh đăng cổ phật quãng đời còn lại, khó trách Tiểu Viên nói Vô Ngân đại sư không tiện ra tay.

“Vậy thế nào mới có thể hóa giải ác niệm trong lòng?”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói.

“Giết chóc!”

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: “Yêu mê hoặc khát máu, Cổ vu sư âm độc, Huyễn thuật sư tà ác, cuối cùng đều phải quy về giết chóc. Mà một khi phá sát giới, nước lũ liền VỠ đê.

Nhưng ở trước khi Vô Ngân mất khống chế, các trưởng lão phân bộ không muốn là địch với hắn, như vậy trả giá quá lớn, cho nên cần cậu theo dõi chặt chẽ”

“Tôi đã rõ”

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói. Khi nói chuyện, đã đi hết cầu thang, trước mắt là một cánh cửa sắt màu đen, Phó Thanh Dương lấy ra thẻ gác cổng, đưa qua.

“Xử lý xong hắn, theo tôi cùng nhau thẩm Xích Nguyệt An”

Hắn vẻ mặt bình thản nói. Thẩm vấn Xích Nguyệt An? Cái này có cái gì phải thẩm vấn, trực tiếp từ hình nha… Trương

Nguyên Thanh quét mở khóa cửa, đi vào phòng giam, dựa theo Phó Thanh Dương chỉ thị, tới trước cửa sắt gian thứ ba. Trong phòng nhỏ, thiếu niên sắc mặt tái nhợt, mày rậm mắt sáng, hơi suy yếu ngồi tựa ở trên giường, vẻ mặt bình tĩnh.

Có loại giác ngộ tâm nguyện đã xong, có thể thản nhiên chịu chết. Thương thế của hắn đã được vị thú vương kia chữa lành, nhưng Khấu Bắc Nguyệt biết, cái chết vẫn như cũ không thể tránh né. Rơi vào trong tay Ngũ Hành Minh, xử tử là lựa chọn duy nhất nhỉ, hợp pháp cùng tà ác thủy hỏa bất dung, hắn quả quyết không có đạo lý sống sót. Nghe thấy tiếng bước chân, thiếu niên cúi đầu mà ngồi ngẩng đầu lên, thấy là Trương Nguyên Thanh, mắt sáng lên.

“Phân bộ các người xử trí Xích Nguyệt An như thế nào?”

Hắn sốt ruột không chờ được muốn biết kết quả.

“Tử hình!”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Khấu Bắc Nguyệt như trút được gánh nặng, càng thêm có thể tiếp nhận vận mệnh của mình, “Không tệ, trên đường xuống suối vàng tôi còn muốn đón hắn. Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh nhớ rõ thay tôi hướng Tiểu Viên nói tiếng cảm ơn, cô ấy ở lúc tôi cô độc nhất tuyệt vọng nhất, đã tiếp nhận tôi, dẫn dắt tôi, bằng không, tôi có thể đã sớm sa ngã rồi. Với tôi mà nói, cô ấy như mẹ như chị gái, tôi rất cảm kích cô ấy. Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Còn không?”

Khấu Bắc Nguyệt ngẫm nghĩ, nói: “Nhất định phải mang vụ án Xích Nguyệt An công khai, lên thời sự cái loại đó, như vậy bố mẹ tôi có thể nhìn thấy, bọn họ sẽ biết, con trai bọn họ, chưa bao giờ làm loại việc cầm thú đó, con trai bọn họ– vẫn luôn vì báo thù cố gắng sống sót.

Nói xong, nhớ tới chua xót cùng đau đớn trong hai năm qua, vị thiếu niên này bị thương nặng cũng chưa từng khóc lóc cầu xin tha thứ, hốc mắt ươn ướt, vẻ mặt đầy bi thương.

Trương Nguyên Thanh hỏi: “Còn không?”

“Hết rồi… Ừm, tiếp đó chính là cảm ơn anh, anh là - người tốt, tôi rất kính trọng anh”

Khấu Bắc Nguyệt ngạc nhiên phát hiện, khi nói câu này, mình thế mà không có chút xấu hổ cùng quẫn bách nào, đổi làm lúc bình thường, hắn là sẽ tuyệt đối không nói ra lời ra vẻ như vậy. Đại khái là con người sắp chết lời nói cũng thiện? Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, quét mở cửa nhà giam: "Được, nói xong rồi thì ra đi. Phân bộ Tùng Hải quyết định rộng lượng tha thứ cậu. Đến từ đâu, cậu trở về nơi đó đi. Khấu Bắc Nguyệt ngơ ngác nhìn hắn Trong lúc nhất thời, nhà giam lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Đại khái có hai ba giây, gương mặt Khấu Bắc Nguyệt vặn vẹo, nghiến răng nghiến lợi: "Kính trọng con mẹ anh, anh đúng là tên khốn kiếp!"

Khu Sa Khẩu, bên đường. Một gã đàn ông mặc quần bò, đội mũ lưỡi trai, đứng ở bên đường, vừa cảnh giác nhìn quanh, vừa nghe điện thoại.

"Xích Nguyệt An đã bị bắt, Đồng Tước lâu hắn kinh doanh bị chính phủ niêm phong rồi, người cũng đã rơi vào trong tay chính phủ. Hắn ở trước khi bị bắt, uy hiếp ngài cứu hắn, bằng không liền mang chuyện của ngài giũ ra hết"

"Hắn bị nhốt ở nơi nào, vườn bách thú của Cẩu trưởng lão?"

Trong điện thoại truyền đến thanh âm nhàn nhạt.

"Xin lỗi, ta không nghe được, nhưng người là bị Linh Cảnh Hành Giả khu Khang Dương mang đi, bài đăng diễn đàn chính phủ, ngài hẳn là đã xem"

"Ừm."

"Có cần giết Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không, tiểu tử này không biết thu liễm, đắc tội với người ta khắp nơi."

"Ngươi giết không được. A, ta ngược lại rất có hứng thú đối với hắn. Xích Nguyệt An ta sẽ xử lý, ngươi tiếp tục ẩn núp"

"Vâng."

Khấu Bắc Nguyệt đi ở đầu đường rộn ràng đông đúc, cảm xúc trong lòng rất không phải. Vừa mắng xong Nguyên Thủy Thiên Tôn, xấu hổ phát hiện trên người mình không có tiền, đành phải lắp bắp xin 20 tệ phí đi đường. Hắn tính ngồi xe bus

quay về thành phố Kim Sơn. Hắn mở ra điện thoại di động, phát hiện có mười mấy cuộc gọi nhỡ của Tiểu Viên.

Chương 483: Đốt (1)

“Tiểu Liên hẳn là lo lắm rồi, trước gọi lại cho cô ấy”

Bắc Nguyệt gọi điện thoại di động lại cho như mẹ như chị.

Hắn biết Tiểu Viên không bồi dưỡng mạng lưới tình báo của bản thân, tìm hiểu tin tức, định kỳ tới một ít chợ đen quen thuộc. Chuyện xảy ra rạng sáng hôm nay còn chưa bắt đầu lên men, Tiểu Viên rất khó lập tức biết được.

“Tu tu!”

Điện thoại di động kết nối, trong loa truyền đến thanh âm lạnh như băng của Tiểu Viên:

“Khấu Bắc Nguyệt, cậu được lắm, cũng học được tắt điện thoại rồi. Nguyên Thủy cũng tắt điện thoại, là học theo hắn? Lời ngày xưa nghe vào tai, làm người ta không kiên nhẫn, tràn đầy hương vị bà mẹ, giờ phút này lại như thiên âm.

Khấu Bắc Nguyệt có loại cảm giác như đã có mấy đời, trên mặt hắn nhộn nhạo nụ cười không có âm trầm, không có ủ dột: “Tiểu Viên, tôi rốt cuộc có thể buông xuống quá khứ rồi, tôi sống lại rồi”

Đầu kia điện thoại im lặng vài giây, tiếp theo truyền đến thanh âm thật cẩn thận của Tiểu Viên: “Cậu là nói.”

Khấu Bắc Nguyệt phấn chấn nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn tôi phá huỷ hang ổ của Xích Nguyệt An, bắt sống tên súc sinh này, cao tầng phân bộ Tùng Hải quyết định xử tử hắn.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp cậu giải quyết chuyện này? Bắt Sống Xích Nguyệt An? Hắn có bị thương hay không?”

Thanh âm Tiểu Viên đột nhiên cất cao, thế mà lại rất nhanh dừng lại, như bù lại hỏi: “Cậu có bị thương hay không?”

“Tôi không sao? Khấu Bắc Nguyệt dây thần kinh to không để ý Tiểu Viên khác thường.

“Đáng tiếc, chết ở bên ngoài tốt nhất? Tiểu Viên cay nghiệt một câu, thản nhiên nói: “Cút về đây đi, tôi sẽ thay cậu hướng Vô Ngân đại sư cầu tình, một lần nữa tiếp nhận cậu.”

“Vâng vâng!”

Khấu Bắc Nguyệt chưa chú ý tới Tiểu Viên thất thố.

Khách sạn Vô Ngân.

Trước quầy, Tiểu Viên áo sơ mi trắng phối hợp âu phục màu đỏ rượu, thong thả buông điện thoại di động xuống, vẻ mặt lạnh như băng của nàng như khối băng tan rã, dâng lên vui mừng cùng sung sướng, tâm tình rất tốt. Tiểu Viên xoay người rời khỏi quầy, khóe miệng hơi cong lên, vào thang máy, đến phòng Số 404.

“Cốc Cốc!”

Cô gõ vang của phòng, thấp giọng nói: “Vô Ngân đại sư, tôi có việc bẩm báo”

Tiểu Viên nói xong, yên lặng chờ 2 giây, sau đó nhẹ nhàng vặn tay nắm cửa ra. Cảnh vật trước mắt theo đó biến hóa, hành lang khách sạn ở trong một đợt vặn vẹo như gợn sóng, biến thành phật điện trang nghiêm phong cách cổ xưa, tượng phật cao lớn niêm hoa sụp mí mắt, mắt phật như nhắm như mở, đã hiền lành lại hung dữ. Tiểu Viên cẩn thận đánh giá tượng phật một lần, lặng yên thu hồi ánh mắt.

Phật miếu là một chỗ ảo cảnh, bắt nguồn từ ảo cảnh trong lòng Vô Ngân đại sự, không phải là chân thật tồn tại.

Bức tượng phật giống như từ bi giống như hung bạo kia, là nội tâm Vô Ngân đại sự biến thành, hắn huyễn hóa ra phật miếu này, vậy mình ở trong đó. Tượng phật tượng trưng cho nội tâm Vô Ngân đại sư, tượng phật bất động, Vô Ngân đại sư sẽ không mất khống chế. Ngày nào đó tượng phật thu liễm từ bi, làm kim cương trợn mắt, thì chứng minh Vô Ngân đại sư đã không thể khống chế sát niệm trong lòng.

“Vô Ngân đại sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giúp Khấu Bắc Nguyệt báo thù, đứa nhỏ này đã dứt duyên trước, nguyện quy về dưới trướng ngài, một lần nữa tu hành”

Tiểu Viên thành khẩn nói: “Xin ngài tiếp nhận hắn.”

Phật điện im lặng, bóng lưng áo xanh nguy nga bất động, qua mười mấy giây, thanh âm đau khổ áp lực của Vô Ngân đại sự quanh quẩn: “Chỉ lần này thôi!”

!

Tiểu Viên như trút được gánh nặng, vui vẻ nói: “Vâng!”

Nàng vội vàng cúi đầu chắp tay, hướng tượng phật thi lễ.

Đang muốn rời khỏi phật điện, bên tại một lần nữa quanh quẩn thanh âm trầm thấp mà đau đớn: “Có thể bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn hỗ trợ tìm kiếm nghề nghiệp tà ác lòng có thiện niệm”

Chuyện quan trọng như vậy giao cho Nguyên Thủy Thiên Tôn? Vô Ngân đại sư hoàn toàn tán thành hắn? Tiểu Viên ngẩn ra, đáy lòng dâng lên bất ngờ khôn kể.

Khi cô đồng ý gia nhập bang phái “Vong Giả Trở Về”, Vô Ngân đại sư đưa ra câu trả lời là: Tự mình đi nghiệm chứng.

Cái này nói rõ Vô Ngân đại sư cũng rất để ý tư tưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là khẩu hiệu mặt ngoài hay không, nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn rốt cuộc dùng hành động thực tế, chứng minh tư tưởng của mình. Vô Ngân đại sư hoàn toàn tiếp nhận hắn, tán thành hắn. Tiểu đoàn đội này, rốt cuộc nghênh đón vị nghề nghiệp hợp pháp đầu tiên.

“Vâng!”

Khóe miệng Tiểu Viên nổi lên ý cười.

“Đinh!”

Vịnh Phó gia, đại sảnh lầu một, trên sô pha da thật giá trị chế tạo đắt đỏ, Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, xem xong tin tức, vội nhìn về phía Phó Thanh Dương đối diện: “Bách phu trưởng, Vô Ngân đại sư bên kia trả lời tin tức của tôi rồi. Ngài quả nhiên liệu sự như thần nha, bọn họ thật sự tiếp nhận tôi rồi.”

Hắn nịnh bợ không lộ dấu vết.

Chương 484: Đốt (2)

Tiểu Viên gửi tin nhắn tới, hướng hắn bày tỏ cảm tạ, cùng đưa ra yêu cầu của Vô Ngân đại sự hỗ trợ tìm kiếm nghề nghiệp tà ác hướng thiện. Cái này thật ra là đang nói cho hắn, Vô Ngân đại sự coi hắn là người một nhà.

Về sau rốt cuộc có thể yên tâm thoải mái xin Vô Ngân đại sự giúp đỡ rồi, cho dù gặp được Ma Nhãn Thiên Vương, mình cũng có thể có sức tự bảo vệ mình, lại thêm thưởng hai ngàn điểm đạo đức, tuy khi mình làm việc này, chưa từng so đo ích lợi, nhưng tiền lời quả thật cao làm người ta vui mừng nha. Trương Nguyên Thanh vui sướng cảm khái. Phó Thanh Dương bừng chén sứ lên, nhấp một ngụm trà, đứng dậy nói: "Vậy thì tốt, theo tôi đi thẩm vấn Xích Nguyệt An"

Trương Nguyên Thanh vội đứng dậy, đuổi theo hắn, hai người dọc theo cầu thang song hướng đi xuống, một lần nữa quay về tầng hầm thứ nhất.

"Bách phu trưởng, ngài lần trước được Cẩu trưởng lão cho phép, là từng giết Bàng chấp sự phải không?"

Vừa rồi ở phòng khách thảo luận vấn đề Xích Nguyệt An, hắn mới biết được Xích Nguyệt An mấy năm qua vơ vét của cải hơn hai tỷ, hơn một nửa tài chính không rõ hướng đi, sau lưng nghi ngờ có con cá lớn hơn nữa. Trương Nguyên Thanh càng có khuynh hướng trực tiếp giết chết Xích Nguyệt An hỏi linh hơn. Nay hắn là Thần dạ du cấp 3, phối hợp chày Phục Ma, có thể thừa nhận hành giả hợp pháp cấp 4 ô nhiễm tinh thần.

"Đó là thời kì phi thường, tầm quan trọng của Chén Thánh Địa Lạc cùng Ám Dạ Mân Côi, là Đồng Tước lâu có thể so sánh?"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

Ô, điểm mấu chốt quy củ của chúng ta rất linh hoạt nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm. Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm nói: "Cậu ở trong lòng nói xấu tôi?"

Trương Nguyên Thanh thề thốt phủ nhận: "Không có không có! Bách phu trưởng, ngài cảm thấy Xích Nguyệt An có thể là công cụ vá vét của cải của Chu gia hay không?"

"Không phải Chu gia"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

Không phải Chu gia?

Bách phu trưởng dáng người cao ngất tao nhã cất bước, giải thích:

“Chu gia hàng năm hướng Ngũ Hành Minh bán ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch, có thể thu lợi hơn chục tỷ, còn chưa tính sản nghiệp khác của gia tộc, có thể kiếm tiền sạch sẽ, sao có thể vì chút lợi ích cực nhỏ đó, dính họa đầy người. Nhưng Chu gia là gia tộc lớn, phe phái nhiều như rừng, luôn có một số người sẽ vì kiếm tiền, luồn cúi đường ngang ngõ tắt”

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ: “Ngài là nói, VỢ trước của Xích Nguyệt An?”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Cũng có khả năng Xích Nguyệt An là thành viên tổ chức khác, cái này thẩm xong mới biết được. Đáng tiếc, Hổ Phù đã đưa về tổng bộ. Mà đạo cụ phát hiện nói dối của tôi, tác dụng đối với Thánh Giả không lớn”

Mặc kệ sau lưng là ai, đều phải lôi ra, phát rồ như thế, sao có thể buông tha! Trong lòng Trương Nguyên Thanh “cơn giận còn sót lại chưa tan”.

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đi qua hành lang thật dài, hai bên là từng phòng giam, cuối cùng dừng lại ở cuối hành lang.

Xích Nguyệt An bị giam giữ ở trong phòng giam cuối cùng này. Hắn vẫn mặc âu phục màu trắng, nhưng trải rộng vết nhăn cùng vết bẩn, mái tóc vuốt ngược hỗn độn rối tung, trên cổ hắn đeo gông gỗ, mắt cá chân quấn xiềng xích. Suy yếu nằm tựa ở trên giường. Gông gỗ cùng xiềng xích đều là đạo cụ, muốn trói buộc Thánh Giả có hơi miễn cưỡng, bởi vậy Linh Quân tiêm vào thêm cho hắn một liều độc tố sinh vật.

Đáng nhắc tới, đạo cụ là có thể bị mang vào linh cảnh, dưới trạng thái này, Xích Nguyệt An nếu vào phó bản, vậy chết chắc không thể nghi ngờ.

Nghe thấy tiếng bước chân, Xích Nguyệt An lập tức quay đầu nhìn, không nhìn Phó Thanh Dương, mà đặt ở trên mặt Trương Nguyên Thanh. Khuôn mặt vị Hỏa sư này hiện lên lửa giận

cùng hận ý, gằn từng tiếng, nghiến răng nghiến lợi: "Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Muốn nói người hận nhất là ai, không thể nghi ngờ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Xích Nguyệt An thậm chí không hận tên Yêu mê hoặc kia, bởi vì tên kia là tiểu nhân vật, không nhấc lên nổi sóng gió, không uy hiếp đến mình.

Đều là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn xen vào việc người khác, Đồng Tước lâu mới bị niêm phong, hắn cũng trở thành tù nhân.

"Tao vẫn tương đối thích bộ dáng kiêu ngạo cuồng vọng tối hôm qua của mày"

Trương Nguyên Thanh trào phúng: "Mày xem xem bộ dáng mày bây giờ, giống như một con chó"

Hỏa sư tính cách nóng nảy nào chịu được trào phúng cùng khiêu khích như vậy, cái trán Xích Nguyệt An giận dữ nổi gân xanh, mắt cũng sắp trừng ra khỏi hốc mắt.

Hắn áp chế cơn giận trong lòng, đột nhiên cười nhạo nói: "Mày lại có thể đắc ý được bao lâu, cấu kết nghề nghiệp tà ác, một mình tra án, cho dù mày là Nguyên Thủy Thiên Tôn, trưởng lão hội cũng sẽ không bỏ qua cho mày"

Ở dưới cục diện không chết không ngừng của hợp pháp cùng tà ác, làm bạn với nghề nghiệp tà ác, là tội nặng tính chất cực kỳ ác liệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có bối cảnh, mặc dù công lao lớn nữa, cũng đừng mơ trốn tránh trách nhiệm.

Chương 485: Đốt (3)

"Ồ, tên nghề nghiệp tà ác kia vừa mới đi rồi"

Trương Nguyên Thanh nói: "Trưởng lão hội nói tao vô tội!"

Xích Nguyệt An cười lạnh nói: "Mày tiếp tục cập mạnh là được."

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Hắn quả thật vô tội"

Nghe được hắn xác nhận, Xích Nguyệt An nhất thời sắc mặt cứng đờ, cao giọng nói: “Không có khả năng! Cấu kết nghề nghiệp tà ác, là tội nặng. Bọn mày còn làm bị thương nặng, giết chết trị an viên ?

Hắn không tin quyền quý sau lưng cam tâm mặc cho người ta xâm lược, nhất định sẽ xuống đánh cờ. Thân là chấp sự, Ngũ Hành Minh có thể toàn quyền xử trí hắn, nhưng các quyền quý kia lại không phải Ngũ Hành Minh có thể quản, cho dù là chính phủ Tùng Hải, muốn xử lý những người đó, cũng phải báo cáo lên kinh thành.

Trước khi kinh thành có tỏ thái độ, các quyền quý khu Sa Khẩu tự nhiên sẽ vận hành thao tác, mà tiểu đội hành giả khu Khang Dương bạo lực chấp pháp, chính là cửa đột phá lớn nhất.

“Cấu kết nghề nghiệp tà ác là trưởng lão hội cho phép, về phần làm trị an viên bị thương nặng, xin lỗi, cái đó không phải tao làm”

Trương Nguyên Thanh cười nói.

Có gì khác nhau? Xích Nguyệt An trợn mắt nhìn.

“Gã đó tên Linh Quân!”

Trương Nguyên Thanh báo ra tên gã tồi.

Linh Quân… Xích Nguyệt An ngẩn ra một phen, vẻ mặt phẫn nộ bỗng nhiên đọng lại.

Hắn biết cái tên này, một trong tổ công tử của chính phủ, con nối dõi Thái Nhất Môn chủ, ông ngoại là đại trưởng lão Bách Hoa hội, luận gia thế bối cảnh, so với Phó Thanh Dương còn hơn một bậc.

Quyền quý khu Sa Khẩu, sao có khả năng lấy điểm yếu này công kích loại thái tử gia cấp bậc này, bọn họ chưa có năng lực này.

Trong lòng Xích Nguyệt An tràn đầy tuyệt vọng.

Càng tuyệt vọng hơn là, Trương Nguyên Thanh ngoài cửa sắt nói: “Trưởng lão hội xử trí đối với mày là vừa tử hình! Chờ tổng bộ phê chuẩn, thời điểm chết của mày liên tới rồi”

Cả người Xích Nguyệt An giống như suy sụp, ánh mắt trở nên dại ra.

Hắn sớm có đoán trước, nhưng chính tai nghe thấy, vẫn có chút khó có thể nhận, khó có thể áp chế được dâng lên tuyệt vọng cùng sợ hãi.

Trương Nguyên Thanh chuyển hướng đề tài: "Xích Nguyệt An, mày còn có cơ hội. Chỉ cần mày khai ra kẻ làm chủ phía sau màn, bọn tao sẽ hướng trưởng lão hội cầu tình, tranh thủ giam cầm chung thân, tuy không có tự do, nhưng vẫn tốt hơn chết"

Nghe vậy, trong con ngươi màu xám của Xích Nguyệt An phát ra ánh sáng hy vọng. Nhưng một giây sau, Xích Nguyệt An cười lạnh nói: "Không có chủ mưu, là tao tự mình làm, không quan hệ với bất luận kẻ nào"

Trương Nguyên Thanh nhất thời nhìn về phía Phó Thanh Dương, phương diện thẩm vấn, hắn là tiểu bạch từ đầu tới đuôi, Xích Nguyệt An là chấp sự, không phải hắn nói hai ba câu có thể lừa dối. Còn phải giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp.

Phó Thanh Dương phát hiện ánh mắt cấp dưới, thản nhiên nói:

"Xích Nguyệt An, tao từng xem đánh giá tinh thần của mày, có bạo lực, khuynh hướng ngược đãi, bất cứ chứng bệnh nào cũng có nguyên nhân, mày trước kia là người ở rể Chu gia, bà dì kia của Chu gia cũng có sở thích bạo d**, mày ở chỗ cô ta đã gặp tra tấn thật lớn nhỉ.

"Ở lâu trong hoàn cảnh như thế, bình thường nội tâm đều sẽ xuất hiện vấn đề, hoặc tinh thần sụp đổ, hoặc bị dạy dỗ thành cuồng chịu ngược. Nhưng mày là Hỏa sư, Hỏa sư vĩnh viễn sẽ không cam tâm chịu ức hiếp.

"Bởi vậy, mày trở nên thù hận phụ nữ, căm ghét phụ nữ, thích ở phương diện tình dục tra tấn phụ nữ. Ở sau khi mày rời khỏi Chu gia, gia nhập Ngũ Hành Minh, mày Vốn tưởng mình rốt cuộc giải thoát. Nhưng mày dần dần phát hiện, ngược đãi tích lũy tháng ngày, đã hoàn toàn vặn vẹo tâm lý của mày.

"Vì thế ở dưới sự bày mưu đặt kế, che chở của mày, Đồng Tước lâu xuất hiện, nó là nơi mày phát tiết dục vọng bệnh trạng, mày ở trên người cô gái đáng thương kia tìm về tự tôn,

tìm về vui vẻ, thực đáng buồn nha, tao chưa từng thương hại bất luận kẻ nào, lại sinh ra đồng tình thật lớn đối với mày"

Thực xấu xa nha, giết người tru tâm… Trương Nguyên Thanh liếc Phó Thanh Dương một cái, nghĩ đến đối phương là Thám báo đẳng cấp cao, lại vội vàng dời ánh mắt. Xích Nguyệt An hai mắt đỏ rực, giăng kín tơ máu, nắm tay vô ý thức nắm chặt, gân xanh nổi lên, khuôn mặt đã tràn ngập dữ tợn.

Giọng điệu Phó Thanh Dương bình tĩnh trước sau như một, giống như người xấu không phải hắn, tiếp tục nói:

"Những quá khứ này của mày, tao còn chưa công bố, nếu không ngại, tao có thể giúp người quảng bá. Không chừng còn có thể thu hoạch một đợt đồng tình, miễn trừ tội chết cũng không phải không có khả năng.

"."

Xích Nguyệt An môi giật giật, theo bản năng muốn nói cái gì, nhưng lại nhịn xuống.

Hắn hít sâu một hơi: "Nếu thật muốn hỏi cái gì, bảo trưởng lão đến đây đi, tao không tin bọn mày.

Miệng rất cứng nha! Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, che giấu đi vui sướng.

Chương 486: Ngẫu nhiên gặp (1)

Đây chính là điều bọn họ muốn, vốn đã không tính trực tiếp hỏi ra kết quả, cho nên vừa rồi lúc ở phòng khách thảo luận, định mục tiêu chính là để Xích Nguyệt An thả lỏng miệng ra. Vẻ mặt Phó Thanh Dương bình tĩnh sự tình đều ở trong khống chế, nói: "Tao sẽ báo cáo cho trưởng lão"

Xích Nguyệt An hơi cúi đầu, nhẹ nhàng thở ra, lại chợt ngẩng bật đầu lên, nghiến răng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì sao?"

Trong mật thất tối tăm, một cái bàn dài trải lụa vàng đặt ở giữa, trên bàn bày hai ngọn nến, nến đỏ yên tĩnh thiêu đốt.

Mặt bàn có cái chậu đồng đựng gạo nếp, tiền đồng chỉ đỏ xấu lại, bùa giấy vàng do chu sa vẽ thành. Cùng với một con rối gỗ

to bằng bàn tay. Con rối gỗ này không có ngũ quan, là hình người thô ráp nhất. Trước ngực dán một lá bùa, bên trên sẽ không phải chú văn mà là tên, cùng với ngày sinh tháng để của "Xích Nguyệt An".

Một đôi tay trắng trẻo như ngọc bóp ống tiêm, mang máu tươi trong ống tiêm đẩy vào trong một cái bát sứ trắng nhỏ, tiếp theo rót vào chất lỏng màu đen, rắc gạo nếp vào, lại gấp giấy phù đốt thành tro tàn, ném vào bát sứ.

Sau khi làm xong tất cả cái này, cái tay trắng trẻo như ngọc chấm một chút chất lỏng trong bát, ở khuôn mặt không có ngũ quan của rối gỗ nhẹ nhàng điểm hai cái, vẽ ra con mắt.

Chất lỏng màu đen bị rối gỗ hấp thu, ngũ quan Xích Nguyệt An ngưng tụ ra.

Cái tay trắng trẻo như ngọc cầm rối gỗ lên, lại tao nhã kẹp một cây kim bạc lên, chợt đâm vào mi tâm rối gỗ.

"Xẹt xẹt…"

Mi tâm bốc khói.

"Cái gì vì sao?"

Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại. Xích Nguyệt An lạnh lùng nói: "Mày với tao không oán không thù, vì sao cứ phải đối đầu với tao. Vì sao phải mạo hiểm tính mạng, lẻn vào Đồng Tước lâu? Chỉ vì một tên Yêu mê hoặc?"

Trong tiếng mắng phẫn nộ, mi tâm Xích Nguyệt An bỗng bốc khói, tiếp theo "vù"

một tiếng, dâng lên ngọn lửa màu đen, da thịt hắn ở trong lửa nhanh chóng hòa tan, sau đó là xương cốt. Không đến hai giây, vị tráng hán bảy thước này liền "cháy"

sạch sẽ, quần áo quần cùng với gông gỗ xiềng xích lại hoàn hảo không tổn hao gì. Hắn tựa như bị bỗng dưng lau đi. Chết, chết rồi? Con người Trương Nguyên Thanh hơi co lại, bị một màn trước mắt dọa nổi cả da gà.

Một người đang khỏe mạnh, cứ như vậy chết rồi? Hơn nữa là kiểu chết quỷ dị kinh sợ như vậy.

Trương Nguyên Thanh đứng sững sờ ở tại chỗ, đầu óc còn chưa phản ứng lại. Phó Thanh Dương tỏ ra trầm ổn lão luyện, lấy ra thẻ cổng, mở ra cửa sắt, giọng điệu trầm ổn:

“Đi xem chút, linh thể có lưu lại hay không? “Vâng, vâng.”

Trương Nguyên Thanh phục hồi tinh thần, thu hồi sự kinh hãi, sải bước đi vào phòng giam, dừng lại ở bên giường. Đôi mắt hắn chợt toát ra “chất lỏng”

đen sì nồng đậm, bao trùm tròng trắng mắt, đánh giá xung quanh một lát, lắc đầu nói: “Không có linh thể lưu lại, Xích Nguyệt An hồn phi phách tán rồi, chết rất sạch sẽ”

Nói xong, năng lượng trong hốc mắt rút lui, ánh mắt khôi phục bình thường.

Phó Thanh Dương trầm ngâm một phen, “Thuật chú sát của Vu cổ sư, cách không chú sát Thánh Giả, cấp bậc kẻ thi thuật rất cao. Hơn nữa hắn là nắm giữ ngày sinh tháng đẻ, máu tươi, da thịt, tóc các thứ ẩn chứa tin tức DNA của Xích Nguyệt An”

Chú Sát Thuật của Vu CỔ sư, tổ chức sau lưng Xích Nguyệt An là Linh Năng hội? Không đúng, nếu là như thế, lúc tổng kiểm tra sức khỏe đã lôi ra được rồi, biết Chú Sát Thuật chưa chắc là Vu cổ sư, cũng có khả năng là mượn dùng đạo cụ… Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Chú Sát Thuật là nguyền rủa sao, là kỹ năng giai đoạn Thánh Giả của Vu cổ sư?”

Nói tới, Vu cổ sư nghề nghiệp này, hắn cũng không xa lạ, từ “Thiên Đạo Bất Công”

đến Hắc Vô Thường, lại đến boss trong trận âm dương, đều là Vu cổ sư. Nhưng năng lực nguyền rủa giết chóc từ xa như vậy, hắn là lần đầu tiên gặp, cảm giác có chút kinh SỢ. Phó Thanh Dương chậm rãi thu hồi gông gỗ cùng xiềng xích, nói: “Chú Sát Thuật là một loại nguyền rủa, nói từ trên ý nghĩa nào đó, đây mới là nguyền rủa thật sự, vu thuật thật sự. Trong ba nghề nghiệp tà ác lớn, đặc điểm của Vu cổ sư là âm độc.

“Rất nhiều thời điểm, bọn họ sẽ không chính diện nghênh địch, mà là hạ độc, hoặc là tìm cơ hội thu thập tin tức của mục tiêu, ví dụ như ngày sinh tháng đẻ, DNA, ảnh chụp các thứ,

sau đó khai đàn làm phép, chú sát, tước phúc (tước: cắt giảm từ xa"

"Trong đó, DNA là thứ quan trọng, một khi bị Vu cổ sư đạt được, hầu như nhất định phải chết! Chỉ có số ít vài loại năng lực có thể hóa giải"

Nói như vậy, mình thật ra căn bản chưa từng kiến thức Vu cổ sự thật sự, về sau phải chú ý bảo tồn tốt DNA của bản thân, cô gái lai lịch không rõ cũng không thể động vào, DNA cũng không chỉ có tổ chức tế bào. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, mang sức chú ý dời về chính sự, ảo não nói: "Sớm biết nên trực tiếp giết hỏi linh"

Chương 487: Ngẫu nhiên gặp (2)

"Không cần thiết hối hận chuyện đã xảy ra, đối phương lựa chọn giết người diệt khẩu, thật ra đã không đánh tự khai"

Phó Thanh Dương nói. Hắn luôn là một bộ tư thái Thái Sơn sập phía trước mà mặt không đổi sắc, đối với mọi sự vạn vật đều có sự tự tin mạnh mẽ.

"Quả nhiên là vợ trước của Xích Nguyệt An sao?"

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Phó Thanh Dương "ăn"

một tiếng: "Tỷ lệ đại khái là đúng, chẳng qua Xích Nguyệt An đã chết, xem như chết không có đối chứng, cô ta cũng không phải người Ngũ Hành minh, không có cách nào cưỡng chế tổng kiểm tra sức khỏe. Tạm thời không có cách nào làm gì cô ta."

Hắn nghiêng đầu nhìn tâm phúc, lắc đầu khẽ than: "Tôi nghe nói bà dì kia của Chu gia rất thù dai, cậu hại chồng trước cô ta, chặt đứt tài lộ của cô ta, khó bảo đảm cô ta sẽ không trả thù cậu. Nhưng, tôi nghĩ cậu đã nợ nhiều không sợ nữa."

Trương Nguyên Thanh nhớ tới tử trạng thê thảm của Xích Nguyệt An, trong lòng kinh hãi: "Bách phu trưởng, tôi trêu chọc các cường địch, các thế lực kia, đều là vì tổ chức chúng ta nha, tổ chức nên phụ trách đối với tôi, mà không phải trào phúng tôi"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Chú Sát Thuật cần môi giới, cậu chú ý thu thập tốt DNA của mình, không có gì phải sợ, không lẽ cô ta còn tìm tới cửa hỏi cậu đòi tóc?"

Trương Nguyên Thanh nói: "Chỉ sợ bà dì kia sắc dụ tôi"

Phó Thanh Dương nghĩ chút, nói: "Tôi sẽ cảnh cáo cô ta, vụ án này còn chưa kết thúc, về sau có cơ hội lại tìm cô ta thanh toán đi. Chúng ta cũng còn cần xác nhận tiếp, nhỡ đâu không phải cô ta thì sao?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, chỉ cần tập trung người hiềm nghi, tương lai thanh toán cũng tương tự. Đây là cái gọi là, chính nghĩa có lẽ sẽ tới muộn, nhưng vĩnh viễn sẽ không vắng mặt.

Phó Thanh Dương nâng tay trái, xem đồng hồ, nói:

"Cậu đi tìm Quan Nhã đi, khách nhân tôi hẹn còn mười phút nữa là đến"

Tầng một biệt thự, phòng võ thuật chiến đấu phía tây.

Quan Nhã mặc quần áo luyện công rộng thùng thình, ở bên cửa sổ ép chân, cách mấy mét là Trương Nguyên Thanh giãn cơ tương tự.

Tuy Phó Thanh Dương sẽ đi cảnh cáo bà dì Chu gia, nhưng đối phương chưa chắc sẽ nuốt trôi cơn tức này. Chú Sát Thuật khó lòng phòng bị, chỉ cần có chút sơ sẩy, mình có thể lật thuyền trong mương.

Trương Nguyên Thanh có ý muốn bức thiết tăng lên thực lực.

Phó bản mở ra cần thời gian, không vội được, phương thức có thể tăng lên thực lực trong hiện thực, trước mắt chỉ có hai cái, một là chờ thi đấu lôi đài do chính phủ tổ chức mở ra, kiếm một cái thứ hạng tốt, thu được ban thưởng.

Hai là săn giết một tên nghề nghiệp tà ác giai đoạn Siêu Phàm, luyện thành âm Thi, trở thành cường giả xuất chúng thật sự của giai đoạn Siêu Phàm.

Trọng tâm của một đoạn thời gian tương lai, chính là hai việc này.

Đương nhiên, còn phải tránh né Ma Nhãn Thiên Vương "lùng bắt", thật hy vọng trưởng lão phân bộ có thể nhanh một chút giải quyết phẫn thanh cực đoan.

Kẻ này một ngày không trừ, ngủ cũng không ngon.

Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía người đẹp con lai dung mạo tinh xảo, quyến rũ động lòng người, hỏi: "Hôm nay sao đột nhiên nghĩ đến luyện tập võ thuật chiến đấu?"

Hôm nay muốn đánh cậu, Quan Nhã căm hận nghĩ, khuôn mặt lại hiện lên nụ cười: "Có đoạn thời gian chưa chiến đấu rồi, xem xem trình độ của cậu có thụt lùi hay không?"

Trương Nguyên Thanh "A"

một tiếng: "Tôi mấy ngày nay ở nhà, nhưng ngày nào cũng luyện tập bộ pháp cùng ra quyền"

Lúc này, đang nhìn chăm chú cửa sổ, hắn thấy một chiếc xe sang dừng đỗ ở ngoài biệt thự, cửa xe mở ra, một em gái xinh đẹp tóc vàng mắt xanh đi xuống, làn da cô trắng nõn như sữa bò, tư thái đẹp khỏe cân đối, lại không mất đi nét đầy đặn.

Ở phía sau cô, một người đàn ông đi xuống, mặc âu phục có sự chú ý, tóc ngắn màu nâu nhạt, khóe mắt có nếp nhăn nhỏ mà dày đặc, ánh mắt thâm thúy, lộ ra nét tang thương, tràn đầy hương vị của đàn ông trung niên.

Đây không phải Annie cùng ngài Bill sao, bọn họ sao lại đến vịnh Phó gia? Khách nhân Phó Thanh Dương nói, là bọn họ? Trương Nguyên Thanh chấn động, vội vàng nằm úp sấp đến bên cửa sổ, cẩn thận quan sát. Quan Nhã theo ánh mắt hắn nhìn lại, xuyên thấu qua cây cảnh, thấy hai người nước ngoài tiến vào biệt thự, cô hơi dừng lại ở trên người Annie xinh đẹp xuất chúng, lại liếc một lần Nguyên Thủy hận không thể mang trong mắt khoét ra ném đến bên ngoài.

Quan Nhà nghiến răng ken két, đáy lòng không biết sao thấy bực bội.

"Đừng nhìn nữa, bắt đầu luyện tập."

Quan Nhã nhảy vọt lên, đôi chân vừa dài vừa thẳng nhanh chóng kẹp lấy Trương Nguyên Thanh. Cô vặn hông trên

không, quay cuồng giống như cá sấu, BỐp liền quật Trương Nguyên Thanh lên sàn gỗ du.

“Móa, chị không có võ đức!”

Trương Nguyên Thanh giận dữ. Hai người nhanh chóng đánh nhau, trong phòng chiến đấu vang lên một đợt tiếng “Bốp bốp” dồn dập.

Chương 488: Ngẫu nhiên gặp (3)

Trong sân lớn cỏ xanh mơn mởn, Bill Tarantino bỗng quay đầu, nhìn về phía tây của biệt thự.

“Làm sao vậy?”

Annie dò hỏi.

Bill Tarantino thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói: “Vừa rồi tựa như có người đang chăm chú nhìn chúng ta.”

Annie lộ ra một nụ cười quyến rũ: “Nhìn chăm chú chúng ta không phải rất bình thường sao, ai có thể ngăn cản sức quyến rũ của tôi đây?”

Bill thu hồi ánh mắt: “Quả thật như thế, cô gái xinh đẹp như vậy, có thể phát huy mỹ mạo của cô, dụ hoặc được thiếu gia Phó gia, tranh thủ được ích lợi lớn nhất cho chúng tay hay không?”

“Đương nhiên!”

Annie cười nói.

Một giờ sau, Trương Nguyên Thanh mặt mũi bầm dập rời khỏi phòng chiến đấu, tiến vào phòng tắm vòi sen cách vách xối nước tắm. Thật là, xuống tay không nhẹ không nặng, mình chưa thi triển ra Long Trảo Thủ giang hồ thất truyền nhiều năm đối với cô ấy mà… Trương Nguyên Thanh trở lại phòng khách, ở cửa hướng ra ngoài nhìn xung quanh, phát hiện chiếc xe sang màu đen vẫn còn đó.

Liên tiến vào nhà ăn, hưởng dụng thức ăn em gái tai thỏ chuẩn bị, bổ sung thể lực.

Hắn cắt xuống một miếng thịt bò, đặt vào miệng chậm rãi nhai nuốt, đột nhiên nghĩ đến gia tộc Phó Thanh Dương, nước ngoài có sản nghiệp khổng lồ, gã này lúc tuổi nhỏ giống với Quan Nhã đều là lớn lên ở nước ngoài.

Như vậy hắn có qua lại với Linh Cảnh Hành Giả nước ngoài, trái lại cũng bình thường.

Trương Nguyên Thanh nhai kỹ nuốt chậm ăn hết một miếng thịt bò, bưng lên bát chứa đầy khoai tây nghiền, múc từng thìa, khoai tây nghiền mềm mại thơm phức trộn nước tương tính chất đặc biệt cùng hương vị hồ tiêu, mặn nhạt vừa phải, dư vị vô cùng. Khi ăn xong khoai tây nghiền, phương hướng cầu thang truyền đến một đợt tiếng bước chân, cùng với giọng Linh Quân ân cần: "Tiểu thư Annie, đừng vội vã rời khỏi mà, không biết tôi có vinh hạnh, mời cô cùng ăn bữa tối hay không? Phó Thanh Dương là tên biến thái cấm dục, không hiểu tôn trọng phụ nữ, nhưng tôi hiểu, tiểu thư Annie, tiểu thư Annie?"

Trương Nguyên Thanh vội vàng thò ra nửa cái đầu, hướng ra ngoài nhìn, chỉ thấy ngài Bill cùng tiểu thư Annie sải bước đi ra ngoài, như một khắc cũng không muốn dừng lại. Linh Quân đi dép xỏ ngón lon ton đi theo bên người, trái một câu tiểu thư Annie, phải một câu cùng ăn bữa tối.

Tràn đầy tác phong chó liếm.

Tiếc nuối là, Linh Quân thái tử gia ân cần, cũng chưa đổi lấy từ Annie nhìn thêm cho dù chỉ một cái, vào xe sang chạy ra khỏi vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh xiên một cây xúc xích bóng mỡ đi ra, cười nói: "Gái Tây bề ngoài tuy không tệ, nhưng tính tình quá dữ, lại mắt cao hơn đỉnh, nhìn qua rất khó khống chế. Linh Quân thiếu gia vẫn là tiếp tục tắm ao tao đi"

Linh Quân nhún nhún vai, nằm tựa lên số pha mềm mại: "Tính tình dữ hay không tôi không biết, những ánh mắt quả thật cao, chướng mắt Linh Cảnh Hành Giả bình thường"

"Bình thường?"

Trương Nguyên Thanh nuốt miếng xúc xích: "Anh chưa nói cho cô ấy thân phận của anh sao? Ngài chính là thái tử gia số

một số hai bản thổ đại lục”

Linh Quân cười “Ha ha”

hai tiếng: “Tôi trêu cô ấy thôi, trong cuộc sống có trăm ngàn bông hoa đẹp đáng giá thưởng thức kỹ càng, chỉ có cô gái của Hiệp Hội Mỹ Thần không thể đụng vào, bọn họ là hoa hồng có gai. Ừm, Hiệp Hội Mỹ Thần cậu biết chứ, là một đám nghề nghiệp “ái dục”

tạo thành.

“Nữ giới nghề nghiệp này có một kỹ năng, có thể hướng người khác giới từng xảy ra quan hệ đòi lấy một sự trả giá, cho nên cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần, mỗi kẻ đều là trai bao 3000, không, là người tình khắp nơi, bọn họ dựa vào việc ngủ với đàn ông, ở nước ngoài hô mưa gọi gió”

Trương Nguyên Thanh phối hợp lộ ra vẻ mặt chấn động: “Trên đời này còn có nghề nghiệp như vậy, kỹ năng này là giai đoạn nào, Thánh Giả hay Siêu Phàm?”

“Tôi nhớ tựa như là giai đoạn Siêu Phàm. Ài, vừa rồi Annie kia, tôi không nhìn lầm, hẳn là cảnh giới Thánh Giả, đáng tiếc nha.”

Linh Quân nói. Nếu là vưu vật giai đoạn Siêu Phàm, hắn có thể dựa vào đẳng cấp tiến hành áp chế, cưỡng ép chơi miễn phí, từ chối trả giá.

Cung cấp bậc lại không được.

“Bọn họ là Linh Cảnh Hành Giả nước ngoài à? Tới nơi này làm cái gì?”

Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội tìm hiểu.

“Nghề nghiệp Hư Không còn có thể làm cái gì, đương nhiên là làm ăn. Phân bộ Tùng Hải hàng năm đều sẽ mang một ít đạo cụ cùng tài liệu tỷ lệ giá trị trên hiệu quả thấp, hoặc lượng tồn quá nhiều sửa sang lại bán ra. Nghề nghiệp Hư Không là thương nhân trong thế giới linh cảnh, bọn họ đối với mậu dịch có si mê mãnh liệt, bởi vậy, công hội thương nhân do nghề nghiệp Hư Không tạo thành, có tồn kho vượt xa toàn bộ tổ chức trên đời, chủng loại cũng rất phong phú.

“Chỉ cần câu trả nổi tiến, đạo cụ, tài liệu các nghề nghiệp lớn, đều có thể từ chỗ bọn họ mua được.

Tháng sáu tháng mười hai hàng năm chính là thời điểm giao dịch, trưởng lão đương nhiên sẽ không quản những việc nhỏ này, sau khi Phí Thanh Dương đến đây, nhiệm vụ mậu dịch liền giao cho hắn. Vừa rồi Annie kia, lúc đàm phán không ngừng đá lông nheo, ý đồ dùng sắc đẹp ăn mòn đồng chí Phó của chúng ta, dụng tâm hiểm ác nha.”

Chương 489: Ngẫu nhiên gặp (4)

Mình về sau có đạo cụ đào thải, không dùng đến, cũng có thể bán cho ngài Bill, hoặc là lấy vật đổi vật, cái này so với nộp lên phân bộ giá trị trên thu nhập cao hơn rất nhiều. Dù sao điểm cùng công huân đối với mình trước mắt mà nói, đã không có tác dụng gì.

Trương Nguyên Thanh nhớ tới bóng lưng Annie nổi giận đùng đùng rời đi: “Kết quả bách phu trưởng không mắc bẫy?”

Linh Quân trừng mắt: “Đâu chỉ không mắc bẫy, tên kia vẻ mặt nghiêm túc nói, nếu lần giao dịch này còn bao gồm thân thể tiểu thư Annie, vậy các người phải trả thêm cho tôi một khoản phí tổn thất tinh thần”

Quá ngầu… Trương Nguyên Thanh yên lặng ôm mặt.

Hắn phát hiện Phó Thanh Dương thật ra là người chanh chua, ở chung càng lâu càng sẽ phát hiện, dưới bề ngoài lạnh lùng tàn khốc cấm dục, là một linh hồn miệng lưỡi ác độc. Về sau xảy ra cái gì, không cần Linh Quân kể, hắn cũng có thể tưởng tượng được.

“Làm ăn mà, dù sao cũng phải cò kè mặc cả, bọn họ mấy ngày nữa còn phải đến. Lượng lớn tài liệu, đạo cụ của phân bộ Tùng Hải, đối với nghề nghiệp Hư Không có sức hấp dẫn trí mạng”

Linh Quân nói xong, nói: “Cậu lại thi triển tuyệt chiêu giang hồ thất truyền đã lâu đối với Quan Nha?”

“Không có nha, tôi lần này cái gì cũng chưa làm, cô ấy vừa lên đã đánh tôi”

Trương Nguyên Thanh rất ấm ức nói. Linh Quân vẻ mặt "Tôi hiểu rồi", lời nói thấm thía nói: "Nguyên Thủy à, tôi gần đây ở Tùng Hải quen biết không ít người đẹp, để sau giới thiệu cho cậu mấy em, các em ấy rất hiểu ý người ta, rất dịu dàng hiền lành rất quyến rũ nhiều vẻ, chỉ cần cậu có tiền"

Trương Nguyên Thanh vừa móc ra điện thoại di động, vừa chính nghĩa nghiêm túc: "Tôi không phải người như vậy!"

Hôm sau. Trương Nguyên Thanh ăn xong bữa sáng, cùng dì trẻ ra ngoài, trong thang máy, Giang Ngọc Nhị đeo balo nhỏ, cùng Trương Nguyên Thanh đeo balo hai vai đứng sóng vai. Cửa thang máy bóng loáng có thể soi gương soi ra rõ ràng bóng dáng hai người. Giang Ngọc Nhị hôm nay ăn mặc rất đơn giản, áo ngắn tay màu vàng nhạt, quần soóc bó, một đôi giày chạy màu trắng.

Trang phục này thể hiện ra rất tốt dáng người của cô, cũng tăng thêm vài phần thanh xuân hoạt bát, lại phối hợp khuôn mặt ngọt ngào nhu thuận kia, giống như cô chỉ là một thiếu nữ dậy thì rất tốt, mà không phải nữ thanh niên 25 tuổi. Trương Nguyên Thanh thưởng thức thịnh thế mỹ nhân của dì trẻ trong "gương", ngũ quan của cô trừ tinh xảo đáng yêu, lại có làn da nõn nà cảm giác như ngọc, khuôn mặt này nhìn lâu, sẽ hoài nghi cô là một mỹ nhân ngọc. Khác với những cái gọi là khuôn mặt trong trắng lộ hồng kia.

Giang Ngọc Nhị hướng lên trên bốn mươi lăm độ, đánh giá vài lần cái đầu quả dưa của cháu trai, nâng lên bàn tay nhỏ so sánh.

"Mày có phải cao lên rồi hay không?"

Cô nói. Sau khi trở thành Linh Cảnh Hành Giả, thân thể nghênh đón lần dậy thì thứ hai, quả thật đã cao Giang Ngọc Nhị giận dữ, vung đao tay chém vào sau gáy cháu trai: "Lớn mật! Mày ngay cả di cũng dám đùa giỡn, còn có cái gì là mày tên tiểu súc sinh này không làm ra được"

Hai người cãi nhau ầm ĩ một trận, thẳng đến lúc thang máy đến lầu một, cửa mở ra.

Giang Ngọc Nhị lập tức khôi phục tư thái rụt rè của cô gái ngoan ngoãn, ở dưới mấy hộ gia đình ngoài thang máy

nhường, kéo cánh tay cháu trai bước ra khỏi thang máy. Ra khỏi tòa nhà, Trương Nguyên Thanh tiến vào xe của dì trẻ, tới đại học Tùng Hải. Sau khi vụ án Xích Nguyệt An kết thúc, hắn lại khôi phục thân phận sinh viên, trong thời gian này không cần đi làm, nên đi học phải đi học, cũng không thể luôn nhàn rỗi ở nhà, bà ngoại là người đầu tiên không đáp ứng. Xe hơi màu trắng đến đại học Tùng Hải, dừng lại ở cổng trường, Trương Nguyên Thanh phất tay từ biệt dì trẻ. Nhìn theo xe của dì trẻ hội tụ vào dòng xe cộ, hắn đeo balo hai vai, xoay người đi về phía trường học. Đột nhiên, hắn bị một bóng dáng ở cổng trường hấp dẫn tầm mắt. Đó là một thanh niên mặc quần áo thể thao, ngũ quan tuấn lãng, trên trán đeo băng- đô thể thao, trên mặt treo nụ cười mỉm, soái ca loại hình rạng rỡ tiêu chuẩn. Nữ sinh ra vào trường học liên tiếp nghiêng đầu đánh giá hắn.

Nhưng hắn coi như không thấy, nghiêm túc vung cái chổi, dọn dẹp bụi bặm ngoài cổng trường.

Ma Nhãn Thiên Vương Trương Nguyên Thanh cảm giác được rõ ràng trái tim mình đánh rơi một nhịp, tiếp theo bắt đầu kịch liệt, nhảy lên rất nhanh.

Hắn vì sao sẽ ở chỗ này?

Cái đệch, hắn vì sao sẽ xuất hiện ở đại học Tùng Hải? Nhịp tim Trương Nguyên Thanh không thể tránh khỏi tăng tốc, adrenalin điên cuồng tiết ra, tựa như hành tẩu ở trong núi sâu rừng rậm, ngẫu nhiên gặp phải hổ trợn mắt.

Hắn cứng ngắc ở tại chỗ, bộ não điên cuồng vận chuyển.

— trùng hợp sao, Ma Nhãn xuất hiện ở đại học Tùng Hải, là trùng hợp sao?

Chương 490: Mạo hiểm (1)

Nếu không phải, vậy hắn nhất định chính là hướng đến mình. Tuổi của mình bày ra ở đó, dân bản xứ Tùng Hải tuổi ngoài đôi mươi, khả năng học đại học rất cao, lúc trước mình ở đại học Tùng Hải từng giết u Hướng Vinh. Việc này tuy chưa tuyên dương khắp nơi, nhưng trong hành giả chính phủ phân bộ Tùng Hải, người biết đến không ít, lấy địa vị cùng năng lực

của Ma Nhãn Thiên Vương, tìm hiểu được những tình báo này không khó. Mình nhớ rõ Ma Nhãn Thiên Vương có năng lực "phân biệt"

Linh Cảnh Hành Giả, hắn chính là dựa vào thủ đoạn tương tự phát hiện Khấu Bắc Nguyệt.

Ma Nhãn Thiên Vương rất có thể cũng đã ở dưới tình huống mình không biết, từng lùng sục đại học Tùng Hải rất nhiều lần, may mắn là, mình mấy ngày nay không đi học, trong lúc vô ý tránh thoát một kiếp. Nghĩ đến đây, trên đầu Trương Nguyên Thanh cũng phải chảy ra mồ hôi lạnh.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, Ma Nhãn không nhận ra mình, Phó Thanh Dương từng phân tích, thủ đoạn phân biệt Linh Cảnh Hành Giả của hắn, thuộc về kỹ năng nào đó, cần chủ động thi triển, mà không phải kỹ năng bị động không có lúc nào là không tồn tại. Giả vờ làm người qua đường sát qua bên người, sau đó chuồn từ cửa sau, về sau trường học không thể tới nữa."

Trương Nguyên Thanh hít một hơi, thừa dịp Ma Nhãn nghiêm túc quét rác, từ trong túi lấy ra khẩu trang đeo lên, vừa duy trì bước chân thoải mái tùy ý, vừa lấy ra điện thoại di động gửi tin nhắn tập thể cho Phó Thanh Dương, Quan Nhã, Lý Đông Trạch:

"Cứu mạng! ! Ma Nhãn Thiên Tôn ở cổng trường đại học Tùng Hải! !"

Hắn ánh mắt bình tĩnh, ngón tay nhập tin nhắn vững như chó già, tất cả cuồng phong sóng thần đều che giấu ở trong lòng. Gửi tin nhắn xong, Trương Nguyên Thanh giữ bình tĩnh thu lại điện thoại di động, mắt không nhìn nghiêng, không thay đổi tuyến đường bước đi, đi về phía Ma Nhãn Thiên Vương đeo băng- đô thể thao. Một bước, hai bước, ba bước… Rốt cuộc, hắn bước qua bên cạnh Ma Nhãn Thiên Vương, người sau cúi đầu nghiêm túc quét rác, đối với sinh viên lui tới bên người, coi như không thấy, thiếu chú ý. Trương Nguyên Thanh cực lực hít thở bình tĩnh, chưa biểu hiện ra "nhẹ nhàng thở ra"

"như trút được gánh nặng"

các phản ứng nhỏ này. Mãi cho đến lúc xuyên qua quảng trường cổng trường, rẽ vào đường nhỏ yên tĩnh đi thông tòa

nhà dạy học, hắn mới như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra.

Phù! Quá đáng sợ rồi, quá đáng sợ rồi, Ma Nhãn Thiên Vương một ngày không trừ, mình cuộc sống hàng ngày khó yên, gã này giết người cần chứng cứ, mình tin tưởng hắn đã phải người điều tra mình, hắn là biết mình là lượng dân tuân thủ pháp luật, nhưng hắn vẫn như cũ đến đại học Tùng Hải nghiên cứu địa hình, nói rõ là không muốn buông tha mình.

Nghề nghiệp tà ác đúng là nghề nghiệp tà ác, có điểm mấu chốt đạo đức linh hoạt, cái gì giết người giảng chứng cứ, đều là lời nói nhảm nhí? Trương Nguyên Thanh vừa ở trong lòng chửi má nó, vừa nhanh chóng tiến lên, tính từ cửa sau trường học rời khỏi. Đúng lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng từ phía sau truyền đến, mang theo nụ cười như ánh mặt trời: "Cậu có phải nhận ra tôi hay không?"

Trương Nguyên Thanh dừng bước lại, thân thể chợt cứng ngắc, tiếp theo, cổ như là bánh răng rỉ sắt, từng chút một, từng chút một xoay lại.

Hai bên đường nhỏ, cây xanh rủ bóng mát, ánh mặt trời xuyên thấu qua cành lá chiếu xuống vết lốm đốm.

Ở trong một mảng vết lốm đốm vỡ vụn lay động kia, thanh niên trên trán quấn quanh băng- đô thể thao chống cái chổi, cười tủm tỉm đánh giá hắn.

"Anh, anh đang nói chuyện với tôi?"

Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm xúc bùng nổ, nhưng càng hoảng hốt, hắn càng không có vẻ mặt, tràn đầy bình tĩnh. Ma Nhãn Thiên Vương chống chói, "hắc một tiếng, nói: "Điểm khác thường của cậu lúc ở cổng trường quá rõ, đương nhiên, cái này không phải lỗi của cậu, đối với Viễn Cổ Chiến Thần chúng ta mà nói, bất cứ gió thổi cỏ lay nào ở chiến trường đều vô cùng rõ ràng. Cổng trường quá đông người, không tiện trực tiếp ra tay, cho nên liền một đường đi theo tới đây."

"Chậc chậc, một sinh viên đại học Tùng Hải, sao có thể nhận ra tôi nhỉ? Càng khéo hơn là, tôi gần đây đang tìm một kẻ tên

Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn cũng là sinh viên đại học Tùng Hải, sẽ không chính là câu chứ?"

Trương Nguyên Thanh không chút suy nghĩ, theo bản năng muốn thi triển Dạ Du, tẩu là thượng sách. Nhưng lúc này, Ma Nhãn Thiên Vương tháo xuống băng- đô thể thao trên trán, "Tôi xác nhận trước cậu có phải Linh Cảnh Hành Giả hay không?"

Theo băng- đô thể thao trượt xuống, một con mắt dựng thẳng vành mắt đỏ đậm, tròng mắt màu vàng nhạt bại lộ ra, con mắt này lạnh lùng vô tình, tràn ngập tà ác cùng hỗn loạn, chuyển động "lộc cộc"

"Ầm!"

Khoảnh khắc nhìn thấy con mắt dựng thẳng, suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh bùng nổ, nổ thành vô số mảnh vỡ hỗn loạn, không có đau đớn, không có sợ hãi, như là trở về nguyên sơ tĩnh mịch nhất.

Nhưng ở trong hiện thực, gương mặt hắn trở nên dữ tợn vặn vẹo, trong hốc mắt chảy ra dòng lệ máu, thái âm chi lực trong cơ thể mất khống chế, phá hủy sinh cơ thân thể, mang thể xác này hướng âm Thi chuyển hóa.

Chương 491: Mạo hiểm (2)

"Ngang!"

Đột nhiên, một tiếng rồng gầm réo rắt trào dâng, quanh quẩn ở thức hải Trương Nguyên Thanh.

Tiếng rồng gầm này như có ma lực tẩy rửa tâm linh, mang linh hồn hắn từ vực sâu sụp đổ kéo lại, suy nghĩ một lần nữa ghép lại, đầu óc bỗng nhiên tỉnh táo.

Hắn đã tìm về ý thức. Một lần nữa nhìn Ma Nhãn Thiên Vương cách mấy mét, nhìn thấy con mắt dựng thẳng đáng sợ kia.

Nó vẫn như cũ làm người ta kinh sợ, làm người ta sợ hãi, nhưng tựa như không đáng sợ như vậy nữa. Vừa rồi rồng gầm là chuyện gì xảy ra… Trương Nguyên Thanh vừa mờ mịt vừa

kinh hỉ, không rảnh đi nghi hoặc, nhanh chóng thi triển Dạ Du, tiến vào ẩn thân, chạy như điên đi.

“Thú vị!”

Ma Nhãn Thiên Vương chưa truy kích, mà là nhếch khóe miệng lên: “Một cái đại học Tùng Hải nho nhỏ, thế mà cất giấu Vũ Sư”

“Ô ô.”

Tiếng gió thê lương càn quét, bầu trời không biết khi nào bao phủ một tầng mây đen, giống như bịt kín, thế giới là một mảng tối tăm. Cuồng phong bao trùm khu vực này, cây xanh xung quanh Ma Nhãn Thiên Vương đồng thời hướng về một phương hướng cúi mình, thân cây gập thành nửa vòng tròn, bày ra xu thế có thể gây bất cứ lúc nào. Sinh viên nơi xa, chỗ gần người ngã ngựa đổ, nữ sinh thể trọng nhẹ thậm chí bị thổi bay lên, tiếng thét chói tai không dứt bên tai. Thủy tinh kiến trúc phụ cận vỡ vụn từng mảng.

Ở trong gió bão như tận thế này, con mắt dựng thẳng trên trán Ma Nhãn Thiên Vương chảy ra dòng nước mắt máu, hoàn toàn sống lại, từ chỗ hốc mắt bắt đầu, lan tràn ra từng đường hoa văn màu đen vặn vẹo, tựa như hình xăm, nhanh chóng lan tràn ở thân thể Ma Nhãn Thiên Vương.

“Này này này!”

Ma Nhãn Thiên Vương chống cái chổi, “Đánh nhau thì đánh nhau, lan đến người vô tội, ta sẽ tức giận”

Hắn nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười dữ tợn điên cuồng.

“Phù, phù, phù…”

Trương Nguyên Thanh kéo thân thể bị thương nặng, bộc phát ra cực hạn đời này chưa bao giờ đạt tới, chạy như điên ra khỏi đại học Tùng Hải, hướng về vịnh Phó gia tiếp tục chạy.

Tốc độ của hắn vượt qua xe hơi chạy, dẫn tới người qua đường kinh ngạc nhìn chăm chú, có người hô to gọi nhỏ móc ra điện thoại di động quay chụp, nhưng điện thoại di động vừa lấy ra, người đã không thấy. Hơn mười phút sau, không biết chạy ra bao xa, Trương Nguyên Thanh dừng lại ở một chỗ công viên yên tĩnh.

Hắn tê liệt ngã xuống ở trên mặt cỏ xanh mơn mởn, lồng ngực kịch liệt phập phồng, phun ra nuốt vào từng ngụm từng ngụm dưỡng khí, phát ra tiếng thở dốc dồn dập. Hai ba phút sau, hơi thở bình ổn lại rất nhiều, Trương Nguyên rốt cuộc ngưng tụ một tia tinh lực, đánh giá trạng thái của mình.

Bị thương lớn nhất là linh hồn, như đã trải qua một lần đánh nát, tổ chức lại, truyền lại lớn nhất cho thân thể chính là đau đầu, đau đầu như huyệt Thái Dương nứt ra. Không thua gì bệnh cũ tái phát loại đau đầu đó. Sau đó là nội tạng thân thể có nhiều tổn thương, nhiệt độ cơ thể cực thấp, đây là thái âm chi lực mất khống chế bạo loạn tạo thành.

"Chỉ là một ánh mắt đã thiếu chút nữa giết chết mình, đây là Yêu Mê Hoặc cảnh giới Chúa Tể, đây còn là hắn không tính giết mình, bằng không mình ngay cả đường sống phản kháng cũng không có, trực tiếp hóa thành tro bụi rồi"

Kinh sợ một lát, hắn nhớ lại tiếng rồng gầm cứu mình.

"Là ai giúp mình? Có thể làm phép cắt ngang Ma Nhãn Thiên Vương, tuyệt đối là cấp Chúa Tể, mình nhớ rõ Quan Nhã hay là Phó Thanh Dương từng nói, đại học Tùng Hải có một vị trưởng lão.

"Cuồng phong cùng rồng gầm, không biết vị trưởng lão kia là nghề nghiệp nào, nhưng khẳng định không phải Hỏa Sư"

Lúc này, trong túi quần truyền đến tiếng chuông bén nhọn. Sớm hay muộn phải thay cái nhạc chuông chết tiệt này… Trái tim Trương Nguyên Thanh theo bản Phó Thanh Dương "Ừm"

một tiếng, tuyệt không kiêu ngạo kể công nói sang chuyện khác, "Cậu có bại lộ thân phận hay không?"

"Có"

Trương Nguyên Thanh trong lòng mệt mỏi trả lời.

Hắn thi triển Dạ Du thoát đi hiện trường, khẳng định bị Ma Nhãn Thiên Vương nhìn thấy, sinh viên đại học Tùng Hải, Thần Dạ Du, dùng ngón chân để nghĩ cũng có thể nghĩ đến là hắn.

Phó Thanh Dương trầm ngâm một phen, "Tư liệu sinh viên của cậu, ở lúc vào Ngũ Hành minh, đã bị tiêu hủy, liệt vào cơ

mật. Ma Nhãn muốn thông qua con đường tra ra địa chỉ gia đình của cậu rất khó, có từng hướng bạn học tiết lộ địa chỉ của mình không?"

Trương Nguyên Thanh nhớ lại một lát, lắc đầu: "Không có."

Ma Nhãn Thiên Vương cho dù biết mình là sinh viên đại học Tùng Hải, nhưng hắn cũng không biết mình là Trương Nguyên Thanh, mà trong hồ sơ trường học, càng không có tin tức của Trương Nguyên Thanh. Chỉ cần về sau không đi trường học, Ma Nhãn sẽ rất khó ở trong khoảng thời gian ngắn tìm được mình, nhưng cái này dù sao không phải kế lâu dài, phiền gã này quá.

Chương 492: Mạo hiểm (3)

Trong lòng Trương Nguyên Thanh tức giận một phen.

Rõ ràng là Lý Hiển Tông muốn giết hắn trước, mà hắn giết Lý Hiển Tông cũng là dựa vào bản lĩnh, Ma Nhãn lấy lớn bắt nạt nhỏ, không biết xấu hổ. Không, cái tiếng xấu này thật ra phải để cho Chỉ Sát cung chủ đến gánh.

Ma Nhãn đến Tùng Hải mục đích là giết cô, mà mình chỉ là nhân tiện, nếu không có Chỉ Sát cung chủ trêu hoa ghẹo nguyệt, Ma Nhãn Thiên Vương sẽ không vì một tiểu nhân vật như hắn, ngàn dặm chạy tới Tùng Hải. Cô nàng thối này. Phó Thanh Dương nói: "Cậu đã bị Ma Nhãn túm gáy, lấy phong cách làm việc của hắn, tôi nhắm chừng trong một tuần, hắn có thể mò đến nhà cậu. Tôi sẽ thúc giục các trưởng lão, mau chóng thu lưới, xử lý hắn"

Một tuần sau mò đến nhà mình. Trong lòng Trương Nguyên Thanh phát lạnh, "Nếu, các trưởng lão không xử lý được hắn thì sao?"

Chỉ sợ bị xử lý là các trưởng lão nha… Phó Thanh Dương trầm ngâm nói: "Vậy cậu liền nguy hiểm rồi, phương án của tôi là, nghĩ cách che chắn khí tức, để Ma Nhãn không tìm thấy cậu. Nếu cậu là Thần Dạ Du cảnh giới Thánh Giả, có lẽ có thể làm được, nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào đạo cụ. Mà loại đạo cụ này tương đối hiếm có, trong tồn kho của phân bộ Tùng

Hải không có. Tôi sẽ thay cậu hướng tổng bộ xin mượn đạo cụ tương tự, nếu tổng bộ có."

Ma Nhãn Thiên Vương tìm hiểu trải thảm, sớm hay muộn có một ngày sẽ tìm được Nguyên Thủy, nếu có thể che chắn thủ đoạn Ma Nhãn, có lẽ có thể tránh được một kiếp.

Lưu trình xin cả một đống lớn, chỉ chờ trả lời đã cần vài ngày, đừng đạo cụ còn chưa đến, mình đã bị Ma Nhãn mò tới nhà. Hơn nữa, nếu tổng bộ không có thì sao? Trương Nguyên Thanh nhịn không được lẩm bẩm.

"Đa tạ bách phu trưởng"

Sau khi nói lời cảm tạ, hai người kết thúc trò chuyện, Trương Nguyên Thanh sau đó gửi tin báo bình an cho Quan Nhã cùng Lý Đông Trạch. Hắn nhìn quanh, thấy phụ cận không có ai, lặng yên lấy ra chày Phục Ma, nhẹ nhàng đâm vào trên đùi. Hào quang màu vàng chói lòa bùng nổ, làm một lần sát khuẩn cho thân thể.

Ở đáy mắt Trương Nguyên Thanh, hai luồng ánh sáng vàng nhàn nhạt chợt lóe rồi biến mất, dưới lực lượng tịnh hóa, đầu óc trở nên đặc biệt rõ ràng, hắn bỗng nghĩ tới một người: Bill Tarantino.

Vị hành giả nước ngoài nghề nghiệp Hư Không này đến Tùng Hải làm mậu dịch, trong tay khẳng định có lượng lớn hàng tồn nhỉ.

Linh Quân từng nói, tồn kho của công hội thương nhân là phẩm loại phong phú nhất trong các tổ chức Linh Cảnh Hành Giả lớn trên thế giới. Có thể bảo Phó Thanh Dương ra mặt, mua đạo cụ có thể che chắn khí tức, nhưng như vậy, trong đàm phán tiếp theo, bách phu trưởng liền lâm vào bị động. Hơn nữa do phân bộ đến mua, đạo cụ là thuộc về tổ chức, mình nhiều nhất mượn dùng.

Một món đạo cụ có thể che chắn khí tức, rất đáng giá vào tay, mua tuyệt đối không thiệt, về sau không cần, có thể bán cho phân bộ Tùng Hải, vẫn là mình tự đi tìm ngài Bill đi. Tuy như vậy sẽ làm ngài Bill biết mình là một vị Linh Cảnh Hành Giả.

Nhưng Trương Nguyên Thanh cảm thấy, trong lòng ngài Bill đại khái sớm có đoán trước, dù sao cần viên thuốc nhỏ màu

lam mới có thể trị liệu thương thế, quá nửa có liên quan với Linh Cảnh Hành Giả.

Hư Không cùng Ái Dục đều là nghề nghiệp hợp pháp, lấy tư tưởng đi khắp thế giới của ngài Bil, lấy mối quan hệ cùng địa vị của hắn, khẳng định kết bạn rộng khắp, mình với hắn mà nói, chẳng qua là một vị trong lượng lớn bạn bè.

Cho nên bị hắn biết thân phận Linh Cảnh Hành Giả, vấn đề cũng không lớn, ừm, nhưng không thể lộ ra ID linh cảnh của mình, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Tùng Hải địa vị không tầm thường, tiếng tăm quá lớn. Nghĩ đến liền làm, Trương Nguyên Thanh gọi điện thoại cho Bill Tarantino.

"Tu tu… Tiếng chuông vàng vài giây sau đó kết nối, giọng nói nhẹ nhàng của Annie chợt truyền đến: "Chào ngài, xin hỏi vị nào?"

Cô nói là tiếng nước ngoài.

Vị nào? Chẳng lẽ không lưu số điện thoại di động của mình? Các người hai người nước ngoài này không coi trọng bản Thiên Tôn chút nào cả… Trương Nguyên Thanh dùng tiếng nước ngoài trả lời: "Annie nữ sĩ, là tôi, con trai Trần Thục"

Bên kia đại khái im lặng hai ba giây, Annie rốt cuộc nhớ tới người này, cười nhiệt tình: "Xin hỏi có chuyện gì sao? "Tôi muốn hướng ngài Bill mua một vài thứ"

"Cậu cân nhắc xong rồi, muốn trả mười triệu mua tin tức quần thể sử dụng viên thuốc?"

Annie bất ngờ nói.

Cô ăn cức đi! Trương Nguyên Thanh đã không phủ nhận cũng không thừa nhận, trầm giọng nói:

"Tôi muốn gặp mặt ngài Bill, ngay bây giờ, có tiện không?"

"Đương nhiên!"

Annie sảng khoái đáp ứng: "Cần tôi phát tài xế tới đón ngài không?"

"Không cần"

Cao ốc Quốc Tế, Trương Nguyên Thanh ở dưới Annie tóc vàng mắt xanh dẫn dắt, tiến vào văn phòng xa hoa rộng rãi.

Trên sô pha da màu nâu phòng tiếp khách, Bill Tarantino sớm đã chờ đợi, hắn hôm nay mặc là một cái áo sơmi màu đen, cúc cổ tay áo cùng cổ áo không cài, trong tay cầm ly rượu thủy tinh. Một bộ trang phục hưu nhãn thoải mái.

Chương 493: Giao dịch (1)

“Ồ, bạn của tôi, rất vui có thể lại nhìn thấy cậu.”

Ngài Bill biểu hiện ra nhiệt tình hoàn toàn khác với lần trước, đặt ly rượu xuống, nhiệt tình nghênh đón, dang hai tay ôm Trương Nguyên Thanh một cái. Hắn dẫn khách sộp ngồi xuống sô pha, giọng điệu thân thiết hỏi: “Muốn uống chút gì không?”

“Coca!”

Trương Nguyên Thanh nói.

Bill Tarantino ngẩn ra, ngay lập tức nhìn về phía nữ trợ lý: “Annie, bảo người đi mua”

Coca không cần mua, làm một xí nghiệp đầu tư bên ngoài, nhân viên da trắng trong công ty quen uống Coca có rất nhiều, trong tủ lạnh khu giải trí, chồng chất trữ hàng từng thùng một.

Annie cầm về một lon Coca, mở ra, rót vào trong thủy tinh, lại từ trong tủ lạnh lấy ra hộp đá, gắp mấy miếng đá nhỏ.

“Mời ngài Trương dùng - 4 Cô khi đặt đồ uống ở bàn trà, cố ý khom lưng xuống, để vị khách trẻ tuổi thấy khe rãnh trắng trẻo như mỡ động của mình.

Nghề nghiệp Ái Dục còn rất phiền, lúc nào cũng luôn câu dẫn người ta, nhịn khó chịu, không nhịn lại không được, quả thực có độc… Trương Nguyên Thanh hận không thể móc tròng mắt ra ném vào, nhìn ra một chút chiều sâu của khe rãnh. Thấy tiểu nam sinh si mê thân thể của mình như thế, Annie cười tươi, tựa như ở trên người hắn tìm về tự tin.

“Khụ khụ!”

Ngài Bill ho khan một tiếng, Annie ăn ý thu liễm nét quyến rũ, đứng ở bên cạnh thủ trưởng.

“Ngài Trương cân nhắc xong rồi?”

Bill Tarantino thẳng lưng, mười ngón tay giao nhau, vẻ mặt nghiêm túc:

“Tôi có thể mang tin tức tương quan quần thể sử dụng viên thuốc nói cho cậu, cùng giải thích chi tiết, cái này cần đại khái 30 phút. Mặt khác, tôi chuẩn bị một phần văn bản, cậu có thể phối hợp đọc, càng cẩn thận rõ ràng hơn hiểu biết về quần thể kia”

“Nếu không có ý kiến, tôi bảo Annie chuẩn bị hợp đồng, dựa theo lần trước nói, mười triệu!”

Tuy hắn còn chưa xác định con trai Trần Thục có phải Linh Cảnh Hành Giả hay không, tuy tổ chức có quy định không thể hướng người thường tiết lộ bí mật Linh Cảnh Hành Giả. Nhưng, ở trước mặt mười triệu, những quy củ này lại tính là cái gì đâu.

Ở trước mặt lợi nhuận trăm phần trăm, tư bản có thể làm ra bất cứ chuyện gì, mà tư liệu Linh Cảnh Hành Giả, đối với người trong giới mà nói, căn bản không phải bí mật gì. Dùng tình báo giá trị không cao, đổi mười triệu tiền mặt, hoàn thành một cuộc giao dịch đẹp, là dụ hoặc bất cứ một ai nghề nghiệp Hư Không đều không thể chống lại.

Trương Nguyên Thanh bắt chéo chân, bưng lên cốc thủy tinh, theo một ngụm đồ uống mát lạnh, cười nói: “Tôi quả thật rất có hứng thú đối với tư liệu Linh Cảnh Hành Giả nước ngoài, dù sao trước mắt tôi biết, chỉ có nghề nghiệp Hư Không ngại Bill tương ứng, cùng với Ái Dục của Annie nữ sĩ”

Ngài Bill cùng nữ sĩ Annie đối diện ngây ngẩn cả người.

Thì ra hắn biết cả rồi, hắn thật là Linh Cảnh Hành Giả. Không những là Linh Cảnh Hành Giả, hơn nữa hiểu biết tương đối rõ ràng đối với nghề nghiệp của chúng ta, không phải loại hành giả hoang dã kiến thức nông cạn kia.

Vài giây sau, ngài Bill thu hồi vẻ mặt sững sờ, cân nhắc nói: “Vậy cậu hôm nay đến gặp mục đích là..”

Trong lòng hắn có chút tiếc nuối, có chút thất vọng, bởi vì một vụ giao dịch Vốn thấp tiền lời cao thất bại.

“Tôi quả thật là tới tìm ngài Bill giao dịch”

Trương Nguyên Thanh tìm từ một phen, nói: “Tôi có một người bạn, muốn mua đạo cụ cùng tài liệu, đi khắp chợ đen

chưa tìm được. Tôi nghĩ ngài Bill là nghề nghiệp Hư Không, cho nên hôm nay đặc biệt đến gặp"

Nghe vậy, Bill Tarantino phấn chấn hẳn lên, nụ cười một lần nữa hiện lên khuôn mặt:

"Cậu cần mua cái gì? Công hội thương nhân chúng tôi có đạo cụ cùng tài liệu phẩm loại phong phú. Chỉ cần giá thích hợp, cậu có thể mua được bất cứ thứ gì trong thế giới linh cảnh"

"Một món đạo cụ có thể ẩn nấp khí tức, một ít tài liệu âm tính phẩm chất tương đối cao, giai đoạn Siêu Phàm"

Trương Nguyên Thanh nói xong, mở ra điện thoại di động, mang danh sách ở trên xe liệt kê ra, triển lãm cho đối phương. Khi quyết định tìm Bill Tarantino mua đạo cụ, hắn đột nhiên nghĩ đến, có phải có thể thừa dịp cơ hội này, thu thập tài liệu luyện chế âm Thi hay không.

Một bước đến nơi!

Bill cầm lấy điện thoại di động, cẩn thận xem xong tài liệu, nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói:

"Những tài liệu này, chúng tôi bây giờ đều có, tổng giá trị đại khái bốn triệu, xem ở trên phần mẹ cậu, bớt cho cậu 10%"

Tiếp theo, hắn nhíu mày cân nhắc nói: "Về phần đạo cụ che giấu khí tức, yêu cầu của cậu quá mức đơn sơ, có một số đạo cụ có năng lực che giấu khí tức, nhưng thuộc loại hiệu quả mang theo, có một số đạo cụ không thể che giấu khí tức, nhưng có thể đạt tới hiệu quả tương tự, có một số đạo cụ có thể trường kỳ che giấu khí tức, có một số chỉ có thể tạm thời che chắn.

"Ngoài ra, cậu còn phải nói cho tôi biết, cái giá trong lòng cậu có thể tiếp nhận, cùng với cấp bậc đạo cụ lý tưởng, giai đoạn Siêu Phàm cùng giai đoạn Thánh Giả hoàn toàn là hai loại giá"

Chương 494: Giao dịch (2)

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: "Tôi hy vọng có thể xem đạo cụ một lần, lại làm quyết định"

Hắn cần là đạo cụ có thể che chắn cường giả cấp Chúa Tể, nhưng không thể nói trực tiếp như vậy, bởi vì rất dễ dàng bị đối phương phỏng đoán ra. Dù sao điều tra một lần tình báo gần đây của Tùng Hải, liền có thể biết Ma Nhãn Thiên Vương đang điều tra Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chỉ Sát cung chủ. Không cho hứa hẹn, xem thuộc tính đạo cụ trước, là một yêu cầu tương đối quá phận, bởi vì thuộc tính đạo cụ thường thường là giữ bí mật. Nhưng hắn tin tưởng ngài Bill sẽ đáp ứng, bởi vì đạo cụ hắn xem là đồ giao dịch, là hàng tồn trong kho hàng, mà không phải đạo cụ ngài Bill sử dụng. Quả nhiên, sau khi trầm ngâm vài giây, ngài Bill gật đầu: "Không có vấn đề, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, nếu cậu muốn dùng tiền tài mua đạo cụ, như vậy phải chuẩn bị lượng lớn tài chính. Trừ công hội thương nhân chúng tôi, đại bộ phận tổ chức Linh Cảnh Hành Giả, đều chỉ nhận lấy vật đổi vật, không tiếp nhận tiền tài mua".

Đạo cụ chỉ sản xuất ở linh cảnh, số lượng thưa thớt, giá trị cao, mà bản thân tiền giấy chính là giấy lộn, cân nhắc đến chính phủ các quốc gia toàn thế giới hiện tượng lạm phát nghiêm trọng, cho nên rất nhiều tổ chức là không tiếp nhận tiền tài. Mặc dù nhận, giá thường thường cũng rất cao, bão giá nghiêm trọng.

Như thế nào, khinh thường bản Thiên Tôn sao, cảm thấy tôi không có tiền sao? Được rồi, tiền mặt của tôi quả thật không nhiều. Trương Nguyên Thanh mặt ngoài không bộc lộ gì: "Tôi hiểu."

Ngài Bill lộ ra nụ cười, lập tức mở ra kho hàng bang phái, đưa tay chộp một cái vào trong không trung, bắt lấy một cái hộp đồng xanh khắc hoa. Cái hộp tạo hình phong cách cổ xưa, giăng kín gỉ đồng màu xanh, bên trên khắc hoa công nghệ cổ hương cổ sắc, lộ ra phong cách Trung Quốc nồng đậm. Ngài Bill giới thiệu: "Đây là đạo cụ tôi trước kia từ Thái Nhất môn nơi đó trao đổi được, nó bắt nguồn từ một phó bản thần quái, là hộp trang điểm của nữ quỷ, mang bùn máu trong hộp bôi ở trên mặt, khí tức của cậu sẽ chuyển biến thành âm tính, bị hộp che giấu là khí tức người sống, làm oán linh nghĩ lầm là đồng loại, từ đó tránh bị công kích"

Cái hộp che giấu là khí tức người sống, khiến oán linh lầm tưởng là đồng loại, nhưng ở trong mắt Ma Nhãn Thiên Vương, khí tức hay không không sao cả, chỉ cần ngươi là Linh Cảnh Hành Giả là được. Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu. Thấy thế, ngài Bill thu hồi hộp trang điểm, lại lấy ra một vật.

Đó là một cái mũ rách mướp, giăng kín vết bẩn, da thuộc mài mòn nghiêm trọng, không chút bắt mắt. Ngài Bill nhiệt tình giới thiệu:

"Nó tên là Mũ Người Nhật Mót, là đạo cụ nghề nghiệp Hư Không, công năng là tầm bảo, nhanh nhẹn cùng ẩn nấp, nhanh nhẹn cùng ẩn nấp, đều là vì để người sử dụng ở sau khi tìm được bảo vật, có thể chạy nhanh hơn, nấp kỹ hơn.

"Ẩn nấp của nó không phải che giấu khí tức, mà là làm người ta "không nhìn", tựa như không có ai sẽ để ý người ăn xin bên đường. Từng có người thử đội nó, tiến vào mật thất phú hào, WC nữ, thậm chí căn cứ quân sự.

"Cũng có người đội nó xâm phạm người khác giới, mà người bị xâm phạm, lại quỷ dị không nhìn thấy người xâm phạm. Đương nhiên, cái này giới hạn đối với người thường, Linh Cảnh Hành Giả mà nói, một khi cậu bại lộ ra ý đồ thương tổn đối phương, sẽ bị nhanh chóng chú ý tới.

"Trả giá của nó là, trêu chọc vận rủi"

Một món đạo cụ rất nhiều cái đáng làu bàu, cũng không thể thật sự che giấu khí tức, vậy khẳng định sẽ bị Ma Nhãn phát hiện. Ừm, cũng có khả năng Ma Nhãn vừa nhìn thấy mình, một giây sau liền không nhìn mình nữa, nhưng cái vận rủi này không quá ổn, đừng có vừa đội, quay đầu liền thấy Ma Nhãn xuất hiện ở sau người… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm: "Tôi muốn xem thêm chút"

Mũ có thể coi là dự bị, nếu thật sự không có lựa chọn, mua đạo cụ này cũng được.

Ngài Bill giống như nhân viên tiếp thị nhiệt tình, cực kỳ kiên nhẫn ứng phó vị khách khó chơi, tiếp theo lại lấy ra món đạo cụ thứ ba, đó là một tấm da người mỏng manh.

"Da Người Hoàn Mỹ, khoác nó, có thể biến ảo thành bộ dáng bất luận kẻ nào, cậu sẽ có được tính cách, thói quen, phương

thức nói chuyện vân vân của mục tiêu, sẽ không lộ ra sơ hở gì, cho dù là người quen thuộc nhất, cũng không cách nào nhìn thấu."

Bill thấp giọng nói: "Nó có hai cái trả giá, một là phải ở trong 60 phút cởi ra, bằng không cậu sẽ vĩnh viễn biến thành mục tiêu, không thể khôi phục. Hai là trong lúc biến thân, cậu sẽ tiếp nhận tất cả sự vật của mục tiêu, dùng lời các cậu bên này hình dung, gọi là nhân quả.

"Một chủ nhân trước của nó, chính là ở trong lúc biến thân, đã thừa nhận nhân quả của mục tiêu, bị kẻ thù của mục tiêu chém chết tươi. Một chủ nhân trước nữa của nó, vì tiếp cận thủ lĩnh tổ chức xã hội đen nào đó, biến ảo thành cô gái được gọi tới, một đêm đó, hắn bị mười mấy người đàn ông chơi, nhưng hắn không thể từ chối, bởi vì gánh vác nhân quả là tính cưỡng chế"

Chương 495: Giao dịch (3)

"Kẻ đáng thương kia, tuy cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng bởi vậy xuất hiện vấn đề tâm lý thật lớn."

Đây đều là những đạo cụ vớ vẩn gì vậy, quá nhiều cái để lẩm bẩm rồi, công năng của nó cực kì biến thái, là thần khí đặc công cùng gián điệp tha thiết ước mơ, nhưng trả giá quá nghiêm trọng. Cái khác không nói, mình nếu là biến thành cô gái, chẳng phải là cần bị thông"

? Trương Nguyên Thanh nói: "Còn, còn không? Ngài Bill, tôi cần một cái công năng đơn nhất, trả giá không nghiêm trọng như vậy"

"Công năng đơn nhất."

Bill suy nghĩ một lát, mắt sáng lên: "Quả thật có một đạo cụ như vậy, tôn lấy được rất nhiều năm, trước sau chưa bán ra được"

Hắn đưa tay chộp một cái, lấy ra một món khẩu trang nền màu đen, in đầu lâu màu trắng. Bill nói: "Đạo cụ này đến từ một nghề nghiệp tà ác nước ngoài, nó tên là "Kẻ Trầm Mặc", công năng rất đơn nhất, chính là phong ấn. Sau khi đeo khẩu trang,

toàn bộ kỹ năng đều sẽ bị phong ấn, trở nên giống như người thường.

“Tuy không phải ẩn nấp, nhưng hiệu quả so với đại đa số công năng ẩn nấp còn mạnh hơn. Mà trả giá của nó có ba cái, một, Linh Cảnh Hành Giả giai đoạn Siêu Phàm đeo nó lên, sẽ mất đi toàn bộ năng lực, tháo xuống khẩu trang liền có thể giải trừ phong ấn.

“Hai, trong lúc đeo khẩu trang, không thể nói chuyện”

“Ba, mê ngủ”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, chính cái này rồi.

Tuy khẩu trang trả giá cả thảy có ba cái, nhưng đều là trả giá bé nhỏ không đáng kể, hoàn toàn có thể thừa nhận. Phong ấn năng lực điểm ấy tuy đau đầu, nhưng tháo xuống khẩu trang có thể giải trừ, tính dẻo dai rất mạnh, không phiền toái”

“Ngài Bill, đạo cụ này bao nhiêu tiền?”

Hắn hỏi.

Bill lộ ra nụ cười, vui vẻ nói: “Một món đạo cụ giai đoạn Siêu Phàm, giá trị sẽ không vượt qua mười triệu, công năng của nó tương đối đơn nhất, thuộc về loại phụ trợ, giá từ năm triệu đến bảy triệu, xem ở trên phần mẹ cậu, sáu triệu đi”

“Xem trên phần mẹ tôi, không nên là năm triệu sao?”

“Không được không được, giao tình của tôi và mẹ cậu nhiều nhất chỉ trị giá một triệu”

“Được rồi, tôi sẽ nói cho mẹ tôi biết, ngài Bill là một đồng bạn plastic”

Trương Nguyên Thanh thấy không mặc cả nổi, quả nhiên bỏ qua, hỏi: “Ngài Bill, tôi tính lấy vật đổi vật”

“Good, vậy không còn gì tốt hơn”

Bill Tarantino vui vẻ chà chà tay, chờ mong nói: “Tôi có thể xem đạo cụ của cậu không?”

Trương Nguyên Thanh từ trong ô vật phẩm lấy ra một cái lư hương, đồng xanh chế thành cái bệ ba chân, thân lò là một con

cóc gỗ mun điêu khắc thành, tạo tư thế ngồi xổm, hướng lên trời mở ra cái miệng rộng. Hắn tính bán đi cái lư hương này.

Điều kiện sử dụng của Lư Hương Cóc Trời quá hà khắc, từ lúc đạt được nó tới nay chỉ từng dùng một lần, đặt phủ bụi thời gian dài ở ô vật phẩm.

Ở sau khi được Trương Nguyên Thanh đồng ý, ngài Bill cẩn thận cẩn thận hơn nữa nhấc lư hương lên, vẻ mặt đó tư thế đó, tựa như học giả khảo cổ cầm lấy một món đồ cổ. Lặp đi lặp lại xem xong tin tức vật phẩm, khuôn mặt Bill Tarantino lộ ra nụ cười bất ngờ: "Thứ tốt nha, khuyết điểm của nó rất rõ ràng, nhưng công năng của nó làm người ta chấn động, ở thời gian thích hợp, trường hợp thích hợp sử dụng nó, có thể thu hoạch hồi báo vượt xa giá trị của nó."

Nhìn người nước ngoài yêu thích không buông tay thưởng thức, Trương Nguyên Thanh không thể không nhắc nhở:

"Ngài Bill, món đồ chơi này tốt nhất đừng lấy ra, cần luôn đặt ở trong ô vật phẩm, ông cũng không muốn bộ lạc bởi ông mà chết chứ? Bill lưu luyến không rời buông lư hương xuống, khôi phục tư thái người làm ăn: "Tôi cho nó cái giá là mười triệu"

Mười triệu? Cái này không phải vừa vặn là tiền mình mua tài liệu cùng đạo cụ sao, gã này đưa ra giá như vậy, nói rõ Lư Hương Cóc Trời không chỉ giá này. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi: "Ngài Bill, xin xem ở trên phần mẹ tôi, mười lăm triệu thế nào?"

"Oh, my god, xin đừng nhắc tới mẹ cậu nữa, tôi cùng bà ấy chỉ là đồng bạn làm ăn bình thường"

"Vậy, ngài Bill, xem ở trên phần của tôi thế nào?"

Lúc này, Annie từ đầu tới đuôi đều chưa nói chuyện cười mỉm nói: "Ngài Trường, tôi cảm thấy mười triệu là cái giá hợp lý, nếu ngài đồng ý, tối nay tôi sẽ thay ngài Bill mời ngài dùng bữa."

Ánh mắt khiêu khích ám muội đó của cô giống như đang nói, dùng bữa tối ta chính là người của cậu. Đối mặt nghề nghiệp Ái Dục ám chỉ cùng khiêu khích, Trương Nguyên Thanh không thể tránh khỏi động kể không phải hắn háo sắc, mà là

đặc tính nghề nghiệp của đối phương tác quái. Nói từ trên lý luận, đổi một vưu vật làm bạn để bù lại giá chênh lệch, mình là không thiệt, nhưng nghề nghiệp Ái Dục quá khốn kiếp, ở trước khi nghiên cứu ra kỹ xảo chơi miễn phí, cô gái nghề nghiệp này ai động vào người đó xui xẻo…

Chương 496: Lời tiên đoán của hoàng kim la bàn (1)

Trương Nguyên Thanh bằng vào nghị lực rất lớn, khống chế được ý nghĩ lệch lạc trong lòng, trầm giọng nói: "Nếu trong vụ giao dịch này kèm theo thân thể Annie nữ sĩ, vậy các ngươi cần trả thêm vào cho tôi một món phí tổn thất thân thể"

"Zin của tôi, giá trị năm triệu"

Khuôn mặt quyến rũ động lòng người của Annie, hung hăng run rẩy lên. Cô nhớ tới chuyện làm người ta rất không thoải mái ngày hôm qua. Sau một phen cò kè mặc cả, cuối cùng Lư Hương Cóc Trời lấy giá mười hai triệu bán ra, trong đó chín triệu ba trăm sáu mươi ngàn dùng để mua "Kẻ Trầm Mặc"

cùng cả đống tài liệu âm tính. Hai triệu tư tiền mặt thu ở trong hộp, giao cho Trương Nguyên Thanh. Số tiền này là Trương Nguyên Thanh nhìn tài vụ dùng máy đếm tiền đếm ra, bảo đảm không có tiền giả. Trước khi đi, Trương Nguyên Thanh hỏi: "Ngài Bill còn có thể ở lại đại lục bao lâu? ""Gần đây sẽ không rời khỏi"

Ngài Bill có chút mệt mỏi cười nói. Vị hội trưởng kia chưa đồng ý gặp hắn, đưa ra câu trả lời là: Lăn con bé!

Lăn con bò mới sinh? Vì sao phải lăn con bò mới sinh? Hội trưởng đây là ám chỉ gì sao? Bill chưa thể lĩnh hội ý tứ vị hội trưởng kia, liền tìm phiên dịch đến. Phiên dịch vừa thấy, liền dùng đầu ngón tay chặn hai chữ "con bể".

Bill bừng tỉnh đại ngộ, thì ra hội trưởng không phải muốn lăn con bê, là muốn hắn cút.

"Được, về sau nếu có cơ hội thích hợp, tôi còn sẽ tìm đến ông"

Trương Nguyên Thanh rất hài lòng đối với lần giao dịch này.

Bill nhất thời lộ ra nụ cười: “Tôi tiễn cậu đi xuống”

Chờ Bill quay về văn phòng, thấy nữ trợ lý Annie vẻ mặt dại ra ngồi ở sô pha.

Hoàng hôn. Trương Nguyên Thanh kéo thân thể mỏi mệt, gọi xe quay về trong nhà. Sau khi rời khỏi cao Ốc Quốc Tế, hắn quay đầu đi biệt thự vịnh Phó gia, mang tiền mặt giao cho Phó Thanh Dương, để công tử ca thổ hào hỗ trợ chuyển khoản đến trong tài khoản của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Tiếp theo thẳng thắn với gã giao dịch cùng ngài Bill, sau nữa chính là gọi điện thoại cho Quan Nhã, mời cô đến vịnh Phó gia luận bàn thể thuật.

Mỗi lần gặp nguy cơ, từng chịu đòn hiểm, Trương Nguyên Thanh sẽ luôn phát ra tinh thần ương ngạnh hăm hở tiến lên. Phó Thanh Dương quan sát đối với hắn, có thể nói cẩn thận tỉ mỉ. Trên bàn cơm, Trương Nguyên Thanh ăn theo heo xào chua ngọt, hỏi: “Bà ngoại, anh họ lại tăng ca sao?”

Bà ngoại gắp miếng măng mùa xuân, thản nhiên nói: “Mợ cháu dẫn nó ra ngoài xã giao rồi”

“U, kỳ lạ nha, chị dâu dẫn cháu lớn của con ra ngoài xã giao?”

Dì trẻ giọng điệu khoa trương kêu lên.

Chị dâu tính tiểu thư mang theo cháu trai ổn trọng lão thành ra ngoài xã giao, nghe qua tựa như đại ca không đáng tin, mang theo cháu trai ra ngoài gây dựng sự nghiệp. Bà ngoại lộ ra vẻ mặt khi hóng hớt, rõ ràng ở nhà, lại không tự giác nhỏ giọng nói: “Qua vài ngày nữa, quan trường Tùng Hải sắp chấn động rồi”

Nói xong, bà nhìn thấy con gái cùng cháu ngoại đồng thời lộ ra vẻ mặt không hiểu gì cả, nhất thời cảm thấy thỏa mãn, nói tiếp: “Nghe nói trong hệ thống trị an sẽ có rất nhiều người gặp họa, đến lúc đó để trống ra không ít vị trí. Nguyên Quân à, mấy đứa cũng biết, mấy năm nay làm việc cẩn thận, cũng lập không ít công, nhưng Tùng Hải khó thăng quan nha. Công tích nhiều nữa, cũng phải xem tư cách và từng trải, cho nên ở lại vị trí đội trưởng đội 2 nhiều năm.

“Trước mắt không phải cơ hội tới rồi sao, mợ cháu đã đi quan hệ, xem có thể để chức vị Nguyên Quân cất nhắc lên chút hay

không. Đúng rồi, người vẫn là ông ngoại cháu giới thiệu"

Ông ngoại giới thiệu… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía ông ngoại. Ông ngoại làm việc ở hệ thống trị an cả đời, mạng lưới quan hệ vẫn là rất rộng, chỉ là ông cụ tự xưng là ngay thẳng, chưa bao giờ kết bè kết cánh. Người quen biết tuy nhiều, nhưng cũng không có lui tới quá sâu. Bây giờ sao lại đổi tính rồi?

Đối mặt ánh mắt cháu ngoại cùng con gái ném đến, ông ngoại ngay thẳng nghiêm minh ho khan một tiếng, "Chỉ là hỏi một chút có cơ hội hay không mà thôi."

Giang Ngọc Nhị "X"

một tiếng: "Chị dâu chuẩn bị bao nhiêu tiền?

Ông ngoại dùng sức ho khan hai tiếng: "Chỉ là hỏi một chút có cơ hội hay không?

Trương Nguyên Thanh "Ồ"

một tiếng: "Nửa triệu có đủ hay không?

Sắc mặt ông ngoại không cứng được nữa, cả giận nói: "Ăn cơm!"

Trương Nguyên Thanh và Giang Ngọc Nhị ngoan ngoãn ăn cơm, trào phúng phải có chứng có mực, ông cụ không giống với bà cụ, bà cụ tức giận thuộc loại phô trương thanh thế, không phải đánh thật. Ông cụ nổi cơn tức, ký đầu nói đến là đến.

Khu Khang Dương bên này, sở trường bị Ma Nhãn đẩy xuống lầu, chức vị bỏ trống, nhưng anh họ không có khả năng nhảy liền hai cấp, hy vọng của hắn ở khu Sa Khẩu, nhưng vấn đề là, trước mắt chính là thời điểm tin tức sôi trào nhất, lúc này đi quan hệ, có quà người ta cũng không dám nhận.

Chương 497: Lời tiên đoán của hoàng kim la bàn (2)

Thành tích của anh họ là đủ lên đại đội trưởng, nhưng Tùng Hải có tiếng dựa vào quan hệ dựa vào tư cách và sự từng trải, thăng chức khó khăn, không có ngoại lực trợ giúp, muốn thăng

chức có chút khó khăn. Mình qua đoạn thời gian nữa hỏi Quan Nhã một chút, xem cô ấy có mối quan hệ hay không.

Mình phá huỷ Đồng Tước lâu, lập công lớn, phần công lao này phân bộ còn chưa đổi cho mình, vừa lúc có thể đưa ra yêu cầu một chút. Tuy Ngũ Hành minh không quản việc trong thể chế, nhưng quy định là quy định, quy định không ngăn được nhân tình lui tới. Cơm nước xong, Trương Nguyên Thanh sau khi rửa mặt, trở lại phòng nằm xuống, yên lặng đeo khẩu trang "Kẻ Trầm Mặc"

Về sau trừ ăn cơm cùng chiến đấu, khẩu trang không thể tháo ra.

Nháy mắt đeo khẩu trang, một cơn mỏi mệt vô cùng ập tới, tinh khí thần của hắn hết thảy "thoái hóa"

thành người thường, linh thể, thể chất cùng kỹ năng, toàn bộ bị phong ấn.

A, đạo cụ giai đoạn Siêu Phàm đã có năng lực này, nghề nghiệp tà ác của nước ngoài có chút khủng bố nha, không biết nghề nghiệp tên gọi là gì. Trương Nguyên Thanh âm thầm líu lưỡi. Chẳng qua, dựa theo linh cảnh đặt ra, nghề nghiệp tà ác của nước ngoài, chỉ sợ cũng mạnh hơn nghề nghiệp hợp pháp.

Cũng không biết trong nghề nghiệp hợp pháp, có nghề nghiệp đỉnh phong tương tự Thần Dạ Du hay không.

"Linh cảnh có ba khu lớn, theo lý thuyết, mỗi khu đều có nghề nghiệp tà ác, nếu số lượng đều là ba, số lượng nghề nghiệp tà ác tổng cộng là chín. Nghề nghiệp hợp pháp thì càng nhiều hơn, thực muốn kiến thức một chút nghề nghiệp của nước ngoài."

Trương Nguyên Thanh đang lúc nghĩ ngợi lung tung, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở: "Đinh! Phó Thanh Dương mời ngài gia nhập Bạch Hổ Vệ.

"Cùng lúc đó, tầm mắt cũng bắn ra khung đối thoại màu lam— xác định or từ chối. Ô, bách phu trưởng họp xong rồi? Các Bạch Hổ Vệ đồng ý mình gia nhập? Trương Nguyên Thanh click "Xác định"

"Đinh, ngài đã gia nhập Bạch Hổ Vệ, xin đọc kỹ bang quy, có thể ở trong ô kho hàng xem xét phúc lợi bang phái."

Trương Nguyên Thanh vội vàng mở ra thuộc tính nhân vật, ở một ô "bang phái"

kia, tìm được "Bạch Hổ Vệ", click, giới thiệu cùng bang quy của Bạch Hổ Vệ nhảy ra.

Bang quy của Bạch Hổ Vệ rất đơn giản, không thể làm sát, không thể bắt nạt người nhỏ yếu, không thể làm bạn với nghề nghiệp tà ác, không thể vi phạm hệ thống luật pháp, không thể bán đứng huynh đệ bang phái, tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận hợp pháp, trung với mệnh lệnh của bang chủ.

Về phần phúc lợi, trừ thêm vào có một phần tiền lương đối ứng chức vị Ngũ Hành minh, ở thành thị tuyến 1 hoặc tuyến 2 phân phối một căn nhà giá trị hai mươi triệu, tiếp đó chính là có một câu lạc bộ chuyên môn phục vụ cho Bạch Hổ Vệ.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh mở ra kho hàng bang phái, một câu "Cái đệch"

liền thốt ra.

Kho hàng bang phái bốn mươi ô, bên trong chất đầy đạo cụ cùng tài liệu, bao quát bảy nghề nghiệp hợp pháp, ba nghề nghiệp tà ác, cùng với đạo cụ nghề nghiệp nước ngoài hắn chưa biết. Chỉ đồ trong một kho hàng này, tổng giá trị ít nhất mấy tỷ. Trương Nguyên Thanh yên lặng mở ra kho hàng "Vong Giả Quy Lai", nhìn thoáng qua bù nhìn cùng Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ, trong lòng yên lặng rơi lệ. Phó Thanh Dương khiến hắn thấy được thế giới bất công.

"Leng keng!"

Điện thoại di động vang, là nhắc nhở có tin nhắn. Trương Nguyên Thanh đóng cửa kho hàng bang phái, nắm lên điện thoại di động xem tin nhắn.

"Phó Thanh Dương mời bạn gia nhập diễn đàn tán gẫu."

Diễn đàn mới thêm tên là "Bạch Hổ Vệ"

thành viên mười sáu người.

Linh Quân: "Người mới đến rồi, người mới mau phát lì xì"

Quét Ngang Thiên Hạ: "Người mới đến rồi, mau phát lì xi, tốt nhất kèm một tấm ảnh chụp mặc đồ nữ"

Thất Thứ Lang: “Phát lì xì đi, phát xong đi ngủ.”

Loại phong trào lệch lạc vào diễn đàn phát lì xì này, đã trải rộng cả thế giới rồi sao, Linh Cảnh Hành Giả cũng chơi trò này? Trương Nguyên Thanh khóe miệng giật giật, tâm không cam tình không nguyện phát ra một trăm tệ tiền lì xì..

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Các vị đại ca, lễ nhẹ tình ý nặng”

Tiền lì xì trong ba giây lĩnh xong toàn bộ.

Linh Quân: “Mười đồng, cũng không tệ lắm, cảm ơn ông chủ, @ Nguyên Thủy Thiên Tôn, các Bạch Hổ trong group đều là Thánh Giả, liếm cho tốt, về sau có phiền toái tìm bọn họ hỗ trợ A? Ai cũng Thánh Giả sao? ! Trương Nguyên Thanh cả kinh. Tuy biết Bạch Hổ Vệ của Phó Thanh Dương, chất lượng khẳng định không thấp, nhưng ai cũng Thánh Giả là điều hắn không ngờ. Phó Thanh Dương: “Có lẽ không qua bao lâu, sẽ là các người liếm hắn.”

Thất Thứ Lang: “Lão đại, lời này của anh quá phận rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy thiên phú rất mạnh, nhưng chúng ta cũng không phải ngồi không nha”

Tiểu Não Phủ (từ đồng âm với Tiểu Lão Hổ): “Nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thần Dạ Du cấp 3 đúng không, lão đại cho rằng cậu có thể ở trong phó bản giết chóc giữa năm tấn tháng Thánh Giả, lúc này mới đặc biệt mời cậu. Nhưng nếu tôi nhớ không lầm, cậu là ở trong trận âm dương tấn thăng cấp 3”

Chương 498: Lời tiên đoán của hoàng kim la bàn (3)

Thất Thứ Lang: “Là như thế sao, vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu muốn ở trong phó bản giết chóc tiến vào 10 hạng đầu, có chút khó khăn. Bình thường mà nói, mỗi lần phó bản giết chóc giữa năm cuối năm, có thể xếp vào top 10, đều là thiên tài điểm kinh nghiệm tiếp cận vượt qua 90%”

Cùng là cấp 3,1% giá trị kinh nghiệm cùng 99% giá trị kinh nghiệm, chênh lệch rất lớn. Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Nếu vận khí tốt, tôi trước phó bản giết chóc cỡ lớn giữa năm, hắn là sẽ lại vào linh cảnh một người một lần. Nói, mọi người đối với

thi đấu lôi đài có kinh nghiệm gì không, tổ chức thưởng cho đạo cụ mạnh không?"

Tiểu Não Phủ: "Đương nhiên mạnh, nhắm chừng là số một số hai trong giai đoạn tương ứng cái loại đó đi, chẳng qua muốn lấy hạng nhất rất khó nha, nếu năm nay Thái Nhất môn cũng tham dự vào, vậy càng khó."

Linh Quân: "Nếu chiến đấu không có hạn chế, tôi cảm thấy trong giai đoạn Siêu Phàm của chính phủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối là một đám mạnh nhất, nhưng thi đấu lôi đài có thể sẽ có hạn chế. Nguyên Thủy võ thuật chiến đấu còn chờ tăng lên".

Trương Nguyên Thanh câu được câu không tán gẫu với bọn họ, dần dần có bước đầu hiểu biết đối với mấy huynh đệ của bang phái.

Thất Thứ Lang tính cách tương đối nhảy nhót, sinh động, rất biết nói chêm chọc cười, là loại hình cái gai. Tiểu Não Phủ thiên hướng ổn trọng, nói chuyện có nề nếp, cho người ta cảm giác rất tin cậy. Quét Ngang Thiên Hạ tựa như có một gia đình bất hạnh, trong hơn mười phút ngắn ngủn, lẩm bẩm vài lần vợ Pua hắn, không tôn trọng hắn. Nhưng mọi người ăn ý mặc kệ hắn.

Về phần người khác, cũng chưa ló mặt nói chuyện phiếm, không biết là vì người mới giai đoạn Siêu Phàm không đáng bọn họ nhiệt tình nghênh đón, hay là thuần túy không có thói quen tán gẫu diễn đàn. Sau nữa, trong group liền không ai nói chuyện nữa.

Đây là một diễn đàn không quá sinh động, đám người Bạch Hổ Vệ không phải quá dễ Ở chung… Trương Nguyên Thanh yên lặng rời khỏi phần mềm nói chuyện phiếm.

Căn phòng lớn tráng lệ, phong cách trang hoàng màu vàng đậm cùng màu đỏ, phối hợp ra hiệu quả cao cấp to lớn xa hoa.

Trên bàn ăn, nến bạc phục cổ tinh xảo đẹp đẽ đặt ở giữa, sáu ngọn nến màu trắng phát ra vầng sáng nhu hòa.

Bữa tối cực kỳ phong phú, có bít tết đặc biệt, trứng cá muối, gan ngỗng đông lạnh, chân giò hun khói thái lát, Ốc tươi ngon,

tôm hùm hấp sữa, sốt hải sản. Bill Tarantino câu nệ ngồi ở cạnh bàn ăn, cắt bít tết trên khay bạc.

Ở đối diện hắn, là một người đàn ông mặc âu phục hưu nhàn màu lam đậm, đeo mặt nạ màu bạc.

Mặt nạ bao trùm đến mũi, bởi vậy không trở ngại người đàn ông ra sức ăn.

“Tôi là xem ở trên phần đại tiệc mới đến, nhưng chuyện đi theo ông tới phương tây thì đừng nói nữa”

Người đàn ông múc một thìa trứng cá muối, vừa ăn vừa nói:

“Ông biết tôi là người đại lục mà, người nhà của tôi, bạn của tôi đều ở đây, tôi dựa vào cái gì đi theo ông người phương tây này làm hội trưởng gì đó, chỉ bởi vì tôi là hành giả cấp bậc cao nhất nghề nghiệp Hư Không?”

Bill Tarantino buông dao nĩa, thành khẩn nói:

“Chúng tôi có thể giúp người nhà ngài di dân, ngài vì sao không đi hoàn cảnh tốt hơn phát triển chứ. Phương tây có bầu trời rộng lớn hơn, kỳ tài ngút trời giống ngài, nên ở nơi đó giương cánh bay cao”

Hắn nhìn lướt qua bàn ăn, mỉm cười nói:

“Bữa tối như vậy, đối với tôi mà nói, chỉ là cơm rau dưa mà thôi. Mà ngài là tồn tại so với tôi cao quý hơn một trăm lần, ngài nhất định nắm giữ đế quốc thương mại khổng lồ kia, trở thành lãnh tụ của toàn bộ “thương nhân”

“Không có hứng thú!”

Nam nhân nói. Lời đầy bụng Bill Tarantino lập tức kẹt ở trong cổ họng, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài. Trong hơn một trăm năm từ khi linh cảnh mở ra, nghề nghiệp thương nhân nhân tài xuất hiện lớp Nhưng không ngờ, vị hội trưởng mới này cứng đầu như thế, không những từ chối cành oliu công hội tung ra, còn uy hiếp công hội đừng quấy rầy cuộc sống buồn tẻ vô vị của hắn. Mấy năm nay, trải qua công hội siêng năng cố gắng, vị thương nhân mạnh nhất đương thời này, giọng điệu đã có điều buông lỏng. Công hội tính rèn sắt khi còn nóng, đón hội trưởng về.

Lúc này mới có Bill Tarantino lần này tới đại lục.

Người đàn ông như gió cuốn mây tan ăn xong gan ngỗng đông lạnh cùng trứng cá muối, hài lòng tựa vào ghế dựa cao, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, nói: "Muốn để tôi gia nhập cộng hội, làm hội trưởng của các người, cũng không phải là không thể được, nhưng mà.."

Chương 499: Lời tiên đoán của hoàng kim la bàn (4)

Tinh thần Bill Tarantino rung lên: "Nhưng mà cái gì?"

"Chờ!"

Người đàn ông nói.

"Chờ cái gì?"

"Chờ Ma Quân!"

Người đàn ông chậm rãi nói.

Ma Quân… Bill đầu tiên là ngẩn ra, vài giây sau, rốt cuộc nhớ tới tin tức tương quan nhân vật này, nói: "Tôi nghe Annie nói, Ma Quân đã chết, đây là điều hội trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần nói cho cô ấy.

Chẳng lẽ tình báo có sai sót?"

Làm Linh Cảnh Hành Giả bên kia đại dương, hắn không quá hiểu biết Ma Quân nhân vật này, nhưng lại biết một điểm, bởi vì công hội thương nhân và Hiệp Hội Mỹ Thần quan hệ rất gần, mà vị Ma Quân kia, tựa như là người tình hội trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần thích nhất.

Annie sau khi trở thành nữ trợ lý của hắn, từng vài lần lén cảm khái, nói sau khi Ma Quân chết, tính tình hội trưởng thay đổi hẳn, thường xuyên tự dưng trừng phạt thành viên hiệp hội. Lửa giận thiêu đốt tới mấy tháng cũng chưa bình ổn.

"Không, Ma Quân đã chết, hình thần câu diệt, tôi tận mắt chứng kiến"

Người đàn ông bưng lên ly chân cao, nhấm nháp rượu nho chua chát, nói: "Tôi muốn chờ, là Ma Quân mới. Bill, ông có biết lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh không?"

Bill Tarantino nhíu mày lắc đầu.

“Cũng đúng, người biết lời tiên đoán này, cả thế giới không vượt qua mười người, mà bọn họ, đều là kẻ tối cao”

Người đàn ông buông ly chân cao xuống, hít sâu một hơi, nói từng chữ một: “Ngày nào nguyệt tinh quy vị, các thần tướng ngủ say ở trong hỗn độn tỉnh lại, vương ở cao trên thân tọa, dẫn dắt chúng thần mở lại chiến tranh, thế giới tiến vào luân hồi mới”

Bill Tarantino lâm vào trầm ngâm.

Qua hồi lâu, hắn có chút chần chờ hỏi: “Chư thần ngủ say ở trong hỗn độn… Ngài là chỉ đại khu chưa mở ra kia?”

Mọi người đều biết, linh cảnh có ba đại khu, nhưng có một đại khu Linh Cảnh Hành Giả đến nay cũng chưa xuất hiện, trước mắt, thế giới này chỉ có hai đại khu linh cảnh, các tổ chức lớn sở dĩ biết còn có một đại khu, là vì mọi người ở trong linh cảnh phó bản, đã tìm được đạo cụ không thuộc về nghề nghiệp của hai đại khu.

Ví dụ như tấm Da Người Hoàn Mỹ kia, công năng nó có, ở trong bất cứ một nghề nghiệp nào đương thời đều tìm không thấy ăn khớp. Đạo cụ kiểu này còn có rất nhiều.

“Không sai, ngày nhật nguyệt tinh trở về vị trí cũ, chính là lúc đại khu đó mở lại. Đến lúc đó, linh cảnh sẽ triển lộ bộ mặt lúc ban đầu của nó.”

“Cái đó và Ma Quân có quan hệ gì?”

“Không quan hệ với Ma Quân, nhưng có quan hệ với Thần Dạ Du. Mà Ma Quân, đã chạm đến bốn nguyên của Thần Dạ Du, hắn mang bí mật đó để lại trong thẻ nhân vật”

“Tôi hiểu rồi.”

Đêm khuya, một đợt tiếng dòng điện xẹt xẹt đánh thức Trương Nguyên Thanh.

Hắn mắt lim dim, treo bản năng dùng thân thể xắc chắn, xỏ dép lê, ngồi ở bên cạnh bàn, mở ngăn kéo, lấy ra Loa Vua Mèo. Một giây sau, động tình cô gái thở gấp, thân thể va chạm vô tình, lại một lần nữa vang vọng phòng.

Cái đệch!

Cơn mệt mỏi của Trương Nguyên Thanh tan thành mây khói, cả người giật mình một cái, thuần thục tháo khẩu trang "Kẻ Trầm Mặc", cầm Loa Vua Mèo, tiến vào trạng thái Dạ Du. Thân thể Trương Nguyên Thanh, tính cả Loa Vua Mèo tự dưng biến mất. Hiệu quả âm thanh không thể miêu tả, vô cùng xấu hổ, theo thân thể "biến mất", cùng nhau biến mất.

Móa, lần trước còn khen Ma Quân không trầm mê nữ sắc, có ghi âm đứng đắn, lúc này mới bao lâu chứ, đã cho mình một phen này, may mắn bây giờ là ban đêm, người nhà đều đang ngủ. Nếu như bị ông ngoại bà ngoại cùng dì trẻ nghe được, cái mặt già này của mình đặt vào đâu?

Dì trẻ còn tốt, dì ấy biết trong "tư liệu học tập"

của mình sưu tầm cái gì. Khi suy nghĩ tung bay, hắn chạy xe không đầu óc, dựa vào ghế công thái học, chờ đợi vở diễn xác thịt chấm dứt. Bên tai đều là tà âm.

Vài phút sau, Trương Nguyên Thanh đổi một cái tư thế ngồi, trong lòng nói thầm - Cô gái này thanh âm rất mềm mại rất nũng nịu nha, nghe tiếng đã biết là người đẹp, Ma Quân diễm phúc không cạn. Qua mười phút nữa, Trương Nguyên Thanh từ cạnh bàn nằm về trên giường, trong lòng nói thầm, Ma Quân thể lực tốt như vậy sao, sao còn chưa kết thúc.

Lại qua vài phút, Trương Nguyên Thanh không tự giác cầm lấy khăn tay trên bàn, đặt ở đầu giường, một bàn tay khác thò vào đũng quần #! Hắn chợt phản ứng lại, như dừng cương trước bờ vực rụt tay về, thẹn quá hóa giận nói: "Chưa xong phải không, Ma Quân người con mẹ nó có độc à. Mau kết thúc audio cho bố, bằng không đập nát mày cái loa chết tiệt này? Một câu cuối cùng là nói với Loa Vua Mèo, hắn biết đạo cụ này có được ý thức của mình. Lúc này, tiếng kêu trong loa truyền đến đã có chút khàn khàn.

Chương 500: Ma Quân âm tần nhìn chăm chú Ma Nhãn (1)

Mà tiếng "Bốp bốp"

vang dội chưa từng dừng lại, va chạm tần suất cao hơn nữa mạnh như thế, cho dù là Trương Nguyên Thanh đọc hết các diễn đàn cũng rất ít gặp. Đồng thời, lặp đi lặp lại tiến vào Dạ Du gần nửa giờ, thái âm lực của hắn hao tổn quá độ, thể lực bắt đầu cạn kiệt, từng đợt mỏi mệt ập tới.

"Xẹt xẹt."

Loa Vua Mèo bị uy hiếp, lựa chọn nghe theo, tà âm lập tức dừng lại, sau vài giây bình tĩnh, trong loa truyền đến giọng cô gái trong sự mềm mại đáng yêu mang theo khàn khàn: "Trời cũng sáng rồi, Ma Quân đại nhân, ngài đêm nay sao dũng mãnh phi thường như vậy? Linh hồn nhỏ bé của người ta cũng sắp bị ngài làm bay mất rồi."

Tiếp theo là thanh âm trầm thấp của Ma Quân: "Mộc Yêu các người không có lúc nào không động dục, không chuẩn bị chút vũ khí bí mật, làm sao cho ngươi cái con đũy này biết sự lợi hại của ta"

Cô gái kia rõ ràng bị ngủ phục rồi, giọng mềm nhũn nói: "Vũ khí bí mật?"

Ma Quân "hắc một tiếng: "Đoạn thời gian trước gặp được một thương nhân, từ chỗ hắn mua một lọ bình xịt, quả nhiên có kỳ hiệu"

Nghe đến đó, đầu óc Trương Nguyên Thanh chấn động "Ầm", vẻ mặt đột nhiên thay đổi. Bình xịt? Ma Quân nói chẳng lẽ là Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ? Đây là đạo cụ hắn từng sử dụng?

Nếu là như vậy… Trương Nguyên Thanh về mặt kinh ngạc, trong đầu hiện lên một ý nghĩ: Đạo cụ thẻ nhân vật thưởng cho, chính là đạo cụ của Ma Quân! Vì nghiệm chứng suy đoán này, hắn cẩn thận suy luận một phen: "Thẻ nhân vật thưởng, món thứ nhất là giày khiêu vũ màu đỏ, món thứ hai là nhẫn dịch dung, món thứ ba là Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ ""Nếu đạo cụ thẻ nhân vật thưởng, là đạo cụ Ma Quân từng có được, vậy hắn có thể vượt qua Từ quả phụ một cửa ải đó, liền được giải thích hợp lý"

Trong phó bản trấn âm dương, có một vấn đề Trương Nguyên Thanh đến nay chưa nghĩ thông, đó chính là Ma Quân làm sao vượt qua phần Từ quả phụ?

Căn cứ đoạn ghi âm của Loa Vua Mèo, có thể suy đoán Ma Quân khẳng định đã ngủ với Từ quả phụ, năng lực vắt cạn của Từ quả phụ cực kỳ khủng bố, Thổ Quái Cật Ngẫu lấy thể lực cùng sức bền trứ danh, từ nhóc mập vắt thành sào tre.

Huống chi là Thần Dạ Du!

Nếu là sử dụng Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ, vậy giải thích thông rồi.

"Không đúng"

Trương Nguyên Thanh đột nhiên nhíu mày, giày khiêu vũ màu đỏ cũng là đạo cụ thẻ nhân vật thưởng cho mình, nhưng nó không có khả năng là đạo cụ của Ma Quân. Nguyên nhân rất đơn giản, truyền thuyết đường hầm Xà Linh từ thế kỷ trước đã có, đội thi công chính là bị giày khiêu vũ màu đỏ đạp chết tươi chết cả đoàn, chính bởi vì giày khiêu vũ màu đỏ vào lung tung, đường hầm Xà Linh trở thành linh cảnh thí luyện cấp BUG. Nếu giày khiêu vũ màu đỏ là đạo cụ của Ma Quân, hắn dù sao cũng phải mang đạo cụ đi, bug đường hầm Xà Linh không thể tồn tại mãi.

Nơi này giải thích không thông.

Trương Nguyên Thanh im lặng thật lâu thật lâu, trí nhớ nhanh chóng vận chuyển, đột nhiên, hắn bắt giữ được một cái chi tiết bị quên đi: "Vũ kỹ của ngài tệ trước sau như một!"

Vẻ mặt hắn lập tức cứng đờ, trong đầu nhấc lên sóng triều ngập trời.

"Thì ra giày khiêu vũ màu đỏ là ý tứ này"

Ở sau khi hắn lần đầu tiên hoàn thành vũ đạo, phá giải quy tắc của giày khiêu vũ màu đỏ, đạo cụ loại quy tắc này từng bắn ra câu nói làm người ta khó hiểu này. Lúc ấy Trương Nguyên Thanh ăn bữa hôm lo bữa mai, hơn nữa ngây thơ không biết gì đối với linh cảnh, liền không nghĩ nhiều.

Nay nhớ lại, liền có chút nghĩ kỹ mà sợ. Tuy không biết giày khiêu vũ màu đỏ vì sao vẫn một mực ở lại đường hầm Xà Linh, nhưng có chuyện có thể khẳng định, Ma Quân từng đi qua miếu sơn thần, hắn cùng giày khiêu vũ màu đỏ là quen biết. Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, rốt cuộc phá giải được bí mật phần thưởng của thẻ nhân vật. Sau khi Ma Quân chết, đạo cụ chưa bị linh cảnh thu về, mà là lấy phương thức

nào đó bị thẻ nhân vật chứa đựng, trở thành phần thưởng của thẻ nhân vật. Suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh rất nhanh lại bị tiếng rên rỉ của cô gái cắt ngang, cẩu nam nữ trong audio sau khi nghỉ ngơi vài phút, lại bắt đầu củi khô bốc cháy. Mộc Yêu khoa trương như vậy sao, không có lúc nào không động dục? Cô gái bình thường nào chịu đựng được loại khai khẩn cường độ cao này, đoạn video này sợ không phải xảy ra ở mùa xuân chứ?

Trương Nguyên Thanh đầy đầu óc đều là lời nói nhảm.

"Xẹt xẹt.."

Tiếng dòng điện vang lên, Loa Vua Mèo tự động bỏ qua đoạn này, sau khi lặng im vài giây, thanh âm trầm thấp, giống như dây thanh bị hao tổn kia của Ma Quân truyền đến:

"Xác định và đánh giá chấm dứt, tên kia không gạt ta, Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ quả thật dùng tốt, tuy công năng của ta phương diện này rất bình thường, nhưng người đàn ông nào có thể từ chối kéo dài chứ? Tiêu năm triệu không thiệt thòi. Chẳng qua, trừ phi bên người có hai ba người bạn gái, hoặc là một nữ nhân Mộc Yêu ở thời kỳ động dục, dưới tình huống bình thường, không thể sử dụng bình xịt, nếu không nhìn thấy heo nái cũng sẽ không giữ được."

Chương 501: Ma Quân âm tần nhìn chăm chú Ma Nhãn (2)

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ: Ma Quân à, ngươi khôn chút đi, ngươi ngày sau ở trên vấn đề nam nữ không kiêng kỵ gì, vì một con hàu, cam nguyện nhảy vào hố của nghề nghiệp Ái Dục, đây đều là lỗi của Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ đó, người quên trả giá của nó rồi sao? Còn có, có thể miễn bàn heo nái không?

Loa Vua Mèo tiếp tục phát: "Thời gian trôi qua thật nhanh, ta trở thành Linh Cảnh Hành Giả đã ba tháng rồi. Nói không khách khí, ở giai đoạn Siêu Phàm, người có thể thắng ta rất ít rất ít. Đáng tiếc, nếu muốn tấn thăng giai đoạn Thánh Giả, phải chờ tới phó bản giết chóc cuối năm mở ra"

“Trước đó, ta cho dù vượt qua nhiều phó bản nữa, cũng không có khả năng thăng cấp, như có một cái khóa, khóa chặt cánh cửa Siêu Phàm đi thông Thánh Giả, mà chìa khóa chỉ có ở trong phó bản giết chóc mới có thể đạt được”

“Cá nhân ta phân tích là, Linh Cảnh Hành Giả giai đoạn Thánh Giả sẽ đổi nghề, sau khi đổi nghề có danh hiệu mới, lực lượng mới, mà phần thưởng của phó bản thần quái là thái âm lực, không phải lực lượng mới sau khi đổi nghề. Cho nên phải đi tham gia phó bản giết chóc cỡ lớn, sau khi vượt qua thưởng cho “lực lượng mới”, chính là chìa khóa tấn thăng Thánh Giả”

Điểm cắt vào của Ma Quân rất kinh diễm, xem như mang bản chất phó bản giết chóc phân tích thật sự đến nơi đến chốn, đầu óc gã này không tệ, cũng đúng, ba tháng đã thành người nổi bật giai đoạn Siêu Phàm, đây còn là hắn không gặp đúng thời điểm, phó bản giết chóc chỉ có giữa năm và cuối năm mới mở ra. Trương Nguyên Thanh “Hắc”

một tiếng, tiếp tục nghe.

“Hôm nay lại gặp được tên nghề nghiệp Hư Không kia, hắn mỗi lần xuất hiện đều là vô thanh vô tức, cái khác không nói, chỉ bằng phần thủ đoạn đến vô ảnh đi vô tung này, người đương thời có thể giết hắn hẳn là không nhiều.”

Hắn biết ta bị Chén Thánh khống chế, cực kỳ đồng tình, nhưng Chén Thánh Đọa Lạc là đạo cụ loại quy tắc cấp bậc rất cao, rất nhiều thời điểm, quy tắc ý nghĩa vô giải, có thể đánh võ quy tắc, chỉ có quy tắc”

“Hắn nói, muốn giải trừ Chén Thánh Đọa Lạc khống chế, nhất định phải đạt được vật phẩm nào đó của nghề nghiệp Thần Dạ Du, nó tượng trưng cho chí cao, tượng trưng cho ánh sáng, chỉ có đạt được món đồ đó, ta mới có thể thoát khỏi Phán Quan Mắt Quỷ khống chế”

“Tuy ta cảm giác hắn nói cho ta biết tin tức này có mưu đồ khác, nhưng không trở ngại đây là một tin tức tốt, cuộc đời nháy mắt không u ám nữa, ta nhất định sẽ lấy lại tự do, làm thịt Phán Quan Mắt Quỷ. Không ai có thể nổ dịch ta, ai cũng không được”

Tiếng dòng điện xẹt xẹt vang lên, Loa Vua Mèo đang chuẩn bị đoạn audio tiếp theo.

Trương Nguyên Thanh mượn cơ hội bắt đầu suy nghĩ, thì ra thủ đoạn phá giải Chén Thánh Đọa Lạc của Ma Quân, là từ chỗ một vị nghề nghiệp "Hư Không"

nơi biết được, nghe qua còn là thương nhân cấp bậc rất cao.

Vị thương nhân này cùng Ma Quân là quan hệ thế nào? Có biết Ma Quân đã ngã xuống hay không?

Hắn bức thiết muốn hiểu biết thêm tin tức tương quan, nhưng nội dung kế tiếp, là một ít nhắn lại đứt quãng của Ma Quân, rải rác, không có trung tâm, càng như là tùy tiện ghi lại một chút cảm ngộ cùng trạng thái sinh hoạt:

"Xẹt xẹt… Đáng chết, ta bị một nữ Thánh Giả của Ngũ Hành minh đuổi giết, thiếu chút nữa chết, chờ lão tử tấn tháng Thánh Giả, ngủ cô ta đầu tiên. Ừm? Ta vì sao nghĩ đến là ngủ cô ta, mà không phải giết cô ta báo thù?"

"Xẹt xẹt… Ta rốt cuộc biết nữ Thánh Giả kia vì sao đuổi cùng giết tận đối với ta, thì ra Mộc Yêu ta lần trước ngủ là con gái cô ta, cô ta nhìn qua cũng chỉ ngoài ba mươi tuổi, con gái cũng lớn như vậy rồi? Oan uổng nha, rõ ràng là con gái cô ta cưỡi ở trên người ta uốn éo.."

"Xẹt xẹt… Ta rốt cuộc nghĩ ra một phương pháp chơi miễn phí nghề nghiệp Ái Dục, đó chính là tìm được đạo cụ nghề nghiệp "Kỵ Sĩ", lập khế ước, chứng minh trận quan hệ này là hai bên tự nguyện, sau chuyện ai không thể coi đây là cái cớ, hướng một bên khác đòi lấy trả giá"

Trương Nguyên Thanh rót cho mình một chén nước, trong lòng nói thầm: Trước khi lên giường trước lập khế ước? Thì ra có thể làm như vậy, thông minh tài trí của Ma Quân đều dùng ở chỗ này sao, đây đều là những chuyện vớ vẩn gì, có thể cho chút gì hữu ích hay không?

Tên nghề nghiệp "Hư Không"

kia sau đó thế nào? "Xẹt xẹt… Ta hôm nay từ chỗ A Nha nghe được một chuyện thú vị, VỢ Bạo Nộ Thần Tướng Binh Chủ giáo, trước kia là nô lệ tình dục của Sắc Dục Thần Tướng, cho dù là bây giờ, cũng là chó cái gọi thì đến, đuổi là đi, ha ha ha,

Bạo Nộ Thần Tướng nếu biết, nhất định tức phát cuồng, quá thú vị rồi."

Chương 502: Ma Quân âm tần nhìn chăm chú Ma Nhãn (3)

"Xẹt xẹt… Nhiệm vụ săn giết mười tên nghề nghiệp hợp pháp của tháng này hoàn thành, hề hề, trong nghề nghiệp hợp pháp côn trùng có hại cũng rất nhiều nha, nói chút, trong nghề nghiệp Nhạc Sĩ cùng nghề nghiệp Mộc Yêu nhiều đũy nhất."

"Xẹt xẹt… Hôm nay bị một đám nghề nghiệp hợp pháp vây công, không biết khi nào, ta thành đá kê chân cho người khác nổi tiếng, ai cũng muốn giết ta tạo tiếng. Một khi đã như vậy, không thể trách ta ra tay vô tình, trong đám nghề nghiệp hợp pháp này, có một thiếu phụ rất ngọt nước, thế mà còn là em gái gia chủ Chu gia, ha ha, thú vị, ta phải dạy dỗ cô ta cẩn thận."

"Phốc!"

Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, một ngụm nước bị phun hết ra. Em gái gia chủ Chu gia, chẳng lẽ là vợ trước Xích Nguyệt An? Cô ta từng bị Ma Quân dạy dỗ? Cho nên tính tình thay đổi hẳn, bắt đầu làm nhục trai lơ cùng chồng? Mà Xích Nguyệt An bởi vậy tâm lý biến thái, làm ra Đồng Tước lâu? Cái này, cái này… Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một từ: Oan oan tương báo khi nào dứt!

Thì ra đầu sỏ gây nên tất cả là người nha Ma Quân… Trong lòng Trương Nguyên Thanh dâng lên cảm xúc cổ quái, Ma Quân nhân vật này, quá nhiều cái để lảm nhảm. Ngươi nói hắn là kiêu hùng đi, quả thật như thế, trên đời cường giả giống hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng hắn cả ngày nghĩ ngủ với gái, không có phong cách một nhân vật lớn nên có. Ít nhất lúc giai đoạn Siêu Phàm, là như thế. Nói hắn là trí giả đi, cũng có thể, người này đầu óc không ngu ngốc, thiên phú dị bẩm, không đến ba tháng đã trở thành người nổi bật giai đoạn Siêu Phàm, nhìn hắn phân tích phó bản phân tích linh cảnh đầu vào đấy. Nhưng luôn sụt hố ở một số nơi rất buồn cười, ví dụ như ngủ nghề nghiệp Ái Dục, hối hận thiếu chút nữa khóc ra tiếng heo kêu.

Người nói hắn là kẻ ác đi, quả thật cũng đúng, gã này chuyện xấu làm không ít, là kẻ sa ngã chính phủ chứng thực, nhưng hắn lại rất đáng thương, lúc nhỏ yếu bị Chén Thánh Đọa Lạc khống chế, lực lượng tà ác khiến tâm tính hắn từng chút một vặn vẹo. Mỗi tháng còn cần hoàn thành nhiệm vụ của chủ nhân, cuối cùng vì tự do, đồng quy vu tận với Phán Quan Mắt Quỷ. Một nhân vật rất bi tình. Ở lúc hắn yên lặng lẩm bẩm, Loa Vua Mèo lại truyền phát một đoạn audio: "Xẹt xẹt."

"Ngươi tựa như đặc biệt ưu ái đối với ta, nhìn dáng vẻ của ngươi không phải gay, chúng ta không thân chẳng quen, vì sao?"

Đây là tiếng của Ma Quân. Tiếp theo, giọng một người đàn ông xa lạ đáp lại nói:

"Bởi vì ngươi là Thần Dạ Du."

"Thần Dạ Du làm sao vậy? Thần Dạ Du tất nhiên thưa thớt, nhưng cũng không hiếm thấy"

Ma Quân phản bác.

"Nhưng Thần Dạ Du hoang dã hiếm thấy, đại bộ phận Thần Dạ Du đều bị vị kia của Thái Nhất môn nắm chặt chẽ trong tay, ta muốn bồi dưỡng Thần Dạ Du đáng giá mình tín nhiệm, rất khó."

"Bồi dưỡng?"

"Đúng, ta muốn bồi dưỡng một Thần Dạ Du, thật ra đại bộ phận chí cao giả đều muốn bồi dưỡng Thần Dạ Du, bao gồm nghề nghiệp tà ác"

"Vì sao?"

"Bởi vì Thần Dạ Du là nghề nghiệp rất đặc thù, người từng xem lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh đều biết."

"Thần Dạ Du đặc thù ở nơi nào, La Bàn Quang Minh lại là cái gì?"

"Hơn hai mươi năm trước, một vị cường giả phương tây từ trong linh cảnh đào ra một cái la bàn, cái la bàn đó có được năng lực biết trước tương lai, năng lực đó không thuộc về bất cứ nghề nghiệp nào đã biết, sau khi la bàn hiện thế, đã dẫn

phát chấn động, vô SỐ Linh Cảnh Hành Giả tranh đoạt la bàn đó.”

“Trong đó bao gồm người biết, năm vị minh chủ Ngũ Hành minh, môn chủ Thái Nhất môn, còn có thủ lĩnh ba tổ chức tà ác lớn, cùng với thủ lĩnh các đại nghề nghiệp hợp pháp, nghề nghiệp tà ác của phương tây.

“Kết quả trận chiến đấu đó là: Lời tiên đoán thứ nhất ra đời; Mọi người đã biết linh cảnh có ba đại khu, trong đó một đại khu chưa mở ra; nguyên soái Bạch Hổ binh chúng, giáo hoàng Hải Thần giáo hội, hội trưởng phân hội khu đông Linh Năng hội, ba vị chí cao giả ngã xuống.

“Trận chiến đấu đó, cũng trực tiếp thúc đẩy Ngũ Hành minh thành lập, năm bang phái lớn kết minh”

Ma Quân hỏi: “Nội dung lời tiên đoán là cái gì?”

Người đàn ông cười nói: “Cái này không thể nói cho ngươi, ngày nào đó người tận thăng Chúa Tể, ta sẽ nói với ngươi”

Theo một đoạn tiếng dòng điện “xẹt xẹt”, Loa Vua Mèo hoàn toàn bình tĩnh. Lượng tin tức có hơi nhiều nha… Trương Nguyên Thanh mở ngăn kéo, thu hồi cái loa, lấy ra khẩu trang Kẻ Trầm Mặc đeo vào, sau đó đi thong thả đến bên cửa sổ, nhìn cảnh đêm ngắn người. Đêm khuya yên tĩnh, chung cư đối diện, từng cánh cửa sổ tối đen, đèn trong hành lang trắng đêm không tắt.

Con đường ngoài tiểu khu, đèn đường chiếu ra hào quang tịch mịch, thật lâu cũng không nhìn thấy một chiếc xe nào đi qua. Trương Nguyên Thanh ở trong đêm tối yên tĩnh trầm ngâm.

Chương 503: Nguy cơ tiến đến (1)

Linh cảnh chia ra ba đại khu hắn là biết, nhưng không ngờ, một đại khu trong đó thế mà còn chưa mở ra? Trong cơ sở dữ liệu của Ngũ Hành minh cũng không đề cập nha.

Nghề nghiệp Thần Dạ Du rất đặc thù, mình nhớ rõ hội trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần, cũng biểu lộ ra sự tò mò bất thường đối với Ma Quân, bởi vì hắn là Thần Dạ Du? Nếu có thể biết được

nội dung cụ thể lời tiên đoán, đại khái có thể đoán ra Thần Dạ Du vì sao đặc thù.

Những bí ẩn này quá mức xa xôi, Trương Nguyên Thanh không nghĩ nhiều, mang tâm tư rơi về phần thưởng riêng thẻ nhân vật Ma Quân mang theo. Trước kia, hắn chỉ coi phần thưởng riêng của thẻ nhân vật là một cái hack nhỏ, mỗi lần vượt qua phó bản nhiều hơn một phần thưởng so với người khác. Nhưng biết đạo cụ thẻ nhân vật thường, đều là đạo cụ Ma Quân từng sử dụng, Trương Nguyên Thanh nhất định phải phủ định quan niệm cố hữu, một lần nữa đánh giá chuyện này. Thẻ nhân vật Ma Quân có bí mật khác, điểm ấy có thể khẳng định, nhưng thân là truyền nhân Ma Quân, mình còn không thể chạm đến "bí mật"

trung tâm, vậy khi nào mới có thể chạm đến đây? Vật Ma Quân lưu lại, khi nào sẽ trở thành thứ của mình? Lấy phương thức như thế nào cho? Bây giờ hắn đã biết - phần thưởng riêng của thẻ nhân vật.

Mọi vật Ma Quân lưu lại, sẽ thông qua phần thưởng riêng, từng món một giao cho hắn, bây giờ là đạo cụ, chờ về sau thì sao? Thái Nhất môn lúc tìm kiếm Ma Quân truyền nhân, điểm ra rõ ràng:

Dấu ấn trăng tròn màu đen, phần thưởng riêng của thẻ nhân vật.

Bây giờ xem ra, Thái Nhất môn đã sớm cho ra đáp án.

Đúng lúc này, Trương Nguyên Thanh miên man bất định, đột nhiên tim đập nhanh một trận, tim đập nhanh không biết lý do, sắc mặt trắng bệch, hít thở khó chịu, adrenalin tăng vọt. Hắn có một loại cảm giác bị "nhìn chăm chú", loại cảm giác này, khiến hắn theo bản năng nghĩ tới Ma Nhãn Thiên Vương.

Hôm qua thể nghiệm bị con mắt dựng thằng kia nhìn thẳng, giống bây giờ như đúc, khác nhau là lần này nhìn chăm chú "nhu hòa"

hơn, sẽ không tạo thành thương tổn thực chất đối với thân thể.

Ma Nhãn tìm tới nơi này rồi?

Tìm kiểu trải thảm, lục soát khu nhà mình?

Hắn quả nhiên là dùng con mắt dựng thẳng trên trán điều tra Linh Cảnh Hành Giả.

Trương Nguyên Thanh có kinh nghiệm lần này, thả lỏng hơi thở, chạy xe không đầu óc, để mình ở vào trạng thái bình tĩnh.

Một lần này, Trương Nguyên Thanh tin tưởng mình có thể giấu được Ma Nhãn Thiên Vương quét.

Có khẩu trang Kẻ Trầm Mặc phong ấn lực lượng, mình không khác gì người thường, bằng cảm giác tim đập nhanh này để phán đoán, Ma Nhãn hẳn là ở nơi rất xa… Khoảng cách xa như vậy, phạm vi con mắt dựng thẳng bao phủ rộng như vậy, mình không tin Ma Nhãn có thể thấy rõ trạng thái tinh thần của mỗi người. Mọi người đều biết, càng là kỹ năng phạm vi lớn, càng khó có thao tác tinh tế. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đại khái qua năm phút đồng hồ, cái nhìn chăm chú làm người ta tim đập nhanh biến mất.

Đi rồi? Tầm mắt dời đi hướng khác?

Trương Nguyên Thanh vẫn không dám thả lỏng, đứng ở bên cửa sổ, nhìn chằm chằm đêm tối yên tĩnh. Hắn bây giờ sợ nhất hai việc, một cái là ngoài phòng khách truyền đến tiếng đập cửa, Ma Nhãn Thiên Vương đeo băng- đô thể thao tới chơi, cái này so với oán linh gõ cửa mà không nhìn thấy còn khủng bố hơn. Một việc khác là ngoài cửa sổ bỗng nhiên thò ra khuôn mặt Ma Nhãn Thiên Vương, cười tủm tỉm nói: Rốt cuộc tìm được người rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Vậy thật đúng là làm trái tim người ta đột nhiên dừng đập.

Nửa giờ sau, gió êm sóng lặng, chuyện Trương Nguyên Thanh lo lắng chưa xảy ra, hắn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, đóng cửa sổ, kéo rèm, kéo thân thể mỏi mệt trở lại trên giường, ngủ say. Ngoài mấy trăm mét, sân thượng một tòa chung cư, con mắt dựng thẳng trên trán Ma Nhãn Thiên Vương phóng xạ hào quang màu đỏ tươi, quét từng tòa từng tòa. Sau một hồi, hắn thu liễm "ánh mắt"

đeo băng- đô thể thao, ngồi ở mép sân thượng, hóng cơn gió oi bức.

"Không ở khu vực này."

“Hôm qua rút dây đồng rừng, Nguyên Thủy Thiên sẽ không chạy khỏi Tùng Hải chứ? Ài, tới phương nam một lần không dễ dàng gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chỉ Sát cung chủ, dù sao cũng phải hoàn thành một việc”

“Ngày mai lại đi đại học Tùng Hải kiểm tra tình huống”

Ma Nhãn Thiên Vương ngả về phía sau, nằm dang chân tay trên ban công, ngáy 0 0.

Sáng sớm hôm sau, Trương Nguyên Thanh chỉ là thể chất người thường, bị tiếng nhắc nhở tin nhắn “Ting ting ting đánh thức. Quên cài đặt tán gẫu diễn đàn Bạch Hổ Vệ làm tin nhắn không quấy rầy. Trong lòng hắn chửi má nó, cầm điện thoại di động lên, xem tin nhắn.

Hữu Phượng Lai Nghi: “Bang chủ, tư liệu Bill Tarantino cùng Annie, tôi đã gửi tới văn bản tài liệu nhóm. Mặt khác, mục đích bọn họ tới, tôi cũng đã điều tra rõ, cần chat riêng”

Chương 504: Nguy cơ tiến đến (2)

Avatar Hữu Phượng Lai Nghi này, là con mèo tai cụp rất dễ thương, Trương Nguyên Thanh click vào avatar xem, là một cô gái. Phó Thanh Dương: “Nói thẳng đi”

Hữu Phượng Lai Nghi: “Bill đến đại lục có hai mục đích, một là giao dịch với Ngũ Hành minh chúng ta, hai là nghênh đón hội trưởng Công Hội Thương Nhân về phương Tây. Còn vì sao hội trưởng Công Hội Thương Nhân sẽ ở bên này của chúng, tôi còn chưa điều tra rõ”.

Hữu Phượng Lai Nghi: “Annie là thành viên Hiệp Hội Mỹ Thần, Hiệp Hội Mỹ Thần cùng Công Hội Thương Nhân là quan hệ minh hữu, tương tự năm bang phái lớn của Ngũ Hành minh, Annie là trợ lý của Bill Tarantino. Cô ta đến đại lục mục tiêu là tra ra chân tướng Ma Quân ngã xuống”

Hữu Phượng Lai Nghi: “Bang chủ, lần này tìm hiểu tình báo, tốn 500.000”

Trương Nguyên Thanh đọc tới đây, đầu óc tỉnh táo hơn rất nhiều, phản ứng đầu tiên là, loại tình báo cơ mật này, có thể tùy tiện nói ở trong nhóm sao?

Sau đó, hắn ý thức được Bạch Hổ Vệ có lẽ đại khái thật là thân tín của Phó Thanh Dương, là loại quan hệ có thể tụ tập một chỗ thảo luận tạo phản, cho nên Phó Thanh Dương mới yên tâm như thế trong group thảo luận chuyện quan trọng.

Khó trách bách phu trưởng nói, mời mình gia nhập Bạch Hổ Vệ, cần mọi người cùng nhau họp bàn bạc… Trì hoãn lâu như vậy mới kéo mình vào bang, có phải nói rõ, mọi người từ đầu là phản đối hay không? Thẳng đến vụ án Đồng Tước lâu kết thúc, Phó Thanh Dương đột nhiên kéo mình vào bang phái. Là vì chuyện này, quan cảm Bạch Hổ Vệ đối với mình thay đổi, tán đồng mình? Trương Nguyên Thanh vừa miên man suy nghĩ, vừa đọc tin tức. Tiểu Não Phủ: "Hội trưởng Công Hội Thương Nhân, các người có từng nghe nói nhân vật này không, nếu hắn hoạt động ở đại lục, không nên vô danh mới phải. Mặt khác, hắn vì sao sẽ ở chúng ta bên này?"

Hữu Phượng Lai Nghi: "Không biết, người Công Hội Thương Nhân đối với việc này giữ kín như bưng, chết sống không lộ ra, thêm tiền cũng không được."

Phó Thanh Dương: "Nghiêm khắc mà nói, hắn không phải hội trưởng Công Hội Thương Nhân, là người mạnh nhất nghề nghiệp Hư Không, Công Hội Thương Nhẫn cưỡng ép nhét cho đối phương vị trí hội trưởng, tôn hắn làm vương mà thôi. Mặt khác, hắn là người chúng ta bên này"

Thất Thứ Lang: "Lão đại lão đại, người nọ là có gì để hóng sao, nói nghe một chút."

Phó Thanh Dương: "Không có gì đáng nói, người này thần bí, hạ thấp, Ngũ Hành minh không có bất cứ tư liệu nào về hắn."

Hội trưởng? Nghề nghiệp Hư Không? Ở trong nước? Trương Nguyên Thanh vừa nghe xong audio Ma Quân, đặc biệt mẫn cảm đối với nghề nghiệp Hư Không đẳng cấp cao, vội vàng gửi tín hỏi: "Bách phu trưởng, nghề nghiệp Hư Không trong nước nhiều không? @ Phó Thanh Dương"

Thất Thứ Lang: "Nguyên Thủy Thiên Tôn thật đúng là tay mơ nha, trong nước sao có thể có nghề nghiệp Hư Không, bằng không phân khu linh cảnh ý nghĩa ở đâu? Trong nước cho dù thực có nghề nghiệp Hư Không, vậy cũng là hành giả nước

ngoài tới đây, ví dụ như Bill Tarantino, nhưng người như vậy số lượng sẽ không nhiều"

Số lượng không nhiều, đẳng cấp cao liền càng ít, Ma Quân gặp được vị Hư Không kia, có thể chính là hội trưởng Công Hội Thương Nhân hay không? Kẻ này có tính mục đích bồi dưỡng Ma Quân, thái độ của hắn đối với truyền nhân Ma Quân, là tốt hay xấu khó nói, nhưng tuyệt đối sẽ để bụng.

Mình phải chú ý một chút.

Khi Trương Nguyên Thanh miên man bất định, Phó Thanh Dương lại gửi một tin: "@ Hữu Phượng Lai Nghi, cô trọng điểm điều tra một chút Hiệp Hội Mỹ Thần, bọn họ cùng Ma Quân quan hệ không tầm thường, nếu chỉ là muốn biết nguyên nhân Ma Quân ngã xuống, một bưu kiện là đủ, chuyện Ma Quân và Phán Quan Mắt Quỷ đồng quy vu tận cũng không phải là bí mật, Ngũ Hành minh sẽ không giấu diếm.

Hữu Phượng Lai Nghi: "Tôi cố gắng, bang chủ anh tốt nhất đừng ôm kỳ vọng quá cao. Phụ nữ của Hiệp Hội Mỹ Thần rất âm hiểm, tôi trái lại có một chủ ý"

Hữu Phượng Lai Nghi: "So với tốn nhiều công sức từ Hiệp Hội Mỹ Thần bên kia vào tay, vì sao không thử tấn công Annie. Ma Quân là Thần Dạ Du, nếu nói cho Annie, Linh Quân là thái tử gia Thái Nhất môn, cô ta khẳng định sẽ mắc câu"

Thất Thứ Lang: "Ha ha ha, ý kiến hay đó. @ Linh Quân"

ta đôi tay, muon xuat phat tu co co ta, chi co bat coc, vu oan gia noạ, nhung nhu vay se lam to chuyện, mất nhiều hơn được"

Trong lúc nhất thời không có ai nói chuyện. Về một điểm này, quả thật rất khó giải quyết.

Chương 505: Nguy cơ tiến đến (3)

Lấy hiểu biết của bọn họ đối với nghề nghiệp Ái Dục, muốn chống lại sắc đẹp dụ hoặc, đã là muôn vàn khó khăn, một khi xảy ra quan hệ, căn bản không có khả năng từ chối đối phương "đòi lấy".

Cho dù là năng lực tịnh hóa của nghề nghiệp Thần Dạ Du cũng không được. Đòi lấy, trên bản chất không phải buff tiêu cực.

Chơi miễn phí nghề nghiệp Ái Dục, cái này có gì khó… Trương Nguyên Thanh nhập tin: "Thật ra không khó, tôi có một biện pháp, có thể làm anh không kiêng nể gì chơi miễn phí nghề nghiệp Ái Dục. @ Linh Quân"

Linh Quân: "Đừng dùng từ chơi miễn phí này, quá thô tục, linh hồn và thể xác kết hợp, là tâm linh cộng hưởng.m, cậu thực có biện pháp? Nói nghe một chút."

Linh Quân thật ra không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể cho ra đề nghị gì có giá trị.

Tiểu tử này thiên phú mạnh thì mạnh, thiếu thốn phương diện tri thức cũng là thật, mà tri thức là dựa vào tích lũy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Tôi nhớ nước ngoài có một nghề nghiệp gọi là Kỵ Sĩ, bọn họ có được năng lực khế ước, có hay không một loại khả năng, lợi dụng đạo cụ nghề nghiệp Kỵ Sĩ, ký kết khế ước không thể đòi lấy báo thù cùng nghề nghiệp Ái Dục"

Linh Quân: "! !"

Thất Thứ Lang: "! !"

Quét Ngang Thiên Hạ: "! !"

Tiểu Não Phủ: "Giống như, tựa hồ, có thể làm… Sao tôi không nghĩ tới cái này, Nguyên Thủy Thiên Tôn, điểm cắt vào của cậu làm người ta kinh diễm"

Hữu Phượng Lai Nghi: "Quả thật là bút tích như thần, trước đó sao không nghĩ tới? Bang chủ, gã này anh mới mời chào, đầu óc không tệ nha"

Linh Quân: "Nguyên Thủy, vì sao cậu ở phương diện này có suy nghĩ sâu sắc như vậy?"

Sâu sắc không phải tôi, là Ma Quân, không nghĩ ra điểm ấy rất bình thường, người đứng đắn ai sẽ nghiên cứu làm sao chơi miễn phí nghề nghiệp Ái Dục, cũng chỉ Ma Quân. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng.

Phó Thanh Dương: “Đề nghi Nguyên Thủy tốt lắm, tôi sẽ nghĩ cách kiếm một món đao cu nghề Chờ diễn đàn tán gẫu Bạch Hổ Vệ lâm vào yên tĩnh, Trương Nguyên Thanh gọi điện cho Phó Thanh Dương.

“Bách phu trưởng, tôi tối hôm qua cảm ứng được Ma Nhãn Thiên Vương nhìn chăm chú, hắn tìm tới nhà tôi bên này rồi. Tuy khẩu trang Kẻ Trầm Mặc khiến tôi tránh thoát một kiếp, nhưng chung quy không phải kế lâu dài”

Trương Nguyên Thanh hướng lãnh đạo khóc kể Ma Nhãn Thiên Vương khinh người quá đáng, từng bước ép sát.

Phó Thanh Dương im lặng ước chừng mười mấy giây, chậm rãi nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ mang tình huống của cậu truyền đạt cho Cẩu trưởng lão, quả thật không thể kéo dài nữa”

Loại trò chơi mèo vờn chuột này, đối với Ma Nhãn Thiên Vương mà nói, có thể có chút mệt, có chút phiền phức, nhưng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn mà nói, chỉ cần sai lầm một lần, chính là nguy hiểm tính mạng.

Đại học Tùng Hải.

Ma Nhãn Thiên Vương cầm trong tay quyển sổ nhỏ, cắn đầu bút, hỏi: “Ông là giáo viên năm thứ nhất đúng không, ở trong ấn tượng của ông, gần đây có sinh viên nào trường kỳ thiếu tiết hay không?”.

Đối diện hắn, là một người trung niên đeo kính đen, mặc áo sơ mi ngắn tay. Ánh mắt giáo viên trung niên có chút dại ra, trả lời: “Không biết, tôi lên trường lười điểm danh, cho dù điểm, lúc này cũng đã quên, ai quan tâm những cái này đâu.”

“A cái này..”

Ma Nhãn Thiên Vương bất đắc dĩ nói: “Thật sự là giáo viên không xứng chức mà.”

Người trung niên thành thật trả lời: “Không, tôi cảm thấy vẫn tương đối xứng chức, ít nhất tôi có giảng bài cẩn thận, về phần có nghe hay không, đó là việc của bản thân sinh viên, người trưởng thành cần chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình.”

“Sinh viên muốn học tập, tự nhiên có thể học được, sinh viên kém không muốn học, ép buộc cũng vô dụng”

Rất có đạo lý… Ma Nhãn Thiên Vương nghĩ một chút, hỏi:

“Ông có từng làm chuyện xấu gì hay không, ví dụ lợi dụng chức quyền ép buộc nữ sinh phát sinh quan hệ, lợi dụng chức quyền giành lợi ích không đúng đắn”

Trên mặt giáo viên trung niên lộ ra sự giãy dụa: “Thân thể của tôi không phải quá ổn, qua cái tuổi đó rồi. Không giành lấy lợi ích không đúng đắn”

Ma Nhãn Thiên Vương khẽ gật đầu: “Dạy người cho tốt, đi đi.”

Hắn đuổi đi giáo viên trung niên, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp, thời gian một buổi sáng, thông qua lọc rườm rà, Ma Nhãn Thiên Vương sưu tập được hơn ba mươi sinh viên gần đây trốn học nghiêm trọng. Gần giữa trưa, một đám sinh viên đi ra khỏi giảng đường, lướt qua bên cạnh Ma Nhãn.

“Chờ một chút!”

Ma Nhãn Thiên Vương gọi mấy sinh viên kia lại.

Các sinh viên trẻ tuổi nghe thấy, nhìn lại, thấy một đôi mắt đỏ tươi như máu, trong con ngươi in phù văn quỷ dị. Vẻ mặt bọn họ lập tức đọng lại, đại não mất đi năng lực suy tính.

Chương 506: Nguy cơ tiến đến (4)

Ma Nhãn Thiên Vương mỉm cười: “Chúng ta là bạn học tốt, anh em tốt, đúng không?”

“A đúng đúng”

Các sinh viên gương mặt ngây ngốc, liên tục gật đầu.

Ai cũng bị mê hoặc rồi.

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn về phía sinh viên trẻ tuổi dáng người cao gầy, bọng mắt sưng vù, hỏi: “Cậu là sinh viên năm thứ nhất sao? Tên là gì?”

Nam sinh cao gầy kia theo bản năng trả lời: “Tôi tên Lý Lạc Sinh, sinh viên năm nhất”

Nói xong, hắn có chút hoang mang hỏi: “Chúng ta không phải anh em tốt sao, cậu ngay cả điều này cũng không biết?”

Ma Nhãn Thiên Vương cười tủm tỉm hỏi: “Tùy tiện hỏi một chút thôi. Đúng rồi, gần đây trong lớp, có sinh viên nào trốn học thời gian dài hay không?”

“Trốn học thời gian dài.”

Lý Lạc Sinh suy nghĩ một phen, nói: “Có nha, Trương Nguyên Thanh tiểu tử kia rất lâu chưa tới rồi, lần trước thêm bạn hắn, mời hắn giao lưu, hắn rõ ràng cũng đã đáp ứng, kết quả làm thế nào cũng không tìm được người”

Ma Nhãn Thiên Vương “A”

một tiếng, “Tên của hắn viết thế nào?”

“Trương của cây cung, Nguyên Thanh của Nguyễn Minh Thanh (3 triều đại)”

Lý Lạc Sinh nói. Ma Nhãn Thiên Vương ghi chép tên xong, theo thói quen hỏi: “Cậu có từng làm chuyện xấu hay không, ví dụ lợi dụng chức vụ..”

Nói tới đây, hắn nhìn quần áo giảm giá, giày một hai trăm tệ trên người đối phương, cùng quầng thâm mắt do thức đêm chơi game hình thành, Ma Nhãn Thiên Vương yên lặng nuốt xuống lời tiếp theo, phất phất tay:

“Đi ăn cơm đi.”

Nhóm danh sách đầu tiên thu thập tương đối rồi, tiếp theo chính là chui vào phòng hồ sơ trường học, dò số, mang tên người bên trên tìm hết một lượt”

Nguyên Thủy Thiên Tôn là hành giả chính phủ, tên của hắn khẳng định đã xóa đi, trong hồ sơ trường học không có khả năng tìm được hắn.

Tên ai không tìm được, người đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cửa hàng thú cưng. Teddy lông quăn ngồi ngay ngắn ở trên bàn, chậu hoa góc bàn tự động vươn xúc tu, mở máy tính, đưa vào mật mã, đăng nhập phần mềm hội nghị.

Vài phút sau, trưởng lão phân bộ Tùng Hải lục tục đăng nhập, vị thứ sáu là Chỉ Sát cung chủ.

Cẩu trưởng lão thở dài:

“Các vị, Phó Thanh Dương vừa mới liên lạc tôi, Ma Nhãn Thiên Vương tìm tới nhà Nguyên Thủy rồi”

“Tổng bộ tổ chức thi đấu lôi đài, một tuần nữa là bắt đầu, việc này không nên kéo dài, nên xử lý Ma Nhãn”

“Lạc Thần, từng giao thủ với Ma Nhãn, sức chiến đấu của hắn thế nào? Trưởng lão Thủy Thần cung avatar là “Sông lớn cuồn cuộn”

thản nhiên nói: “Mặc dù chỉ là giao thủ ngắn ngủi, nhưng tôi đã dùng 7 phần sức, Ma Nhãn mà nói, nhiều nhất 4 phần, tôi tử chiến với hắn không có chút phần thắng nào”

“Sơ bộ đánh giá, hai trưởng lão ra tay, mới có thể đánh ngang tay hắn. Đương nhiên, đây là tình huống không cân nhắc đạo cụ, không cân nhắc Ma Nhãn phát cuồng, tàn sát người bình thường, lấy chiến dưỡng chiến. Sự cường đại cùng khủng bố của Viễn Cổ Chiến Thần, mọi người hẳn là rõ”

Trưởng lão Xích Hỏa bang khẽ nói: “Mặc kệ Viễn Cổ Chiến Thần mạnh cỡ nào, nếu như hắn phát cuồng, liều lĩnh tàn sát người bình thường, thu lấy tinh huyết, bằng vào một mình hắn, cũng không phải đối thủ của sáu người chúng ta.” Chiến trường nhiều biến số nữa, Viễn Cổ Chiến Thần mạnh nữa, cũng không có khả năng solo sáu vị Chúa Tể.

Trưởng lão Bạch Hổ binh chúng giọng vang vang: “Từ trước tới giờ đều không phải vấn đề có thể thắng hay không, mà là như thế nào lấy trả giá thấp nhất giải quyết Ma Nhãn. Ma Nhãn mấy ngày nay đường hoàng ẩn hiện ở Tùng Hải, chính là nắm chắc chúng ta không dám ra tay ở nơi đó”

“Đương nhiên, hắn cũng không dám ở phố xá sầm uất động thủ với chúng ta”

Chiến lực cấp Chúa Tể, tương đương với máy bay ném bom hình người, nơi đi qua, tất cả hóa thành đất khô cằn. Linh Cảnh Hành Giả càng mạnh, ở trong hiện thực càng khắc chế, dù sao ai cũng không muốn bị linh cảnh truy nã, trở thành tội phạm truy nã trực tiếp vị trí mọi lúc mọi nơi. Hơn nữa, linh cảnh truy nã là hướng tới tất cả hành giả, không phân biệt hợp pháp cùng tà ác. Một khi bị linh cảnh truy nã, dù là Chúa Tể,

cũng sẽ trở thành "kẻ địch chung của giang hồ", dưới trọng thưởng, chính tà lưỡng đạo hợp lại tấn công.

Cho nên, các trưởng lão phân bộ Tùng Hải mới đau đầu như vậy, lấy nhiều đánh ít, muốn giải quyết Ma Nhãn không khó, khó là "vô thanh vô tức"

giải quyết.

"Phải đè động tĩnh chiến đấu xuống, không lan đến người bình thường, nhất định phải đưa Ma Nhãn rời xa nội thành, hoặc là tiến vào bí cảnh. Vườn bách thú của Cẩu trưởng lão, có thể vây khốn Ma Nhãn đó"

Tiếng của Chỉ Sát cung chủ vang lên trong phòng họp.

Tiếng của nàng nhẹ nhàng thong thả mà dịu dàng, mang theo một chút hững hờ, tựa như lười biếng nằm ở trên giường, tùy ý nói chuyện phiếm.

Mà không phải một buổi hội nghị cao tầng nghiêm túc. Xuất phát từ lý niệm kẻ địch của kẻ địch chính là bạn, các trưởng lão phân bộ Tùng Hải, sau khi biết Ma Nhãn Thiên Vương tới Tùng Hải, liền lấy được liên hệ với Chỉ Sát cung chủ.

Chương 507: Khổ nhục kế (1)

Mặc dù cô gái này là giang hồ tán tu, mặc dù cô là tội phạm truy nã đang bỏ trốn, nhưng trưởng lão phân bộ bọn họ có ranh giới nghề nghiệp linh hoạt, ở dưới điều kiện tiên quyết đối phó Ma Nhãn Thiên Vương, mọi người vẫn là bạn tốt. Cẩu trưởng lão chậm rãi nói: "Đạo cụ loại quy tắc này vây khốn Ma Nhãn không có vấn đề, nhưng nhất định phải là bản thể đạo cụ giáng lâm, hình chiếu mà nói, không vậy được Ma Nhãn. Mà bản thể của nó mặc dù có thể di động, lại không cách nào cưỡng chế thu người"

"Chúng ta tới làm Ma Nhãn chủ động tiến vào vườn bách thú, nhưng làm sao để một Viễn Cổ Chiến Thần tự chui đầu vô lưới?"

Vào vườn bách thú, liền ý nghĩa có vào không có ra, Ma Nhãn không có khả năng mắc mưu.

Trưởng lão Trung đình đột nhiên hỏi: “Cung chủ, mồi câu cô thả ra thế nào rồi?”

Chỉ Sát cung chủ thản nhiên nói: “Mồi câu bị nhằm vào rồi, nhưng mãi không cắn câu, Ma Nhãn Thiên Vương rất kiên nhẫn, kẻ này bình thường tâm lý thất thường, trên vấn đề mấu chốt, không có lấy một chút sơ hở.”

Cái gọi là mồi câu, là con rối cô sắp xếp, cố ý lộ diện ở chợ đen thế giới ngầm. Chỉ từng lộ mặt một lần, hôm sau đã bị theo dõi, nhưng đối phương rất kiên nhẫn, bảo trì âm thầm quan sát, chưa lập tức ra tay.

Trưởng lão Trung đình trầm ngâm nói: “Dùng mồi câu dụ Ma Nhãn vào vườn bách thú thế nào?”

Chỉ Sát cung chủ a một tiếng, “Đầu tiên, mồi câu không đủ phân lượng, trừ phi tôi tự mình làm mồi. Tiếp theo, con mắt dựng thẳng kia của Ma Nhãn Thiên Vương có thể nhìn thấu ngụy trang, vườn bách thú không có năng lực che giấu khí tức”

Phòng họp, trong lúc nhất thời lâm vào im lặng.

Một vị nghề nghiệp tà ác cấp Chúa Tể, chính là khó giải quyết như vậy.

Trưởng lão Bạch Hổ binh chúng thở dài: “Ma Nhãn mấy ngày qua rêu rao khắp nơi, là cố ý ghê tởm chúng ta, đoán chắc chúng ta không có cách nào làm gì hắn, tuy hắn cũng không dám cá chết lưới rách”

Chính phủ tổ chức thi đấu lôi đài, sắp tới sẽ khai mạc, Ma Nhãn phàm là ở Tùng Hải gây ra chút động tĩnh, tổng bộ khẳng định sẽ hỏi trách. Các phân bộ lớn cũng sẽ cười nhạo phân bộ Tùng Hải làm việc bất lợi. Quan trọng nhất là, ở lúc mấu chốt này, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu gặp phải chút nào ngoài ý muốn, đó chính là một cái tát thật mạnh tát ở trên mặt Ngũ Hành minh. Mặt khác, ai biết Ma Nhãn ẩn núp ở Tùng Hải, có phải có mục đích khác hay không, nếu tất cả đều là bề ngoài, mục đích chân thật là săn giết trưởng lão phân bộ Tùng Hải… Cái này liền liên quan đến an nguy của các vị đang ngồi.

Cho nên, vấn đề Ma Nhãn mãi không giải quyết, các trưởng lão cũng có chút ăn ngủ không yên.

Trưởng lão Xích Hỏa bang nhịn rồi lại nhịn, rốt cuộc nhịn không được nữa, ồm ồm nói:

“Rêu rao khắp nơi, không kiêng nể gì, cố ý ghê tởm chúng ta.

“Hừ, hắn thực cho rằng như vậy, chúng ta liền bó tay không có cách nào? Mọi người đều đã có kiêng kị, vậy ai cũng không có nắm chắc hơn ai, cùng lắm thì ngọc đá cùng võ. Tôi đi tìm Ma Nhãn quyết đấu, mọi người cùng nhau chơi xong”

Trong phòng họp không ai đáp lại, Chỉ Sát cung chủ tặc lưỡi nói: “Thân là trưởng lão, nói loại lời tức giận này có ý tứ gì?”

Lúc này, Cẩu trưởng lão chậm rãi nói: “Tôi có một ý tưởng”

Phòng họp một lần nữa an tĩnh lại, bốn vị Chúa Tể vểnh tai chờ đợi.

“Muốn giấu diếm được Ma Nhãn cảm giác, để hắn “vào lầm”

vườn bách thú cũng không phải việc khó. Chỉ cần có một vị Hư Vô Giả ra tay, chế tạo ảo cảnh, Ma Nhãn liền không thể phát hiện vườn bách thú tồn tại”

Hư Vô Giả là danh xưng của Huyễn Thuật Sư cảnh giới Chúa Tể.

Trưởng lão Xích Hỏa bang tức giận nói: “Ông đây không phải nói nhảm sao, Hư Vô Giả sao có khả năng làm bạn với chúng ta”

Hắn không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên kẹt lại. Trưởng lão Bạch Hổ binh chủng cười lên: “Ý kiến hay, nếu vị kia có thể ra tay, việc này liền ổn”

Dùng một chút, hắn lại nói: “Nhưng mặt mũi chúng ta không đủ, không có khả năng mới nổi hắn.”

Lạc Thần trưởng lão đề nghị: “Để Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mặt đi”

Trưởng lão Trung đình chần chờ nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mặt chỉ sợ cũng không nắm chắc, vị kia không có khả năng vì một hành giả Siêu Phàm ra tay, nếu thật sự ra tay,

chúng ta phải một lần nữa đánh giá giá trị của Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"Các vị.."

Chỉ Sát cung chủ nhịn không được mở miệng, cảm xúc mang theo một tia hoang mang, một tia khác thường: "Các người đang nói cái gì? Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ khi nào có qua lại sâu như vậy với Hư Vô Giả? Sao tôi không biết."

Chương 508: Khổ nhục kế (2)

Trưởng lão Xích Hỏa bang hừ lạnh nói:

"Cô vì sao phải biết? Cô tuy cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đi lại gần, nhưng hắn dù sao cũng là người của Ngũ Hành minh tôi. Chuyện gì cũng phải nói cho cô?"

Hắn vừa nói xong, không biết có phải nghe lầm hay không, Chỉ Sát cung chủ giống như đang nghiến răng ken két.

Cẩu trưởng lão nói: "Vậy cứ quyết định như thế, tôi sẽ thông báo Nguyên Thủy Thiên Tôn, để hắn ra mặt, các vị chờ đợi tin tức xấu đi."

"Các trưởng lão muốn tôi ra mặt mời Vô Ngân đại sự hỗ trợ?"

Trong nhà, Trương Nguyên Thanh nghe điện thoại Phó Thanh Dương, cảm thấy ngạc nhiên. Phó Thanh Dương lời ít mà ý nhiều nói: "Có vấn đề hay không?"

Trương Nguyên Thanh nhíu chặt lông mày: "Nhưng anh cũng biết, Vô Ngân đại sư đấu tranh với tâm ma mọi lúc, một khi đánh ra chân hỏa, lệ khí dâng lên, rất có thể sẽ mất khống chế"

Đại lão cấp Chúa Tể, hắn là cũng sẽ bốc hỏa.

Đấu tranh với tâm ma, chú ý là tâm bình khí hòa, rời xa bụi bậm cùng phân tranh.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Chỉ là bảo hắn ra tay chế tạo ảo cảnh, không cần tham dự chiến đấu. Hơn nữa, các trưởng lão cùng Vô Ngân không có cơ sở tín nhiệm, hắn muốn tham dự vào, các trưởng lão cũng chưa chắc sẽ đáp ứng"

"Tôi thử đi."

Trương Nguyên Thanh không dám cam đoan.

Cúp điện thoại, Trương Nguyên Thanh lập tức đeo khẩu trang "Kẻ Trầm Mặc"

ra ngoài, mười phút sau, ngồi lên taxi tới thành phố Kim Sơn.

Trên xe, hắn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, lâm vào trầm ngâm.

Lấy kế hoạch của các trưởng lão mà nói, nếu Vô Ngân đại sư chịu ra tay, giải quyết Ma Nhãn mười phần nắm chắc chắn, nhưng vấn đề là, nhỡ đầu Vô Ngân đại sư không muốn ra tay thì sao? Mặt mũi Nguyên Thủy Thiên Tôn mình, đối với đại lão tu phật tựa như không quá hữu dụng.

Nhưng Ma Nhãn Thiên Vương là nhất định phải giải quyết, lẩn trốn là kế hoãn binh, không có khả năng kéo dài, sự tình liên quan tính mạng, không thể làm đà điểu được. Thực đến lúc mò tới cửa, mọi việc đều xong. Lúc taxi sắp đến khách sạn Vô Ngân, trong lòng Trương Nguyên Thanh có chủ ý.

"Bác tài, dừng xe!"

Trương Nguyên Thanh hộ.

Tài xế chưa dừng xe, "Còn chưa tới đâu."

"Thêm cho bác năm mươi đồng tiền mặt, sẽ không thiếu tiền xe của bác"

Tài xế đạp phanh, dừng xe ở ven đường: "Ngài đi mạnh khỏe!"

Trương Nguyên Thanh trả tiền xe, ra khỏi xe, tới chỗ yên tĩnh, thấy bốn bề vắng lặng, liền tháo khẩu trang Kẻ Trầm Mặc, lặng yên giấu đi thân hình. Tiếp theo, hắn hướng về phía khách sạn Vô Ngần nhấc chân chạy như điên.

Lúc này cách khách sạn Vô Ngân còn có hơn ba mươi km.

Lấy thể lực của hắn giờ này khắc này, bảo trì tư thái chạy nhanh chạy hết 30 km không khó, nhưng lấy trạng thái Dạ Du chạy hết, thì không dễ chịu nữa.

Khi Trương Nguyên Thanh đến ngoài khách sạn Vô Ngân, thể lực hao tổn bảy tám phần, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi giống như nước lũ tràn đê.

“Hồng hộc.”

Hắn ở khu không có người bên cạnh khách sạn hiện ra thân hình, dựa lưng vào tường, hai tay chống đầu gối, thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Mệt quá, một lần trước tới bên bờ cực hạn, còn là ở trong trận âm dương… Trương Nguyên Thanh nuốt ngụm nước miếng, lại phát hiện trong miệng căn bản không có nước miếng cho hắn làm ướt cổ. Cứ như vậy nghỉ ngơi một hai phút, Trương Nguyên Thanh thất tha thất thểu vòng đến mặt trước kiến trúc, đẩy ra cửa thủy tinh của khách sạn Vô Ngân, lớn tiếng gọi:

“Tiểu Viên, cứu tôi.”

Trước quây, Tiểu Viên đang cúi đầu nghịch điện thoại di động kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thấy tình trạng thê thảm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất thời sắc mặt biến đổi hẳn. Cô vội vàng vứt điện thoại di động, bước nhanh chạy tới, mày liễu dựng thẳng, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp đằng đằng sát khí:

“Ai đả thương cậu?”

Trương Nguyên Thanh “khóc lóc kể lể”

nói: “Là Ma Nhãn Thiên Vương đáng chém ngàn đao kia, hắn rốt cuộc vẫn là tìm được tôi, đường đường Thiên Vương mặt dày khốn kiếp, thế mà lại ra tay đối với một tiểu nhân vật như tôi, nếu không có trưởng lão phân bố ra tay cứu giúp, tôi chỉ sợ đã chết”

Tiểu Viên khẽ nhíu mày, nghiến răng nói: “Con chó điên này”

Cô dìu Nguyên Thủy Thiên Tôn hai chân như nhũn ra, ngồi xuống ở ghế nghỉ ngơi bên cạnh, nói: “Cậu đây là..”

“Tôi đây là vết thương cũ tái phát.”

Trương Nguyên Thanh giải thích một câu, vội chuyển chủ đề, nói: “Ma Nhãn Thiên Vương kia khinh người quá đáng, ài, Tiểu Viên à, tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ? “Hắn đã ép cậu đến nước này?”

Khuôn mặt trắng thuần của dì Tiểu Viên giăng kín ngưng trọng. Trương Nguyên Thanh thừa cơ nói: “Các trưởng lão phân bộ tích cực chế định kế hoạch đối phó Ma Nhãn, nhưng một khẩu trong đó xảy ra vấn đề, bọn họ cần một Huyện Thuật

Sư cường đại tham dự. Tiểu Viên, tôi muốn gặp Vô Ngân đại sư một chút.”

“Cậu muốn để Vô Ngân đại sư ra tay?”

Tiểu Viên nhíu mày, chần chờ nói:

“Cậu biết ông ấy không tiện ra tay, hơn nữa, cái này trái với quy củ ông ấy định ra, Vô Ngân đại sư là trưởng giả rất để ý quy củ.”

Chương 509: Khổ nhục kế (3)

“Chỉ là chế tạo ảo cảnh mà thôi… Ài, tôi cũng là nói với các trưởng lão như vậy, cho nên, tôi không dám nán lại ở Tùng Hải, chỉ có thể tới nhờ vào dì”

Trương Nguyên Thanh than thở, vẻ mặt uể oải.

Tiểu Viên lặng lẽ chăm chú nhìn hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mà cô quen biết, thần thái phấn chấn, tự tin sáng sủa, vài ngày không gặp, đã ủ rũ như vậy, xem ra là thật sự bị Ma Nhãn Thiên Vương đả kích rồi. Trong lòng Tiểu Viên dâng lên một ngọn lửa giận không hiểu.

Hít sâu một hơi, cô trầm ngâm nói: “Nếu chỉ là chế tạo ảo cảnh, tôi có thể dẫn cậu đi gặp Vô Ngân đại sư, thay cậu nói một chút”

Trương Nguyên Thanh vội vàng cầm tay cô, bất ngờ nói: “Thật?”

Tiểu Viên nhẹ nhàng rụt tay về, gật gật đầu. Hai người lập tức tiến vào chỗ sâu trong khách sạn, vào thang máy, đến cửa phòng 404.

“Cốc Cốc!”

Tiểu Viên gập ngón tay gõ vang của phòng: “Vô Ngân đại sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn có việc cầu kiến”

Dứt lời, cô thử vặn tay nắm cửa, tay nắm cửa nếu có thể vặn được, liền ý nghĩa Vô Ngân đại sư bằng lòng gặp hắn. Trái lại, là không gặp. Cô dễ dàng vặn mở ra tay nắm cửa, cảnh vật xung quanh theo đó vặn vẹo, nổi lên gợn sóng. Trong chớp

mắt, hai người xuất hiện ở trong miếu tràn đầy phong cách cổ, đỉnh đầu là khung trang trí vẽ đầy thần phật, phía trước là đại phật ánh vàng rực rỡ, niêm hoa sụp mí mắt, mắt khép hờ, giống như từ bi giống như hung dữ.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một ngụm không khí nồng đậm mùi hương nến, hai tay chắp lại: "Đại sư, tôi bị Ma Nhãn Thiên Vương nhằm vào, hôm qua suýt nữa chết ở trong tay hắn, các trưởng lão phân bộ Tùng Hải chế định một bộ kế hoạch…"

Lập tức mang hành động đối phó Ma Nhãn thuật lại cho Vô Ngân đại sư.

Vô Ngân đại sự im lặng ngồi ngay ngắn, không đáp lại.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái: "Xin đại sư cứu tôi"

Vô Ngân đại sư vẫn im lặng.

Tiểu Viên nhịn không được nói: "Đại sư, nếu chỉ là chế tạo ảo cảnh, không trở ngại với ngài tu hành. Nguyên Thủy đã bị Ma Nhãn hãm hại, ngài ra tay giúp đỡ, không tính là phá hỏng quy củ."

Sau sự yên tĩnh dài đằng đẵng, thanh âm Vô Ngân đại sư đè nén đau đớn vang lên: "Được!"

"Đến lúc đó, bóp nát tấm ngọc phù này là được"

Dứt lời, một luồng hào quang âm u từ trong tay áo hắn bay ra, rơi ở bên chân Trương Nguyên Thanh. Trương Nguyên Thanh mừng rỡ: "Đa tạ đại sư"

Hai người không dừng lại, khom người rời khỏi cổ miếu. Trong tay Trương Nguyên Thanh cầm Nhập Mộng Ngọc Phù, như trút được gánh nặng phun ra một hơi, nghiêng đầu nói với Tiểu Viên bên cạnh: "Tôi gọi điện thoại báo cáo trước một phen"

Tiểu Viên thản nhiên nói: "Vì sao không trực tiếp đi."

Quá mệt rồi, muốn uống ngụm nước nghỉ ngơi một chút… Trương Nguyên Thanh nghiêm túc nói: "Đã khó được đến thành phố Kim Sơn một chuyến, tôi đương nhiên là muốn ở chung với dì Tiểu Viên nhiều một chút."

Tiểu Viên nghe xong ngẩn ra. Trương Nguyên Thanh đã đi tới một bên, lấy ra điện thoại di động, gọi vào số Phó Thanh Dương. Phó Thanh Dương vẫn luôn chờ trả lời, nhạc chuông vàng vài giây, bên kia lập tức kết nối. Hắn mở miệng câu đầu tiên chính là: "Thế nào? Vô Ngân đáp ứng ra tay chưa?"

Trương Nguyên Thanh liếc một lần Tiểu Viện xoay người tiến vào thang máy, chờ cửa thang máy khép lại, lúc này mới nói: "Tôi đã nói với Vô Ngân đại sư, phân bộ Tùng Hải muốn đối phó Ma Nhãn Thiên Vương, mới đầu là không đáp ứng, tôi liền nói, Ma Nhãn khinh người quá đáng, đã tìm tới trường học của tôi, suýt nữa giết tôi. Không ngờ Vô Ngân đại sự lập tức đáp ứng, làm tôi có chút ngoài ý muốn"

Phó Thanh Dương có chút bất ngờ, im lặng một giây, cảm khái nói: "Không ngờ Vô Ngân coi trọng cậu như thế? Nếu bây giờ là tình huống mặt đối mặt, thân là Thám Báo cao cấp Phó Thanh Dương có thể nhìn ra Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nói dối. Trương Nguyên Thanh: "Vô Ngân đại sư cho tôi một khối ngọc phù, là vật trung gian kết nối ông ấy"

Hắn nói xong, nhẹ nhàng ma sát ngọc thạch màu đen trong tay, bóng loáng mượt mà, mát lạnh.

Cái ngọc phù này không khác gì ngọc phù lần trước, bé trà xanh còn có một khối, đến nay chưa sử dụng Nhưng hai khối ngọc phù tính chất là khác nhau, tấm kia của bé trà xanh, Vô Ngân đại sư đưa ra hứa hẹn là trong lúc nguy cấp cứu cô một mạng. Loại đại lão cấp bậc này, thường thường là một ngụm nước miếng một cái đinh, nói cái gì là cái đó, cho nên Trương Nguyên Thanh không thông minh vặt, lợi dụng ngọc phù kia của Tạ Linh Hi mang Vô Ngân đại sư "lừa"

ra. Đến lúc đó, kết quả quá nửa là Vô Ngân đại sự dẫn hắn chạy lấy người, sẽ không nhúng tay chiến đấu của Ma Nhãn cùng Ngũ Hành minh. Muốn để Vô Ngân đại sự hỗ trợ chế tạo ảo cảnh mê hoặc Ma Nhãn Thiên Vương, nhất định phải có bản thân hắn chính mồm hứa hen.

Chương 510: Gậy ông đập lưng ông (1)

Phó Thanh Dương: "Cất kỹ nó, về Tùng Hải giao cho tôi"

Hai người sau đó kết thúc trò chuyện.

Trong phòng họp chat voice. Teddy lông quăn sai cây xanh vươn xúc tu, mở máy tính, đăng nhập phần mềm, yên lặng chờ một lát, bốn vị trưởng lão lục tục đăng nhập.

“Như thế nào? Nguyên Thủy Thiên Tôn mới được Vô Ngân rồi sao? Avatar trưởng lão Xích Hỏa bang mới xuất hiện, đã sốt ruột không chờ nổi đặt câu hỏi. Ba vị trưởng lão khác bảo trì lặng im, chờ đợi trả lời.

Cẩu trưởng lão không nhanh không chậm nói: “Vô Ngân đáp ứng ra tay chế tạo ảo cảnh, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đây”

Bốn vị trưởng lão như trút được gánh nặng, trưởng lão Bạch Hổ binh chúng cười nói: “Vậy là đủ, hắn muốn tham chiến, tôi còn không yên tâm. Kế tiếp, chỉ xem Chỉ Sát cung chủ có thể dẫn Ma Nhãn tới địa điểm ước định hay không? Lạc Thần trưởng lão nói: “Một bước này rất quan trọng, hy vọng cô gái kia đừng mắc lỗi.”

Trưởng lão Trung đình thì hỏi: “Điều kiện của Vô Ngân là gì?”

Cẩu trưởng lão nói: “Không có điều kiện”

Trưởng lão Trung đình nhất thời bắt đầu cảnh giác: “Không có?”

Lạc Thần trưởng lão của Thủy Thần cung mở miệng nói:

“Lấy phong cách “Vãng Sự Vô Ngân*”, hắn không có khả năng tùy ý ra tay, sao có thể không có điều kiện”

chuyện cũ không còn dấu vết Bọn họ đề cử Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mặt, là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tiểu đoàn đội đó đi lại gần, phái hắn ra trận mới có khả năng đàm phán, thương lượng.

Đổi là người khác, gặp cũng không gặp được vị Hư Vô Giả kia. Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mũi lớn, chỉ là ý tứ này. Nhưng “Vãng Sự Vô Ngân”

không ràng buộc hỗ trợ là điều bọn họ không ngờ. Cẩu trưởng lão nói: “Phó Thanh Dương quả thật là nói như vậy, vừa lúc muốn bàn với mọi người việc này, theo Phó Thanh Dương nói, “Vãng Sự Vô Ngân”

nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt nữa chết vào tay Ma Nhãn Thiên Vương, liền lập tức đáp ứng. Người này coi trọng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn không tầm thường, các vị thấy thế nào?"

Lạc Thần trưởng lão ngạc nhiên nói: "Thân là một tên Chúa Tể nghề nghiệp tà ác, không nên, cũng không có đạo lý coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế? Trưởng lão Bạch Hổ binh chúng thì có chút cảnh giác: "Hắn coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế, hắn muốn làm cái gì, xúi giục người của chúng ta sao?"

Vị trưởng lão này dẫn đầu cân nhắc là khả năng bị đào chân tường. Cẩu trưởng lão phát biểu ý kiến: "Cá nhân tôi là cảm thấy, không có nhiều vòng vo như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất giỏi xã giao, không chỉ là Vô Ngân, Chỉ Sát cung chủ không phải cũng đi lại rất gần gũi với cậu ta sao? "Trong sự kiện Đồng Tước lâu, Vô Ngân nợ Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái nhân tình, quá nửa là trả cậu ta. Chẳng qua, đặc biệt có thể nhìn ra, hắn ôm thiện ý cùng coi trọng thật lớn đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Nghe vậy, trưởng lão Bạch Hổ binh chúng an tâm hơn rất nhiều, cười nói: "Tiểu tử này cũng rất biết khai thác mối quan hệ"

Cẩu trưởng lão cười nhạo nói: "Thiên tài có thể làm được cúi đầu bái luôn, quả thật không nhiều."

Không khí trong phòng hội nghị thoải mái hơn rất nhiều. Khách sạn Vô Ngân, trước quầy. Trương Nguyên Thanh lười biếng tựa vào ghế nghỉ ngơi chuyên dụng trước quây, cái ghế dựa này được Tiểu Viên sử dụng thời gian dài, lưu lại mùi thơm tương đối nồng đậm.

Hắn bưng lên nước trái cây trong tay uống một ngụm, nhìn bóng lưng lưng đường cong mượt mà, cái mông độ cong kinh người, quần cô mặc là thiên hướng rộng thùng thình loại đó, lại có thể chống đỡ no đủ như thế, chỉ có thể nói người dì này thiên phú dị bẩm.

"Dì Tiểu Viên, khách sạn làm ăn tựa như không tốt gì? Trong một giờ hắn nghỉ ngơi, khách sạn chỉ nghênh đón ba đợt khách, một đợt khách trong đó còn là thuê phòng ngắn hạn.

“Ngoại ô lưu lượng người không lớn, làm ăn tự nhiên kém. Còn có, cậu nhìn chằm chằm mông tôi nữa, tôi sẽ móc mắt cậu.”

Tiểu Viên chưa quay đầu, giọng lạnh lùng uy hiếp.

“Dì Tiểu Viên, dì oan uổng tôi, tôi chỉ là đột nhiên phát hiện, sở thích của tôi bị món đạo cụ kia vặn vẹo, tựa như có chuyển biến tốt thật lớn”

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm bờ mông cong của Tiểu Viên, cũng không phải bởi vì háo sắc, mà là nghiệm chứng xu hướng tính dục của mình có được cải thiện hay không. Thật tốt nha, trong đầu đã rất ít hiện lên cái đuôi heo… Trương Nguyên Thanh vui mừng nghĩ.

Hắn dùng bản thân thực tiễn, nghiệm chứng một đặc tính của bù nhìn, đó chính là ở dưới điều kiện tiên quyết xu hướng tính dục ảnh hưởng không sâu, sớm kịp dừng cường trước bờ vực, bỏ qua đạo cụ này, như vậy xu hướng tính dục bị vặn vẹo là có thể được giảm bớt. Một điểm này, hắn ở trên người Tiểu Viên cùng quan Nhà đều từng thực nghiệm. Tiểu Viên cười lạnh một tiếng: “Cho dù không có bù nhìn kia, sở thích của cậu cũng không thấy bình thường bao nhiêu? “Vì sao nói như vậy?”

Tiểu Viên thản nhiên nói: “Cậu tựa như có sở thích đặc thù đối với phụ nữ lớn tuổi, là vì từ nhỏ thiếu tình thương của mẹ sao?

Chương 511: Gậy ông đập lưng ông (2)

“Thực quá đáng, một câu đã phê bình sở thích của tôi, lại cạy vết sẹo của tôi”

Đổi thành tiểu nam sinh da mặt mỏng, lúc này khẳng định quẫn bách vẻ mặt đỏ bừng, nhưng Trương Nguyên là người rất giỏi giao tiếp xã hội, từng nhận huấn luyện chuyên nghiệp, sẽ tuyệt đối không xấu hổ, làm nguội lạnh bầu không khí. Hắn hút một ngụm nước trái cây ngọt ngào, nói: “Tôi biết cách nói tương tự, một người quan điểm kén vợ kén chồng, xu hướng giới tính, thật ra là ở lúc thơ ấu đã bắt đầu nảy sinh, đến thời kỳ trưởng thành thành hình cùng củng cố, cho nên đại bộ phận

biến thái đều có một tuổi thơ bất hạnh, thực sự làm người ta bị thương.

“Bởi vậy phải cho đứa trẻ một tuổi thơ hạnh phúc, đương nhiên, tôi khẳng định không phải biến thái, nhưng tôi quả thật thích phụ nữ trưởng thành, bởi vì ở lúc tôi còn rất nhỏ, cha đã qua đời, liền Trương Nguyên Thanh lải nhải nói:

“Dì Tiểu Viên có bạn trai chưa? Từng lập gia đình chưa? Có con chưa?”

Dì Tiểu Viên im lặng một chút, “Cho nên, cậu là muốn theo đuổi tôi sao, theo đuổi một kẻ nghề nghiệp tà ác”

“Lời này của dì tôi liền không thích nghe, thái độ của tôi đối với nghề nghiệp tà ác, dì hẳn là hiểu biết rất rõ, dì nếu nói như vậy, sẽ làm tôi cảm thấy dì căn bản không tin tưởng tôi.”

“Xin lỗi, là tôi nói sai, cho nên, cậu thật sự muốn theo đuổi tôi?”

“Dì Tiểu Viên bề ngoài xinh đẹp, vóc người lại đẹp, trừ lớn tuổi, thì không có khuyết điểm, nhưng lớn tuổi ở chỗ tôi là điểm cộng”

“Cho nên?”

Tiểu Viên rút ra dao dọc giấy trong ống đựng bút.

“Thì, thì tùy tiện tâm sự thôi”

Trương Nguyên Thanh co được giãn được. Lúc này, một shipper mặc đồng phục màu lam đi xe điện vào khách sạn. Anh bạn shipper nổi giận đùng đùng đi vào đại sảnh, hét lên: “Tiểu Viên, tôi không muốn làm shipper nữa…. Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh tên khốn kiếp này sao lại ở đây”

Anh bạn shipper này sắc mặt hơi tái nhợt, mày rậm mắt sáng, tuấn tú mà không âm nhu, là một bé chó săn ánh mắt khí thế bức người.

“Sao cậu lại làm shipper rồi?”

Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nói.

“Đầu óc ngu ngốc, không có bằng cấp, không có kinh nghiệm làm việc, không làm shipper còn làm cái gì?”

Tiểu Viên thản nhiên nói, sau đó cô nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt, lạnh lùng nói: "Đây là tự do của cậu, nhưng đừng nghĩ tôi cho cậu tiền?

Khấu Bắc Nguyệt ấm ức nói: "Tôi không phải không làm việc, nhưng shipper thực không có cách nào làm nữa, tôi vừa rồi gặp được một bà dì, cứng rắn kéo tôi vào nhà, nói muốn kết bạn với tôi, mỗi tháng cho tôi hai vạn tệ, dì ấy còn sờ tôi. Tôi nhiều đơn như vậy, làm sao có thời gian nghe dì ấy nói lời thừa, liền chạy, dì ấy quay đầu liền cho ta đánh giá kém, cái công việc vớ vẩn này không có cách nào làm được nữa!"

Đứa nhỏ này vẫn là quá trẻ tuổi, qua vài năm nữa cậu liền biết phú bà tốt… Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra.

Tiểu Viên thì quay đầu nhìn hắn một cái, giống như đang nói, đây mới là quan điểm dựng vợ gả chồng chính xác.

Khấu Bắc Nguyệt tháo xuống mũ bảo hiểm, đặt ở trước quây, đi thẳng tới bên tủ lạnh, ở giữa đồ uống cùng nước khoáng do dự một phen, cuối cùng lựa chọn nước khoáng 1.5 đồng, ừng ực trút mạnh một ngụm. Hắn thoải mái ạ no một cái, lúc này mới hỏi: "Anh cái tên chết tiệt này sao lại ở đây?

Tôi là đến cua mẹ cậu… Trương Nguyên Thanh liếc nước khoáng trong tay hắn một cái, nói:

"Cậu nếu thiếu tiền, lại không muốn làm shipper, không ngại linh hoạt thay đổi một lần điểm mấu chất đạo đức, tìm hiểu một phen phụ cận có quần thể kiếm tiền bẩn hay không, từ chỗ bọn họ 'mượn' chút tiền, dù sao tiền này quá nửa là mồ hôi nước mắt nhân dân, không sạch sẽ".

Khấu Bắc Nguyệt cười nhạo nói: "Chủ ý vớ vẩn gì vậy! Trộm cùng cướp đều phải trừ giá trị đạo đức"

Trương Nguyên Thanh liền hỏi: "Vụ án Đồng Tước lâu thưởng cậu bao nhiêu giá trị đạo đức?"

"1300.

"Cậu bình thường sẽ làm chuyện xấu không?"

"Anh tựa như đang vũ nhục tôi"

"Đúng rồi, cậu đã không làm chuyện xấu, gom nhiều giá trị đạo đức như vậy làm cái gì? Để mốc meo sao? Trộm cắp chỉ

khấu trừ 5 điểm giá trị đạo đức, ít nhất số tiền trộm ở trong 10.000 tệ là như thế. Cậu cho dù chỉ tiêu đi một phần ba giá trị đạo đức, cũng đủ cải thiện sinh hoạt."

Khấu Bắc Nguyệt ngẩn ra, thế mà lại cảm thấy có vài phần đạo lý, nghĩ một chút sau đó nói: "Ngu xuẩn, đây là làm một cú, giá trị đạo đức sẽ có lúc hao hết."

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 512: Gậy ông đập lưng ông (3)

"Vậy cậu có thể mang tiền đạt được chia ra một nửa làm từ thiện, như vậy liền lại có giá trị đạo đức trở về, tuy khẳng định không nhiều bằng trộm cắp trừ, nhưng thắng ở khơi dòng. 1300 điểm giá trị đạo đức, lặp lại tuần hoàn thao tác, cậu ít nhất trong một năm không cần lo lắng vấn đề sinh hoạt phí"

Khấu Bắc Nguyệt lâm vào trầm ngâm. Tiểu Viên vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói: "Cậu không thể mang thông minh vặt dùng ở chỗ này, phải dùng ở trên chính đạo"

"Thuận miệng tán gẫu thôi"

Trương Nguyên Thanh một hơi uống hết đồ uống, nói: "Tôi phải đi rồi."

"Chờ một chút."

Tiểu Viên nói: "Vụ án chị gái Khấu Bắc Nguyệt đã kết án, cho dù chính phủ thanh toán đám quyền quý kia, cũng sẽ không thừa nhận chị gái hắn là bị hành giả chính phủ hại chết, lại càng sẽ không thừa nhận đại đội trưởng văn phòng cảnh sát làm giả chứng cứ. Không lật lại vụ án, hắn vĩnh viễn không có cách nào đi gặp cha mẹ, cậu, cậu có thể hỗ trợ hay không?"

Khấu Bắc Nguyệt khẩn trương nhìn qua. Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, "Lên thời sự thì đừng nghĩ, nhưng có thể sửa lại vụ án, để người văn phòng cảnh sát đi nhà cậu ta thông báo một phen. Nếu các người đáp ứng, tôi có thể thử đi xử lý Khấu Bắc Nguyệt vội vàng nói: "Vậy là đủ, vậy là đủ."

Vậy là đủ… Trương Nguyên Thanh từ trên người cậu ta thấy được sự thấp hèn cùng bất đắc dĩ của dân đen, tâm tình tươi tắn lập tức kém đi, không nói gì cả, yên lặng rời khỏi khách sạn. Tùng Hải. Ở từng tòa chung cư nhảy nhót, tìm kiếm hoàn toàn không có mục đích, Ma Nhãn Thiên Vương nhận được điện thoại của cấp dưới?

“Thiên Vương, mục tiêu di động rồi. Cô ta vừa lái xe rời khỏi Tùng Hải, trước mắt ở trên đường cao tốc, người của chúng ta đang truy tung”

Ma Nhãn Thiên Vương “”

một tiếng: “Tiếp tục theo dõi, có vấn đề cho ta biết”

Tắt điện thoại, hắn tiếp tục tìm kiếm không có mục đích, đại khái qua nửa giờ, điện thoại vang lên lần nữa, thanh âm vội vàng của tên cấp dưới truyền đến: “Thiên Vương, người của chúng ta mất dấu rồi. Vừa rồi đột nhiên không liên hệ được, không rõ sống hay chết”

Ma Nhãn Thiên Vương vừa đeo băng- đô, vừa nói: “Bọn họ đã chết, ta biết mục tiêu ở vị trí nào, chuyện kế tiếp ta tự mình đi làm.”

Hắn gieo dấu hiệu ở phụ trách trên thân thành viên theo dõi, vừa rồi dấu hiệu biến mất, ý nghĩa kẻ theo dõi đã chết. Mà dấu hiệu hắn gieo ở trên người mục tiêu chưa biến mất. Cái này nói rõ thành viên Chỉ Sát cung đã phát hiện kẻ theo dõi, ra tay dọn dẹp cái đuôi, nhưng chưa phát hiện dấu hiệu. Người ra tay không phải Chỉ Sát cung chủ. Nếu ra tay là Chỉ Sát cung chủ, hắn phải cảnh giác vì sao cô gái kia sẽ đặc biệt để ý một thành viên bình thường.

Mà nếu kẻ theo dõi mãi chưa bị phát hiện, cùng thành công tra được cứ điểm thành viên Chỉ Sát cung, hắn cũng cần cảnh giác, vì sao Chỉ Sát cung chủ sơ ý như thế. Ma Nhãn Thiên Vương bật hai đầu gối, như mũi tên nhọn chui vào phía chân trời.

Đêm khuya, thôn trấn cách Tùng Hải hơn sáu mươi km.

Ngoài thôn trấn, Teddy lông quán nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ mặc váy đỏ cổ trang, nói: “Tôi đã triệu hồi nó tới đây, có mấy cái quy tắc cô chú ý một lần. Thứ nhất, đừng nói ra hai

chữ động vật. Thứ hai, nếu nhìn thấy có con thỏ tới, tuyệt đối không cần để ý tới. Thứ ba, nếu có nhân viên công tác tới hỏi, cô chú ý một chút đồng phục của hắn.

"Nhân viên công tác đồng phục màu đen, đừng đáp lại, tuyệt đối đừng đáp lại. Nhân viên công tác đồng phục màu lam, cô phải nói: "Tôi rất ổn, không cần trợ giúp"

Cẩu trưởng lão nói: "Những quy củ này là quy tắc tầng ngoài, nhớ đừng xâm nhập bên trong vườn bách thú"

Chỉ Sát cung chủ sóng mắt lưu chuyển, rất có hứng thú hỏi: "Nếu xâm nhập sẽ thế nào?"

Cẩu trưởng lão cười ha ha nói: "Vườn bách thú có ba tầng, tầng ngoài cùng đối ứng Chúa Tể cấp 7, tầng thứ hai đối ứng cấp 8, cũng là khu vực trước mắt tôi có thể nắm giữ, khu vực trung tâm đối ứng cấp 9, ngay cả tôi cũng không dám đi vào.

"Cô nếu muốn trở về linh cảnh, cứ xâm nhập"

Trở về linh cảnh ý tứ chính là chết. Lúc này, một mảng bóng đen thật lớn bao phủ tới, che đi ánh trăng trên đỉnh đầu.

Mảng bóng đen này chậm rãi hạ xuống, từ trên không trấn nhỏ buông xuống. Nó chưa rơi ở trên trấn nhỏ, mà là cứng rắn chen trấn nhỏ ra. Không sai, chen ra từ trên mặt vật lý.

Vị trí ban đầu của trấn nhỏ bị mảng bóng đen kia thay thế, mà thôn trấn bị chen đến nơi cực kỳ xa xôi. Mảng bóng đen này sau khi hạ xuống, chậm rãi hiện ra diện mạo thật.

Đối diện Cẩu trưởng lão và Chỉ Sát cung chủ, là công vườn bách thú, cửa chạy bằng điện thật dài đóng chặt, tảng đá lớn cạnh cổng có khắc ba chữ "vườn bách thú"

Trong cửa chạy bằng điện, là thảm thực vật tươi tốt.

Chương 513: Gậy ông đập lưng ông (4)

Chỉ Sát cung chủ nhìn về phía chỗ sâu trong vườn bách thú, thản nhiên nói: "Hạ Hầu Trì ở bên trong sao? Nhốt ở nơi nào? Tôi sau khi đi vào có thể thuận tay làm thịt hắn không?"

Cẩu trưởng lão nghiêm túc nói: "Xử lý hắn như thế nào là chuyện của Ngũ Hành minh, cô không cần vẻ rắn thêm chân"

Chỉ Sát cung chủ cười khanh khách nói:

“Nếu tôi cứ muốn giết hắn thì sao, ông nếu là không đồng ý, tôi liền từ chối hợp tác”

Đôi mắt như cúc áo dễ thương của Cẩu trưởng lão lóe lên hào quang nguy hiểm: “Tôi không tiếp nhận áp chế”

Chỉ Sát cung chủ cười càng thêm vui vẻ, che miệng, làm ra tư thái tiểu nữ nhi: “Ông cái đồ cẩu này thực không thú vị, một chút tế bào hài hước cũng không có. Có phải làm chó lâu, quên nói giỡn như thế nào rồi hay không? Ồ Ồ, tôi nhớ rõ Teddy làm giống rất mạnh, ông lại là nghề nghiệp Mộc Yêu, bình thường có ý nghĩ sinh sôi nảy nở không?”

“Nếu có, ông thích chó cái hơn, hay là nữ giới bình thường”

Cẩu trưởng lão đối với tính cách của cung chủ điên này vẫn là không đủ hiểu biết, không thể làm được tập mãi thành quen, lông xoăn run rẩy một trận, rất không dễ dàng mới nhịn xuống xúc động ra tay trấn áp cô. Lúc này, trưởng lão Bạch Hổ binh chúng ẩn nấp ở phụ cận trầm giọng nói: “Hắn đến rồi! Tôi đã cảm ứng được hắn.”

Ở phương diện tra xét, Thám Báo cấp trưởng lão có ưu thế cùng quyền uy tuyệt đối, cho dù là Viễn Cổ Chiến Thần sâu sắc nhất, cũng không phát hiện được hắn do thám.

Cẩu trưởng lão lập tức há mồm, phun ra một viên ngọc thạch màu đen mượt mà. Hắn ném ngọc thạch xuống đất, nâng móng vuốt, Bộp một tiếng đập vỡ.

Một vầng sáng màu xám trắng khuếch tán, như thủy triều lan tràn ra bốn phía, nơi đi qua, vạn vật mất đi màu sắc. Trong mấy nhịp thở, trời đất hóa thành màu đen trắng. Một thanh âm đè nén đau đớn trầm thấp quanh quẩn: “Nói ra yêu cầu của các người”

Cẩu trưởng lão trầm giọng nói: “Làm phiền mang vườn bách thú của tôi, biến ảo thành một bộ phận của trấn nhỏ kia nơi xa, hình thành một cái chỉnh thể?

Dứt lời, Chỉ Sát cung chủ ngạc nhiên phát hiện, vườn bách thú phía sau đã biến thành những căn nhà gạch đỏ chiều cao không đồng nhất. Những căn nhà này có cái sáng đèn, có cái

tối đen, mặt đường trải xi măng uốn lượn đan xen cùng kiến trúc, cùng mảng trấn nhỏ kia nơi xa tựa như một cái chỉnh thể.

"Thú vị!"

Cô cảm khái nói: "Tôi hoàn toàn nhìn không ra đây là giả"

Khi nói chuyện, tro bụi rút lui, thế giới khôi phục sắc thái vốn có.

Cẩu trưởng lão không chần chờ nữa, nói: "Vào đi!"

Chỉ Sát cung chủ không chần chờ nữa, trốn vào trấn nhỏ. Cẩu trưởng lão thì lui về phương xa.

Đại khái hơn mười phút sau, một chiếc xe đẩy dọc theo đường trải nhựa thẳng tắp chạy đến, không chút nào dừng lại lái vào trấn nhỏ. Lại qua hồi lâu, một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, đáp ở ngoài trấn nhỏ. Bóng người này mặc áo ngắn tay màu đen, quần thể thao màu xám, trán quấn băng- đô thể thao, rạng rỡ bảnh trai, chính là Ma Nhãn Thiên Vương. Hắn tháo xuống băng- đô, lộ ra con mắt dựng thẳng, phóng xạ ra chùm tia sáng màu đỏ tươi. Chùm ánh sáng này ở trong trấn nhỏ bắn phá hồi lâu, tiếp theo lại chuyển hướng cánh đồng bát ngát ngoài trấn nhỏ. Phụ cận không có khí tức khác, trong thôn trấn chỉ có Chỉ Sát cung chủ. Khóe miệng Ma Nhãn Thiên Vương nhếch lên: "Tìm được cô rồi!"

Hắn điểm mũi chân, như đạn pháo lao vào thôn trấn. Kiến trúc của thôn trấn phổ biến khoảng năm tầng, tương tự nhà cửa nông thôn, một căn một hộ, rõ ràng trên sổ hộ khẩu chỉ có hai ba người, nhưng nhà ở lại có bốn năm tầng cộng thêm một cái sân to. Độ thoải mái khi ở là thành phố lớn không thể so sánh.

"Cạch!"

Ma Nhãn Thiên Vương đáp xuống ở mái nhà một căn nhà dân ba tầng, vừa đứng vững, hắn liền thấy Chỉ Sát cung chủ mặc một bộ váy đỏ yêu diễm, từ trong căn nhà dân chênh chếch đối diện lao ra. Cô đứng ở mái nhà, đeo mặt nạ màu bạc, làn váy bay lên, mái tóc tung bay.

Hai người cách mấy chục mét giằng co, đỉnh đầu là màn đêm nặng nề, bên cạnh là gió đêm hiu hiu.

Khóe miệng Ma Nhãn Thiên Vương nhếch lên:

“Cô nếu muốn biết chân tướng năm đó Sở gia diệt môn, có thể trực tiếp hỏi tôi mà, tùy tiện liệt kê một phần chứng cứ quan viên tham ô nhận hối lộ, tôi liền trao đổi với cô. Chuyện đơn giản bao nhiêu, đáng giá làm to chuyện như thế? “Ừm, cô bây giờ còn có cơ hội, cho tôi một phần danh sách quan viên Tùng Hải hoặc tỉnh Giang Nam nhận hối lộ, tôi liền mang chân tướng năm đó nói cho cô. Đương nhiên, lần này cô khẳng định phải quay về linh cảnh”

Chỉ Sát cung chủ cũng nhếch lên khóe miệng đỏ au, dịu dàng nói:

“Nói xong chưa? Nói xong thì động thủ đi, ta không thích nói lời thừa với kẻ điên”

Chương 514: Tin báo thắng lợi (1)

Ma Nhãn Thiên Vương cúi đầu liếc trấn nhỏ một lần, nhíu mày nói: “Ngươi muốn ở nơi này ra tay với ta? Hê hê, cái này không phải phương pháp ta đối phó phân bộ Tùng Hải sao. Ài, biện pháp này quả nhiên không có hàm lượng kỹ thuật gì, rất dễ dàng ta làm mùng một, người khác làm mười lăm”

Nói tới đây, đôi mắt Ma Nhãn đột nhiên sáng lên ánh sáng đỏ, khóe miệng hắn từng chút một nứt ra, nụ cười từng chút một vặn vẹo, khuôn mặt tuấn lãng tràn ngập chiến ý cùng dữ tợn.

“Ngươi đoán, ta giết người cần mấy chiêu? Sẽ lan đến dân chúng trong thôn trấn hay không?”

m! Sau lưng Chỉ Sát cung chủ bắn ra một mảng tơ đỏ, ngàn vạn sợi, tựa như xúc tu, ở không trung từ từ bay múa. Tiếng cười dịu dàng như chuông bạc của cô quanh quẩn trong đêm tối:

“Trấn nhỏ? Ngươi xác định nơi này là thôn trấn sao, mở to ba con mắt của người nhìn một cái. Ồ, ta quên mất, mắt của người nhìn không thấu ảo cảnh Hư Vô Giả chế tạo.”

Ma Nhãn Thiên Vương vẻ mặt cứng đờ, khóe miệng tách ra chậm rãi thu hồi.

Chỉ Sát cung chủ tiếp tục nói; “Ma Nhãn, con mồi các ngươi nhằm vào, chỉ là con rối ta chế tạo, con rối có máu có thịt, kẻ

theo dõi người phái tới cũng là ta giết, vậy người đoán xem, vì sao ta chưa xóa đi dấu hiệu của người?

“Vì sao ta bây giờ còn nói nhiều lời thừa như vậy với người, mà không phải lập tức bỏ chạy?”

Chiến ý cùng sự dữ tợn trên mặt Ma Nhãn Thiên Vương hoàn toàn đọng lại.

“Ha ha ha ha!”

Chỉ Sát cung chủ cười run rẩy hết cả người, cười ngửa trước ngã sau: “Ngươi cũng có hôm nay à, Ma Nhãn, ta búng tay xong cái này, thời điểm người chết liền tới rồi.”

Cô giơ lên cánh tay trắng như ngó sen, búng “Bốp”

vang một tiếng.

Trong lòng Ma Nhãn Thiên Vương run lên, ánh mắt xuất hiện khoảnh khắc hoảng hốt, dâng lên bị quan, tuyệt vọng, uể oải các loại cảm xúc. Nhạc Sĩ cấp cao, thường thường chỉ cần phương thức mộc mạc nhất thôi miên.

Kết hợp tình huống thực tế, một đoạn lời vô cùng đơn giản, liền có thể thần không biết quỷ không hay thôi miên kẻ địch, ảnh hưởng mục tiêu. Mặt khác, búng vang ngón tay là tín hiệu khai chiến, ở khoảnh khắc Chỉ Sát cung chủ búng ngón tay, một luồng lửa sáng ngời từ chân trời phóng tới, mang theo nhiệt độ cao đáng sợ, lao về phía Ma Nhãn Thiên Vương trên mái nhà. Trưởng lão Xích Hỏa bang là người đầu tiên chạy tới.

Luồng lửa “Ầm!”

húc trúng Ma Nhãn Thiên Vương, húc kiến trúc phía dưới sụp xuống từng tầng một. Ảo giác đột nhiên tan vỡ, Ma Nhãn Thiên Vương đặt chân cũng không phải căn nhà gạch ba tầng, mà là một cái cây cao lớn. Cái cây ở trong công kích vừa rồi, đã trực tiếp hóa thành than đen đục ra ở tại chỗ một cái hố sâu, trong hố là Ma Nhãn Thiên Vương cùng một lão giả dáng người ngang tàng, cơ bắp cuồn cuộn, tóc đỏ au. Mắt hổ, mặt vuông, mày kiếm, khí thế dũng mãnh, tựa như lão tướng sa trường cổ đại xông pha trận địa.

Hai đầu gối ông lão tóc đỏ quỳ ở ngực Ma Nhãn Thiên Vương, trong tay nắm một cây trường mẫu do lửa ngưng tụ, mũi mâu

nhắm vào con mắt dựng thẳng trên trán Ma Nhãn, làm tư thái đầm. Ngực Ma Nhãn Thiên Vương lộ ra vết bỏng dữ tợn, máu thịt be bét, hai tay cầm mũi mẫu, mặc kệ ông lão tóc đỏ phát lực như thế nào, vẫn không thể tiến thêm cho dù một tấc. Dưới thân hai người, bùn đất bị nấu chảy thành nham thạch nóng chảy chói mắt tươi sáng.

"Ở trong Đạo Hỏa Giả ta gặp được, ngươi còn kém một chút"

Con mắt dựng thẳng trên trán Ma Nhãn Thiên Vương xoay "cộc cộc", phun ra chùm tia sáng màu đỏ vàng. Mắt của ông lão tóc đỏ lập tức hiện lên sự điên cuồng, dưới làn da, từng khối cơ bắp khi thì nổi lên, khi thì co lại, như là có vô số côn trùng nhỏ đang ngọ nguậy. Đây là lực lượng trong thân thể xuất hiện hiện tượng bế tắc, bạo loạn.

Cho dù là Hỏa Sư cảnh giới Chúa Tể, cũng không cách nào chống đỡ Ma Nhãn Thiên Vương "nhìn chằm chằm"

ít nhiều sẽ chịu ảnh hưởng. Lòng bàn tay Ma Nhãn Thiên Vương chợt phát lực, trường mâu lửa tán loạn, hai tay hắn dán ở ngực ông lão tóc đỏ.

"Gào!"

Tiếng rồng gầm réo rắt tiếng vang vọng thiên địa, bài trừ tà ma. Ông lão tóc đỏ chợt bừng tỉnh, thân thể chợt tán loạn thành ngàn vạn luồng lửa, tránh được công kích của Ma Nhãn Thiên Vương, lửa ở nơi xa tụ lại, ngưng tụ thành thân hình của lão giả. Vẻ mặt lão vẫn có chút điên cuồng như cũ, nhưng lực lượng trong cơ thể ở dưới tác dụng của rồng gầm có thể bình ổn lại.

Ma Nhãn Thiên Vương bật người dậy, hóa thành một bóng đen lao về phía cổng vườn bách thú, hắn muốn chạy trốn khỏi nơi này. Hắn vừa lao ra, chéo một bên liền ập tới tơ hồng như thủy triều, rợp trời rợp đất quấn quanh hắn.

Một đầu khác của tơ hồng, là giai nhân phong hoa tuyệt đại.

Ma Nhãn Thiên Vương không có chút ý nghĩ thương hương tiếc ngọc, nâng cánh tay, dính ngàn vạn sợi tơ hồng, quấn hai vòng, sau đó hung hăng kéo.

Chương 515: Tin báo thắng lợi (2)

“Phật!”

Tơ hồng nháy mắt căng lên đứt đoạn. Hai tay Chỉ Sát cung chủ nhanh chóng bắt quyết, tơ hồng căng lên đứt đoạn được giao cho sinh mệnh lần thứ hai, hoàn hảo như lúc ban đầu, một lần nữa quấn về phía Ma Nhãn Thiên Vương. Nhưng Ma Nhãn Thiên Vương đã thoát khỏi phạm vi tơ hồng bao phủ, cổng vườn bách thú ở trong tầm mắt.

“Ô ô!” Tiếng gió thê lương vang lên, ngoài vườn bách thú thổi lên một trận cuồng phong, cát bay đá chạy, cây cối xung quanh ùn ùn gãy. Người thứ hai tìm đến là Lạc Thần trưởng lão của Thủy Thần cung. Cô mặc váy dài màu đen, xếp lớn như lá sen, áo khoác da màu đen của nữ, mái tóc xõa ra, trên mặt che mặt nạ bảo hộ sa mỏng màu đen. Cô khống chế cuồng phong lao vào vườn bách thú.

“Khụ khụ, khụ khụ!”

Ma Nhãn Thiên Vương sắp lao ra khỏi vườn bách thú, bỗng yết hầu phát ngứa, thân thể suy yếu, sắc mặt nhanh chóng xám xịt. Hắn đã sinh bệnh. Trong cuồng phong mang theo bệnh khuẩn đủ để Thánh Giả chết bất đắc kỳ tử, tuy khó có thể giết chết Ma Nhãn Thiên Vương, nhưng cũng ngắn ngủi ảnh hưởng trạng thái của hắn. Lạc Thần trưởng lão bắt lấy cơ hội, thân thể tan rã thành sóng lớn bao trùm trời đất, sóng lớn chân thật.

“Rầm rầm!”

Dòng nước tầng tầng lớp lớp đẩy ở trên người Ma Nhãn, nuốt chửng hắn. Cùng lúc đó, ngoài cửa vườn bách thú sáng lên một đạo hồ quang như ban ngày, khi nó sáng lên, còn ở ngoài vườn bách thú, khi thấy rõ độ cong của nó, đã nháy mắt tới ngay, đến gần Ma Nhãn Thiên Vương.

Phốc!

Hồ quang tách ra sóng nước, chém trúng ngực Ma Nhãn, tuôn ra từng mảng lớn máu. Ma Nhãn Thiên Vương lảo đảo lui về phía sau.

Ngoài cửa vườn bách thú, một người đàn ông trung niên mặc giáp vảy cá, mặt đẹp như ngọc, cầm trong tay kiếm cổ đồng xanh, cất bước chân vang vọng, tiến vào vườn bách thú. Sau

đó, một con Teddy lông quăn chui vào vườn bách thú, nâng móng vuốt, ra sức VỖ xuống.

“Phong!”

Dứt lời, màn ánh sáng màu xanh lục biếc đột nhiên dâng lên, bao phủ cả vườn bách thú trong đó.

Sóng nước bay múa quanh co khúc khuỷu, ở nơi xa ngưng tụ thành người phụ nữ váy đen, đeo mặt nạ bảo hộ ô vuông nhỏ, đứng ở bên trái Ma Nhãn Thiên Vương. Chỉ Sát cung chủ cưỡi gió mà đến, đứng ở bên phải Ma Nhãn.

Mà phía sau hắn, một cột lửa buông xuống, ông lão tóc đỏ hiển hóa trong cột lửa.

Chỗ xa hơn, một bóng người màu vàng chui ra khỏi mặt đất, cả người do tảng đá cấu thành, không có tóc, không có ngũ quan, cả người phát ra khí tức dày nặng mênh mông.

Ma Nhãn nhìn quét mọi người, khóe miệng nhếch lên:

“Thú vị!”

Đêm khuya, điều hòa thổi gió lạnh vù vù, rèm hơi chớp lên, Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường phấn khởi khó có thể đi vào giấc ngủ. Nếu thế này cũng không thể giải quyết Ma Nhãn Thiên Vương, vậy mình chỉ có thể đeo hành lý, đi xa xứ, xin đi tỉnh Giang Nam nhậm chức, về phần hướng ông bà ngoại bọn họ ăn nói như thế nào, nói cái rắm à. Ở trước mặt sự sống cái chết, cái gì cũng là mây bay. Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, như có cảm giác, nhìn về phía cửa phòng ngủ. Anh linh mập mạp, trên đầu đội một cái áo lót màu lam, vui vẻ bò vào. Thời gian cách nhiều ngày, nó rốt cuộc lại trộm được một cái áo ngực. Áo ngực tựa như một cái bịt mắt cỡ lớn, bao phủ ở cái đầu quả dưa tóc máu thưa thớt của Tiểu Đậu Bỉ, đai an toàn buông ở hai bên má nó. Bộ dáng này vừa buồn cười lại quái dị.

“A ba a ba”

Anh linh thuần thục leo lên giường, dâng nội y như hiện vật quý.

Mày thật đúng là không quên ước nguyện ban đầu, trộm ví tiền của cậu không tốt sao… Trường Nguyên Thanh yên lặng

ôm mặt, tùy tay vứt nội y ở bên gối, tiếp tục chờ đợi tin tức.

Anh linh sau khi dâng bảo bối, mục tiêu rõ ràng lăn xuống giường, bò về phía máy chơi game.

Nó ghé vào trước tay cầm trò chơi, nâng lên một cái ngón tay ngắn nhỏ, thật cẩn thận nhấn nút một chút, lập tức chờ mong nhìn về phía màn hình. Màn hình tối đen, chưa sáng lên hình ảnh.

Cái đó không giống với nó nghĩ. Tiểu Đậu Bỉ sốt ruột bò vài vòng quanh máy chơi game, tức giận húc húc máy chơi game, cạch một tiếng, nó bị dọa giật mình, vội vàng nhìn về phía chủ nhân trên giường. Thấy hắn thờ ơ, trên khuôn mặt nhỏ của anh linh lộ ra vẻ mặt "thở phào".

Theo Trương Nguyên Thanh lên tới cấp 3, trí lực của linh phó tăng lên rõ rệt, đạt được sự trưởng thành thật lớn, nhưng thân thể là sẽ không trưởng thành, trẻ con chết yểu, liền vĩnh viễn là trẻ con. Chán đến chết, Trương Nguyên Thanh cầm lên nội y của dì trẻ, đặt ở chóp mũi, nhẹ nhàng ngửi ngửi.

Hắn ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, cùng với mùi sữa tắm. Không hề nghi ngờ, Tiểu Đậu Bỉ là từ trong giỏ trúc phòng tắm tìm thấy.

Từ khi có sự kiện lần trước nội y mất trộm, dì trẻ liền đặc biệt để phòng cháu trai súc vật mưu đồ gây rối đối với nội y của mình, tắm rửa xong nhân tiện sẽ giặt sạch nội y.

Chương 516: Tin báo thắng lợi (3)

"Lúc này mới kiên trì được mấy ngày? Giang Ngọc Nhị làm việc quả nhiên không đáng tin, lại lên con lười rồi"

Trương Nguyên Thanh tính đợi lát nữa vụng trộm trả nội y trở về. Đồng thời, trong lòng hắn hiện lên một sự nghi hoặc, Tiểu Đậu Bỉ tựa như đối với nội y dì trẻ từng mặc có sự yêu thích khác thường. Đêm nay Giang Ngọc Nhị chưa giặt, nó liền lập tức trộm đến.

Mà nội y sạch sẽ trong tủ quần áo, Tiểu Đậu Bỉ không thèm động vào.

Một đứa trẻ con vô tri, khẳng định không có ý nghĩ biến thái, cái này rất làm người ta kỳ quái, là nơi nào xảy ra vấn đề? Nếu nói là bị chủ nhân ảnh hưởng, nhưng mình cũng không thích loại nguyên vị này nha.

Lúc này, tiếng chuông hơi chói tai quanh quẩn ở phòng ngủ yên tĩnh tối tăm, cắt ngang suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh. Màn hình biểu hiện ra tên người gọi tới – Phó Thanh Dương!

Trong lòng hắn căng thẳng, tim đập kinh hoàng thình thịch, xoay người ngồi dậy, sốt ruột không chờ nổi nhận cuộc gọi: "Bách phu trưởng, có kết quả rồi sao?"

Trong loa truyền đến thanh âm lạnh nhạt của Phó Thanh Dương: "Các trưởng lão đã bắt được Ma Nhãn, nhốt ở vườn bách thú"

Phù… Nghe được câu trả lời này, Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, thở phào một hơi thật dài.

Chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần lập tức thoải mái, phiền não diệt hết, thế giới là tốt đẹp như thế. Tiếp theo, hắn bắt giữ được vấn đề trong tin tức của Phó Thanh Dương: "Bắt?"

Vì sao không trực tiếp giết, đã có thể bắt được, khẳng định có thể đánh chết, bắt sống một tên Chúa Tể so với đánh chết khó hơn nhiều. Phó Thanh Dương giải thích: "Ma Nhãn là Thiên Vương của Binh Chủ giáo, không thể giết. Giết rồi, chẳng khác nào thả hổ về rừng"

"Có ý tứ gì?"

Trương Nguyên Thanh chưa nghe hiểu.

Có lẽ là bởi Trương Nguyên Thanh gia nhập Bạch Hổ Vệ, Phó Thanh Dương trên nhiều khía cạnh, làm được không biết thì thôi biết sẽ nói hết.

"Cầu trưởng lão nói, có liên quan với món đạo cụ loại quy tắc kia của Sở gia, Thiên Vương của Binh Chủ giáo, có một lần cơ hội sống lại. Hơn nữa địa điểm sống lại là vị trí món đạo cụ kia."

Đạo cụ loại quy tắc của Sở gia, đạo cụ loại quy tắc năm đó bị Binh Chủ giáo cướp đi? Trương Nguyên Thanh nghiến răng

nói: “Đáng tiếc, may mắn chỉ có một lần cơ hội sống lại. Đợi một chút, bách phu trưởng, nếu trong lúc Ma Nhãn Thiên Vương bị nhốt, tiến vào linh cảnh thì sao?”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Vậy tự nhiên sẽ chết ở trong linh cảnh, sống lại ở phương Bắc”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh mắng một tiếng “Móa”, lại nghe Phó Thanh Dương nói:

“Nhiệm vụ linh cảnh của Chúa Tể chu kỳ rất dài, trong ngắn hạn không cần cân nhắc vấn đề này.

Hơn nữa người ở trong tay chúng ta, phương pháp xử lý có thể có rất nhiều, ví dụ như lấy máu thịt, chuẩn bị cho tương lai”

“Vậy thì tốt vậy thì tốt, chờ về sau Ma Nhãn sống lại, lại nguyền rủa chết hắn”

Trương Nguyên Thanh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi tiếp:

“Các trưởng lão có bị thương hay không?”

Hắn vốn muốn hỏi, không chết ai chứ? “Trưởng lão Thủy Thần cung, trưởng lão Xích Hỏa bang cùng Chỉ Sát cung chủ bị thương nặng, ba vị trưởng lão khác bị chút vết thương nhẹ”

Phó Thanh Dương nói.

Á! Trương Nguyên Thanh ở trong lòng hít vào một ngụm khí lạnh.

Ma Nhãn một cân sáu, làm ba người bị thương nặng?

Đây còn là dưới tình huống không có sinh linh cung cấp “cuồng bạo”

cho hắn. Mà Ma Nhãn ở trong tứ đại Thiên Vương của Binh Chủ giáo, tựa như xếp hạng cuối cùng, ba vị Thiên Vương khác phải khủng bố bao nhiêu? Nghề nghiệp tà ác không hổ là nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, may mắn số lượng không bằng nghề nghiệp hợp pháp.

“Nghỉ ngơi cho khỏe đi, kế tiếp an tâm chuẩn bị thi đấu lôi đài, tôi chờ mong biểu hiện của cậu.”

Phó Thanh Dương cúp điện thoại. Thời gian thi đấu lôi đài mở ra đã còn không đến một tuần, hy vọng Tiểu Viên có thể ở

trước khi thi đấu lôi đài mở ra, thay mình săn bắn một tên Yêu Mê Hoặc.

Trương Nguyên Thanh triệu hồi Tiểu Đậu Bỉ, hài lòng đắp chăn điều hòa, tiến vào mộng đẹp.

Một con sư tử màu trắng, cất bước chân tao nhã uy nghiêm, nghiêng đầu, đánh giá nhân loại trong lồng lưới sắt. Trong hàng rào là một phòng giam, trong phòng giam mọc một cây nhãn thân cây nổi cục, cành lá tươi tốt, buông xuống những sợi dây leo to như cánh tay. Những sợi dây leo này trói một thanh niên trên trán quấn băng- đô, nửa thân thể của thanh niên dung nhập trong cái cây, chỉ lộ ra ngực cùng đầu. Teddy lông quân ngồi ngồi ở trước cây, đôi mắt như cúc áo nghiêm túc, trầm giọng nói: "Tổng bộ Binh Chủ giáo ở nơi nào?

Ma Nhãn Thiên Vương đeo băng- đô thể thao ngẩn ngơ xuất thần, thờ ơ đối với Cẩu trưởng lão chất vấn.

Sau một lúc, Ma Nhãn Thiên Vương phục hồi tinh thần, vị Thiên Vương này mặt vàng vọt, khí tức suy yếu, nhưng nụ cười trên khuôn mặt không giảm, nói: "Nói cho ngươi tổng bộ Binh Chủ giáo Ngũ Hành minh, các ngươi dám đi sao?"

Chương 517: Anh họ buồn rầu thăng chức (1)

Rõ ràng có chút khó chịu, loại cảm giác không có tự do này thực không ổn, nếu là kẻ nào có chứng sợ hãi bị vây ở chỗ này, nhắm chừng sẽ tự sát ngay tại chỗ. Hắn luôn ồn ào đòi tự do. Ừm, tự sát hình như không làm được…

Cẩu trưởng lão thản nhiên nói: "Cuồng vọng, người cho rằng Tu La có thể một mình đấu với năm vị minh chủ?"

"Minh chủ Ngũ Hành minh các người nếu có thể giết chết Tu La, đã sớm ra tay, chẳng qua.."

Ma Nhãn Thiên Vương không chút để ý nói: "Thế nào cũng không sao cả, ai quan tâm cái này chứ, Tu La lão già kia lại không giúp ta thanh tẩy thế giới. Ta có thể nói cho ngươi tổng bộ Binh Chủ giáo ở đâu, nhưng người phải giúp ta làm một chuyện"

Cẩu trưởng lão khẽ gật đầu: "Chuyện gì?"

Ta có một phần danh sách, bên trên ghi lại tất cả quyền quý của vụ án Đồng Tước lâu, người giúp ta mang bọn họ giết sạch, chuyện này không làm xong, ta luôn cảm giác rất khó chịu"

"Không có khả năng!"

Cẩu trưởng lão trầm giọng nói: "Bọn họ có pháp luật đi trừng phạt"

"Vậy không có cách nào rồi"

Ma Nhãn Thiên Vương muốn nhún vai, lại phát hiện mình không làm được.

Cẩu trưởng lão không rối rắm vấn đề tổng bộ Binh Chủ giáo, tiếp tục hỏi:

"Binh Chủ giáo năm đó vì sao phải tiêu diệt Sở gia, đừng nói với ta là vì đạo cụ loại quy tắc, ta từng tra tình huống chi tiết của vụ án năm đó, Binh Chủ giáo ít nhất ra mặt hai gã Thiên Vương, bốn vị hộ pháp, mấy chục giáo chúng. Chỉ riêng một

mình Sở gia, còn không đáng các ngươi hững sự động chúng như thế. Món đạo cụ loại quy tắc đó ở Sở gia mấy chục năm, các ngươi muốn cướp đã sớm cướp."

Ma Nhãn Thiên Vương khí tức suy yếu mỉm cười nói: "Ta nơi này còn có một phần danh sách, là danh sách quan chức xã hội đen cấu kết của thành phố Gotham, lần này đến Tùng Hải vội vàng, muốn giải quyết Chỉ Sát cung chủ xong lại thanh tẩy danh sách, trước mắt không đi được rồi, người giúp ta giết bọn họ? Cẩu trưởng lão dứt khoát không quan tâm. Ma Nhãn Thiên Vương trầm ngâm một chút, nói: "Vậy đổi cái điều kiện, người bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn tới đây gặp ta, ta liền nói cho ngươi chân tướng"

"Không có khả năng!"

Cẩu trưởng lão trực tiếp từ chối.

"Đừng vội từ chối, ta nói trước với người một sự kiện, người nghe xong lại cân nhắc."

Ma Nhãn Thiên Vương nói: "Ở trước khi Sở gia diệt môn, Ám Dạ Mân Côi là không có thủ lĩnh"

Trước khi Sở gia diệt môn, Ám Dạ Mân Côi không có thủ lĩnh… Trong con mắt như cúc áo của Cẩu trưởng lão nở rộ hào quang khác thường, hít thở hơi dồn dập, truy hỏi: "Có ý tứ gì?"

Ma Nhãn Thiên Vương cười nói: "Đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn tới gặp ta"

Cẩu trưởng lão hít sâu một hơi, giọng điệu buông lỏng, nói: "Ta sẽ cân nhắc"

Rầm rầm!

Sáng sớm, phòng ngủ bị gõ vang, tiếp theo truyền đến giọng nói ngọt ngào của dì trẻ: "Thằng heo thối, dậy ăn sáng"

Không dậy! Cút! Trương Nguyên Thanh lưu luyến ổ chăn thoải mái, trầm mê vào trạng thái giấc ngủ lười biếng, lật người, không để ý tới.

"Dì vào nha!"

Dì trẻ vặn tay nắm cửa, tiến vào phòng, ồn ào: “Mặt trời lên tới mông rồi còn không dậy?”

Trương Nguyên Thanh rúc trong chăn, tức giận nói: “Cháu tối hôm qua có chút mệt, chưa nghỉ ngơi đủ, để cháu ngủ một lúc nữa”

Thấp thỏm lo âu vài ngày, rốt cuộc giải quyết mối họa lớn trong lòng, hắn chuẩn bị ngủ nướng, để thân thể cùng tâm linh thả lỏng hẳn hoi. Vừa nói xong, hắn chợt nghe thấy thanh âm lặng lẽ của Giang Ngọc Nhị: “Cho nên mày ban đêm lại lấy nội y của dì làm chuyện xấu phải không?”

Không khí bỗng nhiên yên tĩnh, Trương Nguyên Thanh trong đêm chăn không nhúc nhích, Giang Ngọc Nhị đứng ở đầu giường cũng không nhúc nhích. Thời gian giống như bị ấn nút tạm dừng. Trương Nguyên Thanh chợt từ trên giường bật dậy, giải thích: “Không có, cháu tuyệt đối không lấy nội y của dì làm chuyện xấu, không tin dì ngửi xem.”

Hắn nói rồi nói, bỗng nhiên cúi đầu thở dài, gãi đầu nói: “Được rồi, cháu sai rồi”

Hắn đột nhiên nghĩ đến, mình không có cách nào hướng dì trẻ giải thích nội y là một đứa con nít trộm, cái tiếng xấu này, không gánh cũng phải gánh.

Giang Ngọc Nhị vẻ mặt phức tạp nhìn hắn vài lần, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài: “Mày nên kiếm bạn gái rồi, luôn lấy nội y của dì làm chuyện xấu, cũng không ra sao cả, lần trước nói như thế nào nhỉ, mày nếu lại trộm nội y của dì, dì liền nói cho bà ngoại mày”

Trương Nguyên Thanh cúi lạy luôn, dì trẻ, cháu sai rồi, có yêu cầu gì cứ đưa ra, xin nương tay.

Dì trẻ cười xoa đầu chó của cháu trai, nói: Gom được bao nhiêu tiền rồi.

“5-60 ngàn thì phải? “Lần trước không phải nói, năm nay kiếm được năm triệu?”

“Đó là chém gió”

“Mẹ, cháu ngoại của mẹ trộm nội.”

“Sáu bảy triệu, sáu bảy triệu! Cháu nguyện ý lấy ra 50 ngàn hiếu kính lão nhân gia ngài”

“Ngoan!”

Chương 518: Anh họ buồn rầu thăng chức (2)

Trương Nguyên Thanh xỏ dép bông đi vào phòng khách, một nhà năm người đang vây quanh bàn ăn hưởng dụng bữa sáng. Anh họ Trần Nguyên Quân cau mày, im lặng ăn bánh bao, bộ dáng tâm sự nặng nề. Trương Nguyên Thanh nắm lên một cái bánh quẩy ngậm trong miệng, thuận thế ngồi xuống ở bên cạnh Giang Ngọc Nhị, trước mặt là cháo hoa bà ngoại sớm đã múc sẵn.

“Trứng vịt muối chia cháu một chút.”

Hắn dùng móng giò cùng vào bả vai dì trẻ”

“Nè!”

Giang Ngọc Nhị đưa trứng vịt qua.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận, tập trung nhìn, cả giận nói:

“Dì cái người này, lòng đỏ trứng để dì vét sạch hết, quả trứng vịt muối này còn có thể ăn sao? ?”

Hắn nói xong, liền đi gắp toàn bộ lòng đỏ trứng trong bát của Giang Ngọc Nhị. Dì trẻ tay mắt lanh lẹ, soạn một tiếng liền nuốt lòng đỏ trứng vào trong mồm, má phính lên, đắc ý nhìn hắn. Trương Nguyên Thanh giận dữ, hai tay bốp một cái VỖ vào má Giang Ngọc Nhị, lòng đỏ trứng liền Phốc từ trong cái miệng nhỏ nhắn hồng hào phun ra. Giang Ngọc Nhị tức phát khóc nói: “Mẹ, nó bắt nạt con, mẹ đánh nó giúp con”

Ông ngoại đặt mạnh đũa xuống, nghiêm khắc nói:

“Đều đừng ăn nữa! Trưởng bối không ra bộ dáng trưởng bối, vãn bối không ra bộ dáng vãn bối, cả ngày quậy, một đám không có tiền đồ!”

Trương Nguyên Thanh và Giang Ngọc Nhị ngẩn ra, yên lặng rụt cổ, cúi đầu ăn.

Ông ngoại không có tâm tình ăn nữa, đứng dậy rời khỏi bàn ăn, ra ngoài đi tản bộ.

Chờ cửa chống trộm đóng lại, Trương Nguyên Thanh lập tức nhìn về phía bà ngoại:

“Làm sao vậy ạ? Ông ngoại cũng đến tuổi mãn kinh?”

Bà ngoại trở tay ký đầu cháu ngoại một cái.

Anh họ Trần Nguyên Quân ăn bánh bao, giọng điệu bình tĩnh:

“Không có gì, chỉ là chuyện thăng chức thất bại, người nọ ông ngoại tìm nói, Tùng Hải kế tiếp muốn nghiêm tra kỷ luật, đang đầu sóng ngọn gió, không tiện vận hành thao tác. Ai cũng không muốn vì chút ích lợi đó, ở thời điểm mấu chốt này vẽ rắn thêm chân, SỢ lao đầu vào ngọn giáo”

Dùng một chút, hắn nói:

“Cũng là bởi vì người cất nhắc chức vị chưa tới, muốn vận hành thao tác phải tặng lễ, nếu là chức vị cao, nguyện ý đề bạt anh, thật ra cũng chỉ chuyện một câu nói”

Hắn giọng điệu bình tĩnh, vẻ mặt trầm ổn như trước đây, nhưng lông mày chữ Xuyên nhíu lại theo thói quen. Biểu ca là có suy nghĩ sự nghiệp có lý tưởng, đương nhiên hy vọng tiến thêm một bước, chẳng qua trong lòng thất vọng cùng bất đắc dĩ, không cần thiết biểu lộ ở trước mặt cô trẻ cùng biểu đệ, tăng phiền não cho bọn họ mà thôi. Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ. Khó trách ông ngoại tâm tình không tốt, dùng lời của cậu để nói, con ta là truyền nhân của cha ta, cháu trai ta là truyền nhân của ta, cháu trai nhất định có tiền đồ hơn con ta. Ông ngoại bởi vì tính tình thà gãy chứ không cong, con đường quan trường có hạn, làm tới cảnh sát trưởng đã đến điểm cuối rồi, mấy chục năm cũng khó tiến thêm nửa bước, bởi vậy gửi gắm lý tưởng của mình ở trên người cháu nội Trần Nguyên Quân, coi hắn là y bát truyền nhân. Bây giờ biểu ca bỏ lỡ một lần cơ hội thăng chức tuyệt hảo, một lần sau, đại khái phải đợi năm năm, thậm chí lâu hơn nữa.

Dựa theo kinh nghiệm của ông ngoại, trước 30 tuổi không thể trở thành trưởng, như vậy vị trí sở trưởng cơ bản liền vô duyên. Trước 40 tuổi không thể thành sở trường, vào tổng cục an ninh Tùng Hải càng không có khả năng. Trương Nguyên

Thanh nghĩ ngợi một chút, nói: “Em quen biết một người bạn, bạn của người bạn đó của em, chính là làm việc ở tổng bộ văn phòng cảnh sát, nếu không em đi nhờ quan hệ một chút?”

Trần Nguyên Quân dở khóc dở cười: “Nguyên Tử, đây không phải chuyện mời khách ăn cơm, nói vài câu có thể thành”

Quan hệ sinh viên thường thường không liên lụy ích lợi, không liên lụy ích lợi, liền ý nghĩa giao tình nông cạn, không xử lý được loại việc lớn này. Bà ngoại nâng đũa, gõ bát cháu trai, tức giận nói: “Ăn Cơm của mày đi, đừng quan tâm linh tinh. Có rảnh thăm mẹ mày chút, tâm tình mẹ mày không tốt, mày đi nó sẽ vui vẻ.”

Bản lãnh dỗ người khác của Nguyên Tử, bà ngoại vẫn là rất tin tưởng. Trương Nguyên Thanh không nói gì, ăn xong bữa sáng, gọi xe tới văn phòng cảnh sát khu Khang Dương. Bên cửa kính xe, hắn vừa tán gẫu đề tài mặn với Quan Nhã, lại vừa nhắn tin không dứt với Tiểu Viên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Dì Tiểu Viên, thi đấu lôi đài sắp bắt đầu, tôi muốn săn một gã Yêu Mê Hoặc, cấp 3”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Nghe nói, Ma Nhãn Thiên Vương đã bị các trưởng lão nhốt lại rồi, cuối cùng có thể quang minh chính đại ra ngoài rồi, chị Quan Nhã, buổi tối cùng nhau dùng bữa đi.”

Dì Tiểu Viên Ma Pháp: “Vu Cổ Sư cùng Huyện Thuật Sư không được?”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Chị (ngươi)

ngực to, chị nói cái gì chính là cái đó, đêm nay đội 2 chúng ta cùng nhau liên hoan, tôi mời khách. Buổi tối muốn thuê phòng học tập kỹ thuật lẫn nhau một chút hay không, hề hề.”

Dì Tiểu Viên Ma Pháp:

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 519: Anh họ buồn rầu thăng chức (3)

Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hồi một tin nhắn Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Xin lỗi xin lỗi, gửi lầm rồi. Dì Tiểu Viên, tôi từng hỏi thăm, trong ba nghề nghiệp tà ác lớn, Yêu Mê Hoặc là thích hợp luyện chế âm Thi nhất, Huyễn Thuật Sư thích hợp luyện linh phó, Vu Cổ Sư rất quy củ, thuộc loại hai bên đều có thể, nhưng đều không nổi bật"

Dì Tiểu Viên Ma Pháp: "Cậu đang nói chuyện phiếm với ai, người phụ nữ lớn tuổi nào sao?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Không có không có, chỉ là nói giỡn với đồng nghiệp ôm mặt"

Dì Tiểu Viên Ma Pháp: "Yêu Mê Hoặc cấp 3 phải không, ba ngày sau đến khách sạn Vô Ngân nhận xác, không có việc gì đừng quấy nhiễu tôi "ha ha"

Trương Nguyên Thanh đang định vãn hồi vài câu, bỗng nhiên thấy trong group Bạch Hổ Vệ, Phó Thanh Dương gửi một tin nhắn: "@ Linh Quân, tôi mượn được một đạo cụ nghề nghiệp Kỵ Sĩ, cậu sắp tới có thể thử tiếp xúc cùng Annie rồi"

Linh Quân: "Không hổ là cậu, hiệu suất rất nhanh. Chẳng qua, tôi phải như thế nào để Annie chủ động ký loại khế ước này? Cô ấy căn bản không có khả năng ký khế ước với tôi mà".

Phó Thanh Dương: "Tôi cân nhắc đến rồi, cho nên chọn một món đạo cụ cách dùng bí ẩn, cậu chỉ cần ở lúc cầm đạo cụ, lấy lời ngon tiếng ngọt dỗ cô ấy nói ra hứa hẹn miệng, đạo cụ sẽ chứng kiến tất cả cái này. Khuyết điểm, khế ước phải ở dưới hai bên biết tình huống, lập ra khế ước"

Thất Thứ Lang: "Chậc chậc, Linh Quân có phải sốt ruột không chờ nổi rồi hay không?"

Linh Quân: "Tôi là vì tổ chức hiến thân, cậu không nên cười nhạo tôi, mà là phải thương xót tôi, gửi tiền lì xì đi"

Lúc hai người nói chêm chọc cười, Trương Nguyên Thanh gửi ra một tin: "@ Phó Thanh Dương, bách phu trưởng, anh vì sao để ý động cơ Hiệp Hội Mỹ Thần đến đại lục như thế? Ma Quân đã chết, lại không liên quan lắm với chúng ta, mang đi so sánh, hội trưởng thần bí kia, không phải càng nên điều tra sao?"

Phó Thanh Dương: “Hành giả đẳng cấp cao nghề nghiệp Hư Không không cần thiết điều tra, nhất định không có kết quả. Về phần Ma Quân, Hiệp Hội Mỹ Thần ở dưới tình huống biết hắn đã chết, vẫn phái người xa muôn trùng dương điều tra, tôi hoài nghi trong đó có ẩn tình khác. Bạch Hổ Vệ chúng ta, mặc dù không tham dự, cũng phải mắt nhìn bát phương, hiểu biết chuyện thiên hạ”

Đây là yếu tố một tổ chức tinh anh phải có.

Có đạo lý, Hiệp Hội Mỹ Thần vì sao phải phái người điều tra Ma Quân ngã xuống.

Linh Quân: “Nói tới, Ma Quân cùng hội trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần kia là quan hệ tình nhân, không chỉ như thế, căn cứ tin tức tôi ở trong Thái Nhất môn thăm dò được, Ma Quân có hai tội lớn, hiếu sát và hảo sắc. Người tình của hắn trải rộng thiên hạ. Tôi lúc trước hoài nghi Nguyên Thủy là truyền nhân Ma Quân, chính là vì Nguyên Thủy cũng rất háo sắc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Con trai Thái Nhất môn chủ là có thể tùy tiện nói xấu người khác sao, sự thật là, tôi đến bây giờ còn độc thân, giữ mình trong sạch 20 năm, mà anh lại bạn gái khắp thiên hạ.”

Hữu Phượng Lai Nghi: “Hừ, Linh Quân cùng Ma Quân giống nhau đều là cặn bã. Nguyên Thủy Thiên Tôn còn là chim non? Khó có thể tin”

Linh Quân: “Ma Quân là háo sắc, tôi là thường thức sắc đẹp, không giống nhau.”

Quét Ngang Thiên Hạ: “Ai, vợ tôi lại P tôi rồi”

Đề tài dần dần sai lệch, Trương Nguyên Thanh thấy không có chính sự, liền rời khỏi phần mềm nói chuyện phiếm, tựa vào cửa sổ xe nhắm mắt dưỡng thần. Khu Khang Dương, sau tòa nhà văn phòng cảnh sát, tòa nhà thủy tinh. Trương Nguyên Thanh tới lầu hai, lập tức đi về phía khu nghỉ ngơi, lười biếng dựa vào trước bàn làm việc của Quan Nhã.

“Hỏi thăm chút chuyện!”

Quan Nhã đang quét một phần danh sách thật dày, ánh huỳnh quang màn hình chiếu vào khuôn mặt tinh xảo quyến rũ, lời ít mà ý nhiều nói: “Nói!”

“Hệ thống trị an Tùng Hải gần đây không phải chấn động mạnh sao, sẽ có rất nhiều vị trí để trống ra, anh họ của em có hy vọng thăng lên cảnh sát trưởng hay không?”

Quan Nhã ngẩng đầu lên, nhìn hắn một chút, nói: “Anh họ cậu à? Chị xem chút nha.”

Cô chuyển đổi trang web, đăng nhập hệ thống văn phòng cảnh sát, tìm tên “Trần Nguyên Quân Sau khi đọc kỹ lý lịch, Lão tài xế nâng lên cái cằm nhọn xinh xắn, nói: “Lý lịch không tệ, phần thành tích này, thăng lên cảnh sát trưởng có thừa, nhưng tư cách và từng trải kém một chút. Cậu cũng biết, thăng chức không hoàn toàn dựa vào thành tích, từng trải cũng rất quan trọng, trừ phi lập được công lớn”

“Cho nên em muốn giúp hắn”

Trương Nguyên Thanh nói. Quan Nhã ừ một tiếng: “Chị đi làm thay cậu đi, không tính là việc gì to tát cả”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghi ngờ: “Chị?”

Hắn thầm nhủ, chị đứa con gái bỏ đi của Phó gia, lấy đâu ra tự tin nói ra lời như vậy, không nên là: Chị tìm Phó Thanh Dương một chút.

Chương 520: Anh họ buồn rầu thăng chức (4)

Quan Nhã điệu đà hừ một tiếng: “Chị đoạn thời gian trước nói với hội tộc lão của gia tộc, chị muốn tham gia phó bản giết chóc cỡ lớn giữa năm. Mấy lão già rất vui vẻ, chỉ thiếu bắn pháo ăn mừng”

Cũng chính là nói, cô có thể điều động tài nguyên Phó gia? Trương Nguyên Thanh chuyển hướng đề tài: “Chị Quan Nhã tuyệt nhất, em đã biết chị Quan Nhã tất thành châu báu! Đêm nay thêm món cho chị.”

Quan Nhã sóng mắt lưu chuyển, cười mỉm nói: “Thêm cái gì, hai quả trứng một cây xúc xích?”

Trương Nguyên Thanh đang vui vẻ, thình lình bị bánh xe nghiền qua mặt, trong lúc nhất thời đầu óc chưa xoay chuyển

lại được, chỉ có thể chắp tay nhận thua. Lúc này, hắn thấy Vương Thái ngẩng đầu, ánh mắt trông lại, nhất thời nói: "Anh Vương Thái, buổi tối cùng nhau đi. Tôi gọi Tinh Vệ cùng Đằng Viễn, đội 2 chúng ta liên hoan."

"Không cần!"

Vương Thái lạnh lùng vô tình từ chối.

"Vậy anh ngẩng đầu làm chi?"

"Tôi tối nay tăng ca, sẽ ở lại đơn vị rất muộn, nếu tiện, nhớ gói phần về cho tôi."

Vương Thái nói. Trương Nguyên Thanh một lần nữa chắp tay nhận thua.

"Đúng rồi, cần để người nhà cậu biết không? Hay là nói, lặng lẽ xử lý tốt chuyện này?"

Quan Nhã cười hỏi.

"Không cần giấu, em vừa nói muốn nhờ bạn trợ giúp."

Cái này không phải việc gì lớn, để người nhà biết hắn quen mấy nhân vật thân phận không tệ, về sau lại có chuyện tương tự, hoặc cần tạm nghỉ học các thứ, lý do cũng dễ tìm. Cháu ngoại biết nhiều người bạn có địa vị như vậy, khởi nghiệp làm sao vậy? Hoàng hôn! Phó sở trường gọi Trần Nguyên Quân vào văn phòng. Phó sở trường trung niên phát tướng nhiệt tình tiếp đón Trần Nguyên Quân. Trong lòng Trần Nguyên Quân không khỏi hồ nghi, phó sở trường quản là điều động nhân sự các loại công tác nội vụ, ngày thường không có nhiều tiếp xúc với hắn vị đội trưởng trị an này, sự nhiệt tình này là có chuyện gì. Hắn chưa biểu lộ gì cả vào ngồi, trầm ổn hỏi: "Kiều sở trường có chuyện gì?"

Kiều sở trường cười nói: "Là như thế này, vừa mới nhận được văn kiện bên trên, tổng bộ muốn đề bạt cậu làm cảnh sát trưởng. Cậu cũng biết, Dương cảnh sát trưởng ban đầu bởi vì vấn đề Chủ sở trưởng, bị cách chức điều tra rồi."

Trần Nguyên Quân ngây người, ngạc nhiên nói:

"Nhưng tôi nghe nói, cấp trên sẽ phải xuống một vị cảnh sát trưởng"

Hắn vốn là muốn điều đi khỏi văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, đi khu Sa Khẩu công tác, bởi vì nơi đó để trống ra nhiều vị trí hơn, cạnh tranh nhỏ hơn.

“Hắn đi khu Sa Khẩu rồi”

Kiều sở trưởng bảo hắn cùng nhau uống ngụm trà, lại nói: “Tiểu Trần à, cậu quen biết người của ngành đặc thù?”

Trần Nguyên Quân lắc đầu: “Không tính là quen biết, chỉ là có qua lại trên công tác. Kiều sở trưởng sao lại hỏi cái này?”

Kiều sở trường cũng ngẩn ra:”

Nhưng tôi nghe bạn bè tổng bộ nói, chuyện này là người ngành đặc thù làm.”

Nói xong, hắn hướng phía sau tòa nhà hất hàm: “Chính là vị cô nương lái xe thể thao kia, nữ thần người trẻ tuổi các cậu nói.”

Trần Nguyên Quân vẻ mặt mờ mịt đi ra khỏi văn phòng sở trường, ngoài niềm vui bất ngờ phấn chấn, lại nhịn không được nghi hoặc, nữ đồng nghiệp xinh đẹp kia của ngành đặc thù vì sao phải giúp hắn? Đây cũng không phải là việc nhỏ, mà là nhân tình cực lớn. Mặc kệ thế nào, cái bánh nướng trên trời rơi xuống cũng là bánh nướng, ngày mai tìm cô ấy hỏi rõ, nên cảm tạ vẫn phải cảm tạ.

Trần Nguyên Quân nhìn đồng hồ, tính tan tầm về nhà, chia sẻ cùng người nhà niềm vui bất ngờ này. Trần Nguyên Quân đi ra khỏi tòa nhà văn phòng cảnh sát, một chiếc xe thể thao màu lam xuất hiện ở trong tầm nhìn, thong thả chạy tới cổng.

Là cô ấy? Trần Nguyên Quân theo bản năng bước qua đó.

Trần Nguyên Quần sải bước đi tới cạnh xe thể thao, gập ngón tay gõ cửa thủy tinh của xe hai lần. Xe thể thao Vốn đang đi chậm lập tức dừng lại, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống. Gầm xe thể thao không cao, thân xe cũng không cao, Trần Nguyên Quân không thể không khi lưng, ánh mắt nhìn về phía trong xe. Đột nhiên, ánh mắt hắn đột nhiên đọng lại, thốt ra:

“Nguyên Tử? !”

Hai người ngồi trong xe, trừ cô gái xinh đẹp lúc đi làm tan ca thường xuyên bị các thanh niên, chú bác trong văn phòng cảnh

sát vây xem, vị trí ghế phụ còn có một người trẻ tuổi. Không phải chính là em trai xui xẻo trong nhà sao?

“Anh, thật khéo quá”

Trương Nguyên Thanh lộ ra mỉm cười xấu hổ mà không mất lễ phép.

“Sao em lại ở chỗ này?”

Trần Nguyên Quân nhìn em trai họ, lại nhìn nhìn nữ đồng nghiệp con lai dung mạo tuyệt đẹp. Hắn giống như đã hiểu, vẻ mặt lập tức trở nên phức tạp.

“Quan Nhã là bạn em, hôm nay tới nhờ chị ấy xử lý chuyện, thuận tiện mời chị ấy ăn cơm tối”

Trương Nguyên Thanh vứt cho anh họ một cái vẻ mặt “anh hiểu đó”, lại bổ sung nói: “Thay em nói một tiếng với bà ngoại, buổi tối không về nhà ăn cơm”

Chương 521: Hóng hớt (1)

Quan Nhã lộ ra một cái mỉm cười rất nữ thần rất rụt rè, gật đầu chào: “Đội trưởng Trần, ồ, về sau phải gọi là cảnh sát trưởng Trần rồi.”

Quả nhiên là hắn, thế mà thật là hắn… Trần Nguyên Quân cảm xúc lẫn lộn gật đầu.

Hắn hoàn toàn không ngờ, em trai họ thế mà thật sự quen biết người trong thể chế, hơn nữa còn là nữ thần văn phòng cảnh sát nổi tiếng.

Chuyện lớn như vậy, nói làm được là làm được, quan hệ chỉ sợ không tầm thường nha. Hai người bọn họ quen biết khi nào, quan hệ yêu đương bình thường, hay là bị… Làm một trị an viên ưu tú, hắn lập tức nghĩ đến rất nhiều. Mặt khác, hắn nhớ từng có đồng nghiệp nói, nữ thần ngành đặc thù, thường ra vào có đôi có cặp với một thằng nhóc.

Người trẻ tuổi trong truyền thuyết kia, chính là Nguyên Tử? Chính là em trai họ của mình?

Lúc này, xe MPV phía sau nhấn còi một cái, Trần Nguyên Quân nuốt về bụng lời nói đầy mình, lui về phía sau vài bước,

khẽ gật đầu. Xe thể thao màu lam vững vàng chạy ra ngoài cửa lớn, hội tụ vào dòng xe cộ. Trần Nguyên Quân đứng ở tại chỗ, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh.

Sáu rưỡi chạng vạng, Trần Nguyên Quân về nhà. Trong phòng khách rộng rãi, phụ thân già mà không kính đang luyện tập moonwalk, đế giày ở trên sàn bóng loáng ma sát ra tạp âm chói tai.

“Oh, con trai về rồi!”

Cậu vui vẻ chào hỏi. Trần Nguyên Quân nhẹ nhàng gật đầu, treo túi công văn trên giá quần áo, cởi giày da, thay dép bông. Mợ nghe tiếng, từ nhà vệ sinh thò đầu ra, nói: “Chưa ăn cơm nhỉ, đợi lát nữa theo mẹ ra ngoài một phen, cậu của con giới thiệu một người bạn trong hệ thống trị an, mẹ tối hôm qua cả đêm không ngủ, như thế nào cũng không cam lòng. Con làm việc liều mạng như vậy, năng lực lại mạnh, làm cảnh sát trưởng thì làm sao?”

Trần gia không có mối quan hệ, không giúp được con, nhưng ông ngoại con bên kia có quan hệ”

Cậu vừa nghe liền không vui: “Có quan hệ cái rắm, bố em một người lăn lộn trong xí nghiệp nhà nước, cùng hệ thống trị an bắn đại bác cũng chẳng tới, việc nhỏ có thể tìm người, loại việc lớn này, ai nể mặt nhà em, đừng đến lúc đó tiền tiêu rồi, người ta một câu cố hết sức’ liền đuổi mọi người đi.”

Mợ tựa như cũng có băn khoăn phương diện này, cả giận: “Vậy cũng phải thử một chút!”

“Thử đi thử đi!”

Cậu nhún nhún vai.

Nhìn thái độ này của hắn, mơ tức không biết phải đánh vào đầu, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tiền đồ của con trai tuyệt không để bụng, cả ngày hi hi ha ha, đàn ông Trần gia các người, không có ai đáng tin”

“Bố anh chẳng lẽ không đáng tin?”

“Bố anh chính là quá đáng tin rồi, đáng tin đến mức mỗi người đều cảm thấy ông ấy thiết diện vô tu!”

Mợ hậm hực nói. Cậu nhất thời không nói nữa. Trần Nguyên Quân lúc này mới tìm được cơ hội nói chuyện, nói: "Mẹ, bữa cơm tối nay từ chối đi, chuyện thăng chức của con thành công rồi, văn kiện tổng bộ đã xuống. Về sau con đã là cảnh sát trưởng của văn phòng cảnh sát, đơn vị vẫn là ở khu Khang Dương"

Mẹ ngây dại, sững sờ nhìn hắn, cách vài giây, chứng thực nói: "Thật?"

Bà tựa như nghĩ tới cái gì, bất ngờ nói: "Là Lý cục xử lý chuyện này? Hôm qua còn nói sự việc khó xử lý. Nguyên Quân, chúng ta phải chuẩn bị phần quà lớn, cảm tạ người ta cẩn thận."

Trần Nguyên Quân lắc đầu: "Là Nguyên Tử nhờ bạn xử lý"

Mợ lại ngay cả người, cậu cũng nhìn qua.

"Nguyên… Nguyên Tử?"

Mẹ vẻ mặt khó có thể tin, loại chuyện này, là một sinh viên có thể làm được?

Hơn nữa, Nguyên Tử còn đang đi học, vòng quan hệ rất có hạn, như thế nào cũng không có khả năng quen biết bạn bè như vậy.

Trần Nguyên Quân gật đầu, lộ ra nụ cười:

"Không sai được, con mới vừa ở văn phòng cảnh sát nhìn thấy nó, nó tối nay cần mời bạn ăn cơm."

Mỹ bất ngờ vui vẻ hẳn lên, "Thật? Nguyên Tử thằng bé này thế mà quen biết bạn bè có năng lực như vậy sao, chồng ơi, chúng ta ngày mai mời Nguyên Tử ăn cơm, cảm tạ thật hậu"

Cậu tiếp tục luyện moonwalk của mình: "Người một nhà cảm ơn cái gì?

MỢ nghĩ một chút, trên mặt nở rộ nụ cười gật đầu: "Cũng đúng, như vậy quá khách khí, về sau em muốn cho Nguyên Tử nhiều tiền tiêu vặt hơn chút. Chồng à, em thực sự không uổng công thương nó"

Tâm tình bà cực tốt. Cậu hừ hừ nói: "Anh đã nói Nguyên Tử về sau khẳng định có tiền đồ mà, thời buổi này, người biết

quan hệ mới có thể có thành tựu, cắm đầu làm việc, chẳng là cái gì cả, em xem xem bố anh cùng Nguyễn Quân.

“Vẫn là y bát của anh càng mạnh hơn nhỉ? Trên bàn cơm, Trần Nguyên Quân nói: “Ông nội, văn kiện tổng bộ xuống rồi, đề bạt cháu làm cảnh sát trưởng, đơn vị vẫn là văn phòng cảnh sát khu Khang Dương”

Ông ngoại tóc hoa râm ngẩn ra, hơi động dung: “Chuyện là thế nào?”

Ông ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm cháu nội, khuôn mặt thế mà có chút khẩn trương.

Ông ngoại biết, nếu không có gì ngoài ý muốn, Nguyễn Quân là không có khả năng thăng nhiệm cảnh sát trưởng, tác phong của hệ thống trị an, ông quá quen thuộc rồi.

Chương 522: Hóng hớt (2)

Giang Ngọc Nhị cúi đầu và cơm, ngẩng mặt lên, cùng với mẹ cùng nhau nhìn về phía Trần Nguyên Quân. Trần Nguyên Quân nói: “Lúc tan tầm, nhìn thấy Nguyên Tử, nó quen biết một người rất có thân phận trong hệ thống trị an, vừa vặn người nọ có thể giúp cháu. Cho nên việc liền xong, Nguyên Tử không trở về nhà ăn cơm, chính là đi mời cô ấy ăn cơm rồi”

Ông ngoại vẻ mặt ngạc nhiên, tựa như không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy.

Bà ngoại trợn mắt cứng lưỡi: “Nó thật sự quen biết loại bạn bè này à, bà cho rằng nó chỉ là khoác lác”

Bà ngoại nhất thời rất vui vẻ, liên tiếp nói Nguyên Tử có tiền đồ, bà đã biết nó tương lai sẽ có tiền đồ, bởi vì nó đi đến chỗ nào cũng có bạn. Ông ngoại thu hồi vẻ mặt trên mặt, trầm ổn gật đầu: “Nguyên Quân à, tuyến đường cháu và Nguyên Tử đi không giống nhau, ông vẫn luôn hà khắc đối với cháu, bởi vì cháu là người làm việc, cháu có thể một bước một dấu chân leo lên trên. Nguyên Tử khác với cháu, nó thích hợp dã man sinh trưởng, chỉ cần không đi tà môn ma đạo, nó như thế nào cũng sẽ không kém.”

Tạm dừng một chút, khuôn mặt già nua của ông ngoại lộ ra mỉm cười: "Mấy đứa đều là loại có tiền đồ."

Trương Nguyên Thanh về nhà đã khuya, người đầy mùi rượu, hơi thở thở ra xen lẫn mùi mạch nha. Hắn bình thường là không uống rượu, nhưng liên hoan là cầu sự cao hứng, trên bàn rượu trừ Khương Tinh Vệ tuổi còn nhỏ không thể uống rượu, Quan Nhã bởi vì cần đưa Nguyên Thủy về nhà, hơn nữa phản cảm tài xế lái hộ xe mình, càng không uống rượu. Người khác đều uống rất vui vẻ.

Khương Tinh Vệ đối với rượu có sự hướng tới nhất định, khát vọng nếm thử đồ uống người lớn mới có thể nhấm nháp, nhưng bị mọi người bác bỏ. Trương Nguyên Thanh nháy mắt tay cầm tay nắm cửa, vành tai khẽ động, nghe thấy được tiếng hít thở mỏng manh trong phòng.

Có người ở phòng mình? Giang Ngọc Nhị? Hắn đầu tiên là như chim SỢ cành cong, theo bản năng cảnh giác, tiếp đó thả lỏng thể xác và tinh thần, vặn tay nắm cửa. Ma Nhãn Thiên Vương cũng bị nhốt rồi, mình thì sợ gì?

Cửa phòng ngủ mở ra, ánh đèn sáng tỏ, Trần Nguyên Quân lão luyện thành thục ngồi ở bên cạnh bàn, trong tay kẹp một điếu thuốc.

"Về rồi?"

Anh họ phun ra nuốt vào khói trắng, tư thái ổn trọng, gương mặt "thành thục", nhìn tựa như người cha đêm khuya chờ đợi con về nhà.

"A, sao anh còn chưa ngủ, tìm em có việc?"

Trương Nguyên Thanh ngoài miệng nói như vậy, trong lòng thật ra đoán được mục đích của anh họ.

Trần Nguyên Quân sắc mặt nghiêm túc, hỏi:

"Quan Nhã kia, cô ấy lái xe đưa em trở về?"

"Đúng vậy!"

Trương Nguyên Thanh gật đầu. Sắc mặt Trần Nguyên Quân lại nghiêm túc hơn một chút, trầm giọng nói: "Em cùng Quan Nhã quen biết như thế nào, quan hệ gì?"

“Thì quen ở trên mạng, offline gặp mặt, cảm thấy tính cách rất hợp, liền làm bạn thôi”

Trương Nguyên Thanh vừa suy nghĩ, vừa nói dối.

Hắn còn chưa nói xong, đã bị Trần Nguyên Quân khoát tay ngắt lời. Anh họ phun ra một hơi không tiếng động, lời nói thấm thía nói: “Không cần nói nữa, anh hiểu rồi”

“Nguyên Tử, anh biết người trẻ tuổi bây giờ tư tưởng cởi mở, thường xuyên truyền bá một ít phú bà tốt, dì ơi cháu không muốn phấn đấu nữa’ vân vân các giá trị quan vặn vẹo. Có lẽ ở trong mắt bọn em, bầu không khí xã hội là như vậy, mọi người cùng nhau buông thả, đúng, buông thả, người trẻ tuổi bọn em hình dung đúng.

“Nhưng anh vẫn cần nói cho em, như vậy là không đúng, đàn ông phải làm đến nơi đến chốn, không thể lệch lạc, không thể đi tà môn ma đạo, ông ngoại bà ngoại, cô lớn, nếu biết em được cô gái bao nuôi, bọn họ là cảm thụ thế nào?”

Bao… bao… bao nuôi? Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt nhìn anh họ.

Trần Nguyên Quân tiếp tục nói:

“Quan Nhã kia, thân phận cô ấy không thấp, hoặc là trong nhà rất có thể lực, hoặc là bạn trai hoặc là chồng rất có thể lực, cô gái như vậy em dính vào hậu hoạn vô cùng.

“Người nhà cô ấy, hoặc là chồng cô ấy nếu biết cô ấy ở bên ngoài nuôi trai bao, sẽ không bỏ qua cho em. Nhà chúng ta tuy không kém, nhưng cũng chỉ là gia đình bình thường, Nguyên Tử, em phải suy nghĩ hậu quả”

Anh cũng đã trí tưởng tượng bay xa đến trình độ này rồi sao, em lại không phải Tào Tháo, không thích VỢ người khác… Trương Nguyên Thanh dở khóc dở cười, nói: “Anh, bọn em thật sự chỉ là bạn bình thường, được rồi, em biết lời này không có sức thuyết phục, nhưng xin anh yên tâm, em thật sự không được bao nuôi, Quan Nhã cũng chưa có bạn trai, càng chưa lập gia đình”

“Chưa lập gia đình?”

Sắc mặt Trần Nguyên Quân nhất thời chuyển biến tốt: "Nếu em chỉ là bám vào phú bà độc thân, vậy còn tốt chút."

Đúng đúng đúng… Trương Nguyên Thanh suýt nữa ôm mặt.

Trần Nguyên Quân nhận được đáp án hài lòng, đứng dậy nói: "Vậy em nghỉ ngơi sớm một chút."

Hôm sau, buổi sáng, bà ngoại xách túi xách bà chủ gia đình, chuẩn bị đi chợ ngoài tiểu khu.

Chương 523: Giày Hậu Thổ (1)

Làm tiểu khu cao cấp nhất quanh đây, trừ khu trường học, bên cạnh còn có chợ, cách 1 km là trung tâm thương mại, sinh hoạt mua sắm đều vô cùng tiện lợi. Khi đi ngang qua khu nghỉ ngơi của tiểu khu, lỗ tai bà ngoại khẽ động, nghe thấy mấy chị em cao tuổi khu nghỉ ngơi trò chuyện hóng hớt.

"Tôi tối hôm qua tận mắt thấy, nó ngồi một chiếc xe thể thao trở về, lái xe là cô gái rất xinh đẹp, nhưng tuổi không nhỏ nữa"

"Thằng bé đó bộ dạng rất tuấn tú, sẽ không là đu bám phú bà chứ? "Ai u, chỉ sợ là được bao nuôi, bà nói xem người trẻ tuổi đang yên đang lành."

Xe thể thao, thằng bé, bao nuôi… Bà ngoại cảm thấy mua đồ ăn không vội nữa, vội đi qua hóng hớt.

"Các bà đang nói cái gì thế?"

Bà ngoại kích động hỏi.

Mấy bà lão nhìn thấy bà ngoại, sắc mặt hơi thay đổi, lập tức ngậm miệng.

Một bà lão trong đó quan hệ tốt với bà ngoại, do dự một phen, thấp giọng nói:

"A Mai à, cháu ngoại của bà hình như được cô gái có tiền bao nuôi, sự việc là như vậy."

Bà ngoại kích động đến hóng hớt, không ngờ hóng được là chuyện nhà mình, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất. Lúc này, Trương Nguyên Thanh đang nằm ở trên giường, hai tay cầm điện thoại di động, mở ra diễn đàn chính thức. Thái Nhất

môn tuyên bố tham dự phần thưởng thi đấu lôi đài năm nay, phần thưởng Siêu Phàm cảnh năm nay ra ngoài dự liệu.

Trương Nguyên Thanh thân là cảnh giới Siêu Phàm tinh thần rung lên, lập tức click bài đăng. Nội dung bài đăng dị thường ngắn gọn, chỉ là danh sách vật phẩm thưởng cho hạng 1-10.

1: giày Hậu Thổ, công huân cấp C.

2: Áo Choàng Ảo Thuật, công huân cấp D.

3: Kẹp Tóc Đáng Yêu, công huân cấp D.

4: 700.000 tiền mặt, công huân cấp E. Từ hạng bốn bắt đầu, về sau đều là thưởng tiền mặt, từng hạng giảm bớt, công huân lại không thay đổi, đều là cấp E. Công huân cấp C là cực hạn Linh Cảnh Hành Giả bình thường có thể lấy được, càng là nước cờ đầu của chấp sự, cũng chính là nói, chỉ cần đạt được hạng nhất cảnh giới Siêu Phàm, trên cơ bản trở thành chấp sự dự bị. Chỉ đợi vượt qua phó bản giết chóc, trở thành Thánh Giả, liền có thể lập tức trở thành một chấp sự tay nắm quyền to.

“Nhưng nếu chỉ là như vậy, hẳn là còn không đến mức dùng “ra ngoài dự liệu”

để hình dung, thứ tốt thật sự là giày Hậu Thổ”

Trương Nguyên Thanh âm thầm suy đoán. Hắn kéo màn hình xuống, xem bình luận, quả nhiên thấy được bình luận giới thiệu giày Hậu Thổ:

“Có Kèm Rượu Càng Uống Càng Vô: là giày Hậu Thổ à? Đạo cụ này lợi hại. Phẩm chất của nó đạt tới giai đoạn Thánh Giả, đối với hành giả cảnh giới Siêu Phàm mà nói, bản thân đã hấp dẫn thật lớn, nhưng giày Hậu Thổ này, chỗ cường đại thật sự, không phải thuộc tính đạo cụ, mà là một cái đặc tính”

Xin Gọi Ta Nữ Vương: “Đặc tính gì? Rất lợi hại sao, lợi hại bao nhiêu?”

Quả nhiên có này cô gái… Trương Nguyên Thanh nhìn thấy ID quen thuộc, trong lòng yên lặng làm nhảm.

Cô giống như cả ngày không có việc gì, chỉ biết lướt mạng, không phải lướt ở nơi này, thì lướt ở nơi khác. Lúc ở trấn âm dương, xem cô các phương diện tố chất đều là cấp đội trưởng,

có thể thấy được rất có thiên phú, nếu là đặt hết tinh lực ở trên tu hành, khẳng định có thể tiến thêm một bước. Nói đi cũng phải nói lại, Nữ Vương dáng người là thật sự tốt, đẫy đà có thịt, mật đào chín mọng cùng lắm cũng chỉ thế này thôi… Trương Nguyên Thanh vội vàng dừng lại, tiếp tục đọc bình luận.

Đầu Bào lên tiếng đưa tới một đám hành giả tổ chức nhao nhao lên tiếng, như Nữ Vương như vậy tò mò vô số kể.

Cau Thêm Điếu Thuốc Pháp Lực Vô Biên: Ồ, tôi thế mà thấy được một cái ID tình lữ, a không đúng, là ID huynh đệ, lão huynh à, lấp lửng là không đúng rồi, nhanh nói đi, giày Hậu Thổ này là chuyện thế nào?"

Nam Ái Đinh: giày Hậu Thổ là tình huống thế nào, mặt khác, tên tình lữ không phải rất thường thấy sao, tôi cũng có. @ Bắc Ca Đàm"

Sau một đống hô hào, "Đầu cẩu"

lên tiếng trả lời: "Không lửng lơ con cá vàng nữa, nói cho mọi người đi, giày Hậu Thổ này là một bộ phận của bộ trang bị nào đó. Ừm, mọi người có thể không quá rõ bộ trang bị là cái gì, trước mắt chính phủ mang đạo cụ dựa theo thuộc tính chia làm ba loại lớn: loại trả giá, loại quy tắc cùng loại XX.

"Nhưng không có phổ cập khoa học liên quan bộ trang bị, thật ra bộ trang bị ý nghĩa rất đơn giản, ai từng chơi game đều biết, có một số đạo cụ, xuất phát từ nguyên nhân nào đó, có thể dung hợp lẫn nhau, cộng thêm cho nhau, hình thành hiệu quả 1+ 1 lớn hơn 2, đó là bộ trang bị.

Giày Hậu Thổ là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, một khi tập hợp đủ bộ trang bị, phẩm chất bộ trang bị có lẽ theo sát Chúa Tể, mọi người nói giày Hậu Thổ có quý giá hay không. Tổ chức lần này là bỏ vốn gốc rồi nha."

Chương 524: Giày Hậu Thổ (2)

"Xin Gọi Ta Nữ Vương: Thì ra là thế, tôi là lần đầu tiên nghe nói bộ trang bị cái khái niệm này, oa, muốn có quá"

“Jenny Đa Tình: Lập tức ý chí chiến đấu tràn đầy, đáng tiếc tôi mới cấp 2, đạo cụ này vô duyên với tôi (lệ rơi)”

“Năm Rộng Tháng Dài: Gom đủ bộ trang bị phẩm chất Thánh Giả, có lẽ thật có thể chống lại đạo cụ phẩm chất Chúa Tể, vậy trâu bò rồi. Nhưng, đầu bào huynh, ngươi là như thế nào biết này.

““Cỏ Đi Với Rượu Càng Uống Càng Vô: Đạo cụ này là cấp trên của tôi, nghe nói là ở trong một phó bản riêng của Thổ Quái đạt được, làm bạn hắn rất nhiều năm. Từ đầu, hắn vì gom đủ bộ trang bị, hỏi thăm khắp nơi, chạy ngược chạy xuôi, nhưng vẫn tìm không thấy linh kiện còn lại. Nhoáng lên một cái nhiều năm trôi qua, cấp bậc của hắn dần dần tăng lên, liền dùng đạo cụ này cùng công huấn, hướng tổ chức đổi đạo cụ cấp bậc cao hơn”

“Năm Rộng Tháng Dài: Ồ, đoạn lời này của anh khiến lòng tôi nguội lạnh, xem ra muốn gom đủ bộ trang bị, độ khó rất lớn”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Độ khó càng lớn, nói lên bộ trang bị sau khi gom đủ thuộc tính càng khủng bố. Tôi quyết định rồi, tôi muốn tranh một chút hạng nhất cảnh giới Siêu Phàm năm nay”

Cô tranh cái rắm, chỉ chút thực lực đó của cô, lấy cái gì tranh, lấy ngực bự 36D của cô sao? Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

“Giày Hậu Thổ, một trong những bộ kiện của bộ trang bị..”.

Trương Nguyên Thanh theo bản năng nghĩ đến Pháp Bào âm dương của mình, “Mình nhớ rõ bộ trang bị Pháp Bào âm dương, còn có ba món khác, phân biệt là giày, đai lưng, mũ, pháp bào có thuộc tính nước lửa, ba món khác, hẳn là đối ứng ba nghề nghiệp kim mộc thổ. Giày Hậu Thổ sẽ là một phần trong bộ trang bị Pháp Bào âm dương không?”

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Nếu bộ trang bị Số lượng nhiều, vậy khả năng giày Hậu Thổ vừa vặn là một trong các bộ kiện của Pháp Bào âm dương liền rất thấp, Trương Nguyên Thanh cũng sẽ không nghĩ như vậy.

Nhưng hiện thực là, bộ trang bị ở trong đạo cụ vô cùng hiếm có, ngay cả các hành giả chính phủ từng tiếp nhận huấn luyện, cũng có rất nhiều người không biết bộ trang bị cái khái niệm

này. Phải tìm người hỏi một chút. Trương Nguyên Thanh lập tức mở ra phần mềm chat, gửi một tin nhắn cho Phó Thanh Dương: "Bách phu trưởng, tôi có thể xem giới thiệu thuộc tính của giày Hậu Thổ không?"

Hắn tin tưởng Phó Thanh Dương có thể kiếm được thuộc tính của giày Hậu Thổ.

Mười mấy giây sau, Phó Thanh Dương trả lời một tin nhắn:

"Đối với Linh Cảnh Hành Giả mà nói, đạo cụ là bộ phận quan trọng tạo thành chiến lực, cho nên thuộc tính giày Hậu Thổ là giữ bí mật nghiêm khắc, cho dù là tôi cũng không tra được. Nếu cậu chỉ là muốn tìm hiểu, tôi có thể nhờ người tuần tra tin tức cơ sở của giày Hậu Thổ, không liên quan đến công năng cùng trả giá"

Đủ rồi, mình chỉ cần làm rõ nó có phải bị kiện của Pháp Bào âm dương hay không. Trương Nguyên Thanh trả lời: "Cảm ơn nhiều bách phu trưởng"

Phó Thanh Dương hiệu suất cực nhanh, đợi vài phút, Trương Nguyên Thanh thu được câu trả lời của hắn: "Tên: giày Hậu Thổ"

"Loại hình: loại giày"

Giới thiệu: Giày này thu thập tơ tằm Thánh son chế tạo, mỏng nhẹ như lông vũ, lưỡi đao khó cắt đứt, sau chôn ở thành sơn ba mươi ba năm, nuốt long mạch địa khí, luyện bát phương tinh hoa, mới thành. Tên: giày Hậu Thổ"

"Ghi chú 1: nó là một trong những bộ kiện của lễ phục tế trời, ba món còn lại là: mũ, áo bào, đai lưng. Nghe nói, tập hợp đủ bộ trang bị bốn món, có thể khám phá bí mật trường sinh"

Không có công năng, không có trả giá, là tin tức Cơ sở nhất. Những tin tức này đối với người khác mà nói không có ý nghĩa, nhiều nhất đối với giày Hậu Thổ có một cái khái niệm cơ sở, nhưng với Trương Nguyên Thanh mà nói, đã quá quan trọng.

"Quả nhiên là một trong bộ bốn món tế trời"

Trương Nguyên Thanh bất ngờ vui sướng lăn một phát ở trên giường, hoàn toàn không ngờ. Mới đạt được Pháp Bào âm

dương không đến một tháng, thế mà đã gặp được bộ kiện khác.

“Đối với Siêu Phàm cảnh phổ thông mà nói, bộ trang bị chỉ là niệm tưởng, nhưng với mình mà nói, ý nghĩa phi phàm nha. Mình đã có một món Pháp Bào âm dương, lại lấy được giày Hậu Thổ, bộ trang bị liền tập hợp đủ một nửa, mặt khác, tập hợp hai món của bộ trang bị, không biết sẽ có hiệu quả của bộ trang bị hay không?”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lập tức nóng lên. Theo cấp bậc của hắn càng ngày càng cao, các đạo cụ bia trong tay, tác dụng cũng càng ngày càng thấp.

“Găng Tay Du Côn”, “Súng Ngắn Bùng Nổ”, “Lưỡi Dao Khát Máu”

chủ công, ba món đạo cụ này, dần dần theo không kịp bước chân. Cho dù là giày khiêu vũ màu đỏ đạo cụ loại quy tắc này, đối mặt Thánh Giả cũng tỏ ra yếu đuối. Loại tính khác biệt này, chờ sau khi tấn thăng Thánh Giả, sẽ càng thêm rõ ràng.

Chương 525: Giày Hậu Thổ (3)

Cho nên hắn đối mặt một tình cảnh rất xấu hổ – Đạo cụ tuy nhiều, lại không tương xứng với cấp bậc. Mà bộ trang bị tế trời lại khác, bản thân nó đã có phẩm chất Thánh Giả, gom đủ bộ trang bị, rất có thể trực tiếp địch nổi đạo cụ cảnh giới Chúa Tể, là đạo cụ có thể trưởng thành, dùng mãi đến cảnh giới Chúa Tể. Linh Cảnh Hành Giả có đạo cụ, cùng Linh Cảnh Hành Giả không có đạo cụ, chênh lệch quá lớn.

“Đinh!”

Đang lúc suy nghĩ miên man, Phó Thanh Dương lại gửi đến một cái tin nhắn: “Cậu có hứng thú đối với đạo cụ này?”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Đúng vậy, tôi muốn nó”

Phó Thanh Dương: “Độ khó có chút lớn, năm nay Thái Nhất môn cũng tham gia thi đấu lôi đài, cố gắng lên”

Đúng, Thái Nhất môn tham gia… Trương Nguyên Thanh lúc này mới nhớ tới một bài post khác: Thái Nhất môn tuyên bố tham dự thi đấu lôi đài năm nay. Hắn một lần nữa mở ra diễn đàn chính thức, mở đọc bài post: “Ngay tại hôm qua, diễn đàn

chính thức của Thái Nhất môn bỗng tuyên bố thông cáo, năm nay sẽ cùng Ngũ Hành minh cùng nhau tổ chức thi đấu lôi đài. Mọi người đều biết, Thần Dạ Du là nghề nghiệp đỉnh phong, chiến lực bình quân mạnh hơn mười đại nghề nghiệp hợp pháp còn lại, không biết nghe được tin tức này, các cao thủ của Ngũ Hành minh có phải cảm thấy áp lực gấp bội hay không?"

"Đương nhiên, những năm qua, cường giả Ngũ Hành minh xuất hiện lớp lớp. Giai đoạn Siêu Phàm có nhân vật thiên tài mới quật khởi Nguyên Thủy Thiên Tôn, cảnh giới Thánh Giả có Phó Thanh Dương được xưng vô địch, cùng với cường giả có thâm niên khác, tin tưởng đấu lôi đài năm nay, nhất định sẽ vô cùng đặc sắc".

Trương Nguyên Thanh nhìn thấy chính phủ gọi hắn là "nhân vật thiên tài mới quật khởi", trong lòng vốn mừng thầm, kéo đến phía dưới vừa xem bình luận, tâm tình lạc quan lập tức biến mất.

Xin Gọi Ta Nữ Vương: A, Thái Nhất môn cũng tham gia? Vậy còn chơi cái rắm à. Giày Hậu Thổ vô duyên với tôi rồi, hu hu hu!"

Nữ Vương à, thật sự là chỗ nào cũng có cô.

"Năm Rộng Tháng Dài: Thiên Tôn lão nhân gia hắn không được, Phó Thanh Dương mà nói, có thể chờ mong Sao tôi không được, cái gã này, sự kiện Lý Hiển Tông lần trước, anh cũng bảo tôi không được, là ghen tị với tôi nhỉ? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm một trận.

"Xin Gọi Ta Nữ Vương: Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là có hi vọng xông vào top 3, lầu trên là ghen tị à?"

"Năm Rộng Tháng Dài: Không phải ghen tị, Nữ Vương, tôi không phải antifan Thiên Tôn, tôi chỉ là khách quan phân tích. Đầu tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người mới, hắn tốc độ thăng cấp rất nhanh, nhưng không thể thay đổi sự thực hắn là người mới, tố chất tâm lý, kinh nghiệm thực chiến, thể thuật, những tố chất dựa vào thời gian tích lũy này, là điểm yếu của hắn"

"Năm Rộng Tháng Dài: Tiếp theo, hắn vừa mới lên tới cấp 3, tôi nhớ là trong phó bản trấn âm dương lên tới cấp 3, đây là

chính cô nói. Vậy điểm kinh nghiệm của hắn bây giờ, hẳn là không đến 10% nhỉ. Nhưng trong Thái Nhất môn, hành giả cấp 3 có thâm niên cũng không thiếu, có một số người điểm kinh nghiệm đã trên 90%, mà những người đó, cũng không thiếu đạo cụ mạnh, cho nên, đối mặt các cường giả có thâm niên đó, Thiên Tôn lão nhân gia hắn không có ưu thế.

""Năm Rộng Tháng Dài: Cuối cùng, đám cấp 3 có thâm niên kia của Thái Nhất môn, đều là có linh phó cùng âm Thi, tôi không phải quá hiểu biết tình huống của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu hắn có linh phó, âm Thi, vậy còn có thể rút ngắn lại một chút chênh lệch, nếu không có..''

"Năm Rộng Tháng Dài: Nguyên Thủy Thiên Tôn chủ yếu là danh tiếng quá vang dội, đã trở thành thương hiệu giai đoạn Siêu Phàm của Ngũ Hành minh, cho nên cho rất nhiều người một loại ảo giác vô địch. Lúc trước Lý Hiển Tông săn bắn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng là hướng về phía danh tiếng của hắn.''

"Vương Phi: Gã lầu trên này, còn nói mình không ghen tị, trong lời ngoài lời đều đang hạ thấp Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh nói quả thật có đạo lý, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cho dù ở trong cấp 3 có thâm niên, cũng không phải kẻ yếu, chỉ có thể nói hy vọng đoạt giải quán quân không lớn.

Tôi cho rằng nhắm tới top 5 hoặc là top 3 khẳng định có hy vọng.

""Có Kèm Rượu Càng Uống Càng Vô: Tôi chỉ hy vọng giày Hậu Thổ đừng bị bọn Thái Nhất môn cướp đi. Tôi nhớ rõ Ngũ Hành minh chúng ta, trong cấp 3 có không ít người mạnh, chỉ là tương đối ít nhắc tới, ai liệt kê cái danh sách?''

"Vương Thái: danh sách chuyện này, chúng tôi Học Sĩ các phân bộ làm một cái diễn đàn nhỏ, đang chỉnh hợp số liệu toàn bộ hành giả cấp 3 của Ngũ Hành minh, Thái Nhất môn, thông qua đạo cụ, thể thuật, chiến tích quá khứ vân vân, khai phát ra một bộ phép tính trí năng, muộn nhất chiều ngày mai, có thể dựa vào big data tính ra một phần danh sách. "

Thì ra cái gã này ở đơn vị thức đêm tăng ca, là vì chuyện này? Trương Nguyên Thanh xem đến nơi đây, không tiếp tục lật xem bình luận. Kẻ tên "Năm Rộng Tháng Dài"

kia, thật ra nói rất khách quan, Trương Nguyên Thanh biết tình huống chân thật của mình.

Chương 526: Giày Hậu Thổ (4)

Cấp 3 giai đoạn đầu, võ thuật chiến đấu nhập môn, dứt bỏ toàn bộ đạo cụ, như vậy thực lực không kém, nhưng muốn nói lực áp giai đoạn Siêu Phàm, khẳng định không có khả năng. Mượn Lý Hiển Tông mà nói, hắn hiện nay, không dựa vào Pháp Bào âm dương, cũng chỉ dám nói có thể tranh tài với gã, không có nắm chắc tất thắng. Nhiều nhất 5-5, thậm chí 4-6.

"Tăng lên điểm kinh nghiệm là không có khả năng, linh cảnh một người của mình đến bây giờ còn chưa đến, vậy chính là ở hạ tuần tháng năm, khi đó, thi đấu lôi đài cũng đã xong. Bây giờ biện pháp có thể bù lại chiến lực của mình, cũng chỉ có âm Thi"

Hy vọng Tiểu Viên nói được làm được, mau săn bắn Yêu Mê Hoặc"

Đang nghĩ ngợi, hắn đột nhiên nhìn thấy một bài đăng: Cách chơi thi đấu lôi đài năm trước — đoán trước hình thức thi đấu lôi đài năm nay Thi đấu lôi đài còn có hình thức? Trương Nguyên Thanh giật mình, liền muốn click mở bài đăng, cửa phòng ngủ đột nhiên bị thô bạo mở ra. Hắn sớm nghe được tiếng bước chân, cũng không kinh ngạc, bình tĩnh nhìn qua. Nhưng khi nhìn thấy trong tay bà ngoại cầm cái chổi, sắc mặt Trương Nguyên Thanh lập tức trở nên khẩn trương, vội bỏ điện thoại di động xuống, theo thói quen thẳng lưng: "Bà… bà ngoại?"

Bà ngoại cầm cái chổi đặt trên cổ cháu ngoại, lạnh lùng vô tình nói: "Nghe nói mày được bao nuôi?"

"Mày học cậu mày cái gì không tốt, mày học nó bám váy phụ nữ?"

Phản ứng đầu tiên của Trương Nguyên Thanh là: Anh họ bán đúng mình!

Nhưng lại cảm thấy anh họ thành thục ổn trọng, tuyệt đối sẽ không làm loại việc ác bán đứng em họ này, liền cẩn thận thử

nói: “Ngài… nghe ai nói?”

Bà ngoại cười lạnh một tiếng: “Qua mấy tiếng nữa, trong tiểu khu liền truyền khắp rồi. Mày hôm qua không phải ngồi xe thể thao của một phú bà trở về sao?”

Thì ra là chuyện này… Trương Nguyên Thanh tranh cãi: “Cái này không thể nói lên cháu được bao nuôi”

Bà ngoại lườm xéo nói: “Người nói láo sẽ quan tâm cái này? Lại nói, với tính cách của mày, được bao nuôi có cái gì không có khả năng, mày về sau ở rể cho nhà người ta bà cũng không kỳ quái”

Bà ngoại ép cái chổi xuống, cả giận nói: “Nói mau! Mày có phải được bao nuôi hay không?”

Bà ngoại là người phụ nữ tính cách truyền thống, tuyệt không tiếp nhận cháu ngoại làm tên mặt trắng được bao nuôi loại chuyện này. Trương Nguyên Thanh liền mang lý do dùng để thuyết phục anh họ nói lại một lần. Bà ngoại nghe xong, sắc mặt hơi dịu đi, bỏ cái chổi trên cổ cháu ngoại ra, nói: “Thật?”

“Vâng!”

Trương Nguyên Thanh vội vàng gật đầu.

“Vậy còn được!”

Bà ngoại đổi giọng: “Mày hẹn cô ấy về nhà ăn cơm, bà liền tin tưởng mày”

“A?”

Trương Nguyên Thanh nhất thời há hốc mồm. Bà ngoại cười lạnh nói: “Chỉ bằng lời nói một phía của mày, bà nếu là dễ dàng tin, chẳng phải là gả cho ông ngoại mày mấy chục năm vô ích”

“Cứ như thế!”

Bà ngoại không cho phép từ chối, “Thời gian chính mày tự quyết định, cả tuần này đều được!”

Dứt lời, mang theo cái chổi rời khỏi, vội vàng ra ngoài.

Bà muốn đi giải thích với mấy bà già trong tiểu khu một phen, cháu ngoại bà không phải là được bao nuôi, là có một cô bạn

gái lắm tiền. Lão Trần làm cảnh sát cả đời, ở phụ cận vẫn là rất có tiếng tăm. Danh dự Trần gia, không thể hủy ở trên người tiểu nghiệt súc này. Mặc dù, mặc dù cái tiếng bám váy phụ nữ của bại hoại gia tộc đã sớm lan truyền, Mời Quan Nhã đến trong nhà ăn cơm? Cháu không mời đâu, qua vài ngày nữa bà liền quên chuyện này… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm. Trương Nguyên Thanh thừa nhận, hắn rất có hảo cảm đối với Quan Nhã, một bà chị dáng người nóng bỏng, ngực tấn công mông phòng thủ, ai không yêu chứ! Hơn nữa giá trị nhan sắc cũng rất giỏi đánh đấm, từ khi đi làm tới nay, đối với hắn có nhiều chiếu cố, trợ giúp rất lớn.

Làm một thanh niên nhiệt huyết 21 tuổi, vừa suy nghĩ liền có thể to đầu, có hảo cảm đối với một chị gái thành thục quyến rũ như vậy, là rất bình thường. Trương Nguyên Thanh có thể cảm giác ra, Quan Nhã cũng có hảo cảm đối với hắn. Thật ra nam nữ với nhau đạt thành quan hệ yêu đương, cũng không cần trải qua khảo nghiệm sinh tử gì, đó là trong phim diễn. Yêu đương bình thường, thường thường là trong sinh hoạt ở chung, tính cách hợp nhau, nảy sinh hảo cảm, thuận nước dong buồm liên kết giao.

Nhưng hắn và Quan Nhã hiển nhiên chưa đến một bước này, lập tức mời đối phương đến trong nhà ăn cơm, luôn cảm thấy có chút không ổn, nhỡ đầu từ chối thì sao, mặc dù giỏi giao tiếp, hắn sẽ không để ý vấn đề mặt mũi.

“Vẫn là chiếc xe thể thao kia của Quan Nhã quá rêu rao, chị ấy lại xinh đẹp, mà mình lại đẹp trai trẻ tuổi, hơn nữa chưa có năng lực kiếm tiền, bị hoài nghi làm tên bám váy phụ nữ tựa như cũng rất bình thường. Thật là, mấy bà già kia nhận lương hưu nhàn nhã sống qua ngày, không làm việc gì cả, chỉ biết lắm miệng.”

Hắn vừa oán giận, vừa click bài đăng vừa rồi.

Chương 527: Danh sách top 20 ra lò (1)

Cách chơi thi đấu lôi đài năm trước — Đoán trước hình thức thi đấu lôi đài năm nay “Đầu tiên nói một chút về sân bãi, sân bãi năm trước đều là ở trong phó bản riêng của năm đại bang phái, đối với người mới mà nói, một điểm này không dễ lý

giải, tôi thuyết minh qua một lần, có thứ gọi là Bang Phái Lệnh, Bang Phái Lệnh sẽ sinh ra phó bản riêng của bang phái, chỉ có bang phái thành viên đó có thể đi vào"

"Sau khi đánh hạ phó bản bang phái, bang chủ liền trở thành nhân viên quản lý phó bản, có một ít quyền hạn tương đối sơ cấp, trong đó bao gồm tự chủ mở ra. Sân bãi ban đầu ở trong phó bản bang phái của Ngũ Hành minh, trái lại có thể lý giải. Trong thế giới hiện thực tổ chức một cái "đại hội thể dục thể thao", đầu tiên sân bãi đã không dễ chọn, chỉ có thể lựa chọn một ít khu không người hiếm thấy vết chân, lấy số lượng thành viên Ngũ Hành minh, ra ngoài quy mô lớn rất nguy hiểm, dễ dàng bị nghề nghiệp tà ác tập kích. Tiếp theo, sân bãi đại hội thể dục thể thao dễ dàng chịu "đầu đạn hạt nhân"

của nghề nghiệp tà ác, chết một mảng lớn. Cuối cùng, nếu hành giả chính phủ rút lui quy mô lớn khỏi thành thị phụ trách, cũng sẽ bị nghề nghiệp tà ác bắt lấy kẽ hở, chế tạo náo động.

Trương Nguyên Thanh cởi bỏ một cái nghi hoặc trong lòng.

Nói tới, hắn cũng có một phó bản riêng, nhưng bởi vì thành viên chưa chiêu mộ đủ, phó bản riêng của bang phái vẫn chưa mở ra.

"Trở lại chuyện chính, thi đấu lôi đài mấy năm qua, lấy đấu lôi đài làm chủ, chính là loại lên lôi đài đó mà mọi người lý giải, nhưng cân nhắc đến ngũ hành sinh khắc, thi đấu lôi đài không phải đặc biệt công bằng, bởi vậy ngẫu nhiên tăng thêm thi đấu "loại cảnh tượng, chính là hình thức mọi người đều từng trải qua, tương tự phó bản nhiều người đối kháng, chẳng qua lúc thi đấu lôi đài, chính là 1vs1. Năm nay, Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành Tinh cùng nhau tổ chức thi đấu lôi đài, tôi lớn mật đoán trước, thi đấu cảnh tượng sẽ có thêm nguyên tố thần quái, mọi người mau thu thập đạo cụ cùng tài liệu khắc chế linh thể đi"

Bình luận bên dưới là: "Dự đoán tốt lắm, lần sau đừng dự đoán nữa"

"Tôi giống như đã đọc, lại giống như cái gì cũng chưa đọc"

"Cái này con mẹ nó còn cần người dự đoán sao, kẻ ngốc cũng có thể nghĩ đến"

Tuy nhiều người phỉ nhổ, nhưng đối với người mới như mình mà nói, là bài đăng phổ cập khoa học rất tốt, thi đấu loại cảnh tượng, thật sự là ngoài dự liệu, hợp tình hợp lý nha. Đáy lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái.

Thi đấu loại cảnh tượng, sẽ làm biến số tăng lên, khảo nghiệm sẽ không chỉ là vũ lực cá nhân, còn có thích ứng đối với hoàn cảnh, mượn đối với ngoại lực, khả năng lấy yếu thắng mạnh tăng lên rất nhiều.

Trương Nguyên Thanh cảm thấy, đây chính là phương thức mở ra chính xác của Linh Cảnh Hành Giả, mặc kệ là ở trong phó bản, hay trong hiện thực, nhìn trúng vĩnh viễn đều là thực lực tổng hợp, mà không phải đơn thuần "vũ lực"

"Thực lực bản thể của mình ở trong cấp 3 rất mạnh, nhưng không phải đứng đầu, cũng may có Pháp Bào âm dương, ừm, Pháp Bào âm dương cũng có cực hạn, gặp kẻ không sợ nước lửa, liền đặc biệt phiền toái…"

Trương Nguyên Thanh cất điện thoại di động, đeo balo hai vai ra ngoài, đang muốn tới văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

"Tít tít"

Đang đi về phía cửa chống trộm, ngoài cửa chống trộm truyền đến tiếng nhập mật mã.

"Mợ?"

Người phụ nữ đi vào mặc quần áo hàng ngày ở nhà, tóc uốn thành tóc quăn thời thượng, khuôn mặt xinh đẹp, bảo dưỡng thích đáng, chính là mợ.

"Nguyên Tử!"

Mợ nhiệt tình kéo hắn, từ trong túi lấy ra một cọc tiền giấy đỏ rực: "Mợ cho mày tiền tiêu vặt. Tuy cậu mày nói người một nhà không cần đặc biệt cảm tạ, nhưng mẹ vẫn muốn cảm ơn mày"

"Cảm ơn mợ, cháu đang cần tiền đây, mời các em gái ăn cơm quá tốn tiền, cháu gần đây đang tìm hiểu, lần tới không có tiền mợ lại cho cháu chút"

Trương Nguyên Thanh vui vẻ tiếp nhận.

Mẹ nghe vậy, cười càng vui vẻ hơn.

Phương Bắc, biệt thự ngoại thành xa xôi.

Biệt thự có tường ngoài đá cẩm thạch màu trắng, xây ở vị trí sườn núi, một con đường rộng rãi uốn lượn, từ cổng biệt thự kéo dài ra ngoài, giáp với quốc lộ chân núi. Biệt thự diện tích khoảng hai mẫu, trừ kiến trúc chủ thể, còn có được một cái sân nhỏ trồng hoa tươi nở rộ, trong sân là một cái bể bơi lớn.

Mấy người đẹp mặc đồ tắm, dáng cao gầy, hoặc chơi đùa trong bể bơi, hoặc bôi kem chống nắng cho nhau, hoặc bưng những khay đồ ăn lui tới ở sân nhỏ cùng biệt thự. Cạnh bể bơi bày những chiếc bàn ăn, trên bàn là món ngon, rượu ngon phong phú. Thoạt nhìn, còn tưởng là party long trọng.

Nhưng cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện nơi này không có đàn ông dư thừa, trừ một người đàn ông khô gầy nằm trên ghế phơi nắng rộng.

Chương 528: Danh sách top 20 ra lò (2)

Mặt khác, các người đẹp áo tắm trong biệt thự, ngoài chơi đùa, hưởng dụng thức ăn, luôn thỉnh thoảng quan sát người đàn ông một lần, trong ánh mắt mang theo sợ hãi cùng cẩn thận. Người đàn ông khô gầy làn da ngăm đen, gầy đến hầu như không có mỡ, xương sườn bên ngực bụng rõ ràng có thể thấy được từng cái một. Lúc này, có một cô gái trẻ tuổi làn da trắng nõn ngồi dạng chân ở bên hông hắn, cắn môi nhíu mày, cô như đang chịu đựng đau đớn thật lớn, trong lỗ mũi thỉnh thoảng bay ra tiếng rên khẽ đau đớn. Làn da người đàn ông đen gầy cùng cô gái trắng nõn hình thành tương phản rõ ràng.

Quá trình này kéo dài hơn mười phút, cô gái mồ hôi đầm đìa, môi trắng bệch, có dấu hiệu thoát lực. Người đàn ông đen gây tùy tay đẩy cô gái ra, lạnh nhạt nói: "Đứa tiếp theo!"

Cô gái cao gầy đã sớm chờ ở một bên, trong mắt hiện lên một mảng sợ hãi, sắc mặt tái nhợt ngồi dạng chân lên. Người đàn ông đen gây chính là Sắc Dục thần tướng của Binh Chủ giáo, một tên Vụ Chủ cấp 6, xếp thứ bốn trong bát đại thần tướng.

"Sắc Dục"

không phải là ID linh cảnh của hắn, ID ban đầu sớm đã không ai biết. Từ một ngày hắn tấn thăng Thánh Gia, ID trước kia liền không dùng nữa, Tu La ban cho hắn hai chữ "Sắc Dục"

Sắc Dục thần tướng, người cũng như tên, luận tới khát máu, hắn ở trong Yêu Mê Hoặc cũng không nổi bật, nhưng nếu bàn về háo sắc, trên đời này không mấy ai có thể đánh đồng với hắn. Sắc Dục thần tượng là một tên háo sắc nhìn thấy mỹ nữ liền không đi đường nổi, phàm là cô gái hắn nhìn trúng, cuối cùng đều lưu lạc thành nô lệ nuôi ở trong lồng, để hắn giải quyết dục niệm.

Mà một ít cô gái bởi vì nguyên nhân nào đó không thể bắt tới, hắn cũng sẽ dùng uy hiếp, dụ hoặc các loại phương thức, bảo trì quan hệ thời gian dài, cuối cùng lấy thủ đoạn độc môn dạy dỗ thành nô lệ gọi thì tới đuổi thì đi.

Mặt khác, một ít "hàng hóa"

đã dạy dỗ dễ bảo, chất lượng cao, Sắc Dục thần tướng sẽ đưa ra ngoài, để các cô hầu hạ nhân sĩ thành công của các ngành các nghề, thậm chí quyền quý, trở thành mối quan hệ cùng con đường của Sắc Dục thần tướng.

Ở trong từng lần vui vẻ như lên tận mây xanh, Sắc Dục thần tướng sắp tới đỉnh phong, đúng lúc này, bên tai vang lên một thanh âm lạnh lùng: "Tuy làm bất cứ chuyện gì đều là tự do của ngươi, nhưng ta đã đợi người nửa tiếng, sự kiên nhẫn của ta dùng hết rồi"

Sắc Dục thần tướng mặt dữ tợn quay đầu nhìn lại, hắn ghét nhất ở lúc làm việc bị quấy rầy. Mà khi thấy rõ người đàn ông nói chuyện, nét dữ tợn trên mặt Sắc Dục thần tướng nhanh chóng cứng đờ, tiếp theo, hắn đẩy cô gái ra, quỳ mọp xuống đất, run rẩy nói: "Thuộc hạ bái kiến Sợ Hãi Thiên Vương!"

Dưới ô che nắng, một thanh niên mặc quần áo trang trọng màu đen đứng đó, anh tuấn, tao nhã, vành tai bấm hai cái đinh bạc. Ánh mắt hắn cùng vẻ mặt hắn lạnh lùng giống nhau, Sợ Hãi Thiên Vương, đứng đầu tứ đại Thiên Vương, người mạnh nhất dưới Tu La.

Chiến tích liên quan hắn, bên ngoài truyền lưu không nhiều, chỉ có hai cái - Thứ nhất là Ma Quân từng bị hắn đánh, cái thứ

hai là vị cung chủ xinh đẹp kia của Thủy Thần cung từng tử đấu cùng Sợ Hãi Thiên Vương, thắng bại chưa biết, nhưng Sợ Hãi Thiên Vương vẫn như cũ là Sợ Hãi Thiên Vương. Người trẻ tuổi quần áo trang trọng màu đen lạnh nhạt nói: "Ma Nhãn ở Tùng Hải mất liên lạc rồi, trước khi mất liên lạc, hắn muốn giết Chỉ Sát cung chủ. Ngươi đi Tùng Hải một chuyến, duy trì chợ đen bên kia vận chuyển, thuận tiện điều tra một chút nguyên nhân Ma Nhãn mất tích"

Ma Nhãn Thiên Vương mất tích rồi? Tên điên kia rốt cuộc lật thuyền trong mương?

Phản ứng đầu tiên của Sắc Dục thần tướng là bất ngờ, muốn nói hắn ghét nhất ai, vậy khẳng định là Ma Nhãn, bởi vì Ma Nhãn từng đuổi giết hắn, nguyên nhân là hắn cưỡng hiếp cùng giết hại một cô gái yếu đuối.

Đối với Yêu Mê Hoặc mà nói, cái này cũng tính là chuyện? Nhưng tên điên kia đối với thanh tẩy nhân gian có chấp niệm mãnh liệt, đối với Yêu Mê Hoặc của Binh Chủ giáo làm ác, thái độ của Ma Nhãn là nhắm mắt làm ngơ, gặp thì giết. Sắc Dục thần tướng sợ tới mức trốn về tổng bộ, cuối cùng là Tu La đè ép trận xung đột này xuống. Sau khi đánh, nơi Ma Nhãn ở, Sắc Dục thần tượng liền tuyệt đối không đi.

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Sắc Dục thần tướng cung kính nói.

Thanh niên âu phục màu đen khẽ gật đầu, ánh mắt hắn lướt qua người đẹp oanh oanh yến yến, nhìn về phía cổng biệt thự, nói: "Lúc đến ta phát hiện, cổng biệt thự là khóa, vì sao phải khóa cửa? Chẳng lẽ các cô ấy không phải tự do sao? Nghe vậy, trên đầu Sắc Dục thần tướng cũng toát mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Các cô ấy là tự do, các cô ấy là tự do, chỉ cần họ muốn đi, thuộc hạ lập tức sẽ mở khóa. Thuộc hạ tuyệt đối không dám hạn chế tự do của họ, mỗi người sinh ra đã là tự do, bất luận kẻ nào cũng không được lấy bất cứ lý do nào, hạn chế tự do của người khác?

Chương 529: Danh sách top 20 ra lò (3)

Đối mặt Ma Nhãn, hắn còn có thể giãy dụa một phen. Vị này nếu trở mặt vô tình, hắn là một chút cơ hội giãy dụa cũng không có. Sợ Hãi Thiên Vương hài lòng gật đầu, giọng lạnh lùng: "Lần sau lại để ta nhìn thấy người khóa cửa, ngươi liền chuẩn bị trở về linh cảnh đi. Ma Nhãn đáng thương, mất đi tự do của hắn, ta không thể dễ dàng tha thứ chuyện như vậy xảy ra, ta nhất định phải cứu hắn ra."

Sắc Dục thần tướng quỳ mọp xuống đất: "Thuộc hạ nhất định điều tra rõ chân tướng Ma Nhãn mất tích"

Chờ lúc hắn ngẩng đầu lên, phát hiện Sợ Hãi Thiên Vương đã không thấy nữa. Sau tòa nhà văn phòng cảnh sát, căn nhà thủy tinh hai tầng. Trương Nguyên Thanh ở dưới sự chỉ đạo của Quan Nhã, dùng máy tính đăng nhập diễn đàn tổ chức, click mục lựa chọn mới thêm ở trang chủ "báo danh đang hot", sau đó đưa vào ID linh cảnh của mình, lại đưa vào mã xác thực của điện thoại di động, xác nhận báo danh.

"Như vậy là được rồi!"

Quan Nhã đứng ở cạnh bàn làm việc khẽ gật đầu.

"Cảm ơn chị Quan Nhã, hôm nay có rảnh không, đi nhà em ăn một bữa cơm?"

Trương Nguyên Thanh thử nói. Quan Nhã đánh giá hắn vài lần, cười nói: "Cậu đang thử chị?"

Ài, ở trước mặt Thám Báo, bất cứ tâm tư nho nhỏ nào cũng không giấu được… Trương Nguyên Thanh bẩm báo theo sự thật: "Anh họ đã nói chuyện thăng chức với bà ngoại em, người nhà em muốn mời chị ăn cơm, cảm tạ một lần"

Thám Báo chỉ có thể nhìn ra "manh mối", nhưng không thể đọc tâm. Trương Nguyên Thanh đưa ra lý do không có kẽ hở.

"Bà ngoại cậu từng gặp chị. Chờ thi đấu lôi đài chấm dứt rồi nói sau"

Quan Nhã chưa từ chối, nhưng cũng chưa lập tức đáp ứng.

Đúng, bà ngoại là từng gặp cô ấy, bà ngoại khẳng định sẽ cho rằng mình là từ lúc đó qua lại với Quan Nhã. Trương Nguyên Thanh gần như có thể đoán ra nội dung khi bà ngoại nhìn thấy Quan Nhã khi tưởng tượng ra.

Nhân viên trị an xinh đẹp đến trong nhà tra án, nhìn thấy cháu ngoại anh tuấn của mình, sắc tâm nổi lên, lén lút mở ra tiến công chiếm đóng, cuối cùng tán được cháu ngoại không hiểu chuyện đời.

Hoặc là, cháu ngoại gặp được nhân viên trị an xinh đẹp, bám dính lại tán tỉnh người ta, cuối cùng liệt nữ không chịu được kẻ dai như đỉa, liền thành đôi.

Nếu là cái trước, bà ngoại khẳng định sẽ sinh ra khúc mắc, cho rằng Quan Nhã lợi dụng chức vụ tán cháu ngoại bà. Mà nếu là điều sau, bà ngoại sẽ rất vui vẻ, cảm thấy cháu ngoại quả nhiên rất đúng hướng, thế mà có thể theo đuổi được nhân viên trị an. Cùng một sự kiện, góc độ khác nhau, thái độ một trời một vực.

“Chị Quan Nhã, chị muốn tham gia thi đấu lôi đài sao?”

Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Chị đang cân nhắc…”

Quan Nhã nhíu mày nói: “Nếu tham gia thi đấu lôi đài, súng trường của chị quá nửa là không thể dùng, mà cậu nói, Thám Báo giai đoạn Siêu Phàm, thiếu kỹ năng công kích mạnh, rất khó lấy được thành tích tốt”

Súng trường của cô thuộc về loại, ngươi có thể phòng ngự được, thì không sao; Không phòng ngự được, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ! Gần như không tồn tại khả năng điểm đến là dừng, cho nên đạo cụ như vậy, ở trên thi đấu lôi đài là không cho phép sử dụng. Phàm là đạo cụ một đòn chết chắc, đều cấm đoán sử dụng. Trương Nguyên Thanh Oh một tiếng, “Vậy thập trưởng cũng sẽ không tham gia?”

Quan Nhã gật đầu, cười nói: “Nhưng anh ta khẳng định sẽ không thừa nhận là chiến lực không được mới bỏ qua dự thi”

Trương Nguyên Thanh cũng cười lên: “Em đoán anh ta sẽ nói, thi đấu lôi đài loại trường hợp đó, không phải là bị người ta vây xem như khỉ sao, không tao nhã chút nào cả, tôi từ chối tham gia.”

Dứt lời, Trương Nguyên Thanh thò đầu hướng về văn phòng thập trưởng hô: “Thập trưởng, anh muốn tham gia thi đấu lôi đài không?”

Vài giây sau, Lý Đông Trạch cầm gậy chống đi ra, dạy dỗ: "Khu vực làm việc đừng lớn tiếng hò hét, cái này rất không tao nhã! Ừm, anh sẽ không tham gia"

Trương Nguyên Thanh thuận thế hỏi: "Vì sao?"

Lý Đông Trạch vẻ mặt nghiêm túc: "Bởi vì đánh nhau trước mặt một đám người, rất không tao nhã, anh không thích bị người ta coi như khỉ để vây xem"

Trương Nguyên Thanh cùng Quan Nhã nhìn nhau cười.

"Các người cười cái gì?"

Lý Đông Trạch nhíu mày.

"Bọn em không cười"

"Các người chính là cười rồi"

Buổi chiều hôm sau, Trương Nguyên Thanh lướt đi lướt lại diễn đàn tổ chức, rốt cuộc nhìn thấy các Học Sĩ thông qua phân tích big data, danh sách top 20 ra lò.

danh sách top 20 Thánh Giá cảnh chính phủ (có Thái Nhất môn)

danh sách top 20 Siêu Phàm cảnh chính phủ (có Thái Nhất môn)

Không biết mình sẽ xếp hạng mấy… Trương Nguyên Thanh sốt ruột không chờ được click vào bài đăng thứ hai.

Bài đăng này vừa phát đăng lên, lập tức đã bị lấp đầy, bình luận nháy mắt vọt tới 99+, lượng đọc lấy tần suất mỗi giây mấy chục tăng lên. Trương Nguyên Thanh ấn vào bài đăng, trang web đó vài giây, bài đăng mới cập nhật ra.

"Thanh minh trước, xếp hạng này căn cứ chiến tích trước kia, danh tiếng, đạo cụ các loại số liệu mà quyết định, không phải là trăm phần trăm chính xác, chỉ để tham khảo

Chương 530: Nhặt xác (1)

1: Triệu Thành Hoàng, Thái Nhất môn, Thần Dạ Du cấp 3.

“Ghi chú: chắt trai Triệu trưởng lão Thái Nhất môn, người này ba năm trước đã đạt tới cấp 3, là hạng ba thi đấu lôi đài năm đó, không biết vì sao, Cố ý kẹt ở giai đoạn Siêu Phàm, chậm chạp không tấn tháng Thánh Giả. Triệu Thành Hoàng dị thường thu mình, hiếm giao thủ với người ta, theo tin tức tin cậy, đối tượng luyện tập cùng Triệu Thành Hoàng là hành giả cảnh giới Thánh Giả, hành giả giai đoạn Siêu Phàm đã khó vào pháp nhân của hắn.”

“Lý do lên bảng: điểm kinh nghiệm đã max, đạo cụ phong phú, khống chế một âm Thi cấp 4 (Hỏa Sư), các hạng kỹ năng Thần Dạ Du tôi luyện tới đỉnh cao”

2: Thổ Địa Công, Trung Đình, Thổ Quái cấp 3.

“Ghi chú: Thổ Địa Công là top 5 thi đấu lôi đài năm trước, cụ ông chuyên về phòng ngự, đặc biệt người đứng đầu năm đó, thiếu chút nữa bị cụ ông tiêu hao đến kiệt sức nhận thua. Tuyển thủ top 10 năm đó, đại bộ phận đã là Thánh Giả, nói trên ý nghĩa nào đó, Thổ Địa Công cùng Triệu Thành Hoàng đi một con đường, đều ở giai đoạn Siêu Phàm tôi luyện nhiều năm. Năm nay cụ ông ngóc đầu trở lại, một thân giáp dày này, chậc chậc, tin tưởng rất nhiều người đã bắt đầu hoảng rồi.”

“Lý do lên bảng: giáp dày nhất chịu đòn tốt nhất, đại gia người vẫn là đại gia ngươi.

“3: Tôn Miểu Miểu, Thái Nhất môn, Thần Dạ Du cấp 3”

“Ghi chú: Miểu Miểu năm trước mới đạt được thẻ nhân vật, trải qua một năm rưỡi, leo lên đỉnh cao Siêu Phàm, thiên phú cực tốt, xinh đẹp đáng yêu, ở trong Thái Nhất môn danh tiếng cực cao. Đáng giá nhắc tới là, Tôn Miểu Miểu là cháu gái Tôn trưởng lão, nghe nói số lượng linh phó rất nhiều, làm người ta hâm mộ.

““Lý do lên bảng: ở trong thí luyện của trận doanh tà ác, Tôn Miểu Miểu gặp hai tên nghề nghiệp tà ác cấp 3 ám sát, thong dong mà lui”

4: Thiên Hạ Quy Hỏa, Xích Hỏa bang, Hỏa Sư cấp 3.

“Ghi chú: người nhiều mưu trí hiếm thấy trong Hỏa Sư, từng hai lần vượt qua phó bản cấp A, thiên tài có thể chống lại nghề

nghiệp tà ác cùng cấp bậc. Đầu năm, được Hỏa công tử đặc biệt thu vào "Thần Nông vệ"

"Lý do lên bảng cùng so sánh với ba người trước, hắn thiếu là tư cách từng trải cùng năng lực khắc kim."

5: âm Si, Thủy Thần cung, Nhạc Sĩ cấp 3.

"Ghi chú: Bình thường mà nói, Nhạc Sĩ cảnh giới Siêu Phàm định vị là phụ trợ, nhưng bởi vì một món đạo cụ tên Nhạc Nổ, âm Si trở thành cường giả có thể công kích có thể phụ trợ, hắn ở khu trực thuộc cực kỳ nổi tiếng, từng phụ trợ chấp sự bắt rất nhiều tán tu dân gian trái pháp luật loạn kỷ cương, cùng với nghề nghiệp tà ác"

"Lý do lên bảng: Khi phụ trợ có được công kích, là một sự kiện rất khủng bố"

6: Khương Tinh Vệ, Xích Hỏa bang, Hỏa Sư cấp 3.

"Ghi chú: Khương Tinh Vệ là con cái vị cao tầng nào đó của Xích Hỏa bang, thân phận cực kỳ thần bí, có một số người hắn là biết, Hỏa Sư Cấp Chúa Tể phổ biến đều là tóc đỏ, nghe nói ở Cổ đại, đây là tượng trưng Hỏa Đức chi thân. Khương Tinh Vệ không phải cấp Chúa Tể lại bẩm sinh tóc đỏ, vừa vặn nghiệm chứng lời đồn con cái cao tầng. "

"Lý do lên bảng: Tiên thiên Hỏa Đức, loại người này có được lực tương tác hỏa cường đại, thao túng, sử dụng đối với lửa mạnh hơn xa so với Hỏa Sư bình thường, là tồn tại hiếm có có thể sánh ngang nghề nghiệp đỉnh phong"

7: Thanh Tùng Tử, Bách Hoa hội, Mộc Yêu cấp 3.

"Ghi chú: Mặc kệ là Thần Dạ Du am hiểu tự lành, hay là Thổ Quái bền bỉ vô cùng, chỉ cần ở giai đoạn Siêu Phàm, liền không ai có thể chống lại Thanh Tùng Tử ở trên thể lực. Chúng ta rất chờ mong hắn quyết đấu với ông lão Thổ Địa Công"

"Lý do lên bảng: Bạn có thể sẽ mệt chết, nhưng hắn vĩnh viễn sẽ không, đỉnh cấp trâu ngựa."

8: Viên Đình, Thái Nhất môn, Thần Dạ Du cấp 3.

"Ghi chú: thân là một trong mười sáu vị đội trưởng phân bộ Tùng Hải Thái Nhất môn, có thể được sắp xếp ở thành thị vượt

tuyến 1 nhậm chức, bản thân chính là tán thành đối với thực lực của hắn. Viên Đình năm đó là lấy thân phận ưu tú tốt nghiệp, kết thúc kiếp sống doanh địa huấn luyện. Gần đây, hắn bởi vì nguyên nhân nào đó, bị Tôn trưởng lão một lần nữa triệu hồi doanh huấn luyện, tiến hành tôi luyện kiểu khắc khổ, địa ngục, thực lực tiến bộ thần tốc"

"Lý do lên bảng: Tôn trưởng lão hồ đồ nha."

9: Mao Sơn Thuật Sĩ, Thái Nhất môn, Thần Dạ Du cấp 31 10: Con Tốt Qua Sông, Bạch Hổ binh chúng, Thám Báo cấp 3.11: Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bạch Hổ binh chúng, Thần Dạ Du cấp 3.

"Ghi chú 1: Đối với xếp hạng của vị này, chúng ta trải qua tranh luận kịch liệt mà nghiêm túc, qua chúng ta thận trọng phân tích, kết hợp chiến tích, thể thuật, đạo cụ các số liệu của hắn trước đó, cho rằng trình độ của hắn có thể xếp vào năm hạng đầu, nhưng thi đấu lôi đài lấy luận bàn là chính, mà không phải tử đấu, bởi vậy hạn chế rất nhiều sử dụng đạo cụ. Mà nếu bài trừ đạo cụ mạnh mẽ, chiến lực bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn không tính là nổi bật, bởi vậy, xếp hạng 11 là thứ tự tương đối khách quan hợp lý"

Chương 531: Nhặt xác (2)

"Ghi chú 2: người này từng vượt qua hai cái cấp S, một cái cấp A, nếu là ghép đến lôi đài loại cảnh tượng, chiến lực Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ áp sát top 3"

"Lý do lên bảng: Không hề nghi ngờ, đây là kẻ sáng nước nhất Ngũ Hành minh năm nay?

Danh sách chó má gì vậy, Vương Thái là kẻ tham dự phải không, mình muốn đi đánh hắn… Trương Nguyên Thanh nhẫn nại, xem hết toàn bộ nhân viên trong top 20, âm thầm nghiến răng.

Hắn dự đoán được xếp hạng của mình không có khả năng quá cao, cùng lắm cũng chỉ năm hạng đầu, nhưng hắn không ngờ được, lại là hạng 11. Xem thường ai chứ? Hừ, bọn họ tính sai một sự kiện, mình là có đạo cụ mạnh, điểm ấy không sai, nhưng đạo cụ của mình cũng không phải loại một đòn chết

chắc, Pháp Bào âm dương là đạo cụ loại trận pháp, không giống với khẩu súng kia của Quan Nhã.

“Nghiêm khắc mà nói, mình cũng không có loại đạo cụ đá đạo một đòn lấy mạng kia, cho dù là công năng đuổi giết của giày khiêu vũ màu đỏ, thân là chủ nhân cũng có thể gián đoạn. Mà Lưỡi Dao Khát Máu, chỉ cần không công kích chỗ yếu hại là được.

“Cho nên thực lực của mình thật ra chưa bởi vì thi đấu lôi đài hạn chế mà suy giảm mạnh, chờ khai chiến, làm mọi người đều chấn động. Với lại, mình còn chưa mang âm Thi tính vào… Trương Nguyên Thanh rất không hài lòng đối với bảng xếp hạng.

Nhưng hắn phải thừa nhận một sự kiện, mười hàng đầu trên bảng, đặc biệt tuyển thủ top 3, cho dù mình khai hỏa toàn bộ mã lực cũng không nhất định có thể thắng.

Lấy “Thổ Địa Công”

mà nói, trong đạo cụ áp đáy hòm của mình, khăn voan đỏ không thể dùng, Pháp Bào âm dương mà nói, ngũ hành thổ khắc thủy, mà hỏa sinh thổ, trực tiếp khắc chết Pháp Bào âm Dương. Ông lão này hắn quá nửa là đánh không nổi. Hạng danh cùng hạng hai đều là Thần Dạ Du, là cấp 3 điểm kinh nghiệm sắp max dòng, hơn nữa là linh nhị đại, tất nhiên không thiếu đạo cụ mạnh, hai người này Trương Nguyên Thanh không có nắm chắc.

“Tôn Miểu Miểu là cháu gái Tôn trưởng lão, Tôn trưởng lão bởi vì mình mà danh tiếng đi xuống, cô gái này có thể nhằm vào mình hay không? Mình nếu muốn tranh hạng nhất, xác suất gặp cô ấy rất lớn”

“Còn có người khác trong top 10 của bảng, mỗi người đều có đặc sắc, thuộc loại đối thủ mạnh một cái vô ý sẽ sập hố, để sau tìm Vương Thái đòi một phần số liệu chi tiết của nhóm người này”

Sau khi bình tĩnh lại, Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên phát hiện, muốn lấy hạng nhất độ khó rất lớn, nhưng giày Hậu Thổ là nhất định phải đạt được. Hướng xa nói, cái này quan hệ đến

trưởng thành của mình ở giai đoạn Thánh Giả, thậm chí giai đoạn Chúa Tể.

Hướng gần nói, gom đủ hai bộ kiện lớn của bộ trang bị tế trời, nếu có bộ trang bị tăng thêm thuộc tính, kỹ năng, xác xuất thành công hắn vượt qua phó bản giết chóc tăng lên rất nhiều. Xem xem bình luận nói như thế nào… Hắn kéo màn hình xuống, bắt đầu xem các hành giả chính phủ bình luận.

"Xin Gọi Ta Nữ Vương: Gì đây? Nguyên Thủy Thiên Tôn của tôi sao chỉ xếp 11, bảng rác rưởi, phi!"

Quả nhiên có cô gái này.

"Vương Phi: Nguyên Thủy Thiên Tôn xếp hạng hơi thấp, nhưng cũng coi như hợp lý, về phần người khác, tôi cảm thấy không thành vấn đề, ít nhất top 3 sắp xếp như vậy là không có vấn đề."

"Cỏ Đi Với Rượu Càng Uống Càng Vô: Không có vấn đề? Lão tử nhìn mà lạnh lòng, hôm qua vừa nói giày Hậu Thổ đừng rơi vào trong tay Thái Nhất môn, bây giờ xong rồi, trong top 3 có hai người là Thần Dạ Du."

"Bé heo Geogre: Điều đó cũng không có cách nào trong nghề nghiệp hợp pháp, Thần Dạ Du là một mình một ngựa, nếu top 3 tất cả đều là người Ngũ Hành Tinh chúng ta, vậy mới không hợp lý. Với lại, không phải còn có ông lão Thổ Địa Công sao, không chừng ông lão có thể tiêu hao chết top 1 cùng top 3"

"Không Gái Không Vui: Con heo lầu trên, nói lời này thật thú vị, Thổ Địa Công sáu mươi tuổi cao tuổi rồi, còn phải gánh vác ngọn cờ cho Ngũ Hành minh Siêu Phàm cảnh"

"Bạch Long: Đáng giận, tôi thế mà không lên bảng, ghê tởm hơn là, tôi đại khu Khang Dương, cấp đội trưởng thế mà chưa lên bảng một người nào."

"Đường Quốc Cường: Được rồi được rồi, tốt xấu gì có Nguyên Thủy, tuy tôi cảm giác cậu ta xếp hạng thấp. Với lại, Viên Đình chẳng phải khu Khang Dương sao?"

"Đại Cơ Bá: Chúng ta tốt xấu gì cũng đã báo danh tham gia, Lý Đông Trạch tên nhát gan kia, ngay cả dũng khí báo danh cũng không có"

Trương Nguyên Thanh không ngừng kéo màn hình xuống, thế mà lại chưa thấy được có ai đưa ra nghi ngờ đối với top 3. Cái này không phải một tín hiệu tốt.

“Nếu lần này không thể lấy được top 1, mình chỉ có thể chờ mong cái linh cảnh một người thứ hai, sẽ ở trước phó bản giết chóc. Chờ mong một phen phần thưởng riêng của thẻ nhân vật Ma Quân.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ. Tiếp theo, hắn click danh sách top 20 giai đoạn Thánh Giả.

Chương 532: Nhặt xác (3)

1: Phó Thanh Dương, Bạch Hổ binh chúng, Kiếm Khách cấp 6.

“Ghi chú: Đại thiếu gia Phó gia thế gia linh cảnh, Phó Thanh Dương được coi là Thánh Giả mạnh nhất Ngũ Hành minh, người số một dưới Chúa Tể, cho dù là Thần Dạ Du nghề nghiệp đứng đầu, cùng với Thánh Giả nghề nghiệp tà ác ở trước mặt hắn cũng ảm đạm thất sắc. Ít có ai biết, làm một nghề nghiệp hợp pháp bình thường, hắn vì sao có thể mạnh như thế. Trải qua thời gian dài nghiên cứu, so sánh, chúng ta rốt cuộc phân tích ra bí mật cường đại của hắn.”

“Lý do lên bảng: Kỹ năng tiếp cận đạo”.

Kiếm Khách? Thám Báo sau khi chuyển chức tên là Kiếm Khách? Ặc, hình như là như vậy, đạo cụ chủ yếu của Phó Thanh Dương là một thanh kiếm đồng xanh… Kỹ năng gần như đạo là có ý tứ gì, chỉ Phó Thanh Dương kiếm thuật rất mạnh? Trương Nguyên Thanh tiếp tục nhìn về phía hạng hai.
2: Phong Đô Quỷ Vương, Thái Nhất môn, Tinh Quan cấp 6.

“Ghi chú: Hắn từng là thiên tài vạn người chú ý của Thái Nhất môn, từng là Thánh Giả cảnh số một của chính phủ, ở niên đại Phó Thanh Dương chưa quật khởi, hắn đã được vạn người chú ý. Hắn từng giao thủ với Ma Quân đều là Thánh Giả cảnh, bất phân thắng bại”

“Lý do lên bảng: vương giả ngày xưa”

Ừm? Tinh Quan… Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên.

Nghề nghiệp kế tiếp Thần Dạ Du tên là Tinh Quan? Nếu năng lực từ thái âm chuyển dời đến tinh tú. Nói từ trên cái tên, Tinh Quan nghe qua, ngầu hơn so với Thần Dạ Du một chút, không biết năng lực chủ yếu của nghề nghiệp này là gì.

3: Khương Cư, Xích Hỏa bang, Hỏa Ma cấp 6.

"Ghi chú: làm Hỏa công tử một trong tổ công tử của chính phủ, tiên thiên Hỏa Đức, thực lực của hắn không ai hoài nghi, nhưng hắn quá xúc động quá nóng nảy, chỗ thiếu hụt tính cách không ổn thường thường sẽ làm người bên cạnh xem nhẹ thiên phú cùng thực lực của hắn."

"Lý do lên bảng: Thứ ta nói thẳng, hai vị bên trên đều là rác rưởi."

4: Âm Cơ, Thái Nhất môn, Tinh Quan cấp 6 5: Hoàng Thái Cực, Trung Đình, Sơn Thần cấp 5.6 Đêm Ngự Mười Anh, Bách Hoa hội, Thú Vương cấp 5.7: Minh Hà, Thủy Thần cung, Ôn Thần cấp 5.

8: Linh Quân, Thái Nhất môn (Bách Hoa hội), Thú Vương cấp 5.

"Ghi chú: Không thể không nói, so sánh với top 1 top 3 top 5, vị Hoa công tử này sở dĩ có thể đứng hàng một trong tổ công tử chính phủ, đại khái là vì duyên với phụ nữ tốt đến thái quá, cùng với gia thế bối cảnh không tầm thường đi".

"Lý do lên bảng: Dứt bỏ sự thật không nói chuyện, hắn vẫn là rất mạnh"

Bình luận bên dưới: "Linh Quân: cái gì gọi là dứt bỏ sự thật không nói chuyện? Ta yếu như vậy?

Thật sự là xin lỗi nha, bảng này là ai sắp xếp, ta muốn đánh chết hắn"

"Bạch Long: Hoa công tử Hoa công tử, tôi là fan của anh, bắn tim bắn tim"

"Vương Phi: A a a, Hoa công tử lộ diện rồi, bắt!"

"Xin Gọi Ta Nữ Vương: A a a, Hoa Tử Hoa công tử… Ặc, tôi hình như không phải fan anh, vậy thôi đi. Vẫn là bảng Thánh Giả thoải mái, Tiền công tử làm người ta có cảm giác an toàn"

“Cẩu Tử Tiểu Phùng: Ài, mọi người biết không, vị Âm Cơ kia của Thái Nhất môn, trước kia từng cặp với Ma Quân”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: GÌ? Kích thích như vậy sao, mau nói đi”

“Cẩu Tử Tiểu Phùng: Âm Cơ ở Thái Nhất môn vẫn là rất nổi tiếng, tập hợp vẻ đẹp cùng thực lực, nghe nói các trưởng bối Thái Nhất môn, lúc trước Cố ý tác hợp cô ấy cùng Phong Đô Quỷ Vương, kết quả nửa đường toát ra một tên Ma Quân, Âm Cơ kia quỷ mê tâm hồn, yêu Ma Quân, đi theo Ma Quân bỏ trốn ba tháng, cuối cùng bị Hồng Anh trưởng lão cưỡng ép mang về Thái Nhất môn.

Phong Quỷ Vương vì sao đánh với Ma Quân? Chính là vì chuyện này”

“Không Gái Không Vui: Lầu trên, người làm sao biết những thứ này?”

“Cẩu Tử Tiểu Phùng: Ta là từ Giản Ký Thần Dạ Du chỗ khu trực thuộc nghe được, Giản Ký là bạn tốt của Viên Đình, hắn là từ chỗ Viên Đình nghe được”

“Viên Đình Khương Dương nói à, vậy quá nửa là thật”

“Những Ngày Gian Khổ: Ừm, Viên Đình của Thái Nhất môn tuy miệng rộng, nhưng hắn chưa từng nói láo”

So với không khí hùng hổ mắng mỏ dưới bài đăng top 20 Siêu Phàm, bên này bình luận thoải mái hơn rất nhiều, bởi vì top 1 là Phó Thanh Dương, Tể Phó Thanh Dương được xưng vô địch dưới Chúa.

Cái này không thể nghi ngờ mang đến cảm giác an toàn thật lớn cho rất nhiều hành giả tầng trung tầng dưới của Ngũ Hành minh.

Âm Cơ của Thái Nhất môn là người tình Ma Quân? Cái đệch, lần sau Loa Vua Mèo có thể phát audio cô ấy cùng Ma Quân lên giường hay không, Ma Quân tên chó này, thật sự là độc tính không cạn nha… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên có chút thương xót Phong Đô Quỷ Vương. Ừm, lấy tác phong badboy của Ma Quân, Âm Cơ này bây giờ quá nửa bởi yếu sinh hận đối với Ma Quân, mình là truyền nhân Ma Quân này phải cẩn thận cô gái này.

Chương 533: Nhặt xác (4)

Khách sạn Hoa Thái Tạ Linh Hi như tiểu thị nữ đứng ở cạnh bàn, thò đầu nhìn bảng xếp hạng, không vui nói: "Cái gì chứ, Nguyên Thủy ca ca của em mới xếp 11? Em cảm thấy giai đoạn Siêu Phàm không có ai có thể đánh thắng được hắn! Chỉ Sát cung chủ mặc váy đỏ lười biếng ngồi ở bên cạnh bàn, bàn tay trắng nõn gõ bàn phím, vừa chăm chú nhìn màn hình máy tính, vừa thản nhiên nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn không ở nơi này, thu lại một chút tác phong trà xanh của em"

Tạ Linh Hi ấm ức nói: "Chị cung chủ, sao chị nói người ta như vậy, người ta nói đều là lời thật lòng"

Chỉ Sát cung chủ thản nhiên "Ừm"

một tiếng: "Chị quên, sự trà xanh của em đã xâm nhập xương tủy, thói quen thành tự nhiên.

"Hừ!"

Tạ Linh Hi vô lực giải thích, cau cái mũi.

Lúc này, điện thoại di động Tạ Linh Hi đặt ở bên cạnh bàn vang, biểu hiện người gọi tới: Ông già.

"Bố em"

Cô cầm lấy điện thoại di động, nhỏ giọng nói một tiếng với Chỉ Sát cung chủ, đợi đối phương gật đầu, lúc này mới tiếp nghe điện thoại.

"Linh Hi à, bố sắp tới sẽ vào linh cảnh, không có thời gian đi xem thi đấu lôi đài chính phủ tổ chức. Vé vào cửa chuyển giao cho con nhé, con đi xem thay bố"

"Cảm ơn lão ba, moa c"

Tạ Linh Hi mừng rỡ. Tạ ba ba trầm ngâm một phen, nói: "À, danh sách top 20 Siêu Phàm cảnh xem chưa, có phải xảy ra vấn đề hay không, vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn xếp hạng thấp như vậy?"

Tạ Linh Hi vội nói: "Ba, Nguyên Thủy ca ca thực lực tổng hợp tuyệt đối có thể vào năm hạng đầu, cung chủ tỷ tỷ cũng cho rằng như vậy? Tạ ba ba"

Ồ”

một tiếng, lúc này mới yên tâm: “Con bé điên kia cũng cho rằng như vậy, vậy thì tốt, con lần này thay ba ba xem cho kỹ, quay đầu báo cáo theo sự thật với ba. Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu có thể vào top 3, tiệc ăn của tháng tám năm nay, ba liền gửi thư mời cho hắn, mời hắn đến trong nhà ngồi một chút.

“Hay quá!”

Tạ Linh Hi vui vẻ nói.

Chờ tắt máy, Chỉ Sát cung chủ cười lạnh nói: “Dứt khoát kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn làm người ở rể Tạ gia là được”

Tạ Linh Hi không dám đáp lời, bởi vì ánh mắt cùng chủ tỷ tỷ bất thiện. Group chém gió Bạch Hổ vệ. Quét Ngang Thiên Hạ:”

@Linh Quân, tôi vừa mới nhìn thấy trong diễn đàn có người nói chuyện Âm Cơ cùng Ma Quân, có phải thật hay không?”

Linh Quân: “.”

Quét Ngang Thiên Hạ:”

Vậy xem ra là thật, có chút thú vị, Âm Cơ tính cách lạnh như vậy, lại có thể yêu Ma Quân, còn làm ra chuyện bỏ trốn? Cậu tên Hoa công tử này hữu danh vô thực nha.”

Linh Quân: “Gái tốt yêu badboy mà, cô ấy đến nay chưa lập gia đình, trong lòng còn nhớ Ma Quân.

Ài, bị một tên cặn bã làm lỡ cả đời”

Hữu Phượng Lai Nghi: “Mặc dù tôi cũng cảm thấy Ma Quân là cặn bã bại hoại, nhưng có thể khiến một cô gái nhớ thương nhiều năm, bọn họ chắc là có chuyện cũ. Lần này thi đấu lôi đài, tôi cược hai triệu bang chủ thắng, cược một triệu Triệu Thành Hoàng thắng, thua thì ăn đất”

Linh Quân: “Cô gái này, rõ ràng không mang Nguyên Thủy Thiên Tôn của chúng ta để vào mắt. @Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Tiểu Não Phủ: “Anh đừng đổ thêm dầu vào lửa, Nguyên Thủy muốn lấy hạng nhất, độ khó quả thật lớn, tôi bỏ một triệu, cược Nguyên Thủy hạng 3.

Hạng 3? Đạo cụ phần thưởng là cái Kẹp Tóc Đáng Yêu kia? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, mình lấy cái hạng 3 này có tác dụng gì, đừng một cái kẹp tóc tạo dáng dễ thương sao?

Hắn đang muốn ở trong group lẩm bẩm vài câu, tin nhắn của dì Tiểu Viên tiến vào trước một bước: "Lại đây nhặt xác!"

Lại đây nhặt xác… Trương Nguyên Thanh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo phản ứng lại, vẻ mặt bất ngờ. âm Thi của hắn đến rồi Một rưỡi chiều, ánh mặt trời nóng bức, mặt đường giăng kín tro bụi, có ổ trâu ổ gà bốc nhiệt nóng rực, vặn vẹo không khí. Xe taxi phong trần mệt mỏi dừng ở ven đường, cách đó không xa chính là cổng chào khách sạn Vô Ngân. Trương Nguyên Thanh đeo balo hai vai, đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang mở cửa xuống xe.

"Anh bạn trẻ, muốn về Tùng Hải không? Tôi có thể chờ cậu!"

Chú tài xế thò đầu ra, nhiệt tình hướng bóng lưng của hắn hô. Mặc dù một chuyến này kiếm rất sướng, nhưng hắn còn muốn kiếm thêm một chuyến. Trương Nguyên Thanh nghĩ ngợi chút, quay đầu nói: "Tôi buổi tối trở về, nếu không ngại đợi một chút?"

"Cậu đi mạnh giỏi!"

Tài xế đạp chân ga, chạy đi. Trương Nguyên Thanh đè thấp vành mũ, sải bước xuyên qua chỗ trống đỗ xe trước cửa, đẩy ra cửa đại sảnh. Gió mát mạnh mẽ gào thét ùa đến. Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, toàn thân thư thái.

Dì Tiểu Viên đứng ở trước quầy, vẫn như cũ là áo sơ mi trắng phối hợp đồng phục âu phục màu đỏ rượu, dáng cao mà đầy đặn, ngũ quan tươi đẹp. Tiểu Viên nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Đi theo tôi!"

Nói xong, rời khỏi quầy, đi giày cao gót, Cộp cộp' đi vào bên trong khách sạn.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 534: âm Thi cường đại (1)

Thái độ cô gái này sao lại khi nóng khi lạnh… Trương Nguyên Thanh vội vàng đuổi theo, tiến vào thang máy. Hai người tới

lầu ba. Tiểu Viên từ trong túi lấy ra thẻ nhân viên, quét mở cửa phòng số 306.

“Yêu Mê Hoặc cấp 3 cậu muốn, điểm kinh nghiệm đại khái ở 30%- 60%, thực lực không tệ, là thủ lĩnh một thế lực ngâm độc ác của thành phố Kim Sơn. Việc táng tận thiên lương làm không ít”

Tiểu Viên tựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực. Trương Nguyên Thanh tiến vào phòng, thấy một người đàn ông nằm yên ở trên giường. Hắn khoảng 35 tuổi, khuôn mặt gầy, thân thể cân xứng mạnh mẽ, cơ bắp no đủ, không có bao nhiêu thịt thừa. Hắn kiểm tra một phen, xác nhận trên thân thi thể này không có ngoại thương rõ ràng, không thương cân động cốt, hài lòng gật đầu. Thân thể tương đương với tài liệu, phải hoàn hảo không tổn hao gì. Thiếu tay gãy chân khẳng định không được, khối thân thể này độ hoàn hảo rất cao. Có thể thấy được Tiểu Viên là để tâm.

“Đã chết bao lâu?”

Hắn lại hỏi.

“Tài liệu”

thời gian tử vong tốt nhất khống chế ở trong 12 giờ, nguyên nhân vì nồng độ linh thể trong thể xác lưu lại, trực tiếp quyết định phẩm chất của tài liệu.

“Sáng nay vừa săn giết”

Cô nói. Trương Nguyên Thanh một lần nữa hài lòng gật đầu, cởi balo hai vai, lấy ra hai mươi tập tiền giấy thật dày, mỗi tập 10 ngàn.

“Đây là thù lao”

Tiểu Viên ngẩn ra một phen, sắc mặt đột nhiên lạnh lùng, nói:

“Không cần thù lao, giúp cậu săn giết Yêu Mê Hoặc, là hứa hẹn của tôi. Bản thân chính là trả lại cậu nhân tình.”

Ánh mắt của cô đặt ở 200.000 tiền mặt lưu luyến không dời vài giây, sau đó kiên định dời đi.

Cô ấy cảm thấy mình là đang thương hại? Thật sự là mẫn cảm nha, một chút thiện ý đã dễ dàng chọc đến lòng tự trọng của cô

ấy. Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Nhân tình là Khấu Bắc Nguyệt nợ tôi, nên do chính hắn trả, mà bây giờ, tôi muốn trả là nhân tình nợ dì"

Tiểu Viên nhíu mày, im lặng. Khách sạn làm ăn không tốt lắm, gần đây hoàn cảnh xã hội kinh tế đình trệ, kiếm tiền khó khăn, cô muốn duy trì tiểu đoàn đội chi tiêu, thật ra áp lực rất lớn. Đoàn đội của Vô Ngân đại sự, cũng không chỉ có cô cùng Khấu Bắc Nguyệt. 200.000 tệ tiền mặt rất quan trọng.

Trương Nguyên Thanh rèn sắt khi còn nóng, cả giận nói: "Cô thay Khấu Bắc Nguyệt trả nợ nhân tình của tôi, tỏ ra tôi như là người ngoài, chẳng lẽ tôi ở trong lòng dì Tiểu Viên, còn không bằng thằng ngốc đó sao?"

"Đúng vậy!"

Tiểu Viên nói.

Trương Nguyên Thanh:".

Trong mắt Tiểu Viên hiện lên một chút ý cười, lại rất nhanh giấu đi, mặt lạnh, nói: "Nhưng cậu nói đúng, nhân tình của Khấu Bắc Nguyệt, nên do chính hắn trả. Hắn đã 16 tuổi, nên tự mình gánh vác một vài thứ"

Trương Nguyên Thanh thuận thế đưa 200 ngàn tiền mặt qua. Tiểu Viên cầm những tập tiền giấy, kéo cửa đang muốn rời khỏi, bỗng nhiên dừng lại, nói: "Tôi vốn muốn giúp cậu săn một người phụ nữ lớn tuổi, nhưng mục tiêu như vậy tương đối ít gặp, mà cậu lại giục gấp quá, lần sau muốn luyện chế âm Thi, nhớ rõ nói cho tôi biết trước nửa tháng, về phần thù lao…"

Cô cúi đầu nhìn cả đống tiền mặt trước ngực, khóe miệng nhếch lên: "Vẫn là 200.000."

Rầm! Cửa phòng đóng lại…

Cô ấy thế mà nói giỡn với mình? Hơn nữa còn là nói đùa phương diện này. Trương Nguyên Thanh trợn mắt há hốc mồm. Chẳng qua, Tiểu Viên à, tôi thích là phụ nữ trưởng thành nhiệt tình nóng bỏng, mà không phải lạnh như băng.

Vui vẻ một lát, hắn đè nén cảm xúc xuống, chuyển dời sức chú ý đến trên việc chính.

Trương Nguyên Thanh theo thứ tự từ trong ba lô lấy ra bát nhỏ sứ trắng, bút lông, chu sa, dịch lấy ra trên người cương thi, đất đen mộ hoang lắng đọng âm khí, hết thảy đổ vào bát sứ trắng nhỏ, lại dùng cán bút quấy rất nhanh. Không bao lâu, vật thể trong bát lẫn lộn thành vật chất nâu đen sền sệt như nước tương.

Hắn đi đến bên giường, dùng Lưỡi Dao Khát Máu cắt qua quần áo trên thân thi thể, một tay bưng bát, một tay cầm bút, chấm mực, phác họa vẽ linh triện ở trên thân thể vị Yêu Mê Hoặc này. Người ta sau khi chết, linh thể sẽ từng bước tiêu tán, trong quá trình này, linh thể tuy lưu lại ở thân thể, nhưng thực tế đã chia lìa với thân thể.

Tựa như quan hệ của bát cùng chén, nước ở trong chén, nhưng không phải một thể với cái chén.

Cho nên, bước thứ nhất luyện chế âm Thi, là để linh thể còn sót lại trong cơ thể một lần nữa dung hợp với thân thể.

Như vậy mới có thể luyện chế ra âm Thi có trí lực thấp. âm Thi không có linh trí tương đương với con rối không thể động đậy, ý nghĩa không lớn. Mặt khác, linh thể cùng thân thể sau khi kết hợp, sẽ giữ lại bộ phận thuộc tính, bình thường là kỹ năng bị động nào đó. Yêu Mê Hoặc giai đoạn Siêu Phàm chỉ có một cái bị động - Cuồng Bạo!

Trương Nguyên Thanh ngưng tụ tinh lực, hết sức chuyên chú, mỗi một nét bút đều khắc cực kỳ cẩn thận, trừ linh triện khắc họa không thể xảy ra sai lầm, tiếp đó chính là mỗi một nét bút đưa vào thái âm lực đều phải giống nhau. Thái âm lực đưa vào không đồng đều, sẽ dẫn tới kết cấu trận pháp mất cân bằng, thất bại trong gang tấc.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 535: âm Thi cường đại (2)

Hơn mười phút sau, linh triện khắc họa xong, từng nét chú văn vặn vẹo, không giống nhau, hài hòa mà có quy luật nối tiếp cùng một chỗ, tạo thành một cái trận pháp tà dị lại giàu mỹ cảm. Trương Nguyên Thanh rõ ràng cảm nhận được linh tồn

lưu bên trong thi thể, đang từng chút một dung nhập máu thịt, trở về khối thể xác đã sớm lạnh lẽo này.

“Thành công rồi!”

Trương Nguyên Thanh thở phào một hơi, vẻ mặt đầy vui sướng.

Tuy linh triện là kỹ năng thiên phú của Thần Dạ Du, nhưng linh triện nắm giữ chỉ là cơ sở, có thể thành công trong một lần hay không, dựa vào là độ thuần thục. Ở phương diện này, tân thủ cùng lão điểu chênh lệch là rất lớn. Trương Nguyên Thanh lần đầu tiên luyện chế âm Thi, hít sâu một hơi, lại từ trong ba lô lấy ra hai Ống nghiệm thủy tinh, phân biệt chứa chất lỏng màu tím cùng màu đỏ. Chất lỏng màu tím là máu một con âm vật cường đại, sản xuất từ linh cảnh riêng của Thần Dạ Du.

Chất lỏng màu đỏ là một loại chất lỏng thực vật tên là “Huyết Thủ hoa”, ẩn chứa sinh mệnh lực cường đại. Thứ trước dùng để tẩm bổ âm Thi, giao cho nó sát khí cùng âm khí. Thứ sau là để thi thể lạnh lẽo tỏa sáng sinh cơ, để các khớp xương không cứng ngắc nữa, để cơ thịt khôi phục mềm dẻo. Lý giải càng thêm thông tục, chính là dầu bôi trơn để bánh răng gỉ sét một lần nữa chuyển động. Cuối cùng, Trương Nguyên Thanh lấy ra một viên thạch anh trong suốt như hổ phách, trong toàn bộ tài liệu, cái này là đắt nhất, giá trị hai triệu. Nó là tài liệu trong linh cảnh riêng của Thổ Quái, ẩn chứa linh lực thuộc tính thổ cường đại, hơn nữa có tính bao dung rất mạnh, có thể dung hợp với đại bộ phận sự vật. Thuộc tính hắn lựa chọn cho âm Thi là “thổ”, đây là ý tưởng rất sớm trước đây đã quyết định, trải qua một phen cân nhắc kỹ càng. Yêu Mê Hoặc là kẻ thiện chiến, năng lực cận chiến ở trong các nghề nghiệp lớn cầm cờ đi trước, nhưng năng lực tự lành cùng sức phòng ngự trung dung là điểm yếu của Yêu Mê Hoặc. Ở giữa sức tự lành cùng lực phòng ngự, Trương Nguyên Thanh lựa chọn cái sau.

Bởi vì âm Thi sẽ không mỏi mệt, sẽ không đau đớn, sức tự lành tỏ ra hơi yếu, lực phòng ngự thì khác.

Làm một con rối, một món công cụ, nó là sẽ xuất hiện hư hao. Đặc biệt gặp phải đối thủ thực lực mạnh, bị người ta lột da rút gân cũng có khả năng. Như vậy, âm Thi liền báo hỏng. Trương

Nguyên Thanh đổ chất lỏng màu tím cùng màu đỏ vào cái bát nhỏ, trộn với chất lỏng sên sệt, vội vàng quấy vài cái.

Bút lông chấm chất lỏng pha loãng, hắn bắt đầu khắc trận pháp ở trong phòng. Đáng nhắc tới, sàn nhà khách sạn trải là ván gỗ cùng gạch. Nếu đổi thành thảm đỏ, Trương Nguyên Thanh phải trợn tròn mắt rồi. Độ khó khắc trận pháp so với vẽ ở trên thi thể phức tạp hơn, cũng khó hơn. Vì cam đoan không xảy ra sai lầm, Trương Nguyên Thanh vẽ cực kỳ thong thả.

Dù sao tài liệu chỉ có một phần.

Nửa tiếng sau, hắn lau mồ hôi trên đầu, thế mà có loại cảm giác hư thoát lúc còn nhỏ liều mạng một ngày xếp gỗ, rốt cuộc đại công cáo thành. Trương Nguyên Thanh nâng thi thể Yêu Mê Hoặc lên, nhẹ nhàng đặt ở giữa trận pháp, tiếp theo đặt thạch anh ở ngực thi thể.

“Thành bại ở một lần hành động này!”

Hắn lui về rìa trận pháp, bàn tay nhẹ nhàng đặt ở một góc, đưa thái âm lực vào cuồn cuộn không dứt. Trong nháy mắt, trong phòng nổi từng trận gió âm, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, từng chú văn khô cạn, sáng lên ánh sáng yếu ớt màu tím, màu đen cùng màu đỏ.

Ánh sáng đen, tím dung nhập thi thể ngưng tụ thành âm sát khí, ánh sáng đỏ tẩm bổ thi thể, để làn da trắng bệch tỏa ra sức sống. Thấy thế, Trương Nguyên Thanh lập tức tăng thêm thái âm lực vận chuyển. Ba màu đen, tím, đỏ tăng vọt, lao lên trần nhà, rực rỡ đẹp đẽ. Thạch anh ở ngực thi thể giống như một khối kem hòa tan, bị âm Thi hấp thu. âm Thi nằm ở giữa trận pháp bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt âm trầm hung bạo, một luồng lực lượng mạnh mẽ vô cùng từ trong cơ thể nó tỏa ra, hóa thành gió âm thổi bức rèm, ga giường lên.”

“Thành công rồi!”

Trương Nguyên Thanh vui mừng quá đỗi. Không, còn thiếu một bước cuối cùng. Hắn bước vào trận pháp, cắn rách đầu ngón tay, ở trán âm Thi vẽ một cái trận vòng tròn. Trận vòng tròn vừa thành hình, liền ẩn vào trong cơ thể âm Thi, mà trong thức hải của Trương Nguyên Thanh đã có thêm một trận pháp hình tròn giống như đúc. Đây là dấu ấn của chủ nhân, đồng

thời cũng là trung gian thao túng âm Thi. Dấu ấn này có hai tác dụng, một là hướng âm Thi hạ đạt chỉ lệnh, sai khiến nó đi hoàn thành nhiệm vụ nào đó, nhưng chỉ có thể là nhiệm vụ tương đối đơn giản cùng thô thiển, ví dụ như giết địch. Mà mệnh lệnh cần hàm lượng kỹ thuật, âm Thi trí năng thấp liền không thể hiểu cùng chấp hành, ví dụ như vẽ tranh.

Hai là lấy dấu ấn làm trung gian, tiếp quản thân thể âm Thi, như thao túng linh phó thao túng nó, dưới loại trạng thái này, âm Thi có thể làm ra các loại thao tác tinh tế.

Chương 536: âm Thi cường đại (3)

"Xem xem gã này bảo lưu lại các năng lực nào, thạch anh lại giao cho nó thuộc tính gì?"

Lúc này, Trương Nguyên Thanh tập trung tinh lực, phân ra một phần ý niệm, dung nhập dấu ấn trong thức hải.

Ngay sau đó, hắn cảm giác mình bị "bổ ra", hắn cảm giác được hai mình, có được hai thân thể, đồng thời, hắn xuyên qua thị giác của âm Thi, thấy mình mặc quần soóc ống bó cùng áo thun màu trắng. Loại cảm giác này cũng không xa lạ, khi hắn nhập vào Tiểu Đậu Bỉ, cũng là như thế.

"Cái đệch, thể trạng âm Thi so với bản thể mình còn mạnh hơn."

Sau khi làm rõ thuộc tính của âm Thi, Trương Nguyên Thanh chấn động.

Đầu tiên là thể phách của âm Thi, làm Yêu Mê Hoặc cấp 3, tố chất thân thể so với bản thể trước mắt còn mạnh hơn, hơn nữa Trương Nguyên Thanh từ trong thân thể này cảm nhận được một luồng ý chí chiến đấu rục rịch. Giống như hắn sinh ra chính là muốn chiến đấu, khát vọng cùng tự tin đối với chiến đấu, là thứ thân thể ban đầu của Trương Nguyên Thanh không có.

"Như là bị áp đặt thiên phú chiến đấu. Đây là trạng thái bình thường của Yêu Mê Hoặc sao?"

Tiếp theo là thuộc tính, bị động gặp máu cuồng bạo bảo tồn lại, đây cũng là kỹ năng bị động duy nhất của Yêu Mê Hoặc.

Mê Hoặc cùng Đánh Dấu làm kỹ năng chủ động, đã trở về linh cảnh.

Nhưng thật sự khiến Trương Nguyên Thanh vui sướng là ba thuộc tính thạch anh giao cho:

Một, khi chiến đấu, âm Thi có thể chủ động hấp thu lực lượng đại địa, tăng cường sức bền, không cần chủ nhân lấy thái âm lực nuôi dưỡng. Đáng nhắc tới, âm Thi cũng là có cực hạn, không phải là động cơ vĩnh cửu, sau khi thái âm lực trong cơ thể tiêu hao hết, cần chủ nhân một lần nữa rót vào.

Hai, lực phòng ngự da thịt tăng cường.

Dù chưa đạt tới mức mình đồng da sắt, nhưng lưỡi dao, viên đạn bình thường, khó có thể tạo ra hiệu quả đối với nó.

Ba, triệu hồi giáp đá.

Thuộc tính này là kỹ năng chủ động, âm Thi có thể mang linh lực thuộc tính Thổ trong cơ thể chứa đựng chuyển hóa thành giáp đá đao thương bất nhập, duy trì ba phút. Giáp đá lực phòng ngự rất mạnh, cho dù gặp được kẻ cùng cấp bậc, đạo cụ nghề nghiệp Yêu Mê Hoặc am hiểu phá giáp, cũng có thể ngăn cản một phút đồng hồ.

“Nếu không sử dụng đạo cụ, cảm giác âm Thi so với bản thể mình còn mạnh hơn một chút, khó trách bọn họ nói, Thần Dạ Du có được âm Thi cùng Thần Dạ Du trần trục là hai việc khác nhau. Khó trách đám Học Sĩ kia xếp mình hạng .

11Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

Lại nhịn không được nghĩ, vị Triệu Thành Hoàng xếp thứ nhất kia, có được một âm Thi cấp 4, chiến lực mạnh bao nhiêu?

Cho dù âm Thi mất đi đại bộ phận kỹ năng cảnh giới Thánh Giả, nhưng chỉ cần giữ lại một hạng, bằng vào thể trạng Thánh Giả, hầu như có thể nghiền áp tuyệt đại bộ phận Siêu Phàm. Mà cái này còn chưa tính sức chiến đấu của bản thân Triệu Thành Hoàng. Trước đó là mình quá mức tự tin, cũng may nay mình cũng có được âm Thi, chênh lệch đã ngắn lại. Qua hai ngày nữa chính là thi đấu lôi đài, đến lúc đó mang theo âm Thi của mình lóe sáng ra sân. Hắn tràn đầy lòng tin mang theo âm Thi rời khỏi phòng, vào thang máy xuống lầu một. Tiểu Viện trước quây nghe được động tĩnh, liếc qua. Cô dừng lại một

chút ở trên thân âm Thi sát khí dọa người, thản nhiên nói: “Cậu tốt nhất kiếm cho hắn một cái kính râm, một cái khẩu trang. Cậu cũng không muốn đi ở trên đường bị nhân viên trị an đòi xem căn cước nhỉ? Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn âm Thi, sờ cằm: “Có đạo lý!”

“Đúng rồi, tôi còn chưa đặt tên cho hắn đâu. Dì Tiểu Viên, có đề nghị gì không?”

Tiểu Viên trào phúng nói: “Cứ gọi là Vong Giả số 1. Phù hợp thẩm mỹ của cậu.”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: “Tên rất hay, cứ quyết định như vậy?

Linh phó tên Tiểu Đậu Bỉ, âm Thi tên Vong Giả số 1, mọi người đều có tương lai sáng sủa. Tiểu Viên: “.”

“Dì Tiểu Viên, ngày kia chính là thi đấu lôi đài, chờ tôi đoạt giải nhất đi. Ừm, vào top 3 khẳng định không có vấn đề”

Trương Nguyên Thanh chưa nói chắc ăn quá. Tiểu Viên nhìn hắn một cái: “Cậu có thể vào năm hạng đầu đã không tệ rồi”

“Cược một chút?”

Trương Nguyên Thanh không phục.

“Cược gì”

Tiểu Viên tiếp chiêu. Nếu là tiểu hoàng thúc, tiền đặt cược khẳng định là hẹn hò, hôn môi, nhưng mình là người đứng đắn. Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: “Người thua lên giường với người thắng!”

Sau đó hắn liền cùng âm Thi bị Tiểu Viên ném ra khỏi khách sạn.

“Chỉ đùa một chút thôi, thật là..”

Trương Nguyên Thanh xám xịt bỏ chạy.

Hai ngày sau, sáng sớm.

Trương Nguyên Thanh ăn xong bữa sáng, rửa mặt xong, trở lại phòng, khóa trái cửa, từ trong tủ quần áo triệu ra âm Thi Vong Giả số 1, đeo túi, đựng Loa Vua Mèo, yên lặng chờ đợi chín giờ đến.

Căn cứ tổ chức thông báo, phương thức tiến vào thi đấu lôi đài giống với vào phó bản, chỉ cần ở nhà chờ đợi tiếng linh cảnh nhắc nhở có thể. Khai mạc là chín giờ sáng.

Chương 537: Ai là Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)

“Đợi một chút”

Trương Nguyên Thanh bỗng nhớ tới một sự kiện, nếu Âm Cơ kia thật là người tình của Ma Quân, khẳng định từng thấy Loa Vua Mèo. Dù sao đạo cụ này không thể thu vào ô vật phẩm. Nếu bị cô ấy phát hiện mình có được Loa Vua Mèo, tuy nói không đến mức bởi vậy nhận định mình là truyền nhân Ma Quân, nhưng khẳng định sẽ nghi ngờ, sẽ hỏi, vướng vào phiền toái. Nghĩ đến đây, hắn vội vàng cởi túi xuống.

Ngài vẫn là tiếp tục nằm ở trong ngăn kéo đi, ài, tổn thất một món đạo cụ phụ trợ mạnh… Hắn tiếc hận nghĩ. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, rốt cuộc đã tới chín giờ.

Đinh!

Bên tai vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở quen thuộc, sau đó, Trương Nguyên Thanh nghe được giới thiệu nội dung phó bản: “Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Lôi Đài Sinh Tử”, mã số: 3371”

“Cấp bậc độ khó: chưa biết “Loại hình nhiều người (loại không tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến: ở trên lôi đài quang minh chính đại đánh bại kẻ địch, tỷ võ luận bàn, điểm đến là dừng”

“Ghi chú: vật phẩm phi linh cảnh không thể mang vào”

“Giới thiệu linh cảnh số 3371: linh cảnh này là linh cảnh riêng của bang phái “Bạch Hổ binh chúng”

đã bị tiến công chiếm đóng”

Trương Nguyên Thanh lấy tay bắt lấy bả vai “Vong Giả số 1”, thầm đếm thời gian, lúc đếm tới ba mươi, cảnh vật trong phòng vặn vẹo như sóng nước, một giây sau, hắn thấy bầu trời

xanh thẳm. Thấy sân bãi tương tự đấu thú tràng cổ đại, thấy bốn phía, đối diện, đồng nghìn nghịt tất cả đều là người, mà các hành giả chính phủ bên cạnh, hắn cũng không quen biết.

Nghĩ hẳn là bị phân phối ngẫu nhiên đến vị trí này.

Trong nháy mắt, hắn như đặt mình trong sân thể dục náo nhiệt, bốn phương tám hướng đều là khán giả nhiệt tình tăng vọt, khác nhau chỉ ở lôi đài này, là do tảng đá đắp lên, phục cổ, cũ kỹ, giống như đấu thú tràng cổ đại, mà trong tay khán giả cũng không có bảng cỗ vũ cùng gậy huỳnh quang. Tiếp đó chính là, trường hợp cực kỳ yên tĩnh, tuy nhân số rất nhiều, nhưng mọi người ăn ý bảo trì im lặng, nhìn tên kiếm khách che giáp kia trên quảng trường bên dưới.

Đó là một người đàn ông dáng người ngang tàng, mặt đẹp như ngọc, để râu ngọc, tập hợp anh tuấn, dương cương, thành thục ở trên thân một người. Bên hông hắn treo một thanh bảo kiếm, ngạo nghễ đứng ở trong sân.

Đây là người dẫn chương trình? Rất đặc sắc đấy… Trương Nguyên Thanh nhìn vài lần, trong lòng không biết sao sinh ra tâm lý kính sợ đối với kiếm khách che giáp, có loại cẩn thận chặt chẽ lính đầu to gặp được tướng lĩnh. Hắn lập tức nhận ra nghề nghiệp của đối phương –- Thám Báo! Về phần cấp bậc, Thánh Giả hay là Chúa Tể, hắn không phân biệt rõ.

Lúc này, kiếm khách che giáp mở ra lòng bàn tay, ánh sáng trắng tỏa ra, một cuốn da dê cũ kỹ xuất hiện. Hắn nhẹ nhàng tung cuộn da dê lên, trong tiếng "Soạt, cuộn da dê cho mở ra trên bầu trời, tiếp đó cố định.

Trương Nguyên Thanh nheo mắt, thử thấy rõ cuộn da dê kia, nhưng nó bao trùm thánh quang trắng xóa, làm người ta không thấy rõ nội dung trên quyển trục.

Tiếng của kiếm khách che giáp vang lên, quanh quẩn ở trên không quảng trường: "Các vị, đọc theo tôi!"

"Ta, thể, tuyệt đối không mang chi tiết nhìn thấy trên thi đấu lôi đài, lấy bất cứ phương thức nào, tiết lộ cho bất luận kẻ nào."

Tiếng hắn vang vọng mạnh mẽ, ẩn chứa uy nghiêm khiến người ta không thể từ chối. Trong lòng Trương Nguyên Thanh

run lên, không tự chủ được, không chịu khống chế đọc ra: "Ta, thề, tuyệt đối không mang chi tiết nhìn thấy trên thi đấu lôi đài, lấy bất cứ phương thức nào, tiết lộ cho bất luận kẻ nào"

Hắn biết đây là năng lực của Thám Báo đẳng cấp cao, làm người ta không tự giác phục tùng.

Vô Số người đồng thời đọc ra câu này, vô số thanh âm hội tụ cùng một chỗ, như dòng lũ cuồn cuộn, cực kỳ hoành tráng. Kiếm khách che giáp tiếp tục nói: "Ta, thề, tuyệt không mang người nhìn thấy trên thi đấu lôi đài, mang tướng mạo người đó, lấy bất cứ hình thức nào tiết lộ cho bất luận kẻ nào."

Mọi người: "Ta, thề, tuyệt không mang người nhìn thấy trên thi đấu lôi đài, mang tướng mạo người đó, lấy bất cứ hình thức nào tiết lộ cho bất luận kẻ nào."

Cuộn da dê kia trên không trung chấn động "Ông", thánh quang trắng xóa nhộn nhạo ra như gợn sóng, trong cõi nào đó, tựa như có quy tắc được thành lập, bất cứ người nào vi phạm lời thề, đều phải chịu trừng phạt nghiêm khắc. Kiếm khách che giáp hài lòng gật đầu, lại mở ra lòng bàn tay, cuộn da dê trên không trung tự cuộn mình lại, nhẹ nhàng trở xuống trong tay.

Món đạo cụ vừa rồi, hình như là đạo cụ một nghề nghiệp tên là "Kỵ Sĩ"

của nước ngoài, năng lực ký kết khế ước rất rõ ràng không thể lộ ra chi tiết, chỉ là thuộc tính đạo cụ loại chi tiết này đi. Bề ngoài cũng bị cấm chỉ truyền bá, chính phủ cân nhắc rất chu toàn.

Chương 538: Ai là Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)

Lúc Trương Nguyên Thanh suy tư, tiếng kiếm khách che giáp kia lại lần nữa vang lên "Lễ khai mạc kết thúc, hai mươi phút sau, bắt đầu ghép ngẫu nhiên danh sách đối chiến hôm nay, mỗi người mỗi ngày, có một lần cơ hội lui ra giữa đường, đọc ra chữ trên tấm thẻ trong tay tôi là được"

Trương Nguyên Thanh nheo mắt nhìn, kiếm khách che giáp đã giơ lên cao thẻ gỗ trong tay, bên trên khắc là hai chữ "Trở về".

“Trở về?”

Một thanh niên thô kệch bên người Trương Nguyên Thanh, sau khi thấy rõ từ ngữ trên thẻ gỗ, theo bản năng đọc ra. Một giây sau, hắn biến mất tại chỗ. Thằng ngốc này là Hỏa Sư nhỉ? Trương Nguyên Thanh trợn mắt cứng lưỡi, vội vàng xao động, lỗ mãng, làm việc theo thói quen dựa vào bản năng, mà không có đầu óc. Quá nửa chính là Hỏa Sư.

Kiếm khách che giáp tiếp tục nói: “Kẻ lui xuống giữa chừng, cùng ngày không thể vào lôi đài nữa.”

Cái này… Trong lòng Trương Nguyên Thanh đồng tình người anh em kia một giây.

Kiếm khách che giáp nói xong, đi về phía vị trí nào đó hàng đầu tiên.

Lúc này, “đấu trường”

yên tĩnh mới vang lên sóng âm ồn ào, có người phất tay gọi đồng bạn quen biết, có người lớn tiếng hô tên bạn bè, mọi người liên tiếp đổi vị trí, đi về phía bạn bè, người yêu. Ồ, bây giờ là thời gian tự do hoạt động, có thể đổi vị trí? Trương Nguyên Thanh lập tức đứng lên, nhìn xung quanh.

Rốt cuộc, vị trí bên trái hắn, chỗ có chút xa xôi, đã nhìn thấy Quan Nhã.

Tuy ở đây soái ca mỹ nữ như mây, nhưng dáng người, dung mạo Lão tài xế, vẫn như cũ xuất sắc như vậy, rất dễ dàng nổi bật hẳn lên. Quan Nha giờ phút này đang mặt đầy nụ cười vẫy tay với phương hướng nào đó, tư thái cười tươi như hoa kia, biểu hiện ra trong lòng vui sướng. Cô ấy đang chào hỏi với ai? Trương Nguyên Thanh thuận thế nhìn lại, đó là một ngự tỷ thành thục mặc áo thun màu đen, quần bò bó sát người màu lam nhạt, trang điểm kiểu khói, vòng tai bạc, ngũ quan tươi tắn.

Là Nữ Vương à! Hắn nhẹ nhàng thở ra.

Trương Nguyên Thanh lập tức đứng dậy, tới gần Lão tài xế.

“Chị Quan Nhã!”

“Ồ, chị vừa rồi còn đang tìm cậu đây, kết quả nhìn thấy Nữ Vương trước”

Quan Nhã thấy hắn tìm đến, mắt sáng ngời, lộ ra nét vui sướng.

Mà lúc này, Nữ Vương vẫy tay hồi lâu, nhưng không có chút dự tính đi qua, đôi mắt sáng nở rộ thần thái, bỏ qua đồng bạn bên cạnh, chạy bước nhỏ tới. Quan Nhã nói: "Chị vẫy cả buổi, Nữ Vương tuy nhiệt tình đáp lại chị, nhưng chị có thể từ trong biểu cảm nhỏ bé của cô ấy suy luận ra cô ấy không muốn tới đây, không muốn bỏ qua đồng bạn, cảm thấy chỉ cần lúc chào hỏi với chị, biểu hiện ra đủ nhiệt tình cùng vui vẻ thì có thể ứng phó xong với chị. Kết quả cậu vừa tới, cô ấy liền lon ton tới đây"

Chị nói cái này là muốn biểu đạt cái gì, biểu đạt tình chị em nhạt như nước ốc giữa các người sao? Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm.

"Hi, Nguyên Thủy, đã lâu không gặp!"

Nữ Vương dừng bước, yểu điệu đứng lại, nụ cười tươi tắn.

"Oh, Nữ Vương đại nhân của tôi, nhiều ngày không gặp, càng ngày càng xinh đẹp, cô còn tiếp tục đẹp như vậy, tôi sẽ nhịn không được theo đuổi chị mất"

Trương Nguyên Thanh dâng lên ca ngợi chân thành. Đồng thời, trong lòng hắn an tâm một phen, sợ nhất Nữ Vương hô một tiếng: "Nguyên Thủy Thiên Tôn".

Vậy người xung quanh vây xem đông lắm.

Mà từ đồng thanh "Nguyên Thủy"

nhiều lắm, rất khó trực tiếp liên tưởng đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nữ Vương cười tươi, thoải mái ngồi xuống ở bên cạnh Trương Nguyên Thanh.

"Vừa rồi người mặc khôi giáp kia là ai?"

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn về phía Quan Nhã bên trái. Ánh mắt Lão tài xế nhìn phương xa, góc nghiêng khuôn mặt đẹp như tiên trên trời, nhưng cũng lạnh như băng, tựa như chưa nghe thấy hắn nói. Tự dưng thái độ với mình… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ. Nữ Vương bên phải "khéo hiểu lòng người"

mở miệng: “Vị kia là trưởng lão phân bộ Tùng Hải các người, ồ, hẳn là vậy, năm trước thi đấu lôi đài cũng là hắn chủ trì”

Ánh mắt cô nhìn về phía dưới, nhìn về phía vị trí hàng thứ nhất, nói: “Vị trí hàng thứ nhất, ngồi đó tất cả đều là nhân vật cấp trưởng lão, nhưng tôi chỉ biết Thái Nhất môn Hồng Anh trưởng lão, Tôn trưởng lão, tỉnh Tán Trang Phù Sinh trưởng lão, Thủy Di trưởng lão, cùng với Tùng Hải Cẩu trưởng lão, vị trưởng lão dẫn chương trình kia tôi biết, nhưng không biết ID linh cảnh”

Làm cán bộ cơ sở, số lượng trưởng lão cô biết có hạn. Trương Nguyên Thanh thò đầu nhìn qua, hàng thứ nhất ngồi ít nhất mười hai vị trưởng lão, số lượng nhiều đến khoa trương, hơn nữa, đây còn chỉ là một bộ phận đến đây. Trường hợp nhiều nhân vật lớn như vậy hội tụ, một năm chỉ có một lần, quả thật làm người ta kích động.

“Năm vị minh chủ có hay không?”

Trương Nguyên Thanh tò mò nói. Nữ Vương lắc đầu: “Năm vị minh chủ rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, đừng nói hành giả giai đoạn Siêu Phàm chúng ta, dù là rất nhiều chấp sự, cũng chưa từng gặp”

Trương Nguyên Thanh có chút thất vọng, nhưng lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Chương 539: Ai là Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)

Đang nói, lại một thanh âm bất ngờ vui vẻ truyền đến: “Nguyên Thủy ca ca!”

Trong thanh thúy xen lẫn giòn tan nũng nịu. Trương Nguyên Thanh không quay đầu cũng biết là ai.

Tạ Linh Hi hôm nay ăn mặc rất giống em gái nhà bên rất thanh thuần, giày converse màu trắng, quần bò ống bó nhạt màu, áo thun màu trắng, trên mái tóc xõa ra trùm một cái tai nghe kiểu đội đầu tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật.

“Em cũng đến rồi?”

Trương Nguyên Thanh nụ cười đầy mặt vẫy tay. Tạ Linh Hi lại chưa lập tức đi qua, đôi mắt linh động đảo qua đảo lại, nhìn về phía Nữ Vương tươi đẹp hào sảng, dịu dàng nói: "Chào chị, em có thể ngồi ở bên cạnh Nguyên Thủy ca ca không?"

Tư thái mềm mại thanh thuần làm người ta theo bản năng muốn che chở. Nữ Vương chần chờ một phen, nhấc mông lên, yên lặng xê dịch ra bên ngoài. Tạ Linh Hi vui vẻ nói: "Cảm ơn chị"

Cái mông nhỏ chen vào giữa hai người, thân mật ôm cánh tay Trương Nguyên Thanh. Nữ Vương có chút thất vọng, Quan Nhã càng thêm lạnh lùng.

"Nguyên Thủy ca ca, em là đi ké thư mời của ba ba tới, loại trường hợp lớn này, không phải thế gia nhà nước, chỉ có số ít nhân vật địa vị cao có thể tham gia, ba em sắp tới phải vào phó bản, liền hời cho em rồi."

"Nguyên Thủy ca ca, đợi vào thu, tới nhà em ăn cua đi, tiệc cua Tạ gia em rất ít mời người ngoài, nhưng ba em chỉ tên nói họ yêu cầu anh ghé chơi đó"

Tạ Linh Hi nói không chừng..

Nữ Vương bên cạnh cả kinh, bắt đầu đánh giá cô gái nhỏ bộ dáng học sinh cấp 3. Đây là người Tạ gia? Nói tới, cô cũng là người tỉnh Tán Trang.

"Em gái nhỏ, em là người nhánh nào Tạ gia thế?"

Nữ Vương nhịn không được hỏi.

"Chị, ba em là gia chủ Tạ gia."

Tạ Linh Hi vẫn duy trì hình tượng ngây thơ rực rỡ.

Dòng chính Tạ gia? Nữ Vương chấn động.

Tạ gia đại tiểu thư, sùng bái si mê Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy? Nàng hơi sụp mí mắt xuống, lặng lẽ không nói.

Người linh cảnh thế gia không thuộc nhà nước cũng tới rồi… Trương Nguyên Thanh giật mình, hỏi: "Em gái, em xem xem, em gái gia chủ Chu gia, có đến hay không? Chính là vợ trước của Xích Nguyệt An"

Tạ Linh Hi "Vâng"

một tiếng, lập tức đứng dậy, hết nhìn đông tới nhìn tây, nghiêm túc xem xét đám người "đầy khắp núi đồi"

Sau một hồi, cô bất ngờ "Nha"

nói: "Người kia người kia, chính là cô ấy".

Trương Nguyên Thanh theo phương hướng cô chỉ tay, nheo mắt lại, cố gắng nhìn. Cách quá xa, căn bản không phân biệt rõ cô chỉ là ai.

Ừm, cô gái kia từng được Ma Quân dạy dỗ, khẳng định là cực có nhan sắc, chúng ta có thể nghi ngờ nhân phẩm của Ma Quân, nhưng không thể nghi ngờ xu hướng của hắn. Trương Nguyên Thanh bằng vào cảm giác, ở trong mảng biển người đó, tìm được một mục tiêu. Đó là một cô gái nở nang mặc váy trắng, cách quá xa thấy không rõ ngũ quan, nhưng loại khí chất quyến rũ ung dung đó, cho người ta cảm giác rất khác.

Tìm cơ hội thử cô ta một phen? Xem cô ta đối với Đồng Tước lâu, đối với Xích Nguyệt An là phản ứng thế nào? Hay là nhận mặt, trước nhìn quen mắt một chút, tạm thời án binh bất động? Trầm ngâm một lát, Trương Nguyên Thanh quyết định lựa chọn cái sau, chuyện đối phó đại tiểu thư Chu gia không vội, như thế nào cũng phải chờ hắn tấn tháng Thánh Giả.

Hắn không bại lộ gì dời ánh mắt đi.

Lúc này, thời gian hai mươi phút còn có dư, ghép ngẫu nhiên chưa bắt đầu, nhưng đại bộ phận người đã tìm được đồng bạn của mình, trường hợp chạy ngược chạy xuôi dần bình tĩnh, chỉ có số ít người còn đang đi dạo lung tung. Trương Nguyên Thanh nghe thấy phía sau cách đó không xa truyền đến hai cô gái đè nén hưng phấn nói chuyện với nhau: "Người kia, người kia chính là Tiền công tử Phó Thanh Dương, người mặc âu phục trắng kia, quá đẹp trai rồi!"

"Còn có Hoa công tử, nghe nói Hoa công tử là người rất dịu dàng, khéo hiểu lòng người, hiểu lòng phụ nữ nhất, yêu hắn là chuyện mỗi nữ nhân đều hướng tới"

"A? Tôi nghe nói hắn là công tử đào hoa, rất chăm chỉ đổi bạn gái"

"Cô biết cái gì, thật sự tốt đẹp, từ trước tới giờ đều không phải thiện trường địa cửu, mà là từng có được"

Tiếng nói nhỏ tương tự xảy ra ở các nơi, tìm kiếm nhân vật cấp ngôi sao là bản năng của quần chúng.

“Người tóc đỏ kia chính là Khương Cư nhỉ, không xong, tôi bắt gặp ánh mắt hắn, tôi cảm giác hắn muốn đánh ta.”

“Ồ, bên cạnh hắn còn có một cô gái nhỏ tóc đỏ, có phải Khương Tinh Vệ hay không nhỉ?”

“Ha ha, ông lão Thổ Địa Công vẫn là tinh thần phấn chấn như vậy, càng già càng dẻo dai”

“Phong Đô Quỷ Vương ở đâu, người chỉ cho ta nhìn xem”

“Kìa, người kia phía sau Hồng Anh trưởng lão”

“Thì ra là hắn à, không tuấn tú lắm, nhưng khí tràng thật mạnh, vừa rồi ta chỉ chú ý tới hắn, Thái Nhất môn bên kia nhiều người như vậy, chỉ có hắn làm người ta không tự giác chú ý

Chương 540: Ai là Nguyên Thủy Thiên Tôn (4)

“Vậy bên cạnh hắn chính là Âm Cơ rồi. Cần gì che mặt, ta muốn nhìn xem người tình của Ma Quân đẹp bao nhiêu?
“Đừng nhắc Ma Quân, người tìm chết à?”

“Gã âm nhu mặc đồ cổ trang kia có phải âm Si hay không? Bộ dáng thật ra rất tuấn tú, nhưng chị đây thích dương cương chút”

“A, chẳng lẽ chị thích Hỏa Sư Mỹ nam tử âm nhu mới tốt, chết mất”

“Triệu Thành Hoàng ở kia, ta nhìn thấy Triệu Thành Hoàng, vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, đi tìm hắn xin kí tên có thể bị từ chối hay không?”

“Trên người Triệu Thành Hoàng có khí chất cao quý, tuy đại bộ phận Thần Dạ Du cấp 3 đều có khí tràng tương tự, nhưng hắn đặc biệt nồng đậm”

“Đáng tiếc ta sợ ma, bằng không nhất định theo đuổi hắn?
“Tôn Miểu Miểu cũng quá đẹp rồi nhỉ, ta thích cô nương mặt

tròn, rất ngọt ngào rất đáng yêu"

"Xinh đẹp thì thôi, thiên phú còn cao như vậy. Muốn mà không thể chạm tới, đáng giận"

"Đó là Thanh Tùng Tử, đó là Tốt Qua Sông, đó là Thiên Hạ Quy Hỏa… Nguyên Thủy Thiên Tôn ở nơi nào, ta tìm không thấy hắn"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn là người mới, người từng gặp hắn không nhiều, thật muốn thấy nhân vật vượt qua hai cái linh cảnh cấp S"

Làm nhân vật trong truyền thuyết, tuy ở trong danh sách top 20 thứ hạng không cao, nhưng người tìm kiếm Nguyên Thủy Thiên Tôn có rất nhiều. Trở thành Linh Cảnh Hành Giả không đến ba tháng, đã lên tới cấp 3, từ sau khi xuất đạo, liên tục vượt qua cấp bậc S, cấp A yêu cầu cao độ, đánh chết Lý Hiển Tông hung danh hiển hách. Dưới rất nhiều quầng sáng, xếp thứ tự 11, cũng không thể chèn ép sự tò mò của đám hành giả các phân bộ đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn. Đáng tiếc người này xuất đạo quá ngắn, mặc dù hành giả nhà nước bản địa Tùng Hải, cũng có rất nhiều người chưa từng gặp hắn. Trương Nguyên Thanh cũng đang nhìn tuyển thủ cấp ngôi sao, trọng điểm là Thái Nhất môn bên kia. Thần Dạ Du của Thái Nhất môn rất dễ tìm, ngồi ngay ở phía sau Tôn trưởng lão cùng Hồng Anh trưởng lão, đan sì, mặc váy màu đen, quần áo màu đen, vô cùng dễ phân biệt. Người hắn chủ yếu chú ý là Tôn Miểu Miểu, Âm Cơ cùng Triệu Thành Hoàng. Khoảng cách có chút xa, hắn thấy không rõ ngũ quan mục tiêu, chỉ mơ hồ thấy Tôn Miểu Miểu có khuôn mặt tròn tròn, là người đẹp rất xuất sắc.

Âm Cơ che mặt, mặc váy đen tầng tầng lớp lớp, dáng người cùng ngũ quan đều thấy không rõ, nhưng đường nét hình thể cho người ta cảm giác là - rất có ý nhị. Triệu Thành Hoàng ngũ quan không tệ, khoanh hai tay trước ngực, ngồi ngay ngắn bất động, mơ hồ lộ ra sự kiêu ngạo cùng tự tin nhìn xuống tất cả. Lúc này, một thanh âm dịu dàng ngọt ngào cắt ngang Trương Nguyên Thanh nhìn ra xa.

"Cậu cũng ở nơi này à?"

Cô gái kia nói. Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn lại, bên cạnh không biết khi nào có thêm cô gái tóc vàng mắt xanh, cô không thể dùng mỹ mạo để hình dung, nên dùng "vưu vật", "họa thủy", "yêu tinh dụ người"

các từ ngữ mang theo nghĩa xấu. Mỹ nữ bình thường là cảnh đẹp ý vui, là làm người ta sinh lòng ái mộ, mà Annie, là làm người ta hận không thể lột hết quần áo cô cường thế tiến vào.

Ba cô gái bên cạnh Trương Nguyên Thanh lần lượt nhíu mày, theo bản năng lộ ra địch ý.

Đặc biệt bé trà xanh, cảm nhận được nghiên áp toàn phương vị đến từ đối phương, nụ cười quyến rũ dụ người kia, bộ ngực đáng xấu hổ kia, cái mông tròn xoe kia, tất cả đều là đả kích vượt trội. Tạ Linh Hi nhịn không được ôm chặt cánh tay Nguyên Thủy ca ca của cô. Cô còn chưa lớn lên, chỉ là một cô bé nhỏ yếu bất lực, chỉ biết thương ca ca.

"Annie tiểu thư"

Trương Nguyên Thanh mỉm cười nói: "Cô cũng thu được lời mời của Ngũ Hành minh sao"

Annie cười gật đầu, giọng dịu dàng: "Tôi đi cùng ngài Bill, vừa vặn nhìn thấy cậu, liền qua đây chào hỏi. Quên hỏi ID linh cảnh của cậu, vừa rồi cũng không biết nên xưng hô như thế nào? Nói tới, cô thậm chí cũng không biết tên thật của Trương Nguyên Thanh, chỉ biết mẹ hắn tên Trần Thục. Trương Nguyên Thanh theo ánh mắt của cô nhìn lại, thấy được Bill Tarantino ngũ quan khắc sâu, có sức quyến rũ của đàn ông trưởng thành. Vị thương nhân dị quốc tha hương này gật đầu với hắn. Trương Nguyên Thanh gật đầu đáp lại, thu hồi ánh mắt, cười nói với Annie: "Tôi chỉ là tiểu nhân vật, không đáng nhắc đến"

Annie nghe vậy, cũng không nhiều lời, cười nhẹ, xoay người rời khỏi. Trương Nguyên Thanh lại mang ánh mắt ném về phía sân bãi môn đồ Thái Nhất môn tụ tập, bên tai bỗng vang lên tiếng của Quan Nhã: "Khương Tinh Vệ con bé chết tiệt kia tới đây rồi"

Cái gì? Trong lòng hắn cả kinh, vội nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Khương Tinh Vệ ở bên đó hoạt bát sôi nổi, vẻ mặt bất

ngờ chạy về phía mình cùng Quan Nhã. Thấy Trương Nguyên Thanh phát hiện mình, Khương Tinh Vệ ra sức phất phất tay, mở to cổ họng: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, bên này, em ở bên này!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn? ! Annie mới vừa đi hai bước, bước chân chợt dừng lại. Hành giả nhà nước xung quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, đồng loạt, động tác vô cùng chỉnh tề nhìn qua.

Chương 541: Vào sân (1)

Trong nháy mắt này, Trương Nguyên Thanh cảm giác mình thực sự thành kẻ sáng nhất toàn trường.

Hành giả chính phủ xung quanh, tựa như cá mập ngửi được mùi máu tươi, tốc độ quay đầu phải nói là nhanh, sốt ruột không chờ nổi muốn nhìn xem Nguyên Thủy Thiên Tôn bộ dáng thế nào. Nữ Vương nhìn trái nhìn phải một lần, lại quay đầu nhìn nhìn phía sau, cô nhìn thấy là những khuôn mặt kinh ngạc, kích động, phấn chấn, cùng với từng ánh mắt nhìn chăm chú ném tới. Hành giả chính phủ một khu vực này, hầu như đều nghe thấy Khương Tinh Vệ lớn giọng.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn! Ôi, ôi, rốt cuộc gặp được rồi, giống với "Xin Gọi Ta Nữ Vương"

kia trong diễn đàn nói, bề ngoài rất tuấn tú, hơn nữa trẻ tuổi"

"Đúng vậy đúng vậy, tôi thích loại chó con này, người thật không làm tôi thất vọng, chỉ là cô gái Cô là loại tính cách thích đứng ở trung ương sân khấu, cho nên thường xuyên lướt mạng, khắp nơi đều có cảm giác tồn tại, tên ID cũng là chiếu rọi nội tâm. Bởi vậy ngoài hâm mộ, trong lòng còn có một sự tự hào "vinh dự theo", rất hưởng thụ cảm giác ngồi ở bên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, được người ta chú ý. Nguyên Thủy Thiên Tôn, ở phía sau mình? Annie bước chân cứng đờ, quay ngoắt đầu lại, ánh mắt đầu tiên là chạy rất nhanh ở trong đám người phía sau, cuối cùng dừng hình ảnh ở trên người Trương Nguyên Thanh. Giờ khắc này, trong đầu Annie hiện lên tư liệu về "Nguyên Thủy Thiên Tôn", nhân vật thiên tài mới quật khởi của Ngũ Hành minh phân bộ Tùng Hải, tuổi ngoài hai mươi, hai chi tiết đều khớp. Không thể nào! Hắn chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn? Mà lúc này, Khương Tinh Vệ đã vui vẻ chạy đến bên cạnh Trương Nguyên Thanh cùng Quan Nhã, hưng phấn nói: "Em tìm mọi người thật lâu rồi, cuối cùng để em tìm được"

Thật là hắn. Vẻ mặt Annie lập tức trở nên phức tạp.

Thì ra thanh niên cô vẫn luôn cho rằng bình thường, hành giả chính phủ bình thường, là thiên tài trẻ tuổi tiếng tăm lừng lẫy

phân bộ Tùng Hải.

Liên tục vượt qua hai linh cảnh cấp S, không đến ba tháng tấn thăng cấp 3, nhân vật như vậy, cũng đủ bày ở trên bàn thủ lĩnh các tổ chức linh cảnh lớn nước ngoài. Quy về đối tượng trọng điểm quan sát.

Ma Quân năm đó là ở giai đoạn Thánh Giả cấp 4, mới được Hiệp Hội Mỹ Thần chú ý tới. Nhưng đó là bởi vì Ma Quân làm tán tu, không có một "con đường"

nổi danh. Các tổ chức lớn nước ngoài, dẫn đầu chú ý khẳng định là người của tổ chức chính phủ, chờ lúc bọn họ chú ý tới tán tu dân gian, tán tu đó bình thường đã rất có danh tiếng.

Annie nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sâu, bước nhanh quay về bên cạnh Bill Tarantino.

"Em tới thì tới, cần gì hô lớn tiếng như vậy?"

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói.

"Em gọi anh làm sao vậy?"

Khương Tinh Vệ nói đúng lý hợp tình, cô hoàn toàn không cảm thấy mình gọi có cái gì không đúng, với lại, giọng không lớn, hắn cũng không nghe được mà. Mình còn có thể nói cái gì đây? Trương Nguyên Thanh cố ép ra một nụ cười. Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy là người mới, nhưng đắc tội quá nhiều thể lực, trên trường hợp lớn bảo trì hạ thấp là một loại bản năng "tự mình bảo hộ"

Nhưng nếu bị nói toạc ra, vậy cứ thế đi, dù sao chung quy phải ra sân.

"Chị nhường một chút, em muốn ngồi bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Khương Tinh Vệ dùng cái mông nhỏ chen vào giữa Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Linh Hi. Thể lực của Tạ Linh Hi sao có khả năng ngăn cản Tinh Vệ thân là Hỏa Sư, lập tức ngã nghiêng vào trên người Nữ Vương.

"Ai da, em cái người này sao lại như vậy!"

Tạ Linh Hi tức giận nói.

"Em làm sao vậy?"

Khương Tinh Vệ vẻ mặt mờ mịt.

“Đây là vị trí của chị”

Tạ Linh Hi trừng mắt lên, tuyên bố chủ quyền.

“Ồ, vậy bây giờ là của em rồi”

Khương Tinh Vệ nói. Thấy đây là một nha đầu mãnh liệt vô lý, bé trà xanh đảo tròng mắt, thay đổi sách lược, yếu ớt nói: “Không phải nói Hỏa Sư đều là hảo hán trừ bạo giúp kẻ yếu sao, em gái Tinh Vệ, Hỏa Sư lợi hại như em, sao có thể đoạt vị trí của người khác chứ, chúng ta đổi lại đi, Nguyên Thủy ca ca cũng sẽ không thích nữ hài tử giành chỗ”

Khương Tinh Vệ nghi hoặc nói: “Anh ấy có thích hay không liên quan gì tới em, chị phiến quá, mè nheo nữa em đánh chị”

“.”

Tạ Linh Hi tức giận đỏ bừng khuôn mặt nhỏ, nhưng lại không có cách nào làm gì nha đầu thô lỗ mãnh liệt. Khương Tinh Vệ này, đầu óc đơn giản, cứng mềm đều không ăn.

Chương 542: Vào sân (2)

Annie vừa ngồi xuống, liền nghe Bill Tarantino bên cạnh bật hơi như thở dài, nói: “Chúng ta đều xem nhẹ cậu ta rồi”

Con trai của Trần Thục, lại là nhân vật truyền kỳ của phân bộ Tùng Hải, thiên tài quật khởi như sao băng.

Khi nhìn thấy cô gái nhỏ tóc đỏ kia chào hỏi con Trần Thục, hô lên “Nguyên Thủy Thiên Tôn”, ngài Bill vào Nam ra Bắc cũng đã chấn động.

Nhưng đồng thời hắn lại rất vui vẻ, bởi vì mình ở trong bất tri bất giác, đã thành lập lên hữu nghị không tệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại có Trần Thục tầng quan hệ này, hữu nghị càng thêm vững chắc. Công Hội Thương Nhân là rất chú trọng mối quan hệ. Về sau phải đi lại nhiều hơn chút với Trần Thục, gia tăng một ít lui tới trên làm ăn, cho ưu đãi. Kéo gần lại quan hệ với mẹ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, so với trực tiếp lung lạc hắn tỷ lệ hiệu quả trên giá trị càng cao hơn.

“Đúng vậy”

Annie thấp giọng nói: “Sớm biết hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngày đó vừa gặp mặt, tôi nên dẫn hắn đi khách sạn, ở trên giường chinh phục hắn.”

Annie càng nghĩ càng hối hận, “Đương nhiên, bây giờ cũng không muộn”

Bill Tarantino cười nói: “Cô tính đầu tư hắn, tựa như Betty lúc trước”

Bởi vì lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, các tổ chức lớn trên thế giới cực kỳ chú ý đối với Thần Dạ Du, bất đắc dĩ là Thần Dạ Du sản lượng quá thấp, hơn nữa đại bộ phận Thần Dạ Du mới sinh ra đều sẽ bị Thái Nhất môn hấp thu. Dẫn tới bao gồm Ngũ Hành minh ở bên trong, tổ chức cảnh nội cảnh ngoại, rất khó bồi dưỡng ra Thần Dạ Du của bản thân. Bởi vậy Thần Dạ Du không thuộc về Thái Nhất môn, liền đặc biệt quý giá. Đương nhiên, Thần Dạ Du của Thái Nhất môn cũng có thể đầu tư, chỉ là tỷ lệ hiệu quả trên giá trị không bằng Thần Dạ Du dân gian.

Betty là một trong những người tình của Ma Quân, chính là vì câu dẫn được Ma Quân, lập công lớn, nay đã là chấp sự tay nắm thực quyền của Hiệp Hội Mỹ Thần, rất được cao tầng coi trọng.

Annie hừ lạnh nói: “Cô ta đu bám Ma Quân, từ chỗ hắn lấy được rất nhiều lợi ích, càng được hiệp hội tưởng thưởng, bồi dưỡng, ăn cả hai đầu, cô ta năm đó thực lực thua tôi xa xa”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn quá được chú ý, cô chưa chắc có thể chinh phục hắn, điều tôi chỉ là Ngũ Hình minh sẽ không đáp ứng”

Ngài Bill cười nói: “Chúc cô thành công, tôi đối với sức quyến rũ của nghề nghiệp Ái Dục các người vẫn là rất có lòng tin”

Động tĩnh bên này, rất nhanh đưa tới khán giả đối diện chú ý.

Ở trong tầm mắt khán giả đối diện, các đồng nghiệp bên kia đột nhiên lập tức hướng về phương hướng nào đó ném tới ánh mắt, động tác đều nhịp, cực kỳ bắt mắt. Tựa như là đang chú ý vị “nhân vật lớn”

nào đó. Chu Dung nhìn về phía đông bạn nam bên cạnh, phân phó: “Bên kia có nhân vật lớn, đi hỏi một chút chuyện là thế

nào”.

Gã trẻ tuổi mặt hoa da phấn tuấn tú cung kính đứng dậy, bước nhanh đi xa, không bao lâu vội vàng quay về, sắc mặt không quá dễ coi: “Dung Dung, là Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe được cái tên này, Chu Dung nheo đôi mắt đẹp lại, bắn ra sát ý lạnh như băng. Cô đưa tay chộp một cái vào không trung, lấy ra một cái kính viễn vọng một mắt, nói: “Hắn ở vị trí nào?”

Khi nói chuyện, Chu Dung giơ lên kính viễn vọng, nhìn về phía đối diện, khóe miệng của cô mím lại lạnh như băng. Gã trai bao trẻ tuổi hạ giọng “Hắn ngồi ngay bên cạnh con bé tóc đỏ, rất dễ phân biệt”

Chu Dung nghe vậy, thong thả di động kính viễn vọng một mắt, tiếp đó dừng lại, tập trung nhân vật mục tiêu.

Ngay sau đó, gã trai bao trẻ tuổi thấy khóe miệng Chu Dung nhếch ra đường cong lạnh như băng, bỗng nhiên cong lên, lộ ra một nụ cười vui vẻ mà nguy hiểm.

Khu vực Thái Nhất môn tụ tập, Tôn Miểu Miểu cách rất xa, thấy Khương Tinh Vệ tóc đỏ, cùng với một người trẻ tuổi đường nét mơ hồ bên cạnh cô ấy.

“Người nọ chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Cô ngẩng đầu lên, sóng mắt tập trung.

“Ai có đạo cụ tăng lên thị lực, cho tôi mượn dùng chút”

Tôn Miểu Miểu có một đôi mắt to ô lựu (đen láy), cái này bình thường là dùng để hình dung trẻ con, sáng ngời, hồn nhiên, giống như đá quý, cho nên mới sẽ dùng “Ô lựu”

để hình dung con mắt như vậy. Loại con mắt này xuất hiện ở trên người một cô gái trẻ tuổi, làm người ta không khỏi thấy mà quên đi tất cả. Lại thêm khuôn mặt tròn tròn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào, mũi cao, tổ hợp thành một khuôn mặt ngọt ngào đáng yêu.

Mà bởi vì khí chất “cao quý”

của Thần Dạ Du cộng điểm, khiến cô từ cô nương nhà bên ngọt ngào đáng yêu, biến thành tiểu công chúa ngọt ngào đáng

yêu.

“Có gì đáng xem?”

Triệu Thành Hoàng bên cạnh cô lạnh nhạt nói. Tôn Miểu Miểu liếc Triệu Thành Hoàng lạnh lùng kiêu ngạo, phình má lên nói: “Ai cần anh quản?”

Một thiếu niên trắng nõn gầy gò phía sau cô đưa qua một miếng hộ tâm vàng óng, nói: “Cho cô.”

Chương 543: Vào sân (3)

“Vẫn là Mao Sơn tốt”

Tôn Miểu Miểu tiếp nhận miếng hộ tâm, xem xong thuộc tính vật phẩm, lập tức biết được cách dùng.

Cô cầm miếng hộ tâm, ánh mắt hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn chỗ xa xôi, không bao lâu, miếng hộ tâm hiện lên hình ảnh độ nét cao, chiếu ra cảnh tượng tầm mắt cô chứng kiến. Tôn Miểu Miểu thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn về phía miếng hộ tâm.

“Ồ, bộ dáng còn rất tuấn tú”

Cô khen một tiếng, sau đó tủm tỉm nói: “Hy vọng tôi có thể ghép với hắn, đến lúc đó trước mặt mọi người đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, lấy lại danh tiếng thay ông nội.”

Lúc này, Âm Cơ hàng ghế đầu quay đầu, lạnh lùng nói: “Căn cứ tư liệu biểu hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn không có âm Thi, Miểu Miểu, cô muốn thắng hắn không phải việc khó, đối thủ thật sự của cô là Triệu Thành Hoàng”

“m Cơ nói không sai, thi đấu giai đoạn Siêu Phàm, là quyết đấu nội bộ Thái Nhất môn chúng ta”

Vài vị Thánh Giả xung quanh cười phụ họa. Tôn Miểu Miểu cười cười.

Cô đã nói với ông nội, nếu có thể ở trên thi đấu lôi đài chính đại quang minh đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông nội liền tặng cho cô một đứa trẻ con trên cây hòe. Tôn Miểu Miểu thèm lũ trẻ con đó rất lâu rồi, cô đối với tiểu linh phí có si mê quá mức, tựa như rất nhiều cô bé nhìn thấy vật đáng yêu, trong

lòng sẽ nở hoa, sẽ tràn ra tình thương của mẹ. Tôn Miểu Miểu không thích vật cưng, cô thích tiểu linh phó, càng nhỏ càng si mê. Chỉ là luyện chế linh phó yêu cầu cực kỳ hà khắc, một mặt là từ chất khó cầu, một mặt khác là chính phủ cấm đoán lén luyện linh phó, trừ phi là nghề nghiệp tà ác hoặc một ít nghề nghiệp hợp pháp làm xằng làm bậy. Nhưng trẻ con có thể có tội gì chứ?

Mấy đứa con nít kia ông nội nuôi ở trên cây, cũng là bởi vì một lần ngoài ý muốn, không phải thúc đẩy trẻ con làm nô bộc, bọn nó vốn là trẻ mồ côi ông nhận nuôi, nhưng bởi vì một lần ngoài ý muốn, những đứa nhỏ đó táng thân biển lửa, ông nội đau thương đan xen, làm trái quy định tổ chức, luyện đám trẻ con đó thành linh phó, tiếp tục làm bạn ở bên người. Mà cho dù đường đường là trưởng lão, cũng bị ghi một lần lỗi nặng. Trở lại chuyện chính, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông nội bộ Thần Dạ Du trong môn biến thành trend, từ đầu còn có thể dùng video huấn luyện Viên Đình áp chế bọn đó, thời gian dài, Viên Đình và ông nội cùng nhau thành trend rồi. Ông nội sĩ diện cũng rất sốt ruột, vừa lúc gặp lần thi đấu lôi đài này, liền nói lời thấm thía: Miểu Miểu à, cháu phải đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm cho bọn nhóc kia biết, ông nội không phải hồ đồ, mà là Thái Nhất môn ta nhân tài đông đúc, tổn thất một tên Nguyên Thủy Thiên Tôn không tính là gì, ông nội để Tiểu Hồng chơi với cháu. Tiểu Hồng hưởng thọ bảy tuổi, đứa bé ít tuổi nhất trong cây hòe — Chỗ hàng ghế thứ nhất, Hồng Anh trưởng lão thu hết vào tai tiếng các đệ tử phía sau nói chuyện với nhau, cười nói: “Lão Tôn, ông có phải giựt giây Miểu Miểu đi đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không?”

Cô là hình tượng người phụ nữ trưởng thành, mặt mày hiền lành, khóe mắt có nếp nhăn nơi khoé mắt nhỏ mà dày, nhưng làn da trắng nõn, không hiện ra nét già nua, rất có sức quyến rũ của phụ nữ lớn tuổi.

Tôn trưởng lão mặc áo ba lỗ tắng, quần cộc đậm màu nhẹ nhàng phe phẩy quạt hướng bồ, hầm hừ nói: “Tôi là loại người lòng dạ hẹp hòi đó sao?”

“Ông không phải sao?”

Teddy lông quân ngồi xổm ở trên vị trí hỏi ngược lại. Tôn trưởng lão lười quan tâm tới đồ chó này. Hồng Anh trưởng lão thì nhìn về phía Teddy lông quăn, cười nói: "Đứa nhỏ đó không tệ, khí chất sạch sẽ, nhìn rất thoải mái."

Cẩu trưởng lão ừm một tiếng. So sánh với trưởng lão khác của Bách Hoa hội, quan hệ của hắn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn gần gũi hơn một chút, tuy đứa nhỏ đó là thành viên Bạch Hổ binh chúng, nhưng là cấp dưới của hắn. Tương lai tấn thăng chấp sự, chính là lính dưới trướng hắn. Loại chế độ xếp lẫn này của Ngũ Hành minh, đánh võ thiên kiến bè phái ở trên trình độ nhất định, tăng cường ràng buộc giữa năm bang phái lớn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh trai em muốn gặp anh, đợi lát nữa anh theo em đi gặp anh ấy nha."

Khương Tinh Vệ nói.

"Anh trai em?"

Trương Nguyên Thanh nhìn chung quanh.

"Anh trai em ở nơi nào?"

Khương Tinh Vệ chỉ vào chỗ xa, nói: "Gã ngu ngốc tóc đỏ đó chính là anh trai em, anh ấy tên Khương Cư, là kình địch của Phó Thanh Dương"

Khương Cư? Hỏa công tử trong tứ đại công tử? Trương Nguyên Thanh ngạc nhiên nói: "Hắn là anh trai em?"

Khương Tinh Vệ vẻ mặt "tiểu quỷ kinh hãi": "Anh không thấy em cùng anh ấy đều là tóc đỏ sao, không phải cùng người cha sinh, có thể là tóc đỏ sao?"

Logic này của em không đúng, chẳng lẽ các Chúa Tể tóc đỏ kia cũng là ba em sinh ra? Trương Nguyên Thanh tò mò nói: "Ba em là trưởng lão Xích Hỏa bang nhỉ?"

Chương 544: Vào sân (4)

"Ba em là bang chủ Xích Hỏa bang!"

Đề cập lão phụ thân, Khuôn mặt nhỏ của Khương Tinh Vệ nghiêm túc, làm một cái tư thế "All lee gay", nói: "Người đầu

trâu vạn tuế!”

Nói xong, cô nhìn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bên phải, hai chị gái bên trái đồng loạt đứng dậy, hướng một bên xê dịch, trên mặt đều là vẻ mặt “Gặp quỷ rồi”.

“Ba, ba, ba em là một trong năm vị minh chủ, em trước kia sao chưa từng nói”

Trương Nguyên Thanh đè giọng rất thấp rất thấp, sợ bị người ta nghe được. Hắn vẫn luôn cho rằng Khương Tinh Vệ là con cháu vị trưởng lão nào đó, hoàn toàn không ngờ, đây là tiểu công chúa của Xích Hỏa bang “Anh cũng chưa hỏi mà”

Khương Tinh Vệ kiêu ngạo chống vòng eo nhỏ, lại tuyên bố một tiếng “Người đầu trâu vạn tuế!”

“Thì ra là công chúa điện hạ!”

Trên mặt Trương Nguyên Thanh tràn đầy nụ cười, ân cần thay cô bóp vai: “Về sau công chúa điện hạ có gì phân phó, cứ việc bảo anh, anh chính là chân chó/tiểu đệ của em. Trong nhà công chúa điện hạ, ừm, có tài liệu cùng đạo cụ lão phụ thân không cần, muốn giao cho tiểu nhân xử lý hay không?”

Khương Tinh Vệ được nịnh hót một phen, có chút mất phương hướng, vui vẻ nói: “Được, lần sau em đi trộm vài món đạo cụ tặng cho anh.”

“Công chúa điện hạ vạn tuế! A không, người đầu trâu vạn tuế”

Lúc này, kiếm khách che giáp ngồi ở hàng thứ nhất đứng dậy, tới giữa sân, cao giọng tuyên bố:

Danh sách đối chiến hôm nay ghép xong”

Gần như ở cùng lúc, Linh Cảnh Hành Giả ở đây, trước mắt đồng thời hiện lên khung đối thoại thuộc về riêng linh cảnh: “Tam Dương Khai Thái VS Đông Kinh Có Hơi Nóng”

“Lão Tử Là Cha Ngươi VS Một Đêm Gió Xuân Tới”

“Thám Tử Lừng Danh Học Sinh Tiểu Học V Phong Thần Tú Cát”

“Vinh Tiểu Long VS Đường Ninh”

“Viên Đình VS Bá Chủ Công Trường “Nguyên Thủy Thiên Tôn VS Mao Sơn Thuật Sĩ”

Tổng cộng 40 cặp, 80 người. Kiếm khách che giáp cao giọng nói: “Kế tiếp tuyên bố quy tắc thi đấu, thành viên đối chiến không thể một mình rời khỏi linh cảnh, kẻ rời khỏi, coi là bỏ quyền; Không thể sử dụng đạo cụ cao hơn bản thân hai cấp bậc, ai trái quy định coi như gian lận xử lý, hủy bỏ tư cách thi đấu; Không thể sử dụng đạo cụ tính sát thương quá lớn, mong người dự thi tự cân nhắc, tiêu chuẩn đánh giá, lấy ý kiến trưởng lão là chính”

“Khán giả cần vào WC, mời rời khỏi chỗ ngồi tự tìm nơi giải quyết.”

“Mười phút sau, mời thành viên cặp đối chiến thứ nhất vào sân”

Khung cảnh lập tức ồn ào hẳn lên, tiếng nghị luận lúc trầm lúc bổng.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đối chiến Mao Sơn Thuật Sĩ? Ngày đầu tiên đã có tiết mục lớn rồi, vậy ta không đi nữa”

“Kích thích như vậy sao? Mao Sơn Thuật Sĩ ở trong danh sách Siêu Phàm xếp hạng chín, Nguyên Thủy Thiên Tôn hạng mười một, hôm nay phải đào thải một người”

Dựa theo lệ thường, rất nhiều người là chuẩn bị chờ sau khi danh sách đối chiến công bố, lại quyết định đi hay ở. Nếu trong danh sách đối chiến ngày đầu không có tuyển thủ cấp ngôi sao tham gia, người lui ra sẽ có rất nhiều, nhất là Linh Cảnh Hành Giả giai đoạn Thánh Giả, đại bộ phận là sẽ lựa chọn rời sân. Chiến đấu giai đoạn Siêu Phàm, ở trong mắt bọn họ chính là trò chơi trẻ con, thiếu sức hấp dẫn.

“Mao Sơn Thuật Sĩ?”

Quan Nhã nhíu nhíu mày, nói: “Người nọ là đội bậc thang thứ hai trong giai đoạn Siêu Phàm Thái Nhất môn, đội bậc thang thứ nhất là Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng, đội bậc thang thứ hai là hắn cùng Viên Đình. Chị không quá hiểu biết đối với Mao Sơn Thuật Sĩ, nhưng biết thực lực của Viên Đình, Nguyên Thủy, cậu phải cẩn thận”

Trương Nguyên Thanh “Ừm”

một tiếng. Mười phút sau, thành viên tổ thứ nhất vào sân. Tam Dương Khai Thái là một cô gái rất diễm lệ, mộc yêu, Đông Kinh Có Hơi Nóng là Hỏa Sư. Ngũ hành mộc sinh hỏa.

Mộc Yêu đối chiến Hỏa Sư cực kỳ chịu thiệt, ở sau khi kiên trì hơn mười phút, Tam Dương Khai Thái không chút nào bất ngờ bị thua.

"Ồ, vì sao mình cảm thấy thể thuật của hai người đều rất yếu? Bọn họ đều là hành giả cấp 3, hẳn là nhân vật cấp đội trưởng. Nhưng mình nhớ rõ các đội trưởng khu Khang Dương, võ thuật chiến đấu đều rất mạnh mà?"

Trương Nguyên Thanh xem mà âm thầm nhíu mày, tiếp theo, hắn bỗng ý thức được không phải bọn họ yếu, mà là võ thuật chiến đấu của mình tiến bộ quá nhanh. Trước kia cảm thấy các đội trưởng khu Khang Dương mạnh, đó là bởi vì hắn còn chưa đi theo Lão tài xế học nghề. Trong bất tri bất giác, hắn ở trong từng lần rèn luyện của Lão tài xế, võ thuật chiến đấu đã đăng đường nhập thất. Cô gái này, không hổ là rác rưởi Phó Thanh Dương khâm điểm… Trương Nguyên Thanh nhịn không được liếc góc nghiêng khuôn mặt Lão tài xế một cái.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Lúc giữa trưa, Khương Tinh Vệ ôm bụng kêu thảm: "Đói quá đói quá đói quá!"

Sau đó uể oải tựa vào trên người Trương Nguyên Thanh, một bộ dáng không sống nổi.

Sau buổi trưa, đói quá cô lại sống lại, bởi vì không cảm giác đói khát nữa. Mãi cho đến chạng vạng, thi đấu lôi đài rốt cuộc nghênh đón hồi cuối.

Chương 545: Quyết đấu đặc sắc (1)

Kiếm khách che giáp xuất hiện ở trên sân, cao giọng nói:

"Mao Sơn Thuật Sĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, vào sân!"

Giờ khắc này, tầm mắt khán giả trên sân không hẹn mà cùng chia làm hai nhóm. Một đám nhìn về phía Thái Nhất môn, một đám nhìn về phía Trương Nguyên Thanh. Tiếng hoan hô cùng

tiếng kêu lập tức dâng lên, đối chiến còn chưa bắt đầu, khán giả sôi trào trước.

Chấp sự cùng trưởng lão ở đây lạnh nhạt trước sau như một, nhưng đã chưa đi, nói rõ đều ôm sự chờ mong đối với hai vị tuyển thủ cấp ngôi sao đối chiến. Trương Nguyên Thanh đứng dậy, gật đầu với bốn vị bạn gái bên cạnh: "Tôi đi đây"

Sải bước dọc theo bậc thang, đi về phía trong sân.

Cùng lúc, hắn thấy sân bãi chỗ Thái Nhất môn, một thiếu niên trắng bóc gầy gò rời chỗ ngồi, chưa đi bậc thang, mà là từ khán đài cao hơn mười mét trực tiếp nhảy xuống.

Rầm rầm rầm! Lại có một "khán giả"

đứng dậy rời chỗ ngồi, từ chỗ đài cao tung người nhảy, rơi ầm xuống đất, nửa quỳ ở sau lưng thiếu niên trắng trẻo. Sóng âm ồn ào nhấc lên, ủng hộ cho bọn họ ra sân.

Quả nhiên có âm Thi, cũng đúng, tinh anh Thái Nhất môn, nếu không có âm Thi ngược lại không bình thường.

Trương Nguyên Thanh đánh giá đầu tiên không phải Mao Sơn Thuật Sĩ, mà là bóng dáng cao lớn kia phía sau y. Thân là Thần Dạ Du, hắn liếc một cái có thể nhìn ra đây là một âm Thi. Nó mặc áo dài tay cùng quần dài rộng thùng thình, cổ tay đều quấn quanh một chuỗi vòng bạc, bao trùm hai cánh tay.

Không biết là nghề nghiệp gì? Trương Nguyên Thanh tiếp theo đánh giá thiếu niên, trắng nõn gây gò, thiếu dương cương, áo đen quần đen, ống đồng buộc bảo vệ chân làm từ dây mây. Thiếu niên gầy gò từ xa nhìn qua, trên mặt là nụ cười khách khách khí khí: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

"Mỗi lần nghe được cái tên này của anh, tôi sẽ không tự chủ được nhớ tới "Tôn trưởng lão hồ đồ nha câu này, tựa như bản năng, hoàn toàn bị tẩy não"

Trên khán đài vang lên tiếng cười vang. Tôn trưởng lão quay đầu lại, lạnh lùng vô tình đảo qua các môn đồ phía sau. Đám người Thái Nhất môn đồng loạt ngậm miệng, cúi đầu nhìn cười.

Tên của cậu cũng rất đặc sắc, khiến tôi theo bản năng nghĩ đến Cửu thúc (cương thi đạo trưởng Lâm Chánh Anh).

Trương Nguyên Thanh hướng tới ghế trưởng lão hô to: "Tôn trưởng lão, tiểu tử này nói ngài hồ đồ nè, muốn tôi giúp ngài đánh hắn hay không? Tiếng cười vang ở xung quanh càng vàng hơn, trào lưu này có thể nói nổi tiếng xa gần, ở chính phủ truyền lưu rất rộng, từ Ngũ Hành minh đến Thái Nhất môn, ai thích lướt mạng cơ bản đều biết. Lúc này nghe đương sự trêu chọc như vậy, cảm giác buồn cười cùng tính thú vị lập tức dâng lên.

Tôn trưởng lão mặt đen sì, không nói lời nào.

Hồng Anh trưởng lão kinh ngạc nhìn về phía Cẩu trưởng lão: "Đứa nhỏ này rất hoạt bát nha."

Cô rất ít nhìn thấy tùy tiện trêu chọc trưởng lão như vậy, Mao Sơn đứa nhỏ kia lúc nói lời này, cũng không dám quay đầu nhìn. Nguyên Thủy Thiên Tôn này thì ngược lại, trực tiếp gọi Lão Tôn. Cẩu trưởng lão nói: "Đó là cô chưa từng thấy hắn cúi đầu bái lạy luôn."

Trên sân, Mao Sơn Thuật Sĩ nói:

"Anh quả nhiên không có âm Thi, trên bảng xếp hạng đánh giá, thực lực tổng hợp của anh rất mạnh, đặc biệt là phương diện vượt phó bản. Về phần thực lực bản thân anh, hẳn là càng ỷ lại vào đạo cụ nhỉ."

"Không, tôi chưa bao giờ ỷ lại vào đạo cụ!"

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Tôi dựa vào là ý chí bất khuất, là tín niệm tất thắng"

Hai người đối thoại, khán giả trên khán đài cũng đang thảo luận.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn không có âm Thi? Ài, tôi nghe nói, Thần Dạ Du không có âm Thi cùng linh phó, là Thần Dạ Du không hoàn chỉnh"

"Đúng vậy. Cái này giống Hỏa Sư không nóng tính, Mộc Yêu không có hồi phục, Thám Báo không có quan sát. âm Thi cùng linh phó là thủ đoạn ngăn địch quan trọng của Thần Dạ Du."

“Ồ, vậy tôi đã hiểu vì sao trong danh sách top 20, Nguyên Thủy Thiên Tôn xếp thứ 11, còn tưởng đám Học Sĩ kia chèn ép hắn cơ”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng phải là cần một chấp hai? Thi đấu lôi đài không thể dùng đạo cụ đòn sát thủ, xong rồi, tình thế bất lợi đối với chúng ta nha. Nguyên Thủy là thương hiệu của Ngũ Hành minh chúng ta, lần này nếu như bị Thần Dạ Du của Thái Nhất môn giẫm đạp mà leo lên, thì mất mặt lắm”

“Không nhất định sẽ thua, người có thể vượt qua hai cái cấp S, một cái cấp A yêu cầu cao độ, lại từng giết Lý Hiển Tông, làm sao dễ dàng thua như vậy, xem đi”

Chỗ Thái Nhất môn, Viên Đình thở dài nói: “Thời gian Nguyên Thủy trở thành Linh Cảnh Hành Giả quá ngắn, thiếu nội tình, hắn quá nửa ngay cả linh phó cũng chưa có, ít nhất tôi chưa nghe nói”

Tôn Miểu Miểu nhíu mày nói: “Hắn có thể ngay cả Mao Sơn cũng đánh không lại, tôi chẳng phải là rất khó gặp được hắn?”

Nếu không gặp được hắn, làm sao đánh bại hắn, từ chỗ ông nội đổi lấy Tiểu Hồng đấy.

Chương 546: Quyết đấu đặc sắc (2)

Triệu Thành Hoàng cách xa vài vị trí, giọng điệu lạnh nhạt bình tĩnh: Cho nên hắn chỉ xếp thứ mười một, Mao Sơn xếp thứ chín”

Bill Tarantino lấy thân phận thành viên tổ chức hữu hảo, tiến vào phó bản quan sát thi đấu lôi đài bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Annie bên cạnh, nói: “Tôi nhớ Ma Quân ở thời điểm cấp 5, chỉ bằng thực lực cứng của mình, từng vượt cấp đánh bại Thiên Phật Giả cấp 6”

“Là có chuyện như vậy, lúc ấy Ma Quân đã cặp với Betty, nhưng đối với Hiệp Hội Mỹ Thần có sự cảnh giác rất mạnh, mặc kệ Betty dụ dỗ như thế nào, hắn vẫn không chịu xuất ngoại, không chịu gặp hội trưởng”

Do đó hội trưởng tìm đến người tình trước kia của Betty, mời hắn ra mặt, lấy tranh giành người tình làm lý do tìm Ma Quân

gây phiền phức. Thực ra là muốn mạnh mẽ kéo hắn về. Kết quả phế vật kia thất bại thảm hại."

Bill Tarantino khẽ gật đầu, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn trong sân, chậm rãi nói:

"Mặc kệ là giai đoạn Thánh Giả, hay giai đoạn Siêu Phàm, vượt cấp chiến đấu đều là chuyện vô cùng gian nan, mà người có thể làm được, đều là người tài. Nguyên Thủy Thiên Tôn nội tình không đủ, so với Mao Sơn Thuật Sĩ, ở hoàn cảnh xấu. Nhưng cái này vừa lúc là thời điểm nghiệm chứng tiềm lực của hắn, cô nếu coi hắn là Ma Quân thứ hai, vừa lúc so sánh một phen"

Annie chậm rãi gật đầu, "Tôi cũng nghĩ như vậy"

Sau đó lại lắc đầu, sửa đúng nói: "Ta cũng chưa coi hắn là Ma Quân thứ hai, là cảm thấy hắn có thể thay thế Ma Quân, trở thành Thần Dạ Du Hiệp Hội Mỹ Thần khống chế, đầu tư. Hội trưởng từng nói, môn chủ Thái Nhất môn, đánh giá Ma Quân là Thần Dạ Du có tiềm lực nhất năm mươi năm qua. Kỳ tài ngút trời như vậy, trong mấy chục năm cũng sẽ không xuất hiện vị thứ hai"

Ngài Bill mỉm cười nói: "Vậy chúng ta mỏi mắt mong chờ!"

Khán đài phía tây nam, Phó Thanh Dương mặc âu phục màu trắng, sắc mặt lạnh lùng nhìn trong sân, vô cùng chuyên chú.

"Lão đại, anh có phải khẩn trương hay không thế? Lo lắng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ thua?"

Nói chuyện là một vị quý tộc Scene*, tóc vàng, uốn tóc, xoã tung, phụ trợ một khuôn mặt gầy gò.

Hắn ánh mắt kiệt ngạo, vẻ mặt ngông, rất phù hợp khí chất "quý tộc"

Ở trong Bạch Hổ vệ, gọi Phó Thanh Dương là lão đại, mà không phải bang chủ, chỉ có Thất Thứ Lang.

1 trào lưu văn hóa, trang phục, ngoại hình nổi lên vào đầu những năm 2000 tới 2010, nói chung nhìn rất giống ban nhạc HKT của Việt Nam. Phó Thanh Dương không quan tâm, một cô gái để tóc đuôi ngựa bên cạnh hắn nói: "Nguyên Thủy

Thiên Tôn rất bảnh nha, Linh Quân luôn ở trong group nói hắn là háo sắc, tôi tưởng là tiểu nam sinh đáng khinh"

Thất Thứ Lang cười nhạo nói: "Quan niệm cố hữu, Linh Quân chẳng lẽ không phải tên háo sắc? Bộ dạng rất kém"

Cô gái cột tóc đuôi ngựa chính là "Hữu Phượng Lai Nghi"

trong Bạch Hổ vệ, cô có một khuôn mặt trái xoan sạch sẽ xinh đẹp, làn da màu lúa mì, đơn giản gọn gàng, như là nữ hoa khôi cảnh sát huấn luyện bài bản. Hữu Phượng Lai Nghi không để ý tới Thất Thứ Lang, quay đầu nhìn về phía góc nghiêng khuôn mặt tuấn tú vô cùng của Phó Thanh Dương, nói:

"Bang chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn không có âm Thi, thi đấu lôi đài đối với đạo cụ cường đại có hạn chế nhất định, làm thành viên xuất chiến đầu tiên của Bạch Hổ vệ, nếu thua, khó tránh khỏi xuất quân bất lợi"

"Hắn sẽ không thua"

Phó Thanh Dương bình thản nói: "Nguyên Thủy là loại hình gặp mạnh càng mạnh, kẻ địch càng cường đại, hắn bùng nổ tiềm lực càng lớn, tôi trái lại hy vọng Mao Sơn Thuật Sĩ có thể mang đến chút áp lực cho hắn."

Bang chủ đánh giá cao như vậy đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn? Hữu Phượng Lai Nghi nhíu mày, không nói nữa, kiên nhẫn xem chiến đấu. Thất Thứ Lang thì ghen tị nói: "Lão đại anh xem trọng hắn như vậy à, tôi không vui."

Trên sân, suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh xoay chuyển nhanh chóng, căn cứ tư liệu tra hỏi được chỗ Vương Thái, nhanh chóng chế định kế hoạch tác chiến.

Mình không thể sử dụng giày khiêu vũ màu đỏ cùng Pháp Bào âm dương quá sớm, nếu ra hết con bài chưa lật ở trên người Mao Sơn Thuật Sĩ, chiến đấu sau này khẳng định sẽ bị nhằm vào, đoạt giải quán quân gần như không có khả năng. Công năng phá tà của Chày Phục Ma có thể khắc chế âm Thi, không, là giết chết âm Thi, nhưng đạo cụ này ẩn chứa nhật chi thần lực, cấp bậc quá cao, trực tiếp sử dụng khẳng định sẽ bị phán làm trái quy tắc. Dù sao loại thi đấu lôi đài này, Linh nhị đại quá nhiều, không làm loại hạn chế này, đến cuối cùng thuần túy chính là đấu con ông cháu cha.

Bây giờ mọi người đều cho rằng mình không có linh phó cùng âm Thi, đây là một cơ hội có thể lợi dụng, tỏ ra yếu thế, để Mao Sơn Thuật Sĩ tê liệt sơ ý, lại dựa vào một ít đạo cụ không quan trọng, từng chút một bức ra thủ đoạn của hắn, chờ Mao Sơn Thuật Sĩ dùng hết chiêu thức, mình lại để cho Vong Giả số 1 cùng Tiểu Đậu Bỉ ra tay, đánh đối phương một cái không kịp trở tay.

Chương 547: Quyết đấu đặc sắc (3)

Nhưng mấu chốt là, mình phải có thể dựa vào đạo cụ có hạn, chống đỡ đối phương dốc hết toàn bộ công kích, nếu không chống đỡ được bị xử lý, đó chính là trộm gà không được còn mất nắm thóc. Lúc này, kiếm khách che giáp cao giọng nói:

“Mười phút đã đến, trận đấu bắt đầu!”

“Chờ một chút!”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía thiếu niên gầy gò, vẻ mặt thành khẩn nói: “Tôn trưởng lão đang vẫy tay với cậu, tựa như có lời muốn nói.

Mao Sơn Thuật Sĩ ngẩn ra, nghĩ mình vừa rồi cả gan làm loạn trêu chọc Tôn trưởng lão, nhất thời cả kinh, thầm nhủ vị trưởng lão hẹp hòi này.

Vội quay đầu nhìn về phía Tôn trưởng lão.

Tôn trưởng lão trên ghế trưởng lão giận tím mặt: “Ngu xuẩn!”

Vừa dứt lời, Mao Sơn Thuật Sĩ liền nghe thấy được tiếng súng vang dội.

“Keng keng!”

Một bóng người cao lớn ngăn ở trước người Mao Sơn Thuật Sĩ, hai cánh tay giao nhau, vừa vặn ngăn được đường đạn, vòng bạc trên cánh tay bắn ra một chuỗi đốm lửa, chấn động âm Thi run bắn cả người.

Hiệu quả của Súng Ngắn bùng nổ!

Mao Sơn Thuật Sĩ quay ngoắt đầu lại, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn:

“Hèn hạ!”

“Biết bản thân ở thế yếu, liền dứt khoát không cần thể diện nữa, chơi đánh lén? Vì thắng, anh có thể vứt bỏ điểm mấu chốt?”

Nếu như không phải âm Thi có linh trí, chủ động cứu chủ, hắn vừa rồi đã lật thuyền trong mương. Dưới trăm ngàn ánh mắt, nhiều người như vậy nhìn, Trương Nguyên Thanh sao có thể tùy ý đối phương hắn nước bẩn, lớn tiếng đáp lại:

“Đạo dùng binh giả dối, lừa gạt là một bộ phận của chiến thuật. Cậu cũng là Linh Cảnh Hành Giả kinh nghiệm phong phú, ở nơi này giả vờ hoa sen trắng cái gì? Thẹn quá hóa giận đơn giản là vì là cậu bị tôi đánh lén, mà không phải cậu đánh lén tôi. Ồ, quên mất, cậu hắt nước bẩn này, cũng là chiến thuật, muốn tạo dựng cho tôi một cái hình tượng thối không biết xấu hổ.

Ngoài miệng nói, tay cũng không rảnh rỗi, không ngừng di chuyển, chuyển đổi góc độ, bóp cò súng, đồng thời đeo Mắt Kính Người Quan Sát, bảo đảm viên đạn có thể trúng mục tiêu. Từng viên đạn màu lửa đỏ trút về phía Mao Sơn Thuật Sĩ cùng âm Thi.

Mao Sơn Thuật Sĩ lăn một vòng ngay tại chỗ, biến mất không thấy.

Đoàng đoàng đoàng! Viên đạn bắn trúng mặt đất, đục ra những cái hố nông.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh quét qua toàn trường, tìm kiếm tung tích Mao Sơn Thuật Sĩ, hắn hướng tới trước sau trái phải đều nổ một phát súng, thử vị trí đối phương, nhưng đều trượt. Đối phương chưa nhân cơ hội mò tới đánh lén.

Lúc này, tay phải âm Thi kia cầm cổ tay trái, tay trái cầm cổ tay phải, kéo mạnh một phát, vòng bạc đeo ở trên hai cánh tay bay ra từng chiếc một, hai cánh tay đều để lại một cái vòng bạc.

“Ong!”

Giữa mười tám cái vòng tay, như có từ lực mạnh mẽ cộng hưởng, lơ lửng trên không, vang lên ong ong.

âm Thi bỗng nhiên đánh ra hai nắm tay, dưới từ lực vô hình thúc đẩy, mười tám cái vòng bạc kia rợp trời rợp đất ném về phía Trương Nguyên Thanh, mang theo tiếng xé gió thê lương.

Từ lực? Đây lại là đạo cụ nghề nghiệp gì. Hai chân Trương Nguyên Thanh bật một cái, bổ nhào sang bên cạnh, liên tục quay cuồng. Phía sau truyền đến những tiếng nổ vang nặng nề, cùng với hòn đá bắn tung tóe. Sức sát thương này, so với uy lực của Súng Ngắn Bùng Nổ còn lớn hơn.

Trương Nguyên Thanh dừng quay cuồng, bật người dậy, sau lưng đột nhiên phát lạnh, một thanh đoản đao ánh sáng lạnh buốt từ hư không vươn ra, vững vàng mà mau lẹ đâm tới sau lưng. Trương Nguyên Thanh ném Súng Ngắn Bùng Nổ lên không trung, hai tay không biết khi nào có thêm một đôi nắm tay, hắn không né không tránh, nắm tay đập một phát vào ngực.

"Ầm!"

Tiếng nổ khoa trương vang lên, luồng khí cuồng bạo cuốn theo ngọn lửa, thổi quét ra bốn phương tám hướng.

Ở vị trí phía sau Trương Nguyên Thanh, một màn ánh sáng màu trắng nhạt gặp kích thích sinh ra, giống như một bức tường ngoài kiên cố, chặn lửa cùng luồng khí càn quét.

Thân là người nổi bật giai đoạn Siêu Phàm của Thái Nhất môn, Mao Sơn Thuật Sĩ tất nhiên là không thiếu đạo cụ, miếng hộ tâm kia đã có thể quan sát động tĩnh trong phạm vi trăm mét, lại có thể đảm đương phòng ngự.

Đoản đao không chịu trở ngại, thuận lợi đâm vào sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Giờ khắc này, trên khán đài, rất nhiều người trái tim thắt lại.

Trường hợp máu tươi bắn tung tóe trong tưởng tượng chưa xảy ra, đoản đao đâm vào lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, giống như xay nát ảnh ngược trong nước. Đây chỉ là một hư ảnh do ảo thuật chế tạo. Chân thân Trương Nguyên Thanh rời khỏi Dạ Du, xuất hiện ở phía sau Mao Sơn Thuật Sĩ, vừa vặn tiếp được Súng Ngắn Bùng Nổ rơi xuống, đè nòng súng, hướng tới sau lưng bóp cò súng. Đoàng đoàng đoang! Họng súng phun lửa, hắn lỗ mãng bắt hết viên đạn trong băng đạn. Đường đạn màu

đỏ tươi xé rách thân thể của Mao Sơn Thuật Sĩ, cái này cũng là hư ảnh ảo thuật chế tạo.

Chương 548: Quyết đấu đặc sắc (4)

Xúc động rồi, không nên nhanh như vậy bắn hết băng đạn, nhưng mình nhịn không được, hai món đạo cụ nghề nghiệp Hỏa Sư khiến mình giảm bớt trí tuệ. Thấy đánh lén chưa thành công, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lui về phía sau, tiến vào Dạ Du. Cùng thời điểm, Mao Sơn Thuật Sĩ cũng biến mất không thấy. Trên sân chỉ còn lại có âm Thi đứng ngơ ngác.

Giao phong ngắn ngủi tạm có một cái kết, trên khán đài bộc phát ra tiếng ủng hộ vang dội.

"Đặc sắc!"

"Mao Sơn Thuật Sĩ cùng âm Thi phối hợp không tệ, tiết tấu tiến công nối tiếp rất chặt chẽ, vừa rồi tôi thiếu chút nữa cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn xong đời rồi."

"Mọi người nhìn thấy chưa, động tác ném súng ngắn kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là lót đường cho sau đó đánh lén, hay là hành vi vô tình? Nếu là cái trước, hắn làm sao dự đoán được lửa nổ tung không có hiệu quả đối với Mao Sơn Thuật Sĩ?"

Tuyển thủ ngôi sao chiến đấu đúng là khác biệt, nguy cơ trùng trùng, cảm giác đều là chi tiết. Thật con mẹ nó kích thích"

Trong khán giả ở đây, lấy hành giả giai đoạn Siêu Phàm số lượng nhiều nhất, hai người chiến đấu trong mắt Thánh Giả cùng trưởng lão không tính là gì, nhưng đối với các hành giả Siêu Phàm kia mà nói, chính là cấp bậc cao. Sau "yên tĩnh"

dài đằng đẵng, Trương Nguyên Thanh điểm kinh nghiệm không cao dẫn trước rồi khỏi Dạ Du.

Gần như cùng lúc, hai cánh tay âm Thi đảo qua, vòng cánh tay chỗ hố bay lên, đánh về phía hắn, ở trên đường bay tạo thành một sợi roi dài từng vòng đan vào nhau, quét ngang hông.

Vù! Tiếng xé gió đập vào mặt, bàn chân Trương Nguyên Thanh quặp chặt vào mặt sàn, nửa thân trên chợt ngửa ra sau, bày ra tính mềm dẻo không tầm thường, một chiêu Thiết Bản

Kiều tránh đi sợi roi quét ngang. Lúc này, một màn vừa rồi lại xuất hiện, một thanh đoản đao sắc bén bỗng dưng xuất hiện ở vị trí bụng Trương Nguyên Thanh, hung hăng đâm xuống. Lúc này hắn còn ở tư thái "Thiết Bản Kiều", tránh cũng không thể được. Trong mắt Trương Nguyên Thanh chợt lóe hung quang, Súng Ngắn Bùng Nổ trong tay biến mất, một thanh dao lá liễu ánh sáng lạnh toát xuất hiện. Ngay sau đó, hắn chủ động vươn người, đón lấy đoản đao, đồng thời đẩy ra Lưỡi Dao Khát Máu.

"Phốc!"

Đoản đao đâm vào bụng, ngập chuôi đao.

Mà Lưỡi Dao Khát Máu dốc toàn lực của hắn bị một màn ánh sáng màu trắng nhạt ngăn trở, sau đó, màn ánh sáng "Bốp!"

tán loạn thành ánh sáng vỡ vụn tiêu tán Mao Sơn Thuật Sĩ một đòn thành công, rút đao lui về phía sau tránh đi kẻ địch về ngược sau khi bị thương.

Tốt lắm, phá giáp rồi. Bước thứ nhất hoàn thành. A, đau chết mất, may mà thanh đao kia không phải đạo cụ của Yêu Mê Hoặc.

Trương Nguyên Thanh ôm bụng dưới máu tươi đầm đìa, lảo đảo lui về. Cái này không phải lỗ mãng, hắn trước đó từ chỗ Vương Thái lấy được tư liệu cường giả top 10, Mao Sơn Thuật Sĩ không có binh khí tương tự Lưỡi Dao Khát Máu. Cho nên hắn mới dám lớn mật lấy thương thế đổi lá chắn, Lưỡi Dao Khát Máu không làm hắn thất vọng, đối phó loại vách tường năng lượng hình thành này, hiệu quả phá giáp đâm cái nào chuẩn cái đó.

Trên khán đài vang lên một đợt xôn xao. Đợt đối chiến thứ hai, rất rõ ràng là Nguyên Thủy Thiên Tôn chịu thiệt, còn là thiệt thòi lớn. May là Thần Dạ Du, năng lực tự lành mạnh mẽ. Đổi thành Hỏa Sư, Thám Báo hoặc là Thủy Quỷ, một đao này cơ bản đã phân ra thắng bại. Bảng xếp hạng quả thật có hàm lượng vàng, Mao Sơn Thuật Sĩ mạnh hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút.

"Ô ô!"

Tiếng xé gió thê lương vang lên, âm Thi vung "sợi roi", quật tới trước mặt.

Âm ầm ầm! Trương Nguyên thanh hoặc quay cuồng, hoặc bật nhảy, hoặc né tránh, đã hiểm lại càng hiểm hơn tránh được công kích, mấy lần thiếu chút nữa bị đánh trúng, khán giả xem mà toát mồ hôi vì hắn. Trương Nguyên Thanh không phải đang diễn trò, là chật vật thật. Hắn vừa phải né tránh công kích đến từ âm Thi vừa phải phòng bị Mao Sơn Thuật Sĩ đánh lén, tựa như đang làm xiếc đi trên dây, quật trúng một phát là mất nửa cái mạng. Mao Sơn Thuật Sĩ đấu pháp rất giống lúc mình đối phó u Hướng Vinh. Đảm đương chủ nhân vô dụng đánh lén, âm Thi một mặt đối địch, mình đã bị thương, tiêu hao dần như vậy, sớm hay muộn bị âm Thi quật trúng, hoặc bởi vì trạng thái trượt dốc, bị Mao Sơn Thuật Sĩ đánh lên thành công. Cho nên phương thức ứng đối chính xác là tập kích âm Thi, mà Mao Sơn Thuật Sĩ khẳng định cũng có thể dự đoán được, cho nên, hắn chậm chạp không hiện ra, quá nửa là ở chỗ âm Thi chờ mình. Trương Nguyên Thanh lao sang bên, tránh đi sợi roi quất vào đầu, thi triển Dạ Du tiến vào ẩn thân. Trong tay hắn cầm theo Lưỡi Dao Khát Máu, mau lẹ mà không tiếng động lao về phía âm Thi.

Từ bên cạnh vòng tới chính phía trước, nắm ngược Lưỡi Dao Khát Máu, ra sức chém về phía cổ âm Thi, lúc đợt thứ nhất nổ súng thăm dò, hắn đã xác nhận khối âm Thi này không phải loại hình phòng ngự. Mà trên thân nó trang bị vòng đeo cánh tay, cũng biểu thị không phải loại cận chiến.

Chương 549: Quyết đấu đặc sắc (5)

Lấy sự sắc bén của Lưỡi Dao Khát Máu, một đao này, đủ để chặt đầu.

"Phốc!"

Lưỡi Dao Khát Máu đảo qua cổ âm Thi, truyền đến tiếng nặng nề, trảm đất nước chảy. Chỉ thấy đầu âm Thi biến ảo thành một quả cầu nước trong suốt, miễn dịch tất cả công kích vật lý. Quả cầu nước. Thủy Quỷ? ! Đây là một khối thi thể Thủy Quỷ. Con người Trương Nguyên Thanh hơi co lại, theo bản năng hai tay nắm đấm, muốn kích hoạt kỹ năng Bạo Đồ Quyền

Sáo, bốc hơi đầu âm Thi. Đây là phương pháp tốt nhất đối phó Thủy Quỷ.

Đột nhiên, trên lôi đài nổi lên gió âm, vang lên tiếng khóc thê lương. Một cây gậy đại tang quấn đầy giấy trắng từ chéo phía sau vươn ra, hung hăng quật vào lưng Trương Nguyên Thanh. Bốp!

Thân thể hắn chợt cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, cảm giác linh thể bị xé rách tươi sống, hốc mắt, chóp mũi, lỗ tai thấm ra máu tươi. Đau đớn trong đời chưa bao giờ thừa nhận. Đồng thời, cũng là lần đầu tiên trong đời, gặp phải đánh lén nghiêm trọng đến từ cấp bậc linh thể. Cây gậy tang này, quật trúng thân thể, thương tổn là linh hồn.

Một bên khác, âm Thi gặp tập kích, nhanh chóng lui về phía mép sân, hai tay chợt rung lên, sợi roi rời ra thành những cái vòng bạc, bao phủ Trương Nguyên Thanh, lơ lửng ở hai bên phía sau hắn.

"Ong ong.." Những cái vòng bạc này cộng hưởng lẫn nhau, cảm ứng lẫn nhau, hình thành một nhà giam từ trường vô hình, gắt gao giam cầm Trương Nguyên Thanh, ngăn chặn khả năng thi triển Dạ Du của hắn.

"Anh thua rồi!"

Thân hình thiếu niên gầy gò trắng trẻo hiện lên, quyết đoán quật ra đòn công kích thứ hai. Trên khán đài, tiếng ồn ào lập tức dâng lên. Người chửi má nó không ít, đều là hành giả Siêu Phàm của Ngũ Hành minh, cảm xúc kích động như là fan bóng đá thua trận. Quan Nha, Tạ Linh Hi, Bill, Annie, đám người Thái Nhất môn, đám đông tuyển thủ ngôi sao, cùng với bạn, kẻ thù của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ở lúc này lộ ra vẻ mặt không giống nhau, thất vọng, lo lắng, cười lạnh, thầm sướng… Cùng lúc quật ra cây gậy tang, Mao Sơn Thuật Sĩ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị vây trong lồng giam lộ ra một nụ cười khác thường.

"Bước thứ hai hoàn thành"

Một giây sau, từng cái vòng đeo tay đinh đang rơi xuống đất, mất đi uy lực. Trương Nguyên Thanh thoát vây ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, tiến vào Dạ Du, tránh đi gậy đại tang

quật. Chuyện gì xảy ra? Trong lòng Mao Sơn Thuật Sĩ trầm xuống, cũng tiến vào Dạ Du theo, tránh né tập kích có thể tồn tại, đồng thời quay đầu nhìn về phía âm Thi. Chỉ thấy trên đầu âm Thi, một tiểu anh linh tròn trịa đáng yêu, tóc máu thưa thớt nằm úp sấp nơi đó. âm Thi tựa như chịu sự thao túng nào đó, cứng ngắc ở tại chỗ không nhúc nhích. Trên chỗ Thái Nhất môn, Tôn Miểu Miểu đứng bật dậy, nhìn chằm chằm tiểu anh linh mũm mĩm đáng yêu trên sân, hít thở lập tức dồn dập. Hắn có linh phó? Mao Sơn Thuật Sĩ vừa kinh ngạc vừa giận dữ. Thật ra Mao Sơn cũng có linh phó, chỉ là nếu đối thủ là Thần Dạ Du, gọi ra linh phó chính là đưa đồ ăn.

Thần Dạ Du phệ linh, khắc chế tất cả linh thể.

Căn cứ vào nguyên nhân này, kỹ năng này của Thần Dạ Du, hai bên cũng ăn ý không đi sử dụng.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở bên người âm Thi, mang một cái khẩu trang màu đen in đầu lâu màu trắng đeo ở trên mặt âm Thi. Hung quang trong mắt khối âm Thi này tắt đi, giống như máy móc rút nguồn điện, dừng vận chuyển, ầm ầm ngã xuống đất.

Mao Sơn Thuật Sĩ biến sắc hẳn, vội vàng lắng đọng cảm xúc, không ngừng câu thông dấu ấn trong thức hải, nhưng mặc kệ hắn thử thúc giục như thế nào, âm Thi chưa có bất cứ phản ứng gì.

Nó bị phong ấn rồi? ! Phải tháo cái khẩu trang kia… Mao Sơn Thuật Sĩ ổn định tâm thần, thừa dịp thời gian Dạ Du vẫn còn, lặng yên chạy về phía âm Thi. Trương Nguyên Thanh không nhanh không chậm siết nắm tay, dùng sức đập một phát lên ngực.

“Ầm!”

Luồng khí cuồng bạo cuốn theo ánh lửa, càn quét toàn trường.

Lúc này, phá giáp lót đường tạo ra hiệu quả, Mao Sơn Thuật Sĩ không có miếng hộ tâm phòng ngự bị sóng xung kích bùng nổ chấn động bật ra, cả mặt cháy đen sì, lảo đảo lui về phía sau.

Bước thứ ba… Trong lòng Trương Nguyên Thanh đọc thầm.

“Cẩn thận phía sau!”

Chỗ Thái Nhất môn, có người cao giọng hô lên. Mao Sơn Thuật Sĩ đột nhiên cả kinh, quay đầu nhìn lại, một bóng đen mạnh mẽ im lặng đánh úp tới. Bốp! Khớp nối cánh tay kẻ tập kích bắn ra, cánh tay phải giống như trường thương, đâm vút ra. Có trợ thủ? Ngũ Hành minh có giảng quy củ hay không, không đúng, đây là âm Thi… Mao Sơn Thuật Sĩ không rảnh để kinh ngạc, hắn ngã lệch chéo phía sau, mạo hiểm tránh đi cú đấm thẳng.

Bịch bịch bịch! Mao Sơn Thuật Sĩ trọng tâm như thủy ngân, không ngừng điều chỉnh bộ pháp, bày ra lực cân bằng không thuộc về Thần Dạ Du, thế mà chưa ngã sấp xuống.

Chương 550: Phân tích chiến thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)

Bắp chân hắn buộc miếng bảo vệ ống đồng bằng dây leo, là đạo cụ nghề nghiệp Mộc Yêu, có thể khiến người đeo có được lực cân bằng cực mạnh, am hiểu leo núi, né tránh, đi trên dây thép vân vân. Ở trong chiến đấu loại lực cân bằng mạnh mẽ này cực kỳ quan trọng.

Bốp bốp bốp! Vong Giả số 1 ánh mắt hung dữ, áp sát công kích hung mãnh một tràng dài, quyền cước cùng sử dụng, đánh Mao Sơn Thuật Sĩ liên tiếp lui về phía sau, khó có thể chống đỡ. Hỏa Sư? Yêu Mê Hoặc? Trong lòng Mao Sơn Thuật Sĩ run lên. Tâm tính hắn bây giờ có chút tan vỡ, từ ưu thế đến hoàn cảnh xấu, cục diện xoay chuyển quá đột ngột, nhất thời khó có thể nhận. Nhưng thật sự khiến hắn ủ rũ là thao tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Rõ ràng có linh phó cùng âm Thi, lại nhịn không dùng, CỐ ý yếu thế mê hoặc hắn, trước phá hộ giáp của hắn, lại âm thầm thao túng linh phó đánh lén, phong ấn âm Thi, tính kế rõ ràng minh bạch. Mao Sơn Thuật Sĩ cảm giác được chênh lệch của mình với hắn. Bình tĩnh một chút, ổn định tâm tính, cởi bỏ phong ấn của âm Thi, lúc này mới có cơ hội lật ngược thế cờ.

Hắn mượn dùng sức cân bằng cường đại, ngã về phía sau, đồng thời câu thông thái âm lực, thi triển Dạ Du.

“A!”

Đột nhiên, khuôn mặt Mao Sơn Thuật Sĩ bao phủ một tầng khí đen, đau đớn ôm đầu kêu thảm thiết.

Lý trí của hắn nhanh chóng sa ngã, uể oải, bản năng phẫn nộ chi phối hành động, không để ý tất cả lao về phía âm Thi, muốn xé nát chướng ngại vật này trở ngại mình đi hướng thắng lợi. Bước thứ bốn, hoàn thành… Trong tay Trương Nguyên Thanh nắm một con bù nhìn, ánh nắng bình tĩnh nhìn Mao Sơn Thuật Sĩ đánh mất lý trí.

Bù nhìn là mấu chốt thắng bại cực kỳ quan trọng, mục đích là để Mao Sơn Thuật Sĩ bỏ qua "Dạ Du".

Một Thần Dạ Du quyết tâm muốn chiến đấu bám trụ, kéo dài thời gian, ai cũng không có cách nào cả. Chỉ có để Mao Sơn Thuật Sĩ mất đi lý trí, Vong Giả SỐ 1 mới có thể nhanh chóng áp đặt thắng lợi.

Bốp bốp bốp!

Từng cú đấm thật nặng đánh ở trên người Mao Sơn Thuật Sĩ, Vong Giả SỐ 1 quyền đám cước đá, vừa nhanh vừa mạnh, Thần Dạ Du cấp 3, sao có thể dựa vào vật lộn thắng Yêu Mê Hoặc?

Mao Sơn Thuật Sĩ lảo đảo lui về phía sau, răng rụng, xương mũi gãy, xương ngực vỡ vụn.

Nhưng mất đi lý trí hắn chỉ biết cắn răng xung phong, quên mất nhận thua. Thấy thế, kiếm khách che giáp đứng dậy, cao giọng nói: "Chiến đấu kết thúc. Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng!"

Trương Nguyên Thanh búng vang ngón tay một cái, Vong Giả số 1 đạp ngã Mao Sơn Thuật Sĩ, giẫm một chân lên ngực hắn, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở giữa sân. Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Thái Nhất môn, cao giọng nói: "Vừa rồi là ai lên tiếng nhắc nhở? Thái Nhất môn là không chấp nhận việc thua cuộc sao?"

"ÀO!"

Sóng âm huyên náo, giống như thủy triều nhấc lên, tầng tầng lớp lớp.

Tuyển thủ cấp ngôi sao đọ sức, chiến đấu đặc sắc, cùng với kẻ yếu thế lật ngược thế cờ trong tuyệt cảnh. Từ sân đấu thú cổ đại, đến hội biểu diễn, sân bóng bây giờ, đọ sức như vậy luôn náo nhiệt, ồn ào, nhiệt huyết sôi trào.

Trận chiến đấu này dẫn bạo cảm xúc của mọi người, điểm mấu chốt chính là một loạt thao tác nối tiếp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ra ngoài mọi người đoán trước, đầu tiên là khó hiểu hóa giải cục diện phải thua, tiếp theo đeo khẩu trang cho âm Thi của Mao Sơn Thuật Sĩ. Hai ba chiều khiến cục diện nghịch chuyển, cuối cùng, khi âm Thi cận chiến hung hãn kia vào sân, trong đầu khán giả chỉ còn lại một ý nghĩ:

Hắn có âm Thi?

Đây là ủng hộ cùng hoan hô chỉ có lấy yếu thắng mạnh lật ngược thế cờ đặc sắc mới có thể dẫn tới.

Kết cục vững vàng ổn định, không có gì bất ngờ xảy ra, không thể làm cảm xúc của khán giả bùng nổ.

“Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn giả vờ yếu thế đúng không, hắn để lại âm Thi ngoài sân, đợi Mao Sơn Thuật Sĩ tê liệt sơ ý, ở một đòn quyết định thắng bại?”

“Quá đặc sắc rồi, thật sự quá đặc sắc rồi, từ phong ấn âm Thi của Mao Sơn Thuật Sĩ, đến triệu hồi âm Thi của mình đánh bại địch, tôi cảm giác tất cả trong này đều là lộ số, nhưng trong lúc nhất thời lại không phân tích ra được”

“Thật không hổ là thiên tài vượt qua hai cái cấp S nha, Mao Sơn Thuật Sĩ kia có vượt qua cấp S. không? Có vượt qua cấp A không? Dựa vào cái gì đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn của chúng ta”

“Tôi xem không hiểu, nhưng tôi rung động cực kỳ lớn, chờ trở lại hiện thực, chúng ta đi xem bài đăng phân tích của tổ chức đi.”

“A? Không phải nói không thể để lộ ra chi tiết sao?

“Bài đăng phân tích của tổ chức hàng năm đều có, sẽ không lộ ra thuộc tính đạo cụ cùng chi tiết cụ thể, nhưng có thể khiến người biết Nguyên Thủy Thiên Tôn rốt cuộc là thắng như thế nào? So sánh với hành giả Ngũ Hành minh hô to đã nghiền, không khí Thái Nhất môn bên này cứng ngắc hơn rất nhiều.

Chương 551: Phân tích chiến thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)

Làm nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, các Thần Dạ Du của Thái Nhất môn đều có một luồng ngạo khí.

Giờ phút này nghe thanh niên kia trên sân quát mắng, không ít Thần Dạ Du đều nhíu mày, cảm giác bị khiêu khích. Chỉ là chuyện này quả thật đuối lý, không thể nào phản bác, chỉ có thể ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn. Mao Sơn Thuật Sĩ ở trong giai đoạn Siêu Phàm, xem như kẻ mạnh ở đội bậc thang thứ hai, nào ngờ thành đá kê chân Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi danh. Triệu Thành Hoàng hừ một tiếng: "Mao Sơn tên phế vật này! Từ đầu tới đuôi bị người ta tính kế chết."

Hắn lại nhìn về phía cách đó không xa, tên thanh niên đồng môn lên tiếng cảnh báo kia, lạnh lùng nói: "Mất mặt! Trở về!"

Thân hình Triệu Thành Hoàng biến mất không thấy nữa.

"Trở về"

"Trở về"

Một đám Thánh Giả, Siêu Phàm của Thái Nhất môn lục tục rời đi, trở về hiện thực. Chỉ có Tôn Miểu Miểu, ánh mắt si mê nhìn Tiểu Đậu Bỉ, không dời mắt đi được, không muốn rời đi.

"Là khối ngọc thô nha"

Hồng Anh trưởng lão cảm khái nói.

Thần Dạ Du trí tuệ hơn người như thế, thật sự là làm người ta thưởng thức cùng yêu thích phát ra từ trong lòng, đáng tiếc không phải đệ tử Thái Nhất môn.

Tôn trưởng lão thì tức giận dựng rấu trừng mắt, bên tai phảng phất quanh quẩn một tiếng lại một tiếng "Tôn trưởng lão hồ đồ nha".

Hữu Phượng Lai Nghi nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trên sân, tán thưởng: "Biết địch mạnh, hiểu mình yếu, vì thế ngay từ đầu đã chế định kế sách, từng vòng đan vào nhau, lấy khéo thắng địch. Bang chủ, tôi xem như biết anh vì sao coi trọng

Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy, hắn quả thật có tài trí hơn người"

Làm Thánh Giả, cô là có thể xem hiểu thao tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự hỏi ở giai đoạn Siêu Phàm, cô không làm được kế sách lớn mật mà chi tiết như vậy.

Các hành giả Siêu Phàm hô to rung trời kia, có thể nhìn ra cách thức trong đó không nhiều, chờ bọn họ thật sự hiểu biết được thao tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ sợ sẽ càng thêm kinh ngạc càng thêm sùng bái. Hữu Phượng Lai Nghi phát biểu xong ý kiến, Phó Thanh Dương nghiêng đầu, ánh mắt yên tĩnh như đầm nước lạnh chăm chú nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Cô quá ngây thơ rồi! Trở về"

Hắn sau đó biến mất khỏi chỗ ngồi.

Hữu Phượng Lai Nghi mờ mịt nhìn về phía Thất Thứ Lang cách đó hai ghế, sững sờ nói: "Tôi phân tích có sai lầm?"

"Tôi cảm thấy không sai!"

Thất Thứ Lang cho câu trả lời khẳng định: "Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy yếu thắng mạnh, tự biết không địch lại, bởi vậy sáu phần lực địch, bốn phần dùng trí, không bắt bẻ được"

Một bên khác, ngài Bill mỉm cười nói: "Thật sự là một trận đấu đặc sắc"

Dứt lời, hắn liếc một cái Annie sắc mặt đỏ ửng, ánh mắt mê ly, hít thở dồn dập, bất đắc dĩ lắc đầu: "Phải đi rồi! Nơi này không phải chỗ để cổ động dục"

Hành giả nghề nghiệp Ái Dục, ở lúc nhìn thấy con mồi vừa ý, ở lúc trong lòng kích động, sẽ phát ra tình dục mãnh liệt, ép các cô đi mục tiêu tiến công chiếm đóng, chinh phục mục tiêu, trầm luân với nhau ở trong tình yêu cùng dục vọng. Ái Dục, từ trước tới giờ đều là song hướng. Bill biết, Annie đã tìm được con mồi cô vừa ý.

"Trở về!"

Annie hít sâu một hơi: "Trở về!"

Chu Dung liếm liếm bờ môi đỏ mọng, ánh mắt cực có tính xâm lược nhìn thanh niên trên sân, hít sâu một hơi, khóe miệng cong lên: "Trở về!"

“Trở về!”

“Trở về!”

“Trở về!”

Càng lúc càng nhiều người thoát ly linh cảnh, trở về hiện thực.

Trương Nguyên Thanh đứng ở trên sân, nhìn quần chúng trên khán đài lần lượt biến mất. Hắn hướng tới Quan Nhã, Nữ Vương, bé trà xanh cùng Khương Tinh Vệ phất tay.

Ồ, Khương Tinh Vệ đã sốt ruột không chịu được trở về hiện thực, tới giờ cơm rồi. Hắn triệu hồi Tiểu Đậu Bỉ, một tay đặt ở bả vai Vong Giả số 1, thấp giọng lẩm bẩm: “Trở về!”.

Một giây sau, đấu thú tràng phục cổ cũ kỹ biến mất, trước mắt nhìn thấy, là phòng ngủ quen thuộc.

“Phù! Kết thúc rồi.”

Trương Nguyên Thanh dong hai tay, ngã về phía sau, quăng mình mạnh lên trên giường.

“A!”

Hắn đột nhiên sắc mặt dữ tợn hít ngược một ngụm khí lạnh, nhớ tới vết dao trên bụng mình, đâm xuyên qua nội tạng. Vết thương đã bước đầu cầm máu, trong hai tiếng hẳn có thể tự lành. Vừa lúc có thể ngủ một giấc.

Hắn gửi một tin nhắn cho Tiểu Viên: “Trận đầu báo tin thắng lợi, đối thủ của tôi là Mao Sơn Thuật Sĩ xếp thứ chín trong top 20”

Đáng tiếc không có số điện thoại di động của Chỉ Sát cung chủ, bằng không cũng gửi tin nhắn qua khoe khoang một phen.

Màn đêm buông xuống, đèn nề ông bao phủ đoạn phố quán bar này. Trong quán bar góc đường, ánh đèn nhu hòa, không có đèn màu lóe lên rối mắt, nam nữ cách ăn mặc khác nhau, hoặc thấp giọng trao đổi tình báo, hoặc mua bán tài liệu, đạo cụ, cò kè mặc cả, hoặc ở trong góc tối tăm phát tiết dục vọng. Trong phòng nghỉ trong khách sạn, người trung niên khô gầy khoác áo choàng tắm ngồi ở bên giường, nghe cấp dưới báo cáo.

Chương 552: Phân tích chiến thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)

Ở trên giường phía sau hắn, hai cô gái khỏa thân ngực bự mông cong nằm đó, da thịt mềm mại trải rộng vết bầm, khóe mắt chưa khô nước mắt, mê man bất tỉnh.

“Nói như vậy, hắn là mất tích ở trong quá trình đuổi giết Chỉ Sát cung chủ, thực lực Ma Nhãn ta vẫn rất rõ, Chỉ Sát cung chủ không phải đối thủ của hắn, nhưng hắn quả thật đã mất tích”

Sắc Dục Thần Tướng nhíu mày.

“Đúng vậy”

Cấp dưới thấp giọng nói.

Sắc Dục Thần Tướng trầm ngâm không nói. Hắn gần như đã làm rõ hành vi của Ma Nhãn sau khi đến Tùng Hải, giết xã hội đen, giết tham quan, chuyên chú vào tìm kiếm Nguyên Thủy Thiên Tôn, không quá để bụng đối với Chỉ Sát cung chủ. Chỉ có thể nói không hổ là người nha Ma Nhãn, hay cho một đồng bạn chính nghĩa, làm Yêu Mê Hoặc thật sự là thiệt thòi cho ngươi rồi. Sắc Dục Thần Tướng nâng tay, vuốt ve cái lưng ngọc trơn bóng của cô gái phía sau, nói: “Chỉ Sát cung chủ không có thực lực này, nhưng trưởng lão phân bộ Tùng Hải có. Ma Nhãn nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, cao tầng phân bộ Tùng Hải tuyệt đối sẽ không mặc kệ, nhưng mà, Ma Nhãn là không có khả năng bị mai phục”

Sắc Dục Thần Tướng cơ bản kết luận, Ma Nhãn là bị cao tầng phân bộ Tùng Hải nhốt lại rồi.

Nhưng hắn không nghĩ ra, mấy tên Chúa Tể kia của trận doanh hợp pháp, là làm sao giấu được Ma Nhãn?

“Thần tướng đại nhân, có lẽ tìm được Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền có thể biết được chân tướng. Ma Nhãn Thiên Vương đã tra ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn là sinh viên đại học Tùng Hải.”

Sinh viên đại học Tùng Hải? Sắc Dục Thần Tướng nghĩ đến trước tiên, là một đám các em gái sinh viên thanh thuần mỹ

mạo.

“Ta biết rồi, việc này không vội”

Sắc Dục Thần Tướng khoác áo choàng, cứ như vậy đi ra ngoài.

Hắn đi ra khỏi phòng nghỉ, tới sảnh ngoài, tắm rửa ánh đèn nhu hòa, cao giọng nói: “Các vị đồng đạo, ta có một nhiệm vụ, thu thập tình báo mới nhất của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chỉ Sát cung chủ, cùng với, địa điểm bọn họ ẩn thân. Một tình báo thù lao 100.000. Địa chỉ chỗ ở, thù lao 500.000”

Thật ra Sắc Dục Thần Tướng không muốn tìm kiếm Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Chỉ Sát cung chủ, lại càng không muốn điều tra tung tích Ma Nhãn Thiên Vương. Việc này không quan hệ với hắn, hắn ước gì Ma Nhãn mất tích, cuối cùng vĩnh viễn bị trấn áp. Nhưng Sợ Hãi Thiên Vương tự mình hạ mệnh lệnh, hắn ít nhất phải làm bộ chút, phải trình ra thái độ làm việc, về phần không làm được việc, đó là vấn đề năng lực. Ứng phó qua khoảng thời gian này, hắn liền có thể hưởng thụ Tùng Hải phồn hoa, cùng với mỹ nhân nhiều đếm không xuể của nơi này.

“Ta có một tin tức về Nguyên Thủy Thiên Tôn, liên quan thi đấu lôi đài”

Một giọng nói lạnh nhạt vang lên. Chỉ nghe được thanh âm, mắt Sắc Dục Thần Tướng liền sáng lên. Hắn từng đùa bỡn không ít cô gái, từng nghe tiếng kêu của vô số mỹ nữ, luyện ra bản lãnh nghe tiếng biết mỹ nhân. Thanh âm này mát lạnh như suối băng, lại có từ tính của phụ nữ trưởng thành, cực kỳ dễ nghe. Theo tiếng nhìn lại, Sắc Dục Thần Tướng mừng rỡ. Trong góc quán bar, một cô gái mặc áo sơ mi trắng ngồi đó, giọng của cô trong trẻo lạnh nhạt, nhưng dung mạo của cô lại cực kỳ tươi đẹp, mắt tròn mà cuốn hút, dập dờn sóng thu. Gò má của cô độ cong rất mượt, thiên hướng mặt trái xoan, mũi cao ngất lại thanh tú, một cái miệng nhỏ nhắn hồng hào theo thói quen mím lại, lộ ra cường thế cùng lạnh lùng kiêu ngạo. Xuống chút nữa, là cái cổ thon dài trắng nõn, bộ ngực đầy đặn chống đỡ lên áo sơ mi màu trắng.

Cực phẩm mỹ nhân, ngập tràn ý nhị. Sắc Dục Thần Tướng mỉm cười nói: “Tình báo gì?”

Cô gái cao ngạo lạnh lùng diễm lệ tuyệt luân kia lạnh nhạt nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn trận đầu đắc thắng, đối thủ Thần Dạ Du, Mao Sơn Thuật Sĩ xếp thứ chín trong danh sách top 20"

Tin tức này thật ra không có giá trị quá lớn.

Sắc Dục Thần Tướng bụng ngón tay: "Dâng thù lao cho vị mỹ nhân này"

Lập tức có một cấp dưới cầm một chồng tiền giấy thật dày đi qua, bày ra trước mặt Tiểu Viên. Chơi miễn phí thành công rồi… Tiểu Viên hài lòng thu hồi tiền, uống hết rượu trong ly, đứng dậy rời đi. Sắc Dục Thần Tướng lưu luyến nhìn bóng lưng của cô, chờ cô đẩy cửa quán bar ra, biến mất ở trong màn đêm, lúc này mới gọi cấp dưới tới, phân phó: "Ta muốn tư liệu của cô ấy, càng chi tiết càng tốt."

Sắc Dục Thần Tướng háo sắc như mạng, nhưng không vội, hắn trong lúc xuống tay, thích mang tất cả tin tức tìm hiểu thấu triệt, hoàn toàn nắm giữ. Nghề nghiệp tà ác lỗ mãng bốc đồng, là sống không đến cảnh giới Thánh Giả, mọi người đều là người thông minh, không phải Hỏa Sư.

Buổi tối sau khi ăn xong, Trương Nguyên Thanh lòng tràn đầy sung sướng mở ra diễn đàn tổ chức.

Hắn thầm nhủ, trên diễn đàn hắn đều là bài đăng khen mình nhỉ?

Chương 553: Căm hận (1)

Phân tích chiến lược Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh bại Mao Sơn Thuật Sĩ. Không phải nói không thể lộ ra chiến đấu chi tiết sao?

Trương Nguyên Thanh nhìn thấy bài đăng ghim trên cùng, ngẩn ra một phen, hắn là đến xem tâng bốc, thỏa mãn một phen lòng hư vinh, bài phân tích này nếu mang đạo cụ, kỹ năng của hắn đều nói ra hết, hiện trường nhiều khán giả như vậy, ý nghĩa giữ bí mật không lớn.

Đã tổ chức thi đấu lôi đài, tin tức của tuyển thủ liền không thể giữ bí mật, tổ chức đề phòng là tư liệu tuyển thủ bị bán đi khắp nơi, hơn nữa bán cho nghề nghiệp tà ác.

Đòn sát thủ, đạo cụ cao hơn bản thân hai cấp bậc không cho phép sử dụng, bây giờ nghĩ đến, thật ra trên trình độ nhất định là để các tuyển thủ che giấu con bài chưa lật của mình.

Mà đạo cụ sử dụng trong chiến đấu bình thường, thời gian dài, cũng sẽ truyền ra, trừ phi không chiến đấu với người khác.

Trong lúc suy nghĩ miên man, hắn click mở bài đăng: "Cảm tạ tám mươi tuyển thủ, ở ngày khai mạc thi đấu lôi đài, Cống hiến cho chúng ta chiến đấu kịch liệt mà đặc sắc, cũng cho chúng ta thấy được sức sống rực rỡ của các hành giả chính phủ.

"Trong đó, chiến đấu của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Mao Sơn Thuật Sĩ có thể nói đặc sắc tuyệt luân, cũng là quyết đấu tiêu điểm của hôm nay. Sau khi trận đấu kết thúc, rất nhiều đồng nghiệp ở trên diễn đàn tích cực thảo luận, có thể nói dư vị ngân nga.

"Dựa theo lệ thường, chúng ta đến phân tích một lần chỗ tuyệt đối đặc sắc của trận này. Trải qua chúng ta thảo luận, trận chiến đấu này tổng cộng chia làm sau khâu.

"Khâu thứ nhất, Nguyên Thủy Thiên Tôn mở màn sử dụng chiến thuật lừa gạt, đánh Mao Sơn Thuật Sĩ một cái không kịp trở tay, đây là thao tác cực kỳ thông minh, mặc kệ là địch mạnh ta yếu, hay là địch yếu ta mạnh, đều cần học được dùng trả giá nhỏ bé nhất giải quyết kẻ địch. Nhưng rất đáng tiếc, bị âm Thi của Mao Sơn Thuật Sĩ hóa giải"

Ừm, không liên quan đến đạo cụ cùng thao tác cụ thể, nếu như vậy, bài đăng phân tích còn được. Trương Nguyên Thanh hài lòng gật đầu, tiếp tục đọc.

"Khâu thứ hai, Mao Sơn Thuật Sĩ triển khai đánh trả, lấy âm Thi là chủ lực, bản thể ẩn thân đánh lén, người quen thuộc Thần Dạ Du đều biết, đây là phương thức chiến đấu kinh điển nhất của nghề nghiệp này, có âm Thi giúp đỡ, quả nhiên áp chế Nguyên Thủy Thiên Tôn. Mọi người chú ý động tác ném súng ngắn này, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở lúc làm ra động tác này, đã đoán trước được mình công kích không có hiệu quả đối với Mao Sơn Thuật Sĩ, bởi vậy ở lúc Mao Sơn Thuật Sĩ tập kích, chế tạo ảo thuật, ẩn thân tới phía sau Mao Sơn Thuật Sĩ, bắt súng, nổ súng, một bộ công kích này nước chảy mây trôi"

Kỹ năng của Thần Dạ Du không thuộc về phạm vi giữ bí mật, chuyện Mao Sơn Thuật Sĩ có được âm Thi, tương tự không phải bí mật, ngược lại là súng của Trương Nguyên Thanh tương đối mẫn cảm, liên quan đến đạo cụ, chẳng qua hành giả chính phủ cơ bản đều sẽ có súng.

"Khâu thứ ba, hai người đọ một đao, Mao Sơn Thuật Sĩ bình yên vô sự, bụng Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương, lúc ấy xem đến nơi đây, tin tưởng rất nhiều người đều toát mồ hôi lạnh thay Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng may Thần Dạ Du sinh mệnh lực cường đại, chút thương thế này không tính là gì. Chẳng qua, một bước này cực kỳ quan trọng, ấn xuống trước không nhắc tới"

"Khâu thứ tư, đây là một trong những cao trào của trận đấu này, Mao Sơn Thuật Sĩ tính chuẩn Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ bị ép bởi áp lực, ưu tiên giải quyết âm Thi, bố trí mai phục trước, ôm cây đợi thỏ, một chiêu này quả thật lợi hại, trực tiếp khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn lâm vào tuyệt cảnh"

"Khâu thứ năm, Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng ra con bài chưa lật, phá giải sát cục, chế phục âm Thi"

"Khâu thứ sáu, Mao Sơn Thuật Sĩ chiến bại"

"Đồng nghiệp từng xem trận đấu hôm nay, từ khâu thứ bốn bắt đầu, đến khâu thứ sáu, xoay chuyển cực kỳ đột ngột, lại dị thường mượt, mượt đến mức Mao Sơn Thuật Sĩ hầu như không có đường Sống phản kháng, nhanh chóng bị thua.

"Bởi vậy nhiều khán giả lúc ấy cũng chưa phản ứng lại, vì sao sẽ như vậy? Chỉ sợ đến bây giờ, còn chưa lĩnh ngộ yếu điểm trong đó, bây giờ liền tới phân tích một chút, vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng mượt như thế? "Tiết điểm của trận chiến đấu này, cần bắt đầu từ khâu thứ ba, vừa rồi từng nói, lần đó so đao cực kỳ quan trọng, nhìn như Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương nặng, thật ra thật sự chịu thiệt là Mao Sơn Thuật Sĩ, hắn tổn thất cái gì, ai hiểu đều hiểu. Đến khâu thứ tư, Nguyên Thủy Thiên Tôn lâm vào tuyệt cảnh, thoạt nhìn hắn giống như thua chắc rồi, nhưng mọi người đều hẳn là chú ý tới, hắn lâm vào tuyệt cảnh chỉ có một hai giây, âm Thi của Mao Sơn Thuật Sĩ liền xảy ra vấn đề, rất rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn là cố ý, hắn cố ý rơi vào hiểm cảnh, vì chính

là để sức chú ý của Mao Sơn Thuật Sĩ tập trung ở trên người mình, mà không phải hậu thủ của hắn.”

Chương 554: Căm hận (2)

Phân tích không tệ nha, kẻ đăng bài cấp bậc không thấp. Trương Nguyên Thanh bĩu môi, hắn lúc ấy quả thật là cố ý rơi vào bẫy, chỉ có như vậy, Mao Sơn Thuật Sĩ mới sẽ không chú ý tới Tiểu Đậu Bỉ.

Dưới tình huống bình thường, linh phó xuất hiện khẳng định không thể giấu được Thần Dạ Du, muốn đạt tới hiệu quả đánh lén âm Thi, nhất định phải hoàn toàn dẫn dắt rời đi sức chú ý của Mao Sơn Thuật Sĩ.

“Mao Sơn Thuật Sĩ quả nhiên trúng chiêu, trả giá là sát cục bị phá giải, tổn thất âm Thi cái chiến lực quan trọng này. Sau đó, hắn vốn muốn lợi dụng kỹ năng Dạ Du dây dưa, kéo dài thời gian, tìm kiếm cơ hội, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng ra một con bài chưa lật cuối cùng, khiến hắn không thể tiến vào Dạ Du.

“Đến một bước này, mọi người sẽ phát hiện, toàn bộ thủ đoạn của Mao Sơn Thuật Sĩ (kỹ năng, đạo cụ, âm Thi), đều bị khắc chế, hắn có lý nào không thua? Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh một ván cờ cho chúng ta, khâu một hai thăm dò đối thủ, khâu thứ ba bắt đầu lót đường, đến cuối cùng một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đánh bại kẻ địch mạnh.

“Chỉ có thể nói, không hổ là thiên tài vượt qua hai lần cấp S, một lần cấp A yêu cầu cao độ, nhân vật như vậy, không phải mấy dòng số liệu bên ngoài có thể cân nhắc, để chúng ta chờ mong hắn sau này biểu hiện”

Bình luận bên dưới mấy ngàn dòng.

“Thổ Địa Công: Tiểu tử quả thật không tệ, rất hiểu dùng đầu óc, người trẻ tuổi như vậy càng nhiều càng tốt nha”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Xem xong trận đấu này, tôi là phục rồi, có thể vượt qua phó bản cấp S, hắn dựa vào không phải vận may, có mấy chiếu, chờ mong đối chiến với Nguyên Thủy Thiên Tôn, tốt nhất ở trong phó bản”

“Thanh Tùng Tử: muốn đánh thắng Nguyên Thủy Thiên Tôn thật ra cũng đơn giản, chạy, chạy”

“Khương Tinh Vệ: Nói linh tinh cái gì, xem cũng xem không hiểu, đánh nhau chuyện đơn giản bao nhiêu, Nguyên Thủy loè loẹt, đổi là em, hai ba chiều xử lý Mao Sơn Thuật Sĩ. “

Mấy tuyển thủ cấp ngôi sao bình luận số like bùng nổ, xếp hàng đầu.

“Jenny Đa Tình: Móa, thì ra còn có nhiều chi tiết như vậy, lúc chạng vạng tôi toàn bộ hành trình ngẩn ra được không, Mao Sơn Thuật Sĩ cường thế như vậy, ù ù cạc cạc thua mất, thế cục xoay chuyển làm tôi trở tay không kịp, bây giờ rốt cuộc xem hiểu, đây là trò chơi cấp cao trong truyền thuyết? “.

“Vương Phi: A cái này, cảm giác đầu óc hoàn toàn không đủ dùng, tôi nhiều nhất chỉ có thể đi một bước nghĩ hai bước, nhưng cảm giác Nguyên Thủy Thiên Tôn là từ mở màn tính đến kết cục, cái này còn là người? Thần Dạ Du có buff phương diện trí nhớ?”

“Năm Rộng Tháng Dài: Từng vòng đan vào nhau, đây là ở trước khi khai chiến, đã nghĩ sẵn đánh trận chiến này như thế nào, trước kia chỉ cảm thấy Nguyên Thủy lão nhân gia hắn thiên phú mạnh, bây giờ càng thêm trực quan”

“Những Ngày Gian Khổ: Giữ lại con bài chưa lật không dùng, từng chút một thử ra thủ đoạn của Mao Sơn Thuật Sĩ, hắc, rất mạo hiểm, lúc khâu thứ ba, ta còn kinh ngạc Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương quá nhanh, thì ra là đang bố cục”

“Đại Cơ Bá: Cảm giác đầu óc hoàn toàn không đủ dùng, hắn là làm như thế nào đi một bước nghĩ mười bước? Trước kia sao không phát hiện tiểu tử này mạnh như vậy, lúc đánh “Thiên Đạo Bất Công”, tôi nhớ rõ hắn ngốc nghếch nha”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Hắn tiến bộ rất nhanh, lúc trước ở trong phó bản đánh Lý Hiển Tông, còn chưa có thân thủ bây giờ, phương diện chiến thuật, lúc ấy trái lại đã có chút manh mối, rất biết chế định chiến thuật, nhưng không đủ trưởng thành. Mao Sơn Thuật Sĩ trận này, khiến tôi thay đổi cái nhìn rất nhiều, sang năm tôi muốn xin điều đến Tùng Hải, đầu nhập vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Thiên Tôn, chẳng qua, không phải ta dội nước lạnh, dựa theo chiến lực, đạo cụ hắn trước mắt biểu hiện ra, muốn vào top 5 có chút khó, top 3 cơ bản không trông cậy vào, hoan nghênh đánh mặt"

"Xin Gọi Ta Nữ Vương: Lại một tên ngu ngốc! Ta đánh dấu trước một lần, để sau trong hiện thực đánh mặt người đi".

Quả nhiên, làm màu là nhu cầu bản chất nhất của nhân loại đối với vui vẻ, mình về sau còn cần nịnh bợ Phó Thanh Dương nhiều, nhất định lãi chứ không lỗ. Trương Nguyên Thanh đắm chìm ở trong tâng bốc, quên thời gian.

Chương 555: Căm hận (3)

Kinh thành, dưới tàng cây hòe. Tôn Miểu Miểu mặc váy màu đen, đứng ở bên xích đu, lẩm bẩm như niệm chú nói: "Cháu muốn tiểu anh linh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cháu muốn tiểu anh linh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cháu muốn tiểu anh linh của Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Nàng từ chạng vạng niệm mãi đến đêm khuya.

Sau khi rời khỏi hội trường, trong đầu Tôn Miểu Miểu không ngừng hiện lên bộ dáng tiểu anh linh, thân thể nho nhỏ tròn trịa, trần trùng trục quá đáng yêu rồi, đôi mắt đen nhánh đó, không có chút căm hận cùng tà ác của oán linh, hồn nhiên giống như đá quý. Tóc máu thưa thớt kia vừa vặn là tượng trưng thời gian đẹp nhất của nó.

Trên đời sao có thể có anh linh nhỏ tuổi như thế, trên đời sao có thể có vật dễ thương như thế.

Tôn Miểu Miểu thét to: "A a a, cháu mặc kệ, cháu muốn nó, không có nó cháu đêm nay ngủ không yên."

"Không có không có!"

Tôn trưởng lão không chịu nổi phiền, nói: "Ông vẫn là câu nói kia, đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông để Tiểu Hồng chơi với cháu"

"Tiểu Hồng đương nhiên cũng rất tốt, nhưng, nhưng.."

Tôn Miểu Miểu đã thay lòng đổi dạ, chỉ là không tiện nói ra trước mặt Tiểu Hồng, Tiểu Hồng là cô gái nhỏ mẫn cảm, sẽ đau lòng.

“Nhưng cháu vẫn muốn tiểu linh phí của Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ, ông không cho cháu, cháu liền đi ám sát Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Tôn Miểu Miểu cả giận.

“Ai sẽ luyện chế một đứa nhỏ mới ra đời làm linh phó?”

Tôn trưởng lão tức giận nói.

Hai ông cháu bỗng nhiên ngẩn người, cùng nhíu mày.

Biệt thự, phòng sách ánh đèn ái muội.

Cô gái mặc váy ngủ tơ lụa, lười biếng nằm nghiêng ở giường quý phi, làn váy che đến đầu gối, lộ ra ống đồng trơn bóng như ngọc.

Trong cổ áo hình chữ V, là trắng trẻo mềm mại. Cô một tay chống đầu, sóng mắt vừa mềm mại vừa quyến rũ, cười nói: “Ta đẹp không?”

Phòng sách tối tăm vang lên tiếng hít thở dồn dập, người nấp ở trong bóng tối, giọng khàn khàn nói: “Đẹp, cực kỳ xinh đẹp”.

Nụ cười của Chu Dung càng thêm kiều my, càng thêm dụ người, khẽ cắn cánh môi: “Muốn không?”

“Muốn, muốn! !”

Thanh âm đó phát ra tiếng kêu gấp gáp. Chu Dung cười quyến rũ nói: “Chỉ cần người đáp ứng ta một sự kiện, ta liền thu người làm tình nhân, người muốn như thế nào cũng được”

Người đàn ông trong bóng tối truy hỏi: “Chuyện gì?”

Khóe miệng Chu Dung nhếch lên: “Nếu người ở trên thi đấu lôi đài gặp được Nguyên Thủy Thiên Tôn, lấy được máu, sợi tóc, móng tay, máu thịt bất cứ một thứ gì của hắn cũng được”

Người đàn ông trong bóng tối im lặng, mười mấy giây sau, giọng hắn khôi phục một chút bình tĩnh: “Ngươi muốn làm cái gì? Nguyên Thủy Thiên Tôn có công huân cấp A trong người, hắn không giống với Siêu Phàm cảnh bình thường, nếu lấy

công huân mà nói, đại bộ phận chấp sự địa vị đều không bằng hắn.

“Lấy thiên phú mà nói, hắn hôm nay biểu hiện người cũng thấy rồi, cao tầng Ngũ Hành minh về sau sẽ chỉ càng coi trọng hắn hơn. Ta khuyên người đừng chơi với lửa có ngày chết cháy”

Chu Dung cười khanh khách nói: “Ta cần người dạy ta làm việc? Hủy diệt một người, có thể có rất nhiều loại phương thức, ví dụ như khống chế hắn, dạy dỗ hắn, để hắn quỳ gối ở dưới váy của ta, trở thành một tên nô tài gọi thì tới đuổi thì đi! “Chính hắn không trải qua được sắc đẹp dụ hoặc, trách được ai đây, cao tầng Ngũ Hành minh cũng không bắt bẻ được lỗi của ta”

Người đàn ông trong bóng tối nói: “Ngươi đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn, là vì chuyện Xích Nguyệt An?”

“Không phải tất cả”

Chu Dung thu lại ý cười, trong sáng mắt mềm mại đáng yêu hiện lên nét phức tạp, có căm hận, sợ hãi, si mê, cùng với tình cảm khôn kể, nghiến hàm răng trắng nói: “Ta chán ghét bất cứ một Thần Dạ Du nào trẻ tuổi, thiên phú dị bẩm. Ta muốn mang tất cả bọn hắn đều giẫm dưới chân, dạy dỗ bọn hắn, nô dịch bọn hắn, làm bọn hắn không còn tôn nghiêm, lại yêu ta thật sâu, không thể tự rút ra được!”

Biến thái cỡ nào… Người đàn ông trong bóng tối im lặng, qua hồi lâu, hắn tuân theo dục niệm đáy lòng, thấp giọng nói:

“Được! Ta đáp ứng ngươi!”

Đêm khuya, Trương Nguyên Thanh ban ngày ngủ no giấc, tinh thần phấn chấn ngồi ở trước TV chơi game. Bên cạnh hắn là Tiểu Đậu Bỉ tư thế ngồi nhu thuận, một đứa con nít nhỏ như vậy, Trương Nguyên Thanh quay đầu liền có thể thấy tóc máu thưa thớt trên đầu nó. Tiểu Đậu Bỉ đã có thể điều khiển sự vật, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình TV, “lách cách thao tác tay cầm, nhân vật trong màn hình đại sát bốn phương, giết quái như bổ dưa thái rau. Trong đôi mắt ngây thơ của Tiểu Đậu Bỉ lóe ra sung sướng bản chất nhất. Nay chỉ số thông minh của nó đã tương đương với trẻ con một hai tuổi. Nhưng

thật ra, tay cầm chơi game trong tay Tiểu Đậu Bỉ, ngay cả phích cắm cũng rút ra, thật sự đang chơi là Trương Nguyên Thanh. Nhưng Tiểu Đậu Bỉ không biết, nó cảm thấy mình đang quát tháo phong vân. Chỉ là đứa nhỏ, dù sao cũng là đứa nhỏ.

Chương 556: Thổ Địa Công (1)

Chơi game là Trương Nguyên Thanh thưởng cho nó, Tiểu Đậu Bỉ hôm nay lập công lớn, nên thưởng, tựa như con thi được một trăm điểm, làm cha cần thưởng. Trương Nguyên Thanh rất hưởng thụ phương thức ở chung bây giờ, cảm giác tựa như nuôi một đứa con trai, tuy mẹ của đứa con trai này không có quan hệ gì với hắn. Lúc trước thu lưu Tiểu Đậu Bỉ là lựa chọn chính xác, nó nên có được sinh mệnh lần thứ hai, thể nghiệm một phen thế giới muôn màu muôn vẻ này, mà không phải làm đứa bé chết non, sau khi ở thế gian cô độc bồi hồi mấy ngày, tiếc nuối tiêu tán.

Lúc này, trong bàn phía sau truyền đến tiếng dòng điện "xẹt xẹt".

Phim đen của Ma Quân lại tới nữa… Trương Nguyên Thanh không nói hai lời, vứt tay cầm, lao về phía bàn.

Tiểu Đậu Bỉ ngẩn ra, nhìn hình ảnh trong màn hình TV bỗng nhiên bất động, lại nhìn nhìn tay cầm đang ấn phím lách cách trong bàn tay nhỏ của mình, khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. Trương Nguyên Thanh mở ngăn kéo, cầm Loa Miêu Vương, tiến vào Dạ Du. Thân hình vừa biến mất, bên tai hắn liền vang vọng tiếng cô gái thét chói tai, tiếng thân thể và chạm vang dội mạnh mẽ. Trong một đợt thở dốc trầm thấp, giọng nói khàn khàn độc đáo của Ma Quân cười lạnh nói: "Ngươi ban ngày không phải nói muốn giết ta kiếm công huân sao, không phải nói thà chết chứ không chịu khuất phục sao, ta còn tưởng ngươi là trinh tiết liệt phụ, không ngờ kêu so với Mộc Yêu còn dễ nghe hơn"

"Chu Dung, ngươi là em gái gia chủ Chu gia đúng không?"

Chu Dung, quả nhiên có audio của cô ta. Nghe được lời của Ma Quân, khóe miệng Trương Nguyên Thanh co rúm một

phen. Lúc trước nghe Ma Quân nói tới bắt tù binh được em gái gia chủ Chu gia, VỢ trước của Xích Nguyệt An, hắn đã hoài nghi sớm hay muộn sẽ có một đoạn audio như vậy. Quả nhiên, giờ không phải đã tới rồi sao.

Mình nên ghi hết lại những đoạn audio này, tương lai ra một cái "những năm đó, cô gái Ma Quân từng ngủ"

hoặc là "tuyển tập người tình Ma Quân", vứt đến trên chợ đen nhắm chừng có thể bán hot đến phát điên.

Phải biết rằng, các nữ nhân năm đó có quan hệ với Ma Quân, nay đều đã là phu nhân, thiên chi kiều nữ có địa vị nhất định. Nhắm chừng có thể phát tài lớn, chỉ là làm loại chuyện này quá thiếu đạo đức, có tổn hại thanh danh của những cô gái đó, tuy nữ nhân qua lại với Ma Quân đều không phải thứ gì tốt đẹp, nhưng cũng có người giống Âm Cơ bị lừa gạt cảm tình, ừm, tạm thời tính là cô ấy bị lừa gạt cảm tình đi.

Đối mặt Ma Quân châm chọc khiêu khích, Chu Dung không biết là khuất nhục không muốn đáp lại, hay là vận động quá mức kịch liệt, khiến cô không rảnh nói chuyện.

Nghe trong xoang mũi cô truyền ra tiếng kêu rên tiết tấu dày đặc, Trương Nguyên Thanh hoài nghi là cái sau.

"Sao không nói lời nào?"

Ma Quân cười lạnh nói.

"Ngươi, ngươi, khốn kiếp, không được chết tử tế!"

Chu Dung vừa thở gấp, vừa nghiến răng nghiến lợi.

"Ngươi lúc dẫn người vây công ta, cũng là nói như vậy. Bây giờ thế nào, còn không phải ở dưới thân ta nước lôi lênh láng, các đồng bạn đã chết kia của ngươi nếu biết người vì sống sót, bán đứng mình, không biết nghĩ thế nào? "Tham sống sợ chết là vì giết chết người tên xấu xa này, thay trời hành đạo"

"Mây, miệng còn rất cứng, vừa rồi lúc nếm, không phải rất mềm sao? Khi nói chuyện, Trương Nguyên Thanh nghe thấy nệm kẽo kẹt một tiếng, căn cứ kinh nghiệm của hắn, đây là tiếng người ngủ ở trên giường đứng dậy.

Tiếp theo, là tiếng vang chân trần giẫm trên sàn, cực kỳ hỗn độn, hẳn là Chu Dung bị Ma Quân từ trên giường kéo dậy,

người trước không muốn, bị cứng rắn kéo đi. Tiếp đó là tiếng tạp vật rơi xuống đất binh lách cách bàng, lại là "Rầm"

một tiếng, sau đó nữa chính là động tĩnh cái bàn bị và chạm. Một lượt vận động mới bắt đầu, Ma Quân lặng lẽ nói: "Thay trời hành đạo? Các ngươi đám người linh cảnh thế gia này, sau lưng làm không ít hoạt động không lộ ra được, da mặt phải dày bao nhiêu, mới có thể hô lên thay trời hành đạo? Ta chưa bao giờ giết người thường. Hắc, các ngươi giết ta đơn giản là kiếm thanh danh, nếu muốn giẫm lên ta để nổi tiếng, nên làm tốt chuẩn bị bị giết ngược, không có đạo lý người khác phải duỗi cổ chờ ngươi tới giết.

"Ta đã cho người lựa chọn, là cùng chết với đồng bạn, hoặc là trở thành tù binh của ta, ngươi lựa chọn điều sau"

"Vừa rồi lúc vây giết ta, ngươi nói như thế nào? Chỉ cần ta quỳ xuống dập đầu, chui qua dưới háng đồng bạn ngươi, liền để ta sống thêm vài phút. Bây giờ ta lại cho ngươi một lựa chọn, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày lấy lòng ta một lần, nếu ta hài lòng, liền để người sống thêm một ngày. Ngược lại, ta liền lập tức giết người.

"Ngươi lựa chọn đồng ý, khế ước liền lập tức có hiệu lực, ngươi nếu không đáp ứng, ta bây giờ đưa ngươi trở về linh cảnh"

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh nhíu nhíu mày, đoạn thời gian này Ma Quân hẳn là còn ở cảnh giới Siêu Phàm, nhưng so với vài lần trước, tính cách rõ ràng trở nên cực đoan, có chút hương vị nửa chính nửa tà.

Chương 557: Thổ Địa Công (2)

Chén Thánh Đọa Lạc ăn mòn có chút đáng sợ nha, tốc độ tâm tính Ma Quân vặn vẹo so với mình tưởng tượng còn nhanh hơn, lúc này còn có chút điểm mấu chốt, biết tìm cho mình một lý do có danh nghĩa, đến về sau, hẳn là hoàn toàn trở thành tà đạo. Sau im lặng thật lâu, Chu Dung hổn hển, đứt quãng nói: "Ta, ta dựa vào cái gì tin tưởng người"

"Ta chưa bao giờ lừa gạt phụ nữ!"

“Tốt”

“A? Cái gì, nói lớn tiếng chút.”

Chu Dung mang theo tiếng nức nở hô: “Ta đồng ý! !”

Khi hai người kết thúc trao đổi thân thể, Trương Nguyên Thanh đã không nhớ rõ mình tiến vào Dạ Du mấy lần, chỉ cảm thấy cả người mỏi mệt, thể lực tiêu hao quá lớn, hận không thể cắm đầu ngủ luôn. Thật là, mỗi lần nghe Ma Quân trình diễn xác thịt cũng mệt như vậy, đối với mình thanh niên nhiệt huyết như vậy, loại audio này so với phim kích thích hơn nhiều, về sau vẫn là bớt nghe. Trương Nguyên Thanh trong lòng mệt mỏi nghĩ. Trong audio, Ma Quân cùng Chu Dung nhẹ nhàng thở hổn hển, thật lâu chưa nói chuyện. Sau một lúc lâu, Ma Quân cười nhạo nói: “Mềm nhũn thành như vậy? Xem ra chồng người chưa làm ngươi thỏa mãn nha, có lẽ một tháng sau, người sẽ không rời khỏi ta được.

“Hiện tại nên nói chút việc chính rồi, nghe nói lão tổ tông Chu gia các ngươi là nhóm Linh Cảnh Hành Giả đầu tiên? Hắn là người thời đại nào? Chu Dung không nói gì.

“Bốp!”

Một thanh âm vang dội vang lên, Chu Dung kêu đau một tiếng, cũng không biết bị VỖ vào nơi nào.

Bị đánh, nàng lập tức trở nên thành thật, thấp giọng nói: “Cuối đời Thanh đầu thời dân quốc”

“Hắc, quả nhiên là cận đại!”

Ma Quân nói: “Vậy ngươi có biết hay không, vì sao nghề nghiệp tà ác cùng nghề nghiệp hợp pháp thế như nước với lửa?”

Nghe đối thoại trong audio truyền đến, tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, thầm nhủ vẫn là có chút chất lượng, không phải thuần túy phim đen.

Hắn thật ra cũng từng có nghi hoặc phương diện này, cảm giác hợp pháp cùng tà ác đối lập, thiếu động lực nội sinh, nếu chỉ là trận doanh đối lập, rất khó khiến hành giả hai trận doanh lớn coi nhau như kẻ thù. Dù sao hiện thực không phải game, một cái thiết đặt có thể làm người ta rơi đầu đổ máu, trong game có

thể sống lại, trong hiện thực chất là chết thật. Không có chút lợi ích mang tính thực tế, ai muốn liều mạng chứ.

“Ngươi, có ý tứ gì?”

Chu Dung tựa như không quá rõ.

“Thật sự là con cháu thế gia không có đầu óc gì, ta là nghề nghiệp hợp pháp đúng không, nhưng ta sau khi trở thành Linh Cảnh Hành Giả, căn bản chưa từng làm chuyện hợp pháp. Cũng chính là nói, ta hoàn toàn có thể không quan tâm nghề nghiệp tà ác. Như vậy trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác quan hệ như nước với lửa, chẳng phải là rất kỳ quái?”

Ma Quân nói: “Mặt khác, trận doanh đối địch chém giết, phần thưởng chỉ có thanh danh, thanh danh tuy không tệ, lại không thể khiến người ta mạo hiểm tử đấu với kẻ địch, bởi vì trả giá cùng thu nhập không tỷ lệ thuận”

“Cũng chính là nói, quan hệ đối địch của hai đại trận doanh, thật ra không nghiêm trọng như vậy, nhưng hiện thực là, thái độ của tổ chức chính phủ đối với nghề nghiệp tà ác là giết không tha, tổ chức tà ác cũng thế, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Chu Dung nói: “Trưởng bối gia tộc từ nhỏ đã giáo dục chúng ta, nghề nghiệp tà ác ai cũng hô đánh, nhìn thấy nhất định phải giết”.

Ma Quân nói: “Ồ, vậy ta thu hồi lại vừa rồi, không phải ngươi không có đầu óc, mà là người sinh ra tư duy cố hữu. Chuyện ta hỏi người, trưởng bối gia tộc có từng đề cập hay không, vì sao nhất định phải giết nghề nghiệp tà ác?”

Chu Dung nói: “Ta không biết, trưởng bối gia tộc chưa từng nói tới. Nhưng ta nghĩ tới một việc, trưởng bối cấp Chúa Tể, hàng năm đều phải ra ngoài săn giết nghề nghiệp tà ác, mỗi người đều là như thế, bọn họ coi trọng đối với việc săn giết nghề nghiệp tà ác, thậm chí ngang với phó bản linh cảnh. Nhưng bọn họ, cũng không phải người ghét ác như thù, nay nghĩ đến, quả thật kỳ quái”

Ma Quân trầm ngâm hồi lâu, kêu “A nói: “Vậy ta đại khái đoán được nguyên nhân rồi”

Ghi âm đến đây là hết.

Phó Thanh Dương thiếu chút nữa đập vỡ cái loa trong tay, thầm nhủ đối thoại phía sau đầu? Nguyên nhân là cái gì, nói mau đi!

Gã Ma Quân này, tuy tâm thuật bất chính, háo sắc như mạng, nhưng quả thật thông minh. Trương Nguyên Thanh tựa vào thành ghế, suy tư đoạn đối thoại này Trương Nguyên Thanh tựa vào thành ghế, suy tư đoạn đối thoại này. Hắn bỗng nhớ tới ghi chép tu đạo của âm Dương Tán Nhân, bên trên để cập, nghề nghiệp tà ác cùng nghề nghiệp hợp pháp, ở cổ đại là có thể chung sống.

Tuy cũng có săn giết lẫn nhau, nhưng đó là căn cứ vào tam quan không hợp, thay trời hành đạo, mà không phải trời sinh đối lập.

"Trước khi linh cảnh xuất hiện, chính cùng tà, là tự do tâm chứng. Sau khi linh cảnh xuất hiện, trận doanh tà ác cùng trận doanh hợp pháp liền sinh ra, cho nên, là linh cảnh đang chủ đạo trận doanh đối địch"

Chương 558: Thổ Địa Công (3)

"Nhưng dẫn đường của linh cảnh cũng không rõ ràng, chỉ có danh vọng cái cài đặt sẵn này, không, có lẽ không phải không hiện rõ, cấp bậc chưa tới. Dựa theo Chu Dung nói, săn giết nghề nghiệp tà ác đối với Chúa Tể mà nói cực kỳ quan trọng, cái quan trọng này, khẳng định bắt nguồn từ linh cảnh, có lẽ là nhiệm vụ linh cảnh, có lẽ là tác dụng khác.

"Còn có, săn giết nghề nghiệp tà ác, quá nửa đối với bang phái cũng có lợi, cho nên chính phủ mới có treo thưởng, nghề nghiệp tà ác cũng thế. Linh cảnh vì sao phải dẫn đường trận doanh đối lập?"

"Ai, Chu Dung quả nhiên là vì từng được Ma Quân dạy dỗ, bệnh trạng tâm lý rồi, cho nên bắt đầu nuôi trai bao, cùng ngược đãi bọn họ, đều là lỗi của Ma Quân"

Trương Nguyên Thanh cất Loa Vua Mèo, quay về bên cạnh Tiểu Đậu Bỉ, cầm lấy tay cầm. Trong chớp mắt, hình ảnh yên lặng bắt đầu cử động, nhân vật game một lần nữa đại sát bốn

phương. Tiểu Đậu Bỉ nhất thời vui vẻ hẳn lên, lập tức quên nghi hoặc nho nhỏ vừa rồi.

Hôm sau, bảy giờ sáng, Trương Nguyên Thanh ăn xong bữa sáng, rửa mặt xong, quay về phòng ngủ, tính ngủ nướng bù lại, tối qua thức đêm chơi game đến 4 giờ sáng.

Đương nhiên, đối với Thần Dạ Du mà nói, cái này không tính là thức đêm, chỉ là buổi tối chưa nghỉ ngơi, ban ngày liền càng dễ mệt mỏi hơn, đây là bệnh nghề nghiệp của Thần Dạ Du.

"Ngủ hai giờ, đặt đồng hồ báo thức tám giờ năm mươi, hôm nay còn có trận đấu, tuy mình tỷ lệ đại khái sẽ không liên tục hai ngày ra sân, nhưng sẽ có tuyển thủ cấp ngôi sao khác ra sân, xem bọn họ chiến đấu là rất cần thiết."

Trương Nguyên Thanh nằm trên giường, yên lặng đăng nhập diễn đàn.

Hưởng thụ một phen tâng bốc rồi ngủ, ánh mắt hắn đột nhiên co lại, thấy được một bài đăng tương đối bắt mắt trang đầu, không bôi đỏ ghim ở đỉnh, nhưng bởi vì lượng bình luận kinh người, bởi vậy bài đăng luôn đẩy ở vị trí rất bắt mắt phía trên.

Ngũ Hành Minh bao che Nguyên Thủy Thiên Tôn Bài đăng là từ diễn đàn chính thức của Thái Nhất môn chia sẻ sang, nội dung rất đơn giản, chỉ trích Ngũ Hành Tinh bao che Nguyên Thủy Thiên Tôn, về phần bao che cái gì, lí do của bài đăng là: Ngại bởi khế ước, không thể biểu đạt, nhưng ai hiểu đều hiểu!

"Nguyên Thủy Thiên Tôn làm ra loại chuyện này, táng tận thiên lương, Ngũ Hành minh không cho một cầu giải thích, Thái Nhất môn chúng ta sẽ từ chối tham gia thi đấu lôi đài. Mặt khác, đối với Thần Dạ Du vi phạm công ước, Thái Nhất môn thân là tổ chức chính phủ, cũng là có tư cách xử lý"

Rất hiển nhiên, các Thần Dạ Du Thái Nhất môn, chỉ là chuyện linh phó.

Nghề nghiệp khác có lẽ không nhìn thấy, nhưng Thần Dạ Du có thể rõ ràng nhìn thấy Tiểu Đậu Bỉ tồn tại. Luyện một đứa trẻ sơ sinh làm linh phó, chẳng những làm trái quy tắc, tính chất còn rất ác liệt.

Chậc chậc, Mao Sơn Thuật Sĩ chiến bại, làm các Thần Dạ Du của Thái Nhất môn rất không cam lòng nha, muốn thông qua

linh phí điểm này chèn ép mình? Ừm, cái này quả thật là vấn đề của mình, không trách người ta công kích. Trong lòng Trương Nguyên Thanh không chút hoảng hốt, bởi vì Tiểu Đậu Bỉ lai lịch rất chính đáng, nó là vì một lần ngoài ý muốn sinh ra, không phải là hắn lén luyện chế, chuyện này lúc trước là từng báo cáo, hơn nữa tình huống chi tiết của vụ án, trong tư liệu viết rành mạch, Quan Nhã cũng tham dự trong đó. Hắn nhiều nhất chỉ là giấu riêng anh linh, tính chất nhẹ hơn rất nhiều rất nhiều, thậm chí cũng không tính là lỗi. Trương Nguyên Thanh kéo đến dưới cùng đọc vài lần, các Linh Cảnh Hành Giả của Ngũ Hành minh, có người đang hỏi chuyện gì, có người hàm hồ kéo bên đông kéo bên tây, có người thì nói Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật đã làm sai. Hành giả nhà nước vẫn là đứng về lý chiếm đa số, bởi vậy cho dù cho hắn biện hộ, nói cũng lý không thẳng khí không mạnh.

Đối với Linh Cảnh Hành Giả biết nội tình mà nói, lén luyện linh phó quả thật là tội nặng, hơn nữa luyện là anh linh.

Lúc này, tiếng chuông hơi chói tai vang lên, người gọi tới là Phó Thanh Dương.

“Bách phu trưởng!”

Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi. Thanh âm trầm thấp của Phó Thanh Dương truyền đến: “Thái Nhất môn hướng phân bộ Tùng Hải tố cáo cậu lén luyện linh phó, hơn nữa là anh linh, Cẩu trưởng lão tự mình gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi hướng cậu đòi cầu giải thích”

Lũ chó này, thế mà còn tố cáo mình? Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Bách phu trưởng, tôi không có lén luyện linh phó, anh linh là tôi ở trong một lần ngoài ý muốn đạt được”

Hắn lập tức nói một lần chân tướng.

Cuối cùng bổ sung nói: “Chuyện này Quan Nhã cũng tham dự, có thể làm chứng cho tôi, hơn nữa lúc xử lý chuyện này, tôi là từng báo cáo tình huống sự việc, khẩu cung của Vương Thiên, trong tư liệu cũng có, ngài có thể tìm đọc”

Giọng điệu Phó Thanh Dương có chút chuyển biến tốt, “Vậy không thành vấn đề, tôi sẽ phản hồi trưởng lão, nhân viên quản

lý diễn đàn sẽ phát thông cáo làm sáng tỏ thay cậu, tôi cố gắng để bọn họ ở trước chín giờ công bố chuyện này”

Trương Nguyên Thanh “vâng”

một tiếng.

Chương 559: Thổ Địa Công (4)

Phó Thanh Dương nói tiếp: “Cẩu trưởng lão có chút tình báo, cần thông qua cậu chuyển cho Chỉ Sát cung chủ”

“Chuyện gì?”

“Trước khi Sở gia diệt môn, Ám Dạ Mân Côi là không có thủ lĩnh”

Phó Thanh Dương nói: “Cẩu trưởng lão muốn biết ý kiến của cô ấy”

“Được.”

Đại khái nửa tiếng sau, nhân viên quản lý diễn đàn Ngũ Hành minh gửi một bài đăng, bôi đỏ ghim lên.

Nội dung bài đăng rất đơn giản, chính là một phần báo cáo nhiệm vụ, báo cáo nhiệm vụ xử lý sự kiện anh linh, phần báo cáo này cấp bậc giữ bí mật rất thấp, thuộc loại sự kiện Linh Cảnh Hành Giả tầm thường, công bố ra không có vấn đề. Chỉ là như vậy, một ít hành giả nhà nước còn chưa biết Nguyên Thủy Thiên Tôn có được linh phó, căn cứ phần báo cáo này, có thể suy luận ra rất nhiều thứ.

Linh Cảnh Hành Giả Ngũ Hành minh xem xong nội dung báo cáo, lập tức xôn xao.

“Thì ra là có chuyện như vậy, sớm nói chứ, share đến diễn đàn Thái Nhất môn đi.”

“May mắn may mắn, ta thiếu chút nữa cho rằng hình tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn sụp đổ rồi.”

“Đã sớm share qua rồi, đám ngu xuẩn kia tắt tiếng rồi, chỉ vài tên mạnh miệng, nói cái gì dứt bỏ sự thật không nói chuyện, chẳng lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn không sai sao?”

Đương nhiên, Ngũ Hành minh đối với chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn lén giấu linh phó cũng làm ra xử phạt công chính, ghi tội một lần, trừ một tháng tiền lương.

Chín giờ sáng, từng bóng người xuất hiện ở đấu trường phục cổ.

Hôm nay không có đọc diễn văn khai mạc, cũng không cần lập khế ước, sau khi tiến vào sân bãi, một đám hành giả nhà nước ăn ý tìm kiếm người thân bạn bè, trường hợp ồn ào mà hỗn loạn. Trương Nguyên Thanh đeo khẩu trang Kẻ Trầm Mặc, như mong muốn đã tìm được Lão tài xế, Nữ Vương, bé trà xanh là tự mình tới, Khương Tinh Vệ hôm nay chưa tới tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, ở cùng một chỗ với anh trai cô Hỏa công tử.

"Hôm nay nếu không có nhân vật cấp ngôi sao ra sân, tôi trở về ngủ."

Trương Nguyên Thanh nói xong, ngáp một cái.

Bé trà xanh tò mò hỏi: "Ca ca đêm qua làm gì?"

Không làm cái gì, chỉ là nghe Ma Quân cùng Chu Dung đánh poker hơn nửa giờ. Trương Nguyên Thanh nói: "Chơi game."

Bé trà xanh gật gật đầu, đạt được đáp án hài lòng.

"Người Thái Nhất môn đang nhìn cậu."

Quan Nhã bỗng thấp giọng nói.

Vị trí bọn họ hôm nay, cách sân của Thái Nhất môn không xa, có thể thấy rõ mặt đối phương. Quan Nhã thân là Thám Báo, dẫn đầu thấy rõ các Thần Dạ Du ném tới cái nhìn chăm chú. Trương Nguyên Thanh theo tiếng nhìn lại, đó là từng ánh mắt không tốt. Chẳng qua Âm Cơ, Phong Đô Quỷ Vương các Thánh Giá cảnh danh tiếng vang dội này cũng chưa chú ý hắn. Thần Dạ Du căm ghét nhìn hắn ở đây, cơ bản đều là giai đoạn Siêu Phàm.

"Ồ."

Trương Nguyên Thanh nhìn thấy Tôn Miểu Miểu bị đồng môn vây quanh, đang muốn kinh ngạc than thở bởi vẻ đẹp của đối phương, bỗng phát hiện ánh mắt cô nương này nhìn mình không quá thích hợp. Ánh mắt rất phức tạp, nếu nhất định phải

hình dung, đại khái là Tom nhìn thấy Jerry, trong hưng phấn xen lẫn thèm nhỏ dãi, trong thèm nhỏ dãi xen lẫn tràn đầy xâm lược.

“.”

Trương Nguyên Thanh am hiểu xã giao cũng nhịn không được dời ánh mắt đi, không dám nhìn nhau với cô. Cô nương này có chuyện gì vậy? Lúc này, kiếm khách mặc giáp ra sân, theo thường lệ tuyên bố quy tắc thi đấu, sau đó, trong tầm mắt các Linh Cảnh Hành Giả ở đây bắn ra danh sách đối chiến: “Chu Lột Da VS Thiếu Niên Cuồng Ngạo”

“Mệt Thấy Không Thương VS Chỉ Uống Sữa Đậu Nành Ngọt”

“Long Thiên Vân VS Tiểu Thiếu Phụ Nhà Bên”

“Thổ Địa Công VS Chúc Dung”

“Tốt Qua Sông VS Thích Trai Đẹp”

Vẫn là bốn mươi cặp, tổng cộng tám mươi tuyển thủ, hôm nay tuyển thủ cấp ngôi sao ghép cặp có hai người, phân biệt là Thổ Địa Công xếp thứ ba, Tốt Qua Sông xếp thứ mười cảnh giới Siêu Phàm.

Hứng thú của Trương Nguyên Thanh lập tức bị cấu lên, ba hạng đầu là hạt giống tranh giải quán quân, Thổ Địa Công xếp thứ ba được xưng phòng ngự vô địch, thiếu chút nữa mang top 1 năm trước tiêu hao đến mức kiệt sức nhận thua. Đối với Trương Nguyên Thanh mà nói, không hề nghi ngờ là đại địch trên đường tranh giải quán quân.

Hắn sốt ruột không chịu nổi muốn xem xem Thổ Địa Công rốt cuộc bền bỉ bao nhiêu.

Về phần Tốt Qua Sông, Trương Nguyên Thanh cũng vô cùng tò mò, đây chính là một vị Thám Báo đó. Mọi người đều biết, Thám Báo giai đoạn Siêu Phàm là mắt thật, thử hỏi mắt thật có thể có sức chiến đấu gì chứ. Tốt Qua Sông lại có thể ở trong một đám cường giả chen vào top 10, kẻ này chắc chắn không đơn giản. Ở sau khi trải qua mấy trận đấu coi như đặc sắc, rốt cuộc nghênh đón Thổ Địa Công ra sân.

“Trận thứ tư, Thổ Địa Công đối chiến Chúc Dung”

Kiếm khách mặc giáp đứng ở giữa sân, cao giọng nói.

Vừa dứt lời, một quả cầu lửa từ trên khán đài bắn nhanh đến, hướng về trong sân, ngay sau đó, lửa bỗng nhiên bành trướng, ngưng tụ thành một thanh niên thân hình cao lớn, sắc mặt kiến nghị.

Chương 560: Top 16 đối chiến (1)

Tư thế ra sân cực ngầu, thắng được nhiều tiếng hoan hô. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh quét rất nhanh, tiếp đó dừng lại ở trên người một ông lão mặc áo da quần da, đeo kính râm màu đen, miệng điếu xì gà. Ông lão này tựa như một ca sĩ Rock and Roll cao tuổi, cả người tràn ngập sự không chịu gò bó. Ông vừa ra sân, tiếng hoan hô liền bùng nổ, hiệu ứng tuyển thủ độ hot cao. Thế này không giống với Thổ Địa Công mình nghĩ, để râu bạc, mặt mũi hiền lành nha… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong lòng. Sau khi hai bên vào sân, thanh niên ID Chúc Dung sốt ruột không chờ được nói: "Thổ Địa Công, năm trước lúc này, tôi còn chỉ là Hỏa Sư cấp 2, lúc ấy nhìn ông ở trên thi đấu lôi đài quát tháo phong vân, tôi rất hâm mộ, bây giờ khác rồi, tôi cũng đã là cấp 3, tôi cảm thấy mình có thể chiến thắng ông"

Hắn phát âm rất cổ quái, vừa nghe giọng nói đã biết đến từ địa khu thường xuyên ăn phúc tỉnh nhân. Thổ Địa Công ngậm xì gà, hùng hổ nói: "Người anh em, cậu có thể nói tiếng phổ thông không?"

"Tôi nói chính là tiếng phổ thông"

Thổ Địa Công khoát tay: "Bỏ đi, bớt nói nhảm, động thủ đi"

Hỏa Sư không hổ là Hỏa Sư, nghe vậy, không chút lời thừa, lòng bàn chân bùng nổ ngọn lửa, động năng cường đại đẩy hắn lao đi như mũi tên nhọn.

"Không tệ, năng lực không hỏa đáng đường nhập thất rồi."

Thổ Địa Công tràn đầy khen ngợi.

"Còn có thứ càng không tệ hơn"

Chúc Dung gầm nhẹ một tiếng, nắm tay thiêu đốt ngọn lửa nhiệt độ cao, nên một quyền Rầm ở trên mặt Thổ Địa Công.

Nhưng nắm tay tới gần ông lão ba tấc, liền bị một vầng sáng màu vàng ngăn trở.

Ầm ầm ầm! Chúc Dung toàn thân lượn lờ lửa, quyền đám cước đá, dùng ra toàn lực công kích vách tường, từng đám lửa bùng nổ, giống như lựu đạn, đánh ra hiệu quả như vụ nổ. Thổ Địa Công không chút sứt mẻ, mắt kính cũng chưa lệch đi một chút nào. Thấy thế, Chúc Dung khẽ biến sắc, vãn hồi tôn nghiêm nói: "Tôi còn có chiều SỐ, hừ, ngũ hành mộc khắc thổ, lúc này ông không chống đỡ được"

Dứt lời, hắn triệu hồi ra một thanh đao gỗ dạt dào màu xanh. Ấm ầm ầm! Chúc Dung vung đao gỗ, vòng quanh Thổ Địa Công bố ngang chém dọc, tràn đầy tự tin. Vài phút sau, Thổ Địa Công nguy nga bất động.

"Không khắc nổi?"

Chúc Dung nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi còn có một chiêu.."

Còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên cảm giác được từng đợt váng đầu, tứ chi mệt mỏi.

Thổ Địa Công thản nhiên phun ra một làn khói, nhại giọng điệu Chúc Dung, nói: "Cậu cho rằng tôi ngậm điếu xì gà trước cậu, là học người trẻ tuổi các cậu làm màu cho ngầu à, cậu trúng độc rồi đó - hậu sinh, khi cậu còn chưa thành Linh Cảnh Hành Giả, tôi đã cấp 3 rồi, cậu làm sao đánh nổi tôi, Cốc!"

Một cú ký đầu đánh ngất Chúc Dung đang trúng độc.

Kiếm khách mặc giáp cao giọng nói: "Thổ Địa Công thắng!"

Toàn trường hoan hô sầm dậy, cổ vũ cho ông lão. Thật mạnh, loại phòng ngự này, đã rèn luyện đến sánh vai Thánh Giả rồi nhỉ? Trương Nguyên Thanh hoàn toàn không vui nổi.

Thật ra tên Hỏa Sư kia không kém, công kích nhanh chóng mãnh liệt. Phải biết rằng, năng lực vật lộn của Hỏa Sư ở trong nghề nghiệp hợp pháp là xếp hàng đầu, nhưng đối mặt Thổ Địa Công, liền tỏ ra rất gà.

Quan Nhà nghiêng đầu nhìn hắn, ghé sát vào nói nhỏ: "Đối với phòng ngự của lão có khái niệm rồi chứ, thế nào, có tự tin hay không?"

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng lắc đầu: "Em đánh không nổi"

Lưỡi Dao Khát Máu không phá nổi loại phòng ngự tầng cấp này, Pháp Bào âm Dương cũng không khắc được ông lão. Nghĩ đi nghĩ lại, sách lược Trương Nguyên Thanh có thể nghĩ đến là — chơi xấu! Lợi dụng hiệu quả đuổi giết của giày khiêu vũ màu đỏ, dao cùn cắt thịt mài mòn lão.

Mà chủ nhân là chính hắn, thì lợi dụng Dạ Du, lửa nhảy nhót các kỹ năng dây dưa.

Nhưng, phòng ngự chỉ là một trong những thủ đoạn của Thổ Địa Công, làm Thổ Quái có chân rết, lão khẳng định còn có thủ đoạn khác. Top 3 đã mạnh như vậy, top 1 top 2 sẽ chỉ càng lợi hại hơn.

Trương Nguyên Thanh cảm nhận được áp lực trước nay chưa từng có.

Một đội nhân viên hậu cần vội vàng lên sân, không nói hai lời cho hắn ăn trước một viên thuốc giải độc, sau đó nâng Chúc Dung hôn mê ném vào cáng, nhanh chóng nâng đi.

Thổ Địa Công chưa ngay lập tức quay về khán đài, lão ở lại tại chỗ, nhìn về phía chỗ Thái Nhất môn, ngậm xì gà, lớn tiếng nói: "Có lầm hay không, ngày hôm qua ngoài sân nhắc nhở, hôm nay chơi tố cáo, Thái Nhất môn các người thua không nổi cũng đừng tham gia thi đấu lôi đài nữa, mọi người giống như năm trước, của ai người ấy chơi là được"

Triều lão đầu khinh thường phất phất tay. Ai cũng không ngờ được, lão sẽ ở trường hợp này đột nhiên lập đoàn, trước mặt các trưởng lão trào phúng Thái Nhất môn.

Khung cảnh yên tĩnh vài giây ngắn ngủi, tiếng ồn ào nhất thời bốc lên như bụi bậm.

Các hành giả chính phủ của Ngũ Hành minh vốn đã rất bất mãn đối với chuyện sáng nay, bây giờ thấy Thổ Địa Công xếp hạng thứ hai dẫn đầu xung phong, lập tức ồn ào theo.

Chương 561: Top 16 đối chiến (2)

“Nếu không có tư tâm, âm thầm tìm cao tầng Ngũ Hành minh chúng ta phản hồi không phải được rồi. Thế nào cũng phải đăng bài khởi binh vấn tội, còn tố cáo, chính là muốn chơi Nguyên Thủy Thiên Tôn mà.”

“Thua không nổi đúng là thua không nổi, đám Thần Dạ Du này, tên nào cũng mắt cao hơn đỉnh, kết quả thua rồi, khạc - phì?”

“Chuyện ngoài sân nhắc nhở, chúng ta còn chưa truy cứu đầu, bọn họ thì ngược lại, chó vội cắn người trước. Thấy ngu chưa, Nguyên Thủy Thiên Tôn của chúng ta không có một chút vấn đề nào”

“Nhắm chừng là ghen tị Nguyên Thủy Thiên Tôn đi, ai bảo Tôn trưởng lão của các người hồ đồ. Ô ô, ngươi bịt miệng làm gì?”

“Mắng thì mắng, đừng động tới trưởng lão, ngồi ngay đối diện đó, người muốn chết à?”

Tiếng ồn ào rất nhanh đã bị đè ép xuống, kiếm khách mặc giáp quát: “Yên lặng!”

Yết hầu hành giả toàn trường bị lực lượng vô hình bóp chặt, tập thể thất thanh, trường hợp tràn đầy yên tĩnh. Thần Dạ Du của Thái Nhất môn ai cũng mặt âm trầm, dù là Thánh Giả, vẻ mặt cũng không quá dễ coi. Thật ra cách làm tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn không bắt bẻ gì được, ghen tị làm sao, đỏ mắt làm sao, báo thù riêng làm sao? Trên đời kẻ tố cáo nào, không là vì những thứ này mới tố cáo.

Chẳng lẽ là vì làm đồng bạn chính nghĩa?

Nguyên Thủy Thiên Tôn thao túng anh linh làm phó, nên tố cáo hắn.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn không có sơ hở gì, tiếp đó chính là Thần Dạ Du Thái Nhất môn số lượng ít mắng nhau lại mắng không nổi, nghẹn khuất chịu đựng. Chờ mười mấy giây cấm ngôn kết thúc, Tôn Miểu Miểu có một mắt to đen lấp lánh lặng lẽ đứng dậy, ngồi tới bên cạnh Viên Đình, thấp giọng nói: “Ai tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Viên Đình vội vàng lắc đầu: “Không biết không biết, tôi từng đáp ứng người ta không nói”

Tôn Miểu Miểu "Ồ "Một tiếng, đứng dậy bước đi.

"Ôi, đừng đi"

Viên Đình vội vàng kéo cô, lộ ra vẻ mặt kịch liệt đấu tranh, cuối cùng tuân theo ý chí, hạ giọng: "Là cấp trên của Mao Sơn Thuật Sĩ, tôi chỉ nói với cô, cô tuyệt đối đừng truyền ra ngoài nha."

Tôn Miểu Miểu lộ ra vẻ mặt "Quả nhiên như thế", cô sớm có suy đoán, nhưng không dám xác định, lúc này có Viên Đình xác nhận, vậy tám chín phần mười là đúng rồi. Thái Nhất môn có Viên Đình cái máy buôn chuyện như vậy, thật tốt nha, có hỏi nhất định đáp. Còn không cần tiêu tiền. Tôn Miểu Miểu VỖ VỖ mu bàn tay Viên Đình, khuôn mặt tròn tròn tràn đầy trịnh trọng: "Tôi sẽ không nói, tôi sẽ bảo vệ tốt anh."

Trương Nguyên Thanh cách không xa, vẻ mặt ngoài ý muốn, nhìn về phía ngự tỷ Nữ Vương tươi đẹp, thấp giọng nói: "Ông lão này làm sao vậy, tính cách này không giống Thổ Quái, càng giống Hỏa Sư hơn. Cũng như vậy?

Ở trong ấn tượng của hắn, Thổ Quái ai cũng hàm hậu thành thật, trầm ổn tin cậy. Nữ Vương cũng hạ giọng, châu đầu ghé tai với hắn: "Ông lão Thổ Quái lúc trẻ tuổi, là chơi Rock and Roll, nhưng đánh nhau cũng rất có thủ đoạn, thích nhất vung đàn ghi-ta đánh nhau với người ta ở trên đường.

Đại khái là không quen nhìn hành vi Thái Nhất môn tố cáo cậu, cho nên ra mặt thay cậu đi"

"Tính tình này, không làm Hỏa Sư phí phạm nha"

Trương Nguyên Thanh lảm nhảm.

"Mỗi nghề nghiệp đều có một số quái thai kỳ quặc mà"

Nữ Vương sờ sờ vòng bạc lớn trên vành tai, nụ cười quyến rũ. Lúc này, Tốt Qua Sông cùng Thích Trai Đẹp ra sân, hai người ăn ý dùng trao đổi, nhìn về phía trong sân.

Tốt Qua Sông là một thanh niên tóc ngắn, dáng người cao, mặc quần bộ đội rằn ri, trên thân là một bộ giáp mây, khí chất toàn thân hắn, tựa như bộ đội đặc chủng được huấn luyện, hoặc là, lính già cổ đại trải trăm trận sa trường.

Mà "Thích Trai Đẹp", là một cô gái trẻ tuổi phong nhã hào hoa, mặc quần bò ngắn, áo ngắn tay cổ áo đường viền hoa mỏng manh, áo ngực màu đen như ẩn như hiện. Trang phục mát mẻ, dáng người nóng bỏng. Ngũ quan coi như không tệ, dù sao thời buổi này, chỉ cần cơ sở tạm được, trải qua trang điểm cùng phẫu thuật kiểu Hàn, đều có thể biến thành mỹ nhân tiêu chuẩn.

Trận chiến đấu này đánh không chút hồi hộp, Tốt Qua Sông lấy ưu thế áp đảo, chiến thắng "Thích Trai Đẹp"

thân là Mộc Yêu. Trên lý luận mà nói, Mộc Yêu sở trường leo trèo, lực lượng lớn vô cùng, ở phương diện cận chiến là gần với Hỏa Sư, nhưng vẫn thảm bại, hai phút đã giải quyết chiến đấu.

Vị nữ Mộc Yêu này chỉ miễn cưỡng bổ nhào một cái, liền bị Tốt Qua Sông bắn một phát trúng bả vai, vẻ mặt cầu xin nhận thua.

"Rất mạnh nha"

Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú vào Tốt Qua Sông trên sân, trong đầu nhanh chóng hiện lên hình ảnh chiến đấu vừa rồi. Sau khi chiến đấu bắt đầu, Tốt Qua Sông trước lấy súng ngắn nén lại không gian xê dịch của "Thích Trai Đẹp", lại lấy đoản đao áp sát tấn công mãnh liệt, lấy thế công dày đặc hơn nữa cuồng bạo bức bách nữ Mộc Yêu lùi bước, ý đồ kéo giãn khoảng cách.

Chương 562: Top 16 đối chiến (3)

Nhưng cái này vừa vặn đúng với ý của Tốt Qua Sông, một phát súng hạ gục đối thủ. Quá trình cực kỳ đơn giản, không có các loại lật ngược thế cục, cũng không có thao tác như thần, nhưng trong hai phút ngắn ngủn này, Trương Nguyên Thanh nhìn mà hết hồn. Bước thứ nhất, lấy đạn súng ngắn áp chế không gian xê dịch của Mộc Yêu, phải biết rằng Mộc Yêu có một kỹ năng gọi là Kẻ Leo Trèo, lấy linh hoạt, cân bằng trứ danh, tường cao hơn mười mét cũng có thể như giẫm trên đất bằng.

Lấy một phát súng ngắn áp chế Mộc Yêu, quá mức khác thường.

Trương Nguyên Thanh từ đầu chưa xem hiểu, đợi tới bước thứ hai lúc cận chiến mới phát hiện manh mối. Quan sát bình thường, có thể dự phán quỹ tích hành động của kẻ địch, ra chiêu, ở lúc kẻ địch ra quyền, Thám Báo có thể sớm dự đoán được một quyền này.

Dự phán một bước động tác tiếp theo của kẻ địch, là tinh túy trung tâm của quan sát. Nhưng Tốt Qua Sông gã này, có thể dự phán hai bước, không, là ít nhất hai bước. Một phát súng bắn ra, đã khiến "Thích Trai Đẹp"

biến thành ruồi bọ không đầu, đã muốn sang trái, lại muốn sang phải, lại cảm thấy mình mặc kệ sang trái hay là sang phải, đều sẽ lọt vào công kích. Cho nên hắn mới có thể dựa vào một phát súng ngắn, áp chế Mộc Yêu linh hoạt trứ danh. Mà ở phương diện cận chiến, Tốt Qua Sông rất mạnh, loại mạnh này không phải kỹ thuật võ thuật chiến đấu cao thâm bao nhiêu, là hắn luôn có thể lấy phương thức đơn giản nhất mau lẹ nhất, công kích chỗ yếu hại của kẻ địch. Quyền cước lộ ra một sự thiết huyết sắc bén, theo đuổi lấy trả giá nhỏ, hiệu suất cao nhất giết chết kẻ địch. Cùng Quan Nhã rèn luyện kỹ xảo võ thuật chiến đấu là hai con đường khác nhau.

"Chị Quan Nhã, chị cùng hắn ai mạnh hơn? Ừm, em chỉ phương diện võ thuật chiến đấu"

Trương Nguyên Thanh vội hỏi.

"Không cần cường điệu như vậy, cậu đây là khinh thường chị"

Quan Nhã vừa bực mình vừa buồn cười, bĩu môi: "Nếu là luận võ luận bàn, chị cùng hắn tỷ lệ 6-4, nếu là liều mạng, là 4-6. Chị nói là tính riêng phương diện võ thuật chiến đấu."

Có thể xếp hạng top 10, thực sự không phải không có đạo lý. Đáy lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái. Quan Nhã ở trong lòng hắn, đó là đỉnh cao của giới võ thuật chiến đấu, cho đến hôm nay, hắn tự cảm thấy võ thuật chiến đấu đã đăng đường nhập thất, nhưng chống lại Lão tài xế, vẫn không có chút nào phần thắng. Quan Nhã nói: "Chẳng qua, gã này thuộc loại tuyển thủ chuyên tinh hạng năng lực nào đó, tương đối dễ

dàng bị khắc chế! Tốt Qua Sông là thành viên Bạch Hổ binh chúng, cậu biết biệt hiệu của hắn là gì không?"

"Cái gì?"

"Ở trong Bạch Hổ binh chúng, hắn được xưng là tiểu Thanh Dương.

"Hy vọng tương lai cũng có một Thần Dạ Du thiên phú xuất chúng, được coi là tiểu Nguyên Thủy, hoặc tiểu Thiên Tôn"

Trên đường lúc bốn rưỡi sáng, ánh đèn vàng kéo dài cái bóng của Trương Nguyên Thanh..

Quán cà phê đối diện qua phố với sở cảnh sát khu Khang Dương, ánh đèn sáng tỏ, cửa tiệm mở rộng, Trương Nguyên Thanh đeo khẩu trang cùng đội mũ lưỡi trai, hai tay đút túi đi vào quán cà phê.

Ánh mắt dưới vành mũ đảo qua, nhìn về phía sau quầy, Chỉ Sát cung chủ duyên dáng yêu kiều đang pha cà phê.

Cô vẫn như cũ là váy dài phong cách đời Tống hoa mỹ, đỏ tươi như lửa, khác biệt là, mặt nạ cung chủ hôm nay đeo, không là bao trùm cả mặt nữa, mà là mặt nạ một nửa mặt lộ ra môi miệng.

"Cậu ngồi trước, cà phê còn phải chờ một lát."

Cô cúi đầu nói.

Đây là hấp thụ giáo huấn lần trước không uống được cà phê, đổi mặt nạ sao? Trương Nguyên Thanh tùy tiện chọn một chỗ ngồi xuống, yên lặng nhìn cô đun cà phê. Dưới ánh đèn nhu hòa, mái tóc cô lóe ra hào quang đẹp đẽ, chất tóc tốt đến mức làm người ta kinh ngạc than thở, nhịn không được muốn sờ một cái thể nghiệm xúc cảm.

Môi của cô là cái miệng anh đào nhỏ nhắn tiêu chuẩn, thanh tú đáng yêu, óng ánh hồng lộ ra khuynh hướng cảm xúc như thạch, hấp dẫn nam tử âu yếm. Má của cô đường nét mượt mà, mặt trứng ngỗng rất tiêu chuẩn. Giống với mình nghĩ, cung chủ quả nhiên là đại mỹ nhân Trương Nguyên Thanh cảm thán từ đáy lòng. Trương Nguyên Thanh từng gặp rất nhiều cô gái chất lượng cao, hắn bằng vào quan cảm của mình, chia mỹ nhân ra ba loại, loại thứ nhất: Ai u, tiểu tỷ tỷ bộ dạng không tệ.

Loại thứ hai: tiểu tỷ tỷ này khiến mình muốn yêu, muốn thân cận. Loại thứ ba: đối tượng mộng xuân tất cả đều là em.

Chỉ Sát cung chủ lộ ra một nửa giá trị nhan sắc, dễ dàng đủ đến loại thứ hai.

Lúc miên man nghĩ ngợi, Chỉ Sát cung chủ bang hai tách cà phê đi tới, váy dài thướt tha chấm đất.

Cô buông cà phê xuống, khuỷu tay chống lên mặt bàn, lòng bàn tay chống cằm, như một cô bạn gái nhỏ nghịch ngợm, sóng mắt mềm mại chăm chú nhìn bạn trai, thản nhiên nói: "Cậu rốt cuộc nghĩ đến liên hệ tôi rồi, cậu cũng đã lâu chưa tìm tôi, có phải có niềm vui mới rồi hay không?"

Chương 563: Top 16 đối chiến (4)

Trương Nguyên Thanh nhấp một ngụm cà phê, căng mặt, nói: "Cầu trưởng lão bảo tôi chuyển lời"

Bàn tay nhỏ của Chỉ Sát cung chủ cầm cái thìa nhỏ lên, nhẹ nhàng bẻ cong, nheo mắt mỉm cười, "Cho cậu cơ hội một lần nữa tổ chức ngôn ngữ"

Trương Nguyên Thanh nghiêm trang nói: "Một ngày không gặp như cách ba thu, tôi rất nhớ cung chủ, vừa lúc Cầu trưởng lão bảo tôi chuyển lời cho cô, liền sốt ruột không chờ nổi hẹn cung chủ ra ngoài uống cà phê"

Bàn tay nhỏ bé của Chỉ Sát cung chủ ôm ngực, vui sướng cười duyên, cười run rẩy hết cả người: "Cậu thật thú vị, thật thú vị, ha ha ha!"

Mình sai rồi, mình thế mà cảm thấy một bà điên rất đẹp rất thích hợp để yêu, mình vẫn là quá trẻ tuổi. Trương Nguyên Thanh bắt buộc mình giữ nụ cười mỉm: "Cung chủ vui vẻ là được."

Cô cười xong, cầm lấy muỗng nhỏ ở tách cà phê của Trương Nguyên Thanh, nhẹ nhàng quấy cà phê trong tách của mình, nói: "Tên chó đó bảo cậu chuyển lời gì?"

Trương Nguyên Thanh nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, SỢ nhất cô càn quấy tiếp, nghiêm mặt nói: "Cầu trưởng lão nói, trước khi

Sở gia diệt môn, Ám Dạ Mân Côi là không có thủ lĩnh. Hắn muốn nghe một chút ý kiến của cô"

Ý cười trong mắt Chỉ Sát cung chủ từ từ lui đi, ánh mắt của cô trở nên trầm tĩnh, khí tràng trở nên nghiêm túc, khi cô không điên, toàn thân trên dưới đều lộ ra sự cao quý khó tả.

"Cầu trưởng lão là cảm thấy, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi cùng Sở gia của tôi có quan hệ, thậm chí, chính là người Sở gia tôi?"

Cô trầm ngâm hỏi. Trương Nguyên Thanh nói: "Có lẽ thế, cung chủ cảm thấy thế nào?"

"Lúc ấy tôi quá nhỏ, vừa mới bắt đầu nhớ được chuyện, đối với trang náo động đó, chỉ có một cái ấn tượng mơ hồ. Cũng là bởi vì tuổi quá nhỏ, mới tránh thoát một kiếp, theo tộc nhân chạy trốn tới Tùng Hải"

Ánh mắt cô có chút đọng lại, trầm ngâm không nói. Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ, lông mày dưới mặt nạ, nhất định là nhíu chặt.

"Tộc nhân của cô có từng đề cập chuyện phương diện này hay không? Nếu như thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi là người Sở gia, vậy người này nhất định có thù oán với Sở gia, tộc nhân của cô hẳn là sẽ ý thức được"

Hắn nói.

Cung chủ lắc đầu, tựa như không muốn nói chuyện thêm, nói qua loa: "Đừng hỏi nữa, cậu chuyển lời cho Cầu trưởng lão, nếu việc này có tiến triển, hy vọng hắn có thể nói cho tôi biết, bản cung chủ nhất định hậu tạ."

Nhìn ra được, cô chấp niệm rất nặng đối với vụ án diệt môn Sở gia năm đó.

Đáng tiếc loại sự kiện cấp độ này, mình không giúp được gì. Trương Nguyên Thanh tiếc hận nghĩ.

"Thi đấu lôi đài biểu hiện rất tốt, vào ba vị trí đầu không có vấn đề, tranh giải quán quân có chút miễn cưỡng"

Chỉ Sát cung chủ nhấp ngụm cà phê đắng, đánh giá thi đấu lôi đài. Trương Nguyên Thanh thở dài.

Nội tình sở dĩ gọi là nội tình, dựa vào là tích lũy tháng ngày. Hắn ở trong top 10 là kẻ mạnh, nhưng đối mặt kẻ địch trong top 3, không có tự tin lớn lắm.

"Chẳng qua dù là như vậy, tôi vẫn ôm theo chờ mong đối với cậu. Cậu là tuyển thủ trong nghịch cảnh mới có thể bùng nổ tiềm lực, càng bị áp chế bùng nổ càng mạnh. Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi xem trọng cậu"

Giọng của cô dịu dàng như người mẹ nói khẽ, như người tình tỏ tình, trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm động một phem, không hiểu sao sinh ra cảm giác "Mình tràn đầy lực lượng", "Thật muốn cưới cô gái này"

Một giây sau, Chỉ Sát cung chủ cười khanh khách: "Cậu thật sự tin? Trêu cầu cho vui đó"

Suýt quên mất đây là Nhạc Sĩ, miệng Nhạc Sĩ, quỷ gạt người… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật, yên lặng đứng dậy: "Hết việc rồi, tôi đi đây? "Cô ấy không biết?"

Câu trưởng lão nghe xong cuộc gọi của Phó Thanh Dương, nhíu mày: "Tôi biết rồi"

Công việc tương quan Ám Dạ Mân Côi, trước mắt là hắn đang theo, một tổ chức bí ẩn vươn tay đến cấp chấp sự, vươn đến linh cảnh thế gia, với Ngũ Hành minh mà nói, chính là rắn độc nấp ở trong phòng ngủ. Có chút vô ý, sẽ bị cắn một phát.

Cấp bậc ưu tiên cùng tầm quan trọng điều tra Ám Dạ Mân Côi không cần nói cũng biết.

"Vậy chỉ có thể dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn đi gặp Ma Nhãn"

Trong ba ngày kế tiếp, thi đấu lôi đài tiến hành đầu vào đấy, trải qua năm ngày đối chiến, danh sách top 16 rốt cuộc ra lò.

Trừ Mao Sơn Thuật Sĩ ở trong trận đấu vòng thứ nhất thua Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị knockout đáng tiếc, danh sách top 16 cùng danh sách top 20 các Học Sĩ chế định cơ bản nhất trí. Có thể thấy được đám Học Sĩ này trình độ vẫn là rất cao.

Buổi sáng ngày thứ sáu, Trương Nguyên Thanh đúng giờ mở ra diễn đàn, xem xét danh sách quyết chiến. Hôm nay cần thi đấu ra top 8, sân bãi không là thi đấu lôi đài nữa, mà là ở trong

phó bản bang phái của Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn chọn lựa ngẫu nhiên.

Trình độ đáng xem, trình độ kích thích, hơn xa thi đấu lôi đài có thể so sánh.

Chương 564: Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng (1)

Đăng nhập diễn đàn, bài đăng màu đỏ ghim top là # danh sách đối chiến top 16 # Trường Giang Phá Lãng vs Thổ Địa Công; Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng; Tôn Miểu Miểu vs Hoàng Kim Giáp; Mối Tình Người Ma Chữa Dứt vs âm Si; Tốt Qua Sông vs Nguyên Thủy Thiên Tôn; Vĩnh Hằng Thần Vương vs Thanh Tùng Tử; Đàn Bà Là Cọp Cái vs Viên Đình; Nickname phạm quy vs Bạch Hổ Vạn Tuế.

“Mười một giờ trưa trận đấu chính thức bắt đầu, cảnh tượng ngẫu nhiên, mời các vị tuyển thủ điều chỉnh trạng thái, dốc lòng chuẩn bị”

Số lượng bình luận bên dưới nháy mắt sôi trào.

Tốt Qua Sông à!

Trương Nguyên Thanh nhìn danh sách đối chiến top 8, nhe răng một phen, mấy ngày hôm trước còn nói kẻ này chuyên tinh quan sát, là nhân vật khó giải quyết, không ngờ thi đấu tranh đoạt top 8 liền gặp. Chẳng qua, khi hắn thấy Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng, bỗng cảm thấy vận may của mình cũng không tệ lắm.

Tiểu Thanh Dương tuy khó chơi, tốt xấu gì cũng có biện pháp nhằm vào, vẫn tốt hơn ghép trúng biến thái trong top 3. Tinh Vệ đáng thương… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng bi ai vài giây cho cô, sau đó xem bình luận phía dưới bài đăng, xem xem ý kiến cùng thái độ của các hành giả nhà nước.

“Vương Phi: Làm cái đoán trước, trong danh sách top 10, chỉ chỉ ghép hai cặp, Khương Tinh Vệ khẳng định không phải đối thủ của Triệu Thành Hoàng, nhắm chừng phải vô duyên với top 8.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tốt Qua Sông quyết đấu, Thiên Tôn lão nhân gia hắn tỷ lệ thắng lớn hơn, về phần tuyển thủ top 10 khác, ghép đều là ngoài top 10, vấn đề hắn là không lớn"

"Năm Rộng Tháng Dài: Hôm nay vở diễn chính của thi đấu chính là hai cặp này. Khương Tinh Vệ quả thật rất khó đối phó Triệu Thành Hoàng, chênh lệch quá lớn, nhưng Tốt Qua Sông và Nguyên Thủy Thiên Tôn chiến đấu, lầu trên đoán trước quá sớm. Thi đấu mười một giờ mới bắt đầu, còn có ba giờ, đây là nói rõ cho các tuyển thủ, đi chuẩn bị đạo cụ hoặc thủ đoạn khắc chế kẻ địch đi."

"Cau + Thuốc Lá Pháp Lực Vô Biên: Thủ đoạn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhắm chừng ở lúc đối trận Mao Sơn Thuật Sĩ đã dùng hết, trái lại Tốt Qua Sông, vài lần trước thắng đều rất nhẹ nhàng, trên điểm này, Nguyên Thủy Thiên Tôn là chịu thiệt. Nếu tôi là Tốt Qua Sông, tôi bây giờ đã đi mượn đạo cụ. Dù sao chỉ cần cấp bậc không cao hơn bản thân 2 cấp là được, số lượng đạo cụ là không có hạn chế.

"Xin Gọi Ta Nữ Vương: Nhưng sử dụng đạo cụ là có trả giá, không có khả năng mượn quá nhiều, nếu tôi là Tốt Qua Sông, tôi sẽ mượn một món đạo cụ có được năng lực công kích từ xa mạnh mẽ, hoặc là đạo cụ nhằm vào trợ thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn @Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Nữ Vương nói có đạo lý. Trương Nguyên Thanh ngồi xuống bên cạnh bàn, mở vở ra, chế định kế hoạch đối phó tiểu Thanh Dương. Hắn trước mang ưu thế, khuyết điểm của mình liệt kê ra, sau đó thay vào góc độ Tốt Qua Sông suy nghĩ vấn đề.

"Mình có được điểm mạnh quan sát, võ thuật chiến đấu cùng bắn đều là điểm mạnh, cho nên không sợ đối diện Thần Dạ Du ẩn thân đánh lén, trái lại, cái này quá hợp ý mình. Nhưng vấn đề là, Nguyên Thủy Thiên Tôn có một món đạo cụ súng ngắn, uy lực vượt xa đạn bình thường. Mà mình thân là Thám Báo, lực phòng ngự không được, hắn nếu dùng âm Thi dây dưa, bản thể ở trạng thái Dạ Du, ở xa xa bắn lén, đối với mình là uy hiếp. Cho nên mình cần tăng mạnh một phen năng lực phòng ngự, hoặc hồi phục"

“m Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn có được năng lực cận thân chiến đấu rất mạnh, nhưng uy hiếp đối với mình không lớn, ngược lại là linh phí rất khó giải quyết, cần khắc chế”

Trương Nguyên Thanh viết xuống: đạo cụ hồi phục hoặc phòng ngự, đạo cụ khắc chế linh phó.

Hắn sau đó chuyển đổi về góc độ bản thân, “Đối mặt Tốt Qua Sông đối thủ như vậy, cận chiến tương đối thiệt thòi, dễ dàng lật thuyền trong mương, nếu bắn từ xa, hắn nếu có đạo cụ phòng ngự, sức uy hiếp của Súng Ngắn Bùng Nổ liền yếu bớt đi rất nhiều. Có một biện pháp có thể thắng chắc, đó chính là gọi ra giày khiêu vũ màu đỏ, khuyết điểm là, 1: Mình phải nhảy múa ở trước mặt vô số khán giả. 2: Bại lộ con bài chưa lật này quá sớm. Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, bỗng có chú ý: “Mình có thể hướng Bạch Hổ vệ xin đạo cụ sử dụng nha, phúc lợi bang phái, vì sao không lợi dụng cho tốt?”

Hắn không cảm thấy ỷ lại đạo cụ có gì sai, từ xưa đến nay, nhìn chung lịch sử chiến tranh nhân loại, đó chính là một bộ lịch sử vũ khí thăng cấp. Từ đồ đá đến đồng xanh, từ đồng xanh đến đồ sắt, lại đến khai phá cùng ứng dụng vũ khí nóng. Nhân loại vẫn luôn dùng công cụ lớn mạnh thực lực bản thân.

Linh Cảnh Hành Giả cũng tương tự, nghề nghiệp là đơn nhất, mạnh nữa cũng có hạn độ, nhưng đạo cụ là phong phú, có thể xếp hàng tổ hợp ra rất nhiều chiến thuật.

Chương 565: Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng (2)

Ít nhất ở giai đoạn Siêu Phàm, tác dụng của đạo cụ cực kỳ quan trọng, mà đến cảnh giới Thánh Giả, số lượng đạo cụ giảm mạnh, trả giá tăng lên, trừ một ít Linh Cảnh Hành Giả đặc biệt giàu có, đạo cụ đại bộ phận Thánh Giả có thể sử dụng, sẽ không vượt qua ba món.

"Thật ra cho dù cảnh giới Siêu Phàm, đạo cụ cũng là rất quý giá, là chính phủ quá thổ hào, hướng cấp trên mượn một chút, hướng đồng nghiệp mượn một chút, gom ra vài món không hề khó khăn, tổ chức dân gian, tán tu, vốn không có đãi ngộ như vậy? Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh mở ra kho hàng bang phái của Bạch Hổ vệ, hướng bang chủ đệ trình thỉnh cầu tìm đọc thuộc tính đạo cụ.

"Đinh! Phó Thanh Dương hướng ngại mở ra bộ phận quyền hạn"

Bộ phận quyền hạn, là chỉ mở ra quyền hạn đạo cụ cảnh giới Siêu Phàm? Trương Nguyên Thanh sốt ruột không chờ được xem thuộc tính đạo cụ kho hàng. Hơn mười phút sau, Trương Nguyên Thanh chọn lựa ra một món đạo cụ, phát ra thỉnh cầu với bang chủ.

"Đinh, thông qua thỉnh cầu, mời ở ô vật phẩm tìm đọc đạo cụ"

Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, lấy ra món đạo cụ kia. Đây là một tấm gương lam thủy tinh mài thành, tinh xảo linh lung, tay chạm vào thấy mát lạnh, thân gương có hoa văn như sóng nước nhộn nhạo.

"Tên: Kính Hoa Thủy Nguyệt": hoa trong gương, trăng dưới nước "Loại hình: Gương"

"Công năng: Phân thân, tịnh hóa chất lượng nước"

"Giới thiệu: gương do thủy tinh hoa điêu khắc mài giũa thành, có thể tịnh hóa chất lượng nước, chăm chú nhìn mặt gương vượt qua ba giây, triệu hồi một kính tượng phân thân, phân thân phục chế toàn bộ kỹ năng của bản thể, thời gian duy trì 10 phút."

“Ghi chú: Thiếu cảm giác phương hướng, tay chân không phối hợp, có phải cảm thấy rất ngộ hay không?”

Thật ra Trương Nguyên Thanh vốn muốn lựa chọn một món đạo cụ chế tạo hơi nước, lấy nó che mắt Tốt Qua Sông quan sát, nhưng Thám Báo lại được xưng là mắt thật, hơi nước cảnh giới Siêu Phàm, chưa chắc có thể ngăn được tầm mắt người ta. Vì thế lựa chọn đạo cụ có thể chế tạo phân thân này, tăng thêm gánh nặng của Tốt Qua Sông.

Nhìn chằm chằm một người, cùng nhìn chằm chằm ba người, độ khó không phải cùng một cấp bậc.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đến mười một giờ, bên tai hắn vang lên một tiếng “Đinh”:

“30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Hồ dung nham”

đánh số: 2273”

“Cấp bậc độ khó: B”

“Loại hình: Nhiều người”

“Nhiệm vụ chủ tuyến: Trải qua lửa thiêu đốt rèn luyện, đánh bại quái vật dung nham”

“Ghi chú: Vật phẩm không thuộc linh cảnh không thể mang vào”

Trương Nguyên Thanh mang theo âm Thi tiến vào phó bản, đỉnh đầu là bầu trời xanh lam, mây trắng ngưng tụ mà bất động.

Hắn ở sâu trong một chỗ miệng núi lửa, trong không khí nóng rực xen lẫn mùi lưu huỳnh gay mũi, gió núi vừa tới, sóng nhiệt bức người.

Chỗ hai mét dưới thân, là dung nham cuồn cuộn, sủi bọt ùng ục, trong dung nham dựng những cây cột đá đường kính nửa mét, mặt ngoài vươn ra dung nham dài khoảng một mét. Đây là linh cảnh riêng của Hỏa Sư, nhiệm vụ phó bản rất đơn giản nha, thừa nhận lửa thiêu đốt, đánh bại quái vật dưới nham thạch nóng chảy, không hổ là linh cảnh của Hỏa Sư, đơn giản không não… Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn xung quanh. Lần này Trương Nguyên Thanh chưa đi tìm bóng

dáng Quan Nhã, bởi vì quá trống trải, đường kính miệng núi lửa gần trăm mét, đủ để chứa mấy nghìn người, thành viên tổ chức chính phủ tốp năm tốp ba phân tán ở miệng núi lửa.

Thị lực của Thám Báo tốt hơn mình, Quan Nhà nếu muốn tìm mình, khẳng định sẽ mò đến, nếu cô ấy không mò tới, mình liền tuyệt giao với cô ấy. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, liền gặp một thanh niên tóc đỏ tung người nhảy vào hồ nham thạch nóng chảy, đứng nghiêm ở trên một cây cột đá, cao giọng tuyên bố quy tắc.

“Lửa hai mươi giây phun trào một lần, quái vật đáy dung nham một phút đồng hồ xuất hiện một lần.”

“Bây giờ, mời tuyển thủ cặp thứ nhất vào sân”

Thanh âm vang vọng quanh quẩn, ở dưới các khán giả nhìn chăm chú, Thổ Địa Công cùng Trường Giang Phá Lãng đồng thời nhảy vào hồ nham thạch nóng chảy.

Trường Giang Phá Lãng là một người trẻ tuổi khí chất âm nhu, ngũ quan không tệ, mặt mày nhu hòa, thoạt nhìn rất giống gay. Hắn nhìn Thổ Địa Công đối diện, bất đắc dĩ nói: “Ông lão, ghép phải ông vận may đã đủ kém, không ngờ lại có thể random đến phó bản Hỏa Sư, ài, thật sự là xui xẻo, coi như đến chơi”

Thân là Thủy Quỷ, ghép phải loại sân bãi này thật sự quá xui xẻo rồi, năng lực không thủy hầu như phế, tác chiến chỉ dựa vào lực lượng cơ thể.

Nhưng không có cách nào cả, tràng cảnh ngẫu nhiên chính là như thế, chỉ có thể nói vận may quá kém.

“Phó bản Hỏa Sư làm sao vậy, Hỏa Sư ăn gạo nhà ngươi?”

Phía trên có người cao giọng mắng.

Thổ Địa Công ngậm xì gà cười ha ha nói: “Phó bản Hỏa Sư rất thoải mái.”

Ngũ hành hỏa sinh thổ, ở trong cảnh tượng thế này, Thổ Quái có thể phát huy ra chiến lực mạnh hơn nữa.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 566: Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng (3)

Thanh niên tóc đỏ trong góc cao giọng nói: "Trận đấu bắt đầu!"

Trận này không có gì hồi hộp, Trường Giang Phá Lãng chỉ chống đỡ hai mươi giây, ở trong lần đầu tiên dung nham phun trào, bận ngăn cản dung nham nóng rực, hắn đã bị Thổ Địa Công không quản nhiệt độ cao áp sát, nắm tay đặt tên đầu, chủ động nhận thua.

Mười phút sau, thanh niên tóc đỏ tuyên bố:

"Cặp thứ hai ra sân."

Vừa dứt lời, nơi nào đó của hồ dung nham, một ngọn lửa từ trong bọt khí tan VỠ phun ra, tiếp đó ngưng tụ thành hình tượng một cô gái tóc đỏ. Cô đứng ở trên một cây cột đá, hai tay khoanh trước ngực, cằm nâng lên, cười nhe răng, bộ dáng vừa đắc ý vừa không tim không phổi.

Nha đầu này, cảm giác không có chút áp lực đối mặt top 1… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ. Đồng thời, hắn nghe thấy tiếng bước chân, nghiêng đầu nhìn, là Quan Nhã.

Lão tài xế lại thay tất chân đen, váy ống, áo trong màu trắng trang phục nữ thần công sở. Đáng nhắc tới, cô ở trong chiến đấu cạnh tranh top 16, thua "Hoàng Kim Giáp"

Súng trường của Quan Nhã ở cảnh giới Siêu Phàm là đại sát khí, giới hạn bởi uy lực không thể sử dụng, mà Hoàng Kim Giáp là Thổ Quái, Quan Nha võ thuật chiến đấu tuy mạnh, bất đắc dĩ là đánh người ta bất động.

"Chị đã đến rồi?"

Trương Nguyên Thanh hài lòng cười. Quan Nhã cười tủm tỉm đánh giá hắn: "Như thế nào, rất hài lòng?"

Cô không đợi Trương Nguyên Thanh đáp lại, nhẹ nhàng chuyển hướng đề tài: "Một vòng này sẽ rất đặc sắc, hồ dung nham là sân nhà của Hỏa Sư, Tinh Vệ có thể phát huy ra hạn độ lớn nhất chiến lực của Hỏa Sư, Triệu Thành Hoàng không dễ chịu"

Trương Nguyên Thanh nhíu mày: “Chị coi trọng Tinh Vệ?”

Nếu Tinh Vệ có thể thắng, vậy nhất định là ngựa ô lớn của năm.

Quan Nhã lắc đầu: “Khó mà nói, nhưng có một điểm là khẳng định, Triệu Thành Hoàng muốn ở nơi này đánh thắng Tinh Vệ, như thế nào cũng phải dùng tới âm Thi. Cậu xem cho kỹ, hiểu biết thói quen chiến đấu của Triệu Thành Hoàng, về phần con bài chưa lật, liền xem Tinh Vệ có thể ép ra bao nhiêu? Trong mấy vòng đấu loại trước, Triệu Thành Hoàng thậm chí chưa sử dụng âm Thi cấp 4 kia.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nhìn Khương Tinh Vệ trên sân tùy tiện, không tim không phổi, tràn đầy cảm khái: “Có đôi khi thực hâm mộ Hỏa Sư, đầu óc thuần túy, không có áp lực”

Khi nói chuyện, hai bóng người nhảy vào miệng núi lửa, Triệu Thành Hoàng áo đen quần đen, vẻ mặt lạnh lùng, lộ ra sự cao ngạo. Một bóng người khác để trần thân trên, mặc một cái quần dài màu đen, từng khối cơ bắp như thép đúc, no đủ cứng rắn, ánh mắt hung tàn bạo ngược, thiếu linh trí. Quanh miệng núi lửa, tiếng nghị luận lập tức tăng vọt, rất ồn ào.

Hôm nay chiến đấu cạnh tranh top 8, trọng điểm lớn nhất chính là Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng, Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông.

Trận đấu bắt đầu!”

Khương Tinh Vệ đã sớm sốt ruột, lập tức dang cánh tay ra, nâng mạnh hướng lên trên.

Trong tích tắc, từng quả cầu lửa do dung nham ngưng tụ thành từ trong hồ dâng lên, chậm rãi lơ lửng ở quanh Triệu Thành Hoàng.

“Bốp!”

Tinh Vệ búng ngón tay rất ngầu, một quả cầu lửa gào thét lao về phía Triệu Thành Hoàng.

Triệu Thành Hoàng nguy nga bất động, âm Thi kia tự động bảo vệ chủ, che ở trước quỹ tích bay của quả cầu lửa, vươn một bàn tay ra, nhẹ nhàng bóp một cái.

“Ầm!”

Quả cầu lửa nổ tung, dung nham theo bàn tay âm Thi nhỏ xuống, nhiệt độ cao không thể thương tổn nó mảy may.

Trong ngọn lửa bành trướng, thân hình Khương Tinh Vệ hiện ra, quát một tiếng, nắm tay bao bọc lửa, hung hăng đánh về phía âm Thi. Nắm tay âm Thi cũng bốc lên ngọn lửa, hai người đấu nhau một quyền. Ầm!”

một tiếng vang lớn, như bom C4 nổ tung, dung nham dưới chân bọn họ chợt trầm xuống, tiếp đó nhấc lên cơn sóng đỏ rực. âm Thi lảo đảo lui về phía sau một bước, Khương Tinh Vệ thì nhe răng nhếch miệng bay ngược. Thấy thế, Triệu Thành Hoàng khẽ nhíu mày, âm Thi này của hắn chính là Hỏa Sư cấp 4 luyện thành, cô gái này quái lực kinh người.

“Thật lợi hại, tôi đánh không lại nó”

Khương Tinh Vệ vung vẩy cánh tay, nhìn về phía Triệu Thành Hoàng; “Vậy tôi liền đánh anh!”

Vừa dứt lời, quả cầu lửa ngoài mấy mét phía sau Triệu Thành Hoàng nổ tung, Khương Tinh Vệ dùng Hỏa Hành để tới, vòng eo nhỏ bộc phát ra lực lượng cường đại, ở trên không trung quật chân một phát.

“Bốp!”

Triệu Thành Hoàng nâng tay đón đỡ, bị lực lượng khổng lồ này đá bay lên trời, nhảy tới bên cạnh cột đá. âm Thi lập tức quay người cứu chủ, lao về phía Khương Tinh Vệ.

“Ầm!”

Quả cầu lửa cách hai mét bên cạnh Triệu Thành Hoàng nổ tung, thân hình Khương Tinh Vệ hiện lên, lấy tay chụp tới trong hồ dung nham, vớt ra một sợi roi dung nham chảy xuôi, ra sức vụt. Triệu Thành Hoàng có chút gấp gáp nhảy về phía cột đá bên trái, roi quật ở trên hồ dung nham, bắn tung lên dung nham sáng ngời.

“Xẹt xẹt!”

Dung nham bắn lên trên người, quần áo hắn hòa tan ra những cái lỗ thủng, bộ dáng có chút chật vật. Không cho hắn cơ hội

thở dốc, đợt công kích thứ ba của Khương Tinh Vệ nháy mắt đã tới.

Chương 567: Khương Tinh Vệ vs Triệu Thành Hoàng (4)

Miệng núi lửa, Trương Nguyên Thanh nhìn Khương Tinh Vệ mượn dùng quả cầu lửa lơ lửng ở giữa không trung, lần lượt thi triển Hỏa Hành, ép Triệu Thành Hoàng chật vật không chịu nổi. Mà âm Thi từng lần ý đồ Về tới kẻ địch, đều chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn cô hóa thành lửa biến mất. Hắn cảm khái nói: "Chiến lược rất thông minh, như vậy có thể hữu hiệu tránh một đánh hai, nhưng quá tiêu hao thể lực. Trái lại Triệu Thành Hoàng, nhìn như chật vật, nhưng mỗi lần đều có thể tránh đi, tiêu hao không lớn"

Hắn đang có ý thức tiêu hao thể lực của Tinh Vệ, rất nhanh sẽ phản kích. Lúc này, Khương Tinh Vệ tấn công lâu không có kết quả, không thi triển Hỏa Hành đuổi giết Triệu Thành Hoàng nữa, mà là như con báo nhỏ chạy về phía âm Thi, nghiêng đầu tránh đi cú đấm thẳng của nó, túm chặt cánh tay của nó, kéo mạnh, ý đồ kéo nó xuống hồ dung nham. Cách nghĩ của cô rất rõ ràng, phân hoá kẻ địch, lần lượt đánh tan.

Đã không giải quyết được Triệu Thành Hoàng, vậy giải quyết âm Thi.

âm Thi này lúc còn sống tuy là Hỏa Sư, có kháng hóa cường đại, nhưng dù sao đã mất đi đại bộ phận kỹ năng của Hỏa Sư, Khương Tinh Vệ tự tin có thể ở trong dung nham xử lý kẻ địch, mà Triệu Thành Hoàng thân là Thần Dạ Du, không có khả năng nhảy vào đáy hồ. Đúng lúc này, bả vai Khương Tinh Vệ đột nhiên trầm xuống, hít thở bắt đầu hỗn loạn, tay chân sau đó bủn rủn vô lực.

Bắt lấy cơ hội này, âm Thi nơi xa đạp nứt cột đá, giống như đạn pháo lao tới.

Bốp bốp bốp! Nắm tay thiêu đốt ngọn lửa, đập tới một rồi lại một lần, nhấc lên sóng khí nặng nề.

Khương Tinh Vệ như là võ sĩ đấm bốc trên lôi đài ở vào hoàn cảnh xấu, dựng thẳng hai cánh tay đón đỡ, thừa nhận một lần lại một lần công kích cuồng bạo, vài lần cô muốn thi triển Hỏa Hành thoát thân, nhưng lửa vừa dâng lên, đã bị đánh gãy. Sắc mặt cô tái nhợt đi mắt thường có thể thấy được, nhưng ánh mắt lại càng lúc càng hung tàn, càng lúc càng giận dữ, lửa giận từng chút một tích tụ. Ngoài sân, chỉ có Thần Dạ Du có thể nhìn thấy, nằm úp sấp trên bả vai Khương Tinh Vệ là một oán linh môi đen sì mắt trắng dã, chính là nó đang cướp đoạt tinh khí của Khương Tinh Vệ.

Hành giả không phải Thần Dạ Du chỉ có thể suy đoán Triệu Thành Hoàng đã sử dụng linh phó.

Năng lực của linh phó này giống với oán linh bám trên vai ở miếu sơn thần, là oán linh bám trên vai phiên bản tăng mạnh, Triệu Thành Hoàng hẳn là không chỉ một oán linh nhỉ, chỉ xem Tinh Vệ có thể ép hắn ra càng nhiều con bài chưa lật hơn hay không. Trương Nguyên Thanh nhìn không dời mắt. Nói từ trước mắt, Tinh Vệ công kích tuy hung tàn, nhưng thật ra không chạm tới Triệu Thành Hoàng.

“Rắc!”

Rốt cuộc, ở dưới thế công như mưa rào của âm Thi cấp 4, cánh tay Khương Tinh Vệ truyền đến tiếng gãy xương. Cũng chính là lúc này, Triệu Thành Hoàng biến mất.

Khán giả ở miệng núi lửa nín thở tập trung tinh thần, gắt gao nhìn chằm chằm trong sân.

Rất hiển nhiên, vị nhân vật thiên tài top 1 này, ẩn nhẫn hồi lâu, rốt cuộc thi triển kỹ năng của Thần Dạ Du, cuối cùng ra tay rồi. Một giây sau, chỉ nghe “Ầm”

một tiếng, dung nham nóng rực bay lên không trung, vọt lên cao ba bốn mét, núi lửa đã phun trào.

Cách Khương Tinh Vệ hai ba mét, Triệu Thành Hoàng chịu công kích chật vật rời khỏi trạng thái Dạ Du, ngoài thân bao phủ một tầng vầng sáng màu vàng, đẩy ra dung nham bao phủ trời đất.

Cùng lúc đó, lửa giận của Khương Tinh Vệ tích góp đến cực hạn, nương dòng dung nham phun trào này, bùng nổ toàn bộ.

Thân thể mảnh khảnh của cô bùng nổ ra lực lượng so với dung nham phun trào càng cuồng bạo hơn, mái tóc đỏ của cô dựng thẳng lên từng sợi, ở sâu trong đôi mắt của cô, như có lửa thiêu đốt.

Trương Nguyên Thanh nghe thấy Quan Nhã bên cạnh kinh ngạc nói: "Bạo Nộ Giả?"

Nơi xa, chỗ gần, trong đám khán giả cũng truyền đến kinh hô tương tự.

Bạo Nộ Giả, kỹ năng thương hiệu của Hỏa Sư cảnh giới Thánh Giả? Hắn ngẩn ra một phen, sau đó kinh hỉ một phen. Cái này có thể bức ra con bài chưa lật của Triệu Thành Hoàng rồi nhỉ.

Mái tóc đỏ của Khương Tinh Vệ không gió tự động, giống như tảo biển từng sợi tản ra, giữa mái tóc màu lửa đỏ lơ lửng nguyên tố lửa dạng hạt.

Mà ngoài thân thể của cô bao phủ một kết giới hình cầu, tầng ngoài kết giới là hạt màu đỏ vận động tốc độ cao, va chạm, bên trong là không khí vặn vẹo.

Lúc này Khương Tinh Vệ tựa như biến thành một người khác, từ cô gái tùy tiện mê chiến đấu, biến thành nữ thần khống chế lửa, uy nghiêm mà bạo lực.

"Rắc rắc."

Cánh tay cong gãy của cô phục hồi như cũ, oán linh ở bả vai cô phát ra tiếng thét chói tai thế lương, tựa như chịu tổn thương trình độ nhất định, nhưng vẫn gắt gao bám lấy thân thể cô gái, liên tục cướp lấy tinh khí của cô.

Vì mệnh lệnh của chủ nhân đánh bạc tất cả, là tố chất cơ bản nhất của linh phó.

Chương 568: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (1)

"Bạo Nộ Giả, không hổ là Hỏa Sư huyết mạch thuần khiết nhất"

Khuôn mặt cao ngạo của Triệu Thành Hoàng rốt cuộc lộ ra sự ngưng trọng. Rất hiển nhiên, hắn biết nguyên nhân Khương

Tinh Vệ đột nhiên bùng nổ.

“Tôi giải quyết trước âm Thi vướng bận này, lại đánh một trận hẳn hoi với anh”

Khương Tinh Vệ hướng tới Triệu Thành Hoàng nhếch miệng cười. Không đợi Triệu Thành Hoàng đáp lại, hai đầu gối cô trầm xuống, hóa thành một ngọn lửa, lao vào trong lòng âm Thi.

“Ầm!”

Trong lửa nổ tung, cô đội âm Thi một đường bay ra, trong quá trình đó, tiếng nổ không ngừng, Khương Tinh Vệ tựa như hai chân lắp pháo, ầm ầm đẩy âm Thi bay về phía rìa dung nham, rời xa Triệu Thành Hoàng. Tiếp theo, hai tay cô túm mắt cá chân âm Thi, vung lên cao, đập xuống một phát. âm Thi nặng nề ngã vào trong dung nham, bắn tung lên từng mảng lớn dung nham tươi sáng, Khương Tinh Vệ cũng theo đó lao vào dung nham, đè lại đầu âm Thi vừa muốn nhảy ra, ấn nó trở lại “dưới hồ”

Lúc này, Triệu Thành Hoàng ở một đầu khác của hồ dung nham, cách mấy chục mét, không kịp ngăn cản. Triệu Thành Hoàng lập tức quyết đoán, lắng đọng cảm xúc, nhắm mắt, bất động tại chỗ. Hắn muốn đích thân thao túng âm Thi, ở đáy hồ ác chiến Khương Tinh Vệ.

Các hành giả xem cuộc chiến đều bước về phía trước, tới gần miệng núi lửa, cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy dung nham toát ra lượng lớn bọt khí, tiếng ùng ục không ngừng, từng “mạch nước ngầm”

hướng lên trên quay cuồng, mùi lưu huỳnh càng đậm hơn. Chiến đấu trong dung nham tựa như rất kịch liệt, đáng tiếc mọi người không nhìn thấy được. Trương Nguyên Thanh vừa nhìn chăm chú vào dung nham, vừa nghe Quan Nhã bên cạnh nói: “Chị từng nghe trưởng bối trong tộc nói, Hỏa Sư cảnh giới Thánh Giả, năng lực trung tâm là kích phát tiềm năng. Nóng nảy, lỗ mãng, bốc đồng, là khuyết điểm của bọn họ, nhưng ở giai đoạn Thánh Giả, liền thành ưu điểm.

“Bạo Nộ Giả tựa như thuốc nổ, chạm vào là nổ, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào cũng có thể bùng nổ tiềm năng, đây là điều

nghề nghiệp khác làm không được.

“Khương Tinh Vệ có huyết mạch Hỏa Sư tinh thuần nhất trên đời này, em ấy tuy chưa đến cảnh giới Thánh Giả, nhưng nếu ở trong tuyệt cảnh, rất dễ dàng có thể bùng nổ lực lượng tiềm tàng trong huyết mạch.

“Thì ra là thế!”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, lấy thân Siêu Phàm bùng nổ ra chiến lực sánh vai Thánh Giả, thiên phú huyết mạch của Khương Tinh Vệ làm người ta hâm mộ. Nếu như vậy, đối phó âm Thi cấp 4 không có vấn đề lớn, dù sao đó chỉ là âm Thi, không phải Hỏa Sư thật sự.

Không có âm Thi, không biết Triệu Thành Hoàng sẽ ứng đối như thế nào.

Phải biết rằng, âm Thi là chỗ dựa quan trọng để Triệu Thành Hoàng đứng top .

1Đang thả trôi suy nghĩ, dung nham phun trào “m”, Khương Tinh Vệ từ trong “chất lỏng”

nóng bỏng nhảy ra, trong tay xách theo âm Thi tay chân cong gãy.

Miệng núi lửa vang lên từng đợt ồn ào, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Khương Tinh Vệ ở trong danh sách top 20 xếp hạng sáu, lại xử lý âm Thi của Triệu Thành Hoàng, kết quả này ra ngoài dự đoán của rất nhiều người. Có phần thực lực này, hẳn là có thể chen vào 3 hạng đầu mới đúng.

“Tiểu công chúa thật tuyệt!”

“Tiểu công chúa vạn tuế!”

Có một nhóm nhỏ hô đặc biệt lớn tiếng, cầm đầu là một thanh niên tóc đỏ, khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt đầy tự hào, đám tiểu đệ phía sau hắn hoan hô nhảy nhót, lớn tiếng cổ vũ.

Đám Hỏa Sư này, tên nào cũng như chó Husky… Trương Nguyên Thanh di động ánh mắt, nhìn về phía xa, muốn nhìn xem phản ứng của Thái Nhất môn, lại kinh ngạc phát hiện, mấy tên đó trấn định bất ngờ. Trên sân, Khương Tinh Vệ tùy

tay vứt âm Thi ở trên một cột trụ tròn, chống nạnh điên cuồng cười oa ha ha: “Thực sảng khoái, đã lâu chưa đánh sảng khoái như vậy? Triệu Thành Hoàng mở to mắt, không nhìn âm Thi tay chân bị phế, chút tổn thất này ở trong phạm vị có thể khống chế của hắn, chờ sau khi chiến đấu kết thúc, lấy thái âm lực tẩm bổ nuôi dưỡng, mười bữa nửa tháng có thể chữa trị âm Thi. Hắn nhíu mày, nhìn về phía Khương Tinh Vệ, nói: “Loại trạng thái này cô không duy trì được bao lâu, vừa rồi vì sao không sử dụng đạo cụ, ngược lại lựa chọn đi cực đoan”

Triệu Thành Hoàng cảm thấy khó hiểu đối với thao tác của cô, Hỏa Sư quả thật không có thủ đoạn khắc chế linh thể, nhưng Khương Tinh Vệ là thân phận gì? Đây chính là nhân vật so với mình thân phận cao quý hơn, bối cảnh thâm hậu hơn, kiếm trang bị khắc chế linh thể rất dễ dàng.

“Vì sao phải dùng đạo cụ? Vậy nhàm chán bao nhiêu? Khương Tinh Vệ chống hông nói: “Tôi là đến đánh nhau, muốn thắng anh, thì đường đường chính chính thắng”

Khuôn mặt lạnh lùng của Triệu Thành Hoàng rõ ràng ngẩn ra, trầm mặc một phen, chậm rãi nói: “Được, vậy tôi cũng không dùng đạo cụ!”

Dứt lời, hắn thu hồi tượng đất nhỏ nắm trong lòng bàn tay, “Tôi chỉ dựa vào lực lượng Thần Dạ Du thắng cô”

Chương 569: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (2)

Triệu Thành Hoàng há mồm hít một hơi, oán linh bám vào bả vai Khương Tinh Vệ, cướp lấy lượng lớn tinh khí của cô lập tức hóa thành một làn khói, lượn lờ lao vào trong miệng hắn.

Linh phó vào miệng, hai mắt Triệu Thành Hoàng lập tức toát ra tơ máu, con người kịch liệt rung động, cái trán nổi lên những sợi gân xanh, gương mặt dữ tợn, tựa như cực kỳ đau đớn.

“A…”

Hắn cong lưng, phát ra tiếng rít gào đau đớn.

Thân thể của hắn bỗng cất cao, từng khối cơ bắp căng máu bành trướng, làn da chuyển thành màu xanh đen, nổi lên hào quang kim loại, móng tay nhanh chóng sinh trưởng, biến thành vuốt quỷ đen sì sắc bén. Trong vài giây, Triệu Thành Hoàng biến thành quỷ vật cả người phát ra khí đen, làn da xanh đen, mọc vuốt quỷ đen nhánh, đôi mắt trải rộng tơ máu.

Khí tức của hắn âm hàn, cường đại, trụ tròn dưới chân nhuộm lên một tầng sương trắng, cũng lan tràn xuống phía dưới, dung nham nóng bỏng nhanh chóng nguội đi, biến thành mặt đất màu đen nút nẻ. Cái này… Trương Nguyên Thanh ở bên trên xem cuộc chiến, con ngươi hơi co lại, chịu rung động thật lớn. Rung động chỉ có Thần Dạ Du mới có thể hiểu được. Giờ này khắc này, Triệu Thành Hoàng bùng nổ ra khí tức vượt qua cực hạn cảnh giới Siêu Phàm, chưa sử dụng đạo cụ, mà là dựa vào bản thân, vượt qua giai đoạn Siêu Phàm. Phương pháp rất đơn giản, chính là chủ động kích thích thái âm lực trong cơ thể, làm nó mất khống chế, cuồng bạo, do đó sinh ra hiệu quả như đổ thêm dầu vào lửa. Tình huống tương tự, bản thân Trương Nguyên Thanh cũng từng gặp được, chính là một lần đó bị Ma Nhãn Thiên Vương "nhìn chăm chú", thái âm lực suýt nữa mất khống chế, ăn mòn bản thể, thân thể hướng âm vật chuyển hóa. Giống với Triệu Thành Hoàng bây giờ.

Hắn đang làm cái gì? Cái này đã không phải khiêu vũ trên lưỡi dao, mà là đi e ở trên bàn Diêm Vương… Trương Nguyên Thanh vẻ mặt không thể tưởng tượng, chẳng lẽ Triệu Thành Hoàng bề ngoài là Thần Dạ Du lạnh lùng cao ngạo, thực ra là Hỏa Sư thô lỗ không não? Trong lúc kinh ngạc, trong đầu hắn bỗng hiện lên một tin tức: Triệu Thành Hoàng Cố ý kẹt ở giai đoạn Siêu Phàm, chậm chạp không tốn thăng Thánh Giả.

Đây là ghi chú trên danh sách top 20, các Học Sĩ của chính phủ đưa ra.

"Hắn giống với Thổ Địa Công, cố ý dừng lại ở giai đoạn Siêu Phàm, lặp đi lặp lại mài giũa hạng năng lực nào đó. Thổ Địa Công là phòng ngự vô địch, hắn là sức khống chế đối với thái âm lực tới đỉnh cao?"

Quả nhiên, nhân vật trong top 3 đều không đơn giản, ai cũng là biến thái… Sau khi nghĩ thông, hắn ở trong lòng âm thầm thở dài.

“Ồ? Anh cũng giống tôi có thể bùng nổ tiềm năng? Khương Tinh Vệ tỏ ra rất kinh ngạc, nhưng cũng rất hưng phấn.

“Cô có thể lý giải như vậy, dù sao giải thích quá phức tạp, cô cũng nghe không hiểu”

Giọng Triệu Thành Hoàng trở nên khàn khàn âm trầm.

Hai người đồng thời lao về phía đối phương, hai đạo hào quang một đỏ một đen va chạm ở trung ương dung nham, tiếp đó tách ra, húc nhau lần nữa.

Tốc độ của bọn họ nhanh đến mức tận cùng, sợi đỏ cùng sợi đen tán loạn xung quanh, đâm thẳng xuyên thủng, khi thì ở góc va chạm, khi thì ở trung tâm va chạm, tựa như hai viên đạn vận động bất quy tắc. Mỗi một lần va chạm đều là một tiếng vang lớn như sấm rền, đều sẽ bắn tung lên dung nham ngập trời. Trương Nguyên Thanh không thể không đeo Kính Mắt Người Quan Sát, rốt cuộc thấy rõ động tác của hai người, bọn họ va chạm mãnh liệt mà lại thiếu kỹ xảo, vừa chạm đã tách ra, lưu lại ở trên người đối phương vết cháy đen cùng vết cào thấu xương. Chiến đấu phát tiết bạo lực thô lỗ là phong cách chỉ Hỏa Sư có, thao tác của Khương Tinh Vệ hắn có thể xem hiểu, nhưng Triệu Thành Hoàng không nên nha. Như vậy xem ra, thái âm lực mất khống chế trả giá là không thể thi triển tinh diệu kỹ năng của Thần Dạ Du…

Trong từng lần giao phong, Khương Tinh Vệ vết thương chằng chịt, trái lại Triệu Thành Hoàng, lần lượt bị lửa làm bỏng, lần lượt bị đánh gãy xương, nhưng năng lực tự lành cường đại nhanh chóng chữa trị thương thế, năng lực kéo dài mạnh đến kinh người. Trong chém giết kịch liệt, mặt ngoài dung nham nhộn nhạo không ngớt bỗng nhiên nhô lên, tiếp đó “Rầm”

một tiếng, một con thằn lằn bự toàn thân đỏ đậm, bao trùm lẫn giáp phá dung nham lao ra.

Con thằn lằn này hình thể thật lớn, nửa thân thể nhô ra khỏi dung nham, cao khoảng bảy tám mét. Con người dựng thẳng màu hổ phách của nó lóe ra sự thô bạo, má phồng lên, hướng Triệu Thành Hoàng cùng Khương Tinh Vệ đang chiến đấu kịch liệt phun ra dung nham màu đỏ tươi.

Dung nham dày đặc như mưa, tránh cũng không thể ngoài thân Triệu Thành Hoàng bốc khói xẹt xẹt, làn da màu xanh đen bị chứng khô từng mảng lớn. Mà Khương Tinh Vệ Vốn khí tức có sự trượt dốc, lại giống như mượn nó kéo dài thêm một hơi, dung nham hắt về phía cô tự phân giải thành hạt màu đỏ sậm, dung nhập kết giới bao phủ bên ngoài thân cô.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 570: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (3)

Khí tức tăng vọt.

“Ầm!”

Ngoài thân Khương Tinh Vệ bùng nổ ngọn lửa, xuyên thấu dung nham hắt vào đầu, cuốn theo lửa cháy ngập trời, tung một cú đấm về phía Triệu Thành Hoàng. Ở trước khi trạng thái “Bạo Nộ”

chấm dứt, cô muốn liều mạng một phen! Triệu Thành Hoàng không né không tránh, khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc, dụng bàn tay như đao, đâm về phía trước.

“Rắc!”

Một cú đấm móc đánh vào bên cạnh khuôn mặt Triệu Thành Hoàng, cổ nháy mắt gãy, đầu xoay một trăm tám mươi độ hướng sau lưng, thấy sau lưng mình. Phốc!”

Khương Tinh Vệ cũng mang chính mình “lao vào”

trong đao tay của Triệu Thành Hoàng, móng tay đen sì từ phía sau đâm ra.

Khương Tinh Vệ sức cùng lực kiệt, ầm ầm ngã xuống.

Triệu Thành Hoàng từng chút một bẻ thẳng đầu, ngồi bệt xuống đất, há mồm thở dốc. Con thằn lằn bị kia vươn ra khỏi dung nham, má phồng lên, đang muốn phun ra đợt dung nham thứ hai.

Lần này người dẫn chương trình trận đấu, vị trưởng lão bộ dáng thanh niên tóc đỏ kia cao giọng nói:

“Triệu Thành Hoàng thắng!”

Con thằn lằn lớn biết điều nuốt về dung nham ở cổ, phát ra tiếng phì phì trong mũi, yên lặng lùi về trong núi lửa.

Trưởng lão tóc đỏ bế Khương Tinh Vệ bị thương nặng hôn mê lên, quay về miệng núi lửa cứu chữa.

Hồng Anh trưởng lão của Thái Nhất môn phun ra một ngụm âm khí, cuốn lên âm Thi cùng Triệu Thành Hoàng, mang một người một thi cuốn về bên người, giao cho đệ tử trong môn cứu chữa.

Sóng âm đinh tai nhức óc chợt vang lên, khung cảnh lập tức sôi trào.

“Hai người bọn họ thật là giai đoạn Siêu Phàm? Quá mạnh rồi, quá đặc sắc rồi, đây là quyết đấu mạnh nhất từ khi thi đấu lôi đài tới nay.

“Khương Tinh Vệ xếp hạng thấp rồi, con bé này quả thực đáng sợ, cô ấy sao có thể bùng nổ ra lực lượng cường đại như vậy, suýt nữa chiến thắng Triệu Thành Hoàng.

“Cái này cũng từ khía cạnh chứng minh, Triệu Thành Hoàng là thật sự mạnh, vừa rồi hắn dùng một chiêu đó là cái gì? Tôi chưa bao giờ thấy Thần Dạ Du của Thái Nhất môn thi triển”

Tiếng nghị luận ồn ào kéo dài rất lâu, trận chiến đấu này quá mức ra ngoài người ta đoán trước, cho các hành giả cảnh giới Siêu Phàm rung động thật lớn. Quá trình giải đấu năm ngày đầu, mọi người tuy cảm khái các tuyển thủ ngôi sao cường đại, cảm khái bọn họ từng bước tính kế, cảm khái bọn họ đạo cụ nhiều, nhưng cái này đều ở trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Mạnh có thể lý giải.

Những chiến lực Khương Tinh Vệ và Triệu Thành Hoàng vừa rồi biểu hiện ra, khiến người ta không thể lý giải. Đây là lực lượng giai đoạn Siêu Phàm nên có? Trong hai cặp quyết đấu kế tiếp, Tôn Miểu Miểu cùng âm Si không phụ sự mong đợi của mọi người chiến thắng đối thủ, thuận lợi chen vào danh sách top 8. Trưởng lão Xích Hỏa bang hình tượng thanh niên tóc đỏ, cao giọng nói: “Tuyển thủ cặp thứ tư vào sân”

Khán giả trên miệng núi lửa tinh thần rung lên, trận chiến đấu đáng giá chờ mong thứ hai của ngày này đã đến.

Tốt Qua Sông xếp hạng 10, đối chiến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Người trước được coi là tiểu Thanh Dương, người sau ở ngày đầu thi đấu lôi đài, đánh bại Mao Sơn Thuật Sĩ danh tiếng cực cao. Có Khương Tinh Vệ và Triệu Thành Hoàng châu ngọc ở trước, sự hào hứng của khán giả tăng lên, không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tốt Qua Sông, có thể mang đến cho bọn họ niềm vui bất ngờ như thế nào.

“Trận chiến đấu này hẳn là không có hồi hộp nhỉ, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định có thể thắng. Tốt Qua Sông là Thám Báo, Thám Báo giai đoạn Siêu Phàm mạnh nữa cũng có hạn, sở đoản quá nhiều.

“Không nhất định, Tốt Qua Sông khẳng định có chuẩn bị, hơn nữa hai người đều không phải Hỏa Sư, nguy cơ cảnh tượng cũng phải cân nhắc vào”

“Chờ mong trận long tranh hổ đấu này, Khương Tinh Vệ và Triệu Thành Hoàng đánh quá khoa trương rồi, mạnh thì mạnh, nhưng không có hàm lượng kỹ thuật, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tốt Qua Sông đều là loại hình thao tác tinh vi rất mạnh. Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, Trương Nguyên Thanh mang theo âm Thi vào sân, một bên khác, Tốt Qua Sông mặc giáp mây cùng quần bộ đội rằn ri tung người nhảy xuống, vững vàng đáp ở trên cột đá.

Hai người cách hai ba mươi mét nhìn nhau, đều tự gật đầu.

“Trận đấu bắt đầu!”

Trưởng lão tóc đỏ vừa tuyên bố, Trương Nguyên Thanh cùng Tốt Qua Sông đồng thời rút súng.

“Đoàng!”

Tốt Qua Sông bóp cò súng, mà nòng súng của Trương Nguyên Thanh chưa thể bắn ra viên đạn. Không phải súng xảy ra vấn đề, là hắn xảy ra vấn đề, ở khoảnh khắc Tốt Qua Sông nâng súng nhắm, trong lòng Trương Nguyên Thanh phát lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, cảm giác nguy cơ này ép hắn dừng bắn, làm ra né tránh. Nhưng hắn trong cõi nào đó có loại cảm

giác, mặc kệ mình sang trái hay sang phải, đều nhất định sẽ bị bắn trúng, nhất thời lâm vào lưỡng nan. Trong do dự ngắn ngủi, viên đạn của Tốt Qua Sông đã đến. Quả nhiên không ai có thể bắn nhau với Tốt Qua Sông, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không được. Thấy một màn như vậy, khán giả bên trên sớm đã không còn thấy lạ nữa.

Chương 571: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (4)

Mặc kệ đối thủ là ai, mở màn kinh điển của Tốt Qua Sông chính là hỏa lực áp chế.

Viên đạn trúng bóng dáng cao lớn của "Vong Giả Số 1", bị cơ bắp kiên cường dẻo dai no đủ cản lại.

Đã tránh không thoát, vậy thì không tránh! Trương Nguyên Thanh từ phía sau âm Thi vươn cánh tay ra, nhắm Tốt Qua Sông cách hai ba mươi mét, bóp cò súng. Đoàng đoàng đoàng! Đường đạn màu đỏ sậm vạch ra từng đường thẳng song song hình thành màn đạn bao phủ kẻ địch Tốt Qua Sông sớm đã thấy rõ góc độ bắn của Trương Nguyên Thanh, ở lúc hắn nâng súng, thân hình hơi hạ thấp, lao sang bên cạnh.

Đát đát đát! Tốt Qua Sông nhanh chóng nhảy nhót ở giữa cột đá, vòng tới bên cạnh, nâng súng bắn. Trương Nguyên Thanh vội chuyển đổi góc độ, vòng đến bên cạnh âm Thi. Viên đạn một lần nữa bị thân thể âm Thi ngăn trở, Vong Giả Số 1 hấp thu tài liệu nghề nghiệp Thổ Quái, làn da cứng cỏi vô cùng, hơn nữa không có cảm giác đau, là lá chắn cực tốt.

Thừa dịp Nguyên Thủy Thiên Tôn né tránh, Tốt Qua Sông thu hồi súng ngắn, cơ bắp phần chân bành trướng, bắt đầu chạy như điên ở giữa cột đá, giống như báo săn nhanh nhẹn. Trương Nguyên Thanh mượn dùng âm Thi yểm hộ, một lần nữa vươn cánh tay ra, nổ súng bắn. Đoàng đoàng đoàng! Tốt Qua Sông không né tránh giống lần trước, đội từng viên đạn xung phong, giáp mây bật ra từng mảng ánh lửa. Thấy thế, Trương Nguyên Thanh quyết đoán rời xa âm Thi, cũng hạ đạt chỉ lệnh nghênh địch. Ánh mắt Vong Giả Số 1 bùng nổ hung quang, gập chân

bắn đi, nhảy lên cao cao, đầu gối chân phải bắn ra, đòn roi chân quật ra "Bốp".

Tốt Qua Sông giống như đã sớm dự đoán được động tác của nó, thế lao đi không ngừng, đầu hơi cúi thấp, tránh đi đòn roi chân, đồng thời bả vai vừa vặn húc vào phần khố của âm Thi.

Mượn dùng quán tính nhảy lên, hai vai Tốt Qua Sông ra sức húc, hất âm Thi bắn đi xa xa, mà hắn thuận thế rơi xuống, đứng ở trên cột đá âm Thi ban đầu đứng.

Tốt Qua Sông không nhìn âm Thi bay lên cao cao, xoay lòng bàn chân, thay đổi phương hướng, lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn cách nhau ngoài hai cây cột. Trương Nguyên Thanh không chút hoang mang nổ súng bắn. Tốt Qua Sông đang ở giữa không trung tránh cũng không thể tránh, viên đạn bùng nổ một lần nữa nổ tung ở trước ngực. Bắn không nổi đạo cụ phòng ngự của y… Trương Nguyên Thanh rất quyết đoán, tiến vào Dạ Du. Thân thể hắn vừa bị "lau đi", nham thạch nóng chảy dưới thân liền "Ầm"

một tiếng, nhấc lên sóng lửa đỏ tươi, phun ra ánh lửa mãnh liệt.

Dưới công kích bao trùm quần thể, Trương Nguyên Thanh bị nổ hiện ra.

Mà lúc này, Tốt Qua Sông ở trên không trung, vừa vặn đáp ở trên cùng cây cột đá với Trương Nguyên Thanh.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn bị áp sát rồi."

"Thật khéo, vừa vặn lửa phun trào, vận may của hắn quá kém rồi."

"Cái này không phải trùng hợp, Tốt Qua Sông đang tính thời gian, tất cả đều ở trong đoán trước của hắn, thật không hổ là tiểu Thanh Dương mà"

Phía trên truyền đến tiếng hô khẽ của khán giả. Từ khi thi đấu lôi đài đến bây giờ, tuyển thủ bị Tốt Qua Sông áp sát, chưa một ai có thể trốn thoát vận mệnh thảm bại.

Đám người Quan Nha, Tạ Linh Hi, Nữ Vương, cùng với người xem trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn, trái tim nhất thời treo lên.

Ngay cả Triệu Thành Hoàng nhắm mắt dưỡng thần, chuyên tâm khôi phục, lúc này cũng mở mắt, bắt đầu chú ý động hướng của chiến đấu.

Lúc này, bả vai Tốt Qua Sông đột nhiên chợt lạnh.

Linh phó… Hắn đạp một cước về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn thoát đi, vừa vặn đạp trúng bờ vai của y, sau đó, Tốt Qua Sông không chút hoang mang lấy ra một cái kèn, thổi lên ô ô. Tiếng kèn bi tráng thê lương, ẩn chứa sát khí, lệ khí của sa trường. Cảm giác mát lạnh trên vai nháy mắt biến mất, linh phí rút lui rồi. Cái kèn này là đạo cụ nghề nghiệp Thám Báo, tiếng kèn có được hiệu quả chấn nhiếp kẻ địch, đồng thời có thể trừ tà ích sát.

Chủ nhân của nó là cấp trên của Tốt Qua Sông, một Kiếm Khách.

Bị đạp một cước, Trương Nguyên Thanh vừa đứng vững, nghe thấy tiếng kèn thê lương, chỉ cảm thấy trong lòng run lên, dâng lên sợ hãi cùng khiếp nhược khó có thể diễn tả bằng lời.

Bắt lấy cơ hội, Tốt Qua Sông thu hồi kèn, bước nhanh hai bước, đầu gối phải húc về phía bụng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh một lần nữa dâng lên cảm giác nguy cơ vô luận tránh như thế nào cũng vô dụng, lần này hắn không chịu tâm tính ảnh hưởng, không do dự nữa, hướng sang trái. Bịch! Bụng đau đớn, ngũ tạng quay cuồng, quả nhiên không tránh được. Sau khi lên gối, Tốt Qua Sông thu chân, xoay người, giật cùi trỏ hung mãnh. Phong cách của hắn chính là thuần thục quyền đám cước đá, lên gối giật trỏ các động tác cơ bản, không có lộ số phức tạp, theo đuổi phương thức thực dụng nhất hiệu suất cao nhất đánh bại kẻ địch, liên hoàn đả kích, hung mãnh mà sắc bén.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 572: Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Tốt Qua Sông (5)

Phối hợp kỹ năng quan sát chuyên tinh, liệu địch tiên cƠ, áp chế đối thủ chặt chẽ. Quyền cước khuỷu tay đầu gối, lần lượt

rơi ở ngực, cổ họng, thậm chí hạ bộ Trương Nguyên Thanh. Bởi vì biết Thần Dạ Du sinh mệnh lực mạnh mẽ, đánh không hề cố kỵ. Trương Nguyên Thanh vài lần muốn mượn lực ngã xuống dung nham, cũng bị Tốt Qua Sông kéo về, tiếp tục đánh.

Năng lực cận chiến đáng sợ, đây là cao thủ chiến đấu ngay cả Quan Nhã cũng phải kiêng kị.

“Hây!”

Tốt Qua Sông gầm nhẹ một tiếng, hông trầm xuống, cơ bắp phần chân căng ống quần lên, dẫn lực lượng toàn thân vào cánh tay phải, nắm tay như rắn độc lao ra, đánh thật mạnh ở cổ họng Nguyên Thủy Thiên Tôn. Yết hầu cất tiếng VỠ vụn, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương nặng đầu bật ngửa, ngã về phía sau. Nhưng sau đó bị Tốt Qua Sông túm chặt cánh tay, kéo trở về.

“Cậu khinh địch rồi, đối phó tôi, cậu nên ngay từ đầu đã sử dụng toàn lực, dùng tới toàn bộ đạo cụ, bởi vì chỉ cần bị tôi áp sát, cậu nhất định phải thua không thể nghi ngờ”

Tốt Qua Sông nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn ngã về phía mình, triệu hồi ra súng ngắn, nòng súng tì vào bụng hắn, quyết đoán bóp cò súng. Đoàng đoàng đoàng! Tiếng súng vang lên, giống như cũng vang ở bên tai ngoài sân, bốn bề yên tĩnh không tiếng động. Rất nhiều người đều bị năng lực cận chiến hung tàn của Tốt Qua Sông dọa rồi. Trận chiến đấu này từ bắt đầu đến chấm dứt, không vượt qua một phút đồng hồ, bởi vì lửa phun trào hai lần, lần thứ ba còn chưa đến. Quái vật dưới dung nham cũng chưa xuất hiện. Kết quả bất ngờ.

Tốt Qua Sông xếp hạng dưới Mao Sơn Thuật Sĩ, vậy mà đã đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hơn nữa thắng nhanh chóng như thế.

Không thể không nói, như loại tuyển thủ này chuyên về lĩnh vực nào đó, chỉ cần bắt được cơ hội, chỉ cần làm ra trọn bộ chuẩn bị, quả thật có thể bùng nổ ra lực lượng không ngờ được.

Tốt Qua Sông rất nhanh bắn hết băng đạn, đồng thời khẽ nhíu mày, trong lòng hiện lên một sự nghi hoặc: Vì sao trọng tài

còn chưa hô dừng?

Sự nghi hoặc này mới từ đáy lòng nổi lên, hắn chợt thấy sau lưng đau xót, một cây dao nhọn sáng như tuyết từ giữa ngực đâm ra.

Tốt Qua Sông cúi đầu nhìn đao nhọn trước ngực một lần, chậm chạp, cứng ngắc xoay đầu lại.

Hắn lại thấy một gã Nguyên Thủy Thiên Tôn, đứng ở ngay phía sau mình.

"Anh thua rồi!"

Bên tai truyền đến tiếng của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trương Nguyên Thanh ván này chưa sử dụng bù nhìn, cũng chưa sử dụng Bạo Đồ Quyền Sáo, đạo cụ không phải dùng toàn bộ ra là tốt, ở dưới điều kiện tiên quyết có kế hoạch hoàn thiện, dựa theo kế hoạch tiến triển, sử dụng đạo cụ thích hợp mới là chính chính đạo.

Lần này trung tâm kế hoạch tác chiến là "Kính Hoa Thủy Nguyệt", như vậy bắt đầu chính là yếu thế, chủ động tặng cho đối thủ một cái sơ hở không hiện rõ, ở lúc y cho rằng nắm chắc thắng lợi, một đòn lấy mạng.

Tốt Qua Sông là tuyển thủ sở trường quan sát, thuộc về loại hình lệch tủ nghiêm trọng, loại tuyển thủ này một khi bắt lấy cơ hội, sẽ bùng nổ công kích toàn lực, tuyệt đối không dám chiến đấu quấn chân. Bởi vì quá nhiều sở đoản, kéo dài thời gian ý nghĩa cho kẻ địch cơ hội. Cho nên Trương Nguyên Thanh đoán chắc, chỉ cần đưa ra một cái sơ hở không hiện rõ, Tốt Qua Sống liền nhất định sẽ mắc cầu. Quả nhiên.

"Câu…"

"Ngay từ đầu, anh đối phó đã không phải chân thân của tôi"

Tốt Qua Sông mở miệng ngập ngừng, tuy trong mắt hiện lên kinh sợ cùng hoang mang, nhưng cuối cùng lựa chọn im lặng. Được làm vua thua làm giặc, không có gì đáng nói, hắn ôm ngực chảy máu không dừng, đau đớn uể oải gục xuống đất. Mà lúc này, Tốt Qua Sông nhìn thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước người bị mình bắn liên tục mấy phát súng, giống như bóng trăng tròn trong nước, vặn vẹo một phen, tiếp đó tiêu tán.

Trưởng lão tóc đỏ tuyên bố: “Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng!
“Thắng rồi? Vậy đã thắng rồi?”

“Sao có thể có hai Nguyên Thủy Thiên Tôn, thao tác gì vậy, hoàn toàn không xem hiểu, ai bình luận cho một lần đi”

“Cái này cũng chưa xem hiểu? Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay từ đầu dùng chính là phần thân, chân thân của hắn vẫn luôn ẩn núp ở xung quanh, tìm cơ hội đánh lén, chiêu này là thật độc nha. Tôi vẫn luôn nghĩ, hắn sẽ ứng đối năng lực quan sát của Tốt Qua Sông như thế nào, trực tiếp chế tạo phân thân là điều tôi không nghĩ tới”

“Có chút mưu lợi, nhưng Tốt Qua Sông cũng mượn đạo cụ tương ứng khắc chế Nguyên Thủy Thiên Tôn, mọi người dựa theo quy củ thi đấu, thua không có gì để nói”

“Không đến một phút đồng hồ. Tuy ngắn ngủi, nhưng quá đặc sắc rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là như một trận trước, thích bố cục, thích tính kế, hắn không phải loại hình thích chiến đấu vui vẻ đầm đìa.”

“Tốt Qua Sông cũng không tệ, sách lược của hắn không có vấn đề, bắt lấy cơ hội áp sát, tốc chiến tốc thắng, hắn không thể kéo dài, kéo dài thời gian chính là thua, nhưng tựa như Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đoán chắc một điểm này. Ài, ngắn ngủn một phút đồng hồ, ẩn chứa rất nhiều cuộc đọ sức không nhìn thấy.”

Chương 573: Đạo sư cuộc đời (1)

So sánh với khi Khương Tinh Vệ cùng Triệu Thành Hoàng kết thúc chiến đấu tiếng vỗ tay sấm dậy, lúc này khán giả trên miệng núi lửa bình tĩnh hơn rất nhiều, không có tiếng cổ vũ như sóng thần. Nhưng độ thảo luận lại rất cao, tựa như fan xem xong trận đấu game, sau đó nước miếng bay tứ tung thảo luận chiến thuật của hai bên, chỉ trích ai ai ai không đủ, nơi nào ứng đối xảy ra vấn đề, một pha đoàn chiến nào không nên xúc động.

Là loại say sưa sôi nổi trên giấy đó.

Mà chiến đấu của Triệu Thành Hoàng và Khương Tinh Vệ, bọn họ chỉ có thể nói một câu: đệch!

Nhiều nhất thêm một câu "trâu bò", nhưng không có loại độ thảo luận cùng độ tham dự chỉ điểm giang sơn này. Trận đấu của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tốt Qua Sông, bọn họ có thể xem hiểu, còn có thể phát biểu ý kiến một phen. Nhân viên cứu hộ ngoài sân vội vàng nhảy vào dung nham, nâng đi Tốt Qua Sông chảy máu không dừng. Tuy một đao này chưa trúng chỗ yếu hại, nhưng nếu không kịp sớm cầm máu, tuyển thủ sợ là có nguy hiểm tính mạng. Trương Nguyên Thanh hưởng thụ tiếng khán giả ngoài sân trầm trồ khen ngợi, nghe tiếng bọn họ thảo luận ồn ào không ngớt, đang định rời khỏi hồ dung nham. Nhưng hắn vừa bước ra chân trái, chân phải lại không chịu khống chế hành động trước một bước, chỉ lệnh của đầu óc cùng thân thể chấp hành sinh ra mâu thuẫn, thân hình lảo đảo một cái, suýt nữa ngã xuống. Đệch, trả giá của Kính Hoa Thủy Nguyệt đến rồi… Trương Nguyên Thanh cứng ngắc ở tại chỗ, không dám động đậy nữa. Trưởng lão tóc đỏ đứng ở miệng núi lửa, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ngạo nghễ giữa sân, hưởng thụ mọi người tâng bốc, không kiên nhẫn nói: "Cậu còn chưa lên, là muốn tiếp tục đánh một trận sao?"

Trương Nguyên Thanh xoay người nhìn lại, thành khẩn nói: "Trưởng lão, thân thể tôi xuất hiện vấn đề, không thể hành động, có thể dẫn tôi đoạn đường hay không?"

Trưởng lão thanh niên tóc đỏ sắc mặt âm trầm, nói: "Dẫn cậu đoạn đường không có vấn đề, nhưng cậu có thể đừng đưa lưng về phía tôi nói chuyện hay không, đây là tôn trọng cơ bản"

"Vâng vâng, xin lỗi!"

Trương Nguyên Thanh vội vàng xoay người. Trưởng lão thanh niên tóc đỏ nổi gân xanh trên trán: "Dùng bên cạnh hướng tới tôi, chính là tôn trọng?"

Thanh niên tóc đỏ hừ lạnh một tiếng, vung tay ném ra một sợi roi do lửa ngưng tụ thành, ôm lấy eo Nguyên Thủy Thiên Tôn, như vứt một con cá chết, ném hắn đến trên bờ.

Tôn Miểu Miểu ngồi xổm bên cạnh Triệu Thành Hoàng, cười nói:

“Thế nào? Còn cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thế thôi không?”

Làm tuyển thủ hạt giống của Thái Nhất môn, trưởng bối trong môn ở trước khi top 16 bắt đầu, từng triệu tập tuyển thủ hạt giống họp, cùng nhau thảo luận ưu khuyết điểm của tuyển thủ top 10, chế định chiến thuật châm chích. Triệu Thành Hoàng lúc ấy đánh giá đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn là, tỷ lệ đại khái dừng lại top 16, cực hạn là top 8, top 4 vô vọng. Triệu Thành Hoàng nhìn đôi mắt to đen nhánh của đối phương, trầm ngâm một phen, nói: “Hắn là một người cực kỳ am hiểu lợi dụng đạo cụ, hoàn cảnh, cảnh tượng càng hỗn loạn càng phức tạp, loại người này có thể phát huy thực lực càng mạnh. Nếu sân bãi top 8 là loại hình phó bản yêu cầu cao độ, hắn rất có thể sẽ thành kình địch của chúng ta”

Tôn Miểu Miểu hơi gật đầu. Một bên khác, vị trí nào đó không thấy được, Annie khẽ cười nói: “Thú vị, phong cách tác chiến của Nguyên Thủy Thiên Tôn so với Ma Quân trái lại có chút tương tự, nhưng lại quá mức hàm súc. Đương nhiên, tuyển thủ khác đều rất hàm súc”

Cô rất hài lòng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn biểu hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng mỗi một trận, đánh giá của cô liền cao thêm một phần.

Ngài Bill hỏi: “Hàm súc?”

Annie gật gật đầu: “Phong cách chiến đấu của Ma Quân kín kẽ mà cuồng dã, hắn thích ở trước khi khai chiến, vũ nhục phụ nữ trong gia tộc kẻ địch, để đạt tới hiệu quả chọc giận kẻ địch. Vì thế hắn còn khai phá một câu treo cửa miệng, lũ trẻ này của Ngũ Hành minh, trước khi khai chiến đều rất quy củ, cái này rất không tốt.”

Ngài Bill vốn là thuận miệng hỏi, lập tức dâng lên hứng thú: “Cầu treo cửa miệng Ma Quân khai phá? Nếu không phải có mật, tôi muốn nghe xem”

Annie nhún nhún vai: “Một ít lời lẽ thô bỉ, có gì đáng nói. Ừm, trái lại cũng không thô bỉ, chỉ là chúng ta nghe không hiểu Cô nhớ lại một phen, nói: “Ta cùng cha ngươi chính là người đồng đạo*, ta cùng mẹ người quản bảo chi giao”

đi chung 1 đường Ngài Bill thấp giọng lặp lại câu này, bất đắc dĩ lắc đầu: “Không hiểu là có ý tứ gì, cái này có thể chọc giận người ta?”

Annie cười nói: “Ngài có thể hô to một tiếng thử xem.”

Ngài Bill im lặng vài giây, chậm rãi lắc đầu: “Bỏ đi, tôi không muốn trở về linh cảnh sớm như vậy?

Một bên khác, giống với vưu vật Annie, còn có một vị thiếu phụ xinh đẹp cực kỳ hài lòng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 574: Đạo sư cuộc đời (2)

Chu Dung nheo đôi mắt đẹp, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn nơi xa đường nét mơ hồ, nụ cười xinh đẹp mà nguy hiểm: “Thật sự là món đồ chơi làm người ta hưng phấn nha”

Mấy trận chiến đấu kế tiếp tiến hành đâu vào đấy, đến lúc hoàng hôn, danh sách top 8 ra lò. Triệu Thành Hoàng, Thổ Địa Công, Tôn Miểu Miểu, âm Si, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thanh Tùng Tử, Viên Đình, Bạch Hổ Vạn Tuế. Trưởng lão thanh niên tóc đỏ phụ trách chủ trì thi đấu cao giọng nói: “Thi đấu kết thúc!”

Trương Nguyên Thanh trở lại cái ổ nhỏ của mình, cửa sổ mở rộng, gió chạng vạng vù vù thổi tới, nhấc lên một góc bức rèm.

Ngoài phòng là tiếng bà ngoại chiến đồ ăn leng keng, mọi người tan tầm đeo túi sách, ra vào tiểu khu, lui tới trên đường.

Mọi người vội vàng, kéo thân thể mỏi mệt về nhà, vừa vặn tới giờ ăn, sau khi ăn xong bữa tối, liền phải nghỉ ngơi, để nghênh đón ngày mai.

Tùng Hải chạng vạng náo nhiệt ồn ào, rõ ràng người ở đông đúc, lại thiếu một chút khí tức sinh hoạt, trừ phi là ở khu dân bản xứ tụ tập già trẻ, nếu không rất khó nhìn thấy bác gái hóng mát, ông cụ tụ tập chơi cờ dưới tàng cây.

“Bà ngoại, cơm tối làm xong chưa, cháu đói rồi”

Trương Nguyên Thanh mở ra cửa phòng, thò đầu ra, hô to một tiếng.

“Mày về lúc nào vậy?”

Tiếng bà ngoại từ nhà bếp truyền ra: “Đợi nửa tiếng nữa”

“Vâng!”

Trương Nguyên Thanh rụt đầu về, cầm lấy điện thoại di động, theo thường lệ gửi tin nhắn thắng lợi khoe khoang cho Tiểu Viên.

“Cũng không tệ lắm!”

Tiểu Viên trả lời hắn một tin nhắn. Vài giây sau, lại tới một cái nữa: “Mấy ngày nay đừng tới tìm tôi, tôi có thể bị người ta theo dõi rồi”

Bị người ta theo dõi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, gửi tin hnắn: “Là người của tổ chức chính phủ?”

Tiểu Viên: “Không biết, đối phương rất cẩn thận, cấp bậc hẳn là không thấp, trước mắt chưa làm ra hành động quá khích, tôi tính cầu một chút nữa.”

Nếu nhớ không lầm, Tiểu Viên là Vu Cổ Sư giai đoạn Thánh Giả, loại nhân vật cấp bậc này, cho dù đối mặt chính phủ, năng lực tự bảo vệ mình vẫn là có. Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn: “Có nhu cầu cứ mở miệng”

Tuy thực tới lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn giai đoạn Siêu Phàm có chút không đủ đặt vào mắt, nhưng nếu đối phương là tổ chức chính phủ, vậy thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn liền hữu dụng.

Với lại, có Vô Ngân đại sư bảo kê Tiểu Viên, thế lực bình thường rất khó uy hiếp đến cô.

Cho nên Trương Nguyên Thanh cũng không phải quá lo lắng.

Tiểu Viên: “Được.”

Trương Nguyên Thanh liền không nói nữa, ai ngờ vài phút sau, dì Tiểu Viên gửi đến một cái icon “mỉm cười”

Trương Nguyên Thanh trả lời một cái dấu chấm hỏi, đối phương lại chưa đáp lại.

Có ý tứ gì? Hắn có chút khó hiểu.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy trong group Bạch Hổ vệ có người @ hắn, click vào xem: “Hữu Phượng Lai

Nghi: @ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu hôm nay dùng là phần thân, là "Kính Hoa Thủy Nguyệt"

trong kho hàng bang phái chúng ta nhỉ, dùng thủ đoạn quấy nhiễu rất khó ảnh hưởng Thám Báo chuyên về quan sát, cậu lựa chọn sử dụng phân thân, cực kỳ thông minh, cậu là tuyển thủ am hiểu lợi dụng đạo cụ"

"Hữu Phượng Lai Nghi: Tôi thay cậu liệt kê ra ưu khuyết điểm của tuyển thủ top 8, cùng với nên dùng đạo cụ nào tiến hành khắc chế. Ở ngoài top 3, cậu đều có thể ở trong kho hàng bang phái của Bạch Hổ vệ tìm được đạo cụ thích hợp. Nhưng Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu cùng Thổ Địa Công, trong kho hàng bang phái liền không có đạo cụ đối ứng, trừ phi cấp Thánh Giả, nhưng tôi không đề nghị cậu sử dụng. "

Đạo cụ cấp Thánh Giả ở trên sử dụng, giới hạn phạm quy cùng không phạm quy có chút mơ hồ.

Tính tới trước mắt, chưa có ai sử dụng đạo cụ cấp Thánh Giả, bù nhìn của Trương Nguyên Thanh lại đã đến tầng cấp này, nhưng thuộc về loại phụ trợ.

"Tiểu Não Phủ: Dễ dàng bị phán phạm quy, hơn nữa sẽ bị người ta lên án, cảm thấy cậu thắng không võ, danh tiếng đến mức như cậu, nên chú ý thanh danh"

"Linh Quân: Bây giờ nhìn từ tình huống này, Nguyên Thủy muốn vào top 3 vẫn là có chút khó, tôi cho rằng cậu là có thể tiến vào top 3, nhưng xem thi đấu nhiều ngày như vậy, thực lực tuyển thủ ba hạng đầu vượt qua tưởng tượng của tôi, cảm giác cho dù cậu dùng ra món đạo cụ kia, cũng rất khó thắng"

Hắn là chỉ giày khiêu vũ màu đỏ.

"Thất Thứ Lang: Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu vận may không tốt, ngày mai ghép phải 3 hạng đầu, vậy dừng lại top 8 rồi, lão đại thấy thế nào @ Phó Thanh Dương"

"Phó Thanh Dương: Ngày mai quy tắc thi đấu có thể sẽ sửa, tôi mới từ chỗ trưởng lão nhận được tin tức, tổng bộ giống như muốn ném tuyển thủ top 8 đến trong phó bản yêu cầu cao độ, lấy hình thức nuôi cổ quyết ra 3 hạng đầu, trước mắt đang họp thảo luận"

Vài người tương đối sinh động trong group nhất thời chấn động.

“Thất Thứ Lang: Vậy chẳng phải là thi đấu lôi đài cảnh giới Siêu Phàm hôm nay liên kết thúc rồi?”

“Hữu Phượng Lai Nghi: A, theo tôi hiểu biết đối với tổng bộ, họp ít nhất ba ngày, sáng mai không có thi đấu lôi đài, đổi thành nghỉ ngơi”

Chương 575: Đạo sư cuộc đời (3)

“Tiểu Não Phủ: Tôi cảm thấy như vậy rất tốt, phó bản giết chóc cỡ lớn là hình thức nuôi cổ, tổng bộ có thể là muốn để trận thi đấu này càng thêm tiếp cận phó bản giết chóc, để tuyển thủ top 8 nhanh chóng thích ứng nhỉ. Từ khía cạnh nhìn ra, tổng bộ có ý trọng điểm bồi dưỡng tuyển thủ top 8.

“Phó Thanh Dương: Chờ tổng bộ đưa ra kết quả đi, nếu là ném bọn họ vào trong phó bản, Nguyên Thủy có lẽ có thể hướng tới quán quân. Chẳng qua, Triệu Thành Hoàng hôm nay biểu hiện cậu cũng thấy rồi, chỉ một chiêu đó, cậu chống lại hắn tỷ lệ thắng liền trực tiếp giảm xuống dưới 30%. @ Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Vâng!”

Nếu đổi thành phó bản, nhân tố bên ngoài tăng lên, quả thật có thể đề cao tỷ lệ thắng của mình, nhưng Triệu Thành Hoàng cao thủ như vậy, cũng không phải tay mơ phó bản, mà mình cùng hắn đều là Thần Dạ Du, nhân tố bất lợi đối với hắn, khẳng định đối với mình cũng bất lợi, vẫn là khó chơi. Nhưng vì giày Hậu Thổ, mình vẫn không thể từ bỏ. Trương Nguyên Thanh không muốn tán gẫu những thứ không thoải mái này, lén hàn huyên Linh Quân: “Tôi hỏi chuyện, có một người dì, đột nhiên không để ý tôi nữa, anh có kinh nghiệm đối phó phụ nữ, phân tích thay tôi một chút.”

Linh Quân: “? ? ?”

Linh Quân: “Được nha tiểu tử, khẩu vị rất nặng đấy.”

Trương Nguyên Thanh: “Người dì đó mặt xinh dáng đẹp”

Linh Quân: “Được đấy tiểu tử, có tiền đồ”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Là như thế này, cô ấy gần đây gặp chút nguy hiểm nhỏ, hẳn là nguy hiểm nhỏ, Cố ý nói với tôi. Tôi lập tức phản ứng lại, lấy tính cách cô ấy, thực có nguy hiểm sẽ trực tiếp xin giúp đỡ, nếu việc nhỏ, cô ấy lười nói. Cho nên hẳn là cố ý nói với tôi.”

Linh Quân: “Cho nên cậu trả lời cô ấy như thế nào?

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Có nhu cầu cứ mở miệng. Sau đó cô ấy gửi một cái icon mỉm cười, liền không để ý tới tôi nữa.”

Linh Quân: “Cậu nói cho tôi nghe một chút tính cách cô ấy, tôi phân tích cho cậu”

Trương Nguyên Thanh liền mang tính cách Tiểu Viên, rất tỉ mỉ nói cho Linh Quân.

Linh Quân nghe xong, nhất thời có loại vô cùng đau đớn tuyển thủ cấp Vương Giả xem tay mơ đồng xanh thao tác lung tung, phát ra một chuỗi icon “toát mồ hôi”

“Loại cô gái này à, phòng tuyến tâm lý rất mạnh, đối với ai cũng lạnh nhạt, nhưng trên thực tế rất khát vọng ấm áp, cho nên rất coi trọng đối với đồng bạn, mà đối với một ít người theo đuổi, cô ấy sẽ theo bản năng từ chối, xa cách, chẳng phân biệt tốt xấu một gậy đánh chết, chặn đứng khả năng”

“Ứng phó loại cô gái này, đầu tiên là phải bám dính, nhưng chú ý chừng mực, để cô ấy bất đắc dĩ, không thể chán ghét. Sau đó, phải tìm hiểu cô ấy, quan sát cô ấy, tìm được chỗ mềm mại trong lòng cô ấy, nhanh chóng ra tay, một đòn chết ngay, tựa như cậu hôm nay đối phó Tốt Qua Sông”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Anh so sánh cái này khiến tôi cảm giác là lạ, sau đó thế nào?”

Linh Quân: “Sau đó cô ấy sẽ sinh ra hảo cảm đối với cậu, sẽ quan sát cậu, khảo nghiệm cậu, âm thầm dùng một ít chuyện nhỏ thử cậu, nhưng tuyệt đối sẽ không nói rõ, rất là kiêu. Lúc này, cậu nếu nơi nào làm không tốt, ứng đối mắc lỗi, cô ấy sẽ nhanh chóng rút về”

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, vội gửi tin nhắn: “Nên bổ cứu như thế nào?”

Linh Quân: “Cô ấy không phải không cho cậu đi tìm sao, cậu liền làm ngược lại, tốt nhất lặng lẽ đi, một mặt biểu hiện ra tôn trọng lựa chọn của cô ấy, một mặt khác biểu hiện ra mình để ý đối với của cô ấy. Cậu vĩnh viễn phải nhớ kỹ, loại cô gái này rất kiêu, lại khát vọng ấm áp cùng quan tâm, cho nên “bám dính”

đối với các cô ấy tuyệt đối hữu dụng. Cô ấy nói không cần, cậu liền thực sự cho rằng không cần nữa, vậy mới là ngu ngốc”

“Có đạo lý có đạo lý”

Trương Nguyên Thanh phát ra một chuỗi gói icon “đại lão nhận ta quy bái”

Hắn tiếp theo lại gửi tin hỏi: “Tôi cùng một chị gái quan hệ kẹt rất lâu rồi, cô ấy đối với tôi độ bao dung rất cao, cũng rất thân cận, nhưng luôn cảm giác thiếu một bước, trên tình bạn dưới tình yêu”

Linh Quân: “Cậu nói là Quan Nhã nhỉ? Trương Nguyên Thanh gửi gói icon “đại lão nhận ta quỳ bái”, che giấu sự xấu hổ trong lòng. Linh Quân: “Không có gì đáng xấu hổ, tôi lúc trẻ tuổi, khát vọng có hai hồng nhan tri kỷ, một người tên là Lâm muội muội, một người tên là Bảo tỷ tỷ, bên người lại có một nha đầu ấm giường giống Tình Văn, tốt nhất lại có một thiếu phụ tên Tần Khả Khanh dạy tôi trưởng thành. Tiểu nam sinh mà, sẽ luôn có những ý tưởng này, tiểu nam sinh nào ngoài hai mươi muốn nói mình không mê gái, đó là đang bốc phét”

Theo Linh Quân thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là điển hình trực nam thích rất nhiều mỹ nữ tỷ tỷ, nhưng trên thực tế ngay cả bạn gái cũng chưa từng có.

Chương 576: Đạo sư cuộc đời (4)

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rất hiểu chuyện, am hiểu xã giao, nhưng kết giao quan hệ cùng kiếm bạn gái lại không phải cùng một chuyện, cái sau chú ý kinh nghiệm, không có kinh nghiệm chính là không có kinh nghiệm.

Giỏi quan hệ xã hội cùng cao thủ tình trường là hai khái niệm riêng.

Linh Quân: "Nhưng nói thật, tôi cũng không đề nghị cậu theo đuổi Quan Nhã, cô ấy chính là Thám Báo đó, cậu thay lòng đổi dạ, có bồ, căn bản không thể giấu được mắt lửa người vàng của cô ấy.

Mấu chốt là, cậu còn đánh không lại cô ấy. Lúc cảm tình tan vỡ, cậu sẽ bị bạo hành gia đình"

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "."

Linh Quân: "Nhưng cậu đã hỏi, tôi khẳng định phải dạy cậu. Quan Nhà xuất thân linh cảnh thế gia, tầm mắt rất cao, phàm phu tục tử cô ấy là chướng mắt. Phương diện này cậu không thành vấn đề, thanh danh Nguyên Thủy Thiên Tôn đủ"

"Tính cách cô ấy có chút quái, nói tới lời thô tục, ngay cả tôi cũng đỏ mặt xấu hổ ăn không tiêu, nhưng cậu không thành vấn đề, điểm ấy là nhân tố quan trọng cậu thu hoạch hảo cảm của cô ấy. Theo tôi phân tích, nguyên nhân quan hệ của cậu cùng cô ấy lâm vào bình cảnh có ba điểm"

"Một, thời gian hai người quen biết dù sao không dài, cô ấy loại cô gái gia thế này, sẽ không ở trong khoảng thời gian ngắn xác nhận quan hệ yêu đương với đàn ông"

"Hai, vẫn là nguyên nhân thế gia, cô ấy tuy nổi loạn, nhưng biết thân phận mình, phương diện chọn rể, gia tộc khẳng định phải nhúng tay, cô ấy có thể cảm thấy bây giờ cậu còn không thích hợp gặp tộc trưởng, cho nên giữ khoảng cách với cậu."

"Ba, các người còn thiếu một chút chất xúc tác, ví dụ như một lần tỏ tình lãng mạn, một lần nguy cơ sinh ly tử biệt, một lần loạn tính phóng túng sau khi uống say"

"Hiểu rồi hiểu rồi"

Trương Nguyên Thanh đọc mà ngẩn ra. Linh Quân: "Còn không? Nếu hết rồi tôi đi ăn cơm"

Còn có nha, còn có Chỉ Sát cung chủ… Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Hết rồi, cảm tạ đại lão"

Trương Nguyên Thanh click avatar Linh Quân, sửa ghi chú của hắn thành: Đạo sư cuộc đời!

Biệt thự vịnh Phó gia.

Nhà ăn, Phó Thanh Dương tay cầm dao nĩa, hưởng dụng bữa tối phong phú, ánh mắt nhìn về phía Linh Quân đối diện bàn, đang cầm điện thoại di động, trên mặt đầy ý cười. Hắn nhíu nhíu mày, thản nhiên nói: "Có bạn gái mới? Không đúng, trong vẻ mặt của cậu mang theo thỏa mãn, mang theo đắc ý, mang theo một ít mừng thầm âm u. Bạn gái không thể khiến vẻ mặt cậu phức tạp như thế"

Linh Quân buông điện thoại di động xuống, nói: "Có thể mang tư tưởng, học thuật của tôi phát dương quang đại, tôi đương nhiên đắc ý, đương nhiên thỏa mãn."

Hắn xiên một miếng thịt nướng đưa vào miệng nhai nuốt, nói: "Là Nguyên Thủy Thiên Tôn gửi tin thỉnh giáo tôi một số việc"

Phó Thanh Dương vẻ mặt lạnh nhạt: "Thỉnh giáo cậu tán gái như thế nào?"

"Không!"

Vẻ mặt Linh Quân nghiêm túc: "Thỉnh giáo tôi làm anh rể cậu như thế nào? Ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường lật xem bài đăng diễn đàn tổ chức, câu được câu không tìm Quan Nhã nói chuyện phiếm. Ngẫu nhiên quan tâm Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương một chút.

Trong đầu suy tư là lời của Phó Thanh Dương trước bữa cơm.

Tổng bộ nếu thật sự điều chỉnh hình thức thi đấu, vậy không chỉ là so đấu vũ lực, còn phải cân nhắc đến nhân tố hoàn cảnh, nhân tố tính cách tuyển thủ vân vân.

Mục tiêu kế tiếp rất rõ ràng, sưu tập tính cách, tư liệu tuyển thủ top 8, đối với hành vi logic của những người này làm một cái miêu tả.

"Quan Nhã cùng thập trưởng là Thám Báo, ngày mai tìm bọn họ hỗ trợ, tổng kết một phần phân tích tính cách tuyển thủ danh sách top 8"

Sau khi hạ quyết tâm, hắn tắt điện thoại di động, rúc vào trong chăn điều hòa.

Tiếng chuông điện thoại di động vàng chói tai.

Người gọi tới là Phó Thanh Dương.

“Alo, bách phu trưởng?”

Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi.

“Đến vịnh Phó gia một chuyến, Cẩu trưởng lão muốn gặp cậu.”

Giọng Phó Thanh Dương lạnh như băng giống như sương tháng mười hai.

“Cẩu trưởng lão gặp tôi?”

Trương Nguyên Thanh nghi hoặc nói: “Chuyện gì?

Lấy thân phận địa vị trưởng lão, bình thường là sẽ không gặp ai, với lại, nếu có việc, ban ngày thi đấu lôi đài sao không nói.

“Mang cậu đi gặp Ma Nhãn Thiên Vương!”

Phó Thanh Dương nói. A? Ma Nhãn muốn gặp mình, Cẩu trưởng lão còn đồng ý? Có thể không đi không? Trương Nguyên Thanh cả kinh, hoàn toàn không ngờ được chuyện Ma Nhãn cũng đã kết thúc, mình còn có thể sinh ra dính dáng tới hắn. Tên điên kia cho hắn bóng ma tâm lý quá sâu, nói thật, Trương Nguyên Thanh không muống gặp hắn.

“Vì sao phải dẫn tôi gặp Ma Nhãn Thiên Vương? Tôi không cảm thấy mình cùng Ma Nhãn Thiên Vương có điểm chung gì khắc sâu”

Trương Nguyên Thanh biểu đạt nghi hoặc. Ma Nhãn Thiên Vương đến Tùng Hải mục đích là săn giết Chỉ Sát cung chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là thêm vào. Ma Nhãn không có lý do “đuổi theo không tha”

đối với hắn.

Chương 577: Gặp Ma Nhãn (1)

Phó Thanh Dương bình thản nói: “Cẩu trưởng lão hỏi chi tiết vụ án diệt môn Sở gia, Ma Nhãn nói ra một điều kiện, chỉ tên nói họ muốn gặp cậu. Vấn đề an toàn cầu có thể yên tâm, hắn bị giam giữ Ở vườn bách thú, toàn bộ kỹ năng bị phong ấn. Cẩu trưởng lão cũng sẽ ở bên cạnh nhìn”

Chỉ tên nói họ muốn gặp mình? Bản Thiên Tôn tài gì đức gì, có thể khiến Ma Nhãn đại nhân coi trọng như thế? Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen: "Nếu có thể cam đoan an toàn của tôi, vậy tôi có thể đi gặp hắn"

Chi tiết Sở gia diệt môn đã hấp dẫn hắn.

Cung chủ cô nàng thối kia, tâm tâm niệm niệm chính là chuyện cũ Sở gia năm đó diệt môn.

Bà điên tuy thường xuyên trêu đùa hắn, nhưng thật ra đối đãi hắn không tệ, có cơ hội như vậy, Trương Nguyên Thanh cảm thấy mình nên thử. Cáp điện thoại, Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, lặng lẽ ra ngoài.

Bốn mươi phút sau, hắn gọi xe đến ngoài biệt thự vịnh Phó gia. Một chiếc xe sang phiên bản dài đã sớm chờ đợi ở cửa tiểu khu biệt thự. Cửa xe chậm rãi trượt ra, Trương Nguyên Thanh bước nhanh tới gần, chui vào thùng xe. Phó Thanh Dương âu phục màu trắng, búi tóc đuôi ngựa ngắn đẹp trai, mặt không biểu cảm ngồi ở ghế da thật mềm mại.

"Bách phu trưởng!"

Trương Nguyên Thanh chào hỏi, đánh giá thùng xe trang trí xa hoa.

Phó Thanh Dương có rất nhiều xe, chiếc này là số lượng không nhiều lắm hắn biết giá, giá thấp nhất khoảng 7 triệu tới 9 triệu.

Xe có tủ lạnh, ghế tựa rộng rãi thoải mái, giữa hai cái ghế tựa là một cái bàn nhỏ, bày kéo cắt xì gà, bật lửa kiểu súng, ly đế cao các thứ, dưới chân trải thảm lông mềm xốp, cửa kính xe đều có rèm, ghế dựa lưng đẩy xuống, chính là một cái giường nhỏ mềm mại thoải mái.

Đại thiếu gia nhà giàu anh tuấn thưởng thức một điếu xì gà đầu tròn đuôi phẳng trong tay, nói: "Xuất phát!"

Chiếc xe sang vững vàng xuất phát, tăng tốc, mượt đến mức làm người ta khắc sâu cảm nhận được chênh lệch của xe sang cùng xe thường. Phó Thanh Dương cầm lấy kéo xì gà trên bàn nhỏ, Xẹt cắt đứt đầu tròn, đưa qua: "Làm một điếu?"

Trương Nguyên Thanh khoát tay: “Tôi không hút thuốc lá, cũng không hút xì gà”

Hắn không phản cảm hút thuốc, chỉ là cảm thấy tuổi này của mình, cùng lắm buồn rầu vì giàu, còn chưa tới thời điểm hút thuốc giảm bớt buồn khổ.

Một lần duy nhất hút thuốc, là cùng Khấu Bắc Nguyệt từ trong nhà đại đội trưởng trị an đã quên tên kia đi ra. Phó Thanh Dương cười lạnh một tiếng: “Không biết hút xì gà, làm sao làm được con rể Phó gia tôi, làm anh rể họ Phó Thanh Dương tôi?”

“! !”

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt Phó Thanh Dương cười lạnh, dứt khoát không có vẻ mặt gì.

Phó Thanh Dương ngậm xì gà, mặt không biểu cảm nhìn hắn.

Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu, vội cầm lấy cái bật lửa kiểu khẩu súng trên cái bàn nhỏ, châm lửa cho đại lão. Phó Thanh Dương cầm xì gà, nhìn tiểu để tâm phúc châm xì gà cho mình, chậm rãi nói: “Quan Nhã là có vị hôn phu”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu châm xì gà trong lòng trầm xuống, hắn đưa xì gà tàn thuốc biến thành màu đỏ đưa qua. Phó Thanh Dương tiếp nhận, vừa phun ra khói trắng nồng đậm, vừa nói: “Ở trong thế gia linh cảnh, vãn bối địa vị cao tướng mạo tốt, bình thường đều phải tiếp nhận gia tộc sắp xếp, lấy trước kia để nói, chính là đám cưới. Chỉ có số ít người thiên tư tốt, có thể tự mình làm chủ. Quan Nhã Vốn có cơ hội như vậy, nhưng chị ta đã vứt bỏ. Tương ứng, chị ta phải tiếp nhận gia tộc sắp xếp, mẹ chị ta, cũng chính là cô cô của tôi, đã tìm cho chị ta một vị hôn phu”.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, thử nói: “Đối phương cũng là người của thế gia linh cảnh?

Gia tộc bên trong Ngũ Hành minh, hay là gia tộc Nhạc Sĩ, Học Sĩ?”.

Phó Thanh Dương lắc đầu: “Là thế gia linh cảnh nước ngoài, gia tộc đó rất có thể lực ở trong tổ chức “Thiên Phật Giả”

Trương Nguyên Thanh lúc này mới nhớ tới, Phó gia là tư bản lớn xuyên quốc gia, ở trong nước, hải ngoại có được sản nghiệp khổng lồ, mà tuổi thơ, nửa thiếu niên của Phó Thanh Dương cùng Quan Nhã là vượt qua ở nước ngoài. Quan Nhã chính là con lai, cha mẹ cô ấy hẳn là có một người nước ngoài, bởi vì Phó Thanh Dương làm em họ không có gien con lai, cho nên thế hệ ông huyết thống là chính. Thiên Phạt Giả? Trương Nguyên Thanh vừa tính quay đầu điều tra một chút tổ chức này, vừa hỏi: "Bản thân Quen Nhã thái độ thế nào?"

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: "Tự nhiên là kháng cự, chị ta nếu hài lòng đối với hôn sự này, còn có thể chơi ám muội với cậu?"

Bị em họ người ta nói như vậy, Trương Nguyên Thanh nhất thời có chút xấu hổ.

"Cho nên, muốn làm anh rể họ của tôi vẫn là có chút khó khăn"

Phó Thanh Dương bình thản nói. Trương Nguyên Thanh giả chết không trả lời, thầm nhủ hắn cái này tính là thái độ thế nào, gõ mình, để mình đừng có ý với chị họ hắn? Hay là nhắc nhở mình, bảo mình cố gắng nhiều hơn? Hoặc là, chính hắn cũng rất mâu thuẫn?

Chương 578: Gặp Ma Nhãn (2)

Bất tri bất giác, chiếc xe sang nhanh chóng rời nội thành, độ dày đặc của nhà cao tầng chợt giảm, Số lượng nhà xưởng dần tăng.

Ở Tùng Hải nơi này, nội thành ngoại thành đều kín người hết chỗ, phương thức phân biệt chúng nó, là nội thành khu hành chính nhiều, mà ngoại thành nhà xưởng tụ tập. Chạy thêm nửa giờ, lúc này ngay cả nhà xưởng cũng ít đi, cầu vượt cùng vành đai chưa khai phá thay thế nhà dân cùng nhà xưởng. Rốt cuộc, chiếc xe sang dừng lại ở ngoài của một vườn bách thú. Vườn bách thú này có cửa chạy bằng điện kiểu cũ, chỗ cửa chính bán vé tỏ ra cũ kỹ, một khối đá lớn dựng đứng viết ba chữ "Vườn bách thú", sơn đỏ cũng đã loang lổ.

Hai người từ trong xe đi ra, Phó Thanh Dương đứng ở cửa lớn, nhìn vườn bách thú u ám yên tĩnh, nói: "Trước khi đi vào, có mấy cái quy tắc cậu phải chú ý, thứ nhất, không được nói ra hai chữ "động vật"

Thứ hai, nếu nhìn thấy có con thỏ tới, tuyệt đối đừng để ý tới. Thứ ba, nếu có nhân viên công tác tới hỏi, cậu chú ý một chút đồng phục của hắn. Nhân viên công tác đồng phục màu đen, đừng đáp lại, tuyệt đối đừng đáp lại. Nhân viên công tác đồng phục màu lam, cậu phải nói: Tôi ổn lắm, không cần trợ giúp"

Trương Nguyên Thanh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó hiểu cái gì, chần chờ nói: "Vườn bách thú này là…"

Phó Thanh Dương gật đầu: "Là một món đạo cụ loại quy tắc, cấp bậc Chúa Tể. Lúc ban ngày, nó đang ngủ say, có thể không cần tuân thủ quy tắc, cho nên ban ngày vườn bách thú mở ra cho du khách, sau hoàng hôn, mọi người nhất định phải rời khỏi"

Đạo cụ loại quy tắc cấp bậc Chúa Tể, nhắm chừng là đỉnh của thế giới linh cảnh đi, hoặc là, tới gần đỉnh. Nói đi cũng phải nói lại, toàn bộ vườn bách thú đều là một món đạo cụ sao? Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi nhớ rồi"

Phó Thanh Dương đi đến trước cửa chạy bằng điện, nói: "Mở cửa!"

Cửa chạy bằng điện thế mà thật sự khởi động, chậm rãi trượt ra. Phó Thanh Dương sải bước đi vào trong vườn, Trương Nguyên Thanh vội nhấc chân đuổi theo, ngay tại lúc hắn xuyên qua cửa chạy bằng điện, tiến vào vườn bách thú, bỗng cảm nhận được một sự nhìn trộm như có như không, từ trong cõi hư vô đánh xuống. Hắn đột ngột dừng bước, ngẩng đầu nhìn, bầu trời đêm u ám không ánh sáng, mênh mang cao xa, không có động tĩnh gì.

"Làm sao vậy?"

Phó Thanh Dương dừng bước, ngoái đầu nhìn lại. Ai đang nhìn chăm chú mình? Hắn là không phải ảo giác… Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: "Tôi cảm giác có người đang nhìn trộm tôi"

Hắn chỉ chỉ bầu trời.

Phó Thanh Dương nghe vậy, nâng mắt nhìn bầu trời một cái, trầm ngâm vài giây, bình thản nói:

“Không cần để ý tới!”

Hai người dọc theo trục đường chính rộng rãi bước đi, hai bên là những ngọn đèn đường mờ nhạt, công suất không lớn, hơn nữa khoảng cách giữa mỗi cây đèn đường có bốn năm mét, cái này làm đèn đường công suất không lớn chỉ có thể ở ngay phía dưới chiếu ra vết lốm đốm hình tròn. Giữa ánh đèn đường với nhau là bóng tối u tĩnh.

Thật sự là cảnh tượng kinh điển của phim kinh dị nha, không, so với đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể, nguyên tố thần quái không đáng kể chút nào. Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một tiếng, bóng lưng Phó Thanh Dương cao ngất mặc âu phục trắng, cho hắn cảm giác an toàn thật lớn. Vị công tử ca này bình tĩnh, cường đại, vĩnh viễn đều tự tin như vậy.

Đi ước chừng năm phút đồng hồ, phía trước xuất hiện một ngã rẽ, dựng một tấm biển. Trên tấm biển vẽ bộ dáng sư tử. Phó Thanh Dương rẽ vào đầu đường ngã rẽ, ở phía trước dẫn đường. Trương Nguyên Thanh đi theo vào ngã rẽ thông tới vườn sư tử, đúng lúc này, phía sau bỗng truyền đến một giọng nói mơ hồ: “Xin hỏi, cậu cần trợ giúp không?”

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn, trong vầng sáng đèn đường, một bóng dáng mặc đồng phục màu đen đứng đó, đội mũ lưỡi trai, bóng vành nón chiếu xuống che mất gương mặt. Nhân viên công tác đồng phục màu đen, không thể đáp lại… Trương Nguyên Thanh nhanh chóng quay đầu, đẩy nhanh bước chân đuổi kịp Phó Thanh Dương. Thấy Trương Nguyên Thanh không đáp lại mình, bóng dáng kia dưới đèn đường cuống lên, vội vàng đuổi theo, thanh âm càng thêm mờ mịt, chất vấn: “Xin hỏi, cậu cần trợ giúp không?”

Ở lúc nghe được tiếng bước chân nhân viên đồng phục màu đen đuổi theo, Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa muốn chạy trốn, nhưng nhớ kỹ Phó Thanh Dương chỉ thị, bắt mình bình tĩnh, không đi đáp lại, không để ý tới. Tiếng bước chân kia càng lúc càng gần, khi sắp đến phía sau, lại quỷ dị biến mất.

Đi rồi? Trương Nguyên Thanh âm thầm thở phào, đột nhiên, bên tai lại truyền đến một đợt tiếng nói nhỏ: "Ngươi tới rồi, ngươi rốt cuộc đến thăm ta rồi."

Ai đang nói chuyện? Sống lưng Trương Nguyên Thanh phát lạnh, cơ thịt cả người gặp kích thích mà căng thẳng. Hắn không biểu lộ gì nhìn quét xung quanh, đèn đường tối tăm, đường nét thảm thực vật cùng núi giả ẩn núp ở trong bóng tối, vắng vẻ không tiếng động.

Phó Thanh Dương đi ở phía trước bình thản nói: "Đừng nhìn lung tung, tiếp tục đi!"

Chương 579: Cái tên không ngờ tới (1)

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, gạt đi toàn bộ tạp niệm, gắt gao đi theo phía sau Phó Thanh Dương, cũng may kế tiếp chưa xảy ra chuyện kỳ quái nữa. Vài phút sau, hai người tới vườn sư tử, cách rào lưới sắt cao cao, Trương Nguyên Thanh thấy trong vườn rộng rãi chỉ có một con sư tử màu trắng, lười biếng nằm ở trên đài cao trung ương. Hình thể của nó mạnh mẽ thon dài, lông bờm màu trắng đẹp dị thường, tự có một sự uy phong của vua thảo nguyên.

Con sư tử đực màu trắng ánh mắt sâu thẳm, cách lưới sắt, lẳng lặng nhìn hai "du khách".

Trương Nguyên Thanh ở trong một phòng giam bên cạnh vườn sư tử đã nhìn thấy Ma Nhãn Thiên Vương, hắn bị bao bọc ở trong một cây long não sinh trưởng ở bên trong, hai tay hai chân cùng với nửa người dưới tựa như nhập vào trong cái cây. Cây long não này không cao, thân cây lại cực kỳ tráng kiện, uốn lượn, giữa cành lá tươi tốt rủ xuống những sợi dây leo. Một con Teddy lông quăn ngồi xổm dưới tàng cây. Nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào, mắt Ma Nhãn Thiên Vương sáng lên.

"Trưởng lão!"

Trương Nguyên Thanh hành lễ ân cần thăm hỏi.

Cẩu trưởng lão khẽ gật đầu, vẫn duy trì tư thái ngồi xổm, nhìn về phía Ma Nhãn phong ấn trong cái cây, nói: "Người người

muốn gặp đã đến, hy vọng người có thể thực hiện hứa hẹn của mình"

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn Trương Nguyên Thanh, khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt đầy vui vẻ: "Ta muốn đối thoại riêng với Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Cẩu trưởng lão lắc đầu nói: "Ngươi biết cái này không có ý nghĩa".

Ở trong vườn bách thú, thực vật chính là mắt cùng tại của hắn. Ma Nhãn Thiên Vương nhếch miệng: "Bổn tọa chỉ là không thích ở lúc nói chuyện, bên cạnh có lũ le ve."

Lũ le ve… Phó Thanh Dương nhíu. Cẩu trưởng lão hơi trầm ngâm, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói: "Mặc kệ hắn nói cái gì, cậu tuyệt đối không thể tháo dây đai trên trán hắn"

Trương Nguyên Thanh không quá yên tâm hỏi: "Đôi mắt của Yêu Mê Hoặc cũng có thể phóng thích kỹ năng"

"Không cần lo lắng, năng lực của hắn đã bị phong ấn, không khác gì người thường"

Cẩu trưởng lão nói xong, dẫn theo Phó Thanh Dương rời khỏi. Trong phòng giam nhất thời chỉ còn Trương Nguyên Thanh cùng Ma Nhãn hai người, Ma Nhãn Thiên Vương chỉ lộ ra thân trên cùng cái đầu mỉm cười nói: "Lại gặp mặt rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

"Trên thực tế, ta không muốn gặp lại ngươi"

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm, giọng điệu trầm thấp: "Có chuyện thì nói đi, Ma Nhãn Thiên Vương, tuy ta cảm thấy chúng ta không có gì để nói"

Ma Nhãn Thiên Vương vẫn duy trì nụ cười tươi: "Lúc ban đầu ta chỉ là muốn thuận tay lau đi người con kiến này, báo thù thay Lý Hiển Tông. Lý Hiển Tông người này à, tuy tàn nhẫn hiếu chiến, hiếu sát thành tánh, nhưng hắn có một ưu điểm làm ta thưởng thức, so sánh với đại bộ phận Yêu Mê Hoặc, điểm mấu chốt của hắn hơi cao hơn một chút. Cho nên ta tính bồi dưỡng hắn thành trợ thủ đắc lực, giúp ta thanh tẩy thế giới, đáng tiếc bị ngươi giết. Đương nhiên, ngươi là đang thay trời hành đạo, điểm ấy ta không phủ nhận"

Chúng ta có thể không nói nhảm, vào thẳng đề tài chính không… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm. Ma Nhãn Thiên Vương tiếp tục nói: "Ngươi biết ta giết người phải giảng quy củ, chưa bao giờ giết người vô tội, cho nên sau khi đến Tùng Hải, ta sai người điều tra ghi chép phạm tội của ngươi. Đáng tiếc, người chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì xúc phạm pháp luật, chưa ăn hối lộ trái pháp luật, chưa lạm dụng chức quyền, chưa gian dâm phụ nữ, chưa giết hại người vô tội, ta thật sự tìm không thấy lý do giết người"

Trương Nguyên Thanh không cứng được nữa, nhắc nhở: "Thiên Vương, người cảm thấy, có hay không một loại khả năng như vậy, ta chỉ là chưa kịp làm những thứ này"

Ma Nhãn Thiên Vương gật gật đầu: "Cấp dưới của ta nhắc nhở ta, nhưng người làm sao giải thích vụ án Đồng Tước Lâu đây, người ở trong vụ án này tiền lời cùng phiêu lưu không tỷ lệ thuận, là cái gì thúc đẩy ngươi mạo hiểm tính mạng phá huỷ Đồng Tước Lâu? Không cần trả lời ta, ngươi hỏi lòng mình một lần là đủ rồi."

Trương Nguyên Thanh không còn lời nào để chống đỡ, bất đắc dĩ nói: "Ngươi muốn ta tới gặp ngươi, rốt cuộc muốn nói cái gì? Muốn làm cái gì?"

Ma Nhãn Thiên Vương đáp không vào câu hỏi, thở dài nói: "Ta cả đời này cực kỳ thất bại, lúc tuổi nhỏ giãy dụa cầu sinh, mạng như cỏ rác, lúc còn trẻ vô năng cuồng nộ đối với đám quan viên ăn hối lộ trái pháp luật, khúm núm đối với những kẻ ác bắt nạt người nhỏ yếu. Chờ sau khi ta trở thành Yêu Mê Hoặc, đối mặt, hoàn toàn là đám người căm hận nhất kia. Ta có đôi khi nhịn bọn hắn nhịn rất vất vả, nhưng lại bất lực.

"Ta muốn thanh tẩy tội ác thế gian, lấy giết chóc ngắn giết chóc, lấy bạo lực áp chế bạo lực, đám người hợp pháp kia nói ta cực đoan, là đồ điện, tội đáng chết vạn lần. Người trận doanh tà ác nói ta đầu óc có bệnh"

Chẳng lẽ không đúng sao? Trương Nguyên Thanh yên lặng nghe.

Chương 580: Cái tên không ngờ tới (2)

“Thật không dễ gì tìm được một gã Lý Hiển Tông, cũng coi như đã có đồng bạn. Thẳng đến lúc ta tìm hiểu ngươi.”

Ánh mắt Ma Nhãn Thiên Vương bỗng nhiên nóng rực, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, người tuân thủ kỷ cương pháp luật có rất nhiều, nhưng nguyện vì đạo nghĩa đánh bạc tính mạng vô cùng hiếm có, mà nguyện ý vì đạo nghĩa đánh bạc tính mạng, lại có năng lực này, hơn nữa có được tiềm lực cường đại, ngươi là kẻ duy nhất ta từng gặp. Nguyên Thủy Thiên Tôn, đi theo ta, cùng ta thanh tẩy thế giới đi, thế giới này bị bệnh, nó cần trị liệu.”

Hơn nửa đêm tìm tới đây, chỉ vì xúi giục mình? Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh đã cảm thấy hoang đường, lại cảm thấy đây là chuyện Ma Nhãn sẽ làm ra.

Hắn rất muốn trào phúng đối phương bệnh thần kinh, nhưng nhìn vẻ mặt phấn chấn, ánh mắt nghiêm túc, khi nói tới thanh tẩy thế giới, cuồng nhiệt như kẻ tử vì đạo của Ma Nhãn, Trương Nguyên Thanh trầm mặc.

Người như vậy có lẽ là bệnh thần kinh, hoặc là đáng chết, nhưng không nên bị trào phúng. Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: “Ma Nhãn Thiên Vương, ta và ngươi tư tưởng không giống nhau. Ông ngoại ta từng nói, mười quan viên chín kẻ tham, một tên sót lại tham đủ rồi. Làm quan, ở trong thể chế, mở công ty, ở xí nghiệp lớn làm lãnh đạo… Phàm là trong tay có quyền, ai sẽ không tham chứ, ai sẽ không mưu lợi cho bản thân. Tham mới là bản tính con người, không tham, ngược lại là trái nhân tính. Trên đời này thánh mẫu chỉ tồn tại ở trên Internet, trong hiện thực người người đều hận không thể chỗ tốt khắp thiên hạ đều thuộc về hắn. Cho nên, chúng ta phải nhìn thẳng vào bản tính nhân loại, nhìn thẳng vào mặt âm ám của nó. Trừng ác dương thiện, đồng thời cũng cần hòa nhập vào nó.

“Tư tưởng của người quá cực đoan rồi, thế giới trong lý tưởng của ngươi, là thanh tẩy thế giới sao?

Không, là giết sạch cả nhân loại”

“Cho nên?”

Ma Nhãn nhìn chằm chằm hắn.

“Cho nên ta không có khả năng trở thành người chung đường với ngươi”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Ma Nhãn Thiên Vương trầm mặc, cách hồi lâu, hắn mới thong thả mở miệng: “Ta đã hiểu cách nghĩ của ngươi, như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta muốn nguyền rủa ngươi, có một ngày, khi người kiến thức được nhân tính âm u, khi oan khuất của ngươi không thể mở rộng, khi công nghĩa bị cường quyền bức bách, khi kẻ yếu trở thành dê cừu, ta nguyền rủa ngươi, trở nên giống với ta”

Trong thanh âm trầm thấp, ngực Trương Nguyên Thanh chợt đau xót, giống như có một cái tay vô hình hung hăng nắm lấy trái tim.

“Vù vù!”

Ngay lúc này, hai sợi dây leo lao tới, cuốn lấy Trương Nguyên Thanh, tản mát ra vầng sáng xanh biếc nhu hòa nhưng cường thịnh. Vài giây sau, dây leo lùi về, trong thân cây long nhãn truyền ra thanh âm ngưng trọng của Cẩu trưởng lão:

“Không có nguyền rủa, cũng không phải mê hoặc, Ma Nhãn, người đã làm cái gì?”

Ma Nhãn cười tươi: “Ta cái gì cũng chưa làm, lời của ta, chỉ hữu dụng đối với người tư tưởng giống nhau”

Hắn nhìn thật sâu về phía Trương Nguyên Thanh, nhếch miệng cười nói: “Mục đích của ta đã đạt thành, Nguyên Thủy Thiên Tôn, người cuối cùng sẽ cùng ta, đi ở trên con đường giống nhau”

Đệch! Trương Nguyên Thanh không nói hai lời, triệu hồi ra chày Phục Ma, hung hăng đâm xuống đùi. Hào quang dữ dội bùng nổ, con người của hắn sáng lên ánh vàng rực. Ngay sau đó, ánh sáng vàng tan đi, Trương Nguyên Thanh mặt đầy nghi hoặc, Cẩu trưởng lão không nói sai, hắn chưa bị nguyền rủa, chưa bị mê hoặc, thân thể và linh hồn chưa chịu bất cứ ảnh hưởng xấu nào tới bên ngoài. Đoạn lời đó của Ma Nhãn, giống như chỉ là tuyên ngôn bình thường, không có ý nghĩa thực tế.

Nhưng tim của mình vì sao sẽ đau? Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

“Đừng chơi trò thông minh vặt nữa.”

Giọng điệu Cẩu trưởng lão mang chút không vui truyền đến:

“Ma Nhãn, ngươi nên hoàn thành hứa hẹn của mình rồi.”

“Đương nhiên!”

Ma Nhãn nhếch khóe miệng, vẻ mặt đầy vui vẻ: “Bổn tọa nói chuyện giữ lời, ta sẽ mang tin tức vụ án Sở gia diệt môn biết được nói cho ngươi.”

Dừng một chút, hắn nói: “Năm đó dẫn giáo chúng diệt Sở gia, là Diệt Tuyệt cùng Quỷ Đao, bọn họ là phụng lệnh Tu La”

“Thế mà là Tu La?”

Giọng điệu Cẩu trưởng lão trở nên ngạc nhiên, “Tu La vì sao muốn tiêu diệt Sở gia?”

Tu La là người mạnh nhất nghề nghiệp tà ác, cũng được nghề nghiệp tà ác thổi phồng là hành giả số một linh cảnh. Người này lánh đời nhiều năm, ít khi xuất hiện. Sở gia tất nhiên là linh cảnh thế gia, nhưng muốn nói Tu La chỉ tên nói họ diệt Sở gia, hoàn toàn không hợp lý.

Ma Nhãn bật ra tiếng “Hắc”

nói: “Đương nhiên là Ám Dạ Mân Côi muốn tiêu diệt Sở gia, mục đích thật sự của Ám Dạ Mân Côi, là muốn cướp lấy món đạo cụ loại quy tắc kia của Sở gia, nó có tác dụng gì, không cần ta nhiều lời nhỉ?”

Cẩu trưởng lão trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Hồi sinh. Ám Dạ Mân Côi muốn hồi sinh ai?”

Không đợi Ma Nhãn trả lời, Cẩu trưởng lão đã nghĩ ra: “Hồi sinh thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi”

Hắn đã hiểu, khó trách Ma Nhãn nói, trước Sở gia diệt môn, Ám Dạ Mân Côi là không có thủ lĩnh.

Chương 581: Cái tên không ngờ tới (3)

Lúc đó Ám Dạ Mân Côi chưa lớn mạnh, không đủ để diệt Sở gia, bởi vậy hợp mưu cùng Binh Chủ giáo, nhưng, nếu chỉ như vậy, Ám Dạ Mân Côi chỉ cần liên hệ cao tầng cấp Thiên

Vương là được. Tu La sao có thể quản việc này? Càng đừng nói tự mình hạ đạt mệnh lệnh.

“Tu La sẽ để ý những việc nhỏ này?”

Cẩu trưởng lão khó hiểu nói. Ma Nhãn Thiên Vương nói: “Đây không phải việc nhỏ, người phải biết, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi là Thần Dạ Du đó, đồ chó, lấy thân phận, quyền hạn của ngươi, hẳn là biết lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, ít nhất cũng từng nghe nói. Ta không biết lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, chỉ có thể nói cho ngươi, đại hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi cùng Tu La đã đạt thành hiệp nghị nào đó.

“Tu La mang tiền đặt cược, đặt ở trên người thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi.”

Lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh? Trương Nguyên Thanh mặt ngoài ngây thơ bình tĩnh, trong lòng thực ra lật sống nghiêng biển.

Một lần trước nghe được lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, còn là ở trong audio của Ma Quân, ra từ vị nghề nghiệp Hư Không thân phận thần bí kia.

Lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, liên quan đến Ám Dạ Mân Côi cùng Tu La? Ngay cả Tu La được xưng người mạnh nhất tổ chức tà ác cũng để ý như vậy… Tu La diệt Sở gia là vì giúp Ám Dạ Mân Côi hồi sinh thủ lĩnh của bọn họ, cái này cũng tương đương đầu tư Ám Dạ Mân Côi, mà Hiệp Hội Mỹ Thần, vị cường giả thần bí kia nghề nghiệp Hư Không, cũng đầu tư Ma Quân…

Không biết nghề nghiệp Thần Dạ Du này rốt cuộc cất giấu bí mật thần bí gì? Trong đầu Trương Nguyên Thanh ùn ùn ý niệm, hiện lên đủ loại ý tưởng.

Trong phòng giam lâm vào yên tĩnh dài đằng đẵng, lâu đến mức khi Trương Nguyên Thanh cho rằng Cẩu trưởng lão ngủ gật, trong thân cây truyền ra tiếng nói của Cẩu trưởng lão: “Ta hiểu rồi, Nguyên Thủy, cậu rời khỏi trước đi.”

Phù… Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, chưa lập tức rời đi, mà là nói: “Trưởng lão, tôi cảm giác lời của Ma Nhãn có cổ quái, lần này đến thiệt rồi, tôi xin bồi thường”

“Nhưng cậu chưa chịu nguyền rủa cùng mê hoặc… Bỏ đi, cậu muốn cái gì?”

Cẩu trưởng lão lúc này không có tâm tình nói nhảm”

Tôi muốn nói tình báo này cho Chỉ Sát cung chủ”

“Được!”

Trương Nguyên Thanh vui vẻ xoay người rời đi.

Đẩy ra cửa phòng giam, Phó Thanh Dương đứng ở dưới đèn đường ven đường, dáng người cao ngất, mặt không biểu cảm, chân làm được đứng như cây tùng. Thấy hắn đi ra, Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Trương Nguyên Thanh thuận thế đuổi theo, mang lại vừa rồi của Ma Nhãn, từ đầu tới cuối báo cho Phó Thanh Dương. Phó Thanh Dương thả chậm bước chân, nghe cực kỳ cẩn thận, đợi hắn nói xong, trầm giọng nói: “Chưa được Cẩu trưởng lão cho phép, cậu dễ dàng như vậy nói cho tôi biết tình báo quan trọng như thế?”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc: “Một ngày là Bạch Hổ vệ, cả đời là Bạch Hổ vệ, thuộc hạ sống là người của bách phu trưởng, chết là quỷ của bách phu trưởng”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: “Không đến mức!”

Sau đó bổ sung nói: “Nhưng phần giác ngộ này tôi rất hài lòng. Ừm, quy cách căn nhà phân phối tặng cho cậu, tăng lên 5 triệu”

Thực hào phóng nha, vậy mình đã có căn nhà quy cách 25 triệu rồi… Tâm tình Trương Nguyên Thanh nhất thời trở nên rạng rỡ. Phó Thanh Dương thấp giọng lẩm bẩm: “Lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh.”

Trương Nguyên Thanh vểnh tai, hỏi: “Bách phu trưởng biết không?”

Phó Thanh Dương thu hồi suy nghĩ, suy tư vài giây: “Tôi không biết, những lời của cậu hôm nay, khiến tôi nhớ tới một chuyện cũ lúc nhỏ, đại khái ở hai mươi năm trước, nguyên soái Bạch Hổ binh chúng bởi vì một lần ngoài ý muốn ngã xuống, đoạn thời gian đó, các trưởng bối Phó gia có chút kinh hoàng, SỢ sức ảnh hưởng của Bạch Hổ binh chúng hạ xuống,

trở thành thế lực hạng hai. Tôi từng trong lúc vô ý nghe được "La Bàn Quang Minh' thứ này, nhưng lúc ấy ngây thơ vô tri, không để ở trong lòng"

Ồ, chuyện này tôi biết, nguyên soái Bạch Hổ binh chúng chính là chết trong trang náo động đó, Ngũ Hành minh bởi vậy thành lập. Trương Nguyên Thanh chưa thể từ trong miệng Phó Thanh Dương tìm hiểu được nội dung của lời tiên đoán, có chút thất vọng.

Hơn mười phút sau, hai người rời khỏi ngã rẽ, trở lại trục đường chính, bước về phía cửa chính vườn bách thú. Ngay tại lúc hai người sắp đi ra khỏi cổng vườn bách thú, Trương Nguyên Thanh lang phát lạnh, cảm giác nhìn chăm chú trong cõi nào đó buông xuống một lần nữa ập tới.

Lại là loại cảm giác này, ai đang nhìn trộm mình? Trương Nguyên Thanh nhịn không được đẩy nhanh bước chân.

"Ngươi rốt cuộc đến thăm ta rồi."

Bên tại một lần nữa quanh quẩn tiếng lẩm bẩm mờ mịt.

Lại là thanh âm này! Trương Nguyên Thanh vừa đẩy nhanh bước chân, vừa thấp giọng nói: "Bách phu trưởng, anh có nghe thấy tiếng gì không?"

"Không có!"

Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng mắt nhìn phía trước, "Nhớ kỹ lời tôi nói, không cần để ý tới"

Nói xong, Phó Thanh Dương vĩnh viễn tự tin cũng đẩy nhanh bước chân, tựa như muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Chương 582: Cha là Linh Cảnh Hành Giả (1)

Tiếng nói nhỏ còn đang tiếp tục: "Ngươi rốt cuộc đến thăm ta sao, Trương Tử Chân"

Thân thể Trương Nguyên Thanh cứng đờ, bỗng dừng bước. Trương Tử Chân, là tên của cha! Ảo thính rồi? Trương Nguyên Thanh sắc mặt cứng ngắc đứng ở tại chỗ, phản ứng đầu tiên là mình xuất hiện ảo thính, tiếng nói nhỏ bên tai

không phải chân thật, mà là mình chịu lực lượng nào đó ảnh hưởng sinh ra ảo thính. Dù sao tên của cha không có khả năng bị người ngoài biết được, cho nên khả năng lớn nhất là, tiếng nói nhỏ bên tai bắt nguồn từ trong lòng hắn. Nhưng vì sao sẽ là tên của cha, nếu là lực lượng tương tự ảo thuật ảnh hưởng mình, vậy dẫn động nhất định là thứ khát vọng nhất ở sâu trong lòng mình. Mình cũng không khát vọng tình thương của cha, đối với người cha đã mất nhiều năm chỉ còn ấn tượng mơ hồ. Khi Trương Nguyên Thanh nghi hoặc khó hiểu, Phó Thanh Dương phía trước phát hiện hắn khác thường, giọng điệu dị thường nghiêm túc, nói: "Đừng có dừng lại, đi!"

Trong thanh âm của bách phu trưởng ẩn chứa lực lượng làm người ta tin phục, đầu óc Trương Nguyên Thanh thoáng tỉnh táo, tạp niệm biến mất.

Hắn nín thở tập trung tinh thần, không đi quản tiếng nói nhỏ bên tai, sải bước đuổi kịp bóng lưng mặc âu phục màu trắng, đi về phía cổng vườn bách thú.

"Trương Tử Chân, người lại muốn đi, ngươi tên tiểu nhân bội bạc này!"

Tiếng nói nhỏ bên tai đột nhiên thê lương, ai oán, giống như oán phụ bị người ta vứt bỏ. Trương Nguyên Thanh căng thẳng thần kinh, đọc thầm "Tâm như băng thanh trời sập không kinh"

đẩy nhanh bước chân, rốt cuộc đi theo Phó Thanh Dương bước ra khỏi cổng vườn bách thú. Nhất thời, tiếng nói nhỏ bên tai biến mất.

Băng Tâm Quyết trong truyện Phong Vân Trương Nguyên Thanh không dám dừng lại, không dám quay đầu, đến thẳng chiếc xe sang, chờ xe khởi động, lái đi rất xa, hắn mới dám quay đầu nhìn. Màn đêm nặng nề, đường nét vườn bách thú trong bóng đêm như ẩn như hiện, u tĩnh quỷ dị.

"Phù!"

Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng phun ra một hơi, thầm nhủ vườn bách thú của Cẩu trưởng lão cũng quá tà dị rồi nhỉ?

Phó Thanh Dương ngồi ngay ngắn ở ghế mềm rộng, ánh mắt mang theo vài phần ngạc nhiên, vài phần chăm chú, nói: "Cậu đã nghe được cái gì?"

Trương Nguyên Thanh tìm từ một phen, "Một cái tên không nên bị đề cập. Bách phu trưởng, tôi hoài nghi mình đã trúng ảo thuật. Cũng không biết là người nào thi triển ảo thuật đối với tôi"

Phó Thanh Dương cầm lên nửa điếu xì gà, tự mình châm lửa, phun ra khói trắng nồng đậm, nói: "Cơ sở của ảo thuật là dẫn bạo cảm xúc, nhằm vào là điểm yếu nhất của lòng người, cái tên kia cậu nghe được, là sơ hở tâm linh của cậu? Năng lực trung tâm của Huyễn Thuật Sư, thật ra là dẫn dắt cùng trêu chọc đối với cảm xúc của mục tiêu, có thể liếc một cái nhìn ra điểm yếu trong lòng mục tiêu, bởi vậy Huyện Thuật Sư cấp Thánh Giả (Chưởng Mộng Sứ)

lại được gọi là tâm ma.

sứ giả nắm giữ giấc mơ Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh đọng lại một phen, chậm rãi lắc đầu. Phó Thanh Dương phun ra khói trắng: "Vậy không phải ảo thuật rồi"

Không phải ảo thuật… Nghi hoặc trong lòng Trương Nguyên Thanh được nghiệm chứng, lại không vui lên được một chút nào, giọng trầm thấp nói: "Nếu thanh âm tôi nghe được không phải ảo thuật, vậy, vậy là ai đang nói với tôi? Chẳng lẽ vừa rồi ở xung quanh có nhân viên công tác vườn bách thú ẩn nấp, hoặc là động vật nào đó?"

Phó Thanh Dương một lần nữa phủ định hắn: "Không, vừa rồi xung quanh không có cái gì cả"

Đây là phán đoán của một Thám Báo. Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm mặc. Phó Thanh Dương dùng sức hút một hơi xì gà, cường thế qua phổi, phun ra khói trắng dày đặc, nói: "Bài trừ nhân viên công tác cùng động vật, lại bài trừ Cẩu trưởng lão, nói chuyện là ai, thật ra rất rõ ràng. Hắn nhìn Trương Nguyên Thanh, giọng điệu trầm thấp hiếm thấy: "Vườn bách thú là đạo cụ loại quy tắc, đạo cụ có được ý thức của mình"

Nói đến nước này rồi, Trương Nguyên Thanh không có khả năng nghe không hiểu. Nói nhỏ ở bên tại mình là bản thân

vườn bách thú? Nó biết cha mình? Cha mình là Linh Cảnh Hành Giả? !

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, che giấu vẻ mặt hơi vặn vẹo của mình.

Cái kết luận này mang đến cho hắn rung động thật lớn, trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Nếu cha mình là Linh Cảnh Hành Giả, vậy ông ấy năm đó không phải chết bởi tai nạn xe cộ, Linh Cảnh Hành Giả sao có khả năng chết nghẹn khuất như thế. Vườn bách thú biết ông ấy, ông ấy lúc còn sống có một đoạn sâu xa với vườn bách thú, không chừng là chủ nhân tiền nhiệm của đạo cụ loại quy tắc này?

Vậy tầng cấp của ông ấy tất nhiên rất cao. Vườn bách thú ở bên tai mình nói nhỏ, rõ ràng là coi mình thành cha, nó nhận làm người? Nó là thông qua cái gì phán đoán mình là Trương Tử Chân? Tướng mạo? Khí tức? Huyết mạch? Thẻ nhân vật?

Tướng mạo bài trừ đầu tiên, mình cùng cha mình bề ngoài không có khả năng giống nhau như đúc, thẻ nhân vật là của Ma Quân. Ma Quân cùng cha mình không phải người cùng thời kì, là huyết mạch sao?

Chương 583: Cha là Linh Cảnh Hành Giả (2)

Vườn bách thú là đạo cụ nghề nghiệp Mộc Yêu, Mộc Yêu nắm giữ năng lực tương quan sinh sản, sinh mệnh, lấy huyết mạch đoán người trái lại là hợp lý. Đường lối suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh càng lúc càng rõ ràng, đồng thời, hắn nghĩ tới mình tìm không ra chứng bệnh đau đầu, sau khi gặp được ngài Bill, mới hiểu biết được nguyên nhân bệnh là linh hồn bị thương. Nhưng vấn đề là, hắn một phàm phu tục tử, thế giới của hắn cùng thế giới Linh Cảnh Hành Giả, là hai đường thẳng song song không giao cắt, tài gì đức gì chịu loại thương tổn này? Bây giờ hắn đã hiểu.

Tuy vẫn như cũ không biết nguyên nhân bị thương, nhưng ít ra nói rõ hắn cùng thế giới linh cảnh không phải không có chút

nào liên quan, trong bối cảnh gia đình của hắn có vị Linh Cảnh Hành Giả.

Vậy mẹ mình thì sao, bà cũng là Linh Cảnh Hành Giả?

Trương Nguyên Thanh nhớ lại lúc mình đột phát quái bệnh, bộ dáng mẹ lo âu bất an lại bó tay không có cách nào, nếu bà là Linh Cảnh Hành Giả, sẽ không biểu hiện lo âu cùng hoảng hốt như vậy. Nhưng bà rất nhanh đã thay mình tìm được thuốc trị liệu linh hồn bị thương, nói rõ bà là có con đường. Cho nên bà tuy không phải Linh Cảnh Hành Giả, nhưng biết Linh Cảnh Hành Giả tồn tại, thậm chí kết giao một số mối quan hệ.

Trương Nguyên Thanh thông qua xâu chuỗi chi tiết, từng chút một ghép ra mạch lạc sự việc. Mặt khác, hắn đột nhiên nghĩ đến, Cẩu trưởng lão làm chủ nhân đương nhiệm của vườn bách thú, có thể có gì liên quan với cha hay không? "Bách phu trưởng!"

Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, "Cẩu trưởng lão là như thế nào đạt được đạo cụ loại quy tắc này? Đạo cụ loại quy tắc có phải Chúa Tể mỗi người một món hay không?"

Phó Thanh Dương gạt tàn xì gà, đối với vấn đề của cấp dưới tâm phúc trước giờ có hỏi nhất định đáp: "Tin tức trưởng lão, không phải tôi có thể tra. Về phần mỗi người một món loại chuyện này."

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái.

Trương Nguyên Thanh đã từ trong cái nhìn miệt thị bình thản mà không bình thường đó của bách phu trưởng tìm được đáp án.

Xe sang tiếp tục chạy, nửa đường, Trương Nguyên Thanh gửi một tin nhắn cho bé trà xanh, hẹn Chỉ Sát cung chủ gặp mặt ở chỗ cũ. Sau đó hỏi Phó Thanh Dương xin một điếu xì gà, cũng không hút, kẹp ở trong tay, yên lặng ngẩn người. Chờ lúc xì gà sắp tắt, mới hít một hơi. Bốn giờ sáng, đầu đường, Trương Nguyên Thanh đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai, tiếng bước chân tịch liêu quanh quẩn.

Quán cà phê đối diện phố văn phòng cảnh sát mở rộng cửa chính, ánh đèn sáng ngời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu ở bên đường, trở thành cửa hàng mặt tiền buôn bán duy nhất của

cả con đường. Trương Nguyên Thanh ngựa quen đường cũ đẩy ra cửa quán cà phê, thấy bóng hình xinh đẹp váy đỏ đứng ở trước quầy. Cô hết sức chuyên chú pha cà phê, nhẹ nhàng nói: "Cậu sang bên cạnh ngồi một lát, chờ tôi vài phút"

Lời này nghe quen tai như thế… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một tiếng, tùy tiện chọn một cái bàn ngồi xuống.

Không bao lâu, Chỉ Sát cung chủ bang hai chén cà phê tới, cô đặt cà phê ở mặt bàn, nâng má ngóng nhìn, cười mỉm nói: "Tần suất cậu tìm tôi càng ngày càng cao, có phải nhớ tôi rồi hay không?"

Cô nàng này sao luôn thích trêu mình? Trương Nguyên Thanh bứng chén lên, uống một ngụm cà phê, lông mày nhất thời nhíu lại.

"Cafe nguyên chất?"

Hắn ghét nhất uống cà phê nguyên chất, trừ đắng chính là chua. Chỉ Sát cung chủ lộ ra nụ cười giảo hoạt. Trương Nguyên Thanh thở dài, nói: "Cung chủ, cô tựa như chén cà phê này tôi uống"

"Có ý tứ gì?"

Chỉ Sát cung chủ đảo mắt, cười mỉm nói: "Tuy cay đắng, nhưng tràn ngập sức hấp dẫn?"

"Không, là đã không ngọt lại không sữa!"

Trương Nguyên Thanh trải đường xong, lời lẽ nói ra đả thương người, nhân cơ hội trả thù. Khóe miệng nhếch lên của Chỉ Sát cung chủ lập tức cứng đờ, đôi mắt dưới mặt nạ trừng lên nhìn hắn. Trương Nguyên Thanh chuyển hướng đề tài, trầm giọng nói: "Tôi đêm nay đi gặp Ma Nhãn, Cẩu trưởng lão ép hỏi hắn tin tức vụ án Sở gia diệt môn, hắn chỉ tên nói họ gặp tôi"

Hắn dám tìm chết trào phúng bà điên, là có lý do để tự tin.

Quả nhiên, Chỉ Sát cung chủ lập tức quên chuyện cà phê, hít thở đột nhiên trở nên dồn dập, thân thể chợt ngả về phía trước, mắt sáng nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, nói: "Có thu hoạch gì?" Trương Nguyên Thanh rất ít thấy cô thất thố như thế, nghiêm mặt nói: "Dẫn đầu diệt Sở gia là Quỷ Đạo

Thiên Vương cùng Diệt Tuyệt Thiên Vương, Tu La tự mình hạ lệnh”

“Tu La..”

Chỉ Sát cung chủ suy nghĩ một lát, chậm rãi lắc đầu: “Sở gia cùng Binh Chủ giáo một nam một bắc, không ân không oán, nếu chỉ là trận doanh đối lập, không đủ để khiến Tu La tự mình hạ đạt mệnh lệnh tàn sát Sở gia”

Trương Nguyên Thanh lập tức mang lí do của Ma Nhãn Thiên Vương thuật lại một lần.

Chỉ Sát cung chủ giống như một bức tượng, thật lâu chưa động đậy, một hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Thì ra là thế”

Chương 584: Cha là Linh Cảnh Hành Giả (3)

Cô nàng ánh mắt lên, nhìn Trương Nguyên Thanh, trong sáng mắt lấp lánh lóe ra cảm xúc khác thường, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn, cậu đã thay tôi gỡ bỏ khúc mắc nhiều năm.”

Nguyên nhân vụ án Sở gia diệt môn, vẫn luôn là nút thắt không thể cởi bỏ trong lòng cô, thời gian cách hơn hai mươi năm, cô rốt cuộc rõ tiền căn hậu quả. Trương Nguyên Thanh nói: “Cung chủ muốn tìm Ám Dạ Mân Côi báo thù, phải biết kẻ địch là ai. Cô hiểu biết thuộc tính món đạo cụ loại quy tắc đó không?”

Chỉ Sát cung chủ nâng chén lên, bờ môi đỏ mọng nhấp vào mép chén trắng nõn, uống một ngụm nho nhỏ. Cô buông chén trà xuống, nhớ lại nói: “Tôi chưa từng tự mình xem xét thuộc tính món đạo cụ đó, nhưng tộc nhân dẫn tôi trốn đến Tùng Hải từng nói cho tôi, món đạo cụ kia có thể khởi tử hồi sinh, mặc kệ là linh hồn hủy diệt, hay là tan xương nát thịt, nó đều có thể hồi sinh. Nó tên là Mẫu Thần Tử Cung, là một trong những đạo cụ loại quy tắc đỉnh cao nhất nghề nghiệp Nhạc Sĩ, sử dụng nó phải thỏa mãn hai điều kiện. Một, phải chuẩn bị trước máu của kẻ sống lại, phải là máu tràn ngập hoạt tính, phân lượng cũng có yêu cầu, không phải đơn giản một giọt máu là có thể, nhưng cụ thể cần bao nhiêu, tôi không rõ. Hai, cần một

người con nối dõi của kẻ sống lại, hoặc người yêu nhất làm hiến tế, trao đổi đồng giá".

"Chỉ cần đạt thành hai điều kiện này, kích hoạt đạo cụ quy tắc, kẻ sống lại liền có thể từ trong Mẫu Thần Tử Cung một lần nữa thai nghén, ai cũng không thể ngăn cản, bao gồm linh cảnh".

"Nó cũng có một hạn chế, một khi từ trong Mẫu Thần Tử Cung sống lại, liền vĩnh viễn không thể sử dụng nó, một người chỉ có một lần cơ hội, tựa như không ai có thể trở lại trong bụng mẹ lặp lại một lần nữa."

Trương Nguyên Thanh yên lặng nghe xong, nói: "Máu tràn ngập hoạt tính là có ý tứ gì?"

Chỉ Sát cung chủ giải thích: "Linh Cảnh Hành Giả sau khi chết, sẽ trở về linh cảnh, chỉ tất cả năng lực bị linh cảnh thu hồi. Cho nên, máu lúc còn sống cùng sau khi chết là không giống nhau. Máu sau khi chết, không thể hồi sinh thân thể thân là Linh Cảnh Hành Giả.

"Máu tràn ngập hoạt tính, cậu có thể lý giải là, phải là máu lúc còn sống"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Căn cứ vào quy tắc sử dụng đạo cụ, có phải hay không có thể phỏng đoán ra, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi đã dự liệu được cái chết của mình, cho nên làm sẵn bố trí trước"

"Đây là điều tất nhiên"

Chỉ Sát cung chủ nhíu mày nói: "Cậu muốn nói cái gì?"

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói: "Từ trong lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, chúng ta không khó biết được, Tu La lựa chọn đầu tư thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, mà đó là ở hai mươi mốt năm trước"

"Thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi ngay lúc đó, tất nhiên có cấp bậc cùng địa vị giang hồ nhất định, Tu La không có khả năng đầu tư tôm tép. Như vậy, chúng ta chỉ cần điều tra một chút, hai mươi năm trước, thậm chí ba mươi năm trước, có những Thần Dạ Du đẳng cấp cao nào thanh danh lên cao, có phải hay không liền có thể thông qua phép bài trừ, tập trung thân phận thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi?"

Mắt Chỉ Sát cung chủ bỗng nhiên sáng lên, giọng điệu có chút hưng phấn bổ sung: "Thái Nhất môn làm tổ chức Thần Dạ Du lớn nhất đương thời, dân gian cũng tốt, nhà nước cũng thế, chỉ cần là Thần Dạ Du thiên phú dị bẩm, bọn họ khẳng định sẽ chú ý tới, cũng ghi vào danh sách. Thông qua tuyến này, chúng ta có thể tiến một bước tập trung thân phận thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi."

Cô đột nhiên nhíu mày: "Chỉ là Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh tuy đều là tổ chức chính phủ, lại không phải một lòng. Cậu thông qua Ngũ Hành minh đi thăm dò chuyện này, sẽ bị bọn họ chú ý tới"

Đến lúc đó, nói không chừng Thái Nhất môn tùy tiện cho một ít tư liệu không có giá trị qua loa cho xong, sau đó tự mình âm thầm điều tra. Cái này liền làm áo cưới cho người ta. Đương nhiên, Thái Nhất môn đi thăm dò cũng không thành vấn đề, chỉ là quá nửa sẽ không tiết lộ tình báo cho bọn họ.

Trừ phi có thể ở trong Thái Nhất môn phát triển một cơ sở ngầm! Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp gì hay, nói: "Việc này phải bàn bạc kỹ hơn."

Chỉ Sát cung chủ khẽ gật đầu: "Cậu bây giờ quan trọng nhất là thi đấu lôi đài, đừng đặt tinh lực ở nơi này"

Dùng một chút, cô đột nhiên hỏi: "Ma Nhãn Thiên Vương gặp cậu tất có mục đích, cậu vừa rồi chưa nói"

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh né tránh, không đối diện với cô. Trong lòng Chỉ Sát cung chủ trầm xuống, nhíu mày nói: "Nói!"

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Hắn gặp tôi quả thật có mục đích, hắn hạ nguyền rủa cho tôi, nguyền rủa ta sẽ biến thành giống hắn. Cấu trưởng lão sau đó từng kiểm tra cơ thể của tôi, nhưng chưa thể tìm ra nguyền rủa giấu ở nơi nào."

Chương 585: Cha là Linh Cảnh Hành Giả (4)

Vừa dứt lời, bả vai đã bị Chỉ Sát cung chủ đề lại, sau đó làn da đau đớn một trận, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé

trắng trẻo của cung chủ vươn ra, bò ra vô số tơ hồng mấp máy, như ký sinh trùng chui vào thân thể hắn. Trong khoảng khắc, tơ hồng lùi về trong cơ thể cung chủ, cô buông bàn tay ra, cắn răng nói: "Quả nhiên tìm không ra khác thường… Tên Ma Nhãn này, chết không đáng tiếc, cậu không nên gặp hắn."

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt trịnh trọng: "Sự việc liên quan khúc mắc của cung chủ, tôi cho rằng mạo hiểm là đáng giá"

Chỉ Sát cung chủ ngẩn ra một phen. Thấy cô ngẩn người, Trương Nguyên Thanh có chừng có mực, đứng dậy nói: "Chuyện nguyền rủa không cần lo lắng, đi một bước xem một bước là được. Cung chủ, tôi đi trước"

Không đợi cô đáp lại, Trương Nguyên Thanh cất bước, đi ra khỏi quán cà phê. Sau khi đi ra một khoảng cách, hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện quán cà phê còn sáng đèn, không giống vài lần trước, hắn vừa rời khỏi, quán cà phê liền tắt đèn.

"Đợt thao tác cuối cùng tạm được, đã tranh công, lại có chừng có mực, để lại cô ấy chậm rãi thưởng thức. Linh Quân tuy là rác rưởi, nhưng thủ đoạn đối phó phụ nữ quả thật cao siêu"

"Mình có thể rõ ràng cảm giác được, thái độ của cô ấy đối với mình tốt lên rồi"

Trương Nguyên Thanh càng lúc càng xa.

Chín giờ hôm sau, hắn đúng giờ mở ra diễn đàn tổ chức, xem xét tin tức.

Hữu Phượng Lai Nghi nói không sai, hôm nay thi đấu lôi đài quả nhiên hủy bỏ, tổ chức gửi bố cáo ở diễn đàn:

bởi vì gần đây giải đấu điều chỉnh, thi đấu lôi đài hôm nay hủy bỏ Xem ra tổng bộ thật sự tính điều chỉnh hình thức thi đấu, Trương Nguyên Thanh không lo mà còn mừng, với hắn mà nói, đây là chuyện tốt.

Đánh nhau đơn đấu hắn không dám nói, nếu bàn về vào phó bản, Trương Nguyên Thanh vẫn có sự tự tin rất lớn.

"Bạch Long: Tôi nghe Viên Đình nói, chính phủ tính ném tuyển thủ top 8 đến trong phó bản, trước mắt đang thảo luận phó bản độ khó cấp bậc nào thích hợp"

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: A, tôi ngày hôm qua đã nghe nói, nhưng không dám xác định. Ngay cả cái loa của Thái Nhất môn cũng nói như vậy, vậy quá nửa là thật rồi. Phen này tốt rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định có thể được hạng nhất”

“Năm Rộng Tháng Dài: Xin Gọi Ta Nữ Vương, cô nói có hay không một loại khả năng, bảy tuyển thủ khác liên hợp lại, đào thải Nguyên Thủy Thiên Tôn trước”

Năm Rộng Tháng Dài này luôn dìm mình, nhưng mỗi lần lời nói đều có vài phần đạo lý, tuyển thủ có thể vào top 8 đều là người thông minh, phó bản cũng không phải thi đấu lôi đài, trông cậy vào bọn họ công bằng công chính là không có khả năng, mình quả thật phải đề phòng một chút Trương Nguyên Thanh lướt bình luận chốc lát, rời khỏi diễn đàn, hôm nay đã không cần thi đấu võ đài, vậy tìm chút việc để làm.

Hắn ở giữa hai lựa chọn tìm Tiểu Viên cùng tìm mẹ chần chờ rất lâu. Cha mình nếu thật là Linh Cảnh Hành Giả, vậy bà ấy liền giấu mình rất nhiều việc cũng có thể hiểu được, dù sao sự tồn tại của Linh Cảnh Hành Giả thuộc loại hiện tượng siêu tự nhiên, bản thân liền không dễ giải thích. Lại nói mình trước đó là sinh viên bình thường, nói có ý nghĩa gì? Nếu nói cho bà ấy, mình đã trở thành Linh Cảnh Hành Giả, bà ấy có lẽ sẽ thẳng thắn với mình chuyện cũ năm đó, nói cho mình biết bệnh đau đầu là do đâu mà có. Loại chuyện này tốt nhất vẫn là chờ bà ấy về giáp mặt nói, nhỡ đâu nói trong điện thoại không thoải mái, trực tiếp cúp máy, mình không có một chút biện pháp nào làm gì bà, hơn nữa giáp mặt nói, mình có thể mượn dùng Mắt Kính Người Quan Sát quan sát bà ấy. Trương Nguyên Thanh lựa chọn đi gặp Tiểu Viên. Tuân theo đề nghị đạo sư cuộc đời đưa ra, tăng tiến quan hệ với dì Tiểu Viên, đồng thời tìm hiểu một phen cô ấy rốt cuộc gặp phiền toái gì.

Khách sạn Vô Ngân, gió lạnh thổi mạnh.

Tiểu Viên thẳng lưng đứng ở trước quầy, khuôn mặt xinh đẹp không có biểu cảm, lạnh như băng, không có chút nào nhiệt tình mỉm cười nghênh đón. Sáng sớm, khách sạn chỉ nghênh đón hai nhóm khách, trong đó một lượt còn hay là đặt phòng tính giờ. Làm ăn rất kém. Vị trí khách sạn có hai điểm đáng

chú ý lớn, một là vị trí gần trung tâm, hai là trình độ tiện lợi của giao thông.

Sân bay, ga tàu, điểm du lịch, trung tâm thương mại, phụ cận trường học các thứ, liền phù hợp hai loại kể trên. Khách sạn Vô Ngân ở vùng ngoại thành, là khách sạn nhỏ, định vị bản thân là hướng về khách tầng trung tầng thấp, mấy năm trước ở phụ cận có vài nhà xưởng. Có nhà xưởng thì có lưu lượng. Làm ăn coi như không tệ. Nhưng từ năm trước bắt đầu, hoàn cảnh kinh tế đình trệ, mấy nhà xưởng bên cạnh khách sạn lục tục đóng cửa, xung quanh lập tức vắng vẻ.

Tiểu Viên không có việc gì để làm cầm lấy điện thoại di động, click vào avatar Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhập tin nhắn: "Hôm nay ghép đối thủ là ai?"

Cô nghĩ ngợi, xóa tin nhắn đi, mặt không biểu cảm tắt điện thoại di động.

Chương 586: Phó bản cấp S (1)

Lúc này, cửa thủy tinh khách sạn bị đẩy ra, cửa lại không có một bóng người. Có một người không nhìn thấy được đã đi vào.

Thấy cửa thủy tinh tự mở ra, tự đóng lại, Tiểu Viên khẽ nhíu đuôi lông mày, nâng tay ở trong không trung lấy ra một ống trúc nhỏ, nhẹ nhàng thổi một phát. Một khí tức ngọt ngào không màu nhanh chóng lan tràn ở đại sảnh khách sạn.

"Phốc!"

Một bóng người ngã ra, ngã ở mặt đất cách quầy ba mét, người nọ đội mũ lưỡi trai cùng đeo khẩu trang, tay chân mềm nhũn vô lực giãy dụa vài cái, cố gắng dậy, nhưng không làm được.

Tiểu Viên cười lạnh nói: "Lén lút!"

Cô tiếp đó nhíu mày, không vui nói: "Tôi đã nói với cậu, gần đây đừng tới khách sạn, lời của tôi là gió thoảng qua tai?"

Cho dù không nhìn thấy mặt, Tiểu Viên cũng có thể căn cứ chiều cao, giọng nói, liếc một cái nhận ra Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cô có chút tức giận, tức giận tên này tự làm chủ trương, tức giận hắn làm việc không động não, không nghe hiểu tiếng người. Trương Nguyên Thanh giãy dụa vài cái, thấy không thể đứng dậy, dứt khoát nằm thẳng, trả lời vấn đề của cô, dùng giọng điệu trầm thấp nghiêm túc, nghiêm mặt nói: "Tôi không yên cho dì, tuy lấy cấp bậc cùng năng lực của tôi, thực gặp phải kẻ địch mạnh có thể uy hiếp dì, chỉ có nước chịu chết, nhưng tôi vẫn muốn đến xem, bằng không hàng ngày khó yên"

Vẻ mặt Tiểu Viên rõ ràng ngẩn ra một phen. Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Nhưng dì cũng đã nói không để tôi tới, cũng không nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì, tính tình của dì tôi biết, chuyện không muốn nói, hỏi cũng vô dụng, cho nên tôi liền vụng trộm đến đây"

Hắn vẻ mặt ủy khuất nói, "Ngược lại là dì, còn chưa nhìn thấy tôi, đã hạ độc đánh ngã tôi."

Hắn lo lắng mình, biết rõ thực có nguy hiểm cũng rất khó giúp đỡ, nhưng vẫn vụng trộm đến đây… Ánh mắt Tiểu Viên đột nhiên hạ xuống, lông mi rung động một phen, hừ lạnh nói: "Tôi có thể có chuyện gì, Vô Ngân đại sư tọa trấn khách sạn, trưởng lão nhà nước các cậu cũng không dám tùy tiện lỗ mãng. Hắn tuy không thích hợp ra tay, không thể sát sinh, nhưng thực có nguy hiểm, mang tôi rời khỏi vẫn là có thể làm được"

Giọng điệu rất kiêu, vẻ mặt lạnh lùng xinh đẹp lại nhanh chóng nhu hòa xuống. Thái độ cô ấy chuyển biến thật nhanh, Linh Quân tên rác rưởi kia phân tích không sai, Tiểu Viên thuộc về loại hình bề ngoài cao ngạo lạnh lùng, thật ra lòng rất mềm, hơn nữa khát vọng quan tâm. Trương Nguyên Thanh thấy thế, liền biết kế sách có hiệu lực. Linh Quân từng nói, dì gái loại hình này, năng lực quản lý vẻ mặt rất mạnh, là sẽ không để mình biểu hiện ra cảm xúc cảm động, cho nên phải tiến thêm một bước thử. Trương Nguyên Thanh kêu lên:

"Dì Tiểu Viên đây là độc gì? Thật mạnh, cả người tôi đều không có sức"

Đôi mắt đẹp của Tiểu Viên nhìn xuống, lạnh nhạt nói: "Độc tố tê liệt, chờ đi, mười phút sau tự giải!"

Trương Nguyên Thanh chấn động: “Ồ? Chỉ là độc tố tê liệt sao, cái này không đúng nha.”

Tiểu Viên nhíu nhíu mày: “Không đúng chỗ nào?

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi cảm giác cả người khô nóng, lửa dục thiêu thân, dì Tiểu Viên, dì có phải hạ xuân dược cho tôi hay không, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau vào trong phòng giải độc”

Tiểu Viên “A”

một tiếng, không thèm để ý tới.

Chưa tức giận? Cô ấy không phản cảm mình ở trước mặt cô ấy nói một ít lời thô tục vượt quá giới hạn! Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, dựa theo cách nói của Linh Quân, khi một cô gái không phản cảm người nói những lời “mặn, liền nói lên độ bao dung của cô ấy đối với người đã lớn đến mức có thể đùa giỡn ở trong lời nói.

Đây là đãi ngộ bạn bè rất thân cận mới có.

Mười phút sau, tay chân Trương Nguyên Thanh khôi phục sức lực, từ sàn gạch lạnh lẽo đứng dậy, phủi mông vòng qua quầy, công khai nằm ở ghế mềm Tiểu Viên nghỉ ngơi. Trong toàn bộ quá trình, Tiểu Viên không nói cái gì cả, ngầm thừa nhận hành vi của hắn. Trương Nguyên Thanh không nói chêm chọc cười nữa, nhìn bóng lưng Tiểu Viên, nghiêm mặt nói: “Biết là ai theo dõi dì không? Gần đây có từng tiếp xúc người nào? Có bắt được kẻ theo dõi không?”

Tiểu Viên chưa quay đầu, nhìn của khách sạn, nói: “Gần đây chỉ từng làm hai việc, một cái là giúp cậu săn giết Yêu Mê Hoặc, một cái khác là đi chợ đen Binh Chủ giáo mở. Kẻ theo dõi cực kỳ cẩn thận, sau khi cảm nhậnd dược bị tôi phát hiện, liền lập tức bỏ qua”

Người theo dõi cô ấy, hoặc là Linh Cảnh Hành Giả phân bộ Kim Sơn, hoặc là Binh Chủ giáo?

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm. Tiểu Viên lại nói: “Đúng rồi, sau khi Ma Nhãn Thiên Vương bị bắt giữ, chợ đen có một vị quản lý mới tới, một lần nữa khởi động điều tra đối với cậu. Những căn cứ tôi quan sát, hắn đối với điều tra cậu cùng Chỉ

Sát cung chủ cũng không ham thích, hắn là chỉ là muốn điều tra tung tích của Ma Nhãn Thiên Vương thôi.”

Chương 587: Phó bản cấp S (2)

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Không sao cả, chỉ cần không phải cường giả cấp Thiên Vương tìm kiếm tôi, người khác có thể không để vào mắt”.

Lấy danh tiếng, địa vị Nguyên Thủy Thiên Tôn giờ này ngày này, nghề nghiệp tà ác âm thầm mơ ước hắn nhiều lắm, quen là được.

Hắn nói tiếp: “Phân bộ Kim Sơn bên kia, tôi sẽ đi tìm hiểu. Về phần Binh Chủ giáo, dì sắp tới đừng đi chợ đen, tuy người phía sau màn chỉ là phái người theo dõi, chưa có bao nhiêu động tác dư thừa, nhưng chúng ta không thể không phòng.

“Đề phòng mãi như vậy cũng không phải chuyện, qua đoạn thời gian nữa, nếu dì có cảm giác bị theo dõi, chúng ta phải xử lý việc này.”

Tiểu Viên vẫn như cũ đưa lưng về phía hắn: “Ùm.”

“Hôm nay không thi đấu?”

Trương Nguyên Thanh: “Không biết, mặc kệ nó, trận đấu nào có quan trọng bằng dì Tiểu Viên”

“A!”

Tiểu Viên cười nhạo một tiếng: “Lấy thực lực của cậu, top 8 nhắm chừng là cực hạn, vào sâu nữa khó khăn, dừng ở đây cũng rất tốt”

“Hừ, phép khích tướng vụng về, xem tôi cầm cái quán quân tới cho dì”

“Không phải phép khích tướng, cậu hẳn là rõ cực hạn của cậu.”

“Dì Tiểu Viên, dù không hiền lương một chút nào, dì nên biết một người vợ hiền ở loại thời điểm này nên cổ vũ cho người đàn ông như thế nào chứ. Ài, nơi này không có cách nào nán lại nữa, tôi đi đây”

“Sao còn chưa cút?”

“Đại phát từ bi, bầu bạn dì nhiều hơn chút.”

Một con phố quán bar.

Quán bar góc đường, cửa tiệm đóng chặt.

Không gian bên trong quán bar cực kỳ rộng lớn, vách tường đập thông, chế tạo ra không gian có thể so với đại sảnh.

Trung tâm đại sảnh là một cái bể trong suốt, bên cạnh bể có một cái giường nước hình tròn đường kính 4 mét, các nữ nhân quần áo hở hang, có người cuộn lại thân thể ở trên giường ngủ say, có người ở trong bể chơi đùa.

Bàn dài bên cạnh bể bày món ngon cùng hoa quả phong phú, những món đó mặc kệ có ăn hết hay không, hai giờ đều phải đổi một lần. Sắc Dục Thần Tướng làn da ngăm đen, thân hình khô gầy, lười biếng tựa vào ghế mềm, hai bên đều có hai vị mỹ nhân thay hắn bóp bả vai, bên chân lại có hai vị mỹ nhân thay hắn bóp chân.

Lại có một vị mỹ nhân bóc nho cho hắn, đút dưa và trái cây.

Sắc Dục Thần Tướng một lòng học tập Trụ Vương, vô luận đi đến nơi nào, đều bố trí ra chỗ ở phù hợp tiêu chuẩn hồ rượu rừng thịt.

Hắn rất thích Tùng Hải, thành thị trên tuyến 1 hội tụ phụ nữ ngũ hồ tứ hải trong cả nước, làm các ngành các nghề, gây béo, đồng thời có đặc sắc của mỹ nhân các nơi. Lúc các cô vừa tới, ai cũng liều chết không theo, nhưng ở dưới Sắc Dục Thần Tướng “mê hoặc”, rất nhanh đã tiếp nhận các loại thân phận mình là “phi tử”, “thiếp thất”, “nô lệ”, toàn tâm toàn ý hầu hạ Sắc Dục Thần Tướng. Nhưng Sắc Dục Thần Tướng cũng không mê luyến những cô gái này, cả đầu óc hắn đều là bóng hình xinh đẹp của cô gái trưởng thành kia.

Làm Yêu Mê Hoặc, Sắc Dục Thần Tướng cũng không hiểu sát, chỉ có chấp niệm mãnh liệt đối với săn bắn phụ nữ xinh đẹp.

“Tùng tùng!”

Hai cánh cửa gỗ màu nâu vang lên một lần, cô gái áo tắm đứng chờ ở cửa, tựa như nữ nhân viên tiếp khách mở cửa ra.

Một tráng hán mặc ba lỗ màu đen, bước trên thảm đỏ, tiến vào đại sảnh.

Hắn hơi sụp mí mắt xuống, không đi nhìn oanh oanh yến yến dáng người tuyệt vời trong phòng, đi thẳng tới trước người Sắc Dục Thần Tướng, mắt nhìn xuống khom người: "Thần Tướng, địa chỉ cô gái kia đã tra được, ở khách sạn Vô Ngân thành phố Kim Sơn."

"Mặt khác, thuộc hạ còn tìm hiểu được, cô ấy từng đi theo Huyết Yến Tử của Linh Năng hội, chính là ông chủ nông gia nhạc của Thạch tỉnh. Về sau bởi vì tư tưởng không hợp, rời khỏi Linh Năng hội."

"Ban đầu Linh Năng hội là muốn đuổi giết cô ấy, nhưng Huyết Yến Tử bảo vệ cô ấy"

Sắc Dục Thần Tướng nhắm mắt dưỡng thần: "Tư tưởng không hợp?"

Tráng hán mặc áo ba lỗ đen vẫn duy trì tư thái mí mắt cụp xuống, nói: "Nghe nói, cô gái đó cực kỳ có cảm giác đạo đức, cho rằng thiện ác do tâm, mà không phải nghề nghiệp, từ chối làm chuyện ác, thường xung đột với thành viên Linh Năng hội."

Sắc Dục Thần Tướng mở mắt, đôi mắt nở rộ hào quang: "Có được cảm giác đạo đức cực cao? Thú vị, thú vị, cô gái này quá thú vị rồi! Cô ta là con mồi khiến ta bất ngờ cùng hưng phấn nhất mấy năm qua"

Một kẻ nghề nghiệp tà ác, thế mà có cảm giác đạo đức không tệ? Chỉ riêng thuộc tính này, đã có thể làm đại bộ phận nghề nghiệp tà ác muốn phá hủy, mọi người đều là quạ đen, dựa vào cái gì ngươi muốn làm thiên nga trắng?

Huống chi, đây còn là một thục nữ xinh đẹp tuyệt luân.

Tên cấp dưới áo ba lỗ đen liền nói ngay: "Cô ta bây giờ là một tán tu, Thần Tướng, cần dẫn người bắt cô ta ngay bây giờ hay không?"

Sắc Dục Thần Tướng vuốt ve thân thể cô gái bên cạnh, giọng điệu bình tĩnh nói:

“Không vội, đối phó một Vu Cổ Sư cấp 5, phải có kiên nhẫn. Thay ta liên lạc Huyết Yến Tử, cứ nói ta muốn gặp cô ta.”

Chương 588: Phó bản cấp S (3)

Cô gái đó là khách quen của chợ đen Binh Chủ giáo, hắn ở trong tư liệu Thiên Linh Linh lưu lại tra được, cô gái này cấp bậc không thấp, là Thánh Giả cấp 5. Sắc Dục Thần Tướng cũng chưa tinh trùng xộc lên não, hắn muốn chậm rãi bố cục, nhanh chóng thu lưới, bảo đảm thuận lợi bắt được người đẹp kia. Hôm sau, Trương Nguyên Thanh lấy cớ buổi sáng không có tiết, sau khi dùng xong bữa sáng, quay về phòng.

Khóa lại cửa phòng, theo thường lệ từ trong tủ quần áo triệu hồi ra Vong Giả Số 1, lấy thái âm lực tẩm bổ nuôi dưỡng nửa giờ, lại triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ tự do hoạt động. Tiểu anh linh vui vẻ bò khắp nơi, đầu lao vào cửa phòng, đi xuyên qua cửa. Trương Nguyên Thanh cởi giày, thay giày chạy mới dì trẻ mua cho hắn, sau đó mở ra diễn đàn tổ chức, chờ đợi tin tức.

Nếu tất cả thuận lợi, hôm nay tổng bộ có thể ra thông cáo, như vậy thời gian trận chung kết, không phải hôm nay, chính là ngày mai.

Giày chạy là dì trẻ ngày hôm qua sau khi tan tầm, đi trung tâm thương mại mua cho hắn. Cô gái này gần đây không biết uống nhầm thuốc gì, đặc biệt thương cháu trai, ngay cả trứng vịt muối bữa sáng ăn, cũng chia lòng đỏ trứng cho hắn một nửa. Quả thực mặt trời mọc đằng Tây. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đến chín giờ, Trương Nguyên Thanh không ngừng f5 diễn đàn, nhìn thấy trang đầu xuất hiện một bài đăng màu đó được ghim.

Thông cáo cập nhật giải đấu “Mục đích chính phủ tổ chức thi đấu lôi đài, là chọn lựa nhân tài, để các tuyển thủ trẻ tuổi sớm quen thuộc, thể nghiệm phó bản giết chóc. Tuân thủ nguyên tắc này, hôm qua, trải qua trưởng lão hội tổng bộ bàn bạc, quyết định làm ra điều chỉnh đối với thi đấu lôi đài giai đoạn Siêu Phàm.

“Chúng ta sẽ dựa theo hình thức phó bản giết chóc, đưa tuyển thủ top 8 vào trong phó bản yêu cầu cao độ, mặc cho bọn họ tự

do đọ sức, một lần quyết định xếp hạng. Đây là phương thức hàm lượng vàng cao nhất, cũng công bằng nhất.

“Vì cam đoan công bằng công chính, phó bản sẽ do năm vị minh chủ, Thái Nhất môn chủ ở chín giờ ngày mai, cùng nhau sáng lập. Trước mắt có thể lộ ra tình báo – độ khó phó bản là cấp S.”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ngạc nhiên, trong đoạn tin tức này, khiến hắn kinh ngạc không phải phó bản độ khó cấp S, tuyển thủ top 8 có thể nói là người nổi bật trong giai đoạn Siêu Phàm của chính phủ.

Tinh anh trong tinh anh.

Đưa vào trong phó bản cấp S có thể lý giải, hắn không ngờ là, năm vị minh chủ cùng Thái Nhất môn chủ có thể sáng lập phó bản?

Đây không phải chuyện linh cảnh mới có thể làm sao.

Trương Nguyên Thanh vội rời khỏi diễn đàn, ở trong group Bạch Hổ vệ @ Phó Thanh Dương.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: @ Phó Thanh Dương, bách phu trưởng, năm vị minh chủ, Thái Nhất môn chủ sáng lập phó bản mới là có ý tứ gì? Đùa cái gì vậy, đây là chuyện bọn họ có thể làm được?”

Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hồi một tin nhắn “Nguyên Thủy Thiên Tôn: @ Phó Thanh Dương, bách phu trưởng, năm vị minh chủ, Thái Nhất môn chủ sáng lập phó bản mới là có ý tứ gì? Các minh chủ ngay cả cái này cũng có thể làm được? “i nai Nnat inon cnu knong lam QuỌC? “Phó Thanh Dương: Đương nhiên, cái gọi là sáng lập phó bản, theo tôi phỏng đoán, là lấy quyền hạn bản thân, dung hợp phó bản bang phái đã vượt qua, hình thành một phó bản mới, chưa bị vượt qua, không phải trong lý giải của cậu, từ số 0 sáng tạo một cái phó bản linh cảnh mới”

Lấy quyền hạn bang chủ dung hợp phó bản, như vậy còn tốt, làm mình bị dọa nhảy dựng, còn tưởng minh chủ hành giả cấp bậc đó, có thể từ số 0 sáng tạo phó bản linh cảnh… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

“Linh Quân: Đối với cậu mà nói, ở trong phó bản cạnh tranh quán quân cực kỳ có lợi, nhưng cậu nhớ kỹ, tuyệt đối đừng chống lại top 3 quá sớm, như vậy cậu sẽ bị trực tiếp đào thải.”

“Tiểu Não Phủ: Nguyên Thủy, Cố gắng tranh một cái top 3, không vào top 3, top 4 cùng top 8 không có gì khác nhau. Nếu là thi đấu lôi đài, tôi không coi trọng cậu, nhưng nếu ở trong phó bản, cậu là có cơ hội.”

“Quét Ngang Thiên Hạ: Cậu nếu có thể vào top 3, tôi trực tiếp đánh vợ”

Trong group Bạch Hổ vệ, mấy thành viên thường sủi tăm, ùn ùn ra mặt cổ vũ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Còn rất cảm động, nhưng mọi người ủng hộ tôi như vậy, lấy không được top 4 tôi chẳng phải là rất mất mặt? Trương Nguyên Thanh vội gửi một bao lì xì, lúc này mới bịt miệng bọn họ.

Hắn quay lại diễn đàn, lại nhìn thấy một đám hành giả chính phủ đang thảo luận mình.

Chương 589: Phó bản cấp S (4)

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Ha ha, cấp S, là cấp S, mấy kẻ này có ai từng tiến vào cấp S? Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vào hai cái”

“Vương Phi: Nói thật, tôi đột nhiên rất chờ mong biểu hiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong phó bản, thậm chí so với thi đấu lôi đài còn chờ mong hơn”

“Năm Rộng Tháng Dài: Nếu chúng ta có thể đi vào phó bản quan sát, vậy quả thật, tôi cũng chờ mong biểu hiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trước kia nghe nói hắn vượt qua hai cái cấp S, tựa như chuyện cổ tích, như thế nào cũng không nghĩ ra. “

“Đại Học Sĩ Văn Uyên Các: Chúng ta tính một lần nữa làm ra bảng xếp hạng, một lần này, sẽ thiên hướng thành tích phó bản quá khứ của các tuyển thủ, buổi tối tám giờ đúng cập nhật, hy vọng mọi người ủng hộ”

“Bông Tuyết Trắng Sữa: Hiện trường quan sát Nguyên Thủy Thiên Tôn vượt phó bản cấp S sao, móa, bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, cái này không phải thú vị hơn thi đấu lôi đài sao?

“Jenny Đa Tình: Ặc, hình như chưa nói có thể quan sát nhỉ, nhưng cũng chưa nói không thể, ngày mai xem thông báo, hy vọng không phải phó bản loại hình phong bế.”

“Những Ngày Gian Khổ: Phó bản là các minh chủ sáng lập, bọn họ có được quyền hạn cực cao, hẳn là sẽ cân nhắc đến vấn đề khán giả.”

Sao cảm giác như khỉ trong sở thú? Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật.

Hắn một đường kéo xuống, trong bình luận đều là chờ mong xem hắn vượt cấp S, đối với tuyển thủ khác vượt phó bản, đối với bản thân trận đấu đương nhiên cũng chờ mong, nhưng hiệu ứng ngôi sao của Nguyên Thủy Thiên Tôn rất mạnh. Chính là dựa vào vượt phó bản cấp S thành danh. Khách sạn Hoa Vũ. Tạ Linh Hi mặc váy ngắn áo thun, ngồi ở trước máy tính, say

sưa lướt diễn đàn. Phó bản cấp S, chậc chậc, cảm giác Nguyên Thủy ca ca có thể treo lên đánh bọn họ, không thể quá đắc ý, mấy tên này cũng là tinh anh. Cô xem một lúc, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp nhịn không được nổi lên ý cười cùng hưng phấn.

"Văn Uyên các Đại Học Sĩ, ồ, Học Sĩ của Ngũ Hành minh, bọn họ muốn một lần nữa làm ra bảng xếp hạng? Tám giờ tối… Lần này Nguyên Thủy ca ca có thể xếp vào 3 hạng đầu nhỉ, ít nhất hạng 4 không thành vấn đề nhỉ"

"Vừa lúc xem xem tuyển thủ khác chiến tích vượt qua phó bản thế nào, tuyển thủ 3 hạng đầu, hẳn là cũng từng vượt qua phó bản yêu cầu cao độ"

Khi Tạ Linh Hi chuyên chú xem bình luận, nữ trợ lý đẩy ra cửa phòng sách tiến vào, ôm loa, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, điện thoại của phu nhân"

"Mẹ tôi?"

Tạ Linh Hi tiếp nhận điện thoại di động, đằng hắng cổ họng, giọng ngọt ngào nói: "Mẹ, có chuyện gì thế?"

Đầu kia điện thoại truyền đến giọng phụ nữ: "Cục cưng ngoan, mẹ nhớ con chết mất"

Giọng nói đó mềm mại động lòng người, không giống phu nhân từng sinh con, càng giống thiếu nữ hơn.

Tạ Linh Hi cũng ngọt ngào nói: "Mẹ, con cũng nhớ mẹ"

Tạ mụ mụ cũng rất vui vẻ, bắt đầu blah blah kể ra nỗi nhớ nhung đối với con gái, mỗi ngày ăn không ngon ngủ không ngon, trái một câu cục cưng ngoan, phải một câu con gái tốt. Lảm nhảm hơn mười phút, Tạ mụ mụ ho khan một tiếng: "Linh Hi à, cha con vào phó bản rồi, cái này con biết chứ?"

"Biết ạ!"

Tạ Linh Hi nói.

"Chính là, ừm, chính là con có thể mang thư mời của ông ấy phải người đưa về hay không? Mẹ ngày mai muốn đi xem thi đấu lôi đài"

Mẫu thân nói.

Tạ Linh Hi ngẩn ra: “Ngài xem thi đấu cái gì, ngài ở nhà tìm các bà mở tiệc trà là được rồi.”

“Ai, các bà đều muốn xem thi đấu, nghe nói là giải đấu điều chỉnh, tuyển thủ top 8 của chính phủ cần vào trong phó bản cấp S thi đấu, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia tựa như từng vượt qua hai lần cấp S, bọn họ đều muốn đi xem”

“Sau khi tin tức kia của chính phủ đưa ra, bên ngoài liền có người đang bán thư mời, 100 ngàn một tấm đó, mẹ tranh cũng không tranh được. Giống loại giải đấu hàng đầu này, mẹ nếu không đi xem, sẽ bị mấy cô trong nhóm cười nhạo”

“Cục cưng ngoan ở Tùng Hải lâu như vậy, mẹ sẽ không nói chuyện nữa, bây giờ chỉ muốn đi xem thi đấu. Cục cưng ngoan thỏa mãn mẹ đi”

Thanh âm Tạ mụ mụ mềm mại yếu ớt, như là phú bà tâm tư đơn thuần.

“Được rồi, vậy con bảo người gửi tới cho mẹ”

“Ừm, vậy cứ quyết định như vậy? Mẫu thân không cho phân trần: “Mẹ còn cần uống trà, cúp máy nha, cục cưng ngoan!”

Tạ Linh Hi nghe tiếng “Tút tút”

bên tai, trả lại điện thoại di động cho nữ trợ lý, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Gửi cho mẹ tôi cái túi rỗng!”

Nữ trợ lý do dự nói: “Cái này.”

Tạ Linh Hi hừ một tiếng: “Vu bà xấu bụng này, đóng giả Bạch Liên hoa với tôi cái gì, chiêu này đối phó cha tôi thì được, sắc đẹp của bà ấy ở chỗ tôi lại không được cộng điểm, phi!”

Cũng không xem mình là theo ai học làm trà xanh.

Đuổi nữ trợ lý đi, Tạ Linh Hi mở ra phần mềm nói chuyện phiếm trên điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn: Nguyên Thủy ca ca, người ta bởi vì anh, quyết liệt với mẹ rồi”

Chương 590: Thử bạo chủng (1)

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Tình huống gì vậy? Mẹ em không có cho anh chi phiếu bảo anh rời khỏi em chứ?”

Tạ Linh Hi gửi ra một cái icon “xấu hổ cười duyên”: “Vậy nếu mẹ em thật sự cho anh một tấm chi phiếu, bảo anh rời khỏi em, anh sẽ đáp ứng sao? Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Nói lời ngốc nghếch gì thế?”

Tạ Linh Hi vừa định trả lời một cái icon vui vẻ, liền thấy Nguyên Thủy ca ca gửi tin: “Anh khẳng định đáp ứng nha, tự dưng cho tiền vì sao không nhận, anh lại không ngốc”

Tạ Linh Hi: “…”

Cô bĩu môi, lúc này mới không nhanh không chậm nói tới chuyện mẫu thân đòi thư mời. Tạ Linh Hi mỗi lần tìm Nguyên Thủy ca ca nói chuyện phiếm, liền thích kéo đông kéo tây, như vậy mới có thể tán gẫu với hắn nhiều một chút.

Ngay từ đầu, Nguyên Thủy ca ca vẫn là rất thích quan tâm cô, sau đó nhân cơ hội đề xuất muốn xem ảnh chân đẹp mặc đồ ren đen của cô, hoặc ảnh phúc lợi mặc váy ngắn lộ bờ vai nhỏ, nhưng Tạ Linh Hi luôn nhăn nhó, ra sức khước từ. Thời gian dài, Nguyên Thủy ca ca liền không thích quan tâm cô nữa. Tạ Linh Hi từng nghe mẫu thân nói, đàn ông chính là như thế, cho lợi ích mới là nữ thần, không cho lợi ích người ở trong lòng hắn chẳng là cái gì cả.

Theo lý thuyết, nên thỉnh thoảng cho Nguyên Thủy ca ca một chút phúc lợi nhỏ, luôn luôn treo hắn, nhưng Tạ Linh Hi có ý nghĩ của mình, theo cô hiểu biết, Nguyên Thủy ca ca là loại hình mặt ngoài phóng đãng, thật ra cũng không thích quan tâm cô gái, cô nương tốt dáng đẹp mặt xinh, hắn sẽ quan tâm một chút, nhưng cô gái hành vi phóng đãng, Nguyên Thủy ca ca sẽ chỉ kính ngưỡng mà nhìn từ xa. Cho nên Tạ Linh Hi chỉ là đang dùng một loại phương pháp khác treo hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Ồ, vậy chính là em bất hiếu rồi, bác gái muốn xem thi đấu, sao có thể không cho chứ, thư mời kia bán 100 ngàn là thật sao? Dì có thể tìm anh mà, có tiền hay không không sao cả, chủ yếu là xem ở trên phần của em”

Nguyên Thủy ca ca thật sự là thối không biết xấu hổ… Tạ Linh Hi: “Nguyên Thủy ca ca tốt nhất”

Tỉnh Tán Trang, biệt thự Giải Hồ (hồ con cua). Trong phòng trà đốt đàn hương, có ghế mây, có bàn trà, có bình phong, có khay trà, một người phụ nữ trung niên khuôn mặt bình thường, cầm lấy cái nhíp nhỏ, nhẹ nhàng gắp bánh trà võ, động tác tao nhã thong thả pha trà. Cạnh bàn trà, ghế mây, một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy liền áo màu quả mơ lười biếng ngồi đó. Cô buông điện thoại di động xuống, cau cái mũi cao, hầm hừ nói: "Nghiệt nữ này, đáp ứng sảng khoái như vậy, khẳng định là muốn lừa mình"

Dáng người cô đầy đặn hấp dẫn, bụng phẳng như thiếu nữ, bộ ngực lại có sự đầy đặn cô gái trẻ tuổi theo không kịp, mông có thịt, ở ghế mây đè ép ra độ cong mềm mại mà no đủ.

Tuổi cô thoạt nhìn ngoài ba mươi, có một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, đường kẻ mắt màu đen phác thảo ra đôi mắt lấp lánh có thân. Đáng quý là, trong khí chất thành thục, xen lẫn nét ngây thơ của thiếu nữ. Cô gái nhìn về phía người phụ nữ trung niên đối diện khay trà, nói: "Dì Vương, dì đi Tùng Hải một chuyến, thu hồi thư mời cho tôi"

Người phụ nữ trung niên bất đắc dĩ nói: "Phu nhân, cần gì tức với tiểu thư?"

Cô gái dịu dàng cười nói: "Nha đầu chết tiệt kia cũng không có việc gì, chỉ thích nói với tôi Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trái một câu Nguyên Thủy ca ca, phải một câu Nguyên Thủy ca ca, nó khẳng định là xuân tâm nảy mầm rồi, tôi phải đi xem chút"

Dì Vương lắc đầu: "Thật là như vậy sao?"

Cô gái thay đổi tư thái, chống nạnh mắng: "Bà đây muốn để nó biết, ai là mẹ ai là con. Không cho tôi thư mời, tôi cứ lấy, nó còn muốn làm phản hay sao?"

Văn phòng cảnh sát khu Khang Dương. Văn phòng thập trưởng, Trương Nguyên Thanh ngậm ống hút, hút một ngụm Coca thêm đá.

"Chị cùng Phó Thanh Dương từng tìm hiểu, hắn cũng không biết phó bản trận chung kết sẽ là cái gì, đã là phó bản lâm thời sáng lập, vậy phương án vượt bản khẳng định cũng không có. Quan Nhã ngồi ở cạnh sô pha khép lại đôi chân dài đi tất ren màu đen, nói. Trên sô pha một người bên khác, Lý Đông Trạch

trong tay kẹp điếu xì gà, trầm ngâm nói: “Không cần cân nhắc những thứ đường ngang ngõ tắt này, các minh chủ đã tự mình ra tay, như vậy ở trước khi phó bản mở ra, không có bất cứ tuyển thủ nào biết trước được tin tức phó bản.

Thập trưởng mắt thật lão luyện thành thục nói:

“Chẳng qua, chúng ta có thể căn cứ nguyên tố ngoài sân, đại khái phỏng đoán ra phó bản sẽ là loại hình thế nào. Đầu tiên là loại không tử vong, điểm ấy không cần giải thích nhỉ?

Quan Nhã cùng Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Độ khó cấp S, loại hình không tử vong, đại khái chỉ có dưới loại tình huống này mới sẽ xuất hiện, đổi thành phó bản linh cảnh tự sinh ra, trong phó bản cấp A loại không tử vong cũng rất ít.

Cấp S hầu như đều là loại hình tử vong.

Chương 591: Thử bạo chủng (2)

Thập trưởng mắt thật tiếp tục nói: “Tiếp theo, trung tâm của phó bản là chiến đấu, là so đấu, là quyết ra top 3. Như vậy, kịch tính bản thân phó bản sẽ không quá phức tạp, điều tôi chỉ là không phức tạp, mà không phải không khó.

Kịch tình nếu quá phức tạp, liền biến thành ai sở trường giải câu đố, người đó liền có thể thắng, ở trong phán đoán của Lý Đông Trạch, tỷ lệ giải đố sẽ không cao như vậy, bất cứ phó bản nào, bất cứ so đấu nào, vũ lực vĩnh viễn xếp vị trí hàng đầu, tiếp theo là trí lực.

Tuy trí lực ở rất nhiều thời điểm có thể lấy yếu thắng mạnh, lấy nhiều đánh ít, có thể thu hoạch kỳ hiệu, nhưng vĩnh viễn đừng quên, ở trước mặt vũ lực tuyệt đối, tất cả đều là hổ giấy. Quan Nhã khẽ gật đầu, tiếp nhận đề tài: “Cho nên đến cuối cùng, vẫn là phải xem vũ lực. Nếu như vậy, Nguyên Thủy cậu cố gắng một chút, vào 3 hạng đầu là có khả năng, nhưng đoạt giải quán quân hy vọng xa vời. Cô nhìn Trương Nguyên Thanh, cười mỉm nói: “Đừng có không phục, Triệu Thành Hoàng vs Tinh Vệ một trận đó, cậu cũng thấy rồi. Tinh Vệ thiên phú dị bẩm, có thể bùng nổ ra lực lượng sánh vai Thánh

Giả giai đoạn sơ kỳ, nếu lúc ấy đối mặt cô ấy là Thổ Địa Công, ông lão nhắm chừng cũng phải bị thương nặng.

“Mà Tôn Miểu Miểu mà nói, đại khái là tránh đi mũi nhọn, kéo dài thời gian, chờ Tinh Vệ bùng nổ trôi qua. Nhưng Triệu Thành Hoàng, hắn không cần âm Thi, không cần linh phó cùng đạo cụ, bằng thực lực của mình cứng đối cứng, còn chiến thắng Tinh Vệ.

Lý Đông Trạch cảm khái nói: “Ngày đó tôi cũng có mặt, Triệu Thành Hoàng dùng một chiêu kia, nghe cũng chưa từng nghe, quá mạnh rồi. Nguyên Thủy, cậu phải thừa nhận, nếu ngày đó đổi thành cậu, cậu không chống đỡ được.

Mình có thể mượn dùng Pháp Bào âm dương cùng giày khiêu vũ màu đỏ dây dưa, nhưng hai đạo cụ đều có thời gian sử dụng, thứ trước là mười phút, thứ sau là năm phút đồng hồ, trong khoảng thời gian này, không thể tiêu hao chết Triệu Thành Hoàng, mình chắc chắn thua không thể nghi ngờ, cái này còn chưa mang đạo cụ, linh phí của Triệu Thành Hoàng tính vào.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng thở dài, mặt ngoài mỉm cười: “Thập trưởng, anh không cảm thấy chiêu đó của Triệu Thành Hoàng rất không tao nhã sao?”

Lý Đông Trạch ngẩn ra, tiếp đó liên tục gật đầu: “Đúng, cực không tao nhã!”

Hắn cực kỳ hài lòng đối với cái nhìn của Trương Nguyên Thanh. Lúc này, Vương Thái tóc rối, ánh mắt dại ra, vành mắt đen đẩy ra cửa phòng làm việc, uể oải nói: “Nguyên Thủy, bảng xếp hạng Học Sĩ chúng tôi mới làm đã có rồi, cậu có thể đăng nhập diễn đàn xem xét.”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: “Hay quá, cảm ơn.”

Vương Thái gật gật đầu: “Không có việc gì đừng quấy rầy tôi”

Trương Nguyên Thanh, Quan Nhã cùng Lý Đông Trạch đồng thời cúi đầu, xem điện thoại di động.

Bảng xếp hạng top 8 mới mẻ ra lò 1: Triệu Thành Hoàng.

Chiến tích quá khứ: từng vượt qua hai cái cấp A, bốn cái cấp B (ghi chú: chúng ta chỉ ghi lại phó bản cấp B trở lên)

2: Thổ Địa Công Chiến tích quá khứ: từng vượt qua một cái cấp A, sáu cái cấp B.

3: Tôn Miểu Miểu.

Chiến tích quá khứ: từng vượt qua một cái cấp A, ba cái cấp B.

4: Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chiến tích quá khứ: Từng vượt qua hai cái cấp S, một cái cấp A.

Ghi chú: Phó bản cấp A này là trấn âm dương, nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mở ra nhiệm vụ ẩn chưa từng có ai chạm đến.

5: Thiên Hạ Quy Hỏa.

Chiến tích quá khứ: Từng vượt qua ba cái cấp A, sáu cái cấp B 6: âm Si Chiến tích quá khứ: Từng vượt qua chín cái cấp B 7: Thanh Tùng Tử Chiến tích quá khứ: Từng vượt qua một cái cấp A, ba cái cấp B Viên Đình Chiến tích quá khứ: từng thông qua bốn cái cấp B.

“Địa vị Triệu Thành Hoàng vẫn khó mà rung chuyển, từ đầu tới đuôi, chúng ta vẫn chưa thấy hắn sử dụng đạo cụ mạnh, linh phó mạnh. Trước khi bảng xếp hạng công bố, đoàn đội chúng ta bởi vì xếp hạng Tôn Miểu Miểu và Nguyên Thủy Thiên Tôn mà sinh ra chia rẽ, cuối cùng quyết định giữ lại ba hạng đầu, nhưng không thể phủ nhận, tỷ lệ Nguyên Thủy Thiên Tôn thay thế Tôn Miểu Miểu cực lớn.

“Làm trí giả trong Hỏa Sư, Thiên Hạ Quy Hỏa xếp thứ năm, danh xứng với thực. Viên Đình thực lực không tệ, nhưng hắn ở phương diện vượt phó bản, từ trước tới giờ không có trình độ lóa mắt, bởi vậy chúng ta xếp hắn ở cuối bảng”

Quan Nhã xem hết bài đăng, cười nói: “Không tệ, Nguyên Thủy cậu lên hạng bốn rồi, cũng có hy vọng thay thế Tôn Miểu Miểu, trở thành người thứ ba”

“Với em mà nói, trừ hạng nhất, thứ hạng khác đều như nhau.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, hạng ba còn không bằng hạng bốn, thưởng mình “Kẹp Tóc Đáng Yêu”

làm gì?

Mặc đồ nữ giả ngây thơ à?

Sức thuyết phục của bảng xếp hạng này không tệ, trong bình luận bên dưới, trừ có tranh cãi đối với xếp hạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thứ hạng của người khác không có dị nghị.

Chương 592: Thử bạo chủng (3)

"Xin Gọi Ta Nữ Vương: Đám mọt sách này, chỉ biết nhìn số liệu, các người vĩnh viễn không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn trong phó bản lợi hại bao nhiêu? Nữ Vương dẫn đầu tỏ bất bình thay cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Chậc chậc, Nguyên Thủy, Nữ Vương gần đây thành em gái fan của cậu rồi, có phải cảm giác đặc biệt có thành tựu hay không?"

Quan Nhã bĩu đôi môi đỏ, cười nói: "Có hứng thú làm chút gì đó với fan không? Ví dụ như vận động chòm sao Thiên Yết thích nhất"

Đến rồi đến rồi, cô ấy lại đang thăm dò mình, Trương Nguyên Thanh lần này tràn đầy tự tin, lời lẽ chính nghĩa nói: "Chị Quan Nhã, đừng vũ nhục hữu nghị thuần khiết của em với Nữ Vương"

Hắn trước giũ sạch quan hệ với cô gái khác, tiếp theo dùng cách nói chuyện phụ họa sở thích của Quan Nhã, nịnh: "Chị Quan Nhã trên công việc có nhiều chiếu cố đối với em, em là người biết ơn báo đáp"

Quan Nhã hơi ngẩn ra, nụ cười trên mặt càng đẹp hơn nữa. Đạo sư cuộc đời vạn tuế! Về sau hàng ngày thắp hương cho anh. Trương Nguyên Thanh âm thầm phấn chấn.

"Khụ khụ!"

Lý Đông Trạch trầm giọng nói: "Tôi có thể phê chuẩn hai giờ nghỉ cho các cô cậu, bây giờ, mời các cô cậu cút khỏi phòng làm việc của tôi."

Ban đêm.

Trương Nguyên Thanh đuổi dì trẻ muốn vào phòng cháu trai chơi game, thay áo ngủ, dự định ngủ sớm, lấy trạng thái tốt hơn nghênh đón phó bản ngày mai.

Vừa ấp ủ cơn buồn ngủ, vừa tính toán cẩn thận kế hoạch tác chiến ngày mai.

"Đối mặt những kẻ trong top 3, đạo cụ giai đoạn Siêu Phàm trong nhà kho bang phái Bạch Hổ vệ không còn tác dụng gì nữa, mà tuyển thủ ngoài top 3, đạo cụ của mình đã đủ giải quyết, cho nên ngày mai không cần hướng Phó Thanh Dương xin đạo cụ"

"Thật ra các Học Sĩ kia xếp mình ở thứ tư cũng không tệ, chỉ cần tên ba hạng đầu không thay đổi, ở trong mắt tuyển thủ khác, ba người này vẫn như cũ là uy hiếp lớn nhất, cái này cho mình khả năng hợp tung liên hoành"

"Sau khi vào phó bản, mình phải tìm người viết hộ. Viên Đình mặc dù là người Thái Nhất Môn, nhưng so với người khác, hắn là người mình quen thuộc nhất, có thể tính là minh hữu lôi kéo.

Người khác tới lúc đó nói sau"

Hắn yên lặng tự hỏi, nhưng không biết tại sao, trong lòng luôn có một cơn bực bội.

Trương Nguyên Thanh đánh giá nội tâm, đã hiểu nguyên nhân mình bực bội. Năng lực khống chế đáng sợ đối với lực Thái âm của Triệu Thành Hoàng.

Mặc dù hắn trước nay không chủ động đề cập chuyện này, nhưng không thể phụ nhân, cùng là Thần Dạ Du, sau khi thấy thao tác của Triệu Thành Hoàng, trong lòng của hắn liền có cảm giác như đưa đám. Cùng là cấp 3, kỹ thuật Linh Lục của Triệu Thành Hoàng thuần thục, dựa vào bản thân luyện chế ra âm Thi cấp 4, lại khống chế vô cùng mạnh đối với lực Thái âm. Loại cảm giác các phương diện bị người ta áp chế này, cũng không tốt đẹp gì.

"Nếu như mình có thể khống chế phần kỹ xảo này thì tốt rồi"

Trương Nguyên Thanh tự nhủ.

Như vậy thì có thể rút ngắn chênh lệch, chính thức có được vốn liếng đấu với Triệu Thành Hoàng.

Nhưng mình không làm được, mình không có phần sức khống chế kỳ diệu đến đỉnh điểm vậy.

Trương Nguyên Thanh yên lặng kéo chăn lên, trùm đến đầu. Ngủ một chút.

Gian phòng lâm vào yên tĩnh, điều hòa không khí vù vù thổi gió mát. Mười mấy giây sau, Trương Nguyên Thanh đột nhiên tung chăn, xoay người ngồi dậy.

"Có lẽ, mình có thể làm được"

Hắn đã nghĩ tới một mạch suy nghĩ, Triệu Thành Hoàng có thể bùng nổ, bắt nguồn từ khống chế cực mạnh đối với thân thể, đối với lực Thái âm, phần sức khống chế này khiến Triệu Thành Hoàng ở vào sự cân bằng vi diệu.

Loại lực khống chế đối với thân thể mạnh đến cực hạn này, hắn cũng có thể làm được.

Đúng vậy, dẫn phát bệnh cũ!

Dưới trạng thái đó, đầu óc của hắn vận chuyển quá tải, trừ có được trí lực hơn người, tiếp đó sức khống chế đối với thân thể cũng sẽ tăng lên. Sau khi dẫn phát bệnh cũ, thử để lực Thái âm lâm vào cuồng bạo, lại lấy sức tự khống chế mạnh mẽ đi khống chế nó, tìm kiếm cân bằng, vậy có phải cũng có thể làm được bùng nổ như Triệu Thành Hoàng hay không? Sau khi suy nghĩ này xuất hiện, Trương Nguyên Thanh cũng không ngủ được nữa, lập tức bỏ ga giường ra, mở ra ngăn kéo tủ đầu giường, đổ ra non nửa bình thuốc còn lại, nắm trong lòng bàn tay.

Bệnh cũ tái phát, lại thêm lực Thái âm mất khống chế, rất có thể trực tiếp tiên mình lên đường, lúc thử nhất định không thể high quá, một khi không chịu nổi, lập tức dừng lại, dùng thuốc. Hắn đứng bên giường, hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt, bắt đầu nhớ lại dung mạo của cha.

Mấy phút sau, đại não Trương Nguyên Thanh vang lên ong ong, hình ảnh vỡ nát chen chúc ùa vào, bên tai đều là tạp âm không có ý nghĩa.

Đại não giống như CPU vận chuyển tốc độ cao, ký ức quá khứ, tin tức bên ngoài, lấp đầy mỗi một tấc không gian của não hải.

Chương 593: Trận đấu bắt đầu — bỏ phiếu (1)

Hắn chưa đi quản những tin tức không có ý nghĩa đó, lắng đọng cảm xúc, cảm ứng được lực Thái âm trong cơ thể, cầu thông chúng từng chút một.

Lực Thái âm trong cơ thể dần dần nóng nảy, bắt đầu lao vun vút đi trong cơ thể, nhưng bị ý chí của hắn cưỡng ép kiềm chế.

Thình thịch, thình thịch!

Trái tim của hắn như nổi trống, húc vào lồng ngực từng lần một, ngực xuất hiện phập phồng rõ ràng. Đột nhiên, làn da dưới áo ngủ nổi lên màu xanh đen, cũng nhanh chóng lan tràn, trong chớp mắt, màu da Trương Nguyên Thanh biến thành xanh đen, đồng thời, hắn cảm nhận được một sự tê dại từ đầu ngón tay nổi lên, cúi đầu nhìn lại, mười ngón tay mọc ra móng tay đen bóng sắc bén, quấn quanh những làn khí đen như có như không.

“Đau… đau quá, thân thể như bị xé rách.”

Hắn lảo đảo đi về phía gương toàn thân bên cửa sổ, soi gương, thấy trong gương là một quái vật con ngươi màu đỏ tươi, gương mặt dữ tợn, làn da xanh đen.

“Mình thành công rồi? !”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui sướng, quái vật trong gương theo đó lộ ra nụ cười dữ tợn. Lúc này, hắn cảm giác đại não co rút đau đớn một phen, lực Thái âm trong cơ thể có dấu hiệu mất khống chế, lập tức nuốt vào viên thuốc nhỏ màu lam trong tay. Đại não co rút đau đớn dịu đi, lực Thái âm ở dưới sức tự khống chế mạnh mẽ hướng tới ổn định. Hắn cứ như vậy nhìn mình trong gương, qua ba bốn phút đồng hồ, đại não co rút đau đớn lần nữa tiến đến, hắn lại nuốt vào mấy viên thuốc nhỏ màu lam, sau đó giải trừ trạng thái “bạo chủng”

Trương Nguyên Thanh âm một tiếng ngã trên mặt đất, há mồm thở dốc.

Từng đợt mệt mỏi đánh tới, hắn thừa dịp hoàn toàn tỉnh táo, nhanh chóng phân tích:

“Không có viên thuốc nhỏ màu lam, thời gian bùng nổ đại khái là ba mươi giây, ăn sáu bảy viên thuốc, có thể duy trì ba phút, nếu không tính kháng thuốc, viên thuốc nhỏ trong nhà, đủ chống đỡ mình mười phút bùng nổ”

“Mình mình cũng có thể bùng nổ lực lượng vượt qua giai đoạn Siêu Phàm”

Trương Nguyên Thanh nói, lộ ra nụ cười, sau đó rơi vào trạng thái ngủ say.

Trương Nguyên Thanh mơ màng mở mắt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu xạ vào, cùng nhau tràn vào còn có tạp âm ồn ào.

Ngoài cửa sổ ồn ào, phòng khách lại dị thường yên tĩnh!

Sao mình ngủ ở trên mặt đất? Trương Nguyên Thanh nhìn trần nhà mê mang vài giây.

Tiếp theo, hắn và bật dậy, thầm nghĩ mấy giờ rồi? Hôm nay còn có trận đấu, bà ngoại sao không gọi mình dậy, chẳng lẽ bà không biết cháu ngoại yêu quý của mình đang hôn mê ở trên sàn sao? Trương Nguyên Thanh bổ nhào đến bên giường, cầm lấy điện thoại di động đầu giường nhìn qua, cả người nhất thời chấn động. Thời gian là 8: 57 sáng, thứ bảy.

“Đáng chết, chỉ còn hai phút phải vào phó bản, hôm nay thứ bảy, khó trách bà ngoại chưa tới gọi mình, bà biết cuối tuần mình sẽ thức đêm chơi game.”

Trương Nguyên Thanh ném điện thoại di động, lấy tốc độ chạy trăm mét rời khỏi phòng, xuyên qua phòng khách, lao về phía buồng vệ sinh, không nói hai lời, rút cột chống trời ra, xả lũ ồ ạt. A - Hắn ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt giống như đau đớn giống như thoải mái.

âm Thi có thể không mang theo, nhưng WC nhất định phải vào, hắn không muốn ở trên thi đấu lôi đài bởi vì không nhịn được tiểu làm xấu mặt.

Nhanh lên nhanh lên… Trương Nguyên Thanh dồn khí đan điền, bụng phát lực, nhanh chóng làm trống bàng quang, sau đó quay đầu lao ra ngoài buồng vệ sinh, quay về phòng, nắm lên bình thuốc nhỏ tủ đầu giường, đổ viên thuốc bên trong vào túi ngực áo ngủ.

Tiếp theo hất tung dép lê bằng bông, hai chân chuẩn xác chui vào trong giày chạy dì trẻ mới mua, không đi tất, lao về phía tủ quần áo, mở ra cửa tủ, nâng thủ đè lên bả vai âm Thi.

Thời gian vừa vặn, một giây sau, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Đinh, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Trận Chiến Cuối Cùng", đánh số: 7119"

"Cấp bậc độ khó: S"

"Loại hình: nhiều người (loại không tử vong"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: đào thải toàn bộ đối thủ"

"Ghi chú: không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào"

"Giới thiệu linh cảnh số 7119: Linh cảnh này chia ra ba cửa ải lớn, mỗi một cửa ải sẽ đào thải SỐ lượng tuyển thủ nhất định, thẳng đến lúc quyết ra quán quân"

30 giây thời gian chuẩn bị… Trương Nguyên Thanh liếc một lần quần áo treo trên ghế công thái học, do dự một phen, cho rằng 30 giây thời gian không đủ để để mình đổi một bộ quần áo, liền nhịn xuống.

Mặc áo ngủ thì mặc áo ngủ đi, thiên tài luôn phải một mình một kiểu… Trong lòng hắn lẩm bẩm một tiếng, sau đó, trước mắt chợt hoa lên, xuất hiện vặn vẹo như sóng nước.

Hình ảnh từ mơ hồ đến đục ngầu, Trương Nguyên Thanh nhìn quanh, nơi này là một phòng họp loại nhỏ, khoảng hai mươi mét vuông, giữa phòng họp bày một cái bàn dài màu nâu.

Bên cạnh bàn có tám cái ghế dựa cao.

Chương 594: Trận đấu bắt đầu — bỏ phiếu (2)

Lúc này, bên cạnh bàn đang có mười một người, tám tuyển thủ, cùng với ba âm Thi.

Tôn Miểu Miểu nhìn chung quanh, nói:

“Ồ, sao là phòng họp? Cửa ải thứ nhất là ở trong phòng họp sao, như vậy xem ra, không phải võ đấu, là văn đấu?

Người khác đánh giá lẫn nhau, mặt ngoài bình tĩnh, âm thầm đề phòng.

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, chuyện gì cũng chưa xảy ra, cũng chưa có tiếng linh cảnh nhắc nhở, phòng họp tràn đầy yên tĩnh.

Không khí thật cứng ngắc… Tôn Miểu Miểu một lần nữa nhìn chung quanh, tò mò nói: “Bài đăng ở diễn đàn chính phủ thảo luận, trận đấu của chúng ta sẽ lấy phương thức hình ảnh chiếu đến khán đài, nơi này cũng không có máy quay nha, không biết phó bản chọn dùng là thủ đoạn gì? A? Hình ảnh gì? Sao mình không biết… Chưa kịp xem diễn đàn Trương Nguyên Thanh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giữ im lặng.

Thanh Tùng Tử nhìn Tôn Miểu Miểu ngọt ngào đáng yêu, mỉm cười nói: “Trong nghề nghiệp hợp pháp, có thể chế tạo hình ảnh là Thủy Quỷ. Trong nghề nghiệp tà ác, là Huyễn Thuật Sư”

“Ồ Ồ!”

Tôn Miểu Miểu gật đầu. Cô thật ra là biết, chỉ là thấy có chút tẻ ngắt, cho nên mở cái đề tài. Giờ này khắc này, một đám hành giả chính phủ, đang ở sân bãi hôm đó khai mạc - giác đấu trường.

Lôi đài phía dưới bày một tấm gương tròn to bằng chậu rửa mặt, mép gương bọc thủy tinh trong suốt, tấm gương tròn hướng giữa không trung phóng ra chùm tia sáng màu lam nhạt, chùm tia sáng ở không trung tản ra ngưng tụ thành cảnh tượng trong phòng họp.

“Trận đầu là phòng họp sao? Tôi ghét nhất vẫn đấu, ném tuyển thủ top 8 đến trên lôi đài, trực tiếp đại hỗn chiến đặc sắc bao

nhiêu chứ? "Ngươi tên Hỏa Sư thô bỉ này, loại chiến đấu đó đã không có ý nghĩa, lại vô vị. Ta trái lại rất chờ mong kịch tình của phòng họp"

"Mau bắt đầu đi, đã sốt ruột không chịu nổi muốn xem các tuyển thủ top 8 đấu trí so dũng khí"

"Mọi người xem, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao mặc áo ngủ chứ? Hắn sẽ không là ngủ quên chứ?"

Trên khán đài nhao nhao ồn ào, tiếng nghị luận lúc trầm lúc bổng.

Chỗ ngồi nơi nào đó, người phụ nữ mặc váy dài sa mỏng, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trong hình ảnh, tao nhã mỉm cười: "Cục cưng ngoan, hắn chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn à, tiểu tử rất tuấn tú, mẹ nếu trẻ lại hai mươi tuổi, cũng sẽ một câu một tiếng ca ca"

Tạ Linh Hi mỉm cười ngọt ngào: "Mẹ, mẹ cũng không thể gọi hắn ca ca, ngài cũng 37 rồi, phụ thân đường chân tóc lên cao, có bụng phệ mới là chốn gửi gắm tốt nhất của ngài, ngài nói đúng không, mẹ thân yêu của con"

Tạ Linh Hi nói lời này, tuyệt đối không phải vì mẹ phái dì Vương cướp đi thư mời của mình, mà là thực cảm thấy mẹ cùng cha là thần tiên quyến lữ. Người phụ nữ nhìn không giống mẹ, càng giống chị gái hơn che miệng cười khẽ: "Cha con lúc trẻ tuổi, là mỹ nam tử có thể so với siêu sao quốc tế, mẹ là từng có được thời gian tốt nhất của cha con. A đúng rồi, nghe nói con vì kiếm thư mời, tốn không ít quan hệ, tiêu không ít tiền"

"Thật là, cục cưng con nếu muốn xem trận đấu, con nói với mẹ chứ, mẹ còn có thể tranh đồ của con gái hay sao?"

Hai mẹ con cười tươi, đều là một bộ dáng suy nghĩ cho đối phương. Lúc này, Thiên Hạ Quy Hỏa kéo ra một cái ghế, ngồi chễm chệ xuống, cười nói: "Tám cái ghế, vừa lúc đối ứng tám người chúng ta, đều ngồi đi, ngồi xuống có thể kích hoạt nhiệm vụ, đúng không, Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Hắn nhìn về phía Trương Nguyên Thanh. Sáu tuyển thủ còn lại mặt không biểu cảm nhìn qua.

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, tùy tiện kéo ra một cái ghế cao ngồi xuống.

Người khác thấy thế, lúc này mới yên tâm vào ngồi. Trương Nguyên Thanh sau khi ngồi xuống, nhìn lướt qua bảy tuyển thủ, Triệu Thành Hoàng mặc áo đen quần đen, đã bá đạo đoạt đi chủ vị của bàn hội nghị.

Vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, tựa như vị trí này nên là của hắn.

Bên trái Triệu Thành Hoàng là Tôn Miểu Miểu, cô nương này đẹp thì đẹp đi, thật sự làm người ta tán thưởng là đôi mắt to tròn đen nhánh. Linh động mà hồn nhiên, gặp là quên đi tất cả. Sau đó là Thiên Hạ Quy Hỏa, ngũ quan bình thường, không đến ba mươi tuổi, mặc ba lỗ màu đen, quần dài màu đen rộng thùng thình, kiên cường mà không lỗ mãng, thể trạng khỏe mạnh, nhưng không cơ bắp quá, tỉ lệ dáng người vô cùng tốt. âm Si là một thanh niên văn nhược làn da trắng bóc, thanh tú, cổ tay đeo những cái vòng tay đủ loại kiểu dáng, tóc cắt vuốt chỉnh tề, vành tai đeo bông tai màu bạc, rất có khí chất làm nhạc đại chúng. Thanh Tùng Tử ngũ quan đoan chính, khí chất ôn hòa, thật ra có vài phần phong cách của Ma Nhãn Thiên Vương— Tươi tắn rạng rỡ. Nhưng Trương Nguyên Thanh chú ý tới, người này vài thứ mịt mờ nhìn về phía Tôn Miểu Miểu. Sau khi vào ngồi, mọi người không nói gì, cảm xúc có chút căng cứng, đây là lần đầu tiên bọn họ tiến vào phó bản cấp S.

Chương 595: Trận đấu bắt đầu — bỏ phiếu (3)

Viên Đình ngũ quan bình thường, nhưng có một khí chất tôn quý đánh giá cao thấp Trương Nguyên Thanh, nói: “Nguyên Thủy, cậu sao lại mặc áo ngủ? Cậu có phải ngủ quên hay không?”

Anh vì sao phải nhìn chằm chằm áo ngủ của tôi? Góc độ của tên hóng hớt quả nhiên không giống với người khác… Trương Nguyên Thanh khẽ cười một tiếng: “Vì sao không mặc áo ngủ chứ, đối với tôi mà nói phó bản cấp S là bình thường như ăn cơm uống nước, đánh xong trận đấu tôi chuẩn bị trở về ngủ bù”

Viên Đình ngẩn ra, tán dương: “Cậu thực tự tin.”

Hắn thật tự tin… Trong lòng các tuyển thủ rùng mình, âm thầm cảnh giác.

Lúc này, bên tai mọi người quả nhiên truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở: “Đinh, tuyển thủ đã vào chỗ, mời cẩn thận nghe nội dung dưới đây: giáo sư Lý đại học thủ đô hôm qua bị sát hại, người hiềm nghi là bạn bè tới thủ đô gặp. Sau khi vụ việc xảy ra, nhân viên trị an nhận được báo án nhanh chóng chạy tới, tội bắt người hiềm nghi phạm”

“Văn phòng cảnh sát ủy thác tiểu đội thám tử, toàn quyền xử lý vụ án này, hôm nay, tiểu đội thám tử dự định xử quyết người hiềm nghi phạm tội, trả người chết một lẽ công bằng”

“Mời tám vị tuyển thủ lấy phương thức bỏ phiếu, ở trong các bạn chọn ra một người hiềm nghi phạm tội, cùng xử quyết hắn. Trong mười phút chưa bỏ ra người hiềm nghi phạm tội, mọi người trừ 10 điểm”

“Sau khi bỏ ra người hiềm nghi phạm tội, chính thức tiến vào cảnh tượng linh cảnh, người hiềm nghi phạm tội có thể ở trong tràng cảnh tự chứng minh trong sạch, rửa sạch hiềm nghi, thành công đạt được 30 điểm, thất bại trực tiếp đào thải.

“Xử quyết người hiềm nghi phạm tội, tập thể tiểu đội thám tử cộng 10 điểm, ngược lại, khấu trừ 10 điểm”

“Ghi chú: Điểm lúc bắt đầu của mỗi vị tuyển thủ—20 điểm, hết điểm, bị đào thải”

“Ghi chú: Trước Trận Chiến Cuối Cùng, ai điểm cao nhất đạt được một món đạo cụ mạnh (không thể mang ra khỏi linh cảnh)”

Nghe tiếng linh cảnh nhắc nhở bên tai, tám vị tuyển thủ bên cạnh bàn hội nghị khẽ biến sắc. Thanh âm tương tự, cũng vang lên bên tai khán giả ngoài sân.

“Ồ, phó bản nhắc nhở đến rồi, Thiên Hạ Quy Hỏa đầu óc xoay chuyển rất nhanh đấy, nháy mắt phán đoán ra cần tám vị tuyển thủ vào ngồi mới có thể kích hoạt nhiệm vụ… Móa, ta nghe được cái gì?”

“Cùng bỏ phiếu chọn ra một tuyển thủ làm người hiềm nghi phạm tội? Đây là tiết tấu muốn một chấp bảy sao, có chút kích thích nha.”

“Mặc dù sau khi tiến vào cảnh tượng có cơ hội tự chứng minh trong sạch, nhưng ai nếu như bị bỏ phiếu tập thể thành người hiềm nghi, cơ bản tương đương địa ngục bắt đầu. Triệu Thành Hoàng xong đời rồi, ta nếu là người khác ta trực tiếp bỏ phiếu hắn ra ngoài”

“Ha ha, sắc mặt Triệu Thành Hoàng thật khó coi. Thú vị, quá thú vị”

Không chỉ tuyển thủ trên sân, khán giả trên ghế cũng trợn mắt cứng lưỡi, sau đó bùng nổ ra ồn ào như thủy triều.

So sánh với trực tiếp khai chiến, loại phương thức đấu trí so dũng khí này càng thú vị hơn, các tuyển thủ sẽ ở trên vũ lực cùng trí lực tiến hành so đấu.

Trình độ đặc sắc không thể so sánh.

Sự nhiệt tình của khán giả lập tức tăng vọt.

“Bỏ phiếu chấm dứt!”.

Trong tầm nhìn của các tuyển thủ bắn ra khung đối thoại, bày ra tám ID, phân biệt đối ứng tám tuyển thủ trước bàn hội nghị. Trong phòng họp lâm vào trầm mặc ngắn ngủi. Tám vị tuyển thủ nhìn khung đối thoại bắn ra trước người, ai cũng chưa nói gì, ai cũng mang ý xấu. Quy tắc này là ai đặt ra, có chút âm độc nha… Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú vào sắc mặt các tuyển thủ, đầu óc nhanh chóng chuyển động: “Ai bị chọn làm người hiềm nghi phạm tội, liền tương đương bị K. O, đây là một quy tắc nhằm vào người mạnh nhất, hoặc là người vũ lực mạnh nhất, hoặc là vượt phó bản mạnh nhất. Bọn họ khẳng định sẽ bắt lấy cơ hội mang người mạnh nhất bỏ phiếu thành người hiềm nghi”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người hiểm nghi phạm tội sẽ lựa chọn giữa mình cùng Triệu Thành Hoàng”

Liên quan một điểm này, hắn vẫn rất có tư cách.

“Viên Đình cùng Tôn Miểu Miểu là người Thái Nhất Môn, bọn họ sẽ không bỏ phiếu Triệu Thành Hoàng. Trong bốn

người còn lại, Thổ Địa Công đối với mình tương đối hiền lành, khẳng định bỏ theo mình, Thanh Tùng Tử, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng âm Si thái độ không rõ, mình phải nghĩ cách tranh thủ được bọn họ. Trương Nguyên Thanh cùng Triệu Thành Hoàng hầu như đồng thời nói: "Mọi người theo tôi, bỏ phiếu cho Triệu Thành Hoàng Nguyên Thủy Thiên Tôn)"

Ánh mắt hai người cách không trung giao hội, mơ hồ có tia lửa điện lóe lên. Sáu tuyển thủ chưa nói gì, giữ im lặng. Bọn họ vẻ mặt bình tĩnh, không thấy kinh hoảng, chăm chú, hiển nhiên cũng nghĩ thông quần thể mục tiêu quy tắc này nhằm vào. Thiên Hạ Quy Hỏa khẽ cười nói: "Hai người nói cái gì đi, kéo phiếu cho đối phương"

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Triệu Thành Hoàng vũ lực như thế nào, mọi người đều rõ, dùng phương thức này đào thải hắn, đối với mọi người đều có lợi. Mọi người không có ai có tự tin chiến thắng hắn nhỉ? Tôi cũng vậy, tôi là người mới, các vị đang ngồi đều là đại ca, luận võ lực, tôi cũng không phải người nổi bật"

Nói xong, hắn giơ tay, click tên Triệu Thành Hoàng.

Chương 596: Khâu thứ nhất (1)

Thổ Địa Công mặc áo da quần da, cười ha ha nói: "Tôi bỏ phiếu Triệu Thành Hoàng"

Nâng tay nhấn vào không trung một cái, bỏ phiếu cho Triệu Thành Hoàng. Triệu Thành Hoàng không chút hoang mang, trước bỏ phiếu cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiếp theo nâng cằm, lạnh nhạt nói: "Nơi này là phó bản cấp S, xét đến cùng ai uy hiếp lớn nhất trong lòng mọi người biết rõ."

Tôn Miểu Miểu theo đó giơ tay bỏ phiếu: "Tôi bỏ phiếu Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Phiếu hòa 2 - 2.

Thấy thế, Viên Đình chỉ có thể dùng ánh mắt áy náy nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nâng tay nói: "Tôi bỏ phiếu Nguyên Thủy Thiên Tôn:

Hắn không có khả năng bỏ phiếu cho Triệu Thành Hoàng xuất thân đồng môn.

2 - 3, mình tụt lại rồi. Trương Nguyên Thanh vội nhìn về phía ba người bọn âm Si, nói: "Ngũ Hành Minh chúng ta mặc dù có năm người, Thái Nhất Môn chỉ có ba người, thật ra không, bọn họ mỗi người một âm Thi, tương đương sáu người, cái này còn chưa tính linh phó. Bây giờ đào thải một người mạnh nhất, đối với chúng ta là có lợi".

Hắn cùng ba vị này đều không có giao tình, cho nên rất thông minh chế tạo Ngũ Hành Minh cùng Thái Nhất Môn đối lập, nói cho ba người, chúng ta là cùng một tổ chức. Ánh mắt Thanh Tùng Tử di chuyển một lát ở giữa hai người, cười nói: "Tôi bỏ phiếu Triệu Thành Hoàng, tuy không muốn phủ nhận, kẻ này quả thật mạnh đến mức khiến tôi tuyệt vọng, nếu có thể ở cửa thứ nhất giải quyết hắn, mọi người cũng đều có thể thở phào"

Số phiếu một lần nữa san bằng.

Mọi người lập tức ném ánh mắt về phía Thiên Hạ Quy Hỏa cùng âm Si, lựa chọn của hai người, quyết định ai là người hiềm nghi, mà người hiềm nghi rất có thể trở thành người đầu tiên bị knockout. âm Si lộ ra vẻ mặt kiên định, hắn cần cân nhắc một phen rốt cuộc ai uy hiếp lớn nhất. Trong hai người bọn họ, chỉ cần có một người bỏ phiếu cho Triệu Thành Hoàng, một người khác khẳng định sẽ bỏ phiếu theo, không có ai muốn phiếu bằng nhau… Trương Nguyên Thanh thúc giục nói: "Thái Nhất Môn có ba người, Thần Dạ Du uy hiếp quá lớn, không có gì đáng để do dự, bỏ phiếu cho Triệu Thành Hoàng.

"Tôi bỏ phiếu cho Nguyên Thủy Thiên Tôn!".

Trong phòng họp nhất tĩnh, mọi người đều ngạc nhiên nhìn về phía Thiên Hạ Quy Hỏa.

Bỏ phiếu mình? Sắc mặt Trương Nguyên Thanh thay đổi, hắn hoàn toàn không ngờ, Thiên Hạ Quy Hỏa thân là thành viên Ngũ Hành Minh, sẽ bỏ phiếu cho mình.

Thiên Hạ Quy Hỏa nhún nhún vai, đưa ra lý do của mình: "Từ trong nội dung một cửa ải này có thể phân tích ra, phó bản cấp

S sẽ không thuần túy so đấu vũ lực, nói cách khác, ưu thế của Triệu Thành Hoàng sẽ thu nhỏ, mà ưu thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ mở rộng"

Thổ Địa Công trầm giọng nói: "Cho dù như vậy, cậu cũng không cần thiết chọn Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Thiên Hạ Quy Hỏa lắc đầu: "Không, ông lão sai rồi. Còn nhớ ghi chú không, ai điểm cao nhất, có thể đạt được một món đạo cụ mạnh. Tôi sở trường vượt phó bản, nếu người lưu lại là Triệu Thành Hoàng, tôi có lòng tin đạt được đạo cụ, như vậy có thể thử phân cao thấp với hắn.

"Mà nếu người lưu lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi không nắm chắc ở trong phó bản thắng hắn.

Đổi thành ông lão, chọn như thế nào?"

Thổ Địa Công không nói chuyện nữa.

Mọi người lập tức nhìn về phía âm Si, áp lực lập tức chuyển tới vị Nhạc Sĩ này.

Triệu Thành Hoàng nhìn về phía âm Si, bình thản nói: "Chúng ta là tám người, bỏ phiếu cho tôi, phiếu hòa 4 - 4, không có kết quả, mười phút sau, mọi người khấu trừ 10 điểm. Mà nếu cậu bỏ phiếu cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn chính là người hiểm nghi, cậu không cần trừ bất cứ điểm nào? "Chờ vào cảnh tượng, chúng ta cùng nhau xử quyết hắn, mọi người đều có thể lấy được 10 điểm"

Nói xong, ánh mắt hắn ném về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, khóe miệng nhếch lên: "Cậu thua rồi!"

Giữa hai người hại mình cùng hai người lại mình, âm Si sẽ chọn như thế nào, không cần nói cũng biết.

âm Si thanh tú trắng nõn cười lắc đầu: "Như vậy xem ra, tôi không có lựa chọn rồi"

Hắn không chút do dự click ID Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đinh! Bỏ phiếu kết thúc, người hiểm nghi là "Nguyên Thủy Thiên Tôn", ba giây sau tiến vào tràng cảnh"

Đệch! Bọn bây chờ cho ông… Trước mắt Trương Nguyên Thanh tối sầm, cảnh vật xuất hiện vặn vẹo như sóng nước.

“Vì sao bị bỏ phiếu thành người hiểm nghi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, bọn họ có phải ngu ngốc hay không, loại thời điểm này khẳng định chơi Triệu Thành Hoàng, ai mạnh nhất chơi kẻ đó, bất cứ thuật nói chuyện nào đều là thủ thuật che mắt, đám ngu xuẩn này!”

“Thiên Hạ Quy Hỏa chính là sỉ nhục của Xích Hỏa bang, là sỉ nhục của Hỏa Sư, hắn không giống Hỏa Sư một chút nào? Trên khán đài, các Hỏa Sư phẫn nộ mở miệng. Kịch tình trong phòng hội nghị mở ra, làm khán giả ngoài sân bất ngờ không kịp đề phòng, đừng nói là Hỏa Sư đầu óc đơn giản, ngay cả nghề nghiệp khác cũng cảm thấy không thể tưởng tượng.

Chương 597: Khâu thứ nhất (2)

Nguyên Thủy Thiên Tôn là cao thủ vượt linh cảnh không sai, nhưng vượt phó bản là phải xem trạng thái, là cần căn cứ loại hình cửa ải trong phó bản mà quyết định, Nguyên Thủy Thiên Tôn lợi hại nữa cũng không phải toàn tài, một khi gặp phải lĩnh vực hắn không am hiểu, khả năng lật xe thật lớn.

Trái lại Triệu Thành Hoàng, giá trị vũ lực là một số liệu cố định, nên mạnh thế nào thì mạnh thế đó, sẽ không bởi vì độ khó của phó bản mà xuất hiện biến hóa.

Cho nên dẫn đầu đào thải Triệu Thành Hoàng, là lựa chọn ổn thỏa nhất.

“Thật ra Thiên Hạ Quy Hỏa lựa chọn không sai, hắn muốn nhắm tới quán quân, phó bản cấp S là một cơ hội, nhưng có Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn không có lòng tin ở trên việc vượt qua phó bản thắng Nguyên Thủy Thiên Tôn, ưu tiên bỏ phiếu loại Nguyên Thủy Thiên Tôn là cử chỉ sáng suốt, trừ phi Thiên Hạ Quy Hỏa không muốn thắng”

“Thiên Hạ Quy Hỏa đầu óc không tệ, quả thật không giống với Hỏa Sư khác, nhưng âm Si kia, ta cảm thấy hắn mới là Hỏa Sư đi. Nếu năm vị tuyển thủ Ngũ Hành Minh kết minh, vậy chính là 5 vs 3, đợt phiếu hòa này, mọi người cùng nhau trừ điểm, sau đó sau khi vào phó bản, năm người liên thủ đào thải tuyển thủ Thái Nhất Môn, top 3 liền cạnh tranh ở trong Ngũ Hành

Minh chúng ta. Giày Hậu Thổ cũng sẽ không sẽ bị người của Thái Nhất Môn cướp đi.”

Nói chuyện là một người đàn ông trung niên, vô cùng đau đớn, giận mắng âm Si ngu ngốc.

ID linh cảnh của hắn là “Cephalosporin Pha Rượu Càng Uống Càng Vô”.

Mà quần thể cảm giác vinh dự tập thể không phải rất mạnh, người của thế gia linh cảnh thì hưng phấn hẳn lên, từng người lớn tiếng nói chuyện với nhau, vẻ mặt kích động, như một vở tuồng đang tiến vào cao trào.

“Thú vị, Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải cao thủ vượt cấp S sao, nên là loại mở màn này mới có thể thể hiện ra thao tác của hắn. Đổi thành bất cứ một tuyển thủ nào khác đều không có ý nghĩa.”

“Kích thích nha, ngay từ đầu đã đặc sắc như vậy, kế tiếp Nguyên Thủy Thiên Tôn phải chứng minh trong sạch như thế nào? Một chấp bảy có thể thắng sao? Cảm giác một cửa này sẽ trở thành khâu bắt mắt nhất, không thể vượt qua nhất trong thi đấu lôi đài những năm gần đây, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải hư danh”

“Cái này không thú vị hơn đánh lôi đài không não sao?”

Trong góc, người phụ nữ mặt trái xoan quay đầu, nhìn về phía con gái bên cạnh, nhíu lại lông mày lá liễu tinh xảo, lo lắng nói: “Cục cưng, thế cục không ổn đối với Nguyên Thủy ca ca của con nha.”

Tạ Linh Hi không chút hoảng hốt: “Yên tâm đi, Nguyên Thủy ca ca sẽ không dễ dàng thua như vậy, mẹ là không biết, tình cảnh anh ấy ở trong công viên trò chơi Kim Thủy, so với bây giờ càng nguy hiểm hơn.”

Mắt Tạ mụ mụ sáng lên, khoác bả vai con gái: “Mau, nói với mẹ một chút. Mẹ nghe xong, còn hướng các bà chém gió”

Annie đôi mắt đẹp xanh thẳm như biển, nhìn hình ảnh mơ hồ giữa không trung, nói: “Thần Dạ Du không phải Thám Báo, phá án hắn là điểm yếu của Nguyên Thủy Thiên Tôn nhỉ?

Cô khẽ nhíu mày.

Ngài Bill bên người sửa đúng nói: “Không phải điểm yếu, từ tiếng Trung chính xác là: sở đoản!”

Ngụ ý, là tán đồng lời của Annie.

“Dung Dung, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia vòng thứ nhất đã phải bị đào thải rồi!”

Người trẻ tuổi đầu tóc bóng mượt vẻ mặt phấn chấn, nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh. Sự vui sướng khi người gặp họa trên mặt hắn bỗng cứng đờ, chỉ thấy Chu Dung nhíu chặt đôi lông mày thanh tú, sắc mặt âm trầm, thế mà bộ dáng không vui. Gã trai bao trẻ tuổi yên lặng nuốt xuống trào phúng nối tiếp, khuôn mặt tuấn tú âm nhu lộ ra nét ghen tị nồng đậm.

Làm người thân cận, hắn có thể rõ ràng cảm giác được hứng thú của Chu Dung đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn càng ngày càng đậm, dần dần chẳng quan tâm, thái độ lạnh nhạt đối với gã trai bao tuấn tú bên người.

Trên ghế trưởng lão, Hồng Anh trưởng lão quay đầu, nhìn về phía Cẩu trưởng lão cách một vị trí, cười nói:

“Lão cẩu, đứa nhỏ này hai cái cấp S trước đó là loại hình gì? Ông đánh giá một chút, hắn có thể qua một cửa ải này hay không?

Tôn trưởng lão hai tay khoanh trước ngực, ngẩng cằm lên, hừ một tiếng: “Ta cảm thấy không thể”

Cẩu trưởng lão không nhìn hắn, trầm ngâm một chút, nói: “Hẳn là không có vấn đề!”

Hồng Anh trưởng lão nhíu mày, nhất thời dâng lên hứng thú: “Vậy trái lại phải chờ mong một phen.”

Lúc này hình ảnh mơ hồ trên sân dần dần trở nên rõ ràng. Cảnh vật xung quanh trở nên rõ ràng, hắn ở trong một gian phòng bí mật nhỏ hẹp, bên trong không có bất cứ bài trí gì, trên đất chất đống ba vật phẩm, một cái túi công văn, một cái hộp nhỏ đen sì, một cái bát gốm sứ.

Trong bát có một đống bùn đất ẩm ướt. Ngoài ra, trong phòng không có thứ khác nữa.

Chương 598: Khâu thứ nhất (3)

Nhưng hắn chú ý tới, trên bức tường phía trước có một lỗ thủng to bằng nắm tay, có thể thấy cảnh tượng cách vách. Nơi này hẳn chính là nhà giam giam giữ "mình", kịch tình một bước tiếp theo phải đi như thế nào, chờ tuyển thủ khác tới đây đưa người đi thẩm vấn? Trương Nguyên Thanh nhìn quanh bản thân, đột nhiên phát hiện, áo ngủ trên người không thấy đâu nữa.

Hắn bây giờ mặc là một bộ âu phục hưu nhàn màu lam nhạt, quần âu cùng giày da, góc áo và ống quần còn dính một chút vết máu.

"Đây không phải cơ thể của ta?"

Trong lòng hắn hơi chấn động, vội vàng nâng tay sờ mặt, lại sờ sờ vành tai. Lúc này mới thở phào, thân thể vẫn là của mình, nhưng quần áo đã thay đổi. Vết máu… Trương Nguyên Thanh cởi quần áo kiểm tra, chỉ thấy phía sau lưng âu phục hưu nhàn, là mảng lớn vết máu loang lổ, sau ống quần cũng dính không ít máu tươi.

"Nhópath này hẳn là người chết?"

"Ghi chú: Đụng vào tro cốt, có thể chuyển thành linh thể. Chú ý, tro cốt không thể ở dưới tình huống chưa sử dụng, di chuyển đến phòng cách vách"

"Vật phẩm: Đồ sứ thánh khiết"

"Ghi chú: Đồ sứ sẽ cuồn cuộn không ngừng sản xuất bùn đất, bùn đất có được công năng giải trừ trạng thái linh thể? Hai đạo cụ nhiệm vụ tương khắc? Cái này có tác dụng gì? Hắn rụt tay về, lại cầm lên túi công văn, vật bên trong là: Kính mắt vỠ, điện thoại di động cùng một phần bản thảo.

"Vật phẩm: Mắt kính"

"Ghi chú: Đây là kính mắt của bạn, bạn cận thị năm trăm độ, tối hôm qua khi đến gặp giáo sư Lý, vô ý rơi vỡ"

"Vật phẩm: Điện thoại di động"

"Ghi chú: Bạn vụng trộm ghi lại video nói chuyện tối hôm qua, coi là nhược điểm để uy hiếp giáo sư Lý." "Vật phẩm: Bản thảo"

“Ghi chú: Bạn là người viết hộ của giáo sư Lý, bởi vì chất lượng tác phẩm xuống dốc, đối mặt nguy cơ bị đuổi việc, bởi vậy cố ý mang theo bản thảo chạy tới kinh thành, ý đồ thuyết phục giáo sư Lý tiếp tục hợp tác”

“Những thứ này hẳn là manh mối quan trọng mình tự chứng minh trong sạch, bản thảo ghi chú khiến mình có động cơ giết người, video trong điện thoại di động, thì có thể yếu bớt phần động cơ này”

Trương Nguyên Thanh xem xét xong vật phẩm, đang cân nhắc một bước tiếp theo làm như thế nào, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Đinh, đội trưởng thám tử đang chạy tới xử quyết bạn, mời ở trong tám phút đồng hồ thoát khỏi căn phòng bí mật, đến hiện trường xảy ra vụ án. Hiện trường xảy ra vụ án ở ký túc xá giáo sư phòng 404 dãy 3”

“Nhắc nhở 1: chìa khóa ở phòng cách vách”

“Nhắc nhở 2: Năng lực của bạn đã bị phong ấn, tất cả vật phẩm trong phòng không thể phá hư”

“Nhắc nhở 3: Ở trong cửa ải này, ngài có một lần cơ hội sử dụng đạo cụ”… Nghe tiếng linh cảnh nhắc nhở, con người Trương Nguyên Thanh hơi co lại, ánh mắt dại ra vài giây.

Tự chứng minh trong sạch còn chưa đủ, còn phải chạy ra khỏi căn phòng bí mật trước? Chạy ra khỏi căn phòng bí mật, chạy ra khỏi căn phòng bí mật… Hắn nhìn chung quanh một phen, đi đến bên cửa sổ, đấm một phát về phía cửa sổ, lực lượng vô hình đánh bật hắn trở về.

“Nhắc nhở không gạt người, tất cả vật phẩm trong phòng không thể phá hỏng, như vậy hành vi sử dụng Lưỡi Đao Khát Máu, Găng Tay Côn Đồ phá cửa mà ra có thể trực tiếp bỏ qua, căn cứ quy tắc, lấy được chìa khóa, chìa khóa lại ở phòng cách vách”

Trương Nguyên Thanh đi đến trước bức tường kia phía tây, xuyên qua lỗ thủng quan sát tình huống cách vách. Cách vách cũng là một căn phòng bí mật, bốn phía đều là tường, không có cửa, không có cửa sổ, không có bất cứ bài trí gì.

Đèn treo tối tăm xua tan bóng tối, trên mặt đất giữa căn phòng bí mật đánh rơi một cây chìa khóa làm từ đồng thau. Trương Nguyên Thanh giật mình, ánh mắt hướng về cái hộp tối đen, hắn biết cách dùng món đồ chơi này rồi. Mở hộp ra, bên trong hộp là bột phấn màu trắng, đầu ngón tay Trương Nguyên Thanh đụng vào tro cốt, sau đó, thân thể biến thành linh thể bán trong suốt. Trương Nguyên Thanh lập tức bay về phía cửa phòng, nhưng một vách tường vô hình chặn hắn, trong tầm nhìn bắn ra khung đối thoại: "Cánh cửa này phải dùng chìa khóa mới có thể mở ra! "Quả nhiên không thể nhằm vào bug, phải vào cách vách lấy chìa khóa. Thời gian có hạn, hắn không do dự nữa, quay người bay về phía bức tường, lao đầu chui vào.

Mà khi hắn vươn tay, thử cầm lấy chìa khóa, bàn tay lại xuyên thấu chìa khóa làm bằng đồng thau, dưới trạng thái linh thể, không cách nào chạm đến vật thật. Không cầm lên được… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, mắt sáng lên, nhanh chóng xuyên thấu vách tường, quay về phòng ban đầu, tiếp theo, hắn đưa tay chạm đến bùn đất ẩm ướt trong bát gốm sứ. Một giây sau, thân thể thoát khỏi trạng thái linh thể, khôi phục nguyên dạng.

Chương 599: Khâu thứ nhất (4)

Trương Nguyên Thanh vét lên bùn đất trong bát, tới trước bức tường có lỗ thủng, mang bùn đất từ trong lỗ thủng ném vào. Như vậy có thể ở trong phòng cách vách giải trừ trạng thái linh thể lấy được chìa khóa. Bôi lên tro cốt oán linh, một lần nữa biến thành linh thể, Trương Nguyên Thanh xuyên qua vách tường, xoay người đi nhặt bùn trên mặt đất, ngay tại lúc này, thân thể hắn đột nhiên cứng đờ. Không đúng, nếu ta đụng vào nó, thân thể sẽ khôi phục bình thường, ta liền không trở về được. Trương Nguyên Thanh rụt tay về như điện giật.

"Chạy ra khỏi căn phòng bí mật, khâu này, không đơn giản như trong tưởng tượng"

Hắn rất nhanh nhìn lại các chi tiết một lần, "Muốn vào cách vách, phải dùng tro cốt oán linh, mà muốn lấy được chìa khóa, phải đụng vào bùn, nhưng sau khi đụng vào bùn, ta khôi phục

bình thường, không thể xuyên tường nữa, mà tro cốt oán linh không có cách nào cầm đến bên này, một khi ở nơi này khôi phục nhân thân, liền không trở về được, đây là một nút thắt chết… Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh lập tức lo âu.

“Từ linh cảnh nhắc nhở đến bây giờ, trôi qua ước chừng hai phút, còn có sáu phút, phá cục như thế nào?”

“Tất cả vật phẩm trong phòng không thể phá hư, bao gồm vách tường, cửa sổ cùng của phòng, nhưng mình có thể sử dụng đạo cụ một lần, lợi dụng Pháp Bào âm dương mở ra đại trận đường kính ba mươi mét, mình có thể xuất hiện ở bất cứ một chỗ nào trong trận, nhưng cửa ải này chỉ có thể sử dụng một món đạo cụ, bây giờ sử dụng Pháp Bào âm dương, mình sau đó liền không thể dùng Kính Mắt Người Quan Sát để quan sát hiện trường xảy ra vụ án, nhất định thua không thể nghi ngờ…

Kính Mắt Người Quan Sát có thể nâng cao năng lực sức quan sát, suy luận, bởi vậy khi bị bỏ phiếu trở thành người hiềm nghi, trong lòng Trương Nguyên Thanh còn có ý niệm giãy chết, tuyệt địa phản kích. Nhưng bây giờ mới phát hiện, muốn lật ngược thế cờ, độ khó rất lớn.

“Không hổ là phó bản cấp S, thành người hiềm nghi, hầu như tương đương bị knockout, thật khó nha… Hắn suy nghĩ vài phút, không nghĩ ra biện pháp, càng thêm lo âu. Nếu không phải ở trạng thái linh thể, đầu hắn đã toát mồ hôi.

“Còn lại khoảng năm phút đồng hồ, làm sao bây giờ làm sao bây giờ… Đường đường Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa bắt đầu đã bị đào thải, vậy cũng quá mất mặt rồi, trước kia bọn họ thổi phồng mình như thế nào, về sau sẽ cười nhạo mình như thế đó.”

Cố hít sâu một hơi, Trương Nguyên Thanh ép mình bình tĩnh lại, càng vội càng không nghĩ được.

Suy nghĩ là có kỹ xảo, có đôi khi, khi vấn đề không thể giải quyết, chúng ta có thể giải quyết người ra vấn đề.

Khi người không nghĩ ra bản thân vấn đề, có thể suy nghĩ một phen người ra vấn đề, ví dụ như, mục đích bọn họ bố trí một cửa ải này.

“Từ bố trí phó bản mà nói, trung tâm của một cửa ải này, là người hiềm nghi tự chứng minh trong sạch, bất cứ cửa ải khó khăn cùng trở ngại nào, đều là lót đường cho một điểm này, nói cách khác, trước khi khảo nghiệm cuối cùng tiến đến, bất cứ cửa ải khó khăn cùng trở ngại nào, đều tất nhiên có một đường sinh cơ, bằng không phòng họp bỏ phiếu ra sẽ không là người hiềm nghi, mà là người bị đào thải”

“Nói từ ý nghĩa thi đấu, ở một khâu này bố trí một cục diện chết, cứ như vậy đào thải một tuyển thủ, không khỏi quá đùa cợt đi, bản thân tuyển thủ sẽ không phục, khán giả cũng sẽ bất mãn, cho rằng không công bằng, thuộc loại kịch bản giết”

“Mặc dù có năng lực sử dụng đạo cụ một lần, nhưng người sáng tạo phó bản làm sao phán đoán, tuyển thủ bị chọn làm người hiềm nghi, thì nhất định có đạo cụ rời khỏi căn phòng bí mật?”

“Cho nên, một cửa ải này khẳng định có biện pháp phá cục, hơn nữa ngay tại trong tin tức, đạo cụ đưa ra.”

Đầu óc Trương Nguyên Thanh vận chuyển tốc độ cao, giống như máy móc quá tải. Đột nhiên, một đạo linh quang hiện lên trong đầu, hắn đã nghĩ ra biện pháp! Ngoài sân, trên khán đài, các Linh Cảnh Hành Giả thấy cảnh tượng căn phòng bí mật, có người và đầu bứt tai, có người lâm vào trầm trầm, có người xin ý kiến đồng bạn chung quanh.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn dừng lại rồi, hắn chưa nhật bùn đất, nguy hiểm thật, hắn nhặt là thua”

“Nhưng phải như thế nào lấy được chìa khóa? Các người có nghĩ ra biện pháp hay không?”

Bôi bột phấn biến thành linh thể, thật ra có thể xuyên tường, nhưng linh thể không chạm được vào chìa khóa. Khôi phục thân thể bình thường, lấy được chìa khóa, nhưng lại không trở về được, khó giải nha.”

“Quá khoa trương rồi nhỉ, phó bản cấp S khó như vậy sao? Lúc này mới của thứ nhất đó, làm chúng ta đều xem đến ngu người rồi.”

“Thời gian không nhiều nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp xong đời rồi.”

Trường hợp cực kỳ nhiệt liệt, nhưng tranh cãi ầm ĩ lấy Hỏa Sư chiếm đa số, tuyệt đại bộ phận mọi người đều đang thúc đẩy đầu óc, yên lặng đổi vị trí suy nghĩ, nếu mình là Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ nên làm như thế nào.

Chương 600: Khâu thứ nhất (5)

Bọn họ thậm chí sinh ra ý nghĩ đọ sức với Nguyên Thủy Thiên Tôn, xem ai phá giải cửa ải khó khăn trước.

Đây là cơ hội vô cùng tốt kiểm nghiệm trình độ của mình.

Tạ mụ mụ ở bên cạnh "Ai da"

nói: "Cục cưng, mẹ hoàn toàn xem không hiểu nha, giống mụ mụ, vào phó bản cấp S, có phải sống không quá ba giây hay không? Con nói Nguyên Thủy Thiên Tôn này có thể qua ải không?"

Tạ Linh Hi nhíu mày không nói, dốc sức suy nghĩ đối sách, lười quan tâm bà mẹ ngu ngốc.

Annie cùng ngài Bill song song trầm mặc, đều tự suy nghĩ. Quan Nhã vừa thúc đẩy đầu óc, vừa nói: "Trương Nguyên Thanh, cậu nghĩ được biện pháp chưa?"

"Nghĩ được rồi"

Phó Thanh Dương ngồi ở bên người cô nói.

"Biện pháp gì?"

Mắt Quan Nhà sáng lên, bức thiết muốn biết đáp án. Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: "Hắn đã đưa ra đáp án"

Quan Nhã lập tức quay đầu, để tầm mắt một lần nữa trở lại hình ảnh không trung.

"Hắn muốn làm cái gì? Nghĩ được biện pháp rồi?"

Có người cao giọng nói.

Tiếng ồn ào lập tức dừng lại, từng ánh mắt ném về phía hình ảnh, chỉ thấy trong hình ảnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn về tới căn phòng bí mật ban đầu.

Hắn đầu tiên là đụng vào bùn đất, giải trừ trạng thái linh cảnh, sau đó bưng lên bát gốm sứ, bước đến cạnh lỗ thủng, mang bùn đất trong bát đổ thẳng xuống cả đống.

Bùn đất cùng chồng chất càng cao, càng chất chồng càng cao, không bao lâu, độ cao đạt tới ngang với lỗ thủng. Một cây cột bằng bùn xây thành. Tiếp theo, bọn họ nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thong thả vứt bát gốm sứ, cầm lấy cái hộp sơn đen, mở ra nắp hộp, thật cẩn thận đặt ở trên cột bùn.

Ngón tay Nguyên Thủy Thiên Tôn đụng vào bột phấn, chuyển thành trạng thái linh thể, xuyên thấu vách tường, đi vào căn phòng bí mật cách vách.

Cúi người đụng vào đống bùn đất ban đầu ném vào kia, giải trừ trạng thái linh thể, đến thẳng dưới đèn treo, cầm lấy chìa khóa, quay về cạnh lỗ thủng, hắn mang chìa khóa ném qua lỗ thủng. Tiếp theo, ngón tay Nguyên Thủy Thiên Tôn xuyên thấu qua lỗ thủng, đụng vào cái hộp sơn đen đặt ở trên cột bùn, đụng vào tro cốt trong hộp. Một giây sau, thân thể hắn hư hóa, trở thành linh cảnh bán trong suốt, xuyên tường trở lại căn phòng lúc ban đầu. Lại lợi dụng bùn đất giải trừ trạng thái linh thể, nhặt lên chìa khóa, đến thẳng cửa phòng, cắm chìa khóa vào, mở ra cánh cửa đóng chặt. Giờ khắc này, ghế khán giả xung quanh khán đài tràn ngập ồn ào. Đại khái vài giây sau, tiếng ồn ào dâng lên, khung cảnh nháy mắt bùng nổ, tiếng người ồn ào.

“Vậy cũng được? Đây là lợi dụng bug à”

“Không phải bug, là khéo léo lợi dụng thuộc tính của vật phẩm nhiệm vụ, chỗ khó lớn nhất của Nguyên Thủy Thiên Tôn là không thể lại linh thể hóa quay về, bột phấn không thể tiến vào phòng cách vách, cho nên hắn phải giải quyết khó khăn này, nhưng trong phòng không có bàn ghế, hắn một khi ở phòng cách vách khôi phục nhân thân, liền không thể chạm vào bột phấn nữa. Vì thế lợi dụng đặc tính có thể cuồn cuộn không ngừng sản xuất ra của bùn đất, dùng nó xây một cây cột dùng để đặt cái hộp, tro cốt oán linh tuy không thể tiến vào phòng cách vách, nhưng hắn có thể vươn tay ra chạm. Hay, thật hay, sao ta không nghĩ tới”

“Cho ta chút thời gian, ta cũng có thể nghĩ đến, nhưng không làm được nhanh như vậy, trong loại phó bản an toàn này, đầu óc nhanh một bước, chính là khoảng cách của Sống với chết, không hổ là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Hắn có thể vượt qua hai cái cấp S không phải dựa vào vận may, mà là năng lực thật. Phục rồi, hắn nếu thật sự tự chứng minh trong sạch, bảy vị tuyển thủ khác không phải bị đánh mặt sao?”

“A, vừa nói như vậy, ta nhiệt huyết sôi trào lên rồi, trận đấu này thật đáng xem”

Trong thanh âm nhao nhao ồn ào, ngài Bill lắc đầu than thở:

“Lợi hại, lợi hại, tôi mơ hồ nghĩ đến biện pháp này, nhưng không phản ứng nhanh như cậu ta.”

Annie nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nóng như lửa, quyến rũ nói: “Tôi đột nhiên rất chờ mong biểu hiện kế tiếp của hắn.”

Nguyên Thủy ca ca giỏi quá! Tạ Linh Hi lộ ra nụ cười vui sướng, sau đó liền nghe mẹ bên cạnh ngạc nhiên nói: “Phức tạp như vậy? Vậy mẹ cũng có thể nghĩ đến, không có gì khó khăn cả.”

Người ngu xuẩn vĩnh viễn chỉ biết căn cứ đáp án phán đoán độ khó… Tạ Linh Hi bĩu môi: “Làm đạn hạt nhân cũng không phức tạp, khó là quá trình nó lần đầu tiên sinh ra”

“Cũng không tệ!”

Phó Thanh Dương mỉm cười.

Quan Nhã vừa muốn cười ngẩn ra một phen, cô rất nhiều năm không thấy Phó Thanh Dương cười nhẹ nhàng như vậy, bình thường hoặc là cao ngạo lạnh lùng sĩ diện, hoặc là cười lạnh, hoặc là ngoài cười nhưng trong không cười. Chu Dung ở một bên khác, nhìn chằm chằm người trẻ tuổi trong hình ảnh không dời mắt, gã trai bao trẻ tuổi bên cạnh nghe được tiếng hít thở Ồ Ồ của cô. Hồng Anh trưởng lão hài lòng gật đầu, cười nói: “Đứa nhỏ này rất thông minh, là nhanh trí. Lão Tôn, ông hồ đồ nha”

Tôn trưởng lão: “.”

Chương 601: Bị thẩm vấn công đường (1)

Cẩu trưởng lão chậm rãi nói:

“Nguyên Thủy ở phương diện vượt phó bản, có thiên phú rất mạnh, chờ đi, bảy tuyển thủ khác có phiền toái rồi”

Hồng Anh trưởng lão “Ừm”

một tiếng: “Rất nhiều năm chưa thấy vãn bối ưu tú như vậy, một kẻ trước còn là Ma…”

Cô tựa như nhớ tới chuyện không vui, nụ cười trên mặt thu liễm. Trương Nguyên Thanh cầm lên túi công văn, chạy ra khỏi căn phòng bí mật. Hắn cần ở trước khi đội thám tử chạy tới bắt hắn, chạy tới hiện trường xảy ra vụ án, tìm ra manh mối tự chứng minh trong sạch.

Căn cứ hắn phỏng đoán, đến hiện trường xảy ra vụ án, hắn còn có thời gian biện hộ cho bản thân, mà ở bất cứ nơi nào ngoài hiện trường xảy ra vụ án, bị đội thám tử phát hiện, tất nhiên gặp được vây công.

Bị knockout.

“Chờ đi, xem lão tử giết ngược năm tên phản bội các ngươi như thế nào? Sau khi lao ra khỏi căn phòng bí mật, ánh mặt trời rực rỡ chiếu đến, làm mắt cay cay một phen, nước mắt trào ra. Kỹ năng của mình khôi phục rồi, nhưng âm Thi không thấy nữa. Hắn đứng ở cửa căn phòng bí mật nhìn quanh, bất ngờ phát hiện, mình đang ở hành lang ngoài trời của ký túc xá giáo sư, một dãy phía sau tất cả đều là phòng, trước người là bầu trời xanh thẳm, phía dưới là một vườn hoa nhỏ.

“Phòng 3-208”

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn một lần số phòng giam giữ mình.

“Trong nhắc nhở nhiệm vụ, hiện trường xảy ra vụ án là phòng 404 dãy 3, ngay tại tầng bốn của tòa nhà này”

May mắn may mắt, tiết kiệm thời gian đi tìm kiếm tòa nhà ký túc xá, dù sao thời gian để lại cho hắn chỉ còn hơn một chút, nhỡ đâu ở trên đường tìm hiện trường xảy ra vụ án gặp tiểu đội thám tử, hắn thật sự chỉ có thể thử một chấp bảy. Trận Chiến

Cuối Cùng còn chưa bắt đầu, trận đấu trực tiếp tiến vào cao trào. Trương Nguyên Thanh bắt đầu chạy như điên, tìm kiếm được đường hành lang, lao về phía tầng bốn.

Rất nhanh, hắn đến tầng bốn, chuẩn xác tìm được phòng 404.

Cửa phòng đóng chặt, tựa như khóa, nhưng cái này không làm khó được Trương Nguyên Thanh, hắn chọn dùng phương thức không phá hỏng hiện trường, thi triển thần du, linh thể xuất khiếu, xuyên qua cửa phòng trộm, tiến vào bên trong.

Trương Nguyên Thanh bước nhanh xuyên qua phòng khách, đẩy ra cửa phòng ngủ cùng phòng sách, ở trong phòng sách đã tìm được hiện trường giết người. Trong phòng sách một mảng hỗn độn, ghế đổ, sách vở phân tán, thủy tinh VỠ khắp nơi, bày ra cảnh tượng sau khi đánh nhau kịch liệt, mặt đất còn có những vùng vết máu khô cạn. Trong góc phòng sách có một cái giường đơn, đệm chăn hỗn độn. Duy chỉ có không thấy thi thể, nghĩ hẳn đã bị văn phòng cảnh sát mang đi.

Trương Nguyên Thanh đeo Kính Mắt Người Quan Sát, ánh mắt trầm ngưng, như máy quét đảo qua mỗi ngõ ngách của phòng sách. Hắn vừa xem vừa đi động, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, bao gồm gầm giường đơn.

“Nếu chỉ có hiện trường xảy ra vụ án, mình không có cách nào tự chứng minh trong sạch, thời gian không nhiều nữa”

Mắt Trương Nguyên Thanh đột nhiên sáng lên, mở ra túi công văn, lấy lấy ra điện thoại di động. Điện thoại di động không khóa màn hình, ấn một cái là sáng, thậm chí không cần thao tác khác, màn hình sáng lên tự động phát một phần video. Trong video, ánh sáng tối tăm, cửa sổ phòng sách kéo mành, không bật đèn, xây dựng ra bầu không khí tối tăm u tĩnh, góc độ quay chụp nhắm là bàn, một bóng người mặc áo sơmi ngồi bên cạnh bàn, đưa lưng về phía ống kính, đeo khẩu trang, đang dùng máy tính gõ chữ.

“Khụ khụ!”

Người bên cạnh bàn ho khan vài tiếng, giọng mũi rất nặng nói: “Gần đây đổi mùa, cảm rồi!”

Góc nhìn điện thoại di động trầm xuống một chút, người cầm điện thoại di động vào ngồi.

Tiếp theo là trầm mặc dài đến mười mấy giây, chủ nhân điện thoại di động sau khi rối rắm một phen, chủ động mở miệng: "Giáo sư Lý, tôi lần này đến thủ đô, là muốn để ông xem bản thảo một chút."

Giáo sư Lý trước bàn đưa lưng về phía hắn, không để ý đến, tựa như cảm thấy không có gì đáng nói.

Chủ nhân điện thoại di động vội vàng nói: "Tôi biết bản thảo kỳ trước tạm được, lượng tiêu thụ không tốt, khiến danh tiếng ngài xuống dốc, nhưng lần này tôi là mang theo lòng tin tiến đến, mời ông xem sách mới của tôi một chút, nhất định sẽ hài lòng."

Thanh âm giáo sư Lý giọng mũi dày đặc đáp lại: "Tôi đã không có hứng thú đối với bản thảo của cậu nữa."

"Giáo sư Lý.."

Chủ nhân điện thoại di động lập tức đứng lên.

"Được rồi!"

Giáo sư Lý cũng theo đó đứng dậy, giọng điệu chuyển sang mềm mỏng:

"Cậu đã ngàn dặm xa xôi đến thủ đô, tôi cũng không thể để cậu tay không một chuyến, đặt bản thảo xuống đi, chúng ta uống một chén. Cậu đấy, cũng nói một chút sáng ý. Nhưng dùng bản thảo của cậu hay không, tự tôi sẽ cân nhắc."

Chủ nhân điện thoại di động vui mừng quá đỗi.

Chương 602: Bị thẩm vấn công đường (2)

Trong video, giáo sư Lý đứng dậy đi về phía tủ thủy tinh bên cạnh bàn, từ bên trong lấy ra một chai rượu tây dạng ấm nước.

Giáo sư Lý cầm bình rượu quay về, ánh mắt nhìn về phía camera, nói: "Cậu cầm điện thoại làm gì?"

"Không, không có việc gì? Hình ảnh đến đây kết thúc, hắn là người hiểm nghi dừng quay chụp, cất điện thoại di động đi.

Là có chuyện như vậy à… Trương Nguyên Thanh cầm điện thoại di động, nhíu mày trầm ngâm.

Đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập từ ngoài hành lang truyền đến, tiếp đó là tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa, ngay sau đó, cửa chống trộm ngoài phòng khách mở ra. Một đám người "Rầm rầm"

xông vào. Rõ ràng là tiểu đội thám tử lấy Triệu Thành Hoàng, Thổ Địa Công cầm đầu. Lúc này, đám người Triệu Thành Hoàng đã thay trang phục nhân viên trị an, cá biệt vài người còn đeo túi công văn, một bộ dáng ra ngoài làm việc công.

Kẹt! Trương Nguyên Thanh kéo đến một cái ghế cao ngồi xuống, bắt chéo chân, nhìn mọi người cười lạnh nói:

Thiện cùng ác tranh đấu, ánh sáng cùng bóng đan xen, hung thủ cùng thám tử đọ sức, đều sẽ ở hôm nay thấy rõ ràng. Cánh cửa vận mệnh đã đẩy ra, các thám tử, các người sẽ nghênh đón kết cục của mình.

"Mà làm ác nhân, tôi vẫn như cũ sẽ nhởn nhơn ngoài vòng pháp luật. Bởi vì có thể chiến thắng tôi, chỉ có thám tử Sherlock Holmes trong truyền thuyết."

Hắn ánh mắt sắc bén, khóe miệng hắn cười lạnh, vẻ mặt hắn tà mị điên cuồng, giống như đại nhân vật phản diện tràn ngập sức quyến rũ trên phim ảnh.

Hắn còn chưa nói xong, Tôn Miểu Miểu thanh thúy ngắt lời:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu nhập vai quá sâu rồi? Đừng lãng phí thời gian, bắt đầu vào kịch tình đi."

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Vừa lên đã đánh đánh giết giết, đó là chuyện tiểu lâu la mới làm, đại nhân vật phản diện loại hình quyến rũ phải có lời thoại riêng, mở màn riêng, như thế mới có thể xứng với cấp bậc của hắn."

Tôn Miểu Miểu chớp đôi mắt to đen lúng liếng: "Nhưng cậu cũng không có sức quyến rũ gì cả, cậu thật kỳ quái nha."

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt cứng đờ, cũng không có tâm tình tiếp tục, phất phất tay như đuổi ruồi bọ:

"Bắt đầu đi bắt đầu đi, úm ba la xì bùa!"

Vừa dứt lời, tiếng linh cảnh nhắc nhở quanh quẩn bên tai ở tám tuyển thủ: "Nhân viên đến đông đủ, quyết đấu bắt đầu, khâu này là — bị thẩm vấn công đường! ""Hình thức quyết

đấu: Mời thám tử đưa ra chứng cứ, chỉ chứng người hiềm nghi. Người hiềm nghi phải ở trong thời gian quy định tự chứng minh trong sạch, quá hạn phán có tội. Sau khi người hiềm nghi tự chứng minh trong sạch, thám tử phải ở trong thời gian quy định, một lần nữa đưa ra chứng cứ, quá hạn phán người hiềm nghi vô tội"

"Ghi chú: Phần này không thể sử dụng kỹ năng, không thể động võ"

Quy tắc rất đơn giản, người hiểm nghi cần phải làm là phủ định một rồi lại một chứng cứ phạm tội thám tử đưa ra, chứng minh mình trong sạch, chính bởi vì đơn giản, cho nên hầu như không có lỗ hổng có thể lợi dụng.

Tôn Miểu Miểu nghe xong, quay đầu nhìn về phía Thiên Hạ Quy Hỏa, khen:

"Anh đoán đúng, một cửa ải này quả nhiên là xem trong tay ai nắm nhiều thóp, chúng ta bên này có đầy đủ chứng cứ phạm tội của Nguyên Thủy Thiên Tôn, phần thắng rất lớn"

Thiên Hạ Quy Hỏa có vài phần đắc ý, nói: "Một vòng này, vốn là thám tử phần thắng lớn. Nhưng người hiểm nghi khẳng định cũng có chỗ dựa, mà chỗ dựa đó, hẳn chính là trong túi công văn bên chân cậu nhỉ, Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Bên trong quả thật có chút manh mối."

"Là ở trong phòng giam tìm được?"

"Đúng vậy"

Thiên Hạ Quy Hỏa trầm ngâm nói: "Chúng tôi vừa rồi ngay tại trong một gian phòng dưới lầu, thu được nhiệm vụ nhắc nhở là, tám phút sau bắt người hiềm nghi, tôi vẫn luôn đếm thời gian, cậu đại khái dùng sau phút thoát khỏi phòng giam"

"Căn cứ trình độ của cậu, có thể phỏng đoán ra độ khó trốn khỏi phòng giam, mà cấp bậc độ khó, thì có thể phán đoán ra trình độ quan trọng của manh mối trong túi công văn. Cậu kém hai phút liền trốn không thoát đến đây, như vậy xem ra, manh mối trong túi công văn rất quan trọng"

Mọi người lập tức nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

“Quả thật rất quan trọng”

Trương Nguyên Thanh mỉm cười gật đầu, đưa ra câu trả lời khẳng định. Vẻ mặt đám người Tôn Miểu Miểu nhất thời trở nên phức tạp, ngay cả Triệu Thành Hoàng cao ngạo lạnh lùng, lông mày cũng nhíu lại, ánh mắt qua lại đảo quanh ở trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thiên Hạ Quy Hỏa.

Lúc ở trong phòng, Thiên Hạ Quy Hỏa căn cứ vật phẩm, tin tức đội thám tử lấy được, lớn mật phỏng đoán cách chơi của phần này, vừa rồi tiếng nhiệm vụ nhắc nhở, đã chứng minh phỏng đoán của hắn.

Dự đoán chuẩn xác.

Mà bây giờ, Trương Nguyên Thanh chẳng những từ trong phòng giam thoát đi, còn đạt được manh mối quan trọng, tăng thêm độ khó thắng lợi của đội thám tử. Từ phương diện này có thể nhìn ra, trình độ vượt phó bản của hai người, quả thực ở trên bọn họ.

Chương 603: Bị thẩm vấn công đường (3)

Triệu Thành Hoàng thu hồi ánh mắt, nhíu mày nói: “Đừng nói nhiều lời thừa nữa, bắt đầu đi”

Dứt lời, hắn mặc đồng phục nhân viên trị an mở ra túi công văn mang theo bên người, lấy ra một phần văn kiện, vừa đọc vừa tuyên bố: “Người hiềm nghi phạm tội Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu là người viết hộ của giáo sư Lý, bởi vì không cam lòng bị đuổi việc, liền ở ba giờ chiều hôm qua đến gặp giáo sư Lý, ý đồ thuyết phục hắn tiếp tục hợp tác.

“Bởi giáo sư Lý không đồng ý, liền xảy ra tranh cãi với ông ấy, tiếp đó xung đột, dưới cơn giận dữ, dùng dao gọt hoa quả trên bàn giết hại ông ấy. Bản thân thì bị giáo sư Lý trước khi chết dùng gạt tàn đập trúng gáy mà ngất.

“Vợ giáo sư Lý giảng bài xong trở về nhà, phát hiện chồng đã chết cùng cậu đang hôn mê”

Hắn đọc xong nội dung văn kiện, ánh mắt ném về phía Trương Nguyên Thanh trở nên sắc bén:

“Chứng cứ hiện trường: Trên dao gọt hoa quả có vân tay của cậu, ảnh chụp vết thương sưng lên trên gáy cậu”

Triệu Thành Hoàng từ trong kẹp văn kiện, theo thứ tự rút ra báo cáo kiểm nghiệm tương quan, đưa cho người hiềm nghi phạm tội Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trong quá trình này, tuyển thủ khác không nói gì, bình tĩnh ở bên xem, xem Nguyên Thủy Thiên Tôn ứng đối như thế nào.

Trầm mặc quan sát giống với bọn họ còn có Người quan sát ngoài sân.

Giác đấu trường lúc này, yên tĩnh giống như rạp chiếu phim, mọi người đều trầm mê vào kịch tình, quên nói chuyện.

Thì ra tình huống vụ án là như thế… Trương Nguyên Thanh nghe rất cẩn thận, làm rõ tình huống xảy ra vụ án, cùng lúc đó, bên tai truyền đến tiếng nhiệm vụ nhắc nhở: “Đinh! Ngài cần ở trong mười phút chứng minh mình không phải hung thủ giết người. Đếm ngược bắt đầu.”

Mình cần phủ định là vân tay ở dao gọt hoa quả cùng vết thương sưng trên gáy. Vân tay trên dao gọt hoa quả là sự thật đã định, muốn phủ định, phải có lí do hợp tình hợp lý.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng nhập vai, nói: “Xin hỏi nhân viên trị an Triệu, hiện trường xảy ra vụ án có bị phá hỏng hay không?”

Triệu Thành Hoàng bình thản nói: “Trừ lúc thăm dò lấy chứng cứ mang đi vật chứng, tất cả giữ lại bộ dáng lúc ban đầu.”

Trương Nguyên Thanh lại nói: “Ở trước khi tôi chứng minh mình trong sạch, tôi muốn xem báo cáo kiểm tra hiện trường”

Hắn cần nghiệm chứng một sự kiện, mới có thể tự chứng minh trong sạch. Nhưng báo cáo điều tra hiện trường là một bộ phận trong quá trình nhân viên trị an tra án, thuộc về lưu trình công tác, không thuộc về một trong những chứng cứ lần này liệt kê ra. Thiên Hạ Quy Hỏa lắc đầu từ chối: “Trừ chứng cứ, chúng tôi không có nghĩa vụ thỏa mãn nhu cầu của cậu, bao gồm cáo cáo điều tra hiện trường”

Trương Nguyên Thanh không quan tâm hắn, nhìn về phía Triệu Thành Hoàng, cười nhạo nói: “Đương nhiên, nhân viên trị an Triệu hoàn toàn có thể từ chối, dù sao tôi mạnh như vậy,

bất cứ tiện lợi nào, đều có thể để tôi lật ngược thế cờ, các người sợ hãi, tôi hiểu rồi!"

Triệu Thành Hoàng khẽ nhíu mày, "Phép khích tướng vụng về"

Vung tay liền mang tư liệu điều tra hiện trường bao gồm ảnh chụp và văn tự ghi lại ném qua.

"Này, cậu."

Thiên Hạ Quy Hỏa hô lên một tiếng ngắn ngủi, vẻ mặt giận dữ.

Phép khích tướng tuy vụng về, nhưng có hiệu quả nha… Trương Nguyên Thanh cười lên, vì tiết kiệm thời gian, hắn nhanh chóng lướt qua báo cáo thi thể, vân tay các bộ phận, trọng điểm kiểm tra vật lưu lại hiện trường. Nửa phút sau, hắn trả lại báo cáo, bắt đầu biện hộ cho bản thân: "Thật ra, tôi là một người cận thị năm trăm độ. Mọi người đều biết, cận thị năm trăm độ, sau khi tháo kính mắt, thế giới là một mảng mô hồ. Hiện trường không có mảnh vụn tấm kính còn sót lại, trong báo cáo điều tra cũng không có, cũng chính là nói, tôi là ở trước khi đến gặp giáo sư Lý, vô ý làm vỡ mắt kính.

"Không có kính mắt, tôi giết người như thế nào đây?"

Trương Nguyên Thanh mở ra túi công văn, lấy ra kính mắt vỡ, triển lãm cho mọi người thấy. Chiếc kính này, gọng kính bên trái trống rỗng, gọng kính bên phải còn giữ lại tấm kính, nhưng cũng trải rộng vết rạn.

âm Si "hừ nói: "Không có kính, cũng không trở ngại cậu giao đấu với người chết, cùng sử dụng dao gọt hoa quả giết chết hắn, cận thị không có nghĩa là người mù. Cái này không thể trở thành chứng cứ vô tội của cậu"

"Không thấy rõ sự vật, cùng có thể giết người hay không là hai việc khác nhau"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nói: "Nhưng, dấu vết giao đấu hiện trường có thể chứng minh tôi không giết người"

Tôn Miểu Miểu truy hỏi: "Làm sao nhìn ra?"

"Nếu tôi động sát tâm đối với giáo sư Lý, nhưng lúc này, kính mắt của tôi lại hỏng, nhìn cái gì cũng rất mơ hồ, vậy tôi sẽ

lặng lẽ giấu dao, tìm một cơ hội đánh lén hắn, một đòn mất mạng, tôi tuyệt đối sẽ không giao đấu với hắn, bởi vì tôi không thấy rõ sự vật, chưa chắc có thể đánh thắng đối phương"

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói: "Cho nên, dấu vết giao đấu trong phòng sách, chính là chứng cứ chứng minh tôi vô tội"

Chương 604: Bị thẩm vấn công đường (4)

Tiếng phó bản nhắc nhở cũng chưa vang lên, biện chứng không có hiệu quả.

Thiên Hạ Quy Hỏa lộ ra nụ cười: "Cậu nói đúng, nhưng có thể hay không có một cái khả năng như vậy, cậu tính đánh lén, bởi vì tầm nhìn quá mơ hồ, gây ra động tĩnh, bị giáo sư Lý phát hiện, bởi vậy đã xảy ra giao đấu"

"Quả thật có như vậy khả năng!"

Trương Nguyên Thanh tỏ vẻ tán đồng, ngay tại lúc đám người Tôn Miểu Miểu lộ ra nụ cười, hắn hỏi ngược lại: "Nhưng vì sao vết máu là ở sau lưng tôi?"

Nói xong, hắn từ trên ghế cao đứng lên, đưa lưng về phía mọi người.

Lúc này, mọi người mới nhìn thấy, sau lưng hắn có mảng lớn vết máu khô, ống quần phía sau cũng có chút vết máu tối màu.

Trương Nguyên Thanh xoay người lại, mỉm cười nói:

"Kết quả báo cáo thực tiễn là, nạn nhân bị một đao đâm thủng trái tim mà chết, vì sao máu sẽ bắn đến sau lưng tôi? Tôi không có khả năng đưa lưng về phía người ta chết giết hắn, kết hợp kính mắt cùng vết máu hai điểm, có thể phỏng đoán ra, hung thủ không phải tôi".

"Đinh! Thám tử cần ở trong mười phút đồng hồ chứng minh hung thủ chính là người hiềm nghi.

Đếm ngược bắt đầu"

Quả nhiên, chỉ cần đưa ra điểm đáng ngờ, hình thành nghịch biện, thì có thể phủ định thám tử chỉ chứng, cho dù trên dao

gọt hoa quả có vân tay của mình, nghi ngờ không thể định tội mà… Trương Nguyên Thanh khẽ thở phào.

Thiên Hạ Quy Hỏa nheo mắt, tuy dị thường không cam lòng, nhưng kết quả này ở trong dự đoán của hắn, dù sao đối thủ là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nào có dễ dàng giải quyết như vậy.

Tuyển thủ khác nhíu mày, tuy trong đó không thiếu Thanh Tùng Tử cùng Thổ Địa Công bỏ phiếu cho Triệu Thành Hoàng, nhưng đó là chuyện của khâu trước, một hiệp này, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới là mục tiêu chung của bọn họ. Không thể đào thải Nguyên Thủy Thiên Tôn, mọi người đều sẽ bị khấu trừ mười điểm.

Ngoài sân, các hành giả chính phủ xem say sưa.

“Khi vừa mới nhìn thấy hiện trường xảy ra vụ án, ta đã nghĩ đến một chi tiết này, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên cũng phát hiện, nhưng ta có thể phát giác được, vì ta là Thám Báo, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm như thế nào, đầu óc xoay chuyển quá nhanh rồi.”

“Bây giờ áp lực đến đội thám tử bên này, vậy mới thú vị chứ, về sau thi đấu lôi đài đều chơi loại hình thức này đi, thật đáng xem”

“A, nhàm chán quá, nhanh đấu võ đi, ta muốn xem đánh nhau, thật sự không được, đến lượt ta ra sân cũng được.”

“Phì, thô bỉ Hỏa Sư”

Thổ Địa Công mặc áo da quần da cười ha ha nói:

“Tiểu hậu sinh, không tệ, cậu không có kinh nghiệm tra án, có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy phủ định lên án, rất có thiên phú. Lão già cũng đến làm khó dễ cậu một phen”

Ông sau đó từ trong túi công văn bên người lấy ra một tập văn kiện, nói: “Nhân viên trị an ở hiện trường lấy được vân tay ba người, phân biệt là cậu, giáo sư Lý cùng vợ hắn, mà căn cứ lời khai lão Vương cách vách cung cấp, ba giờ chiều hôm đó, đoạn thời gian đó chỉ có một mình cậu đến gặp giáo sư Lý, thẳng đến lúc Vợ hắn tan tầm, báo cảnh sát. Cho nên hung thủ nhất định là cậu”

“Đinh! Ngài cần ở trong mười phút chứng minh mình không phải hung thủ giết người. Đếm ngược bắt đầu”

Trương Nguyên Thanh lần nữa thu được tiếng nhiệm vụ nhắc nhở.

Đây là một cuộc đấu không công bằng, đối với các thám tử mà nói, chỉ cần từng bước lấy ra chứng cứ, lên án người hiềm nghi, liền có thể đẩy áp lực đi.

Trái lại người hiềm nghi, thì phải căn cứ tin tức đã có, vắt hết óc tự chứng minh trong sạch.

Vân tay cùng lời chứng chỉ hướng mình, nên phủ định chúng nó như thế nào đây? Không, không thể phủ định, bởi vì những chứng cứ này là chân thật, thứ chân thật phủ định như thế nào? Trương Nguyên Thanh bắt đầu trầm ngâm, hồi lâu không nói gì.

Cảm xúc của các tuyển thủ nhất thời buông lỏng, tâm tình sung sướng thầm đếm thời gian.

Đổi một cách suy nghĩ, ở dưới tình huống bằng chứng không thể phủ định, chứng minh tình báo của mình như thế nào? Từ góc độ của mình mà nói, mình muốn tự chứng minh trong sạch, như vậy hung thủ nhất định có một kẻ khác. Hắn cẩn thận nhớ lại chi tiết vụ án, mắt sáng lên.

“Ở trong lúc tôi tiến vào phòng, đến khi VỢ giáo sư Lý quay về, quả thật không có người đến gặp nữa, nhưng nếu, hung thủ lúc ấy đã ở trong phòng thì sao?”

Vân tay cùng lời chúng đều là bằng chứng, nhưng nó không nhất định chính xác!

Sắc mặt Thiên Hạ Quy Hỏa chợt trầm xuống.

Tuyển thủ khác chậm hai giây, tiếp theo trong lòng đều trầm trầm, Nguyên Thủy Thiên Tôn sâu sắc cùng ương ngạnh làm bọn họ cảm thấy khó giải quyết.

Bị thẩm vấn công đường phần này, chỗ khó không phải sưu tập manh mối, không phải tra án, manh mối cùng chứng cứ đã sớm đưa ra. Chỗ khó thật sự là trong thời gian ngắn nhất, hiểu rõ chân tướng vụ án. Phó bản chỉ cho hai bên mười phút thời gian biện hộ, năng lực suy luận không được, sức quan sát

không được, đầu óc không linh hoạt, căn bản không thể ở trong mười phút làm rõ mạch lạc toàn bộ vụ án.

Chương 605: Tốc độ CPU vận chuyển (1)

Nghĩ không rõ, biện hộ cho bản thân như thế nào? Cho nên khi Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng phủ định chứng cứ Triệu Thành Hoàng đưa ra, trong lòng mấy vị tuyển thủ đều có chút nặng nề. Gã này không dễ đối phó. Mà khi Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ dùng không đến một phút đồng hồ, tìm được mạch suy nghĩ phủ định chứng cứ vòng thứ hai, tâm tình bảy vị tuyển thủ, đã có thể dùng ngưng trọng để hình dung.

Từ căn phòng bí mật thoát vây đến hiện trường xảy ra vụ án, chỉ có một hai phút ngắn ngủn, hắn trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đã hiểu rõ toàn cảnh vụ án? Phỏng đoán khi xảy ra vụ án hung thủ nấp ở phòng trong, là linh cơ máy động trùng hợp, hay là phán đoán tính trước kỹ càng?

Giác đấu trường, ghế trưởng lão, Hồng Anh trưởng lão cười nói: "Các minh chủ thiết kế một cửa ải này, mục đích là khảo nghiệm trí lực cùng năng lực ứng biến của tuyển thủ nhỉ. Ở trong phó bản, đầu óc linh hoạt cùng năng lực ứng biến không tệ, là hai chỉ tiêu chỉ thấp hơn vũ lực"

Cô nghiêng đầu nói với Tôn trưởng lão bên cạnh: "Đứa nhỏ kia thật sự đã nhìn thấu cả vụ án rồi? Hắn cũng không phải là Thám Báo"

Tôn trưởng lão hừ nói: "Hắn quá nửa là chưa nghĩ ra, phô trương thanh thế mà thôi. Cho dù là Thám Báo, cũng cần thời gian suy nghĩ, nào có nhanh như vậy?"

Trương Nguyên Thanh đúng là phô trương thanh thế, thời gian quá ngắn, từ khi đến hiện trường xảy ra vụ án đến đội thám tử tới, chỉ có hơn một phút ngắn ngủn, hắn căn bản không có thời gian làm rõ mạch lạc toàn bộ vụ án. Nhìn thấu vấn đề vết máu trên quần áo cùng kính mắt, thuộc loại chuyện tương đối đơn giản, liên tương thích hợp có thể làm được.

Nhưng như thế nào chứng minh hung thủ ngay tại hiện trường, cần hoàn toàn làm rõ chân tướng vụ án, mà nguyên nhân hắn phỏng đoán hung thủ ở hiện trường, là căn cứ vào mình trong

sạch điểm xuất phát này. Cũng không phải hắn thật sự nhìn thấu cả vụ án. Hắn quả nhiên chưa khám phá ra vụ án, tuy lĩnh ngộ ra mạch suy nghĩ phủ định chứng cứ, nhưng không thể đưa ra logic hợp lý cùng mạch lạc. Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thật lâu không nói, các tuyển thủ từ lo chuyển sang mừng.

Triệu Thành Hoàng cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Thì ra là phô trương thanh thế.

Chỉ cần chứng minh hung thủ ngay tại hiện trường xảy ra vụ án, thì có thể phủ định chứng cứ, nhưng nên chứng minh như thế nào đây, hiện trường chỉ có vân tay ba người, hung thủ không lưu lại dấu vết rõ ràng. Nhưng hung thủ là khẳng định tồn tại, đánh ngất mình rất có thể là hung thủ, sau khi đánh ngất mình, hung thủ cùng giáo sư Lý giao đấu, sau khi giết người thoát khỏi hiện trường, vu oan giá họa cho mình. Nhưng, video điện thoại di động từ mở đầu đến kết thúc, cũng chưa có người thứ ba xuất hiện, lão Vương cách vách cũng chưa thấy buổi chiều có người thứ hai đến gặp… Trừ phi hung thủ trước đó rất sớm lẻn vào phòng, chờ mình đến, lập tức ra tay, trước đánh ngất mình, lại giết người giá họa, cuối cùng lặng yên rời khỏi, để mình chịu tiếng xấu thay cho người khác… Nhưng muốn chứng minh hung thủ lúc ấy ở trong phòng, nhất định phải lấy ra chứng cứ, phân tích ra mạch suy nghĩ gây án của hắn. Đã qua bốn phút, còn có sáu phút, đừng vội đừng vội, càng là lúc này càng phải bình tĩnh. Lúc này, Trương Nguyên Thanh nghe thấy Thiên Hạ Quy Hỏa nheo mắt cười nói: “Cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng. Trong phòng sao có khả năng có hung thủ, nếu là hung thủ, vì sao không lưu lại vân tay, mạch suy nghĩ của cậu là sai. Nguyên Thủy Thiên Tôn, thời gian không nhiều nữa, lại nghĩ điểm phá cục khác đi.

“Thật ra cậu có thể hoài nghi VỢ giáo sư Lý một lần, nói không chừng bà ấy mới là hung thủ, đương nhiên, nếu như vậy, cậu phải nghĩ cho kỹ, vì sao lúc bà ấy vào, cậu đã hôn mê, giáo sư Lý cũng đã chết”

“Tôi cho cậu một mạch suy nghĩ, trong lúc bà ấy trên trường, vụng trộm về nhà giết người, sau đó thong dong rời đi. Đợi kết thúc tiết dạy về nhà, vừa vặn gặp được hiện trường”

Ngu xuẩn, VỢ cùng lão Vương cách vách giống nhau, rõ ràng là làm nền, tin tức về bọn họ chưa từng đề cập nhiều, mà cơ chế phó bản lần này là đọ sức năng lực tư duy, suy luận, không cần điều tra lấy chứng cứ một bước này. Trương Nguyên Thanh theo bản năng phản bác ở trong lòng. Sau đó, hắn ý thức được mình đã trúng kế.

Thiên Hạ Quy Hỏa đang nói lời rác rưởi, cố ý đánh gãy tư duy của hắn, đảo loạn cảm xúc của hắn.

Triệu Thành Hoàng lập tức lĩnh ngộ ý tưởng của Thiên Hạ Quy Hỏa, giọng điệu bình thản nói: "Đường đường Nguyên Thủy Thiên Tôn, thua ở trận đầu, có phải quá mất mặt hay không?

Hắn nói lời này mục đích là gia tăng cảm giác lo âu của đối phương, đây là đang đáp trả phép khích tướng vừa rồi của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Ngoài sân, trên khán đài. Hồng Anh trưởng lão nhìn hình ảnh, mỉm cười nói: "Lão Tôn, ông nói không sai, hắn thật đúng là phô trương thanh thế"

Chương 606: Tốc độ CPU vận chuyển (2)

Tôn trưởng lão nhỏ giọng nói: "Các minh chủ thật đúng là xấu, biết rõ trong top 8 không có Thám Báo, cứ phải thiết kế loại nội dung này, quá nửa là chủ ý của nữ nguyên soái, trong top 8 không có một Thám Báo nào, cô ấy hẳn là rất bất mãn"

Hồng Anh trưởng lão nói: "Vậy chẳng phải là ngay cả một thành viên Bạch Hổ binh chúng cuối cùng cũng đào thải rồi?"

Tôn trưởng lão nhẹ nhàng gật đầu: "Nữ nguyên soái lần này là tự nâng tảng đá đập chân mình"

Lời này của ông bảo tôi tiếp như thế nào? Hồng Anh trưởng lão cười lắc đầu, tiếp tục "xem cuộc chiến"

Lúc này, trên khán đài nhắc tới nhiều nhất là "Bốn phút", "Thám Báo nào đến giảng giải một chút", "Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ trong lòng nghĩ khẳng định là đề bài này quá khó ta không biết làm"

Trận đấu xem đến nơi đây, mọi người cũng xem hiểu rồi.

Vụ án giết người cửa ải này, khảo nghiệm không phải năng lực tra án phá án, là khảo nghiệm người hiểm nghi có thể ở trong thời gian ngắn nhất, căn cứ tin tức đã có, nhanh chóng phục hồi chân tướng, tìm ra đường cầu sinh hay không.

Dứt bỏ vụ án lớp áo ngoài này, bản chất chính là khảo nghiệm Linh Cảnh Hành Giả khi ở trong phó bản gặp được nguy cơ sinh tử, có thể kịp thời phá giải khốn cục, tìm được đường sống hay không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân vật từng vượt qua phó bản cấp S như vậy, tựa như cũng bất lực rồi.

Trong phòng 404, Thiên Hạ Quy Hỏa vẫn đang tiếp tục lời rác rưởi.

Trương Nguyên Thanh không nhìn đối phương lải nhải, dưới Kính Mắt Người Quan Sát suy luận thêm vào, suy nghĩ nhanh chóng chuyển động, hắn lướt qua toàn bộ chi tiết một lần, bỗng nhiên nghĩ đến một chỗ không hợp lý.

Hung thủ là không có khả năng biết hắn sớm đến bái phỏng.

Hắn là người viết hộ của giáo sư Lý, giáo sư Lý ngoài dạy học kiêm sáng tác, là tác gia rất có danh tiếng, tìm người viết hộ loại chuyện này không vẻ vang gì, giáo sư Lý không có khả năng truyền bá ra ngoài lần gặp mặt này. Sau khi nghĩ thông điểm ấy, Trương Nguyên Thanh bừng sáng rộng mở.

Thì ra là như thế, mình đã lâm vào trong quán tính tư duy, hung thủ cũng không phải muốn vu oan mình, cũng không phải nấp ở trong phòng.

Trên mặt Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười: "Các thám tử ngu xuẩn, để tôi tới nói cho anh, hung thủ rốt cuộc nấp ở nơi nào?

Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày: "Hung thủ nấp ở nơi nào?"

Trương Nguyên Thanh lui về phía sau hai bước, chỉ hướng giường đơn góc phòng sách, nói: "Các người xem nơi này!"

Mọi người nghe vậy, đều cúi người quan sát, nhìn thấy khu vực giữa gầm giường có dấu vết bị lau đi, mà bụi đọng xung quanh vẫn còn nguyên.

Tựa như ở trước đó không lâu, có người chui tới gầm giường, thân thể lau đi tro bụi.

Viên Đình giật mình, "Cậu là nói, hung thủ lúc ấy nấp ở gấp giường?"

Không đợi Trương Nguyên Thanh nói chuyện, Tôn Miểu Miểu liền phủ định suy luận của hắn: "Không có khả năng, nếu hung thủ nấp ở gầm giường, giáo sư Lý ở cùng một phòng sẽ không biết tình huống? Nếu giáo sư Lý biết tình huống, vậy hắn cùng hung thủ lại là quan hệ thế nào, dễ dàng cho phép một người muốn giết mình nấp ở gầm giường"

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhìn cô em mặt dễ thương này một cái, cô gái này rất thông minh, nếu đi theo mạch suy nghĩ của cô nghiệm chứng, vậy hắn còn cần chứng minh quan hệ của hung thủ cùng giáo sư Lý, nhưng đây là điều không có khả năng, sẽ làm suy luận lâm vào nút thắt, bởi vì thiếu manh mối.

Trương Nguyên Thanh có mạch suy nghĩ của mình, không chút dao động, cười nói: "Tôi cũng không nói nấp ở gầm giường là hung thủ, nấp ở gầm giường, là giáo sư Lý. Ồ, hắn không phải tự mình nấp vào, mà là hung thủ nhét vào"

Hung thủ nhét vào? Các tuyển thủ ngẩn ra, Triệu Thành Hoàng bình tĩnh nói: "Vậy người hiềm nghi ở trong phòng nhìn thấy là ai?"

"Đương nhiên là hung thủ!"

Trương Nguyên Thanh giơ lên điện thoại di động trong tay, bật sáng màn hình: "Mời xem đoạn video này"

Mở ra video, nhắm màn hình điện thoại di động vào mọi người.

Vì tiết kiệm thời gian, video phát đến "Tôi đối với bản thảo của cậu đã không có hứng thú"

liền bị tạm dừng. Trương Nguyên Thanh nhìn các thám tử như có chút suy nghĩ, nói: "Giáo sư Lý người hiềm nghi nhìn thấy chính là hung thủ, cho nên hắn phải ở ban ngày ban mặt kéo rèm, lại đeo khẩu trang, mà tôi bởi vì kính hỏng, thị lực mơ hồ, không thể phát hiện giáo sư Lý là giả, bởi vậy để hắn che trời qua biển"

Tôn Miểu Miểu nhíu mày: “Không đúng, hung thủ không có khả năng biết trước kính của anh hỏng, tầm nhìn mơ hồ, hắn làm sao dám khẳng định anh nhất định không nhìn thấu được?”

“Đeo khẩu trang quả thật có thể là cảm mạo, kéo rèm cũng có liên quan với sở thích, anh cận thị cao độ không thấy rõ, không thể đại biểu giáo sư Lý lúc đó chính là hung thủ. Tro bụi dưới gầm giường cũng có thể là nguyên nhân khác lau đi.”

“Giả thiết của người rất lớn mật, nhưng đều là phỏng đoán, không có chứng cứ”

Chương 607: Tốc độ CPU vận chuyển (3)

Cô khinh thường dùng chiến thuật lại rác rưởi của Thiên Hạ Quy Hỏa, nhưng có thể tìm lỗ hổng ở trên suy luận của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhìn quét đám thám tử, Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói: “Mọi người đều đã xem nhẹ một chi tiết, tôi người hiểm nghi này, là người viết hộ giáo sư Lý, việc này cũng không vẻ vang gì, cho nên lần này gặp mặt, giáo sư Lý sẽ không truyền ra ngoài. Cũng chính là nói, việc tôi đến, hoàn toàn là một hồi ngoài ý muốn, không ở trong đoán trước của hung thủ. Như vậy, hắn giấu giáo sư Lý ở gầm giường, mời tôi đi vào, vội vàng bất đắc dĩ, là ngoài kế hoạch. Mà không phải đoán chắc tôi không thể nhìn thấu. Hắn lúc ấy, quá nửa đã động sát tâm đối với tôi, kéo rèm, đeo khẩu trang, không phải vì ngụy trang thành giáo sư Lý, chỉ là vì khi hành hung, không bị tôi nhìn thấy mặt mũi thật”

“Nhưng hắn về sau phát hiện, tôi căn bản chưa xem thấu ngụy trang của hắn, vì thế hung thủ linh cơ máy động, nghĩ tới vu oan giá họa, liền có đoạn đó trong video mời tôi uống rượu”

Vẻ mặt các thám tử đều có biến hóa, trầm ngâm không nói. Ở dưới Kính Mắt Người Quan Sát thêm vào, Trương Nguyên Thanh càng nói càng thông thuận: “Hắn cố ý mời tôi uống rượu, thừa dịp tôi chưa chuẩn bị đánh ngất ta, sau đó dựa theo kế hoạch, kéo giáo sư Lý từ gầm giường ra, dùng dao gọt hoa

quả đâm thủng trái tim, lại đặt dao gọt hoa quả ở trong tay tôi, dính vân tay của tôi.

“Tôi là gáy bị thương, lực đạo đả kích bắt nguồn từ phía sau, bởi vậy lúc hôn mê, hoặc là ngã về phía trước, hoặc là ngã nghiêng, cái này có thể giải thích vì sao máu tươi bắn đến sau lưng của tôi, cùng với phía sau ống quần, bởi vì tôi lại là nằm úp sấp.”

Thổ Địa Công ngẫm nghĩ, nói: “Tôi thừa nhận cậu nói rất có đạo lý, nhưng mà, tiểu tử, cậu phải lấy ra chứng cứ. Thời gian để lại cho cậu không nhiều nữa.”

Còn khoảng hai phút, vậy là đủ. Trương Nguyên Thanh khẽ cười nói: “Kế tiếp cận mời các vị xem đoạn sau video.”

Hắn click màn hình, phát nội dung video tạm dừng.

Hình ảnh từ giáo sư Lý đứng dậy bắt đầu, đến hắn cầm theo một bình rượu tây dạng ấm nước quay về chấm dứt. Trương Nguyên Thanh hỏi: “Các thám tử trẻ tuổi mà ngu xuẩn, các người xem xong video, lại nhìn phòng sách, có phát hiện thiếu cái gì hay không?”

Thanh Tùng Tử không vui nói: “Thảo luận thì thảo luận, cậu đừng kẹp thêm thứ này thứ nọ, mượn cơ hội trả thù. Ừm, bố trí phòng sách đã hoàn toàn bị đảo loạn, cứng rắn muốn nói thiếu cái gì, là bàn phím, bàn phím không thấy nữa.”

Thanh Tùng Tử sau đó nhìn về phía tủ rượu bên cửa sổ, nói: “Bình rượu kia cũng không thấy nữa”

Trương Nguyên Thanh búng ngón tay, nói: “Hắn phải mang đi bàn phím cùng bình rượu, bởi vì đó là thứ hắn từng lấy thân phận giáo sư Lý đụng vào, hắn để lại vân tay ở bên trên. Trong phòng dấu vết giao đấu hỗn độn không chịu nổi, đều là vì giấu tai mắt người ta, mục đích thật sự là che giấu bàn phím cùng bình rượu biến mất.”

“Căn cứ ảnh chụp điều tra hiện trường, có thể nhìn thấy, bình rượu cùng bàn phím ở lúc nhân viên trị an tới, đã biến mất. Mà ở trong video người hiềm nghi ghi lại, chúng nó là tồn tại, cũng chính là nói, đây là ở lúc hung thủ đánh ngất tôi, giết người xong, rời khỏi hiện trường mang đi”

“Cho nên, bình rượu cùng bàn phím biến mất, chính là chứng cứ chứng minh hung thủ lúc ấy ở trong phòng”

Thao thao bất tuyệt, liền mạch lưu loát.

“Đinh! Thám tử cần ở trong mười phút chứng minh hung thủ chính là người hiềm nghi. Đếm ngược bắt đầu”

Sắc mặt bảy vị tuyển thủ biến đổi hẳn, phó bản tán đồng suy luận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ nên đến lượt trận doanh thám tử bày ra chứng cứ làm chứng rồi. Nhưng mà, chứng cứ đã dùng hết rồi. Từ nhân chứng lời chứng, đến vân tay, báo cáo khám nghiệm tử thi, chứng cứ nên dùng đều đã dùng hết, chỉ thế này, vẫn là không thể đào thải Nguyên Thủy Thiên Tôn. Đến đây, cục diện xoay chuyển ngược lại.

Bằng chứng có sẵn là ưu thế của thám tử, bọn họ không cần vắt óc suy nghĩ, chỉ cần bày ra chứng cứ, liền có thể dồn người hiềm nghi vào chỗ chết. Nhưng bọn họ có một điểm yếu trí mạng, một khi người hiềm nghi phủ định hết chứng cứ, thám tử sẽ trở nên rất bị động.

Một lần nữa tìm kiếm chứng cứ không còn kịp, chúng ta phải làm là phủ định biện hộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây mới là phương thức ứng đối chính xác sau khi chứng cứ dùng hết.

Tôn Miểu Miểu đảo mắt như rang lạc, nói: “Trong suy luận của anh có lỗ hổng, bàn phím cùng bình rượu nếu có vân tay, lau sạch là được, không cần thiết mang đi, cho nên, suy luận của anh không qua ải”

Chương 608: Tốc độ CPU vận chuyển (4)

Quả nhiên tiếng phó bản nhắc nhở chưa vang lên, Tôn Miểu Miểu phản bác không có hiệu quả.

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Thật ra hỏi một chút lão Vương cách vách, giữa trưa, hoặc buổi sáng cùng ngày, còn có ai từng đến gặp giáo sư Lý, liền có thể tập trung hung thủ, chỉ là cái này không ở trong phạm vi đối kháng của chúng ta”

Một cửa ải này không cần tìm hung thủ, lão Vương cách vách chỉ là bối cảnh, cũng chưa chắc tồn tại ở phó bản.

“Mặt khác, tôi hoài nghi cái bình đó cũng có vấn đề, giáo sư Lý chết bởi ngực trắng dao, không có vết thương khác nữa, hung thủ nếu đánh ngất hắn, khẳng định sẽ lưu lại dấu vết, vậy hắn là hôn mê như thế nào? Quá nửa là bỏ thuốc trong rượu, bởi vậy mang đi bình rượu, còn có một tầng mục đích, chính là mang đi công cụ gây án.”

Đám người Thiên Hạ Quy Hỏa, Triệu Thành Hoàng, âm Si nhíu mày, trầm ngâm suy nghĩ, ý đồ tìm kiếm ra chứng cứ phủ định Nguyên Thủy Thiên Tôn suy luận.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lúc nhất thời, các thám tử đều có chút vò đầu bứt tai, đã không phục lại vô lực. Trương Nguyên Thanh nói: “Không phải chứ không phải chứ, bảy cái đầu không đấu lại một cái đầu. Mấy vị đều là nhân vật có uy tín danh dự giai đoạn Siêu Phàm, nếu thế này cũng thua, tương lai mặt mũi nào còn. Ngoài sân nhiều khán giả như vậy đang xem đấy”

“Tôi muốn đặt cái tên cho trận đấu này, thuận tiện tương lai các đồng nghiệp tán gẫu tới, cứ gọi là Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng bảy chú lùn, thế nào?”

Gió đã đổi chiều, bây giờ tới hắn chế tạo lo âu sốt ruột, phá hủy tâm tính đối phương.

Bảy chú lùn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn? Lúc này ngay cả Thổ Địa Công cũng da mặt run rẩy, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tiểu tử, bộ dáng cậu bây giờ rất gợi đòn”

Sắc mặt sáu tuyển thủ khác miễn bàn khó coi bao nhiêu, bọn họ cũng thể nghiệm được uy lực của lời rác rưởi, cùng phép khích tướng hiệu quả như nhau, biết đối phương là cố ý quấy nhiễu mình, chọc giận mình. Nhưng vẫn nhịn không được sẽ có cảm xúc, sẽ nổi nóng, sẽ chịu ảnh hưởng. Nguyên Thủy Thiên Tôn lảm nhảm: “Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng bảy chú lùn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng bảy chú lùn”

Gân xanh lục tục nổi lên ở trên trán bảy vị tuyển thủ. Rốt cuộc, ở trong không khí hơi xấu hổ mà cứng ngắc, ở trong mạch nước ngầm mãnh liệt, tiếng phó bản nhắc nhở vang lên: “Đinh! Đã đến giờ, đội thám tử bỏ qua đưa chứng cứ, người hiềm nghi vô tội!”

“Đinh! Mọi thành viên đội thám tử trừ mười điểm, người hiềm nghi đạt được ba mươi điểm. Thi đấu chấm dứt, ba phút sau chuyển đổi sân đấu!”

Giờ khắc này, giác đấu trường vang lên tiếng hộ nhiệt liệt, ủng hộ cho trận văn đấu lật ngược thế cờ trong nghịch cảnh này.

“Đặc sắc, rõ ràng không có chiến đấu, nhưng thật đã nghiền, thích nhất xem loại chiến đấu chuyển bại thành thắng này, rất kích thích, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự một chấp bảy, hắn quá mạnh rồi”

“Thấy chưa, đây là thiên tài vượt phó bản, đây mới là bộ não vượt qua hai phó bản cấp S”

“Cũng chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn là người hiềm nghi, đổi thành tuyển thủ khác, khẳng định sớm đào thải rồi. Nhưng ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa rồi cũng thiếu chút gặp hạn”

“Thiên Tôn yyds”: vĩnh viễn là thần Trường hợp giống như buổi biểu diễn tiến vào cao trào.

“Bốp bốp bốp!”

Tạ mụ mụ kích động vỗ bàn tay nhỏ.

“Hay, hay quá, thú vị hơn xem phim nhiều. Cục cưng, ánh mắt con tốt hơn mẹ, chọn đàn ông mạnh hơn cha con nhiều, chúng ta đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn về làm người ở rể đi”

Bà mẹ trẻ tuổi vui vẻ sắc mặt ửng đỏ, trong mắt tràn ngập sắc thái hưng phấn, mà tỏ ra lấp lánh trong suốt, như ngôi sao nhỏ. Tạ Linh Hi vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên trong lòng phát lạnh, “kinh nghiệm chiến đấu”

nhiều năm khiến cô ngửi được nguy cơ. Mạnh hơn cho nhiều? Mình nếu là phụ họa, vu bà xấu bụng câu sau chính là: Ồ? Con cũng cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh hơn cho con nhiều? Mẹ phải nói cho cha con!

Tạ Linh Hi cười nói: “Con cảm thấy Nguyên Thủy ca ca giống với ba ba, đều lợi hại”

Tạ mụ mụ nhìn cô một cái, cười tủm tỉm gật đầu. Phó Thanh Dương thu hồi ánh mắt, nhìn về phía chị họ bên cạnh: “Tôi nói rồi, hắn là loại hình trong nghịch cảnh mới có thể kích phát

tiềm năng, cục diện càng bất lợi, hắn càng có thể bùng nổ tiềm năng"

Nhìn chị họ vẻ mặt vui sướng, mắt đẹp ngóng nhìn vui mừng, vẻ mặt Phó Thanh Dương bỗng nhiên cứng đờ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu tử này, vẫn là khai trừ hắn đi, đoạn tuyệt Quan Nhã lui tới với hắn.

Một bên khác, Chu Dung nheo mắt, lông mi thật dài che mất ánh mắt.

Muốn khống chế Nguyên Thủy Thiên Tôn, phải hoàn thành ở giai đoạn Siêu Phàm, một khi để hắn tấn tháng Thánh Giả, liền không áp chế được.

Chiến đấu thiên phú bất luận, chỉ luận trình độ thông minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến cô nghĩ tới Ma Quân. Người nọ tâm thuật bất chính, lại thông minh tuyệt đỉnh, lúc ở giai đoạn Siêu Phàm, đã nhìn thấu bộ phận bí mật của linh cảnh.

Chương 609: Quy tắc tố cáo (1)

Ma Quân… Nghĩ đến cái tên đó, hai chân Chu Dung như nhũn ra một phen, như phản xạ có điều kiện xuất hiện phản ứng sinh lý. Cái này cũng khiến cô chấp niệm càng sâu hơn đối với nô dịch Nguyên Thủy Thiên Tôn. Ghế trưởng lão, Hồng Anh trưởng lão Vỗ tay: "Lợi hại lợi hại"

Loại thi đấu trình độ này không có khả năng làm trưởng lão tâm huyết dâng trào, nhưng không trở ngại cô xem say sưa.

Cẩu trưởng lão cách một cái bàn, ngẩng đầu chó lên, liếc về phía Tôn trưởng lão bên cạnh, bình thản nói: "Cũng không tệ lắm, chưa đào thải ở đợt thứ nhất"

"Ông nói thì nói, ông nhìn tôi làm gì? Tôn trưởng lão rất mẫn cảm thấy trên mặt đối phương tràn ngập bốn chữ "người thực hồ đồ".

Cẩu trưởng lão không nhìn hắn, nói: "Cửa ải tiếp theo hắn chính là võ đấu, không biết là quy tắc thế nào, sẽ đào thải mấy tuyển thủ"

Hiện trường phản hồi, các tuyển thủ trong phó bản không nghe được không nhìn thấy.

Ba phút nhanh chóng trôi qua, bên tai bọn họ truyền đến tiếng phó bản nhắc nhở: "Đang mở ra cửa thứ hai, cửa ải này tên là — Thời đại Đại tố cáo! "Thời đại Đại tố cáo? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, năm vị minh chủ còn biết chơi trend?

Nói nhảm xong, hắn nhanh chóng bắt đầu nghĩ cách chơi cửa ải này. Cửa thứ nhất khảo nghiệm trí lực, năng lực ứng biến, nếu không có gì bất ngờ, cửa thứ hai hẳn là trọng điểm khảo nghiệm vũ lực.

Lần này thi đấu lôi đài mô phỏng là phó bản giết chóc cỡ lớn, trung tâm của phó bản giết chóc là giết chóc, cũng chính là vũ lực. Nhưng "thời đại Đại tố cáo"

này là cái quỷ gì, hoàn toàn không thể từ trong tên liên tưởng đến chiến đấu. Còn đang nghi hoặc, cảnh vật trước mắt xuất hiện vặn vẹo như sóng, Trương Nguyên Thanh nhịn không được lẩm bẩm trong lòng: Đúng, lập tức vào cảnh tượng rồi, mình ở nơi này nghĩ lung tung cái gì, có ý nghĩa gì? Cảnh vật từ vặn vẹo đến rõ ràng, không đến hai giây. Trương Nguyên Thanh nhìn quanh, nhìn thấy là tường đổ ngói vỡ, hắn đang ở trong phế tích một tòa thành cổ, phóng mắt nhìn lại, đều là căn nhà sụp đổ, kiến trúc gạch cùng gỗ hỗn hợp có cái xà nhà gãy, có cái tường đổ, giữa gỗ mục nát cùng gạch đá mọc ra những đám cỏ dại xanh biếc.

"Nơi này chính là cảnh tượng của thứ hai?"

Trương Nguyên Thanh nghĩ, cùng lúc đó, hắn cảm ứng được âm Thi của mình cách ngay ba mét bên cạnh. Lúc cửa thứ nhất, Vong Giả Số 1 bị phó bản "che chắn", thân là chủ nhân hắn cũng không cảm ứng được. Lúc này lại trả về rồi. Mặt khác, âu phục nhạt màu trên người hắn đã biến mất, biến trở về áo ngủ. Bên tai vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở: "Thời đại Đại tố cáo!"

"Linh cảnh giới thiệu: Từng có một vị tướng quân cường đại, dẫn thiết kỵ đế quốc công thành đoạt đất, chiến công hiển hách, nào ngờ công cao che chủ, bị tiểu nhân đố kỵ, chịu quân vương kiêng kị.

Gian thần cùng hôn quân hợp mưu, lấy tội danh có lẽ có tố cáo, bỏ tù hắn."

"Tướng quân hàm oan chết ở ngục giam, trước khi chết phát ra nguyền rủa, phàm kẻ vào thành này, đều phải chết bởi tố cáo.

""Quy tắc thi đấu: Mỗi người mỗi mười phút có thể tố cáo một lần, tố cáo thành công, công năng này cập nhật lại. Tố cáo thất bại, công năng này phong ấn ba mươi phút"

"Hình thức tố cáo: Anh linh tướng quân bồi hồi ở trên không phế tích thành cổ, kẻ tố cáo cần hướng lên trời hô to "nội dung tố cáo", "lý do tố cáo", anh linh tướng quân sẽ tự phán đoán, phán định thành công, tướng quân sẽ hướng kẻ bị tố cáo bắn ra một mũi tên, kẻ trúng tên trừ ba điểm.

Phán định thất bại, tướng quân sẽ hướng kẻ tố cáo bắn ra một mũi tên, kẻ trúng tên trừ một điểm"

"Ghi chú: Chiến giáp của tướng quân mất đi ở trong thành cổ, bộ kiện rải rác các nơi trong thành, cách mỗi nửa tiếng, sẽ có một bộ kiện phát ra bảo quang, mời tập hợp đủ chiến giáp, chiến thắng kẻ địch"

"Ghi chú 2: Mỗi người chỉ có thể trang bị một bộ kiện của chiến giáp, đánh chết, đào thải một người, mở khóa quyền hạn một bộ kiện"

"Ghi chú 3: Xin chú ý, chớ ở trong thành cổ trái pháp luật loạn kỷ cương, hoặc làm ra việc tổn hại đạo đức (ngoại trừ giết chóc, chiến đấu)"

"Ghi chú 4: Đào thải một tuyển thủ, có thể đoạt lấy điểm của đối phương"

"Yêu cầu vượt ải: Chiến tới hai người cuối cùng"

Tiếng linh cảnh nhắc nhở đến đây kết thúc, trên bầu trời tối tăm, một bóng dáng do sương mù đen ngưng kết hiện lên, nó cao đủ trăm trượng, mặc quân phục, tay cầm cung mạnh, ngạo nghễ đứng ở dưới bầu trời, trên thành cổ. Mặc kệ ở bất cứ nơi nào trong thành, đều có thể nhìn thấy nó. Trương Nguyên Thanh trầm ngâm, nhai nuốt tin tức phó bản.

"Phó bản cá nhân hỗn chiến? Không, là hình thức tiểu đội hỗn chiến, chiến tới hai người cuối cùng, liền ý nghĩa người chơi

sẽ kết minh, hai người một tổ, tổng cộng bốn tổ”

“Trợ lực ngoài sân, tố cáo cùng chiến giáp. Chiến giáp rất dễ tìm, tương tự vật tư nhảy dù, nửa tiếng xuất hiện một lần, mỗi lần xuất hiện, hẳn là đều sẽ kích phát một cuộc đại chiến.”

Chương 610: Quy tắc tố cáo (2)

“Trái lại công năng tố cáo này không dễ dùng, cũng không thể dùng bừa. Sai lầm một lần, bản thân tổn thất điểm không nói, công năng tố cáo sẽ bị phong ấn nửa tiếng”

“A, đào thải đội viên, có thể đoạt lấy điểm trên người đối phương, quy tắc này trực tiếp khiến mình trở thành bia ngắm chung, mình còn kết minh như thế nào, chẳng lẽ phải đơn đả độc đấu?”

Trương Nguyên Thanh nhe răng một phen.

Bờ sông cách xa hơn mười dặm, Viên Đình mang theo âm Thi, tránh ở phía sau một bức tường đổ chỗ bờ sông, nhíu chặt lông mày: “Chiến đấu tới hai người cuối cùng, cũng chính là, có thể kết minh?”

“Người của Ngũ Hành Minh không thể kết minh, vẫn là tìm Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng đi,, Triệu Thành Hoàng tính cách cổ quái, không phải nhận tuyển tốt để kết minh, tìm Tôn Miểu Miểu đi. Nếu cô ấy không đồng ý kết minh với mình, mình liền đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuy hắn là người điểm cao nhất”

Viên Đình mang Nguyên Thủy Thiên Tôn liệt vào danh sách dự bị.

“Trước chờ đợi chiến giáp xuất hiện, xem có thể đạt được một món hay không, công năng chiến giáp hẳn là không tệ. Trục đường chính của thành cổ. Thiên Hạ Quy Hỏa dựa lưng vào tường, khoanh hai tay trước ngực, chăm chú nhìn anh hồn trên bầu trời trăm trượng, trong lòng nghĩ là:

“Giết người, đả thương người không ở trong phạm vi tố cáo, nhưng ở trong phó bản, trừ giết chóc, còn có thể làm chuyện gì trái pháp luật loạn kỷ cương?”

Mắt hắn chợt sáng ngời, đã hiểu trung tâm của quy tắc này — dụ dỗ người khác phạm sai lầm, sau đó tố cáo! "Cảm giác tố cáo có thể có rất nhiều cách chơi, nhưng điểm của mình chỉ còn mười điểm, không có không gian thử lỗi"

Hết điểm sẽ đào thải, bây giờ trong tám tuyển thủ, điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn là năm mươi điểm, người khác là mười điểm. Chênh lệch có chút lớn. Khuôn mặt cứng rắn của Thiên Hạ Quy Hỏa lộ ra ý cười, "Nguyên Thủy Thiên Tôn xong rồi, hắn không có khả năng có minh hữu, hơn nữa, mỗi người trong phó bản đều muốn đào thải hắn"

Người điểm cao nhất, có thể đạt được một món đạo cụ mạnh, người có được đạo cụ, có thể cạnh tranh quán quân. Phàm là muốn thắng, nhất định phải đào thải Nguyên Thủy Thiên Tôn. Thiên Hạ Quy Hỏa vui sướng khi người gặp họa một phen, chuyển sang suy nghĩ chuyện kết minh: "Trong bảy người, âm Si cùng Thanh Tùng Tử chiến lực thuộc loại trung hạ du, năng lực vượt phó bản cũng như thế, mà mình am hiểu vượt phó bản, bọn họ là đối tượng mình có thể dễ dàng mượn sức. Cường giả top 3, thì rất khó mượn sức, cho dù cưỡng ép kết minh, cũng sẽ đề phòng nhau, càng khó lấy mình làm chủ đạo"

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Hạ Quy Hỏa căn bản không cân nhắc kết minh với hắn.

Ai kết minh cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, người đó chính là bia ngắm.

"Kết minh?"

Triệu Thành Hoàng mang theo âm Thi đi ở trong phế tích, vừa chờ đợi bảo quang xuất hiện, vừa tìm kiếm bóng dáng tuyển thủ khác. Khối âm Thi này của Triệu Thành Hoàng đã sửa xong rồi, là cụ tự mình ra tay chữa trị.

Bằng không lấy lực Thái âm của hắn điều dưỡng, như thế nào cũng cần mười ngày nửa tháng. Tuy Triệu Thành Hoàng còn có âm Thi khác, nhưng âm Thi giai đoạn Siêu Phàm căn bản không thể đánh đồng với cấp 4.

"Công năng tố cáo tỏ ra rất gân gà, lợi dụng rất khó khăn, nếu kết minh, trái lại có thể chọn Tôn Miểu Miểu đi."

Top 1 cùng top 3 liên thủ, đủ để áp chế tuyển thủ khác.

“Nhưng như vậy, mình cùng Tôn Miểu Miểu nhất định bị tuyển thủ khác liên hợp công kích. Viên Đình là người Thái Nhất Môn, mình có thể dùng lợi ích ngoài sân liên hợp, vậy cục diện chính là ba đánh năm”

Triệu Thành Hoàng nhíu mày, ba tuyển thủ Thái Nhất Môn đối chiến năm người Ngũ Hành Minh, hắn tuy rất tự tin, nhưng cũng không dám nói nhất định có thể thắng.

“Không cần thiết vừa mở màn đã khiến cục diện trở nên phân biệt rõ ràng, Thái Nhất Môn ít người, nhưng ít có cái lợi của ít, Ngũ Hành Minh nhiều người, nhưng nhiều người tệ đoàn lớn nhất chính là không đồng lòng.

“Đúng rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn điểm cao nhất”

Triệu Thành Hoàng nhếch khóe miệng, hắn nghĩ đến một kế hoạch. Giờ này khắc này, ngoài sân. Tấm kính tròn thủy tinh chiếu ra hình ảnh, được chuyển đổi thành tám khối đều đều, phân biệt đối ứng tám tuyển thủ.

“Phó bản này rất thú vị, quy tắc nhiều, lại hỗn loạn, thứ có thể lợi dụng quá nhiều, thực chờ mong tuyển thủ top 8 chiến đấu”

“Quy tắc nhiều? Đều là nói lời thừa, vượt qua phó bản này rất đơn giản, trực tiếp lao tới trung tâm thành khai chiến là được, nếu chậm một chút, thu thập chiến giáp lại khai chiến”

Nói lời này hiển nhiên là Hỏa Sư. Khán giả vừa thảo luận, vừa quan sát hình ảnh. So sánh với khảo nghiệm của thứ nhất, cửa thứ hai đại loạn đấu tính đáng xem rõ ràng cao hơn rất nhiều, không là Nguyên Thủy Thiên Tôn độc diễn nữa, mà là tám vị tuyển thủ đấu trí so dũng khí.

Sau khi xem xong quy tắc, không ít người bắt đầu kêu oan cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 611: Quy tắc tố cáo (3)

“A, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng quá xui xẻo rồi nhỉ, thật không dễ gì vượt qua cửa thứ nhất, cửa thứ hai lại thành kẻ địch chung?”

“Cảm giác hắn vận may rất kém, bắt đầu chính là hình thức địa ngục, sau đó vẫn là hình thức địa ngục”

“Hơn nữa công năng tố cáo rất gần gà, loại địa phương đó, ai còn có thể trái pháp luật loạn kỷ cương hay sao. Ưu thế điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn không có tác dụng gì?

Mọi người bắt đầu quay quanh quy tắc nghị luận:

“Một cửa ải này gọi là “Thời đại Đại tố cáo, tên đã chứng minh công năng tố cáo là đại sát khí quyết định thắng bại, chỉ xem ai có thể khai phá đầy đủ cách chơi của công năng này, dùng tốt, không cần chiến đấu đã có thể đào thải đối thủ”

“Ta cảm thấy chỉ có hướng dẫn đối thủ phạm sai lầm, mới có thể tố cáo hợp lý, nhưng có thể đi vào top 8 đều là cao thủ, ai sẽ bị hướng dẫn?”

“Ngươi xem, các tuyển thủ đó chỉ nhìn anh linh một lần, liền không chú ý nữa, hiển nhiên đều cảm thấy công năng tố cáo gân gà”

“Ồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn làm cái gì? Trương Nguyên Thanh suy tư hồi lâu, giật mình, nghĩ đến một phương pháp nghiệm chứng tố cáo. Hắn lập tức đi đến bên cạnh âm Thi, ngồi xổm xuống, tụt quần âm Thi. Sau đó, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời, lớn tiếng nói: “Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo, Vong Giả Số 1 trước mặt mọi người lộ hàng. Lý do tố cáo: Đồi phong bại tục!”

Anh linh đứng ngạo nghễ trong thiên địa giữ im lặng, không đáp lại.

“Đinh! Tố cáo thành công, mục tiêu tố cáo không phải tuyển thủ vào sân, thuộc loại mục tiêu sai lầm, không ban trừng phạt”

Như vậy à? Trương Nguyên Thanh sờ sờ cằm, tiến một bước mò rõ quy tắc. Mục tiêu tố cáo chỉ có thể là tuyển thủ vào sân, nếu mục tiêu sai lầm, sẽ không cho trừng phạt.

Trầm ngâm vài giây, hắn lại nghĩ đến một chủ ý, lập tức đi đến bên tường, đồng thời triệu hồi đến âm Thi đứng ở bên cạnh mình, sau đó, hắn lấy ra Định Hải Thần Châm trong đũng quần, xả lũ. Trong dòng suối trong suốt “ào ào”, Trương Nguyên Thanh vừa mượn thân tường, âm Thi yểm hộ tiểu đệ của mình, vừa thao túng âm Thi nhìn thẳng đại hung khí của chủ nhân.

Bởi vì lúc rời giường vừa xả nước, lượng không lớn, mười mấy giây đã xong.

Tiểu xong, thu hồi Thần Châm, Trương Nguyên Thanh ngẩng mặt lên trời cao giọng nói: "Ta Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu tiện bừa bãi, lý do tố cáo:

Có tổn hại đạo đức chung"

"Ta Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo Vong Giả Số 1 rình coi chỗ riêng tư của ta, lý do tố cáo: Trái pháp luật!"

Trên phế tích, dưới bầu trời, anh linh cao lớn kia chậm rãi nhìn lại, sau đó, hắn giơ cung, kéo dây cung, cánh cung nháy mắt như trăng tròn.

"Chíu!"

Một mũi tên do khí đen ngưng tụ bắn nhanh về phía Trương Nguyên Thanh. Mũi tên tựa như sao băng rơi xuống, từ bầu trời âm trầm cắt xuống. Gần như cùng lúc, bên tai Trương Nguyên Thanh nghe được tiếng phó bản nhắc nhở: "Đinh! Tố cáo thành công"

"Đinh! Ngài bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tố cáo, khấu trừ ba điểm. Nội dung tố cáo: tiểu tiện bừa bãi."

"Đinh! Tố cáo thành công. Mục tiêu tố cáo không phải tuyển thủ vào sân, thuộc loại mục tiêu sai lầm, không cho trừng phạt"

"Thú vị rồi."

Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười.

Hắn đã mò ra mấy quy tắc dưới đây: Một, có thể tự mình tố cáo! Hai, có thể tụt quần đối phương, cùng tố cáo đối phương lõa lồ nửa thân dưới. Ba, có thể chủ động lộ nửa thân dưới cho người khác thấy, cùng tố cáo đối phương.

"Chỉ cần có chuyện này, mặc kệ chân tướng như thế nào, đều áp đặt, không hổ là Thời đại Đại tố cáo"

Hắn sở dĩ làm những việc thử này, là giới thiệu của phó bản cho linh cảm. Trong giới thiệu phó bản viết rất rõ, tướng quân là chết oan, thuộc loại ác ý tố cáo, không phải là sự thật. Vậy

nói cách khác, hành vi ác ý tố cáo, rất có thể là một bộ phận của nguyền rủa.

Quả nhiên đã thành công.

“Có người tố cáo thành công rồi? Là ai? !”

Bảy tuyển thủ trong sân đồng thời ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn bầu trời âm trầm, trong mắt tựa như còn chiếu mũi tên chợt lóe. Nhanh như vậy?

Mới vào phó bản bao lâu, đã có người thành công tố cáo đối thủ, hắn làm như thế nào được? Bảy tuyển thủ nháy mắt sinh ra cảm giác lo âu cùng gấp gáp.

Giác đấu trường.

Khán đàn ngồi đây người, nhưng yên tĩnh đáng sợ, lặng lẽ không tiếng động.

Đầu người đồng nghìn nghịt, duy trì yên tĩnh không tiếng động, từng ánh mắt nhìn về phía trong hình ảnh, bóng lưng xì xì”

trước mặt mọi người. Từng gương mặt hoặc cứng ngắc, hoặc ngạc nhiên, hoặc kinh ngạc, đều ngày ra đó.

Từ đầu, lúc nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tụt quần âm Thi, nơi đây là toàn thể ồ lên, như sôi trào. Nhưng không đợi mọi người bình tĩnh trở lại, hắn thế mà lại đi tiểu trước mặt mọi người. Sao có thể làm ra loại chuyện này? Ngươi là Nguyên Thủy Thiên Tôn đó, là bảng hiệu giai đoạn Siêu Phàm của chính phủ đó, nhiều người như vậy nhìn, ngươi sao làm được đi vệ sinh không có áp lực tâm lý.

Chương 612: Bao vây Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)

Ngươi không cần mặt mũi sao? Chính phủ không cần mặt mũi sao?

Nhưng khi Nguyên Thủy Thiên Tôn tự mình tố cáo, khi anh linh trên bầu trời đánh xuống trừng phạt, cảm thụ lớn nhất của mọi người là - thông…, mở rộng tầm mắt rồi! “Móa, còn có thể như vậy? !”

Không biết ai hô một tiếng, yên tĩnh theo đó đánh vỡ, trên khán đài nhấc lên ồn ào như thủy triều.

“Nếu không nhìn lầm, vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thử ra vài cái quy tắc, tố cáo âm Thi không thành công, tố cáo mình thành công, tố cáo kiểu gài bẫy sẽ thành công. Quá mạnh rồi, đây là hiệu suất cùng mạch suy nghĩ của thiên tài đứng đầu”

“Trâu bò nha, thực con mẹ nó trâu bò, trong tuyển thủ top 8, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn thử ra quy tắc tố cáo, đây là chênh lệch, tuyển thủ thông quan cấp S so với người khác đúng là không giống nhau.”

“Vừa nhìn như vậy, chênh lệch của Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn dựng vào thấy bóng, hắn ở trong Linh Cảnh Hành Giả bình thường có lẽ là cao thủ, nhưng ở trước mặt cường giả đứng đầu thật sự, chênh lệch liền rất rõ ràng”

“Dùng loại phương pháp này thử quy tắc, bảng mạch não thất thông suốt kỳ lạ. Ta, ta thật không biết nên nói cái gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn không hổ là Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Thiên Hạ Quy Hỏa ở phương diện cày phó bản tiếng tăm không nhỏ, lại bởi vì là Hỏa Sư, càng tỏ ra bất phàm. Trước đó, mọi người tuy cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh hơn Thiên Hạ Quy Hỏa, nhưng mạnh hơn bao nhiêu, mạnh ở những phương diện nào, thật ra không có khái niệm. Cửa thứ nhất thuộc về người hiềm nghi thể hiện cá nhân, Thiên Hạ Quy Hỏa không có cơ hội triển lộ tài hoa. Thẳng đến cửa thứ hai mở ra, mọi người đứng ở trên cùng điểm xuất phát, quy tắc giống nhau tình cảnh giống nhau.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngắn ngủn vài phút đã mò ra vài quy tắc.

“Xi, hắn có bản lĩnh cũng đừng tránh nha, quang minh chính đại đi tiểu đi, lão nương chớp mắt một cái coi như ta thua”

“Thật đáng tiếc, trưởng lão trưởng lão, có thể điều chỉnh góc độ một chút hay không, chúng ta muốn 360 độ.”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta rất hứng thú đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn nhỏ”

Các cô gái đứng đắn vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng, đám Lão tài xế thì hưng phấn mặt đỏ tại hồng, đều yêu cầu xem xét. Đây chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn đó.

“Mẹ, mẹ, mẹ che mắt con nữa, con nóng lên đó.”

Tạ Linh Hi giận dữ, ở trong lòng mẹ ra sức giãy dụa.

Tạ mụ mụ vẫn duy trì tư thế ôm con gái trong lòng, bản thân thì duỗi cổ nhìn chằm chằm hình ảnh, vẻ mặt tiếc nuối: “Cái gì cũng không nhìn thấy, thực nhàm chán… Cục cưng à, con còn chưa trưởng thành, mẹ là đang bảo vệ con”

Tạ Linh Hi vừa tiếc nuối vừa vui mừng, tiếc nuối là mất đi cơ hội chiêm ngưỡng Nguyên Thủy ca ca nhỏ, vui mừng là giống mụ mụ lẳng lơ như vậy, cùng với càng nhiều kẻ lẳng lơ chưa thể chiếm tiện nghi Nguyên Thủy ca ca.

Một bên khác, Nữ Vương ghé đến bên tai Quan Nhã, thấp giọng nói:

“Tôi đột nhiên nhớ tới lần trước ở trấn âm dương nhìn thấy, ấn tượng khắc sâu nha.”

Quan Nhã “A”

một tiếng: “Đúng vậy đúng vậy, trong mấy con sâu róm đó, hắn có phân lượng nhất”

Nữ Vương tiếc hận nói: “Đáng tiếc lần này hắn giấu quá kỹ, không nhìn thấy Quan Nhã: “Xem qua một lần là được rồi, cô còn muốn xem bao nhiêu lần, cô có phải muốn ngủ với hắn hay không?”

Từng thấy một lần? Nghe hai cô gái thì thầm, khóe miệng Phó Thanh Dương co rúm một phen.

Đồng thời, hắn trịnh trọng suy nghĩ nên mang Nguyên Thủy Thiên Tôn trục xuất Bạch Hổ vệ hay không.

Số lượng Linh Cảnh Hành Giả ở đây, nhắm chừng là 80% thành viên của chính phủ, nhiệt độ cùng độ truyền bá không cần hoài nghi, Nguyên Thủy làm ra loại chuyện này, có thể tưởng tượng, sau hôm nay, thao tác bất nhã của Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ truyền bá cả Ngũ Hành Minh, Thái Nhất Môn.

Trong Bạch Hổ vệ không thể có kẻ danh tiếng bại hoại!

Khán đài nơi nào đó, Bill Tarantino nghiêng đầu nhìn về phía Annie, cô gái này trợn to đôi mắt xanh thẳm, vẻ mặt đầy tiếc hận.

Vừa rồi lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn kéo khóa, tròng mắt cô cũng sắp trợn ra ngoài, nhìn chằm chằm hình ảnh.

Rất thất vọng tương tự còn có Chu Dung, cô chọn trai bao không chỉ xem mặt, còn phải đánh giá nhiều mặt. Nguyên Thủy Thiên Tôn làm con mồi ưa thích, cô tự nhiên muốn đánh giá một phen phương diện khác. Vẻ mặt của Chu Dung bị tên trai bao trẻ tuổi nhìn thấy, trong lòng người trẻ tuổi ngũ quan thanh tú tức giận hừ một tiếng: Quá nửa là một mẩu mà thôi. Trên ghế trưởng lão, một đám trưởng lão trầm mặc. Cách hồi lâu, trưởng lão Bạch Hổ binh chúng mặc khôi giáp cố mà khen nói: "Không có gánh nặng hình tượng, mạch suy nghĩ tươi mới kỳ lạ, vì mò mẫm ra quy tắc, có thể làm ra hy sinh thật lớn, cách làm của Nguyên Thủy Thiên Tôn đáng giá tán thưởng"

"Đứa nhỏ này thật sự là… Lời là nói như vậy, những nơi này là thi đấu lôi đài, phải chú ý ảnh hưởng"

Chương 613: Bao vây Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)

“Vẫn có chút chừng mực, biết phải tránh một chút, nói đi cũng phải nói lại, hình ảnh là các minh chủ thiết kế, chúng ta không có quyền khống chế, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu là giở lại trò cũ.”

“Trong người trẻ tuổi ưu tú của chính phủ chúng ta, như Phó Thanh Dương, Khương Cư, Phong Đô Quỷ Vương vân vân, đều là rất chú trọng hình tượng. Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khác”

“Cái này tính là gì, các người là chưa thấy hắn cúi đầu lạy luôn”

Nói lời này là một con chó Teddy. Tôn trưởng lão tức giận ngắt lời bọn họ: “Có thể thắng là được rồi, chú ý nhiều như vậy làm chi, Nguyên Thủy tiểu nhi có chút cân lạng”

“Cho nên ông thừa nhận ông hồ đồ?”

Một trưởng lão Thủy Thần cung cười lạnh nói.

“Ngươi.”

Tôn trưởng lão á khẩu không trả lời được, bỗng có chút lòng chua xót.

Đã truyền bá đến cấp bậc trưởng lão rồi sao.

Phế tích thành cổ.

Mấy quy tắc này rất đơn giản, không thể lý giải, sau khi dùng qua một lần, tuyển thủ khác có thể hiểu thấu đáo, cho nên cần sử dụng ở thời khắc mấu chốt… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm quy tắc lợi hại. Bản thân mình nếu thả trym trước mặt mọi người, tuy có thể tố cáo đối thủ, nhưng đối thủ cũng có thể tố cáo mình. Thuộc loại đấu pháp lưỡng lại câu thương, nhưng, điểm của mình nhiều, chiến thuật thương tổn lẫn nhau có thể làm.

Chỉ là, trận đấu thuộc loại trực tiếp, khán giả nhiều lắm, hắn từ nhỏ đã quen xã hội mà nói (cùng cậu nhảy b-boy trước mặt

mọi người), khẳng định sẽ không quá xấu hổ, nhưng cũng phải cân nhắc ảnh hưởng. Có thể dùng âm Thi để làm chuyện này, tình huống bất đắc dĩ, lại tự mình ra sân. Mặt khác, đại tiểu tiện bừa bãi đã thuộc về hành vi trái quy định, khạc đờm bừa bãi hẳn là cũng ở trong phạm vi tố cáo.

“Quy tắc trung tâm Thời đại Đại tố cáo là: Có lẽ có cùng thánh mẫu”

“Không cần dẫn đường đối thủ, chỉ cần quan sát là được, con người không có khả năng là thánh mẫu, bất cứ một chút sai lầm nào cũng không phạm phải, ai nói thô tục, ai làm một chút điều không đúng, liền điên cuồng tố cáo, nhất định có thể thành công”

Trương Nguyên Thanh kết thúc suy nghĩ, dẫn âm Thi, bắt đầu lùng bắt đối thủ hoàn toàn không có mục đích.

Lấy thực lực bây giờ của hắn, nếu ra hết con bài chưa lật, ngoài top 3, bất cứ một đối thủ nào cũng có thể giải quyết ở trong ba phút đồng hồ.

Đối với tuyển thủ khác mà nói, trận chiến đấu này mạch suy nghĩ rất rõ ràng, một là tìm đồng đội kết minh, hai là tìm kiếm chiến giáp, ba là nghĩ cách dụ dỗ người khác phạm sai lầm, sau đó tố cáo. Mà đối với Trương Nguyên Thanh để nói, kết minh có thể cắt đi, ít nhất không phải nhu cầu Số một, ai điểm cao nhất đã là kẻ địch chung, như vậy cách làm có lợi nhất đối với hắn, là mau chóng đào thải kẻ địch, giảm bớt uy hiếp.

Bầu trời âm trầm, mây xám bao phủ.

Gió gào thét ở trong phế tích có chút âm u lạnh lẽo, thổi lên cỏ dại xanh biếc giữa đá hỗn loạn.

Tòa thành thị này bỏ hoang đã không ít năm, phiến đá hai bên trục đường chính bị tầng bùn màu đen bao trùm, chỉ có giữa đường hơi nhô lên ương ngạnh lộ ra khe hở phiến đá. Trương Nguyên Thanh và âm Thi giữ khoảng cách năm mươi mét, để Vong Giả Số 1 rêu rao tiến lên, mà bản thân hắn mượn dùng những bức tường đổ, từng chỗ phế tích, che giấu thân hình, lặng yên đi theo.

Đi hơn mười phút, hầu như không nhìn thấy một căn nhà nào hoàn chỉnh, đều là tường đổ ngói VỠ cùng mạng nhện tro bụi,

một mảng tiêu điều rách nát. Căn nhà kết cấu gạch đá và gỗ, không chịu nổi nhất là năm tháng ăn mòn.

“Tính toán thời gian, sắp đến nửa tiếng rồi”

Trương Nguyên Thanh dứt khoát để âm Thi dừng lại, nấp ở trong một căn nhà bỏ hoang, lẳng lặng chờ đợi. Qua năm sáu phút nữa, đột nhiên, một luồng ánh sáng phóng lên trời, vào thẳng trong mây, quấy động mây đen.

“Không xa, cách mình đại khái hai trăm mét…”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, lập tức sử dụng âm Thi hướng vị trí dâng lên ánh sáng phóng đi, bản thân xa xa đi theo.

Không bao lâu, thông qua tầm nhìn của âm Thi, hắn thấy cả đoạn lớn tường thành nội thành sụp xuống, trên không lầu của thành hóa thành phế tích lơ lửng một món giáp ngực đen sì.

Bảo quang ngút trời chính là giáp ngực phát ra.

Trương Nguyên Thanh thao túng âm Thi lao về phía phế tích, cướp lấy giáp ngực.

“Vù!”

Ở lúc âm Thi cách giúp ngực không đủ mười mét, một quả cầu lửa nén đến mức tận cùng, từ chéo một bên đánh tới.

âm Thi đang chạy như điên không thể né tránh, giơ hai cánh tay lên, quả cầu lửa nổ tung ở ngực, nhấc lên tầng tầng lớp lớp sóng lửa, nhấc lên bụi đất trên bề mặt. Trong lửa tản ra, dáng người cao ngất, thanh niên rất có phong thái kiện tướng, khí chất đả thủ, ánh mắt sắc bén hiển hóa thân hình.

Hỏa Hành!

Thiên Hạ Quy Hỏa giữa không trung mở ra lòng bàn tay, luồng lửa xung quanh như có sinh mệnh, chủ động hội tụ, nhanh chóng ngưng tụ thành một quả cầu lửa phát ra nhiệt độ cao.

Chương 614: Bao vây Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)

Thiên Hạ Quy Hỏa thuận thế rơi xuống, một chưởng dán ở ngực âm Thi, lại là tiếng nổ vang "Ầm", luồng khí cuồng bạo đẩy hai người ra, Thiên Hạ Quy Hỏa mượn dùng lực đẩy vụ nổ sinh ra bay về phía giáp ngực.

"Đoàng đoàng!"

Tiếng súng theo đó vang lên, hai đường lửa màu đỏ sậm chợt lóe rồi biến mất. Thiên Hạ Quy Hỏa không né tránh, thân là cấp 3 Hỏa Sư, hắn có kháng hóa rất mạnh, khẩu súng ngắn mang theo hiệu quả bùng nổ kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhiều nhất khiến hắn bị thương nhẹ. Chỉ cần có thể lấy được giáp ngực, chút vết thương nhẹ này tính là gì.

Đinh! Đinh!

Hai tiếng vang lên chói tai, theo đốm lửa chói mắt, món giáp ngực lơ lửng trên không trung kia bị đạn đánh bay ra ngoài. Mục tiêu của Trương Nguyên Thanh không phải đối thủ, mà là đạo cụ này. Sau khi đánh bay áo giáp, hắn lập tức tiến vào Dạ Du, vừa lao về phía đạo cụ, vừa hạ đạt chỉ lệnh tiến công cho âm Thi.

"Gừ gừ!"

Trong dây thanh tổn hại của Vong Giả Số 1 phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, nó khom lưng xuống, sau pha xung phong ngắn ngủi, nhảy cao ba trượng, lao mình về phía Thiên Hạ Quy Hỏa.

Bóng đen bao phủ đến, cơ bắp Thiên Hạ Quy Hỏa bỗng nhiên bành trướng, ngoài thân bùng lên lửa cháy, hắn hạ thấp thân trên, tay phải chống xuống đất, chân phải hung hăng hướng lên trời đạp một phát.

Vong Giả Số 1 cứng rắn chịu một cước, không phòng ngự, không biết đau đớn, hai tay kẹp lấy cái chân đá tới, nắm tay đánh về phía hướng đầu gối.

Khi hai người áp sát vật lộn, Trương Nguyên Thanh đã tới cạnh giúp ngực, nó rơi ở trong đống đá hỗn loạn, đang định cúi người nhặt lên, bỗng nhiên một giọng hát dễ nghe truyền đến: "Soái ca đối diện nhìn qua, nhìn qua, nhìn qua nơi này biểu diễn rất đặc sắc."

Ma xui quỷ khiến, Trương Nguyên Thanh sinh ra hứng thú mãnh liệt đối với cô gái đang hát, giáp ngực dưới chân cũng không thơm nữa. Hắn tuân theo bản năng thân thể, quay đầu nhìn qua. Cách mười mấy mét, một bóng người mông mông lung lung, dáng người yểu điệu, đang uốn éo vũ đạo nóng bỏng, ngâm ra ca khúc dễ nghe.

Đây là một nữ linh thể, nhưng lẫn lộn khí tức nghề nghiệp khác, không đủ thuần túy. Một bên khác, Thiên Hạ Quy Hỏa cũng không thể ngăn cản dụ hoặc, quay đầu nhìn qua, bị Vong Giả Số 1 đánh đau một trận.

Nhạc nổ? Đạo cụ của âm Si? Trương Nguyên Thanh khẽ cắn đầu lưỡi, để đau đớn kích thích tinh thần, mạnh mẽ thoát khỏi Nhạc Sĩ khống chế.

Khi hắn cúi đầu, phát hiện giáp ngực đã biến mất.

Một bóng dáng mông mông lung lung giơ cao giáp ngực, nhanh bay về phía nửa bức tường thành nơi xa.

Thanh niên tướng mạo âm nhu sau tường đi ra, tay trái đeo vòng tay đủ loại màu sắc hình dạng, nắm một cây sáo trúc đen sì. Hắn dùng một tay khác tiếp nhận giáp ngực nhạc nô dâng lên, hướng Thiên Hạ Quy Hỏa hô to: "Tới tay rồi!"

Thiên Hạ Quy Hỏa "Hắc"

một tiếng: "Tốt lắm, dựa theo kế hoạch làm việc, ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Dứt lời, hắn lao người lui về phía sau, tránh đi Vong Giả Số 1 công kích, trầm đan điền xuống, rống lên: "Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đây!"

Thanh âm quanh quẩn xa xa ở trên phế tích.

"Móa!"

Trương Nguyên Thanh không nhịn được, mắng tiếng thô tục.

Giờ này khắc này, tuyển thủ khác khẳng định bị bảo quang hấp dẫn, khẳng định ngay tại phụ cận, bọn họ lấy cướp đoạt giáp ngực làm mục đích, sẽ chạy hết tốc độ, nhưng một tiếng hô này của Thiên Hạ Quy Hỏa, rất có thể khiến tuyển thủ khác thay đổi sách lược, mai phục ở phụ cận. Như vậy, hắn trên đường rút lui rất có thể gặp phải phục kích.

“Phải nhanh chóng đi.”

Ý nghĩ hiện lên, hắn lập tức triệu hồi Vong Giả Số 1, muốn dẫn nó Dạ Du rời khỏi. Thấy thế, quanh thân Thiên Hạ Quy Hỏa bốc lên ngọn lửa, hóa thành một luồng lửa bắn về phía âm Thi, không để ý tất cả bám trụ. Mà nữ nhạc nổ dáng người yểu điệu một lần nữa vặn vẹo thân thể, nhảy vũ đạo nóng bỏng, đồng thời phát ra giọng hát tuyệt vời: “Anh đẹp trai đối diện nhìn qua, nhìn qua, nhìn qua.”

Đầu óc Trương Nguyên Thanh Ong một tiếng, bị tiếng ca hấp dẫn lần nữa, nhưng một lần này, sớm có chuẩn bị hắn ngay lập tức cắn chót lưỡi, đau đớn khiến hắn để chặn được bộ phận dụ hoặc. Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh nâng nòng súng, nhắm âm Si bóp cò..

âm Si lui đến sau tường thành, Đoàng đoàng, viên đạn đục ra hố sâu ở thân tường, đá vụn bắn tung tóe.

Phụ trợ khống chế mạnh thực đáng ghét, nếu có thể sử dụng chày Phục Ma tịnh hóa thì tốt rồi…

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng thay đổi kế hoạch, không đi quan tâm âm Si, tiến vào Dạ Du, lao về phía Thiên Hạ Quy Hỏa.

Không thể chiến đấu quấn chân, trước phối hợp âm Thi đánh đuổi Hỏa Sư có chỉ số thông minh này, lại mang âm Thi rời khỏi. Thấy Trương Nguyên Thanh biến mất, âm Si theo bản năng cảnh giác, Thiên Hạ Quy Hỏa thì quát: “Thổi sáo, mục tiêu của hắn là tôi!”

Rống xong, cứng rắn chống đỡ cú đấm thẳng của Vong Giả Số 1, mượn lực lui về phía sau.

Chương 615: Chiến đấu thiếu đạo đức (1)

âm Si nghe vậy, quyết đoán đưa cây sáo đến bên môi.

“Ô ô ~” Tiếng sáo ai oán trầm thấp bay lên, giống như kim thép đâm vào linh hồn, mang đến đau đớn như đầu nứt ra.

Hừ, đấu pháp lưỡng lại câu thương có ích gì? Trương Nguyên Thanh bị ép rời khỏi Dạ Du, vừa ôm đầu, vừa hướng âm Thi hạ đạt chỉ lệnh rút lui. Vong Giả Số 1 thuận theo dừng đuổi

giết đối với Hỏa Sư, xoay người chạy như điên. Đột nhiên, trên tuyến đường Vong Giả SỐ 1 chạy như điên, một cây dây mây xanh tươi quật tới, như xúc tu cuốn lấy mắt cá chân.

Vong Giả Số 1 lấy bạo lực giãy thoát.

Nhưng càng lúc càng nhiều dây mây xanh từ mặt đất mọc ra, cuốn lấy mắt cá chân, hai chân, CỔ, cổ tay Vong Giả Số 1, mấy chục sợi dây mây căng lên, đấu sức với âm Thi. Ở giữa những bụi dây leo dã man sinh trưởng, Thanh Tùng Tử đứng khoanh tay. Cùng lúc đó, lại có mấy bóng dáng chạy tới, phân biệt là Triệu Thành Hoàng, Viên Đình mang theo âm Thi, cùng với Thổ Địa Công mặc áo da quần da. Trừ Tôn Miểu Miểu khoảng cách xa nhất chưa tới, sáu vị tuyển thủ thuận lợi chạy tới, bao vây Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bị bao vây rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh chợt lạnh, mặt ngoài giữ bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy đảo qua chung quanh, đảo qua sáu tuyển thủ.

Thiên Hạ Quy Hỏa chậm rãi phun ra một hơi, day day huyệt Thái Dương căng lên, mỉm cười nói: "Các vị, cùng nhau ra tay đào thải Nguyên Thủy Thiên Tôn đi, năm mươi điểm, tự dựa vào bản lãnh!"

âm Si sớm âm thầm kết minh, ngón tay xoay sáo trúc đen sì, phụ họa nói: "Tôi không có ý kiến!"

Thanh Tùng Tử đứng ở giữa dây leo xanh biếc, nụ cười rạng rỡ: "Phó bản này, điểm là vua! Ai điểm cao nhất, liền đào thải người đó, tôi đồng ý"

Viên Đình và Triệu Thành Hoàng chưa nói, nhưng đều ném ánh mắt về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiển nhiên cũng nghĩ như vậy. Thổ Địa Công ngậm xì gà, cười ha ha không nói lời nào.

"Ồ, các người coi tôi là thịt cá trên thớt, có thể tùy ý chia cắt?"

Trương Nguyên Thanh hầm hừ nói.

"Chẳng lẽ không đúng?"

Thanh Tùng Tử hỏi ngược lại. Khi nói chuyện, đám người Triệu Thành Hoàng ăn ý thu nhỏ lại vòng vây, chiến đấu chuẩn bị bùng nổ. Nếu dùng tới toàn bộ con bài chưa lật, mình hẳn là

có thể chạy thoát, nhưng âm Thi thì không có cách nào, phá đi âm Thi là không trái quy định. Trong những kẻ này, trừ Viên Đình và Thổ Địa Công, thái độ của người khác đối với mình đều chưa thể nói là thân mật… Xuất phát từ tâm lý ganh đua ghen tị, nhân cơ hội hủy âm Thi của mình tuyệt đối làm ra được. Không thể cứng rắn xông bừa, phải động não, nghĩ cách.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chuyển động, rất nhanh nghĩ được biện pháp!

Nhóm người này cũng không có đoàn đội, giữa đoàn đội nhỏ không nói đến, tuyển thủ Ngũ Hành Minh cùng tuyển thủ Thái Nhất Môn không có khả năng tín nhiệm nhau. Có thể đạt thành nhận thức chung đối phó mình, là bởi vì bọn họ không có cảm giác áp bách cùng cảm giác nguy cơ, phải chế tạo một cảm giác nguy cơ làm bọn họ phòng bị lẫn nhau, sợ hãi minh hữu đánh lén sau lưng…

Vừa phân tích như vậy, biện pháp liền ra rồi, trừ điểm bọn họ…

Trương Nguyên Thanh không chút hoảng hốt, ánh mắt hướng về phía Thổ Địa Công, lộ ra nụ cười: "Ông lão, ông phải giúp tôi"

Thổ Địa Công ngậm xì gà, nói: "Làm sao?"

Trương Nguyên Thanh lặng yên phun ra Tiểu Đậu Bỉ, mệnh lệnh nó đi cởi quần âm Thi, mặt ngoài bất động thanh sắc, nói:

"Ông xem, nơi này mạnh nhất là Triệu Thành Hoàng, thực đánh nhau, tôi khẳng định sẽ bị hắn xử lý. Đến lúc đó năm mươi điểm liền bị Thái Nhất Môn đoạt đi, vậy không được, tôi cho dù chết ở trong tay người một nhà, cũng không thể chết ở trong tay hắn"

Thổ Địa Công cũng nghĩ như vậy, mượn dốc xuống lừa, cười ha ha nói: "Có đạo lý!"

Nói xong, ông bước ngang một bước, che ở trước mặt Triệu Thành Hoàng cùng Viên Đình. Thiên Hạ Quy Hỏa thấy thế, liền nói ngay: "Ông lão, ông đứng vững, bọn tôi sẽ mau chóng giải quyết Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Thật ra phát triển phù hợp nhất tâm ý của hắn, là Triệu Thành Hoàng đảm đương chủ lực đánh bị thương nặng Nguyên Thủy

Thiên Tôn, sau đó Thổ Địa Công liên thủ với bọn họ đánh đuổi Triệu Thành Hoàng, đào thải Nguyên Thủy Thiên Tôn. Loại cục diện các bên hỗn chiến này, Vốn chính là xua hổ nuốt sói, ngươi lợi dụng ta, ta lợi dụng người, nhưng hiện thực vĩnh viễn sẽ không như ý người ta hết.

Có Thổ Địa Công ngăn trở Triệu Thành Hoàng, cũng không tệ.

Lúc này, âm Si đặt sáo trúc ở bên môi, Thanh Tùng Tử từ trong ô vật phẩm lấy ra một cây côn gỗ, Thiên Hạ Quy Hỏa lấy ra một khẩu súng phun dài nửa mét, báng súng là một bình gas loại nhỏ. Ngay tại lúc "kèn"

chiến đấu thổi lên, Trương Nguyên Thanh bỗng quay đầu, nhìn về phía âm Thi bị dây leo trói buộc, giận dữ nói: "Các người thế mà lại đối đãi âm Thi của tôi như vậy, quả thực đạo đức bại hoại!"

Thanh âm hắn rất vội vàng rất cất cao, tựa như ở trên người âm Thi đã xảy ra chuyện gì không thể miêu tả.

Chương 616: Chiến đấu thiếu đạo đức (2)

Hả? Xuất phát từ bản năng, mọi người đều ở giờ khắc này, ánh mắt hướng về phía âm Thi, hoặc dùng ánh mắt liếc tới. Thổ Địa Công cũng quay đầu lại.

Chính là lúc này, Tiểu Đậu Bỉ dựa theo mệnh lệnh chủ nhân, tụt quần âm Thi.

Tình huống gì vậy? Lúc sáu tuyển thủ nghi hoặc khó hiểu, Trương Nguyên Thanh sớm dời ánh mắt đi ngẩng đầu lên, cao giọng nói: "Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn trộm bộ vị riêng tư của âm Thi, lý do tố cáo: Phạm pháp!"

"Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo âm Si nhìn trộm bộ vị riêng tư của âm Thi, lý do tố cáo: Phạm pháp!"

"Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo Viên Đình nhìn trộm bộ vị riêng tư âm Thi, lý do tố cáo: Phạm pháp!"

"Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo Triệu Thành Hoàng nhìn trộm bộ vị riêng tư âm Thi, lý do tố cáo: Phạm pháp!"

Trong một chuỗi tiếng tố cáo, dưới bầu trời, anh linh cao tới trăm trượng kia chậm rãi kéo cung, hướng tới mọi người trên mặt đất, liên tục bắn năm mũi tên. Năm mũi tên âm u như sao băng xẹt qua bầu trời.

"Đinh! Ngài bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tố cáo, tố cáo thành công, khấu trừ ba điểm"

"Đinh! Ngài bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tố cáo.."

"Đinh! Ngài bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tố cáo."

"? ? ?"

Nghe bên tai truyền đến tiếng nhắc nhở, trừ Thổ Địa Công, trong đầu năm tuyển thủ lướt qua một chuỗi dấu chấm hỏi. Đã xảy ra cái gì? Ta bị tố cáo? Ba điểm cứ như vậy không còn nữa?

Trước đó đánh xuống trừng phạt là Nguyên Thủy Thiên Tôn đang mò mẫm quy tắc tố cáo, đây là quy tắc hắn mò ra?

Ánh mắt Triệu Thành Hoàng chợt lóe, nháy mắt lĩnh ngộ, hắn bắt lấy âm Thi của Viên Đình, hung hăng ném tới giữa mọi người.

Trong quá trình này, Triệu Thành Hoàng lấy bạo lực xé rách quần âm Thi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể làm, ta cũng có thể làm.

Triệu Thành Hoàng rất thông minh, lập tức ý thức được đây là một cơ hội, cơ hội một lần hành động làm bị thương nặng tuyển thủ Ngũ Hành Minh.

"Ầm!"

âm Thi nửa người dưới trần truồng, cứ như vậy đáp ở giữa đám người sững sờ.

Chết tiệt… Mọi người đồng loạt xoay đầu đi. Nhưng mà muộn rồi. Triệu Thành Hoàng ngẩng đầu nhìn trời, giọng điệu bình tĩnh, giường giọng nói: "Ta, Triệu Thành Hoàng, thực danh tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn trộm bộ vị riêng tư âm Thi, lý do tố cáo: Phạm pháp!"

"Ta, Triệu Thành Hoàng, thực danh tố cáo Thiên Hạ Quy Hỏa.."

Trong từng tiếng thực danh tố cáo, anh linh dưới bầu trời kéo cung, hướng phía dưới bắn ra năm mũi tên.

Ngay sau đó, trừ Viên Đình, đám người Trương Nguyên Thanh đồng thời thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở âm.

Học là làm luôn phải không? Trương Nguyên Thanh khẽ biến sắc.

"Thảo* !"

Thiên Hạ Quy Hỏa chung quy là Hỏa Sư, cũng không nhịn được nữa, buột mồm nói tiếng thô tục, nhưng sau đó, khuôn mặt hắn run rẩy bổ sung nói: đồng âm với 1 từ chửi phổ biến nhất "Thảo (có)

thật xanh… Bởi vì Thiên Hạ Quy Hỏa bỗng nghĩ đến, nếu nhìn thấy bộ vị riêng tư của người ta có thể bị tố cáo, nói thô tục, xác suất rất lớn cũng sẽ bị tố cáo. Thanh Tùng Tử và âm Si liên tục lui về phía sau, hai người sắc mặt xanh mét, đánh mất cảm giác an toàn. Trong một phút đồng hồ ngắn ngủn, bọn họ tổn thất sáu điểm, nay chỉ còn lại có bốn điểm, mà bên cạnh Triệu Thành Hoàng còn có một khối âm Thi. Triệu Thành Hoàng đè lại bả vai âm Thi cấp 4, bình thản nói: "Biện pháp không tệ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi phải cảm tạ cậu!"

"Chờ tôi tố cáo xong anh lại cảm ơn cũng không muộn"

Trương Nguyên Thanh cười tươi một cái, ngẩng đầu cao giọng nói: "Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo Triệu Thành Hoàng, tụt quần âm Thi. Lý do tố cáo: Tội bỉ ổi!"

Ở lúc Trương Nguyên Thanh hô lên thực danh tố cáo, đám người Thiên Hạ Quy Hỏa, Thanh Tùng Tử đồng loạt cúi đầu lui về phía sau, như chim SỢ cành cong.

"Đinh! Ngài bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tố cáo."

Nghe tiếng nhắc nhở tố cáo thành công, sắc mặt Triệu Thành Hoàng nháy mắt trầm xuống.

Hắn lập tức ăn miếng trả miếng, lấy tội danh tương tự tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn, tố cáo thành công, nhưng Triệu Thành Hoàng tuyệt không vui vẻ, bởi vì hắn chỉ còn bốn điểm.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tổng điểm là năm mươi, không có gì bất ngờ xảy ra, hắn còn có bốn mươi mốt điểm.

Bọn họ hoảng rồi, không tín nhiệm lẫn nhau nữa… Trương Nguyên Thanh thấy kẻ vây công vẻ mặt đầy cảnh giác, bộ dáng thiếu cảm giác an toàn, trong lòng biết thời cơ đã đến, hai tay đè lại lưng quần, cao giọng nói: "Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo."

Còn chưa dứt lời, hai tay chợt kéo xuống. Sáu tuyển thủ ở đây đồng loạt cúi đầu, dời tầm mắt đi, cũng nhanh chóng lui về phía sau. Trương Nguyên Thanh làm xong hành động giả vờ cởi quần, thân hình biến mất không thấy, sau đó, hắn xuất hiện ở bên cạnh Vong Giả Số 1, vung Lưỡi Dao Khát Máu, dễ dàng chặt đứt những sợi dây mây bền bỉ.

Chương 617: Chiến đấu thiếu đạo đức (3)

Mắt thấy trúng kế, âm Si lập tức thổi sáo trúc, sóng âm thể lương ai oán như kim thép đâm vào trong óc, đầm bị thương linh hồn. Dưới công kích quần thể, mọi người ở đây đều ôm đầu, lộ ra vẻ mặt đau đớn. Động tác vung Lưỡi Dao Khát Máu của Trương Nguyên Thanh chậm lại. Gần như cùng lúc, Thanh Tùng Tử cách gần nhất, bộ mặt dữ tợn, cố nén đau đầu, vung ra côn gỗ trong tay.

"Bốp!"

Côn gỗ đón gió hóa thành một sợi dây mây mọc đầy gai móc, quật trúng sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, quật rách quần áo, quật ra vết máu mơ hồ.

Đạo cụ này tên là "Như Ý Côn", có thể tùy ý biến ảo hình thái, hình thái khác nhau mang theo hiệu quả khác nhau, côn gỗ là đánh trúng kẻ địch sẽ mang theo mê muội, roi thì mang theo chảy máu, có thể đánh xa có thể cận chiến, rất thích hợp Mộc Yêu linh hoạt sử dụng. Ở trong đạo cụ Siêu Phàm cảnh, cũng thuộc tầng cấp tinh phẩm. Đau đớn làm da đầu Trương Nguyên Thanh tê dại, ngược lại thoát khỏi tiếng sáo ảnh hưởng, suy nghĩ thông suốt, không do dự nữa, hắn nhanh chóng chặt đứt mấy sợi dây mây cuối cùng, kéo âm Thi tiến vào Dạ Du, biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người.

Ở dưới tình huống không có Thám Báo cung cấp tầm nhìn mắt thật (quan sát), nghề nghiệp khác rất khó từ chỗ chi tiết phán

đoán Thần Dạ Du đi đâu.

Đám người Triệu Thành Hoàng muốn tới vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn thoát đi.

âm Si vừa kinh ngạc vừa giận dữ, xa xa trừng mắt nhìn Thanh Tùng Tử.

Hắn không ngờ kẻ này lỗ mãng như thế, một roi này trừ mang đến vết thương nhẹ cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, không có bất cứ ý nghĩa gì, ngược lại đánh tỉnh gã. Nếu đổi thành đối thủ khác, âm Si đã sớm mình ra tay, sử dụng Nguyệt Nô tập kích. Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thần Dạ Du, Nguyệt Nô của hắn ở nơi xa lấy giọng hát áp chế còn được, nếu gần người, tỷ lệ đại khái là bị Thần Dạ Du một ngụm nuốt, có đi không có về. Bởi vậy thổi sáo là kéo dài tốc độ Nguyên Thủy Thiên Tôn giải cứu âm Thi, để quân đội bạn ngăn trở.

Kết quả bị một roi của Thanh Tùng Tử quấy rối cục diện.

Con mồi đã giãy thoát cạm bẫy, trốn vào núi sâu, mấy tên thợ săn nhìn nhau, địch ý và cảnh giác âm thầm lên men.

Con mồi kế tiếp sẽ là ai? Trầm mặc đại khái hai ba giây, mọi người, đồng thời, ăn ý làm một động tác — Bọn họ giữ chặt lưng quần.

Bọn họ nhìn chăm chú lẫn nhau, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt kiến nghị, mang theo một tia giác ngộ cùng lẫm liệt ngọc đá cùng Võ.

“Giải tán giải tán, đều không có điểm gì nữa, không đánh được nữa rồi”

Thổ Địa Công như đuổi ruồi bọ phất tay, “Giải tán giải tán”

Thiên Hạ Quy Hỏa, Thanh Tùng Tử, âm Si, Viên Đình đè lại lưng quần chậm rãi lui về phía sau, tựa như võ sĩ cổ đại ấn chuôi đao. Triệu Thành Hoàng ôm bả vai âm Thi lui về phía sau.

Sau khi kéo giãn khoảng cách đủ xa, các bên đều xoay người, lấy tốc độ nhanh nhất đi xa.

… phía sau Viên Đình dẫn theo âm Thi không mặc quần.

Giác đấu trường, không khí có chút cứng ngắc.

Khán giả nhìn các tuyển thủ cấp ngôi sao giữ lưng quần chậm rãi lui về phía sau, đầu óc vang lên ong ong, tụt quần âm Thi thả trym? Giữ lưng quần mang uy hiếp? Các tuyển thủ sao có thể làm ra loại chuyện này, bọn họ không phải ngôi sao à, bọn họ không cần thể diện sao?

Đây không phải chiến đấu mọi người muốn xem nha. Họa phong vì sao sẽ lệch lạc thái quá như thế?

Không khỏi làm người ta nhớ tới một trend cũ, cái này rốt cuộc là nhân tính vặn vẹo hay là mất hết đạo đức, trend là hơi cũ chút, dùng ở đây lại rất chuẩn xác. Ghế trưởng lão, bảy tám vị trưởng lão ở đây, lúc này đều trầm mặc. Trong đó, một vị trưởng lão Thái Nhất Môn họ Triệu, khóe mắt liên tục co rúm, cái trán nổi gân xanh. Thi đấu lôi đài thành lập hai mươi năm qua, chưa bao giờ xảy ra chiến đấu nhục nhã mất mặt như hôm nay, việc này truyền ra, mặt mũi chính phủ để vào đâu? "Nguyên Thủy Thiên Tôn này."

Có trưởng lão thở dài một tiếng nặng nề.

"Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa, âm Si, Thanh Tùng Tử, bọn họ còn lại bốn điểm. Thổ Địa Công và Viên Đình còn lại bảy điểm, Tôn Miểu Miểu còn có mười điểm"

Nơi nào đó trong phế tích, Trương Nguyên Thanh dựa tường mà ngồi, tính điểm kẻ địch.

"Dựa theo cục diện bây giờ, kế tiếp phát triển có hai loại khả năng, một: người điểm ít ngấp nghé điểm nhiều, điểm nhiều không tín nhiệm điểm ít, đồng thời bởi vì điểm đã hạ xuống đến dưới đường an toàn, mỗi người đều đang đề phòng, kết minh của bọn họ không vững chắc nữa, sẽ xuất hiện tình huống vì đoạt điểm, ám sát lẫn nhau. Loại phát triển này đối với mình có lợi nhất."

"Hai: Vì ứng đối cục diện thiếu tín nhiệm, người cái nhìn đại cục nặng, sẽ nghĩ hết mọi cách củng có quan hệ của mình hữu. Phương pháp thích hợp nhất hữu hiệu nhất, là lợi dụng lợi ích ngoài sân"

Chương 618: Chiến đấu thiếu đạo đức (4)

Đây dù sao cũng là thi đấu, không phải nhiệm vụ linh cảnh thật sự. Thua sẽ không chết, nhiều nhất xếp hạng giảm xuống, phần thưởng ít đi. Như vậy, vì để minh hữu một lần nữa tín nhiệm nhau, hứa hẹn lợi ích ngoài sân là phương pháp hữu hiệu.

“Hợp tung liên hoành Vốn chính là một trong những cách chơi phó bản, cái này không tính là phạm quy, như vậy ta cũng cần lợi dụng ích lợi ngoài sân hợp lý, phân hoá, lôi kéo minh hữu. Người thân cận mình là Thổ Địa Công và Viên Đình, nhưng tính cách, sở thích ông lão mình cũng không quen thuộc, mang đi so sánh, sở thích của Viên Đình mình là biết đến.”

Trương Nguyên Thanh lập tức có chủ ý, lấy một ít chuyện riêng tư hóng hớt đổi lấy Viên Đình ủng hộ.

Ví dụ như con chó cái ở vườn bách thú Cẩu trưởng lão ly kỳ mang thai; Ví dụ như Xích Nguyệt An lúc ở Chu gia, thấy vợ cùng đám trai bao vui vẻ cùng giường như thế nào; Ví dụ như bí ẩn sau lưng vụ án diệt môn Sở gia; Ví dụ như cô gái những năm đó, Ma Quân từng ngủ; Ví dụ như Hoa công tử lúc còn trẻ, bị Phó gia hoa tỷ muội thay nhau ngược đãi.

Bí mật hắn biết quá nhiều.

Triệu Thanh Hoang lại aung Ky xao ge LOIII U tiện Kia, Chung ta phai nua KI1Ong e ngai ngo, CAO nên, phải đoàn kết lại”

Thanh Tùng Tử bình tĩnh nói: “Đoàn kết như thế nào, cơ sở tín nhiệm của chúng ta là cái gì? Thiên Hạ Quy Hỏa cười nói: “Không cần cảnh giác như vậy đầu, đây chỉ là một trận đấu, không phải lôi đài sinh tử. Đối thoại giữa chúng ta, trưởng lão, chấp sự cùng nhiều đồng nghiệp như vậy nhìn thấy. Bọn họ chính là nhân chứng.

“Mọi người đều là người có uy tín danh dự đúng không, tôi có thể trịnh trọng hứa hẹn, sau khi trận đấu kết thúc, mặc kệ ba người chúng ta có thứ hạng như thế nào, phần thưởng chia đều, trưởng lão, các vị đồng nghiệp ngoài sân có thể làm chứng”

Cái này khác với trong thi đấu ngươi lừa ta gạt, Thiên Hạ Quy Hỏa đã nâng ra danh tiếng, nâng ra trưởng lão chấp sự cùng

các đồng nghiệp làm chứng, vậy thì không thể đổi ý.

Thái độ của Thanh Tùng Tử nhất thời dịu đi: “Anh muốn làm như thế nào?”

Thiên Hạ Quy Hỏa nói:

“Bây giờ chúng ta cần cân nhắc là đối phó ai”

“Ý nghĩ của tôi là, nếu như Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là sói đơn độc, vậy chúng ta liền thử lôi kéo hắn đi, chuyên tâm đối phó ba người Thái Nhất Môn. Nếu Thổ Địa Công và Nguyên Thủy Thiên Tôn kết minh, chúng ta liền tọa sơn quan hổ đấu.

“Chiến thuật phải bỉ ổi một chút, điểm của mọi người cũng không nhiều, không thể phiêu nữa.”

Chờ hai đồng bạn gật đầu, Thiên Hạ Quy Hỏa nói: “Mặt khác, vừa rồi Viên Đình cũng nhìn bộ vị riêng tư của âm Thi của mình, nhưng Triệu Thành Hoàng chưa tố cáo hắn, tôi nghĩ chúng ta cần nghiệm chứng một quy tắc, đó chính là tố cáo có thể để lùi lại hay không.

“Nếu có thể để lùi lại, chúng ta bây giờ liền tố cáo Viên Đình, tiếp theo tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì hắn ở thời điểm tranh giúp ngực với chúng ta, từng mắng lời thô tục”

âm Si gật đầu: “Tôi cũng nghe thấy, nhưng, chúng ta không có bao nhiêu điểm dư thừa đi thử quy tắc”

Tố cáo thất bại, công năng tố cáo phong ấn nửa giờ, trừ một điểm.

Bây giờ điểm của mọi người là bốn điểm, trên lý luận mà nói, có thể chống đỡ hai lần tố cáo, nhưng nếu bởi vì tố cáo thất bại khấu trừ một điểm, vậy chỉ cần làm một lần tố cáo nữa, liền GG rồi.

Thiên Hạ Quy Hỏa nghĩ ngợi, thở dài nói: “Tôi đến đi!”

Hắn muốn làm lãnh tụ đội ngũ nhất định phải làm ra hy sinh.

Lập tức, Thiên Hạ Quy Hỏa ngẩng đầu, cao giọng nói: “Ta, Thiên Hạ Quy Hỏa, thực danh tố cáo.”

“Đinh! Tố cáo thành công”

Thiên Hạ Quy Hỏa mừng rỡ: “Thành công rồi.”

“Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực danh tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng thô tục, lý do tố cáo: Có tổn hại đạo đức”

Trong phế tích, Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, hô to nội dung tố cáo.

“Đinh, tố cáo thành công”.

“Đinh! Ngài bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tố cáo, tố cáo thành công, trừ ba điểm. “

“Quả nhiên có thể để sau nha, chỉ cần từng làm ở trong phó bản, tố cáo bất cứ lúc nào cũng được…

Quy tắc này không tệ, mình bây giờ tố cáo Thổ Địa Công mắng thô tục, khẳng định tố cái nào chuẩn cái đấy”

Trương Nguyên Thanh lại thăm dò ra một quy tắc.

Căn nhà nhỏ đổ nát.

Thanh Tùng Tử nghe vậy, thúc giục: “Vậy anh còn chờ cái gì, lập tức tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Không sai, có thể trừ điểm nào tính điểm đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn quá nhiều điểm, tỷ lệ chấp nhận sai lầm cao, để hắn tiếp tục không kiêng nể gì, đối với tất cả chúng ta đều bất lợi”

Âm Si phụ họa nói.

Chương 619: Phát triển gián điệp (1)

Thiên Hạ Quy Hỏa cũng nghĩ như vậy, ngẩng đầu cao giọng nói: “Ta, Thiên Hạ Quy Hỏa, thực danh tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn nói thô tục, lý do tố cáo: Không có tố chất”

Thanh Tùng Tử và âm Si tràn đầy tự tin vươn ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía bầu trời âm u. Chỉ thấy, dưới bầu trời, anh linh trăm trượng kia kéo cung, thế mà lại hướng tới căn nhà nhỏ bắn tới một mũi tên.

“Đinh! Tố cáo thất bại! Công năng tố cáo của ngài phong ấn nửa giờ, trừ một điểm”

Vẻ mặt ba người đột nhiên cứng đờ.

“Tố cáo thất bại. Vẻ mặt Thiên Hạ Quy Hỏa lập tức trở nên rất khó coi.

Hắn chỉ còn lại ba điểm.

“Tố cáo thất bại? Nói thô tục không thuộc về phạm quy?”

Âm Si ngạc nhiên nói. Thiên Hạ Quy Hỏa hít sâu một hơi, áp chế xúc động mạng thô tục, nói: “Cũng có thể, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự mình tố cáo, lúc hắn vừa mới vào phó bản, đã từng làm như vậy. Nhưng tốt xấu gì cũng thử ra một cái quy tắc, một hành vi phạm quy, chỉ có thể tố cáo một lần”

Thanh Tùng Tử, âm Si nhìn nhau, lâm vào trầm mặc. Nguyên Thủy Thiên Tôn chiến lực không cao, nhưng ở trong phó bản, cảm giác áp bách của hắn mạnh hơn xa Triệu Thành Hoàng.

Thiên Hạ Quy Hỏa nói: “Không cần hoảng, chúng ta vẫn có cơ hội lật ngược thế cờ, đó chính là chiến giáp. Chớ quên trò chơi có quy tắc, mỗi người chỉ có thể trang bị một món chiến giáp, chúng ta có ba người, đó chính là ba món”

“Khi cần thiết, có thể hy sinh hai người, thành toàn một người, điểm, chiến giáp đều thuộc về hắn.

Dù sao thưởng cuối cùng đạt được chia đều, do ai lấy được vinh quang đó, cũng không sao cả”

Mạch suy nghĩ của hắn cực kỳ rõ ràng.

Thanh Tùng Tử và âm Si khẽ gật đầu, bây giờ cục diện này, chỉ có như vậy mới có thể chống lại Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Nhất Môn, nếu mang Thổ Địa Công cũng kéo qua được thì tốt rồi. Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn về phía âm Si, nói: “Cậu thử xem món giáp ngực kia, xem có hiệu quả gì?

âm Si từ ô vật phẩm lấy ra giáp ngực, ở dưới sự trợ giúp của nhạc nô mặc vào giáp ngực.

“Đinh! Giáp ngực Hàn Thiết đã trang bị — âm Si “

Thiên Hạ Quy Hỏa và Thanh Tùng Tử thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở.

âm Si xem xong thuộc tính trang bị, thử hoạt động thân thể, mừng lo đan xen nói: “Giáp ngực tăng lên phòng ngự trên diện rộng, nhưng quá mức cồng kềnh, sẽ yếu bớt tốc độ của tôi”

Hắn từ trong hư không lấy ra một thanh đoản kiếm, hung hăng đâm vào ngực, vũ khí sắc bén chém sắt như bùn, chỉ lưu lại vết trắng nhợt nhạt ở trên áo giáp.

“Lực phòng ngự rất kinh người, theo sát Thổ Quái, nhưng so với Thổ Địa Công còn kém xa”

Âm Si tổng kết.

“Đinh! Giáp ngực Hàn Thiết đã trang bị — âm Si ““Đinh! Ngài bị Thiên Hạ Quy Hỏa tố cáo, lý do tố cáo: Không có tố chất. Tố cáo thất bại, đối phương trừ một điểm”

Mình quả nhiên đã bị tố cáo… Trương Nguyên Thanh nghe tiếng nhắc nhở bên tai, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Khi tranh đoạt giáp ngực, hắn nhất thời không nhịn được mắng thô tục, sau chuyện liền biết đây là tai hoạ ngầm, căn cứ vào tôn trọng đối với chỉ số thông minh của kẻ địch, hắn lựa chọn tố cáo bản thân. Quả nhiên, Thiên Hạ Quy Hỏa tố cáo đúng hẹn mà tới.

“Hắn nếu tố cáo thất bại, vậy một cái quy tắc trước đó mình dự đoán là đúng?

Cùng hành vi phạm quy, không thể lặp lại tố cáo.

Ví dụ như hắn cởi quần âm Thi, hành vi phạm quy này chỉ có thể bị tố cáo một lần, người khác tố cáo tiếp, sẽ thất bại.

“Nhưng cởi quần loại hành vi này, hẳn là có thể lặp lại sử dụng, ví dụ như tội giết người, phạm nhân sẽ không bởi vì giết một người bị phạt hai lần, nhưng hắn sau khi ra tù lại giết người, vẫn sẽ bị phạt”

“Đầu óc Thiên Hạ Quy Hỏa quả thật không tệ, nhưng lần này là bị mình chơi rồi, hắn còn lại 3 điểm, bị tố cáo một lần nữa, trực tiếp đào thải”

“Giáp ngực đã bị âm Si đạt được, chiến giáp còn lại phải cố gắng tranh thủ”

Trương Nguyên Thanh mặc áo ngủ đứng dậy, phủi bụi trên mông.

Nên đi tìm Viên Đình kết minh, cùng với cướp đoạt chiến giáp.

Bờ sông, Triệu Thành Hoàng vẻ mặt lạnh nhạt lạnh lùng bước đi, Viên Đình theo ở sau người, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía nửa thân dưới âm Thi của mình. Lúc này, hạ thân âm Thi đã dùng áo khoác quay lại, thắt thành một cái "váy"

đơn giản.

Làm như vậy, một mặt là bị "nhìn trộm bộ vị riêng tư"

tố cáo ra bóng ma tâm lý, một mặt khác là ngoài sân có vô số khán giả nhìn, để âm Thi lộ hàng mãi, ảnh hưởng không tốt.

Đột nhiên, Viên Đình dừng bước, khẽ biến sắc: "Tôi bị Thiên Hạ Quy Hỏa tố cáo rồi"

Triệu Thành Hoàng quay đầu nhìn qua, khẽ nhíu mày. Viên Đình trầm giọng nói: "Là vừa mới cậu ném âm Thi cái thao tác đó, cậu không tố cáo tôi, nhưng hắn đã tố cáo"

Triệu Thành Hoàng khẽ gật đầu: "Như vậy xem ra, chỉ cần từng có hành vi phạm quy, bất cứ lúc nào cũng có thể tố cáo, không để ý giới hạn thời gian?

Chương 620: Phát triển gián điệp (2)

Viên Đình có chút phiền muộn phun ra một hơi, nói: "Tôi đột nhiên hiểu cho các hành giả hoang dã kia, vì sao căm ghét tố cáo như thế, loại hoàn cảnh tố cáo cường độ cao này, làm người ta không thở nổi"

"Cơ chế tố cáo phát huy đến mức tận cùng, chính là yêu cầu người người làm thánh mẫu, bởi vì chỉ có thánh mẫu mới sẽ không bị tố cáo"

Nói xong, hắn lại sửa lời nói: "Không đúng, tố cáo cực hạn là văn tự ngục, thánh mẫu cũng sẽ bị tố cáo. Nhìn từ quy tắc trước mắt tổng kết, rất may mắn, còn chưa tới một bước này"

Viên Đình lải nhải: "Nói đến tố cáo, tôi lại nghĩ tới một chuyện bí ẩn, tôi nói với cậu, nhưng cậu tuyệt đối đừng nói cho người khác"

Khóe miệng Triệu Thành Hoàng run rẩy ngắt lời: "Không có hứng thú!"

“Mặt khác, ngoài sân tất cả đều là khán giả, cậu nói với tôi, tương đương nói cho người cả thiên hạ”

Viên Đình vẻ mặt thất vọng: “Được rồi!”

Hai người đi mấy bước, Triệu Thành Hoàng nói: “Chúng ta bây giờ đi tìm Tôn Miểu Miểu, mau chóng hội hợp. Viên Đình, phải làm phiền cậu hy sinh một phen, giúp tôi đoạt giải quán quân, khi cần thiết, tôi sẽ đào thải cậu, đoạt lấy điểm cùng chiến giáp của cậu.”

“Chờ trận đấu kết thúc, tôi sẽ bồi thường cậu”.

Hắn giọng điệu bình thản tự nhiên, tựa như chưa từng cân nhắc Viên Đình sẽ từ chối.

Ở Thái Nhất Môn, tiểu thiếu gia tiểu công chúa giai đoạn Siêu Phàm là Triệu Thành Hoàng cùng Tốn Miểu Miểu, giai đoạn Thánh Giả, thì lấy đều Quỷ Vương cùng Âm Cơ đứng đầu.

Tiểu thiếu gia đưa ra yêu cầu, thân là môn nhân bình thường Viên Đình lại có thể nào từ chối, sao có thể từ chối. Hơn nữa, Triệu Thành Hoàng xuất thân cao quý, ra tay hào phóng, đã nói bồi thường, liền khẳng định có bồi thường.

Viên Đình trầm mặc một phen, gật đầu: “Được!”

Hai người tiến lên khoảng hai mươi phút, chợt thấy phương xa một đạo hoa quang ngút trời, lập tức hướng mục tiêu chạy vội đi.

Tới gần chỗ ánh sáng dâng lên, Triệu Thành Hoàng nói: “Cậu thay tối thủ xung quanh, phòng bị người đánh lén”

Viên Đình chỉ có thể dừng bước, thao túng âm Thi cảnh giác tại chỗ, quan sát xung quanh. Lúc này, hắn thấy cạnh nửa đoạn tường đổ cách đó không xa thò ra một cái đầu tóc tơ thưa thớt, mở to đôi mắt to đen nhánh.

Linh phó của Nguyên Thủy Thiên Tôn! Hắn ngay tại phụ cận… Viên Đình muốn lên tiếng cảnh báo, liền thấy tiểu linh phó đáng yêu kia nâng lên cái tay ngắn béo, ngoắc một cái trông cũng rất ra dáng.

Bảo mình đi qua?

Viên Đình hơi do dự, mang theo âm Thi nhanh chóng chạy về phía tường đổ cách đó không xa.

Hắn thừa nhận, bộ dáng hồn nhiên của đứa bé là thuật mê hoặc địch rất tốt, nhưng cũng nhìn ra Nguyên Thủy Thiên Tôn tìm hắn có việc. Vì phòng ngừa Nguyên Thủy Thiên Tôn không có võ đức đánh lén, Viên Đình dừng lại ở chỗ cách tường đổ mấy mét, chưa tùy tiện tới gần.

“Chậc chậc, Viên đội trưởng, bộ dáng anh bây giờ cực kỳ giống chó săn nha.”

Sau bức tường để truyền đến tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn cười khẽ.

“Cậu đến lúc nào? Viên Đình hỏi.

“Vừa tới, liền thấy hai người”

Trương Nguyên Thanh giọng điệu tiếc hận, lại lướt qua đời nhau với chiến giáp. Viên Đình cười cười: “Cậu thoạt nhìn cũng không giống như bộ dáng muốn mai phục chúng tôi, có chuyện gì?

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi muốn kết minh với anh.”

“Kết minh với tôi?”

Viên Đình lắc đầu: “Không có khả năng, tôi đã đại biểu bản thân, cũng đại biểu Thái Nhất Môn, ba người chúng tôi phải nhìn mà giúp nhau, hướng tới quán quân, sao có thể kết minh với cậu”

Tuy chúng ta cũng coi như người quen. Trương Nguyên Thanh nói: “Đừng vội từ chối, nghe một chút điều kiện của tôi, tôi có thể lấy tình báo đổi với anh.”

Chuẩn xác mà nói, là chuyện hóng hớt!

Viên Đình nhìn tường đổ, không chút do dự từ chối: “Nguyên Thủy, cậu hiểu lầm ý tứ của tôi rồi, vậy tôi nói rõ ràng một chút nữa, tôi sẽ không phản bội đồng môn, lại càng sẽ không vì lợi ích riêng của mình, mà xem nhẹ vinh dự của Thái Nhất Môn.”

“Cậu đi đi, bằng không chờ Triệu Thành Hoàng quay về, cậu muốn đi cũng đi không nổi”

Dứt lời, hắn xoay người, cất bước rời đi. Sau bức tường để truyền đến thanh âm lặng lẽ: "Anh có biết Câu trưởng lão vì sao thích nhập vào chó không? Bí mật này không có ai biết, nhưng tôi ở trong một lần cơ hội ngẫu nhiên, biết được chân tướng"

Bước chân Viên Đình đột nhiên dừng lại, hắn kinh ngạc cúi đầu nhìn về phía chân mình, hắn không muốn dừng lại, nhưng thân thể theo bản năng áp chế ý nghĩ.

"Chỉ muốn anh kết minh với tôi, tôi liền nói cho anh."

"… Không được!"

Vậy anh biết vợ trước Xích Nguyệt An là Chu Dung chứ, hắn trước khi chết, hướng chúng tôi lộ ra rất nhiều tình báo, ví dụ như, Chu Dung một ngày cần."

Trương Nguyên Thanh ngắt câu.

"Cần cái gì? !"

Viên Đình đột nhiên cất cao giọng.

"Anh kết minh với tôi, tôi liền nói cho anh"… Viên Đình trầm mặc, hắn là người có điểm mấu chốt có kiên trì.

Chương 621: Phát triển gián điệp (3)

Trương Nguyên Thanh: "Tôi biết một hành giả nghề nghiệp Sắc Dục tên là Annie, trong hiệp hội của họ có một người tình của Ma Quân, Annie biết rất nhiều cô gái từng phát sinh quan hệ với Ma Quân, họ nay đều ở địa vị cao, anh tuyệt đối không thể ngờ được bọn họ năm đó đều từng qua lại cùng Ma Quân"

Mắt Viên Đình sáng lên, lộ ra sự tò mò mãnh liệt. Trương Nguyên Thanh: "Tôi từng bị Ma Nhãn Thiên Vương đuổi giết, từ chỗ hắn tìm hiểu được rất nhiều chuyện thú vị về Thiên Vương của Binh Chủ giáo, chuyện thú vị của Chúa Tể cảnh đó, anh có thể tưởng tượng không?"

Khuôn mặt Viên Đình nhẹ nhàng run lên. Trương Nguyên Thanh: "Anh muốn biết biện pháp chơi miễn phí nghề nghiệp Ái Dục không? Hoa công tử lúc còn trẻ, từng ở Phó gia bị cô

gái đánh, đơn giản là hắn làm một chuyện người người oán trách”

Viên Đình hít thở dồn dập hẳn lên.

Trương Nguyên Thanh: “Phó Thanh Dương từng ở trước mặt tôi, nói một ít lời đủ để hắn thân bại danh liệt, bị người ta phỉ nhổ, thậm chí bị trục xuất Bạch Hổ binh chúng, tôi có thể nói cho anh.”

“Đừng nói nữa!”

Viên Đình gầm nhẹ một tiếng, sải bước lao về phía tường đổ, lao tới trước mặt Trương Nguyên Thanh, hít thở dồn dập, “Tôi đáp ứng cậu, tôi cái gì cũng đáp ứng cậu! !”

Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nói: “Điểm mấu chốt của anh đâu?”

“Khi cần thiết, chúng ta nên có điểm mấu chốt linh hoạt”

Viên Đình cầm chặt tay Trương Nguyên Thanh, tình sâu nghĩa nặng: “Người anh em tốt, tôi nhất định thay cậu xử lý Triệu Thành Hoàng tên cẩu tặc kia!”

“Được, chờ trận đấu kết thúc, tôi mang toàn bộ tình báo biết đến đều nói cho anh, bây giờ đưa lỗ tai lại đây, kế hoạch của tôi là..”

Giác đấu trường, khán đài.

Bí mật Cẩu trưởng lão nhập vào chó? Cái này là điều chúng ta có thể nghe sao? ! Biện pháp chơi miễn phí nghề nghiệp Ái Dục? Nói cái giá đi, bao nhiêu tiền cũng mua. Người tình cũ của Ma Quân, nay đều là người có địa vị cao? Trừ Nguyệt Cơ công khai, còn có ai! ! Xích Nguyệt An giai đoạn trước? Cô gái hào môn phóng đãng thích nuôi trai bao kia? Cô ta một ngày muốn cái gì, mười nam nhân sao?

Phó Thanh Dương rốt cuộc đã nói gì với Nguyên Thủy Thiên Tôn, truyền ra vậy mà sẽ làm hắn thân bại danh liệt, thậm chí bị trục xuất Bạch Hổ binh chúng? Đây chính là Tiền công tử đó, Phó gia đại thiếu gia đó. Hiện trường yên tĩnh như chết, không khí quỷ dị bao phủ nơi này, từng tiếng hít thở nặng nề lặng yên truyền bá ở trong đám người. Ghế trưởng lão, Tôn trưởng lão dựa sát Teddy chỗ bên cạnh, thấp giọng nói: “Lão

cẩu, ông nhập lên trên thân Teddy, có phải có bí ẩn gì khó nói hay không?

Cẩu trưởng lão hiếm thấy nhe răng: “Thuần túy chỉ là thích chó, ông đừng có suy nghĩ lung tung, trước kia không phải đã nói với ông sao?”

Ồ, thích chó… Trưởng lão khác ùn ùn ném đến ánh mắt ý vị sâu xa.

“Ông trước kia từng nói sao, tôi không biết nha.”

Tôn trưởng lão giật mình, bỗng nhiên nghĩ đến một điểm tuyệt hảo, có lẽ, đại khái, khả năng, có thể lợi dụng một điểm này, tiến hành làm văn, thay thế được trend mình hồ đồ.

“.”

Cẩu trưởng lão bây giờ chỉ muốn tiến vào trong phó bản, lật hộp sọ Nguyên Thủy Thiên Tôn lên.

Cậu nói cái gì với Nguyên Thủy?”

Quan Nhà thấp giọng hỏi. Ánh mắt một đám người xung quanh đồng loạt đặt ở trên người công tử ca anh tuấn âu phục trắng…. Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm ngồi, Tiền công từ Thái Sơn sập phía trước cũng có thể mặt không đổi sắc, giờ phút này lại có chút như đứng đống lửa, như ngồi đống than, đứng ngồi không yên.

Hắn cố gắng quản lý vẻ mặt của mình, không cho nó xuất hiện biến hóa quá rõ ràng.

Quả nhiên vẫn là trục xuất Bạch Hổ vệ đi… Tiền công tử hít sâu một hơi, day day khóe mắt nhảy lên.

“Chuyện Ma Quân, tôi chưa bao giờ đề cập với Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Annie có chút kiêng kị nói: “Bạch phiêu nghề nghiệp Ái Dục? Nếu tôi không lý giải sai, bạch phiêu trong tiếng Trung, là phát sinh quan hệ không trải tiền với phụ nữ, ngài Bill, tôi không thể bị hắn ngủ không công”

Cô còn chưa từng ngủ với hắn mà? Ngài Bill bất đắc dĩ nói: “Hắn nói những thứ này, chưa chắc là lời thật, là công tâm mà thôi.”

Về phần quan hệ của Ma Quân và Hiệp Hội Mỹ Thần, cái này cũng không phải bí mật, lấy quyền hạn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thông qua Ngũ Hành Minh tìm hiểu được đại khái là hoàn toàn có khả năng, hơn nữa không khó khăn.

Trong lòng gã trai bao trẻ tuổi run sợ nhìn về phía Chu Dung, lại phát hiện nàng lộ ra nụ cười nguy hiểm mà xinh đẹp, như hoa hồng kiều diễm nở rộ.

“Hắn bây giờ phỉ báng ta quá phận, tương lai không lâu, ta liền khiến hắn hưởng thụ bấy nhiêu! Ta muốn vắt cạn mỗi một phần tinh lực trên người hắn, nhưng lại phải khiến cho hắn liên tục động dục, để hắn đau đớn muốn dùng cũng không dùng được”

Viên Đình nhìn theo Nguyên Thủy Thiên Tôn Dạ Du rời khỏi, sau khi yên lặng chờ vài giây, hắn đi ra khỏi bức tường thấp, quay về vị trí ban đầu.

Chương 622: Nguyên bộ chiến giáp xuất thế (1)

Qua thêm một phút đồng hồ, hắn thấy Triệu Thành Hoàng dẫn âm Thi tới, ánh mắt Viên Đình đặt ở hai cánh tay đối phương, nói: “Giáp cánh tay? Nó có công năng gì? Hai cánh tay Triệu Thành Hoàng đeo giáp cánh tay đen sì, bao trùm cẳng tay cùng bắp tay. Triệu Thành Hoàng vẻ mặt lạnh nhạt: “Phòng ngự, cùng với lực lượng”

Hắn nhẹ nhàng siết nắm tay, hướng phía trước đánh ra. Không khí phát ra tiếng vang khẽ “Vù”, một làn sóng xung kích bắn thẳng đi, đánh sập một căn nhà sắp đổ ở nơi xa.

“Không tệ!”

Viên Đình khen. Triệu Thành Hoàng gật đầu, hỏi: “Xung quanh không có gì khác thường chứ? Viên Đình nói: “Vừa rồi nhìn thấy linh phó của Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, từ xa quan sát, khi tôi chạy qua, nó đã chuồn mất.”

Triệu Thành Hoàng “Ừm”

một tiếng: “Như vậy xem ra, hắn vẫn như cũ là lẻ loi một mình, chưa có ai kết minh với hắn.”

Viên Đình mặt không đổi sắc nói: "Hắn điểm cao như vậy, ai cũng muốn đào thải hắn, không có ai sẽ kết minh với hắn, trừ phi hắn cho rất nhiều."

"Viên Đình, Triệu Thành Hoàng, Thanh Tùng Tử, âm Si còn lại bốn điểm, Thổ Địa Công bảy điểm, Thiên Hạ Quy Hỏa ba điểm, Tôn Miểu Miểu mười điểm, nếu lại có cơ hội đánh đoàn chiến, đầu tiên cần nghĩ cách đào thải Thiên Hạ Quy Hỏa trước"

"Thổ Địa Công còn có một lần cơ hội tố cáo, lão tính là nửa quân đội bạn, tạm thời không cần. Phải nghĩ cách đánh bạ điểm của Tôn Miểu Miểu."

"Tính tới bây giờ, chiến giáp đã ba món, mình một món cũng chưa đạt được, chiến giáp tổng cộng có bao nhiêu bộ kiện, phó bản cũng không nói tới."

Trương Nguyên Thanh cùng âm Thi ngồi xổm trong phế tích nơi nào đó, dưới chân là mái ngói VỠ cùng cỏ dại tươi tốt.

Kế sau giáp ngực, giáp cánh tay, lại xuất hiện một món trang bị — Hàn Thiết Chiến Đao.

Bị Thiên Hạ Quy Hỏa đạt được. Khi Hàn Thiết Chiến Đao xuất hiện, Trương Nguyên Thanh đang ở thành nam mò mẫm, cùng chiến đao một nam một bắc, khoảng cách quá mức xa xôi, chỉ có thể bỏ qua.

"Sắp nửa giờ rồi, thành nam bên này còn chưa từng xuất hiện bộ kiện chiến giáp, dựa theo quy luật, nên xuất hiện rồi"

Trương Nguyên Thanh kiên nhẫn chờ đợi, sau một hồi, một luồng ánh sáng phóng lên cao, vị trí ở phía nam của hắn cách không đến trăm mét. Quả nhiên đến rồi! Trương Nguyên Thanh vui mừng quá đỗi, lần này không để cho âm Thi xung phong nữa, hướng về phía ánh sáng lao vút lên trời chạy như điên.

Vài giây sau, hắn thấy trang bị bao phủ ở trong ánh sáng, đó là một món giáp váy thật dày, chỉ đỏ xâu chuỗi với tấm giáp hình khiến, chế tạo tinh xảo.

Một bộ chiến giáp chỉ mấy bộ kiện như vậy, giáp cánh tay, giáp ngực, vũ khí đã có chủ, đến tiếp sau xuất hiện, hoặc là giáp váy hoặc là mũ giáp.

Chạy rồi chạy, Trương Nguyên Thanh bỗng ý thức được không thích hợp, bởi vì khoảng cách của hắn cùng giáp váy vẫn duy trì không thay đổi, có loại cảm giác nhìn thấy núi rồi chạy đến chết vẫn không tới.

Hắn chợt dừng lại, biết mình đã gặp "tập kích".

Loại cảm giác quen thuộc này, là quỷ dựng tường. Trương Nguyên Thanh nhìn quanh, cao giọng nói:

"Triệu Thành Hoàng hay Tôn Miểu Miểu?"

Quỷ dựng tường là mị thuật của nghề nghiệp Thần Dạ Du, mà có thể tạo thành ảnh hưởng đối với Thần Dạ Du cấp 3, ke thi thuật chỉ có khả năng là Tôn Miểu Miểu hoặc Triệu Thành Hoàng.

Còn phải là mượn dùng vật phẩm như đạo cụ.

"Hi, Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ngờ để tôi ngồi chờ được anh"

Tiếng nói thanh thúy nghịch ngợm vang lên. Trương Nguyên Thanh theo tiếng ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy cách hơn mười mét, một bóng người yểu điệu chậm rãi phác thảo.

Áo thun màu đen, váy ngắn màu đen, đùi trắng bóng, bộ ngực phồng lên, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt đen nhánh, cả người tản ra hơi thở ngọt ngào tinh xảo.

Kiểu tóc tinh xảo chân tóc uốn nhẹ, khí chất tôn quý thuộc về riêng Thần Dạ Du, khiến nàng thoạt nhìn giống tiểu công chúa.

"Ngồi chờ tôi?"

Trương Nguyên Thanh nhìn cô nương khí chất ngọt ngào, nói: "Sao cô biết người đến nhất định là tôi"

Tôn Miểu Miểu cười khẽ "hi hí"

hai tiếng, nói: "Tôi không biết nha, sau khi vào phó bản, tôi liền đợi mãi ở nơi này, dù sao bộ kiện cập nhật ngẫu nhiên, mà mỗi tuyển thủ chỉ có thể lấy được một món, vậy tôi chỉ cần thủ một khu vực, tóm lại là có thể đạt được một món"

Sách lược rất thông minh, so với chạy lung tung khắp nơi, không bằng ôm cây đợi thỏ, khó trách mãi không thấy cô ấy…

Trương Nguyên Thanh nhìn xung quanh, giọng điệu tùy ý nói: "Quỷ dựng tường này của cô thật lợi hại, thế mà có thể vây khốn tôi"

Tôn Miểu Miểu nhe răng khểnh trắng bóc, đắc ý nói:

"Đây là mị thuật tôi mượn dùng linh phí chế tạo, linh thể Huyện Thuật Sư luyện thành linh phí đó."

Trương Nguyên Thanh lập tức đã hiểu. Cái này khó trách, khó trách mị thuật của Tôn Miểu Miểu có thể che mắt hắn, Huyện Thuật Sư là "tài liệu"

luyện chế linh phí tốt nhất, lấy linh thể Huyện Thuật Sư luyện ra linh phó, có được năng lực không thể tưởng tượng.

Chương 623: Nguyên bộ chiến giáp xuất thế (2)

"Lợi hại!"

Trương Nguyên Thanh ngoài miệng khen, vụng trộm mở ra kỹ năng "Phệ Linh", hai mắt trào ra năng lượng đen sì dinh dính, chiếm đầy hốc mắt, khí chất của hắn trở nên tà dị tôn quý, giống như quân vương minh giới, công tước Huyết tộc.

Ánh mắt đảo qua, xung quanh không có bất cứ điều gì khác thường, hắn tìm không thấy linh phó của đối phương.

"Anh đang tìm linh phó của tôi sao?"

Tôn Miểu Miểu chỉ chỉ phía sau mình, cười nói:

"Cô ấy ở chỗ này"

Ở phía sau cô xuất hiện một u ảnh khủng bố, đó là một cô gái mặc váy ngủ cũ, tóc xõa tung, váy ngủ dính đầy vết máu màu đen.

Cô chết cực kỳ thê thảm, tản ra oán niệm cùng hận ý mãnh liệt.

"Thần Dạ Du đánh Thần Dạ Du, phương thức sử dụng chính xác của linh phó là, lấy bản thân làm môi giới thi triển lực lượng của chúng nó. Không thể mang bọn nó coi là xu công cụng phong hãm trận, anh hiểu chưa?"

Cô ân cần dạy. Trương Nguyên Thanh không để ý tới, âm thầm liên hệ âm Thi. Hắn rõ ràng có thể cảm ứng được âm Thi ngay phụ cận, nhưng như thế nào cũng không nhìn thấy nó.

âm Thi vẫn như cũ chịu hắn khống chế, nhưng khi Trương Nguyên Thanh hạ đạt mệnh lệnh công kích Tôn Miểu Miểu đối với nó, âm Thi đưa ra phản hồi là — không có mục tiêu!

Vong Giả Số 1 cũng bị quỷ dựng tường che mắt? Nó tuy là vật chết, nhưng có linh trí, có linh trí sẽ bị ảo thuật che mắt, nếu âm Thi tìm không thấy mục tiêu… Trương Nguyên Thanh không chút suy nghĩ, triệu hồi ra Súng Ngắn Bùng Nổ, nâng họng súng bắn về phía Tôn Miểu Miểu. Đoàng đoàng! Đường đạn màu đỏ sậm xé rách thân thể Tôn Miểu Miểu, cô tan vỡ như bọt nước, lại hiện ra ở cách đó không xa. Thấy thế, trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

“Ở trong ảo cảnh, anh là không đánh trúng tôi được”

Tôn Miểu Miểu để hai tay ở sau người, như cô gái ngây thơ rực rỡ, bướng bỉnh mỉm cười. Trương Nguyên Thanh trả lời lại một cách mỉa mai: “Điểm yếu lớn nhất của ảo thuật là cân bằng yếu ớt, tất cả đều là giả, cô có thể ở trong ảo thuật mê hoặc tôi, dụ dỗ tôi, thậm chí để tôi tự mình hại mình, nhưng cô không thể chủ động thương tổn tôi”

“Một khi có nhân tố bên ngoài quấy nhiễu, ảo thuật của cô liền tự sụp đổ”

Đôi mắt to đen nhánh của Tôn Miểu Miểu cong thành trăng non, nói: “Tôi chỉ cần vây khốn anh là được rồi, điểm anh cao nhất mà, chờ tuyển thủ khác chạy tới, anh lại ở trong ảo cảnh, nhiều người liên thủ tập kích, anh sẽ bị nhanh chóng đào thải”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh hại ông nội tôi mất hết thanh danh, thừa dịp thi đấu lôi đài lần này, tôi phải hung hăng làm nhục anh, để hành giả chính phủ bên ngoài nhìn xem, ông nội của tôi không cần anh, thuần túy là Thái Nhất Môn nhân tài đông đúc”

Giác đấu trường, ghế trưởng lão. Tôn trưởng lão lão rất an ủi lòng già: “Ai da, Miểu Miểu đứa nhỏ này, cứ thích tự chủ trương, nói muốn thừa dịp lần này thi đấu lôi đài chèn ép

Nguyên Thủy Thiên Tôn, trút giận thay lão phu. Lão phu sao có thể so đo với một vãn bối hậu sinh?

“Mà thôi, nó tâm ý đã quyết, lão phu cũng chỉ có thể theo nó, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là rất có thiên phú, đáng tiếc gặp cháu gái tôi!”

Nói xong, Tôn trưởng lão ngẩng đầu lên, liếc xéo một lần mấy vị trưởng lão không con cháu, hoặc con cháu rất bình thường, sự khoe khoang tràn đầy trong ánh mắt.

“Có cháu gái ngoan đúng là không tệ!”

Cẩu trưởng lão ghen tị nói.

Cẩu trưởng lão một thân một mình, từ nhỏ mất cả cha lẫn mẹ, ở làng chài nhỏ tỉnh Phúc ăn cơm trăm họ lớn lên, làm bạn bên người chỉ có một con chó vàng. Nay cuộc đời đi hết hơn phân nửa, vẫn như cũ lẻ loi một mình. Các trưởng lão bị trào phúng sắc mặt đều không dễ coi gì.

Mị thuật rất đáng sợ, quả nhiên có thể xếp vào top 3, đều có mấy cân máy lạng. Có Pháp Bào âm dương cùng giày khiêu vũ màu đỏ, mình không cần cân nhắc nguy hiểm bị giết trong nháy mắt, nhưng hai đạo cụ không có năng lực bài trừ ảo thuật, có thể thử mở ra trận pháp Pháp Bào âm dương, lấy trận phá huyễn, lấy độc trị độc. Trương Nguyên Thanh hơi cảm thấy khó giải quyết, nói: “Hai thanh danh ông nội cô hủy hết chẳng lẽ không phải Viên Đình sao, liên quan gì tới tôi”

Tôn Miểu Miểu không nhìn hắn phản bác, hì hì hai tiếng: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi có thể cho anh một cơ hội, chúng ta làm một vụ giao dịch đi”

“Qua đêm 2.000, một lần 800, cô trả tôi.”

Trương Nguyên Thanh nói xong, chỉ chờ Tôn Miểu Miểu giận tím mặt, sau đó triệu hồi Pháp Bào âm dương đánh lén. Tôn Miểu Miểu ngẩn ra: “Có ý tứ gì?”

“Cô muốn giao dịch như thế nào?

Tôn Miểu Miểu nhất thời lộ ra vẻ hưng phấn: “Tặng tiểu linh phó của anh cho tôi, tôi giúp anh đánh bại tên Triệu Thành Hoàng kia, giúp anh đoạt giải quán quân, thế nào?

Trương Nguyên Thanh cười lạnh nói: “Kéo dài thời gian cũng mời tìm cái lý do hợp lý?

Chương 624: Nguyên bộ chiến giáp xuất thế (3)

“Không, tôi là nghiêm túc, tôi có thể giải ảo thuật ngay bây giờ”

Tôn Miểu Miểu nói. Không đợi Trương Nguyên Thanh đáp lại, trong mắt cô chợt xuất hiện năng lượng đen sì dinh dính, khí chất trở nên lạnh lùng tôn quý, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, nhẹ nhàng hít một cái. U ảnh khủng bố kia phía sau hóa thành làn khói, lượn lờ lao vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn. Trương Nguyên Thanh cảm nhận được một luồng lực lượng vô hình tán loạn, tiếp theo, hắn thấy được một Tôn Miểu Miểu khác, đứng ở trong thành trì phế tích cách đó không xa, trong tay ôm giáp váy. Thật sự giải trừ ảo thuật rồi? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, cô gái này rốt cuộc có tính toán gì? Lúc này, vành tai Tôn Miểu khẽ động, nhìn về phía xa, nói: “Có người đến đây, chúng ta đổi chỗ nói chuyện”

Lập tức, hai người ăn ý mang theo âm Thi, đều tự thi triển Dạ Du, rời khỏi nơi này. Trong chớp mắt, hai bóng người nhanh chóng chạy tới, chính là chàng trai ấm áp khí chất rạng rỡ Thanh Tùng Tử, cùng với Thiên Hạ Quy Hỏa mang theo một thanh trường đao lưỡi hẹp, ở phía sau hai người, âm Si mặc giáp ngực, cố gắng đi theo.

“Bị người ta nhanh chân đến trước rồi”

Thiên Hạ Quy Hỏa nhảy lên một bức tường, nhìn quanh, nói:

“Xung quanh không có dấu vết chiến đấu, xem ra là có người vừa vặn ở phụ cận, vận may không tệ”

Xung quanh quá nhiều tường đổ ngói VỠ, rách nát tiêu điều, Thiên Hạ Quy Hỏa cũng không phải Thám Báo, rất khó ở trong phế tích hỗn loạn không chịu nổi tìm được vết đạn Trương Nguyên Thanh lưu lại. Thanh Tùng Tử vẻ mặt thất vọng. Trong đoàn đội nhỏ ba người, chỉ có hắn chưa đạt được trang bị.

Nơi nào đó trong phế tích.

Trương Nguyên Thanh khẽ phun ra một ngụm Thái âm lực, khí tức âm hàn cuồn cuộn, không đợi rơi xuống đất, hắn trước một bước túm lấy Thái âm lực, đặt ở bả vai.

Làm như vậy là phòng ngừa Tôn Miểu Miểu không giảng võ đức, đánh lén Tiểu Đậu Bỉ.

Mảng Thái âm lực này ngưng kết ở trên vai hắn, hóa thành một đứa trẻ con béo múp, tròn vo. Tiểu Đậu Bỉ sau khi xuất hiện, tự nhiên mà vậy bò đến trên đầu chủ nhân, cái bụng nhỏ đè lên đầu chủ nhân, mở to đôi mắt đen lúng liếng, theo hắn cùng nhau quan sát Tôn Miểu Miểu.

“A, chính là nó chính là nó.”

Tôn Miểu Miểu khẽ nhảy lên, đôi mắt cũng đen lúng liếng linh động toát ra hào quang hưng phấn, si mê.

“Cute quá!”

Cô say mê nói. Cô gái này mê trẻ con sao? Trương Nguyên Thanh nhíu nhíu mày, thử nói: “Cô thích linh phó? Cái này không thể thuyết phục tin tưởng cô”

Hắn thừa nhận, sau khi giải trừ quỷ dựng tường, chưa Dạ Du đào tẩu, là câu “giúp anh đoạt giải quán quân”

kia của Tôn Miểu Miểu đã thành công dụ hoặc hắn.

Cho nên tính thử một phen, xem xem Tôn Miểu Miểu rốt cuộc là có chuyện gì, cho dù đối phương làm tiếp một lần quỷ dựng tường, cũng sẽ không tệ hơn so với vừa rồi.

“Thứ tôi thích là tiểu linh phó, càng nhỏ càng thích, bởi vì bọn nó đều rất ngố rất đáng yêu. Trong cây hòe ở sân ông nội tôi nuôi mấy tiểu linh phó, tôi mỗi ngày đều phải đi tìm bọn nó chơi”

Tôn Miểu Miểu khi nói chuyện, ánh mắt chưa từng rời khỏi Tiểu Đậu Bỉ, nói: “Tôi giúp anh xử lý Triệu Thành Hoàng, giúp anh đoạt giải quán quân, anh tặng linh phí cho tôi, như thế nào? Anh không cần phải gấp gáp từ chối, nếu lo lắng tôi lừa anh, ta có thể dùng thanh danh ông nội thề, tuyệt không gạt người”

Ông nội cô thanh danh cũng nát bét rồi, còn nói không phải gạt người! Trương Nguyên Thanh lắc đầu:

“Không được!”

“Giày Hậu Thổ là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, còn kém một linh phó?”

“Nó không phải linh phó, là đứa nhỏ tôi nuôi”

“Vậy là không đàm phán được rồi?”

Đôi mắt Tôn Miểu Miểu biến thành màu đen, một làn khói từ trong miệng bay ra. Thân là top 3, cho dù không có ai hỗ trợ, cô muốn đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không chút do dự, không chút nào kiêng kị. Trương Nguyên Thanh đổi giọng: “Nếu cô thực có thành ý, vậy chúng ta có thể đổi phương thức giao dịch, ví dụ như, chờ sau khi thi đấu kết thúc, tôi có thể cho đứa nhỏ này ở chỗ cô ký túc một đoạn thời gian. Có lẽ cô có thể điều đến Tùng Hải, như vậy nó mỗi ngày đều có thể chơi với cô Đôi mắt đẹp của Tôn Miểu Miểu sáng ngời, rõ ràng đã động lòng. Cô nghĩ ngợi chút, đề nghị: “Tôi có thể ôm nó trước một cái không?”

“Có thể, nhưng cô cho tôi mượn linh phó Huyện Thuật Sư kia. Rất xin lỗi, trước khi có đủ tín nhiệm, tôi sẽ không để đứa nhỏ đi mạo hiểm”

Trương Nguyên Thanh nói.

Nếu bàn về trình độ quý giá, vị Huyễn Thuật Sư kia phía sau Tôn Miểu Miểu không thua kém Tiểu Đậu Bỉ.

Mà nói cường đại, thì treo lên Tiểu Đậu Bỉ đánh chưa cai sữa. Tôn Miểu Miểu nếu là không chút do dự đồng ý, vậy Trương Nguyên Thanh liền tin tưởng cô thật sự thích tiểu linh phó, nếu do dự, hoặc không đồng ý, vậy hắn liền lập tức rời khỏi, đoạn nói chuyện này coi như chưa từng xảy ra.

Chương 625: Nguyên bộ chiến giáp xuất thế (4)

“Được!”

Tôn Miểu Miểu lập tức đồng ý.

Cô phất phất tay, thao túng u ảnh khủng bố phía sau bay về phía Trương Nguyên Thanh.

Tiểu Đậu Bỉ bị dọa co rúm đến sau đầu chủ nhân, không dám đi nhìn nữ quỷ váy ngủ. Trương Nguyên Thanh thấy thế, vừa phun ra Thái âm lực bao lấy nữ quỷ, vừa túm gáy Tiểu Đậu Bỉ, ném về phía Tôn Miểu Miểu.

Tôn Miểu Miểu bước nhanh tiến lên, dang hai tay đón lấy Tiểu Đậu Bỉ, ôm vào trong lòng liên tục hôn một trận:

"Cục cưng ngoan, cục cưng ngoan"

Tiểu Đậu Bỉ Vốn muốn phản kháng, nhưng Thái âm lực nồng đậm trên người nàng thật sự quá thoải mái, liền thuận theo dựa vào gối mềm, cho nàng hôn.

"Cục cưng ngoan, biết nói chưa, gọi tiếng tỷ tỷ"

"Thật đáng yêu nha."

Vài phút sau, Tôn Miểu Miểu rốt cuộc chịu dời ánh mắt ra, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Tôi rất hài lòng đứa nhỏ này, vậy cứ quyết định như thế, tôi giúp anh lấy được quán quân, anh để nó ký túc ở tôi bên này một đoạn thời gian. Bây giờ nói xem anh có kế hoạch gì? Có chút không chân thực nha, vậy là lôi kéo xong Tôn Miểu Miểu rồi? Trương Nguyên Thanh vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng cảm thấy mình lại không thiệt, nói: "Cô luôn bồi hồi ở khu vực này, chưa gặp được tuyển thủ khác, có một số việc cô không quá hiểu biết, tôi nói rõ tình huống cho cô trước"

"Trong tám vị tuyển thủ, Thiên Hạ Quy Hỏa ít điểm nhất, chỉ còn ba điểm, Thanh Tùng Tử, Viên Đình, Triệu Thành Hoàng, âm Si đều bốn điểm, Thổ Địa Cổng bảy điểm, cô là mười điểm, tôi còn có ba mươi mấy điểm.

"Bởi vì tôi khai phá ra quy tắc tố cáo, tôi kết luận, hình thức chiến đấu kế tiếp, là du kích chiến. Các tuyển thủ sẽ không tụ tập nữa"

Nếu nhân số tụ tập, chỉ cần có hai tuyển thủ thối không biết xấu hổ, thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị cởi quần, như vậy trừ Thổ Địa Công, Tôn Miểu Miểu cùng hắn, người khác đều phải đào thải. Chỉ cần có đầu óc, đều sẽ tránh tình huống đại loạn đấu xảy ra.

Phương pháp chính xác là lợi dụng bản đồ rộng lớn đánh du kích chiến, lần lượt đánh tan.

“Anh khai phá quy tắc tố cáo gì?”

Tôn Miểu Miểu tò mò nói.

Quy tắc cởi quần… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một tiếng, nói: “Ví dụ như như vậy.”

Dứt lời, ý thức của hắn chuyển dời đến trên người Tiểu Đậu Bỉ, thay thế vào đó, sau đó nâng lên hai bàn tay nhỏ, dùng sức đặt tại bộ ngực no đủ mềm mại của Tôn Miểu Miểu.

“A..”

Tôn Miểu Miểu kinh hô một tiếng, sau đó nổi giận, nâng tay chém một đòn đao tay vào cái đầu tóc máu thưa thớt của Tiểu Đậu Bỉ, mắng: “Anh cút ra cho tôi.”

Đao tay hạ xuống, Thái âm lực bỗng nhiên chấn động.

Ý chí Trương Nguyên Thanh bị mạnh mẽ đuổi ra khỏi cơ thể Tiểu Đậu Bỉ. Tiểu Đậu Bỉ ăn đòn, oa oa khóc toáng lên.

“Cục cưng ngoan, cục cưng ngoan.”

Tôn Miểu Miểu vội vàng an ủi, vẻ mặt cưng chiều.

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Tựa như vừa rồi, cô có thể tố cáo tôi dâm loạn cô”

Tôn Miểu Miểu bĩu môi: “Quy tắc thật vô sỉ, tôi chẳng phải là rất thiệt thòi.”

Vì tố cáo, hy sinh sắc tướng cho đàn ông sỗ sàng? Tôn Miểu Miểu xoa cái đầu quả dưa của Tiểu Đậu Bỉ, bỏ qua đề tài này, trầm ngâm nói: “Nếu là đánh du kích chiến, kẻ địch lớn nhất của chúng ta là Triệu Thành Hoàng, hắn có một âm Thi cấp 4, còn có thể “Thi Hóa’bùng nổ, ngoài ra, tôi nghe nói hắn có một linh phí cực kỳ đặc thù, nhưng chưa bao giờ dùng”

“Về phần đạo cụ, đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm, hắn có bốn năm món. Lại thêm Viên Đình trợ giúp, nếu chúng ta gặp Triệu Thành Hoàng, thắng bại khó liệu, phải nghĩ cách mời một vị minh hữu nữa.”

A, Triệu Thành Hoàng nhiều con bài chưa lật như vậy sao, không hổ là linh nhị đại, không giống mình, chỉ là rễ cỏ! Trương Nguyên Thanh âm thầm nhe răng. Hắn nghĩ chút, nói: "Nếu tìm minh hữu, tôi có thể thử mượn sức Thổ Địa Công"

Viên Đình là vũ khí bí mật, không ra tay thì thôi, ra tay thì phải một đòn lấy mạng cái loại đó, phải dùng ở thời khắc mấu chốt. Tôn Miểu Miểu bế Tiểu Đậu Bỉ, gật đầu nói: "Vậy thì thử mượn sức Thổ Địa Công, sau đó dọn dẹp bọn Thiên Hạ Quy Hỏa, đoạt lấy điểm cùng chiến giáp của bọn họ, tiếp theo mang theo ưu thế đào thải Viên Đình cùng Triệu Thành Hoàng. Cuối cùng tôi sẽ giúp anh xử lý Thổ Địa Công"

Trương Nguyên Thanh nhìn đứa bé được vuốt ve âu yếm, trong lòng yên lặng nói: Tiểu Đậu Bỉ à, người hy sinh sắc tướng một phen, thành toàn chủ nhân đi…

"Chưa tìm được Miểu Miểu, cô ấy không biết chạy đi đâu rồi."

Viên Đình đứng ở trên một bức tường, nhìn chung quanh.

Từ khi tiến vào phó bản bắt đầu, bọn họ chưa từng thấy Tôn Miểu Miểu, không lâu trước đó món trang bị thứ tư xuất hiện, hắn và Triệu Thành Hoàng lập tức tiến đến, kết quả cũng chỉ thấy được bóng lưng đám người Thanh Tùng Tử. Nhìn thấy hai người bọn họ, ba người bọn Thanh Tùng Tử nhanh chóng rút lui, không chút nào dừng lại.

Chương 626: Tám tuyển thủ này hết thảy khai trừ (1)

"Chậm rãi tìm đi"

Triệu Thành Hoàng trả lời một câu, hiếm thấy đưa ra câu hỏi: "Viên Đình, cậu cảm thấy chiến đấu kế tiếp sẽ là hướng đi thế nào? Viên Đình nhớ tới bóng lưng ba người rút lui, phân tích: "Vừa rồi ba tên đó hiển nhiên đã kết minh, bọn họ kế tiếp hành động, đơn giản là thu thập càng nhiều chiến giáp, tích tụ lực lượng, sau đó cho chúng ta một đòn trí mạng, hoặc cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một đòn trí mạng"

"Vì sao không phải cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một đòn trí mạng!"

Triệu Thành Hoàng hỏi. Viên Đình đưa ra giải thích của mình: "Nguyên Thủy Thiên Tôn điểm quá cao rồi, mà đại bộ phận chúng ta chỉ có bốn điểm, muốn đào thải hắn, nhất định sẽ trả giá thê thảm đau đớn, để chúng ta chiếm tiện nghi miễn phí"

"Mà nếu bọn họ lựa chọn kết minh với Nguyên Thủy Thiên Tôn, để hắn dùng điểm tiêu hao chúng ta, liền có thể lấy trả giá nhỏ bé nhất đào thải tuyển thủ Thái Nhất Môn chúng ta. Trừ điểm, một điểm mấu chốt nhất, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có một mình, mà nhiệm vụ một cửa này là chiến tới hai người cuối cùng"

"Nói cách khác, chỉ cần đào thải ba người chúng ta, một danh ngạch cuối cùng sẽ do mấy người bọn Thiên Hạ Quy Hỏa phân phối, đàm phán bồi thường ngoài sân, liền không có vấn đề."

"Mà Thái Nhất Môn chúng ta có ba người, danh ngạch chỉ có hai, bọn họ cần lo lắng thêm khả năng bị qua sông đoạn cầu"

Triệu Thành Hoàng khẽ gật đầu: "Có đạo lý!"

Lúc này, một u ảnh phiêu phiêu đãng đãng quay về, ghé vào bả vai Triệu Thành Hoàng.

U ảnh đó môi đen sì, đôi mắt trắng dã, rõ ràng là linh phí ngày đó cướp lấy tinh khí của Khương Tinh Vệ.

Viên Đình ngẩn ra: "Anh phải linh phó ra ngoài?"

Hắn cũng chưa phát hiện.

Triệu Thành Hoàng thuận miệng giải thích: "Xem xét một chút tình huống xung quanh"

Đang nói, chỗ xa xôi một luồng ánh sáng phóng lên trời.

Viên Đình và Triệu Thành Hoàng chấm dứt nói chuyện, nheo mắt nhìn lại.

Luồng hào quang đó duy trì vài phút, tiếp đó chậm rãi tiêu tán, ngay sau đó, bên tai hai người truyền đến tiếng phó bản nhắc nhở: "Đinh! Mũ Giáp Hàn Thiết đã trang bị — Thổ Địa Công"

"Toàn bộ chiến giáp đã xuất thế!"

"Đáng tiếc, cách chúng ta quá xa"

Viên Đình tiếc hận nói.

Đồng thời, hắn đã biết kết cấu tạo thành chiến giáp, tổng cộng năm món, phân biệt là giáp ngực, giáp cánh tay, mũ giáp, vũ khí, cùng với món giáp váy đến nay còn chưa đeo kia. Khuôn mặt lạnh nhạt của Triệu Thành Hoàng lộ ra một nụ cười khác thường: "Đi qua đi! Nên kết thúc một cửa này rồi."

"Đinh! Mũ Giáp Hàn Thiết đã trang bị — Thổ Địa Công"

"Toàn bộ chiến giáp đã xuất thế!"

Trương Nguyên Thanh đang hướng tới chỗ hào quang ngút trời chạy đi, vừa kinh ngạc vui mừng vừa thất vọng: "Mũ giáp bị Thổ Địa Công đạt được rồi"

Bất ngờ là vì cuối cùng tìm được Triều lão đầu, chỉ cần thuyết phục lão kết minh, liền có thể đặt cục diện thắng lợi. Thất vọng là bộ kiện chiến giáp đều có chủ nhân, không có phần của hắn. Không sao, chỉ cần kết minh, chiến giáp của mình hữu chính là chiến giáp của mình… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ. Tôn Miểu Miểu giữ di động tốc độ cao, hỏi: "Anh có biện pháp thuyết phục ông ấy sao?"

"Không rõ, tôi cùng ông ấy thật ra không quen biết."

Trương Nguyên Thanh trả lời theo sự thật. Tôn Miểu Miểu gật gật đầu, lại nói: "Này, Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh thật sự không cân nhắc bán tiểu linh phí cho tôi sao, tôi dùng linh phó quý giá hơn lợi hại hơn đối với anh."

"Không được!"

"Cân nhắc thêm một phen đi."

"Không phải đàm phán!"

Hai người mang theo âm Thi của mình, ở giữa phế tích lên lên xuống xuống, không ngừng nhảy lên, hướng tới nơi hào quang tắt chạy đi.

Một bên khác, trục đường chính của thành cổ, Thiên Hạ Quy Hỏa mang theo âm Si và Thanh Tùng Tử chạy tới chỗ mũ giáp, bởi vì cần chiếu cố âm Si đeo giáp ngực nặng nề, tốc độ di chuyển của ba người không nhanh. Thiên Hạ Quy Hỏa dẫn đường phía trước, cao giọng nói:

“Nhớ kỹ, nhất định phải kéo Thổ Địa Công vào trận doanh, như vậy mới có thể có tư cách đàm phán với Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã kết minh với Thổ Địa Công thì sao?”

Thanh Tùng Tử hơi thở đều đều, bôn ba đường dài với hắn mà nói đơn giản giống như ăn cơm uống nước. Thiên Hạ Quy Hỏa phóng qua một đống đá hỗn loạn, nói: “Vậy thì nghĩ cách đạt thành hiện nghị với Thổ Địa Công, có áp lực Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu liên thủ, bọn họ không có lý do từ chối.”

Ở trong phân tích của Thiên Hạ Quy Hỏa, nay điểm của mọi người đều rất nguy hiểm, không chịu nổi tố cáo, bởi vậy giải pháp tốt nhất là kéo Thổ Địa Công nhập bọn, lại kết minh Nguyên Thủy Thiên Tôn, thuộc loại sách lược tốt nhất.

Hứa hẹn một danh ngạch cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm trao đổi, Nguyên Thủy Thiên Tôn lợi dụng điểm nhiều tiêu hao Thần Dạ Du của Thái Nhất Môn một lượt trước, sau đó bọn họ ra sân, một hơi mang ba người bọn Triệu Thành Hoàng quét khỏi sân. Sau đó lại thương lượng phân phối danh ngạch như thế nào.

Chương 627: Tám tuyển thủ này hết thảy khai trừ (2)

Như vậy, 3 hạng đầu đều là của Ngũ Hành Minh, mọi người chia cắt ích lợi, chẳng phải tốt sao.

Mà nếu Thổ Địa Công sớm kết minh với Trương Nguyên Thanh, vậy tác dụng của bọn họ đoàn đội nhỏ này sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn như cũ có thể đàm phán. Khi Trương Nguyên Thanh chạy tới hiện trường, Thổ Địa Công chưa rời khỏi, mà là ngồi ở trên một bức tường đất sập một nửa, trong miệng ngậm xì gà, khuôn mặt có không ít nếp nhăn tràn đầy thoải mái. Trương Nguyên Thanh chú ý tới, trên đầu lão đội một cái mũ giáp, tương tự với mũ giáp cổ đại trong phim, nhưng rất cũ kỹ. Trương Nguyên Thanh đứng cách mấy mét,

đi thẳng vào vấn đề hô: “Ông lão, chúng ta kết minh đi, có điều kiện gì cứ đưa ra!”

Bây giờ cục diện này, đối tượng Thổ Địa Công có thể kết minh có hạn, hoặc là cùng bọn hắn, hoặc là cùng bọn Thiên Hạ Quy Hỏa. Chỉ cần ông lão nhìn thấy Tôn Miểu Miểu đã bỏ gian tà theo chính nghĩa, tuyệt đối sẽ lựa chọn gia nhập. Thổ Địa Công chưa lập tức đáp ứng, quả nhiên nhìn về phía Tôn Miểu Miểu sau lưng hắn, kinh ngạc nói:

“Cô ấy sao lại ở cùng một chỗ với cậu!”

“Cô ấy bị sức quyến rũ vô song của tôi thuyết phục, hiện tại là người của chúng ta.”

Trương Nguyên Thanh Vỗ ngực nói.

Tôn Miểu Miểu lườm xéo, nhẹ nhàng xoa cái đầu quả dưa của Tiểu Đậu Bỉ.”

Ngay cả con cũng có rồi?”

Thổ Địa Công cười ha ha nói, trầm ngâm vài giây, lão khẽ gật đầu: “Muốn kết minh cũng được, mặc kệ thắng thua, cậu đều phải cho tôi hai mươi vạn, hơn nữa giới hạn ở một cửa này”

“Được!”

“Sảng khoái”

Trương Nguyên Thanh lúc này mới dẫn Tôn Miểu Miểu tới dưới tường đất, nói: “Chúng tôi chế định kế hoạch là, trước đào thải mấy người Thiên Hạ Quy Hỏa, lại quyết chiến với Triệu Thành Hoàng, Viên Đình”

Thổ Địa Công ngậm xì gà, liếc Tôn Miểu Miểu một cái, cười ha ha nói: “Không nhất định phải đào thải bọn họ trước, đào thải Triệu Thành Hoàng trước cũng được mà, giải quyết hai người đó của Thái Nhất Môn, ba người bọn Thiên Hạ Quy Hỏa, còn không phải có trong chậu”

Thổ Địa Công đối với Tôn Miểu Miểu còn chưa đủ tín nhiệm nha… Trương Nguyên Thanh cười nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy, xem gặp một phe nào trước”

Thổ Địa Công vừa muốn gật đầu, bỗng nhiên nghiêng đầu, nói: “Có người tới đây!”

Trương Nguyên Thanh và Tôn Miểu Miểu lập tức dán lưng vào tường, giấu thân thể đi, mang âm Thi triệu hồi lại, cùng nhau che giấu. Thổ Địa Công không nhanh không chậm quay đầu nhìn lại, người đến chính là ba người bọn Thiên Hạ Quy Hỏa.

Thấy Thổ Địa Công nhìn qua, Thiên Hạ Quy Hỏa dừng bước, một tay cầm trường đao lưỡi hẹp, một tay giơ lên cao, nói: "Ông lão, nói chuyện?"

Thiên Hạ Quy Hỏa? Đến thực khéo… Trương Nguyên Thanh hạ giọng, lặng lẽ nói: "Thổ Địa Công, bám trụ bọn họ, tôi và Tôn Miểu Miểu đánh lén"

"Nói chuyện gì?"

Thổ Địa Công ngậm xì gà, giọng điệu như thường.

"À thì, ở trước khi nói, có thể mời ông giơ cao hai tay bày tỏ trong sạch hay không?"

Thiên Hạ Quy Hỏa hộ.

Thanh Tùng Tử cùng âm Si phía sau hắn lập tức giơ hai tay, tỏ vẻ thành ý.

Lão tử là loại người không biết xấu hổ đó? Thổ Địa Công nghẹn lời thô tục trong cổ, thiếu chút nữa mắng ra tiếng, bất đắc dĩ giơ tay phối hợp, hùng hổ nói: "Có… có chuyện thì phóng (vốn là có rắm thì đánh) !"

Thiên Hạ Quy Hỏa nói:

"Chúng tôi muốn kết minh với ngài, cùng nhau đối phó Thần Dạ Du của Thái Nhất Môn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là đối tượng chúng tôi mượn sức. Tôi cho rằng, thành viên Ngũ Hành Minh nên nắm tay hợp tác, cùng nhau lấy 3 hạng đầu, ích lợi chia đều"

Thổ Địa Công nghĩ ngợi, nói: "Tôi làm sao tin tưởng các cậu đây?"

Thiên Hạ Quy Hỏa đáp lại:

"Dễ xử lý! Chúng tôi có thể trước mặt trưởng lão, chấp sự, cùng với các đồng nghiệp thề. Mọi người đều là nhân vật có

uy tín danh dự, nếu béo nhờ nuốt lời, về sau làm sao lăn lộn nữa.”

Thổ Địa Công ngậm xì gà, ra vẻ trầm ngâm, kéo dài thời gian, nói: “Vậy tôi hoàn toàn không có đạo lý từ chối nhỉ, được, kết minh thì kết minh, ba cậu thề đi”

Lúc này, Trương Nguyên Thanh tiến vào Dạ Du thò đầu nhìn một cái.

Góc nhìn của ba người bọn Thiên Hạ Quy Hỏa rất kỳ quái, bọn họ vẫn duy trì nhìn trời góc bốn mươi lăm độ, để trong tầm nhìn vĩnh viễn không thấy rõ nửa người dưới của Thổ Địa Công.

Phương pháp tụt quần âm Thi đột nhiên hiện thân không ổn lắm, người bình thường nhìn thấy sự vật đột nhiên xuất hiện, sẽ theo bản năng nhìn qua, nhưng loại phương pháp này mình đã dùng một lần, Thiên Hạ Quy Hỏa từng chịu thiệt, khẳng định có phòng bị, có điều cảnh giác, sẽ không dễ dàng trúng chiều như vậy.

Nếu trực tiếp nổ súng bắn, âm Si có giáp ngực hộ thân, Thanh Tùng Tử là Mộc Yêu, có năng lực hồi phục, Thiên Hạ Quy Hỏa có kháng hóa, hơn nữa không biết có đạo cụ phòng ngự hay không.

Trương Nguyên Thanh trong khi suy nghĩ xoay chuyển, quyết định dùng phương thức cổ xưa nhất, áp sát đánh lén.

Chương 628: Tám tuyển thủ này hết thảy khai trừ (3)

Như vậy, cho dù đối phương có năng lực phòng ngự, lấy chiến lực của hắn cùng Tôn Miểu Miểu, cũng có thể nhanh chóng chế phục kẻ địch.

Hai vị Thần Dạ Du vòng ra khỏi tường đổ, bước nhẹ như mèo, một trái một phải, thong thả tới gần ba người bọn Thiên Hạ Quy Hỏa.

Dạ Du có thể che giấu động tĩnh và khí tức, nhưng có vài thứ là không thể giấu, ví dụ như dấu chân lưu lại trên đất mềm, ví dụ như khi bước đi tạo thành đá vụn lăn…

Ở trong cổ thành hoang phế rách nát, sơ hở trên những chi tiết nhỏ này dễ dàng xuất hiện nhất. Mười mét, tám mét, năm mét… Trương Nguyên Thanh đi rất cẩn thận, chẳng những chưa giẫm vào cát đất, đá vụn, ngay cả rong rêu cũng tránh. Ngay tại lúc hắn muốn bùng nổ giết người, Thanh Tùng Tử đột nhiên biến sắc, gấp giọng nói: "Cẩn thận, có mai phục!"

Thanh Tùng Tử luôn âm thầm cầu thông thực vật xung quanh, phòng bị Thần Dạ Du Thái Nhất Môn thừa dịp hai bên đối thoại, ẩn thận đánh lén.

Dù sao nơi đây là địa điểm trang bị xuất hiện, đám người Triệu Thành Hoàng, Nguyên Thủy Thiên Tôn tất nhiên cũng đang chạy tới bên này, xác suất các bên chạm trán thật lớn.

Quả nhiên, hắn rất nhanh đã thu được thực vật phản hồi.

Bị phát hiện rồi? Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, không do dự nữa, nắm Lưỡi Dao Khát Máu lao về phía trước.

Nghe được cảnh báo Thiên Hạ Quy Hỏa ngay lập tức làm ra phản ứng, hai chân giẫm một cái, thân thể ngửa ra sau nhảy lên. Trương Nguyên Thanh đâm một dao vào không khí. Thiên Hạ Quy Hỏa ở trong quá trình nhảy về phía sau, cánh tay phải vung ra như roi, kéo trường đao lưỡi hẹp quét ngang. Lưỡi đao phát ra tiếng xé gió thê lương. Trương Nguyên Thanh dừng bước thu đao, dựng thẳng Lưỡi Dao Khát Máu! "Keng!"

Hai thanh binh khí va chạm, trường đao lưỡi hẹp đảo qua ở trên Lưỡi Dao Khát Máu, Trương Nguyên Thanh thấy đốm lửa bắn ra, thấy binh khí làm bạn mình nhiều ngày này VŨ ra một vết mẻ. Vũ khí giai đoạn Siêu Phàm, đã dần dần theo không kịp bước chân của mình rồi… Hắn thấy đau lòng. Một bên khác, âm Si cúi đầu thổi ra tiếng sáo thể lương ai oán. Sóng âm đau đớn linh hồn quanh quẩn. Mọi người ở đây ùn ùn ôm đầu, nhíu mày không thôi, chỉ có Thổ Địa Công chưa có khác thường. Tôn Miểu Miểu nhíu chặt đôi lông mày thanh tú, không thể duy trì Dạ Du nữa, hiện ra thân hình. Làm Thần Dạ Du cấp 3 90% điểm kinh nghiệm, linh thể của cô đã vô cùng cường đại, bởi vậy tiếng sáo thương tổn đối với cô thấp nhất.

"Là các người?"

Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn qua Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tôn Miểu Miểu, ngạc nhiên nói: “Các người đã kết minh? !”

Làm sao có thể, hai người này sao lại kết minh? “Còn có tôi!”

Thổ Địa Công đạp một phát nứt tường đất, lao lên không trung, coi mình như một viên thiên thạch, lao về phía Thiên Hạ Quy Hỏa.

“Đừng qua đây!”

Thiên Hạ Quy Hỏa đè dây lưng quần.

Thanh Tùng Tử, âm Si ăn ý đè dây lưng quần.

Lần này, chính là ba lượt tố cáo.

Tư thái mãnh hổ hạ sơn của Thổ Địa Công khựng lại, cứng rắn thay đổi quỹ tích rơi xuống, Ầm một tiếng rơi ở bên cạnh Trương nguyên Thanh.

Lão hùng hổ nói:

Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu làm bọn tôi quá bị động, trận đấu này đánh khó chịu quá”

Ngoài miệng nói như vậy, ông lão cũng đè dây lưng quần, cũng nhìn trời góc 45 độ.

Trương Nguyên Thanh đè dây lưng quần, cũng nhìn trời góc 45 độ, dùng ánh mắt ngạo nghễ nhìn ba người, nói: “Uy hiếp đúng không! Đến đi, tôi nhiều điểm, ai sợ ai!”

“Đến đi!”

“Đến đi!”

Hai bên đều đang hò hét, hai bên đều “kiêu căng”

ngẩng đầu, tựa như bọn họ đang cầm súng giằng co, là đàn ông cứng rắn không sợ chết, mà không phải dự định rút dây lưng quần.

“Rất náo nhiệt đấy!”

Lúc này, giọng nói lạnh như băng từ nơi xa vang lên.

Hai bên kêu gào dừng lại, lần lượt dùng ánh mắt liếc qua.

Người đến rõ ràng là Viên Đình cùng Triệu Thành Hoàng quần đen áo đen, cùng hai âm Thi theo sau lưng.

Triệu Thành Hoàng ánh mắt thâm thúy nhìn qua Tôn Miểu Miểu: “Cô vì sao kết minh với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tôn Miểu Miểu, đừng quên thân phận của mình”

“Bà đây làm việc, cần ngươi dạy?”

Tôn Miểu Miểu cúi đầu nhìn cái váy nhỏ của mình, yên lặng kêu gọi âm Thi tới, đè dây lưng quần nó, lấy để uy hiếp. Thấy thế, Viên Đình cũng vội đè lại áo khoác bên hông âm Thi, cũng nhìn trời góc 45 độ. Triệu Thành Hoàng nhíu chặt lông mày, trong lòng của hắn là kháng cự, có loại bất đắc dĩ cuối theo chiều gió, cũng gọi âm Thi tới, làm ra động tác tương tự, nhìn trời góc độ tương tự. Ba bên trong lúc nhất thời lâm vào cục diện bế tắc. Đấu pháp như vậy, tất cả mọi người đều rất khó chịu, nhưng lại không thể không làm như vậy, tra tấn nhau, uy hiếp nhau. Đều là lỗi của Nguyên Thủy Thiên Tôn! Trong hình ảnh, đám tuyển thủ top 8, ai cũng đè dây lưng quần, “kiêu căng”

ngẩng đầu, nhìn một màn này, khán giả ở giác đấu trường đều trầm mặc, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Chương 629: Tám tuyển thủ này hết thảy khai trừ (4)

Trưởng lão Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh, hoặc khóe miệng không ngừng run rẩy, hoặc sắc mặt tái xanh, hoặc cái trán nổi lên gân xanh. Bê bối lớn nhất hai mươi mốt năm qua của chính phủ đã ra đời. Tám người trong sân, toàn bộ đều phải xử lý nghiêm túc, không phải khai trừ bọn họ! Phế tích thành cổ.

“Được rồi!”

Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói: “Cô nếu muốn giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy tùy cô, ăn nói thế nào với Tôn trưởng lão, cũng là việc của chính cô”

Hắn quay đầu ngạo nghễ nhìn ba người bọn Thanh Tùng Tử, nói: “Chúng ta kết minh đi, đào thải bọn họ, trong hai danh ngạch, tôi lấy ra một cái cho các người”

Thiên Hạ Quy Hỏa ngạo nghễ liếc lại:

“Tôi làm sao tin tưởng các người?”

Giọng điệu Triệu Thành Hoàng vẫn lạnh nhạt như cũ: “Các người có lựa chọn sao? Cục diện bây giờ đã như vậy, các người còn nguyện ý kết minh với Nguyên Thủy Thiên Tôn, coi như tôi chưa nói”

Thanh Tùng Tử liền nói ngay: “Được, chúng ta kết minh!”

Thiên Hạ Quy Hỏa mở miệng ngập ngừng, liếc trận doanh Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần nữa, chỉ có thể nói: “Vậy thì kết minh”

Mặc dù ý nguyện kết minh đạt thành, ba bên biến thành hai bên, nhưng vẫn chưa có ai động thủ. Lý do rất đơn giản, lúc giằng co, có thể nhìn trời góc 45 độ, khi đánh nhau, ai có thể ngửa cổ đánh nhau? Một khi có ai không bận tâm võ đức, đánh rồi đánh đột nhiên cởi quần, bất ngờ không kịp phòng bị, xác suất trúng chiêu cực lớn.

Cục diện lâm vào trạng thái giằng co.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh xoay chuyển nhanh chóng, phân tích điểm số chênh lệch của hai bên:

Thiên Hạ Quy Hỏa chỉ có ba điểm, Thanh Tùng Tử, âm Si, Triệu Thành Hoàng cùng Viên Đình tất cả bốn điểm, mặc dù bên mình nhân số ít, nhưng điểm nhiều, hành vi tụt quần tố cáo thuộc loại lưỡng bại câu thương.

Bọn họ không dám dùng phương pháp như vậy hao tổn với bên mình, nếu muốn vãn hồi ưu thế, nghịch chuyển cục diện, nhất định phải đánh tụt điểm một người bên mình. Suy nghĩ này vừa dâng lên, hắn liền nghe Triệu Thành Hoàng lạnh lùng nói: “Để ăn mừng kết minh, tôi tặng mấy vị một phần lễ mọn trước”

Nhìn trời góc 45 độ, hắn cao giọng nói: “Ta, Triệu Thành Hoàng, thực danh tố cáo Thổ Địa Công nhìn trộm bộ phận riêng tư của âm Thi, lý do tố cáo: Phạm pháp!”.

“Ta, Triệu Thành Hoàng, thực danh tố cáo Thổ Địa Công nói bậy, lý do tố cáo: Không có đạo đức!”

Dưới vòm trời âm trầm, anh linh trăm trượng kéo cây cung lớn, hướng đám người phía dưới bắn hai mũi tên.

Một mũi tên bắn trúng Thổ Địa Công, một mũi tên bắn trúng Triệu Thành Hoàng.

Nội dung tố cáo thứ nhất bắt nguồn từ Nguyên Thủy Thiên Tôn lần đầu tụt quần âm Thi, lúc ấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cố gắng không để ý tới Thổ Địa Công, nhưng Triệu Thành Hoàng vẫn nhớ.

Tố cáo thứ hai, đó là Triệu Thành Hoàng căn cứ vào hiểu biết đối với Thổ Địa Công thích nói bậy, phát ra tố cáo.

Tiếc nuối là, tố cáo thứ hai thất bại.

Nghe tiếng nhắc nhở bị tố cáo, Thổ Địa Công hùng hổ nói: "Ông lão đây có ngu như vậy sao?"

Lão sau khi tiến vào phó bản là một mình một người, bởi vậy không có đối tượng để nói bậy, tiếp theo liền lập tức lĩnh giáo phương pháp tố cáo không biết xấu hổ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thổ Địa Công liên lưu ý, thời gian phó bản mấy giờ, thế mà chưa nói bậy một câu nào.

Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói: "Ông bây giờ cũng chỉ còn bốn điểm. Các vị, chờ một lát nữa nghĩ cách tố cáo loại Thổ Địa Công, chúng ta liền thắng chắc"

Cửa đột phá đã mở ra. Nghĩ cách tố cáo đào thải Thổ Địa Công, đúng, Thổ Địa Công vừa rồi gạt chúng ta kết minh… Thiên Hạ Quy Hỏa trầm ngâm mấy giây, vẻ mặt bởi vì kích động mà vặn vẹo, cao giọng nói: "Ta, Thiên Hạ Quy Hỏa, thực danh báo cáo Thổ Địa…"

Hỏng bét!

Thổ Địa Công, Tôn Miểu Miểu, Nguyên Thủy Thiên Tôn biến sắc. Trương Nguyên Thanh giống như niệm chú, tốc độ nói cực nhanh, nói: "Ta tố cáo Thiên Hạ Quy Hỏa tiểu tiện bừa bãi, lý do tố cáo: không có ý thức chung!"

Anh linh dưới bầu trời lập tức bắn ra một mũi tên, trúng Thiên Hạ Quy Hỏa.

".. lý do báo cáo: phạm…"

Thiên Hạ Quy Hỏa còn chưa nói xong, đã thấy mũi tên chiếu vào tầm mắt, liền nghe bên tai truyền tới tiếng linh cảnh nhắc nhở: "Đinh! Điểm của ngài về 0, ngài đã bị đào thải!"

Một giây sau, Thiên Hạ Quy Hỏa biến mất trong phó bản, biến mất trong tầm mắt của mọi người. Tất cả mọi người đều ngây ra, bao gồm Thổ Địa Công người trong cuộc. Thiên Hạ Quy Hỏa bị đào thải rồi? ! Hắn thế mà thành tuyển thủ bị loại đầu tiên. âm Si há hốc mồm, vừa tức vừa vội vừa mờ mịt, nói: "Cậu, cậu tố cáo cách thức không đúng, vì sao có thể thành công"

Thiên Hạ Quy Hỏa thua ở nội dung nói quá dài, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn vượt trước một bước tố cáo. Trương Nguyên Thanh kêu A một tiếng: "Cách thức tố cáo chẳng lẽ không phải nội dung tố cáo cùng lý do tố cáo sao, lúc vào phó bản, nhiệm vụ nhắc nhở nói cho mọi người biết rồi mà. Thực danh báo cáo là tôi chơi chiêu thêm vào, ai nói cho anh đây là cách thức chính xác?"

Đồng thời, hắn nhẹ nhàng thở ra, nội dung tố cáo lần này, một nửa dựa vào vận may, một nửa dựa vào phỏng đoán.

Chương 630: Tuyển thủ thứ hai đào thải (1)

"! !!"

Các tuyển thủ sắc mặt cứng ngắc nhìn hắn.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên khai phá ra phương thức tố cáo, hắn thành công, khẳng định là chính xác, xuất phát từ quán tính tư duy này, không có ai nghi ngờ cách thức tố cáo có vấn đề hay không. Lại nói cũng không quan trọng, dù sao có thể tố cáo thành công là được, không có ai sẽ nghiền ngẫm từng chữ trên loại chi tiết không quan trọng này. Sau khi hết chấn động, mắt mọi người ở đây "vù"

sáng lên, bọn họ căn cứ nội dung Nguyên Thủy Thiên Tôn tố cáo, nghĩ đến một sự kiện. Từ sáng sớm vào phó bản tới bây giờ, cửa thứ nhất tới cửa thứ hai, đã trôi qua hơn bốn giờ. Cường giả Siêu Phàm là cần ăn uống ngủ nghỉ, trong những người này, khẳng định có người từng vào nhà vệ sinh. Một giây sau, tiếng tố cáo vang lên ồn ào.

“Ta tố cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu tiện bừa bãi, lý do tố cáo: Thiếu ý thức chung”

“Ta tố cáo Triệu Thành Hoàng tiểu tiện bừa bãi, lý do tố cáo: Thiếu ý thức chung”

“Ta tố cáo Tôn Miểu Miểu tiểu tiện bừa bãi, lý do tố cáo: Thiếu ý thức chung”

“Ta tố cáo.”

Anh linh trên bầu trời không ngừng kéo cung, bắn ra từng mũi tên, hướng về đám người. Trong những tố cáo này, đại bộ phận đều thất bại, chỉ có Thanh Tùng Tử tố cáo đối với Thổ Địa Công thành công.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tố cáo đối với Triệu Thành Hoàng, âm Si tố cáo đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tôn Miểu Miểu tố cáo đối với âm Si, Thổ Địa Công tố cáo đối với Viện Đình tất cả thất bại. Mà Viên Đình bởi vì không có mục tiêu tố cáo (không cần hắn tố cáo), cho nên chưa thất bại. Lập tức, ở đây chỉ còn Thanh Tùng Tử cung Viên Đình có thể sử dụng công năng tố cáo, người khác đều bị phong ấn.

Phương diện điểm tích lũy, Thổ Địa Công chỉ còn một điểm, âm Si cùng Triệu Thành Hoàng 3 điểm, Viên Đình cùng Thanh Tùng Tử 4 điểm, Tôn Miểu Miểu 9 điểm, Nguyên Thủy Thiên Tôn 30 điểm.

Viên Đình trầm giọng nói: “Ba người bọn họ đều đã mất đi công năng tố cáo, không cần lo lắng cởi quần tố cáo nữa.”

Nói bóng gió, có thể đánh rồi! Trong nháy mắt, nơi đây tràn ngập sát cơ. Không tính âm Thi mà nói, quân địch có bốn người, bên ta có ba người, số lượng không bằng địch quân, nhưng chất lượng là bên mình chiếm ưu thế.

Thiên Hạ Quy Hỏa đã bị mình đào thải, chỉ cần giải quyết một vị trong Thanh Tùng Tử hoặc âm Si nữa, cán cân thắng lợi liền thuộc về bên mình.

âm Si cùng Thanh Tùng Tử hai người, nhạc nổ của âm Si là linh thể, bị mình cùng Tôn Miểu Miểu khắc chế, công kích “sóng âm”

của hắn lại bị mũ giáp của Thổ Địa Công khắc chế, chỉ cần đánh vỡ phòng ngự giáp ngực của hắn, liền có thể đào thải người này. Mà Thanh Tùng Tử sở trường cận chiến, linh hoạt, thể lực sâu không thấy đáy, lại kế thừa đạo của Thiên Hạ Quy Hỏa, khó chơi hơn xa so với âm Si. Nhưng Trương Nguyên Thanh cho rằng, nên đào thải Thanh Tùng Tử trước, bởi vì nơi đây chỉ có Thanh Tùng Tử và Viên Đình có thể sử dụng công năng tố cáo. (chú 1)

Đổi vị trí suy nghĩ, quân địch khẳng định sẽ nghĩ mọi cách, lấy phương thức tố cáo tỷ lệ chi phí hiệu quả cao nhất, đào thải Thổ Địa Công chỉ còn 1 điểm.

Viên Đình đã bị xúi giục, chỉ cần đào thải Thanh Tùng Tử, trong bán giờ Thổ Địa Công liền an toàn, mà nửa giờ đủ để trận đấu này kết thúc. Sau khi nghĩ kỹ lợi hại, Trương Nguyên Thanh lui về phía sau một bước, nâng tay che miệng thanh âm đè rất thấp: "Tôn Miểu Miểu, cô bám trụ Viên Đình cùng Triệu Thành Hoàng. Thổ Địa Công, ông kiềm chế âm Si, có khả năng xử lý là tốt nhất. Tôi đi giải quyết Thanh Tùng Tử"

Phân hoá chiến trường, lần lượt đánh tan là sách lược tốt nhất.

Tôn Miểu Miểu nhớ tới hình ảnh Thiên Hạ Quy Hỏa, một đao phá hỏng binh khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại nhìn nhìn trường đao lưỡi hẹp trong tay Thanh Tùng Tử, nhíu mày nói nhỏ: "Anh có được không đó? Tôi phải nói cho anh, tôi không kéo chân được Triệu Thành Hoàng quá lâu.

Thổ Địa Công cũng ném đến ánh mắt nghi ngờ. Thân là tuyển thủ top 8, Thanh Tùng Tử cũng không phải là quả hồng mềm có thể tùy tay nhào nặn, tuy khẳng định không bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng làm Mộc Yêu linh hoạt nhanh nhẹn, có được một vũ khí chém sắt như bùn, chiến lực sẽ tăng lên trên diện rộng. Mà Tôn Miểu Miểu lại không có khả năng cầm chân quá lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ có thể đánh thắng Thanh Tùng Tử, nhưng muốn ở trong thời gian ngắn lấy vũ lực đào thải đối phương, độ khó rất cao.

Tốn Miểu Miểu và Thổ Địa Công đều không cho rằng hắn có thể làm được.

"Một phút đồng hồ, trong vòng một phút đồng hồ, tôi đào thải Thanh Tùng Tử"

Trương Nguyên Thanh che miệng, không để quân địch thông qua khẩu hình nhìn ra nội dung nói chuyện. Một phút đồng hồ… Thổ Địa Công và Tôn Miểu Miểu nhíu mày.

Chương 631: Tuyển thủ thứ hai đào thải (2)

Trong lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra sự tự tin không gì sánh kịp, chẳng lẽ hắn ở trong mấy trận đấu trước đó chưa dùng ra toàn lực? Nhưng điều này sao có khả năng.

Lúc hai người kinh ngạc, thân thể Trương Nguyên Thanh, ở trong tầm mắt của mọi người bỗng dưng biến mất, mà âm Thi Vong Giả Số 1 của hắn, thì hướng về Thanh Tùng Tử chạy như điên.

Mục tiêu là mình? Thanh Tùng Tử rùng mình, hắn vừa cầm đao lui về phía sau vừa quát:

“Ra tay!”

Đồng thời, trong lòng Thanh Tùng Tử dâng lên lửa giận mãnh liệt, Nguyên Thủy Thiên Tôn coi hắn là quả hồng mềm? Hắn cảm thấy mình bị vũ nhục.

âm Si lập tức dựng thẳng sáo trúc, đưa đến bên miệng, thổi vang ô ô.

Sóng âm thê lương ai oán như kim thép đâm vào màng tai, đầu óc mọi người ở đây, mang đến đau đớn khiến linh hồn run rẩy. Nhạc Sĩ giai đoạn Siêu Phàm có ba loại kỹ năng: trấn an, cổ vũ, thôi miên. Nhưng âm Si một mực không dùng, bởi vì cây sáo trúc này của hắn chỉ có thể thổi ra một loại khác, không thể trấn an, thôi miên, cổ vũ, khúc nhạc này trực tiếp thương tổn linh thể, lại chồng chất sóng âm thương tổn của Nhạc Sĩ, uy lực to lớn, ngay cả Thần Dạ Du linh thể mạnh mẽ trứ danh cũng chịu không nổi.

Căn bản không cần thiết thi triển kỹ năng nghề nghiệp Nhạc Sĩ.

Ầm ầm ầm! Đất dưới chân âm Si đột nhiên nhô lên, bùn đất màu nâu đậm ngưng tụ thành hai bàn tay to, nắm mắt cá chân

hắn. Thổ Địa Công mặc áo da quần da cúi người chạy về phía trước, như tuấn mã thoát khỏi dây cương, lao như bay.

Lão coi mình thành một chiếc xe công thành, không kiêng nể gì, mãnh liệt vô lý lao về phía thanh niên gầy gò nơi xa, sóng âm vào thẳng linh hồn không có chút tác dụng nào đối với lão. Thấy thế, tiếng sáo chợt dồn dập, trong sáo trúc bay ra hai bóng dáng mông mông lung lung, một vị tư thái yểu điệu, một vị hình thể khôi ngô. Hai nhạc nổ gào thét lao ra, đan xen nhau, đón đầu Thổ Địa Công.

Sóng âm công kích tuy vô dụng, nhưng nhạc nô bản chất là linh thể, năng lực linh thể nhập vào quấy nhiễu là thân thể, mà không phải linh hồn, đây là năng lực mũ giáp không phòng ngự được.

Hai nhạc nô lao đầu vào trong cơ thể Thổ Địa Công, tranh đoạt quyền chủ đạo thân thể. Thế xung phong như bò húc của Thổ Địa Công khựng lại, cứng ngắc đứng ở tại chỗ.

Thổ Địa Công kêu "A!"

Một tiếng, dùng sức hít một hơi, ngực bụng chợt bẹp xuống, xì gà ngậm ở trên miệng bị hút đỏ rực sáng lên.

"Vù!"

Lão hướng tới âm Si cách mấy mét dùng sức phun ra khói trắng, không, không phải khói trắng, mà là một làn sương mù dày đặc. Sương mù dày đặc bao trùm âm Si bị giam cầm ở tại chỗ, tiếng sáo gián đoạn, thay thế vào đó là tiếng âm Si kịch liệt ho khan.

Hắn đã trúng độc.

Một bên khác, Thanh Tùng Tử thấy một màn này, trong lòng tính toán nhanh chóng.

âm Si có giáp ngực hộ thân, Thổ Địa Công phòng ngự tuy mạnh công kích lại yếu, trong thời gian ngắn, chiến đấu khó phân kết quả. Hắn lại nhìn về phía Triệu Thành Hoàng, phát hiện hai vị Thần Dạ Du tả xung hữu đột, khi thì lao tới, khi thì lui về, nhưng sẽ luôn tự mình trở lại tại chỗ. Ở cách hai người không xa, Tôn Miểu Miểu hốc mắt đen sì, phía sau có nữ quỷ mặc váy ngủ đứng, dốc sức duy trì ảo cảnh.

Tôn Miểu Miểu vậy mà có thể đồng thời vây khốn Triệu Thành Hoàng và Viên Đình cùng nghề nghiệp, không hổ là cường giả top 3, nhưng cô ấy không có khả năng vây khốn hai đồng môn mãi… Thanh Tùng Tử quan sát thế cục, liền biết mình phải làm cái gì, kéo dài thời gian! Chờ Viên Đình và Triệu Thành Hoàng thoát vây vào bàn, lấy nhiều đánh ít, nghịch chuyển thế cục. Dưới chân Thanh Tùng Tử toát ra một mảng màu xanh, cùng nhanh chóng khuếch tán, hình thành một mặt có hình tròn lấy hắn làm tâm, đường kính tám mét. Chiêu này nguyên lý tương tự rải bột mì ở trên mặt đất, thông qua dấu chân quan sát kẻ ẩn thân. Có thể hữu hiệu phòng ngừa Thần Dạ Du tập kích. Mặt cỏ chưa phập phồng, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa tới… âm Thi của hắn ở bên quan sát, chưa tiến công… Thanh Tùng Tử cũng không hoảng. Vừa rồi tiếng sáo của âm Si đánh gãy tiết tấu tiến công của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ không có tiếng sáo quấy nhiễu, hắn thế mà còn không tiến công? Không tiến công tốt, kéo dài thời gian có hiệu quả tốt đối với bên ta. Ý nghĩ này vừa hiện lên, khuôn mặt Thanh Tùng Tử đột nhiên dâng lên khói đen, lý trí của hắn ở trong cảm xúc tiêu cực nhanh chóng sa ngã, hắn đau đớn ôm đầu kêu thảm, hai mắt đỏ rực, giống như kẻ điên, giống như dã thú.

Bịch bịch bịch… âm Thi ngoài mặt cỏ bắt đầu hành động, chạy như điên lao vào khu vực hình tròn tràn ngập màu xanh, trong lúc chạy cơ bắp quanh thân phồng lên, như một con báo săn mồi.

Đột nhiên, Thanh Tùng Tử một tay ôm đầu, một tay khác từ trong ô vật phẩm lấy ra một bức tượng người gỗ nhỏ cao ba tấc.

Chương 632: Tuyển thủ thứ hai đào thải (3)

Đầu bức tượng người gỗ nhỏ bốc khói đen, “xẹt xẹt”

liên thanh, khói đen càng lúc càng đậm, mà khói đen trên mặt Thanh Tùng Tử càng lúc càng nhạt.

“Rắc rắc!”

Tượng người gỗ nhỏ nứt ra. Khói đen trên mặt Thanh Tùng Tử mất hết, lý trí trở về. Nhìn âm Thi gần trong gang tấc, Thanh Tùng Tử lộ ra một nụ cười lạnh. Lúc trước đối phó Mao Sơn Thuật Sĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã từng sử dụng chiêu này, ở trong đánh giá của hắn, chiêu này là một trong những đòn sát thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mạnh hơn xa so với thủ đoạn khác.

Hơn nữa khó lòng phòng bị.

Bởi vậy, Thanh Tùng Tử nhằm vào chiêu này, đã chuẩn bị một vật phẩm tiêu hao, vật phẩm tiêu hao bắt nguồn từ nghề nghiệp Vụ Cổ Sư.

Ở trong nghề nghiệp hợp pháp, thủ đoạn có thể bài trừ nguyền rủa ô nhiễm, chỉ có Thủy Quỷ đẳng cấp cao cùng Thần Dạ Du đẳng cấp cao, Thám Báo tính một nửa, nhưng những cái này đều không phải đạo cụ giai đoạn Siêu Phàm có. Đạo cụ cảnh giới Thánh Giả hắn không tiếp xúc đến, cũng không thể dùng. Nghĩ đi nghĩ lại, còn phải sự di trường kỹ dĩ chế di*.

học điểm mạnh từ người khác để khắc chế chính người đó Vì thế hắn nhờ quan hệ từ chỗ trưởng lão phân bộ mua được vật phẩm tiêu hao này, gọi là "Rối GỖ Thế Thân", khi người sử dụng chịu do bẩn, sa ngã, nguyền rủa các loại công kích, con rối có thể thay người sử dụng thừa nhận một lần công kích. Thanh Tùng Tử tùy tay ném con rối gỗ bị nứt, nâng trường đao lưỡi hẹp sải bước lao tới, đón đầu âm Thi. Hắn muốn đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái không kịp trở tay. Hắn muốn dựa vào chiến giáp binh khí sắc bén, phế bỏ âm Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Hắn tựa như thấy được vẻ mặt đau lòng lại phẫn nộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Thanh Tùng Tử chạy tốc độ cao như điên, bằng vào sự linh hoạt của kẻ leo trèo, đột nhiên thay đổi trọng tâm, lấy chuyển hướng vi phạm nguyên lý cơ học tránh đi cú đấm thẳng của âm Thi. Rắc rắc! Mắt cá chân ván một cái, thân hình xoay tròn, hướng về bên cạnh âm Thi, Thanh Tùng Tử gầm nhẹ đâm ra trường đao lưỡi hẹp, dùng vũ khí sắc bén, lấy quái lực của Mộc Yêu, một kiếm trảm thi.

"Phốc!"

Mũi đao đâm vào một màn ánh sáng xám xịt, màn ánh sáng bị đâm lõm xuống có thể vỡ tan bất cứ lúc nào, nhưng chung quy là đỡ được.

âm Thi này có được đặc tính phòng ngự của Thổ Quái. Thanh Tùng Tử biến sắc.

Mà lúc này, hắn thấy những cây cỏ dại xanh non bị giẫm lên, cỏ dại gấp khúc hình thành từng dấu chân, hướng bản thân áp sát tốc độ cao. Tập kích của Nguyên Thủy Thiên Tôn đến rồi.

Cùng lúc đó, âm Thi bên cạnh người phát ra tiếng rống nhẹ như dã thú, thân mình chợt về một cái.

Lấy năng lực vật lộn của Vong Giả Số 1, cho dù là Mộc Yêu linh hoạt, cũng đừng mơ thong dong mà lui.

Thanh Tùng Tử không lùi, bình tĩnh thu đao, tay trái lấy ra một cây côn gỗ, côn gỗ cứng rắn bỗng nhiên biến thành mềm, xoay như cánh quạt, cuộn thành một tấm khiên gỗ.

“Bành!”

Thanh Tùng Tử giờ khiến gỗ, trầm hông xuống, ngăn trở cú đấm thế lớn lực trầm của âm Thi, ánh mắt hắn luôn nhìn dấu chân không ngừng tới gần, ở lúc nó đến trước người, cánh tay phải nắm trường đao lưỡi hẹp, cơ thịt phồng lên. Trường đao quét ngang, mang theo tiếng xé gió thê lương. Hắn tự tin một đao này có thể bức lui Nguyên Thủy Thiên Tôn, ở trong mấy trận đấu quá khứ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa bao giờ sử dụng đạo cụ loại phòng ngự.

Mà nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn cứ muốn lấy thương thế đổi thương thế, hắn cũng không sợ. Thần Dạ Du sinh mệnh lực mạnh, có được năng lực tự lành không tệ, nhưng sao so được với thuật sĩ hồi phục.

“Phốc!”

Lưỡi đao như là chém trúng cái gì, lại thiếu trở ngại, không giống vật thật, càng giống chém trúng nước?

Một giây, Thanh Tùng Tử thấy bọt nước bắn tung tóe, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị công kích hiện ra thân hình, hắn mặc một bộ trường bào nền màu đen, vạt áo, cổ tay áo thêu lửa màu đỏ, ngực thêu gợn sóng màu bạc.

Vị Thần Dạ Du này mặc kệ trường đao quét ngang, giơ dao lá liễu dài 40 cm, hung hăng đâm vào ngực Thanh Tùng Tử.

Kỹ năng Thủy Quỷ, hắn có được đạo cụ nghề nghiệp Thủy Quỷ… Đau đớn làm vặn vẹo gương mặt Thanh Tùng Tử. Hắn một cước đạp bay Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại đỡ hai cú đấm của âm Thi, vứt bỏ trường đao lưỡi hẹp, nhanh chóng lui về phía sau, cho dù trái tim bị đâm xuyên, thân pháp của hắn vẫn nhanh nhẹn linh hoạt như cũ, giống như khỉ vượn am hiểu leo trèo.

Ngực Thanh Tùng Tử máu chảy như trút, ánh sáng xanh biếc ngưng tụ ở vết thương, ý đồ chữa trị thương thế, nhưng hắn dốc toàn lực, cũng chỉ làm tốc độ máu chảy chậm đi. Công năng chảy máu của Lưỡi Dao Khát Máu, khắc chế Mộc Yêu hồi phục. Mình chưa thua, mình còn có một lần cơ hội "sống lại"

đợi tới trạng thái gần chết, có thể sống lại max trạng thái. Trong thời gian kế tiếp, dựa vào đặc tính linh hoạt, tránh né Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng âm Thi công kích, kéo dài tới khi "Sống lại"

phát động.

Chương 633: Tuyển thủ thứ hai đào thải (4)

Thanh Tùng Tử lâm nguy không loạn, nhanh chóng chế định sách lược, cũng vứt bỏ trường đao lưỡi hẹp, cái này quá mức nặng nề, dưới tình huống như vậy, sẽ ảnh hưởng độ linh hoạt của hắn.

Tính linh hoạt của Mộc Yêu, nay thành chỗ dựa duy nhất của hắn.

Đột nhiên, phía sau lưng truyền đến "Bành bành!"

hai tiếng trầm đục, xương bả vai Thanh Tùng Tử VỠ ra, lảo đảo lao về phía trước.

Gặp tập kích? Hắn vừa kinh ngạc vừa giận dữ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách mấy mét phía sau, một đôi giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh linh lung quỷ dị cùng nhau rơi xuống, tựa

như có người không nhìn thấy được xỏ nó dậm chân tại chỗ. Đạo cụ nghề nghiệp Thần Dạ Du? Nhìn giày khiêu vũ màu đỏ kinh khủng quỷ dị, khuôn mặt Thanh Tùng Tử lại lần nữa vặn vẹo. Một ý nghĩ ở trong lòng cuồng hồ: hắn vì sao còn có đạo cụ! Hắn sao có thể có nhiều đạo cụ như vậy! !

“Đát đát đát!”

Giày khiêu vũ màu đỏ cất bước gấp gáp chạy tới.

Thanh Tùng Tử vung ra khiến gỗ quấn quanh nhiều tầng, nó hóa thành sợi roi, cánh tay phải vung lên, “Bốp!, roi quật nổ vang, quật về phía giày khiêu vũ màu đỏ.

Hai món đạo cụ “va chạm”

ở giữa không trung, ai cũng chưa ảnh hưởng đến ai, hai bên tựa như không ở cùng một không gian. Không có thực thể? Không đúng, nếu không có thực thể, nó vừa rồi sao có thể làm được đạp mình ngã xuống đất? Thanh Tùng Tử nghiêng người lao ra ngoài, tránh đi giày khiêu vũ màu đỏ đạp về phía ngực. Sau khi ngã xuống đất, Thanh Tùng Tử tiếp tục quay cuồng.

“Đoàng đoàng!”

hai tiếng, mặt đất hắn vừa quay cuồng lưu lại một cái lỗ đạn. Trương Nguyên Thanh phối hợp giày khiêu vũ màu đỏ, đánh ra một bộ công kích, tuy chưa trúng Mộc Yêu linh hoạt, nhưng công kích nối tiếp chặt chẽ như thế, khiến Thanh Tùng Tử mệt mỏi ứng phó. Thanh Tùng Tử vừa bật người dậy, một đôi nắm tay đã ở trước mắt. Hắn nhẹ nhàng nghiêng đầu, đã hiểm lại càng hiểm hơn tránh đi một cú đấm, tiếp theo ngực đau đớn, đôi giày khiêu vũ màu đỏ kia giẫm ở trên vết thương. Thanh Tùng Tử trước mắt tối sầm, ý thức bỗng nhiên tiêu tán. Dưới đả kích luân phiên, Mộc Yếu sinh mệnh lực mạnh mẽ, rốt cuộc dầu hết đèn tắt tiến vào trạng thái gần chết.

Một giây sau, một luồng sinh mệnh lực mạnh mẽ từ trong thân thể suy yếu trào ra, tựa như ruộng đất rạn nứt khô cạn nghênh đón dòng nước mới.

Đầu óc hắn tỉnh táo, chỉ cảm thấy tứ chi bách hải tràn ngập lực lượng.

Mình sống lại rồi! Khuôn mặt Thanh Tùng Tử lộ ra nét phấn chấn, sau đó, hắn nghe thấy được tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting! Ngài đã chết, ngài đã bị đào thải!”

Trong tầm nhìn cuối cùng của Thanh Tùng Tử, thấy là cổ mình phun trào dòng suối máu, Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng cầm dao, đắm chìm trong máu tươi. Thân thể Thanh Tùng Tử hóa thành ánh sáng trắng tiêu tán. Tuyển thủ thứ hai bị đào thải. Ở trong Nguyên Thủy Thiên Tôn đuổi cùng giết tận, vị Mộc Yêu tay cầm vũ khí sắc bén này kiên trì không đến một phút đồng hồ, bị đào thải.

Thổ Địa Công nơi xa dừng “ẩu đả”

đối với âm Si, vẻ mặt ngoài ý muốn: “Thật đúng là không tới một phút đồng hồ, tiểu tử cậu che giấu thực lực. Tôn Miểu Miểu xoay phắt người lại, vừa vặn nhìn thấy hình ảnh Thanh Tùng Tử tiêu tán. Thật mạnh… Tự tin cùng kiêu ngạo làm top 3 của Tôn Miểu Miểu chịu đả kích. Trước đó, cô luôn tin tưởng vững chắc mình mạnh hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy đây là một tuyển thủ cực kỳ nguy hiểm. Giác đấu trường, khán đài rốt cuộc không im lặng nữa, không yên tĩnh nữa, tiếng trầm trồ khen ngợi cùng tiếng cổ vũ lúc trầm lúc bổng. Đây mới là thi đấu top 8 chứ, thế này mới đặc sắc chứ!

Cởi quần uy hiếp loại phương thức chiến đấu này, là sinh vật hữu cơ có thể nghĩ ra được?

“Thật mạnh! Thanh Tùng Tử thua quá nhanh rồi”

Tiết tấu đều ở phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, cảm giác hắn đột nhiên mạnh lên?”

“Không phải đột nhiên mạnh lên, là hắn trước đó chưa dùng ra toàn lực. Ôi đệch, gã này mấy ngày hôm trước chiến đấu, đều là ẩn giấu?”

“Vậy chẳng phải là nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho dù thi đấu võ đài, cũng hoàn toàn có trình độ top 3.” “Chưa khoa trương như vậy, quả thật ẩn giấu, nhưng giấu không nhiều lắm, đôi giày khiêu vũ kia cùng áo choàng, nhìn qua cũng không phải đặc biệt mạnh, chỉ có thể tính là tinh phẩm. Đạo cụ tinh phẩm, không uy hiếp được tuyển thủ top 3”

“Tiểu tử, ném đao qua đây”

Thổ Địa Công cưỡi ở trên người âm Si, nắm tay “Ầm ầm!”

đập xuống, nhưng công kích của lão đều bị màn ánh sáng giáp ngực dựng lên đỡ được. âm Si ngã trên mặt đất tuy vẻ mặt đầy đau đớn, lại chưa bị thương tới căn bản. Hai nhạc nô tranh đoạt quyền chủ đạo thân thể thất bại, bị gắt gao áp chế ở trong thân thể Thổ Địa Công. Thổ Quái giai đoạn Siêu Phàm có ba đặc thù lớn: phòng ngự, khống thổ, tính bền.

Linh thể nhập vào chỉ có thể ảnh hưởng Thổ Quái một lát, không thể cướp đi thân thể tính bền bỉ siêu quần.

Chương 634: Lật ngược thế cờ (1)

Trương Nguyên Thanh bước nhanh đi đến cạnh trường đao lưỡi hẹp, cúi người nhặt lên, hô: "Tiếp lấy!"

Trường đao đúc từ huyền thiết lượn vòng lao về phía Thổ Địa Công, tiếng xé gió cực kỳ nặng nề. Thổ Địa Công nâng cánh tay chộp, vững vàng tiếp được vũ khí, hai đầu gối lão quỳ gối trên ngực âm Si, hai tay nắm đao, đâm xuống. Vách ngăn năng lượng mặc kệ Thổ Địa Công đánh như thế nào cũng chỉ nổi lên ánh sáng yếu ớt, ở khoảnh khắc mũi đao đâm xuống, nhộn nhạo lên những vòng gợn sóng dồn dập.

Thổ Địa Công tuổi già nhưng tráng kiện, cơ bắp cánh tay bành trướng, căng ống tay áo, mu bàn tay nổi gân xanh, lặng lẽ phát lực.

Dưới mũi đao, gợn sóng càng thêm dồn dập. âm Si lộ vẻ mặt hoảng sợ, rốt cuộc hoảng hốt rồi. Trước đó chật vật nữa, giáp ngực cũng có thể bảo vệ hắn chu toàn, tầng vách ngăn năng lượng này nổi cách mặt ngoài giáp ngực 1 cm, là không thể phá vỡ như vậy.

Nhưng bây giờ, nó bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ. Thanh Tùng Tử và Thiên Hạ Quy Hỏa đã đào thải, hắn nếu lại bị đào thải, đoàn đội nhỏ này toàn quân bị diệt, có thể đạt được chỉ có mấy trăm ngàn tiền thưởng.

Đương nhiên, số tiền này cũng không tính là ít, nhưng so với phần thưởng hậu hĩnh của top 3, mấy trăm ngàn tiền thưởng quả thực là đuổi ăn xin.

âm Si cảm giác ngực đau xót, kinh hãi nhìn lại, mũi đao đã đâm vào trong giáp ngực, tầng màn ánh sáng phòng ngự kia giống như lớp nhựa mỏng bị vật thể bén nhọn đẩy vào, sắp chọc thủng.

Xong rồi… Trong lòng âm Si tràn ngập tuyệt vọng, không ôm bất cứ ảo tưởng gì nữa.

Đột nhiên, nơi xa truyền đến một tiếng kêu bén nhọn thê lương, mọi người ở đây theo tiếng nhìn lại, tiếng kêu là Tôn Miểu Miểu phát ra, nữ quỷ mặc váy ngủ phía sau cô, thân thể hư ảo bốc lên ngọn lửa màu đen. Linh phó bị thương tổn, phản hồi cho linh hồn chủ nhân, Tôn Miểu Miểu không kiên trì được nữa? Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, lập tức nhìn về phía vị trí Triệu Thành Hoàng. Chỉ thấy đầu ngón tay Triệu Thành Hoàng kẹp một lá bùa giấy vàng, lửa màu đen yên lặng thiêu đốt, không khói không mùi, không có nhiệt độ, lộ ra một sự âm lãnh.

“Bùa Diệt Linh!”

Tôn Miểu Miểu khẽ biến sắc: “Anh ngay cả thứ này cũng có thể vẽ ra”

Cô nghiến răng, cắn chảy máu chót lưỡi, quay đầu phun về phía nữ quỷ mặc váy ngủ.

“Xèo xèo!”

Lửa đen bị làn sương máu phun, bốc lên từng mảng lớn khí đen hư ảo, tiếp đó tắt.

Tôn Miểu Miểu đau tới mức khuôn mặt xinh đẹp thanh tú run rẩy một phen.

“Bùa Diệt Linh dùng để phá quỷ dựng tường của cô, đáng tiếc rồi.”

Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói, hắn nói xong, ném ánh mắt về phía chiến trường, đầu tiên là dừng một chút ở trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiếp đó nhìn về phía Thổ Địa Công cùng âm Si giằng co.

Triệu Thành Hoàng vứt lá bùa giấy vàng trong tay, búng vang ngón tay Bốp! một tiếng, nói: “Đi!”

Phía sau, âm Thi cấp 4 lao ra như con báo săn mồi, vượt qua tường đất, nhảy qua đống đá, hóa thành một bóng đen mắt thường khó phân biệt, đánh về phía Thổ Địa Công. Thao túng âm Thi là chuyện một ý nghĩ, còn búng ngón tay, ngu ngốc làm màu cái gì? Trương Nguyên Thanh búng vang ngón tay "Tách"

một cái, thao túng Vong Giả Số 1 chặn lại âm Thi.

âm Si sắp đào thải, tuyệt không thể để Triệu Thành Hoàng cứu người.

Vong Giả Số 1 như một chiếc xe địa hình cuồng bạo, từ bên cạnh chặn lại, hai âm Thi "Ầm!"

lao vào nhau, cơ thể máu thịt va chạm sinh ra hiệu quả tảng đá húc vào nhau.

âm Thi cấp 4 lảo đảo lui về, mà Vong Giả Số 1 bay ra ngoài, cực kỳ chật vật rơi vào một chỗ phế tích. Trương Nguyên Thanh cả kinh Vong Giả Số 1 là thân thể Yêu Mê Hoặc luyện chế thành, lại có đá quý nghề nghiệp Thổ Quái gia tăng "độ dày", kiêm có hung mãnh của Yêu Mê Hoặc cùng phòng ngự của Thổ Quái.

Nhưng ở trước mặt âm Thi Thánh Giá cảnh này, căn bản không đáng để ý.

Trương Nguyên Thanh lập tức mở khóa hình thái thứ hai của giày khiêu vũ màu đỏ, hướng nó hạ đạt mệnh lệnh đuổi giết âm Thi, đồng thời lấy ra Súng Ngắn Bùng Nổ, vừa chạy, vừa bóp cò súng. Sau khi Thanh Tùng Tử bị đào thải, giày khiêu vũ màu đỏ mất đi mục tiêu, vì phòng ngừa nó ở thời khắc mấu chốt đề xuất đầu nhảy b-boy, Trương Nguyên Thanh lợi dụng bug, đó chính là chuyển đổi hình thái thứ hai, xỏ vào giày khiêu vũ màu đỏ. Để nó bảo trì ở trạng thái chiến đấu. Cái này sẽ làm trả giá của giày khiêu vũ màu đỏ lùi lại.

"Cốp cốp cốp!"

Giày khiêu vũ màu đỏ giẫm bước gấp gáp sốt ruột, đuổi theo âm Thi cấp 4, giẫm đạp thế lớn lực trầm không ngừng hạ xuống, đồng thời, viên đạn Súng Ngắn Bùng Nổ lướt qua những đường đạn đỏ sậm, đánh vào đầu gối, đầu các nơi của âm Thi, hữu hiệu ngăn trở nó tiến lên.

“Tôn Miểu Miểu, ngăn cản Triệu Thành Hoàng, tranh thủ thời gian. Trương Nguyên Thanh quay đầu rống to.

Chương 635: Lật ngược thế cờ (2)

Tôn Miểu Miểu nghiến răng, hốc mắt dâng trào tối đen, nữ quỷ mặc váy ngủ phía sau hướng tới Triệu Thành Hoàng cùng Viên Đình khẽ phun ra một ngụm âm khí, cô một lần nữa thi triển quỷ dựng tường, mê hoặc hai vị đồng môn. Nhưng lúc này, thân thể Triệu Thành Hoàng Vỡ tan như ảo ảnh, chỉ để lại tại chỗ một gã Viên Đình mờ mịt nhìn quanh. Triệu Thành Hoàng lấy ảo thuật mê hoặc Tôn Miểu Miểu, chân thân đã sớm tiềm hành rời khỏi.

Hỏng bét… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhất thời nhảy dựng, lập tức nhìn về phía Thổ Địa Công, trong tầm nhìn chiếu ra bóng dáng Thổ Địa Công, đồng thời cũng chiếu ra Triệu Thành Hoàng vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo. Hắn lặng lẽ xuất hiện ở phía sau Thổ Địa Công, trầm hông, hạ thấp, nắm tay phải đeo giáp tay kéo về phía sau, tựa như kéo ra một cây cung nhẹ nhàng.

“Ầm!”

Trong tiếng nổ vang như núi lở, Thổ Địa Công như ngồi tàu lượn siêu tốc bay đi, húc sập những bức tường đất, cuối cùng ngã vào trong một căn nhà lầu tàn phá.

Nhà lầu “Ầm ầm”

sụp xuống, bụi bậm bắn lên đầy trời. Triệu Thành Hoàng nhìn âm Si dưới chân một cái, thản nhiên nói: “Kế tiếp, cậu dùng tiếng sáo phụ trợ tôi, đạo cụ này có thể thu hộ linh phó của cậu, đạo cụ không chịu linh phó cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn ô nhiễm”

Dứt lời, hắn thả xuống một cây đao xương. âm Si nhặt đao xương lên, vội vàng nhìn lướt qua thuộc tính, đạo cụ này có ba năng lực: phá giáp, diệt linh, gọi linh.

Dựa theo phương pháp sử dụng trong giới thiệu thuộc tính, âm Si vui sướng dùng đao xương cắt qua cổ tay, đao xương hấp

thu máu tươi, hư ảnh lượn lờ hiện lên, dung nhập trong cơ thể. Nhất thời, hắn chỉ cảm thấy cơ thể được một tầng "áo khoác"

bao bọc, tựa như thân thể mặc vào khôi giáp. Chỗ xa, Tôn Miểu Miểu tức giận rít lên một tiếng chói tai, trong miệng phun ra từng luồng khói đen, chỗ khói đen này toàn bộ đều là linh phó, chừng bảy tám con, chúng nó quấn quýt lẫn nhau, bện thành một sợi roi dài hư ảo, phát ra khí đen nồng đậm.

Sợi roi dài này vừa xuất hiện, Linh Cảnh Hành Giả ở đây đồng thời cảm nhận được run rẩy đến từ linh hồn, không biết sao dâng lên sự sợ hãi.

Loại sợ hãi này không phải đến từ trong lòng, mà là linh hồn. Linh hồn đang sợ hãi sợi roi này. Tôn Miểu Miểu khác với Triệu Thành Hoàng, người sau am hiểu là thuật luyện thi, cùng với trình độ khống chế Thái âm lực siêu phàm thoát tục.

Mà Tôn Miểu Miểu sở trường là thủ đoạn khống chế linh phó.

Chiêu "Đả Thần Tiên"

này là tuyệt kỹ Tôn trưởng lão khai phá, chỉ truyền thừa cho cháu gái ruột thịt, tuyệt kỹ độc môn này là chỗ dựa để Tôn Miểu Miểu đứng top 3. Tôn Miểu Miểu kéo sợi roi hư ảo, sải bước chạy về phía trước, hướng tới Triệu Thành Hoàng, âm Si nơi xa ra sức vung ra.

"Ô ô ô!"

Xung quanh gió âm mãnh liệt, vang lên từng đợt quỷ khóc thê lương. Triệu Thành Hoàng và âm Si ăn ý nhảy khai, đặc biệt người trước, vẻ mặt kiêng kị cùng chăm chú, tựa như biết sợi roi này đáng sợ. Cho dù đối mặt Thổ Địa Công, Triệu Thành Hoàng cũng chưa từng lộ ra loại vẻ mặt này, chưa từng biểu hiện ra thái độ như tránh rắn rết.

Mình có dự cảm, bị nó quật trúng một phát, linh hồn cũng phải vỡ nát, đây là đòn sát thủ của Tôn Miểu Miểu? Đợi một chút, âm Thi cũng là có linh thể. Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, bắt lấy cơ hội, chạm tới dấu ấn trong thức hải, ý thức nhất thời chìm vào trong đó, đạt được quyền chủ đạo Vong Giả Số 1.

"Vù!"

Vong Giả Số 1 từ trong phế tích lao ra, ở dưới sự phối hợp của giày khiêu vũ màu đỏ, ôm lấy ngang lưng âm Thi cấp 4.

Người sau vẻ mặt đầy dữ tợn đấm đá lên gối đối với kẻ địch bên dưới.

Lúc này, tệ đoan linh trí không đủ cao của âm Thi liên hiện ra, nó nhận chỉ lệnh là chiến đấu, khi kẻ địch xuất hiện, liền dựa theo bản năng triển khai công kích. Vong Giả Số 1 miệng nói tiếng người: "Tôn Miểu Miểu, đánh nơi này"

Tôn Miểu Miểu lập tức hiểu ý, cổ tay rung lên, sợi roi hư ảo quét ngang, hung hăng quật ở trên người âm Thi cấp 4. âm Thi cấp 4 chợt cứng đờ, thế công hung tàn dừng lại, sững sờ đứng thẳng, ánh sáng hung dữ trong con ngươi nó nhanh chóng tắt.

Linh thể âm Thi này bị thương nặng, tạm thời mất đi sức sống.

Ý thức Trương Nguyên Thanh trở về bản thể, từ trong ô vật phẩm triệu hồi ra khẩu trang "Kẻ Trầm Mặc", tiến vào Dạ Du, nhanh chóng tới gần âm Thi cấp 4.

Hắn muốn nhân cơ hội phong ấn khối âm Thi này của Triệu Thành Hoàng. Lúc này, tiếng sáo thê lương ai oán vang lên, mang đến đau đớn như kim thép cắm vào đầu. Trương Nguyên Thanh ôm đầu, rời khỏi Dạ Du, mạch máu đầu đau đớn giật giật.

Một bên khác, Triệu Thành Hoàng cũng cái trán nổi gân xanh, cố nén đau đớn chạm vào dấu ấn thức hải, chia ý thức ra làm hai. Con ngươi âm Thi cấp 4 bắn ra linh quang, Triệu Thành Hoàng nhập chủ thân thể này.

Chương 636: Lật ngược thế cờ (3)

âm Thi miệng nói tiếng người, thanh âm tối nghĩa khó nghe: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực lực của cậu rất mạnh, so với trong dự đoán của tôi còn mạnh hơn, tôi vốn cho rằng cậu nhiều nhất top 8, không ngờ cậu ẩn giấu. Nhưng cậu không thắng được tôi, cho dù cậu mượn sức Tôn Miểu Miểu."

Ngoài miệng nói, hành động lại chưa dừng, cánh tay phải vươn ra như sấm sét, bắt lấy cổ Vong Giả Số 1, năm ngón tay chợt phát lực.

"Ầm!"

Ngoài thân Vong Giả Số 1 có vầng sáng màu vàng đất nổ tan, màn phòng ngự tích tụ đã lâu của nó bị cứng rắn bóp nát.

Thể trạng Hỏa Sư cảnh giới Thánh Giả, cho dù không thể phóng thích kỹ năng, bằng vào lực lượng, tốc độ, đã có thể nghiền áp âm Thi giai đoạn Siêu Phàm.

Cấp 3 đến cấp 4, chênh lệch không phải 1 cấp, mà là một giai đoạn lớn.

Nó ném Vong Giả Số 1 về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai chân giẫm một cái, phóng qua khoảng cách mấy mét, lao về phía kẻ địch đối diện.

Trương Nguyên Thanh không đi quản Vong Giả Số 1 dạ dày thịt béo, như là sớm có đoán trước né ngang một bước, hai tay theo đó lấy ra Găng Tay Côn Đồ, nắm tay như đạn pháo đánh về phía mặt âm Thi cấp 4. âm! "Triệu Thành Hoàng"

dừng bước nâng cánh tay, chuẩn xác trụ vững nắm tay đánh tới.

Trong tiếng "Răng rắc", Trương Nguyên Thanh nghe thấy được tiếng xương ngón tay mình gãy.

Tiếng sáo ai oán thê lương tấu vang không gián đoạn, sóng âm công kích liên tục không ngừng, khiến Thần Dạ Du ở đây không thể tiến vào Dạ Du.

Chủ động công kích cùng gặp đả kích, đều sẽ gián đoạn Dạ Du.

Đùng! Đùng! Đùng! Tiếng đấm vang giống như tiếng nổ ở bên tai Trương Nguyên Thanh, chân đấm tay đá giao nhau, một mình "Triệu Thành Hoàng"

cản Vong Giả Số 1 cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng dựa vào thể trạng cấp 4, mạnh mẽ kháng lại giày khiêu vũ màu đỏ giẫm đạp.

Trương Nguyên Thanh vài lần suýt nữa bị đánh trúng, nhưng luôn có thể dựa vào dự phán của Thám Báo cùng nhanh nhẹn của Hỏa Sư, cố gắng dây dưa.

Tiếng sáo của âm Si quá ghê tởm rồi. Hắn cùng Triệu Thành Hoàng đều chỉ còn 3 điểm, chỉ cần Viên Viên Đình bị vây ở trong quỷ dựng tường, tả xung hữu đột, lúc trước lúc sau.

Bây giờ không phải thời cơ tốt để tố cáo. Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ lựa chọn ẩn nhẫn.

Viên Đình người này, bị Tôn Miểu Miểu khống chế gắt gao, hắn cũng không tiện nói với Tôn Miểu Miểu:

Tên kia là người của chúng ta, cô mau thả hắn. Nếu như vậy, Viên Đình cũng đừng nghĩ đâm sau lưng Triệu Thành Hoàng. Cùng là Thần Dạ Du cấp 3, nhưng Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng ở linh thể cùng âm Thi những phụ trợ này, nghiền áp Viên Đình cùng cấp bậc. Đây là khác biệt của rễ cỏ cùng linh nhị đại. Một bên khác, Tôn Miểu Miểu một tay ôm đầu đau đớn khó chịu một tay vung roi, quật âm Si cùng bản thể Triệu Thành Hoàng. Quật nhiều lần thất bại. Trương Nguyên Thanh quát: "Ông lão, tỉnh chưa?"

"Tỉnh rồi tỉnh rồi"

Thổ Địa Công ở trong tiếng gạch ngói vỡ "Rầm rầm!"

bò ra khỏi phế tích, xoay cổ, duỗi lưng, hùng hổ nói: "Tiểu tử họ Triệu, không có võ đức, đánh lén lão nhân gia, đánh ta ngẩn cả người"

Khi nói chuyện, lão cầm trường đao lưỡi hẹp xông nhanh đi. Thấy thế, khí tức bản thể Triệu Thành Hoàng biến đổi, làn da chuyển thành màu xanh đen, gồ lên những sợi mạch máu xanh đen, đôi mắt trải rộng tơ máu, mười ngón tay mọc ra móng vuốt bén nhọn. Khí tức tăng vọt hắn chủ động nghênh đón, nắm chặt hai nắm tay, chợt giao nhau ở ngực. âm! Trường đao

lưỡi hẹp chém lên giáp tay, va chạm giống như một vụ nổ đáng sợ, làm khối đất, mái ngói xung quanh vỡ nát toàn bộ, đẩy ra bên ngoài.

Có tiếng sáo của âm Si phụ trợ, có giáp tay thêm vào, Triệu Thành Hoàng mở ra trạng thái "Bạo chủng"

nhất tâm nhị dụng, lấy một đánh hai, không hề rơi vào thế yếu. Trương Nguyên Thanh vừa dây dưa với âm Thi, vừa suy nghĩ đặc tính các đạo cụ: "Bao tay hiệu quả nổ vô dụng đối với Hỏa Sư cảnh giới Thánh Giả, trừ gia tăng nhanh nhẹn của mình, không phát huy ra được lực sát thương. Súng Ngắn Bùng Nổ đạo lý tương tự, bù nhìn có thể phá hủy lý trí của Triệu Thành Hoàng, không, hắn có thể tùy tay cho âm Si một món đạo cụ thủ hộ linh thể, nói rõ bản thân cũng không thiếu đạo cụ tương tự"

"Triển khai Pháp Bào âm dương có thể khiến mình đứng ở thế bất bại, nhưng lửa không thể làm gì được âm Thi, nước mà nói càng không được, âm Thi Vốn là vật chất, không cần hít thở. Giày khiêu vũ màu đỏ công kích kém một chút, có thể phụ trợ, lại không tạo ra được tác dụng mang tính mấu chốt. Biện pháp tốt nhất giải quyết âm Thi này là giống Khương Tinh Vệ, đánh gãy tay chân. Nhưng mình có chiến lực này, cũng liền không cần đạo cụ nữa."

"Bạo Chủng thử xem? Không được, lượng viên thuốc chỉ đủ dùng một lần, ở cửa thứ hai Bạo Chủng, trận chiến cuối cùng liền không thể đánh nữa, trước hết nghĩ cách một chút, thật sự không được lại Bạo Chủng liều mạng?"

Chương 637: Lật ngược thế cờ (4)

Suy nghĩ một vòng, Trương Nguyên Thanh đột nhiên nghĩ đến, mình vì sao phải phân cao thấp với Triệu Thành Hoàng? Cũng chỉ cần giải quyết âm Si kẻ phụ trợ này, để mình và Tôn Miểu Miểu khôi phục trạng thái, lại liên thủ Thổ Địa Công, còn sợ đánh không thắng hắn?

Với lại, mình còn có Viên Đình tên nằm vùng này. Vừa nghĩ tới đây, hắn lập tức rút ra khỏi chiến trường, để giày khiêu vũ

màu đỏ và Vong Giả Số 1 dây dưa "Triệu Thành Hoàng", quay đầu chạy về phía Thổ Địa Công, nói:

"Ông lão, đưa mũ giáp cho tôi, tôi đi làm thịt âm Si? Chỉ cần lấy được mũ giáp, hắn có thể bỏ qua sóng âm thi triển Dạ Du, tập kích một Nhạc Sĩ, không thành vấn đề. Món giáp ngực kia đã bị Thổ Địa Công "đánh trọng thương", hắn có rất nhiều cách phá vỡ, ví dụ như Lưỡi Dao Khát Máu, ví dụ như mở ra trận pháp của Pháp Bào âm dương, kém nữa, khống chế âm Si, cướp đi sáo trúc, đeo khẩu trang Kẻ Trầm Mặc cho hắn.

Tập kích phải do hắn đến hoàn thành. Thổ Địa Công là Thổ Quái, thiếu kỹ năng đánh lén, muốn xử lý âm Si, liền không tách rời được Triệu Thành Hoàng.

Thổ Địa Công kinh nghiệm phong phú, lập tức lĩnh ngộ được ý tứ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lập tức một đạo đẩy bật Triệu Thành Hoàng ra, tháo xuống mũ giáp ném xuống đất. Bùn đất trên mặt đất nứt ra, nuốt chửng mũ giáp, tiếp theo, mặt đất bên chân Trương Nguyên Thanh nhô lên, bùn đất đẩy mũ giáp ra.

Làm như vậy, phòng ngừa hữu hiệu kẻ địch chặn đường, cướp đoạt vân vân các chuyện ngoài ý muốn. Trương Nguyên Thanh nhặt lên mũ giáp đội vào, nháy mắt cảm thấy đầu óc thông suốt, đau đớn tới từ linh hồn biến mất, tiếng sáo vẫn ai oán như cũ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến hắn nữa. Không do dự nữa, hắn lập tức thi triển Dạ Du. âm Si thấy thế, ánh mắt co lại, nhanh chóng tới gần Triệu Thành Hoàng. Thổ Địa Công nâng chân bước, nói: "Lên!"

Mặt đất dưới chân âm Si nhô lên, một bức tường đất dâng lên, che ở giữa hắn cùng Triệu Thành Hoàng. Thân hình Trương Nguyên Thanh theo đó hiện lên, xuất hiện ở trước mặt âm Si, hai tay nắm Lưỡi Dao Khát Máu, đâm vào vết nứt của giáp ngực.

Vách ngăn năng lượng ảm đạm nháy mắt lõm xuống, ở trong một đợt run rẩy kịch liệt, rốt cuộc tán loạn thành ánh sáng vỡ vụn thuần túy. Lưỡi Dao Khát Máu đâm thủng giáp ngực, đâm vào ngực âm Si. âm Si khó duy trì thổi tiếp, tiếng sáo biến mất.

Một Nhạc Sĩ không sở trường cận chiến, hơn nữa kỹ năng bị mũ giáp khắc chế, ở trước mặt Trương Nguyên Thanh, nhỏ yếu tựa như trẻ sơ sinh.

Nhưng giáp ngực vẫn như cũ tạo ra được phòng ngự vật lý rất tốt, Lưỡi Dao Khát Máu không đủ dài, chưa thể đâm thủng trái tim, tiễn hắn rời khỏi phó bản.

Trương Nguyên Thanh đạp âm Si một phát ngã ra, lại đạp một chân lên ngực âm Si, đang muốn một đao kết thúc gã, đúng lúc này, khóe mắt hắn liếc qua, một bên khác của tường đất, bóng dáng Tôn Miểu Miểu hiện lên ở phía sau Thổ Địa Công, vung cánh tay, quật ra sợi roi hư ảo.

Ô Ô!

Trong tiếng quỷ khóc thê lương, Thổ Địa Công cứng đờ cả người, sắc mặt nháy mắt vặn vẹo, con ngươi lão xuất hiện tan rã.

Tôn Miểu Miểu không dừng tay, lại quất roi một phát.

Thổ Địa Công bị quật cứng ngắc ở tại chỗ, đôi mắt vô thần.

Lão có được phòng ngự vô địch giai đoạn Siêu Phàm, nhưng roi của Tôn Miểu Miểu đánh thẳng linh hồn, không phải phương diện vật lý. Thấy một màn này, con người Trương Nguyên Thanh kịch liệt co lại, không chút suy nghĩ, hướng Tôn Miểu Miểu ra sức ném mạnh Lưỡi Dao Khát Máu. Hắn không rảnh bận tâm âm Si, chạy về phía Thổ Địa Công, ý đồ cứu viện. Chéo một bên, một bóng người lao tới, chính là âm Thi của Triệu Thành Hoàng, giống vừa rồi Vong Giả Số 1 chặn lại hắn, chặn lại Trương Nguyên Thanh. Ầm! Trương Nguyên Thanh bị húc bay đi. Khi bay lên không trung, hắn thấy Triệu Thành Hoàng trầm hống hạ thấp, hai nắm tay siết chặt, co lại ở bên sườn.

“Vù! “

Hai nắm tay đội sóng khí, đánh thật mạnh lên ngực Thổ Địa Công đang thất thần.

Thổ Địa Công nháy mắt bay đi, ngã vào phế tích kia, không còn động tĩnh.

Một giây sau, thân thể lão biến mất ở trong phó bản. Một cú đấm của Triệu Thành Hoàng, trực tiếp đánh gãy sinh cơ của lão, bị đào thải. Trương Nguyên Thanh đồng bộ ngã sấp xuống, lập tức bật dậy, tiến vào Dạ Du, sau khi chạy ra một khoảng cách rất xa, mới hiện ra thân thể.

Sắc mặt hắn âm trầm nhìn Tôn Miểu Miểu: "Cô chơi tôi?"

Tôn Miểu Miểu thè lưỡi, cười hì hì nói: "Xin lỗi xin lỗi"

Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu thua rồi. Tôi từng nói, cậu không thắng được tôi"

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, ánh mắt đảo qua ở trên thân hai người, hỏi: "Hai người kết minh khi nào, tất cả cái này đều là các người tính kế sẵn?"

Triệu Thành Hoàng nhếch khóe miệng, nói: "Từ sau khi cậu lợi dụng quy tắc tố cáo, chơi xỏ điểm của mọi người, tôi đã biết, chơi quy tắc là không chơi lại cậu. Đám người Thiên Hạ Quy Hỏa khẳng định cũng nghĩ như vậy, cách làm hợp lý, là liên hợp cậu, tuyển thủ Thái Nhất môn bọn tôi đào thải trước ra ngoài.

Chương 638: Lật ngược thế cờ (5)

"Vì thế tôi phải linh phó tìm được Tôn Miểu Miểu, hy vọng cô ấy có thể giả ý kết minh với cậu, lợi dụng tâm lý muốn thắng của cậu, ẩn núp ở bên cạnh cậu, cậu quả nhiên trúng kế"

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Tôn Miểu Miểu, trầm giọng nói: "Cho nên cô thích linh phó là giả?"

Triệu Thành Hoàng trả lời thay cô: "Tôn Miểu Miểu quả thật thích linh phó nhỏ, đây là điều phát ra từ trong lòng, cậu cũng đã nhìn ra không phải sao, bằng không sao có thể nguyện ý kết minh với cô ấy. Chỉ cần cậu muốn thắng, liền nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Về phần cậu có tín nhiệm cô ấy hay không, không quan trọng, bởi vì đây chỉ là bước đầu tiên của tôi."

Tôn Miểu Miểu cười nói:

Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi từng hỏi anh nha, có nguyện ý giao dịch với tôi hay không, tôi từng hỏi anh hai lần, nhưng

anh từ chối tôi. Anh nếu đồng ý, tôi khẳng định giúp anh xử lý Triệu Thành Hoàng, tuyệt không gạt người"

"Anh thực cho rằng vẽ cái bánh lớn, thì có thể khiến tôi đối phó đồng môn? Tôi lại không phải kẻ ngốc. Mang ra so sánh, thứ Triệu Thành Hoàng hứa hẹn cho tôi, so với cái bánh của anh thơm hơn nhiều."

Trương Nguyên Thanh không quan tâm cô, hỏi: "Bước thứ hai là gì?"

Triệu Thành Hoàng nói: "Bước thứ hai chính là để Tôn Miểu Miểu giựt giây cậu kết minh với Thổ Địa Công, phân hoá tuyển thủ Ngũ Hành minh các người, tôi lại thừa cơ đề xuất kết minh với Thiên Hạ Quy Hỏa, hắn tất nhiên đáp ứng"

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một phen, nói: "Cho nên vừa rồi hai người vẫn luôn diễn trò, làm bộ bị quỷ dựng tường vây khốn, là muốn xem chúng tôi tàn sát lẫn nhau, ngư ông đắc lợi?"

Triệu Thành Hoàng gật đầu:

"Không ngờ cậu đã che giấu thực lực, nhẹ nhàng giải quyết Thanh Tùng Tử. Tôn Miểu Miểu đành phải làm bộ bị tôi bài trừ ảo thuật, để tôi tham dự chiến đấu, bảo vệ âm Si. Đúng rồi, âm Si còn có một tác dụng, đó chính là ép cậu hướng Thổ Địa Công mượn mũ giáp"

Khó trách cô gái này luôn nghịch nước, nhìn thao tác mãnh như hổ, trên thực tế chưa thu hoạch bất cứ chiến tích gì. Trương Nguyên Thanh giật mình:

"Anh cho hắn mượn món đạo cụ kia, ngăn chặn tôi sử dụng linh phí cùng thủ đoạn ô nhiễm, chính là dẫn đường tôi mượn mũ giáp?"

Triệu Thành Hoàng tự cảm thấy đây là một bước tinh diệu nhất, cười lên: "Thổ Địa Công phòng ngự quá mạnh, lại có mũ giáp thủ hộ linh thể, muốn đối phó ông ấy quá khó. Cho nên Tôn Miểu Miểu mới luôn án binh bất động, chờ cơ hội."

"Lợi hại lợi hại!"

Trương Nguyên Thanh thở dài, nhìn về phía Viên Đình xa xa, hỏi: "Vậy cô vây Viên Đình là.."

Tôn Miểu Miểu cười hì hì nói: “Không vậy hắn, tôi phải ra tay với hắn, nhưng hắn quá yếu, yếu đến mức tôi một roi có thể quật chết hắn, vì không bị anh nhìn ra tôi đang lỏng tay, tôi chỉ có thể vây khốn hắn”

Nói xong, cô nhặt lên một hòn đá, bấm tay búng về phía Viên Đình. Ảo thuật cất tiếng tán loạn. Viên Đình nhìn lại, sau khi nhìn trái ngó phải, vẻ mặt kinh ngạc mang theo âm Thi chạy tới, nói: “Thổ Địa Công đâu?”

Tôn Miểu Miểu cười hì hì nói: “Bị chúng ta giải quyết rồi, tôi cùng Triệu Thành Hoàng liên thủ bố cục”

Lập tức mang chuyện này giản lược nói một lần. Viên Đình vẻ mặt phức tạp, tựa như nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Triệu Thành Hoàng, nói: “Thì ra anh lúc ấy phải ra linh phó, là đi âm thầm kết minh cùng Miểu Miểu.”

Hắn chỉ là linh phó có thể cướp lấy tinh khí kia, lúc ấy linh phó trở về, Triệu Thành Hoàng đưa ra lý do là, phái linh phó tra xét tình huống xung quanh. Triệu Thành Hoàng khẽ gật đầu: “Người biết kế hoạch càng ít càng tốt, cho nên chưa nói cho anh.”

Hắn nguyện ý giải thích một câu như vậy, đã rất nể mặt Viên Đình. âm Si bên cạnh trợn mắt cứng lưỡi nhìn bọn họ, hắn chỉ cảm thấy mình là kẻ ngốc. Triệu Thành Hoàng cúi người nhặt lên trường đao lưỡi hẹp, “Nên nói đều nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu nên rời phó bản rồi.”

Tôn Miểu Miểu nắm sợi roi hư ảo, vận sức chờ phát động”

Đúng lúc này, Viên Đình mở miệng đánh gãy ý đồ tiến công của hai người, hắn nói: “Thật ra, tôi cũng có một việc muốn nói.”

Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng nhìn về phía hắn, Viên Đình lấy thế sét đánh không kịp bang tai, giật mạnh xuống áo khoác bên hông âm Thi. “! !!”

Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng vẻ mặt cứng đờ, ánh mắt mờ mịt, hoàn toàn không ngờ hắn sẽ làm ra hành động này.

“Xin lỗi”

Viên Đình trầm giọng nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa ra thù lao tôi không thể từ chối”

Dứt lời, hắn ngửa mặt lên trời hô to: “Ta tố cáo Triệu Thành Hoàng nhìn trộm chỗ riêng tư của âm Thi, lý do tố cáo: phạm pháp!”

Dưới bầu trời âm u, anh linh trăm trượng kéo cây cung lớn, hướng Triệu Thành Hoàng bắn ra một mũi tên. Sắc mặt Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng đồng thời trầm xuống. Triệu Thành Hoàng chỉ có 3 điểm, Viên Đình tố cáo, tương đương một đòn trí mạng.

Chương 639: Lật ngược thế cờ (6)

Mũi tên từ trên trời giáng xuống, bắn trúng Triệu Thành Hoàng. Một màn làm người ta ngoài ý muốn đã xảy ra, Triệu Thành Hoàng thản nhiên nhận một mũi tên, không có chút ảnh hưởng. Viên Đình ngạc nhiên trợn tròn mắt, thốt ra: điều đó không có khả năng Hắn chỉ có 3 điểm, sao có khả năng không có việc gì? ! Lúc này, Viên Đình nhìn thấy âm Si nơi xa, thân thể chậm rãi tan rã, hóa thành ánh sáng vỡ vụn tiêu tán.

Đã xảy ra cái gì? Viên Đình luôn luôn ở trong quỷ dựng tường không rõ tiền căn hậu quả, vừa kinh ngạc vừa mờ mịt. Trương Nguyên Thanh nhíu mày, hừ lạnh nói: “Vận cứt chó!”

Triệu Thành Hoàng lộ ra nụ cười: “Cái này gọi là phòng ngừa chu đáo, tôi vốn muốn ở sau khi giải quyết cậu cùng Thổ Địa Công, dùng Đao Xương Gọi Hồn đào thải âm Si, không ngờ dùng ở nơi này. Nguyên Thủy Thiên Tôn, cái này gọi là trong cõi tự có số trời”

Oán linh trong món đao xương kia đã giết chết âm Si. Khi linh thể của âm Si bị oán linh bao vây, mạng của hắn liền nhất định không do bản thân quyết định. Đao xương từ đầu tới đuôi đều là đạo cụ của Triệu Thành Hoàng, cơ chế linh cảnh là, thu đạo cụ vào ô vật phẩm, đạo cụ mới có thể nhận chủ.

âm Si cũng chưa thu đạo cụ gia vào ô vật phẩm, bởi vì đây là Triệu Thành Hoàng cho hắn mượn, lúc ấy ở tuyệt cảnh, hắn chỉ có thể dựa vào Triệu Thành Hoàng, căn bản không dám làm chuyện khiến Triệu Thành Hoàng không vui.

“Viên Đình, anh biết nên làm như thế nào!”

Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói: “Đây là cơ hội cuối cùng tôi cho anh”

Vẻ mặt Viên Đình tràn đầy uể oải cùng bất đắc dĩ Im lặng vài giây, hắn ngẩng đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, giọng điệu trầm thấp: “Xin lỗi! Tôi không giúp được cậu rồi”

Dứt lời, Tôn Miểu Miểu vung cánh tay, quật roi ra. Vẻ mặt Viên Đình trong nháy mắt vặn vẹo, đau tới mức khuôn mặt dữ tợn. Triệu Thành Hoàng vươn ra móng vuốt đen bóng, đâm xuyên qua ngực Viên Đình. Viên Đình lập tức biến mất ở trong phó bản, bị đào thải.

“Như vậy điểm của tôi là đủ rồi, không sợ cậu chơi bẫy”

Triệu Thành Hoàng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn nơi xa, tràn ngập tự tin. Sau khi giết âm Si cùng Viên Đình, điểm của hắn tăng lên tới 7. Có số điểm này dằn túi, liên hợp Tôn Miểu Miểu, có thể nhanh chóng đào thải Nguyên Thủy Thiên Tôn, đặt đại cục. Lúc này, giác đấu trường xôn xao như sôi trào. Linh Cảnh Hành Giả Ngũ Hành minh, tựa như fan bóng đá thua trận, tiếng thở dài tiếng chửi má nó ồn ào một mảng.

Giao dịch của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Viên Đình, kế hoạch của Triệu Thành Hoàng cùng Tôn Miểu Miểu, bọn họ đều thấy hết trong mắt, biết hai bên tính kế lẫn nhau.

Bởi vậy sau khi Thổ Địa Công bị đào thải, bọn họ vẫn như cũ thoải mái mà hưng phấn chờ đợi. Sát chiều Triệu Thành Hoàng đã ra, nên đến Nguyên Thủy Thiên Tôn phản kích rồi. Theo lý thuyết, Triệu Thành Hoàng chỉ còn lại có 3 điểm phải thua không thể nghi ngờ.

Ai ngờ hắn bố cục tựa như heo nái đeo Bra, một cái tiếp một cái.

Thời khắc mấu chốt, giết âm Si đoạt điểm, cứng rắn chống đỡ qua sát chiêu trí mạng.

Lần này hết cơ hội rồi.

Hai danh ngạch trận chiến cuối, tất cả đều là của Thái Nhất môn.

So sánh với hành giả Ngũ Hành minh uể oải thất vọng, Thái Nhất môn bên này có thể nói là vui vẻ náo nhiệt. Triệu trưởng lão mặc áo bào đen vuốt râu mỉm cười: "Kẻ thiện chiến, tất thiện mưu. Thành Hoàng đứa nhỏ này, bình thường im ỉm không hé răng, nhưng trí kế không thua bất luận kẻ nào? Dứt bỏ cởi quần loại kỹ xảo hạ lưu này, trận đấu này vẫn là rất đặc sắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng quả thật không hổ là nhân vật thiên tài vượt qua hai cái cấp S.

Nhưng chính bởi vì hắn xuất sắc, sự cường đại của hắn, mới càng thêm phụ trợ ra Triệu Thành Hoàng trí mưu vô song.

Triệu trưởng lão là ông, trong lòng rất an ủi.

"Miểu Miểu cùng Thành Hoàng phối hợp thật tốt, trận này thật đặc sắc, nhất định truyền lưu rộng rãi"

Tôn trưởng lão cũng rất vui vẻ, cuối cùng không cần hồ đồ nữa.

Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng lực áp Nguyên Thủy Thiên Tôn, dùng hành động thực tế chứng minh Thái Nhất môn nhân tài đông đúc. Hồng Anh trưởng lão nụ cười đầy mặt. Trái lại Ngũ Hành minh bên này, đám người Cẩu trưởng lão trầm mặc không nói. Trên sân chỉ còn Nguyên Thủy Thiên Tôn, một cây chẳng chống vững nhà, chờ hắn bị đào thải, tuyển thủ Ngũ Hành minh đều bị knockout. Trận chiến cuối cùng không quan hệ với Ngũ Hành minh nữa. Trong một mảng yên ắng, trong hình ảnh truyền đến tiếng cười của Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Các ngươi thực cảm thấy mình đã thắng?"

Nghe được lời này, giác đấu trường trong nháy mắt an tĩnh lại, vô số người ngẩng đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trong hình ảnh.

Trong phó bản, Triệu Thành Hoàng mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Còn muốn phô trương thanh thế? Cậu có thể ở dưới tay tôi cùng Tôn Miểu Miểu chống đỡ mấy chiêu?"

Dứt lời, hốc mắt Tôn Miểu Miểu chợt xuất hiện năng lượng tối đen dinh dính, nữ quỷ mặc váy ngủ phía sau phối hợp phun ra một ngụm âm khí.

Chương 640: Rác rưởi cùng xử phạt (1)

Ảo cảnh mở ra, Trương Nguyên Thanh một lần nữa lâm vào trong quỷ dựng tường.

Bắt lấy cơ hội, Triệu Thành Hoàng búng ngón tay. âm Thi cảnh giới Thánh Giả đang chịu giày khiêu vũ màu đỏ giẫm đạp hung hãn tấn công, theo chủ nhân cùng nhau về tới Nguyên Thủy Thiên Tôn. Tiến công bên ngoài sẽ đánh vỡ ảo thuật, nhưng Triệu Thành Hoàng tự tin, khoảnh khắc ảo cảnh tan vỡ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị đào thải.

Cộc cộc cộc!

Hai luồng ánh sáng đỏ sậm dẫn đầu chạy ra, một mình một ngựa, bỏ lại âm Thi, lao về phía chủ nhân nhà mình.

Nó tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua Triệu Thành Hoàng cùng âm Thi, hung hăng giẫm một cước về phía chủ nhân.

Ảo cảnh cất tiếng tán loạn.

Trương Nguyên Thanh lập tức tiến vào Dạ Du, tránh né Triệu Thành Hoàng cùng âm Thi giáp công. Ở nháy mắt lâm vào quỷ dựng tường, Trương Nguyên Thanh rất bình tĩnh hướng giày khiêu vũ màu đỏ hạ đạt mệnh lệnh công kích mình, đây là hắn kết hợp hiện trạng làm ra ứng đối.

Bóng dáng hắn xuất hiện ở xa hơi nữa, nói: “Còn có một phút đồng hồ.

Một phút đồng hồ? Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu theo âm Thi, bọc hai bên.

Trương Nguyên Thanh lập tức Dạ Du rời khỏi, chạy tới nơi xa hơn, chờ thời gian Dạ Du kết thúc, hắn hiện ra thân hình.

“Cậu có thể Dạ Du bao nhiêu lần?”

Triệu Thành Hoàng đuổi theo không bỏ.

Nhìn hai người lao tới, Trương Nguyên Thanh nói: “Đã đến giờ”

Hắn vừa lui về phía sau, vừa ngẩng đầu, hô to: “Ta tố cáo Tôn Miểu Miểu dâm loạn trẻ nhỏ, lý do tố cáo: phạm pháp!”

“Ta tố cáo Tôn Miểu Miểu ngược đãi trẻ nhỏ, lý do tố cáo: phạm pháp!”

“Ta tố cáo Tôn Miểu Miểu nhìn trộm bộ phận riêng tư của âm Thi, lý do tố cáo: phạm pháp!”

Tôn Miểu Miểu bổ nhào tới dừng bước, khuôn mặt xinh đẹp biến sắc.

Con ngươi Triệu Thành Hoàng co rút lại.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục lui về phía sau, cười lạnh nói:

“Tôn Miểu Miểu, tôi thừa nhận tôi muốn thắng, tôi liền bị cô dụ hoặc, nhưng cô dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ không hề giữ lại tin tưởng cô, dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ ở dưới tình huống không có con bài chưa lật, tín nhiệm một người xa lạ? Cho dù cô không chủ động đề xuất muốn ôm Tiểu Đậu Bỉ, tôi cũng sẽ nghĩ cách cho cô chơi với nó”

“Bởi vì như vậy tôi có thể tố cáo cô dâm loạn trẻ nhỏ.

“Bởi vì như vậy tôi có thể thông qua nó sờ ngực cô, ép cô làm ra phản ứng khi gặp kích thích xua đuổi tôi, tôi liền có thể tố cáo cô ngược đãi trẻ em. Lại thêm Viên Đình phản bội, vừa vặn trừ cô 9 điểm”

“Đương nhiên, nếu cô chưa ở tố cáo một vòng trước đó tổn thất 1 điểm, tôi còn có một nội dung tố cáo: lừa bán trẻ em”

“Tôn Miểu Miểu, ở lúc cô đề xuất kết minh với tôi, tôi đã tính hết điểm của cô. Tôi căn bản không sợ cô phản bội.

“Cô chơi tôi, tôi cũng chơi cô, mọi người như nhau thôi.

Khi nói chuyện, ba mũi tên hạ xuống, trúng Tôn Miểu Miểu.

“Đinh! Điểm của ngài về 0, ngài đã bị đào thải.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Tôn Miểu Miểu cắn răng hô lên cái tên này, thân thể tiếp đó tán loạn, bị đào thải.

Nhìn Tôn Miểu Miểu hóa thành vụn ánh sáng tiêu tán, bên tai Trương Nguyên Thanh đồng bộ vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người cấp bậc S, đang kết toán phần thưởng.”

—— “Phần thưởng đang kết toán… Đạt được đạo cụ / vật phẩm: Chiến Giáp Bất Khuất (tàn phá) (chưa lĩnh)”

thời đại Đại tố cáo, độ khó “Thưởng điểm kinh nghiệm: 0”

“Kết toán xong! 30 giây sau rời khỏi linh cảnh…

Rời khỏi linh cảnh, ặc, cửa thứ ba trận chiến cuối cùng là ngày mai?

Cũng được, hôm nay đánh quá mệt rồi, trạng thái không phải tốt lắm, nghỉ ngơi một ngày rất hợp lý… Trương Nguyên Thanh sau đó mang sức chú ý chuyển dời đến trên đạo cụ thu hoạch.

Mũ giáp Thổ Địa Công đưa hắn, tên chính là “Mũ Giáp Bất Khuất”.

Nói cách khác, phần thưởng của người điểm cao nhất, là bộ chiến giáp này.

Trương Nguyên Thanh vui sướng một phen, bộ chiến giáp này là có phẩm chất Thánh Giả, phần thưởng không thể nói là không hậu hĩnh.

Hắn sau đó chú ý tới, chiến giáp đánh dấu tàn phá, mà khi hắn từ chỗ Thổ Địa Công tiếp nhận mũ giáp, giới thiệu thuộc tính vật phẩm không có dấu hiệu “tàn phá”.

Ô, là vì chiến giáp phẩm chất còn tốt quá phá hư cân bằng, cho nên là tàn phá? Được rồi, cho dù là tàn phá, nhưng tập hợp đủ, vẫn như cũ có thể phát huy tác dụng thật lớn, chênh lệch của mình cùng Triệu Thành Hoàng lại rút ngắn rồi.

Hắn lại mở ra ô vật phẩm tra xem, chưa nhìn thấy chiến giáp.

Quả nhiên, phải đợi ngày mai quyết chiến mới có thể phát cho mình… Trương Nguyên Thanh nghĩ. Lúc này, hắn nghe thấy Triệu Thành Hoàng thở khẽ một hơi, bình thản nói:

“Tôi hôm nay có chút không vui, cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi chờ mong ngày mai quyết chiến”

“Chờ mong ngày mai đánh tôi?”

Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại. Triệu Thành Hoàng không trả lời, hóa thành ánh sáng vỡ vụn tiêu tán.

Chương 641: Rác rưởi cùng xử phạt (2)

Trong giác đấu trường, xung quanh yên tĩnh. Khán giả ngửa đầu, chăm chú nhìn hình ảnh trong ảnh tượng, rõ ràng đồng nghìn nghịt tất cả đều là đầu người, nhưng không có một cái mồm nào mở miệng nói chuyện. Phương diện này, bao gồm các trưởng lão ở địa vị cao, vẻ mặt các trưởng lão Thái Nhất môn hơi cứng ngắc, trưởng lão Ngũ Hành minh cũng vẻ mặt ngoài ý muốn, ngạc nhiên nhìn hình ảnh.

Thao tác lật ngược thế cờ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến đám Chúa Tể này kinh ngạc.

Làm cường giả đứng đầu cảnh giới Chúa Tể, chiến đấu giai đoạn Siêu Phàm, mặc dù đánh khí thế ngất trời, đánh kinh thiên động địa, cũng sẽ không khiến các Chúa Tể sinh ra tâm lý dao động quá mãnh liệt. Tựa như người trưởng thành nhìn trẻ con đánh nhau, sẽ chỉ cảm thấy thú vị, sẽ không nhiệt huyết sôi trào. Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm được, hắn đương nhiên không phải dựa vào "chiến lực cường đại", mà là tâm tư tinh tế, bố cục kín kẽ. Ngay cả các trưởng lão cũng không ngờ, hắn ngay từ đầu đã đang tính kế Tôn Miểu Miểu, phòng họa khi chưa xảy ra bỏ thêm một tầng bảo hiểm.

Mấu chốt nhất là, ai cũng chưa nhìn ra được.

Đúng, ai cũng chưa nhìn ra được.

Là Tôn Miểu Miểu chủ động yêu cầu ôm linh phó, là Tôn Miểu Miểu vui vẻ vuốt ve đùa bỡn đứa bé, là Tôn Miểu Miểu chủ động hỏi phương thức tố cáo. Toàn bộ hành trình không chút dấu vết bố cục, lại ăn chặt Tôn Miểu Miểu, phần thao tác này, cho dù ở trong mắt các trưởng lão, cũng là kinh diễm như thế.

"Tiểu tử này, tuổi còn trẻ, tâm địa hiểm ác như thế."

Tôn trưởng lão khóe miệng co giật, vẻ mặt buồn bực. Triệu trưởng lão mặc áo bào đen nhíu mày, khuôn mặt già có chút không nhịn được. Lão vừa khoe xong đứa chất giải trí mưu, lời nói ra miệng, âm vang còn chưa tan, đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh mặt.

Bây giờ đứa chất thành đá kê chân cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi danh, thành lá cây.

“Triệu trưởng lão à, tiểu tử này dưới trướng tôi, trí mưu cũng tính là được nhỉ? Câu trưởng lão nâng lên móng vuốt, khẽ vuốt chòm râu bên má. Trưởng lão Ngũ Hành minh bên này, trên mặt lộ ra ý cười, khóe miệng nhếch lên. Đối lập rõ ràng tươi sáng với vừa rồi trầm mặc, bất mãn. Như vậy, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn vô duyên quán quân, cũng có thể gắt gao chiếm cứ vị trí thứ hai, mặt mũi Ngũ Hành minh không tổn hao gì. Ông lão tóc đỏ của Xích Hỏa bang cười nói: “Tôn trưởng lão, ông vẫn là hồ đồ rồi”

Tiếng cười khẽ nổi lên xung quanh, ghế trưởng lão tràn ngập không khí vui vẻ. Lúc này, hai người trong hình ảnh đều hóa thành ánh sáng vỡ vụn tiêu tán, sự im lặng không tiếng động rốt cuộc bị đánh vỡ. Tựa như điểm hỏa thùng thuốc nổ, “Ầm”

một tiếng, sóng âm sôi trào. Giống như hội biểu diễn đến cao trào, giống như cầu thủ đá vào một bàn thắng quyết định thắng bại.

“Cái đệch, cú xoay chuyển này tuyệt, quá tuyệt rồi!”

“Thì ra hắn còn giấu một chiều như vậy, ta sai rồi, trước đó nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếm tiện nghi Tôn Miểu Miểu, ta còn phun hắn. Quả nhiên, mạch suy nghĩ của thiên tài không giống với chúng ta”

“Đây là xem trận đấu sao? Đây là ngồi tàu lượn siêu tốc nhỉ, quá kích thích rồi, lúc Viên Đình tố cáo Triệu Thành Hoàng, ta cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng chắc rồi. Khi âm Si đào thải, ta lại cho rằng Triệu Thành Hoàng thắng chắc rồi… Kết quả Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lật kèo, đầu óc hoàn toàn không đủ dùng”

“Thật không hổ là thiên tài liên tục vượt qua hai cái cấp S nha… Thao tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến ta nhìn thấy thế giới không phẳng, may mắn còn có Nguyên Thủy Thiên Tôn, bằng không hai hạng đầu không liên quan gì với Ngũ Hành minh ta nữa.”

“Đúng vậy đúng vậy, vừa rồi các trưởng lão cũng đen mặt rồi.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn! Nguyên Thủy Thiên Tôn! !”

Nữ Vương nhảy cẫng lên, hưng phấn vung hai tay, tựa như fan chống đỡ cục diện cho idol.

Bốp bốp bốp! Quan Nhã cũng hưng phấn đứng lên, dùng sức vỗ tay, khuôn mặt tươi tắn nở rộ nụ cười hưng phấn vui sướng.

Hai cô vừa rồi đều cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn cục diện thất bại đã định, Nữ Vương cắn môi, Quan Nhã cau mày, tràn ngập bất đắc dĩ cùng uể oải.

Nào ngờ gió đổi chiều, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho các cô một niềm vui bất ngờ lớn như vậy.

“Đoạt hết nổi bật, thật sự là làm người ta hâm mộ nha”

Linh Quân ngồi ở phía sau Phó Thanh Dương cảm khái một tiếng.

Quan Nhã và Nữ Vương chỉ là một bộ phận trong nữ giới gào thét chói tai toàn trường, một chiều này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không biết đã thu hoạch bao nhiêu fan nữ.

Hoa công tử tự xưng là phong lưu, cũng rất hâm mộ loại cơ hội làm náo động này.

Lúc này, hắn nghe thấy Nữ Vương hét lên: “Tôi thật sự là quá bội phục Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, tôi còn tưởng hắn khống chế linh phó sờ ngực Tôn Miểu Miểu là tái phát bệnh cũ”

Thân là Thám Báo, nụ cười của Quan Nhã giảm đi, nhìn khuê mật: “Tái phát bệnh cũ?”

Nữ Vương nói: “Lần trước ở trong trận âm dương, lúc chúng ta lặn ở đáy sông, hắn từng vỗ mông tôi!

Chương 642: Rác rưởi cùng xử phạt (3)

“Ồ Ồ!”

Nụ cười Quan Nhã không thay đổi gật gật đầu, tựa như cái này không có gì, nháy mắt quay đầu, liền biến thành ngoài cười nhưng trong không cười. Cũng có người không hiểu thao tác

của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho rằng khán giả phản ứng quá khoa trương, ví dụ như Khương Tinh Vệ thân là Hỏa Sư.

“Có cái gì đáng kích động? Bố lô ba la nói lời thừa cả đoạn dài, lại chưa đánh nhau”

Khương Tinh Vệ nhìn đồng đội Quan Nhã cách nhau không xa, vẻ mặt khó hiểu. Quan Nhã là chị gái rất rụt rè rất chú ý thể diện, chưa bao giờ làm hành động khoa trương, vừa nhảy vừa hò hét loại hành vi này, gà như sẽ không xuất hiện ở trên người cô.

“Không hổ là nhân viên mình dẫn dắt, oh, oh my god, oh, oh my god!”

Cách đó không xa, người đàn ông mặc âu phục tao nhã vung gậy chống, tựa như fan bóng đá cuồng dã vung cờ xí.

Tao nhã của hắn đâu? Trong lòng Khương Tinh Vệ hiện lên một cái nghi hoặc, nhất thời có chút hiểu cho Quan Nhã.

Chỗ ghế cao hơn, Bill Tarantino hưng phấn nói: “Đặc sắc!”

“Trận đấu đặc sắc, riêng là trận đấu này, lần này đi Trung Quốc đã không đến uổng. Tôi lần đầu tiên biết, thì ra thi đấu lôi đài Ngũ Hành minh tổ chức, có thể đánh đặc sắc như thế? “Ha ha, những kẻ kia luôn khinh thường thi đấu lôi đài của Ngũ Hành minh, cho rằng là Ngũ Hành minh đóng cửa chơi trò trẻ con.”

Ở hải ngoại, có rất nhiều giải đấu Linh Cảnh Hành Giả, người dự thi là Linh Cảnh Hành Giả đến từ các quốc gia toàn cầu, trong đó không thiếu bảy đại nghề nghiệp hợp pháp của Trung Quốc. Có thể nói các anh tài tập trung. Ở trước mặt những giải đấu hướng tới toàn cầu này, thi đấu lôi đài nội bộ Ngũ Hành minh, tự nhiên sẽ bị xem thường, nói một câu trò trẻ con không quá phận. Đáng nhắc tới, Trung Quốc và quốc gia phụ cận cùng thuộc về một đại khu, những quốc gia nhỏ đó cũng sẽ sinh ra Thủy Quỷ, Mộc Yêu, Thần Dạ Du các Linh Cảnh Hành Giả này, chỉ là số lượng quá ít, rất khó hình thành một lực lượng cường đại, phần nhiều lấy tán tự làm chủ.

Annie khuôn mặt ửng đỏ, vẻ mặt si mê: “Ngài Bill, hắn so với trong tưởng tượng của tôi càng thông minh hơn, ưu tú hơn, tôi thích đàn ông như vậy?

Cô đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn càng ngày càng hài lòng, thậm chí bắt đầu ảo tưởng, có lẽ, hắn là một Thần Dạ Du có thể sánh vai Ma Quân thì sao. Cũng rất hài lòng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có hai mẹ con Tạ gia. Tạ mụ mụ vui vẻ nói: "Không phải thú vị hơn nhiều so với xem phim sao, về sau hàng năm đều phải xem, tháng này có đề tài hàn huyên với các bà rồi. Nguyên Thủy Thiên Tôn này thật không tồi, mẹ phải nói với cha con"

Tạ Linh Hi có chút kiêu ngạo nói: "Cũng không phải là năm nào cũng có Nguyên Thủy ca ca cao thủ như vậy tham gia."

Cô sau đó phản ứng lại, vui vẻ nói: "Mẹ, ngài cũng cảm thấy Tạ gia chúng ta nên lôi kéo anh ấy đúng không?"

Tạ mụ mụ chớp đôi mắt ngây thơ vô tả: "Cái gì lôi kéo với không lôi kéo, mẹ cũng không biết con đang nói cái gì?

Tạ Linh Hi liền cảm thấy, mình tu hành vẫn là không đủ, mẹ mới là Bạch Liên hoa có một không hai trên đời.

Chu Dung ngẩng đầu, ngơ ngác ngóng nhìn hình ảnh không có một bóng người, tiếng ồn ào bên tai dần dần đi xa, vang lên tiếng cười lạnh của người đàn ông kia:

"Ác long chưa bao giờ để ý con kiến oán hận, người đời này, chỉ xứng làm món đồ chơi của ta"

"Chậc chậc, Chu đại tiểu thư, ngươi bây giờ càng ngày càng lẳng lơ rồi, ngươi rốt cuộc không trở lại quá khứ được nữa".

Chu Dung hốc mắt đỏ lên, ngây người xuất thần, sau một hồi, hít sâu một hơi, mang hình ảnh quá khứ vứt bỏ khỏi trong đầu, cô như người thần kinh cười lên: "Ta muốn hủy ngươi, ta muốn hủy ngươi! !"

Hình ảnh trước mắt như sóng nước nhộn nhạo, đợi "mặt nước"

bình tĩnh, Trương Nguyên Thanh thấy phòng ngủ quen thuộc.

Hắn ngay lập tức quay đầu nhìn về phía tủ đầu giường, đồng hồ điện tử biểu hiện, thời gian là mười hai rưỡi trưa.

Cũng quá giờ cơm rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một tiếng, sau đó, cái bụng liền bắt đầu hưởng ứng, phát ra tiếng kêu "óc ách".

Bữa sáng chưa kịp ăn, ở trong phó bản đánh cả buổi sáng, bụng sớm đã đói kêu vang. Trương Nguyên Thanh nghiêng tai nghe ngóng một phen, trong phòng khách im ắng, giờ này, ông ngoại bà ngoại hẳn là đang ngủ trưa.

Hai vị lão nhân vẫn có thói quen ngủ trưa.

Trương Nguyên Thanh rón ra rón rén đi vào phòng khách, ông ngoại bà ngoại quả nhiên ở trong phòng ngủ ngủ trưa, mà trên bàn cơm quả nhiên không để lại cơm thừa canh cặn.

Trong nhà không có thói quen ăn đồ ăn thừa, cho dù có đồ ăn thừa, bà ngoại cũng sẽ đổ hết. Ra khỏi cửa nhà, hắn ở tiệm cơm ngoài tiểu khu ăn hai bát to Cơm gà, ưỡn cái bụng tròn xoe, thỏa mãn về nhà.

Trên đường lại ở tiệm trà sữa bên đường mua một ly trà sữa.

“Thực thoải mái.”

Trương Nguyên Thanh nằm dựa ở bên giường, uống trà sữa mát lạnh, bật điều hòa, sau khi cơm no rượu say, lại là ban ngày, con sâu lười chậm rãi leo lên mí mắt.

Chương 643: Rác rưởi cùng xử phạt (4)

“Ngủ một giấc đi, tỉnh ngủ liền khôi phục”

Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn cho dì Tiểu Viên nói mình đã vượt qua phó bản cấp S, trở thành hai tuyển thủ còn lại, ngày mai phải quyết chiến với Triệu Thành Hoàng. Sau đó cắm đầu liền ngủ.

Vịnh Phó gia.

Trên bàn cơm, Phó Thanh Dương và Linh Quân hưởng dụng bữa trưa phong phú.

Thân là công tử ca cao quý, bọn họ mới ra khỏi phó bản, em gái tai thỏ cao gầy xinh đẹp liền dịu dàng nói: “Hai vị thiếu gia, bữa trưa đã chuẩn bị xong, bây giờ đi qua dùng bữa hay không?”

Nào như tên dân đen nào đó, ăn một bữa cơm còn phải chạy ra ngoài gọi một phần cơm gà. Linh Quân xiên một miếng chân giò hun khói trong suốt lấp lánh, vừa ăn vừa nói: “Đặc sắc đặc

sắc, trận chiến đấu này tôi có thể nhớ lại thật lâu, ánh mắt của cậu không tệ, Nguyên Thủy vẫn là rất có thiên phú. Chẳng qua, cậu cảm thấy hắn trận chiến cuối cùng ngày mai, có mấy phần thắng?"

Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương lộ ra nét suy nghĩ, nói: "Chỉ từ thực lực cứng mà nói, hai thành, cộng thêm đạo cụ mạnh, ba thành, nhưng hắn có một trái tim cường giả, thêm một thành nữa, bốn phần thắng"

"Quả nhiên không đến một nửa, khả năng thua lớn hơn nữa"

Linh Quân thở dài, bỗng nhiên kinh ngạc nói: "Cậu vừa rồi nói trái tim cường giả? Cậu rất ít dùng cường giả để hình dung rác rưởi."

Phó Thanh Dương ăn thịt nướng, thong thả bình thản nói: "Hắn không giống với với các người, hắn không phải rác rưởi."

Linh Quân ngẩn ra. Phó Thanh Dương bình thản giải thích: "Tôi vẫn luôn cho rằng, thiên phú cùng cường giả không có quan hệ trực tiếp, chỉ cần có một trái tim cường giả, cho dù là con kiến, cũng đáng kính nể. Trái tim cường giả ở chỗ vĩnh viễn không bỏ cuộc, ở chỗ quyết chí tự cường, ở chỗ trong nghịch cảnh vượt khó mà lên.

"Tôi từ đường hầm Xà Linh bắt đầu quan sát, cho tới bây giờ, không hề nghi ngờ, Nguyên Thủy giống với tôi, có được một trái tim cường giả"

Lúc này, một em gái tai thỏ đang cầm điện thoại di động, đi giày cao gót, cất bước nhỏ gấp gáp tới bên cạnh bàn, cung kính nói: "Thiếu gia, điện thoại của tộc lão"

Màn hình điện thoại di động biểu hiện người gọi tới — lão bất tử số 2!

Phó Thanh Dương nhíu nhíu mày, buông đồ ăn xuống, chậm rãi dùng khăn ăn lau tay, cầm lấy điện thoại di động, nhận cuộc gọi.

Nghe xong một lát, sắc mặt Phó Thanh Dương trầm xuống, khóe mắt hơi co giật.

Linh Quân trong mơ hồ nghe thấy trong loa truyền đến đôi câu vài lời: “Ngươi đã nói gì với Nguyên Thủy Thiên Tôn… Cao tầng Bạch Hổ binh chúng hướng gia tộc hỏi trách, hy vọng người khai thật ra, bằng không, tổ điều tra phải vào Phó gia… Ngươi hồ đồ nha, sao có thể lưu lại nhược điểm lớn như vậy… Ngươi rốt cuộc đã nói gì với Nguyên Thủy Thiên Tôn…”

Phó gia rất sốt ruột, bọn họ suy đoán Phó Thanh Dương có thể trong lúc vô ý hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra một ít chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Ví dụ như làm nhục nữ cấp dưới này, ví dụ như quan hệ nam nữ bừa bãi này, hoặc là hành vi trái pháp luật loạn kỷ cương càng thêm nghiêm trọng.

Nếu không, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao nói ra “thân bại danh liệt”, “trục xuất Bạch Hổ binh chúng”

loại lời lẽ ghê người này. Hội tộc lão hy vọng Phó Thanh Dương có thể thẳng thắn sai lầm của mình, bọn họ còn nắm chặt thời gian vận hành thao tác, xem có thể chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ hay không. Phó Thanh Dương yên lặng cúp điện thoại, vẻ mặt lãnh khốc vô tình, trầm giọng nói: “Tôi thu hồi lại vừa rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng là rác rưởi!”

Trong lúc ngủ mơ khí tức Trương Nguyên Thanh nghẹt lại, cảm giác có cái gì vừa mềm vừa đàn hồi, hung hăng nện ở ngực bụng mình.

“Giang Ngọc Nhị ngươi có phiền hay không hả, lại ngồi lên bụng ta.”

Trương Nguyên Thanh mắt không mở, đã biết là dì trẻ đang chọc ghẹo hắn. Trong không khí mùi thơm nhạt mà kéo dài, là mùi riêng trên người dì trẻ.

“Ăn cơm thôi.”

Khi nói chuyện, Giang Ngọc Nhị nhấc mông lên, dùng sức ngồi xuống.

Đổi là trước kia, hắn khẳng định đã bị đặt mông ngồi tắt thở.

Trương Nguyên Thanh mở mắt ra, vừa ngáp vừa đánh giá dì trẻ, cô ăn mặc rất đẹp, mặc là áo thun nữ lộ vai, phối hợp một cái quần ống rộng dài chạm đất cạp cao.

Bộ đồ này mang bộ ngực no đủ cùng vòng eo mảnh mai thể hiện ra.

Mặt khác, cô còn kẻ mắt, chuốt lông mi, đánh một tầng phấn nền nhạt.

“Dì hôm nay lên cơn thần kinh rồi?”

Trương Nguyên Thanh dời tầm mắt ra. Phụ nữ trang điểm cũng không trang điểm, hoàn toàn là hai người khác nhau, dì trẻ không trang điểm đã là xinh đẹp như hoa, cô trang điểm xong quả thực vưu vật nhân gian. Giang Ngọc Nhị hơi nghiêng người, ngã vào bên người Trương Nguyên Thanh, than thở: “Hôm nay được nghỉ, bị vu bà đen lòng trong nhà phái đi xem mắt”

Trương Nguyên Thanh nhướng nhướng mày, dì trẻ ngày thường xem mắt đều là mặt mộc, cũng không chú ý ăn mặc trang điểm. Xem ra đối tượng xem mắt hôm nay khiến cô rất hài lòng, cho nên cần ăn mặc trang điểm?

Chương 644: Trận chiến cuối cùng (1)

Dì trẻ lại thở dài: “Nhà trai là đứa cháu bà con xa mợ mày, hẳn là tính đứa cháu bà con xa đi, dù sao có chút quan hệ họ hàng, mợ mày tự mình áp giải dì đi, còn ép dì trang điểm”

Khó được ép dì phương diện xem mắt, bà ngoại cùng mợ thống nhất chiến tuyến… Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Thế nào, hài lòng không?”

“Hài lòng nha, dì rất hài lòng đối với cà phê của tiệm đó”

Dì trẻ gật gật đầu. Trương Nguyên Thanh vẻ mặt thất vọng: “Ài, lại chưa thể gả dì điđáng tiếc, dì cứ ở nhà thành bà cô tổ đi”

Dì trẻ nghe vậy, duỗi cái lưng nhỏ, lại cưỡi lên, một tay đè lại ngực cháu trai, một tay nắm đấm, tạo dáng đánh hổ, kêu lên: “Tiểu nghiệt súc, dì hôm nay phải đánh chết mày”

Trong đấm đá quậy phá ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh trốn về phòng ngủ, cầm lấy điện thoại di động xem tin tức.

Phần mềm chat biểu hiện có mấy chục tin nhắn chưa đọc.

Đại bộ phận đều là tin nhắn "chúc mừng", có Tạ Linh Hi, có các đội trưởng khu Khang Dương, có tán tu hoang dã quen biết. Tiểu Viên cũng trả lời hắn một tin nhắn: "Tôi không tin, gạt người!"

Không tin? Trương Nguyên Thanh nhìn thấy tin nhắn này, theo bản năng tức giận, cảm thấy nhân phẩm của mình bị nghi ngờ.

"Kệ dì tin hay không."

Hắn nhập vào tin nhắn này, bỗng nhiên ngón tay cứng đờ, phản ứng lại, dì Tiểu Viên trả lời vậy, là một loại thái độ "Chúng ta tán gẫu đi", "A, thật sao, cậu mau nói cho tôi"

Mà không phải nói chuyện phiếm điểm đến là dừng giữa bạn bè bình thường. Trương Nguyên Thanh yên lặng xóa nội dung chưa gõ xong, thầm nhủ, phải nhớ kỹ đạo sư cuộc đời dạy bảo, trả lời đối với phụ nữ, một đọc hai nghĩ ba phân tích. Nếu thật sự nghĩ không ra nội dung trả lời, vậy thì gửi trái tim. Trương Nguyên Thanh gửi trái tim trước, sau đó mở ra laptop, đăng nhập diễn đàn chính phủ. Trên diễn đàn nhất định có các hành giả chính phủ đánh giá đối với chiến đấu hôm nay, cùng dự đoán đối với trận chiến cuối cùng ngày mai.

Có thể chụp màn hình gửi cho Tiểu Viên.

Đồng thời, đối với Triệu Thành Hoàng, mình khẳng định không hiểu biết nhiều như hành giả khác của nhà nước, bởi vậy một ít đánh giá, dự đoán của bọn họ rất có giá trị tham khảo. Hắn vốn cho rằng bài đăng ghim sẽ là: # Chấn động, Nguyên Thủy Thiên Tôn lật ngược thế cờ, chiến một trận thành danh, không hổ là người đàn ông điên đảo chúng sinh # Hoàn toàn không ngờ, bài đăng ghim trên cùng diễn đàn thật ra là:

Trải qua tổng bí quyết định, thông báo phê bình xử phạt cho tuyển thủ top 8 giai đoạn Siêu Phàm "Trong phó bản quyết đấu, Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn đầu làm động tác bất nhã, Triệu Thành Hoàng, Thổ Địa Công, Tôn Miểu Miểu, Viên Đình, Thiên Hạ Quy Hỏa, Thanh Tùng Tử, âm Si, ùn ùn làm theo.

“Sau chuyện, tám người không lấy làm nhục, ngược lại cho là vinh, liên tiếp làm ra động tác bất nhã, vi phạm thuần phong mỹ tục, làm xấu hình tượng chính phủ, ảnh hưởng cực kỳ ác liệt”

“Trải qua tổng bí quyết định, thông báo phê bình xử phạt cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, khấu trừ thưởng giữa năm, thưởng cuối năm, cùng tiền thưởng quý này, khấu trừ ba tháng tiền lương”

“Cho bảy người còn lại thông báo phê bình xử phạt, trừ thưởng cuối năm, trừ hai tháng tiền lương”

“Mong quần thể đồng nghiệp lấy làm răn đe, duy trì bảo vệ hình tượng chính phủ, là trách nhiệm chung của chúng ta.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Rõ ràng đều là lỗi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúng ta là bị ép bất đắc dĩ, dựa vào cái gì trừ tiền chúng ta”

“m Si: Nguyên Thủy Thiên Tôn không nên gánh vác toàn bộ trách nhiệm sao? “Thanh Tùng Tử: Tên khốn này.”

Khu bình luận số like nhiều nhất là ba bình luận này.

“Năm Rộng Tháng Dài: Ha ha ha, ta biết ngay phải xử phạt, bọn họ làm ra loại chuyện đổi phong bại tục đó, quan phương khẳng định phải đưa ra xử phạt, đưa ra thái độ”

“Những Ngày Gian Khổ: Chỉ trừ tiền lương cùng thông báo phê bình à? Buổi sáng xem sắc mặt các trưởng lão, bộ dáng hận không thể khai trừ bọn họ? “Hạt Tuyết Trắng Sữa: Lúc ấy chỉ sợ là thật sự muốn khai trừ, sau khi bình tĩnh lại thì không nỡ (đầu chó). Nói đi cũng phải nói lại, tụt quần âm Thi loại chuyện này, ảnh hưởng quả thật không tốt, bọn họ lại là tuyển thủ top 8, trên trình độ nhất định đại biểu thể diện chính phủ, tổng bộ khẳng định phải tỏ thái độ, trừ tiền lương tiền thưởng loại trừng phạt không đau không ngứa này, chỉ là thể hiện ý tứ chút”

“Jenny Đa Tình: Đáng tiếc, bọn họ cởi qua cởi lại, chỉ cởi của âm Thi không cởi chính mình, đặc biệt Nguyên Thủy Thiên Tôn, bà đây mong hụt mấy lần?

Lại trừ tiền lương, đệch, mọi người đi ra bán (làm việc)

không phải vì kiếm tiền sao… Trương Nguyên Thanh nhe răng trợn mắt, thầm nhủ may mà mình có tiền lương của Bạch Hổ vệ.

Mặt khác, tiền thưởng thi đấu lôi đài cũng có không ít, tuy thưởng ba hạng đầu là đạo cụ, nhưng Trương Nguyên Thanh nghe được, chỉ cần tiến vào mười hàng đầu, phân bộ địa phương đều sẽ thưởng tuyển thủ một khoản tiền thưởng.

Sau khi đọc bình luận mấy phút, hắn rời khỏi bài đăng này, tiếp tục kéo xuống, nhìn thấy rất nhiều bài đăng tương quan với chiến đấu hôm nay.

Chương 645: Trận chiến cuối cùng (2)

Nguyên Thủy Thiên Tôn quá mạnh rồi, sau hôm nay, hắn chính là nam thần của ta Từ phó bản lại bàn qua về năng lực bố cục của Nguyên Thủy Thiên Tôn Từ tụt quần đến tập kích ngực, chiêu số của Nguyên Thủy Thiên Tôn hoang dại bao nhiêu Thiên phú chiến thuật đáng sợ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tương lai có lẽ có thể đặt song song với tứ đại công tử Trương Nguyên Thanh mang những bài đăng này, cùng với bình luận bên dưới thổi phồng hắn chụp ảnh màn hình gửi cho Tiểu Viên (cái tập kích ngực kia không chụp).

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Giờ tin chưa, dì Tiểu Viên, ở trong phó bản tôi chính là vô địch”

Dì Ma Pháp Tiểu Viên: “Cũng không tệ!”

(mỉm cười)

Dì Ma Pháp Tiểu Viên: “Nói một chút quá trình thi đấu, tôi rất tò mò vì sao trong bình luận có người nói, muốn xem cậu cởi quần”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Cái này sao, cái này sao.”

Hắn đang nghĩ lướt qua như thế nào, bỗng nhiên nhớ tới đạo sư cuộc đời từng nói một câu:

Tuy phụ nữ luôn thích treo “thành thục tin cậy”

ở bên miệng, cũng lấy cái này đốc thúc đàn ông, nhưng họ thật ra cũng không phải thật sự thích đàn ông thành thục ổn trọng;

Các cô ngoài miệng đối với nam tử mồm mép khinh thường để ý, lại luôn như thiêu thân lao đầu vào lửa đối với badboy nói chuyện dễ nghe, khôi hài hài hước.

Đạo sư cuộc đời tổng kết: Ở trên cuộc sống việc nhỏ miệng lưỡi trơn tru, có thể tăng tiến hảo cảm phụ nữ; Ở lúc không biết trả lời vấn đề của đối phương như thế nào, miệng lưỡi trơn tru có thể khiến cậu thoải mái qua ải. Trương Nguyên Thanh phúc chí tâm linh, trả lời: "Lần trước không phải đánh cược với dì Tiểu Viên sao, nếu có thể vào ba hạng đầu, dì Tiểu Viên liền lăn giường với tôi. Vì thế, tôi ở trong phó bản đại phát thần uy, lấy một đánh bảy, thiếu chút nữa đã bị đào thải, nhưng nghĩ đánh cược với dì Tiểu Viên, tôi phẫn nộ xé rách quần áo, không áp chế lực lượng hồng hoang của mình nữa, rốt cuộc xử lý sáu đối thủ, chỉ để lại một mình Triệu Thành Hoàng, chuẩn bị ngày mai lại đánh hắn"

"Đại khái chính là vì như vậy, cho nên các nữ lưu manh háo sắc kia mới chờ mong tôi cởi quần đi."

Bên kia không có tiếng động, qua hồi lâu, Dì Ma Pháp Tiểu Viên: "Cút! !"

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Được rồi, đêm nay tôi liền qua lăn giường"

Dì Ma Pháp Tiểu Viên: "Dám đến sẽ giết cậu!".

Trương Nguyên Thanh cười "hề hề"

gửi một chuỗi icon "háo sắc", sau đó chuyên tâm đọc diễn đàn.

Hắn rất nhanh đã tìm được một bài đăng đoán trước chiến đấu ngày mai:

Phân tích trận chiến cuối cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Triệu Thành Hoàng, rốt cuộc ai có thể cười tới cuối cùng Bình luận bên dưới nhiều ra ngoài dự liệu. Trương Nguyên Thanh click vào bài đăng đọc qua, mới phát hiện người gửi bài là "Văn Uyên các đại học sĩ", vị Học Sĩ này sinh động ở trong diễn đàn rất có chiêu trò, bởi vậy ở trong hành giả chính phủ có trọng lượng lời nói nhất định.

Đại Học Sĩ ở trong bài đăng phân tích giản lược đối chiếu chiến lực của Triệu Thành Hoàng cùng Nguyên Thủy Thiên

Tôn.

“Ngại bởi khế ước, chúng tôi không thể bày ra số liệu chi tiết, nơi này phân tích đơn giản một lần ưu khuyết của hai bên.”

“Đầu tiên là cấp bậc, hai tuyển thủ đều là cấp 3, nhưng một người sơ kỳ một người hậu kỳ, trên cấp bậc Triệu Thành Hoàng chiếm ưu thế. Tiếp theo là đạo cụ, dựa theo lệ thường, hàng năm trận đấu cạnh tranh quán quân, đạo cụ đều sẽ bị hạn chế ở trong vòng ba món.

“Triệu Thành Hoàng là chất của Triệu trưởng lão Thái Nhất môn, tôi đoán ba món đạo cụ của hắn đều là phẩm chất cực cao cái loại đó. Trái lại Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn ở trong trận đấu hôm nay, sử dụng hai đạo cụ chưa bao giờ được đại chúng biết, cực kỳ mới lạ thú vị, không thể không nói, số lượng dự trữ đạo cụ của hắn quả thật phong phú, không hổ là thiên tài vượt qua hai cái cấp S, nhưng hắn tựa như thiếu loại đạo cụ cấp bậc đòn sát thủ kia.

“Cũng may Nguyên Thủy Thiên Tôn bằng vào năng lực của mình, đạt được điểm cao nhất của phần thưởng phó bản, ngày mai có đạo cụ mạnh phụ trợ, ít nhiều kéo lại một ít ưu thế.

“Cuối cùng là từ thực lực cứng của bản thân phân tích, Triệu Thành Hoàng có được âm Thi cường đại, hơn nữa có được kỹ năng tăng phục bản thân đáng sợ người từng xem trận đấu đó đối chiến Khương Tinh Vệ biết tôi chỉ cái gì), mấu chốt nhất là, linh phó của hắn chưa xuất hiện, mọi người đừng cho rằng linh phó bình thường kia, là toàn bộ của Triệu Thành Hoàng.

“Theo tôi biết, Triệu Thành Hoàng có một linh phó bí mật, hiếm khi sử dụng, cái này có lẽ sẽ trở thành đòn quyết định thắng bại ngày mai.

“Trái lại Nguyên Thủy Thiên Tôn, thiên phú của hắn ở chỗ trú mưu, vượt qua phó bản, trận chiến cuối cùng nếu vẫn là hình thức phó bản, phần thắng của hắn sẽ tăng lên, nếu là hình thức thi đấu lôi đài… Vậy chỉ có thể nói Nguyên Thủy Thiên Tôn thời vận không đủ.

“Tóm lại, cái nhìn của bản thân tôi là, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Triệu Thành Hoàng, thắng bại tỷ lệ 3-7”.

Chương 646: Trận chiến cuối cùng (3)

Mình nhớ Tôn Miểu Miểu từng nói, Triệu Thành Hoàng có một linh phó bí mật, Văn Uyên các Đại Học Sĩ này cũng nói như vậy… Trương Nguyên Thanh nghĩ chút, căn cứ ý tưởng tính toán kỹ càng, gửi một tin nhắn cho Viên Đình:

"Viên đội trưởng, anh biết linh phó bí mật của Triệu Thành Hoàng là cái gì không?"

Tin nhắn gửi ra, hồi lâu không có ai đáp lại. Trương Nguyên Thanh dứt khoát gọi điện thoại qua, kết quả tổng đài nhắc nhở tắt máy. Viên đội trưởng sẽ không bị diệt khẩu rồi chứ… Hắn có chút chột dạ lẩm bẩm. Trương Nguyên Thanh mở ra phần mềm chat, ở trong group Bạch Hổ vệ đặt câu hỏi.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Các đại lão biết linh phó bí mật của Triệu Thành Hoàng là cái gì không?"

"Hữu Phượng Lai Nghi: Không biết"

"Linh Quân: Không quan tâm"

"Thất Thứ Lang: Cậu dựa vào cái gì cho rằng chúng tôi sẽ chú ý một tên Thần Dạ Du cảnh giới Siêu Phàm?"

Thiếu chút nữa quên, Bạch Hổ vệ ai cũng cảnh giới Thánh Giả… Trương Nguyên Thanh yên lặng ôm mặt.

"Tiểu Não Phủ: Tôi có thể giúp cậu tìm hiểu, nhưng thời gian không kịp, ngày mai đã là trận chiến cuối cùng"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tiểu Não Phủ, không cần nữa, cảm ơn"

Vẫn là "Tiểu Não Phủ"

tương đối thành thục đáng tin cậy nha, ừm, mình không phải phụ nữ, mình thật sự thích đàn ông thành thục đáng tin cậy… Trương Nguyên Thanh đang muốn rời khỏi diễn đàn tán gẫu, bỗng thấy Linh Quân @ hắn.

"Linh Quân: Trận đấu ngày mai lượng sức mà làm, hạng hai rất không tệ, đừng cho bản thân áp lực quá lớn"

"Hữu Phượng Lai Nghi: Tôi cảm thấy đạo cụ nghề nghiệp Huyện Thuật Sư không kém gì Giày Hậu Thổ, hạng hai là

được rồi.”

Mọi người không dìm, ngược lại an ủi Nguyên Thủy Thiên Tôn, bảo hắn không cần có áp lực tâm lý quá lớn, bảo trì tốt tâm tính nghênh đón chiến đấu ngày mai.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Cảm ơn mọi người, cảm ơn bách phu trưởng”

“Hữu Phượng Lai Nghi: Vì sao phải cảm ơn bang chủ, hắn cũng chưa đi ra cổ vũ cậu.”

“Linh Quân: Tiểu tử này am hiểu nịnh nọt, dựa vào công phu liếm, độc hưởng ân sủng bang chủ, cô xem hắn ở trong phó bản bố trí bang chủ như vậy, họ Phó cũng nhịn”

“Thất Thứ Lang: Khạc - Phù”

Cái này không phải nịnh nọt, đây là xã giao… Trương Nguyên Thanh tắt group chat, từ trong ngăn kéo lấy ra bút ký, cầm lấy bút trong ống đựng bút, bắt đầu viết kế hoạch chiến đấu ngày mai.

Danh ngạch sử dụng ba món đạo cụ, với hắn mà nói, lợi lớn hơn hại, bởi vì nếu muốn đấu đạo cụ, hắn quá nửa không đấu lại được Triệu Thành Hoàng có cụ là Chúa Tể.

“Ba món đạo cụ này, phải khắc chế ưu thế của Triệu Thành Hoàng. Mình thực lực không bằng hắn, đây là sự thật, cho nên phải vận dụng tốt chiến thuật”

Hắn mở ra bút ký, múa bút thành văn.

Kinh thành, một tòa tứ hợp viện tìm yên tĩnh trong náo nhiệt. Triệu trưởng lão áo bào đen, mái tóc đen cắm trâm gỗ ngồi ở dưới tàng cây hòe uống trà. Triệu trưởng lão là nhóm Linh Cảnh Hành Giả đầu tiên, người thời đại dân quốc, bối phận so với Tôn trưởng lão còn cao hơn, thực lực đương nhiên cũng càng mạnh hơn.

“Trận chiến cuối cùng ngày mai là thi đấu lôi đài, có lợi đối với cháu, có tự tin đoạt giải quán quân hay không?”

Triệu trưởng lão nhấp ngụm nước trà, giọng điệu không nhanh không chậm. Triệu Thành Hoàng đối diện bàn trà ưỡn thẳng lưng, trầm giọng nói: “Có!”

Triệu trưởng lão lộ ra vẻ mặt hài lòng, “Cháu tích lũy đối với Thái âm lực đã đến cực hạn, lần này thi đấu lôi đài kết thúc, cháu liền tham gia phó bản giết chóc, tấn thăng Tinh Quan. Trước khi vào phó bản giết chóc, có Nguyên Thủy Thiên Tôn làm đá mài đao của cháu, cũng không tệ. Nhưng phải nhớ kỹ đường bản thân cháu đi, lấy Thái âm làm căn bản, một điểm này cực kỳ quan trọng, hiểu chưa?

Triệu Thành Hoàng gật đầu, khuôn mặt lạnh lùng hiện lên sự nghi hoặc: “Cụ, bây giờ có thể nói cho cháu biết vì sao phải đình trệ ở giai đoạn Siêu Phàm, rèn luyện Thái âm không?”

Hắn đã sớm muốn tấn thăng Thánh Giả, là cụ cưỡng chế hắn.

Triệu trưởng lão trầm giọng nói: “Thần Dạ Du không giống với nghề nghiệp khác, Thái âm, Tinh Quan, Thái Dương, ba loại lực lượng đồng nguyên đồng căn, lại phân biệt rõ ràng. Đến cảnh giới Chúa Tể, phải chọn một loại trong đó làm căn cơ, như vậy mới có khả năng tiến thêm một bước Cảnh giới Chúa Tể tiến thêm một bước, đó chính là cảnh giới kia của môn chủ… Triệu Thành Hoàng trầm giọng nói:

“Cháu đã hiểu.”

Hắn vẫn như cũ không rõ nguyên lý trung tâm, nhưng biết nguyên nhân làm như vậy, là đủ rồi.

Hôm sau, chín giờ sáng. Trương Nguyên Thanh ăn mặc chỉnh tề, nâng tay đè chặt bả vai âm Thi, trong túi nhét viên thuốc nhỏ màu lam, nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Đinh! Phó bản đang mở ra, trận đấu này là — trận chiến cuối cùng. “

“30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Lôi đài sinh tử, đánh số: 3371”

Chương 647: Trận chiến cuối cùng (4)

“Cấp bậc độ khó: Chưa biết”.

“Loại hình: Nhiều người (loại không tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến: Ở trên lôi đài quang minh chính đại đánh bại kẻ địch, luận võ luận bàn, điểm đến là dừng”

“Ghi chú: Vật phẩm phi linh cảnh không thể mang vào”

“Giới thiệu linh cảnh số 3371: Phó bản này là phó bản bang phái “Bạch Hổ binh chúng”, đã bị vượt qua.”

Trương Nguyên Thanh hoa mắt, cảnh vật từ mơ hồ đến rõ ràng, hắn thấy bầu trời xanh thẳm, cùng từng hàng khán đài, cùng với khán giả ngồi ở ghế.

Hắn một lần nữa tới giác đấu trường, nhưng một lần này trực tiếp xuất hiện trên lôi đài, cách mười mấy mét, là Triệu Thành Hoàng một thân áo đen quần đen, lạnh lùng đẹp trai. Người xem trận đấu có hơi nhiều nha, so với mấy ngày hôm trước còn nhiều hơn… Trương Nguyên Thanh nhìn quanh, hầu như không nhìn thấy chỗ trống, trừ một ít hành giả chính phủ đang trực, ai có thể đến cơ bản đều đã đến. Người các đại linh cảnh thế gia cũng đến đây không ít, đồng thời còn bao gồm thành viên một ít tổ chức dân gian (tổ chức phụ thuộc)

quan hệ thân mật với chính phủ.

Mà trên ghế trưởng lão, nhân số trưởng lão, từ ban đầu vừa vặn vượt qua mười vị, biến thành tiếp cận hai mươi vị. Năm vị minh chủ vẫn như cũ chưa xuất hiện.

Hai người vừa ra sân, khán giả liền bộc phát ra tiếng tiếng hổ kinh người.

“Cửa ải thứ ba trận chiến cuối cùng là thi đấu lôi đài à, ô, tuy hai người quyết đấu võ đài hợp lý nhất, nhưng như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền không có ưu thế nữa”

“Lão tử còn chờ mong làm một lần phó bản chiến đấu nữa, vừa kích thích vừa đặc sắc, lại có lợi đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn. Ta xem Văn Uyên các Đại Học Sĩ ở trên diễn đàn phát bài đăng, nếu trận chiến cuối cùng là lấy phó bản yêu cầu cao độ bắt đầu, vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn rất có thể trở thành ngựa ô”

“Nghĩ một chút cũng không có khả năng nha, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đạt được đạo cụ mạnh, lại lấy phó bản yêu cầu cao độ bắt đầu, không công bằng đối với Triệu Thành Hoàng”

“Chờ mong trận chiến cuối cùng, một trận chiến này khẳng định vô cùng đặc sắc”

“Cũng có khả năng nhanh chóng kết thúc, người chưa xem bài đăng phân tích của Đại Học Sĩ sao, Triệu Thành Hoàng từ cấp bậc đến đạo cụ, lại đến âm Thi, linh phó các phối trí này, mọi phương vị nghiên áp Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Triệu Thành Hoàng Hóa Quý bùng nổ ra chiến lực, có thể sánh vai Thánh Giả sơ cấp, lại có một âm Thi cấp 4, Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy cái gì để thắng. Ngày hôm qua trong thi đấu phó bản Nguyên Thủy Thiên Tôn quá chói mắt, khiến ta thiếu chút nữa cho rằng Triệu Thành Hoàng cũng chỉ có vậy mà thôi, xem xong diễn đàn phân tích mới phản ứng lại”

Trận đấu còn chưa bắt đầu, khán giả đã sốt ruột không chờ được bắt đầu trao đổi.

“Cục cưng, bọn họ cũng không xem trọng Nguyên Thủy ca ca của con kìa.”

Tạ mụ mụ nói: “Ngày hôm qua bảo con hỏi, con hỏi chưa?”

Tạ Linh Hi lắc đầu: “Nguyên Thủy ca ca không cần chúng ta giúp đỡ đạo cụ, nói thà rằng thua cũng sẽ không sử dụng”

Ta mụ mụ ngày hôm qua liên lạc hội tộc lão Tạ gia, quyết định cho Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn vài món đạo cụ, hội tộc lão vừa nghe Linh Hi nha đầu qua lại với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều rất vui vẻ, tỏ vẻ không thành vấn đề. Vì thế hội tộc lão Tạ gia cho ba món đạo cụ để Nguyên Thủy Thiên Tôn chọn lựa. Món thứ nhất là “Tơ Hồng Tình Yêu”, người sử dụng buộc đạo cụ vào trên người mục tiêu, liền có thể khiến mục tiêu sinh ra hảo cảm đối với bản thân, cùng ở trong nửa giờ yêu mình: Tổ hồng chỉ có Nhạc Sĩ giai đoạn Thánh Giả có thể cởi, nghề nghiệp khác không được.

Đạo cụ trả giá: Tình yêu là song hướng. Khi mục tiêu yêu ngươi, ngươi cũng sẽ không thể tự rút ra được đối với mục tiêu.

Món thứ hai là “Làn Váy Của Mẹ”, tên như ý nghĩa, là một cái váy phụ nữ sau khi mặc váy vào, mặc kệ ngươi nói cái gì, đều sẽ hóa thành bài hát ru con, thôi miên mục tiêu. Đạo cụ trả giá: trong 36 giờ, không có thuốc chữa trở thành một người mẹo nam giới.

Món thứ ba là "Kèn Phấn Chấn", thổi kèn, có thể khiến bản thân hưng phấn, tăng lên 20% chiến lực. Đạo cụ trả giá: Sau nửa giờ, lâm vào trạng thái tinh thần uể oải. Tạ mụ mụ hít vào một hơi: "Không tiếp nhận ý tốt của Tạ gia chúng ta, vậy không có cách nào rồi. Cục cưng, hắn có thể thắng sao, mụ mụ là bỏ 2 triệu cược hắn thắng"

Tạ Linh Hi vẻ mặt chấn động nhìn mẫu thân: "Mẹ, mẹ nếu nhiều tiền quá, cho con đi, cần gì ném tiền qua cửa sổ?"

Tạ mụ mụ như bắt được sơ hở của con gái Bạch Liên hoa, liếc nhìn cô: "Cho nên con cũng cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ thua sao?"

Tạ Linh Hi trầm mặc một phen: "Con đương nhiên rất có lòng tin đối với Nguyên Thủy ca ca, nhưng Triệu Thành Hoàng cũng không phải ăn chay"

Chương 648: Trận chiến cuối cùng (5)

Có lòng tin không đại biểu nhất định có thể thắng nha! Cô ở trong lòng bổ sung một câu.

"Tôi ở chợ đen cược Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng, tỷ lệ cược của cậu ta là 1: 6, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể thắng, đây chính là vụ làm ăn lợi nhuận dày nhất của tôi năm nay."

Ngài Bill nói. Annie bên cạnh nói: "Nếu thua thì sao? Cô hôm nay mặc quần bò bó sát người cực giàu sức đàn hồi, áo tối màu, mái tóc lấp lánh như vàng xõa ra, khuôn mặt trắng nõn, mắt lam quyến rũ, đặc biệt quyến rũ động lòng người. Đàn ông xung quanh thỉnh thoảng ném đến ánh mắt si mê nóng rực.

"Vậy cũng chỉ là tổn thất 5 triệu mà thôi"

Ngài Bill nhún nhún vai.

"Cái này không phù hợp phong cách cẩn thận chặt chẽ của ông"

Annie nói.

"Hắn ngày hôm qua hỏi tôi mua viên thuốc trị liệu linh hồn bị thương, chính là loại kia Trần Thục hỏi mua tôi, một lần mua

lượng một năm, chưa trả tiền”

Ngài Bill nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn nói cho tôi biết, hắn nhất định có thể thắng, nếu thắng, phí dụng viên thuốc miễn hết, nếu thua, tiền đặt cược hắn trả thay tôi, cùng trả tiền thuốc. Tôi đã đồng ý, cái này gọi là mạo hiểm thu hoạch đối xứng”

“Hay cho một cái mạo hiểm thu hoạch đối xứng!”

Hữu Phượng Lai Nghi nhìn về phía Linh Quân bên cạnh: “Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng, anh kiếm 3 triệu. Triệu Thành Hoàng thắng, anh kiếm 1 triệu, dù sao là ăn chắc”

Cô quay sang nhìn về phía cái ót Phó Thanh Dương: “Bang chủ, anh cược ai?”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Tôi không cược!”

Hữu Phượng Lai Nghi vui mừng nói: “Bang chủ không hổ là bang chủ, từ chối nội dung độc hại, năng lượng tích cực”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Tôi là nhà cái, tôi mở cược ở trong group trưởng lão rồi.”

Linh Quân mắt sáng ngời: “Các trưởng lão cược như thế nào?”

Các trưởng lão ngẫu nhiên cũng sẽ chơi cá độ một chút, bình thường các tiểu bối là không tham dự vào. Nhưng Phó Thanh Dương là trưởng lão điều động nội bộ, tấn thăng là vấn đề thời gian, đồng thời, hắn có tiền! Cho nên mở cược ở group trưởng lão. Phó Thanh Dương tùy tay bán các trưởng lão: “Thái Nhất môn đều mua Triệu Thành Hoàng, trưởng lão Ngũ Hành minh, đại bộ phận đều mang tính tượng trưng cược chút cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, cược số tiền lớn cho Triệu Thành Hoàng. Nguyên Thủy nếu thắng, tôi có thể kiếm được kinh phí hoạt động cho Bạch Hổ vệ năm năm tương lai.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định có thể thắng!”

Một đám Bạch Hổ về phía sau đồng thanh. Trên sân, Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở: “Đinh, ngài có thể lĩnh “Chiến Giáp Bất Khuất”, lĩnh hay không?”

“Lĩnh!”

“Đinh! Lĩnh thành công, chiến giáp này không chiếm danh ngạch đạo cụ sử dụng”

Một giây sau, trong ô vật phẩm có thêm một bộ chiến giáp, nó do năm bộ kiện tạo thành, giáp ngực, giáp váy, mũ giáp, giáp tay, chiến đao.

Trương Nguyên Thanh lấy ra chiến giáp, nhìn một lần thuộc tính của chiến giáp, giáp ngực công năng là thuần phòng ngự, giáp váy là phòng ngự yếu + tăng phục công năng hạ bàn. Cái gọi là công năng hạ bàn, chính là lực eo hông cùng năng lực đứng tấn.

Người mặc có thể hóa thân máy đóng cọc, có thể hữu hiệu ngăn chặn các loại tình huống như bị một quyền đánh bay.

Mũ giáp là phòng ngự linh thể, giáp tay tăng phúc lực cánh tay, chiến đao thì tăng lên năng lực tấn công “Mặc chiến giáp này, mình hẳn là có thể vật lộn cùng Triệu Thành Hoàng Hóa Quỷ, hơn nữa không rơi vào thế yếu”

Trương Nguyên Thanh nghĩ, sau đó thao túng Vong Giả Số 1 bắt đầu mặc chiến giáp.

Chiến giáp phải do âm Thi mặc, đây là kế hoạch chiến đấu ngày hôm qua đã viết sẵn.

Nếu Vong Giả Số 1 không có chiến giáp, kết cục sẽ chỉ là bị âm Thi cấp 4 đánh nổ, đến lúc đó, Trương Nguyên Thanh liền phải đối mặt Triệu Thành Hoàng cùng âm Thi cảnh giới Thánh Giả vây công. Nhất định một cây chẳng chống vững nhà.

Dùng một bộ chiến giáp, một âm Thi, xóa đi một trong những chỗ dựa mạnh nhất của Triệu Thành Hoàng, rất có lời.

Về phần chiến đao, Trương Nguyên Thanh quyết định tự mình sử dụng, như vậy liền không cần sử dụng Lưỡi Dao Khát Máu, tiết kiệm một danh ngạch đạo cụ sử dụng.

“Ồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho âm Thi chiến giáp”

“Lựa chọn rất thông minh, như vậy âm Thi của hắn có thể đối kháng âm Thi của Triệu Thành Hoàng rồi.”

“Nói là nói như vậy, nhưng bản thân hắn phải đối phó Triệu Thành Hoàng như thế nào? Triệu Thành Hoàng sau khi hóa quỷ, chiến lực áp sát cảnh giới Thánh Giả”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thần Dạ Du, có thể dùng Dạ Du để đấu mà”

Lúc khán giả chỉ điểm giang sơn, trưởng lão Kiếm Khách mặc áo giáp bước về phía lôi đài, cao giọng nói: “Yên lặng!”

Tiếng người hỗn độn ồn ào nhất thời yên tĩnh. Kiếm Khách mặc gián tiếp theo tuyên bố: “Trận chiến cuối cùng. Nguyên Thủy Thiên Tôn vs Triệu Thành Hoàng, bắt đầu!”

Theo tiếng bắt đầu này, khán giả nghe thấy được trái tim mình đập điên cuồng thình thịch!, mọi người đều khẩn trương kích động hẳn lên.

Chương 649: Trận chiến cuối cùng (6)

Bọn họ có người chờ mong Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể chiến thắng Triệu Thành Hoàng, trở thành ngựa ô của thi đấu lôi đài kỳ này, có người chờ mong Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể chống đỡ lâu một chút, đừng thua quá nhanh, có người khát vọng Triệu Thành Hoàng có thể nghiên áp Nguyên Thủy Thiên Tôn, kết thúc chiến đấu, để bọn họ kiếm một khoản lớn. Triệu Thành Hoàng mặc đồ đen, khuôn mặt lạnh lùng khí chất cao quý, liếc một lần âm Thi mặc chiến giáp, giơ tay, búng ngón tay Tách!, nói:

“Đi!”

âm Thi cấp 4 cũng mặc áo đen quần đen, trong mắt sáng lên màu đỏ tươi, lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, tốc độ nhanh đến mức chỉ thấy một cái bóng màu đen. Trương Nguyên Thanh nguy nga bất động, cũng búng ngón tay: “Chơi hắn!”

Trong tiếng lân giáp va chạm, Vong Giả Số 1 như chó hoang tuột xích lao ra, đón đầu kẻ địch. Hai âm Thi nhanh chóng tới gần, đều tự kéo nắm tay về, tung cú đấm thẳng.

Ầm!

Hai nắm tay va chạm, bật ra tiếng nổ vang thanh thúy, luồng khí bỗng nhiên rung động như gợn sóng. Bịch bịch bịch… âm Thi cấp 4 lảo đảo lui về phía sau, cánh tay phải tạo dáng kéo

căng, như là có lực lượng vô hình đẩy cánh tay phải, tiếp đó kéo toàn thân lui về phía sau.

Mà thân thể Vong Giả Số 1 bật ngửa ra, nửa thân dưới lại nguy nga bất động.

Hạ bàn vững như bàn thạch.

Vong Giả Số 1 eo lưng phát lực, kéo thân trên về, một đôi giáp tay vang lên "Ong", tích tụ năng lượng, nó bật hai đầu gối, lao về phía âm Thi đang lùi. Phành! Phành! Phành! Nắm tay nhanh như sấm sét đánh ra như mưa rơi, một rồi lại một tiếng nổ vang lên, đánh âm Thi cấp 4 gio ngang hai cánh tay lên, nỗ lực chống đỡ. Sau khi mặc chiến giáp, lực lượng và phòng ngự đuổi kịp, năng lực cận chiến của Yêu Mê Hoặc có thể phát huy, bày ra năng lực tác chiến nghề nghiệp đỉnh phong nên có.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mở màn đã chiếm ưu thế, trên khán đài hoan hô như sấm dậy.

Triệu Thành Hoàng liếc một lần âm Thi bị động chịu đòn, không bận tâm, ngược lại khẽ cười một tiếng: "Như tôi dự liệu, cậu quả nhiên mang chiến giáp dùng ở trên người âm Thi, cho nên, cậu là tính lợi dụng Dạ Du đấu với tôi?"

Hai người cách hơn mười mét đối thoại. Trương Nguyên Thanh nhíu mày hỏi lại: "Có vấn đề gì?"

Triệu Thành Hoàng "hóa quỷ"

không có khả năng duy trì quá lâu, chỉ cần đối phương hóa quỷ, mình liền lập tức Dạ Du, áp dụng chiến thuật du đấu, kéo dài thời gian. Đây là phương thức ứng đối hiệu quả trên trả giá cao nhất. Triệu Thành Hoàng giọng điệu bình tĩnh: Không có vấn đề, tôi chỉ là nói cho cậu, tôi đã đoán được một bước này, vậy tự nhiên sẽ làm ra bố trí tương ứng"

Khi nói chuyện, hắn mở hai bàn tay, lấy ra món đạo cụ đầu tiên, từng làn sương mù ánh sáng xám xịt từ lòng bàn tay bốc lên, ngưng tụ thành một pho tượng đất nhỏ mặt mày mơ hồ. Bức tượng đất này có ngũ quan mơ hồ, tay chân thô ráp, giống như con rối bùn trẻ nhỏ tùy tay nặn. Nhưng nó lộ ra cảm giác dày nặng vô cùng, nhìn nó như thấy núi non. Bức tượng đất nhỏ nhộn nhạo lên những vòng gợn sóng màu vàng đất nhu hòa, chỗ gợn sóng đảo qua, mặt sàn đá cứng rắn nhanh chóng

hóa cát, hình thành bờ cát mềm xốp. Trương Nguyên Thanh lui về hai bước, cúi đầu nhìn dấu chân mình giẫm ra, trong lòng rùng mình. Dạ Du là không thể che giấu dấu chân, chiến đấu ở trên bờ cát", ẩn thân không có ý nghĩa.

"Muốn phá giải Dạ Du, có rất nhiều biện pháp"

Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi không tính cho cậu cơ hội, cậu đã cho âm Thi chiến giáp, vậy tôi liền tốc chiến tốc thắng"

Hắn giọng điệu bình thản, vẻ mặt lại vô cùng tự tin, vô cùng kiêu ngạo.

Lòng bàn tay nâng bức tượng đất nhỏ, Triệu Thành Hoàng hơi khom người, cơ thịt căng lên từng khối, trong họng phát ra tiếng gầm đau đớn. Sau vài giây gồng, thân thể hắn bỗng nhiên cao lớn, làn da nhanh chóng chuyển thành màu xanh đen, nổi lên hào quang kim loại, giữa cơ bắp cuồn cuộn quấn quanh những sợi mạch máu màu đen, móng tay nhanh chóng sinh trưởng, biến thành quỷ trảo đen sì sắc bén.

"Bờ cát"

hắn đặt chân nhanh chóng nhuộm lên một tầng sương trắng, cũng hướng tới bốn phía lan tràn, khí tức âm hàn bao phủ toàn trường.

Nhìn biến hóa trên sân khán đài vang lên tiếng ồn ào náo động.

"Không phải chứ, hắn phạm quy rồi nhỉ, bức tượng đất kia là đạo cụ cấp Thánh Giả, cảnh giới Siêu Phàm không có năng lực không thể khoa trương như vậy?

"Trưởng lão, hắn phạm quy rồi!"

Ghế trưởng lão, gần hai mươi vị Chúa Tể im lặng không nói, chưa tỏ bất cứ thái độ nào.

Triệu Thành Hoàng chưa phạm quy, phán đoán đạo cụ phạm quy hay không, một điều mấu chốt nhất là công năng đạo cụ. Ví dụ như lợi dụng đạo cụ giai đoạn Thánh Giả, trực tiếp sảng khoái đánh bại đối thủ, cái này khẳng định là phạm quy. Nhưng nếu là công năng loại phụ trợ, thì phải xem công năng đó cường độ như thế nào.

Chương 650: Xong rồi (1)

Năng lực hóa cát quả thật mạnh hơn Thổ Quái cảnh giới Siêu Phàm bình thường, nhưng còn chưa tới cảnh giới Thánh Giả, hơn nữa thuộc về công năng loại phụ trợ, không phải là trực tiếp đối địch. Mang đi so sánh, so với thủ đoạn "ô nhiễm"

của Nguyên Thủy Thiên Tôn tính chất nhẹ hơn nhiều. Thấy kháng nghị không có hiệu quả, không ít hành giả Ngũ Hành minh nóng nảy:

"Xong rồi, Dạ Du của Nguyên Thủy Thiên Tôn bị khắc chế rồi"

"Đây là tượng đất lần trước lúc đối chiến Khương Tinh Vệ từng sử dụng, ta nhớ có năng lực phòng ngự không tệ. Thi triển hóa quỷ tăng phúc chiến lực, lại có tượng đất phòng ngự, Triệu Thành Hoàng đây là vừa mở màn đã dùng toàn lực, hắn tính tốc thắng Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"+, hắn muốn đánh mặt Ngũ Hành minh chúng ta."

Khán giả đều mang ánh mắt ném về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối mặt kẻ địch khó giải quyết như thế, hắn sẽ ứng đối như thế nào?

Quả nhiên không dễ dàng như vậy… Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nghĩ.

Đối phó "hóa quỷ"

của Triệu Thành Hoàng, hắn bày ra ba kế sách ứng đối, đầu tư trên hiệu quả cao nhất là thi triển Dạ Du để đấu, nhưng chiều này cũng là dễ dàng bị khắc chế nhất. Quả nhiên, Triệu Thành Hoàng chưa cho hắn cơ hội chui vào sơ hở. Vậy thì sử dụng kế hoạch thứ hai… Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, triệu hồi ra Pháp Bào âm dương.

"À!"

Pháp Bảo âm dương mở ra trên không, dưới thêu lửa, trên thêu sóng, lưng gánh âm dương.

Từng dòng nước hư ảo từ khu vực màu đen của vòng Thái Cực phun trào, từng ngọn lửa màu đỏ từ khu vực màu trắng phun

trào. Lửa cùng nước quấn quanh hạ xuống, hình thành một Thái Cực trận bao trùm phạm vi ba mươi mét.

Mang Triệu Thành Hoàng cùng với hai âm Thi bao vây trong đó.

Đây là lần đầu tiên, Trương Nguyên Thanh ở trước mắt bao người sử dụng trận pháp của pháp bào này.

Đây là một trong những đòn sát thủ của hắn.

Trận pháp? Triệu Thành Hoàng nheo mắt, mắt thấy trận pháp nước lửa giao nhau thành hình, hắn kiến thức rộng rãi không chút suy nghĩ, hướng bên ngoài nước lửa chạy như điên. Không thể bị nhốt ở trong trận pháp.

Triệu Thành Hoàng thu hồi bức tượng đất nhỏ, hóa thành tàn ảnh, không đến một hơi thở đã lao tới rìa của nước lửa đại trận, sau đó va vào trên một bức tường khí vô hình.

Ông! Ông! Ông!

Hắn siết chặt cơ bắp phần lưng, cánh tay như trục truyền lực, đẩy nắm tay, đánh nhanh lên bức tường khí.

Ở dưới bạo lực có thể đánh nứt sắt thép của hắn tàn phá, tường khí nổi lên từng vòng sông nước, gợn sóng vừa nhanh vừa dày.

Triệu Thành Hoàng khẽ biến sắc, sửa nắm đấm thành trào, móng tay đen nhanh sắc bén tì chặt bức tường khí, cào mạnh một cái.

Gợn sóng của bức tường khí tăng tốc lần nữa, nhưng chưa xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, vỡ tan.

Trong lòng Triệu Thành Hoàng trầm xuống, móng vuốt của hắn có thể so với một ít đạo cụ phá giáp, lại không thể làm gì được đối với bức tường.

“Khà khà - “Đột nhiên, tiếng cười khàn khàn từ phía sau truyền đến. Triệu Thành Hoàng nhanh chóng lấy ra bức tượng đất nhỏ, nâng ở lòng bàn tay, có chút thong thả quay người đề phòng, nhìn thấy một hình người do lửa ngưng tụ thành, ngũ quan mơ hồ, trong tay cầm một cây trường đao lưỡi hẹp. Mà ở một bên khác, là một hình người do dòng nước hư ảo ngưng tụ thành, chậm rãi hiển hóa.

Đây… đây là đạo cụ gì, vậy mà có thể đồng thời bày ra hai loại năng lực lửa cùng nước, bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn ở nơi nào? Triệu Thành Hoàng trạng thái hóa quỷ, lạnh lùng đánh giá hai người nguyên tố.

Khán đài "ảo"

một tiếng, hành giả chính phủ ở đây không bình tĩnh được nữa.

Đạo cụ đồng thời có đặc tính của hai nghề nghiệp lớn cực kỳ hiếm thấy, ở trong linh cảnh riêng cơ bản không có, ở trong linh cảnh nhiều người mới sẽ xuất hiện, nhưng thuộc loại vô cùng hiếm có, so với Hỏa Sư có chỉ số thông minh còn ít hơn.

Chỉ có nghề nghiệp Học Sĩ có thể chế tạo đạo cụ tương tự, nhưng độ khó cao, sản lượng thấp, giá cao, lại rất ít có công năng mạnh.

Đạo cụ này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể diễn biến trận pháp, rõ ràng là món cực phẩm.

Đồng thời, bọn họ đều nhớ lại hôm qua khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh bại Thanh Tùng Tử, từng sử dụng bị động của Thủy Quỷ, cái này ý nghĩa trận pháp không phải là công năng duy nhất của đạo cụ này. Thủy Quỷ cùng Hỏa Sư hít thở đột nhiên dồn dập. Một món đạo cụ đồng thời có Thủy Quỷ cùng Hỏa Sư hai tầng nghề nghiệp, hoàn toàn là khắc tinh của bọn họ.

Lấy hỏa khắc thủy, dùng thủy khắc hỏa, mặc kệ Thủy Quỷ hay Hỏa Sư, bị nhốt ở trong trận pháp như vậy, đều phải thảm bại. Nhưng nếu là bọn họ sử dụng đạo cụ này, thì có thể phát huy uy lực của đạo cụ đến lớn nhất, bởi vì kim mộc thủy hỏa thổ năm đại nghề nghiệp hợp pháp, tuy là nghề nghiệp bình thường, nhưng có một ưu thế trời ban.

Ưu thế sân nhà!

Ví dụ như, bất cứ một vị nghề nghiệp đỉnh phong nào, đều rất khó ở dưới sông chiến thắng Thủy Quỷ ngang cấp.

Chương 651: Xong rồi (2)

Bởi vậy, nếu là Thủy Quỷ hoặc Hóa Sư có được Pháp Bào âm dương, thủy trận, hỏa trận là sân nhà của bọn họ, sau khi mở ra

trận pháp, chiến lực trực tiếp tăng vọt. Triệu Thành Hoàng tìm kiếm một lát, chưa phát hiện tung tích Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn chăm chú nhìn người lửa một lát, bỗng thấy đối phương có chút giống Nguyên Thủy Thiên Tôn, thốt ra: "Cậu là Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Sau khi hóa quỷ, giọng hắn âm trầm lạnh lẽo.

Người lửa này phát ra tiếng cười kỳ dị: "Có vài phần nhân lực, không cần tốn sức vô ích nữa, trận pháp một khi mở ra, trong mười phút không ai có thể đi ra ngoài. Triệu Thành Hoàng, chuẩn bị tốt bị lão tử giẫm dưới lòng bàn chân chưa?"

Hắn thật là Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy mà có thể hóa thân nguyên tố? Triệu Thành Hoàng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó, hắn giật mình: Mười phút? !

"Ngu xuẩn!"

Hình người hư ảo nước ngưng tụ thành kia phát ra tiếng mắng bén nhọn tức giận:

"Thân thể tuy biến thành lửa, nhưng đầu óc không thể biến thành Hỏa Sư, ngươi sao có thể mang tin tức quan trọng cứ như vậy để lộ ra, lão tử cũng bị người làm tức chết rồi!"

Người lửa ngẩn ra, tiếp đó phản ứng lại, hùng hổ nói: "Đệch, chủ quan rồi, ta bây giờ trí thông minh bị kéo xuống trình độ của Hỏa Sư rồi"

Tiếng ồn ào của khán đài bỗng nhiên yên tĩnh vài phần, đám Linh Cảnh Hành Giả các nghề nghiệp lớn vụng trộm đưa ánh mắt về phía Hỏa Sư bên cạnh.

Các Hỏa Sư hoặc khóe miệng co giật, hoặc cái trán nổi gân xanh, một bộ tư thái bất cứ lúc nào cũng có thể xuống sân quần ẩu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Người lửa mắng xong, thân thể nháy mắt tan rã, người lửa sau Triệu Thành Hoàng "Ầm"

nổ tung, ngưng tụ thành hình người.

Hỏa Hành!

Ở trong trận pháp lửa, Trương Nguyên Thanh có thể bất cứ lúc nào xuất hiện ở bất cứ nơi nào. Người lửa vung hai cánh tay,

trường đao lưỡi hẹp cắt về phía cổ kẻ địch.

“Ầm!”

Triệu Thành Hoàng chưa động đậy, tượng đất nhỏ ở lòng bàn tay dựng lên một màn ánh sáng xám xịt, trường đao lưỡi hẹp chém vào trên đó, như chém vào bao cát, chém ra ánh sáng vỡ vụn dạng cát.

Chờ gặp công kích, Triệu Thành Hoàng mới “hậu tri hậu giác”

xoay người, bổ một trảo về phía người lửa.

Nhưng hắn bổ tới chỉ là một mảng ánh lửa bành trướng, người lửa một lần nữa lấy Hỏa Hành bỏ chạy.

“Ầm ầm ầm!”

Người lửa chạy quay quanh Triệu Thành Hoàng, một đao tiếp một đao chém lên màn ánh sáng, chém ra ánh sáng vỡ vụn dạng hạt cát dày đặc. Mỗi khi Triệu Thành Hoàng về ngược, hắn liền dùng Hỏa Hành di động phương vị, từ phía sau hoặc bên cạnh đánh lén.

Ở trong sân nhà lửa, người lửa như cá gặp nước.

Mà Triệu Thành Hoàng nâng tượng đất, động tác trở nên dị thường thong thả, bả vai như gánh ngọn núi lớn.- Đây là trả giá của đạo cụ, đạo cụ phòng ngự nghề nghiệp Thổ Quái, trả giá phổ biến đều là “trầm trọng”

Mắt thấy màn ánh sáng hộ thể càng lúc càng bất ổn, tượng đất nhỏ ở lòng bàn tay cũng xuất hiện lay động. Trong lòng Triệu Thành Hoàng biết đạo cụ phòng ngự này không đủ để ngăn cản chiến đao sắc bén, lập tức quyết đoán thu hồi bức tượng đất nhỏ.

“Muốn chết sao?”

Người lửa ngông cuồng cười to, chém tới một đao. Triệu Thành Hoàng hai chân xê dịch, tránh đi lưỡi đao, hai móng vuốt đen sì chộp về phía đầu người lửa. âm! Hắn cứng rắn bóp nổ đầu người lửa. Người lửa mất đầu vung đao quét ngang, ở eo bụng Triệu Thành Hoàng chém ra vết thương sâu tận xương. Hai bên vừa chạm lập tức tách ra.

“Ngu xuẩn, ta là bỏ qua công kích vật lý”

Người lửa cười to càn rỡ. Triệu Thành Hoàng sắc mặt âm trầm, hít sâu một ngụm khí tức nóng rực, vết thương ở eo bụng nhanh chóng mấp máy, khép lại. Sau khi hóa quỷ, sinh mệnh lực, năng lực tự lành của hắn đều có sự tăng phúc thật lớn, chỉ cần không bị mất đầu, cho dù trái tim bị phá hỏng, cũng có thể kéo dài hơi tàn một đoạn thời gian rất dài, đủ chờ được sinh mệnh nguyên dịch cứu chữa.

Rầm!

Người lửa hướng về phía trước đạp mạnh, cánh tay nắm trường đao lưỡi hẹp hung hăng đâm ra.

Triệu Thành Hoàng hành động nhanh nhẹn, nghiêng người tránh đi, móng vuốt đen sì sắc bén vươn ra, cầm chặt thân đao.

Người lửa thu cánh tay rút đao, nhưng Triệu Thành Hoàng nắm chặt, bàn tay hắn lập tức trào ra máu tươi đỏ sẫm, móng vuốt sắc bén ở thân đao cào ra từng vết màu trắng.

Đoạt đao?

Người lửa hừ lạnh một tiếng, đang định phát lực, chợt thấy thân đao không hiểu sao có thêm một luồng lực lượng, giúp Triệu Thành Hoàng đoạt đao. Tầm mắt dời đến mũi đao, lúc này mới nhìn thấy giúp Triệu Thành Hoàng đoạt đao là một linh phó mắt trắng dã môi đen sì.

Linh phó là có năng lực khống vật.

Trương Nguyên Thanh thân thể hóa thành nguyên tố, tuy không sợ linh phí công kích, nhưng cũng mất đi thủ đoạn đối phó linh phó. Trường đao lưỡi hẹp từng chút một rời tay, hai chân người lửa từng chút một trượt về phía Triệu Thành Hoàng. Người nước đang giúp Vong Giả Số 1 đối phó âm Thi cười lạnh nói: “Phế vật, sớm nói thanh đao này phải cho ta, người xem ngươi, người chưa xử lý được, đao còn bị đoạt.”

Chương 652: Xong rồi (3)

Người lửa cả giận nói: “Câm miệng, lão tử làm việc cần người dạy?”

Dứt lời, phun một ngụm lửa ở thân đao, nung nó thành bàn ủi đỏ bừng.

“Xẹt xẹt!”

Hai tay Triệu Thành Hoàng bốc khói, mùi khét xộc vào mũi, khuôn mặt hắn co rúm một trận, đau không thể kiềm chế được.

“Còn không buông ra!”

Người lửa mở mồm, lại một ngọn lửa nóng rực phun ra, lần này lửa là đốt về phía Triệu Thành Hoàng. Chỉ một lát, tóc, chân mày, quần áo Triệu Thành Hoàng toàn bộ bốc cháy, làn da xanh đen giăng kín vết bỏng. Lửa liên tục thiêu đốt, da hắn từng chút một chứng khô, sáng lên hào quang màu đỏ. Rốt cuộc, trong một tiếng rống giận dữ, Triệu Thành Hoàng rút móng vuốt, nhanh chóng lui, rời khỏi khu vực ngọn lửa thiêu đốt. Bắt lấy cơ hội, người lửa theo sát sau, trường đao lưỡi hẹp bổ ngang bổ dọc, ở trên người Triệu Thành Hoàng chém ra từng vết thương rõ ràng, làn da màu xanh đen tỏa ra hào quang kim loại, nhưng dưới lưỡi đao yếu ớt như tờ giấy. Nếu không phải Trương Nguyên Thanh không hiểu đao pháp, giờ phút này đã mang Triệu Thành Hoàng trảm gục dưới đao.

Trên khán đài, người Thái Nhất môn đứng bật dậy, hướng tới ghế trưởng lão kêu lên: “Phạm quy, hắn phạm quy rồi!”

“Cái này con mẹ nó là đạo cụ phẩm chất Thánh Giá nhỉ?

“Sử dụng loại đạo cụ phẩm chất này chính là chơi gian, chỉ có thể bị động chịu đòn, căn bản không có cách nào đánh trả”

“Các trưởng lão nói gì đi”

Thần Dạ Du của Thái Nhất môn cuống lên, như thế nào cũng không ngờ được, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có đạo cụ thần dị như thế, ép Triệu Thành Hoàng cực kỳ nguy hiểm. Cái đó không giống với bọn họ nghĩ, ở trong nhận biết của bọn họ, lúc này nên là Nguyên Thủy Thiên Tôn cực kỳ nguy hiểm, Triệu Thành Hoàng nghiên áp kẻ địch.

Ngũ Hành minh bên này, mọi người đều rất kích động, nhưng đè nén ủng hộ, đều nhìn về phía ghế trưởng lão. Ở trong mắt bọn họ, đạo cụ này quả thật nghịch thiên chút. Kiếm Khách mặc giáp cao giọng nói: “Yên lặng! Đừng ảnh hưởng trận đấu”

Lời này chẳng khác nào xác nhận cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, đạo cụ không phạm quy.

Pháp Bào âm dương là ở trong linh cảnh giai đoạn Siêu Phàm đạt được, nó quả thật không phải đạo cụ cảnh giới Thánh Giả.

“Ha ha, Triệu Thành Hoàng tiểu nhi, thời điểm chết của người đến rồi, quỳ xuống gọi ông nội đi, ông nội tạm tha ngươi một mạng Người lửa “high”

quá không chịu được, vung trường đao lưỡi hẹp đuổi cùng giết tận, khi thì thao túng lửa dẫn phát vụ nổ, cho kẻ địch áp lực gấp bội.

Nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh phóng đãng không kiềm chế như thế, các Hỏa Sư đang xem cuộc chiến khẽ gật đầu, tràn đầy cảm giác tán đồng, liền tha thứ lời lẽ nhục hỏa của hắn vừa rồi.

Triệu Thành Hoàng lại trúng một đao, nhưng lúc này, hắn đã lui đến đường biên giới nước lửa giao dung, mắt thấy người lửa một lần nữa vung đao bổ tới, hắn tung người lướt qua biên giới lửa.

Trong nháy mắt, dòng nước hư ảo dâng trào đến, đánh vào ngực, rõ ràng là nước hư ảo, lại có xúc cảm cùng lạnh lẽo chân thật, xoa dịu vết bỏng trên người, mang đến sự sảng khoái thấm vào tim gan. Người lửa dừng lại ở đường biên giới, chưa giết qua. Thấy thế, khóe miệng Triệu Thành Hoàng cong lên, nói: “Vừa rồi tôi vẫn luôn kỳ quái, vì sao các trưởng lão chưa hô dừng, vì sao đạo cụ mạnh như vậy cũng không phạm quy. Bây giờ tôi hiểu rồi, nó quả thật là đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm.”

“Đạo cụ này của cậu có một điểm yếu trí mạng, đó chính là nước lửa không thể giao dung. Hai phân thân đều quản một khu vực, phân biệt rõ ràng”

Hắn cùng phân thân lửa đánh hồi lâu, cho dù là lúc đoạt đao, phân thân nước cũng chưa ra tay ngăn cản, có thể thấy được là có hạn chế, phân thân nước không cách nào chạm đến khu vực lửa.

Người lửa cả giận nói: “Cái này lại như thế nào!”

Triệu Thành Hoàng nói: “Công kích không được! Thủy Quỷ cùng Hỏa Sư giai đoạn Siêu Phàm, lực công kích có hạn, bất

cứ một vị nào cũng không làm gì được tôi, thật sự sinh ra uy hiếp đối với tôi, là thanh đao kia trong tay cậu"

"Cho nên, trận pháp của cậu chỉ có thể vây khốn tôi, căn bản không gây thương tổn được tôi. Đây là nguyên nhân các trưởng lão chưa hô dừng"

Người lửa im lặng.

"Anh khinh thường tôi?"

Phân thân nước lặng lẽ xuất hiện ở phía sau Triệu Thành Hoàng, đánh một quyền về phía sau gáy.

Hai đầu gối Triệu Thành Hoàng trầm xuống, thân thể hạ thấp mười mấy cm, tránh đi nắm đấm đánh về phía cái gáy, đồng thời toàn thân vung móng vuốt, chặt đứt ngang lưng phần thân nước.

Phân thân nước tan rã thành dòng nước hư ảo, từ bốn phương tám hướng bao phủ Triệu Thành Hoàng. Thủy vô hình, lại trí mạng. Một bên khác, âm Thi cấp 4 đang bị đánh, chậm rãi mở miệng, giọng khàn khàn: "Thần Dạ Du sinh mệnh lực cường đại, mặc dù không hít thở, tôi vẫn có thể kiên trì thời gian rất lâu, kiên trì đến khi trận pháp của cậu kết thúc"

Người lửa cả giận nói: "Đổi vị trí!"

Chương 653: Xong rồi (4)

Hắn nâng chân, đạp mạnh một cái.

Nước lửa đại trận chuyển động như cối xay, nước lửa đổi chỗ.

Triệu Thành Hoàng Vốn bị vây ở thủy trận, cùng với hai âm Thi xuất hiện ở trong khu vực lửa lượn lờ.

Người lửa cầm đao, đuổi giết Triệu Thành Hoàng cùng âm Thi.

Người sau căn bản không giao thủ với hắn, mang theo âm Thi chạy như điên vào thủy trận, thản nhiên nói: "Cái này không có bất cứ ý nghĩa gì! "Tôi sẽ không chiến đấu với cậu nữa, đao chỉ có một thanh, phân thân lửa nắm giữ đao, tôi liền tránh lửa, phân thân nước nắm giữ đao, tôi liền tránh nước. Cậu có thể uy hiếp tôi, vĩnh viễn chỉ có một bên."

“Đây là sơ hở của cậu.”

Khi nói chuyện, Triệu Thành Hoàng rời khỏi trạng thái hóa quỷ, há mồm thở dốc, thể lực của hắn không thể duy trì loại trạng thái này nữa, nhưng không sao, hắn đã nhìn thấu chiêu số của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trong thời gian kế tiếp, Triệu Thành Hoàng lợi dụng quy tắc này, ở trong trận pháp nước lửa nhảy qua nhảy lại, chắn mà không công, tránh mà không chiến.

Thẳng đến mười phút chấm dứt, nước hư ảo, lửa nóng rực trở về trong Pháp Bào âm dương trên không trung.

Pháp Bào âm dương hạ xuống, thân thể Trương Nguyên Thanh hiển hóa ra, lấy tay tiếp lấy áo choàng. Hai âm Thi đều tự thu tay lại, lui về bên cạnh chủ nhân. Thấy thế, các Thần Dạ Du của Thái Nhất môn như trút được gánh nặng. Quá nguy hiểm rồi, Triệu Thành Hoàng thế mà thiếu chút nữa thua ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, may mà hắn nhạy bén nhìn thấu sơ hở của món đạo cụ kia, hóa giải nguy cơ lần này.

“Phù, sợ bóng sợ gió một hồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn giờ này hết trò rồi nhỉ? “Triệu Thành Hoàng bị thương không nhẹ, có thể ép hắn đến nước này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dễ dàng gì? “Cái này gọi là hết cùng lại thông”

Đám người Tôn Miểu Miểu, Mao Sơn Thuật Sĩ chưa nói gì, nhưng cũng thở phào ra. Thánh Giả bọn Phong Đô Quỷ Vương, Âm Cơ thì lộ ra vẻ mặt hài lòng, thân là trụ cột vững vàng của Thái Nhất môn, bọn họ cũng không hy vọng Triệu Thành Hoàng thua ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn. Mà các hành giả Ngũ Hành minh, trừ người mua Triệu Thành Hoàng thắng, trên mặt đại bộ phận mọi người khó nén được thất vọng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ứng đối có thể nói cực kỳ xuất sắc, lấy âm Thi được chiến giáp tăng lên đối kháng chỗ dựa lớn nhất của Triệu Thành Hoàng, lại lấy cái áo choàng kia mở ra trận pháp, đánh ngược lại Triệu Thành Hoàng “hóa quỷ”.

Lấy yếu đánh mạnh, còn có thể gắt gao áp chế đối thủ.

Đổi thành người khác, đối mặt Triệu Thành Hoàng cường đại như thế, đã sớm nhận thua.

“Đáng tiếc, Triệu Thành Hoàng này rất thông minh, không dễ đối phó”

Annie tiếc hận nói.

“Không đúng, cô phải đổi cách nghĩ”

Ngài Bill lại nở nụ cười:

“Là Nguyên Thủy Thiên Tôn thành công hóa giải loại trạng thái đáng sợ kia của Triệu Thành Hoàng, cô xem, Triệu Thành Hoàng bị thương không nhẹ, loại trạng thái đó khiến hắn gánh nặng thật lớn, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn khí định thần nhàn, cơ bản chưa có tiêu hao”

Annie ngẩn ra, tập trung tinh thần đánh giá Triệu Thành Hoàng hơi thở dốc, đôi mắt đẹp sáng ngời: “Quả thật như thế?

Ngài Bill nghiêm mặt nói:

“Trạng thái của Triệu Thành Hoàng, chính hắn rõ nhất, cho nên, kế tiếp hắn sẽ dùng sát chiêu, sẽ không chiến đấu cuốn lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa.”

Trên sân.

Đáng tiếc, chưa thể ở trong mười phút xử lý hắn… Trương Nguyên Thanh vang Pháp Bào âm dương ra khoác ở trên người, vẻ mặt đầy tiếc hận. Dưới trạng thái phân thân nước lửa, đã không sợ công kích vật lý, lại không sợ linh thể đánh lén, hầu như khắc chết Triệu Thành Hoàng, trực tiếp khiến linh phí thần bí của gã kẹt ở trong tay.

Có thể nói là thời cơ tốt nhất đánh bại kẻ địch.

Nhưng chính như Triệu Thành Hoàng nói, Pháp Bào âm dương là có cực hạn, có sơ hở. Công kích không đủ chính là sơ hở lớn nhất, hơn nữa ở dưới tình huống đạo cụ bị hạn chế ở ba món, chỉ dựa vào dị năng nước lửa, lúc trước đánh Lý Hiển Tông cũng miễn cưỡng, phải dựa vào đạo cụ phụ trợ. Huống chi là Triệu Thành Hoàng trạng thái hóa quỷ. Có thể ở trong khoảng thời gian ngắn nhìn ra sơ hở của Pháp Bào âm dương, Triệu Thành Hoàng này là có thủ đoạn.

“Đây là đòn sát thủ của cậu nhỉ”

Triệu Thành Hoàng thở nhẹ một hơi, khí tức hoàn toàn hỗn loạn, giống như người thường sau khi kịch liệt vận động. Thể lực của hắn trượt xuống ít nhất 40%.

Hóa quỷ gánh nặng đối với thân thể quá lớn, cộng thêm trong trận pháp bị đao chém, lửa đốt, chữa trị vết thương cũng là đang vắt cạn sức sống của tế bào, ngắn ngủn mười phút đồng hồ, hắn đã rất mỏi mệt.

“Đúng vậy!”

Trương Nguyên Thanh ôm trán, chưa phủ nhận.

“Vậy nên đến lượt tôi dùng đòn sát thủ rồi”

Triệu Thành Hoàng khẽ thở dốc, lạnh lùng nói:

“Cậu hẳn là biết tôi có một linh phó rất ít sử dụng, nhưng cậu khẳng định không biết, tôi vì sao không dùng nó”

“Vì sao?”

Trương Nguyên Thanh thuận thế hỏi. Ánh mắt Triệu Thành Hoàng chợt sắc bén: “Cậu rất nhanh sẽ biết.”

Chương 654: Xong rồi (5)

Vừa dứt lời, hắn đưa tay từ ô vật phẩm lấy ra một cái hòm đồng xanh dài rộng cao đều là 1 mét, mặt ngoài hòm điêu khắc hình ảnh hai quân đối chọi, binh đao chém giết, rất thảm thiết. Một luồng sát khí lạnh lẽo khôn kể đập vào mặt.

Nhìn thấy cái hòm này, Kiếm Khách mặc giáp ngồi ở ghế trưởng lão ngạc nhiên nói: “Hộp thu nạp binh ngẫu?”

con rối chiến binh Các vị trưởng lão Ngũ Hành minh nghe vậy, ngẩn ra một phen.

Vị trí cách không xa, Triệu trưởng lão cười nói: “Một món đồ mô phỏng mà thôi.”

Kiếm Khách mặc giáp nhìn lão một cái thật sâu: “Cho dù là vật mô phỏng, nếu có đặc tính của Yển Sư, vậy chính là phạm quy! Triệu trưởng lão cười mà không nói. Lúc này, Triệu Thành Hoàng hít sâu một hơi, phun ra một luồng Thái âm lực. Cái này cổ Thái âm lực lượn lờ na na bay tới hắn sau đầu,

ngưng tụ thành một đạo thân phi rách nát trường bào hư ảnh, hư ảnh tựa như câu chuyện dặm thần, trôi nổi cho không trung, mở ra song chưởng.

“Két!” Hòm đồng xanh mở ra.

Ánh mắt hư ảnh sau lưng Triệu Thành Hoàng hơi rủ xuống, đặt ở hòm đồng xanh, mười đầu ngón tay của nó phun trào ra từng sợi màu đen nhỏ bé hư ảo.

Sợi màu đen như thác nước lao vào trong hòm, trong khoảng khắc, một vật thể hình người từ trong hòm đồng xanh nhảy ra.

Đây là một con rối đồng xanh, ngũ quan tương tự binh mã dũng, mày xếch mắt trợn, thân thể cùng tay chân đều do đồng xanh đúc, giăng kín gỉ đồng xanh, các khớp xương gỉ sét đã lâu. Nó lắc lư lảo đảo đứng vững, các khớp xương phát ra thanh âm làm người ta ghê răng.tượng binh lính mộ Tần Thủy Hoàng Trong tay nó cầm chiến đao giăng kín gỉ đồng.

Thần Dạ Du ở đây có thể thấy, sau đầu con rối đồng xanh nối với một sợi dây màu đen hư ảo, cuối Sợi dây đen là linh phó phía sau Triệu Thành Hoàng. Một rồi lại một bóng người nhảy ra khỏi hòm đồng xanh, mười hai mươi, ba mươi, tổng cộng ba mươi con rối đồng xanh. Chúng nó có gương mặt giống nhau, mang theo trường đào thống nhất giống nhau, lắc lư lảo đảo đứng, chúng nó phát ra thanh âm làm người ta ghế răng.

Linh phó khoác trường bào rách nát khẽ chấn động hai cánh tay.

“Kẽo kẹt!”

Toàn bộ con rối đồng xanh hơi nghiêng đầu, đồng loạt nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh. Rõ ràng không có vẻ mặt, lại lộ ra một sự âm trầm đáng sợ. Triệu Thành Hoàng lạnh lùng nói: “Tôi sở dĩ không dùng con linh phó này, là vì công năng của nó quá đơn nhất, chỉ có thể thao túng con rối không có sinh mệnh, phải tìm được đạo cụ tương xứng, mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất của nó”.

Ghế trưởng lão, Cẩu trưởng lão hơi quay đầu, tức giận nhìn Triệu trưởng lão, nói: “Vô sỉ! Ông thế này và sử dụng đặc tính Yển Sư có gì khác nhau?”

Lấy linh phó thao túng ba mươi con rối, tương đương ba mươi người vây đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn, thế này bảo hắn làm sao thắng?

Triệu trưởng lão cười nói: "Nếu là dùng năng lực của Yển Sư, một con rối như vậy, đã đủ để chém giết Nguyên Thủy Thiên Tôn. Ông không thể bởi vì linh phí của chắt tôi có thể thao túng con rối, liền nói nó phạm quy chứ?

Yển Sư là kỹ năng của Thám Báo cấp 7, kỹ năng đó tên là "Yển Sư", có được năng lực thao túng con rối binh sĩ.

Một vị Yển Sư, tương đương thiện quân vạn mã, tương đương một mũi quân đội.

Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu là đạo cụ của một vị trưởng lão Bạch Hổ binh chúng, đạo cụ này chỉ có Yển Sứ mới có thể sử dụng, bằng không con rối binh sĩ bên trong tương đương vật chết. Cho nên Kiếm Khách mặc giáp mới nói, nếu sử dụng đặc tính của Yển Sư, vậy tương đương gian lận.

Nhưng Triệu Thành Hoàng quả thật chưa gian lận, năng lực thao túng con rối của linh phó, không giống với năng lực của Yển Sư, chỉ là hình thức bề ngoài giống nhau đều có thể khống chế con rối. Thủ pháp thao túng của con linh phó này, ở trong mắt các trưởng lão, thô ráp lại đơn sơ. Nhưng đối với hành giả giai đoạn Siêu Phàm mà nói, thế này không có cách nào đánh được.

Triệu Thành Hoàng còn có một chiêu này?

Nhìn con rối đồng xanh rậm rạp, nhiều tới ba mươi cái, khán giả ở đây trợn mắt cứng lưỡi.

Cái này còn là đấu lôi đài? Đây là bắt nạt người ta nhỉ.

Ngài Bill khẽ biến sắc: "God, xong rồi."

Chỗ ngồi của Bạch Hổ vệ, Thất Thứ Lang chéo phía sau Phó Thanh Dương giận dữ nói: "Móa! Kinh phí năm năm mất rồi."

Đám người Hữu Phượng Lai Nghi trầm mặc không nói.

"Linh phó của Triệu Thành Hoàng là cái này à?"

Mao Sơn Thuật Sĩ ngồi ở bên cạnh Tôn Miểu Miểu cười thành tiếng, vui sướng hài lòng nói: "Tôn Miểu Miểu, sao cô không

sớm chút nói cho tôi biết, sớm chút nói cho ta biết, tôi đã đặt cược thêm"

Thân là bại tướng dưới tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn mừng rỡ nhìn thấy Triệu Thành Hoàng nghiền áp "kẻ thù".

Tôn Miểu Miểu liếc hắn một cái: "Tôi lại không biết, thứ này quá nửa là Triệu trưởng lão nhờ gia tộc Học Sĩ chế tạo ngay trong đêm, Triệu Thành Hoàng trước kia cũng chưa từng dùng"

Chương 655: Hóa quỷ (1)

"Chậc chậc, có ông nội cấp Chúa Tể đúng là hạnh phúc"

Mao Sơn Thuật Sĩ nói. Lúc này, Triệu trưởng lão mặt mỉm cười, nghe thấy Tôn trưởng lão bên tay trái dùng giọng điệu vô cùng đau đớn nói:

"Xong rồi, lần này xong rồi."

Triệu trưởng lão quay đầu nhìn lại, hơi kinh ngạc, nhíu mày nói: "Ông không phải rất không vừa mắt gã Nguyên Thủy Thiên Tôn này sao?"

Tôn trưởng lão tức giận nói: "Tôi là nói đòn sát thủ của cháu ông xong rồi"

Lời này vừa ra, đám người Hồng Anh trưởng lão cũng quay đầu nhìn lại.

"Lão Tôn, ông có ý tứ gì?"

Tôn trưởng lão lời đó là có ý tứ gì? Tinh Quan cùng Thần Dạ Du hàng ghế sau, đều nghe được thanh âm vô cùng đau đớn của Tôn trưởng lão.

Trong lúc nhất thời khó có thể hiểu nổi, sắp xong chẳng lẽ không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn? Mặt đất hóa cát sẽ làm Thần Dạ Du không chỗ che giấu ẩn thân, ba mươi con rối đồng xanh, loạn đao có thể chém chết Nguyên Thủy Thiên Tôn. Rốt cuộc là ai xong rồi? Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thổ Địa Công, vậy tất nhiên là không có lời nào để nói, nhưng hắn là Thần Dạ Du, cho dù có đạo cụ phòng ngự nghề nghiệp

Thổ Quái, cũng không chống đỡ được ba mươi thanh chiến đao.

Đối mặt đám người Hồng Anh trưởng lão hỏi, Tôn trưởng lão tức giận nói: "Tôi từng sửa một đôi giày"

Giày? Mấy vị trưởng lão Thái Nhất môn vẫn như cũ dùng ánh mắt hoang mang nhìn chằm chằm lão.

Lúc này, trong sân vang "Đinh"

một tiếng chói tai, cắt ngang mọi người nói chuyện với nhau, các trưởng lão đặt sức chú ý trở lại lôi đài.

Ở dưới linh phí thao túng, một con rối đồng xanh lắc lư, bước bộ pháp quái dị như trong Attack on Titan nhưng nhanh nhẹn, lướt tới trước người Nguyên Thủy Thiên Tôn, giơ cao chiến đao loang lổ vết gỉ, hung hăng chém xuống. Trương Nguyên Thanh giờ đao đón đỡ, chỉ cảm thấy nện xuống không phải đao, mà là kim cô bổng của Tề Thiên Đại Thánh. Hổ khẩu nắm đạo nháy mắt toác ra, máu tươi chảy ròng. Đây là con rối? Cái này con mẹ nó là Hỏa Sư à, không, đây là lực lượng của Yêu Mê Hoặc chứ. Trương Nguyên Thanh suýt nữa chửi ầm lên, chỉ trích đối phương gian lận.

Một con rối đã có quái lực đáng sợ như thế, ba mươi con rối, chẳng phải là mang mình loạn đạo phân thây?

Trong lòng hắn rùng mình, tóc gáy cũng dựng đứng lên. Nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà lại bị mất con rối án cho khán giả ngoài sân bắt đầu Trương Nguyên Thanh lửa giận phừng phừng, cơ bắp cánh tay co lại, lực lượng bùng nổ, cứng rắn đẩy chiến đạo của con rối trở về, thừa dịp con rối loạng choạng lui về phía sau, đôi mắt hắn trào ra năng lượng tối đen dinh dính, khí chất trở nên tà dị tôn quý. Thử đưa tay đi bắt sợi dây đen trên đỉnh đầu con rối. Nhưng thân là Thần Dạ Du, bàn tay hắn lại xuyên qua sợi dây màu đen, cái gì cũng chưa bắt được.

"Móa, không chạm tới?"

Mắt thấy con rối đồng xanh ổn định thân hình, đâm một đao tới, Trương Nguyên Thanh vừa tức giận mắng vừa lui về phía sau. Đã không xử lý được sợi dây đen, vậy cũng chỉ có xử lý linh phí của Triệu Thành Hoàng. Hắn liếc một cái linh phó lơ

lửng phía sau Triệu Thành Hoàng, vẻ mặt lửa giận phừng phừng biến đổi, lộ ra nụ cười lạnh âm trầm, nói: "Lão tử hôm nay cho dù chết, cũng phải nuốt linh phó của ngươi."

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn tính tình đột nhiên thay đổi thất thường, Triệu Thành Hoàng nhíu nhíu mày, bình thản nói:

"Biết rõ đấu lôi đài không chết được, Cố ý nói chút lời tức giận? Không sao, lát nữa tôi sẽ cho cậu thể nghiệm được tư vị chặt làm trăm ngàn mảnh"

Trương Nguyên Thanh sửa đổi âm lạnh, hùng hổ nói: "Uy hiếp người làm sao vậy, lão tử chẳng những muốn uy hiếp ngươi, còn muốn xxx tổ tông ngươi!"

"Ranh con, cuồng vọng!"

Ghế trưởng lão, Triệu trưởng lão thân là tổ tông giận dữ. Triệu Thành Hoàng hơi nhắm mắt, chuyên tâm điều tức, khôi phục thể lực, mà linh phó kia phía sau hắn ngẩng khuôn mặt đang cúi thấp, hai luồng hào quang màu đen u ám bắn ra. Một giây sau, các con rối đồng xanh cầm đao, lảo đảo chạy tới, tư thế cứng ngắc, tốc độ lại cực nhanh, như ba mươi titan dị thường đáng sợ. Đối mặt kẻ địch mạnh kết đội, Trương Nguyên Thanh một lần nữa lui về, cũng triệu hồi ra món đạo cụ thứ hai. Hai luồng ánh sáng đỏ sậm giao nhau bay múa, bao lấy hai chân của hắn, giày chạy biến mất, giày khiêu vũ màu đỏ cỡ lớn mới tinh thay thế.

Vừa vặn lúc này, con rối đồng xanh đầu tiên lao tới, chân trái nâng phía sau, chân phải bước tới trước, nửa trên thân khoa trương ngửa ra sau, cánh tay phải giơ cao chiến đao loang lổ vết gỉ.

Ra sức chém xuống. Trương Nguyên Thanh vốn muốn nghiêng người né tránh, nhưng giày khiêu vũ màu đỏ có cách nghĩ của riêng mình, ánh sáng đỏ lóe lên, mang theo hắn bắt đầu xoay tròn. Tựa như múa bale, tao nhã xoay tròn.

Chương 656: Hóa quỷ (2)

Con rối đồng xanh thứ hai chạy tới, trường đao bổ thẳng.

Lưỡi đao dán thân thể Trương Nguyên Thanh chém xuống, mà bản thân hắn đã bằng vào xoay tròn tao nhã tránh đi. Con rối đồng xanh thứ ba chạy tới, trường đao chẻ dọc. Con thứ bốn, con thứ năm. Trương Nguyên Thanh tao nhã xoay tròn, phía sau là từng thanh chiến đao hạ xuống.

Mỗi một thanh đao đều suýt nữa chém trúng hắn, nhưng đều thiếu chút xíu, hắn nhìn như mạo hiểm, thực ra thong dong, xoay tròn tao nhã ở trong rừng đao.

Đừng, đừng chơi như vậy, có chút xấu hổ. Nếu loa Miêu Vương ở nơi này, phối nhạc khẳng định là "bước nhảy xoay tròn ta từ từ nhắm mắt.."

Nghĩ nhiều người xem như vậy, Trương Nguyên Thanh đỏ hết cả mặt. Giày khiêu vũ màu đỏ hình thái thứ nhất là đuổi giết, không thể ngăn cản, không thể phá hư, không thể dừng lại, thuộc về loại quy tắc, cũng là năng lực quá khứ Trương Nguyên Thanh coi trọng nhất. Ngược lại hình thái thứ hai không thường dùng, nhưng kẻ địch ngày càng cường đại, công kích của giày khiêu vũ màu đỏ dần dần mềm nhũn vô lực, tác dụng của hình thái thứ hai ngược lại nổi bật ra. Hình thái thứ hai là né tránh, nhanh nhẹn, cùng với chạy bất chấp địa hình. Cảnh tượng hình thái này thích hợp sử dụng nhất chính là hỗn chiến, lưỡi qua trong vạn đạo, không đổ một giọt máu.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi xỏ giày khiêu vũ, thong dong tránh đi con rối vây giết, sắc mặt lạnh lùng của Triệu Thành Hoàng bỗng nhiên trầm xuống.

Một cơn nóng giận từ đáy lòng dâng lên.

Vì sao hắn còn có con bài chưa lật, vì sao hắn ương ngạnh như thế, vì sao không thể hoàn toàn đánh gục hắn. Triệu Thành Hoàng rốt cuộc dâng lên tâm lý kiêng kị đối với kẻ địch này. Cái này…

Khán giả ngoài sân mở to mắt, sững sờ nhìn một màn này, đây là sức phản ứng thế nào, nhanh nhẹn thế nào mới có thể ở trong ba mươi ụ con rối đồng xanh vây công né tránh tao nhã như thế?

"Đó là giày khiêu vũ màu đỏ ngày hôm qua từng xuất hiện trong thi đấu phó bản."

“Là nó giao cho Nguyên Thủy Thiên Tôn năng lực né tránh kinh người”

“Vừa có thể đuổi giết, vừa có thể trốn chạy, đây là thần khí à, ai nói Nguyên Thủy Thiên Tôn không có đạo cụ cực phẩm, cái này cũng món thứ hai rồi, Văn Uyên các Đại Học Sĩ ở nơi nào, mau ra đây, lão tử muốn đánh chết người”

Khán đài phát ra từng đợt than thở kinh ngạc, các hành giả chính phủ bên Ngũ Hành minh tinh thần rung lên, một khắc trước bọn họ còn mặt đầy lo lắng, lúc này mặt mày hớn hở, cao hứng phấn chấn.

Trái lại Thái Nhất môn bên này, các Thần Dạ Du và Tinh Quan đều nhíu mày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn này thật sự ngoan cường, đạo cụ một món tiếp một món, Vốn tưởng cục diện phải thua, vậy mà lại để hắn kéo dài hơi tàn. Tôn trưởng lão lặng lẽ nói: “Chính là đôi giày này”

Lão từng đụng vào giày khiêu vũ màu đỏ, từng xem thuộc tính của nó, cho nên, ở sau khi nhìn thấy con bài chưa lật của Triệu Thành Hoàng là Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu, Tôn trưởng lão liền biết hỏng việc rồi. Muốn lấy nhiều bắt nạt ít, muốn đánh quân đấu, đổi thành bất cứ một vị tuyển thủ nào giai đoạn Siêu Phàm, đều chỉ có thể nhận thua, cho dù là Thổ Địa Công cũng có phiêu lưu bị loạn đạo chém chết. Nhưng chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn, có đôi giày khiêu vũ màu đỏ.

“Đôi giày này là?”

Triệu trưởng lão mặt âm trầm, sau khi nhìn thấy sự thần dị của giày khiêu vũ màu đỏ, giọng điệu lão trở nên nghiêm túc. Tôn trưởng lão thở dài: “Đường hầm Xà Linh!”

Triệu trưởng lão trầm mặc một lúc lâu, từ từ phun ra một hơi: “Thì ra là món đạo cụ đó.”

Đám người Hồng Anh trưởng lão đều nhớ tới đạo cụ này, lúc trước Thái Nhất môn vì vượt đường hầm Xà Linh, từng phái hai vị Thần Dạ Du trường kỳ đóng quân Tùng Hải.

Tuy hai môn nhân bất hạnh trở về linh cảnh, nhưng cũng mang về tình báo quan trọng, trong đường hầm Xà Linh có một món đạo cụ loại quy tắc.

Đường hầm Xà Linh, giày khiêu vũ màu đỏ… Âm Cơ hàng ghế sau tựa như nhớ tới cái gì, thân thể mềm mại khẽ run lên, đôi môi dưới lớp sa mỏng hé ra, trong đôi mắt đẹp như có ánh nước nhộn nhạo. Bên tai quanh quẩn thanh âm xa xăm, gần như đã quên đi: "Tôi ở thời điểm rất nhỏ yếu, từng tiến vào đường hầm Xà Linh, nơi đó có một đôi giày khiêu vũ rất thú vị. Hảo tỷ tỷ, sau khi gặp chị, tôi liên thường xuyên nghĩ, nếu có thể trở lại đường hầm Xà Linh, nhất định mang nó ra tặng chị"

"Cậu từng vào đường hầm Xà Linh? Nói bậy, đường hầm Xà Linh là phó bản chưa bị vượt qua."

"Tôi chưa nói tôi vượt qua mà"

"Lại nói bậy, vậy cậu đi ra như thế nào?"

"Đây là bí mật không thể nói, chị hôn một cái tôi liền nói cho chị?

"Hứ!"

Lúc này, Trương Nguyên Thanh khiêu vũ ở trong rừng đao cắt ra một cái nửa vòng tròn mượt mà, vòng qua một đám con rối đồng xanh, áp sát Triệu Thành Hoàng phía sau.

Phương thức phá cục tỷ lệ giá cả trên đầu tư cao nhất, là giết linh phó của hắn. Trương Nguyên Thanh sải bước chạy vội, khi cách năm sáu mét, chợt tăng tốc, hóa thành bóng đen lao về phía sau Triệu Thành Hoàng.

Chương 657: Hóa quỷ (3)

Trương Nguyên Thanh sải bước chạy đi, sắc mặt nổi hung chém ra trường đao.

Hắn vốn muốn sử dụng bù nhìn, nhưng thi triển năng lực sa ngã của bù nhìn cần vài giây thời gian chuẩn bị, trong vài giây này, đủ để cho linh phí thao túng con rối đồng xanh quay lại phản kích. Triệu Thành Hoàng không nhanh không chậm lấy ra bức tượng đất nhỏ, nâng trên lòng bàn tay.

"Ông!"

Trường đao lưỡi hẹp chém lên màn ánh sáng xám xịt, chém ra từng mảng lớn mảnh vụn ánh sáng.

Trương Nguyên Thanh câu thông giày khiêu vũ màu đỏ, đoạt lại quyền chủ động đôi chân, sải bước, nhanh chóng vòng đến bên cạnh Triệu Thành Hoàng, trong mắt hiện ra vật chất tối đen dinh dính.

Công kích Triệu Thành Hoàng là ép hắn áp dụng thi thố phòng ngự, mà đạo cụ phòng ngự của Triệu Thành Hoàng chỉ có thể là bức tượng đất kia, danh ngạch đạo cụ hạn chế khả năng hắn sử dụng đạo cụ phòng ngự khác. Một khi sử dụng tượng đất, sẽ trở nên tay chân vụng về. Ở dưới cái nhìn chăm chú tràn ngập sức uy hiếp của Thần Dạ Du, linh phó kia thân thể cứng đờ, Trương Nguyên Thanh không kịp tránh, bị húc trúng thẳng mặt, tung tóe lên bọt nước như suối phun.

âm Thi cấp 4 ở dưới quán tính đẩy, húc "vỡ"

thân thể kẻ địch, một đường hướng về phía trước.

Bọt nước rơi xuống, trở về thân thể Trương Nguyên Thanh, trên người hắn vẫn luôn mặc Pháp Bào âm Dương, kỹ năng bị động của Thủy Quỷ là thần kỳ khắc chế công kích vật lý, đáng tiếc bị động này có thời gian delay, không thể giữ mãi loại trạng thái này.

Vẫn là để mày đến quản chân của tao đi… Trương Nguyên Thanh yên lặng nói với giày khiêu vũ màu đỏ. Đông! Triệu Thành Hoàng thu hồi bức tượng đất nhỏ, ở khoảnh khắc thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn khôi phục nguyên dạng, ở khoảnh khắc con người Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện lên năng lượng bóng tối, hắn quyết đoán ra đòn, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phía trước, cánh tay phải kéo về sau. Một cú đấm đánh về phía bên cạnh khuôn mặt kẻ địch. Trương Nguyên Thanh thấy thế, không chút do dự gián đoạn phệ linh, giơ đao chém xuống.

Phành! Phốc!

Cổ Trương Nguyên Thanh đau đớn, đầu xoay một trăm tám mươi độ, thấy được sau lưng mình, mà chiến đao thì xé rách ngực Triệu Thành Hoàng, lộ ra xương cốt chặt gãy, cùng với

nội tạng mơ hồ có thể thấy được. Sắc mặt Triệu Thành Hoàng nhăn nhó một phen, nhanh chóng lui về phía sau.

“Rắc!”

Trương Nguyên Thanh vặn cổ, chỉnh thẳng đầu lại. Thật là một cú đấm chữa khỏi bệnh xương cổ nhiều năm của ta… Hắn mua vui trong đau khổ nghĩ. Lúc này, linh phó phía sau Triệu Thành Hoàng thoát khỏi phệ linh ảnh hưởng, chợt kéo về từng sợi màu đen ở đầu ngón tay, con rối đồng va chạm “Phành phành”, ba mươi con rối đồng xanh bị đồng thời kéo lại.

Chúng nó bay lên trên không, như rối gỗ dây bị người ta treo ở không trung, rợp trời rợp đất lao về phía Trương Nguyên Thanh.

Trong quá trình rơi xuống, con rối đồng xanh giơ lên chiến đao trong tay.

Giày khiêu vũ màu đỏ trên chân Trương Nguyên Thanh chợt sáng lên hào quang, không quan tâm tăng tốc chạy như điên.

Mắt thấy kẻ địch sắp chạy ra khỏi khu vực con rối đồng xanh bao phủ, linh phó mặc trường bào rách rưới ép mười ngón tay xuống. Ba mươi con rối, tựa như phao khi cá cắn câu, chợt trầm xuống. Ba mươi thanh chiến đạo thống nhất chém sắt như chém bùn, từ bốn phương tám hướng chém xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn tránh cũng không được. Ngay lúc này, chỉ nghe tiếng bước chân “bịch bịch bịch nặng nề, Vong Giả Số 1 mặc chiến giáp lao tới như chiến xa.

Từng con rối đồng xanh rơi xuống hất bay đi ngổn ngang.

Mà Trương Nguyên Thanh trượt một cái, trong bụi bậm bay lên trượt ra khỏi khu vực này.

Phía sau, con rối đồng xanh nặng nề như mưa rơi xuống, bắn tung lên từng đám cát vàng. Linh phó mặc trường bào rách nát khoát tay mạnh một cái, con rối đồng xanh nằm ngổn ngang trên mặt đất đều đứng thẳng lên, bao vây Vong Giả Số 1, giơ tay chém xuống. Ong ong ong!

Màn ánh sáng chiến giáp dựng lên kịch liệt run rẩy, bày ra dấu hiệu có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Vong Giả Số 1 cứng rắn chống đỡ loạn đạo chém, nắm tay làm nhiều việc cùng lúc, đánh đuổi một rồi lại một con rối đồng xanh, đánh ra tiếng kim loại va chạm vang chói tai.

Những con rối này chẳng những lực lượng lớn vô cùng, hơn nữa đều mình đồng da sắt.

Không được, tiếp tục như vậy phòng ngự của chiến giáp sẽ bị đánh võ… Trương Nguyên Thanh lập tức hạ đạt mệnh lệnh phá vây.

âm Thi không có chỉ số thông minh gì, nếu không mệnh lệnh nó phá vây, nó sẽ chiến đấu tiếp mãi, thẳng đến lúc bị loạn đao phân thây.

Vong Giả Số 1 lập tức bỏ qua phản kháng, hạ thấp lưng, hướng một bên chạy như điên, húc bật ra con rối đồng xanh chặn đường.

Chương 658: Hóa quỷ (4)

Nó vừa lao ra khỏi vòng vây, âm Thi cấp 4 tựa như bò tót húc tới, đẩy nó lao ra xa trăm mét, âm một tiếng đánh vào tường đá dưới khán đài, húc ra từng vết nứt. Hai âm Thi một lần nữa đánh nhau, từng quyền đến thịt. Một bên khác, có lần tập kích này, linh phó mặc trường bào rách nát điều lấy năm con rối đồng xanh sung làm hộ vệ, tạo hình quạt bày ở phía trước Triệu Thành Hoàng.

“Đáng tiếc, hành động chém đầu thất bại!”

Trương Nguyên Thanh chống đao, ánh mắt lướt qua con rối đồng xanh, nhìn về phía Triệu Thành Hoàng há mồm thở dốc.

Hai bên chưa tiếp tục tiến công, mở ra giằng co ngắn ngủi.

“Phù, phù phù..”

Triệu Thành Hoàng kịch liệt thở dốc, cúi đầu nhìn nhìn vết thương ở ngực bụng, máu đã cầm, hiện ra màu đỏ đen, đây là dấu hiệu sắp kết vảy. Nhưng thường thế nghiêm trọng như vậy, cho dù là năng lực tự lành của Thần Dạ Du, cũng cần vài canh giờ. Trạng thái của hắn lại kém đi rồi.

Triệu Thành Hoàng áp chế cảm xúc tức giận, cẩn thận suy tư một lát, cho rằng mình có hai chiến thuật có thể dùng: Một là kéo dài thời gian, chờ đợi thời gian đôi giày khiêu vũ màu đỏ kia có tác dụng trôi qua, lại thao túng con rối đồng xanh ùa lên, chế phục Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai là tích tụ thể lực, chờ tích tụ đến lúc có thể thi triển hóa quỷ lần nữa, hắn liền đảm đương tướng quân, dẫn sĩ tốt (con rối)

chém giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trung tâm của hai chiến thuật đều là "kéo dài thời gian".

Con linh phó này chỉ số thông minh không thấp nha, biết được sắp xếp thủ vệ… Trương Nguyên Thanh cũng đang nghĩ đối sách, hình thái thứ hai của giày khiêu vũ màu đỏ chỉ có thể đi năm phút đồng hồ. Sau năm phút đồng hồ, hắn cũng chỉ có thể giải trừ hình thái, sau đó chuyển đổi thành mệnh lệnh đuổi giết. Trong giới thiệu thuộc tính của giày khiêu vũ màu đỏ không có khái niệm thời gian delay, nhưng Trương Nguyên Thanh dùng lâu như vậy, đã mò ra quy luật.

Phương thức sử dụng chính xác của giày khiêu vũ màu đỏ là, hình thái thứ nhất + hình thái thứ hai + đấu vũ điệu! (chú 1)

Đây là một tuần hoàn.

Đương nhiên, cũng có thể hình thái thứ nhất + đấu vũ điệu. Hoặc hình thái thứ hai + đấu vũ điệu.

Tóm lại, sau hình thái thứ nhất cùng hình thái thứ hai, phải đấu vũ điệu, mới có thể mở ra vòng tuần hoàn thứ hai.

Linh phó của Triệu Thành Hoàng có con rối đồng xanh che chở, vừa rồi đã thử, mạnh mẽ ám sát, rất khó thành công. Vậy chỉ có thể sử dụng biện pháp ngu xuẩn nhất, may mắn thể lực của mình hầu như không có tổn thất. Nhìn hai bên tạm thời cuốn cờ thu trống, sự nhiệt tình của khán giả dần dần giảm đi, lý trí chậm rãi trở về: "Thật đáng tiếc nha, vốn có thể Dạ Du đánh lén linh phó, nhưng sân bãi biến thành bờ cát, Dạ Du cũng sẽ để lại dấu chân. Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi đã thất bại"

"Ồ, Triệu Thành Hoàng sao chưa để con rối đồng xanh tiến công? Lúc này không nên tiêu hao thể lực của Nguyên Thủy

Thiên Tôn sao? “Ta đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, đôi giày khiêu vũ màu đỏ kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trả giá là cái gì? Như loại đạo cụ thêm vào trạng thái này, đều sẽ có thời gian hạn chế chứ? “Ngươi là nói Triệu Thành Hoàng đang thử trả giá của giày khiêu vũ?”

“Triệu Thành Hoàng ngay cả sơ hở của cái áo choàng kia cũng có thể mò ra, thử trả giá của giày khiêu vũ tính là cái gì? Xung quanh chợt yên tĩnh. Sắc mặt Tôn trưởng lão có chút tốt lên, nói: “Hình thái thứ hai của món đạo cụ đó, thời gian xỏ là năm phút đồng hồ, chiến thuật của Triệu Thành Hoàng rất chính xác, bảo vệ linh phó, chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn giải trừ đạo cụ, liền có thể phản công”

Nghe vậy, Triệu trưởng lão vuốt râu cười.

Hồng Anh trưởng lão cũng cười lên: “Vậy thì tốt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đứa nhỏ này, thật sự ngoan cường, tôi xem hắn từ đấu lôi đài từng bước một đi đến trận chiến cuối cùng, cực kỳ thưởng thức”

Cô chưa nói tiếp nữa, nói tiếp nữa, chính là “Lão Tôn ông hồ đồ nha”

Lúc này, mọi người ngoài sân thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đi giày khiêu vũ màu đỏ, cầm trường đao, một mình một ngựa lao về phía đại quân con rối, tựa như một dũng giả cô độc, lao về phía thiên quân vạn mã.

Hắn điên rồi?

Trong lòng khán giả ngoài sân cả kinh, các trưởng lão cũng ngẩn ra một phen.

Cốp cốp cốp… Trương Nguyên Thanh nâng đao, pháp bào tung về phía sau, như chiến xa lao về phía đại quân con rối đồng xanh. Đang chạy tốc độ cao, Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên hướng bên trái trượt ra một bước, vừa vặn tránh đi lưỡi đao kẻ địch chém đến, cũng vung ngược cánh tay, cơ thịt chợt tráng kiện thêm một vòng, kéo trường đao lưỡi hẹp “quật”

đi. Keng!

Trường đao lưỡi hẹp “quật”

ở ngực con rối đồng xanh, quật ra một vết đao thật sâu.

Thật sự là da dày thịt béo… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, thân thể bỗng nhiên sụp xuống, hai cây chiến đao cắt qua đỉnh đầu.

Chương 659: Hóa quỷ (5)

Tiếp theo, ở dưới giày khiêu vũ màu đỏ thao túng, hắn bắn lên, cầm đao lao về phía con rối đồng xanh trước mặt, lưỡi đao ở trên thân thể đồng xanh ma sát ra đốm lửa chói mắt. Lại có hai thanh chiến đao từ phía sau đánh tới.

Giày khiêu vũ màu đỏ nhảy lên, đạp vào ngực con rối đồng xanh trước mặt, lộn ngược ra sau một cái tránh đi lưỡi đao đánh úp sau lưng.

Trương Nguyên Thanh lộn trên không, hai tay nắm trường đao, gầm một tiếng nặng nề, mượn tư thế rơi xuống, ra sức chẻ xuống. Đinh! Trường đao lưỡi hẹp chém ở bả vai một con rối đồng xanh, chém ra vết đao mười mấy cm, hổ khẩu hắn chợt toác ra, máu tươi đầm đìa. Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lui về phía sau, ở trước khi bị con rối đồng xanh bao vây, rời khỏi khu vực này. Không được, lấy sự sắc bén của chiến đao, vẫn không chém VỠ được những thứ này. Trương Nguyên Thanh cầm đao lui về phía sau, trong lòng âm thầm sốt ruột.

Tiếp tục như vậy, năm phút đồng hồ sắp đến.

Làm sao bây giờ?

Suy nghĩ của hắn nhanh chóng chuyển động, bỗng nhiên nghĩ đến cảnh tượng lúc trước Đại Cơ Bá cùng Bạch Long liên thủ công kích Vu Cổ Sư cấp 3 "Hoành Hành Vô Kỵ".

Lúc ấy "Hoành Hành Vô Kỵ"

hóa cổ, một thân giác chất sừng đao thương bất nhập, Đại Cơ Bá trước lấy hóa công, Bạch Long lấy nước nhanh chóng làm nguội, cuối cùng Quan Nhã nổ súng bắn tỉa, dễ dàng phá giáp.

Khi nghĩ đến đây, món đạo cụ thứ ba của Trương Nguyên Thanh đã có quyết đoán.

Mở ra ô vật phẩm, nắm lấy Súng Ngắn Nổ Tung, hắn nâng họng súng, hướng tới con rối đồng xanh lao đến bóp cò súng.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Từng quỹ tích đỏ sậm đan xen bắn về phía con rối, phát nổ ở trên thân chúng nó, viên đạn chủ yếu đả kích ở ngực cùng mặt. Viên đạn của Súng Ngắn Nổ Tung đánh trúng thân thể đồng xanh, vang lên không phải tiếng vang chói tai của kim loại va chạm, mà là tiếng nổ vang hơi nặng nề, viên đạn như là những quả lựu đạn nhỏ, mang theo hiệu quả nổ.

Chỗ bị đạn bắn trúng nổi lên màu xanh đen, nổi lên hào quang bảy màu, bốc khói.

Trương Nguyên Thanh vừa "dẫn quái", vừa nổ súng, bởi vì hai bên khoảng cách không xa, cho nên viên đạn mỗi lần đều có thể trúng mục tiêu, nhiều nhất chỉ là chính xác kém một chút, viên đạn nhắm ngực lệch đến đũng quần.

Bắn không gián đoạn giằng co hai phút, Trương Nguyên Thanh thu hồi Súng Ngắn Nổ Tung, lòng bàn tay trái hội tụ hắc quang, ngưng ra một quả cầu nước to bằng đầu người.

Đây là cực hạn hắn mượn dùng Pháp Bào âm dương có thể làm được.

Dù sao phụ cận không có sông, không có hồ nước, cũng không có vòi nước.

Trương Nguyên Thanh thao túng quả cầu nước, nhẹ nhàng đặt ở trên trường đao lưỡi hẹp, nước lạnh lẽo dọc theo thân đao chạy, mang nó bao trùm. Nếm thử bằng đao của ta đi, không, thủy đao… Làm xong những điều này, Trương Nguyên Thanh gio đao lao vào trong đám con rối đồng xanh. Hắn hạ thấp lưng, bước chân cực nhanh, khi thì nghiêng người, khi thì bước chéo, khi thì nhảy lên, khi thì đá chân, tựa như Lăng Ba Vi Bộ trong truyền thuyết, nhìn như lộn xộn, thực ra giấu huyền cơ, luôn có thể khéo léo tránh đi chặt chém từ bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, hắn vung trường đao lưỡi hẹp, đâm, bổ, quét ngang, chẻ thẳng, công kích tới chỗ nóng rực trên thân con rối đồng xanh.

Xèo xèo!

Khói toát ra, phàm là chỗ bị hắn chém trúng, đồng xanh cứng rắn sẽ lập tức nứt nẻ, vết nứt lan tràn, xé rách cả thân thể, sinh ra hiệu quả như tuyết lở.

Trương Nguyên Thanh một hơi giết xuyên qua đại trận con rối, đến vị trí cách Triệu Thành Hoàng không xa.

Hắn nhẹ nhàng giơ lên phía sau pháp bào màu đen, các con rối đồng xanh lần lượt ngã xuống, khối đồng VỠ vụn phân tán đầy đất.

Vừa vặn lúc này, giày khiêu vũ màu đỏ trên chân vỡ thành ánh sáng màu đỏ, ở cách đó không xa trở lại như cũ thành một đôi giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh linh lung. Trương Nguyên Thanh vết thương hổ khẩu nứt toác thấy xương, máu tươi dọc theo thân đao chảy xuống, nhưng hắn hoàn toàn không để ý, nhìn Triệu Thành Hoàng cách mấy mét, hất hàm: "Như thế nào?"

Cái này gọi là, học giỏi toán lý hoá, đi khắp thiên hạ đều không sợ. Triệu Thành Hoàng sắc mặt xanh mét, khóe miệng co giật rất khẽ, không biết là bị khiêu khích, hay là phẫn nộ sau khi con rối đồng xanh toàn quân bị diệt.

Giờ phút này, trước người hắn đã không còn con rối đồng xanh, ở lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn đập Võ từng con rối, Triệu Thành Hoàng liên hạ lệnh năm con rối bên người tấn công, nhưng vẫn chưa thể may mắn thoát khỏi, tổn thất ở dưới kẻ địch đả kích vô tình. Khán đài lặng ngắt như tờ. Vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm đao mà đứng, bọn họ hoàn toàn không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ dùng phương thức như vậy phá cục, bạo lực, cuồng dã, lại tràn ngập kỹ xảo! Các Hỏa Sự nhiệt huyết sôi trào, hít thở dồn dập, có loại cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, đây mới là chiến đấu đàn ông đích thực nên có.

Chương 660: Hóa quỷ (6)

Vài giây sau, tiếng hoan hô đến rồi, toàn trường sôi trào. Mà giờ khắc này, ghế trưởng lão yên tĩnh bất ngờ, chiến đấu đến một bước này, đạo cụ có thể dùng đều dùng rồi, thủ đoạn có thể dùng cũng dùng rồi, bài hai tuyển thủ có thể đánh không nhiều nữa. Ai thắng ai thua, dù là bọn họ đám Chúa Tể này, cũng rất khó đưa ra cam đoan. Các trưởng lão Thái Nhất môn lặng lẽ không nói, trong lòng có chút ngưng trọng. Bọn họ ý

thức được, có lẽ, Triệu Thành Hoàng chưa chắc có thể dễ dàng đoạt giải quán quân.

Mà các trưởng lão Ngũ Hành minh trầm mặc, là mang theo một tia chờ mong.

Ở trong phán đoán của bọn họ, Triệu Thành Hoàng không có gì bất ngờ xảy ra, chính là quán quân cảnh giới Siêu Phàm lần này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể chen vào top 2, mục tiêu của Ngũ Hành minh cũng đã đạt thành, dùng lời thông tục mà nói, KPI đủ rồi, cho nên các trưởng lão cũng không trông cậy vào hắn đoạt giải quán quân, vui sướng hài lòng đặt cược chỗ Phó Thanh Dương.

Những chiến đấu đến một bước này, tựa như, có thể, có lẽ, sẽ có cơ hội xoay chuyển?

Đám người Cẩu trưởng lão đột nhiên bắt đầu chờ mong, nhưng lại lo lắng là ảo giác, bởi vậy lựa chọn im lặng.

Trên sân, Triệu Thành Hoàng hít sâu một hơi, nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi thừa nhận cậu rất mạnh, mạnh đến mức khiến tôi bó tay bó chân, cậu là Thần Dạ Du cảnh giới Siêu Phàm mạnh nhất tôi từng gặp được, tương lai, cậu có lẽ sẽ trở thành kình địch của tôi"

Khi nói chuyện, hắn há mồm nuốt vào linh phó phía sau, chăm chú nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Nhưng đó là tương lai, về phần bây giờ, tôi vẫn hơn cậu một bậc"

Nói xong, Triệu Thành Hoàng từ trong ô vật phẩm lấy ra món đạo cụ thứ ba, đây là một mặt dây chuyền dạng lá cây, treo ở ngực.

Chỉ nháy mắt, một mảng màu xanh nhu hòa sáng lên, từng tia từng làn sương xanh lá chạy trên làn da, máu thịt cùng kinh mạch, chữa trị vết đao trên ngực.

Trong mấy hơi thở, vết đao trên ngực bắt đầu khép lại, tiếp đó kết vảy, khuôn mặt tái nhợt của Triệu Thành Hoàng dần chuyển thành hồng hào. Hắn cũng chưa khỏi hẳn, cũng chưa hoàn toàn khôi phục thể lực, Mộc Yêu giai đoạn Siêu Phàm

năng lực hồi phục có hạn, không thể làm được giống sinh mệnh nguyên dịch "khởi tử hồi sinh"

như vậy.

Nhưng vậy là đủ rồi, Triệu Thành Hoàng mượn dùng đạo cụ này, hồi lại một hơi, có thể thi triển một lần hóa quỷ nữa. Triệu Thành Hoàng hơi khom người, cơ bắp phồng lên từng khối, trong cổ phát ra tiếng gào rống đau đớn. Thân thể của hắn bỗng nhiên cao lớn, làn da nhanh chóng chuyển thành màu xanh đen, nổi lên hào quang kim loại, giữa cơ bắp cuồn cuộn quấn quanh những sợi mạch máu màu đen, móng tay nhanh chóng sinh trưởng, biến thành vuốt quỷ đen nhánh sắc bén.

Lòng bàn chân ngưng tụ thành một tầng sương trắng, lan tràn ra xung quanh, khí tức âm hàn rợp trời rợp đất buông xuống.

"Hắn còn có thể hóa quỷ? Triệu Thành Hoàng gã này sao lại thế này, con bài chưa lật nhiều như vậy? Hắn đánh tuyển thủ giai đoạn Siêu Phàm, hoàn toàn là hạ bậc đả kích"

"Lại là hóa quỷ.."

Nhìn Triệu Thành Hoàng diện mạo dữ tợn, khán đài vang lên tiếng mắng. Khán giả đều sắp tuyệt vọng rồi.

Bọn họ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn dốc hết toàn lực, lần lượt hóa giải thủ đoạn của Triệu Thành Hoàng, dốc hết tâm huyết chống đỡ đến bây giờ, kết quả đối mặt là kẻ địch lại một lần nữa hóa quý.

Mọi người nhìn cũng cảm thấy tuyệt vọng, tâm tính của Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nghĩ mà biết.

Các trưởng lão bình tĩnh đứng xem, tựa như không bày tỏ thái độ, nhưng ở sau khi Triệu Thành Hoàng thi triển ra hóa quỷ lần thứ hai, mấy vị trưởng lão Thái Nhất môn vẻ mặt rõ ràng thoải mái một chút.

Các trưởng lão Ngũ Hành minh trái lại rất bình tĩnh, dù sao đây là điều trong dự liệu, Triệu Thành Hoàng thắng mới là phát triển hợp lý, vốn đã không có chờ mong, cho nên sẽ không thất vọng.

Ta đã biết gã này còn có thủ đoạn, bằng không, món đạo cụ thứ ba sẽ không nhịn mãi không dùng… Trương Nguyên

Thanh nhìn Triệu Thành Hoàng hóa quỷ, trong lòng biết món đạo cụ nghề nghiệp Mộc Yêu kia, chính là thủ đoạn sau cùng của Triệu Thành Hoàng.

Bảo đảm hắn có thể thi triển hóa quỷ một lần nữa. Triệu Thành Hoàng sau khi hóa quỷ, tốc độ cùng lực lượng đuổi sát cảnh giới Thánh Giả, ở cục diện bây giờ, quả thật có được năng lực định đoạt.

“Anh quả thật là đối thủ đáng sợ, có lẽ, là mức đỉnh của chiến lực giai đoạn Siêu Phàm.”

Trương Nguyên Thanh thò tay vào trong túi, bốc ra bảy viên thuốc nhỏ màu lam, để lại một viên ở trong túi, há mồm nuốt hết vào.

Sau đó, hắn ở trong đầu quan tưởng dung mạo phụ thân mất đã nhiều năm.

Thình thịch, Thình thịch!

Trái tim chợt tăng nhịp đập, máu giống như nước lũ càn quét mạch máu, adrenalin tăng vọt, cả thân thể giống như động cơ vận chuyển tốc độ tối đa, các hạng công năng hướng cực hạn kéo lên.

Bởi vì dùng thuốc, hắn chưa nghe thấy tạp âm ồn ào, đầu óc chưa tiếp thu được hình ảnh tan vỡ hỗn độn.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 661: Quán quân (1)

Ý thức của hắn vô cùng rõ ràng, sức khống chế đối với thân thể đạt đến mức tận cùng. Trương Nguyên Thanh yên lặng dẫn động Thái âm lực trong cơ thể, từng chút một đảo loạn chúng nó, dẫn bạo chúng nó, trong lòng chợt phát lạnh, như dòng chảy lạnh tràn ra tứ chi bách hải.

“A A ~”

Trương Nguyên Thanh khom lưng, làn da nhanh chóng nhuộm lên màu xanh đen, nổi lên hào quang như kim loại, mười đầu ngón tay mọc ra móng vuốt đen nhánh bén nhọn, hốc mắt bị năng lượng tối đen sền sệt chiếm cứ.. Hình thể hắn chợt bành

trướng, chiều cao vụt lên đến 1m9, cơ bắp quanh thân cuồn cuộn, mạch máu màu đen nổi lên từng cái. Dưới chân ngưng kết sương trắng lạnh lẽo, nhanh chóng lan tràn ra xung quanh. Trong mấy hơi thở, hắn biến thành một quái vật diện mạo dữ tợn, cùng một quái vật khác xa xa giằng co.

Hóa quỷ? !

Triệu trưởng lão đứng bật dậy, ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm trên sân.

Các Thần Dạ Du của Thái Nhất môn vẻ mặt dại ra.

Mắt trưởng lão Ngũ Hành minh chợt sáng lên. Trên khán đài, một bóng người âu phục màu trắng đứng bật dậy, không ngồi nữa. Ở phía sau hắn, một đám Bạch Hổ vệ đồng loạt đứng lên theo. Một cử động này tạo thành phản ứng dây chuyền, đám đông dày đặc phập phồng, từng mảng lớn khán giả đứng lên.

“Là, là ảo thuật sao? !”

Trên khán đài, có người lẩm bẩm. Điều trước mắt nhìn thấy quá mức rung động, không đủ chân thật. Bọn họ nhìn thấy gì?

Nguyên Thủy Thiên Tôn, thi triển ra tuyệt kỹ của Triệu Thành Hoàng.

“Là thật, ngươi không thấy đám người Thái Nhất môn ngây ra rồi sao, ngay cả Triệu trưởng lão cũng kinh ngạc đứng dậy”

Đồng bạn bên cạnh dùng một loại thanh âm như nói mê đáp lại.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn làm như thế nào?”

“Không biết, nhưng có thể khẳng định, trận chiến đấu này mặc kệ ai thắng, tên tuổi Nguyên Thủy Thiên Tôn đều bùng nổ rồi, hắn sẽ trở thành hàng ngũ mạnh nhất giai đoạn Siêu Phàm, hắn sẽ bao trùm mọi người cùng thế hệ, bao gồm Triệu Thành Hoàng Một thiên tài vượt phó bản, lại thêm chiến lực vô địch, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ trở thành Phó Thanh Dương giai đoạn Siêu Phàm. Đấu lôi đài chấm dứt, tổ chức tà ác bên kia, khẳng định sẽ sửa chữa bảng xếp hạng, liệt Nguyên Thủy Thiên Tôn vào đứng đầu bảng.

“Không, không có khả năng!”

Trong hốc mắt tối đen của Triệu Thành Hoàng lóe ra ác ý cùng dữ tợn, tựa như oan hồn trong địa ngục bò ra, rít gào: "Cậu sao có khả năng biết một chiêu này, cậu không nên biết một chiêu này"

Mình một lần rồi lại một lần tiến vào phó bản, tiếp nhận Thái âm lực rửa tội, rèn luyện nó, quen thuộc nó, dẫn đường nó, nắm giữ nó, ta ở giai đoạn Siêu Phàm đình trệ ước chừng một năm, rốt cuộc vận dụng phần kỹ xảo này lô hỏa thuận thanh.

Nếu ngươi một người mới vừa trở thành Thần Dạ Du không đủ ba tháng, có thể dễ dàng thi triển một chiêu này, vậy ta tính là thế nào?

Vậy chúng ta tính là cái gì?

Trong lòng Thần Dạ Du Thái Nhất môn cũng đang nghĩ vấn đề này.

Bao gồm Tôn Miểu Miểu, cũng không khỏi trầm mặc.

Triệu Thành Hoàng có thể hóa quỷ, bọn họ là tiếp nhận, người ta có ông cấp Chúa Tể dạy, hơn nữa đủ cố gắng, ở giai đoạn Siêu Phàm rèn luyện thêm một năm, có thành tựu như vậy là thiên kinh địa nghĩa. Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn một người mới, từ trí mưu đến đạo cụ, từ đạo cụ đến hóa quỷ, đây là đã vượt qua phạm trù thiên tài, đây là quái thai. Đều là Thần Dạ Du, cảm giác thất bại của bọn họ rất mạnh. Nguyên nhân thật sự vẻ mặt đám người Triệu trưởng lão mất khống chế cũng ở đây, hóa quỷ ở giai đoạn Siêu Phàm thuộc về kỹ xảo cấp bậc đòn sát thủ, nhưng ở trong mắt các Chúa Tể, chỉ là một kĩ xảo bé nhỏ không đáng kể.

Bọn họ chấn động là Nguyên Thủy Thiên Tôn người này, thế mà là nhân vật ngút trời như vậy.

Đám người Hồng Anh trưởng lão vẻ mặt phức tạp nhìn Tôn trưởng lão một cái.

Tôn trưởng lão: "."

Tôn trưởng lão phá lệ, sinh ra một cái ý nghĩ: Ta có thể có lẽ, thật sự hồ đồ rồi! ! Trên lôi đài, Trương Nguyên Thanh thở ra một ngụm Thái âm lực nồng đậm, giọng khàn khàn trầm thấp: "Rất khó sao? Ngày đó sau khi xem xong thao tác của anh, tôi liền về nhà thử chút, rất đơn giản thôi, một lần là hiểu."

Câu này mặc kệ thật giả, khuôn mặt Triệu Thành Hoàng hung hăng giật giật Hắn hạ thấp lưng, cơ chân cùng lưng phồng lên, làm tư thái vận sức chờ phát động.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh gio ngang đao trước ngực, đầu ngón tay khẽ vuốt thân đao, lúc này, hắn mới phát hiện, thanh đao này có mấy chỗ lưỡi quần rất nhỏ.

Nếu đổi thành Lưỡi Đao Khát Máu, đã sớm VỠ rồi, một trận chiến này, nếu không có bộ chiến giáp này, mình là như thế nào cũng không có khả năng thắng.

Trương Nguyên Thanh cảm thụ được xúc cảm đầu ngón tay gồ lên, đối với thực lực của mình có nhận thức rõ ràng. âm!

Cơ bắp đôi chân Triệu Thành Hoàng bùng nổ, lực lượng dẫn xuống mặt đất, bờ cát xung quanh bốc lên bụi bậm.

Chương 662: Quán quân (2)

Một giây sau, Triệu Thành Hoàng hóa thành tàn ảnh lao ra, di động tốc độ cao kéo theo luồng khí, khiến bụi bậm lơ lửng bắn về phía sau.

Cùng lúc đó, cái tay nắm đạo của Trương Nguyên Thanh vung về phía sau, cầm kiếm đón đầu kẻ địch.

Bọn họ tốc độ cực nhanh, hóa thành hai tàn ảnh tiến lên thẳng tắp, lúc sắp va chạm, Trương Nguyên Thanh nhấc chân giẫm mạnh một bước, chém ra trường đao. Không khí tựa như bị cắt, phát ra tiếng xé gió thê lương. Dưới quán tính cường đại, Triệu Thành Hoàng chưa phanh lại, chưa né tránh, đột nhiên ngồi xổm một cái, để lưỡi đao vung tới bị trượt. Đồng thời, hai đầu gối hắn bật lên, mang theo quán tính húc vào trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, móng vuốt móc về phía ngực đối phương. Trương Nguyên Thanh một đao chém trượt, không kịp thu đao, trong lúc gấp gáp lui về phía sau một bước, tay trái nắm đấm đánh xuống. âm! Nắm tay nện vào lòng bàn tay, Thái âm lực hóa thành sóng xung kích, tàn phá toàn trường, khí tức âm lạnh khiến khán giả rùng mình một cái, tựa như lập tức tới mùa đông. Nắm tay Trương Nguyên Thanh hơi tê, chỉ cảm thấy một luồng lực lượng cuồng bạo đến mức tận cùng xâm nhập cánh tay, lại truyền đến bả vai, hắn như là bị người

ta hung hăng đẩy một cái, lảo đảo lui về phía sau. Chênh lệch cấp bậc mang đến, ở lúc này thể hiện ra. Triệu Thành Hoàng tuy thể lực không ở đỉnh phong nữa, nhưng điểm kinh nghiệm của hắn cao hơn 90%, mà Trương Nguyên Thanh là trình độ mới vào cấp 3.

Bắt lấy cơ hội, Triệu Thành Hoàng đánh rắn giập đầu, một quyền lại một quyền nện vào ngực Trương Nguyên Thanh, đánh nứt làn da xanh đen nổi lên hào quang kim loại, đánh hắn lui về phía sau từng bước một, mỗi một bước đều giẫm ra hố sâu.

Không được, lực lượng chênh lệch có chút lớn, Thái âm lực của mình không hùng hậu bằng hắn, hóa quỷ chiến lực không bằng hắn. Trương Nguyên Thanh bước chân hỗn độn, ở dưới công kích nhanh như sét đánh của đối phương cố gắng chống đỡ.

May mắn hắn bây giờ trình độ võ thuật nâng cao không ít, đổi thành trình độ trước khi nhận Quan Nhã dạy, lúc này đã bị Triệu Thành Hoàng một đợt hạ gục, ít nhất là bị thương nặng.

Ngay tại lúc Triệu Thành Hoàng tính mở rộng ưu thế, gắt gao áp chế Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau lưng đột nhiên "Phành phành"

hai tiếng.

Dưới lực đạo, khiến Triệu Thành Hoàng hướng phía trước lảo đảo vài bước, chỗ xương bả vai truyền đến đau đớn nóng rát.

Giày khiêu vũ màu đỏ vừa thấy chủ nhân bị đánh, lập tức chạy tới cứu chủ, tuy nó bây giờ công kích rất khó giết chết, làm bị thương nặng Triệu Thành Hoàng, nhưng vẫn như cũ có thể tạo thành thương tổn khách quan (đau đớn).

Mà đặc tính không thể ngăn cản, không thể phá hư, khiến nó trở thành phụ trợ hoàn mỹ.

Phù, làm tốt lắm! Trương Nguyên Thanh lập tức ổn định bước chân hỗn độn, bàn chân lún vào bờ cát, trầm ổn hạ bàn, đâm một đao về phía Triệu Thành Hoàng lảo đảo lao tới phía trước.

Con người Triệu Thành Hoàng hơi co lại, mắt thấy mũi đao ngay tại trước mắt, khó có thể nó tránh, hắn dứt khoát không tránh, nhanh chóng từ ô vật phẩm chộp lấy bức tượng đất nhỏ.

Ông!

Vách ngăn xám xịt dâng lên, chặn mũi đao đâm tới. Trương Nguyên Thanh tựa như sớm có đoán trước, mặt không đổi sắc, bước lướt một cái đến bên cạnh Triệu Thành Hoàng, thuận thế vung trường đao. Hắn muốn phá đạo cụ phòng ngự của Triệu Thành Hoàng, lấy tình huống trước mắt của hai bên, một món đạo cụ phòng ngự đao thương bất nhập, rất có thể trở thành chỗ dựa cho đối phương lật ngược thế cờ. Ong ong ong! Trương Nguyên Thanh chạy vòng quanh Triệu Thành Hoàng, trường đao lưỡi hẹp hoặc chẻ hoặc chém, hoặc đâm hoặc cắt, ở vách ngăn xám xịt chém ra từng mảng ánh sáng vỡ vụn như hạt cát. Giày khiêu vũ màu đỏ giẫm đạp, thì nhộn nhạo lên vầng sáng như gợn sóng. Sau khi hóa quỷ, tốc độ cùng lực lượng của hắn tăng vọt, lại có chiến đao sắc bén thêm vào, vách ngăn xám xịt kịch liệt chấn động, ở bên bờ vực tan vỡ. Đông! Trương Nguyên Thanh bước ra một bước, bàn chân hãm sâu trong cát, cơ bắp chân căng lên, lực lượng từ hạ bàn dâng lên, từ eo lưng đến cánh tay phải.

Làn da màu xanh đen nhô lên, hắn vận toàn lực, sắc mặt dữ tợn chẻ ra một đao.

“Bành!”

Trong tiếng vang như bóng bay nổ tung, vách ngăn xám xịt rốt cuộc sụp đổ, hóa thành một cơn gió nhẹ thổi bay cát vàng.

Bức tượng đất nhỏ trong tay Triệu Thành Hoàng VỠ ra.

Ông! Trường đao lưỡi hẹp chấn động không ngừng, lực bắn ngược đáng sợ chấn động lưỡi đao bật lên, sắp thoát ly bàn tay chủ nhân bay đi.

Hổ khẩu Trương Nguyên Thanh toác ra lần nữa.

Lúc này, Triệu Thành Hoàng bởi vì thừa nhận đạo cụ trả giá, hành động thong thả, không thể không bị động chịu đòn đã hành động.

Ở nháy mắt bức tượng đất nhỏ vỡ ra, ở lúc trường đao bị lực lượng bắn ngược suýt nữa đánh bay, hắn như là sớm có chuẩn bị, cứng rắn chống đỡ giày khiêu vũ màu đỏ giẫm đạp, vuốt quỷ đầm ra quỷ mị, đâm xuyên qua ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 663: Quán quân (3)

Phốc!

Nước lạnh lẽo bắn tung lên, móng vuốt của hắn thuận lợi đâm xuyên qua ngực kẻ địch, nhưng bị Thủy Quỷ bị động hóa giải. Quả nhiên! Triệu Thành Hoàng không có chút nào ngoài ý muốn, lại càng không tức giận, tựa như sớm dự đoán được sẽ là kết quả như vậy, móng vuốt đâm thủng ngực kẻ địch vung mạnh một cái.

Càng nhiều nước bắn tung tóe, móng vuốt hắn từ ngực trái rạch đến ngực phải, rạch đến cánh tay phải, cuối cùng "Rầm đánh vào chuôi đao. Trường đao lưỡi hẹp theo tiếng động bị đánh bay, xoay tròn bay ra mấy chục mét, đóng đinh ở vách tường dưới khán đài.

Đây mới là mục đích thật sự của Triệu Thành Hoàng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thi triển Thủy Quỷ bị động bỏ qua công kích vật lý, nhưng cũng ý nghĩa, dưới trạng thái như vậy, hắn không cầm được binh khí. Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn hủy tượng đất của hắn, hắn cũng muốn hủy binh khí của đối phương. Một người tổn thất thuẫn, một người tổn thất mâu. Cân sức ngang tài. Sau khi đánh bay binh khí, Triệu Thành Hoàng áp sát đánh nhanh, không cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ hội chặt đao, đồng thời âm thầm đề phòng âm Thi giao thủ nơi xa, tùy thời phân hoá ý thức khống chế thân thể âm Thi, để tránh Nguyên Thủy Thiên Tôn mượn âm Thi lấy đao.

Xẹt!

Triệu Thành Hoàng cho một vuốt ở ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn, cào ra bốn vết cào sâu tới xương, máu tươi đỏ sẫm chảy ra. Trương Nguyên Thanh đau tới mức da mặt run rẩy, vuốt sắc đen nhánh bốc lên ngọn lửa, hung tợn cào lại một cái. Hắn lực lượng không bằng Triệu Thành Hoàng, nhưng có thể lợi dụng năng lực không hỏa tăng cường thương tổn. Xẹt xẹt! Ngực Triệu Thành Hoàng bốc khói, cơ thịt trên mặt hắn run rẩy một phen. Phành phành phành! Bốp bốp bốp!

Hắn quyền đấm cước đá, khi thì lợi dụng móng vuốt công kích, ở trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn cắt ra từng vết

thương thật sâu, mà chính hắn cũng thừa nhận cú đấm sắt cùng vết cào của đối phương, thừa nhận giày khiêu vũ màu đỏ giẫm đạp.

Hai người không sử dụng đạo cụ nữa, thậm chí không thi triển kỹ năng Dạ Du, bờ cát tồn tại khiến Dạ Du biến không có ý nghĩa, mà đối phó Thần Dạ Du, linh phí cũng không có ý nghĩa.

Bọn họ lấy phương thức nguyên thủy nhất chiến đấu, lấy móng vuốt, nắm tay làm binh khí, lấy phá hủy thân thể cùng ý chí kẻ địch làm mục đích, đánh máu tươi đầm đìa, mình đầy thương tích.

Bờ cát bọn họ từng bước qua, bao trùm sương lạnh, đông lạnh thành đất cứng, sau đó lại ở dưới cú giẫm mạnh mà nứt nẻ.

Khán giả vừa mới ngồi xuống, bỗng nhiên lại đứng bật dậy, nhìn trên sân không dời mắt.

Các Hỏa Sư vẻ mặt kích động cùng hưng phấn, đắm chìm ở trong chiến đấu tràn ngập mỹ học bạo lực. Bọn họ kinh ngạc phát hiện, thì ra Thần Dạ Du đảm đương nhân vật thích khách cùng triệu hồi sư, cũng có thể đánh đặc sắc như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Triệu Thành Hoàng đều là nhân tài nha, không làm Hỏa Sự thật sự đáng tiếc.

Đối với nghề nghiệp khác mà nói, trận chiến đấu này là bạo lực đối kháng, là đọ sức võ thuật, là đấu thể lực, nhưng đối với Thần Dạ Du Thái Nhất môn mà nói, trung tâm chiến đấu của hai người là so đấu Thái âm lực. Ai khô kiệt Thái âm lực trước, người đó liền thua. Sau khi hóa quỷ, năng lực tự lành của Thần Dạ Du đạt đến cực hạn, một khi Thái âm lực khô kiệt, vết thương chữa trị yếu bớt, bại vong đó là chuyện sớm hay muộn.

Triệu Thành Hoàng điểm kinh nghiệm cao hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái âm lực hùng hậu hơn, nhưng mà, đôi giày khiêu vũ màu đỏ kia làm người ta quá hận rồi. Vài phút sau, hai người đã là nỏ mạnh hết đà, lại một lần va chạm mạnh, móng vuốt Trương Nguyên Thanh quét về phía cổ họng Triệu Thành Hoàng, móng vuốt người sau thì đâm vào ngực Trương Nguyên Thanh.

Hai người nghiêng ngả lảo đảo lui về, Triệu Thành Hoàng ôm cổ họng máu tươi đầm đìa.

Trương Nguyên Thanh đặt mông ngã ngồi xuống đất, trước mắt biến thành màu đen từng đợt.

Hai người kiệt lực vận chuyển Thái âm lực, giành giật từng giây chữa trị vết thương, nhưng lúc này thể lực đều đã bên bờ cực hạn. Trương Nguyên Thanh ở sau khi ngực vừa vặn cầm máu, Thái âm lực khô kiệt, móng vuốt lùi về trong cơ thể, làn da màu xanh đen quay lại màu da bình thường, màu đen rút lui ở đáy mắt.

"Hắc, hắc hắc!"

Triệu Thành Hoàng cười lên, dây thanh của hắn vừa mới khép lại, giọng dị thường khàn khàn: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu thua rồi"

Hắn còn có một tia dư lực cuối cùng. Triệu Thành Hoàng thất tha thất thểu đi về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trương Nguyên Thanh thở dốc từng ngụm từng ngụm, tay chân hơi co giật, trái tim bất cứ lúc nào cũng có thể dừng lại, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra nụ cười: "Không, là anh thua!"

Vừa dứt lời, ầm"

một tiếng, hai cú đá bay đá vào trên mặt Triệu Thành Hoàng. Thân thể hắn chợt cứng đờ, hai mắt trợn trừng, ngã xuống thẳng tắp.

Giày khiêu vũ màu đỏ chưa bởi thế buông tha hắn, một cước lại một cước giẫm xuống, đạp gãy một rồi lại một cái xương.

Trước khi mục tiêu tử vong, giày khiêu vũ màu đỏ sẽ không dừng công kích, đây là quy tắc.

Chỉ có chủ nhân có thể dừng lại.

Chương 664: Quán quân (4)

Thấy Triệu Thành Hoàng sau một lúc lâu không có phản ứng, hơi thở mỏng manh, Trương Nguyên Thanh lúc này mới hạ đạt mệnh lệnh dừng lại. Giày khiêu vũ màu đỏ lập tức dừng lại, cất bước chân tao nhã, cộp cộp đi về phía chủ nhân. Kiếm

Khách mặc giáp bước nhanh vào sân, vị trưởng lão này ánh mắt hưng phấn, cao giọng nói: “Trận chiến cuối cùng chấm dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn thắng!”

m! Sóng âm trước nay chưa từng có nổ tung, thanh âm trong nháy mắt này nhấc lên, giống như thùng thuốc nổ điểm hỏa dây dẫn cháy. Toàn bộ hành giả chính phủ đứng hết lên, vung cánh tay, phát ra tiếng rống, phát ra tiếng thét chói tai, vô số người cảm xúc ở lúc này cộng hưởng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đoạt giải quán quân!

Ngựa ô lớn nhất của đấu lôi đài lần này.

“Lão đại, năm năm kinh phí về rồi, tôi muốn mua xe thể thao, tôi muốn đổi căn penthouse ở Tùng Hải, a ha ha ha.”

Thất Thứ Lang cực hưng phấn.

Đám người Hữu Phượng Lai Nghi vẻ mặt phấn chấn. Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương hiếm thấy lộ ra nụ cười. Mà ở bên cạnh hắn, là Nữ Vương cùng Quan Nhã cùng nhau thét chói tai vỗ tay.

“Cục cưng, cục cưng!”

Tạ mụ mụ kích động ôm con gái: “Mụ mụ phát tài rồi!”

Tạ Linh Hi cũng rất vui vẻ, ôm vòng eo nhỏ của mẹ, không ngừng thét chói tai.

Ngài Bill theo đó đứng dậy, thậm chí so với thành viên Ngũ Hành minh còn hưng phấn hơn: “Oh my god, Oh my god!” Annie mím chặt môi, si ngốc nhìn bóng dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn. Vẻ mặt si mê tương tự còn có Chu Dung, chỉ là cô ta càng bệnh hoạn hơn, má đỏ bừng, hơi thở dồn dập.

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng ưu tú, ý nghĩ phá hủy hắn, dơ bẩn hắn liền càng mãnh liệt.

Người trẻ tuổi này ưu tú đến mức khiến cô động lòng, khiến cô si mê.

Các trưởng lão Ngũ Hành minh nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt của nhau thấy được vui sướng, thấy được phấn khởi. Từ khi chính phủ tổ chức đấu lôi đài tới nay, mười mấy năm qua, lúc ban đầu, Ngũ Hành minh và Thái Nhất môn là cùng nhau

tổ chức. Nhưng mỗi lần đầu lôi đài, quán quân đều là Thần Dạ Du, chỉ có trong hai lần đầu lôi đài đó nữ nguyên soái quật khởi, Siêu Phàm cùng Thánh Giá đấu lôi đài, Ngũ Hành minh đoạt được quán quân. Mỗi một lần còn lại đều là Thần Dạ Du, không có ngoại lệ, cho dù là Phó Thanh Dương cũng không thể ở giai đoạn Siêu Phàm đoạt giải quán quân. Tiền công tử thật sự quật khởi, thật sự thần công đại thành là ở cảnh giới Thánh Giả. Giai đoạn Siêu Phàm hắn tuy từng có thực lực chống lại Thánh Giả, nhưng năm đó đối thủ của hắn là Âm Cơ.

Bởi vậy, về sau Ngũ Hành minh không liên hợp tổ chức đấu lôi đài với Thái Nhất môn nữa, đều tự chơi riêng. Hôm nay sau nhiều năm, Ngũ Hành minh rốt cuộc lại đoạt được quán quân một lần. Trong một mảng hoan hô, Thần Dạ Du của Thái Nhất môn lớn tiếng nói: "Trưởng lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn gian lận, hắn gian lận!"

"Hắn đã uống thuốc trước khi hóa quỷ, nhất định là vấn đề của thuốc, hắn thắng không vẻ vang gì?

"Đúng thế, đấu lôi đài có quy định, không thể sử dụng đạo cụ cùng được vật cảnh giới Thánh Giả"

Tiếng ồn ào dâng lên, các hành giả Ngũ Hành minh khẽ biến sắc, từng ánh mắt ném về phía trưởng lão. Đám người Triệu trưởng lão chưa mở miệng chỉ trích việc này, nhưng đều nhìn về phía Kiếm Khách mặc giáp. Vị trưởng lão Bạch Hổ binh chúng này, là trọng tài của trận đấu này. Trầm ngâm một phen, Kiếm Khách mặc giáp đi về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, thuốc cậu vừa rồi dùng nghi ngờ phạm quy, dựa theo quy định, cậu phải tiếp nhận điều tra"

"Tôi hiểu"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, từ trong túi lấy ra một viên thuốc, đưa qua.

Đây là hắn cố ý để lại.

Đợi trọng tài tiếp nhận, Trương Nguyên Thanh nói: "Đây là thuốc ổn định linh thể, chữa trị linh thể bị thương"

Hắn tự tin sẽ không phạm quy, ở giai đoạn Siêu Phàm, viên thuốc có thể tiếp xúc đến cơ bản chỉ có giải độc hoàn, cầm máu hoàn của Mộc Yêu, cùng với một ít đại bổ hoàn Học Sĩ chế tạo.

Những viên thuốc này công hiệu hữu hiệu, cho nên trong quy tắc thi đấu chưa nói tới những thứ này, bởi vì cho dù dùng những viên thuốc đó, đối với trận đấu cũng sẽ không có ảnh hưởng gì. Cái đó không giống với đại hội thể dục thể thao của người thường. Quy tắc thi đấu văn bản rõ ràng cấm đoán, là loại thuốc có thể nghịch chuyển cục diện kia. Ví dụ như sinh mệnh nguyên dịch.

Kiếm Khách mặc giáp đánh giá viên thuốc một lát, nhét vào trong miệng.

Hắn nhấm nháp xong, sau khi cảm ứng được lực, trầm giọng nói: "Quả thật không phạm quy, nhưng cậu không thể chứng minh viên thuốc giao cho tôi cùng thứ cậu dùng là cùng loại. Tôi cần làm một lần phát hiện nói dối đối với cậu."

Dứt lời, hắn giọng điệu nghiêm túc hỏi: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, viên thuốc cậu dùng, cùng thứ giao cho tôi, có gì không nhất trí hay không?"

Thân là Thám Báo cấp Chúa Tể, hắn không cần mượn dùng đạo cụ, đã có thể khiến Linh Cảnh Hành Giả giai đoạn Siêu Phàm nói thật.

Chương 665: Quán quân (5)

Cảm giác áp bách vô hình buông xuống, Trương Nguyên Thanh không thể tránh khỏi sinh ra sợ hãi e ngại, giống như lính quèn gặp nguyên soái, không dám có bất cứ điều gì giấu diếm, nói theo sự thật: "Không có!"

Kiếm Khách mặc giáp gật đầu, nhìn về phía khán đài, tuyên bố nói: "Người thắng, Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Ngũ Hành minh hành giả rốt cuộc yên tâm, hoan hô như sôi trào.

Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

Đã không cam lòng, cũng không phục, nhưng lại không thể làm gì được. Mao Sơn Thuật Sĩ không thể tiếp thu hiện thực này, cả giận nói: "Cho dù không phạm quy, vậy cũng là dùng thuốc, dùng thuốc chính là gian lận, chúng ta không tiếp thu."

"Đúng, có bản lĩnh đường đường chính chính đánh bại Triệu Thành Hoàng, dựa vào đường cầu sát biên tính là anh hùng gì, ngươi có bản lãnh đừng cắn thuốc"

"Thắng trận đấu thua người, chúng ta tuyệt đối không tiếp thu Ngũ Hành minh bên này giận dữ, cách xa mắng nhau: "Đánh rắm, Thái Nhất môn thua không nổi? Chỉ cần không phạm quy, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn cắn như thế nào thì cắn như thế đó."

"Trong vòng quy tắc, chơi như thế nào cũng được, thua không nổi thì cút đi, đừng có ở đây sủa."

"Trưởng lão của các ngươi cũng chưa nói chuyện, mất mặt hay không chứ?"

Các trưởng lão Thái Nhất môn đương nhiên là tiếp nhận, nhưng cũng không ngăn cản môn nhân kháng nghị, thua chửi má nó rất bình thường, chung quy phải phát tiết cảm xúc ra. Lúc này, giày khiêu vũ màu đỏ đi đến bên cạnh chủ nhân hiện lên một cái tin tức: "Ngươi nguyện ý khiêu vũ với ta không, nếu nguyện ý, mời dậm chân tại chỗ! ""Nguyện ý!"

Trương Nguyên Thanh gian nan chống đỡ thân thể mỏi mệt, đứng lên, nghĩ ngợi một chút, mặt hướng về đám người Thái Nhất môn.

Cốp, Cấp Cốp! Giày khiêu vũ màu đỏ mở đầu, bước ra tiết tấu vui vẻ. Trương Nguyên Thanh lập tức đuổi theo tiết tấu của giày khiêu vũ màu đỏ.

Một người một giày, hướng mặt về đám người Thái Nhất môn, bắt đầu nhảy như trước mắt không có ai.

Trận mắng nhau của hai bên khựng lại, vô số người ngạc nhiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trên sân.

Hắn có ý tứ gì? Người Thái Nhất môn ngây dại.

Người Ngũ Hành minh cũng ngây ngẩn cả người.

"Cốp cốp cốp, cốp cốp cốp!"

Điệu nhảy clacket khi thì dồn dập, khi thì nhẹ nhàng chậm rãi, giày khiêu vũ màu đỏ nhảy tao nhã mỹ quan, Nguyên Thủy Thiên Tôn méo mó sứt sẹo, như là đang trào phúng bọn họ. Rất nhanh, điệu nhảy chấm dứt, giày khiêu vũ màu đỏ chân trái bước về sau, gót giây vểnh lên, làm một cái lễ quỳ gối tiêu chuẩn, tiếp đó hóa thành ánh sáng đỏ tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh cũng hướng tới Thái Nhất môn làm một cái lễ quỳ gối rất đũy.

Các Thần Dạ Du Thái Nhất môn rốt cuộc phản ứng lại, khuôn mặt vặn vẹo, rít gào:

“Hắn đang trào phúng chúng ta”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đáng giận, trưởng lão, tôi không nhịn được nữa, tôi muốn ra sân giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Móa nó, lão tử liều mạng với người”

“Khinh người quá đáng! !”

Các Thần Dạ Du kiêu ngạo, có khi nào từng chịu loại tức giận này, tâm tính ai cũng bùng nổ.

Thánh Giả bọn Phong Đô Quỷ Vương, khóe mắt đều run rẩy một phen, muốn ra tay đánh người.

“Trở về, trở về!”

Trương Nguyên Thanh vội vàng nói. Hắn sau đó biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người, biến mất ở trong ánh mắt giận dữ của Thần Dạ Du. Giác đấu trường cảnh vật hiện ra gợn sóng, đợi gợn sóng bình ổn, Trương Nguyên Thanh về tới phòng ngủ.

“Tí tách, tí tách”

Ngực nhỏ xuống máu tươi, áo thun rách nát ngưng một tầng huyết tương dinh dính.

Bởi Thái âm lực khô kiệt, lỗ thủng xuyên qua ngực chưa thể hoàn toàn khép lại, còn đang thong thả nhỏ máu.

Trương Nguyên Thanh cùng không cảm thấy đau đớn, đại khái là chết lặng.

Hắn đi đến trước gương toàn thân bên cửa sổ, thấy mình sắc mặt tái nhợt, quần áo quần rách mướp, trừ vết thương nhìn thấy ghê người ở ngực, cánh tay, má, đùi, eo bụng đều có vết cào cùng vết sưng.

Hắn bây giờ, giống như là tội phạm tử hình vừa tiếp nhận tra tấn nghiêm khắc.

Mệt quá, thật khó chịu… Trương Nguyên Thanh kéo rèm, thong thả ngồi ở trên mặt đất, nằm xuống thành hình chữ Đại. Ngủ một giấc là khỏe, giấc ngủ là nghỉ ngơi tốt nhất, Triệu Thành Hoàng tên kia, bây giờ khẳng định tiếp nhận sinh mệnh nguyên dịch cứu chữa, linh nhị đại đúng là tốt, không phải rễ cỏ chúng ta có thể so sánh.

Thắng rồi, mình là quán quân rồi, giày Hậu Thổ tới tay rồi. Lúc đi đầu óc không tỉnh táo, âm Thi quên mang về, nhưng không sao, Phó Thanh Dương sẽ thay mình thu hồi.

Cảm giác mỏi mệt sau khi ác chiến mãnh liệt ập đến, đại khái còn có đói khát, nhưng lúc này đã không có tinh lực bò dậy ăn cơm.

Giữa trưa, khách sạn Vô Ngân. Tiểu Liên hiếm thấy có chút thấp thỏm, liên tiếp nhìn chăm chú điện thoại di động, xem tin tức, xem thời gian.

Đợi thời gian đến 11: 40, cô rốt cuộc nhịn không được nữa, mở ra phần mềm chat, gửi một tin nhắn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Trận đấu kết thúc chưa?”

Tin tức như đá chìm biển lớn, không có bất cứ sự đáp lại nào.

Chương 666: Bảng treo thưởng cập nhật (1)

Tiểu Viên hít sâu một hơi, bộ ngực dưới áo sơ mi trắng nổi lên cao cao, kiên nhẫn chờ đợi. Đến 12: 30, Tiểu Viên sau khi Khấu Bắc Nguyệt gửi tin nhắn mang cơm, gọi vào số của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Xin lỗi, số máy ngài gọi đã tắt máy Nghe nội dung giọng nói nhắc nhở, Tiểu Viên khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú, trận đấu còn chưa kết thúc? Theo Nguyên Thủy nói, trận chiến cuối

cùng hôm nay là cạnh tranh quán quân, cũng chỉ có hắn và Triệu Thành Hoàng hai người, đấu lôi đài có thể đánh bao lâu.

Cả buổi sáng, sao còn chưa kết thúc.

Nói thật, Tiểu Viên rất tò mò đối với kết quả thi đấu, ôm cảm giác chờ mong nhất định, lại cảm thấy không cần thiết ôm chờ mong. Nguyên Thủy Thiên Tôn làm người mới trong Linh Cảnh Hành Giả, có thể chen vào 3 hạng đầu đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Khả năng đoạt giải quán quân không lớn, hắn nếu có thể đoạt giải quán quân, ngược lại tỏ ra chính phủ nhân tài điêu linh. Lúc này, cửa khách sạn mở ra, anh bạn trẻ shipper đội mũ bảo hiểm màu lam tiến vào khách sạn. Hắn ngũ quan tuấn tú, mày rậm mắt sắc, giống như một con chó săn nhỏ hung hăng. Khấu Bắc Nguyệt đeo hộp chuyên dụng của shipper trở về. Hắn mang về bữa trưa phong phú cho Tiểu Viên, cùng với bản thân. Trong khoảng thời gian này, Tiểu Viên có con đường phát tài, bán tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn vài lần, lại thay Nguyên Thủy Thiên Tôn săn giết âm Thi kiếm hai trăm ngàn, trong túi rất dư dả, thức ăn được cải thiện rất nhiều. Trải qua một đoạn thời gian làm shipper, sắc mặt Khấu Bắc Nguyệt không tái nhợt nữa, biến thành màu lúa mì khỏe mạnh.

Khấu Bắc Nguyệt đầu đầy mồ hôi, đứng ở trước quạt điều hòa, hưởng thụ một phen gió lạnh, lúc này mới kích động đi tới, nói: “Tiểu Viên Tiểu Viên, tôi vừa rồi lúc đi giao đồ, gặp được “Bánh Bao Máu Người”

Nghe vậy, Tiểu Viên nhíu mày, nói: “Cậu còn có liên hệ với hắn?”

Bánh Bao Máu Người là cán bộ dưới trướng Cổ Vương phó hội trưởng Linh Năng hội.

Bánh Bao Máu Người ở trong sự kiện Hắc Vô Thường lập công, Cổ Vương cất cử đến Kim Sơn thị làm cán bộ, thành lập phòng làm việc Kim Sơn thị, chuyên môn lôi kéo, chiêu nạp nghề nghiệp tà ác.

Người này đối với shipper có cố chấp mãnh liệt, giữa trời nắng chạy xe đạp điện, kiên trì ship đồ cho từng nhà, trong lúc vô ý kết bạn Khấu Bắc Nguyệt.

Bánh Bao Máu Người cảm thấy Khấu Bắc Nguyệt cũng thích ship đồ là tài năng có thể bồi dưỡng, liền trao đổi phương thức liên hệ.

Tuy Khấu Bắc Nguyệt bày tỏ mãnh liệt mình không thích ship đồ, là cuộc sống bức bách, nhưng Bánh Bao Máu Người không tin hắn.

"Cô yên tâm, tôi có giới hạn"

Khấu Bắc Nguyệt ồn ào: "Tên kia không phải người tốt, hỉ nộ vô thường, giết người không chớp mắt, nhưng hắn cũng không hiểu sát, thuộc loại người xấu rất bình thường, loại người xấu này, trong chính phủ chẳng lẽ thiếu"

Thấy sắc mặt Tiểu Viên trầm xuống, hắn vội giải thích: "Tôi chỉ là muốn từ chỗ hắn tìm hiểu tình báo một phen, chung quy tốt hơn cô mỗi ngày chạy đi chợ đen. Không phải đúng sao, vừa rồi đã tìm hiểu được một tình báo ghê gớm"

"Tình báo ghê gớm"

Tiểu Viên cười lạnh một tiếng.

Khấu Bắc Nguyệt đứa nhỏ này, sau khi thành Yêu Mê Hoặc, đã ở dưới sự che chở của cô, đi theo Vô Ngân đại sư tu hành, nói trải đời chưa sâu cũng không đủ. Hắn nào biết tình báo nào quan trọng, tình báo nào không quan trọng.

Quá nửa là bị Bánh Bao Máu Người thuận miệng lấy tình báo bình thường lừa dối.

Khấu Bắc Nguyệt buông hộp ship thức ăn xuống, lấy điện thoại di động ra, mặt mày hớn hở nói: "Bánh Bao Máu Người vừa chuyển cho tôi một tin tức, là thông báo bảng treo thưởng nội bộ phận hội khu đông Linh Năng hội cập nhật, ừm, cái này chỉ là bảng treo thưởng phân hội khu đông Linh Năng hội, nhưng tôi cảm thấy, các tổ chức tà ác lớn cũng sẽ ở trong một hai ngày tới đây đồng bộ cập nhật."

Bảng treo thưởng cập nhật? Tiểu Viên khẽ gật đầu, vậy quả thật tính là tình báo quan trọng, bảng treo thưởng của tổ chức tà ác, bình thường là sẽ không biến động.

Cô tiếp nhận điện thoại di động Khấu Bắc Nguyệt đưa qua, tập trung đọc:

“Bảng treo thưởng cảnh giới Siêu Phàm cập nhật:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, thưởng hai mươi triệu, một món đạo cụ cảnh giới Thánh Giả, hai kiện đạo cụ tinh phẩm cảnh giới Siêu Phàm”

“Triệu Thành Hoàng, mười lăm triệu, một món đạo cụ cảnh giới Thánh Giả.

“Duy Ngã Độc Tôn, mười lăm triệu, hai hiện đạo cụ tinh phẩm cảnh giới Siêu Phàm”

“Tôn Miểu Miểu, mười triệu, hai món đạo cụ tinh phẩm cảnh giới Siêu Phàm”

“Thổ Địa Công, mười lăm triệu, một món đạo cụ tinh phẩm cảnh giới Siêu Phàm”

Triệu Thành Hoàng Vốn đứng đầu bảng cảnh giới Siêu Phàm, giảm đến hạng hai, mà đứng đầu bảng thế mà thành Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Con người Tiểu Viên hơi co lại, khuôn mặt xinh đẹp cứng đờ.

Giờ này khắc này, tiêu hóa xong tình báo này, trong đầu cô chỉ còn một suy nghĩ:

Đấu lôi đài đã có kết quả.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, thắng!

Chương 667: Bảng treo thưởng cập nhật (2)

Hắn đánh thắng Triệu Thành Hoàng rồi, hắn thế mà đánh thắng Triệu Thành Hoàng rồi! Tiểu Viên buông điện thoại di động, nhìn bên ngoài khách sạn, ngẩn ngơ xuất thần.

Qua một lúc lâu, cô buông điện thoại di động, thấp giọng nói: “Tôi đi gặp Vô Ngân đại sư một lần”

Vịnh Phó gia. Trong phòng sách, Linh Quân đi vòng quanh âm Thi, đánh giá cao thấp, nói: “Thi thể Yêu Mê Hoặc cấp 3, còn có khí tức Thổ Quái, chậc chậc, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đâu kiếm được âm Thi này, tôi không nhớ cậu ta có hướng cậu xin trợ giúp nha, cậu cũng chưa nói nha”

Vong Giả Số 1 bị những sợi dây mây quấn quanh, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, ra sức giấy "Cậu không phải người Ngũ Hành minh, tôi không cần cái gì cũng nói cho cậu"

Hắn chuyển hướng đề tài, nói: "Cậu đi thông báo em gái tai thỏ số 02, bảo cô ấy chuẩn bị chuyển khoản, thành viên Bạch Hổ vệ, mỗi người gửi một triệu tiền thưởng.

"Tốt!"

Linh Quân vui vẻ rời đi.

Nhìn theo rác rưởi rời khỏi, Phó Thanh Dương cầm lấy điện thoại di động, mở ra phần mềm nói chuyện phiếm.

Ngũ Hành minh, diễn đàn trưởng lão.

"Cẩu trưởng lão: không tệ không tệ, lần này quán quân cảnh giới Siêu Phàm cùng cảnh giới Thánh Giả, đều là người Ngũ Hành minh ta"

"Đại Đường Quân Thần: rất nhiều năm không nở mày nở mặt rồi, nhớ ngày đó nữ nguyên soái còn chưa khởi thế, cũng là chia ra hai lần mới cầm quán quân Siêu Phàm, Thánh Giả"

"Lạc Thần: Nguyên Thủy Thiên Tôn thiên phú thật kinh người, tương lai thành tựu không thể đong đếm, danh tiếng Tôn trưởng lão hồ đồ không xóa được nữa."

"Hỏa Hải Chiến Thần: có chút thú vị, Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu tử này, tôi rất vừa ý, Bạch Hổ binh chung các người tặng hắn cho Xích Hỏa bang tôi đi, a ha ha ha."

Bình thường trong group này, các trưởng lão rất ít lên tiếng, có việc chính cần câu thông, nhảy ra nói vài câu, lúc không có việc gì, trong group tràn đầy tĩnh mịch.

Nhưng sau khi đấu lôi đài kết thúc, mấy giờ, các trưởng lão vẫn thỉnh thoảng bình luận, không khí thoải mái sinh động. Ở trong mắt các trưởng lão, đấu lôi đài năm nay, Ngũ Hành minh hoàn toàn nghiền ép Thái Nhất môn, đây là thể diện rất lớn. Đến cảnh giới Chúa Tể này, ích lợi bình thường bọn họ chướng mắt, ngược lại mặt mũi càng thêm quan trọng. Phó Thanh Dương bật cười một tiếng, đám "lão già"

này, lúc cược Triệu Thành Hoàng không chút do dự, tài chính mấy triệu mí mắt cũng không chớp một cái, lúc cược Nguyên

Thủy Thiên Tôn, móc mãi ra được mấy chục nghìn, hơn trăm nghìn.

Bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh thắng Triệu Thành Hoàng, ai cũng tươi cười rạng rỡ.

Cũng đúng, mấy triệu đối với các trưởng lão mà nói, là tiền lẻ thôi, vẫn là mặt mũi càng quan trọng hơn. Phó Thanh Dương nhập vào tin tức: "Phó Thanh Dương: Cảm tạ các vị trưởng lão cảm khái giúp tiền! "

Một câu đơn giản, lại như một cái tát vang dội.

Diễn đàn trưởng lão vốn không khí không tệ, đột nhiên lâm vào tĩnh mịch.

Ai cũng không nói gì. Mười mấy giây sau, Phó Thanh Dương nhìn thấy màn hình điện thoại di động bắn ra tin nhắn: "Ngài đã bị khai trừ khỏi diễn đàn"

Khi Trương Nguyên Thanh tỉnh lại, đã là hoàng hôn.

Hắn chống thân thể mỏi mệt ngồi dậy, cúi đầu nhìn ngực một lần, vết thương xuyên qua đã sớm khỏi hẳn, không để lại vết sẹo. Vết thương, vết sưng các nơi của thân thể cũng biến mất không thấy nữa. Trạng thái hồi phục 3-40%, đói quá. Hắn đầu váng mắt hoa đứng dậy, cởi quần áo rách nát, cầm áo thun quần cộc khô mát, khăn tắm, thật cẩn thận tới cửa, vặn mở cửa khóa trái.

Mở ra một khe hở, lắng nghe động tĩnh trong phòng khách.

Bên ngoài im ắng, ông ngoại bà ngoại đều không có mặt.

Giờ này, ông ngoại không có việc gì hẳn là ở bên ngoài tản bộ, tìm người quen trong tiểu khu nói chuyện phiếm, bà ngoại thì đi chợ, mua nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối. Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chui vào nhà vệ sinh, tắm đi vết máu trên người, sau đó mang xách chổi lau về phòng ngủ, lau sạch sẽ vết máu cùng máu, mồ hôi ngưng tụ thành đường nét hình người trên mặt sàn.

Lại đựng quần áo rách nát vào túi rác, ra ngoài xuống lầu, ném vào trong hố rác của tòa nhà.

Làm xong tất cả cái này, toàn thân sạch sẽ khô mát Trương Nguyên Thanh quay đầu muốn đi cửa hàng gà hầm ngoài tiểu

khu, gọi ba phần gà hầm, cũng từ trong ánh mắt ông chủ thấy được sự ghen tị rõ ràng.

Trong thời gian chờ đợi gà hầm đưa lên, hắn sốt ruột không chờ nổi lấy ra điện thoại di động, tắt chế độ máy bay, lúc này mới phát hiện có một cuộc gọi nhỡ của Phó Thanh Dương.

Hắn theo thường lệ trước gửi tin nhắn đoạt giải quán quân cho dì Tiểu Viên, sau đó lần lượt đọc từng tin nhắn chúc mừng.

Chương 668: Quái vật (1)

Từ "Ca ca thật lợi hại"

của Tạ Linh Hi, đọc đến "Cái đệch tiểu tử cậu nghịch thiên rồi"

của Đại Cơ Bá. Từ "Oh, my god"

của Lý Đông Trạch, đọc đến "Chúc mừng chúc mừng, từ nay về sau đói có bào ngư ăn"

của Quan Nhã. Cô gái này, câu đùa mặn"

càng nói càng thái quá, học sinh ngoan Trương Nguyên Thanh trả lời Quan Nhà một cái icon ngượng ngùng: "Em vẫn là đứa nhỏ, không hiểu chị nói cái gì, ừm, sư phụ bào ngư tối nay có rảnh không, đói chết mất."

Tiếp theo, hắn click mở diễn đàn tán gẫu Bạch Hổ vệ, thấy tin nhắn Phó Thanh Dương cho mình: "Phó Thanh Dương: Tỉnh nhớ đến vịnh Phó gia, thu hồi thi của cậu."

"Hữu Phượng Lai Nghi: bang chủ vạn tuế!"

"Thất Thứ Lang: lão đại vạn tuế!"

"Tiểu Não Phủ: cảm ơn bang chủ!"

"Quét Ngang Thiên Hạ: cảm ơn bang chủ!"

Thậm chí ngay cả thành viên Bạch Hổ vệ bình thường không sủi tăm, cũng gửi tin nhắn "Cảm ơn bang chủ"

Hả? Sao không có ai tán gẫu về mình? Chẳng lẽ mình không phải nhân vật chính hôm nay sao? Trương Nguyên Thanh có chút bất mãn, kéo xuống tin nhắn nói chuyện phiếm.

“Phó Thanh Dương: mỗi người phát một triệu tiền thưởng, không tính thường giữa năm cùng thưởng cuối năm? “! !!” Trương Nguyên Thanh mở ra hộp thư, quả nhiên thấy được tin nhắn thông báo một triệu vào tài khoản.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Bách phu trưởng thiên thu vạn tái nhất thống giang hồ, phụng thiên thừa vận ký thọ vĩnh xương”

Gói icon dập đầu “Cảm tạ ông chủ”

dày đặc.

“Thất Thứ Lang: Xong đời, tôi liếm không lại hắn.”

“Tiểu Não Phủ:..”

“Hữu Phượng Lai Nghi: Nguyên Thủy Thiên Tôn cậu không có kiêu ngạo của thiên tài sao?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: ở dưới thánh quang huy hoàng của bách phu trưởng, chút ánh sáng đom đóm của tôi không đáng nhắc tới”

Gửi xong, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy Phó Thanh Dương gửi một bao tiền lì xì riêng cho hắn.

“Phó Thanh Dương: không cần hiểu lầm, đây là thưởng quán quân, tôi không cổ vũ nịnh nọt, mọi người đừng noi theo”

“Hữu Phượng Lai Nghi:.”

“Thất Thứ Lang:..”

“Tiểu Não Phủ:..”

Rời khỏi diễn đàn tán gẫu, Trương Nguyên Thanh sốt ruột không chờ được mở ra diễn đàn, muốn xem xem hành giả chính phủ đánh giá đối với mình. Đây mới là vở diễn chính. Trong phòng ngủ ánh sáng tối tăm, Chu Dung mặc váy dài lười biếng dựa vào sô pha một người, gác cái chân ngọc thon dài. Cô nhìn người trẻ tuổi trong phòng sách, cười mỉm nói: “Đưa máu hắn cho ta đi.”

Đèn bàn màu sắc ấm chiếu sáng lên khuôn mặt quyến rũ của Chu Dung, lông mi của cô rất dài, che đi ánh sáng, đôi mắt giấu ở trong bóng đen, lóe ra kích động bệnh hoạn cùng hưng phấn vặn vẹo.

Ở cách sô pha một người mấy mét, một bóng dáng cao ngất đứng ở trogn bóng đen đèn bàn không chiếu tới, trầm giọng nói: "Cô vì sao không ở trước trận chiến cuối cùng đòi máu, vì sao phải để hắn đoạt hết nổi bật? Nếu cô trước đó đã khống chế hắn, hắn liền không thắng được"

Trong giọng nói mang theo một tia bất mãn cùng oán khí.

Khóe miệng Chu Dung nhếch lên, phong tình vạn chủng cười nói: "Tôi ước gì hắn đoạt giải quán quân, hắn càng ưu tú, tôi càng hưng phấn, hắn càng kinh tài tuyệt diễm, tôi càng muốn làm bẩn hắn, phá hỏng hắn, để hắn lâm vào vực sâu sa ngã không thể tự rút ra được"

Nói xong, gò má cô nổi lên đỏ ửng, bộ dáng động dục. Thật sự là con đàn bà biến thái… Người đàn ông đưa tay ở giữa không trung chộp một cái, lấy ra một cây dây mây xanh, cây dây mây này như là mới từ trên cây bẻ xuống, trang trí những cái lá cây xanh nhạt, trong đó có ba cái lá cây trong suốt như ruby.

"Chỉ có từng đó, tôi chỉ quật hắn một roi, máu tươi dây leo hấp thụ được có hạn"

Người đàn ông hái xuống ba cái lá cây, kẹp ở đầu ngón tay, đi đến trước sô pha một người, tiến vào khu ánh sáng. Đèn bàn màu sắc ấm chiếu sáng lên khuôn mặt hắn, ngũ quan thanh tú nhu hòa, khí chất rạng rỡ, là loại đàn ông nhã nhặn thân mật ấm áp. Chính là Thanh Tùng Tử.

Mắt Chu Dung sáng ngời, sốt ruột không chờ được đưa tay đi lấy, nhưng Thanh Tùng Tử đột nhiên nắm chặt phiến lá, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm thiếu phụ xinh đẹp dáng người đầy đặn, nói: "Đừng quên thứ cô đáp ứng tôi."

Chu Dung cười tươi, ngón tay búp măng thon dài như khiêu khích đảo qua mu bàn tay người đàn ông, cười mỉm nói:

"Chờ tôi xử lý xong Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu muốn làm cái gì đối với tôi cũng được."

Nữ giới nghề nghiệp Nhạc Sĩ, có một sức quyến rũ dụ người, cho dù là cô gái dáng người, mỹ mạo tương đương, ở trước mặt nữ Nhạc Sĩ, cũng sẽ ảm đạm thất sắc.

Điểm ấy có chút tương tự với nghề nghiệp Ái Dục, nhưng trung tâm của nghề nghiệp Ái Dục là câu động nhu cầu sinh lý

của khác phái, trực tiếp hơn bá đạo hơn. Mà nữ giới nghề nghiệp Nhạc Sĩ, là khiến đàn ông sinh ra một loại khát vọng yêu đương. Yết hầu Thanh Tùng Tử lăn lộn, buông lỏng ngón tay. Chu Dung tiếp nhận phiến lá màu đỏ trong suốt, khóe miệng khẽ nhếch lên, cô tự tin Thanh Tùng Từ khó có thể chống đỡ sức quyến rũ của mình, bởi vì Thanh Tùng Tử thuộc về Mộc Yêu dục vọng sinh sản mãnh liệt.

Chương 669: Quái vật (2)

Hỏi thăm thêm chút liền có thể biết, người này có mấy bạn gái cố định, mỗi ngày đều phải tiến hành vận động sinh sản. Loại người này, là không có khả năng kháng lại sắc đẹp của cô.

“Lần trước cô không phải là nói như vậy”

Thanh Tùng Tử ánh mắt nóng rực, nâng lên cái cằm độ cong duyên dáng của Chu Dung, trong mắt bùng cháy dục niệm, nói: “Tôi muốn có cô ngay bây giờ, ở ngay nơi này. Chu Dung búng tay đánh bật tay hắn, nheo mắt mỉm cười “Tôi không phản cảm lên giường với người trẻ tuổi ưu tú, nhưng phải là ở lúc tôi có hứng thú. Tôi bây giờ muốn ngủ chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Khi nói chuyện, cô nhẹ nhàng vỗ tay. Hai cô nương xinh đẹp mặc nội y gợi cảm đẩy ra cửa phòng ngủ, yểu điệu đứng ở trong phòng.

“Họ là món quà tôi tặng cho cậu, chơi cho sảng khoái đi”

Chu Dung Vỗ nhẹ bả vai Thanh Tùng Tử, uốn éo cái mông đầy đặn, rời khỏi phòng ngủ.

Tiệm gà hầm.

Trương Nguyên Thanh nuốt từng miếng từng miếng gà hầm mềm mại thơm phức, rưới lên hạt cơm no đủ trong suốt một tầng canh gà đặc sệt, vị mặn thơm cùng với mùi thơm cơm lan tràn ở nụ vị giác. Hắn cúi đầu ăn như hùm như sói, bất tri bất giác một bát cơm thấy đáy. Ông chủ vội vàng đưa lên phần gà hầm thứ hai, Trương Nguyên Thanh ăn no 30%, sự khát cầu đối với thức ăn hơi giảm xuống, liền thả chậm tốc độ ăn, bắt đầu xem diễn đàn.chúc mừng Nguyên Thủy Thiên Tôn đoạt

giải quán quân Chính phủ phát ra một bài đăng như vậy, bôi đỏ ghim ở vị trí bắt mắt nhất của diễn đàn. Nhân viên văn chức biên tập bài đăng, có nội tình văn học thâm hậu, cả bài đều là từ ngữ khen ngợi, lại không tỏ ra nịnh nọt lòe loẹt, ví dụ như ở trong thi đấu phó bản, là nói như thế này: "Nguyên Thủy Thiên Tôn mở đầu thân hãm tuyệt cảnh, tuổi còn trẻ lại có tĩnh khí, ở trong tuyệt cảnh bùng nổ lực lượng, ở trong nhà tù bày ra trí tuệ, rời khỏi căn phòng bí mật chứng minh trong sạch, lấy một địch bảy, hóa giải tình thế nguy hiểm, đặc sắc! !".

Ở trong thời đại Đại tố cáo, bài đăng là nói như vậy:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn khai phá đầy đủ quy tắc tố cáo, không có thiên thời, hắn liền hóa quy tắc thành thiên thời, không có nhân hòa, hắn liền tích cực tìm kiếm minh hữu, đồng thời, âm thầm bố cục, quan sát tỉ mỉ, đánh bại âm mưu của Thái Nhất môn, đặc sắc! !"

Ở trên đấu lôi đài, bài đăng là nói như vậy: "Mặc kệ Triệu Thành Hoàng gia dũng mãnh cường hãn như thế nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn binh đến tướng chắn, nước đến đất ngăn, thân khoác pháp bào tay cầm bảo đao, thần uy lẫm liệt rống một tiếng, hóa quỷ thêm thân vận địch xong, một phen chém giết nhiệt huyết sôi trào, đánh bại thiên chi kiêu tử của Thái Nhất môn, đặc sắc! !"

Lưu bút ký một phen, để sau đi nịnh nọt Phó Thanh Dương. Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm. Ngón cái trượt màn hình, xem bình luận.

"Cỏ Đi Với Rượu Càng Uống Càng Vô: Giày Hậu Thổ vẫn là của Ngũ Hành Tinh chúng ta, ngày hôm qua lão lãnh đạo còn uống rượu với ta, nói người trẻ tuổi Ngũ Hành minh không được, đạo cụ yêu quý này của hắn chỉ sợ phải trở thành đồ của Thái Nhất môn"

"Cỏ Đi Với Rượu Càng Uống Càng Vô: Hoàn toàn không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà đánh thắng Triệu Thành Hoàng, quá, quá cmn trâu bò rồi."

"Xin Gọi Ta Nữ Vương: Nguyên Thủy Thiên Tôn vạn tuế! ! Ta sáu tháng cuối năm nhất định phải đi Tùng Hải, ta đã đệ trình xin điều chỉnh cương vị.

““Vương Phi: Về sau không dám tùy ý đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, không, Thiên Tôn lão nhân gia, hắn bây giờ là nhân vật nô tì mong muốn mà không thể chạm tới”

“Thanh Đằng: Nhớ ngày đó lúc hắn mới vừa vào, vẫn là người mới ngây thơ, lúc này mới không đến ba tháng, ta đã chỉ có thể nhìn bóng lưng của hắn, như đã được mấy đời”

“Bạch Long: Văn Uyên các Đại Học Sĩ kia, lăn ra đây cho lão nương, lão nương cam đoan đánh chết người, không phải nói Nguyên Thủy Thiên Tôn trang bị không được, điểm kinh nghiệm không đủ, không có khả năng chiến thắng Triệu Thành Hoàng sao, người hại lão nương thua một trăm ngàn”

“Bông Tuyết Trắng Sữa: Tên kia giả chết rồi.”

Sau khi lướt bình luận thổi phồng một phen, Trương Nguyên Thanh hài lòng ăn xong phần gà hầm thứ hai, rời khỏi bài đăng chính phủ, kéo màn hình xuống, xem bài đăng khác.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao có thể nắm giữ hóa quỷ Hắn bị bài đăng này hấp dẫn, click vào đọc, người đăng là “Năm Rộng Tháng Dài”

cũng là người quen cũ.

“Vừa rồi ở diễn đàn Thái Nhất môn đi dạo một vòng, bên kia phần lớn đều đang thảo luận chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm giữ năng lực hóa quỷ, ta tìm hiểu một phen, mới biết được loại tuyệt kỹ này, không phải Thần Dạ Du bình thường có thể thi triển. Chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm giữ hóa quỷ, so với chúng ta tưởng tượng càng thêm khoa trương”

“Theo ta hiểu biết, có thể thi triển hóa quỷ chỉ có hai loại người, một loại là Triệu Thành Hoàng như vậy, rèn luyện Thái âm lực thời gian dài, nắm giữ lô hỏa thuận thanh đối với lực lượng”

Chương 670: Quái vật (3)

Một loại là có được thiên phú đặc thù, ví dụ như Khương Tinh Vệ loại Hỏa Sư huyết mạch đặc thù này, giai đoạn Siêu Phàm đã có thể kích phát tiềm lực, bùng nổ ra năng lực có thể so với kẻ bạo nộ. Nguyên Thủy Thiên Tôn thuộc về người sau”

“Những Ngày Gian Khổ: Móa, nói như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thần Dạ Du trời sinh à, thiên phú vượt phó bản đã biến thái như vậy, kết quả thiên phú nghề nghiệp càng mạnh hơn?”

“Jenny Đa Tình: Nha, ta đột nhiên cũng muốn học đũy Nữ Vương kia, chuyển công tác đến Tùng Hải câu dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Nói ai đũy thế, ta cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn là có tình nghĩa đồng sinh cộng tử, ta đi Tùng Hải là vì giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn làm việc tốt hơn.

““Quan Nhã: Ha ha, ta đồng ý ý kiến của Nữ Vương, ha ha”

“Cau Thêm Điếu Thuốc Pháp Lực Vô Biên: Đợi chút, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn, không, Thiên Tôn lão nhân gia trời sinh Thần Dạ Du, vậy, vậy Tôn trưởng lão có phải lại bị đám Thái Nhất môn kia bạo hành trên mạng hay không?”

Bình luận phía dưới, là ảnh chụp màn hình của “Năm Rộng Tháng Dài”, thuần một sắc đều là ảnh “Tôn trưởng lão hồ đồ”

Có cái là chụp từ diễn đàn, có cái là chụp trong group.

“Những Ngày Gian Khổ: Tôn trưởng lão là thật thê thảm, đường đường một Chúa Tể, bị người ta biến thành trend”

Thành viên Ngũ Hành minh nhao nhao like, phụ họa. Trương Nguyên Thanh xem đến nơi đây, bỗng nhớ tới Viên Đình, gã này từ sau khi thi đấu phó bản lớn liền biến mất, điện thoại không gọi được, tin nhắn không ai trả lời. Có thể là diệt khẩu rồi hay không? Ôm tâm tình như vậy, hắn chat riêng Phó Thanh Dương: “Bách phu trưởng, tôi không liên lạc được Viên Đình, hắn làm sao vậy?”

Phó Thanh Dương trả lời: “Ồ, cậu là tính thực hiện hứa hẹn?”

Trương Nguyên Thanh không nói hai lời, gửi gói icon “cúi đầu lạy”: “Đó đều là kế dụ địch, tôi tuyệt đối sẽ không hướng Viên Đình lộ ra “luận rác rưởi”

của bách phu trưởng, tư tưởng vĩ đại như thế, tôi sẽ khắc trong tâm khảm, tuyệt không truyền ra ngoài.”

Phó Thanh Dương chưa đáp lại, chờ Trương Nguyên Thanh ăn xong một phần gà hầm cuối cùng, câu trả lời mãi mới tới:

“Viên Đình bị Tôn trưởng lão ném đi huấn luyện doanh rồi”

A, Viên Đình đáng thương… Trong lòng Trương Nguyên Thanh ngược lại buông lỏng, bởi vì như vậy, hắn liền có thể kéo dài thời gian thực hiện hứa hẹn.

Dù sao Cẩu trưởng lão vì sao nhập vào chó, hắn cũng không biết tình huống, là dỗ Viên Đình.

Phó Thanh Dương: “Mặt khác, ngày mai phần thưởng đấu lôi đài cảnh giới Siêu Phàm, cậu chín giờ sáng, đến vịnh Phó gia một chuyến, thuận tiện mang âm Thi của cậu về”

Ngày mai kết toán thưởng? Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, nhịn không được bắt đầu chờ mong ngày mai đến. Tổ hợp Pháp Bào âm dương cùng giày Hậu Thổ, không biết sẽ xuất hiện kỹ năng bộ trang bị hay không, rất đáng giá chờ mong. Trả tiền cơm, Trương Nguyên Thanh về nhà, nhớ tới còn nợ Thổ Địa Công hai trăm ngàn, hắn mở ra cơ sở dữ liệu của chính phủ, tìm được phương thức liên lạc của Thổ Địa Công, gởi tin nhắn hỏi tài khoản ngân hàng của đối phương.

Tuy hai ngày qua, Thổ Địa Công chưa từng chủ động đòi số tiền này, nhưng đã đáp ứng người ta, phải thực hiện hứa hẹn. Sau khi chuyển hai trăm ngàn vào tài khoản đối phương, Thổ Địa Công gửi tin nhắn: “Tiểu tử cậu rất có chữ tín đấy! Chúc mừng đoạt giải quán quân”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Thổ Địa Công, ông sẽ tham gia phó bản giết chóc giữa năm không?

Hắn thèm nhỏ dãi phòng ngự vô song của Thổ Địa Công, nếu ông lão cũng tham gia phó bản giết chóc giữa năm, vậy tìm lão kết minh, tương đương với có thêm một tấm khiên không thể phá vỡ.

Thổ Địa Công: “Không tham gia, tôi tỷ lệ đại khái sẽ luôn ở lại giai đoạn Siêu Phàm.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Vì sao?”

Lấy năng lực của Thổ Địa Công, tấn tháng Thánh Giả không có bất cứ vấn đề gì. Thổ Địa Công: “Là như thế này, cậu đừng thấy tôi phòng ngự mạnh, nhưng đến cảnh giới Thánh Giả, chút phòng ngự này là không đủ nhìn. Linh cảnh một người đều là loại hình tử vong, không có ngoại lệ. Tôi lớn tuổi rồi,

thăng quan cùng thăng cấp đối với tôi không có sức hấp dẫn gì, an an ổn ổn sống đến hết tuổi thọ không phải tốt hơn sao?"

Cái này… Trương Nguyên Thanh nhất thời không còn lời nào để chống đỡ, hắn ngẫm nghĩ, tìm một lý do "Nhưng đến cảnh giới Thánh Giả giới, tuổi thọ sẽ được tăng lên, ngài chẳng lẽ không khát vọng đề cao tuổi thọ sao?"

Thổ Địa Công: "Lời là nói như vậy, nhưng, có mấy Thánh Giả có thể sống đến hết tuổi thọ? Đại bộ phận Thánh Giả, hoặc là chết bởi linh cảnh, hoặc là chết bởi nghề nghiệp tà ác ám sát. Tôi ở giai đoạn Siêu Phàm đã vô địch, cần gì đi cảnh giới Thánh Giá lội nước đục"

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Ngài sống thực thông thấu!"

Phố quán bar.

Trong quán bar, trong đại sảnh bị cải tạo thành hồ rượu rừng thịt, Sắc Dục Thần Tướng véo eo một vị ái phi, ở trong bọt nước không ngừng bắn tung lên, đến đỉnh núi sung sướng.

Hắn thân thể cứng ngắc, không nhúc nhích mười mấy giây, tùy tay hất ái phi sắp ngất ra, nghiêng đầu nhìn về phía cấp dưới bên cạnh ao, cúi đầu không dám lên tiếng, không dám nhìn trộm.

Chương 671: Quái vật (4)

Sắc Dục Thần Tướng bình thản nói: "Nói đi!"

Cấp dưới nhẹ nhàng thở ra, vẫn không dám ngẩng đầu, tốc độ nói cực nhanh:

"Ngân Nguyệt thần tướng gọi điện thoại tới, hy vọng ngài tham gia hội nghỉ đỉnh cao 615 năm nay, địa điểm ngay tại tỉnh Giang Nam"

Sắc Dục Thần Tướng nhíu nhíu mày. Cái gọi là hội nghỉ đỉnh cao 615, là hội nghỉ đỉnh cao ba đại tổ chức tà ác tổ chức, tôn chỉ là để đám người nghề nghiệp tà ác ở trong phó bản giết chóc đoàn kết lại, chế định kế hoạch, đạt thành nhận thức chung, cùng nhau đồng lòng hợp sức săn giết nghề nghiệp hợp pháp. Hội nghỉ đỉnh cao 615 hàng năm, đều là tổ chức ở sau khi đấu lôi đài của chính phủ kết thúc, bởi vì thời điểm này,

thành tích đấu lôi đài đã ra lò, đám nghề nghiệp tà ác cần căn cứ danh sách cảnh giới Siêu Phàm, danh sách cảnh giới Thánh Giả của chính phủ, mở ra thảo luận cùng bố trí.

Trên hội nghỉ đỉnh cao 615, mỗi tổ chức đều sẽ phái trụ cột qua đó.

Sắc Dục Thần Tướng không muốn đi, bởi vì kế hoạch đi săn Tiểu Viên của hắn còn đang trong chuẩn bị. Huyết Yến Tử đã từ chối lời mời hợp tác của hắn, Sắc Dục Thần Tướng lần này chuẩn bị thù lao đối phương không thể từ chối. Trong vài ngày, hắn không có lúc nào là không nhớ tới vị đại mỹ nhân kia, sốt ruột không chờ nổi muốn chà đạp cô, tra tấn cô, đánh nát hướng tới đối với thiện lương, theo đuổi đối với ánh sáng trong lòng cô.

Nếu là tham gia hội nghỉ đỉnh cao 615, hắn cũng chỉ có thể gác lại kế hoạch.

Nhưng lấy tính tình của lão ca nóng nảy (Ngân Nguyệt Thần Tướng), nếu mình từ chối, tên kia tuyệt đối sẽ ngàn dặm xa xôi đánh tới Tùng Hải, không nghe không hỏi đánh hắn một trận. Đánh trong khái niệm của Yêu Mê Hoặc, cũng không phải là tùy tiện đánh chút, mà là đứt gân gãy xương, bán thân bất toại cái loại đó.

“Biết rồi!”

Sắc Dục Thần Tướng trầm giọng nói.

“Còn có một việc”

Cấp dưới thấp giọng nói: “Đấu lôi đài chính phủ tổ chức, thi đấu cảnh giới Siêu Phàm đã kết thúc, quán quân là Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Sắc Dục Thần Tướng khẽ nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn? !”

Hắn nhanh chóng nhớ lại tư liệu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, người này ở tháng tư năm nay vượt qua linh cảnh thí luyện Thần Dạ Du — đường hầm Xà Linh, thời gian trở thành Thần Dạ Du không tới ba tháng.

Không đến ba tháng, đánh bại Triệu Thành Hoàng thành danh đã lâu? “Lại là một tên Phó Thanh Dương?”

Sắc mặt Sắc Dục Thần Tướng trở nên ngưng trọng, “Như vậy xem ra, hội nghỉ đỉnh cao lần này, cần trọng điểm bàn bạc săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế nào? Kẻ này nhất định không thể lưu.

Thành phố Bàng Giải, lâm viên tràn đầy màu xanh.

Lầu các phong cách cổ, lầu hai, Tạ mụ mụ dựa ở bên giường mỹ nhân, ngón tay ngọc xanh miết nâng chén sứ, thưởng thức cảnh sắc lâm viên.

Mọi người đều biết, thành phố Bàng Giải có hai đặc sắc lớn, một là lâm viên được xưng đứng đầu thiên hạ, hai là cua so với nhân sâm còn đắt tiền hơn.

Tạ mụ mụ hôm nay mặc là sườn xám màu xanh nõn chuối, váy thêu hoa sen sống động như thật, kiểu tóc cũng là búi tóc đỉnh đầu phục cổ.

Điều này làm cô thoạt nhìn giống di thái thái (vợ bé)

thời đại dân quốc, nuôi ở trong khuê phòng đại viện.

Mặt trái xoan xinh đẹp, trang điểm nhẹ, đường kẻ mắt màu đen phác thảo ra đôi mắt lấp lánh có thần, mặt mày có ngây thơ của thiếu nữ, dáng người lại là sự đầy đặn mà thiếu nữ còn thua xa.

Di thái thái (vợ bé)

này còn phải là vai chính gánh hát.

Tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, Tạ mụ mụ quay đầu nhìn, mặt mày vui vẻ, nói: “Nha, lão gia đi ra rồi.”

Nói xong, uyển chuyển đứng dậy, hướng người đàn ông phía sau lao vào như chim én.

Người đàn ông thuận thế ôm vợ, nhìn quanh một phen: “Linh Hi còn chưa về?”.

Tạ mụ mụ nghiêng đầu, nghĩ ngợi một lát, hoang mang nói: “Ồ, Linh Hi còn chưa trở về sao?”

Một giây sau, cô bừng tỉnh đại ngộ: “Người ta mấy ngày nay chỉ mải nhớ lão gia, xem nhẹ con gái, còn tưởng nó đã sớm về nhà”

Tạ ba ba nghe vậy, lộ ra nụ cười vui vẻ lại cưng chiều. Hắn thoạt nhìn ngoài ba mươi tuổi, ngũ quan lập thể, mũi cao, mày rậm, ánh mắt thâm thúy, khóe mắt có nếp nhăn nhỏ dày.

Mơ hồ có thể thấy được, lúc trẻ tuổi là soái ca không hề tệ, bây giờ là chú đẹp trai từng trải qua tang thương, lắng đọng năm tháng.

Cẩn thận quan sát, có thể thấy được có vài phần tương tự với Tạ Linh Hi.

Tạ ba ba tên Tạ Tô, là con trai thứ năm của gia chủ đời trước, cảnh giới Chúa Tể. Thời gian hắn đạt được thẻ nhân vật rất muộn, lúc hai mươi tuổi mới đạt được thẻ nhân vật, trở thành Linh Cảnh Hành Giả. Ở trước đó, hắn là một thành viên bé nhỏ không đáng kể của Tạ gia. Nhưng chính là một kẻ thường thường như vậy, lại rất được lão tổ tông yêu thích, cùng tự mình ban cho hôn nhân, mang minh châu trong gia tộc gả cho hắn.

Chương 672: Kết toán phần thưởng — giày Hậu Thổ (1)

Tạ mụ mụ cũng là người Tạ gia, tổ tiên cô cùng lão tổ tông Tạ gia là anh em họ, Tạ gia lão tổ sau khi trở thành Linh Cảnh Hành Giả, tông tộc gà chó lên trời, bám vào trên cái cây to che trời này sinh tồn. Linh cảnh sinh ra đến nay, hơn một trăm năm thời gian vội vàng trôi qua, Tạ gia sinh sản sinh lợi, đã là quái vật lớn của tỉnh Tán Trang. Từ mấy thế hệ trước bắt đầu, Tạ gia liền thông hôn trong tộc. Hàng năm các tộc lão đều sẽ mở ra gia phả, chọn lựa ra người trẻ tuổi vừa độ tuổi hầu như không có quan hệ huyết mạch hôn phối.

Tạ mụ mụ loại đại mỹ nhân nổi tiếng tông tộc này, người cầu hôn vô số kể, lại bị lão tổ tông gả cho phế vật Tạ Tô, lúc ấy người trẻ tuổi cùng thế hệ ai cũng khó chịu.

âm thầm mắng hắn cóc ghé ăn thịt thiên nga.

Nhưng không ai ngờ, sau khi thành hôn, năm thứ hai Tạ Tô liền đạt được thẻ nhân vật, từ đó về sau mở ra khuôn mẫu nhân vật chính, một năm sau ngạo nghễ cùng thế hệ, ba năm sau

ngạo nghễ trưởng bối, mười năm sau trở thành Chúa Tể trẻ tuổi nhất gia tộc. Ở trong ba nhà Nhạc Sĩ, là nhân vật như truyền kỳ. Ta ba ba hỏi: "Đấu lôi đài hẳn là kết thúc rồi nhỉ, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chen vào năm hạng đầu hay không?"

Hắn dẫn vợ đẹp vào ngồi, rót hai chén trà, nói "Kẻ này thiên phú cực tốt, nhưng thiên tài cảnh giới Siêu Phàm, không đại biểu có thể nổi bật ở cảnh giới Thánh Giả, cho nên anh vốn định quan sát trước, đầu tư thích hợp. Nhưng hắn tiến bộ rất nhanh, sau khi ở trong trận âm dương giết chết Lý Hiển Tông, anh liền quyết định lôi kéo"

"Lần này hắn nếu chen vào năm hạng đầu, tiệc cua sau mùa thu, liền mời hắn đến nhà ngồi một chút."

Hắn đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là rất để bụng, dù sao người trẻ tuổi ưu tú như vậy không nhiều. Tạ mụ mụ "ùm"

một tiếng, bờ môi đỏ mọng kiều diễm mím lên mép chén trắng nõn, khẽ nhấp một ngụm, nói: "Không phải năm hạng đầu!"

Tạ ba ba nghe vậy, lộ ra vẻ mặt thất vọng: "Đáng tiếc"

Tạ mụ mụ: "Hắn đoạt giải quán quân!"

Tạ ba ba nhéo nhéo mũi VỢ, "Đừng nói giỡn."

Ta mụ mụ giảo hoạt nói: "Tự anh hỏi Linh Hi bái"

Tạ ba ba nửa tin nửa ngờ gọi vào số của con gái.

"Linh Hi à, ba ba đi ra rồi, đấu lôi đài kết thúc rồi sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn là thành tích gì?"

Nghe xong điện thoại, Tạ Tô ngây người, sau một lúc lâu không nói gì.

Sau một hồi, hắn cúp điện thoại, day day mi tâm: "Lại là một nhân vật cấp quái vật? !"

Một kẻ trước được xưng quái vật là Ma Quân, một người trước nữa là Phó Thanh Dương, một người trước trước nữa là nữ nguyên soái. Những người này đều thành tựu rất khủng bố. Vẻ mặt Tạ ba ba nghiêm túc: "Anh phải đi gặp lão tổ tông một lần"

Đêm khuya. Trương Nguyên Thanh chờ mong kết toán thưởng ngày mai, lại bị một đoạn tiếng dòng điện "Xẹt xẹt"

đánh thức. Cách nhiều ngày, loa Miêu Vương lại sắp giở quẻ. Thật là, mỗi lần đều là đêm khuya lên cơn, có để người ta ngủ hay không? Trương Nguyên Thanh tung chăn, mở ra ngăn kéo bàn, lấy ra loa Miêu Vương, tiến vào Dạ Du. Cả một bộ động tác nhắm mắt hoàn thành, thuần thục làm người ta đau lòng.

"Xet Xẹt!"

Trong tiếng dòng điện, loa Miêu Vương truyền đến tiếng cô gái rên khẽ, tiếng đàn ông thở dốc, tiếng thân thể va chạm…

Thật không hổ là người nha, Ma Quân làm bằng sắt… Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm, cố gắng để mình tâm như nước lặng, không bị suy nghĩ lung tung ảnh hưởng. Nhưng vẫn không thể tránh khỏi sinh ra ảo tưởng. Cô gái Ma Quân lần này ngủ là ai? Bề ngoài khẳng định rất đẹp, nếu trên mông mọc cái đuôi heo, vậy chính là cực phẩm rồi. Đang nghĩ ngợi lung tung, sắc mặt Trương Nguyên Thanh đột nhiên cứng đờ. Giờ này khắc này, hắn tràn ngập ý tưởng che mặt, thất thanh khóc toáng lên.

Tìm một cơ hội bán bù nhìn đi, món đồ chơi này không thể dùng nữa, còn tiếp tục như vậy, mình sẽ giống với Chu Dung bị chơi hỏng mất.

Không hề nghi ngờ, đây là trả giá do sử dụng bù nhìn. Trong thi đấu lôi đài, hắn bất đắc dĩ, lại dùng bù nhìn vài lần, vì thế mà chú cái đuôi heo lại xuất hiện rồi.

Bù nhìn ô nhiễm là không thể nghịch chuyển, là năng lực tịnh hóa cũng không tiêu trừ được. Trước đó hắn ném bù nhìn vào trong kho hàng, bệnh trạng "cái đuôi heo"

có điều giảm bớt, cái này nói rõ ô nhiễm còn chưa tới mức hoàn toàn thay đổi xu hướng tính dục. Nhưng sau khi dùng vài lần trên lôi đài, cho dù lại ném đến kho hàng bang phái, ma chú vẫn đã xuất hiện. Nói rõ ô nhiễm ăn mòn đang sâu sắc thêm.

"Đặt ở trong kho hàng bang phái cũng không được, loại đạo cụ cường đại này, mình lúc gặp được nguy hiểm, khẳng định nhịn không được dùng"

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, quyết định tìm cơ hội bán cho ngài Bill

Chương 673: Kết toán phần thưởng — giày Hậu Thổ (2)

Trong bất tri bất giác, audio ở trong tiếng dòng điện "xẹt xẹt", nhảy qua đoạn nội dung không biết xấu hổ này, chỉ nghe Ma Quân thở dốc cười nói: "Chị tốt, thoải mái không?"

Cô gái khẽ "ăn"

một tiếng.

"Thoải mái không? Nói mau!"

Ma Quân bỡn cợt cười nói.

"Đáng ghét!"

Cô gái gắt. Cô gái lần này tựa như có chút khác, có chút rụt rè ngượng ngùng, không giống audio vài lần trước, đều là đủy. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Làm một sinh viên chưa từng trải, hắn theo bản năng có hảo cảm đối với cô gái rụt rè, rất mâu thuẫn đối với cô gái phóng đãng hình hài.

Trong audio bỗng nhiên không còn tiếng gì, tiếp đó là tiếng khẽ thở dốc, hai người tựa như đang hôn môi.

Một lát sau, Ma Quân thấp giọng nói: "Ta thích người vừa rồi gọi ta ca ca, mau, gọi vài tiếng nữa."

Cô gái không nói lời nào.

Ở dưới Ma Quân kiên trì không ngừng dây dưa, cô mới ngượng ngùng hô một tiếng: "Hảo ca ca"

Ma Quân mừng rỡ: "Hảo tỷ tỷ!".

Qe, buồn nôn chết mất, lão tử nổi cả da gà… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ các ngươi có thể cân nhắc một phen cảm thụ của khán giả không?

May mắn Ma Quân người chết sớm, bằng không bản Thiên Tôn trong nháy mắt khiến người chết về mặt xã hội. Cô gái

gắt: “Ngươi cái gã này, rõ ràng nhỏ hơn nhiều như vậy, cứ thích nghe ta gọi ca ca. Chúng ta không thể lưu lại nơi này quá lâu nữa, Hồng Anh trưởng lão rất nhanh sẽ đi tìm đến.”

Ma Quân nóng nảy nói: “Bà già đó âm hồn không tan, chờ lão tử tấn thăng Chúa Tể, làm thịt bà ta đầu tiên”

“Bà ấy là thượng cấp của ta, đối với ta như mẹ như sư phụ. Ài, ai bảo người tiếng tăm xấu xa chứ, bà ấy tất nhiên là không có khả năng để chúng ta bên nhau”

Nghe đến đó, đầu óc Trương Nguyên Thanh vang Ong một tiếng, biết nữ nhân vật chính của audio là ai rồi.

Thái Nhất môn, Âm Cơ!

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới bộ dáng Âm Cơ, tuy trên thi đấu lôi đài, cô đội khăn che mặt, thấy không rõ dung mạo, những mỹ nhân thật sự, từ hình thể, từ khí chất, đã có thể phân biệt. Không hề nghi ngờ, Âm Cơ là đại mỹ nhân chất lượng tốt. Hời cho Ma Quân rồi… Trương Nguyên Thanh oán giận nghĩ.

Đối thoại trong audio tiếp tục, Âm Cơ nói:

“Không nói bà ấy nữa, hảo ca ca, ngươi bây giờ là cấp 6, ta đề nghị người trước đừng tham gia phó bản giết chóc cuối năm, người ở cảnh giới Thánh Giả mài giũa thêm một năm tới năm rưỡi, dung hội quán thông tinh thần lực, hoặc một lần nữa cô đọng Thái âm lực, tóm lại, đừng tấn thăng Chúa Tể nhanh như vậy?

Ma Quân kinh ngạc nói: “Đây là vì sao?”

“Hồng Anh trưởng lão từng nói với ta, Thần Dạ Du nghề nghiệp này rất đặc thù, sau cảnh giới Chúa Tể, muốn hướng lên trên nữa, thì cần chuyên tinh hạng lực lượng nào đó, Thái âm, Tinh Thần* cùng Thái Dương, ba chọn một, mà đến cảnh giới Chúa Tể, lựa chọn của ngươi cũng chỉ có Thái Dương, nhưng tuyệt đối tuyệt đối, đừng chọn Thái Dương”

đây mang ý nghĩa ngôi sao, tinh tú “Loại ý kiến này ta là lần đầu tiên nghe, ừm, vì sao không thể chọn Thái Dương”

“Hồng Anh trưởng lão chưa nói.”

“Vậy Thái Nhất môn chủ, chuyên tinh cái gì?”

“Ngươi quên danh hiệu của hắn rồi?”

“Quan tinh đấu phủ sơn hà, không gì không biết? Ta hiểu rồi.”

Tiếng dòng điện “xẹt xẹt”

thay thế đối thoại, Trương Nguyên Thanh rời khỏi Dạ Du, ngồi ở cạnh bàn bắt đầu trầm ngâm.

Thái âm Tinh Thần cùng Thái Dương, phải lựa chọn một cái chuyên tinh? Cái lựa chọn này, quan hệ đến cảnh giới kia sau cảnh giới Chúa Tể?

Mình bỗng hiểu Triệu Thành Hoàng vì sao phải kẹt ở giai đoạn Siêu Phàm rồi, hắn chọn là Thái âm chuyên tinh. Như vậy, mình cũng phải cân nhắc một phen chuyen tinh cái nào, nghe ý kiến của Âm Cơ, chỉ cần trước cấp Chúa Tể lựa chọn là được, vậy không có gì ngoài Thái âm cùng Tinh Thần, mình tấn tháng Thánh Giả trước, xem xem Tinh Quan có những năng lực nào. Lại cân nhắc lựa chọn Thái âm hay Tinh Thần, nói, Ma Quân cuối cùng lựa chọn cái gì? Vì sao không thể chọn Thái Dương chứ? Cảm giác “Nhật*”

từ này rất phù hợp Ma Quân nha… mặt trời, cũng là 1 câu chửi tương đương với từ đm bên mình Quan tinh đấu phủ sơn hà, Thái Nhất môn chủ chuyên tinh là Tinh Thần. Lúc này, trong loa Miêu Vương lại truyền đến tiếng của Ma Quân, lần này không phải đối thoại, mà là hắn ghi âm: “Ta gặp một cô nương, một cô nương khiến ta nguyện ý bỏ qua một cánh rừng rậm, cô ấy tên Âm Cơ.”

“Cô ấy biết rõ ta là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, biết rõ ta bị Chén Thánh Đọa Lạc ô nhiễm, vẫn nguyện ý đi theo ta, bầu bạn ta, nhưng như vậy ta làm sao xứng với cô ấy?”

“Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày nghe một lần audio Siêu Phàm sơ kỳ, tìm về ta thiện lương kia, đối kháng Chén Thánh Đọa Lạc ăn mòn. Đồng thời còn cần đoạn tuyệt quan hệ với những người phụ nữ kia”

“Ông trời phù hộ, ngươi cái gì cũng chưa cho ta, thì đừng từ bên người ta cướp đi cô ấy nữa”

Chương 674: Kết toán phần thưởng — giày Hậu Thổ (3)

Ma Quân đối với Âm Cơ quả thật khác biệt, mình nhớ rõ trong vài đoạn audio trước, hắn cũng đã đến cảnh giới Thánh Giả, khi ngủ với gái, mở mồm ngậm miệng "con đũy", căn bản không tôn trọng phụ nữ. Nhưng cũng ở cảnh giới Thánh Giả, thái độ của hắn đối với Âm Cơ, tựa như đàn ông trong lúc tình yêu cuồng nhiệt, một câu một cái "hảo tỷ tỷ"

buồn nôn. Có thể thấy được, gã này đối với Âm Cơ là yêu thật. Đáng tiếc… Trương Nguyên Thanh thở dài, tiếc chuyện cũ không thể sửa đổi, bằng không, hắn có thể giúp đỡ cầu nguyện một phen.

Âm Cơ về sau vẫn bị Hồng Anh trưởng lão mang về Thái Nhất môn, hai người từ đó mỗi người đi một ngả, như người lạ, không lui tới nữa.

Ma Quân hoàn toàn sa ngã, xuống dốc.

Nhưng cho dù là như vậy, Ma Quân giai đoạn sau vẫn chưa giết Hồng Anh trưởng lão, lấy thực lực về sau của hắn, muốn giết Hồng Anh trưởng lão hẳn là không khó, nguyên nhận xét đến cùng, đại khái chính là đoạn lời kia Âm Cơ trước đó nói nhỉ.

Tiếng dòng điện "xẹt xẹt"

vang lên, tiếp theo, trong loa bay ra tiếng ca trầm thấp:

"Người tình đã xa, vĩnh viễn không về nữa, im lặng ngồi cô đơn, phóng mắt nhìn trần thế ngoài kia.

Hoa tươi tuy sẽ héo tàn, chẳng qua sẽ lại nở. Mời đời yêu, ở ngoài mây trắng."

"Biển khổ cuốn lên yêu hận. Trên thế gian, khó thoát khỏi vận mệnh."

(Bài hát Nhất Sinh Sở Ái - nhạc phim Đại Thoại Tây Du của Châu Tinh Trì)

"Ngươi con mẹ nó còn cảm xúc kích động?"

Trương Nguyên Thanh vỗ một cái ở trên loa Miêu Vương.

“Xẹt xẹt!”

Loa Miêu Vương phát ra tiếng dòng điện, tiếng ca gián đoạn, tiếp đó ngừng lại. Trương Nguyên Thanh đợi một lát, thấy không phát audio nữa, liền thu loa Miêu Vương về ngăn kéo, chui vào trong chăn điều hòa, ngủ ngáy khò khò. Hôm sau, Trương Nguyên Thanh dậy rất sớm, ngồi ở trước bàn ăn hưởng dụng bữa sáng, theo thói quen mở ra diễn đàn chính phủ. Bài đăng thổi phồng hắn ngày hôm qua vẫn còn, nhưng không là dòng thứ nhất nữa, thay thế là: Thi đấu lôi đài giai đoạn Thánh Giả, 2 giờ chiều bắt đầu Bây giờ là ngày 10 tháng 6, phó bản giết chóc là hạ tuần tháng sáu, thời gian để lại cho chính phủ nhiều nhất một tuần. Trong một tuần phải kết thúc thi đấu lôi đài, cho nên thi đấu Siêu Phàm cùng Thánh Giả, khoảng cách sẽ không quá dài. Buổi chiều hôm nay là có thể xem cảnh giới Thánh Giả thi đấu rồi. Trương Nguyên Thanh nghĩ thôi đã rất kích động, chiến đấu cảnh giới Thánh Giả, ngày thường không thấy được đâu. Quan sát cảnh giới Thánh Giả chiến đấu, có thể cho hắn càng thêm hiểu biết đặc điểm của Thánh Giả hợp pháp, tương lai phải đánh, cũng có thể làm được biết người biết ta.

Rửa mặt xong, đeo balo hai vai làm bộ ra ngoài đến trường, ở ngoài tiểu khu gọi một chiếc xe taxi, tới vịnh Phó gia.

Hôm nay cần đi vịnh Phó gia, đón âm Thi về, còn có lĩnh giày Hậu Thổ.

Hắn nay không cần đi trường học nữa, nhờ Ma Nhãn Thiên Vương ban tặng, Thủy Thần Quan Lạc Thần trưởng lão đã biết thân phận chân thật của hắn, đáp ứng thay hắn giải quyết vấn đề trốn học, đồng ý hắn có thể thuận lợi tốt nghiệp.

Đang giờ cao điểm buổi sáng, tình hình giao thông chật chội, xe taxi đi một chút dừng một chút, tám giờ xuất phát, chín rưỡi mới đến vịnh nhà giàu.

May hắn bây giờ không thiếu tiền, nếu không một trăm năm mươi đồng tiền xe có thể đau lòng đến mức khó thở. Tới biệt thự Phó Thanh Dương, ở dưới em gái tai thỏ dẫn dắt, đến phòng sách.

Hắn đầu tiên thấy là Vong Giả Số 1 ngã trên thảm phòng sách, không ngừng cựa quậy, trong con ngươi nó lóe ra hung ác điên

cuồng, lóe ra tàn bạo, muốn mang Phó Thanh Dương người sống duy nhất trong phòng sách dở thành tám mảnh. Nhưng nó không làm được.

, mình quên hủy bỏ chỉ lệnh… Trương Nguyên Thanh ý niệm khẽ động, thông qua dấu ấn trong thức hải cầu thông âm Thi, xóa tan đi sự xao động của nó.

Cất bước tiến lên, lấy ra Lưỡi Đao Khát Máu, cắt đứt dây leo trói buộc âm Thi. Làm xong những thứ này, hắn mới nhìn về phía hai Phó Thanh Dương cuối thảm đỏ, một treo trên tường, một ngồi ở sau bàn.

“Cảm ơn bách phu trưởng thay tôi nhặt về âm Thi”

Trương Nguyên Thanh sai khiến âm Thi hành lễ quỳ gối. Phó Thanh Dương nhất thời gợi lên hồi ức hôm qua, thản nhiên nói: “Ngày hôm qua cậu đi muộn một bước, Thần Dạ Du Thái Nhất môn liền muốn quần ẩu cậu.”

Hắn không nói lời thừa, nói: “Phần thưởng thi đấu đã kết toán, phần thưởng của cậu là giày Hậu Thổ, cùng với công huân cấp C”

Nói xong, từ trong ô vật phẩm lấy ra một đôi ủng dài.

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, ánh mắt theo đó hướng về cái giày, nó tương tự ủng thời cổ, ống cao đế dày, do tơ lụa màu vàng đất dệt thành, thêu hoa văn đám mây tinh xảo đẹp đẽ.

Nó giống như rất nặng, hai tay Phó Thanh Dương kéo đôi giày này, cánh tay hơi phát run.

“Nó là của cậu”

Phó Thanh Dương nói.

Trương Nguyên Thanh vội bước lên phía trước, hưng phấn tiếp nhận giày.

Chương 675: Kỹ gần như đạo (1)

“Rầm!”

Trương Nguyên Thanh trực tiếp nằm úp sấp ở trên mặt đất, hai cánh tay gắt gao "dính"

lên mặt đất, cùng nghe thấy tiếng cánh tay mình gãy xương. Giày thật nặng. Ót Trương Nguyên Thanh toát mồ hôi lạnh, hắn từ cánh tay Phó Thanh Dương hơi phát run, suy đoán ra đạo cụ này không nhẹ.

Nhưng không ngờ sẽ nặng như vậy, trực tiếp ép gãy xương cánh tay mình.

Không đúng nha, giày nặng như vậy, Phó Thanh Dương sao không nhắc nhở mình… Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt Phó Thanh Dương trong lạnh nhạt, thậm che giấu bôn cột. Thực lòng dạ hẹp hòi, còn đang tức giận vì chuyện "thân bại danh liệt"

"A, đôi giày này ở trong tay bách phu trưởng nhẹ như lông hồng, đến chỗ tôi, liền nặng như núi, tôi quả nhiên kém bách phu trưởng xa vạn dặm"

Trương Nguyên Thanh lớn tiếng cảm khái.

Nghe vậy, Phó Thanh Dương khẽ gật đầu: "Thu vào trong ô vật phẩm, sau khi nhận chủ, nó sẽ biến thành nặng nề trên ý nghĩa bình thường, trước khi nhận chủ, cậu không nhấc nổi nó."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, lại chưa lập tức thu giày, bởi vì lúc này, giới thiệu thuộc tính vật phẩm vừa lúc hiện lên: "Tên: giày Hậu Thổ"

"Loại hình: loại giày"

"Công năng: Sơn Thần (không trọn vẹn); một cước trí mạng"

"Giới thiệu: giày này thu thập tơ tằm Thánh Sơn làm ra, mỏng nhẹ như lông vũ, dao cắt khó đất, sau chôn ở Thánh sơn ba mươi ba năm, nuốt long mạch địa khí, luyện tinh hoa bát phương, mới thành. Tên viết: giày Hậu Thổ"

"Ghi chú 1: nó là một trong những bộ kiện của lễ phục tế trời, ba món còn lại là: mũ, áo bào, đai lưng. Nghe nói, tập hợp đủ bộ trang bị bốn món, có thể nhìn thấu bí mật trường sinh"

"Ghi chú 2Đi nó vào, từ nay về sau người chính là người thành thật, làm người cước đạp thực địa"

nghĩa đen: chân đạp mặt đất, nghĩa bóng: làm đến nơi đến chốn.

“Ghi chú 3: mọi người đều biết, người thành thật sức bền đều không tệ”

Sơn Thần? Mình nhớ Sơn Thần là tên nghề nghiệp sau khi chuyển chức của Thổ Quái, ý tứ không trọn vẹn là, chỉ có bộ phận năng lực của Sơn Thần… Ghi chú 2 cùng ghi chú 3 rõ ràng là trả giá nhỉ, ba chữ người thành thật khiến mình có chút hoảng hốt nha…

Trương Nguyên Thanh ý niệm khẽ động, thu giày Hậu Thổ đặt ở trên cánh tay vào ô vật phẩm, hoàn thành nhân chủ. Một giây sau, giày Hậu Thổ từ trong ô vật phẩm triệu hồi ra, Ầm một tiếng rơi ở trên thảm. Trương Nguyên Thanh giật hai cánh tay nâng lên chân trái, cũng không cởi giày, thò vào lỗ giày Hậu Thổ, lỗ xỏ giày tự phóng to, dễ dàng chứa chân trái của hắn.

Xỏ vào không tiện lợi như giày khiêu vũ màu đỏ, nhưng cũng tạm được. Trương Nguyên Thanh làm y hệt xỏ chân phải vào.

Khoảnh khắc đi vào đôi giày này, hắn tự nhiên mà vậy lĩnh ngộ công năng cùng tác dụng của giày Hậu Thổ, cũng đã biết trả giá của nó.

Đầu tiên là một cước trí mạng, ngưng tụ lực lượng đại địa vào chân, có thể đá ra một đòn của cảnh giới Thánh Giả, một ngày chỉ có thể sử dụng ba lần. Chỉ bằng năng lực này, hành giả Siêu Phàm bình thường, mình có thể giết chết trong chớp mắt, Ừm, dưới tình huống đơn thuần thân thể chống lại… Trương Nguyên Thanh vui sướng không thôi.

Tiếp theo là Sơn Thần, Sơn Thần tổng cộng có hai năng lực:

Một, hấp thụ địa mạch tinh hoa.

Hấp thụ địa mạch tinh hoa, chuyển hóa thành thể lực cuồn cuộn không ngừng, đây là nguyên nhân Thổ Quái sức bền vô hạn.

Chỉ cần chân đạp đại địa, mặc dù đánh ba ngày ba đêm cũng sẽ không mỏi mệt. Nhưng lừa của đội sản xuất nếu biết kỹ năng này thì tốt rồi… Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

* xuất phát từ câu nói dân gian: Lừa ở đội sản xuất không bằng bạn, vì ở quê có đội sản xuất, con lừa trong đó làm ngày làm đêm, nên mới dùng câu này. để mô tả những người rất bận rộn.

Hai, luyện hóa một mảng khu vực, trở thành "thần"

trong khu vực này, cái tên Sơn Thần liền bởi vậy mà có. Nhưng lựa chọn khu vực lý tưởng nhất là núi sâu, bởi vì như vậy Sơn Thần có thể mượn dùng địa thế, cho dù kẻ địch cấp bậc cao hơn bản thân, cũng có thể ứng đối. Tiếp theo là đất bằng, tệ nhất là thành thị.

"Nghe qua giống như Sơn Thần trong truyền thuyết thần thoại, vậy có phải hay không còn có thể có thuỷ thần. Mặt khác, luyện hóa một mảng khu vực cùng trận pháp nước lửa của Pháp Bào âm dương có thể hỗ trợ lẫn nhau"

Trương Nguyên Thanh trong lòng thầm nghĩ.

Về phần một đòn trị mạng, phương diện trả giá, ghi chú 1 tổng cộng có hai sự trả giá, một cái là người thành thật, một cái là cước đạp thực địa. Cái gọi là người thành thật, chỉ là tính tình sẽ trở nên chất phác trung hậu, giải thích trực quan nhất chính là, một ngày nào đó Quan Nhã hỏi hắn, cậu hôm nay có nhìn lén ngực chị em hay không. Bình thường Trương Nguyên Thanh sẽ trả lời: Tôi chỉ nhìn của chị. Nhưng sau khi xỏ vào giày Hậu Thổ, hắn trả lời là: tôi, tôi… đã nhìn mấy chị em (vẻ mặt xấu hổ)

Một cái trả giá khác: cước đạp thực địa.

Ý tứ mặt chữ, dưới trạng thái đi giày Hậu Thổ, biên độ nhảy lên sẽ giảm bớt rất nhiều, cơ bản bị hạn chế trên mặt đất.

Chương 676: Kỹ gần như đạo (2)

Ghi chú 2 đã là trả giá, cũng là năng lực, nơi này nhắc tới sức chịu đựng, không chỉ là thể lực, còn có sức chịu đựng phương diện tinh thần, ví dụ như cường độ kiên nhẫn, chịu đau đớn, năng lực chịu đựng đối với khiêu khích vân vân. Lúc này, Phó Thanh Dương bên cạnh đánh giá: "Giày Hậu Thổ là một đạo

cụ không tệ, nếu cậu có thể lợi dụng tốt năng lực Sơn Thần, thì có thể đối kháng với Triệu Thành Hoàng rồi.”

Lấy thực lực bây giờ của Nguyên Thủy, thật ra kém Triệu Thành Hoàng một đoạn.

Nếu không có bộ chiến giáp kia, âm Thi của Nguyên Thủy sẽ ở trong thời gian ngắn bị phá, lúc đó, Triệu Thành Hoàng phối hợp âm Thi triển khai vây công, Nguyên Thủy chắc chắn thua không thể nghi ngờ.

Lại thử mặc tiếp Pháp Bào âm dương, xem có kỹ năng bộ trang bị hay không… Trương Nguyên Thanh như chưa nghe thấy Phó Thanh Dương nói, từ ô vật phẩm lấy ra Pháp Bào âm dương.

Đã là bộ trang bị, giữa bộ kiện chắc chắn có tăng thêm, bằng không đã không gọi là bộ trang bị.

Nhưng cái tăng thêm này là cần tập hợp đủ bộ trang bị mới sẽ xuất hiện, hay là chỉ cần đạt tới hai món là được, Trương Nguyên Thanh không chắc lắm. Soạt! Áo choàng mở ra, khoác trên vai. Trương Nguyên Thanh cẩn thận cảm ứng một lát, trên mặt lộ ra sự vui mừng bất ngờ. Quả nhiên có kỹ năng bộ trang bị, kỹ năng này là, sau khi âm dương pháp trận mở ra, phân thân nước lửa sẽ không là người lửa và người nước nữa, giày Hậu Thổ sẽ giao cho hai đại phân thân thực thể — người đất sét Thân thể của người đất sét không thể phá vỡ, lực lượng lớn vô cùng. Trương Nguyên Thanh vui mừng bất ngờ ở chỗ, rốt cuộc bù lại chỗ thiếu hụt phân thân nước lửa công kích không đủ. Lúc đầu lôi đài nếu có giày Hậu Thổ, pháp trận âm dương mở ra, Trương Nguyên Thanh cam đoan có thể đánh Triệu Thành Hoàng ngay cả ông hắn cũng không nhận ra.

“Cái áo choàng này của cậu là..”

Phó Thanh Dương ngẩn ra một phen, trong mắt lộ ra sự ngạc nhiên.

Làm Thám Báo, hắn từ biểu cảm nhỏ của Nguyên Thủy, cùng với động tác lấy ra áo choàng, đã quan sát được chân tướng. Trương Nguyên Thanh không giấu: “Cái áo choàng này là đạo cụ ẩn tôi từ trong trận âm dương đạt được, nó là một phần trong bộ trang bị tế trời, giày Hậu Thổ cũng vậy”

Phó Thanh Dương đã thu lại sự kinh ngạc, khẽ gật đầu: “Khó trách cậu lúc ấy nhờ tôi xem xét thuộc tính giày Hậu Thổ, bộ trang bị cực kỳ hiếm thấy, cho tới nay, bộ trang bị được chúng ta thu được, biết được, không vượt qua mười bộ. Mỗi một bộ đều giá trị cao ngất.”

“Cho dù là các trưởng lão, cũng rất khó thu thập được trọn vẹn bộ trang bị. Nguyên Thủy, vận may của cậu rất không tệ”

Khuôn mặt Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười khó có thể ngăn được: “Tôi tình nghĩ cách kiếm được bộ trang bị tế trời, như vậy có thể dùng mãi đến cảnh giới Chúa Tể. Phó Thanh Dương nói: “Cái này rất khó, trong Ngũ Hành Minh, tập hợp đủ bộ trang bị chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một vị đều là con cưng của trời”

Trương Nguyên Thanh hỏi: “Phía chính phủ chúng ta có ai tập hợp đủ bộ trang bị rồi?”

Phó Thanh Dương nói: “Tôi!”

Mình không nên hỏi, thì ra chờ ở chỗ này… Trương Nguyên Thanh cúi đầu bái lạy: “Bách phu trưởng lợi hại! Dưới Chúa Tể, ngoài ta còn ai, đợi tới giữa năm, thành Chúa Tể, đạp Lăng Tiêu, xưng bá Ngũ Hành Minh”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: “Cậu nghỉ ngơi trước một phen, nối lại xương gãy, giữa trưa ở lại bên này dùng cơm”

Hai giờ chiều, giác đấu trường.

Từng bóng người buông xuống, khán đài vốn trống trải, trong hai ba giây trở nên kín người hết chỗ, đồng nghìn nghịt tất cả đều là đầu người.

Trương Nguyên Thanh xuất hiện ngẫu nhiên ở nơi nào đó của khán đài, hành giả phía chính chủ bên cạnh không nhận ra một ai cả.

Nhưng người khác nhận ra hắn.

“A! Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Thét chói tai là cô nương dung mạo xinh xắn, che miệng, trên mặt tràn đầy niềm vui bất ngờ. Mấy nữ đồng bạn bên cạnh cô cũng là vẻ mặt kích động hơn nữa hưng phấn. Mình bây giờ cũng là nhân vật cấp thần tượng rồi… Trong lòng Trương

Nguyên Thanh vui vẻ, đang muốn phát huy năng lực xã giao, tâm tình một phen cùng các chị em, bỗng nhiên liếc thấy Quan Nhã ngay tại nơi xa, mỉm cười nhìn về phía bên này.

Dạy bảo của đạo sư cuộc đời hiện lên ở trong đầu.

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, học tư thái Phó Thanh Dương, vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng lướt qua các nữ đồng nghiệp, không nhanh không chậm bước đi, đi về phía Lão tài xế.

"Ồ, hắn thật cao ngạo lạnh lùng, không giống với lúc thi đấu biểu hiện hoạt bát"

"Cao ngạo lạnh lùng mới tốt nha, nói rõ sẽ không câu dẫn phụ nữ bừa bãi, ta thích nam thần cấm dục"

Cô gái thích nam thần cấm dục, cùng đàn ông thích bằng sơn mỹ nhân là chung một đạo lý, ta tuy không đạt được, nhưng bọn họ vẫn là thuần khiết, nam nữ tác phong phóng đãng đều không có danh tiếng tốt, bởi vì trong lòng người theo đuổi thèm nhỏ dãi sắc đẹp của bọn họ biết, nam thần nữ thần của bọn họ mỗi ngày đều lên giường với người khác…

Chương 677: Kỹ gần như đạo (3)

Lời của đạo sư cuộc đời, lại một lần nữa hiện lên trong đầu.

"Chị Quan Nhã!"

Hắn ngồi xuống ở bên cạnh Lão tài xế. Trương Nguyên Thanh biết, hành vi sau khi vào sân dẫn đầu tìm kiếm cô, khẳng định có thể giành được hảo cảm, lại có hành vi vừa rồi thái độ lạnh nhạt đối với "fan", lại có thể cày độ hảo cảm một lần.

"Ừm"

Quan Nhã cười tươi gật đầu, trong ánh mắt che giấu sự hài lòng.

Đổi chỗ ngồi hỗn loạn ồn ào nhanh chóng kết thúc. Nữ Vương không xem trận đấu hôm nay, nghe Quan Nhã nói, cô ấy hôm nay vừa vặn trực ban, chỉ có thể rưng rưng ở lại hiện thực. Về phần bé trà xanh cùng Khương Tinh Vệ, Trương Nguyên Thanh chưa nhìn thấy. Trong tiếng giáp vảy va chạm, Kiếm

Khách mặc giáp ra sân, sau khi đọc diễn văn mở màn đơn giản, Linh Cảnh Hành Giả ở đây đều thu được danh sách đối chiến linh cảnh bắn ra.

“Phong Đô Quỷ Vương vs Nhất Vi Độ Giang”

“Linh Quân vs Phấn Đầu của Nhũ Hồng*”.

Phấn đầu: thủ lĩnh fan; Nhũ: ngực, sữa; Hồng: đỏ “Phó Thanh Dương vs Thánh Hòa Hưng Hực”.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng nhìn quét xong danh sách đối chiến, vui mừng bất ngờ nói:

“Lúc này vừa mới bắt đầu, đã có nhiều tuyển thủ cấp ngôi sao như vậy ra sân”

Trong trận đấu giai đoạn Siêu Phàm, một ngày đầu tuyển thủ cấp ngôi sao ra sân không được mấy người. A, giống Tùng Hải thành thị trên tuyến I như vậy, cũng chỉ mười mấy hai mươi Thánh Giả, còn không nhất định sẽ tham gia đấu lôi đài. Rất nhiều Thánh Giả lớn tuổi, trừ phi có tự tin chen vào top 10, nếu không là sẽ không tham chiến. Một mặt là bọn họ chưa chắc sẽ tham gia phó bản giết chóc, một mặt khác là đánh thua rất mất mặt.

Chấp sự là trụ cột vững vàng của phía chính phủ, ngày thường trưởng lão không ra, chấp sự chính là lãnh đạo cao nhất các hành giả phía chính phủ có thể tiếp xúc đến. Mặt mũi lãnh đạo so với cái gì cũng quan trọng hơn. Trương Nguyên Thanh “Ồ ồ”

vài tiếng, kiên nhẫn chờ đợi, không bao lâu, tuyển thủ cặp thứ nhất ra sân.

Phong Đô Quỷ Vương khoảng ba mươi tuổi, áo đen quần đen, dung mạo bình thường, lại có một khí chất tôn quý khôn kể, cùng với khí tràng bá đạo mơ hồ loáng thoáng. Cực kỳ bắt mắt. Nhất Vi Độ Giang là cô gái thân thể mềm mại nhẹ nhàng, xinh xắn thanh tú, trầm tĩnh, nhìn không ra tuổi. Sau khi hai người vào sân, Kiếm Khách mặc giáp cao giọng nói: “Bắt đầu!”

Phong Đô Quỷ Vương không nhanh không chậm lấy ra một tấm gương tròn nhỏ, soi mặt một chút, lúc này mới búng vang ngón tay một cái.

“Thùng thùng thùng!”

Ba âm Thi khôi ngô nhảy vào trên sân, mang đến động tĩnh như tảng đá lăn. Chúng nó mặc trang phục thống nhất, kiểu tóc thống nhất, tư thế đứng cũng giống nhau như đúc.

“Phong Đô Quỷ Vương này là có bệnh ám ảnh cưỡng chế sao?”

Trương Nguyên Thanh trêu chọc một câu.

“Là cứng ngắc”

Quan Nhã căn cứ quan sát của mình, đưa ra câu trả lời khẳng định.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phong Đô Quỷ Vương, cứng ngắc, nghiêm túc, không thích nói cười.

Hắn thầm nhủ khó trách Âm Cơ không thích Phong Đô Quỷ Vương, quay đi lao vào lòng Ma Quân, Ma Quân dẻo mồm sống tốt thiên phú lại mạnh, hiển nhiên so với đàn ông nghiêm túc đứng đắn càng có thể hấp dẫn phụ nữ hơn.

Trong suy nghĩ mơ hồ, ba âm Thi thành tam giác, lao về phía Nhất Vi Độ Giang, tiếng bước chân rầm rầm trầm ổn mạnh mẽ, lại cấp thúc nhanh chóng.

Mỗi một bước chân đều đạp nứt phiến đá lôi đài.

Con người Nhất Vi Độ Giang chợt co lại, ánh mắt hóa thành màu hổ phách, con người dựng thẳng lên, dưới làn da sinh trưởng lông vàng rậm rạp, bên miệng mọc ra râu, mũi bẹp xuống biến thành màu đen, móng tay kéo dài cong lại, hóa thành móng vuốt.

Trong thời gian ngắn, cô đã biến thành một miêu nữ linh lung bốc lửa.

Miêu nữ nhẹ nhàng nhảy lên, từ đỉnh đầu ba âm Thi nhảy qua, khiến chúng nó vồ thất bại.

Miêu nữ vô thanh vô tức rơi xuống đất, không có bất cứ tiếng động nào, ngay sau đó hóa thành tàn ảnh, nhanh như điện, lướt về phía Phong Đô Quỷ Vương.

Cùng lúc này, phiến đá dưới chân Phong Đô Quỷ Vương mọc ra những bụi cỏ dại xanh biếc, trải ra như tấm thảm, khiến bề mặt lôi đài biến thành mặt cỏ. Phong Đô Quỷ Vương không biểu lộ cảm xúc gì, tung người nhảy một cái, nhảy lên cao mấy mét, cũng ở dưới muôn ánh mắt nhìn vào, tiến vào Dạ Du, biến mất không thấy.

Miêu nữ lập tức dừng lại thế xung phong, cảnh giác nhìn trái nhìn phải, quan sát mặt cỏ có dấu vết bị giẫm đạp hay không.

Nhưng Phong Đô Quỷ Vương tựa như biến mất.

"Cậu cảm thấy hắn ở nơi nào"

Quan Nhà thấp giọng hỏi. Trương Nguyên Thanh nghĩ cũng không cần nghĩ, nói: "Ở trên vai âm Thi"

Người đẹp lại kinh ngạc nhìn hắn một cái, cái đó nhất trí với tình huống nàng quan sát được, nhưng Nguyên Thủy không phải Thám Báo, cũng không đeo kính Mắt Kẻ Quan Sát, dựa hết vào trí tuệ chiến đấu suy luận ra. Lúc này, trên vai một âm Thi trong đó hiện ra bóng dáng Phong Đô Quỷ Vương.

Chương 678: Kỹ gần như đạo (4)

Trong tay hắn cầm một tấm gương nhỏ hình tròn, tự soi gương, hắn tựa như từ trong gương thấy được sự vật hài lòng, khẽ cười một tiếng, tiếp đó phun ra một hơi Thái âm lực kéo dài vô tận.

"Ô ô ô ~" Tiếng quỷ khóc vang thấu toàn trường, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống. Trương Nguyên Thanh thân là Thần Dạ Du, nhìn thấy rõ ràng từng làn khói cùng với Thái âm lực bay ra, ở trên không trung huyễn hóa ra các loại lệ quỷ oán linh. Có nam có nữ, có già có trẻ, hoặc diện mạo dữ tợn, hoặc tóc tai bù xù. Ước chừng mấy chục oán linh. Những oán linh này nằm trong tay những cái lưỡi liềm, bay lượn trên cao, đàn quỳ loạn vũ.

Đây, đây là linh phó? Cũng nhiều quá rồi nhỉ, không đúng, không phải linh phó, xen vào giữa linh phó cùng oán linh, đây là thao tác gì? Trương Nguyên Thanh ngây người.

Oán linh giơ cao lưỡi liềm, lao xuống về phía miêu nữ.

Mỗi một đao chém trúng, đều khiến miếu nữ phát ra tiếng thét chói tai đau đớn, cô có thể dựa vào nhanh nhẹn tránh né âm Thi công kích, lại không tránh được các oán linh vô hình kia.

Vài phút sau, chiến đấu kết thúc.

Phong Đô Quỷ Vương không tốn bao nhiêu tinh lực, đã giành được thắng lợi.

Cảm giác tựa như đang chăn ga, đây là kẻ vô địch dưới Chúa Tể một thế hệ trước? Hắn vì sao phải soi gương? Tính tới trước mắt, Phong Đô Quỷ Vương thi triển đều là năng lực của Thần Dạ Du, năng lực của Tinh Quan đầu? Trương Nguyên Thanh âm thầm cảm khái. Cặp thứ hai là Linh Quân cùng Phấn Đầu của Nhũ Hồng, kẻ sau là một vị Ôn Thần, am hiểu năng lực lĩnh vực bệnh khuẩn, vi sinh vật, bị chữa trị của Thú Vương khắc chế. Nhưng Linh Quân đánh không lạnh không nóng, từ đầu tới đuôi, chưa chủ động tấn công, bởi vì "Phấn Đầu"

là một thục nữ cực có ý nhị.

"Tỷ tỷ là chấp sự phân bố nào?"

"Đồng tỉnh"

"Ài, trận này tôi chiếm tiện nghi, thắng không võ"

"Không sao, thắng bại vốn không quan trọng"

"Đúng, thắng bại không quan trọng, có thể giao thủ cùng tỷ tỷ một cô gái ưu tú như vậy, là thu hoạch lớn nhất khi tôi dự thi"

"Không hổ là Hoa công tử, rất biết nói chuyện."

"Tỷ tỷ tham gia đấu lôi đài là hướng về phần thưởng?"

"Là rèn luyện."

Dài dòng kéo dài đánh nửa giờ, Kiếm Khách mặc giáp nhịn không được nhíu mày cao giọng "TỐc chiến tốc thắng!"

Linh Quân vừa nghe, ôm ngực "A"

một tiếng.

"Tôi sinh bệnh rồi, tôi nhận thua"

Thục nữ đối diện ngẩn người, vẻ mặt đầy ngạc nhiên. Cô vừa muốn nói gì, Linh Quân đã ôm ngực, thất tha thất thểu quay về

khán đài. Hắn cố ý nhường mình? Là muốn để mình rèn luyện thêm mấy trận? Chấp sự thục nữ Thủy Thần cung lập tức hiểu tâm ý của Hoa công tử.

Trong lúc nhất thời vừa cảm kích vừa bất ngờ, hảo cảm đối với hắn tăng vọt.

"Phó Thanh Dương cùng Thánh Hòa Hưng Hực vào sân"

Kiếm Khách mặc giáp vừa dứt lời, chỗ ngồi nơi nào đó, một bóng người áo trắng thong thả đứng dậy, hắn không giống tuyển thủ khác từ tường cao nhảy xuống, mà là lấy ra một cái áo choàng xanh thẳm, khoác trên vai.

Vù vù!

Áo choàng phần phật phấp phới, một luồng khí xoáy từ lòng bàn chân Phó Thanh Dương dâng lên, nâng hắn bay về phía giữa lôi đài. Trên khán đài truyền đến những tiếng cổ vũ.

"Đũy quá đi."

Trương Nguyên Thanh nói. Quan Nhã rất đồng ý ý kiến của hắn, cảm khái nói: "Thanh Dương đứa nhỏ này, từ nhỏ đã thích làm màu ngầu lòi"

"Hơn nữa người ngốc tiền nhiều"

"Lại tự xưng là lấy đức thu phục người"

"Những lời này chúng ta nói riêng thôi, đừng truyền ra ngoài"

"Đang có ý này"

Khi nói chuyện, một quả cầu lửa từ khán đài dâng lên, như đạn pháo đánh về phía Phó Thanh Dương bay ở giữa không trung.

Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng, bấm tay bắn ra, quả cầu lửa "Ầm"

nổ tung, trong ánh lửa bình trường, một bóng người ngang tàng xuất hiện.

Người này tuổi chừng bốn mươi, dáng người khôi ngô, râu quai nón, khí tức bá đạo, ánh mắt sắc bén, là loại người đi ở trên đường bị người ta nhìn vài lần, sẽ chạy tới chất vấn "mày nhìn cái gì", sau đó cho ngươi một cú đấm.

"Phó Thanh Dương!"

Thánh Hòa Hưng Hực cao giọng nói "Đều nói cậu là người đứng đầu dưới cảnh giới Chúa Tể, tôi không phục, vừa lúc lĩnh giáo cao chiêu, hy vọng cậu không phải hư danh."

Còn chưa nói xong, đang chậm rãi hạ xuống, hắn thấy Phó Thanh Dương từ trong hư không lấy ra một cây kiếm Bát Phương Thanh Đồng, lưỡi kiếm sắc bén, thân kiếm lại giăng kín gỉ đồng.

Tiền công tử sắc mặt lạnh lùng chém xuống một kiếm.

Con người Thánh Hòa Hưng Hực hơi co lại, thân thể quỷ dị kịch liệt run rẩy, trong đầu hiện lên vô Số loại phương thức né tránh, nhưng có tự mình mâu thuẫn, tự mình phủ quyết. Cuối cùng cái gì cũng chưa làm, tùy ý lưỡi kiếm xé rách ngực, chặt đứt xương sườn.

Ầm!

Thánh Hòa Hưng Hực nện mạnh ở trên lôi đài, máu tươi bắn ra ở ngực, nhuộm đỏ mặt cỏ.

Phó Thanh Dương xoay người, bay về lôi đài.

Chiến đấu còn chưa bắt đầu, đã kết thúc.

Chương 679: Kỹ gần như đạo (5)

Đội hậu cần vội vàng lên đài, sau khi xem xét thương thế một phen, cao giọng nói: "Trưởng lão, cần tiêm sinh mệnh nguyên dịch"

Kiếm Khách mặc giáp khẽ gật đầu.

Đội hậu cần nâng Thánh Hòa Hưng Hực, vội vàng rời đi. Toàn trường lặng ngắt như tờ. Vài giây sau, nhấc lên ồn ào như thủy triều.

"Cái gì? Vậy đã kết thúc rồi? Thánh Hóa chấp sự nhận tiền rồi à? "Diễn thật giả, Phó Thanh Dương một kiếm đó, ta cũng có thể tránh được, đường đường chấp sự không tránh được, Tiền công tử không hổ là Tiền công tử"

Khán giả ngươi một câu ta một câu, nghị luận không ngớt, đều chỉ trích Phó Thanh Dương đánh giả.

Trương Nguyên Thanh bỗng nhớ tới lúc trước ở tiểu học số III săn giết Hắc Vô Thường, vị Hỏa Sư kia của Ám Dạ Mân Côi, chính là ngay cả dũng khí cận chiến với Phó Thanh Dương cũng không có.

Mà Thánh Hóa chấp sự này, vừa ra sân đã lỗ mãng xông tới. Mang đi so sánh, vị này mới là Hỏa Sư chính cong nha, Hỏa Sư kia của Ám Dạ Mân Côi, quả thực là sỉ nhục của Hỏa Sư. Trong tiếng nghị luận, Trương Nguyên Thanh nghe thấy Quan Nhã cảm khái nói: "Đây là kỹ gần như đạo".

Kỹ gần như đạo… Trong lòng hắn đọc thầm bốn chữ này, nhân cơ hội hỏi: "Câu này rốt cuộc có ý tứ gì?"

Vấn đề này quấy nhiễu hắn hồi lâu.

"Lần trước từng nói với cậu, Tốt Qua Sông được xưng là tiểu Thanh Dương, Tốt Qua Sông quan sát chuyên tinh, cậu là từng lĩnh giáo"

Quan Nhã nói: "Đòn chém của Phó Thanh Dương, chính là chuyen tinh quan sát của Tốt Qua Sống phiên bản cập nhật, ừm, cập nhật vô số phiên bản"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, Tốt Qua Sông có thể dự đoán hai đến ba bước, hắn vừa nâng súng, bạn đã có loại cảm giác nhất định bị đánh trúng, mặc kệ sang trái hay sang phải, đều sẽ bị người ta dự đoán được.

"Cho nên, bách phu trưởng là dự đoán bảy tám bước, thậm chí càng nhiều hơn."

Quan Nhã lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Không, nếu là như thế, không xứng đáng với bốn chữ kỹ gần như đạo, cảnh giới của hắn còn cao hơn một tầng"

Cao hơn một tầng? Trương Nguyên Thanh nhíu mày: "Có ý tứ gì?"

"Chị trước kia từng nói với cậu, Phó Thanh Dương thiên phú không tốt, từ nhỏ bị các trưởng bối của gia tộc xem nhẹ, trong bạn cùng lứa tuổi, hắn thuộc về bậc trung hơi kém, nhưng hắn rất kiêu ngạo, loại kiêu ngạo đó là từ trong xương tủy phát ra. Có đôi khi chị rất không hiểu, rõ ràng yếu như vậy, vì sao lại kiêu ngạo như vậy chứ, dựa vào cái gì? Chính bởi vì loại kiêu

ngạo mù quáng này của hắn, thường xuyên bị bạn cùng lứa tuổi ở gia tộc bắt nạt"

Quan Nhã lúc nói tới những điều này, trong ánh mắt là hồi ức, là cảm khái, là kính nể.

"Thẳng đến năm ấy 15 tuổi, trong thi đấu gia tộc tổ chức, chị bị hắn dùng đao gỗ chém ngã, hắn chỉ dùng một đao. Nhưng một đao đó vừa nhanh vừa hiểm vừa chuẩn, đánh chị bất ngờ không kịp phòng bị"

"Về sau chị mới biết được, trong bảy tám năm qua, Phó Thanh Dương chỉ luyện một chiêu, đó là chém! "Hắn biết mình thiên phú không tốt, cho nên hắn không học võ thuật chiến đấu, không học chiêu thức, chỉ luyện chém. Tập trung toàn bộ tinh lực cùng tâm huyết ở một chiêu, khiến nó lên tới đỉnh cao."

"Chị thua tâm phục khẩu phục, bởi vì chị biết, một đạo đó ngưng tụ kiêu ngạo của hắn, ngưng tụ nửa đời tâm huyết của hắn, khi hắn xuất đao, liền đã vô địch"

Quan Nhã thở dài.

"Sau khi trở thành Linh Cảnh Hành Giả, hắn dung nhập quan sát vào đòn chém, vẫn như cũ ngày tiếp nối đêm lặp đi lặp lại luyện tập. Trưởng bối gia tộc không coi trọng hắn, đều cảm thấy đường hắn đi quá hẹp, chỉ biết một chiêu, liền ý nghĩa rất dễ dàng bị nhằm vào.

"Sự thật cũng quả thật như thế, hắn năm đó, tựa như Tốt Qua Sông bây giờ, rất mạnh, nhưng không đứng hàng ngũ đầu. Thẳng đến khi hắn tấn thắng cảnh giới Thánh Giả, chúng ta mới kinh sợ phát hiện, hắn đã mang một đao này luyện thành quy tắc"

Nói tới đây, Quan Nhã nhìn Nguyên Thủy trợn mắt cứng lưỡi, gật đầu nói: "Đúng, chính là quy tắc, quy tắc của quy tắc loại đạo cụ"

"Đòn chém của hắn, không thể tránh né, chỉ có thể cứng rắn đối kháng, Chúa Tể cũng không thể tránh được, tựa như đôi giày khiêu vũ màu đỏ kia của cậu, Cầu trưởng lão cũng không thể làm gì được.

"Phó Thanh Dương linh mẫn cảnh sinh ra tới nay, cái thứ nhất nắm trong tay quy tắc nhân. Đương nhiên, minh chủ nhóm

được không, ta cũng không biết"

Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm nói "Đây là, kỹ gần như đạo…"

Hắn đột nhiên hiểu, rõ ràng Phó Thanh Dương vì sao ngạo nghễ với thiên tài, vì sao nói những thiên tài kia đều là rác rưởi, vì sao nói sự chăm chỉ của nữ nguyên soái, không xứng với thiên phú của cô ấy. Phó Thanh Dương quả thật có tiền vốn này, hắn thiên phú không tốt, nhưng hắn có một trái tim cường giả. Thật sự là vừa lòng chua xót vừa dốc lòng nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lặng lẽ nói.

Lúc này, một thanh âm mềm mại đáng yêu dễ nghe từ bên cạnh truyền đến.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Chương 680: Tước phúc (1)

Trương Nguyên Thanh thu liễm suy nghĩ, theo tiếng nhìn lại, người tới là một thiếu phụ thành thục động lòng người. Khuôn mặt mượt mà, kiều diễm, môi đỏ mọng như lửa cháy, giống như hoa mẫu đơn đẫy đà. Chu Dung! Chu Dung mặc váy liền áo họa tiết bông hoa VỠ, bên ngoài khoác một cái áo khoác màu nâu, trang điểm nhẹ nhàng thời thượng, có vài phần đoan trang cùng tao nhã của thục nữ.

Oh, đây không phải Vợ cũ của Xích Nguyệt An sao, đây là tới báo thù cho chồng cũ à, hay là muốn cảm tạ Nguyên Thủy của chúng tôi thay trời hành đạo, thay cô thanh lý môn hộ"

Đại khái là ánh mắt nóng rực lại thèm nhỏ dãi của cô gái này kích thích đến Quan Nhã, Lão tài xế trong lời nói mang theo gai đâm, trong bông có kim cười nói. Chu Dung lưu luyến dời ánh mắt đi, hướng về phía Quan Nhã, bình thản nói: "Cô là ai?"

Trương Nguyên Thanh vội vàng nói: "Cô ấy là bạn gái tôi"

Thuận thế ôm eo Quan Nhã. Thân thể Quan Nhà thoáng cứng đờ, không biểu lộ gì cả gỡ tay hắn ra, hừ một tiếng, giống một người bạn gái bất mãn đối tượng bị người phái khác bám lấy.

Bạn gái… Chu Dung đánh giá khuôn mặt trái xoan tinh xảo xinh đẹp của Quan Nhã, giật mình. Cô có hai sở thích lớn, một là nuôi trai bao, hai là cặp kè đàn ông có VỢ, sau đó trước mặt người vợ quất roi, tra tấn người đàn ông, để cô ấy thấy người chồng yêu thương biến thành chó liếm mình. Người chồng sa ngã, người vợ đau khổ không muốn sống nữa, tình yêu tốt đẹp bị ô nhiễm, bị phá hư. Chu Dung có thể từ trong đó đạt được khoái cảm thật lớn.

Người phụ nữ này xinh đẹp như vậy, không biết khi cô ta thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn hèn mọn quỳ rạp xuống dưới chân một cô gái khác, hoặc ở trên người một cô gái khác ra sức khai khẩn, sẽ là một vẻ mặt như thế nào.

Xé bỏ tình yêu của một cô gái xinh đẹp như vậy, làm sao không phải một điều thú vị.

Chu Dung mặt mỉm cười, dịu dàng nói: “Chuyện Xích Nguyệt An, vạn phần xin lỗi, tuy nhiên tôi với hắn đã sớm ly hôn, nhưng Chu gia quả thật có ở sau lưng nâng đỡ hắn, nhưng không ngờ, hắn vì ham muốn riêng, thế mà làm ra loại chuyện này.

Ồ, người phụ nữ này thế mà nói tiếng người? Trương Nguyên Thanh có chút bất ngờ, hắn cho rằng Chu Dung là tới khởi binh vấn tội.

Hắn đánh giá Chu Dung vài lần, không chút lưu luyến sắc đẹp của thiếu phụ, mắt nhìn về phía lôi đài, bình thản nói:

“Cho nên?”

Không được, vừa thấy cô ta mình liền nghĩ tới audio Ma Quân dạy dỗ… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong lòng. Tựa như ngày nào đó ở trong hiện thực gặp được sư phụ Nhật Bản, bạn khẳng định sẽ nhớ tới hình ảnh cô ấy hoặc quỳ hoặc nằm úp sấp, hoặc đầu gối ép lên bả vai.

Chu Dung nhíu mày, trong lời nói đó vừa rồi của cô ẩn chứa lực lượng Nhạc Sĩ, không có người đàn ông nào có thể từ chối cô.

Nào ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn này lại không chút dao động.

Hít sâu một hơi, Chu Dung vẻ mặt dịu dàng, trong giọng nói mang theo một tia làm nũng, nói: "Vì bày tỏ xin lỗi, tôi muốn mời cậu ăn bữa cơm, bỏ qua việc Xích Nguyệt An"

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh sắc mặt lạnh lùng: "Xúi giục Xích Nguyệt An trái pháp luật loạn kỷ cương, nhốt phụ nữ vô tội, ép bán dâm, một bữa cơm đã muốn qua chuyện"

Hoàn toàn vô dụng, sức quyến rũ của mình hoàn toàn vô dụng… Vẻ mặt Chu Dung hơi cứng ngắc, yên lặng thu hồi kỹ năng nghề nghiệp Nhạc Sĩ, bình thản nói:

"Cậu phải rõ hai chuyện, một, thời gian Đồng Tước lâu tồn tại chừng mười năm, mà mười năm trước, tôi còn chưa kết hôn với Xích Nguyệt An. Hai, hành vi của Xích Nguyệt An, không liên quan tới tôi"

"Cậu đã không nể mặt, vậy thì thôi."

Nói xong, xoay người rời đi. Trương Nguyên Thanh nhìn theo bóng lưng của cô rời đi, vòng eo nhỏ, dưới váy dài là bờ mông đầy đặn như vầng trăng, đi đường rất mê người. Dáng người đầy đặn tuyệt vời, khuôn mặt quyến rũ như thế, khó trách Ma Quân lúc trước không nỡ giết cô ta.

"Cô ta rốt cuộc muốn làm gì?"

Trương Nguyên Thanh hỏi Lão tài xế bên người.

Thám Báo mắt lửa ngươi vàng, hẳn là có thể nhìn ra vài thứ.

Quan Nhã hậm hực nói: "Cô ta muốn ngủ với cậu."

Trương Nguyên Thanh mất hứng nói: "Tôi đang nói chính sự với chị, chị đừng cua xe mãi."

Quan Nhã dựng thẳng lông mày lá liễu, cười lạnh nói: "Chị nói đều là lời thật, người phụ nữ này đối với cậu có ham muốn chinh phục cùng ham muốn giao phối mãnh liệt, tin hay không cậu lên giường một chuyến, cái gì cũng không làm, cô ta sẽ tự mình trèo lên hành động"

"Còn có loại chuyện tốt này?"

Trương Nguyên Thanh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Quan Nhã "Ha ha"

một tiếng, cười mỉm nói: "Biết là chuyện tốt cậu còn từ chối. Vừa rồi dùng phương pháp gì, có thể chống đỡ sức quyến rũ của Nhạc Sĩ."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, lòng như tro tàn.

"Làm sao vậy?"

Quan Nhã khó hiểu.

"Không, không có việc gì.."

Đề tài này quá mức trầm trọng, Trương Nguyên Thanh không muốn nói chuyện nhiều, chuyển hướng đề tài: "Chưa từng có ai bắt chước Phó Thanh Dương, nắm giữ đạo cụ loại quy tắc"

Chương 681: Tước phúc (2)

Quan Nhã đưa ra câu trả lời khẳng định: "Đương nhiên là có, Phó gia, Bạch Hổ binh chúng, từng nhấc lên một trào lưu chuyen tinh quan sát, rất nhiều tộc nhân của Phó gia, thậm chí bắt đầu ngày qua ngày luyện tập đòn chém. Nhưng chưa có ai có thể thành công, nhiều năm như vậy, chỉ có Tốt Qua Sông ở lĩnh vực quan sát đăng đường nhập thất, được xưng là tiểu Thanh Dương"

Dừng một chút, Quan Nhã nói: "Phỏng đoán của chị là, khi chuyên tinh quan sát tu hành đến mức tận cùng, toàn bộ ứng đối đối thủ có thể tồn tại, đều sẽ bị Phó Thanh Dương thấy ở trong mắt. Lúc này, hắn sẽ lấy phương thức nào đó, kết thúc những ứng đối này, tránh cũng không thể tránh được, quy tắc bởi vậy sinh ra"

"Phỏng đoán của chị chuẩn hay không?"

Trương Nguyên Thanh tỏ vẻ hoài nghi.

"Phó Thanh Dương cũng nói như thế? Quan Nhã hừ nhẹ một tiếng. Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên đối với đánh giá của Phó Thanh Dương có sự tán đồng sâu hơn nữa.

Quan Nhà quả thật là rác rưởi, cô rõ ràng có thiên phú cường đại, lại đi làm một con cá muối.

Sau khi Chu Dung rời khỏi, không tiếp tục xem trận đấu, trực tiếp trở về hiện thực. Cô từ giường quý phi dậy, cởi áo ngoài, đi tới cạnh giá sách, nhẹ nhàng ấn xuống cơ quan chốt mở ngụy trang thành đèn điện, Đáy giá sách là thanh trượt, sau khi ấn chốt mở, lặng lẽ trượt sang một bên.

Phía sau giá sách là một gian phòng tối, chỉ dùng hai ngọn đèn hoa sen thủy tinh chiếu sáng, ánh sáng tối tăm. Trong phòng tối bày một cái bàn trải lụa vàng, giá nến trên bàn cắm hai cây nến đỏ, dưới giá nến đặt cái đĩa gạo nếp chậu đồng, đồng tiền sợi chỉ đỏ xấu lại, bùa giấy vàng do chu sa vẽ thành, bát sứ đựng chất lỏng không biết tên, cùng với hương, chuông đồng, gương tám cạnh, ba cái lá cây trong suốt như ruby… Còn có một con rối gỗ to bằng bàn tay. Con rối gỗ này không có ngũ quan, là hình người thô ráp nhất. Chu Dung đi đến trước bàn trải lụa vàng, sững sờ chăm chú nhìn mặt bàn, cái bàn này tên là "Bàn Phép Tà Ác", không sai, nó là một món đạo cụ.

Đạo cụ Ma Quân để lại cho cô.

Toàn bộ vật phẩm trên bàn, đều là một bộ phận của đạo cụ. Chu Dung nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve mép bàn, bên tai tựa như lại quanh quẩn tiếng của người nọ.

"Một tháng đã hết, Chu đại tiểu thư, ngươi khiến ta cực kỳ hài lòng. Dựa theo ước định, ngươi có thể đi rồi. A đúng rồi, trước khi đi, ta tặng người một món đạo cụ"

"Nó tên "Bàn Phép Tà Ác, đạo cụ Vu Cổ Sư, phẩm chất Thánh Giả, có được công năng nguyền rủa, tước phúc. Thường nói, một đêm Vợ chồng trăm ngày ân, trong một tháng qua, chúng ta mỗi ngày đều đang làm vợ chồng, đạo cụ này coi như là vật kỷ niệm tặng cho ngươi"

"Mặt khác, về sau ta có rảnh, sẽ đến Chu gia tìm người"

Một lần phân biệt đó, chính là vĩnh biệt của Chu Dung cùng Ma Quân. Sau nữa, cũng chính là tháng trước, Chu Dung nghe nói Ma Quân đã chết.

"Ma Quân, người chết quá sớm, ngươi sao có thể chết dễ dàng như vậy chứ, ngươi nên bị ta tự tay giết chết.."

Chu Dung lẩm bẩm, trong mắt như buồn như vui, như hận như oán. Cái gã nói không giữ lời.

Chu Dung hít sâu một hơi, khuôn mặt kiều diễm lộ ra nụ cười bệnh trạng.

“Nhưng không sao, ta đã tìm được thứ thay thế cho ngươi, ta sẽ giống người lúc trước đối đãi ta, để hắn khổ không muốn sống nữa, để hắn trầm luân nhục dục, để hắn mất đi tôn nghiêm, để hắn vĩnh viễn cũng không thể quên được ta.”

Cô nhặt lên một cái lá cây, ném vào trong hũ thuốc đồng thau, bàn tay ngọc cầm lấy chày giã thuốc, nhẹ nhàng giã nát.

Tiếp theo, cô bưng lên một cái bát sứ nhỏ, đổ chất lỏng màu đen trong bát vào hũ thuốc, tiếp tục giã nát, quấy.

Đợi chất lỏng màu đen cùng mảnh lá cây hỗn hợp đầy đủ, cô trải ra bùa giấy vàng, nâng bút lông, chấm “mực”

trong hũ thuốc, nâng bút viết xuống bốn chữ:

Nguyên Thủy Thiên Tôn Buông bút lông, Chu Dung dán bùa giá vàng ở trên thân rối gỗ, chỉ một lát sau, mặt rối gỗ mọc ra ngũ quan, thế mà lại là bộ dáng của Trương Nguyên Thanh. Chu Dung cầm lấy kiếm đồng tiền ở bên, nhẹ nhàng đặt ở trên thân con rối. Tước phúc liền hoàn thành. Từ hôm nay trở đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ vận xấu quấn thân, xui xẻo đến mức uống nước lọc cũng dắt răng, ba ngày sau, hắn sẽ phúc hết mà chết, chết bởi chuyện ngoài ý muốn nào đó.

Chỉ cần không tới cảnh giới Thánh Giả, thì tuyệt đối không thể may mắn thoát khỏi.

Hơn nữa, tước phúc không phải trực tiếp đánh xuống thương tổn, vô thanh vô tức, sẽ không bị phát hiện.

Kẻ trứng chiêu sẽ chỉ tự trách Số mình đột nhiên kém đi. Nhưng Chu Dung không tính để tiểu tử kia chết, mà là để hắn chịu khổ hai ngày, lại ra mặt uy hiếp.

Cô vốn là muốn trước sắc dụ, cưỡng ép sau, bởi vậy vừa rồi cố ý mời Nguyên Thủy Thiên Tôn ăn cơm, nào ngờ thằng nhãi kia thế mà lại không để sự quyến rũ của cô vào mắt. Vậy không có gì đáng nói nữa, trực tiếp lấy thuật pháp làm hắn khuất phục, làm dơ bẩn hắn sau.

Chương 682: Xui xẻo (1)

Cảnh vật trước mắt từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh trở về hiện thực, xuất hiện ở phòng ngủ. Thời gian là mười một rưỡi giữa trưa. Hắn vặn mở cửa phòng ngủ, một mùi thơm thức ăn nồng đậm lao vào xoang mũi.

Cạnh bàn ăn là dì trẻ mặc áo ngủ phim hoạt hình, cùng với ông ngoại bà ngoại.

Bà ngoại thấy hắn đi ra, phủ đầu răn dạy: "Mấy ngày nay luôn khóa cửa là có chuyện gì, tin hay không bà phá khóa phòng mày?"

"Bà ngoại, cháu cần không gian riêng tư.."

Giang Ngọc Nhị vừa nghe, cười ha ha nói: "Mẹ, mau đi kiểm tra thùng rác của nó."

Vừa dứt lời, liền bị bà ngoại ký đầu một cái, giận dữ nói: "Con gái con đứa lớn tướng rồi, cả ngày toàn nói mấy lời khó nghe"

Giang Ngọc Nhị ôm đầu, hướng bà mẹ cau cái mũi, quay đầu nói với cháu trai đang đi tới: "Nguyên Tử, đợi lát nữa dì dẫn mày đi dạo phố đi"

Giang Ngọc Nhị hôm nay được nghỉ, dục vọng mua sắm đè nén một tuần sắp tràn ra rồi, quyết định hôm nay phải thịt cháu trai giàu có một phen cẩn thận.

"Không được, cháu buổi chiều có việc? Trương Nguyên Thanh lạnh lùng vô tình từ chối. Hắn ở giác đấu trường tìm được ngài Bill, hẹn nhau buổi chiều gặp mặt đàm phán một vụ làm ăn. Hắn chỉ nói là bán một món đạo cụ, nhưng chưa nói là cái gì, sợ ngài Bill ngay lập tức từ chối. Hắn đã không cảm thấy Chu Dung đẹp, đây là tín hiệu cực kỳ không ổn.

"Đi mà đi mà"

Dì trẻ uốn éo vài cái, làm nũng nói.

"Không đi!"

Trương Nguyên Thanh một lần nữa lạnh lùng vô tình, vừa nói xong, đang đi về phía bàn ăn, lòng bàn chân bỗng nhiên bị

trượt, thân thể lao về phía trước, đầu gối “Phành”

nện ở trên sàn, quỳ gối trước mặt dì trẻ. Giang Ngọc Nhị trừng lớn đôi mắt đẹp, khó có thể tin nói: “Không đi thì không đi thôi, không cần quỳ xuống nhận sai đâu”

Hôm sau, tám giờ sáng, Trương Nguyên Thanh ngồi xe taxi tới cao ốc Quốc Tế (chú giải 1-cuối chương)

Giao thông ùn tắc, xe đi như rùa bò, Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn cho Tiểu Viên, nói ngày mai sẽ đi khách sạn Vô Ngân gặp. Hai ngày qua hắn có liên lạc Tiểu Viên, nhưng không được trả lời. Trương Nguyên Thanh không rõ cô nghĩ gì, liền đi tìm đạo sư cuộc đời thỉnh giáo, mang đánh cược giữa hai người nói cho hắn.

Linh Quân nói, cái này không phải rất rõ ràng sao, cậu bây giờ đoạt giải quán quân, cô ấy sợ cậu tìm tới môn đưa ra yêu cầu lăn giường. Trương Nguyên Thanh nói, cho nên, cô ấy là thẹn thùng? Linh Quân nói, không, cô ấy đại khái cảm thấy rất khó xử. Trương Nguyên Thanh nói, cái này tôi biết, nữ nhân đều muốn từ chối còn nghênh đón, do dự bất định. Linh Quân: Ý tứ của tôi là, cô ấy đang khó xử, khi cậu tìm tới cửa, nên đánh chết cậu hay không.

Tôi cũng chưa muốn ngủ cô ấy, chỉ là một câu nói đùa. Trương Nguyên Thanh thấy Tiểu Viên không trả lời, thầm nhủ, vậy buổi chiều hôm nay trước hết đi dạo phố với dì trẻ đi. Liền gửi tin nhắn cho dì trẻ, hẹn 2 giờ chiều, chỗ cũ gặp. Hắn buông điện thoại di động, nhìn dòng xe cộ chen chúc ngoài cửa sổ, bắt đầu suy nghĩ như thế nào bán bù nhìn được giá cao. Làm đạo cụ của Hắc Vô Thường, bù nhìn quả thật đạt tới phẩm chất Thánh Giả, có thể ô nhiễm đạo cụ cùng tinh thần, khi đối địch tác dụng cực kỳ khả quan. Nhưng nó trả giá quá mức thái quá, quần thể mục tiêu có hạn, sẽ trở thành lý do ngài Bill ép giá.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh mong muốn giá là 10-15 triệu, hoặc đạo cụ giá trị tương đối ngang nhau.

Dưới tình huống bình thường, giá của bù nhìn hắn là ở 20 triệu trở lên, đạo cụ phẩm chất Thánh Giả chính là đắt như vậy, hơn nữa còn là có tiền mà không có chỗ bán.

Lúc này, đèn đỏ tắt, đèn xanh sáng lên. Tài xế đạp chân ga, vừa vào Số 1, đã chuyển rất mượt sang số 3, chạy nhanh đi.

Đột nhiên, một chiếc xe buýt vượt đèn đỏ, từ bên cạnh hung hăng lao về phía xe taxi, lao về phía chỗ Trương Nguyên Thanh ngồi.

Móa! Con người Trương Nguyên Thanh hơi co lại, adrenalin tăng vọt, lập tức ngã về phía sau, từ bên trái quay cuồng đến bên phải, cũng nhanh chóng bắt lấy tay nắm bên trong xe.

Ầm! Xe buýt chạy tốc độ cao và vào bên cạnh xe taxi, mảnh vỡ thủy tinh cùng mảnh vỡ thanh bảo hiểm văng khắp nơi, xe taxi lập tức bị hất tung, lăn ra xa hơn mười mét.

Bên trong xe, tài xế cùng Trương Nguyên Thanh đất trời xoay chuyển, bởi vì không cài dây an toàn, cộng thêm không gian nhỏ hẹp, đầu Trương Nguyên Thanh và mấy cái ở nóc xe, cửa kính xe, nóng rát. Trận tai nạn xe cộ này, làm dòng xe cộ chen chúc trở nên càng thêm nửa bước khó đi, có xe thong thả đi vòng, tiếp tục tiến lên, có xe thì tài xế nhiệt tình đi xuống, chạy tới xem xét tình huống. Người đi đường ven đường đều dừng chân.

“Rầm!”

Trương Nguyên Thanh một cước đạp tung cửa xe, nhanh chóng chạy tới ghế lái, kéo tài xế hôn mê từ trong cửa kính xe ra ngoài.

Chương 683: Xui xẻo (2)

Nhịp tim bình thường, không có ngoại thương, không chảy máu trong Trương Nguyên Thanh nhanh chóng kiểm tra một phen, xác nhận tài xế chỉ là tạm thời hôn mê, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn vừa lấy ra điện thoại di động gọi điện cho cảnh sát giao thông, vừa giãy thoát người qua đường gọi điện thoại cấp cứu, đồng thời đi về phía xe buýt, điên cuồng đập cửa xe, cả giận nói:

“Mày lái xe như thế nào, xuống cho tao, xem tao có đánh mày hay không?

Hắn có chút tức giận, tức giận an toàn nhân thân bị uy hiếp, tuy lấy thực lực của hắn, loại tai nạn xe cộ trình độ này không đủ để uy hiếp đến tính mạng, nhưng không đại biểu không tức giận.

Bởi vì cha mất bởi tai nạn giao thông, hắn đối với tài xế không lái xe hẳn hoi, từ trước tới giờ đều là không dễ dàng tha thứ.

Tài xế xe buýt vẻ mặt mờ mịt, tựa như không dám tin mình mắc sai lầm cấp thấp như thế.

Đợi cảnh sát giao thông cùng xe cứu thương chạy tới, xử lý sự cố giao thông, Trương Nguyên Thanh lần đầu trong đời gặp tai nạn giao thông, rốt cuộc Ở mười rưỡi sáng đến cao Ốc Quốc Tế. Trong văn phòng phong cách xa hoa kiểu u kia, Trương Nguyên Thanh được ngài Bill nhiệt tình mời vào ngồi.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân tới, dùng tiếng Trung của các cậu mà nói, chính là bồng tất sinh huy!”

Ngài Bill mở ra hộp xì gà, nói: “Đây là đồ sưu tầm của tôi nhiều năm qua? Nếu không hại phổi, hút cùng một điếu cũng không thành vấn đề. Trương Nguyên Thanh căn cứ tinh thần người làm ăn, chưa từ chối xì gà ngài Bill đưa. Annie bên cạnh dịu dàng nói: “Tôi giúp cậu!”

Cô tiếp nhận xì gà, dùng kéo chữ V cắt ra đầu tròn, lấy bật lửa điểm hỏa. Hôm nay Annie ăn mặc trang điểm cực kỳ diễm lệ, kẻ mắt, thoa son, kiểu tóc cũng là vừa xử lý, váy ống phối hợp áo sơ mi trắng, nút áo ngực cởi bỏ hai cái, khe rãnh trắng muốt như ẩn như hiện. Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái, vừa vặn gặp đôi mắt đẹp xanh thẳm như biển kia, mắt Annie hơi cong cong, nụ cười dịu dàng.

Ngày hôm qua, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng ngài Bill hẹn giao dịch, Annie trăm phương ngàn kế tính toán cả đêm, cô đầu tiên là bỏ tiền mời một vị Thám Báo, làm phân tích nhân cách đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, căn cứ vị Thám Báo kia đề nghị, cô sửa lại phong cách quyến rũ, thay trang phục công sở đoan trang, trang dung cũng thiên hướng phụ nữ tinh anh đơn giản nhưng tinh xảo.

Không đá lông nheo bừa bãi nữa, đi tuyến đường nữ thần công sở.

Ổ đúng rồi, vị Thám Báo kia là Thám Báo đội 2 Linh Cảnh Hành Giả khu Khang Dương, tên Quan Nhã. Là một cô gái cực kỳ quen thuộc Nguyên Thủy Thiên Tôn. Cô gái này… Trương Nguyên Thanh tiếp nhận xì gà, như không có việc gì hút một hơi, trong lòng chỉ một ý nghĩ:

Cậu bé ở bên ngoài phải bảo vệ tốt bản thân nha.

Hắn từ trong ánh mắt Annie, thấy được thứ ngày hôm qua Chu Dung cũng từng lộ ra - thèm nhỏ dãi.

Nghề nghiệp Ái Dục thích đầu tư Thần Dạ Du, Ma Quân chính là ví dụ, mà mình cũng là Thần Dạ Du, lại bởi vì đấu lôi đài danh tiếng lên cao, bày ra năng lực cùng thiên phú đủ để bất cứ tổ chức nào cũng coi trọng, cô ấy muốn câu dẫn mình là tất nhiên… Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm cảnh giác.

Hắn cũng không muốn sụt hố giống như Ma Quân, trừ phi Phí Thanh Dương cho hắn mượn món đạo cụ nghề nghiệp Kỵ Sĩ kia.

Annie mỉm cười nói:

“Ngài Nguyên Thủy muốn uống cái gì?”

“Hồng trà đi!”

Trương Nguyên Thanh nói. Annie rụt rè mỉm cười gật đầu, mở ra cửa dưới tủ rượu, lấy ra một hộp hồng trà, tiếp theo bắt đầu đun nước. Nhìn thoáng qua nữ trợ lý cúi đầu bận rộn, ngài Bill sốt ruột không dằn được vào thẳng chủ đề: “Thứ cậu muốn bán là?”

Trương Nguyên Thanh nói: “Một món đạo cụ, đạo cụ phẩm chất Thánh Giả”

“Phẩm chất Thánh Giả? !”

Nghe vậy, tinh thần ngài Bill rung lên, ánh mắt theo đó nóng bỏng, nói: “Tôi có thể xem thuộc tính của nó không?”

“Đương nhiên có thể”

Trương Nguyên Thanh từ trong kho hàng bang phái lấy ra bù nhìn, nhanh chóng đặt xuống. Ngài Bill vừa định đưa tay tiếp, ngẩn ra một phen, nhưng cũng không để ý, trước cúi đầu đánh

giá bù nhìn một lần, lấy kiến thức của hắn, rất nhanh phán đoán ra đây là đạo cụ của Vu Cổ Sư.

Mắt ngài Bill nhất thời sáng lên, Vu Cổ Sư là nghề nghiệp tà ác, số lượng so với nghề nghiệp hợp pháp thưa thớt hơn rất nhiều, hơn nữa thực lực cường đại, đạo cụ Thánh Giả nghề nghiệp tà ác, giá trị cao hơn nghề nghiệp hợp pháp.

Đây là một vụ giao dịch chất lượng tốt… Nghĩ như vậy, ngài Bill cầm lấy bù nhìn, nắm ở trong tay, chờ đợi vài giây, thẳng đến lúc thuộc tính vật phẩm hiện lên.

Ngài Bill sốt ruột không chờ được xem xét thuộc tính vật phẩm.

Vài giây sau, ngài Bill như điện giật vứt bù nhìn ra, giống như nó rất phỏng tay.

"Làm sao vậy? Ngài Bill"

Annie đang pha trà quan tâm hỏi.

Không có gì, hắn chỉ là không muốn yêu cái đuôi heo… Trương Nguyên Thanh thấy phản ứng của Bill, trong mắt lộ ra ý cười.

Chương 684: Xui xẻo (3)

"A –"

Ngài Bill hít vào một ngụm khí lạnh, nói: "Không hề nghi ngờ, đây là một món đạo cụ cực kỳ mạnh, nhưng đồng thời, nó cũng có chỗ thiếu hụt trí mạng. Ngài Nguyên Thủy, tôi có thể cho ra cái giá là 10 triệu NDT, đây không phải ép giá cậu"

"Cậu nên biết, người bình thường, sẽ tuyệt đối không tiếp nhận loại trả giá này, tình nguyện không cần công năng của nó."

10 triệu? Đạo cụ Siêu Phàm phẩm chất cao cũng có giá này rồi, ông cái tên gian thương này…

Trương Nguyên Thanh lắc đầu, giọng điệu nghiêm túc: "Ngài Bill, ông sở dĩ nghĩ như vậy, là vì ông thuộc về nghề nghiệp hợp pháp, ông có điểm mấu chốt đạo đức tương đối cao. Những nghề nghiệp tà ác không có hạn cuối, tin tưởng lấy mối

quan hệ của ngài Bill, có thể tìm được cho nó quần thể thích hợp"

Hắn mịt mờ tỏ vẻ, ông có thể bán đạo cụ này cho nghề nghiệp tà ác.

Ở trong điều lệ chế độ của Ngũ Hành Tinh cùng Thái Nhất môn, lui tới với nghề nghiệp tà ác là tội nặng. Nhưng ở nước ngoài, ở trong quốc gia tư bản chủ nghĩa thống trị, ích lợi tối thượng, hợp pháp cùng tà ác tuy đối địch, nhưng giới hạn không nghiêm khắc như vậy.

Hiện tượng ngẫu nhiên làm ăn một chút cực kỳ phổ biến.

Bill lặng lẽ. Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Hơn nữa, có đôi khi trả giá chưa chắc không phải một loại ưu thế, Theo kinh nghiệm cá nhân của tôi, trả giá của bù nhìn, giúp tôi vượt qua rất nhiều lần cửa ải khó khăn"

Nghe vậy, ngài Bill dâng lên hứng thú: "Ví dụ như?"

Ví dụ như nữ trợ lý của ông, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ câu dẫn tôi… Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói: "Nó có thể giúp tôi chống đỡ tất cả sắc đẹp, tin tưởng ở các người bên đó, nó sẽ rất có thị trường. Nước ngoài có nghề nghiệp Ái Dục, mà không phải toàn bộ Linh Cảnh Hành Giả đều là háo sắc, nhưng bọn họ không thể đối kháng bản năng sinh lý, lúc này, tác dụng của bù nhìn liền hiển hiện ra.

Ngài Bill bừng tỉnh đại ngộ, hắn rốt cuộc hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao có thể năm lần bảy lượt chống lại Annie dụ hoặc.

Trầm ngâm một phen, hắn nói: "Cậu nói có đạo lý, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều dùng đến sự trả giá này, hơn nữa, So sánh với trả giá của bù nhìn, tôi tin tưởng càng nhiều người hơn sẽ lựa chọn trầm luân ái dục"

"Không, ngài Bill, tôi nghĩ ông đã nghĩ sai một sự kiện"

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Tôi cũng không phải nhất định cần bán cho ông, nếu ông không thể cho tôi cái giá khiến tôi hài lòng, tôi vì sao không nộp lên cho tổ chức chứ, lấy công huân cùng địa vị của tôi, tin tưởng Ngũ Hành minh sẽ trả giá cao mua"

Đây là lời nói thật, nếu ngài Bill muốn ép giá đến thấp nhất, vậy Trương Nguyên Thanh liền không cần thiết giao dịch với hắn, bán cho Ngũ Hành minh cũng tương tự. Thấy ngài Bill không nói lời nào, hắn bổ sung nói: "Đương nhiên, nếu ông cảm thấy bù nhìn quả thật không đáng tiền, có thể từ chối, làm ăn mà, đàm phán được thì đàm phán, đàm phán không được thì thôi."

Bill suy nghĩ hồi lâu, hỏi: "Giá lý tưởng của cậu là bao nhiêu?"

Hắn ném vấn đề trở lại.

Lúc này, Annie vừa lúc pha trà xong, đôi tay trơn bóng thon dài cẩn thận bưng trà nóng bỏng, đưa về phía Trương Nguyên Thanh: "Ngài Nguyên Thủy, hồng trà của ngài"

Vừa nói xong, ngón tay Annie như vô ý bị bỏng, hai tay run lên, nước trà nóng bỏng hắt về phía quần Trương Nguyên Thanh.

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh bày ra sự nhanh nhẹn khiến "Thương Nhân"

cũng kinh ngạc than thở, vừa nâng tay ngắn trở nước trà nóng hầm hập, vừa khom người nhấc mông.

Nước ấm hắt một bộ phận ở trên sô pha da thật, phát ra tiếng "Phốc"

trầm đục, một bộ phận hắt vào mu bàn tay hắn. Trương Nguyên Thanh đau tới mức da mặt run rẩy một phen.

"Xin lỗi xin lỗi…"

Annie vội vàng xin lỗi, rút ra khăn tay lau mu bàn tay hắn, vẻ mặt đầy áy náy cùng đau lòng.

Cô gái này là cố ý à, nhưng hướng đũng quần mình hắn nước sôi, có phải quá ác độc chút hay không… Trương Nguyên Thanh nhíu nhíu mày. Trước mắt giao dịch còn chưa hoàn thành, hắn nhịn xuống sự không vui trong lòng, nói: "Tám triệu tiền mặt, thêm một món đạo cụ"

Ngài Bill gật đầu: "Được, nhưng chỉ có thể là đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm"

Trương Nguyên Thanh liền nói ngay: “Tôi muốn bộ Da Người Hoàn Mỹ kia”

Ngài Bill rõ ràng ngẩn ra một phen, do dự nói: “Không có vấn đề, nhưng tôi phải nhắc nhở cậu, chủ nhân tiền nhiệm cùng tiền tiền nhiệm của món đạo cụ đó, kết cục đều rất thê thảm.”

Tôi biết, một kẻ bị chém chết, một kẻ biến thành gái gọi bị thay phiên thông… Trương Nguyên Thanh giọng điệu bình tĩnh nói: “Tôi biết rồi”

Món đạo cụ đó tuy kỳ cục, nhưng năng lực gánh vác nhân quả của nó thật sự quá mạnh, sử dụng tốt, sẽ là một món thần khí, có thể phát huy ra tác dụng không ngờ được.

Trương Nguyên Thanh sở dĩ lựa chọn nó, chủ yếu là có thể cho âm Thi mặc nó, sau đó ý thức tiếp nhận âm Thi, như vậy, cho dù âm Thi bị đè cũng không quan trọng, bị làm nhục là Vong Giả Số 1, có gì quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn ta.

Chương 685: Xui xẻo (4)

Hai người lập tức ký hiệp nghị, trao đổi đạo cụ, Annie ghi nhớ số thẻ Trương Nguyên Thanh đưa, ra ngoài tìm tài vụ chuyển khoản.

Thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn đã công khai, liền không cần thiết lại lấy tiền mặt giao dịch nữa. Trương Nguyên Thanh hai tay nâng da người mỏng manh, vài giây sau, thuộc tính vật phẩm hiện lên: “Tên: Da Người Hoàn Mỹ”

“Loại hình: Đạo cụ đặc thù”

“Công năng: Ngụy trang”

“Giới thiệu: vị tồn tại nào đó không thể miêu tả, yêu một cô gái không thể yêu, vì đạt được cô nương tha thiết ước mơ, vị tồn tại kia tạo ra đạo cụ này, cùng ngụy trang thành chồng cô gái, thành công chiếm được cô ấy. Cô gái sau khi biết chân tướng, đau khổ không muốn sống nữa, phát ra lời nguyền rủa, bất cứ người nào sử dụng đạo cụ này đều không có kết cục tốt.

““Ghi chú 1: Vị tồn tại kia cùng cô gái thời gian vui vẻ là 60 phút, mặc kệ dùng nó làm gì, đều xin đừng vượt qua thời gian này”

“Ghi chú 2: Không ai có thể phát hiện ngụy trang của ngươi, trừ phi là thần”

Giới thiệu của đạo cụ này, vừa nghe là biết có câu chuyện nha. Thì ra là một đạo cụ bị nguyền rủa, khó trách nhiều đời chủ nhân kết cục đều không tốt… Trương Nguyên Thanh có chút hài lòng thu hồi tấm da người.

Hắn vốn là muốn lựa chọn “Nón Kẻ Nhặt Mót”, nhưng món đạo cụ này công năng tâm bảo trùng lặp với Tiểu Đậu Bỉ, mà năng lực “ẩn nấp”, đối với Thánh Giá hiệu quả không lớn, hắn lại lập tức cần tham gia phó bản giết chóc, tấn thăng Thánh Giả, Nón Kẻ Nhặt Mót có chút theo không kịp bước chân của hắn.

“Hợp tác vui vẻ, hy vọng lần sau còn có thể có cơ hội.”

Trương Nguyên Thanh đứng dậy cáo từ.

Lưu luyến không rời tiễn “người trong lòng”, Annie đi giày cao gót, bước nhanh trở về phòng làm việc, kêu lên: “Ngài Bill, ngài đã nghe chưa, vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôi nói, món đạo cụ kia là nguyên nhân hắn chống cự được dụ hoặc của tôi, bây giờ hắn bán đạo cụ cho ngài, tôi có phải có cơ hội rồi không?”

Bill nghĩ ngợi chút, thành khẩn nói:

“Nếu như cô cắm trên mông một cái đuôi heo, tôi tin tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ là vật trong bàn tay cô”

5 giờ chiều.

Trương Nguyên Thanh toàn thân mệt mỏi trở về nhà. Hắn nằm trên giường, nhìn trần nhà, lông mày từng chút một nhíu lại.

“Mình hôm nay có phải quá xui xẻo rồi hay không?”

Buổi sáng sau khi tạm biệt Bill, hắn ở trong thang máy cao Ốc Quốc Tế gặp một lần sự cố thang máy, thang máy rơi thẳng xuống mấy chục mét, trong thang máy tràn ngập tiếng hét. Mặc dù về sau có kinh hãi nhưng không nguy hiểm, nhưng Trương Nguyên Thanh bị dọa mồ hôi lạnh ướt sũng người.

Trên đường đi dạo phố với dì trẻ, hắn thiếu chút nữa bị một chiếc xe tông trúng, bởi vì dì trẻ quá xinh đẹp, bị một người

trung niên mặc áo cộc tay đầu lâu xương sọ gây chuyện; Điện thoại vô ý rơi vào bồn cầu.

Lại thêm tai nạn giao thông, bị nước nóng hắt vào.

Cái này không thích hợp, nhất định không thích hợp. Hắn nhíu mày, trong đầu hiện lên một suy đoán.

Nguyền rủa!

"Nhưng lại không đúng, nếu như là nguyền rủa, mình bây giờ đã sớm xong đời, nào có nguyền rủa ôn hòa như thế? Có lẽ, đơn thuần là vận khí mình quá kém?"

Trương Nguyên Thanh nghĩ ngợi một chút, gửi một tin nhắn cho dì Tiểu Viên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Tôi tựa như bị nguyền rủa rồi, hôm nay vận rủi quấn thân, nhưng lại cảm giác là không may mắn bình thường, tôi có thể đi khách sạn Vô Ngân không?"

Bài trừ nguyền rủa rất đơn giản, dùng chày Phục Ma là được, nhưng hắn muốn xin giúp đỡ từ nhân sĩ chuyên nghiệp trước một phen, xác định có phải bị nguyền rủa thật hay không.

Dì Ma Pháp Tiểu Viên: "Nếu vận rủi quấn thân, nên tĩnh không nên động, cho tôi địa chỉ nhà cậu"

Trương Nguyên Thanh lập tức gửi địa chỉ tiểu khu qua.

Bốn mươi phút sau, Dì Tiểu Viên Ma Pháp gửi tin nhắn đến: "Tôi đến rồi."

Trương Nguyên Thanh rời khỏi phòng, đi ra khỏi cửa chống trộm, tới hành lang, từ cửa sổ hành lang quan sát, quả nhiên thấy một chiếc xe hơi màu trắng đỗ ở dưới tòa nhà.

"Tôi xuống ngay đây Hắn nhắn lại một tin, vào thang máy xuống lầu một, mở cửa khóa. Cửa kính xe màu trắng chậm rãi hạ xuống, dì Tiểu Viên ngồi ở ghế lái, trưởng thành gợi cảm, tươi đẹp hào phóng.

Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười, bước nhanh tới gần. Đột nhiên, Tiểu Viên biến sắc, gấp nói: "Cẩn thận!"

Cùng lúc dì Tiểu Viên gấp giọng nhắc nhở, Trương Nguyên Thanh đã nghe thấy tiếng gió rất nhỏ trên đỉnh đầu, cảm nhận

được luồng khí lưu động bất thường, hắn không chút nghĩ ngợi, bổ nhào sang một bên.

“Rầm!”

Phía sau truyền đến tiếng nổ vang của đồ sứ rơi vỡ, cùng với bùn đất văng khắp nơi.

Trương Nguyên Thanh bổ nhào đi, lộn một cái, bàn tay nhấn trên mặt đất một cái, phóng người lên, đứng vững bước chân quay đầu nhìn lại.

Rơi xuống là một bồn hoa.

“Móa!”

Nhìn mảnh vỡ đồ sứ cùng bùn đất đầy đất, Trương Nguyên Thanh thốt ra một câu quốc tuý. Thứ đồ chơi này nếu rơi trúng đầu, cho dù hắn là Thần Dạ Du cũng phải vỡ đầu chảy máu, đổi thành người thường, chỉ sợ ngay cả cơ hội cấp cứu cũng không có, chết ngay tại chỗ.

Chương 686: Trai bao (1)

Vận rủi của mình càng lúc càng khoa trương rồi, buổi sáng tai nạn giao thông ít nhất là rõ ràng minh bạch để mình biết được, cho mình cơ hội phản ứng. Trong lòng hắn nặng nề.

“Đô đô - 4 Lúc này, chiếc xe trắng cách đó không xa bóp còi, khuôn mặt xinh tươi của Tiểu Viện thò ra, thản nhiên nói:

“Lên xe!”

Trương Nguyên Thanh không rối rắm vấn đề vật trên trời rơi xuống nữa, chạy chậm chui vào ghế phụ. Lúc này đang giờ cao điểm tan tầm, số lượng hộ gia đình (bác gái bác trai)

lui tới trong tiểu khu không ít, bọn họ bị tiếng vang lớn vừa rồi bồn hoa rơi xuống kinh động, ném ánh mắt qua bên này.

Hy vọng ngày mai đừng xuất hiện lời đồn kiểu như cháu ngoại nhà cảnh sát trưởng về hưu, lại cặp kè một phú bà xã hội… Trương Nguyên Thanh yên lặng cầu nguyện, “Rầm’ một tiếng đóng cửa xe lại.

Tiểu Viên nhấn ga lao vút đi. Xe chưa lái ra khỏi tiểu khu, mà là vòng vòng đỗ ở một chỗ đỗ xe yên tĩnh của tiểu khu. Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu thưởng thức góc nghiêng khuôn mặt của cô, cô gái này góc nghiêng khuôn mặt rất đẹp, mũi cao lại thanh tú, cằm hơi hất lên, đường cong bên má tuyệt đẹp.

Một người ngũ quan có phải lập thể hay không, chủ yếu xem mũi, mà đường nét khuôn mặt có đẹp hay không, thì phải xem cằm có cong lên không. Từ góc độ này, còn có thể nhìn thấy rõ ràng lông mi cong mà vểnh lên của cô.

Vẻ đẹp của cô, khác với dì trẻ nhu thuận đáng yêu, Quan Nha tinh xảo quyến rũ, bé trà xanh thanh lệ thoát tục, ngũ quan của cô rất tươi đẹp, rất hào phóng, là loại dung mạo đẩy lên trên bục làm lãnh tụ, người bên dưới cũng sẽ không lẩm bẩm "phụ nữ không thể làm chủ".

Đây là nguyên tố rất nhiều cô gái xinh đẹp, thanh tú, quyến rũ, nhu thuận khác không có. Mặt khác, Tiểu Viên là một cô gái "mộc", vẻ mặt của cô, khí chất của cô, tính cách của cô, đều rất mộc. Lạnh nhạt bình thản.

Tiểu Viên đẩy cần số về số 0, kéo phanh tay, lạnh lùng nói:

"Muốn móc mắt cậu xuống hay không?"

Trương Nguyên Thanh lúc này mới phát hiện, ở dưới cái nhìn chăm chú sáng quắc của hắn, thân thể dì Tiểu Viên có chút cứng ngắc, vẻ mặt có chút căng thẳng. Cần khẩn trương như vậy sao, đánh cược là nói giỡn… Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, nói tới việc chính, giọng điệu có chút trầm thấp:

"Dì Tiểu Viên, tôi có phải đã bị nguyền rủa hay không?"

Thấy hắn không đề cập tới đánh cược, khuôn mặt Tiểu Viên lạnh nhạt như cũ, nhưng vẻ mặt khẽ thả lỏng, thản nhiên nói: "Tước phúc, một loại nguyền rủa"

"So với nguyền rủa giết chóc, nó biểu hiện càng thêm ôn hòa, kẻ trúng lời nguyền sẽ ở trong một đoạn thời gian vận rủi quấn thân, mọi việc không thuận, cuối cùng chết bởi chuyện ngoài ý muốn."

Thông qua vừa rồi quan sát, cùng với bồn hoa rơi xuống biểu hiện, cô đã biết Nguyên Thủy Thiên Tôn trùng nguyền rủa gì.

"Ấn đường của cậu biến thành màu đen, linh thể lượn lờ khí đen, đây là nguyền rủa của cảnh giới Thánh Giả, vận rủi của cậu sẽ càng ngày càng đáng sợ, nhiều nhất ba ngày, sẽ chết oan chết uổng"

Quả nhiên là nguyền rủa, nhiều nhất ba ngày, chết oan chết uổng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, quyết đoán triệu hồi ra chày Phục Ma. Ánh sáng vàng lóe lên, chày đồng có chút nặng nề rơi vào lòng bàn tay. Hắn chưa vội vã bài trừ nguyền rủa, mà hỏi: "Có biện pháp nào định vị ngược kẻ thi chú không? Còn có, tôi nhớ rõ môi giới nguyền rủa khác nhau, tác dụng cũng khác nhau, loại nguyền rủa có thể bức tử tôi này, chỉ sợ là nắm giữ máu thịt của tôi rồi nhỉ?"

Hắn hôm nay, sớm không phải trẻ trâu mới vừa vào nghề.

Bài trừ nguyền rủa rất đơn giản, nhưng trung tâm của chuyện này không phải bài trừ nguyền rủa, mà là tìm được kẻ thi chú.

Hiểu biết kẻ thi chú là thông qua môi giới gì hạ nguyền rủa, nếu là máu thịt, vậy một lần sau, có lẽ liền trực tiếp nguyền rủa giết chóc rồi.

Hắn không có khả năng để mình duy trì ở trạng thái tịnh hóa mãi, nếu như vậy, chưa bị nguyền rủa giết chết, bị chày Phục Ma hút thành xác khô trước.

Còn nữa, khi tỉnh hắn có thể cảnh giới, lúc nghỉ ngơi thì sao?

Nguyền rủa giết chóc chỉ là chuyện trong nháy mắt, đang ngủ căn bản không phản ứng lại. Trong ánh mắt Tiểu Viên biểu lộ tán thưởng, sau đó lắc đầu: "Không tồn tại biện pháp như vậy, cậu không bằng tự mình ngẫm lại, gần đây đắc tội người nào?"

Không thể khóa mục tiêu ngược kẻ thi chú… Trương Nguyên Thanh nhất thời nhíu mày, vậy nhất định phải trong thời gian ngắn tìm ra kẻ thi chú. Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm ngâm, cô tiếp tục trả lời vấn đề thứ hai: "Cường độ nguyền rủa cậu trúng cực cao, kẻ thi chú hẳn là đạt được máu thịt da tóc của cậu, coi đây là môi giới thi triển nguyền rủa, mà không phải ảnh chụp cùng ngày sinh tháng đẻ"

Suy đoán của Trương Nguyên Thanh được chứng thật, trong lòng càng thêm nặng nề.

“Trừ Hắc Vô Thường, tôi không kết thù kết oán với người của Linh Năng hội, đương nhiên, lấy danh tiếng của tôi bây giờ, Linh Năng hội muốn giết tôi không cần lý do. Kẻ địch của tôi nhiều lắm, thật sự không thể phân biệt.”

Chương 687: Trai bao (2)

Trong mắt Tiểu Viên thầm chứa sự lo lắng, giọng điệu nhàn nhạt: “Cậu đổi lối suy nghĩ, kẻ thi chú vì sao không trực tiếp nguyền rủa giết cậu? Là có mục đích riêng, hay là kiêng kị cái gì? Gần đây có bị thương đổ máu không, ai có cơ hội lấy đi máu thịt của cậu?”

Thân là Vu Cổ Sư, cô hiểu biết đối với nghề nghiệp của mình vượt xa Nguyên Thủy Thiên Tôn, mạch suy nghĩ càng thêm rõ ràng. Trương Nguyên Thanh tựa vào ghế dựa lưng, cúi đầu trầm ngâm.

Nếu nguyền rủa mình là nghề nghiệp tà ác, nên trực tiếp nguyền rủa giết chóc mới đúng, chưa nghe nói nghề nghiệp tà ác lĩnh thưởng còn cần đầu người… Nếu không phải nghề nghiệp tà ác, vậy chính là nắm giữ đạo cụ nguyền rủa… Tước phúc mà không nguyền rủa giết chóc, ừm, tước phúc chết mịt mờ hơn…

Vậy thân phận kẻ đó rất có thể là nghề nghiệp hợp pháp, thậm chí là người chính phủ, sợ hãi trực tiếp nguyền rủa giết mình, sẽ dẫn tới cao tầng phân bộ Tùng Hải chú ý. Dù sao thân phận mình bây giờ, ngay cả các trưởng lão cũng vô cùng chú ý, ù ù cạc cạc bị nguyền rủa giết chết, trưởng lão nhất định sẽ điều tra, cách chết của tước phúc nhu hòa hơn, cũng khó phát hiện manh mối hơn. Mình mấy ngày nay trừ đấu lôi đài, chưa từng bị thương, trong đấu lôi đài, ai từng tiếp xúc máu thịt của mình? Trương Nguyên Thanh nhanh chóng tập trung ba nhân vật: Mao Sơn Thuật Sĩ, Triệu Thành Hoàng, Thanh Tùng Tử. Trong ba người, Triệu Thành Hoàng hiềm nghi lớn nhất, Mao Sơn Thuật Sĩ đứng sau, Thanh Tùng Tử hiềm nghi thấp nhất. Hai người sau không có đạo cụ Vu Cổ Sư phẩm chất Thánh Giả, hơn nữa giá trị thù hận với hắn cũng chưa tới một bước

này. Nếu muốn hại mình là Triệu Thành Hoàng, vậy chuyện này phải báo cáo cho Phó Thanh Dương, do hắn ra mặt, hoặc do hắn báo cáo lên trưởng lão… Trong lòng Trương Nguyên Thanh đã có chủ ý.

"Nếu cần tôi hỗ trợ, cứ mở miệng"

Tiểu Viên thấy mắt hắn phát sáng, liền biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nghĩ thông suốt.

"Không cần! Cô có thể cho ra đáp án chuẩn xác, đã là trợ giúp lớn nhất đối với tôi, tôi sẽ tự mình xử lý"

Trương Nguyên Thanh nói. Liên quan đến Thái Nhất môn, Tiểu Viên không nhúng tay vào được. Tiểu Viên gật đầu: "Mặc kệ chuyện này có giải quyết hay không, cậu đều nhớ phải cho tôi biết."

"Được!"

Trương Nguyên Thanh mở cửa xe, đang muốn cáo từ rời đi, Tiểu Viên bỗng nhiên lại hỏi: "Chuyện Khấu Bắc Nguyệt thế nào rồi."

"Chưa quên, cấp trên bảo tôi chờ tin tức, đến nay chưa trả lời"

Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái: "Có tin tức, tôi sẽ thông báo cô"

Nói xong, hắn chui ra khỏi xe, nhẹ nhàng đóng cửa xe. Mới vừa đi hai bước, trong cửa kính xe phía sau bay ra thanh âm mang theo ý cười của Tiểu Viên: "Chúc mừng đoạt giải quán quân!"

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh khóa cửa phòng, gọi cho Phó Thanh Dương: "Bách phu trưởng, tôi bị nguyền rủa rồi."

"Chuyện là thế nào?"

Giọng nói trong điện thoại trầm xuống.

Hắn mang tình hình mình hôm nay vận xấu bất thường, cùng với cố ý tìm Vu Cổ Sư của khách sạn Vô Ngân quan sát, nói từ đầu tới cuối cho Phó Thanh Dương. Đương nhiên còn có ba kẻ hiềm nghi. Phó Thanh Dương trầm ngâm vài giây, chậm rãi

nói: “Tôi biết rồi, muộn nhất ngày mai, tôi sẽ cho cậu câu trả lời”

“Vâng!”

Trương Nguyên Thanh dứt lời, chỉ chờ đối phương cúp máy, nhưng đợi vài giây, Phó Thanh Dương cũng chưa cúp máy.

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Đa tạ bách phu trưởng, bách phu trưởng uy áp cùng thế hệ, ngạo nghễ Thái Nhất, thọ ngang trời đất, nhất thống Ngũ Hành”

“Đô độ - 4 Bên kia đã cúp máy.

Thừa dịp bà ngoại còn chưa làm xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh ngồi lên ghế công thái học, đầu ngón tay gõ mặt bàn.

“Nhiều nhất mười ngày, phó bản giết chóc liền mở ra. Linh cảnh riêng lần thứ hai của mình cũng sắp đến rồi, linh cảnh riêng cùng phó bản giết chóc là không xung đột, cũng không biết cái nào đến trước.”

Mấy ngày nay, bởi vì đấu lôi đài, tốc độ đọc phương án vượt bản của hắn chậm đi, trước mắt lấy được quán quân, phải học bù lại.

“Linh cảnh một người hung hiểm khó lường, lấy chỉ số ẩn tấm thẻ nhân vật này của mình, rất có thể lại đụng tới cấp Shoặc cấp A, cho nên chỉ để ý xem phó bản cấp A, dưới cấp A có thể không cần xem”

“Ai, mỗi lần vào linh cảnh một người, đều để phân bộ Tùng Hải dùng nhiều tiền mua từ Thái Nhất môn phương án vượt bản, cảm giác có chút áy náy…”

Ngũ Hành minh không có Thần Dạ Du, cho nên phương án vượt bản của linh cảnh riêng nghề nghiệp này cực kỳ khan hiếm.

Chỉ có phương án vượt bản rải rác một ít nhiệm vụ thí luyện, hoặc là phó bản cấp bậc rất thấp.

Bởi vậy, hắn trước lần thứ hai linh cảnh riêng mở ra, phân bộ Tùng Hải mua từ Thái Nhất môn rất nhiều phương án vượt phó bản Thần Dạ Du yêu cầu cao độ.

Tuy Trương Nguyên Thanh vượt qua hai phó bản cấp S, mua được giá tốt, ít nhiều chiết khấu một bộ phận, nhưng Tùng Hải phân bộ vẫn phải tiêu phí lượng lớn tài chính cùng số lượng đạo cụ nhất định.

Chương 688: Trai bao (3)

Mặt khác, Siêu Phàm cảnh còn dễ nói, chờ về sau đến cảnh giới Thánh Giả, giá trị hướng dẫn vượt phó bản tăng lên trên diện rộng, Thái Nhất môn khẳng định sẽ công phu sư tử ngoạm.

Đây là chỗ tốt của công huân cao, tổ chức sẽ tận hết sức lực, không tiếc trả giá bồi dưỡng hắn, đổi thành Thần Dạ Du bình thường, đại khái chỉ nghe theo mệnh trời.

“Linh cảnh một người quá nguy hiểm, cho dù là thực lực của mình bây giờ, cũng không thể khinh thường, phải thêm cho mình một tầng bảo hiểm”

Nghĩ đến đây, hắn lấy ra điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho Tạ Linh Hi. Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Linh Hi muội tử, anh có việc muốn gặp cung chủ”

Bé trà xanh: “Vâng ạ, em chuyển lời giúp anh”

Trương Nguyên Thanh muốn mua từ Chỉ Sát cung chủ một ít sinh mệnh nguyên dịch, thứ đồ chơi này là vật tư chiến lược, cực kỳ quý giá, hai nhà Nhạc Sĩ sản lượng có hạn, bởi vậy ở trong Ngũ Hành minh, chỉ có chấp sự mới có tư cách xin sử dụng.

Hơn nữa còn chỉ có thể xin sinh mệnh nguyên dịch pha loãng.

Trương Nguyên Thanh công huấn tuy cao, nhưng còn chưa phải chấp sự, dựa theo quy củ, không thể xin. Tuy có thể bảo Phó Thanh Dương hỗ trợ, nhưng nếu Chỉ Sát cung chủ có thể cho hắn sinh mệnh nguyên dịch nén, cần gì lại xin đồ pha loãng chứ. Chơi với bé trà xanh mãi cho tới lúc bà ngoại ở phòng khách gọi ăn cơm, Trương Nguyên Thanh mới nhận được câu trả lời:

Bé trà xanh: “Cung chủ tỷ tỷ nói, rạng sáng, chỗ cũ. Hừ, các người đều có nơi hẹn hò bí mật, không vui không vui”

Chống nạnh tức giận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Chờ em trưởng thành, em có thể đi cùng cũng chú tỷ tỷ”

Tắt màn hình điện thoại di động, ra ngoài đi ăn cơm. Trên bàn cơm, dì trẻ lải nhải hướng ông ngoại bà ngoại nói về chuyện kinh hoàng hôm nay đi dạo phố.

Bà ngoại nghe mà nhíu mày, nhìn về phía cháu ngoại:

“Về sau gặp người khác khiêu khích, tuyệt đối đừng đánh nhau, trực tiếp gọi điện thoại gọi anh họ cháu”

Quay sang phân phó con gái: “Con cũng thế!”

Ở Tùng Hải loại địa phương này, bởi vì xinh đẹp bị người ta tán tỉnh rất thông thường, nhưng bởi vì không để ý tán tỉnh bị đánh, vẫn là rất ít gặp. Dùng xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh nhận được điện thoại của Phó Thanh Dương.

“Người nguyền rủa cậu điều tra ra rồi, là Chu Dung, VỢ Xích Nguyệt An”

“Chu Dung?”

Trương Nguyên Thanh kinh ngạc thốt ra. Kết quả này ra ngoài hắn đoán trước. Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nói: “Cô ta lấy máu tôi như thế nào?”

Phó Thanh Dương nói: “Là Thanh Tùng Tử, hắn ở trong thi đấu phó bản từng vụt cậu một roi, chính là lúc ấy thu lấy máu, nuôi ở trong đạo cụ”.

Hắn cùng Chu Dung có một vụ giao dịch, chỉ cần lấy được máu của cậu, Chu Dung liền làm người tình của hắn. Thanh Tùng Tử là Mộc Yêu, không ngăn được loại dụ hoặc này”

“Theo Thanh Tùng Tử khai, Chu Dung điểm xuất phát là… dạy dỗ cậu thành trai bao”

Trương Nguyên Thanh: “? ? ?”

Hắn kinh ngạc, đồng thời cảm thấy mình bị vũ nhục. Sở dĩ liệt Thanh Tùng Tử vào đối tượng hiềm nghi nhẹ nhất, chủ yếu là Thanh Tùng Tử không có động cơ, hắn cũng không biết hai người âm thầm đạt thành hiệp nghị.

Xích Nguyệt An quả thật là bị nguyền rủa giết chết, như vậy xem ra, lúc trước người giết hắn chính là Chu Dung… Bởi vì mình phá hủy con đường bí ẩn kiếm tiền đen của cô ta, cho nên muốn trả thù mình? Hay là mình ngày đó biểu hiện ra thái độ muốn truy cứu đến cùng, khiến cô ta phát hiện được uy hiếp?

Nguyền rủa mình là vì dạy dỗ mình thành trai bao? Đây là đang làm nhục mình.

Phó Thanh Dương nói: "Tôi đã phải người bố trí, ngay trong đêm chạy tới Chu gia, muộn nhất sáng ngày mai có thể thực thi bắt. Nếu Thanh Tùng Tử khai là thật, vậy chúng ta xử trí đối với Chu Dung liền rất có hạn."

Ngũ Hành minh có cách khiến Chu Dung mở miệng nói thật, nhỡ đâu Thanh Tùng Tử nói là sự thật, nguyền rủa giết Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng muốn ngủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, là hai khái niệm khác nhau.

Dòng chính Chu gia muốn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ngũ Hành minh nhất định nghiêm trị, giam giữ cả đời cũng là nhẹ.

Nhưng nếu đích nữ Chu gia chỉ là muốn ngủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chu gia là linh cảnh thế gia, cũng không phải bang phái giang hồ có thể tùy ý bắt nạt, hơn nữa lui tới chặt chẽ với phía chính phủ, ích lợi khúc mắc cực sâu.

Ngũ Hành minh đương nhiên cũng sẽ trừng phạt, nhưng sẽ không bởi vậy giết đích nữ Chu gia.

"Trừng phạt như thế nào, cao tầng tự nhiên sẽ thương lượng, bách phu trưởng, bây giờ quan trọng nhất là đoạt lại môi giới nguyền rủa. Còn có, vụ án Đồng Tước lâu, cũng có thể thừa dịp bây giờ điều tra một chút."

Trương Nguyên Thanh nói.

"Tất nhiên!"

Phó Thanh Dương dứt lời, kết thúc trò chuyện.

"Vừa lúc có thể mượn sự kiện lần này, để vụ án Đồng Tước lâu có cái kết thúc"

Thần con mẹ nó muốn ngủ với mình, muốn ngủ với ta ngươi sớm nói đi, báo cái khách sạn Số phòng không phải xong rồi…

Trương Nguyên Thanh sắc mặt âm trầm dùng sức ném điện thoại di động lên giường.

Chương 689: Không biết xấu hổ (1)

Rạng sáng. Quán cà phê đối diện văn phòng cảnh sát khu Khang Dương. Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên cạnh cái bàn tròn nhỏ, nhìn Chỉ Sát cung chủ đối diện, nói: "Cung chủ, tôi muốn mua mấy liều sinh mệnh nguyên dịch"

Bàn tay trắng nõn của Chỉ Sát cung chủ cầm thìa bạc, nhẹ nhàng quấy, nói: "Sinh mệnh nguyên dịch độ khó chế tạo rất lớn, tài liệu khan hiếm hơn nữa quý giá, nhiều nhất cho cậu hai liều, mỗi liều 100 ngàn."

Sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, ở chợ đen có thể bán được giá cao 2-3 triệu, hơn nữa thường thường có tiền cũng không có chỗ bán.

Một liều 100 ngàn, cái này đã không phải giá nhảy lầu, đây là giá gian tình… Trương Nguyên Thanh lập tức nói: "Được!"

Sau khi giao dịch đạt thành, Chỉ Sát cung chủ nhấp một ngụm cà phê, khẽ cười nói: "Ấn đường cậu biến thành màu đen, gần đây có phải vận xấu quấn thân hay không?"

Cô ấy thế mà có thể nhìn ra được? Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, liền mang chuyện mình bị Chu Dung nguyền rủa báo cho đối phương, giấu đi chuyện trai bao. Dù sao vẫn cần thể diện.

Chỉ Sát cung chủ "O"

một tiếng, khóe miệng nhếch lên:

"Nữ nhân kia từ sau khi bị Ma Quân dạy dỗ, tâm lý liền vặn vẹo, đặc biệt căm hận Thần Dạ Du, khó trách cô ta không phải nguyền rủa giết cậu, mà là tước phúc, nghĩ hẳn ngày kia, cô ta sẽ liên hệ cậu, lấy nguyền rủa uy hiếp, lấy sắc đẹp dụ hoặc, dạy dỗ cậu thành trai bao nghe lời, chậc chậc.."

Cô không cần nhắc cái này… Trương Nguyên Thanh miễn cưỡng mỉm cười. Cô ta không có cơ hội này nữa, cậu em vợ của tôi đã ra mặt rồi.

Phúc tỉnh, Việt thành.

Đường đại gia chủ Chu gia, là một vị mỹ nam tử phong độ phơi phới, tuổi ngoài bốn mươi, mắt phượng, mày rậm, môi mỏng, một vòng râu quai nón bên miệng thể hiện ra ý nhị của người đàn ông trưởng thành.

Loại ông chú cấp bậc này, ở quán ăn đêm đi một vòng, có thể câu được một đám cô nương trẻ tuổi xinh đẹp. Trong phòng nghị sự ánh đèn sáng tỏ, không khí ngưng trọng. Chu Dương Thu nâng chén trà, nhẹ nhàng thổi nước trà nóng bỏng, nhấp một ngụm, nhìn về phía một người một chó đối diện bàn. Người là đàn ông, chó là Teddy.

Người đàn ông dáng người khôi ngô, tóc húi cua, ánh mắt sắc bén như đao kiếm, khuôn mặt nghiêm túc, không thích nói cười.

Vị này ID linh cảnh là "Đại Đường Quân Thần*", Ngũ Hành minh phân bộ Phúc tỉnh, một trong bốn đại trưởng lão, thuộc Bạch Hổ binh chúng.

quân thần ở đây mang nghĩa thần quân sự Teddy là Cẩu trưởng lão phân bộ Tùng Hải, thuộc Bách Hoa hội. Trừ hai người một chó, phòng nghị sự còn có một người, chính là Chu Dung đầy đặn như mẫu đơn. Quân Thần, không, Đại Đường Quân Thần tóc húi cua đầu ngón tay vuốt ve hai chiếc lá trong suốt như ruby, mà Cẩu trưởng lão thì cúi đầu ngửi hũ giã thuốc trước mặt. Đại Đường Quân Thần trầm giọng nói: "Tất cả ở đây rồi?"

Tiếng hắn giống như ẩn chứa ma lực làm người ta phục tùng. Chu Dung nghiến hàm răng trắng, không tình nguyện gật đầu.

Đại Đường Quân Thần nhìn về phía Cẩu trưởng lão, người sau khẽ gật đầu.

Trong khẩu cung Thanh Tùng Tử khai ra, lá cây máu Nguyên Thủy Thiên Tôn ngưng tụ thành tổng cộng ba cái, Chu Dung đã dùng một cái, còn thừa hai cái, số lượng khớp.

Đại Đường Quân Thần hỏi tiếp: "Ngươi nguyền rủa Nguyên Thủy Thiên Tôn mục đích là gì?

Nghe vậy, dưới ánh đèn sáng ngời, khuôn mặt quyến rũ của Chu Dung hiện lên một tia khát vọng bệnh trạng:

“Dạy dỗ hắn, làm bẩn hắn, để hắn trầm luân ở trong vực sâu dục vọng, đồ chơi, vĩnh viễn phục tùng ta.”

Nhìn Chu Dung càng nói càng hưng phấn, vẻ mặt đầy bệnh trạng, Cẩu trưởng lão và Đại Đường Quân Thần không khỏi trầm mặc. Tâm thái của người phụ nữ này đã hoàn toàn vặn vẹo… Cẩu trưởng lão khẽ lắc đầu. Trước khi đến, hắn từ trong miệng Đại Đường Quân Thần biết được một ít chuyện hóng hớt bí ẩn.

Vị thiên kim này của Chu gia, tác phong tuy điêu ngoa ương ngạnh, nhưng cũng không đến mức thanh danh hỗn độn như bây giờ, thẳng đến mấy năm trước, cô gọi bạn kéo bè vây giết Ma Quân, kết quả một đi không trở lại.

Một tháng sau, cô một mình quay về Chu gia, từ đó về sau tính tình thay đổi hẳn, phong cách làm việc càng ngày càng phóng đãng, bắt đầu nuôi trai bao. Về sau dứt khoát ly hôn với chồng là Xích Nguyệt An. Trong một tháng đó, Chu Dung đã gặp phải cái gì, chỉ cần ai hiểu biết phong cách Ma Quân, không khó đoán được.

Khuôn mặt nghiêm túc của Đại Đường Quân Thần lộ ra vẻ mặt giận dữ, nói:

“Ngũ Hành minh có phải quá mức hữu hảo đối với linh cảnh thế gia các ngươi hay không, bắt đầu từ khi nào, làm các ngươi cảm thấy, hạt giống Ngũ Hành minh ta trọng điểm bồi dưỡng, là có thể tùy ý bóp chết?”

Thân là trưởng lão Bạch Hổ binh chúng, sự phẫn nộ trong lòng hắn là có thể đoán được. Chu Dung bình sứt không sợ mẻ, cười như điên. Cô ta không bận tâm! Cẩu trưởng lão thu hồi hũ giã thuốc, trầm giọng nói: “Đừng nói lời thừa với cô ta, hỏi chuyện Đồng Tước lâu.”

Chương 690: Không biết xấu hổ (2)

Ánh mắt Đại Đường Quân Thần lập tức sắc bén, thanh âm một lần nữa trở nên uy nghiêm hư vô mờ mịt: “Xích Nguyệt An kinh doanh Đồng Tước lâu phi pháp thu hoạch, vào túi của ngươi hay không?”

Chu Dung vẻ mặt bình tĩnh: “Đúng”

“Nhưng ta chỉ yêu cầu hắn phải hàng năm chuyển 80 triệu đến tài khoản hải ngoại của ta, về phần hắn vơ vét kiếm chác như thế nào, ta cũng không quan tâm, chuyện Đồng Tước lâu không quan hệ với ta.”

Đại Đường Quân Thần nhìn về phía Chu Dương Thu, nói:

“Chu gia chủ, Chu Dung mưu hại Nguyên Thủy Thiên Tôn, xúi giục Xích Nguyệt An Vơ vét của cải phi pháp, chúng ta muốn dẫn cô ta đi.”

Chu Dương Thu vẫn luôn cúi đầu uống trà ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Chu Dung xúi giục Xích Nguyệt An VƠ vét của cải phi pháp, Chu gia không có lời nào để nói. Nhưng mưu hại Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi là không nhận”

“Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, ngược lại cũng thế. Chu Dung vừa lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cầu mà không được, mới dùng những thủ đoạn đường ngang ngõ tắt này, cô ấy quả thật có sai lầm, nhưng mưu hại Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói từ đâu ra?”

Hắn giọng điệu thong thả, thần thái ôn hòa, giống như người đọc sách lòng có tĩnh khí. Cẩu trưởng lão cười lên: “Nếu tôi nhất định muốn định tội mưu hại cho cô ta thì sao, cậu đi hỏi lão tổ tông Chu gia một chút, có nguyện ý vì cô ta, quyết liệt với Ngũ Hành minh tôi hay không? Trong đôi mắt như cúc áo đen lóe ra sự lạnh lẽo. Lúc này, cửa phòng nghị sự bị đẩy ra, một cô gái xinh đẹp quyến rũ, ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người tiến vào bên trong.

Nơi dấu chân cô gái qua, hoa tươi cùng cỏ xanh sinh trưởng, sinh cơ bừng bừng.

Cô nhìn kỹ Teddy một cái, mỉm cười nói: “Cẩu trưởng lão, chuyện không lớn, không cần thiết.”

Chín rưỡi sáng, giác đấu trường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở bên cạnh Phó Thanh Dương vừa kinh ngạc vừa giận dữ nói:

“Phạt tiền 1 tỷ, đưa vào sổ đen chính phủ, ba năm không thể rời khỏi Việt thành? Nào có chuyện hài như vậy, chẳng lẽ

mạng Nguyên Thủy Thiên Tôn tôi, không bằng một kẻ dòng chính linh cảnh thế gia?"

Trên đây là xử phạt Ngũ Hành minh làm ra đối với Chu Dung.

Kết quả sau khi trưởng lão phân bộ Tùng Hải, cùng trưởng lão phân bộ Phúc tỉnh tranh luận, đánh CÒ.

Những trừng phạt này tuy không nhẹ, nhất là sau khi xếp vào Sổ đen chính phủ, địa vị Chu Dung Chu gia rất khó tăng lên nữa, không thể trở thành nhân vật một mình đảm đương một phía, hơn nữa tương lai một khi phạm tội, vậy sẽ là xử trí nghiêm khắc.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy xử trí như vậy quá nhẹ. Phó Thanh Dương hai chân giao nhau, tay cắm túi quần, tựa vào ghế dựa lưng, xem chiến đấu kịch liệt trên sân, thản nhiên nói: "Mạng của cậu, đương nhiên không phải một tên rác rưởi có thể đánh đồng"

Linh Quân bên cạnh khoác vai Trương Nguyên Thanh, chậc chậc nói:

"Chu Dung tôi biết, dáng người đó dung mạo đó, nhìn qua là biết cực phẩm. Đáng tiếc tôi về sau phát hiện cô ta là kiêu căng, liền không dám câu dẫn cô ta. Bây giờ tôi phát hiện, đầu óc cô ta cũng không tốt, cô ta chẳng lẽ nhìn không ra cậu là tiểu sắc quỷ? "Muốn cặp kè cậu còn không đơn giản, cứ phải dùng biện pháp ngu xuẩn như vậy? Trương Nguyên Thanh đang nổi nóng, trực tiếp gắt lại: "Anh cút anh cút!"

Chu Dung căn bản không phải muốn ngủ với hắn đơn giản như vậy, mà là muốn dạy dỗ hắn, tra tấn hắn, dạy hắn thành nổ gì đó không có tôn nghiêm.

Trương Nguyên Thanh ngày hôm qua nghĩ cả đêm, kết hợp vừa rồi Phó Thanh Dương miêu tả, hắn xem như đã hiểu, Chu Dung muốn dạy dỗ hắn thành trai bao, khúc mắc Xích Nguyệt An là một bộ phận rất nhỏ.

Lỗi chủ yếu vẫn là Ma Quân!

Ma Quân cũng là Thần Dạ Du, hắn cũng là Thần Dạ Du, hơn nữa đều trẻ tuổi đầy hứa hẹn. Ma Quân từng chút một phá hủy tôn nghiêm của cô ta, dạy dỗ cô ta thành nô cái gì đó. Người phụ nữ này không có cách nào làm gì Ma Quân, liền mang dục

vọng trả thù bệnh trạng phát tiết ở trên người hắn, làm nhục hắn, dạy dỗ hắn, cô ta liền cảm thấy mình làm nhục Ma Quân, từ trong đó đạt được khoái cảm thật lớn.

Linh Quân nhún nhún vai: "Giết người chưa toại cùng Cố ý giết người cân nhắc mức hình phạt là có khác nhau, chúng ta là chính phủ, phải chú ý pháp luật, không thể bởi vì người ta muốn hại cậu, liền phải giết chết cô ta. Nếu chính phủ làm như vậy, uy tín của pháp luật sẽ không còn sót lại chút gì, cấp bậc chính nghĩa cao hơn tất cả mà."

"Hơn nữa tôi nghe nói, Chu gia gia chủ Chu Thu Dương cùng trưởng lão Bách Hoa hội phân bộ Phúc tỉnh là quan hệ người tình, Chu Dung là Linh Cảnh Hành Giả khu trực thuộc phân bộ Phúc tỉnh, việc này do phân bộ Phúc tỉnh xử lý. Chu gia ở Phúc tỉnh kinh doanh trăm năm sau, rễ sâu lá tốt, có thể có kết quả như vậy, chính là vì Ngũ Hành minh coi trọng cậu, đổi thành người bình thường, chỉ sợ cũng đè ép xuống rồi"

Chương 691: Không biết xấu hổ (3)

"Vậy vụ án Đồng Tước lâu thì sao?"

Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Linh Quân cười hề hề nói: "Không phải chứ không phải chứ, cậu thực cho rằng một vụ án đã định tính, có thể khiến dòng chính của linh cảnh thế gia tan xương nát thịt? Muốn đấu ngã đại gia tộc, vĩnh viễn không phải dựa vào chứng cứ phạm tội, mà là dựa vào tranh đấu quyền lực"

Anh con mẹ nó giọng kỳ quái quá… Trương Nguyên Thanh tức giận nghĩ. Lúc này, bách phu trưởng ngũ quan anh tuấn như tượng nói: "Lời của Linh Quân có chút trắng trợn, nhưng không có vấn đề, cậu nếu không cam lòng, liền cố gắng trèo lên trên đi, ở trên quy tắc chơi chết Chu gia"

Khu biệt thự Chu gia. Bên bàn ăn dài trải khăn ăn màu trắng, Chu Thu Dương cùng Chu Dung lặng lẽ dùng bữa, trừ nhân viên phục vụ đứng hầu ở hai bên, cạnh bàn ăn không có người nào dư thừa. Chu Thu Dương ăn no sáu phần, liền buông đũa, tao nhã dùng khăn ăn lau khóe miệng, thản nhiên nói: "Ma

Quân đã chết, những việc đó của em, cứ để cho nó bụi về bụi đi.”

Chu Dung cười lạnh một tiếng: “Bụi về bụi? Vết sẹo lưu lại trong lòng, vĩnh viễn cũng không khỏi được.”

Chu Thu Dương không tiếp tục rối rắm đề tài này, nghiêm khắc nói: “Em ngày thường chơi như thế nào cũng không sao, nhưng đừng có ý đồ với Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, hắn nhân vật như vậy, không phải em có thể nhúng chàm. Nếu chấp mê bất ngờ, đừng trách anh không niệm tình nghĩa anh em”

Chu Thu Dương có rất nhiều em gái, nhưng cùng một mẹ sinh ra chỉ có Chu Dung, hắn rất cưng chiều cô em gái này.

Không để cô có ý đồ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải sợ Chu gia bị liên lụy, mà là sợ tương lai Chu gia không bảo vệ được cô.

Chu Dung im lặng không nói, cái tay cầm đũa, đốt ngón tay trắng bệch. Ăn xong bữa tối, Chu Dung tâm tình bực bội rời khỏi biệt thự, bên cạnh chiếc xe sang ngoài biệt thự, tài xế mặc âu phục dáng đứng cao ngất thẳng tắp chờ. Thấy cô đi ra, vội cúi người, mở cửa xe. Xe sang chạy như bay ở đường rộng lớn của khu biệt thự, màn đêm nặng nề, ánh đèn đường lấp lánh sáng ngời. Khu biệt thự này là sản nghiệp của Chu gia, cũng là đại bản doanh của Chu gia, tộc nhân Chu gia ở đây.

Biệt thự của Chu Dung ở phía đông tiểu khu, một lầu chính cao ba tầng, hai lầu phụ cao hai tầng.

Trong biệt thự trừ người hầu, còn có tám tên trai bao cô nuôi.

Chiếc xe sang lái vào cửa chính sắt nghệ thuật, dừng lại ở trong vườn hoa xanh mơn mởn. Tài xế vội vàng xuống xe, mở cửa xe. Chu Dung bước ra khỏi xe, hít sâu một hơi, vẻ mặt ủ dột, thản nhiên nói: “Bảo Số 6 đến phòng ngủ của ta!”

Cô đi giày cao gót, xuyên qua vườn hoa, ở trong ánh đèn đường tiến vào lầu chính. Đi thang máy đến lầu ba, Chu Dung cởi áo ngoài, tháo búi tóc, đá bay giày cao gót, bàn chân trần trắng nõn linh lung xuyên qua phòng ngủ, đi vào phòng giữ quần áo.

Treo trong phòng giữ quần áo không phải quần áo, mà là roi, là còng tay, là các loại nút nhét.

Chu Dung chọn một sợi roi da màu đen, phun dầu hạt tiêu lên, ngón tay búp măng mơn trớn sợi roi dài, khuôn mặt quyến rũ lộ ra nụ cười bệnh hoạn. Cô cần quất người đàn ông trẻ tuổi, phát tiết lửa giận cùng ngột ngạt trong lòng.

Lúc trước, sau khi diệt khẩu Xích Nguyệt An, cô liền biết án này một khi định tính, sẽ rất khó liên lụy đến mình, quả nhiên, Ngũ Hành minh xử phạt tuy nghiêm, nhưng không đến mức thương cân động cốt.

Những Chu Dung vẫn không cam lòng.

Cô không muốn buông tha Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đây, mấy ngày nay, cô biết rất rõ, vô luận là tâm lý hay sinh lý, cô đều muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn. Người trẻ tuổi đó, kinh tài tuyệt diễm giống với Ma Quân, vô sỉ giống với Ma Quân. Khác biệt duy nhất là, Ma Quân so với hắn càng ác hơn.

Cô ở trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy được cái bóng của Ma Quân.

Bằng vào một điểm này, cô sẽ không bỏ qua Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chu Dung vặn son môi, thoa lên môi, đôi môi đỏ mọng như lửa cháy cong lên: "Ngươi sớm hay muộn là của ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn.."

Cô nắm roi trở lại phòng ngủ, con người đột nhiên co rút lại, ánh mắt nhìn chằm chằm sô pha một người bên cửa sổ.

Nơi đó có một bóng dáng đỏ như lửa.

Vị khách không mời mà đến nay mặc váy dài phong cách đời Tống, ngực, tay áo dùng chỉ vàng thêu ra hoa văn đám mây tinh xảo đẹp đẽ phức tạp, đeo mặt nạ màu bạc nửa mặt. Cô bắt chéo chân, tư thái lười biếng dựa vào sô pha, con người dưới mặt nạ lạnh như băng nhìn Chu Dung, giống như nữ hoàng ngồi trên vương tọa cao cao, không chứa cảm tình đánh giá bê tôi.

"Ngươi là ai!"

Chu Dung quát lên.

Vừa dứt lời, không đợi ả lấy ra đạo cụ, không đợi ả hô to địch tấn công, sau lưng cô gái váy đỏ toát ra những sợi dây đỏ, uốn lượn di chuyển, giống như con sông đỏ tươi, chúng nó trói buộc tay chân Chu Dung, treo ả ở giữa không trung.

Chương 692: Không biết xấu hổ (4)

“Nếu ngươi đủ thông minh, liền biết bây giờ tốt nhất giữ im lặng”

Cô gái váy đỏ thản nhiên nói.

“Ti mệnh.”

Tích tắc nhìn thấy sợi dây đỏ, Chu Dung mở to đôi mắt, vẻ mặt kinh hoàng cùng ngạc nhiên.

“Ti mệnh của Chu gia cùng Tạ gia có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngươi không phải người hai nhà, ngươi là ai?”

Chu Dung hoàn toàn bỏ qua ý nghĩ phản kháng, ở trước mặt ti mệnh, mạng của ả chỉ như con kiến.

Cô gái váy đỏ cười khanh khách nói: “Không phải còn có Sở gia sao, nói tới, hai nhà chúng ta còn là thế giao, ta phải gọi người một tiếng tỷ tỷ”

“Ngươi là Chỉ Sát cung chủ!”

Trong đầu Chu Dung lập tức hiện lên tình báo tương ứng.

Ả nhíu mày nói: “Nếu ngươi là tìm đến Chu gia, vậy người nên đi gặp huynh trưởng ta. Nếu người là tới tìm ta, xin lỗi, ta không quen biết người”

Chỉ Sát cung chủ chậm rãi đứng dậy, váy dài như nước trượt xuống. Cô đi chân trần, chậm rãi đi về phía Chu Dung, cười nói:

“Ngươi không cần biết ta, ta cũng không phải tới tìm người liên lạc cảm tình”

Vậy ngươi tìm ta làm cái gì? Chu Dung đang muốn hỏi ra miệng, chợt thấy sợi dây đỏ ở cánh tay, chân thít chặt, thít vào làn da mềm mại, máu tươi đỏ sẫm lập tức trào ra, dọc theo sợi dây đỏ chảy xuống, tí tách rơi.

“A –”

Ả đau nhíu mày lại, rên khẽ một tiếng.

“Ta là tới tìm người tính sổ”

Giọng Chỉ Sát cung chủ lạnh như đao băng: “Tỷ tỷ chọc ai không tốt, vì sao phải chọc vào Nguyên Thủy Thiên Tôn chứ, đó là trai bao của ta, ta ghét nhất bị người khác đụng đến thứ của ta”

Trong lòng Chu Dung trầm xuống. Chỉ Sát cung chủ tựa như không vội ra tay, thái độ thay đổi, tự mình cười lên: “Nghe nói tỷ tỷ năm đó bị Ma Quân bắt làm tù binh, làm tiện nô một tháng, từ đó về sau người liền không bình thường nữa. Nguyên nhân người nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán. Ngươi rốt cuộc là đối với Ma Quân hận ý khó tan, hay là đối với hắn dư tình chưa hết?”

Cô ra vẻ kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ thật đúng là đồ đê tiện, người ta coi người như giày rách, người ngược lại yêu hắn.”

Câu này tựa như đâm đến vết sẹo chỗ sâu nhất trong lòng Chu Dung, sắc mặt của ả đột nhiên tái nhợt, tiếp đó dâng lên đỏ ửng, lộ ra nụ cười như người thần kinh: “Ta tiện nữa, cũng hơn kẻ đáng thương cửa nát nhà tan”.

Chỉ Sát cung chủ ánh mắt lạnh lùng, nhiệt độ không khí trong phòng chợt giảm xuống, như tới trời đông giá rét. Vài giây sau, cô cười lên, cười run rẩy hết cả người.

Một người cực đoan một người điên, đều như bệnh thần kinh.

Chỉ Sát cung chủ nâng tay, tay áo đỏ rộng thùng thình trượt xuống, cánh tay trắng nõn như ngó sen, ngón tay thon dài nâng cằm Chu Dung, thản nhiên nói: “Tỷ tỷ bộ dạng đẹp như vậy, đáng tiếc là kẻ không cần mặt mũi, ngươi đã không cần mặt mũi nữa, muội muội liền lột nó xuống”

Tơ hồng leo lên gò má Chu Dung, như cá chạch nhanh chóng vặn vẹo, chui vào làn da của ả.

“A… Tiếng thét chói tai của Chu Dung vang vọng cả biệt thự.

Chu Dương Thu thu được tộc nhân báo cáo, vội vàng chạy tới chỗ ở của em gái, đẩy ra cửa phòng ngủ, thấy Chu Dung loang lổ vết máu ngã ở trên mặt đất, thân thể không ngừng co giật.

Khuôn mặt của ả máu tươi đầm đìa, lộ ra máu thịt màu đỏ hồng, bên người là một tấm da mặt hoàn chỉnh. Tay chân ả đều bị đánh gãy, xương cốt đâm xuyên da thịt, nhìn ghê người. Chu Dương Thu ngây ra vài giây, thất thanh nói: "Mau, mau đi lấy sinh mệnh nguyên dịch."

Tầng mây màu mực quay cuồng ở trên bầu trời, gió âm trầm lạnh lẽo gào thét ở từng góc của mảng thế giới này.

Đây là một mảng chiến trường, cũng là một bãi tha ma. [Phóng mắt nhìn lại, khắp nơi đều có xương khô, có xương người, cũng có xương ngựa chiến, binh khí mục nát ngập một nửa ở trong bùn đất màu đen, xe tời cùng máy bắn đá tổn hại nằm ngổn ngang. Trong cuồng phong nức nở, từng oan hồn chết trận gào thét bay múa, phát ra tiếng quỷ khóc chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe thấy. Ở trong không gian hoang vắng, tiêu điều, tựa như minh giới này, một cô gái mặc váy dài đời Minh, khoanh tay đứng ở cạnh một bộ xương khô cao lớn. Cô dung mạo tuyệt đẹp, khí chất thoát tục, phiêu nhiên như thần nữ Thiên giới.

"Thực đáng buồn nha, một đời thân quân sự, sau khi chết cũng khó được an nghỉ, bị người ta thu vào tu di giới tử"

Tam Đạo sơn nương nương cười nhạo nói. Bộ hài cốt cao lớn này khoác chiến giáp, chống đao, là thi thể duy nhất chết mà không ngã.

"Ngươi là…"

Trong hốc mắt trống rỗng của hài cốt bốc lên hai ngọn lửa linh hồn, nó thong thả mà gian nan xoay cổ, nhìn về phía Tam Đạo sơn nương nương.

Ngọn lửa linh hồn kịch liệt dao động hẳn lên, "Tam công chúa? Ngươi, ngươi còn chưa ngã xuống?"

Tam Đạo Sơn nương nương cười nói: "Thần Dạ Du sinh cơ tràn đầy, tất nhiên là có thể sống, ta lấy bí pháp ngủ say, kéo dài hơi tàn đến nay. Không ngờ ngủ một giấc tỉnh lại, ngược lại hết cùng lại thông, mảnh thiên địa này thoát ly thế giới chỗ người ta, có thể tu hành, ta không cần lo lắng vấn đề tuổi thọ nữa, chỉ là không thể rời khỏi"

Chương 693: Nhiệm vụ linh cảnh (1)

Tướng quân hài cốt chậm rãi nói: "Tam công chúa năm đó diễm quan thiên hạ, kinh tài tuyệt diễm, các nước phiên bang kẻ cầu hôn vô số kể. Ty chức có thể gặp lại công chúa, quả thật ông trời rủ lòng thương"

"Chỉ là, ngay cả ngài cũng không thể rời khỏi?"

Tam Đạo Sơn nương nương tựa như nhớ tới chuyện cũ, khuôn mặt tuyệt đẹp hoảng hốt một phen, rất nhanh thu liễm, khôi phục lạnh nhạt, nói: "Dương phách của ta bị một tiểu tặc lấy đi rồi, ta cần tìm được hắn, nhưng hắn là người hiện thế, mỗi khi tiến vào thế giới này, đều cực kỳ ngắn ngủi. Mà tiểu thiên địa đối ứng cảnh giới Thần Dạ Du quá nhiều, ta không biết hắn sẽ ở khi nào tiến vào nơi nào, tìm hắn rất khó khăn"

"Ty chức nguyện cống hiến sức lực cho công chúa."

Tam Đạo Sơn nương nương từ trong tay áo rực rỡ lấy ra giấy da người, nói "Ta tìm không thấy hắn, nhưng có thể khiến hắn chui đầu vô lưới, sách này ghi lại bí pháp hướng ta hiến tế. Ta cần ngươi sai phái quỷ chúng, truyền đạt bí pháp bên trên đến toàn bộ phó bản cảnh giới Thần Dạ Du. Đúng, dùng lời của những người đó, đây là phó bản"

"Trải qua khoảng thời gian này mò mẫm, ta đã lĩnh ngộ quy tắc của mảng thiên địa này, phần bí pháp này sau khi tiến vào phó bản cảnh giới Thần Dạ Du, phó bản đó sẽ tự động điều chỉnh, biến nó thành đạo cụ nhiệm vụ"

Cô ngao du ở vùng thế giới này mấy tháng, từng gặp được không ít Linh Cảnh Hành Giả cường đại, từ trong miệng bọn họ tra hỏi ra rất nhiều bí mật. Đối với mảnh thế giới này, cũng chính là linh cảnh, cùng với Linh Cảnh Hành Giả, đã có đủ hiểu biết. Các Linh Cảnh Hành Giả đạt được bí pháp hướng cô hiến tế, tất nhiên sẽ sốt ruột không dằn được cử hành nghi thức, lấy tế phẩm đổi lấy lực lượng. Không có bất cứ sự do dự nào. Bởi vì đối với đám người kia mà nói, thứ này là vật phẩm tiêu hao hùng mạnh.

Tam Đạo Sơn nương nương mỉm cười nói:

“Gần đây ta tâm huyết dâng trào, dự cảm được hắn sắp tiến vào linh cảnh”

“Ty chức nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ điện hạ, điện hạ đã tìm hiểu huyền bí của thế giới này phải không?”

“Đã thăm dò được bộ phận”

“Có thể nói cho ty chức hay không?”

“Có thể!”

“Bách phu trưởng anh nói cái gì? Chu Dung thiếu chút nữa bị Chỉ Sát cung chủ giết, da mặt cũng lột xuống?”

Trương Nguyên Thanh nghe được tin tức, trợn mắt cứng lưỡi. Quá độc ác rồi nhỉ! Trương Nguyên Thanh sớm biết Chỉ Sát cung chủ là bà điên, nhưng không ngờ cô điên lên đáng sợ như vậy. Phó Thanh Dương nói: “Chu gia không thiếu sinh mệnh nguyên dịch, thương thế, dung mạo của cô ta hẳn là đã khôi phục, bây giờ Chu gia muốn tố cáo cậu trả thù ác ý, cũng yêu cầu phân bộ Tùng Hải lùng bắt Chỉ Sát cung chủ.”

“Vậy ý tứ phân bộ Tùng Hải thế nào?”

Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Phân bộ Phúc tỉnh có thể bao che Chu Dung, phân bộ Tùng Hải tự nhiên cũng có thể bao che Chỉ Sát cung chủ”

Vừa nghe bách phu trưởng nói như vậy, Trương Nguyên Thanh liền hiểu, cười nói: “Cho nên, Chu gia chịu thiệt lần này là chịu mà không được gì rồi.”

Chu gia, thậm chí phân bộ Phúc tỉnh, ở Tùng Hải không có quyền chấp pháp, chỉ cần phân bộ Tùng Hải che chở, bọn họ liền không có cách nào với Chỉ Sát cung chủ.

Cái này gọi là gây ông đập lưng ông. Phó Thanh Dương hai tay đút túi, khuôn mặt anh tuấn vẫn duy trì lạnh lùng, nhẹ nhàng gật đầu: “Chỉ Sát cung chủ nhìn như điên cuồng, cực đoan, thực ra am hiểu tính kế”

Trương Nguyên Thanh tán đồng đánh giá của Phó Thanh Dương.

Cung chủ là đang nói cho Chu gia, ta cho dù lột da mặt Chu Dung, đánh mặt Chu gia, Chu gia cũng không có cách nào làm

gì ta.

Còn dám có ý với trai bao của ta nữa, lần sau sẽ không là lột da mặt đơn giản như vậy, mà là giết người, Chu gia vẫn như cũ không có cách nào làm gì ta.

Đương nhiên, thực giết Chu Dung, Chu gia khẳng định sẽ không dễ dàng từ bỏ, sáng không được thì chơi tối, cho nên cung chủ chưa giết Chu Dung, mà là hung hăng giáo huấn một trận.

Như thế, Chu gia thu được uy hiếp, lại vẫn để lại dư địa, cho dù không cam lòng, cũng sẽ nuốt xuống cục tức này.

Nắm chắc chừng mực vừa vặn.

Phiền toái từ Chu Dung tạm thời xem như giải quyết, về sau có năng lực, lại tìm Chu Dung tính SỔ, vụ án Đồng Tước lâu, cô ta phải trả giá đắt… Trương Nguyên Thanh đổi sang nói một sự kiện khác.

“Bách phu trưởng, vụ án kia của chị gái Khấu Bắc Nguyệt, cấp trên có trả lời không?”

Phó Thanh Dương nhíu lại chân mày anh khí bừng bừng, nói:

“Chưa trả lời, cũng không có khả năng có trả lời, cậu muốn lật lại bản án cho Khấu Bắc Nguyệt, lật lại bản án cho chị gái hắn, có thể, nhưng không thể để văn phòng cảnh sát thừa nhận đội trưởng trị an làm giả chứng cứ, mưu hại Khấu Bắc Nguyệt”

“Nếu cậu nguyện ý lui một bước, không ngại nghe đề nghị của tôi một chút”

Trương Nguyên Thanh thẳng lưng, “Mời bách phu trưởng nói.”

Chương 694: Nhiệm vụ linh cảnh (2)

Ánh mắt Phó Thanh Dương vẫn nhìn chiến đấu trên sân, nói: “Trưởng phòng cảnh sát mới khu Sa Khẩu, tuần trước vừa nhận chức, sở trường chăm lo việc nước, tác phong và kỷ luật nghiêm túc, đã mang vụ án trong mấy năm qua một lần nữa lật lại, phát hiện vụ án Khấu Bắc Nguyệt giết chị gái điểm đáng ngờ trùng trùng, chứng cứ không đủ, hung thủ là kẻ khác.”

“Vì thế huỷ bỏ lệnh truy nã Khấu Bắc Nguyệt, văn phòng cảnh sát khu Sa Khẩu sẽ điều tra lại vụ án này, nhất định sẽ bắt được hung thủ.

Nói tới đây, Phó Thanh Dương quay đầu nhìn, “Cậu đồng ý ý kiến này, tôi liền thay cậu đi câu thông”

Năng lực chính trị của Phó Thanh Dương quả thực cộng max điểm mà… Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới trong sự kiện Xích Nguyệt An, vị công tử ca cao ngạo lạnh lùng này thao tác giá họa Ám Dạ Mân Côi, trong lòng cảm khái. Chỉ có thể như vậy, có thể trả Khấu Bắc Nguyệt một sự trong sạch, để hắn ngẩng đầu làm người, mục đích cũng đạt tới… Trương Nguyên Thanh nói: “Được.”

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, một lần nữa nhìn về phía lôi đài, lại nói:

“Linh cảnh một người lần thứ hai sắp tới rồi nhỉ, nói với cậu chút chuyện thú vị, trong group trưởng lão, không ít lão già rất chờ mong linh cảnh riêng lần thứ hai của cậu sẽ là độ khó cấp bậc nào, thậm chí so với thi đấu cảnh giới Thánh Giả còn chờ mong hơn.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: “Nói như thế nào?”

Lời này mới ra khỏi miệng, Trương Nguyên Thanh liền hối hận, hắn tựa như nghe được Phó Thanh Dương trả lời — Thi đấu không có cảm giác chờ mong, bởi vì quán quân tất nhiên là tôi! Nhưng, Phó Thanh Dương trả lời lại là: “Nữ nguyên soái ở giai đoạn Siêu Phàm, tiến vào cấp S một lần, cấp A hai lần, một lần phó bản giết chóc, sau đó tấn thăng Thánh Giả.

Các lão già đang căn cứ số lần vào phó bản, cấp bậc độ khó, tốc độ thăng cấp của cậu, để đánh giá tiềm lực của cậu. Nếu cậu ở giai đoạn Siêu Phàm quỹ tích trưởng thành tương tự với nữ nguyên soái, như vậy cậu liền có tố chất minh chủ.”

“Nếu cậu ở giai đoạn Thánh Giả quỹ tích trưởng thành tương tự với nữ nguyên soái, vậy cậu liền.”

“Tôi liền thành ứng cử viên minh chủ đời tiếp theo?”

“Cậu có thể đoạt lấy danh hiệu của Tốt Qua Sông”

Danh hiệu của Tốt Qua Sông… Trương Nguyên Thanh nghiêm túc suy nghĩ vài giây, khóe miệng giật giật.

Gã này được, thì ra là ở chỗ này cho mình, SƠ ý rồi.

Phó Thanh Dương không đỏ mặt không xấu hổ chút nào, chậm rãi nói:

“Tôi cũng rất chờ mong cậu độ khó của phó bản lần sau của cậu, nhớ rõ trước khi vào phó bản, phải báo cáo cho Lý Đông Trạch”

Hôm sau, chín giờ sáng. Trương Nguyên Thanh tới vịnh Phó gia, tiến vào văn phòng xa hoa. Phó Thanh Dương ngồi ở sau chiếc bàn lớn, trang phục trắng như tuyết, chăm chú nhìn cấp dưới đi vào, nói:

“Văn phòng cảnh sát khu Sa Khẩu đã trả lời, bọn họ đồng ý đề nghị của tôi, nhưng người văn phòng cảnh sát sẽ không ra mặt, do chính cậu đi nói. Mặt khác, cũng sẽ không có tiền bồi thường”

Hắn đẩy qua một phần văn kiện đóng dấu văn phòng cảnh sát khu Sa Khẩu.

“Bản thuyết minh này, là nhượng bộ lớn nhất của bọn họ? Mình tự đi nói… Không có bất cứ bồi thường gì… Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Thái độ của văn phòng cảnh sát khu Sa Khẩu, giống như là bị vô lại quấn lấy không có cách nào cả làm ra thỏa hiệp, tràn đầy ghét bỏ cùng kiêu căng. Chúng ta đồng ý, đã là nể mặt các ngươi, nhưng tuyệt đối đừng ảo tưởng người của chúng ta sẽ ra mặt xử lý chuyện này, về phần tiền bồi thường, nghĩ cũng đừng nghĩ. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi “Có thể”

“Nhưng cần làm phiền bách phu trưởng, thay tôi hướng trưởng phòng cảnh sát thự khu Sa Khẩu truyền lời, nhất định phải truyền đạt. Phó Thanh Dương gật đầu “Lời gì? “Ụ á ày!” Khách sạn Vô Ngân. Khấu Bắc Nguyệt mặc quần áo shipper, ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi cạnh quầy, khuôn mặt đầy u sầu, thỉnh thoảng vò đầu vài cái. Tiểu Viên duyên dáng yêu kiều đứng ở sau quầy, bình thản nói: “Cậu là đang lo lắng Nguyên Thủy Thiên Tôn sao, chuyện nguyền rủa hắn đã xử lý thỏa đáng, không có di chứng”

“Thật?”

Khấu Bắc Nguyệt nghe vậy, lộ vẻ mặt vui mừng: “Vậy thì tốt rồi.”

Chuyển sang tiếp tục tinh thần sa sút, tiếp tục mặt mày sầu khổ.

Tiểu Viên nhíu mày nói: “Có việc thì nói!”

Khấu Bắc Nguyệt giữ trạng thái như vậy thật lâu, cô Vốn tưởng rằng là lo lắng an nguy của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Khấu Bắc Nguyệt ngập ngừng nói: “Bố tôi sinh bệnh, ngày hôm qua tôi vụng trộm đi nơi bọn họ ở thăm”

“Bệnh gì?”

“Viêm cột sống dính khớp”

“Cho nên cậu cần tiền đúng không? Tiểu Viên nói.

Khấu Bắc Nguyệt trầm mặc, hồi lâu sau nghẹn ra một chữ: “Phải”

Chữ này nói ra miệng, thiếu niên già mồm rốt cuộc như trút được gánh nặng đặt xuống tôn nghiệm cùng da mặt, cảm xúc có cửa phát tiết, nói: “Từ lúc tôi cùng chị tôi gặp chuyện, bố tôi liền sống rất nghẹn khuất, nơi đã ở mấy chục năm cũng không ở nổi nữa, dẫn theo mẹ tôi chuyển nhà, đoạn tuyệt lui tới với thân thích”

Chương 695: Nhiệm vụ linh cảnh (3)

“Mẹ tôi tim không tốt, luôn phải uống thuốc, cho nên áp lực của bố tôi rất lớn, ông ấy sống cực kỳ vất vả. Ngày hôm qua tôi đi thăm ông ấy, đột nhiên phát hiện ông ấy đã đầu đầy tóc bạc, vừa đen vừa gầy, thay đổi tới mức tôi sắp không nhận ra rồi”

“Tôi rất muốn hiện thân gặp bọn họ, rất muốn ở bên bọn họ, rất muốn để bọn họ thẳng lưng làm người, nhưng tôi không dám”

Khấu Bắc Nguyệt dùng sức day mặt: “Tiểu Viên, tôi nhớ bố mẹ, tôi muốn về nhà..”

Tiểu Viên lẳng lặng nghe, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Lúc này, cửa thủy tinh khách sạn đột nhiên mở ra, một người trẻ tuổi mặc đồng phục trị an viên, cầm túi công văn đi vào. Tiểu Viên đánh giá cao thấp người trẻ tuổi. Khấu Bắc Nguyệt lập tức thu hồi vẻ mặt uể oải, đau thương, lấy ra kiệt ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, đánh giá nói: "Sao anh lại mặc vào da chó rồi?"

"Mau cởi ra, lão tử nhìn thấy người mặc da chó nắm tay liền ngứa ngáy"

Trương Nguyên Thanh cười lạnh nói: "Cậu lại đánh không lại tôi, tin hay không tôi động da mồm chút, đã có thể khiến cậu gọi ba ba."

Khấu Bắc Nguyệt sao có thể chịu được khiêu khích như vậy, chân mày nhướng lên: "Chó má! Anh nếu có năng lực này, lão tử về sau gặp anh là gọi"

Hắn vừa nói xong, liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong túi công văn rút ra một phần văn kiện, triển lãm ở trước mắt hắn.

Cái chó má gì vậy… Khấu Bắc Nguyệt đang muốn phất tay đẩy ra, ánh mắt đảo qua văn kiện, hắn bỗng mở to đôi mắt nhìn, thân thể cứng ngắc ở nơi đó, hít thở trở nên dồn dập.

Thấy Khấu Bắc Nguyệt lỗ mãng, cảm tình không đủ tinh tế lộ ra vẻ mặt như vậy, Tiểu Viên ngẩn người, tiếp theo từ trên trang phục của Nguyên Thủy Thiên Tôn, liên tưởng đến cái gì.

Đôi mắt tỏ ra hơi vô thần của cô sáng lên hào quang lấp lánh.

Trương Nguyên Thanh dùng văn kiện VỖ mặt Khấu Bắc Nguyệt, tựa như thổ hào dùng tiền mặt đánh lên mặt súc vật xã hội, cười ha ha nói: "Gọi ba ba!"… Khấu Bắc Nguyệt mặt nghẹn đỏ bừng. Chiếc ô tô màu trắng chậm rãi lái vào trấn Bình Hương. Trấn Bình Hương là một thôn trấn gần thành phố Kim Sơn, không có nhà cao tầng, cũng không có xây dựng cơ sở mỹ quan, lấy nhà gạch đỏ nông thôn thường thấy làm chủ, thể diện một chút, thì quét sơn trắng ở trên thân tường, mái nhà lợp ngói lưu ly màu đỏ.

Siêu thị, cửa hàng cùng khách sạn hai bên trục chính thôn trấn, phong cách trang trí thiên hướng đầu thế kỷ này.

Không bao lâu, dựa theo Khấu Bắc Nguyệt chỉ dẫn, chiếc ô tô màu trắng tới trước một căn nhà bốn tầng gạch đỏ, cha mẹ hắn ở nơi này.

Nói chuẩn xác, ở một căn phòng trong căn nhà này.

Theo kinh tế phát triển, công nghiệp hoá từ thành thị đi hướng thôn trấn, lượng lớn dân cư ùa vào mang đến nhu cầu dừng chân, cho thuê phòng thành một con đường kiếm tiền nhanh nhất ổn định nhất của dân bản xứ.

Cha mẹ Khấu Bắc Nguyệt ở ngay trong căn nhà này, lầu ba, gian phòng ở gần cầu thang.

Trương Nguyên Thanh nghe Khấu Bắc Nguyệt nói, cha mẹ hắn hai năm qua cuộc sống rất túng quẫn, bệnh nhẹ cứng rắn chịu đựng, bệnh nặng không dám chạy chữa, thật ra gia đình Khấu Bắc Nguyệt ở thành phố Kim Sơn là có nhà.

Nhưng hai vợ chồng già một mực không bán, tình nguyện sống vất vả, cũng không nỡ bán nhà.

Nguyên nhận xét đến cùng, đại khái là sợ đứa con không bằng cầm thú kia tương lai không tìm được nhà đi.

Ba người xuống xe, tiến vào dãy nhà trọ, dọc theo cầu thang tới lầu ba. Khấu Bắc Nguyệt hít sâu mấy hơi, tay phải nâng lên lại hạ xuống, rốt cuộc cố lấy dũng khí, gõ vang cửa phòng.

“Cốc Cốc!”

Vài giây sau, cửa phòng mở ra, phía sau cửa là một bác gái trung niên gầy yếu, làn da rất đen, trải rộng đốm phơi nắng, nếp nhăn nơi khoé mắt rất sâu.

Vẻ mặt đầy gió sương.

Bác gái trung niên nhìn thấy Khấu Bắc Nguyệt, rõ ràng ngẩn ra, sau đó môi run lên, ánh mắt cũng run lên. Bà cứ như vậy nhìn Khấu Bắc Nguyệt, tùy ý nước mắt từ trong hốc mắt tràn xuống. Trương Nguyên Thanh lặng lẽ ở bên nhìn, hắn từ trong vẻ mặt, ánh mắt của bác gái trung niên, thấy được rất nhiều cảm xúc, phẫn nộ, đau thương, oán hận, nhớ nhung… Rất khó tưởng tượng, một người sẽ ở trong vài giây ngắn ngủn toát ra tình cảm phức tạp như thế.

Nghĩ hẳn lòng bà giờ phút này, đã bị tình cảm như thủy triều nuốt chửng.

Khấu Bắc Nguyệt mím môi, nhìn mẹ, không nói một lời.

Hắn hận cha mẹ không tín nhiệm, hận mọi người đều oan uổng hắn.

Hắn tuyệt không đổ lệ, không nói một câu chịu thua. Thiếu niên tuổi này, tính tình bướng bỉnh.

Đột nhiên, một tiếng rít gào trầm thấp, phẫn nộ từ trong phòng truyền đến.

Một người đàn ông trung niên mặc áo lót, cầm dao làm bếp, lưng cứng ngắc chạy vội tới.

Trên mặt ông tràn đầy nổi hung, diện mạo dữ tợn, trong mắt lại chảy ra bi thương như thủy triều.

Lần này, Trương Nguyên Thanh không thể đứng nhìn nữa, lướt qua bác gái trung niên, đón Khấu ba ba vung dao làm bếp, vươn tay đoạt lấy.

Chương 696: Nhiệm vụ linh cảnh (4)

“Súc sinh, lão tử muốn chém chết mày tên súc sinh này, mày còn có mặt mũi đến, mày làm sao có mặt mũi đến.”

Người đàn ông trung niên phẫn nộ rít gào, nước mắt trào ra.

Đối mặt phụ thân chửi rủa cùng chỉ trích, Khấu Bắc Nguyệt mắt đỏ bừng, cứng cổ, không nói một lời.

Trương Nguyên Thanh lăn qua lộn lại nói các lời đại loại “Bình tĩnh”

“đừng xúc động”

“tôi là trị an viên”, nửa thuyết phục nửa vũ lực kéo người đàn ông trung niên đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Căn phòng bố cục rất đơn giản, một phòng ngủ một vệ sinh, phòng ngủ và nhà bếp là nối liền, không, không có nhà bếp, cái gọi là nhà bếp, thật ra chính là ở bên cửa sổ bày một cái bàn, dùng để đặt bếp gas.

Bên cạnh dựng một bình gas.

“Đừng kích động, bình tĩnh”

Trương Nguyên Thanh lại cường điệu một lần, sau đó lấy ra văn kiện, bày ở trên bàn, nói:

“Vụ án Khấu Bắc Nguyệt cần điều tra một lần nữa, trải qua chúng tôi điều tra, phát hiện cậu ấy là Cha của Khấu Bắc Nguyệt thì ra sức dụi mắt, lão lệ tung hoành, không phân biệt được là vui hay buồn.

“Đồng chí trị an viên, cảm ơn, cảm ơn cậu”

Bác gái trung niên cầm chặt tay Trương Nguyên Thanh, đau thương nghẹn ngào.

Cái này vốn là lời xin lỗi nên cho các người, vì sao lại có vẻ giống một hồi ban ân vậy? Trương Nguyên Thanh còn tưởng sẽ bị đuổi chém, bỗng nhiên mất đi toàn bộ cảm xúc, hắn đặt túi công văn lên bàn, nói:

“Nơi này có 300 ngàn*, là văn phòng cảnh sát bồi thường cho mọi người.”

khoảng 1 tỷ VNĐ Làm xong tất cả cái này, hắn quay đầu, bước nhanh rời khỏi.

Dì Tiểu Viên khép lại cửa phòng, không quấy nhiễu một nhà ba người đoàn tụ, đi theo Trương Nguyên Thanh cùng nhau rời khỏi.

“Sao đột nhiên mất hứng vậy?”

Đi ra khỏi dãy trọ, giọng của cô hiếm thấy lộ ra một tia dịu dàng.

“Tiền bồi thường là tôi tự mình bỏ, văn phòng cảnh sát khu Sa Khẩu căn bản là không muốn nhận chuyện này, bọn họ chỉ nguyện ý cho một phần bản thuyết minh. Bọn họ không nhìn thấy Khấu Bắc Nguyệt oan uổng, không nhìn thấy người nhà của người bị hại khuất nhục cùng tuyệt vọng.

“Bọn họ từ trước tới giờ đều không cảm thấy nên cho dân chúng một câu xin lỗi, không, cho dù là một lời giải thích cũng keo kiệt”

Trương Nguyên Thanh nhìn chân trời, thấp giọng nói “Tôi nhìn thấy thượng vị giả ngạo mạn, tôi rất tức giận, nhưng tôi…

Bất lực”

Hôm sau, chín rưỡi sáng. Giác đấu trường, cục cưng mới của Bạch Hổ vệ ngồi ở bên cạnh bang chủ, nói: “Bách phu trưởng, chuyện Khấu Bắc Nguyệt đã giải quyết, vô cùng cảm tạ.”

Phó Thanh Dương chưa nhìn hắn, mà mắt nhìn lôi đài: “Tôi chưa từ trong giọng của cậu cảm nhận được lòng biết ơn. Đúng rồi, ngày hôm qua tôi đã chuyển lời”

“Vô cùng cảm tạ.”

“Ừm, bây giờ tôi cảm nhận được rồi.”

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu. Trương Nguyên Thanh thở phào một hơi, mặc kệ thế nào, cuối cùng đã giải quyết. Kế tiếp điều chỉnh trạng thái, nghênh đón phó bản giết chóc, hoặc linh cảnh một người lần thứ hai. Nếu linh cảnh một người lần thứ hai muộn hơn phó bản giết chóc, vậy không phải linh cảnh riêng của Thần Dạ Du, mà là linh cảnh riêng của Tinh Quan. Không biết phó bản của Tinh Quan là thế nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đến mười một giờ trưa, đã có bốn cặp tuyển thủ kết thúc trận đấu, đáng nhắc tới là, hôm nay cạnh tranh là top 16 cảnh giới Thánh Giả.

Chất lượng của các tuyển thủ rõ ràng cao hơn hai ngày trước.

Phó Thanh Dương nói, nếu tất cả thuận lợi, ngày mai cạnh tranh top 8, top 4, ngày kia chính là thi đấu tranh đoạt quán quân.

“Nguyên Thủy, tính thời gian mà nói, linh cảnh một người của cậu ngay hai ngày này nhỉ? Quan Nhã nói.

“Tôi gần đây đang xem phương án vượt phó bản, cho dù gặp được cấp S, tôi cũng có tự tin”

Trương Nguyên Thanh tràn đầy tự tin nói.

Bộ trang bị tế trời cho hắn sự tự tin rất mạnh.

Hữu Phượng Lai Nghi hàng ghế sau nhắc nhở.

“Đừng quá tự tin nha khốn kiếp, linh cảnh thí luyện cấp S cùng linh cảnh level 3 độ khó cấp S, không ở cùng một cấp độ.”

Đường hầm Xà Linh chút nguy hiểm đó, đối với người thường mà nói là con đường chết chắc, nhưng đối với Linh Cảnh Hành Giả cấp 2, cấp 3 mà nói, chỉ như trò trẻ con. Cho nên, linh cảnh một người bậc 3 cấp S, không, cho dù là linh cảnh cấp A, cũng hung hiểm dị thường. Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, bên tai đột nhiên vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Chương 697: Thôn Thất Ngữ (1)

"Keng, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 60 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "thôn Thất Ngữ, đánh số: 1018"

"Độ khó: A"

"Loại hình: một người (loại tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Sống sót 24 giờ? "Ghi chú: không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào"

"Giới thiệu linh cảnh số 1018: có một ngày, thôn dân Vương Tiểu Nhị ở phía sau núi đào ra một cổ mộ, trong mộ có một nữ thi, cùng với vật bồi táng phong phú. Vương Tiểu Nhị trộm ra vật phẩm chôn cùng, tính vào tỉnh thành bán cho nhà giàu. Nào ngờ, buổi tối hôm đó, cô ấy đi theo ra… "

Hai ben là có khác nhau, nếu chưa bị vượt qua, đó chính là phó bản mạng đầu. Cái sau mà nói, Thần Dạ Du ở ngoài Thái Nhất môn có lẽ đã từng vượt qua, nhưng Thần Dạ Du của Thái Nhất môn thì chưa, cho nên trong cơ sở dữ liệu không có ghi lại.

Nhưng mặc kệ là cái nào, trong cơ sở dữ liệu không có phương án vượt bản, đều ý nghĩa giá trị cực lớn, nhưng đối với người vào phó bản mà nói, nguy cơ cũng tăng lên trên diện rộng.

Trương Nguyên Thanh biến sắc "Bách phu trưởng, nhiệm vụ linh cảnh của tôi đến rồi"

Nghe được Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, các đồng bạn xung quanh trong nháy mắt đều nhìn lại, tuyển thủ cảnh giới Thánh Giả chiến đấu kịch liệt, ở lúc này đã mất đi sức hấp dẫn.

Nguyên Thủy phải vào phó bản một người.

Linh Quân, Quan Nha, Nữ Vương, cùng với các Bạch Hổ vệ, đầu tiên là cảm thấy phấn chấn, dù sao ai cũng tò mò linh cảnh một người lần thứ hai của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ là cấp bậc độ khó gì. Hơn nữa, phương diện này còn liên quan đến một nhân tố.- - Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu có thể ở trước khi phó bản giết chóc tới, tích góp điểm kinh nghiệm đến 50% trở lên, vậy xác suất hắn thông qua phó bản giết chóc, tấn tháng Thánh Giả sẽ tăng lên rất nhiều.

“ngôi sao này rất muốn về hưu”

Phải biết rằng, dám vào phó bản giết chóc, cơ bản đều là người nổi bật trong cấp 3. Một đám kẻ mạnh ném vào trong phó bản lớn chém giết, Nguyên Thủy Thiên Tôn một khi bị nhằm vào, thế cục sẽ rất không ổn, kiến nhiều còn cắn chết voi đó. Cho nên, ở trước khi phó bản giết chóc mở ra, thêm một phần thực lực, liền thêm một phần bảo đảm. Phó bản một người có thể mang đến điểm kinh nghiệm tăng trưởng, thu hoạch đạo cụ, tăng lên rất nhiều chiến lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Mấy thám báo bọn Quan Nhã, Lý Đông Trạch, thông qua giọng điệu cùng sắc mặt Trương Nguyên Thanh, sâu sắc phát hiện được sự khác thường. Không phải chứ… Trong lòng bọn họ rùng mình. Sẽ không lại là phó bản cấp S chứ? Nếu như vậy, bọn họ lại lo lắng một vấn đề: Nguyên Thủy Thiên Tôn gây dựng sự nghiệp chưa thành nửa đường đã chết…

Phó Thanh Dương nhíu mày: “Lại là cấp S?”.

Mọi người im lặng tập trung nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, chờ đợi hắn đáp lại.

Trương Nguyên Thanh thầm đếm thời gian, trả lời:

“Là cấp A”

Cấp A a… Mọi người vừa thở phào một hơi, liền nghe hắn bổ sung “Linh cảnh tên “Thôn Thất Ngữ, là phó bản không có trong phương án vượt bản”

Phó bản không có trong phương án… Phó Thanh Dương nheo mắt, xuất hiện loại tình huống này, hoặc là Thái Nhất môn chưa ghi lại, hoặc tựa như đường hầm Xà Linh, vẫn còn mạng đầu.

Vô luận là một loại nào, đều ý nghĩa Nguyên Thủy lần này tiến vào linh cảnh, tương đương người mù qua sông, mò mẫm đi tới.

Mà lấy trình độ hung hiểm của linh cảnh cấp A, không có phương án vượt bản mà nói… Nói như thế đi, khai hoang phó bản cấp A, chết cả đống người mới được. Khai hoang phó bản cấp S, hơn cả đống.

“Quá xui xẻo rồi nhỉ..”

Nữ Vương lẩm bẩm.

Quan Nhã khẽ biến sắc, nhíu chặt lông mày.

Lý Đông Trạch VỖ trán thật mạnh.

Từ khi mời chào Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiểu tử này mỗi lần vào phó bản, với hắn vị thập trưởng này mà nói, đều là một lần trái tim khiêu chiến quá tải.

Các Bạch Hổ về phía sau Phó Thanh Dương nhìn nhau, vẻ mặt ngnug trọng.

Bọn họ ở trong giai đoạn Siêu Phàm, gặp cấp A có thể đếm trên đầu ngón tay, mỗi lần đều cực kỳ nguy hiểm, đây còn là tình huống có phương án vượt bản. Nếu không có phương án vượt bản, tỉ lệ tử vong vượt qua 70%. Nguyên Thủy Thiên Tôn này, mỗi lần vào phó bản đều là một lần cửa ải sinh tử.

“Thời gian không nhiều..”

Trương Nguyên Thanh thầm đếm thời gian, nhìn lướt qua mọi người, nói: “Chúc tôi may mắn đi, các vị!”

“Trở về!”

Bóng dáng hắn lập tức biến mất ở trong tầm nhìn của đám người Quan Nhã.

Chương 698: Thôn Thất Ngữ (2)

Hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh trở lại phòng, thời gian có hạn, hắn không có chút trì hoãn nào lao về phía tủ đầu giường, đổ ra bảy tám viên thuốc nhỏ màu lam vào túi, lại mở ngăn kéo bàn, lấy ra loa Miêu Vương.

Cuối cùng chạy như điên đến trước tủ quần áo, mở ra cửa tủ, đè bả vai Người Chết Số .

1Linh cảnh một người của Thần Dạ Du là có thể mang âm Thi, một điểm này, Trương Nguyên Thanh là thông qua tìm tòi diễn đàn đạt được đáp án. Căn cứ Thái Nhất môn bên kia nói, âm Thi là năng lực Thần Dạ Du kéo dài, tính chất giống với linh phó.

Ở trong phán định của linh cảnh, nó thuộc loại đạo cụ hoặc con rối, mà không phải một người.

Bởi vậy có thể mang vào linh cảnh một người.

Tay hắn đặt lên bả vai âm Thi chưa được mấy giây, cảnh vật phòng ngủ liên xuất hiện dao động dạng gợn sóng, tiếp đó hoàn toàn mơ hồ.

Giác đấu trường, sau khi nhìn theo Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về, Phó Thanh Dương lập tức đứng dậy, lấy ra một cái áo choàng xanh thẳm, khoác ở trên vai.

Vù!

Áo choàng phần phật phấp phới, một luồng khí xoáy nâng Phó Thanh Dương lên không, bay về phía ghế trưởng lão.

Hắn dáng người thẳng tắp giẫm khí xoáy, phía sau là áo choàng mở ra, tựa như siêu nhân trong phim, cực kỳ thu hút ánh mắt người ta.

Phó Thanh Dương hành động như vậy, khán giả vốn bừng bừng hứng thú xem thi đấu lập tức chú ý.

“Ồ, Tiền công tử muốn làm gì?”

“Thoạt nhìn, tựa như có tình báo quan trọng báo cáo cho trưởng lão”

“Tìm Bạch Hổ vệ hỏi thăm một chút”

Cẩu trưởng lão thu hồi ánh mắt, quay sang hướng về Phó Thanh Dương, đánh giá vài giây, trầm giọng nói: “Đã xảy ra chuyện gì “Tuy Phó Thanh Dương luôn duy trì mặt đơ, nhưng Cẩu trưởng lão từ trong ánh mắt hắn thấy được sự ngưng trọng.

Mấy vị trưởng lão xung quanh hoặc theo tiếng nhìn qua, hoặc lưu ý nghe.

Phó Thanh Dương lời ít mà ý nhiều nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vào phó bản, ngay tại vừa rồi."

Cẩu trưởng lão kết hợp vẻ mặt cấp dưới tâm phúc, giật mình: "Lại vào cấp S rồi?"

Khi hỏi ra câu này, tâm tình Cẩu trưởng lão rất phức tạp, không phân biệt được là chờ mong hay sốt ruột.

Phó Thanh Dương lắc đầu: "Cấp A, thôn Thất Ngữ"

Cấp A à… Các trưởng lão xung quanh nghe vào trong tai, nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại có chút thất vọng.

Một mặt là phó bản cấp A hẳn là không làm khó được Nguyên Thủy Thiên Tôn, một mặt khác là nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể ở giai đoạn Siêu Phàm vượt qua ba lần cấp S, như vậy chiến tích Siêu Phàm của hắn sẽ vượt qua nữ nguyên soái.

Trở thành người chiến tích hoa lệ nhất giai đoạn Siêu Phàm của Ngũ Hành minh từ trước tới nay.

Lúc này, Tôn trưởng lão nhíu mày, nói: "Thôn Thất Ngữ. Tôi không nhớ trong cơ sở dữ liệu Thái Nhất môn, có phó bản thôn Thất Ngữ này. Hồng Anh, cô có ấn tượng không?"

Thân là trưởng lão, lão rõ như lòng bàn tay đối với phương án vượt bản giai đoạn Siêu Phàm, Thánh Giả, cùng với Chúa Tể trong cơ sở dữ liệu trong môn.

Hồng Anh trưởng lão ôn hòa khẽ lắc đầu: "Chưa từng nghe nói."

Cô chợt nghĩ tới cái gì, nghiêm mặt: "Chẳng lẽ là phó bản chưa vượt qua, hoặc là cấp A Thái Nhất môn chưa có ghi chép"

Nghe vậy, các trưởng lão Vốn thiếu hứng thú đồng thời hướng ánh mắt qua.

Phương án vượt phó bản là căn cơ của tổ chức chính phủ, cũng là thủ đoạn quan trọng mời chào nhân tài.

Thái độ của cao tầng tổ chức đối với phương án vượt phó bản, vĩnh viễn là càng nhiều càng tốt.

Cẩu trưởng lão cũng rốt cuộc hiểu Phó Thanh Dương vì sao vẻ mặt ngưng trọng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đây là đi khai hoang.

“Vậy mà lại là phó bản Thái Nhất môn chưa ghi lại.”

Ánh mắt Tôn trưởng lão cùng Triệu trưởng lão đột nhiên sáng lên, mặc kệ có phải phó bản chưa bị vượt qua hay không, chỉ cần trong cơ sở dữ liệu của Thái Nhất môn không có, vậy giá trị liền rất lớn. Kiếm Khách mặc giáp sờ chuôi bội kiếm, trầm ngâm nói: “Lấy tiêu chuẩn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khả năng thông qua cấp A cực cao, không cần lo lắng. Ngược lại là..”

Khuôn mặt đoan chính uy nghiêm của hắn lộ ra một nụ cười.

“Thái Nhất môn các người chuẩn bị bỏ bao nhiêu tiền mua phương án vượt bản?”

Hồng Anh trưởng lão nghiêm mặt nói:

“Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể vượt qua phó bản cấp A, Thái Nhất môn nhất định sẽ mua, giá các người đưa ra”

Tôn trưởng lão cùng Triệu trưởng lão chưa phản bác.

“Có chút thú vị”

Một vị trưởng lão Ngũ Hành minh cười nói: “Tôi nhớ Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đường hầm Xà Linh bắt đầu, đã luôn luôn bổ sung phương án vượt bản cho cơ sở dữ liệu của Ngũ Hành minh chúng ta, khai hoang loại chuyện này, vẫn là thiên tài đỉnh cấp đến làm.”

“Đúng vậy, lần này lại là một phần phương án phó bản cấp A”

Cùng lúc này, tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào phó bản, nhanh chóng truyền bá ở trong khán giả.

“Cái gì? Nguyên Thủy Thiên Tôn vào phó bản rồi, hơn nữa là đi khai hoang?”

“Hắn thế mà lại ghép trúng phó bản trong cơ sở dữ liệu Thái Nhất môn không có, quá mức xui xẻo rồi nhỉ? “Cấp S hắn cũng đã qua, cấp A hắn là không có vấn đề, phó bản giai đoạn Siêu Phàm, nhiều nhất một ngày là ra. A, muốn biết kết quả quá”.

Thi đấu trên lôi đài, bỗng nhiên không thơm nữa.

Chương 699: Thôn Thất Ngữ (3)

Trời đầy mây, ánh mặt trời yếu ớt xuyên qua tầng mây mỏng chiếu xuống, mang đến cho sơn thôn nhỏ rách nát ánh sáng u ám, cùng với một áp lực khôn kể. Trương Nguyên Thanh đứng ở cửa thôn, nhìn quanh mình. Phía trước là sơn thôn tĩnh mịch rách nát, phía sau là ruộng đất đen, cùng với dãy núi yên tĩnh đứng lặng.

Bên cạnh, là Người Chết Số 1 đứng yên như tượng gỗ.

Thôn này niên đại không dễ phán đoán, từng căn nhà xây bằng đá hoặc cao hoặc thấp, kéo dài hướng cuối tầm mắt, trên mái nhà hình chữ Nhất' lợp mái ngói trải nhiều gió sương.

Cửa thôn, đường nhỏ đi thông chỗ sâu trong thôn, là đường bùn đất được đầm, vừa đến ngày mưa liền lầy lội không chịu nổi cái loại đó.

"So với phong cách kiến trúc của trấn âm dương, nơi này tỏ ra âm trầm hơn nhiều… Những nơi càng âm trầm tĩnh mịch, mình càng cảm thấy thoải mái, cảm giác tựa như về nhà"

Trương Nguyên Thanh chưa lập tức tiến vào thôn, ở trước khi tiến vào phó bản, hắn cần làm rõ mạch suy nghĩ một chút.

"Nhiệm vụ chủ tuyến là sống qua 24 giờ, giống loại nhiệm vụ sinh tồn là chính này, ưu thế ở chỗ tính có thể thao tác rất mạnh, Linh Cảnh Hành Giả vào phó bản có thể tự do hoạt động, không chịu trói buộc."

"Khuyết điểm chính là nhắc nhở rất ít, linh cảnh sẽ không nói cho người nên làm cái gì, tất cả do "người chơi"

tự khai quật, tự mò mẫm, mà trên đường mò mẫm, nói không chừng liền gặp phải nguy cơ sinh tử, tựa như mình lúc trước ù ù cạc cạc bị oán linh bám trên vai đi theo"

"Căn cứ tin tức phó bản giới thiệu, boss lớn nhất phó bản hẳn là cô gái trong mộ cổ, cô ấy theo Vương Tiểu Nhị đi ra."

Cho nên mình cần đẩy boss sao, ừm, là đẩy kiểu nghiêm túc hẳn hoi.

“Hai nhân vật mấu chốt trong phó bản lần này, nữ quỷ cổ mộ cùng Vương Tiểu Nhị, đi tìm Vương Tiểu Nhị trước đi, nếu hắn còn sống mà nói”

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh dẫn theo Người Chết Số 1 dọc theo con đường đất nện tiến vào thôn.

Dọc đường đi, nhà cửa trong thôn, lấy nhà đá, tường đất, nhà có tranh là chính, góc tường cùng ven đường không có chút cỏ cây màu xanh nào, chỉ có cỏ dại chết héo cùng rêu khô cong.

Đi rồi đi, Trương Nguyên Thanh bỗng phát hiện có ánh mắt đang nhìn trộm mình.

Quay ngoắt đầu lại, thấy một căn nhà tường đất bên tay trái, trong một cái cửa sổ nhỏ hình vuông duy nhất trên tường, một đôi mắt đang nhìn chăm chú vào mình.

Thấy bị phát hiện, ánh mắt đó nhanh chóng ẩn vào bóng tối.

“Là người hay quỷ?”

Trương Nguyên Thanh nhất thời tinh thần tỉnh táo, nếu là người thì có thể trao đổi, nếu là quỷ vậy thì cắn nuốt, như thế nào cũng có thể thu hoạch được tình báo. Sợ nhất chính là hoang tàn vắng vẻ, nửa buổi không gặp được thứ gì, sau đó bất thình lình chỗ rẽ gặp được BOSS lớn.

Hắn lập tức vòng đến phía trước căn nhà đắp đất kia, đằng trước là một cái sân nhỏ, đứng ở trước cửa gỗ, nâng cánh tay, gập ngón tay gõ cửa.

Cửa gỗ khô khốc biến thành màu đen ở dưới ngón tay gõ vào, phát ra tiếng vang “Tùng tùng”.

Trương Nguyên Thanh gõ hồi lâu, trong sân im ắng, không có ai để ý đến hắn. Vậy thì trèo tường vào thôi… Trương Nguyên Thanh lập tức thao túng âm Thi, trèo qua tường đất nện cao hơn hai mét, nhảy vào sân. Cùng lúc đó, hắn ở trong thức hải cầu thông dấu ấn, vào làm chủ thân thể âm Thi. Thông qua tầm nhìn của âm Thi, nhìn lướt qua sân, thấy thớt, đống củi cùng cây táo.

Đối diện của sân là căn nhà đắp đất, phía tây là phòng nhỏ giản dị, Trương Nguyên Thanh cất bước đến trước căn phòng nhỏ, thò đầu nhìn vào, đây là một nhà vệ sinh khô.

“Nhà vệ sinh khô… phong cách kiến trúc của thôn hẳn là phương Bắc, mình nhớ trong sách giáo khoa từng viết, táo phương Bắc ngọt vô cùng.”

Trương Nguyên Thanh suy đoán thôn Thất Ngữ là thôn phương Bắc. Giống hắn sinh viên tuổi này, lại sinh ra ở Tùng Hải, rất xa lạ đối với nông thôn, hơn nữa thôn Thất Ngữ niên đại tựa như rất xa xưa, ở nơi này không nhìn thấy bất cứ thứ gì hiện đại hoá.

Không có cột điện, không có đèn đường, không có trạm giao thông công cộng, không có năng lượng mặt trời… Sau khi dạo qua một vòng trong sân, hắn không trì hoãn, đi thẳng tới trước căn nhà đất, gõ gõ cửa. Vẫn như cũ không ai đáp lại.

Trương Nguyên Thanh dứt khoát một cước đá văng cửa gỗ, trong tiếng rầm rầm, tro bụi bay xuống, cửa gỗ hơi nặng nề rơi trên mặt đất, bụi bậm bay lên.

Ánh sáng trong phòng rất yếu, nhưng không thể ảnh hưởng thị lực của Thần Dạ Du, ánh mắt hắn lần lượt lướt qua bài trí trong phòng, dừng hình ảnh ở trên người một ông lão tóc bạc.

Ông lão dán sát tường, trong tay cầm một cái cuốc, hoảng sợ mà đề phòng nhìn chằm chằm hắn.

“Ông ơi”

Trương Nguyên Thanh giọng trầm thấp thử một tiếng.

“A a a~” Trong miệng ông lão phát ra thanh âm chỉ người câm điếc có, vung cái cuốc vài lần, làm ra động tác xua đuổi.

Không biết nói chuyện.

Chương 700: Vương Tiểu Nhị (1)

Thấy phản ứng của ông lão, Trương Nguyên Thanh đã hiểu hàm nghĩa thôn Thất Ngữ.

Không thể nói chuyện, vậy người sống trong thôn liên thiếu giá trị, nếu không giết hỏi linh đi, dù sao là npc linh cảnh, hẳn là sẽ cập nhật… Ý nghĩ này hiện lên ở trong lòng Trương Nguyên Thanh, sau đó bị phủ định. Vẻ mặt, thần thái của ông lão này không khác gì người thường, hắn không có cách nào

thuyết phục mình đi giết chết một ông lão nhìn như người thường.

Trừ phi ông lão một giây sau liên hóa thân quái vật oán khí lượn lờ.

“Ông lão, ngài biết viết chữ không?”

Trương Nguyên Thanh lại hỏi. Nhưng ông lão không chút quan tâm, liên tiếp vung cuốc, phát ra tiếng “A ao uy hiếp. Được rồi! Trương Nguyên Thanh bỏ qua. Tuy ông lão không thể câu thông, nhưng sự tồn tại của lão, bản thân chính là manh mối, cô gái trong cổ mộ chưa giết cả thôn, tựa như cũng không hung hiểm như vậy… Hắn không nhìn ông lão uy hiếp, dạo qua một vòng ở trong phòng, chưa có bất cứ thu hoạch nào, lại quay về phòng ngoài, hỏi:

“Ông ơi, ông có biết Vương Nhị Cẩu ở nơi nào không?”

Ông lão rất bướng bỉnh, không để ý tới. Lần này Trương Nguyên Thanh bị làm khó rồi. Hắn thúc đẩy đầu óc, suy nghĩ, nảy ra kế sách, nhấc băng ghế lên, mắng: “Lão là cái quái gì chứ, lão tử hỏi ngươi Vương Nhị Cẩu ở chỗ nào, nói là xong việc, còn cứng với tôi nữa, tin lão tử cắt đầu ông làm bộ hay không?”

Ông lão vừa nghe, cái cuốc chỉ sang hướng tây.

“ẶC, tạm biệt ông!”

Trương Nguyên Thanh ném ghế, rời khỏi phòng.

Tới trong sân, hắn bỗng nảy ra ý tưởng, nghĩ đến một biện pháp thu hoạch tin tức phó bản. Loa Miêu Vương! Nếu phó bản hắn tiến vào, là Ma Quân từng thông qua, như vậy dựa theo phong cách của Ma Quân, khẳng định sẽ dùng loa Miêu Vương ghi lại.

Không, cho dù không có ghi lại, chỉ cần loa Miêu Vương từng tiến vào nơi này, nó liền nhất định biết chút tình báo.

Trong loa Miếu Vương phong ấn linh hồn Miêu Vương, là đạo cụ có ý chí của mình, có thể câu thông.

Nó sẽ chủ động ghi lại một vài thứ.

Tựa như lúc trước ở công viên trò chơi Kim Thủy, thứ này từng lộ ra tin tức Tam Đạo Sơn nương nương, lúc ấy lại không có ai ghi âm.

Căn cứ kinh nghiệm của Trương Nguyên Thanh, giống loại phó bản sống sót 24 giờ này, SỢ nhất chính là làm ruồi bọ không đầu, đi hết bên này tới bên khác, sau đó nguy cơ buông xuống, trở về linh cảnh. Không giống các phó bản tính mục đích rõ ràng kia, trực tiếp sảng khoái nói cho người nên làm cái gì, cần tìm cái gì. Cho nên Trương Nguyên Thanh bây giờ, đầu tiên phải biết rằng trong phó bản có những nguy hiểm nào, hiểu biết những thứ này rồi, tất cả liền trở nên đơn giản. Trước không vội tìm Vương Tiểu Nhị, hỏi Miêu vương một chút biết những gì… Trương Nguyên Thanh xa nhà, từ trong túi quần lấy ra loa Miêu Vương nhỏ nhắn tinh xảo.

“Mày từng tới nơi này nhỉ? Có cái gì muốn nói cho tao biết hay không, ví dụ như tin tức về phó bản”

Trương Nguyên Thanh hỏi. Đáp lại hắn là im lặng. Thứ này không đánh thì không thoải mái… Trương Nguyên Thanh nâng tay, quặc cho hai cái tát mạnh: “Mày nghĩ cho kỹ!”

Loa Miêu Vương ăn đòn, phát ra tiếng dòng điện “xẹt xẹt”, một giây sau, hiệu quả âm thanh lập thể 3D vang vọng quanh mình:

“A Ma Quân đại nhân, ngài nhẹ chút…”

“Bốp bốp bốp bốp.”

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật, yên lặng đặt loa Miêu Vương ở bên chân, lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu lưỡi dao mẻ một vết, mũi đao tì ở loa Miêu Vương, mặt không biểu cảm nói: “Đây là di ngôn của mày phải không, tốt lắm, tao bây giờ liền đưa mày đi gặp chủ nhân trước của mày!”

Bàn tay lặng lẽ phát lực, mũi đao ở lớp vỏ kim loại đen của loa Miêu Vương đâm ra một vết nho nhỏ.

Tà âm nhất thời bị tiếng dòng điện “xẹt xẹt”

thay thế.

Loa Miêu Vương đã thỏa hiệp, đang chuẩn bị đoạn audio tiếp theo.

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thái uy hiếp, trong lòng thở phào, lẩm bẩm: Mình thật ra còn rất muốn biết nữ nhân vật chính lần này là ai. Mặt khác, thông qua thanh âm có thể phán đoán ra, Ma Quân người lại làm người đàn ông phía sau người tình rồi… Trương Nguyên Thanh nghe ra kinh nghiệm, trong lòng lặng lẽ nghĩ. Lúc này, trong loa Miêu Vương vang lên tiếng ca non nớt kỳ ảo của bé gái: "Ngươi đập một, ta đập một, trước khi trời tối chơi trò chơi"

"Ngươi đập hai, ta đập hai, sờ sờ đầu lưỡi sờ sờ tai"

"Ngươi đập ba, ta đập ba, cộng thêm cái bóng liền có bao Tiếng ca lấy một loại làn điệu đơn điệu hát lên, càng nghe càng thấy nổi da gà. Ngây thơ nhất cũng kinh hoàng nhất.

Đây là đồng dao âm phủ gì vậy? Trương Nguyên Thanh yên lặng nghe xong, xác nhận audio phát xong, không còn gì tiếp theo nữa, liền nhét loa Miêu Vương vào túi quần, nhấm nuốt bài đồng dao này.

"Trước khi trời tối chơi trò chơi, rất rõ ràng nhắc nhở một ngày sau khi trời tối sẽ có nguy hiểm, chơi trò chơi là phương pháp né tránh nguy cơ, nhưng, chơi trò chơi gì đây? A, nếu nhớ không làm, bài hát này hát chính là một trò chơi, giống như mất khăn tay*"

Một trò chơi nhiều người chơi: những đứa trẻ ngồi xổm thành một vòng tròn, và một trong số chúng, đứa trẻ A, đứng lên, cầm khăn tay và bắt đầu đi vòng quanh vòng ngoài sau lưng những đứa trẻ. Bọn trẻ ngồi xổm bắt đầu hát "mất, mất, mất chiếc khăn, nhẹ nhàng đặt ở sau bạn nhỏ, đừng nói với bạn ấy"

Trước khi kết thúc bài hát, đứa bé nào ném khăn phải đưa khăn ra sau một đứa bé B nhất định, sau đó nhanh chóng trở lại vị trí ban đầu. Đứa bé được chọn B phải tìm chiếc khăn phía sau càng sớm càng tốt, nhặt khăn và đuổi kịp đứa bé A làm rơi khăn.

Chương 701: Vương Tiểu Nhị (2)

"Cho nên cần chơi người chụp một ta chụp một? Cầu thứ hai, sờ sờ đầu lưỡi sờ sờ tại rất dễ lý giải."

“Câu thứ ba, có cái bóng liền có ba, ba đại biểu hẳn là số người chơi trò chơi”

A~ Trương Nguyên Thanh bỗng cảm giác không đúng, “Có cái bóng rồi thì có ba”

câu này rất kinh khủng. Cái bóng chơi trò chơi như thế nào? Nếu cái bóng thật sự gia nhập vào, vậy chính là một trò chơi khủng bố.

Hắn căn cứ lý giải của cá nhân, cho rằng câu thứ ba hẳn là một cái cảnh báo, nếu không gom đủ ba người, như vậy cái bóng sẽ gia nhập đến trong trò chơi. Cái bóng rất có thể chính là bản thân nguy cơ.

“Bản thân mình cộng thêm âm Thi, có thể tính là hai người, Tiểu Đậu Bỉ là linh thể, không thể nói chuyện, hẳn là không thể trở thành nhân tuyển của trò chơi, vậy mình phải tìm một người nữa chơi với mình.”

Có rồi! Trương Nguyên Thanh nhìn về phía căn nhà đất, thầm nhủ nơi này không phải là có sẵn một ông lão sao? Nhưng… Trương Nguyên Thanh giật mình, thao túng âm Thi, một lần nữa tiến vào căn nhà đất, không để ý ông lão phản kháng, cạy miệng ông ra.

Trong miệng ông lão không có lưỡi, bị cắt mất rồi.

“Quả nhiên không đơn giản như vậy, câu thứ hai sờ sờ đầu lưỡi sờ sờ tai, trực tiếp bịt lại con đường này. Không đúng, hẳn là nói cho mình biết kế tiếp phải làm cái gì?

Tìm đầu lưỡi! Hoặc là nói, khôi phục đầu lưỡi của ông lão.

“Trước dựa theo mạch suy nghĩ này đi chứng thực đi, loại phó bản không có nhắc nhở rõ ràng này, chính là dựa vào từng lần mò mẫm, tổng kết, tìm ra một con đường sống”

“Mình cũng không có lựa chọn, nếu là mạch suy nghĩ không đúng, vậy chỉ có thể cứng đối cứng với quỷ dị trong thôn”.

Hắn giương mắt, nhìn sắc trời.

Tầng mây mỏng manh bao phủ ở trên không Sơn thôn rách nát, không có mặt trời, dễ dàng làm người ta thiếu mất cảm giác thời gian.

“Sau khi trời tối sẽ có nguy hiểm, thời gian để lại cho mình không tính là nhiều, trong thôn khác thường bởi Vương Tiểu Nhị dựng lên, nếu muốn tìm đầu lưỡi, Vương Tiểu Nhị hẳn chính là cửa đột phá”

Suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh vô cùng rõ ràng. Thôn này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, muốn tìm được chỗ ở của Vương Tiểu Nhị cũng không dễ dàng, rất hiển nhiên, đây là một chi tiết kéo dài thời gian tăng thêm độ khó. Nếu ở trong một vòng này lãng phí quá nhiều thời gian, trước khi trời tối đã tìm không thấy đầu lưỡi, vậy thì phải trực diện nguy cơ. Nên như thế nào mau chóng tìm được Vương Tiểu Nhị? Trương Nguyên Thanh hơi trầm ngâm, liền nghĩ ra cách.

“Vù!”

Người Chết Số 1 phóng qua bức tường đất nện, vác trên vai ông lão ra sức giãy dụa, trở lại bên cạnh chủ nhân.

“A a a…

Ông lão phẫn nộ kêu to, dùng sức đấm Người Chết Số 1. Lão tựa như rất phẫn nộ, rõ ràng nói tạm biệt rồi mà.

“Ông lão, ông đưa chúng ta đi gặp Vương Tiểu Nhị”

Trương Nguyên Thanh nói.

Ông lão không quan tâm, liên tiếp giãy dụa. Trương Nguyên Thanh đã từ trong trao đổi vừa rồi mò ra hình thức ở chung chính xác với ông lão, giơ Lưỡi Dao Khát Máu về phía cổ ông.

Ông lão quả nhiên không kêu nữa. Hai người một thi đạt thành nhất trí, bước về phía tây thôn.

Đi ở trong sơn thôn cô tịch hoang vắng, không có chó sủa, không có chim hót, khắp nơi lộ ra áp lực cùng quỷ dị. Trương Nguyên Thanh âm thầm triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, để nó ngẫu nhiên tiến vào nhà ven đường tìm hiểu tình huống, phát hiện trong mỗi phòng đều có thôn dân, bọn họ tránh ở trong phòng, vẻ mặt sợ hãi, không ngừng nhìn về phía cửa sổ, cửa chính, tựa như đang sợ hãi cái gì.

Có chút kỳ quái, người thôn này thế mà đều còn sống?

Tuy cái này ý nghĩa Vương Tiểu Nhị quá nửa cũng còn sống, là chuyện tốt, nhưng không khỏi có chút quỷ dị… Bọn họ

đang sợ hãi cái gì, ài, đáng tiếc không thể câu thông, không thể nói chuyện, nhất định hỏi không ra thứ gì. Mặt khác, nữ quỷ ở đâu? Mình cũng chưa cảm nhận được khí tức của oán linh nha.

Đi ước chừng mười phút, ông lão trên vai Người Chết Số 1, bỗng nhiên kêu "A a"

hai tiếng.

Mà lúc này, bọn họ đứng ở ngoài một tiểu viện thôn tây, tường sân là dùng những khối đá bất quy tắc xây thành.

Cửa sân không đóng, khép hờ.

"Là nơi này sao?"

Trương Nguyên Thanh giơ lên Lưỡi Dao Khát Máu. Ông lão kiêng kị gật đầu. Trương Nguyên Thanh lúc này ý chí chia làm hai, một bộ phận ở lại bản thể, một bộ phận nhập chủ âm Thi, sau đó thao túng Người Chết Số 1 buông ông lão xuống, một mình đi đến trước cửa sân, ở trong tiếng "Kẽo kẹt"

đẩy ra cửa sân.

Người Chết Số 1 vừa mới tiến vào sân, liền nghe trong nhà đá truyền đến một trang tiếng ho khan, tiếp đó là một thanh âm như đờm chặn họng truyền đến: "Ai?"

Hắn có thể nói chuyện? Người Chết Số 1 nhíu mày, cũng phát ra thanh âm như đờm dính trong họng: "Anh là Vương Tiểu Nhị? Tôi là người nơi khác, nghe nói trong thôn xảy ra chuyện, cho nên đến xem."

Chương 702: Vương Tiểu Nhị (3)

Hắn lên tiếng rất cẩn thận, SỢ một chữ nói sai, kích hoạt nguy cơ ẩn, bởi vậy tránh các từ ngữ cổ mộ, nữ quỷ, thậm chí không nhắc tới trong thôn rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Sau khi nghe được người trong phòng mở miệng, Trương Nguyên Thanh liền biết mạch suy nghĩ của mình là đúng. Vương Tiểu Nhị này là nhân vật quan trọng của phó bản, thôn dân khác đều không thể câu thông, nhưng Vương Tiểu Nhị có thể. Người trong nhà im lặng vài giây, hỏi: "Anh muốn biết cái gì?"

Trương Nguyên Thanh thử nói: “Vì sao mọi người trong thôn không có cách nào nói chuyện? “.. Đoạn thời gian trước, tôi gặp một đạo sĩ vẫn du, hắn nói, phía sau núi là một phong thuỷ bảo địa, trong núi khẳng định có mộ lớn. Hắn xem không tệ, tôi từ nhỏ đã nghe người già trong thôn kể, phía sau núi có một ngôi mộ, nghe nói là mộ thời Minh”

“Trong mộ táng một vị quận chúa thân phận cao quý, có rất nhiều vật bồi táng, chỉ là cho tới bây giờ chưa ai có thể tìm được vị trí mộ. Đạo sĩ đó cho tôi một xâu tiền, nói là cần người quen thuộc đường trên núi dẫn đường, tôi liền đáp ứng”.

“Chúng tôi buổi trưa vào núi, đi vòng vòng cả ngày, lúc trời tối, thế mà thực bị đạo sĩ kia tìm được ngôi mộ”

Đạo sĩ đó còn biết phân kim định huyệt? Hắn là lưu phái nào. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói nhảm. Vương Tiểu Nhị tiếp tục nói: “Đạo sĩ đó nói với tôi, vật bồi táng trong mộ, hắn không lấy một xu, toàn bộ thuộc về tôi, hắn chỉ cần sách cổ trong mộ, nếu có mà nói”

“Vì thế ngày hôm sau, tôi chuẩn bị sẵn công cụ, đồ ăn, còn có nước, dùng một ngày một đêm, theo đạo sĩ cùng nhau đào mộ cổ”

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh ngắt lời nói: “Sách cổ? Hắn muốn tìm sách cổ gì?”

Thanh âm đờm chặn họng đáp lại:

“Đạo sĩ nói, quận chúa đó lúc còn sống là người tu hành, sống hai giáp (120 năm), thêm tìm hết bí pháp thiên hạ, trong đó không thiếu điển tịch thượng cổ, trong vật bồi táng của quận chúa nhất định có bí pháp, hắn tuổi thọ gần hết, muốn vào mộ đánh cược. Thật sự là kẻ ngu xuẩn, quận chúa nếu biết phép trường sinh, sao có thể chết đi?

“Cái gì sách cổ bí pháp, nào có thực tế bằng vàng bạc tài bảo”

Lại một kẻ muốn trường sinh, tu sĩ đời Minh, kẻ nào tựa như cũng muốn trường sinh. Trương Nguyên Thanh hỏi: “Vậy sau đó thế nào? Những thứ này cùng người trong thôn không thể nói chuyện, có quan hệ gì?”

“Đương nhiên là có quan hệ..”

Vương Tiểu Nhị trong căn nhà đá nói: “Tôi thân thể không tốt, cách xa như vậy nói chuyện có chút cố sức, cậu tiến vào, cậu tiến vào tôi liền nói cho cậu.”

Giác đấu trường.

Âm Cơ lụa đen che mặt, nghe được môn nhân bên cạnh nói chuyện với nhau, nhíu mày: “Thôn Thất Ngữ….”

Cô cảm thấy tên thôn này có chút quen tai. Vài giây sau, cô nhớ ra mình ở nơi nào từng nghe cái tên này. Âm Cơ nhìn về phía Phó Thanh Dương toàn thân trắng như tuyết, giọng mềm mại nhẹ nhàng: “Thôn Thất Ngữ rất nguy hiểm”

Phó Thanh Dương xoay người nhìn lại, ánh mắt thâm thúy bình tĩnh: “Sao cô biết?”

Âm Cơ nói: “Tôi nhớ Ma Quân từng nói, thôn Thất Ngữ là phó bản duy nhất ở giai đoạn Siêu Phàm, hắn thiếu chút nữa chết ở bên trong, bị thương nặng. Mà ở trước thôn Thất Ngữ, Ma Quân tiến vào cấp S cũng chưa làm hắn chật vật như vậy? Khi nói tới Ma Quân, giọng của cô tự nhiên, thần thái hào sảng, giống như một đoạn nghiệt duyên đó không phải không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mà là chuyện cũ phong quang tê nguyệt, có thể đường đường chính chính lấy ra kể.

Nghe vậy, một đám trưởng lão đều xoay người nhìn lại.

Cẩu trưởng lão thoáng mở to con mắt như cúc áo, cao giọng truy hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Tuy Ma Quân người này tâm thuật bất chính, tàn bạo, tàn nhẫn, háo sắc, nhưng không thể phủ nhận, hắn có thiên phú siêu phàm tuyệt luân, từ quật khởi đến nổi tiếng, ngắn ngủn mấy năm đã trở thành kẻ địch chung hàng đầu của Thái Nhất môn.

Ngay cả vị môn chủ cao cao tại thượng kia, cũng cho đánh giá “có thiên phú nhất năm mươi năm qua”

nghề nghiệp Thần Dạ Du. Một người trước đạt được thừa nhận là nữ nguyên soái, mà cho dù Phó Thanh Dương, tính tới trước mắt, chưa nhận được bất cứ lời khen ngợi nào của Thái Nhất môn chủ.

Bởi vậy, nghe tới Âm Cơ nói về Ma Quân kiêng kị như thế, nghĩ mà sợ như thế đối với "Thôn Thất Ngữ", trong lòng các trưởng lão Ngũ Hành minh đột nhiên trầm xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là "bảo bối"

của bọn họ, nhân vật trọng điểm bồi dưỡng. Em gái gia chủ Chu gia thèm thuồng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho dù chưa tạo thành thương tổn mang tính thực chất, cho dù có phân bộ Phúc tỉnh che chở, Ngũ Hành minh nói vào sổ đen liền vào SỔ đen.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu bị thương tổn, Chu Dung tuyệt đối không có kết quả tốt, tuy ả bây giờ cũng chưa có kết cục tốt đẹp gì — bị bà điên lột da mặt. Thấy trưởng lão Ngũ Hành minh đều nhìn lại, thấy Cẩu trưởng lão mang theo vẻ vội vàng, Âm Cơ nhớ lại, nói:

"Hắn chưa nói chi tiết như vậy, chỉ nói hắn ngay từ đầu nghĩ sai trọng điểm, thiếu chút nữa chết ở trong phó bản, có thể sống sót, dựa hết vào vận may"

Chương 703: Đầu lưỡi (1)

Lúc cô cùng Ma Quân cặp kè, hai người đã là cảnh giới Thánh Giả, chuyện thôn Thất Ngữ, thuộc về đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu, thuận miệng tán gẫu về chuyện cũ, nói xong là thôi.

Ma Quân chưa nói quá kỹ, cô cũng không quan tâm phó bản giai đoạn Siêu Phàm, không hỏi. Nhầm trọng điểm… Phó Thanh Dương yên lặng lặp đi lặp lại, hắn không biết nhiệm vụ thôn Thất Ngữ, cùng với giới thiệu linh cảnh, không thể làm ra đánh giá. Nhưng có một điểm là có thể khẳng định, phó bản này cất giấu một quỷ kế, nhìn thấu quỷ kế mới có thể sống sót, nếu không, chỉ còn đường chết.

Ngay cả Ma Quân cũng chưa nhìn thấu quỷ kế, có thể thấy được trình độ hung hiểm của nó, Nguyên Thủy có thể thuận lợi vượt qua không?

Có nhạc đệm này, vẻ mặt các trưởng lão Ngũ Hành minh trở nên ngưng trọng, xem thi đấu cũng tỏ ra mất tập trung.

Nơi này lo lắng nhất là Cẩu trưởng lão, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn là cấp dưới trực hệ của hắn, tương lai tấn thăng Thánh Giả, là chấp sự Cẩu trưởng lão trực tiếp chỉ huy. Đơn giản hơn chút nữa: Thành viên tổ chức! Thần Dạ Du của Thái Nhất môn thấp giọng thảo luận: "Nghe qua, tựa như là phó bản cấp A độ khó cực cao"

"Phó bản cấp A gần với cấp S, cái cấp A nào không hung hiểm, độ khó không cao? Chẳng qua, ngay cả Ma Quân cũng thiếu chút nữa chết ở bên trong, thế này liền thú vị rồi. Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu ngã xuống ở trong phó bản, liền càng thú vị hơn, ngày mai sẽ có tin chấn động"

"Tầm mắt đừng nông cạn như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn không sống được, chúng ta có thể sống? Về sau gặp phải phó bản này làm sao bây giờ, chúng ta không gặp được, đồng môn tương lai thì sao? Ta càng hy vọng Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể sống sót đi ra, phong phú cơ sở dữ liệu của Thái Nhất môn chúng ta. Ài, đến lúc đó sợ là phải dùng nhiều tiền. Tôn trưởng lão hồ đồ nha, lúc trước mời chào Nguyên Thủy Thiên Tôn vào, đấu lôi đài top 3 khẳng định đều là của chúng ta"

Ngôn tình miễn phí đọc "Nói đi cũng phải nói lại, Viên Đình sao không thấy nữa."

"Nghe nói lại bị Tôn trưởng lão ném đến doanh huấn luyện, lần này là huấn luyện cấp ma quỷ"

"Thật đáng thương."

Tin tức nhanh chóng truyền bá ra ở khán đài, ở dưới Thái Nhất môn thêm mắm thêm muối miêu tả, mọi người đều biết Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vào phó bản hình thức địa ngục.

"Cái gì, Thái Nhất môn nói Nguyên Thủy Thiên Tôn vào phó bản so với cấp S còn khó hơn?"

"Cái gì, Ma Quân cũng thiếu chút nữa chết ở bên trong, đây là một phó bản chết chắc?"

"Cái gì, Ma Quân nói đó là phó bản chết chắc?"

"Cái gì, Ma Quân cùng Thái Nhất môn nói đó là phó bản chết chắc?"

Thôn Thất Ngữ.

Trương Nguyên Thanh đứng ngoài cửa sân, cầm lấy cổ tay ông lão, phòng ngừa lão đào tẩu, thao túng âm Thi đáp lại: "Nếu anh không ngại, vậy tôi liền vào đây?

Dứt lời, ông lão bỗng kịch liệt giãy dụa, khuôn mặt giăng kín nếp uốn lộ ra hoảng sợ, dùng sức lắc đầu. Ông lão hình như rất sợ Vương Tiểu Nhị, lão không muốn để mình đi vào? Trương Nguyên Thanh phát hiện hiện tượng này, giật mình, yên lặng mở ra kỹ năng "Phệ Linh", đáy mắt trào ra vật chất tối đen dinh dính, chiếm đầy vành mắt.

Bỗng nhiên, căn nhà đá trước mắt "cháy"

lên từng đám âm khí như khói đặc.

Tựa như cái này không phải nhà, mà là một mộ cổ xác ướp ngủ say ngàn năm. âm khí trên người Vương Tiểu Nhị khoa trương như vậy? Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống. Lúc này, trong phòng Vương Tiểu Nhị giọng khàn khàn nói:

"Cậu vào đi, sao cậu còn không vào, tôi mệt quá, tôi không thể nói chuyện cách xa như vậy… "

Ông lão giãy dụa càng thêm kịch liệt, trong miệng phát ra tiếng "A a", sắc mặt sợ hãi, tựa như đang khuyên can tiểu tử chớ vào nhà.

Trương Nguyên Thanh thao túng âm Thi, đi từng bước về phía căn nhà đá, xuyên qua cái sân không lớn, tới trước hai cánh cửa màu đen đã mục một nửa.

Cửa không có khoá móc, cũng khép hờ, trong khe hở là bóng tối nồng đậm, không thấy ánh sáng.

Người Chết Số 1 không có thị lực nhìn thấu bóng tối, bởi vậy Trương Nguyên Thanh không thể xuyên qua tầm nhìn của âm Thi, thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Nếu mình không có âm Thi, phương pháp ứng đối tốt nhất là lấy ra Súng Ngắn Bùng Nổ, đứng tấn bắn, bắn nát hai cánh cửa này… Trương Nguyên Thanh khống chế Người Chết Số 1 giơ tay, nhẹ nhàng đẩy ra cửa gỗ. Ánh sáng mỏng manh chiếu vào căn nhà đá, sau cửa là một sảnh ngoài, bày một cái bàn vuông, trên bàn có một đống thứ đen tuyền.

Trương Nguyên Thanh khống chế Người Chết Số 1, vượt qua cửa, tiến vào phòng.

Hắn nhìn đã rõ ràng hơn, chỉ thấy xà nhà treo xuống những sợi dây thừng nhỏ, mỗi một sợi dây thừng đều buộc một cái đầu lưỡi, tựa như treo thịt khô. Mà lúc này, đống sự vật đen sì kia trên bàn xoay lại. Thì ra đây là một cái đầu người tóc tai bù xù, tóc dính đầy dơ bẩn. Nó quay mặt lại, con mắt tràn ngập tĩnh mịch trải rộng tơ máu trợn lên, trong miệng chảy ra máu đặc màu đen, trong cổ họng giọng như vướng đờm lẩm bẩm:

“Cậu tới rồi, bụng tôi đói quá..”

Chương 704: Đầu lưỡi (2)

Vừa dứt lời, hai cánh cửa mục “rầm rầm”

khép lại, đồng thời, Trương Nguyên Thanh mất đi khống chế đối với âm Thi.

Ý chí của hắn bị cưỡng ép “đuổi”

trở về thân thể.

“A a a ~”

Nhìn thấy một màn này, ông lão bị dọa mặt như màu đất, kêu sợ hãi khàn cả giọng. Căn nhà đất phụ cận, trong cửa sổ phòng đá hiện lên những đôi mắt lạnh như băng, nhìn chăm chú bên này.

Thực phiền toái! Trương Nguyên Thanh vung đao tay, đánh ngất ông lão, đồng thời lưu lại Tiểu Đậu Bỉ trông giữ, cùng với cảnh giác xung quanh.

Hắn sải bước lao vào sân, từ trong ô vật phẩm triệu hồi ra Bao Tay Côn ĐỒ.

Bịch bịch bịch! Trương Nguyên Thanh chạy như điên về phía cửa gỗ đóng chặt, hai tay nắm đấm lại hung hăng tung một đòn. Rầm! Giống như lựu đạn mạnh nổ tung, sóng xung kích hất bay cửa gỗ, khiến nó hóa thành những mảnh vỡ cháy đen. Đầu lưỡi treo ở trong phòng ở trong sóng xung kích kịch liệt lay động, ánh lửa bành trướng xua tan bóng tối, chiếu sáng cảnh tượng trong sảnh. Chỉ thấy Người Chết Số 1 gục dưới

đất, một cái đầu tóc rối tung, sợi tóc dính đầy cặn dầu, máu đen, đang gặm đầu của Người Chết Số 1.

“RỐp, rốp.”

Tiếng gặm VỠ xương sọ làm da đầu người ta phát tế.

Non nửa cái đầu Người Chết Số 1 đã không thấy nữa, chảy ra vật chất đỏ, trắng.

Răng tốt quá… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật, vừa đoạt lại quyền thao túng Người Chết Số 1, vừa lấy ra Súng Ngắn Bùng Nổ cùng Mắt Kính Kẻ Quan Sát, nhắm đầu người, bóp cò súng.

Súng Ngắn Bùng Nổ cùng Mắt Kính Kẻ Quan Sát là trang bị nguyên bộ. Nếu không có thứ sau, lấy khả năng bắn súng của Trương Nguyên Thanh, quá nửa sẽ bắn lên sọ não, không, trong óc âm Thi nhà mình.

Đoàng đoàng!

Viên đạn chuẩn xác bắn trúng cái đầu dữ tợn xấu xí kia, mang theo hiệu quả bùng nổ sinh ra động lực thật lớn, khiến cái đầu giống như quả bóng da lăn ra ngoài.

“Đau quá, đau quá..”

Cái đầu phát ra tiếng khóc thê lương, kêu rên: “Cơ thể của ta, cơ thể của ta….. Theo từng tiếng kêu la, buồng trong truyền đến tiếng vang “rầm rầm rầm”, như là động tĩnh tấm ván gỗ đổ xuống đất. Trương Nguyên Thanh lập tức xoay nòng súng, nhắm cửa buồng trong thả miếng vải đen. Một bóng người cất bước cứng ngắc đơn điệu đi ra.

Nó mặc áo vải thô, hai tay buông thõng, móng tay đen sì bén nhọn, chỗ cổ trống rỗng, không có đầu.

Thân thể đó đi đến cạnh đầu, vươn hai tay mọc đầy móng tay đen sì, nâng đầu lên, đặt ở trên cổ. Máu thịt trên cổ nhanh chóng mấp máy, quấn lấy nhau, trong máu thịt truyền đến tiếng xương khớp nối tiếp “rắc rắc”

Tròng mắt Vương Tiểu Nhị lộn xộn bất quy tắc ở trong hốc mắt, khi thì hướng lên, khi thì hướng xuống, khi thì biến mất, con mắt tựa như có thể chuyển động 360 độ.

“Vù vù..”

Tròng mắt Vương Tiểu Nhị trợn lên, biến mất ở trong hốc mắt, một giây sau, tròng mắt “vù”

trầm xuống, nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

“Đói quá, đói quá, ta muốn ăn ngươi!”

Hắn thét chói tai thể lương, giống như một con dã thú đánh mất lý trí, lao tới.

Vương Tiểu Nhị biến thành âm Thi rồi… Trương Nguyên Thanh nâng nòng súng, bóp cò súng.

Viên đạn ở ngực Vương Tiểu Nhị bắn ra những mảng ánh lửa, lại không thể ngăn cản nó chút nào.

âm Thi này vậy mà lại bằng vào “thân thể máu thịt”

chống đỡ được viên đạn của Súng Ngắn Bùng Nổ.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh thu hồi súng ngắn, triệu hồi ra Lưỡi Dao Khát Máu, đồng thời thao túng Người Chết Số 1 nghênh đón kẻ địch.

“Rầm!”

Người Chết Số 1 bị hung hăng đánh bay, húc vỡ cái bàn vuông, quay cuồng đến bên tường, vách tường vang lên “Rầm, tro bụi rào rào rơi xuống. Vương Tiểu Nhị lảo đảo một cái, nhanh chóng ổn định bước chân, tiếp tục lao về phía Trương Nguyên Thanh, trong miệng vô ý thức kêu ôi ôi: “Đói quá đói quá, thịt của ngươi ngon hơn.”

Mình đồng da sắt? Đây là âm Thi chất lượng gì vậy? Con người Trương Nguyên Thanh hơi co lại, quyết đoán thi triển Dạ Du. Vương Tiểu Nhị mất đi mục tiêu, mờ mịt chung quanh. Trương Nguyên Thanh vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau nó, Lưỡi Dao Khát Máu cắt về phía sau gáy Vương Tiểu Nhị. Vũ khí này làm bạn hắn rất lâu, vẫn rất được việc, khảm thật sâu vào trong máu thịt, kẹt ở trong xương cổ. Vương Tiểu Nhị quay phắt lại, cánh tay quét ngang về phía sau, tiếng xé gió gào thét. Trương Nguyên Thanh quyết đoán bỏ qua Lưỡi Dao Khát Máu, cúi người tránh đi Vương Tiểu Nhị quét ngang, búng ngón tay “Tách”

Người Chết Số 1 trong góc tiếp thu được chỉ lệnh của chủ nhân, cất bước chân nặng nề, giống như xe tăng bọc giáp lao về phía Vương Tiểu Nhị, bề mặt thân thể nó hiện lên một quầng sáng xám xịt.

Màn ánh sáng phòng ngự tích tụ đã lâu mở ra.

Rầm! Hai âm Thi va chạm, giống như quả cầu sắt trọng lượng nặng nề va chạm, dưới chân hai cái xác trầm xuống, sàn đất nện bật tung lên cục đất màu đen.

Trương Nguyên Thanh từ trong ô vật phẩm lấy ra khẩu trang màu đen vẽ đầu lâu màu trắng, nắm trong tay, sau đó, thân thể hắn đột nhiên cứng ngắc.

Chương 705: Đầu lưỡi (3)

Linh thể thần du xuất khiếu.

Một cái bóng như thực như ảo bay ra, lao vào trong cơ thể Vương Tiểu Nhị.

Thân thể Vương Tiểu Nhị đột nhiên cứng ngắc, tiếp đó cả người run rẩy, như là người bệnh động kinh. Đây là linh thể Trương Nguyên Thanh nhập vào, tranh đoạt quyền chủ đạo thân thể Vương Tiểu Nhị.

Thừa dịp hai bên giằng co, Người Chết Số 1thu được chỉ lệnh của chủ nhân, xoay người đi đến cạnh thân thể Trương Nguyên Thanh, cầm lấy Khẩu Trang Kẻ Trầm Mặc, đeo ở trên mặt Vương Tiểu Nhị. Tất cả động tĩnh theo đó biến mất. Vương Tiểu Nhị không giãy dụa nữa, đứng lặng ở tại chỗ. Linh thể Trương Nguyên Thanh bay ra, trở về thân thể.

“Không thể cắn nuốt linh thể”

Trương Nguyên Thanh đi đến bên cạnh Vương Tiểu Nhị, nhíu nhíu mày. Thần Dạ Du trạng thái thần du, vẫn như cũ có thể thi triển kỹ năng “Phệ Linh”, đây là phương pháp hữu hiệu nhất đối phó âm Thi, chẳng qua khi Thần Dạ Du chiến đấu với nhau, cơ bản sẽ không chọn dùng. Bởi vì một khi thần du, ngươi liền xong rồi. Thân thể thành con dê đợi làm thịt, linh thể cũng sẽ bị kẻ địch đều là Thần Dạ Du áp chế. Vừa rồi lúc nhập vào, hắn thử cắn nuốt linh thể của Vương Tiểu Nhị, nhưng đã thất bại. Loại tình huống này, tương tự oán linh bám trên vai kia ở miếu Tam Đạo Sơn nương nương không thể cắn nuốt, lúc trước vị Thần Dạ Du cấp 1 kia ở trong phương án vượt bản từng viết, oán linh bám trên vai không thể bị cắn nuốt. Đây là cơ chế bảo hộ của linh cảnh.

Một ít “npc”

tương đối quan trọng là không thể xóa sổ, mà như trong trận âm dương, bọn nhỏ của Vương quả phụ, thì có thể tùy ý cắn nuốt, những oán linh nhỏ đó không phải là linh thể không thể thay thế.

“Theo lý thuyết, nhân vật trong phó bản là sẽ cập nhật, đã có thể cập nhật, vậy vì sao không thể cắn nuốt? Có chút kỳ quái…”

Trương Nguyên Thanh không rối rắm cơ chế linh cảnh, lập tức dùng Lưỡi Dao Khát Máu, mang thân thể Vương Tiểu Nhị tách rời, đập nát đầu.

âm Thi này hoàn toàn không còn động tĩnh.

Tiếp theo, hắn phân phó Người Chết Số 1 đi buồng trong tìm đến bát sứ, đựng đầy hai bát to dịch âm Thi (dầu xác cùng máu), những thứ này đều là tài liệu âm tính rất không tệ. Hắn thu bát sứ đựng đầy dịch âm Thi vào ô vật phẩm.

vật phẩm có thể chứa một ít vật nhỏ trong linh cảnh, nhưng vật cỡ lớn thì không thể thu vào.

“Mình nhớ trong giới thiệu linh cảnh từng nhắc tới, Vương Tiểu Nhị từ trong mộ mang ra vật bồi táng, vật bồi táng của hắn khẳng định vẫn còn”

Buồng trong trí quan tài, giường, cùng với vài cái tủ gỗ, không có bao nhiêu đồ gia dụng dư thừa, Trương Nguyên Thanh vào buồng trong lục lọi một phen, kết quả không có cái gì cả. Không đúng nha, vật bồi táng đi đâu rồi?

Không có bất cứ manh mối nào, cái này không hợp lý, dựa theo kinh nghiệm của mình, Vương Tiểu Nhị làm một trong những nhân vật quan trọng của phó bản, hắn nơi này khẳng định sẽ lưu lại manh mối, không có đạo lý Linh Cảnh Hành Giả đánh sống đánh chết, thật vất vả giải quyết nguy hiểm, lại không có thu hoạch gì cả. Trương Nguyên Thanh suy nghĩ vài giây, mắt sáng lên, bước nhanh quay về sảnh ngoài, mục tiêu rõ ràng đi về phía đầu lưỡi treo trên xà nhà.

“Phốc!”

Vung lên Lưỡi Dao Khát Máu cắt đứt một sợi dây thừng trong đó, đã được đầu lưỡi rơi xuống. Vài giây sau, tin tức vật phẩm hiện lên:

“Tên: Đầu lưỡi”

“Loại hình: tổ chức mềm của khoang miệng”

“Công năng: Nói chuyện”

“Giới thiệu: đầu lưỡi cắt từ trong miệng thôn dân, nếu bạn đạt được, xin trả lại nó cho thôn dân”

“Ghi chú: Dù sao cũng không phân biệt rõ cái đầu lưỡi đó là của ai. Tùy tiện đi, ngươi vui vẻ là được.”

“Đầu lưỡi mới là manh mối, trả lại đầu lưỡi cho thôn dân, sau đó từ trong miệng bọn họ thu hoạch tình báo?”

Trương Nguyên Thanh xem xong ghi chú, liền biết cách dùng chính xác của đầu lưỡi.

Lập tức đi ra khỏi căn nhà đá, xuyên qua sân nhỏ, tới ông lão đang ngất, nhét đầu lưỡi vào trong miệng đối phương.

Một giây sau, đầu lưỡi thế mà lại như kỳ tích nối liền lại, hoàn hảo như lúc ban đầu, tựa như chưa bao giờ bị cắt.

“Bốp!”

Trương Nguyên Thanh tát một phát đánh ông lão tỉnh lại. Ông lão mở mắt, hoảng sợ nhảy lên, mắng: “Con bà mày, con bà mày… A, tôi có thể nói chuyện rồi? !”

Trên mặt ông lão tràn đầy sự bất ngờ, lại mắng vài tiếng con bà mày, xác nhận mình thật sự đã khôi phục năng lực nói chuyện.

“Ông lão, tôi có lời muốn hỏi ông”

Trương Nguyên Thanh nói.

“Con bà mày… cậu, cậu hỏi đi”

Ông lão thấy anh bạn trẻ giơ lên con dao sáng như tuyết, sửa lời nói: “Thằng nhóc này tính thối quá, võ công cao cường, thay tất cả bọn tôi làm thịt Vương Tiểu Nhị, cậu muốn biết cái gì, ông lão nói hết cho cậu.”

Ông lão này nhìn là biết lão điệu dân… Trương Nguyên Thanh hài lòng thu dao lại, hỏi: “Vấn đề đầu tiên, Vương Tiểu Nhị sao lại biến thành như vậy?”

Chương 706: Biến hóa bất ngờ (1)

Bình thường mà nói, có hai loại phương thức hình thành âm Thi, một là con người luyện chế, tựa như hắn luyện Người

Chết Số .

1Hai là thi thể bị chôn ở nơi âm khí cực nặng, tích lũy tháng ngày hấp thu âm khí, sinh ra linh trí mỏng manh, trở thành cương thi (m Thi). Vương Tiểu Nhị không phù hợp loại thứ hai, nếu là loại thứ nhất, có thể luyện một thôn dân bình thường thành âm Thi cường đại như thế, thậm chí vượt qua Người Chết Số 1, thủ đoạn này có chút kinh khủng.

Ông lão vô cùng đau đớn nói:

“Còn không phải bởi vì hắn xuống mộ, mang về thứ không sạch sẽ. Đoạn thời gian trước, Vương Tiểu Nhị mất tích vài ngày đột nhiên cách một túi lớn vàng bạc đồ ngọc về thôn, nói mình đã phát tài, muốn xây một căn nhà tốt nhất toàn thôn, cưới cô nương ở tỉnh thành”

“Hắn tìm Từ tiên sinh dạy học trong thôn, nói hỗ trợ xem vài món đồ cổ, đánh giá giá tiền”

Đồ cổ… Trương Nguyên không đi rối rắm vấn đề Vương Tiểu Nhị biến thành âm Thi, nói: “Hắn mang về những món đồ cổ nào?”

Ông lão nhớ lại, nói: “Lúc ấy tôi chỉ ở bên cạnh vô giúp vui, hắn để Từ tiên sinh xem ba món đồ cổ, một món là bức tượng bé gái không có lưỡi, mọc một đôi tai đón gió, vừa đen vừa sáng, sờ vào thấy mát mẻ, Từ tiên sinh nói đây là âm ngọc, đặt trong mộ nhiều năm, mới có thể bóng loáng như vậy? “Một món là hộp son, hộp là làm bằng bạc, điêu khắc hoa, trông rất đẹp, son kia bên trong à, ai u, đỏ tươi cứ như máu ấy. Cậu nói thế này đặt trong mộ lâu như vậy, sao lại không bị khô chứ?”

“Vật phẩm thứ ba thì sao?”

Trương Nguyên Thanh không tiếp tục đề tài đó, hỏi.

“Một tấm gương đồng, xám xịt, khảm mấy viên đá đẹp, Từ tiên sinh nói đó là đá quý. Đáng tiếc, tấm gương đó không soi được người, bằng không có thể bán cho các cô các bà gia đình giàu có ở tỉnh thành”

Được lắm, ba món đồ này không một cái nào là người sống dùng, Vương Tiểu Nhị cũng thật biết chọn… Trương Nguyên Thanh nhịn không được lẩm bẩm.

“Ba món đồ kia, bị Vương Tiểu Nhị bán rồi?”

Hắn nhớ tới mình vừa rồi ở trong phòng lục lọi hồi lâu, không thu hoạch được gì.

Ông lão gật gật đầu, lại lắc lắc đầu:

“Cái hộp son kia bị Từ tiên sinh mua đi rồi, búp bê bé gái cùng tấm gương thì không biết, Dù sao từ lúc Vương Tiểu Nhị mang về mấy thứ kia, ngày hôm sau, trong thôn liền xảy ra vài việc lạ.”

“Đã xảy ra những việc lạ gì”

Trương Nguyên Thanh theo đề tài hỏi tiếp.

“Nghe Lý quả phụ đầu thôn nói, buổi tối hôm đó Vương Tiểu Nhị trở về, cô ấy lúc nửa đêm đi tiểu đêm, xuyên qua cửa sổ, thấy một cô gái mặc áo đỏ quần áo vào thôn. Cô gái đó bộ dáng rất đẹp, cô ấy chưa từng thấy cô nương xinh đẹp như vậy, chỉ là mặt có chút trắng, ngày hôm sau, Vương Tiểu Nhị liền biến thành bộ dáng ma quỷ kia”

Ông lão nói.

“Còn gì không?”

“Có chứ, đứa nhỏ nhà Triệu Nhị Đản, đầu lưỡi bị người ta cắt, nghe VỢ Triệu Nhị Đản nói, ngày đó cô ấy đang làm cơm tối, Tiểu Đản, chính là con của Nhị Đản, ở trong sân chơi, cô ấy nhìn thấy Tiểu Đản đi theo một cô bé ra ngoài. Lúc ấy cô ấy cũng không để ý, chỉ coi là đứa nhỏ nhà ai đến tìm Tiểu Đản chơi, nhưng, cô bé kia mặt hình như là màu đen, giống như cái bóng, cô ấy cảm thấy rất kỳ quái.

“Vợ Nhị Đản làm xong cơm, đi ra ngoài tìm Tiểu Đản, phát hiện nó ngất ở cửa nhà, đầu lưỡi đã mất”

Ông lão nói xong, trong ánh mắt hiện lên sợ hãi: “Từ đó về sau, chỉ cần sắc trời vừa tối, trong thôn liền có một cô bé đen sì, thích ghé vào cửa sổ nhà người khác, hỏi muốn chơi trò chơi hay không? “Chỉ cần cô bé bám lên cửa sổ nhà ai, ngày hôm sau, hộ gia đình đó đầu lưỡi sẽ bị cắt mất. Cô bé đó sẽ luôn luôn ở trong thôn đi dạo đến canh một mới rời khỏi”

Thì ra lưỡi của thôn dân là bị cắt như vậy, canh một rời khỏi, cũng chính là nói, trò chơi phải chơi đến canh một? Trương

Nguyên Thanh nói: “Chơi trò chơi gì?”

Ông lão lắc đầu: “Cái này làm sao biết được, trong miệng nó ra sức nói chơi trò chơi, cũng không nói là trò chơi gì?

Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, lông mày nhíu lại.

Tình báo đến nơi đây xảy ra vấn đề, loa Miêu Vương đưa ra tin tức là chơi “Ngươi chụp một”, nhưng ông lão lại nói không có trò chơi.

Chương 707: Biến hóa bất ngờ (2)

“Ngài là bị cắt lưỡi như thế nào?”

Trương Nguyên Thanh hỏi tình hình cụ thể. Ông lão nhớ tới chuyện cũ kinh hoàng, sắc mặt kinh hãi: “Tôi lúc ấy rất sợ hãi, trốn ở gầm giường không dám ra, nó vẫn luôn bám vào trên cửa sổ, không ngừng nói đến chơi trò chơi, về sau nó liền không thấy tăm hơi. Tôi nhớ rõ tôi ngủ mất, tỉnh lại lưỡi đã không còn”

Trương Nguyên Thanh kết hợp kinh nghiệm của mình, nhanh chóng phân tích.

Chơi trò chơi thật ra mới là phương thức chính xác tránh đi nguy cơ, chỉ là các thôn dân quá sợ hãi, không ai dám chơi với cô gái nhỏ.

Ma Quân làm Linh Cảnh Hành Giả, thuận theo quy tắc, rất lớn mật chơi trò chơi, vì thế thuận lợi vượt ải, hắn chơi là… Trương Nguyên Thanh đã hiểu, Ma Quân chơi là Ngươi chụp một”, khó trách, hắn nghe xong audio của loa Miêu Vương, liền cảm giác rất kỳ quái.

“Ngươi chụp một”

là nhạc thiếu nhi, không nên xuất hiện ở trong phó bản bối cảnh thời Minh. Nhạc thiếu nhi không phải quỷ dị bắt nguồn từ trong phó bản, mà là Ma Quân, loa Miêu Vương chỉ là ghi lại phương pháp Ma Quân lúc trước phá cục, truyền phương pháp này cho hắn. Vương Tiểu Nhị mang ra ba món đồ cổ, bây giờ là món thứ nhất, tiếp theo hẳn là còn có việc lạ… Trương Nguyên Thanh vừa suy nghĩ, vừa nói: “Còn có việc lạ khác không?”

Ông lão nghe vậy, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, không tự giác hạ giọng: "Từ tiên sinh đã chết!"

Quả nhiên… Trương Nguyên Thanh không quấy nhiễu, nghe ông lão nói tiếp:

"Buổi sáng hôm sau, trẻ con trong thôn đi tư thục học bài, Từ tiên sinh luôn luôn đến sớm lại chưa xuất hiện, bọn nhỏ liền nói việc này cho người lớn, mọi người đi nhà hắn xem, mới phát hiện Từ tiên sinh đã chết, chết rất thảm, cũng thành xác khô rồi.

"Hắn nằm thẳng tắp ở trên giường, bên người còn có một người giấy, người giấy đó làm rất đẹp, khuôn mặt tô rất hồng hào, tròng mắt cũng tô son đỏ, ồ, không phải sơn đỏ, là hộp son kia"

"Lúc ấy đầu giường đặt hộp son đó, còn là mở ra, thôn trưởng phát hiện ngón tay Từ tiên sinh dính son đỏ, hẳn là hắn tô mặt, điểm mắt cho người giấy"

Nói tới đây, ông lão lén lút nói:

"Lý Thiết Ngưu cách vách nói, nửa đêm… Đại khái canh hai, hắn nghe thấy Từ tiên sinh đang chơi đùa cùng một cô gái, nhưng, Từ tiên sinh mất vợ nhiều năm, trong nhà hắn lấy đâu ra phụ nữ? "Là người giấy kia buổi tối sống lại, hại Từ tiên sinh"

Đêm hôm khuya khoắc, người giấy, vẽ mắt, tô má hồng, nằm ở bên cạnh mình, sau đó sống lại.

Trương Nguyên Thanh tưởng tượng một phen, liền cảm thấy có chút kinh hoảng.

Cho nên mình chưa bao giờ mua mô hình, cái gì người silicon, người bơm hơi cũng hết thảy không cần, mỗi ngày dùng mấy tỷ sinh mệnh tươi sống tưới, nhỡ đâu ngày nào đó sống lại, việc vui liền lớn rồi. Trương Nguyên Thanh nói: "Hộp son ở nơi nào?"

"Còn ở nhà Từ tiên sinh, ai dám lấy chứ"

Ông lão than thở: "Sau khi Từ tiên sinh chết, đêm hôm đó, đại khái ở canh hai, liền có người nhìn thấy người giấy kia đi lại ở trong thôn, rất dọa người"

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh nheo mắt.

Canh hai người giấy sẽ đi lại ở trong thôn, cũng chính là nói, thời điểm canh hai, đợt nguy cơ thứ hai tiến đến.

Không biết Ma Quân là đối phó người giấy như thế nào, đợi lát nữa hỏi loa Miêu Vương một phen.

"Ông lão, hắn là còn có việc lạ thứ ba nhỉ. Ví dụ như, thời điểm canh ba"

Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn căn cứ ông lão kể, mò ra quy luật, canh một là con búp bê quỷ không có lưỡi kia tác quái.

Canh hai là người giấy. Vậy canh ba khẳng định sẽ có chuyện. Nào ngờ, ông lão lắc lắc đầu: "Canh ba? Không có việc lạ, chẳng qua, thời điểm canh bốn, hình như là xảy ra việc lạ."

Trương Nguyên Thanh vội vàng truy hỏi: "Việc lạ gì?"

Ông lão nhíu mày, khuôn mặt ngăm đen giăng kín nếp nhăn hiện lên sự mờ mịt: "Tôi… tôi quên rồi."

Quên rồi? Vậy chỉ có thể hỏi thôn dân khác một phen, trước mắt nghe, phó bản này không tính là quá khó, tìm được đầu lưỡi có thể thu hoạch lượng lớn tình báo, cơ bản thăm dò quỷ dị trong phó bản. Trước khi trời tối chơi trò chơi, chơi đến canh một, liền có thể đuổi đi búp bê quỷ, canh hai đối phó người giấy, canh ba không có quỷ dị, canh bốn hắn là có, nhưng ông lão đã quên, có thể tìm thôn dân khác tìm hiểu. Giải quyết xong ba món "đồ cổ", có phải cần đánh boss hay không? Thuận lợi sống sót, thì có thể vượt ải. Tuy biết quận chúa khẳng định rất mạnh, nhưng mang quỷ dị trong phó bản đều thăm dò rõ là đủ rồi, loại nguy hiểm bày ở mặt ngoài này, so với ôm đá qua sông làm người ta yên tâm hơn.

Thật ra Trương Nguyên Thanh còn có một con bài chưa lật - chày Phục Ma.

Món đồ chơi này là vũ khí sắc bén khắc chế âm vật, nhưng hắn không quá dám dùng, có tình hình ở công viên trò chơi Kim Thủy, hắn hoài nghi ở trong linh cảnh riêng của Thần Dạ Du sử dụng chày Phục Ma, nhất định sẽ bị lão mô cảm ứng được.

Chương 708: Biến hóa bất ngờ (3)

Lão mõ nếu tới, vậy thật sự là quỳ xuống hát bài chinh phục cũng vô dụng.

Kéo đến một boss to sẽ là kết quả gì? Trương Nguyên Thanh không biết, hắn chỉ biết lão mõ bóp chết mình, tựa như bóp chết một con kiến.

Hắn không dám lấy mạng mình đi cược thái độ của đối phương. Lúc này, Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn sắc trời một lần, trời đã tối đi, tầng mây mỏng manh dừng lại bất động, ánh mặt trời tỏ ra rất mỏng manh, một lát nữa, trời sẽ tối. Trương Nguyên Thanh không trì hoãn nữa, nói: "Ông lão, trời sắp tối rồi, búp bê quỷ kia sắp tới, ông cũng không muốn bị cắt lưỡi chứ, chúng ta chơi cái trò chơi."

Ông lão ở phương diện nhát gan này chưa bao giờ làm người ta thất vọng, lập tức gật đầu, "Trò chơi gì?"

Trương Nguyên Thanh liền mang khẩu quyết, cách chơi trò chơi nói cho ông lão.

"Cái này có thể được không?"

Ông lão vẻ mặt không tin.

"Ông cũng không có lựa chọn mà"

Trương Nguyên Thanh trả lời một câu, sau đó triệu hồi đến Người Chết Số 1, cầu thông dấu ấn trong thức hải, chia linh thể làm hai nửa, một nửa ở lại bản thể, một nửa vào làm chủ âm Thi.

Hai người một xác đứng thành hình tam giác, Trương Nguyên Thanh Vỗ tay, nói: "Ngươi VỖ một, ta vỗ một, trước khi trời tối chơi trò chơi"

Ông lão Vỗ tay: "Ngươi VỖ hai, ta vỗ hai, sờ sờ đầu lưỡi sờ sờ tai"

Hai người một xác mở miệng, sờ đầu lưỡi một lần, tiếp theo sở tại một lần. Người Chết Số 1 Vỗ tay một cái, giọng khàn khàn: "Ngươi Vỗ ba, ta vỗ ba, cộng thêm cái bóng liền có bao Tiếng vỗ tay bốp bốp không ngừng vang lên, hai người một xác cứ

như vậy bắt đầu chơi, thời gian từng giây từng phút trôi qua, trời rất nhanh đã tối.

Toàn bộ thế giới bịt kín một tầng màn đen, tiếp đó, bóng tối thâm trầm nuốt chửng Sơn thôn này.

Bầu trời đêm không có trăng, không có sao, chỉ có bóng tối đưa tay không thấy năm ngón.

Sơn thôn lâm vào tĩnh mịch, không có tiếng côn trùng kêu, không có chó sủa, yên tĩnh làm người ta sợ hãi, làm người ta bất an. Tiếng hai người một xác vỗ tay cùng nói chuyện, là nguồn âm thanh duy nhất của mảng thế giới tĩnh mịch này.

Sau khi trời tối, âm khí trong thôn nặng lên. Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tiết tấu trò chơi, thân là Thần Dạ Du, hắn sâu sắc phát hiện biến hóa xung quanh. Lúc ban ngày, thôn không có âm khí gì, nhưng trời vừa tối, khí tức âm u lạnh lẽo liền bắt đầu tràn ngập, toàn bộ thôn tựa như hóa thành quỷ vực. Hơn nữa, âm khí theo thời gian chuyển dời, lại từng chút một tăng thêm. Lúc này, Trương Nguyên Thanh nghe thấy trong bóng tối phía sau truyền đến tiếng cười vui vẻ: "Ồ, có người đang chơi trò chơi c"

Thanh âm này non nớt thanh thúy, là cô gái nhỏ tuổi không lớn. Nó đến rồi… Trương Nguyên Thanh nhìn thấy lão đại gia vẻ mặt biến đổi, da mép bắt đầu run run. Trương Nguyên Thanh cảm giác một luồng âm khí chí âm chí hàn đang tới gần, làn âm khí này mạnh mẽ, khiến hắn nghĩ tới cô dâu quỷ, nói chuẩn xác, là cô dâu quỷ cho hắn loại áp bách đó.

Con búp bê quỷ này đáng sợ như vậy à! Chơi cứng tựa như không quá sáng suốt đầu. Trương Nguyên Thanh cũng bắt đầu theo bản tâm giống như ông lão.

Luồng âm khí đó ở phía sau Trương Nguyên Thanh dừng lại, sau đó, hắn chỉ cảm thấy một cảm giác mát lạnh dán ở trên lưng, từng chút một bò lên trên.

Cô ta muốn nhập vào trên người ta?

Tóc gáy Trương Nguyên Thanh dựng thẳng, da đầu phát tê, suýt nữa không thể duy trì tiết tấu trò chơi. Cũng may hơi thở âm hàn đó chỉ dừng lại vài giây, liền rời khỏi sau lưng Trương Nguyên Thanh, dời đến phía sau Người Chết Số 1, ý đồ bám

vào. Khóe mắt Trương Nguyên Thanh liếc qua, rốt cuộc thấy rõ thứ đó.

Đó là một cái bóng, bóng của một đứa nhỏ, nó nằm ở trên mặt đất phía sau Người Chết Số 1, tựa như là bóng của Người Chết Số 1. Cái bóng này tựa như muốn bám vào trên thân Người Chết Số 1, nhưng cố gắng vài lần, đều lấy thất bại chấm dứt.

"Sao lại là ba người. Ta muốn chơi trò chơi, ta muốn chơi trò chơi."

Cái bóng thấp bé phát ra giọng nói non nớt của bé gái, bắt đầu mất hứng oán giận.

Chỉ cần có ba người chơi, nó liền không thể gia nhập?

Ma Quân là như thế nào thử ra quy tắc này, A, hình như cũng không khó, nếu không có loa Miêu Vương nhắc nhở, mình khẳng định sẽ triệu tập một ít thôn dân tới chơi trò chơi.

"Ngươi VỖ hai, ta vỗ hai, sờ sờ đầu lưỡi sờ sờ tai"

Giọng ông lão đã bắt đầu phát run, nhìn ra được, lão rất sợ. Nhưng bản tâm cho lão lực lượng, khiến lão kiên trì chơi trò chơi.

Trong thời gian kế tiếp, cái bóng không ngừng luân phiên ở phía sau ba người, ý đồ nhập vào tham dự trò chơi, nhưng đều thất bại. Tốt lắm, nó không vào được rồi, như vậy duy trì đến canh một là được. Mặt khác, âm khí trong thôn quá nặng… Trương Nguyên Thanh ít nhiều thở phào ra. Tất cả đều tiến hành dựa theo kế hoạch của hắn.

Chương 709: Biến hóa bất ngờ (4)

Hắn vừa chơi trò chơi, vừa bấm thời gian, qua thật lâu thật lâu, cảm giác canh một cũng sắp đến.

Lúc này, dưới trạng thái khẩn trương, đầu óc sinh động cao độ, Trương Nguyên Thanh bỗng nghĩ đến một chỗ khó hiểu.

Đó chính là loa Miêu Vương đưa ra nhắc nhở "ba người", cùng đứa bé ma không lâu trước đó nói "lại là ba người".

Quy tắc số người này, khẳng định là Ma Quân tổng kết ra, những nơi này có vấn đề, dưới tình huống không rõ quy tắc,

Số người tự nhiên càng nhiều càng tốt, nếu mình là Ma Quân, mình khẳng định sẽ tìm một đám thôn dân chơi trò chơi.

Mà không phải chính xác đến ba người.

Nhưng vừa rồi búp bê ma nói "lại là ba người", nếu nó chỉ là lần đó của Ma Quân, như vậy vấn đề đến rồi, Ma Quân là như thế nào phỏng đoán ra số người đạt tới ba búp bê ma sẽ bị chèn ép ra bên ngoài? Đáp án duy nhất là, Ma Quân sau khi thử lỗi tổng kết ra quy luật. Lúc trước Ma Quân tìm một đám thôn dân, kết quả phát hiện nhiều người không có ý nghĩa, thôn dân bị búp bê ma lần lượt cắt lưỡi hoặc giết chết, thẳng đến lúc còn lại ba người, búp bê ma mới dừng lại? Tựa như cũng không đúng, thôn dân nào có tính kỷ luật như vậy, chết một người, chỉ sợ đã tỏa ra mà chạy, hơn nữa Ma Quân sau khi phát hiện chơi trò chơi vẫn như cũ chết người, còn có thể tiếp tục kêu gọi thôn dân chơi trò chơi sao. Khẳng định là búp bê ma chơi cứng nha, bởi vì hắn không thể cam đoan, búp bê ma kế tiếp nhập vào có phải mình hay không.

Cho nên Ma Quân rốt cuộc là như thế nào tổng kết ra quy luật này.

Lập tức sẽ tới canh một, đuổi búp bê ma đi trước rồi lại nghĩ những thứ này.

Hắn vừa nghĩ như vậy, liền thấy ông lão bên cạnh bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt đau đớn, lẩm bẩm:

"Tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra rồi, thời điểm canh bốn.."

Lúc này, Trương Nguyên Thanh mới phát hiện, trên người ông lão thế mà lại toát ra âm khí nồng đậm, làn da lão cũng từ màu da bình thường, chuyển thành xanh đen.

âm khí xung quanh quá đậm, che đi khí tức âm Thi ông lão tản mát ra.

Lão là âm Thi? Cái này sao có khả năng? Con người Trương Nguyên Thanh hơi co lại, thân là Thần Dạ Du, hắn có thể rất rõ ràng quan sát được, thân thể ông lão chịu âm khí tẩm bổ, đang từng chút một chuyển biến hướng âm Thi.

Ngón tay ông lão đâm ra vuốt sắc, tròng mắt nổi tơ máu, lẩm bẩm: "Thời điểm canh bốn, người cả thôn đều chết"

Người toàn thôn đều đã chết! Nghe được câu này, trong lòng Trương Nguyên Thanh phát lạnh, da đầu hơi phát tế.

Phó bản này không có người bình thường, thôn dân sớm đã chết, bọn họ ở ban ngày giữ lại hình thể nhân loại, đến ban đêm, chịu âm khí tẩm bổ, sẽ chuyển thành âm Thi?

Móa, mình đã cảm thấy kỳ quái, phó bản này sao nhiều người sống như vậy, phó bản cấp A âm vật ôn hòa như vậy, thì ra một người sống cũng chẳng có.

Bỗng nhiên, hắn đã biết Ma Quân thử lỗi như thế nào rồi.

Ma Quân triệu tập một đám thôn dân chơi trò chơi, kết quả bọn họ đều ở ban đêm hóa thành âm Thi, trò chơi thất bại, nhưng Ma Quân chưa lập tức tử vong, có lẽ hắn vừa lúc có hai âm Thi, hoặc là có thủ đoạn khác. Tóm lại, hắn tổng kết ra quy luật, phát hiện chỉ cần thỏa mãn ba người chơi trò chơi, thì có thể tránh đi quy tắc giết người của búp bê ma. Lúc này, lý trí trong mắt ông lão hoàn toàn biến mất, biến thành âm vật khát máu, lao về phía Trương Nguyên Thanh bên cạnh. Rầm! Người Chết Số 1 từ bên cạnh chặn lại, cú húc thế lớn lực trầm đánh bay ông lão. Trò chơi bị ép kết thúc.

“Hì hì, ta cũng muốn chơi trò chơi c”

Giọng nói non nớt thanh thúy vang lên ở phía sau Trương Nguyên Thanh. Một hơi thở chí âm chí hàn dán lên sau lưng hắn, một giây sau, Cổ Trương Nguyên Thanh “rắc”

một tiếng, đầu bị vặn đến phía sau.

“Rắc rắc…”

Hai chân, hai tay hắn đồng bộ vặn đến phía sau, các khớp xương vặn vẹo, giống như một con rối gỗ ghép lung tung.

Lúc này Trương Nguyên Thanh đang như kẻ đáng thương bị quỷ nhập trong phim kinh dị, bị lệ quỷ nhập vào, kết cấu thân thể xuất hiện vặn vẹo phản nhân loại, nhìn ghê người.

Đầu hắn vặn về phía sau, tròng mắt hạ xuống, có thể thấy xương bả vai.

Các khớp tay chân cũng bị vặn 180 độ, trừ giữ được phần thân không thay đổi, tứ chi hắn toàn bộ đều ngược.

Trừ Mộc Yêu cùng Thủy Quỷ, đổi thành nghề nghiệp khác, gặp loại thương thế khoa trương này, chỉ sợ đã muốn mất mạng ngay lập tức.

Sinh mệnh lực năng lực cùng tự lành mạnh mẽ của Thần Dạ Du, khiến hắn chưa ngay lập tức chết đi.

“Hì hì, chơi vui quá, chơi vui quá..”

Trong thân thể Trương Nguyên Thanh truyền đến giọng nói thanh thúy của trẻ con.

Một giây sau, thân trên Trương Nguyên Thanh chậm rãi ngửa ra sau, hai chân thẳng tắp gót chân bất động, lưng từng chút một gấp khúc, như một cây cung kéo căng. Xương sườn hắn nổi lên từng chiếc, xương sống của hắn phát ra tiếng rên rỉ sắp gãy.

Chương 710: Chạy (1)

Không, không được rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình. Xương sống nếu gãy, lấy năng lực chữa trị của Thần Dạ Du cấp 3, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể phục hồi như cũ, hắn sẽ mất đi năng lực ứng đối nguy cơ của phó bản, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Giờ này khắc này, hắn tựa như lại về tới cảnh tượng khi lần đầu tiên sử dụng cô dâu ma, tứ chi lạnh lẽo tê liệt, không dùng được sức, thân thể không chịu đầu óc thao túng. Theo lưng không ngừng gấp khúc, Trương Nguyên Thanh cảm nhận được xương cổ đau đớn rất khẽ. Lấy trạng thái trước mắt đầu óc thiếu cảm giác đối với thân thể, vẫn có thể cảm thấy hơi đau đớn, biểu thị xương sống đã bắt đầu gãy. Trương Nguyên Thanh phát ra một phần sức cuối cùng, đáy mắt toát ra năng lượng tối đen sền sệt, chiếm đầy tròng mắt. Phệ Linh! Phệ Linh là khắc tinh của tất cả linh thể, là thần kỳ Thần Dạ Du chúa tể lĩnh vực thần quái, cho dù thực lực hai bên chênh lệch cách xa, vẫn như cũ có thể tạm thời áp chế, ảnh hưởng oán linh.

“Nha ~”

Trong thân thể truyền đến tiếng hô khẽ có chút hoảng sợ của trẻ con.

Sau đó, Trương Nguyên Thanh cảm giác sự lạnh lẽo trong thân thể yếu bớt vài phần, sức khống chế của đầu óc đối với thân thể nhận được khôi phục nhất định. Lúc này, hắn mới rõ ràng cảm nhận được phần lưng truyền đến đau đớn, đau kịch liệt hít vào khí lạnh. Không để ý tới thương thế, bắt lấy cơ hội, Trương Nguyên Thanh ngửa mặt lên trời thét dài. Một ánh trăng lấp lánh sáng tỏ phá võ tầng mây, như đèn pha chiếu vào trên người Trương Nguyên Thanh.

Khiếu Nguyệt!

Khiếu Nguyệt là kỹ năng vô song của Thần Dạ Du, nó chỉ có thể thi triển ở ban đêm, mượn lực Thái âm, để thể lực, kỹ năng Thần Dạ Du tăng lên trên diện rộng, là thần kỹ liều mạng.

Nhưng trả giá là trong ba giờ tiếp theo, Thần Dạ Du sẽ tiến vào trạng thái uể oải. Bởi vậy Trương Nguyên Thanh rất ít sử dụng kỹ năng này. Khí tức của hắn tăng vọt, liên quan kỹ năng "Phệ Linh"

cũng tăng lên biên độ nhỏ, tiến một bước áp chế búp bê ma trong cơ thể.

Trong nháy mắt, Trương Nguyên Thanh đoạt lại 50% quyền chủ đạo thân thể, lưng hắn bật một cái, đứng thẳng người, "rắc rắc", cánh tay phải bị vặn ngược khôi phục lại vị trí ban đầu, chộp ở không trung một cái, lấy ra một bộ Pháp Bào âm dương, một đôi ủng dệt tơ lụa màu vàng, thêu hoa văn đám mây tinh xảo. Hắn muốn lấy Pháp Bào âm dương hóa giải quy tắc giết người của búp bê ma. Trương Nguyên Thanh nâng chân phải, thò vào trong giày Hậu Thổ, nhưng khi hắn muốn hoạt động chân trái, tôi tệ phát hiện, quyền khống chế cái chân này vẫn như cũ ở trong tay búp bê ma.

"Hừ, người xấu, ngươi không muốn chơi trò chơi với ta, ta muốn giết người - "

Búp bê ma tựa như phát hiện hắn ứng đối, giọng nói non nớt hồn nhiên lộ ra âm trầm lạnh lẽo, ngay sau đó, âm khí bị áp chế kia mãnh liệt về ngược, nháy mắt khống chế thân thể.

Rắc! Cánh tay phải của hắn vặn ngược lần nữa, lưng một lần nữa ngửa ra sau gấp khúc, một lần này, gấp khúc vừa nhanh vừa mạnh, tựa như muốn trực tiếp bẻ gẫy xương cổ hắn. Ngay lúc này, Vong Giả Số 01 bẻ gãy đầu ông lão chạy như điên đến, đá một phát vào chân phải Trương Nguyên Thanh, đá hắn ngã lăn ra đất, hóa giải vận mệnh gãy xương cổ. Tiếp theo, Vong Giả Số 01 nhẹ nhàng quét chân, đá một cái giày Hậu Thổ khác về phía chân trái bản thể.

Giày Hậu Thổ tiếp xúc đến bàn chân, tự xỏ vào. Cuối cùng, Vong Giả Số 01 nắm lên Pháp Bào âm dương rơi trên mặt đất, vung tay ném về phía bầu trời.

Soạt!

Pháp bào mở ra, hình Thái Cực ở mặt trái hiện lên, xoay tròn như cối xay, phần dưỡng ma sát ra lửa sáng quắc, phần âm hắt xuống nước hư ảo.

Đại trận nước lửa bao trùm phạm vi ba mươi mét.

Bản thể Trương Nguyên Thanh biến mất, thay thế vào đó, là hai người đất sét từ mặt đất dâng lên.

Chúng nó có thân thể cứng rắn, các khớp lại vô cùng linh hoạt, tương tự tượng binh mã Tần lăng, ngũ quan giống Trương Nguyên Thanh như đúc.

Người đất sét đứng lặng ở trong lửa nhìn quanh bản thân, nói:

“Có, chút, thú vị khối thân thể này, không tệ… Nhưng ta cảm giác là lạ, không thể nói rõ nơi nào lạ.”

Người đất sét chân đạp nước hư ảo nói:

“Ta sao, cảm giác, ngươi, trở nên ngu hơn.”

Mà Vong Giả Số 01 (Trương Nguyên Thanh)

đứng ở trên đường ranh giới nước lửa, nhìn hai phân thân của mình, nhịn không được nhíu mày.

Hai tên này là mình? Sao giống thằng ngu vậy?

Phân thân nước lửa vốn đã không có vẻ mặt, nói chuyện còn lắp bắp, giống như trẻ thiểu năng tâm trí không được đầy đủ. Ặc, là linh hồn của mình bị cắt thành quá nhiều phần rồi. Trương Nguyên Thanh chợt hiểu ra, cũng không phải phân

thân nước lửa trí tuệ thấp, mà là linh hồn chia cho bọn nó quá ít. Linh hồn của hắn một nửa ở bản thể, một nửa ở âm Thi, sau khi thi triển Pháp Bào âm dương, phân thân nước lửa chia đều một phần hai linh hồn kia.

Bởi vậy sẽ tỏ ra rất chất phác.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 711: Chạy (2)

Lúc này, cái bóng thấp bé kia so với bóng tối còn thâm trầm hơn, không nhìn lửa cháy, không nhìn dòng nước càn quét, nhanh chóng lướt về phía Vong Giả Số 01, đồng phát ra tiếng bé gái cười non nớt: "Chúng ta đến chơi trò chơi đi c"

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh không trì hoãn nữa, vượt ở trước khi cái bóng thấp bé nhập vào Vong Giả Số 01, để hai phân thân, một âm Thi đứng thẳng thành hình tam giác.

"Ngươi đập một, ta đập một, trước khi trời tối chơi trò chơi."

Trong tiếng người đất sét vỗ tay "Bành bành", trò chơi gián đoạn được tiếp tục.

Búp bê ma "chạy"

vòng quanh ba người, bồi hồi ở quanh bọn họ, oán giận, khóc, năm lần bảy lượt muốn nhập vào, đều lấy thất bại chấm dứt.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh cũng không dễ chịu, thời gian trận pháp của Pháp Bào âm dương là mười lăm phút đồng hồ, vượt qua thời gian này, hắn liền vĩnh viễn không thể khôi phục thân người.

Cho nên, trong mười lăm phút, búp bê ma nếu không đi, vậy chỉ có thể dùng chày Phục Ma.

Đến lúc đó, tất cả đều sẽ trượt về phía vực sâu không thể khống chế. Thời gian như nước trôi đi, rốt cuộc ở lúc mười phút, búp bê ma "dậm chân"

nói: "Đáng ghét, các ngươi đều không chơi với ta, ngày mai ta lại tới tìm các ngươi"

Tiếp theo, bóng dáng thấp bé nhanh chóng đi xa, dung nhập trong đêm tối thâm trầm, hoàn toàn biến mất.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh lập tức giải trừ hình thái trận pháp, khôi phục thân người, dang rộng tay chân nằm ở trên mặt đất, há mồm thở dốc.

Vong Giả Số 01 ở bên cạnh cảnh giới.

“May mắn, may mắn lúc ông lão thi hóa, đã sắp đến canh một, bằng không lần này liền thật sự nguy hiểm rồi. Mẹ kiếp, cái phó bản này không an toàn hơn trấn âm dương một chút nào.”

Hắn nằm ở trong bóng đêm nồng đậm gần mười phút, gian nan ngồi dậy. Xương cổ, xương chân cùng xương cánh bị gãy được chữa trị không tệ, nhưng chỉ giới hạn trong hành động bình thường, không thể làm ra vận động kịch liệt. Trạng thái thân thể của Trương Nguyên Thanh rất không tệ, một mặt là thương thế, một mặt khác là di chứng thi triển Khiếu Nguyệt. Nhưng may mắn là, nơi đây âm khí cực thịnh, lại là đêm tối, quả thực là phong thuỷ bảo địa tẩm bổ Thần Dạ Du, giảm bớt đi rất nhiều thời gian khôi phục.

Bóng đêm thâm trầm, tối đen như mực. Sơn thôn vắng vẻ không tiếng động.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trong bóng tối đưa tay không thấy năm ngón, bên người là âm Thi đảm đương thị vệ, cách đó không xa là ông lão đầu một nơi mình một nẻo. Trong hoàn cảnh áp lực như thế, hắn không có chút sợ hãi, ngược lại như cá gặp nước, cảm thấy thân thiết gấp bội.

“Nếu nhớ không lầm, giữa canh một cùng canh hai, khoảng cách là một canh giờ, cũng chính là hai giờ. Trong hai giờ, mình là an toàn”

“Canh hai người giấy sẽ xuất hiện, dựa theo logic bình thường, cấp bậc nguy hiểm hơn là theo thời gian tăng lên, canh một búp bê ma đã đáng sợ như thế, người giấy canh hai thì sao?”

“Quỷ dị của canh ba còn không biết, tắc, ông lão biến thành âm Thi, thôn dân khác khẳng định cũng tương tự, không tìm hiểu được tình báo”

Vì chứng thực suy đoán, hắn triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, thúc giục tiểu anh linh bò về phía căn nhà đắp đất cách đó không

xa.

Tiểu Đậu Bỉ xuyên thấu tường vây, tiến vào phòng.

Ý thức Trương Nguyên Thanh vào làm chủ anh linh, ánh mắt xuyên thấu bóng tối, đánh giá cảnh tượng trong phòng. Trong phòng có hai âm Thi, một nam một nữ, hẳn là một đôi vợ chồng.

Tròng mắt chúng nó giăng kín tơ máu, khóe miệng chảy nước miếng dinh dính, cứ như vậy ngây ngốc đứng lặng ở trong phòng.

"Chúng nó tựa như không có đặc tính chủ động công kích người ta, ít nhất dưới điều kiện tiên quyết không tiến vào phòng, đám thôn dân này sẽ không chủ động công kích người ta."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh làm ra phán đoán.

Đám thôn dân này bạn ngày là người thường, đến buổi tối, âm khí lượn lờ sơn thôn, bọn họ sẽ hóa thành âm Thi.

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới lời ông lão khi thi hóa: Thời điểm canh bốn mọi người đều đã chết!

Có thể hóa người sống cả thôn thành âm Thi, hẳn là vị quận chúa kia làm, mình sai rồi, cô ta không phải hung, cô ta là siêu hung, loại boss này thật là cảnh giới Siêu Phàm có thể ứng phó? Trương Nguyên Thanh cảm thấy không quá thích hợp. Độ khó của phó bản này đã vượt qua phạm trù cấp A, cái này rõ ràng là cấp S, không, cấp S cũng chưa chắc đáng sợ như vậy.

"Mình nghĩ lung tung cái gì thế, dù sao có kinh nghiệm của Ma Quân có thể tham khảo sao, lông dê tiền bối không vặt miễn phí thì uổng"

Trương Nguyên Thanh từ trong túi quần lấy ra loa Miêu Vương, bày ở trước người, vỗ nhẹ lớp vỏ kim loại đen, hỏi: "Cửa ải tiếp theo người giấy, qua như thế nào?"

Lần này, loa Miêu Vương rất phối hợp, trong loa truyền đến tiếng dòng điện "xẹt xẹt"

Vài giây sau, truyền đến một tiếng kêu thê lương, sợ hãi: "Chạy, chạy mau c"

Thanh âm này bao hàm sợ hãi, mang theo run rẩy, quanh quẩn ở trong bóng đêm tối đen, mang đến ý lạnh nổi cả da gà.

Chương 712: Người giấy (1)

Tiếng thét chói tai thê lương quanh quẩn ở trong bóng đêm, càng tỏ ra cô tịch hơn, khủng bố hơn.

Chạy mau?

Tình cảnh này, nghe loa Miêu Vương phát ra tiếng thét chói tai, Trương Nguyên Thanh cảm giác da đầu căng thẳng, trong lòng dâng lên cảm giác lạnh toát. Hắn hoàn toàn không ngờ, loa Miêu Vương đưa ra nhắc nhở như vậy. Cái này cũng không phải tin tức tốt. Trương Nguyên Thanh yên lặng chờ đợi một lát, thấy loa Miêu Vương không "nói chuyện"

nữa, trong lòng nhất thời trầm xuống, vỗ nó một cái: "Này này, mày cũng không muốn vĩnh viễn ở lại loại địa phương quỷ quái này nhỉ, có cách nào mau nói ra, chúng ta đồng lòng hợp sức mới có thể cùng nhau rời khỏi"

Nhưng lần này, loa Miêu Vương không đáp lại nữa, cho dù hắn lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu khủng bố.

Cho nên, nhắc nhở của nó cũng chỉ có chạy?

Mắt thấy chỗ loa Miêu Vương không đạt được tình báo tin cậy, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng bình tĩnh lại, phát huy ưu thế của mình, bắt đầu phân tích.

Hắn trước sửa sang lại tình báo đã biết, phát hiện ông lão khi nhắc tới người giấy, chỉ nói người giấy canh hai sẽ xuất hiện, chưa từng có nhiều miêu tả.

Mà đề cập búp bê ma, thì nói búp bê ma yêu cầu chơi trò chơi.

"Như vậy xem ra, người giấy và búp bê ma không giống nhau, thứ sau có thể dựa vào quy tắc tránh đi, mà người giấy không được, chỉ có thể cứng đối cứng, không có đường tắt"

"Loa Miêu Vương đưa ra nhắc nhở là chạy, cái này đã rất có thể nói rõ vấn đề, người giấy kia chỉ SỢ so với búp bê ma còn hung hiểm hơn. Nơi này là phó bản, có thể chạy tao đã sớm chạy, còn cần mày nhắc nhở?"

“Tin tức về người giấy quá ít, muốn chiến thắng nó, trước thăm dò chi tiết, may mà mình trước nay cẩn thận, hỏi nhiều một chút.”

Hắn từng hỏi ông lão, hộp son kia ở nơi nào.

Nhận được đáp án là, vẫn ở trong nhà Từ tiên sinh.

Như vậy mục tiêu kế tiếp liền rất rõ ràng, tìm được nhà Từ tiên sinh, tìm được hộp son kia. Khi đó, hắn là có thể đạt được không ít tin tức hữu dụng.

“Từ búp bê ma rời khỏi đến bây giờ xấp xỉ hơn nửa tiếng, canh một cùng canh hai cách nhau hai giờ, mình còn có một tiếng rưỡi. Thôn này nói nhỏ không nhỏ, một tiếng rưỡi tìm được nhà Từ tiên sinh, độ khó có hơi lớn”

Trương Nguyên Thanh ngắm nhìn bóng đêm thâm trầm, trầm ngâm vài giây, đã có chủ ý. Lần lượt cắn nuốt linh thể thôn dân, thu hoạch đáp án.

Vương Tiểu Nhị là npc quan trọng, không thể Phệ Linh, thôn dân chung quy có thể chứ?

Hắn dẫn Vong Giả Số 01, chọn một căn nhà đá gần nhất, trực tiếp xông vào.

“Gư gư c”.

Nghe được động tĩnh, trong con ngươi hai âm Thi trong phòng chợt toát ra màu máu tàn bạo, giương nanh múa vuốt lao tới.

Vong Giả Số 01 sải bước tiến lên, chân phải quét ra như roi, đá nổ đầu nữ âm Thi, tiếp theo mượn dùng quán tính đòn roi chân, thân thể xoay nửa vòng, kéo cánh tay phải, một quyền đấm nổ đầu nam âm Thi. Tổ chức máu thịt cùng vớ mảnh xương bắn tung tóe như mưa.

Hai âm Thi không đầu hãy còn chạy vội về phía trước vài bước, ngã cắm xuống đất.

Đáy mắt Trương Nguyên Thanh chợt xuất hiện năng lượng tối đen, chiếm đầy tròng mắt, cắn nuốt linh thể còn sót lại trong cơ thể hai âm Thi.

Từng hình ảnh tan vỡ hiện lên, hắn rất nhanh từ trong mảnh vỡ ký ức pha tạp đã tìm được chỗ ở của Từ tiên sinh, vị tiên sinh

dạy học này ở phía tây thôn, trong một căn nhà vườn ven sông, là người có văn hóa nhất ven sông. Sau khi biết chỗ ở của Từ tiên sinh, Trương Nguyên Thanh ngược lại không vội, ngồi xếp bằng tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

Lấy trạng thái thân thể hắn lúc này, căn bản không có cách nào ứng đối sự cố đột phát, so với lượn lờ ở bên ngoài, không bằng nắm chặt thời gian dưỡng khỏi thường thế, khôi phục thể lực. Trong yên tĩnh không cảm thụ được thời gian trôi qua, Trương Nguyên Thanh đặt ngón tay trái lên mạch đập, lấy nó tính toán thời gian.

Thái âm lực xung quanh nồng đậm, tẩm bổ thân thể bị thương, chữa trị xương gãy, khôi phục thể lực. Sau khi mạch đập nhảy lên 1800 lần, Trương Nguyên Thanh mở mắt, ánh mắt sáng ngời, uể oải biến mất. Xương gãy đã nối lại, hoàn toàn khôi phục, thể lực cũng về tới 70% thời kì toàn thịnh.

“Chờ thể lực của mình khôi phục khoảng 90%, thì có thể thi triển Khiếu Nguyệt lần nữa, đáng tiếc không có thức ăn, bằng không bây giờ đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong”

Hắn không do dự nữa mang theo Vong Giả Số 01 rời khỏi nơi đây, tới thôn tây.

Mười mấy phút sau đi ở trong đường thôn chật hẹp, Trương Nguyên Thanh nghe được tiếng dòng suối vui vẻ, đi vòng qua một căn nhà đắp đất, hắn thấy một dòng sông nhỏ rộng ba mét từ giữa căn nhà đá xuyên qua.

Dòng nước nhanh mà không siết, tiếng róc rách nhẹ nhàng.

Doc theo dòng sông nhỏ đi thêm vài phút, rốt cuộc đến bên ngoài tiểu viên Từ tiên sinh ở lại.

âm Thi không sợ nguy cơ trong bóng đêm, nhanh chóng tiến vào tiểu viện.

Chương 713: Người giấy (2)

Mỗi khi loại thời điểm này, Trương Nguyên Thanh liền cảm khái mình có dự kiến trước, sau khi cấp 3 liền bắt đầu chuẩn bị luyện chế âm Thi, nếu không, giống loại phó bản nguy cơ

trùng trùng này, nếu để bản thể đi gõ mìn, không biết khi nào liền nổ tung tại chỗ, trở về linh cảnh.

Xuyên qua sân, đẩy ra cửa ô vuông của nhà chính, Vong Giả Số 01 đứng ở ngoài cửa, mở ra lòng bàn tay.

Vù! Một quả cầu lửa dâng lên, xua tan bóng tối, mang đến ánh sáng.

Bố trí trong phòng chính chiếu vào mi mắt, đối diện cửa phòng có một cái bàn tròn, bên cạnh bàn bày ghế tròn, trên tường treo tranh chữ.

Bên trái cửa là một cái giường gỗ lớn thả mùng, bên phải là giá sách, cùng với một cái bàn hình chữ nhất.

Không có người giấy, không có thi thể.

Nghĩ đến thôn dân sau khi phát hiện Từ tiên sinh chết, liền an táng thi thể hắn rồi.

Người giấy không ở đây, vậy rất tốt… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, lập tức bước qua bậc đá cửa sân, không quên đóng lại của sân, xuyên qua tiểu viện, đến ngoài phòng chính, hội hợp với âm Thi. Người giấy khác với búp bê ma, chỉ cần có thực thể, vậy liền không có khả năng không nhìn trở ngại phương diện vật lý, đóng lại cửa sân, không phải vì ngăn cản đối phương, mà là đảm đương "tiếng chuông"

cảnh báo.

Một người một thi tiến vào phòng chính, đóng cửa. Trương Nguyên Thanh tắt quả cầu lửa, coi bóng tối như không có gì, trước kiểm tra giường một lần, mở ra mấy cái thùng đặt chăn bông, quần áo, không quên cúi người nhìn gầm giường một lượt.

Sau khi xác nhận người giấy thật sự không ở đây, hắn lúc này mới đi đến cạnh bàn, đánh giá đồ vật trên bàn.

Dẫn đầu bị hắn chú ý tới, là một cái hộp son tinh xảo, to bằng nửa bàn tay, cao bằng một ngón tay, bằng bạc, do một cái đáy hộp cùng một cái nắp hộp tạo thành, điêu khắc hình máy lành cùng hoa có tinh xảo.

Trương Nguyên Thanh đưa tay cầm lấy hộp son, yên lặng chờ vài giây, thuộc tính vật phẩm hiện lên: "Tên: son máu"

“Loại hình: Đồ trang điểm”

“Công năng: Phụ linh, khát máu”

“Giới thiệu: Nghe nói, lấy máu tươi tám mươi tám cô gái trẻ chế tác thành son, nhiều năm không khô, vĩnh viễn không phai màu, là đồ dùng khuê phòng toàn bộ cô gái tha thiết ước mơ. Sau khi chủ nhân chết, nó trở thành vật bồi táng, chôn sâu ở trong lòng đất năm tháng dài lâu, oán linh trong hộp được âm khí tẩm bổ, trở nên càng thêm hung dữ tàn ác. Đánh son lên má, hoặc môi, có thể dẫn oán linh nhập vào. Oán linh đối với máu tươi có khát vọng rất mạnh, chỉ có hiến tế đủ tinh huyết mới có thể trấn an nó”

“Ghi chú 1: Không giết người, thì giết mình”

“Ghi chú 2: Trong mười phút kế tiếp, hạng cơ năng nào đó của thân thể sẽ ngẫu nhiên hoại tử”

“Ghi chú 3: Trong cô gái chết đi, có một vị Yêu Mê Hoặc, phải cẩn thận nó mê hoặc”

“Hộp son quả nhiên là một món đạo cụ, hơn nữa phẩm chất cực cao, cho dù không tới cảnh giới Thánh Giả, cũng có phẩm chất Siêu Phàm đỉnh phong, cảm giác có thể sánh vai Pháp Bào âm dương loại trang bị cực phẩm này. Trương Nguyên Thanh suy nghĩ chuyển động, muốn thu hồi hộp son.

“Ting, vật phẩm này không thể thu”

Đã biết không có chuyện hời như vậy… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm. Theo hắn biết, toàn bộ đạo cụ trong linh cảnh đều có tính duy nhất, sẽ không cập nhật, cầm đi là không còn. Căn cứ đạo cụ giảm bớt, tăng nhiều, linh cảnh sẽ tự điều chỉnh cấp bậc độ khó. Nếu hộp son có thể lấy đi, Ma Quân sớm đã cầm, không có khả năng còn ở lại chỗ này. Không còn người giấy, có lẽ độ khó của “Thôn Thất Ngữ”

sẽ giảm xuống cũng nói không chừng. Căn cứ ghi chú 3 giải thích, Từ tiên sinh hẳn là bị hộp son mê hoặc, lúc này mới tô má cho người giấy, thả ra oán linh trong hộp son, chết oan chết uổng. Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ, vừa xem xét vật phẩm khác trên bàn.

Mấy quyển sách tương quan thời Minh, cùng với một tờ bản đồ vẽ tay, giản lược.

Nội dung của sách là thể văn ngôn, Trương Nguyên Thanh tùy ý lật một chút, liền ném qua một bên, đổi sang cầm lấy bản đồ nhìn kỹ. Trong bản đồ, lấy đường nét giản lược phác thảo ra "căn nhà"

cùng "ngọn núi", cùng ở phần dưới ghi chú: "Vị trí mộ cổ, phía tây nam sau núi, hai mươi ba dặm"

Trương Nguyên Thanh kết hợp sách trong tay, nhất thời đã biết, Từ tiên sinh đang phân tích vị trí mộ cổ, còn có thân phận chủ nhân mộ cổ.

Hắn thấy Vương Tiểu Nhị từ trong mộ cổ đạt được tài bảo, vì thế nảy lòng tham, cũng muốn vào mộ cổ phát tài bất ngờ?

"Nhưng không đúng nha, Vương Tiểu Nhị cùng vị đạo sĩ tha phương kia, ở trong núi xoay vòng vòng cả đêm, mới tìm được cửa vào ngôi mộ, Từ tiên sinh không có khả năng ngồi ở nhà từ số không phân tích ra, hắn có khả năng thông qua mua hộp son, từ chỗ Vương Tiểu Nhị lừa lấy tin tức…"

Trương Nguyên Thanh sau đó ném vấn đề này đến một bên, Từ tiên sinh làm sao biết vị trí mộ cổ cũng không quan trọng. Hắn dời sức chú ý về tin tức vật phẩm "son máu".

Chương 714: Người giấy (3)

"Căn cứ ông lão miêu tả, Từ tiên sinh là bị hút thành xác khô mà chết, cái này phù hợp tin tức giới thiệu của son máu. Từ tiên sinh chết rồi, nhưng thôn dân cách vách chưa chết, buổi tối hôm đó, người giấy chỉ giết Từ tiên sinh."

Đột nhiên, một tiếng "két"

khẽ từ trong sân truyền đến, đánh gãy suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh. Tiếng vang này rất khẽ, nhưng ở ban đêm yên tĩnh, bất cứ động tĩnh nào cũng sẽ bị phóng đại.

Trương Nguyên Thanh ngẩng phắt đầu lên, nhìn về phía ngoài cửa, thân thể như phản xạ có điều kiện căng thẳng. Sau khi trở thành Thần Dạ Du, Trương Nguyên Thanh rất lâu rồi chưa có loại cảm giác kinh sợ da đầu phát tế này, một lần trước có loại cảm giác này, vẫn là ở trong miếu sơn thần, lúc ấy thân là

người thường hắn dựa hết vào dục vọng cầu sinh chống đỡ một hơi.

Bằng không, đã sớm bị quỷ dị cùng kinh sợ trong miếu sơn thần dọa chết.

Mà bây giờ, hắn cách rất lâu, tìm về được cảm giác khi đó.

Trương Nguyên Thanh chua lỗ mãng lao ra tìm người giấy tử đấu, mà là mang theo Vong Giả Số 01, nhanh nhẹn chạy về phía giường, lặng yên không một tiếng động nấp vào gầm giường.

Hắn đè lại bả vai Vong Giả Số 01, tiến vào Dạ Du.

Dạ Du có thể che chắn khí tức, ẩn nấp thân hình, người giấy hẳn là không phát hiện được hắn. Trương Nguyên Thanh tính quan sát trước một lần, rồi lại cân nhắc là lui, hay đánh lén. Một người một thi vừa nấp vào gầm giường, cửa phòng chính đã bị đẩy ra một khe hở. Tiếp theo, một cái chân đi giầy thêu màu đỏ vượt qua bậc cửa. Sau đó là một cái chân khác đi giày thêu. Trong quá trình này, Trương Nguyên Thanh nghe thấy được tiếng "Sa sa"

khe khẽ, đây là tiếng tờ giấy ma sát mới có thể phát ra.

Là người giấy!

Đôi chân đi giày thêu kia, sau khi bước qua bậc cửa, dừng lại ở cạnh bàn tròn.

Đứng lặng ở nơi đó, một hồi lâu cũng chưa có động tĩnh, giống như một người làm bằng giấy thật sự. Trương Nguyên Thanh quan sát người giấy, từ trên thân nó cảm ứng được âm khí nồng đậm, thâm trầm, hơn xa âm khí của búp bê ma. Hắn di chuyển ra bên ngoài mấy cm, mở rộng tầm nhìn, thuận tiện tự mình quan sát toàn cảnh người giấy. Bóng tối không thể ảnh hưởng thị lực của Thần Dạ Du, hắn nhìn chăm chú, thấy rõ bộ dáng người giấy, đó là một người làm bằng giấy mặc quần áo màu đỏ tươi, trong bóng đêm giống như một cái bóng màu máu.

Phiên gia miễn phí đọc Mặt nó là dùng giấy trắng dán trắng đến dọa người, nhưng má tô đỏ tươi như máu, môi màu đỏ tươi, dọa người nhất là trong hốc mắt người giấy, có hai mảng màu đỏ tươi.

Trắng bệch cùng đỏ tươi, đồng thời xuất hiện ở trên một khuôn mặt dài ra cứng ngắc, phàm là người nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng đều sẽ hốt hoảng.

Trương Nguyên Thanh yên lặng rụt đầu về.

Lúc này, người giấy ngẩn ra hồi lâu cất bước chân cổ quái, đi về phía bàn. Tư thế đi đường của nó rất cổ quái, đầu gối như không thể gấp khúc, đi là cứng ngắc đi mỗi một bước khoảng cách đều giống nhau, khoảng cách cất bước cũng giống nhau. Nhân loại tuyệt đối không thể đi ra bước chân chuẩn xác cùng quy luật như thế. Từ bàn tròn đến bàn sách, khoảng cách bốn năm mét, nó đi mười mấy giây, cuối cùng dừng lại bên cạnh bàn, đầu cứng ngắc cúi xuống, tựa như đang nhìn đồ vật trên bàn.

Nó nhìn bàn làm gì? ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, nhanh chóng nhớ lại một lần, xác nhận mình có đặt đồ về vị trí cũ, lúc này mới thở phào.

Người giấy dừng lại bên cạnh bàn một lát, đầu gối cứng ngắc xoay người, đi về phía giường bên này. Tinh thần Trương Nguyên Thanh vừa thả lỏng, lại một lần nữa căng thẳng.

“Sa sa..”

Người giấy rất nhẹ, tiếng bước chân cũng rất nhẹ. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh gắt gao nhìn chằm chằm đôi giày thêu kia, nhìn nó cất bước thẳng cứng ngắc, từng bước một tới gần, cuối cùng đứng ở bên giường.

Tuy là trạng thái Dạ Du, nhưng Trương Nguyên Thanh vẫn nín thở.

Người giấy sau khi tới bên giường, lại bắt đầu đứng lặng thật lâu. Lúc này, thời gian Dạ Du của Trương Nguyên Thanh chỉ còn nửa phút. Lúc này, đôi giày thêu kia cách mặt hắn không đến mười lăm cm. Sau sự yên tĩnh làm người ta hít thở không thông, người giấy cứng ngắc xoay người, cất bước chân “Sa sa”

nhẹ nhàng, đi ra bên ngoài.

Rốt cuộc đi rồi… Trương Nguyên Thanh rất muốn như trút được gánh nặng thở phào một hơi.

Đột nhiên, người giấy đột nhiên dừng lại, đưa lưng về phía giường, không nhúc nhích.

Tầm nhìn Trương Nguyên Thanh bị mép giường ngăn trở, chỉ có thể nhìn thấy vị trí cẳng chân người giấy, bộ vị hướng lên trên nữa thì nhìn không tới. Nó sao lại bất động rồi? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghi hoặc, luôn chú ý người giấy, hắn sau đó liền thấy được một màn đáng sợ.

Người giấy đưa lưng về phía hắn chậm rãi khom lưng xuống, cúi đầu, từ giữa hai chân nhìn về phía gầm giường.

Trương Nguyên Thanh thấy được khuôn mặt trắng bệch không có khí tức người sống kia. Người giấy cũng đã nhìn thấy hắn.

Chương 75: Tìm được đường sống trong chỗ chết cùng thể hồ quán đỉnh (1)

Khuôn mặt của người giấy dại ra cứng ngắc, không có sinh cơ, trong hốc mắt trắng bệch, hai điểm đỏ tươi kia nhìn chằm chằm gầm giường.

Trong nháy mắt này, trái tim Trương Nguyên Thanh hung hăng run lên một cái, cánh tay nổi da gà dày đặc, một cảm giác sợ hãi lâu rồi không có trào lên trong lòng. Loại sợ hãi này, không phải đơn thuần sợ hãi đối với nguy cơ, càng nhiều là nhân loại sợ hãi đối với nguyên tố quái đản kinh sợ.

Ví dụ như xem xong phim kinh dị không dám ra ngoài đi WC, ngủ phải dùng chăn trùm đầu.

Đúng vậy, Trương Nguyên Thanh bị người giấy dọa ra nỗi sợ thời thơ ấu. Từ khi trở thành Thần Dạ Du tới nay, chưa từng gặp loại tình huống này, kỹ năng “Dạ Du”

xuất quỷ nhập thần, trước giờ đều thuận lợi, kẻ địch lấy kỹ xảo khắc chế Dạ Du hắn từng gặp được, oán linh trực tiếp nhìn thấu Dạ Du, vẫn là một lần đầu. Đúng vậy, Trương Nguyên Thanh vô cùng xác định, người giấy nhìn thấy mình. Trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, hành động lại không có bất cứ sự chần chờ gì, quay cuồng một cái rời khỏi gầm giường, chộp vào trong hư không, lấy ra Súng Ngắn Bùng Nổ, bình tĩnh bóp cò súng. Người giấy là có thực thể, có thực thể thì có thể phá

hoại, chọn dùng súng ngắn bắn cự ly xa là thích hợp nhất. Căn cứ giới thiệu thuộc tính của hộp son, oán linh chỉ có thể nhập vào vật bôi son, nếu phá hỏng vật nhập vào, hẳn là có thể "giải quyết"

người giấy. Thử một lần!

"Đoàng đoàng đoàng – "

Nòng súng phun ra lửa nóng, đường đạn màu đỏ sậm đan xen bắn vào trên thân người giấy, viên đạn lại chưa nổ tung, mà là truyền đến tiếng sôi trào "Phốc phốc"

rất nhỏ.

Giống như bàn ủi dìm vào trong vũng bùn.

Quanh thân người giấy bốc lên âm khí thâm trầm mà nồng đậm, viên đạn bắn lên đó, động năng bị hóa giải, lửa bị dập tắt, tan biến vào vô hình. âm khí hầu như thực chất hóa… Con người Trương Nguyên Thanh hơi phóng to. Cái này tuyệt đối không phải lực lượng oán linh giai đoạn Siêu Phàm có thể có được.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thế bắn, để viên đạn dày đặc xuyên thấu âm khí, bắn tung ra ánh sáng đỏ đậm le lói, phát ra tiếng phốc phốc sôi trào. Đồng thời, hai mảng ánh sáng đỏ sậm le lói hiện lên trong bóng tối. Cốp cốp, cốp cốp! Giày khiêu vũ màu đỏ cùng nhau hạ xuống, dậm gót tại chỗ. Trương Nguyên Thanh lập tức hạ đạt mệnh lệnh đuổi giết người giấy.

"Cốp cốp cốp!"

Giày khiêu vũ màu đỏ chạy ra cực nhanh, vừa ác vừa chuẩn đạp ở trên mặt người giấy. âm khí nồng đậm kịch liệt rung động, như mặt hồ bị quấy tung lên bọt nước. Mặt người giấy hoàn hảo không tổn hao gì, giày khiêu vũ màu đỏ không thể đạp thủng âm khí quanh thân nó.

Nhưng giày khiêu vũ màu đỏ chưa bỏ qua, không biết mỏi mệt triển khai công kích. Đối mặt loại oán linh cấp bậc này, giày khiêu vũ màu đỏ công kích không quá đủ nha… Trương Nguyên Thanh cũng không bất ngờ, cực hạn của giày khiêu vũ màu đỏ hắn biết rõ, triệu hồi nó, thuần túy là vì quấy nhiễu oán

linh, tăng thêm áp lực cho kẻ địch. Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lướt qua một lần đạo cụ, thủ đoạn của mình, đầu tiên nghĩ đến khăn voan đỏ, sau đó bỏ qua, âm khí của cô dâu ma, kém người giấy trước mắt không ít.

Hơn nữa hắn cũng không có can đảm giao đấu gần người với người giấy.

Một cước trí mạng của giày Hậu Thổ, có thể đá ra lực lượng cảnh giới Thánh Giả, dùng nó phá hủy người giấy hẳn là không khó… Trương Nguyên Thanh không chút do dự lấy ra giày Hậu Thổ, ném cho Vong Giả Số 01 bên cạnh. Hai chân Vong Giả Số 01 xỏ vào ống giày, hoàn thành việc đi vào, mà bản thân Trương Nguyên Thanh thì khoác Pháp Bào âm dương.

Bịch bịch bịch! Vong Giả Số 01 bước chân nặng nề tiến lên, khi tới gần người giấy, giày bên chân phải sáng lên ánh sáng vàng dày nặng, tựa như thực chất. Cơ bắp chân phải hắn bỗng nhiên bành trướng, căng lên rách ống quần. Bốp! Đòi roi chân quật ra tàn ảnh ở trong không khí, quật người giấy tan vỡ như ảnh ngược, lực chân nhấc lên một trận gió giật ở trong phòng.

Người giấy không thấy nữa, Vong Giả Số 01 đá VỠ là cái bóng ảo thuật chế tạo, loại thuật quỷ mị này, do oán linh thi triển, là thuận buồm xuôi gió nhất.

Cốp cốp cốp… Giày khiêu vũ màu đỏ đột nhiên chạy về phía chủ nhân.

Ở phía sau mình? ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

Gần như ở cùng lúc, người giấy gương mặt trắng bệch, bôi son đỏ tươi xuất hiện ở phía sau hắn, nâng lên cánh tay cứng ngắc, chụp vào sau gáy nhân loại.

Bàn tay giấy dán đơn sơ còn chưa chạm đến, khí tức âm hàn trước một bước ập tới, sau lưng, cổ Trương Nguyên Thanh ngưng đọng một tầng sương mỏng.

“Đoàng!”

Hắn nâng họng súng, bắn một phát về phía ngực Vong Giả Số 01. Viên đạn nổ tung, ánh lửa lóe lên.

“Vù”

một tiếng, lửa màu đỏ rực bốc lên, nuốt chửng thân thể Trương Nguyên Thanh, mà viên đạn nổ tung ra lửa, vừa muốn tắt, bỗng nhiên bành trướng, ngưng tụ thành bóng dáng khoác Pháp Bào âm Dương.

Chương 716: Tìm được đường sống trong chỗ chết cùng thể hồ quán đỉnh (2)

Hắn khoác Pháp Bào âm dương, không phải vì thi triển đại trận nước lửa, mà là muốn lợi dụng Hỏa Hành của Hỏa Sư, năng lực hóa nước của Thủy Quỷ dây dưa với người giấy. Phần thân nước lửa bỏ qua công kích vật lý, nhưng không thể bỏ qua thương tổn cấp bậc linh thể.

Đối mặt oán linh cường đại, mở ra đại trận pháp bào là hành vi rất ngu xuẩn, bởi vì linh thể phân thành hai, tương đương tự phế võ công, sẽ bị oán linh cường đại giết chết trong chớp mắt.

Khi đối phó búp bê ma, chủ yếu là nhân số không đủ, phân thân đến góp vô, mà chỉ cần nhân số đạt tiêu chuẩn, búp bê ma liền không thể công kích.

Nhưng người giấy lại khác. Lòng bàn tay Trương Nguyên Thanh bốc lên ngọn lửa, đặt ở sau gáy, gương mặt hắn chợt vặn vẹo, khóe miệng run rẩy, tác dụng chậm vang lên xèo xèo, khói bốc lên. A, âm khí này có thể “đông lạnh”

chết tổ chức máu thịt của mình, nếu như bị nó bắt được, Thần Dạ Du cũng không chống đỡ được. Trương Nguyên Thanh lấy lửa xua tan âm khí, một tay khác không nhàn rỗi, không ngừng bóp cò súng.

Đồng thời, cầu thông dấu ấn trong thức hải, linh thể phân thành hai, vào làm chủ âm Thi, bắt đầu xung phong nặng nề mạnh mẽ. Trương Nguyên Thanh dừng bắn, ngón tay vươn vào túi quần, ấn một cái nút của loa Miêu Vương. Tùng! Tùng! Tùng! Tiếng trống đinh tai nhức óc quanh quẩn trong phòng, mang đến cảm giác áp bách thật lớn, chấn động tinh thần, làm người ta sợ hãi phát ra từ trong lòng. Thân thể người giấy run rẩy, tiếp đó cứng đờ.

Bịch bịch bịch, Vong Giả Số 01 đạp bước chân nặng nề tới gần, giày chân phải sáng lên ánh sáng vàng dày nặng, giống như thực chất. Từ trong giao thủ vừa rồi, Trương Nguyên Thanh phát hiện người giấy rất kiêng kị "một cước trí mạng"

của giày Hậu Thổ, dù sao một cước này có thể đá ra trình độ cảnh giới Thánh Giả. Bởi vậy, hắn nhanh chóng chế định kế hoạch, lấy tiếng trống loa Miêu Vương chấn nhiếp người giấy làm oán linh, linh thể phân thành hai là vì tiếng trống chẳng phân biệt địch ta, Vong Giả Số 01 không thể miễn dịch, chỉ có hắn vị chủ nhân này có thể. Cơ bắp chân phải Vong Giả Số 01 phình to, muốn vụt chân ra. Đột nhiên, hai mảng màu máu trong hốc mắt người giấy đột nhiên sáng lên, ngưng tụ thành hai chú vằn vặn vẹo cổ quái.

Con Mắt Mê Hoặc! ! Không ổn… Trương Nguyên Thanh thông qua thị giác âm Thi, nhìn thẳng chú văn lòng trầm xuống, ngay sau đó, ý chí của hắn hoàn toàn hỗn loạn, ý nghĩ rối như tơ vò, mất đi năng lực bình tĩnh suy nghĩ.

âm khí bao phủ ở quanh thân người giấy phình to, "rắc rắc"

liên thanh, lớp băng mỏng manh ngưng kết ngoài thân Vong Giả Số 01, nhanh chóng di chuyển, nháy mắt hóa thành một pho tượng bằng.

Tiếp theo, đầu người giấy xoay chín mươi độ nhìn về phía Trương Nguyên Thanh phía sau âm Thi, bóng dáng nó chợt biến mất, hiện lên ở phía sau nhân loại duy nhất trong phòng.

Cánh tay giấy dán thô sơ nâng lên, bóp chặt sau gáy Trương Nguyên Thanh. âm khí trong phòng bỗng nhiên rung động, chỗ sau gáy, khí xoáy vô hình dạng xoắn ốc gặp kích thích mà sinh ra. Từng mảng lớn tinh huyết bị xoáy khí rút ra, ùa vào trong cơ thể người giấy, khuôn mặt trắng bệch đó của nó thế mà lại lộ ra vài phần hồng hào của nhân loại. Dưới kích thích mãnh liệt, Trương Nguyên Thanh giấy thoát Con Mắt Mê Hoặc ảnh hưởng, chợt cảm giác tứ chi cứng ngắc, tê liệt, thân thể bị âm khí đáng sợ đông lại, ngay cả nhúc nhích ngón tay cũng rất miễn cưỡng. Trong mấy hơi thở, làn da Trương Nguyên Thanh mất đi sáng bóng, trở nên khô khốc xỉn màu, sau đó, từng chút nếp nhăn nhỏ mà dày hiện lên ở khóe mắt, hiện lên trên trán, đường pháp lệnh đậm thêm. Hắn lập tức già

đi hai mươi tuổi. Trương Nguyên Thanh liều mạng hạ đạt chỉ lệnh tiến công cho âm Thi, nhưng Vong Giả Số 01 ở trạng thái đóng băng, các khớp xương, máu thịt đông cứng chết lặng, vô lực trợ giúp chủ nhân. Thử thất bại, người giấy không thể chiến thắng, thực lực chênh lệch quá lớn. Trương Nguyên Thanh vừa bị quan vừa tuyệt vọng phát hiện, kế hoạch dựa vào thực lực cứng rắn đánh boss nhỏ không thực tế. Cho dù hắn có nhiều đạo cụ như vậy, phối hợp nhiều chiến thuật như vậy, vẫn như cũ không thể chiến thắng người giấy. Vậy chỉ có thể sử dụng chày Phục Ma, không đến bất đắc dĩ, Trương Nguyên Thanh không muốn sử dụng đạo cụ này, uống rượu độc giải khát không giải quyết được vấn đề. Nhưng bây giờ không có lựa chọn nữa, uống rượu độc giải khát tốt xấu còn có thể sống thêm một lúc. Cảm nhận được trong xương tủy phát ra sự suy yếu cùng mỏi mệt, Trương Nguyên Thanh được ăn cả ngã về không, ngưng tụ một tia lực lượng cuối cùng, ngón tay run run, thong thả thò vào túi quần, tính mở ra kèn Xona của loa Miêu Vương. Hắn muốn lấy cái này để thân thể này hồi quang phản chiếu, khôi phục lực lượng nhất định, đợi sau khi lấy ra chày Phục Ma, còn có sức công kích người giấy. Ngón tay thò vào, đặt lên cái nút kèn Xona, lúc này, trong đầu Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên hiện lên một nghi vấn, Ma Quân là đánh thắng nó như thế nào?

Chương 717: Tìm được đường sống trong chỗ chết cùng thể hồ quán đỉnh (3)

Cấp bậc của người giấy rõ ràng không thuộc về giai đoạn Siêu Phàm, Ma Quân mạnh nữa, làm tán tu, hắn thời kì Siêu Phàm, thực lực tổng hợp cũng chưa chắc mạnh hơn mình, ngay cả mình cũng không có bất cứ hy vọng gì, hắn lại như thế nào vượt qua một cửa này. Trong tích tắc, mảnh vỡ tin tức trong phó bản, nhanh chóng hiện lên ở trong đầu Trương Nguyên Thanh. Cuối cùng, hai tin tức quan trọng bị sàng chọn ra: Một: đêm đó Từ tiên sinh mua đi hộp son, người giấy chỉ giết một mình Từ tiên sinh, thôn dân cách vách chưa bị thương tổn.

Hai: Oán linh đối với máu tươi có khát vọng rất mạnh, chỉ có hiến tế đủ tinh huyết mới có thể trấn an nó.

Mình hiểu rồi, hộp son một đêm chỉ giết một người, hoặc máu tươi của một người đã có thể thỏa mãn nó, sau khi hút khô máu tươi mục tiêu, nó sẽ không giết người nữa, cho nên ngày đó chết chỉ có Từ tiên sinh…

Móa, đây là phó bản một người, đối với Linh Cảnh Hành Giả mà nói, chỉ giết một người tương đương nhất định phải chết. Trương Nguyên Thanh nhả ra ngón tay đặt lên cái nút tiếng kèn Xona, sửa thành chộp về phía giữa không trung.

Lấy ra một ống nghiệm thủy tinh, trong ống nghiệm là chất lỏng màu vàng trong suốt lấp lánh.

Miệng ống nghiệm dùng nút gỗ bịt, khí tức sinh mệnh tràn đầy bị phong ấn chặt chẽ ở trong ống nghiệm.

Sinh Mệnh Nguyên Dịch!

Một bóng dáng giống như thực giống như hư từ thân thể rương Nguyên Thanh phiêu ra, bọc ống nghiệm thủy tinh, lướt về phía Vong Giả Số 01. Bóng dáng hư ảo này, chính là linh thể của Trương Nguyên Thanh, hắn thi triển Thần Du thoát ly thể xác.

Trương Nguyên Thanh tính cược một ván, mặc kệ thân thể bị hút khô tinh huyết, xem người giấy ở sau khi "giết"

người xong, là thỏa mãn rời khỏi, hay là tiếp tục công kích Vong Giả Số 01. Nếu là điều trước, vậy hắn liền đánh cược thắng, nếu là điều sau, linh thể của hắn sẽ lập tức dùng Sinh Mệnh Nguyên Dịch cứu trở lại thân thể, sau đó triệu hồi chày Phục Ma, ngọc đá cùng VỠ với con oán linh này.

Hắn dám cược như vậy, một mặt là có Sinh Mệnh Nguyên Dịch trong tay, một mặt khác là sau khi thi triển Thần Du, thân thể sẽ tiến vào trạng thái chết giả, trong hai mươi phút linh thể trở về, thân thể có thể có hy vọng cứu giúp. Cho nên cũng không sợ tinh huyết bị hút khô. Trương Nguyên Thanh lại càng không sợ sẽ là người giấy sẽ ưu tiên công kích một linh thể này là hắn, bởi vì trong tin tức vật phẩm của son máu nhắc tới, người giấy chỉ có khát vọng đối với máu tươi, Vong Giả Số 01 tuy là âm vật, nhưng ít ra là có khí tức "sinh mệnh"

Như thế nào cũng không tới lượt linh thể trực diện nguy cơ. Lui một bước mà nói, nếu người giấy thật sự xuống tay đối với

mình ở trạng thái linh thể, vậy Trương Nguyên Thanh còn có một chiều, chính là lập tức trở về thân thể, để giày khiêu vũ màu đỏ mở ra hình thái thứ hai, mang theo hắn chạy trốn. Chạy trốn cùng né tránh lĩnh vực này, Hồng Vũ đại để* cả đời không thua ai. Lúc này, thân thể đã nhanh chóng khô quắt, má lõm xuống, làn da bởi thiếu nước mà giăng kín nếp nhăn, đang từng chút một chuyển biến hướng thấy khô. Trương Nguyên Thanh nhịn không được nín thở (trên tâm lý), hắn không biết Ma Quân có phải cũng dùng phương pháp tương tự hay không, nhưng đây là phương pháp phá cục duy nhất hắn căn cứ tin tức phó bản lĩnh ngộ ra.

Minh thái tổ Một người một linh thể khẩn trương ở bên cạnh xem, chỉ có giày khiêu vũ màu đỏ không phục, tiếp tục công kích người giấy, thậm chí, bởi thân thể chủ nhân tử vong, nó tức giận, đạp càng thêm dày đặc, lực lượng tựa như cũng càng hung mãnh hơn. Rốt cuộc, thân thể hoàn toàn hóa thành thấy khô, đường đường Nguyên Thủy Thiên Tôn mất mạng trong tay oán linh. Người giấy hút no tinh huyết, son trên mặt càng thêm tươi.

“Bịch - 4 Nó thả lỏng cái tay thô lậu đơn giản, tùy ý thi thể khô quắt ngã xuống.

Người giấy cứng ngắc quay cổ, nhìn về phía Vong Giả Số 01. Đại khái sau khi im lặng mười mấy giây, người giấy cất bước cứng ngắc đi nghiêm, ở trong tiếng vang khẽ “Sa sa”, đi về phía ngoài cửa. Nó đã dừng giết chóc. Giày khiêu vũ màu đỏ như bóng với hình, kiên trì không ngừng đuổi giết người giấy. Mình cược đúng rồi, giải trừ. Trương Nguyên Thanh ngăn trở nó đuổi giết vĩnh viễn không có điểm dừng. Nhìn cái chân đi giày thêu bước qua bậc cửa, từng bước một đi vào bóng tối, Trương Nguyên Thanh trạng thái linh thể tinh thần căng thẳng như cũ, chưa thả lỏng cảnh giác.

Qua đại khái năm phút đồng hồ, trong phòng ngoài phòng vắng vẻ không tiếng động, trong bóng tối nồng đậm không truyền đến bất cứ động tĩnh nào nữa.

Không, là có động tĩnh.

Giày khiêu vũ màu đỏ bồi hồi ở trong phòng, khi thì đứng ở bên thân thể, khi thì đứng ở cạnh linh thể, phía trên hiện lên

một tin tức: “Ngươi nguyện ý khiêu vũ với ta không?”

Nhưng nó không biết nên hướng thân thể đã chết đi đòi trả giá, hay là nên hướng linh thể không thể khiêu vũ tìm kiếm thù lao.

Chương 18: Tìm được đường sống trong chỗ chết cùng thể hồ quán đỉnh (4)

Nó lần đầu tiên gặp loại bug này. Hẳn là đi rồi… Trương Nguyên Thanh rốt cuộc sốt ruột bay về phía thân thể, “Phốc”

một tiếng rút nút gỗ, cạy cái cằm cứng ngắc của thân thể, trực tiếp cắm ống nghiệm vào sâu trong cổ. Cái này là vì thân thể không thể nuốt. Đợi tất cả Sinh Mệnh Nguyên Dịch trong ống nghiệm tiến vào dạ dày của thân thể, Trương Nguyên Thanh lúc này mới rút ra, lại là “Phốc”

một tiếng. Trong khoảng khắc, làn da khô quắt dần chuyển sang no đủ, máu thịt làm căng làn da lỏng lẻo, qua mỗi một giây, thân thể liền no đủ một phần. Quá trình này duy trì mười mấy giây, làn da chẳng những hoàn toàn khôi phục, hơn nữa càng thêm bóng loáng, giống như thay da đổi thịt. Nhưng không có hơi thở, không có nhịp tim. Khi Thần Dạ Du linh thể xuất khiếu, thân thể chính là như thế này, đây là trạng thái chết giả.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới thật sự như trút được gánh nặng, nhào vào trong thân thể. Một giây sau, thân thể mở đôi mắt, con ngươi tan rã nhìn chằm chằm nóc nhà, tiếp đó nhanh chóng co lại, hắn bắt đầu thở dốc từng ngụm từng ngụm, giống như người chết đuối khôi phục nhịp tim.

Mà lúc này, Vong Giả Số 01 hoàn toàn xua đi âm khí trong cơ thể, các khớp xương khôi phục linh hoạt.

“Phù! Phù! Phù!”

“Quá khó rồi, cái này con mẹ nó không có khả năng là phó bản cấp A, mình cái gì cũng không muốn làm, mình muốn nghỉ ngơi một phen, ai cũng không thể quấy nhiễu mình!”

Trương Nguyên Thanh tham lam hít thở không khí tươi mới.

Sau đó, hắn liền nghe thấy tiếng “cốp cấp”

nhẹ nhàng nhanh nhẹn quanh quẩn ở bên tai. Mày là ngoại lệ… Trương Nguyên Thanh vẻ mặt cứng đờ, yên lặng bò dậy, tiếp giày khiêu vũ màu đỏ nhảy xong một điệu nhảy, Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở mép giường, cái này không phải vì nghỉ ngơi, mà là ngồi càng lợi cho suy nghĩ hơn.

Tuy từ trong nguy cơ người giấy may mắn chạy thoát, nhưng Trương Nguyên Thanh cũng không có chút vui sướng, bởi vì hắn đã ý thức được không thích hợp.

"Đây là phó bản cấp A? Cái này con mẹ nó so với phó bản cấp S còn hung tàn hơn, người giấy canh hai đã làm mình gần như ra hết con bài chưa lật, boss canh ba thì sao? Quận chúa thì sao?"

Độ khó của thôn Thất Ngữ, hoàn toàn vượt qua phạm trù cấp A rồi. Cho dù ở trong cấp S, chỉ sợ cũng là hàng ngũ dữ dằn nhất. Cái này hiển nhiên không hợp lý. Trương Nguyên Thanh nhíu mày thật sâu: "Phó bản này có cổ quái, nhất định là nơi nào xảy ra vấn đề, trước canh ba, phải tìm ra vấn đề, nếu không mình chết chắc rồi."

Hít sâu một hơi, để cảm xúc khôi phục bình tĩnh, hắn mang toàn bộ chi tiết sau khi tiến vào phó bản đều nhìn lại một lần.

Đối thoại với Vương Tiểu Nhị, đối thoại với ông lão, trao đổi với loa Miêu Vương, cùng với chi tiết mình chứng kiến nghe thấy. Thời gian chậm rãi trôi qua, trong từng lần một nhìn lại, hắn trong mơ hồ đã bắt được cái gì, nhưng lại không đủ rõ ràng.

Trương Nguyên Thanh chưa vội, sau khi nắm bắt được ý nghĩ lóe lên đó, hắn từ trong túi quần lấy ra mấy viên thuốc nhỏ màu lam, nắm trong lòng bàn tay, tiếp theo, trong đầu nhớ lại hình dáng phụ thân.

Bộ não chậm rãi sôi trào, trái tim bắt đầu nhảy lên quá tải, hắn rất nhanh tiến vào trạng thái "siêu não", mảnh VỠ ký ức lộn xộn nhanh chóng lướt qua, bên tai đều là tạp âm không có ý nghĩa. Xoang mũi nóng lên, máu đỏ tươi chảy ra. Trương Nguyên Thanh lập tức nuốt vào viên thuốc, bình ổn lại những trạng thái tiêu cực này. Sau đó, tiến vào phó bản đã đến, toàn bộ hình ảnh phát lại từng cảnh, hoa văn căn nhà đá, phương

hướng đổ rạp của cỏ khô ven đường, không bỏ sót gì, một lần nữa diễn luyện ở trong đầu.

“Đoạn thời gian trước, ta gặp một đạo sĩ vẫn du, hắn nói, phía sau núi là một khối phong thuỷ bảo địa, trong núi khẳng định có mộ lớn ““Thôn dân Vương Tiểu Nhị trộm ra vật phẩm chôn cùng, tính vào tỉnh thành bán cho nhà giàu. Nào ngờ, buổi tối hôm đó, cô ấy đi theo ra ngoài”

“Lúc canh bốn, người toàn thôn đều đã chết.”

“Vị trí mộ cổ, phía tây nam sau núi, hai mươi ba dặm”

“Chạy, chạy mau c”

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên bừng tỉnh, rời khỏi trạng thái “phát lại”, hắn trợn to mắt, tỉnh hồ quán đỉnh.

“Mình hiểu cách chơi thật sự của phó bản này rồi.”

Trương Nguyên Thanh phát hiện mình đã sai trọng điểm. Hắn dựa theo kinh nghiệm miếu sơn thần, dựa theo kiến thức đọc lượng lớn phương án vượt phó bản tích góp, theo bản năng cho rằng, loại phó bản sinh tồn này, cần Linh Cảnh Hành Giả tự mình đi khai quật manh mối, tìm ra phương pháp ứng đối nguy cơ, sau đó lần lượt phá giải nguy cơ. Tựa như hắn lúc trước ở miếu sơn thần làm như vậy. Cho nên, hắn sau khi dựa vào tình báo thành công vượt qua nguy cơ búp bê ma, liền tích cực tìm kiếm hộp son, cho rằng trong hộp son khẳng định có biện pháp phá giải nguy cơ người giấy.

Chương 19: Đại khủng bố (1)

Trên thực tế quả thật như thế, hắn bởi vậy tìm hiểu ra quy luật người giấy một đêm giết một người, hoặc sau khi thỏa mãn tinh huyết liền dừng giết người, do đó còn sống.

Nhưng điều này không hợp lý, không phải mỗi một vị Thần Dạ Du đều có tiền vốn như hắn.

Có thể nói, chỉ độ khó hai cửa ải trước, 99.9% Thần Dạ Du đều không thể thông qua, phải chết không thể nghi ngờ, mà cái này còn không phải nguy cơ lớn nhất của phó bản. Hắn tính sai trọng điểm, thôn Thất Ngữ là phó bản sinh tồn, không phải phó bản chiến đấu (tuy chiến đấu cũng là vì sinh tồn), sinh tồn

là nhiệm vụ chủ tuyến, hắn ngay từ đầu đã không nên chiến đấu. Nhưng ở trong thôn, không chiến đấu thì không sống nổi, búp bê ma xuất quỷ nhập thần, người giấy nháy mắt di động, chỉ cần đến giờ, tất nhiên sẽ gặp chúng nó, không chiến đấu không sống nổi. Cho nên, cách chơi chính xác là — rời khỏi thôn tới mộ cổ.

Đúng vậy, mộ CỔ và thôn cộng lại, mới là bản đồ hoàn chỉnh của thôn Thất Ngữ. Từ linh cảnh giới thiệu bắt đầu, đến Vương Tiểu Nhị kể, đến ông lão miêu tả, lại đến Từ tiên sinh cho ra vị trí mộ cổ, những manh mối này đều đang nói cho Linh Cảnh Hành Giả, trong phó bản còn có một bản đồ. Mộ cổ là an toàn, ít nhất ở ban đêm, nó là an toàn. Bởi vì trong giới thiệu linh cảnh nói rất rõ: Đêm hôm đó, cô ấy đi theo ra ngoài rồi. Quận chúa cùng đạo cụ thần quái đều đã rời khỏi mộ cổ, bây giờ nơi nguy hiểm nhất là thôn, mộ cổ ngược lại an toàn. Cho nên, loa Miêu Vương đưa ra nhắc nhở "chạy mau", không phải phương pháp ứng đối người giấy, mà là phương pháp vượt qua phó bản này. Sau khi nghĩ thông, Trương Nguyên Thanh chưa lập tức xuất phát, tiếp tục ngồi ở mép giường, ma sát lớp vỏ ngoài kim loại lạnh lẽo của loa Miêu Vương, thấp giọng lẩm bẩm:

"Còn có một điểm đáng ngờ, một vấn đề"

"Điểm đáng ngờ là canh ba không có nguy cơ, canh bốn thôn dân chết hết, dựa theo quy luật hiện có phỏng đoán, canh ba gặp được hẳn là gương, canh bốn là quận chúa, quận chúa hung tàn nhất, cho nên cả thôn chết hết.

"Nhưng canh ba không có nguy cơ, canh bốn nguy cơ rốt cuộc là gương, hay là quận chúa? Nếu là gương, quận chúa thì sao, cô ấy chẳng lẽ chỉ là bối cảnh? "Vấn đề là, ban đêm mộ cổ là an toàn, vậy ban ngày thì sao? Ban ngày an toàn hay không? Nhiệm vụ chủ tuyến là sống sót 24 giờ, không phải trời sáng liền trở về hiện thực. Mình là khoảng 10 giờ sáng nay vào phó bản"

Bởi vì thiếu tin tức có sẵn, hắn rất khó phỏng đoán ra đáp án, chỉ có thể đè việc này xuống đã, mang theo Vong Giả Số 01 rời khỏi sân nhà Từ tiên sinh, tới mộ cổ.

"Két ~"

Vong Giả Số 01 rất lễ phép đóng lại cửa sân. Trương Nguyên Thanh đứng ở bên dòng sông nhỏ, cẩn thận nhìn quanh, thân ở trong thôn, nhà đắp đất cùng nhà đá sắp xếp không có trật tự, tầm nhìn cũng không rộng, nhưng trong cảm giác không có âm khí cường đại hội tụ.

Người giấy không ở phụ cận.

Nhanh chóng rời khỏi!

Hắn dẫn âm Thi chạy đi vài bước, bỗng dùng bàn chân lại, ngây ra tại chỗ. Trương Nguyên Thanh gặp một vấn đề rất trí mạng — hắn không phân biệt được phương hướng.

Phương pháp phân biệt phương hướng ban đêm thường dùng là "quan sát mặt trăng"

cùng "quan sát sao", nhưng bầu trời đêm trong phó bản tối đen như mực, không có sao cùng trăng. Thiếu vật tham chiếu. Mặt khác, trong thôn không có cỏ cây tươi sống, không thể căn cứ tình huống cành lá sinh trưởng, suy luận ngược.

"Thời gian trôi qua trong phó bản giống với bên ngoài, bây giờ là mùa hè, mình nhớ rõ mùa hè là gió đông nam thổi"

Nhưng, trong thôn âm khí bao phủ, giống như lớp sương mù không nhìn thấy, đảo loạn gió tự nhiên. Trương Nguyên Thanh lục lọi hết trong bụng, vẫn không nghĩ ra cách nào hay, ngây ra tại chỗ, thầm nhủ mình đường đường sinh viên học rộng tài cao đại học Tùng Hải, học phủ đứng đầu cả nước, thế mà bị loại chi tiết nhỏ này đánh bại? Đột nhiên, hắn liếc thấy nước sông vui vẻ chảy xuôi, nghĩ tới một biện pháp tìm lối tắt khác. Nước sông là từ cao chảy xuống thấp, mà nơi có núi, địa thế tương đối cao, như vậy phương hướng suối nước chảy là có thể bài trừ, phía sau núi không ở bên đó.

Tuy nước sông không nhất định là từ trong núi chảy ra, nhưng chỉ cần đi ngược dòng, ít nhất sẽ không trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

"Một dặm là năm trăm mét, 23 dặm đại khái 11 km, đường núi khó đi hơn đường bằng phẳng, lại thêm thời gian tìm kiếm mộ cổ"

Lúc này cách canh ba rất gần, Trương Nguyên Thanh yên lặng tính toán một phen, trước canh ba tìm được mộ cổ, rất khó,

nhưng trước canh bốn đến mục tiêu, thời gian rất dư dả.

Một người một thi hành tẩu ở trong sơn thôn tĩnh mịch, tiếng bước chân của bọn họ cùng tiếng nước vui vẻ đan xen thành khúc nhạc cô độc mà đơn điệu, quanh quẩn ở trong bóng đêm yên tĩnh. Trong loại bầu không khí này, nếu là người thường tâm chí không kiên định, cho dù không có bất cứ nguy hiểm gì, tinh thần cũng muốn sụp đổ.

Chương 720: Đại khủng bố (2)

Không thể không nói, linh cảnh riêng của Thần Dạ Du, thật sự có âm phủ chút.

Trương Nguyên Thanh vừa tiến lên, vừa đếm, ước chừng mười lăm phút đồng hồ, hắn rốt cuộc đi ra khỏi thôn, một con đường đất nện thông về phía đồng hoang ngoài thôi, cuối đồng hoang là một ngọn núi lớn liên miên chập trùng.

Nguy nga cao lớn, lẳng lặng ngủ say trong bóng đêm.

Vận may không tệ, nước sông là từ trong núi chảy ra… Trương Nguyên Thanh thở phào một hơi.

Đột nhiên, ngay tại lúc hắn tính hoàn toàn đi ra khỏi thôn, đi về phía đồng hoang, lưng hơi phát lạnh, phía sau như có nhìn trộm.

Trương Nguyên Thanh quay phắt đầu lại, phía sau là sơn thôn tiêu điều rách nát, bao phủ ở trong bóng đêm âm trầm, đường mòn u tĩnh, đi thông chỗ sâu trong thôn. Tà môn… Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày, không dừng lại nữa, mang theo âm Thi bắt đầu chạy nhanh, càng chạy càng xa, biến mất ở trong đồng hoang.

Chạy nhanh qua từng bờ ruộng lầy lội, bọn họ rất nhanh đã đến chân núi.

Sau khi vào núi, biện pháp phân biệt phương hướng liền nhiều hơn rồi. Cây mặt dương là phía nam, mặt âm là phương Bắc. Trong rừng rậm, một mặt tương đối khô của đá là nam, tương đối ẩm hơn nữa có rêu xanh là bắc. Thậm chí tổ kiến (cửa hang)

đều là tọa Bắc hướng Nam. Sau khi tìm được hướng tây nam, Trương Nguyên Thanh dẫn theo âm Thi xâm nhập rừng rậm, xuyên rừng, nhanh chóng tiến lên. Cách mỗi vài phút, hắn sẽ dừng lại, một lần nữa phân rõ phương hướng, điều chỉnh phương hướng, để tránh lạc đường ở trong núi rừng tươi tốt. Về phần hai mươi ba dặm lộ trình, không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể dựa vào bản thân đánh giá. Ước chừng chạy mười mấy dặm, Trương Nguyên Thanh dừng bước ở cạnh một gốc cây tùng, há mồm phun ra một ngụm âm khí. âm khí lượn lờ rơi xuống đất, ngưng tụ thành một đứa con nít mũm mĩm đáng yêu, tóc máu thưa thớt.

“A ba a ba!”

Tiểu Đậu Bỉ mở to đôi mắt đen lúng liếng, nhìn quanh một vòng, sau đó sợ hãi bò đến bên chân chủ nhân, ôm lấy bắp chân hắn. Nói tới, Tiểu Đậu Bỉ lớn như vậy, Ồ, cũng không lớn bao nhiêu, dù sao từ khi nó sinh ra tới nay, chưa bao giờ thấy núi sâu rừng rậm, đối với hoàn cảnh xa lạ có sự sợ hãi theo bản năng.

“Đi tìm bảo bối!”

Trương Nguyên Thanh vừa trấn an Tiểu Đậu Bỉ, vừa hạ đạt mệnh lệnh. Tìm mộ cổ không khó, chỉ cần lợi dụng hợp lý công năng tâm bảo của Tiểu Đậu Bỉ, liền có thể ở trong núi sâu định vị được vị trí ngôi mộ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không thể cách quá xa. Nếu là ở thôn dặm thả ra Tiểu Đậu Bỉ, nó quá nửa sẽ đi tìm hộp son. Tiểu Đậu Bỉ thu được mệnh lệnh của chủ nhân, kêu “A ba”

vài tiếng, nhanh chóng bò về phía sau Trương Nguyên Thanh. Tao bảo mày tìm mộ cổ, không phải bảo mày về thôn tìm hộp son… Trương Nguyên Thanh nắm lên cái chân ngắn mũm mĩm của nó, xách nó ở giữa không trung, ném về phía trước: “Ngược rồi, tìm qua bên kia!”

Tiểu Đậu Bỉ lộ ra vẻ mặt mờ mịt, tựa như không hiểu mệnh lệnh của chủ nhân vì sao trước sau mâu thuẫn, nhưng nó vẫn vâng theo chủ nhân phân phó, áp chế bản năng, bò về hướng chỉ định.

Tiểu anh linh nhanh chóng hoạt động tứ chi, giống như con nhện nhỏ nhanh nhẹn. Trương Nguyên Thanh không nhanh

không chậm đi theo phía sau anh linh. Bò rồi bò, Tiểu Đậu Bỉ đột nhiên chuyển hướng, quay về đường cũ.

“Ngược rồi!”

Trương Nguyên Thanh vội vàng ngăn lại, một lần nữa hiệu chỉnh phương hướng cho nó. Tiểu Đậu Bỉ lập tức từ trong trạng thái tầm bảo thoát ly, mờ mịt nhìn chủ nhân một cái, vâng theo mệnh lệnh của hắn, bò về phía tây nam. Trương Nguyên Thanh mang theo âm Thi theo ở sau lưng, đại khái vài phút sau, Tiểu Đậu Bỉ lại rẽ một cái, quay về đường cũ.

Ài, mày cái thằng ngốc này, lại ngược rồi. Trương Nguyên Thanh cúi người bế Tiểu Đậu Bỉ lên, không để nó dẫn đường nữa, nhíu mày thật sâu.

Hắn cẩn thận phân tích một phen, ra kết luận là, trong mộ cổ rất có thể không có bảo bối, hoặc thứ lưu lại giá trị không lớn, bởi vậy Tiểu Đậu Bỉ mới nhiều lần bò về thôn.

Bởi vì nơi đó có hộp son, có búp bê ma, có gương, tuy chúng nó đều là thần quái hung tàn, nhưng cũng là đạo cụ cực phẩm. Chúng nó hấp dẫn Tiểu Đậu Bỉ.

“Nếu như vậy, vẫn chỉ có thể dựa vào bản thân nha.”

Trương Nguyên Thanh nuốt vào tiểu anh linh, dẫn theo âm Thi tiếp tục tiến lên. Bóng đêm nặng nề, thời gian lặng yên trôi qua, đại khái bốn mươi phút sau, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc tìm được hàng trộm.

Đó là một chỗ khe núi cỏ dại um tùm, xung quanh không có đá, giữa cỏ dại xanh mơn mởn lộ ra một mảng cái hang rỗng, từng luồng âm khí nồng đậm từ cửa hang bóng tối thâm thúy trào ra.

Tìm được rồi… Trương Nguyên Thanh vui sướng không thôi. Tuy không có đồng hồ, nhưng hắn tính toán thời gian, lúc này cách canh bốn rất gần rồi.

Xuất phát từ cẩn thận, linh thể Trương Nguyên Thanh chia thành hai, vào làm chủ âm Thi, nhảy vào hang trộm. Miệng hang không sâu, ước chừng hai mét, sau khi rơi xuống đất Vong Giả SỐ 01 dọc theo hang trộm chật hẹp chỉ có thể chứa một người thông qua, mà trong bóng tối đi tới. Sau mười mấy

mét, đã tới cuối hang trộm, một vòng cửa hàng không phải bùn đất, mà là gạch thật dày.

Chương 721: Đại khủng bố (3)

Hang trộm này là từ đỉnh chóp mộ huyệt đục vào, mộ thất ở bên dưới, "Trương Nguyên Thanh"

nhặt lên một viên đá vụn, ném vào trong bóng tối phía dưới, rất nhanh đã nghe thấy tiếng rơi xuống đất nhẹ nhàng.

Đại khái cao bốn mét… Hắn tung người nhảy vào mộ thất. Trương Nguyên Thanh bên ngoài chờ đợi vài giây, xác nhận trong mộ không có khác thường, lúc này mới nhảy xuống hang trộm, dọc theo hành lang khom lưng tiến lên, nhảy vào mộ huyệt.

Có được năng lực nhìn đêm, hắn thu hết mọi thứ trong mộ thất đáy mắt.

Mộ huyệt này diện tích khoảng bốn mươi mét vuông, vách tường là do gạch xanh xây thành, bốn góc mộ thất đều đặt hai bức tượng bùn thị nữ, thị vệ, trong năm tháng dài lâu, tượng bùn đã sớm rạn nứt, gãy chi.

Ngoài mộ thất nối với một mộ đạo kiểu bậc thang hướng lên trên, lấy đá cuội trải.

Sau mộ thất, là một lối đi khác đi thông chỗ sâu bên trong.

"Nơi này hẳn là phòng trước"

Trương Nguyên Thanh căn cứ tượng đất bốn góc, làm ra phân tích. Đại khái là hang trộm nối tiếp bên ngoài, không khí trong mộ thất cũng không ngột ngạt, đầy đủ dưỡng khí. Hắn thao túng âm Thi dò đường phía trước, mình theo ở phía sau, đánh giá tường gạch xung quanh.

Tường gạch lấy ganh xanh đan xen vây xuôi, kết hợp bằng vôi, vách tường lối đi càng chọn dùng thủ pháp ba tầng gạch dựng thẳng, ba tầng gạch nằm.

Ở trong thuật ngữ khảo cổ chuyên nghiệp, cái này gọi là tam khoán tam phục. Chỉ có mộ táng đẳng cấp cực kỳ cao mới có thể sử dụng loại cách xây này. Ừm, những thứ này là Trương

Nguyên Thanh xem trong trộm mộ học, trường học không dạy. Xuyên qua lối đi dài chừng sáu mét, một người một thi đi tới mộ thất chính.

Mộ thất chính diện tích rộng lớn, to cỡ đại sảnh khách sạn năm sao, ở giữa đặt giường quan tài đá điêu khắc, trên giường đặt một cái quan tài bạch ngọc.

Ba bức tường đông, tây, nam mộ thất chính đều có hốc tường.

Trong những hốc tường này đặt đồ gốm sứ đỏ, có cái đặt đồ đồng loang lổ vết gỉ, có cái đặt rương gỗ màu đen cao bằng nửa người.

Mà ở bốn góc của chủ mộ, thì bày một ít đồ nghi thức bằng đồng.

Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, yên lặng rời khỏi mộ thất chính, đứng ở bên lối đi, sau đó thao túng Vong Giả Số 01 đi đẩy quan tài. Kế tiếp hắn muốn nghiệm chứng một suy đoán, nếu nằm trong quan tài là thân thể quận chúa, như vậy nguy cơ lúc canh bốn, sẽ đến từ tấm gương đồng kia.

Ngược lại, Boss lớn nhất phó bản chính là quận chúa.

Làm người ta bất ngờ là, lấy sức của Vong Giả Số 01, vậy mà không đẩy ra được quan tài. Trương Nguyên Thanh chỗ lối đi kinh ngạc quay về chủ mộ, cùng âm Thi đẩy quan tài, hợp sức hai người, vẫn như cũ chưa thể đẩy ra. Tình huống gì đây? Là linh cảnh hạn chế mình, hay là quan tài lấy bí thuật phong ấn, người ngoài không thể mở ra? Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, bỏ qua ý định mở quan tài, trong lòng giống như nhẹ nhàng thở ra. Từ sau sự kiện lão mõ, hắn đối với chuyện mở quan tài có bóng ma tâm lý không nhỏ. Trương Nguyên Thanh chuyển sang thao túng âm Thi đưa đến rương gỗ trong hốc tường, kết quả phát hiện cũng không mở được.

“Được, xem ra chính là một chỗ tránh nạn”

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trên một cái rương gỗ, không lăn qua lộn lại nữa, yên lặng chờ bình minh. Trong mộ cổ tối tăm yên tĩnh, Trương Nguyên Thanh ngồi vài phút, cảm thấy hơi nhàm chán, Vong Giả Số 01 lại không có cách nào nói chuyện phiếm, hắn lại nghĩ về “Một điểm đáng ngờ cùng một vấn đề”

Tuy đã đi vào mộ CỔ, nhưng hai điểm này, hắn vẫn như cũ chưa nhận được đáp án. Điều này làm trong lòng Trương Nguyên Thanh không có cảm giác yên tâm.

"Trước chịu đựng đến khi trời sáng rồi nói sau, sau khi trời sáng, thôn hẳn là an toàn, các thôn dân sẽ khôi phục bình thường, mình lại trở về tìm một ông lão tìm hiểu. Nếu gương bị bán đi rồi, vậy canh ba không có việc lạ liền được giải thích. Nguy hiểm của canh bốn là quận chúa"

"Nhưng quan tài vì sao không mở được chứ?"

Đúng rồi, đạo sĩ tha phương.

Căn cứ Vương Tiểu Nhị miêu tả, đạo sĩ tha phương cũng đã vào mộ cổ.

Lại liên hệ tình huống quan tài không mở được, trong lòng Trương Nguyên Thanh đã có phỏng đoán, nằm trong quan tài là đạo sĩ tha phương, mà hắn không thuộc về tuyến kịch tình phó bản này, cho nên Linh Cảnh Hành Giả không thể mở ra.

Lúc trước quan tài đá của lão mô cũng hiểu chuyện như vậy thì tốt rồi… Trương Nguyên Thanh nghĩ nghĩ, ánh mắt đảo qua mộ thất, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Hắn trầm ngâm vài giây, lấy ra Mắt Kính Người Quan Sát.

Sau khi đeo mắt kính, hắn một lần nữa nhìn quét một vòng trong phòng, con người đột nhiên hơi co lại. Xuyên thấu qua mắt kính, hắn thấy rõ chi tiết trong chủ mộ, đã biết chỗ nào không hợp lý. Vật bồi táng xếp đặt quá chỉnh tề rồi. Không đúng, Vương Tiểu Nhị từng tới nơi này, trộm vào nhà, nào có đạo lý không lục tung

Chương 22: Mộ cổ thật sự (1)

Nhưng từ đồ sứ đến đồ gốm, lại đến rương, nghi thức, mọi thứ đều chỉnh tề như vậy. Giờ khắc này, thân thể Trương Nguyên Thanh giống như có dòng điện xẹt qua, mang đến cảm giác kinh sợ như run rẩy "Phù ~"

Hắn vội vàng phun ra Tiểu Đậu Bỉ, nhìn chằm chằm đứa bé mũm mĩm đáng yêu, trầm giọng phân phó: "Tầm bảo!"

Tiểu Đậu Bỉ thu được mệnh lệnh của chủ nhân, nhanh nhẹn hoạt động tứ chi, bò ra bên ngoài mộ thất chính. Anh linh không nhìn quan tài, không nhìn vật bồi táng giá trị cao ngất, bò đi rồi.

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh nháy mắt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn bỗng đã hiểu nguyên nhân trước đó Tiểu Đậu Bỉ vẫn luôn quay về đường cũ, cũng đã biết vì sao quan tài cùng rương không mở được, tất cả cái này đều là giả. Nơi này căn bản không phải mộ cổ, lúc ấy hắn cũng chưa tiếp cận mộ cổ, hắn đã trúng mị thuật! Trúng mị thuật khi nào? Ai thi triển mỹ thuật đối với mình? Trương Nguyên Thanh nghĩ tới lúc rời khỏi thôn, cái nhìn chăm chú âm trầm đó. Từ đầu tới đuôi, chỉ có lúc đó, hắn cảm giác được khác thường. Về phần là ai thi triển mị thuật, đáp án rõ ràng như lột trần - gương đồng! Tính toán thời gian, lúc hắn rời khỏi thôn, nhắm chừng chính là canh ba.

“Mình hiểu vì sao thời điểm canh ba không có việc lạ rồi, bởi vì mị thuật của gương đồng là người thường không phát hiện được, hơn nữa sẽ không mang đến thương tổn có tính thực chất, cũng không phải canh ba không xảy ra việc lạ, mà là không có ai biết.”

Nếu như vậy mình căn bản chưa rời khỏi thôn.

Chưa rời khỏi thôn…

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh từng chút một trở nên hoảng sợ, sắc mặt từng chút một tái đi, thẳng đến lúc mất đi màu máu.

“Bây giờ mấy giờ rồi? !”

Trương Nguyên Thanh giọng bén nhọn hô lên một tiếng, tuy sẽ không có ai trả lời hắn. Vừa dứt lời, trong mộ thất bịt kín thổi lên gió ấm lạnh thấu xương, gió âm rợp trời rợp đất.

“Vù vù!”

Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng gió âm rít lên, thấy tường gạch, quan tài, vật bồi táng mọi thứ trước mắt, bị gió âm thổi võ thành mảnh nhỏ.

Mỹ thuật mạnh nữa, một khi chịu bên ngoài quấy nhiễu, sẽ lập tức tan vỡ.

Quận chúa đến rồi! Mọi thứ trong mộ cổ, ở trong âm khí gào thét phá thành mảnh nhỏ, lộ ra bộ dạng ban đầu. Một con đường nhỏ uốn lượn u tĩnh, căn nhà rách nát tiêu điều, trên cửa gỗ dán giấy đỏ phai màu biến thành màu đen, góc tường rễ cỏ héo rũ, rong rêu khô héo… Hắn vẫn ở trong thôn, vẫn ở vị trí ban đầu. Trước đó trèo non lội suối, xuyên qua hang trộm, chỉ là một hồi ảo giác. Sau khi thoát ly ảo thuật, Trương Nguyên Thanh quay ngoắt đầu lại, nhìn về phía đường nhỏ u tĩnh phía sau, một luồng âm khí nồng đậm như mực nước, đang từ cuối đường nhỏ uốn lượn lao tới. Tầng tầng lớp lớp cuồn cuộn, tựa như khói đặc. Ngay phía trước khói đặc quay cuồng, là Tiểu Đậu Bỉ gào khóc. Nó nhanh chóng hoạt động tứ chi, vừa khóc, vừa bò, bộc phát ra tốc độ tuổi này không nên có, phía sau âm khí như khói đặc đuổi theo nó, có thể cắn nuốt tiểu anh linh mũm mĩm đáng yêu này bất cứ lúc nào. Giờ này khắc này, nó vô cùng ỷ lại chủ nhân mình, tựa như đứa nhỏ ỷ lại cha mẹ. Trương Nguyên Thanh cảm nhận được một cơn lạnh phát ra từ trong lòng, mỗi một dây thần kinh đều đang rít gào "chạy mau", mỗi một khối cơ bắp đều căng thẳng như phản xạ có điều kiện, adrenalin tăng vọt, nhưng không phải ủng hộ thân thể chiến đấu, mà là để thân thể này ở lúc chạy trốn, không đến mức bước chân như nhũn ra.

Mị thuật đã phá, bây giờ chạy trốn còn kịp.

Nhìn Tiểu Đậu Bỉ sắp bị "khói đặc"

cắn nuốt, da mặt Trương Nguyên Thanh hung hăng run rẩy. Ngay sau đó hắn hướng tới Tiểu Đậu Bỉ, hướng tới âm khí ập tới như sóng thần kiên trì lao lên. Khi hắn lao về phía luồng âm khí đáng sợ kia, hắn mới chính thức cảm nhận được nỗi sợ hãi của Tiểu Đậu Bỉ, khí tức đập vào mặt kia, mang theo lực lượng mênh mông không thể ngăn cản, còn chưa tới, đã khiến hắn thân là Thần Dạ Du sợ mất mật.

Đây là uy áp của kẻ bậc cao đối với kẻ bậc thấp cùng nghề nghiệp.

Như Thần Dạ Du khắc chế linh thể.

Trong lúc cấp tốc tiến lên, Trương Nguyên Thanh giũ ra Pháp Bào âm dương khoác lên, triệu hồi ra giày Hậu Thổ, vừa chạy vừa xỏ, bước chân của hắn lập tức trở nên dày nặng, mỗi một bước đều phát ra tiếng tùng tùng nặng nề, khí tức hỗn loạn mượn việc này bình phục. Tiếp tục chạy như điên ra mười mấy mét, hai chân hắn như nhũn ra, bắp chân chuột rút, sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy.

Càng tới gần luồng âm khí kia, hắn càng sợ hãi, như gặp thiên địch.

Không, không thể dừng… Hắn ở trong lòng nói với chính mình.

Hai luồng ánh sáng mờ nhạt hiện lên, phân biệt hóa thành Bạo Đồ Quyền Sáo cùng Súng Ngắn Bùng Nổ.

Đệch! Có cái gì phải chết, người chết trym hướng lên trời, chơi cô nàng này… Khoảnh khắc cầm hai món đạo cụ, trong lòng Trương Nguyên Thanh đột nhiên dâng lên ý nghĩ này, cũng mượn nó đạt được dũng khí thật lớn, sự sợ hãi ở đáy lòng biến mất.

Chương 723: Mộ cổ thật sự (2)

Bịch bịch bịch!

Hắn rốt cuộc lao tới trước mặt Tiểu Đậu Bỉ, dang hai tay, gắt gao ôm tiểu anh linh lao về phía mình vào trong lòng. Cũng chính là lúc này, âm khí nồng đậm như mực nước lao tới trước mắt, Trương Nguyên Thanh thấy, khói đen quay cuồng không thôi kia tản ra, lộ ra một đôi giày thêu, cùng với váy màu đỏ dạng xếp li. Ngay sau đó, hắn thấy "khói đen"

dán bộ ngực đầy đặn cao ngất tản ra, giống như kéo tấm mành ra, hiển lộ ra cằm dưới đường nét duyên dáng.

Cuối cùng là một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, Lý quả phụ đầu thôn không nói sai, cô gái quả này thật rất đẹp, nhưng cũng rất trắng, trắng đến dọa người.

Mà khủng bố nhất là mắt của cô, hốc mắt bị năng lượng tối đen chiếm đấy, con ngươi màu đỏ như đá quý. Thân thể Trương Nguyên Thanh kịch liệt run rẩy, hai hàm răng va

chạm, phát ra tiếng va "cốp cốp", trên mặt hắn hoàn toàn không còn màu máu, trắng bệch như cô gái váy đỏ trước mắt.

Nhưng trái tim hắn lại đang kịch liệt nhảy lên, đập quá tải, biên độ co bóp có thể xuyên thấu qua lồng ngực phập phồng thấy được. Sự sợ hãi thật lớn nổ tung ở trong lòng Trương Nguyên Thanh, đây là kẻ địch đáng sợ nhất trừ ngoại Ma Nhãn Thiên Vương hắn từng trực diện. Ma Nhãn Thiên Vương không có khí tràng áp chế Thần Dạ Du, mà cô gái váy đỏ trước mắt lại khác, cô lúc còn sống, hiển nhiên là một vị Thần Dạ Du, không, là Tinh Quan cường đại.

Đôi hốc mắt kia tối đen, con người như giọt máu, ánh mắt không xen lẫn chút cảm tình nào nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh. Cô chậm rãi nâng tay, tay áo trượt xuống, lộ ra một cái tay tái nhợt nhưng thanh tú. Cái tay này chụp vào cổ Trương Nguyên Thanh. Ầm một tiếng, cảm xúc Trương Nguyên Thanh bùng nổ.

Hắn như chịu kích thích thật lớn, bên bờ vực cái chết, lửa giận ngọc đá cùng vỡ ở trong lòng tạm thời bao trùm lên sự sợ hãi. Giày bên chân phải sáng lên ánh sáng vàng dày nặng, hơi đặc sệt. Cơ bắp chân phải căng lên, xé rách ống quần. Bốp!

Trương Nguyên Thanh quật ra một đòn vụt chân, quật về phía cái tay tái nhợt chộp tới kia.

Cái tay tái nhợt thanh tú khựng lại một chút, thong thả lật lại lòng bàn tay. Bốp! Đòn vụt chân của Trương Nguyên Thanh vừa vặn quật ở lòng bàn tay cô gái váy đỏ, sau đó, bàn chân bị nắm chặt.

"Rắc.."

Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng xương bàn chân vỡ vụn. Cái tay kia rõ ràng thanh tú xinh đẹp, lại có lực lượng không gì sánh kịp, càng khủng bố hơn là, một cước trí mạng của giày Hậu Thổ, thế mà chưa thể làm cái tay thanh tú tái nhợt kia xuất hiện chút dao động nào. Không thể chiến thắng, không thể chiến thắng… ý niệm "giết chết cô ta"

trong lòng Trương Nguyên Thanh nhanh chóng dập tắt.

Hắn giống như mất đi lý trí, trở nên lỗ mãng, không quan tâm hai tay đập lên ngực.

“Ầm!”.

Làn gió mạnh mẽ cùng ánh lửa đỏ đậm hất lên làn váy của quận chúa, hất lên mái tóc đen của cô, mà khuôn mặt của cô băng lạnh cứng ngắc. Thấy sóng xung kích bùng nổ không thể bức lui quận chúa, trong lòng Trương Nguyên Thanh mắng một tiếng “đệch”, giày Hậu Thổ công kích cũng không thể đánh lui cô ta, mình vì sao sẽ cảm thấy bao tay phẩm chất Siêu Phàm có thể có tác dụng?

Tệ nhất là, trì hoãn một phen như vậy, đã lãng phí thời gian cứu mạng quý giá.

đồng thời triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ.

Tùng! Tùng! Tùng!

Tiếng trống nặng nề, đinh tai nhức óc xé rách màng tai, nhằm vào tất cả linh thể, tinh thần, khiến người nghe tiếng lòng sợ hãi, tinh thần chấn động.

Tay của quận chúa khựng lại một lần khẽ không thể phát hiện. Hai mảng ánh sáng màu đỏ bao trùm hai chân Trương Nguyên Thanh, xỏ xong, ngay sau đó, thân thể hắn không chút dấu hiệu sụp xuống, xoạc chân một cái tránh đi tay của quận chúa.

Nghe được tiếng trống, đôi mắt lạnh lùng hung lệ của quận chúa tựa như co lại một lần, ngay sau đó, ánh mắt trở nên càng thêm hung dữ, khuôn mặt tái nhợt hiện lên những sợi mạch máu màu đen gồ lên. Tuy gương mặt cứng ngắc, nhưng cảm xúc nổi giận kia, Trương Nguyên Thanh cảm thụ rõ ràng. Tiếng trống khiến cô ta cuồng bạo? Không đúng, tiếng trống không có năng lực này… Trương Nguyên Thanh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó nghĩ tới cái gì.

Là Ma Quân!

Ma Quân năm đó cũng tiến vào phó bản này, lúc đó hắn khẳng định cũng cầm theo loa Miêu Vương, tiếng trống kích thích đến quận chúa, tựa như gợi lên hồi ức không thoải mái của cô ấy…

Đệch, Ma Quân tên ngốc này năm đó đã làm gì đối với cô ấy? ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh chửi ầm lên.

Ở dưới giày khiêu vũ màu đỏ khống chế, hai chân hắn bật một cái, phóng người lên, hướng về ngoài thôn chạy như điên.

Giày khiêu vũ màu đỏ cũng không chịu quận chúa áp chế.

Chương 724: Mộ cổ thật sự (3)

Trương Nguyên Thanh cố nén chân phải đau đớn, hoảng sợ tắt tiếng trống, quay đầu nhìn, con ngươi kịch liệt co rút lại. âm khí như khói đặc kia, hóa thành một cái bàn tay so với căn nhà còn lớn hơn, chộp về phía hắn. Trong lòng bàn tay, là quận chúa nổi giận.

Bàn tay giống như tòa nhà lật úp, chộp về phía một người một thi đang chạy như điên.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, linh thể lập tức chia thành hai, nhập chủ âm Thi, đồng thời từ trong ô vật phẩm, triệu hồi ra một lớp da hình người mỏng như cánh ve.

Da Người Hoàn Mỹ!

Hắn hung hăng ném đạo cụ này cho Vong Giả Số 01 phía sau.

Vong Giả Số 01 (Trương Nguyên Thanh)

tiếp nhận đạo cụ này, chụp lên đỉnh đầu, lớp da hình người "hòa tan"

thành một vùng chất lỏng, bao trùm Vong Giả Số 0.

1Một giây sau, Vong Giả Số 01 biến thành một người trẻ tuổi ngoài hai mươi, tuấn lãng tinh thần phấn chấn. Rõ ràng là Trương Nguyên Thanh. Trương Nguyên Thanh này xoay người, chạy vào một con đường nhỏ bên cạnh, cùng bản thể mỗi người đi một ngả.

Bàn tay khổng lồ lật úp đến kia, tựa như thu được ảnh hưởng trong cõi nào đó, đọng lại ở giữa không trung, sau khi giãy dụa ngắn ngủi, đuổi về phía Trương Nguyên Thanh do âm Thi biến hóa.

"Hô… Không đuổi kịp!"

Phát hiện âm khí như sóng thần đuổi theo âm Thi mà đi, Trương Nguyên Thanh dâng lên sự vui sướng tìm được đường

sống trong chỗ chết, cùng với suy yếu cảm xúc tiêu hao quá độ.

Trương Nguyên Thanh không dám dừng lại một khắc nào, thúc giục giày khiêu vũ màu đỏ lao về phía đồng hoang, lao về phía sau núi. Hắn muốn mượn tiện lợi không nhìn địa hình, không cần mất thể lực của giày khiêu vũ màu đỏ, một hơi chạy đến mộ cổ.

Vong Giả Số 01 không kiên trì được bao lâu, không, là chạy không được bao lâu.

Nó rất nhanh sẽ bị quận chúa giết chết.

Mộ cổ mới là chỗ tránh nạn an toàn, mà không phải rời thôn liền an toàn, quận chúa khẳng định sẽ đuổi giết tới. Trương Nguyên Thanh ở trên thế núi phập phồng bất định cùng vách đá nhô lên từng khối từng khối như giẫm trên đất bằng, mục tiêu là hang trộm trong trí nhớ.

Tuy trước đó nhìn thấy đều là ảo giác, nhưng Trương Nguyên Thanh cho rằng, đó không phải hư ảo, mà là căn cứ vào hiện thực chế tạo ảo cảnh.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn chưa từng đi mộ cổ, nhưng mọi thứ nơi đó đều chân thật như thế, từ kiến trúc mộ cổ đến vật bồi táng, mọi thứ đều có lý lẽ có chứng cứ, lúc này mới lừa được hắn.

Tấm gương đồng kia là từ trong mộ cổ đào ra, đây là thứ nó biết, cho nên nó mới có thể chế tạo ra ảo cảnh không chút sơ hở như thế. Vài phút sau, Trương Nguyên Thanh đến hang trộm trong ảo cảnh. Hắn phân tích không sai, vị trí mộ cổ ở ngay nơi này.

“Giải trừ!”.

Trương Nguyên Thanh lập tức giải trừ hình thức xỏ giày khiêu vũ màu đỏ, nhanh chóng nhảy vào hang trộm, dọc theo thông đạo chật hẹp tiến lên.

Giày khiêu vũ màu đỏ “cộp cộp cộp”

theo ở phía sau, phía trên hiện lên tin tức: “Ngươi nguyện ý nhảy với ta một điệu nhảy không?”

Thoạt nhìn tựa như nó ăn mày vô lại đuổi theo Trương Nguyên Thanh xin nhảy.

Trương Nguyên Thanh đi hết thông đạo trộm mộ tung người nhảy vào mộ thất, đầu tiên là nhìn quanh một vòng, quả nhiên thấy tượng đất thị nữ, thị vệ đứng lặng ở bốn góc, ngay cả dấu vết rạn nứt cùng chị gãy, đều giống trong ảo cảnh như đúc. Hắn lúc này mới an tâm, đặt mông ngã ngồi xuống đất, thở hổn hển. Không khí trong mộ thất có chút ngột ngạt, rõ ràng là dưỡng khí không đủ, một điểm này khác với trong ảo cảnh.

"Mình thế mà chưa từ trong chi tiết nhỏ này phát giác được, ài, thiếu kinh nghiệm trộm mộ, thiệt thòi lớn rồi."

Trương Nguyên Thanh thở dài suy nghĩ.

"Cốp Cốp cốp."

Giày khiêu vũ màu đỏ nhảy theo vào mộ thất, tới bên người, nâng lên chân trái đạp hắn một cái.

"Ngươi nguyện ý nhảy với ta một điệu nhảy không?"

Nếu chủ nhân ở trong khoảng thời gian ngắn không trả giá, hảo cảm của giày khiêu vũ màu đỏ đối với chủ nhân sẽ giảm bớt, cùng khởi xướng đuổi giết đối với chủ nhân.

Đạp hắn một cước đó, nói lên giày khiêu vũ màu đỏ không yêu hắn nữa.

"Đồng ý đồng ý"

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ đứng dậy, cố nén bàn chân đau đớn, cùng giày khiêu vũ màu đỏ nhảy hết một điệu nhảy.

Hắn cảm giác cái chân bị thương của mình nghiêm trọng hơn rồi. Trương Nguyên Thanh thu hồi giày khiêu vũ màu đỏ, ngồi bệt xuống đất, cố gắng không đi hoạt động chân phải bị thương.

Sở dĩ có thể ở dưới tình huống xương cốt bàn chân gãy xương mang tính vỡ nát, nhảy hết điệu nhảy clacket, còn phải quy công cho giày Hậu Thổ.

Người thành thật sức chịu đựng đều không tồi!

Có đôi khi, đạo cụ trả giá, chưa chắc không phải một loại năng lực, ví dụ như vừa rồi, sở dĩ có thể vượt qua sợ hãi trong lòng,

vượt qua uy áp của kẻ cấp cao, dựa hết vào Bạo Đồ Quyền Sáo cùng Súng Ngắn Bùng Nổ hai món đạo cụ Hỏa Sư này.

Chương 725: Nhiệm vụ ẩn (1)

Đây là cơ sở cho một loạt thao tác đến tiếp sau của Trương Nguyên Thanh.

Tuy cũng bởi vậy làm ra thao tác lỗ mãng ngốc nghếch, nhưng chung quy là có lợi.

Đột nhiên, một uy áp mạnh đến khó tưởng tượng từ phía trên truyền đến. Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, theo bản năng cuộn mình lại, khẩn trương ngẩng đầu quan sát.

Quận chúa đuổi giết tới rồi.

Hắn kinh hồn táng đảm quan sát hồi lâu, thẳng đến lúc luồng uy áp kia ở phía trên xoay quanh hồi lâu, tiếp đó rút lui.

"Đi rồi?"

Trương Nguyên Thanh phun ra một hơi thật dài, tiếp đó ôm ngực, đau lòng một phen:

"Đáng tiếc, tổn thất một âm Thi. Lợi dụng thuộc tính "gánh vác nhân quả"

của Da Người Hoàn Mỹ, để âm Thi trở thành kẻ chết thay cho mình, biện pháp này là Trương Nguyên Thanh ở trong nguy cơ vừa rồi, linh quang chợt lóe nghĩ đến. Phó Thanh Dương nói không sai, càng là thời khắc nguy hiểm, hắn càng có thể bùng nổ tiềm lực. Da Người Hoàn Mỹ tuy bị nguyền rủa, tuy rất xỏ lá, nhưng từ góc độ nào đó mà nói, nó là thần khí không hơn không kém.

"Hy vọng quận chúa sẽ không thu đi đạo cụ, bằng không lần phó bản này lỗ vốn to"

Trương Nguyên Thanh đứng lên, ánh mắt hướng về lối đi, hướng về chủ mộ. Trong ảo cảnh trước đó, quan tài cùng rương không thể mở ra, hắn muốn xem xem, trong hiện thực, mấy thứ này có thể mở ra hay không. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đặt ở phần nóc của lối đi, mặt tường hình cung

tam khoán tam phục kia dán một lá bùa giấy vàng, lấy chu sa vẽ chú văn vặn vẹo. Đây là thứ trong ảo cảnh không có.

“Ồ “

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm lá bùa giấy vàng một lát, cuối cùng quyết định không động vào nó. Không thể lỗ mãng… Đã cất súng ngắn cùng găng tay đi, hắn thầm nghĩ.

Hắn chưa đi về chủ mộ thất phía sau, mà là đi về phía mộ đạo ngược hướng.

Ngay tại vừa rồi, hắn lại nghĩ tới trong tiểu thuyết trộm mộ nào đó miêu tả, quý tộc có thân phận thời cổ, sau khi chết sẽ ở trong mộ đạo lập một khối mộ chí, ghi lại thân phận chủ mộ, năm tháng sinh ra, sự tích cuộc đời. Trương Nguyên Thanh đi vào mộ đạo, tra xét một phen, quả nhiên thấy bên cạnh mộ đạo xây rãnh gạch xanh, trong rãnh là một tấm bia đá, văn tự bên trên ở trong năm tháng đã mài mòn hơn phân nửa, tin tức không rõ. Trương Nguyên Thanh căn cứ nội dung để lại, đại khái biết được thân phận quận chúa, nàng là trưởng nữ của thân vương nào đó đầu thời Minh, khuê danh Ngân Dao, từ nhỏ trí tuệ, xinh đẹp như hoa, có thiên phú tu hành hiếm thấy.

Từng ở môn hạ Tùng phủ Tam Đạo sơn nương nương tu hành, sau khi xuất sư, vẫn du thiên hạ, Sống một trăm hai mươi năm, mãi cho đến trung hậu kỳ Minh triều mới qua đời, cả đời không lấy chồng.

Vị quận chúa này là đệ tử của lão mõ? ! “Phó bản giai đoạn Siêu Phàm của Thần Dạ Du nhiều như vậy, mình lần đầu tiên vào miếu Tam Đạo sơn nương nương, lần thứ hai vào mộ đệ tử cô ta? Mình cùng lão mõ là có nghiệt duyên gì sao! !”

Không có từ ngữ nào có thể hình dung tâm tình Trương Nguyên Thanh lúc này, nếu nhất định phải có, đó chính là con bà nó! Trương Nguyên Thanh ôm tâm tình phức tạp rời khỏi mộ đạo, quay về mộ thất. Xuyên qua lối đi dài sáu mét, tiến vào mộ thất chính, trung ương mộ thất lớn như đại sảnh của khách sạn năm sao, đặt giường quan tài đá tu di tọa, trên giường có một cái quan tài bạch ngọc.

Ba bức tường Đông, Tây, Nam đều xây hốc tường.

Tất cả cái này đều giống với trong ảo cảnh, khác biệt duy nhất là, đồ sứ đồ gốm phần nhiều tàn phá, hai cái rương gỗ màu đen cao bằng nửa người cũng bị mở ra, đồ vật bên trong phân tán đầy đất.

Đều là quần áo, sách vở, cùng với một ít vật phẩm phụ nữ thời cổ sẽ dùng.

Chúng nó cũng không tính là quý giá, vàng bạc đồ ngọc lớn không có lấy một món, đồ trang sức nhỏ trái lại không ít, ví dụ như cúc áo vàng to bằng móng tay ngón cái. Có thể thấy được là vừa bị người ta cướp bóc.

Thế này mới giống chứ… Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, lời đến bên miệng, lại biến thành lòng đầy căm phẫn: "Đồ của người chết cũng trộm, Vương Tiểu Nhị quá đáng lắm"

.. Trương Nguyên Thanh ngẩn người, bỗng nhiên hiểu ra, trả giá của giày Hậu Thổ bắt đầu rồi.

Người thành thật!

Hắn nhìn thoáng qua quan tài, xuất phát từ bóng ma tâm lý đối với khai quan, không dám đi động vào, kiểm tra trước đồ vật phân tán đầy đất. Quần áo, đồ đồng, gốm sứ, đồ nghi thức, cúc áo vàng, đồ bạc vặn vẹo biến hình… Trương Nguyên Thanh mò từng món, chưa phát hiện đạo cụ.

Hắn sau đó mở ra quyển sách ngả vàng giòn tan, mấy quyển sách nội dung linh tinh, mấy bản địa lý chí, cùng với một quyển "tâm pháp thổ nạp Thần Dạ Du".

"Đều là những thứ không có giá trị quá lớn, hắc, Vương Tiểu Nhị vừa vặn mang đi toàn bộ đạo cụ rồi? Tuy ba món đạo cụ đó thoạt nhìn đều đáng giá, nhưng trong mộ thất vừa vặn cũng chỉ có ba món đạo cụ đó, có chút khéo"

Chương 726: Nhiệm vụ ẩn (2)

Lúc này, Trương Nguyên Thanh "Ồ"

một tiếng, ánh mắt tập trung tâm pháp thổ nạp Thần Dạ Du", hắn không phải bị quyển sách này hấp dẫn, mà là thấy được trong sách tựa như mang theo cái gì.

Nhặt lên tâm pháp xem xét, phát hiện kẹp ở trong sách là một tờ giấy da dê, bên trên ghi lại phương pháp hiến tế nào đó, tìm kiếm được tài liệu ghi lại trên giấy da dê, cử hành nghi thức, liền có thể hướng tồn tại vô thượng trong cõi nào đó khẩn cầu lực lượng. Cầm giấy da dê vài giây, tin tức vật phẩm hiện lên: "Tên: giấy da dê chế tạo lượng lớn"

"Loại hình: loại da"

"Công năng: Hiến tế"

"Giới thiệu: Dựa theo nội dung ghi lại trên giấy da dê cử hành hiến tế, có thể hướng tồn tại vô thượng trong cõi nào đó mượn được lực lượng"

"Ghi chú: Nó không có bất cứ sự trả giá nào, chỉ cần có thể thu thập được tài liệu hiến tế"

Món đồ thật kỳ quái… Trương Nguyên Thanh vẫn là lần đầu nhìn thấy loại vật phẩm này, không, nói chuẩn xác, đây là lần đầu hắn tiếp xúc đến "hiến tế tồn tại vô thượng"

loại khái niệm này. Hắn căn cứ lý giải của mình, làm ra suy luận đối với vật phẩm này: "Thông qua hiến tế đạt được tăng lên ở phương diện nào đó, rất giống kỹ năng buff trong trò chơi, cũng không biết cái buff này mạnh bao nhiêu. Chờ trở lại hiện thực, thu thập tài liệu thử một lần, dù sao không có trả giá, nhiều nhất tốn chút tiền, nhưng nếu tăng mạnh rất nhiều, lại là một đòn sát thủ"

Trương Nguyên Thanh thử thu giấy da dê vào ô vật phẩm, vui vẻ phát hiện nó có thể bị thu lại.

"Chỉ riêng tờ giấy da dê này đã kiếm lãi rồi nha!"

Hắn vẻ mặt áy náy nghĩ.

Hắn cũng thành trộm mộ rồi.

Đi đến trước quan tài ngọc, hai tay đè lại nắp quan tài, đang muốn phát lực đẩy ra, trong tầm nhìn bỗng nhiên nhảy ra tin tức vật phẩm: "Tên: Quan tài ngọc ngàn năm"

"Loại hình: Quan tài"

"Công năng: Ôn dưỡng thân thể"

“Giới thiệu: đạo cụ Tam Đạo Sơn nương nương lưu lại, vốn là nàng dùng để gửi thân thể, sau khi Tam Đạo Sơn nương nương chết, đệ tử tục gia của nàng sai người tạo ra một cái quan tài đá, thay quan tài ngọc”

“Ghi chú: Thật sự là một tình thầy trò làm người ta cảm động”

“Phốc h”

Trương Nguyên Thanh không nhịn xuống, cười ra tiếng. Lão mẽ nằm quả thật là một cái quan tài đá, còn là hắn tự tay đẩy ra. Trương Nguyên Thanh thầm nhủ khó trách lúc mình mở quan tài cho lão mõ, cô ta mặt tái nhợt, làn da ảm đạm, một bộ dáng thiếu bảo dưỡng.

“Không nên không nên, mình sao có thể cười? Không nên vui sướng khi người gặp họa ở trên loại chuyện này… Nói đi cũng phải nói lại, lão mõ tỉnh lại phát hiện mình nằm ở trong quan tài đá, không biết lúc đó tâm tình là thế nào, có cơ hội nhất định phải hỏi một phen. Ừm, ít nhất cho mình đến cảnh giới Chúa Tể”

“Không nên không nên, không thể bóc vết sẹo người ta”

Ngoài miệng nói nhỏ, hai tay hắn không phát ra tiếng phát lực, từng chút một đẩy ra nắp quách. Trong quách còn có một cái quan tài ngọc. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, thật cẩn thận mở ra nắp quan tài ngọc. Trong quan tài, một vị đạo sĩ áo bào xanh nằm đó, tóc hoa râm, khuôn mặt giăng kín nếp nhăn, khí sắc hồng nhuận, giống như đang ngủ. Trương Nguyên Thanh yên lặng khép lại nắp quan tài, lại đây nắp quách lên, trong lòng thề đời này không bao giờ mở quan tài nữa.

Đạo sĩ vẫn du ở trong quan tài, gã thế mà lại ở nơi này, hắn quả nhiên ở nơi này… Đầu óc Trương Nguyên Thanh tràn đầy lời nói nhảm. Đạo sĩ vẫn du xuất hiện ở nơi này, ngoài dự liệu, trong tình lý.

Ở trong miêu tả của Vương Tiểu Nhị, đạo sĩ vẫn du tìm kiếm phần mộ quận chúa, chính là vì đại nạn sắp tới, muốn đánh cược lần cuối, không nói đến hắn có đạt được bí pháp trường sinh hay không, riêng là cái quan tài ngọc ôn dưỡng thân thể này, đã là dụ hoặc đạo sĩ không thể kháng cự. Cái gì gọi là đại nạn sắp tới, không phải chính là thân thể suy yếu đi về phía tử

vong sao? Cái quan tài này ôn dưỡng thân thể, nói ở trên trình độ nào đó, quả thật có công hiệu kéo dài tuổi thọ.

Sau khi nhìn thấy đạo sĩ trong quan tài, Trương Nguyên Thanh kết hợp phó bản giới thiệu, Vương Tiểu Nhị miêu tả, nghĩ thông suốt rất nhiều thứ. Tình huống sự việc hẳn là như vậy: Sau khi tìm được mộ cổ, đạo sĩ vui sướng phát hiện quan tài có thể chậm lại thân thể suy bại, liền muốn tu hú chiếm tổ, nhưng lại kiêng kị quận chúa trong quan tài. Vì thế, thừa dịp oán linh trong đạo cụ ở ban ngày ngủ say, hắn xui khiến Vương Tiểu Nhị trộm đi đạo cụ trong mộ thất, như vậy, quận chúa phát hiện đạo cụ bị trộm đi, sẽ phẫn nộ truy tung kẻ trộm mà đi. Một mặt khác, đạo cụ tương đương thủ hộ linh, không thanh trừ "ba vị"

oán linh đáng sợ hắn không dám ở lại lâu dài trong mộ thất. Chờ quận chúa vừa đi, hắn lập tức tiến vào mộ cổ, chiếm cứ quan tài.

Chương 727: Nhiệm vụ ẩn (3)

"Nhưng trong suy luận này, có một lỗ hổng trí mạng, quận chúa sau khi phát hiện trên dưới bị trộm, vì sao chưa giết trở về? Ngược lại không dám vào mộ thất nữa?"

Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh giật mình, rời khỏi mộ thất chính quay về gian phòng trước.

Hắn đứng ở dưới lối đi hình vòm tam khoán tam phục, ngẩng đầu, nhìn kỹ lá bùa giấy vàng dán ở trên tường. Ở trong ảo cảnh gương đồng chế tạo, lá bùa giấy vàng là không tồn tại.

Đổi lại mà nói, món đồ chơi này là ở sau khi gương đồng rời khỏi mộ huyệt mới xuất hiện, gương đồng cũng không biết lá bùa tồn tại, bởi vậy mới chưa hiển hóa ra ở trong ảo thuật.

Lá bùa giấy vàng là ai dán lên, đáp án đã rất rõ ràng.

Nó là ở sau khi gương đồng bị trộm, quận chúa rời khỏi mộ cổ dán lên. Trương Nguyên Thanh dọc theo tường gạch dốc, ngón tay bám vào khe hở viên gạch, từng chút một leo lên trên, lực lượng cả người hắn dựa hết vào mấy ngón tay chống đỡ, người

thường tuyệt đối không làm được thao tác khoa trương như vậy.

Trèo lên phần đỉnh hình vòm, hai ngón tay Trương Nguyên Thanh bám chặt khe hở viên gạch, một bàn tay khác vươn ra, hắn không dám trực tiếp xé xuống, đầu ngón tay đụng vào lá bùa giấy vàng.

Tin tức vật phẩm hiện lên: "Tên: Liệt Diễm Thần Phù"

"Loại hình: bùa"

"Công năng: Trấn trạch"

"Giới thiệu: Lá bùa lấy máu tươi ẩn chứa Nhật chi thần lực vẽ, có thể trấn áp tà ma, bảo vệ nhà cửa thái bình"

"Ghi chú: Nó chỉ có thể sử dụng một lần"

"Quả nhiên, là lá bùa này chặn quận chúa, cô ta không về được trong mộ, chỉ có thể bồi hồi ở trong thôn. May mắn vừa rồi chưa xé xuống"

Trương Nguyên Thanh thu hồi tay, từ trên vách tường nhảy xuống.

"Xem ra quận chúa là không về được, vậy chỉ cần ở trong mộ cổ đợi tới mười giờ sáng mai, mình liền có thể vượt qua thôn Thất Ngữ, quay về hiện thực.

Đến đây, phó bản thôn Thất Ngữ xem như hoàn toàn vượt qua. Thực mệt, cả đêm thiếu chút nữa chết ba lần, cái này so với thi đấu võ đài mạo hiểm kích thích hơn một vạn lần, mình vì sao xui xẻo như vậy, mỗi lần đầu gặp phải phó bản hình thức địa ngục. Tâm tình Trương Nguyên Thanh rất không tốt.. Nhưng rất nhanh, tâm tình hắn lại càng không tốt hơn, bởi vì hắn nhớ tới phó bản mình vào, tỷ lệ đại khái sẽ là phó bản Ma Quân từng trải qua.

Mà lấy thuộc tính ẩn của Ma Quân, về sau phó bản hình thức địa ngục còn có không ít.

Đều là lỗi của Ma Quân!

Đợi một chút! Trương Nguyên Thanh nhíu mày, nếu tránh ở trong mộ thất có thể vượt ải, dựa theo logic bình thường, thời

gian quận chúa ra sân chấm dứt, cũng chính là canh bốn kết thúc, nên kết thúc phó bản rồi.

Bởi vì toàn bộ Boss đều đã qua, tiếp tục lưu lại cũng không có ý nghĩa.

Những nhiệm vụ chủ tuyến của phó bản là 24 giờ, sau khi trời sáng, mình phải tiếp tục ở lại trong phó bản mười giờ.

"Mười giờ này hoàn toàn là thời gian không có ý nghĩa à, quá khoa trương rồi, là bug sao? Nếu không phải bug, dựa theo kinh nghiệm của mình, phó bản này còn có nhiệm vụ ẩn, cho nên mười giờ này, là để lại cho Linh Cảnh Hành Giả làm nhiệm vụ ẩn"

"Phó bản sinh tồn thuộc về linh cảnh phó bản không cho bất cứ nhắc nhở nào, có phải nhiệm vụ ẩn hay không, dựa vào chính mình đi đoán, không giống trấn âm dương, một khi kích hoạt nhiệm vụ ẩn, linh cảnh sẽ cho nhắc nhở"

Nhiệm vụ ẩn là cái gì?

Đạo cụ đến ban ngày sẽ ngủ say, quận chúa có nhà không thể về?

Trương Nguyên Thanh đã hiểu.

Nhiệm vụ ẩn chính là trợ giúp quận chúa tìm về đạo cụ, cùng giúp nàng trở về mộ cổ. Cho nên đặt ra ban ngày đạo cụ ngủ say, là vì để Linh Cảnh Hành Giả có thể chuyên tâm tìm kiếm đạo cụ"

Như vậy xem ra, tìm đạo cụ cũng là một việc khó, nhưng không sao, mình có Tiểu Đậu Bi!"

Trương Nguyên Thanh càng nghĩ càng chắc chắn, mắt tỏa sáng. Hơn nữa, cái này phù hợp phong cách nhiệt tình thành thật của hắn. Sau khi hạ quyết tâm, Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở góc tường phòng ngoài, dựa lưng vào tường gạch, nhắm mắt nghỉ ngơi chút. Ba giờ sau, Trương Nguyên Thanh từ giấc ngủ không sâu tỉnh lại, đi vào giày khiêu vũ màu đỏ, dọc theo tường gạch dốc, đi vào cửa hàng trộm phía trên, lại theo hang trộm trèo ra khỏi lòng đất. Bên ngoài sắc trời đã sáng.

Trong khe núi xanh mơn mởn, hai bên dãy núi trùng điệp, rừng rậm trải rộng.

Trương Nguyên Thanh lợi dụng đầy đủ thời gian đi của giày khiêu vũ màu đỏ, đi ra khỏi núi sâu, ở ngoài thôn khiêu vũ một điệu với nó, lúc này mới tiến vào thôn.

Giống với hôm qua lúc tiến vào, thôn tiêu điều rách nát im ắng, không có tiếng người, nhưng cũng không có nguy hiểm. Trương Nguyên Thanh phun ra Tiểu Đậu Bỉ, phân phó nó đi tầm bảo. Tiểu Đậu Bỉ bò đến bên chân chủ nhân, dang ra cánh tay to ngắn, ôm lấy cẳng chân Trương Nguyên Thanh, dùng khuôn mặt mũm mĩm "cọ"

một cái, bày tỏ thân thiết.

Trải qua nguy cơ tối hôm qua, linh trí dần mở ra, nó đã biết cảm ơn.

Chương 728: Nhiệm vụ ẩn (4)

Tiểu Đậu Bỉ hoạt động tứ chi, bò ở phía trước dẫn đường, Trương Nguyên Thanh chậm rãi đi theo, không bao lâu, bọn họ ở trong một chỗ ngõ nhỏ tìm được Người Chết Số Một.

Người Chết Số Một thân thể cứng ngắc nằm ở trên mặt đất, giống như một thi thể đông cứng, trên người cũng không có ngoại thương rõ ràng, nhưng vẻ mặt Trương Nguyên Thanh đau đớn kịch liệt.

Linh thể trong cơ thể âm Thi bị phá hủy rồi.

Lúc luyện chế âm Thi, bước thứ nhất chính là để thi thể lưu lại linh thể, một lần nữa phù hợp với thân thể. Linh thể là căn cơ, là hạt nhân bên trong âm Thi.

Linh thể tàn phá không còn nữa, âm Thi liền chỉ là một thể xác, tương đương với báo hỏng.

Trương Nguyên Thanh "phốt"

quỳ rạp xuống cạnh âm Thi, dùng sức dập đầu:

"Người anh em, anh vì tôi mà chết, phần ân tình này suốt đời không quên, chỉ có thể kiếp sau trả.

Đi mạnh khỏe!”

Dập đầu xong, Trương Nguyên Thanh cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng tính cách thành thật hắn không nghĩ nhiều như vậy, quay sang cầm lấy tấm da hình người bên cạnh âm Thi.

Da Người Hoàn Mỹ vẫn còn, chưa bị quận chúa thu đi, nó tự từ trên thi thể lột xuống.

“Là mày khiến tao làm ra quyết định hy sinh huynh đệ, mày chính là một cái tai họa, chờ ra khỏi phó bản tao bán mày luôn”

Trương Nguyên Thanh vô cùng đau đớn thu nó về ô vật phẩm, tiếp theo tới tiểu viện Từ tiên sinh ở lại, lấy đi hộp son bằng bạc đặt ở trên bàn. Kế tiếp là tìm kiếm búp bê ma cùng gương đồng. Tiểu Đậu Bỉ dẫn theo Trương Nguyên Thanh, đi vòng vòng ở trong sơn thôn rách nát, cuối cùng thế mà lại về tới con đường nhỏ bên ngoài chỗ ở của Vương Tiểu Nhị, còn cái xác không đầu của ông lão nằm đó.

Nhìn anh linh không chút do dự bò vào sân, Trương Nguyên Thanh nhíu mày, đang muốn bước nhanh đuổi theo, bỗng nhiên liếc qua các ông lão.

Trong lòng không biết sao dâng lên một sự áy náy, một phen thương cảm.

Hắn đi đến cạnh thi thể ông lão, Phịch quỳ xuống, thành thành thật thật dập đầu ba cái, bày tỏ xin lỗi.

Sau đó đứng dậy truy tìm Tiểu Đậu Bỉ, tiến vào buồng trong đặt quan tài, tiểu anh linh ghé vào dưới quan tài, cái tay nho nhỏ VỖ mặt đất nện, trong miệng phát ra tiếng hô non nớt “A ba a ba”.

Trương Nguyên Thanh giật mình, lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, mũi dao sắc bén đâm VỠ bùn đất cứng rắn. Đục sâu mười mấy cm, mũi dao bỗng nhiên vang lên “Đinh”, tựa như đâm trúng vật cứng.

Trương Nguyên Thanh đưa tay gạt lớp bùn đất ra, trong hố đất lộ ra nắp một cái hộp sắt, hắn tiếp tục đục bùn đất, theo diện tích hố đất mở rộng, rốt cuộc đào hộp sắt ra. Hộp sắt dài nửa mét, rộng hai mươi cm, cao ba mươi cm, treo một cái khóa

đồng. Trương Nguyên Thanh dễ dàng chặt đứt móc khoá, mở ra nắp hộp, bên trong là tràn đầy một rương vàng bạc đồ ngọc, mặt ngoài cùng là một pho tượng toàn thân đen sì, trong suốt, hình tượng bé gái, có một đôi tai đón gió.

Bé gái há mồm, bên trong không có lưỡi.

Bên cạnh bức tượng, là một tấm gương đồng hình tròn to bằng bàn tay, xám xịt, mặt trái có khắc loan phượng, mắt của loan phượng là hai viên đá quý màu đỏ. Trương Nguyên Thanh xoay ngược gương đồng lại, soi gương, trong gương đồng lại chưa hiện lên gương mặt hắn.

Đây là một tấm gương không soi người.

Nắm hai món đạo cụ, chờ đợi một lát, tin tức vật phẩm hiện lên:

"Tên: Búp Bê âm Ngọc"

"Loại hình: Hàng mỹ nghệ"

"Công năng nhập vào"

"Giới thiệu: Nó vốn là một khối âm ngọc thai nghén trăm năm trong nơi cực âm, trong lúc vô ý bị một cô gái nhỏ đói khổ đạt được, cô gái mang theo âm ngọc thời gian dài, dần dần âm khí vào cơ thể, rất nhanh đã chết đi. Linh thể của cô cùng âm ngọc dung hợp hóa thành một pho tượng"

"Ghi chú 1: linh thể trong âm ngọc khát vọng chơi trò chơi, phàm là ai không chơi trò chơi với cô bé, nhất định bị nhập vào, việc nhập vào này không thể tránh né, không thể ngăn cản, linh thể này không thể bị hoàn toàn hủy diệt"

"Ghi chú 2: Chúng ta đến chơi trò chơi đi, ta muốn làm người thứ ba, hì hì…".

Trương Nguyên Thanh trợn mắt cứng lưỡi, lẩm bẩm: "Đạo… đạo cụ loại quy tắc"

Trong thuộc tính vật phẩm, phàm là đạo cụ có "không thể XX", "không cách nào XX"

các loại miêu tả, đều là đạo cụ loại quy tắc.

Bởi vì chỉ có đạo cụ loại quy tắc mới bá đạo như thế, bởi vì quy tắc chính là quy tắc, không thể sửa đổi. Công năng của

búp bê ma rất đơn nhất, nhưng nó quả thật là đạo cụ loại quy tắc. Thật ra ở lúc biết được phải gom đủ ba người, mới có thể tránh đi nguy cơ của búp bê ma, trong lòng Trương Nguyên Thanh đã có dự cảm, cái đó và giày khiêu vũ màu đỏ quy tắc có chỗ tương tự.

Phải khiêu vũ mới có thể phá giải quy tắc, tránh đi đuổi giết.

Trương Nguyên Thanh theo bản năng, vô ý thức, không phù hợp tính cách người thành thật của hắn, muốn thu búp bê ma vào ô vật phẩm, làm của riêng.

Chương 729: Kết toán phần thưởng (1)

“Đinh! Vật phẩm này không thể thu”

Thứ này là của quận chúa, mình không thể lấy. Trương Nguyên Thanh hổ thẹn vài giây, nhìn về phía tin tức vật phẩm của món đạo cụ thứ hai: “Tên: Gương Quỷ”

“Loại hình: Gương”

“Công năng: Mị thuật, chiếu quỷ”

“Giới thiệu: thế gian này mọi thứ đều có thể soi, chỉ có lòng người khó nắm lấy, Gương Quỷ là đạo cụ Ngân Dao quận chúa sau khi du lịch thiên hạ hai giáp (120 năm), trải qua tang thương, duyệt hết nhân sự, mị thuật đại thành luyện ra. Nó có thể ghi lại điều bản thân chứng kiến nghe thấy, huyễn hóa ra ảo cảnh khó phân biệt thật giả”

“Ghi chú: Bắt đầu từ một khắc người sử dụng nó, ngươi chính là một - đại hiền giả “Đại hiền giả? Cái này cũng coi như trả giá? Bởi vì chưa trở thành chủ nhân đạo cụ, Trương Nguyên Thanh không thể thể nghiệm trả giá “đại hiền giả”

cụ thể là có ý tứ gì.

Nhưng những thứ này không quan trọng, trả lại đạo cụ cho quận chúa đáng thương càng quan trọng hơn.

Hắn ở ngoài đường tìm một cái giỏ trúc đặt ba món đạo cụ, xách giỏ trúc rời khỏi căn nhà xây bằng đá của Vương Tiểu Nhị, đi về phía sau. Đã tới lúc hoàn thành nhiệm vụ ẩn, chấm dứt phó bản. Trương Nguyên Thanh xách giỏ trúc, trở về hang trộm.

Dọc theo hành lang chật hẹp tiến vào mộ thất, hắn lấy ra ba món đạo cụ trong cái giỏ trúc, đặt cẩn thận ở hốc tường, xoay người rời đi. Sau khi đi vài bước, hắn bỗng nhiên ngẩn ra, cúi đầu nhìn giỏ trúc trong tay, trong đầu hiện lên một cái nghi hoặc.- - Mình vì sao còn phải mang nó đi?

Có phải có chút thành thật quá rồi hay không? Trương Nguyên Thanh xách giỏ trúc rời khỏi mộ thất chính, xuyên qua lối đi dài sáu mét, đến phòng ngoài.

Hắn trước đặt giỏ trúc xuống một bên, tiếp theo bật nhảy tại chỗ, thoải mái nhảy lên cao hai mét, tháo xuống tờ giấy vàng dán ở trên tường gạch tam khoán tam phục.

"Vì"

Lá bùa tự bốc cháy, dâng lên ngọn lửa màu vàng nhạt. Trương Nguyên Thanh không dám để loại lửa này liếm vào, vội vàng buông tay, tùy ý lá bùa bay xuống đất, hóa thành tro tàn.

"Xử lý xong! Bốn giờ nữa là trở về, về thôn trước"

Trương Nguyên Thanh đi vào giày khiêu vũ màu đỏ, không quên xách giỏ trúc, ở tường gạch dốc như giẫm trên đất bằng, tiến vào hang trộm. Vài phút sau, hắn trở lại của thôn, yên lặng chờ đợi mười giờ đến, chờ đợi 24 giờ kết thúc.

"Phó bản thôn Thất Ngữ khó như vậy, ban thưởng cũng không ít nhỉ. Không biết có thể mang cả ba món đạo cụ đều thưởng cho mình hay không, nhiệm vụ ẩn sẽ có phần thưởng gì."

"Chẳng qua, nếu có phương án vượt bản, phó bản cấp A này thật ra không khó chút nào. Sau khi tiến vào linh cảnh, trước tới thẳng mộ cổ, tránh thoát một đêm, hôm sau lại ra thu thập đạo cụ, mang về mộ cổ, liền có thể vượt bản hoàn mỹ"

"Cũng không biết nhiệm vụ ẩn là loại đổi mới bất cứ lúc nào, hay là chỉ có một lần, chỉ xem sau khi nhiệm vụ kết toán thưởng cho cái gì"

Trương Nguyên Thanh nghĩ vu VƠ.

Như nhiệm vụ ẩn của trấn âm dương, đạo cụ ban thưởng là Pháp Bào âm dương, đạo cụ có tính duy nhất, bởi vậy nhiệm vụ ẩn của trấn âm dương chỉ có một lần.

Nhưng Trương Nguyên Thanh biết, không phải tất cả nhiệm vụ ẩn đều là như thế, có một số nhiệm vụ ẩn, ý nghĩa tồn tại, là tăng lên điểm kinh nghiệm của Linh Cảnh Hành Giả.

Linh Cảnh Hành Giả có năng lực đào móc nhiệm vụ ẩn, ban thưởng càng nhiều điểm kinh nghiệm hơn, tốc độ lên cấp sẽ kéo dài ra khoảng cách với người bình thường. Nhàn rỗi thì cũng nhàn rỗi, Trương Nguyên Thanh lại mang tin tức phó bản nhìn lại một lần nữa.

“Đúng rồi, trong phó bản lần này nhắc tới Tam Đạo Sơn nương nương, lão mô cùng quần chúa là một nhánh truyền thừa, lão mã ngủ say cùng quần chúa ngủ say, tựa như có chút tương tự”

“Quận chúa sau khi sống 120 năm, đại nạn sắp tới, biết mình không cách nào ở thời đại mạt pháp tăng lên tuổi thọ, liền bắt chước sự tôn, lấy bí pháp nào đó ngủ say, sống tạm?”

“Không đúng, tình trạng cô ấy không giống với Tam Đạo Sơn nương nương, lão mõ cho mình cảm giác, là người sống, quận chúa là hoàn toàn âm thi hóa, cô ta luyện chính mình thành âm vật bất tử…”

“Cái quan tài kia hẳn là một khâu rất quan trọng trong kế hoạch của cô ta, cho nên cô ta chỉ có thể mượn quan tài ngọc của lão mõ. Chậc, loại thủ đoạn luyện chính mình thành âm thi này, nếu có thể học được thì tốt, tương lai luyện âm thi phẩm chất treo lên đánh Thần Dạ Du khác.”

“Trước mắt đã biết, một nhóm “người tu hành”

cuối cùng là đời Minh, đời Thanh hoàn toàn không thể tu hành, nhưng bối cảnh thôn Thất Ngữ không ở triều Minh, đạo sĩ vẫn du này, quá nửa cũng là nhân vật đời Minh, nhìn như vậy mà nói, hắn thật ra sống cũng rất lâu đấy”

Rốt cuộc, ở sau mấy canh giờ chờ đợi dài đằng đẵng, ở sâu trong thôn ập tới âm khí nồng đậm, như khói đặc che khuất cả bầu trời, khiến ban ngày quay về bóng tối.

Chương 730: Kết toán phần thưởng (2)

Quận chúa tới rồi, cô ta phát hiện lá bùa ở mộ cổ đã hủy đi, sắp trở về lòng đất rồi? Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn chung quanh, chợt phát hiện âm khí là hướng về phía mình. “! !!”

âm khí mênh mông đáng sợ giống như thủy triều ập tới, từ bốn phương tám hướng lao tới, bao phủ sắc trời xám xịt, một bên khác của con đường nhỏ, âm khí tản ra, lộ ra quận chúa mặc váy đỏ hoa mỹ. Khuôn mặt thanh tú của cô tái nhợt, màu đen chiếm hết hốc mắt, con người như đá quý màu đỏ. Hai bên

cách nhau mười mấy mét, trầm mặc giằng co. Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh tựa như về tới tối hôm qua, trong lòng dâng lên một sự sợ hãi mãnh liệt, bắp chân càng chuột rút. Ngay tại lúc hắn cân nhắc nên lấy ra súng ngắn cùng găng tay tăng htêm can đảm cho mình hay không, quận chúa nơi xa bỗng nhiên khẽ gật đầu với hắn, trong đôi mắt hung dữ hiện lên một chút ôn hòa. Ngay sau đó, âm khí rút lui như thủy triều, tính cả quận chúa cùng nhau rời đi.

“Đi rồi?”

Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, bắp chân lại cố gắng.

Hắn đưa mắt nhìn âm khí rời khỏi thôn, như là đám mây nặng nề ở tầng trời thấp, trôi về phía sau núi. Qua mười mấy phút nữa, bên tai truyền tới tiếng linh cảnh nhắc nhở: “Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh riêng — thôn Thất Ngữ, số hiệu: 1018, độ khó cấp A, đang kết toán phần thưởng”

“Phần thưởng đang kết toán… Thu được vật phẩm/đạo cụ: Búp Bê âm Ngọc (mô phỏng), Gương Quỷ (mô phỏng), Son Máu (mô phỏng)”

“Thưởng điểm kinh nghiệm: 25%”

“Kết toán chủ tuyến đã hoàn thành: Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ ẩn — quận chúa Ngân Dao cảm kích! Đang kết toán phần thưởng cho ngài.”

“Thu hoạch vật phẩm/đạo cụ: âm Ngọc Oa Oa (mô phỏng)

x3, Gương Quỷ (mô phỏng)

x3, Son Máu (mô phỏng)

x3”

“Thưởng điểm kinh nghiệm: 15%”

“Kết toán nhiệm vụ ẩn đã hoàn thành!”

“Đinh! Phần thưởng thẻ nhân vật kích hoạt, thưởng đạo cụ: Hộp Ngọc Truyền Tống”

“Kết toán xong! Năm phút sau rời khỏi linh cảnh.”

Một giây sau, mi tâm hắn nổi lên mặt trăng tròn màu đen, trong dấu ấn nóng hổi toát ra một luồng Thái âm lực mênh mông, lấy tư thái gần như ngang ngược vô lý cọ rửa thân thể, dung nhập trong từng tế bào, dung nhập từng cái xương. Nhiệt độ cơ thể hắn nhanh chóng tăng cao, làn da đỏ như tôm luộc, không tự chủ được co quắp, cảm giác cấp bậc sinh mệnh xảy ra biến hóa, tổ hợp gien được xây dựng lại… Chờ nhiệt độ cơ thể hạ xuống, khôi phục bình thường, Trương Nguyên Thanh vội vàng mở ra giao diện thuộc tính: "Tên họ: Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"Chủng tộc: nhân loại"

"Nghề nghiệp: Thần Dạ Du"

"Đẳng cấp: 3"

"Kỹ năng: Dạ Du, Phệ Linh, Thái âm Chi Linh, Khiếu Nguyệt, Mĩ Thuật, Linh Lục"

"Điểm kinh nghiệm: 58%"

"Điểm đạo đức: 2100"

"Điểm danh vọng: 40"

Điểm kinh nghiệm đạt tới 58%, Trương Nguyên Thanh cảm giác rõ ràng thể lực, lực lượng, cường độ linh thể được tăng lên rất nhiều.

Phó bản lần này, làm hắn tăng lên trọn vẹn 40% điểm kinh nghiệm, dưới tình huống không dùng bất cứ đạo cụ nào, hắn tự tin có thể thắng mình lúc trước trong một phút đồng hồ. Lúc trước chiến đấu với Triệu Thành Hoàng hóa quỷ, bằng vào giày khiêu vũ màu đỏ cùng chiến đao, hắn vẫn rơi vào thế yếu.

Lúc ấy nếu có điểm kinh nghiệm bây giờ, tuyệt đối sẽ không chật vật như vậy.

"Mình bây giờ mới tính là thật sự chen thân tình độ cấp 3 trung thượng nha. Ừm, điều kiện tiên quyết hoàn toàn dựa vào bản thân."

Trương Nguyên Thanh sau đó mở ra ô vật phẩm, bắt đầu xem đạo cụ nhiệm vụ thưởng. Ba đạo cụ vật phẩm phó bản tin tức đại thể không thay đổi, nhưng loại hình biến thành vật phẩm

tiêu hao, thêm một dòng ghi chú nữa: “Mặc dù là mô phỏng, nhưng uy lực giống với chính phẩm, duy trì 30 phút.”

“Thưởng vượt ải là ba món đạo cụ mô phỏng, mỗi món đạo cụ sử dụng một lần, mà nhiệm vụ ẩn thu được quận chúa cảm kích, số lần sử dụng hàng nhái tăng lên tới ba lần”

“Như vậy xem ra, ba món đạo cụ là nguy cơ trung tâm của phó bản thôn Thất Ngữ, thuộc về nền tảng phó bản, là không thể nào bạn cho Linh Cảnh Hành Giả. Nhiệm vụ ẩn cũng sẽ cập nhật..”

“Phó bản linh cảnh này, thuộc loại phó bản không thể thay đổi, hoặc là nói, phó bản độ khó sẽ không giảm xuống, sẽ chỉ tăng lên”

Đạo cụ trong phó bản sẽ không giảm bớt, mức độ khó vĩnh viễn sẽ không giảm, mà nếu Trương Nguyên Thanh chết ở chỗ này, giày khiêu vũ màu đỏ sẽ trở thành một nguy cơ lớn của “thôn Thất Ngữ, đến lúc đó, phó bản này có thể tăng lên cấp S.

Mặc dù chưa đạt được “hàng xịn”

làm Trương Nguyên Thanh có chút thất vọng, nhưng ba món đạo cụ hàng nhái, tổng cộng có thể sử dụng chín lần, phối hợp đạo cụ khác, có thể sử dụng được rất lâu.

“Ba món đạo cụ này nhất định này có thể tỏa sáng rực rỡ trong phó bản giết chóc, mà chờ mình tấn tháng Thánh Giả, có đạo cụ cảnh giới Thánh Giả có thể thu hoạch. Ừm, hàng nhái thì hàng nhái đi, thế là đủ rồi”

Chương 731: Kết toán phần thưởng (3)

Trương Nguyên Thanh tiếp theo lấy ra đạo cụ thẻ nhân vật thưởng, đây là một cái hộp bằng ngọc dài 10 cm, rộng 5 cm. Thân hộp khắc hình, mơ hồ là thông đạo thần bí không gian sụp đổ một đầu, vô số dòng khí hỗn loạn lượn lờ ở quanh thông đạo. Tin tức vật phẩm chợt hiện ra: “Tên: Hộp Ngọc Truyền Tống”

“Loại hình: đồ ngọc”

“Công năng: truyền tống”

“Giới thiệu: Nó bắt nguồn từ một vị đạo tặc không thể miêu tả, vị đạo tặc kia cả đời gây án vô số, kẻ thù trải rộng thiên hạ, nhưng năng lực xuất quỷ nhập thần của hắn, khiến các kẻ thù không thể làm gì, liền nhắm đầu mâu vào người thân bạn bè của hắn. Vì có thể làm người thân bạn bè ở lúc bị liên lụy chạy thoát, vị đạo tặc kia chế ra đạo cụ này, cách mỗi 30 ngày, hộp ngọc sẽ chế tạo ra một ngọc phù truyền tống, số lượng ngọc phù này có thể chồng chất”

“Ghi chú: Ngươi có thể bóp nát ngọc phù, truyền tống tới bất cứ chỗ nào người từng tới, nhưng phải chú ý, cách mỗi ba lần, nó sẽ truyền tống một lần ngẫu nhiên”

Trương Nguyên Thanh xem hết tin tức giới thiệu vật phẩm, ý nghĩ đầu tiên là: Móa, món đồ chơi này quá ghê gớm nha, thần khí giữ mạng. Suy nghĩ thứ hai là: Móa, mình biết Ma Quân làm gì với quận chú rồi! ! Lúc trước hắn cảm thấy kỳ quái, lấy đẳng cấp của quần chú, Ma Quân giai đoạn Siêu Phàm cũng chỉ mạnh hơn con sâu cái kiến một chút, làm sao có thể làm ra chuyện khiến quận chúa tức giận.

Nhìn thấy đạo cụ này, Trương Nguyên Thanh bỗng hiểu ra.

Ma Quân thằng cha này, về sau khẳng định từng lợi dụng ngọc phù truyền tống trở về, hắn lúc đó, khẳng định đã là Thánh Giả.

Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh VỖ VỖ loa Miêu Vương trong túi quần, thầm nhủ:

“Đêm nay tao muốn nghe Ma Quân cùng quần chúa.”

Vừa VỖ xong loa Miêu Vương, bàn tay Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên cứng đờ, “Mình biết anh Binh làm sao đặt loa Miêu Vương tới công viên trò chơi Kim Thủy rồi”.

Anh Binh biết hắn sẽ vào công viên trò chơi Kim Thủy, bởi vì phó bản hắn vào, đều là cái Ma Quân từng vào.

Một điểm này, rất sớm trước đó Trương Nguyên Thanh đã biết, nhưng hắn không biết là, anh Binh là như thế nào giấu loa Miêu Vương vào công viên trò chơi Kim Thủy.

Là ngọc phù truyền tống.

Anh Binh và Ma Quân quen biết, hai người rất có thể chính là ở trong công viên trò chơi Kim Thủy tổ đội quen biết, sau đó phát hiện mọi người đều là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, liền âm thầm giữ liên hệ. Chỉ có như vậy mới có thể giải thích anh Binh biết hắn sẽ vào công viên trò chơi Kim Thủy, lại có thể giấu loa Miêu Vương trong công viên trò chơi.

Làm đối tác của Ma Quân, có một hai ngọc phù truyền tống là rất hợp lý.

"Tương lai mình cũng có thể trở lại thôn Thất Ngữ, tới lúc đó hỏi quận chúa một lần, thuận tiện mượn đạo cụ dùng một chút. Ừm, công viên trò chơi Kim Thủy cũng có thể trở về, thăm cô dâu ma…" Có thể trở lại phó bản ý nghĩa như thế nào? Trương Nguyên Thanh trước mắt cũng chưa nghe nói có Linh Cảnh Hành Giả có thể trở lại phó bản, tương lai cho dù bỏ qua nhiệm vụ ẩn, cũng có thể trở về làm.

"Ừm? Vậy Ma Quân năm đó sao không trở về lấy Pháp Bào âm dương? Ặc, hắn lúc ấy đoán chừng đã cảnh giới Thánh Giả, thậm chí Thánh Giả đỉnh phong, hơn phân nửa chướng mắt Pháp Bào âm dương"

Lúc này, đếm ngược kết thúc, thôn tiêu điều rách nát, như là sóng nước dập dờn.

Văn phòng cảnh sát khu Khang Dương. Lý Đông Trạch chống gậy, đi vào khu làm việc, hỏi: "Quan Nha, Nguyên Thủy trở về chưa?"

Quan Nhã cầm điện thoại di động lên, trầm giọng nói: "Tắt máy"

Lý Đông Trạch nhíu mày: "Đã hai mươi tư giờ rồi, xấp xỉ cũng nên trở về rồi chứ?

Quan Nha vẻ mặt đầy lo lắng.

Bởi vì chuyện Âm Cơ, bọn họ vốn trà đầy tự tin, từ buổi sáng hôm qua đã luôn nơm nớp lo sợ tới bây giờ, mà giày vò gần hai mươi tư tiếng, liền càng khẩn trương hơn. Đã hoàn toàn không cách nào làm việc bình thường nữa (xem phim). Mặt khác, trong diễn đàn tổ chức, ý kiến liên quan tới Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp hy sinh càng lúc càng nghiêm trọng, chủ yếu là mọi người đồn đại — Ma Quân cùng Thái Nhất môn

chủ biểu thị, thôn Thất Ngữ là phó bản nhất định phải chết! Mặc dù phía chính phủ tối hôm qua đã ở trong diễn đàn bác bỏ tin đồn, nhưng mọi người đều không tin, còn trào phúng phía chính phủ bịa đặt! Sau khi đoạt giải quán quân thi đấu lôi đài, danh tiếng Nguyên Thủy đạt tới đỉnh phong, có thể nói là như đổ thêm dầu vào lửa, cho nên việc này sau khi truyền bá, dẫn tới sự chú ý cực lớn. Quan Nhã sáng nay thấy trong diễn đàn có người nói, bọn họ thăm dò, tổ chức tà ác chỉ đợi mở hội ăn mừng! Đương nhiên, ý kiến về tổ chức tà ác chuẩn bị sẵn rượu và thức nhắm, chờ đợi nghênh đón Nguyên Thủy Thiên Tôn ngã xuống trong linh cảnh, Quan Nhã chỉ coi là nói đùa. Nhưng mà, tổ chức tà ác tất nhiên đang chờ đợi kết quả, cùng ôm chờ mong rất lớn đối với Nguyên Thủy chết ở linh cảnh.

Chương 732: Vượt phó bản thôn Thất Ngữ (1)

Dù sao làm quán quân thi đấu lôi đài, Nguyên Thủy trên trình độ nhất định, đã là nhân vật lĩnh quân giai đoạn Siêu Phàm trong nghề nghiệp hợp pháp.

Loại tuyển thủ này một khi trưởng thành lên, không chừng lại là một tên Phó Thanh Dương.

Lý Đông Trạch trầm giọng nói: “Quan Nhã, cô tiếp tục giữ liên lạc, 12 rưỡi nếu còn chưa thể liên hệ được Nguyên Thủy, tôi sẽ lập tức thông báo bách phu trưởng, đến lúc đó có thể phải tổ chức cuộc họp”

Nội dung cuộc họp đương nhiên là bàn bạc “Nguyên Thủy Thiên Tôn thành công trở về”, “Sắp xếp người đóng giả Nguyên Thủy Thiên Tôn”.

Lấy danh tiếng cùng địa vị bây giờ của “Nguyên Thủy”, nếu thật sự chết ở trong linh cảnh, cái này cũng không phải một dòng thông báo có thể lấy lệ cho qua. Mà là một hồi nguy cơ quan hệ công chúng. Tuy Lý Đông Trạch tràn đầy lòng tin đối với Nguyên Thủy, nhưng làm lãnh đạo thành thục, đối mặt bất cứ bất trắc nào có thể xảy ra, đều phải có đầy đủ chuẩn bị, cái này cũng bao gồm chuẩn bị rất tâm lý. Lúc này, Vương Thái nói: “Quá đáng lắm rồi!”

“Nguy cơ Ma Quân thiếu chút nữa chết, không đại biểu Nguyên Thủy nhất định phải chết, dứt bỏ chiến lực, đạo cụ các nhân tố không nói, Ma Quân không phải toàn tài, có thể một cái nguy cơ khiến hắn bó tay không có cách nào, vừa vặn là lĩnh vực hắn không am hiểu, nhưng đối với người khác mà nói, lại đơn giản như thường thức”

“Các người lo lắng là có cần thiết, nhưng thành chim SỢ cành công thì không cần thiết. Nói cái gì phó bản Ma Quân cho rằng nhất định phải chết, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền tuyệt đối không qua được, quả thực quá đáng, chỉ số thông minh cấp thấp”

Quan Nhã cùng Lý Đông Trạch ngẩn ra, thầm nhủ khó được Vương Thái sẽ chủ động nói nhiều như vậy.

“Tuy có lẽ nhưng mà… Vương Thái cậu nói chuyện rất có đạo lý..”

Quan Nhã ngẩn ra nói: “Nhưng chúng tôi chưa nói câu nói cuối cùng kia mà.”

Vương Thái tóc rối bời, ánh mắt hơi dại ra “”

một tiếng: “Đây là mấy tên anh hùng bàn phím không có chỉ số thông minh trong diễn đàn nói, tôi không đỡ nổi bọn họ. Cho nên lấy hai người phát tiết một trận”

Là ai cho cậu dũng khí như vậy, mấy tên anh hùng bàn phím kia? Quan Nhã cùng Lý Đông Trạch mặt không biểu cảm nhìn hắn. Trương Nguyên Thanh một lần nữa thấy được phòng ngủ quen thuộc, trong tay còn đang cầm hộp ngọc tinh xảo.

Trở về rồi… Hắn theo bản năng nhìn về phía cửa phòng ngủ, cửa là mở, mà Trương Nguyên Thanh nhớ rõ, mình lúc tiến vào linh cảnh, rõ ràng đã đóng cửa kỹ rồi.

“Cửa khóa trái cũng bị mở ra, biến mất 24 giờ, cả nhà nhất định sẽ lo lắng”

Trương Nguyên Thanh suy tư một lát, trong lúc nhất thời thế mà lại tìm không thấy lý do thích hợp để lấy lệ.

Hắn tuy đã trưởng thành, nhưng dù sao vẫn là sinh viên, sinh viên có thể có chuyện quái gì phải 24 giờ không về nhà?

Đại khái cũng chỉ còn lại có đi nhà nghỉ với bạn gái, nhưng mà mình cũng chưa có bạn gái… Trương Nguyên Thanh vừa tự mình lẩm bẩm, vừa nắm lên điện thoại di động, phát hiện nó bởi vì lượng pin quá thấp, đã tắt máy.

Cắm sạc pin cho điện thoại di động, ánh mắt hắn một lần nữa chuyển dời đến đạo cụ này, mở ra hộp ngọc, nằm trong hộp là ba tấm bùa nhỏ bằng ngọc.

"Ba tấm, ừm, khớp với thời gian Ma Quân chết."

Trương Nguyên Thanh là tháng tư năm nay đạt được thẻ nhân vật, cách lúc này hơn hai tháng, như vậy thời gian Ma Quân chết khẳng định lớn hơn con số này.

Hộp ngọc một tháng sinh ra một tấm bùa ngọc, trong hộp có ba tấm, số lượng bùa ngọc khớp với thời gian Ma Quân chết.

"Tìm thời gian dùng một tấm ngọc phù, nghiệm chứng hiệu quả một lần, trong hiện thực thì không cần thử, thử về phó bản linh cảnh một chuyến. Ừm, trong linh cảnh mình từng đi, trấn âm dương không cần thiết trở về, giữa công viên trò chơi Kim Thủy cùng miếu sơn thần chọn một cái"

"Món đồ chơi này thật sự có thể truyền tống đến nơi từng đi? Vậy nếu mình muốn về trong bụng mẹ, nó sẽ làm như thế nào?"

Trương Nguyên Thanh cũng chỉ tùy tiện nghĩ một chút, cũng không tính đi hành động, dù sao đã sinh ra 21 năm, không phải trẻ con bốn năm cân, thực về trong bụng mẹ, bà già nhắm chừng qua đời tại chỗ.

Hắn thu hồi Hộp Ngọc Truyền Tống, cởi áo, quần rách rưới bẩn thỉu, hắn mặc một cái quần đùi đi vào phòng khách, tiến vào nhà vệ sinh. Trong tiếng nước "ào ào", Trương Nguyên Thanh suy nghĩ miên man.

"Giờ này, bà ngoại không ở nhà, vậy khẳng định là đi mua đồ ăn rồi, bà tuổi này, cháu ngoại bảo bối mất tích 24 giờ, bà là như thế nào nuốt trôi cơm…"

Tắm rửa xong, thay áo ngắn tay cùng quần thể thao sạch sẽ, Trương Nguyên Thanh rút phích cắm điện thoại di động, xuyên qua phòng khách, mở ra cửa chống trộm, tính mục đích rõ ràng, tới nhà ăn sa hoa ngoài tiểu khu, hưởng dụng món

ngon cơm gà thương hiệu của nhà ăn. Hai mươi tư giờ chưa ăn cơm, hắn đói sắp điên rồi.

Chương 733: Vượt phó bản thôn Thất Ngữ (2)

Vừa mở ra cửa chống trộm, Trương Nguyên Thanh thấy cửa chống trộm đối diện cũng mở ra, từ bên trong đi ra một người trung niên mặc quần đùi bờ cát cùng áo ngắn tay bờ cát, nổi bật ra một chữ "đũy".

"y dô, Nguyên Tử ngu ngốc, một bộ dáng chưa tỉnh ngủ, bị vắt cạn thân thể!"

Cậu nhìn thấy y bát truyền nhân, mở mồm là một đoạn rap lộn xộn. Sau đó cười hề hề nói: "Rốt cuộc thông suốt rồi nha, biết tìm bạn gái đặt phòng rồi, cậu rất vui mừng"

Trương Nguyên Thanh nhìn ông cậu cả người đều là hoa, tức giận nói: "Cậu, bộ trang phục này của cậu, là muốn đi nơi lưu đày nghỉ phép sao? Đợi chút, cậu nói cái gì?

Đặt phòng cái gì?"

"Mùa hè năm nay thời tiết quỷ này, cũng có thể đi nơi lưu đày nghỉ mát rồi. Cậu nghĩ, quần đùi bờ cát rất hợp với thời tiết như vậy? Cậu giải thích một câu, tiếp theo nháy mắt nói: "Ngọc Nhi nói mày có bạn gái rồi, hôm qua cùng bạn gái ở bên ngoài qua đêm, bà ngoại mày vui muốn hỏng rồi, nói vẫn là Nguyên Tử có tiền đồ nhất"

Dì trẻ? Dì ấy thế mà thay mình nói dối lấy lệ ông ngoại bà ngoại? Trương Nguyên Thanh thuận thế nói: "Chờ về sau sinh con, cháu muốn để nó đi theo cậu học rap"

Cậu vừa nghe xong liền rất vui vẻ, liền nhét cho y bát truyền nhân một tờ tiền giấy đỏ rực.

"Quá khoa trương rồi nhỉ? Ba mươi cuộc gọi nhỡ?"

Trong nhà hàng gió lạnh gào thét, Trương Nguyên Thanh cầm điện thoại di động vừa nạp được 9% pin, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Trong những cuộc gọi nhỡ này, có năm cuộc là bà ngoại gọi, còn lại tất cả đều là Quan Nhã gọi.

Tuy đây là lưu trình nhất định phải chuẩn bị, nhưng một hơi gọi hai mươi mấy cuộc, cũng quá khoa trương rồi nhỉ… Trương Nguyên Thanh hoài nghi điện thoại di động của mình chính là bị cô ấy gọi đến sập nguồn. Phó bản thôn Thất Ngữ quả thật rất nguy hiểm, nhưng người ngoài đến nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn vào là phó bản cấp A, chỉ vậy mà thôi.

Hắn thầm nhủ, chẳng lẽ cảm tình của Quan Nhã đối với mình đã khắc sâu đến mức như vậy? Đang nghĩ, tiếng chuông điện thoại di động vang lên, người gọi tới là Quan Nhã. Khóe miệng Trương Nguyên Thanh nhếch lên, nhận cuộc gọi, ho khan một tiếng, trêu chọc: "Chị Quan Nhã, tôi cũng không biết, thì ra chị lo lắng cho tôi như vậy, chậc chậc, mỹ nhân ân trọng, chỉ có dâng mười tám cm mới có thể báo đáp"

Nhưng mà, Quan Nhã không giống như hắn dự đoán nói: Là tám cm hay là mười tám cm, chị muốn tự tay nghiệm chúng một lần. Hoặc là: Báo đáp của cậu có thể giống tiệm quần áo bán đại phá xả kho, chiết khấu 50% hay không?

Trong thanh âm Quan Nhã lộ ra vui sướng, lộ ra kích động, lộ ra mỏi mệt như trút được gánh nặng:

"Nguyên Thủy, cậu đi ra rồi? Quá tốt rồi, quá tốt rồi."

Hả? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: "Làm sao vậy?"

Trong điện thoại Quan Nhã chưa đáp lại mà hô lên: "Thập trưởng, Nguyên Thủy đi ra rồi! !"

Mười mấy giây sau, Trương Nguyên Thanh nghe được thanh âm không tao nhã chút nào của Lý Đông Trạch:

"Oh my god, Nguyên Thủy, ở phương diện vượt phó bản, cậu chưa bao giờ làm người ta thất vọng, cậu là thiên tài, thiên tài đứng đầu"

"Thập trưởng, tiếng anh to quá, tôi chưa làm rõ tình huống, mời anh tao nhã giải thích một lần."

Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh từ trong miệng Lý Đông Trạch đã biết một đoạn lời của Âm Cơ dẫn tới lời đồn, đã biết bọn Quan Nhã lo lắng.

Ma Quân nói tính sai trọng điểm, hắn là giống với mình, nghĩ lầm giải quyết boss trong thôn mới có thể vượt qua, chờ lúc hắn phản ứng lại, đã mất nửa cái mạng.

Mình cuối cùng có thể từ trong tay quận chúa chạy trốn, dựa hết vào vận may, nghĩ hắn Ma Quân lúc trước cũng là như thế.

Vịnh Phó gia. Phòng luyện công, Phó Thanh Dương cả người mồ hôi đầm đìa, hai tay cầm kiếm, liên tục chém.

Lưỡi kiếm ma sát không khí, phát ra tiếng xé gió nặng nề ngắn ngủi. Hàng ngày vung kiếm một vạn lần, là mục tiêu hắn đặt ra cho bản thân, trừ vào phó bản, không có việc gì có thể ngăn cản hắn vung kiếm.

Phó Thanh Dương có rất nhiều trợ thủ, nhỏ đến ăn, mặc ở, đi lại, có một đám em gái tai thỏ chăm sóc; Lớn đến kinh doanh công ty danh nghĩa, duy trì Bạch Hổ vệ vận chuyển, có đoàn đội quản lý chuyên nghiệp, đoàn tham mưu thay hắn dốc hết tâm huyết.

Phó Thanh Dương dùng tinh lực ở hai nơi, một là công việc Ngũ Hành minh, hai là tu hành. Hắn không dám lãng phí quá nhiều tinh lực ở nơi khác, hắn biết thiên phú của mình không bằng các thiên tài đứng đầu kia, hắn chỉ có dùng trả giá gấp mười gấp trăm lần, mới có thể áp chế những người tự xưng là thiên tài đó. Cho tới nay, thiên tài Phó Thanh Dương không áp chế được chỉ có một mình nữ nguyên soái, người khác, cho dù là (thiếu 1 đoạn)

Nhưng hôm nay, hắn chém hai ngàn lần, nhưng vẫn không thể tiến vào trạng thái, trong lòng luôn có sự bực bội. Lúc này, cửa phòng luyện công bị đẩy ra. Linh Quân mặc quần cộc, dép xỏ ngón, tóc rối bời, cầm điện thoại di động, tựa vào cạnh cửa.

Chương 734: Vượt phó bản thôn Thất Ngữ (3)

“Cậu tốt nhất có lý do đủ hợp lý, dùng để giải thích cậu vì sao quấy rầy tôi luyện công”

Phó Thanh Dương không nhìn hắn, tiếp tục vung kiếm, nhưng lông mày nhíu lại, sắc mặt lạnh lùng, tựa như dị thường bất

mãn đối với Linh Quân xâm nhập. Linh Quân "A"

một tiếng, cười tủm tỉm nói: "Chó liếm của cậu từ trong phó bản đi ra rồi"

Tư thế vung kiếm của Phó Thanh Dương khựng lại một chút, ngừng vài giây, sau đó tiếp tục tiết tấu vừa rồi, thản nhiên nói: "Biết rồi"

Hắn giọng điệu bình tĩnh, giống như đây là một chuyện bé nhỏ không đáng kể, nhưng trên mặt đã không thấy sự tức giận vừa rồi nữa.

Kiếm thế mượt mà tự nhiên, lòng không tạp niệm.

Linh Quân dày dựa vào cạnh cửa, chút không có rút đi tự giác, ngược lại như vậy sự mở ra máy hát, hang trí bừng bừng tán gẫu hẳn lên:

"Nói như thế nào nhỉ, có loại ngoài dự liệu, lại cảm thấy trong dự kiến. Nhớ có lần tôi từng nói với cậu, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất kỳ quái, sau khi tự mình tiếp xúc, tôi thừa nhận cậu ta rất có thiên phú, nhưng trực giác nói cho tôi biết, cậu ta hẳn là không bằng Ma Quân, nữ nguyên soái các quái thai kinh tài tuyệt diễm này, nhưng cậu ta lại từng lần sáng tạo chiến tích không thua bọn họ".

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Tôi vẫn luôn cho rằng trực giác của cậu là - hôm nay ra ngoài nhất định sẽ gặp được cô gái thích hợp"

"A, cậu là đang trào phúng tôi một tên hoa hoa công tử biết cái gì thiên tài? Rõ ràng là tên mặt đơ cao ngạo lạnh lùng, lại thích làm màu, miệng lưỡi còn rất độc"

"Tôi càng thích đánh cậu hơn!".

Linh Quân nghe vậy, nghiêm mặt: "Tôi còn phải thay cậu báo cáo chuyện này cho Cẩu trưởng lão, thuận tiện giải quyết một phen lời đồn trên diễn đàn. Cậu tiếp tục luyện kiếm, tôi đi đây"

Ma Quân cùng Thái Nhất Môn chủ nhìn đều lắc đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn nên vượt qua nguy co lần này như thế nào Phân bộ Tùng Hải nói Nguyên Thủy Thiên Tôn vào là phó bản cấp A, có thể tin hay không Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu chết

ở trong phó bản, đối với tổ chức mà nói, sợ là một hồi nguy cơ truyền thông Bác bỏ tin đồn: Thái Nhất môn thanh minh, môn chủ chưa từng nói ra lời như vậy Bộ phận người Thái Nhất môn thực ghê tởm, ở trong diễn đàn của bọn họ vui sướng khi người gặp họa Có thể được Ma Quân cùng Thái Nhất môn chủ đánh giá như thế, thôn Thất Ngữ kia rốt cuộc là phó bản thế nào Trương Nguyên Thanh ăn uống no đủ trở lại phòng ngủ, nằm ở trên giường, lướt bài đăng diễn đàn.

Qua nửa tiếng, hắn lướt được mười mấy bài đăng thảo luận "Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng phó bản", đám hành giả chính phủ các đại phân bố ở việc này mở ra thảo luận kịch liệt.

Trừ bộ phận nhỏ tâm lý âm u, blah blah nói một ít lời vui sướng khi người gặp họa, nhưng đại bộ phận mọi người vẫn rất lo lắng an nguy của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong những người này, chia thành hai phái. Một phái cho rằng phó bản có thể được Ma Quân cùng Thái Nhất môn chủ đánh giá như thế, hệ số nguy hiểm có thể nghĩ mà biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn dữ nhiều lành ít, đáng buồn đáng than thở.

Một phái cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn phó bản cấp S cũng vượt qua, lần này cũng không thành vấn đề, mà Ma Quân ở phương diện vượt phó bản, có thể còn không bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau đó hai bên bắt đầu liệt kê số liệu, có lý lẽ có chứng cứ bắt đầu khắc khẩu.

Độ hot cao như vậy là điều mình không ngờ… Trương Nguyên Thanh đối với danh tiếng của mình bây giờ, đã có nhận biết càng thêm khắc sâu. Nay khác xưa, bây giờ nhất cử nhất động của hắn đều sẽ bị chú ý, đồng nghiệp chú ý hắn, tổ chức tà ác cũng chú ý hắn, tựa như idol trẻ đang hot. Danh tiếng sẽ mang đến địa vị, nhưng cũng phải chú ý, nó sẽ mang đến phiền toái. Hiện tượng trực tiếp nhất chính là bị người ta ghen ghét, bên trong Ngũ Hành minh người đối địch hắn, ghen tị hắn không ở SỐ ít, mà trong Thái Nhất môn, người ghen tị hắn, đối địch hắn càng nhiều hơn.

Nhất là sau khi thi đấu lôi đài đoạt giải quán quân, hắn ở Thái Nhất môn nhân duyên đã rất kém.

Ví dụ như lần này, hắn nhìn thấy một bài đăng phun Thần Dạ Du Thái Nhất môn vui sướng khi người gặp họa, người đăng bài chụp màn hình một ít lời lẽ ở diễn đàn chính thức của Thái Nhất môn, kèm vào trong bài đăng.

“Môn chủ của chúng ta cũng chưa nói phó bản kia là phó bản nhất định phải chết, môn chủ nếu là nói như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có thể sống? Ngũ Hành minh sớm chuẩn bị ăn cỗ đi.”

“Chẳng qua Ma Quân cũng nói thiếu chút nữa chết ở bên trong, sống sót dựa hết vào vận may, Nguyên Thủy Thiên Tôn quá nửa lạnh rồi, vận may cái thứ này, không phải dựa vào đầu óc có thể bù lại”

Chương 735: Vượt phó bản thôn Thất Ngữ (4)

“Các ngươi nói chuyện chú ý chút, mùi chua (ghen ghét)

cũng bắn lên ngoài không gian rồi. Nguyên Thủy Thiên Tôn còn sống trở về tốt nhất, Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn là minh hữu, hơn nữa phương án vượt phó bản linh cảnh thôn Thất Ngữ, kẻ được lợi lớn nhất thật ra là Thái Nhất môn chúng ta.”

“Phó bản cấp A chúng ta có thể cả đời cũng không gặp được, với lại, phó bản linh cảnh giai đoạn Siêu Phàm có chín ngàn chín trăm cái, không thiếu một cái thôn Thất Ngữ”

“Thiếu khẳng định là thiếu, phương án vượt phó bản ai chê nhiều, nhưng, ai nói chúng ta nhất định phải dựa vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Ngũ Hành minh cả ngày tuyên truyền Nguyên Thủy Thiên Tôn là thiên tài vượt phó bản, lập hình tượng, bây giờ sập rồi nhỉ? Bình luận dưới bài đăng: “Quả Nhân Có Bệnh: mấy tên Thái Nhất môn, chung quy vẫn là ghen tị Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Năm Rộng Tháng Dài: Đại khái còn có bởi yếu sinh hận đi, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn là nam nhân bọn họ không đạt được”

Mang đi so sánh, thành viên nữ lời lẽ kịch liệt hơn rất nhiều.

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Lũ chó này, bà đây một đêm không ngủ ngon, tỉnh còn phải xem bọn hắn giọng điệu kỳ quái”

“Vương Phi: Ước gì Nguyên Thủy Thiên Tôn chết ở trong phó bản? Bà đây muốn đi diễn đàn Thái Nhất môn đăng kí tài khoản, phun chết bọn hắn.”

“Jenny Đa Tình: Nhớ ngày đó khi có phương án vượt phó bản công viên trò chơi Kim Thủy cùng đường hầm Xà Linh, Thái Nhất môn mặt dày đến xin phương án vượt bản, bây giờ có mặt mũi nói không dựa vào phương án vượt phó bản của Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Xem đến nơi đây, Trương Nguyên Thanh liền rời khỏi bài đăng.

Hắn nghiêm túc suy nghĩ, nên nộp lên phương án vượt phó bản thôn Thất Ngữ hay không.

Căn cứ phần thưởng kết toán nhiệm vụ phỏng đoán, chỉ cần vượt qua thôn Thất Ngữ, liền nhất định có thể đạt được ba món đạo cụ mô phỏng, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, thì mỗi món đạo cụ tăng thêm ba lần. Một khi có phương án vượt bản, độ khó vượt qua thôn Thất Ngữ sẽ giảm đến cấp B, thậm chí cấp C, nhưng phần thưởng lại hậu hĩnh đến dọa người. Nói cách khác, chỉ cần phần phương án vượt bản này cho Thái Nhất môn, tương lai Thần Dạ Du tiến vào thôn Thất Ngữ, sẽ nhảy vọt trở thành hành giả Siêu Phàm đứng đầu nhất, cho dù cái đứng đầu này không lâu dài.

Trương Nguyên Thanh tự hỏi, nếu gặp được kẻ địch nắm trong tay ba món đạo cụ thôn Thất Ngữ, rất có thể lật thuyền trong mương.

Nếu người đạt được ba món đạo cụ có địch ý với hắn, thậm chí là kẻ địch, vậy thì tư thông với địch rồi. Hắn vĩnh viễn sẽ không quên, chính phủ có người tốt, cũng có Xích Nguyệt An ác nhân như vậy.

“Thôn Thất Ngữ là linh cảnh riêng của Thần Dạ Du, hành giả Ngũ Hành minh không vào được, nếu giao ra phương án vượt phó bản, trong thời gian ngắn nhìn không ra cái gì, nhưng tích lũy tháng ngày, mấy năm trôi qua, Thần Dạ Du vào thôn Thất

Ngữ càng tích càng nhiều, hàng mô phỏng của ba món đạo cụ cũng càng tích càng nhiều, hành giả Siêu Phàm của Ngũ Hành minh, ở trước mặt Thái Nhất môn liên hoàn toàn biến thành đệ đệ..”

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh đã có chủ ý. Không cho!

Hắn cập nhật diễn đàn, một bài đăng ghim lên bôi đỏ, kéo trở về suy nghĩ miên man của hắn.

Tin vui, vừa nhận được tin tức của phân bộ Tùng Hải, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vượt qua thôn Thất Ngữ Sau đó, hắn liền thấy lượng xem cùng trả lời của bài đăng này lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tăng vọt.

Lúc này, người canh giữ ở trong diễn đàn chờ tin tức nhiều cỡ nào.

“Những Ngày Gian Khổ: Ha ha ha ta biết ngay Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không dễ dàng GG*, hắn chính là thiên tài vượt qua hai cái cấp S”

gg: good game, có thể hiểu là chết “Khương Dương: Phương diện vượt phó bản, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa bao giờ làm người ta thất vọng. Đúng thế mà, nhìn hắn thao tác ở trong thi đấu phó bản, liền biết gã này sẽ không dễ dàng chết ở trong phó bản”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: A -”

“Cau Thêm Điếu Thuốc Pháp Lực Vô Biên: Nói đi cũng phải nói lại, phó bản có thể khiến Ma Quân cảm khái dưa hết vào vận may mới sống sót, rốt cuộc là thế nào, ta rất tò mò. Đáng tiếc trong cơ sở dữ liệu không có phương án vượt phó bản”

“Nam Ái Đinh: A, hẳn là còn chưa viết xong đi, đợi một chút nữa”

Qua vài phút nữa, Nữ Vương lại gửi một bình luận:

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Thái Nhất môn đám người kia, ở trong diễn đàn của bọn họ hỏi chuyện phương án vượt phó bản, phi, thật không biết xấu hổ. Nhưng rất nở mày nở mặt, ha ha ha (chống nạnh cười to)”

“Vương Phi: Không cho bọn hắn (tức giận)”

“Quả Nhân Có Bệnh: Phương án vượt phó bản vẫn phải cho, dù sao cũng là minh hữu mà, không có cách nào cả.”

Nhân viên tầng dưới chót nói như thế nào cũng không thể ảnh hưởng đến quyết sách của cao tầng.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 736: Sóng gió phương án vượt phó bản (1)

Ngôn luận của những Thần Dạ Du kia, cũng là như thế.

“Lão cẩu, tôi nghe trợ thủ nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi ra rồi?”

Trong cửa hàng thú cưng, Cầu trưởng lão ngồi ở trên bàn, đôi mắt như cúc áo màu đen nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, người trò chuyện hiển thị là - lão Tôn hồ đồ! “Cái này không phải theo lý thường sao?”

Câu trưởng lão nói: “Nguyên Thủy sẽ không ngã xuống ở trong phó bản cấp A nho nhỏ, thật sự có thể tôi luyện hắn chỉ có cấp S”

Giọng điệu tựa như người lớn trong nhà khoe con cái học tiểu học thi được 100 điểm…. Tôn trưởng lão cười nhạo nói: “Ngày hôm qua ông cũng không phải là nói như vậy. Mặt chó của ông cũng bị dọa trắng bệch”

“Ông không bằng nói lông chó của tôi cũng bị dọa trắng bệch, so với mặt trắng bệch có sức thuyết phục hơn”

Cẩu trưởng lão tâm tình rất tốt, tha thứ lão Tôn ghen tị nói móc. Tôn trưởng lão tức giận nói: “Không nói lời thừa với ông nữa, phương án vượt phó bản cho tôi, nói cái giá đi.”

Phương án vượt phó bản của Thái Nhất môn, một khối này, là Tôn trưởng lão quản lý, lúc trước Phó Thanh Dương trực tiếp tìm lão, cũng là nguyên nhân này.

“Chờ chút!”

Cẩu trưởng lão nhớ tới mình còn chưa xem phương án vượt phó bản.

Mà khi hắn mở ra computer, tìm kiếm "thôn Thất Ngữ, bắn ra lại là: Chưa tìm thấy nội dung tương quan.

"Nguyên Thủy hẳn là còn chưa viết xong phương án vượt phó bản, tôi bảo Thanh Dương hỏi một chút"

Cẩu trưởng lão nói. Hai giờ chiều, Trương Nguyên Thanh bị tiếng chuông chói tai đánh thức. Mình nên tắt máy tránh bị quấy rầy giấc ngủ. Hắn có chút bực bội cầm lên điện thoại di động, đang chuẩn bị cúp máy, bỗng nhiên liếc thấy người gọi tới - Phó Thanh Dương! "Bách phu trưởng có gì phân phó?"

Trương Nguyên Thanh thay đổi thái độ, giọng điệu thành khẩn, tràn ngập kiên nhẫn.

"Phương án vượt phó bản chưa viết?"

Phó Thanh Dương giọng thuần hậu mà lạnh nhạt.

Cấp trên rất coi trọng phương án vượt phó bản thôn Thất Ngữ sao, đại khái cũng có tò mò, dù sao đây là một phó bản khiến Ma Quân ở giai đoạn Thánh Giả, vẫn còn cảm khái "Có thể sống sót dựa hết vào vận may"

Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại: "Làm sao vậy?"

Đổi thành người ngoài nói chuyện với mình như vậy, Phó Thanh Dương sẽ lạnh như băng nói cho hắn, đây không phải phương thức nói chuyện với cấp trên.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn xét cho cùng là không tầm thường.

Phó Thanh Dương ngắn gọn giải thích một câu: "Nói như thế nào?"

"Cậu phải biết rằng, Ngũ Hành Tinh cùng Thái Nhất môn đều là tổ chức chính phủ, có cạnh tranh có mâu thuẫn không giả, nhưng ở trên lập trường, là cùng tiến thối. Một phần phương án vượt phó bản, cho dù quý giá nữa, cũng không thể dao động minh ước"

"Hơn nữa, tôi không cho rằng một phần phương án vượt phó bản Siêu Phàm cảnh, có thể dao động phương châm của tổ chức"

"Tôi biết!"

Trương Nguyên Thanh nói.

Nghe vậy, Phó Thanh Dương liền biết hắn có lý do của mình, liền nói ngay:

“Vậy cậu qua đây đi, giáp mặt nói với tôi!”

Cúp điện thoại, Trương Nguyên Thanh ngáp một cái, sau khi lót dạ đầy bụng, lướt diễn đàn xong, cơn mệt mỏi của hắn dâng lên, vì thế ngủ một giấc.

Ngủ ngày có lợi cho Thần Dạ Du khôi phục, sau khi điểm kinh nghiệm tăng lên, tinh lực, thể lực tăng lên, tuy chỉ ngủ hai giờ, nhưng sự mỏi mệt trong phó bản mang đến đã bị tẩy đi sạch sẽ. Trương Nguyên Thanh xỏ giày chạy, tới phòng khách. Trong phòng khách, ông ngoại đeo kính lão, ngồi ở cạnh máy tính, nhàn nhã đánh poker. Thấy Trương Nguyên Thanh đi ra, ông lão cầm lấy chén giữ ấm ngâm cẩu kỷ trong tay, vặn ra, thảnh thơi uống một ngụm, dùng một loại ánh mắt “cười mà không nói”

đánh giá cháu ngoại.

Bà ngoại ngồi ở một bên, xem ông ngoại đánh poker, nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn qua, giọng điệu ôn hòa nói: “Tỉnh rồi? Đói bụng chưa, phần cơm cho cháu đó”

Dứt lời, liền vào nhà bếp, bưng qua đồ ăn giữ ấm.

Trương Nguyên Thanh thật ra không đói, nhưng bà ngoại hiếm thấy phần cơm cho hắn, trong lòng cảm động một phen, nói: “Vừa lúc đói rồi, cảm ơn bà ngoại.”

Vừa dứt lời, hắn liền thấy bà ngoại đặt một hũ canh ở trước mặt, trong nước canh màu hơi sẫm nhưng trong suốt ngâm một con bồ câu non, mấy hạt cẩu kỷ, vài miếng nhân sâm… Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, vẻ mặt cứng ngắc nhìn bà ngoại, hướng bà phát ra ba cái “? ? ?”

Bà ngoại vui mừng nói: “Tuy trẻ tuổi, nhưng cũng phải chú ý thân thể. Đúng rồi, nhớ phải dẫn cô nương người ta về nhà ăn cơm, hôm qua bà nghe người trong tiểu khu nói, cô nương đó lại tới tìm cháu? Chạy xe không giống với lần trước, thực có tiền nha”

Bà ngoại nói xong, VỖ VỖ bả vai cháu ngoại, hài lòng về bên cạnh ông ngoại xem đánh bài. Cả một đêm không về nhà, về là ngủ luôn, đây là cảm thấy mình làm lụng vất vả đến trời sáng? Cho nên nấu canh cho mình?

Không, không phải như thế, bà ngoại nghe cháu giải thích, bà phải nghe cháu giải thích… Trương Nguyên Thanh ánh mắt đau đớn, ở trong lòng làm ra động tác "Đưa tay giữ lại".

Chương 737: Sóng gió phương án vượt phó bản (2)

"Cảm giác anh danh một đời hủy hoại chỉ trong một buổi, xấu hổ quá, đều tại Giang Ngọc Nhị, bịa cái gì không tốt, bịa đến bạn gái"

"Mình là dẫn Quan Nha về nhà, hay là mời dì Tiểu Viên, ừm, dì Tiểu Viên tuy bề ngoài nhìn không ra tuổi, nhưng khí chất thành thục, khí tràng không yếu hơn mẹ mình, không quá thích hợp dẫn về nhà, bằng không bà ngoại sẽ cho rằng mình được phủ bà bao nuôi, càng thêm bất mãn đối với xã hội này."

Trương Nguyên Thanh miên man suy nghĩ, lên xe taxi, rất nhanh đã đến vịnh Phó gia.

Thông qua hai tấm thẻ mở cửa khác nhau quẹt cửa, tiến vào biệt thự lớn, ở dưới sự dẫn dắt của em gái tai thỏ, đi vào phòng sách. Cuối tấm thảm đỏ thật dài, trong tay Phó Thanh Dương bưng ly rượu vang, đứng ở bên cửa sổ, thưởng thức màu xanh trong đình viện. Ở trên sô pha tiếp khách bên cạnh hắn, Quan Nhã, Linh Quân cùng Lý Đông Trạch, phân biệt chiếm cứ một cái sô pha, thưởng thức rượu ngon, hưởng dụng đồ ngọt cùng thức ăn xa xỉ.

Ba người này là tới hóng hớt, tựa như bạn bè với nhau hô to một tiếng: Đêm nay tìm chỗ zui zẻ!

Liên lái xe vù vù' chạy tới vịnh Phó gia.

Đương nhiên, Quan Nha và Lý Đông Trạch đối với trạng thái tinh thần của Nguyên Thủy cũng rất chú ý, Thần Dạ Du bởi vì phó bản quá mức nguy hiểm, khủng bố, mà tâm tính vặn vẹo, năm nào cũng có.

Đám người này, cả ngày xa hoa dâm dật, hưởng thụ xa hoa lãng phí… Trương Nguyên Thanh giẫm thảm đỏ mềm mại, đi về phía mọi người. Hắn tự nhiên mà vậy ngồi xuống bên cạnh Quan Nhã, ngửi được mùi thơm nước hoa đắt đỏ trên thân người đẹp con lai. Phó Thanh Dương bưng chén rượu, xoay người lại, nói: "Phó bản thôn Thất Ngữ này có cái gì đặc thù?"

Nhất thời, Quan Nhã Linh Quân và Lý Đông Trạch, vẻ mặt đầy tò mò ném đến cái nhìn chăm chú.

Bọn họ rất tò mò thôn Thất Ngữ có gì đặc thù, thiếu chút nữa khiến Ma Quân ngã đau, càng thêm tò mò có nguyên nhân gì, khiến Nguyên Thủy cho rằng phương án vượt phó bản thôn Thất Ngữ không nên bán cho Thái Nhất môn.

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, nói: "Tôi ở trong phó bản gặp vấn đề giống với Ma Quân, thiếu chút nữa chết ở bên trong. Tôi dám nói, độ khó của thôn Thất Ngữ, đã vượt qua cấp S, giống với đường hầm Xà Linh"

Giống với đường hầm Xà Linh?

Đường hầm Xà Linh là linh cảnh cấp bug, thuộc loại phó bản không thể vượt qua bình thường. Ba mươi mấy năm qua, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy được mạng đầu của phó bản.

Lý Đông Trạch lắc đầu nói:

"Cái này không đúng, tuy chúng ta không biết ngoại trừ Ma Quân, còn có ai vượt qua thôn Thất Ngữ hay không, nhưng Ma Quân có thể vượt qua, thì không thể giống với đường hầm Xà Linh"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Cho nên tôi cùng Ma Quân đều thiếu chút nữa chết ở bên trong. Quan Nhã cắt một miếng bánh ngọt, đặt ở trước mặt Trương Nguyên Thanh, nói: "Phó bản cấp A độ khó không nên là như thế, cậu đừng lấp lửng nữa, nói xem chuyện là thế nào? Trương Nguyên Thanh nghênh đón ánh mắt của mọi người, nói: "Nếu không có phương án vượt phó bản, dựa theo phó bản dẫn đường mà đi, đó chính là linh cảnh cấp bug, tôi có thể nói rất khẳng định, không có hành giả Siêu Phàm nào có thể vượt qua thôn Thất Ngữ, bởi vì boss lớn của phó bản, hẳn là Thánh Giả cấp cao"

Ý tứ của Thánh Giả cấp cao, ít nhất cấp 5, thậm chí cấp 6.

“Thánh Giả cấp cao..”

Linh Quân thu hồi tư thái lười biếng. Trong mắt Phó Thanh Dương hiện lên một sự kinh ngạc.

Đây đã là độ khó của bọn họ tầng cấp này, thật sự không thể tin, trong linh cảnh một người giai đoạn Siêu Phàm, sẽ xuất hiện loại boss này.

Trương Nguyên Thanh chuyển hướng: “Nhưng nếu có phương án vượt phó bản, phó bản thôn Thất Ngữ rất dễ dàng, hẳn là không khó hơn cấp B nhiều lắm, tuy tôi chưa tiến vào cấp B”

Lần này, bọn họ nghe hiểu. Lý Đông Trạch và Quan Nhã muốn nói lại thôi, Linh Quân nghiêm mặt nói: “Cho nên, người vào phó bản nhất định phải chết không thể nghi ngờ, trừ phi giống cậu cùng Ma Quân nhân vật như vậy mới có hy vọng vượt phó bản, bởi vậy phương án vượt phó bản liền trở nên rất quan trọng”

“Cậu là cho rằng phương án vượt phó bản quan trọng như vậy, không thể bán cho Thái Nhất môn phải không?

Vẻ mặt Linh Quân đứng đắn mà nghiêm túc, có thể thấy được, hắn có chút tức giận.

Nói đến cùng, Linh Quân như thế nào cũng là thái tử gia của Thái Nhất môn, con ruột của môn chủ, tuy con của vị môn chủ này có chút nhiều.

Nguyên Thủy nếu là muốn công phu sư tử ngoạm, nhân cơ hội giết Thái Nhất môn, Linh Quân tuyệt không tức giận, ngược lại sẽ cười ha ha giúp hắn cùng nhau giết, dù sao Thái Nhất môn nhiều tiền, không làm thịt chó nhà giàu thì thịt ai, một phần phương án vượt phó bản vượt qua linh cảnh nhất định phải chết, cũng quả thật đáng giá. Nhưng mà, một phần linh cảnh Thần Dạ Du tiến vào nhất định phải chết, Nguyên Thủy không bán, dụng tâm sau lưng, khiến Linh Quân không thể tiếp nhận, cũng rất tức giận.

Chương 738: Sóng gió phương án vượt phó bản (3)

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, lại nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói: "Tôi biết rồi."

"Nhưng nếu chỉ là như vậy, phần phương án vượt phó bản này bán cho Thái Nhất môn không sao, phương diện giá, chúng ta sẽ không chịu thiệt"

Nào ngờ Trương Nguyên Thanh vẫn lắc đầu: "Bách phu trưởng, anh xem xong ba món đồ này, lại cân nhắc muốn thu hồi câu này hay không? Ở trong ánh mắt nhíu mày của bốn người, hắn từ trong ô vật phẩm, theo thứ tự lấy ra một pho tượng bé gái đen nhánh trong suốt; một tấm gương đồng loan phượng xám xịt; một hộp son bằng bạc. Trương Nguyên Thanh nói: "Chỉ cần căn cứ phương án vượt phó bản thông qua phó bản, liền nhất định đạt được ba món đạo cụ"

Phó Thanh Dương mang theo vài phần tò mò, đi đến cạnh bàn trà, đặt ly rượu xuống, cầm Búp Bê âm Ngọc.

Vài giây sau, tin tức vật phẩm hiện lên, Phó Thanh Dương vẻ mặt ngưng trọng, ngạc nhiên nâng tầm mắt lên, liếc Trương Nguyên Thanh một cái, nhưng hắn chưa nói cái gì, buông Búp Bê âm Ngọc xuống, lại cầm lấy gương đồng loan phượng.

Lần này, sắc mặt Phó Thanh Dương đột nhiên ngưng trọng, hắn nhanh chóng buông gương đồng, đưa tay đi lấy hộp son, thế mà có chút sốt ruột không chờ được.

Vài giây sau, xem xong tin tức hộp son, Phó Thanh Dương lâm vào trầm mặc thật lâu. Trong quá trình này, Quan Nhã Linh Quân cùng Lý Đông Trạch, toàn bộ hành trình chứng kiến vẻ mặt biến hóa "muôn màu muôn vẻ"

của công tử ca cao ngạo lạnh lùng. Bọn họ nhìn chằm chằm ba món đạo cụ trên bàn trà, tò mò như mèo cào.

Thật lâu sau, Phó Thanh Dương day day mi tâm, nói: "Chuyện này tôi không làm chủ được, phải báo cho trưởng lão… phân bộ Tùng Hải cũng không nhất định có thể làm chủ, thông báo tổng bộ"

Linh Quân thủ nói:

"À… tôi, có thể xem chút?"

Phó Thanh Dương gật đầu: "Có thể!"

Ba người đồng loạt vươn tay, đều tự cầm lấy một món đạo cụ, đọc lấy tin tức vật phẩm.

Sau đó, ánh mắt ba người hầu như là đồng thời trợn tròn. Bọn họ vẻ mặt cổ quái trao đổi đạo cụ, nhanh chóng đọc lấy xong tin tức của ba món đạo cụ, Linh Quân trợn mắt cứng lưỡi: "Cái này… cái này… cái này tựa như quả thật, không thể bán cho Thái Nhất môn…"

Hắn câu này, là đứng ở lập trường Ngũ Hành minh tiến hành cân nhắc.

Dựa theo cách nói của Nguyên Thủy, chỉ cần dựa theo phương án vượt phó bản thì có thể không tổn hao gì vượt qua thôn Thất Ngữ, mà vượt qua phó bản này, nhất định thưởng cho ba món đạo cụ mô phỏng.

Phiêu lưu thấp tiền lời cao!

Linh cảnh riêng của Thần Dạ Du, hành giả của Ngũ Hành minh là không vào được, thứ này, về sau cũng chỉ có Thái Nhất môn có thể đạt được. Cái này ý nghĩa điều gì? Vài năm sau, trong kho hàng Thái Nhất môn, có thể sẽ xuất hiện lượng lớn vật phẩm mô phỏng.

Mười năm sau, Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, có thể mỗi người một vật phẩm mô phỏng.

Mà ba món đạo cụ này không tầm thường, người nắm giữ chúng nó, thậm chí có thể đọ sức một chút với Thánh Giả cấp 4.

Cái này lại ý nghĩa điều gì?

Đối với Ngũ Hành minh mà nói, đây là giao đầu đạn hạt nhân cho minh hữu, mà mình không có.

Thế lực tầng trung tầng thấp Thái Nhất môn sẽ bành trướng tốc độ cao. Tương lai, hành giả Siêu Phàm của Ngũ Hành minh, ai còn có thể ngẩng đầu lên trước mặt Thần Dạ Du của Thái Nhất môn?

Phần phương án vượt phó bản này quá đặc thù rồi, so với phương án vượt phó bản cấp S còn đặc thù hơn. Không, đã không phải phương án vượt phó bản đơn giản như vậy, cái này liên quan đến hai tổ chức chính phủ đánh cờ.

Linh Quân bây giờ đã hiểu nguyên nhân Nguyên Thủy không bán cho Thái Nhất môn. Phó Thanh Dương không nói gì, bước đến cạnh cái bàn cuối thảm đỏ, cầm lên điện thoại bàn, gọi vào số Cẩu trưởng lão. Rất nhanh, điện thoại kết nối, giọng Cẩu trưởng lão bình thản mà ôn hòa: "Nguyên Thủy đệ trình phương án vượt phó bản rồi?"

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Trưởng lão, chuyện phương án vượt phó bản, ngài phải tự mình đến vịnh Phó gia một chuyến, tôi không thể làm chủ"

"Cần tôi tự mình qua?"

Cẩu trưởng lão như là chưa nghe rõ, lại hỏi một lần. Hắn không cho rằng một cái phương án vượt phó bản giai đoạn Siêu Phàm, có thể nhọc đại giá mình, cho dù là cấp S cũng không được.

Phó Thanh Dương giọng điệu ngưng trọng: "Đúng vậy!"

Nghe vậy, Cẩu trưởng lão uy nghiêm "Ừm"

một tiếng, tắt điện thoại. Cách nghĩ của hắn không thay đổi, nhưng căn cứ vào hiểu biết đối với Phó Thanh Dương, Cẩu trưởng lão quyết định đi qua một chuyến. Phó Thanh Dương buông ống nghe xuống, quay về sô pha tiếp khách. Lúc này, Lý Đông Trạch đang vuốt ve búp bê ma, kinh ngạc lặp đi lặp lại:

"Oh my god, Oh my god, thế mà là đạo cụ loại quy tắc"

"Quả nhiên, chỉ có phó bản cấp A trở lên mới có thể xuất hiện đạo cụ loại quy tắc, đây là lần thứ hai tôi tận tay tiếp xúc đạo cụ loại quy tắc"

Chương 739: Chỉ tiêu cứng (1)

Thấy Phó Thanh Dương quay về, Lý Đông Trạch nâng tay đè lên môi ho khan một tiếng, khôi phục tao nhã. Đôi mắt sáng bóng như đá quý màu đen của Phó Thanh Dương hướng về phía Trương Nguyên Thanh: "Nói một chút về nguy cơ trong phó bản"

Hắn nói xong, ánh mắt liếc về phía ba món đạo cụ.

Trương Nguyên Thanh chỉ vào chúng nó, nói: "Những thứ này chính là nguy cơ lớn nhất trong phó bản, ừm, bài trừ boss to mà nói"

Quan Nhã nhìn về phía Búp Bê âm Ngọc chạm trổ tinh xảo: "Nó nguy hiểm nhất nhỉ!"

Dù sao cũng là đạo cụ loại quy tắc.

Nào ngờ, Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Không, nó là không nguy hiểm nhất. Bởi vì chỉ cần phá giải quy tắc của nó, thì có thể hóa giải nguy cơ. Mà hai món khác… Hắn nhớ lại sự sợ hãi khi đối mặt người giấy, sắc mặt lập tức trở nên rất kém. Nguyên Thủy giống như bị phó bản này dọa ra bóng ma tâm lý rồi… Ba vị thám báo "Sát ngôn quan sắc", nhìn ra Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ mà sợ, đối với sự nguy hiểm của thôn Thất Ngữ, có hiểu biết sâu hơn rõ ràng hơn. Đạo cụ loại quy tắc ngược lại đơn giản nhất, vậy hai đạo cụ khác, hoặc là vượt qua cực hạn của hành giả Siêu Phàm, hoặc là không thể hóa giải.

Linh Quân gắp một miếng chân giò hun khói mỏng manh, vừa ăn vừa hỏi: "Boss lớn của thôn Thất Ngữ là tồn tại thế nào?"

"Là một quận chúa đời Minh!"

Trương Nguyên Thanh nói.

Mắt Linh Quân sáng lên: "Đẹp không?"

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: "Cực kỳ xinh đẹp. Hơn nữa."

Quan Nhã ngoài cười nhưng trong không cười chen vào một câu: "Hơn nữa cái gì?"

Hơn nữa tôi hoài nghi cô ấy từng bị Ma Quân chiếm tiện nghi, Ma Quân tên kia quả thực không phải người… Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa bại lộ thân phận truyền nhân Ma Quân, vội sửa lời nói:

"Hơn nữa cô ấy có một đôi mắt linh động sáng ngời tương tự chị Quan Nhã, như đá quý lấp lánh nhất thế gian"

Khi nói nửa câu sau, hắn là nhìn vào mắt Quan Nhã nói. Linh Quân vui sướng gật đầu, hắn đích thân truyền dạy có tác dụng.

“Khụ!”

Phó Thanh Dương không có vẻ mặt gì đằng hắng cổ họng. Quan Nha vui vẻ, cậu em vợ tức giận. Lúc này, hai cánh cửa gỗ màu nâu phát ra tiếng gõ cửa “Thùng thùng”

Phó Thanh Dương nhìn qua, nói: “Mời vào!”

Em gái tai thỏ đẩy cửa ra, đứng ở cửa, ánh mắt rủ xuống góc bốn mươi lăm độ, khom người làm ra tư thế “mời”.

Một con Teddy lông quăn, cất bước chân trầm ổn, dọc theo thảm đỏ tiến vào phòng sách.

Mọi người trong phòng tiếp khách đều đứng dậy, cung kính nói: “Cẩu trưởng lão! !”

Cẩu trưởng lão khẽ gật đầu, đôi mắt như cúc áo màu đen nhìn quét toàn trường, khi nhìn thấy ba món đạo cụ trên bàn trà, tạm dừng một chút, tiếp đó dời ánh mắt đi, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười ha ha nói: “Tôi sớm nói với bọn họ, vấn đề khó Ma Quân không qua được, có lẽ đối với cậu mà nói, là đề bài có thể dễ dàng giải được”

Bọn người Quan Nhã đều là vẻ mặt “Ngài chưa chưa nói, nhưng tôi không dám phản bác”.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu bái lạy: “Đa tạ trưởng lão coi trọng, đa tạ trưởng lão bồi dưỡng!”

Tên chó liếm này… Linh Quân yên lặng quay mặt sang một bên. Cẩu trưởng lão rất hài lòng, cười nói:

“Ba món đạo cụ này là cậu ở trong phó bản đạt được? Thưởng rất hậu hĩnh đấy. Ừm, không cần lãng phí thời gian, nói xem, phó bản này có cái gì cổ quái, thế nào cũng cần tôi tới đây mới được”

Hắn vừa nói xong, liền thấy bọn tiểu bối ở đây đồng thời nhìn về phía đạo cụ: “Ngài tự mình xem!”

Cẩu trưởng lão nâng lên móng vuốt, ngoắc nhẹ một cái, ba món đạo cụ tự bay lên, tự mình bày chỉnh tề ở trước mặt hắn.

Cẩu trưởng lão đặt móng vuốt lên cái đầu quả dưa của Búp Bê âm Ngọc, sau đó, mọi người rõ ràng nhìn thấy, khuôn mặt chó Teddy lộ ra kinh ngạc nhân tính hóa.

Tiếp theo, Cẩu trưởng lão nhanh chóng dài móng vuốt đến trên hộp son bằng bạc, trong ánh mắt mang theo một tia chờ mong, vài giây sau, xem xong tin tức hộp son, Cẩu trưởng lão hít sâu một hơi, nâng lên móng vuốt đặt ở trên gương đồng. Sau khi xem xong tin tức ba món vật phẩm, Cẩu trưởng lão nâng đôi mắt đen nhánh lên, nhìn Trương Nguyên Thanh: "Tiểu tử cậu mỗi lần vào phó bản đều phải làm ra chút trò thiêu thân"

Giọng điệu đã giống vui mừng thưởng thức, lại như là bất đắc dĩ oán giận. Trương Nguyên Thanh bên cạnh bổ sung đúng lúc, nói: "Nếu có phương án vượt phó bản, hầu như có thể không tổn hao gì thông qua thôn Thất Ngữ"

Cẩu trưởng lão chậm rãi phun ra một hơi: "Việc này, phải báo lên tổng bộ!"

Trong tiệm thú cưng.

Hai con mèo ở trên cây leo cho mèo đánh vương bát quyền với nhau, thân thể chúng nó ở trên cái giá cao cao lung lay sắp đổ, lại luôn có thể giữ được cân bằng vi diệu, giống như bậc thầy xiếc kỹ xảo cao siêu.

Dưới cây leo cho mèo, một con chó Bull loại nhỏ lười biếng ngủ nhiều khò khò, tiếng ngáy rung trời.

Chương 740: Chỉ tiêu cứng (2)

Đột nhiên, nơi xa một con Husky màu lông đen trắng giao nhau lao tới, lao đầu húc sập cây leo cho mèo, nhất thời một mảng đại loạn, chó sủa mèo kêu. Cạnh cẩu bồn chỗ xa hơn, một con chó border collie ngồi, lẳng lặng nhìn tất cả cái này, tựa như đang nhìn một đám trẻ trí tuệ thấp. Lúc này, Teddy bên cạnh bàn trầm giọng nói: "Đều câm miệng!"

Tiệm thú cưng ồn ào nháy mắt an tĩnh lại, chó mèo yên tĩnh nằm úp sấp ở trên mặt đất, không dám lỗ mãng, bao gồm Husky.

Sau khi tiệm thú cưng yên tĩnh, Cẩu trưởng lão mở ra danh bạ, gọi vào số "lão Tôn hồ đồ"

"Đô đô –"

Tiếng chuông vàng hồi lâu, rốt cuộc kết nối, trong loa truyền đến tiếng của Tôn trưởng lão: "Nghĩ xong giá chưa?"

Cẩu trưởng lão nói: "Lão Tôn, về phương án vượt phó bản thôn Thất Ngữ, đã có chút tình huống, tôi không thể làm chủ, cần hướng tổng bộ báo cáo"

Đầu kia điện thoại trầm mặc vài giây, Tôn trưởng lão thử nói: "Linh cảnh phó bản thôn Thất Ngữ có cái gì đặc thù?"

Cẩu trưởng lão liền mang phần thưởng vượt phó bản, cùng với cấp bậc độ khó có phương án vượt phó bản cùng không có phương án vượt phó bản báo cho Tôn trưởng lão. Hắn vừa nói xong, liền nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng hít thở hơi dồn dập.

Kinh thành, tổ hợp viện.

Tôn trưởng lão dưới tàng cây hòe ngồi thẳng tắp ở trên xích đu, trò chuyện đã kết thúc, nhưng hắn vẫn duy trì tư thái nghe điện thoại. Tôn trưởng lão ánh mắt như sững sờ nhìn chằm chằm góc sân, ánh mắt lại không tan rã, ngược lại sáng quắc. Cứ như vậy duy trì mười mấy giây, Tôn trưởng lão ném điện thoại di động cho trợ lý trung niên, "Lập tức lấy danh nghĩa của tôi, triệu tập toàn bộ trưởng lão, tới núi Vô Lượng họp"

"Nói với các trưởng lão như thế nào? ?"

Trợ lý trung niên hỏi.khi bố trí xong, chưa bao giờ được sử dụng.

"Tít tít - 4 Trên trần nhà, mười đầu cắm kim loại tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật đen đồng thời lóe ra ánh sáng vàng. Ngay sau đó, từng chùm tia sáng chiếu xuống, ngưng tụ thành những bóng người uy nghiêm nội liễm, có thanh niên anh tuấn, có cô gái xinh đẹp, có người già tang thương, có trung niên uy nghiêm. Cũng có phi nhân loại, ví dụ như một con Teddy lông quăn.

Ở ghế đầu, là một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, hắn dung mạo bình thường, không có gì lạ, lại có một luồng khí chất tôn quý vô cùng, tựa như quân vương trầm ổn ôn hòa.

Hắn không có dáng người cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, nhưng dị thường đôn hậu, chỉ là đơn giản ngồi ở nơi đó, lại cho người ta một loại mênh mông dày nặng như gặp núi cao.

Mọi người trước bàn hội nghị nhìn về phía người trung niên, đồng thanh nói: “Đại trưởng lão!”

Đại trưởng lão Ngũ Hành minh– Đế Hồng!

Hắn là con của mình chủ Trung đình, Đế Hồng cũng là ID linh cảnh vị minh chủ kia tự mình đặt thay hắn.

Chúa Tể cấp 9, một trong những người mạnh nhất dưới năm vị minh chủ Ngũ Hành minh.

Hội nghị lần này do Đế Hồng đại trưởng lão triệu tập, năm tổ chức lớn đều xuất hiện hai trưởng lão, tổng cộng mười vị trưởng lão, ở trong Ngũ Hành minh, loại hội nghị quy cách này được xưng là “Thập lão hội”

Là hội nghị quy cách cao nhất, tầng cấp cao nhất dưới hội nghị minh chủ (chỉ có minh chủ mới có thể triệu tập toàn bộ trưởng lão Ngũ Hành minh).

Thập lão hội bình thường sẽ không tổ chức, một khi tổ chức, tất nhiên có việc lớn, việc lớn chưa chắc là việc gấp, việc xấu, nhưng nhất định là chuyện phiền toái tồn tại tranh luận cần bàn bạc.

Các trưởng lão đang suy tư về mục đích hội nghị hôm nay, liền nghe đại trưởng lão Đế Hồng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn của phân bộ Tùng Hải mới từ linh cảnh trở về, mang về phương án vượt phó bản “Thôn Thất Ngữ linh cảnh riêng của Thần Dạ Du, hội nghị lần này, cần mọi người thảo luận ra một cái kết quả”.

Tạm dừng một chút, hắn chậm rãi nói: “Bán cho Thái Nhất môn phần phương án vượt phó bản này hay không?

Nguyên Thủy Thiên Tôn của phân bộ Tùng Hải? Nghe vậy, các trưởng lão im lặng nhìn nhau, đều từ trong mắt nhau thấy được kinh ngạc. Trong bọn họ, có một bộ phận Số người thông qua thi đấu lôi đài biết Nguyên Thủy Thiên Tôn, một bộ phận số người thì chỉ nghe nói.

Nhưng vô luận một loại nào, đều không nghĩ ra một Thần Dạ Du Siêu Phàm, có thể khiến đại trưởng lão tổ chức Thập lão hội.- Một trong những hội nghị tầng cấp cao nhất Ngũ Hành

minh. Mà nguyên nhân đại trưởng lão tổ chức hội nghị, chỉ là mua bán một phần phương án vượt phó bản Siêu Phàm?

Chương 741: Chỉ tiêu cứng (3)

Đế Hồng nhìn về phía Teddy lông quăn, ôn hòa nói: "Cẩu trưởng lão, ông tới nói rõ một phen"

Các trưởng lão hướng ánh mắt về phi nhân loại duy nhất ở đây. Cẩu trưởng lão vẫn duy trì tư thế ngồi xổm, không nhanh không chậm nói: "Hôm qua trên diễn đàn đồn đãi, các vị nghĩ hẳn đều đã biết, phó bản kia Nguyên Thủy Thiên Tôn vào tên là thôn Thất Ngữ, rất cổ quái"

"Những lời thừa này chúng tôi sớm biết rồi, nói thẳng việc chính"

– Một vị tráng hán tóc đỏ không kiên nhẫn thúc giục. Cẩu trưởng lão coi như chưa nghe thấy, tiếp tục tiết tấu của mình: "Theo Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, đó là một cái phó bản cấp bug, đã thoát ly phạm trù Siêu Phàm, Thần Dạ Du bình thường tiến vào trong đó nhất định phải chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu có phương án vượt phó bản, phó bản này lại sẽ trở nên rất đơn giản"

"Nhưng chỉ như thế, không đến mức tổ chức hội nghị chuyên môn thảo luận, hẳn là còn có nguyên nhân quan trọng hơn nhỉ? Một vị trưởng lão Bạch Hổ binh chúng cười nói.

Cẩu trưởng lão gật đầu: "Mấu chốt ở chỗ phần thưởng phó bản, chỉ cần từng bước hoàn thành nhiệm vụ, thì có thể đạt được ba món đạo cụ, một món loại quy tắc, hai đạo cụ phẩm chất Thánh Giả. Đạo cụ nghề nghiệp Thần Dạ Du, phẩm chất Thánh Giả! Tuy là vật phẩm mô phỏng, nhưng mỗi đạo cụ có thể sử dụng ba lần."

Vừa dứt lời, trong phòng hội nghị yên tĩnh, đã là tiếng người quanh quẩn, trưởng lão một khắc trước còn uy nghiêm bình tĩnh, lúc này nhao nhao phát biểu ý kiến của mình.

"Không thể bán! Cái này sẽ dao động địa vị của chúng ta."

"Thần Dạ Du Vốn đã là nghề nghiệp đỉnh phong, nếu lại tích tụ đủ nhiều đạo cụ vật phẩm mô phỏng, tình cảnh của thành

viên cơ sở Ngũ Hành minh sẽ rất xấu hổ”

“Nhưng nếu bán cho bọn họ, Thần Dạ Du cảnh giới Siêu Phàm đối mặt nghề nghiệp tà ác cùng cảnh giới liền có ưu thế áp đảo, đây có lẽ là một cơ hội thay đổi bố cục trước mặt, tương lai mười năm, thực lực của tổ chức tà ác sẽ giảm đi trên diện rộng”.

“Đồng ý, hành giả cơ sở Số lượng lớn nhất, là nền tảng của các tổ chức lớn, bóp chết nghề nghiệp tà ác cảnh giới Siêu Phàm, tương đương chặt đứt đi căn cơ của bọn họ? “Nhưng như vậy, Thái Nhất môn sẽ nhân cơ hội lớn mạnh, chắc chắn tranh quyền với chúng ta. Tổ chức dân gian, linh cảnh thế gia đều sẽ ngả về phía bọn họ, thậm chí chính phủ cũng sẽ có khuynh hướng nâng đỡ Thái Nhất môn hơn”

“Tôi cảm thấy có thể bán, nhưng phải nghĩ kỹ bán thế nào.”

Mười rưỡi tối, Tôn Miểu Miểu vừa tắm rửa xong, ngồi ở trước máy tính, lấy khăn quấn đầu khô quấn lại mái tóc đen nhánh, mặc áo ngủ phim hoạt hình, nhíu mày xem diễn đàn chính thức của Thái Nhất môn. Từ ngày hôm qua tới hôm nay, thích lướt mạng, cô chứng kiến Thần Dạ Du trong môn thảo luận sự kiện Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ âm thầm vui sướng khi người gặp họa, biến thành “mạng thật lớn phó bản cũng không khó nữa”.. vịt chết vẫn mạnh miệng.

Cũng chứng kiến cùng tham dự thành viên Ngũ Hành minh và Thái Nhất môn ở diễn đàn cào xé, phun nhau.

“Thật là, vẫn còn phun nhau, mọi người lệ khí đều quá nặng rồi.”

Hai bên mắng nhau liên tục một ngày, nguyên nhân là đám Thần Dạ Du ngôn luận giọng điệu kỳ quái, bị người ta chụp ảnh màn hình gửi đến Ngũ Hành minh bên kia.

Sáng nay Nguyên Thủy Thiên Tôn cường thể trở về, đánh mặt mọi người, thành viên Ngũ Hành minh kêu ngao ngao giết đến diễn đàn, group chat Thái Nhất môn, khai màn mắng nhau kịch liệt.

Bình xịt Ngũ Hành minh tận tình cười nhạo Thần Dạ Du Thái Nhất môn, lăn qua lộn lại “đánh mặt đau quá!”.

Các Thần Dạ Du ở trên việc này vô lực phản bác, liền khai thác mạch suy nghĩ, trào phúng ngược lại "Còn không phải làm công cho Thái Nhất môn chúng ta"

"Tốn chút tiền trinh có thể khiến các ngươi ngoan ngoãn dâng phương án vượt phó bản".

Tôn Miểu Miểu thở dài một hơi, thật là, những kẻ này ngày thường hào hoa phong nhã, khiêm tốn có lễ, nhưng ở trên mạng, liền như côn đồ ngoài vòng pháp luật, hoàn toàn buông thả bản thân. Nghĩ như vậy, Tôn Miểu Miểu đăng nhập clone ID là "Tôn Ngộ Không, gõ phím lách cách trả lời: "Ngũ Hành minh chó ngu!"

"Ta là mẹ Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh hơn Ma Quân? Đậu xanh rau má, má đây không nhịn nữa, các ngươi sao không nói Nguyên Thủy Thiên Tôn là linh cảnh chi chủ đi"

"Ta thật sự thanh you? Tôn Miểu Miểu cũng không phải cố ý nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô chỉ là thích ồn ào, ở trong hiện thực, cô là công chúa nhỏ nhu thuận đáng yêu ngọt ngào ngoan ngoãn, mọi người đều nhìn chằm chằm lời nói cử chỉ của cô. Chỉ có ở trên mạng, cô mới có thể tung hoành ngang dọc, tả hữu xuất kích, bàn phím gõ lách cách chế địch ở ngoài ngàn dặm.

Tôn Miểu Miểu một ngày không phun người ta, liền khó chịu.

Vừa vặn gặp lần này hai bên mắng nhau, tình huống rầm rộ ở phía trước, làm sao có thể bỏ qua.

Chương 742: Chỉ tiêu cứng (4)

"Sướng!"

Tôn Miểu Miểu dừng đôi tay bay múa trên bàn phím, vừa cầm chuột cập nhật lại giao diện, vừa bưng chén lên uống nước, giống như vừa rồi phun ra nước miếng thành tấn.

Đột nhiên, cô cập nhật được một bài đăng mới, tiêu đề là: # mới từ diễn đàn Ngũ Hành minh nhìn thấy, thật hay giả # Cái gì? Tôn Miểu Miểu tò mò click vào bài đăng.

Nội dung bài đăng đăng lại từ Ngũ Hành minh, tiêu đề bài gốc là # Tin tức đáng tin cậy, cao tầng tổ chức Thập lão hội, bàn bạc bán cho Thái Nhất môn phương án vượt phó bản thôn Thất Ngữ hay không # "Ngũ Hành minh tổ chức Thập lão hội, bàn bạc bán phương án vượt phó bản giai đoạn Siêu Phàm hay không?"

Tôn Miểu Miểu suýt nữa cười ra tiếng, bịa đặt cũng phải chú ý logic nha. Cô đang chuẩn bị chạy đi Ngũ Hành minh bên kia trào phúng, bỗng nhiên thấy bình luận bên dưới: "Linh Quân: Ài, là thật! Các ngươi bất hiếu, phó bản thôn Thất Ngữ rất quan trọng đối với Thái Nhất môn"

"Triệu Thành Hoàng: @ Linh Quân, thì ra là thế, khó trách ông đến núi Vô Lượng họp, đến bây giờ còn chưa trở về. Phó bản Thôn Thất Ngữ có gì đặc thù? ""Linh Quân: Vô luận là ai, lấy được phương án vượt phó bản vào phó bản, sau khi đi ra có thể treo lên đánh cậu, không khoa trương! Hơn nữa số lượng không hạn chế"

"Mao Sơn Thuật Sĩ: Số lượng không hạn chế? Tôi không tin. @ Linh Quân"

"Linh Quân: Nhóc à, tin hay không là tùy, các ngươi cũng đừng mù quáng nữa, bây giờ là chúng ta cầu người ta bán, nhưng Ngũ Hành Tinh chưa chắc đồng ý. Ài, lúc trước Tôn trưởng lão nếu không đáp ứng Phó Thanh Dương, phần phương án vượt phó bản này đã là của Thái Nhất môn chúng ta"

Vẻ mặt Tôn Miểu Miểu phút chốc đọng lại, bỗng nhiên mất đi thú vui làm bình xịt. Bài đăng này tạo thành chấn động thật lớn ở diễn đàn Thái Nhất môn.

Bài đăng của Ngũ Hành minh bọn họ không tin, những lời của Linh Quân cùng Triệu Thành Hoàng, bọn họ không thể không tín.

Từ thôn Thất Ngữ đi ra có thể treo lên đánh Triệu Thành Hoàng? Đùa cái gì vậy, vậy chẳng phải là mỗi người đều có thể trở thành tồn tại đỉnh cao nhất giai đoạn Siêu Phàm. Cho nên, cho nên Ngũ Hành minh tổ chức Thập lão hội? ! Trong nháy mắt, toàn bộ Thần Dạ Du đều trong lòng nóng như lửa, thì ra thôn Thất Ngữ đặc thù như thế. Nhất định, nhất định

phải lấy được phương án vượt phó bản thôn Thất Ngữ. Đồng thời, bọn họ ý thức được, bây giờ là lúc Thái Nhất môn nhìn sắc mặt Ngũ Hành minh. Bọn họ nhìn sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ban đêm tương tự, trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh ngồi ở ghế công thái học giá trị 3000 tệ, nước miếng bay tứ tung nói: "Ngày gần đây, tên biến thái tình dục cuồng tên Ma Quân kia liên tục cưỡng hiếp giết chết ba cô gái trẻ tuổi, sáu thiếu phụ xinh đẹp đối mặt tội phạm siêu năng lực cùng hung cực ác, nhân viên trị an vô lực xử lý, liền chuyển giao cho đội đặc công siêu năng lực bọn cháu"

"Cháu dẫn đội mai phục Ma Quân suốt một đêm, rốt cuộc ở lúc hắn chuẩn bị xuống tay đối với một cô gái quán bar tên là Chu Dung, cháu quyết đoán xuất kích, đại chiến một trận với Ma Quân, cuối cùng đưa kẻ tội ác tày trời này ra công lý"

Dì trẻ ngồi bên giường, nghe mà ngẩn ra.

Chờ cháu trai nói xong, dì trẻ mắt tỏa sáng vẻ mặt đầy sùng bái nói: "Thật lợi hại nha ~"

"Nguyên Tử, mày về sau chính là đại anh hùng trong lòng dì"

Trương Nguyên Thanh nghiêm trang gật đầu: "Bảo hộ kẻ yếu là điều chúng cháu loại người này phải làm, trong tổ chức của chúng cháu, có một vĩ nhân danh hiệu Nguyên Thủy Thiên Tôn từng nói, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, người mang siêu năng lực, cần vĩnh viễn nhớ kỹ, lấy trừ bạo giúp kẻ yếu làm nhiệm vụ của mình, lấy tạo phúc xã hội làm tín ngưỡng"

Dì trẻ cảm khái nói: "Lòng dạ của hắn làm người ta kính nể"

Sự việc là như vậy, buổi tối hôm kia, dì trẻ phát hiện cháu trai mất tích, trong phòng chỉ còn lại có một chiếc điện thoại di động hắn để lại.

Dì trẻ trí tuệ lập tức liền suy đoán cháu trai đây là nhận được mệnh lệnh của tổ chức, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, liền âm thầm thay hắn lừa dối, cùng lấy bạn gái hư vô mờ mịt lấy lệ với ba mẹ. Hôm nay vừa tan ca, dì trẻ âm thầm ăn xong bữa tối, liền lập tức chạy vội đến trên giường cháu trai, líu ríu nói

ra chân tướng, sau đó hỏi hắn tối hôm qua có phải thật sự có nhiệm vụ hay không.

Vì thế liền có một màn vừa rồi.

Dì trẻ bừng bừng hứng thú truy hỏi: "Ma Quân kia chết chưa?"

"Đương nhiên!"

"Cô gái quán bar tên Chu Dung kia thì sao, bọn bây thành công cứu được rồi sao?"

"Ai, cứu là cứu được rồi, nhưng tinh thần chịu kích thích thật lớn. Về sau lại bị một kẻ điên lột da mặt"

"Á! Thực khủng bố, kẻ điên kia tên là gì?"

Chương 743: Chỉ tiêu cứng (5)

Ngày 12 tháng 6, thi đấu lôi đài cảnh giới Thánh Giả đúng hạn kết thúc, không có bất ngờ không có ngựa ô, chính như mọi người chờ đợi, Phó Thanh Dương đoạt được quán quân, lực áp Khương Cư, Âm Cơ cùng Phong Đô Quỷ Vương.

Đây vốn nên là một việc trọng đại được chú ý, kết quả bởi vì sóng gió phương án vượt phó bản "thôn Thất Ngữ, chia đi đại bộ phận sự chú ý cùng đề tài.

Diễn đàn Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh, tất cả đều là thảo luận phó bản thôn Thất Ngữ, ngẫu nhiên mới nhìn thấy lác đác bài đăng chúc mừng Phó Thanh Dương đoạt giải quán quân.

Đối với vấn đề phương án vượt phó bản "Thôn Thất Ngữ", thành viên Ngũ Hành minh "tiểu nhân đắc chí"

kêu gào ném xuống nước cũng không cho Thái Nhất môn, cũng lặp đi lặp lại chạy vào diễn đàn Thái Nhất môn quất xác trào phúng.

Thành viên Thái Nhất môn thì đột nhiên mất đi kiêu ngạo, mất đi dũng khí mắng nhau, chỉ có thể thẹn quá hóa giận lẩm bẩm:

Tôn trưởng lão hồ đồ! Biệt thự vịnh Phó gia, phòng sách.

Phó Thanh Dương ngồi chễm chệ ở trên sô pha da thật màu nâu, trong tay cầm một điếu xì gà, trên bàn trà trước người bày điểm tâm, đồ ngọt, hoa quả cùng chân giò hun khói, cùng với hai chai rượu whisky.

“Các trưởng lão tranh cãi hai ngày cuối cùng đã có kết quả”

Phó Thanh Dương liếc ly rượu trắng rỗng một cái, ý bảo tiểu đệ tâm phúc rót rượu.

“Bán hay là không bán?”

Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu, rót đầy cho bách phu trưởng.

Hắn biết mấy ngày nay, các trưởng lão luôn họp (cãi nhau), nghe nói, dẫn tới lúc dữ nhất, trưởng lão Xích Hỏa bang tỏ vẻ muốn offline đơn đấu.

Đối tượng đơn đầu là tất cả mọi người đang ngồi.

Tóm lại, bởi vì một phần phương án vượt phó bản của hắn, các trưởng lão họp suốt hai ngày.

“Bán! Bán thế nào?”

Phó Thanh Dương nói: “Hai điều kiện, một: Hai bên ký kết khế ước, chỉ cần có người Thái Nhất môn vượt qua thôn Thất Ngữ, đoạt được đạo cụ, phải chia đều với Ngũ Hành minh. Hai: Thái Nhất môn mang toàn bộ cấp A cấp S trong phó bản cấp 4 trong cơ sở dữ liệu đóng gói cho chúng ta”

Điều kiện thứ hai là chuyên môn đề xuất thay mình… Trương Nguyên Thanh nói: “Thái Nhất môn đồng ý rồi?”

Phương án vượt phó bản cảnh giới Thánh Giả, còn là cấp 4 cấp S, mỗi một phần đều giá trị thật lớn.

Phó Thanh Dương bưng lên chén rượu, tao nhã khẽ nhấp một ngụm, cười khẽ nói:

“Bọn họ đương nhiên không muốn, nhưng thái độ tổng bộ rất cứng rắn, Thái Nhất môn không có lựa chọn”

Hắn đặt ly rượu xuống, nói: “Ba ngày nữa, là phó bản giết chóc mở ra. âm Thi của cậu tổn hại ở trong linh cảnh, muộn nhất ngày mai, tôi sẽ săn thay cậu một thi thể Yêu Mê Hoặc

cấp 3. Có cái gì khác cần chuẩn bị, cậu tự nắm chặt thời gian đi làm.”

Trương Nguyên Thanh vừa chờ mong vừa khẩn trương, dùng sức gật đầu.

Phó bản giết chóc là cơ hội tấn thăng Thánh Giả của hắn, chờ tấn thăng Thánh Giả, hắn liền có thể bắt tay vào làm điều tra anh Binh mất tích.

Phó Thanh Dương đặt ly rượu xuống, nói tiếp: “Đêm nay, Ngũ Hành Tinh cùng Thái Nhất môn sẽ tổ chức một hội nghị online, toàn bộ thành viên tính tham gia phó bản giết chóc đều sẽ tham dự, cậu cũng phải tham gia”

“Hội động viên?”

Trương Nguyên Thanh hỏi.

Phó Thanh Dương gật đầu, “Hàng năm lúc này, tổ chức tà ác đều sẽ triệu tập thành viên, thảo luận kế hoạch săn giết nghề nghiệp hợp pháp. Trên hội nghị, sẽ có Thánh Giả chia sẻ cho các cậu sự từng trải của bọn họ ở trong phó bản giết chóc, cho các cậu hiểu biết thói quen cùng thủ đoạn của tổ chức tà ác”

Thành phố Kim Sơn, vùng ngoại thành. Hai chiếc xe bình điện sóng vai chạy, cuối cùng đỗ ở một chỗ công ty hậu cần hẻo lánh.

Khấu Bắc Nguyệt mặc trang phục shipper, một chân chống xuống đất nhìn nhà xưởng bỏ hoang làm sân bãi công ty chuyển phát, hâm mộ nói:

“Tôi biết làm chuyển phát rất kiếm tiền, anh thực có bản lãnh”

Đồng bạn bên cạnh hắn, là một thanh niên mặt trẻ con, hoàn toàn thất vọng:

“Đều là kinh phí của tổ chức bát, tôi là người quản lý. Về sau, nơi này chính là nơi Linh Năng hội, phân khu Kim Sơn tụ tập, cũng là chợ đen Linh Năng hội mở, cậu về sau muốn thăm dò tin tức, mua bán đạo cụ, tài liệu, cứ đến nơi này của tôi, tuy bây giờ người bằng lòng tới nơi này giao dịch còn rất ít, nhưng tôi tin tưởng, về sau sẽ càng ngày càng nhiều”

Người này chính là cấp dưới của Cổ Vương, ID linh cảnh– Bánh Bao Máu Người.

Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt vui vẻ, hắn sở dĩ lăn lộn với Bánh Bao Máu Người, chính là muốn khai thác một con đường ổn định, trợ giúp Tiểu Viên tìm hiểu tin tức, thu phát nhiệm vụ.

“Nhưng nơi này sẽ quá bắt mắt hay không? Tôi cho rằng sân bãi tổ chức tà ác bọn anh tụ hội, đều là ở trong nhà thổ, sòng bạc”

Bánh Bao Máu Người cười ha ha: “Thằng nhãi cậu có phải xem phim nhiều hay không, bọn tôi vốn là chuột chạy qua đường, lại làm nhà thổ cùng sòng bạc, là sợ trị an viên tìm không thấy? Bình thường mà nói, sân bãi thích hợp bọn tôi nhất là quán bar, khách sạn, cùng với giống công ty chuyển phát loại nơi lưu lượng người lớn, cũng sẽ không làm người ta hoài nghi này. Còn có, tổ chức tà ác là xưng hô do chính phủ định nghĩa chúng ta, cậu đừng luôn mang “tà ác”

treo ở bên miệng, gặp được đồng nghiệp, sẽ bị đánh”

Chương 744: Trở về linh cảnh (1)

Ồ, khó trách Tiểu Viên lúc trước muốn mua khách sạn… Khấu Bắc Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, lại hỏi: “Gần đây có tình báo gì không?”

Bánh Bao Máu Người liếc hắn một cái, khoác vai Khấu Bắc Nguyệt, thở dài: “Bắc Nguyệt à, trước khi hỏi loại chuyện này, tốt nhất chuẩn bị sẵn tiền trước, nhưng tôi biết người cậu có tiền, xem ở trên phần chúng ta hứng thú hợp nhau, tôi tặng cậu hai tin tức miễn phí Tin tức thứ nhất, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia từ trong phó bản còn sống trở lại rồi. Con mẹ nó, thằng cha này quả thật lợi hại, lần này chúng ta đều cảm thấy hắn sẽ xong đời. Tục ngữ nói rất đúng nha: người tốt không sống lâu, tai họa kéo dài ngàn năm”

Lời này từ trong miệng anh gã nghề nghiệp tà ác này nói ra, cảm giác là lạ… Khấu Bắc Nguyệt cố nén xúc động lẩm bẩm, hỏi: “Tin tức thứ hai thì sao?”

“Tin tức thứ hai à, tôi nghe nói phong hội của các tổ chức lớn năm nay, sẽ đặt ở tỉnh Giang Nam, Nguyên Thủy Thiên Tôn

cùng Phó Thanh Dương, là hai nhân vật trung tâm của hội nghị lần này.

Phó bản giết chóc giữa năm, hai người bọn họ phải chết một, đây là chỉ tiêu cứng cấp trên đưa ra"

Phó Thanh Dương và Nguyên Thủy Thiên Tôn phải chết một người… Khấu Bắc Nguyệt chấn động, truy hỏi:

"Đám nghề nghiệp tà… các đồng nghiệp có kế hoạch gì? Chuẩn bị săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế nào?"

Bánh Bao Máu Người nhìn Khấu Bắc Nguyệt bộ dáng tuấn tú, ánh mắt sắc bén, giống như một thằng chó con, lâm vào trầm mặc.

Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt rùng mình, thầm nhủ mình quá phận quan tâm đối với việc này, dẫn tới đối phương hoài nghi?

Lúc này, hắn phát hiện ánh mắt Bánh Bao Máu Người từ chăm chú chuyển thành thương hại, thở dài nói: "Bắc Nguyệt à, tôi vừa rồi nói, phong hội năm nay tổ chức ở tỉnh Giang Nam, thảo luận săn giết nghề nghiệp hợp pháp như thế nào. Lúc này không phải còn chưa bắt đầu sao!"

đúng, còn chưa bắt đầu… Khấu Bắc Nguyệt nhất thời phản ứng lại, da mặt có chút nóng rát. Hắn xấu hổ nói sang chuyện khác:

"Cái phong hội kia, tham gia như thế nào? Chúng ta có thể đi vô giúp vui không?"

Khấu Bắc Nguyệt muốn lợi dụng Bánh Bao Máu Người tuyến này, thử xâm nhập vào trong kẻ địch, thu hoạch tình báo cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn bây giờ đã hòa hợp lại với cha mẹ, người một nhà về tới thành phố Kim Sơn, 300 ngàn tệ tiền đền, để phụ thân thân thể vất vả mà sinh bệnh tu dưỡng một năm tới một năm rưỡi, không cần vì kế sinh nhai mà lo lắng. Mấy ngày nay, tình duy nhất cha mẹ làm, chính là cầm bản thuyết minh văn phòng cảnh sát phát, xách theo một thùng sữa, đi thăm người thân khắp nơi. Tuy hung thủ giết hại con gái chưa sa lưới, nhưng có thể rửa sạch gièm pha, trả cho con trai một sự trong sạch, đối với dân đen như bọn họ mà nói, đã là đãi ngộ như đạt được một cuộc sống mới.

Cho nên, Khấu Bắc Nguyệt rất cảm kích Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu có cơ hội, hắn nhất định đánh bạc tính mạng báo đáp phần ân tình này.

Bánh Bao Máu Người nghĩ vài giây, ánh mắt khẽ lóe lên, cười nói: "Vô giúp vui không được, nhưng có thể tham gia, chỉ cần cậu tham gia phó bản giết chóc giữa năm, cậu liền có thể tham gia phong hội. Đương nhiên, cậu là tán tu, phải có Linh Năng hội bọn tôi đề cử mới được. Nếu cậu muốn tham gia, tôi có thể sắp xếp thay cậu"

Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt vui vẻ, nói: "Hay quá, cứ quyết định như vậy nhé!"

"Nhưng mà, Bánh Bao anh không tham gia sao?"

Bánh Bao Máu Người liên tục lắc đầu: "Đẳng cấp tôi không đủ, không có tư cách tham gia phó bản giết chóc"

Nghe được lời này, Khấu Bắc Nguyệt lộ vẻ mặt kinh ngạc, nói:

"Cấp bậc chưa tới? Không có khả năng, anh rõ ràng không kém gì tôi"

Bánh Bao Máu Người nghẹn lời, dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hắn: "Tôi là cấp 4"

"A? Ồ"

Trầm mặc một lúc, điện thoại di động hai người "Đinh đông"

một tiếng, truyền đến tiếng nhắc nhở điện tử:

"Ngài có một phần đơn đặt hàng xxx!"

Khấu Bắc Nguyệt và Bánh Bao Máu Người lập tức tiến vào trạng thái tác chiến, chạy vội lao ra khỏi công ty chuyển phát, lao về phía xe điện của mình.

"Làm việc chính trước đi, tôi hôm nay bị người sử dụng đánh giá kém, móa nó"

Bánh Bao Máu Người oán giận nói.

"Ồ, đánh giá kém khó đỡ thật, cả ngày tâm tình tốt mất sạch, nhưng đánh giá kém vẫn tốt hơn để anh leo cầu thang mà, xã hội bây giờ người xấu thật nhiều, trả mấy đồng bạc ship đồ liền coi mình là Từ Hi Thái Hậu"

“Loại người này trực tiếp xử lý là được, tôi đêm nay liền xử lý người sử dụng đánh tôi 1 sao, người anh em à, cố gắng, cố gắng làm shipper, sáng tạo tương lai tốt đẹp h”

Bởi vì hôm nay cần tham gia hội nghị online, thời gian có hơi dài, Trương Nguyên Thanh lo lắng dì trẻ đến gõ cửa chơi game, hoặc là bị ông ngoại bà ngoại nghe được nội dung hội nghị, liền tính ở biệt thự của Phó Thanh Dương một ngày.

Chương 745: Trở về linh cảnh (2)

Sau khi dùng xong bữa trưa, Trương Nguyên Thanh lấy một gian phòng một người, ngủ trưa hai tiếng, sau đó tinh thần phấn chấn rời giường. Em gái tai thỏ đưa tới cả bộ đồ chưa bóc tem, bao gồm áo rộng, quần thể thao, giày chạy, tất cùng với một hộp quần lót tựa như rất đắt tiền.

“Ngài có thể tắm rửa, đợi lát nữa chính là thời gian trà chiều”

Em gái tai thỏ cao gầy mỉm cười, tận tình triển lãm sức quyến rũ của ngự tỷ, dịu dàng nói: “Nguyên Thủy tiên sinh cũng có thể đưa ra thực đơn, nhà bếp sẽ chuyên môn chuẩn bị cho ngài, đồ Trung đồ Tây đều có thể”

Sinh hoạt của Phó Thanh Dương thật sự là xa hoa lãng phí làm người ta giận sôi mà, đưa ra thực đơn sao, cá muối cực phẩm hai mươi năm thế nào… Trương Nguyên Thanh cười nói: “Đồ ăn thế nào cũng được, đồ uống tôi chỉ cần Coca lạnh!”

Tắm rửa xong, thay một bộ quần áo hàng hiệu, Trương Nguyên Thanh ngồi ở cạnh bàn, theo thói quen lấy ra giấy nhớ, viết chuẩn bị mình phải làm trước khi vào phó bản giết chóc. Một: Thu thập tài liệu, luyện chế một âm Thi. Hai: Xin Ngũ Hành Minh sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, cùng với liên lạc Chỉ Sát cung chủ, xem có thể xin mua thêm một liều sinh mệnh nguyên dịch (nén)

hay không. Ba: Thu thập tài liệu hiến tế, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Luyện chế âm Thi là cần thiết, không cần giải thích. Sinh mệnh nguyên dịch cũng như thế, tình huống trong phó bản thôn Thất Ngữ, khiến Trường Nguyên Thanh nếm được ngon ngọt, sinh mệnh nguyên dịch pha loãng có thể trị

liệu thương thế nghiêm trọng, mà sinh mệnh nguyên dịch chưa pha loãng có thể làm người ta mọc lại chi cụt.

Đối với Thần Dạ Du loại nghề nghiệp có thể linh thể xuất khiếu này mà nói, một liều sinh mệnh nguyên dịch, có thể khởi tử hồi sinh.

Phó bản giết chóc cỡ lớn là hung hiểm nhất, nhân số tham dự nhiều nhất, nhất định nguy cơ trùng trùng, chuẩn bị càng nhiều con bài chưa lật, bảo đảm càng lớn. Điểm thứ ba, thu thập tài liệu hiến tế. Cái này Trương Nguyên Thanh tính biến thành một cái thủ đoạn dự bị, sở dĩ không phải con bài chưa lật, mà là thủ đoạn dự bị, là vì tài liệu quá con mẹ nó đắt. Trong tài liệu hiến tế, có một vật liệu trung tâm - một vật phẩm ẩn chứa Nhật chi thần lực, chưa chỉ rõ cụ thể là cái gì, chỉ cần ẩn chứa Nhật chi thần lực là được.

Trương Nguyên Thanh vốn là rất vui vẻ, bởi vì hắn vừa vặn có một món đạo cụ ẩn chứa Nhật chi thần lực: Chày Phục Ma! Sau đó, khi hắn bừng bừng hứng thú ở trong cơ sở dữ liệu của chính phủ tuần tra tài liệu khác, cả người đều thấy không ổn rồi. Trong tài liệu đề cập âm ngọc, dịch âm Thi phẩm chất Thánh Giả, huyết thạch, hồn tinh vân vân mười hai loại tài liệu, đều là tài liệu tương đối khan hiếm, quý giá trong linh cảnh riêng của Thần Dạ Du.

Tổng giá trị tới 20 triệu.

Một phần tài liệu đã có thể khiến hắn táng gia bại sản… Còn chưa đủ! Cho nên cũng liền đánh mất ý định thử.

Nhưng hắn cũng không tính bỏ qua, bởi vì tài liệu càng đắt, hiệu quả hiến tế khẳng định càng tốt, vì thế nghĩ ra một biện pháp, đó chính là phân bộ Tùng Hải, thông qua con đường phân bộ, mua một phần tài liệu thỏa mãn một lần hiến tế. Nếu ở phó bản giết chóc sử dụng để hiến tế, vậy những sự chuẩn bị đó đều là đáng giá. Nếu là dùng không đến các tài liệu hiến tế đó, sau khi rời phó bản, có thể trả lại cho phân bộ Tùng Hải, nợ nần xóa bỏ.

Tình huống xấu nhất là, bố trí hiến tế, nhưng chết ở trong phó bản giết chóc… Vậy càng không cần trả nợ, người chết hết nợ mà. Dù sao, như thế nào cũng không thiệt! Trương Nguyên

Thanh ngồi ở cạnh bàn, suy tư hồi lâu, viết xuống hạng mục công việc thứ tư: Sử dụng một lần ngọc phù truyền tống.

Hắn tính vào phó bản một lần trước, sau đó thử ở trong phó bản sử dụng ngọc phù truyền tống, tiến vào phó bản thứ hai, nếu bộ phương án này đi thông, như vậy, khi ở trong phó bản giết chóc gặp nguy cơ Sống chết không thể giải quyết, không thể chống lại, hắn có thể thông qua ngọc phù, truyền tống ra khỏi phó bản giết chóc.

Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho bé trà xanh: "Em gái, thay anh hẹn cung chủ một lần, 2 giờ sáng, chỗ cũ gặp!"

Tạ Linh Hi: "Vâng (bĩu môi)"

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên, em gái tai thỏ mở cửa phòng, đẩy xe đồ ăn tiến vào phòng. Nhìn em gái tai thỏ ngực nở mông cong, khuôn mặt xinh đẹp, bận rộn bày đồ ăn thức uống, Trương Nguyên Thanh một lần nữa cảm khái Phó Thanh Dương sinh hoạt xa hoa lãng phí, đồng thời không hiểu phong nhã.

Linh Quân từng lén nói với hắn, Phó Thanh Dương người này, khuyết điểm rất nhiều, quen giả ngầu phô bày giàu sang, phô trương thế gia công tử, hắn không thiếu một thứ nào, chẳng dính dáng gì với hai chữ khiêm tốn, nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là không gần nữ sắc. Trương Nguyên Thanh lúc ấy gật đầu phụ họa, đúng vậy đúng vậy, trong nhà nuôi nhiều em gái tai thỏ xinh đẹp như vậy, đổi thành mình, mỗi ngày uống rượu mua vui.

Chương 46: Trở về linh cảnh (3)

Linh Quân vẻ mặt khinh thường nói, cậu bây giờ cũng có thể uống rượu mua vui, lấy danh tiếng cùng địa vị Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trăm em gái tai thỏ cũng có thể tìm được, cậu chỉ là sinh viên miệng pháo có sắc tâm không có sắc đảm. Trương Nguyên Thanh liền rất tức giận, bởi vì Linh Quân nhìn người rất chuẩn!

Cao Ốc Quốc Tế.

Văn phòng trợ lý, Annie tóc vàng lấp lánh, ngồi ở trước máy tính viết mail.

Cô mang tình báo gần đây thu thập được, viết chi tiết ở trong mail, trong đó bao gồm kết quả ngài Bill cùng vị hội trưởng thần bí kia "đàm phán", tình hình cụ thể Ma Quân ngã xuống, quyền sở hữu Chén Thánh Địa Lạc, cùng với kết quả đấu lôi đài bên chính phủ.

Annie là thành viên bộ ngoại giao hiệp hội Mỹ Thần.

Thành viên bộ ngoại giao, mỗi một vị đều là người đẹp cao cấp tuyệt sắc, tùy tiện lấy ra một vị đã có thể đưa tới vô số đàn ông theo đuổi, công việc của các cô là duy trì bảo vệ quan hệ thế lực minh hữu, lôi kéo thành viên thế lực xa lạ vân vân. Sắc đẹp là thủ đoạn các cô quen dùng, nhưng đại đa số thời điểm, thành viên bộ ngoại giao sẽ giữ quan hệ như gần như xa với mục tiêu. Sắc dụ cấp cao, chính là thấy được, không ăn được. Chỉ có ở lúc cần thiết, mới có thể mời mục tiêu cùng leo núi, sau đó lấy việc này "khống chế"

đối phương, đạt thành mục đích.

"Tôi cho rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn thiên phú không kém Ma Quân, hắn tương lai thành tựu cực cao, hiệp hội tổn thất Ma Quán quân cờ này, nên kịp thời bổ sung. Tôi bằng lòng thay hiệp hội lôi kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn, hy vọng hiệp hội có thể phái người tiếp quản công việc của tôi, sắp xếp cho ngài Bill một vị trợ lý khác."

Giống Nguyên Thủy Thiên Tôn loại mục tiêu này, rất cần cùng nhau leo núi"

để đạt tới hiệu quả khống chế.

Annie viết xong bưu kiện, sau khi kiểm tra lặp đi lặp lại mấy lần, click gửi đi. Hơn mười phút sau, cô thu được bộ trưởng ngoại giao trả lời: "Chúng tôi hoàn toàn chưa thu thập được tình báo tương quan về Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn quật khởi quá nhanh, tựa như sao băng. Chiến tích của hắn ở giai đoạn Siêu Phàm, đủ để sánh vai thành tích bất cứ một vị nhân vật lớn nào lúc trẻ tuổi, bao gồm Ma Quân.

"Bởi vì Ma Quân chết, hội trưởng đến nay còn đang tức giận, cô ấy biết Nguyên Thủy Thiên Tôn tồn tại, nhất định sẽ rất có

hứng thú, tôi sẽ kịp thời báo cáo cho cô ấy. Annie, cô làm tốt lắm, nhưng xin đừng gấp gáp, phó bản giết chóc lập tức mở ra, tôi cho rằng thời có thích hợp là chờ hắn tấn thăng Thánh Giả"

"Chúng ta vừa lúc có thể nhân cơ hội quan sát tiềm lực của hắn. Cô biết đó, bảng điểm phó bản giết chóc là căn cứ cân nhắc tiềm lực của một Thánh Giả mới"

Đã mua đạo cụ thú vị đuôi heo, Annie tràn đầy tự tin tắt đi bưu kiện, đứng dậy đi về phía văn phòng ngài Bill.

"Bill, bộ trưởng đồng ý đơn xin của tôi rồi, sau khi phó bản giết chóc kết thúc, cô ấy sẽ sắp xếp cho ông một trợ lý mới"

Annie đẩy ra cửa thủy tinh của văn phòng, cười mỉm nói.

Ngài Bill ngồi ở trên ghế sofa mềm khu giải trí, đầu ngón tay kẹp điếu xì gà, mỉm cười nói: "Cô hoàn toàn có thể đã làm trợ lý của tôi, lại phục vụ Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi cũng không ngại"

Vẻ mặt Annie nghiêm túc: "Xin đừng nghi ngờ tố chất nghề nghiệp của tôi."

Ngài Bill nhún nhún vai. Annie và Bill là quan hệ cấp trên cấp dưới, quan hệ trợ lý cùng ông chủ đứng đắn. Bill là khách của hiệp hội Mỹ Thần, nhiệm vụ của cô chính là duy trì tốt vị khách này, làm việc thay hắn.

Như duy trì quan hệ minh hữu loại công tác này, hiếm khi cần dựa vào sắc đẹp, bởi vì hai bên có lợi ích chung. Đương nhiên, mặc kệ là hiệp hội Mỹ Thần hay Công Hội Thương Nhân, đều không có chỉ rõ hai bên không thể phát sinh quan hệ. Chỉ là, dựa theo đặc điểm nghề nghiệp Ái Dục, một khi nội dung phục vụ từ xử lý công việc, biến thành xử lý dục vọng sinh lý, như vậy quan hệ của hai người sẽ thay đổi, Annie sẽ trở thành cấp trên, Bill thành cấp dưới.

Ngài Bill là thương nhân khôn khéo, sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này.

"Như vậy, ở trước khi cô rời khỏi tôi, có thể giải đáp một chút nghi hoặc của tôi hay không? Ngài Bill có ý nhị của đàn ông trung niên trưởng thành buông điếu xì gà, mỉm cười nói: "Hiệp hội Mỹ Thần sắp xếp nhiệm vụ gì cho cô? Về Ma Quân, tôi không cảm thấy một người chết trở về linh cảnh cần điều tra"

Annie nghĩ ngợi, nghiêm mặt nói: “Nhiệm vụ bí mật hiệp hội cho tôi là tìm kiếm tất cả sự vật tương quan với Ma Quân, ví dụ như truyền nhân Ma Quân, người tình Ma Quân, người nhà Ma Quân. Ừm, tôi không cho rằng đây là bí mật cần giữ”

Ngài Bill hỏi:

“Nguyên nhân tìm kiếm sự vật tương quan Ma Quân là gì?”

Annie thở dài:

“Hội trưởng nhất thời hồ đồ, đưa cho Ma Quân một món đồ cực kỳ quan trọng, Ma Quân lúc còn sống, hội trưởng có thể khống chế hắn, nhưng Ma Quân chết rồi, món đồ kia liền không biết tung tích. Hội trưởng đã mời người tiên đoán, biết được món đồ kia chưa trở về linh cảnh”

Chương 747: Kết quả so sánh mặt người (1)

“Tôi nghĩ, tôi hẳn là không có cách nào biết đó là cái gì? Bill cười nói.

Annie cũng lộ ra nụ cười quyến rũ: “Đây mới là bí mật”

Bill gật gật đầu, nói tiếp: “Rất muốn tin tưởng, hội trưởng của các người khôn khéo như vậy, cũng có thời điểm hồ đồ?”

Vẻ mặt Annie lập tức trở nên cổ quái: “Hội trưởng thời điểm duy nhất có thể hồ đồ, chính là lúc ở trên giường, tôi nghe nói Ma Quân là người đàn ông hiếm có, có thể khiến hội trưởng cầu xin tha thứ”

“.”

Ngài Bill bỗng nhiên tức giận, phẫn nộ nói: “Tôi không tin, tôi không tin có người đàn ông nào có thể làm được loại chuyện này, Ma Quân nhất định đã dùng đạo cụ, nhất định là đạo cụ! !

Hưởng dụng xong trà chiều mỹ vị, Trương Nguyên Thanh khóa cửa, kéo rèm, lấy ra một tấm ngọc phù truyền tống, “Rắc!”

Hai ngón tay hắn dùng sức, bóp nát ngọc phù.

Một giây sau, ngọc phù hóa thành một màn ánh sáng, ngưng tụ ở trước mặt hắn: "Mời lựa chọn địa điểm ngài muốn truyền tống, nếu tới thế giới hiện thực, mời ở trong đầu tưởng tượng cảnh vật đích đến. Nếu tới linh cảnh, mời đọc ra tên linh cảnh, cùng đánh số: Trương Nguyên Thanh suy nghĩ, thấp giọng nói: "Công viên trò chơi Kim Thủy, đánh số 6203 "Vừa mới dứt lời, cảnh vật trước mắt Trương Nguyên Thanh liền bắt đầu nhộn nhạo như sóng nước, đây là dự báo tiến vào linh cảnh, nhưng bên tai lại không có tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Ngọc phù truyền tống có thể làm Linh Cảnh Hành Giả, không cần tiếp nhận nhiệm vụ cũng có thể đi vào linh cảnh, cái này có tính là vòng ra khỏi linh cảnh hay không? Trương Nguyên Thanh nhìn gợn sóng trước mắt từ kịch liệt đến vững vàng, trần nhà màu trắng, bị bầu trời đêm thâm trầm thay thế.

Ở dưới bầu trời đêm thâm thúy như lông tơ thiên nga đen, một công viên trò chơi lóng lánh hào quang mộng ảo, ngày qua ngày vận chuyển.

âm nhạc vui vẻ, tiếng chuông leng keng, tiếng ầm ầm của tàu lượn siêu tốc gào thét… Đan xen ra một bức tranh náo nhiệt, duy mỹ. Trương Nguyên Thanh chờ đợi tại chỗ vài giây, chưa thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở, trong lòng làm ra suy đoán. Xem ra ngọc phù truyền tống quả thật vòng ra khỏi linh cảnh, sử dụng nó trở về phó bản linh cảnh, là trạng thái không có nhiệm vụ.

"Lúc này, nếu trong công viên trò chơi Kim Thủy có Linh Cảnh Hành Giả, vậy mình tính là gì? Tính là bug, hay là boss phó bản, hoặc là, cái gì cũng không phải? Ặc, về sau cấp bậc tăng lên, có thể về trong phó bản làm màu, hù dọa một phen hành giả cấp thấp"

Vừa ác ý thú vị nghĩ, vừa lấy ra hộp ngọc truyền tống, lấy ra miếng ngọc phù truyền tống thứ hai.

Hắn đang muốn bóp nát, đi miếu sơn thần một chuyến, bỗng nhiên ngẩn người. Bởi vì sau khi dùng xong ngọc phù truyền tống, hắn phát hiện đạo cụ này là truyền tống đơn hướng.

"Vậy mình đi xong miếu sơn thần, lại trở về hiện thực, ba tấm ngọc phù liền dùng hết rồi, ý nghĩa của trận thực nghiệm này ở nơi nào?"

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt dại ra, cứng ngắc ở tại chỗ.

Có thể là căn cứ vào tư duy theo quán tính, hắn theo bản năng cho rằng, sau khi tiến vào linh cảnh, sẽ tự nhiên mà vậy trở về hiện thực, quá khứ đều là như vậy.

Nhưng sau khi hắn phát hiện tiến vào linh cảnh là trạng thái không có nhiệm vụ, liền lập tức phát hiện xảy ra vấn đề…

Mặt khác, bởi vì chưa từng sử dụng ngọc phù truyền tống, đối với vật phẩm này không đủ quen thuộc, cân nhắc cũng không phải quá chu toàn.

Vài giây sau, hắn nhe răng nói: "Bỏ đi, đến cũng đến rồi, đi gặp cô dâu ma, vừa lúc tìm hiểu một phen tình báo lão mõ"

Thực lực hắn bây giờ sớm đã khác xưa, phối hợp đạo cụ, áp chế cô dâu ma không nói chơi.

Trương Nguyên Thanh đi bộ về phía trước, theo tuyến đường trong trí nhớ, xuyên qua từng phương tiện của công viên trò chơi, rất nhanh, phía trước xuất hiện một quần thể kiến trúc ngủ say trong bóng đêm. Đường nơi này là đường đá phiến phục cổ, hai bên là những kiến trúc phục cổ tường trắng ngõa xanh, phong cách Giang Nam. Cửa sân dán giấy trắng, Góc mái hiên treo đèn lồng màu trắng, yên tĩnh âm trầm. So sánh với thôn Thất Ngữ, âm khí nơi này tỏ ra rất loãng rất nhu hòa… Trương Nguyên Thanh tiếp tục tiến lên vài phút, đứng ở ngoài một tòa đại viện.

Mái hiên của tòa nhà này treo là đèn lồng lớn màu đỏ, trên cửa dán cũng là giấy đỏ đại hỉ, gia chủ tựa như đang tổ chức hôn lễ.

"Thùng thùng!"

Trương Nguyên Thanh bước lên bậc thang, gõ vang của sân.

Trong khoảng khắc, cửa sân "Kẹt"

mở ra, một luồng khí lạnh âm trầm từ trong khe cửa thổi ra, xuyên thấu qua khe cửa không lớn, Trương Nguyên Thanh thấy một ngọn đèn lồng từ trong bóng đêm nồng đậm bay tới.

Đèn lồng dừng ở phía sau cửa, tiếp theo, một cái tay quỷ làn da xanh đen, móng tay đen sì, cầm một tấm hôn thiếp, từ trong khe cửa vươn ra.

Đáy mắt Trương Nguyên Thanh trào ra năng lượng bóng tối, khí chất trở nên tà dị tôn quý, thản nhiên nói:

“Cút!”

Bàn tay quỷ màu xanh đen kia run lên, yên lặng rụt trở về.

Đèn lồng bay nhanh đi, giống như đang trốn chạy.

Chương 748: Kết quả so sánh mặt người (2)

Cái này gọi là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo, cô dâu ma, ta đã trở về… Trương Nguyên Thanh đẩy ra cửa sân, đi thẳng vào. Sau khi tiến vào nhà cổ, hắn thu hồi năng lực phệ linh, vòng qua sảnh ngoài, tới hậu viện.

Hắn nhìn quanh, bóng đêm nặng nề, đình viện u tĩnh, trong hành lang quanh co treo những ngọn đèn lồng màu đỏ, phát ra ánh sáng màu đỏ yêu dị, lại không thấy cô dâu ma xuất hiện.

“Lần trước cô dâu ma xuất hiện, là thu thập đủ bốn món sính lễ, đây là phương thức triệu hồi cô ta”

Trương Nguyên Thanh chưa quan trắc được âm khí cường đại, tính mục đích rõ ràng tiến vào gian phòng sáng ánh nến kia của hậu viện.

Đồ gia dụng trong phòng đều làm bằng gỗ, hình thức phục cổ, tương tự khuê phòng cô gái thời đại dân quốc. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh hướng về bàn trang điểm bên cửa sổ, tấm gương đồng kia đối diện cửa phòng, cửa trong gương là đóng chặt, mà cửa phía sau Trương Nguyên Thanh là đóng chặt.

Trên bàn trang điểm bày một cái cân đòn.

Đi đến trước bàn trang điểm, ngay tại lúc hắn cầm lấy đòn cân.

Cửa trong gương chậm rãi mở ra, một cô gái cúi đầu xuất hiện ở trong gương. Cô bước qua bậc cửa, ngồi xuống cạnh bàn trang điểm, sau đó, cô tháo cái đầu xuống, đặt ở trước bàn, yên lặng chải đầu. Một màn này nhìn qua kinh dị đáng sợ, làm da đầu người ta phát tê, rất dễ hù dọa người mới. Trương Nguyên

Thanh lúc trước đã bị dọa đau cả tim, thiếu chút nữa thét lên chói tai, nhưng bây giờ… Trong mắt hắn toát ra màu đen sì, giơ tay ký đầu một cú thật mạnh. Bàn tay xuyên qua mặt gương, tựa như xuyên thấu ảo giác, nổi lên gợn nước.

“Phốc”

Đầu của nữ quỷ bị hắn đập bay, lăn lông lốc ra thật xa. Trương Nguyên Thanh tiếp theo kéo thân thể nữ quỷ từ đầu kia của gương ra, quyền đám cước đá:

“Ai bảo mày lúc trước làm tao SỢ, mày làm tao sợ..”

Đầu của nữ quỷ phát ra tiếng khóc nức nở, truyền đạt cho hắn ý niệm cầu xin tha thứ.

“Rầm!”

Trương Nguyên Thanh bước qua bậc cửa, đóng lại cửa phòng, thở phào một hơi: “Sướng!”

Trương Nguyên Thanh tiếp theo tìm được cái vò lớn đặt rượu thuốc, bỏ ra nắp vại bằng gỗ, một mùi tanh hôi đập vào mặt, trong vai chứa chất lỏng màu đen, một oán linh nhỏ còn cả cuống rốn bơi qua bơi lại ở trong vài nước, mắt quỷ giống như mắt chim non thỉnh thoảng nâng lên, hung hăng nhìn nhân loại mở vò.

Nghé con mới sinh không sợ hổ… Trương Nguyên Thanh dùng bát sứ tìm thấy trong phòng, múc một muỗi chất lỏng, sau đó hướng vào vại phun ra một ngụm âm khí. âm khí hạ xuống nước, hóa thành Tiểu Đậu Bỉ mũm mĩm đáng yêu, tóc máu thưa thớt.

“Con ngoan, đánh nó!”

Trương Nguyên Thanh đậy nắp vại, sải bước rời đi, trong vài nước lớn phía sau truyền đến tiếng khóc thê lương của oán linh nhỏ.

Tiếp theo, hắn theo thứ tự thu thập được chăn hỉ, trâm cài, một khắc tập hợp đủ sính lễ, đình viện nổi gió âm mãnh liệt, cỏ cây lay động.

“Ô ô ~”

Một con đường lớn trải thảm đỏ hiện ra ở trong bóng đêm mông lung, cuối thảm đỏ là một tòa tiểu viện.

Trong sân ánh nến sáng ngời, cửa sổ dán chữ "Hi".

Trương Nguyên Thanh bước trên thảm đỏ tiến vào sân, đẩy cửa ra, chỉ thấy trong phòng tân hôn, cạnh giường lớn chạm trổ rồng phượng, một cô gái mặc hỉ phục ngồi đó, cái tay tái nhợt thanh tú đan lên nhau, đặt ở bụng dưới.

Cô văn tĩnh đoan trang ngồi đó, trên mặt lượn lờ đen kịt nồng đậm, thấy không rõ dung mạo.

Lần này thế mà trực tiếp ở trong phòng chờ mình… Mu bàn tay Trương Nguyên Thanh nổi một tầng da gà, adrenalin tăng vọt, tiến vào trạng thái tác chiến. Cho dù là bây giờ, khi trực diện cô dâu ma, hắn vẫn có loại da đầu hơi phát tế.

Cô dâu ma rất mạnh.

Nhưng khác với lần trước lúc gặp nhau loại cảm giác như rơi vào vực sâu đó, lần này, Trương Nguyên Thanh có thể trực quan cảm giác được sự cường đại của cô, thấy tầng cấp của cô. Khí tức của cô dâu ma mạnh hơn cảnh giới Siêu Phàm, cho nên lúc trước có thể dễ dàng giết chết Hoành Hành Không Sợ. Nhưng Trương Nguyên Thanh trước kia nhận thức là sai, cô cũng chưa đạt tới cảnh giới Thánh Giả, dù sao giữa Thánh Giả cùng Siêu Phàm, kém không phải 1 cấp, cũng không phải 2 cấp, mà là một cảnh giới lớn, là lạch trời, là cách xa vạn dặm. Đối với Linh Cảnh Hành Giả mà nói, sau Siêu Phàm đỉnh phong, chờ đợi bọn họ chính là tấn thăng Thánh Giả, không có bao nhiêu mục lựa chọn khác.

Nhưng đạo cụ và âm vật không có khái niệm cấp bậc, chúng nó là có thể tồn tại ở giữa Siêu Phàm cùng Thánh Giả.

"Phu quân, chàng tới cưới ta sao!"

Trong tiếng của cô dâu ma toát ra sự vui sướng.

Tiếng của oán linh, người phàm không nghe thấy, nghề nghiệp khác cũng không nghe thấy, chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe thấy.

Loại cầu thông này, càng giống trao đổi ở tầng diện linh thể.

Cô ta thế mà còn nhớ mình, quan cảm của cô ta đối với mình, tựa như không giống với Linh Cảnh Hành Giả khác, vì sao? Chỉ bởi vì mình bộ dạng đẹp trai sao… Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói:

“Nương tử hữu lễ!”

Chương 749: Kết quả so sánh mặt người (3)

Làm người am hiểu xã giao, hắn khẳng định sẽ không giống những kẻ giả đứng đắn kia, nói cái gì “Cô nương đừng hiểu lầm”

“Cô nương tự trọng”, cũng sẽ không giống trai thẳng, mở mồm chính là “Cô đừng gọi bậy tôi!”

Câu này rất hiển nhiên chọc trung tâm khảm cô dâu ma, cô uyển chuyển đứng dậy, nói: “Đã lâu không gặp, tu vi phu quân tinh tiến nhanh chóng, đã có tư thái rồng phượng, thật đáng mừng”

Cho nên, cô là cảm thấy tôi mạnh lên, thái độ mới trở nên ôn hòa như vậy? Lần trước cô không phải như thế. Trương Nguyên Thanh không nói lời thừa, vào thẳng chủ đề: “Tôi biết, từng có một vị nương nương cường đại tới nơi này, bảo cô tìm một người, có việc này hay không?”

Khi nói chuyện, hắn lặng lẽ thò tay vào túi quần, một khi cô dâu ma trở mặt công kích, hoặc gọi Tam Đạo Sơn nương nương, hắn liền lập tức truyền tống rời khỏi, trở về hiện thực. Nào ngờ, cô dâu ma thái độ rất thuận theo, tựa như cô gái nhỏ xuất giá tòng phu.

“Người vị nương nương kia muốn tìm, chính là phu quân ngài”

Trương Nguyên Thanh cả kinh: “Cô nhận ra tôi.”

“Đêm đó phu quân bị tập kích, từng sử dụng đạo cụ của nương nương, nô gia dù chưa thể buông xuống, nhưng xuyên thấu qua khăn voan, thấy rất rõ ràng”

Cô dâu ma trả lời. Đêm đó bị tập kích… Trương Nguyên Thanh đầu tiên là ngẩn người, tiếp theo mới nhớ tới cô là chỉ đêm đó gặp được Hắc Vô Thường.

Đúng rồi, lúc ấy bởi vì người thần bí đột nhiên xuất hiện, cô ấy chưa buông xuống hiện thực, đợi một chút, cô ấy nhìn thấy mình sử dụng chày Phục Ma, vậy cô ấy có phải cũng thấy được bộ dáng người thần bí hay không? Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên: "Cô nhìn thấy lúc ấy có cái gì khác thường, ví dụ như, có người thần bí xuất hiện hay không?"

Cô dâu ma dịu dàng nói:

"Có, nô gia còn thấy rõ dung mạo hắn, phu quân nếu cần, nô gia có thể vẽ cho phu quân"

Trương Nguyên Thanh mừng rỡ: "Đa tạ nương tử, nương tử thật sự là vợ hiền!"

Cô dâu ma nghe vậy, vui sướng không thôi. Cô giơ lên cái tay trắng thuần thanh tú, nhẹ nhàng vung lên, trên bàn tròn trải vải đỏ xuất hiện giấy và bút mực, bút lông tự động bay lên, chấm mực, nhanh chóng phác thảo ở trên giấy Tuyên Thành. Vài phút sau, bộ dáng một người trẻ tuổi phác thảo ra. Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú, người này ngũ quan bình thường, khóe miệng mang nụ cười, nhìn như thần thái phấn chấn, ở sâu trong ánh mắt lại ngưng tụ tang thương khôn kể.

Người này là ai? Có mặt là được, chờ trở về hiện thực, đi văn phòng cảnh sát phân biệt mặt người…

Trương Nguyên Thanh cầm lấy giấy Tuyên Thành, thổi khí nét mực, gấp lại, thu vào trong túi.

Hắn cho rằng, khuôn mặt này tuyệt đối không phải không có ý nghĩa, bởi vì Hắc Vô Thường trước khi chết, từng sợ hãi hô to: Sao có thể là ngươi, sao có khả năng là người! Nói lên Hắc Vô Thường là biết người thần bí, nhưng lại cảm thấy không thể tưởng tượng đối với người thần bí xuất hiện. Đã không phải khuôn mặt không có ý nghĩa, vậy người thần bí tất nhiên thường dùng "nó", nói không chừng trong hệ thống chính phủ hoặc là văn phòng cảnh sát, có thể tìm được khuôn mặt này.

"Nương tử, vi phu còn có một chuyện hỏi"

Trương Nguyên Thanh không quên trọng điểm, thử nói: “Vị nương nương kia, ôm loại thái độ nào đối với ta?”

Thái độ của Tam Đạo Sơn nương nương rất quan trọng, cực kỳ quan trọng, nếu lão mõ đối với con kiến trộm đi pháp khí của mình mang theo phẫn nộ cùng sát khí, vậy Trương Nguyên Thanh đánh chết cũng không thể trả lại dương phách.

Đồng thời, cũng đoạn tuyệt khả năng ở trong phó bản sử dụng chày Phục Ma.

Mà nếu chỉ là tức giận, như vậy, Trương Nguyên Thanh cảm thấy mình còn có cơ hội quỳ xuống đến hát bài chinh phục. Ý nghĩ việc này có đường sống quay về. Tương lai thật sự cùng đường, trả lại pháp khí là được. Cô dâu ma dịu dàng nói: “Nô gia từng cầu tình cho phu quân, nương nương tự xưng là chính thần triều đình sắc phong, không phải hạng người hiếu sát, chỉ cần phu quân trả lại chày Phục Ma, nhận sai hẳn hoi, nương nương có thể mở một mặt lưới, không hại tính mạng phu quân”

Thật hay giả? Cô sẽ không gạt ta chứ? Trương Nguyên Thanh nghe xong tâm tình buông lỏng, giống như dỡ xuống tảng đá lớn trong lòng, nhưng lại không quá dám tín. Hắn không biểu lộ gì cả gật đầu, nói: “Ta biết rồi, đa tạ nương tử đã nói! “Thời gian không còn sớm nữa, ừm, nương tử nghỉ ngơi sớm một chút, ta đi trước”

Cô dâu ma vừa nghe, âm khí quanh người kịch liệt rung chuyển, vội nói: “Phu quân chậm đã.”

Giọng của cô trở nên ủy khuất ấm ức: “Phu quân cứ như vậy rời đi? Vứt bỏ nỗ gia ở đây sao? A cái này… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, nương tử, chúng ta người quỷ không chung đường mà, ta cũng không phải là Ninh Thái Thần hảo hán như vậy, không làm được vong linh kỵ sĩ*.

Lấy ý từ phim Thiên Nữ U Hồn, trong đó Ninh Thái Thần là một thư sinh có tình yêu với 1 hồn ma, vong linh kỵ sĩ có thể hiểu là cưỡi’ ma.

Chương 750: Kết quả so sánh mặt người (4)

Nhưng hắn ngoài miệng lại nói: “Vi phu cũng không bỏ nương tử, nhưng nam nhi tốt chí ở bốn phương, sao có thể khuất mình ở đây, thật sự là không thể làm gì được”

Cô dâu ma cực kỳ đồng ý, nói: “Phu quân lòng mang chí lớn, nô gia hiểu, cũng không nên cố giữ lấy”

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, thầm nhủ cô còn rất hiểu đại thế.

Ai ngờ, cô dâu ma đổi giọng, “Phu quân có thể mang nô gia cùng nhau rời khỏi không?”

Trương Nguyên Thanh không nhịn được, thốt ra: “Gì? !”

Cô dâu ma thấp giọng nói: “Nô gia biết phu quân và nương nương cùng ra từ một môn phái, có thể chứa quỷ vật, tất nhiên là có thể đưa nô gia đi.”

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên trở nên cảnh giác: “Nương tử vì sao muốn đi theo ta?”

Hắn hoài nghi cô dâu ma muốn ẩn núp ở bên người mình làm gián điệp. Nếu cô dâu ma nói, gả chồng theo chồng, Trương Nguyên Thanh liền lập tức truyền tống chạy lấy người.

“Nô gia bị vây ở nơi này nhiều năm, ra vào chịu hạn chế, tu vi cũng không chút tinh tiến, nếu không phải nương nương ban cho ta một ngụm âm khí, ta không có hôm nay. Những hành động này của nương nương, chỉ là cho người ta con cá, nếu muốn tiến một bước nữa, là muôn vàn khó khăn, thế nào cũng phải tìm phu quân rồng phượng trong loài người như vậy?

Cô dâu ma điềm đạm đáng yêu nói: “Mong phu quân thương xót, dẫn nộ gia rời khỏi”

Đây là muốn làm linh phó của mình? Trương Nguyên Thanh vẫn chưa đáp ứng, mà là hỏi: “Vì sao không theo nương nương?”

Cô dâu ma u oán nói: “Nô gia là Vợ người ta mà không phải nha hoàn. Còn nữa, nương nương không có ý thu nô gia ở bên người”

Ý tứ câu này là, theo mình chính là tân nương, theo lão mô chỉ có thể làm nha hoàn? Ở đúng rồi, tân nương là thiết đặt của cô ấy.

Cô dâu ma đã bằng lòng theo mình, vậy thu cô ấy làm linh phó, như vậy, mình cũng có một vị linh phó cường đại, về sau nếu trọng điểm bồi dưỡng, có thể theo mình một đường trưởng thành. Ừm, mình quả thật thiếu một linh phó biết đánh, Tiểu Đậu Bỉ dù sao cũng là lao động trẻ em, còn chưa đủ cường đại… Trương Nguyên Thanh mắt tỏa sáng, nói:

“Được! Vậy ta liền dẫn nương tử đi cùng?

Lập tức đi đến bên cạnh bàn, lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, cắt cổ tay, để máu tươi đỏ rực chảy vào nghiên mực.

Máu tươi cùng mực nước trộn lẫn, khi sắp tràn nghiên mực, hắn mới thu hồi cổ tay, sau đó nhấc bút lông, chấm mực, ở sàn phòng tân hôn phác thảo linh triện trận pháp.

Luyện chế linh phó coi trọng nhất từ chất, cô dâu ma loại oán linh tầng cấp này, tư chất tất nhiên là đủ.

Tiếp theo là lấy linh trúc hóa đi oán khí (tạp chất)

trên người oán linh, linh thể oán khí ngập trời là không thể trực tiếp thu làm linh phó.

Đợi tạp chất loại trừ, chính là bộ sậu lúc trước dung nạp Tiểu Đậu Bỉ, lấy Thái âm lực của mình bao vậy, tẩy rửa linh thể, để cho linh thể và chủ nhân tinh thần giao dung, đánh vào dấu ấn. Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh khắc xong linh lục trận pháp, ra hiệu cô dâu ma vào trận. Người sau xỏ giày thêu, làn váy khẽ dao động, đi vào trong linh lục trận. Sau đó, âm khí trên người cô bốc hơi từng đợt, như tuyết mùa xuân tan rã, cô dâu ma phát ra tiếng thét chói tai thê lương.

Quá trình này duy trì thời gian một chén trà nhỏ.

Oán khí trên người cô dâu ma theo âm khí tan rã hết, sau đó, tinh huyết Thần Dạ Du trong linh lục trận pháp ẩn chứa bù lại Thái âm lực càng thêm thuần túy.

Giống như thay máu.

Đợi linh lục trận pháp khô cạn, mất đi linh tính, Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm Thái âm lực bao bọc cô dâu ma, nuốt vào trong bụng.

Hắn lập tức nhắm mắt, cảm ứng cô dâu ma trong cơ thể, tinh thần lực trầm xuống, giao dung hoàn mỹ với cô. Sau một hồi,

Trương Nguyên Thanh mở mắt, phun ra một ngụm Thái âm lực. Cô dâu ma lại hiện thân, mặc áo cưới hoa lệ thêu uyên ương màu vàng, dưới váy mặt ngựa có một đôi giày thêu tinh xảo, mà trên mặt của cô, vẫn như cũ bao phủ âm khí nồng đậm không thấy rõ dung nhan.

âm khí cường thịnh như trước, nhưng trở nên càng thêm thuần túy.

“Đa tạ phu quân”

Cô dâu ma uyển chuyển với một cái, ngượng ngùng nói: “Còn xin phu quân mang… mang vật đính ước trả lại nô gia”

Vật đính ước? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra vài giây, mới phản ứng lại cô hẳn là chỉ khăn voan đỏ.

Lập tức từ trong ô vật phẩm triệu hồi ra đạo cụ này.

Khăn voan đỏ thắm, ở giữa thêu chữ “Hi”

màu vàng, hai con uyên ương quay quanh ở bên, cực kỳ đẹp. Nó tự bay lên, rơi ở trên đầu cô dâu ma. Trong nháy mắt, cô dâu ma giống như được bổ toàn, khí tức tăng vọt, âm khí cường thịnh thêm mấy phần, Trương Nguyên Thanh cảm giác ấm khí của cô theo sát búp bê quỷ, nhưng so với lệ quỷ trong hộp son còn kém một chút.

Nhìn cô dâu ma mặc áo cưới hoa mỹ, Trương Nguyên Thanh nhịn không được trong lòng tự giễu:

Đứa nhỏ có rồi, bây giờ cô dâu cũng có rồi, mình có tính là một bước đến đích không?

Chương 751: Hội nghị online (1)

Hắn một lần nữa nuốt cô dâu ma vào trong miệng, lại về tới trong sân, bế Tiểu Đậu Bỉ lên nuốt vào trong bụng, Tiểu Đậu Bỉ Vốn vui vẻ về nhà, thình lình phát hiện một sự khủng bố to lớn đến trong nhà, trở nên bất an xao động. Đừng sợ, ở chung lâu, con sẽ quen người mẹ này… Trương Nguyên Thanh bóp nát ngọc phù truyền tống, trong đầu nhớ lại cảnh tượng phòng một người trong biệt thự.

Cảnh vật từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh thấy phong cách trang hoàng hiện đại hoá, thấy gian phòng một người ở biệt thự khi rời khỏi, hắn đã trở về hiện thực.

“Thực nghiệm ngọc phù truyền tống, nhìn từ trên ý nghĩa nào đó, xem như thất bại rồi, nhưng ngoài ý muốn thu hoạch một cô VỢ, cô Vợ công kích mạnh… Chung quy là chuyện tốt”

Trương Nguyên Thanh sau đó sở túi quần, tờ giấy Tuyên Thành kia vẫn còn.

Hắn không lãng phí thời gian, trải ra giấy Tuyên Thành ở mặt bàn, lấy ra điện thoại di động, nhắm bức tranh chụp một tấm ảnh, gửi cho Quan Nhã.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Chị Quan Nhã, chị giúp tôi đi văn phòng cảnh sát điều tra chút, xem có thể đối chiếu được người này hay không. Mặt khác, trong cơ sở dữ liệu Ngũ Hành minh chúng ta, cũng hỗ trợ đối chiếu một lần”

Vài giây sau, Quan Nhã trả lời: “Tay nghề vẽ không tệ nha, nhìn còn là bút lông phác thảo, chờ chị vài phút.”

Đương nhiên, đây là VỢ của tôi vẽ… Trương Nguyên Thanh tự mình lẩm bẩm, trả lời một tiếng cảm ơn. Hắn vừa lướt diễn đàn tổ chức, vừa chờ Quan Nhã trả lời. Hơn mười phút sau, tiếng chuông điện thoại di động vang lên, màn hình biến thành biểu hiện cuộc gọi tới, chính là Quan Nhã.

“Có kết quả rồi sao?”

Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi.

Quan Nhà thấp giọng nói: “Tranh cậu lấy đâu ra vậy?”

“Chị đừng quản tôi lấy đâu ra, nói kết quả xem”

“Chị bảo đồng nghiệp văn phòng cảnh sát tiến hành phân biệt mặt người, chưa đối chiếu ra mục tiêu thích hợp, nhưng ở trong cơ sở dữ liệu Ngũ Hành minh đã tìm được.”

Nói tới đây, giọng điệu Quan Nhã trở nên có chút cổ quái: “Người nọ là… Ma Quân!”

Đầu óc Trương Nguyên Thanh “âm”

một tiếng, tựa như có lựu đạn ở bên trong nổ tung, nổ linh hồn thành mảnh vỡ, nghiền ý thức thành bột phấn, chỉ còn một

mảng trống rỗng. Bên tại là từng đợt tiếng ù ù. Không biết qua bao lâu, Trương Nguyên Thanh bị từng tiếng gọi càng lúc càng dồn dập của Quan Nhã bừng tỉnh.

“Nguyên Thủy, cậu làm sao vậy?”

“Cậu không phải ở trong biệt thự của Phó Thanh Dương sao, sao đột nhiên có tranh Ma Quân, cậu làm sao vậy… Cần chị qua đó hay không ta?”

Quan Nhã là Thám Báo, sâu sắc từ trong sự im lặng kéo dài của Nguyên Thủy phát hiện không thích hợp. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, cố gắng để giọng điệu không xảy ra run rẩy, nói: “Không có việc gì, chị Quan Nhã, cảm ơn hỗ trợ, tôi bên này còn có việc, cúp máy trước!”

Hắn sốt ruột không dằn được tắt máy, khoảnh khắc ấn nút “kết thúc cuộc gọi”, cả người giống như hư thoát, ngồi bệt ở ghế dựa lưng, thở dốc từng ngụm từng ngụm. Đệch! Ma Quân còn chưa chết, Ma Quân còn sống, đệch đệch đệch! Nếu Ma Quân chưa chết, mình tên truyền nhân Ma Quân này tính là cái gì? Thẻ nhân vật ở trên người mình sẽ có tai hoạ ngầm không? Ma Quân sao có thể khéo như vậy xuất hiện ở đêm đó, lấy đi mặt trời nhỏ trong Chén Thánh Đọa Lạc? Ma Quân đêm đó chưa giết mình, hắn hiển nhiên biết mình là kẻ có được thẻ nhân vật của hắn, hắn không giết mình, có mục đích khác hay không? Anh Binh có biết Ma Quân còn sống hay không? Ngày đó gửi thẻ nhân vật cho mình, thật là anh Binh sao?

Đủ loại ý nghĩ, nghi hoặc, dâng lên như bọt khí, dày đặc mà hỗn loạn, đầu óc đã không thể bình tĩnh suy nghĩ. Ma Quân hiện thân, làm trong lòng Trương Nguyên Thanh dâng lên sự sợ hãi thật lớn, sự sợ hãi này nuốt chửng lý trí của hắn, thúc đẩy hắn đứng dậy, đi về phía cửa.- -Báo lên tổ chức, nói cho Ngũ Hành minh Ma Quân chưa chết, cho dù bại lộ thân phận truyền nhân Ma Quân!

Đúng lúc này, loa Miêu Vương hắn đặt ở đầu giường, đột nhiên phát ra tiếng dòng điện “xẹt xẹt”, tiếp theo, một thanh âm trầm thấp, tựa như đang đè nén sự đau đớn nào đó vang lên.

“Bất cứ Linh Cảnh Hành Giả nào, chỉ có tử vong, mới có thể giải trừ thẻ nhân vật trói buộc. Cho dù là năm vị minh chủ Ngũ

Hành minh, lãnh tụ cao nhất tổ chức tà ác, cũng không ngoại lệ..”

Trương Nguyên Thanh đã cầm tay nắm cửa, thân thể đột nhiên cứng đờ. Đây là tiếng của Vô Ngân đại sư. Hắn nhớ ra rồi, đã nhớ buổi nói chuyện lúc trước với Vô Ngân đại sư. Sau khi người thần bí lấy đi “mặt trời nhỏ”

hắn ở đáy lòng từng hoài nghi người thần bí có thể là Ma Quân hay không, cùng bởi vậy sinh ra sầu lo thật lớn. Vì thế ngày hôm sau chạy tới khách sạn Vô Ngân thành phố Kim Sơn, hỏi Vô Ngân đại sự thân là Chúa Tể. Nhận được đáp án chính là audio loa Miêu Vương vừa rồi phát.

Chương 752: Hội nghị online (2)

Đúng rồi, mình rõ ràng từng xác nhận, Ma Quân đã chết… Trương Nguyên Thanh hít sâu vài lần, cảm xúc có chút ổn định, buông ra tay nắm cửa, quay về bên cạnh bàn ngồi xuống, trầm ngâm, suy tu.

“Môn chủ Thái Nhất môn từng nói, Ma Quân đã chết! Vị Thần Dạ Du mạnh nhất đương thời kia, là tồn tại so với năm vị minh chủ còn mạnh hơn, hơn nữa, Âm Cơ tựa như từng nói, môn chủ chủ tu là tinh quan, được xưng không gì không biết”.

“Nhân vật như vậy có thể cảm ứng sai? Hiển nhiên là không có khả năng, hơn nữa Ma Quân cũng có quan hệ với rất nhiều đại lão, hội trưởng hiệp hội Mỹ Thần, Bạch Hổ nguyên soái Ngũ Hành minh… Nếu Ma Quân có bản lĩnh này, ngay cả bọn họ cũng có thể giấu được, vậy hắn cũng không cần thiết giả chết, hiển nhiên là không hợp lý.

Con người luôn tin tưởng điều bản thân muốn tin tưởng, Trương Nguyên Thanh tựa như bắt được chứng cứ, lập tức phủ định khả năng Ma Quân còn sống, cùng từ trong đó cảm thụ cảm giác vui sướng và giải thoát thật lớn.

“Nhưng cô dâu ma hẳn là sẽ không gạt mình, cũng không cần thiết gạt mình.”

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh bỗng toát ra hai nghi hoặc, một là Ma Quân lúc ấy hẳn là có cảm ứng được cô dâu

ma nhỉ? Hắn sao có thể để cô dâu ma nhìn thấy dung mạo của mình, hai là Ma Quân từng tiến vào công viên trò chơi Kim Thủy, cô dâu ma sao có thể không nhận ra Ma Quân?

Lập tức hướng bên cạnh phun ra một ngụm Thái âm lực, âm khí đen nhạt lượn lờ, ngưng tụ thành bóng hình xinh đẹp mặc áo cưới, trùm khăn voan đỏ.

Vài phần xinh đẹp, vài phần âm trầm.

"Nương tử, ta đột nhiên nhớ tới có một chuyện chưa hỏi"

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía bức tranh trên mặt bàn, nói: "Nàng đối với người này có ấn tượng hay không?"

Cô dâu ma giống như một oán linh, đứng yên bất động, không, cô vốn là oán linh… Thanh âm dịu dàng, nhưng mang theo một tia mơ hồ trả lời: "Phu quân, ta không quen người này"

Không quen… Trương Nguyên Thanh đầu tiên là nhíu mày, tiếp theo bỗng nghĩ đến, công viên trò chơi Kim Thủy trước kia cũng không phải phó bản cấp S, là bị Tam Đạo Sơn nương nương ảnh hưởng, cấp bậc độ khó mới xuất hiện biến hóa. Mà trong phiên bản ban đầu, minh hôn không phải phương tiện nhất định phải chơi. Ma Quân cùng anh Binh rất có thể không chơi minh hôn, hoặc là, cô dâu ma lúc trước là oán linh cấp thấp, linh trí không cao, từng gặp, cũng chưa chắc nhớ rõ. Nói tới, ta mang đi cô dâu ma, cấp bậc độ khó của công viên trò chơi Kim Thủy, nói không chừng sẽ chỉnh xuống đến cấp A, bỏ đi, mặc kệ nó… Trương Nguyên Thanh nói: "Ta biết rồi, đa tạ nương tử"

Lúc này, tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài cửa phòng đi ngang qua, dần dần đi xa. Hắn là em gái tai thỏ nào đó đi ngang qua. Trong khăn voan đỏ bỗng nhiên bay ra thanh âm vui vẻ của cô dâu ma: "Nơi này cô gái trẻ tuổi thật nhiều, phu quân thích người nào nô gia có thể nhập vào người đó, động phòng cùng phu quân"

Tuy linh cảnh đặt ra cho cô là cô dâu đợi gả, ham thích chọn lựa vị hôn phu, nhưng cô dâu ma là linh thể, không có thân thể.

A cái này… Trương Nguyên Thanh lúc này mới phát hiện, thì ra cô dâu ma có nhiều cách dùng như vậy, cưới một con quỷ,

tương đương với cưới ngàn vạn người đẹp? Hắn đằng hắng cổ họng: "Có thể có nương tử bầu bạn ở bên người, vi phu đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi"

Vội vàng nuốt cô dâu ma trở lại trong bụng.

Có nhạc đệm này, tâm tình Trương Nguyên Thanh bình ổn lại rất nhiều, suy nghĩ cũng càng thêm rõ ràng.

"Nếu, nếu người thần bí không phải Ma Quân, hắn vì sao phải sắm vai thành Ma Quân? Khẳng định không phải đóng giả cho Hắc Vô Thường xem, bởi vì không cần thiết diễn trò ở trước mặt người chết"

"Giả thiết người thần bí cảm ứng được cô dâu ma nhìn trộm, vậy hắn chính là đóng giả cho cô dâu ma thấy, nhưng mục đích là cái gì đây, hắn muốn thông qua cô dâu ma, truyền đạt tin tức cho ai, mình sao?"

"Nhưng hắn căn bản không có khả năng dự đoán được mình sẽ về công viên trò chơi Kim Thủy, cũng không thể dự đoán được mình sẽ thu phục cô dâu ma… Đợi chút, người nọ có thể ngụy trang thành dung mạo Ma Quân, tất nhiên rất hiểu biết Ma Quân, vậy hắn có phải cũng có thể dự đoán được mình sẽ ở một khắc nào đó của tương lai, đạt được ngọc phù truyền tống hay không?"

Mạch suy nghĩ trái lại càng lúc càng rõ ràng, nhưng cuối cùng toàn bộ nghi hoặc, đều trở về đến vấn đề lúc ban đầu— người thần bí giả mạo Ma Quân mục đích là gì? Cùng với, hắn cố ý lộ mặt cho cô dâu ma nguyên nhân là gì?

So với lúc ban đầu hoang mang người thần bí là ai, bây giờ, đơn giản là từ một cái nghi hoặc, chuyển dời đến một cái nghi hoặc khác, đối với cởi bỏ chân tướng chưa có bất cứ tiến bộ nào.

Chương 753: Hội nghị online (3)

“Nhưng ít ra là có một phương hướng, đáp án cuối cùng, đều là ở trong manh mối không ngừng sưu tập, từng chút một cởi bỏ. So với cân nhắc mục đích của người thần bí, mình bây giờ cần quyết định là — Coi như cái gì cũng chưa xảy ra, giấu việc này, hay là hướng tổ chức thẳng thắn chân tướng, tìm kiếm che chở? Không chừng Ngũ Hành minh có thể cho mình đáp án.

Suy tư một lát, Trương Nguyên Thanh cân nhắc lợi hại, lựa chọn giấu việc này.

Bởi vì người thần bí mặc kệ mưu tính cái gì, có loại mục đích gì, ít nhất hắn chưa bày ra áp lực cùng nguy cơ trực quan.

Mà một khi công bố thân phận truyền nhân Ma Quân, riêng mình biết, thế lực cùng nhân vật lớn Ma Quân liên quan đến, đã không phải nhân vật cấp trưởng lão có thể che chở. Dứt bỏ tầng tầng sương mù, từ hai chữ “nguy hiểm”

trung tâm nhất xuất phát, lựa chọn như thế nào, phàm là người có đầu óc đều sẽ chọn cái trước.

Khách sạn Vô Ngân.

Bốn rưỡi buổi chiều, qua giờ cao điểm ship đồ, Khấu Bắc Nguyệt rốt cuộc có thời gian quay về khách sạn. Hắn đẩy ra cửa thủy tinh, trước đứng ở lối thông gió khí lạnh, hưởng thụ một phen tiện lợi công nghệ cao của nhân loại.

Sau đó thỏa mãn thở dài, đi về phía quây, nói: “Tiểu Viên, tôi tìm hiểu được một tình báo quan trọng”

Tiểu Viên cúi đầu chơi điện thoại di động, đầu cũng không ngẩng, lấy lệ “Ừm”

một tiếng. Khấu Bắc Nguyệt bất mãn vỗ mặt bàn đá cẩm thạch của quây một cái, cả giận nói: “Thật là tình báo quan trọng”

Tiểu Viên “Phù”

Một tiếng: “Là Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong phó bản đi ra, hay là phương án vượt phó bản dẫn tới Thái Nhất môn và

Ngũ Hành minh tranh chấp, hay là Ma Nhãn Thiên Vương mất tích, hay là tên nghề nghiệp tà ác nào ở nơi nào giết người?"

"Những… những thứ này của cô đều là dưa cũ năm xưa, của tôi là mới"

Khấu Bắc Nguyệt trừng mắt nói: "Tôi tìm hiểu được, tổ chức tà ác muốn ở tỉnh Giang Nam mở phong hội, thảo luận ám sát Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế nào, hắn có nguy cơ lớn rồi!"

Tiểu Viện vẻ mặt "ta biết ngay mà", đặt điện thoại di động xuống, trịnh trọng nhìn hắn: "Tổ chức tà ác năm nào không mở phong hội năm đó không nhằm vào nhân vật thiên tài của chính phủ?"

"."

Khấu Bắc Nguyệt nghẹn một phen, không phục nói: "Bỏ đi, không thèm nghe cô nói nữa, dù sao tôi đã nói với Bánh Bao Máu Người, lấy tham gia phó bản giết chóc làm lý do, đi tỉnh Giang Nam tham dự phong hội"

Tiểu Viên đang sắc mặt lạnh nhạt đột nhiên mở to mắt, trầm giọng nói: "Cậu muốn tham gia phong hội?"

Khấu Bắc Nguyệt thấy sắc mặt Tiểu Viên trở nên khó coi, nhất thời khí thế giảm đi, yếu ớt hỏi: "Đúng, đúng vậy… Có vấn đề gì? Cô yên tâm, tôi khẳng định sẽ không tham gia phó bản giết chóc, tôi chỉ là lừa bọn họ, tham gia phong hội tìm hiểu tình báo mà thôi."

Tiểu Viên cười lạnh nói: "Chỉ cậu thông minh nhất, cao tầng Linh Năng hội, Binh Chủ giáo cùng Hư Vô giáo phái đều là kẻ ngốc, tôi cũng là kẻ ngốc, tôi sao có thể dạy dỗ cậu loại ngu xuẩn này"

Khấu Bắc Nguyệt là không phục, nhưng mặc kệ khắc khẩu với Tiểu Viên coi như chị như mẹ. Tiểu Viên vẻ mặt nghiêm túc: "Phong hội không phải loại người nào cũng có thể tham gia, cần ba tổ chức lớn đề cử, khi vào sân, còn có thể có khảo nghiệm khác. Cậu quen biết với Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại theo Vô Ngân đại sư tu hành, không phải người chung đường với bọn họ"

"Một khi thân phận bại lộ, nhất định phải chết không thể nghi ngờ!"

Khấu Bắc Nguyệt nhất thời biến sắc, rụt rè nói: “Còn có khảo nghiệm khác, Bánh Bao Máu Người không nói những thứ này với tôi.”

Tiểu Liên hừ lạnh nói: “Đúng vậy, Bánh Bao Máu Người vì sao không nói với cậu nhỉ?”

Thấy Khấu Bắc Nguyệt chưa lĩnh hội, Tiểu Viên tựa như bà mẹ phụ đạo con làm bài tập, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cất cao giọng: “Hắn đang thử cậu, muốn xem lại lịch của cậu, bối cảnh của cậu, xem xem cậu rốt cuộc có vấn đề hay không?”

Khấu Bắc Nguyệt nghe hiểu, nói ngay: “Vậy, vậy tôi không đi nữa”

“Vậy Bánh Bao Máu Người liền biết cậu có vấn đề, ít nhất sẽ hoài nghi, về sau đừng theo hắn lăn lộn nữa, ship đồ cũng không thể đi nữa”

Tiểu Viên nói.

Khấu Bắc Nguyệt gật gật đầu, lại có chút không cam lòng, nói: “Tôi nghe nói, cao tầng tổ chức tà ác hạ tử lệnh, Phó Thanh Dương và Nguyên Thủy Thiên Tôn, phải chết một người. Tôi vốn muốn lăn lộn ở bên trong, xem bọn hắn rốt cuộc có an bài gì.”

Tiểu Viên biến sắc, sửa lời nói: “Cậu không nên tham gia phong hội, trái lại cũng không phải không có cách nào? Khấu Bắc Nguyệt vui vẻ nói: “Cách nào?”

“Xin Vô Ngân đại sự giúp đỡ, ông ấy có thể thay cậu giấu diếm được tổ chức tà ác khảo nghiệm. Lúc tôi ở Siêu Phàm cảnh, từng đi phong hội một lần, lần đó chính là Vô Ngân đại sự giúp tôi, cho nên tôi mới biết được vào bàn có lưu trình khảo nghiệm”

Tiểu Viên nói xong, rời khỏi quầy bar, đi về chỗ sâu trong khách sạn.

Chương 754: Cơ chế phó bản giết chóc (1)

“Chờ một chút.”

Khấu Bắc Nguyệt hồ nghi nhìn chằm chằm cô: “Vì sao tôi vừa nói Nguyên Thủy Thiên Tôn và Phó Thanh Dương phải chết một người, cô liền lập tức thay đổi chủ ý, chẳng lẽ không sợ tôi gặp được nguy hiểm sao?”

“Không có ai sẽ hoài nghi cậu loại ngu ngốc này là nằm vùng”

Tiểu Viên bình tĩnh trả lời.

“Gạt người!”

Khấu Bắc Nguyệt cả giận nói: “Cô là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn à, chẳng lẽ ở trong lòng cô, tôi không quan trọng bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn sao? Tiểu Viên, tôi coi cô là… Người quan trọng nhất, cô lại chỉ nhớ Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Chữ chị nuốt trở vào.

“Không có.”

“Cô có”

“Không có”

Bảy rưỡi tối.

Trương Nguyên Thanh ăn xong bữa tối, tới trước máy tính, màn hình sáng, biểu hiện giao diện là phần mềm hội nghị nội bộ tổ chức khai phá. Trương Nguyên Thanh nhập vào tài khoản, mật mã ID “Nguyên Thủy Thiên Tôn”, click đăng nhập.

Đăng nhập thành công.

Giao diện đột nhiên biến đổi, xuất hiện bố cục, sắp hàng tương tự phần mềm học online, tựa như góc nhìn phòng học phiên bản hơi thu nhỏ. Trên cùng là “bục giảng”, dưới là những avatar, phối với ID linh cảnh. Nguyên Thủy Thiên Tôn ở hàng thứ nhất, bên cạnh là Triệu Thành Hoàng, bên cạnh nữa là Tôn Miểu Miểu. Ngoài ra, hắn còn thấy được Thiên Hạ Quy Hỏa, Khương Tinh Vệ, Viên Đình, Mao Sơn Thuật Sĩ, Tốt Qua Sông những người quen thuộc. Tổng cộng ba mươi tám người.

Đáng nhắc tới là, Thanh Tùng Tử bởi vì chuyện liên hợp Chu Dung ám hại Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị Ngũ Hành giam lại, vô duyên phó bản giết chóc. Lúc này, trưởng lão trên bục

giảng còn chưa đăng nhập, các thành viên là trạng thái cấm nói. Trong khung đối thoại bên dưới nhảy ra một hàng chữ:

“Khương Tinh Vệ: Nguyên Thủy Thiên Tôn tới rồi, chúng ta đổi vị trí, em muốn làm vị trí số một”

“Chú Bé Bán Diêm: cung nghênh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Tôn lão nhân vạn tuế”

“Mẫu Đơn Tiên Tử: Nguyên Thủy Thiên Tôn, chờ vào phó bản giết chóc, người ta đi theo cậu được không”

“Mao Sơn Thuật Sĩ: ha ha!”

“Bạch Hổ Vạn Tuế: Thiên Tôn lão nhân gia đến rồi, chậc chậc, chờ vào phó bản giết chóc, tôi muốn cùng tiến cùng lui với Thiên Tôn”

“Khương Tinh Vệ: Mọi người gõ chữ đừng nhanh như vậy, trôi mất lời của em rồi.”

Trưởng lão chủ trì hội nghị còn chưa đăng nhập, hơn ba mươi người trong phòng hội nghị, ở trong khung chat bô lô ba la bắt đầu thảo luận. Tuyển thủ top 8, tựa như tự cho mình rất cao, hoặc có gánh nặng thần tượng, đều rất giữ giá, chưa tham dự đến trong nói chuyện phiếm vụn vặt. Trương Nguyên Thanh thì khác, hắn giỏi nhất xã giao, những người này đã là minh hữu tiềm tàng, tự nhiên phải tạo quan hệ tốt, cày độ hảo cảm một phen. Đừng nhìn người liếm hắn rất nhiều, nhưng thật ra người có thể tham gia phó bản giết chóc, đều là người nổi bật trong các phân bộ lớn.

Trong nhóm người này, sẽ có một bộ phận tấn tháng Thánh Giả, đợi tích lũy đủ công huân, nước chảy thành sông đề bạt làm chấp sự, đổi lại mà nói, các hành giả Siêu Phàm trong lớp học trước mắt, là trụ cột vững vàng trong tương lai, là quân dự bị của chấp sự.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Với tôi mà nói, các vị đều là tiền bối, phó bản giết chóc nguy cơ trùng trùng, lực lượng cá nhân không đáng nói, vào phó bản, tôi sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp mọi người, cũng mời các vị có thể ở lúc tôi gặp phiền toái vươn tay giúp đỡ. Chỉ có mọi người đồng lòng hợp sức, hỗ trợ lẫn nhau, mới có thể vượt qua phó bản, tấn tháng Thánh Giả.

“”Chú Bé Bán Diêm: Nói rất hay, về sau theo Thiên Tôn lăn lộn”

“Vũ Nữ Vô Qua: Tính tôi một suất”

“Bạch Hổ Vạn Tuế: nghe nói vào phó bản là cơ chế truyền tống ngẫu nhiên, hy vọng tôi có thể truyền tống đến cùng chỗ với Thiên Tôn”

Nguyên Thủy Thiên Tôn “khiêm tốn ôn hòa”

đưa tới một phen tán thưởng của các đồng nghiệp, nói chuyện cũng trở nên tùy ý, không khách sáo như vậy nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, rất khéo léo, hắn so với Triệu Thành Hoàng càng thêm thích hợp làm sói đầu đàn. Vào phó bản, mình có thể lựa chọn kết minh với hắn, ý kiến của mấy lão già không cần phải để ý… Tôn Miểu Miểu nhìn khu chat không ngừng cập nhật, không khí nhiệt liệt, trong lòng tính toán nhỏ nhặt.

Ý kiến chỉ đạo của trưởng bối trong môn là, vào phó bản giết chóc, các Thần Dạ Du phải đoàn kết lại, lấy Triệu Thành Hoàng làm trung tâm, hình thành một đoàn thể nhỏ. Lại coi đây là cơ sở, liên hợp thành viên Ngũ Hành minh.

Nhưng Tôn Miểu Miểu cho rằng, nếu điều kiện cho phép, trực tiếp gia nhập đội hình của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có lẽ càng thêm tin cậy, bởi vì Ngũ Hành minh nghề nghiệp nhiều hơn, nhân số nhiều hơn, phối hợp hình thành lực lượng tuyệt đối là đỉnh cao nhất. Đương nhiên, điều này cũng có tai hoạ ngầm, Nguyên Thủy Thiên Tôn danh tiếng quá lớn, nhất định là đối tượng hàng đầu tổ chức tà ác săn giết. Khi Tôn Miểu Miểu nghĩ ngợi lung tung, trên “bục giảng”

đột nhiên xuất hiện một avatar soái ca 2D tay cầm kiếm, kèm ID linh cảnh: Thập Bộ Sát Nhất Nhân.

Chương 755: Cơ chế phó bản giết chóc (2)

Trong loa máy tính truyền đến một giọng nói thuần hậu:

“Mọi người điểm danh ở khu chat, từ Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu, một đến ba mươi tám, bây giờ bắt đầu! Thanh ẩm thuần hậu trong trẻo, nghe tuổi tựa như không lớn, ít nhất không phải người trung lão niên.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: 1”

Triệu Thành Hoàng: 2”

Chờ sau khi điểm danh xong, xác nhận trước máy tính đều có người ngồi, không có thành viên rời khỏi, “Thập Bộ Sát Nhất Nhân”

nói: “Tôi là trưởng lão Bạch Hổ binh chúng, ID linh cảnh Thập Bộ Sát Nhất Nhân, mọi người có thể gọi tôi là “Thập Bộ”

trưởng lão”

Khu chat: “Nguyên Thủy Thiên Tôn: Thập Bộ trưởng lão nghe không được tự nhiên, gọi “Nhất Nhân trưởng lão”

cũng không thể được, nhất nhân đọc giống y nhân*, dễ nghe hơn nhiều.”

người ấy, người đó, thường dùng cho phái nữ “Quan Nhã: Cậu câm miệng đi, Thập Bộ trưởng lão tính tình không tốt, đừng nói lung tung”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: chị Quan Nhã, chị biết hắn à?”

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị nhân viên quản lý cấm ngôn Quan Nhã đã bị nhân viên quản lý cấm ngôn.

Thập Bộ Sát Nhất Nhân: “Hội nghị này là nghiêm túc mà trang trọng, mời các học sinh trên lớp học đừng ồn ào, đừng nói lời thừa, đừng quấy rầy tiết tấu của tôi”

Tạm dừng vài giây, vị trưởng lão Bạch Hổ binh chúng này nói:

“Đầu tiên, tôi sẽ hướng mọi người thuyết minh trước cái gì là phó bản giết chóc cỡ lớn, tin tưởng rất nhiều thành viên đều biết, phó bản giết chóc hàng năm mở ra hai lần, phân biệt là giữa năm và cuối năm, vượt qua phó bản giết chóc là quá trình chuyển chức nhất định trải qua, cũng là phương thức duy nhất”

Xem đến nơi đây, Trương Nguyên Thanh theo bản năng bắt đầu gõ ở bàn phím: “Thật là phương thức duy nhất sao, Thập Bộ trưởng lão, tôi biết một ngoại lệ..”

Viết đến một nửa, mới nhớ ra mình bị cấm ngôn.

Chỉ có thể bất đắc dĩ chờ đợi cấm ngôn mở ra, nghe Thập Bộ trưởng lão tiếp tục nói:

“Hình thức phó bản giết chóc cỡ lớn, hàng năm đều khác nhau, nhưng có một thiết lập cùng một trung tâm là không thay đổi, thiết lập không thay đổi là thời gian, phó bản giết chóc cỡ lớn sẽ kéo dài ba ngày, nhiệm vụ chủ tuyến là sống sót 72 giờ”

“Trung tâm không thay đổi, là cơ chế điểm. Phương thức thu hoạch điểm có ba loại: một là tới từ phó bản; hai là tới từ săn giết nghề nghiệp tà ác, ba là săn giết Linh Cảnh Hành Giả cùng trận doanh”

“Hai loại trước thưởng điểm nhiều nhất, một loại cuối cùng, thưởng điểm rất ít… Nói tới đây, mọi người hẳn là nghe hiểu, phó bản giết chóc cỡ lớn, thật ra là phó bản trận doanh đối kháng phiên bản nâng cấp, chẳng qua đồng đội có thể săn giết lẫn nhau, gia tăng độ tự do cùng không gian thao tác”

“Sau khi phó bản kết thúc, người điểm cao nhất, sẽ đạt được nhiều điểm kinh nghiệm nhất, đạo cụ quy cách cao nhất.”

“Bởi vậy, các tổ chức lớn đều sẽ chú ý bảng điểm, đứng hàng thứ nhất, là công nhận tiềm lực lớn nhất, thiên phú tốt nhất.”

Nói xong, Thập Bộ trưởng lão tạm dừng mười mấy giây, cho các “học viên”

thời gian tiêu hóa tin tức. Linh Cảnh Hành Giả cùng trận doanh có thể săn giết lẫn nhau, nếu như vậy, độ có thể dựa vào cùng độ đáng tin của tán tu dân gian liền giảm bớt trên diện rộng… Trương Nguyên Thanh theo bản năng nghĩ là:

Tổ chức tà ác nếu thu mua tán tu trận doanh hợp pháp, vậy tình cảnh của bọn họ liền rất không ổn.

Lúc này, hắn thấy Triệu Thành Hoàng ở khu chat dò hỏi: “Triệu Thành Hoàng: Phương diện tán tu hoang dã, chính phủ chúng ta có gì ứng đối?”

Thập Bộ trưởng lão thấy được nhắn lại, trả lời: "Phàm là hành giả hoang dã có trong hồ sơ, chính phủ đều đánh tiếng rồi. Đương nhiên, cái này không thể hoàn toàn bài trừ tai hoạ ngầm, cho nên mọi người khi ở trong phó bản, đừng dễ tin tán tu, nếu phát hiện có tán tu dân gian săn giết thành viên chính phủ chúng ta, ghi nhớ ID linh cảnh bọn họ, chờ phó bản giết chóc kết thúc, chúng ta tự nhiên sẽ thanh toán"

Sau khi trả lời mấy vấn đề nữa, Thập Bộ trưởng lão tiếp tục giảng bài:

"Kế tiếp là bảng điểm, bảng điểm có hai mươi bốn vị trí, mà hai mươi bốn vị trí này, chính là danh sách tấn thăng Thánh Giả, ai chưa lên bảng, lại may mắn chưa chết, coi như đào thải, có thể chờ đợi phó bản giết chóc cuối năm"

"Đương nhiên, chúng ta bình thường chỉ nhìn mười hàng đầu, ngoài top 10, thuộc về Thánh Giả tiềm lực bình thường. Trưởng lão hội bày ra cho mọi người bảng điểm trong mười năm qua, mọi người có thể tham khảo một phen"

Dứt lời, trên màn hình máy tính của mọi người thay đổi giao diện, xuất hiện hai bảng xếp hạng: Giữa năm 2012 giai đoạn Siêu Phàm, bảng xếp hạng phó bản giết chóc cỡ lớn Cuối năm 2012 giai đoạn Siêu Phàm, bảng xếp hạng phó bản giết chóc cỡ lớn Top 1 giữa năm, đạt được là 700 điểm. Top 1 cuối năm, đạt được là 730 điểm. Trương Nguyên Thanh nghiêm túc xem bảng xếp hạng thay đổi, bảng xếp hạng năm 12 đến năm 15, điểm của top 1 đều là di động ở giữa 700-800, ID linh cảnh trên danh sách, hắn cơ bản không biết.

Chương 756: Cơ chế phó bản giết chóc (3)

Thời điểm năm 16, thấy một ID linh cảnh quen thuộc — Hắc Vô Thường. Xếp vị trí thứ bảy, tính là Vô Cổ Sư cực kỳ có tiềm lực, về sau cũng quả thật trở thành một boss nhỏ của Linh Năng hội, phân hội khu đông, Thánh Giả cấp 6. Khi top 1 năm 17 xuất hiện, khu chat lập tức sôi trào.năm 2017, top 1 giữa năm, @#¥: 980 điểm. Năm 2017, top 1 cuối năm, Phong Đô Quỷ Vương: 850 điểm. Top 1 giữa năm ID đánh gạch xóa.

Khu chat:

“Bạch Hổ Vạn Tuế: Đệch, giữa năm 17 vị top 1 kia lại lịch thế nào, so với Phong Đô Quỷ Vương cao hơn tận 130 điểm, hơn nữa, hơn nữa tiếp cận một ngàn”

“Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan: Quá lắm rồi nhỉ, trước đó nhiều năm như vậy, điểm của top 1 đều ở trong vòng 800, Phong Đô Quỷ Vương được xưng tiền nhiệm Phó Thanh Dương, điểm vượt qua 800 có thể lý giải, vị này năm 17, trực tiếp 980 điểm”

“Mẫu Đơn Tiên Tử: Tên vì sao làm mờ, hẳn là nhân vật lớn nào nhỉ?”

“Khương Tinh Vệ: Á, em biết, năm 17 đây là nguyên soái Bạch Hổ binh chúng”

Khương Tinh Vệ đã bị quản lý viên cấm ngôn Thập Bộ trưởng lão thản nhiên nói: “Đừng thảo luận, chuyên tâm xem bảng xếp hạng!”

Lời ngầm là, đừng đi thảo luận vị nữ nguyên soái kia, thân là hạ vị giả, là không thể, cũng không được cho phép ở trên mạng bình đầu luận chân đối với thượng vị giả.

Nữ nguyên soái Bạch Hổ binh chúng, năm năm trước vẫn là cảnh giới Siêu Phàm? Vậy tuổi cô ấy hẳn là không lớn nhỉ? Trương Nguyên Thanh cả kinh, hắn tuy biết nữ nguyên soái Bạch Hổ binh chúng không phải nhóm Linh Cảnh Hành Giả đầu tiên, nhưng hoàn toàn không ngờ, cô ấy sẽ trẻ tuổi như vậy.

Không, có lẽ chỉ là thời gian đạt được thẻ nhân vật khá muộn, thực tế tuổi bốn năm mươi tuổi cũng có khả năng. Chẳng qua, 980 điểm có phải quá biến thái rồi hay không, thế này trực tiếp trấn áp top 1 khoá trước rồi, đây là thiên phú cấp sao minh chủ? Trương Nguyên Thanh âm thầm nhe răng.

Kế tiếp, Trương Nguyên Thanh thấy rất nhiều ID linh cảnh quen thuộc, thời điểm năm 18, hắn thấy được dì Tiểu Viên, thấy được Hữu Phượng Lai Nghi, Tiểu Não Phủ vân vân. Mà top 1 của một năm này là “Chỉ Sát cung chủ”, 890 điểm. Không sai, Chỉ Sát cung chủ, chính là ID linh cảnh của bà điên kia, Trương Nguyên Thanh vẫn luôn cho rằng đây là tôn xưng bên ngoài, tựa như Thái Nhất môn chủ như vậy. Lúc năm 19,

thấy được Âm Cơ, Phó Thanh Dương, Linh Quân… Đáng nhắc tới, năm 19 top 1 giữa năm là Âm Cơ, cuối năm là Ikawa, Phó Thanh Dương phải ở dưới Ikawa.

“Bách phu trưởng lúc ấy, còn chưa chen thân hàng ngũ cường giả siêu nhất lưu, ừm, cái này phù hợp tuyến đường quật khởi của một tên dế nhũi thiên phú không tốt”

Hắn vừa nghĩ như vậy, liền thấy bảng xếp hạng bắt đầu luân phiên, bảng xếp hạng năm 2020 hiện lên: top 1 giữa năm, Ma Quân: 940 điểm, top 1 cuối năm, Thiếu Niên Binh Vương: 860 điểm Khu chat lại sôi trào.

“Chú Bé Bán Diêm: Ma Quân! Vậy mà nhìn thấy Ma Quân, điểm của hắn trâu bò nha, chỉ dưới nguyên soái”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: khủng bố nhất không phải điểm, mà là năm. Đệch, Ma Quân đầu năm 2020 tấn thăng Thánh Giả, đầu năm 2022 ngã xuống, mà lúc đó, hắn đã là nhân vật các trưởng lão Thái Nhất môn cũng phải sợ hãi.”

“Tốt Qua Sông: cái này có phải hay không ý nghĩa, Ma Quân từ khi đạt được thẻ nhân vật, đến ngã xuống, thật ra chỉ ngắn ngủn hai ba năm thời gian?”

“m Si: Quái vật! Thằng cha này là quái vật”

“Khổng Minh yêu hoàng thúc: Tôi đột nhiên hiểu đánh giá của Thái Nhất môn chủ, năm mươi năm qua, Thần Dạ Du thiên phú xuất chúng nhất, không có một trong những”

Khi không khí khu chat sôi trào, ánh mắt Trương Nguyên Thanh lại nhìn chằm chằm phần danh sách cuối năm, nhìn chằm chằm “Thiếu Niên Binh Vương”

ID này. Anh Binh lớn hơn hắn hai tuổi, hai năm trước, anh Binh còn là sinh viên năm thứ nhất, thời điểm sinh viên năm thứ nhất tham gia phó bản giết chóc, như vậy thời gian trở thành Linh Cảnh Hành Giả chính là trước khi vào đại học, tốt nghiệp cấp ba hè năm đó, chi tiết này khớp với lúc trước mình cùng thập trưởng phân tích. Anh Binh là ở nghỉ hè cấp ba đoạn thời gian đó tính tình thay đổi to lớn. Về phần Ma Quân rất trẻ tuổi, chuyện này, ở sau khi nhìn thấy dung mạo người thần bí, cùng với kết hợp audio của loa Miêu Vương, Trương Nguyên Thanh đã biết tuổi Ma Quân không lớn. Nói đi cũng phải nói

lại, Ma Quân gã này tuổi không lớn, ngủ với cô gái lại là ngoài ba mươi tuổi chiếm đa số.

Âm Cơ khoảng ngoài ba mươi tuổi, Chu Dung ba mươi hai ba mươi ba, cô gái nghề nghiệp Ái Dục không biết, nhưng nghe giọng thì không phải thiếu nữ nữa, trẻ tuổi nhất, đại khái chính là cô nương Mộc Yêu có mẹ làm chấp sự kia, nhưng tựa như cũng không phải thiếu nữ. Rất khó nói hắn không có một chút đam mê đặc thù.

Chương 757: âm Thi mới (1)

Rất nhanh, bảng điểm chấm dứt. Thập Bộ trưởng lão nói: "Triệu Thành Hoàng, Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai cậu đều có hy vọng hướng tới 900 điểm, tổng bộ rất chờ mong biểu hiện của các cậu. Kế tiếp, nói một chút về bố trí của tổ chức tà ác mấy kỳ vừa qua."

"Lấy nguyền rủa, độc tố bố trí cạm bẫy, lấy ảo thuật mê hoặc, ẩn núp, là thủ đoạn bọn họ quen dùng. Mà bởi vì số lượng nghề nghiệp tà ác thấp hơn xa nghề nghiệp hợp pháp, bởi vậy ở trong phó bản giết chóc, bọn họ sẽ bày ra sự đoàn kết kinh người"

"Đúng rồi, nơi này cần bổ sung một điểm, hạn chế đạo cụ trên thi đấu lôi đài, là khôi phục lại thiết lập của phó bản giết chóc, trong phó bản giết chóc, ẩn chứa nguy cơ cảnh giới Thánh Giả, chúng ta thu thập tư liệu kỳ trước tiến hành phân tích, đánh giá ra giới hạn cao nhất đại khái là cấp 4".

"Bởi vậy, đạo cụ vượt qua mức cao nhất của phó bản, sẽ bị linh cảnh cấm đoán sử dụng. Nhưng nơi này có một bug, bộ trang bị không chịu hạn chế này. Vài bộ trang bị phẩm chất cấp 4, tổ hợp lại uy lực vượt qua cấp 4 rất nhiều, nhưng sẽ không bị phán định phạm quy.

"Thời điểm năm 17, tổ chức tà ác hô lên khẩu hiệu tất sát nguyên soái, đã từng vận dụng bộ trang bị, đáng tiếc bọn họ thất bại. Bộ trang bị đó một bộ phận trở thành chiến lợi phẩm của nguyên soái, một bộ phận trở về linh cảnh"

"Từ đó về sau, tình huống bộ trang bị lợi dụng bug không còn xảy ra, không phải tổ chức tà ác không muốn, mà là bộ trang

bị quá mức khan hiếm, tập hợp đủ bộ trang bị, so với đạt được đạo cụ loại quy tắc còn khó hơn, cho nên mọi người không cần lo lắng chuyện tương tự xảy ra nữa.

“Năm nay, chúng ta thu được tình báo tin cậy, tổ chức tà ác hô lên một cái khẩu hiệu “Nguyên Thủy Thiên Tôn”

cùng “Phó Thanh Dương”

phải chết, xuất phát từ bảo hiểm, tổng bí quyết định cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một bộ trang bị, ứng đối bất trắc”

“Sau khi phó bản giết chóc mở ra, các vị nhớ lấy phải nhanh một chút tìm kiếm được Nguyên Thủy Thiên Tôn, lấy cậu ta làm trung tâm, cùng nhau tiến thối. Các cậu là may mắn, bởi vì các cậu chưa từng trải qua đại thảm bại năm 2020”

Nói tới đây, Thập Bộ trưởng lão đột nhiên dừng lại, không tiếp tục nói.

Khu chat:

“Mẫu Đơn Tiên Tử: 2020 đại thảm bại là thế nào? “Bồ Câu Bồ Câu: cùng câu hỏi”

“Viên Đình: Tôi biết tôi biết, năm 2020, phó bản giết chóc giữa năm, Ma Quân không phải tham dự sao, hắn là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, sau khi vào phó bản giết chóc bừa bãi một trận, ba mươi vị nghề nghiệp hợp pháp của chính phủ, chỉ sáu người sống sót, Thái Nhất môn toàn quân bị diệt. Chuyện này tạo thành rung chuyển thật lớn, ảnh hưởng rất ác liệt, Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh vẫn luôn rất kiêng kị việc này, cấm đoán chúng tôi ở trường hợp công khai đề cập, chỉ cần đề cập, liền nhất định bị cấm ngôn, khóa ID!”

Viên Đình đã bị quản lý viên cấm ngôn “Chú Bé Bán Diêm: Aha, thật đúng là bị cấm ngôn.”

“Tôn Miểu Miểu: Tên ngu ngốc này, giai đoạn cuối rồi, hết cứu nổi”

Thập Bộ trưởng lão không đọc nói chuyện phiếm khu chat nữa, tiếp tục nói: “Thời gian có hạn, tiến vào phần cuối cùng, tôi sẽ cho các cậu một phần danh sách top 10 tổ chức tà ác, giai đoạn Siêu Phàm, một phần danh sách top 10 tán tu hợp pháp dân gian, tán tu tà ác dân gian.

“Danh sách gửi đến hòm thư của các cậu, nhớ kiểm tra.”

“Hôm nay hội nghị chỉ đến đây, tan họp”

“Mình còn chưa hỏi chuyện phó bản giết chóc, đã tan họp rồi? Thập Bộ trưởng lão là vội đi giết người, hay là vội đi hẹn hò?”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, tắt phần mềm hội nghị, mở ra hòm thư nội bộ tổ chức khai phá, đăng nhập ID Nguyên Thủy Thiên Tôn, quả nhiên thu được một bưu kiện đến từ nội bộ tổ chức: Danh sách thành viên tổ chức tà ác cảnh giới Siêu Phàm cùng tán tu. Trương Nguyên Thanh click chuột tải xuống hai phần bảng biểu kèm theo, mở trước danh sách Siêu Phàm cảnh tổ chức tà ác. 1: A Nhất, Vu Cổ Sư cấp 3.2: Lương Thần Chọn Chủ Mà Giết, Huyện Thuật Sư cấp 3.3: Mạng Ta Do Ta Không Do Trời, Huyện Thuật Sư cấp 3.4: Nhân Tính Bản Ác, cấp 3 Huyện Thuật Sư 5: Bách Vô Cấm Kỵ (chẳng sợ gì), Yêu Mê Hoặc cấp 3.6: Đạp Toái Lăng Tiêu, Vu Cổ Sư cấp 3.

“Bọn này, đặt ID linh cảnh đều lộ ra một sự dữ tợn.”

Trương Nguyên Thanh chưa thấy được tên kiểu như xấu hổ, chết về mặt xã hội, có chút thất vọng.

Nhưng cũng bình thường, nghề nghiệp tà ác cơ bản đều là loại người thù sâu hận lớn, nào có nhàn hạ thoải mái đặt một số cái tên cảm giác xấu hổ bùng nổ.

Danh sách tổng cộng mười người, đều là tuyển thủ hạt giống ba tổ chức tà ác lớn bồi dưỡng, mỗi một vị tuyển thủ đều kèm theo đánh giá, chiến tích, kẻ nào cũng là nhân vật cực độ nguy hiểm.

Chương 758: âm Thị mới (2)

Nhất là ba hạng đầu, A Nhất, Lương Thần Chọn Chủ Mà Giết, Mạng Ta Do Ta Không Do Trời, ba người này đều từng lừa giết, săn giết Thánh Giả cấp 4.

Thiết kế ám sát cũng tốt, sử dụng đạo cụ cũng thế, hoặc là có đồng bạn phối hợp… Mặc kệ sử dụng thủ đoạn gì, tóm lại chính là làm được lấy yếu thắng mạnh, đánh chết Thánh Giả. Phải biết rằng, giữa Thánh Giả cùng Siêu Phàm, là có chênh

lệch như lạch trời, không phải tùy tiện hành giả cấp 3 nào gọi bạn kéo bè, liền có thể đánh thắng.

“Lấy thực lực của mình bây giờ, phối hợp linh phó, đạo cụ, săn giết một vị Thánh Giả cấp 4 không thành vấn đề, nhưng phải là loại vừa tấn tháng Thánh Giả kia, điểm kinh nghiệm chưa vượt qua 50% là được, đạt tới 90%, mình ra hết con bài chưa lật cũng không có khả năng chiến thắng”

“Tổ chức tà ác bồi dưỡng những kẻ này, vẫn là rất khủng bố..”

Trương Nguyên Thanh bỗng nghĩ đến Lý Hiển Tông, tên kia nếu không chết, xếp trong năm hạng đầu hẳn là không có vấn đề. Lúc trước ở trấn âm dương, giết hắn hoàn toàn là dùng thủ đoạn, chờ thời điểm hai người cuối cùng quyết chiến, Lý Hiển Tông trước sau đã trải qua hai cửa ải trước chiến đấu, boss lớn tàn phá, có thương tích trong người, thể lực xuống dốc nghiêm trọng.

Mà Trương Nguyên Thanh sau khi thi triển pháp trận âm dương, phân thân nước lửa không tồn tại khái niệm thể lực, cuối cùng mới mài chết Lý Hiển Tông. Đơn đả độc đấu mình không sợ, nhưng nếu bị bọn hắn vậy giết, dữ nhiều lành ít… Trương Nguyên Thanh tiếp theo mở ra danh sách tán tu.

1: Duy Ngã Độc Tôn, Thủy Quỷ cấp 3.

2: Thiên Hạ Đều Trắng, Yêu Mê Hoặc cấp 3.3: Vong Linh Kỵ Sĩ, Thần Dạ Du cấp 3.

4: Công Lý Ở Trong Đao, Vu Cổ Sư cấp 3.

5: Quản Trung Khuy Bảo: Thổ Quái cấp 3.

6: Cửu Lậu Ngư, Thám Báo cấp 3.7….

Danh sách tán tu chẳng phân biệt hợp pháp cùng tà ác.

Cường giả cảnh giới Siêu Phàm dân gian danh tiếng lớn, chiến tích dày, bị chính phủ chú ý đều tập hợp ở cùng chỗ. Trong đó, “Duy Ngã Độc Tôn”

hạng nhất cùng “Cửu Lậu Ngư”

hạng sáu đánh dấu đỏ, ý tứ là trọng điểm chú ý. Chiến tích của Duy Ngã Độc Tôn là, từng luận bàn cùng một vị chấp sự Ngũ Hành minh, ngang tài ngang sức! Người này có một đạo cụ tên

là “Thủy Thần Ấn”, đạo cụ này có một năng lực, có thể diễn biến ra một mảng thuỷ vực chân thật, Thủy Quỷ chiếm cứ địa lợi, cũng không thua bất cứ nghề nghiệp đỉnh phong nào. Lại thêm “Duy Ngã Độc Tôn”

năng lực khống thủy lô hỏa thuần thanh, ở trước khi hắn kiệt sức, dù là Thánh Giả cũng không giết nổi hắn, trừ phi có đạo cụ, kỹ năng chuyên khắc thủy hành.

“Diễn biến thủy vực chân thật, có chút tương tự với Pháp Bào âm dương của mình, mặc kệ bảng xếp hạng nào, có thể xếp thứ nhất, đều có mấy chiếu. Ngược lại Cửu Lậu Ngư này.”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía đánh giá cùng chú thích của người này, một câu cực kỳ ngắn gọn: song đao, đao pháp siêu quần, nghi ngờ có được thực lực có thể so với Kiếm Khách, hiếm khi ra tay.

“Nếu nhớ không lầm, Kiếm Khách là tên Thám Báo sau khi chuyển chức, Cửu Lậu Ngư có thực lực có thể so với Kiếm Khách? Chỉ là đạo cụ sao, nhưng nếu là đạo cụ, trong đánh giá hẳn là sẽ trực tiếp viết ra… Đạo pháp siêu quần? Đây là nguyên nhân hắn có thể so với Kiếm Khách”

Trừ hai người này, top 10 của bảng xếp hạng tán tu, đều là cường giả đứng đầu, nhưng so với Triệu Thành Hoàng loại hạt giống chính phủ bồi dưỡng này, còn kém không ít. Quân chính quy cùng lính đánh thuê vẫn có chênh lệch.

“Mình đã là một nhóm cao nhất trong tuyển thủ tham gia thi đấu, nên là bọn họ sợ mình, mà không phải mình sợ bọn họ. Nhưng trong phó bản giết chóc có nguy cơ cảnh giới Thánh Giả, hoàn cảnh phức tạp như thế, xảy ra thực chiến là một câu chuyện khác, dù sao mình chỉ là mạnh hơn bọn họ, mà không phải nghiền áp bọn họ..”

Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên cạnh bàn, thôi diễn đủ loại tình huống có thể gặp sau khi tiến vào phó bản, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Sáng sớm, Khấu Bắc Nguyệt từ sớm đã tới công ty chuyển phát Bánh Bao Máu Người kinh doanh, hai người tối hôm qua hẹn sẵn gặp nhau ở nơi này, tới tỉnh Giang Nam tham gia phong hội. Khấu Bắc Nguyệt hôm nay cố ý thay áo đen quần

đen thể hiện trưởng thành, lại phát hiện Bánh Bao Máu Người đứng ở cửa công ty chuyển phát, vẫn như cũ mặc đồng phục shipper. Hắn ngạc nhiên nói: “Anh không thay quần áo sao?”

Bánh Bao Máu Người mặt trẻ con hỏi ngược lại: “Vì sao phải thay quần áo?”

Khấu Bắc Nguyệt nói như lẽ đương nhiên: “Trường hợp quan trọng như vậy, khẳng định phải chú ý ăn mặc, đồng phục shipper không có thể diện, mặc nó đi trường hợp chính quy, sẽ bị người ta xem thường”

Bánh Bao Máu Người cười lên: “Ai dám xem thường tôi, trực tiếp giết là được, nếu là đánh không lại, bị kẻ mạnh hơn cậu xem thường cũng là lẽ đương nhiên. Với lại, shipper là một nghề nghiệp thần thánh, mặc bộ đồng phục này, tôi cảm giác như mặc vào chiến bào”

Chương 759: âm Thi mới (3)

“Bắc Nguyệt à, chúng ta loại người này, chú ý là tùy theo sở thích, không cần để ý nhiều quy củ như vậy, cậu không giống Yêu Mê Hoặc một chút nào”

Tiểu Viên thường nói với tôi phải tuân thủ quy củ, phải để ý thể diện… Khấu Bắc Nguyệt không thể thuyết phục hắn, nhưng cũng không muốn nghe hắn lải nhải, liền nói:

“Chúng ta xuất phát luôn bây giờ”.

Bánh Bao Máu Người chỉ vào xe MPV màu đen đỗ ở ngoài công ty, nói: “Chúng ta ngồi chiếc xe đó đi qua, nhưng ở trước khi xuất phát.”

Hắn đi đến trước mặt Khấu Bắc Nguyệt, ở trên người cậu ta sờ một phen, từ trên sà xuống dưới, cười giải thích: “Đây là lưu trình cần thiết, hả, lấy ra điện thoại di động của cậu, tắt máy, để lại trong công ty Cẩn thận kiểm tra một phen, sau khi xác nhận Khấu Bắc Nguyệt chỉ có một chiếc điện thoại di động, không có bao nhiêu thiết bị thông tin khác, Bánh Bao Máu Người vẫy tay gọi một shipper, giao điện thoại di động cho hắn.

“Đừng đánh mất đấy, đây là cái tôi mới mua, tốn của tôi 1500 tệ đó.”

Ánh mắt Khấu Bắc Nguyệt đuổi theo điện thoại di động yêu quý của mình.

Hắn không sợ tin tức trong điện thoại di động bị người ta đọc trộm, bởi vì ở trước khi đến, hắn đã mang phương thức liên hệ Tiểu Viên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng người khác trong đoàn đội Vô Ngân đại sư xóa hết.

Hai người chui vào xe MPV, cửa xe chạy bằng điện tự đóng lại, chạy vào đường xe chạy, dần đi xa. Sáng sớm của Trương Nguyên Thanh, là ở trong tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của em gái tai thỏ tỉnh lại. Thật là, mình không cần phục vụ gọi giường nha, không, là phục vụ đánh thức… Trương Nguyên Thanh bất mãn lẩm bẩm một câu, đáp lại: “Chuyện gì?”

Hắn nghĩ, có thể là gọi hắn ăn sáng.

Em gái tai thỏ ngoài cửa giọng dịu dàng: “Nguyên Thủy tiên sinh, thiếu gia bảo tôi tới mời ngài đi qua, hắn ở tầng hầm thứ nhất chờ ngài”

Tầng hầm thứ nhất cho mình… Săn được Yêu Mê Hoặc rồi? Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, cơn mệt mỏi biến mất, vội vàng tung chăn, mặc vào quần áo, sau khi rửa mặt đơn giản, liền vội vã chạy tới tầng hầm thứ nhất. Ở dưới sự hỗ trợ của em gái tai thỏ quét mở thẻ cửa, Trương Nguyên Thanh ở trong phòng giam thứ hai gần cầu thang thấy được Phó Thanh Dương. Bách phu trưởng toàn thân trắng như tuyết, thân thể đứng thẳng ở trong phòng đơn.

Nằm trên giường, là một… Đại mỹ nhân dáng người cao gầy, đồi núi chập trùng.

Không sai, lần này nghề nghiệp tà ác Phó Thanh Dương săn cho hắn, là một cô gái, cô có mặt trái xoan, mũi cao ngất thanh tú, thân hình xinh đẹp, môi hồng hào, chân mày vừa dài vừa thẳng, cô nhắm mắt, lông mi dày. Khoảnh khắc nhìn thấy cô, trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên ý nghĩ là: đây là nữ streamer nào trên mạng? Vì Yêu Mê Hoặc này dung mạo là tiêu chuẩn hotgirl mạng, hơn nữa là chất lượng hàng đầu trong hotgirl.

Trừ dung mạo xinh đẹp, dáng người của cô thành thục nóng bỏng, nằm thẳng cũng có thể thể hiện ra tâm hồn đẹp, vòng eo nhỏ nhắn, bụng phẳng phiu, đến dưới thắt lưng, đường cong đột nhiên đầy đặn, đùi căng, cái mông rắn chắc, vừa vểnh vừa cong.

Đây là dáng người trong phòng tập thể hình luyện ra, chuyên môn câu dẫn người khác phái.

Phó Thanh Dương thấy hắn tiến vào, gật đầu chào, tiếp theo nhìn về phía cô gái trên giường, giới thiệu tin tức cô gái: "Thời gian có hạn, chỉ có thể tìm được một thân thể như vậy, ID linh cảnh của cô ta là Tường Vi Máu, Yêu Mê Hoặc cấp 3, điểm kinh nghiệm đại khái ở 40%; là một nữ streamer. Cô ta cực kỳ thù hận đàn ông, đã đạt tới trình độ bệnh hoạn.

"Chuyên môn ở phòng trực tiếp dụ dỗ đàn ông donate cho cô ta, sau đó đòi đối phương phương thức liên lạc, lấy sắc đẹp dụ dỗ, lừa đàn ông có tiền offline giết hại. Bạch Hổ vệ theo dõi cô ta rất lâu rồi, vốn muốn thả dây câu dài cậu con cá lớn, câu ra thế lực sau lưng cô ta."

Nói xong bối cảnh cô gái, Phó Thanh Dương nói: "Tôi vừa hạ độc cô ta, đợi ba phút nữa cô ta sẽ hoàn toàn tử vong"

Tiền công tử vẻ mặt lạnh nhạt, giọng điệu bình tĩnh, giống như xử tử là một tên rác rưởi bé nhỏ không đáng kể, mà không phải một cô gái dung nhan tuyệt đẹp. Đương nhiên, lấy tội trạng của "Hoa Tường Vi Máu"

này, tử vong là phán quyết công bằng nhất đối với cô ta. Phó Thanh Dương lại nhìn về phía xe đẩy trong góc phòng, nói: "Tài liệu luyện chế âm Thi tôi chuẩn bị sẵn cho cậu rồi, ngoài ra, còn có một khối Bạo Liệt Thạch, một cây linh mộc, ngũ hành mộc sinh hỏa, hai loại thuộc tính có thể hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa là cực hạn luyện chế của cậu, nếu thất bại, tôi sẽ một lần nữa cho cậu một phần"

Thất bại một lần nữa cho mình một phần… Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa muốn bái lạy ngay, lúc trước hắn mua tài liệu Vong Giả Số 1, đã tiêu phí ước chừng bốn triệu. Trương Nguyên Thanh giả mù sa mưa nói: "Bách phu trưởng tài liệu bao nhiêu tiền, tôi chuyển cho ngài"

Chương 760: âm Thi mới (4)

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, thản nhiên nói: "Dùng phương thức cậu am hiểu nhất"

Trương Nguyên Thanh lạy ngay: "Đa tạ bách phu trưởng dẫn dắt, bách phu trưởng anh minh thần võ, lấy đức phục người, tôi lấy gia nhập Bạch Hổ vệ làm vinh dự, vĩnh viễn trung thành với bách phu trưởng"

Phó Thanh Dương hài lòng "Ừm"

một tiếng, "Cô ta chết rồi, bắt đầu đi. Trương Nguyên Thanh không trì hoãn nữa, đi đến cạnh xe đẩy, bắt đầu thuần thục điều chế "mực nước"

vẽ linh triện, một tay bưng cái chén đựng "mực nước", một tay cầm bút lông, đi đến bên giường. Hắn đặt cái chén cùng bút ở tủ đầu giường, triệu hồi ra Lưỡi Dao Khát Máu, lưỡi dao dọc theo cổ áo "Hoa Tường Vi Máu", cắt áo thun, tiếp theo cắt váy, rất nhanh lột sạch thân thể này. Trên thân thể vẫn còn ấm, ở trạng thái hoàn mỹ nhất, dùng độc giết chết là phương thức bảo tồn thân thể tốt nhất, tuy Trương Nguyên Thanh chưa cường điệu với Phó Thanh Dương, nhưng lấy kiến thức của Tiền công tử, sao có thể không biết những thứ này. Trương Nguyên Thanh nhấc bút lông, vẽ linh triện ở trên thân Hoa Tường Vi Máu, khiến linh thể còn sót lại trong cơ thể một lần nữa dung hợp với thân thể.

Phó Thanh Dương nói không sai, vị nữ Yêu Mê Hoặc này quả thật có bệnh ghét đàn ông mãnh liệt, bởi vì nàng "kín không kẽ hở.

Có kinh nghiệm luyện chế Vong Giả Số 1, lần này, hắn vẽ rất nhanh, không đến nửa tiếng, đã mang trận đồ vẽ lên người xong.

Đặt thân thể Hoa Tường Vi Máu cùng Bạo Liệt Thạch, linh mộc vào trong trận, hốc mắt Trương Nguyên Thanh dâng lên màu tối đen, đưa Thái âm lực vào trong linh triện trận.

Ở trong một đợt hào quang kỳ quái biến ảo, âm Thi thứ hai của hắn đã luyện thành. Trương Nguyên Thanh sốt ruột không

chờ được kết nối dấu ấn trong thức hải, xem xét năng lực của âm Thi này.

Đầu tiên, bị động "Khát máu cuồng bạo"

của Yêu Mê Hoặc giữ lại. Tiếp theo, linh mộc giao cho âm Thi năng lực kéo dài lớn nhất (thể lực), cái này tương tự với sức chịu đựng của Vong Giả Số 1. Không cần chủ nhân liên tục lấy Thái âm lực bổ sung, âm Thi tự mình giữ được tính bền bỉ siêu cao, dù sao Trương Nguyên Thanh thể lực khô kiệt âm Thi cũng còn đại chiến ba trăm hiệp. Sau đó là tính kháng lửa, âm Thi có thể ở trung lửa thiêu đốt kiên trì nửa tiếng, đối mặt quả cầu lửa, mâu lửa các loại công kích, giảm thương tổn 50% Cuối cùng, là năng lực sau khi dung hợp của hai tài liệu linh mộc và Bạo Liệt Thạch, âm Thi có thể mang linh lực mộc thuộc tính trong cơ thể đảm đương nhiên liệu, kích phát lực lượng Bạo Liệt Thạch, tạm thời bùng nổ ra sức chiến đấu cường đại, tương tự kỹ năng "Kẻ Nổi Giận"

của Hỏa Sư cảnh giới Thánh Giả. Đương nhiên, khẳng định đánh không đến loại trình độ tăng phúc đó. Mà trả giá là, bùng nổ chỉ có thể duy trì năm phút đồng hồ, thời gian vừa đến, âm Thi sẽ tiến vào trạng thái suy yếu, chiến lực tổn hao nhiều, hai tiếng mới có thể khôi phục.

Năng lực "bùng nổ"

này phối hợp khát máu cuồng bạo của Yêu Mê Hoặc, hai cái buff chồng chất, không biết có thể làm âm Thi đạt tới trình độ nào, cảm giác mạnh hơn Vong Giả Số 1 rất nhiều… Trương Nguyên Thanh mừng rỡ như điên.

Hắn cho rằng, dưới trạng thái hai tầng buff chồng chất, âm Thi của mình cho dù không bằng âm Thi cảnh giới Thánh Giả của Triệu Thành Hoàng, ít nhất cũng có thể chống lại một chút. Phó Thanh Dương ở bên thấy âm Thi luyện chế thành công, liền nói: "Tôi còn có việc"

Không đợi Trương Nguyên Thanh đáp lại, xoay người rời đi.

"Bách phu trưởng đi thong thả"

Trương Nguyên Thanh hướng về phía bóng lưng hắn hổ một câu.

Chờ tiếng bước chân của bách phu trưởng đi xa, Trương Nguyên Thanh đánh giá âm Thi của mình, cằm nhọn mắt to, ngũ quan tinh xảo vô cùng, tiêu chuẩn hotgirl mạng, chỉ là đôi mắt vừa to vừa tròn kia biểu hiện dại ra, thiếu linh tính.

Cái này giảm bớt đi rất nhiều sức quyến rũ của cô.

Đúng rồi, mình có thể để cô dâu ma phụ nhập vào trong cơ thể âm Thi, một thân thể "tươi sống"

là đối tượng để nhập vào tốt nhất của linh phó. Trương Nguyên Thanh nhanh trí, nghĩ ra phương pháp để cho linh phó và âm Thi kết hợp Nghĩ là làm, hắn lập tức phun ra cô dâu ma. Theo nữ quỷ mặc áo cưới đỏ tươi xuất hiện, khí tức âm trầm lập tức lấp đầy phòng đơn.

"Nương tử, nàng tiến vào thân thể này thử xem."

Cô dâu ma nghe vậy, lập tức bay về phía âm Thi, thân thể áo cưới đỏ tươi trùng điệp với âm Thi. Ngay sau đó, ở sâu trong đôi mắt đẹp của Hoa Tường Vi Máu, một đốm linh quang chậm rãi ngưng tụ, lông mi run lên, một đôi mắt linh động như tình như nước chăm chú nhìn Trương Nguyên Thanh.

Trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn bay ra thanh âm dễ nghe: "Phu quân, đây là thân thể chàng tìm cho nô gia?"

Cô vui sướng xoay một vòng, trên mặt treo nụ cười dịu dàng tươi tắn. Nụ cười, thần thái, không khác gì người sống.

Tuy bản chất âm Thi không thể thay đổi, nhưng một người có thể nói có thể cười theo bên cạnh, vẫn tốt hơn dẫn theo một thi thể lạnh như băng… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, thuận nước đẩy thuyền nói: "Nàng thích là tốt rồi."

Chương 761: Phong hội nghề tự do (1)

Cô dâu ma chớp mắt, thầm chứa thâm tình, đi về phía Trương Nguyên Thanh, bước chân của cô nhẹ nhàng tao nhã, biên độ rất nhỏ, khiến Trương Nguyên Thanh nghĩ tới bốn chữ "gót sen uyển chuyển"

Cô dâu ma hạnh phúc rúc vào trong lòng phu quân. Trương Nguyên Thanh vốn muốn đẩy cô ra, nhưng cân nhắc đến "tân nương"

là thiết lập linh cảnh giao cho cô, mạnh mẽ yêu cầu cô giữ khoảng cách, bày rõ thân phận, có thể sẽ nổi lên xung đột với thiết lập nhân vật cô dâu ma, tạo thành ảnh hưởng không tốt. Ví dụ như độ trung thành giảm, ví dụ như oán khí tăng thêm, âm khí trở nên không đủ thuần túy… Theo cô ấy đi, dù sao xung quanh không có ai. Lúc này, cô dâu ma xấu hổ nói: "Phu quân tìm thân thể cho nô gia, là muốn để nô gia động phòng với chàng sao?"

Cũng may âm Thi không có máu, bằng không cô bây giờ nhất định đỏ ửng cả mặt…. Trương Nguyên Thanh bỗng có loại cảm giác tự bế tảng đá đập chân mình, khi không có thân thể, hắn còn có thể dùng lý do cho qua, lúc này có thân thể có sẵn, trong lúc nhất thời vậy mà nghĩ không ra lý do từ chối. Nhưng mình không phải Ma Quân! Vừa vặn lúc này, tiếng bước chân trầm ổn từ hành lang truyền đến, ngay sau đó, bóng dáng Phó Thanh Dương xuất hiện ở ngoài cửa. Hắn đại khái là quên nói chuyện gì, cho nên quay về, nhưng bây giờ đã không quan trọng nữa, Tiền công tử nháy mắt nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, ánh mắt bình thản chợt co lại. Khuôn mặt quanh năm lạnh nhạt kia, hiện lên kinh ngạc, khinh thường cùng với một mảng thương tiếc thật sâu… Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh lập tức cứng ngắc, run giọng nói: "Bách phu trưởng, anh nghe tôi giải thích."

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói "Không cần cãi nữa, về sau cách Quan Nhã xa một chút."

Trương Nguyên Thanh: "."

Ba tiếng sau, xe MPV đến tỉnh Giang Nam, tới một nơi tên là Đồng trấn.

Nơi này tựa như là điểm cảnh quan du lịch, lữ khách cầm ô lui tới, rất náo nhiệt. Trong trấn nhỏ không có đường xi măng, thuần một sắc đường đá phiến, nước sông róc rách uốn lượn mà qua, thuyền có mui chở hành khách, từ dưới cầu đá phiến từ từ trôi qua. Hai bờ dòng sông nhỏ là tửu lâu quán trà, lá cờ biển hiệu theo gió khẽ bay múa. Mua vé vào cửa khu du lịch, Khấu Bắc Nguyệt theo Bánh Bao Máu Người tiến vào Cổ trấn, đi qua trấn nhỏ Giang Nam tràn đầy nét cổ xưa, làm một đứa nhỏ vị thành niên hầu như chưa từng ra ngoài du lịch, hắn tràn đầy hứng thú đi dạo.

Nhưng chưa đi bao lâu, hai người đã đến ngoài một quán trà. Bánh Bao Máu Người hạ giọng: "Nơi này chính là địa điểm phong hội, sau khi đi vào, nhớ đừng nói lung tung"

Khấu Bắc Nguyệt lập tức nói: "Tôi muốn đi WC"

Lời này là thật, từ Tùng Hải đến Đồng trấn, ba giờ lộ trình, hắn đã sớm muốn vào WC.

"Vừa rồi ở khu phục vụ bảo cậu xả nước cậu không đi."

Bánh Bao Máu Người tức giận nói: "Bên trong có WC, tôi đi cùng cậu"

Hai người tiến vào quán trà, sau khi hỏi quầy phục vụ, đi thẳng đến WC trong góc. Khấu Bắc Nguyệt chưa lựa chọn bộ tiểu, mà đi vào ô ngăn, vừa móc ra tiểu đệ, vừa mở ra ô vật phẩm, lấy ra một khối ngọc phù đen sì. Hắn cố ý không ở khu phục vụ vào WC, chính là bởi chế tạo một cơ hội sử dụng ngọc phù. Trước khi vào hội trường, nhất định sẽ bị khảo nghiệm, hắn cần ở trước khi khảo nghiệm tiến đến, liên lạc Vô Ngân đại sư, từ chỗ ông ấy mượn lực lượng, lừa dối qua ải.

"Róc rách c"

"ÀO "

Ở dưới tiếng bồn cầu yểm hộ, Khấu Bắc Nguyệt nhẹ nhàng bóp nát ngọc phù, nhất thời, một luồng dao động vô hình nhộn nhạo ra, Như gió xuân tẩy rửa linh hồn.

Khấu Bắc Nguyệt ném mảnh vỡ ngọc phù vào bồn cầu, theo dòng nước cùng nhau giội đi, kéo khóa lên, đẩy ra cửa ô ngăn.

"Đi thôi!"

Hắn nói với Bánh Bao Máu Người chờ ở cửa WC.

Hai người dọc theo cầu thang bằng gỗ đi lên trên, tới lầu hai.

Lầu hai là phòng trà, từng cây cột chống đỡ mái nhà, tường bốn phía đập thông hết, đổi thành cửa sổ, cửa sổ khắc hoa, để khách nhân ngồi ở bên cửa sổ, uống trà ngắm phong cảnh. Khấu Bắc Nguyệt đứng ở đầu cầu thang, nhìn quanh một vòng, trong phòng bày những cái bàn trà, trống trơn, không có lấy một ai, chỉ có một lão chưởng quây đứng cạnh quây. Bánh

Bao Máu Người dẫn theo hắn đi đến trước quầy, nói: "Ông lão, bọn tôi là tới tham gia phong hội."

Ông lão tóc hoa râm, mặc áo ngắn mộc mạc, đang cúi đầu tính toán sổ sách, nghe vậy, đôi mắt đục ngầu nâng lên, chậm rãi nói: "ID linh cảnh, tổ chức đề cử!"

"Bánh Bao Máu Người, phân hội khu Đông của Linh Năng hội"

"Khấu Nam Nguyệt, phân hội khu Đông của Linh Năng hội."

Ông lão gật gật đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra hai tấm thẻ bài, nói "Đeo nó lên!

Khấu Bắc Nguyệt đưa tay đi đón, ngay tại khoảnh khắc đầu ngón tay hắn chạm đến thẻ bài, ngạc nhiên phát hiện, cái tay làn da nhão, giăng kín đồi mồi kia đã biến thành một bàn tay nhỏ trắng nõn linh lung. Hắn ngẩng đầu, thấy một cô nương trẻ tuổi nụ cười dịu dàng, mắt cong lại thành trăng non, trong vắt sạch sẽ, lại mang theo một nụ cười dịu dàng nói: "Bắc Nguyệt"

Chương 762: Phong hội nghề tự do (2)

Khấu Bắc Nguyệt ngây người, hắn hoảng hốt nhìn cô nương trước mắt, trong mắt như có thứ gì trong suốt trào lên, lẩm bẩm: "Chị"

Chị gái đang độ tuổi xuân cười cười, hỏi: "Bắc Nguyệt, em cùng chính phủ, văn phòng cảnh sát, có liên hệ gì không? Nghe được lời này, Hồ nước tâm hồn ủ dột mà thương cảm của Khấu Bắc Nguyệt bỗng nhiên nổi lên gợn sóng, gợn sóng này vuốt ve đau thương cùng hoảng hốt của hắn, khiến linh hồn hắn hung hăng rùng mình một cái, lý trí trở về.

Hắn lại nhìn về phía "chị gái", phát hiện rõ ràng vẫn là lão nhân tóc hoa râm kia.

Mình vừa rồi đã trúng ảo thuật, trong bất tri bất giác, không có bất cứ cơ hội phản ứng nào. Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt không hiểu sao dâng lên lửa giận, hắn thấy đối phương dùng chị gái chết đi mê hoặc mình, là sỉ nhục đối với cô.

"Bắc Nguyệt?"

Chị gái hỏi một câu nữa. Cũng may Khấu Bắc Nguyệt tuy không thông minh, nhưng cũng không ngốc. Hắn nhìn chằm chằm "chị gái", nói: "Liên hệ? Đúng vậy, sau khi chị chết, em liền bị truy nã, em bây giờ cả ngày trốn tránh trị an viên, nhìn thấy trị an viên xuất hiện liên sợ hãi. Người chính phủ cũng đang đuổi giết em, chị, em sắp cùng đường rồi.

Chị gái mỉm cười, lại hỏi: "Vậy em có đi tìm chỗ dựa không?"

Khấu Bắc Nguyệt lắc đầu: "Em một mình không nơi nương tựa, không dám hoài nghi bất luận kẻ nào, chẳng qua… Chị, em gần đây quen biết người bạn tốt, hắn tên là Bánh Bao Máu Người, là người Linh Năng hội, em tìm được đồng bạn rồi."

Dứt lời, hắn thấy ông lão sau quây gật gật đầu: "Vào đi"

Vừa dứt lời, Bánh Bao Máu Người bên cạnh Khấu Bắc Nguyệt đột nhiên tỉnh táo, đè lại thái dương nổi gân xanh, hít sâu bình ổn tâm tình.

Hắn ở trong ảo thuật nhìn thấy gì? Bánh Bao cũng là người có câu chuyện nha… Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt nghĩ, cũng làm bộ như ở trong mộng mới tỉnh, tiếp theo túm chặt áo ông lão, giơ nắm đấm lên, cả giận nói "Mẹ kiếp!"

Hắn rốt cuộc có thể phát tiết cảm xúc của mình. Nhìn thấy một màn này, Bánh Bao Máu Người sợ hãi biến sắc, tát một cái đánh bật hắn ra, "Thằng nhãi này không muốn sống nữa sao?"

Tiếp theo hướng ông lão cúi đầu khom lưng: "Tiền bối, tiểu tử này không có đầu óc gì, ngài đừng chấp nhặt hắn."

Ông lão vuốt phẳng nếp nhăn ở ngực, cười ha ha nói: "Rất ít gặp Yêu Mê Hoặc nóng nảy xúc động như thế, tôi thiếu chút cho rằng Hỏa Sư trà trộn vào"

"Chẳng qua, hiếu chiến cũng là đặc chất của Yêu Mê Hoặc, dù sao Chúa Tể của bọn họ, xưng là Viễn Cổ Chiến Thần"

Thấy ông lão không để bụng, Bánh Bao Máu Người thở phào, bảo Phó Thanh Dương đeo thẻ bài.

Một giây sau, hai người thấy trong phòng uống trà trống trơn thế mà lại ngồi đầy người, những người này tốp năm tốp ba ngồi cùng một chỗ, trang phục thiên kì bách quái, có khôi ngô cường tráng ánh mắt sắc bén, có mặc áo choàng âm trầm lặng

lễ, có âu phục giày da tuấn tú lịch sự, có quần cộc áo ba lỗ dép xỏ ngón, câu nệ tùy ý. Giống như là một hồi tụ hội, người nào cũng có, nam nữ già trẻ. Khấu Bắc Nguyệt nhìn quét toàn trường một lần, nhìn ra nhân SỐ ở khoảng hai trăm. Giống với chùa miếu của Vô Ngân đại sư, đây là một hồi tụ hội chỉ tồn tại ở trong ảo cảnh? Khấu Bắc Nguyệt âm thầm suy đoán, theo Bánh Bao Máu Người chọn một chỗ trống ngồi xuống.

"Thời gian còn chưa tới, chờ một lát"

Bánh Bao Máu Người nói.

Khấu Bắc Nguyệt gật gật đầu, ánh mắt đánh giá ở trong đám người.

Bánh Bao Máu Người ghé tới, chỉ vào một người trẻ tuổi vị trí sát cửa sổ, nói: "Nhìn thấy chưa, tên kia chính là A Nhất, đệ tử hội trưởng phân hội khu nam của Linh Năng hội, người đứng đầu bảng truy nã của Ngũ Hành minh"

Được coi là cường giả số một Siêu Phàm cảnh trong nghề nghiệp tà ác - A Nhất? Khấu Bắc Nguyệt theo chỉ dẫn nhìn lại, bên cửa sổ có một thiếu niên đang ngồi, mặc áo thun bình thường, quần ngố, ngũ quan thanh tú, ánh mắt trống rỗng.

Khấu Bắc Nguyệt từ trên mặt hắn thấy được một sự hờ hững.

Hờ hững tất cả cái loại đó, giống như trên đời không có bất cứ thứ gì đáng giá để ý, nhân tính, đạo đức, mặt mũi, tài phú vân vân, đều là mây bay.

"Gã này là cỗ máy không có cảm tình, chuyện gì cũng làm ra được, nếu cần thiết, cậu bảo hắn làm nhục bà lão tám mươi tuổi hắn cũng sẽ không nhíu mày một lần, trong phó bản giết chóc gặp, tuyệt đối phải tránh."

Bánh Bao Máu Người cảnh báo.

"Hắn mạnh cỡ nào?"

Khấu Bắc Nguyệt hỏi.

"Tôi cảm thấy không yếu hơn Triệu Thành Hoàng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chưa chắc mạnh bằng hắn, là nói tiềm lực"

Bánh Bao Máu Người thấp giọng nói: “Hội trưởng bọn tôi nói, A Nhất là cổ thú trời sinh, hắn ở lĩnh vực nuôi cổ thành tựu không thể đong đếm, cho hắn mười năm thời gian, không, năm năm, Ngũ Hành minh sẽ đối mặt một Vu Cổ Sư đáng sợ. Cho nên Ngũ Hành minh rất kiêng kị, rất muốn diệt trừ hắn?

Bánh Bao Máu Người lại chỉ một tên mập khác, nói: “Tên kia là Chọn Chủ Mà Giết, cậu cũng đừng bị bề ngoài của hắn lừa”

Chương 763: Phong hội nghề tự do (3)

Khấu Bắc Nguyệt lập tức nhìn sang, đó là một thằng nhóc mập đeo mắt kính, khuôn mặt tròn, bụng phệ, không có chút dữ tợn nào của nghề nghiệp tà ác, trái lại rất hiền hòa.

“Tôi biết, càng là người thoạt nhìn hiền lành, càng là ác độc âm hiểm”

Khấu Bắc Nguyệt bộ dáng kinh nghiệm phong phú.

Bánh Bao Máu Người ngẩn ra.

“A, tôi không phải ý tứ này, gã này quả thật rất hiền lành, xem như một loại tương đối ôn hòa trong nghề nghiệp tà ác, tôi muốn nói là, gã này rất am hiểu dùng bề ngoài cả người lẫn vật vô hại của mình mê hoặc người khác, sau đó nhận kẻ đó làm lão đại”

“Gì?”

Phó Thanh Dương chưa nghe hiểu.

Bánh Bao Máu Người trầm giọng nói: “Tên mập này rất tà môn, tôi nghe nói, hắn từng theo rất nhiều lão đại, nhưng toàn bộ người trở thành lão đại của hắn, cuối cùng đều chết rất thảm, không phải chết bởi linh cảnh, chính là bị người chính phủ xử lý, hoặc là chết bởi tranh đấu giữa nghề nghiệp tà ác”

“Tóm lại, không có lão đại nào có thể sống qua ba tháng, chờ vào phó bản giết chóc, nếu gặp hắn, nếu hắn muốn nhận cậu làm lão đại, cậu tuyệt đối đừng đáp ứng, bằng không, cậu có thể sẽ trở về linh cảnh ngay lập tức, tôi ngay cả bữa giỗ của cậu cũng không kịp ăn”

“Nhưng, mập mạp chết tiệt vẫn rất có nghĩa khí, nghe nói hắn báo thù cho lão đại một đời cuối cùng, xử lý một tên Thánh Giả”

Người làm lão đại của hắn đều phải chết? Cái này tính là gì, nguyền rủa sao? Khấu Bắc Nguyệt chậc chậc lấy làm lạ. Tiếp theo, Bánh Bao Máu Người theo thứ tự hướng hắn giới thiệu vài vị cường giả Siêu Phàm thanh danh hiển hách còn lại.

Khấu Bắc Nguyệt đang nghe tới mức nhập tâm, liền thấy cầu thang có người mới tới, một nam hai nữ, nam ngăm đen khô gầy, ngũ quan đặc thù, trên cổ đeo một sợi xích vàng.

Hắn cởi trần, phía dưới mặc một cái quần đùi hoa lớn, một bộ dạng khách du lịch dẫn theo người tình.

“Sắc Dục Thần Tướng của Binh Chủ giáo, đi đến đâu… đến đó”

Bánh Bao Máu Người thấp giọng nói.

Thần tướng của Binh Chủ giáo? Khấu Bắc Nguyệt không khỏi nhớ tới Ma Nhãn Thiên Vương, tên Viễn Cổ Chiến Thần kia nghe nói muốn thu hắn làm đồ đệ, chính là xuất thân Binh Chủ giáo.

Sắc Dục Thần Tướng ôm hai người đẹp cao gầy vào, nhìn quét qua mọi người, đột nhiên mắt sáng lên, đi đến trước mặt một cô gái trẻ tuổi dáng người đầy đặn, cười nói: “Tiểu muội muội, có hứng thú đi theo chú hay không?”

Cô gái kia 25-26 tuổi, áo thun màu trắng mặc với quần bò nhạt màu, mái tóc suôn mượt như thác nước thả xuống lưng, dung mạo rất xinh đẹp. Khấu Bắc Nguyệt mới từ chỗ Bánh Bao Máu Người biết được, cô chính là “Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời”

tiếng tăm vang dội, cao thủ xếp hạng ba bảng truy nã Siêu Phàm cảnh của Ngũ Hành minh.

“Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời”

nhíu mày, không đợi nói chuyện, đầu cầu thang truyền đến một thanh âm hư ảo: “Sắc Dục Thần Tướng hậu cung ba ngàn người đẹp, đừng có nhớ thương đồ đệ của ngươi nữa”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, người đến là một cái áo bào đen, đúng, cái áo bào đen trôi nổi, trong bóng đen áo choàng, hai con mắt màu xanh lục u ám sáng lên.

Sắc Dục Thần Tướng phát ra tiếng "hắc", nói: "Minh Giới, đã lâu không gặp, ta còn tưởng người đã trở về linh cảnh"

Hắn ôm hai người đẹp cao gầy, ngồi xuống bàn chính.

"Minh Giới U Hồn, một trong mười hai đà chủ nam phái của Hư Vô giáo phái, cao thủ Thánh Giá cảnh đỉnh phong. Ừm, đây là số liệu của năm kia"

Bánh Bao Máu Người đảm đương thân phận đại ca, giới thiệu nhân vật lớn ra sân cho tiểu đệ.

Huyễn Thuật Sư cấp 6, SO với Tiểu Viên cao hơn một cấp. Khấu Bắc Nguyệt vẻ mặt nghiêm túc gật đầu. Tiếp theo, lục tục lại có vài vị Thánh Giả đến, bọn họ phân biệt là hộ pháp phân hội khu tây Linh Năng hội "Xà Nữ", "Cuồng Đồ Trương Tam", phân hội khu nam "Khát Uống Máu Người", "Vong Xuyên Thủy", hộ pháp bắc phái của Hư Vô giáo phái "Thần Chết", "Huyễn Tiên Nhân"

cho tới "Minh Giới U Hồn"

cùng Sắc Dục Thần Tướng vừa rồi đến.

Tổng cộng tám vị Thánh Giả đỉnh phong.

Hành giả Siêu Phàm cảnh cả sảnh đường, đến cả thở mạnh cũng không dám, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn. Sắc Dục Thần Tướng ôm hai người đẹp, vừa làm Bóp Zú Thiên vương, vừa hướng về phía quầy hô:

"Thiên Diện trưởng lão, người đều đủ rồi, ngài vị MC này nên ra sân rồi nhỉ?

Trưởng, trưởng lão? Ông lão đó là Chúa Tể? Khấu Bắc Nguyệt kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía quầy, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

Ông lão hắn vừa rồi túm áo muốn đánh, là Chúa Tể? Sau lưng Khấu Bắc Nguyệt toát ra một tầng mồ hôi lạnh, cảm giác mình đã đi một vòng ở quỷ môn quan.

Ông lão cúi đầu tính toán sổ sách, thản nhiên nói: "Còn có ba mươi giây."

Ba mươi giây? Thời gian này có ý nghĩa gì sao? Khấu Bắc Nguyệt yên lặng đếm, ba mươi giây vừa hết, ông lão đó liền buông xuống sổ sách, từ sau quay đi ra.

Lão mặc áo ngắn màu xám, trên chân là một đôi giày vải dệt thủ công, rất khó tưởng tượng một ông lão mộc mạc bình thường này, lại là Chúa Tể.

Chương 764: Phong hội nghề tự do (4)

"Phong hội năm nay là nam phái ta phụ trách, cảm tạ các vị cổ động, cũng cảm tạ các ngươi không muộn, lão phu là người quan niệm thời gian rất mạnh"

Nói xong lời mở đầu, lão cũng đi tới bàn chính, nhưng chưa ngồi xuống, chắp tay nói: "Trận doanh tự do chúng ta hàng năm đều sẽ tổ chức hai lần phong hội, mục đích của nó, vì là để tất cả nghề nghiệp tự do liên hợp lại, tăng thêm tiêu hao nội bộ, ở trong phó bản giết chóc cùng nhau đối phó trận doanh hợp pháp đám ngụy quân tử kia"

"Đối với vãn bối thông qua phó bản giết chóc, mặc kệ là tán tu hay thành viên trong tổ chức, chúng ta đều sẽ cho 5 triệu tệ tiền thưởng. Nếu có thể vào top 10 điểm, thưởng một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, vào top 3, thưởng hai món."

"Nhưng, nếu ai đầu nhập vào nghề nghiệp hợp pháp, ai nếu là ám hại đồng đội thu hoạch tích phân, mọi người cùng giết".

Ông lão nói xong, ánh mắt ôn hào đảo qua mọi người ở đây, tiếp tục nói:

"Nghề nghiệp hợp pháp cùng nghề nghiệp tự do chúng ta thế như nước với lửa, người chết ta sống, làm người ta đau lòng là, Phó Thanh Dương còn chưa diệt trừ, năm nay Ngũ Hành minh lại bật ra một vị Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"Chủ đề phong hội lần này, chính là săn giết hai người."

Nói xong, lão nhìn về người Thánh Giả bên cạnh bàn chính phía trước, nói: "Các ngươi đều là muốn tham gia phó bản giết

chóc, danh ngạch Chúa Tể chỉ có ba cái, đã nghĩ xong đối phó Phó Thanh Dương như thế nào chưa?"

Sắc Dục Thần Tướng nhún nhún vai: "Ta không tham gia, ta chỉ là thay thế Binh Chủ giáo tham dự."

Thánh Gia khác thì lâm vào trầm mặc. Thiên Diện trưởng lão giận hắn không tranh hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Y Xuyên Mỹ xinh đẹp động lòng người: "Ngươi ở Tùng Hải từng giao thủ với Phó Thanh Dương, đối với thực lực của hắn thấy thế nào?"

Y Xuyên Mỹ hôm nay thay váy dài đoan trang, mặt mộc, giấu đi thân thể dụ người, ngược lại có vài phần bộ dáng thục nữ.

Cô mấp máy môi, nói: "Đòn chém của Phó Thanh Dương đã dung nhập quy tắc, bất cứ thủ đoạn tránh né, chạy trốn nào cũng khó có hiệu quả, mà sức sát phạt của Kiếm Khách, thậm chí vượt qua Vụ Chủ cùng giai đoạn.

Một kiếm của hắn, đủ làm chúng ta bị thương, mà hắn có thể chém ra mười kiếm trăm kiếm, đến nay chưa biết cực hạn của hắn."

Y Xuyên Mỹ tiếp tục nói: "Mặt khác, Phó Thanh Dương có được bộ trang bị phẩm chất Thánh Giả, đạo cụ cấp Chúa Tể tất nhiên cũng có, mà đạo cụ Thánh Giả cùng Siêu Phàm nhiều đếm không xuể"

Bộ trang bị phẩm chất Thánh Giả, đạo cụ cấp Chúa Tể, cùng với đạo cụ phẩm chất trung bình và thấp nhiều đếm không xuể… Các Thánh Giả cùng Siêu Phàm nghe xong đều trầm mặc.

Y Xuyên Mỹ thở dài: "Phó gia là có tiền"

Căn cứ tổ chức tà ác điều tra, Phó gia chỉ riêng công ty đưa ra thị trường đã có bảy tám cái, xí nghiệp đầu tư trải rộng các ngành các nghề, từ thực nghiệp đến tài chính, từ khoa học kỹ thuật đến dân sinh, tài lực cực kỳ hùng hậu. Làm đại thiếu gia Phó gia, Phó Thanh Dương cho dù dùng tiền đập, cũng có thể đập ra một kho hàng đạo cụ. Khi mọi người trầm mặc, Sắc Dục Thần Tướng hừ lạnh một tiếng: "Phó Thanh Dương ở cảnh giới Thánh Giả, đã tìm hiểu lực quy tắc, nếu để hắn tấn thăng Chúa Tể nhất định thành họa lớn trong lòng, tựa như

nguyên soái Bạch Hổ binh chúng lúc trước. Cho nên, Ngân Nguyệt cũng sẽ tham gia phó bản giết chóc giữa năm"

Lời này vừa nói ra, các hành giả Siêu Phàm không có cảm giác, nhưng Thánh Giả ở bàn chính lộ ra vẻ mặt vui mừng, mắt Thiên Diện trưởng lão cũng sáng lên.

Binh Chủ giáo Ngân Nguyệt, chính là đứng đầu tám đại thần tướng.

Đó là một tên cuồng đồ tính tình nóng nảy đến mức dám mắng Thiên Vương "Đậu má mày", trừ tính tình dẫn tới, chủ yếu nhất là Ngân Nguyệt có tự tin gọi nhịp với Thiên Vương.

Vị thần tướng đứng đầu này từng được Tu La chúc phúc, Tu La nói: phẫn nộ là nguồn suối lực lượng, phẫn nộ sẽ khiến người xé nát tất cả kẻ địch.

Ngân Nguyệt từ đó về sau có lực lượng vượt qua cực hạn Thánh Giá cảnh.

Mặc dù Phó Thanh Dương được xưng vô địch dưới Chúa Tể, nhưng đây là danh hiệu chính phủ đơn phương thổi phồng, tổ chức tà ác không tiếp thu. Thiên Diện trưởng lão trầm ngâm nói: "Ngân Nguyệt là chuyên vì giết Phó Thanh Dương tham gia, hay là muốn tấn thăng Chúa Tể".

Nếu là điều trước, có thể cố ý giữ điểm, bỏ qua danh ngạch. Nếu là điều sau, vậy kế tiếp, liền có trò hay để xem rồi. Sắc Dục Thần Tướng bĩu môi: "Ma Nhãn tên kia, ở Tùng Hải bị ngã đau, trong vài năm đừng nghĩ ra được."

Thiên Diện trưởng lão giật mình. Y Xuyên Mỹ tâm tình tốt, cười mỉm nói: "Thú vị, ta trái lại muốn xem xem, Phó Thanh Dương cùng Ngân Nguyệt Thần Tướng, rốt cuộc ai mạnh hơn."

Xà Nữ thè lưỡi "xè xè", con người dựng thẳng nở rộ hào quang.

"Nếu Ngân Nguyệt Thần Tướng tham gia phó bản giết chóc giữa năm, vậy chúng ta liền lấy Ngân Nguyệt làm chủ đạo, mang Thánh Giả trận doanh hợp pháp một lưới bắt hết"

Chương 765: Phó bản giết chóc mở ra (1)

Xà Nữ là quái vật thân người đuôi rắn, dung mạo lẳng lơ quyến rũ, môi đỏ mọng, con ngươi dựng thẳng, có loại vẻ đẹp kinh tâm động phách lại làm người ta dựng tóc gáy. Mấy vị Thánh Giả còn lại không nói gì, ngầm thừa nhận đề nghị của Xà Nữ. Lúc này, tiếng cười nhạo từ đầu cầu thang truyền đến: "Các ngươi vừa rồi cũng đã nói, muốn xem xem Ngân Nguyệt Thần Tướng cùng Phó Thanh Dương ai mạnh ai yếu, cái này liền nói rõ không có nắm chắc tất thắng. Lui một bước mà nói, mặc dù Ngân Nguyệt Thần Tướng mạnh hơn Phó Thanh Dương, nhưng chớ quên hắn không phải đơn đả độc đấu, Phong Đô Quỷ Vương cùng Âm Cơ của Thái Nhất môn, Khương Cư có được huyết mạch đương đại Viêm Đế, người nào không phải kẻ nổi bật trong Thánh Giả cảnh"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, người tới là một tráng hán dáng người ngang tàng, đeo mặt nạ màu đen, khoác áo choàng in hoa văn lửa.

Người này lững thững đi đến, đi về phía bàn chính, rất khinh miệng phát ra một tiếng "Hắc":

"Nếu yếu tất sát Phó Thanh Dương, vậy không thể có đại khái, có lẽ loại suy nghĩ này, mà là phải làm xác xuất thành công đạt tới 80% trở lên."

Thiên Diện trưởng lão chậm rãi nói: "Giới thiệu một lần, vị này là chấp sự Ám Dạ Mân Côi, đại biểu Ám Dạ Mân Côi, tham dự phong hội lần này"

"Khát Uống Máu Người"

má hóp, vành mắt đen sì nhíu mày nói:

"Ám Dạ Mân Côi dựa vào cái gì tham gia phong hội của nghề nghiệp tự do chúng ta?"

Y Xuyên Mỹ đánh giá người đàn ông khí tức hùng hậu, theo bản năng liếm liếm môi, thèm nhỏ dãi.

Người đàn ông đeo mặt nạ màu đen, không nhìn địch ý của các Thánh Giả đỉnh phong, cùng với Y Xuyên Mỹ quyến rũ, ngồi chễm chệ ở một vị trí cuối cùng của bàn chính, cười nói: "Dựa vào chúng ta có một mục tiêu chung!"

"Phó bản giết chóc lần này, chúng ta sẽ xuất động bốn vị Thánh Giả tham dự, bù lại chỗ thiếu hụt nghề nghiệp tà ác

nhân số không đủ, cùng nhau săn giết Thánh Giả của Ngũ Hành minh, Thái Nhất môn"

Bốn vị Thánh Gia đình phong? Mọi người ở bàn chính ngẩn ra.

Thiên Diện trưởng lão bổ sung: "Lão phu đã đạt thành hiện nghị với Chúa Tể hai hội tây nam cảu Linh Năng hội, Bắc phái, phó bản giết chóc lần này, cho các ngươi mượn ba món đạo cụ cấp 7, đây là cực hạn phó bản có thể chứa đựng"

Nói xong, lão quay đầu nhìn về phía gần 200 Siêu Phàm trong sảnh. Trong 200 tên Siêu Phàm này, chỉ có một phần ba là thật sự muốn tham gia phó bản giết chóc, người còn lại tính chất đồng bạn, hoặc hành giả Siêu Phàm tiềm lực không tệ nhưng đẳng cấp chưa tới, tới tăng thêm kiến thức"

Giọng điệu Thiên Diện trưởng lão không còn ngưng trọng, như ông lão hiền lành cười nói: "Bọn nhỏ, kẻ địch các người phụ trách đối phó, là Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"Có người không quá hiểu biết đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hoặc biết rất ít, ta nói đơn giản vài câu. Nguyên Thủy Thiên Tôn, tháng 4 năm nay thu được thẻ nhân vật, lấy việc vượt qua linh cảnh cấp bug đường hầm Xà Linh thành danh, về sau vượt qua linh cảnh cấp S công viên trò chơi Kim Thủy tiếng tăm vang dội"

"Sau đó, hắn lại ở trong linh cảnh cấp A trấn âm dương, đánh giết Lý Hiển Tông Binh Chủ giáo bồi dưỡng, nổi bật không ai bằng. Mà nguyên nhân thật sự khiến chúng ta đưa hắn vào danh sách tất sát, là hắn gần đây thu được quán quân lôi đài, đánh bại Triệu Thành Hoàng của Thái Nhất môn"

"Đúng rồi, hắn gần đây hình như lại vượt qua một phó bản nguy hiểm cao độ, hắn là thu hoạch không nhỏ"

Chờ lão nói xong, trong sảnh đã hoàn toàn yên tĩnh.

Vượt qua hai linh cảnh cấp S, ở trong phó bản đánh chết Lý Hiển Tông, đạt được quán quân đấu lôi đài… Một chuỗi chiến tích này, khiến hành giả Siêu Phàm ở đây sinh ra tuyệt vọng. Thiên Diện trưởng lão như không thấy được sắc mặt mọi người, nhìn về phía thiếu niên thanh tú bên cửa sổ, cười nói: "A Nhất, cậu có lòng tin chiến thắng hắn hay không?

Thiếu niên trên mặt mang theo coi thường tất cả, thản nhiên nói: "Tôi sẽ thử giết hắn."

Thiên Diện trưởng lão quay sang nhìn về phía "Tôi Hiền Chọn Chủ Mà Giết", nói "Nhóc mập, cậu thì sao?"

Tôi Hiền Chọn Chủ Mà Giết gãi gãi đầu: "Tôi cảm giác đánh không lại hắn."

Xà Nữ ở bàn chính thè lưỡi, phun phì phì nói: "Nhìn xem cái bọn không chịu cố gắng này, còn chưa vào phó bản, đã sợ sệt trước"

"Đáng tiếc Phán Quan Mắt Quỷ chết sớm, nếu Chén Thánh Đọa Lạc vẫn còn, có thể thu Nguyên Thủy Thiên Tôn làm nô bộc, nắm giữ siêu cấp thiên tài này"

"Cuồng Đồ Trương Tam"

cùng là phân hội khu tây cười lạnh nói:

"Sự thật chứng minh, Phán Quan Mắt Quỷ căn bản không khống chế được thiên tài đứng đầu, dựa theo tiềm lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, quá nửa là Ma Quân thứ hai."

Xà Nữ nhướng lông mày thanh tú, cười khanh khách nói: "Cũng không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn này, có phải cũng công năng cường đại giống như Ma Quân hay không. Ài, ta đột nhiên có chút nhớ Ma Quân"

Lúc này, "Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời"

bỗng nhiên nói: "Trưởng lão, ngài chỉ nói ưu điểm của hắn, lại chưa nói khuyết điểm của hắn."

Chương 766: Phó bản giết chóc mở ra (2)

Thiên Diện trưởng lão nói: "Từ trong quá trình Lý Hiển Tông săn giết hắn có thể phát hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn năng lực cận chiến cực kém, về sau tuy có tinh tiến, nhưng còn xa mới nói là đỉnh cấp. Hắn có một âm Thi chiến lực cực cao, nhưng không có linh phó cấp bậc xứng đối với hắn"

Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời trầm ngâm một phen, hỏi: "Phương diện tính cách thì sao, có chỗ thiếu hụt nghiêm trọng hay không? Ví dụ như tham tài, háo sắc.

Thiên Diện trưởng lão lắc đầu.

Sắc Dục Thần Tướng bỗng nhiên mở miệng: "Ma Nhãn lúc ở Tùng Hải, từng điều tra Nguyên Thủy Thiên Tôn, đánh giá đối với hắn là: đồng đạo! "Người này tựa như có bệnh đạo đức sạch sẽ, không thể nhìn hoạt động dơ bẩn xấu xa, cũng chính là thánh mẫu thường nói, ngươi có thể thử xuất phát từ phương diện này"

A? Nguyên Thủy Thiên Tôn là thánh mẫu sao? Hắn tuy là người tốt, nhưng làm sao xứng với hai chữ này… Khấu Bắc Nguyệt nghiêm túc ở bên cạnh nghe, thu thập tình báo cảm thấy bọn họ đang oan uổng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bệnh thích đạo đức sạch sẽ, vậy có thể xuất phát từ phương diện tửu sắc tài vận, khiến hắn đọa lạc, phá hủy tâm chí hắn, từ góc độ ảo thuật mà nói, có thể có quá nhiều thao tác.

"Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời"

mỉm cười nói: "Đa tạ thần tướng"

"Ta nói một chút ý kiến của ta"

Một thanh niên mặc quần cộc, ngồi xổm trên ghế, bên ghế là một đôi dép xỏ ngón. Hắn nhìn quét mọi người, giọng điệu không nhanh không chậm: "Phó bản giết chóc cực hạn là cấp 4, như vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc kệ mạnh bao nhiêu, giới hạn là có thể nhìn thấy. A Nhất, mập, Mệnh Ta, đều có kinh nghiệm săn giết cấp 4, thật ra không kém Nguyên Thủy Thiên Tôn bao nhiêu? "Như vậy mấu chốt quyết định thắng bại, thật ra là nhân Số cùng phó bản"

"Số lượng nghề nghiệp hợp pháp khẳng định nhiều hơn chúng ta, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tài năng phương diện vượt phó bản, tất nhiên hơn chúng ta, vậy phải đánh như thế nào, thật ra rất rõ ràng"

"Đầu tiên là bù lại điểm yếu phương diện nhân số, Ám Dạ Mân Côi nghĩ hẳn không thiếu hành giả Siêu Phàm đỉnh phong, chúng ta cần trận doanh hợp pháp giúp đỡ. Những phương diện vượt phó bản, không có biện pháp đặc biệt hữu hiệu, Nguyên Thủy Thiên Tôn tất nhiên sẽ ở trong phó bản đạt được ưu thế cường đại, cho nên, chúng ta cần đạo cụ"

"Thiên Diện trưởng lão, tôi có thể xin bộ trang bị hay không?"

Khấu Bắc Nguyệt biết người này, vừa rồi Bánh Bao Máu Người từng giới thiệu, người này đó là "Bách Vô Cấm Kỵ"

sắp thứ năm trên bảng truy nã của chính phủ, một gã Yêu Mê Hoặc. Thiên Diện trưởng lão cười lên, khen ngợi nói: "Phân tích không tệ, bộ trang bị không có, nhưng tôi chuẩn bị cho các cậu một món đạo cụ bí mật"

"Phu quân, đây là vò chứa nước sao?"

Quỷ tân nương, hoặc là nói Bạch Lan, đứng ở trong nhà vệ sinh, một tay ôm bộ ngực trắng muốt, một tay tò mò chỉ vào bồn cầu tự hoại. Lúc này cả người cô không một mảnh vải, lưng ong, chân dài, mông cong, ngực to, triển lộ vô cùng nhuần nhuyễn.

Em gái tai thỏ sao còn chưa đưa quần áo tới?

Trương Nguyên Thanh vừa ở trong lòng thúc giục, vừa nói: "Đây là, ừm, nơi đi vệ sinh"

Nói xong, hắn từ trong mắt Bạch Lan thấy được chấn động.

Sau khi có được quyền tự do hoạt động, cô bắt đầu chú ý tới đồ gia dụng, đồ điện bên người, sinh ra hứng thú nồng hậu đối với tất cả. Dọc theo đường đi hỏi đông hỏi tây, liên miên không ngừng. Trương Nguyên Thanh lúc này cũng phản ứng lại, Phó Thanh Dương đang đùa giỡn hắn, lấy năng lực thám báo của hắn, lúc ấy sao có khả năng nhìn không ra mình không thể tự chủ. Càng âm mưu luận một chút nữa, Phó Thanh Dương là cố ý sắp xếp cho hắn một nữ âm Thi, mục đích chính là ly gián cảm tình của chị họ cùng anh rể họ tương lai. Vì thế nhìn thấy Bạch Lan rúc vào trong lòng hắn, liên thuận nước đẩy thuyền yêu cầu hắn rời xa Quan Nhã. Dung tâm hiểm ác! Tiếng đập cửa vang lên, em gái tai thỏ cầm một bộ đồ nữ tiến vào. Trương Nguyên Thanh vội vàng phân phó em gái tai thỏ thay cho cô, bản thân đóng cửa lại, lui đến ngoài phòng.

Nửa phút sau, em gái tai thỏ mở cửa, bất đắc dĩ nói: "Nguyên Thủy tiên sinh, cô ấy không mặc"

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: "Làm sao vậy?"

Em gái tai thỏ muốn nói lại thôi, cười khổ nói: "Ngài tự mình đến hỏi đi"

Trương Nguyên Thanh liền quay về phòng, thấy Bạch Lan trần truồng ngồi ở bên giường, gập đôi chân dài, quần áo phân tán bên người.

“Sao không mặc?”

Cô chỉ vào áo lót, nhíu mày nói: “Sao không phải cái yếm? Quần áo hạ lưu như thế, nô gia không mặc”

Xin cô đó mặc vào đi, cô nếu không mặc, tôi sẽ bị Ma Quân nhập vào… Trương Nguyên Thanh lấy ra uy nghiêm của phu quân: “Cô phải biết thích ứng thời đại mới, mặc vào cho tôi”

Bạch Lan liền vẻ mặt ấm ức nghe lời làm theo.

Chương 767: Phó bản giết chóc mở ra (3)

Lúc này, điện thoại di động trong túi Trương Nguyên Thanh Ting một tiếng, có tin nhắn tới, hắn lấy ra điện thoại di động nhìn thoáng qua, phát hiện là ti nhắn của Tiểu Viên. Liền thừa dịp em gái tai thỏ giúp Bạch Lan mặc nội y, rời khỏi phòng, xem tin nhắn. Nội dung rất dài, lưu loát hơn ngàn chữ, ghi lại là tình hình phong hội nghề nghiệp tà ác.

“Ngân Nguyệt thần tướng muốn tham gia phó bản giết chóc năm nay?”

Trương Nguyên Thanh cả kinh. Hắn không giống với hai tháng trước, đối với nhân vật quan trọng của các tổ chức tà ác lớn đã là nghe nhiều nên thuộc, nhớ kỹ trong lòng, tự nhiên biết đặc thù của Ngân Nguyệt thần tướng. Nhưng càng làm người ta chấn động là, Ám Dạ Mân Côi cũng tham dự vào.

“Phải chuyển tin tức cho bách phu trưởng, tuy hắn không chút nào coi mình như anh rể họ để tôn trọng”

“Cái gì? Mình khi nào thành thánh mẫu rồi, đám nghề nghiệp tà ác này ngậm máu phun người, mình giới hạn đạo đức cũng chỉ cao hơn Ma Quân một chút”

“Ám Dạ Mân Côi quả nhiên cũng muốn giết mình, tán tu hoang dã không thể tin. Không chỉ tán tu, đồng nghiệp phía chính phủ cũng không thể tin hoàn toàn, Hổ Phù chỉ nghiệm người phản bộ Tùng Hải”

Ngoài ra, trong tin tức còn đề cập tổ chức tà ác vì giết hắn, chuẩn bị một món đạo cụ bí ẩn, nhưng Khấu Bắc Nguyệt không rõ là đạo cụ gì, chỉ biết món đạo cụ đó được an bài cho "Bách Vô Cấm Kỵ".

Tiểu Viên đối với điều này phân tích là - đạo cụ loại quy tắc.

Phỏng đoán này không khó, phó bản hạn chế đạo cụ cấp 4 trở nên, hơn nữa lại không phải bộ trang bị, như vậy, muốn tạo thành thương tổn nghiêm trọng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, thậm chí giết hắn, tất nhiên là đạo cụ loại quy tắc.

"Khấu Bắc Nguyệt cũng muốn tham gia phó bản giết chóc, hắn là ngại mạng không đủ dài sao?

Tiểu Viên sao lại thế, thế mà đáp ứng."

Hắn thu hồi điện thoại di động, dọc theo hành lang, đi lên cầu thang đôi, tới trước phòng sách lầu hai.

"Tùng tùng!"

Gõ cửa thư phòng, Trương Nguyên Thanh đẩy ra cửa gỗ màu nâu.

Phó Thanh Dương đang ngồi ở sau bàn xem máy tính, nhìn cũng chưa nhìn hắn, thản nhiên nói: "Không cần giản biện!"

Con mẹ nó anh thật nhàm chán… Trong lòng Trương Nguyên Thanh mắng một câu, đi qua thảm đỏ thật dài, dừng lại ở cạnh bàn, nói: "Bách phu trưởng, tôi có tình báo quan trọng"

Phó Thanh Dương lúc này mới dời ánh mắt từ màn hình ra, nhìn qua.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Người cung cấp thông tin của tôi lẻn vào phong hội tổ chức tà ác, phát hiện Ám Dạ Mân Côi cũng tham dự trong đó, muốn bất lợi với hai chúng ta, bọn họ sắp xếp bốn vị Thánh Giả đối phó anh."

"Bốn vị Thánh Giả cũng không đủ đặt vào mắt, chỉ có chúng ta? Ừm, cũng đúng, dù sao người khác đều là rác rưởi"

Phó Thanh Dương vẻ mặt bình tĩnh, tựa như không bất ngờ một chút nào: "Tôi biết rồi, còn gì không?"

"Ngân Nguyệt thần tướng cũng sẽ tham gia phó bản giết chóc lần này"

Vẻ mặt Phó Thanh Dương rốt cuộc có biến hóa, dần dần ngưng trọng, chậm rãi gật đầu: "Tôi biết rồi, tôi sẽ làm bố trí tương ứng, không ngờ Ngân Nguyệt sẽ tham gia phó bản giết chóc. Cũng đúng, Ma Nhãn nhốt ở vườn bách thú, vô vọng thoát thân, hắn nên bổ sung vị trí rồi."

Trương Nguyên Thanh liền hỏi: "Lời này nói như thế nào?"

Ngân Nguyệt thần tướng tham gia phó bản giết chóc, tựa như làm Phó Thanh Dương rất kinh ngạc. Tiền công tử giải thích: "Tu La lập một quy củ, Binh Chủ giáo chỉ có thể có bốn vị Thiên Vương, kẻ mới sinh ra, tất nhiên phải có kẻ cũ chết đi. Đương nhiên, cũng có thể là cũ giết chết mới"

Khó trách Ngân Nguyệt thần tướng mãi chưa tấn thăng Chúa Tể… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, lại nghe Phó Thanh Dương nói: "Nguyên Thủy, mỗi lần phó bản giết chóc mở ra, đều là việc trọng đại của thế giới linh cảnh, đặc biệt lần này, trên sân khấu long trọng này, có cậu với tôi."

"Năm vị minh chủ đang nhìn chằm chằm chúng ta, tổng bộ, các đại phân bố đang nhìn chằm chằm chúng ta, linh cảnh thế gia đang nhìn chằm chằm chúng ta, tổ chức tà ác, tán tu dân gian, thậm chí thế lực nước ngoài, đều đang nhìn chằm chằm chúng ta."

"Bảng điểm, tôi sẽ lấy hạng nhất, tôi sẽ đứng ở đỉnh phong, lấy tư thái chói mắt nhất tấn thăng Chúa Tể, tôi hy vọng cậu cũng như thế, tôi hy vọng, chúng ta có thể ở đỉnh phong gặp nhau"

Trương Nguyên Thanh nhiệt huyết sôi trào: "Đúng vậy, bách phu trưởng, trừ chúng ta, người khác đều là rác rưởi."

"Nhưng mà bách phu trưởng, bọn họ chuẩn bị một món đạo cụ bí mật giết tôi. Còn có, tôi có chút không tin được đồng nghiệp vào phó bản. Ngài biết đấy, Ám Dạ Mân Côi xếp vào rất nhiều quân cờ chính phủ".

Phó Thanh Dương trầm ngâm một phen, nói: "Quân cờ Ám Dạ Mân Côi xếp vào ở chính phủ có thể thông qua tổng kiểm tra sức khỏe, nói rõ có thủ đoạn đặc thù tránh né phát hiện nói dối, đạo cụ bình thường không phân biệt được. Hổ Phù không có khả năng cho cậu"

Chương 768: Phó bản giết chóc mở ra (4)

“Chẳng qua, là hồ ly chung quy sẽ lộ ra cái đuôi, sau khi vào phó bản, cậu lập tức tìm được quan Nhã, dẫn theo chị ta bên người, chị ấy có thể giúp cậu”

Trương Nguyên Thanh thở dài nói: “Cái này không ổn nhỉ, dù sao tôi phải rời xa chị ấy”

Phó Thanh Dương vẻ mặt cứng lại, liếc hắn một cái, nói: “Cút!”

Chọn dùng con đường không có người, mặt trời chói chang nóng nực ban ngày, ở trong đêm khuya người vắng chậm rãi lắng đọng lại, gió đêm có chút mát mẻ.

Trương Nguyên Thanh đúng hẹn tới quán cà phê đối diện văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

Trong quán cà phê, ánh đèn lấp lánh, Chỉ Sát cung chủ mặc váy dài hoa mỹ nâng má, ngồi ở bên cửa sổ, đẹp ngây người”

“Cung chủ, tôi muốn xin mua một liều sinh mệnh nguyên dịch”

Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề. Chỉ Sát cung chủ liếc hắn một cái, thu hồi ánh mắt, giọng điệu lạnh nhạt: “Sản lượng sinh mệnh nguyên dịch có hạn, không có bao nhiêu dư thừa cho cậu.”

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh thất vọng một phen.

Chỉ Sát cung chủ đổi giọng: “Chẳng qua, Tạ gia có, Linh Hi đã thay cậu xin một liều”

A, thực là em gái tốt của mình! Trương Nguyên Thanh vui sướng không thôi, sau đó hỏi: “Cô làm sao biết tôi tìm cô, là xin mua sinh mệnh nguyên dịch”

Khóe miệng Chỉ Sát cung chủ cong lên độ cong trào phúng: “Cậu tìm tôi, không phải là chút việc này sao?”

Đừng nói tôi giống như tra nam… Trương Nguyên Thanh chính nghĩa nghiêm khắc nói: “Tôi tự nhiên là muốn thân cận cung chủ nhiều hơn, bất đắc dĩ là cung chủ xinh đẹp như tiên

trên trời, giống như hoa sen núi tuyết không dính một hạt bụi, khiến tôi chỉ dám nhìn từ xa, không dám báng bổ."

Chỉ Sát cung chủ cười lạnh nói "Ồ, cậu còn muốn báng bổ tôi."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, vừa định giải thích, chợt thấy mắt cá chân căng lên, ngay sau đó liền đất trời xoay chuyển, cảnh vật trước mắt đều điên đảo. Hắn bị một sợi tơ hồng đổ treo lên.

"Cung chủ?"

Chỉ Sát cung chủ không nhanh không chậm lấy ra một ống chất lỏng màu vàng nhạt, đặt ở mặt bàn, thản nhiên nói:

"Hai giờ sau, tơ hồng sẽ tự động đất, cậu nghĩ lại cho kỹ đi"

Cô uyển chuyển đứng dậy, kéo theo một mảng đỏ tươi, biến mất ở cửa quán cà phê.

"Cung chủ, cung chủ, thả tôi xuống!"

Trương Nguyên Thanh hô hồi lâu, cô gái kia đã đi không còn bóng dáng, không thấy quay về.

Tôi nghĩ lại cái gì? Bảng bổ cô sao? Trương Nguyên Thanh vừa mờ mịt vừa tức giận, không rõ bà điện này đang làm cái gì. Hắn có loại cảm giác ù ù cạc cạc, bởi vì chân trái bước ra khỏi cửa trước mà bị trị tội.

Trời tờ mờ sáng.

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt buồn bực quay về vịnh Phó gia, vặn mở tay nắm cửa phòng cho khách, phát hiện trong phòng ánh đèn sáng rõ, trên giường lớn mềm mại, có người đẹp tư sắc tuyệt hảo nằm. Tường Vi Máu lúc này, là âm Thi thật sự, Bạch Lan (quỷ tân nương)

bị hắn thu về trong thân thể rồi. Trương Nguyên Thanh chỉ sợ cô quấn quít lấy đòi động phòng, sau khi trời tối, lấy ra ngoài làm việc làm lý do, hút cô từ trong thân thể Tường Vi Máu ra. Bây giờ là năm giờ sáng, dựa theo kinh bảo vệ chân tổ hợp thành.

Bộ trang bị có ba kỹ năng, phân biệt là "Hồi Xuân Đại Địa"

tăng cường sức khôi phục, "Bức Tường Thiết Mộc"

tăng cường phòng ngự, cùng với năng lực một lần sống lại lúc gần chết. Đạo cụ trả giá là tăng cường dục vọng sinh sản, mỗi khi mặc bộ trang bị này một giờ, sau khi tháo đạo cụ, dục vọng sinh sản gia tăng năm phút đồng hồ.

Chính phủ cho bộ trang bị này, tính mục đích rất rõ ràng, chính là vì bù lại sở đoản hai lĩnh vực cận chiến, phòng ngự của hắn. Sống lại là dùng để giữ mạng. Nhưng Trương Nguyên Thanh cảm thấy, bộ trang bị này nên cho Quan Nhã, đương nhiên, cái đó không quan hệ với chủ ý xấu của Linh Quân.

Sau bữa tối, Linh Quân vụng trộm gởi tin nhắn cho hắn, chỉ điểm bến mê: "Cậu cho Quan Nhã bộ trang bị này, cô ấy sẽ cực kỳ cảm động, cảm thấy mình ở trong lòng cậu có địa vị rất quan trọng. Mà chờ cô ấy cởi trang bị, còn có thể động dục, vừa lúc là cơ hội cậu gạo nấu thành cơm. Một hòn đá ném hai con chim, tôi nếu là cậu, tôi sẽ làm như vậy."

Tôi nếu là Phó Thanh Dương, tôi đã vặt đầu anh cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn xuống… Trương Nguyên Thanh chính nghĩa nghiêm khắc trả lời: "Tôi không phải người như thế. Đúng rồi, Quan Nhã ở nơi nào?"

Trương Nguyên Thanh chính là cảm thấy, bộ trang bị này nếu cho Quan Nhã, không chừng có thể tạo ra một trợ thủ cận chiến vô địch.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, khi đồng hồ báo thức đầu giường đến bảy giờ, Trương Nguyên Thanh nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở: "Đinh! Phó bản giết chóc cỡ lớn mở ra, tham gia hay không?"

Chương 769: Nữ nguyên soái (1)

Trương Nguyên Thanh chưa lập tức đáp lại linh cảnh, mà là đi đến bên cạnh âm Thi "Tường Vi Máu", đưa tay đặt lên bả vai của cô, lúc này mới thấp giọng lẩm bẩm: "Tham gia."

Khoảnh khắc nói ra hai chữ này, ngồi ở cạnh bàn hai giờ nhưng luôn bình tĩnh, hắn thế mà lại nghe thấy tim mình cuồng loạn đập, cảm nhận được đáy lòng đột nhiên sinh ra cảm xúc khẩn trương.

Đại khái tựa như cha mẹ đưa con vào trường thi đại học, loại cảm giác khẩn trương đối mặt bước ngoặt cuộc đời đó, ở lúc này tràn ngập đáy lòng Trương Nguyên Thanh. Vượt qua phó bản giết chóc, hắn liền có thể tấn thăng Thánh Giả, mà Thánh Giả là trụ cột vững vàng của thế giới linh cảnh, là tầng cấp thăng hoa, là địa vị thăng hoa, Siêu Phàm mở ra cánh cổng thế giới mới, mà Thánh Giả, là bậc thang quan trọng đi lên đỉnh phong thế giới mới. Hắn sẽ nghênh đón cuộc đời khác hẳn. Quyền cao chức trọng! Mặt khác, sau khi tấn thăng Thánh Gia, rốt cuộc có thể thử tìm kiếm anh Binh, điều tra chuyện cũ của hắn cùng Ma Quân.

Phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm lần này, mình sẽ thử phá một lần kỷ lục của Ma Quân cùng nữ nguyên soái.

Phó Thanh Dương, anh tuyệt đối phải sống sót, đừng bị Ngân Nguyệt Thần Tướng giết, chúng ta đỉnh phong gặp lại…

Khi Trương Nguyên Thanh yên lặng cầu nguyện, bên tai vang lên phó bản giới thiệu: "Đinh! Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "thành Thất Lạc", đánh số: 000"

"Độ khó: chưa biết"

"Loại hình: nhiều người (loại hình tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Sống sót 72 giờ"

"Ghi chú: không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào"

"Giới thiệu linh cảnh số 000: một ngày nào đó, thành thị bị rừng rậm vô biên vô hạn bao vây, đường bị cách trở, thiết bị thông tin mất đi tác dụng, người sống sót trong thành kết thúc việc hướng rừng rậm mở ra thăm dò, tìm kiếm đường đi ra ngoài. Nhưng, chờ đợi bọn họ là một hồi nguy cơ khủng bố"

Cảnh tượng là một tòa thành thị bị rừng rậm bao vây, từ đánh số cổ quái cùng cấp bậc độ khó để xem, phó bản giết chóc cỡ lớn cùng phó bản đặc thù không giống nhau… Phó Thanh Dương đang suy nghĩ tin tức phó bản, cảnh vật trước mắt bỗng hiện ra gợn sóng, mơ hồ tất cả.

Khi tầm mắt khôi phục rõ ràng, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy là từng thân cây tráng kiện, là bầu trời xanh bị cành lá um

tùm bao phủ.

Hắn đang ở trong một mảng nguyên thủy rừng rậm tươi tốt, dưới chân là mặt đất bị cành khô cùng lá mục bao trùm.

Trong không khí khô ráo ấm áp, xen lẫn mùi gỗ mục. Căn cứ độ ẩm, nhiệt độ không khí, cùng với trình độ tươi tốt của rừng cây, cảm giác nơi này là rừng mưa nhiệt đới. Trương Nguyên Thanh theo bản năng phân tích khởi hoàn cảnh.

"Rừng rậm? Căn cứ linh cảnh giới thiệu, mình còn tưởng địa điểm rơi xuống là thành thị, nhiệm vụ là mở ra thăm dò đối với rừng rậm"

"Phụ cận không có ai, xem ra sau khi vào phó bản, mọi người sẽ bị truyền tống ngẫu nhiên đến nơi khác nhau, nếu như vậy, muốn hội hợp với đồng bạn, bản thân đã là một chuyện vô cùng khó khăn, kế tiếp là phải ở trong rừng rậm săn bắn lẫn nhau"

Hắn đang lẩm bẩm, liền nghe thấy tiếng nhắc nhở nhiệm vụ truyền đến: "Đinh! Nhân số tham dự phó bản giết chóc lần này: 183"

"Điểm lúc đầu của mỗi người: 3"

"Săn giết Linh Cảnh Hành Giả trận doanh đối địch, có thể lấy được toàn bộ điểm của đối phương, săn giết Linh Cảnh Hành Giả cùng trận doanh, có thể kế thừa một nửa số điểm"

"Ai mất hết điểm, gạt bỏ!"

"Bảng điểm đã mở ra, mời tự tra xem."

"Nhiệm vụ phụ tuyến 1: Mời ở trong 5 giờ, xuyên qua khu vực tầng ngoài Rừng Rậm Cấm Kỵ, đến trung bộ, mỗi tầng khu vực lấy bảng thông báo làm chuẩn"

"Nhiệm vụ phụ tuyến 2: Mời xuyên qua Rừng Rậm Cấm Kỵ rộng lớn, tìm kiếm tòa thành Thất Lạc kia."

Trương Nguyên Thanh bằng vào kinh nghiệm, nhai nuốt nội dung nhiệm vụ nhắc nhở, chiết xuất tin tức: "Linh Cảnh Hành Giả tham dự phó bản lần này, tổng cộng 183 người, chính phủ chỉ có ba mươi tám vị, chiếm tỷ lệ một phần năm, thành viên có chút phức tạp."

Phức tạp liền ý nghĩa hỗn loạn. Trong 183 vị Linh Cảnh Hành Giả, trận doanh hợp pháp có chính phủ, linh cảnh thế gia, tổ chức dân gian (tán tu); trận doanh tà ác có hai tổ chức lớn, tổ chức dân gian (tán tu).

Trừ phe phái kể trên, còn có một phe phái: Linh Cảnh Hành Giả các quốc gia xung quanh. Tuy bởi vì số lượng thưa thớt, Linh Cảnh Hành Giả các quốc gia xung quanh, thường thường bị thế lực linh cảnh chủ lưu xem nhẹ, nhưng số lượng thưa thớt là căn cứ vào cả thế giới linh cảnh mà nói. Phó bản giết chóc cỡ lớn hướng về Linh Cảnh Hành Giả toàn bộ đại khu. Trương Nguyên Thanh cho rằng, nhiều quốc gia nhỏ như vậy cộng lại, trong phó bản hai ba mươi vị hành giả nước ngoài chung quy phải có nhỉ? Linh cảnh nên có công năng phiên dịch, bằng không, bằng bản lĩnh ngoại ngữ nông cạn của mình, chỉ có thể gặp ai liền nói "Yamete", "Oppa", "Saranghego", hoặc là, ngươi cũng không muốn về linh cảnh chứ?

Chương 770: Nữ nguyên soái (2)

Trương Nguyên Thanh tiếp theo xem kỹ tin tức nhiệm vụ tiếp theo: "Tổng nhân số 183, mỗi người 3 điểm, vậy cũng mới 549 điểm, xem ra nguồn gốc điểm chủ yếu là phó bản, vậy cũng chính là nói, tỷ trọng phó bản tương đối cao"

"Đánh chết Linh Cảnh Hành Giả cùng trận doanh, chỉ có thể kế thừa một nửa số điểm, nhân số trận doanh hợp pháp cao hơn xa trận doanh tà ác, nghề nghiệp tà ác càng dễ thu hoạch được điểm hơn."

Hết điểm sẽ bị gạt bỏ, căn cứ tin tức trước mắt phỏng đoán, nếu không hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến, rất có thể sẽ khấu trừ điểm.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh triển khai suy nghĩ, mở ra bảng điểm. Không khác gì mở ra bảng thuộc tính.

Xếp hạng nhất của bảng điểm là Triệu Thành Hoàng, xếp thứ hai là A Nhất, xếp thứ ba là Kiến Ngự Thương Nha, phần đuôi tên văn tự Nhật. Có thể thấy được vị hạng ba này là người Nhật.

Trương Nguyên Thanh vừa cảm khái linh cảnh trí năng cao, vừa đảo qua bảng điểm, rốt cuộc ở hạng 73, phát hiện ID linh cảnh của mình.

“Như vậy xem ra, ở dưới tình huống điểm nhất trí, xếp hạng bảng điểm là căn cứ điểm kinh nghiệm cao thấp mà quyết định”

Trương Nguyên Thanh đóng lại bảng điểm, lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, dẫn theo âm Thi, bước về phía sâu trong rừng rậm nguyên thủy.

Hắn bây giờ nhiệm vụ hàng đầu là xuyên qua khu vực tầng ngoài, đến trong rừng rậm, sau đó thử tìm kiếm đồng nghiệp Ngũ Hành minh, hy vọng đừng gặp phải gián điệp Ám Dạ Mân Côi xếp vào.

Hắn muốn tìm nhất là Quan Nhã, lão tài xế mặc dù có năng lực khắc kim của hào môn thiên kim (đạo cụ), lại có được tài năng cận chiến siêu phàm thoát tục, nhưng điểm kinh nghiệm của cô ấy quả thật quá thấp, Thám Báo lại thiếu kỹ năng tấn công. Trương Nguyên Thanh rất lo lắng an nguy của cô.

“Soạt soạt..”

Hắn giẫm lên mặt đất mềm xốp, để lại một dấu chân mờ nhạt, Tường Vi Máu đi ở phía trước, vung Lưỡi Dao Khát Máu, chặt đứt cành cây gai chặn đường, hoặc dây mây từ trên cây buông xuống, mở đường cho chủ nhân.

Rừng rậm nguyên thủy thảm thực vật quá mức tươi tốt, muốn đi qua ở trong rừng là chuyện rất phiền toái. Cũng may trên cả quãng đường, hắn chưa gặp dã thú tập kích, nhưng cũng chưa gặp được Linh Cảnh Hành Giả, bởi vậy có thể thấy được, cánh nguyên thủy rừng rậm này cực kỳ rộng.

Hơn mười phút sau, bôn ba ở trong núi sâu rừng rậm, hắn bỗng nhìn thấy phía trước dựng một tấm biển gỗ.

Nhanh như vậy đã đến khu vực trung bộ rồi? Trương Nguyên Thanh sải bước chạy qua, chăm chú nhìn nội dung trên biển thông báo: “Tầng ngoài Rừng Rậm Cấm Kỵ”

“Vào núi cần biết: Một: xin đừng mang theo mồi lửa, dao, vật phẩm an toàn lên núi”

“Hai: xin đừng ở trong núi lớn tiếng ồn ào, để tránh quấy nhiễu đến người khác?

“Ba: xin đừng dừng lại ở tại chỗ vượt qua 30 phút.”

“Bốn: nếu ở trong rừng rậm nhìn thấy người khác, xin đừng đối diện với anh ta (cô ấy)”

“Năm: nếu nghe được có người gọi tên của bạn, tuyệt đối đừng đáp lại”

Chỗ cao vô cùng, trong một mảng thế giới mong mông lung lung, lơ lửng từng chấm nhỏ tỏa ra ánh sáng yếu ớt, tạo thành tinh hà lấp lánh rộng lớn. Trong những chấm nhỏ này, là từng thế giới thu nhỏ.

Có sơn thôn tàn phá không khí khủng bố, có vườn trường bỏ hoang ngủ say ở trong bóng tối, có núi lửa vận sức chờ phát động, có chiến trường hai quân đối chọi, có đồng cỏ mênh mông vô bờ, có hồ nước tỏa ra ánh sáng. Từ cổ đại đến bây giờ, từ thành thị đến sông núi, địa mạo trong hiện thực có được, ở nơi này đều có thể tìm được. Thứ trong hiện thực không có, nơi này cũng có. Bảy ngôi sao băng từ chỗ gần cắt tới, phá vỡ “vũ trụ”

thâm thúy, dừng ở hai ngoài chấm nhỏ song song. Sao băng thu lại hào quang, lộ ra chân thân.

Cầm đầu là một cô gái cao gầy, mặc quần bò màu đen, bốt cao cổ kiểu nữ, thân trên là một cái áo Sơmi màu trắng. Phối màu đen trắng đơn giản mà kinh điển phụ trợ ra tỉ lệ dáng người có thể xưng là hoàn mỹ của cô. Dung mạo của cô như mây mù che, mông mông lung lung, nhìn không chân thực, tóc cô như thác nước thả xuống, lại không phải tóc đen, mà là tóc trắng. Nhưng khác với người già trắng bạc, tóc cô là trắng thuần túy. Trên người cô có uy nghi cao không thể với tới, giống như lãnh tụ thống soái ba quân, lại giống như nữ hoàng quan sát thiên hạ.

Phía sau cô gái tóc trắng như sương này, là sáu người trang phục không giống nhau, có người mặc giáp đeo kiếm, có người khoác áo bào đội mũ trùm, có người mặc quần áo luyện công màu trắng, mái tóc đỏ, thậm chí còn có một con Teddy lông quăn.

Tướng quân mặc khải giáp, chăm chú nhìn hai chấm nhỏ song song, trầm giọng nói: “Các Thánh Giả của chúng ta số không tốt lắm nha, vào là phó bản chiến tranh!”

Trong một chấm nhỏ trong đó chiếu ra hình ảnh hai quân đối chọi, trên thành trì nguy nga, tinh kỳ phần phật, thủ quân mặc giáp cầm thương, hoặc giường cung cái tên, hoặc đẩy xuống cây gỗ, thùng dầu, ngăn cản quân địch công thành rậm rạp dưới thành trì.

Chương 950: Phó Thanh Dương trở về (2)

Nếu nó là có ý thức, như vậy trong miếu đá, Mao Sơn Thuật Sĩ thự, liền nhất định sẽ không thành công.

Hắn trả lời, khẳng định là chuỗi 3 câu truyền nhân Ma Quân: Ta không phải! Ngươi nói bậy! Đừng oan uổng ta!

Đợi một chút, nếu các trưởng lão vây xem tình hình phó bản giết chóc, vậy, vậy những việc kia mình nói cho Viên Đình… Tâm tình Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nặng nề, cảm thấy tương lai tràn ngập thấp thỏm.

Lúc này, Đằng Viễn nói: “Phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giả, hẳn là ở ngày mai kết thúc nhỉ?”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, chủ tuyến là ba ngày, Thánh Giả là năm ngày, khoảng bảy giờ sáng ngày mai đi”

Đằng Viễn gật đầu: “Rất chờ mong kết quả.”

Nói xong, hắn lại một bộ dạng như cá muối ngàn năm, uể oải ăn thức ăn. Các nhân viên bàn giấy cùng hành giả đội 2 vui chơi giải trí đến mười một giờ trưa mới giải tán, để lại vài nhân viên bàn giấy thu thập tàn cục. Trương Nguyên Thanh thừa dịp vào WC, gửi tin nhắn cho Khấu Bắc Nguyệt: “Tôi nghe được một tin tức, cao tầng trận doanh hợp pháp có thói quen quan sát phó bản giết chóc, trận doanh tà ác rất có thể cũng có, cậu cẩn thận chút”

Khấu Bắc Nguyệt trả lời rất nhanh: “A, tôi đã sớm biết, Tiểu Viên nói, nhân vật lớn chưa chắc nhớ rõ tôi, nhưng xuất phát

từ bảo hiểm, tôi sắp tới sẽ hạ thấp một chút, chờ đám người kia quay về hiện thực, Tiểu Viên sẽ thay tôi tìm hiểu tình báo, xem tôi có bị truy nã hay không?

Vậy thì tốt! Trương Nguyên Thanh thở phào. Khấu Bắc Nguyệt lại gửi tin nhắn:

“Anh có phải đang chơi tiểu đệ của tôi hay không?”

Tin tức rất linh thông đấy… Trương Nguyên Thanh trả lời một cái “Ừm.

“Tôi biết cách nghĩ của anh, nhưng tôi cho rằng hy vọng không lớn, đám đại lão kia không phải xem chiến đấu toàn bộ hành trình sao, bọn họ tất nhiên biết được tình huống, chờ từ phó bản giết chóc quay về, sẽ xác nhận thay tiểu đệ của tôi”

Khấu Bắc Nguyệt gửi tin nhắn. Trừ nam phái Hư Vô giáo phái, tổ chức sao khác có khả năng xác nhận thay “Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí”, bọn họ ước gì nhóc mập bị người ta xử lý. Trương Nguyên Thanh không chút hoảng hốt. Khấu Bắc Nguyệt vẫn quá trẻ tuổi, trong đầu chỉ có khái niệm không trắng tức đen, trong cùng tổ chức còn có đấu tranh người chết ta sống đầu, ba đại trận doanh tà ác lại nào phải một lòng.

Có cơ hội chơi chết thiên tài trong tổ chức đối phương, tổ chức tà ác tuyệt đối so với trận doanh hợp pháp càng tích cực hơn.

“Những thứ này cậu không cần cân nhắc, vài ngày nữa liên lạc Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí một phen là được Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn này, hồi lâu không được đáp lại.

Chờ hắn nhét điện thoại di động cất đi, đi ra khỏi WC, tin nhắn của Khấu Bắc Nguyệt mãi mới tới: “Đậu mua anh, chỉ vì trả lời tin nhắn của anh, lão tử vừa rồi lao vào dải phân cách, trong thùng đồ ship toàn rượu, anh đền tiền cho tôi! Trương Nguyên Thanh yên lặng gửi một bao lì xì 5 tệ, sau đó tắt máy. Hắn từ quầy bar khu sinh hoạt, cầm một bó hoa hồng nhân viên bàn giấy thu nạp cùng một chỗ, chuẩn bị vứt bỏ, giấu ở sau người, dọc theo cầu thang lầu thép, tới lầu hai.

Khu làm việc lâu hai, chỉ có Quan Nhã cùng Vương Thái.

Khương Tinh Vệ bởi vì phải đi học, bị quản gia mẫu thân phái tới đón đi rồi, Đằng Viễn càng không có khả năng ở lại đơn vị công tác, khu làm việc chỉ có Vương Thái cùng Quan Nhã.

Người trước ăn uống no đủ, lòng không tạp niệm đắm chìm ở trong thế giới của mình.

Quan Nha đang đeo tai nghe điện thoại xem tiết mục tống nghệ, bắt giữ được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy, không biểu lộ gì hạ ánh mắt xuống. Chuyện xảy ra ngày hôm qua rõ ràng trong mắt, cô tạm thời còn không thể từ trong thẹn thùng, ngượng ngùng, chết về mặt xã hội giây thoát ra, vừa thấy Nguyên Thủy, trong đầu sẽ hiện lên ga giường cùng quần lót ướt nhẹp. Điều này làm cô hận không thể tìm cái kẽ đất chui vào.

"Chị Quan Nhã, tặng chị một đóa hoa hồng"

Trương Nguyên Thanh dâng lên hoa hồng kiều diễm.

Lão tài xế liếc một cái, vừa bực mình vừa buồn cười, gắt giọng: "Mượn hoa hiến phật không chút thành ý"

Trương Nguyên Thanh tựa như biết cô sẽ nói như vậy, liền nói ngay: "Vậy đổi một cái có thành ý hơn, chị Quan Nhã, bà ngoại tôi muốn mời chị ăn cơm, ngay buổi tối ngày mai"

"Không đi!"

Quan Nhã một tư thái nghiêm túc xem tiết mục. Lúc này nhất định phải bám chặt, phải làm lưu manh. Trương Nguyên Thanh nhớ kỹ đề nghị của đạo sư cuộc đời, cợt nhả nói: "Chị nếu không đến, tôi liền dẫn theo cả nhà đi chỗ chị ở ăn cơm"

Quan Nhã tựa như không ngờ hắn lưu manh như thế, nâng mắt lên, trừng mắt, cả giận: "Chị dựa vào cái gì đi nhà cậu ăn cơm, chúng ta quan hệ gì?"

Cái đó không giống với cô nghĩ, ở trong ý tưởng của cô, là tận lực làm nhạt đi chuyện xảy ra ngày hôm qua, qua đoạn thời gian nữa, cảm xúc xấu hổ qua đi, mọi người đều ăn ý không đề cập tới, cô có thể tiếp tục nói nói cười cười với Nguyên Thủy.

Đây là kết quả hợp lý nhất, tốt nhất trong cảm nhận của cô.

Chương 772: Người bị lạc ở trong núi (1)

Teddy lông quán bay tới bên cạnh cô gái tóc trắng, ở trong chấm nhỏ tìm tòi một lát, chỉ vào nơi nào đó, nói: "Thằng

nhóc đó chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Cô gái tóc trắng khẽ gật đầu, chuyên chú nhìn nguyên thủy rừng rậm. Trong trận doanh tà ác vốn không có ai chú ý phó bản giết chóc Siêu Phàm cảnh, các Chúa Tể đều quay đầu nhìn qua. Sợ Hãi Thiên Vương cười nói “Nguyên soái, chỉ nhìn không có ý nghĩa, chúng ta không bằng đánh cược một chút”

Cô gái tóc trắng đứng khoanh tay: “Nói!”

Sợ Hãi Thiên Vương nói:

“Ma Nhãn là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn mới bị nhốt, chúng ta liền dùng hắn đánh cược một chút, nếu hắn chết ở trong phó bản giết chóc, ngươi thả Ma Nhãn, trả hắn tự do”

“Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy được hạng nhất bảng điểm, ta thua ngươi một món đạo cụ loại quy tắc phẩm chất Chúa Tể.

Thanh niên tóc đỏ nhíu nhíu mày, “Không công bằng, vì sao không phải hắn sống sót?”

Sợ Hãi Thiên Vương cười nói:

“Đầu tiên, cho dù các ngươi không thả Ma Nhãn, chờ hắn tiến vào linh cảnh, chết ở linh cảnh, vẫn có thể từ trong Tử Cung Mẫu Thần sống lại. Tiếp theo, phó bản giết chóc là cơ chế điểm, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu là một mực trốn tránh chờ đợi ba ngày kết thúc, hắn vẫn sống sót”

Cho nên, rất công bằng!”

Thanh niên tóc đỏ ngẫm nghĩ, phát hiện mình không thể phản bác, liền nhìn về phía nữ nguyên soái. Cô gái tóc trắng gật đầu: “Được!”

“Thì ra mình vừa rồi còn chưa tới khu vực tầng ngoài, nơi này mới đúng. Nội dung trên biển thông báo, đại biểu cho khu vực tầng ngoài an toàn?”

Trương Nguyên Thanh xem xong hạng mục công việc chú ý trên bảng thông báo, nhíu mày.

Cái này ý nghĩa, xuyên qua tầng ngoài Rừng Rậm Cấm Kỵ, chỉ sợ là một chuyện rất an toàn, nội dung trên bảng thông báo, thì có thể làm người vào rừng rậm tránh né nguy hiểm.

“Nhưng rõ ràng minh bạch như vậy báo cho biết hạng mục công việc chú ý, có phải quá đơn giản rồi hay không? Không tuân thủ hạng mục công việc cần chú ý sẽ như thế nào? Đáng tiếc không có cách nào thử lỗi, không thể lấy âm Thi mạo hiểm”

Trương Nguyên Thanh từ trong tay Tường Vi Máu rút ra Lưỡi Dao Khát Máu, thu về ô vật phẩm.

Dựa theo biển thông báo cảnh báo, lửa cùng dao không thể sử dụng. Hắn chưa tiếp tục đi về phía trước, mà là đặt tay trên bảng thông báo, vài giây sau, tin tức vật phẩm hiện lên:

“Bảng thông báo người trong thành Thất Lạc lập ra, hy vọng có thể cảnh giới lữ nhân vào làm Rừng Rậm Cấm Kỵ”

Là người trong tòa thành kia lập ra, linh cảnh giới thiệu nói, tiến vào rừng rậm bọn họ gặp nguy cơ lớn, mình còn tưởng không có ai có thể đi ra, không ngờ bọn họ đã thăm dò đến tầng ngoài. Trương Nguyên Thanh thao túng âm Thi đi trước mở đường, vượt qua bảng thông báo, tiến vào khu vực tầng ngoài. Giẫm nước bùn mềm xốp hư thối, Trương Nguyên Thanh cùng Tường Vi Máu một trước một sau, cẩn thận đi qua ở trong rừng rậm nguyên thủy. Càng đi vào trong, cành lá càng tươi tốt, hầu như hoàn toàn che mất bầu trời. May mắn là ban ngày, cho dù không có chiếu sáng, tầm nhìn trong rừng rậm cũng rất cao.

Nếu không thể nhóm lửa, đến buổi tối, trong rừng liền cái gì cũng không nhìn thấy. Nhưng mình là Thần Dạ Du, cũng không sợ tối, đêm tối mới là sân nhà của mình. Hắn vừa phát tán suy nghĩ, vừa tiến lên.

Đi đại khái nửa giờ, trong rừng che cả bầu trời, không biết từ nơi nào thổi tới một trận gió núi mát lạnh. Trong gió bay tới một tràng thanh âm chói tai. Trương Nguyên Thanh nghiêng tai lắng nghe, thanh âm đó đang gọi: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Thanh âm đó theo gió thổi đến, theo cành lá vang lên “xào xạc”, có chút mờ mịt, có chút quỷ dị. Ở trong rừng rậm tối tăm

ánh nắng khó xuyên qua, đột nhiên nghe được có người gọi mình, thực sự có chút kinh khủng.

Lúc này mới đi bao lâu, đã gặp được nguy hiểm? Không thể đáp lại. Trương Nguyên Thanh không ngờ nhanh như vậy đã gặp nguy hiểm trong bảng thông báo đề cập, hắn vẫn duy trì bước chân đi về phía trước, không dừng lại, coi như chưa nghe thấy phía sau kêu gọi.

Nhưng xuất phát từ lòng hiếu kỳ, hắn thao túng Tường Vi Máu, quay đầu nhìn về phía sau. Cảnh tượng phía sau có chút kinh hãi, chỉ thấy từng cây cổ thụ che trời, ở trong gió cuồng loạn lay động kẽo kẹt, như một đám người khổng lồ giương nanh múa vuốt. Từng tiếng kêu gọi kia, từ giữa tầng tầng lớp lớp cành lá truyền đến, chỉ nghe tiếng không thấy người. Trương Nguyên Thanh thao túng Tường Vi Máu quay đầu, tiếp tục tiến lên.

"Xào xạc"

Giẫm bùn đất phủ kín lá cây hư thối, cứ như vậy đi vài phút, tiếng kêu gọi phía sau rốt cuộc dừng lại.

"Xem ra chỉ cần không đáp lại thì không có nguy hiểm. Từ tình huống trước mắt mà nói hạng mục chú ý trên bảng thông báo có thể tin, nếu như vậy, nguy cơ thật sự, Ở sau khi đến trung bộ? Trương Nguyên Thanh vừa đi, vừa nghĩ.

Chương 773: Người bị lạc ở trong núi (2)

Căn cứ thiết lập mỗi người 3 điểm, trong phó bản giết chóc, phó bản chiếm tỷ lệ vẫn là rất lớn, đã như vậy, phó bản này là tuyệt không đơn giản. Tất nhiên sát khí trùng trùng. Nhưng chủ tuyến là phó bản sống sót, đều có một cái tính tình thối chung, sẽ không cho quá nhiều nhắc nhở, cân Linh Cảnh Hành Giả tự thăm dò.

"Đinh! Ngự Long Cửu Trọng Thiên đã tử vong (Yêu Mê Hoặc), bảng điểm sắp xếp lại, mời chú ý tra xét."

"Đinh! Thần Voi Trắng đã tử vong (Mộc Yêu), bảng điểm sắp xếp lại, mời chú ý tra xét"

“Đinh! Máy Đóng Cọc đã tử vong (Hỏa Sư), bảng điểm sắp xếp lại, mời chú ý tra xét.

““Nhanh như vậy đã có người chết?”.

Trương Nguyên Thanh mang mở ra bảng điểm, phát hiện tổng nhân số biến thành 180, xếp hạng của hắn không thay đổi, vẫn là hạng 73, cái này nói lên ba hành giả đã chết, xếp hạng ở phía dưới hắn. Đáng nhắc tới là, hạng nhất từ Triệu Thành Hoàng, đã biến thành Duy Ngã Độc Tôn, điểm là 9. Hạng hai Triệu Thành Hoàng 6 điểm. Người còn lại điểm không thay đổi.

“Trong ba hành giả đã chết, vừa vặn có một người là nghề nghiệp tà ác, nếu bọn họ đều bị Duy Ngã Độc Tôn giết chết, vậy vừa vặn 9 điểm, mà nếu suy đoán này chính xác, vậy điểm của Triệu Thành Hoàng tăng trưởng đến từ phó bản”

Theo tình huống mình trước mắt quan sát được, bên người không có nguồn điểm tăng lên. Không vội, phó bản mới vừa mới bắt đầu, xếp hạng điểm giai đoạn đầu không có ý nghĩa. Trương Nguyên Thanh quay sang suy tư về “Duy Ngã Độc Tôn”

nhân vật này.

Hợp pháp tà ác cùng nhau giết, kẻ này rõ ràng là thiên hướng hỗn loạn. Theo không ngừng xâm nhập, khả năng hắn gặp Linh Cảnh Hành Giả khác tăng lên rất nhiều, mà phương diện này, khả năng gặp được đồng nghiệp chính phủ là một phần năm. Lại cân nhắc đến Ám Dạ Mân Côi có xếp gián điệp vào chính phủ, Trương Nguyên Thanh quyết định che giấu bản thân trước, hắn lấy ra một món đạo cụ rất ít sử dụng — nhẫn dịch dung. Đeo nhẫn lên, nâng bàn tay bao trùm khuôn mặt, nhẹ nhàng nhào nặn, ngũ quan coi như đẹp trai hiện ra vặn vẹo như ảo ảnh, tiếp đó biến thành một khuôn mặt bình thường. Vương Thái! Muốn che giấu bản thân thật tốt, quá đẹp trai cùng quá xấu đều không được. Không thể không nói, như Vương Thái loại bề ngoài thường thường không có gì lạ ném đến trong đống người tựa như bật ẩn thân này quá thích hợp rồi.

Hắn vừa hoàn thành dịch dung, vành tai khẽ động, nghe thấy bên trái cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân nặng nề

giẫm gãy cành khô.

Lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người tới là một người trung niên mặc trang phục leo núi màu đen, đeo balo leo núi, trong tay chống một cây gậy gỗ, vùi đầu đi đường. Không phải Linh Cảnh Hành Giả, là nhân vật trong phó bản. Trương Nguyên Thanh chợt nhớ tới hạng mục chú ý không thể đối mặt với người ta lập tức mang tiêu điểm thị lực dời đi, đồng thời mở miệng thử nói: "Chú, chào chú, cháu là du khách tới từ bên ngoài núi, cháu lạc đường rồi"

"Du khách tới từ ngoài núi?"

Người đàn ông trung niên bước nhanh đi tới, "Cậu là từ ngoài núi tới, đường rời núi đi như thế nào, mau nói cho tôi biết, mau nói cho tôi biết."

Trương Nguyên Thanh ánh mắt nhìn xuống góc bốn mươi lăm độ, không nhìn thấy vẻ mặt đối phương, nhưng từ thanh âm phán đoán, người trung niên này nghe nói hắn đến từ ngoài núi, tựa như rất hưng phấn, kích động.

"Rất xin lỗi, cháu lạc đường rồi, cũng đang tìm đường đi ra ngoài"

Trương Nguyên Thanh đáp lại.

Nghe vậy, ánh sáng trong mắt người đàn ông trung niên nháy mắt tắt đi, chuyển thành thất vọng cùng uể oải, chán nản nói: "Tôi đã bị nhốt ở trong núi sáu ngày rồi, đồng bạn thất lạc hết, tôi không biết mình có thể kiên trì bao lâu, tìm không thấy đường đi ra ngoài, người cả tòa thành đều phải vây chết ở trong núi sâu"

Nghe được lời này, Trương Nguyên Thanh liền biết kịch tình đến rồi.

"Chú, chú lời này là có ý tứ gì, trong núi có thành thị?"

Hắn hỏi.

Người đàn ông trung niên gật đầu, tiếp đó thở dài: "Không phải trong núi có thành, mà là vùng núi này không nên có."

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì góc độ nhìn xuống, nói: "Cháu là người bên ngoài tới, không hiểu lắm, chú có thể nói với cháu một chút không?"

Người trung niên tựa như đi mệt rồi, dựa vào một thân cây thở dài: "Đại khái ở hai tháng trước, tôi sinh hoạt bên ngoài thành thị, đột nhiên có thêm một vùng núi. Vùng núi này tựa như thùng sắt, bao vây thành thị, chúng tôi tìm không thấy đường đi ra ngoài, thiết bị thông tin cũng vô dụng rồi.

Mọi người ở trong thành nhịn hai tháng, thức ăn cùng nước uống dần dần hao hết, trật tự cũng bắt đầu hỗn loạn, cướp bóc, giết người, ức hiếp kẻ nhỏ yếu.

Mắt thấy không đợi được người cứu viện vào thành, vì sống sót, người may mắn còn tồn tại tổ chức bốn đội ngũ, từ bốn phương hướng khác nhau xuất phát, tìm kiếm đường rời núi, hướng bên ngoài cầu viện."

Chương 774: Hạng mục chú ý khác nhau (1)

"Đội ngũ chỗ tôi, phụ trách hướng nam thăm dò, chúng tôi đều có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại phong phú, núi non hoang dã bình thường không vậy được chúng tôi. Nhưng ai ngờ, buổi tối đầu tiên tiến vào núi rừng, đội ngũ liền gặp chuyện"

Phía nam? Vị trí của mình bây giờ, là phía nam thành Thất Lạc. Trương Nguyên Thanh xác nhận phương hướng, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Người trung niên lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, như bị gợi lên hồi ức khủng bố, nói: "Đêm hôm đó, liền có một đội viên mất tích"

"Căn cứ người ở cùng lều trại với hắn nói, buổi tối hôm đó, đội viên mất tích nói, nghe được có người đang gọi mình, thanh âm đó tựa như là người mẹ đã chết nhiều năm."

"Nhưng đồng bạn cùng một lều trại chưa nghe thấy cái gì cả, bôn ba cả ngày, người cũng mệt lắm rồi, đồng bạn liền không để ý, ngủ say. Buổi sáng hôm sau, chúng tôi liền phát hiện người nọ mất tích"

Người mẹ đã mất nhiều năm gọi mình? Phó bản này còn có nguyên tố thần quái? Cũng có khả năng là ảo giác, người nọ mất tích khẳng định là đáp lại tiếng gọi mới mất tích. Trong

lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, hỏi: “Bọn chú có đi tìm hắn không?”

Người đàn ông trung niên gật gật đầu: “Buổi sáng hôm sau, đội trưởng tổ chức mọi người tìm thật lâu, nhưng chưa tìm được, chúng tôi có nhiệm vụ trong người, thức ăn cùng nước uống có hạn, chỉ có thể bỏ qua hắn tiếp tục lên đường”

“Chúng tôi phân biệt phương hướng đi mãi về hướng nam, đến lúc xẩm tối, tìm một chỗ hạ trại. Đội trưởng sắp xếp mọi người thu thập cành cây nhóm lửa, tôi đang nhặt cành cây, đột nhiên có tiếng thét chói tai, theo mọi người đi xem xét, phát hiện một đội viên ngồi bệt ở dưới một cây cổ thụ, cả người run rẩy chỉ vào cái cây, người cũng sắp bị dọa thành ngu ngốc rồi.”

Khi nói tới đây, vẻ mặt người trung niên càng thêm sợ hãi, sắc mặt cũng tái đi vài phần, đáng tiếc tất cả cái này Trương Nguyên Thanh đều không nhìn thấy. Hắn nói: “Cái cây đó mọc ra một khuôn mặt người, chính là đồng bạn tối hôm qua mất tích”

Mặt của đồng bạn mọc ra từ cây? Cái này so với chuyện ma còn kinh hãi hơn, cho nên, trong rừng rậm thật sự có nguy hiểm là cây? Trương Nguyên Thanh bỗng nghĩ tới cái gì, nói: “Chú, cháu vào trong núi, thấy bên ngoài có người dựng bảng thông báo, là bọn chú dựng sao?”

Người đàn ông trung niên ngẩn ra.

“Bảng thông báo nào?”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống. Tin tức vật phẩm của bảng thông báo, rõ ràng biểu hiện là người thành Thất Lạc dựng ở nơi đó. Vì sao ông chú này không biết?

Đội ngũ khác lập? Đồng đội mất tích của ông chú?

Đúng rồi, bản thân tấm biển kia đã có cổ quái, đã ở khu vực tầng ngoài nguyên thủy rừng rậm, cái này ý nghĩa người lập bảng thông báo sắp đi ra khỏi núi. Không phù hợp thiết lập phó bản.

Trong giới thiệu linh cảnh, viết rành mạch người trong thành bị nhốt, vào núi thăm dò gặp nguy cơ lớn, trên lý luận mà nói, không nên rời núi nhanh như vậy, bằng không thiết lập này tỏ ra rất gần gà*. ăn thì vô vị nhưng bỏ thì tiếc Trương Nguyên

Thanh suy nghĩ, miệng không dừng, nói: “Chú vừa rồi nói, trên cây mọc ra mặt người, là đội viên mất tích kia của bọn chú, sau đó thế nào?”

Người đàn ông trung niên trả lời:

“Chúng tôi lúc ấy đều sợ hãi, từ trước tới giờ chưa từng gặp phải loại tình huống này, cuối cùng là đội trưởng đề nghị, chặt cây, xem xem rốt cuộc là thế nào?

Mấy người thế này không phải tìm đường chết sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, quả nhiên nghe người đàn ông trung niên mang theo sợ hãi nói: “Kết quả liền xảy ra chuyện, đội trưởng vừa chặt một nhát rìu, thân cây liền bắt đầu đổ máu, giống như con người chảy máu, khuôn mặt người đó đột nhiên mở mắt, khóc lóc kêu đau, thanh âm đó vừa thê thảm vừa đáng sợ, tôi đến bây giờ còn không thể quên được”

“Đội trưởng cũng sợ hãi, không dám chặt nữa. Đang lúc chúng tôi không biết làm sao, đội viên trong thân cây bỗng nhiên oán độc nhìn chúng tôi, trong miệng ồn ào: Ăn sạch bọn mày, ăn sạch bọn mày..”

“Sau đó, cây xung quanh đột nhiên, tựa như sống lại, rõ ràng không có gió, cành cây lại bắt đầu cử động giống như tay, dọa chúng tôi vội vàng chạy trốn”

Trương Nguyên Thanh nói: “Cho nên, chạy tan tác mất rồi?”

Người đàn ông trung niên lắc đầu: “Đó là chuyện về sau, đêm đó chúng tôi ngay cả cắm trại cũng không dám, chạy suốt đêm, lúc trời sáng, chúng tôi đụng phải một đàn khỉ.”

“Khỉ?”

“Đúng vậy, đó là khỉ biết ăn thịt người”

Người đàn ông trung niên giọng trầm thấp, trong sợ hãi xen lẫn căm ghét: “Trong đội ngũ có một thành viên, chạy không kịp, bị khỉ ăn luôn. Tôi tận mắt thấy, đám súc sinh kia ùa lên, tựa như sài lang cắn ăn con mồi. Tôi cùng đồng bạn chính là ở trong quá trình trốn chạy thất lạc”

Trương Nguyên Thanh nhìn cành khô dưới chân chú, tận khả năng lấy tình báo:

“Chú, liên quan khu vực núi rừng này, chú có biết chút gì không?”

Chương 775: Hạng mục chú ý khác nhau (2)

Ông chú trung niên lắc đầu: “Mảng núi rừng này chính là tự dưng xuất hiện, tôi chỉ biết là nó rất nguy hiểm, ở trước chúng tôi, cũng có người từng thử vượt qua mảng cánh rừng này, chạy ra khỏi lồng giam”

“Nhưng bọn họ đều chưa thể trở về, hy vọng bọn họ đã tìm được đường rời khỏi? Nói tới đây, người trung niên nói: “Người trẻ tuổi, tôi phải đi rồi, tìm được đồng bạn, tìm kiếm đường rời núi, cũng hy vọng cậu có thể mau chóng rời khỏi nơi này. Nhớ lấy, cây nơi này biết ăn thịt người, nhất định phải cẩn thận, chúng nó sợ hãi dao cùng lửa, khi gặp nguy hiểm, phải nhớ bảo hộ bản thân”

“Còn có, cẩn thận khỉ!”

Nhìn theo người trung niên rời đi, bóng dáng biến mất ở sâu trong rừng cây, Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, mang đối thoại vừa rồi tập hợp tinh luyện một chút.

“Khu vực tầng ngoài, nguy hiểm đã biết: Cây cùng khỉ. Căn cứ chú nói, thành viên kia là bị tiếng kêu gọi mê hoặc, lúc này mới biến mất, kết quả xuất hiện ở trong cây, có phải hay không ý nghĩa, tiếng kêu gọi thật ra là cái cây phát ra”

“Tổng kết: Không để ý tới tiếng kêu gọi có thể tránh đi nguy cơ, cây cối sợ lửa cùng dao, gặp được khỉ chỉ có thể chơi cứng”

Mát Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên sáng ngời.

Chặt cây, đốt cây cối, có phải có thể thu hoạch điểm hay không?

Nếu là như thế, vậy lấy diện tích rộng lớn của mảng rừng rậm nguyên thủy này, hắn có thể kiếm đầy chậu đầy bát.

“Hiển nhiên không đúng, cái này quá đơn giản rồi, có lẽ không phải toàn bộ cây đều nguy hiểm, cây biết ăn thịt người nấp ở

trong rừng, xử lý nó mới có điểm.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ chút, đột nhiên nhíu mày:

“Bảng thông báo là người thành Thất Lạc lập, nói cho mình biết không thể ở trong rừng sử dụng dao cùng lửa, nhưn chú g thành Thất Lạc, lại nói cho mình biết cây sợ đao rìu cùng lửa, ám chỉ mình lúc cần thiết có thể dùng chúng nó tự bảo vệ mình, mâu thuẫn lẫn nhau”.

Lấy kinh nghiệm của hắn, mâu thuẫn liền ý nghĩa có kịch tình che giấu, cần thăm dò.

Manh mối quá ít, nghĩ nhiều không được gì, Trương Nguyên Thanh tiếp tục bước về phía chỗ sâu trong rừng rậm, Tường Vi Máu ở phía trước mở đường, tuy không thể sử dụng dao, mở đường đã mất đi ý nghĩa.

Nhưng khi nguy hiểm đến, Tường Vi Máu đi ở phía trước có thể chắn đao thay hắn.

Đi như thế nửa giờ, Trương Nguyên Thanh nghe thấy bên tay trái truyền đến một chuỗi tiếng “chi chi”

dày đặc, cùng với gió thổi ngọn cây “Ào ào”.

Hắn theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy mảng rừng đó không ngừng run rẩy, trong mơ hồ có những con khỉ khỏe mạnh, ở giữa ngọn cây nhảy nhót leo trèo, truy đuổi con mồi phía dưới. Con mồi đó ở trong rừng rậm nguyên thủy lùm cây um tùm, dây leo rủ xuống chạy vội, tốc độ vậy mà lại nhanh thần kỳ, cũng chưa bởi vì địa hình phức tạp mà ảnh hưởng tốc độ. Đàn khỉ nhảy nhót ở trên ngọn cây, đã vô cùng nhanh nhẹn, nhưng trong lúc nhất thời thế mà đuổi không kịp con mồi.

Tốc độ nhanh như vậy, lại linh hoạt như vậy, là Mộc Yêu? Trương Nguyên Thanh chưa thấy người, nhưng đã làm ra phán đoán.

Rốt cuộc, theo tiếng sột soạt càng lúc càng gần, hắn thấy trong bụi cây bên trái chui ra một cô gái dáng người cao gầy, dung mạo tương đối đẹp. Tuổi chừng ba mươi, mặc quần dài màu đen rộng thùng thình, thân trên là jacket màu xanh, búi tóc củ tỏi, đi một đôi giày chạy. Khuôn mặt trứng ngỗng xinh đẹp quyến rũ, chân dài, bộ ngực đầy đặn chống đỡ jackets vòng eo lại rất nhỏ nhắn. Cô gái sau khi chui ra khỏi bụi cây, hai bên

đối mặt, vẻ mặt cô chợt biến đổi, gấp gáp dừng lại, nhìn chằm chằm Tường Vi Máu cùng Trương Nguyên Thanh, bày ra tư thái đề phòng.

“Ào ào ào!”

Mà lúc này, đàn khỉ trên ngọn cây thuận thế đuổi theo, một bộ phận lao thẳng tới cô gái mặt trứng ngỗng, một bộ phận thì tiếp tục leo trèo ở ngọn cây, đến đỉnh đầu Trương Nguyên Thanh cùng Tường Vi Máu, khí thế hùng hổ lao xuống.

Chúng nó chiều dài cơ thể khoảng 1m, cả người mọc đầy lông đen thô cứng, thân thể chắc nịch, hai cánh tay thật dài cơ bắp cuồn cuộn.

Đệch, tai bay vạ gió… Trương Nguyên Thanh nghiêng nửa người, trên thân hạ thấp, chân phải đá thẳng lên trên.

“Ầm!”

Bàn chân hắn cùng ngực con khỉ lông đen va chạm triệt để, chỉ cảm thấy ngực đối phương bền như da thuộc, nặng giống như tảng đá lớn, không có loại cảm giác đả kích nhẹ nhàng sướng khoái.

Liền biết một cước này của mình chưa thể tạo thành thương tổn quá lớn đối với con khỉ.

Quả nhiên, con khỉ kia ngã sấp mặt, lập tức bò dậy, hai cánh tay chống xuống đất, nửa nhảy nửa chạy lao tới. Trương Nguyên Thanh bình tĩnh lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, nắm mũi đao, ra sức ném.

“Phốc!”

Lưỡi Dao Khát Máu hóa thành ánh sáng bạc, đóng đinh ở ngực con khỉ lông đen. Bịch bịch bịch… Trương Nguyên Thanh sải bước chạy, tung người nhảy lên, đá một cước vào chuôi đao, mang Lưỡi Dao Khát Máu 40cm cắm hết vào lồng ngực con khỉ.

Chương 776: Hạng mục chú ý khác nhau (3)

Con khỉ lông đen ầm ầm ngã xuống đất, hai chân co giật vài cái, rất nhanh không còn khí tức sinh mạng.

Tuy trên bảng thông báo viết không thể sử dụng dao, nhưng Trương Nguyên Thanh cho rằng, chỉ cần không dùng đao chặt cây cối, dây leo, thì không có việc gì.

"Đinh! Ngài đánh chết một con khỉ núi, đạt được 1 điểm"

Bên kia, Tường Vi Máu một tay bóp chặt cổ họng con khỉ lao về phía mình, hung hăng quật nó xuống đất, tiếp theo quỳ một gối xuống lên ngực nó, giơ cao nắm tay phải.

Đấm thẳng xuống.

Rắc! Đầu con khỉ lông đen nháy mắt nổ tung, tổ chức não cùng mảnh xương dính máu tươi văng khắp nơi.

"Đinh! Ngài đánh chết một con khỉ núi, đạt được 1 điểm"

Chiến tích của âm Thi, tính ở trên người chủ nhân. Con người Tường Vi Máu nổi lên màu đỏ tươi, hít nhẹ một hơi, trên thân con khỉ lông đen liền bốc hơi sương mù máu, ùa vào xoang mũi cô.

Khí tức âm Thi này chợt tăng trưởng, tựa như trở nên mạnh hơn.

"Chi chi ~"

Đàn khỉ trên cây giống như bị dọa sợ, thét chói tai không ngừng, mấy con khỉ vốn muốn về con mồi, kinh hoàng bắt lấy cành cây, rất nguy hiểm mới chưa để mình rơi xuống. Sau đó, chúng nó ở trong tiếng gào thét "chi chi"

đạt thành nhất trí, rút lui về hướng lúc tới đây, rất nhanh đã đi xa.

Mười mấy điểm cứ như vậy chạy mất, phó bản này mình bây giờ còn chưa nhìn rõ, tạm không vội đại khai sát giới…
Trương Nguyên Thanh nhìn ngọn cây run run không ngừng đi xa, xác nhận khỉ sẽ không rồi trở về, lúc này mới nhìn về phía

nữ Mộc Yêu cao gây đầy đặn kia. Xem bộ dạng cô có chút chật vật, thật ra chưa chịu bất cứ thương tổn gì. Lấy sự linh hoạt của Mộc Yêu chỉ cần không bị đàn khỉ bao vây, liền không có nguy hiểm.

“Thật ngại quá, liên lụy anh rồi”

Nữ Mộc Yêu phủi phủi bùn đất trên người, giãn mặt ra cười.

“Việc nhỏ!”

Trương Nguyên Thanh treo bộ mặt Vương Thái, giả ngầu như Phó Thanh Dương, lạnh lùng nhàn nhạt trở về một câu.

“Tôi là người Ngũ Hành minh, ID linh cảnh, Mẫu Đơn Tiên Tử. Anh thì sao?”

Cô tự giới thiệu nói.

Mẫu Đơn Tiên Tử? ID có chút quen thuộc… Ồ, chính là nữ đồng nghiệp kia lúc hội nghị online, liên tiếp liếm mình… Trương Nguyên Thanh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó có chút bất ngờ.

Hắn không ngờ ở trong phó bản giết chóc gặp được Linh Cảnh Hành Giả đầu tiên, thế mà lại là đồng nghiệp.

Chẳng qua, trực tiếp nói ra bối cảnh sẽ thể hiện cô lòng cảnh giác quá thấp. Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ, mặt ngoài lạnh nhạt như cũ: “Vương Thái!”

“Vương Thái.”

Mẫu Đơn Tiên Tử nhấm nuốt cái tên này, thản nhiên nói: “Anh là Thần Dạ Du của Thái Nhất môn nhỉ, Mộc Yêu rất mẫn cảm đối với khí tức sinh mệnh, tôi biết đó là một âm Thi”

Thân là thành viên chính phủ, quân dự bị Thánh Giả, cô có đủ kiến thức cũng từng trải.

Cô ấy cho rằng mình là người Thái Nhất môn, cho nên mới tự báo thân phận? Được rồi, mình thu hồi lại vừa rồi… Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Tôi là tán tu”

Thành viên chính phủ tham dự phó bản giết chóc lần này, tổng cộng ba mươi tám người, nhân số không nhiều, hơi dụng tấm nhớ ID một lần, liền sẽ biết Vương Thái không có trong đó.

Hắn nếu thừa nhận mình là người Thái Nhất môn, tương đương tự bại lộ, đương nhiên, tự bại lộ cũng không sao cả. Mẫu Đơn Tiên Tử "Ồ"

một tiếng, cũng không biết tin hay không. Cô hơi do dự, mời: "Trong phó bản nguy cơ trùng trùng, trận doanh hợp pháp nên giúp đỡ lẫn nhau, nếu không ngại, có thể đi chung hay không?"

Không đợi Trương Nguyên Thanh trả lời, cô lại tung ra một điều kiện: "Tôi tính đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng với đồng nghiệp khác, anh nếu đi cùng tôi, chính là đồng bạn của chúng tôi."

Cô nếu biết tôi chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, không biết sẽ là vẻ mặt thế nào? Trương Nguyên Thanh đang có ý này, nói:

"Được!"

Triệu tập đồng nghiệp là một trong những mục tiêu của hắn, mà lấy thân phận Vương Thái triệu tập đồng nghiệp, trên trình độ nhất định có thể tránh được gián điệp mưu tính. Sau khi đạt thành hiệp nghị, Mẫu Đơn Tiên Tử vội nói: "Chúng ta tốt nhất rời khỏi nhanh một chút, đám khỉ kia nếu đưa đến cứu binh thì phiền toái"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, giữ một khoảng cách tương đối an toàn với Mẫu Đơn Tiên Tử, cùng nhau tiến lên, nói: "Đàn khỉ kia chiến lực cũng không cao"

Mẫu Đơn Tiên Tử vẻ mặt nghiêm túc: "Không, đó là anh chưa gặp hầu vương"

"Hầu vương?"

Trương Nguyên Thanh nhịn xuống nghiêng đầu, nhìn về phía cô gái tuổi lớn hơn hắn gần mười tuổi.

"Đúng, đó là một con khỉ màu trắng, không, càng giống tinh tinh hơn, cao khoảng 3m, cực kỳ đáng SỢ, tôi hoài nghi có thực lực cấp 4 yếu"

Mẫu Đơn Tiên Tử vẻ mặt kiêng kị.

Cấp 4 yếu chính là so với Siêu Phàm càng mạnh hơn, so với Thánh Giả hơi yếu hơn.

Loại chiến lực mơ hồ này, sẽ chỉ xuất hiện ở đạo cụ cùng trên thân boss phó bản, quỷ tân nương Bạch Lan chính là cấp 4 yếu.

Chương 777: Hạng mục chú ý khác nhau (4)

Boss nhỏ thứ nhất xuất hiện rồi… Trương Nguyên Thanh phất tay gạt ra mấy sợi dây leo thô to, nói: "Phó bản này có chút kỳ quái, tôi trước mắt còn chưa nhìn ra rõ ràng, không bằng chúng ta cùng chia sẻ tin tức một phen, xem có phát hiện gì?

Mẫu Đơn Tiên Tử khẽ gật đầu, nói: "Tôi sau khi vào phó bản, nhiệm vụ nhắc nhở tôi từ tầng ngoài xuất phát, lấy bảng thông báo làm chuẩn, hướng trung bộ xuất phát"

Trương Nguyên Thanh phụ họa một câu: "Xem ra nhiệm vụ phụ tuyến của mọi người đều giống nhau, ừm, trên bảng thông báo viết cái gì?"

Mẫu Đơn Tiên Tử vừa nhớ lại, vừa nói hạng mục chú ý của bảng thông báo.

Ba điều đầu so với thứ Trương Nguyên Thanh nhìn thấy giống nhau như đúc, nhưng điều thứ tư xảy ra vấn đề.

"Bốn: Cẩn thận động vật, nhất là khỉ"

Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: "Cô xác định?"

Mẫu Đơn Tiên Tử ngạc nhiên hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ của anh không phải?"

"Điều thứ tư của tôi là: Nếu ở trong rừng rậm nhìn thấy người khác, xin đừng đối diện với anh ta (cô ta)"

Trương Nguyên Thanh không giấu diếm báo cho biết hạng mục chú ý của mình. Hắn từ trong biểu cảm nhỏ của Mẫu Đơn Tiên Tử nhìn không ra dấu vết nói dối, hẳn là không nói sai, bằng không cô gái này chính là diễn viên. Mẫu Đơn Tiên Tử nhíu mày: "Vì sao sẽ như vậy?"

Trương Nguyên Thanh vừa tiến lên, vừa cảnh giác xung quanh, nói: "Hai khả năng, một, khu vực khác nhau gặp nguy hiểm không giống nhau, bảng thông báo của cô nhắc nhở cô

cẩn thận khỉ, cô liền gặp khỉ. Mà bảng thông báo của tôi nhắc nhở tôi đừng nhìn nhau với người ta, tôi liền gặp người trong phó bản"

"Hai, mỗi một bảng thông báo đưa ra hạng mục chú ý đều khác nhau, đây là ám chỉ chúng ta, có thể dùng quy tắc chơi xỏ kẻ địch. Người tiến vào phó bản, đều nắm giữ hai điều pháp tắc sinh hoạt ở trong rừng rậm, đây là vũ khí chúng ta có thể lợi dụng.

"Đương nhiên, dựa theo nhân số phán đoán, pháp tắc hẳn là không nhiều như vậy, không ít người pháp là trùng lặp. Căn cứ vào mạch suy nghĩ này xuất phát, có lẽ gom đủ toàn bộ pháp tắc, chính là một trong những đầu mối chính của phó bản lần này."

Trong mắt Mẫu Đơn Tiên Tử tràn đầy kinh ngạc, cô nhìn người trẻ tuổi tên Vương Thái này từ trên xuống dưới, ý thức được một sự kiện: mình nhặt được bảo bối rồi.

Bằng vào tin tức thô lậu, đơn giản như thế, có thể phân tích ra nhiều thứ như vậy, đúng hay không tạm không nói, phần năng lực tư duy linh hoạt này, dù sao cô là không có. Có thể thấy được người trẻ tuổi tên Vương Thái này, sở trường vượt phó bản. Là một nhân tài. Mẫu Đơn Tiên Tử ngoài bất ngờ, lại có chút mất mát, Nguyên Thủy Thiên Tôn Triệu Thành Hoàng các thiên tài đứng đầu này, cô tự nhận không thể với tới, nhưng không ngờ một Thần Dạ Du ngẫu nhiên gặp, cũng có năng lực xuất sắc như thế.

Nhân vật như vậy, trong phó bản có lẽ còn có rất nhiều.

Mẫu Đơn Tiên Tử có loại ảm đạm cao thủ trấn nhỏ đi vào trường thi thành phố lớn, lại phát hiện nơi này ai ai cũng là học bá IQ cao.

"Đúng rồi, tôi sở dĩ bị đàn khỉ đuổi giết là vì tôi nghe lén được chúng nó nói chuyện. Tôi có một đạo cụ, có thể nghe hiểu ngôn ngữ động vật, những con khỉ đó nói, lại có nhân loại tiến vào, không thể để bọn họ tới gần.."

"Tới gần cái gì?"

"Chưa nghe rõ, tôi rất nhanh đã bị đàn khỉ phát hiện"

Là chưa nghe rõ hay là không muốn nói, không thể tới gần bên trong rừng rậm sao… Trương Nguyên Thanh chưa truy hỏi, ngược lại chủ động nói sang chuyện khác: "Hắn là còn có hạng mục chú ý thứ năm nhỉ?"

Bảng thông báo của hắn có năm quy tắc.

Mẫu Đơn Tiên Tử "Ừm"

một tiếng, "Điều thứ năm, nếu nhìn thấy khách lên núi tự xưng thành Thất Lạc, xin chớ nói chuyện với hắn, lập tức rời xa"

Dứt lời, cô nhìn thấy Vương Thái ngoài 5m đột nhiên dừng lại bước chân, vẻ mặt cứng ngắc.

Không thể nói chuyện với khách lên núi đến từ thành Thất Lạc, lập tức rời xa? Trong đầu Trương Nguyên Thanh, tới tới lui lui phiêu đãng chữ "đệch"

này!

Giờ khắc này, hắn có loại cảm giác làng phát lạnh, trong lòng kinh sợ không hiểu. Ngay tại không lâu trước đó, hắn vừa mới tiến hành nói chuyện với một ông chú đến từ "thành Thất Lạc".

Mẫu Đơn Tiên Tử hiển nhiên là thiếu phụ băng tuyết thông minh, thấy thế, nhíu mày nói: "Anh, từng gặp được khách lên núi?"

Còn tán gẫu mười mấy phút… Trương Nguyên Thanh sắc mặt trầm trọng gật đầu, mang tình huống đối thoại với ông chú trung niên nói cho cô.

Mẫu Đơn Tiên Tử nhất thời khẽ biến sắc, yên lặng cách hắn xa mấy mét.

Cô gái này! Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật, thản nhiên nói: "Ít nhất tới bây giờ Sống khỏe, chưa xảy ra chuyện gì cả"

Hắn không cho rằng trái với điều lệ hạng mục chú ý, sẽ làm mình lật thuyền trong mương, dưới tình huống tin tức không tương đương, hắn có thể phạm sai lầm, người khác cũng có thể phạm sai lầm.

Chương 778: Bảng điểm thay đổi (1)

Lấy hiểu biết của hắn đối với phó bản, loại bẫy tỷ lệ đạp hố tương đối cao này, thường thường sẽ không mang đến thương tổn trực quan, trí mạng. Hoặc là sẽ tích lũy chồng chất, hoặc là cần điều kiện đặc biệt mới có thể bùng nổ. Nếu cái này mang đến nguy cơ trí mạng, vậy lúc này, người trong phó bản phải chết một nửa rồi.

Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh dừng bước, mở ra bảng điểm.

Hắn trước nhìn qua tổng nhân số một lần, phát hiện trong phó bản chỉ còn 174 Linh Cảnh Hành Giả, cách một lần trước, lại đã chết sáu người. Vào phó bản mới một giờ, nhân số tử vong đã sắp 10 người, tỉ lệ tử vong có hơi cao nha… Trương Nguyên Thanh chưa bởi vì mình thuận buồm xuôi gió mà sinh ra tâm lý lơi lỏng.

Một trăm bảy mươi tư Linh Cảnh Hành Giả đi lung tung ở trong rừng rậm nguyên thủy, nói không chừng khi nào liền chạm trán, hoặc là, nói không chừng khi nào liền đụng tới boss.

Mẫu Đơn Tiên Tử bỗng dừng bước, nghiêng tai lắng nghe, vài giây sau nhìn qua, trầm giọng nói: “Ở bên trái chúng ta, khoảng năm mươi mét, có Linh Cảnh Hành Giả đang chiến đấu”

Ở trong rừng rậm, cảm giác lực của Mộc Yêu có thể phát huy trình độ lớn nhất, có thể so với quan sát của Thám Báo. Năm mươi mét? Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, nói: “Tôi ẩn thân đi qua nhìn xem, cô cùng âm Thi của tôi ở lại chỗ này”

Đợi Mẫu Đơn Tiên Tử gật đầu, hắn tiến vào Dạ Du, cẩn thận tránh đi bụi cây, cành khô bên chân, cùng với dây leo phía trên rủ xuống, nhanh chóng tới gần bên trái.

Nửa phút sau, Trương Nguyên Thanh vô thanh vô tức đến địa điểm chiến đấu.

Hắn còn chưa kịp nhìn kỹ hai bên giao chiến, dẫn đầu nghe được một tiếng cười âm trầm: “Nữ sinh cấp ba Nhật Bản, ôi,

chúng ta chơi nó đi.”

Xuyên qua lùm cây tươi tốt, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy hơn hai mươi mét phía trước, có hai đám người đang giằng co. Một đám người trong đó, là tổ hợp thanh niên nam nữ, thêm một quái vật giống hình người.

Thanh niên mặc áo ba lỗ, dáng người cao ngất cường tráng, cầm trong tay một cây dao găm sắc bén; Cô gái thì dung mạo quyến rũ, đầu ngón tay cầm một tấm gương đồng thau tinh xảo.

Mà quái vật kia, cả người bao trùm màu đen đan xen, đầu gối gập ngược, trán có hai xúc tu, sau lưng có cánh vỏ chỉ côn trùng có, tương tự người gián đứng thẳng đi lại, lúc này, trên mặt đang tràn đầy nụ cười dâm đãng nhìn chằm chằm cô gái giằng co, nói: “Con cổ này ta dung hợp, có dục vọng sinh sản mãnh liệt, con quỷ nhỏ Nhật Bản này bộ dáng thật xinh xắn, ta tin tưởng một lát nữa, sẽ là một hồi cực hạn hưởng thụ”

Thanh niên tay cầm dao găm, con ngươi đỏ sẫm lạnh lùng nói:

“Ta cảm thấy, cắt lấy cái đầu xinh đẹp của ả, mới là một hồi cực hạn hưởng thụ”

Cô gái bị hai ánh mắt dâm tà cùng khát máu nhìn chằm chằm, mặc đồng phục học sinh, áo trắng cổ áo thủy thủ, váy ngắn caro đen, nữ caro đen, giày da nhỏ ống vuông, tất màu đen qua đầu gối.

Ở phía sau cô, là hai thanh niên dựa lưng vào thân cây, mặt mày xanh mét, môi tái nhợt.

Đây là đồng phục nữ sinh trung học dụ hoặc gì vậy… Trương Nguyên Thanh lặp đi lặp lại đánh giá trên người thiếu nữ Nhật Bản này.

Ngược lại không quá để ý đối với khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần của cô.

Ryo Asano hai tay trì cầm đao Nhật, mím môi, cô tay cầm đao vững như Thái Sơn, giống như kiếm khách kinh nghiệm phong phú, nhưng vẻ mặt căng thẳng của cô đã bại lộ nội tâm khẩn trương. Đao trong tay Ryo Asano là tác phẩm của đại sư rèn đao đương đại Nhật Bản làm, Shinichi Fujirawa.

Đào tên Băng Phách, lưỡi dài 71 cm, thân đao có hoa văn bằng tinh thiên nhiên, công năng "phá giáp", "băng sương"

phàm người bị đao này chém trúng, khí lạnh xâm nhập cơ thể, máu đọng lại, nhẹ thì hành động chậm chạp, nặng thì đóng băng mà chết.

Nghe nói khi đao này ra đời, tất cả sự vật trong phạm vi mấy chục mét đều bị đông lại.

Thợ rèn đúc ra đao này, Học Sĩ cảnh giới Thánh Giả Shinichi Fujirawa cảm khái nói, Băng Phách là một trong những tác phẩm hắn hài lòng nhất mấy năm gần đây, có được phẩm chất Siêu Phàm cảnh đỉnh phong.

Sau đó quay đầu lấy giá năm trăm triệu Yên bán cho cha của Ryo Asano.

Đối với Nhật Bản số lượng linh cảnh hành giả không nhiều mà nói, một cây bảo đao Siêu Phàm cảnh đỉnh phong, quả thật là thần binh chưa từng gặp bất lợi bao giờ. Nhưng giờ phút này, một món thần binh như vậy, lại không cách nào mang đến chút cảm giác an toàn cho Ryo Asano. Hai đồng bạn phía sau cô vô ý giẫm trúng bẫy Vu Cổ Sư đối diện bố trí, trúng cổ độc, trong thời gian ngắn không thể chiến đấu. Ryo Asano làm một trong những người thừa kế tài phiệt, bởi vì đạo cụ, áp chế được độc tố trong cơ thể. Nhưng cũng bởi vậy, không thể không một mình đối mặt ba người. Ryo Asano trước khi vào phó bản giết chóc, trưởng bối trong nhà dặn dò mãi, đại lục linh cảnh hành giả đông đúc, chính phủ, tán tu, tổ chức tà ác, ngư long hỗn tạp, độ khó của phó bản giết chóc thuộc loại hình thức địa ngục.

Chương 779: Bảng điểm thay đổi (2)

Ryo Asano trong cùng thế hệ thuộc loại người nổi bật, ôm tâm tính cẩn thận, cảnh giác tiến vào phó bản giết chóc, chưa từng khinh mạn, nhưng cô hoàn toàn không ngờ, vào phó bản mới hơn một giờ, đã gặp nguy cơ sinh tử.

Càng tệ hơn là, Nhật Bản Số lượng linh cảnh hành giả thưa thớt, cô rất khó đạt được viện trợ. Sáu người, tổng cộng là 13.5 điểm… Trương Nguyên Thanh án binh bất động, tiếp tục ở

bên quan sát, đồng thời yên lặng triệu hồi Huyết Tường Vi, bảo cô tới gần bên này. Trải qua mười mấy giây giằng co, cô gái cầm trong tay gương đồng tựa như bắt được cơ hội, đột nhiên dựng thẳng gương đồng, chiếu về phía Ryo Asano. Cùng lúc đó, người gián và thanh niên con ngươi đỏ sậm, một trái một phải giáp công cô gái dị quốc tha hương. Con người của Ryo Asano trong nháy mắt dại ra, đứng ngẩn ra ở tại chỗ, lâm vào ảo cảnh.

Trong túi váy của cô bay ra hai con chó giấy cắt tinh xảo.

Xẹt ~ Hai con chó giấy tự bốc cháy, làn khói tràn ngập nhất phồng lên, hóa thành hai con chó to dài hai mét, giương nanh múa vuốt lao về phía kẻ địch đột kích từ hai bên. Shikigami* !

Truyền thừa cổ xưa của Nhật Bản, thủ đoạn sai khiến linh thể, sau cận đại liền thất truyền, thẳng đến khi linh cảnh hành giả xuất hiện, thẳng đến khi Nhật Bản xuất hiện Thần Dạ Du, mới một lần nữa khai phá ra loại pháp thuật này. Hai linh thể loại chó cấp bậc quá thấp, vậy mà chỉ cản trở kẻ địch một lát, đã biến thành gió âm tiêu tán. Nhưng chiến đấu ngắn ngủi mà kịch liệt, lại là điều kiện bài trừ ảo cảnh, con ngươi dại ra của Ryo Asano khôi phục linh quang, cô không chút do dự xoay người, bỏ lại hai đồng bạn, bỏ chạy về hướng ngược lại. Thấy thế, người gián mở ra cánh vỏ trên lưng, cánh mỏng manh cao bằng hai người ở bên trong vươn ra, Ong một tiếng, nhấc lên một trận cuồng phong, lao lên từ trên mặt đất, truy kích cô gái Nhật Bản.

Mà cô gái quyến rũ cùng thanh niên tựa như nhường con mồi cho hắn, đi đến trước mặt hai người trẻ tuổi dựa chéo vào gốc cây, đều tự chọn một người, ra tay kết thúc, đạt được ba điểm.

Cây cối dày đặc giống như hàng rào, bất lợi cho phi hành, nhưng người gián bằng vào tốc độ linh hoạt nhanh nhẹn, xuyên qua di động ở giữa những thân cây, mười mấy nhịp thở sau đã đuổi kịp con mồi. Ryo Asano đang chạy như điên, đột nhiên phanh gấp một cái, làn váy ngắn ở dưới tác dụng của quán tính rung động mạnh, tựa như lá sen đẹp đẽ.

Cô dùng một chiêu hồi mã thưởng, hướng phía sau đâm ra Băng Phách.

Cô nắm bắt thời cơ cực kỳ tinh diệu, thế mà ở nháy mắt kẻ địch hầu như gục mình, cho đối phương một đòn hồi mã thương hung hãn. Vu Cổ Sư lúc này, như một chiếc xe máy chạy tốc độ cao, đối mặt chướng ngại vật đột nhiên xuất hiện, căn bản không tồn tại khả năng né tránh. Thân đao giăng kín hoa văn bằng tinh thuận lợi đâm trúng kẻ địch.

Nhưng ngay sau đó, người gián như ảo ảnh tan vỡ. Đây chỉ là một hình ảnh giả ảo thuật chế tạo.

“Ong ong!” Tiếng vỗ cánh từ đỉnh đầu truyền đến, cùng với gió mạnh có thể so với cánh quạt của máy bay trực thăng. Một bóng đen từ trên trời lao xuống, móng vuốt xương đen sì đâm về phía sau lưng cô gái. Trong mắt người gián lóe ra hung quang dữ tợn. Với hắn mà nói, nửa chết nửa sống cùng chết mà chưa lạnh, đều có thể phát tiết dục vọng, sẽ không bởi vì tham thân thể cô gái, liền bó tay bó chân.

“ÀO”

Móng vuốt thành công đâm vào sau lưng cô gái, lại quấy lên dòng nước trong suốt, nửa thân thể Ryo Asano biến thành nước, miễn dịch thương tổn vật lý.

Đây là một Thủy Quỷ.

Sau khi lấy bị động chống đỡ một đòn trị mạng, Ryo Asano sải bước, chạy sang trái mấy bước, kéo giãn khoảng cách, tiếp theo, ánh mắt của cô hiện lên một sự kiên quyết, vung đao chém về phía một cái cây nhỏ bên cạnh.

Rắc - Cái cây to bằng xô nước nháy mắt gãy ra, chậm rãi ngã xuống, chế tạo ra động tĩnh không nhỏ. Ryo Asano dựng thẳng lông mày lá liễu, quát: “Phải chết cùng nhau chết!”

Dứt lời, trong rừng rậm nguyên thủy kín không kẽ hở thổi lên một trận cuồng phong.

Cành cây rậm rạp vung múa ở trong cuồng phong, giống như thự yêu giường nanh múa vuốt, cây cối xung quanh tựa như sống lại. Không, quả thật là đã sống lại. Một cái cây gỗ lớn phía sau Ryo Asano, thân cây chậm rãi lồi ra một khuôn mặt người, một người mở mắt ra, trong mắt “vù vù”

xoay, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ryo Asano, lẩm bẩm: “Ăn ngươi, ăn người…”

Cùng lúc đó, từng khuôn mặt người từ thân cây xung quanh hiện ra, tổng cộng có mười hai khuôn mặt, chúng nó nhìn chằm chằm bốn người sống ở đây, phát ra tiếng lẩm bẩm chỉnh tế: "Ăn các ngươi, ăn các ngươi c"

Bốp!

Một dây leo mọc lá cây quật về phía đầu Ryo Asano, bị cô một đao chặt đứt.

Hổ khẩu trắng nõn của Ryo Asano, nhất thời sụp đổ, máu tươi chảy ròng ròng.

Chương 780: Bảng điểm thay đổi (3)

Càng nhiều dây leo hơn, tựa như sợi roi, như xúc tu, từ bốn phương tám hướng quật xuống, đồng thời, rễ cây tráng kiện khoan vẽ bùn đất mềm nát, quấn về phía bốn người sống. Chỉ nháy mắt, rừng rậm nguyên thủy xanh um hóa thành cấm địa từng bước sát khí. Bốn linh cảnh hành giả, khi thì quay cuồng tránh né roi quật, khi thì nhảy lên tránh đi quấn quanh, luống cuống tay chân, cực kỳ nguy hiểm, mà chỉ cần bọn họ biểu hiện ra tư thế phá tan vây công, sẽ lọt vào các thụ yêu điên cuồng về ngược. Ryo Asano là nhẹ nhàng nhất, kỹ năng bị động của Thủy Quỷ thay cô chia sẻ bộ phận áp lực. Đáng tiếc Thủy Quỷ Siêu Phàm cảnh, chỉ có thể khiến bộ phận thân thể "hóa nước", cho nên chỉ có thể chia sẻ áp lực, không thể để cô mượn nó lao ra khỏi vòng vây thụ yêu. Lợi dụng hạng mục chú ý đồng quy vu tận với kẻ địch? Rất thông minh, nhưng cô ta làm sao đoán chắc những thụ yêu này sẽ không phân biệt công kích tất cả mọi người ở đây? Cô trước đó khẳng định từng thực nghiệm, hoặc là từng có cảnh ngộ tương tự… Trương Nguyên Thanh nơi xa thấy một màn này, một mực không ra tay, yên lặng chờ đợi.

"Bốp!"

Cô gái quyến rũ tố chất thân thể yếu nhất, một cái vô ý, bị dây leo quật trúng bả vai, quần áo nháy mắt rách ra, da tróc thịt bong.

Thân thể cô đứng không vững, lảo đảo chạy về phía trước.

Cơ hội!

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc bắt lấy thời cơ, ở trạng thái ẩn thân, nhanh chóng lao ra, tới phụ cận cô gái quyến rũ, triệu hồi ra Súng Ngắn Bùng Nổ, bóp cò súng.

Rễ cây chui từ dưới đất lên, cùng dây leo bốn phương tám hướng quật đã che giấu các động tĩnh không thể giấu được như bụi cây lay động khi Trương Nguyên Thanh hành động tạo thành.

Đoàng đoàng đoàng…

Cô gái giống như bị người ta gõ một gậy vào đầu, đầu bật ngửa ra sau, mái tóc tung lên.

Viên đạn xốc lên xương sọ của cô, mang ra chất lỏng đỏ trắng, bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng.

"Đinh! Ngài đã giết một Huyện Thuật Sư, đạt được 6 điểm"

Một bên khác, trước mắt người gián ập tới âm khí mênh mông, hai xúc tu trên trán hắn run lên, như là tiếp thu được tín hiệu nào đó.

Sau đó, hắn thấy một nữ quỷ mặc áo cưới hoa mỹ, trùm khăn voan thêu chữ "Hi", đứng trong âm khí đậm như sương mù đen, chậm rãi đi tới. Khoảnh khắc trong mắt chiếu ra nữ quỷ áo cưới, lưng người gián dâng lên một cơn lạnh toát, không phải lạnh trên tâm lý, mà là rét lạnh mang tính thực chất, ngay sau đó, hắn phát hiện mình mất đi quyền chủ đạo đối với thân thể, tay chân cứng ngắc, không thuộc về mình nữa.

Tay phải hắn chậm rãi nâng lên, năm ngón tay khép lại, nâng đến bên huyệt Thái Dương giống như làm quân lễ.

Chỉ có Thần Dạ Du có thể thấy phía sau hắn dán một nữ quỷ mặc áo cưới, cái tay tái nhợt thanh tú đang nắm cổ tay hắn.

Một giây sau, năm ngón tay có móng bén nhọn hung hăng đâm vào huyệt Thái Dương. Con mắt màu hổ phách của người gián dựng đứng nháy mắt phóng to, tiếp đó tan rã, thân thể ầm ầm ngã xuống.

"Đinh! Ngài đánh chết một Vu Cổ Sư, đạt được 3 điểm"

Giải quyết xong Huyện Thuật Sư tố chất thân thể yếu nhất, Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ, mở ra hình thái thứ hai, ánh sáng mỏng manh màu đỏ sậm đan xen bay múa, bao lấy hai chân.

Bịch bịch bịch… Hắn ở trong roi vụt rợp trời rợp đất né tránh xê dịch, như vào chỗ không người, nhanh chóng chạy về phía thanh niên cầm dao găm. Mắt thấy hai đồng bạn chết không chút sức chống trả, thanh niên hô "Đệch"

một tiếng, biết mình đây là trai có tranh nhau, bị người ta ngư ông đắc lợi, trong lòng lập tức bắt đầu sinh ra ý rút lui. Trong mắt hắn sáng lên màu đỏ tươi, hiện lên hai phù văn vặn vẹo quái dị. Kẻ địch đến truy kích kia vẻ mặt nháy mắt dại ra.

Ngu ngốc, chờ bị dây leo quật chết đi… Thanh niên lao người nhảy lên, tránh thoát rễ cây quấn quanh, lại nghiêng người tránh đi dây leo quật, chạy về phía ngoài vòng vây.

Cộc cộc cộc…

Tiếng bước chân phía sau lại chưa dừng lại.

Thanh niên ngẩn ra, nhịn không được quay đầu nhìn, đôi mắt trợn tròn xoe, như là gặp quỷ. Kẻ đánh lén không biết xấu hổ kia rõ ràng trúng mê hoặc, vẻ mặt dại ra, lại không giảm đi sự nhanh nhẹn, tư thái duyên dáng tránh đi dây leo cùng rễ cây công kích Cái này… Mắt thấy khoảng cách của hai bên đã tiếp cận, thanh niên đành phải áp chế mờ mịt trong lòng cùng cơn giận chửi "đệch", lập tức tăng tốc, lao tới rìa của vành đai nguy hiểm này.

Đột nhiên, lưng hắn chợt lạnh, tiếp đó thân thể mất đi khống chế, tay chân không nghe sai bảo, cứ như vậy đứng thẳng tắp ở tại chỗ.

Mình bị nhập vào rồi… Thanh niên lập tức ý thức được tình cảnh của mình.

Hắn thu lại tinh thần, ngưng tụ ý chí, ý đồ đuổi đi linh thể nhập vào, đoạt lại quyền chủ đạo thân thể.

Bốp, một sợi dây leo quật tới, quật trúng đầu hắn, quật làm da đầu rạn nứt, máu tươi dọc theo tóc nhỏ xuống.

Chương 781: Bảng điểm thay đổi (4)

Bốp! Bốp! Bốp! Càng lúc càng nhiều dây leo quật ở ngực, lưng, eo bụng, đầu thanh niên, quật cho hắn thành người máu.

Linh thể Trương Nguyên Thanh trở về, nâng họng súng, vượt ở trước khi thanh niên chết, một phát bắn trúng cái gáy, kết thúc tính mạng.

"Đinh! Ngài đánh chết một tên Yêu Mê Hoặc, đạt được 6 điểm"

Cách đó không xa, thấy một màn như vậy, Ryo Asano trợn mắt há hốc mồm, suýt nữa quên tránh né dây leo công kích. Ba tên nghề nghiệp tà ác, cứ như vậy chết rồi? Toàn bộ quá trình không đến một phút đồng hồ? Hắn là ai, Triệu Thành Hoàng của Thái Nhất môn, hay là Nguyên Thủy Thiên Tôn gần đây quật khởi của Ngũ Hành minh? Hoặc là, là cao thủ trẻ tuổi khác của Thái Nhất môn? Ryo Asano tim đập thình thịch, vừa sợ vừa kinh. Không tồi, một hơi tăng lên 15 điểm, xem ra phương thức cày điểm chính xác của nghề nghiệp hợp pháp, là để nghề nghiệp tà ác giết chết hành giả cùng trận doanh trước, sau đó lại nhảy ra "trừ gian diệt ác"

Trương Nguyên Thanh xoay họng súng, nhắm ngay một cây thụ yêu phụ cận bóp cò súng. Viên đạn đục ra hố sâu ở trên thân cây, đánh nát khuôn mặt dữ tợn kia. Trong thân cây chảy ra máu tươi đỏ sẫm, khuôn mặt đó biểu cảm động lại, mất đi linh tính, giống như tượng điêu khắc gỗ tầm thường, nhưng rất nhanh, một bên khác của thân cây nổi lên mặt người tương tự, phẫn nộ rít gào: "Ăn ngươi, ăn người…"

Dây leo cùng thân cây lao về phía Trương Nguyên Thanh. Xem ra chỉ có chặt, hoặc là đốt cây, mới có thể giải quyết điệu mộc yêu… Thấy thế, Trương Nguyên Thanh bỏ qua ý định tiếp tục nổ súng, nhưng cũng chưa triệu hồi Pháp Bào âm dương đốt cháy thụ yêu.

Hắn không tính xử lý những thụ yêu này đổi lấy điểm.

Phó bản này rất kỳ quái, xuất hiện tin tức nhắc nhở tự mâu thuẫn, bảng thông báo nhắc nhở không thể sử dụng lửa cùng dao kiếm, mà khách lên núi lại ám chỉ hắn phóng hỏa đốt núi.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn, đây là một lần lựa chọn trận doanh. Phóng hỏa đốt núi, đó chính là trận doanh khách lên núi. Tuân thủ hạng mục chú ý, là lựa chọn vùng núi này. Căn cứ linh cảnh giới thiệu, lựa chọn thành Thất Lạc, cũng chính là trận doanh khách lên núi, hẳn là cử chỉ sáng suốt.

Nhưng Trương Nguyên Thanh cảm thấy không nên lựa chọn trận doanh sớm như vậy.

Cho nên tình nguyện bỏ qua điểm.

Lấy thực lực của hắn, không cần thiết lấy thân mạo hiểm thu hoạch điểm, để nghề nghiệp tà ác đi làm, hắn giai đoạn sau lại cắt rau hẹ. Sau khi nghĩ rõ ràng, Trương Nguyên Thanh một lần nữa linh thể xuất khiếu, đồng thời hạ đạt chỉ lệnh, để giày khiêu vũ màu đỏ mang theo thân thể lao ra khỏi vòng vây của thụ yêu, mà linh thể của hắn, thì tới trước mấy thi thể, bóc ra linh hồn lưu lại thân thể, lấy Thái âm lực bao vây, mang ra khỏi vành đai nguy hiểm này.

“Cứu tôi, cứu tôi, xin đừng đi, cứu tôi với.”

Khuôn mặt thanh thuần tinh xảo của Ryo Asano giăng kín lo lắng, trong ánh mắt tràn ngập khẩn cầu. Thân là người Nhật Bản, phương thức xin giúp đỡ chính xác của cô không nên là vừa cúi đầu, vừa nói: Arigatou, muốn làm gì chết mất sao… Linh thể Trương Nguyên Thanh liếc cô một cái, không nhanh không chậm bay đi.

Chờ cô nương này chết rồi, hắn lại về thu thập tàn hồn.

Hắn rất nhanh ở nơi xa tìm được thân thể của mình, linh thể trở về, sau khi nhảy với giày khiêu vũ màu đỏ một điệu nhảy, Trương Nguyên Thanh mở ra bảng điểm.

“1: A Nhất, Vu Cổ Sư, cấp 3,89 điểm.”

“2: Triệu Thành Hoàng, Thần Dạ Du, cấp 3,80 điểm”

“3: Duy Ngã Độc Tôn, Thủy Quỷ, cấp 3,75 điểm”

“4: Tôn Miểu Miểu, Thần Dạ Du, cấp 3,73 điểm”

“5: Cửu Lậu Ngư: Thám Báo, cấp 3,68 điểm.”

“6: Khương Tinh Vệ, Hỏa Sư, cấp 3,60 điểm”

“7: Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời, Huyện Thuật Sư, cấp 3,55 điểm”

Q: Viên Đình Thôn Da nu cấp 3 50 điểm”

Trương Nguyên Thanh tra xem danh sách tiếp theo, đã tìm được xếp hạng của mình.

“22: Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thần Dạ Du, cấp 3,20 điểm”

Theo thói quen nhìn thoáng qua xếp hạng của Quan Nhã: “70: Quan Nhã, Thám Báo, cấp 3,6 điểm”

Cô ấy còn sống là tốt rồi, cũng không biết ở nơi nào, ài, hy vọng có thể mau chóng tìm được cô ấy… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, bỗng nhiên chú ý tới phía dưới Quan Nhã: 71: Thiên Hạ Quy Hỏa, Hỏa Sư, cấp 3,5 điểm.”

“Gã này.”

Không hề nghi ngờ, Thiên Hạ Quy Hỏa quá nửa đã phát hiện manh mối gì, bằng không lấy thực lực của gã, không có khả năng chỉ xếp hạng 71.

“Mình là thông qua đối thoại với khách lên núi, mới phát hiện mâu thuẫn, Thiên Hạ Quy Hỏa không biết dùng phương pháp gì. Triệu Thành Hoàng tâm lý hiếu thắng rất mạnh, nếu anh ta lấy đuổi kịp và vượt qua A Nhất làm mục tiêu, sẽ không băn khoăn những htứ này”

Chương 782: Khúc nhạc dạo (1)

“Tôn Miểu Miểu và Viên Đình cũng thế… Về phần Tinh Vệ, đại khái không nghĩ nhiều như vậy. Ừm, mình cũng phải nhanh một chút tìm được cô ấy.”

“Nghề nghiệp tà ác mà nói, quá nửa là không để ý lựa chọn trận doanh, cho dù phát giác có mâu thuẫn, cũng sẽ không để ý, kiểm điểm liền xong việc, điểm quan trọng nhất.”

Trương Nguyên Thanh trong lòng nghĩ, nhắm mắt lại, yên lặng căn nuốt năm linh thể trong cơ thể.

Hắn muốn xem tin tức những người này thu hoạch ở trong phó bản, nhất là hạng mục chú ý.

Căn cứ hắn phỏng đoán, gom đủ toàn bộ hạng mục chú ý, hẳn là có thể từ trong đó phỏng đoán ra một vài thứ, không chừng có thể mò mẫm ra đầu mối chính của tầng ngoài, làm rõ có phải thực có hai trận doanh khác nhau hay không. Năm tàn hồn hóa thành linh hồn lực thuần túy, như núi lở ùa vào thức hải, cọ rửa ý chí của bản thân Trương Nguyên Thanh. Các loại mảnh vỡ ký ức hiện lên như đèn kéo quân. Trương Nguyên Thanh sắc mặt tái nhợt, cảm nhận được linh hồn đau đớn như xé rách, nhận thức làm bản thân "Trương Nguyên Thanh", ở dưới ký ức không thuộc về mình cọ rửa xuất hiện dao động.

Trương Nguyên Thanh đè lại cái trán co rút đau đớn, kiềm chế cảm xúc, ở trong từng lần hít sâu, chống lại ý chí hỗn loạn pha tạp cọ rửa. Ở trong quá trình này, vẻ mặt hắn không thể tránh khỏi xuất hiện vặn vẹo, hỉ nộ ái ố luân phiên biến hóa. Vài phút sau, hắn mở mắt, lặng lẽ phun ra một hơi: "Nhắm chừng thử ra cực hạn trước mắt của mình rồi."

Linh cảnh hành giả cùng cảnh giới, điểm kinh nghiệm 50% trở xuống, một lần cực hạn là cắn nuốt năm người, tổng cực hạn là mười người.

Vượt qua mười người, tinh thần của hắn sẽ không thể tránh khỏi xuất hiện sụp đổ, phân liệt, sinh ra nhân cách thứ hai, hoặc tính tình thay đổi hẳn, không giống mình nữa.

Đáng nhắc tới, năm vị ma quỷ này khiến Trương Nguyên Thanh tăng lên 6% điểm kinh nghiệm, Huyện Thuật Sư là 2%, bốn người còn lại 1%.

"Điểm kinh nghiệm của mình bây giờ là 64%, nếu có chày Phục Ma, có thể tiếp tục cắn nuốt không có hạn chế. Dựa theo quy luật điểm kinh nghiệm càng cao, tăng lên càng chậm, mình đại khái cắn nuốt thêm linh thể tám mươi tuyển thủ, thì có thể đẩy điểm kinh nghiệm lên 90% trở lên.

"Tổng nhân Số phó bản mới 183 người, muốn hoàn thành điều này, so với phá kỷ lục của nữ nguyên soái còn khó hơn."

Trương Nguyên Thanh vắt chuyện tăng lên điểm kinh nghiệm sang một bên, mang tin tức đạt được trong tàn hồn tinh luyện tập hợp.

Đại bộ phận hạng mục chú ý trong bọn họ đều xuất hiện lặp lại, nhưng Trương Nguyên Thanh cũng đã tìm được ba hạng mục chú ý mới.

Huyễn Thuật Sư: "4: Rừng rậm nguy hiểm, xin đừng ăn loài nấm cùng hoa quả màu sắc hoa mỹ"

Yêu Mê Hoặc: "5: Lặn lội đường xa, nếu ngươi cảm giác thân thể không khoẻ, có thể hái quả dại chống đói"

Hỏa Sư:

"4: Sau khi trời tối, cẩn thận sơn quý"

"Lần này ngay cả hạng mục chú ý trên bảng thông báo cũng xuất hiện tự mình mâu thuẫn. Khu vực tầng ngoài hình như không đơn giản như vậy, tuy đã sắp hai tiếng rồi, mình chưa gặp phải nguy hiểm gì lớn."

"Sau khi trời tối cẩn thận quỷ núi, khu vực tầng ngoài cần thông qua trong 5 giờ, khi đó trời còn chưa tối, theo lý thuyết, hạng mục chú ý này nên xuất hiện ở trên bảng thông báo đi thông trung bộ…"

Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm. Căn cứ tin tức hiện có, hắn đối với cách chơi khu vực tầng ngoài có phỏng đoán như sau: Một, hạng mục chú ý của bảng thông báo thuộc loại nhiệm vụ ẩn, có thể tìm tòi nghiên cứu, nhưng cũng có thể không tìm tòi nghiên cứu.

Hai, hạng mục chú ý của bảng thông báo, liên quan đến cách chơi trung bộ rừng rậm, hiểu thấu đáo huyền cơ trong hạng mục chú ý, sau khi tiến vào rừng rậm trung bộ, sẽ đạt được ưu thế nhất định.

"Cô gái Nhật Bản kia hẳn là đã chết, mình đi thu tàn hồn của cô ta, xem xem hạng mục chú ý của cô ta."

Trương Nguyên Thanh đẩy ra dây leo rủ xuống ở trước mắt, quay về đường cũ.

Hắn xuyên qua ở giữa những cái cây to dày đặc, vòng ra khỏi từng bụi cây, giẫm bùn đất mềm nhũn, về tới "chiến trường".

Cô gái kia thế mà còn chưa chết, tuy bị dây leo quật máu tươi đầm đìa, lưng trải rộng vết roi da tróc thịt bong, nhưng cô ương ngạnh tránh được bộ vị trí mạng, ở trong roi quất dày

đặc kéo dài hơi tàn. Trương Nguyên Thanh đảo qua thân thể mềm mại của cô gái, dây leo quật rách quần áo của cô, lưng lộ ra từng mảng lớn da thịt trắng nõn, dây đai nội y cũng bị quật rách. Trương Nguyên Thanh đang cân nhắc linh thể nhập vào giải quyết cô, hay là chờ cô kiệt sức chết bởi thụ yêu bao vây tiễu trừ, cô gái kia phát hiện Trương Nguyên Thanh, quay cuồng tránh đi dây leo quật, quay đầu kêu cứu: "Cứu tôi, xin cứu tôi."

Mắt cô tỏa sáng, mặt lộ vẻ vui mừng, cho rằng vị Thần Dạ Du đại lục này là tới cứu mình. Trương Nguyên Thanh đứng ở cạnh cái cây, sắm vai Phó Thanh Dương, sắc mặt lạnh lùng: "Tôi vì sao phải cứu cô?"

Chương 783: Khúc nhạc dạo (2)

Trừ Annie cùng ngài Bill, hắn chưa từng gặp hành giả nước ngoài khác, cho nên không ngại nói chuyện với nhau một phen, thu hoạch tin tức.

Nghe vậy, Ryo Asano rõ ràng ngẩn ra một phen:

"Chúng ta đều là trận doanh hợp pháp, là đồng bạn chính nghĩa, giúp đỡ nhau chẳng lẽ không phải lẽ thường tình sao?"

Thần con mẹ nó đồng bạn chính nghĩa, ai nói cho cô hợp pháp đại biểu chính nghĩa, là cô quá ngây thơ, hay nghĩ tôi quá ngây thơ… Trương Nguyên Thanh rút ra Súng Ngắn Bùng Nổ: "Trả lời sai, chuẩn bị nghênh đón cái chết đi!"

Ryo Asano giật mình, tựa như không ngờ mình trả lời rất bình thường, sẽ là kết quả như vậy, trận doanh hợp pháp chính là giúp đỡ lẫn nhau, chính là đồng bạn chính nghĩa mà.

Đây là giáo dục, hoàn cảnh cô từ nhỏ tiếp xúc trút vào khái niệm.

Vài giây sau, cô phản ứng lại, khuôn mặt non nớt đỏ bừng, dựng thẳng lên đôi lông mày thanh tú: "Tôi hiểu rồi, anh là kẻ sa ngã, kẻ sa ngã tà ác! Anh nổ súng đi, tôi sẽ không tìm kiếm sự trợ giúp của anh nữa, tôi chết rồi, sẽ có người chính nghĩa thay tôi báo thù.

"Tiến vào phó bản giết chóc, tôi sớm đã có giác ngộ ngọc nát"

Cô ta đang nói cái gì vậy… Trương Nguyên Thanh vốn là muốn nhân cơ hội áp chế, đòi lợi ích, tìm hiểu tình báo, lừa lấy tin tức bảng thông báo vân vân, không ngờ nữ sinh trung học bề ngoài thanh thuần xinh đẹp, lại có một trái tim cương liệt thà chết chứ không chịu khuất phục.

Vậy thì cưỡng ép lấy tín tức!

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thế ngắm súng, nhìn cô gái bị dây leo cùng cành cây ép cực kỳ nguy hiểm, hỏi: "Tôi có thể cứu cô, nhưng cô phải trả lời tôi mấy vấn đề… Cô tên là gì?"

Nếu cô gái Nhật Bản vẫn như cũ là tác phong trinh tiết liệt nữ, Trương Nguyên Thanh sẽ không nổ súng, nhưng sẽ khoanh tay đứng nhìn, chờ cô chết.

Tuy lúc giết chết ba kẻ nghề nghiệp tà ác không lưu tình chút nào, ra tay quyết đoán, nhưng nếu giết nghề nghiệp hợp pháp, Trương Nguyên Thanh là có chướng ngại tâm lý.

Bởi vì trong nghề nghiệp hợp pháp, dù sao vẫn là người tốt chiếm đa số.

Giết một người xấu, nhiều nhất trong lòng không khoẻ, không có cảm giác tội lỗi quá mạnh, nhưng nếu giết lầm người tốt, bất cứ một người bình thường nào có lương tri, đều sẽ có khúc mắc, không qua được cửa ải trên đạo đức.

"Tôi tên Ryo Asano!"

Cô gái rất phối hợp kêu lên. Này này, cốt khí thân là đồng bạn chính nghĩa của cô đâu… Trương Nguyên Thanh hỏi: "Nói ra hạng mục chú ý cô biết, trên bảng thông báo".

Cô gái không do dự, lại một lần nữa vâng theo ý chí, rất phối hợp trả lời: "Một: Xin đừng mang theo nguồn lửa, đao kiếm, vật phẩm nguy hiểm lên núi"

Hai: Xin đừng lớn tiếng ở trong núi… Bốn: Cẩn thận động vật, nhất là khỉ. Năm: Nếu gặp quỷ núi, có thể hướng chỉ xin giúp đỡ"

Cẩn thận động vật, nhưng gặp quỷ núi, có thể hướng khỉ xin giúp đỡ? Hạng mục chú ý này thú vị… Trương Nguyên Thanh

trầm ngâm vài giây, hỏi: “Trước kia cô có phải từng chặt cây hay không?”

“Không phải tôi chặt, là đồng bạn của tôi, hắn trong lúc vô ý chặt một cái cây, kết quả xung quanh xuất hiện vài cây thụ yêu, may mắn lúc ấy số lượng không nhiều, để chúng ta chạy thoát ra ngoài.”

Ryo Asano rút thời gian liếc về phía hai thi thể nơi xa, nói:

“Bọn họ là đồng bạn tôi sau khi vào phó bản gặp được, người đại lục, sau khi nghe nói tôi là người Nhật, rất nhiệt tình. Mọi người nên hỗ trợ lẫn nhau, bọn họ đều là đồng bạn chính nghĩa.”

Bọn họ đều là tham thân thể của cô thôi… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Một hỏi một đáp, hắn đối với gia thế bối cảnh của Ryo Asano đã có bước đầu hiểu biết. Ryo Asano xuất thân nhà Asano tài phiệt Nhật Bản, nhà Asano tính là nửa linh cảnh thế gia, trong gia tộc cách một hai thế hệ, sẽ toát ra vài vị linh cảnh hành giả.

Ryo Asano là một trong ba linh cảnh hành giả của một thế hệ này, sư phụ cô là phó tổ trưởng tổ Thiên Hạc tổ chức chính phủ linh cảnh hành giả Nhật Bản, một vị Thánh Giả cấp 5.

Bởi vì thiên phú xuất sắc, cùng với tầng quan hệ này, cho nên được trưởng bối gia tộc coi trọng, đặc biệt đề bạt làm một trong những người thừa kế nhà Asano.

Đáng nhắc tới, chỗ dựa sau lưng nhà Asano, là tổ chức Thiên Phạt nước ngoài, thế lực trận doanh hợp pháp mạnh nhất toàn thế giới.

Mặt khác, Trương Nguyên Thanh còn làm rõ kết cấu linh cảnh hành giả Nhật Bản, Nhật Bản không có tán tu.

Một mặt là số lượng linh cảnh hành giả thật sự quá thưa thớt, điều kiện bẩm sinh không đủ, một mặt khác là quốc thổ diện tích không lớn, dân cư dày đặc, sức khống chế của tài phiệt đối với xã hội đủ mạnh, chỉ cần vừa xuất hiện tán tu, sẽ lập tức bị phát hiện, sau đó hấp thu vào trong tổ chức.

Cho nên, Nhật Bản chỉ có một tổ chức lệ thuộc chính phủ—— tổ Thiên Hạc.

Cùng với bán linh cảnh thế gia rải rác.

Quả thật chưa hình thành một tổ chức có quy mô, so sánh với Ngũ Hành minh, thậm chí ba tổ chức tà ác lớn, tổ Thiên Hạc chính là một câu lạc bộ loại nhỏ… Trương Nguyên Thanh đã có tính toán.

Chương 784: Khúc nhạc dạo (3)

Bốp! Một sợi dây leo quật trúng bụng Ryo Asano, cô rên một tiếng, ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, suy yếu nói:

“Xin, xin anh tuân thủ hứa hẹn!”

Đã kiệt sức đến mức không thể thi triển bị động? Trương Nguyên Thanh nhíu mày, tới gần thân cây, thi triển Dạ Du, linh thể điều khiển Lưỡi Dao Khát Máu, gào thét lao ra.

“Phốc chốc chốc c”.

Lưỡi dao mỏng sáng như tuyết vạch ra từng vết cắt uốn lượn, chặt đứt dây leo, rễ cây quật về phía Ryo Asano, mở ra cho cô một thông đạo chạy trốn. Thấy thế, Ryo Asano áp chế cảm giác đau đớn cùng suy yếu, bùng nổ ra tiềm lực bên bờ vực tuyệt cảnh, ở dưới sự yểm hộ của Lưỡi Dao Khát Máu, thuận lợi chạy ra khỏi vòng vây của thụ yêu.

“Bịch 2”

Cô nặng nề ngã ở gốc cây bao trùm phiến lá hư thối, thở dốc từng hơi từng hơi.

Quần áo của cô đã rách nát, lộ cái bụng trắng bóng cùng cái rốn thanh tú, nhưng từng vết thương da tróc thịt bong, khiến hình ảnh vốn nên tràn ngập ý nghĩ xấu xa dụ hoặc trở nên có chút thê thảm. Lồng ngực Ryo Asano kịch liệt phập phồng, trái tim nhảy lên quá tải, thân thể đói khát hít thở dưỡng khí, đối với chuyện mình lộ cảnh xuân, đã không có dư sức đi quan tâm nữa. Chờ cô bước đầu hít thở đều đặn, mới nhớ tới mình tốt xấu gì là cô gái xinh đẹp rất có danh tiếng, dung mạo cùng thân thể đối với đàn ông trẻ tuổi có sức hấp dẫn rất mạnh. Cô cưỡng ép dừng hít thở, đè ngực, cảnh giác nhìn quanh. Lúc này, một bộ quần áo bay tới, trùm lên trên mặt cô. Trong khoảng khắc, bụi cây cách đó không xa truyền đến động tĩnh,

Thần Dạ Du dung mạo thường thường, nhưng khí chất rất cao ngạo lạnh lùng kia đi ra.

“Mặc xong quần áo, đi theo tôi!”

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói.

“Anh, anh còn muốn làm cái gì.”

Ryo Asano ý thức được mình bị bắt làm tù binh rồi, Thần Dạ Du đại lục này không tính để mình đi. Trương Nguyên Thanh giọng điệu lạnh lùng: “Cô là cô gái xinh đẹp, cô gái xinh đẹp luôn có thể đạt được ưu đãi, đạt được đãi ngộ đặc thù tôi sẽ không thương tổn cô”

Ngay tại cùng lúc Ryo Asano thở phào, liền nghe hắn bổ sung nói: “Từ giờ trở đi, cô chính là chỉ dẫn đường trong rừng rậm của tôi!”

Cái gì chỉ dẫn đường, rõ ràng chính là vật hi sinh… Sắc mặt Ryo Asano cứng đờ. Máu tươi đỏ sẫm theo thân cây chảy xuống, thấm vào trong bùn đất màu đen, mùi máu tươi tràn ngập ở trong rừng rậm không có gió. Chiến đấu vừa kết thúc, một đám người ngồi bệt ở trên mặt đất, hồng hộc thở dốc, khôi phục thể lực.

“Thì ra giết những thụ yêu này, cũng có thể kích phát năng lực cuồng bạo”

“Đúng vậy, đợt này kiếm được 10 điểm, thu hoạch không tệ”

“Cách thời hạn còn có ba giờ, không vội đi rừng rậm trung bộ, chúng ta săn giết thêm một ít thụ yêu, khỉ núi, gom đủ điểm”

“Còn có thể săn giết bọn nghề nghiệp hợp pháp. Đúng rồi, Bách Vô Cấm Kỵ, ta biết tầng ngoài có con hầu vương, chúng ta cùng nhau săn giết đi, có A Nhất cùng ngươi, lại thêm chúng ta, tổng cộng mười hai người, Thánh Giả cũng có thể giết”

Mấy gã đàn ông thô lỗ lải nhải, đồng thời hướng ánh mắt về phía hai lãnh tụ.

Bách Vô Cấm Kỵ, Yêu Mê Hoặc, khoảng 26 tuổi, ngũ quan đoan chính, lông mày rất sắc bén, khí tức dũng mãnh đập vào mặt, nhưng cách ăn mặc của hắn, lại không ăn nhập chút nào

với khí tức dũng mãnh. Áo thun màu đen, quần đùi hoa, dép xỏ ngón.

Nhìn không giống như tới mạo hiểm, ngược lại như là nghỉ phép.

A Nhất là hình tượng thiếu niên thanh tú, ánh mắt trống rỗng, lộ ra lạnh lùng, giống như một người máy, hoặc là… dã thú khiếm khuyết tình cảm.

Hai nhóm người ở một giờ trước hội họp, cùng bàn bạc một chút, liền chế định kế hoạch săn giết thụ yêu thu hoạch điểm, liên tục đến bây giờ.

Điểm mỗi người đều tăng ít nhất 10 điểm, thu hoạch rất hậu hĩnh.

“Bách Vô Cấm Kỵ, người đang ngẩn người cái gì?”

Thấy Bách Vô Cấm Kỵ im lặng không nói, một tráng hán bất mãn hỏi.

“Ta đang xem điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Bách Vô Cấm Kỵ đang ngẩn người trả lời một câu.

Nghe vậy, trong lòng mọi người chấn động, vội vàng mở ra bảng điểm.

Bỗng nhiên lại nhẹ nhàng thở ra:

“Ấy, ta còn cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên điểm tăng vọt, lao tới hạng nhất”

“Không phải vẫn là 20 điểm sao, còn tụt một hạng, đến 23 rồi”

“A Nhất của chúng ta cũng 100 điểm rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn này sợ là chỉ có hư danh nhỉ? Ngũ Hành minh không phải thổi hắn là thiên tài vượt phó bản sao”.

“Ha ha, trên phong hội nghe Thiên Diện trưởng lão chém gió quá trời, ta còn cho rằng tiểu tử này lợi hại bao nhiêu, giờ đó, ném đến trong phó bản giết chóc, lập tức thử ra tiêu chuẩn”

“Là lừa hay ngựa, còn phải kéo ra ngoài chạy một chút”

Mọi người cười phá lên.

Bách Vô Cấm Kỵ nhíu mày:

“Cho nên, các ngươi cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thứ hạng thấp như vậy, là hợp lý? Ngươi cảm thấy chiến tích của hắn là thổi ra?

Thổi ra chiến tích, có thể đánh thắng Triệu Thành Hoàng?”

Chương 785: Khúc nhạc dạo (4)

Một chuỗi vấn đề, khiến tiếng cười của mọi người im bặt.

Bọn họ thu liễm nụ cười, ngạc nhiên nhìn Bách Vô Cấm Kỵ.

Nơi nào đó của rừng rậm, một thanh niên đeo song đao một mình tiến lên. Ánh mắt hắn đặt ở hư không trước người, tiêu cự có chút không đúng, đây là đang tra xem bảng điểm.

“Không thích hợp, xếp hạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn không có khả năng thấp như vậy, hắn là gặp phải cái gì phiền toái, hay là cố ý không thu thập điểm?”

Đây là Cửu Lậu Ngư không biết lần thứ mấy mở ra bảng điểm.

Hắn ngay từ đầu thật ra cũng không chú ý Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng theo thời gian chuyển dời, sau khi phát hiện thu thập điểm cũng không khó khăn, hắn kinh ngạc phát hiện, xếp hạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trước sau không hề thay đổi.

Hơn mười phút trước, tăng mạnh một đợt, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi.

Đây là tình huống rất không hợp lý.

“Kẻ này rốt cuộc đang tính toán cái gì?”

Một chỗ khe núi tương đối trống trải, Tôn Miểu Miểu, Mao Sơn Thuật Sĩ, Viên Đình, đứng ở trên đá xanh mọc đầy rong rêu nhìn xuống chiến đấu trong khe núi. Phía sau là âm Thi của bọn họ. Dòng nước dâng trào bao phủ khe núi, hình thành một vùng hồ nhỏ. Trên một tảng đá nhô ra khỏi mặt nước, là Triệu Thành Hoàng diện mạo dữ tợn sau khi hóa quỷ, sương trắng dọc theo lòng bàn chân hắn lan tràn, ở mép tảng đá ngừng ra một miếng băng mỏng.

Đối thủ của hắn ẩn núp ở dưới nước.

— "Duy Ngã Độc Tôn"

xếp hạng nhất bảng tán tu.

Tôn Miểu Miểu nhíu mày nói: "Món đạo cụ đó của hắn quả thật bất phàm, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào cũng có thể chế tạo ra sân nhà thuộc về Thủy Quỷ, có thể xếp hạng nhất, không phải hư danh"

Mao Sơn Thuật Sĩ bên người cười nói: "Nhưng nước không thể ảnh hưởng linh thể, có được linh phí đủ mạnh, thì có thể khắc chế người này, Triệu Thành Hoàng hẳn là có thể giết hắn."

Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, ở trước khi vào phó bản trao đổi linh phó, sau đó lấy tâm linh cảm ứng của linh phó cùng chủ nhân, rất nhanh đã tụ tập lại với nhau.

Vài phút trước, bọn họ đã gặp phải sói đơn độc "Duy Ngã Độc Tôn", tên kia cuồng ngạo không ai bì nổi, còn muốn dựa vào sức một người săn giết bốn vị Thần Dạ Du.

Triệu Thành Hoàng thấy cái mình thích là thèm, điều ba người Tôn Miểu Miểu đi, một mình đối địch. Thấy trong thời gian ngắn khó phân thắng bại, Tôn Miểu Miểu nhìn về phía Viên Đình xuất thần, thầm oán:

"Viên Đình, nơi này là phó bản giết chóc, anh luôn mất tập trung, có phải huấn luyện doanh luyện hỏng đầu óc rồi hay không?"

Viên Đình đau đớn nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn ở nơi nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở nơi nào…"

Mao Sơn Thuật Sĩ và Tôn Miểu Miểu liếc nhau, thấp giọng nói: "Gã này điên rồi."

"Ai, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn nợ hắn một món nợ máu!"

Tôn Miểu Miểu nói xong, nhíu mày: "Nói đi cũng phải nói lại, điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao thấp như vậy?"

Mao Sơn Thuật Sĩ lắc đầu: "Có thể là gặp phải phiền toái gì đi"

Trong giọng nói có chút vui sướng khi người gặp họa. Tôn Miểu Miểu không đáp lại, đôi mắt to đen nhánh hạ xuống, chăm chú nhìn đá ở mũi chân, thầm nghĩ:

Lấy năng lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu hắn chủ động thu thập điểm, ít nhất phải ba hạng đầu, không có khả năng tụt lại như vậy, là cố ý? Hắn có phải đã phát hiện cái gì hay không… Thật muốn tìm được hắn hỏi tình huống một phen… Nhưng hắn chậm chạp không tích góp điểm, thành viên Ngũ Hành minh, bay giờ chỉ sợ lo muốn chết rồi.

Dưới cây tùng lớn nào đó, "Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời"

nghiêng đầu, nhìn hai người cách mười mấy mét, mái tóc đen thả xuống như thác nước, nói: "Ta từng gặp được khách lên núi, từ trong nói chuyện với hắn, phát hiện trong khu rừng rậm này cất giấu hai trận doanh.

"Nhưng từ trong hạng mục chú ý các ngươi cung cấp, có thể phân tích ra, bảng thông báo cũng sẽ xuất hiện mâu thuẫn, cho nên, giữa bảng thông báo, thật ra cũng chia trận doanh? Nhưng cái này không hợp lý Hai người cách mười mấy mét, chính là Thiên Hạ Quy Hỏa thể trạng to lớn, âm Si tướng mạo âm nhu.

Hai bên vừa đánh một trận, chưa phân thắng bại, ở dưới Thiên Hạ Quy Hỏa đề nghị, bắt tay giảng hòa, ngồi xuống trao đổi tình báo.

Người thật sự có chỉ số thông minh, sẽ không bị trận doanh chủ đạo tư tưởng, cho dù chia ra trận doanh khác nhau, dưới tình huống không có mâu thuẫn sinh tử, hợp tác thích hợp, là cử chỉ của trí giả. Thiên Hạ Quy Hòa bình thản nói: "Đầu tiên, chúng ta không thể xác định, bảng thông báo đưa ra hạng mục chú ý mâu thuẫn, có phải thật sự mâu thuẫn hay không. Tiếp theo, bảng thông báo xuất hiện mâu thuẫn, không thể đại biểu Thiên Hạ Quy Hoa cươi lạnh nói: "Đó là các ngươi, không phải ta!"

Chương 786: Thời hạn đã đến, tai nạn buông xuống (1)

Ryo Asano cẩn thận thăm dò về phía trước, đi hết sức chậm chạp. Thần Dạ Du phía sau không ngừng thúc giục: "Đi nhanh chút, không chết được."

Bọn họ chuyện này mục đích là tìm kiếm bảng thông báo trung bộ rừng rậm. Không chết được, sao anh không tự đi phía trước, baka (ngu ngốc)… Ryo Asano ở trong lòng yếu ớt lẩm bẩm.

Phía sau cô, trừ Thần Dạ Du trẻ tuổi, còn có dì cao gây đầy đặn; chị gái khuôn mặt tinh xảo vô cùng.

Sau khi thấy Thần Dạ Du còn có đồng bạn, Ryo Asano liền từ bỏ ý định chạy trốn.

An an phận phận còn có thể sống sót, nếu chạy trốn, chỉ sợ sẽ bị ba người vây đuổi chặn đường, chỉ còn đường chết, phát huy tinh thần cũng vô dụng.

"Vương Thái, anh thật sự tên Vương Thái sao?"

Ryo Asano vừa đi, vừa hỏi: "Sao tôi không ở trên bảng điểm nhìn thấy anh?"

Cô vẫn luôn ở trên bảng điểm tìm tên Vương Thái, nhưng chưa tìm được. Cô nương này hình như không có chút EQ nào. Trương Nguyên Thanh bình thản nói: "Có gì liên quan tới cô."

Vương Thái là tên giả, tin tưởng Mẫu Đơn Tiên Tử đã sớm phát hiện, nhưng thiếu phụ đúng là thiếu phụ, từng lăn lộn, từng chịu va đập ở trong xã hội cái chảo nhuộm lớn này, có đủ lịch duyệt cùng tâm trí. Dọc theo đường đi chưa bao giờ đề cập chuyện vì sao bảng điểm không có Vương Thái. Trương Nguyên Thanh không để ý tên giả bị nhìn thấu, bởi vì hắn biến ảo dung mạo, cũng thu hồi đạo cụ từng dùng lúc đầu lôi đài, biểu lộ tính cách cũng mô phỏng Phó Thanh Dương, mấu chốt nhất là, âm Thi của hắn thay đổi.

Mẫu Đơn Tiên Tử không có khả năng dựa vào tưởng tượng cùng suy đoán, đã khóa mục tiêu thân phận của hắn. Đang đi, Mẫu Đơn Tiên Tử bỗng nhiên "O"

một tiếng, sắc mặt trở nên khó coi. Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu, nói: "Có vấn đề gì?"

Mẫu Đơn Tiên Tử lắc đầu, có chút bất an nói:

“Tôi chỉ là cảm thấy không quá thích hợp, không phải chúng ta có gì không thích hợp, mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn, hắn xếp hạng quá thấp.”

“Hắn khẳng định là phiền toái gì, hắn là chỗ dựa quan trọng của hành giả chính phủ chúng tôi, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì?”

Lúc này mới vừa vào phó bản hai giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn được gửi gắm kỳ vọng cao đã bị Triệu Thành Hoàng, nghề nghiệp tà ác, dân gian tán tu đẩy xuống.

Trong lòng Mẫu Đơn Tiên Tử không khỏi lo âu.. Ngu xuẩn, điểm tạm thời có thể đại biểu cái gì, trước mắt mới đến giai đoạn tự do thăm dò, giết chóc thật sự còn chưa đến… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng lảm nhảm Mẫu Đơn Tiên Tử một câu. Sau đó ý thức được, cô có thể nghĩ như vậy, hành giả khác của chính phủ, đa số cũng là tâm lý như vậy. Đối với rất nhiều linh cảnh hành giả Ngũ Hành minh mà nói, bọn họ đối với phó bản giết chóc lần này là ôm lòng tin thật lớn mà đến, bởi vì nhân vật thiên tài công phá phó bản Nguyên Thủy Thiên Tôn ở ngay trong phó bản. Ôm đùi đại lão qua ải… Hành giả chính phủ hoặc nhiều hoặc ít đều có tâm lý tương tự.

Kết quả phó bản vừa mới bắt đầu, tuyển thủ thiên tài trong cảm nhận liền trở thành hạng 23 tầm thường, bọn họ chưa chắc sẽ bởi vậy liền hoài nghi, xem nhẹ hắn, nhưng trong lòng khẳng định tràn đầy câu chửi. Mình thế mà sẽ nghĩ mấy thứ này, xem ra mình cũng có gánh nặng thần tượng… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng tự giễu, mặt ngoài vẫn lạnh nhạt như cũ: “Thì ra là loại việc nhỏ này, về sau không cần hớt ha hớt hải nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là vận khí tốt, may mắn qua vài cái cấp S. Hắn xếp hạng không cao, chẳng lẽ không phải thiên kinh địa nghĩa “

Nhân cơ hội nói xấu mình vài câu, giũ sạch quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mẫu Đơn Tiên Tử nhíu lại lông mày lá liễu, trong lòng sinh ra bực bội, nhưng nhịn xuống, không bình luận, tiếp tục tiến lên.

Cô là cực yêu thích Nguyên Thủy Thiên Tôn, trừ thiếu niên anh hùng, diện mạo Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng rất phù hợp thẩm mỹ của cô. Mẫu Đơn Tiên Tử là fan cuồng nhiệt của

Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vậy không thích nghe Vương Thái nói xấu về hắn. Ryo Asano vung thanh đao vẫn để trong vỏ, dọn dẹp bụi cây dây leo, nghe được lời này, cũng kinh ngạc quay đầu, nói: "Anh người này khẩu khí thật cuồng, tên Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi ở Nhật Bản cũng từng nghe nói. Nhưng tên Vương Thái anh, tôi hoàn toàn không có ấn tượng. Sao anh có thể nói ra lời bất kính như thế đối với một vị thiên tài. Anh là a hóa sao?"

Trương Nguyên Thanh nhất thời từ trên thân nữ sinh Nhật Bản này cảm nhận được văn hóa khác biệt, đối phương rõ ràng là sinh vật trí tuệ có thể câu thông, nhưng bạn lại không biết nên trao đổi với cô ấy như thế nào.

Bởi vì phong cách làm việc, nói chuyện của cô ấy, luôn khiến bạn cảm thấy có sự khác biệt rất sâu.

"A hóa là ý tứ ngu ngốc đúng không?"

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, thản nhiên nói: "Chó dẫn đường, tôi dạy dỗ cô trước, bất kính đối với chủ nhân sẽ có hậu quả thế nào?

Chương 787: Thời hạn đã đến, tai nạn buông xuống (2)

"Da mie da mie*… Ryo Asano hét lớn.

đồng âm với từ 18 - da mê trong tiếng Nhật, mang nghĩa là không Nhận mình nhát gan rất nhanh. Trương Nguyên Thanh thuận thế thu hồi Lưỡi Dao Khát Máu, cười nhạo nói "Đồng bạn chính nghĩa chỉ có chút cốt khí vậy."

Ryo Asano nghiêm trang nói: "Sư phụ cùng các trưởng bối thường xuyên giáo dục, phải có dũng khí thừa nhận sai lầm"

"Sư phụ cùng trưởng bối cô còn từng dạy cái gì?"

"Thân là trận doanh hợp pháp, phải làm đồng bạn chính nghĩa"

Trò chuyện câu được câu không, Trương Nguyên Thanh đối với nữ sinh Nhật Bản có nhận thức khắc sâu hơn. Ryo Asano năm nay 17 tuổi, xuất thân gia đình tài phiệt, lại bởi vì không phải người thừa kế, rời xa sóng gió quyền lực, giống cô công

chúa nhỏ Sống an nhàn sung sướng. Về sau trở thành linh cảnh hành giả, bày ra thiên phú kinh người, bị nhét vào danh sách người thừa kế, sau được phó tổ trưởng tổ Thiên Hạc thu làm đệ tử, ở dưới sư phụ dẫn dắt, gặp mặt nhân vật nổi tiếng các giới, mọi người đều là áo mũ chỉnh tề, tao nhã khéo léo.

Đồng thời, bởi vì Nhật Bản linh cảnh hành giả thưa thớt, vì giảm bớt tiêu hao nội bộ, đoàn kết nhân tài, tổ Thiên Hạc ra sức tuyên dương khái niệm "đồng bạn chính nghĩa", tẩy não cho linh cảnh hành giả trong tổ chức. Lớn lên ở trong hoàn cảnh như vậy, Ryo Asano cũng trở thành đồng bạn chính nghĩa. Nói đi cũng phải nói lại, Ryo Asano và Tạ Linh Hi cùng tuổi, so với bé trà xanh, cô nữ sinh này ngây thơ tựa như thiểu năng. Nhưng đổi cái góc độ nghĩ, bé trà xanh sinh hoạt ở trong hoàn cảnh gia đình thế nào, mới có thể còn nhỏ tuổi, tu luyện đến trà nghệ bậc 8?

Lúc này, Mẫu Đơn Tiên Tử nói: "Chúng ta nên hội hợp với hành giả chính phủ, rồi lại cân nhắc tiến vào trung bộ rừng rậm. Nơi này là phó bản giết chóc, trung bộ tất nhiên nguy cơ trùng trùng, thêm một ít đồng bạn, thêm một phần bảo đảm"

Ryo Asano nghe vậy, dùng sức gật đầu: "Suyt ~" Trương Nguyên Thanh kêu "A"

một tiếng: "Tìm được bảng thông báo rồi nói sau"

"Ta không đề nghị đi giết hầu vương"

Bách Vô Cấm Kỵ đi dép xỏ ngón, đảo qua đám người thô lỗ ngồi trên mặt đất, giải thích: "Con hầu vương kia, nhắm chừng bảo thủ là cấp 4 yếu, thậm chí chính là cấp 4. Lấy thực lực của chúng ta, muốn giết Thánh Giả cấp 4 không khó, nhưng chớ quên, hầu vương thống lĩnh đàn khỉ"

"Căn cứ thực lực mấy con khỉ chúng ta vừa rồi giết phán đoán, lực lượng thân thể của mỗi một con khỉ, tương đương với Yêu Mê Hoặc cấp 3."

"Tùy tiện đi giết đàn khỉ, đơn giản là cục diện lưỡng bại câu thương, ta cùng A Nhất sẽ không chết, nhưng các ngươi quá nửa phải chết một nửa, thậm chí nhiều hơn."

Nói tới đây, đám nghề nghiệp tà ác nhiệt tình tăng vọt đều bình tĩnh lại. Săn giết thự yêu tỷ lệ thu nhập trên đầu tư rõ ràng cao

hơn. Lúc này, A Nhất đôi mắt trống rỗng bỗng nhiên nói: "Chúng ta vào phó bản đã bao lâu, xin lỗi, ta không nhớ được chi tiết"

Đại bộ phận thời điểm, hắn tựa như một đứa bé tâm trí có chỗ thiếu hụt, ngẩn người, hoặc là rối gỗ chờ đợi người ta thao túng, không nói lời nào, không có vẻ mặt, hai mắt trống rỗng.

Bách Vô Cấm Kỵ lập tức đáp: "Tiếp cận ba giờ".

Vẻ mặt A Nhất đơ ra, gật đầu: "Ba giờ, chúng ta cách trung bộ còn bao nhiêu, đến nay chưa biết."

Bách Vô Cấm Kỵ trầm ngâm nói: "Cho nên người cảm thấy.."

"Vào trung bộ rừng rậm, trực giác nói cho ta biết, tiếp tục bồi hồi ở tầng ngoài, sẽ rất nguy hiểm"

Nghe được lời này, Bách Vô Cấm Kỵ ngạc nhiên nhìn về phía A Nhất, thấy ở sâu trong đôi mắt trống rỗng kia lóe lên một vệt sáng sắc bén.

Con ngươi Bách Vô Cấm Kỵ hơi co lại, trầm giọng nói: "Phải lập tức tới trung bộ rừng rậm"

Hắn tin tưởng trực giác của dã thú. A Nhất được coi là cổ thú trời sinh, đối với nguy cơ có "trực thấy"

vượt xa nhân loại. Dưới cây tùng cao lớn thẳng tắp, "Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời"

áo thun màu trắng, quần bò nhạt màu, phong cách tự nhiên giản lược dừng bước, hỏi: "Cho nên các ngươi kế tiếp có tính toán gì không?"

Thiên Hạ Quy Hỏa cười nhạo nói: "Ta vì sao phải nói cho ngươi, trừ phi, ngươi lấy tình báo để đổi. Mặt khác, cho ta một cái tên đơn giản, ID linh cảnh của ngươi quá dài, vừa dài vừa khắm"

Cô gái trẻ tuổi dưới cây tùng nụ cười quyến rũ tao nhã, không giận chút nào, nói "Hồng Vi".

Hồng Vi… Thiên Hạ Quy Hỏa gật gật đầu, "Ta tính tìm kiếm bảng thông báo trung bộ rừng rậm"

Hồng Vi nhíu mày nói: "Tìm kiếm bảng thông báo."

Cô chú ý tới, Thiên Hạ Quy Hỏa chưa nói tiến vào trung bộ rừng rậm.

“Ta tin tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ cũng đang tìm kiếm bảng thông báo khu vực trung bộ”

Thiên Hạ Quy Hỏa như có định liệu trước, khóe miệng nhếch lên:

“Hắn chưa lựa chọn trận doanh, ý nghĩa đang do dự, chưa quyết, thì nói rõ chưa thu thập được tin tức chống đỡ hắn làm ra lựa chọn. Như vậy, lúc này, tìm kiếm bảng thông báo trung bộ rừng rậm, là cử chỉ sáng suốt.”

Chương 788: Thời hạn đã đến, tai nạn buông xuống (3)

âm Si chậm rãi gật đầu: “Trong nhiệm vụ linh cảnh có nhắc nhở, biên giới mỗi một khu vực, lấy bảng thông báo làm chuẩn. Bảng thông báo khu vực trung bộ nói không chừng có thể bổ sung đủ tin tức”

Thiên Hạ Quy Hỏa vẻ mặt kiệt ngạo, nhưng ánh mắt tràn ngập trí tuệ: “Cho nên, ta kế tiếp tính toán, là tới trung bộ rừng rậm, căn cứ bảng thông báo, làm ra lựa chọn trận doanh. Về phần ngươi sao, đã làm ra lựa chọn trận doanh, ở lại bên này, tiếp tục tích góp điểm, chỉ cần ở trước khi thời hạn đến, đến trung bộ rừng rậm là được”.

Hồng Vi nhìn kỹ hắn, tặc lưỡi nói: “Ta từng xem tư liệu của ngươi, biết người rất am hiểu công phá phó bản, nhưng vẫn cảm thấy khó có thể tin, người thật là Hỏa Sư”

Thiên Hạ Quy Hỏa ngạo nghễ nói: “Bạo lực, chỉ có ở dưới trí tuệ điều khiển, mới có thể phát huy tác dụng thật sự. Đừng đánh đồng ta với những Hỏa Sư không não kia”

“Cái này đã từ khía cạnh chứng minh Nguyên Thủy Thiên Tôn cường đại”

Hồng Vi đâm một đao. Khóe miệng Thiên Hạ Quy Hỏa nhẹ nhàng giật giật, hừ lạnh nói: “Bớt nói nhảm đi, tới người cung cấp tình báo rồi”

Hồng Vi nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, nói:

Tin tức trong phó bản đều đã trao đổi, ta nói một ít tình báo ngoài phó bản. Năm nay nghề nghiệp tự do chúng ta là gánh vác sứ mệnh giết Nguyên Thủy Thiên Tôn mà đến, không tiếc trả giá."

"Cấp trên cho Bách Vô Cấm Kỵ một món đạo cụ rất đặc thù, nghe nói có thể giết Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Đạo cụ đặc thù ở trong tay Bách Vô Cấm Kỵ… Mình có thể dùng tình báo này trao đổi với Nguyên Thủy Thiên Tôn một vài thứ… Thiên Hạ Quy Hỏa nói: "Ngươi mang tình báo như vậy nói cho ta biết?"

Khuôn mặt đẹp dịu dàng của Hồng Vi cười tủm tỉm, nói: "Không sao cả, ta chưa từng cảm thấy giết Nguyên Thủy Thiên Tôn là chuyện gì bắt buộc. Vào phó bản giết chóc, cửu tử nhất sinh, tấn thăng Thánh Giả quan trọng nhất. Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn có chết hay không, có gì quan hệ với ta.

"Người bên trên chỉ biết sắp xếp nhiệm vụ, lại chưa từng quản người bên dưới chết sống. Bọn họ không bận tâm tính mạng chúng ta, bản thân chúng ta chẳng lẽ cũng không coi trọng cái mạng hèn đáng sống này?"

Thiên Hạ Quy Hỏa bật cười nói: "Có chút thú vị? "Đại lão, ta thấy người có mây lành che đỉnh thần hoa nội liễm, chính là tướng tiềm long, tương lại thành tựu tuyệt đối phi phàm, phó bản giết chóc đúng là cơ hội ngươi quật khởi, quyền đánh A Nhất, chân đạp Triệu Thành Hoàng, dưới khố một gã Nguyên Thủy Thiên Tôn. Ngay tại hôm nay, ta nguyện bái ngươi làm lão đại, đi theo làm tùy tùng hầu hạ"

Khấu Bắc Nguyệt nắm mã tấu, phẫn nộ quay đầu: "Ta cảnh cáo ngươi, đừng đi theo ta nữa, ta sẽ không đáp ứng làm lão đại của ngươi, ngươi đi gây họa người khác đi"

Phía sau hắn, một tên nhóc mập đeo kính đen đi theo, vẻ mặt đầy nụ cười, một bộ dáng tiểu đệ lấy lòng lão đại. Nhóc mập vội lắc đầu: "Ngươi không giống với bọn họ, ngươi tâm trí thuần phác, ý niệm thông thấu, như thế mới có thể làm lão đại của ta, những kẻ kia quá không sạch sẽ, không xứng"

Khấu Bắc Nguyệt hồ nghi nói: “Ngươi là trào phúng ta ngốc phải không?”

“Không có không có, cái này không phải ngốc, đây là tấm lòng son nha? Nhóc mập dùng sức lắc đầu.

“Thật?”

“Đương nhiên là thật, nếu giả, để ta bị thiên lôi đánh xuống”

Nhóc mập vẻ mặt thành khẩn.

“Được rồi, chỉ cần người giúp ta tìm được Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta đáp ứng làm lão đại của ngươi”

Khấu Bắc Nguyệt nhân cơ hội đưa ra điều kiện.

Hắn lượn vòng vòng ở trong phó bản có chút bực bội, rừng rậm lớn như vậy, muốn tìm được Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải một chuyện dễ dàng. Lương Thần Chọn Chủ Mà Giết gã này, sắp thứ hai trên bảng xếp hạng, bề ngoài nhìn như hiền lành, nhưng Khấu Bắc Nguyệt tin tưởng, đối phương nhất định có thủ đoạn.

“A cái này, lão đại, ngài mặc dù có tư thái rồng phượng, nhưng bây giờ còn chưa phải thời điểm cứng đối cứng với Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu”

Nhóc mập lộ vẻ mặt khó xử.

“Bớt nói nhảm đi, không đồng ý thì cút đi”

“Được rồi, ngươi muốn tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng là không khó, đi trung bộ rừng rậm thử thời vận đi”

Nhóc mập nói.

Khấu Bắc Nguyệt ngẩn ra: “Trung bộ rừng rậm? Ngươi làm sao biết ở nơi đó có thể tìm được hắn.”

Nhóc mập cười hề hề: “Đoán mò”

“Nha, nơi này có hồng tán tán* !”

hồng tán tán - ô, dù đỏ, bạch can can - cuống trắng, lời bài hát thiếu nhi để mô tả nấm độc Ryo Asano đứng ở cạnh một khúc cây gãy mọc đầy rêu xanh, chỉ vào một đám nấm sắc thái diễm lệ kia trên mặt đất, vui vẻ nói.

Người Nhật Bản đối với nấm có tình cảm đặc thù, càng yêu nấm thông hơn.

Trương Nguyên Thanh dừng bước, tập trung tinh thần nhìn lại, nấm kia mũ nhỏ thân trắng, cực kỳ tươi đẹp, nhưng cẩn thận nhìn, sẽ phát hiện trên mũ đỏ có các đường vân đỏ sậm nhỏ mà dày đặc, những đường vân này vặn vẹo quái dị, còn có chút quen mắt.

Chương 789: Thời hạn đã đến, tai nạn buông xuống (4)

Nấm cùng hoa quả màu sắc diễm lệ đều không thể ăn, Trương Nguyên Thanh nhìn Ryo Asano một cái, giật mình, dùng cô ta thử độc một lần? Thử xong cùng lắm thì ngủm củ tỏi thôi! Hắn mặt lạnh nói: "Hái một chút mang theo!"

Sau đó bổ sung: "Đừng ăn."

Thiếu nữ Nhật Bản cười "hì hì": "Biết rồi biết rồi"

Ba người một thi tiếp tục tiến lên, trên đường, bọn họ lại hái mấy xiên hoa quả màu sắc tươi đẹp, giao cho Huyết Tường Vi giữ. Khi lặn lội đường xa, nếu người cảm thấy thân thể khó chịu, có thể hái quả dại đỡ đói. Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên hạng mục chú ý này.

"Đi săn một tên nghề nghiệp tà ác làm thí nghiệm một lần, xem xem rốt cuộc hạng mục chú ý mâu thuẫn, cái nào có thể tin?"

Hắn thấp giọng lẩm bẩm.

Nhưng, bây giờ quan trọng nhất chính là tìm bảng thông báo trung bộ rừng rậm.

Đột nhiên, trong rừng rậm nóng bức thổi lên một trận gió mạnh, tiếng cành lá xào xạc quanh quẩn ở đỉnh đầu ba người.

Một tiếng gọi mờ mịt vang lên ở phía sau bọn họ: "Ryo Asano, Ryo Asano. Nữ sinh Nhật Bản đang coi chừng dò đường, cho rằng Vương Thái phía sau đang gọi mình theo bản năng quay đầu, mở mồm.

“Ô Ô.. Một cái tay bịt kín cái miệng nhỏ nhắn của cô, tiếng đáp lại hầu như thốt ra, biến thành “Ô”

Cô gái kinh hãi trừng lớn đôi mắt to đen trắng rõ ràng, một bàn tay của cô sờ về phía eo váy, nơi đó có giắt mấy tấm Shikigami, một bàn tay khác ngón cái đè lên độc đáo. Lúc này, bên tai truyền đến giọng điệu Vương Thái ngưng trọng cảnh báo: “Tiếp tục đi về phía trước, đừng đáp lại kêu gọi Mà lúc này, Ryo Asano cũng phát hiện tiếng kêu gọi đến từ phía sau, cô lén lút liếc về phía sau, phát hiện những cái cây to phía sau giường nanh múa vuốt vung vẩy cành cây, như là sống lại.

Hắn là nhắc nhở mình. Trong lòng Ryo Asano rùng mình, biết mình đã hiểu lầm Thần Dạ Du trẻ tuổi.

Khuôn mặt nhỏ của cô ngưng trọng gật đầu, đợi sau khi Trương Nguyên Thanh buông tay, Ryo Asano cúi đầu, chậm rãi tiến lên, mặc kệ phía sau truyền đến từng tiếng kêu gọi, vẫn không quan tâm. Không biết qua bao lâu, tiếng kêu gọi phía sau biến mất.

Ryo Asano như trút được gánh nặng, khẽ thở hổn hển hai tiếng, giọng nũng nịu nói: “Thật sự là đáng sợ…”

“Tiên sinh Vương Thái, tôi hiểu lầm anh rồi, anh là đồng bạn chính nghĩa, không phải kẻ sa ngã”

Trương Nguyên Thanh liếc cô một cái, không quan tâm. Hắn nhớ kỹ hình tượng Phó Thanh Dương của mình. Ryo Asano không quá bận tâm, ngược lại cảm thấy đây là cá tính của tiên sinh Vương Thái, cô vui vẻ nói: “Anh còn thay tôi tìm quần áo, anh không nhìn lén tôi, cũng không nghĩ chiếm tiện nghi tôi.”

Bánh bao xá xíu có cái gì đáng coi, ngậm một miếng cũng sợ vào miệng lập tức tan… Trương Nguyên Thanh tức giận lẩm bẩm. Tuy Ryo Asano là nữ sinh trung học chất lượng rất tốt, nhưng cô gái xinh đẹp tương tự, bên người hắn cũng không hiếm thấy, ví dụ như Tạ Linh Hi, ví dụ như Khương Tinh Vệ… Nơi này chỉ luận giá trị nhan sắc, không so sánh chỉ số thông minh.

Mà nếu bàn về chị gái trưởng thành đầy đặn, quả thật là quá nhiều rồi.

Giá trị nhan sắc cùng dáng người của Ryo Asano, đều không đủ để hắn hóa thân gã đáng khinh. Cô gái Nhật Bản cười tươi, bước chân nhẹ nhàng đi về phía trước, tựa như có chút vui vẻ. Cô vui vẻ mình gặp được người tốt, hơn nữa là người tốt rất lợi hại.

Ở trong loại phó bản đáng sợ này, đồng đội có thể dựa vào, liền ý nghĩa có hy vọng sống sót.

Rốt cuộc, ở sau khi bôn ba một giờ, chỉ dẫn đường đằng trước dò đường bất ngờ hô lên: "Bảng thông báo, nhìn thấy bảng thông báo rồi."

Trương Nguyên Thanh và Mẫu Đơn Tiên Tử theo hướng cô chỉ tay nhìn lại, quả nhiên thấy một tấm bảng thông báo, dựng ở giữa bụi cây tươi tốt xanh ngắt.

Ba người lập tức đẩy nhanh bước chân, tới gần.

Làm người ta tiếc nuối là, đây là một… bảng thông báo trống. Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, cái này không giống với hắn nghĩ. Trương Nguyên Thanh xa xôi chạy tới, là vì thu thập nội dung bảng thông báo trung bộ rừng rậm, xem có thể bổ toàn tin tức tầng ngoài hay không. Ai ngờ, bảng thông báo là trống, không thể bỏ hoàn tin tức thì thôi, trống liền ý nghĩa sau khi tiến vào khu vực trung bộ, bọn họ phải sờ đá qua sông.

Đây là tình huống tệ nhất.

"Làm sao vậy?"

Mẫu Đơn Tiên Tử hỏi.

Trương Nguyên Thanh khẽ lắc đầu, "Không có việc gì, đến cũng đến rồi. Vào trung bộ rừng rậm nhìn xem đi."

Nói xong, hắn cho chó dẫn đường rừng rậm một ánh mắt, ý bảo cô đi vào dò đường.

Đứng ngây ra đó cũng không có ý nghĩa gì.

Ryo Asano hít sâu một hơi, nắm chặt Bằng Phách Đao, vượt qua bảng thông báo, bước về phía khu vực trung bộ.

"Bịch!"

Đầu cô run mạnh một cái, như là đụng vào bức tường vô hình. Ryo Asano ôm trán, nghiêng ngả lảo đảo lui về phía sau.

Chương 790: Tập kết hành giả, phương án đánh boss (1)

“Đau, đau quá..”

Trán cô đỏ bừng, trong cái mũi cao chảy ra hai dòng đỏ tươi, nhe răng nhếch miệng một phen.

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, nhấc chân đi đến trước bảng thông báo, vươn tay, thật cẩn thận thăm dò về phía trước. Hắn đụng vào một bức tường vô hình. Cùng lúc đó, bên tai truyền đến tiếng nhiệm vụ nhắc nhở: “Đinh! Ngài chưa đạt thành điều kiện tiến vào cửa ải tiếp theo”

“Chưa đạt thành điều kiện…”

Trương Nguyên Thanh thấp giọng lặp lại. Hắn cảm thấy ngoài dự liệu đối với điều này, nhưng cũng không phải đặc biệt bất ngờ, cẩn thận nhớ lại, độ khó của tầng ngoài quá thấp. Thụ yêu cũng tốt, đàn khỉ cũng thế, đều rất khó uy hiếp đến linh cảnh hành giả.

Mà cao thủ giống hắn cấp bậc này, hầu như là không thương tổn gì đi tới trung bộ rừng rậm.

Cấp bậc độ khó như vậy, hiển nhiên không phù hợp phó bản giết chóc.

“Thế nào tính là đạt thành điều kiện, là giải được bí mật hạng mục chú ý mâu thuẫn, hay là chọn lựa một trận doanh. Mình chưa từng giết thự yêu, nhưng mình từng giết khỉ, giết chỉ có tính là lựa chọn trận doanh không…

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh hỏi: “Asano, cô có từng giết thự yêu không?”

Khuôn mặt Ryo Asano đỏ lên: “Đột, đột nhiên xưng hô người ta thân mật như vậy… Tôi từng giết một cây thụ yêu, thời điểm lần đầu tiên gặp được thụ yêu công kích”

Cô là chỉ lần đó hai đồng bạn đã chết kia kích hoạt giá trị thù hận của thụ yêu. Vậy yêu cầu đạt thành điều kiện, liền không phải lựa chọn trận doanh, ngoại thành còn cất dấu kịch tình khác… Trương Nguyên Thanh nhíu mày trầm ngâm.

“Tại sao có thể như vậy, cần đạt thành điều kiện gì?”

Mẫu Đơn Tiên Tử sau khi thử, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: “Vương Thái, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Chờ”

Trương Nguyên Thanh nói.

“Chờ?”

“Ừm, chờ thời hạn đến, chờ linh cảnh hành giả khác đến. Chúng ta không vào được, bọn họ cũng không vào được, dưới tình huống mọi người đều không thể tiến vào, khẳng định sẽ tự phát tổ chức lại, thảo luận tiến vào như thế nào? Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói.

“Đây là phương thức tỷ lệ thu lợi trên đầu tư cao nhất”

“Chưa đạt thành điều kiện?”

Khấu Bắc Nguyệt nhìn về phía nhóc mập bên cạnh, hoang mang nói: “Điều kiện là cái gì?”

Nhóc mập không cười tủm tỉm nữa, sắc mặt ngưng trọng, lắc đầu “Không rõ”

“Quả nhiên, muốn vào cửa ải tiếp theo không đơn giản như vậy?

Thiên Hạ Quy Hỏa trầm ngâm vài giây, nói: “Chúng ta liền ở chỗ này chờ, chờ thời hạn đến”

âm Si bên cạnh gật gật đầu, cái này giống với suy nghĩ của hắn.

Theo thời gian trôi qua, càng lúc càng nhiều người chạy tới trung bộ rừng rậm, sau đó, mọi người đều gặp vấn đề giống nhau. Không vào được! Khu vực trung bộ rừng rậm rất lớn, cho dù chu vi không bằng tầng ngoài, nhưng các linh cảnh hành giả vẫn như cũ rất khó tụ tập cùng một chỗ. Bọn họ tập hợp tốp năm tốp ba, vò đầu bứt tai thảo luận.

“Là chỉ có chúng ta không đạt thành điều kiện sao?”

“Cái gọi là điều kiện là gì, chúng ta dọc đường đi, trừ thụ yêu và khỉ, cái gì cũng chưa gặp được. Nội dung trên bảng thông

báo, cũng nghiêm khắc tuân thủ… Hoàn toàn không hiểu nổi phó bản này"

"Ta vừa mới nhìn thấy Thiên Hạ Quy Hỏa và Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời đi cùng nhau, bọn họ tựa như cũng không vào được"

"Thiên Hạ Quy Hỏa cũng không vào được, vậy thì đúng rồi, ít nhất nói rõ mọi người đều không thể vào được, không chỉ chúng ta."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu, có tìm được hắn hay không? Gặp loại tình huống này, vẫn là đi theo hắn tương đối ổn thỏa"

"Không quá ổn đi, điểm của hắn cũng rớt đến hạng 36 rồi."

Ngay tại lúc các linh cảnh hành giả bó tay không có cách nào, đếm ngược kết thúc, cách lúc tiến vào linh cảnh đã trôi qua tròn năm giờ.

120 tuyển thủ hiện có, ở lúc này, đồng thời thu được tiếng phó bản nhắc nhở: "Đinh! Các tinh linh sinh hoạt ở trong rừng rậm, chịu khổ du khách bên ngoài tàn sát, tộc nhân kêu rên đánh thức thụ vương Tô đang ngủ say, chuẩn bị nghênh đón lửa giận của nó đi"

"Đinh! Mời mau chóng chạy khỏi nơi này, tiến vào khu vực trung bộ rừng rậm."

Nghe được tiếng nhiệm vụ nhắc nhở, Trương Nguyên Thanh có loại cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Thời hạn năm giờ, là để linh cảnh hành giả nắm chặt thời gian giải được kịch tình tầng ngoài, đạt thành tiến vào khu vực trung tầng.

Vượt qua năm giờ, boss phó bản tầng ngoài sẽ bắt đầu giết chóc đối với linh cảnh hành giả.

"Tôi, tôi."

Khuôn mặt nhỏ của Ryo Asano trắng bệch: "Tôi từng giết một thụ yêu, có thể gặp phải thụ vương đuổi giết hay không?"

Mẫu Đơn Tiên Tử thì nhẹ nhàng thở ra: "May mắn tôi chưa từng giết thự yêu… Cô đừng quá lo lắng, cô chỉ từng giết một

thụ yêu, thụ vương muốn trả thù, như thế nào cũng không tới lượt cô.”.

Vừa dứt lời, ba người chợt nghe được một đợt tiếng rít, tựa như đạn đạo khi phóng ra sinh ra sóng âm, bén nhọn thê lương.

Chương 791: Tập kết hành giả, phương án đánh boss (2)

“Cẩn thận!”

Mẫu Đơn Tiên Tử như có cảm ứng, giật giọng cảnh báo, đồng thời vung hai cánh tay lên. Cành lá tươi tốt ở đỉnh đầu ba người rung lên xào xạc, điên cuồng phát triển, cành cây đan xen, hình thành một mảng vách tường xanh thẳm. Nhưng ngay sau đó, vách tường này bị quật nổ tung, cành gãy lá rụng bắn ra bốn phía. Một tàn ảnh tráng kiện đột phá vách tường, hung hăng quật về phía Ryo Asano. Vách tường của Mẫu Đơn Tiên Tử thắng được cho cô gái thời gian quý giá, cô chợt bổ nhào sang bên cạnh, liên tục lăn lộn. Rầm!

Nơi ban đầu đứng thẳng xuất hiện một khe rãnh thật sâu.

Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn lại, thứ bổ lên trên mặt đất là một sợi dây leo to như vại nước, mọc đầy những bụi lá cây, đầu nhọn của nó sắc bén như gai, phần gốc lan tràn mãi hướng bầu trời, không nhìn thấy điểm cuối. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh dọc theo dây leo, hướng mãi lên trên, thẳng đến khi bị tán cây thật dày che tầm nhìn. Một cây to che trời, cây to che trời độ cao khó có thể tưởng tượng… Hắn thu hồi ánh mắt, làm ra phán đoán.

Dây leo tựa như một cái xúc tu, một con rắn lớn, uốn lượn, vặn vẹo, vểnh lên mũi nhọn, một lần nữa quật về phía Ryo Asano. Cô gái Nhật Bản còn chưa đứng dậy, hai tay chống xuống đất, một lần nữa bổ nhào ra ngoài, lao về phía sau một cây to, bên tai truyền đến tiếng vang “răng rắc”, cùng với gió mạnh thổi rối mái tóc. Cái cây to đường kính nửa mét kia, bị dây leo hoàn toàn quật gãy.

“Chiến lực của thụ vương là Thánh Giá tiêu chuẩn, dây leo mỗi một lần quật, đều tương đương với Thánh Giả cấp 4 công kích, đối với Thánh Giả cấp 3 mà nói, quả thực là ác mộng.”

“Nghề nghiệp Mộc Yếu có năng lực hồi phục cường đại, hơn nữa dây leo to như vậy, lưỡi dao tác dụng không lớn, phải dùng hóa công.”

Ngay tại lúc Trương Nguyên Thanh nghĩ nên triệu hồi Pháp Bào âm dương, trợ giúp Ryo Asano hay không, một màn tồi tệ hơn đã xảy ra.

Xung quanh ba người, từng gốc thụ yêu đang trong ngủ say thức tỉnh, khuôn mặt người xấu xí từ thân cây nổi lên, chúng nó bị thụ vương triệu hồi, gia nhập trong liên minh kẻ báo thù.

“Ăn các ngươi, ăn các ngươi…”

Vô số tiếng lẩm bẩm đan xen cùng một chỗ.

Từng cái rễ cây cứng rắn khoan phá bùn đất mềm nhão, từng sợi dây leo buông xuống ở giữa cành cây, như xúc tu bắt đầu vặn vẹo.

“Chúng nó hoàn toàn điên cuồng rồi!”

Khuôn mặt Mẫu Đơn Tiên Tử ngưng trọng.

Thân là Mộc Yêu, thực vật ở trong mắt cô không khác gì nhân loại, có thể câu thông không có chướng ngại, cảm thụ cảm xúc của thực vật, nhưng bây giờ, cô đã mất đi năng lực này.

Những thụ yêu này không phải đồng loại của cô, tựa như người và zombie không phải đồng loại, không thể câu thông. Zombie thấy người, chỉ biết kêu ngao ngao lao lên. Thụ yêu trước mắt chính là như thế.

Không có cách nào cả, chỉ có thể phóng hỏa đốt núi… Trương Nguyên Thanh đang muốn triệu hồi Pháp Bào âm dương làm một vụ lớn, khóe mắt thoáng nhìn, ở ngoài mấy trượng, Ryo Asano thân ở vòng vây của thụ yêu, vẻ mặt bình tĩnh đứng dậy.

Tay phải cô nắm chuôi đao, thong thả vẽ ra một nửa vòng tròn hướng lên trên, giơ Băng Phách đao cao trên đỉnh đầu.

“Băng sương buông xuống!”

Theo cô khẽ đọc chú ngữ, thân đao giăng kín hoa văn bằng tinh ken két ngưng tụ một tầng vỏ băng, tản mát ra khí lạnh mắt thường có thể thấy được.

Cùng lúc đó, làn da Ryo Asano hiện ra màu lam bằng như mộng ảo, mái tóc dài thả trên lưng không có gió vẫn nâng lên, từng sợi tản ra, giữa sợi tóc lượn lờ bằng tinh như ánh sao. Khuôn mặt thanh thuần của cô tràn ngập lạnh lùng, giống như tuyết nữ cao ngạo lạnh lùng duy mỹ trong truyền thuyết.

Lật cổ tay, Ryo Asano mang Bằng Phách đao giơ cao trên đỉnh đầu chống ở trước người.

Mũi đao đâm vào mặt đất, khí lạnh nhanh chóng lan tràn ra bốn phương tám hướng, đóng băng mọi thứ ven đường, mặt đất, thân cây, ngọn cây. Toàn bộ bao trùm lên một tầng vỏ băng.

Trong nháy mắt, rừng mưa nhiệt đới oi bức giống như biến thành nơi lạnh vô cùng, người thường hít vào một ngụm không khí nơi này, sẽ tạo thành tổn thương mang tính vĩnh cửu cho phổi. Trương Nguyên Thanh cùng Mẫu Đơn Tiên Tử liên tục lui về phía sau, tránh đi vỏ bằng lan tràn tới bến chân.

Hai người nhìn nhau, đều từ trong mắt của nhau thấy được kinh ngạc, không ngờ cô gái Nhật Bản dọc đường tùy ý bắt nạt có thể bùng nổ ra lực lượng đáng sợ như thế. Dây leo tráng kiện kia đến từ thụ vương từ trên trời bổ tới, chưa chạm đến Ryo Asano, đã ngưng tụ những tầng vỏ băng dày cộp cứng rắn.

“Răng rắc!”

Đoạn trước dây leo ngưng kết vỏ băng xuất hiện nứt gãy, nặng nề rơi VỠ Ở mặt đất bị vỏ bằng ngưng kết tương tự.

“Vì c”

Dây leo tráng kiện đến từ bầu trời này như là bị đau, rụt mạnh trở về, co về bầu trời.

“Phì, phì phò..”

Ryo Asano đặt mông ngồi trên mặt đất, như kiệt sức thở hổn hển.

Chương 792: Tập kết hành giả, phương án đánh boss (3)

Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái thật sâu, thu hồi ánh mắt, hướng âm Thi Huyết Tường Vi hạ đạt mệnh lệnh bảo vệ thân thể, thi triển Thần Du, linh thể xuất khiếu, bay lên bên trên, lao ra khỏi tầng tán cây dày.

Tầm nhìn lập tức trống trải.

Hắn nhìn ánh chiều tà màu đỏ máu, thấy ánh nắng chiều vàng đỏ rực rỡ, đồng thời cũng thấy một cái cây to.

Không thể nhìn ra độ cao của nó, giống như cây thế giới trong truyền thuyết nối tiếp thiên đình, tán cây của nó giống như tầng mây, cành hướng hai bên vươn ra mấy chục dặm. So sánh với nó, cánh rừng mưa nhiệt đới này giống như cây giống, cỏ dại dưới đại thụ. Giờ phút này, trong tán cây giống như tầng mây kia đang rủ xuống những cái dây leo, linh hoạt như xúc tu, quật về phía các nơi của rừng rậm nguyên thủy, trừng phạt con kiến có gan giết hại tộc nhân của nó. Tán cây bên cạnh Trương Nguyên Thanh chớp lên, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Mẫu Đơn Tiên Tử linh hoạt leo lên, so với khỉ còn am hiểu trèo cây hơn.

Cô chui khỏi ra tán cây, đong đưa giẫm cành cây mảnh khảnh, luôn có thể giữ được cân bằng vi diệu.

Mẫu Đơn Tiên Tử ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, như bị sét đánh: "Trời ạ ~"

Thân thể đầy đặn của vị thiếu phụ Mộc Yêu này hơi phát run, giống như gặp thiên địch.

Cô không dám nhìn nữa, sắc mặt trắng bệch hạ xuống, trở lại mặt đất.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, cúi người lao xuống, trở về thể xác.

"Quá đáng sợ rồi, cái cây đó tuyệt đối là cấp Thánh Giả, không thể chiến thắng!"

Sắc mặt Mẫu Đơn Tiên Tử trắng bệch. Trương Nguyên Thanh tới bên cạnh Ryo Asano, trầm giọng nói: "Một chiêu đó của cô

vừa rồi, có thể dùng được mấy lần?"

Ryo Asano ngồi ở trên vỏ băng, khuôn mặt tái nhợt, thần thái trong mắt ảm đạm, lộ ra mỏi mệt: "Một ngày chỉ có thể sử dụng ba lần, mỗi lần cách hai giờ, trả giá là nửa tiếng sau khi sử dụng, thân thể trở nên suy yếu, các khớp xương cứng ngắc"

Nói xong, sắc mặt cô sợ hãi bổ sung: "Trên bảng thuộc tính của tôi có một đồng hồ đếm ngược, mười phút, đây là thời gian thụ yêu công kích tôi một lần sau. Tôi, tôi khẳng định không sống qua được công kích lần sau"

Cô có con bài chưa lật mạnh như vậy, cũng chính là nói, trước đó bị ba tên nghề nghiệp tà ác vây công, bị thụ yêu vây giết, đáng thương như vậy tuyệt vọng như vậy, đều là ngụy trang?

Giả bộ giống như vậy, Nữ Vương quả nhiên là con hát. Cũng đúng, cô một người Nhật Bản, dám vào phó bản giết chóc, khẳng định có một hai con bài chưa lật. Nghĩ đến lúc trước không có mình, Ryo Asano sẽ sử dụng "băng sương giáng lâm"

hóa giải nguy cơ, mà sau khi có hắn, liền bắt đầu giả bộ đáng thương giả bộ nhu nhược, ra sức cầu xin tha thứ, con bài chưa lật có thể không dùng thì không dùng.

Sau đó nữa, sau khi phát hiện hắn là người tốt, Ryo Asano liền càng thêm "nhẫn nhục", làm chó dẫn đường, giấu tài. Trương Nguyên Thanh ý thức được, chính nghĩa của vị đồng bạn này, cũng không phải chính nghĩa như vậy. Chuẩn xác mà nói, cũng không phải ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngào như vậy, là có chút tm Cơ nho nhỏ.

Mẫu Đơn Tiên Tử an ủi: "Tôi cùng Vương Thái sẽ tận lực giúp cô."

Trong nghề nghiệp hợp pháp, vẫn là người tốt chiếm đa số. Cô vừa an ủi xong cô gái Nhật, liền thấy Vương Thái lạnh lùng nhìn qua: "Cô từng giết khỉ chưa?"

Mẫu Đơn Tiên Tử ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, sắc mặt hơi cứng ngắc, "Từng giết một con, chúng nó một mực đuổi theo tôi, ép tôi nóng nảy… Anh là nói, anh là nói…"

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Thụ vương đã có thể báo thù thay tộc nhân, hầu vương vì sao không thể? Làm một

trong những boss phó bản tầng ngoài, cô không cảm thấy hầu vương quá ngoan ngoãn sao, cho tới nay, đều là đàn khỉ đang đuổi giết linh cảnh hành giả, nó vì sao chưa ra tay? Tham khảo thụ vương liền biết"

Sau thụ vương, báo thù có thể chính là hầu vương… Mẫu Đơn Tiên Tử nhíu mày nói: "Phải ở trước khi hầu vương báo thù, tiến vào trung bộ rừng rậm."

Thụ vương đáng sợ như thế, hầu vương có thể kém đến đâu, mặc dù không bằng thụ vương, nhưng chớ quên, khu vực tầng ngoài có đàn khỉ số lượng đông đảo. Ánh mắt cô chuyển động, như nghĩ tới cái gì, thấp giọng nói: "Chúng ta còn có thời gian, thụ vương sẽ không nhằm vào hai ta, người khác thì chưa chắc. Có lẽ, đây là một thời cơ tốt thanh trừ nghề nghiệp tà ác"

Trương Nguyên Thanh không vui nổi chút nào, phun ra một hơi: "Thanh trừ nghề nghiệp tà ác đồng thời cũng sẽ mang nghề nghiệp hợp pháp thanh trừ. Đặc biệt mấy vị kia đứng đầu bảng xếp hạng, khẳng định là đối tượng thụ vương trả thù. Thừa dịp hầu vương trả thù chưa tới chúng ta nghiên cứu một phen biện pháp tiến vào trung bộ rừng rậm"

"Kéo dài càng lâu, người chết càng nhiều."

Nói tới đây, Trương Nguyên Thanh mở ra bảng điểm, phát hiện nhân số đã giảm mạnh tới 103 người, trong vài phút ngắn ngủn, đã chết 17 linh cảnh hành giả.

Chương 793: Tập kết hành giả, phương án đánh boss (4)

Phàm là người từng giết thự yêu thu hoạch điểm, đều có nguy hiểm.

Bao gồm Khương Tinh Vệ, Viên Đình những người quen này.

Điểm của Quan Nhã cũng tăng trưởng, Trương Nguyên Thanh không xác định cô là thông qua giết thụ yêu thu hoạch, hay là giết khỉ thu hoạch, hay là giết nghề nghiệp tà ác. Nhưng hắn không dám đánh cược.

Dây leo từ trên trời giáng xuống quật về phía các khu vực của rừng rậm nguyên thủy, trong mỗi một khu vực đều có linh

cảnh hành giả, không ngừng có người bị thương, tử vong.

Quản Trung Khuy Bảo thân là Thổ Quái, ở trong rừng rậm chạy như điên, tư thái cũng không nhẹ nhàng, mỗi một bước đều bước ra trên mặt đất dấu chân thật sâu.

Như một con bò tót lao thẳng ở trong rừng rậm. Không lâu trước đó, hắn còn vây xem Triệu Thành Hoàng cùng Duy Ngã Độc Tôn chiến đấu, tìm kiếm cơ hội đánh lén.

Kết quả hai người chưa phân ra thắng bại, thụ vương báo thù đã buông xuống.

Ba bên nhân mã nháy mắt đại loạn, đều ở trong dây leo thụ vương quật bị thương không nhẹ.

Ba bên cùng tính toán, cho rằng so với bị thụ vương tiêu diệt từng bộ phận, chết ở linh cảnh, không bằng tập kết mọi người lại, cùng nhau đẩy ngã boss. Quản Trung Khuy Bảo sức bền không có giới hạn, bị ủy nhiệm nhiệm vụ quang vinh tập kết hành giả.

"Bốp!"

Dây leo từ trên trời giáng xuống, quật trúng hoàn toàn ở trên thân Quản Trung Khuy Bảo.

Hắn hừ một tiếng, bay ra hơn mười mét, sau khi rơi xuống đất bật tung người lên, tiếp tục chạy như điên.

Dây leo có thể một roi quật chết Thám Báo, chỉ tạo thành khí huyết cuồn cuộn nội thương rất nhỏ, cùng với cảm giác đau đớn.

Vài phút sau, Quản Trung Khuy Bảo theo động tĩnh, đến gần một chỗ "chiến trường", trường hợp rất thảm thiết, trên mặt đất mềm nhũn có năm sáu thi thể không trọn vẹn. Nội tạng chảy đầy đất. Đều là bị dây leo cứng rắn quật nát.

A Nhất, Bách Vô Cấm Kỵ…. Quản Trung Khuy Bảo mạnh mẽ dừng bước, nhìn chằm chằm người nơi đây, lộ ra vẻ cảnh giác.

Nhóm người này cũng chú ý tới hắn, tên thiếu niên cầm đầu kia, mặt không biểu cảm ném đến cái nhìn chăm chú, ánh mắt trống rỗng, giống như con rối.

Mà người thanh niên mặc quần cộc, đi dép xỏ ngón kia, thì ánh mắt mang theo sự đánh giá, nói: "Mặt ngốc nghếch hàm hậu, có chút quen mắt… Ồ, ngươi là Quản Trung Khuy Bảo, kẻ xếp thứ sáu của danh sách tán tu kia"

Người con mẹ nó mới ngốc nghếch hàm hậu… Quản Trung Khuy Bảo trầm giọng nói: "Ta là đại biểu Triệu Thành Hoàng, Duy Ngã Độc Tôn, đến triệu tập linh cảnh hành giả, cùng nhau đối kháng thụ vương. Các vị, tạm gác lại trận doanh đối kháng, cùng nhau đánh boss đi. Đây là đường ra duy nhất của chúng ta"

Bách Vô Cấm Kỵ trầm ngâm vài giây, "Quả thật không có đạo lý từ chối."

Trong lòng Quản Trung Khuy Bảo khẽ buông lỏng, lộ vẻ mặt vui mừng, nói ngay: "Vậy đi dưới tàng cây tập hợp, ta tiếp tục triệu tập nhân thủ"

Dứt lời, hắn lập tức rời đi.

"Mấy người các ngươi lập tức tới phương hướng thụ vương, Triệu Thành Hoàng và A Nhất triệu tập toàn bộ linh cảnh hành giả đánh boss"

"Ngươi là ai, chúng ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?"

"Các ngươi không có lựa chọn, so với ở nơi này bị thụ vương quật chết, không bằng theo mọi người buông tay đánh cược. Dù sao các ngươi cho dù không đi, cũng sẽ bị thụ vương công kích"

"Thật là, Triệu Thành Hoàng cùng A Nhất hiệu triệu?"

"Ngươi là Nhân Tính Bản Ác, Huyện Thuật Sư xếp thứ bốn danh sách treo thưởng của Ngũ Hành minh? A Nhất cùng Triệu Thành Hoàng triệu tập mọi người đánh boss, mời giải trừ ảo thuật của ngươi, gác lại trận doanh đối kháng"

"Thiên Hạ Đều Trắng cùng Công Lý Ở Trong Đao phải không, A Nhất và Triệu Thành Hoàng còn có Nhân Tính Bản Ác đã đi săn giết thụ vương, bảo ta tới triệu tập các ngươi."

"Dùng song đao… Ngươi là Cửu Lậu Ngư? Vừa lúc, mời lập tức đến dưới thụ vương, ta đã triệu tập mọi người, cùng nhau săn giết boss"

“Mấy người các ngươi là Ngũ Hành minh? Vừa lúc, Triệu Thành Hoàng bảo ta triệu tập các ngươi đi dưới thụ vương hội họp, cùng nhau đánh boss”

“Ngươi có nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không?”

Một cô gái nhỏ tóc đỏ hỏi.

“Không có, tên kia tựa như đã chết, nếu không trên bảng điểm còn có thể nhìn thấy hắn, ta cũng hoài nghi hắn đã chết… A, cô gái nhỏ này, sao nói ra tay liền ra tay, tuổi còn nhỏ đã nóng nảy như vậy”

“Hai người các ngươi, lập tức tới dưới thụ vương hội họp, ta đại biểu Triệu Thành Hoàng cùng A Nhất, triệu tập mọi người, đánh boss”

“Không có hứng thú!”

“Người tên là gì?”

“Thiên Hạ Quy Hỏa. Đúng rồi, ngươi có nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không?”

“Chết rồi!”

Cứ như vậy, ở dưới Quản Trung Khuy Bảo liên tục cố gắng, tán tu, chính phủ cùng trận doanh tà ác, cùng với số ít linh cảnh hành giả nước ngoài đều bị triệu tập lại.

Lục tục chạy tới chỗ thụ vương, chuẩn bị tập kết lực lượng đánh boss.

Chương 794: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (1)

Trừ lá cờ Triệu Thành Hoàng cùng A Nhất quả thật hữu dụng, các linh cảnh hành giả hưởng ứng như thế, chủ yếu là không có lựa chọn.

Thụ vương công kích liên tục không ngừng, tuy nói đánh đuổi một lần, có thể có thời cơ thở dốc ngắn ngủi, nhưng trị phần ngọn không trị phần gốc.

Mặt khác, đánh boss tất nhiên có thưởng điểm hậu hĩnh, nếu có người tổ chức, có Triệu Thành Hoàng A Nhất các cao thủ

đứng đầu Siêu Phàm cảnh này tham dự, thật sự không có lý do từ chối.

âm Si rất sớm đã gặp được Thiên Hạ Quy Hỏa, ở dưới đề nghị của hắn, chưa săn giết thự yêu thu hoạch điểm, hơn nữa nghiêm khắc tuân thủ hạng mục chú ý, bởi vậy chưa bị thụ vương ghi hận.

“Anh vì sao từ chối lời mời của tên kia? Đánh boss hẳn là không ít điểm”

Âm Si khó hiểu nói.

“Đó là tà đạo!”

Thiên Hạ Quy Hỏa hừ lạnh nói:

“Đánh xong thụ vương, kế tiếp chính là hầu vương, dựa theo phương thức này, chờ xử lý hết nguy hiểm tầng ngoài, ít nhất chết một nửa số người. Mà hiện thực là, chúng ta thậm chí chưa thăm dò rõ kịch tình phó bản này”

âm Si nhíu mày. Thiên Hạ Quy Hỏa tiếp tục nói: “Phương thức chính xác là, nghiên cứu ra phương pháp tiến vào trung bộ rừng rậm. Dựa theo độ khó phó bản thiết lập, tôi cho rằng, ai tiến vào trung bộ rừng rậm đầu tiên, người đó sẽ nhận được một phần thưởng rất lớn”

âm Si giật mình nói: “Anh có ý tưởng gì?”

Thiên Hạ Quy Hỏa lắc đầu: “Hạng mục chú ý chúng ta thu thập được có hạn, nhiều nhất suy luận ra giữa bảng thông báo có mâu thuẫn, chẳng qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn tên kia là Thần Dạ Du, hắn có thể giết người hỏi linh, nếu không có gì bất ngờ, hắn bây giờ đã làm việc”

Nói tới đây, giọng điệu Thiên Hạ Quy Hỏa có chút buồn bực.

Hắn đã mò được cách chơi chính xác của phó bản, nhưng ngại bởi năng lực không đủ (không thể phệ linh), không thể thực thi. Trong sân bãi trải rộng khe rãnh, cái hố, Trương Nguyên Thanh đứng ở trước mấy thi thể, màu tối đen trong hốc mắt dần dần rút đi.

Trải qua vừa rồi hỏi linh, hắn lại thu hoạch được một hạng mục chú ý hoàn toàn mới: “Khỉ là kẻ thủ hộ rừng rậm, chúng nó sinh hoạt ở trong rừng rậm mọc đầy quả dại, xin đừng kinh

động chúng nó.” Mình thật muốn biết tiến vào cửa thứ hai như thế nào… Trương Nguyên Thanh kết hợp tin tức trước đó, trong lòng có một suy đoán. Mà lúc này, các linh cảnh hành giả của hai đại trận doanh thừa nhận dây leo công kích, gian nan đến chỗ thụ vương. Điều kiện đạt thành tiến vào cửa thứ hai là cái gì?

Giết khí? Giết thự yêu? Hiển nhiên đều không phải, bằng không mọi người sớm đã vào trung bộ rừng rậm rồi, tội gì bị nhốt ở tầng ngoài, gặp phải thụ vương báo thù. Trương Nguyên Thanh cho rằng, điều kiện đạt thành tiến vào cửa thứ hai là lựa chọn trận doanh.

Thoạt nhìn, yêu cầu tiến vào cửa thứ hai (cần đạt thành điều kiện)

tỏ ra không có đầu mối, tin tức lộn xộn hơn nữa tự mâu thuẫn, khỉ núi, thụ yêu không đi trêu chọc thì không có nguy hiểm. Tin tức rắc rối phức tạp, mà nguy hiểm không xứng đối với độ khó phó bản. Cái này thể hiện toàn bộ quá trình vượt phó bản, vừa mê mang vừa thoải mái. Thoải mái đến mức giống như lên núi du ngoạn.

Chưa cho linh cảnh hành giả một cái đầu mối chính tính mục đích mạnh, cho nên, đại bộ phận mọi người giờ phút này đều ở trạng thái mê mang. Đạt thành điều kiện? Điều kiện gì?

Nhưng nếu mang toàn bộ tin tức tập hợp, tinh luyện, sẽ phát hiện toàn bộ tin tức trong khu vực tầng ngoài, thật ra đều đang nói cho linh cảnh hành giả một sự kiện: mâu thuẫn bắt nguồn từ trận doanh khác nhau. Linh cảnh hành giả ở trong rừng rậm nguyên thủy làm ra lựa chọn, đó là lựa chọn trận doanh. Trong phó bản này có hai trận doanh lớn: Một, thành Thất Lạc; hai, rừng rậm nguyên thủy. Trương Nguyên Thanh luôn cho rằng, mình là chưa làm ra lựa chọn trận doanh, bởi vì chính là thăm dò thấu đáo một điểm này, hắn mới chưa săn giết thự yêu đổi lấy điểm. Nhưng vừa rồi sau khi nhìn thấy tin tức kia, hắn mới ý thức được, giết khỉ cùng giết thự yêu là giống nhau. Khỉ là kẻ thủ hộ rừng rậm.

Hắn bây giờ giống với các linh cảnh hành giả giết thự yêu đổi điểm kia, đều là trận doanh thành Thất Lạc. Như vậy, người trận doanh thành Thất Lạc, nên như thế nào đạt thành điều

kiện tiến vào cửa thứ hai? Đáp án bày ở trước mắt - Dọn sạch boss trận doanh đối địch. Cũng chính là giết chết thụ vương cùng hầu vương.

Nhưng Trương Nguyên Thanh cảm thấy, lựa chọn trận doanh là có thể sửa đổi, căn cứ ủng hộ hắn làm ra suy đoán này có hai điểm: điều kiện của trận doanh rừng rậm quá hà khắc.

Bây giờ nhớ lại, muốn trở thành trận doanh rừng rậm, điều kiện hẳn là không trái với nội dung trong hạng mục chú ý, hạng mục chú ý này, không phải bảng thông báo đơn lẻ nào đó, mà là nội dung trên toàn bộ bảng thông báo.

Chương 795: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (2)

Bởi vì trong phó bản sẽ luôn có mấy kẻ chưa từng giết thụ yêu cùng khỉ.

Ví dụ như mấy tên kỳ cục xếp hạng cuối cùng bảng điểm, hay là 3 điểm. Nhưng những người này, hiển nhiên cũng chưa đi vào cửa thứ hai.

Bởi vậy có thể phỏng đoán, bọn họ hẳn là trái với hạng mục chú ý trên bảng thông báo, tựa như Trương Nguyên Thanh từng nói chuyện với khách lên núi. Lúc ấy chưa cảm thấy có gì khác thường, bây giờ nghĩ đến, lúc ấy đã biến thành trận doanh thành Thất Lạc rồi. Lựa chọn thành Thất Lạc đơn giản như thế, lựa chọn trận doanh rừng rậm khó khăn như thế, khó khăn đến mức không có lấy một ai, đây là điều rất không hợp lý.

Hai, trận doanh đối kháng.

Đã là trận doanh đối kháng, vậy dù sao cũng phải có trận doanh đối địch chứ, nhưng hiện thực là, mọi người đều không vào được cửa thứ hai, mọi người đều là trận doanh thành Thất Lạc. Đương nhiên, không bài trừ cái gọi là trận doanh đối kháng, là linh cảnh hành giả đối kháng BOSS phó bản. Nếu trận doanh có thể sửa đổi, vậy phải sửa như thế nào đây? Căn cứ tình báo trước mắt thu thập được, Trương Nguyên Thanh

phát hiện manh mối: Hạng mục chú ý. Hắn từ trong hạng mục chú ý, phát hiện hai nội dung đặc thù.

“Khi lặn lội đường xa, nếu người cảm thấy thân thể không khoẻ, có thể hái quả dại chống đói”

“Nếu gặp quỷ núi, có thể hướng chỉ xin giúp đỡ”

Hạng mục chú ý còn lại, đều đang cảnh cáo người đừng làm như thế nào, chỉ có hai điều này, là nói cho người nên làm cái gì. Quỷ núi phải đợi sau khi trời tối xuất hiện, tạm thời không cân nhắc. Hái quả dại chống đói hạng mục chú ý này, có lẽ có thể thử Hắn lúc trước chưa chú ý tới một điểm này, là vì hái quả dại sinh ra mâu thuẫn với không thể ăn loài nấm, hoa quả sắc thái diễm lệ.

Nhưng mà, vừa rồi hỏi linh đạt được tin tức, làm Trương Nguyên Thanh ý thức được, “quả dại”

không phải chỉ trái cây tùy ý có thể thấy được trong rừng rậm, mà là trái cây trong địa bàn đàn khỉ chiếm lĩnh. Cái này có thể giải thích vì sao hạng mục chú ý sẽ xuất hiện mâu thuẫn, bởi vì căn bản không phải cùng loại quả.

Dù sao cũng không có cách nào, hái trái cây thử xem, nếu không được, thì đi đánh boss. Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía thiếu phụ cùng cô gái bên cạnh, trầm giọng nói: “Tôi cần đi nghiệm chung một suy đoán, nếu thành công, đại khái có thể đi vào cửa thứ hai”

“Thật sao?”

Khuôn mặt thành thục diễm lệ của Mẫu Đơn Tiên Tử nở rộ vui sướng, lại có chút không quá tin tưởng. Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

“Cô cùng chỉ dẫn đường ở lại chỗ này trước, đừng tùy ý đi lại”

Nói xong, hắn thấy trong mắt Ryo Asano hiện lên sự ảm đạm.

Hít sâu một hơi, Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi sẽ để lại âm Thi này giúp cô, đừng xem thường cô ấy, cô ấy so với cô còn mạnh hơn.”

Khuôn mặt thanh thuần của Ryo Asano lộ ra nụ cười, cô cảm giác mình chưa bị vứt bỏ, cảm kích nói: “Vương Thái, anh quả nhiên là đồng bạn chính nghĩa.”

Cảm giác không khác gì bị phát một tấm thẻ người tốt, Trương Nguyên Thanh lười giải thích, "Ừm"

một tiếng, nhắm mắt, thi triển Thần Du. Linh thể xuất khiếu, xuyên thấu tán cây, vào thẳng trong mây, càng bay càng cao. Thẳng đến lúc cảm giác linh thể bay lên đạt đến cực hạn, lúc này mới dừng lại. Trương Nguyên Thanh quan sát rừng rậm nguyên thủy, tán cây xanh um tươi tốt che phủ mặt đất, trừ rừng rậm, hầu như không nhìn thấy thứ khác.

Hắn ngưng tụ tinh thần lực, quan sát động tĩnh chỗ gần, nơi xa, rất nhanh phát hiện phía đông cách mấy km, có một đầm nước quy mô không nhỏ, phụ cận đầm nước là một mảng rừng quả, từng chuỗi quả mọng màu đỏ, nặng trịch treo ở đầu cành.

Đám khỉ nhỏ bé như con kiến, ở đầu cành, ở bên đầm nước vui vẻ chơi đùa. Tìm được rồi… Trương Nguyên Thanh vui sướng thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn về phía cây to che trời kia.

Phát hiện tần suất công kích của thụ vương đã giảm đến thấp nhất, sáu bảy sợi dây leo buông xuống, đa số đang công kích dưới cây, từng cây gỗ bị gãy trong phát quật của nó, dọn ra một vành đai chân không tầm nhìn rõ ràng. Trương Nguyên Thanh mơ hồ thấy rất nhiều bóng dáng, đội dây leo trên đỉnh đầu không ngừng đánh xuống, đang tập kết về phía dưới tàng cây. Tính hợp sức đánh boss? Cái này cũng không phải là lựa chọn chính xác. Hắn lầu bầu một tiếng.

Đương nhiên, nếu ăn trái cây không thay đổi được trận doanh, hắn sẽ nhiệt tình chạy qua cùng nhau đánh boss. Linh thể Trương Nguyên Thanh hạ xuống, trở về thân thể, sau khi bỏ lại âm Thi Huyết Tường Vi, hạ đạt mệnh lệnh thủ hộ Ryo Asano, nhắm hướng đông chạy như điên. Lúc này, phần gốc thụ vương, một đám linh cảnh hành giả ở sau khi trải qua bộ phận hy sinh, rốt cuộc thành công hội quân. Sau khi đến nơi này, công kích đến từ đỉnh đầu cơ bản đã ngừng lại, mỗi một vị linh cảnh hành giả, đều hóa giải ít nhất một lần công kích, tiến vào thời kỳ an toàn ngắn ngủi. Các linh cảnh hành giả hội quân, căn cứ tổ chức của mình tụ lại cùng một chỗ.

Chương 796: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (3)

Tám vị Thần Dạ Du lấy Triệu Thành Hoàng cầm đầu, bao gồm Tôn Miểu Miểu, Mao Sơn Thuật Sĩ, Viên Đình ở trong.

Lấy A Nhất cầm đầu, bao gồm Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời, Nhân Tính Bản Ác, Bách Vô Cấm Kỵ, Đạp Toái Lăng Tiếu vân vân, ước chừng mười tám kẻ nghề nghiệp tà ác.

Hai người lấy Khấu Bắc Nguyệt cầm đầu, bao gồm Lương Thần Chọn Chủ Mà Giết ở bên trong.

Lấy Khương Tinh Vệ cầm đầu, Tốt Qua Sông, Bạch Hổ Vạn Tuế, Cậu Bé Bán Diêm vân vân, tổng cộng hai mươi bốn người. Thành viên Ngũ Hành minh hy sinh sau người. Ngoài ra, chính là Duy Ngã Độc Tôn, Thiên Hạ Đều Trắng, Cửu Lậu Ngư các tán tu hoặc thuộc tổ chức dân gian, hoặc cô đơn chiếc bóng này, cùng với linh cảnh hành giả nước ngoài. Nhân số nhiều nhất, chừng bốn mươi bốn vị.

Tổng cộng chín mươi sáu người.

“Lương Thần, ngươi sao lại đi chung một tên vô danh tiểu tốt?”

Bách Vô Cấm Kỵ khẽ nhíu mày. Khấu Bắc Nguyệt còn chưa nói, nhóc mập đã phẫn nộ nhảy ra quát lớn: “Lớn mật! Ngươi nói chuyện với lão đại ta như thế nào vậy?”

Lão đại của tên mập? Đám nghề nghiệp tà ác xung quanh, đều dùng một loại ánh mắt “tự cầu nhiều phúc đi”

thi thể biết đi”

vân vân nhìn Khấu Bắc Nguyệt.

Ta, ta không phải lão đại của hắn! Khấu Bắc Nguyệt bị nhìn rất mất tự nhiên, vốn định giải thích, nhưng thiếu niên sĩ diện, không bỏ qua thể diện được.

“Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời”

trang phục thục nữ gần gũi tự nhiên, ánh mắt tìm tòi một phen ở trong thành viên Ngũ Hành minh, nhíu mày nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn đâu, sao hắn không tới?”

Lời ấy vừa nói ra, trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác đều nhìn về phía đám người Ngũ Hành minh. Khương Tinh Vệ há mồm muốn một câu “Người quản được sao?”

bật ngược lại, nhưng bị Tốt Qua Sông ấn xuống. Thanh niên mặc quần rằn ri thản nhiên nói: “Sau khi vào phó bản, chưa từng gặp hắn.”

Quản Trung Khuy Bảo dáng người chắc nịch, bộ dáng hàm hậu lên tiếng phụ họa: “Ta vừa rồi tìm một vòng, chưa nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghe vậy, mặc kệ là nghề nghiệp hợp pháp, hay nghề nghiệp tà ác, khó tránh khỏi có chút thất vọng. Đối mặt boss cảnh giới Thánh Giả, bọn họ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn chiến lực đỉnh cấp như vậy.

“Sẽ không là sợ hãi đến mức trốn lên rồi chứ?”

“Có thể là muốn ngư ông đắc lợi, xem ra cái gọi là thiên tài của chính phủ các ngươi, chẳng qua là tên tiểu nhân không biết xấu hổ”

Trong trận doanh tà ác vang lên thanh âm kỳ quái.

“Muốn chết?”

Khương Tinh Vệ trợn mắt nói. Cô thuận thế xắn tay áo, một bộ tư thái muốn từ trong vạn quân lấy đầu kẻ địch.

Tâm tình Khương Tinh Vệ rất không tốt. Sau khi tới nơi này, đã không thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng chưa thấy chị Quan Nhã. Bên cạnh đều là những đồng nghiệp nửa lạ nửa quen.

“Con bé này tuổi không lớn, tính tình không nhỏ, ông dạy mày một câu: đầu trâu!”

Hỏa Sư gặp được nghề nghiệp tà ác, hai loại tính cách cực đoan va chạm, nhắm chừng chỉ có kết quả đánh nhau. Tên nghề nghiệp tà ác kia đang muốn dùng ra đòn sát thủ đối phó Hỏa Sư, liền thấy Triệu Thành Hoàng của Thái Nhất môn lấy ra một khẩu súng ngắn màu đen, bóp cò.

Đoàng đoàng!

Tên nghề nghiệp tà ác kia nghiêng người bổ nhào, nhạy bén né tránh viên đạn.

Triệu Thành Hoàng sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua mọi người, mở miệng nói: “Một đám ô hợp, nói lời thừa

nữa, trực tiếp khai chiến!”

Đúng vậy, tên kia nếu nói ra câu nói kia, Hỏa Sư ở đây đều sẽ hướng hắn tuyên chiến, như vậy hai trận doanh lớn hợp pháp cùng tà ác chỉ có thể khai chiến.

Duy Ngã Độc Tôn trong trận doanh tán tu trầm giọng nói: “Chúng ta thời gian không nhiều, bỏ qua xung đột không có ý nghĩa, ai còn khiêu khích, ta giết hắn đầu tiên.”

Hắn hiển nhiên cũng hiểu biết cấm kỵ của Hỏa Sư.

Duy Ngã Độc Tôn dung mạo thanh tú, nhưng quá mức âm nhu, trên lông mày ngưng tụ lệ khí, chỉ nhìn tướng mạo, có thể cảm giác ra người này nữa chính nửa tà, hỉ nộ vô thường. Duy Ngã Độc Tôn nhìn về phía đám người Ngũ Hành minh, tiếp tục nói: “Tôi chưa từng giao thủ với thứ lớn như vậy, không biết nên đánh như thế nào, Mộc Yêu nào đi ra nói vài câu”

Khi nói chuyện, mọi người nhìn về phía thụ vương.

Bọn họ căn bản không nhìn thấy toàn cảnh thụ vương, trước mặt là thân cây tựa như tường thành, kéo dài về nơi cực xa, thậm chí không thấy rõ đường cong thân cây. Vỏ cây nâu xám hiện ra dạng vảy rõ ràng, từng khối từng khối dày đặc lắp ghép. Trong Ngũ Hành minh, một người trẻ tuổi tinh thần hừng hực mở miệng nói: “Đối phó thụ yêu biện pháp tốt nhất là hỏa công, chặt cây, cái sau có thể trực tiếp xem nhẹ, lửa trong thời gian ngắn rất khó điểm hỏa nó. Phải biết rằng, dưới vỏ cây tất cả đều là hơi nước”

“Một biện pháp cuối cùng, thực vật có ý thức của mình, liền không là thực vật thuần túy nữa, sẽ sinh ra một cái trung tâm ký túc ý thức, chúng tôi gọi nó là thụ tâm, tìm được nó, hủy diệt nó”

Mọi người nghe xong liên tục gật đầu.

Chương 77: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (4)

Mộc Yêu trẻ tuổi kia đi đến cạnh thân cây, vươn tay, tập trung tinh thần cảm ứng một lát, nói: “Thụ tâm ở phía trên chúng ta, chỗ cao năm mươi mét, giấu ở trong thân cây”

Lúc này, một tán tu cao giọng nói: “Tôi đề nghị mọi người ra tay sớm một chút, nó đang nhìn chúng ta.”

Mọi người thuận thế nhìn lại, chỉ thấy trên thân cây tráng kiện như tường thành mọc ra những đôi mắt không có lông mi, không có cảm tình, lành lạnh nhìn xuống mọi người. Mộc Yêu trẻ tuổi nói: “Tôi cách công kích lần sau còn có ba phút, cũng đủ trèo đến vị trí thụ tâm, còn có Mộc Yêu nào theo tôi cùng lên hay không?”

Linh cảnh hành giả cảnh giới Siêu Phàm chưa có năng lực phi hành, Mộc Yêu am hiểu leo trèo, vừa lúc có đất dụng võ. Lập tức có ba Mộc Yêu, hai nam một nữ, từ trong quần thể tán tu đi ra.

Bốn Mộc Yêu dọc theo thân cây dốc đứng trèo hướng lên trên, bọn họ hầu như không có điểm dừng chân, chỉ dựa vào vỏ cây lồi lõm bám chặt. Nhưng điều này không ảnh hưởng tốc độ của bọn họ, các Mộc Yêu am hiểu leo trèo, tựa như thằn lằn, linh hoạt hướng lên trên. Một đám hành giả bên dưới ngẩng đầu, tập trung tinh thần quan sát. Ở lúc bốn Mộc Yêu leo lên đến độ cao ba mươi mét, vỏ cây dạng vảy chỗ ngực bụng bọn họ đột nhiên nứt ra một lỗ thủng mọc đầy rằng nhọn, giống như thân cây mở ra cái mồm như chậu máu.

“A!”

Ba vị Mộc Yêu bất ngờ không kịp đề phòng, bị một hơi nuốt vào lòng cây, tiếng kêu thảm thiết im bặt. Tên thanh niên Mộc Yêu kia của Ngũ Hành minh, phản ứng nhanh nhất, ở nháy mắt vỏ cây nứt ra, quyết đoán buông tay, thân thể nằm ngửa về phía sau, để mình rơi tự do. Hắn tin tưởng, đồng bạn bên dưới sẽ tiếp được mình.

“Bốp!”

Một bóng đen xẹt qua bầu trời, hung hăng quật lên trên thân thanh niên Mộc Yêu đang rơi xuống, thân thể máu thịt ở giữa không trung nổ tung, mảnh thi thể lẫn lộn nội tạng, máu tươi lạch cạch rơi xuống, rơi vào trong đám người, rơi xuống ở trên người đồng nghiệp Ngũ Hành minh ý đồ đi đón người.

“Hắn không phải còn có ba phút thời gian an toàn sao?”

“Chuyện gì vậy, đệch, chết hết rồi.”

Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, cho dù trận doanh tà ác, thấy một màn như vậy, sắc mặt cũng không quá dễ coi.

Đáp lại bọn họ, là từng cái dây leo từ trên trời giáng xuống, mặt đất xuất hiện một rồi lại một khe rãnh, các linh cảnh hành giả ở đây hoặc lợi dụng linh hoạt né tránh, hoặc lợi dụng đạo cụ ngăn cản.

Nhưng dây leo quật đến thật sự quá nhiều quá dày đặc, nháy mắt đã có ba người bị quật tan xác. Trên thân cây, từng đôi mắt, vẫn như cũ lạnh lùng quan sát, như nhìn con kiến.

Quản Trung Khuy Bảo quỳ một gối xuống đất, hai tay ấn trên mặt đất, chỉ nghe ầm ầm liền thanh, mặt đất nổi lên, bùn đất ngưng tụ thành hai cánh tay thật lớn, lòng bàn tay mở ra hướng lên trên, che chở dưới mọi người. Thấy thế, các Thổ Quái ở đây học theo, ùn ùn vận dụng năng lực khống chế đất, để mặt đất dâng lên từng đôi cánh tay, mở ra những lòng bàn tay.

"Vù vù vù"

Dây leo dày đặc điên cuồng quật bàn tay khổng lồ, cục đất rào rào rơi xuống, bàn tay không ngừng tan vỡ.

"Hành vi quy luật của boss đã thay đổi, thời gian an toàn không có hiệu quả, nhanh, chúng ta không chống đỡ được bao lâu? Quản Trung Khuy Bảo rít gào: "Mấy tên trâu bò các ngươi, lúc này không lên, còn chờ khi nào?"

Trong tiếng rống của hắn, thân thể Triệu Thành Hoàng trào ra âm khí hùng hồn, ở sâu trong làn da lộ ra màu xanh đen, màu đen sì dinh dính chiếm đầy vành mắt, mười ngón tay mọc ra móng vuốt đen sì, cơ bắp nổi lên, mạch máu màu đen bò đầy toàn thân.

Ở dưới chân hắn, băng sương nhanh chóng di chuyển, ngưng tụ thành sương mỏng trên mặt đất.

Thật mạnh! Thấy biến hóa của Triệu Thành Hoàng, cảm thụ được khí tức âm hàn khó có thể ngăn cản đó, tán tu, nghề nghiệp tà ác ở đây trong lòng rùng mình. Triệu Thành Hoàng đã đáng sợ như thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh bại hắn, lại là quái vật thế nào?

Thân hình Triệu Thành Hoàng biến mất.

Sau đó, mọi người thấy trên thân cây xuất hiện từng chuỗi dấu chân ngưng kết sương lạnh, khi thì bên trái, khi thì bên phải, quỹ tích mơ hồ bất định.

Thân cây không ngừng mở ra cái mồm gai gỗ đan xen, nhưng luôn chậm hơn một bước, chưa thể cắn được Triệu Thành Hoàng trạng thái Dạ Du. Mười mấy giây sau, chỉ nghe Rầm một tiếng, chỗ năm mươi mét bỗng nhiên lõm xuống một vết nắm đấm sâu ba tấc, xé rách vỏ cây dạng vảy cứng rắn, xé rách sại cứng rắn.

Bịch!

Triệu Thành Hoàng vững vàng rơi xuống đất, nắm tay máu chảy như suối, lộ ra sương trắng. Hắn thở dốc từng ngụm từng ngụm, trầm giọng nói: "Thân cây không thể phá vỡ, phải hợp sức mới có thể đánh vỡ"

Dứt lời, con ngươi A Nhất hầu nhiên co rút lại, trong trắng mắt biến thành màu hổ phách, làn da chất sừng hóa, bao trùm giáp trụ cứng rắn, hai chân biến thành chi sau to khỏe, sau lưng phồng lên, sinh ra cánh vỏ.

Cánh mỏng chấn động vù vù, nhấc lên cuồng phong, phóng lên cao.

Chương 798: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (5)

"Mang ta đi cùng!"

Khương Tinh Vệ hô to.

Cô lao nhanh vài bước, tung người nhảy lên, ý đồ bắt lấy hai chân A Nhất.

Con người dựng thẳng lạnh lùng của A Nhất nhìn cô một cái, chủ động giảm bớt độ cao, hai cánh tay chụp, nắm lấy cánh tay Khương Tinh Vệ, mang theo cô lao thẳng về phía bầu trời. Trong quá trình này, hắn nhanh nhẹn tựa như ruồi bọ, khi thì lướt ngang, khi thì lao xuống, tránh đi một rồi lại một sợi dây leo quật tới. Không bao lâu, đã đến độ cao năm mươi mét. A Nhất chợt lao nhanh, ném cô gái tóc đỏ về phía thân cây rộng

như tường thành, bản thân thì lao xuống một cái, đón hướng dây leo bổ vào đầu.

Bàn tay hắn nháy mắt hóa thành trường kiếm bằng xương, vung lên trời. Nửa đoạn dây leo tráng kiện chặt đứt, rơi xuống phía dưới. Việc này sáng tạo thời gian quý giá cho Khương Tinh Vệ. Thân thể cô gái tóc đỏ "vù"

một tiếng, dâng lên ngọn lửa hừng hực, cô giống như một quả đạn pháo, kéo cái đuôi lửa, đánh mạnh vào vết nắm tay Triệu Thành Hoàng đánh ra.

"Ầm!"

Một vòng lửa khói màu đỏ nổ tung, nhiệt độ cao nháy mắt chứng khô vỏ cây khu vực đó, sóng xung kích khủng bố thì xé rách xuống một mảng lớn sợi cứng rắn, vết nắm đấm mở rộng, chế tạo ra một vết nứt nhỏ thật sâu.

Khương Tinh Vệ giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, khóe miệng trào máu, kêu rên rơi xuống.

Bị thương nặng, trong thân cây rộng lớn như bức tường phát ra tiếng rít gào nặng nề hơn nữa phẫn nộ, chấn động núi rừng vang lên xào xạc. Vô số dây leo vung vẩy như xúc tu giận dữ, quật về phía mặt đất, quật về phía A Nhất cùng Khương Tinh Vệ trên không trung.

Mắt thấy dây leo rợp trời rợp đất quật về phía mình, A Nhất quyết đoán thu liễm cánh vỏ, ôm đầu gối cuộn mình, chất sừng ngoài thân hắn điên cuồng phát sinh, bao vây từng vòng, hình thành một quả cầu xương cứng rắn.

"Bốp bốp bốp!"

Dây leo điên cuồng quật, khiến quả cầu chất sừng cứng rắn giăng kín vết nứt, ứa ra máu tươi màu xanh lục. Quả cầu chất sừng rơi nhanh xuống.

Rơi nhanh xuống tương tự còn có Khương Tinh Vệ, trong tay cô nắm một ngọc bội màu vàng, đạo cụ này bắt nguồn từ nghề nghiệp Thổ Quái, ở cùng lúc hình thành vách tường phòng ngự, tăng thêm trọng lượng của Khương Tinh Vệ, khiến cô nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Đầu óc Khương Tinh Vệ tuy không thông minh, nhưng thiên phú chiến đấu trời sinh, khiến cô không cần suy nghĩ, có thể tự nhiên mà vậy biết khi nào, lựa chọn đạo cụ gì.

“Chỗ thủng khép lại rồi”

Một vị Thám Báo nhân lực kinh người, cao giọng nhắc nhở.

Chỗ hổng Khương Tinh Vệ vừa rồi đục ra đang nhanh chóng khép lại. Thụ vương cảnh giới Thánh Giả, tự nhiên tinh thông năng lực hồi phục.

Lúc này, Duy Ngã Độc Tôn tướng mạo âm nhu, lòng bàn tay nâng lên một cái ấn màu đen. Mặt ngoài cái ấn điêu khắc sóng biển, chất liệu giống ngọc lại không phải ngọc, giống đá mà không phải đá Âm!

Một cột nước đường kính tới mấy mét từ trong cái ấn dâng lên, lao lên tận trời. Thân thể của Duy Ngã Độc Tôn bán trong suốt hóa, giống như hòa hợp một thể với nước, nương cột nước tận trời lao ngược lên, không nhìn dây leo vụt tới trong quá trình, rất nhanh đã tới lỗ thủng Khương Tinh Vệ đánh ra. Thân thể hắn khôi phục thực chất, nâng tay triệu hồi ra một thanh đao dài do bằng tinh màu lam ngưng tụ thành, hung hăng đánh vào lỗ thủng đang không ngừng co rút lại.

Tiếng “Răng rắc”

liên tục vang, vỏ bằng bao trùm lỗ thủng to bằng cái đầu, cũng hướng xung quanh lan tràn. Hồi phục nhất thời bị ngăn chặn hữu hiệu.

Đoàng!

Nơi xa truyền đến một tiếng súng vang hùng hậu mạnh mẽ, quanh quẩn ở trên không rừng rậm. Vỏ băng ngưng kết ở lỗ thủng thân cây lập tức nổ tung, kèm theo vụn gỗ bắn tung tóe.

Đoàng đoàng đoàng!

Tiếng súng liên tiếp vang lên, viên đạn không ngừng bắn ở cùng một vị trí, mỗi một phát súng đều khiến lỗ thủng sâu thêm một phần, mở rộng. Người bắn nấp ở phía sau màn, chẳng những có một món vũ khí uy lực đáng sợ, còn có tài bắn súng có thể xưng tuyệt đỉnh.

Dưới cây, Mao Sơn Thuật Sĩ lấy ra một cây đại tang quấn vải trắng, ném cho âm Thi, thao túng hắn chạy về phía thụ vương. Tôn Miểu Miểu há cái miệng nhỏ nhắn, phun ra từng oán linh, chúng nó quấn quýt lẫn nhau, bện thành một sợi roi dài hư ảo do oán linh tạo thành, cây đại tang cùng Đả Thần Tiên, ăn ý quật lên thân cây.

Dây leo giương nanh múa vuốt trên đỉnh đầu nháy mắt cứng đờ, tiếp đó mềm nhũn rủ xuống. Linh hồn thụ vương bị thương, lâm vào dại ra.

Bắt lấy cơ hội, các Vu Cổ Sư ùn ùn hóa cổ, mở ra cánh vỏ, cánh chim, mang theo một đám Hỏa Sư, Yêu Mê Hoặc lao vút lên không trung, lao về phía chỗ cao năm mươi mét. Trong lúc nhất thời, cầu cầu lửa, mâu lửa, đao lửa lần lượt nổ tung, sóng nhiệt cuồn cuộn, ánh lửa ngập trời. Mà từng vị Yêu Mê Hoặc lợi dụng vũ khí phá giáp, chế tạo ra hiệu quả đổ máu, ngăn chặn thụ vương hồi phục.

Chương 799: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (6)

Linh cảnh hành giả trận doanh tà ác cùng trận doanh hợp pháp kề vai chiến đấu hiếm thấy, dưới sự đồng lòng hợp sức, đánh ra thương tổn to lớn.

Lỗ thủng chỗ cao năm mươi mát của thân cây, vụn gỗ bay tứ tung, không ngừng sâu thêm, không ngừng mở rộng, dần dần chảy ra chất lỏng đỏ sẫm, gỗ cũng càng lúc càng ít, máu thịt non đỏ hiện ra.

"Nhìn thấy thụ tâm rồi! Bị một tầng tường thịt bao vây, không đâm thủng được!"

Một tên Yêu Mê Hoặc nhanh chóng rơi xuống, hét lớn.

Một giây sau, hắn đã bị dây leo vụt chết tươi ở giữa không trung, cùng có càng lúc càng nhiều Hỏa Sư, Vu Cổ Sư, giống như muỗi bị đập cho máu thịt be bét. Thụ vương giây thoát Đả Thần Tiên cùng cây đại tung ảnh hưởng, cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, điên cuồng về ngược.

Cùng lúc đó, cây cối xung quanh đều hiện ra mặt người, tràn ngập hận ý nhìn chằm chằm mọi người, dây leo, rễ cây dày đặc, hoặc cuốn hoặc quấn, công kích mọi người. Đám tán tu vô lực đối phó thụ vương, dốc hết toàn lực dây dưa tập kích đến từ thụ yêu.

"Đưa ta đi lên!"

Một thanh niên hai tay đều cầm đao thẳng quát khẽ.

"Cửu Lậu Ngư, giao cho người"

Hai tay Quản Trung Khuy Bảo hướng mặt đất kéo một phát, bùn đất lòng bàn chân Cửu Lậu Ngư nhô lên, một bàn tay khổng lồ chống trời phá đất chui lên, nâng hắn lao lên cao cao. Bàn tay khổng lồ vừa lao lên hơn mười mét, có vài sợi dây leo đan xen vỗ xuống, đầm ầm liên thanh, bàn tay đất đá ngưng tụ thành vỡ tung.

Cửu Lậu Ngư tung người nhảy, nhìn như mạo hiểm thực ra linh hoạt từ trong khe hở dây leo đan xen nhảy ra, không thể

tránh khỏi rơi xuống.

“ÀO!”

Cột nước phóng lên cao, vừa vặn phun ở trên người Cửu Lậu Ngư, lại đẩy hắn lên trên mấy mét, vừa lúc tránh đi một sợi dây leo quét ngang đến. Cùng lúc này, Khương Tinh Vệ sải bước chạy ra, lòng bàn tay ngưng tụ thành một quả cầu lửa tỏa ra màu trắng, như chơi môn đẩy tạ, ra sức đẩy lên. âm!

Quả cầu lửa nổ tung ở phía dưới Cửu Lậu Ngư, sóng khí cuồng bạo đến khó tưởng tượng nháy mắt đẩy bay hắn, nhưng sóng khí không có trật tự cũng khiến Cửu Lậu Ngư đánh mất cân bằng, không chịu khống chế quay cuồng ở không trung Ở lúc này, A Nhất đã chữa trị vết thương vỗ cánh đến, giống như một chiếc máy bay chiến đấu, đón lấy Cửu Lậu Ngư, mang theo hắn lao lên thẳng tắp, đưa vào lỗ thủng đường kính tới một mét.

Bịch!

Hai chân Cửu Lậu Ngư đạp chặt mép lỗ thủng, lưng ngửa ra sau như cánh cung, song đao bộc phát ra ánh sáng trắng chói mắt, lấy một loại tư thế bổ củi, ra sức đục hai thanh đao về phía trái tim bị tường thịt bao vây. Từng mảng lớn máu tươi từ trong lỗ thủng phun ra, nhuộm Cửu Lậu Ngư thành màu máu.

Dây leo vung lên đầy trời nhất thời bị kiềm hãm, tiếp theo vô lực rủ xuống, từng đôi mắt lạnh nhạt khảm ở trên vỏ cây như vảy rắn chậm rãi nhắm lại, ẩn về trong thân cây. Thụ yêu xung quanh cũng theo đó mất đi hoạt tính, trở lại thành thực vật bình thường.

Tới gần đầm nước, Trương Nguyên Thanh thi triển Dạ Du, ẩn đi thân hình, lặng yên tiến lên.

Rất nhanh, hắn thấy được đầm nước, còn có những cây ăn quả vây quanh đầm nước sinh trưởng, đầu cành treo quả mọng nặng trịch. Nhưng Trương Nguyên Thanh chưa lập tức hái quả mọng, không phải vì những con khỉ núi treo ở đầu cành, hoặc ở bên đầm nước bắt rận, chơi đùa với nhau, mà là kiêng kị hầu vương nằm ở trên đá xanh cạnh đầm nước, ngủ ngáy khò khò. Hầu vương cao khoảng 3 mét, ngoài thân bao trùm lông trắng dày đặc, lòng bàn tay và ngón tay là màu đen, khuôn mặt cũng

màu đen. Một con khỉ lông vàng màu lông sáng đẹp, lười biếng tựa vào trong lòng hầu vương lông trắng, thỉnh thoảng vung vẩy cái đuôi một lần, khẽ kêu một tiếng. Lúc này, một con khỉ đực hình thể hơi lớn hơn khỉ lông vàng lặng lẽ tới gần, một tay bắt đi con khỉ màu lông sáng đẹp, kéo mãi tới cách mấy mét, sau đó vểnh cái đuôi, ghé vào trên thân khỉ cái màu lông sáng đẹp, cấp tốc kích thích.

Khỉ cái ban đầu là không muốn, sau khi kêu vài tiếng, liền phủ phục dưới đất, nhấc mông, nửa từ chối nửa chờ mong.

Lá gan quá lớn rồi nhỉ, lén lút muốn chơi nữ nhân của vua? Hầu vương thế này cũng không tỉnh?

Trương Nguyên Thanh tự tin hơn vài phần.

Nhưng mà, hầu vương cảnh giới Thánh Giả, tất nhiên có được cảm quan mạnh đến đáng sợ, nếu khi vụng trộm hái bị phát hiện, hắn căn bản chạy không thoát. Dạ Du có thể che giấu mùi và thanh âm, nhưng không giấu được động tĩnh tạo thành khi chạy, ví dụ như thân thể va chạm vào lá cây, bụi cây, dẫn tới lay động. Xuất phát từ bảo hiểm, phải nghĩ cách dụ hầu vương đi.

Trương Nguyên Thanh hơi động tâm, yên lặng rút đi. Chờ lui đến khoảng cách tự cảm thấy an toàn, hắn giải trừ Dạ Du, phun ra Tiểu Đậu Bỉ.

“A ba!”

Tiểu Đậu Bỉ bò trên mặt đất, nghiêng đầu, nhìn về phía chủ nhân.

Chương 800: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (7)

Trương Nguyên Thanh ngồi xổm xuống, xoa cái đầu tóc máu thưa thớt, ủy thác trọng trách đối với đứa bé sinh ra mới mấy tháng này: “Mày bò đến bên kia, đi hái một chuỗi trái cây, hái xong chạy nhanh, có xa bao nhiêu chạy xa bấy nhiêu?

Tiểu Đậu Bỉ kêu “A ba”

một tiếng, linh hoạt hoạt động tứ chi chui vào trong lùm cây. Trương Nguyên Thanh thì thi triển Dạ Du lần nữa, mò về phía đầm nước. Hắn trở lại chỗ ban đầu, yên lặng chờ đợi. Đại khái nửa phút sau, hắn thấy lùm cây đối diện đầm nước thò ra một cái đầu tóc máu thưa thớt, tiếp theo, đứa bé không dài bằng cánh tay người trưởng thành, dọc theo một cái cây ăn quả, nhanh chóng bò lên trên. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh thỉnh thoảng liếc về phía hầu vương ngủ say, sở dĩ lựa chọn Tiểu Đậu Bỉ, mà không phải tự mình Thần Du, không phải triệu hồi quỷ tân nương, chính là vì Tiểu Đậu Bỉ khí tức yếu. Tuy hầu vương không phải nghề nghiệp Thần Dạ Du, nhưng dù sao cũng là Thánh Giả, tinh thần lực cường đại, khó bảo toàn sau chuyện sẽ không bị nó cảm ứng được.

Tốt lắm, nó chưa phát hiện Tiểu Đậu Bỉ. Thấy hầu vương vẫn ngủ say như cũ, chưa phát hiện một linh thể nhỏ yếu đã tới trong lãnh địa, Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra. Ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Tiểu Đậu Bỉ dọc theo thân cây bò đến cành cây, ôm lấy một chuỗi quả mọng màu đỏ, vận dụng lực lượng linh thể, ra sức bẻ. Rắc! Chuỗi quả mọng kia rời khỏi cành cây, rơi xuống thẳng tắp, Tiểu Đậu Bỉ thuận lợi từ trên cành cây ngã xuống, đầu đội quả mọng, vung tứ chi, chuồn nhanh.

“Chi chi ~”

Nhìn thấy một màn này, mấy con khỉ núi trên cây ngây người, chỉ vào chuỗi quả mọng tự mình bay đi, phát ra tiếng kêu dồn dập bén nhọn. Tiếng chi chi đưa tới càng nhiều khỉ núi hơn chú ý, tiếp đó là càng nhiều tiếng chi chi hơn nữa, cuối cùng đánh thức hầu vương ngủ say. Hai con khỉ cách mấy mét, đang kịch liệt sinh sản đột nhiên cứng đờ. Khỉ đực ngơ ngác nhìn hầu vương thức tỉnh, gãi gãi.

“Gào c”

Hầu vương phẫn nộ rít gào, nhe răng nanh, há mồm cắn chặt cổ khỉ đực còn khảm thật sâu ở trong thân thể khỉ cái, vung vẩy trí mạng. Mà đám khỉ núi bên cạnh nhảy lên nhảy xuống, chỉ nơi xa kêu chi chi chói tai.

Hầu vương nghiêng tai nghe vài giây, trong con mắt tối đen hiện lên lửa giận, phun ra khỉ đực đã chết, gầm một tiếng nặng

nề, thân thể cao lớn nặng nề nhảy dựng lên, trực tiếp lướt qua đầm nước rộng mười mấy mét. Ở trong tiếng "Thùng thùng thùng"

chạy như điên, truy kích tên trộm nhỏ dám trộm đồ ăn của tộc đàn. Thấy thủ lĩnh đã hành động, đám khỉ núi lúc này mới dám đuổi theo đi. Thấy việc này không nên chậm trễ, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lao về phía đầm nước, tới gần một cây ăn quả gần nhất, nhảy lên không trung, bẻ một cành cây dài nửa mét, bên trên dính bốn bốn chùm quả mọng màu đỏ. Cành cây vừa gãy, liền ở dưới Dạ Du ảnh hưởng, biến mất không thấy nữa. Trương Nguyên Thanh không dừng lại, quay đầu bỏ chạy, đồng thời hướng Tiểu Đậu Bỉ hạ đạt chỉ lệnh vứt bỏ quả mọng, mau mau chạy trốn. Linh phí không có thực thể, sẽ không chế tạo bất cứ động tĩnh gì, hầu vương đừng mơ tập trung Tiểu Đậu Bỉ.

Một hơi chạy ra vài trăm mét, hắn dựa lưng vào một cái cây cao to dừng lại, vừa chờ đợi Tiểu Đậu Bỉ hội hợp, vừa đánh giá nửa cành cây trong tay.

"Có hiệu quả hay không, ăn một quả là biết."

Trương Nguyên Thanh hái xuống một quả đỏ to bằng long nhãn, nhét vào trong miệng, quả mọng chua chua ngọt ngọt, vào miệng lập tức tan. Dòng nước ấm áp ùa vào dạ dày, chợt thông hướng tới chi bách hải, mang đến ấm áp lười biếng, xua tan mỏi mệt.

"Xet Xẹt!"

Trên người hắn toát ra từng làn khói đen hư ảo, trong cơ thể có cái gì dơ bẩn bị tịnh hóa.

Quả mọng có công hiệu trị liệu thương thế, khôi phục thể lực, khó trách nói ở lúc thân thể không khoẻ, hái quả dại sử dụng, làn khói đen này là chuyện gì, mình tựa như được tịnh hóa rồi? Trương Nguyên Thanh giật mình, có suy đoán:

Tịnh hóa khói đen đại biểu cho trận doanh của hắn bị thanh tẩy, hoặc đã xảy ra chuyển biến.

"Trở về nghiệm chúng một phen, xem có thể tiến vào trung bộ rừng rậm hay không? Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh hội hợp với Tiểu Đậu Bỉ, nuốt vào tiểu linh phó, quay về nơi chia

tay với chó dẫn đường, Mẫu Đơn Tiên Tử. Khung cảnh một mảng hỗn độn, cây cối đổ, khe rãnh tung hoành, bùn đất lật ra từng khối lớn, tựa như đã trải qua một hồi chặt cây quy mô lớn, để lại vết thương tràn ngập.

Ryo Asano cả người đẫm máu nằm ở trên mặt đất, lồng ngực kịch liệt phập phồng, Băng Phách đao của cô cắm chéo ở bên người, cẳng chân trái của cô cong gãy, xương cốt đâm thủng da thịt, máu tươi chảy đầy đất.

Huyết Tường Vi đờ đẫn đứng ở một bên, cả người bùn lầy, áo thun ở lưng rách ra, quần áo tác chiến Nano bó sát người mặc ở bên trong cũng xé rách, lộ ra lưng ngọc trắng phau, lưng toác máu thịt.

Chương 801: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hành giả chính phủ, đến đây tập kết (8)

Mẫu Đơn Tiên Tử ngồi xổm bên cạnh Ryo Asano, bàn tay ấn nhẹ lên vết thương ở cẳng chân, ánh sáng xanh lá nhu hòa lóe lên ở lòng bàn tay. Đây là kỹ năng trị liệu của thuật sĩ hồi phục. Có thể nhanh chóng cầm máu, tu bổ vết thương, nhưng nếu muốn nối xương gãy, thì tỏ ra chưa đủ sức.

“Xem ra tránh thoát nguy cơ lần thứ hai rồi”

Trương Nguyên Thanh đi lên phía trước, đánh giá một phen, xác định chó dẫn đường không có nguy hiểm tính mạng.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, trong lòng Mẫu Đơn Tiên Tử vui vẻ, xoay đầu lại, ngạc nhiên nhìn chằm chằm một đoạn cành cây trong tay Trương Nguyên Thanh, nói: “Anh, anh đi lâu như vậy, chỉ mang về mấy chùm quả đỏ?”

Trương Nguyên Thanh bỏ lại mấy trái quả đỏ, nói: “Đút cho cô ấy ăn”

Dứt lời, đi thẳng về phía bảng thông báo chỗ xa, dừng lại bên cạnh tấm bảng, hít sâu một hơi, sải bước đi về phía trước. Một lần này, hắn thoải mái vượt qua bảng thông báo, không gặp được vách tường vô hình trở ngại.

“Đinh! Ngài đã tiến vào trung bộ rừng rậm. Nhiệm vụ phụ tuyến 1 đã hoàn thành, thưởng 20 điểm”

“Đinh! Ngài là lữ khách đầu tiên đạt thành điều kiện, thưởng 100 điểm”

“Đinh! Trận doanh của ngài là sơn thần! Xin nhớ kỹ trận doanh của mình”

“Đinh! Nhiệm vụ phụ tuyến 2 đang cập nhật. Mời tổ đội.”

Tiếng nhắc nhở nhiệm vụ đến đây là hết.

Cần tổ đội mới có thể cập nhật nhiệm vụ? Một mình tiến vào không được? Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, lui về trước bảng thông báo, nhìn thoáng qua bảng thông báo, phát hiện bên trên xuất hiện một bức bản đồ.

Một bức bản đồ mê cung cực kỳ phức tạp.

Đường nét vẽ lộn xộn, mười cái đầu cũng không nhớ được. Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một câu, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía chó dẫn đường cùng Mẫu Đơn Tiên Tử. Khuôn mặt tái nhợt của Ryo Asano đã dần chuyển sang hồng hào, cẳng chân cong gãy khôi phục thẳng tắp, đeo Băng Phách đao, loạng choạng đi đến, vui vẻ nói: “Chân của tôi khỏi rồi, Vương Thái, tôi sẽ báo đáp anh, nếu có thể sống rời khỏi phó bản giết chóc. Ừm, anh vừa rồi vào cửa thứ hai đúng không? Tôi nhìn thấy anh đi vào, anh là làm như thế nào?”

Báo đáp như thế nào, nếu báo ân kiểu nữ chúa tuyết, tôi có thể chờ mong một phen.

“Ăn trái cây liền có thể đi vào!”

Trương Nguyên Thanh thuận miệng giải thích, nhìn về phía thiếu phụ đầy đặn: “Mẫu Đơn, cô ăn không?”

Mẫu Đơn Tiên Tử khẽ gật đầu, lấy một loại ánh mắt vô cùng cổ quái nhìn chằm chằm hắn. Cô vừa rồi, vừa mới nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vọt tới đứng đầu bảng điểm.

Không thể nào, không có khả năng nhỉ, âm Thi không đúng, tính cách cũng không đúng, nhưng Vương Thái lại am hiểu vượt phó bản như vậy… Trái tim Mẫu Đơn Tiên Tử đập thình thịch, cô cũng không biết mình đang chờ mong cái gì. Cô hít sâu một hơi, đang muốn hỏi ra vấn đề trong lòng, lại phát hiện sắc trời lập tức tối đi. Một ánh chiều tà cuối cùng chìm vào đường chân trời. Màn đêm buông xuống. Bên tai Mẫu Đơn

Tiên Tử truyền đến tiếng phó bản nhắc nhở: "Đinh! Đàn khỉ núi sinh hoạt ở trong rừng rậm, chịu khổ du khách bên ngoài tàn sát, hầu vương phẫn nộ không thôi, chuẩn bị nghênh đón lửa giận của nó đi!"

"Đinh! Màn đêm buông xuống, quỷ núi nấp ở trong núi sắp xuất hiện, mời mau chóng thoát khỏi nơi này, tiến vào khu vực trung bộ rừng rậm".

Hầu vương, quỷ núi, quả nhiên giống hắn phỏng đoán như đúc. Mẫu Đơn Tiên Tử nhịn không được lại nhìn về phía Vương Thái, vừa muốn nói gì, trong lòng đột nhiên trầm xuống, vội hô: "Các đồng nghiệp Ngũ Hành minh nguy hiểm rồi"

"Thành công rồi?"

Nhìn Cửu Lậu Ngư phá hủy trái tim kia bao bọc ở trong tường thịt, nhìn động tĩnh xung quanh biến mất, các linh cảnh hành giả bên dưới vui mừng quá đỗi. Bọn họ thi triển sở trường, hy sinh mười mấy linh cảnh hành giả, trả giá có thể nói thê thảm nặng nề. Nhưng may mắn, cuối cùng đánh được boss này, nhiều cao thủ như vậy hợp sức, cho dù Thánh Giả cũng giết cho người xem. "Mụ nội nó phó bản giết chóc, lúc này mới tầng ngoài, so với phó bản cấp S còn đáng sợ hơn"

Một tên Hỏa Sư nói gắt.

"Chờ, chờ một chút, vì sao chưa có nhiệm vụ nhắc nhở? Không có điểm thưởng?"

Một vị tán tu nghi hoặc nói.

Vừa dứt lời, mọi người đột nhiên thấy Cửu Lậu Ngư chỗ cao tung người nhảy xuống, tư thái hoảng SỢ đó, giống như đang tránh né cái gì đáng sợ. Ngay sau đó, trên vỏ cây dạng vảy, những đôi mắt lạnh lùng không có lông mi một lần nữa mở ra. Dây leo vô lực buông xuống đột nhiên khôi phục sức sống, giường nanh múa vuốt.

Một vị Mộc Yêu kêu lên: "Là sống lại, nó ngay cả kỹ năng sống lại cũng biết!"

Sống lại là chiêu bị động thương hiệu của nghề nghiệp Mộc Yêu, tựa như năng lực tự lành của Thần Dạ Du. Khi bên bờ vực cái chết, năng lực sống lại có thể khiến Mộc Yêu khởi tử

hồi sinh, nhưng thanh máu giảm phân nửa, thân thể tiến vào trạng thái suy yếu, không còn ở đỉnh phong.

Linh cảnh hành giả hai đại trận doanh khẽ biến sắc.

Chương 802: Lựa chọn trận doanh (1)

Thụ vương so với bọn họ tưởng tượng càng ương ngạnh hơn, xem ra còn phải chết không ít người mới có thể hoàn toàn giải quyết nó. Mà lúc này, một ánh chiều tà cuối cùng hạ xuống, chuyện họa vô đơn chí đã xảy ra.

"Đinh! Đàn khỉ núi sinh hoạt ở trong rừng rậm, chịu khổ du khách bên ngoài tàn sát, hầu vương phẫn nộ không thôi, chuẩn bị nghênh đón lửa giận của nó đi!"

"Đinh! Màn đêm buông xuống, quỷ núi nấp ở trong núi sắp xuất hiện, mời mau chóng thoát khỏi nơi này, tiến vào khu vực trung bộ rừng rậm"

Trong nháy mắt, linh cảnh hành giả ở đây sắc mặt trắng bệch, đáy mắt toát ra sự tuyệt vọng.

"Xong rồi"

"Phải đánh ba con boss? Một thụ yêu cảnh giới Thánh Giả đã khó chơi như thế, ba con boss, không phải để chúng ta đoàn diệt sao?"

"Đùa cái gì vậy, phó bản giết chóc không nên là trận doanh hợp pháp cùng tự do đối kháng sao, sao lại biến thành phó bản hành hạ giết chóc chúng ta? ?"

Tán tu tâm tính trực tiếp tan vỡ. Thành viên chính phủ cùng tổ chức tà ác, miễn cưỡng có thể ổn định, nhưng cũng có chút luống cuống chân tay, ý chí chiến đấu hoàn toàn không còn. Cao ngạo như Triệu Thành Hoàng, lạnh lùng như A Nhất, lúc này vẻ mặt đều có chút cứng ngắc.

Phó bản này không đúng nhỉ, sao có thể là loại độ khó này. Căn bản chính là muốn để chúng ta đoàn diệt ở khu vực tầng ngoài.

"Chúng ta có phải ngay từ đầu đã tính sai phương hướng hay không? Đánh boss không phải phương pháp chính xác"

Viên Đình đưa ra nghi ngờ. Người xung quanh nhất thời im lặng. Lúc này, chỗ cực kỳ xa xôi truyền đến một tiếng hô to hùng hồn: "Tôi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, toàn bộ hành giả chính phủ, đến đây tập kết!"

"Tôi, tựa như nghe được là Nguyên Thủy Thiên Tôn, ừm, tự xưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn nói cái gì?"

Trong thành viên Ngũ Hành minh, có người bất ngờ nói.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Vành tại Khương Tinh Vệ khẽ động, kiễng mũi chân, nhìn ngó về nơi phát ra âm thanh, lộ vẻ mặt vui mừng: "Tên kia nói cái gì thế, hắn cũng muốn đến giúp chúng ta đánh boss sao?"

Thanh âm xa xa truyền đến, khi đến mọi người bên tai, đã có chút sai lệch.

Lại thêm xung quanh thu yêu, Thụ Vương đã sống lại, quá nhiều tạp âm, càng thêm nghe không rõ.

Những phát hiện là Nguyên Thủy Thiên Tôn "mất tích đã lâu", các linh cảnh hành giả bên chính phủ tinh thần rung lên, như đã tìm được lãnh tụ.

"Hắn đang nói cái gì?"

"Mọi người có nghe rõ không?"

Trong tán tu, có người vừa nghe, vừa đặt câu hỏi.

Tuy phân tâm ở lúc này, là hành vi cực không sáng suốt, nhưng chuyện tương quan Nguyên Thủy Thiên Tôn, luôn có thể làm người ta không tự giác được chú ý tới.

Nghề nghiệp tà ác biểu hiện cũng như thế, vài tên Vu Cổ Sư nhịn không được nghiêng tai, dựa vào thính lực sau khi "Hóa Cổ"

tăng lên, bắt giữ động tĩnh nơi xa. Tiếng kêu gọi một lần nữa truyền đến: "Tôi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, toàn bộ hành giả chính phủ, đến đây tập kết!"

Mà một lần này, đại bộ phận đều nghe rõ.

Tập kết hành giả chính phủ? Lúc này tập kết hành giả chính phủ? Mọi người ngẩn ra.

Nhảy cẫng lên trước hết là nghề nghiệp tà ác, nếu đám người chính phủ rời khỏi, bọn họ sẽ cùng một đám tán tu cùng nhau đối mặt Thự Vương.

Tỉ lệ tử vong tăng lên rất nhiều. Thực lực hành giả chính phủ rõ ràng mạnh hơn tán tu một đoạn, ví dụ như bây giờ, yếu không có các Thổ Quái kia dựng lên vách tường, ngăn cản Thụ Vương công kích, bọn họ đến thời gian nghe tiếng cũng không có.

Lập tức giọng điệu kỳ quái dẫn dắt tiết tấu: "Kẻ này có thể hay không là gặp Sơn quỷ hoặc Hầu Vương rồi nhỉ, đánh không lại tìm cầu viện?"

"Vừa rồi lúc đánh Thụ Vương không đến, lúc này đã cầu cứu rồi? Các ngươi nghĩ cho kỹ đi, Thụ Vương chỉ còn lại một mạng, hơn nữa lực độ công kích rõ ràng yếu đi rồi, chúng ta bây giờ đồng lòng hợp sức xử lý Thụ Vương, thì có thể đạt được điểm".

"Không sai, vừa rồi không giúp đánh boss, gặp được nguy hiểm liền gọi người, hay cho một tên Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây là coi đám người Ngũ Hành minh là kẻ ngốc à, không, coi là lá chắn Một đoạn lời lẽ châm ngòi ly gián, tràn đầy tính kích động, hành giả chính phủ không thân quen với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất thời lộ ra vẻ mặt chần chờ.

Lúc này, trong tán tu, có người rút thời gian rảnh mở ra bảng điểm nhìn thoáng qua, đột nhiên trợn to mắt, kêu lên:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng nhất bảng điểm rồi."

Mọi người ở đây ngẩn ra, vẻ mặt đều biến hóa, vội vàng mở ra bảng điểm. Quả nhiên, người đứng đầu bảng lúc đầu, 110 điểm A Nhất, đã trở thành hạng hai.

Mà điểm Nguyên Thủy Thiên Tôn là: 140 điểm.

Lúc mọi người vây công Thụ Vương, hắn rõ ràng vẫn là 20 điểm, hạng mấy chục, trong khoảng thời gian ngắn, thế mà tăng vọt 120 điểm. Hắn làm như thế nào? Cái này… Bách Vô Cấm Kỵ dép xỏ ngón đã hỏng mất, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi: "Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến rồi?"

Câu này đã dẫn lên sự xôn xao thật lớn.

Chương 803: Lựa chọn trận doanh (2)

Giết thụ yêu tích lũy điểm là không có khả năng, trong thời gian ngắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn không có khả năng giết nhiều như vậy, Thụ Vương lại chưa chết, nguồn điểm duy nhất, chính là phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến. Đạo lý này rất đơn giản, người dám vào phó bản giết chóc, không nói có trí tuệ bao nhiêu, nhưng khẳng định không ngốc, lập tức ý thức được một điểm này.

"Thì ra con đường đánh boss thật sự là sai, còn có biện pháp khác có thể tiến vào cửa thứ hai, hơn nữa bị Nguyên Thủy Thiên Tôn công phá rồi"

"Hai trận doanh lớn hợp pháp cùng tà ác, nhiều nhân vật thiên tài như vậy, chỉ có một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn thành công phá, thì ra chính phủ không phải khoác lác, đây là nhân vật thông qua hai cái cấp S, đây là thiên tài phá phó bản.

"Khó trách hắn trước đó mãi không có động tĩnh, thì ra là gồng đại chiêu. Thật không hổ là Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Trong đám người vang lên tiếng các tán tu thấp giọng nghị luận.

Mà đám nghề nghiệp tà ác, sắc mặt cổ quái, đã có kinh ngạc giận dữ không cam lòng, lại dâng lên nét vui mừng.

Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi công phá ra phương pháp chính xác, bọn họ liền có thể nói theo, có thể lấy trả giá thấp nhất tiến vào khu vực trung bộ.

Bách Vô Cấm Kỵ, Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời, Duy Ngã Độc Tôn các cao thủ, vẻ mặt có chút ngưng trọng, có chút ngạc nhiên, đây là lần đầu bọn họ cảm giác được chênh lệch với Nguyên Thủy Thiên Tôn. Triệu Thành Hoàng cũng chưa cho bọn họ loại cảm giác này, tuy hắn rất mạnh.

Trong ánh mắt trống rỗng của A Nhất, lần đầu phát ra dao động khác thường. Trái lại chính phủ bên này, thành viên Ngũ Hành minh hít thở chợt dồn dập, trên mặt dâng lên nét mừng như điên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đúng là Nguyên Thủy Thiên Tôn, quả nhiên không làm người ta thất vọng. Lúc trước thấy điểm

hắn mãi không thể tăng lên, hành giả chính phủ mắt nhìn thấy mà trong lòng cuống lên. Tuy bọn họ thông qua xem thi đấu lôi đài, rất rõ tiêu chuẩn của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng nhỡ đâu hắn phát huy thất thường thì sao?

May mắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn không làm người ta thất vọng, tảng đá lớn treo ở trong lòng mọi người hạ xuống, dâng lên lòng tin cùng vui sướng mãnh liệt. Trong nháy mắt này, trong vài giây ngắn ngủn, cảm xúc cùng tâm tính của mọi người đều sinh ra sự lên xuống thật lớn, nhưng Khương Tinh Vệ thì không nghĩ nhiều như vậy, khuôn mặt nở rộ nụ cười rạng rỡ:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo chúng ta đi qua!"

Cô vung tay lên, gọi đồng bạn, không chút suy nghĩ, di chuyển vị trí linh hoạt một phen, tránh đi dây leo từ trên trời giáng xuống, chui vào rừng rậm, hướng về nơi phát ra âm thanh rời đi. Thấy thế, các Hỏa Sư của Ngũ Hành minh ùn ùn đuổi theo, một mặt là hành động nhanh hơn đầu óc, một mặt khác là cao tầng Xích Hỏa bang đi tìm các Hỏa Sư nói chuyện, vào phó bản giết chóc, dưới tình huống điều kiện cho phép, nhất định phải bảo vệ Khương Tinh Vệ.

Đám người Thái Nhất môn lấy Triệu Thành Hoàng cầm đầu, chưa ngay lập tức đi qua, mà là cảnh giác trận doanh tà ác. Chờ người Ngũ Hành minh đi xa, tám người không hẹn mà cùng tiến vào Dạ Du, biến mất không thấy, từ phương hướng khác nhau đi theo hành giả Ngũ Hành minh.

"Đi thôi, chúng ta cũng đi, đi theo người chính phủ."

"Chúng ta là nghề nghiệp hợp pháp, đều là lương dân, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ dạy chúng ta phương pháp vượt qua, đi mau đi mau."

Các tán tu nghề nghiệp hợp pháp lập tức giải tán.

Một màn này làm nghề nghiệp tà ác nhìn mà sinh ra cảm giác bức thiết mãnh liệt, hận không thể lập tức đuổi theo, nhưng kỳ quái là, vài vị tuyển thủ hạt giống lấy A Nhất cầm đầu, còn có Du Ngã Độc Tôn bọn mấy tán tu cường đại, thế mà không có chút ý tưởng nào đuổi theo trận doanh hợp pháp. Không có các

cao thủ này đi theo, bọn họ tùy tiện truy kích, chỉ có nước bị giết.

Trong rừng rậm nơi nào đó, Thiên Hạ Quy Hỏa dựa vào thân cây ngồi ở trên mặt đất, vành tai khẽ động, nghe thấy tiếng kêu gọi đến từ phương xa.

Lập tức duỗi thẳng sống lưng, từ trên mặt đất bật dậy, hưng phấn nói:

“Đi, hội hộp với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn biết phương pháp tiến vào cửa thứ hai rồi.”

âm Si vừa xem xong bảng điểm, đứng dậy theo, trên mặt cũng mang theo hưng phấn, “Hắn quả nhiên có thể”

Hai tên này ở trong phó bản từng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt nạt, chưa từng hoài nghi trí tuệ của hắn, phá giải điều kiện vượt ải là chuyện tất nhiên, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được. Thiên Hạ Quy Hỏa lúc này đã chạy đi một khoảng cách, chờ sau khi âm Si đuổi kịp, tặc lưỡi nói: “Tuy điểm ít, nhưng thắng ở an toàn, tôi trước khi vào phó bản giết chóc, chấp sự cấp trên đã cho một bí quyết, ở trong phó bản, giữ mạng là vị trí số một, bởi vì tính mạng chỉ có một, mà danh ngạch Thánh Giả có hai mươi bốn vị.

Chương 804: Lựa chọn trận doanh (3)

“Chúng ta không cần thiết tranh hạng nhất, thậm chí top 10, chỉ cần ở trong hai mươi bốn danh ngạch chiếm một vị trí là được rồi”

Nói xong, hắn thấy ánh mắt âm Si vẫn nhìn về phía Thụ Vương, nhíu nhíu mày, cường điệu nói: “Đây là kinh nghiệm của tiền bối, cậu có nghe không?”

âm Si thu hồi ánh mắt, cười nói: “Chấp sự cấp trên của anh, nhất định không phải Hỏa Sư. Nếu là Hỏa Sư, hắn sẽ nói: Chơi là xong, chơi không nổi lại chạy”

Thiên Hạ Quy Hỏa lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không, cậu sai lầm rồi! “Hắn sẽ nói: Chơi không lại thì đi gọi hội, tiếp tục chơi!”

Âm Si ngẩn ra, cười lên ha ha: “May mắn nơi này là phó bản, hơn nữa chỉ có hai chúng ta, nếu bị Hỏa Sư khác nghe được, anh liền xong rồi”

Hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn thật là Nguyên Thủy Thiên Tôn… Mẫu Đơn Tiên Tử đầy đặn xinh đẹp, nhìn người trẻ tuổi bên cạnh, trong đôi mắt đẹp có kinh ngạc, ngạc nhiên, cũng có thoải mái. Thần Dạ Du trong phó bản chỉ có từng đó, nhưng am hiểu công phá phó bản như thế, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn. Cô sớm có hoài nghi, chỉ là âm Thi không giống với con đó trên lôi đài, mà Thần Dạ Du giai đoạn Siêu Phàm, còn chưa xa xỉ đến mức tùy ý đổi mới một âm Thi cường đại.

Bởi vậy kinh nghi bất định, không dám xác nhận. Trước mắt thấy hắn tự mình nói ra thân phận, Mẫu Đơn Tiên Tử rốt cuộc xác nhận, Vương Thái chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn! Mình thế mà vừa mới vào phó bản, đã gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, gặp được Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy con nhỏ kia tâm tâm niệm niệm, ừm, cũng là mình tâm tâm niệm niệm… Mẫu Đơn Tiên Tử nghe thấy tiếng tim mình điên cuồng nhảy lên.

Chỉ cảm thấy không khí hít thở cũng mang theo một tia ái muội cùng nóng bỏng.

Cô bỗng nhiên có chút hối hận dọc đường đi, chưa xảy ra chút gì đó với hắn, giữ khoảng cách.

“A a a~”

Thiển Dã Lương hét lên, làm ra tư thái cô gái nhảy nhót trong amine, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng: “Anh chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn à, khó trách anh là đồng bạn chính nghĩa, tôi gặp được Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, chờ Sống sót rời khỏi phó bản giết chóc, tôi phải nói cho người lớn trong nhà, nói cho sư phụ”.

Bộ dáng hưng phấn này của cô, giống như con bé ở quê mới lên thành phố… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, phát hiện ánh mắt khác thường của Mẫu Đơn Tiên Tử, hắn nhướng chân mày lên, nháy mắt, cười nói:

“Kinh hỉ không, bất ngờ không? Mẫu Đơn, cô còn tính liếm tôi hay không, bắt đầu liếm từ nơi nào?”… Mẫu Đơn Tiên Tử bỗng có chút không quá thích ứng.

Trương Nguyên Thanh tháo nhẫn dịch dung, khôi phục dung mạo.

Đã thẳng thắn thân phận, thì không cần thiết đeo khuôn mặt Vương Thái nữa.

Ài, vốn còn muốn giả heo ăn thịt hổ, âm thầm phân biệt quân cờ của Ám Dạ Mân Côi, kế hoạch luôn không theo kịp biến hóa… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái.

Mẫu Đơn Tiên Tử nhìn khuôn mặt trẻ tuổi tuấn lãng này, lúc này mới cảm thấy hợp lý.

Dù sao ở trong thi đấu lôi đài, Nguyên Thủy Thiên Tôn thường xuyên làm ra hành vi cởi quần, chính là bộ dáng này.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Lúc này, một giọng nói to rõ đặc thù của thiếu nữ đánh VỠ sự bình tĩnh. Rừng rậm phía trước lay động xào xạc, một cô gái tóc đỏ lao ra. Theo sau, là càng lúc càng nhiều hành giả chính phủ, Tốt Qua Sông, Bạch Hổ Vạn Tuế, Cậu Bé Bán Diêm, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, Vũ Nữ Vô Qua, Ha Ha… Tổng cộng hai mươi mốt người. Trong chiến đấu với Thụ Vương, phía chính phủ lại tổn thất ba hành giả, tổng cộng hy sinh bảy người. Sau đó, đám người Thái Nhất môn Triệu Thành Hoàng, còn có âm Si, Thiên Hạ Quy Hỏa, lần lượt đến.

Không có nghề nghiệp tà ác theo tới, Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, nếu không, chỉ có thể ở nơi này bùng nổ chiến đấu sớm. Khương Tinh Vệ líu ríu nói: “Điểm của anh sao lại biến thành hạng nhất rồi, anh thật sự vào cửa thứ hai rồi sao, như thế nào tính là đạt thành điều kiện..”

Vấn đề của cô, chính là vấn đề chung của mọi người, nhất là điều kiện tiến vào cửa thứ hai. Từng ánh mắt ẩn giấu sự chờ mong ném về phía Trương Nguyên Thanh. Sau đó, mọi người chỉ thấy hắn giơ lên một đoạn cành cây trong tay, trên cành treo từng chuỗi quả đỏ, nói:

“Ăn một quả, liền có thể vào trung bộ rừng rậm”

Nghe được đáp án, các hành giả chính phủ đều ngây người.

Chỉ đơn giản như vậy?

“Nhìn qua rất ngon.”

Khương Tinh Vệ nhảy nhót đến trước mặt hắn, nhìn trái cây đỏ au, nuốt ngụm nước miếng. Trương Nguyên Thanh hái xuống một quả đỏ to bằng long nhãn đưa cho cô. Khương Tinh Vệ nhét vào trong miệng, hầu như chưa nhai đã nuốt xuống, “Chưa ăn ra mùi vị”

Vừa dứt lời, cô thoải mái rên lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp giàu đàn hồi dâng lên một mảng ửng đỏ, sau đó “xẹt xẹt”

liên thanh, thân thể bốc lên khói đen hư ảo. Tiếp theo, cô ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, lướt qua bảng thông báo, thành công tiến vào trung bộ rừng rậm.

Chương 805: Lựa chọn trận doanh (4)

Thấy một màn như vậy, không ai hoài nghi nữa, nhao nhao đòi trái cây.

Mang theo ngạc nhiên cùng chờ mong, nuốt vào quả đỏ, sốt ruột không chờ được lao về phía bảng thông báo.

Bọn họ dễ dàng tiến vào cửa thứ hai, chưa bị vách tường vô hình trở ngại, cùng thu được tiếng nhắc nhở nhiệm vụ, mỗi người tăng trưởng 20 điểm.

“Vào được rồi, thật sự vào được rồi!”

“Trái cây còn có hiệu quả chữa thương, khôi phục thể lực?”

“Tôi nhìn thấy trong bảng thông báo, còn có một hạng mục chú ý là có thể ăn quả dại, nhưng dọc đường đi, chỉ nhìn thấy quả dại cùng nấm sắc thái sặc sỡ tươi đẹp, không dám ăn”

Các hành giả chính phủ tin tức không được đầy đủ, sau khi trao đổi tin tức với nhau, lại kết hợp hiện trạng, nhất thời làm rõ mạch suy nghĩ.

Lựa chọn trận doanh thành Thất Lạc, khó ở chỗ đánh boss.

Lựa chọn trận doanh sơn thần, khó là ở chỗ dưới tình huống tin tức không đúng chờ, không trái với nội dung hạng mục chú ý, hơn nữa có thể thu thập được toàn bộ hạng mục chú ý, cùng suy luận ra phương thức chính xác. Phó bản rất công bằng, đều có chỗ khó riêng. Triệu Thành Hoàng từ trong tay Trương Nguyên Thanh tiếp được trái cây, nuốt vào trong bụng, cảm thụ được dòng nước ấm quét qua tứ chi bách hải, cảm thụ được thể lực dần dần khôi phục, hắn chậm rãi phun ra một hơi.

Lúc trước tiến hành một trận khổ chiến với Duy Ngã Độc Tôn, thể lực tiêu hao thật lớn, trái cây bù lại sự suy yếu cho hắn, khiến hắn có thể lấy trạng thái tốt nhất tiến vào cửa thứ hai.

"Đa tạ!"

Triệu Thành Hoàng gật đầu nói.

Hắn do dự một phen, thấp giọng nói: "Tán tu hợp pháp đang chạy tới, cậu tính như thế nào?"

Wào, khó được nha, thái tử gia của Thái Nhất môn thế mà chủ động bắt chuyện với mình… Trương Nguyên Thanh không cân nhắc quá nhiều, bởi vì sớm có ý tưởng ở phương diện này, nói:

"Đây là một phó bản trận doanh đối kháng, minh hữu càng nhiều càng tốt, đương nhiên là để bọn họ đi vào. Nhưng giới hạn ở nghề nghiệp hợp pháp, nghề nghiệp tà ác đến đây, trực tiếp đánh chết"

Triệu Thành Hoàng hài lòng gật đầu: "Như tôi nghĩ."

Lúc này, người sống sót của chính phủ hầu như tụ tập đủ, nhưng trước sau không thấy Quan Nhã, Trương Nguyên Thanh không khỏi lo âu, vội vàng nhìn xung quanh, mở miệng hỏi:

"Quan Nha đầu, ai có nhìn thấy cô ấy không? Tinh Vệ, em biết không?"

[ID của Quan Nha còn ở trên bảng điểm, nói rõ chưa chết, nhưng chưa theo người chính phủ cùng nhau chạy tới, nhất định đã gặp phiền toái, không thể thoát thân.

Đêm tối đã buông xuống, là thời gian sơn quỷ hoạt động, sơn quỷ là trận doanh thành Thất Lạc, thời gian để lại cho hắn

không nhiều, nán lại tầng ngoài thêm một giây, cũng có khả năng bị boss kia bắt được.

Khương Tinh Vệ lắc đầu: "Em chưa từng thấy chị Quan Nhã"

Lúc này, Tốt Qua Sông mặc quần rằn ri trầm giọng đáp lại: "Vừa rồi lúc đánh Thụ Vương, có súng bắn tỉa giúp chúng tôi, tài bắn súng chuẩn không thể tưởng tượng, hẳn là ra từ Thám Báo"

Hắn chỉ về phía tây nam: "Đường đạn là từ bên kia tới."

Không hổ là Thám Báo, sức quan sát kinh người… Trương Nguyên Thanh mừng rỡ, cao giọng nói: "Đa tạ, mọi người ở đây chờ đợi, cũng có thể tự thăm dò khu vực trung bộ, Triệu Thành Hoàng, xử lý tán tu hợp pháp liền giao cho anh, tôi đi chút rồi về".

Nói xong, không đợi mọi người đáp lại, chui vào rừng rậm, rất nhanh biến mất.

"Vì sao không đuổi theo? Mọi người đi hết, chẳng lẽ chúng ta phải một mình đối mặt Hầu Vương cùng Thụ Vương, còn có sơn quỷ gì đó?"

Một tên Vu Cổ Sư trừng mắt nhìn đám tuyển thủ hạt giống, chửi ầm lên.

"Mấy người các ngươi không phải thiên tài sao? Không phải đứng trong top 10 sao, kết quả chưa một kẻ nào nghiên cứu ra phương án chính xác, đều bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giẫm ở dưới chân"

Đám nghề nghiệp tà ác kêu gào như phát tiết cảm xúc, nói.

Đối mặt hành giả cùng trận doanh chất vấn cùng mạn mắng, "Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời"

vén lên một lọn tóc mai, quay đầu nhìn về phía Duy Ngã Độc Tôn, khẽ cười nói:

"Ngươi, còn có mấy tên tán tu hợp pháp các ngươi, vì sao không đi theo?"

Duy Ngã Độc Tôn giọng điệu lạnh nhạt: "Phó bản này có hai trận doanh lớn, trận doanh thành Thất Lạc chính là cần đánh boss, ta cảm thấy lựa chọn này thưởng cao hơn"

Bách Vô Cấm Kỵ thì hỏi: “Ba con boss không dễ đối phó.”

Duy Ngã Độc Tôn liếc hắn một cái: “Trong hạng mục chú ý của ta, có một cái là: Gặp son quỷ, có thể hướng đàn khỉ xin giúp đỡ. Hiển nhiên, Sơn quý là trận doanh thành Thất Lạc, chúng ta chỉ cần đi theo sơn quỷ đánh boss là được.”

Bách Vô Cấm Kỵ liếc mắt nhìn mấy tên nghề nghiệp tà ác kêu gào, cười ha ha nói: “Bây giờ hiểu chưa?”

Quan Nhã gặp phiền toái lớn rồi. Sau khi nghe được Nguyên Thủy kêu gọi, cô ngay lập tức thu súng rút lui, không chút suy nghĩ, liền theo phương hướng phát ra âm thanh chạy như điên, đi gặp thằng nhóc kia.

Nhưng không may, cô giẫm trúng bẫy nghề nghiệp tà ác lưu lại.

— một hàng gai gỗ chôn ở dưới đất, dùng lá khô che, rất khó bị phát hiện.

Chương 806: Lựa chọn trận doanh (5)

Gai gỗ tuy cứng rắn, nhưng lấy trình độ nhão của bùn đất, theo lý thuyết không có khả năng đâm thủng đế giày quân sự.

Nhưng thế mà vẫn đâm thủng, hơn nữa trên gai gỗ tẩm độc.

Càng xui xẻo hơn là, theo Thụ Vương sống lại, thụ yêu trong rừng cũng sống lại, mà bên cạnh cô thế mà có cả thảy hai mươi cây thụ yêu.

Xui xẻo tựa như gặp nữ thần vận rủi nguyền rủa. Nhưng quan Nhã biết, cái này không phải lỗi của nữ thần vận rủi, đây là lỗi của khẩu súng nát kia. Khẩu súng Phó Thanh Dương tặng cho cô tên là “Súng trường kẻ không sợ hãi”, có được lực công kích cực hạn, cho dù là Thổ Quái am hiểu phòng ngự, chịu một phát súng cũng phải bị thương. Quan Nhã ngã ngồi dưới đất, đeo một mặt nạ tấm đất thó, bị động thừa nhận đám thụ yêu điên cuồng quất roi. Cô dùng đạo cụ nghề nghiệp Mộc Yêu, loại trừ độc tố, trị liệu lòng bàn chân bị đâm thương tổn, đồng thời, vì chống đỡ dây leo đủ để quật chết cô, không thể không sử dụng đạo cụ nghề nghiệp Thổ Quái. Tuy điều này làm cô tránh được tử cục, những món mặt nạ này có hai cái trả

giá, một là không thể di động, hai là có hỏi tất đáp, không thể nói dối (người thành thật). Cái sau thật ra không sao cả, cái trước khiến cô mất đi năng lực chạy trốn. Tình huống rất không ổn, đạo cụ là có cực hạn, mặt nạ chống đỡ không được quá lâu, ở dưới công kích dày đặc như thế bất cứ lúc nào cũng có thể hư hao. Mất đi đạo cụ che chở, Thám Báo không am hiểu phòng ngự, tuyệt đối không thể sống sót ở trong nhiều thụ yêu như vậy tấn công mãnh liệt, kỹ năng Quan Sát cũng không thể để khiến cô may mắn thoát khỏi. Thám Báo vào màn mưa, cũng phải tắm mưa, cho dù có thể nhìn ra quy luật mỗi một giọt mưa xuống cũng vô ích.

"Rắc!"

Thật sự là sợ cái gì đến cái đó, mặt nạ bao trùm khuôn mặt truyền đến tiếng nứt nhỏ. Quan Nhã hào môn thiên kim như vậy, cũng nhịn không được ở trong lòng mắng một tiếng "fuck", quá xui xẻo rồi.

Bốp bốp bốp…

Tiếng quật liên tục không ngừng quanh quẩn, vết nứt ở mặt nạ nhanh chóng lan tràn, mơ hồ có dấu hiệu tán loạn. Trong lòng Quan Nhã tràn đầy tuyệt vọng. Lúc này, cách đó không xa truyền đến thanh âm như trút được gánh nặng, lại mang chút cợt nhả: "Ồ, chị Quan Nhã, khó trách cả buổi tìm không thấy chị, thì ra ở nơi này làm Mà? Chị sớm nói chứ, tôi nguyện ý đổi XP cho chị"

Cho dù là Quan Nhã xuất thân hào môn kiến thức rộng rãi, giờ này khắc này, trong lòng vẫn không khỏi rung động một phen.

Ở lúc bạn gặp được nguy cơ ở lúc bạn tuyệt vọng, có thể có một người đứng ra nói: chị Quan Nhã, thì ra chị thích làm âm.

Là một chuyện rất hạnh phúc rất làm người ta cảm động.

Quan Nhã mím môi, vốn định đáp lại một phen loại phương thức trao đổi này chuyên thuộc về bọn họ, lời đến bên miệng, biến thành vẻ mặt cầu xin giải thích: "Súng trường của chị sẽ giảm bớt giá trị may mắn, chị không phải làm âm, chị là quá xui xẻo"

Đây là trả giá của mặt nạ. Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, nói: "Từ cổ lính cầm súng may mắn E?"

Quan Nhã tức phát khóc nói: “Cậu còn chơi trend? Mau cứu mạng c”

“Có ngay có ngay!”

Trương Nguyên Thanh đoán chị Quan Nhã có thể là bị dọa hỏng rồi, cho nên mới đột nhiên đổi phong cách.

Vì thế không trì hoãn nữa, triệu hồi ra Lưỡi Dao Khát Máu, linh thể xuất khiếu, bọc vũ khí xen kẽ lượn vòng một phen, chặt xuống từng sợi dây leo.

Hắn không dám dùng lửa đốt, bởi vì cái này trái với hạng mục chú ý.

Đạo lý tương tự, cũng không dám tiêu diệt thự yêu, mà là lựa chọn chặt đứt dây leo.

Từng đoạn dây leo rơi xuống, mặt cắt bằng phẳng, đám thụ yêu phát ra tiếng kêu thê lương, ùn ùn rụt về nửa đoạn dây leo.

Rất nhanh, xung quanh Quan Nhã trống ra một vành đai chân không, áp lực chợt giảm, rễ cây còn lại đã không thể uy hiếp đến Thám Báo có được kỹ năng Quan Sát.

Cô lập tức tháo xuống mặt nạ, thu về ô vật phẩm, khi thì bước nghiêng, khi thì nhảy ngang, nhanh nhẹn né tránh rễ cây quấn quanh đến, thuận lợi lao ra khỏi khu vực nguy hiểm, hội hợp với Trương Nguyên Thanh. Đáy lòng hai người đều thả lỏng. Trương Nguyên Thanh tốc độ nói cực nhanh: “Tôi đã tìm ra phương pháp tiến vào cửa thứ hai, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng qua đó. Đúng rồi, chị Quan Nhã, sao chị mãi không ló mặt, có phải trốn đi hay không?”

Quan Nhã sóng vai chạy với hắn, nghe vậy, theo bản năng trả lời: “Chị vừa mới vào phó bản, liền gặp một tên Yêu Mê Hoặc, háo sắc muốn dễ chị, bị chị nổ một phát súng xử lý. Tuy tài bắn súng cùng võ thuật chiến đấu của chị đều rất mạnh, nhưng điểm kinh nghiệm quá thấp, gặp một tên nghề nghiệp tà ác còn có thể ứng phó, gặp hai tên, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ”

Chương 807: Lựa chọn trận doanh (6)

“Liền dứt khoát trốn đi, lấy tĩnh chế động, yên lặng xem biến hóa. Ài, sớm biết phó bản giết chóc nguy hiểm như vậy, chị đã không tham gia, bằng không chị bây giờ thoải mái nằm ở văn phòng bật điều hòa, cây phim bộ”

Vẻ mặt cô ảo não.

Cô gái này làm sao vậy? Trương Nguyên Thanh ánh mắt khác thường đánh giá cô, thiếu chút nữa hoài nghi Quan Nhã này là người khác khoác da người ngụy trang.

Bình thường Quan Nhã sẽ cười ha ha nói: “Chị là phụ nữ, chị đương nhiên là bất động”

Dùng bánh xe nghiền nát hắn.

“Chị Quan Nhã, chị bình thường chút, vừa rồi bị dây leo quật hỏng đầu óc rồi?”

Trương Nguyên Thanh nói…. Quan Nhã theo bản năng trả lời: “Chị chưa bị quật trúng đầu óc, chị dùng đạo cụ chặn hết. Cậu nếu chỉ phong cách nói chuyện, ừm, mặt nạ trả giá là không thể nói dối, có hỏi tất đáp”

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ. Lúc này sắc trời đã nhá nhem tối, bầu trời lưu lại một vệt sáng quật cường, hai người chạy một lúc, trước sau chưa thấy Sơn quỷ xuất hiện. Sơn quý là trận doanh thành Thất Lạc, Quan Nhã cũng là trận doanh thành Thất Lạc, chưa gặp sơn quỷ, chẳng lẽ là Quan Nhà may mắn quá kém dẫn tới? Trương Nguyên Thanh nhịn không được bắt đầu đoán.

Bởi vì vận may quá kém, cho nên sơn quỷ chưa tới cứu cô ấy?

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh ngược lại không vội, dừng bước.

Quan Nhã cũng theo đó dừng lại, nhíu mày nói: “Làm sao vậy?”

Vừa hỏi xong, cô liền thấy Nguyên Thủy lấy ra ba món đạo cụ, phân biệt là một món giáp mây, một đội bảo vệ tay, một đôi bảo vệ chân.

“Đây là bộ trang bị phía chính phủ cho tôi mượn, bộ trang bị cấp thấp, nhưng ở giai đoạn Siêu Phàm, xem như cực phẩm trong cực phẩm”

Trương Nguyên Thanh nói: “Chị Quan Nhã, tôi tính cho chị dùng. Chị như vậy có thể phát huy tốt hơn ưu thế cận chiến của chị. Tôi có con bài chưa lật khác, bộ trang bị này với tôi mà nói, chỉ là dệt hoa trên gấm”

Khi nói câu này, hắn chăm chú nhìn vào mắt Quan Nhã, vẻ mặt thành khẩn, giọng điệu chân thành tha thiết.

Cho chị? Quan Nhà ngay cả người, cô có chút khó có thể tin, ngẩn ra nhìn vào mắt Nguyên Thủy.

Ánh mắt hắn trong suốt chân thành tha thiết, giống như ẩn chứa lực lượng làm người ta say lòng.

Trái tim Quan Nhã loạn một nhịp, bỗng nhiên dời ánh mắt đi, cúi đầu nhặt lên bộ trang bị, không tập trung lắm mặc vào.

Chờ khi cô mặc xong, tra xem thuộc tính đạo cụ, mới phát hiện trả giá đáng sợ kia…

“Sao cậu không nói sớm một chút? !”

Quan Nhã trừng mắt.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh đầy nghi hoặc: “Nói cái gì?”

Nói động dục đó, trả giá quan trọng như vậy vì sao không nói! ? Quan Nhà hít sâu một hơi, vừa định nói không có gì, thốt ra lại thành: “Nói động dục đó, trả giá quan trọng như vậy vì sao không nói.”

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ: “Tôi cho rằng, ở trước mặt phó bản giết chóc, trả giá cái gì cũng bé nhỏ không đáng kể”

Quan Nhã nhất thời nghẹn lời. Nếu như vậy, cũng chỉ có thể mặc mãi, hoặc là vượt ải, hoặc chết ở trong phó bản, tuyệt đối không thể cởi ra… Nàng lại hít sâu một hơi, giả bộ ra bộ dáng như không có việc gì. Nhưng lúc này, bên tai vang lên thanh âm “ngây thơ vô tà”

của Trương Nguyên Thanh: “Chị Quan Nhã, nhà chị ở đâu thế?”

“Nhà trọ Thiên Thần Số 291 đường Tân Môn, phòng 302 tầng ba.”

Quan Nhã theo bản năng trả lời vấn đề này. Quan Nhã: “.”

Hai người rất nhanh đến bảng thông báo trung bộ rừng rậm, dọc theo đường đi không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa. Thành viên Ngũ Hành minh, phần lớn còn ở lại tại chỗ, Thần Dạ Du Thái Nhất môn cùng tán tu thì không thấy bóng dáng, nghĩ hẳn là hướng tới chỗ sâu trong trung bộ thăm dò.

Trương Nguyên Thanh đứng ở trước bảng thông báo, lúc này mới từ trong túi lấy ra quả đỏ chuẩn bị cho Quan Nhã.

Sở dĩ không dám cho trước, là sợ sau khi Quan Nhã thay đổi trận doanh, vận rủi sẽ đưa tới sơn quỷ tập kích. Đợi sau khi Quan Nhã cắn nuốt quả đó, hai người vượt qua bảng thông báo. Trương Nguyên Thanh nghe thấy bên tai vang lên tiếng nhiệm vụ nhắc nhở: "Đinh! Đã kiểm tra được minh hữu cùng trận doanh, tổ đội hay không? Nhân số đội ngũ không thể ít hơn mười lăm người, không thể nhiều hơn hai mươi bốn người.

""Đinh! Đọc ra ID linh cảnh của minh hữu. Có thể phát ra lời mời tổ đội"

"Đinh! Nhiệm vụ phụ tuyến đang cập nhật… Mời tổ đội"

Nhân số tổ đội nhiều nhất 24 người, vừa vặn là danh ngạch Thánh Giả. Trương Nguyên Thanh nghe xong tiếng nhiệm vụ nhắc nhở, nhìn lướt qua các linh cảnh hành giả tụ tập ở bên người, Khương Tinh Vệ, Thiên Hạ Quy Hỏa, âm Si, Bạch Hổ Vạn Tuế, tổng cộng mười ba người.

Rất hiển nhiên, nhóm người này ở lại chỗ này, là chờ đợi tổ đội với hắn.

"Người khác đâu?"

Trương Nguyên Thanh thuận miệng hỏi.

"Theo Triệu Thành Hoàng đi rồi"

Thiên Hạ Quy Hỏa miệng ngậm cọng cỏ, dựa chéo vào thân cây, nói: "Trứng không thể đặt hết trong một giỏ, cậu sau khi gia nhập đội ngũ, nhìn thấy nhiệm vụ phụ tuyến liền hiểu, đội ngũ càng phân tán càng tốt."

Chương 808: Nguy cơ — mê cung rừng rậm (1)

Khi nói chuyện, tiếng nhiệm vụ nhắc nhở vang lên lần nữa: "Đinh! Thiên Hạ Quy Hỏa mời bạn gia nhập đội ngũ"

"Đinh, ngài đã hoàn thành tổ đội, nhiệm vụ phụ tuyến cập nhật"

"Nhiệm vụ phụ tuyến 3: Sơn thần bi tráng"

"Miêu tả nhiệm vụ: Thật lâu thật lâu trước kia, một vị tà tu cường đại lẻn vào thành thị nhân loại, ở nơi đó chế tạo ra tai họa thật lớn. Vì ngăn chặn tai nạn lan tràn, vì vậy khốn tà tu cường đại, sơn thần tiêm tu ở phụ cận hiến tế bản thân, tụ lại tinh hoa sông núi cỏ cây, hình thành một cánh rừng rậm, ngăn cách liên hệ thành thị cùng bên ngoài, mang tà tu cường đại cùng nanh vuốt của hắn vây toàn bộ ở trong thành"

"Ý chí của sơn thần hóa thành đàn khỉ, máu thịt của sơn thân ngưng tụ thành núi cao, lông tóc Sơn thần trưởng thành làm rừng rậm tươi tốt. Đàn khỉ vì kỷ niệm sơn thần, ở đỉnh núi xây cho hắn một tòa miếu sơn thần, cũng cung phụng quyền trượng sơn thần ở trong miếu. Lời đồn, đạt được quyền trường Sơn thần, liền có thể đạt được quyền lực của sơn thần. Tinh linh trong núi kế thừa di chí của sơn thần, yên lặng thủ hộ nó"

"Vô số năm qua, tà tu không ngừng phát ra nanh vuốt, tìm kiếm vị trí miếu sơn thần, ý đồ cướp đi quyền trượng, rời khỏi thành Thất Lạc. Không lâu trước đây, một đám những kẻ tà ác tới rừng rậm, giết chóc đàn khỉ cùng thụ yêu, trở thành nanh vuốt của tà tu. Các dũng sĩ trẻ tuổi, xin trợ giúp tinh linh trong núi, thủ hộ tốt quyền trượng trong miếu"

"Yêu cầu nhiệm vụ: Miếu sơn thân cách mỗi một đoạn thời gian, sẽ mở ra một lần, mỗi lần mở ra thời gian 60 phút. Xin dọc theo đường núi đến miếu sơn thần, thủ hộ quyền trượng, đừng để bất luận kẻ nào tiến vào thần miếu"

"Ghi chú: Có ba con đường đi thông đỉnh núi, nhiều năm qua, lực lượng tà tu thẩm thấu vào rừng rậm, dây dưa, chống lại lực lượng sơn thần, rừng rậm xuất hiện dị biến, mỗi con đường núi đều ẩn chứa nguy hiểm khác nhau, xin chú ý an toàn"

Xem xong giới thiệu nhiệm vụ, Trương Nguyên Thanh đối với hạng mục chú ý của tầng ngoài có lý giải khắc sâu hơn nữa. Khó trách thụ yêu sẽ chủ động mê hoặc người tiến vào trong

núi, đàn khỉ sẽ không biết phân tốt xấu công kích linh cảnh hành giả, nhiệm vụ của chúng nó chính là thủ hộ núi rừng, tất cả người từ ngoài đến, với chúng nó mà nói, đều là kẻ địch. Mặt khác, những trái cây không thể ăn kia, không thể nói chuyện, đối diện khách lên núi, nghĩ hẳn là sự vật sau khi lực lượng tà tu thẩm thấu vào rừng rậm, thúc giục hóa ra. Cái này tạo thành nội dung tự mâu thuẫn trên hạng mục chú ý. Đồng thời cũng rõ vì sao đội ngũ càng phân tán càng tốt, toàn bộ tập trung ở trên một con đường lên núi, trước không nói nhân số hạn chế, một khi đoàn diệt, trận doanh hợp pháp liên hoàn toàn GG rồi.

"A-"

Trương Nguyên Thanh hít một ngụm khí lạnh, sắc mặt ngưng trọng: "Cửa thứ hai rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm"

Thiên Hạ Quy Hỏa cười nói: "Nói như thế nào?"

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua mọi người, nói: "Tin tức cho quá chi tiết rồi, gần như không cần linh cảnh hành giả đi suy luận cùng thăm dò, như vậy, độ khó của một cửa ải này liên tập trung hết ở trên nguy hiểm lên núi"

"Các vị, phó bản này khắp nơi tồn tại lực lượng cấp Thánh Giả, nói rõ trước, tôi không có nắm chắc bảo toàn mọi người"

Thiên Hạ Quy Hỏa nhếch khóe miệng, nhìn về phía mọi người: "Giống với tôi nói chứ, nguy cơ của phó bản này, hẳn là đều ở trên đường lên núi.

Vẻ mặt mọi người ngưng trọng hơn vài phần.

Bạch Hổ Vạn Tuế ở trong đám người cười nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, gánh nặng thần tượng của cậu quá nặng, chúng tôi đều là linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, biết vào phó bản nguy hiểm, cũng chưa từng cho rằng người khác phải chịu trách nhiệm đối sinh mệnh của chúng tôi."

"Sống chết có số phú quý do trời, vào phó bản giết chóc, thì phải làm sẵn chuẩn bị hy sinh. Tổ đội với cậu, chủ yếu là hạ thấp phiêu lưu"

Bạch Hổ Vạn Tuế là một thanh niên cởi mở, ngũ quan công chính, không xấu xí không đẹp trai, ánh mắt có sự sắc bén riêng của Thám Báo, khí chất chỉnh thể già dặn dũng mãnh, giống như lão binh kinh nghiệm sa trường.

Đại bộ phận Thám Báo, khí chất đều thiên hướng quân nhân.

Mỗi nghề nghiệp đều có khí chất riêng, như Hỏa Sư nóng nảy, thô lỗ, Thần Dạ Du tà dị tôn quý, Thổ Quái hàm hậu thành thật. Linh cảnh hành giả chính phủ khẽ gật đầu, tán đồng lời của Bạch Hổ Vạn Tuế.

Lời là nói như vậy, nhưng tôi vẫn phải có trách nhiệm với sinh mệnh của mọi người, làm lãnh tụ cùng không làm lãnh tụ, là hai việc khác nhau… Trương Nguyên Thanh phun ra một hơi, hỏi: "Bản đồ mê cung trên bảng thông báo, nhớ cả chưa?"

Mấy vị Hỏa Sư ở đây lắc đầu. Người khác thì nói: "Mỗi người đều nhớ một bộ phận khu vực, có thể ghép lại bản đồ hoàn chỉnh"

Chương 809: Nguy cơ — mê cung rừng rậm (2)

Vậy thì tốt, như vậy không cần mình mở ra hình thức "siêu não"… Trương Nguyên Thanh phun ra một hơi, "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lên núi đi."

Hắn lúc vào ở biệt thự vịnh Phó gia, đã sớm mang theo viên thuốc màu lam, cả một lọ viên thuốc nhỏ màu lam, luôn nhét ở trong túi. Thứ duy nhất bị hắn để lại bên ngoài, chỉ có loa Miêu Vương.

Đạo cụ này quá mức kỳ lạ, nếu sử dụng ở trước công chúng, khó bảo đảm không bị người ta nhớ, truyền ra, một khi bị đám người tình cũ của Ma Quân biết, đó là tai hoạ ngầm.

Tuy ở trong trận âm dương, hắn cũng từng sử dụng loa Miêu Vương, nhưng lúc ấy thành viên Ngũ Hành minh chỉ có Quan Nhã và Nữ Vương.

Quan Nhã không cần phải nói, Nữ Vương cách Ma Quân quá xa xôi, sẽ không vô duyên vô cớ tiết lộ tin tức của hắn, tuy cũng là tai hoạ ngầm, nhưng vấn đề không lớn.

Trong “vũ trụ”

thâm thúy cao xa, vô số chấm nhỏ tạo thành tinh hà lấp lánh.

Các Chúa Tể đứng ở ngoài thế giới linh cảnh, lúc này đều đang chăm chú nhìn phó bản giết chóc giai đoạn Siêu Phàm. Bọn họ đại đa số thời điểm, đều chỉ quan tâm các Thánh Giá mạnh mạnh đối kháng tiến triển, cho dù là Thiên Vương Sợ Hãi cùng nữ nguyên soái đặt cược lớn, cũng không quá mức để ý các hành giả cảnh giới Siêu Phàm. Dù sao cảnh giới Siêu Phàm quá thấp, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn kỳ tài ngút trời, sau khi thông qua phó bản giết chóc, cũng chỉ là một gã Thánh Giả. Vẫn như cũ ở trạng thái tiềm long, chưa thật sự trưởng thành. Mà các Thánh Giả tiến thêm một bước, chính là Chúa Tể. Chúa Tể là trụ cột của bất cứ tổ chức nào, là đại tướng nơi biên cương, là đại nhân vật trong thế giới linh cảnh.

Một vị Chúa Tể bậc cao, có thể mang tới ưu thế là không cách nào đo lường, giống như Thiên Vương Sợ Hãi có thể đối thoại ngang hàng với các minh chủ, chính là Chúa Tể đỉnh phong.

Đương nhiên, Chúa Tể đỉnh phong bình thường, cũng chưa có tư cách sánh vai với các minh chủ, sợ là sợ kẻ quái thai, không có khả năng tính toán theo lẽ thường. Nhưng ở trong phó bản giết chóc lúc này, Phó Thanh Dương có hy vọng trở thành quái thai như vậy.

Bởi vậy các đại nhân vật đặc biệt chú ý.

Thẳng tới lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn hô lên hành giả chính phủ tập kết, bao gồm nữ nguyên soái bên trong, đại lão nghề nghiệp hợp pháp cùng tà ác mới mang ánh mắt nhìn về phía rừng rậm nguyên thủy, chú ý tình huống gần đây của bọn nhỏ Siêu Phàm.

“Đúng là đứa nhỏ đầu óc linh hoạt, đáng tiếc Chén Thánh Đọa Lạc thành chiến lợi phẩm của phân bộ Tùng Hải.”

Linh Năng hội phân hội trung bộ, trong mũ trùm rách nát của hội trưởng truyền đến thanh âm khàn khàn trầm thấp. Tuy hắn chưa chỉ tên nói họ, nhưng các đại lão ở đây đều biết nói là ai.

“Cũng không biết chiến lực như thế nào!”

Giáo chủ nam phái không ngừng biến hóa giới tính, hình thái kia, phát ra thanh âm khó phân biệt nam nữ. Tuy là thiên tài

trận doanh đối địch, nhưng các linh cảnh hành giả đứng ở đỉnh phong này, đối với vãn bối sở trường vượt phó bản, có sự thưởng thức phát ra từ bản năng. Thiên Vương Sợ Hãi nhíu mày, liếc mắt nhìn về phía hội trưởng phân hội trung bộ Linh Năng hội, nói: "Chén Thánh Đọa Lạc không nên tồn tại trên đời, nó tước đoạt tự do cơ bản nhất của một người, là tà vật làm người ta buồn nôn, ta rất chán ghét nó"

Ngũ Hành minh bên này, thanh niên tóc đỏ nhíu mày nói: "Thiên Hạ Quy Hỏa này, chẳng những không có khí phách của Hỏa Sư, thậm chí thiếu cảm giác vinh dự tập thể đối với Hỏa Sư, hắn nếu trở thành chấp sự, ta phải đưa hắn về doanh huấn luyện trước, tiến hành một đoạn thời gian trị liệu tâm lý. Để hắn tìm về cảm giác vinh dự tập thể cùng cảm giác tự hào thân là Hỏa Sư"

Thôi xong, trong Hỏa Sự thật không dễ dàng gì xuất hiện một vị Ngọa Long.

Đám người Cẩu trưởng lão lắc đầu.

Nữ nguyên soái nhìn chằm chằm rừng rậm nguyên thủy rộng lớn, ánh mắt xuyên thấu tầng tầng vách ngăn, giống như đang chăm chú nhìn cái gì, chân mày vừa dài vừa thẳng hơi nhíu.

Cô từng thấy cái nhẫn đó.

Từng thấy nó ở trên người Ma Quân. Trương Nguyên Thanh dẫn theo thành viên Ngũ Hành minh, xâm nhập trung bộ rừng rậm không lâu, liền có hai bóng dáng từ trong rừng rậm lao ra, hướng tới bảng thông báo đuổi theo. Đi theo phía sau nhóc chó săn là một thanh niên béo lùn chắc nịch.

"Lão đại, anh chậm một chút."

Nhóc mập vừa hô, vừa đuổi theo.

Làm Huyện Thuật Sư, tốc độ cùng thể lực của hắn thua xa Yêu Mê Hoặc.

Rất nhanh, Khấu Bắc Nguyệt đứng ở cạnh bảng thông báo, nhìn quanh một phen, cuối cùng nhìn về phía mấy quả đỏ to bằng long nhãn phân tán trên mặt đất.

Quả nhiên phụ cận không có trái cây tương tự, hiển nhiên là có người cố ý để lại.

Chương 810: Nguy cơ — mê cung rừng rậm (3)

Khấu Bắc Nguyệt suy nghĩ thật lâu, suy luận ra trái cây rất có thể là tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn để lại cho hắn.

Nguyên Thủy biết hắn tham gia phó bản giết chóc, cho dù mọi người không thể công khai nhận nhau, nhưng Nguyên Thủy sẽ không mặc kệ hắn, nhất định sẽ để lại một chút nhắc nhở rõ ràng.

Trước khi vào phó bản giết chóc, Tiểu Viên ân cần dạy bảo, tam lệnh ngũ thân, vào phó bản giết chóc nhất định phải động não nhiều hơn, đặc biệt liên quan tới Nguyên Thủy Thiên Tôn. Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định sẽ để lại tin tức cho hắn.

"Phụ cận không có loại trái cây này, nó nhất định có bí ẩn!"

Khấu Bắc Nguyệt ra vẻ cao thâm nói.

Nhóc mập nhìn quanh một vòng, đánh giá hoàn cảnh, sau đó nhìn chằm chằm trái cây vài giây, hắn lấy ra một cái nhẫn dây leo nhỏ màu đen bện thành đeo vào, đi đến cạnh một cái cây, sau khi xác nhận nó chỉ là cây bình thường, mà không phải thụ yêu, đưa nhẫn tới bên miệng, lẩm bẩm.

Vài giây sau, nhóc mập trầm giọng nói: "Nó nói cho tôi biết, vừa rồi nhóm người kia, là sau khi ăn xong trái cây liền đi vào"

Khấu Bắc Nguyệt vui mừng quá đỗi: "Ăn xong trái cây có thể đi vào? Vậy mau lên, chúng ta chia trái cây, như vậy liền không cần mạo hiểm chiến đấu với boss, thuận lợi tiến vào cửa thứ hai"

Nhóc mập sững sờ nhìn hắn, vẻ mặt từng chút một trở nên cổ quái. Hắn bái tên này làm lão đại, nhìn trúng là đối phương đầu óc không quá thông minh cùng da mặt mỏng, sĩ diện, sau khi bám dính một phen, quả nhiên thành công trở thành tiểu đệ của đối phương. Nhưng nhóc mập thật ra trong lòng có tính toán, tên khờ này, quá nửa là sống không qua được phó bản giết chóc, có thể sẽ trở thành lão đại tuổi thọ ngắn nhất trong lịch sử của mình. Đặc biệt là nhìn thấy tân nhậm lão đại,

không động não thoát ly tổ chức tà ác, truy kích nghề nghiệp hợp pháp, hắn càng nhận định phỏng đoán của mình.

Người bình thường nào dám làm ra loại chuyện này, hắn không sợ bị hành giả hợp pháp thay nhau vũ nhục sao? Nhưng không ngờ, nghề nghiệp hợp pháp vừa vặn rời khỏi lại vừa vặn mang trái cây dùng xong tùy tay vứt bỏ ở một bên, hành vi nhìn như lỗ mãng bốc đồng, không có đầu óc, nhưng lại trong cõi nào đó hóa giải nguy cơ cho lão đại nhiệm kỳ mới.

Chẳng lẽ, lão đại hắn trong lúc vô ý nhặt được, lại là người vận may lớn hiếm thấy?

Đúng vậy, gã ngu xuẩn như vậy, nếu không có khí vận quấn thân, sao có thể sống đến bây giờ…

Nhóc mập trầm giọng nói: "Lão đại, anh là đúng, nhưng tôi không đề nghị anh làm như vậy? "Anh ăn trái cây, chính là người của trận doanh hợp pháp rồi, nghề nghiệp hợp pháp sẽ giết anh, những tên máu lạnh vô tình kia cũng sẽ giết anh, chúng ta sinh tồn trong kẽ hở, căn bản sống không nổi"

"Biện pháp tốt nhất, là trở về đội ngũ lớn, cùng nhau đánh boss"

Khấu Bắc Nguyệt nghe xong âm thầm nhíu mày.

Thụ Vương cường đại như vậy, còn có Hầu Vương, đánh boss là chuyện cực kỳ nguy hiểm, đạo lý gần lợi tránh hại, hắn là biết. Nhưng tên nhóc mập này phân tích không sai, hơn nữa, nếu có thể ẩn núp ở trong trận doanh tà ác, hắn có thể thu thập tình báo tốt hơn, cùng ở thời khắc mấu chốt phối hợp Nguyên Thủy Thiên Tôn. Vậy chỉ có thể mạo hiểm! Khấu Bắc Nguyệt biết nghe lời phải, nghiến răng nói:

"Được! Vậy trở về đánh boss"

Vừa dứt lời, bên tai hai người truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Đinh! Thụ Vương ngã xuống, trận doanh của bạn đạt được thắng lợi, thưởng 30 điểm, mời giúp đỡ Sơn quỷ, tiêu diệt đàn khỉ"

Thụ Vương ngã xuống, không cần đánh boss nữa…

"."

Nhóc mập nhìn Khấu Bắc Nguyệt, từng chút một há hốc mồm Lấy Trương Nguyên Thanh cầm đầu, mười chín người nghề nghiệp hợp pháp xuyên qua ở trong rừng rậm, hướng về sâu bên trong xuất phát.

Bóng đêm càng đậm hơn, tầng tầng tán cây như ô che mất ánh trăng, trong rừng một mảng tối đen, mọi người ở dưới một vị Thần Dạ Du duy nhất dẫn dắt, chậm rãi tiến lên.

“Trên bảng thông báo rừng rậm trung bộ, không có cấm đoán sử dụng lửa, tôi cho rằng có thể đốt lửa chiếu sáng”

Thiên Hạ Quy Hỏa giường giọng nói. Mọi người chưa nói, chờ đợi ý kiến của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, nói: “Có thể!”

Tầng ngoài có nhiệm vụ phụ tuyến của tầng ngoài, tầng giữa có nhiệm vụ phụ tuyến của tầng giữa, nhìn từ trước mắt, hai bên là không có liên hệ.

Trung tâm của tầng giữa là trận doanh đối kháng, vậy thì không có khả năng xuất hiện tình huống lâm thời biến hóa trận doanh, bằng không sẽ có bug.

“Xẹt xẹt -”.

Các Hỏa Sư sốt ruột không chờ được giơ cao cánh tay, khiến từng ngọn lửa bốc lên, giống như những cây đuốc, chiếu sáng lên xung quanh, xua tan bóng tối.

Mọi người không tự giác thả lỏng cảm xúc, đạt được cảm giác an toàn.

Đi khoảng mười lăm phút đồng hồ, mọi người vượt qua một đỉnh núi, phía trước là một mảng chỗ hõm núi rộng lớn (đất bằng phẳng trong núi, chỗ trũng giữa hai ngọn núi), tầm nhìn trống trải, thảm thực vật thưa thớt.

Chương 811: Nguy cơ — mê cung rừng rậm (4)

Bầu trời đêm trong suốt, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống, núi non hoang dã, vạn vật yên tĩnh, có một sự khủng bố nói không nên lời.

Trong khe núi có một con đường mòn, đi thông rừng rậm dãy núi đối diện, nếu không có gì bất ngờ, đây là sơn đạo đi thông đỉnh núi trong nhiệm vụ phụ tuyến đề cập. Trương Nguyên Thanh dừng bước, nhìn về phía ngọn núi bên kia khe núi, nói: "Đỉnh núi bên kia, hẳn là chính là vị trí miếu sơn thần"

Mọi người nghỉ ngơi năm phút đồng hồ.

Lúc này, Quan Nhã đến bên cạnh Trương Nguyên Thanh, cười mỉm nói: "Đổi âm Thi khi nào? Còn rất xinh đẹp, chị nhìn cô ta hồi lâu, vậy mà không bắt bẻ được tỳ vết nào? "Bởi vì là phẫu thuật thẩm mỹ mà, sao có thể so sánh với chị Quan Nha mỹ nữ tự nhiên như vậy? Trương Nguyên Thanh trước khen một câu, tiếp theo đâm sau lưng Phó Thanh Dương, buồn rầu nói: "Đây là bách phu trưởng chuẩn bị cho tôi, tôi cũng không ngờ được hắn sẽ tặng một âm Thi như vậy cho tôi. Còn nói cái gì về sau mời cậu cách Quan Nhã xa một chút."

Quan Nhã mượn ánh lửa mỏng manh, cẩn thận đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngạc nhiên phát hiện hắn thế mà không nói láo.

"Chị thật sự nên cảm ơn hắn."

"Quan Nhã nghiến răng.

Cô tiếp theo nhìn về phía Ryo Asano trong đám người, không ngừng cúi đầu nói "Ohayo*", nói:

chào trong tiếng Nhật "Đứa nhỏ này là cậu nhặt?"

"Là Mẫu Đơn Tiên Tử nhặt, không liên quan tới tôi"

Trương Nguyên Thanh vội giũ sạch quan hệ.

Vừa dứt lời, Ryo Asano bên kia đã nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn là ân nhân cứu mạng của tôi, đại ân đại đức trọn đời không quên, tôi sẽ thật cố gắng, vì vượt phó bản giết chóc dốc một phần sức, mọi người chiếu cố nhiều hơn!"

Quan Nhã cười tươi như nắng: "Cậu đeo mặt nạ phòng ngự của chị một phen."

"Không đeo!"

"Đeo một phen!"

“Không đeo”

Năm phút đồng hồ rất nhanh đã qua, mọi người dọc theo thế núi xuống, tiến vào khe núi, chính thức bước lên đường mòn lên núi kia. Khi tiến vào rừng rậm, bên tai đồng thời thu được tiếng nhiệm vụ nhắc nhở: “Đinh! Ngài đã tiến vào mê cung rừng rậm, xin chú ý an toàn, cảnh giác nguy hiểm ven đường”

Các hành giả chính phủ không khỏi hít sâu một hơi, căng thẳng thần kinh.

Phía sau, một người đàn ông trung niên nói: “Đi mãi về phía trước, ở lúc nhìn thấy ngã rẽ đầu tiên, đi sang trái. Ngã rẽ thứ hai có ba con đường, lựa chọn hỏi người kia”

Dựa theo chỉ thị, đội ngũ đầu vào đấy đi qua mê cung rừng rậm, trong quá trình này, Trương Nguyên Thanh thứ linh thể xuất khiếu ở cao nhìn xuống quan sát mê cung rừng rậm, nhưng vừa bay lên đến vị trí tán cây, liền bị một bức tường vô hình cản trở về.

Nhiệm vụ nhắc nhở: “Cấm bay!”.

Mộc Yêu trong đội ngũ thử cầu thông cây cối, không nhận được bất cứ sự phản hồi nào.

Mê cung rừng rậm chỉ có thể đi ra ngoài, hạn chế tất cả cơ hội dùng bug.

Ở dưới từng vị đồng nghiệp nhắc nhở, đội ngũ đi trong mê cung bán giờ, thẳng đến lúc một cô gái nhỏ báo cáo xong tuyến đường mình ghi nhớ, vui vẻ nói: “Chúng ta đã đi hết một nửa lộ trình”

Vừa dứt lời, một làn sương mù dày đặc từ rừng rậm ập tới, sương mù như vải như bụi, che mất tầm nhìn. Tăng khó khăn rồi? Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: “Mọi người tay nắm tay, thả chậm tốc độ tiến lên. Vừa nói xong, trong đám người liền truyền đến một tiếng kêu chói tai, tiếp đó im bặt.

“Làm sao vậy làm sao vậy? !”

Mọi người kinh hãi, trường hợp lập tức ồn ào hẳn lên.

Trương Nguyên Thanh ngửi được mùi máu tươi, trong lòng trầm xuống.

Thiên Hạ Quy Hỏa giơ "đuốc", chạy về phía tiếng kêu thảm truyền đến, lấy lửa xua tan sương mù dày đặc, tập trung nhìn vào, đột ngột biến sắc.

Nơi đó có một cái xác ngã ra, đầu cùng thân thể chia lìa, máu tươi từ mặt cắt phun trào ra, rõ ràng là cô gái nhỏ vừa rồi nói chuyện. Cô mở to đôi mắt chết chóc, vẻ mặt thét chói tai còn đọng lại ở trên mặt, tựa như không rõ mình chết như thế nào. Đây là một cô gái nhỏ Mộc Yêu, chết tại chỗ, ngay cả cơ hội kích hoạt kỹ năng "sống lại"

cũng không có.

Cô ấy là chết như thế nào?

Linh cảnh hành giả xung quanh cũng không biết, đáy lòng không hiểu sao dâng lên cơn lạnh lẽo. Trương Nguyên Thanh theo bản năng kéo Quan Nhã đến bên người, giọng điệu nghiêm túc: "Đừng cách xa tôi"

Ngự tỷ con lai cao gầy, bị hắn kéo lảo đảo một cái, cách một tầng sương mù, Quan Nhã thấy Nguyên Thủy sắc mặt ngưng trọng mà khẩn trương, như là đứa nhỏ bảo vệ món đồ chơi yêu quý, loại cảm xúc khẩn trương, thật cẩn thận kia hoàn toàn viết ở trên mặt.

Phản ứng của hắn là phản ứng bản năng chân thật nhất, đợi lát nữa liền ý thức được mình có bộ trang bị hộ thân, dựa theo tính cách của Nguyên Thủy, hắn khẳng định sẽ lập tức đi kiểm tra nguyên nhân cái chết của cô bé đáng thương kia, chuyển hướng đề tài.

Chương 812: Sương mù dày đặc (1)

"Chị Quan Nhã, bản thân chị cẩn thận, tôi đi xem chuyện là thế nào? Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói. Quả nhiên… Quan Nhã thầm nhủ bà đây đã sớm nhìn thấu người tiểu tử này. Cô theo Trương Nguyên Thanh tới cạnh thi thể, lúc này, các đội viên đã quay chung quanh thi thể cô gái, hoàn thành bước đầu "khám nghiệm tử thi", sắc mặt đau đớn thảo luận.

"Là bị vật sắc chém đầu, Ngải Ngải không có bất cứ cơ hội phản ứng nào? Mẫu Đơn Tiền Từ bi thương nói. Cô tựa như

quen biết cô gái tên "Ngải Ngải"

này.

"Vừa rồi tôi ngay bên cạnh cô ấy, chưa cảm nhận được bất cứ động tĩnh nào, tiếng vung đao, cùng với tiếng sương mù dâng trào, toàn bộ đều không có."

Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan búi tóc củ tỏi nhíu mày, nói. Không có động tĩnh, thế này có chút khủng bố rồi. Kẻ địch chưa biết là đáng sợ nhất, một đám linh cảnh hành giả lặng yên căng thẳng thần kinh, lấy ra đạo cụ của mình, để phòng bất trắc.

Thiên Hạ Quy Hỏa ngồi xổm trên mặt đất, đánh giá đầu cùng thi thể, vừa quan sát, vừa nói ra phân tích của bản thân: "Công kích hẳn là đến từ phía trước, nháy mắt chém đầu. Kỳ quái, khoảng cách giữa đội viên không lớn, chưa cho hung thủ' không gian vung vật sắc nha. Nhưng xem mặt cắt, hung thủ' như thế nào cũng phải vung một nửa vòng tròn mới có thể tạo ra hiệu quả này"

"Làm sao phán đoán công kích đến từ phía trước"

Khương Tinh Vệ khó hiểu.

Quan Nhà thấp giọng giải thích: "Nếu công kích đến từ phía sau, khi đi bởi vì quán tính, thi thể sẽ nằm úp sấp về phía trước. Nhưng bây giờ thi thể là ngã ngửa, cái này nói rõ yết hầu chịu công kích, theo bản năng ngửa ra sau"

Trừ Hỏa Sư liên tục gật đầu, linh cảnh hành giả khác đều là cấp bậc đội trưởng, những việc điều tra hiện trường đơn giản này, căn bản không cần người ngoài giải thích. Khương Tinh Vệ nghe hiểu, nhíu lại hàng lông mày nhỏ: "Mọi người vừa rồi cách gần như vậy, nếu là có người từ trước mặt vung dao chém tới, thế nào cũng chết một mảng lớn nha, sao chỉ chết mình cô ấy"

Thiên Hạ Quy Hỏa bật một hơi, nói "Đây là nguyên nhân tôi không hiểu nổi"

Không nghe thấy kẻ địch, thậm chí không biết đối phương công kích như thế nào, lại có thể nháy mắt giết chết một vị Mộc Yêu cấp 3, thế này có chút khủng bố rồi. Trương Nguyên Thanh do dự một phen, đáy mắt dâng trào màu đen, trước mặt

mọi người, triệu hồi ra linh thể thi thể lưu lại, nuốt một ngụm. Hắn tính trực tiếp hỏi linh, xem có manh mối hay không. Các hành giả chính phủ yên lặng nhìn, không ai ngăn cản.

Ở trong loại phó bản nguy cơ bốn bề này, Sống sót là nhiệm vụ số một, chỉ cần biện pháp hữu dụng, thì có thể có giới hạn đạo đức linh hoạt. Mười mấy giây sau, Trương Nguyên Thanh mở mắt ra, lắc lắc đầu.

Ngải Ngải cũng không biết mình chết như thế nào, chỉ là trong nháy mắt mất đi ý thức, mất đi sinh mệnh.

“Hỏi linh cũng không lôi ra được hung thủ?”

Ryo Asano biến sắc. Lúc này, sương mù dày đặc càng lúc càng “dày nặng”, tầm nhìn càng lúc càng thấp, cho dù có đuốc soi, người bên cạnh cũng trở nên mơ hồ không rõ. Nỗi sợ vô hình dâng lên ở trong lòng mọi người, đội ngũ đã xảy ra tranh chấp.

“Sương mù này có cổ quái, nán lại càng lâu càng nguy hiểm, mau rời khỏi, xuyên qua sương mù dày đặc liền an toàn?
“Không được, nhất định phải làm rõ nguyên nhân, giải quyết vấn đề. Sương mù dày đặc bao trùm phạm vi rất rộng, ảnh hưởng chúng ta thăm dò mê cung, hơn nữa, trên đường nếu lại có người chết, bản đồ sẽ thiếu mất càng thêm nghiêm trọng”

Hai bên bên nào cũng cho là mình phải, cuối cùng hô:
“Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh ở vị trí nào, nói một câu, việc này do anh tới định đoạt”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, nói: “Đầu tiên, chúng ta không rõ tần suất nguy cơ buông xuống, nếu tần suất này rất ngắn, mà sương mù dày đặc bao phủ phạm vi rất rộng, như vậy, chúng ta còn chưa đi ra ngoài, thành viên đã tổn hại hơn phân nửa. Nếu làm đà điểu*, là không giải quyết được vấn đề, đề nghị của tôi là, xử lý hết nguy cơ lại tiếp tục tiến lên”

đà điểu khi gặp nguy hiểm sẽ chôn đầu xuống cát.

Lúc này, lợi ích của danh tiếng liền nổi bật lên, lời tương tự, do người ngoài nói ra, các đội viên sẽ không tin phục. Nhưng do Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng, mọi người liền bằng lòng vâng theo. Thấy không có ai phản đối, Trương Nguyên Thanh dựa vào cảm giác, nhìn về phía cô gái 23-24 tuổi, búi

tóc củ tỏi, nói: "Tiểu Tiên Nữ, lúc trước cô ngay tại bên cạnh Ngải Ngải, trước khi cô ấy chết, có từng làm cái gì không?"

Hắn muốn biết, Ngải Ngải chết, là thuần túy xui xẻo, hay là trong lúc vô ý kích hoạt "cơ quan"

nào. Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan nhíu mày, suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: "Hẳn là không có, tôi không cố ý chú ý tới cô ấy"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, lại nhìn về phía Thiên Hạ Quy Hỏa, Khương Tinh Vệ đám Hỏa Sư, nói: "Thử chế tạo vụ nổ, xem có thể xua tan sương mù hay không?"

Chương 813: Sương mù dày đặc (2)

Nghe vậy, các Hỏa Sư biểu hiện ra sức chấp hành rất mạnh, hai tay đều chà xát ra một quả cầu lửa, ném về phía xa.

"Ầm!"

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, sóng xung kích cuốn ngọn lửa đỏ rực, tàn phá xung quanh, sương mù dày đặc kịch liệt rung chuyển, tựa như quấy đục nước.

Nhưng tầm nhìn cũng chưa trở nên rõ ràng. Sương mù nơi này quá dày, vụ nổ sinh ra sóng xung kích, chỉ khiến sương mù thong thả di động trở nên hỗn loạn không có trật tự. Muốn đánh tan sương mù dày đặc, phải có không khí mới mẻ tiến vào. Mình nhớ rõ Vũ Sư có năng lực hô mưa gọi gió, nếu có thể có được phần thủ đoạn này, thì có thể thổi đi sương mù dày đặc. Không đúng, mình nếu có năng lực của Vũ Sư, cũng liền không cần sợ hãi sương mù cổ quái… Trương Nguyên Thanh sau đó lại thử vài loại phương pháp, nhưng đều không thể xua tan sương mù trên núi.

"Nguyên Thủy, sương mù càng lúc càng lớn, không thể dừng lại thêm nữa."

Quan Nhã nhìn quanh, phát hiện sương mù dày đặc đã "dày nặng"

đến mức sắp không nhìn thấy người bên cạnh. Trương Nguyên Thanh im lặng gật đầu, cao giọng nói: "Mọi người tay nắm tay tiến lên, từ giờ trở đi, liên tục đếm số, bảo đảm không có ai đi lạc, tử vong…

Phía sau Ngải Ngải là ai? Báo cáo tuyến đường một phen”

Mọi người bắt đầu nhanh chóng hành động, nắm tay, do Trương Nguyên Thanh dẫn đầu đi về phía trước. Đội ngũ vừa dựa theo tuyến đường tiến lên, vừa đếm số.

“1,2,… 13,14”

Sau khi chết một người, tổng nhân số đội ngũ là mười bốn người. Đợt đếm số thứ hai bắt đầu: “1,2, 3… 12,13.”

Đếm số im bặt, 14 chậm chạp chưa vang lên. Trong lòng mọi người trầm xuống, ngay sau đó liền nghe thấy cuối đội ngũ truyền đến thanh âm run rẩy: “Tôi, tôi là số 14, tôi bị công kích rồi”

Nói chuyện là Vũ Nữ Vô Qua, thanh niên ngoài ba mươi tuổi, Thủy Quỷ cấp 3.

Mọi người nhanh chóng vay lên, vài tên Hỏa Sư đốt đuốc, Cố gắng tụ tập ánh lửa, tăng cường tầm nhìn. Trương Nguyên Thanh truy hỏi: “Chuyện là?”

Vũ Nữ Vô Qua vẻ mặt sợ hãi, “Vừa rồi, tôi đột nhiên bị công kích, có cái gì cắt cổ của tôi một phát, đánh toát ra bị động của tôi.”

Bị động của Thủy Quỷ, không nhìn công kích vật lý. Nếu không có bị động, Vũ Nữ Vô Qua đã chết.

“Nhìn thấy kẻ công kích là phương thức công kích gì chưa?”

Mọi người vội hỏi.

Vũ Nữ Vô Qua sờ cổ, nhớ lại nói: “Tôi hoàn toàn không thấy được bóng dáng kẻ công kích, cũng không cảm giác được cái gì khác thường, chính là cổ thoáng đau, sau đó phát hiện kỹ năng bị động đã kích phát… Chẳng qua, tôi cảm ứng được có vật lạ xâm nhập thân thể, ở sau khi đầu tôi hóa thành nước, quỹ tích nó rút ra là hướng về phía trước”

Hướng về phía trước? Các hành giả chính phủ trong nháy mắt ngẩng đầu lên, nhưng bọn họ nhìn thấy, chỉ có sương mù nồng đậm. Trương Nguyên Thanh vung ra Pháp Bào âm dương, khoác trên vai, linh thể xuất khiếu, bay về phía tán cây. Khi tới gần tán cây hắn bị chặn lần nữa, không thể tiếp tục bay lên. Trương Nguyên Thanh dán sát kết giới, ở dưới tán cây bay qua

bay lại, tìm kiếm nguy cơ giấu trong cành lá tươi tốt. Cảnh ngộ của Vũ Nữ Vô Qua nói rõ, linh thể không có thân thể, cũng có thể miễn dịch thương tổn của kẻ công kích. Trương Nguyên Thanh nhanh chóng tuần tra một vòng, chưa phát hiện khác thường, lập tức trầm xuống linh thể, trở về thân thể.

“Không có phát hiện”

Câu trả lời của hắn khiến mọi người vô cùng thất vọng, sau đó có chút sụp đổ.

Loại kẻ địch không nhìn thấy này, so với đối mặt Thự Vương còn khó giải quyết hơn, kẻ sau ít nhất là thấy được sờ được, nguy hiểm rõ ràng minh bạch bày ở trước mắt.

“Như vậy không được, chúng ta không có bị động của Thủy Quỷ, nếu là bị nhằm vào, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ”

Bạch Hổ Vạn Tuế cau mày. Thiên Hạ Quy Hỏa trầm ngâm nói:

“Tôi từng tính thời gian, từ Ngải Ngải chết đến Vũ Nữ Vô Qua gặp được công kích, cách nhau là năm phút đồng hồ. Nếu đây là tần suất nguy hiểm tiến đến, như vậy năm phút đồng hồ sau, chính là công kích một lần sau”

Các hành giả chính phủ trầm mặc, bọn họ tựa như sơn dương đợi làm thịt, yên lặng chờ đợi cái chết đến. Kế tiếp có lẽ chính là của mình. Cũng chỉ hành giả chính phủ tố chất cao, kỷ luật mạnh, có thể vững vàng, đổi thành tán tu, lúc này chỉ sợ đã sinh ra tranh chấp, lâm vào trong tinh thần tiêu hao lẫn nhau. Trương Nguyên Thanh ghé sát bên người Quan Nhã, nói nhỏ vào tai cô: “Vũ Nữ Vô Qua nói có phải nói thật hay không?”

Bên tai Quan Nhã hơi nóng lên, nhíu mày nói:

“Từ trên giọng điện phán đoán, hẳn là thật, nhưng chị không thấy rõ mặt hắn, không thể quan sát.”

Lúc này, Mẫu Đơn Tiên Tử hít sâu một hơi:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm sao bây giờ? Vô luận anh nói cái gì tôi cũng nghe lời anh.”

Mọi người lặng lẽ nhìn về phía đội trưởng trong sương mù dày đặc, chỉ còn một cái đường nét. Phó bản không có chức vị đội

trưởng rõ ràng, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là đội trưởng được công nhận.

Chương 814: Sương mù dày đặc (3)

Đây là giao mạng cho mình rồi… Trương Nguyên Thanh áp lực cực lớn. Hắn nhìn quanh một vòng, "Tiếp tục tiến lên!"

Tiếp tục tiến lên… Trong lòng mọi người thở dài, tiếp tục tiến lên, liền ý nghĩa cái gì cũng không làm, xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hết chiều rồi.

Đội ngũ cất bước chân nặng nề chậm rãi, đi qua ở trong mê cung rừng rậm, sương mù dày đặc che mất tầm mắt, không thấy rõ đường, càng không thấy rõ lối rẽ. Vì không đi sai, Trương Nguyên Thanh bảo đồng nghiệp Thổ Quái đi ở hàng đầu.

Bọn họ có thể hữu hiệu phát hiện lối rẽ có mấy lối đi.

"Hai phút rồi."

Trong đội ngũ, có người bỗng nhiên nói. Còn ba phút… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, tích cực thúc đẩy đầu óc, suy nghĩ kế sách ứng đối. Sau khi Ngải Ngải chết, Trương Nguyên Thanh dẫn đầu nghĩ đến là nguy cơ đến từ phó bản, nhưng khi vài lần tra xét không có kết quả, hắn lúc ấy, là mang đối tượng hoài nghi, chuyển thành gián điệp của Ám Dạ Mân Côi.

Có thể hay không sương mù dày đặc đơn thuần chỉ là che chắn tầm nhìn, tăng thêm độ khó của mê cung. Là gián điệp giả mượn tiện lợi phó bản, âm thầm giết người? Cho nên hắn đề nghị tay nắm tay, đề nghị đếm số, đều là vì hạn chế gián điệp có thể tồn tại. Nhưng bây giờ xem ra, khả năng gián điệp giết người không cao.

"Ba phút rồi? Lại có người nói.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chuyển động: "Trước mắt chỉ có thể tổng kết ra kẻ tập kích tần suất công kích là năm phút đồng hồ công kích một lần, nếu muốn phát hiện nhiều quy luật hơn nữa, phải liên tục quan sát, mỗi một

lần quan sát, đều là một mạng người, không chịu nổi tiêu hao như vậy."

"Nguy hiểm đến từ tán cây, nhưng mình chưa phát hiện khác thường, Vũ Nữ Vô Qua nói dối hay không, cũng không thể phán đoán, sương mù quá đặc, Quan Nhã không thấy rõ mặt hắn."

"Kẻ tập kích rốt cuộc là ẩn nấp như thế nào? Phương thức công kích cũng không rõ, nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó chính là có liên quan với sương mù cổ quái. Nguy hiểm đến từ sương mù.."

Nghĩ đến đây, trong đầu Trương Nguyên Thanh chợt toát ra một khuôn mặt - Lý Hiển Tông!

Sương mù dày đặc giờ này khắc này, gợi lên một đoạn hồi ức không thoải mái của hắn, lúc trước ở trong bệnh viện của dì trẻ, hắn cũng từng hãm thân trong sương mù dày đặc, chịu đau khổ, suýt nữa bị đánh tự bế. Đây là điển hình bệnh chướng ngại gặp kích thích.

Đợi một chút!

Trương Nguyên Thanh linh quang chợt lóe, bỗng ý thức được sương mù dày đặc trong mê cung rừng rậm là chuyện gì xảy ra. Trong giới thiệu nhiệm vụ phụ tuyến, nhắc tới lực lượng của tà tu thẩm thấu rừng rậm, đường đi thông đỉnh núi trải rộng nguy hiểm. Sơn thân là tên sau khi Thổ Quái chuyển chức, vậy tà tu là nghề nghiệp gì? Là Yêu Mê Hoặc! Bởi vì Yêu Mê Hoặc sau khi lần đầu tiên chuyển chức, cũng chính là tên cảnh giới Thánh Giả, gọi là Vụ Chủ!

"Bốn phút nữa."

Người báo thời gian, thanh âm trở nên trầm thấp.

Mọi người trong đội ngũ, tâm tình cũng theo đó ngưng trọng, cơ bắp toàn thân căng thẳng ở trạng thái đề phòng cùng khẩn trương. Còn có một phút đồng hồ, kẻ tập kích ẩn nấp ở trong bóng tối kia sẽ ra tay. Trương Nguyên Thanh lại tâm tình phấn chấn. Sau khi làm rõ chi tiết của nguy cơ, lại suy nghĩ kế sách ứng đối, liền đơn giản hơn nhiều. Mình nhớ rõ lúc trước ở bệnh viện giao thủ với Lý Hiển Tông, hắn là căn cứ sương mù lưu động để phán đoán vị trí của mình, kẻ tập kích tất nhiên

cũng là như thế. Như vậy, chỉ cần cấm đoán bất động, có phải có thể tránh đi nguy cơ hay không? Thử một chút… Trương Nguyên Thanh dừng lại, cao giọng nói: "Dừng lại dừng lại hết"

Đội ngũ theo đó dừng lại. Trương Nguyên Thanh không cho bọn họ cơ hội đặt câu hỏi, nói: "Từ giờ trở đi, đừng cử động, thả chậm hô hấp, tốt nhất đừng hít thở, bất cứ động tĩnh nào cũng không thể phát ra, không nên hỏi vì sao, tin tưởng lời của tôi, chỉ để ý nghe theo"

Nếu thế này còn chết người, như vậy kẻ tập kích liền không liên quan tới phó bản, là gián điệp, nếu như vậy, liền dùng mặt nạ của Quan Nhã để điều tra.

Các đội viên quả nhiên chưa đặt câu hỏi, nín thở, không nhúc nhích. Bọn họ thầm đếm thời gian, mỗi một giây đều trôi qua vô cùng giày vò. Rốt cuộc năm phút đồng hồ đến. Đội ngũ vẫn bảo trì bất động, nửa phút sau, bọn họ nghe thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Bắt đầu đếm số"

"1,2,… 13,14"

Một vòng này, không ai chết.

Linh cảnh hành giả của trận doanh hợp pháp, tổng cộng chia làm ba mũi, đều đi một con đường núi.

Đội ngũ này Triệu Thành Hoàng dẫn dắt, nhân số đạt 23 người, đang im lặng đi qua ở trong rừng rậm u ám.

Đường mòn dưới chân bốn phương thông suốt, đan xen ngang dọc, đi nhầm bất cứ một lối rẽ nào, đều có thể khiến đội ngũ do chính phủ cùng tán tu tạo thành này vẫy chết ở trong mê cung rừng rậm. Phương pháp bọn họ chọn dùng giống với đội ngũ kia của Trương Nguyên Thanh, mỗi người nhớ một bộ phận tuyến đường, hai mươi ba cái đầu cùng nhau ghi nhớ tuyến đường mê cung. Mà bởi vì nhân số chiếm ưu thế, có một số người tuyến đường ghi nhớ là lặp lại, như vậy có thể phòng ngừa rất tốt có người chết ngoài ý muốn mà dẫn tới tuyến đường thiếu mất.

Chương 815: Sương mù dày đặc (4)

Tiếng bước chân hỗn độn quanh quẩn ở trong rừng rậm tĩnh mịch, tầng tầng cành lá như ô, ngẫu nhiên sẽ bởi vì gió đêm thổi, phát ra tiếng vang "xào xạc", tỏ ra càng thêm yên tĩnh âm trầm.

Mấy vị Hỏa Sư giơ cao "cây đuốc", vô tư kính dâng, mang đến ánh sáng cho mọi người. Đi rồi đi, Tôn Miểu Miểu khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: "m khí phụ cận tăng lên rồi"

Triệu Thành Hoàng "ùm"

một tiếng "Xem ra trong mê cung còn có nguy hiểm khác, nếu là oán linh, trái lại đơn giản"

Nơi này có tám vị Thần Dạ Du, cho dù là oán linh cảnh giới Thánh Giả, cũng có thể khiến nó hồn phi phách tán.

Tôn Miểu Miểu vừa định nói chuyện, bỗng thấy trên ngọn cây phía trước treo một bóng đen.

Tập trung tinh thần nhìn lại, đó là một thi thể treo cổ, mặc trang phục leo núi xám xịt, treo thẳng tắp giữa không trung, chết đã lâu ngày. Khuôn mặt thi thể giăng kín đốm xác, da thịt hiện ra màu xanh xám, nhắm mắt, bộ dáng cực kỳ dọa người.

"Ỗ, nơi đó tựa như có một thi thể? Các hành giả hợp pháp phía sau, nướng cây đuốc chiếu sáng, thấy quỷ treo cổ treo ở giữa không trung.

"Hình như là khách lên núi, ặc, tôi ở tầng ngoài từng thấy một vị khách lên núi, không ngờ trong mê cung cũng có."

"Cẩn thận, khách lên núi không phải trận doanh sơn thân chúng ta."

Mọi người cẩn thận thong thả tới gần. Đột nhiên, thi thể treo ở ngọn cây kia đã mở mắt. Một đôi mắt đỏ tươi như máu, trong con ngươi in phù văn vặn vẹo cổ quái.

Tôn Miểu Miểu chỉ cảm thấy đầu óc "Ầm"

một tiếng, giống như bị người ta gõ vào đầu một gậy, mất đi toàn bộ ý thức. Ngay sau đó, con ngươi tan rã của cô khôi phục linh quang, từ trong loại mê muội đó giây thoát ra. Thời khắc mấu chốt, cô dời đi toàn bộ ảnh hưởng xấu cho linh phó.

Là Mê Hoặc Chi Nhãn? Thi thể này là bị lực lượng tà tu ảnh hưởng? Tôn Miểu Miểu khi suy nghĩ xoay chuyển, nghe thấy bên cạnh, phía sau truyền đến tiếng thở dốc Ồ Ồ. Trong lòng cô rùng mình, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy các hành giả hợp pháp phía sau, ai cũng vẻ mặt vặn vẹo, hít thở Ồ Ồ, trong đôi mắt đỏ rực kia lóe ra khát vọng giết chóc. Mà ở bên cạnh cô, trừ Mao Sơn Thuật Sĩ, Viên Đình cùng Triệu Thành Hoàng, hoàn thành thao tác cực hạn (để linh phó gánh tội), Thần Dạ Du khác đều trúng chiêu.

"Những kẻ này bị mê hoặc rồi."

Tốt Qua Sông sắc mặt ngưng trọng đi đến, ngoại trừ bốn người bọn Tôn Miểu Miểu, hắn là kẻ duy nhất tỉnh táo.

Thân là tiểu Thanh Dương, không có bất luận kẻ nào có thể ở dưới mí mắt hắn chuyên tinh quan sát chơi trò đánh lén, thi thể cũng không được.

"Làm sao bây giờ?"

Mao Sơn Thuật Sĩ nói. Triệu Thành Hoàng vẻ mặt lạnh lùng: "Thử khống chế bọn họ, cố gắng đừng giết"

"Chỉ bằng năm chúng ta?"

Mao Sơn Thuật Sĩ trừng mắt nói. Triệu Thành Hoàng liếc hắn một cái: "Cậu không có lựa chọn."

Hả? Mười bốn người? Nghe xong đếm số, các đội viên thiếu chút nữa không phản ứng lại.

Bọn họ đã làm tốt chuẩn bị tâm lý có đồng nghiệp hy sinh, không ngờ là gió êm sóng lặng.

"Bình an rồi?"

Cảm xúc phấn chấn truyền ở trong đám người, tâm tình nặng nề rút lui, vui sướng một lần nữa treo lên khuôn mặt bọn họ.

"Không, không chết người… Lần này không có ai chết?"

Thuận buồm xuôi gió Mẫu Đơn Tiên Tử tự mình đếm nhân số một lần, xác nhận là mười bốn người, xác nhận tất cả mọi người còn sống. Ryo Asano cũng đếm theo một lần. Em gái học sinh Nhật Bản cùng thiếu phụ Mẫu Đơn vẻ mặt đầy bất ngờ: "Sao anh biết đứng bất động sẽ không bị công kích?"

Quan Nhà và Thiên Hạ Quy Hỏa như có chút suy nghĩ. Các hành giả chính phủ đồng loạt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong ánh mắt ngầm có ý chờ mong. Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định đã công phá nguy cơ sương mù dày đặc, nếu như vậy, kế tiếp cũng không cần chết người nữa.

“Vừa đi vừa nói chuyện đi!”

Trương Nguyên Thanh nhìn các đội viên một cái, dẫn đầu đi về phía trước, cùng lúc nói:

“Ai phụ trách đếm thời gian một chút, trước khi năm phút đồng hồ kế tiếp tiến đến, chúng ta lại làm khúc gỗ một phen. Người phụ trách nhớ tuyến đường, nhanh chóng báo cáo tuyến đường”

Hạ đạt xong mệnh lệnh đơn giản, hắn mới nói: “Trong linh cảnh phó bản nhắc tới, lực lượng của tà tu thẩm thấu phó bản, như vậy chỉ cần cần biết tà tu là nghề nghiệp gì, chúng ta liền có thể phỏng đoán ra nơi phát ra nguy cơ, do đó làm ra phương pháp ứng đối chính xác”

Thiên Hạ Quy Hỏa giật mình nói:

“Vụ Chủ!”

“Vụ Chủ?”

Bạch Hổ Vạn Tuế tựa như nghĩ tới cái gì, thông suốt:

“Tôi lúc ở tầng ngoài, từng thu thập những cây nấm cùng hoa quả sắc thái diễm lệ kia, luôn cảm thấy hoa văn bên trên có chút quen mắt, bây giờ đã hiểu, đó là hoa văn của Mê Hoặc Chi Nhãn”

Lời này ngược lại khiến Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, ý thức được mình vì sao sẽ cảm thấy hoa văn trên nấm nhìn quen mắt.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 816: Con đường tương tự (1)

Phương diện sức quan sát, Thám Báo quả thật là nổi bật… Trương Nguyên Thanh nói: “Không sai, tà tu trong giới thiệu nhiệm vụ phụ tuyến, chính là Yêu Mê Hoặc, những cây nấm

kia tầng ngoài, thật ra là một loại ám chỉ. Nếu có thể sớm một chút nghĩ thông suốt điểm ấy, chúng ta thật ra không cần chết người"

"Phương thức tốt nhất đối phó Vụ Chủ, chính là bất động tại chỗ, để nó không thể quan sát được chúng ta."

Nghe đến đó, các hành giả chính phủ hoàn toàn hiểu rồi.

"Thật không hổ là cậu, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu thật sự là thiên tài công phá phó bản, về sau cậu bảo tôi hướng đông, tôi tuyệt đối không đi hướng tây"

Một vị Hỏa Sư Vỗ ngực, hào sảng nói.

"Quá lợi hại rồi, chuyện phức tạp như vậy, anh là như thế nào ở trong thời gian ngắn nghĩ thông suốt những thứ này? Đây thật sự là trí tuệ giống như thần"

Trong ánh mắt Khương Tinh Vệ hiện lên sùng bái.

Không đến mức không đến mức, nhưng cảm giác được người ta nịnh bợ, quả thật rất không tệ… Trương Nguyên Thanh xoa cái đầu quả dưa của Khương Tinh Vệ, bỗng nhiên hiểu nguyên nhân Phó Thanh Dương thưởng thức mình. Thật ra chỉ cần nghĩ thông suốt căn nguyên của sương mù, một cửa này liền không khó, chẳng qua dưới tình huống bình thường, rất khó mang sương mù nhìn như tầm thường cùng năng lực của Vụ Chủ liên hệ với nhau. Hắn là vì có bóng ma tâm lý, cho nên đặc biệt mẫn cảm, lúc này mới phản ứng nhanh hơn người khác một bước.

Trí tuệ giống như thần quá khoa trương rồi nhỉ. Trên mặt các đội viên xung quanh treo lên nụ cười, không khí trở nên thoải mái. Bọn họ một lần nữa cảm nhận được loại cảm giác thoải mái trong đội ngũ có cao thủ đó. Tuy tập hợp trí tuệ, năng lực cùng kinh nghiệm nhiều người như vậy, nếu năm phút đồng hồ chết một người, bọn họ tỷ lệ đại khái có thể ở trước khi đoàn diệt, thăm dò thấu đáo căn nguyên của sương mù, mò ra phương pháp ứng đối.

Nhưng cái này phải chết không ít người.

Mà bây giờ, bọn họ hầu như không động não như thế nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giải quyết vấn đề, đây là chỗ tốt của theo đại lão vào phó bản.

Nằm thắng!

“Bốn phút…”

Quan Nhã nhắc nhở mọi người một câu. Cô vẫn luôn đáng tin như vậy. Tiếng nghị luận lập tức dừng lại, đội ngũ dừng lại tại chỗ, ai cũng cứng ngắc thân thể, ngẩn ra bất động như bức tượng đá. Trương Nguyên Thanh dừng bước, thi triển Thần Du, linh thể xuất khiếu, cuốn lên một cái lá cây trên mặt đất, treo ở giữa không trung.

Thời gian trôi qua từng giây một, năm phút đồng hồ rất nhanh tiến đến, Trương Nguyên Thanh (linh thể)

trong lòng thầm đếm thời gian, búng ra cái lá rụng trong tay, khiến nó xoay tròn bay ra, quấy sương mù dày đặc như tấm lụa.

“Rắc!”

Lá cây khô vàng mỏng giòn đột nhiên vỡ tung.

Trong nháy mắt này, Trương Nguyên Thanh thấy rõ, một sợi tơ mắt thường khó phân biệt từ tán cây rủ xuống, cuốn lấy lá cây, nghiền nát nó.

Thủ đoạn giết người của kẻ tập kích là sợi tơ? Khó trách có thể vô thanh vô tức chém đầu.

Linh thể Trương Nguyên Thanh chợt bay lên, bay về phía tán cây.

Một lần này, hắn đã thấy rõ kẻ tập kích, đó là một con nhện, to bằng chậu rửa mặt, bụng tròn, tám chân, mắt đỏ, do sương mù dày đặc ngưng tụ thành, lưng nhện hoa văn vặn vẹo cổ quái, chính là chú văn chỉ Yêu Mê Hoặc có.

Nó không phải bám vào trên tán cây, mà là bám ở trong sương mù dày đặc, sương mù mỏng như áo lụa, giống như lưới to nó bận ra, có thể tùy ý bò trong sương mù.

Niệm lực Trương Nguyên Thanh bành trướng, vươn tay về phía con nhện mê hoặc, ý đồ dùng thủ đoạn linh thể ngự vật bắt lấy nó. Nhưng ngay tại khoảnh khắc hắn chạm vào con nhện, thân thể to bằng cái chậu rửa mặt bỗng nhiên tan vỡ, hóa thành một đám đám sương bị đảo loạn. Không có thực thể? Trương Nguyên Thanh nhíu nhíu, sau khi nhìn trái nhìn phải

một vòng, linh thể trầm xuống, trở về thân thể. Trong thời gian kế tiếp, mọi người dựa theo tiết tấu đi bốn phút, dùng một phút, có kinh hãi nhưng không nguy hiểm tiến lên.

Đại khái nửa tiếng sau, sương mù che cả bầu trời càng lúc càng loãng, đã có thể nhìn thấy chung quanh bóng của cây cối, thấy đường nét của các đồng bạn, tựa như đi ra khỏi phạm vi sương mù dày đặc bao phủ rồi.

Đi thêm vài phút, mọi người hoàn toàn thoát ly sương mù dày đặc, quay đầu nhìn, phía sau là một mảng sương mù đọng lại bất động, như lụa mỏng lượn lờ ở giữa thân cây, ngẫu nhiên mới lười biếng di động vài cái.

Bên tai Trương Nguyên Thanh vang lên tiếng nhiệm vụ nhắc nhở:

"Đinh! Ngài đã thành công rời khỏi lãnh địa của Nhện Sương Mù, thưởng 10 điểm, đạt được một vật phẩm tiêu hao: phần thưởng của Nhện Sương Mù"

Thế mà còn có phần thưởng?

Hắn mở ra ô vật phẩm, quả nhiên phát hiện trong ô vuông có thêm một con nhện ngủ đông bất động, thân thể nó do sương mù ngưng tụ thành, mắt là màu đỏ tươi.

Chương 817: Con đường tương tự (2)

Trương Nguyên Thanh lấy ra con nhện, đặt ở lòng bàn tay, tra xem thuộc tính vật phẩm: "Tên: phần thưởng của Nhện Sương Mù"

"Loại hình: vật phẩm tiêu hao"

"Công năng: Tập kích, sương mù dày đặc."

"Giới thiệu: oán niệm của một vị Vụ Chủ dung hợp con nhện hình thành quái vật, đã có được năng lực thắt của con nhện, lại có bộ phận đặc tính của Vụ Chủ, là kẻ săn giết khủng bố trong rừng rậm."

"Ghi chú 1: Thối tan thân thể của nó, liền có thể chế tạo ra sương mù dày đặc phạm vi bao phủ một trăm mét, thời gian

tồn tại năm phút đồng hồ, Nhện Sương Mù cách mỗi một phút đồng hồ giết một người"

"Ghi chú 2: Bởi vì là vật phẩm tiêu hao, cho nên nó không có trả giá"

Trương Nguyên Thanh xem vừa kinh vừa hỉ, hỉ là thương vật phẩm tiêu hao rất mạnh, kinh là, đỉnh núi đoàn chiến, chỉ sợ sẽ vô cùng kịch liệt, hung hiểm. Bọn họ có thể đạt được phần thưởng, nghề nghiệp tà ác cũng có thể.

May mắn là, trận doanh hợp pháp cả thảy có ba đội ngũ, mà nghề nghiệp tà ác chỉ có một đội.

Chẳng qua như vậy, chiến lực hai bên liền mất cân bằng. Trương Nguyên Thanh vừa suy nghĩ, vừa ngoái đầu lại nhìn về phía các đồng đội, nói:

"Mọi người có đạt được phần thưởng vật phẩm tiêu hao không?"

"Không có, chỉ có 10 điểm"

Các đồng nghiệp đều lắc đầu.

Xem ra phần thưởng chỉ cho người phá bản, Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu.

Lúc này, hắn nghe thấy Ryo Asano cả người nhếch nhác hô lên:

"Sư gô i*- bảng điểm trận doanh tà ác đều thật cao.."

1 từ cảm thán tiếng Nhật, có thể dịch là Oh, Wao…

Mọi người mang mở ra bảng điểm tra xem.

"1: A Nhất, Vu Cổ Sư, cấp 3,170 điểm"

"2: Duy Ngã Độc Tôn, Thủy Quỷ, cấp 3,165 điểm"

"3: Bách Vô Cấm Kỵ, Yêu Mê Hoặc, cấp 3,155 điểm"

"4: Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thần Dạ Du, cấp 3,150 điểm"

"5: Cửu Lậu Ngư, Thám Báo, cấp 3,130 điểm"

"6: Đạp Toái Lăng Tiêu, Vu Cổ Sư. Thám Báo, 120 điểm"

"7: Triệu Thành Hoàng, Thần Dạ Du, cấp 3,100 điểm"

“8: Tôn Miểu Miểu, Thần Dạ Du, cấp 3,93 điểm”

“9: Khương Tinh Vệ, Hỏa Sư, cấp 3,80 điểm”

“10: Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời, Huyện Thuật Sư, cấp 3,78 điểm”

Bảng điểm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ top 1 ngã xuống top 4, Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu thì rơi ra khỏi năm hạng đầu, trong danh sách top 10, chính phủ chỉ chiếm bốn danh ngạch. Sáu vị trí còn lại bị trận doanh tà ác cùng tán tu chia cắt.

Càng tệ hơn là, danh sách hai mươi tư hàng đầu cũng đã xảy ra biến hóa to lớn, trận doanh tà ác chiếm hai phần ba, còn thừa một phần ba là chính phủ và tán tu hợp pháp cùng nhau chia.

Bộ phận hành giả chính phủ trước đó ở hai mươi tư hàng đầu, đã rơi ra khỏi danh ngạch cảnh giới Thánh Giả. Thiên Hạ Quy Hỏa trầm giọng nói: “Trận doanh tà ác đã hạ Thụ Vương cùng Hầu Vương”

Rất rõ ràng, nguyên nhân điểm trận doanh tà ác tăng vọt, tất nhiên là xử lý hai boss tầng ngoài, phiêu lưu và tiền lời là có quan hệ trực tiếp.

Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan búi tóc củ tỏi nhíu mày nói:

“Chúng ta phải ở cửa thứ hai san bằng điểm, thậm chí đuổi kịp và vượt qua, nếu không, một khi để bọn hắn săn giết số lượng tán tu hợp pháp nhất định, còn muốn lật ngược thế cờ liền khó rồi.”

Giống Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân vật như vậy, tệ nữa, cũng có thể đứng vững gót chân trong top 10, nhưng bọn họ những người này, rất có thể không có hy vọng nữa.

Quan Nhã nhíu mày nói: “Mọi người phát hiện chưa, người của trận doanh hợp pháp ở cửa thứ hai đã chết không ít”

Trước mắt, nhân số trên bảng điểm là 75, mà lúc vào cửa thứ hai, tổng nhân số là 83 người.

Tám hành giả tổn thất, đều là trận doanh hợp pháp.

Cái này nói rõ, đội ngũ khác tình huống thương vong không quá lạc quan, chờ đi xong mê cung, còn phải chết không ít

người.

Như vậy, nhân số chênh lệch của trận doanh hợp pháp cùng tà ác sẽ thu nhỏ lại trên diện rộng.

Tố chất chiến lực của hành giả tà ác cao hơn hợp pháp.

Trương Nguyên Thanh nhìn quét các đồng đội một lần, nhíu mày nói: "Từ đầu, điểm của tôi ngay cả top 10 còn không thể vào được, bây giờ thì sao? Đừng bị xếp hạng điểm ngắn ngủi ảnh hưởng tâm tính, không đến một khắc cuối cùng, bảng điểm cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Trận doanh tà ác đều là hổ giấy, đợi tới đỉnh núi, tôi sẽ làm mọi người đều vào top 20"

Thân là lãnh tụ, vẽ bánh là kỹ năng phải nắm giữ, cái này có thể có hiệu quả nâng cao sĩ khí. Quả nhiên, các đội viên sắc mặt buông lỏng khôi phục ý chí chiến đấu.

Triệu Thành Hoàng đánh ngất một đồng đội cuối cùng, bỏ lại đội viên nằm ngã ngổn ngang, đi thẳng đến gốc cây treo thi thể nâng móng vuốt lên, nhẹ nhàng cắt một cái.

Thi thể "bịch"

rơi xuống, ngã vỡ tung, ngã đứt gân gãy xương.

Thi thể này vốn đã thối rữa, dị thường yếu ớt.

Chương 818: Mai phục (1)

Triệu Thành Hoàng đứng ở cạnh thi thể, đánh giá một phen, tiếp theo ngồi xổm xuống, dùng móng vuốt bén nhọn, lấy ra hai tròng mắt màu đỏ tươi trong hốc mắt thi thể.

"Đinh! Ngài đã bài trừ "thi thể oán khí lượn lờ", thưởng một vật phẩm tiêu hao: mắt của Yêu Mê Hoặc."

Triệu Thành Hoàng sau khi xem xong tin tức vật phẩm, mặt không biểu cảm thu vào ô vật phẩm, quay đầu nhìn về phía Viên Đình: "Báo cáo tình huống thương vong một phen"

"Đã chết hai người, bị thương nặng bốn, người khác đều có vết thương nhẹ, vấn đề không lớn"

Viên Đình báo cáo hắn kết quả vừa rồi kiểm tra. Triệu Thành Hoàng hơi trầm ngâm, nói: "Trong người bị thương nặng, có người Ngũ Hành minh không?"

"Hai người!"

Triệu Thành Hoàng lấy ra một liều sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, "Mỗi người tiêm vào nửa ống"

Về phần hai tán tu khác bị thương nặng, hắn ngầm thừa nhận vứt bỏ. Ở trong phó bản giết chóc, hắn không cần chịu trách nhiệm đối với tán tu.

Chờ Viên Đình tiêm xong sinh mệnh nguyên dịch, Triệu Thành Hoàng đảo qua mấy người bọn Tôn Miểu Miểu, nói: "Trận doanh tà ác rất nhanh sẽ tiến vào cửa thứ hai, chúng ta cần đẩy nhanh bước chân, cho dù hy sinh nhiều người nữa, cũng không thể để trận doanh tà ác trước một bước đến đỉnh núi"

Bằng không thì thua chắc rồi. Luôn chú ý bảng điểm, hắn đã chú ý tới xếp hạng biến hóa. Vừa dứt lời, đám người Tôn Miểu Miểu liền thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở: "Đinh! Trận doanh sơn quỷ thành công đến mê cung rừng rậm, công năng định vị mở ra, xin chú ý mọi lúc tiến độ của trận doanh đối địch, mau chóng đến miếu sơn thần"

"Nhanh như vậy?"

Trương Nguyên Thanh ngẩn người, dựa theo tiếng nhắc nhở, ý niệm khẽ động, giống như mở ra bảng điểm, mở ra bản đồ chỉ có mình có thể thấy.

Bản đồ là bản vẽ nhìn từ trên xuống một mảng rừng rậm rộng lớn, trải rộng tuyến đường rắc rối phức tạp.

Lúc này, đang có ba con trỏ màu xanh lục, phân bố ở ba khu vực "trái giữa phải"

của mê cung rừng rậm, đại biểu ba đội ngũ hợp pháp tuyến đường không giống nhau.

Mà cửa sơn đạo ở giữa kia, xuất hiện con trỏ màu đỏ, không cần ghi chú, Trương Nguyên Thanh cũng có thể đoán ra nó đại biểu trận doanh tà ác. Càng tệ hơn là, đường lên núi ở giữa, là

con đường này bọn họ đi. Cũng chính là nói, trận doanh tà ác ở phía sau bọn họ.

“Bọn họ chọn tuyến đường giống với chúng ta”

“Đây là muốn đuổi theo và vượt qua chúng ta sao? A, kẻ tập kích trong sương mù sẽ dạy làm người”

“Chúng ta nhanh đi thôi, đừng bị đám người kia đuổi kịp”

Các đội viên xem xong bản đồ, nhao nhao nghị luận.

Quan Nhã khẽ nhướng đuôi lông mày, nói: “Có khả năng phục kích hay không?”

Ý tứ của cô là, nếu hai bên chọn đường giống nhau, không ngại đợi đối phương một chút, bố trí mai phục, trực tiếp đoàn diệt trận doanh tà ác.

“Có định vị!”

Trương Nguyên Thanh hậm hực nói: “Làm sao mai phục?”

Con trỏ sẽ trực tiếp biểu hiện vị trí, định vị thời gian thật, mai phục căn bản không thực tế.

Khương Tinh Vệ bên cạnh nghe thấy, lớn tiếng đề nghị: “Vậy thì không mai phục, chúng ta ở chỗ này chờ, quyết một trận tử chiến với trận doanh tà ác, kém nhất, cũng có thể làm chậm tiến độ của bọn hắn. Mà chúng ta còn có hai đội ngũ, chỉ cần bọn họ đến đỉnh núi thì tốt rồi!”

Lời của Khương Tinh Vệ, đưa tới các Hỏa Sư ra sức tán thưởng, nhao nhao Vỗ tay.

“Tiểu công chúa thông minh!”

“Tiểu công chúa thật không hổ là đảm đương túi khôn trong Hỏa Sư chúng ta, tiền đồ vô lượng”

“Đám trận doanh tà ác này, đầu óc ngu ngốc, thế mà dám đi chung đường với chúng ta, là ngại chết không đủ nhanh? Tiểu công chúa, mau dẫn dắt chúng ta đánh ngã trận doanh tà ác”

Khương Tinh Vệ nghe Hỏa Sư nịnh bợ cùng tán thưởng, chống vòng eo nhỏ, kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

tốt bộ trao đổi tư hỏa khí đấu tiểu công trụ thực không hòe là chúng ta Hỏa Sư trong chỉ số thông minh đảm đương, tiền đồ

vô lượng.

A cái này, nói từ góc độ nào đó, cô quả thật là đã tiến hành một phen phân tích, biết kéo dài tiến độ của kẻ địch, ở nơi này liều chết trận doanh tà ác, có thể sáng tạo điều kiện thắng lợi cho trận doanh hợp pháp. Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán thưởng đối với hành vi dũng cảm động não của Khương Tinh Vệ. Nhưng sách lược dừng lại tử đấu với trận doanh tà ác, là không thể thực hiện được.

Một mặt, chính phủ bên này tố chất chỉnh thể không được, là trước mắt trong đội ngũ 14 người, trừ Thiên Hạ Quy Hỏa, Quan Nhã, Khương Tinh Vệ, âm Si, người khác đều không đủ đỉnh cấp. Ừm, Ryo Asano bật đại chiêu thật ra có thể sánh vai cao thủ đứng đầu, đáng tiếc không bền.

Trở lại chuyện chính, tuy các hành giả chính phủ này cũng không tệ, nhưng kẻ địch đối diện là ai?

Đó là một đám cuồng đồ top 10 bảng truy nã, là nghề nghiệp tà ác chiến lực đỉnh phong. Huống hồ còn có một bộ phận nhỏ tán tu giống như "Duy Ngã Độc Tôn"

cùng "Cửu Lậu Ngư"

cầm đầu.

Chương 819: Mai phục (2)

Đánh như thế nào? Một mặt khác, phải hy sinh mình, làm áo cưới cho hai chi trận doanh hợp pháp khác, không có ai sẽ đồng ý. Mọi người chỉ là ở trong một trận doanh, lại không phải anh em ruột. Hơn nữa thật muốn làm như vậy, các Siêu Phàm Ngũ Hành minh chết hết ở nơi này, trở về hiện thực, phân bộ Tùng Hải sẽ lột da mình. Thân là lãnh tụ, Trương Nguyên Thanh xoa cái đầu quả dưa của cô gái.

"Chủ ý rất không tệ, nhưng không được!"

Hắn nói. Người khác đều nhẹ nhàng thở ra. Bọn họ quả thật sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu óc nóng lên, tiếp thu đề nghị của các Hỏa Sư, thực đến một bước đó, mọi người phải tan đàn xẻ nghé. Cũng may là bọn họ quá lo rồi, lấy trí tuệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sao có thể tiếp thu loại đề nghị không động

não này? Thiên Hạ Quy Hỏa trầm ngâm một phen, đưa ra đề nghị đáng tin: "Ba biện pháp, một, ở ven đường bố trí cạm bẫy, ví dụ như một ít cạm bẫy rừng rậm thông thường, bôi độc lên, chờ đợi người trận doanh tà ác dính bẫy. Tôi vừa lúc có một lọ thuốc độc"

"Hai, để lại linh phó cùng âm Thi mai phục, lấy phẩm chất âm Thi của cậu, tuy không xử lý được mấy kẻ đứng đầu kia, nhưng đổi lại mấy tên hảo thủ không thành vấn đề"

"Ba, cạm bẫy phối hợp âm thi và linh phó, vận khí tốt, có thể giết một đám"

Trương Nguyên Thanh nghe mà mắt sáng lên, linh cảm xuất phát, nhịn không được nhìn về phía các Hỏa Sư vây xem, thầm nhủ nhìn đi, nhìn đi, đây mới là đảm đương túi khôn của các Hỏa Sư.

Mẫu Đơn Tiên Tử lắc đầu:

"Độc tố vô dụng đối với Vu Cổ Sư, hơn nữa Vu Cổ Sư có năng lực khử độc, mặt khác, chế tác cạm bẫy quá lãng phí thời gian, mất nhiều hơn được."

Trương Nguyên Thanh bắt đầu trầm ngâm. Quan Nhã đề nghị trước nhất cười mắng: "Thế này còn không nghĩ ra? Chị đã đưa ra, tự nhiên có biện pháp, chẳng qua trước đó, cậu cho chị xem trước đạo cụ phần thưởng"

Trương Nguyên Thanh liền lấy ra Nhện Sương Mù, thật cẩn thận giao cho Quan Nhã: "Cẩn thận, đừng thổi tan"

Quan Nhã nâng Nhện Sương Mù, đọc lấy tin tức vật phẩm, "Quả nhiên như chị dự liệu, vậy thì đơn giản rồi. Đầu tiên, chúng ta cần nghiệm chứng định vị con trỏ là lấy thân thể làm tọa độ, hay là linh thể làm tọa độ."

"Nếu là cái trước, kế hoạch mai phục hủy bỏ. Nếu là cái sau, vậy chị mang đi thân thể của cậu, linh thể của cậu ở lại chỗ này ôm cây đợi thỏ. Chờ người trận doanh tà ác thoát ly sương mù dày đặc, cậu liền lập tức dùng vật phẩm tiêu hao này, một lần nữa vây khốn bọn hắn. Bọn hắn có thể thoát ly sương mù dày đặc, khẳng định đã mò ra quy tắc, tất nhiên không dám nhúc nhích, tương đương là bia ngắm bất động, tùy ý cậu tập

kích. Hơn nữa cậu trạng thái linh thể, cũng không sợ Nhện Sương Mù trong tay bọn họ".

"Cậu duy nhất cần phải chú ý là Huyện Thuật Sư trong trận doanh tà ác, bọn họ có được tinh thần lực rất mạnh, thủ đoạn đối phó linh thể chỉ kém Thần Dạ Du."

Nói xong, lão tài xế gõ nhẹ lên đầu hắn một cái, gắt: "Tự dưng biến thành đần"

Phương pháp này có thể làm, hơn nữa mình có quỷ tân nương lá bài tẩy này, phối hợp Huyết Tường Vi, Nhện Sương Mù, nói không chừng có thể làm thịt một kẻ trong top 10 bảng truy nã. Trương Nguyên Thanh vui sướng, nắm bàn tay của Quan Nhã: "Không ngờ được đội 2 tiểu khu Khang Dương, thế mà xuất hiện hai chúng ta Ngọa Long Phượng Số như vậy, a không, SỞ phượng"

Quan Nhã lườm nguýt. Nhưng khác với trước kia là, cô hiếm thấy chưa giây thoát bàn tay Trương Nguyên Thanh, tùy ý hắn nắm. Trương Nguyên Thanh nắm tay Quan Nhã, nhìn mọi người, nói: "Các vị, mọi người đi trước, tôi lát nữa đuổi theo. Nếu phía trước còn có sương mù nguy hiểm tương tự, mọi người ở lại đợi tôi một chút"

Mọi người không có dị nghị, nhắc nhở: "Bản thân cậu cẩn thận đó"

Dứt lời, tiếp tục tiến lên. Các cô gái bọn Mẫu Đơn Tiên Tử khi lướt qua hai người, nhìn bàn tay bọn họ nắm vào nhau, hoặc vẻ mặt ghen tuông, hoặc bĩu môi, hoặc lườm, đều biểu đạt ra bất mãn trình độ nhất định. Cái này giống nhìn thấy idol thân thiết với cô gái khác, đừng nói tới trong lòng tức bao nhiêu! Thiên Hạ Quy Hỏa ngũ quan bình thường, nhưng dáng người cao lớn, tỉ lệ vô cùng tốt, đứng ở trước mặt Trương Nguyên Thanh, nói: "Bôi nọc độc trong bình ở trên lưỡi dao, chỉ cần phá VỠ phòng ngự, trong cảnh giới Siêu Phàm, mười giây tê liệt, một phút đồng hồ toàn thân tê liệt, chết trong năm phút đồng hồ. Nếu đối phó Thần Dạ Du hiệu quả giảm phân nửa, hơn nữa không thể độc sát. Không có hiệu quả đối với Vu Cổ Su."

"Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả cái này là, đối phương không chọn dùng bất cứ thủ đoạn nào hóa giải"

Thứ tốt! Mắt Trương Nguyên Thanh tỏa sáng, tiếp nhận bình thủy tinh màu đen tựa như bình hoa phiên bản bỏ túi, cười nói: "Tặng tôi đi!"

Chương 820: Mai phục (3)

Hừ, nghĩ cũng đừng nghĩ, Thiên Hạ Quy Hỏa liếc xéo hắn một cái: "Thiên hạ thế mà có người mặt dày vô sỉ cỡ này!"

Trương Nguyên Thanh nhìn theo Thiên Hạ Quy Hỏa đi theo đội ngũ nhanh chóng đi xa, lúc này mới buông tay Quan Nhã, há mồm phun ra Tiểu Đậu Bỉ, đặt nó ở trên bả vai Quan Nhã, vuốt ve cái đầu tóc máu thưa thớt, nói: "Đi theo dì!"

Quan Nhã cảm giác bả vai chợt lạnh, lập tức chủ động kích phát Con Mắt Quan Sát, con ngươi lóe lên ánh sáng màu trắng nhạt, bắt giữ được đường nét đứa bé trên bả vai. Một cái đường nét mơ mơ hồ hồ, béo múp, mặt tròn, đầu trụi lủi, mơ hồ có tóc máu thưa thớt.

Đây không phải là đứa bé lần trước ở trấn âm dương cứu mình sao? Quan Nhã nhẹ nhàng, vươn tay, xoa đầu của nó, những đụng đến chỉ là một mảng không khí, cô không có năng lực tiếp xúc linh thể.

"Mang theo nó, tôi có thể bằng vào cảm ứng, nhanh chóng hội hợp."

Trương Nguyên Thanh nói xong, lại phun một ngụm âm khí về phía Huyết Tường Vi, âm thầm phân phó cô đừng nói chuyện, nấp vào cánh rừng. Huyết Tường Vi, không, quỷ tân nương Bạch Lan, nghe lời đi vào rừng rậm, ẩn thân sau cây. May mà quỷ tân nương nghe lời, bằng không có một câu phu quân, có thể sẽ làm thuyền nhỏ hữu nghị của mình với Quan Nhã bị lật.

Trương Nguyên Thanh từ phía sau ôm cổ Quan Nhã, ghé vào trên lưng cô, sau đó lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, Nhện Sương Mù, thi triển Thần Du, linh thể xuất khiếu. Quan Nhã thuận thể nâng lên khoeo chân Trương Nguyên Thanh, xóc lên trên, hướng về phía đội ngũ dần dần đi xa đuổi theo.

Linh thể Trương Nguyên Thanh dừng lại tại chỗ, nhìn theo bóng lưng lão tài xế, thẳng đến lúc cô rẽ qua một chỗ quặt, bị rừng rậm tươi tốt che đi, lúc này mới thu hồi ánh mắt, mở ra bản đồ.

Lúc này, con trỏ màu đỏ đã tiến vào phạm vi sương mù dày đặc bao trùm, sau đó dừng lại bất động.

Mà chỗ hắn, không có bất cứ đánh dấu gì.

Quả nhiên, định vị đánh dấu là lấy thân thể làm tọa độ… Trương Nguyên Thanh đóng bản đồ, bao bọc Lưỡi Dao Khát Máu, bay về phía rừng rậm, tới bên cạnh quỷ tân nương.

“Tướng công, vị cô nương đó là ai?”

Quỷ tân nương giọng điệu u oán, vẻ mặt u buồn.

Không thể không nói, thần thái mềm mại này của cô, phối hợp khuôn mặt xinh đẹp của Huyết Tường Vi, thiếu chút nữa khiến Trương Nguyên Thanh không kiên trì được.

“Đó là tiểu thiếp của ta, phải gọi nàng là tỷ tỷ”

Trương Nguyên Thanh truyền đạt sóng ý niệm.

“Thì ra là tiểu thiếp”

Quỷ tân nương nhất thời vui vẻ hẳn lên. Tiểu thiếp mà nói, nàng là không để ý.

Thiếp tương đương với tỳ, không uy hiếp được địa vị của chính thê. Thật dễ lừa… Trương Nguyên Thanh không nói nữa, bắt đầu bố trí cạm bẫy. Ở dưới tình huống thiếu tài liệu cùng công cụ, đại bộ phận cạm bẫy rừng rậm đều có thể trực tiếp bỏ qua, nhưng có một loại cạm bẫy là dầu gió (tức vạn năng).

Đó chính là cạm bẫy Quan Nhã lúc ở tầng ngoài từng trúng chiêu.

Cạm bẫy gai gỗ.

Hắn ở trong rừng rậm chặt cành cây tươi mới, dùng Lưỡi Dao Khát Máu chặt thành gai gỗ dài 20 cm, rộng khoảng một ngón tay, lại bảo quỷ tân nương cầm Lưỡi Dao Khát Máu, ở giữa đường mòn đào bốn năm cái hố nông. Sau đó cắm gai gỗ ở đáy hố, bôi lên nọc độc trong bình thủy tinh, lại dùng lá cây

phủ lên. Vì để bẫy không lộ rõ, hắn vận lực lượng linh thể, thổi tung lá khô trong rừng rậm, để chúng nó phủ kín cả con đường mòn. Từ khi tăng điểm kinh nghiệm lên tới trên 50%, thời gian Thần Du của hắn tăng lên trên diện rộng, có thể rời khỏi thân thể bốn mươi phút, vượt qua thời gian này, thân thể mới có thể chết.

"Ít nhất phải giết một cao thủ trong top 10 bảng truy nã, như vậy điểm liên áp sát 300 điểm, muốn phá kỷ lục của nữ nguyên soái, quả thực si tâm vọng tưởng"

"Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến, phó bản thưởng mình 100 điểm, dựa theo quy luật này, cho dù mình vượt qua phó bản, nhiều nhất cũng lấy được 300 điểm, vẫn phải giết người, nếu không sao lại nói là phó bản giết chóc"

Bóng đêm nặng nề, cây đuốc di động ở trong rừng rậm, mang đến ánh sáng. Quan Nhã đuổi kịp đội ngũ, hướng về phía nữ sinh Nhật Bản hô: "Ryo Asano, qua đây!"

Chó dẫn đường bộ dáng thanh thuần dễ mến, xách đao Nhật Bản, chạy bước nhỏ trở về. Cô vẫn luôn đi theo bên người Mẫu Đơn Tiên Tử.

Quan Nhã mỉm cười nói: "Trong mê cung có thể còn có nguy hiểm khác, tôi cõng Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng gặp phải nguy hiểm phản ứng không kịp, cô có thể thủ hộ chúng tôi không?"

Ryo Asano liên tục gật đầu: "Kế tiếp tôi sẽ bảo vệ mọi người"

Quan Nhã nở nụ cười.

Cô trước khi vào phó bản giết chóc, có gọi điện cho Phó Thanh Dương, từ chỗ em họ biết được, quân cờ của Ám Dạ Mân Côi giấu ở trong hành giả chính phủ, muốn bất lợi đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mà trước mắt chính là cơ hội ra tay nhất thích hợp.

Chương 821: Mai phục (4)

Đồng nghiệp trong Ngũ Hành minh, Quan Nhã không tin được một ai, loại chuyện này, thà rằng hoài nghi tất cả mọi người, cũng không thể ôm tâm lý may mắn.

Ryo Asano là người Nhật, ngược lại là đáng tin nhất.

Đội ngũ im lặng tiến lên, không ngừng có người thông báo tuyến đường. Quan Nhã chú ý tới, thỉnh thoảng có người quay đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần, hoặc ánh mắt chạy xe không tiêu cự, tra xem bản đồ, tra xem bảng điểm. Tâm tư các hành giả chính phủ đều ở Nguyên Thủy Thiên Tôn bên kia, chờ mong hắn hành động, lo lắng hắn hành động.

Trương Nguyên Thanh cũng đang quan sát quy củ hành động của con trỏ màu đỏ, sâu sắc phát hiện, những kẻ này cực có quy luật đi một chút dừng một chút, đầu vào đấy không hề rối loạn đi qua ở trong sương mù, vậy mà sắp đến lối ra. Quá nhanh rồi nhỉ, so với bên mình còn nhanh hơn. Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, sau đó hiểu ra, trong trận doanh tà ác có Yêu Mê Hoặc, bọn họ nhất định biết thủ đoạn của Vụ Chủ, khẳng định cũng biết khắc chế như thế nào. Đánh giá thấp bọn hắn rồi! Trong chờ đợi dài đằng đẵng, rốt cuộc, Trương Nguyên Thanh thấy con trỏ màu đỏ đến cửa ra sương mù dày đặc, mà đường mòn phía trước truyền đến tiếng bước chân ồn ào. Qua một lát nữa, trong sương mù mỏng manh truyền đến tiếng cười điên cuồng: "Đi ra rồi, các anh em, đẩy nhanh tốc độ, đuổi kịp lũ ranh con trận doanh hợp pháp kia"

"Hai bên chênh lệch không xa, nhanh chóng đuổi kịp, đây là cơ hội ngàn năm một thửa, xử lý Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhiệm vụ tổ chức giao cho chúng ta coi như hoàn thành"

Hả? Bọn hắn làm sao biết mình đi là đường này? Trương Nguyên Thanh ngây ra một phen. Hiện thực không kịp cho hắn nghĩ nhiều, đám sương dâng trào, đường nét một đám người hiển hiện ra, tiếp đó, hành giả trận doanh tà ác chạy vội ra khỏi sương mù dày đặc. Trương Nguyên Thanh ở nhóm người này thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ. Quen thuộc là vì từng xem tranh, nhưng dù sao chưa từng thấy người thật, bởi vậy có chút xa lạ, phân biệt một lát, mới phân biệt ra A Nhất đứng đầu bảng.

Thiếu niên, ngũ quan thanh tú, ánh mắt trống rỗng, đặc thù cực kỳ rõ ràng. Trương Nguyên Thanh sau khi tập trung A Nhất, chưa lập tức ra tay, chờ đợi trong đám người này, có người đạp trúng cạm bẫy.

Đám nghề nghiệp tà ác cũng không biết được có người ở bên cạnh mai phục, ở sau khi lao ra khỏi đám sương, sốt ruột đẩy nhanh bước chân, chuẩn bị truy kích trận doanh hợp pháp phía trước. Một người trung niên chạy ở phía trước, lòng bàn chân đạp hụt, giẫm trúng bẫy, thân hình hắn lảo đảo một cái, sau đó kêu thảm một tiếng, ôm cẳng chân đạp trúng hố nông, vẻ mặt đầy đau đớn.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh nâng lên Nhện Sương Mù trong lòng bàn tay, thổi ra một làn khí tức âm hàn.

Nhện Sương Mù nhất thời tán loạn, như khói bay về phía đám người, nhanh chóng lớn mạnh, hóa thành một mảng sương mù dày đặc quay cuồng, mang đám nghề nghiệp tà ác, tán tu hợp pháp bao phủ trong đó.

Mọi người bất ngờ không kịp đề phòng, tiếng kinh hô nổi lên khắp nơi.

“Sao lại thế, không phải đã thoát ly sương mù dày đặc rồi sao?”

“Cẩn thận, đừng lộn xộn, đều dừng lại”

“Móa, rốt cuộc đã hết hay chưa?”

Ở trong một mảng tiếng mắng chửi ồn ào, Trương Nguyên Thanh bao phủ Lưỡi Dao Khát Máu, dẫn quỷ tân nương lặng lẽ bay ra, tiến vào sương mù dày đặc, hướng thẳng đến A Nhất mà đi.

Lựa chọn lấy A Nhất làm mục tiêu, là trải qua cân nhắc kỹ càng.

Đầu tiên, thân là đứng đầu bảng, điểm của gã đủ mê người. Tiếp theo, hắn là một vị Vu Cổ Sư, không phải Yêu Mê Hoặc am hiểu ảnh hưởng tinh thần, cũng không phải Huyện Thuật Sư nhiều thủ đoạn đối đãi linh thể. Cuối cùng, có quỷ tân nương cùng Nhện Sương Mù giúp đỡ, cho dù A Nhất thực lực hơn người, Trương Nguyên Thanh cũng có lòng tin giết đối phương trong nháy mắt. Theo ký ức vừa rồi, hắn rất nhanh thấy A Nhất ánh mắt trống rỗng, vị Vu Cổ Sư cường đại này quả nhiên đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích.

Trương Nguyên Thanh lặng vòng ra sau, chờ quỷ tân nương lao vào thân thể A Nhất, hoàn thành nhập vào, hắn khống chế

Lưỡi Dao Khát Máu bôi kịch độc, vừa nhanh vừa chuẩn đâm vào trái tim kẻ địch.

Một giây sau, thân thể A Nhất tan vỡ như ảo ảnh. Ảo giác? ! Con người Trương Nguyên Thanh co rụt lại. Ngay sau đó, hắn nghe thấy phụ cận truyền đến tiếng tức giận mắng: "Ngươi hại ta."

Nói đến một nửa, thanh âm im bặt. Ngay sau đó, sương mù dâng trào, vài bóng người bao vây hắn cùng quỷ tân nương. Bọn họ phân biệt là nhóc mập đeo kính râm, thục nữ tóc đen như thác, người trung niên khôi ngô mặc áo ba lỗ, cả thảy tám người. Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời, Nhân Tính Bản Ác… Huyễn Thuật Sư Top 2, top 3 cùng top 4 bảng truy nã. Vừa rồi kêu thảm thiết là có người bị trở thành kẻ chết thay, phá Nhện Sương Mù của mình.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, chỉ cảm thấy linh thể cũng đang run rẩy, phát lạnh.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 822: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (1)

Nhóm người này của trận doanh tà ác, chẳng những biết tuyến đường mình đi, hơn nữa còn biết trước được mai phục của mình… Trương Nguyên Thanh nhìn một màn này, lập tức nghĩ tới gián điệp của Ám Dạ Mân Côi. Nhưng hắn không nghĩ ra, gián điệp là truyền tin tức như thế nào. Muốn nói ven đường để lại ám hiệu cái gì, hắn có thể hiểu được. Nhưng xem phen ứng đối này của trận doanh tà ác, hiển nhiên biết trước hắn sẽ ở chỗ này mai phục, mà chuyện mai phục này, là kế hoạch lâm thời. Gián điệp không có khả năng để lại ám hiệu trước ở trong rừng rậm.

Nội gian dùng phương pháp mình không biết… Hiện thực không cho phép hắn nghĩ nhiều, lúc này, sâu trong đôi mắt tám gã Huyện Thuật Sư kia, bỗng nhiên nhộn nhạo lên vòng xoáy quỷ quyệt, ẩn chứa lực lượng cắn nuốt linh hồn người ta. Trong tích tắc, trước mắt Trương Nguyên Thanh liên tục sinh ra ảo giác, vô số thanh đao kiếm đâm về phía mình, lửa nóng hừng hực bao phủ hắn, tên như mưa rơi xuống… Những thứ này đều là ảo giác hư vô, lại tạo thành thương tổn mang tính thực chất đối với linh thể của hắn. Kỹ năng cơ sở nhất của Huyễn Thuật Sư, cũng là kỹ năng tiềm lực trưởng thành lớn nhất - Tinh Thần Đả Kích! Không nói ba Huyễn Thuật Sư năm hạng đầu trên bảng, cho dù là tám vị Huyễn Thuật Sư cấp 3 chiến lực bình thường liên thủ, cũng đủ để giết chết Thần Dạ Du cấp bậc tương đương dưới trạng thái linh thể. Ở dưới tám vị Huyễn Thuật Sư cùng cấp bậc công kích, linh thể của Trương Nguyên Thanh nhanh chóng suy yếu, phát ra rít gào đau đớn, không thành tiếng. Hắn vốn định đánh mai phục, giết người rồi đi luôn, kết quả rơi vào cạm bẫy, bản thân gặp nạn.

Ở lúc này, quỷ tân nương áo cưới bay bay, chắn ngang ở trước mặt phu quân, khăn voan đỏ rung động, phát ra tiếng kêu bén nhọn thê lương. Trong tích tắc, âm khí khủng bố rợp trời rợp đất buông xuống, băng sương ngưng kết trên mặt đất, khiến nơi này tiến vào rét đậm giá lạnh.

“Ô..”

Hắn thế mà lại có linh phó mạnh như vậy? Tám vị Huyễn Thuật Sư bất ngờ không kịp phòng bị, trực diện tiếng rít của quỷ tân nương, giống như ăn một gậy vào đầu, trong xoang mũi phun trào ra chất lỏng đỏ sẫm ấm áp. Thuật pháp nhất thời bị cắt ngang.

Nghề nghiệp tà ác khác xung quanh, vừa định chạy tới viện trợ, linh hồn liền bị chấn động không hiểu, chỉ cảm thấy đầu óc "giật giật"

đau đớn, tựa như uống rượu giả. Nhóc mập cố nén mê muội cùng đau đầu, từ trong ô vật phẩm lấy ra một cái bao tay màu đen, đeo vào, chợt khép lại năm ngón tay. Cái bao tay này là di vật tiền nhiệm lão đại của hắn, có được công năng phóng đại cảm xúc nào đó trong lòng mục tiêu. Là một trong những năng lực mang tính biểu tượng của Huyễn Thuật Sư.

Chạy, nhanh chạy trốn, không thể dây dưa, mình sẽ chết ở chỗ này… Trong lòng Trương Nguyên Thanh không hiểu sao run lên, vốn định nhân cơ hội cầm dao thu gặt sinh mệnh, hắn sinh ra tâm lý chạy trốn, khiến chiến. Sau khi ý nghĩ tương ứng sinh ra, cảm xúc sợ hãi liền bùng nổ ở trong lòng. Hắn hoàn toàn đánh mất dũng khí tiếp tục chiến đấu, dẫn quỷ tân nương, hướng bên ngoài sương mù dày đặc nhanh chóng bay đi. Sương mù mỏng phía trước dâng trào, Bách Vô Cấm Kỵ chân trần, tựa như chờ đợi đã lâu đột nhiên lao ra, ngăn ở phía trước Trương Nguyên Thanh.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày đi không nổi đâu!"

Hắn khẽ cười một tiếng, ở sâu trong con người hiện lên một phù văn vặn vẹo quái dị. Ý thức Trương Nguyên Thanh chấn động "Ong", tạm thời mất đi năng lực suy nghĩ.

So sánh với Vu Cổ Sư tinh thần lực thường thường, kỹ năng thương hiệu của Yêu Mê Hoặc, có thể tạo thành ảnh hưởng trình độ nhất định đối với linh thể. Thấy thế, "Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời"

lấy tay rút ra một tấm gương đồng thau chạm khắc rồng phượng, mặt gương chiếu về phía trước. Một chùm tia sáng vàng óng đánh thẳng tắp về phía Trương Nguyên Thanh.

Quỷ tân nương một lần nữa che ở phía sau phu quân, nâng lên cánh tay tái nhợt thanh tú, dựng lên ở trước người một bức tường âm khí.

“Xẹt xẹt -”

Làn hói hư ảo bốc lên, âm khí nhanh chóng tan rã, nhưng cũng chọn được ánh sáng từ gương ở tầng ngoài. Bịch bịch bịch… Tiếng bước chân nặng nề dồn dập vang lên, một bóng dáng giống như xe tải xuyên thấu sương mù, lao về phía Khinh Thục Nữ cầm gương. Sương mù dày đặc đột nhiên tản ra, lao ra một cô gái trẻ tuổi ngũ quan tinh xảo, ánh mắt lạnh lùng hung ác, như sói như hổ. Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời nhanh chóng lui về phía sau, nhưng thân là Huyện Thuật Sư, cô sao có khả năng nhanh hơn Yêu Mê Hoặc. Huyết Tường Vi nháy mắt áp sát, lấy chân trái làm trục, vặn vòng eo, chân dài giống như sợi roi, quật mạnh ra.

Ầm!

Hai cánh tay Khinh Thục Nữ giao nhau ở ngực, ăn trọn một đòn, xương cánh tay nháy mắt gãy, thân thể không thể tránh khỏi bay ngược đi. Chùm tia sáng của gương đồng thau tiêu tán.

Quỷ tân nương cúi người lao nhanh, áo cưới tung bay, hóa thành một u ảnh, lao về phía “Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời”.

Chương 823: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (2)

Thấy thế, bảy vị Huyễn Thuật Sư xung quanh, đôi mắt đồng thời hóa thành vòng xoáy, hướng về quỷ tân nương phát động Tinh Thần Đả Kích, ngăn cản cô áp sát Khinh Thục Nữ.

Dưới tinh thần loạn lưu cường đại đan xen, dễ dàng xé rách “thân thể”

quỷ tân nương, khiến cô tan đi như sương khói. Đây là một hình ảnh giả do ảo thuật chế tạo ra.

Quỷ tân nương lấy tiêu chuẩn cấp 4 yếu, huyễn hóa ra biểu hiện giả dối che mắt được nhất chúng Huyện Thuật Sư. Không

xong, bị lừa rồi… Trong lòng nhóc mập rùng mình, sau đó liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng "Rắc".

Mấy vị Huyễn Thuật Sư quay đầu nhìn, chỉ thấy người trung niên "Nhân Tính Bản Ác"

hai cánh tay phủ kín hình xăm, nâng lên đôi tay của mình, đè lại hai bên khuôn mặt, hướng về cùng một cái phương hướng, phát lực mạnh. Đầu hắn bị cứng rắn bẻ đến phía sau lưng.

Chỉ có Huyện Thuật Sư thấy, sau lưng Nhân Tính Bản Ác dán một nữ quỷ mặc áo cưới, chính là nữ quỷ nắm hai tay của hắn, bẻ gãy cổ của bản thân.

Nhân Tính Bản Ác chịu công kích trí mạng, chưa lập tức chết đi, ngược lại ở dưới trạng thái gần chết, đã kích phát tiềm lực, đầu ngón tay run run ở trên không trung chộp một cái, lấy ra một cái vòng tay gỗ. Lúc này, các Huyện Thuật Sư biết trúng kế, trong mắt đột nhiên hiện ra vòng xoáy, tinh thần lực bành trướng dâng trào, đan xen thành niệm lực công kích chuyển hướng về oán linh.

Điều này khiến quỷ tân nương không thể không từ bỏ nhập vào, lao về phía tán cây, dựa vào đó tránh né niệm lực mênh mông hơn nữa hỗn tạp. Nhân Tính Bản Ác thuận thế đeo vòng tay gỗ, đã kích phát hiệu quả trị liệu, đạo cụ nhưng ngay lúc này, một ánh trăng sáng trong xuyên thấu tán cây, chiếu xạ ở trên người Trương Nguyên Thanh.

Bỗng nhiên, hắn đang cực độ suy yếu, khí tức liên tiếp kéo lên, trở về đỉnh phong, tăng cao tiếp, đột phá cực hạn. Hắn lập tức thoát khỏi Yêu Mê Hoặc khống chế, khống chế Lưỡi Dao Khát Máu, gào thét lao đi. Phốc!

Lưỡi dao không đầu không phá đâm xuyên qua thiên linh cái của Nhân Tính Bản Ác.

Người trung niên hai cánh tay giăng kín hình xăm này, đôi mắt chợt trợn tròn, tiếp đó thần thái tắt đi. Người đứng thứ tư trên bảng truy nã cứ như vậy thân tử đạo tiêu. Sau đó, trong hốc mắt Trương Nguyên Thanh chợt xuất hiện màu đen sì, há mồm hít một cái, nuốt linh thể vị Huyễn Thuật Sư này vào trong bụng, nhưng chưa lập tức tiêu hóa, mà là lấy Thái âm lực bao vây.

Phệ Linh sẽ làm linh thể hắn bị chấn động, không thích hợp sử dụng ở trong chiến đấu. Không thể đánh lâu, lập tức rời khỏi… Trương Nguyên Thanh đạt được tiện nghi, không hề do dự hướng âm Thi, quỷ tân nương hạ đạt mệnh lệnh rút lui. Sương mù dày đặc che tầm nhìn, lại thêm tiếng rít vừa rồi của quỷ tân nương, khiến Vu Cổ Sư tinh thần lực không nổi bật cũng chịu ảnh hưởng, chưa thể ngay lập tức chạy tới trợ giúp. Nhưng tiếp tục kéo dài, quỷ tân nương và hắn có lẽ có thể chạy thoát, Huyết Tường Vi là tuyệt đối không chạy thoát. Vừa vặn lúc này, một tên Yêu Mê Hoặc truy kích Trương Nguyên Thanh, đầu không chút dấu hiệu rơi xuống. Một phút đồng hồ đã đến. Nhanh như vậy? Đám nghề nghiệp tà ác sợ hãi biến sắc, như phản xạ có điều kiện cứng ngắc ở tại chỗ. quỷ tân nương một lần nữa phát ra rít gào không tiếng động, chấn động linh hồn linh cảnh hành giả ở đây. Bắt lấy cơ hội, Trương Nguyên Thanh thao túng Huyết Tường Vi hướng về trong rừng rậm bỏ chạy.

“Ong ong!”

Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng vỗ cánh cao tần, ngay sau đó, sương mù kịch liệt run rẩy, một con cổ thú dán mặt đất bay nhanh đến. Con ngươi màu hổ phách của hắn trống rỗng lạnh lùng, cơ bắp thân thể đường nét mượt mà, ngầm chứa sức phá hoại đáng sợ, tựa như chiến sĩ trời sinh, ngũ quan mơ hồ có bóng dáng thiếu niên thanh tú.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đuổi tới phía sau Huyết Tường Vi.

A Nhất! Trương Nguyên Thanh lập tức làm tốt chuẩn bị tâm lý chặt đuôi cầu sinh, bỏ qua âm Thi, mang theo quy tân nương rời đi. Đột nhiên, từ chéo một bên chạy ra một bóng dáng, vừa nhanh vừa đột ngột, và mạnh vào cổ thụ A Nhất, cùng hắn dây dưa bay ra. Người nọ dung mạo tuấn tú, mày rậm mắt sáng, chính là Khấu Bắc Nguyệt. Đôi mắt hắn hiện lên chú văn mê hoặc, nháy mắt khống chế A Nhất, mã tấu trong tay không chút do dự đâm về phía cổ họng gã. Phành! A Nhất chỉ “mờ mịt”

một chớp mắt, liên tỉnh táo lại, một chưởng đánh bay Khấu Bắc Nguyệt. Chờ lúc hắn đứng dậy, chỉ nhìn thấy bóng lưng Huyết Tường Vi chạy vào rừng rậm.

A Nhất chưa đuổi theo vào cánh rừng, một khi tiến vào rừng rậm, lệch khỏi tuyến đường chính xác, rất có thể bị lạc ở trong mảng rừng rậm cổ quái này. Năm phút đồng hồ sau, sương mù dày đặc chậm rãi tan đi.

Các hành giả trận doanh tà ác nhìn hai thi thể trên mặt đất, trầm mặc một phen. Nhân Tính Bản Ác, vị Huyễn Thuật Sư đứng thứ tư bảng truy nã này, cứ như vậy chết rồi.

Chương 824: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (3)

“Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời”

kéo hai cánh tay, nhíu mày nói: “Tình báo không đúng, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể có linh phó mạnh như thế?”

Nếu không phải nữ quỷ áo cưới kia liên tiếp thay Nguyên Thủy Thiên Tôn đã công kích, hắn đã sớm bị đám Huyện Thuật Sư hợp sức giết chết rồi. Nhóc mập phun ra một hơi, bất đắc dĩ nói “Chúng ta thất bại rồi, khó trách Nguyên Thủy Thiên Tôn dám một mình mai phục, thì ra có chỗ dựa này, hắn che giấu con bài chưa lật rất tốt, chưa bao giờ sử dụng”

A Nhất lấy lại tinh thần, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Khấu Bắc Nguyệt, “Ngươi vì sao ngăn cản ta?”

Hắn chưa giải trừ cổ hóa, bởi vì có lẽ, hắn muốn giết một tên Yêu Mê Hoặc. Khấu Bắc Nguyệt nhíu mày nói: “Ta trúng ảo thuật, coi người là kẻ thù”

Đây là cái cớ hắn trước khi ra tay đã nghĩ sẵn, mặc kệ những người này tin hay không, cắn chặt không nhả.

“Nhất định là trúng ảo thuật của nữ quỷ kia”

Nhóc mập che ở giữa hai người, thấy A Nhất không có bộ dáng từ bỏ ý đồ, không vui nói: “Đây cũng là chuyện không có cách nào, ngươi đây là thái độ gì, không lẽ ngươi muốn ra tay với lão đại ta?”

A Nhất lạnh lùng nhìn hắn.

Lúc này, Cửu Lậu Ngư bàng quan trận mai phục cùng phản mai phục này, thản nhiên nói: "Tư nhân ân oán, có thể ra khỏi phó bản lại giải quyết, không cần trì hoãn tiến độ của chúng ta"

Hắn cùng Duy Ngã Độc Tôn, cùng với mấy tán tu hợp pháp chữa động thủ vây công Nguyên Thủy Thiên Tôn, bọn họ tuy không sợ linh thể, nhưng cũng thiếu thủ đoạn nhằm vào linh thể.

Hơn nữa không cần thiết dính vào vũng nước đục, danh ngạch Thánh Giả xem là điểm, mà không phải số lượng giết địch. Các tán tu hợp pháp kia cũng không muốn xé rách da mặt với Nguyên Thủy Thiền Tôn.

Bách Vô Cấm Kỵ lắc đầu: "A Nhất, bỏ đi."

Thiếu niên ánh mắt trống rỗng lúc này mới thu hồi ánh mắt.

"Đệch, trộm gà không được còn mất nắm gạo, nhiều người như vậy cũng chưa xử lý được Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Đám nghề nghiệp tà ác không thể tiếp nhận sự thật này, nhổ nước bọt hùng hùng hổ hổ.

"Ồ, điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn biến thành 348 rồi"

Trong đội ngũ, Mẫu Đơn Tiên Tử vui sướng kêu lên. Nàng vừa nói xong, các đồng nghiệp gắt gao chú ý bảng điểm, cũng đều phát hiện bảng xếp hạng biến hóa.

"Nhân Tính Bản Ác xoá tên rồi… Cái đệch, Nguyên Thủy Thiên Tôn xử lý Nhân Tính Bản Ác rồi?"

Cậu Bé Bán Diêm trợn mắt cứng lưỡi. Nghe vậy, hành giả chính phủ đắm chìm ở trong vui sướng điểm thay đổi, lập tức ở trong mười hàng đầu tìm kiếm Nhân Tính Bản Ác, quả nhiên đã bị xoá tên. Xoá tên liền ý nghĩa đã chết.

"Tôi nhớ Nhân Tính Bản Ác tiền treo thưởng là bao nhiêu nhỉ? Tóm lại rất nhiều tiền, một món đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm, công huân cấp C."

Trong nháy mắt này, không khí lo lắng cùng ngưng trọng bị quét sạch.

Bọn họ vẻ mặt hưng phấn nói chuyện với nhau, chờ mong trong lòng được hồi báo, có thể thực hiện, sĩ khí tăng vọt.

Sở dĩ liên tiếp xem bảng điểm, trừ lo lắng cho an nguy cuar Nguyên Thủy Thiên Tôn, thật ra mỗi người đều chờ mong hắn có thể giết một cao thủ trong trận doanh tà ác.

Ví dụ như top 10 bảng điểm, ví dụ như top 10 bảng truy nã. Bởi vì những cao thủ này là người thật sự có thể uy hiếp đến bọn họ, dễ dàng giết chết bọn họ. Diệt trừ một vị cao thủ trong top 10 bảng truy nã, làm bọn họ vui vẻ hơn xa so với giết chết mười tên nghề nghiệp tà ác. Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm được, chưa từng làm bọn họ thất vọng. Quan Nhã nhẹ nhàng thở phào một hơi, trái tim treo lên rốt cuộc đặt xuống. Lúc này, cô nhìn Thiên Hạ Quy Hỏa đi tới.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần nữa đoạt lại vị trí đứng đầu bảng rồi.”

Viên Đình luôn chú ý con nợ, đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vui mừng. Triệu Thành Hoàng dẫn đội tiến lên dừng bước, mở ra bảng điểm xem xét.

“Bọn họ đã xảy ra xung đột. Hai đội ngũ khoảng cách rất xa nha.”

“Chẳng lẽ là Nguyên Thủy Thiên Tôn tập kích trận doanh tà ác? Thật tốt, có hắn chống đỡ áp lực, chúng ta có thể lòng không tạp niệm đi mê cung”

“Người chết thế mà là Nhân Tính Bản Ác, ha ha, sảng khoái lòng người”

348 điểm… Triệu Thành Hoàng xem xong bảng điểm, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác gấp gáp mãnh liệt, trầm giọng nói “Đừng nói lời thừa, chuyên tâm đi đường!”

Quan Nhã dừng bước, nhìn Thiên Hạ Quy Hỏa giơ cao cây đuốc đi tới, giọng điệu trong sự nghiêm túc ngầm có ý cảnh cáo, nói: “Anh phải dừng lại, nếu không muốn đầu nở hoa”

Thiên Hạ Quy Hỏa quả nhiên dừng bước, đứng ở cách bảy tám mét, nói: “Hắn trở lại rồi sao?”

Quan Nhã vẫn như cũ giọng điệu như nước đổ đầu vịt: “Cái này không phải chuyện anh nên quan tâm”

Ryo Asano phát hiện Quan Nhã giọng điệu không đúng, yên lặng đi lên mấy bước, che ở giữa hai bên, lấy tư thế tích tụ bộc phát, đè chuối đao.

Chương 825: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (4)

Lúc này, Trương Nguyên Thanh ghé vào trên lưng Quan Nhã mở mắt, ánh mắt lặng lẽ nhìn chằm chằm Thiên Hạ Quy Hỏa, cười nói: "Đã trở lại, không cần lo lắng"

"Nếu anh lo lắng cho cái chai của mình, vậy càng không cần lo lắng, tôi chưa đánh mất, nhưng đặt trên người âm Thi, chờ cô ấy đuổi kịp lại trả anh? Ryo Asano và Quan Nhã lộ vẻ mặt vui mừng, sau đó, Quan Nhã cảm giác cánh tay Trương Nguyên Thanh ôm cổ mình hơi căng thẳng. Hắn có băn khoăn… Cô lập tức hiểu ám chỉ của Trương Nguyên Thanh, chưa thả hắn xuống.

"Tôi không phải vì cái chai mà đến, nếu đánh mất, cậu đền một món đạo cụ cho tôi là được"

Thiên Hạ Quy Hỏa nói xong, tạm dừng vài giây, không tự giác hạ giọng: "Có chuyện, tôi cảm thấy cần nói cho cậu"

Trương Nguyên Thanh khẽ hít một hơi ở cái cổ ngọc trắng nõn của Quan Nhã, một bộ tư thái chiếm tiện nghi cô mới không muốn xuống, nửa say mê nửa tùy ý nói: "Chuyện gì?"

Cổ Quan Nhã nổi lên một tầng da gà, cố nén.

Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn kỹ hắn một cái, nói.

"Tôi cảm thấy Cậu Bé Bán Diêm có vấn đề"

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, không tỏ thái độ, hỏi: "Mộc Yêu kia hắn có vấn đề gì?"

Thiên Hạ Quy Hỏa trầm giọng nói: "Tôi phát hiện hắn cách mỗi một đoạn, sẽ chạm vào cây ven đường, rất có quy luật, không giống như tùy ý làm"

Trương Nguyên Thanh nho có chút suy nghĩ, "Anh cảm thấy thees này sẽ có vấn đề gì?"

Thiên Hạ Quy Hỏa nhún nhún vai, giọng điệu có chút ý vị sâu xa: "Tôi chỉ là mang thứ tôi nhìn thấy nói cho cậu, về phần vấn đề gì, tôi không biết. Cậu có thể coi là một phen nói lời thừa"

Nói xong, hắn vừa xoay người vừa nói: "Nhớ rõ trả lại đạo cụ cho tôi."

Bước nhanh rời đi. Chờ Thiên Hạ Quy Hỏa đi ra một khoảng cách, tiếng Trương Nguyên Thanh bỗng suy yếu, thấp giọng nói: "Chị Quan Nhã, hành động mai phục của tôi bị bán đứng, tôi thiếu chút nữa không thể trở về"

Thân thể mềm mại của Quan Nhã hơi căng thẳng, tiếp đó khôi phục, cô vừa thong thả tiến lên, vừa thấp giọng đáp lại: "Không có khả năng"

Tiếp theo bổ sung nói: "Trừ phi phản đồ kia có đạo cụ liên lạc đặc thù, đạo cụ liên lạc giống điện thoại di động"

Chỉ có như vậy, mới có thể truyền tình báo thời gian thật, để trận doanh tà ác lúc đó lâm vào trong sương mù dày đặc, biết được bên ngoài có Nguyên Thủy Thiên Tôn mai phục. Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói: "Sẽ là đạo cụ thế nào? Phương diện này, hắn chịu thiệt bởi không có kinh nghiệm. Từ khi trở thành linh cảnh hành giả đến nay, hắn chưa từng thấy đạo cụ tương tự điện thoại di động, có thể khoảng cách xa thời gian thật truyền tình báo.

Hiện đại khoa học kỹ thuật phát triển cao độ, đạo cụ tương tự hoàn toàn là gân gà.

"Không biết.."

Quan Nhã xóc lên hắn mềm nhũn vô lực, chân mày nhíu lại, giọng điệu dịu dàng: "Bị thương rất nặng?"

Trương Nguyên Thanh "Ừm"

một tiếng, linh thể bị thương nặng, lại mạnh mẽ thi triển Khiếu Nguyệt, gấp đôi gánh nặng.

Hắn giờ phút này đều đau muốn nứt, kèm theo mê muội cùng cơn buồn nôn mãnh liệt, may mà hắn bình thường tần suất bệnh cũ tái phát cao, đối với đầu đau có sức nhẫn nại rất mạnh, đổi thành Thần Dạ Du khác, sớm hôn mê rồi.

Dọc theo đường đi, theo cảm ứng giữa linh phó cùng chủ nhân, hắn quay trở về thân thể.

“Không cần lo lắng, tôi có sinh mệnh nguyên dịch, thực gặp phải nguy hiểm, sẽ dùng nó khôi phục”

Trương Nguyên Thanh trấn an một câu. Quan Nhã nhẹ nhàng gật đầu, chậm rãi đi theo phía sau đội ngũ, chưa mở miệng quấy rầy. Trương Nguyên Thanh vừa tĩnh dưỡng, vừa bắt đầu suy nghĩ, có cái chi tiết khiến hắn rất bất ngờ, Bách Vô Cấm Kỵ thế mà lại chưa sử dụng món đạo cụ bí mật kia. Khả năng duy nhất là, món đạo cụ đó có điều kiện sử dụng, không phải loại hình bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra đối địch. Càng là đạo cụ như vậy, càng nguy hiểm… Trương Nguyên Thanh hít sâu, ngửi mùi trên người Quan Nhã, mỏi mệt mà thích ý cười nói: “Chị Quan Nhã, tôi phát hiện một sự kiện.”

“Cái gì?”

Cô theo bản năng đáp lại. Trương Nguyên Thanh cười Hắc’ nói: “Thì ra trên người mỹ nhân đổ mồ hôi, cũng thơm”… Quan Nhã kêu “A”

một tiếng “Trên người chị chỉ có mùi mồ hôi, cùng với sau khi vận động trèo non lội suối, tiết ra hormone.

Động vật lúc động dục, sẽ đặc biệt mẫn cảm đối với hormone khác phái, cảm thấy dễ ngửi. Cho nên, cậu cảm thấy chị thơm không phải mồ hôi của chị có mùi thơm, mà là cậu đã động dục”

“ọc, thật không hổ là chị Quan Nhã, loại thời điểm này cũng còn có thể nói lời mặn”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt kính nể.

Quan Nhã nghiến răng ken két nói: “Cậu còn trả đũa?”

“Bỏ đi, không so đo với cậu, cậu cũng phế một nửa rồi. Nói chính sự, chị vừa rồi luôn quan sát Thiên Hạ Quy Hỏa, từ góc độ một Thám Báo mà nói, hắn không nói láo, ít nhất chị chưa nhìn ra”

“Nhưng lời của hắn có vấn đề rất lớn, căn cứ tình huống cậu gặp phải, nội gian hơn là vận dụng đạo cụ tương đối cao cấp, hành vi đánh dấu ven đường không phù hợp tình huống cậu

gặp phải, hơn nữa, còn dễ dàng lưu lại nhược điểm, trong đội ngũ cũng không chỉ một mình chị là Thám Báo. Cậu Bé Bán Diêm làm như vậy, không có đạo lý"

Chương 826: Rừng rậm sinh sôi nảy nở (5)

Trương Nguyên Thanh nghe xong, nói: "Cho nên, chị hoài nghi Thiên Hạ Quy Hỏa là nội gian?"

Quan Nhã gật đầu "Giả thiết hắn là nội gian, sau khi phát hiện phản mai phục thất bại, liền biết chuyện trong đội ngũ có nội gian đã không giấu được, bởi vậy muốn thừa dịp cậu chưa trở về, ra tay giết người"

"Có lẽ là cậu trở về quá nhanh, có lẽ là chị cảnh giác quá mạnh, hắn lại phát hiện chị mặc bộ trang bị, hơn nữa có Ryo Asano thủ hộ, chưa thể tìm được cơ hội ra tay, vì thế linh cơ khẽ động, họa thủy đông dẫn"

Cô thở một hơi, tiếp tục phân tích:

"Cậu biết, Ám Dạ Mân Côi có thủ đoạn che giấu đặc thù, đạo cụ phát hiện nói dối cũng vô ích, như vậy chị nhìn không ra hắn đang nói dối, hợp lý hay không?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu đồng ý: "Nếu như vậy, mặt nạ của chị quá nửa cũng không dùng được, phương pháp lần lượt chất vấn không thể thực hiện được. Muốn phán đoán Thiên Hạ Quy Hỏa có vấn đề hay không, phải xem Cậu Bé như Thiên Hạ Quy Hỏa nói hay không?"

"Nhưng, mặc dù Cậu Bé Bán Diêm như Thiên Hạ Quy Hỏa nói, thật sự có hành động quái dị, chúng ta cũng không thể kết luận hắn chính là gián điệp, nếu ngộ sát, di chứng sẽ rất lớn.

Đầu tiên, ngộ sát đồng đội là một sự kiện tính chất ác liệt, chính phủ bên kia đã không qua được, dù sao cũng là một cái mạng sống, một thành viên cấp tinh anh, cũng không phải một câu hoài nghi hắn là gián điệp có thể qua loa. Tiếp theo, ngộ sát người tốt, bản thân chính là một chuyện chấn động với tam quan cùng đạo đức. Cuối cùng, loại hành vi này sẽ làm mọi người mất đi tín nhiệm với nhau, lòng người sẽ tan, đội ngũ

không có cách nào dẫn theo, ở hành động phó bản kế tiếp ảnh hưởng rất lớn, đây là chuyện trực tiếp liên quan đến bản thân.

Nói tới đây, Quan Nhã đã biết lựa chọn của Trương Nguyên Thanh: "Cậu muốn chờ hắn tự mình lộ ra giấu đầu lòi đuôi?"

"Chúng ta đã đi hết hai phần ba khu vực của mê cung rừng rậm, cách đỉnh núi không xa, nội gian không ngồi yên được nữa, tất nhiên có động tác."

Trương Nguyên Thanh còn chưa dứt lời, bên tai vang lên tiếng nhắc nhở nhiệm vụ quen thuộc: "Đinh! Ngài đã tiến vào Rừng Rậm Phồn Thực, xin lưu ý quan sát xung quanh, nhanh chóng rời khỏi"

Rừng Rậm Phồn Thực… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, cái tên này không hiểu sao làm người ta hoảng hốt. Có thể hay không là cái loại đó, ừm, loại rừng rậm đó chứ? Hắn yên lặng ôm sát Quan Nhã, thấp giọng nói: "Chị Quan Nha đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ chị"

"Cậu, cậu cút.."

Tiếng của Quan Nhã cũng phát run rồi.

"Rừng Rậm Phồn Thực.."

Khuôn mặt nhỏ của Ryo Asano tái đi, không biết tưởng tượng cái gì, không ngừng kêu lên: "I yada iyada*."

không muốn, ghét, từ chối…

Phía trước đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai thê lương, cắt ngang Ryo Asano tưởng tượng. Ba người ngẩng đầu nhìn, bóng đêm nặng nề, dưới ánh lửa, Tiểu tiên nữ núi Ngưu Lan búi tóc củ tỏi, sắc mặt ửng hồng, bộ ngực vốn có chút phẳng phồng lên như thổi bóng bay, làm quần áo căng lên gắt gao.

Chấn động! Ngắn ngủn mười mấy giây cô thế mà từ một người cấp A thường thường không có gì lạ, tấn thẳng thành tồn tại siêu phẩm. Cùng lúc này, nữ hành giả trong đội ngũ rên khẽ một tiếng, khuôn mặt nổi lên ửng hồng, bộ ngực đồng loạt phồng to. Các cô trở nên càng thêm quyến rũ, càng thêm đầy đặn, giống như phụ nữ thời kỳ cho con bú. Đám đàn ông xung quanh trợn mắt cứng lưỡi, một màn quỷ dị như vậy, làm bọn họ bất ngờ không kịp phòng bị.

Kế tiếp, một màn càng thêm đáng sợ đã xảy ra, bộ ngực các nam nhân cũng phồng lên như thổi bóng bay, chống áo lên cao cao, cũng không ngừng mở rộng, đầy đặn…

Ngực Trương Nguyên Thanh ngứa ngáy, khó có thể tin cúi đầu nhìn, một câu quốc tuý thốt ra: "Đậu móa!"

Hắn mắng ra tiếng lòng của toàn bộ đàn ông ở đây. Trường hợp lâm vào rối loạn, các thành viên của đội ngũ, hoặc ôm bộ ngực ngã ngồi dưới đất, hoặc nâng bộ ngực dựa vào thân cây, hoặc khó có thể tin kéo áo ra nhìn. Bọn họ vẻ mặt hoảng sợ nhìn ngực không ngừng căng lên, điều này so với gặp bất cứ nguy cơ nào cũng khủng bố hơn.

"Tại sao có thể như vậy? Ngực, ngực của tôi vì sao to lên như vậy, tôi là đàn ông mà! !"

"Mau, mau kiểm tra súng ống còn hay không."

"Chúng ta còn có thể khôi phục không? Sao lại thế này, đột nhiên trở nên rất mệt mỏi…"

Các đội viên hoảng sợ đàm luận, chuyện ngoài ý muốn đến quá đột ngột, làm người ta luống cuống chân tay. Thiên Hạ Quy Hỏa đứng ở ven đường, vừa nâng ngực không ngừng phình to, vừa chống thân cây, sắc mặt xanh mét, da mặt hung hăng run rẩy.

Tuy là Hỏa Sư có được trí tuệ, nhưng dù sao vẫn là Hỏa Sư, sao có thể chịu được loại "khuất nhục"

này. Mà bên cạnh hắn, là mỹ nam tử âm nhu âm Si trừng to mắt, đang hoài nghi nhân sinh.

Chương 827: Chày Phục Ma (1)

Khương Tinh Vệ ngã ngồi dưới đất, cúi đầu nhìn chằm chằm ngực mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc cùng mờ mịt, lại có một loại bừng bừng hứng thú "thể nghiệm được người trưởng thành"

Cô tựa như cảm thấy rất thú vị. Ryo Asano ngồi bệt dưới đất, xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, trong miệng ồn ào "đáng ghét", "biến thái"

các loại từ ngữ. Trường hợp đại loạn. Trương Nguyên Thanh ghé vào trên lưng Quan Nhã, cúi đầu, thấy ngực mình không ngừng căng lên, mang khoảng cách của hắn cùng Quan Nhã chống đỡ càng lúc càng xa. Dưới da giống như có cái gì đang nhanh chóng bành trướng, hắn không biết đó là cái gì, điều duy nhất khẳng định là, tuyệt đối không phải mỡ. Cái này con mẹ nó là cup G nhỉ, về sau mình cũng có vốn liếng coi thường phụ nữ rồi… Tuy hắn cũng hiểu cảm thấy rất vớ vẩn, nhưng thân là lãnh tụ, Trương Nguyên Thanh cho rằng bây giờ không phải thời điểm hoài nghi cuộc đời, tâm tình hắn ngưng trọng vỗ bả vai Quan Nhã một phát, nói: "Thả, thả tôi xuống"

Lão tài xế vốn đã là cường giả cấp F, không thể gia tăng gánh nặng của cô ấy nữa. Quan Nhã ngồi Xổm xuống, đặt hắn ở ven đường.

"Chị, không sao? !"

Trương Nguyên Thanh lúc này mới chú ý tới, ngực Quan Nhã căn bản chưa bành trướng, vẫn là độ no đủ cảnh đẹp ý vui kia của bản đầu. Quan Nhã liếc ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, mặt căng lên, gật gật đầu, có chút hoang mang nói: "Chị hình như không có việc gì"

Vì sao cô ấy sẽ không có việc gì, chung quy không thể là ngực quá hot, tới bình cảnh cho nên không thể tăng lên chứ! Trương Nguyên Thanh sâu sắc ý thức được, giải được nguyên nhân ngực Quan Nhã không có biến hóa, có lẽ có thể giải quyết tình huống mọi người trước mắt gặp được. So với người khác, Quan Nha có gì đặc thù? Khẳng định không phải nghề nghiệp, trong đội ngũ Thám Báo rất nhiều.

Nguyên nhân đạo cụ. Trương Nguyên Thanh liếc qua Quan Nhã giáp may mặc ở ngực, giật mình, "Chị Quan Nhã, chị cởi giáp mây ra thử xem"

"Không!"

Quan Nhã chính nghĩa nghiêm khắc từ chối: "Cậu là cảm thấy ngực của chị còn chưa đủ lớn sao! !"

Nói xong, cô vội vàng mím môi, bộ dáng cố gắng nhịn cười.

"Chị có phải rất muốn cười hay không?"

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm nhìn cô. Quan Nhã quay mặt sang một bên, nhưng vẫn không nhịn xuống, "Phốc!"

một tiếng cười ra.

"Xin lỗi xin lỗi, chị biết không nên, không thích hợp, nhưng không kiềm chế được. Ha ha, ha ha ha…

Đáng tiếc trong phó bản không có điện thoại di động, ha ha.."

"Khụ khụ, chị cảm thấy, có thể là công năng phòng ngự của bộ trang bị có hiệu lực. Mặc kệ ngực mọi người vì sao to lên, không hề nghi ngờ, đây đều là một loại công kích đến từ bên ngoài."

Cô gái thối này… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, để cảm xúc của mình bình tĩnh lại, cố gắng suy nghĩ tình huống đột phát trước mắt. Quan Nhã nói không sai, nguyên nhân bộ ngực bành trướng, là một loại công kích đến từ bên ngoài, hơn nữa có liên quan với Rừng Rậm Phồn Thực. Có lẽ là nguyền rủa. Nói đi cũng phải nói lại, theo bộ ngực phình to, cảm giác tê ngứa nhạt đi, thay thế vào đó là đau đớn, đau đớn như kim đâm! Đồng thời kèm theo cảm giác mệt mỏi mãnh liệt, làm người ta buồn ngủ, không khoẻ trên thân thể cũng làm hắn không thể bình tĩnh suy nghĩ. Lúc này, Tiểu tiên nữ núi Ngưu Lan bộ ngực bành trướng trước hết, khí tức suy yếu kêu lên: "Là, là bào tử.."

"Chúng ta bị bào tử ký sinh rồi."

Thân là Mộc Yêu, sau khi trải qua sợ hãi ngắn ngủi, cô phát hiện theo bộ ngực bành trướng, còn có từng luồng khí tức sinh mệnh mạnh mẽ. Sở dĩ cảm thấy suy yếu mỏi mệt, là vì tinh huyết bị bào tử rút ra.

"Giải quyết như thế nào, giải quyết như thế nào?"

"Mộc Yêu các người có thể hỗ trợ loại trừ bào tử không?"

Đội viên bên cạnh mồm năm miệng mười kêu lên.

"Không thể loại trừ"

"Cậu Bé Bán Diêm"

cũng bởi vì bộ ngực bành trướng, không thể đứng thẳng kêu lên: "Mộc Yêu chúng tôi chỉ có thể tranh đoạt sinh mệnh lực với chúng nó.."

"Tôi cảm giác bộ ngực sắp VỠ rồi."

Một nữ Thổ Quái kêu lên.

Vừa dứt lời, bộ ngực bành trướng của cô "Xì"

một tiếng, quả nhiên nổ tung, quần áo Vỡ tan, ngực phun ra từng làn sương xám xịt.

Ngay sau đó, khuôn mặt vị Thổ Quái này mọc ra từng bụi nấm, dưới làn da chui ra rêu xanh nhạt, dương xỉ màu xanh, linh chi xếp tầng, dây leo vặn vẹo… Ngắn ngủn mười mấy giây, cả người cô đã bị thực vật bao trùm.

"Cứu, cứu tôi."

Cô chưa lập tức chết đi, trong thực vật dày đặc, truyền ra tiếng cầu cứu suy yếu. Thấy một màn như vậy, trong lòng mọi người phát lạnh, như thấy được kết cục của mình.

"Đệch!"

Hỏa Sư bên cạnh như bị kích thích, nắm ngược dao găm, hung hăng đâm vào bộ ngực phồng lên, "Ầm"

một tiếng, bộ ngực hắn nổ tung, bắn ra khí thể xám xịt. Sau đó, rêu, nấm, dương xỉ điên cuồng nảy sinh ở trên người hắn, rễ cây đâm vào làn da, cướp lấy chất dinh dưỡng. Trương Nguyên Thanh quát: "Đừng bốc đồng, đừng lỗ mãng!"

Chương 828: Chày Phục Ma (2)

Hắn chủ yếu là cảnh cáo Hỏa Sư, người khác nhìn thấy một màn này, quả quyết là không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thì ra Rừng Rậm Phồn Thực là ý tứ này, không phải kích thích động vật tiến vào nơi đây tiến hành sinh sôi nảy nở, mà là thực vật cắn nuốt máu thịt vật còn sống sinh sôi nảy nở. Bào tử quá nửa là thông qua không khí bị chúng ta hít vào trong cơ thể, cho nên, mình vừa rồi là thật sự động dục, mới có thể cảm thấy trên người Quan Nhã rất thơm. Trương Nguyên Thanh cảm giác ngực mình lại bành trướng vài phần, sắp đạt đến cực

hạn. Lúc này, hắn thấy bộ ngực Thiên Hạ Quy Hỏa, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bẹp xuống, từ bên bờ vực nổ tung bành trướng, giảm bớt đến cup D.

Thiên Hạ Quy Hỏa thở phào, cao giọng nói:

“Tập trung linh lực hóa thuộc tính đến ngực, có thể tiêu diệt hoạt tính của bào tử”

Nghe vậy, các Hỏa Sư ùn ùn noi theo, ngực bành trướng như bóng bay quả nhiên xẹp xuống. Mà các Thủy Quỷ thì đạt được dẫn dắt, ăn ý lấy ra vũ khí. Hoặc chém hoặc đâm công kích bộ ngực. Phốc chốc liên thanh, ngực bọn họ chưa nổ tung, mà là kích phát bị động, hóa thành dòng nước trong suốt. Trong dòng nước rõ ràng có thể thấy được bào tử dạng hạt xám xịt.

“Không được, vẫn là không được!”

Mà sau khi thân thể khôi phục, ngực vẫn bành trướng trước sau như một. Trừ phi từ bỏ bộ phận hóa thành nước, nhưng vấn đề là, xung quanh không có hồ nước, sông, bỏ qua bộ phận thân thể này, bọn họ không thể bổ sung cho bản thân, tương đương tự cắt một ngực, chỉ còn đường chết.

Một bên khác, các Hỏa Sư ngực vừa bẹp xuống, lại bắt đầu bành trướng hẳn lên, nhưng tốc độ rõ ràng chậm đi.

Thiên Hạ Quy Hỏa trầm giọng nói: “Không được, lập tức rời khỏi nơi này”

Nhìn từ trước mắt, Mộc Yêu là duy nhất có thể hữu hiệu ngăn chặn bào tử sinh trưởng, Hỏa Sư đứng sau, Thủy Quỷ nếu có thể thu thập được đủ nước, cũng có thể miễn cưỡng ngăn cản bào tử ký sinh. Mà Thổ Quái và Thám Báo nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Đặc biệt người trước, ngũ hành thổ sinh mộc, bào tử ở trong thân thể Thổ Quái thu hoạch chất dinh dưỡng lớn nhất.

Mắt Trương Nguyên Thanh có thể nhìn thấu bóng tối, đảo qua mọi người, rõ ràng thấy các Mộc Yêu, đã kẻ có xúc động vứt lại trên bạn, thoát đi nơi đây. Hỏa Sư cũng thế. Thủy Quỷ và Thổ Quái vẻ mặt tuyệt vọng.

Không được, phải nghĩ cách, bằng không lòng người sớm hay muộn sụp đổ ở trong khủng hoảng.

Trương Nguyên Thanh vội hỏi: “Thiên Hạ Quy Hỏa, Hỏa Sư các người có thể hỗ trợ ngăn chặn hoạt tính bào tử hay không?”

Thiên Hạ Quy Hỏa lắc đầu: “Linh lực hóa thuộc tính là không thể khống chế nhất, cùng lúc giết chết bào tử, cũng sẽ giết chết các người, hơn nữa, các người sẽ chết càng nhanh hơn. Bởi vì bào tử so với cơ thể máu thịt chịu lửa tốt hơn”

Uống rượu độc giải khát mà thôi. Trương Nguyên Thanh trầm mặc, đầu óc nhanh chóng chuyển động. Hắn mặc dù có Pháp Bào âm dương, có được kỹ năng khống chế nước cùng khống chế lửa, nhưng năng lực là đạo cụ giao cho, không phải đến từ thân thể hắn. Hắn là không có lực lượng hóa thuộc tính.

Thần Dạ Du sinh mệnh lực mạnh mẽ, trái lại có thể chống đỡ lâu hơn một chút so với nghề nghiệp bình thường, nhưng cũng rất nguy hiểm. Mở ra pháp trận âm dương có thể tạm thời giải trừ nguy cơ, nhưng cũng thuộc về kế tạm thích ứng, không thể hoàn toàn giải quyết. Có biện pháp nào đã có thể bóp chết hoạt tính bào tử, lại không thương tổn thân thể? Ví dụ như… Lửa có thể khống chế? Trương Nguyên Thanh nghĩ tới một món đạo cụ lâu rồi chưa từng sử dụng — chày Phục Ma! ! chày Phục Ma ẩn chứa Nhật chi thần lực.

Hiệu quả tịnh hóa của chày Phục Ma, đối với buff tiêu cực có khắc chế rất mạnh, đối với tình huống loại cổ độc xâm nhập cơ thể hiệu quả hơi thấp, nhưng mà, sử dụng chày Phục Ma, có thể đưa tới lão mỡ hay không?”

Ý nghĩ này hiện lên ở trong đầu Trương Nguyên Thanh, sau đó, hắn lấy ra chày Phục Ma. Hắn làm ra lựa chọn như vậy, là hai nguyên nhân cho hắn dũng khí. Một là quỷ tân nương từng nói thái độ của lão mỡ đối với hắn, tức giận có những sát tâm không lớn. Nếu lão mẽ thật sự buông xuống phó bản giết chóc, cùng lắm thì dùng ra tuyệt kỹ độc môn — Cúi đầu lạy lục! Ngoan ngoãn dâng đạo cụ lên.

Hai là nơi này không phải phó bản bình thường, mà là phó bản giết chóc.

Phó bản giết chóc khác với phó bản bình thường, mục đích tồn tại của nó, là sàng chọn ra người nổi bật trong các giai đoạn, cùng cung cấp cơ hội chuyển chức, ý nghĩa tương đối quan

trọng. Dựa theo logic bình thường, phó bản trình độ quan trọng càng cao, cấp bậc "mã hóa"

cũng càng mạnh.

Linh cảnh sẽ cho phép một boss quá mức cường đại quấy nhiễu phó bản giết chóc sao? Trương Nguyên Thanh cảm thấy, lão mõ quá nửa không vào được.

Đã quá nửa không vào được, mà tiến vào cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng, vậy vì sao không dùng chứ!

Chương 829: Chày Phục Ma (3)

Chày đồng thau nặng trịch vào tay, hắn không chút do dự đâm một phát về phía đùi.

Máu tươi hóa thành từng sợi tơ, ùa vào trong chày Phục Ma, ánh sáng vàng hiển hách chợt bùng nổ, bài trừ bóng tối, khiến cây cối xung quanh nhuộm lên một tầng vàng rực. Cả người Trương Nguyên Thanh nóng lên, trong mắt hướng ra bên ngoài trào ra ánh vàng sáng ngời.

Sau đó, hắn cảm giác ngực sắp căng lên xé rách áo thun nhanh chóng khô quắt, giảm bớt đến kích cỡ cup B của phụ nữ, biến thành hai khối thịt cứng rắn gồ lên. Quả nhiên hữu dụng, nhưng lại không thể hoàn toàn tiêu diệt bào tử… Trương Nguyên Thanh bật người lên, cất cao giọng nói: "Tôi đã tìm được biện pháp giảm bớt"

Ở dưới mọi người kinh ngạc, bất ngờ nhìn chăm chú, hắn đeo bộ ngực nhìn không quá đầy đặn, đi về phía đồng đội, cho mỗi người một phát. Từng luồng ánh sáng vàng chói lòa bùng nổ, tắt đi, từng đôi mắt trào ra ngoài ánh sáng vàng rực, tiếp đó ngưng tụ rút lui. Rất nhanh, mọi người đều khôi phục năng lực hành động.

Trừ nữ Thổ Quái kia từ đầu "nổ tung"

kia đã tử vong, vị Hỏa Sư thứ hai chủ động nổ ngực còn sống, cũng đạt được "trị liệu"

Nhật chi thần lực đốt giết đại bộ phận thực vật ngoài thân hắn.

"Nhỏ rồi, nhỏ rồi."

Các Hỏa Sư cảm kích hận không thể cúi đầu bái lạy.

“Đa tạ!”

Mẫu Đơn Tiên Tử ôm bộ ngực quy mô vẫn không nhỏ, cắn môi, mắt lim dim như sợi tơ.

Cô phải ôm, bởi vì vừa rồi ảnh trướng, khiến đai nội y đứt, dẫn tới nội y rơi ra, quần áo mùa hè mỏng manh, nếu không ôm, sẽ quá lộ liễu. Người khác nhao nhao cảm ơn. Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng thu hồi chày Phục Ma, đè tay xuống, nói to: “Thời gian tịnh hóa có hạn, khi mọi người cảm giác ngực đều một lần nữa căng lên, phải kịp thời nói với tôi. Bây giờ, mau rời khỏi nơi đây.”

Nghe vậy, các đội viên rùng mình một cái, lập tức chỉnh lại đội hình, một lần nữa tiến lên.

Ba mươi phút sau, trải qua bốn lượt tịnh hóa, mất máu nhẹ, bên tai hành giả chính phủ truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở: “Đinh! Các ngươi thành công xuyên qua Rừng Rậm Phồn Thực, thưởng 10 điểm”

Mọi người đều rất vui vẻ, không, suýt nữa vui quá mà khóc. Nhớ lại tình hình nửa giờ qua, bộ ngực không ngừng bành trướng, không ngừng khô quắt, quả thực là một cơn ác mộng. Cái này so với trực diện boss cường đại còn khiến người ta bị thương hơn.

Hả? Không có đạo cụ thưởng? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, sau đó nghe thấy Quan Nha vui sướng hài lòng nói: “Thưởng cho chị một vật phẩm tiêu hao — bào tử điên cuồng sinh sôi nảy nở.”

Vì sao thưởng cho chị ấy, cô gái này rõ ràng chưa làm gì, cơ chế thưởng là sau khi xuyên qua Rừng Rậm Phồn Thực, ai sinh mệnh lực tràn đầy nhất, người đó là MVP? Trương Nguyên Thanh vội nói: “Thuộc tính gì, cho tôi xem một chút”

Quan Nhã mở ra ô vật phẩm, xòe bàn tay, lòng bàn tay xuất hiện một vốc bột phấn màu xám. Trương Nguyên Thanh theo bản năng lui về phía sau một bước, hít sâu một hơi, ngón tay chỉ vào đống phấn.

“Tên: bào tử điên cuồng sinh sôi nảy nở”

“Loại hình: vật phẩm tiêu hao”

“Công năng sinh sôi nảy nở”

“Giới thiệu: Bào tử điên cuồng sinh sôi nảy nở, một loại thảm thực vật yêu loại, thường ký túc trong cơ thể sinh vật, hấp thụ chất dinh dưỡng của kí chủ sinh trưởng. Có thể thông qua đường hô hấp, làn da các loại phương thức ký sinh”

“Ghi chú 1: nó chỉ là muốn sinh sôi nảy nở, nó có gì sai?”

“Ghi chú 2: bởi vì là vật phẩm tiêu hao, cho nên nó không có trả giá”

Tiếp xúc làn da cũng sẽ ký sinh? Cái này ý nghĩa đại bộ phận năng lực phòng ngự đều vô dụng, trừ phi giống Quan Nhã, có một bộ trang bị cường đại? Trương Nguyên Thanh vui vẻ, có món đồ chơi này, có thể khiến bọn nghề nghiệp tà ác lại nếm thử mùi vị bộ ngực to lên. Bên mình có chày Phục Ma, có thể áp chế bào tử ký sinh.

“Chúng ta đã sắp thoát ly mê cung rừng rậm”

Bạch Hổ Vạn Tuế phụ trách báo cáo tuyến đường, giọng điệu không có vui vẻ, ngược lại mang theo sầu lo, nói: “Tôi nhớ rõ là bộ phận tuyến đường cuối cùng, phía sau tôi còn có ba người. Dựa theo quy luật trước mắt, đại khái còn bốn mươi phút mới có thể xuyên qua mê cung rừng rậm. Như vậy, chúng ta ít nhất còn có thể gặp phải một lần nguy cơ, nguy cơ gần cửa ra”

Đoạn lời này, khiến các hành giả vừa mới vui sướng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, tâm tình nặng nề.

“Nhưng mặc kệ thế nào, cuối cùng sắp ra ngoài rồi”

Trương Nguyên Thanh nói. Các đồng đội lúc này mới phấn chấn hẳn lên.

Sau khi tiến lên mười phút, bọn họ bôn ba ở đường mòn rừng rậm tối tăm, lại nghe thấy tiếng nhắc nhở nhiệm vụ: “Đinh! Ngài đã tiến vào Rừng Rậm Di Động, xin lưu ý quan sát xung quanh, nhanh chóng rời khỏi”

Trong “vũ trụ”

thâm thúy cao xa, vô số chấm nhỏ tạo thành tinh hà lấp lánh.

Ở lúc đại bộ phận Chúa Tể đều chú ý các Thánh Giả chiến đấu, một vị trưởng lão Linh Nẵng hội rút thời gian theo dõi phó bản giết chóc Siêu Phàm cảnh khẽ ồ một tiếng, kế tiếp lộ vẻ mặt chấn động: "Trong bọn nhỏ Siêu Phàm, có người nắm giữ lực lượng của Nhật Du Thần?"

Chương 830: Chỉ số thông minh đảm đương (1)

Câu này dẫn tới các Chúa Tể, bao gồm nữ nguyên soái, mang ánh mắt hướng về phía rừng rậm nguyên thủy. Ánh mắt bọn họ xuyên thấu tầng tầng tán cây chồng chất, nhìn chăm chú vào nơi nào đó. Nữ nguyên soái âm sắc dễ nghe hỏi: "Trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn là đạo cụ gì?"

Teddy bên cạnh đáp lại: "Vật nọ hắn từ trong miếu Tam Đạo Sơn nương nương lấy được"

Tôi ở trong báo cáo viết rất rõ ràng mà, ngài lại không đọc đúng không? Trong lòng Cẩu trưởng lão lẩm bẩm một câu. Tiếp theo, hắn liền thấy nữ nguyên soái mái tóc trắng, ánh mắt trong trẻo thâm thúy trông lại, thản nhiên nói: "Tôi quả thật chưa đọc"

Cẩu trưởng lão: "."

Ở trước mặt lão đại Thám Báo, cho dù bạn mặt không biểu cảm, cô ấy cũng có thể nhìn thấu suy nghĩ của bạn.

Đột nhiên, nữ nguyên soái, Thiên Vương Sợ Hãi, hội trưởng, giáo chủ, bốn vị chí cường giả đồng loạt quay đầu, nhìn về phía nơi nào đó của tinh không sâu thẳm. Nơi đó, đang có một luồng ánh sáng màu vàng gào thét lao đến, tựa như sao băng.

Ánh sáng màu vàng gào thét lao đến, giống như sao băng. Các Chúa Tể tập trung tinh thần nhìn lại, mắt hơi đau đớn, giống như nhìn thẳng mặt trời chói chang.

Căn nguyên của luồng ánh sáng vàng kia, là một vị thần nữ dung mạo tuyệt đẹp, ngũ quan của cô tinh xảo tuyệt luân, không bắt bẻ được tỳ vết nào, nhưng đối với người địa vị cao ở đây mà nói, cô khí chất tựa như tiên giới thần nữ, khí tức cô

mênh mông tịnh hóa tất cả, mới là căn bản làm người ta kiêng kị cùng liếc nhìn.

Khi tới gần hai chấm nhỏ do phó bản giết chóc biến thành, vị thần nữ khí chất cao ngạo lạnh lùng thanh lịch kia chợt tạm dừng.

Vù! Phía sau cô, tầng tầng lớp lớp ánh sáng vàng như thủy triều dâng trào tiến lên, nhấc lên làn váy, mái tóc đen của cô, mang theo quán tính, lao về phía những người địa vị cao ở đây.

“Thật sự là khí tức làm người ta chán ghét!”

Hư Vô giáo phái, giáo chủ nam phái nhẹ nhàng vung tay lên. Ánh sáng vàng hướng tới mọi người mãnh liệt ập đến kia giống như va vào trên bức tường vô hình, cuốn ngược lại, sau đó trở về trong cơ thể cô gái cổ trang. Tam Đạo Sơn nương nương đánh giá mọi người ở đây, con ngươi đen nhánh linh động hóa thành con người vàng rực. Cô lần lượt đảo qua, đợi sau khi thấy rõ cấp bậc của bọn họ, nhịn xuống nhíu nhíu đôi lông mày thanh tú: “Đều là nhân vật cấp giáo chủ… Ba nhân tiên trong truyền thuyết? “Quả nhiên, sau khi thiên địa chi lực sống lại, đương thời đã có thể thai nghén tu hành giả cảnh giới nhân tiên”

Giọng của cô lạnh nhạt dễ nghe, lộ ra kỳ ảo không dính khói lửa nhân gian. Cẩu trưởng lão chăm chú nhìn cô gái ngự trên hào quang màu vàng, giật mình, bật thốt lên nói: “Tam Đạo Sơn nương nương?”

Hắn từng nghe Tôn trưởng lão đề cập đặc thù tướng mạo của nương nương miếu sơn thần. Dùng lời của Tôn trưởng lão để nói: Cô nàng đó con mẹ nó xinh đẹp, như tiên tử trong tranh, chỉ là tính tình như gai nhọn.

“Nhân tiên là cách gọi ở thời đại đó của các người, ở đương đại, linh cảnh hành giả cảnh giới như tôi, xưng là Bán Thần!”

Nữ nguyên soái tóc trắng đứng khoanh tay, khí thế không kém Sơn thần nương nương chút nào.

Nghiêng đầu nhìn về phía Cẩu trưởng lão, “Cô ta chính là vị Nhật Du Thần cổ đại kia thức tỉnh trong đường hầm Xà Linh?”

Thanh âm nữ nguyên soái dễ nghe tương tự, cắn chữ rõ ràng, âm sắc êm tai, nhưng trong giọng xen lẫn uy nghiêm, khiến ai nghe cô nói chuyện, không tự chủ được nghĩ tới nữ hoàng trên ngai vàng.

“Đúng vậy!”

Cẩu trưởng lão gật đầu.

Các Chúa Tể tổ chức tà ác kinh ngạc đánh giá Tam Đạo Sơn nương nương, trong đầu đồng thời hiện lên tình báo tương ứng-Nguyên Thủy Thiên Tôn vượt qua đường hầm Xà Linh, dẫn tới Nhật Du Thần cổ đại sống lại. Hơn nữa, vị Nhật Du Thần Cổ đại này còn đã dẫn phát linh cảnh liên quan Thần Dạ Du biến hóa, chính phủ vì thế từng phát thông báo. Chính là vị này trước mắt?

“Bán Thần.”

Tam Đạo Sơn nương nương thấp giọng lẩm bẩm, tiếp theo chăm chú nhìn nguyên soái tóc trắng, sửa đúng nói: “Nhật Du Thần? Ở niên đại đó của bổn tọa, xưng là Kim Ô!”

Dứt lời, cô không để ý đám nguyên thần hình chiếu này, đi thẳng tới trước phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, mũi chân điểm một cái ở trên hư không, lao về phía tiểu thế giới như chấm nhỏ.

Các Chúa Tể chưa ngăn trở, cũng vô lực ngăn trở. Bọn họ chỉ là một đạo ý niệm chiếu vào trong linh cảnh.

Những linh cảnh đã ngăn trở Tam Đạo Sơn nương nương, một bức tường vô hình bao lấy phó bản giết chóc, chèn ép cô bên ngoài. Nhìn thấy cái màn này, các đại lão trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác ít nhiều nhẹ nhàng thở ra. Boss mạnh như thế nếu là vào phó bản giết chóc, vậy thật sự là một hồi tai nạn, vãn bối bọn họ coi trọng tràn ngập nguy cơ. Thiên Vương Sợ Hãi sờ sờ vòng bạc bên tai, cười nói:

“Ngươi tuy khác với chúng ta, chân thân ở trong linh cảnh, nhưng chung quy bị quản chế bởi linh cảnh, sao có thể đi vào phó bản giết chóc?”

Chương 831: Chỉ số thông minh đảm đương (2)

Tam Đạo Sơn nương nương khẽ nhíu mày.

Trầm ngâm vài giây, Sơn thần nương nương ra tay hung mãnh, nâng cánh tay phải, lòng bàn tay phun ra ánh sáng vàng, ngưng tụ thành một cây trường cung màu vàng, tay trái cố kéo dây cung, đầu ngón tay phun lửa vàng, hóa thành một mũi tên nóng rực.

Vù! Ánh sáng vàng bỗng rung động, mũi tên chói mắt kia, như hào quang bắn nhanh ra. Ầm! Nó chợt nổ tung ở tầng ngoài chấm nhỏ, tán loạn thành sóng ánh sáng bao trùm toàn bộ chấm nhỏ, tiếp đó biến mất. Tam Đạo Sơn nương nương mím môi dựng thẳng lông mày, khí tức liên tiếp kéo lên, từ thần nữ không dính hạt bụi nào, chuyển biến thành nữ võ thần có thể kéo cung thân thành trăng tròn. Vù vù vù! Từng mũi tên ánh sáng vàng bắn nhanh, không ngừng nổ tung ở tầng ngoài chấm nhỏ, sóng ánh sáng màu vàng nuốt chửng mảng tiểu thế giới này.

"Dương Phách tổn thất một nửa, vẫn như cũ có thể phát huy ra lực lượng Chúa Tể bậc cao, xem ra người cách giai đoạn cao nhất chỉ thiếu một bước"

Nữ nguyên soái đứng khoanh tay, gật đầu đánh giá.

Bạch Hổ Vạn Tuế cất cao giọng nói: "Bản đồ khu vực này rất đơn giản, nó chỉ có một lối rẽ, ở ngay phía trước hai mươi mét, đi qua lối rẽ này, chính là một con đường nhỏ khúc chiết đơn hướng"

"Cho dù chưa từng xem bản đồ cũng sẽ không lạc đường, bởi vì chỉ có một con đường, không có lối rẽ"

"Lúc tôi ghi nhớ tuyến đường, đã cảm thấy kỳ quái, không khỏi quá đơn giản rồi, không ngờ đây là một cửa ải"

Càng không có lối rẽ, cảm giác càng dễ lạc đường, bởi vì đã không cần lối rẽ để mê hoặc chúng ta… Thiên Hạ Quy Hỏa không thấy vui một chút nào, ngược lại trong lòng trầm xuống.

Đúng lúc này, một đạo hào quang màu vàng chói mắt chợt sáng lên, xuyên thấu rừng rậm, chiếu sáng lên khuôn mặt mọi người.

“Chuyện gì vậy?”

Dưới tầng tầng lớp lớp tán cây, các linh cảnh hành giả Ngũ Hành Kinh ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn ánh sáng vàng xuyên thấu cành lá, chiếu vào trong rừng. Lúc này, bộ ngực “đầy đặn”

của bọn họ đã khôi phục. Sau khi rời khỏi Rừng Rậm Phồn Thực, bào tử trong cơ thể mọi người liền mất đi hoạt tính, tự ép ra bên ngoài cơ thể. Tuy không nhìn thấy bầu trời đêm, nhưng cũng có thể tưởng tượng, bầu trời lúc này, đã bị ánh sáng màu vàng bao trùm. Biến cố này khiến mọi người không hiểu gì cả, vừa mờ mịt vừa cảnh giác, đứng ở tại chỗ không dám nhúc nhích.

“Ánh… ánh sáng vàng này sao có chút giống món đạo cụ kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Mẫu Đơn Tiền Từ kinh ngạc nói.

Nghe vậy, mọi người lập tức quay đầu, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn. Kẻ này thật đúng là mọi chuyện ra ngoài người ta đoán trước. Không thể nào, lão mõ thật sự đến rồi? Tới nhanh như vậy? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lớp bộp. Nhưng xem tình huống, cô ta tựa như không vào được, quả nhiên, phó bản giết chóc là phó bản kẻ cấp cao cũng không cách nào can thiệp. Hắn mặt không đổi sắc, bình thản nói: “Việc nhỏ, không cần để ý tới”

Không cần để ý tới? Thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn thật bình thản, chẳng lẽ ở trong mắt hắn, cảnh tượng lạ này chỉ là việc nhỏ? Trong lòng các đội viên âm thầm kinh ngạc.

“Sa sa..”

Giẫm cành khô lá rụng trải ở trên mặt đất, mọi người chậm rãi tiến lên, trên bầu trời ánh sáng vàng không ngừng xuyên thấu tán cây, ngược lại mang đến ánh sáng, không cần Hỏa Sư giơ đuốc nữa.

Vừa cẩn thận tiến lên, vừa khôi phục thể lực, Trương Nguyên Thanh mở bản đồ, xem xét vị trí của bốn đội ngũ.

Vị trí con trỏ đại biểu trận doanh tà ác vừa vặn là Rừng Rậm Phồn Thực.

Hắc, để mấy tên đó cũng hưởng thụ khoái cảm bộ ngực căng lên. Bọn hắn không có đạo cụ tịnh hóa, muốn xuyên qua Rừng Rậm Phồn Thực không dễ dàng. Chẳng qua, nội gian trong đội ngũ hẳn là đã sớm để lộ ra nguy hiểm trong rừng rậm, bọn hắn nhất định có chuẩn bị. Nói đi cũng phải nói lại, Cậu Bé quả thật là cách mỗi một đoạn đường liền đụng vào cây ven đường một lần, nhưng hắn chưa làm ký hiệu ở trên thân cây. Nếu thiếu thủ đoạn phát hiện nói dối, chỉ có giết người hỏi linh mới có thể nhìn thấy chân tướng, hầu như không có cơ hội thử lỗi. Nghĩ đến hỏi linh, Trương Nguyên Thanh dừng bước, nhìn về phía Quan Nhã bên cạnh, nói: "Chị Quan Nhã, thay tôi hộ pháp, tôi nhìn một chút ký ức của Nhân Tính Bản Ác"

Người đẹp con lại mặc giáp mây khẽ gật đầu.

Trương Nguyên Thanh lập tức nhắm mắt, tản ra Thái âm lực bao vây ở trên linh thể "Nhân Tính Bản Ác", hoàn thành cắn nuốt. Một luồng tinh thần lực tràn ngập ác niệm mãnh liệt, như thủy triều ùa vào thức hải. Bởi vì từng sử dụng chày Phục Ma vài lần, Trương Nguyên Thanh sớm thanh trừ ý thức pha tạp trong cơ thể, nguy nga bất động thừa nhận tinh thần tà ác cọ rửa. Rất nhanh, hắn đọc được ký ức tương ứng.

— tổ chức đám Huyện Thuật Sư bố trí mai phục là Bách Vô Cấm Kỵ.

Biết Nguyên Thủy Thiên Tôn mai phục cũng là Bách Vô Cấm Kỵ. Mà Bách Vô Cấm Kỵ ở trong mê cung rừng rậm, thường xuyên làm một động tác là: Ấn tai.

Chương 832: Chỉ số thông minh đảm đương (3)

Từ trong mảnh vỡ ký ức của "Nhân Tính Bản Ác", Trương Nguyên Thanh nhìn thấy trong lỗ tai trái "Bách Vô Cấm Kỵ", có một vật nhỏ hình thức vỏ ốc sên. Đây là đạo cụ hắn liên lạc cùng nội gian? Tai nghe phiên bản linh cảnh? Nếu như vậy, muốn biết ai là nội gian, liền rất đơn giản. Trương Nguyên

Thanh mở mắt, cưỡng ép chấm dứt hỏi linh, cao giọng nói: "Dừng lại! Mọi người đều dừng lại."

Tiếng hắn im bặt, phía trước bóng cây u ám, ánh sáng vàng khi sáng khi tắt, đường mòn thông hướng chỗ sâu trong rừng rậm, nhưng không có chút bóng người nào.

Trương Nguyên Thanh sắc mặt cứng ngắc quay đầu, tìm kiếm bóng dáng Quan Nhã bên cạnh. Bên cạnh trống trơn. Quan Nhã cũng không thấy nữa. Mọi người đều đã biến mất, cứ như vậy lặng lẽ biến mất, cả thế giới tựa như liền còn lại một mình hắn. Ánh sáng vàng chậm rãi tắt, Tam Đạo Sơn nương nương dừng bắn tên, nhíu mày không nói. Thấy cô dừng lại nữ nguyên soái bình thản nói: "Cô nếu ký kết quan hệ minh ước với tôi, ở trong linh cảnh làm việc cho tôi, tôi liền trả lại cô món đạo cụ đó."

Một vị Chúa Tể bậc cao, không, nửa bước chí cao có thể xuyên qua ở trong thế giới linh cảnh, việc có thể làm rất nhiều rất nhiều.

"Bổn tọa tiêu dao tự tại, không chịu bất cứ ước thúc nào"

Tam Đạo Sơn nương nương tự thái cao ngạo lạnh lùng, quả quyết từ chối.

Nữ nguyên soái không nói chuyện nữa.

Một vị Chúa Tể của Hư Vô giáo phái phát ra tiếng "Hắc", nói: "Sơn thần nương nương, ngươi không ngại hợp tác với chúng ta, chúng ta thay người đoạt lại món đạo cụ đó, còn có thể nhân tiện giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, thay ngươi xả giận"

Tam Đạo Sơn nương nương liếc hắn một cái: "Bổn tọa không thông đồng làm bậy với người trong ma môn"

Còn là Nhật Du Thần thanh cao kiêu ngạo… Đại lão trận doanh tà ác nhìn cô, vẻ mặt không tốt.

Chẳng qua, đang ở trong linh cảnh, nên là bọn họ sợ hãi vị Nhật Du Thần cổ đại này, bởi vì cô có thể không cần tốn nhiều sức dập tắt hình chiếu ý thức của mọi người, trục xuất bọn họ khỏi linh cảnh.

"Người trong ma môn."

Thiên Vương Sợ Hãi hỏi: "Ngươi là đời Tống, hay là đường đại? Nhưng xem trang phục của ngươi, lại giống đời Minh"

Nương nương cao ngạo lạnh lùng một không thèm để ý chút nào, váy lụa bay bay, bay tới gần phó bản giết chóc, quan sát rừng rậm nguyên thủy trong tiểu thế giới.

Thiên Vương Sợ Hãi nhún nhún vai, "Ngươi mặc kệ khiến ta rất không vui, nhưng có trả lời hay không, là tự do của ngươi"

Nhìn chăm chú nơi nào đó trong rừng rậm, người nào đó đang nhìn chung quanh, khuôn mặt lạnh như băng của sơn thần nương nương đột nhiên nổi lên ý cười. Ta còn có chuẩn bị ở sau! "Rừng Rậm Di Động, là chỉ ý tứ này?"

Trương Nguyên Thanh nhăn mặt nhíu mày.

Đồng đội đều biến mất, thậm chí không biết đi đâu.

Không thể trì hoãn quá lâu, người của trận doanh tà ác sắp đuổi kịp rồi. Trương Nguyên Thanh không nói hai lời, trước lấy ra chày Phục Ma, hung hăng đâm vào đùi. Sau khi đổi lấy được lực lượng tịnh hóa, hắn quay đầu nhìn quanh, quan sát cảnh vật chung quanh, xác nhận không có ảo thuật ảnh hưởng, lúc này mới xác nhận năng lực của Rừng Rậm Di Động là "chuyển dời không gian"

Các đồng đội, là thật sự bị chuyển dời đến nơi khác rồi. Hắn quay sang suy nghĩ cơ chế truyền tống của Rừng Rậm Di Động: "Tỷ lệ đại khái chỉ truyền tống ở trong Rừng Rậm Di Động, sẽ không truyền tống đến nơi khác, bằng không cấp bậc độ khó cùng của án liền không cân xứng… Vị trí của mình chưa thay đổi, lá cây bên chân có thể chứng minh, cho nên, bị truyền tống đi là người khác…

"Mục tiêu của truyền tống, là vật thể đang di động?"

Hắn đang phân tích, bên tai truyền đến tiếng tru tràn đầy trung khí của Khương Tinh Vệ:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, chị Quan Nhã.."

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đường lúc tới đây, một cô gái tóc đỏ đi tới, cô vừa đi, vừa hò hét.

Đúng vậy, có thể dựa vào hò hét để hấp dẫn đồng bạn, thật sự là phương pháp đơn giản thô bạo. Có đôi khi, đầu óc đơn giản

cũng có chỗ tốt của đầu óc đơn giản. Trương Nguyên Thanh nâng bước đi đón, "Anh ở đây"

Khương Tinh Vệ không ngờ thật sự có thể gọi được người tới, vui mừng quá đỗi, như nai con nhảy nhót tới.

"Em đi rồi đi, mọi người lại đột nhiên không thấy nữa, em có phải trúng quỷ dựng tường của Thần Dạ Du bọn anh hay không?"

Khương Tinh Vệ lao đầu vào trong lòng Trương Nguyên Thanh, vui sướng không thôi.

"Không phải quỷ dựng tường, hẳn là tương tự không gian truyền tống"

Trương Nguyên Thanh hỏi: "Bọn họ sao không thấy?"

"Chính là đang đi thì không thấy nữa."

Khương Tinh Vệ nói.

Trương Nguyên Thanh bỏ qua ý định hỏi chi tiết, trầm ngâm một phen rồi nói:

"Chúng ta nắm tay cùng đi, xem có thể lạc mất hay không. Mặt khác, em tiếp tục hô, đừng có ngừng"

Hai người lập tức tay nắm tay, cùng nhau đi về phía trước.

Khương Tinh Vệ vừa đi vừa hú, nhưng trong tên kêu gọi chỉ còn lại Quan Nhã.

Chương 833: Chỉ số thông minh đảm đương (4)

Tinh Vệ thoạt nhìn cũng không có bạn bè gì, cũng đúng, tuổi cô không lớn, đại bộ phận thời gian đều ở nhà học từ giáo viên tại gia, cộng thêm thân phận mẫn cảm, người quen thuộc nhắm chừng cũng chỉ có người nhà, cùng với đội 2 chúng ta… Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ, vừa đánh giá trước sau. Không bao lâu, tiếng kêu gọi của bọn họ hấp dẫn đến Ryo Asano. Nữ sinh Nhật Bản từ phía trước chạy tới, khuôn mặt nhỏ thanh thuần xinh đẹp giăng kín nét mừng như điên, giống như nữ chính trong phim kinh dị rốt cuộc nhìn thấy người

sống. Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái: "Đừng nói lời thừa, nắm của tôi, cùng nhau đi. Ừm, cô cũng phải hô lên"

Sóng âm nhất thời lớn mạnh thêm vài phần. Cứ như vậy, bọn họ tìm được một rồi lại một đồng đội. Khác với hai vị trước, Trương Nguyên Thanh tìm được mỗi một đồng đội, sẽ bảo người đó nghiêng đầu, lộ ra lỗ tai, xác nhận trong lỗ tai có tai nghe hay không. Phương diện này cũng bao gồm "Cậu Bé Bán Diêm".

Trương Nguyên Thanh đếm nhân số một phen, phát hiện còn thiếu một người, nói: "m Si còn chưa tìm được, tiếp tục gọi… Không, dừng lại trước một chút."

"Các vị, căn cứ quan sát cùng nghiệm chứng của tôi, vị trí của chúng ta, sẽ theo bước đi không ngừng biến hóa, bởi vậy mọi người mới sẽ phân tán ở các nơi của Rừng Rậm Di Động"

"Bất động tại chỗ thì sẽ không bị không gian dời đi, nắm tay, cũng sẽ không phân tán. Nhưng chúng ta trước sau gì là cần tiến lên, không thay đổi một điểm này, chúng ta vẫn như cũ sẽ ở trong rừng rậm không ngừng dịch chuyển không gian, cũng chính là nói, chúng ta sẽ luôn bồi hồi ở trong rừng rậm, không ra được, mọi người có biện pháp nào?"

"Trận doanh tà ác sắp đuổi kịp chúng ta rồi, thời gian cấp bách, mọi người vận dụng đầu óc"

Hắn Vốn cho rằng mọi người phải thương lượng một phen, ai ngờ, Thiên Hạ Quy Hỏa đoạn giữa đội ngũ nói: "Đầu tiên, chúng ta cần một cái định vị, nơi này là đoạn đường nào của mê cung rừng rậm, chúng ta phải rõ, không gian di động có thể là không có trật tự, nhưng cũng không phải tiến hành mãi.

Nếu không, vĩnh viễn cũng không đi ra được. Vấn đề khó không thể giải, sẽ không xuất hiện ở loại cửa ải nhỏ này"

"Cho nên, nó tất nhiên sẽ ở một tiết điểm thời gian nào đó dừng lại, ở trong đoạn thời gian đó, người đi qua nơi đây sẽ không di động. Tiết điểm này, chính là cơ hội của chúng ta."

Mọi người lần lượt gật đầu, tỏ vẻ tán thành. Thiên Hạ Quy Hỏa tiếp tục nói: "Rất đơn giản, tạo vật tham chiếu là được, chúng ta lấy vị trí đang ở làm điểm khởi đầu, ở trên mặt đất

viết một số 1, sau hai mươi bước, viết một cái tuần hoàn như thế.

“Từ chúng ta viết xuống số 1 này bắt đầu tính giờ, khi viết đến 10, chúng ta về tới 1, hoặc là nơi khác, như vậy khoảng cách từ 1 đến 10, chính là thời gian an toàn “Sau khi tính toán ra thời gian an toàn, liền đơn giản rồi, ví dụ như thời gian an toàn là mười phút, như vậy, chúng ta có thể chạy như điên chín phút, ở một phút đồng hồ cuối cùng dừng lại. Bất động tại chỗ là sẽ không bị truyền tống”

“Chờ mười phút trôi qua, lại tiếp tục đi tới”

Phương pháp của Thiên Hạ Quy Hỏa, thắng được mọi người nhất trí tán đồng.

Lúc này, bọn họ vừa ở trên mặt đất để lại con số, vừa đi tới, đồng thời hô lớn tên âm Si. Khi chữ số viết đến 15 âm Si nghe được đồng bạn kêu gọi, rốt cuộc chạy tới, thành công hội hợp. Ở lúc chữ số viết đến 20, bọn họ vẫn chưa gặp được con số ven đường lưu lại.

“Không gian truyền tống hẳn là đã xảy ra, nhưng phạm vi Rừng Rậm Di Động quá lớn, chúng ta chưa truyền tống đến địa khu vừa mới lưu lại con số”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, nói: “Tiếp tục tiến lên!”

Khi viết đến 100, mọi người tiến lên nhìn thấy mặt đất phía trước xuất hiện một con số “22”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: “Vật tham chiếu xuất hiện rồi, bắt đầu tính giờ”

Mọi người đều bắt đầu thầm đếm thời gian, thả chậm bước chân, khi bọn họ vượt qua chữ số “45”, “46”

vốn nên ở phía trước đã biến thành “30”

“Bốn phút, từ 22 đến 30, khoảng cách là bốn phút”

Bạch Hổ Vạn Tuế hét lớn.

“Bắt đầu chạy!”

Trương Nguyên Thanh hô to. Cứ như vậy, bọn họ cách mỗi hai phút rưỡi, liền dừng lại một lần, rốt cuộc ở mười phút sau,

chạy như điên ra khỏi thông đạo đơn hướng không có lối rẽ, uốn lượn khúc chiết này.

“Đinh! Các ngươi thành công xuyên qua Rừng Rậm Di Động, thưởng 10 điểm”

“Rốt cuộc đi ra rồi!”

“Tốt lắm, lần này chưa chết người”

“Phù, sắp rời khỏi mê cung rừng rậm rồi, chúng ta mau đến đỉnh núi đi.

“Lúc này, Trương Nguyên Thanh lại ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người: “Ai, ai đạt được đạo cụ thưởng?”

Đạo cụ thưởng?

Nghe được câu hỏi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, các hành giả đầu tiên ngẩn ra, sau đó, đồng loạt hướng ánh mắt về phía Thiên Hạ Quy Hỏa. Phương pháp đi ra khỏi Rừng Rậm Di Động, là hắn nghĩ ra.

Chương 834: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Xin lỗi, đồ đánh rơi nơi này (1)

Dựa theo cơ chế vượt ải hai lần trước, đạo cụ (vật phẩm tiêu hao)

sẽ thưởng cho người công lao lớn nhất, hoặc phù hợp điều kiện đặc thù. Ví dụ như Nguyên Thủy Thiên Tôn mò ra quy luật giết người của Nhện Sương Mù; ví dụ như Quan Nhã khí tức sinh mệnh tràn đây nhất, không thiếu máu. Bởi vậy, Thiên Hạ Quy Hỏa đạt được đạo cụ thưởng, phù hợp logic. Đối mặt cái nhìn chăm chú các đồng đội ném đến, Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày nói: “Tôi chỉ đạt được 10 điểm, chưa đạt được phần thưởng. Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, nhìn quanh mọi người, một lần nữa cao giọng nói: “Tôi hỏi lại một lần, đạo cụ thưởng ở chỗ ai?”

Các hành giả chính phủ nhìn nhau, im lặng một phen.

“Vũ Nữ Vô Qua”

ngoài 30 tuổi, rất có khí chất “chú trẻ tuổi”

giơ tay, tìm từ rồi nói: “Tôi cho rằng, mặc kệ ai đạt được phần thưởng, đều là thuộc về người đó, không cần thiết xét hỏi tới cùng”

Vũ Nữ Vô Qua là cảm thấy, phen hành động này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là muốn tập hợp phần thưởng, do hắn thống nhất sử dụng. Nhưng người đạt được đạo cụ (Thiên Hạ Quy Hỏa), không muốn mang phần thưởng mình dựa vào thực lực đạt được chắp tay nhường cho người ta.

Chuyện này xử lý không tốt, đội ngũ sẽ tạo ra mâu thuẫn lớn. Hành giả chính phủ ở đây âm thầm nhíu mày, bọn họ phổ biến đều là nhân vật cấp đội trưởng, lăn lộn ở đơn vị, biết hành vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể sẽ mở ra một hồi tranh đấu quyền lực, khiến đội ngũ vốn hài hòa lâm vào trong mâu thuẫn cùng xung đột.

Tuy trong hội nghị online đêm trước phó bản giết chóc mở ra, Thập Bộ trưởng lão yêu cầu mọi người lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn làm trung tâm, nghe theo hắn lãnh đạo, hỗ trợ nhau. Nhưng vào phó bản giết chóc, ý kiến của tổ chức, chỉ có thể coi là tham khảo, không có ai sẽ thật sự phục tùng vô điều kiện. Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nhìn các đồng đội: “Tôi hứa hẹn, sẽ không yêu cầu nộp lên đạo cụ, mọi người có thể làm chứng. Như vậy, bây giờ có thể trả lời tôi rồi, ai, đạt được đạo cụ thưởng?”

Vẫn không có ai nói chuyện. Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Mọi người thấy, tôi đã đưa ra hứa hẹn, nhưng vẫn không có ai đáp lại”

Đám người Mẫu Đơn Tiên Tử, Vũ Nữ Vô Qua đều nhíu mày, bọn họ phát hiện không thích hợp.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh muốn nói cái gì?”

Mẫu Đơn Tiên Tử hỏi.

Như vậy xem ra, người đạt được đạo cụ thưởng, chính là nội gian… Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Lập tức tới đỉnh núi rồi, có một số việc, tôi cần thẳng thắn công khai với các vị”

Tạm dừng một phen, hắn nói từng chữ một: “Trong chúng ta xuất hiện một phản đồ. Một tên phản đồ của Ám Dạ Mân Côi”

Mọi người biến sắc. Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Thực không dám giấu, trước khi vào phó bản giết chóc, Cẩu trưởng lão của phân bộ Tùng Hải nói cho tôi biết một sự kiện, ba tổ chức tà ác lớn muốn giết tôi cùng Phó Thanh Dương, Ám Dạ Mân Côi cũng tham dự chuyện này.

Cái sau tính vận dụng gián điệp xếp vào trong chính phủ.

Không lâu trước đó, tôi mai phục ngoài lối ra sương mù, ý đồ tập kích người của trận doanh tà ác, không ngờ bọn hắn trước đó đã biết hành động của tôi, cũng bố trí bẫy phản mai phục, nếu không phải tôi thực lực cường đại, đã không về được nữa"

Nghe đến đó, các hành giả chính phủ mới biết hung hiểm trong đó, nhịn không được nhìn nhau.

Thì ra Nguyên Thủy Thiên Tôn là ở dưới áp lực như vậy, giết chết "Nhân Tính Bản Ác".

Người cẩn thận hẳn là từng lưu ý bảng điểm, trừ ba người tôi giết, trận doanh tà ác khi xuyên qua địa bàn Nhện Sương Mù, căn bản không có ai chết. Mặt khác, bọn họ bây giờ đã xuyên qua Rừng Rậm Phồn Thực, nhưng vẫn như cũ không có ai chết, cái này bình thường sao?"

Trương Nguyên Thanh chất vấn: "Nếu không phải có nội gian mật báo, mang thành quả chúng ta thăm dò báo cáo cho trận doanh tà ác, bọn họ có thể thoải mái như thế?"

Các hành giả chính phủ sắc mặt khó coi mở ra bảng điểm, bản đồ, sau khi tra xem một phen, phát hiện quả thật như Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, trận doanh tà ác lại một lần nữa không tổn hao gì vượt qua Rừng Rậm Phồn Thực.

"Khó trách người trận doanh tà ác muốn chọn tuyến đường này của chúng ta, đây là biết Nguyên Thủy Thiên Tôn am hiểu công phá phó bản, muốn chơi miễn phí thành quả của chúng ta."

"Đệch, ai là nội gian, lão tử lột da kẻ đó!".

Chẳng những Hỏa Sư tức phát điên, nghề nghiệp khác cũng giận dữ không nhẹ. Trương Nguyên Thanh nói: "Ai cầm phần thưởng không hé răng, người đó chính là nội gian, trước mắt có hai đối tượng hoài nghi, một người là Cậu Bé Bán Diêm một người là "Thiên Hạ Quy Hỏa"

Hắn mang lời nói đó của Thiên Hạ Quy Hỏa lúc trước báo cho mọi người.

Trong nháy mắt, mọi người đều đứng ở bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô lập hai người.

Cậu Bé Bán Diêm tức giận nhìn Thiên Hạ Quy Hỏa: "Mày con mẹ nó mới là nội gian đi, thế mà nói xấu tao, ông đây với mày có thù oán sao?"

Nói xong, hắn nhìn về phía các đồng bạn, lớn tiếng nói.

"Phần thưởng của Rừng Rậm Di Động khẳng định ở trên người Thiên Hạ Quy Hỏa, hắn vừa rồi chết sống không lấy ra, ai là nội gian quá rõ ràng rồi nhỉ?

Chương 835: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Xin lỗi, đồ đánh rơi nơi này (2)

Quan Nhã hỏi: "Cậu đụng vào cây cối làm cái gì?"

Cậu Bé Bán Diêm nhíu mày nói: "Đương nhiên là thứ câu thông, tuy dọc đường, thực vật trong mê cung tựa như không thể câu thông, nhưng trong nhắc nhở nhiệm vụ không đề cập rõ ràng câu thông không có hiệu quả. Hơn nữa, câu lúc trước không thể câu thông, không đại biểu thực vật dọc theo đường đi đều không thể cứu thông. Tôi cảm thấy thứ cần thiết nên kiên trì, không thể bỏ qua."

Đoạn giải thích này đâu vào đấy, sức thuyết phục không mạnh, nhưng cũng không bắt lỗi được.

Nhưng so sánh với Cậu Bé, Thiên Hạ Quy Hỏa lấy sức một mình phá giải Rừng Rậm Di Động càng đáng hoài nghi hơn. Đạo cụ thưởng tỷ lệ đại khái ở trên người hắn, mà hắn vừa rồi từ chối giao ra phần thưởng. Đối mặt các đồng đội nghi ngờ, Thiên Hạ Quy Hỏa hít sâu một hơi, khắc chế rất tốt cảm xúc của mình, hỏi: "Nếu tôi là nội gian, tôi vừa rồi đã giao ra đạo cụ, cần gì làm loại chuyện không đánh đã khai này?"

"Không!"

Quan Nhã vạch trần lỗ hổng trong lời nói của hắn, nói: "Gián điệp Ám Dạ Mân Côi xếp vào ở trong Ngũ Hành minh, có thể

từng lần tránh đi tổng kiểm tra sức khỏe, đạo cụ, kỹ năng phát hiện nói dối cảnh giới Siêu Phàm, không có khả năng hữu hiệu đối với anh. Cho nên anh biết cho dù anh không giao nộp đạo cụ, chúng tôi cũng không có chứng cứ mang tính thực chất để chỉ ra"

"Mà nếu không có chứng cứ, Nguyên Thủy lại không có khả năng giết anh. Đương nhiên, một điểm này cũng áp dụng cho Cậu Bé Bán Diêm"

Thiên Hạ Quy Hỏa cười lạnh nói: "Cho nên, trừ phi nội gian tự bại lộ, bằng không các người căn bản không có cách nào lôi hắn ra. Các người làm ồn ào như vậy, trừ khiến đội ngũ lòng người tan rã, còn có tác dụng?"

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Có tác dụng. Chỉ cần khống chế hai người, vấn đề không phải giải quyết rồi sao? Dứt lời, hắn lấy ra Khẩu Trang Kẻ Trầm Mặc, nói: "Tôi cần hạn chế tự do của hai người, cũng mang các anh nhét vào phạm vi giám thị. Mọi người đồng nghiệp một hồi, đừng phản kháng. Lúc này, ai phản kháng, người đó chính là nội gian."

Bạch Hổ Vạn Tuế lập tức nói: "Tôi có một đạo cụ loại giam cầm"

"Tôi cũng có"

Tiểu tiên nữ núi Ngưu Lan phụ họa.

Đạo cụ của hai người, phân biệt là một cái xiềng xích bằng sắt, một cái gông gỗ.

Xích sắt có công năng hạn chế tay chân, hành động, mà gông gỗ chỉ có thể hạn chế hai tay, nhưng có thể khiến mục tiêu ở trạng thái suy yếu.

Cậu Bé Bán Diêm hít sâu một hơi, vẻ mặt khó chịu, nhưng lựa chọn phục tùng: "Thanh giả tự thanh!"

Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái thật sâu: "Vũ lực khống chế quả thật là biện pháp không tệ"

Ở dưới Trương Nguyên Thanh ra hiệu, mọi người dùng xích sắt trói Cậu Bé, dùng gông gỗ và khẩu trang phong ấn Thiên Hạ Quy Hỏa. Lại để Thiên Hạ Quy Hỏa cõng Cậu Bé, ở dưới sự giám thị của mọi người dẫn đội tiến lên. Đoàn người hướng

tới đỉnh núi bước vào, nơi đây cách thần miếu đỉnh núi chỉ có không đến mười phút lộ trình.

Tới gần lối ra, Thiên Hạ Quy Hỏa nói: "Các người mở ra bản đồ nhìn xem, con trỏ đại biểu trận doanh tà ác, vẫn luôn tiến lên có trật tự, chưa xuất hiện tình huống hỗn loạn, rút lui, điều này nói rõ cái gì?"

Đám người Mẫu Đơn Tiên Tử mở ra bản đồ tra xem, quả nhiên như thế, trong lòng đều rùng mình. Thiên Hạ Quy Hỏa trầm giọng nói: "Cái này nói rõ bọn họ đã biết biện pháp vượt qua Rừng Rậm Di Động, nhưng từ sau khi chúng ta hội hợp, mọi người luôn ở cùng một chỗ, nếu tôi là nội gian, tôi là thông qua biện pháp nào truyền đạt tin tức"

Từ sau khi hội hợp, mình và Quan Nhã đã luôn quan sát lỗ tai của bọn họ, quả thật không có ai đeo tai nghe, trong khoảng thời gian này, cũng không có ai vụng trộm nói nhỏ, hẳn là không có cơ hội truyền tình báo… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm, hỏi: "Anh muốn nói cái gì?"

Thiên Hạ Quy Hỏa lắc đầu: "Tôi không biết, nhưng bản năng cảm thấy không thích hợp. Chờ tôi nghĩ thông suốt lại nói cho cậu"

Kết quả thẳng đến lúc rời khỏi mê cung rừng rậm, Thiên Hạ Quy Hỏa cũng không nghĩ thông suốt.

"Đinh! Chúc mừng các người xuyên qua mê cung rừng rậm, thưởng 30 điểm"

Từ khi tiến vào mê cung rừng rậm, đến rời khỏi, ở giữa ba cửa ải, tổng cộng thưởng 60 điểm. Bảng điểm lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn như cũ là đứng đầu bảng, tổng điểm là 398 điểm. Hạng hai A Nhất là 190 điểm. Người khác trên bảng xếp hạng, mỗi người tăng 20 điểm, xếp hạng cơ bản không thay đổi. Trong mê cung điểm tăng trưởng là cố định, thông qua mỗi một cửa, tăng mười điểm.

Đi ra khỏi mê cung rừng rậm, ánh trăng sáng tỏ rợp trời rợp đất chiếu xuống, phía trước là một tòa thần miếu do tảng đá lớn xây thành, phong cách thô ráp đơn sơ, lại có một loại hào khí mênh mông.

Ngoài thần miếu là một mảnh đất trống, không có cỏ dại, không có cây cối, trừ mấy khối đá phẳng phiu vắt ngang, trống trải mà sạch sẽ. Mảnh đất trống này hẳn là đàn khỉ dùng để bái kiến sơn thần.

Chương 836: Nguyên Thủy Thiên Tôn: Xin lỗi, đồ đánh rơi nơi này (3)

Miếu sơn thần phong cách cổ xưa, tĩnh đứng lặng ở đỉnh núi, tắm rửa ánh trăng, bối cảnh là bầu trời đêm trong suốt cùng tán cây sum xuê trùng điệp. Trong thần miếu trống trải hơn nữa thô ráp, sáu cây cột đá tráng kiện chống đỡ khung đình, mái vòm là những phiến đá mỏng mà lớn ghép thành, cột đá cũng là đá trộn bùn lầy xây.

Tuy thô ráp đơn sơ, nhưng đám khỉ núi này, quả thật đã nắm giữ nguyên lý kiến trúc học đơn giản.

Chỉ số thông minh rất cao. Cuối đại điện, là một tòa thần đài cao cao, trên đài dựng một pho tượng đá, mơ hồ là nữ giới, ngũ quan mơ hồ, thậm chí không có trang phục, nhưng đàn khỉ cố gắng thông qua đặc thù sinh lý, biểu đạt ra vị sơn thần này là một người phụ nữ.

Bộ ngực nhô lên!

Trong tay bức tượng nắm một cây pháp trượng bện từ dây leo, đầu trượng khảm một viên đá quý xanh biếc. Trương Nguyên Thanh dẫn theo mọi người tới trước bức tượng, đưa tay thử đụng vào pháp trượng. Một bức tường vô hình ngăn trở động tác của hắn, đồng thời, bên tai vang lên tiếng nhắc nhở nhiệm vụ: "Đinh! Vật phẩm này không thể đụng vào!"

Đạo cụ kiểu bối cảnh, không thể bị linh cảnh hành giả lợi dụng? Nhưng trong nhiệm vụ phụ tuyến 3 đề cập, tà tu phái ra nanh vuốt ý đồ cướp đoạt pháp trường Sơn thần… Chỉ có trận doanh sơn quỷ có thể lấy đi nó"

Trương Nguyên Thanh đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy Khương Tinh Vệ hô: "Nơi này có tranh!"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Khương Tinh Vệ giơ đuốc, đứng ở bên tường, chỉ vào tranh tường trên vách đá ồn

ào. Những bức tranh tường này tàn phá mà ảm đạm, đa số là dùng đá vôi vẽ phác thảo ra đường nét đơn giản, số ít kèm theo sắc thái, phong cách vẽ cực kỳ trừu tượng. Một đám người cẩn thận phân biệt hồi lâu, nửa xem nửa đoán, mới biết được nội dung của tranh tường.

Kể là sơn thần chiến đấu với tà tu, tà tu cường đại ở trong thành thị tàn sát bừa bãi, hắn mê hoặc người sống trong thành thị, tụ tập mọi người cùng một chỗ, sau đó, người que trên tranh tường không ngừng ngã xuống, cả người là máu (máu do quả mong màu đỏ nhuộm màu).

Máu tươi của mọi người hội tụ thành một ao máu, trong ao máu mở một đôi mắt màu đen.

Ngay tại lúc mọi người không ngừng chết đi, sơn thần cầm pháp trượng buông xuống, bắt đầu kịch liệt giao phong với tà tu, cũng thành công giết chết tà tu. Sau nữa vị sơn thần này ở bốn phía thành thị xây lên "tường cao", đoạn tuyệt liên hệ của thành thị cùng bên ngoài.

"Kỳ quái, nội dung trên tranh tường biểu hiện tà tu đã bị sơn thần giết chết, vậy cô ấy phong ấn thành thị này mục đích là gì?"

"Tà tu tựa như đang cử hành nghi thức gì? Con mắt trong ao máu… Mục đích sơn thần phong ấn thành thị, có thể là phòng ngừa con mắt kia đi ra hay không? "Hẳn là thế, cho nên nhiệm vụ chủ tuyến của chúng ta là đến thành Thất Lạc"

Mọi người bắt đầu thấp giọng thảo luận. Lúc này, Ryo Asano lớn tiếng nói: "Người trận doanh tà ác sắp tới rồi"

Các hành giả chính phủ mở ra bản đồ tra xem, đám người trận doanh tà ác đã xuyên qua Rừng Rậm Di Động, cách lối ra mê cung rừng rậm rất gần rồi. Trương Nguyên Thanh liền nói ngay: "Đi ra ngoài đi, chuẩn bị đối địch. Hai đội ngũ khác còn chưa đến, nhưng cách đỉnh núi cũng không xa nữa."

Hai đội ngũ khác tốc độ tiến lên hơi chậm, dù sao trong đội ngũ của bọn họ không có Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Hy vọng bọn họ có thể đến sớm một chút"

Mẫu Đơn Tiên Tử thở dài. Bằng không bọn họ đội ngũ này sẽ tổn thất thê thảm nặng nề.

Đúng lúc này, có người kêu A một tiếng: "Yên tâm, các người không cần nghênh địch. Một cửa ải này, trận doanh sơn quỷ thắng chắc rồi"

Mọi người nghe vậy, quay đầu nhìn lại. Người nói chuyện là âm Si, hắn đứng bên cột đá cách xa mọi người, vẻ mặt cười lạnh lấy ra một cái sa bàn rừng rậm to bằng bàn tay, hơi thu nhỏ.

"Cút về Rừng Rậm Di Động đi!"

Dứt lời, sa bàn rừng rậm hóa thành ánh sáng vỡ vụn tán loạn, bao vây mọi người ở đây. Một giây sau, bọn họ biến mất không thấy.

Hắn mới là nội gian, là người của Ám Dạ Mân Côi.

Ở sau khi báo cho trận doanh tà ác kế hoạch mai phục của Nguyên Thủy Thiên Tôn, âm Si đã cân nhắc đến nếu phục kích Nguyên Thủy Thiên Tôn thất bại, như vậy sự tồn tại của nội gian tất nhiên bại lộ. Hắn cần làm ra ứng đối. Vì thế âm thầm lợi dụng năng lực thôi miên của Nhạc Sĩ, ảnh hưởng Cậu Bé Bán Diêm không hề phòng bị, để gã cố ý ở trước mặt Thiên Hạ Quy Hỏa làm ra một loạt hành động quái dị. Người bị thôi miên sẽ không phát hiện có bất cứ vấn đề gì, sẽ không ý thức được mình đã bị thôi miên.

Mà lấy trí tuệ của Thiên Hạ Quy Hỏa, nhất định sẽ chú ý tới Cậu Bé khác thường. Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự còn sống trở về, Thiên Hạ Quy Hỏa nhất định sẽ nói cho Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyện này.

Chương 837: Gặp chiêu giải chiêu (1)

Ở dưới tình huống đạo cụ phát hiện nói dối không có hiệu quả, Nguyên Thủy Thiên Tôn tỷ lệ đại khái sẽ làm ra thi thố kiêu rnhư hạn chế hành động của nhân vật đáng ngờ. Quả nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự đã làm như vậy. Chẳng qua tình thế phát triển, có chút ra ngoài âm Si đoán trước, hắn vốn chỉ đơn thuần muốn gắp lửa bỏ tay người. Nhưng sau đó thao tác quá mức ưu tú của Thiên Hạ Quy Hỏa, là điều hắn không ngờ tới, chẳng qua vừa lúc, người hiềm nghi có thêm một vị,

hắn ngược lại càng thêm siêu thoát ra ngoài, không chịu hoài nghi.

Phần thưởng của Rừng Rậm Di Động, cũng ra ngoài hắn đoán trước. Ở sau khi tách ra với mọi người, âm Si liền nghĩ tới phương pháp lợi dụng vật tham chiếu định vị, đây là phương pháp rơi vào "mê cung"

thường xuyên dùng, vốn chưa từng nghĩ lợi dụng chiêu này rời khỏi Rừng Rậm Di Động Trùng hợp là, vị trí hắn bị di động, vừa lúc cách cửa ra không xa, cho nên hắn may mắn trở thành người đầu tiên thoát ly Rừng Rậm Di Động.

Vận may thứ này, không để ý logic, Nguyên Thủy Thiên Tôn thông minh nữa cũng không đoán được. Hắn đương nhiên không thể giao ra đạo cụ thưởng. Sau khi đạt được đạo cụ thưởng của Rừng Rậm Di Động, âm Si liền biết thắng chắc rồi, hắn trước mang kinh nghiệm của mình chia sẻ cho trận doanh sơn quỷ, sau đó thu hồi đạo cụ một lần nữa quay về Rừng Rậm Di Động, hội hợp với hành giả chính phủ. Tuy thành một người cuối cùng, nhưng cũng may không bị hoài nghi. Sau đó phát triển như hắn dự liệu, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không có phương pháp bắt được nội gian, nhưng chọn dùng phương thức đơn giản thô bạo nhất, cũng có hiệu quả nhất - khống chế!

Nhưng, hai người đó chỉ là ngụy trang mà thôi.

âm Si nhìn thoáng qua pháp trượng sơn thần, trận doanh sơn thần không thể chạm đến đạo cụ này, hắn không chút lưu luyến xoay người đi ra khỏi miếu Sơn thần, đứng ở trước cửa miếu, yên lặng chờ đợi. Hai mươi phút sau, đám trận doanh tà ác lấy A Nhất, Bách Vô Cấm Kỵ cầm đầu xuyên qua mê cung rừng rậm, xuất hiện ở đất trống ngoài miếu sơn thần.

Bách Vô Cấm Kỵ liếc một cái liền thấy được âm Si ở cửa miếu sơn thần, khóe miệng nhếch lên.

"Làm không tồi."

âm Si khẽ gật đầu, "Pháp trượng ở ngay bên trong, đi vào lấy đi"

Đám hành giả trận doanh tà ác nghe được hai người đối thoại, không có chút bất ngờ nào. Bọn họ từng tham gia phong hội,

biết trong đội ngũ chính phủ có người của bọn họ, chỉ là không biết là ai.

“Thì ra là ngươi cái gã này”

“Ám Dạ Mân Côi quá âm hiểm rồi nhỉ, tuyển thủ trong top 8 đấu lôi đài cũng có thể xúi giục”

“Ha ha ha, phó bản giết chóc lần này, Nguyên Thủy Thiên Tôn chết chắc rồi.”

Khi nói chuyện, mọi người nhanh chóng xuyên qua đất trống, chạy về phía miếu sơn thần. Đột nhiên, con ngươi màu hổ phách của A Nhất bắt giữ được cạnh một khối đá phía trước, dựng một đôi ủng phục cổ chế tác tinh xảo, do tơ lụa màu vàng tươi bên thành, thêu hoa văn đám mây tinh xảo.

“Nơi này sao có thể có giày?”

Hắn dừng bước, trầm giọng mở miệng. âm Si ở cửa miếu ngẩn ra một phen. Hắn không nhớ rõ lúc đến, nơi đây có một đôi giày như vậy. Còn đang nghi hoặc, một bóng người đột ngột hiện ra ở cạnh tảng đá, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn cứ như vậy trống rỗng xuất hiện, vẻ mặt bỡn cợt nhìn về phía mọi người: “Ồ, đây là đồ của ta.

Xin lỗi, quên ở đây, ta trở về lấy một phen”

Vừa dứt lời, lại một bóng người truyền tống quay về, mặc giáp mây, bảo vệ tay cùng bảo vệ chân, mỹ nữ con lai cao gầy xinh tươi. Ở sau khi trải qua nguy cơ quỷ treo cổ treo ở ngọn cây, bọn họ lại gặp một đám thụ yêu đáng sợ, đám thụ yêu này và thụ yêu tầng ngoài thuộc về cùng tộc, nhưng càng thêm điên cuồng, càng thêm khát máu.

Sau khi tổn thất hai đội viên, mọi người mới đánh chết thụ yêu ven đường, thành công xuyên qua vành đai nguy hiểm đó. Trước mắt, khu vực bọn họ tiến vào, tên là “rừng rậm người đá khổng lồ”, tên như ý nghĩa, kẻ địch một cửa ải này, hắn là người đá khổng lồ.

Chẳng qua, trước mắt còn chưa gặp được.

Lúc ở cửa thứ nhất tổn thất hai đội viên, bị thương nặng hai người, ở địa bàn thụ yêu, hai thành viên bị thương nặng kia không có gì bất ngờ hy sinh, đội ngũ chỉ còn lại có mười chín

người. Nhiều nhất chỉ có thể hy sinh một đội viên, không thể chết người nữa. Người của trận doanh sơn quỷ hầu như không có tổn thương, chỉ bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chém giết ba người, mà linh cảnh hành giả trận doanh sơn quỷ, tố chất cao hơn chúng ta, trong lòng Triệu Thành Hoàng hơi cảm thấy nặng nề. Thành viên của trận doanh sơn quý, có nghề nghiệp tà ác, cùng với Duy Ngã Độc Tôn, Cửu Lậu Ngư các tán tu cường đại, nhân số tuy không nhiều bằng trận doanh sơn thân, nhưng chiến lực chỉnh thể thật ra không kém.

Đang nghĩ, hắn liền nghe Viên Đình phía sau, dùng một loại thanh âm cực kỳ hoảng sợ, nói: "Chuyện gì vậy, đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên trở lại trong mê cung rừng rậm"

Chương 838: Gặp chiêu giải chiêu (2)

Đám người Tôn Miểu Miểu, Tốt Qua Sông, Mao Sơn Thuật Sĩ trong lòng trầm xuống, vội vàng mở ra bản đồ tra xem. Nhìn một lần, mọi người đều mất đi năng lực quản lý vẻ mặt. Trên con đường ở giữa kia, vốn đã tới gần đỉnh núi, con trỏ màu xanh lục đại biểu cho đội ngũ Ngũ Hành minh, nhưng lại một lần nữa về tới trong mê cung rừng rậm.

Mà đám nghề nghiệp tà ác đại biểu cho trận doanh sơn quỷ, thì đã đến đỉnh núi.

"Tại sao có thể như vậy?"

"Vài phút trước, tôi còn nhìn thấy bọn họ đến đỉnh núi, cái này, cái này."

"Không ổn, nếu để trận doanh sơn quý lấy được pháp trường, chúng ta nhất định phải chết không thể nghi ngờ"

Phát hiện này, khiến đám người Triệu Thành Hoàng đội ngũ này, trong lòng phát lạnh một phen.

Tôn Miểu Miểu kết hợp tình huống trận doanh sơn quỷ hầu như không tổn hao gì vượt qua mê cung rừng rậm, lập tức hiểu ra, sắc mặt khó coi nói: "Như vậy xem ra, nội quỷ nấp ở trong Ngũ Hành minh thành công rồi."

Triệu Thành Hoàng sắc mặt âm trầm gật đầu:

“Đi theo đội ngũ Nguyên Thủy Thiên Tôn, chẳng những có thể lợi dụng năng lực vượt phó bản của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thiên Hạ Quy Hỏa, lấy trả giá nhỏ nhất vượt ải, còn có thể dưới tình huống đuổi theo đội ngũ Ngũ Hành minh, săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Một hòn đá ném nhiều con chim, tính kế được lắm”

Mao Sơn Thuật Sĩ và Viên Đình nhìn nhau một cái.

Người sau xuất phát từ bản năng, truy hỏi: “Mọi người đang nói cái gì?”

Tôn Miểu Miểu liền mang tình báo Ám Dạ Mân Côi xuất hiện ở trên phong hội báo cho hai người. Viên Đình chấn động: “Sao tôi không biết việc này, đáng giận, bị nhốt ở trong doanh huấn luyện, tin tức không linh thông. Còn có, các người sao không nói sớm?”

Tôi cũng không phải anh, chuyện gì cũng nói ra bên ngoài? Tôn Miểu Miểu thật là không có tâm tình lảm nhảm về hắn, thở dài nặng nề. Liên quan tình báo này, là phân bộ Tùng Hải bên kia truyền cho Thái Nhất môn, cao tầng chỉ tiết lộ cho Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng. Hai người là dòng chính của trưởng lão trong môn, chính thống, là chấp sự tương lai, thậm chí thành viên dự bị trưởng lão của Thái Nhất môn, xét duyệt liên quan bọn họ, so với thành viên bình thường càng thêm nghiêm khắc.

Bởi vậy, cao tầng Thái Nhất môn chỉ làm ra nhắc nhở đối với bọn họ, cùng bảo bọn họ chú ý chặt chẽ động tĩnh sáu vị Thần Dạ Du đi theo.

Dự phòng có thể tồn tại nội quỷ.

Nhưng Tôn Miểu Miểu cho rằng, trong tám vị Thần Dạ Du lần này tiến vào phó bản giết chóc, khả năng Mao Sơn Thuật Sĩ và Viên Đình là nội quỷ không lớn. Đặc biệt người sau, Ám Dạ Mân Côi đầu óc có bệnh mới sẽ phát triển Viên Đình loại người này làm nội gian.

“Ô, có người trở về rồi, trong Ngũ Hành minh có người trở lại đỉnh núi rồi”

Đột nhiên, một vị tán tu hợp pháp bất ngờ hô.

Mọi người vốn đã tuyệt vọng tinh thần rung lên, lập tức mở ra bản đồ, quả nhiên thấy rìa một đám đông con trỏ màu đỏ, xuất hiện hai điểm sáng xanh lá mỏng manh. Mà con trỏ màu xanh lục khác, đang hướng về đỉnh núi nhanh chóng di động.

Không hiểu sao, trong lòng đám người Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng, Tốt Qua Sông đồng thời hiện lên một ý nghĩ: Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong hai điểm sáng kia, có một cái là Nguyên Thủy Thiên Tôn. Không có bất cứ lý do nào, dựa vào trực giác, bọn họ cho rằng là Nguyên Thủy Thiên Tôn. Chỉ có bọn họ từng trải qua đấu lôi đài mới biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chơi bao nhiêu, gian xảo bao nhiêu, loại người này sẽ không bị âm mưu quỷ kế đơn giản xử lý, cho dù lật thuyền trong mương, hắn cũng sẽ dùng sức nhảy nhót vài cái, làm kẻ địch bắn bùn thối đây người. Tâm tình Triệu Thành Hoàng phức tạp hiếm thấy, đã phấn chấn lại khẩn trương, cao giọng nói: "Không tiếc trả giá tất cả, mau chóng vượt qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn không chống đỡ được bao lâu!

Dứt lời, tiếng bước chân nặng nề từ phía trước truyền đến, trong bóng đêm phía trước, một bóng dáng cao gần 3m hướng về mọi người chậm rãi đi đến. Toàn thân nó màu nâu nhạt, tựa như do một khối đá tạo thành, trên đá tròn tượng trưng cho cái đầu không có ngũ quan rõ ràng, nó bước ra mỗi một bước, đều khiến mặt đất sinh ra chấn động nhỏ bé. Tôn Miểu Miểu lớn tiếng nói: "Các vị, chúng ta cần chạy đua với thời gian, đừng nương tay nữa, toàn lực ứng phó, giải quyết nó, giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn. Một khi để trận doanh sơn quý lấy được pháp trượng, chúng ta nhất định phải thua không thể nghi ngờ"

"Rõ!"

Thân là thành viên Ngũ Hành minh, tán tu hợp pháp, biểu hiện ra tính nhất trí cùng sức ngưng tụ kinh người, đồng thanh đáp lại.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

âm Si ở cửa miếu lộ ra vẻ mặt cứng ngắc, tiếp theo lấy giọng hơi chói tai chất vấn: "Ngươi sao có thể trở về, ngươi sao có thể trở về?"

Hắn chưa bao giờ xem nhẹ Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng căn cứ lôi đài thi đấu giao thủ, hắn tin chắc Nguyên THủy Thiên Tôn không có loại thủ đoạn này. Không, trên thực tế, hắn cũng căn bản chưa từng thấy loại thủ đoạn tựa như truyền tống này.

Hoàn toàn chạm đến điểm mù tri thức của hắn.

Chương 839: Gặp chiêu giải chiêu (3)

Đám người trận doanh sơn quỷ cũng vẻ mặt ngạc nhiên, không khỏi dừng bước, triển khai giằng co với Quan Nhã cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn bên tảng đá. Đồng thời, bọn họ cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh, để xác nhận đám người kia của Ngũ Hành Tinh cũng đi theo trở về hay không. Trương Nguyên Thanh thu vẻ mặt của đám kẻ địch này vào đáy mắt, không để ý đến, mà là quay đầu nhìn về phía âm Si, nghiến răng nói: "Thì ra nội quỷ là ngươi, nói thật quả thật không ngờ tới.

Những cái này không cản trở ta để lại một chiêu"

âm Si lấy tay chộp vào không khí bên người, lấy ra một cây sáo trúc đen sì, nghiến răng nói: "Trừ Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Cậu Bé Bán Diêm, người còn có mục tiêu hoài nghi khác?"

Nếu không phải như thế, ở dưới tình huống hai người đều bị khống chế, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không để lại dự phòng.

Thấy người của trận doanh sơn quỷ nhìn về phía mình, chưa ngay lập tức cường công, Trương Nguyên Thanh mừng rỡ kéo dài thời gian, giải thích: "Bởi vì lời của Thiên Hạ Quy Hỏa nhắc nhở ta, sau khi ta tập hợp mọi người cũng chưa phát hiện bất luận kẻ nào có hành động khác thường, mà biện pháp phá giải không gian di động của hắn, lại là ở sau khi mọi người tập hợp nghĩ ra, ừm, cũng là ở trước khi người trở về đội ngũ nghĩ ra được"

"Như vậy, những người này của trận doanh sơn quỷ, là như thế nào không tổn hao gì vượt qua cửa ải. Ta lúc ấy nghĩ đến một khả năng, có thể hay không có người đã trước tiên nghĩ ra biện pháp. Thậm chí trước tiên đi ra khỏi Rừng Rậm Di Động, cho nên sau khi chúng ta đi ra khỏi rừng rậm, cùng chưa có ai đạt

được phần thưởng. Mà người này nếu là nội quỷ, mặc kệ là từ chối giao ra đạo cụ thưởng, hay người trận doanh sơn quỷ không chịu không gian di động ảnh hưởng, nhanh chóng đi ra khỏi rừng rậm, những thứ này đều được giải thích"

"Vì thế ta lại nghĩ, vì sao nội quỷ không giao ra phần thưởng chứ? Hắn hoàn toàn có thể tiếp tục ẩn nấp, chờ đợi thời cơ cho ta một đòn trí mạng, mà không phải sớm làm mâu thuẫn trở nên gay gắt, ép ta thẳng thắn công khai với mọi người"

"Giải thích duy nhất là, hắn cho rằng cơ hội một đòn trị mạng ngay tại trước mắt. Lại kết hợp đặc tính của Rừng Rậm Di Động, a, toàn bộ phần thưởng, đều có liên quan với nguy hiểm chúng ta gặp được"

"Ta rất dễ dàng có thể suy đoán ra, đạo cụ nội quỷ đạt được, hẳn là đạo cụ loại không gian di động, như vậy hắn muốn làm cái gì, cũng liền có thể phỏng đoán"

âm Si đứng ở cửa miếu hừ lạnh nói: "Cho nên, ngươi ỷ vào có được năng lực truyền tống tương tự vừa rồi, chờ ta ra tay? Hừ, nhưng ngươi có phải đã quên hay không, ta có thể truyền tống ngươi một lần, thì có thể truyền tống lần thứ hai"

Dứt lời, hắn nhìn về phía Bách Vô Cấm Kỵ đối diện đất trống, cao giọng nói: "Trang bị trên người cô gái này là một bộ trang bị, đừng lãng phí thời gian, trực tiếp truyền tống bọn họ đi."

Hắn lo lắng đám nghề nghiệp tà ác đầu óc không linh hoạt, ở lúc này thử giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy bên ta người đồng thế mạnh, nhưng bộ trang bị trên người cô gái này cũng không phải là ăn chay, lại thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thần Dạ Du, kỹ năng ẩn nấp là thần kỹ chạy trốn, muốn giết bọn họ cũng không dễ dàng. Trước mắt quan trọng nhất là cướp lấy pháp trượng, có pháp trường, trận doanh sơn quỷ liền có ưu thế cường đại, còn sợ không cơ hội giết Nguyên Thủy Thiên Tôn sao? Bách Vô Cấm Kỵ ở một bên khác mở bàn tay, tặc lưỡi nói:

Thông minh, không hổ là được chính phủ coi là thiên tài phá phó bản, quả thật là đối thủ đáng sợ!"

Khi nói chuyện, lòng bàn tay hắn ngưng tụ ánh sáng xanh, xuất hiện một sa bàn rừng rậm phiên bản hơi thu nhỏ, không

chút do dự kích hoạt. Sa bàn tán loạn thành ánh sáng nhỏ vụn, bao lấy Quan Nhã cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn ngoài mười mấy mét, nhưng bóng dáng hai người cũng chưa biến mất, mà là tan vỡ giống như ảo ảnh.

Nhìn thấy một màn này, âm Si ở cửa miếu, cùng với một đám nghề nghiệp tà ác trong lòng rùng mình. Một giây sau, âm Si nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười lạnh nói: "Ta ở trong miếu mà"

Không chờ hắn làm ra phản ứng, tầm mắt bỗng bắt đầu xoay tròn, bầu trời, mặt đất, miếu đá, như bánh xe xoay hiện lên trước mắt, cuối cùng, hắn thấy thân thể của mình đứng lặng ở cửa miếu.

Cổ của thân thể trống rỗng, dòng suối máu từ vết thương to bằng miệng bát phun trào ra.

Phía sau, là Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm trong tay một con dao lưỡi mỏng sáng như tuyết, ánh mắt hắn nhìn chéo xuống, khóe miệng cong lên độ cong tràn ngập trào phúng.

"Cứu, cứu.."

Cái đầu âm Si dọc theo bậc đá lăn đi, miệng há hốc, sau đó đọng lại bất động, hào quang trong mắt tắt đi. Tập kích một tên Nhạc Sĩ, không chút khó khăn. Trương Nguyên Thanh đạp thân thể trước mặt một cước xuống khỏi bậc thang, cầm dao nhìn đám người A Nhất, cười khẩy nói: "Còn có thể truyền tống một lần nữa không?"

Chương 840: Gặp chiêu giải chiêu (4)

Đám người Bách Vô Cấm Ky, nhóc mập nhíu nhíu mày, đã là cảm giác người này khó giải quyết, đồng thời cũng cảm thấy bất mãn đối với thái độ kiêu ngạo của hắn.

Trương Nguyên Thanh ngay từ đầu, mục tiêu truyền tống về chính là miếu sơn thần, hai người trên đất trống không phải là chân thân, mà là quỷ tân nương thi triển mị thuật. Mị thuật của quỷ tân nương, là có thể giấu được Huyện Thuật Sư, một điểm này trước đó trong trận chiến mai phục đã được nghiệm

chứng. Trương Nguyên Thanh sở dĩ làm như vậy, chính là vì lừa ra đại chiêu của đối phương.

Hắn đoán chắc đối phương sẽ lựa chọn sử dụng đạo cụ truyền tống, bởi vì trong đám nghề nghiệp tà ác này không thiếu người lý trí, trí tuệ. Tựa như không thành kế của Gia Cát Lượng, khi hắn dùng đến, đã đoán chắc Tư Mã Ý sẽ trúng chiêu. Nếu đối diện là Trương Phi, Gia Cát Lượng khẳng định không dám làm màu thể hiện chỉ số thông minh. Sau khi pháp trận âm dương mở ra, mọi người đều sẽ bị nhốt ở trong trận pháp, duy trì năm phút đồng hồ. Đạo cụ truyền tống tự nhiên cũng liền vô dụng. Nói tới, nếu không phải một người quả thật không chống đỡ được, Trương Nguyên Thanh là tính để lại một ngọc phù truyền tống. Bất đắc dĩ kẻ địch quá nhiều, hắn chỉ có thể mang hai tấm ngọc phù truyền tống còn lại chia cho Quan Nhã một tấm. Lão tài xế võ thuật chiến đấu mạnh vô địch, vừa có bộ trang bị tăng thêm, vừa có súng trường sức sát thương kinh người, chiến lực chỉnh thể cực kỳ đáng sợ.

Chỉ có kéo theo cô, Trương Nguyên Thanh mới có lòng tin ngăn cản nhóm người này.

Duy Ngã Độc Tôn tiến lên trước vài bước, nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, thật nhiều trò thông minh vặt, nhưng bằng người cùng cô gái phía sau ngươi, tựa như không đủ để ngăn trở chúng ta"

Lúc này, trận doanh sơn quỷ hai mươi hai linh cảnh hành giả, đã xác nhận trở về chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng cô gái con lại mặc bộ trang bị kia.

Trương Nguyên Thanh đánh giá vị cường giả xếp hạng nhất trong danh sách tán tu này, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Ngươi là người của Ám Dạ Mân Côi?"

Duy Ngã Độc Tôn gật đầu. Mà Cửu Lậu Ngư cầm song đao cũng cười nói: "Ta cũng vậy!"

"Chúng ta những người này lựa chọn ở lại trận doanh sơn quý, đều là linh cảnh hành giả Ám Dạ Mân Côi bồi dưỡng lên"

"Tổ chức bảo chúng ta giết ngươi, ta thích nhiệm vụ này, có thể chiến đấu với ngươi loại cường giả này, là chuyện rất thú vị."

Hắn cầm song đao, dẫn đầu khởi xướng công kích.

Cửu Lậu Ngư chạy nhanh vài bước, tung người nhảy lên, nhảy về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn đi xuống bậc thang, đi về phía tảng đá. Một khắc nào đó, hắn giơ cao song đao, bóng dáng bay lên trời trùng điệp với trăng tròn, tựa như Tử Thần trong đêm tối. Đoàng!

Cửa miếu đá truyền đến tiếng súng nặng nề mạnh mẽ, ánh lửa chợt lóe rồi biến mất.

Mà Cửu Lậu Ngư vung đao chém Nguyên Thủy Thiên Tôn, bỗng nhiên rút song đao về, chém về phía trước mặt. Đinh! Đốm lửa chợt lóe, viên đạn bắn nhanh đến kia bị chém thành hai nửa, phốc chốc hai tiếng, đánh vào trong rừng phía sau mọi người, vừa vặn cắm vào thân cây. Cửu Lậu Ngư chợt rơi xuống đất, hai tay hổ khẩu nứt toác, máu tươi dọc theo mu bàn tay chảy xuống từng giọt. Quan Nhã cầm súng trường đi ở cửa miếu, cô búi mái tóc thành đuôi ngựa hiên ngang, trong đôi mắt lấp lánh như sóng mùa thu nhộn nhạo sát ý. Tuy là kẻ địch đối đầu sinh tử, nhưng mỹ nhân chất lượng tốt như thế xuất hiện trước mắt, vẫn làm mọi người cảm thấy kinh diễm. Lúc này, Trương Nguyên Thanh đã tới bên giày Hậu Thổ, xỏ vào đạo cụ này, hắn nhìn đám kẻ địch trận doanh sơn quỷ, nói: "Lấy năng lực cá nhân của ta, đương nhiên ngăn không được các ngươi. Cho nên, ta trước tiên để lại đôi giày này ở đây"

Nói xong, trong con người của hắn tràn ngập lên ánh sáng vàng như sương mù dày đặc, khí thế của hắn cất cao từng tầng, đột phá cảnh giới Siêu Phàm, áp sát Thánh Giả. Giày Hậu Thổ — Sơn Thân! Đạo cụ phẩm chất Thánh Giả này, có được bộ phận kỹ năng của "Sơn Thần", có thể luyện hóa một khu vực, trở thành "thần"

trong khu vực này, mà càng là núi sâu rừng già, sau khi luyện hóa, lực lượng người đeo đạo cụ càng mạnh.

Kích hoạt năng lực này trả giá là thời gian! Luyện hóa một khu vực, cần thời gian.

Cho nên Trương Nguyên Thanh ở lúc đến đỉnh núi, liền vụng trộm để lại đạo cụ này ở đất trống, sáng tạo thời gian cho nó. Hắn bây giờ, không phải hành giả cảnh giới Siêu Phàm, mà là Thánh Giả cấp 4 yếu.

Trương Nguyên Thanh nâng tay, ấn nhẹ một cái. Trọng lực mênh mông buông xuống, bao phủ đám người trận doanh sơn quỷ ở đây, Huyễn Thuật Sư thể chất gầy yếu, hai đầu gối mềm nhũn, trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Cảnh giới Thánh Giả? Không, là tiếp cận cảnh giới Thánh Giả, hắn thế mà có đạo cụ mạnh như vậy, lại thêm bộ trang bị Ngũ Hành minh tặng cho… Trong lòng các hành giả trận doanh sơn quỷ thầm run sợ, cảm giác có chút khó giải quyết.

Chương 841: Nửa sau trận (1)

Từ khi âm Si ra tay "tập kích", đến Nguyên Thủy Thiên Tôn quay về, dùng ảo thuật lừa ra phần thưởng của Rừng Rậm Di Động, lại đến hắn giết âm Si, bày ra năng lực có thể so với cấp 4 yếu.

Một hai phút thời gian, thế mà lại khác sức một người, san bằng bộ phận chênh lệch, làm cục diện vốn nên cách xa biến thành ngang tay với nhau. A Nhất dạng cánh cứng, ở trong tiếng chấn động "Ong ong", nhấc lên một làn gió mạnh, dẫn đầu lao về phía miếu sơn thần phong cách cổ xưa đơn sơ.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía thiếu niên bay nhanh, hai tay hung hăng nhấn xuống một cái, trọng lực thêm vào ở trên thân mọi người biến mất, chuyển dời hết đến trên người A Nhất.

Lực lượng khổng lồ như thế, vốn nên trực tiếp túm xuống thiếu niên ở trên không trung, nhưng A Nhất lao thẳng về phía miếu đá, không chịu chút ảnh hưởng nào.

Trúng ảo thuật rồi… Trương Nguyên Thanh lập tức hiểu ra.

Trong ba đại nghề nghiệp tà ác, ở cảnh giới Siêu Phàm, Huyện Thuật Sư là loại hình học lệch nghiêm trọng, lĩnh vực bọn họ am hiểu là tinh thần khống chế, tinh thần đả kích, bởi vậy diễn sinh ra chế tạo ảo thuật, dẫn dắt cảm xúc vân vân một loạt thủ đoạn.

Nhưng thân thể bọn họ cực kỳ gầy yếu, năng lực cận chiến thậm chí không bằng Thám Báo.

Chỗ yếu cực yếu, chỗ mạnh cực mạnh.

Ở lúc Trương Nguyên Thanh bị ảo thuật ảnh hưởng, Quan Nhã ở cửa thần miếu nâng họng súng, nhắm vào A Nhất.

Thiếu niên cổ thú vỗ cánh mà đến đột nhiên ngẩng đầu một cái, giống như máy bay chiến đấu thẳng tắp hướng về phía trước.

Hắn đã dự đoán Quan Nhã bắn.

Đoàng!

Quan Nhã hơi điều chỉnh họng súng, trong nòng súng tối đen phun lửa chợt lóe rồi biến mất, đầu đạn xoay tròn tốc độ cao "Vù"

một tiếng, xé rách ngực A Nhất, xé rách khôi giáp chất sừng cứng rắn, xé ra một lỗ thủng thông từ trước ra sau.

Quan Nhã dự đoán được dự đoán của hắn, vừa rồi nhắm chỉ là ngụy trang, ép hắn làm ra động tác né tránh mà thôi.

A Nhất từ trên không rơi xuống, con người dựng thẳng màu hổ phách tỏa ra ánh mắt lạnh như băng, khuôn mặt trùng hóa hơi xấu xí không mang theo cảm tình.

Chất sừng bao trùm ở ngoài thân hắn "hòa tan", biến thành như con giun, trải rộng từng đốt vòng tròn làn da chất keo.

Làn da chất keo mềm mại nhưng tràn ngập tính dẻo dai điên cuồng mấp máy, trong giây lát đã chữa trị vết thương trí mạng. A Nhất có thể xếp hạng đứng đầu bảng truy nã của Ngũ Hành minh, trừ không có quan điểm đạo đức, giống như dã thú, làm việc tàn khốc tàn nhẫn, tiếp đó chính là hắn trời sinh phù hợp cổ thuật, Nhưng A Nhật có thể đồng thời dung nạp ba loại cô, hơn nữa chuỗi gien không sụp đổ.

Mặt khác, trình độ dung hợp của hắn với cổ cực cao, giống như biến thành cổ thật sự, chiến lực mạnh hơn xa Vu Cổ Sư khác cùng cấp.

"Ào ào."

Trong tiếng dòng nước dâng trào, đất trống trên đỉnh núi bỗng dưng xuất hiện một dòng sông lớn cuồn cuộn, Duy Ngã Độc Tôn nấp ở trong nước, mang theo thế năng cường đại, lao về phía Quan Nhã.

Đạn có mạnh nữa, cũng không cách nào công kích hắn.

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh thuần thục lấy ra chày Phục Ma, đâm vào đùi, ở trong một vầng sáng vàng lẫm liệt, bài trừ tất cả ảo thuật.

Hắn lập tức nhìn về phía hướng nước sông trào đi thần miếu, đưa tay ra, nâng lên trên.

Mặt đất trước miếu đá gồ lên, một bức tường đất dựng thẳng ở trước cửa miếu, vừa vặn che ở trước nước sông dâng trào.

"Ầm!"

Nước sông mang theo động năng thật lớn, húc tường đất lay động một phen, giống như sóng lớn VỖ đá ngầm, phát ra một chuỗi tiếng nổ vang.

Bịch bịch bịch!

Trong trận doanh sơn quỷ, mấy bóng người lao ra, nhanh như sét đánh, hướng về phía khác nhau đột kích miếu sơn thần.

Mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng: Vào miếu sơn thân, đoạt pháp trượng.

Tay phải Trương Nguyên Thanh không ngừng nâng lên từng bức tường đất, chặn đường các kẻ địch, đồng thời tay trái "nâng"

lên tảng đá, lấy lực lượng sơn thần chấn Vũ, lại vung tay mạnh, để vô số đá vụn như mưa rào, như tên bắn bao phủ kẻ địch bốn phương tám hướng. Công kích của hắn thành công chặn được đại bộ phận kẻ địch, nhưng vẫn có hai tên Yêu Mê Hoặc mạnh mẽ đột phá nhiều tầng phong tỏa, công kích, lao tới cửa miếu.

Bọn họ phân biệt là Bách Vô Cấm Kỵ cùng Thiên Hạ Giai Bạch, người trước là tuyển thủ xếp thứ năm bảng truy nã, người sau là người xếp thứ hai trong danh sách tán tu, chỉ dưới Duy Ngã Độc Tôn.

"Đoàng!"

Quan Nhã không ngắm không nhìn, vẩy nòng súng thật dài, hướng tới phía trước bên trái bắn một phát.

Viên đạn vừa vặn bắn ở một bước tiếp theo của Bách Vô Cấm Kỵ, đục ra một cái hố nông to bằng nắm tay, nếu không phải vì Yêu Mê Hoặc này bày ra sức phản ứng cùng năng lực phối hợp thân thể kinh người, cứng rắn hóa giải quán tính, bổ nhào sang bên cạnh, hố trên mặt đất đã xuất hiện ở trên người hắn.

Chương 842: Nửa sau trận (2)

… Trong lòng Bách Vô Cấm Kỵ lạnh toát, lúc này mới ý thức được cô gái con lai nhìn như bình hoa, có được sức quan sát cùng tài bắn súng cực cao.

Lúc này, Thiên Hạ Giai Bạch tay cầm mã tấu tăng tốc lao lên, như một con mãnh hổ mạnh mẽ, phóng qua bậc đá, lao về phía người đẹp con lai ở cửa miếu. Quan Nha hai tay cầm nòng súng, vặn hông, như vung gậy đánh golf, vung ra súng trường cán dài. Rầm!

Thiên Hạ Giai Bạch đang ở giữa không trung, bị đánh về dưới bậc thang.

Quan Nhã không nhìn hắn nữa, súng trường trong tay biến mất, thu về ô vật phẩm, tiếp theo, cô hướng sang bên trái bước vòng cung ra, nắm tay đẹp bốp một tiếng, như trường thương đâm thẳng.

“Mũi thương”

trúng vào hai cánh tay Bách Vô Cấm Kỵ giao nhau đón đỡ. Xương cánh tay Bách Vô Cấm Kỵ đau đớn, “bịch bịch bịch lui về phía sau. Kế tiếp, hắn gặp phải thời khắc khuất nhục Số lượng không nhiều lắm trong cuộc đời, cô gái con lai mặt mũi xinh đẹp này, quả thực là một con cọp cái, công kích của cô gấp như mưa rào, mãnh liệt như sấm sét.

Tung nắm đấm như súng nhấc chân như roi.

Kỹ xảo chiến đấu của cô cao siêu tới mức tay chân khuỷu tay đầu gối, bất cứ một bộ phận cứng rắn nào cũng có thể làm vũ khí, hơn nữa phối hợp chặt chẽ, có thể tùy ý tổ hợp thành nhiều loại combo.

Cộng thêm bộ trang bị trên người cô, phòng ngự mạnh, ngay cả vũ khí Yêu Mê Hoặc sở trường phá giáp cũng khó phá vỡ.

Cuối cùng, trọng lực Nguyên Thủy Thiên Tôn thêm vào ở trên người bọn họ, suy yếu đi rất nhiều chiến lực của nghề nghiệp tà ác.

Tiếng "bốp bốp"

không ngừng vang lên ở bên tai Bách Vô Cấm Kỵ, đó là da thịt hắn gặp công kích phát ra tiếng rên rỉ, mỗi một quyền mỗi một cước đều đánh cho hắn khí huyết sôi trào.

Thẳng đến lúc Thiên Hạ Giai Bạch một lần nữa ý đồ xông vào miếu sơn thần, Quan Nhã không thể không quay người chặn lại, Bách Vô Cấm Kỵ lúc này mới thoát khỏi tình cảnh xấu hổ bị đánh. Mà nhìn thấy Quan Nhã xoay người lao tới, Thiên Hạ Giai Bạch quyết đoán rút lui, vẻ mặt kiêng kị.

Mọi người đang chiến đấu cuốn lấy Trương Nguyên Thanh, nhìn thấy một màn này, vẻ mặt nhất thời trở nên cổ quái.

Bọn họ vốn cho rằng kẻ địch thật sự là Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô gái này chỉ là ăn theo, nhưng không ngờ, đây là một con cọp cái hung hãn.

Bách Vô Cấm Kỵ cảm thụ được trọng lực không có lúc nào là không ảnh hưởng bản thân, mở ra bản đồ, chỉ thấy con trỏ màu xanh lục đại biểu trận doanh sơn thần cách đỉnh núi càng lúc càng gần, nhiều nhất mười lăm phút đồng hồ thời gian, sẽ đến miếu sơn thần.

Đầu óc Bách Vô Cấm Kỵ xoay chuyển nhanh chóng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chiến lực tiếp cận Thánh Giả không phải khó giải quyết nhất, thật sự đau đầu là năng lực "mượn thể"

của hắn, toàn bộ đỉnh núi đều là địa bàn của hắn, riêng là trọng lực ảnh hưởng, đã khiến thực lực chúng ta tổn hao nhiều…

Năng lực cận chiến của cô gái này quá mạnh, có Nguyên Thủy Thiên Tôn ở phía trước chống đỡ, rất khó lấy nhân số nghiền áp cổ ta…

Phải phân cách chiến trường, chế trụ cô gái này, không cho cô ta cơ hội nổ súng chi viện, lại do bọn A Nhất đánh vỡ "vực"

của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lấy thực lực của bọn họ, đừng nói tiếp cận Thánh Giả, cho dù Thánh Giả cũng có thể tàn

sát…

Nghĩ đến đây, Bách Vô Cấm Kỵ cao giọng nói:

“Tao cùng Thiên Hạ Giai Bạch bám trụ tiện nhân này, bọn mày chỉ có thời gian năm phút đồng hồ, mau chóng giải quyết Nguyên Thủy Thiên Tôn”

Nghe vậy, thân hình A Nhất đột nhiên bành trướng, hóa thành quái vật cao 3 mét, ngoài thân bao trùm từng khối chất sừng hình khiên, lưng, khuỷu tay, đầu gối, xương ngón tay lồi ra gai xương cứng rắn.

Mà cánh cứng phía sau hắn thì thu về trong cơ thể.

Hình thái lúc này, là cực hạn A Nhất có thể bùng nổ, lực lượng, phòng ngự, đều đạt tới đỉnh điểm của cảnh giới Siêu Phàm. Quái vật cao 3 mét này cất bước chân mạnh mẽ nặng nề, ở trong chấn động ầm ầm ầm, chạy về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh bước nhanh lui về, khối đá xung quanh bỏ qua sức hút của trái đất, tự bay lên, bám ở trên người hắn. Vô số khối đá hoặc lớn hoặc nhỏ hội tụ ở trên người hắn. Trong nháy mắt, hắn cũng biến thành một người khổng lồ đa chiều cao vượt qua 3 mét. Hai người khổng lồ đồng thời hướng về đối phương đấm thẳng, “Ầm”

một tiếng, hai nắm tay và chạm bộc phát ra sóng xung kích đáng sợ, nhấc lên cơn bão cát bụi.

Xương bả vai phải của A Nhất phát ra tiếng VỠ vụn “Răng rắc”, hắn không chịu khống chế lảo đảo lui về, mỗi một bước đều để lại trên mặt đất dấu chân thật sâu, cuối cùng ngã vào trong rừng rậm phía sau, đè gãy cả mảng lớn cây to. Cánh tay phải của hắn vô lực buông thõng, lập tức chuyển đổi hình thái, làn da biến thành như con giun, có từng đốt vòng tròn chất keo, mở ra năng lực tự hồi phục. Cánh tay phải của người khổng lồ đá, thì có từng khối đá lớn vỡ ra, mất đi nắm tay.

Nhưng đá xung quanh cuồn cuộn không ngừng bay lên, lấp vào khe nứt, tu bổ nắm tay, rất nhanh hoàn hảo như lúc ban đầu.

Chương 843: Nửa sau trận (3)

“ộp ộp - “Trương Nguyên Thanh vừa tu bổ xong “chiến giáp”, liền nghe một đợt tiếng ếch kêu nặng nề mạnh mẽ.

Chỉ thấy Đạp Toái Lăng Tiêu nằm úp ở trên mặt đất, làn da nổi lên cục màu nâu, con mắt màu vàng lồi ra ngoài, miệng vừa dài vừa rộng, biến thành một con cóc bự xấu xí.

Bụng con cóc to đột nhiên phồng lên, một giây sau, một mảng lớn chất lỏng màu vàng đục trong tanh hôi, mang theo mùi chua gay mũi, như suối phun trào ra. Nhóc mập, Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời bọn mấy vị Huyễn Thuật Sư, trong hốc mắt như có vòng xoáy sụp xuống, niệm lực vô hình vô chất liên tiếp tấn công người khổng lồ đá. Khiến nó xuất hiện mê muội, đau đầu các loại trạng thái tiêu cực. Tuy ảo thuật tựa như mất đi tác dụng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng tinh thần đả kích vẫn có hiệu quả như cũ.

“Xẹt xet…

Ngoài thân người khổng lồ đá bốc ra từng làn khói trắng, hòn đá bị ăn mòn ra hố sâu cạn không đồng nhất, bị cứng rắn cắt mỏng đi một tầng.

Ngay sau đó, ba tên Hỏa Sư sải bước chạy đi, hai cánh tay rung lên, ở trước mặt ba người bốc lên một cơn lốc lửa cao 2 mét.

Nhiệt độ không khí xung quanh chợt tăng cao, gió núi mát mẻ biến thành gió lửa nóng rực.

Lửa phun ra nuốt vào oxy, nhanh chóng tăng vọt, khi bốc lên cao 5 mét, như đạt tới cực hạn, ba Hỏa Sư gian nan đẩy nó ra, hướng về phía người khổng lồ đá.

Phối hợp Hỏa Sư hành động còn có hai Mộc Yêu, hai tay bọn họ ấn trên mặt đất, triệu hồi ra những cái rễ cây tráng kiện, cuốn lấy mắt cá chân người khổng lồ đá.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất không ngừng dâng lên tường đất, ngăn trở cơn lốc lửa quanh co khúc khuỷu mà đến. Thám Báo Cửu Lậu Ngư cầm song đao chạy nhanh, thân pháp nhanh nhẹn, ánh đao đan xen, chém nứt từng bức tường đất, quét sạch chướng ngại vật cho cơn lốc lửa.

“Vù!”

Cơn lốc lửa thuận lợi bao lấy người khổng lồ đá vụng về, dưới nhiệt độ cao liếm vào, ngoài thân người khổng lồ đá nhanh chóng nhuộm lên một tầng sáng màu chói mắt, đá nóng chảy, dung nham nóng bỏng “tí tách”

nhỏ xuống. Bắt lấy cơ hội, Duy Ngã Độc Tôn giơ cao Thủy Thần Ấn, triệu hồi ra nước sông cuồn cuộn, bọc bùn lây, hóa thành sóng đục, hung hăng đánh lên trên thân người khổng lồ đá đỏ đậm.

Xẹt xẹt… Một làn khói trắng bốc lên, hơi nước kịch liệt bốc hơi.

Lúc này, A Nhất đã chữa trị xong cánh tay phải, giống như tuyển thủ bóng bầu dục cường tráng, cồng kềnh, mãnh liệt lao về phía trước người khổng lồ đá đã thu nhỏ lại đến cao 2 mét, tung một cú đấm.

“Răng rắc… Rầm.”

Sau nóng lạnh luân phiên, đá đã biến thành màu đen trở nên giòn hơn nháy mắt sụp đổ, trong đá vụn bay tán loạn, một bóng dáng bay ngược đi, như quả cầu quay cuồng trên mặt đất, bắn ra, đập mạnh ở trên miếu đá phía sau. Cả miếu đá cũng chấn động một lần. Thấy thế, hai mươi linh cảnh hành giả trận doanh sơn quỷ lộ vẻ mặt vui mừng, phấn chấn nói: “Xông vào đi!”

“Giết Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Mọi người ăn ý triển khai xung phong, lao về phía cửa miếu đá.

Quan Nhã biến sắc, quyết đoán lui vào thần miếu. Khấu Bắc Nguyệt theo người trận doanh sơn quỷ xung phong, thỉnh thoảng liếc một lần Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi bệt ở bên tường, tình cảnh của hắn có chút xấu hổ. Muốn giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn đi, thực lực có hạn, cho dù hiện trường phản bội, cũng không bảo vệ được Nguyên Thủy Thiên Tôn, không làm nên tích sự gì.

Nhưng không phản bội, lương tâm lại không qua được.

Nghĩ đi nghĩ lại điều duy nhất hắn có thể làm chính là giành trước lấy được pháp trượng, dựa theo tiểu đệ mới thu phỏng đoán, người trận doanh sơn quỷ, quá nửa có thể sử dụng lực lượng của pháp trượng. Như thế mới phụ họa yêu cầu của nhiệm vụ. Nếu là thật, vậy Khấu Bắc Nguyệt ngay sau khi lấy được pháp trượng, liền giết sạch đám người tiểu đệ trước. Nếu đã đoán sai, hắn liền mang theo pháp trường chạy trốn.

"Phì!"

Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm nước bọt máu, nghiến răng mắng: "Đau chết lão tử rồi, các ngươi lũ chó này."

Chỉ thấy hắn từ trong ô vật phẩm lấy ra một món pháp bào màu nền màu đen, thêu sóng biển, lửa, lưng cõng âm dương.

Vung tay ném lên bầu trời.

Pháp bào mở ra ở giữa không trung, sau lưng hiện lên hình Thái Cực, xoay tròn như cối xay, phần dương phóng thích lửa cháy, phần ấm trào ra nước hư ảo. Nước lửa rơi trên mặt đất, nhanh chóng di chuyển, ngưng tụ thành một hình Thái Cực nước lửa bao trùm phạm vi ba mươi mét. Lúc này, đám người Bách Vô Cấm Kỵ, A Nhất tốc độ nhanh nhất, đã lao vào Sơn miếu, cách cho tượng tay cầm pháp trường kia đã không tới 10 mét. Nhưng theo pháp trận âm dương thành hình, bức tường vô hình chặn đường đi của bọn hắn, vây tất cả mọi người ở trong trận pháp. Chỉ có Quan Nhã sớm tiến vào miếu sơn thần, đứng ở cạnh tượng thần, siêu thoát bên ngoài.

"Đây là thủ đoạn gì."

"Đệch, không phá được tường, bọn mày mau nghĩ cách"

Chương 844: Viện binh (1)

Khi mọi người kinh ngạc phẫn nộ, hai người đất sét từ trong nước lửa song trận dâng lên.

Ngũ quan người đất sét giống hệt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Người đất sét đang ở thủy trận, nhìn quanh đám người trận doanh sơn quỷ bị nhốt trong trận, cười lạnh nói: "Kế tiếp, là thời gian nửa hiệp sau!"

Người đất sét ở trong lửa càn rỡ cười to, nói:

“Bọn ngu ngốc, chuẩn bị run rẩy ở dưới khố của ta chưa? A ha ha ha…”

Người đất sét ở thủy trận cười lạnh nói: “Chúng ta nhiều nhất kéo dài thời gian, ngươi đắc ý cái gì? Đợi lát nữa, ngươi nếu bị xử lý, ta chỉ còn nửa linh thể, liền thực sự thành ngu ngốc rồi”

Người đất sét lửa không phục, ồn ào: “Dựa vào cái gì là ta bị xử lý, rõ ràng là người phải cẩn thận mới đúng, ta mạnh hơn người”

Lúc này, đám người trận doanh sơn quỷ đang tự mình thử đột phá, muốn từ trong pháp trận âm dương xông ra, tạm thời không ai công kích hai phần thân, chỉ làm ra đề phòng đối với bọn họ.

Ong ong ong! A Nhất cao 3 mét, dùng nắm tay mọc đầy gai xương không ngừng đánh lên bức tường, đánh ra từng vòng ánh sáng như gợn sóng.

Đám người Thiên Hạ Giai Bạch, Bách Vô Cấm Kỵ đều đang lấy phương thức của mình công kích vách tường.

Bọn họ không có ngoại lệ, đều thất bại.

Lòng bàn tay Duy Ngã Độc Tôn nâng Thủy Thần Ấn, giơ lên cao cao, phóng ra nước sông nổi sóng mãnh liệt, ý đồ dập tắt hỏa trận.

“Xẹt xẹt!”

Hơi nước dày đặc bốc lên, hỏa trận nháy mắt tắt. Nước sông lạnh lẽo cọ rửa mỗi một đồng đội đang ở hỏa trận, mang đến cảm giác mát, làm dịu vết bỏng cho bọn họ.

Mất đi lửa thêm vào, khí tức của người đất sét lửa nhất thời đột nhiên giảm đi.

Phần thân nước lại cười to nói: “Tới hay lắm”

Nâng chân bước, nước lửa đổi chỗ, thủy trận tiếp thu nước sông ngập đầu gối mọi người, đạt được nước thật sự, mang tính thực chất.

Pháp Bào âm dương trên không trung tiếp tục phun lửa nóng rực, một lần nữa đốt lên hỏa trận.

Người đất sét lửa nhẹ nhàng thở ra, cười quái dị khặc khặc nói: "Hữu dụng, trong mười phút, không ai có thể đi ra ngoài"

Mười phút? Bách Vô Cấm Kỵ khẽ biến sắc, mười phút sau, ba đội ngũ trận doanh hợp pháp tất nhiên đã đến đỉnh núi.

Hai mươi hai kẻ địch trận doanh sơn quỷ, sau khi thử, xác nhận mình không cách nào đột phá "lồng giam", sắc mặt vô cùng khó coi tiếp nhận hiện thực.

"Đáng chết, đáng chết!"

Một tên Hỏa Sư phẫn nộ rít gào: "Hắn sao có thể có nhiều đạo cụ như vậy, hắn sao có thể có nhiều đạo cụ đáng ghét như vậy!

Pháp Bào âm dương là cực phẩm trong phẩm chất Siêu Phàm, Giày Hậu Thổ càng là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả. Tuy chúng nó không cách nào thật sự uy hiếp đến đám nghề nghiệp tà ác này, nhưng chế tạo phiền toái, kéo dài thời gian hoàn toàn dư dả.

Mà đối với nghề nghiệp tà ác mà nói, thứ bọn họ tranh thủ chính là thời gian.

Bọn họ không sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn liều mạng với bọn họ, nếu đao thật thương thật, Thánh Giả cấp 4 bọn họ cũng có thể tàn sát, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi tuy bày ra chiến lực cấp 4 yếu, vẫn bị đám người A Nhất nhẹ nhàng giải quyết, thậm chí chưa vận dụng đạo cụ.

Nhưng, loại chiến thuật lợi dụng đạo cụ "đánh du kích"

này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm bọn họ rất khó chịu.

Hắn vậy mà còn có một chiều như vậy, lợi hại! Khấu Bắc Nguyệt trong lòng mừng thầm, mặt ngoài nổi giận đùng đùng, rít gào: "Cẩu tặc!"

"Ngươi đừng vội càn rỡ, lão tử cho dù liều cái mạng này, cũng phải chặt đầu chó của ngươi."

Một tiếng rống này, đưa tới mọi người phải liếc nhìn, trong lòng thầm nhủ, kẻ này thật khí phách, trước đây không có tiếng tăm gì, lại chưa chú ý tới vị thiếu niên anh kiệt này.

Nhóc mập (Lương Thần Chọn Chủ Mà Giết)

cao giọng nói: “Lão đại của ta nói đúng, giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, trận pháp tự nhiên hóa giải. Mọi người cần gì phân cao thấp với đạo cụ? Vẫn là lão đại của ta thông minh”

Sắc mặt Khấu Bắc Nguyệt đột nhiên cứng ngắc. Lúc này, mọi người xa lên, ở dưới Duy Ngã Độc Tôn, A Nhất các cường giả đứng đầu dẫn dắt, mở ra giao phong ác liệt với hai người đất sét. Trong đó, vài tên Hỏa Sư cùng Thủy Quỷ, ở trong pháp trận âm dương như cá gặp nước, bùng nổ ra chiến lực so với nghề nghiệp tà ác càng mạnh hơn. Chỉ dùng không tới một phút đồng hồ, không hy sinh gì đã đánh nát hai người đất sét. Rầm rầm - đất sét vỡ vụn phân tán tràn ngập, thủy trận thành nước bùn, hỏa trận nứt thành cát khô. Trên mặt mọi người trận doanh sơn quỷ vừa nổi lên nét vui mừng, liền thấy trong lửa nóng hừng hực, một người lửa khuôn mặt mơ hồ một lần nữa đứng dậy, chống nạnh điên cuồng cười nói: “Ngu ngốc, ông đã trở lại”

Thủy phân thân tư thái cao ngạo lạnh lùng hướng về đám kẻ địch hừ một tiếng, không nói chuyện.

A Nhất không nói lời thừa, một cước đá tan người lửa, mà Thiên Hạ Giai Bạch một bên khác, đeo nắm đấm thép, đánh nổ đầu phân thân nước.

Nhưng một khắc sau, hai phân thân một lần nữa khôi phục.

Chương 845: Viện binh (2)

Duy Ngã Độc Tôn trầm giọng nói "Không cần tốn sức vô ích nữa, vật lý đả kích vô dụng đối với hai phân thân này, độc cũng không có tác dụng"

Dừng một chút, hắn bổ sung nói: "Ta chỉ có thể áp chế phân thân nước kia, nhưng không cách nào luyện hóa nó, bởi vì ngọn nguồn của chúng nó là món đạo cụ kia bên ngoài. Nói tới món đạo cụ đó, trong ánh mắt Duy Ngã Độc Tôn hiện lên khát vọng. Đạo cụ mạnh như thế, lại phù hợp thuộc tính nghề nghiệp, là bảo bối Thủy Quỷ cùng Hỏa Sứ tha thiết ước mơ. Nếu có thể nắm giữ nó, chiến lực sẽ tăng lên một cấp bậc.

Giết không chết?

Đám người Bách Vô Cấm Kỵ nhíu nhíu mày.

Thực lực hai phân thân, với Siêu Phàm bình thường mà nói, quả thật rất mạnh, nhưng đối với tuyển thủ ở đây mà nói, lại không đáng chú ý.

Nhưng bên ta thiếu thủ đoạn châm chích, cục diện chẳng khác nào bị kẹt, cứ như vậy bị cứng rắn cầm chân mười phút? Lúc này, Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời tóc đen xõa ra, xinh xắn đưa tay hướng về trong lửa nóng vớt một cái, vớt lên một cây trường thương phát ra nhiệt độ cao, ném về phía phân thân lửa.

"Trước cửa Quan Công đùa giỡn đại đao - múa búa trước cửa Lỗ Ban"

người đất sét lửa cười quái dị khặc khặc, tùy tay bổ về phía cây thương lửa.

Lửa chưa nổ tung, mà là trực tiếp xuyên thấu thân thể người lửa, làm nó hừ một tiếng, lửa cấu thành thân thể kịch liệt run rẩy, thiếu chút nữa tắt. Đây là tinh thần công kích do "Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời"

tự xưng Hồng Vi thi triển, không phải là lửa thật sự.

"Ngu xuẩn, là múa rìu trước cửa Lỗ Ban"

Phân thân nước đứng ở trong dòng nước xiết cười lạnh, nói: "Ngươi động não nhiều hơn, đừng lỗ mãng, ta cũng không

muốn làm kẻ ngu ngốc”

Quả nhiên như thế. Ý tưởng của Hồng Vi được nghiệm chứng, thấp giọng nói: “Hai phần thân này đều là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn chia linh thể ra làm hai, thủ đoạn vật lý vô hiệu, nhưng có thể trực tiếp tiêu diệt linh hồn của hắn.”

“Ừm, người lửa kia đầu óc hình như không tốt lắm, đại khái giống với Hỏa Sư, chúng ta giải quyết hắn trước.

Lời vừa nói ra, mắt mọi người sáng lên, chỉ có hai vị Hỏa Sư giận tím mặt.

“Tiện nhân, người vừa rồi lời đó là có ý tứ gì!”

“Ngươi nếu muốn chết, chúng ta không ngại làm thịt người trước Đang ở trong hỏa trận, lực lượng hai vị Hỏa Sư đặc biệt hùng hậu. Hồng Vi cười mỉm nói: “Xin lỗi xin lỗi, hai vị tiểu ca bớt giận “

Cô lười so đo với Hỏa Sư.

Ngươi có thể làm một hồi tranh đấu khí phách với cao thủ toàn bộ nghề nghiệp, chỉ có không cần thiết tức giận với Hỏa Sư. Sau khi trấn an Hỏa Sư, cô mở ra ô vật phẩm, từ trong đó lấy ra một cái xun* đen kịt bóng loáng, tám lỗ, mặt ngoài có khắc hoa văn.

1 loại nhạc cụ tính chất như sáo, dáng hơi tròn, có lỗ thổi.

“Bịt chặt tai!

Hồng Vi cảnh báo một tiếng, liền đưa xun mượt mà như trứng ngỗng đến bên miệng, thổi lên ô ô.

Tiếng xun thê lương mà nhu hòa vang lên, quanh quẩn ở trong trận pháp nước lửa.

Cho dù đã sớm bịt tai, trước mắt mọi người vẫn liên tục sinh ra ảo giác, cảm xúc theo tiếng xun phập phồng, khi thì bị thương, khi thì cao hứng, ký ức quá khứ ùn ùn kéo đến.

Làm người ta tinh thần thác loạn, ý chí trầm luân.

Phân thân nước lửa ôm đầu, khổ sở rống lên, ý chí của chúng nó ở trong tiếng hun nhanh chóng trôi đi, đợi tới lúc hoàn toàn mất đi ý thức, linh hồn liền tử vong.

Phân thân là trạng thái nguyên tố, bịt tai cũng vô dụng, tiếp thu toàn bộ ảnh hưởng của xun.

Hồng Vi lúc ở ngoài miếu không dùng đạo cụ này, vì mọi người đều là thân thể, các đồng đội bịt tai, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể, giết địch một ngàn tự tổn hại hai ngàn.

Lúc này, Cửu Lậu Ngư không cách nào nhúng tay chiến đấu giữa linh thể trầm giọng nói: "Các ngươi tốt nhất giải quyết Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh một chút, đám người Triệu Thành Hoàng đã sắp đến đỉnh núi.

Các hành giả trận doanh sơn quỷ kinh ngạc phát hiện, đội ngũ đó của Triệu Thành Hoàng cách đỉnh núi đã rất gần.

Căn cứ kinh nghiệm của bọn họ, khoảng cách mặc dù ngắn, nhưng mê cung đường khúc chiết, bọn họ còn phải đi vài phút.

Đôi mắt nhóc mập thu liễm tình cảm, trở nên lạnh nhạt trống rỗng, chợt, ở sâu trong mắt dâng lên vòng xoáy cắn nuốt linh hồn.

Hắn "hờ hững"

nhìn về phía phân thân lửa, thấy sắc thái sặc sỡ dưới thân nó, mỗi một loại sắc thái đều đại biểu cho một loại cảm xúc.

Trong đó, màu trắng tượng trưng sợ hãi hầu như không có, màu đỏ tượng trưng phẫn nộ, thì hầu như áp đảo toàn bộ cảm xúc khác.

Nhóc mập giơ tay, tựa như dập tắt cái gì, nắm mạnh bàn tay lại, khẽ nói:

"Diệt!"

Cùng lúc này, bảy tên Huyện Thuật Sư còn lại làm ra động tác tương tự, lục tục khẽ nói: "Diệt!"

Huyện Thuật Sư đã có thể phóng đại cảm xúc nào đó của mục tiêu, cũng có thể dập tắt cảm xúc.

Cảm xúc, là tinh thần kéo dài, là ý chí kéo dài.

Dập tắt cảm xúc, là một loại thủ đoạn làm bị thương nặng linh hồn.

Chương 846: Viện binh (3)

Mà một khi bị dập tắt tất cả cảm xúc, liền tương đương tử vong, sống sót cũng chỉ còn lại một cái xác không hồn.

Phân thân lửa run lên, lửa cấu thành thân thể kịch liệt run rẩy, tựa như nến tàn trong gió, như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Thấy thế, Khấu Bắc Nguyệt siết chặt dao găm, im lặng tới gần mấy tên Huyện Thuật Sư, lấy thực lực của hắn, ám sát mấy tên Huyễn Thuật Sư thân thể yếu ớt vẫn là không có vấn đề.

Chờ hắn giết xong Huyện Thuật Sư, những người này của trận doanh sơn quý, tuyệt đối là sẽ không tha cho hắn. Coi như là báo ân… Trong lòng hắn nói thầm. Lúc này, phân thân nước sớm một bước búng vang ngón tay. Tách! Theo tiếng búng vang ngón tay này, Thái Cực chậm rãi xoay tròn khựng lại một cái, sau đó xoay ngược chiều, thu về lửa cùng nước hư ảo, đợi lực lượng nước lửa trở về pháp bào, nó từ từ bay xuống.

Thân thể Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở phía dưới, đem mặc pháp bào này lên người.

Hắn không trụ được nữa, chủ động thu hồi pháp trận.

A, đầu như là bị xé rách, chỉ có thể sử dụng vật phẩm tiêu hao của thôn Thất Ngữ… Trương Nguyên Thanh một tay đè mi tâm, huyệt Thái Dương giật giật đau đớn, một tay khác lấy ra một pho tượng người chạm ngọc nhỏ trong suốt lấp lánh. Trận địa sẵn sàng đón quân địch nhìn chằm chằm kẻ địch trong miếu, ngoài miếu. Trước mặt hắn, là Quan Nhã cầm súng trường. Lòng bàn tay ma sát người chạm ngọc tí hon mát lạnh, trong lòng Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên hiện lên một cái nghi ngờ Mình vì sao phải thu hồi Pháp Bào âm dương? Mình vì sao không ở lúc trận pháp mở ra sử dụng nó?

Nghi hoặc này vừa hiện lên, hắn đã tìm được đáp án.

Người thành thật!

Nói sử dụng pháp trận âm dương, thì chỉ sử dụng pháp trận âm dương, không dùng đạo cụ khác. Trả giá của Giày Hậu Thổ!

Một bên khác, mắt thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hồi đạo cụ, các hành giả trận doanh sơn quý vui mừng quá đỗi.

Tuy tiếc nuối chưa giết chết phân thân lửa, làm bị thương nặng linh hồn hắn, nhưng mục đích đã đạt tới, chờ bọn họ lấy pháp trượng, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn phải chết. Mà lúc này, ba đội ngũ trận doanh hợp pháp, tuy đã cách rất gần, nhưng hiển nhiên không kịp trợ giúp. Chỉ có nhóc mập cùng Hồng Vi có chút kỳ quái, linh phó kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn đâu? Từ đầu tới đuôi đều chưa xuất hiện.

"Không có thủ đoạn nữa nhỉ, lần này xem ngươi ngăn trở chúng ta như thế nào? Một vị Vu Cổ Sư cười dữ tợn nói.

Trong miệng nói ra, hành động không dừng lại, đám người A Nhất, Bách Vô Cấm Kỵ, Thiên Hạ Giai Bạch, nhóc mập, Hồng Vi, hoặc lao về phía trong miếu, hoặc lao tức tượng sơn thần, ý đồ tranh đoạt pháp trượng. Trương Nguyên Thanh chút không hoảng hốt, ngược lại như trút được gánh nặng, cười nói: "Trợ thủ của ta đã đến!"

Vừa dứt lời, âm khí rợp trời rợp đất từ trong miếu lao tới.

Một u ảnh mặc áo cưới đỏ tươi hăng hái bay tới, trên đầu cô phủ khăn voan đỏ, trong lòng bế một đứa trẻ con mập mạp đáng yêu, mà ở sau lưng cô, dẫn theo một đám viện binh. Cầm đầu chính là đám người Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu. Bọn họ đã đến. So với trong dự đoán còn nhanh hơn.

Mặc dù mình rất nhiều bài tẩy, nhất là có được Pháp Bào âm dương loại đạo cụ cầm tù mang tính cưỡng chế này, nhưng vẫn như cũ phải cân nhắc, nếu không trụ nổi thì làm sao bây giờ?

Dù sao pháp trận âm dương là có điểm yếu, linh thể chia ra làm hai chính là điểm yếu lớn nhất, mà trong trận doanh kẻ địch có Huyện Thuật Sự am hiểu tinh thần khống chế, đả kích. Bởi vậy, Trương Nguyên Thanh làm đủ chuẩn bị. Sau khi ở trong miếu bắt đầu chiến đấu, ở sau khi ảo thuật của quỷ tân nương thành công lừa ra phần thưởng Rừng Rậm Di Động của kẻ địch, hắn để quỷ tân nương dẫn theo Tiểu Đậu Bỉ tiến vào mê cung rừng rậm tìm kiếm Triệu Thành Hoàng. Kỹ năng tâm bảo của Tiểu Đậu Bỉ, có thể dẫn cô ở trong mê cung tìm được đám người Triệu Thành Hoàng.

Dù sao, mặc kệ là âm Thi hay đạo cụ, thậm chí là boss phó bản, nói ở trên ý nghĩa nào đó, đều là thứ có giá trị. Từng bước đi mê cung, tuyến đường uốn lượn khúc chiết, cần rất nhiều

thời gian, bởi vì không dựa theo tuyến đường chính xác đi, rất có thể bị lạc trong mê cung.

Vì thế Trương Nguyên Thanh lợi dụng bug, hắn lợi dụng liên hệ của linh phó cùng chủ nhân, cho đám người Triệu Thành Hoàng một cái tọa độ, bọn họ chỉ cần đi theo quỷ tân nương, có thể đi tuyến đường ngắn nhất, lấy tốc độ nhanh nhất đến đỉnh núi.

"Bọn hắn đã đến? Không có khả năng, rõ ràng còn có một khoảng cách."

Nhìn đám người Triệu Thành Hoàng đến đỉnh núi, đám người trận doanh sơn quý biến sắc hẳn. Trừ A Nhất không có cảm tình, ngay cả Duy Ngã Độc Tôn, Cửu Lậu Ngư các cao thủ đỉnh cấp này, lúc này đều không khỏi sinh ra mỏi mệt, sinh ra cảm xúc tiêu cực.

Tiếng trống đầu tinh thần hăng, hai là suy, ba sẽ kiệt.

Chương 847: Người thành thật Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Bách Vô Cấm Kỵ cắn chặt răng, quyết định thật nhanh "Rút lui!"

Hắn biết, tâm tính các đồng đội đã xảy ra vấn đề, tuy bọn họ chưa bị thương, không có tiêu hao phương diện thể lực, nhưng sĩ khí mất rồi.

Bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chó chết mài mòn hết.

Bách Vô Cấm Kỵ cảm thấy, bây giờ lui mới là lựa chọn chính xác, cùng lắm thì từ bỏ phần thưởng miếu sơn thần một cửa ải này. Phó bản này không phải chỉ có nguyên thủy rừng rậm, nhiệm vụ chủ tuyến 2: Tìm được thành Thất Lạc. Cơ hội của bọn họ ở thành Thất Lạc. Lúc này, nữ quỷ mặc áo cưới đỏ tươi, làn váy cùng khăn voan bay lên, trở về bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà Triệu Thành Hoàng cả người lượn lờ sương đen, giống như lệ quỷ dữ tợn, dẫn Tôn Miểu Miểu, Viên Đình, Tốt Qua Sông mấy cao thủ lao vào miếu đá.

Cửa miếu truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, xen lẫn tiếng súng. Đó là trận doanh sơn quỷ ngoài miếu cùng các đội viên phe hợp pháp đã triển khai giao phong. Đám người trận doanh sơn quý vốn muốn liều chết một phen, tranh đoạt pháp trượng, nghe được Bách Vô Cấm Kỵ hô lên rút lui, do dự một phen, không cam lòng nghiến răng, vừa giằng co với đám người Triệu Thành Hoàng lao vào trong miếu, vừa lui về phía cửa miếu. Tuy bọn họ cách pháp trượng gần hơn, so với đám người Triệu Thành Hoàng gần hơn, nhưng chút khoảng cách chênh lệch này, cũng là chuyện trong nháy mắt, không đủ để coi như ưu thế.

Hơn nữa, trải qua giày cùng pháp bào thay nhau giày vò, con búp bê ngọc đen kia trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn làm bọn họ có chút kiêng kị.

Đây là nguyên nhân Bách Vô Cấm Kỵ rút lui, ý chí đám người trận doanh sơn quỷ sinh ra dao động, mất đi vũ dũng cùng giác ngộ tiếng trống đầu tinh thần hăng hái.

Triệu Thành Hoàng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cách đó không xa một cái, cùng với pho tượng Sơn thần phía sau hắn, thấy pháp trượng nắm ở trong tay bức tượng, nhất thời vẻ mặt khẽ buông lỏng, không cần Trương Nguyên Thanh nhắc nhở, Triệu Thành Hoàng ngầm đồng ý kẻ địch trận doanh sơn quỷ rút đi. Đám người Tôn Miểu Miểu, Viên Đình cũng như trút được gánh nặng, vẻ mặt rõ ràng buông lỏng, giống như buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

Trên đường chạy tới, nội dung duy nhất cầu nguyện trong lòng bọn họ chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn chống đỡ một lát nữa, kết quả không ngờ, hắn thật sự thủ được, bằng sức một người chặn hai mươi hai vị cao thủ, về phần quan Nhã, đám người Thái Nhất môn tự động xem nhẹ.

Dù sao cô gái này không có danh tiếng gì, lúc đầu lôi đài cũng biểu hiện thường thường.

Đám người Tôn Miểu Miểu kiềm chế cảm xúc phức tạp trong lòng, chuyên tâm giằng co cùng bọn người trận doanh sơn quỷ. Rốt cuộc, người Bách Vô Cấm Kỵ đám thuận lợi rời khỏi miếu đá, ngay sau đó, chiến đấu bên ngoài ngừng lại. Các kẻ địch trận doanh sơn quý lui vào mê cung rừng rậm. Ngoài

miếu, đội ngũ Triệu Thành Hoàng như ong võ tổ ùa vào miếu đá, cộng thêm tám vị Thần Dạ Du trong miếu, tổng cộng mười tám người, ba tán tu, tám Thần Dạ Du, năm nhân viên tổ chức Ngũ Hành minh.

Nhìn thấy kẻ địch rút đi, pháp trường vẫn ổn, trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ mặt phấn chấn.

“Nguy hiểm thất, thiếu chút nữa cho rằng xong đời rồi”

“Pháp trượng nếu như bị người trận doanh sơn quý cướp đi, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi”

“May có Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn làm như thế nào, không thể tưởng tượng nổi”

Đợi vài phút nữa, đầu tiên là Thiên Hạ Quy Hỏa, dẫn đám người Mẫu Đơn Tiên Tử, Ryo Asano vội vàng chạy về.

Các hành giả chính phủ của Ngũ Hành Tinh luôn chú ý bản đồ, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo Quan Nhã truyền tống rời khỏi, bọn họ chạy như điên lặp lại tuyến đường vừa rồi đi qua. Trong quá trình, cách mỗi hai ba giây, bọn họ phải nhìn bản đồ một lần, sợ con trỏ định vị đại biểu Quan Nhã cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tắt, sợ người trận doanh sơn quý lấy được pháp trượng, để trận doanh sơn thần lâm vào hoàn cảnh xấu không thể vãn hồi.

Nhưng theo thời gian trôi qua từng phút từng giây, tâm tình đám người Mẫu Đơn Tiên Tử đã trải qua chuyển biến thật lớn, từ ban đầu tuyệt vọng cầu nguyện, biến thành kinh ngạc mờ mịt, lại đến cuối cùng: Hắn thế mà thật sự bám trụ được rồi.

Khi bọn họ trở về đỉnh núi, trừ vui sướng “sống sót sau tai nạn”, còn có cảm giác an toàn mãnh liệt.

Loại cảm giác an toàn này, bình thường chỉ có lãnh đạo cấp chấp sự, mới có thể làm bọn họ cảm nhận được.

Mà bây giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng cấp bậc đã làm được.

Sau đó nữa, Quản Trung Khuy Bảo cùng Vong Linh Kỵ Sĩ dẫn dắt đội ngũ, rốt cuộc đến đỉnh núi. Đội ngũ này hoàn toàn do tán tu tạo thành, tổn thất rất thê thảm nặng nề, đội ngũ 12 người bạn đầu, giảm bớt đến bảy người. Nhưng trên mặt bọn

hắn không có chút xám xịt cùng uể oải, ngược lại vẻ mặt hưng phấn, ý chí chiến đấu sục sôi.

Chương 848: Người thành thật Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)

Quản Trung Khuy Bảo vừa nhìn quét trong đám người, vừa cao giọng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực sự có anh đó, anh ngăn trở trận doanh sơn quỷ đám nghiệt súc kia như thế nào? Ừm, người nào là Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi còn chưa từng gặp"

Nói xong, ánh mắt hắn đặt ở người trẻ tuổi được đám người Ngũ Hành minh bảo vệ xung quanh, nhất thời hiểu. Đối mặt Quản Trung Khuy Bảo hỏi, ở dưới mọi người nhìn chăm chú, Trương Nguyên Thanh nghiêm túc giảng giải: "Tôi trước lợi dụng đạo cụ đấu lôi đài thưởng - giày Hậu Thổ"

Hắn blah blah mang kế hoạch, đạo cụ của mình, cân nhắc trên đủ loại chi tiết, một năm một mười nói cho mọi người.

Người không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghe như si như say, cảm nhận được chênh lệch phương diện nào đó của hai bên, thầm nhủ Nguyên Thủy Thiên Tôn không hổ là thiên tài danh tiếng vang dội, phần tâm tư bình tĩnh cùng mưu kế này, chúng ta là theo không kịp.

Nhưng người quen thuộc hắn, vẻ mặt nhất thời trở nên cổ quái.

Lấy tính cách Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc này hoặc làm màu, hoặc chém gió, sao có thể thành thật như thế?

Chờ hắn nói xong, Triệu Thành Hoàng trầm giọng nói: "Trừ tôi, Tôn Miểu Miểu, Quan Nhã, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Viên Đình, Mao Sơn Thuật Sĩ, Thiên Hạ Quy Hỏa, người còn lại rời khỏi miếu sơn thần, ở đất trống thủ vệ. Các Mộc Yêu, đến rừng rậm phụ cận tuần tra, phòng ngừa trận doanh sơn quỷ âm thầm phản kích.

"Mọi người đồng lòng hợp sức, thủ hộ pháp trượng, chờ 60 phút sau cửa miếu đóng lại, chúng ta coi như hoàn thành nhiệm vụ"

Hắn làm ra bố trí đâu vào đấy, cố ý sắp xếp Quản Trung Khuy Bảo cùng Vong Linh Kỵ Sĩ ở chỗ cửa, để mình có thể thấy đối phương bất cứ lúc nào.

Hai người này là người nổi bật trong tán tu, đặc biệt Vong Linh Kỵ Sĩ, là Thần Dạ Du hoang dã.

Mà Ám Dạ Mân Côi làm tổ chức bí ẩn Thần Dạ Du lãnh đạo, phàm là Thần Dạ Du hoang dã, khả năng có liên hệ với tổ chức này rất lớn. Cho nên cần phòng bị một chiêu. Đợi mọi người dựa theo phân phó, ai về vị trí nấy, Triệu Thành Hoàng nhìn về phía mấy người trong điện, được hắn coi là trung tâm của trận doanh, nói: "Người trận doanh sơn quỷ đi dứt khoát như vậy, tôi luôn cảm thấy bọn chúng có chỗ dựa khác."

Thiên Hạ Quy Hỏa liền nói ngay: "Cửa ải tiếp theo hẳn là tiến vào thành Thất Lạc. Nhiệm vụ trong rừng rậm, chủ yếu có liên quan với sơn thần, như vậy nhiệm vụ trong thành Thất Lạc chính là tà tu rồi. Trận doanh sơn quỷ mới là nhân vật chính, cho nên tôi cảm thấy, bọn chúng là muốn lợi dụng thành Thất Lạc, vãn hồi hoàn cảnh xấu"

"Cho nên rút lui quyết đoán, không ngọc đá cùng VỠ với chúng ta"

Tôn Miểu Miểu khẽ gật đầu. Thiên Hạ Quy Hỏa chỉ hướng tranh tường trong miếu, nói: "Tranh tường tơi này rất có ý tứ, sự việc liên quan thành Thất Lạc, hẳn là phó bản cho chúng ta nhắc nhở"

Bốn vị Thần Dạ Du của Thái Nhất môn đi đến trước tranh tường, nghiêm túc quan sát.

Triệu Thành Hoàng nhíu mày nói: "Tà tu lấy tinh huyết lượng lớn người thường, hướng cái gì đó hiến tế, hoặc là, ý đồ triệu hồi ra cái gì?"

Viên Đình nghĩ ngợi, nói:

"Hiến tế… Tôi chỉ biết môn chủ của chúng ta, tựa như có thể tiếp nhận các đệ tử trong môn hiến tế, nghề nghiệp khác cũng có thể sao?"

Môn chủ Thái Nhất môn, có thể tiếp nhận các đệ tử hiến tế? Thiên Hạ Quy Hỏa, Quan Nhã và Trương Nguyên Thanh nghe vậy ngẩn ra.

Đây là tin tức bọn họ chưa bao giờ nghe nói.

Tôn Miểu Miểu ho khan một tiếng: "Cái này không quan trọng. Quan trọng là, tồn tại có thể tiếp nhận hiến tế, đều là chí cao vô thượng. Chúng ta phó bản này, không đến mức gặp loại boss cấp bậc này chứ?"

"Có lẽ chỉ là nền bối cảnh, ừm, chờ vào thành Thất Lạc, chúng ta mới có thể thăm dò chân tướng"

Tiếp theo, Tôn Miểu Miểu mím môi, bao hàm chờ mong nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh có thể đưa đứa bé kia cho tôi mượn bế một lát không?"

"Ô, đương nhiên có thể!"

Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm Thái âm lực, âm khí lượn lờ rơi trên mặt đất, hóa thành một đứa bé tròn trịa đáng yêu, tóc máu thưa thớt.

Trong lòng Tôn Miểu Miểu nở hoa, mở to đôi mắt lấp lánh, sải bước tiến lên, bế Tiểu Đậu Bỉ lên hôn "Chụt chụt"

một trận. Đồng thời, trong lòng cô có chút kinh ngạc, Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm nay đặc biệt dễ nói chuyện. Sau khi rời khỏi miếu sơn thần, đám người trận doanh sơn quỷ một lần nữa tiến vào mê cung rừng rậm, nhưng chưa xâm nhập, chọn một chỗ ngã rẽ, tu chỉnh tại chỗ. Bách Vô Cấm Kỵ nhìn các đồng bạn trầm mặc, cao giọng nói: "Chúng ta nên thảo luận một phen hành động đến tiếp sau, nhưng trước đó, cần cho mấy người vài phút thời gian liếm láp một phen vết thương lòng tự trọng hay không?"

Nghe vậy, mọi người trợn mắt nhìn nhau. Bách Vô Cấm Kỵ cười nhạo nói: "Học A Nhất một chút, hắn chưa bao giờ uể oải, chưa bao giờ sợ hãi, cho dù trận khó nữa, hắn cũng sẽ mặt không đổi sắc đánh xong, cho nên, hắn mới là đứng đầu bảng. Lại nhìn các người xem, gặp được chút suy sụp, liền như chó nhà có tang"

Chương 849: Người thành thật Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)

Cửu Lậu Ngư rất có khí chất đạo khách cổ đại thản nhiên nói:

“Đừng nhiều lời, nói thẳng chính sự”

Bách Vô Cấm Kỵ khẽ gật đầu: “Pháp trượng không phải vật chúng ta nhất định cần đoạt, không đáng vì nó đánh bạc phiêu lưu đoàn diệt. Vừa rồi cho dù chúng ta ở lại, mọi người nghĩ xem, phó bản này có hai trận doanh lớn, rừng rậm nguyên thủy thuộc về trận doanh sơn thần, thành Thất Lạc thuộc về chúng ta.

“Từ khi chúng ta tiến vào phó bản đến nay, không đến 24 giờ, mà nhiệm vụ chủ tuyến, là sống sót ba ngày. Chỉ từ trên thời gian mà nói, phó bản mới đi hết một phần ba, thật sự quyết định thắng bại không ở miếu sơn thần”

“Thành Thất Lạc là điểm mấu chốt chúng ta nghịch chuyển thế cục. Mặt khác, chúng ta còn có hai vũ khí bí mật, một món đến từ đạo cụ, một món đến từ phó bản. Hắc, tôi để cái nút thắt trước, đến lúc đó các người sẽ biết”

Nghe vậy, sự uể oải trên khuôn mặt mọi người biến mất, bừng bừng hứng thú truy hỏi vũ khí bí mật đến từ phó bản là cái gì. Nhưng Bách Vô Cấm Kỵ cười mà không nói. Gã này thật lợi hại, nói hai ba câu đã khiến những kẻ này lấy lại lòng tin, vũ khí bí mật đến từ phó bản? Mình phải nghĩ cách thông báo Nguyên Thủy Thiên Tôn. Khấu Bắc Nguyệt suy nghĩ.

Trong miếu đá, Quan Nhã thấp giọng nói: “Cậu vừa rồi làm sao vậy, nói nhiều như vậy?”

Cô chỉ là hướng mọi người kể hành động như thế nào cầm chân trận doanh sơn quỷ. Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh cứng ngắc một phen, bất đắc dĩ nói: “Trả giá của giày Hậu Thổ sẽ làm người ta trở nên thành thật, người thành thật sẽ không nói dối”

Vừa dứt lời, hắn liền thấy mắt Quan Nhã đột nhiên sáng lên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biến thành người thành thật, vẻ mặt đám người Tôn Miểu Miểu Triệu Thành Hoàng nhất thời trở nên có chút cổ quái.

Lão tài xế đảo mắt, hiếm thấy lộ ra nét giảo hoạt, đang muốn mở miệng, liền nghe tiếng bước chân tới gần, Viên Đình ánh mắt nóng rực đi tới, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu nên trả thù lao cho tôi rồi.”

“Thù lao gì?”

Trương Nguyên Thanh mờ mịt nói.

“Cậu quả nhiên đã quên”

Khuôn mặt thường thường không có gì lạ của Viên Đình lộ ra sự khó chịu: “Tôi vì trợ giúp cậu, phản bội tổ chức, bị ném đến doanh huấn luyện tra tấn đến nay, cậu lại quên hứa hẹn đối với tôi”

Vừa nói như vậy, Trương Nguyên Thanh liền đã nhớ ra: “Anh nói những chuyện hóng hớt đó à? Xin lỗi, tôi lúc ấy là lừa gạt anh, những bí mật này, tôi không thể nói”

Hắn rất thành thật nói ra lời trong lòng.

“? ?”

Viên Đình mở to mắt nhìn, cả giận nói: “Đáng chết, cậu là muốn ép tôi đầu nhập vào trận doanh sơn quỷ sao? Tôi nói cho cậu, tôi cái gì cũng làm ra được”

Vẻ mặt đó của hắn, tựa như vợ chưa cưới chạy theo lão Vương hàng xóm, loại phẫn nộ đó, loại tuyệt vọng đó, làm người ta động dung. Tôn Miểu Miểu đảo tròng mắt, vẻ mặt nghiêm túc: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh như vậy không đúng, đã đáp ứng người ta, thì không thể đổi ý.

Mấy người Thiên Hạ Quy Hỏa, Triệu Thành Hoàng không khỏi liếc Tôn Miểu Miểu một cái.

Một giây sau, Thiên Hạ Quy Hỏa phụ họa nói: “Tôn Miểu Miểu nói không sai, người không có chữ tín không đứng lên được, làm người lãnh đạo đội ngũ, cậu phải lấy ra uy vọng tương ứng, mà bước thứ nhất tạo uy vọng, là thành tín”

Triệu Thành Hoàng vẻ mặt lạnh lùng, nhưng nghiêm trang gật đầu: “Đúng vậy!”

Mấy tên này, ít nhiều đều xen lẫn ân oán cá nhân. Trong lòng Quan Nhã phê phán một phen loại hành vi vô lương này của bọn họ, nói: “Chị cũng cảm thấy làm người phải giữ chữ tín”

Trương Nguyên Thanh lộ vẻ mặt khó xử, rối rắm một phen, nói:

“Vậy, vậy được rồi, tôi có thể nói một ít bí mật. Nhưng các người phải cam đoan tuyệt đối đừng tiết lộ ra ngoài”

Mọi người trong điện cùng nhau gật đầu.

Người trông cậy vào Viên Đình thay người giữ bí mật? Quả nhiên là người thành thật.

Ngoại trừ Viên Đình, năm người trong điện nói thầm trong lòng một tiếng.

Mà đương sự Viên Đình, thì vỗ ngực, nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi khẳng định giữ bí mật, dù sao chúng tôi cũng không phải người lắm chuyện”

Tôn Miểu Miểu bế Tiểu Đậu Bỉ, vừa xoa cái đầu quả dưa dễ thương, vừa trợn trắng mắt. Anh không lắm chuyện ai lắm chuyện? Nếu không phải quân tử một lời nói đáng giá ngàn vàng, chuyện đáp ứng không thể đổi ý, tôi sẽ không nói cho anh bí mật hóng chuyện đâu… Người thành thật Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi lúc ấy hứa hẹn anh mấy bí mật nhỉ?”

Viên Đình không chút suy nghĩ, thốt ra: “Bí mật thứ nhất, các nữ nhân từng là người tình của Ma Quân, nay ở địa vị cao”

Tốc độ nói nhanh đến mức không cần suy nghĩ, hoàn toàn xuất phát từ bản năng, trong hơn một tuần qua, hắn vô số lần ở trong yên tĩnh suy tư về mấy vấn đề này.

Người thành thật Trương Nguyên Thanh trả lời: “m Cơ của Thái Nhất môn, Chu Dung của Chu gia, Betty của Hiệp Hội Mỹ Thần, còn có một đôi mẹ con Mộc Yêu của Ngũ Hành minh, người mẹ là cấp chấp sự. Nghe nói, người mẹ kia sau khi biết được con gái lén qua lại với Ma Quân, còn từng đuổi giết Ma Quân. ID linh cảnh hai người họ tôi quên rồi, ừm, tôi chỉ biết mấy người này”

Chương 850: Bắt nạt người thành thật (1)

Quan Nhã, Tôn Miểu Miểu, xuất phát từ bản năng phụ nữ trời sinh, rất có hứng tú đối với loại hóng Thớt này, khi nghe nói hai mẹ con cùng nhau, lập tức đôi mắt tỏa sáng, theo bản năng trong đầu tìm tòi mục tiêu tương ứng.

Thiên Hạ Quy Hỏa, Triệu Thành Hoàng cùng Mao Sơn Thuật Sĩ, thì vẻ mặt không nhiều ứng thú.

Đầu tiên, bọn họ đối với Ma Quân từng ngủ bao nhiêu cô gái không có hứng thú gì. Tiếp theo, những cô gái này Nguyên Thủy Thiên Tôn nói có tình cũ với Ma Quân, hoặc là người nước ngoài, quá mức xa xôi, hoặc là sớm biết.

Mẹ con Mộc Yêu, người mẹ từng đuổi giết Ma Quân, đầu óc Viên Đình giống như siêu cấp máy tính, nhanh chóng giải toán, tìm tòi ký ức trong đầu. Đột nhiên, cả người Viên Đình chấn động, vẻ mặt dại ra, thất thanh nói: "Cái đệch, thì ra là bọn họ, thế mà là bọn họ!".

Vong Linh Kỵ Sĩ cùng Quản Trung Khuy Bảo trực ở cửa miếu, nghe được động tĩnh, cho rằng đã xảy ra cái gì, vẻ mặt đầy đề phòng nhìn qua.

Thấy vẻ mặt này của Viên Đình, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Triệu Thành Hoàng Vốn không có hứng thú liếc về phía hắn. Quan Nhã cùng Tôn Miểu Miểu vội hỏi: "Ai? Anh biết?"

Viên Đình dùng sức gật đầu, tiếp theo, mặt lộ vẻ chần chờ, nói: "Việc này có chút bí ẩn, người liên quan đến cũng không bình thường, tôi từng đáp ứng, không thể lộ ra. Tôi chỉ nói cho mấy người, mấy người tuyệt đối đừng nói ra ngoài."

Mọi người ăn ý chờ Viên Đình đi hết lưu trình, sau đó trịnh trọng gật đầu. Viên Đình lúc này mới yên tâm, nói: "Nếu tôi đoán không sai, hai mẹ con kia hẳn là con gái cùng cháu gái đại trưởng lão Bách Hoa hội. Thời điểm năm kia, tôi nghe một người bạn Bách Hoa hội nói, đại trưởng lão không biết vì sao, đột nhiên tước đoạt thân phận chấp sự của cô con gái nhỏ, còn mang con gái và cháu gái cùng nhau giam lại"

"Người biết việc này ít ỏi không có mấy, mà người biết nguyên nhân, đã ít lại càng ít. Tôi bỏ một phen tinh lực rất lớn, mới nghe được chân tướng vụn vặt, tựa như là hai mẹ con thích cùng một người đàn ông. Vì không để họ tiếp tục đoạn cảm tình dở dở ương ương đó, không để bọn họ đi tìm dã nam nhân kia, đại trưởng lão liền nhốt bọn họ lại"

"Bởi vì việc này là cấm kỵ của đại trưởng lão Bách Hoa hội, cho nên không ai dám nhắc tới, cũng không ai dám hỏi thăm.

Tôi không biết thật hay giả. Nhưng lấy trực giác của tôi phán đoán, hẳn chính là bọn họ rồi.”

Con gái cùng cháu gái đại trưởng lão Bách Hoa hội? Nếu nhớ không lầm, tiểu Mộc Yêu kia từ đầu giống với Chu Dung, là muốn giết Ma Quân, kết quả bị Ma Quân bắt làm tù binh. Trương Nguyên Thanh luôn cảm thấy hai mẹ con kia có cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Giống như từng nghe nói ở nơi nào, nhưng không phải ở trong loa Miêu Vương.

Lúc này, Quan Nha về mặt chấn động đá đá cẳng chân hắn, hạ giọng: “Đó là dì trẻ cùng em gái họ của Linh Quân”

Trương Nguyên Thanh cuối cùng đã biết cảm giác quen thuộc đến từ nơi nào. Trưởng nữ đại trưởng lão Bách Hoa hội, gả cho môn chủ Thái Nhất môn, sinh ra Hải Vương* Linh Quân!

1 từ ám chỉ người đào hoa.

Đúng, đại trưởng lão Bách Hoa hội là ông ngoại Linh Quân. Thật sự là tuyệt nha, Ma Quân thực con mẹ nó là ngựa giống, trong phụ nữ có thân phận ở chính phủ, rốt cuộc có bao nhiêu người là người tình của hắn, chưa lộ ra ngoài ánh sáng còn có bao nhiêu? Trong những người phụ nữ này, phàm là có một phần mười giống Chu Dung căm ghét Ma Quân như vậy, mình tên truyền nhân Ma Quân này liền xong rồi, Jesus cũng không cứu được mình. Tâm tình Trương Nguyên Thanh vô cùng phức tạp.

Thật không sai, thật không sai, giải được một nghi hoặc quấy nhiễu tôi nhiều năm!”

Viên Đình sắc mặt hồng hào, vẻ mặt phấn khởi nói: “Bí mật thứ hai, Cẩu trưởng lão vì sao luôn nhập lên trên thân chó”

Trương Nguyên Thanh thành thực trả lời: “Tôi không biết, cái này là tôi lừa anh.”

Nghe vậy, vẻ mặt Viên Đình đầy thất vọng.

Trương Nguyên Thanh liền nói: “Nhưng tôi có thể nói cho anh biện pháp chơi miễn phí nghề nghiệp Ái Dục”

Viên Đình khoát tay: “Cái này tôi không có hứng thú”

A? Trương Nguyên Thanh nói: "Nhưng tôi đáp ứng anh rồi, thì nhất định phải nói. Tôi nói cho Triệu Thành Hoàng cùng Thiên Hạ Quy Hỏa nghe"

"Tôi không có hứng thú"

Thiên Hạ Quy Hỏa khinh thường nói. Triệu Thành Hoàng thì cao ngạo lạnh lùng mặc kệ lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trương Nguyên Thanh nghi ngờ nói: "Hai người là đàn ông không?"

"Có quan hệ gì với cậu?"

Hai người trăm miệng một lời.

Viên Đình không chờ đợi nổi, nói ra: "Bí mật thứ hai, cậu nói từ chỗ Ma Nhãn Thiên Vương tìm hiểu được rất nhiều bí mật liên quan Binh Chủ giáo"

Ngoài phó bản giết chóc.

Một đám đại lão vấn chuyên tâm quan sát các Thánh Giả chiến đấu, ăn ý quay đầu, ánh mắt hướng về rừng rậm nguyên thủy xanh um tươi tốt.

Động tĩnh trong hai phó bản, đều ở trong cảm giác của bọn họ.

Chương 851: Bắt nạt người thành thật (2)

Bí mật của Binh Chủ giáo? Phó hội trưởng trung bộ Linh Năng hội, Hư Vô giáo phái giáo chủ nam phái, cùng với mấy vị Chúa Tể phía sau bọn họ nhìn Thiên Vương Sợ Hãi một cái.

Thiên Vương Sợ Hãi sờ sờ cằm cười nói: "Tuy Ma Nhãn có quyền tự do ngôn luận, nhưng ta cảm thấy, hắn sẽ không nói lung tung, cho dù đã trở thành tù nhân"

Bạo Nộ Thần Tướng phía sau hắn cười nói: "Một đứa oắt con, có thể nói ra bí mật gì lớn? Quá nửa là chút việc nhỏ lông gà vỏ tỏi"

Triệu Thành Hoàng và Thiên Hạ Quy Hỏa không có hứng thú đối với phụ nữ, nhưng đối với bí mật của Binh Chủ giáo lại cực kỳ chú ý. Binh Chủ giáo làm đứng đầu trong ba đại tổ

chức tà ác, có được cao thủ số một đương thời tọa trấn, bí mật trong tổ chức này, bất cứ người trẻ tuổi nào có lý tưởng có khát vọng, ý đồ làm ra một phen sự nghiệp, đều sẽ chú ý. Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: "Việc này liên quan đến một bản án cũ năm xưa"

Ngay tại lúc mọi người trong miếu cho rằng hắn sẽ lặp lại lời kịch của Viên Đình, Nguyên Thủy Thiên Tôn gọn gàng dứt khoát nói:

"Hai mươi mốt năm trước, Binh Chủ giáo liên hợp Ám Dạ Mân Côi, diệt kinh sự thế gia Sở gia, mục đích của nó là cướp đoạt một món đạo cụ loại quy tắc, tên là Tử Cung Mẫu Thần"

"Mà mục đích cướp đoạt đạo cụ loại quy tắc này, là hồi sinh thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, mục đích hồi sinh thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, là vì Tu La đầu tư vị thủ lĩnh thần bí kia."

"Về phần vì sao đầu tư, đầu tư chỉ là nâng đỡ ý tứ mặt chữ, hay có tin tức khác, tôi không biết"

Nói xong, trong miếu tràn ngập yên tĩnh. Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu Viên Đình mấy người, vẻ mặt dại ra nhìn hắn. Cách mười mấy giây, Viên Đình đau khổ vò đầu:

"Loại… loại bí mật quan trọng này cậu không cần thiết nói cho chúng tôi biết. Tôi… tôi sẽ nhịn không được nói ra. Tôi có thể bị Ám Dạ Mân Côi, hoặc Binh Chủ giáo phái người diệt khẩu hay không?"

Thế này cũng quá thành thật rồi nhỉ, đây là thứ có thể nói với chúng ta sao? Tấm tình đám người Triệu Thành Hoàng không khác lắm với Viên Đình, vừa nghe được cơ mật của cấp cao mà hưng phấn, kích động, lại vừa cảm thấy phần tình báo này giá trị quá lớn, bọn họ nhân vật cấp bậc này nghe xong, hại lớn hơn lợi. Nhưng, hướng tới đối với cơ mật tầng cấp cao, là thiên tính của con người. Triệu Thành Hoàng chủ động mở miệng nói: "Tôi từng nghe cụ nói, Binh Chủ giáo tác phong bá đạo tàn bạo, thờ phụng giết chóc, thờ phụng chiến tranh, chưa bao giờ làm trò gián điệp, âm mưu gì. Càng chưa nói tới bố cục mưu tính gì, nâng đỡ thủ lĩnh của Ám Dạ Mân Côi, không giống phong cách làm việc của Binh Chủ giáo"

Thiên Hạ Quy Hỏa vừa nghĩ vừa nói: "Nếu như vậy, sau lưng việc này cất giấu nguyên nhân cấp bậc sâu hơn nữa. Nguyên Thủy, cao tầng biết chuyện này không?"

Trương Nguyên Thanh "Ừm"

một tiếng: "Cẩu trưởng lão biết, ông ấy còn mệnh lệnh kín miệng đối với tôi"

A cái này, thật sự xin lỗi, là cậu tự mình nói ra, chờ trở về hiện thực, chờ chịu phê bình đi. Nụ cười trên mặt Thiên Hạ Quy Hỏa có áp chế cũng không áp chế được. Khóe miệng Triệu Thành Hoàng lặng lẽ nhếch lên. Trương Nguyên Thanh nói tiếp:

"Còn có một bí mật, tôi nghe nói, VỢ của Bạo Nộ Thần Tướng Binh Chủ giáo, trước kia là nô lệ tình dục của Sắc Dục Thần Tướng"

Chuyện này không phải Ma Nhãn nói, tin tức này đến từ Ma Quân, là không thể lộ nguồn gốc. Cho nên, người thành thật Trương Nguyên Thanh dùng "Tôi nghe nói"

miêu tả như vậy. Bạo Nộ Thần Tướng thật đáng thương… Trong lòng mọi người bị ai. Ngoài phó bản giết chóc, không khí lâm vào trầm mặc ngắn ngủi. Giáo chủ Hư Vô giáo phái, nam phái không ngừng biến ảo hình thái, hình tượng dùng hình ảnh thành một thiếu niên gầy gò, tựa như đã quên biến hóa. Hội trưởng Linh Năng hội, lần đầu ngửa mặt lên, lộ ra con người dựng thẳng màu hổ phách, nói: "Khó trách thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi chậm chạp không gặp mặt chúng ta, chỉ bảo trì quan hệ hợp tác như gần như xa, thì ra sớm đã là người của Tu La. A, tình báo quan trọng như vậy, lại để bổn tọa từ trong miệng một thằng nhóc biết được"

Thiên Vương Sợ Hãi mặt không biểu cảm, tựa như không quá vui. Tuy nói cái gì là tự do của Ma Nhãn, nhưng mất hứng cũng là tự do của hắn. Bạo Nộ Thần Tướng phía sau Thiên Vương Sợ Hãi, vẻ giận dữ chậm rãi cứng ngắc ở khuôn mặt, vài giây sau, khối thân thể do ý niệm chiếu ra này kịch liệt run rẩy.

"Ta muốn làm thịt Sắc Dục, lột da hắn, rút gân hắn, bẻ gãy từng cái xương của hắn, mang súng ống của hắn băm thành

thịt nát”

Lửa giận mênh mông như sóng thần đó, khiến một đám đại lão đều hơi động dung.

Thiên Vương Sợ Hãi nâng tay, ra hiệu Bạo Nộ an tâm một chút chớ vội. Hắn nhìn chằm chằm Cẩu trưởng lão, nói: “Ma Nhãn không có khả năng tiết lộ cho các ngươi chuyện quan trọng như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn này trong tổ chức các ngươi có vấn đề nha”

Chương 852: Bắt nạt người thành thật (3)

Cẩu trưởng lão lắc đầu nói: “Không, quả thật là chính mồm Ma Nhãn nói cho hắn.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mở miệng, vậy không giấu nữa. Thiên Vương Sợ Hãi sững sờ. Cẩu trưởng lão nói: “Ma Nhãn rất thưởng thức Nguyên Thủy Thiên Tôn, tán đồng hắn là người cùng chung chí hướng, cho nên, liền nói cho hắn một ít bí mật”

Lời này vừa ra, các đại lão hơi biến sắc.

Đồng đạo với Ma Nhãn? Này Nguyên Thủy Thiên Tôn là oán chủng gì? Người như thế, Ngũ Hành minh cũng dám dùng? Nữ nguyên soái liếc Teddy lông xoăn một cái. Cẩu trưởng lão vội giải thích: “Đó cũng là Ma Nhãn đơn phương nghĩ”

Nữ nguyên soái khẽ gật đầu. Lúc này, bọn họ bắt giữ được đối thoại trong rừng rậm truyền đến: “Bí mật thứ ba, Phó Thanh Dương ở trước mặt cậu từng nói một ít lời gì, vậy mà lại sẽ làm hắn thân bại danh liệt, bị người ta phỉ nhổ, thậm chí bị trục xuất khỏi Bạch Hổ binh chúng”

“Hắn nói Quan Nhã là rác rưởi, Linh Quân là rác rưởi, Tinh Vệ là rác rưởi, toàn bộ thiên tài trên đời này đều là rác rưởi, còn có, nữ nguyên soái là rác rưởi lớn nhất! Trên thế giới này, chỉ có tôi cùng hắn không phải rác rưởi”

Không khí bỗng nhiên yên tĩnh.

Các trưởng lão Ngũ Hành minh thật cẩn thận đánh giá vẻ mặt nữ nguyên soái, mặc dù khuôn mặt của cô mông mông lung lung, như mây mù che phủ, thấy không rõ. Nhưng từ trong thân thể cao gầy này tản mát ra khí thế uy nghiêm như vực thẳm như ngục giam, khiến các trưởng lão nhận thức được rõ ràng, nguyên soái tức giận rồi. Hơn nữa tức giận không nhẹ. Các Chúa Tể tổ chức tà ác, thì dùng một loại ánh mắt trêu tức, vui sướng khi người gặp họa nhìn qua.

Chỉ là khiếp sợ uy của Bán Thần, không có ai dám lên tiếng triệu phúng.

Ở trong thế giới linh cảnh, Bán Thần không thể coi khinh.

Hung đồ cuồng vọng nữa, cũng không dám dùng lời nói bất kính với Bán Thần.

Cho nên, Phó Thanh Dương đúng là nhân kiệt! "Quả… quả nhiên là bí mật sẽ làm hắn thân bại danh liệt!"

Viên Đình hưng phấn mặt đỏ tại hồng, cả người run rẩy: "Cái này thật đúng là bí mật lớn vô cùng, quá tuyệt vời, quá tuyệt vời."

Khóe miệng Tôn Miểu Miểu co giật: "Viên Đình, tôi khuyên anh đừng nói ra ngoài, bằng không, Phó Thanh Dương sẽ giết anh diệt khẩu? Quan Nhà nghiến răng ken két nói: "Thằng nhãi thối tha này, hắn mới là rác rưởi, cả nhà hắn đều là rác rưởi! Phì, cả nhà chỉ hắn rác rưởi"

"Tiền công tử này thật sự là to gan vô cùng, dám nói nguyên soái như vậy? Thiên Hạ Quy Hỏa giật mình, hắn cảm thấy có thể bán tin tức này cho Hỏa công tử Khương Cư, để địa vị mình ở trong Xích Hỏa bang cao hơn một tầng. Triệu Thành Hoàng thì hài lòng gật đầu. Chẳng những nghe được rất nhiều chuyện hóng hớt, cơ mật, còn chơi Nguyên Thủy Thiên Tôn một VỐ, chờ trở về hiện thực, Viên mồm rộng khẳng định sẽ truyền sự việc ra ngoài.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phải chịu xử phạt, thậm chí ăn đòn.

Triệu Thành Hoàng vừa nghĩ đã cảm thấy vui vẻ. Lúc này, Mao Sơn Thuật Sĩ trước sau không nói gì, đột nhiên hỏi: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh là truyền nhân của Ma Quân sao?"

“Đoàng!”

Tiếng súng trường hùng hậu vang lên, thay thế Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời. Bên chân Mao Sơn Thuật Sĩ, xuất hiện một cái lỗ đạn bốc khói, mảnh vỡ hòn đá bắn ra cắt mắt cá chân, cẳng chân hắn, máu tươi chảy ròng ròng. Quản Trung Khuy Bảo cùng Vong Linh Kỵ Sĩ quay ngoắt lại nhìn, phát hiện lại là sợ bóng sợ gió một hồi. Lúc này mới hùng hùng hổ hổ tiếp tục thủ vệ cửa miếu. Quan Nhã cười mỉm nói: “Đùa vui thì đùa, các người chơi Nguyên Thủy như thế nào, tôi đều không sao cả, nhưng hành vi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, súng trong tay tôi không đáp ứng”

Tuy là cười, ánh mắt, giọng điệu của cô, lại không có chút ý cười nào cả.

Mao Sơn Thuật Sĩ trẻ tuổi nóng tính cả giận nói:

“Cô dám nổ súng với tôi? Cô một viên chức bình thường nho nhỏ, dám nổ súng đối với tôi?”

Đáp lại hắn, là họng súng đen sì, nhắm vào mi tâm.

Quan Nhã thu liễm nụ cười, lạnh lùng nói: “Thua một trận đấu lôi đài, liền ôm hận tới cực điểm đối với hắn, chút lòng dạ này, tương lai làm chấp sự Thái Nhất môn như thế nào, bà đây dứt khoát thay Thái Nhất môn thanh lý môn hộ”

“Cậu đoán tội giết cậu, Thái Nhất môn có dám bảo tôi đền mạng hay không?”

Tuy cô cùng Phó Thanh Dương tính cách hoàn toàn khác nhau, nhưng sự bá đạo cường thế này của dòng chính Phó gia, là khắc ở trong xương tủy.

“Được rồi!”

Sắc mặt Triệu Thành Hoàng chuyển sang lạnh lùng: “Tôi thay Mao Sơn Thuật Sĩ nói tiếng xin lỗi. Quan Nhã, bây giờ không phải thời điểm nội đấu”

Hắn sau đó hướng về thiếu niên gầy gò, ánh mắt lạnh lùng: “Cút ra ngoài.”

Mao Sơn Thuật Sĩ nghiến răng nghiến lợi, nhưng tựa như không dám trái lời Triệu Thành Hoàng, hừ lạnh một tiếng, sải bước rời đi. Tiếng súng của Quan Nhã, giống như đánh thức

Trương Nguyên Thanh, cả người hắn run lên, như trong mộng mới tỉnh.

Chương 853: Thành Thất Lạc (1)

Trương Nguyên Thanh phóng người lên, rít gào: "Tôi đã nói gì rồi? Tôi con mẹ nó đã nói gì rồi? !"

Trả giá của người thành thật trôi qua, hắn lúc này mới "ý thức"

được, vừa rồi một mực như lẽ đương nhiên, "lời hứa ngàn vàng", "nói chuyện giữ lời"

là khốn kiếp cỡ nào. Phó Thanh Dương sẽ trừ hết tiền lương của hắn. Viên Đình nghiêm trang nói: "Cậu chỉ là thực hiện hứa hẹn"

"Thực hiện cái đậu xanh rau má."

Trương Nguyên Thanh mắng: "Các người thế này con mẹ nó không phải bắt nạt người thành thật sao, một đám tiểu nhân giậu đổ bìm leo"

Tôn Miểu Miểu bế Tiểu Đậu Bỉ, việc không liên quan mình quay đầu đi, huýt sáo. Thiên Hạ Quy Hỏa làm bộ ngắm phong cảnh chung quanh. Triệu Thành Hoàng cau mày, dùng vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo thể hiện mình thanh cao, giữ sạch quan hệ. Trong thời gian kế tiếp, trong miếu không có ai nói nữa, chỉ có tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn thỉnh thoảng cười lạnh. Một giờ rất nhanh trôi qua. Bên tai mọi người truyền đến tiếng nhiệm vụ nhắc nhở: "Đinh, miếu sơn thần đóng cửa trong mười giây, mời người trong miếu mau chóng rời khỏi"

Sáu người lập tức đứng dậy, nhanh chóng chạy khỏi miếu đá.

Mười giây sau, cửa chính miếu đá khép lại.

Tiếng nhắc nhở nhiệm vụ một lần nữa vang lên:

"Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến 3: Sơn thần bi tráng, thưởng 60 điểm"

Trong tiếng nhắc nhở của Trương Nguyên Thanh, so với người khác nhiều hơn một mục: "Thưởng một thú hồn — Hầu Vương"

“Đinh! Khi bình minh đến, đường đi thông thành Thất Lạc sẽ xuất hiện, mới tiến vào thành Thất Lạc, kiểm tra phong ấn còn ổn hay không?

Trước bình minh, con đường đi thông thành Thất Lạc sẽ xuất hiện?

Triệu Thành Hoàng trước đẩy tin tức khác xuống, nhìn trăng tròn chân trời xa xa, cảm ứng Thái âm lực biến hóa. Sau khi mặt trời xuống núi, đêm tối buông xuống, lúc này Thái âm lực loãng nhất, đến giờ Tý, Thái âm lực đạt tới đỉnh phong, sau đó liền bắt đầu yếu đi. Thần Dạ Du thân là tinh linh đêm tối, có thể căn cứ Thái âm lực mạnh yếu, phỏng đoán ra thời gian. Đương nhiên, đây là Thần Dạ Du kinh nghiệm phong phú mới được, từng có huấn luyện phương diện này, nhớ kỹ cường độ Thái âm lực đoạn thời gian khác nhau. Một ít Thần Dạ Du kinh nghiệm nông cạn, là không có loại năng lực này. Bây giờ là một giờ sáng… Triệu Thành Hoàng cảm ứng vài giây, làm ra phán đoán chuẩn xác. Lúc này, hắn nghe thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cách đó không xa nói: “Bây giờ là lúc nào rồi? Tôi cảm giác hai giờ sáng rồi.”

Quả nhiên là tay mơ vừa trở thành Thần Dạ Du, chiến lực mạnh nữa, trên tiểu tiết liền bại lộ sự thực hắn căn cơ nông cạn! Triệu Thành Hoàng nghĩ.

Tôn Miểu Miểu nhíu đôi lông mày tinh xảo đẹp đẽ, nói:

“Không đúng không đúng, là mười một giờ đêm”.

Phán đoán Thái âm lực mạnh yếu là đúng rồi - mười một giờ cùng một giờ sáng âm khí bằng nhau, nhưng ngược rồi, Tôn trưởng lão bồi dưỡng đối với Miểu Miểu còn chưa đến nơi đến chốn. Triệu Thành Hoàng lắc lắc đầu.

“Tôi cảm thấy hai giờ sáng rồi”

Viên Đình nói.

Quá lắm rồi! Gã này ở lại doanh huấn luyện còn chưa đủ. Triệu Thành Hoàng liếc hắn một cái, giọng điệu bình thản, vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo nói: “Bây giờ là một giờ sáng”

Nói xong, Triệu Thành Hoàng liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tôn Miểu Miểu, Viên Đình yên lặng bước đi.

“Gã này nói không chuẩn”

“Không sai, bây giờ rõ ràng là hai giờ sáng”

“Không chơi với hắn.”

Khóe miệng Triệu Thành Hoàng co giật một phen, hít sâu, nhìn về phía đám người ở đất trống, nói:

“Bây giờ là một giờ sáng, cách lúc bình minh còn sớm, trước khi tiến vào thành Thất Lạc chúng ta cần dưỡng đủ tinh thần. Ngoại trừ Thần Dạ Du cùng Thổ Quái, người còn lại ở đất trống nghỉ ngơi.”

“Có Thần Dạ Du cùng Thổ Quái thể lực tiêu hao quá lớn, có thể hướng tôi báo cáo”

Hắn sắp xếp công tác tuần tra, thủ vệ đâu vào đấy, nghiễm nhiên bộ dáng lãnh tụ.

Các linh cảnh hành giả trận doanh sơn thần nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở trên đá, mặc kệ mọi chuyện, liền nghe theo Triệu Thành Hoàng chỉ huy, ai nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, ai nên tuần tra thì tuần tra. Ryo Asano nữ sinh Nhật Bản xách thanh đao thật dài ghé qua, nhỏ giọng nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh bị đoạt quyền rồi.”

Trương Nguyên Thanh liếc xéo cô: “Cô phải xưng hô tôi “Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nhân”

Ryo Asano nhỏ giọng nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nhân, anh bị đoạt quyền rồi. Triệu Thành Hoàng gia, muốn cướp đi vị trí thủ lĩnh của ngài, ngài vì sao tùy ý hắn mưu đồ gây rối chứ, mọi người rõ ràng rất ủng hộ anh!”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Cô nói có đạo lý, như vậy, Ryo, nhờ cô nhất định phải ám sát cẩu tặc này cho tôi.”

“A?”

Trên khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp của Ryo Asano, vẻ mặt đọng lại, ngập ngừng nói: “Tôi, tôi đánh không lại hắn”

Quan Nhã bên cạnh cảm thấy cạn lời, cô bé Nhật Bản này, nói ngốc không ngốc, thậm chí có chút trí tuệ, nhưng lại quá khờ.

Chương 854: Thành Thất Lạc (2)

Quan Nhã giáo dục: "Cô chưa phát hiện sao, mặc kệ Triệu Thành Hoàng nói cái gì, mọi người vẫn sẽ theo bản năng trưng cầu ý kiến của Nguyên Thủy, hắn không phản đối, lời của Triệu Thành Hoàng mới hữu dụng"

"Đã như vậy, vì sao phải bởi vì loại việc nhỏ này, nổi lên xung đột với Triệu Thành Hoàng? Hơn nữa Nguyên Thủy cũng không thích quản những việc vặt này, có Triệu Thành Hoàng, cậu ta mừng rỡ bớt việc"

Ryo Asano nghiêm túc suy nghĩ một phen, bừng tỉnh đại ngộ:

"Ồ, đây là điều gia phụ thường xuyên giáo dục tôi, cân bằng trên chính trị"

"Cái gì cân bằng trên chính trị?"

Cô gái tóc đỏ đi tới, bừng bừng hứng thú tham dự nói chuyện phiếm: Cân bằng trên chính trị, chẳng lẽ không phải giết sạch đối thủ sao?"

Lúc hai cô nương líu ríu, Trương Nguyên Thanh mở ra bảng điểm: "1: Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thần Dạ Du, cấp 3,508 điểm."

"2: A Nhất, Vu Cổ Sư, cấp 3,230 điểm."

"3: Duy Ngã Độc Tôn, Thủy Quỷ, cấp 3,225 điểm."

"4: Triệu Thành Hoàng, Thần Dạ Du, cấp 3,220 điểm"

"5: Tôn Miểu Miểu, Thần Dạ Du, cấp 3,213 điểm"

"6: Khương Tinh Vệ, Hỏa Sư, cấp 3,200 điểm"

"7: Bách Vô Cấm Kỵ, Yêu Mê Hoặc, cấp 3,195 điểm"

"8: Cửu Lậu Ngư, Thám Báo, cấp 3,190 điểm"

"9: Đạp Toái Lăng Tiêu, Vu Cổ Sư, 180 điểm"

"10: Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời, Huyện Thuật Sư, cấp 3,138 điểm"

Trừ hạng hai cùng hạng ba không thay đổi, xếp hạng top 10 trên bảng biến hóa cực lớn. Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu cùng Khương Tinh Vệ đã xông vào top 6.

Xếp hạng top 24, càng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, trong danh sách 11-24, trận doanh sơn thần chiếm mười người, trận doanh sơn quỷ bốn người. Quan Nhã cũng đã tới hạng 20. Chỉ cần có thể duy trì thứ hạng này, cô tấn thăng Thánh Giả không thành vấn đề.

“Những người đi theo mình, cố gắng đều để bọn họ chen thân đến top 24 đi. Bằng không, bọn họ hoặc là bỏ lỡ tấn thăng Thánh Giả, hoặc là cuối năm lại tham gia phó bản giết chóc..”

“Khấu Bắc Nguyệt xếp hạng có chút thấp nha, hạng 42, nếu là hắn tấn thăng Thánh Giả tùy tiện đi, giữ mạng tên này quan trọng hơn.”

“Mình chỉ cần xử lý A Nhất cùng Duy Ngã Độc Tôn, liền có thể đặt song song với Ma Quân, nữ nguyên soái..”

Nhưng hai người này đều là cường giả đứng đầu, đơn đả độc đấu, Trương Nguyên Thanh còn có chút tự tin, nhưng nếu đoàn chiến, nhân tố không xác định tăng vọt, muốn giết bọn họ quá khó khăn. Giết tuyển thủ năm hạng đầu bảng, thu lợi điểm cao nhất, nhưng có thể chen vào năm hạng đầu, đều không phải tay mơ.

Ma Quân lúc trước giết nhân viên chính phủ hầu như toàn quân bị diệt, khẳng định là làm gián điệp, phối hợp cùng nghề nghiệp tà ác mới làm được. Bằng không điểm Ma Quân đã không phải hơn 900, mà là hơn 1000, thậm chí 2000. Thật ra căn cứ điểm để suy tính, chiến lực cụ thể của Ma Quân cùng nữ nguyên soái lúc ở cảnh giới Siêu Phàm, là có thể đánh giá ra. Trương Nguyên Thanh cho rằng, bọn họ sẽ không mạnh hơn mình quá nhiều.

Đáng giá nhắc tới là, tổng nhân số bảng điểm là sáu mươi người.

Tỉ lệ nhân số trận doanh sơn quỷ cùng sơn thần, nhắm chừng là 1: 2. Trương Nguyên Thanh đóng lại bảng điểm, lấy khuỷu tay chọc chọc vòng eo Quan Nhã: “Chị Quan Nhã, cho tôi mượn đùi chị gối một chút.”

Quan Nhã: “Đi đi đi!”

Trương Nguyên Thanh: “Chị không cho, tôi đi tìm Mẫu Đơn Tiên Tử”

Quan Nhã lườm hắn một cái. Trương Nguyên Thanh thuận thế gối đầu lên trên đùi mượt mà mềm mại, quả nhiên không lọt vào từ chối. Từ trận chiến mai phục mê cung, đến một mình cản trận doanh sơn quỷ, linh thể của hắn liên tiếp gặp công kích, tinh thần sớm đã mỏi mệt không chịu nổi, rất nhanh đã ngủ say. Không biết qua bao lâu, hắn bị Quan Nhã lay tỉnh, người đẹp con lại vừa đưa tới một chuỗi quả dại, vừa nói:

"Chuẩn bị bình minh rồi, ăn trước một chút."

"Đám người Mẫu Đơn Tiên Tử hái ở trong rừng rậm, có thể ăn"

Trương Nguyên Thanh đầu choáng váng ngồi dậy, hít sâu mấy hơi, sau khi phun ra nuốt vào đủ dưỡng khí, đầu óc tỉnh táo hơn vài phần.

Hắn tiếp nhận quả dại Quan Nhã đưa, yên lặng ăn, đồng thời nhìn về phía đông bạn trên đất trống.

Bọn họ hoặc ngồi ở trên mặt đất ngáp, hoặc đứng dậy hoạt động, giãn gân cốt, bởi vì đều được nghỉ ngơi, tinh thần phấn chấn, không thấy mỏi mệt.

"Bốp bốp!"

Trương Nguyên Thanh VỖ VỖ bàn tay, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Mọi người không tự giác gác lại chuyện trong tay, nhìn người trẻ tuổi nhảy lên tảng đá. Trương Nguyên Thanh đứng trên tảng đá, cao giọng nói: "Các vị, trời sáng sáng rồi, chúng ta sẽ tới thành Thất Lạc, triển khai quyết chiến cuối cùng với trận doanh sơn quỷ. Không hề nghi ngờ, đây sẽ là một cuộc tử đấu vô cùng hung hiểm".

"Mỗi người đều có thể chết, bao gồm tôi. Mọi người đều là linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, đã sớm trải qua khảo nghiệm sống chết, dám vào phó bản giết chóc, đã có giác ngộ"

"Tôi hy vọng, ở sau khi tiến vào thành Thất Lạc, mọi người có thể đoàn kết một lòng, phục tùng mệnh lệnh, cùng nhau tấn tháng Thánh Giả, hướng về tương lai tươi sáng"

Chương 855: Thành Thất Lạc (3)

Mọi người hoặc trầm mặc không nói, hoặc khẽ gật đầu, cũng không quá dễ chịu.

Đều đi đến địa vị, cấp bậc giờ này ngày này, trừ kẻ khờ cực cá biệt, đại bộ phận mọi người đều là lão bánh quẩy ăn quen bánh vẽ của lãnh đạo, đã uống đủ canh gà tâm linh. Sẽ không bởi vì Trương Nguyên Thanh nói mấy câu đơn giản, liền nhiệt huyết sôi trào, ý chí chiến đấu sục sôi.

Trương Nguyên Thanh chuyển hướng đề tài, nói: "Có lẽ đối với các người mà nói, dựa vào sức một người, ngăn cản trận doanh sơn quỷ tập kích là hành động vĩ đại, là chuyện ghê gớm, nhưng với tôi mà nói, cái này không phải cực hạn"

"Tôi còn có không ít con bài chưa lật chưa dùng"

"Đừng nói là kéo dài một chốc một lát, cho dù giết xuyên qua trận doanh sơn quỷ cũng không nói chơi. Giết thêm một người, liền thêm một phần danh ngạch, thêm mỗi một phần danh ngạch, trong mọi người, liền có người có thể tấn thăng Thánh Giả.

"Nhưng, chỉ dựa vào lực lượng cá nhân tôi là không được, tóm lại vẫn phải dựa vào mọi người. Tôi lặp lại lần nữa, phục tùng mệnh lệnh, đoàn kết một lòng, hiểu chưa?"

Nghe đến đó, mắt một đám hành giả mới sáng lên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có con bài chưa lật? Chiến đấu trong miếu sơn thần, thế mà còn chưa phải cực hạn của hắn…

"Rõ!"

Mọi người cao giọng đáp lại, vẻ mặt phấn chấn. Cho nên nói, bánh vẽ vẫn là hữu dụng, chỉ xem lãnh đạo vẽ như thế nào.

Cùng lúc đó, Bách Vô Cấm Kỵ đứng ở trên tảng đá, quan sát các đồng bạn, cất cao giọng nói:

"Nếu không ngoài dự đoán, quy tắc của thành Thất Lạc sẽ rất đơn giản, không cần giải đố không cần thăm dò, mạnh mẽ đối kháng là chuẩn tắc duy nhất, mà chiến đấu, vừa vặn là điều chúng ta am hiểu"

"Toàn bộ con bài chưa lật của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hao hết, chúng ta đối với thủ đoạn của hắn rõ như lòng bàn tay, trải qua cả đêm bàn bạc, đã nghĩ ra phương pháp phá giải"

“Nhưng bọn họ không biết con bài chưa lật của chúng ta chưa bày ra”

“Nghề nghiệp hợp pháp, dựa vào cái gì chống lại nghề nghiệp tự do chúng ta? Bọn chúng đều là rác rưởi”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn con bài chưa lật, dựa vào cái gì chống lại chúng ta, hắn cũng là rác rưởi. Các vị, thành Thất Lạc, là cơ hội chúng ta tàn sát hành giả hợp pháp, tôi đã ngửi được máu tươi ngọt lành cùng thơm tho, các người thì sao?”

“Giết sạch bọn chúng!”

Phía dưới, đám nghề nghiệp tà ác nhiệt tình tăng vọt.

Lúc này, một tia nắng sớm từ chân trời hướng Đông chiếu đến, bóng tối rút lui như thủy triều, sắc trời trong sáng mờ ảo.

Bình minh đã tới.

“Đinh! Con đường đi thông thành Thất Lạc đã mở ra, mời mau chóng đến”

Giờ khắc này, toàn bộ linh cảnh hành giả trong phó bản ăn ý mở ra bản đồ. Chỉ thấy một tuyến đường màu đỏ xuất hiện ở trong rừng rậm nguyên thủy rộng lớn, đi thông lòng chảo trung tâm rừng rậm. Nơi đó chính là thành Thất Lạc. Dọc theo con đường đánh dấu đỏ trên bản đồ đi nửa giờ, đám người trận doanh sơn thần rốt cuộc xuyên qua rừng rậm nguyên thủy tươi tốt, thấy trời xanh, thấy thành thị phế tích phía trước.

Giống như đi tới một thế giới khác.

Tuy thế giới này, cũng bị lượng lớn thảm thực vật bao trùm. Phía trước mọi người, là một cây cầu vượt mặt cầu gãy, từng cây cột chịu tải cô đơn đứng vững, mọc đầy rêu xanh, thể hiện dấu vết năm tháng cùng hoang vắng.

Đám người Trương Nguyên Thanh phóng mắt nhìn lại, ánh mắt vượt qua đường cầu vượt, nơi xa là những tòa cao ốc lộ ra tàn phá, lộ ra khung sắt thép. Chúng nó có tòa sụp xuống, có tòa ở dưới năm tháng ăn mòn thủng lỗ chỗ. Có tòa bị từng đám dây leo xanh biếc bao phủ, bê tông cứng rắn thành chất dinh dưỡng cho gốc rễ trưởng thành, vươn xa. Đường cái thẳng tắp trải rộng nứt nẻ, hơn nữa mọc đầy rong rêu, mà rong rêu lại

cung cấp cơ sở sinh tồn cho cỏ dại. Xe cộ hỗn loạn không có trật tự đô ở bên đường, giăng kín gỉ sét xám đen, cạnh bánh xe mọc đầy cỏ dại. Thiên nhiên chiếm lĩnh tất cả.

“Thực rung động, thì ra sau khi nhân loại biến mất, thành thị là như vậy? Tôn Miểu Miểu cảm khái nói.

“Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến 2, thưởng 20 điểm”

Nhiệm vụ phụ tuyến 2, là xuyên qua rừng rậm cấm kỵ rộng lớn, tìm kiếm thành Thất Lạc.

“Đinh! Nhiệm vụ phụ tuyến 4: Nghi thức hiến tế chưa hoàn thành”

“Nhiệm vụ miêu tả: Thật lâu thật lâu trước kia, một vị tà tu cường đại lẻn vào thành thị nhân loại, hắn đã khống chế sinh linh trong thành thị, lấy máu tươi cùng linh hồn sinh linh vô tội làm tế phẩm, hướng về tồn tại đáng sợ trong cõi hư vô hiến tế, ý đồ đạt được lực lượng càng cường đại hon.” “Tồn tại đáng sợ trong cõi hư vô đáp lại hắn, buông xuống hiện thực, nhưng, Sơn thần thích xen vào việc của người khác đã ngăn trở tất cả cái này “Sơn thần lấy máu thịt ngưng tụ thành núi cao, lông tóc hóa thành rừng rậm, ý chí hóa thành khỉ núi dũng mãnh, phong ấn tồn tại đáng sợ kia ở trong ao máu”

Chương 856: Nguy cơ trong sương mù dày đặc (1)

“Thời gian trôi qua, năm tháng dài đằng đẵng khiến phong ấn sinh ra buông lỏng, thi thể tà tu hóa thành quái vật khát máu, ở dưới chấp niệm thúc đẩy, nó đã trộm đi bốn khối Trái Tim Rừng Rậm”

“Nhiệm vụ yêu cầu: Ao máu ngay tại trung tâm thành thị, bị bốn trận pháp bao phủ”

“Đánh bại tà tu đoạt lại đá quý Trái Tim Rừng Rậm, gia cố phong ấn”

Quả nhiên như mình dự liệu, một cửa này không cần giải mã, mục tiêu nhiệm vụ nói trắng ra, mục tiêu của trận doanh sơn thần là đoạt lại Trái Tim Rừng Rậm. Như vậy mục tiêu của

sơn quỷ, chính là ngăn cản chúng ta? Hai trận doanh quay quanh bốn khối "Trái Tim Rừng Rậm"

triển khai chiến đấu? Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng phân tích.

Mọi người cũng vẫn duy trì trầm mặc, nhai nuốt, phân tích nội dung nhiệm vụ.

Tốt Qua Sông mặc quần bộ đội rằn ri nói: Thế cục bất lợi đối với chúng ta, trận doanh sơn quỷ có tà tu giúp đỡ, không quá lạc quan"

Thiên Hạ Quy Hỏa thì nói: "Đó không phải tà tu, là quái vật sau khi hắn chết chấp niệm cùng thi thể diễn biến, hắn là không đỉnh phong, nhiều nhất là trình độ cấp 4 sơ kỳ. Như vậy, trận doanh sơn quỷ cùng lắm, là hòa lại chiến lực với chúng ta"

Đoàn người dọc theo đường cái tàn phá, xâm nhập phế tích thành thị. Vừa nói vừa đi, ven đường gặp được nai, chó hoang, khi các loại động vật, chạy lung tung ở trong phế tích thành thị, nhìn thấy người lạ tới gần, ùn ùn bỏ chạy, ở xa xa như hổ rình mồi.

Đúng lúc này, cánh mũi Mẫu Đơn Tiên Tử run run, nói: "Có mùi máu tươi."

Cô vừa nói xong, mọi người chậm rãi tiến lên, đã thấy trong bụi cỏ cao cao phía trước, một đàn chó hoang đang gặm ăn một thi thể. Thi thể đó vừa mới chết không lâu, máu tươi còn chưa khô cạn.

Con người Trương Nguyên Thanh hơi co lại.

Hắn nhận ra người chết, ID linh cảnh "Công Lý Ở Trong Đao", Vu Cổ Sư xếp thứ tư bảng tán tu, còn ở trên "Quản Trung Khuy Bảo"

Sao có thể chết ở chỗ này? Trận doanh Sơn quỷ nội chiến? Khương Tinh Vệ bắn ra mấy quả cầu lửa, đuổi đi chó hoang gặm ăn thi thể. Mọi người bước lên, Tốt Qua Sông ngồi xổm xuống, sau khi kiểm tra một phen, nói: "Cổ hắn bị bẻ gãy, đồng thời bị móc mất trái tim, ngoài ra không có vết thương khác, chết cực kỳ dứt khoát, thậm chí không kịp hóa cổ. Người ra tay, cực kỳ cường đại hơn nữa đáng sợ"

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ngưng trọng. Chúng ta đều lý giải sai rồi, nhiệm vụ phụ tuyến 4 không giống với chúng ta nghĩ"

Đã hiểu sai hai điểm:

Một, quái vật sau khi thân thể tà tu cùng chấp niệm kết hợp, không phải cùng một bạn với trận doanh sơn quỷ. Hai nhiệm vụ của trận doanh sơn quý, chưa chắc là ngăn cản trận doanh sơn thần lấy được Trái Tim Rừng Rậm.

Điểm thứ hai là căn cứ điểm thứ nhất phỏng đoán ra, dựa theo cân bằng độ khó để xem, thành Thất Lạc là địa bàn của trận doanh sơn quỷ, ưu thế ở đối phương. Như vậy, quái vật kia cùng trận doanh sơn quỷ tất nhiên là cùng một hội. Nhưng bây giờ xem ra, "Công Lý Ở Trong Đao"

rất hiển nhiên là chết bởi tay quái vật, từ đây có thể phỏng đoán ra, trận doanh sơn quỷ cũng có nhiệm vụ tương tự trận doanh sơn thần — từ trên người quái vật đạt được cái gì! Trương Nguyên Thanh mang phỏng đoán của mình báo cho các đồng bạn. Tốt Qua Sông lấy hai ngón tay chống cằm, phân tích: "Nhiệm vụ của trận doanh sơn quý, có thể cũng là đạt được Trái Tim Rừng Rậm, hai đội thi đua, xem ai giết chết tà tu trước hay không?"

Triệu Thành Hoàng lắc lắc đầu: "Không đơn giản như vậy, nếu thứ hai bên tranh đoạt là Trái Tim Rừng Rậm, giới thiệu nhiệm vụ không cần nói phức tạp như vậy. Thiên Hạ Quy Hỏa, anh thấy thế nào? Thiên Hạ Quy Hỏa vẻ mặt ngưng trọng: "Nhiệm vụ của chúng ta là thu hoạch Trái Tim Rừng Rậm, gia cố phong ấn. Như vậy, đã là trận doanh đối địch, suy nghĩ lớn mật một phen, nhiệm vụ của trận doanh sơn quý, có thể là hoàn thành nghi thức hiến tế, triệu hồi ra vị tồn tại vô thượng kia trong ao máu hay không?"

"Mà căn cứ quái vật tập kích trận doanh sơn quỷ một điểm này, chúng ta có thể phỏng đoán ra, trận doanh sơn quỷ cũng cần từ chỗ quái vật thu hoạch một số thứ, tương đối với Trái Tim Rừng Rậm, thứ đó có thể hoàn thành nghi thức hiến tế"

Chú Bé Bán Diêm cả kinh, cao giọng phản bác: "Không có khả năng!"

“Đồ vật kia trong tranh tường nếu buông xuống, chúng ta nhất định phải chết không thể nghi ngờ, đây căn bản không phải thứ chúng ta có thể chống lại”

Thiên Hạ Quy Hỏa cười nhạo nói: “Nói giống như chúng ta lấy được Trái Tim Rừng Rậm, gia cố phong ấn, trận doanh sơn quý liền có thể sống. Thành Thất Lạc là một cửa ải cuối cùng, độ khó lớn nhất, chúng ta sau khi hoàn thành nhiệm vụ gia cố phong ấn, chẳng lẽ liền không có phần thưởng?”

“Thứ trao thưởng, khẳng định xứng đối với thứ đồ chơi trong ao máu, có thể chính là pháp trượng Sơn thân, cậu cảm thấy trận doanh sơn quỷ có mấy người có thể sống sót?”

Chú Bé Bán Diêm nhất thời nghẹn lời.

Chương 857: Nguy cơ trong sương mù dày đặc (2)

Quan Nhã đứng thẳng thân thể xinh đẹp, tay phải cầm một khẩu súng ngắn nòng súng to, cánh tay dán vòng eo nhỏ tự nhiên rủ xuống, tay trái chống hông, phân tích: “Người chết hầu như bị giết trong chớp mắt, mà hắn không phải độc hành khách lạc đàn, có thể ở trong một đám cường giả trận doanh sơn quỷ giết chết một cường giả thực lực không tệ, thực lực của quái vật này, là cấp 4 hàng thật giá thật”

“Muốn săn giết nó, thì phải làm ra chuẩn bị tâm lý hy sinh một nửa nhân số, mà chúng ta còn phải đối mặt trận doanh sơn quỷ”

Làm một Thám Báo đủ tư cách, thăm dò tình báo, phân tích cục diện là tố chất nhất định phải có.

Mao Sơn Thuật Sĩ xen vào nói: “Chúng ta có thể gắp lửa bỏ tay người, để trận doanh sơn quỷ đi giải quyết nó”

Quan Nhã “A”

một tiếng, “Thật sự là cậu bé thông minh, trận doanh sơn quỷ cũng nghĩ như vậy?

Mao Sơn Thuật Sĩ làm sao nghe không ra cô trào phúng, hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp lại, nhìn về phía Triệu Thành

Hoàng, hỏi: “Vậy chúng ta bây giờ nên làm như thế nào?”

Vừa dứt lời, một tiếng “Đoàng”

to rõ đáp lại nghi vấn của hắn.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy người đẹp con lai dáng người cao gầy, bộ ngực đầy đặn, nâng súng bắn chết một con hươu hoang dã cách hơn 10 mét.

Nơi nào đó của thành thị, một nhà xưởng bỏ hoang, trong kiến trúc bò đầy dây leo.

Hai mươi mốt người bọn Bách Vô Cấm Kỵ, A Nhất, Duy Ngã Độc Tôn, nín thở ngưng thần dán sát bức tường mà đứng, mỗi người đều như chim sợ cành cong, cảnh giác lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện “màu sắc”

của những người này khác với cảnh vật xung quanh, sắc thái trên người bọn họ cực kỳ ám đạm, như là phủ thêm một tầng màn che. Sau một hồi, Bách Vô Cấm Kỵ nhẹ nhàng thở ra, nói: “Rất tốt, thứ quỷ kia chưa đuổi theo”

Cửu Lậu Ngư hỏi: “Vậy ta có thể thu hồi đạo cụ rồi?”

Bách Vô Cấm Kỵ liên tục lắc đầu: “Không được! Chúng ta đã bị quái vật đó đánh dấu, dấu hiệu của Yêu Mê Hoặc rất khó nhổ đi, ít nhất chúng ta không có loại thủ đoạn này, một khi người thu hồi đạo cụ, nó sẽ lập tức cảm giác được chúng ta”

Không lâu trước đó, bọn họ đã gặp phải quái vật tập kích, Công Lý Ở Trong Đao chết ngay tại chỗ, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Đám người trận doanh sơn quỷ bị dọa vỡ mật, lập tức rút lui, nhưng quái vật kia đã khóa mục tiêu bọn họ, đuổi theo không tha.

Cuối cùng là Cửu Lậu Ngư lấy ra một món đạo cụ tên “Áo Choàng Đi Đêm”, bao phủ mọi người, lúc này mới thoát khỏi quái vật truy tung. Đạo cụ này bắt nguồn từ nghề nghiệp Thần Dạ Du, có được công năng ẩn nấp khí tức, tương đương kỹ năng dạ du của Thần Dạ Du. Nhưng trả giá là, không thể di động. Khấu Bắc Nguyệt bất mãn nói: “Chẳng lẽ chúng ta phải luôn khoác đạo cụ? Dù sao cũng phải muốn nghĩ cách chứ? Tiểu đệ bên cạnh cười ha ha, nói: “Không cần phải vội, chỉ cần chúng ta nấp kỹ, vậy ý nghĩa thắng lợi.”

“Quái vật kia tìm không thấy chúng ta, tự nhiên sẽ đi tìm người của trận doanh sơn thần, chúng ta tọa sơn quan hổ đấu là được. Bây giờ, theo dõi bảng điểm, chờ đợi bữa tiệc giết chóc mở ra đi”

Hồng Vi kêu “a”, nói: “Tuy đây là một kế sách không tệ, nhưng ta luôn cảm thấy không chân thực, trong trận doanh sơn thần là có Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng những nhân vật thiên tài này”

Thiên Hạ Giai Bạch hừ một tiếng: “Ngươi đây là điển hình, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh sợ rồi”

“Cô làm gì vậy?”

Mao Sơn Thuật Sĩ tức giận nhìn Quan Nhã, trách mắng: “Cô là ngại chúng ta quá an toàn rồi phải không, nếu đưa tới quái vật làm sao bây giờ?”

Người trận doanh sơn quỷ mới vừa ở phụ cận tổn thất một thành viên, quái vật kia rất có thể ngay tại phụ cận. Lão tài xế chân dài cười mỉm nói: “Tôi làm gì? Đương nhiên là bắn con hươu cho cậu tiểu nam sinh năm cm ba giây như vậy tẩm bổ thân thể”

Đây là nữ lưu manh nào vậy? Mao Sơn Thuật Sĩ tức đến mức mặt đỏ lên, nhất thời nói không ra lời. Làm người nổi bật trong phát thiếu niên của Thái Nhất môn, hắn không thể bỏ qua thể diện ở trước mắt bao người, ô ngôn uế ngữ mắng nhau với cô gái lưu manh này.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh khẽ dao động, đã hiểu dụng ý của lão tài xế.

“Chị muốn dẫn quái vật đến, quan sát khoảng cách xa, thu thập tình báo?”

Quan Nhã khẽ gật đầu: “Quái vật đó là Yêu Mê Hoặc, mà Yêu Mê Hoặc đều khát máu, mùi máu tươi có thể dẫn nó ra. So với đi bừa ở trong phế tích, bất thình lình bị đánh lén, chủ động du kẻ địch đi ra, quan sát kẻ địch, là lựa chọn tốt nhất”

“Mặt khác, nếu nó thật sự bị mùi máu tươi hấp dẫn tới đây, thì chứng minh trận doanh Sơn quỷ đã thoát khỏi nó.”

Khi nói chuyện, cô lại nổ súng bắn chết con chó lưng đen muốn cắn ăn hươu hoang dã.

Chương 858: Nguy cơ trong sương mù dày đặc (3)

Lúc này, Trương Nguyên Thanh để lại âm Thi Huyết Tường Vi xinh đẹp tuyệt luân, để cô ngồi xổm trong bụi cỏ phụ cận quan sát, bản thân thì dẫn theo đội ngũ rời khỏi nơi đây thật xa. Thần Dạ Du của Thái Nhất môn học theo, cũng để lại âm Thi đảm đương camera theo dõi. Đoàn người sau khi đi ra mấy trăm mét, dừng lại, ngồi ở trên đường nhỏ cỏ hoang phập phồng nghỉ ngơi, chờ đợi kết quả.

Qua hơn mười phút, Trương Nguyên Thanh ý chí buông xuống ở thức hải Huyết Tường Vi, thấy một làn sương mù dày đặc trắng xóa, từ chỗ sâu trong thành thị bay tới, tốc độ cực nhanh, bao phủ cỏ dại, bao phủ kiến trúc tàn phá, bao phủ xe cộ bỏ hoang… Thẳng đến lúc bao phủ xác ba con động vật.

Sương mù dày đặc tiếp theo đọng lại, lơ lửng bất động, sau đó, Huyết Tường Vi nơi xa nghe thấy trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng vang gặm xương cốt, nhai nuốt máu thịt.

Quả nhiên là một vị Vụ Chủ, có được bản năng khát máu mãnh liệt, chẳng qua, nó vì sao chưa ăn xác "Công Lý Ở Trong Đao"

? Là vì Vu Cổ Sư người đầy độc sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi rùng mình. Yêu Mê Hoặc cấp 4, sức chiến đấu không phải Thụ Vương, Hầu Vương có thể so sánh, là boss lớn thật sự, giết Siêu Phàm tựa như bổ dưa thái rau. Đáng tiếc, sương mù dày đặc bao phủ bộ dáng quái vật kia, không thể phán đoán nó là một cái xác không hồn chỉ số thông minh thấp, hay là âm vật có linh trí. Nếu là kẻ sau, hệ số nguy hiểm cao hơn một tầng.

Rất nhanh, tiếng nhai nuốt trong sương mù dày đặc biến mất, sương mù trắng xóa dày nặng rút lui như thủy triều. Trương Nguyên Thanh đợi một lát, thẳng đến lúc sương mù dày đặc lui về chỗ sâu trong thành thị, biến mất trong tầm mắt, hắn

mới khống chế Huyết Tường Vi đứng dậy, ở trong cỏ dại vang lên soàn soạt, đi về phía bên cạnh ba cái xác động vật.

Nơi này chỉ còn lại có một vũng vết máu, cùng với thịt nát, xương vẽ bị cắn thành cặn. Ngay cả đầu chó cùng đầu hươu cũng bị nhai nát bét. Tám âm Thi của Thái Nhất môn sau đó vây lên, xem xét tình huống.

"Thực ghê tởm, ăn sạch sẽ như vậy?"

Âm Thi của Tôn Miểu Miểu mở miệng nói.

"Sao, cô cũng muốn ăn theo mấy miếng?"

Huyết Tường Vi cười nhạo nói.

âm Thi cấp 4 của Triệu Thành Hoàng trầm giọng nói:

"Giống với Quan Nhã phỏng đoán, quái vật kia là cấp 4, hơn nữa xem ra, tựa như giữ lại bộ phận năng lực lúc còn sống. Đáng tiếc không thấy rõ bộ dáng, không thể đánh giá trị lực"

Trương Nguyên Thanh yên lặng nghe xong, nói: "Trở về đi"

Trên đường âm Thi quay về, mọi người đã đang bàn bạc đối sách.

"Trước mắt thu thập được tình báo là cấp 4, nắm giữ bộ phận kỹ năng lúc còn sống, cũng chính là kỹ năng thương hiệu của Vụ Chủ; có được dục vọng khát máu rất mạnh, động vật Quan Nhã bắn chết bị ăn sạch; Nó lúc đến mang theo một làn sương mù, thấy không rõ bộ dáng, không thể phỏng đoán chỉ số thông minh cao hay thấp"

Trương Nguyên Thanh nói xong tình báo, nói: "Tôi đề nghị, tạm thời chớ chọc vào nó, thăm dò thành Thất Lạc trước, tìm được vị trí bốn tòa trận pháp. Bọn người trận doanh sơn quỷ chỉ chờ tọa sơn quan hổ đấu, chúng ta không thể để bọn chúng được như nguyện"

Trước mắt là một cục diện cực kỳ đau đầu, không đánh boss, thì không thể thu thập vật phẩm nhiệm vụ, nhưng mặc kệ một phe nào đánh boss, đều sẽ bị một phe khác nhặt mót.

Viên Đình cũng nói ra một đề nghị: "Thật sự không được, quyết chiến trước với bọn trận doanh sơn quỷ cũng được. Tóm

lại, phải kiên quyết phương châm không đánh boss không lay động"

"Chờ âm Thi của mấy người quay về, liền nhanh chóng xuất phát"

Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan nói.

Nghe vậy, mọi người theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía phương hướng lúc đến, nhìn về phía chín âm Thi dần dần tới gần. Đột nhiên, con ngươi mọi người đều ở giờ khắc này có chút phóng đại.

Phía sau chín âm Thi quay về, một làn sương mù dày đặc trắng xóa lặng yên không một tiếng động theo đuổi.

Chúng nó di động thong thả mà nhẹ nhàng, như là đang lén lút theo dõi, không, không phải giống, làn sương mù trắng xóa kia chính là đang theo dõi các âm Thi. Không có khả năng, bị theo dõi khi nào? Mình vẫn luôn chú ý phía sau. Nó đã sớm phát hiện âm Thi, không ra tay công kích âm Thi, ngược lại theo dõi, là phát hiện âm Thi chỉ là con rối. Quái vật này có được chỉ số thông minh cực cao…

Da đầu Trương Nguyên Thanh hơi tê dại, trên lưng dâng lên một cơn lạnh toát, vừa thao túng âm Thi chạy như điên, vừa hô: "Chạy, chạy mau!"

Không đợi hắn nói xong, mọi người đã bật người dậy, tản ra chạy trốn. Nhận ra mình bị phát hiện, sương mù dày đặc thong thả di động kia nơi xa chợt tăng tốc, như tuyết lở, như sóng thần, rợp trời rợp đất cuốn về phía mọi người. Một vị Thần Dạ Du của Thái Nhất môn chưa thể chạy nhanh hơn sương mù dày đặc, nháy mắt bị nó nuốt chửng. Ngay sau đó, trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương. Tiếng kêu thảm thiết kích thích đến mọi người chạy trốn phía trước, mỗi người đều thi triển ra kỹ năng, đạo cụ của mình, toàn lực đào vong.

Chương 859: Nguy cơ trong sương mù dày đặc (4)

Mộc Yêu am hiểu leo trèo tốc độ nhanh nhất, lao đi ở đội hình bậc thang thứ nhất. Tiếp theo là Hỏa Sự nhanh như vũ bão, ở đội ngũ bậc thang thứ hai. Mà đám Thổ Quái, Thám Báo, Thủy Quỷ, cùng với Thần Dạ Du không sở trường tốc độ, so le không đồng đều rơi ở đội ngũ bậc thang thứ ba. Sương mù dày đặc quay cuồng lao đến, tốc độ cực nhanh, điều này làm các linh cảnh hành giả của trận doanh sơn thần cảm giác mình tựa như người thường trong phim thảm họa chạy đua với Thần Chết. Phía sau là một trận tuyết lở lớn càn quét tất cả, hoặc sóng thần nuốt chửng tất cả. Quản Trung Khuy Bảo đột nhiên sắc mặt dữ tợn, quát: "Chạy không lại đầu, căn bản chạy không lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng, chúng ta liều mạng với nó đi!"

Tâm tính hắn có chút tan vỡ, bởi vì sương mù dày đặc cách hắn chỉ có khoảng 10 mét.

Thuộc tính "dày nặng", quyết định Thổ Quái là không giỏi chạy nhất, tuy bọn họ lấy sức bền vững bá, có thể lực bền bỉ vô cùng.

Triệu Thành Hoàng mặt căng cứng, tư thái hốt hoảng chạy trốn không kiêu ngạo một chút nào, cũng không cao ngạo lạnh lùng, lập tức từ chối: "Ở trong sương mù dày đặc chiến đấu với Vụ Chủ, đừng nói chúng ta, Thần Dạ Du cùng cấp bậc cũng không có bất cứ phần thắng nào?

Hắn tự tin nữa, cũng không cảm thấy mình có thể ở trong sương mù dày đặc chiến thắng một vị Vụ Chủ cấp 4.

Mà điều Trương Nguyên Thanh nghĩ là, nếu ngay từ đầu đã lựa chọn tử đấu với nó, các đội viên có lẽ có thể tụ tập lại dũng khí cùng ý chí chiến đấu. Nhưng bây giờ, lòng người tán loạn, là binh bại như núi đổ điển hình nhất trong chiến trường. Dưới loại trạng thái này, không có khả năng tụ tập nhân thủ.

"A!"

Lại một Thổ Quái bị sương mù dày đặc đuổi kịp, tiếp đó nuốt chửng, tiếng kêu thảm thiết xuyên thấu qua sương mù trắng xóa, truyền vào trong tai mọi người. Sắc mặt Quản Trung Khuy Bảo càng thêm dữ tợn, sương mù dày đặc cách hắn chỉ có không đến 5 mét. Hắn đã ngửi thấy hơi thở của Thần Chết. Trương Nguyên Thanh nhìn về phía sau một cái, bên cạnh

Quản Trung Khuy Bảo, còn có hai Thổ Quái, một Thám Báo, phía trước mấy mét nữa, là Ryo Asano bị dọa sắc mặt trắng bệch, phía trước Ryo Asano là Tôn Miểu Miểu. Phía trước Tôn Miểu Miểu là Quan Nhã. Không được, tiếp tục như vậy, bọn họ bị đuổi kịp chỉ là vấn đề thời gian, ít nhất sẽ có một phần ba đồng đội chết ở chỗ này. Đám người kia của trận doanh sơn quỷ, là đào tẩu như thế nào?

Đầu óc Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chuyển động, suy tư đối sách. Rất nhanh, một quy tắc hành động của Vụ Chủ bị hắn nhớ lại.

Vụ Chủ có thể thông qua sương mù rung động, khóa mục tiêu kẻ địch trong sương mù dày đặc, giống như con nhện thông qua mạng nhện chấn động để phán đoán vị trí con mồi. Nếu có người có thể chủ động tiến vào sương mù dày đặc, hơn nữa không bị giết trong nháy mắt, như vậy, quái vật trong sương mù dày đặc nhất định sẽ truy kích, như vậy mọi người liền được cứu rồi… Nghĩ đến đây, hắn lập tức thả chậm bước chân, hô: "Bào Ngư, anh có đạo cụ loại phòng ngự hay không?"

"Tôi tên là Quản Trung Khuy Bảo, không phải Bào Ngư, đạo cụ phòng ngự tự nhiên có, cậu muốn làm gì?"

Quản Trung Khuy Bảo chạy, khuôn mặt dữ tợn, gân xanh nổi lên.

Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: "Đưa đạo cụ cho tôi, tôi có biện pháp dù nó đi."

Mắt Quản Trung Khuy Bảo sáng lên, tựa như người chết đuối bắt được cọng cỏ cứu mạng, nhưng lại có chút do dự, bởi vì đây cũng là chỗ dựa cho hắn giữ mạng, tuy đạo cụ loại phòng ngự chưa chắc hữu dụng, nhưng hắn lập tức sẽ bị sương mù dày đặc nuốt sống, có một món đạo cụ phòng ngự bên người, chung quy mạnh hơn không có. Đối thoại của hai người, bị linh cảnh hành giả xung quanh nghe rõ, bọn họ ăn ý phân ra một chút sức chú ý, chú ý bên này.

"Phục tùng mệnh lệnh!"

Trương Nguyên Thanh hộ.

"Đệch!"

Quản Trung Khuy Bảo tức giận mắng một tiếng, nói: "Ông đây tin cậu lần này, cậu cũng đừng làm tôi thất vọng"

Dứt lời, từ ô vật phẩm lấy ra một cái áo khoác rách rưới, ra sức ném về phía trước.

"Soạt"

Theo áo khoác rách rưới ném ra, còn có pháp bào hoa mỹ nền màu đen, vạt áo, ống tay áo thêu hoa văn lửa, ngực thêu sóng biển. Hai cái áo khoác bay lên ở không trung, hướng về nhau hội tụ. Bên cạnh Trương Nguyên Thanh, âm Thị Huyết Tường Vi dừng gấp một lần, tiếp theo lao lên không trung, tiếp nhận Pháp Bào âm dương khoác ở trên người, khoảnh khắc rơi xuống đất, đã giũ ra áo khoác rách rưới, hoàn thành việc mặc vào. Sau đó, cô mặc hai đạo cụ loại trang phục, giống như một con báo cái đẹp đẽ khỏe mạnh, xung phong ngược, chạy về phía sương mù dày đặc mãnh liệt ập đến.

Trong quá trình này, hai vạt ánh sáng yếu ớt màu đỏ sậm từ trước người Trương Nguyên Thanh hiện lên, bay múa quanh co khúc khuỷu, đuổi theo Huyết Tường Vi ngực nở mông cong, sau khi quay quanh một vòng ở lòng bàn chân cô, bám lên đôi chân cô, hóa thành đôi giày khiêu vũ mới tinh.

Chương 860: Xung phong nhận việc (1)

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn hy sinh âm Thi của mình bám trụ quái vật? Có thể được không? Trong lòng Quản Trung Khuy Bảo nóng lên, thế mà có vài phần cảm động. Hắn biết âm Thi là phụ tá đắc lực của Thần Dạ Du, ý nghĩa trọng đại, mất đi âm Thi, tương đương mất đi một cánh tay.

Ở trong loại phó bản nguy cơ bốn bề này, ở thời điểm mấu chốt mọi người đều chỉ nghĩ việc chạy trốn, Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra âm Thi của mình, thử giải quyết nguy cơ cho mọi người, hắn quả thật là có đảm đương lãnh tụ. Quản Trung Khuy Bảo thân là tán tu, đối với vị nhân vật truyền kỳ này của chính phủ có cảm giác tán đồng cùng ngưỡng mộ. Đợi Huyết Tường Vi lao vào sương mù dày đặc, Trương Nguyên Thanh lập tức cầu thông dấu ấn trong thức hải, phân ra một nửa ý thức, vào làm chủ âm Thi, khống chế thân thể này. Vừa

lao vào sương mù dày đặc, mình liền cảm giác mình mất đi cảm giác phương hướng, sinh ra một loại sợ hãi khó nói thành lời, theo bản năng dừng bước chân, không dám chạy loạn. Sương mù dày đặc xung quanh dâng trào, giống như có quái vật đáng sợ nấp trong đó. Vẻ mặt mờ mịt, dại ra của Huyết Tường Vi lộ ra nét "cảnh giác"

sinh động.

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh không chịu khống chế trầm hông xoạc chân, làm ra một động tác động tấn. Sau đó, giày khiêu vũ màu đỏ thao túng cô bật lên, như con hươu kinh hãi nhảy lùi lại mấy thước.

Mình bị tập kích rồi! ! ! Trương Nguyên Thanh quay người nhìn lại, trong sương mù dày đặc tan ra, mơ hồ lộ ra một bóng dáng nhỏ thấp.

Bóng dáng này cao khoảng 2 mét, thân thể khô quắt, hình dung tiều tụy, mái tóc rối như tổ quạ bao phủ trên đầu, má lõm xuống, trong mắt màu đỏ tươi lồi ra.

Đó là một thây khô.

Nhưng khác với thấy khô là, trong đôi mắt màu đỏ tươi lồi ra kia, có thô bạo, có khát máu, lại không hỗn loạn dại ra, có linh quang rõ ràng. Thây khô thấy đánh lén không có hiệu quả, "ngẩn người"

nhìn mình một cái, thế mà lại không chút do dự rời đi.

Làm Yêu Mê Hoặc, nó nhìn ra trước mắt là đồng loại, không có giá trị hút máu? Trương Nguyên Thanh thấy thế, chà xát ra một quả cầu lửa, chủ động đánh về phía sau ót quái vật.

"Ầm!"

Ánh lửa nổ tung, sau ót quái vật, mái tóc như cỏ khô lập tức bốc cháy lên, như ngọn đuốc. Nhưng quái vật không hề để ý, tiếp tục tiến lên, sương mù dày đặc tụ lại, mắt thấy sắp nuốt chửng nó. Kế điệu hổ ly sơn vô dụng. Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi cuống lên, đầu óc chuyển động, rất nhanh đã nghĩ được biện pháp, cao giọng nói: "Ngươi tên phế vật, rác rưởi này, đáng đời bị sơn thần đánh chết, đáng đời biến thành cái xác không hồn!"

Nếu là quái vật có trí tuệ cao, phép khích tướng như vậy tất nhiên hữu dụng, bắt lấy chỗ đau của đối phương hung hăng sỉ nhục, phàm là cường giả có tính tình, đều không có khả năng chịu nhục. Sương mù phía sau đọng lại, không có chút gợn sóng nào. Không có phản ứng? Trương Nguyên Thanh suy nghĩ, cất cao giọng, mắng chửi: "Phế vật, rác rưởi, làm nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, bại thua một tên sơn thần, người quả thực đánh mất hết mặt mũi Yêu Mê Hoặc…"

Sương mù dày đặc chậm chạp mấp máy kia đột nhiên run rẩy, một giây sau, một bóng trắng lao tới tốc độ cao, nhanh tới mức phát ra sóng âm thê lương, tựa như một chiếc máy bay chiến đấu "Coong c"

Sau lưng chợt sáng lên ánh sáng vàng, phát ra tiếng vang vật nặng đánh lên thủy tinh công nghiệp.

Giày khiêu vũ màu đỏ cũng chưa kịp phản ứng lại? Trương Nguyên Thanh như dính đòn nặng, thân hình bay ra ngoài.

Né tránh của giày khiêu vũ màu đỏ không phải năng lực loại quy tắc, có tồn tại cực hạn. Vượt qua cực hạn nhất định, nó không kịp phản ứng. Ở trong quá trình hắn bay đi, cái bóng trắng kia như bóng với hình, cận chiến công kích, quyền đánh, chân đá, giật cùi trỏ. Cái áo khoác rách rưới chỉ kiên trì được hai ba giây, ánh sáng vàng dày nặng liền "Ầm"

nổ tung, áo khoác rách rưới hoàn toàn rách thành giẻ rách. Đệch, mạnh như vậy? Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa cao giọng: Xin lỗi quấy rầy rồi, xin nhất định phải thông cảm cho tôi. Trong tích tắc đạo cụ phòng ngự bị phá, hắn vừa mới rơi xuống đất, đang muốn thi triển nhanh nhẹn cùng tốc độ Yêu Mê Hoặc luôn lấy làm kiêu ngạo, triển khai chạy trốn, quái vật bên cạnh người, trong con mắt màu đỏ tươi chợt hiện lên hai đạo phù văn vặn vẹo quái dị.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh "Ầm"

một tiếng, ý thức giống như bị xé thành mảnh vụn, mất đi năng lực suy nghĩ.

Nhưng hắn chưa trở thành con dê đợi làm thịt, mà là tao nhã xoay tròn, nghiêng người một cái, ở dưới thao tác của giày

khiêu vũ màu đỏ, khéo léo tránh đi công kích như cuồng phong mưa rào của quái vật.

“Ầm!”

Bắt lấy cơ hội, giày khiêu vũ màu đỏ đạp một cước lên ngực quái vật, mượn dùng lực lượng bắn ngược, mang theo chủ nhân vô dụng âm Thi vô dụng xông vào sâu bên trong sương mù dày đặc, hoảng hốt đào tẩu. Lúc này Trương Nguyên Thanh khôi phục ý chí, nghĩ cũng không cần nghĩ, tạo ra một quả cầu lửa, ném sang bên trái. Gần như ở cùng lúc, sau lưng giống như tiếng máy bay chiến đấu nổ vang một lần nữa truyền đến.

Chương 861: Xung phong nhận việc (2)

Quả cầu lửa phát nổ ở chỗ gần, khiến sương mù dày đặc xung quanh nhuộm lên một tầng màu vỏ quất đẹp đẽ.

Bóng dáng Trương Nguyên Thanh chợt bị dòng lửa màu đỏ rực nuốt có, khiến hắn biến mất ở tại chỗ, xuất hiện trong ánh lửa phía bên trái cách mấy chục mét.

Hỏa Hành!

Bịch bịch bịch! Sau khi rơi xuống đất, Trương Nguyên Thanh xỏ giày khiêu vũ màu đỏ, bước nhanh chạy như điên.

Hắn từ chỗ giày khiêu vũ màu đỏ lấy lại quyền chủ đạo, bởi vì tốc độ chạy của giày khiêu vũ màu đỏ thấp hơn thân thể Yêu Mê Hoặc này của Huyết Tường Vi. Trương Nguyên Thanh vừa lao ra không đến trăm mét, sương mù dày đặc phía trước run lên, hiện ra một bóng dáng cao 2 mét, hình dung tiều tụy, má lõm xuống, mắt lồi ra.

Nó ở trong sương mù dày đặc có thể dịch chuyển tức thời? Con người Trương Nguyên Thanh hơi co lại, nghiến răng một cái, không những không giảm tốc, ngược lại tăng tốc lao về phía quái vật.

“ÀO!”

Trong tiếng nước kịch liệt, Trương Nguyên Thanh húc trúng quái vật, và chính mình vỡ thành một đống bọt sóng phun trào.

Bị động của Thủy Quỷ!

Bọt sóng văng tung tóe, chợt ngưng tụ ở sau lưng quái vật, khôi phục thành hình người.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục chạy trốn, đồng thời, hắn mượn dùng kỹ năng khống chế lửa của Pháp Bào âm dương, hướng bốn phương tám hướng ném ra những quả cầu lửa.

"Ầm ầm ầm!"

Quả cầu lửa không ngừng nổ tung, tiếng nổ làm người ta cho rằng đang ở chiến trường. Hắn mượn dùng ánh lửa của những vụ nổ kia, liên tục thi triển Hỏa Hành, đạt tới hiệu quả có thể so với dịch chuyển tức thời, đồng thời trong miệng không ngừng mắng chửi: "Rác rưởi, phế vật!"

"Sỉ nhục của Yêu Mê Hoặc!"

Bên ngoài sương mù dày đặc, linh cảnh hành giả trận doanh sơn thần từ từ giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại.

Bọn họ bất ngờ vui mừng nhìn sương mù dày đặc rút lui, hướng về một phương hướng khác tràn ngập, tốc độ này, thậm chí so với truy kích bọn họ còn nhanh hơn, mãnh liệt hơn. Không ngờ âm Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy mà lại có sức hấp dẫn mạnh như thế đối với quái vật? "Được… Được cứu rồi."

Quản Trung Khuy Bảo hai đầu gối mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất, há mồm thở dốc, thể lực không tiêu hao quá nhiều, nhưng tiêu hao trên cảm xúc khiến cả người hắn mỏi mệt. Hắn thở hổn hển mấy hơi, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn phía trước, nhếch miệng nói: "Cậu được lắm… Ông đây nợ cậu một cái mạng, cảm ơn! Nhất định phải tìm cơ hội đào tẩu, nếu không ông đây tổn thất lớn rồi! ! ! Trương Nguyên Thanh nhìn sương mù dày đặc càng lúc càng xa, yên lặng cầu nguyện.

"Bào Ngư, đạo cụ kia của anh hỏng rồi"

Quản Trung Khuy Bảo vẻ mặt đau thịt: "Trong đoán trước rồi"

Hắn quật cường sửa đúng: "Tôi tên Quản Trung Khuy Bảo, không phải Bào Ngư"

Anh đặt loại ID xấu hổ đó, nên có chuẩn bị tâm lý chứ! ! ! Trương Nguyên Thanh trịnh trọng gật đầu: "Biết rồi, Bào

Ngư”

Lúc này, Mộc Yêu, Hỏa Sư chạy phía trước ùn ùn trở về.

“Vẫn may có anh đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn, em vừa rồi cũng bị dọa gần chết!”

Khương Tinh Vệ nhảy dựng lên, vỗ bả vai Trương Nguyên Thanh một phát.

Cút đi em cái tên Hỏa Sư giả này, những tên kia phía sau em đều con mẹ nó là Hỏa Sư giả! Trương Triệu Thành Hoàng sắc mặt khó coi hỏi: “Quái vật kia thực lực thế nào, có thu thập được tình báo mới không?”

Thái Nhất môn lần này tám vị Thần Dạ Du tiến vào phó bản giết chóc, rốt cuộc đã xuất hiện người hi sinh, điều đó làm trong lòng Triệu Thành Hoàng có chút nặng nề.

Mọi người lập tức nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẻ mặt chăm chú chờ đợi hắn trả lời. Trương Nguyên Thanh giọng điệu trầm thấp: “Quái vật này có trí tuệ cực cao, không phải âm vật dựa vào bản năng chiến đấu, mặt khác, trừ sương mù, nó còn bảo lưu lại năng lực mê hoặc, tốc độ, lực lượng cũng là cảnh giới Thánh Giả”

“Tôi khống chế âm Thi, dùng ra chiêu thức toàn thân, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chạy trốn, cơ bản không có khả năng chiến đấu.”

Các linh cảnh hành giả nghe xong sắc mặt trầm xuống, nhớ tới cảnh tượng vừa rồi bị sương mù dày đặc đuổi theo, một lần nữa sinh ra cảm xúc nghĩ lại còn sợ. Đồng thời, càng thêm cảm kích đối với hành động của Nguyên Thủy Thiên Tôn hiến tế âm Thi dụ quái vật đi.

Các Thần Dạ Du của Thái Nhất môn nhìn nhau, chỉ có thể nhịn xuống bi thương cùng phẫn nộ trong lòng.

Trương Nguyên Thanh nói: “Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta còn có không ít chuyện cần bàn bạc”.

Sau đó, đoàn người dựa theo bản đồ biểu hiện, tới gần trung tâm thành thị, tìm được bốn phong ấn đang phong ấn ao máu. Chúng nó phân biệt là cao ốc ngân hàng đổ nát, công viên bỏ hoang diện tích cực rộng, trung tâm thương mại cỡ lớn, ga tàu

điện ngầm bỏ hoang. Tiếc nuối là, bốn nơi đó đều không cách nào tiến vào. Phó bản nhắc nhở, cần đạt được vật phẩm nhiệm vụ mới có thể tiến vào trận pháp.

Chương 862: Xung phong nhận việc (3)

Trong quá trình thăm dò, Trương Nguyên Thanh nhất tâm nhị dụng, thao túng Huyết Tường Vi từng lần một mạo hiểm chạy trốn, thẳng đến lúc cô tiến vào một chỗ cống thoát nước, mượn dùng năng lực ngự thủy của Thủy Quỷ, ở trong thế giới lòng đất"

tràn ngập nước bẩn, thành công chạy thoát quái vật săn giết. Cống thoát nước đan xen ngang dọc, hơn nữa tràn đầy nước bẩn, là sân nhà của Thủy Quỷ.

Cho dù quái vật có thể mượn dùng sương mù dày đặc, tràn ngập vào trong cống thoát nước, Huyết Tường Vi cũng có thể lặn xuống nước, tiến hành thủy độn.

Nhưng, chỉ cần cô vừa rời khỏi cống thoát nước, sương mù dày đặc sẽ từ bốn phương tám hướng Lập tới.

Bởi vậy, Trương Nguyên Thanh lại ra được một kết luận - quái vật có năng lực đánh dấu của Yêu Mê Hoặc.

"Đánh dấu"

là bị động của Yêu Mê Hoặc, cũng là một trong những năng lực đáng sợ nhất của nghề nghiệp này làm người ta đau đầu. Phàm là con mồi bị đánh dấu, sẽ bị Yêu Mê Hoặc cảm giác được, mặc kệ chạy trốn tới đâu, đều có thể bị truy tung. Kỹ năng săn giết đỉnh cấp.

Khi Trương Nguyên Thanh chia sẻ tình báo cho các đồng bạn, Viên Đình kinh ngạc nói:

"Như vậy xem ra, quái vật này chính là Vụ Chủ thật, có tất cả kỹ năng lúc còn sống, nhiều nhất chỉ là cấp bậc giảm xuống, kỹ năng là đầy đủ hết."

Hệ số nguy hiểm lập tức tăng vọt.

"Hơn nữa, nó còn có đặc tính mục tiêu chưa chết tuyệt đối không buông tha"

Trương Nguyên Thanh nói.

Đương nhiên, hắn không xác định quái vật liều mạng với Huyết Tường Vi, là vì mình miệng tiện, hay là thật sự có đặc tính có.

“Không đúng”

Tốt Qua Sông sâu sắc phát giác sơ hở trong lời của hắn: “Vậy trận doanh sơn quỷ là như thế nào chạy thoát?”

Nhà xưởng bỏ hoang.

Các linh cảnh hành giả trận doanh Sơn quỷ, trên đầu trùm “áo choàng”

rộng giống như vải che nắng, đứng ở đây bốn, năm giờ.

Khấu Bắc Nguyệt kêu ca: “Không được, tôi sắp đi ra ngoài rồi, tôi không đứng nổi nữa”

Nhóc mập vội vàng trách an ủi lão đại: “Ngài nhịn chút nữa, nhịn chút nữa, nhịn chút nữa, nhịn chút nữa.”

Khấu Bắc Nguyệt hùng hổ nói:

“Cho dù lão tử còn có thể kiên trì, nhưng bàng quang của lão tử đã không kiên trì được nữa”

Trả giá của đạo cụ là không thể di động, hắn nhịn tiểu nhịn một tiếng rồi, thật sự không kiên trì được nữa, chân kẹp lại cũng sắp tê rần rồi. Đám người trận doanh sơn quý, giờ phút này tâm tình cực kỳ thất vọng. Bởi vì kế hoạch gặp lửa bỏ tay người thất bại rồi. Lúc đầu, sau khi nhìn thấy nhân số bảng điểm giảm đi, phát hiện trận doanh sơn thần đã chết hai người, bọn họ rất phấn chấn. Chỉ chờ trận doanh sơn thần cùng quái vật đấu lưỡng bại cầu thương, lại ra ngoài thu thập tàn cuộc.

Nhưng chưa vui được quá lâu, nhân số bảng điểm liền bất động, vậy ý nghĩa sau khi chết hai người, trận doanh sơn thân thành công thoát khỏi quái vật.

Căn cứ kinh nghiệm của bọn họ, quái vật này có năng lực đánh dấu, sau khi nhằm vào con mồi, tựa như giòi trong xương, trừ phi bị giết, hoặc là giết ngược, là rất khó thoát khỏi. Có thể thấy được, trận doanh sơn thần cũng giống với bọn họ, có đạo cụ tương tự Áo Choàng Đi Đêm che chắn khí tức như vậy.

Duy Ngã Độc Tôn lạnh lùng nói: "Muốn tiểu thì tiểu đi, không ai ngăn cản ngươi, ta sẽ phụ trách dẫn nước bẩn ra ngoài"

Hắn vừa nói xong, liền có một vị Vu Cổ Sư cao giọng nói: "Ta cũng sắp nhịn hết nổi rồi, tính ta một suất."

"Cái này, ý tứ đi nặng có thể chuyển sao?"

Lại có mấy kẻ nghề nghiệp tà ác lên tiếng hưởng ứng, tỏ vẻ muốn giải quyết vấn đề sinh lý. Duy Ngã Độc Tôn: "."

Trong đội ngũ, nữ hành giả số lượng không nhiều, Hồng Vi (Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời)

nói: "Tiếp tục như vậy không phải cách, chúng ta có thể đứng năm giờ, nhưng không nhất định có thể đứng mười giờ, mà chúng ta cũng không rõ trận doanh sơn thần là che chắn khí tức như thế nào. Tiếp tục, chịu thiệt tuyệt đối là chúng ta"

Bách Vô Cấm Kỵ nghiêm túc nghe ý kiến của cô, hỏi: "Vậy người cảm thấy nên làm cái gì bây giờ?"

Hồng Vi trầm ngâm một phen, nói ra suy nghĩ của mình: "Tìm trận doanh sơn thần kết minh, xử lý BOSS trước, ta nghĩ, bọn họ cũng muốn nhìn thấy nhiệm vụ hoàn thành"

Thiên Hạ Giai Bạch hừ lạnh, nói: "Chủ ý là không tệ, nhưng mà ai đi?"

Bách Vô Cấm Kỵ suy nghĩ, nói: "Ta nhớ Mộc Yêu có thể thao túng động vật, để động vật truyền lời. Có thể làm được không?"

Cửu Lậu Ngư ở một bên khác lắc đầu: "Công năng cái áo choàng này giống với Thần Dạ Du ẩn thân, Thần Dạ Du khi ẩn thân, là không thể phóng thích kỹ năng, không thể công kích, nếu không sẽ hiện ra nguyên hình. Mà món đạo cụ này, là trực tiếp che chắn kỹ năng. Mộc Yêu chỉ cần còn trốn ở bên trong, thì không có cách nào khống chế động vật"

Hồng Vi suy tư một lát, nói: "Cần phải ra một người, đi liên lạc người của trận doanh sơn thần"

Mọi người nhất thời trầm mặc.

Chương 863: Kết minh (1)

Không nói tới sau khi rời khỏi nơi đây, có thể bị quái vật nhằm vào, nhỡ đâu bọn người chính phủ từ chối kết minh thì sao?

Đó chính là bánh bao thịt ném chó, có đi không có về, tự dưng thành điểm tích lũy của người ta. Đúng lúc này, có người xung phong nhận việc, nói: "Ta đi liên lạc trận doanh sơn thần!"

Đám nghề nghiệp tà ác thầm nhủ, hảo hán nào đại nghĩa như thế. Theo tiếng nhìn lại, kẻ nói chuyện kia, chính là lão đại tân nhận của nhóc mập Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí. Văn thì không kỳ quái. Lão đại của nhóc mập, không một ai trường thọ. Khấu Bắc Nguyệt thấy không có ai phản đối, trong lòng vui vẻ, lại bổ sung nói: "Vậy, ta đi đây?"

Bách Vô Cấm Kỵ khẽ gật đầu: "Huynh đệ, thuận buồm xuôi gió!"

"Thuận buồm xuôi gió!"

Khấu Bắc Nguyệt ở trong chúc phúc của mọi người, vén lên một góc của áo choàng, chui ra ngoài.

Tiếp theo, ở trên phế tích tường đổ, gạch đá chồng chất nhảy nhót một phen, biến mất ở trong tầm mắt của các đồng bạn. Bách Vô Cấm Kỵ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía nhóc mập, cười nói: "Ta tuy rất hy vọng hắn có thể thành công, nhưng người làm tốt chuẩn bị đổi lão đại đi"

Đám nghề nghiệp tà ác rúc ở trong áo choàng nhất thời cười to lên, ngươi một lời ta một câu trêu chọc: "Ha ha, tiểu tử đó quả thật khờ, cảm giác giống Hỏa… Hắn chẳng lẽ không biết lần này đi dữ nhiều lành ít sao?"

"Đại khái không nghĩ nhiều như vậy đi."

"Lương Thần, ngươi có phải có nguyền rủa gì hay không? Ngươi thật là Huyễn Thuật Sư sao?"

"Đúng vậy, ta xác nhận hắn chính là Huyện Thuật Sư, bởi vì Vu Cổ Sư chúng ta không biết nguyên rủa đáng sợ như vậy."

"Ha ha ha ha!" Trong nhà xưởng bỏ hoang tràn ngập không khí vui vẻ. Nhóc mập hừ lạnh một tiếng, giọng điệu vô cùng nghiêm túc:

"Các ngươi sai rồi, lão đại của ta là người vận mệnh mạnh hiếm thấy, các ngươi nghĩ, thực lực của hắn ở trong cấp 3

không tính là nổi bật, cũng không có đạo cụ quá mạnh, lại có thể khỏe mạnh sống đến bây giờ? "Nói nhảm, hắn chưa chết, không đại biểu hắn vận mệnh mạnh, chúng ta không phải cũng chưa chết sao, chẳng lẽ chúng ta đều là người vận mệnh mạnh?"

Nhóc mập hừ một tiếng, nói: "Vậy chờ đi, hắn khẳng định có thể trở về"

Hồng Vi bỗng nhiên nói: "So với thảo luận những đề tài không có ý nghĩa này, ta cảm thấy chúng ta càng nên làm hơn là đi chuyển địa điểm. Lấy chỉ số thông minh của tiểu tử kia, một khi không tìm được trận doanh sơn thần, lại bị quái vật đuổi giết, khẳng định sẽ chạy về, đến lúc đó, toàn bộ chúng ta xong đời"

Rời khỏi nhà xưởng bỏ hoang, Khấu Bắc Nguyệt tới cạnh một chiếc xe hơi báo hỏng ngoài nhà xưởng, kéo khóa quần, thỏa mãn bài tiết ra áp lực trong bàng quang, thở phào như trút được gánh nặng.

Lúc này, đã là mười một giờ sáng, nắng gắt, không khí cũng vặn vẹo, nhiệt độ nóng bỏng nung nóng thành thị này, dịch thể 37 độ tưới lên thân xe loang lổ vết gỉ, dấu vết rất nhanh đã bị bốc hơi.

"Thành Thất Lạc rất lớn, muốn tìm được Nguyên Thủy Thiên Tôn, độ khó rất lớn nha"

Khấu Bắc Nguyệt trầm ngâm, liền nghĩ ra biện pháp – Thiên Lý Truyền âm!

Sau khi hạ quyết tâm, hắn chợt nhớ tới mình đã bị quái vật đánh dấu, thân là Yêu Mê Hoặc, hắn rõ nhất sự khó chơi cùng đáng sợ của đánh dấu. Nhỡ đâu không tìm được Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngược lại bị quái vật chặn giết, làm sao bây giờ? Khấu Bắc Nguyệt trầm ngâm tiếp, lại nghĩ ra biện pháp. Nếu quái vật kia khóa mục tiêu mình, vậy lập tức chạy về, kéo đám nghề nghiệp tà ác kia cùng nhau xong đời.

Nghĩ thông hết toàn bộ vấn đề, Khấu Bắc Nguyệt lòng không tạp niệm rời khỏi, theo con đường bên ngoài bỏ hoang nhà xưởng, nhanh chóng tiến lên. Chạy hơn mười phút, hắn đứng ở một ngã tư đường mọc đầy cỏ dại cùng rong rêu, hít sâu một

hơi, thi triển ra Thiên Lý truyền âm đại pháp: “Nguyên — Thủy — Thiên — Tôn!”

Tiếng hò hét tràn đầy trung khí, quanh quẩn ở trên không thành thị bỏ hoang, càng truyền càng xa, càng truyền càng xa. Hắn vừa chạy, vừa Thiên Lý Truyền m: “Nguyên — Thủy — Thiên –- Tôn!”

Trong chung cư sập xuống một nửa, đám người trận doanh sơn thần ngồi xếp bằng trên mặt đất trải rộng tro bụi, tránh né ánh mặt trời trực tiếp chiếu.

Trong tay bọn họ bưng bát gỗ Mộc Yêu làm, uống nước tinh thuần Thủy Quỷ từ trong hộ tinh luyện ra, ăn thịt chó Hỏa Sư nướng. Mỗi người đều phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Tiến vào phó bản giết chóc đã 30 giờ, bọn họ mang tính tượng trưng ngủ ba bốn giờ, mang tính tượng trưng ăn chút quả dại, mang tượng trưng uống chút sương sớm trên núi, cho dù là linh cảnh hành giả Siêu Phàm đỉnh phong, sinh mệnh lực tràn đầy, trạng thái cũng khó tránh khỏi trượt dốc, cảm thấy mỏi mệt, cảm thấy đói khát.

“Thật, thật thoải mái! !”

Khương Tinh Vệ cầm gặm một cái chân chó hoang, nói mơ hồ không rõ: “Rất ít có cơ hội ở trong linh cảnh ăn thoải mái như vậy. Nhiệm vụ linh cảnh ba ngày cũng không nhiều! ! ! Cha em nói, sinh linh trong linh cảnh tuy sẽ cập nhật, nhưng không phải ảo giác, mà là thân thể máu thịt thật sự”

Chương 864: Kết minh (2)

Ryo Asano ôm kiếm Nhật trong lòng, ngồi gập chân rất thục nữ, mắt hơi sáng lên, vội hỏi: “Ý tứ của lệnh tôn là, linh cảnh có lực lượng sáng tạo sinh mệnh, hơn nữa còn rất thoải mái, giống như thần linh sáng tạo nhân loại?”

Khương Tinh Vệ xé thịt chó, hùng hổ nói: “Đây không phải theo điều đương nhiên sao, Nhạc Sĩ cấp cao cũng có thể sáng tạo sinh mệnh, khởi tử hồi sinh. Vu Cổ Sư thì có thể cải tạo sinh mệnh, quái vật nhân thú tạp giao ra, mà bọn chúng đều đến từ linh cảnh”

Ryo Asano “Ừm ừm”

gật đầu, cảm thấy em gái Hỏa Sư này có hỏi nhất định đáp, không có tâm kế, vui vẻ hướng cô thỉnh giáo càng nhiều vấn đề hơn.

Cô xuất thân Nhật Bản, hiểu biết đối với linh cảnh, đối với tin tức cao tầng, trình độ hiểu biết cao hơn tán tu, nhưng khẳng định không bằng phương Tinh Vệ loại tiểu công chúa “xuất thân hào môn”

này. Trương Nguyên Thanh dựa lưng vách tường, nhắm mắt dưỡng thần, cố gắng giảm bớt tinh thần tiêu hao, chuyên tâm thao túng Huyết Tường Vi.

Hắn cùng quái vật kia đã dây dưa bốn năm giờ, trong đánh giằng co kéo dài, thể lực của Huyết Tường Vi tiêu hao thật lớn, tinh thần lực của Trương Nguyên Thanh hao tổn cũng rất lớn.

Đáng mừng là, Huyết Tường Vi khối âm Thi này khi luyện chế, đã thêm thuộc tính Mộc Yêu. Năng lực hồi phục của Mộc Yêu thậm chí mạnh hơn Thần Dạ Du, bởi vậy, cho dù thể lực tiêu hao thật lớn, cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Lúc này, Tốt Qua Sông phụ trách tuần tra vội vàng quay về, tiến vào chung cư, nhìn về phía bên tường, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, có người đang gọi cậu!”

Mọi người đang nói chuyện phiếm, ăn cơm dừng lại hết, hoặc nhìn về phía Tốt Qua Sông, hoặc nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh mở mắt, ngạc nhiên nói: “Tình huống gì vậy?”

Tốt Qua Sông chỉ chỉ bên ngoài, nói:

“Có tên nghề nghiệp tà ác, ở cách hai ba trăm mét, vừa chạy vừa gọi tên của cậu, có cần tôi ra tay làm thịt hay không?”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: “Là ai? Bộ dáng thế nào?”

Tốt Qua Sông hình dung đơn giản một lần bộ dáng đối phương, Trương Nguyên Thanh liền biết là ai.

Khấu Bắc Nguyệt!

Gã này là bị trận doanh sơn quỷ đuổi tới bước cùng đường, đến đầu nhập vào mình rồi?

Thông tin dựa hết vào hò hét, phương thức tìm người cũng quá thô bạo rồi. Trương Nguyên Thanh lập tức đứng dậy, nói: "Tôi đi xem chút, mọi người ở lại chỗ này."

Dứt lời, không đợi mọi người đáp lại, bước nhanh lao ra khỏi chung cư sập một nửa, theo phương hướng Tốt Qua Sông chỉ dẫn chạy đi. Chạy ra hơn trăm mét, hắn liền nghe thấy tiếng Khấu Bắc Nguyệt kêu gọi theo thanh âm đuổi theo, không bao lâu, thấy Khấu Bắc Nguyệt cầm mã tấu, vừa nhìn quanh, vừa chạy chậm, vừa ngoác cổ họng hộ: "Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Tôi ở bên này!"

Hắn cao giọng đáp lại.

Tiếng kêu gọi im bặt, Khấu Bắc Nguyệt bất ngờ xoay đầu lại, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở trên nóc một chiếc xe buýt báo hỏng ngoài mấy chục mét.

"Rốt cuộc tìm được anh rồi."

Hắn vui sướng chạy tới xe buýt.

Trương Nguyên Thanh chỉ chỉ dưới chân, nói: "Vào bên trong nói"

Xong dẫn đầu chui vào trong xe buýt. Khấu Bắc Nguyệt sau đó vào theo, đi thẳng vào vấn đề nói: "Trận doanh sơn quỷ đám người kia, tránh ở trong một nhà xưởng bỏ hoang. Bọn họ đều bị quái vật đánh dấu, bây giờ là mượn đạo cụ của Cửu Lậu Ngư, sống lay lắt"

"Nhưng trả giá của đạo cụ là không thể di động, tình cảnh mọi người đều không ổn, vì thế nữ nhân rất xinh đẹp kia đề nghị tìm trận doanh sơn thần kết minh. Tôi tay mắt lanh lẹ, chủ động xung phong, phụ trách chuyện này"

"Cuối cùng đã có cơ hội gặp riêng anh"

Hắn mang tình huống đại khái giảng giải một lần.

Loại chuyện này, căn bản không có ai sẽ tranh với cậu, không cần tay mắt lanh lẹ, hơn nữa thành ngữ dùng cũng không quá hợp. Trương Nguyên Thanh nghe xong, trầm ngâm nói: "Kết minh sao, cậu để tôi nghĩ một chút."

Tình cảnh trước mắt, chỉ có ba con đường, một là tiếp tục tiêu hao, hai là do Khấu Bắc Nguyệt tên gián điệp này dẫn đội, đi càn quét người của trận doanh sơn quỷ, ba là đánh boss. Huyết Tường Vi không có khả năng dây dưa mãi, nhiều nhất hai ba giờ nữa, thể năng phải hao hết. Đến lúc đó, hoặc bỏ qua âm Thi, hoặc rút về âm Thi, nếu rút về âm Thi, sẽ đưa tới quái vật, lặp lại bỏ chạy đuổi giết kinh tâm động phách trước đó. Mà vứt bỏ âm Thi, quái vật kia có chỉ số thông minh cực cao, sau khi giết chết Huyết Tường Vi, một khi thu Pháp Bảo âm dương "Đúng rồi, cậu cũng bị đánh dấu đúng không?"

Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Đúng"

Khấu Bắc Nguyệt gật đầu, nói, nhất thời tò mò hỏi: "Các anh là chạy thoát quái vật đuổi giết như thế nào, nói đi cũng phải nói lại, tôi đi ra lâu như vậy, nó thế mà đuổi giết tôi"

Cho nên, điểm thù hận của quái vật kia đối với Huyết Tường Vi (mình) đã vượt qua người khác, đám người trận doanh sơn quỷ cho dù triệt hồi đạo cụ, cũng sẽ không trở thành lựa chọn số một của quái vật… Trương Nguyên Thanh lặng lẽ bỏ qua lựa chọn "tiếp tục tiêu hao"

này.

Chương 865: Kết minh (3)

Lựa chọn thứ hai, do Khấu Bắc Nguyệt dẫn đội càn quét trận doanh sơn quỷ. Lấy chỉ số thông minh của đám người kia trận doanh sơn quỷ, sau khi Khấu Bắc Nguyệt đi, khẳng định đã dời đi trận địa, dẫn đội đánh lén gần như không có khả năng. Cứng rắn mà nói, tuy bên mình nhân số trội hơn quân địch, nhưng tố chất chỉnh thể chênh lệch không lớn, cho dù có thể thắng, cũng là thắng thảm. Người sống sót thể lực tiêu hao nghiêm trọng, mà lúc đó, Huyết Tường Vi quá nửa đã "hy sinh", quái vật sẽ lập tức tìm tới.

Người còn lại đánh quái vật như thế nào? Đó là Yêu Mê Hoặc cấp 4 đấy.

Hơn nữa, Pháp Bào âm dương cùng giày khiêu vũ màu đỏ của mình còn ở âm Thi bên kia, không thể thi triển pháp trận âm dương, thực lực chỉnh thể giảm mạnh… Trương Nguyên Thanh đổi sang suy tư khả năng hợp tác đánh BOSS.

Nếu muốn làm nhiệm vụ, nhất định phải đánh boss, chỗ tốt của kết minh là, phiêu lưu hai bên cùng nhau gánh vác, giảm bớt thương vong, duy nhất cần băn khoăn là trận doanh sơn quỷ ở trong quá trình đánh boss chơi xấu ám toán. Nhưng loại chuyện này là tương đối, bọn họ có thể ám toán, bên mình cũng có thể. Phân tích xong lợi hại, trong lòng Trương Nguyên Thanh đã có phán đoán, nói: "Có thể tôi đáp ứng kết minh, địa điểm ở nơi này"

Nói xong việc chính, hắn nhịn không được hạ giọng, trách mắng: "Cậu sao lại vào phó bản giết chóc, thế này quá nguy hiểm, bản thân mấy cân mấy lượng trong lòng không biết?"

Khấu Bắc Nguyệt thực lực không kém, tốt xấu gì cũng là tiêu chuẩn cấp 3 trung du, nhưng ở trong phó bản giết chóc, đây chỉ là cơ sở mà thôi. Lấy chỉ số thông minh của Khấu Bắc Nguyệt, hoặc là bị phe hợp pháp giết chết, hoặc bị nghề nghiệp tà ác lừa chết.

Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt không phục, cả giận nói: "Tiểu Viện bảo tôi tới bảo vệ anh"

Nói xong, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn xéo mình, nhất thời khí thế xì hơi, nói theo sự thật: "Tiểu Viên nói, thừa dịp có anh, nhanh chóng tấn tháng Thánh Giả, như vậy có thể chiếu cố lẫn nhau, bằng không nếu chờ cuối năm, điểm kinh nghiệm là tăng, nhưng không có ai giúp nữa, ngược lại càng nguy hiểm hơn."

Được rồi, mẹ cậu nhìn cậu thấu triệt, Tiểu Viên có lòng tin đối với mình như vậy? Trương Nguyên Thanh lại hỏi: "Nhiệm vụ của các cậu là gì?"

"Đánh chết oán niệm của tà tu, từ chỗ nó đạt được bốn khối huyết ngọc, chỉ cần bỏ huyết ngọc vào trong mắt trận bốn trận

pháp, liền có thể triệu hồi ra vị tồn tại vô thượng trong cõi hư vô kia.”… Trương Nguyên Thanh thốt lên: “Đệch!”.

Tuy đã có dự liệu, nhưng hắn vẫn nhịn không được nghiến răng.

Tà vật trong ao máu một khi buông xuống, trận doanh Sơn thần tuyệt đối đoàn diệt, mà căn cứ cơ chế cân bằng, sơn thần nếu thắng, đạt được phần thưởng, cũng tuyệt đối có thể đoàn diệt trận doanh sơn quỷ.

Cái này không thích hợp nha, phó bản giết chóc trước kia tuy cũng là hình thức đối kháng mạnh, nhưng tà ác cùng hợp pháp đều có sống sót, đều có người tấn thăng Thánh Giả, nhưng từ hướng đi nhiệm vụ trước mắt của hai bên, rõ ràng là kết cục một phe đoàn diệt.

Đây là nguyên nhân Thập Bộ trưởng lão nói, phó bản giết chóc trước kia, không có giá trị tham khảo? Ai cũng không thể tính ra được trong phó bản giết chóc sẽ có nhiệm vụ gì?

Khấu Bắc Nguyệt tiếp tục nói: “Bách Vô Cấm Kỵ kia nói, hắn có hai con bài chưa lật, một tấm là đạo cụ tổ chức tà ác ban cho, một tấm khác đến từ phó bản, nhưng cụ thể là cái gì, tôi không rõ”

Con bài chưa lật đến từ phó bản… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, gật gật đầu: “Tôi biết rồi”

“Trong trận doanh các cậu, Bách Vô Cấm Kỵ là người phát ngôn đúng không?”

Khấu Bắc Nguyệt bĩu môi: “Hắn cũng chỉ mạnh hơn tôi một chút xíu, nhưng mọi người tựa như đều ngầm thừa nhận hắn là đội trưởng, ngay cả A Nhất cũng thừa nhận địa vị của hắn.”

“Lãnh tụ không nhất định phải mạnh nhất”

Trương Nguyên Thanh giải thích một câu, lại nói: “Cậu bên kia tình cảnh thế nào? Nếu có thể, tốt nhất hạ thấp chút, tận lực mò cá”

Khấu Bắc Nguyệt nghe vậy, bỗng nhiên ưỡn ngực: “Tôi ở bên kia cũng là lão đại, tôi mới thu một tiểu đệ”

“Ồ!”

Trương Nguyên Thanh nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Khấu Bắc Nguyệt hất hàm: "Chính là Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí kia. Hắn vừa thấy tôi, liền bị khí chất vương bá của tôi khuất phục, cúi đầu bái lạy luôn. Tôn Vốn không muốn quan tâm, nhưng hắn nói chuyện dễ nghe, liền cố mà làm thu nhận"

Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí? Tên mà lão đại chết hết người này tới người khác đó? Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, mỏi mệt thở dài nói: "Bắc Nguyệt à, có đôi khi, mệnh con người là trời định sẵn, cậu nếu chết ở trong phó bản giết chóc, dưới suối vàng đừng trách tôi"

Khóe miệng Khấu Bắc Nguyệt giật giật: "Anh, anh cũng từng nghe nói danh tiếng tên nhóc mập kia?"

Trương Nguyên Thanh cả giận nói: "Cậu đã biết uy danh của hắn, vì sao còn muốn tìm đường chết? Cậu là chế mạng quá dài sao! Mà thôi, cậu an tâm đi, Tiểu Viên cứ giao cho tôi chiếu cố"

Chương 866: Hợp sức đánh boss (1)

Khấu Bắc Nguyệt quay về nhà xưởng bỏ hoang, quả nhiên như Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, mấy tên kia thừa dịp hắn ra ngoài, đã vụng trộm đi chuyển trận địa. Có một con mắt bị đánh dấu đi bên ngoài, tương đương ném ra mồi nhử, dùng để hấp dẫn quái vật chủ ý, bọn họ liền có thể an tâm di động vị trí. Khấu Bắc Nguyệt lập tức trèo lên nóc nhà, cao giọng nói: "Tôi đã trở về!"

Tiếng hò hét vang vọng xa xa.

Hắn rống lên vài phút, rốt cuộc thấy bóng dáng "Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí", từ con đường cách đó không xa lao ra, vẻ mặt đầy hưng phấn xa xa vẫy tay với hắn. Khấu Bắc Nguyệt tung người nhảy xuống, chạy về phía tiểu lão đệ. Vừa tới gần, nhóc mập liền sai bước tiến lên, nắm chặt tay Khấu Bắc Nguyệt, vui lòng phục tùng nói: "Anh thật sự còn sống trở lại, lão đại, anh chính là lão đại cả đời em"

Khấu Bắc Nguyệt nghĩ vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm, có chút mâu thuẫn kéo tay ra, sắc mặt lạnh nhạt "Ừm"

một tiếng: “Bọn họ đâu?”

Nhóc mập chỉ vào một tòa nhà cao tầng mọc đầy dây leo phía sau: “Bọn họ nấp ngay bên trong”

Khấu Bắc Nguyệt theo chỉ dẫn nhìn lại, tòa nhà cao tầng đó bị thực vật xanh biếc bao trùm, chỉ có thực vật chỗ lối vào, có dấu vết bị chém, dọn dẹp.

Hai người một trước một sau tiến vào tòa nhà, quả nhiên ở cửa thấy đám người khoác vải che.

Bọn họ đang dùng một loại ánh mắt kinh ngạc đánh giá Khấu Bắc Nguyệt.

Bách Vô Cấm Kỵ trầm giọng hỏi: “Ngươi thế mà trở về rồi, làm không tệ. Gặp được Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa, hắn trả lời như thế nào?”

Khấu Bắc Nguyệt từ trong ánh mắt Bách Vô Cấm Kỵ thấy được cảm xúc cực kỳ phức tạp, ôm đày chờ mong, tràn ngập cảnh giác, lóe ra hoang mang. Hắn lại nhìn về phía người khác, đám người kiệt ngạo bất tuần này, giờ phút này đều đang ngóng nhìn mình. Trước khi trở về, Nguyên Thủy Thiên Tôn trịnh trọng cảnh cáo, lời phục mệnh không cần nhiều, càng đơn giản càng tốt, tốt nhất là đi theo cảm giác trong lòng cậu. Khấu Bắc Nguyệt cằm hất cao lên, nói: “Hắn đã đáp ứng kết minh.”

Bách Vô Cấm Kỵ nheo mắt nói:

“Hắn cứ như vậy đáp ứng rồi?”

Khấu Bắc Nguyệt như trong mắt không có ai, nói: “A, lão tử chỉ hỏi hắn một câu, có dám kết minh với chúng ta hay không, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia liền bị ta chấn nhiếp, lập tức đáp ứng”

Mọi người nhìn nhau, sự cảnh giác trong ánh mắt Bách Vô Cấm Kỵ ngược lại hơi giảm đi, lại nhìn Hồng Vi một cái, người sau gật đầu.

Trong lòng Bách Vô Cấm Kỵ nhất thời có đáp án.

Kết minh phù hợp ý nguyện của hai bên, đối với mọi người đều có lợi, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân vật thông minh như vậy, SỢ sớm đã có suy nghĩ phương diện này, Khấu Bắc

Nguyệt chủ động tới cửa, đúng ý đối phương. Cho nên mới đáp ứng dứt khoát như vậy. Một vị Yêu Mê Hoặc khác hỏi: "Ngươi đi ra ngoài lâu như vậy, trước sau không gặp quái vật đuổi giết?"

Khấu Bắc Nguyệt liếc xéo, hỏi ngược lại: "Ta nếu là gặp, còn có thể trở về gặp các ngươi?"

Bách Vô Cấm Kỵ cân nhắc nói: "Ngươi biết người của trận doanh sơn thần là thoát khỏi quái vật đó như thế nào không? Còn có, người chưa tiết lộ tình cảnh của chúng ta chứ?"

Khấu Bắc Nguyệt cười nhạo nói: "Ta ngu xuẩn như vậy sao, ta chỉ nói cho hắn, chúng ta dùng thủ đoạn đặc thù che chắn khí tức. Về phần bọn hắn dùng biện pháp gì."

Hắn tạm dừng một chút, ở trong ánh mắt tò mò của mọi người, hùng hổ nói: "Ta hỏi rồi, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa nói"

Bỏ đi, không thể ôm chờ mong quá cao đối với thằng ngốc.

Vô luận như thế nào, có thể đạt thành kết minh, sự việc liền dễ xử lý rồi.

Sau khi hỏi rõ địa điểm hai bên chạm trán, Hồng Vi nói:

"Đám người trận doanh sơn thần, hẳn là dùng thủ đoạn đặc thù, dây dưa quái vật, Khấu Bắc Nguyệt đã chưa bị quái vật tập kích, vậy chúng ta liền không cần tiếp tục trốn ở trong áo choàng"

"Ta đề nghị, trước nghỉ ngơi hồi phục một chút, uống nước ăn cơm, điều chỉnh tốt trạng thái lại qua địa điểm ước định"

Đề nghị của cô được mọi người tán thành, Lập tức, mấy vị Yêu Mê Hoặc ra ngoài săn bắn, Hỏa Sư phụ trách nướng, Duy Ngã Độc Tôn làm Thủy Quỷ duy nhất trong đội ngũ, phụ trách cung cấp nước sạch để uống cho mọi người.

Chờ mọi người đều ăn một bữa thịt nướng chảy mỡ, hơn nữa chưa thấy sương mù dày đặc ập tới, không bị quái vật tập kích, bọn họ đối với lời của Khấu Bắc Nguyệt càng thêm tin tưởng.

Nhóc mập ăn thịt nướng, lớn tiếng nói:

“Ta nói rồi nhỉ, lão đại ta là người vận khí mạnh, không giống với lão đại của ta trước kia”

Hồng Vị tướng ăn văn nhã, liếc hắn một cái: “Mập, ngươi vì sao nhiệt tình tìm kiếm lão đại, lấy thực lực của ngươi, làm lão đại của ai cũng dư dả.”

Nhóc mập phì một tiếng: “Mọi người đều là nghề tự do, mỗi người đều có sở thích của mình, người quản ta làm gì!”

Ăn uống no đủ, đám người trận doanh sơn quỷ ở dưới Khấu Bắc Nguyệt dẫn dắt, tới địa điểm ước định.

Chương 867: Hợp sức đánh boss (2)

Cân nhắc đến trận doanh sơn thân có thể tồn tại hành vi mai phục, bọn họ để Khấu Bắc Nguyệt dẫn đội, Mộc Yêu thao túng động vật theo đuôi, mà đại đội ngũ bám theo xa xa ở sau đuôi. Không bao lâu, bọn họ đã đến đích. Mượn thị giác của động vật, các Mộc Yêu thấy được Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở nóc xe buýt bỏ đi, cùng với xe một đám người trận doanh sơn thần bên cạnh.

“Đại bộ phận người đều đã hiện thân, hẳn là không có mai phục”

Mộc Yêu trong trận doanh sơn quỷ nói.

Bách Vô Cấm Kỵ khẽ gật đầu: “Đi qua đi!”

Rất nhanh, hai đại trận doanh, tổng cộng năm mươi bảy người hội hợp ở phụ cận xe buýt, hai bên cách nhau hơn mười mét, phòng bị lẫn nhau, đánh giá lẫn nhau. Trương Nguyên Thanh đứng trên nóc xe buýt, quan sát mọi người, cao giọng nói: “Người phát ngôn bên kia, đi ra nói chuyện”

Bách Vô Cấm Kỵ bước ra khỏi hàng, đi lên mấy bước, cất cao giọng nói: “Ngươi muốn nói cái gì?”

“Có đạo cụ lập khế ước hay không, ta không tin được các ngươi”

Trương Nguyên Thanh nói. Bách Vô Cấm Kỵ kêu “a”

một tiếng: “Nói rất đúng, ta cũng không tin các ngươi, nếu không các ngươi cho một cái?”

Vậy chính là không có rồi… Trương Nguyên Thanh không thất vọng, đạo cụ tương ứng, chỉ có nghề nghiệp "Kỵ Sĩ"

nước ngoài có được, mà linh cảnh hành giả các đại khu ít lui tới với nhau.

Hắn nói:

"Ta cảm thấy, trước khi hợp tác, trao đổi chiến thuật một phen là lưu trình cần thiết, người cảm thấy thế nào, Bách Vô Cấm Ky!"

Bách Vô Cấm Kỵ suy tư vài giây, nói: "Vụ Chủ cấp 4, có được Con Mắt Mê Hoặc, đánh dấu, khát máu cuồng bạo, năng lực cận chiến đáng sợ, cùng với thủ đoạn đến vô ảnh đi vô tung ở trong sương mù dày đặc. Mặt khác, nó còn có thể thông qua sương mù dày đặc rung động cảm giác vị trí mục tiêu, kỹ năng ẩn thân của Thần Dạ Du các ngươi, ở trong sương mù dày đặc không có bất cứ ý nghĩa gì. Linh cảnh hành giả Siêu Phàm cảnh, với nó mà nói, là kẻ yếu như bổ dưa thái rau"

"Nếu muốn đánh thắng nó, không muốn dùng mạng người đi mài, tốt nhất có thể bài trừ sương mù dày đặc. Theo ta được biết, năng lực hô mưa gọi gió của Vũ Sư, là thủ đoạn tốt nhất khắc chế Vụ Chủ."

Trương Nguyên Thanh khoát tay: "Vũ Sư là Chúa Tể, chúng ta nếu có năng lực này, cũng không cần thiết kiêng kị Thánh Giả nho nhỏ"

Hai bên nhất thời trầm mặc.

Nếu muốn đối phó quái vật, bài trừ sương mù dày đặc là cần thiết, nếu không, cũng chỉ có thể dựa vào mạng người đi lấp, trả giá quá lớn. Hơn nữa, đối mặt Yêu Mê Hoặc cấp 4, cho dù Trương Nguyên Thanh, A Nhất, Triệu Thành Hoàng, Duy Ngã Độc Tôn các cao thủ đứng đầu, cũng chỉ là thủ đoạn giữ mạng nhiều một chút, phiêu lưu lật thuyền trong mương vẫn như cũ rất lớn. Nhưng, thủ đoạn bài trừ sương mù dày đặc, không phải bọn họ linh cảnh hành giả cấp bậc này có thể nắm giữ. Lúc mọi người ở đây đau đầu, nữ sinh Nhật Bản Ryo Asano giơ tay, yếu ớt nói: "Có lẽ, không nhất định cần Vũ Sư ra tay, chúng ta cũng có thể chế tạo ra gió."

Người hai đại trận doanh đều nhìn về phía cô gái học sinh cấp ba diện mạo thanh thuần xinh xắn này.

Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nói: "Em có loại đạo cụ này?"

Chế tạo cuồng phong, là kỹ năng cảnh giới Chúa Tể, đạo cụ tương ứng, phẩm chất chỉ sợ phải cao hơn Thánh Giả.

Ryo Asano lắc đầu: "Không có."

Mọi người dùng một loại ánh mắt "Vậy ngươi nói cái éo gì?"

nhìn cô. Ryo Asano vội bổ sung nói: "Nhưng, nhưng mà, muốn chế tạo ra gió mạnh cũng không khó nha, em có thể phóng thích kỹ năng băng sương giáng lâm, chế tạo dòng không khí lạnh, Hỏa Sư thì có thể chế tạo ra không khí nóng, không khí lạnh cùng không khí nóng va chạm, áp suất cao chảy về phía áp suất thấp, sinh ra dòng không khí, chính là gió?

Cái này… Khoa học tạo gió?

Linh cảnh hành giả ở đây mắt sáng lên.

"Nghe tựa như có đạo lý nha?"

"Đúng vậy, ta nhớ là có chuyện như thế, lúc đi học từng học rồi, nhưng không nhớ tới, hẳn là tri thức rất cao cấp "Tiểu cô nương tuổi không lớn lắm, học thức rất phong phú đấy. Biện pháp này có thể thực hiện được"

Các linh cảnh hành giả trận doanh sơn quỷ cùng sơn thân mắt sáng lên, châu đầu ghé tai, nghị luận ồn ào, đều cảm thấy kế này rất được.

Ryo Asano nghe mọi người khen, xua tay, khiêm tốn nói: "Cũng không phải tri thức cao cấp gì, đây là tri thức tiểu học lớp 4"

Không khí đột nhiên an tĩnh.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất.

Ryo Asano nhất thời trở nên cảnh giác cùng gò bó, không rõ mình nói đã sai cái gì.

“Khụ khụ!”

Trương Nguyên Thanh vội ho một tiếng, nói: “Vậy cứ quyết định như thế, nửa tiếng sau, ta sẽ dẫn quái vật lại đây, các vị nên chuẩn bị thì chuẩn bị, nên bố trí thì bố trí”

Không khí xấu hổ buông lỏng, mọi người ăn ý bắt đầu chuẩn bị, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Chương 868: Hợp sức đánh boss (3)

Quan Nhã triệu hồi ra súng trường, chạy về phía cao ốc phụ cận, lựa chọn điểm bắn tỉa. Các Vu Cổ Sư thì bắt đầu chế tác cạm bẫy, điều phối thuốc độc.

Các Hỏa Sư chạy tới các nơi của thành thị, tìm kiếm vật phẩm dễ cháy dễ nổ.

Người khác tạm thời bỏ qua thù hận giữa trận doanh, ngươi một lời ta một câu thảo luận chiến thuật.

Trương Nguyên Thanh không tham dự thảo luận, điều hắn nghĩ là, quái vật kia là oán niệm cùng thi thể kết hợp, hình thành thấy khô có trí tuệ. Trên bản chất, cái này thuộc về phạm trù âm vật, ma vật.

Hiệu quả phá ma của chày Phục Ma, có thể tạo thành thương tổn đối với nó hay không?

Có thể thử, nếu có hiệu quả, có lẽ không cần trả giá quá lớn, đã có thể giết chết nó. Trương Nguyên Thanh nghĩ.

Nửa giờ nhanh chóng trôi qua, một Mộc Yêu phụ trách cảnh giới hô:

"Đến rồi, nó đến rồi!"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy phía tây bay tới một mảng sương mù dày đặc nặng nề, phía trước sương mù dày đặc, là một cô gái trẻ khoác pháp bào hoa mỹ, dung mạo tinh xảo, dáng người núi đồi chập trùng.

Cũng là lúc đối đầu kẻ địch mạnh, mọi người cảm xúc căng thẳng, bằng không, với dung mạo cùng dáng người của cô gái kia, đám nghề nghiệp tà ác sẽ không chút nào keo kiệt huýt gió trêu chọc.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía đám người A Nhất, trầm giọng nói: "Chúng ta bám trụ nó trước, sáng tạo thời gian cho đồng bạn chế tạo gió mạnh"

Hắn đây là nhắc nhở đám nghề nghiệp tà ác, một bước này rất mấu chốt, đừng giở trò thông minh vặt, đừng ý đồ đục nước béo cò.

Nói xong, hắn triệu hồi ra Giày Hậu Thổ đi vào, tiếp đó lấy ra một cái chày đồng vàng tươi, hung hăng đâm vào đùi.

Đợi ánh sáng vàng bùng nổ, tịnh hóa, cất bước chân nặng nề lao tới sương mù dày đặc, khi lướt ngang qua Huyết Tường Vi, từ trên người cô tiếp nhận Pháp Bào âm dương mặc vào, giày khiêu vũ màu đỏ thì tự động thoát ly đôi chân âm Thi, theo chủ nhân cùng nhau công kích. Trương Nguyên Thanh xông vào sương mù dày đặc, Huyết Tường Vi thì theo lệnh của hắn, thay đổi phương hướng, lao về phía một tòa nhà phụ cận. Cô đi tìm Quan Nhã.

Không phải đi bảo vệ lão tài xế, mà là tìm kiếm lão tài xế bảo vệ.

Thể lực của Huyết Tường Vi tiêu hao quá lớn, đã không còn năng lực chiến đấu, mà Quan Nhã có bộ trang bị bảo vệ, lại có súng trường sức sát thương vượt mức, chiến lực ở trong đoàn đội là cấp bậc đứng trên đỉnh.

Vừa xông vào sương mù dày đặc, Trương Nguyên Thanh đã nhìn thấy một bóng người cao lớn tới trước mặt, thân thể khô quắt như thịt khô, tóc như cỏ khô, má hóp, con mắt màu đỏ tươi cực độ phẫn nộ, cực độ cuồng bạo ngay lập tức chiếu vào đôi mắt của hắn. Quỷ tân nương vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau quái vật, dán sát vào sau lưng nó, hoàn thành nhập vào.

Bịch bịch! Hai chân giẫm một phát, Trương Nguyên Thanh cầm chày đồng thau lao về phía thấy khô. Quái vật bị Quỷ tân nương nhập vào, thân thể cứng ngắc, không thể hành động, hai con mắt lồi ra ngoài hiện lên ánh sáng màu đỏ, sáng lên phù văn vặn vẹo cổ quái:

Mê hoặc! Trương Nguyên Thanh không chịu chút ảnh hưởng nào, kiên định lao về phía thấy khô. Hắn trước đó từng tịnh hóa bản thân, sẽ không bị Con Mắt Mê Hoặc của đối phương mê hoặc. Nhưng, kỹ năng mê hoặc của Thánh Giả cấp 4, lại ảnh hưởng đến Quỷ tân nương, khiến cô ở trạng thái dại ra không thể tiếp tục tranh đoạt quyền chủ đạo thân thể.

“Tùng!”

Quái vật bước lên một bước, nghiêng người tránh đi chày đồng thau đâm thẳng, đồng thời vung cánh tay một phát, tung ra cú đấm móc nặng vạn cân. Rầm - Thân thể Trương Nguyên Thanh nổ tung, bọt trắng phun trào.

Một đấm!

Một cú đấm của cấp Thánh Giả có thể đánh nổ thân thể hành giả Siêu Phàm.

Bọt mép cùng bọt nước phun trào tự động hội tụ, Trương Nguyên Thanh khôi phục hình người không chút suy nghĩ, nâng lên một cước đạp trúng ngực thấy khô.

“Một Cước Trí Mạng”

của Giày Hậu Thổ, công kích cảnh giới Thánh Giả.

Ầm! Ánh sáng vàng rung động, quái vật chưa thể chống đỡ được một cước này, lảo đảo lui về phía sau.

Trương Nguyên Thanh thì mượn lực rút lui, kẽo giãn khoảng cách.

Phun dũng bọt mép cùng bọt nước, tự động hội tụ, Trương Nguyên Thanh khôi phục hình người không chút suy nghĩ, nâng lên một cước thụy trong thây khô ngực.

Giày Hậu Thổ “Một Cước Trí Mạng”, cảnh giới Thánh Giả công kích.

Oanh! Ánh sáng vàng rung động, quái vật không có thể khiêng trụ cái này một cước, cùng thương lui về phía sau, Trương Nguyên Thanh tắc mượn lực rút lui về phía sau, rớt ra khoảng cách.

Hắn vừa lui, lại một bóng người lao vào sương mù dày đặc, mục tiêu rõ ràng chạy về phía quái vật,

Chương 869: Phá ma (1)

“Ong ong!”

Tiếng vỗ cánh từ đỉnh đầu vang lên, sương mù dày đặc như gặp gió mạnh, run rẩy dữ dội.

A Nhất vỗ cánh mỏng, từ trên trời lao xuống, bàn tay của hắn hóa thành trường kiếm chất xương sắc bén vô song, mang theo quán tính, từ trên cao bổ xuống.

Ở lúc một đám cao thủ dây dưa quái vật, Ryo Asano cùng các Hỏa Sư đã xông vào trong sương mù dày đặc.

Lòng bàn tay Khương Tinh Vệ nâng một quả cầu lửa to bằng chậu rửa mặt, hai tay đột nhiên vung một phát, quả cầu lửa kia bay ra, sau khi hạ xuống nhanh chóng xoay tròn, hóa thành một vòi rồng lửa. Các Hỏa Sư nhao nhao bắt chước, chế tạo ra từng vòi rồng lửa, phun ra nuốt vào dưỡng khí, bùng nổ, càng lúc bốc càng cao.

Trong nháy mắt, vốn đang mùa hè thời tiết nắng chói chang, không khí theo đó vặn vẹo, từng luồng từng luồng hơi nóng hầm hập bốc lên không trung.

Đám người nơi xa hít thở vào, đều là không khí nóng rực, gió nóng phả vào mặt, tuyến mồ hôi từ trong lỗ chân lông ép ra mồ hôi lớn như hạt đậu. Thấy thế, Ryo Asano rút ra Bằng Phách trải đầy hoa văn bằng tinh, giơ cao trên đầu.

“Bằng Sương Hàng Lâm!”

Vừa dứt lời, thân đao giăng kín hoa văn bằng tinh, kêu rắc rắc ngưng tụ lên một lớp vỏ băng, tản mát ra khí lạnh mắt thường có thể thấy được. Làn da của cô chợt hiện ra màu lam của băng như mộng ảo, mái tóc dài xõa trên lưng không có gió mà tự bay lên, từng sợi tỏa ra, giữa sợi tóc lượn lờ bằng tinh như ánh sao… Chờ khí sương lạnh tích tụ xong, Ryo Asano xoay cổ tay, Bằng Phách đao chống ở trước người. Trong chớp mắt, sương lạnh buông xuống, từng dòng không khí lạnh tựa như tới từ vùng cực, càn quét đi bốn phương tám hướng, nơi đi qua, mặt đất ngưng tụ lớp băng, cỏ dại nhuộm lên sương trắng. Dòng không khí lạnh đóng băng tất cả này, va chạm với luồng khí nhiệt độ cao phụ cận, nhất thời hình thành một cơn gió xoáy diện tích che phủ cực rộng, hướng bên trên bốc lên.

“Ô ô!”

Gió mạnh càn quét buông xuống, nhấc lên cát bụi, bao bọc sương mù dày đặc, cùng nhau xông lên bầu trời.

Đồng thời kèm theo mưa xoáy khí “Rầm rầm”.

Nhìn từ nơi xa, luồng khí bốc lên trên này diện tích che phủ chừng trăm mét, sương mù dày đặc giống như bão cát bụi, xoay tròn hướng lên trên, Hướng về phía trước bốc lên lốc xoáy.

Minh ô"

tàn sát bừa bãi gió mạnh buông xuống, nhấc lên cát bụi, bọc sương mù dày đặc, cùng nhau xông lên bầu trời.

Đồng thời cùng với "Rầm rầm"

khí xoáy tụ vũ.

Nhìn từ nơi xa, luồng khí bốc lên trên này diện tích che phủ chừng trăm mét, sương mù dày đặc giống như bão cát bụi, xoay tròn hướng lên trên, thong thả lên không trung, cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ.

Chỉ mười mấy giây, tuyệt đại bộ phận sương mù dày đặc đã bị luồng không khí lôi cuốn, xé rách đẩy lên trời, một bộ phận nhỏ quật cường ở lại trên mặt đất, nhưng đã không đủ để ảnh hưởng tầm nhìn của mọi người.

"Đinh!"

Trường kiếm gai xương nặng nề chém lên đỉnh đầu quái vật, tia lửa bắn tung ra. A Nhất công kích chưa có hiệu quả, nhưng lòng tin của linh cảnh hành giả ở đây đã tăng vọt. Cơn lốc mang đi sương mù dày đặc, tầm nhìn nháy mắt rõ ràng. Lúc này, mọi người mới nhìn rõ bộ dáng quái vật kia, cao hai mét, hình dung tiều tụy, hoàn toàn là một thây khô chết mà sống lại. Đôi mắt của nó so với người thường còn lớn hơn, trải rộng tơ máu, hốc mắt trừng ra, cực kỳ khủng bố.

A Nhất đánh lén thất bại VỖ đôi cánh mỏng, vừa muốn rút lui, quái vật kia chợt ngẩng đầu, túm chặt kiếm xương trên đỉnh đầu.

"Răng rắc!"

Kiếm xương cứng rắn bị mạnh mẽ bẻ gãy. Trong miệng A Nhất phát ra tiếng kêu rên, nhanh chóng lên cao, ý đồ kéo giãn khoảng cách, hắn biết Yêu Mê Hoặc năng lực cận chiến đáng sợ bao nhiêu, ở giai đoạn Siêu Phàm, không có bất cứ nghề nghiệp nào có thể vật lộn với Yêu Mê Hoặc. Mà cảnh giới

Thánh Giả, chỉ có Kiếm Khách sát phạt sắc bén, cùng Hỏa Sư có được kỹ năng Kẻ Bạo Nộ, có thể so sánh với Vụ Chủ, người khác đều không được. Hai con mắt thấy khô chợt nâng lên, chăm chú nhìn A Nhất càng bay càng cao, nắm nửa đoạn gai xương vung nhẹ một cái.

Tiếng xé gió sắc bén vang lên.

Một giây sau, gai xương xuyên thủng bụng A Nhất, từ sau lưng đâm ra, đâm thủng cánh cứng cùng cánh mỏng, kéo ra cả một lượng lớn chất lỏng màu xanh lục.

Ngay sau đó, hai đầu gối thấy khô gập lại, phóng lên cao, muốn lên trời chém giết Vu Cổ Sư cảnh giới Siêu Phàm này. Mà lúc này A Nhất cánh bị hao tổn, lắc lư rơi xuống, đang ở giữa không trung, đã không chỗ nào để tránh né.

Thời khắc mấu chốt, Đạp Toái Lăng Tiêu cùng là Vu Cổ Sư, lấy ra một cái áo choàng dơ bẩn bốc mùi khoác ở trên người, hai đầu gối quỳ xuống hầm, hướng thấy khô phóng lên trời dập đầu. Tước phúc! Trương Nguyên Thanh cách đó không xa nhìn thấy một màn này, khẽ nhíu mày. Hắn nhận ra đạo cụ này, một chủ nhân trước của nó là Lý Hiển Tông.

Chương 870: Phá ma (2)

Lúc trước ở trong trận âm dương, Lý Hiển Tông trước khi chết, mang toàn bộ đạo cụ đều thu về ô vật phẩm, những đạo cụ đó theo hắn chết, cùng nhau trở về linh cảnh. Không ngờ nhanh như vậy đã bị người khác đạt được.

Đạo củ cảnh giới Siêu Phàm, "tần suất qua tay"

có hơi nhanh nha… Cái này cũng từ khía cạnh thuyết minh, đạo cụ mỗi một nghề nghiệp, Số lượng thật ra có hạn, cho nên mới sẽ có tần suất qua tay cao như vậy…

"Vù!"

Một cây trường mâu lửa bắn nhanh đến, không nghiêng không lệch trúng thấy khô, vụ nổ thật lớn càng hất bay đi vị Thánh Giả cấp 4 này. Hỏa Sư ném cây trường mẫu này sững người một phen.

"Ầm ầm ầm!"

Tốt Qua Sống nơi xa cầm trong tay súng ngắn nòng súng lớn, nhắm thấy khô giữa không trung, bóp cò súng. Từng đầu đạn xoay tròn bao tùm đầu, ngực, hốc mắt… thấy khô. Dưới chuyên tinh quan sát thêm vào, tài bắn súng chuẩn thần kỳ.

Thây khô chậm rãi rơi xuống, một tay ở không trung nhanh như tàn ảnh vung vẩy một phen, 12 viên đạn bị nó "hái"

xuống. Sau đó, ánh mắt nó hướng về phía Tốt Qua Sông nổ súng, giơ tay lên, mang đầu đạn trong lòng bàn tay hung hăng ném về phía Thám Báo nổ súng.

Đầu đạn lấy tốc độ nhanh hơn cả lúc tới, mang theo từng đợt tiếng xé gió bén nhọn, rợp trời rợp đất "vung"

về phía Tốt Qua Sông. Tốt Qua Sông không chút hoang mang, vừa thay bằng đạn, vừa hướng chéo phía sau bước ra ba bước, cũng nghiêng đầu.

Phốc chốc chốc! Đầu đạn dày đặc rơi ở phía trước, phía sau, hai bên của hắn, càng có một viên xẹt qua cổ hắn, đánh ra trên mặt đất lỗ đạn dày đặc, nhưng chưa có một viên nào có thể đánh trúng hắn. Dưới chuyên tinh quan sát, quỹ tích hành động của toàn bộ đầu đạn đều không thể che giấu trong mắt hắn.

"Cẩn thận!"

Đột nhiên, hắn nghe thấy nơi xa truyền đến Thiên Hạ Quy Hỏa nhắc nhở.

Tốt Qua Sông trước mắt nhoáng lên, mi mắt chiếu ra thấy khô thân hình cao lớn khô quắt, chiếu ra hai con mắt lồi ra ngoài, cùng với phù văn vặn vẹo quái dị trong mắt.

Đầu óc hắn vang "ong"

một tiếng, ý thức hỗn loạn, sâu trong đầu óc, một thanh âm uy nghiêm nói nhỏ: "Bọn họ đều là kẻ địch, giết sạch kẻ địch… Bọn họ đều là kẻ địch, giết sạch kẻ địch."

Vẻ mặt Tốt Qua Sông từng chút một dữ tợn, không hề do dự xoay nòng súng, hướng về đồng bạn cách đó không xa bóp cò súng, giống như đối mặt kẻ thù giết cha. Mọi người kinh hãi, hoặc quay cuồng hoặc ngồi xổm, né ra xung quanh, nhưng vẫn

có một gã Yêu Mê Hoặc bất hạnh bị đánh trúng bụng, bị thương ngã xuống đất.

Mà lúc này, thấy khô đã tới trước mặt Hỏa Sư ném trường mầu, lấy thủ đoạn tương tự mê hoặc đối phương, khiến hắn trở thành "minh hữu"

Trong giây lát, đã có hai linh cảnh hành giả trở thành đi theo địch, hướng về đồng đội điên cuồng tiến công.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng các hành giả hai đại trận doanh trầm xuống.

Bọn họ vẫn đánh giá thấp sự đáng sợ của kẻ địch cảnh giới Thánh Giả, năng lực mê hoặc của Vụ Chủ không phải Yêu Mê Hoặc cảnh giới Siêu Phàm có thể so sánh, dễ dàng khiến đồng đội phản chiến.

Dựa theo tốc độ như vậy tiếp tục, người "làm phản"

sẽ càng lúc càng nhiều, mọi người tự giết lẫn nhau, thấy khô chỉ cần thu thập tàn cuộc là được. Thiên Hạ Quy Hỏa liếc một cái nhìn thấu mấu chốt trong đó, cao giọng nói: "Có cách nào suy yếu chỉ số thông minh của nó không?"

Khi nói chuyện, hắn tích tụ một quả cầu lửa, một khi mình bị thấy khô nhằm vào, liền lập tức thi triển HỎa Hành.

Trong lúc nói, lại có một người bị boss thao túng, điên cuồng tiến công minh hữu, cũng thành công giết chết một đồng bạn, khung cảnh nhất thời đại loạn.

"Yểm hộ chúng ta!"

Nhóc mập cất bước lao ra, ở sâu trong hốc mắt, hiện lên vòng xoáy làm linh hồn người ta rơi vào trong đó.

Ở trong tầm nhìn của hắn, trên người thấy khô xuất hiện nhiều loại sắc thái, sắc thái khác nhau tượng trưng cảm xúc khác nhau, trong đó màu đỏ đại biểu phẫn nộ, bạo lực bắt mắt nhất. Lúc này, hắn lần lượt dập tắt màu sắc khác ngoại trừ "đỏ thẫm", Huyện Thuật Sư bọn Hồng Vi nhao nhao noi theo, trợ giúp hắn dập tắt nhiều loại cảm xúc của thây khô. Cảm xúc là tinh thần lực kéo dài, dập tắt cảm xúc, có thể có hiệu quả bóp chết linh hồn. Huyện Thuật Sư cao minh, có thể trong im lặng khiến một người bình thường, biến thành xác chết biết đi

không có linh hồn. Trong quá trình này, các Thổ Quái hai tay đè lên mặt đất, khiến mặt đất nhô lên, bùn cát cùng gạch kết hợp thành những bàn tay to lớn, nắm thấy khô ở lòng bàn tay. Đồng thời, dây leo màu xanh nhạt từ trong bàn tay khổng lồ Thổ Quái ngưng tụ thành dài ra, nhanh chóng sinh trưởng, quấn quanh.

Ở lúc mọi người đồng lòng hợp sức công kích thây khô, Trương Nguyên Thanh thi triển Dạ Du, tập kích ba vị đồng đội "làm phản", lợi dụng chày Phục Ma tịnh hóa sức mạnh mê hoặc, làm bọn họ khôi phục lý trí.

Chương 871: Phá ma (3)

Lúc này, các Huyện Thuật Sư hợp sức dập tắt cảm xúc của thây khô, chỉ để lại màu đỏ thẫm phẫn nộ, đang định hợp sức dập tắt tinh thần lực mạnh nhất này, đột nhiên trong hốc mắt chứa vòng xoáy của bọn họ đồng thời nổi lên phù văn như máu.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên khắp nơi, nhóc mập cùng Hồng Vi mạnh nhất đầu đau muốn nứt, mấy Huyện Thuật Sư khác, thì hốc mắt chảy ra nước mắt máu, hoặc hôn mê ngay tại chỗ, hoặc ôm đầu kêu thảm thiết.

Bọn họ bị thấy khô lợi dụng cây cầu tinh thần nối tiếp mình, "ô nhiễm"

ngược.

Yêu Mê Hoặc tuy lấy cận chiến làm chủ, nhưng lĩnh vực tinh thần cũng không phải điểm yếu của bọn họ, ngược lại, Con Mắt Mê Hoặc là thủ đoạn thao túng loại tinh thần cực đáng sợ. Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí ôm đầu, cố nén đau đớn, nói "Thành công rồi, nhưng phải cẩn thận, kế tiếp nó sẽ trở nên vô cùng cuồng bạo, ai công kích nó, nó liền nhằm mãi vào người đó."

"Ầm!"

Bàn tay cát đá gạch đất ngưng tụ thành ùn ùn nổ tung, dây leo sụp đổ từng đoạn, một bóng đen mang theo tiếng xé gió sắc

bén, tựa như một chiếc máy bay chiến đấu phi hành tốc độ cao, lao về phía các Huyện Thuật Sự mất đi sức chiến đấu. Trong con mắt lồi ra của thây khô tràn ngập ngọn lửa oán hận, trong mắt chỉ còn lại có những con kiến dám tổn thương mình. Các Huyện Thuật Sư tuy chưa thể bóp chết linh hồn của nó, nhưng đã thành công cắt giảm trí tuệ của nó, khiến nó trở nên không đủ bình tĩnh, chỉ còn lại lửa giận.

"Đoàng!"

Trong tiếng súng vang dội, thây khô lao đi tấn công tốc độ cao, đầu chợt hất mạnh sang một bên, bước chân xuất hiện lảo đảo, thế xung phong bị đánh gãy.

Quan Nhã đã ra tay.

Đám Huyện Thuật Sư này còn không thể chết được.

Bắt lấy cơ hội, Trương Nguyên Thanh thi triển Dạ Du, vô thanh vô tức tới gần thấy khô, từ phía sau phát động tập kích, chày Phục Ma quyết đoán dữ dội đâm về phía lưng. Mắt thấy đạo cụ này sắp đâm trúng kẻ địch, hai chân Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên không chịu khống chế làm ra xoay tròn, trong lúc tầm mắt chuyển động, hắn thấy thấy khô đá sau một phát, đá trúng không khí. Bốp! Không khí nổi lên tiếng vang như vụ nổ. Nếu không phải giày khiêu vũ màu đỏ chủ động ra tay, dẫn hắn né tránh, một cước này sẽ trực tiếp bụng hắn đá ra một lỗ thủng. Trực giác chiến đấu của Yêu Mê Hoặc? Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới tình huống lúc trước ở trong bãi đỗ xe ngầm đại học Tùng Hải, đánh lén u Hướng Vinh. Lúc ấy, vị Yêu Mê Hoặc kia cũng sớm phát giác nguy hiểm, khiến hắn đánh lén chưa thể thành công. Yêu Mê Hoặc tựa như đối với nguy hiểm có trực giác siêu mạnh. Nơi xa, Bách Vô Cấm Kỵ lấy ra một cây cung lớn màu đỏ, nhắm vào thấy khô, kiên định kéo dây cung. Chỉ thấy, đầu ngón tay hắn chảy ra từng luống sương máu, ngưng tụ thành một mũi tên màu máu.

Vù!

Ánh sáng màu máu gào thét lao đi, lấy một loại tư thái tất nhiên trúng mục tiêu, bắn trúng ngực thấy khô.

Cây cung này có được năng lực đánh dấu mục tiêu, phàm là kẻ bị đánh dấu, liền tuyệt đối không tránh được mũi tên công kích, mà mũi tên là tinh huyết chủ nhân ngưng tụ, có được hiệu quả phá giáp, ăn mòn rất mạnh, trừ Thổ Quái cùng cấp bậc có thể miễn cưỡng chống đỡ, bất cứ một nghề nghiệp nào dính một mũi tên, đều phải bị thương. Trả giá sử dụng nó, ở lúc kéo cũng đã trả rồi –- Mũi tên cần lấy tinh huyết bản thân ngưng tụ. Đây là một vũ khí sắc bén giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Vù vù vù! Bách Vô Cấm Kỵ liên tục bảy mũi tên, mũi tên nào cũng trúng ngực thấy khô, đánh nó liên tục lui về phía sau.

Sau bảy mũi tên, Bách Vô Cấm Kỵ sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thần thái uể oải. Nhưng thấy khô cũng chưa bị thương như trong dự đoán của hắn, tuy ngực nó nhuộm máu tươi, mà chỗ máu đó tựa như có chứa tính ăn mòn mãnh liệt, khiến thân thể đao thương bất nhập của nó bốc khói xẹt xẹt. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Bách Vô Cấm Kỵ bắn hết tinh hoa toàn thân ngẩn người, tiếp đó vẻ mặt biến sắc hẳn, kêu to: “Quái vật này mình đồng da sắt, lúc còn sống hẳn là Thánh Giả cấp 5, chúng ta rất khó phá VỠ phòng ngự”

Thông qua sức sát thương của cung tên phản hồi, hắn phán đoán ra tà tu lúc còn sống ít nhất là cấp 5, bởi vì kỹ năng Vụ Chủ cấp 5 nắm giữ, gọi là “Chiến Thần Chi Khu (sơ giai)”, kỹ năng này đặc điểm lớn nhất chính là đao thương bất nhập. Tuy quái vật không còn cấp bậc lúc còn sống, các phương diện thuộc tính đều trượt xuống, nhưng cơ sở thân thể sẽ không thay đổi. Chiến Thần Chi Khu phòng ngự, không phải bọn họ cảnh giới Siêu Phàm có thể công phá, thấy khô từ điểm xuất phát đã đứng ở thế bất bại. Không phá được phòng ngự… Sắc mặt mọi người ở đây trầm xuống. Thế này còn đánh như thế nào?

Chương 872: Phá ma (4)

“Vậy chỉ có thể diệt thần của nó, nó là oán niệm tà tu sau khi chết biến thành, điểm yếu hẳn là linh hồn”

Hồng Vi lấy ra một tấm gương đồng thau khắc rồng phượng, nói: “Bám trụ nó, cho ta một phút đồng hồ, mặt khác, tận lực

tiêu hao nó”

Nói xong, cô đặt gương đồng ở trước người, theo thứ tự lấy ra các loại tài liệu, bố trí công tác chuẩn bị thi triển kỹ năng gương đồng - nhiếp hồn đại trận cần. Cô có hai đạo cụ dựa vào để thành danh, một món là “Thất Tình Lục Dục Huân”, một món chính là tấm gương đồng này, trong đó gương đồng có hai công năng lớn, một là định hồn, nhị là nhiếp hồn.

Cái trước nhằm vào linh thể, chỉ cần chiếu vào linh thể, liền có thể giam cầm nó. Cái sau nhằm vào thân thể, nhưng khi làm phép, cần nghi thức phụ trợ, không thể trực tiếp đối địch.

“Các vị, lấy phong ấn cùng suy yếu là chính”

Trương Nguyên Thanh cao giọng nhắc nhở.

Nói xong, lấy ra Khẩu Trang Kẻ Trầm Mặc Thiên Hạ Quy Hỏa trả lại, ném cho Quỷ tân nương, người sau điều khiển khẩu trang thêu xương khô màu trắng, lao về phía thấy khô kia, thuận lợi hoàn thành nhập vào.

Đối mặt kẻ địch tương tự, công kích tương tự, ở sâu trong ánh mắt thấy khô một lần nữa hiện lên chú văn mê hoặc. Đoàng! Quan Nhã nơi xa chi viện hỏa lực, đầu đạn thon dài trúng mục tiêu thấy khô thân hình cứng ngắc, chính giữa trán. Đầu thấy khô ngửa ra sau biên độ nhỏ, cái trán xuất hiện vết màu trắng.

Súng trường ở cảnh giới Siêu Phàm thần chắn sát thần, không thể tạo thành thương tổn đối với nó, nhưng đã cắt ngang đối phương làm phép. Quỷ tân nương thừa cơ thao túng thấy khô, hai tay tiều tụy cầm lấy khẩu trang “Kẻ Trầm Mặc”, đeo ở trên mặt. Thân hình cao lớn của thây khô chợt cứng đờ. Một bên khác, đám người hai đại trận doanh nhận được chỉ thị của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ùn ùn ra tay.

“Tùng!”

Vu Cổ Sư Đạp Toái Lăng Tiêu quỳ hai đầu gối, hướng thấy khô xa xa dập đầu, áo choàng do bẩn bốc mùi trên người chợt lóe lên hào quang đen. Hắn đã cắt giảm “phúc khí”

của thây khô, để bảo đảm công kích đến tiếp sau của các minh hữu có thể thành công.

Mẫu Đơn Tiên Tử cùng Bạch Hổ Vạn Tuế đều tự vung ra roi dây leo, xiềng xích, cuốn lấy thân thể thấy khô, hai thứ đều có công năng hạn chế hành động.

Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan thì xách một cái gông gỗ cồng kềnh, nhanh nhẹn chạy tới phía sau thấy khô, bốp! Hai tấm gông gỗ khép lại, đeo lên cổ. Gông gỗ không có năng lực phong ấn, nhưng có thể suy yếu mục tiêu, xuất phát từ trạng thái suy yếu. Quản Trung Khuy Bảo ngồi xổm xuống, hai tay nhấn lên mặt đất một cái, mặt đất dưới chân thấy khô VÕ ra, nuốt chửng nó, chỉ để lại một cái đầu lộ ra khỏi mặt đất.

Bắt lấy cơ hội, Trương Nguyên Thanh thi triển Dạ Du, ẩn núp đến phía sau thấy khô, hai tay cầm chày Phục Ma, ra sức đâm về phía thiên linh cảm vị Vụ Chủ này.

Đinh!

Tựa như đục lên tấm sắt, đốm lửa bắn tung tóe, lực phản chấn thiếu chút nữa khiến chày Phục Ma rời tay. Rất xấu hổ, chày Phục Ma không có hiệu quả phá giáp. Công năng phá ma không thể nào thi triển. Càng hỏng bét hơn là, lần công kích này, ngược lại đã "đánh thức"

thấy khô, trong mắt nó một lần nữa hiện lên chú văn mê hoặc, khiến Quỷ tân nương nhập vào trong đó lâm vào hỗn loạn, tiếp theo, từ trong lòng đất nhảy lên, trong lúc nhất thời bụi đất bốc lên, cục đất văng khắp nơi. Xích sắt, dây leo lần lượt đứt đoạn. Cuối cùng, nó tháo xuống khẩu trang, như trút giận xé nó thành mảnh vụn. Cấp bậc dù sao chênh lệch quá lớn, đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm, chỉ có thể vây nó nhất thời. Ở lúc này, Mao Sơn Thuật Sĩ ở bên xem chiến đấu hồi lâu, rốt cuộc bắt được cơ hội, thi triển Dạ Du ẩn núp tới phía sau thấy khô, ở khoảnh khắc nó lao ra khỏi lòng đất, giây thoát xích cùng dây leo, xé nát khẩu trang, rút ra một cây gậy khóc tang mảnh vải rách quấn quanh, âm khí hừng hực. Lúc này, hiệu quả tước phúc còn chưa trôi qua, thấy khô thế mà lại chưa phát hiện Thần Dạ Du đánh lén phía sau. Bốp! Trong một đợt tiếng quỷ khóc ô tô, gậy khóc tang quật lên trên lưng thấy khô, quật cho nó thân thể cứng ngắc, trong con mắt lồi ra, linh quang tan rã. Gậy khóc tang quật không phải thân thể, mà là linh hồn.

Cùng lúc đó, trong miệng Tôn Miểu Miểu phun ra từng oán linh, những oán linh đó dây dưa lẫn nhau, quấn quanh thành một sợi roi dài hư ảo. Bốp! Sợi roi sau đó quật ở trên người âm Thi cứng ngắc, quật linh hồn, làm sâu sắc thêm thương tổn.

Hai lần công kích này, thương tổn so với trước đó toàn bộ mọi người cộng lại còn cao hơn.

Một phút đồng hồ đã đến.

Hồng Vi nơi xa chấm dứt nghi thức, nhặt lên gương đồng thau khắc vẽ rồng phượng, chiếu về phía thấy khô dại ra cứng ngắc.

Mặt gương nổi lên ánh sáng hư vô, chợt bày ra hình ảnh thấy khô, gương mặt dữ tợn, nhưng ánh mắt dại ra.

Chương 873: Phá ma (5)

Hồng Vi vươn bàn tay phải, ngón tay thon dài trắng nõn, thế mà trực tiếp "đâm"

vào mặt gương, đầm về phía đôi mắt của hình ảnh, mắt của hình ảnh trong gương nổ tung, tiếp theo thân thể tan VỠ, hóa thành tro bụi. Nơi xa, linh quang trong tròng mắt thấy khô nháy mắt dập tắt, thân hình cao 2 mét, thẳng tắp ngã xuống, ầm một tiếng, bụi bậm bốc lên. Thành công rồi? Linh cảnh hành giả hai đại trận doanh trong lòng vui vẻ. Quái vật này rất hung ác điên cuồng, nếu không phải mọi người đồng lòng hợp sức, bài trừ sương mù dày đặc, hủy lý trí của nó, cuối cùng lau đi linh hồn của nó, muốn giết nó thật sự không dễ dàng. Khi mọi người ở đây thả lỏng trong lòng, Hồng Vi đột nhiên biến sắc, kêu lên: "Không có tiếng nhiệm vụ nhắc nhở. Nó còn sống."

Còn chưa dứt lời, thấy khô đứng lên thẳng tắp, trong mắt thần thái ảm đạm, linh trí cháy trở lại. Ngay sau đó, nó như một chiếc máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm lao ra, để lại từng tàn ảnh. Bách Vô Cấm Kỵ quát: "Tản ra, tản ra, nó muốn hút máu…"

Không chờ hắn nói xong, thấy khô đã lao về phía đám người, bóp chặt cổ họng một Mộc Yêu, bẻ gãy Rắc, cúi đầu cắn động

mạch cổ, hút từng ngụm từng ngụm máu. Trong mấy hơi thở, Mộc Yêu kia đã thành một thi thể khô quắt.

Mọi người kinh hãi tan tác như vong vỡ tổ.

Thây khô tùy tay ném xác Mộc Yêu đi, trong nháy mắt lao tới phía sau một Vu Cổ Sư lạc đàn, làm tương tự bẻ gãy cổ, hút máu. Yêu Mê Hoặc, khát máu cuồng bạo! Nhận được tinh huyết tẩm bổ, linh hồn vốn đã suy kiệt của nó đạt được sự bổ sung thật lớn.

“Đánh không lại, nó giết chúng ta như giết chó, mỗi người đều là kho máu của nó”

“Xong rồi xong rồi, boss này so với cấp 4 bình thường còn mạnh hơn.”

“Chết chắc rồi.”

Thành viên bình thường cảm xúc sụp đổ trước hết, một cảm xúc tuyệt vọng bao phủ bọn họ, đánh mất ý chí chiến đấu, hướng về bốn phương tám hướng hoảng sợ chạy trốn. Trương Nguyên Thanh, Triệu Thành Hoàng, A Nhất, nhóc mập các cường giả đỉnh cấp, thì nhanh chóng suy nghĩ cách phá cục, trong lòng khó tránh khỏi nặng nề.

Bọn họ còn có không ít con bài chưa lật, đây là chỗ dựa cho bọn họ dám đứng ở chỗ này, trực diện boss, người không có con bài chưa lật đã chạy rồi, nhưng những thủ đoạn đó không đủ để giải quyết thấy khô đáng sợ này, cho đến khi con bài chưa lật hao hết, kết cục có thể nghĩ mà biết.

Đã biết không đơn giản như vậy, lấy sức chiến đấu của hai đại trận doanh, Thánh Giả cấp 4 bình thường căn bản không đáng chú ý, thấy khô là kẻ địch chung của hai đại trận doanh, sức chiến đấu tự nhiên vượt xa Thánh Giả hợp pháp cấp 4. Đạo cụ phong ấn, suy yếu công năng tổn thất hơn phân nửa, rất khó phục chế cục diện vừa rồi nữa, chày Phục Ma không thể phá giáp, chẳng lẽ dùng mạng người đi lấp? Trương Nguyên Thanh suy nghĩ phương pháp giết địch.

“Đoàng!”

Quan Nhã nơi xa nổ súng, viên đạn trúng giữa ngực thấy khô, không có gì bất ngờ, chưa tạo thành thương tổn mang tính thực chất. Thấy khô cúi người nhặt lên đầu đạn, nhìn về phía

nhà cao tầng cách đó không xa. Một phát súng này bắn khó hiểu, đã chưa đạt tới hiệu quả yểm hộ, lại chưa mang đến thương tổn cho kẻ địch. Trương Nguyên Thanh đang lẩm bẩm Quan Nhã làm điều vô ích, ánh mắt theo bản năng liếc về phía ngực thấy khô. Nơi đó còn lưu lại thối rữa do mũi tên của Bách Vô Cấm Kỵ ăn mòn ra. Con người của hắn hơi co lại, bỗng nhiên hiểu ý tứ Quan Nhã. Trương Nguyên Thanh hô:

"Đây chỉ là một thể xác chết đi nhiều năm, nó không có năng lực tái sinh, vết thương không thể chữa trị, khác với Vụ Chủ cấp 5 thật sự, tiếp tục công kích ngực nó".

Đám người A Nhất, Cửu Lậu Ngư, Duy Ngã Độc Tôn, Triệu Thành Hoàng đầu tiên là ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía thây khô ngực, sau đó, mắt bọn họ chợt sáng ngời. Khương Tinh Vệ đi trước làm gương, thân thể cô bốc lên ngọn lửa hừng hực, mái tóc đỏ tản ra từng sợi, lượn lờ hỏa nguyên tố màu đỏ sậm.

Cô mở ra kỹ năng thiên phú "Kẻ Cuồng Nộ", khí tức tăng vọt, áp sát cảnh giới Thánh Giả, giống như một quả đạn pháo ra khỏi nòng, kéo ngọn lửa quanh co khúc khuỷu, trong chớp mắt, đã xẹt qua mấy chục mét khoảng cách, xông đến trước mặt thây khô, hướng tới ngực nó vung ra nắm tay nhỏ. Quỷ tân nương lại một lần nữa hiện lên sau lưng thấy khô, nhập vào trong đó, quấy nhiễu nó hành động, bảo đảm Khương Tinh Vệ công kích có thể trúng mục tiêu. âm! Trong khoảng thời gian ngắn, ánh lửa tàn sát bừa bãi, luồng lửa bay tứ tung, Khương Tinh Vệ theo đó bay ngược đi, mà thấy khô đao thương bất nhập, ngực hơi lõm xuống, bịch bịch rút lui. Khương Tinh Vệ nặng nề ngã trên mặt đất, liên tục quay cuồng, cô rất nhanh ổn định thân thể, không đợi đứng dậy, hai chân dùng sức đạp một cái, hóa thân ngọn lửa lần nữa, lấy tốc độ cực nhanh lao về phía thấy khô. Hỏa Sư tấn công, xâm lược như lửa.

Chương 874: Phá ma (6)

Đúng lúc này, cô thấy đôi mắt lồi ra kia, sáng lên phù văn vặn vẹo mang tính dấu hiệu, nhưng một lần này, chú văn của Con Mắt Mê Hoặc trở nên cực kỳ ảm đạm. Quỷ tân nương vẫn tránh được làm vào hỗn loạn, mà Khương Tinh Vệ suy nghĩ

hơi chậm một chút, đầu óc ở trạng thái hỗn loạn, thân thể ở dưới tác dụng của quán tính, húc thẳng tắp về phía thây khô. Thấy khô bước lên một bước, cánh tay phải như trường thương đâm ra, đâm về phía trước mặt Khương Tinh Vệ, một cú đấm này đủ đánh nổ đầu cô gái. Đột nhiên, ngọn lửa thiêu đốt ngoài thân Khương Tinh Vệ tự động hội tụ về phía đầu, ngưng tụ thành một cái mũ giáp do lửa tạo thành. Đồng thời, lại một mảng ánh sáng vàng dày nặng sáng lên, bao phủ cô.

"Ầm!"

Mũ giáp cùng ánh sáng vàng đồng thời nổ tung.

Hai pháp khí hộ thân bị một cú đấm phá hủy, nhưng cũng đã hoàn thành sứ mệnh, chặn đòn đấm thẳng.

Thây khô thu hồi nắm tay, công kích nối tiếp mà tới, hắn lại bước một bước, chân phải có thịt khô quắt bỗng nhiên bành trướng, đẩy đầu gối, đánh về phía bụng cô gái. Khương Tinh Vệ ôm bụng quỳ rạp xuống đất, phun ra lượng lớn thịt nướng cùng nước chua chưa tiêu hóa, khuôn mặt nhỏ nhắn tít lại.

Cô cảm nhận được đỉnh đầu nổi gió mạnh, biết lần công kích thứ ba đã sắp tới, nhưng đau đớn khiến thân thể mất đi năng lực hành động, không thể làm ra ứng đối hữu hiệu. Trương Nguyên Thanh vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau Khương Tinh Vệ, túm gáy cô, kéo về phía sau.

"Tùng!"

Bước chân của thây khô rơi trên mặt đất, giẫm ra một cái hố khoa trương.

Công kích thất bại, nó không tiếp tục truy kích, chợt xoay người, hướng phía sau tung một cú đấm.

Một bóng người từ trong hư không ngã ra, chính là Triệu Thành Hoàng hóa quỷ, hai cánh tay giăng kín mạch máu màu xanh của hắn vô lực buông xuống, lảo đảo lui về phía sau. Vừa rồi hắn vốn định đánh lén thấy khô, lại bị đối phương sớm phát hiện, trong lúc gấp gáp giơ cánh tay đón đỡ, hai cánh tay bị gãy xương tính chất vỡ nát. Triệu Thành Hoàng vừa lui về phía sau, vừa thao túng âm Thi cấp 4 từ chéo một bên tiến công, một cú đá cao cắt ngang thây khô đang muốn thừa thể truy kích, lại bước hai bước áp sát, vặn hông, nghiêng người

giật trỏ. Thây khô lấy tốc độ nhanh hơn tung cú đấm, từ dưới lên trên, đánh vào dưới nách âm Thi, khuỷu tay đánh không thể tránh khỏi lệch lên trên. Nhưng nó dù sao cũng là âm Thi cấp 4, tốc độ cùng lực lượng hơn xa hành giả cấp 3 có thể so sánh, nhanh chóng đánh quấn lấy thấy khô, hai bên quyền cước nhanh như tàn ảnh, tận tình hướng thân thể đối phương phát tiết bạo lực. Ầm! âm Thi rất nhanh rơi vào thế yếu, bị thấy khô đấm một cú đánh bay, như quả bóng lăn ra ngoài. Chẳng qua, nó thành công đánh chỗ lõm xuống của ngực thây khô mở rộng lần nữa.

Thấy khô gãy xương sườn, chỉ là làn da cứng rắn như tầm sắt, dai như da trâu, chưa bị xé rách.

Nhìn thấy Triệu Thành Hoàng cùng âm Thi cấp 4 bại trận, Thiên Hạ Quy Hỏa nơi xa lập tức từ trong ô vật phẩm lấy ra một cái hồ lô vàng óng, ngửa đầu dốc một ngụm, ngậm chất lỏng chưa biết ở trong miệng, tiếp theo nhóm lửa một bụi cỏ khô dưới chân, cũng ném ra một quả cầu lửa, nổ tung ở trước mặt thây khô. Thân thể hắn bốc lên ngọn lửa màu đỏ, thi triển Hỏa Hành, xuất hiện ở trước người thấy khô.

“Vù!”

Hắn phun chất lỏng trong miệng hướng về thấy khô, cũng sử dụng lửa điểm hỏa, chế tạo ra hiệu quả của súng phun lửa quân dụng. Chất lỏng thiêu đốt phun lên trên người thấy khô, tựa như đạn Photpho trắng, như giòi trong xương thiêu đốt, bốc lên ngọn lửa hừng hực. Tóc của thây khô nháy mắt cháy hết, quần áo rách nát cũng hóa thành tro tàn, thân thể khô quắt hiện ra ánh sáng đỏ như bàn ủi, đỏ tới mức tỏa sáng.

Thiên Hạ Quy Hỏa đánh lên thành công, lập tức lui về, thân thể một lần nữa bị lửa đỏ rực bao bọc, thi triển Hỏa Hành, về tới cạnh cỏ khô hừng hực thiêu đốt. Hắn rất trơn trượt, sau khi thành công rút lui ngay, tuyệt không chiến đấu cuốn lấy.

“Phốc..”

Thân thể Thiên Hạ Quy Hỏa vừa trở về, lửa còn chưa tắt, bụng liền nở hoa máu. Một đầu đạn đã xuyên thủng bụng.

Đó là viên đạn Quan Nhã bắn ra, viên mà thấy khô nhặt lên.

Hắn ôm bụng lảo đảo lui về phía sau, mắng một tiếng “Đệch!”

“Ào ào!”

Nước sông cuồn cuộn bỗng dưng hiện lên, sóng trắng ngập trời, rợp trời rợp đất, nuốt chửng thấy khô da thịt bị đốt đỏ hồng, xẹt xẹt liên thanh, một đợt khói trắng bốc lên.

Duy Ngã Độc Tôn xem hiểu ý tứ Thiên Hạ Quy Hỏa, ăn ý đánh phối hợp.

Làn da màu sắc ngăm đen của thây khô nổi lên hào quang như kim loại, dưới nóng nở ra lạnh co lại kích thích bày ra một loại cảm giác căng thẳng, làn da giống như mất đi tính dẻo dai.

“Đoàng!”

Viên đạn của Quan Nhã bắn trúng ngực boss, đánh ra một cái hố nông lõm xuống.

Chương 875: Phá ma (7)

Cô luôn có thể bắt được thời cơ tốt nhất, cho ra thương tổn thích hợp nhất. Lúc này, Triệu Thành Hoàng chữa trị xong xương gãy, từ ô vật phẩm lấy ra một viên đá tròn màu xám, hung hăng đánh về phía thấy khô. Đá xung quanh, nhanh chóng hướng tới viên đá tròn hội tụ, như đồ sắt gặp nam châm, tạo thành một người đá khổng lồ cao 3 mét.

Đây là phần thưởng Triệu Thành Hoàng vượt qua cửa ải người khổng lồ đá đạt được. Thùng thùng thùng! Người khổng lồ đá cất bước chân nặng nề, bước chân chạy như điên chế tạo ra hiệu quả tựa như động đất, lao về phía thấy khô, đập ra nắm tay to như cái chậu rửa mặt. Thân thể thấy khô vừa trải qua nóng nở ra lạnh co lại, làn da kề sát xương, khớp cứng ngắc, hành động chịu cản trở, khó mà làm ra né tránh có hiệu quả, chỉ có thể căng cánh tay phải, tung đòn đấm thẳng, đáp lại nắm tay của người khổng lồ đá.

Ầm!

Cú đấm của hai quái vật giống như một vụ nổ đáng sợ, thổi bụi đất xung quanh không còn một mảnh, lộ ra mặt đất nện.

Người khổng lồ đá thân thể vỡ tung, tảng đá bay đi, đá vụn văng khắp nơi. Mà thấy khô nghiêng ngả lảo đảo lui lại. Trong đá vụn bay tán loạn, một bóng người nhảy lên cao cao, tay

cầm song đao, xoay tròn tốc độ cao giữa không trung, tựa như con quay mang theo lưỡi dao. Chính là Cửu Lậu Ngư được chính phủ đánh giá đao thuật siêu phàm.

“Đinh, phốc”

Lưỡi đao xoay tròn chém trúng ngực thấy khô, tiếng thứ nhất phát ra tiếng vang sắc bén, tiếng thứ hai truyền đến tiếng chém rách máu thịt.

Mọi người ở đây tập trung nhìn vào, vẻ mặt mừng như điên. Chỉ thấy ngực thấy khô xuất hiện một vết đao hơi nông, rốt cuộc phá giáp. Lúc này, Cửu Lậu Ngư hao hết lực lượng, đáp ở trước người thấy khô, thân là Thám Báo, trong tầm mắt hắn rõ ràng chiếu ra kết cấu xương khớp, cùng với chi tiết cơ bắp phát lực của thây khô.

Hắn nhảy về phía sau tránh đi thấy khô quét chân, sau khi hạ xuống đất nhanh chóng nghiêng người, một lần nữa né tránh đòn pháp quyền.

Ngay sau đó, hắn “nhìn thấy”

chân phải boss khô quắt cơ thịt căng phồng, biết đối phương một bước tiếp theo là lên gối.

Nhưng, đối phương công kích quá nhanh, nối tiếp quá chặt chẽ, mắt có thể sớm nhìn ra chiêu số của đối phương, thân thể lại theo không kịp, trong lúc gấp gáp, chỉ có thể giơ ngang song đao ở trước ngực. âm!

Song đao ngăn được lên gối, nhưng lưỡi đao tính bền dẻo cực mạnh không thể ngăn được va chạm dữ dội, thân đao gập cong, đánh vào ngực, Cửu Lậu Ngư bay ngược đi, xương sườn gãy, nội tạng chảy máu, cuộn mình không thể đứng dậy.

“Tần suất phóng thích Con Mắt Mê Hoặc của nó giảm bớt rồi.”

Hồng Vi cẩn thận quan sát cao giọng nhắc nhở.

Thấy khô lúc trước tần suất sử dụng Mê Hoặc cực cao, vướng tay lại khó chơi, nhưng sau khi “sống lại”, hắn chỉ dùng một lần đối với Khương Tinh Vệ, liền không sử dụng nữa. Hơn nữa cường độ mê hoặc cũng giảm đi nghiêm trọng.

Công kích của cô là hữu hiệu, cường độ linh hồn boss yếu bớt rồi.

Thây khô giẫm hai chân một phát, chạy tốc độ cao về phía Cửu Lậu Ngư, muốn uống máu bổ sung. Lực lượng của nó không phải vô cùng vô tận, cũng sẽ có tiêu hao phương diện "thể lực", bị động khát máu cuồng bạo, tuy không thể chữa trị vết thương, có thể bù lại "thể lực"

tiêu hao, bù lại linh hồn suy yếu.

"ÀO ~"

Một cơn sóng lớn ập tới cuốn đi Cửu Lậu Ngư, cuốn hắn lao về phía xa.

Chéo một bên, một bóng đen mang theo tiếng "Ong ong", giống như máy bay chiến đấu lướt qua tầng trời thấp, móng vuốt sắc bén quắp lấy bả vai thấy khô, nhấc hắn lên, ném về phía xa.

Ầm!

Thấy khô va trúng tường ngoài một căn nhà dân tàn phá, húc bức tường vốn không chắc chắn run rẩy một trận, lắc lư muốn đổ.

Hai đầu gối nó trầm xuống, như đạn pháo lao hướng về phía chân trời, lao về phía A Nhất trên không trung.

Nhưng, mặt đất phía dưới nó nhô lên cục đất, rễ cây xanh biếc nhanh chóng sinh trưởng, linh hoạt móc lấy mắt cá chân thấy khô, rễ cây nhìn như nhỏ bé lại dị thường bền chắc nháy mắt căng lên.

Thấy khô đang ở giữa không trung, không chỗ mượn lực, bất đắc dĩ rơi xuống.

Nơi xa, hai tay Tôn Miểu Miểu ấn lên mặt đất, cánh tay dài để lộ bên ngoài mọc đầy vỏ cây trạng thái vảy, lòng bàn tay tựa như có rễ cây kéo dài hướng trong lòng đất. Đây là đạo cụ thưởng khi cô thông quan rừng rậm thụ yêu đạt được. Có thể ở trong năm phút đồng hồ, nắm giữ năng lực của thụ yêu, kéo dài ra dây, rễ cây công kích kẻ địch.

"Vù vù vù vù.."

Càng nhiều rễ cây hơn phá đất chui ra, quấn quanh thây khô giữa không trung, trói buộc nó chặt chẽ. A Nhất trên không trung nhắm chuẩn thời cơ, chợt lao xuống, trong quá trình đó, cánh tay hắn hóa thành gai xương sắc bén, phía cuối nhuộm lên màu tím đen.

Kỹ năng mê hoặc của thây khô yếu đi, tìm cơ hội phóng thích búp bê ma cùng quỷ tân nương nhập vào, lại thử dùng chày Phục Ma công kích ngực nó, nói không chừng có thể một lần hành động giải quyết nó… Trương Nguyên Thanh lặng lẽ thi triển Dạ Du tới gần thấy khô.

Chương 876: Phá ma (8)

Lúc này, các hành giả trận doanh hợp pháp, tà ác ban đầu đào tẩu, thấy động tĩnh chiến đấu nơi đây kéo dài không ngừng, các cao thủ bên ta thế mà chưa thua, ùn ùn quay về, ở nơi xa xem chiến đấu. Vừa vặn nhìn thấy một đám cao thủ đứng đầu phối hợp ăn ý, thế công nối tiếp chặt chẽ, tuy không ngừng có người bị thương, nhưng đánh thấy khô liên tiếp bại lui, Cố gắng chống đỡ.

“Phá VỠ phòng ngự rồi, thế mà phá vỡ phòng ngự rồi!”

Đám nghề nghiệp tà ác nhìn A Nhất từ trên trời lao xuống, tinh thần rung lên, phấn chấn nói “Phá VỠ phòng ngự rồi thì tốt, lấy độc tố cùng lực công kích của A Nhất, chỉ cần phá vỡ phòng ngự, liền có thể giết chết nó”

Lòng tin bị dập tắt nhất thời thiêu đốt trở lại.

Người trận doanh sơn thần phấn chấn tương tự, nhưng trong lòng lại có sầu lo, sợ A Nhất sau khi giết chết boss, bên ta mất đi phần thưởng Trái Tim Rừng Rậm.

A Nhất lao xuống tốc độ cao, gào thét mà tới, giơ gai xương màu tím đen, lao về phía ngực thấy khô.

Lúc này, con mắt lồi ra ngoài của thây khô một lần nữa hiện lên chú văn mê hoặc ảm đạm. Nó tích tụ lực lượng đã lâu, rốt cuộc có thể sử dụng lần nữa. Con ngươi màu hổ phách của A Nhất nháy mắt tan rã, đầu óc tắt máy, cánh mỏng dùng VỖ, giống như một chiếc máy bay mất khống chế, dừng phi hành,

ở dưới tác dụng của quán tính, sát thấy khô, lao chéo đi về phía tường ngoài tòa nhà dân. Phật! Thây khô chợt bành trướng cơ bắp, phát lực giãy đứt dây leo, rễ cây, nhẹ nhàng hạ xuống đất, hướng về các linh cảnh hành giả nơi xa lao đi. Nó muốn cắn nuốt tinh huyết các sinh linh nhỏ yếu kia, khôi phục lực lượng.

ven đường không ngừng có rễ cây lao ra, ý đồ ngăn cản bước chân của nó, nhưng đều bị thấy khô linh hoạt tránh đi, đây cũng là nguyên nhân nó không chọn cắn nuốt tinh huyết Vu Cổ Sư bên cạnh, vậy tất nhiên sẽ rơi vào kẻ địch phía sau quấy nhiễu, vây kín.

Mà săn giết con kiến nơi xa, thì khiến bọn họ ngoài tầm tay với, vô lực cứu viện, hơn nữa con kiến nhỏ yếu càng dễ đánh chết hơn.

“Hỏng bét!”

Tôn Miểu Miểu thao túng dây leo rễ cây, không thể cuốn lấy thây khô, khẽ biến sắc. Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Giai Bạch, Duy Ngã Độc Tôn, Mao Sơn Thuật Sĩ mấy người chưa bị thương, trong lòng trầm xuống, nhanh chóng truy kích thây khô, ý đồ ngăn cản. Nhưng bọn họ khoảng cách quá xa, làm sao có thể nhanh hơn thấy khô Một bên khác, một đám linh cảnh hành giả đang bao hàm chờ mong, ngồi chờ boss bại vong, tựa như vịt bị bóp chặt cổ họng, tập thể thất thanh. Nhìn thấy khô lao tới tốc độ cao, mọi người lạnh toát cả người, vẻ mặt sợ hãi như ong vỡ tổ.

“A… A Nhất, mau cứu chúng ta. Chúng ta thành chất dinh dưỡng, các ngươi cũng phải chết..”

“Triệu Thành Hoàng, mau ngăn cản nó.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đâu? !”

Tiếng kêu sợ hãi nổi lên khắp nơi, người trận doanh sơn quỷ chật vật chạy trốn, hoảng hốt không chọn đường. Các linh cảnh hành giả trận doanh sơn thần cũng tương tự chẳng khá gì hơn, chỉ là bọn họ cầu cứu uyển chuyển hơn, vẫn ôm theo chờ mong đối với đám người Triệu Thành Hoàng, Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không giống đám người nghề nghiệp tà ác, hùng hổ mắng chửi.

Mắt thấy thấy khô đã lao vào đám người, muốn đại khai sát giới, đám người từ sợ hãi biến thành tuyệt vọng. Bỗng nhiên, giọng trẻ con thanh thúy non nớt vang ở bên tai mọi người: "Hì hì hi, chúng ta đến chơi trò chơi đi c"

Thây khô đang lao nhanh, bước chân khựng lại, thẳng tắp cứng ngắc ở tại chỗ.

Ở phía sau nó, một bóng đen cô gái nhỏ leo lên lưng nó, từng chút một vặn vẹo lưng thấy khô, thao túng nó làm ra động tác ngửa ra sau. Thân thể thấy khô kịch liệt run rẩy, thân thể ngửa ra sau, lại từng chút một thẳng trở về. Hai bên đấu sức không phát ra tiếng động.

Lúc này, quỷ ảnh mặc áo cưới lại một lần nữa hiện lên ở phía sau thấy khô, hoàn thành nhập vào, nhất thời biến thành ba bên đấu sức. Thân hình cao 2 mét, khô quắt gây đét kia hoàn toàn lâm vào hỗn loạn, cứng ngắc bất động. Bóng dáng Trương Nguyên Thanh chợt hiện lên ở trước mặt thây khô, mang chày đồng nặng nề trong tay đâm vào trong vết thương trên ngực thấy khô.

Phập!

Chày Phục Ma cắm vào tận gốc. Một vầng ánh sáng vàng dữ dội bùng nổ, ánh sáng vàng ẩn chứa lực lượng phá ma nhanh chóng đốt cháy thân thể thấy khô, hòa tan máu thịt, nung khô xương khớp.

Đại ánh sáng vàng tan đi, ở tại chỗ chỉ còn một bộ xương rải rác.

Cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm chày đồng.

Các linh cảnh hành giả tản ra chạy trốn cảm nhận được hào quang màu vàng đột nhiên bốc cao, nghe được tiếng cười vui vẻ của búp bê ma, ngạc nhiên dừng bước, nghỉ chân quay đầu, vừa vặn nhìn thấy một vòng hào quang màu vàng bùng nổ dữ dội, nhìn thấy Vụ Chủ ở trong hào quang màu vàng hóa thành xương khô, nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm vũ khí, đứng cạnh thi cốt.

Chương 877: Kế ly gián (1)

Hắn vẻ mặt bình tĩnh, dáng người thẳng, không có thở dốc khi trải qua khổ chiến, không có kiệt sức khi mạng ngàn cân treo sợi tóc, giống như tất cả đều ở trong dự đoán của hắn. Cái này hoàn toàn tương phản với các cao thủ trẻ tuổi cách đó không xa, đang vẻ mặt đầy hoảng loạn, lo âu, chạy tới bên này.

“Boss đã chết, là Nguyên Thủy Thiên Tôn giết boss”

“Thật sự chết rồi, bị dọa tè ra quần. Ta còn cho rằng chết chắc rồi, may mắn có Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn lại cứu ta một mạng”.

“Khó trách Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi không thấy bóng người, thì ra gồng đại chiêu. Chỉ để ý chạy trốn, chưa thấy hắn ra tay như thế nào? Các linh cảnh hành giả trận doanh sơn thần vui sướng hô to lên. Nghĩ lại còn sợ, khủng hoảng vẫn vấn các cảm xúc, chuyển hóa thành vui sướng cùng phấn chấn sôi trào, một lần nữa cảm nhận được sung sướng của việc ôm đùi kẻ mạnh, trong đó Ryo Asano cảm thụ khắc sâu nhất. Từ sau khi gặp được Nguyên Thủy Thiên Tôn, đi theo nhân viên chính phủ lăn lộn, suốt cả quãng đường nguy cơ trùng trùng, nhưng trước sau luôn có người ở phía trước che gió chắn mưa, chỗ duy nhất cần cô bỏ sức, là vừa rồi thi triển Bằng Sương Hàng Lâm, phối hợp Hỏa Sư xua tan sương mù dày đặc.

Đây là chỗ tốt của đi theo tổ chức, đi theo cao thủ lăn lộn phó bản.

Cô bỗng có chút hâm mộ linh cảnh hành giả đại lục, bọn họ có kho phương án vượt phó bản phong phú, có tổ chức thành thục khổng lồ, nhân tài đông đúc, càng có Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân vật thiên tài như vậy đảm đương lãnh tụ, vĩnh viễn sẽ không thể đơn lực cô, không ai trợ giúp.

Ngày hôm qua, cô trước khi vào phó bản giết chóc, bố mẹ, trưởng bối gia tộc bao hàm chờ mong lại lưu luyến không rời, dặn dò cô nhất định phải sống sót trở về. Bọn họ khẳng định không thể ngờ được, mình vừa mới vào phó bản, đã bám vào được nhân vật thiên tài Nguyên Thủy Thiên Tôn gần đây thanh danh lên cao kia.

“Phi, phần thưởng, vinh quang đánh chết boss bị Nguyên Thủy Thiên Tôn cướp đi rồi.”

“Phải biết đủ chứ, nếu không có hắn, chúng ta đều có nguy hiểm, tuy ta rất không vừa mắt hắn, nhưng kẻ này quả thật mạnh, rõ ràng có thể cảm giác ra, mạnh hơn so với A Nhất, Bách Vô Cấm Kỵ bọn họ một đoạn, ta là chỉ phương diện vượt phó bản”

Đám nghề nghiệp tà ác trận doanh sơn quỷ, ở cùng lúc vui sướng, cảm xúc trong lòng cũng thấy không phải. Nguyên Thủy Thiên Tôn càng mạnh, thủ đoạn càng phong phú, bọn họ càng kiêng kị, nhưng lúc này, bọn họ lại may mắn Nguyên Thủy Thiên Tôn cường đại. Không thể không nói, khi kẻ này trở thành đồng đội, là một chuyện rất may mắn.

Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa các cao thủ trận doanh sơn thân, mắt thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thành công đánh chết boss, gánh nặng trong lòng liên được gỡ bỏ, dừng bước chân đuổi theo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn so với ta còn gian xảo hơn, khó trách hắn luôn luôn mò cá, thì ra là chờ cướp đầu người. Ừm, nếu phần thưởng là dựa theo săn giết boss để tính, vậy hắn lập công lớn rồi.

Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn quét nghề nghiệp tà ác nơi xa, chỗ gần một cái, bắt đầu suy nghĩ hành động đến tiếp sau.

Làm khá lắm, phù, rốt cuộc giải quyết boss rồi, “Khát Máu Cuồng Bạo”

của Yêu Mê Hoặc quả thực là kỹ năng bug! ! ! Khuôn mặt nhỏ của Tôn Miểu Miểu trắng bệch, dùng sức phun ra một hơi, cô vừa rồi không thể ngăn trở thây khô, bị dọa mặt mũi trắng bệch, thực sự để nó thoải mái giết chóc linh cảnh hành giả, mượn điều này khôi phục đỉnh phong, cục diện tất nhiên mất khống chế. Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là rất đa mưu túc trí. Triệu Thành Hoàng thu hồi nét lo âu trên khuôn mặt, khôi phục cao ngạo lạnh lùng, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, ở lúc giao tiếp với ánh mắt đối phương, khẽ gật đầu.

Hồng Vi, Bách Vô Cấm Kỵ, nhóc mập, Cửu Lậu Ngư, mấy kẻ nghề nghiệp tà ác trạng thái không ổn này, trong lòng may

mắn cùng vui sướng là nồng đậm nhất. Bọn họ tự biết đã không còn bao nhiêu sức, nếu để boss khôi phục trạng thái, bọn họ sẽ là nhóm thứ hai bị giết, nhóm đầu tiên là kẻ đáng thương trở thành chất dinh dưỡng cho thấy khô. Ngay tại lúc mọi người hưởng dụng thoải mái đánh chết boss, vui sướng tìm được đường sống trong chỗ chết, tiếng nhắc nhở nhiệm vụ đúng hạn tới.

"Đinh! Chúc mừng ngài giúp đỡ đánh chết "Tà tu không cam lòng thưởng 30 điểm"

"Đinh! Chúc mừng ngài giúp đỡ đánh chết "Tà tu không cam lòng, thưởng 40 điểm"

"Đinh! Chúc mừng ngài giúp đỡ đánh chết "Tà tu không cam lòng thưởng 50 điểm"

Căn cứ cống hiến làm ra trong quá trình đánh chết boss, phần thưởng mọi người đạt được cũng Căn cứ cống hiến làm ra trong quá trình đánh chết boss, phần thưởng mọi người đạt được cũng khác nhau. Cái gì cũng chưa làm, thưởng cơ sở 30 điểm, từng tham dự vây công boss, dựa theo cống hiến, cho khác nhau 40-90 điểm. Cao nhất 100 điểm, bởi vì Trương Nguyên Thanh đạt được nhắc nhở nhiệm vụ là: "Đinh! Chúc mừng ngài giúp đỡ đánh chết "Tà tu không cam lòng, thưởng 100 điểm, đạt được một khối Trái Tim Rừng Rậm"

Chương 878: Kế ly gián (2)

Điểm của mình bây giờ là 608, trên cả hành trình, mỗi cửa ải, mình cầm đều là thưởng điểm cao nhất, cơ bản có thể phỏng đoán ra, cực hạn điểm phó bản thưởng là 700, như vậy xem ra, lúc trước Nữ Nguyên Soái và Ma Quân cũng chưa lấy được hết phần thưởng phó bản, bằng không tùy tiện giết thêm mấy kẻ top 2 top 3, điểm đã vượt 1000. Ừm, cũng có khả năng là bị top 2 top 3 giết. Trương Nguyên Thanh tiếp theo chuyển dời sức chú ý đến vật phẩm nhiệm vụ. Trong ô vật phẩm, một viên đá quý hình cầu nằm đó, to bằng quả trứng ngỗng, xanh biếc trong suốt, tản ra khí tức sinh mệnh mãnh liệt.

"Tên: Trái Tim Rừng Rậm (công viên)."

"Loại hình: đá quý"

“Công năng: cung cấp năng lượng”

“Giới thiệu: đá quý trung tâm trận pháp công viên trung tâm thành thị trong bốn tòa trận pháp, sau bị tán tu tà ác lấy đi.”

“Ghi chú: Nó chỉ là một vật phẩm nhiệm vụ”.

Chỉ có một khối đá quý rừng rậm, ba khối khác đâu? Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đám người Thiên Hạ Quy Hỏa, sau đó, hắn thấy Triệu Thành Hoàng vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng lặng yên dụng thẳng lên một ngón tay.

Chỗ hắn cũng có một khối? Trương Nguyên Thanh hơi ngẩn ra, nếu “Trái Tim Rừng Rậm”

là dựa theo độ cống hiến để cho, vậy bốn khối đều nên cho mình mới đúng, nếu không phải… Hắn nghĩ tới nội dung phía sau viên đá quý kia trong ô vật phẩm — công viên. Bốn tòa trận pháp đại biểu bốn khu vực, bốn viên đá quý phân phối cho người khác nhau, ý tứ này là, phải phân tán đội ngũ, đều tự đi trận pháp.

Hai viên đá quý khác ở chỗ ai? Trong lòng hắn vừa nghĩ như vậy, chợt nghe thấy xa xa, Khương Tinh Vệ ngã ngồi dưới đất hưng phấn hô lên: “Ồ, em có một khối Trái Tim Rừng Rậm, em thế mà có một khối Trái Tim Rừng Rậm”

Khuôn mặt nhỏ xinh xắn của cô hơi tái nhợt, tràn đầy đắc ý, vui vẻ khoe ra. Khương Tinh Vệ đã tiêm vào một ống sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, giữ được tính mạng, nhưng trạng thái rất không ổn. Cô là người duy nhất toàn trường hoàn toàn chịu một cú đấm của thây khô, Triệu Thành Hoàng hai cánh tay đón đỡ, gãy xương mang tính chất Vũ nát, Cửu Lậu Ngư song đao đón đỡ, xương ngực VỠ hết.

Mà Khương Tinh Vệ dùng cái bụng mềm mại tiếp một cú đấm của boss, một cú đấm đó thật ra đã đánh võ nội tạng của cô. Hỏa Sư đã không có năng lực hồi phục, lại không có kỹ năng phòng ngự, theo lý thuyết, Khương Tinh Vệ là nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

May mắn cô không phải Hỏa Sư bình thường, gia đình bối cảnh thâm hậu, lúc vào phó bản giết chóc, trong nhà chuẩn bị cho cô nhiều sinh mệnh nguyên dịch. Em hoàn toàn không cần

thiết lộ ra, Hỏa Sư ngu xuẩn! Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật. Lúc này, nhắc nhở nhiệm vụ mới lại vang lên.

“Đinh! Tà tu ăn cắp Trái Tim Rừng Rậm đã bị diệt trừ, điều kiện nhiệm vụ đạt thành, tiến độ nhiệm vụ cập nhật”

“Yêu cầu nhiệm vụ: các dũng sĩ tín ngưỡng sơn thần, mời tới trung tâm thành thị, mở ra bốn trận pháp, tìm được mắt trận, trả lại Trái Tim Rừng Rậm. Khoảng cách mỗi trận pháp kích hoạt không thể vượt qua mười phút đồng hồ”

“Nhắc nhở nhiệm vụ- 1: Mỗi trận pháp chỉ có thể chứa mười bốn người, sau khi nhận số đủ, trận pháp đóng lại”

“Nhắc nhở nhiệm vụ- 2: Các dũng sĩ tôn kính, hành vi đánh chết tà tu của các ngươi, đạt được ý chí Sơn thần tán thành, nàng sẽ che chở các người, trong hai giờ, các ngươi sẽ không chịu bất cứ công kích nào, mời mau chóng bổ sung thể lực”

“Nhắc nhở nhiệm vụ- 2: Xin phòng bị trận doanh sơn quỷ đưa huyết ngọc vào ao máu, đạt được mỗi một khối huyết ngọc, quái vật trong ao sẽ mạnh lên một phần. Chú thích: một khối huyết ngọc có thể đánh thức quái vật”

Trương Nguyên Thanh vừa nhấm nuốt tin tức nhiệm vụ, vừa lấy ra Súng Ngắn Côn Đồ, ngắm Khấu Bắc Nguyệt cách mười mấy mét, bóp cò súng.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng!”

Bởi không đeo Mắt Kính Người Quan Sát, bốn viên đạn xẹt qua sát Khấu Bắc Nguyệt, một viên bắn trúng bụng, một viên bắn trúng phần hông. Nhưng hai viên đạn đều bị một lực lượng vô hình hủy diệt. Quả nhiên, dũng sĩ đánh bại tà tu, cũng bao gồm trận doanh sơn quỷ. Đây là hai bên trận doanh sau khi đánh xong boss trạng thái không tốt, cho nên bố trí thời gian an toàn? Suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh được nghiệm chứng. Sở dĩ nổ súng về phía Khấu Bắc Nguyệt, một mặt là củng cố địa vị con trai Tiểu Viên ở trong trận doanh sơn quỷ, diễn khổ nhục kế. Một mặt khác là nếu Khấu Bắc Nguyệt bởi vậy bị thương, bị vứt bỏ, vậy hắn liền có thể thuận lợi tiếp thu cậu ta, hỏi rõ nhiệm vụ trận doanh sơn quỷ.

Bị thương không sao cả, dù sao có Mộc Yêu có thể trị liệu, có sinh mệnh nguyên dịch pha loãng.

Hắn là hướng về bụng Khấu Bắc Nguyệt nổ súng, chỉ là ngắm lệch xuống mấy cm.

Tiếng súng vang dội "làm bừng tỉnh"

các linh cảnh cao thủ xem nhắc nhở nhiệm vụ, nhao nhao bày ra tư thái đề phòng, nhìn xung quanh.

Chương 879: Kế ly gián (3)

Nhóc mập dẫn đầu bảo vệ lão đại, trầm giọng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi còn muốn đánh?"

Các linh cảnh hành giả trận doanh sơn quý lập tức tụ lại, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm đám người trận doanh sơn thần.

"Đừng khẩn trương, làm cái thực nghiệm nho nhỏ"

Trương Nguyên Thanh cười cười, cao giọng nói: "Đã là thời gian an toàn, như vậy, chúng ta không ngại ngồi xuống tán gẫu, ta có mấy lời muốn nói với các vị"

Ánh mắt hắn, là nhìn về phía trận doanh sơn quỷ.

"Có rắm thì đánh!"

Một tên nghề nghiệp tà ác kêu gào. Giọng điệu tuy không khách khí, nhưng hiển nhiên là đồng ý nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói chuyện.

"Cục diện bây giờ, mọi người đều thấy rồi, trận doanh sơn thần có 36 người, mà trận doanh sơn quỷ chỉ có 18 người, nhân số chênh lệch cách xa. Chiến đấu vừa rồi, mọi người cũng đã thấy, thực lực đối lập rất rõ ràng. Các ngươi để tay lên ngực tự hỏi, muốn thắng chúng ta, có mấy phần nắm chắc?"

Trương Nguyên Thanh cất cao giọng nói "Ta người này, là người chủ nghĩa duy tâm, chưa từng cho rằng nghề nghiệp tà ác thì nhất định đáng chết, chỉ cần một lòng hướng thiện, đó chính là người tốt. Trong trận doanh sơn quỷ, Ở sau khi trở thành linh cảnh hành giả, chưa từng lạm sát người thường, cùng đáp ứng ở sau khi rời khỏi linh cảnh, đến phân bộ Tùng Hải lập hồ sơ, ta đều bằng lòng tiếp nhận. Bây giờ xếp hạng trong top 24, ta hứa hẹn cho các ngươi một danh ngạch Thánh Giả, ngoài top 24, ta hứa hẹn các ngươi có thể an toàn rời khỏi

linh cảnh, không có nguy hiểm tính mạng, khi đến phân bộ Tùng Hải lập hồ sơ, mỗi người bồi thường 20 triệu, một món đạo cụ"

Đoạn lời này của hắn, là khéo léo lợi dụng biểu hiện đánh chết boss của mình, lợi dụng ưu thế nhân SỐ của trận doanh sơn thân, mượn thế dao động lòng quân của quân địch. Trong nghề nghiệp tà ác, tóm lại sẽ có một số không xấu xa như vậy, cho nên hắn cố ý bỏ thêm "sau khi trở thành linh cảnh hành giả"

miêu tả như vậy. Đại bộ phận nghề nghiệp tà ác, đều là vì giết người, làm chuyện xấu, mới trở thành tội phạm, trở thành linh cảnh hành giả. Bởi vậy miêu tả như vậy, là đang nói cho bọn họ, quá khứ có thể bỏ qua chuyện cũ.

Mặt khác, ở sau khi trải qua nhiều cửa ải như vậy, nhất là săn giết boss, tất nhiên có người mất đi lòng tin, cho rằng muốn đánh thắng trận doanh sơn thần độ khó quá lớn, nhưng bọn họ không có lựa chọn nào khác. Cho nên, mở lỗ hổng này, chẳng khác nào chế tạo cho trận doanh sơn quỷ một nhân tố không ổn định. Đây là chỗ tốt của dựa lưng vào triều đình, có thể chiêu an!

Bách Vô Cấm Kỵ sắc mặt trầm xuống, cười lạnh nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, người coi chúng ta là kẻ ngốc, hay coi chính người là kẻ ngốc? Được gọi là thiên tài lâu, thực cảm thấy mình thông minh tuyệt đỉnh? Thái độ của chính phủ đối với nghề nghiệp tự do, mọi người đều đã thấy. Kế ly gián vụng về như thế, đã muốn dao động sĩ khí chúng ta?"

Hai câu nói cuối cùng, là nói cho người trận doanh sơn quỷ nghe. Nhưng lúc này, một người thanh niên mặt có vết sẹo hỏi: "Chúng ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?"

Bách Vô Cấm Kỵ, Thiên Hạ Giai Bạch các cao thủ đứng đầu, vẻ mặt lập tức trở nên khó coi.

Trương Nguyên Thanh hất hàm: "Bằng ta là Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta đã trước mặt mọi người nói ra những lời này, thì tất nhiên cần cẩn thủ hứa hẹn, nghề nghiệp tà ác các ngươi không cần để Lý thanh danh, nhưng dân hợp pháp chúng ta không được, bằng không, các đồng nghiệp này của ta về sau làm sao tin phục ta"

Người thanh niên kia trầm mặc.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

“Lấy địa vị của ta, lấy tiềm lực của ta giờ này ngày này, chính phủ sẽ thừa nhận, điểm ấy, các ngươi hẳn là không cần hoài nghi nhỉ?”

Ở lúc một đám hành giả chính phủ kinh ngạc, Thiên Hạ Quy Hỏa phản ứng nhanh nhất, cười ha ha phối hợp nói: “Không sai, địa vị, cùng với trình độ được coi trọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở chính phủ, các ngươi hẳn là rất rõ ràng, chính phủ sẽ vì mấy tên nghề nghiệp tà… ừm, tự do, để thanh danh của hắn bị hao tổn?”

Đám người nghề nghiệp tà ác vẻ mặt khinh thường, nhưng đều đang vụng trộm trao đổi ánh mắt với bạn bè quen biết.

Hồng Vi nhìn hết biểu cảm nhỏ của đồng bạn vào trong mắt, thân là Huyện Thuật Sự am hiểu khống chế cảm xúc, cô ngửi được một tia không ổn, thản nhiên nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta kính người là nhân vật, không cần thiết dùng loại thủ đoạn hạ lưu này, phó bản giết chóc trọng ở trận doanh đối kháng, người chết ta sống, tự dựa vào bản lĩnh, loại thời khắc mấu chốt này chơi trò vặt, không khỏi quá mức không để vào mắt trí tuệ của chúng ta.”

Lời của cô tựa như có ma lực nào đó, làm người ta tin phục, cùng đã kích phát ý chí chiến đấu cùng thù hận của hai bên trận doanh đối kháng.

“Không sai, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi không cần thiết dùng thủ đoạn hạ lưu”

“Muốn chiến thì chiến, lão tử không sợ các ngươi”

“Thà chết đứng, cũng không sống quỳ”

Chương 880: Bài binh bố trận (1)

Huyễn Thuật Sư khống chế tinh thần? Trương Nguyên Thanh khẽ nhíu mày, liếc thục nữ văn nhã một cái thật sâu, lập tức đánh mất ý niệm để Khấu Bắc Nguyệt phối hợp chiêu an. Hắn không nói nữa.

Hồng Vi quay đầu, cho Bách Vô Cấm Kỵ một ánh mắt.

Không thể tiếp tục lưu lại, phải tìm một chỗ tẩy não cho bọn hắn. Bách Vô Cấm Kỵ càng thêm kiêng kị đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền nói ngay: "Chúng ta đi!"

"A, nếu chó trận doanh hợp pháp nhất định phải đi theo, chúng ta cũng hoan nghênh"

Nói xong, dẫn trước rút lui về phía chỗ sâu trong thành thị phế tích. Đám người trận doanh sơn quỷ, không hề có chút chần chờ nào, lục tục đuổi theo. Sau khi thành linh cảnh hành giả không lạm sát kẻ vô tội, không vi phạm pháp lệnh, vậy bọn họ còn là nghề nghiệp tà ác sao? Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái.

"Đây là điểm mấu chốt, hơn nữa, tôi không muốn nuốt lời"

Thiên Hạ Quy Hỏa ngẩn ra một phen, lắc đầu bật cười: "Điểm mấu chốt của cậu vẫn là không đủ linh hoạt, thiếu khí chất kiêu hùng, chẳng qua, không làm người ta chán ghét. Mà thôi, có Huyện Thuật Sư, chiêu an của cậu rất khó thành công, chẳng qua cũng thành công chôn xuống tai hoạ ngầm ở trong trận doanh sơn quỷ"

Trương Nguyên Thanh lại đã quay đầu, triệu tập hành giả trận doanh sơn thần.

"Tập hợp!"

"Nên thảo luận một phen nhiệm vụ tiếp theo. Mặt khác, một khối Trái Tim Rừng Rậm cuối cùng ở chỗ ai?"

Các hành giả chính phủ nhìn nhau, không ai đáp lại.

Ở chỗ Quan Nhã? Trương Nguyên Thanh liền chỉ vào cao Ốc chỗ lão tài xế, nói: "Vào bên trong nói, các Thủy Quỷ đi tinh luyện một ít nước dùng để uống, các Mộc Yêu phụ trách săn thú, lại kiếm chút đồ ăn"

Mọi người còn chưa tụ lại đâu vào đấy tản ra, bận việc của mình. Trương Nguyên Thanh tiến vào cao ốc, vừa vặn thấy Quan Nhã dẫn Hoa Hồng Máu xuống lầu, xem nhẹ người sau ánh mắt hơi dại ra, gương mặt cứng ngắc, quả thực chính là một đôi nữ thần. Một vị Hỏa Sư trung niên dìu Khương Tinh Vệ lớn tiếng nói: "Thực con mẹ nó xinh đẹp, Nguyên Thủy

Thiên Tôn, cậu lúc giết cô gái này luyện âm thi, không có bất cứ sự do dự nào sao? Hay là nói, cậu chính là hướng về phía sắc đẹp mới chọn cô ta?"

Nói hươu nói vượn cái gì thế, anh chẳng lẽ không biết lươn là sinh vật á nhiệt đới sao? Nếu nói chuyện là người khác, Trương Nguyên Thanh phải hoài nghi đối phương có phải mượn cơ hội dìm hắn hay không, nhưng đã là Hỏa Sư, Trương Nguyên Thanh tin tưởng, gã là có chuyện nói thẳng. Đám đàn ông phát ra tiếng cười vang quái dị. Trương Nguyên Thanh vốn không muốn giải thích, nhưng liếc thấy mấy nữ đồng nghiệp xinh xắn chung quanh đang yên lặng nhìn hắn, liền ho khan một tiếng, nghiêm trang nói: "Đây là âm thi do Phó bách phu trưởng chuẩn bị cho tôi. Một cái kia lúc đấu lôi đài dùng, đã tổn hại ở thôn Thất Ngữ"

Các nữ đồng nghiệp bừng tỉnh đại ngộ. Hắn lúc này mới nhìn về phía Quan Nhã, lộ ra nụ cười: "Chị có đạt được phần thưởng Trái Tim Rừng Rậm không?"

Quan Nhã nhẹ nhàng gật đầu, chớp chớp mắt: "Đá quý rất đẹp, xanh* làm chị hốt hoảng!"

Nghĩa bóng của lục - xanh lá tương tự với nghĩa bị cắm sừng ở Việt Nam.

Khi nói chuyện, cô liếc nhìn các nữ đồng nghiệp xung quanh.

"Câu này lượng tin tức thật lớn, chị ấy có thể nhìn ra mình giải thích dư thừa là muốn vãn hồi lại hình tượng trong lòng các nữ đồng nghiệp… Trương Nguyên Thanh âm thầm lẩm bẩm, tuy đã rất thích ứng phong cách nói chuyện của Quan Nhã, nhưng có đôi khi vẫn sẽ kẹt, không biết nên đáp lại như thế nào.

"Chị Quan Nhã, bụng em đau quá"

Khương Tinh Vệ ra sân đúng lúc, nhíu lại cặp lông mày nhỏ, đi đến bên cạnh Quan Nhã.

Quan Nhã tập trung tinh thần đánh giá một phen, xác nhận thương thế của cô đã được khống chế, khẽ thở phào ra, kéo cô ngồi xuống ở bậc thang.

Vì thế, mọi người ngồi ở trong hành lang giăng kín tro bụi, đá vụn, chờ Mộc Yêu đi săn xong, Thủy Quỷ lấy nước về, Hỏa

Sư nướng thịt xong, bọn họ ăn thịt nướng hương vị không ra làm sao, bắt đầu bàn bạc hành động tiếp theo.

Trương Nguyên Thanh nói: "Trước nói nhiệm vụ một lần, chúng ta cần mang theo bốn khối Trái Tim Rừng Rậm tới bốn tòa trận pháp, tìm được mắt trận, củng cố phong ấn. Mỗi tòa trận pháp kích hoạt khoảng cách không thể vượt qua mười phút, cái này ý nghĩa chúng ta phải chia bốn đội tới trận pháp khác nhau. Mà căn cứ nhiệm vụ nhắc nhở, chỉ cần có một trận pháp bị trận doanh sơn quỷ đột phá, bọn hắn liền có thể triệu hồi ra tồn tại trong ao máu. Trận doanh sơn quỷ cũng có bốn khối huyết ngọc, theo tôi phỏng đoán, huyết ngọc giống với đá quý, đều đại biểu cho một tòa trận pháp"

Chương 881: Bài binh bố trận (2)

"Nhiệm vụ này có hai điểm trung tâm, một, ở trong thời gian quy định, gia cố phong ấn. Hai, bảo vệ trận pháp, không thể để trận doanh sơn quỷ xuyên qua đại trận, đưa huyết ngọc vào trong ao máu, một tòa cũng không được"

"Chúng ta cần quay quanh hai trung tâm này chế định chiến thuật"

Thiên Hạ Quy Hỏa giơ tay, lên tiếng nói: "Nếu tôi là trận doanh sơn quỷ, tôi chỉ cần nhắm chặt một tòa trận pháp là được rồi, cho dù ném một khối huyết ngọc vào, chỉ cần triệu hồi ra thứ trong ao máu, như thế nào cũng có thể treo lên đánh chúng ta"

Vũ Nữ Vô Qua nói: "Trong nhu cầu nhiệm vụ nói rất rõ ràng, cần dũng sĩ tín ngưỡng Sơn thân, mới có thể mở ra trận pháp, quyền ưu tiên ở chúng ta"

Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày nói: "Cái này có xung đột với lời của tôi? Chờ chúng ta mở ra cấm chế, trận doanh sơn quỷ vẫn có thể nhắm chặt vào một trận pháp"

Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan lắc đầu: "Mỗi trận pháp chỉ có thể tiến vào mười bốn người, chúng ta nhiều người, chỉ cần cam đoan nhân Số vào trận pháp nhiều hơn trận doanh sơn quỷ, bọn hắn cũng đừng nghĩ chuyên tấn công một chỗ"

Thiên Hạ Quy Hỏa cười lạnh nói: “Cái này có xung đột với lời tôi nói? Nếu tôi là trận doanh sơn quỷ, tôi sẽ phái người tiến vào trong trận pháp, tìm hiểu tình báo trước, xác nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng ở trận pháp nào, sau đó, phái A Nhất, Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, Duy Ngã Độc Tôn, Cửu Lậu Ngư, Thiên Hạ Giai Bạch, mấy cao thủ này tạo thành một đội, chọn lựa trận pháp khác hai người bọn họ, như vậy, trận doanh sơn quỷ tất thắng”

“Thì ra các người còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Thật sự là một đám ô hợp, tôi đánh giá cao chỉ số thông minh của mấy người rồi”

Trong lòng Thiên Hạ Quy Hỏa khinh thường nghĩ. Đương nhiên, hắn không phải Hỏa Sư bình thường, cho nên câu này chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, sẽ không nói ra miệng.

“Cái này..”

Mọi người cẩn thận suy nghĩ một phen, quả thực như thế, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Ở đây trừ Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng, Tốt Qua Sông ít ỏi mấy người, người còn lại đều còn chưa phản ứng lại.

Thiên Hạ Quy Hỏa không nói lời thừa với bọn họ nữa, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Cậu hẳn là có chủ ý rồi nhỉ, ít nhất đã nhìn ra, bằng không sẽ không triệu tập bọn tôi bàn bạc kế sách”

Mọi người đang suy tư, nhất thời mắt sáng lên, đúng vậy, đã có Nguyên Thủy Thiên Tôn, cần gì động não chứ, do hắn chế định phương án, mọi người bù lại chỗ thiếu sót cũng được. Nếu phương án hắn chế định không được, lấy trí tuệ của mọi người, cũng có thể lập tức nhìn ra. Trương Nguyên Thanh im lặng mười mấy giây, nói: “Chính như Thiên Hạ Quy Hỏa nói, tình huống có chút khó giải quyết, tôi hoài nghi nghiêm trọng nhiệm vụ phó bản là căn cứ tình huống thời gian thật của phó bản giết chóc, làm ra điều chỉnh. Ví dụ như hai giờ thời gian vô địch”

“Tuy phó bản không có khả năng để chúng ta ở lúc chưa tiến vào một cửa ải cuối cùng, đã sớm kết thúc chiến đấu, hai giờ thời gian vô địch rất hợp lý. Nhưng gia cố trận pháp một cửa

ải này, điều kiện nhiệm vụ của trận doanh sơn quỷ, rõ ràng đang khắc chế ưu thế nhân số của chúng ta."

Chính bởi vì nhân số ít, cho nên chỉ cần đưa vào một khối, liền có thể triệu hồi quái vật trong ao máu, triệt tiêu hoàn cảnh xấu trên nhân số. Mà nhân Số nhiều trận doanh sơn thần, bởi vậy cần đối mặt vấn đề khó giải quyế như thế t. Cảm giác có một đôi tay vô hình, đang không ngừng điều tiết khống chế độ khó nhiệm vụ, để hai bên đạt thành trạng thái cân đối. Khương Tinh Vệ "Bốp bốp"

vỗ đùi Quan Nhã, vẻ mặt ngốc nghếch nói: "Ai da, chị nói trọng điểm thôi."

Các Hỏa Sư nhao nhao gật đầu phụ họa. Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua vẻ mặt ngưng trọng của mọi người, cười nói: "Không cần khẩn trương, biện pháp luôn nhiều hơn khó khăn, đổi một cái góc độ để nghĩ, cân đối cũng ý nghĩa chúng ta tương tự có cơ hội, có biện pháp, chỉ xem mọi người có thể tìm ra hay không"

Sau khi an ủi một câu, hắn vào thẳng chủ đề: "Giải quyết vấn đề này, cần lợi dụng đầy đủ ưu thế của chúng ta. Chúng ta có hai ưu thế, một: khi nào mở ra đại trận, do chúng ta định đoạt; Hai:

nhân số chúng ta là gấp đôi trận doanh sơn quỷ. Chúng ta có ba mươi sáu người, trận doanh sơn quỷ có mười tám người"

"Đầu tiên, chúng ta chọn lựa ngẫu nhiên một trận pháp, sắp xếp mười hai đồng nghiệp tiến vào trong đó, như vậy trận doanh sơn quý liền chỉ có thể vào vào hai người. Ở cảnh giới Siêu Phàm, cho dù Ma Quân cùng Nữ Nguyên Soái liên thủ, cũng không có khả năng chiến thắng 12 vị tinh anh cùng cấp bậc, tôi đoán trận doanh sơn quỷ tỷ lệ đại khái sẽ trực tiếp bỏ qua"

"Sau đó, chúng ta lại sắp xếp 11 người, tiến vào trận pháp thứ hai, nơi này tỉ lệ nhân số là 11: 3, Ma Quân cùng Nữ Nguyên Soái, cộng thêm tôi, đơn đấu 11 người vẫn có thể làm được, nhưng trận doanh sơn quỷ không có nhân vật như vậy. Tuy bọn hắn có con bài chưa lật, nhưng tuyệt đối sẽ không mạo hiểm dùng ở trong trận pháp này."

Chương 882: Bài binh bố trận (3)

“Tiếp theo, chúng ta lại sắp xếp chín người tiến vào trận pháp thứ ba, lúc này, tỉ lệ nhân số là 9: 5.

Cuối cùng, chúng ta ở trong trận pháp thứ tư, sắp xếp năm người”

Nói tới đây, Trương Nguyên Thanh nói: “Người của trận doanh sơn quỷ, mục tiêu lựa chọn hàng đầu khẳng định là trận pháp thứ tư chỉ có năm người, mục tiêu lựa chọn tiếp theo là trận pháp thứ ba có chín người trấn thủ. Cho nên, trận pháp thứ ba phải do tinh anh trong tinh anh đến trấn thủ, ví dụ như Tôn Miểu Miểu, Tốt Qua Sông, Thiên Hạ Quy Hỏa bọn họ. Như vậy, bọn hắn tỷ lệ đại khái sẽ đặt cược ở trận pháp thứ tư”

Nghe đến đó, ngay cả Hỏa Sư cũng nghe hiểu, Nguyên Thủy Thiên Tôn dựa vào nhân số sắp xếp, mang địa điểm quyết chiến, Cố ý lựa chọn ở trong trận pháp thứ tư. Bài trừ ưu thế tập trung binh lực xác định địa điểm đột phá của trận doanh sơn quỷ. Trận doanh sơn quỷ tuyệt đối sẽ lựa chọn trận pháp thứ tư, bởi vì nhân số của bọn hắn là chín người, hơn nữa cái gọi là con bài chưa lật, mặc dù biết đây là kế sách của trận doanh sơn thần, cũng sẽ vui vẻ đi tham dự.

Đây là dương mưu!

Đương nhiên, nếu bọn hắn lựa chọn trận pháp thứ ba, tránh đi Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy cũng không sợ, bởi vì trong trận pháp thứ ba, có chín vị tinh anh trong tinh anh, Tôn Miểu Miểu, Thiên Hạ Quy Hỏa, Tốt Qua Sông cùng với Thần Dạ Du khác của Thái Nhất môn. Chín đánh năm, phần thắng cũng rất lớn.

Trương Nguyên Thanh nhìn các đồng bạn lộ vẻ mặt vui mừng, nhắc nhở:

“Chẳng qua, muốn thi hành kế hoạch này, các đồng nghiệp trận pháp thứ nhất thứ hai phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, mấy người tỷ lệ đại khái sẽ không gặp phải kẻ địch, không có cách nào giết địch thu hoạch điểm, tấn tháng Thánh Giả hy vọng xa vời”

Một Hỏa Sư nhún nhún vai: "Vẫn tốt hơn chết, trận pháp thứ ba thứ tư là phải liều mạng. Giữa năm không được, tôi cuối năm lại đến một lần là được"

Thế cục đến đây, thật ra rất rõ ràng, lựa chọn cho bọn họ không nhiều, còn sống cùng tấn thăng Thánh Giả, lý trí mọi người biết nên chọn như thế nào. Còn sống còn có hi vọng, chết rồi mọi việc đều xong.

Nếu như vậy, mình cũng có thể tận khả năng bảo toàn tỷ lệ sống sót của hành giả chính phủ.

Trương Nguyên Thanh nói: "Vậy bây giờ bắt đầu phân phối trận địa, tự nguyện tiến vào trận pháp thứ nhất giơ tay"

Toàn bộ tán tu đều giơ tay, lại thêm một bộ phận hành giả chính phủ tự mình hiểu lấy. Trương Nguyên Thanh lấy ra mười hai nhân, lại nói: "Tự nguyện tiến vào trận pháp thứ hai giơ tay"

Sau đó lấy ra mười một người.

"Tự nguyện tiến vào trận pháp thứ ba giơ tay"

Lần này giơ tay chỉ có Quản Trung Khuy Bảo, Thiên Hạ Quy Hỏa.

Mấy người này, trong lòng không có một chút tích cực nào… Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm, mở miệng nói: "Thái Nhất môn trừ Triệu Thành Hoàng, năm người còn lại đi hết vào trận pháp thứ ba, Tốt Qua Sông cùng Vong Linh Kỵ Sĩ cũng đi vào, vừa vặn chín người"

Hít sâu một hơi, hắn trầm giọng nói: "Trận pháp thứ tư, do tôi, Triệu Thành Hoàng, Quan Nhã, Khương Tinh Vệ, Ryo Asano trấn thủ"

"Vì sao là người Nhật này!"

Tôn Miểu Miểu không phục phồng má lên, trợn mắt nhìn Trương Nguyên Thanh.

"Đầu tiên, Thần Dạ Du có tôi cùng Triệu Thành Hoàng, cô tuy lợi hại, nhưng nghề nghiệp lặp lại, không có ý nghĩa lớn. Tiếp theo, Ryo Asano ở thời khắc mấu chốt, có thể bùng nổ lực lượng cấp 4 yếu, tác dụng của cô ấy rất lớn"

Trương Nguyên Thanh giải thích, sau đó nhìn về phía Ryo Asano: "Có vấn đề không?"

"Em, em nhất định sẽ toàn lực ứng phó! !"

Nữ sinh Nhật Bản vừa nhiệt huyết sôi trào, cảm giác mình được thiên tài trẻ tuổi của đại lục coi trọng, vừa nơm nớp lo sợ, bị thương ở trong lòng rơi nước mắt tạm biệt "Otousan (cha)", "Okaasan (mẹ)".

Trương Nguyên Thanh hài lòng gật đầu, về phần Khương Tinh Vệ, Quan Nha và Triệu Thành Hoàng, hắn không hỏi ý kiến. Hai người trước là quan hệ rất thân cận, tất nhiên đồng ý sắp xếp của hắn. Triệu Thành Hoàng mà nói, người này quá kiêu ngạo, không có khả năng lùi bước.

"Vậy cứ quyết định như thế!"

Trương Nguyên Thanh bưng lên bát gỗ, cao giọng nói: "Các vị, hy vọng còn có thể gặp nhau trong hiện thực, tôi lấy nước thay rượu, kính các vị một chén!"

Mọi người ùn ùn bưng lên bát gỗ.

Ngoài mười mấy km, trong một siêu thị bỏ hoang.

Đám người trận doanh sơn quỷ cũng đang uống nước ăn thịt.

Cửu Lậu Ngư an tường nằm ở trên mặt đất, vải trắng che phủ thân thể cùng mặt, như một cái xác.

Linh thể của hắn rời khỏi thể xác, lơ lửng ở trong siêu thị, quan sát Bách Vô Cấm Kỵ kích động trào dâng, đang làm công tác tư tưởng (tẩy não)

cho đám nghề nghiệp tà ác.

"Chúng ta vì tấn thăng Thánh Giả, vì phó bản giết chóc lần này, đã trả giá bao nhiêu cố gắng cùng mồ hôi?"

"Những năm gần đây, trận doanh hợp pháp làm nhục chúng ta, bao vây tiễu trừ chúng ta, lại gánh vác bao nhiêu nợ máu?"

Chương 883: Bài binh bố trận (4)

"Trận doanh sơn thần cần thủ bốn trận pháp, mà chúng ta chỉ cần chiếm lĩnh một cái là được, lũ hợp pháp ngu ngốc đó, một

khi phân tán, đó là đám ô hợp, làm sao ngăn cản chúng ta tiến công?"

"Nay ưu thế ở bên ta, hơn nữa bên ta còn có con bài chưa lật, lúc này đầu nhập vào một tên Nguyên Thủy Thiên Tôn âm hiểm giả dối, chính là tìm chết!"

Đám người trận doanh sơn quý phấn chấn phụ họa, ai cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Bách Vô Cấm Kỵ gã này, không hổ là Yêu Mê Hoặc, năng lực tẩy não rất không tệ… Cửu Lậu Ngư Lyên lặng ở bên cạnh quan sát.

Vải trắng hắn đắp trên người, là Ám Dạ Mân Côi tặng cho hắn, đạo cụ nghề nghiệp Thần Dạ Du. Công năng của đạo cụ là, khi vải trắng bao phủ thân thể, người sẽ có được năng lực tự lành có thể so với Thần Dạ Du.

Có hai cái trả giá, một là trong lúc chữa trị, linh thể xuất khiếu, thân thể không có năng lực phòng bị nguy hiểm; Hai là bảy ngày kế tiếp, sẽ ngày đêm điên đảo, nghỉ ngơi hỗn loạn.

Thấy làm công tác tư tưởng tương đối rồi, Bách Vô Cấm Kỵ nói: "Ưu thế của chúng ta đã quá rõ ràng, trận doanh sơn thần nhất định sẽ nghĩ cách phá giải ưu thế của chúng ta, không cần hoài nghi, mặc kệ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng, hay là tên Hỏa Sư khác loại kia, đều có năng lực này"

Khấu Bắc Nguyệt tích cực đặt câu hỏi: "Bọn hắn sẽ bài trừ ưu thế của chúng ta như thế nào?"

Không đợi Bách Vô Cấm Kỵ trả lời, nhóc mập giải thích nghi hoặc cho lão đại trước: "Chúng ta chỉ có mười tám người, nếu muốn chia làm bốn đội, vậy mỗi đội chỉ có khoảng bốn người, mà mỗi một trận pháp nhiều nhất chỉ chứa được mười bốn người. Địch đông ta ít, đi chính là chịu chết. Cách làm chính xác là, căn cứ sắp xếp nhân viên của trận doanh sơn thần, châm chích làm ra bố trí"

Nói tới đây, hắn nhìn về phía mọi người, nói: "Ta cảm thấy có hai điểm phải đạt thành nhận thức chung, một: ta, A Nhất, Bách Vô Cấm Kỵ, Cửu Lậu Ngư, Thiên Hạ Giai Bạch, Đạp Toái Lăng Tiêu, sáu người là phải một tổ. Như vậy mới có thể cam đoan xác xuất thành công. Hai, Nguyên Thủy Thiên Tôn

tiểu tử này, quỷ kế đa đoan, rất nhiều đạo cụ, hắn còn nổ súng bắn "thằng em' của lão đại ta, tâm thuật bất chính, không phải thứ tốt, cho nên, tốt nhất tránh đi trận pháp chỗ hắn."

Đề nghị của hắn đạt được mọi người nhất trí tán thành.

Bách Vô Cấm Kỵ chậm rãi gật đầu, nói: "Có đạo lý, chúng ta bây giờ cần hiểu rõ hành tung của trận doanh sơn thần, cho nên tìm hiểu tình báo là cần thiết, công tác phương diện này giao cho Mộc Yêu"

Duy Ngã Độc Tôn nhìn về phía hai Mộc Yêu trong đội ngũ, nói: "Các ngươi trước thao túng động vật, theo dõi chặt người của trận doanh sơn thần, chờ Cửu Lậu Ngư chữa trị xong thương thế, chúng ta lập tức hành động"

A Nhất là Vu Cổ Sư, có được năng lực tự lành. Bách Vô Cấm Kỵ là Yêu Mê Hoặc, cắn nuốt máu một con động vật, liền có thể chữa trị thương thế. Mà các Huyện Thuật Sư, vừa rồi ngủ một giấc, tinh thần lực bị thương đã khôi phục gần hết. Mà Cửu Lậu Ngư là Thám Báo, không có phòng ngự, không có chữa trị, chỉ có thể ỷ lại Mộc Yêu cùng đạo cụ chữa trị xương gãy, tốc độ chậm một chút.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, một giờ sau, hai tên Mộc Yêu đi mà quay lại, nói: "Người của trận doanh sơn thần đã xuất phát"

Lúc này, Cửu Lậu Ngư chữa trị xong thương thế, tinh thần phấn chấn. Bách Vô Cấm Kỵ đứng dậy, nói: "Theo sau!"

Đoàn người đi theo xa xa phía sau trận doanh sơn thần, do chim bay trên bầu trời, chó hoang, đàn chuột trên mặt đất giám thị hành tung của kẻ địch.

Trải qua nửa giờ bôn ba, bọn họ đi tới trạm tàu điện ngầm bỏ hoang trung tâm thành thị.

"Người trận doanh Sơn thân đi vào rồi, đi vào 12 người"

Bách Vô Cấm Kỵ cười lạnh nói: "Muốn dựa vào ưu thế nhân số? Chúng ta bỏ qua trạm tàu điện ngầm đã làm sao?"

Sau đó, bọn họ đi theo xa xa đám người trận doanh sơn thần tới một tòa cao ốc ngân hàng đổ nát.

"Người trận doanh sơn thần đi vào rồi, đi vào 11 người"

“Bỏ qua cao ốc ngân hàng, vừa thăm dò vừa báo cáo”

Trung tâm thương mại trung tâm thành thị.

“Trận doanh sơn thần lần này đi vào chín người”

“Chín người có những ai?”

“Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, Quản Trung Khuy Bảo, Thiên Hạ Quy Hỏa, Vong Linh Kỵ Sĩ, Tốt Qua Sông”

Vị Mộc Yêu kia nói xong, đột nhiên chấn động: “Năm người cuối cùng là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng, Quan Nhã, Khương Tinh Vệ cùng Ryo Asano. Bọn họ muốn thủ một tòa trận pháp cuối cùng. Chúng ta chọn cái nào tiến công?”

Đây là thứ có thể trực tiếp suy đoán ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn năm người này, tất nhiên sẽ trấn thủ một trận pháp cuối cùng — công viên bỏ hoang.

Công viên bỏ hoang và trung tâm thương mại ở trung tâm thành thị, hai chọn một.

Là muốn dựa theo kế hoạch sớm định ra, tránh đi công viên bỏ hoang, hay là thay đổi kế hoạch, tiến công trung tâm thương mại? Năm người ở công viên bỏ hoang đều là cao thủ đứng đầu, nhưng chỉ có năm người, bên ta có thể vào chín tuyển thủ.

Chương 884: Chặn giết (1)

Mà chín người ở trung tâm thương mại trung tâm thành thị, tuy không bằng đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng cũng có Tôn Miểu Miểu, Thiên Hạ Quy Hỏa đám tinh anh trong tinh anh, có Thần Dạ Du không thua nghề nghiệp tà ác. Mặt khác, Thần Dạ Du đều có âm thi linh phó. âm thi không thuộc linh cảnh hành giả, thuộc loại đạo cụ, không chiếm danh ngạch, nhìn như chín người, thực ra là mười mấy hai mươi người, hơn nữa bên ta chỉ có thể vào năm người, số lượng chênh lệch thật lớn. Chọn như thế nào?

Đám người trận doanh sơn quý không khỏi nhìn về phía Bách Vô Cấm Kỵ.

Đối với trận doanh sơn quỷ mà nói, nếu muốn ở trong trận doanh bên ta chọn ra tổ hợp năm người mạnh nhất, đó chính là A Nhất, nhóc mập, Duy Ngã Độc Tôn, Cửu Lậu Ngư cùng Bách Vô Cấm Kỵ. Tổ hợp như vậy, đánh chín tên tinh anh cấp đội trưởng của chính phủ dư dả có thừa.

Nhưng nếu chín tinh anh này, là Tôn Miểu Miểu, Quản Trung Khuy Bảo, Thiên Hạ Quy Hỏa những cao thủ này, vậy năm đánh chín cũng không bảo hiểm. Đầu tiên, Thần Dạ Du là nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, không kém gì nghề nghiệp tà ác, hơn nữa bọn họ có âm thi, linh phó. Tiếp theo, như Tôn Miểu Miểu, Thiên Hạ Quy Hỏa, Mao Sơn Thuật Sĩ, Quản Trung Khuy Bảo mấy cường giả, chiến lực cũng chỉ yếu hơn A Nhất, thật ra không yếu hơn cao thủ đứng đầu khác của trận doanh sơn quỷ. Trái lại Nguyên Thủy Thiên Tôn bên này, bọn họ chỉ có năm người, cộng thêm hai âm thi, căng lắm bảy người.

Mà bên ta có chín người, chín cao thủ đứng đầu, đánh bạc toàn bộ con bài chưa lật, là hoàn toàn có năng lực chống lại đội ngũ Nguyên Thủy Thiên Tôn. Thậm chí đánh thắng.

“Lựa chọn Tôn Miểu Miểu bên kia, chính là năm đánh mười lăm, bởi vì bọn hắn còn có âm thi, mà Tôn Miểu Miểu, Viên Đình những người này, đều là tinh anh trong tinh anh, không dễ đối phó”

Bách Vô Cấm Kỵ nói: “Ta cho rằng, đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn phần thắng là lớn nhất. Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dễ đối phó, nhưng ta cảm thấy đối mặt bọn hắn, phần thắng sẽ lớn một chút. Mặt khác, chúng ta là hướng tới mục đích giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu lựa chọn hai bên tỷ lệ thắng không khác nhau lắm, vì sao không chọn Nguyên Thủy Thiên Tôn chứ?”

Lời của hắn đã thuyết phục mọi người. Thấy không có ai phản đối, Bách Vô Cấm Kỵ lập tức chọn lựa nhân viên đi săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, đưa lên huyết ngọc.

Phân biệt là A Nhất, Duy Ngã Độc Tôn, Bách Vô Cấm Kỵ, Cửu Lậu Ngư, Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, Hồng Vi (Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời), Đạp Toái Lăng Tiêu, Thiên Hạ Giai Bạch, Khấu Bắc Nguyệt.

–- Khấu Bắc Nguyệt là chủ động xung phong, nghiến răng nghiến lợi tỏ vẻ, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn giết thằng em’ của ta, không đội trời chung với ta Tuy đã tẩy não đầy đủ cho các đội viên, nhưng kế ly gián không lâu trước đó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẫn như cũ chôn xuống hạt giống không tín nhiệm cho trận doanh sơn quỷ. Tám vị cao thủ nghĩ một chút, dù sao người còn lại trình độ không khác nhau lắm, chọn một tên thù hận Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẳng định mạnh hơn so với tham sống sợ chết.

Lúc này, trong đám người có người nói:

“Có khả năng đánh xa luân chiến hay không? Chúng ta đừng đi vào chín người, vào tám người, để trong ra một danh ngạch, trận pháp sẽ không đóng lại. Trong tám người có người bị thương, có thể lập tức đổi mới, bổ sung dòng máu mới mẻ”

Bách Vô Cấm Kỵ liếc hắn một cái, cười nói: “Ngươi phải biết, chín đánh năm cũng không dám nói trăm phần trăm có thể thắng, tự tổn hại một người, tám đánh năm, chẳng lẽ phần thắng lớn hơn? Từng người bị thương, từng người tiến vào, ngươi đây là ngược hướng dao cùn cắt thịt cho mình.

Hơn nữa chiến thuật này rất dễ bị phá, Đối phương chỉ cần tiêu hao chúng ta mấy lượt, lại để nghề nghiệp hợp pháp trong trận pháp khác đi qua mấy kẻ trợ giúp, bỏ thêm vào đến mười bảy người, khi đó, chúng ta chẳng những từ ưu thế chín đánh năm, giảm đến tám - sáu, hơn nữa người còn lại cũng mất đi khả năng phản công trận pháp khác”

Mộc Yêu trong trận doanh bổ sung nói:

“Ba trận pháp khác nhận số không đủ, trận pháp sẽ không đóng lại, ta nếu là trận doanh sơn thần, nhất định sẽ phái âm thi, linh phó, hoặc thao túng động vật, âm thầm giám thị một trận pháp cuối cùng, cái gọi là xa luân chiến của ngươi, rất nhanh sẽ bị người của trận doanh sơn thần thấy ở trong mắt”

Không có ai nói nữa. Bách Vô Cấm Kỵ nói tiếp: “Vậy cứ quyết định như thế, kế tiếp, chúng ta thảo luận một lần chiến thuật thứ hai”

“Chiến thuật thứ hai?”

Khấu Bắc Nguyệt hỏi. Hắn thầm nhủ đầu óc gã này có phải quá tốt rồi hay không, thế mà còn có chiến thuật thứ hai, không dễ đối phó nha. Bách Vô Cấm Kỵ nhếch khóe miệng: "Bây giờ, bọn Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có năm người, mà chúng ta có người, chiến thuật thứ hai chính là tập kích bọn hắn!"

Chương 885: Chặn giết (2)

Ở ngoài phó bản giết chóc.

Nữ Nguyên Soái tóc trắng, ngũ quan mơ hồ không rõ, đột nhiên mang ánh mắt từ phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giá chuyển dời đến phó bản cảnh giới Siêu Phàm ở bên. Các đại lão của hai bên không hẹn mà cùng làm ra động tác tương tự, không chú ý phó bản cảnh giới Thánh Giả nữa, đặt tâm tư ở cảnh giới Siêu Phàm bên này. Các Thánh Giả còn đang trong chiến trường giết chóc, cách thời gian chiến đấu kết thúc còn lâu, nhưng trong phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, tiến độ đã đẩy tới đại quyết chiến mấu chốt. Các đại lão không để ý quá trình bọn nhỏ đấu trí so dũng khí, nhưng bọn họ rất để ý kết quả.

Mấy vị trưởng lão Bạch Hổ binh chúng, Xích Hỏa bang, còn có Cấu trưởng lão, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, là chú ý nhất. Nguyên Thủy Thiên Tôn lệ thuộc Bạch Hổ binh chúng, trong tổ chức có thể lại xuất hiện một vị Phó Thanh Dương hay không, chỉ xem trận chiến này. Trưởng lão Xích Hỏa bang thì bận tâm Khương Tinh Vệ, tuy bang chủ vẫn luôn nói, trở thành linh cảnh hành giả, Sống chết có số.

Nhưng Khương Tinh Vệ nếu thật sự chết ở trong phó bản giết chóc, bang chủ vẫn sẽ rất bi thương, bị thương sẽ dễ giận, lửa giận của đương đại Viêm Đế, ai cũng không thể thừa nhận "Ta rất chờ mong long tranh hổ đấu kế tiếp, Lục Chỉ tên kia nếu ở đây, đại khái sẽ hưng phấn tỏ vẻ muốn làm nhà cái, kêu gọi mọi người đánh cược một ván"

Thiên Vương Sợ Hãi mỉm cười, ánh mắt xuyên thấu phó bản, đặt ở công viên bỏ hoang.

“Nhưng ngài cũng chưa dẫn hắn tới đây, tuy hắn đau khổ cầu xin”

Thần Tướng Bạo Nộ trầm giọng nói.

Hắn lúc này đã sốt ruột không chờ nổi muốn rời khỏi, không có bất cứ hứng thú gì đối với kết quả phó bản giết chóc, đối với vợ rốt cuộc có phải nô lệ tình dục của Thần Tướng Sắc Dục hay không lòng như mèo cào muốn có đáp án: “Ta đương nhiên không thể dẫn hắn đến, kẻ này nếu tới, đại khái sẽ quỳ xuống cầu xin mọi người đánh cược một ván với hắn!”

Khuôn mặt anh tuấn của Thiên Vương Sợ Hãi lộ ra chán ghét. Hắn quay sang nhìn về phía Nữ Nguyên Soái, cười nói: “Ngươi đoán một chút, chúng ta cho tiểu tử kia này đến bài khác”

Không đợi Thiên Vương Sợ Hãi nói chuyện, hội trưởng Linh Năng hội chậm rãi nói: “Hắn quả thật là kẻ lắm lời, ngậm mồm, an tâm xem đi.”

Thiên Vương Sợ Hãi nhún vai, nụ cười không thay đổi: “Tự do ngôn luận là quyền cơ bản nhất của con người, đáng tiếc, tổ chức, chính phủ toàn thế giới, đều không muốn cho nhân dân quá nhiều cơ hội nói chuyện”

Lúc này, Tam Đạo Sơn nương nương liếc hắn: “Ngươi nói quả thật quá nhiều, nếu còn ồn ào nữa, bản tôn liền diệt luồng thần niệm này của ngươi.”

Thiên Vương Sợ Hãi thở dài nói: “Nương nương, như vậy không tốt, ngươi sẽ kết thù với ta. Mà kẻ thù của ta, trừ nguyên soái cùng người đẹp kia của Thủy Thần cung, đến nay không có ai còn Sống”

Nhìn theo đám người Tôn Miểu Miểu tiến vào trung tâm thương mại trung tâm thành thị, Trương Nguyên Thanh dẫn theo bốn đồng đội, không dừng lại, nhanh chóng chạy đi công viên bỏ hoang.

“Tốc độ tốc độ, chạy đi, nhanh một chút, nhanh một chút nữa.”

Trương Nguyên Thanh nhấc chân chạy như điên, hô: “Chúng ta là nguy hiểm nhất”

Trước khi tiến vào trận pháp, các hành giả trận doanh sơn thần kết hợp nhiệm vụ miêu tả phân tích, nhất trí cho rằng, chỉ có bốn khối Trái Tim Rừng Rậm, ở trong thời gian quy định, trở về mắt trận, mới có thể hình thành phong ấn.

Vì thế chế định kế hoạch, ở sau khi một đội ngũ cuối cùng tiến vào trận pháp, liền do đội ngũ chỗ cao ốc ngân hàng để Trái Tim Rừng Rậm trở về trước. Tiếp theo là ga tàu, trung tâm thành thị, cuối cùng là công viên bỏ hoang, Khoảng cách mỗi khối Trái Tim Rừng Rậm trở về mắt trận, khống chế ở khoảng chín phút, như vậy, một tổ cuối cùng còn có thời gian hai mươi bảy phút.

Mà xác nhận một đội ngũ cuối cùng tiến vào trận pháp như thế nào, rất đơn giản, Mộc Yêu có thể thao túng động vật chia sẻ tầm nhìn, linh phó, âm thi của Thần Dạ Du cũng có thể đảm đương camera.

Những nơi này có một sơ hở, đó chính là một đội ngũ cuối cùng nhân số chỉ có năm người, trận doanh sơn quỷ tuyệt đối sẽ không từ bỏ cơ hội này, bọn họ nhất định sẽ nửa đường chặn giết đội ngũ năm người.

“Em biết bây giờ rất nguy hiểm, nhưng anh lúc nói những lời này, có thể nhanh một chút hay không?”

Khương Tinh Vệ đi trước nhất quay đầu lại, lớn tiếng nói nhảm. Ryo Asano không phải còn ở phía sau anh sao? Tốc độ của Trương Nguyên Thanh ở trong đội ngũ cũng không có ưu thế, mặc kệ là Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng hay Khương Tinh Vệ, đều chạy nhanh hơn hắn.

Chương 886: Ngửa bài (1)

Trương Nguyên Thanh liền quay đầu nhìn về phía nữ sinh Nhật Bản, khiển trách: Nói chính là em đó, đẩy nhanh tốc độ, Ryo.”

Ryo Asano cắn môi, không nói một lời, vận sức, bước chân nhanh hơn. Thật sự là chỗ để trút giận, đánh không đánh trả mắng không mắng trả, tính tình quá hiền lành ngoan ngoãn rồi… Trong lòng hắn nói thầm.

Năm người, hai âm thi ở con đường đầy rác rưởi, đá, xe cộ bỏ hoang vắt ngang, lên lên xuống xuống, sau khi chạy tốc độ cao hơn mười phút, cửa vào công viên bỏ hoang đã trong tầm mắt.

Nhưng đúng lúc này, chim bay trên đỉnh đầu mọi người phát ra tiếng bén nhọn, dồn dập, cho bọn họ cảnh báo. Đây là con chim do Mộc Yêu Mẫu Đơn Tiên Tử khống chế. Theo tiếng chim hót, trên bầu trời truyền đến tiếng vỗ cánh "ong ong", một bóng đen từ trên trời giáng xuống, thiếu niên A Nhất khuôn mặt thiếu biểu cảm từ trên cao lao xuống, bổ nhào tới Ryo Asano phía sau đội ngũ. Thế bổ nhào tới của A Nhất cực nhanh, khi Ryo Asano nghe được cảnh báo, dừng bước phòng ngự, sóng gió nổi lên ở đỉnh đầu đã ở cách gang tấc, cô nhìn thấy một khuôn mặt xấu xí, thấy con người dựng thẳng màu hổ phách lạnh như băng.

Đối phương rất rõ thực lực của cô, cố ý nhằm vào người yếu nhất trong đội ngũ triển khai đánh lén, muốn một hơi làm bị thương nặng, giết chết cô, để kẻ địch giảm quân số.

Không còn kịp rồi… Trong lòng Ryo Asano trầm xuống, mặc kệ là né tránh hay thi triển Bằng Sương Hàng Lâm, đều không còn kịp. Khi con chim ưng tấn công con mồi, tất cả đều ở trong tầm mắt của nó, mặc kệ con mồi hướng né tránh phương hướng nào, đều không thể né tránh móng vuốt sắc bén. Nghiến răng, dựng thẳng đôi lông mày thanh tú, hai đầu gối cô trầm xuống, tay phải nắm chuôi đao Bằng Phách, căng lên đôi chân đường cong mượt mà. Đây là mở đầu của lai*. Theo Wikipedia, là một môn võ thuật Nhật Bản đề cao nhận thức và khả năng nhanh chóng rút kiếm và phản ứng lại các đòn tấn công bất ngờ. Tuy hãm sâu nguy cơ, nhưng Ryo Asano vẫn tích cực ứng đối kẻ địch như cũ. Đúng lúc này, cô nhìn thấy một u ảnh khủng bố mặc áo cưới màu đỏ xuất hiện ở phía sau A Nhất, dính sát phía sau lưng hắn. Nhất thời, thân thể A Nhất hơi cứng ngắc, cánh dừng VỖ, mượn dùng quán tính, lao chéo về phía Ryo Asano. Là Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh ấy tới cứu mình. Trong lòng Ryo Asano vui vẻ, bắt lấy cơ hội, quyết đoán rút ra lưỡi đao sắc trong vỏ. Rút Đao Trảm! "Keng!"

Hình cung chọn hoàn mỹ chợt lóe qua, ngực A Nhất bắn ra tia lửa, giáp trụ sụp đổ, toát ra chất lỏng màu xanh lục, sau đó bị băng sương bao trùm.

Phía trước, Trương Nguyên Thanh phanh gấp xoay người, tay cầm Lưỡi Dao Khát Máu, tiến vào Dạ Du, hướng A Nhất ở trạng thái chết máy chạy đi.

Hắn vừa tới gần thiếu niên cổ thú, đột nhiên, nơi xa chiếu đến một chùm tia sáng màu vàng sẫm, chiếu lên trên người A Nhất. Quỷ tân nương nháy mắt bị Cố định ở giữa không trung, giống như một bức hoạ cuộn tròn dừng hình ảnh. A Nhất sắp rơi xuống đất thoát khỏi việc bị nhập, cánh mỏng sau lưng VỖ lên "Ong ong", ở lúc cách mặt đất không đủ mười cm, một lần nữa bay lên, cũng há mồm hướng phía dưới phun ra một làn sương mù màu xanh lục đậm đặc.

"Xẹt xẹt"

Làn váy Ryo Asano vô ý dính sương mù màu xanh, ăn mòn ra những cái lỗ thủng.

Đôi chân căng mịn thon dài của cô, cũng ở trong sương mù xanh lục sinh ra những đốm đỏ, hiện ra thối rữa nhỏ. Trương Nguyên Thanh hiện ra thân hình, đứng ở ven sương mù dày đặc, cũng một tay kéo Ryo Asano ra, bảo vệ ở sau người.

"Khụ khụ.."

Cô gái Nhật Bản ôm cổ, sắc mặt đỏ lên, kịch liệt ho khan.

Cô không cẩn thận hít một ngụm khói độc. Trương Nguyên Thanh lấy ra một viên thuốc đen sì, nói: "Giải độc hoàn Mộc Yêu pha chế, ăn đi, trong nửa giờ, có thể đạt được kháng độc rất mạnh"

Ryo Asano tiếp nhận viên thuốc nuốt vào, cảm giác bỏng ở yết hầu, phổi biến mất, giọng có chút khàn khàn nói: "Cảm, cảm ơn."

Trương Nguyên Thanh hừ, nói: "Biết ngay em vô dụng, cho nên anh cố ý chạy chậm một chút."

Nghe vậy, Ryo Asano ngẩn ra một phen.

Anh ấy là vì bảo hộ mình, cố ý chạy ở phía sau đội ngũ? Trong lòng cô gái Nhật Bản dâng lên một dòng nước ấm, cảm giác mình được chiếu cố, cô nhịn không được tới gần người đàn ông này, cũng từ trên người hắn, đạt được cảm giác an toàn mãnh liệt.

Lúc này, Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng, Khương Tinh Vệ phía trước sớm đã dừng chạy đi, quay người hội hợp với hai đồng đội. Mà một bên khác, A Nhất đứng ở trên đỉnh một kiến trúc bên đường, ngực treo sương lạnh, lạnh lùng quan sát năm người. Trong ngõ nhỏ quanh con đường, đám người Bách Vô Cấm Kỵ, Duy Ngã Độc Tôn, Cửu Lậu Ngư đi ra, trong đó Hồng Vi cầm gương đồng, vừa rồi chính là cô dùng đạo cụ này, Cố định Quỷ tân nương.

Trận doanh sơn quỷ mười tám người, từ bốn phương tám hướng bao vây Trương Nguyên Thanh đội ngũ năm người này.

Chương 887: Ngửa bài (2)

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ngờ bọn ta sẽ chặn giết nhỉ?"

Một tên Vu Cổ Sư kêu gào: "Đừng tưởng có chút thông minh vặt, thì có thể dắt mũi bọn ta"

"Bách Vô Cấm Kỵ chiếu rút củi dưới đáy nồi này dùng hay lắm"

Hỏa Sư trong trận doanh sơn quỷ điên cuồng cười nói. Đám nghề nghiệp tà ác xung quanh lộ ra nụ cười dữ tợn, vẻ mặt phấn khởi. Ở trong mắt bọn họ, kẻ địch đã bị bao vây, mười tám so với năm, địch ta chênh lệch cách xa, Nguyên Thủy Thiên Tôn đừng hòng đột phá vòng vây. Bách Vô Cấm Kỵ thì nhìn về phía A Nhất, nói: "Không sao chứ?"

A Nhất lắc đầu, "Có hơi lạnh"

Thanh đao kia ẩn chứa khí lạnh khủng bố, dọc theo vết thương, xâm nhập tứ chi bách hải, đóng băng máu cơ thịt, mang đến thể nghiệm cực kỳ ác liệt cho hắn.

Nhưng hắn sau khi hóa cổ, khí huyết hùng hậu, cơ thể khỏe mạnh, máu trong lúc chảy, đã tiêu trừ đại bộ phận lạnh lẽo.

Có chút lạnh, chỉ vậy mà thôi. Bách Vô Cấm Kỵ gật gật đầu, triệu hồi ra một cây cung lớn màu đỏ, kéo dây cung, quát: "Ra tay!"

Trong chớp mắt, gai độc, mũi tên, quả cầu lửa… Công kích hỗn loạn đánh về phía đội ngũ năm người.

Duy Ngã Độc Tôn, Cửu Lậu Ngư các cao thủ đứng đầu, thì tìm cơ hội hành động, tìm kiếm cơ hội làm kẻ địch bị thương nặng.

“Ầm!”

Quả cầu lửa nổ tung trên mặt đất, nhấc lên sóng khí xé rách thân thể kẻ địch, mũi tên cùng gai độc, cũng đều xuyên thấu đám người Trương Nguyên Thanh, đánh trượt hết.

Nhóc mập sắc mặt trầm xuống, hộ các đồng đội dùng công kích.

“Đây là ảo thuật”

Mọi người lập tức dừng lại, chỉ thấy bụi bậm bốc lên, xung quanh trống trơn yên tĩnh, hiện trường đã không thấy đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cửa vào công viên bỏ hoang, tương tự không thấy bóng người.

Năm người đó, cộng thêm hai âm thi, giống như bỗng dưng biến mất.

Hốc mắt Hồng Vi hiện lên vòng xoáy làm người ta váng đầu hoa mắt, cẩn thận đảo qua quanh mình, khuôn mặt xinh đẹp giăng kín ngưng trọng: “Tất cả chúng ta đều đã vào trong ảo cảnh, cái này không phải ảo thuật bình thường”

Ảo thuật bình thường, chỉ có thể chế tạo ảo ảnh mê hoặc kẻ địch, không làm được khiến người ta bỗng dưng biến mất, tựa như lúc ấy ở miếu sơn thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng cô gái kia, thật ra ẩn thân ở trong thần miếu, thân thể bên ngoài là linh phí chế tạo biểu hiện giả dối.

Khi đó, nếu chân thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn là ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, vậy tuyệt đối không thể lừa được mắt Huyện Thuật Sư, hơn nữa một khi ảo ảnh bị xé nát, chân thân sẽ lập tức hiển hóa. Nhưng tình huống trước mắt khác, đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn không có khả năng biến mất, giải thích duy nhất là, mọi người trận doanh sơn quý, đều đã rơi vào một hồi ảo cảnh. Ảo thuật cường đại như thế, đã không phải lực lượng cảnh giới Siêu Phàm nên có.

“Bài trừ ảo cảnh như thế nào? Mau nghĩ biện pháp, không thể để đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn trốn vào trận pháp”

Khấu Bắc Nguyệt vẻ mặt phẫn nộ kêu gào vài câu, trong lòng mừng thầm.

Làm gián điệp thân ở Tào doanh lòng ở Hán, hắn lo lắng nát lòng vì Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Không thành vấn đề, lão đại chớ hoảng, giao cho ta!”

Nhóc mập lớn tiếng nói, cũng lấy ra sáu cây cờ nhỏ, mặt cờ nền đen sì, thêu phù văn quỷ dị màu đỏ tươi, nhìn thẳng phù văn vài giây, liền khiến hắn sinh ra một loại cảm giác đầu váng mắt hoa, ghế tởm nôn mửa. Vội vàng dời ánh mắt đi.

Nhóc mập vung cổ tay, ném sáu cây cờ nhỏ lên không trung, hốc mắt chợt xuất hiện vòng xoáy, trong miệng lẩm bẩm. Sáu lá cờ nhỏ dừng ở giữa không trung, mặt cờ mở ra, phần phật phấp phới, nhộn nhạo ra những vòng gợn sóng màu đen. Gợn sóng đảo qua, mọi người rõ ràng cảm giác một tầng lực lượng vô hình đang biến mất.

Hoàn cảnh chưa thay đổi, lại lặng yên thay đổi.

Ta, ta sớm hay muộn làm thịt người thằng nhóc mập này… Khấu Bắc Nguyệt nghiến răng nghiến lợi, âm thầm thề.

“Bọn hắn ở nơi đó!”

Theo ảo cảnh tiêu tán, bọn họ thấy lối vào công viên xuất hiện bóng dáng đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn. Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đứng ở cửa vào công viên bỏ hoang, lấy ra đá quý tràn ngập màu xanh.

Bảo thạch tản mát ra vầng sáng mỏng manh, cấm chế phong cấm công viên tan vỡ như bọt biển, bảy bóng người nhanh chóng chạy vào công viên, biến mất ở trong tầm mắt đám người trận doanh Sơn quỷ.

“Ong ong!”

A Nhất trên nóc nhà vỗ cánh bay lên, đuổi nhanh. Đám người Bách Vô Cấm Kỵ theo sát sau đó.

Tầng đỉnh cao ốc ngân hàng, lúc này ánh chiều tà như máu, đã là hoàng hôn.

Tầng đỉnh tòa nhà dựng một pho tượng đá cao 6 mét, giống pho tượng kia ở miếu Sơn thần như đúc, chỉ là càng thêm cao

lớn, cũng càng thêm tinh tế. Vẻ ngoài bức tượng đá là một người phụ nữ xinh đẹp thanh tú, cô hơi cúi đầu, hai tay ở trước ngực làm bộ dạng chắp tay, nhưng chưa khép vào, để lại khe hở.

Chương 888: Ngửa bài (3)

Bên trái cao ốc ngân hàng là một công viên xanh mướt, phía bên phải là ga tàu điện ngầm bỏ hoang, đối diện là trung tâm thương mại của trung tâm thành thị, chính giữa chúng nó, là một cái hồ máu diện tích cực rộng. Gió đêm mang mùi tanh hôi trong ao máu thổi từng đợt lên nóc nhà.

Lúc này, đám người trận doanh sơn thần vây quanh ở trước một pho tượng đá, vẻ mặt khẩn trương nhìn Mẫu Đơn Tiên Tử nhắm mắt tập trung tinh thần. Bọn họ mới từ trong miệng vị Mộc Yêu này biết được, đội ngũ Nguyên Thủy Thiên Tôn đã gặp phải trận doanh sơn quý chặn giết. Trong sự trầm mặc khẩn trương, Mẫu Đơn Tiên Tử mở mắt ra, như trút được gánh nặng phun ra một hơi, nhìn về phía các đồng bạn vẫy ở bên người, nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào công viên rồi, nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa bị người trận doanh sơn quỷ chặn giết nửa đường"

Đám người Vũ Nữ Vô Qua đều buông được tảng đá trong lòng, vui vẻ nói: "Dựa theo kế hoạch làm việc, chúng ta cho bảo thạch trở về vị trí trước"

Bọn họ dự đoán được một tổ cuối cùng là nguy hiểm nhất, nhưng mọi người đều ôm lòng tin rất lớn đối với một đội ngũ cuối cùng. Bởi vì trong đội ngũ có Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng, có Quan Nhã bộ trang bị, có Khương Tinh Vệ thiên phú dị bẩm. Một lần này, đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẫn như cũ không để mọi người thất vọng.

Mẫu Đơn Tiên Tử gật gật đầu, lấy ra Trái Tim Rừng Rậm được Nguyên Thủy Thiên Tôn giao cho cô, bảo thạch tràn ngập màu xanh mướt vừa xuất hiện, hai tay tượng đá liền sáng lên ánh sáng mỏng manh, hô ứng lẫn nhau với bảo thạch. Sau đó, cô phát hiện một lực hút tập trung Trái Tim Rừng Rậm, hút nó đi. Trái Tim Rừng Rậm hóa thành ánh sáng màu xanh lá, bay vào lòng bàn tay khép hờ của tượng đá.

Ầm!

Một cột sáng màu xanh lục mênh mông phóng lên trời, vào thẳng trong mây, thế mà lại bao trùm ánh chiều tà, nhuộm tầng mây trên không trung tòa nhà thành màu xanh biếc.

Ga tàu điện ngầm bỏ hoang.

Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan mở mắt, thông qua tầm nhìn của chó hoang bên ngoài, nhìn thấy cột sáng màu xanh lục phóng lên cao, cô cao giọng nói: "Đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vào công viên, trận pháp ở cao Ốc ngân hàng đã kích hoạt, trong mười phút, chúng ta kích hoạt trận pháp thứ hai"

Xem ra bọn họ tránh được chặn giết, kế hoạch tiến triển thuận lợi… Các tán tu, hành giả chính phủ ở trong lòng đất, trong lòng khẽ buông lỏng.

Công viên bỏ hoang nhiều năm, cỏ dại um tùm, cây cảnh, bụi cây thiếu chăm sóc, sinh trưởng dã man, đã trở thành một cánh rừng rậm nhỏ xanh um tươi tốt. Chỉ có ghế dài công viên đặt ở ven đường, bị thực vật quấn quanh bao trùm, tổn hại nghiêm trọng, tỏ rõ nơi này từng là một công viên con người xây dựng.

Đám người Trương Nguyên Thanh vừa dẫn đội lao vào công viên, liền nghe chỗ cao truyền đến tiếng "Ong ong"

Hai bóng đen lướt qua ở trên không cánh rừng, bỏ lại hạ bọn họ, hướng về phía chỗ sâu trong công viên bay đi. Đó là A Nhất cùng Đạp Toái Lăng Tiêu.

"Bọn hắn muốn trực tiếp đi ao máu ném huyết ngọc"

Ryo Asano kêu lên.

Vừa dứt lời, Quỷ tân nương mặc áo cưới đỏ tươi, từ trong cơ thể phu quân bay ra, đứng ở ngọn cây, cô trùm khăn voan đỏ, "nhìn"

về phía hai vị Vu Cổ Sư nhanh chóng lướt qua trên không trung, bỗng nhiên, hai Vu Cổ Sư biến thành ruồi bọ không đầu, ở trên không công viên xoay vòng vòng biên độ nhỏ. Quỷ dựng tường! Thấy thế, bàn tay Khương Tinh Vệ "Xẹt"

phun ra lửa, ngưng tụ thành một cây trường cung, tiếp theo, cô kéo dây cung, đầu ngón tay phun ra hai mũi tên lửa dài nhỏ,

bắn về phía Vu Cổ Sư trên bầu trời.

Đây là cô từ trong công kích của Bách Vô Cấm Kỵ đạt được linh cảm.

Tốc độ cùng tầm bắn của cung tên có thể đánh kẻ địch giữa không trung, mà nếu ném quả cầu lửa, chịu giới hạn bởi lực hấp dẫn cùng lực cản không khí, uy hiếp không lớn đối với kẻ địch sở trường phi hành.

Tuy Hỏa Sư luôn bị mọi người chê ghét, nhưng nếu chỉ luận thiên phú chiến đấu, trong các nghề nghiệp lớn, chỉ có Yêu Mê Hoặc có thể so sánh với Hỏa Sư.

“Vù vù!”

Hai mũi tên gào thét mà đi, mang theo một cơn gió nóng rực.

“ÀO ?

Tiếng nước kịch liệt từ nơi xa vang lên, hai dòng chảy mát mẻ từ phía sau đánh tới, dập tắt mũi tên lửa.

Duy Ngã Độc Tôn đạp sóng nước dâng trào, xuyên qua cánh rừng, kịp thời chạy tới.

Cùng lúc đó, Hồng Vi có một đôi chân dài phóng qua bụi cây, ngẩng đầu nhìn hai Vu Cổ Sư lâm vào quỷ dựng tường, búng ngón tay kêu “Tách. A Nhất và Đạp Toái Lăng Tiếu lập tức thoát khỏi ảo thuật ảnh hưởng, hai người sau đó hạ xuống đất, hội hợp với đồng bạn.

Tiếng vang “vù vù”

liên tiếp vang lên, năm cường giả bọn Bách Vô Cấm Kỵ, Cửu Lậu Ngư lao ra khỏi bụi cây, xuyên qua cánh rừng, đến chỗ đất trống này. Trận doanh sơn quỷ tập hợp đủ thành viên, triển khai giằng co với năm người bọn Trương Nguyên Thanh.

Chương 889: Trận chiến phá vây kịch liệt (1)

Ánh mắt Bách Vô Cấm Kỵ lướt qua kẻ địch, nhìn ngóng chỗ sâu trong công viên, cười nói: “Ta đã ngửi được mùi máu tươi,

rốt cuộc là quái vật thế nào, hy vọng hiến tế khổng lồ như thế?"

Hắn nói xong, quay đầu nhìn về phía cao ốc ngân hàng, nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhiệm vụ của các ngươi hẳn là tồn tại hạn chế nào đó nhỉ, bằng không, vì sao chỉ có trận pháp cao ốc ngân hàng bị kích hoạt, ba chỗ khác lại chưa có động tĩnh? "Ta tới đoán xem, ừm, là vì có trình tự hạn chế? Hay là thời gian hạn chế? Mặc kệ là cái gì, có hạn chế là tốt, có hạn chế thì có điểm yếu. Ngươi nói, chúng ta nếu kéo dài thời gian, bám trụ các ngươi nơi này, sẽ thế nào?"

Quả thật có thời gian hạn chế, thời gian mỗi tòa trận pháp kích hoạt, cách nhau không vượt qua mười phút.

Bởi vậy, dựa theo kế hoạch, trình tự kích hoạt là cao ốc ngân hàng — ga tàu điện ngầm bỏ hoang — trung tâm thương mại trung tâm thành thị— công viên bỏ hoang. Sở dĩ là trình tự như vậy, là bởi vì bọn họ bên này có kẻ địch, muốn trả lại Trái Tim Rừng Rậm không dễ dàng, còn nữa, nếu bốn tòa phong ấn không đồng thời kích hoạt, bảo thạch rất có thể sẽ bị "cày"

xuống. Chỉ có sắp xếp công viên bỏ hoang ở cuối cùng, mới có thể bảo đảm trong nháy mắt Trương Nguyên Thanh trả lại Trái Tim Rừng Rậm, đặt cục diện thắng lợi. Trả giá là, bọn họ cần chống đỡ qua hai mươi bảy phút.

"Bớt nói nhảm đi!"

Khương Tinh Vệ nóng nảy nói: "Cùng lên đi, lão nương một quyền một tên đánh chết các ngươi."

Bách Vô Cấm Kỵ không nói lời thừa, mở ra lòng bàn tay, triệu hồi ra một trái tim đen sì. Trái tim nhảy lên "thình thịch", như có sinh mệnh. Hắn trước mặt mọi người, một ngụm nuốt chửng trái tim đen sì vào.

Sắc mặt Bách Vô Cấm Kỵ lập tức trở nên dữ tợn, trong cổ họng phát ra tiếng "Ô ô".

Con người của hắn theo đó dựng thẳng lên, biến thành màu vàng nhạt, tròng trắng mắt thì chuyển thành đen kịt, trong tiếng xẹt xẹt, áo sơ mi màu trắng, quần thể thao rộng thùng thình, áo khoác chính thức, giày hắn đang dùng đồng loạt nổ tung. Xương khớp Bách Vô Cấm Kỵ vang lên như nổ bỏng

ngô cơ bắp bành trướng, chiều cao ở trong mấy giây tăng vọt đến ba mét, tóc rụng từng mảng lớn, đỉnh đầu trọc lốc, sau đầu mọc ra lông bơm to thẳng, cái trán đâm ra một cái sừng duy nhất uốn cong. Da hắn chuyển thành màu đen, dày chắc bền bỉ, ngón chân cùng ngón tay kéo dài ra móng vuốt màu đen. Cái bụng vốn cơ bụng rõ ràng, thì bành trướng phóng to, hình thành bụng bia. Trong nháy mắt, Bách Vô Cấm Kỵ đã biến thành một quái vật dị thường khổng lồ, đầu trọc, sau đầu mọc lông bờm cứng, mũi sư tử mồm rộng, răng nanh chìa ra ngoài, làn da thâm đen, cao ba mét, bụng to. Trên làn da thâm đen cứng cỏi khắc nổi một rồi lại một chú văn vặn vẹo phức tạp mà lập thể, chính là chú văn của Yêu Mê Hoặc. Làm người ta chỉ nhìn thấy đã tinh thần thác loạn, suy nghĩ vặn vẹo, hận không thể xé rách hoặc phá hủy bản thân.

“Đây là phần thưởng chúng ta giết chết thụ yêu cùng Hầu Vương đạt được”

Bách Vô Cấm Kỵ giọng khàn khàn, nụ cười bình thường bởi vì dung mạo quá mức xấu xí hung ác, nhìn qua như là cười dữ tợn, nói: “Sơn quỷ cấp !

4Hắn trực tiếp ngửa ra con bài chưa lật.

Khí tức hỗn loạn tà ác buông xuống, mang theo cảm giác áp bách của cảnh giới Thánh Giả, khiến các linh cảnh hành giả ở đây trái tim suýt nữa đột nhiên dừng đập, cho rằng thây khô đáng sợ kia sống lại.

May mắn, sơn quỷ tuy có khí tức của Yêu Mê Hoặc, nhưng so với thấy khô thì yếu hơn một phần.

Chẳng qua, đây chung quy là quái vật cảnh giới Thánh Giả.

Áp lực đập vào mặt đó khiến Ryo Asano liên tục lui về, bắp chân căng thẳng, cả người cứng ngắc, không dám nhúc nhích.

Đây là con bài chưa lật của trận doanh sơn quỷ? Triệu hồi sơn quý cảnh giới Thánh Giả? Trong lòng Quan Nhã dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, cô cho rằng, trong đội ngũ có thể phân cao thấp với sơn quỷ chỉ có cô.

Nhưng cho dù cô có bộ trang bị hệ thân, đối mặt kẻ địch mạnh đáng sợ như vậy, trong lòng vẫn có chút căng thẳng.

Giữa Siêu Phàm cùng Thánh Giả, chênh lệch không phải cấp bậc, mà là một cảnh giới lớn.

Triệu Thành Hoàng nhíu mày, nhanh chóng ở trong lòng cân nhắc. Hắn nếu thi triển hóa quỷ, phối hợp âm thi cấp 4, miễn cưỡng có thể chống đỡ Sơn quỷ này, nhưng muốn cản được đối phương, ngăn cản gã tiến vào chỗ sâu trong công viên, như vậy cần một người trong Quan Nha hoặc Nguyên Thủy Thiên Tôn phối hợp. Như vậy, ba người còn lại phải trực diện đối phương tám người, căn bản không ngăn được. Bản thân nhân số chênh lệch rất lớn, sơn quỷ con bài chưa lật này đánh ra, lập tức khiến cục diện lâm vào hoàn cảnh cực độ không ổn.

"Đây, đây là quái vật gì?"

Cao Ốc ngân hàng, Mẫu Đơn Tiên Tử thông qua thao túng chim bay, lượn lờ ở nơi xa, thấy giữa cỏ cây thảm thực vật tươi tốt đột nhiên hiện ra một quái vật cao lớn dữ tợn.

Chương 890: Trận chiến phá vây kịch liệt (2)

Khí tức mênh mông khiến cô thông qua động vật run rẩy một trận. Đồng nghiệp xung quanh phát hiện cô thất thố, vội hỏi: "Làm sao vậy?"

"Bên kia thế cục thế nào?"

Mẫu Đơn Tiên Tử hít sâu một hơi, cố gắng để thanh âm không run rẩy, nói: "Trận doanh sơn quỷ, hình, như triệu hồi ra một quái vật, quái vật cảnh giới Thánh Giả"

Lời này vừa nói ra, tầng đỉnh cao Ốc ngân hàng tràn ngập yên tĩnh.

Các linh cảnh hành giả sắc mặt trắng bệch, trong ánh mắt thầm giấu khẩn trương cùng tuyệt vọng.

Mạng của bọn họ, đặt hết ở trên thân đội ngũ năm người.

Các linh cảnh hành giả ở trung tâm thương mại trung tâm thành thị, ga tàu điện ngầm bỏ hoang, dùng thủ đoạn của mình, từ xa theo dõi cảnh tượng công viên.

Sau khi người theo dõi báo tin tức cho đồng nghiệp bên cạnh, mọi người đều cuống lên.

Trận doanh sơn quỷ không dễ đối phó, đây là điều trong dự đoán, nhưng hoàn toàn không ngờ, quân địch vừa mở màn đã tung ra đại chiêu, triệu hồi quái vật cảnh giới Thánh Giả giúp đỡ.

Cho dù vô cùng tự tin đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng, giờ phút này trong lòng cũng khó tránh khỏi hốt hoảng.

"Đây là lực lượng cảnh giới Thánh Giả, ta thể nghiệm được trước rồi"

Trong cái mồm phủ kín rằng nhọn của Bách Vô Cấm Kỵ phát ra tiếng cười trầm hùng: "Chỉ có Yêu Mê Hoặc mới có thể phát huy phần lực lượng này đến mức tận cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng, hai người ai tới nhận lấy cái chết?"

Hắn vốn không phải tính tình kiêu ngạo như vậy, nhưng sau khi dung hợp lực lượng sơn quỷ, chịu nó ảnh hưởng, tính tình bất tri bất giác đã xảy ra biến hóa, trở nên phô trương cuồng bạo. Đám người A Nhất, Duy Ngã Độc Tôn ùn ùn lui lại, im lặng di chuyển hướng tới chỗ sâu trong công viên. Chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng liên thủ đối phó Bách Vô Cấm Kỵ, bọn họ liền lập tức lao vào công viên, ném huyết ngọc vào ao máu.

Tin tưởng chỉ bằng ba "cô gái yếu ớt", cộng thêm hai âm thi, tuyệt đối khó ngăn cản bọn họ.

Triệu Thành Hoàng trầm giọng nói: "Tôi có thể cuốn lấy Bách Vô Cấm Kỵ, nhưng cần một trợ thủ, trừ nữ sinh cấp ba kia, ba người còn lại đều được. Nhưng mà, người còn lại, làm sao bám trụ những tên kia?"

"Nếu có ai có thể giúp tôi bám trụ Bách Vô Cấm Kỵ, tôi có thể ngăn cản tất cả bọn hắn."

Quan Nhã trầm ngâm vài giây, nói: "Tôi có thể thử, nhưng nắm chắc không lớn"

Triệu Thành Hoàng nhíu mày nói: "Nắm chắc không lớn cô nói là gì?"

Một cái "Nắm chắc không lớn"

có thể hại chết tất cả mọi người. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi: "Triệu Thành Hoàng, anh thật có thể bám trụ bọn hắn?"

Triệu Thành Hoàng liếc hắn một cái: "Có ba người bọn họ phối hợp, không thành vấn đề. Cậu có phải có biện pháp hay không?"

Trương Nguyên Thanh "ăn"

một tiếng "Tôi có thể thử đơn đấu Bách Vô Cấm Kỵ"

Triệu Thành Hoàng gật gật đầu: "Cậu quả nhiên có biện pháp, tôi biết ngay mà, con thỏ giảo hoạt sẽ không chỉ có một hang"

"Anh nói thẳng thỏ khôn ba hang là được rồi"

Trương Nguyên Thanh nói xong, đầu ngón tay ở trên không trung kẹp một cái, kẹp ra một con khỉ đá bỏ túi linh lung.

Khỉ đá điêu khắc cực kỳ tinh tế, bộ lông sống động như thật, vẻ mặt hung ác, nhe răng nhếch miệng, làm tư thái nổi giận.

"Đây là phần thưởng của thứ hai bảo vệ được miếu sơn thần"

Dứt lời, khỉ đá hóa thành bột phấn, từ đầu ngón tay hắn bay xuống, ngay sau đó, một hư ảnh con vượn khổng lồ tiếp cận 3 mét ngưng tụ thành ở đỉnh đầu Trương Nguyên Thanh, hai cánh tay chống xuống đất, nhe răng nhếch miệng, hướng bầu trời rít gào.

Hư ảnh này chợt thu nhỏ lại, chậm rãi dung nhập trong cơ thể Trương Nguyên Thanh.

Một giây sau, làn da Trương Nguyên Thanh mọc ra lông đen rậm rạp, hình thể tăng vọt, căng rách quần áo, quần, hai cánh tay nhanh chóng sinh trưởng đến vị trí đầu gối, xương mặt vang lên rắc rắc, miệng kéo dài, biến thành mặt tinh tinh mõm Thiên Lôi, răng nanh chìa ra.

Cơ ngực cùng bụng hắn không có lông rậm, lộ ra cơ bắp cường tráng.

Cơ mông cứng rắn như sắt thép, giữa hai chân còn có hai quả trứng to bằng miệng bát. Uy áp khủng bố buông xuống, khí tức quét ra bên ngoài.

Thế mà lại không kém gì sơn quý, bất phân cao thấp.

“Hầu Vương?”

Ryo Asano bất ngờ nói: “Là Hầu Vương sao?”

Cô chưa từng thấy boss này, nhưng có thể đoán được. Trong miệng tinh tinh lông đen phát ra tiếng của Trương Nguyên Thanh: “Không, cô phải xưng hô tôi Hoa Quả Sơn Tề Thiên Đại Thánh Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không”

“Hoa Quả Sơn Tề Thiên Đại Thánh Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không”

Ryo Asano thuận theo hô một câu.

Thế mà bắt trend được… Trong lòng Trương Nguyên Thanh ra sức tán thưởng, sau đó ý thức được bây giờ không phải thời điểm chơi trend. Sau khi dung hợp thú hồn Hầu Vương, tâm tính hắn tựa như trở nên phù phiếm, trở nên nhảy nhót.

“Hầu Vương!”

Người trận doanh sơn quý khẽ biến sắc, vừa kinh ngạc vừa giận dữ, bọn họ không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại còn giấu một con bài chưa lật như vậy.

Chương 891: Trận chiến phá vây kịch liệt (3)

Hai bên triệt tiêu, hai bên đều không có ưu thế.

Con bài chưa lật Bách Vô Cấm Kỵ che giấu đã lâu, cứ như vậy bị Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa giải.

Con bài chưa lật bắt nguồn từ phó bản, cuối cùng sẽ bị sự vật trong phó bản hóa giải. Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt mừng thầm, mặt ngoài phẫn nộ không thôi, cắn răng nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi đừng đắc ý, chúng ta nhiều người, trận doanh sơn thân các ngươi, đến cuối cùng vẫn như cũ khó thoát khỏi cái chết.”

Kêu xong khẩu hiệu, hắn nhanh chóng bước lùi, kéo giãn khoảng cách, để bảo đảm bản thân an toàn. Khấu Bắc Nguyệt chiếm một danh ngạch, mục đích chính là mò cá. Như vậy có

thể giảm bớt chênh lệch trên nhân số. Thời khắc mấu chốt, còn có thể quay giáo một kích, giết chết đám nghề nghiệp tà ác này.

Bách Vô Cấm Kỵ nổi giận nói: "Thì ra ngươi cũng có con bài chưa lật, tốt, tốt lắm, hôm nay lão tử phải xé ngươi."

Dứt lời, ưỡn cái bụng phệ, chạy rầm rầm về phía Hầu Vương.

Trương Nguyên Thanh tùy tay túm lấy một gốc cây bên người, rút cả rễ lẫn bùn ra, vung về phía sau. âm! Sơn quỷ bị quật một gậy lên khuôn mặt, thân hình lảo đảo, nghiêng sang bên cạnh, nhất thời đè đổ một mảng cánh rừng. Trương Nguyên Thanh vứt bỏ thân cây gãy, chạy như điên, hung hăng tung một cú đấm ở trên mặt sơn quỷ.

"Ầm!"

Luồng khí như đạn đạo nổ tung càn quét, cây cối xung quanh đồng loạt khom lưng, cành cây gãy răng rắc, vô số lá rụng bị cuốn lên bầu trời.

Một cú đấm này có thể dễ dàng đánh chết linh cảnh hành giả cảnh giới Siêu Phàm, nhưng chỉ tạo thành mê muội rất nhỏ đối với sơn quý. Ầm ầm ầm… Tinh tinh cánh tay dài vung lên nắm tay như vại nước, liên tiếp nện ở trên mặt sơn quỷ, đánh nửa khuôn mặt của nó nát nhừ, làn da màu đen cứng cỏi nứt toác, lộ ra máu thịt đỏ tươi.

Đột nhiên, trên làn da sơn quỷ sáng lên chú văn, phát ra ánh sáng đỏ tươi như máu. Con người của con vượn khổng lồ cuồng bạo lập tức tan rã, vẻ mặt dại ra.

Bắt lấy cơ hội, đầu Sơn quỷ húc mạnh hướng lên trên, cái sừng cong đâm thật sâu vào ngực Hầu Vương, bắn ra những dòng máu ấm áp.

Sơn quý nhấm nháp được hương vị máu tươi, càng thêm cuồng bạo, dùng sức vung đầu, để cái sừng duy nhất đâm sâu hơn, để vết thương càng thêm dữ tợn. Đau đớn khiến Trương Nguyên Thanh khôi phục ý thức, nhe răng rít gào, môi nhăn lại, răng nanh trắng nhởn lộ hết ra, dị thường dữ tợn.

Hắn cúi đầu cắn chặt bả vai sơn quỷ, dùng sức cắn xé xuống một miếng thịt lớn.

Hai con quái vật lăn lộn đánh nhau, máu thịt bay tứ tung, tạo thành phá hoại mang tính hủy diệt đối với thảm thực vật của công viên. Bảy người trận doanh sơn quỷ không nhúng tay chiến đấu của quái vật cảnh giới Thánh Giả, cũng A Nhất và Đạp Toái Lăng Tiêu Vỗ cánh mỏng, phóng lên trời, dẫn đầu lao về phía chỗ sâu trong công viên.

Sau đó liền bị Quỷ tân nương cùng linh phó của Triệu Thành Hoàng nhập vào, ùn ùn rơi xuống.

Đối với Vu Cổ Sư mà nói, linh phó là kẻ địch cực kỳ khó giải quyết.

Tuy không có lực phá hoại đáng sợ, nhưng ảo thuật, nhập hồn khi chiến đấu, làm bọn họ cực kỳ đau đầu.

“Rầm rầm!”

Khương Tinh Vệ ném ra hai quả cầu lửa, nổ tung ở sau lưng hai vị Vu Cổ Sư.

Lửa phát nổ không đủ để đánh bị thương bọn họ, nhưng nhiệt độ cao thiêu hủy cánh mỏng, mà muốn một lần nữa mọc ra một đôi cánh, cần thời gian.

ÀO ào”

Tiếng dòng nước xiết vang lên, Duy Ngã Độc Tôn đạp nước sông cuồn cuộn, phá sóng mà đi. Dưới nước là sân nhà của hắn, trong trận doanh sơn thần không có Thổ Quái, thiếu thủ đoạn khắc chế hắn. Ryo Asano ở trong rừng nhảy lên, đuổi theo Duy Ngã Độc Tôn đâm thẳng xuyên thủng, giơ cao Băng Phách đao, lạnh lùng nói: “Bằng Sương Hàng Lâm “Thanh Uchigatana chống tới trước mặt, khí tức rét lạnh thấu xương buông xuống, như mở ra thông đạo đi thông vùng đất cực, dòng khí lạnh khuếch tán ra bốn phương tám hướng, đóng băng tất cả ven đường.

Cỏ cây treo băng sương, mặt đất kết ra lớp băng. Dòng sông Duy Ngã Độc Tôn khống chế, ở nháy mắt chạm đến dòng khí lạnh, toàn bộ đông lạnh thành bằng cứng.

Thủy Quỷ có thể ngự thủy, lại không cách nào phá băng.

Vị cao thủ xếp hạng nhất bảng tán tu này, Thủy Thần Ấn dựa vào để thành danh, bị Băng Phách đạo của Ryo Asano hoàn

mỹ khắc chế, mất đi chỗ dựa.

“Vù!”

Khương Tinh Vệ cực giàu thiên phú chiến đấu, ngắm đúng thời cơ, hóa thành một đám lửa, lao về phía Duy Ngã Độc Tôn.

Kỹ năng bị động của Thủy Quỷ bỏ qua công kích vật lý, nhưng không thể bỏ qua tiến công của Hỏa Sư, thân thể hóa thành nước một khi bị bốc hơi, hơn nữa lại không có nước bổ sung, sẽ lập tức chết đi.

Duy Ngã Độc Tôn bỏ qua phá vây, lập tức rút lui.

Chương 892: Đắc thủ (1)

Két két ~ Tiếng ma sát chói tai vang lên, Cửu Lậu Ngư cầm song đao, ở mặt sông đông lạnh thành bằng cứng cấp tốc trượt đi, linh hoạt tránh cây cối ven đường, lao về phía chỗ sâu trong rừng rậm. Khương Tinh Vệ đang ở giai đoạn xung phong, quán tính quá lớn, vô lực quay người ngăn trở. Thời khắc mấu chốt, một bóng người từ bên cạnh lao tới, cản đường đi của Cửu Lậu Ngư, chính là Quan Nhã có một đôi chân dài. Quan Nhã nhanh nhẹn như báo săn, đuổi tới phía sau Cửu Lậu Ngư, vặn vòng eo nhỏ, chân dài tựa như sợi roi quật ra, không khí phát ra tiếng rít. Thân là Thám Báo, đương nhiên không có khả năng bị công kích trúng như vậy, Cửu Lậu Ngư hạ thấp người, nửa ngồi xổm tránh đi đòn roi chân, tiếp theo hai chân giẫm một phát, dựng thẳng song đao, ngửa ra sau một cái, đâm về phía cô gái sau lưng.

"Hừ!"

Bên tai truyền đến tiếng cô gái con lai hừ lạnh, chỉ thấy cô sải bước, lấy bước chéo thông thường nhất trong võ thuật chiến đấu, vừa đủ tránh đi Cửu Lậu Ngư ngửa ra sau đâm bất ngờ. Trong lòng Cửu Lậu Ngư rùng mình, đang muốn xoay người, hóa thân con quay xay nát cô gái bên cạnh.

Quan Nhã hơi cong đầu gối, tì lên lưng Cửu Lậu Ngư, tì hắn thân thể hơi lệch đi, một động tác nhỏ bé, đơn giản, đã cắt ngang hắn phát lực.

Cửu Lậu Ngư bị một chưởng vỗ lên mặt bằng.

Quan Nhã nhảy lên đá một phát, đá vào bụng kẻ địch, đá hắn bay ngang ra hơn mười mét, va mạnh vào thân cây, cây to đột nhiên chấn động, băng lạnh ngưng kết giữa cành lá rào rào rơi xuống. Cửu Lậu Ngư đau đớn cuộn mình lại, ngũ quan nhăn thành một cục. Từ khi hắn thành danh tới nay, dựa vào sự quan sát của Thám Báo, khổ luyện đao pháp nhiều năm, trong cận chiến vẫn luôn thuận lợi, cho dù kẻ địch mạnh hơn hắn, cũng là lấy thủ đoạn phong phú đánh bại hắn, mà không phải võ thuật chiến đấu. Nhưng cô gái này, lại ở trong mười giây áp

sát, đã nhanh chóng đánh bại hắn. Loại nghiền áp trên thể thuật này, Cửu Lậu Ngư đã rất lâu rồi chưa cảm nhận được.

Tuy hai gã nghề nghiệp tà ác cường đại liên tiếp thất bại, nhưng bọn họ đã thành công bám trụ người của trận doanh sơn thân, đám người A Nhất, Đạp Toái Lăng Tiêu, nhóc mập, Hồng Vi lướt qua mấy người giao chiến, lao vào chỗ sâu trong công viên.

Đúng lúc này, một món đồ, Rầm một tiếng rơi ở phía trước mọi người.

Đó là một cái hòm đồng xanh dài rộng cao đều là 1 mét, mặt ngoài cái hòm điêu khắc hình ảnh hai quân đối chọi, đao thương giao chiến, rất thảm thiết.

Một luồng sát khí lạnh lẽo khôn kể ập vào mặt.

“Rầm!”

Hòm đồng xanh mở ra, một vật thể hình người từ trong hòm đồng xanh nhảy ra.

Đây là một con rối đồng xanh, ngũ quan tương tự tượng binh mã đất nung (lăng Tần hoàng), nhướng mày trợn mắt, thân hình cùng tay chân đều do đồng xanh đúc, giăng kín gỉ đồng màu xanh, các khớp nối gỉ sét đã lâu. Nó lảo đảo đứng vững, các khớp xương phát ra thanh âm làm người ta ghê răng. Trong tay nó cầm chiến đao giăng kín gỉ đồng màu xanh.

Tiếp theo, một rồi lại một bóng người nhảy ra khỏi hòm đồng xanh, mười, hai mươi, ba mươi…

Tổng cộng ba mươi con rối đồng xanh.

Chúng nó có gương mặt giống nhau, cầm theo trường đào thống nhất giống nhau, lắc lư đứng, chúng nó phát ra thanh âm làm người ta ghê răng. Khuôn mặt Triệu Thành Hoàng lạnh nhạt, chậm rãi đi đến, lạnh lùng nói: “Sáu người các ngươi, cùng lên đi!”

Giống như đang đáp lại lời của hắn, “Kẽo kẹt”, toàn bộ con rối đồng xanh hơi nghiêng đầu, đồng loạt nhìn chằm chằm sáu người của trận doanh sơn quỷ.

“Phù c”.

Quan Nhã nhìn thấy Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu* xuất hiện, trong lòng buông lỏng, điều này ở trong dự đoán của cô.

con rối chiến binh Trên thi đấu lôi đài lúc trước, Triệu Thành Hoàng dựa vào đạo cụ này, suýt nữa đánh bại Nguyên Thủy, trở thành quán quân thi đấu lôi đài.

Đạo cụ mạnh như thế, sao có khả năng không mang theo vào phó bản giết chóc, tuy nói lúc ấy con rối đồng xanh bị Nguyên Thủy phá hủy gần hết, nhưng thân là chất trai của Triệu trưởng lão, có đủ tiền tài chữa trị một món đạo cụ cảnh giới Siêu Phàm.

“Ha ha, em biết ngay tiểu tử nhà anh cất giấu bảo bối này”

Khương Tinh Vệ hóa giải quán tính, tắt đi lửa trên người, ở nơi xa mặt mày hớn hở.

Ryo Asano không biết sự lợi hại của Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu, nhưng thấy Quan Nhã và Khương Tinh Vệ sắc mặt chuyển sang tươi tắn, suy đoán đây là một món đạo cụ rất mạnh.

“Hừ!”

Yêu Mê Hoặc Thiên Hạ Giai Bạch cầm dao găm, lao vút ra, áp sát bên cạnh một con rối đồng xanh, dao găm chém sắt như chém bùn hung hăng chém về phía cổ con rối.

Đinh!

Đốm lửa chợt lóe, chỗ cái cổ con rối loang lổ vết gỉ xuất hiện một vệt màu trắng.

Những con rối hình người này cứng rắn vô cùng, cho dù Yêu Mê Hoặc sở trường phá giáp, cũng đừng mơ dễ dàng phá hư chúng nó.

Chương 893: Đắc thủ (2)

“Răng rắc!”

Con rối gặp công kích, xoay cái cổ cứng ngắc, khuôn mặt đờ đẫn xấu xí lạnh lùng nhìn Thiên Hạ Giai Bạch. Một giây sau, con rối vung chiến đao loang lổ vết gỉ, bổ ra đòn chém giản dị tự nhiên. Thiên Hạ Giai Bạch giơ ngang dao găm đón đỡ, định

một tiếng, đốm lửa chói mắt bắn tung lên, hổ khẩu của hắn nháy mắt sụp đổ, máu tươi dọc theo dao găm chảy xuôi.

Đã cảm nhận được cảm thụ của Trương Nguyên Thanh lúc đó.

"Rắc rắc!"

Tiếng xoay cổ liên tiếp vang lên, ba con rối đồng xanh vùng chiến đao, cất bước chân như Titan dị thường, muốn bao vây Thiên Hạ Giai Bạch. Thiên Hạ Giai Bạch biến sắc, đá bay một phát, đạp bay con rối đồng xanh nặng nề trước mặt, quyết đoán lui về phía sau. Con rối bị đá bay "keng keng"

quay cuồng, phần ngực cứng rắn lõm xuống một dấu chân thật sâu.

"Cẩn thận, những con rối này hình người lực lượng lớn vô cùng, đao thương bất nhập, điểm yếu duy nhất là hành động không đủ nhanh nhẹn"

Hắn đã thử ra tiêu chuẩn của con rối, sắc mặt ngưng trọng hướng đồng bạn cảnh báo. Trong ánh mắt đám người trận doanh sơn quỷ nhìn về phía ba mươi lăm con rối đồng xanh, nhất thời có thêm cảnh giác cùng kinh ngạc nồng đậm.

Ngay cả Yêu Mê Hoặc sở trường phá giáp cũng không thương tổn được những con rối đồng xanh này, huống chi là bọn họ?

Đương nhiên, lấy tốc độ của con rối đồng xanh, rất khó sinh ra uy hiếp đối với bọn họ, nhưng ước chừng ba mươi con rối, cuốn lấy bọn họ không khó, lại thêm Quan Nhã, Khương Tinh Vệ, cùng với hai âm thi bao vây nhìn chằm chằm. Thế cục cực kỳ không ổn.

Ở sâu trong mắt Hồng Vi hiện lên vòng xoáy, nhìn chằm chằm con rối đồng xanh một lát, lại nhìn về phía Triệu Thành Hoàng, ở trong tầm nhìn của cô, rõ ràng thấy một hư ảnh mặc trường bào rách nát bay phía sau Triệu Thành Hoàng. Hư ảnh này tựa như Thần Chết trong thần thoại truyền thuyết, lơ lửng trên không trung, mở ra hai bàn tay, mười đầu ngón tay của nó kéo dài ra từng sợi dây đen nhỏ bé hư ảo, phía cuối sợi dây đen nối với gáy của con rối đồng xanh. Hồng Vi giật mình, cao giọng nói: "Không cần cứng đối cứng với chúng nó, kẻ khống chế thực tế những con rối đồng xanh này là linh phó phía sau Triệu Thành Hoàng, giải quyết nó"

Nói xong, cô từ ô vật phẩm lấy ra một tấm gương đồng thau chạm trổ rồng phượng, chiếu về phía sau Triệu Thành Hoàng.

Đồng thời, Vu Cổ Sư "Đạp Toái Lăng Tiêu"

khoác áo khoác rách nát, hướng về phía Triệu Thành Hoàng quỳ hai đầu gối xuống, trong miệng lẩm bẩm.

Tước phúc!

Suy yếu khí vận của Triệu Thành Hoàng, bảo đảm công kích của đồng bạn có thể trúng mục tiêu linh phó phía sau hắn.

Linh phó khoác áo choàng rách nát, tựa như Thần Chết kia ngón tay khẽ nhúc nhích, một con rối đồng xanh tung người nhảy lên, ngăn trở ánh gương vàng óng. Tước Phúc của Đạp Toái Lăng Tiêu chưa nổi lên tác dụng, sớm từ lúc Trương Nguyên Thanh lợi dụng gương quỷ của Ngân Dao quận chúa chế tạo ảo cảnh cỡ lớn, biến mất từ trong tầm mắt trận doanh sơn quỷ, hắn đã lợi dụng chày Phục Ma, cho mỗi một vị đồng đội một phát tịnh hóa.

Mục đích chính là dự phòng Huyện Thuật Sư cùng Yêu Mê Hoặc khống chế mạnh. Lúc này, trừ Trương Nguyên Thanh nơi xa đang kịch liệt vật lộn với sơn quỷ, Khương Tinh Vệ, Quan Nhã và Ryo Asano, cùng với Hoa Hồng Máu cùng âm thi cấp 4 đều tụ lại ở bên người Triệu Thành Hoàng, hộ pháp cho hắn.

Cao thủ hai đại trận doanh xa xa giằng co, ở giữa cách ba mươi lăm con rối đồng xanh. Đột nhiên, bầu trời nơi xa lao lên một cột sáng xanh biếc, nhuộm bầu trời thành màu xanh lục biếc. Mọi người ngẩng đầu nhìn, phương hướng đó là nhà ga bỏ hoang. Tòa trận pháp thứ hai đã kích hoạt.

Kích hoạt kế tiếp là trung tâm thương mại bỏ hoang, kích hoạt trận pháp quả nhiên có hạn chế, thời gian trận pháp tòa nhà ngân hàng và nhà ga bỏ hoang kích hoạt, cách nhau đại khái là chín phút, nếu chín phút sau, tòa trận pháp kia của trung tâm thương mại kích hoạt, như vậy hạn chế hẳn là không phải trình tự, mà là thời gian… Nhóc mập kia thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói: "Nghĩ cách chế tạo cơ hội cho ta cùng "Mệnh Ta Do Ta Không Do Trời", không phá giải đạo cụ này của Triệu

Thành Hoàng, chúng ta không thể phá vây đến chỗ ao máu. Ài, chúng ta vẫn đã xem nhẹ Triệu Thành Hoàng"

Tuy chưa bao giờ xem nhẹ vị thái tử gia Thái Nhất môn này, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn ở hai cửa ải trước đó biểu hiện quá nổi bật, trong hai giờ thời gian an toàn, bọn họ bàn bạc là như thế nào không bị trận pháp nước lửa của Nguyên Thủy Thiên Tôn vây khốn, phá giải công năng đôi giày kia của hắn như thế nào. Tinh lực đặt ở trên thân Triệu Thành Hoàng cùng người khác, không thể tránh khỏi giảm bớt.

Nào ngờ tiểu tử này còn cất giấu con bài chưa lật mạnh như thế, mặc dù khi đối mặt thấy khô, cũng chưa từng sử dụng.

Chương 894: Đắc thủ (3)

"Không cần phiền toái như vậy!"

A Nhất khuôn mặt khuyết thiếu biểu cảm thản nhiên nói.

Bụng hắn đột nhiên phồng lên, càng lúc càng phình to như thổi bóng bay, như là mang mười bào thai. Tiếp theo, cổ hắn phình lên, có thứ dạng quả cầu từ bụng lao tới cổ, làm căng cổ lên.

"Qe ~" A Nhất nôn ra một quả cầu thịt to bằng đĩa sứ, quả cầu thịt như trái tim đập lên, mặt ngoài dính chất lỏng ướt sũng.

Mặt ngoài quả cầu thịt hiện ra một cái móng vuốt tinh xảo linh lung, giống như con non động vật nào đó phá vỡ vỏ trứng, từng chút một làm căng vách thịt lên, cuối cùng móng vuốt nho nhỏ đâm thủng quả cầu thịt, từ bên trong chui ra.

Một quái vật nhỏ xấu xí xuất hiện ở trước mắt mọi người, nó cực kỳ tương tự với A Nhất hóa cổ, có cái đuôi thật dài, chi sau to khỏe, móng vuốt sắc bén, con mắt dựng thẳng lạnh lùng như dã thú. Khác biệt duy nhất là, cả người nó màu đỏ hồng, giáp trụ ngoài thân còn chưa trở nên cứng rắn, hơn nữa sau lưng không có cánh cứng, không thể bay.

"We oe oe ~"

A Nhật liên tiếp nôn ra quả cầu thịt, tổng cộng mười lăm quả, trong mỗi quả cầu thịt chui ra một quái vật nhỏ màu đỏ hồng, trong miệng phát ra tiếng kêu chói tai. Sau khi nôn ra những quả cầu thịt này, khí tức A Nhất nhanh chóng trượt dốc, lâm

vào trạng thái suy yếu. Hắn yên lặng ngồi xổm xuống, nhặt lên cục thịt tàn phá trên mặt đất, bắt đầu cắn ăn. Mấy thứ này có thể nhanh chóng bổ sung thể lực của hắn.

“Lấy thân mang cổ, thật không hổ là cổ thú trời sinh”

“Đạp Toái Lăng Tiêu”

cùng là Vu Cổ Sư thấp giọng cảm khái một câu.

Vu Cổ Sư bình thường, lấy thân thể bồi dưỡng cổ trùng, cho ăn tinh huyết, thẳng đến lúc có thể dung hợp với cổ trùng, đạt được lực lượng, tốc độ, cùng với độc tố không thuộc về con người.

Nhưng người chung quy là người cổ chung quy là cổ, tuy có thể tạm thời dung hợp, nhưng dù sao cũng là hai giống loài khác nhau. A Nhất khác, hắn chẳng những có thể chuyển đổi ở ba loại hình thái cổ thụ, thao tác trước mắt, càng đạt tới một loại năng lực tương tự “sinh sôi nảy nở”.

Rất khó nói, hắn bây giờ rốt cuộc là người, hay là cổ.

“Cái đệch, ngươi là đang cosplay Cell* sao?”

Cell, hay Yên Bọ Hung, nhân vật trong truyện Dragon Ball Nơi xa, vượn khổng lồ lông đen thấy một màn như vậy, lớn tiếng nói nhảm. Sau đó bị sơn quỹ đấm một phát đánh ngã. Hai quái vật lớn cảnh giới Thánh Giả tiếp tục ác chiến. Lúc này, con quái vật phá vỏ đầu tiên, thân thể đã từ đỏ hồng chuyển thành đen đậm, chất sừng ngoài thân tỏa ra hào quang như kim loại, mắt nó hung dữ lạnh lùng như cá sấu.

“Y a ~”

Nó rít lên lao về phía con rối đồng xanh, cái đầu bao bọc giáp trụ dày, đánh mạnh lên trên thân con rối đồng xanh.

“Tùng!”

Con rối đồng xanh vụng về lảo đảo lui về, quái vật nhỏ thì nhanh nhẹn hóa thành bóng đen, nhảy tới bả vai con rối, cánh tay nhỏ bé nhanh nhẹn ôm lấy đầu con rối, hai chân đạp một phát vào bả vai nó.

“Kẽo kẹt…”

Trong thanh âm làm người ta ghê răng, đầu của con rối đồng xanh bị cứng rắn nhổ ra.

“Y nha y nha!”.

Quái vật nhỏ giơ cái đầu, hưng phấn rít lên.

Một giây sau, mấy thanh chiến đao loang lổ vết gỉ từ trên trời giáng xuống, chém nó thành thịt nát.

Lũ quái vật nhỏ nhìn thấy đồng bạn bị giết, không có chút sợ hãi, trong một chuỗi tiếng kêu “Yy nha nha”

chói tai, lao vào đám con rối đồng xanh, triển khai kịch liệt vật lộn. Chúng nó dáng người thấp bé, tốc độ lại cực nhanh, luôn có thể ở trong con rối đồng xanh vây đuổi chặn đường chạy thoát, cùng phối hợp lẫn nhau, hoặc nhổ đầu, hoặc rút cánh tay.

Phế bỏ một rồi lại một con rối đồng xanh.

Mà con rối đồng xanh chỉ có thể ở trong kẽ hở đám quái vật nhỏ phá hủy “đồng bạn”, lần lượt chém giết chúng nó.

Đám người trận doanh sơn quý vui mừng quá đỗi, cổ thu nhỏ của A Nhất cùng con rối đồng xanh của Triệu Thành Hoàng, ai thắng ai thua không quan trọng, thời điểm mấu chốt này, tranh thủ thời gian quan trọng nhất.

Mắt thấy các con rối bị quái vật nhỏ cuốn lấy, ngoại trừ A Nhất, mọi người đều vòng qua chiến trường, hướng tới chỗ sâu trong công viên chạy đi.

“Các ngươi đừng chạy!”

Khương Tinh Vệ tức giận hóa thân ánh lửa, nhanh chóng đuổi theo. Quan Nhã rất nhanh lấy ra súng trường, nói với Ryo Asano bên cạnh: “Biết bắn súng không?”

Ryo Asano khẩn trương gật đầu: “Biết, gia tộc có sắp xếp giáo viên súng ống cho em, đại bộ phận vũ khí nóng em đều biết sử dụng, em, em thậm chí từng lái máy bay trực thăng, cũng từng bắn máy bay trực thăng Quan Nhã “Ồ”

một tiếng, tán thưởng: “Cô gái nhỏ không tồi, vừa biết bắn súng vừa biến lái máy bay, mạnh hơn nhiều so với chị. Khẩu súng trường này em dùng, nó uy lực rất lớn, nhưng có một trả

giá trị mạng, nó sẽ giảm đi điểm may mắn của người sử dụng, ở trên chiến trường vận rủi quấn thân là chuyện rất trí mạng"

Lão tài xế thu hồi nụ cười trêu chọc, vẻ mặt ngưng trọng.

Chương 895: Đắc thủ (4)

"Nhưng chúng ta không có lựa chọn, ở phó bản, khi chết thì chết, không có gì phải sợ"

Dứt lời, ném súng trường cho Ryo Asano, sải đôi chân dài, truy kích người trận doanh sơn quỷ.

Ryo Asano ôm súng trường, sinh ra ngưỡng mộ mãnh liệt đột nhiên đối với người chị nước khác này. Chỉ cảm thấy đối phương tựa như kiếm khách trong lịch sử Nhật Bản, tư thế oai hùng hiên ngang, lạnh nhạt đối mặt sinh tử.

Một bên khác, Thiên Hạ Giai Bạch đoạn hậu, chợt thấy phía sau có gió nóng đánh tới, lập tức phanh gấp một cái, vặn hông quay người, siết chặt nắm tay, như đạn pháo đánh về phía sau.

Đồng thời, ở sâu trong con người của hắn hiện lên một mảng chú văn vặn vẹo.. Ánh lửa bắn nhanh đến, trong mắt Khương Tinh Vệ chợt lóe lên ánh sáng vàng, tịnh hóa kỹ năng Mê Hoặc của kẻ địch. Cô nhanh nhẹn cúi thấp người, để nắm tay đối phương xẹt qua trên đỉnh đầu, chợt hai chân giẫm một phát, húc về phía trong lòng Thiên Hạ Giai Bạch. Kỹ năng Mê Hoặc mất đi hiệu lực, cái này không ở trong đoán trước của Thiên Hạ Giai Bạch. Trong linh cảnh hành giả cảnh giới Siêu Phàm, duy nhất có thể miễn dịch Mê Hoặc chỉ có Huyễn Thuật Sư, hắn chưa bao giờ gặp tình huống như vậy. âm!

Thiên Hạ Giai Bạch giống như gặp cây gỗ công thành húc, ngực nháy mắt lõm xuống, làn da ở trong khoảnh khắc chung khô, bay đi như diều đứt dây.

Một cú húc này của Khương Tinh Vệ, lực lượng đã vượt qua cực hạn cảnh giới Siêu Phàm, cô đã kích hoạt thiên phú huyết mạch – Kẻ Bạo Nộ.

"Đoàng!"

Ryo Asano nơi xa dựa lưng vào thân cây, nhắm Thiên Hạ Giai Bạch bay ngược, bóp cò súng.

Vật thể di động tốc độ cao, cô có lẽ không có nắm chắc bắn trúng, nhưng lúc này Thiên Hạ Giai Bạch ở trạng thái bay đi, tốc độ là ổn định.

Cái này đối với cô mà nói không khó, tựa như bắn bia ngắm di động. Ngoài thân Thiên Hạ Giai Bạch lóe lên ánh sáng vàng, tiếp đó tan vỡ, cổ hắn chợt gãy, bắn ra làn sương máu.

Viên đạn bắn nát cổ hắn, phá hủy xương cổ, đầu cùng thân thể chỉ còn một tầng da thịt nối liền, tuy Ryo Asano nhắm là đầu, nhưng kết quả là giống nhau.

Giết, giết chết hắn rồi! Ryo Asano bất ngờ một phen, chị gái tên Quan Nhã kia nói không sai, uy lực của khẩu súng này rất mạnh.

Điểm của Ryo Asano, nháy mắt nhảy vọt tới hạng mười lăm.

Chưa chờ cô từ trong vui sướng phản ứng lại, đỉnh đầu cuồng phong gào thét, tiếp theo, tiếng rống của Nguyên Thủy Thiên Tôn nổ tung ở bên tai:

Tránh ra!”

Ryo Asano ngẩng đầu nhìn, một bóng đen che khuất tầm mắt, đó là một cái cây to hai người ôm, cả rễ lẫn bùn đập về phía cô. Ném cái cây to là sơn quý Bách Vô Cấm Kỵ, cái chết của “Thiên Hạ Giai Bạch”

kích thích đến hắn, toàn bộ điểm thù hận đều tập tổng ở trên người cô gái nổ súng. Con ngươi Ryo Asano hơi co lại, khi muốn né tránh, đã không còn kịp. Cái cây thô to, mang theo khí thế lôi đình vạn quân, hung hăng đập trúng thân thể của cô, bắn tung lên những làn gió.

Cái cây to đập ra trên mặt đất cái hố khoa trương, quay cuồng đè sập cây cối phụ cận, mà thân thể Ryo Asano nhanh chóng tụ lại, khôi phục thành hình người.

Cô chưa hết kinh hồn vừa muốn lui, tiếng bước chân nặng nề đã ở bên tai, Sơn quỷ cao 3 mét rít gào vung nắm đấm về phía cô.

“Ầm!”.

Thời khắc mấu chốt, vượn khổng lồ lông đen từ bên cạnh húc tới, húc cho Sơn quỷ nghiêng người đi, nắm tay lệch đi, nện ở

bên cạnh Ryo Asano. Luồng khí mạnh mẽ bùng nổ, mặt đất sụp xuống, Ryo Asano cũng từng cục đất lớn, đá vụn cùng nhau bay đi, ngã xuống chỗ xa.

Hai chân của cô máu thịt be bét, nhiều chỗ trên người gãy xương, da thịt trắng nõn cánh tay, eo bụng cắm dày đặc đá vụn cùng đất cát, mơ hồ có máu tươi trào ra.

"Ô ô ~" Ryo Asano phát ra thanh âm giống như rên rỉ giống như khóc, giãy giụa vài cái, chưa thể đứng lên.

Cô chỉ bắn một phát súng, đã gặp phải nguy cơ sinh tử.

Vượn khổng lồ nổi giận bóp CỔ Sơn quỷ, đẩy nó về phía xa, vùng nắm tay, nện xuống như mưa rào.

Lúc này, khí tức của hai quái vật đều có sự trượt xuống, từ cảnh giới Thánh Giả ngã tới trình độ cấp 4 yếu, năng lượng phần thưởng đạo cụ sắp hao hết. Nơi xa, đám người Đạp Toái Lăng Tiêu, Hồng Vi, đã thấy tượng đá cao 6 mét, giống như đúc pho tượng đá kia ở miếu sơn thần, cô đứng ở một mảng đất trống cỏ hoang um tùm, hơi cúi đầu, hai tay khép hờ ở trước ngực.

Phía sau tượng đá, đại khái cách mấy chục mét, là một mảng hồ máu yên lặng, từng đợt mùi máu tươi nồng đậm ập vào mặt.

Nhưng động tĩnh khoa trương phía sau, vẫn như cũ hấp dẫn bọn họ chú ý, nhao nhao quay đầu, thấy một màn Thiên Hạ Giai Bạch chết thảm.

Lúc này, Quan Nhã cùng hai âm thi cách bọn họ còn có một khoảng cách. Cửu Lậu Ngư nghiến răng nói: "Đừng để ý cô ta, mau, ném huyết ngọc vào ao máu"

"Ông?"

Đạp Toái Lăng Tiêu Vỗ cánh bay lên, lướt tốc độ cao qua tượng đá, lòng bàn tay lóe lên ánh sáng đỏ, nắm huyết ngọc ở lòng bàn tay, hướng ao máu chỗ xa hung hăng ném.

Chương 896: Vô gian đạo (1)

Quỷ tân nương ở bên xem cuộc chiến đã lâu nhanh chóng lao ra, bay về phía huyết ngọc. Hồng Vi thấy thế, lập tức lấy ra gương đồng thau, mặt gương chiếu về phía Quỷ tân nương, chùm tia sáng vàng óng đánh thẳng tắp vào trên thân linh phó, khiến cô dừng hình ảnh ở giữa không trung.

Huyết ngọc xuyên thấu thân thể Quỷ tân nương, một đường bay cao. Phốc một tiếng, rơi vào ao máu.

"Phốc"

Huyết ngọc rơi vào ao máu, bọt nước bắn tung lên, nổi lên gợn sóng.

Trừ Khấu Bắc Nguyệt biến sắc hẳn, trận doanh sơn quỷ ở đây sắc mặt mừng như điên, ánh mắt phát sáng. Dựa theo nhiệm vụ nhắc nhở, chỉ cần ném vào một khối huyết ngọc, liền có thể triệu hồi tồn tại trong ao máu, thấy khô đã đáng sợ như thế, mà vị tồn tại vô thượng kia sẽ chỉ bết càng mạnh hơn. Chỉ cần tồn tại trong ao máu hiện thân, người trận doanh sơn thần nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Một giây, hai giây, ba giây… Gợn sóng huyết ngọc nổi nên tiêu tán không thấy nữa, ao máu khôi phục bình tĩnh, nhưng quái vật trước sau chưa xuất hiện. Vẻ mặt đám người trận doanh sơn quỷ từ phấn chấn, vui sướng, chuyển thành ngạc nhiên nghi hoặc. Trong lòng nhóc mập trầm xuống, cao giọng nói: "Hay là ảo cảnh?"

Hắn nhanh chóng lấy ra sáu cây cờ nhỏ, đón gió ném lên, mặt cờ "Soạt"

mở ra, vang lên phần phật, gợn sóng màu đen theo đó nhộn nhạo.

Ảo cảnh bài trừ, đám người trận doanh sơn quỷ mới phát hiện, bọn họ căn bản chưa đến chỗ sâu trong công viên, bức tượng đá cao 6 mét kia còn ở cách hơn trăm mét.

Mà khối huyết ngọc kia, vừa vặn ném đến bên chân tượng đá, cách ao máu vô cùng xa xôi. Một bên khác, vượn khổng lồ lông đen thuận thế thu hồi tấm gương xám xịt. Gương của Ngân Dao quận chúa, hắn đã sử dụng hai lần, đạo cụ này tuy không có năng lực công kích, lại phát huy ra tác dụng tỷ lệ đầu tư trên thu về siêu cao. Về phần đạo cụ mang theo trả giá

“nhìn thấu hồng trần”, Trương Nguyên Thanh trước mắt còn chưa cảm nhận được. Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua dáng người nóng bỏng đầy đặn của Quan Nhã, không chút nào lưu luyến dời ánh mắt đi, chuyên tâm chiến đấu với sơn quỷ.

Đạp Toái Lăng Tiêu phẫn nộ tiếng rít gào phát ra, lao xuống cực nhanh, lướt về phía huyết ngọc bên chân tượng đá, ý đồ nhặt về vật phẩm nhiệm vụ này. “Đoàng đoàng”

Quan Nha đang chạy nhanh móc súng ngắn ra, mỗi phát súng đều bắn trúng huyết ngọc, đạn bắn lên ngọc thạch màu đỏ máu, đẩy nó ra một khoảng cách lớn, khiến Đạp Toái Lăng Tiêu nhặt thất bại.

Hoa Hồng Máu cũng có một đôi chân dài, thì mang theo một trận cuồng phong chạy tới bên tượng đá, chân phải quật ra. Bốp!

Đạp Toái Lăng Tiếu vừa chạm đất, trong lúc gấp gáp, hai cánh tay đón đỡ ở ngực, bị đá lảo đảo một cái.

Đám người Duy Ngã Độc Tôn, thấy đồng bạn gặp vây công, lại không có ý tưởng tiến lên hỗ trợ, ngược lại đều tự tản ra, lao về phía ao máu sau tượng đá.

“Tinh Vệ, bọn hắn còn có một khối huyết ngọc!”

Quan Nhã lớn tiếng nhắc nhở.

“Ngăn ai đây?”

Khương Tinh Vệ khẩn trương, cô không biết nên ngăn cản người nào.

“Duy Ngã Độc Tôn!”

Quan Nha hô, “A Nhất cùng Bách Vô Cấm Kỵ đều có huyết ngọc, một khối cuối cùng hẳn là ở trên người Duy Ngã Độc Tôn”

Đoạn lời này của cô không có bất cứ chứng cứ thực tế nào, nhưng quan Nhã tin tưởng phỏng đoán của mình. Trận doanh sơn quỷ do tổ chức tà ác, thành viên Ám Dạ Mân Côi, tán tu tà ác ba thế lực lớn tạo thành, lại lấy tổ chức tà ác cầm đầu, đầu tiên là có thể bài trừ khả năng tán tu nắm giữ huyết ngọc. Thứ

quan trọng như vậy, đám người A Nhất xuất thân tổ chức tà ác, khẳng định sẽ nắm chặt chẽ trong tay.

Bách Vô Cấm Kỵ và A Nhất, người trước làm "đội trưởng", người sau làm kẻ mạnh nhất, tất nhiên đều nắm giữ một khối.

Trong hai khối còn lại, trong tay Đạp Toái Lăng Tiêu có một khối, một khối cuối cùng tất nhiên ở trên người Duy Ngã Độc Tôn vị cao thủ số một bảng tán tu này, người này đại biểu cho Ám Dạ Mân Côi.

"Được!"

Ánh lửa bùng nổ âm, Khương Tinh Vệ tựa như một viên đạn pháo hừng hực thiêu đốt, bắn thẳng tắp về phía Duy Ngã Độc Tôn. Cô gái này… Mắt thấy "địa điểm ẩn thân"

của huyết ngọc bị nói toạc ra, trận doanh sơn quỷ nhanh chóng làm ra điều chỉnh, nhóc mập kéo Khấu Bắc Nguyệt, quay về, giúp đỡ Đạp Toái Lăng Tiếu đối phó Quan Nhã. Hồng Vi, Cửu Lậu Ngư thì tới gần "Duy Ngã Độc Tôn", viện trợ vị đứng đầu bảng tán tu tạm thời mất đi Thủy Thần Ấn này.

"Bốp bốp bốp!"

Mũi chân Hoa Hồng Máu bốc lên ngọn lửa, đòn roi chân càng lúc càng nhanh, ép lui Đạp Toái Lăng Tiêu, ngăn cản hắn nhặt lại huyết ngọc.

Đối mặt cao thủ xếp thứ sáu bảng truy nã, Trương Nguyên Thanh trực tiếp thao túng cô mở ra hình thức bùng nổ. Đạp Toái Lăng Tiếu liên tục lui về phía sau, nhìn như chật vật, nhưng chưa bị thương, chống đỡ không chút hoang mang. Sau khi cứng rắn chịu một lượt thế công mãnh liệt của Hoa Hồng Máu, Đạp Toái Lăng Tiêu búng ngón tay Tách, áo khoác dơ bẩn có mùi trên người chợt lóe lên quầng màu đen.

Chương 897: Vô gian đạo (2)

Con người Hoa Hồng Máu đột nhiên tan rã, khuôn mặt trắng nõn nhuộm lên màu đen sì, tứ chi tê liệt. Đạp Toái Lăng Tiếu bước nhanh về phía trước, bước cong, vung nắm đấm, hung hăng nện ở trên mặt đối thủ.

Đầu Hoa Hồng Máu giống như cái quẩy, xoay một trăm tám mươi độ.

Đạp Toái Lăng Tiếu không phải vừa rồi một mặt chịu đòn, hắn mượn cơ hội phóng thích độc tố, im lặng xâm nhập kẻ địch, cuối cùng lại phối hợp nguyền rủa, cùng nhau bùng nổ. Nguyền rủa thêm độc tố, hai tầng công kích, khiến âm thi này hoàn toàn treo máy. Bốp! Đạp Toái Lăng Tiêu tung đòn roi chân, ý đồ đá bay cái đầu xinh đẹp kia của Hoa Hồng Máu, hoàn toàn giải quyết kẻ địch. Quan Nhã kịp thời chạy tới, nhấc chân nhẹ nhàng, kéo lệch đi công kích của Đạp Toái Lăng Tiêu, tiếp theo bắt lấy bả vai Hoa Hồng Máu, ném cô về phía sau, thoát ly chiến đấu.

âm thi này của Nguyên Thủy tuy lấy Yêu Mê Hoặc cấp 3 luyện chế, nhưng đánh mất đại bộ phận kỹ năng, chỉ bằng mượn bản năng cận chiến cùng lửa bùng nổ, sao có thể là đối thủ của "Đạp Toái Lăng Tiêu"

cùng là nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, hơn nữa đứng thứ sáu bảng truy nã.

Quan Nhã vừa hất bay Hoa Hồng Máu, Đạp Toái Lăng Tiếu phía sau phòng máy phun ra một ngụm khí thể mang theo tê liệt mãnh liệt, hơn nữa tính ăn mòn rất mạnh.

Ở lúc lúc khí độc bao phủ người đẹp con lai này, Đạp Toái Lăng Tiếu khép lại móng vuốt sắc bén, không chút thương hương tiếc ngọc đâm về phía ngực Quan Nhã.

"Khí độc vô dụng đối với ta"

Quan Nhã có bộ trang bị hộ thể xuyên thấu khói độc, dựng ngón tay như kiếm, điểm chéo ra về phía trước, vừa vặn điểm ở huyệt tê chỗ khuỷu tay Đạp Toái Lăng Tiêu. Cánh tay Đạp Toái Lăng Tiêu tê dại, đánh mất tri giác. Trong lòng hắn hơi rùng mình đang muốn lui về, bụng liền trúng một cú đấm, đau đớn mãnh liệt khiến hắn theo bản năng cong người, trong cổ họng không chịu khống chế phun ra nước chua.

Quan Nhã một tay thít cổ hắn, một tay nắm cổ tay hắn bẻ ngược ra sau lưng, nhấc chân hung ác đạp về phía bắp chân đối phương, đồng thời kéo cổ hắn về phía trước.

Một bộ động tác nước chảy mây trôi, ở trước khi Đạp Toái Lăng Tiếu phản ứng lại, đã bổ nhào ngã xuống đất.

Quan Nhã quỳ một gối xuống đè lên sau gáy hắn, triệu hồi ra súng ngắn nòng lớn, đè lên cái gáy Đạp Toái Lăng Tiêu, nói: "Kiếp sau dùng khí thể kích tình thử xem?

Cô quyết đoán bóp cò súng.

Họng súng phun lửa, từng đầu đạn nhanh chóng xé rách chất sừng bao trùm ở sau gáy, trào ra chất lỏng màu xanh lục của mực. Đột nhiên, đầu Quan Nhã đau đớn một trận, tựa như bị người ta gõ cho một gậy, nhưng đau đớn không phải đến từ thân thể, mà là linh hồn. Ngón tay bóp cò súng khựng lại một cái.

"Khí độc vô dụng đối với người, công kích phương diện linh hồn cũng phải có hiệu quả chứ!"

Nhóc mập rốt cuộc đuổi tới, ở sâu trong hốc mắt chợt xuất hiện vòng xoáy, thi triển kỹ năng thương hiệu của Huyễn Thuật Sư — Tinh Thần Đả Kích.

"Lão đại, nhanh lên, làm thịt cô gái này, ngươi liền nổi tiếng"

Nhóc mập lớn tiếng nói. Khấu Bắc Nguyệt không thèm để ý tới hắn, nhân cơ hội ẩn núp đến phụ cận hai người, cúi người nhặt lên huyết ngọc kia.

Đạp Toái Lăng Tiêu cũng thừa dịp Quan Nhã gặp Tinh Thần Đả Kích, lưng bắn ra, hất bay cô gái trên lưng, nhanh chóng quay cuồng kéo giãn khoảng cách, hội hợp với Khấu Bắc Nguyệt, nhóc mập.

Hắn không thừa có công kích, bởi vì phát hiện trên người cô gái này có đạo cụ phòng ngự, trong thời gian ngắn không thể công phá, công kích sẽ chỉ làm mình rơi vào hiểm cảnh lần nữa.

"Phì, phì phò.."

Đạp Toái Lăng Tiêu khẽ thở dốc, như đối mặt đại địch nhìn chằm chằm Quan Nhã phía trước, vươn bàn tay hướng Khấu Bắc Nguyệt bên cạnh, nói: "Đưa huyết ngọc cho ta..

Trong khóe mắt, hắn liếc qua thiếu niên không có đầu óc kia, đưa huyết ngọc tới. Đạp Toái Lăng Tiêu đang muốn đi đón,

đột nhiên cái gáy đau xót, bên tai vang lên một tiếng: "Phốc!"

Sau đó, ý thức lâm vào bóng tối vô cùng vô tận.

Khấu Bắc Nguyệt rút ra mã tấu cắm ở cái gáy Đạp Toái Lăng Tiêu, đá một cước cái xác ngã lăn ra.

Tuy hắn ở trong cấp 3 thuộc tiêu chuẩn trung lưu (tự nhận hàng đầu), nhưng Yêu Mê Hoặc chính là Yêu Mê Hoặc, một Vu Cổ Sư bị thương, sao có thể tránh được hắn áp sát tập kích bất ngờ. Huống hồ, Quan Nhã đã phá vỡ chất sừng phòng ngự trên gáy, Khấu Bắc Nguyệt dùng chuôi đao cũng có thể đập chết hắn. Khấu Bắc Nguyệt vừa thu huyết ngọc vào ô vật phẩm, vừa nhìn về phía nhóc mập trợn mắt há hốc mồm, hất hàm, nói: "Ta là người của Nguyên Thủy Thiên Tôn! Không giống với các ngươi đám kẻ ác vi phạm pháp lệnh này"

Ta là người của Nguyên Thủy Thiên Tôn! Câu này giống như ẩn chứa ma lực, khiến công viên tình hình chiến đấu kịch liệt lập tức lâm vào yên tĩnh như chết"

Nhóc mập mở to hai mắt, chậm rãi há hốc mồm, vẻ mặt tràn đầy khó có thể tin. Vẻ mặt đó, tựa như bị người thân cận nhất lừa gạt cảm tình.

Chương 898: Vô gian đạo (3)

Tiểu tử này là gian tế Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp xếp vào? Hồng Vi nhìn xác Đạp Toái Lăng Tiêu, đau đớn mất đi một đồng đội cường đại, khiến sắc mặt cô dị thường khó coi.

Cửu Lậu Ngư cầm song đao mà đứng, cùng Duy Ngã Độc Tôn nhìn nhau một cái, vẻ mặt hơi trầm xuống.

Trận doanh sơn quỷ đã tổn hại hai người, bây giờ lại thêm một tên nội gian, bên tăng lên giảm, hoàn toàn đánh mất ưu thế nhân số.

Nơi xa, A Nhất đang lần lượt phá hỏng con rối đồng xanh chợt nghiêng đầu, nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt, khuôn mặt dữ tợn xấu xí hơi co rúm.

Khương Tinh Vệ vui vẻ nói: "Này, anh là người của Nguyên Thủy Quả nhiên, ngay từ đầu đã cảm thấy anh quen thuộc, giống như thấy được Hỏa Sư"

Cô mới là Hỏa Sư, cả nhà cô đều là Hỏa Sư… Khấu Bắc Nguyệt giận dữ, cảm thấy bị vũ nhục. Lúc này, một bóng dáng khổng lồ bay qua rừng rậm, ngã nặng nề ở bên tượng đá.

“Ầm!”

Mặt đất chấn động mạnh, chính là vượn khổng lồ lông đen, giờ phút này nó sớm đã vết thương chằng chịt, vết cào cùng vết thường xuyên thủng trải rộng toàn thân, máu tươi nhuộm đỏ bộ lông, dính từng mảng vào nhau. Khí tức của vượn khổng lồ đã suy yếu đến mức tận cùng, nó giãy giụa vài cái, chưa thể đứng dậy. Ở trong vô số ánh mắt nhìn vào, thân thể vượn khổng lồ thu nhỏ lại, bộ lông rút đi, khôi phục thân người, biến thành Nguyên Thủy Thiên Tôn trần truồng, mình đầy thương tích. Thương thế của vượn khổng lồ đồng bộ đến trên người hắn, từ ngực đến bụng, bốn năm chỗ vết thường xuyên thủng, từng vết cào phủ khắp toàn thân, có thể thấy được xương cốt.

“Rầm rầm rầm.”

Sơn quỷ cao lớn dữ tợn, ưỡn cái bụng to, chậm rãi đi đến.

Quan Nhã, Khương Tinh Vệ cùng Khấu Bắc Nguyệt khẽ biến sắc. Rất rõ ràng, trong giao thủ cảnh giới Thánh Giả, vượn khổng lồ Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thân đã thua, kế tiếp bọn họ sẽ bị ép ứng chiến quái vật này.

“Không cần sợ, nó đã là nó mạnh hết đà”

Trương Nguyên Thanh lấy ra sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, tiêm vào tĩnh mạch cánh tay, trần truồng đi đến bên người Đạp Toái Lăng Tiêu, lột xuống quần áo của gã, vừa mặc, vừa khen Khấu Bắc Nguyệt: “Làm không tệ”

Sơn quỷ có đặc tính Yêu Mê Hoặc, phù hợp hoàn mỹ với Bách Vô Cấm Kỵ, trái lại vượn khổng lồ, là lực lượng nghề nghiệp Mộc Yêu kéo dài, không dung hòa với hắn, chiến bại không thể tránh được.

Đơn giản đều là chiến lực cùng cấp bậc, Sơn quỷ lúc này đã là nỏ mạnh hết đà, cũng coi như liều mạng tiêu hao một lá bài tẩy của đối phương. Về phần vết thương trí mạng trên người hắn, tiêm một ống sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, phối hợp năng lực tự lành mạnh mẽ của Thần Dạ Du, rất nhanh có thể khôi phục.

Quả nhiên, sơn quỷ chậm rãi đi đến, ở sau khi đạp vẽ con rối đồng xanh còn sót lại không nhiều, thân thể thu nhỏ lại, khôi phục hình người. Bách Vô Cấm Kỵ trần truồng, không một mảnh vải tương tự.

“Tôi vốn là muốn ở thời khắc mấu chốt giết chết A Nhất, hoặc Bách Vô Cấm Kỵ, một lần hành động đặt cục diện thắng lợi, dù sao lấy thực lực của tôi, đánh lén bọn họ không nói chơi”

Khấu Bắc Nguyệt buồn bực nói.

“Không, không cần làm chuyện không tương xứng với năng lực của mình, có thể giết một người, có thể cướp được huyết ngọc, cậu đã công thành viên mãn”

Trương Nguyên Thanh VỖ vai hắn.

Khấu Bắc Nguyệt vẻ mặt không phục.

Bách Vô Cấm Kỵ trần truồng đi đến, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Khấu Bắc Nguyệt, nghiến răng nói: “Thằng cháu nội, ẩn nấp rất sâu nha.”

Bách Vô Cấm Kỵ rất xấu hổ, cũng rất phẫn nộ. Thẳng đến lúc Khấu Bắc Nguyệt ra tay tập kích giết chết Đạp Toái Lăng Tiêu, hắn mới biết được tiểu tử này là nội gian. Trước đó, Bách Vô Cấm Kỵ vẫn luôn cho rằng, kẻ này đối địch Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sâu.

Trương Nguyên Thanh xách quần, xắn ống quần lên, cười nhạo nói: “Chỉ cho các ngươi xếp vào nằm vùng, không cho ta noi theo?”

Bách Vô Cấm Kỵ hừ lạnh một tiếng.

“Đương nhiên có thể! Gián điệp chiến là một môn nghệ thuật, tính đáng chơi so với trên chiến trường chém giết cao hơn, cũng càng thú vị hơn”

“Ngươi là ở trước khi vào phó bản giết chóc đã bắt đầu chuẩn bị nhỉ, sắp xếp một tên Yêu Mê Hoặc cấp bậc đủ, đầu óc lại không đủ cùng nhau tiến vào phó bản, dọc theo đường đi, hai người diễn trò với nhau, phối hợp lẫn nhau, quả thật giấu diếm được mọi người. Không thể không nói, ta có chút phục ngươi, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi là một kẻ địch làm người ta lạnh sống lưng”

“Đúng rồi, hạn chế kích hoạt trận pháp của các ngươi, là trình tự hay thời gian? Nếu là thời gian, trận pháp đầu tiên ở sau khi các ngươi tiến vào công viên kích hoạt, khoảng chín phút, trận pháp thứ hai kích hoạt.”

Chương 899: Vô gian đạo (4)

Bách Vô Cấm Kỵ cười lên ha ha điên cuồng: “Không, thua là các ngươi!”

“Trừ Cửu Lậu Ngư, Duy Ngã Độc Tôn các quân cờ bên ngoài này, Ám Dạ Mân Côi còn có ba quân cờ bố trí ở trong trận doanh sơn thân, âm Si đã bị người giết chết, đoán xem, hai người còn lại là ai?”

Còn có hai người? Con ngươi Quan Nhã hơi co lại.

“Vô sỉ!”

Khương Tinh Vệ dựng thẳng chân mày.

Khấu Bắc Nguyệt kinh ngạc mở to mắt, hắn cho rằng mình ẩn núp không hề sơ hở, mọi người đều bị mình đùa giỡn, mình ở tầng thứ năm, không ngờ kẻ địch ở tầng khí quyển.

Hắn khắc sâu ý thức được, chơi tâm ca cùng chiến thuật không thích hợp mình, đánh đánh giết giết mới sảng khoái nhất, cũng sinh ra cảm giác căm thù đến tận xương tuý đối với Bách Vô Cấm Kỵ nhóm người này.

Trung tâm thương mại giữa thành phố.

Giữa trung tâm thương mại dựng một bức tượng đá cao 6 mét, Thiên Hạ Quy Hỏa, Quản Trung Khuy Bảo, Vong Linh Kỵ Sĩ, Tốt Qua Sông, cùng với đám người Thái Nhất môn, âm thi, quay quanh bên cạnh tượng đá, yên lặng chờ đợi. Thiên Hạ Quy Hỏa im lặng đếm thời gian, nhìn về phía Tôn Miểu Miểu, nhắc nhở: “Chín phút rồi, mau đặt Trái Tim Rừng Rậm về mắt trận”

Trên mặt hắn tràn đầy phấn chấn cùng chờ mong, trận doanh sơn quỷ đến nay còn chưa ném huyết ngọc vào ao máu, nói rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ chống đỡ được. Chỉ cần trận pháp trung tâm thương mại kích hoạt, lấy năng lực của bọn Nguyên Thủy Thiên Tôn, kích hoạt công viên trận pháp có gì

khó? Bọn họ một khi thành công, trận doanh sơn thân sẽ lấy được thắng lợi, mọi Rậm, nắm nó ở bàn tay.

Đây là một thiếu niên trắng trẻo gầy gò, rõ ràng là Mao Sơn Thuật Sĩ.

Biến hóa thình lình xảy ra, khiến mọi người ở đây ngẩn ra, chưa thể phản ứng lại. Khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Miểu Miểu trầm xuống, quát: "Mao Sơn Thuật Sĩ, cậu đang làm cái gì? !"

Cô cũng không rõ tình huống, nhưng Mao Sơn Thuật Sĩ ở thời khắc mấu chốt như thế chặn đứng Trái Tim Rừng Rậm, mặc kệ xuất phát từ loại mục đích nào, đều không được cho phép. Mao Sơn Thuật Sĩ nắm chặt lục bảo thạch, nheo mắt cười nói: "Miểu Miểu, xin lỗi, tôi không thể để các người kích hoạt trận pháp"

"Vì sao?"

Trong lòng Tôn Miểu Miểu rùng mình, nghĩ đến một khả năng không muốn tin tưởng.

Nhưng Mao Sơn Thuật Sĩ đã thay cô nói ra, hắn mỉm cười nói: "Bởi vì tôi là người của Ám Dạ Mân Côi"

Thiếu niên gầy gò cười, trong mắt lại không có chút ý cười. Tôn Miểu Miểu nhìn đồng môn giao tình rất tốt trước mắt, trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận, mày liễu dựng thẳng, chất vấn: "Không có khả năng, cậu không có khả năng là người của Ám Dạ Mân Côi."

"Cậu là hạt giống Thái Nhất môn trọng điểm bồi dưỡng, cậu hoàn toàn không cần thiết vào Ám Dạ Mân Côi, thứ bọn họ có thể cho cậu, Thái Nhất môn đều có thể cho cậu!"

Mao Sơn Thuật Sĩ trầm mặc một giây, nói: "Cha tôi là cao tầng Ám Dạ Mân Côi, tôi từ nhỏ đã là người của Ám Dạ Mân Côi, đây là điều sẽ không thay đổi. Rất xin lỗi, tôi cũng không muốn hại cô, nhưng tôi không có lựa chọn"

Hắn trước khi thành Thần Dạ Du, đã là người của Ám Dạ Mân Côi. Cha hắn cũng là Thần Dạ Du, con cháu Thần Dạ Du, có xác suất thật lớn trở thành Thần Dạ Du. Cho nên, rất sớm trước kia, hắn đã được gửi nuôi ở trong nhà người thường, bồi dưỡng làm CƠ SỞ ngầm, một khi đạt được thẻ nhân vật, liền

lập tức bái vào Thái Nhất môn. Con cháu giống hắn, Ám Dạ Mân Côi còn có rất nhiều. Ở dưới Ám Dạ Mân Côi âm thầm bồi dưỡng, hắn rất nhanh ở Thái Nhất môn bộc lộ tài năng, nhảy vọt trở thành quân dự bị xuất sắc nhất dưới Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng. Nhưng Mao Sơn Thuật Sĩ biết, ý nghĩa tồn tại của nội gian, chính là thời khắc mấu chốt phản bội. Một ngày này rốt cuộc đã đến. Sau khi tiến vào phó bản giết chóc, hắn vẫn luôn tìm kiếm cơ hội cho trận doanh sơn thân bị thương nặng, vốn cơ hội lý tưởng nhất là miếu sơn thân, nhưng khi hắn chạy tới, trận doanh sơn quỷ đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn làm cho sụp đổ tâm tính, mà làm trận doanh sơn thần, hắn không thể đụng vào thần trường, lỡ mất cơ hội. Khi vấy giết thấy khô, hai đại trận doanh đều ở hoàn cảnh nguy hiểm, không phải là thời cơ tốt để phản bội. Vì thế tiếp tục ngủ đông, cái gì cũng không làm. Khi nhiệm vụ cuối cùng mở ra, khi Nguyên Thủy Thiên Tôn làm ra sắp xếp thủ hộ trận pháp, hắn liền biết cơ hội đã tới.

Chương 900: Vô gian đạo (5)

Tôn Miểu Miểu mím chặt môi, cô nhớ lại đủ loại chi tiết sau khi tiến vào phó bản, quả nhiên phát hiện Mao Sơn Thuật Sĩ so với trước kia càng thêm trầm mặc, càng thêm nội liễm, cực kỳ hạ thấp, như sợ dẫn tới chú ý.

Một lần duy nhất hành động khác người, là chất vấn Nguyên Thủy Thiên Tôn có phải truyền nhân Ma Quân hay không.

Bây giờ nghĩ đến, đây cũng là mệnh lệnh của Ám Dạ Mân Côi, Thái Nhất môn chú ý truyền nhân Ma Quân như thế, Ám Dạ Mân Côi tất nhiên, khẳng định có âm thầm phân phó cơ sở ngầm trong tổ chức điều tra. Trong trung tâm thương mại, đầu tiên là yên tĩnh, tiếp đó xôn xao, đám người Thái Nhất môn khó có thể tin trừng mắt nhìn Mao Sơn Thuật Sĩ, như thế nào cũng không ngờ được nhân tài trong môn nổi tiếng đã lâu, nhận được kỳ vọng, thế mà lại là phản đồ.

Thiên Hạ Quy Hỏa dẫn đầu phản ứng lại, hai tay "Vù"

bốc lên ngọn lửa, hừ lạnh nói: "Ám Dạ Mân Côi thật sự là tổ chức làm người ta chán ghét, khi nào, Nguyên Thủy Thiên Tôn biến thành người của các ngươi, ta cũng không bất ngờ.

Mặt khác, giết người một tên Thần Dạ Du, tựa như cũng không cần một phút đồng hồ"

Trong một trận tiếng bước chân ầm ầm, tám người ở đây đều xông tới. Mao Sơn Thuật Sĩ không chút hoảng hốt, nhìn về phía đám người, cười nói: "Vong Linh Kỵ Sĩ, còn không qua đây?"

Theo hắn triệu hồi một tiếng, trong đám người, thanh niên vẻ mặt lạnh lùng, không thích nói cười cất bước đi ra khỏi hàng, đứng ở bên cạnh Mao Sơn Thuật Sĩ, trong tay lóe lên vầng sáng, hiện ra một thanh đại đao toàn thân đen sì, dài chừng một thước. Mao Sơn Thuật Sĩ lại nhìn mọi người: "Hợp sức hai người chúng tôi, có đủ cầm chân các người một phút đồng hồ, không, nửa phút hay không?"

Quản Trung Khuy Bảo giận tím mặt: "Vong Linh Kỵ Sĩ, ngay cả ngươi cũng là phản đồ?"

Trong trận pháp thứ ba còn có hai tên gián điệp?

Quan Nhã ý niệm chuyển động, dẫn đầu ở trong chín người tập trung Vong Linh Kỵ Sĩ, làm tán tu, lại là Thần Dạ Du, xác suất người này là Ám Dạ Mân Côi bồi dưỡng lớn nhất. Nhưng một người khác là ai, cô không đoán được.

Dọc đường, chỉ có âm Si bại lộ ra khác thường, bị Nguyên Thủy kéo ra.

Nội gian khác nếu luôn an phận thủ thường, là không có khả năng bị nhìn thấu thân phận, bởi vì Ám Dạ Mân Côi có thủ đoạn che giấu đặc thù, có thể tránh né phát hiện nói dối, tổng kiểm tra sức khỏe cũng không tra ra được. Trong mắt Quan Nhã ngầm có ý lo âu nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại phát hiện hắn vẻ mặt bình tĩnh, không thấy ngoài ý muốn, không thấy ngưng trọng. Triệu Thành Hoàng thu hồi Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu, chậm rãi đi tới, nhìn chằm chằm Bách Vô Cấm Kỵ, thản nhiên nói: "Nếu người nói Mao Sơn Thuật Sĩ cùng Vong Linh Kỵ Sĩ, như vậy, ta cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã biết!"

Bách Vô Cấm Kỵ biến sắc, mỉm cười nói: "Mao Sơn Thuật Sĩ? Ngươi sao không nói là Tốn Miểu Miểu, muốn lừa ta? Cái

này có ý nghĩa gì đâu, chín phút tựa như đã đến, các ngươi thua rồi"

Triệu Thành Hoàng sắc mặt lạnh lùng, nói:

"Lúc ở miếu sơn thần, ta đã biết Mao Sơn Thuật Sĩ là nội gian, nói cho ta biết chuyện này, vừa vặn là Vong Linh Kỵ Sĩ"

Nụ cười trên mặt Bách Vô Cấm Kỵ chậm rãi biến mất.

Trương Nguyên Thanh "Hắc"

một tiếng, nói tiếp: "Vong Linh Kỵ Sĩ là Thần Dạ Du, một Thần Dạ Du tán tu xếp thứ ba trên bảng, chúng ta sao có khả năng sẽ tín nhiệm vô điều kiện?"

Triệu Thành Hoàng tiếp lời, nói:

"Cho nên, miếu sơn thần lúc ấy, sau khi các ngươi rút đi, ta cùng Vong Linh Kỵ Sĩ liền lấy linh phó làm môi giới, ở trong rừng thẳng thắn với nhau. Hắn nói cho ta biết, hắn chính là người của Ám Dạ Mân Côi, mà cấp trên của hắn là Mao Sơn Thuật Sĩ"

Cửu Lậu Ngư nheo mắt, nói: "Hắn dựa vào cái gì nói cho ngươi? Hắn cứ như vậy thừa nhận?"

Triệu Thành Hoàng đầu tiên là nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, lúc này mới trả lời: "Ta nói cho hắn, nếu bỏ gian tà theo chính nghĩa, liền cho phép hắn gia nhập Thái Nhất môn, hưởng dụng tài nguyên giống với ta, thưởng đạo cụ, tiền tài, phương án phó bản Thần Dạ Du tùy ý xem."

"Thứ Ám Dạ Mân Côi có thể cho hắn, ta đều cho, thứ Ám Dạ Mân Côi không cho được, ta bảo đảm ta cho. Ta chẳng những cho hắn tài nguyên, còn hứa hẹn đón người nhà hắn tới thủ đô, ở tổ hợp viện của Thái Nhất môn, hướng Thái Nhất môn bảo hộ "Đây là thứ ta từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn học được."

Trương Nguyên Thanh cười nhạo nói: "Đánh rắm, cái này rõ ràng là tôi từ chỗ anh cùng Tôn Miểu Miểu học được."

Bách Vô Cấm Kỵ không để ý tới hai người tung hứng, lạnh lùng nói: "Hắn đáp ứng rồi?"

Sắc mặt Triệu Thành Hoàng cao ngạo lạnh lùng như cũ, nói: "Hắn đương nhiên phải đáp ứng, bởi vì ta và hắn đã ký kết khế

ước”

Nói xong, Triệu Thành Hoàng mở ra lòng bàn tay, một tấm da dê giả cổ xuất hiện ở lòng bàn tay.

Chương 901: Tinh đấu ngũ thiêm (1)

Khế ước không giống với phát hiện nói dối, thứ trước là một loại hành vi giao dịch, đầu tiên, hai bên phải có trao đổi tương đối đồng giá, tiếp theo, cần lấy một chuyện chi tiết hơn nữa chính xác làm cơ sở, thông thường nhất chính là mua bán, cầm cố, hai bên đều đưa ra trả giá tương ứng, cần viết rõ ràng, minh bạch.

Cuối cùng lấy tinh huyết làm vật dẫn, đạt thành khế ước. Như “Không tổn hại ích lợi của Thái Nhất môn”, “Hứa hẹn không phải thành viên Ám Dạ Mân Côi”

các nội dung trống rỗng, là không cấu thành tiêu chuẩn khế ước. Cho nên ở trên chuyện đặc biệt nào đó, khế ước có thể coi như phát hiện nói dối mà dùng, nhưng đại bộ phận thời điểm, nó không có hiệu quả phát hiện nói dối.

“Không ký khế ước, ta liền giết hắn, hắn không có lựa chọn.”

Triệu Thành Hoàng nói.

Nội dung khế ước là, ở lúc Mao Sơn Thuật Sĩ phản bội trận doanh sơn thần, Vong Linh Kỵ Sĩ phụ trách chém giết. Việc này nếu thành, mọi thứ Triệu Thành Hoàng hứa hẹn đều sẽ ở sau khi rời khỏi phó bổn thực hiện, không thành, Vong Linh Kỵ Sĩ sẽ bị khế ước cắn trả, thân tử đạo tiêu.

Phản bội Ám Dạ Mân Côi, hắn có thể đạt được tài nguyên hậu hĩnh hơn, cùng với vượt qua phó bản giết chóc, tấn tháng Thánh Giả. Lựa chọn trung thành tới chết, thì bị giết ngay tại chỗ. Mặc cho ai cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Về phần vì sao không trực tiếp giết Mao Sơn Thuật Sĩ, ở dưới tình huống không thể phát hiện nói dối, giết một tuyển thủ hạt giống có được địa vị cực cao, cho dù là Triệu Thành Hoàng cũng không cách nào thuyết phục mọi người. Phó bản nhiều người, lòng người quan trọng nhất. Mà Vong Linh Kỵ Sĩ thân

là người ngoài, hắn lên án không thể thuyết phục hành giả chính phủ.

“Không, ta không phải phản đồ!”

Vong Linh Kỵ Sĩ nói xong, đột nhiên bùng nổ, trường đao đen sì trong tay chém xuống.

“Phốc”

một tiếng, Mao Sơn Thuật Sĩ chưa phản ứng lại, đầu đã từ cổ lăn xuống, dưới áp lực thật lớn, động mạch cổ phun lên dòng máu cao mấy mét.

Hắn hoàn toàn không ngờ, Vong Linh Kỵ Sĩ đều là thành viên Ám Dạ Mân Côi, lại sẽ vào lúc này đào ngũ. Linh thể của hắn lập tức thoát ly thể xác, bay ở giữa không trung, phát ra rít gào chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe được: “Vong Linh Kỵ Sĩ, ngươi dám phản bội ta?”

“Ám Dạ Mân Côi sẽ không tha cho ngươi, cả nhà người đều phải chết..”

Còn chưa dứt lời, trong hốc mắt Vong Linh Kỵ Sĩ dâng trào màu đen sì, mở mồm nuốt linh thể Mao Sơn Thuật Sĩ vào trong bụng.

Tiếp theo, hắn nhặt lên Trái Tim Rừng Rậm trên mặt đất, ném về phía tượng đá, làm nó trở về mắt trận.

Trung tâm thương mại giữa thành phố, một cột sáng xanh biếc phóng lên cao, rất nguy nga.

Như vậy, trận pháp ba phương vị đông nam tây của ao máu đều đã kích hoạt. Triệu Thành Hoàng nhìn về phía cột sáng phóng lên trời, nói: “Thua là các ngươi! Nguyên Thủy, còn chờ cái gì?”

Trương Nguyên Thanh lập tức lấy ra Trái Tim Rừng Rậm, cùng lúc, mắt thấy Mao Sơn Thuật Sĩ thất bại, tình thế nghịch chuyển, trận doanh sơn quỷ không có đường lui nữa, Bách Vô Cấm Kỵ rất quyết đoán, chợt lấy ra một cái thẻ trúc, hô: “Tập hợp!”

Hồng Vi, nhóc mập, A Nhất, Duy Ngã Độc Tôn bốn người đồng loạt lấy ra một cái thẻ trúc giống như đúc.

Trong nháy mắt, dưới chân mọi người sáng lên một bản đồ sao mông mông lung lung, bối cảnh là bầu trời đêm thâm thúy, vô số ngôi sao lấp lánh điểm xuyết trong đó, ở chính giữa hình ảnh, là một vầng mặt trời mãnh liệt.

Mà lúc này, Trương Nguyên Thanh buông tay, tùy ý tượng đá hút đi bảo thạch trong tay.

Bản đồ sao lấp lánh từ dưới chân năm người trận doanh sơn quỷ sáng lên, sau đó co lại, tinh đồ chia làm năm đạo hào quang, hội tụ vào trong năm cái thẻ trúc.

Bách Vô Cấm Kỵ dựng thẳng lên thẻ trúc, chăm chú nhìn mặt thẻ, chỉ thấy hào quang nội liễm, mặt thẻ nhanh chóng hiện lên một hàng chữ nhỏ, hiện lên như phim đèn chiếu, in vào trong đầu năm người cầm thẻ trúc trong tay: "Tinh Đấu một thẻ: Thượng thượng đại cát!"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn tung Trái Tim Rừng Rậm, một khi bảo thạch trở về vị trí cũ, bốn trận pháp đều kích hoạt, phong ấn khởi động, ao máu liền bị hoàn toàn ngăn cách, trận doanh sơn quỷ không có cơ hội đưa huyết ngọc vào nữa, nhất định thua không thể nghi ngờ.

Bách Vô Cấm Kỵ hiểu rõ nguy cơ, kéo cung Huyết Ma bắn Trái Tim Rừng Rậm, ý đồ ngăn cản bảo thạch trở về trận pháp, đạo cụ của hắn có được năng lực đánh dấu, gio cung nhất định trúng, Bách Vô Cấm Kỵ có lòng tin có thể bắn lệch bảo thạch. Nhưng, đã kiến thức chỗ lợi hại của đạo cụ này, Khương Tinh Vệ ném quả cầu lửa, thi triển Hỏa Hành, thiếu tính cân nhắc lấy thân thể máu thịt chặn lại mũi tên Huyết Ma. Thời khắc mấu chốt, "Duy Ngã Độc Tôn hòa tan bộ phận khối băng, khôi phục năng lực khống chế nước, dựng thẳng lên bức tường nước, dập tắt quả cầu lửa của Khương Tinh Vệ.

Mũi tên Huyết Ma thuận lợi trúng Trái Tim Rừng Rậm, ngăn cản nó trở về mắt trận"

Chương 902: Tinh đấu ngũ thiêm (2)

Chữ trên thẻ hiện lên trong đầu, Bách Vô Cấm Kỵ không chút do dự lấy ra cây cung lớn màu đỏ, nhắm Trái Tim Rừng Rậm lao về phía lòng bàn tay tượng đá, kéo cung như trăng tròn.

“Vù!”

Mũi tên gào thét lao đi, ở không trung xẹt qua một sợi chỉ đỏ.

Ở lúc này, quả cầu lửa nóng rực, giống như đạn pháo đánh đến, đánh về phía đường mũi tên phải qua. Quả cầu lửa đến từ Khương Tinh Vệ, ở lúc Bách Vô Cấm Kỵ lấy ra cây cung, có thiên phú chiến đấu siêu mạnh, cô liền lập tức ý thức được mục đích hành vi của đối phương, bản năng thân thể nhanh hơn đầu óc, ném quả cầu lửa.

Ngay sau đó, thân thể Khương Tinh Vệ bốc lên ngọn lửa đỏ rực, bao vây cô.

Duy Ngã Độc Tôn giống như dự liệu được một bước này, ở lúc Khương Tinh Vệ ném ra quả cầu lửa, hắn nâng lên Thủy Thần Ấn, ở trên quỹ tích bay của quả cầu lửa dựng thẳng lên một bức tường nước.

“Xẹt xẹt”

liên thanh, quả cầu lửa chưa nổ tung, đã dẫn đầu dập tắt, hơi nước nồng đậm bốc lên. Trên người Khương Tinh Vệ bốc lên ngọn lửa, nhưng bởi vì mất đi “Hỏa Hành”

môi giới, đốt tịch mịch, rất nhanh tiêu tán.

“Đinh!”

Mũi tên tinh huyết ngưng tụ thành, trung vào bảo thạch dạt dào màu xanh, bắn nó bay chéo ra ngoài.

Tất cả cái này xảy ra quá nhanh quá đột ngột, Bách Vô Cấm Kỵ cùng Duy Ngã Độc Tôn giống như từng diễn luyện trăm ngàn lần, không cần nghĩ, không cần quan sát, phối hợp vô cùng ăn ý, ngăn trở Trái Tim Rừng Rậm trở về. Mà lúc này, đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quan Nhã vừa mới phản ứng lại. Bao gồm Khương Tinh Vệ, suy nghĩ của cô còn dừng lại ở thi triển Hỏa Hành ngăn cản mũi tên.

Kẻ địch giống như dự đoán được tương lai.

Không sai, chính là dự đoán được tương lai.

Đạo cụ năm người bọn Bách Vô Cấm Kỵ sử dụng, có tên năm lá thăm Tinh Đấu, đạo cụ loại quy tắc, đạo cụ dung hợp đặc

tính Tinh Quan cùng nghề nghiệp nào đó của nước ngoài, có được năng lực biết trước tương lai.

Nói chuẩn xác, đạo cụ này có thể từ trong vô số loại biến hóa của tương lai, chọn lựa ra tuyến đường có lợi nhất đối với người sử dụng, người sử dụng dựa theo chỉ thị trên thẻ trúc đi làm, có thể khiến tương lai phát triển phù hợp hoàn mỹ mong muốn của mình. Tương lai biểu hiện trong năm lá thăm Tinh Đấu, không thể bị quấy nhiễu, không thể thay đổi. Đạo cụ này đến từ chính Ám Dạ Mân Côi, là vật phẩm quan trọng giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sử dụng nó có hai trả giá, một: bốn lá thăm đầu là lá thăm thượng thượng có lợi cho người sử dụng, một lá thăm cuối cùng, là lá thăm hạ hạ. Đổi lại mà nói, người sử dụng phải ở bốn lá thăm trước giải quyết kẻ địch, bằng không, sẽ gặp cắn trả cực kỳ đáng sợ.

Hai: Khi sử dụng đạo cụ này, nhân số ở đây không thể vượt qua mười lăm người. Ám Dạ Mân Côi đưa ra giải thích là, số người càng nhiều, nhân quả càng phức tạp, tương lai biến số càng lớn, vượt qua mười lăm người, năm lá thăm Tinh Đấu liền không thể tính ra chuẩn xác hướng đi của tương lai.

Cho nên, ở rừng rậm mê cung trong trận chiến mai phục, trận doanh sơn quỷ chưa sử dụng đạo cụ này, bởi vì lúc ấy nhân số đã vượt qua cực hạn.

Trận chiến công thủ miếu sơn thân, tương tự như thế.

Bằng không, Bách Vô Cấm Kỵ tuyệt đối sẽ ở trong rừng rậm mê cung, quyết đoán sử dụng năm lá thăm Tinh Đấu, bóp chết Nguyên Thủy Thiên Tôn mối họa lớn trong lòng này.

Giết hắn, nhiệm vụ phó bản giết chóc lần này liên hoàn thành một nửa.

Giết hắn, đám ô hợp trận doanh sơn thần, làm sao chống lại bọn họ? Chẳng qua, bây giờ cũng không muộn. Trái Tim Rừng Rậm quay cuồng bay về phía xa, thấy thế, Hồng Vi dựng thẳng lá thăm trúc, chăm chú nhìn mặt lá thăm, hình ảnh tương lai, lấy hình thức thể chữ, như phim đèn chiếu hiện lên ở trong đầu năm người: “Tinh Đấu hai lá thăm: Thượng thượng đại cát!”

“Nhìn “Trái Tim Rừng Rậm”

bị đánh bay, Nguyên Thủy Thiên Tôn sử dụng linh phó tranh đoạt, linh phó của hắn có được thực lực vượt qua cảnh giới Siêu Phàm, là một trong những chỗ dựa của hắn, may mắn là, Gương Đoạt Phách Nhiếp Hồn của Hồng Vi, vừa đủ có thể khắc chế linh phó, cô soi ánh gương về phía Trái Tim Rừng Rậm, cố định linh phí của Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"Triệu Thành Hoàng thi triển Dạ Du, lặng yên không một tiếng động tới gần Trái Tim Rừng Rậm, muốn đoạt lấy vật phẩm nhiệm vụ này. Dạ Du giấu được ánh mắt mọi người, nhưng Duy Ngã Độc Tôn khống chế con sông, cuốn lên sóng lớn, không có gì có thể che giấu.

"Bách Vô Cấm Kỵ nhắm cơ hội, kéo cung liên tục bắn hai mũi tên, làm Triệu Thành Hoàng bị thương nặng. Trái Tim Rừng Rậm rơi xuống đất, bị một linh phó nhỏ am hiểu tầm bảo cướp đi, thấy thế, A Nhất Vỗ cánh mau chóng đuổi theo, nhưng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quan Nhã cùng âm thi của Triệu Thành Hoàng chặn lại.

"Cửu Lậu Ngư nhân cơ hội truy đuổi Trái Tim Rừng Rậm, gặp Khấu Bắc Nguyệt ngăn trở, hai bên tử đấu không ngừng"

Chương 903: Tinh đấu ngũ thiêm (3)

"Bọn họ đều trúng kế điệu hổ ly sơn, quái vật nhỏ A Nhất đuổi kịp, ngăn cản đường đi của linh phó nhỏ, cũng thành công dọa khóc đối phương, thành công đoạt được bảo thạch"

"Nguy cơ kích hoạt trận pháp giải trừ Quỷ tân nương lặng yên hiện lên, hút lấy Trái Tim Rừng Rậm ở trạng thái ném bay, cô vừa muốn mang theo vật phẩm nhiệm vụ quay về bên người phu quân, một ánh gương vàng óng, không nghiêng không lệch chiếu vào trên người cô.

Hồng Vi giống như dự đoán được một bước này.

Thân thể Quỷ tân nương cứng đờ, dừng hình ảnh ở giữa không trung. Trái Tim Rừng Rậm xuyên thấu thân thể của cô, tiếp tục hướng về chỗ xa bay đi. Ở cùng lúc Hồng Vi chiếu ra ánh gương, Duy Ngã Độc Tôn thao túng Thủy Thần Ấn, đất bằng cuộn lên một cơn sóng triều, rợp trời rợp đất cuốn về phía trước, "Ầm"

một tiếng, sóng biển đánh trúng một bóng dáng vô hình.

Gần như ở cùng lúc, Bách Vô Cấm Kỵ liên tục kéo cung, bắn ra hai mũi tên tinh huyết ngưng tụ thành, trúng Triệu Thành Hoàng nơi xa. Người sau thét lớn một tiếng, ngực nhuộm lên sương mù máu, quần áo, làn da nhanh chóng thối rữa, khóe miệng trào ra máu tươi, tựa như bị nội thương không nhẹ. Triệu Thành Hoàng hoàn toàn bị đánh cho ngây dại. Cạch - Trái Tim Rừng Rậm rơi xuống đất, sau đó lại lơ lửng cao mười mấy cm, nhanh chóng bay đi một đầu khác công viên. Gần như cùng lúc, Cửu Lậu Ngư cầm đao lao ra, tranh đoạt Trái Tim Rừng Rậm, hắn không có năng lực dự đoán tương lai, nhưng không cản trở hắn làm ra lựa chọn chính xác.

Khấu Bắc Nguyệt thấy thế, lao ra như báo săn, bốp một cước đá bức lui Cửu Lậu Ngư, hai người nhanh chóng triển khai đánh giáp lá cà.

"Ông!"

A Nhất dựa theo chỉ thị trong lá thăm, vừa thao túng quái vật nhỏ bọc đánh Trái Tim Rừng Rậm, vừa vỗ cánh bay lên, đuổi theo về phía linh phó nhỏ am hiểu tầm bảo.

Không ngoài dự liệu, hắn vừa bay lên, liền lập tức lọt vào Quan Nhã, Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn có âm thi cấp 4 kia vây công. A Nhất bình tĩnh phun ra một đám đốc vật có chứa tính ăn mòn mãnh liệt, đồng thời chuyển đổi thành làn da mọc vòng tròn hình thái như con giun, bằng vào sinh mệnh lực cùng năng lực tự lành siêu mạnh, dây dưa với ba đại cao thủ (bị đánh).

Mà lúc này, ba con quái vật nhỏ bọc đánh thành công, bao vây Trái Tim Rừng Rậm.

Bảo thạch màu xanh lục ở không trung bay tới bay lui, tựa như không biết nên hướng bên nào phá vây. Một quái vật nhỏ trong đó "Khè"

một tiếng, nhe răng trợn mắt, chỉ thấy lục bảo thạch khựng lại, tiếp theo "bộp"

rơi xuống đất. Trương Nguyên Thanh quay phắt đầu lại, thấy Tiểu Đậu Bỉ khóc toáng lên, hoạt động tứ chi, bò như bay về phía mình. Trái Tim Rừng Rậm bị một con cổ thú nhỏ nằm ở

trong tay. Thấy thế, A Nhất nhanh chóng chuyển đổi hình thái, mở ra cánh vỏ, bay lên cao cao, lướt qua Quan Nhã cùng âm thi, hội hợp với cổ thú nhỏ.

Trương Nguyên Thanh và Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng chưa truy kích, mà là kinh hãi nhìn nhau.

Triệu Thành Hoàng hít sâu một hơi:

"Không thích hợp, bọn hắn tựa như tính chuẩn toàn bộ hành động của chúng ta, mặc kệ chúng ta làm như thế nào, đều có thể dự đoán được trước"

Quan Nhã khó có thể tin nói: "Biết trước tương lai?"

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ngưng trọng gật đầu: "Hình như là vậy"

Bọn họ cũng không ngốc, lúc vòng thứ nhất giao phong, còn chưa thăm dò rõ tình huống cụ thể, chờ lượt giao phong thứ hai kết thúc, liền đã nhìn thấu bí mật của trận doanh sơn quý.

"Làm sao bây giờ?"

Quan Nhã thấp giọng hỏi.

Triệu Thành Hoàng nhíu mày, suy tư vài giây, nói:

"Đây là năng lực của Tinh Quan, nhưng lại không hoàn toàn đúng. Theo tôi biết, Tinh Quan đối với tương lai có năng lực biết trước nhất định, nghe nói tu hành đến tầng cấp cao nhất, có thể nhìn thấy hướng đi của vận mệnh"

"Nhưng, loại biết trước này là mơ hồ, đoán trước là đại thế, là dấu hiệu. Nếu là đạo cụ loại quy tắc, vậy không có bất cứ biện pháp nào?

Trương Nguyên Thanh giật mình nói: "Tựa như tính mệnh?"

Khi nói chuyện, hắn không khỏi nhớ tới cái chết của Hạ Hầu Tân. Triệu Thành Hoàng lắc đầu, lại gật gật đầu: "Có chút giống, nhưng lại không đúng, chờ chính cậu thành Tinh Quan, tự nhiên rõ, nếu chúng ta còn có thể tấn thăng Thánh Giả"

Lão ca, lời này của anh tỏ ra rất bi quan… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nặng nề, nghĩ một chút, nói: "Bài trừ tạp niệm trong lòng, bằng vào bản năng chiến đấu, có thể tránh được bị biết trước hay không?"

Triệu Thành Hoàng liếc hắn một cái, "Biết trước tương lai và đọc tâm là hai việc khác nhau."

Một bên khác, Duy Ngã Độc Tôn dựng thẳng lên lá thăm trúc, đã nhìn thấy tương lai: "Lá thăm Tinh Đấu thứ ba: Thượng thượng đại cát!"

"Sau khi phát hiện trận doanh sơn quỷ có thể dự đoán tương lai, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng cùng Quan Nhã không dám hành động thiếu suy nghĩ, cái này không thể nghi ngờ là cơ hội tốt ném huyết ngọc"

Chương 904: Kim Ô buông xuống (1)

"Duy Ngã Độc Tôn mang theo huyết ngọc chạy về phía ao máu, ý đồ triệu hồi quái vật trong ao, thấy thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn sử dụng búp bê âm ngọc đối với hắn, đạo cụ này là đạo cụ loại quy tắc, không thể tránh né, không thể ngăn cản, Duy Ngã Độc Tôn ném huyết ngọc thất bại, lợi dụng đặc tính Thủy Quỷ, miễn cưỡng đấu với búp bê âm ngọc"

"Mắt thấy đồng bạn chịu cản trở, A Nhất bay về phía ao máu, chuẩn bị ném huyết ngọc vào trong đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần nữa phóng ra ảo cảnh cỡ lớn, cũng may Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí nhìn thấu chiêu số của kẻ địch, lấy Lục Hồn Kỳ bài trừ ảo cảnh"

"Giở lại trò cũ thất bại, Nguyên Thủy Thiên Tôn vận dụng Pháp Bào âm dương, thi triển Hỏa Hành rút ngắn khoảng cách, vây A Nhất ở trong trận pháp. Lúc này Duy Ngã Độc Tôn bị búp bê âm ngọc khống chế, không thể dập tắt lửa, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn thực hiện được, A Nhất ném huyết ngọc thất bại.

"Bách Vô Cấm Kỵ nắm giữ một khối huyết ngọc cuối cùng, chịu khổ Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng, Khương Tinh Vệ vây công, rơi vào đường cùng, chỉ phải vứt huyết ngọc cho Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, để hắn mang theo huyết ngọc phá vây"

"Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí lập tức lọt vào âm thi của Triệu Thành Hoàng cùng linh phó của Nguyên Thủy Thiên

Tôn vây công, mạng ngàn cân treo sợi tóc, nhưng mà, huyết ngọc trong tay hắn là ảo thuật, là giả tượng.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn Vốn nên thận trọng như tóc, bởi vì nhất thời sơ sẩy, quên thi triển tịnh hóa cho đồng bạn, dẫn tới không ai nhìn thấu ảo thuật. Thật ra huyết ngọc thật sự, đã ném cho Hồng Vi”

“Lúc này, trận doanh sơn thần không ai có thể ngăn trở Hồng Vi nữa, cô thuận lợi mang theo huyết ngọc phá vây, ném nó vào ao máu”

“Tồn tại vô thượng trong cõi hư vô thức tỉnh!”

Suy luận xong nội dung lá thăm thứ ba, khuôn mặt Hồng Vi cùng nhóc mập nở rộ vui sướng.

Đạo cụ loại quy tắc dự báo tương lai sẽ không mắc lỗi, bọn họ sẽ ở khâu lá thăm thứ ba, thành công ném huyết ngọc vào ao máu, triệu hồi ra tồn tại trong cõi hư vô. Lá thăm thứ ba đã quyết định đại cục, không cần dùng đến lá thăm thứ bốn.

Đương nhiên, lá thăm thứ bốn, lá thăm thứ năm, sẽ không bởi vì người sử dụng mất đi nhu cầu mà dừng lại, năm lá thăm Tinh Đấu là một chỉnh thể, ở lúc người sử dụng quan sát lá thăm thứ nhất, lá thăm thứ năm đã nhất định hiện ra. Nói một câu, sử dụng đạo cụ này, cắn trả là không thể tránh khỏi.

Bởi vậy, người sử dụng phải đặc biệt chú ý, cố gắng ở trước lá thăm thứ năm giải quyết kẻ địch, không còn kẻ địch, cắn trả mới có thể giảm đến thấp nhất. Rốt cuộc rốt cuộc… Thắng lợi trong tầm mắt.

Trận chiến đấu này thật sự quá làm người ta mỏi mệt, mỏi mệt đến mức hận không thể lập tức kết thúc nó.

Duy Ngã Độc Tôn không nói hai lời, dưới chân đạp một tầng sóng mỏng manh (đại bộ phận nước còn chưa hòa tan), lướt qua bức tượng cao 6 mét, cuốn lên bùn đất cùng cỏ vụn, hướng tới ao máu cách mấy chục mét phóng đi. Nơi xa, Trương Nguyên Thanh không chút do dự lấy ra búp bê âm ngọc đen nhánh trong suốt, kích hoạt đạo cụ loại quy tắc này.

“Hì hì, chúng ta đến chơi trò chơi đi c”.

Một u linh như cái bóng, dán sát mặt đất nhanh chóng đuổi theo, cái bóng đá xiêu xiêu vẹo vẹo, xinh xắn đáng yêu, mơ hồ là bộ dáng cô gái nhỏ.

Lúc trước, Duy Ngã Độc Tôn đạp sóng mà đi, thế lao đi chợt khựng lại một cái, tiếp theo, thân thể hắn bắt đầu ngửa ra sau, tứ chi vặn ngược, đầu gối xoay đến phía sau, cùi trỏ xoay tới trước người…

Ở sau lưng hắn, dính sát vào một bóng đen giống như cô gái nhỏ. Một giây sau, thân thể Duy Ngã Độc Tôn "ảo"

Sụp đổ, hóa thành một đám bọt nước, dung nhập sóng trắng dưới chân.

Sau đó, thân thể Duy Ngã Độc Tôn ở trong nước ngưng kết, khôi phục thân thể máu thịt, mà oán linh ban đầu bị hắn thoát khỏi, lại một lần nữa quấn lên.

"Ong ong ~" A Nhất mở cánh vỏ, VÔ cánh mỏng, nhấc lên một trận gió giật, dựa theo chữ trên lá thăm, là người thứ hai lao về phía ao máu. Hắn vừa bay lên, một bên khác Trương Nguyên Thanh đã lấy ra một tấm gương nhỏ xám xịt, lực lượng vô hình từ mặt gương đẩy ra, như gợn sóng đảo qua quanh mình, trong công viên tựa như cái gì cũng chưa thay đổi. Nhưng thật ra một ảo cảnh khổng lồ đã sinh thành.

"Ào ào c"

Nhóc mập tuần tự từng bước triệu hồi ra sáu lá cờ nhỏ màu đen, mặt cờ vang lên phần phật, gợn sóng màu đen theo đó nhộn nhạo. Ảo cảnh gương quỷ vừa chế tạo ra lập tức trừ khử.

Quả nhiên biết trước được mình sẽ sử dụng gương quỷ, như vậy búp bê quỷ hẳn là cũng ở trong đoán trước của bọn hắn, đáng tiếc thứ sau là một món đạo cụ loại quy tắc, biết trước cũng vô dụng, vẫn sẽ trúng chiêu…

Nhìn A Nhất lướt qua tượng đá sơn thân, lướt qua không trung, cách ao máu đã rất gần, thân thể Trương Nguyên Thanh nhanh hơn tư duy, lập tức khoác lên Pháp Bào âm dương, cũng noi theo Khương Tinh Vệ, khống chế lửa thành cung, nhắm A Nhất bắn ra mũi tên lửa.

Chương 905: Kim Ô buông xuống (2)

Tốc độ quả cầu lửa đuổi không kịp Vu Cổ Sư, cung tên có thể Mũi tên gào thét lao đi, vừa bay ra một nửa khoảng cách, Trương Nguyên Thanh đã thi triển Hỏa Hành, ở trong ánh lửa mũi tên nổ tung sinh ra, nhảy tới trong ba mươi mét quanh người A Nhất.

Pháp Bào âm dương ném lên bầu trời, đại trận nước lửa theo đó mở ra, vây A Nhất ở trong đó.

Thao tác của mình hơn là cũng ở trong đoán trước của bọn hắn, nhưng trận pháp âm dương hình thành hàng rào, không phải A Nhất có thể phá giải… Một viên huyết ngọc còn lại ở trên người Bách Vô Cấm Kỵ, hy vọng Quan Nhà và Triệu Thành Hoàng bảo vệ được…

Ý niệm xoay chuyển trong đầu Trương Nguyên Thanh, khó tránh khỏi có chút sốt ruột cùng lo lắng.

Trên lý luận mà nói, Quan Nhã và Triệu Thành Hoàng hẳn là có thể thu được, nhưng kẻ địch có được năng lực biết trước.

Hắn chưa bao giờ gặp phải loại thủ đoạn này, tất cả hành vi, ứng đối của mình, đều bị đối phương biết trước, ở dưới loại năng lực đáng sợ này, bất cứ mưu kế nào cũng là nói suông.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng!”

Phân thân nước triệu hồi ra Súng Ngắn Nổ Tung, hướng A Nhất trút xuống màn đạn dày đặc, phân thân lửa thì cầm theo một thanh đao lửa, vận sức chờ phát động. Hắn cũng không thể nhàn rỗi, muốn đoạt lại Trái Tim Rừng Rậm trong tay A Nhất.

“Một khối huyết ngọc cuối cùng ở trên người Bách Vô Cấm Kỵ, Tinh Vệ, Triệu Thành Hoàng.”

Quan Nhã gọi một tiếng, mạnh mẽ như báo cái chạy đi. Cùng lúc đó, thân thể Khương Tinh Vệ “Ầm”

cháy lên, tóc tỏa ra từng sợi, mỗi một sợi tóc đều quấn quanh hỏa nguyên tố. Sau đó, cô giống như một viên đạn pháo, bắn về phía Bách Vô Cấm Kỵ. Triệu Thành Hoàng hơi chậm một lát, hắn vẻ mặt đau đớn, gầm nhẹ để lực Thái âm trong cơ thể sôi trào, màu da chuyển thành xanh đen, cơ bắp bành trướng, mười ngón tay mọc ra vuốt quỷ sắc bén. Bách Vô Cấm Kỵ

giống như sớm có đoán trước, xoay người, kéo cung, buông ra dây cung. Vù!

Mũi tên chắc chắn trúng mục tiêu bắn trúng Khương Tinh Vệ, lửa cùng ánh sáng màu máu đồng thời nổ tung, nhấc lên luồng khí cuồng bạo. Bách Vô Cấm Kỵ căn bản không nhìn, đổi hướng, hướng về Triệu Thành Hoàng cùng Quan Nhã kéo cung.

Vù vù!

Trường cung màu máu không ngừng kéo ra, Bách Vô Cấm Kỵ như không để ý sinh mệnh cạn kiệt, tinh huyết như tiền tài ngưng tụ thành mũi tên, bắn ra một rồi lại một mũi tên tần suất cao. Mỗi một mũi tên đều có thể làm bị thương nặng một vị hành giả cấp 3, nhưng Triệu Thành Hoàng mở ra hóa quỷ, cùng Quan Nhã có bộ trang bị hệ thân, ở trong từng lần vụ nổ xông lên, cứng rắn chịu đựng, chẳng qua, đấu pháp vắt cạn của Bách Vô Cấm Kỵ, đã bám trụ bọn họ có hiệu quả. Hắn là Yêu Mê Hoặc điểm kinh nghiệm đỉnh phong, nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, cao thủ năm hạng đầu bảng truy nã, lại là vắt cạn kiệt sinh mệnh công kích, kéo chân bọn họ vài giây vẫn có thể làm được. Trong kẽ hở kéo cung, Bách Vô Cấm Kỵ lấy ra huyết ngọc, ném cho nhóc mập, người sau tung người nhảy lên, tiếp nhận huyết ngọc. Hắn vừa tiếp được huyết ngọc, Quỷ tân nương liền từ phía sau hiện lên, ý đồ nhập vào.

Rầm rầm! Ở dưới sự thao túng của Triệu Thành Hoàng, âm thi cấp 4 như một chiếc xe thiết giáp, hung mãnh xung phong đến. Nhóc mập không chút hoang mang, dựng ngón tay như kiếm, chỉ hướng dưới thân.

Sáu lá cờ nhỏ ngưng tụ giữa không trung bắn nhanh đến, phốt phốc liên thanh, đóng đinh ở chung quanh hắn, hình thành một vòng tròn. Quỷ tân nương vừa hoàn thành nhập vào, nhất thời bị bắn bật ra khỏi sau lưng nhóc mập.

Tiếp theo, hắn bùng ngón tay "tách", chỉ thấy âm thi gần ngay trước mắt đổi hướng, hung hăng húc về phía cây to ở bên, húc gãy cái cây to một người ôm đó. Luận năng lực cận chiến, mười người như hắn cũng đánh không lại âm thi cấp 4, nhưng Huyễn Thuật Sư đối phó kẻ địch, vốn không cần cận chiến.

Chế tạo thân giả, mê hoặc một âm thi linh trí không trọn vẹn, đối với nhóc mập mà nói dễ dàng.

Quỷ tân nương bị bài xích ra ngoài cơ thể mục tiêu, lập tức ngẩng đầu lên, dưới khăn voan đỏ phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Nhóc mập khoảng cách gần nhất, đầu đau đớn, xoang mũi chảy ra chất lỏng ấm áp. Đám người Bách Vô Cấm Kỵ, Quan Nhã nơi xa, hoặc nhiều hoặc ít đều chịu ảnh hưởng, hoặc mê muội hoặc đau đầu. Mà Hồng Vi ở chỗ xa nhất xem cuộc chiến, thì ở trong sóng âm của oán linh, xé rách từng tấc, hóa thành hư vô. Quan Nhã có được năng lực quan sát, dẫn đầu phát hiện khác thường, trong lòng nhất thời rùng mình, lập tức dừng bước, ánh mắt nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng Hồng Vi. Sau đó, con người của cô kịch liệt co rút lại, hoa dung thất sắc.- - Cạnh ao máu, đã xuất hiện bóng dáng Hồng Vi. Thừa dịp hai bên chiến đấu, thừa dịp sức chú ý của mọi người đều ở trên thân "Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí", Hồng Vi khéo léo lợi dụng ảo thuật, đã lừa gạt mọi người, chân thân âm thầm ẩn núp, thành công đến ao máu. Mà trong tay cô, rõ ràng nắm huyết ngọc màu đỏ tươi.

Chương 906: Kim Ô buông xuống (3)

"Nguyên Thủy!"

Quan Nhã thét lên.

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh, Triệu Thành Hoàng, Khương Tinh Vệ, Khấu Bắc Nguyệt, Cửu Lậu Ngư, Bách Vô Cấm Kỵ, A Nhất… Trừ Duy Ngã Độc Tôn bị búp bê âm ngọc chơi xoắn quẩy cơ thể, ánh mắt mọi người đều hướng về phía Hồng Vi. Chẳng qua vẻ mặt hai bên hoàn toàn khác nhau, người trận doanh sơn thần ánh mắt tuyệt vọng, như tới ngày tận thế, mà trận doanh sơn quỷ thì chờ mong, mừng như điên, phấn chấn.

Rốt cuộc, ở trước mắt bao người, Hồng Vị ném ra huyết ngọc trong tay.

"Phốc c".

Huyết ngọc rơi vào ao máu, bọt nước bắn tung tóe lên, nổi lên gợn sóng. Một lần này, đáp lại trận doanh sơn quý, không là gợn sóng bình ổn lặng yên không một tiếng động.

Giữa ao máu bình tĩnh, bỗng xuất hiện một vòng xoáy, dòng nước xiết cuồn cuộn, vòng xoáy đường kính khoảng mười mét, cũng không ngừng mở rộng, hướng về bên bờ lan tràn…

Ngoài phó bản giết chóc.

“Đại cục đã định! Thật sự là một hồi chiến đấu đặc sắc, bọn nhỏ còn rất nhỏ yếu, nhưng chơi chiến thuật rất có trình độ.”

Thiên Vương Sợ Hãi nhẹ nhàng vỗ tay, khuôn mặt anh tuấn lộ ra nụ cười, sau đó, lại thở dài: “Thiên tài trẻ tuổi sớm mất đi, luôn làm người ta thương cảm cùng bất đắc dĩ. Nguyên Soái, nhớ thực hiện hứa hẹn, thả Ma Nhãn. Ài, Ma Nhãn nếu biết người trẻ tuổi hắn thưởng thức chết ở phó bản giết chóc, khẳng định rất đau lòng”

“Ừm, nghĩ đến Nguyên Thủy Thiên Tôn là người được Ma Nhãn tán đồng, lại cảm giác chết không đáng tiếc”

Hắn lại bắt đầu lải nhải.

Nữ Nguyên Soái lặng lẽ nhìn phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, nhìn trong tiểu thế giới, ao máu vòng xoáy cuồn cuộn kia. Cô không nói một lời.

Cẩu trưởng lão lại khó có thể khống chế cảm xúc của mình, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tinh Đấu Thất Thiêm? Đạo cụ đó cùng Tinh Đấu Thất Thiêm là quan hệ thế nào?”

Hắn là số lượng không nhiều lắm người ở đây biết được đạo cụ này. Tinh Đấu Thất Thiêm là đạo cụ loại quy tắc phẩm chất Thánh Giả, cực phẩm trong cảnh giới Thánh Giả, trong cơ sở dữ liệu của Thái Nhất môn có tin tức đạo cụ này. Bách Hoa hội và Thái Nhất môn đi lại gần gũi, cho nên Cẩu trưởng lão từng xem qua.

Theo lý thuyết, loại đạo cụ tầng cấp này, là không có khả năng sử dụng ở trong phó bản giết chóc giai đoạn Siêu Phàm. Đám nhãi con kia dùng là Tinh Đấu Thất Thiêm, quả thật không quá giống với bản gốc, ví dụ như, chỉ có năm lá thăm.

Thiên Vương Sợ Hãi rất thích ý trả lời vấn đề của hắn, "Đó là một vật phẩm tiêu hao, nghe nói là đại trưởng lão Ám Dạ Mân Côi ngày xưa ở trong phó bản Tinh Quan đạt được. Hắn vẫn luôn muốn đạt được Tinh Đấu Thất Thiềm thật sự, bất đắc dĩ thẳng đến lúc tấn thăng Chúa Tể cũng chưa thành công"

Cẩu trưởng lão phẫn nộ nhe răng, hiếm thấy nổi nóng.

Hắn rất coi trọng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng thật lòng cho rằng hắn có thể so sánh với Phó Thanh Dương. Một khối ngọc thô như vậy chết ở trong phó bản giết chóc, thật sự đáng tiếc. Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Khương Tinh Vệ, Thiên Hạ Quy Hỏa, Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng… Những tinh anh cảnh giới Siêu Phàm này, chỉ sợ cũng khó thoát vận rủi. Cẩu trưởng lão đã có thể tưởng tượng được phó bản giết chóc lần này, sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào đối với chính phủ. Toàn bộ thế giới linh cảnh hành giả, đều sẽ bởi vì việc này rung chuyển, tổ chức nước ngoài cũng sẽ ném đến ánh mắt chú ý, nhưng càng nhiều hơn là cười nhạo. Thiên Vương Sợ Hãi nhìn về phía Nữ Nguyên Soái mái tóc bạc trắng, cười nói: "Đây là nguyên nhân ta vì sao nói, nó không có khả năng bị bất luận kẻ nào đạt được"

Vật phẩm tiêu hao đương nhiên sẽ không bị đạt được, dùng hết là không còn.

Trưởng lão thanh niên Xích Hỏa bang nắm hai tay lại, một bộ tư thái khó có thể áp chế lửa giận, "Phó Thanh Dương cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn phải chết một người, cho nên, các ngươi lựa chọn Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Giáo chủ Hư Vô giáo phái không ngừng biến hóa hình thái, bộ dáng dừng hình ảnh thành một hình tượng thằng hề khóe miệng nhếch lên, "Phó bản giai đoạn Siêu Phàm, tính thao tác cao hơn cảnh giới Thánh Giả, nắm chắc cũng lớn hơn"

Ý tứ của hắn là, như Tinh Đấu Thất Thiêm vật phẩm tiêu hao công năng đặc thù như vậy, có thể dùng bug trên trình độ nhất định, ở trong phó bản được cho phép sử dụng. Tựa như món đạo cụ có thể mang theo năng lực tịnh hóa kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Thằng hề nhếch khóe miệng, thanh âm chẳng phân biệt được nam nữ già trẻ, "Hoàn cảnh phó bản phù hợp

hoàn mỹ Tinh Đấu Thất Thiêm, Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm nay chết ở phó bản giết chóc, cũng là số mệnh"

Lúc này, dùng ngôn ngữ kích thích một phen các trưởng lão chính phủ sẽ thu hoạch hiệu quả tốt hơn, chỉ là nhân vật cấp giáo chủ khinh thường đi làm. Lúc này, Nữ Nguyên Soái nâng mắt nhìn về phía một đám đại lão tổ chức tà ác, nói: "Sau khi phó bản kết thúc, ta sẽ tự mình săn giết các ngươi."

Chương 907: Kim Ô buông xuống (4)

Cô cuối cùng, nhìn phó bản giết chóc giai đoạn Siêu Phàm một cái thật sâu, ánh mắt hướng về phía các Thánh Giả đang chiến đấu. Tam Đạo sơn nương nương mặc váy dài cổ trang, lại không có hứng thú đối với các Thánh Giả chiến đấu, trong mắt chỉ có tiểu tặc trộm đạo cụ của cô, đôi mắt đẹp ngóng nhìn, nhíu mày nói: "Kia là quái vật gì?"

Sắc mặt Thiên Vương Sợ Hãi đột nhiên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Đó là điểm cuối nghề nghiệp Yêu Mê Hoặc, là kẻ vô địch thật sự, là tồn tại vĩ đại kiêng kị không thể miêu tả tên nó, buông xuống một luồng ý chí"

Tòa nhà ngân hàng, Mẫu Đơn Tiên Tử, Bạch Hổ Vạn Tuế bọn 11 hành giả chính phủ đứng ở mép sân thượng, quan sát ao máu phía dưới. Giữa ao máu xuất hiện một vòng xoáy, biên giới không ngừng mở rộng, hướng bên bờ lan tràn. Trung tâm vòng xoáy sụp xuống phía dưới, tối đen thâm thúy, giống như nối liền vực sâu khủng bố, nối với địa ngục đáng sợ.

Khí tức trong vòng xoáy, thâm trầm, thần bí, khủng bố, uy nghiêm, khiến mọi người ở sân thượng phát ra run rẩy từ linh hồn, mặt ai cũng không còn màu máu, thấp thỏm lo âu.

"Sao, sao lại thế này? Đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn thất bại rồi?"

"Vì sao không thủ được, ba tòa trận pháp đều đã kích hoạt, rõ ràng chỉ thiếu bọn họ, rõ ràng nên kích hoạt phong ấn.."

Các hành giả chính phủ cảm xúc mất khống chế.

Mẫu Đơn Tiên Tử mở miệng ngập ngừng, muốn nói chút lời an ủi, nhưng trong lòng lại chỉ có tuyệt vọng, khó có thể nói

thành lời.

Việc đã đến nước này, chờ đợi bọn họ là diệt vong, ai có thể thản nhiên đối mặt tử vong?

Lúc này, vòng xoáy không ngừng mở rộng, rốt cuộc lan tràn tới bên bờ. Mọi người ở sân thượng tòa nhà, nhìn thấy trung tâm vòng xoáy hướng phía dưới sụp xuống, thò ra một bàn tay màu đỏ, bàn tay to cỡ một sân bóng rổ. Tiếp theo, cái thứ hai thứ ba thứ tư… Cả thảy tám cánh tay, từng cái vươn ra khỏi ao máu.

"Ầm!"

Cả ao máu hướng lên bầu trời phun trào, hình thành một cơn sóng to cao trăm mét, tiếp đó máu trút xuống, giống như một trận mưa máu long trọng. Một ma thần đỏ như máu, từ trong ao máu chui ra.

Nửa thân thể của hắn còn ở trong ao máu, nửa thân thể lộ ra mặt ao, đã gần sáu mươi mét. Thân thể cường tráng tháp sắt mọc ra tám cánh tay cơ bắp cuồn cuộn, làn da đỏ thẫm, ngũ quan như khắc, vẻ mặt mộc mạc, con ngươi màu vàng rực, mi tâm có một mảng phù văn thần bí màu đen, cũng coi đây là trung tâm, hướng thân thể phóng xạ, hình thành phù văn trải rộng toàn thân.

Những phù văn này đã là độc lập, lại là một chỉnh thể, làm người ta chỉ là nhìn thấy đã tinh thần thác loạn, linh hồn giống như bị ô nhiễm khó có thể thanh trừ, hận không thể xé rách, phá hủy bản thân. Khí tức khủng bố, uy nghiêm, thâm trầm, càn quét ra bốn phương tám hướng.

Mẫu Đơn Tiên Tử đặt mông ngồi ở trên mặt đất, cả người run rẩy, khuôn mặt trắng bệch quyến rũ như tờ giấy, mất đi toàn bộ màu máu. Các hành giả chính phủ bên cạnh cô, hoặc ôm đầu kêu thảm, hoặc thần trí thác loạn, hoặc tiểu tiện mất khống chế. Trường hợp đại loạn.

Trung tâm thương mại giữa thành phố.

Tôn Miểu Miểu đang đắm chìm ở trong đồng môn bạn tốt phản bội, vẻ mặt ảm đạm, đôi mắt to không còn hào quang ngày xưa, ngồi xếp bằng bên tượng đá, cúi đầu, không nói một lời. Đột nhiên, một cảm giác tim đập nhanh khôn kể trào lên

trong lòng, trái tim đập nhanh hơn, như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tiếng thình thịch như nổi trống vang lên bên tai. Chuyện gì vậy? Tôn Miểu Miểu ngạc nhiên ngẩng đầu, phát hiện Thiên Hạ Quy Hỏa, Tốt Qua Sông, cùng với đám đông đồng môn đồng loạt ngã ngồi xuống đất. Cô lúc này mới phản ứng lại, thân thể khác thường, bắt nguồn từ sợ hãi.

Thiên Hạ Quy Hỏa lẩm bẩm: "Thua rồi, thua rồi."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ thua rồi, quái vật trong ao máu sống lại rồi."

Thua Vong Linh Kỵ Sĩ biến sắc, theo bản năng nhìn về phía xác Mao Sơn Thuật Sĩ bên chân, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp, sợ hãi, ảo não, hối hận… Cuối cùng hóa thành một tiếng cười khổ, hắn trước sau không có quyền lựa chọn, mặc kệ ai thua ai thắng.

Thua rồi sao? Đầu óc Viên Đình thoáng đạt nhất, sau khi trải qua thấp thỏm lo âu ngắn ngủi, nhanh chóng trấn định. May mắn, may mắn đã để Nguyên Thủy Thiên Tôn thực hiện hứa hẹn, đào ra rất nhiều tin tức cơ mật, chết cũng không tiếc. Không, vẫn có tiếc nuối, đó chính là không thể mang nhiều tin bom tấn như vậy chia sẻ ra ngoài. Cũng không biết phó bản giết chóc này là vĩnh cửu tồn tại, hay là lâm thời sinh ra, khắc bí mật trong bụng ở nơi này, tương lai sẽ có ai phát hiện hay không? Ga tàu điện ngầm bỏ hoang. Nơi này đã loạn hết cả lên, ở sau khi từ trong miệng Mộc Yêu biết được cảnh tượng ao máu sôi trào, cảm xúc của mọi người đều sụp đổ. Quái vật ở ao máu sống lại, uy áp khủng bố đến từ kẻ bậc cao này, khí tức làm người ta run rẩy này, không thể nghi ngờ, đối mặt boss như vậy, không ai có thể sống sót. Mọi người đều phải chết ở trong phó bản giết chóc.

Chương 908: Kim Ô buông xuống (4)

"Vẫn là thua rồi sao? Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan không phải nói trận pháp thứ ba dựa theo kế hoạch khởi động rồi, vì sao còn có thể thua?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn thua rồi, hắn, hắn có thể đã chết."

"Chúng ta cũng phải chết, đều phải chết."

“Đáng giận, không cam lòng nha!”

Tuyệt vọng bao phủ mỗi người… Cũng bị tuyệt vọng bao phủ còn có Quan Nhã, Khương Tinh Vệ, Triệu Thành Hoàng, cùng với Trương Nguyên Thanh đang ở pháp trận âm dương. Khi nhìn thấy quái vật trong ao máu hiện thân, cảm nhận được uy áp chưa bao giờ thể nghiệm kia, bọn họ liền biết sự việc đã không cách nào xoay chuyển, chờ đợi bọn họ, tựa như chỉ có cái chết. Các nơi chiến đấu, không hẹn mà cùng dừng lại, tâm chí kiên định như Triệu Thành Hoàng, cũng không có ý nghĩ chiến đấu tiếp. Quan Nha sững sờ nhìn ma thần hiện lên từ trong ao máu, trong lòng chỉ có tuyệt vọng.

Sau đó, cô ôm cái trán, nghiêng ngả lảo đảo lui về phía sau.

Chăm chú nhìn thân thể ma thần vượt qua ba giây, tinh thần sẽ bị ô nhiễm nghiêm trọng, khiến ý thức xuất hiện hỗn loạn.

Đám người Bách Vô Cấm Kỵ, nhóc mập, Cửu Lậu Ngư, cũng bởi vì nhìn thẳng ma thần, bị chú văn bao trùm thân thể nó ảnh hưởng, đầu đau muốn nứt, tư duy vặn vẹo, lập tức nhao nhao dời tầm mắt đi, không dám nhìn nữa.

Bách Vô Cấm Kỵ ánh mắt đục ngầu, khuôn mặt trắng bệch, cầm cung, dựa lưng vào thân cây, há mồm thở dốc, tinh hoa sinh mệnh của hắn hầu như tiêu hao hết, đã là nến tán trong gió, nhưng không sao, chỉ cần tốn tháng Thánh Giả, tất cả đều là đáng giá, tất cả đều có thể bù lại.

Nhìn một lần tồn tại đáng sợ chậm rãi dâng lên, lại nhanh chóng dời ánh mắt đi, nụ cười khóe miệng hắn không chịu khống chế mở rộng. Kết thúc rồi. Trận phó bản giết chóc này làm thể xác và tinh thần người ta đều mệt mỏi, rốt cuộc nghênh đón kết thúc. Nhớ lại tình hình hai ngày qua, Bách Vô Cấm Kỵ cảm thấy, đây sẽ là ác mộng mình rất nhiều năm cũng không thể phai nhạt. Hắn không phải chưa từng trải qua khổ chiến, nhưng cảnh ngộ giống lần phó bản giết chóc này, phóng mắt cuộc đời, cũng là một lần đầu.

Lên xuống phập phồng, kinh tâm động phách trong đó, chỉ có người từng thật sự trải qua mới biết được. Hắn nhịn không được liếc nhóc mập, Cửu Lậu Ngư ở chỗ gần một cái, từ trên thân hai người thấy được mỏi mệt, cùng với may mắn nồng đậm, may mắn bắt nguồn từ thắng lợi gian nan.

Bách Vô Cấm Kỵ biết, sắc mặt mình, đại khái chính là như thế này.

“Đáng chết, đáng chết! Chẳng lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn ta phải chết ở chỗ này?”

Phân thân lửa nóng nảy không cam lòng hơn nữa phẫn nộ mắng lên, hoàn toàn mất đi năng lực bình tĩnh suy nghĩ. Mà phân thân nước bình tĩnh, miễn cưỡng áp chế sự sợ hãi trong lòng, xuất phát từ bản năng cầu sinh, bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ. Hắn lướt qua một lần toàn bộ thủ đoạn, con bài chưa lật của mình, tuyệt vọng phát hiện, không có bất cứ một món đạo cụ nào có thể cứu hắn. Giày Hậu Thổ phẩm chất Thánh Giả, đánh kẻ địch cảnh giới Siêu Phàm còn có thể, nhưng muốn đối phó vị đại lão kia trong ao máu, quả thực là súng trường bán hàng không mẫu hạm — gãi ngứa.

Da Người Hoàn Mỹ có thể gánh vác nhân quả biến thân giả, có lẽ có thể phục chế một màn đó ở thôn Thất Ngữ. Nhưng âm thi rất nhanh sẽ bị giết chết, nhân quả lại trở về bản thể, vẫn như cũ khó thoát khỏi cái chết. Nhiệm vụ chủ tuyến của phó bản giết chóc là sống sót 30 giờ. Sống thêm nháy mắt, ý nghĩa không lớn.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ..”

Sống chết trước mắt, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, một ý niệm đột nhiên từ trong đầu hiện lên.

Có thể về thần miếu lấy pháp trượng sơn thân hay không?

Cửa miếu đã đóng, không có khả năng mở ra nữa, nhưng mà, nếu dẫn quái vật trong ao máu đi qua thì sao? Nó có thể phá hủy miếu đá hay không?

Đến lúc đó, nếu trận doanh sơn thần không thể nhặt pháp trượng, thì để Khấu Bắc Nguyệt đi nhặt…

Nghĩ đến đây, mắt hắn sáng lên, trào ra ngọn lửa hy vọng, sau đó ý thức được, trận pháp công viên đã đóng cửa, vào không được, ra không xong. Chỉ còn đường chết. Hy vọng vừa dâng lên nhất thời dập tắt.

“Không thể chờ chết, phải làm chút gì đó… Quái vật trong ao máu rõ ràng là Yêu Mê Hoặc, ít nhất cấp Chúa Tể, nếu muốn

sống sót, phải là lực lượng cùng cấp bậc… Nhưng trong phó bản giết chóc lấy đâu ra lực lượng cấp Chúa Tể?”

Trương Nguyên Thanh giật mình, nghĩ tới nghi thức hiến tế đạt được ở thôn Thất Ngữ.

Nội dung nghi thức xưng, dựa theo nội dung ghi lại trên tấm da dê cử hành hiến tế, có thể hướng tồn tại trong cõi hư vô mượn đến lực lượng. Tài liệu trung tâm của nghi thức là vật phẩm ẩn chứa Nhật chi thần lực, mà Nhật chi thần lực là lực lượng nghề nghiệp Thần Dạ Du, cấp Chúa Tể. Cần loại lực lượng tầng cấp này mới có thể hoàn thành hiến tế, tồn tại trong cõi hư vô kia, chung quy không có khả năng yếu hơn cấp Chúa Tể nhỉ. Vừa nghĩ tới đây, hắn nhất thời có loại cảm giác có hi vọng

Chương 909: Kim Ô buông xuống (5)

Duy nhất cần lo lắng là, phó bản giết chóc có thể ngăn cản lực lượng này buông xuống hay không.

Nhưng bây giờ không có lựa chọn nữa.

Phần thân nước lập tức mở ra ô vật phẩm, mang âm ngọc, dịch âm thi phẩm chất Thánh Giả, huyết thạch, hồn tinh vân vân mười hai loại tài liệu hướng chính phủ vay mua được, lần lượt lấy ra.

Hắn muốn làm gì? A Nhất hãm thân đại trận nước lửa liếc thấy thao tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn, theo bản năng cảnh giác.

Đám người Quan Nhã cũng chú ý tới hành động của Trương Nguyên Thanh, trong ánh mắt bọn họ lập tức cháy lên ngọn lửa hy vọng. Lúc này, bất cứ sự thử nào của đồng bạn, đối với người đang tuyệt vọng mà nói, đều là một cọng cỏ cứu mạng.

A Nhất cẩn thận lui về phía sau đến mép trận pháp, đồng thời nhìn về phía lá thăm trúc trong tay.

Hắn không cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có hy vọng lật ngược thế cờ, nhưng phải cân nhắc khả năng đối phương trước khi chết kéo hắn chôn cùng.

Chữ nhanh chóng hiện lên trên mặt lá thăm, hình ảnh tương lai, lấy hình thức chữ, hiện ra ở trong đầu năm người cầm lá thăm.

“Lá thăm Tinh Đấu 4: thượng thượng đại cát”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn lâm vào tuyệt cảnh, tính liều chết đánh cược, hướng tồn tại trong cõi hư vô cử hành hiến tế, khát cầu ban cho lực lượng”

“Giờ phút này trong âm dương pháp trận, chỉ có A Nhất có thể ngăn trở Nguyên Thủy Thiên Tôn. A Nhật đương nhiên sẽ không tùy ý kẻ địch hoàn thành hiến tế, hắn không chút do dự triển khai tấn công mãnh liệt đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Nhưng mà, Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm có chuẩn bị, lại một lần nữa sử dụng búp bê âm ngọc đạo cụ loại quy tắc này, mà Vu Cổ Sư thiếu thủ đoạn đối phó linh thể, A Nhất bị oán linh dây dưa, khó có thể ngăn trở Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn thành hiến tế, hướng tồn tại vô thượng trong minh minh khẩn cầu lực lượng, rất đáng tiếc, nghi thức hiến tế thất bại, vị tồn tại kia cũng không thể xuyên thấu qua phó bản giết chóc buông xuống”

Đọc xong chữ lá thăm, năm người bọn Bách Vô Cấm Kỵ đồng loạt nhẹ nhàng thở ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên con bài chưa lật ùn ùn, thế mà lại nắm giữ nghi thức hiến tế nghe cũng chưa từng nghe nói.

May mắn hắn chưa thành công.

Ở trong phó bản giết chóc, ai hoàn thành phong ấn (triệu hồi quái vật)

trước, người đó liền lấy được thắng lợi, đây là nguyên tắc không thay đổi. Nếu là bằng vào ngoại lực có thể thay đổi, vậy linh cảnh chẳng phải là thành trò cười A Nhất vẫn dựa theo lá thăm nhắc nhở, mở ra cánh vỏ sau lưng, bay tầng trời thấp hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Cút cho bố!”

Phân thân nước phẫn nộ quát.

Hắn từ trong ô vật phẩm lấy ra búp bê âm ngọc, không chút do dự kích hoạt.

Ngoài trận pháp, Duy Ngã Độc Tôn đang đau khổ dây dưa với oán linh đáng sợ, chợt thấy quanh thân nhẹ đi, quái lực đáng sợ thêm vào quanh thân biến mất. Sau đó, tiếng cười non nớt thanh thúy vang lên trong trận pháp. Bóng đen vặn vẹo trèo lên sau lưng A Nhất, khiến hắn đang bay nhanh quay cuồng rơi xuống đất, không chờ đứng dậy, tứ chi, thân thể liền ở dưới tác dụng của quái lực, vang lên răng rắc, xuất hiện bẻ ngược khoa trương. Hắn không có bị động hóa thân thành nước của Duy Ngã Độc Tôn, chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình, gian nan với oán linh dây dưa, tranh đoạt quyền khống chế thân thể.

Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh bố trí xong nghi thức hiến tế, mười hai loại tài liệu bày thành một vòng, chày Phục Ma đặt ở giữa, hắn lấy ra tấm da dê, đặt ở trên chày Phục Ma.

“Vù!”

Chày Phục Ma điểm hỏa tấm da dê, bốc cháy lên ngọn lửa màu vàng.

Tấm da dê nhanh chóng cháy hết, hóa thành tro bụi, nhưng, trong thiên địa trừ ma thần kia từng chút một dâng lên khỏi ao máu, hiện tượng lạ gì cũng chưa xảy ra.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, không cần uổng phí khí lực nữa!”

Bách Vô Cấm Kỵ cất cao giọng nói: “Tiếp nhận vận mệnh đi”

Ngọn lửa hy vọng trong mắt Quan Nhã tắt, quay về ảm đạm.

Triệu Thành Hoàng khẽ thở dài một hơi. Khương Tinh Vệ cuống quýt vò đầu bứt tai.

Nhóc mập nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt, trầm giọng nói:

“Lão đại, chỉ cần người bỏ gian tà theo chính nghĩa, vẫn như cũ là đồng chí tốt, ta bằng lòng một lần nữa tiếp nhận người. Chuyện Đạp Toái Lăng Tiêu, chúng ta xóa bỏ”

Khấu Bắc Nguyệt: “.”

Hắn thà rằng nhóc mập châm chọc khiêu khích, cùng tuyên bố trả thù, cũng không muốn nghe được đoạn lời này.

“Không có khả năng”

Khấu Bắc Nguyệt trầm giọng nói: “Ta và các ngươi không giống nhau, ta căm hận các ngươi đắm mình, ta hướng tới Nguyên Thủy Thiên Tôn người như vậy, cho dù chết, ta cũng sẽ không làm bạn với các ngươi.”

“Lão đại.”

Nhóc mập đang muốn tiếp tục khuyên bảo, một lá thăm trúc cuối cùng trong tay, vào lúc này hiện lên văn tự. Hắn lập tức im lặng, nhìn về phía chữ trên lá thăm, hình ảnh tương lai lấy hình thức văn tự, hiện lên trong đầu người cầm lá thăm: “Lá thăm Tinh Đấu 5: lá thăm hạ hạ”

Chương 910: Cái nhìn chăm chú đáng sợ (1)

“Trong chày Phục Ma cất giấu bí mật ít ai biết, nó ẩn chứa dương phách của một vị Chúa Tể bậc cao, chịu nghi thức triệu hồi ảnh hưởng, dương phách trong đạo cụ thức tỉnh.

“Dương phách thức tỉnh sinh ra cộng hưởng với tồn tại trong cõi hư vô, đột phá phó bản giết chóc cấm chế, khiến vị tồn tại kia có thể xuyên qua vách ngăn, buông xuống một luồng thần niệm, nắm giữ lại dương phách”

“Đó là… Kim Ô cổ đại!”

Một giây sau, chày Phục Ma bộc phát ra ánh sáng vàng trước nay chưa từng có, bỗng nhiên khuếch tán, hình thành một cột sáng màu vàng đường kính mấy chục mét, xộc thẳng lên trời. Khí tức lừng lẫy, nóng cháy, mênh mông, tịnh hóa tất cả, tràn ngập mỗi ngõ ngách của phó bản.

Giờ khắc này, toàn bộ linh cảnh hành giả trong phó bản, đều cảm nhận được lực lượng mênh mông nóng cháy.

Trừ đám người Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan đang ở ga tàu điện ngầm, không thể trực tiếp nhìn thấy ánh sáng vàng nối tiếp trời đất, người ở ba đại trận còn lại, đều đã nhận ra cảnh tượng lạ này.

“Chuyện gì vậy? Đây lại là đã xảy ra cái gì?”

“Lực lượng thật đáng sợ, cái này, cái này hoàn toàn khác với khí tức vừa rồi trong ao máu, có thể là Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ làm ra hay không?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa chết sao? Ta cho rằng bọn họ xong rồi.”

Đối mặt khí tức đột nhiên buông xuống này, các hành giả chính phủ kinh hỉ lớn hơn hoảng sợ. Thời điểm mấu chốt này, bất cứ cảnh tượng lạ nào cũng có khả năng là biến số, đều có khả năng thay đổi kết cục. Bọn họ mờ mịt mà vội vàng trao đổi, khát vọng đạt được đáp án.

“Luồng khí tức này, giống như khí tức món đạo cụ kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chính là món đạo cụ đó ở trong rừng rậm mê cung tịnh hóa chúng ta”

Có người nói.

Lời vừa nói ra, mọi người đều phản ứng lại, tiếp đó ồn ào, sóng âm kinh hỉ hội tụ:

“Đây là Nguyên Thủy Thiên Tôn làm ra?”

“Hắn chưa chết là tốt rồi, hắn quả nhiên có biện pháp”

“Có hi vọng, có hi vọng rồi”.

Khi nhìn thấy cột sáng màu vàng phóng lên cao, trong mắt Triệu Thành Hoàng hiện lên mừng như điên tìm được đường sống trong chỗ chết, tuy ngay sau đó, mắt hắn liền bởi nhìn thẳng “mặt trời chói chang”

mà mất đi ánh sáng, lệ nóng cuồn cuộn, không thể không cúi đầu.

Nhưng vị thái tử gia Thái Nhất môn này, khuôn mặt xưa nay cao ngạo lạnh lùng lộ ra mừng như điên, thậm chí là kích động. Hắn biết luồng khí tức này đại biểu cho cái gì!

Nhật chi thần lực thuần túy nồng đậm, đoan chính mênh mông như thế, so với lực lượng cụ triển lãm cho hắn còn mạnh hơn. Phải biết rằng, cụ của hắn ở trong trưởng lão Thái Nhất môn, là cao thủ có thể xếp vào năm hạng đầu, là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, người thời đại dân quốc. Nhưng lực lượng Nguyên Thủy thiện triệu hồi đến, so với cụ của hắn còn mạnh hơn. Ở trong phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, nắm giữ

lực lượng này, chẳng lẽ không phải nắm trong tay thắng lợi? Tìm được đường sống trong chỗ chết, người cao ngạo lạnh lùng tới đâu cũng khó khống chế cảm xúc.

Đây là Nhật chi thần lực! Nhật chi thần lực cấp Chúa Tể! Quan Nha và Khương Tinh Vệ đều có gia học sâu xa thâm hậu, kinh hỉ nhận ra căn nguyên của luồng lực lượng này. Cái này và đạo cụ Nguyên Thủy trước đó sử dụng còn không giống nhau, luồng khí tức này, tuyệt đối là cấp Chúa Tể. Quan Nhã vừa mừng vừa kinh ngạc, thầm nhủ thằng nhóc được lắm, ngươi còn giấu một chiêu như vậy, ngươi cũng chưa nói với bà đây.

Khấu Bắc Nguyệt thì vẻ mặt ngây dại, không biết đã xảy ra cái gì, càng không biết lực lượng này lai lịch thế nào, nhưng bản năng trong lòng hắn sợ hãi ánh sáng vàng này, tựa như con rệp trong mương rãnh bản năng sợ hãi mặt trời phơi nắng. A Nhất, Hồng Vi đám nghề nghiệp tà ác, có cảm giác tương tự với Khấu Bắc Nguyệt, khí tức trên thân ma thần kia làm người ta run rẩy, sợ hãi, nhưng uy áp này thuộc về kẻ bậc cao, không giống luồng ánh sáng vàng này, cho bọn họ cảm giác, như tới tận thế, thân thể sinh ra một loại chán ghét cùng mâu thuẫn bản năng.

Người trận doanh sơn quỷ sắc mặt cực kỳ khó coi, thông qua chữ trên lá thăm hạ hạ, bọn họ sớm biết được Nguyên Thủy Thiên Tôn hiến tế sẽ thành công, chữ lá thăm biểu hiện tương lai sẽ không thay đổi, không thể quấy nhiễu. Có thể nói, lá thăm thứ năm cắn trả, tương đương thêm một tầng bảo hiểm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn — Hắn nhất định sẽ thành công.

Đây là đạo cụ loại quy tắc, khi nó biểu hiện là lá thăm thượng thường, người sẽ như có thần phù hộ, tất cả xuôi gió xuôi nước, nhưng một khi lá thăm biểu hiện là thẻ hạ hạ, ngươi liền chỉ có thể nhìn chuyện không ổn nhất xảy ra.

Bây giờ, bọn họ chỉ có thể cầu nguyện ma thần trong ao máu có thể ngăn cơn sóng dữ, áp chế Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu hồi lực lượng. Ngoài phó bản giết chóc, hào quang màu vàng lao lên tận trời, bị hàng rào thế giới ngăn trở, hào quang rực rỡ xuyên thấu qua vách tường vô hình, mang một đám đại lão bên ngoài nhuộm thành màu vàng, như quét sơn vàng.

Chương 911: Cái nhìn chăm chú đáng sợ (2)

Gió đã đổi chiều! Nhìn thấy một màn này, các trưởng lão Ngũ Hành minh chuyển giận thành mừng, Nữ Nguyên Soái một lần nữa dời ánh mắt trở về, khuôn mặt của cô mông mông lung lung, không nhìn thấy vẻ mặt, nhưng cô nhìn chằm chằm sơn thần nương nương, giọng điệu ngầm có ý chờ mong: "Ngươi có thể buông xuống phó bản?"

Thần Nhật Du cổ đại này không giống với linh cảnh hành giả, chân thân của cô hãm ở linh cảnh, có được quyền hạn đặc thù, là tồn tại đặc thù có thể tự do xuyên qua ở trong số ít linh cảnh.

Tam Đạo sơn nương nương nhếch lên khóe miệng tinh xảo: "Không thể, nhưng có thể buông xuống ý niệm"

Dứt lời, ở trong ánh mắt tỏ ra hơi cứng ngắc của các đại lão tổ chức tà ác, nhắm mắt lại.

Một đạo nguyên thần từ trong cơ thể cô bay ra, lao về phía vách ngăn thế giới, một lần này, nguyên thần của cô dễ dàng đột phá cấm chế phó bản, dung nhập đến trong hào quang màu vàng tiếp dẫn cô.

"Không biết tồn tại vô thượng trong hư vô, sẽ lấy hình thức như thế nào bạn cho mình lực lượng"

Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở cạnh cột sáng màu vàng, cúi đầu, không dám nhìn thẳng ánh sáng màu vàng, trong lòng vạn phần chờ mong. Lực lượng nghi thức hiến tế triệu hồi đến, ra ngoài hắn đoán trước rất nhiều. Hắn đoán chắc sẽ rất mạnh, nhưng không ngờ mạnh thái quá như thế. Nhật chi thần lực đáng sợ, mạnh hơn so với lực lượng chày Phục Ma ẩn chứa vô số lần.

Nhưng ngoài bất ngờ, trong lòng hắn lại hiện lên một nghi hoặc - Lấy cấp bậc phó bản thôn Thất Ngữ mà nói, loại đạo cụ này có phải quá khoa trương rồi hay không?

Thôn Thất Ngữ cấp bậc độ khó tuy cao, nhưng dù sao cũng là phó bản giai đoạn Siêu Phàm.

Đương nhiên, vì gom đủ tài liệu nghi thức hiến tế, hắn rưng rưng hướng tổ chức vay, tuổi còn trẻ mắc nợ đã cao tới mấy chục triệu. Lúc này, hào quang màu vàng xông lên trời, liên thông trời đất chậm rãi co rút lại, tiếp đó tiêu tán.

Hả? Ngừng rồi? Trương Nguyên Thanh theo bản năng ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

Sau đó, hắn thấy được một màn tim mật đều nứt, hai chân phát run.

Trên bầu trời, một vị thần nữ mặc váy dài cổ đại, mái tóc đen bay lên đứng đó. Cô dáng người cao gầy, mặt mày như vẽ, cánh môi nở nang khêu gợi làm Trương Nguyên Thanh ký ức hãy còn mới mẻ, chỉ là lúc mới gặp vẻ mặt tái nhợt, mà nay cái miệng nhỏ nhắn hồng hào, càng thêm mê người.

Nhìn kỹ tiếp, sẽ phát hiện thân thể cô mơ hồ có chút trong suốt, không đủ chân thật.

Tựa như buông xuống thế giới này không phải bản thể.

Lão mõ… à không, nương nương đại nhân? Mình tự tay triệu hồi ra BOSS lớn sợ hãi nhất rồi?

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh cảm nhận được vận mệnh vô thường. Không, không phải vận mệnh vô thường, cô ấy đang câu cá chấp pháp, cô ấy có thể ảnh hưởng linh cảnh của Thần Dạ Du, hành vi phân tán một phần nghi thức hiến tế quy cách siêu cao ở trong các linh cảnh lớn, đối với cô ấy mà nói không khó Mà mình là Thần Dạ Du, tất nhiên sẽ vào phó bản một người, cô ấy không biết mình sẽ vào cái nào, nhưng có thể câu cá chấp pháp Trương Nguyên Thanh không ngốc, lập tức nghĩ ra mấu chốt.

Lúc này, lão mõ ở trong làn váy bay lên, chậm rãi đáp xuống. Cô hạ xuống cách Trương Nguyên Thanh mấy mét, thản nhiên nói: “Đã lâu không gặp”

Vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng trang nhã, giống như tiên tử không dính khói lửa nhân gian, nhưng ở sâu trong đôi mắt linh quang chói mắt, như có một chút trêu tức. Trầm mặc một giây, Trương Nguyên Thanh cúi đầu lạy luôn, hô to: “Bái kiến sơn thần nương nương”

“Nương nương phù hộ nhất phương, ban phúc vạn dân, công cao cái thế, dân chúng kính ngưỡng! Quỷ tân nương từng nói, lão mõ là người trong chính đạo, không thích lạm sát kẻ vô tội, cái này cho hắn dũng khí cúi đầu bái lạy. Nhưng Trương Nguyên Thanh cho rằng chuyện này vẫn hung hiểm như cũ, dù sao trộm cắp đạo cụ quan trọng của người ta bỏ trốn, người trong chính đạo cũng có tính tình, người trong chính đạo đối phó kẻ trộm, chưa chắc sẽ nhận từ nương tay. Thanh âm giống như hô to “Vạn tuế”

đó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tư thái phủ phục dưới đất kia, khiến cao thủ hai đại trận doanh vây công nơi xa ngạc nhiên một phen. Nương nương?

Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa như quen biết thần nữ từ trên trời giáng xuống này?

Hắn sao có khả năng biết loại boss cấp bậc này?

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn thao tác không chút tôn nghiêm thiên tài, ở trong mắt bọn họ ngược lại bình thường. Đổi là bọn họ, tuyệt đối không tốt hơn đến đâu, thậm chí không bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn bái trơn tuột như vậy. Tam Đạo sơn nương nương ngạo nghễ nhìn người trẻ tuổi bên chân, giọng nói kỳ ảo dễ nghe: “Sao không ngẩng đầu lên!”

Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: “Nương nương tiên tư vô song, ta chính là một phàm nhân, không dám chiêm ngưỡng tiên dung”

Tam Đạo Sơn nương nương hừ lạnh một tiếng: “Ngươi trái lại rất hiểu chuyện, đã như vậy, vì sao không để chày Phục Ma ở lại công viên trò chơi Kim Thủy, giao cho Bạch Lan”

Chương 912: Cái nhìn chăm chú đáng sợ (3)

Trương Nguyên Thanh cảm giác sau lưng dâng lên một cơn lạnh toát, liền biết lão mõ ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm mình, vội nói: “Tại hạ ngu dốt, không biết chày Phục Ma đối với nương nương mà nói là vật quan trọng, về sau cũng từng quay về công viên trò chơi Kim Thủy, hướng Bạch Lan hỏi rõ

tình huống, sau khi biết được chày Phục Ma là vật quan trọng của nương nương, liền nghĩ có cơ hội trả lại nương nương, nào ngờ nương nương trước một bước hiện thân."

Dứt lời, vội vàng hướng xa xa vẫy tay..

Quỷ tân nương mặc áo cưới đỏ tươi tự giác bay tới, quỳ rạp xuống trước mặt lão mõ, giọng bi thương nói: "Xin nương nương mở một mặt lưới, đừng trách phu quân ta, hắn quả thật từng nói với ta, cần nghĩ cách trả lại pháp khí cho nương nương"

Nửa cầu sau cùng Trương Nguyên Thanh chưa từng nói, là Quỷ tân nương phát huy trường thi.

Trương Nguyên Thanh chợt thấy áp lực nhẹ đi, cảm giác tim đập nhanh kia tiêu tán, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, biết lão mẽ tạm thời sẽ không làm khó mình.

"Ngẩng đầu lên!"

Tam Đạo Sơn nương nương giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng. Trương Nguyên Thanh lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía thần nữ phong hoa tuyệt đại. Lão mẽ nhìn kỹ hắn một lát, ánh mắt rơi xuống, nhìn về phía chày Phục Ma trên mặt đất. Cô vươn bàn tay ngọc cốt nhục cân xứng, nhẹ nhàng vẫy một cái, chày Phục Ma tự động bay lên, rơi vào lòng bàn tay. Ngón tay búp măng khẽ phát lực, chày Phục Ma chậm rãi sáng lên, tỏa sáng phát nhiệt. Một lát sau, Tam Đạo Sơn nương nương buông tay, nói: "Dương phách của ta đã sống lại, tự thành cảm ứng với ta, ngươi lần sau tiến vào… ừm, phó bản, lập tức lấy ra chày Phục Ma, ta liền có thể chân thân buông xuống, thu hồi nó, hiểu chưa?"

Rõ rồi, lần sau phó bản một người, đánh chết không dùng! Trương Nguyên Thanh trong lòng nói thầm, cúi đầu bái lạy: "Vãn bối rõ!"

Từ trong lời nói của lão mõ, không khó nghe ra, cô ta không thể chân thân buông xuống phó bản giết chóc, tựa như cũng không cách nào mang đi đạo cụ này. Trương Nguyên Thanh muốn chờ sau khi trở về hiện thực, nghe ý kiến đấu trưởng lão một phen. Tam Đạo Sơn nương nương liếc hắn một cái thật

sâu, tiếp theo quay đầu, nhìn về phía ma thần đã hoàn toàn từ trong ao máu chui ra.

Nó chiều cao vượt qua trăm mét, trải rộng phù văn màu đen, khí tức cuồng bạo, cao xa, uy nghiêm, như thủy triều, như ánh trăng mênh mông không thể ngăn cản. Ma thần này mục tiêu cực kỳ rõ ràng, như phát hiện thiên địch, đi thẳng hướng tới Tam Đạo Sơn nương nương. Nó thân thể khổng lồ, mỗi một bước đều khiến ao máu nhấc lên sóng to, mỗi một lần đều chế tạo ra tiếng nổ vang như động đất. Tam Đạo sơn nương nương nhẹ nhàng nói: "Đứng dậy!"

Trương Nguyên Thanh nghe lời đứng lên.

Sau đó, thần nữ quần áo rực rỡ bay bay, tiến vào trong cơ thể hắn.

Nghi thức hiến tế là hướng tồn tại trong cõi hư vô mượn đến lực lượng, thêm vào bản thân kẻ hiến tế, đây là trung tâm của pháp thuật này, Tam Đạo Sơn nương nương nếu muốn phát huy thực lực, nhất định phải mượn dùng thân thể kẻ hiến tế.

Trong mắt Trương Nguyên Thanh bắn ra hai luồng hào quang lấp lánh như thực chất, trong trời đất ánh sáng vàng chợt lóe qua, tiếp theo, trán hắn nóng bỏng một trận, hiện lên dấu ấn một vầng mặt trời chói chang.

Từng luồng dương viêm nóng rực từ ngoài thân hắn phun ra, nung mặt đất dưới chân nứt nẻ, biến cây cỏ phụ cận thành tro.

Nhiệt độ cả công viên theo đó tăng cao, giống như tiến vào hè nóng bức bốn mươi mốt độ.

Áo cưới của quỷ tân nương bốc lên ngọn lửa màu vàng hư ảo, cô hoảng sợ bay về phía xa, luống cuống tay chân dập lửa. Trương Nguyên Thanh không chịu khống chế bay lên trời, như chiến thần mặt trời chói chang, đứng trên không trung, giằng co với vị ma thần khôi ngô cao lớn kia.

Vị ma thần đó chợt dừng lại, đôi mắt không có con người, trong trắng mắt màu vàng sẫm, nhìn chằm chằm kẻ địch nhỏ bé như con kiến trên không trung.

Chú văn ngoài thân hắn giống như sống lại, hóa thành vòng xoáy làm người ta linh hồn đọa lạc, thần trí lạc mất. Đầu Trương Nguyên Thanh "Ông"

một tiếng, ý thức thác loạn, linh hồn bị nứt thành vô số mảnh vỡ, nhưng theo dấu ấn mặt trời trên trán nóng lên, tất cả khác thường đều bị tịnh hóa, xua tan.

“Hừ!”

Bên tai vang lên tiếng hừ trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tam Đạo Sơn nương nương. Tiếp theo, tay chân hắn một lần nữa không chịu khống chế lấy tốc độ cực nhanh liên tục nặn ra mấy thủ ấn.

Vô thanh vô tức, một cột sáng màu vàng thiêu đốt ngọn lửa, từ chỗ cao trong cõi hư vô bỗng dưng rơi xuống, đánh vào trên thân ma thần cao trăm mét.

Ma thần màu đỏ sậm phát ra tiếng rít gào rung chuyển trời đất, thân thể khổng lồ ở trong cột sáng màu vàng nóng chảy, giống như tượng sáp gặp nhiệt độ cao. Phù văn màu đen in dấu ở ngoài thân bị thiêu hủy.

Tám cánh tay của nó lập tức ngưng tụ thành đao thương kiếm kích cung, các loại binh khí hư ảo, mỗi một món binh khí đều ẩn chứa uy năng đáng sợ, lượn lờ ma khí màu đen.

Chương 913: Cái nhìn chăm chú đáng sợ (4)

Ma thần màu đỏ sậm kéo cây cung lớn, ma khí cuồn cuộn ngưng tụ thành một mũi tên đen sì.

“Phật!”

Mũi tên có thể so với vận tốc ánh sáng xẹt qua bầu trời. Trương Nguyên Thanh ở dưới lão mõ thao túng, nâng lên hai tay, khép hờ trước ngực.

Chày Phục Ma tự bay tới, lơ lửng giữa hai bàn tay, nhanh chóng xoay tròn, cũng phát ra nhiệt độ cao cùng ánh sáng vàng khó có thể tưởng tượng.

Sau khi tụ lực đạt đến cực hạn, hai tay Trương Nguyên Thanh ra sức đẩy, đẩy chày Phục Ma ra ngoài.

“Ầm!”

Mũi tên màu đen cùng ánh sáng vàng va chạm ở giữa không trung, luồng khí càn quét giống như vụ nổ hạt nhân, bẻ gãy nghiền nát san bằng thảm thực vật trong công viên, kiến trúc phụ cận, mang máu trong ao máu cũng hất tung bầu trời.

Đám người Triệu Thành Hoàng cắm đầu bỏ chạy, lao về phía lối vào công viên, cố hết sức tránh đi chiến trường.

Bọn họ cũng không cảm thấy thưởng thức loại chiến đấu tầng cấp này là một loại may mắn, ngược lại, đây là một hồi tai nạn đáng sợ.

Chày Phục Ma đánh tan mũi tên, ở ngực ma thần khoan ra một vết thương xuyên thủng đường kính mấy mét, lao về phía chân trời.

Nương nương, nặn pháp quyết chậm một chút, ta không thấy rõ… Trương Nguyên Thanh mắt không chớp nhìn chằm chằm tay mình, tiếc nuối chưa thể học trộm thành công.

"Thùng thùng thùng!"

Ma thần toàn thân đỏ sậm, như là tượng sáp nóng chảy một nửa sải bước lao đến, vung ra binh khí ma khí cuồn cuộn. Trong tích tắc, Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều là công kích, chỉ riêng khí tức lượn lờ trên binh khí, đã khiến cả người hắn như nhũn ra, đánh mất ý niệm phản kháng. Nhưng ở dưới lão mõ thao tác, hắn giơ cao hai cánh tay, dựng lên một vách tường hình tròn trong suốt ánh sáng vàng ngưng tụ thành.

"Ầm!"

Đao thương kiếm kích cùng nhau chém lên vách tường, chém ánh sáng vàng văng tung tóe, vách tường theo tiếng mà tán loạn. Mà Trương Nguyên Thanh đã mượn vách tường ngăn cản, nhanh nhẹn xuyên qua đao thương kiếm kích phong tỏa, đột phá đến bên ngoài.

Hắn một lần nữa nặn thủ ấn phức tạp, chỉ nghe nơi xa truyền đến tiếng nổ vang, chày Phục Ma lao về phía chân trời, mang theo tiếng nổ cuồn cuộn, đi mà quay lại, một lần này, nó xuyên thủng đầu ma thần.

Khí tức ma thần nháy mắt trượt xuống. Thân thể Trương Nguyên Thanh bùng nổ ra ánh vàng chói mắt, cũng phóng lên

trời, giống như một vầng mặt trời chói chang chậm rãi lên không trung. Ánh sáng màu vàng chiếu sáng lên toàn bộ phó bản. Vầng mặt trời này đọng lại trên bầu trời cao mấy trăm mét, tỏa sáng nóng lên, chày Phục Ma gào thét lao đến, tự lơ lửng trước người hắn.

Hai tay Trương Nguyên Thanh nhanh chóng kết ấn, từng luồng Nhật chi thần lực rót vào trong chày Phục Ma, khiến đạo cụ này nở rộ hào quang loá mắt, giống như mặt trời loại nhỏ, che giấu bộ dáng của mình.

"Đi!"

Trong đầu hắn vang lên thanh âm dễ nghe trong trẻo nhưng lạnh lùng của lão mõ. Đồng thời, hai tay kết ấn dừng lại, dựng ngón tay như kiếm, hướng ma thần phía dưới điểm một cái.

"Ầm ầm ầm!"

Chày Phục Ma như một vầng mặt trời nhỏ, gào thét lao đi, phát ra tiếng nổ dồn dập, nặng nề.

Khí bạo cuồng bạo đáng sợ, rợp trời rợp đất VỖ xuống, khiến cả ao máu hạ xuống mười mấy cm, tiếp đó bắn ngược, máu đỏ tươi cuộn ngược lên sóng to cao mười mấy mét.

Trong trời đất, ánh sáng vàng chợt lóe rồi biến mất.

Thần ma đứng trong ao máu, thân thể bị ánh sáng vàng nuốt hết, ở trong rít gào phẫn nộ sụp đổ, nóng chảy, tan thành vô số cục máu.

Đợi ánh sáng vàng tiêu tán, Trương Nguyên Thanh hạ thân thể xuống, lơ lửng ở trên ao máu cuồn cuộn không thôi.

Giữa ao máu cuồn cuộn, thân thể ma thần theo bọt sóng chìm chìm nổi nổi.

Ở dưới lão mõ thao túng, Trương Nguyên Thanh đưa bàn tay, dán ở trong một khối tàn thể ma thần để lại.

Cô ta muốn làm cái gì? Trong lòng Trương Nguyên Thanh hiện lên nghi hoặc, sau đó, liền nhìn thấy một sợi tơ màu vàng, từ trong tàn thể sáng lên, nối về phía trong hư không.

Lão mõ tựa như mượn dùng thân thể ma thần lưu lại, sinh ra liên hệ với sự vật nào đó trong cõi hư vô. Hắn chợt ngẩng đầu,

đôi mắt nở rộ ánh sáng vàng nhìn về phía bầu trời.

Tầm nhìn của hắn nhanh chóng cất cao, thoát ly bầu trời, thấy tinh không như ngân hà lấp lánh, thấy mười mấy bóng dáng vây quanh hai ngôi sao đặc biệt sáng ngời, tầm nhìn tiếp tục cất cao Rốt cuộc, ở chỗ cao bóng tối vô tận, Trương Nguyên Thanh thấy một đôi mắt tràn ngập toàn bộ thế giới.

Đôi mắt này khí tức thần bí, cao xa, uy nghiêm, nhưng không tồn tại bất cứ thứ gì có thể xưng là cảm xúc, thậm chí ngay cả lạnh lùng cũng không tồn tại.

Tròng trắng mắt là bóng tối thâm trầm, trong mắt ẩn chứa hai phù văn vặn vẹo quái dị.

Khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt này, ý niệm trong đầu Trương Nguyên Thanh liền nổ tung. Ầm! Suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh lập tức hỗn loạn, không có một ý niệm nào là bình thường, cảm xúc giết chóc, thô bạo, hiếu chiến tràn ngập trong lòng.

Chương 914: Điểm: Độ cao mới của lịch sử (1)

Trong mắt hắn sáng lên phù văn màu đỏ tươi vặn vẹo, hốc mắt trào ra màu tối đen, làn da quanh mắt hiện ra hoa văn nhỏ màu đen dạng tia chớp. Rõ ràng là Thần Dạ Du, hắn lại có xu thế chuyển hóa thành Yêu Mê Hoặc.

Hắn đau đớn há to miệng, muốn kêu thảm, muốn cầu cứu, thừa nhận đau đớn như linh hồn xé rách. Ngay tại lúc Trương Nguyên Thanh cảm giác bản thân đạt đến cực hạn, thân thể cùng linh hồn sắp sửa "nổ tung", hắn nghe thấy trong đầu truyền đến tiếng hít thở hơi nặng nề của lão mõ, như là mới từ trong trạng thái đáng sợ nào đó giãy thoát ra.

Một giây sau, dấu ấn mặt trời trên trán hắn phát ra nhiệt lượng nóng bỏng, một luồng ánh sáng vàng trong vắt chiếu phá thức hải, ý thức hỗn loạn, cuồng bạo có thể bình phục, ô nhiễm đáng sợ nào đó lọt vào tịnh hóa. Lão mô cũng bị chấn động ngây ra rồi sao? Cô ta nếu muốn một bước, mình sẽ chết, vừa rồi ánh mắt đó là chuyện gì? Trương Nguyên Thanh lòng còn

sợ hãi nghĩ. Đó là tồn tại cấp bậc nào? Bản thể của ma thần ao máu? BOSS cấp bậc cực cao trong linh cảnh? Không, dựa theo lão mẽ phản ứng để xem, nên dùng "tầng cấp cao nhất"

từ ngữ như vậy hình dung.

Lão mõ vừa rồi mượn dùng tàn thể ma thần, ngược hướng nhìn trộm bản thể ma thần, kết quả đối phương chỉ là một ánh mắt, đã khiến lão mẽ trả giá nhất định, khiến mình suýt nữa chết ngay tại chỗ. Đáng chết, cô ta là cố ý à, dùng thân thể của mình đi làm loại hành động mạo hiểm này? Trương Nguyên Thanh từ trong hành động này của lão mõ, cảm nhận được sự "ác ý"

thật sâu. Những lời hắn mở miệng nói ra lại là: "Nương nương an khang? Nương nương ngài không có việc gì chứ? Không hổ là nương nương, vậy mà có thể ngược dòng tìm ra bản thể quái vật này, vãn bối thơm lây phúc khí nương nương, gặp được tồn tại đời này có thể cũng không thấy được, đa tạ nương nương -"

Lão mõ không khỏi trầm mặc, tựa như không biết nên trả lời như thế nào, qua một lúc lâu, giữ giá "ùm"

một tiếng, nhắc nhở: "Vừa rồi chứng kiến, không thể truyền ra ngoài, ngày thường chớ nhớ lại, nhất là ở trong linh cảnh"

"Vãn bối rõ"

"Lần sau gặp nhau, bản tôn hy vọng nhìn thấy người lời nói hành động hợp nhất"

Thái độ rõ ràng tốt hơn một chút xíu.

Trong dư âm lượn lờ, nguyên thần Tam Đạo Sơn nương nương nhanh chóng tiêu tán, vừa rồi thăm dò tựa như tiêu hao hết lực lượng của cô.

Đi rồi? Phù, rốt cuộc đi rồi, giao tiếp với loại đại lão tầng cấp này, làm trong lòng người ta không yên tâm. Trương Nguyên Thanh phát hiện mình khôi phục khống chế đối với thân thể, xác nhận lão mõ đã rời khỏi. Lão mõ tuy đi rồi, nhưng lực lượng hiến tế đạt được chưa lập tức biến mất, lấy một loại tốc độ không đổi suy yếu rút đi. Không còn lão mõ, hắn liền thành kẻ kế thừa Nhật chi thần lực hùng hậu trong cơ thể, lực lượng này lấy dấu ấn mặt trời chói chang trên trán làm ngọn nguồn, liên thông thức hải hắn, đều ở trong sự khống chế của hắn.

Hắn thử dùng linh thể câu thông dấu ấn trên trán, nén Nhật chi thần lực ở đầu ngón tay, "xẹt"

một tiếng, lửa vàng dài đến ba thước phun trào ra. Ý niệm biến đổi, Nhật chi thần lực dựa theo ý niệm của hắn, hóa thành đạo thương kiếm cung, tùy ý biến ảo hình thái.

Rất kỳ quái, lực lượng này với hắn mà nói không xa lạ, ngược lại có một loại quen thuộc khốn kể.

Đại khái là thường xuyên sử dụng chày Phục Ma, thân thể đã quen Nhật chi thần lực?

Trương Nguyên Thanh chưa tiếp tục thể nghiệm, mi tâm in mặt trời nóng cháy, hắn lập tức nhìn về phía chỗ cửa ra công viên. Ở trước khi lực lượng hoàn toàn xói mòn, hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm. Lúc này, thực vật trong công viên, ở dưới lực lượng mặt trời chói chang ăn mòn, cháy thành tro tàn đầy đất, mấy cái cây chưng khô trụi lủi đứng đó, bốc khói.

Vị trí cửa ra công viên, Triệu Thành Hoàng và Khương Tinh Vệ, Khấu Bắc Nguyệt đang giằng co đám người với Bách Vô Cấm Kỵ. Quan Nhã thì thủ hộ Ryo Asano mất máu quá nhiều, hôn mê bất tỉnh. Trương Nguyên Thanh khống chế một cơn gió nóng, gào thét xẹt qua công viên tràn đầy vết thương, tới trên không mọi người, ở cao nhìn xuống quan sát trận doanh sơn quỷ.

Trong gió nóng càn quét, sáu người trận doanh sơn quỷ liên tục lui về phía sau, tựa như con chuột bị ép đến trong góc, khuôn mặt bọn họ không còn chút màu máu, ánh mắt như người ở vào bước đường cùng, chỉ còn tuyệt vọng. Cánh tay phải Trương Nguyên Thanh vươn về phía trước, lòng bàn tay phun ra ánh sáng vàng, ngưng tụ thành một cây cung lớn.

Kéo dây cung, nhắm Bách Vô Cấm Kỵ, nói: "Có lời trăn trối gì?"

Bách Vô Cấm Kỵ nhổ "toẹt"

một bãi, hung tợn nói: "Ngươi con mẹ nó chơi hack, lão tử không phục!"

Hắn trái lại có một thân xương cứng, cũng không cầu xin tha thứ, chỉ có không cam lòng.

Phó bản giết chóc lần này, rõ ràng là trận doanh sơn quỷ thắng, một khắc đó triệu hồi ra ma thần ao máu, phó bản "khai thác" đã đến cực hạn, thắng là bọn họ.

Chương 915: Điểm: Độ cao mới của lịch sử (2)

"Cái này cũng là lực lượng ta dùng mệnh đổi lấy, nếu vận dụng lực lượng ở ngoài phó bản thuộc về dùng hack, vậy thì hack"

Nói chính xác, là cúi đầu bái lạy đổi lấy… Trong lòng Trương Nguyên Thanh bổ sung.

Hắn kéo dây cung, ánh sáng vàng lấp lánh từ đầu ngón tay phun ra, ngưng tụ thành một mũi tên rực rỡ. Bách Vô Cấm Kỵ không nói lời thừa nữa, ngẩng đầu lên, thản nhiên chịu chết. Mấy năm nay hắn trở thành linh cảnh hành giả, từng giết rất nhiều người, cũng rất nhiều lần thiếu chút nữa bị giết, không nói lạnh nhạt đối mặt sinh tử, ít nhất là có giác ngộ. Thua chính là thua, được làm vua thua làm giặc, từ xưa đã thế.

"Vù!"

Mũi tên hóa thành chùm tia sáng, nháy mắt xuyên thủng ngực Bách Vô Cấm Kỵ.

Một giây sau, thân thể hắn bốc lên ngọn lửa màu vàng, máu thịt tan rã, đốt thành một đống xương trắng. Vẻ mặt A Nhất chợt dữ tợn, hắn khác Bách Vô Cấm Kỵ suy yếu đến cực điểm, còn có dư lực phản kháng. Cánh vỏ mở ra, phóng lên cao, muốn về giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm con thú bị nhốt trong lồng.

Nhưng thân thể hắn vừa bay lên, một cơn cuồng phong nóng rực liền đập vào mặt, A Nhất chỉ cảm thấy khuôn mặt nóng lên, sau đó mất đi tri giác, vạn ý niệm đều tiêu tan.

Bộp! Một bộ xương nóng rực rơi xuống, rơi thành mảnh vỡ trên mặt đất.

Vị đứng đầu bảng truy nã này đã trở về linh cảnh.

Mắt thấy Trương Nguyên Thanh dứt khoát lưu loát giải quyết Bách Vô Cấm Kỵ cùng A Nhất, Duy Ngã Độc Tôn ở dưới bản năng cầu sinh, lấy ra Thủy Thần Ấn. "ÀO"

Tiếng nước dâng trào, sóng trắng cuồn cuộn, hắn khống chế nước chảy cuồn cuộn, bỏ chạy về phía ao máu.

Trương Nguyên Thanh kéo cung tên, chợt buông lỏng ngón tay, mũi tên truy đuổi mục tiêu, xuyên vào trong nước.

Ánh sáng vàng nở rộ ở trong nước sông, nổ vang như sấm, mấy chục tấn nước sông nháy mắt bốc hơi, hơi nước nồng đậm lượn lờ, bay về phía bầu trời.

Sau khi liên tục giết ba người, Trương Nguyên Thanh không kéo cung nữa, bấm tay bắn ra một luồng ánh sáng vàng mỏng manh, điểm hỏa Cửu Lậu Ngư, đốt gã thành than đen hấp hối.

"Chị Quan Nhâ!"

Hắn nhìn về phía Quan Nha điểm thấp nhất ở đây.

Lão tài xế khẽ gật đầu, từ ô vật phẩm lấy ra súng ngắn, nhắm Cửu Lậu Ngư, bóp cò súng.

"Đoàng đoàng"

hai tiếng, hình người cháy đen bật ra đóa hoa máu, tiếp đó dừng giãy dụa.

"Nguyên Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Khuôn mặt Hồng Vi trở nên trắng bệch, hít sâu một hơi, nói: "Ngươi từng nói, chỉ cần đồng ý đầu nhập vào chính phủ, thẳng đến một khắc cuối cùng, hứa hẹn của người vẫn hữu dụng, còn tính không?"

Cô không muốn chết. Bách Vô Cấm Kỵ là lãnh tụ đội ngũ, là nghề nghiệp tà ác tội ác chồng chất, hắn biết mình không có khả năng sống sót, nhưng Hồng Vi tự nhận không phải người lạm sát, cô muốn thử, vì sống sót, thử một lần. Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Ở lúc ngươi ném huyết ngọc, ta nếu cầu xin tha thứ, ngươi sẽ dùng tay không?"

Hồng Vi ngẩn ra, biết được quyết tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười thảm nói: "Ta hiểu rồi."

Cô sẽ không, cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ không. Ánh sáng vàng lóe lên rồi biến mất, hồng nhan hóa thành xương trắng. Nếu tha ngươi, chính là không tôn trọng đối với đồng đội vào sinh ra tử. Trương Nguyên Thanh nhìn bộ xương Hồng Vi một cái, tiếp theo kéo dây cung đối với nhóc mập.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Khấu Bắc Nguyệt bước nhanh ra, hô một tiếng.

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn hắn Khấu Bắc Nguyệt ngập ngừng một phen, "Có thể, có thể tha hắn hay không?"

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, tiểu tử cậu có phải chống đối hay không, tôi vừa nói tha thứ là không tôn trọng đối với đồng đội. Khấu Bắc Nguyệt không am hiểu cầu người, vẻ mặt mất tự nhiên khẩn cầu nói: "Tôi cũng giúp anh nhiều như vậy, xem ở trên mặt mũi của tôi, tha cho hắn, thế nào?"

Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: "Bởi vì hắn là tiểu đệ đầu tiên của cậu?"

Sao anh biết? Khấu Bắc Nguyệt suýt nữa thốt ra, hắn da mặt mỏng theo bản năng hất hàm, "Tôi chỉ là cảm thấy hắn không giống người xấu, không đúng, xấu không triệt để"

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói: "Có thể, nhưng đợi lát nữa lúc chia chiến lợi phẩm, cậu không có phần nữa"

Khấu Bắc Nguyệt là có công lao, dùng công lao đổi lấy một mạng của nhóc mập, đây là Trương Nguyên Thanh tôn trọng đối với vị đồng đội này. Khấu Bắc Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu: "Không có vấn đề, dù sao tôi không có hứng thú đối với những đạo cụ này"

Nhóc mập ngơ ngác nhìn Khấu Bắc Nguyệt, môi khẽ nhúc nhích: "Lão đại."

Hắn vừa muốn nói gì, liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn giữa không trung bắn ra một luồng ánh sáng vàng mỏng manh, chính giữa ngực mình. Trên người nhóc mập lập tức bốc lên ngọn lửa màu vàng, hắn ngã xuống đất quay cuồng, kêu thảm, thẳng đến lúc hấp hối, mặt ngoài cháy đen, lửa mới tắt.

"Cậu trông hắn đi."

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt.

Tên nhóc mập này thực lực rất mạnh, hắn không có khả năng để đối phương hoàn hảo không tổn hao gì hoạt động ở trong phó bản. Lúc này cách phó bản kết thúc còn có khoảng một ngày, nhóc mập nếu đại phát cuồng tính, như thế nào cũng có thể liều chết một hai hành giả hợp pháp.

Chương 916: Điểm: Độ cao mới của lịch sử (3)

Khấu Bắc Nguyệt chạy vội tới trước người nhóc mập, xác nhận hắn bị thương nặng chưa chết, lúc này mới phun ra một hơi.

Hắn thay nhóc mập cầu tình, quả thật là phá lệ lần đầu làm lão đại, khó tránh khỏi có chút nghĩa khí thúc đẩy, trên đường nhóc mập liên tiếp ra mặt thay hắn, làm tiểu đệ làm cần cù và thật thà. Hơn nữa thông qua hai ngày nay tiếp xúc, hắn cảm thấy nhóc mập không phải người âm hiểm tà ác, tính cách vặn vẹo. Cho nên không đành lòng gã chết ở chỗ này. Giải quyết xong toàn bộ kẻ địch, Trương Nguyên Thanh cuốn lên trường cung màu máu của Bách Vô Cấm Kỵ; gương đồng của Hồng Vi; Thủy Thần Ấn của Duy Ngã Độc Tôn; song đao của Cửu Lậu Ngu.

Hắn giữ lại trường cung màu máu, ném ba món đạo cụ về phía sau, nói: "Triệu Thành Hoàng, chị Quan Nhã, Tinh Vệ, mọi người chọn một món đi"

Quan Nhã không chút do dự tiếp nhận song đao, Triệu Thành Hoàng thì chọn đi Thủy Thần Ấn giá trị lớn nhất, Khương Tinh Vệ không được chọn, gương đồng là của cô.

Phân phối xong chiến lợi phẩm Trương Nguyên Thanh lại kéo cung thành trăng tròn, hướng tới cửa ra công viên bắn ra một luồng ánh sáng vàng huy hoàng.

"Ầm!"

Cả công viên kịch liệt chấn động, cấm chế vô hình bị đánh vỡ, đất bằng nổi lên một trận cuồng phong. Bắn ra một mũi tên này, Nhật chi thần lực ẩn chứa trong cơ thể Trương Nguyên Thanh rốt cuộc tiêu hao hết.

Hắn từ giữa không trung bay xuống, tứ chi bủn rủn, tinh thần uể oải, trong thân thể trào ra mỏi mệt mãnh liệt.

Làm vật chứa hứng lấy Nhật chi thần lực, chỉ là cất chứa luồng lực lượng này, đã khiến thân thể cảnh giới Siêu Phàm không chịu nổi gánh nặng, xuất hiện cạn kiệt, suy yếu, phỏng các loại

ảnh hưởng xấu. Mà lúc này, ngoài công viên truyền đến đây tiếng bước chân dồn dập. Một đám người ùa vào công viên, các Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, các đồng nghiệp Ngũ Hành minh cùng với đám tán tu Quản Trung Khuy Bảo cùng Vong Linh Kỵ Sĩ dẫn dắt, tổng cộng ba mươi người trận doanh sơn thần chen chúc mà tới.

Tận mắt thấy đại chiến có một không hai, bọn họ đã vượt qua kích động cùng mừng như điên lúc ban đầu, nhưng vẫn có thể từ trên mặt bọn họ nhìn thấy vui sướng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Mọi người nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt đàn ông lóe ra kính nể cùng cảm kích.

Trong mắt phụ nữ ngưỡng mộ cùng sùng bái càng thêm rõ ràng, càng thêm không làm che giấu.

Bọn họ đều thấy được một màn Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thân mặt trời chói chang, chém giết ma thần ao máu, tuy không biết người trẻ tuổi này là làm như thế nào, nhưng không hề nghi ngờ, hắn ở trong tuyệt cảnh nghịch chuyển thế cục, mọi người đều bởi hắn mà sống sót. Trận phó bản giết chóc này, là phó bản giết chóc từ khi linh cảnh có ghi lại tới nay, hiếm thấy, lấy nghề nghiệp tà ác đoàn diệt. Mẹ ơi, mệt chết con rồi, thật muốn ngủ một giấc… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía mọi người, dẫn đầu mở miệng: "Trận doanh sơn quý còn có chín con cá lọt lưới, đã chạy trốn, mọi người có thể tự săn giết, thu hoạch điểm, nhưng tôi có hai yêu cầu, một, phải năm người tổ đội, mỗi đội ngũ không thể cách nhau quá xa, bảo đảm có thể kịp thời trợ giúp. Hai, không thể nội chiến bởi vì cướp đầu người.

"Phân phối ích lợi như thế nào, mọi người tự mình thương lượng, rõ chưa?"

"Rõ!"

Mọi người đồng thanh đáp.

Hưng phấn một lần nữa hiện lên trên mặt bọn họ, các hành giả hợp pháp điểm không đủ, chưa chen vào hai mươi tư danh ngạch, đã bắt đầu sốt ruột không chờ được. Giết sạch trận doanh sơn quỷ chẳng những có thể thu hoạch điểm, còn có thể

chia cắt danh ngạch để trống ra sau khi bọn họ chết. Hai mươi bốn danh ngạch Thánh Giả phó bản giết chóc lần này, sẽ thuộc hết về trận doanh hợp pháp, bằng vào điều này, công tích của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đủ để chấn động toàn bộ chính phủ.

“Chị Quan Nhã, chị ở lại”

Trương Nguyên Thanh dặn dò xong ngự tỷ chân dài, lại nói với Triệu Thành Hoàng:

“Làm phiền anh lãnh đạo bọn họ, khống chế trường hợp một phen”

Triệu Thành Hoàng nhìn ra khí sắc hắn không đúng, khẽ gật đầu.

Chờ mọi người rời khỏi, Trương Nguyên Thanh nằm ngả ra, ngã chỏng vó ở trên mặt đất trải rộng tro đen, “Quá mệt rồi, tôi muốn ngủ một giấc, chị Quan Nhã, hề hề, gối đầu”

Quan Nhã “xì”

một tiếng, nhưng vẫn đi tới, quỳ ngồi trên mặt đất, nâng lên đầu Trương Nguyên Thanh, đặt ở trên đùi mượt mà mềm mại của mình.

“Điểm của cậu phá kỷ lục rồi!”

Quan Nhã mỉm cười khóe miệng, nhẹ nhàng nói.

“Bao nhiêu?”

Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Quan Nhã đang muốn nói chuyện, phát hiện gã hưởng dụng đùi đẹp của cô đã ngáy vang như sấm.

“Đại cục đã định!”

Cẩu trưởng lão nói. Khi nói chuyện, đôi mắt như hạt đậu của trưởng lão nhìn là Thiên Vương Sợ Hãi, nếu không phải móng vuốt chó vỗ tay mất đi phong cách, hắn không ngại kích thích một lần vị này chính như Thiên Vương Sợ Hãi trước đó kích thích Nữ Nguyên Soái.

Chương 917: Điểm: Độ cao mới của lịch sử (4)

“Không tệ không tệ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đoàn diệt trận doanh tà ác, như thế nào cũng phải là công huân cấp A, quay về liên ban cho hắn một cái”

Trưởng lão tóc đỏ vỗ tay cười to, uy phong đó, giống như nhân vật phản diện tiểu nhân đắc chí. Hai trưởng lão khác của Xích Hỏa bang chống nạnh cười to: “Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp quét sạch bảng truy nã Siêu Phàm, nên thưởng cho cấp S, dứt khoát thăng hắn làm trưởng lão đi”

Hỏa Sư ưu tú, chưa bao giờ cần khống chế cảm xúc của mình, chính như lửa sẽ không bao giờ thu liễm ánh sáng cùng nhiệt độ của mình, tùy ý, phô trương, mới phù hợp đặc tính của Hỏa Sư.

Trưởng lão khác phải thu liễm hơn nhiều, hoặc vẻ mặt vui mừng, hoặc vuốt râu mà cười, sắc mặt từ nhiều mây chuyển sang trời nắng.

Nữ Nguyên Soái chăm chú nhìn phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, đã rất lâu rồi chưa chú ý các Thánh Gia chiến đấu. Từ khi nguyên thần Tam Đạo Sơn nương nương buông xuống công viên, ánh mắt của cô đã chưa từng dời đi.

– Tuy vị Thần Nhật Du cổ đại kia vừa rồi đã rời đi.

Các trưởng lão biết, tâm tình nguyên soái rất không tệ.

“Sợ Hãi, nhớ đưa tới đạo cụ loại quy tắc”

Nữ Nguyên Soái nói. Thiên Vương Sợ Hãi khuôn mặt đau thịt co rúm một cái, lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc đáng tiếc”

Giáo chủ Hư Vô giáo phái trầm mặc vài giây, chậm rãi nói: “Thời vận đã vậy”

Thân là một trong những linh cảnh hành giả cấp bậc cao nhất đương thời, vị giáo chủ này thản nhiên tiếp nhận kết quả như vậy. Phía sau ba vị thủ lĩnh, một đám Chúa Tể tổ chức tà ác, tuy không đến mức hỗn hển, nhưng nhiều hạt giống ưu tú như vậy chết ở phó bản, vẫn cảm giác đau thịt đến mức khó hít thở.

Nhất là các trưởng lão phân hội trung bộ Linh Năng hội, thậm chí sinh ra bốc đồng tới Tùng Hải săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Địa vị A Nhất ở phân hội trung bộ Linh Năng hội, tương đương với địa vị Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Ngũ Hành minh, đó là tinh anh hướng cao tầng bồi dưỡng.

Khi Trương Nguyên Thanh tỉnh lại, sắc trời đã tối.

"Vẫn có chút mệt."

Hắn vừa ngồi dậy, duỗi cái lưng mỏi, vừa liếc về phía một mảng lớn vết nước miếng trên ống quần Quan Nhã, hỏi: "Tôi đã ngủ bao lâu?"

Hắn hẳn là ngủ đủ rồi, nhưng vẫn là thân thể bủn rủn, tay chân vô lực.

Quan Nha trợn mắt nói:

"Sắp ngủ hết phó bản rồi! Sau khi trời sáng, chúng ta liền có thể rời khỏi phó bản"

Mình đã ngủ một ngày một đêm? Khó trách bàng quang có chút căng… Trương Nguyên Thanh nghĩ, liền thấy đất trống công viên tràn đầy vết thương, từng vị linh cảnh hành giả khoanh chân mà ngồi.

Tụ tập nhóm vài người, hoặc cuộn mình nghỉ ngơi, hoặc thấp giọng nói chuyện với nhau, hoặc ăn thịt nướng. Bọn họ ngồi ở trên phế tích đất cháy đen, giống như dân chạy nạn trên chiến trường may mắn còn sống sót. Đại chiến đã kết thúc, bầu không khí thoải mái thích ý tràn ngập ở giữa người với người. Quan Nhà thấp giọng nói: "Về sau đám Thánh Giả này, chính là minh hữu cùng mối quan hệ trời sinh của cậu. Nguyên Thủy, cậu ở chính phủ, đã bước đầu tích lũy mạng lưới quan hệ của mình, những người này đối với cậu rất quan trọng"

Trước nhịn chút đi, nhiều người không tiện đi tiểu… Trương Nguyên Thanh không bộc lộ gì kẹp chặt chân, "Với tôi mà nói, chị Quan Nha mới là quan trọng nhất"

Quan Nhã cười tươi như hoa: "Phải không, Ninh Thái Thần! !"

Gì? ! Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

“Cậu có thể giải thích một chút, chuyện nữ quỷ kia gọi cậu phu quân hay không?”

Quan Nhã nụ cười rất đẹp, nhưng cất giấu nguy cơ.

“Chị Quan Nhã, đây là thiết lập của linh phó, không thể coi là thật. Ừm, đêm nay trăng thật đẹp, để tôi xem bảng điểm trước”

Hắn cuống quít mở ra bảng điểm. Sau khi giết chết bốn người bọn Bách Vô Cấm Kỵ, điểm của hắn đạt tới 1528 điểm nghe rợn cả người. Phá kỷ lục lịch sử. Mặt khác, điểm của toàn bộ phó bản là có hạn, một mình hắn điên cuồng Vơ vét 1528 điểm, điểm của người khác liền phổ biến thấp hơn tiêu chuẩn chia đều. Lại bởi vì bảo vệ được đại bộ phận hành giả chính phủ, số người sống sót của trận doanh hợp pháp cao hơn phó bản giết chóc trước đây, người chết ít đi, điểm sau khi chia ra, điểm mỗi người cũng không tính là quá cao.

May mà có lão mõ, chày Phục Ma ta lại thay ngài bảo quản một thời gian… Trương Nguyên Thanh trong lòng yên lặng cảm tạ Tam Đạo sơn nương nương. Loại tình huống này, thuộc về loại ví dụ đặc biệt, rất khó phục chế. Dù sao như Nguyên Soái cùng Ma Quân loại con cưng của trời này, lúc cảnh giới Siêu Phàm, cũng không có khả năng ở trong trận doanh địch quân vào bảy lần ra bảy lần, giết lung tung.

Xem xong bảng điểm, hắn rất hài lòng đối với bảng xếp hạng, đồng bạn để ý, tất cả đều có tên trên bảng.

Hai mươi tư danh ngạch cảnh giới Thánh Giả, có hai mươi hai người là nghề nghiệp hợp pháp, hai danh ngạch còn lại thì bị Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập chiếm cứ.

Đám nghề nghiệp hợp pháp giết đỏ mắt săn giết xong chín người trận doanh sơn quỷ, VỐn định xử lý Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập, đoạt lấy điểm của bọn họ, nhưng bị Triệu Thành Hoàng ngăn cản.

Hỏi mới biết, hai người này là Nguyên Thủy Thiên Tôn lưu lại.

Chương 918: Thân Công Báo (1)

Tuy trong lòng thất vọng, thậm chí có chút không tình nguyện, nhưng bây giờ không ai dám "ngỗ nghịch"

Nguyên Thủy Thiên Tôn thanh danh như mặt trời giữa trời. Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập, lúc này được mấy người Khương Tinh Vệ, Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu, giam giữ mang tính bảo hộ ở trong góc. Ryo Asano mất máu quá nhiều, ở dưới Mộc Yêu cứu chữa, thương thế được trị liệu hữu hiệu, trừ hai chân gãy xương, không có gì đáng ngại. Lúc này đang được đám người Mẫu Đơn Tiên Tử vây quanh, cô gái nhỏ vào sống ra chết vì mọi người nhận được tán dương thật lớn.

Ryo Asano chân tuy gãy, người lại nâng nâng, cô nằm mơ cũng chưa từng nghĩ mình có một ngày có thể ở trong phó bản giết chóc dẫn bạo toàn trường. Không cần vĩnh biệt "Oto-san", "Oka-san", tấn thăng Thánh Giả cũng thành chuyện ván đã đóng thuyền. Thánh Giả đó, Nhật Bản có mấy Thánh Giả? Giống như cô trẻ tuổi như vậy, một bàn tay đã đếm hết. Thời gian nhanh chóng trôi qua, bình minh buông xuống, nắng sớm phá Vỡ màn đêm, mặt trời ở phía đông xấu hổ lộ ra một góc. Các linh cảnh hành giả đầy cõi lòng chờ mong, rốt cuộc thu được tiếng nhắc nhở nhiệm vụ: "Đinh! Nhiệm vụ chủ tuyến đã hoàn thành, thưởng 100 điểm"

"Đinh! Điểm đang kết toán"

"1: Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thần Dạ Du, cấp 3,1638 điểm."

"2: Triệu Thành Hoàng, Thần Dạ Du, cấp 3,580 điểm"

"3: Khấu Bắc Nguyệt, Thủy Quỷ, cấp 3,420 điểm"

"4: Ryo Asano, Thủy Quỷ, cấp 3,400 điểm"

"5: Tôn Miểu Miểu, Thần Dạ Du, cấp 3,363 điểm"

"6: Khương Tinh Vệ, Hỏa Sư, cấp 3,350 điểm"

"7: Thiên Hạ Quy Hỏa, Hỏa Sư, cấp 3,340"

"8: Vong Linh Kỵ Sĩ, Thần Dạ Du, cấp 3,320"

"9: Tốt Qua Sông, Thám Báo, cấp 3,270"

"10: Quản Trung Khuy Bảo, Thổ Quái, cấp 3,220"

Trong mười bốn hạng sau đó, có Viên Đình, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, Mẫu Đơn Tiên Tử, Bạch Hổ Binh Chủng, Vũ Nữ Vô Qua vân vân, đại bộ phận đều bị thành viên Thái Nhất môn, Ngũ Hành minh chiếm cứ, tán tu chỉ có một người. Đương nhiên, nhân số tán tu vốn đã không nhiều.

“Đinh! Điểm kết toán xong”

“Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành phó bản giết chóc — thành Thất Lạc, đánh số: 0000, cấp bậc độ khó: chưa biết.”

“Đang kết toán phần thưởng”

Phù, rốt cuộc kết thúc phó bản giết chóc, kỹ năng Tinh Quan mình chờ mong! Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên người Quan Nhã, nghe tiếng linh cảnh nhắc nhở, lòng tràn đầy vui mừng.

Đột nhiên, hắn biến sắc, nghĩ tới một chi tiết bị mình quên đi– dấu ấn trăng tròn!

Không ổn, dấu ấn Thần Dạ Du của mình là trăng tròn màu đen, không phải trăng non, đây là dấu hiệu chỉ truyền nhân Ma Quân có. Đệch, may mà lão tử cơ trí, nhịn đầy nước tiểu. Trương Nguyên Thanh nhấc chân bật dậy, nói: “Tôi đi WC trước!”

“Không phải vừa đi sao?”

Quan Nhã hộ.

“Bị đi tiểu dắt!”

Dứt lời, hắn vội vàng chạy về phía cửa ra công viên.

Mà lúc này, ngoài phó bản giết chóc, một đám đại lão tổ chức hợp pháp cùng tà ác, lại một lần nữa hướng ánh mắt về công viên.

Bọn nhỏ cảnh giới Siêu Phàm sắp kết toán phần thưởng rồi.

Đi ra khỏi công viên, Trương Nguyên Thanh vừa giả vờ làm ra động tác kéo khóa quần, vừa rẽ về phía góc tường.

Hướng bộ phận ánh mắt truy đuổi bóng dáng mình chứng minh, hắn quả thật muốn đi WC - Chủ yếu là lấy lệ với Quan Nhã.

Lúc mấu chốt này, có rất ít người chú ý hắn, mỗi người đều cao hứng phấn chấn chờ đợi kết toán phần thưởng.

Quan Nhã là Thám Báo, diễn xuất cao minh tới đầu ở trước mặt kỹ năng quan sát đều sẽ xuất hiện sơ hở, mình đã từng đi vệ sinh, hành động bây giờ, trong mắt cô ấy ít nhiều là có vấn đề Nắm chặt thời gian, tìm một cơ hội thẳng thắn thành khẩn gặp nhau với Quan Nhã, ví dụ như phó bản giết chóc kết thúc… Trương Nguyên Thanh dựa vào góc tường, nghĩ đến trả giá của bộ trang bị, nhất thời hề hề hai tiếng.

Lại cảm thấy tiếng cười quá đáng khinh, không xứng với hắn thanh niên tốt này của xã hội, vội vàng thu liễm, chuyên tâm chờ mong nhiệm vụ kết toán. Hắn chờ mong kỹ năng của Tinh Quan, chờ mong biến hóa tấn thăng Thánh Giả, chờ mong đạo cụ thưởng, chờ mong phần thưởng riêng của thẻ nhân vật Ma Quân…. Lúc này, tiếng linh cảnh nhắc nhở một lần nữa truyền đến: "Phần thưởng đang kết toán. Đạt được vật phẩm / đạo cụ: Đại La Tinh Bàn"

"Thưởng điểm kinh nghiệm: 42%"

"Đinh! Chúc mừng ngài chuyển chức thành công, tấn thăng Tinh Quan cấp 4"

"Thưởng điểm kinh nghiệm: 5%"

"Nhiệm vụ chủ tuyến kết toán hoàn thành! ""Phần thưởng bảng điểm đang kết toán. Đạt được vật phẩm / đạo cụ: Quyền trượng sơn thần"

"Kết toán hoàn thành!"

"Đinh! Phần thưởng thẻ nhân vật kích hoạt, thưởng đạo cụ:"

"Kết toán xong! Mười phút sau rời khỏi linh cảnh"

Tấn thăng Tinh Quan rồi! Trương Nguyên Thanh dựa vào tường, phấn chấn nắm tay, dùng sức vung, chờ đợi "Mi tâm nóng bỏng"

quen thuộc đến, đó là dấu hiệu dấu ấn trắng đen nổi lên. Nhưng ngay lúc này, cảnh vật trước mắt hắn bỗng biến hóa, phế tích thành thị biến mất, thay thế vào đó là một mảng thế giới xám xịt, không có cảnh vật, không có khái niệm thiên địa bốn phương, là một mảng không gian rất trừu tượng.

Chương 919: Thân Công Báo (2)

Nơi này là thức hải của mình? Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt, cũng kèm theo một chút hoảng sợ. Hắn không chủ động nhìn vào trong thức hải, ý thức lại tự chủ đắm chìm ở trong thức hải.

Tựa như thân thể không chịu khống chế đọc rap, là một chuyện cực kỳ làm người ta sợ hãi.

Đột nhiên, ở sâu trong thức hải, một luồng Thái âm lực chí âm chí thuần trào ra.

Luồng lực lượng này như nước lũ VỠ đế, cọ rửa linh thể của hắn, cuối cùng ở sâu trong thức hải, ngưng tụ thành một vầng trăng tròn màu đen thật lớn. Ánh trăng mông lung hư ảo chiếu xuống, bao phủ linh thể Trương Nguyên Thanh, hắn cảm giác được một loại thoải mái cùng nhẹ nhõm trước nay chưa từng có, giống như trẻ con trở về cơ thể mẹ.

Đây là lực lượng thẻ nhân vật ngầm chứa, nó sao ở lúc này tự hiện ra, là vì tấn thăng Tinh Quan chịu kích thích?

Trương Nguyên Thanh "ngẩng đầu"

nhìn, kinh ngạc phát hiện, vầng trăng tròn màu đen thật lớn kia, đang từng chút một không trọn vẹn, biến thành một vầng trăng khuyết. Một giây sau, ý thức của hắn chủ động rời khỏi thức hải, một lần nữa thấy phế tích thành thị. Chuyện gì vậy? Lòng hắn tràn đầy nghi hoặc, không làm rõ tình huống, nhưng mi tâm nóng bỏng theo đó mà đến, đã cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Trên trán đột hiện ra một vầng trăng khuyết, trong dấu ấn lao ra một luồng Thái âm lực mênh mông, lấy tư thái gần như mãnh liệt vô lý cọ rửa thân thể, dung nhập trong từng tế bào, dung nhập trong một khối xương. Cơ thể của hắn ở trong Thái âm lực tẩy rửa, càng thêm tiếp cận hoàn mỹ. Bộ phận lực lượng này, là 42% điểm kinh nghiệm vừa rồi linh cảnh thưởng cho. Trương Nguyên Thanh lúc này, đạt được cực hạn Thần Dạ Du cảnh giới Siêu Phàm.

"Trăng tròn màu đen sao đột nhiên biến thành trăng khuyết?"

Trương Nguyên Thanh sâu sắc phát hiện dấu ấn biến hóa, vuốt ve cái trán, nhíu mày. Loại biến hóa này, ở lúc vài lần phó bản kết thúc chưa bao giờ xuất hiện. Hắn suy đoán có lẽ có liên quan với tấn thăng Tinh Quan. Thật là, sớm biết như vậy, ta đã không dùng són tiểu rồi… Trong khoảng khắc, Thái âm lực chậm rãi nội liễm, trăng khuyết nóng bỏng trên trán ẩn vào làn da, đại khái sau ba bốn giây bình tĩnh, cảm giác nóng bỏng trên trán lần nữa ập tới, một lần này hiện ra, không là mặt trăng màu đen nữa, mà là một mảng dấu ấn ánh sao lấp lánh.

– Miêu tả càng thêm hình tượng là: Trên trán quét bột ánh huỳnh quang. Từng luồng ánh sao nhỏ vụn chạy ở trong cơ thể Trương Nguyên Thanh, chiếu sáng lên xương khớp, kinh lạc, tạng phủ của hắn, giống như tiêm vào trong máu bột huỳnh quang, cả người đều là bán trong suốt.

“Ô”

Trương Nguyên Thanh khom người như con tôm, trong cổ họng phun ra tiếng rên rỉ đau đớn, không tự chủ được bắt đầu run rẩy, cảm giác tầng cấp sinh mệnh đã xảy ra biến hóa, chuỗi gien được tổ chức lại… Những ngôi sao nhỏ kia cải tạo thân thể hắn, mang đến đau đớn mãnh liệt, đồng thời cũng đang tổ chức lại chuỗi gien của hắn, tầng cấp sinh mệnh lặng yên xảy ra biến hóa.

Một lần trước có cảm thụ tương tự, vẫn là từ người phàm trở thành Thần Dạ Du.

Toàn bộ quá trình kéo dài suốt ba phút, chờ vụn sao dung nhập máu thịt, thân thể không trong suốt nữa, Trương Nguyên Thanh đã là mồ hôi đầm đìa, như người bệnh nằm trên giường lâu. Những ánh mắt lấp lánh tỏa sáng như chứa ngôi sao, tràn ngập sức quyến rũ cùng thần bí. Đây là khí chất biến hóa sau khi tấn thăng Tinh Quan mang đến. Mặt khác, thuộc tính các phương diện của thân thể hắn đều nghênh đón tăng trưởng kiểu bùng nổ, nếu so sánh cảnh giới Siêu Phàm như trẻ con, như vậy Tinh Quan chính là thanh thiếu niên.

Chỉ bằng sức mạnh thân thể, có thể một cú đấm một bạn nhỏ.

Mà Tinh Quan sở trường không phải thân thể, giống Yêu Mê Hoặc, Hỏa Sư các nghề nghiệp cận chiến xưng bá kia, tăng phúc càng thêm khoa trương. Cho nên nói, Siêu Phàm và

Thánh Giả chênh lệch một cảnh giới lớn. Bỏ qua đạo cụ, nếu đơn đả độc đấu, Thánh Giả giết Siêu Phàm, tựa như giết gà. Trương Nguyên Thanh sốt ruột không chờ được mở ra giao diện thuộc tính, cảm ứng biến hóa sau khi trở thành Tinh Quan, cùng với kỹ năng mới nắm giữ.

"Tên họ: Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"Chủng tộc: Nhân loại"

"Nghề nghiệp: Tinh Quan"

"Cấp bậc: 4".

"Kỹ năng: Thần Dạ Du - Dạ Du, Phệ Linh, Thái âm Chi Linh, Khiếu Nguyệt, Mị Thuật, Linh Lục"

"Tinh Quan– Tinh Tương Thuật, Tinh Huyện Thuật, Tinh Độn Thuật, Tinh Thần Chi Thể"

"Điểm kinh nghiệm: 58%"

"Điểm đạo đức: 2100"

"Điểm thanh danh: 90"

"Tinh Tương Thuật: Có thể thông qua tướng mạo quan sát mười hai tướng cung của mục tiêu, phân biệt là: Mệnh, tài, hữu, thân, trạch, lao, duyên, đức, lộc, bí, ách"

Chương 920: Thân Công Báo (3)

Trương Nguyên Thanh rất nhanh đã hiểu rõ bốn kỹ năng mới học, chúng nó giống như bản năng khắc vào trong gien, sinh ra đã nắm giữ.

Trong bốn kỹ năng, Tinh Huyền Thuật là phiên bản tăng mạnh của mị thuật, thứ sau là kỹ năng tiền đề của thứ trước. Tinh Độn Thuật tương tự chớp lóe, năng lực trên trình độ nhất định tương tự với Hỏa Hành. Tinh Thần Chi Thể là cơ sở của tất cả, không có gì để nói. Kỹ năng trung tâm là Tinh Tương Thuật, Tinh Tương Thuật cần do đôi mắt phát động, có thể thông qua ngũ quan mục tiêu, thấy hướng đi vận thế ngắn hạn của đối phương.

Mười hai loại tướng cung, phân biệt tượng trưng cho lĩnh vực khác nhau của một người, chúng nó cùng nhau xây dựng thành nhân quả của một người. Duyên, tượng trưng cho hôn nhân, diễm phúc, khế ước, cơ duyên, tố tụng vân vân. Trạch, tượng trưng cho quan hệ gia đình, quan hệ vợ chồng, quan hệ con cái vân vân.

Lao, tượng trưng cho nghề nghiệp đi theo, xúc vật xã hội, sâu mọt, ông chủ, phế vật vân vân.

Lại ví dụ như "mệnh", mệnh chỉ là bản ngã, cũng có thể lý giải là vận mệnh, là thứ trung tâm nhất của một người.

Đương nhiên, Trương Nguyên Thanh bây giờ còn không thể nhìn thấy vận mệnh trường kỳ của một người, nhưng hắn có thể thông qua xem "mệnh", nhìn thấu một ít ngụy trang trên dịch dung.

Mệnh của mỗi người đều là có một không hai, dung mạo có thể thay đổi, nhưng mệnh không thể sửa đổi.

Bẩm sinh khắc chế thuật biến hóa.

Lại ví dụ như đức, "đức"

tượng trưng là đạo đức, người này gần đây có từng làm chuyện thiếu đạo đức hay không, có từng làm từ thiện hay không, đức hạnh như thế nào, đều có thể nhìn rõ ràng. Tương đối quan trọng là ách, ách đại biểu cho nguy cơ, một người sắp tới có vận rủi hay không, Trương Nguyên Thanh liếc một cái có thể nhìn ra.

Đáng nhắc tới, Tinh Tương Thuật tương tự có thể sử dụng đối với bản thân, ví dụ đơn giản nhất, khi chiến đấu, có thể trước dùng gương nhìn tướng cung của mình một cái, nếu thấy được vận rủi, Tinh Quan có thể sinh ra cảm ứng, sinh ra biết trước mơ hồ, tiến tới sớm phòng bị.

"Tinh Quan cấp 4 chỉ có thể nhìn thấy vận thế ngắn hạn, chờ về sau có thể thấy hướng đi vận mệnh của một người, giống loại cường giả ngồi ở trong nhà, liền biết thiên hạ đại thế, không gì không biết kia của Thái Nhất môn, phải chủ tu lực lượng tinh tú"

"Nếu chủ tu Thái âm lực, đạt được hắn là trăng tròn, nhưng trước mắt, mình còn không biết năng lực trăng tròn. Nhật chi

thần lực không thể chủ tu, mình là chọn tinh tú, hay là Thái âm?"

"Đúng rồi, mình nhớ Phong Đô Quỷ Vương lúc thi đấu võ đài, từng dùng tấm gương nhỏ xem mặt bản thân, hắn lúc ấy hẳn là đang xem Sách, về sau chiến đấu, phải chuẩn bị cho mình một tấm gương nhỏ. Hề, cảm giác họa phong là lạ"

Trương Nguyên Thanh đối với năng lực của Tinh Quan sớm đã có hiểu biết nhất định, bởi vậy không có cảm giác bất ngờ quá mạnh, nhưng độ hài lòng rất cao. Tinh Tương Thuật là một kỹ năng rất đủ điểm sướng, nó có thể lặng lẽ không lên tiếng thăm dò riêng tư của một người, nhìn thấu mọi thứ của đối phương. Ở trước mặt Tinh Quan, tất cả đều là trong suốt. Hơn nữa cực kỳ thực dụng trong chiến đấu. Xuyên qua tướng mạo xem vận rủi của mình dự phán nguy hiểm trước, lại có Tinh Huyền Thuật cùng Tinh Độn Thuật giữ mạng, có kỹ năng Dạ Du tiềm hành, muốn giết một Tinh Quan, độ khó rất lớn.

Có thể làm thích khách, có thể làm triệu hồi sư, có thể làm pháp sư biết trước, khi cần thiết, còn có thể thi triển Khiếu Nguyệt làm võ phu thô bỉ một hồi. Trừ không có kỹ năng sát thương đặc biệt mạnh, có thể nói cực kỳ hoàn mỹ. Chung quy phải có chỗ thiếu hụt, bằng không Thần Dạ Du sẽ không là một trong những đỉnh phong, mà là nghề nghiệp đỉnh phong duy nhất. Trương Nguyên Thanh vui vẻ nghĩ muốn, đồng thời mở ra ô vật phẩm, tra xem đạo cụ thưởng. Đầu tiên là quyền trượng sơn thần, tay cầm quyền trượng do ba sợi dây leo bện thành, đầu trượng khảm một viên đá quý xanh biếc, toàn thân dài chừng một mét.

"Tên: Quyền trượng sơn thần"

"Loại hình: Pháp trượng"

"Công năng: Sơn thần"

"Giới thiệu: đạo cụ này từng là sư phụ của sơn thần nắm giữ, sơn thần cực kỳ kính trọng sư phụ của cô, duy nhất lên án là, sư phụ thật sự quá hoa tâm, bên người luôn có nam tử đủ loại kiểu dáng quay quanh. Thẳng đến lúc có một ngày, sư phụ truyền đạo cụ này cho Sơn thần, Sơn thần cũng biến thành nữ hải vương*. Ở sau khi cô chết, pháp trường hấp thu bộ phận lực lượng của chủ nhân, phẩm chất được tăng lên, pháp trường

có năng lực trị liệu, thú ngữ, phục hồi, quái lực, dị hoá thực vật cùng động vật giúp đỡ chiến đấu”

ám chỉ những cô gái cặp kè nhiều bạn trai.

“Ghi chú 1: Xin khắc chế sức sống cùng khát vọng sinh sôi nảy nở quá mức tràn đầy của ngươi.”

“Ghi chú 2: Ở chung với người càng lâu, liền càng thích chó”

“Ghi chú 3: Nó bài xích tất cả vật phẩm kim loại, đồng thời, nó cũng rất chán ghét Thám Báo”

Không hề nghi ngờ, đây là một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, hơn nữa, so với Giày Hậu Thổ càng mạnh hơn.

Chương 921: Thân Công Báo (4)

“Ba cái trả giá, dục vọng mạnh, thích ở chung với động vật, bài trừ vật phẩm kim loại cùng Thám Báo, ba cái trả giá này tách riêng ra cũng không tính là gì, thân là nghệ nhân dùng tay, mình có thể thuần thục hóa giải dục vọng sinh sôi nảy nở của bản thân, nhưng cái trả giá thứ nhất cùng cái trả giá thứ hai lẫn lộn cùng một chỗ, liền tỏ ra rất khủng bố..”

Trương Nguyên Thanh vừa vui vừa lo thu hồi đạo cụ này, trong lòng âm thầm thể, có cơ hội tìm kiếm một chút đạo cụ giảm bớt dục vọng, ví dụ như gương quỷ của Ngân Dao quận chúa, dùng đạo cụ khắc chế đạo cụ.

Hắn chuyển sang lấy ra một món đạo cụ khác: Đại La Tinh Bàn “Tên: Đại La Tinh Bàn”

“Loại hình: công cụ phụ trợ”

“Công năng: ngắm sao”

“Giới thiệu: đạo cụ vị Tinh Quan cường đại nào đó tạo ra, nó có thể giúp đỡ chủ nhân ngắm sao, thôi diễn, phân tiết khí, thông âm dương, xem khí tượng”

“Ghi chú 1: Nó có thể chữa khỏi bệnh xương cổ của đại bộ phận mọi người”

“Ghi chú 2: Xin rời xa thành thị sương mù hóa học cùng ô nhiễm ánh sáng nghiêm trọng”

Khoảnh khắc cầm đạo cụ này, Trương Nguyên Thanh đối với công năng của nó có hiểu biết càng thêm khắc sâu.

Ngắm sao: giúp đỡ ngắm sao năng lực này, hắn tạm thời không thể nắm giữ, bởi vì hắn còn không biết Quan Tinh Thuật. Thôi diễn: Mượn dùng tinh bàn, tiến hành thôi diễn đối với sự kiện nào đó, liền có thể đạt được đáp án. Đương nhiên, đáp án cần người sử dụng tự mình đi phân tích.

Phân tiết khí: Không cần xem lịch ngày cũng có thể biết được hai mươi tư tiết. Thông âm dương: Đồng hồ cơ thể con người di động, không cần xem đồng hồ cũng có thể biết canh giờ, cách trời tối còn có bao lâu, cách trời sáng còn có bao lâu. Xem khí tượng: Không cần xem dự báo thời tiết.

Trả giá có hai cái, một: Sẽ theo bản năng ngửa đầu, nếu không có ai nhắc nhở hoặc ngăn trở, rất có thể sẽ giữ mãi Hai: Buổi tối mỗi ngày đều phải ngắm sao, bằng không sẽ khó chịu cả người, tựa như lên cơn nghiện thuốc lá.

Cuối cùng, Trương Nguyên Thanh lấy ra đạo cụ phần thưởng thẻ nhân vật.

Đây là một cái đồng hồ điện tử, không có dây đồng hồ, vẻ ngoài giá rẻ, chế tác thô ráp, mặt đồng hồ biểu hiện thời gian cùng ngày.

Nắm đạo cụ này, vài giây sau, tin tức vật phẩm hiện lên: “Tên:”

“Loại hình:”

“Công năng.”

“Giới thiệu:”

“Ghi chú:”

Nhìn thấy đây màn hình dấu chấm hỏi, trong đầu Trương Nguyên Thanh cũng hiện lên ba dấu chấm hỏi: Đây là ý tứ gì? Hắn lần đầu nhìn thấy tin tức vật phẩm lòe loẹt như vậy, mọi thứ đều đánh dấu chấm hỏi, mà cầm mặt đồng hồ trụi lủi, trong đầu hắn cũng chưa thể đọc ra công năng cùng trả giá của đạo cụ.

Nếu không phải nó quả thật có tin tức vật phẩm, Trương Nguyên Thanh cũng hoài nghi đây là một vật phàm.

Chẳng lẽ? Trong lòng hắn đột nhiên hiện lên một suy đoán, cũng nhanh chóng thu mặt đồng hồ về ô vật phẩm, trái tim điên cuồng đập thình thịch vài lần, bởi vì Trương Nguyên Thanh ý thức được, thứ này, rất có thể chính là di sản thật sự của Ma Quân.

Đúng vậy, di sản thật sự của Ma Quân.

Đặc thù của thẻ nhân vật Ma Quân là "trăng tròn màu đen"

cùng "phần thưởng riêng của thẻ nhân vật", trong đó trăng tròn màu đen đã xuất hiện, giấu ở trong thẻ nhân vật, tuy hắn không thể chạm đến trăng tròn, nhưng cũng biết tuyệt đối không phải vật phàm. Như vậy phần thưởng riêng của thẻ nhân vật đâu? Trương Nguyên Thanh từng phỏng đoán, thứ nào đó khiến Thái Nhất môn chủ coi trọng như thế, rất có thể sẽ xuất hiện ở trong từng lần phần thưởng riêng. Trong vài lần linh cảnh kết toán trước, phần thưởng riêng thẻ nhân vật cho đạo cụ, đều là đạo cụ trên ý nghĩa bình thường, đối với đại lão mà nói, đại khái không khác gì rác rưởi. Thẳng đến lúc mặt đồng hồ này xuất hiện. Nó không giống với đạo cụ khác, chỉ nhìn một cách đơn thuần thuộc tính vật phẩm là biết. Theo đẳng cấp của mình tăng lên, thăng cấp Thánh Giả, di sản thật sự của Ma Quân cuối cùng xuất hiện. Mình đã mạnh hơn, càng nguy hiểm hơn.

Trương Nguyên Thanh thở dài.

Hắn trấn định tự nhiên quay về công viên, vòng qua các đồng nghiệp vẻ mặt vui mừng, tìm được âm thi Hoa Hồng Máu của mình, đưa tay đặt lên bả vai cô.

Mười mấy giây sau, cảnh vật quanh mình xuất hiện gợn sóng dạng văn nước, toàn bộ thế giới tràn đầy mơ hồ. Nhìn bọn nhỏ kia trong tổ chức lục tục biến mất ở trong phó bản, các trưởng lão Ngũ Hành minh rốt cuộc buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

Phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm đã kết thúc. Kế tiếp, chỉ cần toàn thân tâm chú ý các Thánh Giả chiến đấu là được, phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giả, còn cần hai ngày mới có thể chấm dứt. Trước mắt, chỉ chết hai Thánh Giả, chính phủ cùng tổ chức tà ác mỗi bên một người.

Thánh Giả khác trụ cột thâm hậu, đạo cụ, chiến lực, đều là tiêu chuẩn siêu nhất lưu, không giống hành giả cảnh giới Siêu Phàm dễ chết như vậy.

Trưởng lão Xích Hỏa bang cười nói: "Dấu ấn trên trán Nguyên Thủy Thiên Tôn là trăng khuyết, xem đi, hắn quả thật không phải truyền nhân Ma Quân"

Cẩu trưởng lão thản nhiên nói: "Ở sau khi thông qua Hổ Phù kiểm tra, hắn đã rửa sạch hiềm nghi"

Nữ Nguyên Soái hướng ánh mắt về phía Cẩu trưởng lão, thanh âm lạnh nhạt, lại rất có uy nghiêm:

"Sau khi phó bản giết chóc kết thúc, bảo Phó công tử hạ tấm thân tôn quý, đến thủ đô gặp ta kẻ rác rưởi này một chút."

Cẩu trưởng lão: "Rõ"

Trong lòng hắn đồng thời bi ai vài giây cho Phó Thanh Dương cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhất là người sau, hắn chẳng những phải chịu nắm đấm sắt của người lãnh đạo trực tiếp, rất có thể còn chịu nắm đấm sắt của đại trưởng lão Bách Hoa hội.

b đúng.hắn còn phải chi trước nắm đấm sắt của mình. Cẩu trưởng lão nhớ rõ mình rõ ràng từng chung quanh, tường sơn màu trắng, giường đôi, thảm lông dê, bàn sách lớn.

Hắn đã về tới phòng đơn biệt thự vịnh Phó gia, bên người là Hoa Hồng Máu.

"Như đã được mấy đời nha."

Trương Nguyên Thanh thấp giọng cảm khái. âm Thi Hoa Hồng Máu đã bị nguyền rủa cùng độc tố ảnh hưởng, tạm thời không thể hành động, chiến đấu đã kết thúc, Trương Nguyên Thanh liền không vội dùng chày Phục Ma tịnh hóa. Hắn sải bước chạy đi khỏi phòng, tới phòng khách, hỏi em gái tai thỏ quét tước vệ sinh trong phòng khách, nói: "Bách phu trưởng đi ra chưa?"

Hắn ở trong phó bản giết chóc gặp nguy hiểm khó có thể tưởng tượng, nghĩ hắn Phó Thanh Dương cũng rất có thể bị nhằm vào. Bởi vậy bức thiết muốn biết an nguy của Phó Thanh Dương.

“Chưa”

Em gái tai thỏ bình tĩnh nhìn Trương Nguyên Thanh, khuôn mặt ửng đỏ, thấp giọng nói:

“Ngài Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngài tấn thăng Thánh Giả rồi? Biến hóa thật lớn”

Thần Dạ Du tà dị tôn quý cùng Tinh Quan hư vô thần bí kết hợp, đan xen ra sức quyến rũ khôn kể, cộng thêm khuôn mặt hắn vốn cũng không tệ, đối với nữ nhân trẻ tuổi có được sức hấp dẫn rất mạnh. Chưa đi ra? Phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giả lâu như vậy sao, cấp bậc càng cao, nhu cầu đối với thức ăn càng thấp, cũng là bình thường. Hy vọng Bách phu trưởng có thể thuận lợi vượt qua phó bản giết chóc, hắn chính là nhân vật kỹ gần như đạo. Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Thay tôi chuẩn bị một chiếc xe, địa chỉ: Số 291 đường Tân Môn, nhà trọ Thiên Thần, phòng 302 lầu ba”

Hắn muốn thay Quan Nhã giải quyết một phen dục vọng sinh sôi nảy nở.

Hết quyển .

1

Chương 922: Nhập quan công lược (1)

Em gái tai thỏ buông chổi xuống, đi về một bên, từ trong cái túi nhỏ của tạp dề lấy ra điện thoại di động, liên lạc tài xế. Trương Nguyên Thanh cũng yên lặng đi đến góc phòng khách, gọi điện thoại cho Linh Quân.

“Đô đô”

Điện thoại vang hai tiếng, rất nhanh kết nối, trong loa truyền ra giọng nói phấn chấn của Linh Quân: “U, tiểu tử cậu còn sống đi ra? Không tệ không tệ, kế tiếp chỉ chờ Phó Thanh Dương trở về, ba ngày qua, tôi lo nát lòng vì các cậu, cũng từ chối mấy cuộc hẹn hò rồi”

- Hắn chỉ là chuyện Ám Dạ Mân Côi cùng tổ chức tà ác mưu tính muốn xử hai người. Vậy không phải rất tốt sao, cho anh lý do xin nghỉ. Trương Nguyên Thanh kêu a’ một tiếng: “Nếu tôi

dễ chết như vậy, vậy đã không phải thiên tài mạnh nhất từ trước tới nay Ngũ Hành minh"

Giọng điệu nói chuyện tựa như đối mặt bạn bè ngang hàng, mà không phải đại lão đẳng cấp cao.

"Tự tin tăng lên rồi nha."

Linh Quân chậc chậc một tiếng: "Bao nhiêu điểm? Có đạt tới cấp bậc của Ma Quân cùng nguyên soái hay không, ừm, 900 điểm trở lên có chút khó, nhưng lấy năng lực của cậu, 700 điểm khẳng định qua"

"Không bao nhiêu điểm, phó bản giết chóc lần này vượt qua rất gian nan, trận doanh tà ác thiếu chút nữa đoàn diệt bọn tôi, về sau có thời gian nói sau, tôi có một số việc muốn thỉnh giáo"

Trương Nguyên Thanh gọi điện cho hắn, không phải nói chuyện phiếm.

"Thiếu chút nữa bị đoàn diệt à? Ài, vậy xem ra lần này chính phủ chết không ít Siêu Phàm. Chuyện gì, cậu nói đi."

Lúc này, em gái tai thỏ cúp điện thoại, nhìn qua, Trương Nguyên Thanh làm một cái động tác "chờ chút", hít sâu một hơi: "Tôi đã đưa bộ trang bị kia cho Quan Nhã mặc, trả giá anh là biết đó. Tôi bây giờ tính đi tìm chị ấy."

Còn chưa dứt lời, Linh Quân đã cười to ngắt lời "Tôi hiểu rồi, cậu chưa từng trải, quả thật cần phải chú ý mấy điểm. Đầu tiên, phụ nữ thích âu yếm, cho nên dạo đầu phải làm đến nơi đến chốn, cái này có thể giảm bớt trên trình độ nhất định thể nghiệm tiêu cực đàn ông quá mức ngắn nhỏ."

"Dừng dừng!"

Trương Nguyên Thanh dùng sức ho khan một tiếng, cái gì dạo đầu âu yếm? Thật là, tôi chỉ là một tên gà mờ dừng lại ở giai đoạn xem phim vô số, không giống với anh loại tài xế Thâm Quyến này.

"Tôi không phải ý tứ này, tôi muốn hỏi là, như vậy có phải có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hay không? Có thể hiệu quả ngược lại hay không?"

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

“Như vậy à?”

Linh Quân trầm ngâm vài giây, nói: “Đầu tiên, cậu cần rõ một sự kiện, trả giá của đạo cụ là sẽ không biến mất, cô ấy nhất định sẽ bị tà hỏa thiêu thân, cậu lúc này không lên, vậy chẳng khác nào nhường cơ hội cho người khác”

“Vậy đương nhiên không được!”

Trương Nguyên Thanh lập tức nói.

“Thì đó, tiếp theo, tôi hỏi cậu một vấn đề, cậu thích Quan Nhã không?”

“Đương nhiên!”

Ngực bự chân dài mặt xinh, tính cách lại tốt, ai không thích chứ.

“Thích thì dũng cảm lên đi, trên đời này người đẹp có rất nhiều, nhưng thật sự có thể khiến cậu tiết ra hormone thật ra không nhiều, gặp được một cô nương yêu thích không dễ dàng, gà giò, dũng cảm lên đi”

Anh nói lời này, Ma Quân sẽ không đồng ý, phàm là cô gái tứ sắc không tệ, đều có thể khiến hắn tiết ra hormone bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào… Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi hiểu rồi, nhưng anh vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của tôi.”

Linh Quân thở dài: “Di chứng là không thể tránh khỏi, ví dụ như sau chuyện Phó Thanh Dương cho cậu một chiêu Kỹ Gần Như Đạo; Phó gia chưa chắc tán đồng cậu đứa con rể này; Quan Nhã có thể sẽ giảm bớt hảo cảm đối với cậu…

“Chẳng qua, cậu đã gọi điện thoại hỏi tôi, vậy bản công tử tự nhiên sẽ có trách nhiệm đối với cậu, tôi cho cậu một bộ đường lối suy nghĩ, đưa tai lại đây.”

“Nghe đây, đừng nói nhảm!”

Ba phút sau, Trương Nguyên Thanh thoả thuê mãn nguyện cúp điện thoại, kích động bước ra khỏi đại sảnh biệt thự.

Trương Nguyên Thanh lại chưa lên xe, mà là đi về phía đầu xe, dừng lại ở ngoài ghế lái, hơi cúi người, mượn dùng gương chiếu hậu, đánh giá bản thân trong gương. Con người hắn lập tức trở nên thâm thúy mờ mịt, lộ ra khí tức thần bí cao xa,

trong mắt giống như cất giấu tinh hà. Thông qua Tinh Tướng Thuật, hắn thấy đuôi mắt mình sáng lên hào quang sáng ngời trong suốt, mang theo một chút vầng sáng mộng ảo. Thân là Tinh Quan, Trương Nguyên Thanh lập tức phân tích ra tướng mặt, ánh sáng đuôi mắt, tượng trưng cho "duyên", vầng sáng mộng ảo, thì đại biểu hắn sắp tới sẽ có thu hoạch phương diện tình duyên, mà không phải cơ duyên, khế ước.

Nhưng vầng sáng quá mức mộng ảo, hơn nữa không đủ ngưng thực, cho nên, đây không phải hôn nhân.

"Xuất phát!"

Trương Nguyên Thanh bước vào xe, ý chí chiến đấu sục sôi. Tokyo, khu cảng. Một tòa biệt thự diện tích cực rộng, lầu hai, phòng nào đó sát bên vườn hoa.

Tầm nhìn từ mơ hồ đến rõ ràng, Ryo Asano thấy căn phòng quen thuộc, cô đang đứng ở trên chiếu tatami trong phòng, mặt hướng tới cửa sổ, ngoài cửa sổ là vườn hoa nhà mình, trồng đầy cây anh đào.

Chương 923: Nhập quan công lược (2)

Trung tuần tháng sáu, mặt trời chói chang, cây anh đào cao lớn vươn cành cây, tiếc nuối bỏ lỡ mùa cây anh đào nở rộ, không nhìn thấy áng mây treo đầy ngọn cây.

Nhà Ryo Asano ở khu dân cư quý nhân khu cảng tập hợp, cách khu trung tâm hành chính rất xa, mua sắm cần người hầu lái xe ra ngoài. Mấy năm qua, các phú hào Nhật Bản ở phương diện lựa chọn nơi ở, từ biệt thự hào trạch truyền thống chuyển về phía chung cư xa hoa, càng thêm chú trọng giao thông, độ phong phú mua sắm cùng phương tiện sinh hoạt. Chỉ có các quý tộc hào môn lâu đời quật cường duy trì thói quen truyền thống. Ryo Asano hơi nghiêng đầu, nhìn về phía cái bàn vuông thấp bên người, bên trên bày một lọ thanh cúc* kiều diễm. Thanh cúc hay còn gọi thỷ xa cúc, xa cúc lam, cúc ngô là một loài thực vật có hoa trong họ Cúc.

Thanh cúc là mới hái, mềm mại còn lưu lại vết nước, cô trước khi vào phó bản giết chóc đã nói với Thanh cúc là mới hái, mềm mại còn lưu lại vết nước, cô trước khi vào phó bản giết

chóc đã nói với mẹ, hy vọng sau khi trở về ánh mắt đầu tiên có thể thấy được thanh cúc xinh đẹp. Trong ba ngày qua, mẹ mỗi ngày đều đến phòng của cô, cắm một bó thanh cúc mới hái trong vườn hoa. Thanh cúc là tưởng niệm cùng mong đợi tốt đẹp của mẹ đối với cô. Ryo Asano cúi đầu, khẽ hít một hơi, tiếp theo, cẩn thận dựng "Bằng Phách đao", cởi váy ngắn, áo ngắn tay, triển lộ ra thân hình như sơn dương của thiếu nữ, tuy không đẫy đà nóng bỏng bằng phụ nữ trưởng thành, nhưng đường cong thiếu nữ trong tinh tế, lại vừa đủ mượt mà, là phong cảnh đẹp nhất thế gian.

Thay một bộ trang phục thủy thủ sạch sẽ, Ryo Asano kéo mở cửa phòng, chạy như điên về phía hành lang thật dài như cung điện, hô: "Odosan, okasan, tadaimasu –"

Giọng nói thanh thúy quanh quẩn ở trong biệt thự lớn, rất nhanh, người nhà Asano đều bị kinh động Trong phòng tiếp khách nhà Asano, Ryo Asano quỳ ngồi ở trên chiếu tatami, hai tay ngoan ngoãn đặt ở đùi, ở đối diện cô, là cha mẹ cùng lão sư.

đây mình sẽ giữ nguyên cách gọi, vì lão sư và tiên sinh trong tiếng Nhật có thể hiểu chung là gọi giáo viên, sư phụ, nhưng có sự khác nhau, trong đó lão sư (kyoushi)

mang tính chỉ dùng cho nghề giáo và khiêm nhường hơn. Chukyo Asano là ông chú vừa qua bốn mươi tuổi, linh cảnh hành giả cảnh giới Thánh Giả, tướng mạo thực tế trẻ hơn tuổi, ngũ quan anh tuấn, không thích nói cười, rất có tác phong tộc trưởng.

Hắn là con trai thứ tư đương đại gia chủ nhà Asano.

Mẹ của Ryo Asano, là một vị thiếu phụ khuôn mặt mượt mà, đoan trang xinh đẹp, cô 16 gả cho Chukyo Asano lớn hơn mình bảy tuổi, qua một năm sinh hạ anh trai Ryo Asano, 18 tuổi sinh hạ Ryo Asano.

Năm nay 35 tuổi.

Lão sư tên Ryuzachi Ichi, phó tổ trưởng Thiên Hạc tổ, cũng là linh cảnh hành giả cảnh giới Thánh Giả, là kiếm khách truyền thống quật cường mặc trang phục võ sĩ, đương nhiên, trừ trang phục võ sĩ, ngẫu nhiên cũng sẽ mặc âu phục.

Ryuzachi Ichiro và Chukyo Asano là tri kỉ bạn tốt, bởi vậy mới thu Ryo Asano làm đệ tử.

Phụ thân và lão sư đều là ông chú trung niên trường phái nghiêm túc, khắc nghiệt, không thích nói cười, cho nên Ryo Asano mới dưỡng thành tính cách yếu đuối.

Lúc này, trong tay okasan cầm một cái khăn tay, sụt sịt nức nở khóc lau nước mắt, vì con gái tấn thăng cùng trở về vui quá mà khóc.

Trên mặt phụ thân cùng lão sư giăng kín nụ cười cùng khen ngợi, đều vì con gái, đệ tử xuất sắc mà vui sướng.

“Thánh Giả 17 tuổi, đừng nói là quốc ta, phóng mắt toàn cầu, cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chukyo, Asano gia tộc có hi vọng trung hưng nha”

Ryuzachi Ichiro tư thế ngồi thẳng, nụ cười đầy mặt.

“Ryuzachi-kun, danh sự xuất cao đồ, đây đều là công lao của anh, về sau ở Thiên Hạc tổ, anh phải tiếp tục dạy Ryo”

Chukyo Asano dùng sức gật đầu.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt lão sư càng thêm khắc sâu.

Ryo Asano trở thành Thánh Giả, đã không phải văn bối có tư chất, mà là văn bối rất khá, tự nhiên cũng chính là trợ lực cường đại.

Ryuzachi Ichiro thu liễm cảm xúc phấn chấn, khôi phục tư thái người làm thầy nghiêm túc, hỏi: “Ryo-chan, con ở bảng điểm xếp thứ mấy? Bảng điểm quyết định điểm kinh nghiệm cùng đạo cụ thưởng, xếp hạng càng cao, khởi đầu đã cao hơn so với linh cảnh hành giả cùng cấp”

Ở trong đánh giá của Ryuzachi Ichiro, đệ tử Ryo Asano có thể trở thành Thánh Giả, đã là phát huy cực hạn. Không thể gửi gắm kỳ vọng cao ở trên bảng điểm, nhưng nên hỏi vẫn phải hỏi. Ryo Asano đầu tiên là “Hai”

một tiếng, nói: “Xếp thứ năm”

Phòng tiếp khách nhất thời yên tĩnh, tiếp theo là tiếng Ryuzachi Ichiro quát lớn vang dội: “Baka (Ngu ngốc): Không được dùng lời nói dối lừa lão sư!”

đọc là Hày, mang nghĩa vầng, dạ Không phải baka… Ryo Asano ấm ức ở trong lòng kháng nghị một câu, thẳng lưng, nói: "Hây! Lão sư, điểm của con xếp thứ năm!"

Thấy thế, Ryuzachi Ichiro và Chukyo Asano kinh hãi nhìn nhau một cái, căn cứ vào hiểu biết đối với Ryo Asano, bọn họ biết con gái sẽ không gạt người. Nhưng, điều này sao có khả năng chứ?

Chương 924: Nhập quan công lược (3)

Chẳng lẽ phó bản giết chóc lần này, đại lục cách vách bên kia số lượng hành giả Siêu Phàm tham dự thưa thớt, hơn nữa chất lượng đáng lo?

Nhưng cho dù như vậy, cho dù trong người lùn chọn tướng quân, cũng không có khả năng chọn trúng Ryo Asano trở thành đứng thứ năm bảng điểm.

Chukyo Asano trầm mặc hồi lâu, giọng vội vàng nói: "Ryo-chan, chuyện là thế nào?"

Ryo Asano trả lời theo sự thật:

"Con ở trong phó bản giết chóc gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền đi theo bên cạnh hắn, hắn rất chiếu cố con, từng cứu con ba lần. Chính bởi vì có Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếu CỐ, con mới có thể còn sống vượt qua phó bản giết chóc, cùng lấy được thành tích thứ năm bảng điểm"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Ryo Asano thấy lưng lão sư chợt ưỡn thẳng, chấn động siết chặt nắm tay, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô, thanh âm so với phụ thân càng thêm vội vàng truy hỏi: "Nguyên Thủy Thiên Tôn mới quật khởi của Ngũ Hành minh, thiên tài vượt qua hai cái cấp S? Là hắn sao?"

Ryo Asano bị phản ứng của lão sư dọa giật mình, "Đúng, đúng vậy."

Ryuzachi Ichiro quay đầu, một lần nữa nhìn nhau với Chukyo Asano, hai người bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Ryo-chan có thể vượt qua phó bản giết chóc, thì ra là được Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếu cố.

Đối với vị Nguyên Thủy Thiên Tôn này, Thiên Hạc tổ thu thập được tình báo không nhiều, giới hạn bởi sự tích của hắn, ví dụ như vượt qua phó bản cấp S, đánh chết Yêu Mê Hoặc cường đại cùng là cảnh giới Siêu Phàm. Nhưng đối với thủ đoạn, đạo cụ, tính cách các thứ của hắn, hoàn toàn không biết gì cả. Đây có lẽ là cơ hội tốt tìm hiểu vị thiên tài này. Ryuzachi Ichiro trầm giọng nói: "Ryo-chan, con mang tình huống ở phó bản giết chóc, tỉ mỉ nói cho ta biết, không được bỏ sót"

Ryo Asano khẽ gật đầu, lập tức từ mới gặp Vương Thái bắt đầu, đến công viên ác chiến, từ đầu tới cuối nói cho ba vị trưởng bối. Khi cô nói xong, phòng tiếp khách một lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

Mẫu thân là người thường nghe say sưa, còn chưa hết thèm, trái lại không có cảm xúc quá lớn, những phụ thân cùng lão sư ở lúc nghe đến thần nữ buông xuống tàn sát ma thần ao máu, nghe được Nguyên Thủy Thiên Tôn 1628, đã biến thành hai bức tượng. Vẻ mặt đọng lại, thân thể cứng ngắc, không nhúc nhích. Không biết qua bao lâu, Ryuzachi Ichiro rốt cuộc từ trong rung động giây thoát, lẩm bẩm: "Quái vật gì vậy, đây là quái vật gì vậy."

Chukyo Asano ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm con gái, dùng một loại giọng điệu không biết đang chờ mong cái gì, hỏi: "Ryo, các con có trao đổi phương thức liên hệ không?"

Ryo Asano ngẩn ra, thành thực lắc đầu. Trong mắt Chukyo Asano khó giấu đi sự thất vọng. Lúc này, Ryuzachi Ichiro đứng bật dậy, nói: "Chukyo, tôi cần về Thiên Hạc tổ trước một chuyến, báo cáo việc này, cáo từ trước"

Vội vã rời đi, tựa như không thể nán lại một khắc nào.

Số 291 đường Tân Môn, chung cư Thiên Thần.

Đây là một cao Ốc độc lập, hộ gia đình ở tầng cao, có thể trực tiếp thấy cảnh sông Tùng Giang, có thể quan sát khu trung tâm hành chính phồn hoa nhất Tùng Hải.

Thậm chí có thể nhìn thẳng mấy tòa kiến trúc có tính biểu tượng của Tùng Hải.

Tấc đất đất vàng, giá nhà đạt tới khoa trương một mét vuông 120 ngàn (khoảng 400 triệu), đây còn là chung cư, nếu là nhà

mặt đất xa hoa, phải tăng gấp đôi đến gấp ba. Trương Nguyên Thanh lấy Tinh Huyền Thuật mê hoặc bảo vệ cửa, dễ dàng quẹt mở khóa cửa, thang máy cao Ốc, đến lầu ba, phòng 302 Quan Nhã ở lại.

“Kính coong!”

Hắn ấn vang chuông cửa, vài giây sau, nghe thấy trong cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Tiếp theo, tiếng Quan Nha từ ngoài cửa truyền đến: “Cậu tới làm gì, cút đi!”

Xem ra còn chưa cởi bộ trang bị, bằng không giọng điệu chính là: Cậu, cậu tới làm chi ~ ưm, ưm… Cút đi - Trương Nguyên Thanh ở trong lòng kêu “hắc một tiếng, trên mặt vô cùng đứng đắn, nói: “Chị Quan Nhã, tôi đến thăm chị một chút, tôi biết trả giá của bộ trang bị, khiến chị bây giờ rất phiền não. Tôi là đến giúp chị hóa giải di chứng”

“Cậu cút!”

Quan Nhã gắt: “Bà đời này cũng không cởi”

Cô giống như đề phòng sói đề phòng Trương Nguyên Thanh ngoài cửa. Tựa như con thỏ nhỏ phòng bị sói xám, tuyệt không mở cửa, mặc kệ là cánh cửa nào. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, trong đầu hiện lên đạo sư cuộc đời dạy bảo — Quan Nhã cô nương này à, ngoài miệng rất không đúng đắn, thật ra giống với cậu, là Vương Giả Mạnh Mồm. Cậu đến nhà cô ấy, tuyệt đối đừng nói lời thô tục giống như trước đây, bởi vì Quan Nhà thời điểm này, nghe được bất cứ lời nói không đứng đắn nào, đều sẽ sinh ra cảnh giác. Cậu phải lấy ra tác phong chính nhân quân tử, trước dỡ xuống phòng bị của cô ấy. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, nói: “Chị Quan Nhã, chị hiểu lầm rồi, tôi có biện pháp thay chị giải quyết trả giá của bộ trang bị “Thật?”

Quan Nhã có chút không tin.

“Thật!”

Trương Nguyên Thanh vỗ ngực cam đoan.

Chương 925: Nhập quan công lược (4)

Quan Nhã xuyên qua mắt mèo, cẩn thận đánh giá khuôn mặt càng ngày càng đẹp trai của Nguyên Thủy, có năng lực quan sát, cô xác nhận đối phương là mang thành ý mà đến, không phải lừa cô mở của.

Trong lòng hơi do dự, giãy giụa vài giây, vặn mở tay nắm cửa chống trộm.

“Rắc!”

Cửa mở ra. Trương Nguyên Thanh nhìn quét một cái lão tài xế đứng ở cửa, cô vẫn là trang phục lúc ở phó bản giết chóc, quần áo tác chiến nano phác họa dáng người, mặc giáp ngực nâu đậm, bên cánh tay, bắp chân mặc hộ giáp cùng bảo vệ đùi. Tóc mai hơi hỗn độn buông xuống bên khuôn mặt, phác họa khuôn mặt trái xoan quyến rũ, ngũ quan con lai so với đại bộ phận cô gái phương đông càng thêm tinh xảo xinh đẹp.

“Vào đi!”

Quan Nhã tựa như không dám nhìn vào mắt hắn, ánh mắt hơi chếch xuống, nói. Kế hoạch bước thứ nhất hoàn thành… Trương Nguyên Thanh nghiêm trang bước qua bậc cửa, ở chỗ cửa cởi giày, thay Quan Nhã từ trong tủ chỗ cửa tìm ra dép bông.

Hắn tiến vào trong căn hộ sa hoa, tùy ý đánh giá bố trí trong phòng.

Xuyên qua lối đi ở cửa, chính phía trước là phòng khách, bên trái là phòng bếp kiểu mở, bên phải là bàn ăn thủy tinh có thể chứa được tám người.

Trong nhà bếp kiểu mở, không có nồi niêu xoong chảo các dụng cụ nhà bếp, bệ bếp mài giống như quầy bar sạch sẽ, toàn bộ đồ dùng đều thu nạp ở trong tủ bát kiểu âm tường.

Phòng khách có một cái sô pha màu trắng sữa rộng thùng thình đến mức làm người ta muốn sa vào trong đó, có mấy cái gối ôm in chòm sao.

Trên bàn trà đặt laptop, bên cạnh là lọ hoa cắm cúc la mã tươi mát thanh nhã.

Cốc, bình nước thủy tinh cũng có hình chòm sao.

Ngoài ra, trên tủ dưới TV bày mô hình lắp ráp chòm sao đầy đủ, nhân cách hoá. Đã không là phong cách kiểu u sính ngoại, cũng không phải phong cách kiểu Trung học đòi văn vẻ.

Chỉnh thể phong cách thời thượng giản lược.

Ban công chỉ kéo lên rèm tầng trong, xuyên thấu qua tầng lụa mỏng mơ hồ kia, có thể thấy cảnh sông rộng lớn uốn lượn.

Quan Nhã đi đến bên bàn trà, cúi người rót nước.

Đại khái là tác dụng tâm lý, Trương Nguyên Thanh theo bản năng nhìn về phía cái mông cong của cô, đó là một đường cong khiến nhịp tim đàn ông đập nhanh hơn, như mật đào, đầy đặn, mượt mà, căng, chỉ nhìn, đã có thể tưởng tượng ra nó mềm mại cùng co giãn.

Cái mông tròn hướng xuống dưới là đôi chân thon dài thẳng tắp, hướng lên trên là đường cong vòng eo thắt lại.

Rốt cuộc là cô ấy động dục hay mình động dục? Trương Nguyên Thanh lặng lẽ nuốt ngụm nước miếng, thu hồi ánh mắt, nhìn Quan Nhã đặt nước sôi để nguội ở trước mặt mình.

Lão tài xế lười biếng dựa vào số pha mềm, giả vờ tư thái trấn định tự nhiên, nói: “Cậu có phương pháp gì khắc chế trả giá của bộ trang bị?”

Quan Nhã Vốn muốn chờ Phó Thanh Dương vượt qua phó bản giết chóc, lại nói cho hắn chuyện này. Biểu đệ ngốc nghếch nhiều tiền lắm đạo cụ, khẳng định có biện pháp hóa giải bộ trang bị. Trương Nguyên Thanh nâng tay, chộp về phía trước người một cái, một cái gương đồng hình tròn to bằng bàn tay rơi vào tay, xám xịt, mặt trái khắc Loan Phượng, mắt Loan Phượng là hai viên đá quý màu đỏ. Nhìn thấy tấm gương đồng này, Quan Nhà đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó nhớ tới cái gì, bất ngờ nói: “Sao chị lại quên mất đạo cụ này”

Đạo sư cuộc đời phân tích, Quan Nhã sau khi trở về hiện thực, khẳng định sẽ mặc bộ trang bị, chờ đợi Phó Thanh Dương trở về, lại để gã em họ này nghĩ cách. Cho nên, hắn cần đánh một cái thời gian chênh lệch. Đưa ra gương đồng, thu hoạch tín nhiệm là bước thứ nhất.

“Trả giá của đạo cụ này, có thể khiến người ta tiến vào thời gian hiền giả, không phải thời gian hiền giả sau khi rùng

mình”

Trương Nguyên Thanh căn cứ kinh nghiệm mình ở trong phó bản sử dụng gương quỷ, giải thích: “Nó có thể làm người nắm giữ trở nên có trí tuệ hơn, càng không màng danh lợi hơn, có sức mạnh ý chí mạnh mẽ chống cự các loại dục vọng, có đầy đủ trí tuệ, ở phương diện triết học nhìn rõ bản chất dục vọng hơn.”

Nói ngắn gọn chính là, đây là một loại nằm ngửa phiên bản tăng mạnh.

Quan Nhã mừng rõ nắm gương quỷ, mắt sáng ngờ xoay nhanh, đột nhiên nhíu mày, nói: “Trả giá của đạo cụ duy trì bao lâu?”

“Nói từ trên lý luận, chỉ cần ảo thuật không phá, chị luôn nắm lấy nó, thời gian đại hiền giả sẽ một mực duy trì. Mặt khác, dù thời gian của nó qua, tôi cũng còn có biện pháp áp chế trả giá của bộ đồ”

Trương Nguyên Thanh nói xong, thúc giục: “Tranh thủ thời gian dùng đi, nhìn chị hôi rình, chẳng lẽ không muốn tắm trước?”

Quan Nhã nghe xong, không do dự nữa, lập tức kích hoạt ảo cảnh trong tay. Cô chế tạo một ảo cảnh giống như đúc với căn hộ 130 mét vuông, hư ảo và chân thật trùng điệp, không chút nào ảnh hưởng người trong nhà hoạt động bình thường.

Chương 926: Xuân triều đại vũ vãn lai cấp (1)

Sau khi ảo cảnh tạo ra, vẻ mặt Quan Nhã trở nên lạnh nhạt, sự quyến rũ của ngự tỉ nhạt đi, vẻ bình thản của tuyệt sắc nữ ni thay thế. Giọng nói của cô bình thản, không nhanh không chậm nói: “Trạng thái không tệ, chị cảm thấy mình có đầy đủ trí tuệ cùng tâm chí ngăn cản dục vọng”

Nói xong, cô tháo giáo mây, bảo vệ chân cùng bảo vệ tay, trả cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bộ trang bị vừa rời người, gương mặt quyến rũ của Quan Nhà liền nhanh chóng dâng lên hai mảng đỏ ửng, sóng mắt cũng

trở nên quyến rũ thêm mấy phần. Thân thể cô chợt nóng lên, tứ chi có chút như nhũn ra.

Cảm giác này, cũng chỉ mãnh liệt hơn lúc xem xong phim đen một chút, có thể chịu được. Quan Nhã suy nghĩ một chút, cảm thấy mình có thể nhịn được.

Dục vọng là sẽ không hạ xuống, nhưng trả giá đại hiền giả mà gương quỷ mang theo, khiến cô có thể dựa vào sức mạnh ý chí, ngăn cản ham muốn cuồn cuộn không ngớt trong cơ thể.

“Cậu ngồi một lát, chị đi tắm, nếu như có việc, cậu có thể đi trước”

Quan Nhã đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Cô đã ba ngày chưa tắm, ở trong rừng rậm nguyên thủy đánh đấm lăn lộn, ở trong thành thị phế tích, ở công viên nội thành chiến đấu kịch liệt, thân thể quả thật có mùi. Mặc dù tâm thái đại hiền giả, khiến cô có thể thản nhiên đối mặt vết bẩn trên người, nhưng cũng không xung đột với muốn tắm. Trương Nguyên Thanh lười biếng giao trọng lượng thân thể cho ghế sô pha, nhìn Quan Nhã tiến vào phòng ngủ chính, trong lòng đột nhiên trở nên khẩn trương.

Trả giá của gương quỷ, thật ra chỉ có thể duy trì hai giờ.

Hắn vừa rồi nói là gạt Quan Nhã, bắt nạt cô chưa bao giờ dùng đạo cụ này.

Hai giờ sau, Quan Nhã sẽ ưm’ một tiếng, mềm nhũn ngã trên giường, mặc cho ngài hái.

Một bước này đưa ra gương quỷ, đã là trừ đi lòng cảnh giác của Quan Nhã, đồng thời cũng là rút ngắn thời gian trả giá.

Quan Nhã mặc bộ trang bị ít nhất 60 giờ, dựa theo trả giá mặc một giờ hứng tình năm phút, cô sẽ dục hỏa thiêu thân đủ năm tiếng đồng hồ.- - Cảm giác cho dù dùng Bình Xịt Kẻ Kiên Trì, cũng không chịu nổi. Trương Nguyên Thanh khẩn trương ở chỗ độc thân 21 năm, kinh nghiệm lý luận phong phú, kinh nghiệm thực tiễn bằng 0. Hắn không phải ngựa giống như Ma Quân, không phải hoa hoa công tử như Linh Quân, hắn ngay cả môi cô gái cũng chưa từng hôn. Khẩn trương không thể tránh được. Phải dạo đầu trước, không có khả năng trực tiếp vào chủ đề chính… Hắn tự mình lẩm bẩm, tựa như tiểu hòa

thượng học niệm chú. Chờ rồi chờ, chờ rồi chờ, mười mấy phút chớp mắt đã qua, Quan Nha vẫn chưa đi ra. Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong lòng phụ nữ tắm rửa thật con mẹ nó phiền, dì trẻ đi tắm cũng là 20 phút trở lên, vẫn chưa ra, mình cũng sắp ôn tập xong kiến thức cấp 3 rồi.

Hắn nằm ở trên ghế sô pha cấp cao mềm mại nhưng không mất đi tính đàn hồi, dần dần, mỏi mệt còn sót lại trong người cuồn cuộn ập tới, cũng bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Không biết qua bao lâu, hắn bị Quan Nhã đánh thức.

“Không phải ngủ trong phó bản một ngày một đêm rồi sao? Buồn ngủ như thế?”

Ngự tỷ con lai khuôn mặt nhuộm đỏ ánh nắng, quyến rũ như hoa tức giận nói.

Cô mặc một cái áo sơ mi trắng kiểu nữ dài che đến đùi, một cái quần soóc tơ lụa không dài hơn vạt áo sơ mi, hẳn là quần ngủ.

Cô sở trường chiến đấu, hình thể cực kỳ hoàn mỹ, trừ ngực, thân trên không có mỡ thừa, đùi tròn trịa trắng nõn, đường cong mượt mà. Đôi chân dài trắng bóng có thể so với tác phẩm nghệ thuật.

“Ngủ chưa đủ!”

Trương Nguyên Thanh vừa nói, vừa đánh giá Quan Nhã, nói: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Hẳn là nửa tiếng.”

Quan Nhã khẽ nhíu đôi lông mày đẹp.

Cô từ trong ánh mắt vừa rồi của Nguyên Thủy, nhìn ra bốn chữ “không có ý tốt”.

Chẳng qua, Quan Nhã không để ở trong lòng, cô biết tiểu tử này có ý xấu với mình, cô cũng biết mình mặc vậy rất có sức quyến rũ.

Nguyên Thủy nghĩ ngợi lung tung, không thể tránh được.

“Chị nấu mỳ, cùng ăn đi”

Quan Nhã nói, tự mình đi về phía bàn dài sao đen đối diện phòng bếp.

Trương Nguyên Thanh ngồi dậy nhìn qua, trên bàn ăn sao đen phản xạ ánh đèn bày hai bát mỳ, trên mỳ có trứng luộc, rải hành thái.

Mỳ không ngon gì cả, nhưng có thể ăn tạm, có thể thấy được Quan Nhã loại thiên kim đại tiểu thư này ngày thường rất ít vào bếp, một ngày ba bữa đều giải quyết ở nhà hàng cấp cao. Trên bàn ăn treo đèn treo, ngự tỷ con lai ngũ quan xinh đẹp ngồi dưới đèn. Tú sắc khả xan cùng lắm cũng chỉ thế này thôi. Trương Nguyên Thanh ăn mỳ không nhanh không chậm, thỉnh thoảng nhìn điện thoại một phen, chờ đợi trả giá của gương quỷ kết thúc.

Thời gian xếp xỉ tới 8 giờ 30 phút sáng, vừa đủ hai giờ.

Gần như cùng lúc, Quan Nhã đối diện bàn ăn đang ăn từng gắp mỳ nhỏ, đột nhiên Um một tiếng, đôi đũa trong tay rơi cạch xuống bàn. Cô đột nhiên cúi người, nửa nằm bò ở trên bàn ăn, tay phải ấn lên bụng dưới.

Chương 927: Xuân triều đại vũ vãn lai cấp (2)

“Nguyên… Nguyên Thủy, trạng thái hiền giả biến mất rồi. Cậu lừa chị? !”

Lúc nói câu này, sóng mắt Quan Nhã quyến rũ, gương mặt nóng bừng như lửa thiêu, chân không chịu không chế nhẹ nhàng ma sát. Trong cơ thể cô, là tình dục lật sống nghiêng biển. Cô là cảnh giới Thánh Giả, bằng vào sức mạnh ý chí của mình, mang dục niệm đột nhiên xuất hiện cưỡng ép đè xuống.

Trương Nguyên Thanh cho chính là giờ phút này, vòng qua bàn ăn, tới gần cô: “Chị Quan Nhã, tôi đỡ chị về phòng ngủ ngơi”

“Đừng! Cậu đừng chạm vào chị!”

Quan Nhã theo bản năng đưa tay đẩy, khi tay của cô chạm tới Trương Nguyên Thanh, thân thể mềm mại đột nhiên run lên, hít thở cũng trở nên gấp gáp.

Trương Nguyên Thanh thuận thế cúi người, cánh tay vòng qua đầu gối Quan Ngã, bề ngang cố lên.

Trong miệng Quan Nhã bay ra một tiếng am nhỏ như muỗi kêu.

Cánh tay cảm thụ được xúc cảm da đùi, mát lạnh, trơn bóng, non như mỹ đông.

Hắn bế Quan Nhã xuyên qua phòng khách, tiến vào phòng ngủ chính. Phòng ngủ chính phong cách hoàn toàn khác với phòng khách, bàn trang điểm bên cạnh TV bày đầy chai chai lọ lọ phụ nữ thường dùng, nhưng giường nệm màu hồng nhạt cùng búp bê chòm sau phủ đầy giường lớn mềm mại, lại lộ ra một sự lãng mạn của thiếu nữ.

Hai tay Trương Nguyên Thanh vừa hạ xuống, người đẹp đầy đặn khiêu gợi rơi lên nệm mềm mại, nhẹ nhàng đàn hồi mấy lần. Khi nảy lên, vạt áo sơ mi theo đó nhấc lên, lộ ra cái bụng phẳng phiu căng mịn, cái rốn thanh tú đáng yêu, hai đường cong bên hông khiêu gợi kéo dài vào trong quần.

“Phù… Phù phù”

Quan Nhã thở hổn hển, gương mặt nóng hổi, Trương Nguyên Thanh hít thở cũng trở nên gấp gáp, hormone nhanh chóng tiết ra.

Đây là lần đầu tiên hắn và cô gái có hảo cảm, ở trong bầu không khí hương diễm mập mờ như vậy.

“Chị… chị Quan Nhã, tôi tới đây.”

Trương Nguyên Thanh nuốt nước bọt. Quan Nhã chỉ lim dim mắt nhìn hắn, ánh mắt mê mang, như gian nhân say rượu. Trương Nguyên Thanh cấp tốc cởi áo ngắn tay, quần, mặc một cái quần con, đè ở trên ngọc thể đầy đặn nóng hổi.

Đôi tay trắng muốt của Quan Nhã chủ động ôm lấy cổ hắn, chân ngọc thon dài gác lên hông hắn, ngóc đầu lên, rất chủ động đưa cặp môi thơm, hôn lên khuôn mặt, bờ môi, cằm hắn.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh nổ vang một tiếng, toàn thân nóng lên, kịch liệt đáp lại, chỉ cảm thấy bờ môi cô nóng ẩm mềm mại, hơi thở như lan. Một tay Trương Nguyên Thanh đặt lên mặt ngoài đùi Quan Nha vuốt ve, một tay ôm bờ eo thon, cái tay vuốt ve bên ngoài đòi chậm rãi đi lên, dọc theo đường cong bên eo, hướng lên trên tiếp… Quan Nhã kêu khẽ một

tiếng, giọng mềm mại đáng yêu tận xương, ý thức lại đột nhiên tỉnh táo, con mắt mê ly khôi phục một chút trong suốt.

Cô một lần nữa lấy nghị lực to lớn, áp chế ham muốn cuồn cuộn trong cơ thể, hai tay mềm nhũn đẩy lên ngực Trương Nguyên Thanh, run giọng nói: "Nguyên Thủy, không được."

Hai tay mềm nhũn đẩy, hai chân lại quấn chặt hơn, như hận không thể mang hắn siết vào trong cơ thể. Chính như nội tâm mâu thuẫn của Quan Nhã giờ phút này. Lúc này Trương Nguyên Thanh cái gì cũng không nghe vào tai, cúi đầu, cẩn thận hôn lên mặt cô, môi cô, vành tai óng ánh của cô, thở hổn hển nói: "Chị Quan Nhã, làm bạn gái của tôi đi, Phó gia sẽ không phản đối."

Hắn muốn từ biệt kiếp độc thân.

"Không được, Nguyên Thủy, xin cậu đó, đừng như vậy."

Lúc này, giọng của cô mang theo vài phần nghẹn ngào, không biết là đang khẩn cầu hắn, hay là đang khẩn cầu đối với ý chí của mình.

Linh Quân nói không sai, cô gái này tất cả bản lãnh ở trên miệng, thật đến thời điểm mấu chốt xách thương lên ngựa, cô còn căng thẳng hơn bất cứ ai khác. Không có chút phong phạm ngự tỷ nào. Linh Quân còn nói, Quan Nhã xuất thân hào môn, tố chất bản thân đủ cứng, lại duy trì độc thân, đủ để chứng minh là cô gái rất khắc chế.

Một mặt là kiêng kỵ gia tộc an bài hôn sự cho cô, không dám tùy tiện yêu đương, sợ bị chia rẽ đôi lứa, kết thúc tiếc nuối.

Một phương diện khác mâu thuẫn ghép đôi cưỡng ép, nói rõ trong lòng ôm mộng đẹp hoàng tử bạch mã, khát vọng một tin yêu chân thành tha thiết thuần túy. Cho nên loại phụ nữ này khó theo đuổi nhất, dù đối với người đàn ông có hảo cảm, cũng sẽ giữ quan hệ như gần như xa, khát vọng thân cận, nhưng lại sự thật sự bắt đầu tình yêu. Lúc này, liền cần dùng thủ đoạn đặc thù thúc đẩy tình cảm, ví dụ gạo nấu thành cơm. Hai tay Trương Nguyên Thanh chống ở bên người Quan Nhã, chăm chú đè cô, cảm thụ được thân thể mềm mại đàn hồi dưới thân, ấp ám nở nang, phần hông trầm xuống, tì lên Quan Nhã,

nhẹ nhàng ma sát, nói: “Chị Quan Nhã, thật sự không cần sao?”

Quan Nha run rẩy, da thịt trắng nõn nhuộm lên một tầng ửng đỏ say lòng người, sự tỉnh táo trong mắt cô nhanh chóng biến mất, lửa tình một lần nữa chiếm lĩnh. Ngay tại lúc Quan Nhã nhắm mắt tiếp nhận số phận, lại cảm giác thân thể chợt nhẹ, chàng trai đè ở trên người cô rời đi.

Chương 928: Xuân triều đại vũ vãn lai cấp (3)

Cô mờ mịt mở mắt ra.

Trừ gạo nấu thành cơm, đạo sư cuộc đời còn cho Trương Nguyên Thanh một phương án: chạm đến là dừng.

Quan Nhã là cô gái độc lập tự chủ, có cá tính tươi sáng, lại khát vọng tình yêu đẹp, cô yêu là tuần tự từng bước, ở trong từng lần hẹn hò đẹp, cuối cùng nước sữa hòa tan, thẳng thắn gặp nhau.

Bởi vậy nửa cưỡng ép phát sinh quan hệ, cũng không phù hợp quan điểm tình yêu của cô, mặc dù cuối cùng khẳng định lựa chọn tiếp nhận hiện thực.

Nhưng trong lòng dù sao sẽ có khúc mắc.

Nhưng nếu điểm đến là dừng, đủ để quan hệ của hai người tiến một bước dài, từ mập mờ đến có tư chất yêu đương (dù sao đều từng yêu mới có tiếp xúc thân thể), lại không trái với quan điểm tình yêu của cô, không chừng sau này nghĩ lại, sẽ còn cảm thấy là một lần yêu tràn ngập ý niệm.

Duy nhất cần hy sinh là thể nghiệm hỏng bét súng lên đạn mà không bắn.

Cho nên ở giữa “gạo nấu thành cơm”

cùng “điểm đến là dừng”

chỉ xem hắn thuận theo dục vọng bản thân, hay tôn trọng Quan Nhã. Trương Nguyên Thanh lựa chọn điều sau. Hắn là thật sự thích Quan Nhã, mà không phải xem cô thành đối tượng diễm ngộ.

“Cậu…”

Quan Nhã lẩm bẩm một câu, trong lòng thở phào, đồng thời lại tràn đầy tiếc nuối. Trương Nguyên Thanh vừa mặc áo quần, vừa nói: “Chị nhịn một lát, tôi còn có biện pháp hóa giải dục vọng của chị”

Giờ khắc này, trong lòng Quan Nhã tựa như bị cái gì xúc động một phen, có hạt giống mềm mại lặng yên sinh trưởng, sau đó bị ham muốn hừng hực nuốt chửng, run giọng nói: “Chị, chị sợ không nhịn được.”

Cô dùng sức ma sát đôi chân, hít thở nặng nề. Trương Nguyên Thanh tức giận nói: “Không nhịn được cũng phải nhịn, đầu tôi sắp nổ rồi tôi cũng nhịn, chị có cái gì không thể nhịn? Chị không phải là muốn yêu lại sợ bị thịt sao, nhịn không được cũng nhịn cho tôi.”

Còn nhiều thời gian, dù sao hiệu quả đã đạt tới, hôm nay phương án rất thành công, hắn nhanh chân đi ra khỏi phòng ngủ chính, trở về phòng khách, gọi điện cho em gái tai thỏ, bảo cô đưa theo Hoa Hồng Máu tới một chuyến.

Mười mấy phút sau, ngay tại thời khắc Quan Nhã “xuân triều mang mưa muộn đến gấp, đò hoang không người thuyền tự sang”, em gái tai thỏ mặc một cái áo khoác mỏng, mang theo Hoa Hồng Máu ánh mắt sắc bén, khuyết thiếu linh quan đến.

“Cảm ơn nhiều!”.

Hắn đưa mắt nhìn em gái tai thỏ rời đi, đóng lại cửa chống trộm, cùng Hoa Hồng Máu trở về phòng ngủ chính.

Lúc này, Quan Nhã đã không còn lý trí gì nữa, ánh mắt đờ đẫn nhìn trần nhà, ngã chỏng vó trên giường, cảnh xuân lộ ra, thủy triều mãnh liệt.

Trương Nguyên Thanh từ trong ô vật phẩm lấy ra Da Người Hoàn Mỹ, ném cho Hoa Hồng Máu, lớp da mỏng như cánh ve bao phủ thân thể âm Thi, dán sát bề mặt cơ thể cô nhúc nhích một phen, trong khoảnh khắc, Hoa Hồng Máu biến thành bộ dáng Quan Nhã.

Đây chính là cách của Trương Nguyên Thanh.

Da Người Hoàn Mỹ có thể tiếp nhận nhân quả của mục tiêu, kích tình cùng điểm thù hận giống nhau, đều thuộc về nhân quả.

Hoa Hồng Máu không phải người sống, là thi thể, thi thể không có "dục vọng", dù là lửa tình thêm vào, cũng sẽ không có chút phản ứng nào. Quả nhiên, Hoa Hồng Máu biến thành Quan Nhã, đầu óc Quan Nhã thật sự nhanh chóng tỉnh táo, thủy triều ham muốn cuồn cuộn rút đi. Mà Trương Nguyên Thanh sinh ra dục vọng sinh sống mãnh liệt đối với Quan Nhã do Hoa Hồng Máu biến thành. Đầu lại ngẩng lên. Đối với Quan Nhã thật sự nằm trên giường thở dốc, ngược lại đã mất đi hứng thú. Nhân quả bị dời đi.

"Chị Quan Nhã, đạo cụ này thời gian duy trì là một giờ, thời gian cooldown cũng là một giờ, sau một giờ tôi lại đi vào, chị nghỉ ngơi cho khỏe"

Trương Nguyên Thanh sợ làm ra chuyện gì đối với âm thi, trực tiếp rời khỏi phòng ngủ chính, về tới phòng khách.

Gương quỷ thay Quan Nhã đè nén ham muốn hai giờ, trong ba giờ còn lại, Hoa Hồng Máu thay cô gánh chịu ham muốn tra tấn một giờ, một giờ sau cởi da người, Quan Nhã lại rơi vào trạng thái dục hỏa thiêu thân.

Thời gian da người cooldown giống với thời gian mặc, bởi vậy một giờ này, cần bản thân Quan Nhã tự vượt qua. Trong lúc đó, Trương Nguyên Thanh dùng đánh cho ngất, trói chặt, nhập vào… rất nhiều phương pháp, thay cô áp chế tình dục.

Mỗi lần đánh bất tỉnh Quan Nhã, không đến mười phút đồng hồ cô liền mộng xuân mà tỉnh lại, trói buộc hiệu quả kém hơn, cô sẽ tự mình hại mình, cũng gào thét chói tai "chị muốn", ngược lại nhập vào hiệu quả tốt nhất. Khi một giờ kết thúc, Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng ném Da Người Hoàn Mỹ ra ngoài, phủ trên người Hoa Hồng Máu, Quan Nhã thì như kiệt sức co quắp ở trên giường, mồ hôi đầm đìa, quần ướt một rồi lại một lần.

Cảm giác giống như đang ở bên thiếu nữ cai nghiện… Trương Nguyên Thanh liếc cái quần của Quan Nhà một cái, trong lòng tự nhủ, bà chị xem như triệt để xấu hổ tới chết rồi, chẳng qua, chúng ta cũng ràng buộc với nhau sâu hơn.

Phụ nữ đối với một người đàn ông từng thấy cô tràn nước lũ, chung quy sẽ khác.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 929: Vô sự hiến ân cần (1)

Khách sạn Vô Ngân.

Khấu Bắc Nguyệt buồn bực ngồi ở trước quầy, cửa chính khách sạn đã khóa.

Hắn sau khi trở về hiện thực, kích động xuống lầu tìm Tiểu Viên, muốn mang tin tức tốt mình tấn thăng Thánh Giả, thứ hạng bảng điểm nói cho cô. Như là trẻ con thi được 100 điểm, bức thiết muốn được mẹ khen, nhưng mẹ lại không có mặt.

“Tiểu Viên cái nữ nhân này, hoàn toàn không để mình vào mắt nha, cô ấy không biết mình hôm nay trở về sao, từ khi quen Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô ấy đã thay đổi rồi.”

Khấu Bắc Nguyệt ngồi chễm chệ ở trước quầy, u oán nghĩ.

Lúc này hắn nhìn thấy một chiếc xe con màu trắng lái tới, dừng ở cửa khách sạn, Khấu Bắc Nguyệt lập tức nhận ra đó là xe của Tiểu Viên, mắt lập tức sáng lên, trên mặt hiện ra vui mừng, lại lập tức thu liễm, thay vào khuôn mặt nghiêm túc.

Cửa xe mở ra, Tiểu Viên mặc quần jean sáng màu, phối hợp áo thun màu đậm từ trên xe đi xuống.

Cô vừa đi về phía khách sạn, vừa từ trong túi xách màu đỏ đeo trên vai lấy ra chìa khóa.

Cô ngũ quan xinh đẹp sáng sủa, khí chất lạnh nhạt nội liễm, như là nữ tổng giám đốc nắm quyền trên thương trường, hoặc chủ mẫu gia đình tọa trấn trong hào môn thời cổ, rất khó tưởng tượng, cô chỉ là một lễ tân đứng quầy khách sạn. Cạch! Khóa hình chữ U bật ra, Tiểu Viên đẩy mở cửa khách sạn, nhìn thấy Khấu Bắc Nguyệt ngồi chễm chệ ở vị trí của mình.

“Về rồi?”

Khấu Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời góc 45 độ, không để ý tới cô.

Tiểu Viên nhìn hắn một cái, thong dong lạnh nhạt vòng qua phía sau quầy, bỏ túi xách của mình vào ngăn tủ, cởi xuống giày xăng đan nữ sĩ, đôi giày cao gót. Khấu Bắc Nguyệt nhịn không được nữa, cả giận: "Cô không có chút nào vui cả"

"Tôi vui mà"

"Cô đây là bộ dáng vui vẻ sao?"

Khấu Bắc Nguyệt càng tức hơn.

"Ai cũng sẽ không cảm thấy kinh hỉ đối với chuyện sớm trong dự liệu nhỉ?"

Tiểu Viên đưa một tay xách Khấu Bắc Nguyệt từ trên ghế lên, "Tránh ra!"

Cô mở ngăn kéo, lấy ra hộp trang điểm, gương trang điểm, bắt đầu vẽ lông mày, kẻ mắt.

Thế là ngũ quan vốn xinh đẹp, trở nên càng thêm xinh đẹp.

"Cô đi đâu?"

Khấu Bắc Nguyệt chất vấn.

"Chú Trương gặp chút phiền phức, tôi vừa đi thăm chú ấy"

Tiểu Viên chăm chú nhìn khuôn mặt trong gương, tự mình trang điểm, nói: "Bị người của Ngũ Hành minh đánh bị thương, không có vấn đề lớn"

Chú Trương là một trong các đồng bạn của bọn họ, nghề nghiệp tà ác đi theo Vô Ngân đại sư tu hành, ý đồ cứu rỗi bản thân.

Khấu Bắc Nguyệt vênh mặt lên: "Về sau loại chuyện này, cứ trực tiếp giao cho tôi đi, tôi đã là Thánh Giả"

Tiểu Viện kẻ lông mày, thản nhiên nói: "Xếp thứ mấy bảng điểm thế, khẩu khí lớn như vậy? Khấu Bắc Nguyệt chỉ chờ mong cô nói câu này, vênh mặt hơn nữa: "Thứ tư"

Bút kẻ lông mày của Tiểu Viên khựng lại, A một tiếng, lại tiếp tục kẻ.

"Tôi không lừa cô"

Khấu Bắc Nguyệt nhíu mày.

“Tôi biết.”

Tiểu Viên mây trôi nước chảy nói: “Đơn giản là mai phục trong trận doanh tà ác làm nội gian, thời khắc mấu chốt, ở dưới sự phối hợp của Nguyên Thủy Thiên Tôi, giết một ít kẻ nghề nghiệp tà ác thôi.”

Khấu Bắc Nguyệt không phản bác được, mặc dù có chênh lệch với sự thật, nhưng trung tâm không khác lắm.

Tiểu Việt không mà xen giết đôi mông dùng ngoại gian điều không quá để ý hỏi:

“Bao nhiêu!”

Tiểu Viên tăng thêm ngữ khí.

“1628 điểm”

Bút kẻ của Tiểu Viên hơi lệch đi, bút kẻ dọc theo khóe mắt trượt vào thái dương, vẽ ra một đường thật sâu. Cô đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Khấu Bắc Nguyệt thêm mấy giây, sau đó mới chống bàn đứng dậy, xỏ giày cao gót, sải bước đi về phía sâu trong khách sạn.

“Này, cô làm gì thế, cô trang điểm à? Kẻ lệch lông mày rồi? Khấu Bắc Nguyệt hướng về bóng lưng của cô hô.

“Tôi đi gặp Vô Ngân đại sư”

Tiểu Viên đánh vòng eo nhỏ, cộp cộp cộp đi vào thang máy. Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt cực kỳ ghen.

“Chị Quan Nhã, chị không sao chứ, chân còn nhũn à?”

Trương Nguyên Thanh đứng ở cửa phòng ngủ chính, hướng bên trong hộ.

Hắn là bị Quan Nhã đuổi ra ngoài, lý do mặt ngoài: thu dọn phòng, tắm rửa.

Lý do chấn thực: Xấu hổ, không có mặt mũi nào gặp ai.

“Chị không sao, cậu đi về trước đi, chị muốn nghỉ ngơi”

Tiếng của Quan Nhã từ trong phòng ngủ truyền tới, có chút thấp, tựa như là rúc đầu vào trong chăn.

“Bây giờ là giờ cơm trưa, chúng ta cùng ăn trưa đi.”

“Không ăn!”

“Không ăn cũng được, đi ra uống cốc nước, chỉ cần bổ sung nước”

“Cút! Thằng nhóc thối, cút mau!”

Quan Nhã ở trong phòng xù lông.

“Nhớ thay quần lót cùng ga giường đó.”

“Trương Nguyên Thanh! ! !”

Quan Nhã hiếm thấy gọi thẳng tên.

Lão tài xế thẹn quá hóa giận, Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phe, hôm nay quả thật không nên ở cùng nữa, phải cho cô chút thời gian bình tĩnh lại, liền dẫn Hoa Hồng Máu rời khỏi chung cư Thiên Thần.

Chương 930: Vô sự hiến ân cần (2)

12 giờ trưa.

Diễn đàn chính thức của Ngũ Hành minh, Thái Nhất môn đồng thời tuyên bố một dòng thông báo:

Phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, trận doanh tà ác đoàn diệt, điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn phá kỷ lục lịch sử phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, trận doanh tà ác đoàn diệt, điểm Nguyên Thủy Thiên Tôn phá kỷ lục lịch sử “Kết quả phó bản giết chóc giữa năm ra lò, lần này, chính phủ tổng cộng có ba mươi tám đông nghiệp tiến vào phó bản giết chóc, hy sinh tám người, ba mươi người sống sót, trận doanh tà ác gần như đoàn diệt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt được điểm cao phá kỷ lục lịch sử, tổng điểm: 1628.

“Dưới đây công bố bảng điểm cùng danh sách người hi sinh”

Nội dung ngắn gọn, chưa miêu tả nhiều về điều trải qua, nhưng chính là thông cáo ngắn gọn như thế, ở chính phủ dẫn lên chấn động có thể nói như động đất sóng thần.

Bình luận dưới thông báo, là thuần một sắc: “? ? ?”

Rậm rạp dày đặc mười mấy trang, tất cả đều là dấu chấm hỏi. Nửa đầu năm nay, Ngũ Hành minh xảy ra đặc biệt nhiều việc

lớn, mà khi thông cáo này tuyên bố, toàn bộ "tin bom tấn"

trước đó, đều tỏ ra bé nhỏ không đáng kể.

Trận doanh tà ác đoàn diệt, trận doanh hợp pháp chỉ chết tám người, 1628 điểm, những từ ngữ này tổ hợp cùng một chỗ, khiến các hành giả chính phủ cách màn hình xem thông báo, trong đầu sinh ra cơn bão khủng bố, còn có mờ mịt. Bọn họ lần đầu hoài nghi, người phát thông báo tính sai số liệu. Loại tình huống này là có thể xuất hiện, nhưng xác suất thông báo của Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất Môn đồng thời mắc lỗi quá thấp.

Thẳng đến lúc hành giả Siêu Phàm, không, bây giờ là Thánh Giả chính phủ tham dự phó bản giết chóc, ở bình luận dưới thông cáo cho khẳng định, kể tình hình trong phó bản, mọi người mới ý thức được, tất cả cái này vậy mà là thật.

"Mẫu Đơn Tiên Tử: Nội dung thông báo không cần hoài nghi, không có sai, ta sẽ viết một bài đăng, tương đối chi tiết nói rõ tình huống phó bản giết chóc. Mọi người chờ chút."

Ở trong phỏng đoán của chính phủ, phó bản giết chóc thuộc về phó bản lâm thời, mỗi lần điều khác nhau, hơn nữa sẽ chỉ xuất hiện một lần, bởi vậy không cần phương án, cũng sẽ không tồn tại yêu cầu giữ bí mật.

Điều duy nhất người kể cần cân nhắc là, đừng để lộ ra tin tức riêng tư của người khác, để tránh rước lấy tranh chấp cùng thị phi.

Rất nhanh, Mẫu Đơn Tiên Tử gửi bài đăng, cũng được quản lý viên ghim lên đầu.

Mẫu Đơn Tiên Tử ở trong bài đăng, lấy góc nhìn của bản thân, miêu tả chi tiết tình huống của phó bản giết chóc, mới vào phó bản, cô ngẫu nhiên "nghe lén"

được Hầu Vương cùng khỉ núi đối thoại, gặp phải đuổi giết. Trong quá trình chạy trốn gặp được Nguyên Thủy Thiên Tôn, được hắn cứu, sau đó bọn họ lại cùng nhau cứu một nữ sinh trung học đến từ Nhật Bản. Khi viết đến nơi đây, Mẫu Đơn Tiên Tử không keo kiệt chữ nghĩa khen Nguyên Thủy Thiên Tôn thiện tâm, vươn tay cứu viện đối với hành giả hợp pháp cùng trận doanh, cho dù hai người vốn không quen biết.

Tiếp theo, bởi vì các linh cảnh hành giả tiến vào phó bản không thể nhìn thấu lựa chọn trận doanh, lọt vào Thụ Vương phẫn nộ công kích, thời điểm chỉ mành treo chuông, Nguyên Thủy Thiên Tôn phá giải bí mật trận doanh, dẫn dắt hành giả trận doanh hợp pháp tiến vào cửa thứ hai.

Cửa thứ hai mê cung rừng rậm, Mẫu Đơn Tiên Tử một lần nữa lấy lượng lớn chữ nghĩa miêu tả nguy cơ trên đường, trọng điểm nổi bật ra Nguyên Thủy Thiên Tôn trí tuệ cùng dũng cảm, dẫn dắt bọn họ xuyên qua mê cung rừng rậm, đến miếu sơn thần.- - nói hai ba câu lướt qua rừng rậm sinh sôi nảy nở, cùng với tác dụng của Thiên Hạ Quy Hỏa. Hành giả chính phủ đọc bài đăng trước màn hình, đọc say sưa, vốn cho rằng trong mê cung rừng rậm trải qua đủ ly kỳ, đủ mạo hiểm, thẳng đến lúc thấy Mẫu Đơn Tiên Tử miêu tả tình huống miếu sơn thần.- - Nội gian âm Si lợi dụng phần thưởng rừng rậm di động, mang mọi người của đội ngũ một lần nữa đưa về mê cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình cản trận doanh sơn quỷ. Mẫu Đơn Tiên Tử chưa nhắc tới Quan Nhã. Sau đó nữa là thành Thất Lạc chiến đấu, Mẫu Đơn Tiên Tử lấy hành văn trôi chảy kể lại quá trình chiến đấu, khắc họa ra đầy đủ thấy khô cường đại và khủng bố. Do đó phụ trợ ra hành động vĩ đại huy hoàng của Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc cuối cùng đánh chết thấy khô.

Nhưng so sánh với hắn ở miếu sơn thần một mình cản đám đông địch, cảm giác chấn động của văn tự giết chết thảy khô, cũng chưa mang đến rung động quá mạnh cho nhân viên chính phủ Ngũ Hành minh giá trị đã bị đề cao. Thẳng đến trận chiến bảo vệ trận pháp tiến vào kết thúc, Mẫu Đơn Tiên Tử lấy văn tự miêu tả: boss ao máu giáng thế, ma thể cao trăm mét, tám cánh tay, phù văn trên người khiến chúng ta chỉ nhìn một cái, đã thần trí thác loạn, tinh thần thất thường.

Chương 931: Vô sự hiến ân cần (3)

Các hành giả chính phủ đọc bài đăng liền cảm thấy không thích hợp, thầm nhủ như vậy xem ra, trận doanh sơn thần không phải thua rồi sao, vì sao đoàn diệt là trận doanh tà ác?

Đọc xuống chút nữa, Mẫu Đơn Tiên Tử chỉ dùng ít ỏi mấy dòng viết:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu hồi tồn tại càng cường đại hơn, đánh bại boss ao máu, đoàn diệt trận doanh sơn quỷ”

Bình luận bên dưới:

“Năm Rộng Tháng Dài: Đọc xong rồi, ngu người rồi.”

“Những Ngày Gian Khổ: Trong phó bản giết chóc đoàn diệt nghề nghiệp tà ác, trực tiếp quét sạch bảng truy nã cảnh giới Siêu Phàm, những tên đó chính là con chuột hôi thối ngay cả Thánh Giá cũng không bắt được. 1628 điểm, càng là trước nay chưa từng có, quả thực không hợp lý.

“.

“Nam Ái Đinh: Ha ha ha, bọn Siêu Phàm bảng truy nã bị tận diệt, cái này đối với tổ chức tà ác là một đả kích nặng nề, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự là làm người ta không biết nên nói cái gì mới tốt. Hắn bây giờ là Thánh Giả, ta chờ mong hắn giống với Phó Thanh Dương, trở thành kẻ vô địch dưới trưởng lão đời thứ hai.”

“Vương Phi: Sơ ý rồi, ta nên quỳ xem hết bài đăng này, Nguyên Thủy Thiên Tôn xin nhận lấy đầu gối của ta”

“Những Ngày Gian Khổ: Khó có thể tưởng tượng, xem xong hoài nghi căn bản không phải phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm. Mặt khác, có thể miêu tả chi tiết boss chiến hay không, Nguyên Thủy Thiên Tôn rốt cuộc triệu hồi đến cái gì”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: A a a, ta vì sao không tham gia phó bản giết chóc, ta cũng muốn trở thành Thánh Giả, rốt cuộc không có cơ hội ôm đùi Nguyên Thủy nữa.”

“Khương Dương: Không ngờ âm Si là người của Ám Dạ Mân Côi, ừm, không chỉ hắn, ta vừa đi diễn đàn Thái Nhất môn, Mao Sơn Thuật Sĩ con mẹ nó cũng là gián điệp”

“Nấm Cùng Rượu Càng Uống Càng Vô: Ta có một nghi hoặc, dựa theo nội dung bài đăng có thể suy đoán, hai đại trận doanh chiến đấu, nên lấy triệu hồi Boss ao máu’ cùng Gia cố phong ấn’ làm trung tâm, trong phó bản không nên có lực lượng khác nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao triệu hồi ra tồn tại càng

cường đại hơn? Phó bản giết chóc Siêu Phàm không có khả năng cho phép lực lượng cấp 4 trở lên tham gia nhỉ, trừ phi là bản thân phó bản"

"Đại Học Sĩ Văn Uyên Các: Xem một đống bình luận ngu ngốc, rốt cuộc có người nhắc tới điểm mấu chốt, trước mắt cũng không rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn làm như thế nào, nhưng hắn tuyệt đối xài bug nào đó, lão phu xem xét số liệu phó bản giết chóc kỳ trước, 900 điểm là một cực hạn các hành giả Siêu Phàm có thể đạt tới, vượt qua 900 điểm, là biến thái trong biến thái. Điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn không hợp lý, thuộc về trường hợp đặc biệt, không thể phục chế"

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Tuy tình huống không khác biệt lắm, nhưng vì sao xem tựa như Nguyên Thủy Thiên Tôn độc diễn? Công lao của tôi bị cô ăn rồi sao? Còn có, thủ miếu sơn thần không chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn có Quan Nhã".

Linh cảnh hành giả các phân bố, bắt đầu quay quanh đề tài điểm triển khai thảo luận, không có ai để ý Thiên Hạ Quy Hỏa kháng nghị. Cao Ốc quốc tế Tùng Hải, nhà ăn xoay tròn tầng 108. Bên bàn ăn hai người sát cửa sổ, Linh Quân cầm điện thoại di động, vẻ mặt có chút dại ra đọc bài đăng trong màn hình.

1628 điểm, là bao nhiêu điểm? Thiếu chút nữa bị trận doanh tà ác đoàn diệt trái lại là thật, nhưng không giống với hắn nghĩ.

Thật là, Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, vô thanh vô tức đã gây ra chuyện lớn như vậy, Phó Thanh Dương sau khi trở về, nhất định lại sẽ rắm thối nói: Dù sao hắn là nhân vật giống với tôi, không giống với các cậu đám rác rưởi này. Trong lòng Linh Quân lẩm bẩm.

Hắn đặt điện thoại di động xuống, nhìn về phía cô gái xinh đẹp đối diện, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời tháng tư: "Tiểu thư Annie, chính phủ công bố một ít thông báo làm người ta không thể tưởng tượng, vừa mới xem xong, để cô đợi lâu rồi."

Cô gái đối diện, có một mái tóc ánh vàng rực rỡ, đôi mắt xanh thẳm như đá quý, cùng với khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp.

Mà so sánh với xinh đẹp, sức quyến rũ của cô càng thêm làm người ta trầm luân, làm người ta tâm trí hướng tới, hận không

thể đè cô ở trên giường, dùng tất cả tư thế có thể nghĩ ra được chinh phục cô.

Đây là một cô gái cấp bậc hồng nhan họa thủy, cho dù ở trong nghề nghiệp Ái Dục, cũng là loại phẩm chất cực cao đó.

Hành giả Ái Dục phẩm chất kém, là không vào được bộ ngoại giao của Hiệp Hội Mỹ Thần.

Chương 932: Vô sự hiến ân cần (4)

Phụ nữ bình thường ở trước mặt nghề nghiệp Ái Dục, căn bản không có sức cạnh tranh.

Có một số nơi, cho dù ngựa xe như nước, dòng người như dệt cửi, người vẫn như cũ sinh lòng hướng tới- đây là nghề nghiệp Ái Dục.

"Thông báo làm người ta không thể tưởng tượng?"

Annie chớp mắt một cái, tò mò nói: "Có thể nói cho tôi biết không?"

Cô mở to mắt, ra vẻ bộ dáng ngây thơ, cũng không làm người ta phản cảm, ngược lại thể hiện ra sự đáng yêu cùng rực rỡ của thiếu nữ.

Thật sự là vưu vật nha… Linh Quân mỉm cười nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong phó bản giết chóc đi ra rồi."

Mắt Annie hơi sáng ngời, khẽ gật đầu: "Đây là chuyện trong tưởng tượng… Xin lỗi, tiếng Trung của tôi không quá tốt, ta biết còn có một từ chuẩn xác hơn, lấy thiên phú cùng năng lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi không chút nghi ngờ hắn sẽ trở thành Thánh Giả"

"Nhưng nếu chỉ là như vậy, hẳn là không cần thiết dùng không thể tưởng tượng để hình dung nhỉ?"

Ở trên bốn chữ không thể tưởng tượng, phát âm của cô không phải quá chuẩn.

Linh Quân thở dài:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn dắt trận doanh hợp pháp, đoàn diệt trận doanh tà ác. Phải biết rằng, trong đó là có cao thủ

trong top 10 bảng truy nã. Cho dù là nguyên soái năm đó, cũng chưa giết hết những cao thủ cùng cấp bậc".

"Nhưng so với tin tức tôi kế tiếp muốn nói, những thứ này đều là việc nhỏ"

Dừng một chút, trên mặt hắn lộ ra một mảng mờ mịt, nói: "Cô có thể tưởng tượng không, điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn là 1628."

Nói xong câu này, hắn liền thấy khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Annie phía đối diện đột nhiên đọng lại.

Một giây sau, cô gái so với tên cấp dưới chú ý tao nhã kia của Phó Thanh Dương càng tao nhã hơn vô số lần, hầu như là từ trên ghế bật dậy, giọng điệu gấp gáp nói: "Tôi còn có việc, ngài Linh Quân, lần sau lại cùng nhau dùng bữa".

Cộp cộp cộp! Annie đi giày cao gót, đầu cũng không ngoảnh đầu lại rời đi.

Đi rồi? Tôi khách sạn dưới lầu cũng đặt phòng rồi, cô cứ như vậy rời đi? Linh Quân ngây ra ở đó.

Lúc này, điện thoại di động đặt ở mặt bàn vang lên nhạc cuộc gọi tới, giọng nữ tràn đầy nội lực:

"Anh thương tổn em, còn cười mà bỏ qua, tình yêu anh tham lam tình yêu em yếu đuối c"

Linh Quân liếc thông báo gọi tới một cái, phát hiện là Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi điện tới.

Thằng nhóc này không nên đang cùng nhau tốt nghiệp với Quan Nhã sao, lúc này gọi điện cho mình? Linh Quân nhận cuộc gọi, nghĩ diễm ngộ của mình bởi hắn mà đứt đoạn, tức giận nói lời dìm hàng: "Chúc mừng nha, gà giò, về sau cậu đã là gà trống choai rồi."

Trong loa truyền đến thanh âm vui vẻ của Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Tôi lựa chọn bộ phương án thứ hai, tuy còn chưa tới trình độ một pháo là đỏ, nhưng nên hôn đã hôn, nên ôm đã ôm, tôi cảm thấy tôi cùng Quan Nhã không thể về lại trước đây nữa, kế tiếp làm như thế nào? "Chị ấy tựa như có chút xấu hổ, có phải cần yên tĩnh một đoạn thời gian, làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra hay không?"

Linh Quân vừa nghe, nhất thời cười khẩy: “Cậu là kẻ ngốc sao, làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra? Chờ đoạn từng trải này của hai người lắng xuống, vậy liền về tới trước kia rồi.”

“Quan hệ của hai người đã không phải giai đoạn có hảo cảm với nhau, mặc kệ xấu hổ hay không, dù sao chuyện đã làm đã vượt qua phạm trù bạn bè bình thường, kế tiếp liền dễ xử lý rồi, phải thay đổi phương thức ở chung với Quan Nhã, nhớ kỹ hai điểm.

“Một: Thiên vị! Toàn bộ nữ nhân đều thích mình được thiên vị, được che chở, cái này có thể làm nổi bật địa vị của họ, để cô ấy ý thức được, cô ấy ở trong lòng cậu không giống với người khác, lũ chó liếm trời rét buốt đưa bữa sáng kia làm FA là đúng?

“Vậy vì sao liếm đến cuối cùng vẫn là hoàn toàn không có gì cả?”

Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Bởi vì bọn họ xấu, hoặc là nghèo”

Linh Quân đánh trúng trọng tâm, lại nói: “Đừng ngắt lời tôi”

“Tặng hoa, tặng quà, lời ngon tiếng ngọt tất cả phương thức có thể hiển ân cần đều được. Đàn ông theo đuổi phụ nữ phải hiến ân tình, phải không thể nào nói “Vô sự hiến ân tình phi gian tức đạo, thằng nhãi cậu tuy giỏi kết giao, nhưng số lần cậu liếm Phó Thanh Dương, so với liếm Quan Nhã còn nhiều hơn, đây là điều không được.”

Tặng hoa nhiều, tặng quà nhiều, liếm cô ấy nhiều… Trương Nguyên Thanh nhất thời ở trong lòng gật gật đầu: “Điểm thứ hai thì sao?”

Linh Quân nói: “Điểm thứ hai chính là đùa giỡn cô ấy, yêu đương không thể làm quân tử, đợi cơ hội liền nắm tay, SỖ sàng, nói chút lời tục. À, điểm ấy hai người thu liễm một chút, ngày nào cũng bánh xe đè mặt tôi”

“Cậu ăn đậu hũ cô ấy, cô gái ngoài miệng sẽ nói chán ghét, nhưng thật ra trong lòng rất vui vẻ, bởi vì các người là có độ hảo cảm, là ái muội. Trái lại, cậu không đụng vào cô ấy, nho nhã lễ độ đối với cô ấy, cô ấy sẽ cảm thấy cậu không thích cô ấy”

Chương 933: Buông xuống hiện thực (1)

“Tóm lại, đối mặt người khác phái có hảo cảm với nhau, hơn nữa quan hệ ái muội, không cần làm chính nhân quân tử, ai làm chính nhân quân tử kẻ đó ngu ngốc”

“Rõ rõ.”

Trương Nguyên Thanh chấm dứt trò chuyện với đạo sư cuộc đời, thầm nhủ ngày mai mình liền tặng hoa cho Quan Nhã, sau đó liếm cô ấy mấy cái.

Hắn nắm điện thoại di động, dùng sức vung nắm tay.

Tuy tính cách trưởng thành sớm, ở phương diện xã giao khéo léo, xử sự già gio hơn so với bạn cùng lứa tuổi.

Nhưng hắn quả thật là gà giò, ở phương diện yêu đương không có bất cứ kinh nghiệm gì, Quan Nhã là cô gái số lượng không nhiều khiến hắn có hảo cảm, quả thật rất thích. Thích thì đi theo đuổi, đi nhấm nháp hương vị tình yêu.

Không uổng tuổi trẻ.

Sau khi cúp điện thoại, hắn mở phần mềm nói chuyện phiếm, lần lượt trả lời tin nhắn chúc mừng của Bạch Long, Thanh Đằng, Đại Cơ Bá, Tạ Linh Hi đám bạn bè quen biết này. Tiếp theo gọi điện thoại cho Lý Đông Trạch, báo cáo tình huống.

“Nguyên Thủy, cậu đã là Thánh Giả, tổ chức rất nhanh sẽ đề bạt cậu làm chấp sự, về sau phải càng thêm tao nhã biết không? Lý Đông Trạch lời nói thấm thía.

“Tôi sẽ tao nhã giống như thập trưởng Trương Nguyên Thanh cam đoan chắc nịch.

Lý Đông Trạch nhất thời rất vui mừng, lại nói: “Tùng Hải tạm thời không thiếu chấp sự, không biết tổ chức là sẽ điều đi chấp sự bản địa, để trống vị trí cho cậu, hay là sắp xếp cậu đến nơi khác, đưa xuống dưới rèn luyện”

Tùng Hải đô thị lớn như vậy, vị trí chấp sự là công việc béo bở, không tồn tại khả năng trống.

“Tôi tạm thời không muốn rời khỏi Tùng Hải. Nếu tổ chức muốn để tôi đi thành thị khác, tôi có thể chờ vài năm lại làm

chấp sự. Thập trưởng, so với lo lắng cái này, anh nên cân nhắc là, tổ 2 chỉ còn anh cùng Vương Thái, Vương Thái là tên trạch kỹ thuật, bốn bỏ năm lên, tổ 2 chỉ còn anh. Trong những ngày anh một mình, nhất định phải nhớ rõ tao nhã nha"

Lý Đông Trạch: ".."

Khương Tinh Vệ đã thành Thánh Giả, khẳng định cũng sẽ không ở lại đội 2.

Đằng Viễn tiền bối là đấu sĩ thi lại, vua nằm duỗi, đi làm cũng không quẹt thẻ, không, chưa bao giờ đi làm. Trương Nguyên Thanh tiếp theo nói: "Mặt khác, kính nhờ anh một sự kiện"

Lý Đông Trạch thu hồi sự thể lượng gió rền vang hề Dịch Thủy lạnh, trầm giọng nói: "Cậu nói"

"Lấy danh nghĩa của tôi, hướng tổ chức xin huỷ bỏ lệnh truy nã Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, ủy thác Quyền Vương, ở chợ đen trong lòng đất phát tán tin tức hắn đầu nhập vào chính phủ, hại chết tất cả người trận doanh tà ác"

Trương Nguyên Thanh nói.

"Hắn ở trong phó bản đã đắc tội cậu?"

"Không phải, tôi chỉ là muốn thử ép hắn cùng đường"

Sau đó đi đầu nhập vào Khấu Bắc Nguyệt, lại để Khấu Bắc Nguyệt dẫn tiến người này đi gặp Vô Ngân đại sư. Tìm kiếm nghề nghiệp tà ác một lòng hướng thiện, đây là ủy thác của Vô Ngân đại sư đối với hắn. Trương Nguyên Thanh biết nhóc mập kia là đối tượng Hư Vô giáo phái, nam phái trọng điểm bồi dưỡng, nhưng cao tầng nam phát tín nhiệm hắn, không đại biểu nghề nghiệp tà ác tầng trung và thấp tin tưởng.

Càng không đại biểu nghề nghiệp tà ác khác tin tưởng hắn.

Mà nghề nghiệp tà ác chết ở trong phó bản giết chóc, ở trong hiện thực đều có lão đại, bạn bè, thân mật. Trong những người này, chung quy sẽ có người cực đoan. Không, nghề nghiệp tà ác phần lớn cực đoan. Khi bọn họ nghe nói tin đồn, tất nhiên sẽ thù hận nhóc mập, thậm chí ám sát hắn.

Dù sao giết lầm không sao cả, nghề nghiệp tà ác còn có thể để ý giết lầm kẻ vô tội?

Chờ tình cảnh của hắn trở nên không ổn, lại thông qua Khấu Bắc Nguyệt tung cành oliu, về phần có thể lôi kéo được người hay không, không sao cả. Có một số việc hắn không làm Vô Ngân đại sư cũng sẽ không trách móc nặng nề, nhưng độ hảo cảm liền hết rồi.

Mà có một số việc cho dù chưa thành công, nhưng chỉ cần người đi làm, thái độ được ghi nhận.

Qua đoạn thời gian nữa, lại bảo Khấu Bắc Nguyệt liên hệ tên kia, tìm hiểu một phen lời đồn có tác dụng hay không, bọn họ khẳng định có trao đổi phương thức liên hệ.

Trương Nguyên Thanh thuận tay ở ven đường gọi một chiếc taxi, chuẩn bị về nhà.

Khấu Bắc Nguyệt phản bội là chuyện về sau, cũng đã nhận lão đại, nhóc mập sao có khả năng không đòi phương thức liên hệ.

Khách sạn Vô Ngân.

Khấu Bắc Nguyệt thẳng lưng, đứng ở trong điện của cổ miếu, nói: "Tình huống sự việc chính là như thế"

Ở trước mặt Vô Ngân đại sư, Khấu Bắc Nguyệt liền từ một con chó săn nhỏ, biến thành cho con nhỏ, thu liễm kiệt ngạo cùng ngu ngốc, không dám lỗ mãng.

Khấu Bắc Nguyệt vụng trộm đánh giá bóng lưng Vô Ngân đại sư, trừ mỗi ba tháng triệu tập giáo chúng giảng pháp, dẫn đường mọi người hướng thiện, Vô Ngân đại sư chưa từng gặp bất luận kẻ nào.

Ngoại trừ Tiểu Viên!

Không ngờ Vô Ngân đại sư sẽ bởi vì điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cố ý tìm hắn hỏi.

Chương 934: Buông xuống hiện thực (2)

Bóng lưng mặc nạp y màu xanh ngồi im hồi lâu, chậm rãi nói: "Thì ra là thế, vậy thì không kỳ quái nữa"

Tiểu Viên nhíu mày nói: "Đại sư, lời ấy giải thích thế nào?"

Thanh âm Vô Ngân đại sư đè nén đau đớn, quanh quẩn ở trong điện: "Tồn tại có thể tự do ra vào phó bản ít ỏi không có mấy, trừ phi sinh ở phó bản, đó là một vị Thần Nhật Du cổ đại"

Thần Nhật Du cổ đại? Sinh ở phó bản? Tiểu Viên bừng tỉnh đại ngộ, chính bởi vì có đặc thù như vậy, mới có thể tiến vào phó bản giết chóc. Chẳng qua cô vẫn không rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn là như thế nào triệu hồi ra loại boss cấp bậc này. Nói tới, Khấu Bắc Nguyệt trở về hiện thực đã cả một buổi sáng, tiểu tử kia cũng thật là, thế mà lại chưa gửi tin cho cô. Vào phó bản giết chóc một chuyến đột nhiên liền trở nên lạnh nhạt. Trong lòng Tiểu Viên có chút nổi giận.

Lúc này, Vô Ngân đại sư lại nói: "Bắc Nguyệt, ngươi nói Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí kia, cũng là Huyện Thuật Sư, người cho rằng hắn tính cách không ác?"

Khấu Bắc Nguyệt dùng sức gật đầu.

Thân là Yêu Mê Hoặc, người tốt người xấu hắn có thể phân biệt.

"Đại sư là muốn độ hóa hắn?"

Khấu Bắc Nguyệt lắc đầu nói: "Tên kia là đối tượng Hư Vô giáo phái nam phái trọng điểm bồi dưỡng, hắn sẽ không gia nhập chúng ta."

Vô Ngân đại sư nghe vậy, không nói chuyện nữa.

Trong xe taxi, Trương Nguyên Thanh nhớ tới còn chưa báo cho dì Tiểu Viên biết tin tức vượt qua phó bản giết chóc.

— Tuy cô ấy khẳng định đã từ chỗ Khấu Bắc Nguyệt biết được.

"Quan hệ người với người vẫn phải duy trì, cả buổi sáng đều dây dưa với Quan Nhã, quên thông báo Tiểu Viên một tiếng"

Trương Nguyên Thanh vội cầm lấy điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho "dì Tiểu Viên ma pháp":

"Dì Tiểu Viên, tôi đã trở về, Bắc Nguyệt có nói cho cô điểm của tôi chứ, ha ha ha, phá kỷ lục rồi, đáng tiếc trước khi vào phó bản giết chóc, chưa đánh cược với cô"

Nào ngờ, tin tức gửi ra, như trâu đất xuống biển, hồi lâu không có ai đáp lại. Chưa đọc được? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, giờ này, cô ấy hẳn là đứng ở trước quây khách sạn, cúi đầu chơi điện thoại di động mới đúng.

Hắn lại gửi một tin nhắn: "Vừa tấn tháng Thánh Giả, mọi việc bận rộn, vài ngày nữa đi khách sạn thăm cô (mỉm cười)"

Chưa nhận được trả lời, hắn mở ra diễn đàn chính phủ, xem xét đánh giá của các phân bộ lớn Ngũ Hành minh đối với mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm được hành động vĩ đại xưa nay chưa từng có, mọi người nói hắn có tư thái minh chủ hay không Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, đánh giá đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn hai cực xoay chuyển, thuần một sắc hô to: Tôn trưởng lão hồ đồ Năm đó Ma Quân liên hợp nghề nghiệp tà ác, lừa chết đồng nghiệp chính phủ tiến vào phó bản, nay Nguyên Thủy Thiên Tôn đoàn diệt trận doanh tà ác, sảng khoái lòng người Thông báo ghim đỉnh cùng bài đăng của Mẫu Đơn Tiên Tử tạm bất luận, diễn đàn mấy trang đầu, tất cả đều là bài đăng thảo luận phó bản giết chóc, thảo luận hắn. Rất nhiều ID linh cảnh quen thuộc ở trong bình luận điên cuồng quét: "Thiên Tôn lão gia"

Trương Nguyên Thanh cũng đã thấy không ít ID linh cảnh xa lạ.

"Bổ Đao Trảm Gà Con: Đám đồng nghiệp Siêu Phàm này giữa năm là may mắn, nhớ năm đó, đồng nghiệp theo ta cùng nhau vào phó bản giết chóc, đã chết hai phần ba. Lần này người Ngũ Hành minh tấn tháng Thánh Giả, ước chừng có mười lăm vị, lại thêm phó bản giết chóc cuối năm, năm nay tổ chức bội thu nha. Chỉ bằng cái này, công lao của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã lớn đến khó có thể đánh giá, không biết tổng bộ sẽ cho hắn phần thưởng gì.

""Người Thành Thật Trương Bách Nhẫn: Hắn một lần phó bản giết chóc, kiếm công huân bằng chúng ta cả đời. Nói, ta bây giờ rất chờ mong tổ đội với hắn vào phó bản, để ta cũng ôm đùi Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút"

"Nhà Suy Luận Hạng Ba: Nguyên Thủy Thiên Tôn phá kỷ lục điểm, đạt được kinh nghiệm, đạo cụ, đều là đỉnh của đỉnh, so

với Thánh Giả bình thường nhiều hơn mạnh hơn, nhỡ đâu ghép với hắn, không chừng thật sự phải ôm đùi hắn”

“Quả Nhân Có Bệnh: Mấy kẻ này đều là chấp sự nhỉ, bằng không tuyệt không dám càn rỡ như thế, gọi thẳng tục danh Thiên Tôn lão gia”

“Những Ngày Gian Khổ: Không sao, qua một năm tới năm rưỡi nữa, bọn họ cũng sẽ giống với chúng ta gọi Thiên Tôn lão gia.

““Bé Heo Geogre: Lớn một chút, có lẽ sáu tháng cuối năm, bọn họ đã gọi Thiên Tôn lão gia rồi”

“Bổ Đao Trảm Gà Con: Mấy kẻ bên trên là phân bộ nào, mạng không phải nơi ngoài vòng pháp luật, nói chuyện chú ý chút”

Ở trong những bài đăng lộn xộn này, cũng có mấy cái họa phong đi ngược lại, ví dụ như: Ta thừa nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong phó bản giết chóc tạo ra nhân tố mang tính mấu chốt, nhưng mọi người đừng mù quáng hùa theo, xem nhẹ cống hiến của người khác — Người đăng bài: Thiên Hạ Quy Hỏa.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 935: Buông xuống hiện thực (3)

Nhưng không có ai quan tâm hắn, trong mười mấy bình luận số lượng không nhiều, một nửa trả lời rác rưởi, một nửa trào phúng, mắng hắn sỉ nhục của Hỏa Sư.

Mắng hắn đều là Hỏa Sư.

Lại ví dụ như: # Vừa mới nghe được một tin tức, diễn đàn chính thức của Thái Nhất môn cấm chat tập thể, nghe nói là Viên Đình gửi bài đăng gì, bài đăng đã bị xóa, tạm thời không biết nội dung # Xem đến nơi đây, trong lòng Trương Nguyên Thanh nhất thời lộp bộp một cái, thầm nhủ nên đến vẫn đến rồi.

Việc xấu trong nhà đại trưởng lão Bách Hoa hội nếu là truyền ra, Viên Đình có thể bị diệt khẩu hay không mình không biết, nhưng mình nhất định sẽ bị giận chó đánh mèo.

Sau đó, hắn nghĩ tới chuyện càng thêm đáng sợ: luận rác rưởi của Phó Thanh Dương cùng tình báo Ma Nhãn Thiên Vương cung khai khẳng định cũng không giấu được nữa.

“Bách phu trưởng sẽ không tha cho mình, Cẩu trưởng lão cũng sẽ không, xong rồi, Barbie Q rồi*”

mang hàm nghĩa: Xong rồi Trương Nguyên Thanh nhất thời trong lòng lạnh đi một nửa.

Trung tuần tháng sáu, giữa trưa, ánh mặt trời nóng bức.

Bên đường ngoài tiểu khu, siêu thị thả xuống rèm cửa nhựa chắn gió, khách thưa thớt, trong tiệm hoa quả cách vách, ông chủ chán đến chết gặm dưa hấu, cũng không có khách khứa gì.

Năm nay mùa hè đặc biệt nóng bức, các ông bà già cũng không thích đi ra hoạt động nữa.

Trừ dòng xe cộ vẫn chảy xiết như cũ, người đi đường lại ít đến đáng thương.

Xe taxi dừng lại ở ngoài tiểu khu, lại một lần nữa để Hoa Hồng Máu ở vịnh Phó gia, Trương Nguyên Thanh đẩy cửa xe ra, đội nắng chói chang, trước chạy đi tiệm hoa quả đối diện con đường mua hai quả dưa hấu to, lại tới siêu thị mua cây thuốc lá. Về nhà không cần mang quà, làm “việc đuối lý”

ngoại lệ.

Ở lại trong phó bản giết chóc một lần tới ba ngày, cuộc gọi nhỡ của bà ngoại và dì trẻ tích lũy hơn ba mươi, tin nhắn chưa đọc mấy chục cái.

Lần này về nhà, không xách chút đồ trở về, vậy bị treo lên hỗn hợp hai người đánh chính là hắn, lại thêm ông ngoại, là ba người đánh Trương Nguyên Thanh. Vào thang máy đến cửa nhà, nhập mật mã, mở ra cửa phòng trộm. Lúc này vừa qua giờ cơm, trong phòng khách, ông ngoại bà ngoại vừa dùng xong bữa trưa, đang ngồi ở phòng khách xem TV.

“Bà ngoại, cháu đã trở về!”

Trương Nguyên Thanh “ngọt ngào”

gọi một tiếng. Bà ngoại nghiêng đầu nhìn, trên mặt tràn đầy nụ cười lạnh: “Đây là ai thế, sao còn gọi bậy người ta, nhà ta cũng

không nuôi cháu ngoại, ngược lại nuôi một con sói mắt trắng”

Trương Nguyên Thanh liền nói: “Mẹ, con đã trở về”

“Gọi ai là mẹ hả!”

Bà ngoại đứng dậy đánh ngay.

“Cái này không phải ngài nói không có cháu ngoại sao”

Trương Nguyên Thanh ra vẻ ấm ức.

Bà ngoại cú đầu hắn vài cái, cả giận nói: “Mày còn biết trở về? Điện thoại không nhận, tin nhắn không trả lời, cánh cứng cáp rồi có phải hay không”

“Cháu không phải đã nói ra ngoài ở vài ngày sao, cháu vừa có bạn gái”

Trương Nguyên Thanh mở mồm là nói láo, cũng sử dụng “bạn gái”

để làm nổi bật mình là người trưởng thành rồi, bà ngoại không nên quản quá rộng.

“Có bạn gái cũng không thể chơi trò mất tích, có phải cô bạn gái kia của mày không cho mày nhận cuộc gọi hay không?”

Bà ngoại thầm nhủ cháu ngoại mình nuôi sẽ tuyệt đối không nổi loạn như vậy, nhất định là cô gái bên ngoài làm hỏng cháu ngoại bảo bối. Không cho cháu nhận cuộc gọi là linh cảnh, không phải bạn gái… Trương Nguyên Thanh tránh đi đề tài, vội vàng đưa dưa hấu qua: “Bạn gái cháu biết ngài thích ăn dưa hấu, Cố ý ở cửa tiểu khu mua.” Lại đưa thuốc lá cho ông ngoại: “Ông ngoại cũng có quà”

Ông ngoại tiếp nhận thuốc lá, đánh giá một phen, hài lòng gật đầu, “Chú ý tiết chế”

Bà ngoại nhận dưa hấu, thái độ cũng có chút chuyển biến tốt, hừ lạnh nói: “Con bé đưa cháu về? Sao không đi lên theo”

“Xấu hổ mà.”

“Ngày kia là thứ bảy, mày dẫn người về ăn bữa cơm cho bà, lần trước đã nói muốn mày dẫn về, kéo dài lâu như vậy, mày lấy lệ nữa, bà liền gọi điện thoại nói cho mẹ mày việc này”

Bà ngoại một bộ tư thái “Lão nương yếu khảo sát một chút”

“Chuyện liên quan gì tới Trần Thục, cháu đã gạch hổ khẩu mẹ của bà ấy rồi.”

Trương Nguyên Thanh lầu bầu một tiếng.

Bà ngoại trừng mắt: “Mày nói cái gì?”

Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói: “Cháu nói biết rồi, để lát cháu hỏi một chút.”

Hắn tính dẫn Quan Nhã trở về, nếu Quan Nhã không đáp ứng, liền dẫn Hoa Hồng Máu trở về giả mạo bạn gái.

Tuy âm Thi ánh mắt lạnh lùng, thiếu linh tính, nhưng hắn có Quỷ tân nương, Quỷ tân nương là cô gái xinh đẹp trăm năm trước, rất chú trọng tôn ti cùng lễ nghi, đối với ông ngoại bà ngoại của phu quân, nghĩ hẳn sẽ vô cùng tôn kính.

Duy nhất cần phải chú ý là, cô có thể sẽ bất thình lình làm một câu: Tiểu nữ Bạch Lan ra mắt hai vị lão tổ tông, về sau chắc chắn hầu hạ phu quân thật tốt, nối dõi tông đường cho gia tộc. Trương Nguyên Thanh am hiểu xã giao, còn thật không biết nên vãn hồi lại như thế nào.

“Đã ăn chưa?”

Bà ngoại cau mày.

“Chết đói rồi!”

“Còn có chút đồ ăn, bà làm cho mày bây giờ”

Bà ngoại xoay người đi nhà bếp.

Trong nhà cũng không để đồ ăn thừa, ăn không hết là đổ.

Chương 936: Buông xuống hiện thực (4)

Cao Ốc quốc tế.

Annie ngồi ở trước bàn máy tính, ngón tay mượt mà thanh tú bay múa ở bàn phím, lách cách viết xong một bưu kiện, click gửi đi.

Ở sau khi từ chỗ Linh Quân của Thái Nhất môn biết được tin tức, cô liền trở lại văn phòng, liên hệ một số thành viên nào đó của chính phủ giúp đỡ Hiệp Hội Mỹ Thần, từ chỗ bọn họ

chứng thật tình báo là thật. Vì thế lập tức viết một bưu kiện, gửi cho lãnh đạo trực tiếp, bộ trường ngoại giao. Hai tay Annie rời khỏi bàn phím, bưng lên chén trên bàn, nhấp một ngụm cà phê, nhìn chằm chằm trên màn hình biểu hiện bốn chữ "gửi đi thành công"

hơi xuất thần.

Thẳng đến giờ phút này, cô cũng chưa từ trong tình báo rung động lòng người phục hồi tinh thần.

Cô dự đoán được Nguyên Thủy Thiên Tôn có hy vọng hướng tới đứng đầu bảng, dù sao đó là nam nhân cô coi trọng, nhưng Annie hoàn toàn không ngờ, người trẻ tuổi nước ngoài này, vậy mà lại làm ra thành tích khoa trương như thế. Một khắc đồng hồ sau, hòm thư tới biểu hiện có một bưu kiện chưa đọc. Annie liền biết bộ trưởng đáp lại.

Lập tức mở hộp thư ra, quả nhiên thấy bưu kiện bộ ngoại giao Hiệp Hội Mỹ Thần.

Bộ trưởng hồi âm nội dung rất ngắn, lại lộ ra một khí thế bắt buộc: "Phát triển Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành hội viên của Hiệp Hội Mỹ Thần, mặc kệ cô dùng bất cứ biện pháp gì. Trong nửa tháng, chúng tôi hy vọng nhìn thấy thành quả, bằng không sẽ cân nhắc để Betty thay thế cô?

Betty là người tình của Ma Quân, người đẹp xuất sắc trong Hiệp Hội Mỹ Thần.

Cô quá hiểu câu dẫn đàn ông, hơn nữa có dung mạo như thiên sứ, dáng người như ma quỷ, chính bởi vì như thế, Ma Quân mới sẽ trong lòng biết là hố, lại dứt khoát kiên quyết dấn thân vào trong đó. Annie tự tin không thể kém gì Betty, nhưng cô phải thừa nhận, phương diện câu dẫn mục tiêu, cô không bằng Betty. Annie xuất thân gia đình phú quý, tổ tiên đẩy về phía trước hai trăm năm, là đại quý tộc. Bởi vậy, từ nhỏ được dạy lễ nghi, nghe nói vinh quang của tổ tiên, trong lòng cô là có ngạo khí, ở trong công việc ngoại giao, cô am hiểu dùng lễ nghi vừa đúng, cách nói năng tao nhã, cùng với đặc tính nghề nghiệp để đạt thành mục đích.

Betty càng thêm am hiểu dùng sắc đẹp và thân thể để hoàn thành nhiệm vụ.

Đương nhiên, giống Nguyên Thủy Thiên Tôn mục tiêu như vậy Annie tự nhiên sẽ lợi dụng đầy đủ sắc tướng của mình, nhưng làm sao thu phục Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô còn cần cân nhắc một chút. Bình thường mà nói, nam sinh tuổi như vậy là rất dễ dụ dỗ, có thể dễ dàng câu dẫn đến trên giường, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không quá giống, hắn tựa như có ham mê đối với đuôi heo, mà nghề nghiệp Ái Dục không phải Vu Cổ Sư phương đông, cũng không phải ma tộc phương tây, không thể để mình mọc ra cái đuôi heo mê người.

Bởi vậy, cần đổi cách nghĩ.

Tiểu nam sinh ham muốn chiếm hữu mạnh, hắn đã không phải loại cậu bé có thể tùy ý dẫn lên giường đó, vậy mình phải chú ý một phen hình tượng của mình, không thể để hắn cho rằng mình là cô gái phong lưu thành tánh, do đó đối với mình chỉ kính ngưỡng nhìn từ xa. Đàn ông đều thích cô gái ngoan ngoãn, thiếu năng lực kháng cự đối với người khác phái xinh đẹp lấy lòng mọi cách. Trước lấy chúc mừng hắn tấn tháng Thánh Giả làm lý do, hẹn hắn dùng bữa. Lúc này, điện thoại di động trên mặt bàn vang, người gọi tới là Linh Quân.

Annie nhận cuộc gọi.

“Tiểu thư Annie, tối mai có thời gian không, có thể mời cô cùng dùng bữa tối hay không?”

Giọng Linh Quân thuần hậu nhẹ nhàng, cực giàu sức quyến rũ nam tính truyền đến.

“Xin lỗi ngài Linh Quân, tối mai không có thời gian”

Annie uyển chuyển từ chối.

“Được rồi”

Linh Quân không nghĩ ra, cô gái buổi sáng còn trò chuyện với nhau vui vẻ, vì sao đột nhiên trở mặt vô tình, nghề nghiệp Ái Dục quả nhiên đều là nữ hải vương. Nhưng Linh Quân sẽ không nhận thua, hắn là có kế sách tấn công Annie, do đó hoàn thành nhiệm vụ Phó Thanh Dương giao phó. Cơm nước xong, uống xong canh bồ câu non bà ngoại đun, Trương Nguyên Thanh xoa bụng nằm ở trên giường. Hưởng thụ gió lạnh điều hòa thổi ra, hắn không bờ bến phát tán suy nghĩ, cân nhắc đủ loại vấn đề.

“Kỳ quái, mình đã trở về hơn nửa ngày, diễn đàn người thổi mình trâu bò cũng có thể từ thành Tùng Hải xếp hàng đến thủ đô, Cầu trưởng lão sao còn chưa tìm mình? Ông ấy lúc này nên tìm mình nói chuyện rồi nha.”

“Ông ấy chung quy không có khả năng đoán được mình muốn nhân cơ hội đưa ra yêu cầu, từ trong kho hàng tổ chức xin tài liệu, tăng lên cấp bậc của âm Thi cùng linh phó nhỉ? Sau khi tấn thăng Thánh Giả, rất nhiều việc đang chờ hắn.

Đầu tiên là vấn đề chức vụ, công huân và cấp bậc đều đủ, văn kiện bổ nhiệm của tổ chức hẳn là rất nhanh sẽ xuống, mà ở trước khi văn kiện đưa xuống, Cầu trưởng lão hẳn là sẽ tìm hắn nói chuyện, đối với việc thăng chức, phân phối, đưa chút đề nghị, cùng với trưng cầu ý kiến đương sự.

Chương 937: Buông xuống hiện thực (5)

Ý tưởng của Trương Nguyên Thanh là, có thể ở lại Tùng Hải, thì cố hết sức ở lại Tùng Hải.

Hắn còn chưa tới tuổi vì bối cảnh công tác rời quê, cũng chưa làm tốt giác ngộ.

Tiếp theo, âm Thi và linh phó thăng cấp. Mặc kệ là Quỷ tân nương, Tiểu Đậu Bỉ, hay Hoa Hồng Máu, đều nên thăng cấp, bằng không không thể xứng đôi với cấp bậc của hắn.

Cuối cùng là chuyện điều tra anh Binh.

“Mình bây giờ đã là Thánh Giả, có thể điều tra anh Binh mất tích rồi. Nhưng hắn trừ loa Miêu Vương, không lưu lại bất cứ manh mối nào. Đúng, loa Miêu Vương chính là manh mối, thứ đồ chơi này có ý thức của mình, nó sau khi biết mình tấn thăng Thánh Giả, hẳn là sẽ phát manh mối anh Binh nhỉ.”

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh đứng dậy đi đến bên bàn, mở ngăn kéo, lấy ra cái loa vỏ ngoài kim loại đen.

“Tao đã thông quan phó bản giết chóc, có manh mối gì về “Thiếu Niên Binh Vương, bây giờ liền nói cho tao biết.”

Loa Miêu Vương rất cứng đầu, không để ý tới hắn một chút nào.

Thật sự là đạo cụ không bạo lực không hợp tác, Ma Quân sao không dỡ mày đi? Trương Nguyên Thanh ngựa quen đường cũ lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, mũi đao đè lên vỏ ngoài cái loa.

"Xẹt xẹt… cứu mạng, giết người rồi, Thường Uy giết người rồi!"

Trong loa truyền đến tiếng cầu cứu rẻ tiền.

Bàn tay Trương Nguyên Thanh khẽ phát lực, tiếng cầu cứu của loa Miêu Vương nhất thời yên tĩnh, trong tiếng dòng điện xẹt xẹt, tiếng thở dốc ồ ồ truyền đến: "Phù, phù phù."

Tiếng thở dốc giống quạt gió cũ kỹ, cực kỳ khàn khàn.

Tiếp theo, tiếng Ma Quân nghiến răng nghiến lợi truyền đến: "Nữ nhân lông trắng chết tiệt, thực lực của ả mạnh hơn ta quá nhiều, ta còn chưa đạt tới cảnh giới Bán Thần, không phải đối thủ của ả.

Chờ xem, chờ ta trở thành Bán Thần, trở thành cường giả chí cao đó, nhất định huyết tẩy mối nhục hôm nay"

"Chẳng qua, lông trắng thật xinh đẹp, so với chị Âm Cơ của ta còn đẹp hơn, so với đại bộ phận nữ nhân ta từng ngủ đều đẹp hơn, có thể ở trên dung mạo, dáng người và khí chất sánh vai với ả, chỉ có hội trưởng"

Trương Nguyên Thanh khẽ nhíu mày, hắn xác nhận đây là giọng Ma Quân, nhưng so với Ma Quân thời điểm Siêu Phàm cùng Thánh Gia, thanh âm này càng thêm tang thương, càng thêm khàn khàn.

Mà theo hắn biết, Ma Quân từ quật khởi đến ngã xuống, biên độ thời gian không dài.

Ngắn ngủn vài năm, đột nhiên trở nên tang thương. Trương Nguyên Thanh nghĩ, kẻ này trong mấy năm trở thành linh cảnh hành giả, chuyện trải qua, chỉ sợ là người khác mấy đời cũng không cách nào thể nghiệm. Sau đó, hắn mới cân nhắc lông trắng là ai, xinh đẹp bao nhiêu? Chẳng lẽ so với chị Quan Nhã của mình còn đẹp hơn?

Bán Thần lại là cấp bậc gì? Siêu Phàm, Thánh Giả, Chúa Tể sau nữa là Bán Thần? Hay là nói, Bán Thần thuộc về dùng từ phi chính phủ, đặc chỉ quần thể cường đại nào đó?

“Ma Quân, người trừ ngủ với phụ nữ, trong đầu còn có thứ khác không?”

Trong loa, một thanh âm vang lên, giọng vô cùng quen thuộc.

Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, đây là giọng của anh Binh.

“Hề hề!”

Ma Quân cười nhạo nói: “Ngươi không phải cũng cả đầu óc chỉ biết bạo lực. Đúng rồi, ta hẹn mấy Mộc Yêu tư sắc không tệ, vừa nuột vừa non, người ở lại cùng nhau chơi đi, cuộc đời khổ ngắn, phải tận hưởng thú vui trước mắt”

“Không có hứng thú!”

Giọng anh Binh càng thêm trầm thấp: “Sau khi tấn thăng Chúa Tể Chén Thánh Đọa Lạc ăn mòn đối với người sâu thêm rồi, Ma Quân, ta sắp không nhận ra người nữa.”

Nói tới đây, anh Binh bỗng nhiên thở dài: “Ta vốn cho rằng Âm Cơ có thể thay đổi ngươi, ta vốn cho rằng cô ấy là thuốc hay, không ngờ, sau khi mất đi cô ấy, người càng thêm sa ngã, cam chịu không phải phong cách của người”

Ma Quân trầm mặc vài giây, bỏ qua đề tài Âm Cơ, chậm rãi nói: “Cho nên muốn giết chết Phán Quan Mắt Quỷ, cấp bậc càng cao, Chén Thánh Đọa Lạc ăn mòn càng sâu. Tấn thăng Chúa Tể tới nay, ta cuối cùng đã nghe thấy thanh âm không nên nghe, thấy thứ không nên thấy, mà ở lúc ta ngủ say, trong thân thể tựa như có luồng ý chí đáng sợ thức tỉnh, nó muốn thay thế ta, khống chế ta, ý chí đó, bắt nguồn từ Chén Thánh Đọa Lạc.

“Ta hoài nghi, một khi tấn thăng Bán Thần, ta sẽ bị luồng ý chí đó đoạt xá “Tiếng anh Binh chợt từ trong loa vang lên: “Ngươi có kế hoạch chi tiết không, khi nào ra tay?”

“Nửa năm sau”

Ma Quân trả lời, lại nói: “Chúng ta cần làm tốt chuẩn bị thất bại trước, nếu chết ở trong tay Phán Quan Mắt Quỷ, tất cả không bàn nữa. Nhưng nếu là may mắn sống sót, lại chưa thể thành công, vậy phải nghĩ biện pháp áp chế chén thánh ô nhiễm, người có ý tưởng gì?”

Anh Binh ngẫm nghĩ, nói: “Ta biết một học sĩ tên là “Liên Tam Nguyệt, cô ấy nghiên cứu đối với đạo cụ đến trình độ đỉnh cao, có lẽ sẽ có cách áp chế chén thánh ô nhiễm.”

“Liên Tam Nguyệt? Chồng cô ta có phải tên Phong Hỏa”

hay không?”

Ma Quân a một tiếng, “Đi, mau chóng cho ta đáp án”

Audio đến đây là hết.

Chương 938: Lịch sử người tu đạo Cổ đại (1)

Khó được một lần, nghe audio Ma Quân không có “Bốp bốp bốp”

cùng “A a a”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm lẩm bẩm.

Hắn nhìn chằm chằm loa Miêu Vương, cẩn thận suy nghĩ nội dung audio:

“Chén thánh ăn mòn sẽ theo cấp bậc đề cao mà sâu thêm, khi đáng sợ nhất, sẽ trực tiếp đoạt xá?

Nhưng cũng có khả năng, ý thức Ma Quân chỉ, thật ra là nhân cách thứ hai chén thánh sinh ra. Khó trách Ma Quân nhất định phải giết Phán Quan Mắt Quỷ, một bộ phận là ân oán, một bộ phận khác là, không giết Phán Quan Mắt Quỷ, hắn không dám tấn thăng Bán Thần”

Đúng, Trương Nguyên Thanh đã xác nhận, trên Chúa Tể là Bán Thần.

“Mình nhớ Ma Quân cách chí cao chỉ có một bước, cái chí cao kia hẳn chính là Bán Thần nhỉ, nhưng Phán Quan Mắt Quỷ cách chí cao nghĩ hẳn còn xa hơn. Ma Quân lúc trước chết, quả nhiên còn có bí ẩn nha.”

Đồng thời, hắn biết một bước tiếp theo điều tra anh Binh là cái gì rồi - tìm kiếm Liên Tam Nguyệt!

Căn cứ nội dung audio, không khó phỏng đoán, anh Binh về sau đã tìm được phương pháp áp chế Chén Thánh Đọa Lạc ô nhiễm, tìm được Liên Tam Nguyệt này, liền có thể biết tung tích anh Binh.

Không tệ không tệ, theo đẳng cấp của mình tăng lên, loa Miêu Vương cho hoa quả khô càng ngày càng nhiều. Trương Nguyên Thanh xoa đầu đạo cụ yêu quý, mở ngăn kéo ra thả lại nó vào.

“Xẹt xẹt..”

Loa Miêu Vương phát ra tiếng dòng điện, tựa như không cam lòng nhanh như vậy bị bắt trở về, phát ra một đoạn audio cao vút: “Có việc Chung Vô Diễm, vô sự Hạ Nghênh Xuân! Có việc Chung Vô Diễm, vô sự Hạ Nghênh Xuân!”

Thanh âm ở trong phòng quanh quẩn định tại nhức óc.

“Nguyên Tử -”

Tiếng bà ngoại từ phòng khách truyền đến: “Chỉnh nhỏ tiếng một chút, đừng quấy rầy ông ngoại cháu xem tin tức”

“Cháu biết rồi”

Trương Nguyên Thanh một lần nữa đặt loa Miêu Vương ở mặt bàn.

Dù sao nội dung phát ra đơn thuần thuộc loại kháng nghị, không phải là audio Ma Quân ngụ nữ thâm nhập nông sâu, có thể thỏa hiệp thích hợp.

Loa Miêu Vương nhất thời phát khúc cầm đàn dương thư giãn du dương, cũng giảm bớt âm điệu.

Đạo cụ không thể thu vào ô vật phẩm này, ngẫu nhiên cơn nghiện tới, sẽ tràn ngập ham muốn biểu diễn như vậy.- - Bên trong giam giữ một cái linh hồn Miêu vương phóng đãng yêu tự do.

Trương Nguyên Thanh nghe khúc đàn dương cầm tiết tấu chậm rãi, nhớ tới còn có một việc, chày Phục Ma trả lại lão mõ già hay không, còn cần thỉnh giáo Cẩu trưởng lão.

“Chày Phục Ma đã bị nương nương định vị, nếu không trả về, trong phó bản liền không thể dùng, nhưng tốt xấu gì trong hiện

thực còn có thể sử dụng. Một khi trả lại, đạo cụ này liên hoàn toàn vô duyên với mình. Làm món đạo cụ đầu tiên, cảm tình của mình đối với nó, thâm hậu tựa như mèo đối với cá khô. Nói đi cũng phải nói lại, lão mô cũng thật con mẹ nó đẹp, thần nữ cổ điển phương đông"

Ngoài miệng lầu bầu, hắn thuận tay lấy ra cháy Phục Ma, thừa dịp còn ở bên người, sờ nhiều một chút. Về sau có thể không có cơ hội nữa. Chày đồng thau dài chừng nửa cánh tay, vào tay hơi trầm, điêu khắc chú văn tinh xảo đẹp đẽ xuất hiện ở lòng bàn tay hắn.

Đầu ngón tay Trương Nguyên Thanh vuốt ve chày đông lạnh lẽo, đánh giá vài giây, bỗng nhiên phát hiện không thích hợp, chày đồng thau Vốn ám đạm, thế mà lại biến thành cực kỳ sáng bóng, tựa như đánh bóng, tựa như mới vừa ở trong nhà xưởng ra.

"Ồ, sau khi lão mỏ dùng, biến thành mới mẻ sáng bóng rồi? Xem xem thuộc tính có biến hóa hay không?"

Vừa dứt lời, chày Phục Ma bỗng bùng nổ ánh vàng mãnh liệt, bao phủ ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, mang trần nhà, vách tường cùng với mọi thứ trong phòng nhuộm thành màu vàng lấp lánh.

Một thần nữ mặc đạo bào nghê thường, tiên tư ngọc mạo, ở trong chày Phục Ma bay ra, nhẹ nhàng đứng trên không trung.

Một giây sau, tiên tử buông xuống ánh mắt như đầm nước lạnh, lạnh lùng nói: "Lão mỗ?"

Tâm linh Trương Nguyên Thanh chịu chấn động thật lớn, ngây ra như phỗng, quên cúi đầu lạy lục. Lão mô có thể buông xuống hiện thực? Cái này sao có khả năng? Tam Đạo Sơn nương nương đột nhiên xuất hiện, khiến Trương Nguyên Thanh bất ngờ không kịp để phòng, cảm giác mình adrenalin tăng vọt, cảm xúc cùng thần kinh căng thẳng đến cực hạn. Trên bàn, loa Miêu Vương biến đổi làn điệu, truyền ra giọng nam trầm thấp.

"Sợ nhất không khí đột nhiên yên tĩnh, sợ nhất người bạn đột nhiên quan tâm, sợ nhất hồi ức sợ nhất đột nhiên nghe được tin tức của em*"

bài hát: Đột nhiên thật nhớ em - Ngũ Nguyệt Thiên Ánh mắt Tam Đạo Sơn nương nương xoay chuyển, lạnh như băng liếc về phía loa Miêu Vương trên bàn. Trong nháy mắt, loa Miêu Vương tựa như bị người ta bóp cổ, ca khúc đột nhiên gián đoạn.

Không khí thật sự yên tĩnh.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng làm ra ứng đối, cúi đầu lạy luôn: “Ra mắt nương nương, chúc mừng nương nương thoát ly linh cảnh, buông xuống hiện thực”

Chương 939: Lịch sử người tu đạo cổ đại (2)

Mặc kệ thế nào, trước lấy ra thái độ, mặt khác, trong đoạn lời này của hắn, còn cất giấu tâm tư nho nhỏ – thử trạng thái chân thật của Tam Đạo sơn nương nương, thật sự thoát ly linh cảnh hay không, giờ phút này thuộc về trạng thái gì.

Nào ngờ, Tam Đạo sơn nương nương không dính chiều này, khuôn mặt xinh đẹp ngưng sương, mắt đẹp chứa sát khí, lặp lại nói: "Lão mỗ!"

Nữ nhân này không dễ lừa nha… Trương Nguyên Thanh âm thầm nhe răng, ý niệm nhanh chóng chuyển động ở trong đầu.

Hắn cho rằng, Tam Đạo Sơn nương nương thật muốn thế nào đối với mình, lúc hiện thân đã mang theo cơn giận ra tay, mà không phải luân phiên chất vấn, đã chưa động thủ, vậy nói lên nàng có băn khoăn.

Băn khoăn cái gì? Hoặc là lo lắng giết chết hắn, dẫn tới chày Phục Ma không thể trở về linh cảnh; Hoặc là cô ta tuy buông xuống hiện thực, nhưng bị hạn chế. Không thể ra tay, hoặc vô lực ra tay. Nhưng lại không cam lòng bỏ qua ở đây, trong lòng còn sót lại cơn giận chưa tan, cho nên luân phiên chất vấn.

Nương nương dáng người này dung mạo này tu vi này, lại liên hệ âm dương Tán Nhân thầm mến đối với lão mỗ, nghĩ đến lão mỗ năm đó cũng là người đẹp giới tu hành người theo đuổi vô SỐ.

Cực có tự tin đối với vẻ đẹp của mình.

Đối với một nữ nhân tiên tư ngọc mạo, phong hoa tuyệt đại mà nói, dùng lão mỗ loại xưng hô này, tính thương tổn không mạnh, nhưng tính vũ nhục quả thật vượt chỉ tiêu.

Dựa theo kinh nghiệm của đạo sư cuộc đời, mình nếu là không "dỗ"

cô ta, độ hảo cảm liền giảm đi, đến lúc đó ở trong linh cảnh gặp được, cô ta cho dù không giết mình, cũng sẽ ám thầm trả thù, tựa như trong phó bản giết chóc, trực tiếp dùng thân thể

của mình thăm dò bản thể ma thần ao máu… Trương Nguyên Thanh đơn giản thừa nhận mình thất lễ, hô to: "Vãn bối cuồng vọng, không biết trời cao đất rộng, ngôn ngữ mạo phạm nương nương, xin nương nương trừng phạt"

Thấy lão mẽ như tiên tử trong trẻo lạnh lùng vẫn cau mày, hắn không dấu vết bổ sung nói: "Nương nương phong hoa tuyệt đại, còn hơn chim sa cá lặn, còn hơn bế nguyệt tu hoa, nhược phi quần ngọc Sơn đầu kiến, hội hướng dao thai nguyệt hạ phùng*"

Trích bài Thanh bình điệu của Lý Bạch Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung, Xuân phong phất hạm, lộ hoa nùng. Nhược phi Quần Ngọc Sơn đầu kiến, Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng.

Dịch thơ:

Mặt tưởng là hoa, áo ngõ mây, Hiên sương phơ phất gió xuân bay.

Nếu không gặp gỡ trên Quần Ngọc, Dưới nguyệt Dao Đài sẽ gặp ai. Tam Đạo Sơn nương nương hừ lạnh nói:

"Ngươi đang ám chỉ ta là Dương Ngọc Hoàn, là yêu phi hại nước hại dân?"

Cô ta còn biết điển Cố này, cô ta quả nhiên là nhân vật chân thật tồn tại trong lịch sử… Trương Nguyên Thanh liền nói ngay: "Vãn bối là người thành thật, không hiểu khen tiên tử như thế nào, nhưng vẻ đẹp của nương nương, còn hơn cực hạn nhân gian"

Sắc mặt lão mõ lúc này mới có chuyển biến tốt, lúc này, tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến, cô cùng Trương Nguyên Thanh đồng thời nghiêng đầu nhìn lại.

Trong lòng người sau trầm xuống, lại không kịp ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa phòng ngủ bị đẩy ra, bà ngoại tóc hoa râm trên mặt tràn đầy tức giận, nói:

"Bảo mày yên tĩnh chút."

Vẻ mặt bà ngoại bỗng nhiên ngẩn ra, nhìn cháu ngoại quỳ bái dưới đất, ngạc nhiên nói:

"Nguyên Tử, cháu quỳ dưới đất làm gì thế?"

Ổ đúng, lão mõ là hình thái nguyên thần, bà ngoại không nhìn thấy… Trương Nguyên Thanh nhanh chóng phản ứng lại, nói: "Bái thần!"

Bà ngoại: "."

"Ai da, bà ngoại bà đừng phiền cháu, vào phòng cũng không gõ cửa, cháu sẽ nhỏ giọng, bà mau đi ra ngoài"

Trương Nguyên Thanh dùng ra chiêu số "không kiên nhẫn"

người trẻ tuổi quen dùng.

"Đầu óc có bệnh rồi à, mau dậy"

Bà ngoại nói vài câu, liền rời khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại.

"Rầm!"

Cửa phòng ngủ đóng lại, Tam Đạo sơn nương nương lúc này mới thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nhíu lại đôi lông mày thanh tú tinh xảo: "Thứ khốn kiếp, vậy mà lại bất kính như thế đối với trưởng bối"

Trương Nguyên Thanh nhất thời vậy mà không có lời nào để chống đỡ, đành phải nói: "Nương nương giáo huấn phải"

Dùng một chút, nói: "Nương nương có thể buông xuống hiện thực?"

Tam Đạo sơn nương nương ngạo nghễ nhìn hắn, tựa như nhìn thấu ý tưởng của hắn, thản nhiên nói: "Có thể mượn dùng dương phách trong chày Phục Ma buông xuống ý niệm, ngươi ở hiện thể lấy ra chày Phục Ma, ta liền có thể cảm ứng được."

Cô cảm ứng trạng thái của mình, nói:

"Chẳng qua, mỗi lần buông xuống chỉ có thể duy trì hai ngày, nếu là động võ, nguyên thần tiêu hao tăng lên, rất nhanh sẽ trở về linh cảnh, cần ba ngày sau buông xuống lần nữa."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh mắng tiếng "cái đệch", thầm nhủ tốt xấu gì lão mõ Tam Đạo Sơn, rõ ràng có thể mượn dùng chày Phục Ma buông xuống hiện thực, ở trong phó bản lại tuyệt đối không đề cập tới Trái lại, năm lần bảy lượt nhắc nhở mình, phải ở trong phó bản lấy ra cháy Phục Ma, cô ta mới có thể cảm ứng được, Cố ý giảm bớt tâm lý cảnh giác của mình. Rõ ràng là muốn chơi xỏ mình!

Chương 940: Lịch sử người tu đạo cổ đại (3)

Xong rồi, bây giờ mặc kệ hiện thực cùng phó bản, chày Phục Ma đều không thể dùng, vậy mình chỉ có thể trả lại cô ta. Khi hắn nghĩ ngợi miên man, ánh mắt Tam Đạo sơn nương nương lưu chuyển, cẩn thận, thong thả đảo qua phòng, tựa như sinh ra tò mò mãnh liệt đối với những thứ kia. Cô nhìn rất chậm, mỗi một món đồ nơi này, đối với cô mà nói đều tràn ngập sức hấp dẫn. Trương Nguyên Thanh chú ý tới, cô dừng lại thời gian dài nhất ở máy tính, điện thoại di động cùng TV các sản phẩm điện tử. Tam Đạo Sơn nương nương xem xong vật phẩm trong phòng, bay tới bên cửa sổ, quan sát cảnh sắc tiểu khu, quan sát dòng xe cộ chảy xiết trên đường, hoảng hốt hồi lâu, hỏi: "Từ khi triều đình đại Minh thành lập, đến nay đã bao nhiêu năm tháng?"

Hơn sáu trăm năm, lão mõ… Trương Nguyên Thanh trả lời "Nương nương, đã có hơn sáu trăm cái nóng lạnh"

Tam Đạo sơn nương nương có chút trầm mặc, buồn bã nói: "Sáu trăm năm trong nháy mắt đã qua."

Giờ phút này, khuôn mặt cô thế mà có chút nhu hòa, có chút bi xuân thương thu.

Góc độ này, Trương Nguyên Thanh vừa lúc có thể nhìn thấy góc nghiêng khuôn mặt của cô, ngũ quan lão mô cực kỳ lập thể, cánh môi nở nang gợi cảm, đường cong cằm mượt mà, lông mi thuần thiên nhiên rậm mà cong. Chi tiết ngũ quan, đường nét khuôn mặt của cô, đều như là tỉ mỉ tạo hình ra.

Đẹp không có tỳ vết nào, xem nhẹ khí tràng cường đại trong trẻo nhưng lạnh lùng của cô, chỉ nói dung mạo, lão mõ quả thật có "dung mạo tiên tử".

Tiếc nuối là, trang phục cung đình quá bảo thủ, chỉ nhìn ra cao gầy, không thấy chi tiết. Trương Nguyên Thanh đang cân nhắc cần nói vài câu an ủi hay không, liền nghe lão mẽ nói: "Bổn tọa tiến vào vài phó bản phong cách tiếp cận với hiện thực, biết được bên ngoài đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất,

sáu trăm năm thời gian, hiện thể biến hóa so với quá khứ mấy ngàn năm còn lớn hơn.

“Chuyển biến to lớn như thế, bổn tọa xem không hiểu”

Khó trách cô ta trọng điểm xem là sản phẩm điện tử, thì ra biết mấy thứ này là dấu hiệu của thời đại mới. Trương Nguyên Thanh nháy mắt đã hiểu tâm tình buồn bã của cô. Hắn từng xem ghi chép tu đạo của âm dương Tán Nhân, biết Tam Đạo Sơn nương nương không phải là xuất thân đời Minh, mà là sớm hơn trước đó, có thể là Tống, có thể là Đường. Lão mõ là từng trải qua mấy trăm năm ruộng bể nương dâu, nhưng trong mấy trăm năm từ Đường Tống tới Đại Minh, văn minh nhân loại biến hóa có hạn, vẫn như cũ là vương triều phong kiến.

Dưới màu nền văn minh tương tự, chế độ và hoàn cảnh sao có khả năng thay đổi quá nhiều?

Từ Đường Tống đến Minh triều, nhiều nhất cảm khái một phen ruộng bể nương dâu, vương triều biến thiên. Nhưng từ đời Minh đến thế giới mới, chính là chấn động tam quan.

Bởi vậy lão mẽ mới có cảm khái như vậy. Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Nương nương, người Ân Thương xem Đại Minh, cũng như thế! “Thời đại chỗ ngài trước đó, với thời đại vị trí Minh triều, đều là dưới chế độ vương triều giống nhau, cho nên ngài cảm thấy mấy trăm năm thời gian, nhân thế chìm nổi, lại biến hóa không lớn.

“Nhưng trong một hai trăm năm cận đại, thế giới xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đây là một hồi biến hóa vượt xa vương triều thay đổi, như Ân Thương tới Minh, thay đổi là màu nền văn minh nhân loại.”

Màu nền văn minh nhân loại? Tam Đạo Sơn nương nương lẩm bẩm, khi lại nhìn Trương Nguyên Thanh, trong đôi mắt đẹp lộ ra sự kinh ngạc: “Người tuổi còn trẻ, cách nói năng lại bất phàm, cũng là người đọc sách?”

Trương Nguyên Thanh khiêm tốn nói: “Nương nương, đương đại giáo dục thịnh hành, người trẻ tuổi, mỗi người đều là người đọc sách”

Tam Đạo Sơn nương nương bừng tỉnh đại ngộ, đang muốn lướt qua việc này, liền thấy người trẻ tuổi gọi là “Nguyên

Thủy Thiên Tôn”

này kiêu ngạo ngẩng đầu lên: “Nhưng vãn bối khác với bọn họ, dùng lại thời đại kia của nương nương mà nói, vãn bối chính là học sinh Quốc Tử Giám, hơn nữa ở triều đình đã có chức quan, chính là thanh niên đầy hứa hẹn, từ thái thủ phụ dưới thời đại”

Trong mắt lão mõ chợt lóe lên sự ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng thu liễm, không mặn không nhạt nói: “Da mặt quả thật có tư thái thủ phụ..”

Cô đột nhiên nhíu mày, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn, nói: “Ngươi làm sao biết được ta không phải người Đại Minh”

Trương Nguyên Thanh trả lời theo sự thật: “Vãn bối từng tiến vào một linh cảnh tên là “Trấn âm dương, từ nơi đó đạt được ghi chép tu đạo của âm Dương Tán Nhân, hắn từng ở trong ghi chép tu đạo để cập ngài”

Lão mã suy tư vài giây, mới nhớ tới “m Dương Tán Nhân”

là ai, thản nhiên nói: “Hắn cũng bị vây ở trong linh cảnh?”

“Không phải, hắn đã chết”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu. Tam Đạo sơn nương nương ngẩn ra một phen, khẽ gật đầu, không nói cái gì.

Không khí trong phòng trầm mặc vài giây, lão mô khẽ mở đôi môi đỏ mọng, nói:

“Bổn tọa lần này buông xuống, là muốn nhìn xem hiện thể biến hóa, cùng với tìm hiểu một lần các người những linh cảnh hành giả này”

Nói xong, đôi mắt sáng đen bóng như nước Sơn lặng lẽ tập trung nhìn.

Chương 41: Lịch sử người tu đạo cổ đại (4)

Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu, “Vãn bối không biết thì thôi biết sẽ nói hết!”

Lập tức, mang số lượng nghề nghiệp linh cảnh hành giả, hiểu biết đối với linh cảnh, thiết lập phó bản, thiết lập đạo cụ, trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác đối kháng, kết cấu tổ chức linh cảnh thế giới hiện thực, toàn diện không bỏ sót nói cho lão mõ. Nói ước chừng nửa giờ. Tam Đạo sơn nương nương nghe mà nhíu chặt lông mày, hồi lâu không nói gì, không có biểu cảm. Cô đã từ chỗ các hành giả tiến vào linh cảnh hiểu biết được bộ phận tin tức, biết phó bản tồn tại, biết người tu hành đương thời, đều ỷ lại vào thẻ nhân vật, ỷ lại vào cái gọi là linh cảnh. Nhưng sau khi từ trong miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn bổ sung đủ tin tức, nghi hoặc của cô chẳng những chưa tiêu trừ, ngược lại trào ra càng nhiều vấn đề. Cô không nói lời nào, Trương Nguyên Thanh cũng không dám lên tiếng quấy rầy, không biểu lộ gì đánh giá vị người đẹp cổ đại này. Cũng là một thân trang phục cổ đại hoa mỹ xuất trần, Chỉ Sát cung chủ cho hắn cảm giác, là tiểu yêu nữ ma giáo cổ đại, tinh quái, khi thì thâm tình chân thành, khi thì trở mặt vô tình. Nhưng vẫn như cũ là cùng thế hệ. Mà lão mõ tuy nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại có tiên khí cao cao tại thượng, tựa như thần nữ bày ở thần đài cho thế gian cúng bái. Trương Nguyên Thanh từ lúc trở thành linh cảnh hành giả, trong thế giới hiện thực, mặc kệ là nữ cường nhân tay nắm tài phú, hay là phu nhân hào môn gả cho ông chồng tốt, đều chưa thể khiến hắn sinh ra tâm lý kính sợ.

Lão mõ là người phụ nữ cực ít gặp, khí tràng cường đại đến mức khiến hắn nhớ lại giáo viên tiếng Anh tiểu học. Hắn lúc học tiểu học, giáo viên tiếng Anh rất trẻ tuổi rất đẹp, nhưng rất nghiêm khắc, luôn mặt lạnh, nếu ai có sai sót không nghiêm túc nghe giảng bài, cô hay dùng thước đánh vào lòng bàn tay.

Tiểu nam sinh trong lớp đều rất sợ cô, Trương Nguyên Thanh cũng không ngoại lệ.

Dùng lời tương đối thời thượng để nói, một ngày này, Trương Nguyên Thanh một lần nữa nhớ lại sợ hãi bị giáo viên tiếng Anh chi phối, cùng với sỉ nhục ở trước bàn đánh lòng bàn tay.

Sau một hồi, lão mô khẽ gật đầu:

“Bổn tọa hỏi xong rồi.”

Vậy nên tới mình hỏi rồi… Trương Nguyên Thanh lập tức hỏi: "Nương nương, tại hạ mãi không rõ, ngài rốt cuộc là tồn tại hư cấu trong linh cảnh, hay là chân thật tồn tại?"

Tam Đạo Sơn nương nương nói:

"Bổn tọa là ở trong ngủ say, bị nhốt ở linh cảnh"

Quả nhiên… Suy đoán trong lòng Trương Nguyên Thanh được nghiệm chứng, lại hỏi: "Nhân vật như nương nương, trong linh cảnh có bao nhiêu?"

Vấn đề này, lão mẽ trả lời là: "Có thể đếm được trên đầu ngón tay!"

Đó chính là còn có… Trương Nguyên Thanh nịnh hót nói: "Nương nương quả nhiên là người tài hiếm có trong dòng sông lịch sử. Ừm, vãn bối còn có một chuyện khó hiểu, vì sao thời đại của ngài, không có linh cảnh?"

Tam Đạo Sơn nương nương trầm ngâm vài giây, đáp: "Thuyết linh cảnh, từ xưa đã có, nhưng là chỉ động thiên phúc địa, mà không phải linh cảnh này.

Người tu đạo Cổ đại, phun ra nuốt vào thiên địa linh lực tu hành, ngồi thiền ngộ đạo, luyện đan luyện dược, phương thức tu hành hoàn toàn khác với các ngươi.

"Nghề nghiệp trái lại bảo lưu lại, chẳng qua trước Đại Minh, bao gồm Đại Minh, không có cái gọi là nghề nghiệp, chúng ta lấy phương thức tu hành để phân loại danh môn chính đạo cùng ma giáo.

"Yêu Mê Hoặc, Vu Cổ Sư cùng Huyện Thuật Sư theo như lời người, phương pháp tu hành tàn bạo âm độc, bị chính đạo thiên hạ khinh thường, là ma môn tà đạo"

Những tin tức này Trương Nguyên Thanh sớm từ trong ghi chép tu đạo của âm dương Tán Nhân biết được, "Hơn nữa, ma môn cùng chính đạo, cũng không phải là thủy hỏa bất dung?"

Tam Đạo Sơn nương nương gật đầu: "Tư tưởng không hợp, đánh đánh giết giết không thể tránh được, nhưng không tồn tại cưỡng chế đối địch"

Nói xong, cô đánh giá Trương Nguyên Thanh: "Lấy tuổi như người, tu vi đã tới Thánh Giả, mặc kệ ở môn phái nào, cũng là

nhất lưu thiên tài. Chẳng qua, tu đạo gian nan, tinh tiến thong thả, mà linh cảnh hành giả, mỗi một bước tăng lên đều là cửa ải sinh tử, có được có mất, trái lại cũng không thể so sánh"

Ý tứ là, người tu đạo cổ đại tu hành gian nan thong thả, nhưng thắng ở an toàn, mà linh cảnh hành giả, thì bị ép tiến vào linh cảnh, tốc độ tăng lên cực nhanh, hiện tượng tuổi còn trẻ đã đạt tới cảnh giới Chúa Tể, thậm chí cảnh giới Bán Thần không ít, nhưng tỉ lệ tử vong rất cao.

Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: "Nương nương có biết nguyên nhân linh cảnh sinh ra hay không?"

Vấn đề này của hắn chỉ thẳng trung tâm.

"Đây chính là điều bổn tọa nghi hoặc, niên đại bổn tọa ở, thiên địa linh lực từng bước khô kiệt, người tu đạo sinh ra càng ngày càng khó khăn, trời đất biến hóa, sức người khó theo được. Nhưng linh cảnh đã xoay chuyển tất cả cái này"

Tam Đạo Sơn nương nương trầm giọng nói:

"Linh cảnh tuyệt đối không phải sức người tạo ra, rất khó tưởng tượng rốt cuộc là tồn tại tu vi cỡ nào, vậy mà lại làm ra hành động vĩ đại như vậy. Mà thế gian nếu thực có tồn tại như vậy, vì sao trăm ngàn năm qua, chưa từng xuất hiện"

Chương 942: Lịch sử người tu đạo cổ đại (5)

Trương Nguyên Thanh vừa suy nghĩ, vừa mở ra sức tưởng tượng, nói: "Có lẽ, nguyên nhân linh cảnh sinh ra, vừa vặn có liên quan với thiên địa linh lực khô kiệt?"

Ví dụ như, chính là có người chậm rãi rút ra thiên địa linh lực, hình thành linh cảnh, cho nên người tu đạo cổ đại mới không thể tu hành.

Lão mõ băng tuyết thông minh nhìn hắn một cái, "Mục đích đâu?"

Vậy thì chịu rồi… Trương Nguyên Thanh không thể trả lời.

Tam Đạo Sơn nương nương nói:

“Chẳng qua, bổn tọa từng xuyên qua rất nhiều linh cảnh, phát hiện linh cảnh cấp bậc càng cao, ẩn chứa bí mật càng lớn. Đáng tiếc bổn tọa chịu giới hạn bởi linh cảnh, chỉ có thể ảnh hưởng phó bản tầng thấp, sau cảnh giới Thánh Giả, liền chỉ có thể quan sát, không thể tìm tòi nghiên cứu, nếu không sẽ gặp phải trời phạt”

“Ngươi tương lai nếu có cơ hội, có thể tra xét một phen”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, theo đề tài hỏi: “Giới tu đạo thời cổ là như thế nào, thiên địa linh lực khô kiệt bắt đầu từ lúc nào?”

Tam Đạo Sơn nương nương rất có khí phái đại gia, có hỏi liền đáp:

“Niên đại bổn tọa xuất thân, tiên môn ma đạo san sát, người tu hành có thể phi thiên độn địa, dời non lấp biển, mà sau đó mỗi một lần vương triều thay đổi, linh lực liền khô kiệt một phần. Từ thời kỳ đầu Đại Minh, chính tà lưỡng đạo thế suy, vô số đại năng hao hết tuổi thọ, hóa thành đất vàng.

“Mà ở trước bổn tọa, trên đời tôn sùng thời cổ chê bai đương thời, nói thời cổ đại năng cường giả như mây, vượt xa đương thời, bổn tọa chỉ coi là người ta căn cơ kém, rất nhiều năm sau, mới biết linh lực từ xưa đã bắt đầu suy kiệt, người tu đạo thế hệ sau không bằng thế hệ trước”

Như vậy xem ra, linh lực khô kiệt không phải một ngày nào đó liền bắt đầu, có lẽ toàn bộ lịch sử nhân loại, chính là một lịch sử linh lực suy kiệt? Trương Nguyên Thanh linh cơ khẽ động: “Nương nương, niên đại ngài ở, có ai từng tìm tòi nghiên cứu căn nguyên hay không?”

“Tự nhiên có, nhưng lúc đó linh cảnh chưa xuất hiện, thiên địa biến hóa, nào phải chúng ta có thể thăm dò, chỉ có trong thần thoại chuyện lạ từ xưa truyền lưu, có thể nhìn trộm một góc viễn cổ”

“Vãn bối đột nhiên không tò mò nữa.”

Khóe miệng Tam Đạo Sơn nương nương hơi nhếch lên, thấy người trẻ tuổi không biết sống chết này nhìn chằm chằm miệng mình, lập tức mím môi, hừ lạnh một tiếng.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng dời ánh mắt đi, giống như thay đổi chủ đề nói ra: "Nương nương, ngày đó ta vào miếu sơn thần, khi cúng bái tượng thần nương nương, trong lúc vô tình biết được, người coi miếu đệ tử của ngài, tàn sát đệ tử trong miếu, tựa như là vì con đường trường sinh?"

Khuôn mặt thanh lệ tuyệt đẹp của lão mõ lộ ra một mảng tức giận: "Tên con cháu bất hiếu đó, vì trường sinh rơi vào ma đạo, thổ nạp thiên địa linh lực khó khăn, hắn liền có ý đồ với đệ tử, luyện đệ tử thành linh đan, sau đó coi ta là lò đang bằng vào Nhật chi thần lực trong cơ thể ta tịnh hóa tạp chất trong linh đan, Cổ vũ tu vi"

"Đệ tử về sau chết hết, hắn lại vứt bỏ thân thể, dung hợp với thụ yêu, kéo dài hơi tàn, nghiệt độ như vậy, bản tọa còn phải đa tạ ngươi thanh lý môn hộ"

Nói tới đây, lão mỏ thở dài: "Buổi đầu Đại Minh lập quốc, đã có rất nhiều môi phái giang hồ, chưởng môn, trưởng lão vì trường sinh rơi vào ma đạo, thiên địa biến đổi to lớn, linh lực khô kiệt, chúng sinh cầu mong tồn tại, giống như dân gian coi con cái là thức ăn, cũng không hiếm thấy.

Cô làm Trương Nguyên Thanh phá giải được rất nhiều nghi hoặc.

Đầu tiên là đã tìm được động cơ người coi miếu tàn sát đệ tử, tiếp theo, vì sao trong miệng lão mõ sẽ có linh thể kết tinh, cũng đã được giải thích hợp lý.

Mọi người đều biết, cắn nuốt linh thể là phải gánh chịu tinh thần ô nhiễm tương ứng.

Nhưng Nhật chi thần lực có thể tịnh hóa ô nhiễm, cho nên người coi miếu mới sẽ cất giữ linh thể kết tinh trong miệng lão mõ, cho nên lúc ban đầu nhìn thấy thụ yêu, rễ cây của nó quấn quanh quan tài như bảo vệ con.

Những chi tiết này, đã lần lượt được nghiệm chứng.

"Nếu vãn bối đoán không sai, sau khi thiên địa linh lực khô kiệt, nương nương vì sống sót, bất đắc dĩ mới rơi vào trạng thái ngủ say, nếu ngủ say có thể có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, hắn vì sao không bắt chước ngài?"

Trương Nguyên Thanh nói.

Tam Đạo sơn nương nương đứng chắp tay: “Phép này cần Kim Ô mới có thể”

Thấy học sinh quốc tử giám vẻ mặt mờ mịt, cô lên tiếng bổ sung: “Chính là Thần Nhật Du trong miệng các ngươi.”

Chương 943: Tử kiếp (1)

Thần Nhật Du ở thời cổ xưng hô là Kim Ô? Trương Nguyên Thanh đã hiểu, hắn lập tức nghĩ đến quận chúa Ngân Dao, vị quận chúa âm thi xinh đẹp tà dị kia có tu vi cảnh giới Thánh Giả.

Những phương thức kéo dài hơi tàn, là luyện chính mình thành âm thi có linh trí.

Thánh Giả còn không làm được, huống chi người coi miếu cảnh giới Thần Dạ Du. Nghĩ tới quận chúa Ngân Dao, Trương Nguyên Thanh liền rất đồng tình với lão mõ. Các đệ tử của cô, một kẻ coi cô là lò đan tịnh hóa tạp chất linh thể, một kẻ còn hơn nữa, trực tiếp trộm đi quan tài ngọc của cô, đổi quan tài đá cho cô.

Tên nào cũng hiếu thuận hết.

Trương Nguyên Thanh giật mình, hỏi: “Nương nương phải chăng có một đệ tử tục gia, tên là quận chúa Ngân Dao?”

Lời này vừa nói ra, hắn rõ ràng nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của lão mõ trầm xuống, khuôn mặt đẹp như ngọc điêu khắc, con người sáng bóng như nước Sơn kia nhanh chóng ngưng tụ sương lạnh. Cô nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh: “Ngươi làm sao biết được”

“Vãn bối từng ở trong phó bản gặp cô ta, cô ta luyện chính mình thành âm thi, kéo dài hơi tàn đến nay, hồi trước thiếu chút nữa giết vãn bối”

Trương Nguyên Thanh lập tức bán quận chúa Ngân Dao, cũng hướng sư phụ cô ta cáo trạng. Tam Đạo Sơn nương nương hít sâu một hơi: “Phó bản nào? Số hiệu là gì?”

Xin lỗi quận chúa, cô ủy khuất chút, trở thành công cụ tăng hảo cảm của tôi đi… Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói: “Thôn Thất Ngữ, số hiệu: 1018”

“Thôn Thất Ngữ..”

Lão mã suy tư mấy giây, gật đầu nói:

“Rất tốt! Ả còn sống, vậy quá tốt rồi. Nguyên Thủy Thiên Tôn, người đã lập công lớn, bản tọa về sau tự có khen thưởng”

“Có thể góp sức cho nương nương, là vinh hạnh của vãn bối”

Trương Nguyên Thanh vui vẻ nói.

Tam Đạo Sơn nương nương hài lòng gật đầu, ánh mắt lưu chuyển, bỗng nhiên nói ra: “m thi của ngươi đâu? Bản tọa mới về hiện thế, muốn đi dạo xung quanh, nếu có một thân thể dung nạp nguyên thần, không còn gì tốt hơn”.

Ngươi còn muốn ra ngoài chơi? Trương Nguyên Thanh vội nói: “m thi của vãn bối bị hao tổn, đang để lại ở nhà kho chính phủ, cũng không mang theo bên người”

Nghe vậy, lão mô có chút thất vọng, liền nói: “Ngươi gọi Bạch Lan ra, bản tọa ra ngoài cần thị nữ đi cùng”

Không có thể thân cũng không sao, thân thể nguyên thân cũng có thể hành tẩu thế gian. Trương Nguyên Thanh nào dám từ chối, phun ra một ngụm Thái âm chi khí sang bên cạnh, trong khí tức âm lạnh tràn ngập, một bóng người mặc áo cưới đỏ tươi hiện ra.

“Ra, ra mắt nương nương.”

Quỷ tân nương còn chưa kịp gọi một tiếng phu quân, liền thấy nương nương phong hoa tuyệt đại, tiên tư ngọc dung đứng trong phòng, lập tức đầm một tiếng, quỳ xuống. Thân là chủ nhân, Trương Nguyên Thanh thông qua dấu ấn, cảm ứng được suy nghĩ của Quỷ tân nương: Nàng ấy làm sao thoát ly linh cảnh? Nàng tựa như không có ý thương tổn phu quân, nàng ấy muốn thế nào? Cướp phu quân của ta? Vừa bi phẫn vừa bất đắc dĩ. Nương tử, diễn biến tâm lý của nàng thật nhiều. Trương Nguyên Thanh ho khan một cái, chủ động nói: “Nương tử, nương nương nguyên thần giáng lâm, sơ bộ thoát khỏi linh cảnh, thật đáng mừng. Người muốn xem thế giới bên ngoài một chút, nàng phải hầu hạ thật tốt”

Trong lòng Quỷ tân nương càng thêm bi thương, giọng lí nhí nói:

“Bạch Lan hiểu rồi.”

Lập tức, hai cái bóng bay ra ngoài cửa sổ, biến mất không thấy nữa.

“Xẹt xẹt..”

Loa Miêu Vương sống lại, trong loa cất tiếng kêu to: “Tài lang đi, các bà con, mau ra đây. Tài lang đi, các bà con.”

“Im miệng, mày lại muốn gọi bọn họ trở về?”

Trương Nguyên Thanh khiển trách. Loa Miêu Vương thay đổi audio, hát lên khúc nhạc thâm tình chậm rãi: “Em đẹp như vậy, em đẹp như vậy, em đẹp như vậy đẹp đẹp đẹp.”

Trương Nguyên Thanh ở trong một mảng tiếng hát “đẹp đẹp đẹp”

nằm vật xuống giường, hắn nghe thấy cửa chống trộm “cạch”

một tiếng, tiếp theo truyền tới giọng nói như chuông bạc của dì trẻ nói:

“Mẹ, nghiệt súc mẹ nuôi hôm nay trở về rồi sao?”

“Ngọc Nhi đã về rồi? Nghiệt súc ở trong phòng bái thần đó!”

Bà ngoại cũng là người miệng chanh chua.

Dì trẻ thanh thanh thúy thúy “vâng”

một tiếng, vài giây sau, cửa phòng ngủ đánh cái “Rầm”, bị thô bạo đẩy ra. Loa Miêu Vương lập tức dừng ca tụng “đẹp đẹp đẹp”

Trương Nguyên Thanh nằm thẳng ở trên giường nghiêng đầu, nhìn về phía cửa, thấy dì trẻ xa cách nhiều ngày, tỉ mỉ xử lý mái tóc, có chút cảm giác xoã tung, phần cuối uốn cong, phụ trợ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn. Mặc quần thường ngày cạp cao vàng nhạt, áo thun nữ tay áo bảy phân màu trắng in hoa, giày xăng đan đế bệt, trên vai đeo một cái túi nhỏ nhắn tinh xảo màu đen. Tuy là tuổi cao 25 tuổi, nhưng bị cô mặc ra cảm giác thiếu nữ nhà bên. Dì trẻ đứng ở cửa quan sát vài giây, trợn mắt một cái, vẻ mặt chán ghét nói: “Người không sạch sẽ!”

“Gì?”

Trương Nguyên Thanh chưa phản ứng lại.

Dì trẻ vứt bỏ túi xách, chạy hai ba bước tới bên giường, bày ra chiêu thức võ công học được trên phim, bước vòng cung trầm hông xuống, hướng tới cái đầu quả dưa của cháu trai bổ đao tay, tức giận nói: "Người không sạch sẽ!"

Chương 944: Tử kiếp (2)

Trương Nguyên Thanh nghe hiểu, dì đang ghét bỏ chuyện mình có bạn gái.

"Người không sạch sẽ người không sạch sẽ."

Dì trẻ vẫn duy trì tư thế bước vòng cung thu đao "cốc Cốc"

chém xuống.

Móa di… Trương Nguyên Thanh trúng đao, giận tím mặt, ưỡn lưng bụng, tách hai chân ra kẹp lấy vòng eo dì trẻ, lại xoay người, liền mang cô "ấn"

ở trên giường. Trương Nguyên Thanh xoay người ngồi dậy, mông hướng cái mông tròn của Giang Ngọc Nhĩ trầm xuống, tạo thế Võ Tòng đánh hổ, nói: "Giang Ngọc Nhị, dì đã khí thế bức người, cũng đừng trách cháu trai lấy hạ khắc thượng"

Giang Ngọc Nhị bị áp chế ở trên giường, lưng đẩy rồi đấy, nhưng mãi không đẩy ngã được cháu trai, cũng may cô có một đôi chân dài, ra sức vung hai chân, gót chân "Bốp bốp bốp"

công kích cháu trai. Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói: "Cháu ba ngày qua ra ngoài làm nhiệm vụ, bạn gái cái gì, đều là lừa bà ngoại"

Giang Ngọc Nhị vừa nghe, quả nhiên dùng công kích, mắt sáng lên: "Làm nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì, mau nói với dì"

Trương Nguyên Thanh đương nhiên không có khả năng nói cho cô, hừ hừ nói: "Dì một phàm phu tục tử, sao có thể biết việc lớn quốc gia, chớ hỏi nhiều"

Dì trẻ vừa nghe, đòn đá hậu lại "bịch bịch triển khai công kích.

Đang quậy, cửa phòng ngủ đột nhiên truyền đến một tiếng gầm lên: "Bọn mày lớn bao nhiêu rồi, còn quậy phá cả ngày!"

Bà ngoại chống hông đứng ở cửa, tức giận nhìn con gái cùng cháu ngoại. Trương Nguyên Thanh lập tức từ trên lưng dì trẻ lộn xuống, Giang Ngọc Nhị cũng bật dậy, nhanh chóng tách ra, hai người trăm miệng một lời: "Giang Ngọc Nhị (Trương Nguyên Thanh)

ra tay trước? Bà ngoại lạnh lùng liếc con gái một cái, quát: "Lăn xuống Dì trẻ liền lon ton xuống giường. Bà ngoại cúi người nhặt lên túi xách bên chân, xách ở trong tay, một tay khác kéo tai con gái, kéo cô đi ra ngoài.

Hừ hừ, bà ngoại vẫn là rất sáng suốt… Trương Nguyên Thanh đánh thắng trận, lẩm bẩm xuống giường, ngồi ở trước bàn, mở máy tính, đăng nhập cơ sở dữ liệu tổ chức, chuẩn bị tìm kiếm "Liên Tam Nguyệt"

người này. Lấy quyền hạn của hắn, dưới Chúa Tể, chỉ cần là linh cảnh hành giả lập hồ sơ ở chính phủ, đều có thể tra được.

"Xẹt xet ~" Loa Miêu Vương khôi phục sức sống, lại bắt đầu kiên trì không ngừng truyền phát: "Người đẹp như vậy, người đẹp như vậy c"

Có thể thấy được Tam Đạo Sơn nương nương tạo thành bóng ma tâm lý không nhỏ đối với nó, đến bây giờ còn chưa khôi phục lại.

Trương Nguyên Thanh vừa nhập vào "Liên Tam Nguyệt", vừa nói với loa Miêu Vương: "Đẹp qua đẹp lại, chỉ một bài như vậy, có thể đổi chút mới mẻ hay không? Loa Miêu Vương biết nghe lời phải, sau một đợt tiếng dòng điện "xẹt xẹt", âm nhạc cất lên: "Gà anh thật đẹp, a bội bội - gà anh thật đẹp, a bội bội c"

Trương Nguyên Thanh cầm loa Miêu Vương lên ném vào gầm giường, đồng thời, nhìn chằm chằm màn hình máy tính, hắn nhìn thấy kết quả tìm kiếm biểu hiện — Chưa tìm thấy mục tiêu ngài muốn tìm kiếm. Không có người này? Hắn nhíu mày.

"Người anh Binh biết, quá nửa sẽ không là người chính phủ, nghiên cứu đến đỉnh cao đối với đạo cụ, mình nhớ rõ Học Sĩ đến cấp Chúa Tể, mới có được năng lực chế tạo lượng lớn đạo cụ"

Tóm lại, vị Liên Tam Nguyệt này, cấp bậc là Chúa Tể rất có thể là tán tu hoang dã, hơn nữa không đăng ký ở chính phủ. Suy tư vài giây, hắn gọi điện thoại cho đạo sư cuộc đời, đối phương sau khi bắt máy, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Linh Quân à, có từng nghe nói "Liên Tam Nguyệt"

người này hay không?"

"Liên Tam Nguyệt? Hắn cùng Phong Hỏa quan hệ thế nào? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, anh sao lại cùng Ma Quân chơi trend giống nhau, quả nhiên đều là nông dân chăn rau, ngay cả sở thích thú vị ác ý cũng giống nhau.

"Anh cũng chưa từng nghe nói? Được, tôi hiểu rồi"

Trương Nguyên Thanh ở trước khi cúp máy, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Linh Quân à, nếu ngày nào đó anh phát hiện tôi nói thứ không nên nói, có thể, ừm, có thể liên quan đến người nhà của anh, anh cần phải tha thứ cho tôi nha."

Linh Quân nghe vậy, bật cười:

"Nếu là ông già ngựa giống kia của tôi cùng đám huynh đệ tỷ muội kia, hoan nghênh liên quan đến, tốt nhất làm bọn họ thân bại danh liệt"

Anh đối với phụ thân cùng huynh đệ tỷ muội của mình vậy mà lại có cảm tình phức tạp như thế? Trương Nguyên Thanh không nhiều lời, cúp điện thoại. Đặt điện thoại di động ở mặt bàn, trong lòng đã có phán đoán. Linh Quân vị hoa hoa công tử này, tuy là rác rưởi Phó Thanh Dương khâm điểm, không được việc gì, nhưng cũng là linh cảnh hành giả thành danh đã lâu, kiến thức rộng, không giống với hắn loại nửa gà mờ thời gian luyện tập dài hai tháng này. Linh Quân cũng không biết người này, như vậy thân phận Liên Tam Nguyệt liền có thể xác nhận rồi.

Tán tu cấp Chúa Tể, chưa từng lập hồ sơ ở chính phủ.

"Nghề nghiệp Học Sĩ này không như nghề nghiệp khác, rất chú ý thảo luận học thuật, hợp tác đoàn đội, một mình làm nghiên cứu từng bước khó khăn, vị Liên Tam Nguyệt kia, cho dù không phải người chính phủ cũng khẳng định có lui tới với quần thể "Học Sĩ"

này"

Chương 945: Tử kiếp (3)

“Có thời gian tìm ba gia tộc Học Sĩ tìm hiểu một chút. Ặc, mình vì sao không dùng tinh bàn thôi diễn?”

Hắn VỖ đầu, nhớ tới đạo cụ mới đạt được này.

Hoàn toàn có thể lợi dụng năng lực thôi diễn của tinh bàn, đạt được gợi ý, không cần vất vả tìm người. Mình bây giờ là Tinh Quan, không là Thần Dạ Du nữa, phải nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tính… Trương Nguyên Thanh đứng dậy, đóng lại cửa phòng ngủ, khóa vào.

Quay về trước bàn, đẩy máy tính, chén nước các loại tạp vật qua một bên.

Lấy tay chộp một cái vào không trung, lấy ra một cái khay tròn to bằng tấm gương, tinh bàn đúc từ sắt đen, nặng nề, toàn thân đen sì, mặt khay khắc chu thiên tinh đấu, chấm sơn bạc. Giống như một mảng ngân hà lấp lánh trong màn đêm. Trương Nguyên Thanh một tay đè mặt khay, chậm rãi đưa vào tinh thần lực, hào quang chấm sao lấp lánh giống như nước chảy, dọc theo mặt khay chảy xuôi, thắp sáng cho thiên tinh đấu khắc ở trên đó.

Một giây sau, sao Bắc Đẩu, sao Tử Vi, hai mươi bốn tinh túc vân vân, từng tinh tượng thoát ly tinh bàn, giống như hình chiếu 3D, ngưng tụ giữa không trung.

Sau đó, chu thiên tinh đấu nhanh chóng xoay tròn, chế tạo ra vòng xoáy sao hoa mỹ. Mười mấy giây sau, biển sao chiếm hết nửa căn phòng, hóa thành hào quang lao về phía mi tâm Trương Nguyên Thanh, tiến vào thức hải của hắn.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh đột nhiên hiện lên một hình ảnh.

Đó là một trấn nhỏ Giang Nam tràn ngập ý nhị cổ phong, tường trắng ngói đen đường phiến đá, trong ngõ hẹp, một người trẻ tuổi khuôn mặt tuấn tú, dựa lưng vách tường, há mồm thở dốc, tựa như vừa mới trải qua một trận đại chiến.

Mà ở bên cạnh người trẻ tuổi, là nhóc gây Cật Ngẫu mặt không còn màu máu, cùng với Quan Nhã cầm súng trường nhằm phía trước, môi mím lại đường cong lạnh lùng.

Người trẻ tuổi này hắn biết — Lý Thuần Phong Bối cảnh là phó bản trấn âm dương. Một giây sau, hình ảnh tan vỡ, Trương Nguyên Thanh chợt mở mắt ra, vẻ mặt đầy ngạc nhiên. Thôi diễn đưa ra gợi ý, là Lý Thuần Phong? Lý Thuần Phong biết Liên Tam Nguyệt? Đúng, hắn cũng là Học Sĩ, hơn nữa còn là tán tu.

Liên Tam Nguyệt vô cùng có khả năng cũng là tán tu, hai bên tồn tại liên hệ liền không kỳ quái.

Thậm chí, Lý Thuần Phong rất có thể chính là cấp dưới của Liên Tam Nguyệt, tựa như Tiểu Viên, Khấu Bắc Nguyệt là "cấp dưới"

của Vô Ngân đại thúc. Một vị tán tu cảnh giới Chúa Tể, bồi dưỡng đoàn đội của mình là tất nhiên.

"May mắn mình lưu lại phương thức liên hệ Lý Thuần Phong, chờ Phó Thanh Dương từ phó bản giết chóc đi ra, chờ xử lý xong việc vặt bên người, mình liền liên hệ hắn."

Mặt trời lặn về phía Tây, ánh chiều tà như máu. Trên bàn cơm chiều, một nhà năm người dùng bữa tối. Anh họ trẻ tuổi mà lão thành bưng bát, nhìn về phía cậu em họ, nói: "Nghe bà nội nói, em đã có bạn gái?"

"Vâng vâng!"

Trương Nguyên Thanh hàm hồ lên tiếng.

Trần Nguyên Quân khẽ gật đầu, gắp một miếng măng tây, "Nếu chỗ ở không tệ, em có thể cân nhắc ở chung, đưa bạn gái về nhà mình ở, dù sao căn chung cư lớn đó của cô lớn, cũng là để không"

Nếu em thật sự theo đuổi được Quan Nhã, quả thật có thể cân nhắc… Trương Nguyên Thanh nói lấy lệ:

"Để nói sau đi!

"Đúng rồi anh, bà ngoại nói anh mấy ngày nay tăng ca tra án? Lại xảy ra chuyện gì?"

Trần Nguyên Quân nuốt thức ăn, nhíu mày, nếp nhăn giữa lông mày hiện rõ, "Gần đây đồn cảnh sát các khu của Tùng Hải nhận được nhiều vụ án có người mất tích, sống không thấy người chết không thấy xác, kẻ mất tích đều là cô gái trẻ tuổi

xinh đẹp. Bởi vì vụ án Đồng Tước lâu đoạn thời gian trước, cấp trên rất mẫn cảm đối với loại thời gian này. Tổng cục trị an triệu tập bọn anh họp thảo luận"

Lại có phụ nữ trẻ tuổi mất tích? Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày, mặt ngoài không biểu lộ gì hỏi: "Có manh mối gì không?"

Trần Nguyên Quân nhíu mày chặt hơn nữa, vẻ mặt cổ quái, nói: "Bọn anh điều lấy camera giám sát toàn bộ người mất tích xuất hiện lần cuối, phát hiện các cô ấy trước khi mất tích, là tự mình chủ động tránh được camera giám sát, sau khi đi điều tra, cũng chưa tra được những cô gái này có tình huống bị uy hiếp.

"Trước mắt các đồn cảnh sát tập hợp vụ án cô gái trẻ tuổi mất tích, đã nhiều tới hơn ba mươi, không bài trừ còn có vụ chưa báo án"

Hắn lùa một đũa cơm, nói:

"Chẳng qua bọn anh đã khóa mục tiêu một nhân vật đáng ngờ, hắn ở trong camera trước khi ba cô gái mất tích, đều có xuất hiện. Trước mắt đang điều tra người này"

Nghe qua rất quỷ dị, không quá giống vụ án mất tích bình thường, nếu liên quan đến linh cảnh hành giả, chuyện này mình phải quản chút, người thường như anh họ tham dự trong đó, quá nguy hiểm Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh rủ ánh mắt xuống, âm thầm mở ra Tinh Tướng Thuật. Trong mắt hắn lặng yên hiện lên một mảng tinh hà lấp lánh, chợt lóe rồi biến mất.

Lại ngẩng đầu, chăm chú nhìn anh họ "tang thương".

Chỉ thấy giữa đôi mắt Trần Nguyên Quân ngưng một tầng hào quang màu máu nồng đậm, cái này biểu thị, hắn sắp tới sẽ có huyết quang tai ương, mà căn cứ trình độ cường thịnh của hào quang màu máu… Đây là tử kiếp!

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 946: Tiệc mừng công (1)

Chăm chú nhìn hào quang màu máu vài giây, trong đầu Trương Nguyên Thanh đạt được gợi ý, hào quang màu máu

bắt nguồn từ binh đao, anh họ sắp tới sẽ có nguy hiểm tính mạng, nguyên nhân cái chết là vật sắc nhọn đâm trúng chỗ yếu hại. Ngọn nguồn nguy hiểm không rõ, nhưng, vô cùng có khả năng là vụ án người mất tích. Trong lòng hắn trầm xuống, nhất thời mất đi ham muốn ăn cơm, không hiểu sao may mắn mình hỏi nhiều một chút, hơn nữa tâm huyết dâng trào, quan sát tướng mạo anh họ.

Nếu hắn không nhìn thêm một cái này, rất có thể, rất có thể anh họ đã tráng niên mất sớm.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ lại còn sợ. Đã thành Tinh Quan, nên lợi dụng thật tốt phần năng lực này, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày nhìn tướng mạo người nhà một cái, kịp thời nắm chắc vận thế sắp tới của bọn họ. Hắn yên lặng ở trong lòng lập một cái quy củ.

Hắn nghĩ tâm sự, tùy ý dùng đũa gảy thịt gà trong đĩa, hỏi:

"Vậy bọn anh tính khi nào hành động, thu lưới?"

Vừa nói xong, ông ngoại gõ một cái đũa tới, nhíu mày răn dạy: "Ăn cơm tập trung, ông dạy cháu quy củ như thế nào?"

Trương Nguyên Thanh yên lặng thu hồi đũa, nhìn về phía Trần Nguyên Quân, chờ đợi hắn trả lời "Sắp tới có thể sẽ thu lưới"

Trần Nguyên Quân hàm hồ trả lời: "Cái này thuộc về hành động cơ mật, em đừng hỏi"

Trương Nguyên Thanh "X"

một tiếng, vụng trộm triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ, thao túng nó bò về phía anh họ. Tiểu Đậu Bỉ tay chân lanh lẹ bắt lấy ống quần anh họ, dọc theo quần một đường bò lên trên, bò mãi đến đỉnh đầu của hắn, hai cái chân ngắn ngủi mũm mĩm kẹp lấy cổ Trần Nguyên Quân, bàn tay nhỏ nắm lấy tóc của hắn. Vận thế sắp tới, rất có thể là ngày mai, cũng có thể là ngày kia, nhưng sẽ không vượt qua bảy ngày, anh họ ở trong bảy ngày, tuyệt đối sẽ gặp được huyết quang tai ương. Trương Nguyên Thanh tính để Tiểu Đậu Bỉ trông anh họ, một mặt đảm đương theo dõi, phản hồi tình huống bất cứ lúc nào, một mặt khác, lấy thực lực trước mắt của Tiểu Đậu Bỉ, trao đổi năng lực hành giả cảnh giới Siêu Phàm, vẫn là rất nhẹ nhàng. Cảnh giới Thánh Giả lại không được, chẳng qua, lấy sự thưa thớt cùng địa vị của Thánh

Giả, khả năng không lớn nhằm vào anh họ người thường như vậy.

Trần Nguyên Quân rùng mình một cái, nhìn về phía cửa gió điều hòa giữa nhà ăn, nhíu mày nói:

“Bà nội, điều hòa có phải là mở quá thấp hay không?”

Nghe vậy, bà ngoại quay đầu nhìn về phía công tắc điều hòa trên tường, nói: “Có sao? 20 độ còn lạnh? Nguyên Tử, Ngọc Nhi, mấy đứa lạnh không?”

“Con cảm thấy có chút nóng”

Dì trẻ gặm chân gà, không tim không phổi nói.

“Có thể là anh họ gần đây tăng ca quá nhiều, cơ thể yếu đi, bà ngoại, ngày mai đun canh bồi bổ cho anh ấy”

Trương Nguyên Thanh phụ họa nói.

Bà ngoại vừa nghe, liền thấp thỏm lo âu nói:

“Nguyên Quân à, làm việc không cần cố quá như vậy, cháu còn chưa cưới Vì đâu, nếu mệt quá hại người, thì không giữ được vợ”

Trần Nguyên Quân vẻ mặt hoang mang, vừa xoa xoa cánh tay, vừa hoài nghi mình có phải thật sự tăng ca làm thân thể sụp đổ hay không.

Bà ngoại quay sang nhìn về phía cháu ngoại, nói: “Nhớ kỹ nha, ngày kia đưa bạn gái của cháu về ăn com.”

Tám giờ tối. Khấu Bắc Nguyệt mặc đồng phục shipper màu lam, ngồi ở trong cửa hàng lớn, một tay cầm bia, một tay cầm xiên nướng, trước mặt còn có một nồi lẩu sườn bò.

Hắn tựa như đang đợi người, ăn không nhanh không chậm.

Rất nhanh, một chiếc xe điện nhỏ nhẹ nhàng chạy đến, dừng lại ở ven đường, cũng là một shipper đội mũ bảo hiểm màu lam, đồng phục màu lam.

“Bắc Nguyệt!”.

Người nọ tháo mũ bảo hiểm xuống, lộ ra một khuôn mặt baby, nụ cười treo trên mặt, phấn chấn nói “Cậu thế mà thật sự đi ra

rồi, đệch, tất cả mọi người đều ngã ở bên trong, cậu thế mà đi ra được."

Chính là Bánh Bao Máu Người. Trên mặt Khấu Bắc Nguyệt vừa nổi lên nụ cười, vội vàng nhịn xuống, ho khan một tiếng, ra vẻ uy nghiêm chỉ chỉ đối diện bàn, nói: "Ngồi đi!"

"Bữa này tôi mời, chúc mừng tới tận thăng Thánh Giả"

Hắn bây giờ đã là Thánh Giả, không thể cà lơ phất phơ như trước kia nữa. Bánh Bao Máu Người vội vàng ngồi xuống, cầm lên hai xiên thịt bò, há mồm ăn, sau khi nuốt đồ ăn xuống, hắn hạ giọng:

"Nghe nói phó bản giết chóc lần này, cũng chỉ có cậu cùng Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí sống sót? Hai người làm như thế nào?"

Khấu Bắc Nguyệt dựa theo câu trả lời Tiểu Viên cho, trầm giọng nói:

"May mắn mà thôi, chuyện phó bản giết chóc không vội nói, tôi tìm anh là muốn tìm hiểu một phen, gần đây bên ngoài có tin tức gì?"

Bánh Bao Máu Người buông xiên thịt bò xuống, vẻ mặt ngưng trọng:

"Bên ngoài tin tức sôi trào rồi, bọn A Nhất chết hết ở trong phó bản giết chóc, điều này tạo thành đả kích thật lớn đối với linh cảnh hành giả tầng trung tầng thấp của nghề tự do chúng ta, công ty vận chuyển của tôi đã không tìm được ai tụ hội nữa, Tùng Hải bên kia, nghe nói rất nhiều chợ đen đều lâm thời đóng cửa rồi, đều sợ rồi"

Chương 947: Tiệc mừng công (2)

"Phương Bắc trái lại còn nói."

Trên khuôn mặt baby của Bánh Bao Máu Người lộ ra vẻ mặt cực kỳ phức tạp, có sợ hãi, có lo lắng, có phiền não, nói: "Bắc Nguyệt à, Tùng Hải xuất hiện một vị Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối với chúng ta mà nói thật ra quá tồi tệ rồi."

“Nhớ ngày đó Phó Thanh Dương đến Tùng Hải, các Thánh Giả phân hội khu nam, ai cũng bị dọa hoảng loạn, lúc ấy còn là Siêu Phàm, không cảm giác được nỗi sợ của các tiền bối”

“Bây giờ tôi đã hiểu rồi. Cậu nói nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi thành Thánh Giả, săn giết nghề tự do phụ cận Tùng Hải, vậy phải làm như thế nào? Trong khoảng thời gian này, chúng ta hạ thấp chút đi, trong tay tôi còn giữ mấy người sử dụng cho tôi đánh giá kém, để bọn họ sống thêm một đoạn thời gian.”

Anh đối với người sử dụng đánh giá kém là có oán niệm rất mạnh… Khấu Bắc Nguyệt thiếu chút nữa không giữ được cái giá Thánh Giả, trong lòng lẩm bẩm một câu.

“Thực con mẹ nó phế vật, nhiều cao thủ như vậy, vậy mà còn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đoàn diệt, nghề tự do chúng ta mạnh hơn hợp pháp một đoạn mà.”

Bánh Bao Máu Người chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hùng hổ mắng.

Khấu Bắc Nguyệt yên lặng nghe xong hắn oán giận, hỏi: “Còn gì không?”

Bánh Bao Máu Người một hơi uống cạn bia, nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn vào Địa bảng rồi, xếp thứ chín, tiền thưởng cao tới mức một cái mục tiêu nhỏ, thêm ba món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả”

Ở trong bảng truy nã của chính phủ, cảnh giới Siêu Phàm chỉ có một bảng, cảnh giới Thánh Giả cùng cảnh giới Chúa Tể đều có ba bảng, phân biệt là “Thiên Địa Nhân”

ba bảng.

Nhân bảng đại biểu cho cấp 4, Địa bảng đối ứng cấp 5, Thiên bảng còn lại là cấp 6. Chúa Tể cũng như thế. Tổ chức tà ác bắt chước chính phủ, chế định hình thức treo thưởng giống như đúc, cũng chia ba bảng Thiên Địa Nhân. Bình thường mà nói, mỗi một bảng đối ứng cấp bậc là cực kỳ nghiêm khắc, cấp 4 nhất định phải ở Nhân bảng, cực ít có khả năng vào Địa bảng.

Dù sao, linh cảnh hành giả cấp 4 sơ kỳ cùng cấp 4 hậu kỳ chênh lệch thật lớn, huống chi cấp 5.

Nhưng tổ chức tà ác vẫn đặt Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Địa bảng, một mặt là thừa nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải Thánh Giả cấp 4 bình thường, một mặt khác là cổ vũ Thánh Giả cấp 5 đi săn giết hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đáng giá một trăm triệu? Nếu xử lý hắn, khách sạn của Tiểu Viên liền có thể biến thành khách sạn lớn năm sao rồi… Khấu Bắc Nguyệt nghĩ linh tinh một phen, liền nghe Bánh Bao Máu Người nói: "Còn có một lời đồn, nhưng không biết thật giả, vừa lúc cậu tìm tôi, tôi phải hướng cậu chứng thực một phen.

"Chuyện gì?"

Khấu Bắc Nguyệt bày ra tư thái lắng nghe.

"Tùng Hải bên kia, phân hội chúng ta có người tìm hiểu được một tin tức, nói "Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí' ở trong phó bản giết chóc đầu phục Nguyên Thủy Thiên Tôn, nội ứng ngoại hợp, lúc này mới khiến trận doanh tự do chúng ta đoàn diệt"

Bánh Bao Máu Người phẫn nộ nói: "Tôi nói cho cậu, chuyện này rất có thể là thật, bởi vì tin tức vừa ra, hội trưởng liền vận dụng quan hệ, điều tra bảng truy nã một chút, cậu đoán xem thế nào? Chính phủ đã hủy bỏ truy nã đối với nhóc mập"

A cái này… Khấu Bắc Nguyệt tên gián điệp chân thực này nghe mà rất rung động, thầm nhủ thành viên tìm hiểu tình báo của mấy người có phải nghe lầm tên hay không?"

Người… người nội ứng ngoại hợp kia, có khả năng tên "Khấu Bắc Nguyệt"

hay không?

Bánh Bao Máu Người trầm giọng nói: "Cậu ở trong phó bản giết chóc, cậu nói, có phải như vậy hay không?"

Cái này… Khấu Bắc Nguyệt trầm ngâm một chút, nói: "Tôi thật ra không tham gia tranh đấu của bọn họ, tuy tôi rất mạnh, nhưng tôi không phải người không có đầu óc, sau khi vào phó bản giết chóc, tôi trong lúc vô ý đạt được một lượng lớn điểm, sau đó liền luôn luôn ẩn núp ở trong phó bản.

“Xem như may mắn để tôi nhặt về một cái mạng đi, a không, xem như đám trận doanh tự do xui xẻo, nếu tôi lúc ấy ở hiện trường, anh biết đó.”

Bánh Bao Máu Người thầm nhủ, biết biết, cậu nếu ở hiện trường, tôi bây giờ chính là một ly kính trăng, một ly kính cậu.

Khấu Bắc Nguyệt chuyển hướng đề tài, “Chẳng qua, mọi người đều đã chết, tên nhóc mập kia còn sống, quả thật không hợp lý, hắn có lẽ, ừm, thật sự có thể đã bán đứng nghề tự do”

Bánh Bao Máu Người hừ lạnh nói: “Vậy hắn xong rồi, sự kiện ác liệt như vậy, cho dù hắn bây giờ trở thành Thánh Giả, cũng đừng mơ sống yên ổn, trận doanh tự do không có chỗ dung thân cho hắn, cho dù có Hư Vô giáo phái che chở”

Khấu Bắc Nguyệt chuyển hướng đề tài, bưng lên chén rượu, cụng ly với Bánh Bao Máu Người, nói:

“Không nói hắn nữa, uống rượu uống rượu. Bánh Bao, chúng ta bây giờ đều là Thánh Giả rồi, nên cân nhắc một chút phát triển sau này, tôi cảm thấy, thời cơ nổi danh lập vạn đã đến.”

Chương 948: Tiệc mừng công (3)

Lập tức, hai người triển vọng tương lai, mở lòng sự nghiệp kế hoạch lớn, ngươi một câu ta một câu dệt ra cuộc đời huy hoàng bao la, ở trong bầu không khí thoải mái vui vẻ, ăn hết thức ăn trên bàn, cùng hẹn ngày mai cùng nhau đi ship hàng, Khấu Bắc Nguyệt vui vẻ đáp ứng.

Nhìn theo Bánh Bao Máu Người đi xe điện rời khỏi, Khấu Bắc Nguyệt thanh toán, chạy bước nhỏ tiến vào chiếc xe hơi màu trắng đầu tiên ngoài cửa hàng. Ở ghế lái, có một vị thục nữ xinh đẹp ngồi.

“Hắn tựa như không biết tôi là người của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Vô Ngân đại sư không phải nói, ngoài phó bản giết chóc có các đại lão của trận doanh tà ác nhìn chằm chằm sao?”

Khấu Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Hắn đêm nay hẹn Bánh Bao Máu Người đi ra, là muốn tìm hiểu mình có bị tổ chức tà ác truy nã hay không. Nếu chuyện hắn và Nguyên Thủy Thiên Tôn hợp mưu đã bại lộ, vậy tất

nhiên có tên trên bảng, Bánh Bao Máu Người không thể không hề phòng bị đi gặp hắn.

Tiểu Viên suy nghĩ vài giây, nói: "Cái này nói rõ cao tầng nghề nghiệp tà ác cũng không để cậu vào mắt, đây là chuyện tốt. Hoặc là, bọn họ còn ở trong phó bản giết chóc chưa đi ra được. Phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giả, đến ngày mai mới có thể chấm dứt"

"Đương nhiên, theo hiểu biết của tôi đối với tổ chức tà ác, đám Chúa Tể kia, rất có thể đã quên cậu. Trừ phi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng nhân vật như vậy, người bình thường rất khó được bọn họ ghi nhớ"

Khấu Bắc Nguyệt trong lúc nhất thời không biết nên tức giận hay may mắn.

"Đúng rồi, tôi tìm hiểu được một tình báo"

Liền mang chuyện Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí báo cho Tiểu Viên.

"Thật kỳ quái, sao đột nhiên nói hắn là phản đồ, mà tôi lại không có việc gì cả"

Hắn nói. Tiểu Viên nhíu mày, vài giây sau, tựa như nghĩ tới cái gì, đôi lông mày thanh tú giãn ra, khóe miệng mang theo một chút nụ cười: "Tôi hiểu rồi, hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn giở trò quỷ, trừ hắn, không có ai sẽ làm loại chuyện này, cũng không có ai có quyền phát ngôn này, hủy bỏ truy nã"

"Trong phó bản giết chóc, cậu không phải cầu tình thay Huyện Thuật Sư kia sao?"

Thấy Khấu Bắc Nguyệt cau mày, chưa ngay lập tức lĩnh hội, trong lòng Tiểu Viên thở dài một tiếng, nhắc nhở:

"Hắn từng đáp ứng Vô Ngân đại sư, hỗ trợ tụ tập đồng loại của chúng ta"

Khấu Bắc Nguyệt lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, vừa kinh ngạc vừa mừng, nếu có thể lôi kéo nhóc mập đến, hắn ở trong đoàn đội sẽ không là "tầng dưới chót"

nữa, hắn là lão đại có tiểu đệ rồi.

“Vô Ngân đại sư tựa như cũng có ý tưởng này, chúng ta bây giờ đi nói cho ông ấy”

Tiểu Viên khẽ lắc đầu: “Việc chưa thành, quan sát một chút nữa. Cậu bây giờ là Thánh Giả, làm việc cố hết sức ổn thỏa, đừng loi choi nữa”

Khấu Bắc Nguyệt không kiên nhẫn nói: “Cô lại thế rồi, mẹ tôi cũng không dài dòng như vậy?

Trên mặt tràn ngập ghét bỏ, nhưng trong lòng lại vô cùng ỷ lại đối với loại quản giáo này. Ở trong hai năm sau khi chị gái chết, Tiểu Viên trên trình độ nhất định đảm đương nhân vật mẹ cùng chị, chính bởi vì có cô, Khấu Bắc Nguyệt mới chưa trầm luân ở trong vực sâu giết chóc, chiến đấu, vẫn luôn duy trì bản tâm.

Hôm sau.

Trương Nguyên Thanh đeo ba lô hai vai, ăn xong bữa sáng, gọi xe tới đồn cảnh sát khu Khang Dương. Tối hôm qua Lý Đông Trạch thông báo hắn, hôm nay đội 2 muốn tổ chức một hồi chúc mừng long trọng cho hắn cùng Quan Nhã, Khương Tinh Vệ, cần phải tham dự.

Trương Nguyên Thanh dù sao cần theo dõi tình huống của anh họ mọi lúc, hơn nữa bà ngoại tam lệnh ngũ thân bảo hắn dẫn bạn gái về nhà, hắn phải gặp Quan Nhã một chút, liền không chút do dự đáp ứng.

Đáng nhắc tới, lão mô cùng Quỷ tân nương trắng đêm chưa về, không biết chạy đi đầu lêu lổng rồi, Trương Nguyên Thanh rất lo lắng bọn họ lạc đường. Chẳng qua, cân nhắc đến giới thiệu linh cảnh công viên trò chơi Kim Thủy, hắn cảm thấy, hai con quỷ trắng đêm không về, thuần túy là mải chơi. – lão mõ kích động thể nghiệm rất nhiều hạng mục của công viên trò chơi. Vị sơn thần nương nương này là người ham chơi. Không bao lâu, hắn ngồi xe taxi đến đồn cảnh sát, đi vào nhà thủy tinh hai tầng phía sau đồn tòa nhà đồn cảnh sát.

Trước cửa căn nhà thủy tinh, phân tán mảnh lá vàng đầy đất, như là vừa tiến hành một phen chúc mừng long trọng.

Bên hông Trương Nguyên Thanh đeo hầu bao hàng hiệu, loa Miêu Vương bên trong đội mũ cùng khẩu trang, đi vào tòa nhà

thủy tinh.- Hắn vốn không tính mang loa Miêu Vương, nhưng mới ra khỏi cửa, loa Miêu Vương đã ở trong phòng phát ra tiếng kêu thảm thiết: Con cháu không nên thân, con cháu không nên thân…

Trương Nguyên Thanh liền biết nó sợ, sợ lão mẽ quay về, không muốn ở nhà một mình.

Đẩy ra cửa thủy tinh cách âm, tiếng cười vui ồn ào nháy mắt đã chui vào tai. Khu sinh hoạt lầu một bày đầy bánh ngọt, hoa quả, rượu và đồ ăn, các tiểu tỷ tỷ đại tỷ tỷ tiểu thiếu phụ, hoặc dùng đồ ăn, hoặc hào sảng uống rượu, không kiêng kỵ gì cười nói.

Chương 949: Phó Thanh Dương trở về (1)

Quan Nhã trước sau như một váy ống thêm áo sơ mi trắng, dáng người đầy đặn, khuôn mặt tinh xảo, nụ cười đầy mặt nói chuyện với các nữ đồng nghiệp.

Đột nhiên, thấy hắn tiến vào, nụ cười của Quan Nhã thu lại, ánh mắt dời sang một bên, yên lặng ngồi vào trong góc. Lão tài xế lúc thẹn thùng không phải cũng giống với cô gái bình thường? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

“Oh, my god, ngôi sao sáng nhất đơn vị chúng ta đến rồi, chỉ là mặc không đủ tao nhã!”

Lý Đông Trạch bưng chén rượu, hai hàng ria mép phấn chấn nhếch lên, sải bước nghênh đón.

“Oh, thập trưởng thân ái của tôi, có thể nhìn thấy anh thật sự là quá tốt rồi, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng, ba ngày qua tôi là trải qua như thế nào. Tôi rất nhớ anh, tựa như nhớ bánh táo nướng bà ngoại làm, tôi nói đều là thật, Thượng Đế sẽ làm chứng cho tôi.”

Trương Nguyên Thanh nhiệt tình tiến lên, nhiệt tình ôm Lý Đông Trạch. Lúc này, một nữ viên chức trẻ tuổi ân cần đưa qua một ly rượu vang, Lý Đông Trạch tao nhã nâng tay, cản, nghiêm túc nói: “Ồ không, xin mang nó đổi thành Coca lạnh!”

Vì thế Trương Nguyên Thanh bưng Coca lạnh, dịch bước đến bên cạnh sô pha, phân biệt chào hỏi với Vương Thái, Đằng Viễn.

“Cậu rất nhanh sẽ rời khỏi đội 2 nhỉ, hoặc là, trở thành người lãnh đạo trực tiếp của đội 2”

Trong tay Vương Thái đang cầm một phần bánh ngọt, hài lòng hưởng dụng, “Làm từ bơ động vật, mùi vị không tệ, loại bơ này chỗ tốt là ăn không ngấy, không giống bơ thực vật, giá rẻ mà ngấy, thành phần của chúng nó là khác nhau.”

Không, tôi không có hứng thú đối với thành phần của chúng nó! Trương Nguyên Thanh vội vàng ngắt lời, “Không biết vì sao, Cẩu trưởng lão đến giờ chưa tìm tôi nói chuyện, tôi gọi điện thoại liên lạc ông ấy, không ai nhận cuộc gọi, điều này rất kỳ quái, mọi người cảm thấy thế nào?”

Đằng Viễn, Vương Thái cùng Lý Đông Trạch không thể trả lời, Quan Nhã thì ngồi ở trong góc, làm bộ chuyện trò vui vẻ với một nữ viên chức.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Khương Tinh Vệ phàm ăn, nói: “Tinh Vệ, em biết không? Khương Tinh Vệ đắm chìm ở trong thức ăn ngon, hai tai không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ.

“Tinh Vệ, Tinh Vệ!”

Trương Nguyên Thanh chém một cú đao tay vào sau đầu cô gái, “Tinh Vệ!”

Khương Tinh Vệ “Phốc”, phun ra thịt nướng cùng lát chân giò hun khói, vừa tức vừa đau lòng, nói: “Anh làm gì thế?”

Trương Nguyên Thanh lặp lại vấn đề một lần.

“À –”

Khương Tinh Vệ bừng tỉnh đại ngộ, không nỡ nhìn Đằng Viễn quét thịt cô phun ra vào thùng rác, nói: “Đại khái còn đang xem phó bản giết chóc đi.”

Thấy các đồng nghiệp không hiểu, cô giải thích: “Phó bản giết chóc hàng năm, minh chủ đều sẽ dẫn một bộ phận trưởng lão đi xem chiến đấu, chính là ở bên ngoài phó bản xem. Bên ngoài phó bản xem thế nào? Em không hiểu lắm, cha em nói

người cấp bậc quá thấp không vào được, chờ em đến cảnh giới Chúa Tể, ông ấy liền dẫn em đi chơi”

Minh chủ có thể đưa các trưởng lão vào quan sát? Thành viên đội 2 rất rung động, lần đầu nghe nói loại chuyện này.

Trương Nguyên Thanh cũng chịu rung động mạnh, đồng thời còn rất kinh dị, bởi vì ở trong phó bản giết chóc, hắn bại lộ quá nhiều thứ. Ngọc phù truyền tống của Ma Quân, nhẫn dịch dung của Ma Quân, tuy hai món đạo cụ này khẳng định không phải đạo cụ thương hiệu của Ma Quân, nhưng nếu đại lão bên ngoài từng thấy, vậy tất nhiên sẽ đưa tới hoài nghi.- - hai món đạo cụ cũng không phải nghề nghiệp Thần Dạ Du. Trên lý luận mà nói, hắn là không có khả năng đạt được như vậy. Mặt khác, hắn tự nhiên mà vậy liên tưởng đến hiện tượng lúc nhiệm vụ kết toán, trăng tròn màu đen giấu ở trong thẻ nhân vật đột nhiên hiển hóa, cùng tự mình hóa thành trăng non. Đây là thẻ nhân vật đang che giấu chính mình, che giấu thân phận truyền nhân Ma Quân của hắn.

“Thì ra là thế..”

Trương Nguyên Thanh thấp giọng lẩm bẩm, sắc mặt rất khó coi. Bởi vì hắn ý thức được, thẻ nhân vật là có được “ý thức bản thân”, nếu nói Hổ Phù lần đó, trăng tròn màu đen là thu được đạo cụ loại quy tắc kích thích, chủ động hiện thân, thuộc về bị động.

Như vậy lần này thì sao?

Đại lão ngoài phó bản cũng chưa gây ảnh hưởng đối với hắn, thẻ nhân vật lại tự che chắn trăng tròn. Đủ để nói rõ, nó là có được ý thức của mình, nó biết bên ngoài có đại lão đang nhìn, nó biết không thể bại lộ thân phận truyền nhân Ma Quân, nó rốt cuộc là ai? Thẻ nhân vật là không có khả năng có được ý thức của mình, nếu có, vậy nhất định là thứ khác. Phát hiện này, khiến Trương Nguyên Thanh có chút đứng ngồi không yên. Hắn có thể thản nhiên tiếp nhận thẻ nhân vật Ma Quân, dù sao đây chỉ là một vật, nhưng nếu trong vật này cất giấu ý thức cá nhân của người khác, liền là một chuyện khiến người ta không thể ngủ yên.

“Chỗ tốt duy nhất là, về sau không cần lo lắng thân phận truyền nhân Ma Quân bại lộ nữa.”

Hắn trong khổ mua vui, nghĩ.

Chương 950: Phó Thanh Dương trở về (2)

Nếu nó là có ý thức, như vậy trong miếu đá, Mao Sơn Thuật Sĩ thự, liền nhất định sẽ không thành công.

Hắn trả lời, khẳng định là chuỗi 3 câu truyền nhân Ma Quân: Ta không phải! Ngươi nói bậy! Đừng oan uổng ta!

Đợi một chút, nếu các trưởng lão vây xem tình hình phó bản giết chóc, vậy, vậy những việc kia mình nói cho Viên Đình… Tâm tình Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nặng nề, cảm thấy tương lai tràn ngập thấp thỏm.

Lúc này, Đằng Viễn nói: "Phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giả, hẳn là ở ngày mai kết thúc nhỉ?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, chủ tuyến là ba ngày, Thánh Giả là năm ngày, khoảng bảy giờ sáng ngày mai đi"

Đằng Viễn gật đầu: "Rất chờ mong kết quả"

Nói xong, hắn lại một bộ dạng như cá muối ngàn năm, uể oải ăn thức ăn. Các nhân viên bàn giấy cùng hành giả đội 2 vui chơi giải trí đến mười một giờ trưa mới giải tán, để lại vài nhân viên bàn giấy thu thập tàn cục. Trương Nguyên Thanh thừa dịp vào WC, gửi tin nhắn cho Khấu Bắc Nguyệt: "Tôi nghe được một tin tức, cao tầng trận doanh hợp pháp có thói quen quan sát phó bản giết chóc, trận doanh tà ác rất có thể cũng có, cậu cẩn thận chút."

Khấu Bắc Nguyệt trả lời rất nhanh:

"A, tôi đã sớm biết, Tiểu Viên nói, nhân vật lớn chưa chắc nhớ rõ tôi, nhưng xuất phát từ bảo hiểm, tôi sắp tới sẽ hạ thấp một chút, chờ đám người kia quay về hiện thực, Tiểu Viên sẽ thay tôi tìm hiểu tình báo, xem tôi có bị truy nã hay không?

Vậy thì tốt! Trương Nguyên Thanh thở phào. Khấu Bắc Nguyệt lại gửi tin nhắn:

"Anh có phải đang chơi tiểu đệ của tôi hay không?"

Tin tức rất linh thông đấy… Trương Nguyên Thanh trả lời một cái "Ừm.

"Tôi biết cách nghĩ của anh, nhưng tôi cho rằng hy vọng không lớn, đám đại lão kia không phải xem chiến đấu toàn bộ hành trình sao, bọn họ tất nhiên biết được tình huống, chờ từ phó bản giết chóc quay về, sẽ xác nhận thay tiểu đệ của tôi"

Khấu Bắc Nguyệt gửi tin nhắn. Trừ nam phái Hư Vô giáo phái, tổ chức sao khác có khả năng xác nhận thay "Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí", bọn họ ước gì nhóc mập bị người ta xử lý. Trương Nguyên Thanh không chút hoảng hốt. Khấu Bắc Nguyệt vẫn quá trẻ tuổi, trong đầu chỉ có khái niệm không trắng tức đen, trong cùng tổ chức còn có đấu tranh người chết ta sống đâu, ba đại trận doanh tà ác lại nào phải một lòng.

Có cơ hội chơi chết thiên tài trong tổ chức đối phương, tổ chức tà ác tuyệt đối so với trận doanh hợp pháp càng tích cực hơn.

"Những thứ này cậu không cần cân nhắc, vài ngày nữa liên lạc Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí một phen là được"

Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn này, hồi lâu không được đáp lại.

Chờ hắn nhét điện thoại di động cất đi, đi ra khỏi WC, tin nhắn của Khấu Bắc Nguyệt mãi mới tới:

"Đậu nóa anh, chỉ vì trả lời tin nhắn của anh, lão tử vừa rồi lao vào dải phân cách, trong thùng đồ ship toàn rượu, anh đền tiền cho tôi! Trương Nguyên Thanh yên lặng gửi một bao lì xì 5 tệ, sau đó tắt máy.

Hắn từ quầy bar khu sinh hoạt, cầm một bó hoa hồng nhân viên bàn giấy thu nạp cùng một chỗ, chuẩn bị vứt bỏ, giấu ở sau người, dọc theo cầu thang lầu thép, tới lầu hai.

Khu làm việc lâu hai, chỉ có Quan Nhã cùng Vương Thái.

Khương Tinh Vệ bởi vì phải đi học, bị quản gia mẫu thân phái tới đón đi rồi, Đằng Viễn càng không có khả năng ở lại đơn vị công tác, khu làm việc chỉ có Vương Thái cùng Quan Nhã.

Người trước ăn uống no đủ, lòng không tạp niệm đắm chìm ở trong thế giới của mình.

Quan Nha đang đeo tai nghe điện thoại xem tiết mục tống nghệ, bắt giữ được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy, không biểu lộ gì hạ ánh mắt xuống.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua rõ ràng trong mắt, cô tạm thời còn không thể từ trong thẹn thùng, ngượng ngùng, chết về mặt xã hội giây thoát ra, vừa thấy Nguyên Thủy, trong đầu sẽ hiện lên ga giường cùng quần lót ướt nhẹp.

Điều này làm cô hận không thể tìm cái kẽ đất chui vào.

"Chị Quan Nhã, tặng chị một đóa hoa hồng"

Trương Nguyên Thanh dâng lên hoa hồng kiều diễm.

Lão tài xế liếc một cái, vừa bực mình vừa buồn cười, gắt giọng: "Mượn hoa hiến phật không chút thành ý"

Trương Nguyên Thanh tựa như biết cô sẽ nói như vậy, liền nói ngay: "Vậy đổi một cái có thành ý hơn, chị Quan Nhã, bà ngoại tôi muốn mời chị ăn cơm, ngay buổi tối ngày mai."

"Không đi!"

Quan Nhã một tư thái nghiêm túc xem tiết mục.

Lúc này nhất định phải bám chặt, phải làm lưu manh. Trương Nguyên Thanh nhớ kỹ đề nghị của đạo sư cuộc đời, cợt nhả nói: "Chị nếu không đến, tôi liền dẫn theo cả nhà đi chỗ chị ở ăn cơm"

Quan Nhã tựa như không ngờ hắn lưu manh như thế, nâng mắt lên, trừng mắt, cả giận: "Chị dựa vào cái gì đi nhà cậu ăn cơm, chúng ta quan hệ gì?"

Cái đó không giống với cô nghĩ, ở trong ý tưởng của cô, là tận lực làm nhạt đi chuyện xảy ra ngày hôm qua, qua đoạn thời gian nữa, cảm xúc xấu hổ qua đi, mọi người đều ăn ý không đề cập tới, cô có thể tiếp tục nói nói cười cười với Nguyên Thủy.

Đây là kết quả hợp lý nhất, tốt nhất trong cảm nhận của cô.

Chương 951: Phó Thanh Dương trở về (3)

Mà lấy hiểu biết của cô đối với Nguyên Thủy, thằng nhóc thối tuy ngoài miệng ba hoa, nhưng đối với chuyện giữa nam nữ thiếu kinh nghiệm, dựa theo phong cách quan hệ hắn am hiểu, thấy mình tỏ ra mẫn cảm xấu hổ, nên chủ động bắt chuyện, nói chút lời thô tục, hóa giải sự xấu hổ của cô mới đúng. Nào ngờ, hắn không những không chủ động giảm bớt xấu hổ giữa hai người, thế mà còn thừa thắng xông lên, mời mình đi nhà hắn ăn cơm?

Mọi người quan hệ gì chứ, đã… đã mời về nhà ăn cơm?

Trương Nguyên Thanh liếc Vương Thái chỗ xa một cái, sau đó kéo đến một cái ghế, ngồi ở bên cạnh Quan Nhã, hướng về vành tai trong suốt tinh xảo của cô thổi khí, giọng điệu thấp giọng ám muội: “Chị cảm thấy chúng ta là quan hệ gì?”

Hai người dựa rất gần, hắn lại cao hơn Quan Nhã, tầm mắt rơi xuống, có thể thấy phong cảnh trắng nõn trong cổ áo màu trắng cởi bỏ hai cúc áo.

Cô vẫn là loại phụ nữ có thể chống đỡ áo sơ mi rất căng thẳng.

Eo nhỏ ngực to áo sơmi trắng, vĩnh viễn là tồn tại cầm cờ đi trước trong đồng phục dụ hoặc. Thân thể Quan Nhã cứng ngắc, vành tai lập tức đỏ lên, cau mày: “Quan hệ đồng nghiệp”

Quả nhiên như Linh Quân nói, cô áp dụng tư thái lảng tránh, muốn làm đà điểu, muốn chuyện ngày hôm qua bất động thanh sắc trôi qua, làm bộ cái gì cũng chưa xảy ra, sau đó tiếp tục bảo trì quan hệ mập mờ như gần như xa với mình, thật sự là nữ nhân tồi nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm. Tâm tính đà điểu của Quan Nhã, thật ra bắt nguồn từ áp lực phương diện gia tộc. Cô khát vọng tình yêu, nhưng lại kiêng kị thái độ của gia tộc, tràn ngập tâm lý uể oải cùng bi quan đối với tương lai, cực kỳ mâu thuẫn.

“Lúc này, liền cần cậu thừa thắng xông lên, chủ động nắm giữ quan hệ của hai người, trông cậy vào cô ấy chủ động là không có khả năng”

Lời của đạo sư cuộc đời hiện lên ở trong đầu.

Trương Nguyên Thanh không chút suy nghĩ, ngậm lấy vành tai trong suốt lấp lánh, mát mát, lộ ra một mùi thơm mê người, không phân biệt rõ là mùi thơm của cơ thể hay nước hoa.

Rất thơm.

Quan Nhã bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể yêu kiều như điện giật rùng mình, nháy mắt căng thẳng.

Vành tai nóng bỏng, cái cổ trắng nõn nhanh chóng nhuộm lên đỏ ửng say lòng người, nổi da gà nho nhỏ.

Cô ngơ ngác ngồi ở nơi đó, tựa như không ngờ thằng nhóc này lớn mật như thế, ở trong văn phòng mập mờ ám muội thì thôi, còn, còn ăn đậu hũ cô. Trương Nguyên Thanh thấy chuyển biến tốt là dừng, nhìn quan Nhà mặt ửng đỏ, nói: "Chuyện lần trước anh họ tôi lên chức may mà có chị, bà ngoại tôi sớm muốn mời chị ăn cơm, buổi tối ngày mai, tôi đi đón chị"

Quan Nhã vội vàng đứng dậy, cầm lên túi xách trên bàn, cau mày, "Chị có việc, phải về trước.

Nguyên Thủy, chị buổi tối ngày mai không rảnh"

Xách túi, xỏ giày cao gót, cộp cộp bước đi.

"Nhất định phải tới nha."

Trương Nguyên Thanh hướng bóng lưng cô hô. Chờ tiếng bước chân chạy trối chết của Quan Nhã biến mất, Vương Thái ngẩng đầu lên, mắt cá chết nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh: "Tên con nghĩ xong chưa?"

"Nếu chưa có, tôi có thể hỗ trợ đặt một cái, tin tưởng tôi, Học Sĩ là chuyên nghiệp"

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: "Miễn phí sao, miễn phí thì tìm anh"

Hắn tâm tình không tệ lấy ra điện thoại di động, gọi điện thoại cho em gái tai thỏ của Phó Thanh Dương, bảo cô đưa Tường Vi Máu về.

Ngày đó từ trong nhà Quan Nhã rời khỏi, hắn lại đưa Tường Vi Máu về vịnh Phó gia.

Bây giờ đón về, nếu là Quan Nhã quyết tâm từ chối, hắn cũng không tiện cưỡng cầu, cần một cái "dự bị"

ứng phó bà ngoại.

Bốn rưỡi chiều. Trương Nguyên Thanh dẫn Tường Vi Máu vụng trộm về nhà. Phòng khách im ắng, giờ này, ông ngoại thích tìm bạn già nói chuyện phiếm, uống trà chơi cờ, bà ngoại sẽ đi chợ mua đồ ăn, biết rõ quy luật hoạt động của người nhà, hắn cố ý chọn giờ này về nhà. Trương Nguyên Thanh tiến vào phòng ngủ, giấu Tường Vi Máu vào tủ quần áo, nhìn lướt qua cảnh trong phòng.

“Lão mõ một lần buông xuống hiện thực, chỉ có thể duy trì thời gian hai ngày, đến buổi sáng ngày mai hắn là sẽ trở về”

“Phó Thanh Dương ngày mai trở về, ừm, hắn hẳn là sẽ không trách mình, dù sao, hẳn là không có ai sẽ bởi vì luận rác rưởi của hắn cứng với hắn. Nói cũng đã nói rồi, trái lại Cẩu trưởng lão khẳng định sẽ chỉ trích mình.”

“Anh họ còn không có thực thi bắt đối với mục tiêu”

Suy nghĩ miên man, Trương Nguyên Thanh lấy ra chày Phục Ma, bỏ vào ngăn kéo bàn.

Vịnh Phó gia.

Phòng ngủ chính rộng rãi xa hoa, một bóng người bỗng dưng hiện ra, rõ ràng là Phó Thanh Dương.

Hắn lúc này, tóc đuôi ngựa ngắn để xõa ngang vai, áo giáp trên người giăng kín vết đao vết kiếm, cùng với dấu vết lửa đốt khói hun. Dưới áo giáp, là vết máu mơ hồ lộ ra. Tuy bộ dáng chật vật, dính vết bẩn cùng máu sau chiến tranh, nhưng khuôn mặt như đao khắc của Phó công tử vẫn anh tuấn không thể nhìn thẳng như trước.

Chương 952: Phó Thanh Dương to gan lớn mật (1)

Khí chất cao ngạo lạnh lùng chẳng những chưa nội liễm, trên khuôn mặt ngược lại lộ ra một sự uy nghiêm trước nay không có. Giống như thiên tử trẻ tuổi, giống như thống soái chấp chưởng ba quân.

“Khụ khụ! “Phó Thanh Dương bịt miệng, dùng sức ho khan, khóe miệng toát ra máu tươi. Hắn ở trong phó bản giết chóc bị thương không nhẹ, tuy ở nháy mắt tấn thăng Chúa Tể, tầng

cấp sinh mệnh được thăng hoa, bị động trị liệu bộ phận thương thế, nhưng tình huống thân thể vẫn rất kém.

Phó Thanh Dương đi đến bên giường, ấn "nút gọi".

Trong khoảng khắc, hai em gái tai thỏ dáng người cao gây được gọi đến, đẩy ra cửa phòng ngủ chính, xuyên qua gian ngoài, tới trước mặt Phó Thanh Dương.

"Thiếu gia, ngài tỉnh rồi? Em gái tai thỏ nở rộ lúm đồng tiền tươi tắn, vui sướng không thôi.

Em gái tai thỏ cả biệt thự, đều đang vì thiếu gia trở về mà chuẩn bị, lo lắng, cầu nguyện.

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu: "Chuẩn bị thức ăn, chuẩn bị nước ấm, chuẩn bị quần áo sạch sẽ"

Phân phó xong, hắn lại nói: "Cầm tới bảng điểm phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm"

Hắn đã làm được thành tích mình hứa hẹn, nên xem một chút biểu hiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi.

"Vâng, thiếu gia!"

Một em gái tai thỏ vào phòng tắm, trong khoảng khắc, tiếng nước ào ào từ bên trong truyền đến.

Mà một em gái tai thỏ khác thì rời khỏi phòng ngủ chính, tới phòng sách lấy laptop.

Phó Thanh Dương nhìn bóng lưng các cô, trầm mặc vài giây, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, mặt mày thoải mái cởi giáp ngực, mảnh che tay, miếng hộ tâm tàn phá.

Thân là Thám Báo, hắn thông qua câu hỏi vừa rồi, từ trong vẻ mặt của hai em gái tai thỏ, nhìn ra Nguyên Thủy đã từ trong phó bản giết chóc đi ra.

Phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giả là một trận ác chiến, khổ chiến, là một trong những cuộc chiến đấu gian nan nhất từ khi hắn trở thành linh cảnh hành giả tới nay.

Chẳng qua, còn chưa nói là nguy cơ lớn.

Rõ ràng dễ thấy, tổ chức tà ác đặt "chỉ tiêu"

ở trên người Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy có thể từ trong phó bản giết chóc đi ra, đã nói rõ hắn đã phá sát cục tổ chức tà ác bố trí, Phó Thanh Dương rất chờ mong tình hình phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm.

Lấy năng lực của hắn, điểm hẳn là có thể sánh vai nguyên soái cùng Ma Quân… Phó Thanh Dương cởi khải giáp hỏng một nửa, để trần thân trên đứng trong phòng, dáng người cân xứng cao ngất, từng khối cơ gồ lên hiển lộ hết vẻ đẹp nam tính.

Phần lưng đường nét mượt mà, cơ bụng đường nét như khắc, lượng mỡ cơ thể thấp đến kinh người.

Dáng người cao ngất ngạo nhân như thế, phối hợp khuôn mặt anh tuấn nam tính kia, chỉ từ dụ hoặc thân thể mà nói, Tiền công tử mới là hấp dẫn phái nữ nhất trong bốn đại công từ phía chính phủ. Phó Thanh Dương cúi đầu liếc vết thương xuyên qua bụng một cái, cùng với máu thịt chém rách trước ngực, thương thế gãy xương, không quá để ý đi đến đầu giường, mở ngăn kéo tủ đầu giường, lấy ra hộp kim loại dài bằng nửa cánh tay.

"Cạch!"

Hắn mở hộp ra, trong bọt biển chống rơi vỡ khảm ba ống tiêm, trong ống tiêm là chất lỏng màu vàng nồng đậm (không pha loãng). Phó Thanh Dương lấy một mũi trong đó, tiêm vào tĩnh mạch ở cổ, vài giây sau, tế bào bắt đầu phân liệt sinh sôi nảy nở, xương gãy một lần nữa nối liền, thương thế đáng sợ thong thả khép lại.

Quá trình này kéo dài hai ba phút mới chấm dứt. Sau khi đạt tới cảnh giới Chúa Tể, năng lực chữa trị của sinh mệnh nguyên dịch rõ ràng yếu bớt.

Chẳng qua, Chúa Tể sinh mệnh lực mạnh mẽ, vết thương trí mạng bình thường cùng không đủ để uy hiếp đến tính mạng Chúa Tể.

Phó Thanh Dương sở dĩ sử dụng sinh mệnh nguyên dịch giá ngàn vàng, thuần túy là không thích thân thể có vết thương, thứ đối với người khác mà nói một liều khó cầu, với hắn mà nói, cũng chỉ là "Thứ này rất đắt", chỉ thế mà thôi.

Em gái tai thỏ đi ra khỏi nhà vệ sinh, thấy thiếu gia ở trần trên thân, liền xoay người đi đến trước tủ quần áo, lấy ra áo ngủ tơ

lụa khoác lên cho hắn.

Lúc này, một em gái tai thỏ khác vừa lúc mang laptop quay về phòng ngủ chính.

Phó Thanh Dương tiếp nhận máy tính, ngồi ở số pha một người, lách cách nhập vào mật mã tài khoản, đăng nhập diễn đàn tổ chức.

Thông báo ghim đỏ:

Phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, trận doanh tà ác đoàn diệt, điểm Nguyên Thủy Thiên Tôn phá kỷ lục lịch sử Hai em gái tai thỏ bên cạnh, thấy khuôn mặt thiếu gia chiếu ánh huỳnh quang màn hình ngẩn ra một phen.

Sau đó, hắn thu liễm vẻ mặt, ngón tay di động trên cảm ứng, click mở bài đăng.

Một giây sau, các em gái tai thỏ nhìn thấy vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng của thiếu gia lâm vào dại ra, ánh mắt có chút thất thần nhìn màn hình, hồi lâu cũng không có vẻ mặt, không có động tác.

Phó Thanh Dương bước về phía bàn sách, nói: “Cầm chuột tới đây.”

Em gái tai thỏ cầm chuột tới, cắm vào máy tính. Phó Thanh Dương ưỡn thẳng lưng, ngồi ở bên bàn, sốt ruột không chờ nổi cầm chuột lên vung vẩy một phen.

Chương 953: Phó Thanh Dương to gan lớn mật (2)

Hắn khi thì dời chuột đi, click mở bài đăng, tắt bài đăng, khi thì ngồi ở nơi đó không nhúc nhích, nhìn chằm chằm bài đăng nào đó thật lâu.

Phó Thanh Dương đọc ước chừng nửa giờ, trong lúc đó, em gái tai thỏ không thể không đi phòng tắm tăng thêm nước ấm.

Rốt cuộc, lướt xong bài đăng trong diễn đàn, sau khi hiểu biết tình hình phó bản giết chóc, Phó Thanh Dương không tiếng động thở phào một hơi.

Bảo ngươi đỉnh phong gặp nhau, không bảo người xài hack nha, Phó Thanh Dương hỏi: "Nguyên Thủy còn ở trong biệt thự không?"

"Cùng ngày rời khỏi phó bản đã trở về rồi"

Em gái tai thỏ nói. Một em gái tai thỏ cười khác nói: "Thiếu gia, ngài Nguyên Thủy Thiên Tôn chiến một trận thành danh, mấy ngày nay linh cảnh hành giả các phân bộ lớn của chính phủ đều đang thảo luận về hắn."

Phó Thanh Dương chậm rãi gật đầu: "Thành tích tạm được!"

Sau đó bổ sung nói: "So với đám rác rưởi kia mạnh hơn nhiều."

"Thiếu gia, ngài là muốn đi nhà ăn dùng bữa, hay là ở trong phòng?"

"Đi nhà ăn!"

Phó Thanh Dương Vốn định ở phòng dùng bữa, ăn xong ngủ một giấc, hắn quá mỏi mệt rồi. Nhưng xem xong nội dung diễn đàn, không hiểu sao tinh thần phấn chấn. Lúc này, điện thoại di động đặt ở trên bàn liền vang, người gọi tới - Cẩu trưởng lão! Phó Thanh Dương nhận cuộc gọi, nói: "Trưởng lão!"

"Chúc mừng tấn thăng Chúa Tể"

Cẩu trưởng lão cười ha ha chúc mừng, tiếp theo, thanh âm trầm xuống, "Thanh Dương, nguyên soái có lệnh, bảo cậu sau khi ra khỏi phó bản, lập tức đi kinh thành một chuyến"

Phó Thanh Dương nhíu mày: "Bây giờ?"

"Cô ấy chỉ nói, sau khi ra khỏi phó bản lập tức đi gặp cô ấy"

Cẩu trưởng lão nói.

Phó Thanh Dương nhíu chặt lông mày, hắn mới từ trong phó bản giết chóc đi ra, thương thế trên thân thể đã chữa khỏi, nhưng mệt mỏi phương diện tinh thần cần tu dưỡng. Nếu là chúc mừng, gửi một cái mail là được. Nếu là điều chỉnh phương diện chức vị, lại càng không nóng lòng nhất thời. Hắn thật sự không nghĩ ra nguyên soái có lý do gì, bức thiết muốn

gặp hắn như thế. Phó Thanh Dương lạnh nhạt từ chối: “Tôi sẽ không tiêu tiền vì sự tùy hứng của cô ấy”

Cẩu trưởng lão thấp giọng nói: “Vẫn là đi một chuyến đi, đi kinh thành ăn đòn, vẫn có thể diện hơn chút so với cô ấy chạy tới Tùng Hải đánh cậu.”

Trong lòng Phó Thanh Dương lập tức giật mình: “Có ý tứ gì!”

Cẩu trưởng lão ho khan một tiếng, nói: “Cậu có phải nói lời gì không nên nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không, ví dụ như, nguyên soái là rác rưởi. Cậu biết đó, cô ấy trước giờ là người để bụng”

Phó Thanh Dương: “.”

“Tôi biết rồi”

Phó Thanh Dương tâm tình nặng nề cúp điện thoại.

Nguyên Thủy tên rác rưởi này!

Hôm sau, sáng sớm, Trương Nguyên Thanh phong trần mệt mỏi về nhà.

Bà ngoại đang bưng một lồng bánh bao từ nhà bếp đi ra, nhìn thấy cháu ngoại trở về, ngẩn người: “Nguyên Tử, dậy sớm như vậy?”

Không phải dậy sớm, mà là một đêm không ngủ… Trương Nguyên Thanh thuận miệng lấy lệ nói: “Đi ra ngoài chạy bộ”

“Cháu từ khi nào có thói quen chạy bộ?”

Bà ngoại lớn tuổi, chỉ thích quản chuyện người khác.

“Có bạn gái không phải liền có sao?”

Trương Nguyên Thanh nói. Hắn thật ra là ra ngoài ngắm sao, hôm trước sau khi dùng Đại La Tinh Bàn, liên tục ban đêm hai ngày đều sinh ra xúc động ngắm sao mãnh liệt, phim heo cùng chơi game cũng không thể áp chế loại xúc động đó.

Tối hôm qua rốt cuộc nhịn không được, liền gọi xe đi vùng ngoại thành Tùng Hải ngắm sao, kết quả vùng ngoại thành cũng không có sao, liền tiêu 1500 tệ, bao tài xế xe taxi một đêm, chạy đến tỉnh Giang Nam cách hai trăm km, rốt cuộc ở một chỗ vùng ngoại thành, thấy được sao đầy trời.

Hắn ngẩng đầu ngắm tinh tượng, đến ba giờ sáng mới đã ghiền, ngồi xe trở về.

Dọc theo đường đi tài xế xe taxi ánh mắt là lạ, nể mặt tiền mới chưa đưa hắn tới bệnh viện tâm thần. Đạo cụ cảnh giới Thánh Giả, trả giá cường độ cao, hơn xa Siêu Phàm. Trương Nguyên Thanh cũng muốn dọn khỏi Tùng Hải, cái thành thị vớ vẩn này không khí ô nhiễm nghiêm trọng không nói, ban đêm ô nhiễm ánh sáng càng thêm đáng sợ, căn bản không nhìn thấy sao, về sau làm sao mà sống? Có bạn gái không phải liền có rồi… Bà ngoại ngẫm nghĩ, thế mà không có lời nào để chống đỡ, "Đi đi!"

Trương Nguyên Thanh vào phòng ngủ. Vài phút sau, cửa chống trộm lại mở ra, vào là Trần Nguyên Quân mặc quần áo thể thao, cả người mồ hôi đầm đìa.

"Bà nội, cho cháu bát sữa đậu nành lạnh, khát chết mất."

Trần Nguyên Quân ngồi xuống ở bên bàn ăn.

"Cháu đi làm gì vậy?"

Bà ngoại đánh giá cháu nội.

"Chạy bộ!"

Trần Nguyên Quân trả lời.

"Cháu cũng có bạn gái rồi?"

Bà ngoại cảm thấy rất bất ngờ.

Trần Nguyên Quân: "."

Nguyên nhân Trần Nguyên Quân vận động rất đơn giản, từ ngày hôm qua bắt đầu, hắn đã cảm thấy ót lạnh lẽo, nửa đêm lưng gối bủn rủn, giật mình tỉnh dậy mấy lần, người đến ba mươi tuổi, lưng gối bủn rủn chỉ có một loại khả năng — thận hư: Lúc này mới nghĩ chạy buổi sáng cho khỏe người. Có liên quan gì tới bạn gái?

Chương 954: Phó Thanh Dương to gan lớn mật (3)

Sau khi ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh ngủ một lát, lúc chín rưỡi, bị tiếng dì trẻ điều khiển tay cầm chơi game lách cách đánh thức.

“Sáng sớm ra có thể để người ta ngủ yên hay không?”

Trương Nguyên Thanh nắm lên gối đầu ném ra.

Dì trẻ “Ai da”

một tiếng, cả giận: “A chết mất rồi. Tại mày hết, hừ, nghiệt súc”

Ngay sau đó, gối đầu bị ném trở lại. Trương Nguyên Thanh tiếp được gối đầu, đứng dậy nhìn, dì trẻ mặc quần đùi ngắn, áo hai dây, khoanh chân ngồi ở trước TV, đang chơi một trò chơi giết chóc đẫm máu.

Trương Nguyên Thanh góc độ này, vừa lúc nhìn thấy nửa bờ mông no đủ co giãn, bởi vì tư thế ngồi căng lên tròn xoe, cùng với dưới áo hai dây lộ ra một đoạn vòng eo trắng nõn.

Ở trên cái đầu quả dưa của cô, một đứa con nít tròn trịa đáng yêu bám trên đó, cái chân ngắn tùn múp míp quắp lấy cổ di trẻ, cái đầu nhỏ đặt ở đỉnh đầu của cô, xem cô chơi game không dời mắt.

Nghiệt tử này, mệnh lệnh của lão tử còn không bằng được trò chơi dụ hoặc? Nếu không phải hôm nay cuối tuần anh họ nghỉ ngơi, xem tao đánh chết mày không? Trương Nguyên Thanh hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Đậu Bỉ một cái.

“Điểm của dì lập tức sẽ phá kỷ lục, thiếu chút nữa là thành, mày có phải ghen tị dì phá kỷ lục của mày hay không?”

Giang Ngọc Nhị thao tác tay cầm chơi game, một lần nữa bắt đầu. Bối cảnh trò chơi là một thành thị tự do dân chủ, nơi đó bùng nổ virus đáng sợ, mọi người đều biến thành zombie. Trương Nguyên Thanh tựa vào đầu giường, nhìn dì trẻ thao tác nhân vật, mượt mà di chuyển vị trí, chuyển đổi đao súng, thu gặt từng con zombie lao tới, lầu bầu: “Chỉ với dì còn phá kỷ lục của cháu, nằm mơ à!”

Giang Ngọc Nhị cũng lầu bầu:

“Mày đắc ý cái gì, điểm này rõ ràng là mày lên mạng tìm hướng dẫn, học phương pháp dùng bug bên trên mới cao như

vậy, còn thật cho rằng là thực lực của chính mày? “Cho chút màu sắc đã mở phường nhuộm, cho chút ánh mặt trời liền sáng lạn, cũng không biết mình mấy cân mấy lượng”

“Lười nói với dì”

Trương Nguyên Thanh mở ra điện thoại di động, đăng nhập diễn đàn tổ chức, phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giả hẳn là đã kết thúc, xem xem kết quả như thế nào.

Trang đầu diễn đàn, bài đăng đánh dấu đỏ ghim đỉnh, biến thành # công bố kết quả phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giả # Thông báo cảnh giới Siêu Phàm kia đành phải ở thứ hai. Ngón tay Trương Nguyên Thanh click mở bài đăng, xem nội dung.

“Phó bản giết chóc giữa năm, danh sách thành công tấn thăng Chúa Tể như sau: “Phó Thanh Dương: Thám Báo, Ngũ Hành minh”

“Ngân Nguyệt thần tướng: Yêu Mê Hoặc, Binh Chủ giáo”

“Phong Đô Quỷ Vương: Thần Dạ Du, Thái Nhất môn”

Siêu Phàm tấn thăng Thánh Giả, danh ngạch có hai mươi tư, Thánh Giả tấn thăng Chúa Tể, danh ngạch chỉ có ba cái.

Không hổ là nhân vật kỹ gần như đạo, quả nhiên lấy được một danh ngạch, về sau không thể gọi bách phu trưởng nữa, phải gọi trưởng lão rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Tuy Phó Thanh Dương tấn thăng Thánh Giả ở trong dự đoán của hắn.

“Phó bản giết chóc giữa năm, danh sách chết trận như sau: “Khát Uống Máu Người: Vu Cổ Sư, phân hội khu nam Linh Năng hội.”

“Huyễn Tiến Nhân: Huyễn Thuật Sư, bắc phái Hư Vô giáo phái.”

“Cuồng Đồ Trương Tam: Vu Cổ Sư, Linh Năng hội phân hội khu tây.

“Chiến Tranh Luật Động: Yêu Mê Hoặc, tán tu”

“Đại Địa Thủ Hộ Giả: Thổ Quái, Ngũ Hành minh”

U Minh Chúa Tể: Thần Dạ Du, Thái Nhất môn.”

“Bách Hoa Tiên Tử: Mộc Yêu, Ngũ Hành minh”

Cường giả cảnh giới Thánh Giả đỉnh phong chết trận, tổng cộng mười hai người, ai cũng là nhân vật lớn uy chấn một phương. Mỗi lần phó bản giết chóc mở ra, đều là một lần tẩy bài lớn đối với linh cảnh hành giả hiện thế. Cao thủ thành danh đã lâu hoặc tham sống sợ chết, hoặc ngã xuống, thiên tài mới quật khởi bù vào chỗ trống. Tàn khốc mà hiện thực. Trương Nguyên Thanh đứng dậy xuống giường, rời khỏi phòng, chuồn đến ban công gọi điện thoại cho Phó Thanh Dương, kết quả giọng nói nhắc nhở tắt máy.

“Nghỉ ngơi rồi?”

Hắn nghĩ chút, vốn định soạn tin nhắn chúc mừng, nhưng cảm thấy văn tự sẽ ảnh hưởng tình cảm chân thành tha thiết của mình, liền bỏ qua ý tưởng gửi tin nhắn.

Sân bay kinh thành.

Máy bay tư nhân Phó Thanh Dương ngồi hạ cánh, công tử ca toàn thân trắng, ở dưới hai trợ lý cùng đi, từ thông đạo VIP rời khỏi, đến bãi đỗ xe ngầm của sân bay.

- Xe sang đã sớm chờ đợi.

Phó Thanh Dương tiến vào thùng xe, hai trợ thủ một người ngồi ở ghế phụ, một ngồi ở bên cạnh hắn, mở ra tủ lạnh trên xe, rót rượu mạnh, châm xì gà. Xe chậm rãi khởi động, nhanh chóng chạy ra, rượu trong tay Phó Thanh Dương lại không có chút sóng sánh nào. Xe sang sau khi chạy khỏi sân bay, chưa tới trung tâm thành phố, mà là lao nhanh về vùng ngoại thành. Bốn mươi phút sau dùng ở cửa một biệt thự. So với nói là biệt thự, trái lại càng giống trang viên hơn, nơi này có vườn hoa diện tích mấy mẫu, có phòng tắm nắng, có bể bơi lớn, có suối phun, cùng với kiến trúc chủ đề như lâu đài cổ.

Chương 955: Ô long (1)

Nhân viên bảo an đồ âu giày da, đeo tai nghe, trang bị súng ngắn, hoặc đứng canh hoặc tuần tra.

Trên chỗ đỗ xe ở cửa, có mấy chiếc xe đưa đón đỗ. Phó Thanh Dương mới từ chiếc xe riêng xa hoa đi xuống, nhân viên bảo an canh giữ ở cửa biệt thự, liền chủ động quẹt thẻ cửa, khom người mới Phó thiếu gia đi vào. Phó Thanh Dương ngồi xe đưa đón, đến kiến trúc chủ đề như lâu đài cổ, được hầu gái trong phòng dẫn tới một gian phòng tiếp khách "Thiếu gia, ngài chờ chút".

Hầu gái giọng nhu hòa, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư năm phút đồng hồ sau gặp ngài."

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, ngồi xuống sô pha da thật hoàn toàn làm thủ công, kiên nhẫn chờ đợi.

Năm phút đồng hồ sau, bên tai hắn truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở: "Đinh! bản đồ linh cảnh đang mở ra, 10 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "phòng sách nguyên soái", đánh số: 7606"

"Đẳng cấp độ khó: SSS"

"Loại hình: Nhiều người (loại không tử vong"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: đánh ngã nguyên soái"

"Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào"

Nữ nhân này… Nghe bên tai truyền đến tiếng nhắc nhở, khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương hung hăng giật giật một lần.

Một giây sau, cảnh vật trước mắt mơ hồ, tiếp đó đã hiểu.

Hắn xuất hiện ở một mảng thế giới tràn ngập màu trắng, bầu trời là màu trắng, mặt đất là màu trắng, phóng mắt nhìn lại, màu trắng vô cùng vô tận, nhìn không thấy biên giới.

Mà ở chỗ phía trước hắn hơn mười mét, có một hàng giá sách cao lớn, bày đủ loại sách. Trước giá sách có một cái bàn rộng, trên bàn bày trà sữa, cà phê đồ uống, mấy khay kẹo chocolate, bánh ngọt các loại đồ ngọt. Góc bàn chất một đống truyện tranh, người Xayda mèo máy những bộ truyện quốc dân để lộn xộn.

Sau bàn, một cô gái ngồi đó, cô không chút nghiêm chỉnh gác đôi chân dài mặc quần bò ở trên bàn, lười biếng giao trọng

lượng nửa thân trên cho ghế dựa lưng.

Cô đang dựng thẳng một phần văn kiện đọc, che mất mặt, chỉ lộ ra một mái tóc trắng suôn mượt. Phó Thanh Dương chăm chú nhìn lại, mặt bìa phần văn kiện đó viết sáu chữ to "hồ sơ Nguyên Thủy Thiên Tôn".

"Tới rồi!"

Sau văn kiện truyền đến thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, âm sắc cực kỳ dễ nghe.

Phó Thanh Dương đang muốn nói chuyện, thanh âm đó đột nhiên lạnh lùng, "Phó Thanh Dương, cậu mật chó thật lớn, thế mà dám bao che truyền nhân Ma Quân"

Nghe nguyên soái chất vấn, Phó Thanh Dương nheo mắt lại, lại ở trong chớp mắt bình phục.

"Nguyên soái lời ấy ý gì? Nguyên Thủy không phải là truyền nhân Ma Quân, hắn đã thông qua Hổ Phù kiểm nghiệm.

Cho dù đối mặt lãnh tụ cao nhất Bạch Hổ binh chúng, Phó Thanh Dương vẫn tư thái cao ngạo lạnh lùng như cũ.

"Đạo cụ loại quy tắc không phải là vạn năng, phàm là quy tắc đều có lỗ hổng"

Nữ Nguyên Soái vẫn duy trì tư thế dựng thẳng văn kiện, nhẹ nhàng lắc lư hai lần đôi giày ống quân sự cô gái gác lên mặt bàn, nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhân tài không tệ, rất có thiên phú, rất am hiểu vượt phó bản, nhưng so với Ma Quân, hắn còn kém một chút, so với chị, cũng như thế, nhưng đủ loại chiến tích ở cảnh giới Siêu Phàm, so với chị cùng Ma Quân càng xuất sắc hơn."

"Bằng vào một điểm này, hắn ở chỗ chị đã tràn đầy điểm đáng ngờ"

Phó Thanh Dương nhíu mày, "Cái gọi là kém một chút của chị, là ước đoán chủ quan của chị, mà tôi cảm thấy, thành tích mới là tiêu chuẩn đánh giá tất cả. Đối mặt Phó công tử không lưu tình chút nào phản bác, Nữ Nguyên Soái không chút nổi giận, khẽ cười một tiếng: "Quả thật là ước đoán chủ quan, nhưng thiên tài với nhau là có cảm ứng. Ví dụ như Quan Nhã,

chị sẽ cảm thấy cô ấy rất không tệ, nhưng cách thiên tài đứng đầu, có khoảng cách không nhỏ"

"Lại ví dụ như cậu, chị cảm thấy cậu rất bình thường, sự thật chứng minh, thiên phú của cậu quả thật rất tệ. Mà Ma Quân, tuy chị rất chán ghét đối với phẩm hạnh của hắn, nhưng chị phải thừa nhận, hắn là người duy nhất trong cùng thế hệ có thể tấn thăng Bán Thần, cái hắn thiếu là thời gian.

"Rất đáng tiếc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cậu xem trọng, cũng chưa cho chị loại cảm giác này. Cho nên chị chủ quan ước đoán, trong chiến tích của hắn có thành phần không thật"

Nói tới đây, Nữ Nguyên Soái buông văn kiện xuống, lộ ra khuôn mặt. Trừ mái tóc trắng mềm mại, lông mi của cô cũng màu trắng, rậm mà cong, giống hai cái chổi trắng, con người của cô là màu xanh lục nhạt, không phải loại mắt xanh kia của người da trắng, càng giống xuất hiện dị hoá hơn.

Thanh tịnh sáng ngời, tựa như đá quý đẹp nhất thế gian.

Mắt của cô to mà tròn, khóe mắt hơi nhếch lên, tỏ ra rất thần khí, rất uy phong.

Ngũ quan một người như thế nào, mắt chiếm 60% tỷ trọng, cái này song màu trắng lông mi hạ ánh mắt, có thể nói tuyệt thế.

Ngũ quan khác của cô giống với mắt, đều cực kỳ xuất sắc, khuôn mặt trắng thuần, lấy trong trẻo nhưng lạnh lùng làm màu nền, môi mỏng mà đầy đặn, mũi cao mà thanh tú, khí chất không uyển chuyển hàm xúc không yêu mẹ không phiêu dật, mà là một loại uy nghiêm làm cho người ta nín thở.

Chương 956: Ô long (2)

Lại phối hợp đôi mắt sáng như đá quý kia, thần khí lẫm liệt, có một khí chất nắm giang sơn trong tay, xưng cô xưng quả nhân liền nổi bật lên.

Đây là một cô gái làm người ta thấy, sẽ nhịn không được quỳ xuống hô to "Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế"

Nữ Nguyên Soái âm sắc lạnh lùng: "Cậu nên biết, Thám Báo đến tầng cấp này của chị, ước đoán chủ quan, thường thường đại biểu cho sự thật"

Phó Thanh Dương cười lạnh một tiếng:

“Tôi chỉ cảm thấy chị đầu óc có bệnh”

Nữ Nguyên Soái vứt văn kiện đến một bên, ngón tay búp măng ngoắc một cái, một viên chocolate trong khay tự bay lên, tự mình lột vỏ, lại tự đưa mình đến trong miệng của cô.

Nữ Nguyên Soái chẹp cái miệng nhỏ nhắn một cái, “Vậy nói một ít ước đoán không chủ quan, chị trong phó bản giết chóc, nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn sử dụng một món đạo cụ của Ma Quân, đó cũng không phải là đạo cụ nghề nghiệp Thần Dạ Du, trên lý luận mà nói, hắn là không có khả năng đạt được, điểm ấy cậu nói như thế nào?”

Phó Thanh Dương nhíu mày:

“Cái này quả thật có thể tăng thêm điểm đáng ngờ là truyền nhân Ma Quân của hắn, nhưng không thể làm bằng chứng. Nguyên soái, tôi vừa tấn thăng Chúa Tể, không có thời gian nói lời thừa với chị, chị có chuyện cứ việc nói thẳng”

Ở lúc hắn nói chuyện, Nữ Nguyên Soái đã ôm trà sữa trên bàn vào lòng, bắt đầu hút ừng ực.

Cô chưa trực tiếp trả lời Phó Thanh Dương, như là lẩm bẩm nói:

“Chị nói một ít thứ cậu không biết. Sau khi Ma Quân chết, tất cả đạo cụ hắn nắm trong tay, bao gồm mấy món đồ kia thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi cùng Thái Nhất môn chủ muốn, cũng chưa quay về linh cảnh.

“Căn cứ môn chủ Thái Nhất môn thôi diễn, chúng nó lấy phương thức nào đó ở lại trong thẻ nhân vật. Cho nên, truyền nhân Ma Quân cực kỳ quan trọng đối với Ám Dạ Mân Côi cùng Thái Nhất môn. Nói xong, cô liếc một cái kẹo chocolate trên bàn, nhất thời, một viên chocolate bay lên không trung, hướng về phía Phó Thanh Dương, trong quá trình, nó thuần thục tự bóc vỏ mình. Phó Thanh Dương phất tay đánh rơi viên kẹo chocolate, nhíu mày nói: “Trong thẻ nhân vật Ma Quân rốt cuộc có cái gì?”

Việc này liên quan đến tầng cấp, dù là trưởng lão bình thường cũng rất khó biết được, nhưng Nữ Nguyên Soái không chút do dự nói cho hắn, “Biết lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh

chứ, câu đầu tiên mở đầu, khi nhật nguyệt tinh trở về vị trí… A, bây giờ là ba thiếu một, làm sao trở về vị trí?"

Liên quan đến lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, tầng cấp quá cao, Nguyên Thủy lại có tư thái minh chủ, cũng chung quy là có tư chất này.

Ngũ Hành minh không có sự kiên nhẫn chờ đợi một thiên tài trưởng thành đến tầng cấp cao nhất, huống hồ, có thể đi đến một bước đó hay không, vẫn là con số chưa biết.

Trừ phi Ngũ Hành minh mỗi người đều là cha của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bằng không, từ góc độ kẻ đầu tư mà nói, chọn như thế nào, không cần nói cũng biết. Nữ Nguyên Soái thả trà sữa lại mặt bàn, ngồi thẳng người, đôi mắt tràn đầy thần khí xa xa chăm chú nhìn, nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn rốt cuộc có phải truyền nhân Ma Quân hay không, còn đợi khảo chứng, cái này không khó, Hổ Phù không kiểm tra được nói dối, chị có thể. Không ai có thể nói dối ở trước đôi mắt này của chị, Bán Thần cùng cấp bậc cũng không được.

"Bây giờ đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn tới đây, có phải truyền nhân Ma Quân hay không, lập tức biết rõ. Sắc mặt Phó Thanh Dương chuyển sang lạnh lùng, con ngươi tối đen thâm thúy ngầm chuyển sang sắc bén, "Vậy vì sao không đi làm đi, nguyên soái đại nhân"

Đôi mắt xanh như đá quý cùng con ngươi đen thâm thúy như đầm nước lạnh nhìn nhau vài giây, người trước dẫn đầu tạo nên ánh mắt, cong lên ý cười, khẽ cười nói:

"Bởi vì chị muốn biết thái độ của cậu đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nếu hắn với cậu mà nói, chỉ là một tên cấp dưới có cũng được mà không có cũng không sao, vậy chị liền tự mình xác nhận thân phận của hắn, hắn sẽ không chết, nhưng cơ duyên thuộc về hắn, sẽ dời đi cho Thái Nhất môn chủ"

"Nếu cậu có lòng bồi dưỡng hắn, cũng coi hắn là tâm phúc, như vậy mọi thứ chúng ta hôm nay nói, sau khi cậu rời khỏi, toàn bộ đều cho rằng chưa từng xảy ra"

“Dù sao, chị tuy là Bạch Hổ binh chúng nguyên soái, nhưng cũng là chị của cậu.”

Nghe vậy, Phó Thanh Dương vẫy vẫy tay, khiến viên chocolate bị đánh bay kia một lần nữa bay về, hắn nhấm nháp tư vị trong ngọt có đắng, thản nhiên nói:

“Hắn là cấp dưới của tôi, là thành viên Bạch Hổ vệ, tôi dựa vào cái gì mang cơ duyên của cấp dưới tặng cho Thái Nhất môn”

Chương 957: Ô long (3)

Nữ Nguyên Soái vẻ mặt bình tĩnh, tựa như cũng không ngoài ý muốn, cô nói:

“Cậu hẳn là đã sớm hoài nghi hắn là truyền nhân Ma Quân nhỉ?”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Hắn có phải truyền nhân Ma Quân hay không, với ta mà nói đều như nhau”

Nữ Nguyên Soái gật gật đầu, nói: “Nếu có một ngày, thân phận của hắn bại lộ, như vậy, tất cả hậu quả tự cậu gánh vác, chị sẽ không lật tẩy thay cậu”

Phó Thanh Dương nuốt xuống cục kẹo trong miệng, ngạo nghễ nói: “Hắn sống là người của tôi, chết là quỷ của tôi, xử trí hắn như thế nào, tôi định đoạt, người ngoài trước khi khoa tay múa chân, hỏi kiếm của tôi trước”

“Bốp bốp..”

Nữ Nguyên Soái dùng sức vỗ tay, tán dương: “Không hổ là Tiền công tử, rất khí phách, nói đi cũng phải nói lại, còn chưa chúc mừng Tiền công tử ngài tấn thăng Chúa Tể”

Cô nói xong, chậm rãi đứng dậy, tùy tay vung lên, giá sách, bàn, truyện tranh đồ ăn vặt vân vân toàn bộ biến mất Lòng bàn tay Nữ Nguyên Soái phun ra ánh sáng trắng, ngưng tụ thành một thanh kiếm ba thước, mặt không biểu cảm nói:

“Xin Tiền công tử vừa tấn thăng Chúa Tể, chỉ điểm ta tên rác rưởi này một chút.”

Phó Thanh Dương: “.”

Hoàng hôn, ánh chiều tà như máu. Phòng tiếp khách trang hoàng lịch sự tao nhã, bóng dáng Phó Thanh Dương bỗng dưng xuất hiện, hắn hơi nghiêng người, tựa như đứng không vững, mỏi mệt ngã ngồi ở trên sô pha thủ công. Tiền công tử anh tuấn bức người, lúc này không còn sự tao nhã lúc tới nữa, má trái sưng phù thành đầu heo, mắt trái bầm xanh sung huyết, răng bị đánh gãy hai cái.

Chân cũng bị đánh gãy.

u phục trắng hơn tuyết trải rộng vết kiếm, biến thành bao tải rách, máu tươi đầm đìa.

Phó Thanh Dương ngồi ở trên sô pha, thở hổn hển mấy hơi, sau đó nhìn thấy trên bàn trà đặt một bơm tiêm màu vàng trong suốt.

Ở trước khi hắn tiến vào, trên bàn trà không có thứ này.

Sinh mệnh nguyên dịch cũng chuẩn bị sẵn rồi, nữ nhân rác rưởi này. Phó Thanh Dương yên lặng cầm lấy bơm tiêm, tiêm một ống sinh mệnh nguyên dịch vào tĩnh mạch cổ.

Đợi thương thế khôi phục, Phó Thanh Dương cầm lên điện thoại di động trên bàn trà, gọi điện thoại cho trợ lý, giọng lạnh lùng tàn khốc vô tình: “Chuẩn bị về Tùng Hải!”

Mặt trời dần dần lặn xuống đường chân trời, bóng đêm còn chưa buông xuống. Trương Nguyên Thanh đưa tay cầm chơi game cho Tiểu Đậu Bỉ, ngửi mùi thơm đồ ăn nồng đậm, mò đến phòng khách. Trên bàn cơm bày đầy món ngon, cua hấp, canh gà đen, cá Lư Tùng Hải, măng hầm dầu, thịt heo xào chua ngọt, rau xào tỏi, da vịt nướng giòn, măng xào…

Đồ ăn phong phú đến có thể xưng là tiệc.

Bà ngoại còn ở nhà bếp bận rộn, xẻng sắt cùng nồi sắt phát ra tiếng va chạm “Binh binh bang bang”

Giang Ngọc Nhị đáng thương bị bắt tráng định, bị bà ngoại nhốt ở trong nhà bếp nho nhỏ làm nhân viên. Trương Nguyên Thanh gắp một miếng thịt chua ngọt, ăn nhóp nhép, nghe thấy nhà bếp truyền đến tiếng của bà ngoại: “Nguyên Tử, bạn gái cháu đến chưa?”

“Cháu hỏi một chút đã”

Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Quan Nhã: "Đến chưa? Chỉ chờ chị để vào bữa"

Từ buổi chiều bắt đầu, hắn đã dùng cuộc gọi, tin nhắn thay nhau oanh tạc Quan Nhã, nói cho cô thật sự nếu không đến, cả nhà liền tới chỗ ở của cô.

Quan Nha mới đầu là không đồng ý, quả thật là bị hắn quấn lấy không có cách nào, nửa đồng ý nửa từ chối nói: Được rồi!

"Nửa tiếng!"

Quan Nhã trả lời.

"Nửa tiếng trước chị đã nói nửa tiếng, tôi nhiều nhất cho chị năm phút đồng hồ, chị không đến, vậy đổi địa điểm ăn"

Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn nói.

"Ai da, phiền chết mất, năm phút đồng hồ!"

Quan Nhã trong tin nhắn tràn đầy không tình nguyện. Trương Nguyên Thanh hướng về phía nhà bếp hộ: "Còn năm phút đồng hồ nữa, cháu đi xuống tiếp cô ấy"

Hắn biết Quan Nhã nhất định sẽ đến, lão tài xế nói chuyện xưa nay giữ lời, chỉ là có chút ra vẻ.

"Cạch!".

Cửa chống trộm đóng lại, Trương Nguyên Thanh ra ngoài.

Một bên khác, trong phòng ngủ, một trận gió nhẹ từ ngoài cửa sổ ập vào, mành khẽ lay động.

Thần nữ mặc đạo bào nghê thường, cùng nữ quỷ áo cưới đỏ tươi buông xuống ở phòng ngủ.

Chính là lão mô cùng Quỷ tân nương.

Hai cô mới xuất hiện, tay cầm chơi game lơ lửng ở trước TV đột nhiên rơi "cạch"

xuống đất. Tam Đạo Sơn nương nương theo tiếng nhìn lại, thấy một đứa trẻ con mũm mĩm đáng yêu khóc to ngao ngao, vừa ăn vừa bò xuyên tường chạy trốn.

"Đó là tiểu linh phó phu quân nuôi"

Quỷ tân nương thấp giọng giải thích.

Lão mô khẽ gật đầu.

Cô đi ở trong hồng trần hai ngày, nhắm chừng đã thích ứng thời đại biến hóa, nhìn thấy rất nhiều thứ mới lạ, hiểu biết cách sống của người hiện đại.

Rất thú vị!

Tiếc nuối là, rất nhiều thứ ở trong mắt cô đáng giá thể nghiệm, bởi vì không có thân thể, chỉ đành bất đắc dĩ bỏ qua.

– Thân thể người phàm cùng không đủ để thừa nhận cô nhập vào.

“Phu quân không ở trong phòng”

Quỷ tân nương cảm ứng kỹ một phen, chưa phát hiện khí tức của Trương Nguyên Thanh.

Chương 958: Hai người bạn gái? (1)

Tam Đạo sơn nương nương thì hướng ánh mắt về phía ngăn kéo bàn, cô ở nơi đó cảm ứng được chày Phục Ma. Cô là giữa trưa hai ngày trước buông xuống hiện thực, đến giữa trưa hôm nay, vừa vặn hai ngày, nay đã vượt qua nửa ngày, khí tức mỗi phút mỗi giây đều đang suy giảm.

“Ồ, nương nương, thân thể phu quân chuẩn bị cho ngài”

Tam Đạo Sơn nương nương đang muốn trở về, liền thấy thị nữ Bạch Lan trùm khăn voan đỏ, vui vẻ mở ra cửa tủ quần áo. Trong tủ quần áo, một thân thể dung mạo xinh đẹp, tinh xảo đến không tỳ vết nào lẳng lặng đứng. Tam Đạo Sơn nương nương hơi do dự, liếc nhìn phòng khách một cái, trầm ngâm nói: “Không ngại nếm thử khói lửa nhân gian rồi đi”

Chưa thể ăn một bữa, là chuyện cô hai ngày qua tiếc nuối nhất. Người hiện đại ăn, mặc ở, đi lại, cô chỉ hiểu biết ba loại trong đó. Lão mẽ bước ra một bước, ẩn vào trong cơ thể Tường Vi Máu, một giây sau, âm Thi mở mắt, trong mắt ánh sáng vàng chợt lóe rồi biến mất, ánh mắt cô linh quang nội liễm, không thấy dại ra cùng lạnh lùng nữa. Tam Đạo Sơn nương nương bước ra khỏi tủ quần áo, vặn mở cửa phòng ngủ, đi vào phòng khách. Cô cẩn thận đánh giá bố cục phòng khách, cùng với thức ăn trên bàn cơm, đứng ở bên cạnh bàn nhìn hồi lâu.

Lúc này, một bà lão tóc hoa râm, bưng một món cuối cùng đầu cá kho tiêu đi ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trên mặt bà ngoại nở rộ ra biểu cảm bất ngờ, nói: "Đến rồi à, ngồi ngồi ngồi."

Đánh giá Tường Vi Máu khuôn mặt tinh xảo, bà ngoại vui muốn hỏng mất, thầm nhủ đây là bạn gái của cháu ngoại mình? Dáng người này khuôn mặt này, thật sự là cô nàng xuất sắc.

"Ngồi, mau ngồi."

Bà ngoại đặt đầu cá kho tiêu xuống, kéo ra ghế dựa cao, nhiệt tình dẫn Tam Đạo Sơn nương nương vào ngồi. Lão mẽ hơi ngẩn ra, cô trái lại không ngờ bà lão này hiếu khách như vậy, trong nhà đột nhiên có thêm một người xa lạ, chẳng lẽ không nên mở miệng hỏi trước sao? Nhưng cũng có khả năng là Bạch Lan từng dùng thân thể này hoạt động. Tam Đạo Sơn nương nương nhẹ nhàng gật đầu, tự có một sự cao quý tao nhã, nói: "Đa tạ!"

Cô thong thả ngồi xuống. Cô nương này… Bà ngoại nhịn không được một lần nữa đánh giá Tam Đạo Sơn nương nương, bỏ qua một bên bề ngoài cùng dáng người xuất sắc, vị cô nương này cách nói năng cử chỉ, cho bà ngoại cảm giác rất kỳ diệu.

Rất tao nhã, rất có giáo dưỡng, đồng thời có sự kiêu ngạo của nhân sĩ xã hội thượng lưu. Không, không phải kiêu ngạo, là cao quý.

Loại khí chất này là cô gái xuất thân gia đình bình thường không ngụy trang được.

Nhìn cô nương này, bà ngoại giống như thấy hào môn thiên kim thời kì xã hội cũ, khí chất cao quý trong loại hoàn cảnh cẩm y ngọc thực đó thấm đẫm ra, tươi sáng, lóa mắt như đom đóm trong đêm tối.

Bạn gái gia cảnh ưu tú… lần trước nó ngồi xe thể thao của một phú bà về nhà. Chính là phú bà đó thay Nguyên Quân giải quyết vấn đề thăng chức, Nguyên Tử nói chỉ là bạn bè bình

thường… Trong đầu bà ngoại ghép lại các loại tin tức. Lúc trước bởi vì "trên phố đồn đãi"

từng chất vấn cháu ngoại, nhưng Trương Nguyên Thanh một mực phủ nhận, kiên trì tỏ vẻ chưa bị bao nuôi, phú bà kia chỉ là bạn bè bình thường. Nghĩ đến đây, bà ngoại hướng về phía phòng ngủ hộ: "Nguyên Tử, Nguyên Tử, cháu đi ra một chút."

Bà hoài nghi Nguyên Tử vẫn bị bao nuôi, trong lòng nhất thời có chút tức. Không ai đáp lại. Bà ngoại đẩy ra cửa phòng ngủ, thò đầu vào nhìn, cháu ngoại không ở trong phòng.

"Nguyên Tử đâu?"

Bà quay đầu hỏi lão mõ. Lão mõ đã tao nhã cầm đũa lên, nhấm nháp mỹ vị, đối với câu hỏi của bà ngoại như mắt điếc tai ngo. Bà ngoại thầm nhủ, cô nương này tính tình có chút thanh cao nha.

"Mẹ, nghiệt súc đã về chưa?"

Dì trẻ rửa tay xong, từ trong phòng đi ra, thấy cô gái ngồi ở bên bàn ăn, tao nhã ăn cơm, bước chân khựng lại, tiếp đó khôi phục. Cô thoải mái ngồi ở bên cạnh lão mõ, gật đầu nói: "Giang Ngọc Nhị! Cô tên gì?"

Tam Đạo Sơn nương nương tư thế ngồi đoan chính, không quay đầu, thản nhiên nói: "Bạch Lan!"

Bà ngoại liền nói: "Vậy bà gọi cháu Lan Lan đi. Ngọc Nhi, con gọi điện thoại cho Nguyên Tử, hỏi nó đi chết đâu rồi? Giang Ngọc Nhị liếc lão mõ một cái, lon ton vào nhà, vài giây sau, bà ngoại liền nghe thấy trong phòng cháu ngoại truyền đến tiếng chuông.

Được, điện thoại di động không mang đi.

"Tít tít"

Lúc này, lối đi trước của truyền đến tiếng nhập mật mã. Cửa chống trộm chợt mở ra, cậu mặc đồ tây màu đỏ rượu, quần bó sát màu đen, một bộ trang phục lão gia quán ăn đêm, dẫn theo vợ và con trai tới.

Nghe nói Nguyên Tử hôm nay dẫn bạn gái về nhà, cậu tỏ vẻ rất vui, tỏ vẻ muốn tới gặp cháu dâu tương lai một chút.

Mỹ cùng bà ngoại quan hệ không tốt, vốn là không muốn đến, nhưng Trần Nguyên Quân nói, bạn gái của Nguyên Tử, chính là vị quý nhân kia giúp con giải quyết vấn đề thăng chức.

MV vừa nghe xong liền nói, vậy phải gặp một chút.

Chương 959: Hai người bạn gái? (2)

Ánh mắt một nhà ba người đồng loạt đặt ở trên người "Tường Vi Máu", cậu cực kỳ hài lòng đối với khuôn mặt cùng dáng người của Tường Vi Máu, cảm thấy người đẹp như vậy mới xứng với y bát truyền nhân. Mẹ cũng rất hài lòng, thân là hào môn thiên kim, cô từ trên người bạn gái của Nguyên Tử thấy được khí chất cao quý những cô gái trẻ không có.

Tư thái trong trẻo nhưng lạnh nhạt, tao nhã cao quý này, nghĩ hẳn là tiểu thư hào môn nào của Tùng Hải, khó trách có thể giải quyết vấn đề thăng chức của Nguyễn Quân.

Trần Nguyên Quân ngây người Bạn gái của Nguyên Tử không phải nữ thần văn phòng cảnh sát khu Khang Dương sao. Không phải Quan Nhã lái xe thể thao màu lam sao? Đổi rồi? "Ai u, là mấy đứa à? Bà ngoại vừa thấy không phải Nguyên Tử, liền gọi mọi người vào ngồi, giới thiệu:

"Bạn gái của Nguyên Tử, các con gọi con bé là Lan Lan đi, Nguyên Tử đứa nhỏ chết tiệt này, không biết chạy đi đâu rồi."

Lão mô chỉ có hai ngày lịch duyệt, không đủ để cô hiểu ý tứ "bạn gái"

đại biểu.

"Đừng để ý tới nó, chúng ta ăn trước đi"

Bà ngoại xới cơm cho mọi người.

Ông ngoại thì nhìn về phía lão mõ, đánh giá trước một chút, lại hơi gật đầu tỏ vẻ hài lòng, khuôn mặt không thích nói cười nặn ra nụ cười mỉm, giọng điệu ôn hòa nói: "Lan Lan phải không, bao nhiêu tuổi rồi?"

Lão mõ hơi nhíu mày, nể mặt cơm canh, trong trẻo nhưng lạnh lùng đáp lại: "Bổn tọa xuất thân đến nay, đã hơn một ngàn

năm. Tu đạo không có năm tháng, sớm đã quên tuổi tác cụ thể"

Không khí đột nhiên yên tĩnh. Người một nhà vẻ mặt cùng động tác lập tức cứng đờ.

Ông ngoại cố gắng gượng nói:

"Trưởng bối trong nhà là làm cái gì?"

Lão mõ thản nhiên nói: "Đế vương nhân gian"

Ông ngoại tiếp tục cố gắng nói: "Cháu cùng Nguyên Tử quen biết như thế nào?"

Lão mõ lúc này đã nghe hiểu, Nguyên Tử trong miệng bọn họ, hẳn là tên lúc nhỏ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Hắn đánh thức ta từ trong quan tài đá dưới lòng đất miếu sơn thần"

Tam Đạo Sơn nương nương chưa bao giờ nói dối.

Bát trong tay ông ngoại "loảng xoảng"

lăn ở trên bàn.

Người một nhà im lặng nhìn nhau, ngay cả cậu biết nói chuyện nhất, cũng không biết nên tiếp chuyện như thế nào.

Lúc này, Quỷ tân nương ghé đến bên tai lão mõ, thấp giọng nói: "Nương nương, người phàm hiện thế không biết tu hành, ngài chớ dọa đến bọn họ?

Lão mõ thầm nhủ, những người phàm kia ở thời bổn tọa năm đó, tương tự không biết tu hành, cũng không thấy bọn họ bị dọa.

Chẳng những chưa bị dọa, còn ca công tụng đức, xây miếu lập tượng đối với bổn tọa.

Nhưng lão mẽ vẫn tiếp thu đề nghị của thị nữ Bạch Lan, thản nhiên nói:

"Đùa chút thôi."

Người một nhà thở phào.

Cậu ha ha một tiếng, vội nói:

“Lan Lan thực hài hước, khó trách Nguyên Tử thích cháu, thằng nhóc đó cũng thích nói giỡn, cậu kể với cháu nè..”

Ngoài tiểu khu, trong tay Trương Nguyên Thanh cầm một bó hoa hồng, đứng ở trên vỉa hè đường cái, ở trong dòng xe cộ đông đúc, thấy xe thể thao màu lam quen thuộc. Lộ trình không đến trăm mét, xe thể thao đi một chút dừng một chút, dùng ước chừng mười phút, mới đến cửa tiểu khu.

Thừa dịp xe thể thao bị thanh chắn ngăn lại, Trương Nguyên Thanh gõ gõ cửa kính, Quan Nhà liền mở khóa cửa xe. Trương Nguyên Thanh chui vào vị trí ghế phụ của xe thể thao, vừa đánh giá Quan Nhã, vừa cười tặng hoa hồng: “Tặng cho chị Quan Nhà tôi thích nhất”

Quan Nha vẫn có chút không quen, mặt căng cứng “ùm”

một tiếng, ôm hoa vào trong lòng, một tay lái xe, làm bộ mình không thèm để ý. Cô hôm nay ăn mặc rất thú vị, váy màu vàng nhạt dài tới đầu gối, áo thun nữ phim hoạt hình, chân đi một đôi giày nhỏ màu trắng, mặt mộc, không trang điểm.

Không đeo bông tai, vòng cổ, nhẫn bất cứ vật trang sức nào. Sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, thanh lịch ngọt ngào.

Cái này ít nhất khiến tuổi cô thoạt nhìn trẻ ra ba bốn tuổi. Quan Nhã là ngự tỷ tiêu chuẩn, ngực bự eo nhỏ chân dài, gương mặt con lai, khắp nơi đều lộ ra khí tức thục nữ mê người. Nhãn mác thuộc về cô là “nữ thần công sở”, “vưu vật gợi cảm”, “nữ thủ trưởng ngự tỷ”

vân vân, không chút nào liên quan tới thiếu nữ. Hôm nay cố ý làm mình ăn mặc trang điểm “giảm bớt tuổi”, mục đích rất rõ ràng, vì xứng đối với tuổi của Trương Nguyên Thanh. Một sinh viên 21 tuổi, còn chưa chính thức bước vào xã hội, trưởng bối trong nhà ấn tượng đối với bạn gái của hắn, bình thường là dùng hình ảnh ở trên cùng tuổi”, “cô bé”, “trải đời chưa sâu”

các loại ấn tượng.

Cho nên bất cứ nguyên tố nào thể hiện sức quyến rũ phụ nữ trưởng thành cùng thân phận phú bà, trực tiếp đá ra, không cân nhắc.

Trương Nguyên Thanh rất vui vẻ, bởi vì Quan Nhã ngoài miệng hô phiền, thân thể lại rất thành thực, cô cũng chưa coi

bữa tối hôm nay thành làm lấy lệ.

“Cứ đỗ ở nơi đó đi, đó là chỗ đỗ xe nhà tôi”

Dưới lầu, Trương Nguyên Thanh chỉ vào chỗ đỗ xe mép khu xanh hoá nói.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 960: Hai người bạn gái? (3)

Nhà hắn có bốn chỗ đỗ xe, nhà cậu hai cái, nhà ông ngoại hai cái, năm đó lúc mua nhà, mỗi nhà mỗi hộ đều sẽ tặng một chỗ đỗ xe, nhưng ông ngoại cảm thấy, hai chỗ đỗ xe không đủ dùng, liền tiêu tiền mua hai chỗ nữa. Nếu biết về sau giá chỗ đỗ xe tăng khoa trương như vậy, năm đó đã mua thêm vài chỗ!

Ông ngoại thường thường cảm khái như thế.

Quan Nhã đỗ xe xong, để hoa lại trong xe.

“Ồ, chị cầm hoa lên”

Trương Nguyên Thanh đã chui ra khỏi xe thể thao thấy thế, vội vàng nhắc nhở.

Quan Nhã lườm nguýt, không để ý tới.

Hai người sóng vai đi vào chung cư, vừa mới vào thang máy, Trương Nguyên Thanh đã thấy Tiểu Đậu Bỉ xuyên qua cửa thang máy, khóc to ngao ngao ôm cẳng chân mình. Tiếng khóc thê lương, tựa như con nít bị cắt sữa ba ngày. Quan Nhã không nhìn thấy linh phó, nhưng cảm giác sâu sắc thân là Kiếm Khách, khiến ánh mắt cô hướng về phía cẳng chân Nguyên Thủy.

“Tiểu linh phó của tôi, có thể là chơi game thua, đang quấy”

Trương Nguyên Thanh giải thích một phen, cúi người bế Tiểu Đậu Bỉ lên, sau khi trao đổi đơn giản, từ trong “miêu tả”

vụn vặt rải rác của nó, suy luận ra chân tướng sự việc.

Lão mẽ trở về, khí tức của cô dọa Tiểu Đậu Bỉ.

Cuối cùng trở về rồi… Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, lão mõ một ngày không trở về, trong lòng hắn liền

không yên tâm.

Vị Thần Nhật Du cổ đại này sức uy hiếp thật là quá mạnh.

Thang máy chậm rãi đi lên, Trương Nguyên Thanh nuốt Tiểu Đậu Bỉ vào trong bụng nuôi dưỡng, rất nhanh đã quẳng lão mõ ra sau đầu, hít sâu một hơi, lặng lẽ nắm tay Quan Nhã.

"Cậu động tay động chân nữa, chị đi luôn!"

Quan Nhã hung hăng lườm hắn một cái, nhẹ nhàng giây ra.

Đây cũng đẩy rồi, nắm tay chút đã tính cái gì, ừm, không thể giả bộ chính nhân quân tử… Trương Nguyên Thanh nhớ kỹ đạo sư cuộc đời dạy bảo, một lần nữa nắm lấy bàn tay mềm mại mịn màng.

Quan Nhã giãy một cái mang tính tượng trưng.

"Đinh!"

Cửa thang máy mở ra, Trương Nguyên Thanh nắm tay cô đi ra khỏi thang máy, nói: "Bà ngoại tôi nhắc tới chị cả ngày trời, không ngừng hỏi tôi, chị có thể ăn được đồ ăn bản địa Tùng Hải hay không, khẩu vị là mặn là nhạt hay là cay. Đúng rồi, cậu cùng mẹ tôi cũng tới"

"Hôm nay dẫn chị làm quen với tất cả mọi người một lần."

Hắn vừa nói, vừa nhập mật mã. Quan Nhã lặng yên hít sâu. Cô thật ra không muốn đến, bởi vì bà ngoại Nguyên Thủy biết cô, lúc trước điều tra vụ án Lôi Nhất Binh mất tích, thành viên đội 2 từng tới lấy lời khai.

Nhớ rõ lúc ấy, thái độ của bà lão cũng không tốt, sợ bọn họ là tới bắt cháu ngoại bảo bối.

Kết quả quay đầu một cái, nữ trị an viên tới nhà điều tra thành bạn gái của cháu ngoại, bà lão sẽ nghĩ như thế nào?

Cô gái này nhất định là thấy cháu ngoại mình bộ dạng đẹp, lợi dụng chức vụ, vụng trộm trâu già gặm cỏ non. Quan Nhã nghĩ một chút thôi đã cảm thấy xấu hổ.

"Tít tít…"

Trương Nguyên Thanh nhập xong mật mã, vặn mở cửa chống trộm, lớn tiếng nói: "Ông ngoại bà ngoại, cháu về rồi."

Bước một chân vào lối đi, hắn nhìn về phía bàn ăn, cả người ngây ra ở tại chỗ, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Trên bàn cơm, cậu một tay bưng chén rượu, một tay gắp thức ăn, đang lải nhải nói với lão mẽ chuyện lúc còn nhỏ của Nguyên Tử, lão mẽ không để ý tới, việc mình mình làm dùng bữa.

Bà ngoại thỉnh thoảng nói chen vào vài câu, bởi vì thái độ không để ý tới người khác của "bạn gái Nguyên Tử, không khí trên bàn Cơm có chút xấu hổ.

Thấy chánh chủ rốt cuộc trở về, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, lần lượt nhìn lại.

Lão mõ nâng mí mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về phía lối vào, thanh lịch giống như một đóa hoa sen trắng.

"Nguyên Tử, cháu chạy đi đâu vậy, Lan Lan cũng ngồi một hồi lâu rồi."

Bà ngoại đang muốn phê bình cháu ngoại không hiểu chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Quan Nhà hắn dắt phía sau, dừng lại ngây ngẩn cả người.

Tư thế chém gió của cậu khựng lại, ngây ra ở đó.

Mỹ ngạc nhiên trợn tròn mắt, nhìn quan Nhà một cái, lại quay đầu nhìn "Bạch Lan"

một cái.

Giang Ngọc Nhị vốn không tim không phổi dùng bữa, thấy Quan Nhã được dẫn vào, khuôn mặt xinh đẹp trầm xuống. Sự thấp thỏm trên mặt Quan Nhã, ở lúc nhìn thấy "Tường Vi Máu"

khối âm thi này tao nhã ăn cơm, liền nháy mắt biến mất.

Tâm tình Trương Nguyên Thanh giờ này khắc này, đại khái chỉ có hai chữ "ôi đệch"

có thể hình dung.lão mô chưa trở về linh cảnh, còn ăn cơm ở nhà mình. Hắn thầm nhủ ngài đường đường Sơn thần nương nương, hàn xá cơm rau dưa có thể nào vào pháp nhãn của ngài, ngài mau mau trở về linh cảnh đi. Nói thật, tuy Tam Đạo Sơn nương nương biểu hiện ra tác phong một vị "chính thần"

nên có, nhưng Trương Nguyên Thanh vẫn vô cùng kiêng kị đối với cô, ở trước mặt cô theo bản năng khẩn trương, gò bó. Một mặt là bản năng sợ hãi người cấp bậc thấp khi đối mặt người cấp bậc cao. Một mặt khác, ở trước phó bản giết chóc, Trương Nguyên Thanh rất sợ lão mõ, coi cô là kẻ địch giả tưởng. Mà cho dù là bây giờ, hắn cùng lão mô cũng mới gặp mặt ba lần, loại cảm giác kiêng kị kia sẽ không nhanh như vậy đã tiêu trừ.

Chương 961: Song sát (1)

Vị sơn thần nương nương này là Thần Nhật Du cổ đại, không có tam quan của người hiện đại, Trương Nguyên Thanh ở trước mặt cô cũng không có sự tự tin của "học sinh khá giỏi"

như khi đối mặt Cấu trưởng lão. Thân là nhân tài mới xuất hiện của Ngũ Hành minh, hắn cho dù xoa đầu chó của trưởng lão, trưởng lão cũng sẽ dễ dàng tha thứ một phen. Nhưng người đi xoa đầu quả dưa của lão mõ thử xem, trở tay đánh nổ đầu chó của ngươi.

Người một nhà nhìn thấy khuôn mặt Nguyên Tử bỗng nhiên cứng ngắc, cùng với tư thái dừng lại ở lối đi, không dám vào nhà, tựa như đã biết cái gì, thầm nhủ thằng nhóc này sẽ không chân đứng hai thuyền chứ? Làm y bát truyền nhân của bại hoại gia tộc, làm ra loại chuyện này tựa như cũng không kỳ quái.

Bại hoại gia tộc đời thứ nhất, nhìn nhìn Tường Vi Máu vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại nhìn nhìn Quan Nhã sắc mặt lập tức trầm xuống, cuối cùng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, khó có thể tin nói: "Cái này, cái này… Hai người đều là bạn gái?"

"Rất lợi hại, không hổ là y bát truyền nhân của cậu, có phong phạm của cậu năm đó"

"Có phong phạm của anh năm đó? Phong phạm gì, anh nói cho rõ ràng!"

Mỹ trừng mắt.

"Nói giỡn nói giỡn."

Cậu vội nói.

Bạn gái? Ông cậu già à cậu đùa cái gì vậy, cháu trai của cậu làm sao xứng có bạn gái như vậy, không nên kéo về phương diện này mà nói, cháu cùng lắm là trai lo của người ta… Trong lòng Trương Nguyên Thanh căng thẳng, theo bản năng nhìn về phía lão mõ, SỢ cậu không biết giữ mồm giữ miệng chọc giận cô. Cũng may Tam Đạo Sơn nương nương đã thu hồi ánh mắt, tiếp tục hưởng dụng thức ăn, thản nhiên nói: "Không cần khẩn trương, ta dùng bữa xong sẽ rời đi."

Cô là đang trấn an Nguyên Thủy Thiên Tôn. Nhưng nghe vào trong tai người nhà, lời này giống như là một cô nương đẳng cấp cao đang bất động thanh sắc cảnh cáo. Trong lúc nhất thời không khí càng thêm xấu hổ. Ăn xong đi luôn… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lại hơi thả lỏng, dùng sức ho khan một tiếng, giới thiệu: "Ông ngoại, bà ngoại, đây là bạn gái cháu Quan Nhã"

Đồng thời, hắn đã biết nguyên nhân không khí bàn ăn xấu hổ như thế, người một nhà coi lão mõ thành bạn gái của hắn.

Quan Nhã cố lộ ra một nụ cười, nói: "Ông ngoại bà ngoại."

Ánh mắt cô đảo qua người nhà Nguyên Thủy, nhìn thấy Giang Ngọc Nhi khuôn mặt mượt mà, ngọt ngào đáng yêu, vẻ mặt lập tức đọng lại.

Cô gái này cô nhận ra, từng có tiếp xúc ở khoa phụ sản bệnh viện Bình Thái… Quan Nhã đột nhiên sinh ra một loại xúc động tông cửa bỏ đi, nhưng bị Trương Nguyên Thanh giữ chặt. Trương Nguyên Thanh rõ ràng cảm giác tay Quan Nhã cứng ngắc một phen, cũng âm thầm phát lực, tựa như muốn gạt tay rời đi. Bà ngoại nhìn quan Nhà một cái, cau mày "Ừm"

một tiếng, dùng một loại giọng điệu "Quá mức xấu hổ bởi vậy không biết nên lấy thái độ như thế nào đáp lại, cho nên đành phải lạnh nhạt", nói: "Ngồi, ăn cơm đi."

Nói xong, bà mơ hồ cảm thấy chiếc thuyền thứ hai của cháu ngoại tựa như có chút quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời không nhớ ra. Khuôn mặt tuổi già giăng kín nếp nhăn của ông ngoại không thấy vẻ mặt, cau mày gật đầu một cái, xem như chào hỏi, sau đó không dấu vết, lộ hung quang liếc cháu ngoại một cái.

Lão cảnh sát trưởng chính nghĩa về hưu, đã đang suy nghĩ sau khi ăn xong thanh lý môn hộ như thế nào.

Quai hàm Giang Ngọc Nhị phồng lên một cái, liếc Quan Nhã một lần thật sâu. Cô cúi đầu và cơm, tròng mắt chuyển động rất nhanh, giống như đang mưu tính cái gì.

Đây đều là chuyện gì vậy, đạo sư cuộc đời chưa dạy mình xử lý trường hợp như thế nào… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, cố kéo Quan Nhã vào ngồi, nói với mẹ: "Mẹ, chuyện lần trước anh họ thăng chức, chính là Quan Nhã giúp"

MV vừa nghe, thái độ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thì ra cô nương giúp con trai là vị này, cô vừa rồi còn hơi đối địch Quan Nhã.

"Quan Nhã phải không, cô là mợ của Nguyên Tử, ai u, cô gái nhỏ thực xinh xắn, rất xứng đối với Nguyên Tử nhà ta."

MỞ nhiệt tình gắp thức ăn cho Quan Nhã, hỏi han ân cần, điều này làm trong lòng lão tài xế thư thái hơn chút, cố ép ra một nụ cười mỉm. Không khí hơi ấm áp lại. Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội nói: "Quan Nha mới là bạn gái của cháu, vị này, vị này.."

Hắn liếc lão mõ một cái, hướng về người nhà giải thích: "Vị này là bạn của cháu"

Bạn bè không nói tiếng nào đã về nhà ăn cơm, hơn nữa còn có thể vào phòng, ngay cả mật mã trong nhà cũng biết… Bà ngoại không tin, chỉ là lạnh như băng liếc cháu ngoại một cái. Ông ngoại cảnh sát trưởng hiển nhiên cũng không tin.

Lão mõ nhai chậm nuốt kỹ, lúc này dùng đũa, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nhíu mày nói:

"Bạn gái là có ý tứ gì?"

Cô tuy không nói lời nào, nhưng vẻ mặt biến hóa của những người phàm này, đều đã nhìn hết vào mắt.

Chương 962: Song sát (2)

Hả? Cô ta không biết ý tứ "Bạn gái"

? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, cái đó không giống với hắn nghĩ.

Nếu lão mó biết khái niệm "bạn gái", vậy mình mang quan hệ giữa người với người giải thích rõ ràng, liền không có vấn đề gì. Trái lại, nếu để lão mẽ biết "bạn gái"

là khái niệm vợ chưa cưới, cô một người cổ đại, một sơn thần nương nương cao cao tại thượng, khẳng định sẽ cảm thấy bị mạo phạm.

–- Đám phàm phu tục tử này, thế mà cho rằng bổn tọa là vợ chưa cưới của con kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn? Vô cùng nhục nhã, diệt môn đi!

Ừm, lão mô hẳn là sẽ không làm ra loại chuyện này, nhưng chắc cô ta không vui bản thân chính là một chuyện rất trí mạng… Trương Nguyên Thanh nghiêm túc giải thích: "Bạn nữ giới giao tình thâm hậu"

Lão mô khẽ gật đầu, tiếp tục hưởng dụng bữa tối.

Trương Nguyên Thanh thì quay đầu, nhìn về phía Quan Nhã, hướng cô làm một cái biểu cảm.

Hắn tính trấn an trước Quan Nhã, nói cho cô "diện mạo thật sự"

của Tường Vi Máu, tiêu trừ sự không thoải mái trong lòng lão tài xế.

Nguyên Thủy nếu sau lưng vụng trộm dùng âm thi giả mạo bạn gái, thực cùng linh phó kia có quan hệ gì bất thường, vậy quả thật không cần thiết mời mình về nhà ăn cơm, lại càng sẽ không gây ra chuyện xấu hổ như bây giờ… Một loạt vẻ mặt của hắn nói cho mình biết, hắn bây giờ có bí ẩn khó nói, hắn rất kiêng kị, không, sợ hãi âm thi của mình, nhưng cái này không hợp lý… Quan Nhã yên lặng đọc lấy biểu cảm nhỏ của Nguyên Thủy, dựa vào năng lực quan sát, ở trong lòng làm ra phân tích.

Tạm nghe hắn lát nữa giải thích như thế nào… Quan Nhã hiển nhiên không phải cô nương cố tình gây sự, hít sâu một hơi, trên mặt mang theo nụ cười, nói với mợ: "Nhấc tay mà thôi, Trần cảnh sát trưởng năng lực nghiệp vụ ưu tú, thăng chức dựa vào là bản lãnh thực, cháu chỉ là hỗ trợ một chút việc nhỏ"

"Vậy cũng rất lợi hại rồi"

Mỹ nụ cười đầy mặt, "Đúng rồi, trong nhà cháu là làm gì."

Không đợi Quan Nhã trả lời, mợ liếc lão mõ đối diện một cái, nghĩ đến câu trả lời vừa rồi của cô ấy, vội chuyển hướng đề tài: "Ăn cơm ăn cơm"

Trương Nguyên Thanh cũng nói: "Ăn Cơm ăn cơm."

Hắn muốn chờ lão mõ ăn no uống say, trở về linh cảnh, lại giải thích với Quan Nhã cùng người nhà. Tuy lão mỏ ngoài ý muốn ở lại ăn khiến hắn bất ngờ không kịp đề phòng, nhưng tổng thể mà nói, vấn đề không lớn. Lúc này, dì trẻ đang bưng bát cơm, trước sau không nói chuyện, nhìn về phía lão mõ, nghiêm trang giải thích: "Bạn gái chính là người yêu, là vợ chưa cưới"

Tư thế gắp thức ăn của lão mõ khựng lại, vẻ mặt lạnh lùng.

"! !"

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt dại ra nhìn về phía dì trẻ, thầm nhủ dì ơi, dì nói dì cháu một hồi, dì không cần thiết đâm sau lưng cháu chứ? ! Hắn thật cẩn thận nhìn về phía lão mõ. Nguyên Thủy giống như bị dọa… Quan Nhã liếc hắn một cái, trong lòng thầm run lên, tuy Nguyên Thủy chưa nói rõ tình huống, nhưng cô đã biết, bữa tiệc tối này đã xảy ra chút tình hình, trong lòng liền không tức nữa.

Giang Ngọc Nhị giống như không thấy cháu trai sắc mặt trắng bệch, quay sang nhìn về phía Quan Nhã, kinh ngạc nói:

"Ồ, tôi ở khoa phụ sản từng thấy cô, cô còn từng hỏi như thế nào chuẩn bị thai kỳ, tôi chưa nghe Nguyên Tử nói nhanh như vậy đã có con nha."

Lời này vừa ra, trừ lão mõ, mọi người đều nhìn về phía Quan Nhã. Ông ngoại bà ngoại sắc mặt trầm xuống. Trần Nguyên Quân về mặt kinh ngạc, không ngờ nữ thần văn phòng cảnh sát khu Khang Dương là loại cô gái sinh hoạt cá nhân phóng

đãng này. Từng đi khoa phụ sản, còn từng mang thai… Người bạn gái này của Nguyên Tử là gần đây mới kết giao… Mẹ cũng yên lặng thu hồi nụ cười.

Quan Nhã tư thế cứng ngắc ngồi ở nơi đó, khuôn mặt xinh đẹp lúc đó lúc trắng, vừa tức vừa vội, có Lý giải thích, lại không biết nên giải thích như thế nào, hơn nữa loại chuyện này, đương sự đến giải thích, sẽ chỉ càng tẩy xóa càng đen.

Người dì trẻ này của Nguyên Thủy, ngắn ngủn một cầu, hình tượng của nàng bị hủy hết rồi. Quan Nhã sống hai mươi mấy năm, chưa bao giờ gặp phải chuyện xấu hổ như vậy. Trương Nguyên Thanh vừa bởi vì lão mỡ không nổi giận nữa mà thở phào, nghe vậy, một lần nữa vẻ mặt dại ra nhìn về phía dì trẻ, thầm nhủ dì cháu một hồi, dù không cần thiết hết lần này tới lần khác đâm sau lưng cháu chứ? ! Trong sự im lặng, lão mỡ buông đũa, uyển chuyển đứng dậy, lạnh nhạt bình thản nói: "Đa tạ chiêu đãi, thức ăn thế gian thật mỹ vị, bổn tọa rất hài lòng, cáo từ trước"

Trương Nguyên Thanh không để ý được tới trấn an Quan Nhã, vội vàng đứng dậy, nói: "Cửa ở bên cạnh, tôi, tôi tiễn ngài chút."

Hắn cũng không muốn để người nhà nhìn thấy lão mỡ vào phòng ngủ trở về.

Lão mẽ không mặn không nhạt liếc hắn một cái: "Được."

Trương Nguyên Thanh lập tức chạy về phía phòng ngủ, mở ngăn kéo, lấy ra chày Phục Ma cất vào trong túi, ở trong ánh mắt người một nhà mờ mịt nhìn chăm chú, mở ra cửa chống trộm, làm ra từ thế mời.

Chương 963: Phó Thanh Dương triệu hồi (1)

Lão mẽ bước chân nhẹ nhàng, xuyên qua phòng khách, lối đi, đi ra khỏi nhà.

Trương Nguyên Thanh dẫn cô đi về phía hành lang, tránh đi góc nhìn của camera, phun ra một hơi thật dài: "Cung tiễn nương nương"

Tam Đạo Sơn nương nương yên lặng nhìn hắn: “Tựa như là bổn tọa thêm phiền cho ngươi rồi”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu liên thanh nói: “Ta vui vẻ tiếp nhận mà, vui vẻ tiếp nhận mà”

Tam Đạo Sơn nương nương khẽ gật đầu, nháy mắt sau, trong cơ thể Tường Vi Máu hào quang màu vàng dâng trào, chiếu sáng hành lang tối tăm, tiếp theo, hào quang màu vàng tuôn trào lao vào chày Phục Ma, tiếp đó tiêu tán, hành lang trở về bóng tối.

Phù, cuối cùng tiến bước rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, thao túng Tường Vi Máu ở trong hành lang đợi lệnh tại chỗ, sau đó mang theo chày Phục Ma về trong nhà. Hắn vừa mở ra cửa chống trộm, nửa cái chân còn chưa bước vào phòng khách, đã nghe bà ngoại nói: “Quan Nhã, bà nhớ ra rồi, lúc vụ án A Binh mất tích, là cháu tới nhà ghi chép đúng không, cháu cùng Nguyên Tử là khi đó…

Bà ngoại chưa nói tiếp, nhưng trong vẻ mặt tràn ngập không tín nhiệm “Cháu một nhân sĩ xã hội, sao có thể dùi cải trắng nhà ta, nó vẫn là đứa nhỏ mà”…. Quan Nhã trầm mặc một lát, thật sự không có cách nào ở lại nữa, liền đứng dậy nói: “Xin lỗi, cháu còn có việc, hôm khác lại ăn đi”

Cố gắng giữ tác phong cuối cùng, hướng hai ông bà gật đầu, tiếp theo xách túi xách lên, bước nhanh sát qua bên người Trương Nguyên Thanh, rời khỏi Trần gia.

Người một nhà không giữ lại, mà là yên lặng nhìn Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh thì yên lặng nhìn dì trẻ, sau một lúc, nghiến răng nghiến lợi một câu: “Nghiệp chướng mà”

Xong quay đầu ra khỏi nhà đuổi theo Quan Nhã.

“Đây đều là những chuyện gì vậy?”

Ông ngoại tức giận đập đũa lên mặt bàn. Người một nhà vẻ mặt ngưng trọng, chỉ Giang Ngọc Nhị không tim không phổi, cười hì hì gọi mọi người ăn cơm: “Ăn cơm ăn cơm. Mẹ, mẹ, canh ngài hôm nay nấu thật ngon.”

Bóng đêm nặng nề, mặt trời vừa lặn vào đường chân trời, trong không khí buổi tối lưu lại cái nóng của ban ngày.

“Chị Quan Nhã, chị Quan Nha.”

Trương Nguyên Thanh ở trước xe thể thao màu lam, kéo lại Quan Nhã vừa tức giận vừa xấu hổ, “Chị nghe tôi giải thích.”

Quan Nhã tức giận hất tay hắn, trừng mắt, nói: “Giải thích cái gì? Giải thích cậu vì sao để âm thi của mình giả mạo bạn gái ngồi ở bàn cơm? Giải thích dì trẻ của cậu vì sao phải nhằm vào tôi? Cái gì cũng không cần giải thích, hai chúng ta quan hệ gì chứ, tôi không cần cậu giải thích”

Trong ánh sáng yếu ớt của đèn đường tiểu khu, trong đôi mắt sáng như nước mùa thu của cô nhộn nhạo ánh nước, bộ dáng như là sắp khóc, trong tức giận xấu hổ, lại mang theo cam chịu, cùng với một tia ấm ức. Trương Nguyên Thanh ngẩn người, đã quen thấy cô cười tủm tỉm đóng vai lão tài xế, quen thấy cô lão luyện thành thục xử lý công việc, quen thấy cô ngày thường bày ra hình tượng nữ cường nhân độc lập tự chủ… Đột nhiên nhìn thấy cô lộ ra nôn nóng cùng ấm ức của nữ sinh nhỏ tuổi, trong lòng Trương Nguyên Thanh không biết sao mềm nhũn. Không cần đạo sư cuộc đời chỉ đạo, hắn biết đây là cảm giác yêu. Yêu chính là khi trái tim của ngươi, bởi vì cô gái nào đó mà mềm mại, phát ra một sự nhu tình đó.

Một cô gái kinh nghiệm xã hội phong phú, lịch duyệt thâm hậu ở trước mặt người toát ra từ thái tiểu nữ sinh, người có lý do gì không yêu cô ấy chứ.

Quan Nhã đợi một lát, chưa đợi được lời giải thích của hắn, trong lòng ảm đạm, cả giận nói: “Tránh ra!”

Dùng sức giãy khỏi tay hắn, kéo mở cửa xe chui vào thùng xe. Trương Nguyên Thanh vội đi theo vào xe thể thao, ở trong xe nói vẫn tốt hơn ở bên ngoài.

“Đi ra ngoài!”

Hai tay Quan Nhã đặt lên vô- lăng, mắt nhìn phía trước, góc nghiêng khuôn mặt lạnh lùng, quát một tiếng lạnh như băng.

Đây là một buổi tối không ổn, tuy nhăn nhó tỏ vẻ không muốn đến, nhưng cô ăn mặc trẻ trung hơn, lại là hình dung chân thật của nội tâm. Trong lòng mơ hồ, là chờ mong bữa tối lần này.

Nhưng chờ mong càng lớn, thất vọng cũng càng lớn, hôm nay nhân vật chính của tiệc tối không phải cô, mà là một ấm thi khó hiểu, cô cũng chưa giống đại đa số cô gái, lần đầu tới nhà, được người nhà bạn trai nhiệt tình chiêu đãi.

Bọn họ thậm chí ngay cả tuổi, bối cảnh gia đình mình cũng lười hỏi thăm.

Đổi là nữ sinh, lúc này đã sớm rúc ở trong xe khóc nhè, Quan Nhã không phải nữ sinh, chỉ là cảm thấy trong lòng ấm ức.

"Đi ra ngoài!"

Thấy Trương Nguyên Thanh bất động ì ra đó, Quan Nhã tăng thêm giọng điệu lặp lại một lần. Bùng nổ tính tình xong, cô hít sâu một hơi, nói: "Xin lỗi, Nguyên Thủy, chị bây giờ tâm tình không tốt, mời cậu đi ra ngoài. Có chuyện gì chúng ta ngày mai nói sau"

Vẻ mặt, giọng điệu Quan Nhã đều đã khôi phục thành trạng thái bình thường, cô khống chế rất tốt cảm xúc của mình.

Chương 964: Phó Thanh Dương triệu hồi (2)

Nhưng cô càng bình tĩnh, Trương Nguyên Thanh càng không thể đi, dựa theo đạo sư cuộc đời nói, hắn cùng quan Nha bây giờ quan hệ "như keo như sơn", tất cả đều là nhiệt lượng thừa do ngày đó bộ trang bị trả giá mang đến.

"Nhiệt lượng thừa"

này đã có thể tăng nhiệt độ lên men, cũng sẽ phục hồi phai nhạt, chỉ xem hắn thao tác như thế nào.

Hôm nay chuyện này không giải quyết, ngày mai hắn lại nắm tay Quan Nhã, liền khẳng định sẽ bị hất ra, ngày kia mới nói, cô nhất định sẽ cười mỉm chuyển hướng đề tài. Thất bại trong gang tấc.

Quan Nhã chưa chắc sẽ giảm bớt hảo cảm đối với hắn, nhưng cô sẽ nghĩ, hình tượng mình ở trong lòng người nhà hắn không ổn như thế. Yêu nhau với người đàn ông này có tương lai hay không?

Tình yêu một khi trở nên lý trí, liền nhất định càng đi càng xa, cuối cùng trở thành bạn bè bình thường.- - đây là nguyên văn của đạo sư cuộc đời.

“Chị Quan Nhã, vừa rồi nhập lên trên người âm thi, là Tam Đạo Sơn nương nương, cô ta lúc ở trong phó bản giết chóc buông xuống, đã lặng lẽ để lại dấu ấn trong chày Phục Ma, chỉ cần tôi từ trong hiện thực lấy ra, nguyên thần của cô ta có thể hàng lâm hiện thực..”

Trương Nguyên Thanh mang tình hình lão mỡ hàng lâm, một hơi nói hết cho cô. Hắn tin tưởng, lấy sức quan sát của Quan Nhã, hẳn là đã sớm nhìn thấu một chút manh mối.

“Tam Đạo Sơn nương nương.”

Quan Nhã nhíu lại cặp lông mày, vẻ mặt sầu lo nói: “Sự tồn tại của cô ta có thể tạo thành tai hoạ ngầm cho an toàn của cậu không?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Tạm thời sẽ không, bách phu trưởng hôm nay ra khỏi phó bản, sáng mai hắn cùng Cẩu trưởng lão hẳn là sẽ tìm tôi, đến lúc đó hỏi ý kiến bọn họ một phen”

Dừng một chút, hắn nắm tay Quan Nhã, thấp giọng nói:

“Ông ngoại bà ngoại bên kia, tôi sẽ đi giải thích, sẽ không để bọn họ hiểu lầm chị”

Phù, giải thích rõ ràng là tốt rồi… Hắn âm thầm thở phào, sau đó thấy Quan Nhã rút tay, giọng điệu nhàn nhạt nói: “Tốt nhất đừng giao tiếp với loại tồn tại cấp bậc này, cho dù cô ta nhìn giống như chính phái, dù sao cậu phải cẩn thận. Nguyên Thủy, cậu xuống xe trước đi, chị phải về rồi.”

Hả? Vẫn là vô dụng? Trương Nguyên Thanh ngẩn người, mặt mày cợt nhả nói: “Tôi không đi, chị Quan Nhã, chị đừng nóng giận được không. Cơm còn chưa ăn đầu, chị đi lên theo tôi, tôi nói rõ với bà ngoại bọn họ?

“Không cần thiết, bây giờ đi lên sẽ chỉ xấu hổ. Nguyên Thủy, cậu nếu thực tốt với chị, thì đi xuống xe đi, cậu là người trưởng thành, xin trưởng thành một chút.”

Quan Nhã lạnh nhạt nói.

“Chị Quan Nhã, đây là một hồi hiểu lầm. Bà ngoại tôi bọn họ không phải không thích chị, bọn họ là cho rằng tôi chân đứng hai thuyền mới như vậy, đều trách tôi.”

Mặc cho Trương Nguyên Thanh giải thích như thế nào, sắc mặt Quan Nhã trước sau luôn lạnh nhạt. Hết chiều rồi, loại tình huống này phải dỗ cô gái như thế nào? Trương Nguyên Thanh âm thầm nghiến răng. Hắn khắc sâu ý thức được, kết giao với cô gái cùng kết bạn là hai việc khác nhau. Có vài thứ không phải EQ cao là có thể giải quyết, càng cần kinh nghiệm hơn. Kinh nghiệm… Đúng rồi, tìm đạo sư cuộc đội hỏi một chút… Trương Nguyên Thanh vụng trộm móc ra điện thoại di động, mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, gửi tin xin giúp đỡ cho Linh Quân.- - Đây là hắn lúc về lấy chày Phục Ma, thuận tay bỏ vào trong túi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Cảm tình của tôi với Quan Nhã xảy ra vấn đề, tôi tối nay hẹn cô ấy về nhà ăn cơm, bởi vì một ít chuyện ngoài ý muốn, một người bạn nữ giới khác cũng có mặt, người nhà tôi cho rằng tôi chân đứng hai thuyền, đối với cô ấy cũng không nhiệt tình, sau đó, lại bởi vì một số việc, quan cảm của người nhà tôi đối với cô ấy không phải quá tốt, trường hợp ngay lúc đó rất xấu hổ, nói hai ba câu không rõ ràng được”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Tôi đã hướng cô ấy giải thích vấn đề người bạn nữ giới kia, cũng hứa hẹn sẽ ở trước mặt người nhà thay cô ấy giải thích, vãn hồi hình tượng. Nhưng tựa như vô dụng, thái độ cô ấy rất lạnh nhạt, tôi không biết nên dỗ như thế nào, làm sao bây giờ, online chờ, rất khẩn cấp”

Hắn liên tục gửi hai tin nhắn. Mười mấy giây sau, điện thoại di động rung lên một cái, câu trả lời của Linh Quân đã tới.

Linh Quân: “Tuyệt đại bộ phận đàn ông trên đời này, luôn cảm thấy có thể giảng đạo lý với bạn gái, luôn cho rằng mình chiếm đạo lý, bạn gái liền không nên phát hỏa, lại xem nhẹ cảm xúc thứ này, giống chúng ta lúc còn nhỏ hờn dỗi, cha mẹ giảng đạo lý với chúng ta, hữu dụng sao? Không hữu dụng, bất cứ đứa nhỏ nào chịu nghe cha mẹ giảng đạo lý, đều là sợi đòn roi trong tay cha mẹ”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Anh đừng nói lời thừa được không?

Linh Quân: “Cậu miêu tả quá mức mơ hồ, đầu tiên tôi phải xác nhận, vấn đề người bạn nữ giới kia, xác định giải thích rõ ràng rồi? Cô ấy tin rồi? Hay là nói chỉ là lấy lệ với cậu, nếu nguyên nhân cảm xúc cô ấy mất khống chế là cậu, vậy tôi đề nghị cậu thành khẩn xin lỗi, hoặc là hối hận khóc toáng lên một trận, trước lấy ra thái độ, sau đó rời khỏi, đừng dây dưa, bởi vì thời điểm này, cô gái cũng không muốn gặp cậu, cô ấy cần bình tĩnh”

Chương 965: Phó Thanh Dương triệu hồi (3)

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Khẳng định không phải vấn đề của tôi nha, mặt khác, chuyện người bạn nữ giới giải thích rõ ràng rồi”

Linh Quân: “Như vậy, nguyên nhân cảm xúc của cô ấy xảy ra vấn đề, là người nhà cậu quan cảm đối với cô ấy không tốt, cô ấy cuống lên, thậm chí xuất hiện ý nghĩ cam chịu, chỉ muốn nhanh chóng thoát đi, bi quan một chút nữa, thậm chí muốn phân rõ giới hạn với cậu.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Ta đã nói rồi, sẽ giải thích thay cô ấy”

Linh Quân: “Không không không, giải thích thay cô ấy là cơ sở nhất, một bữa tiệc tối đầy lòng chờ mong ầm ĩ thành như vậy, nghĩ xem bây giờ cô ấy cần nhất là cái gì? Là hứa hẹn của cậu, trấn an của cậu, che chở của cậu, đại bộ phận cô gái thật ra là hiểu lí lẽ, nhưng ở phương diện cảm tình, các cô ấy dễ dàng cảm xúc hóa, cho nên đàn ông cần giải thích trước, sau đó lại trấn an cảm xúc của họ”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Tôi biết, dỗ cô ấy mà, nhưng vô dụng”

Linh Quân: “Kịch liệt một chút nữa, hôn cô ấy. Để cô ấy biết tâm ý của cậu, để cô ấy biết cảm tình của cậu đối với cô ấy. Nếu lời ngon tiếng ngọt vô dụng, thì dùng phương thức kịch

liệt hơn nữa biểu đạt tình yêu của mình, lên đi thiếu niên. Không nói chuyện nữa, tôi đang dùng bữa với bạn gái đây"

Hồn cô ấy?

Trương Nguyên Thanh nhịn không được nhìn quan Nhà một cái, trừ ngày đó rời khỏi phó bản giết chóc, khó kìm lòng nổi hôn lão tài xế, hắn đối với phương diện hôn, đã không có kinh nghiệm cũng không có can đảm. Có thể bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào, không chút áp lực tâm lý cưỡng hôn một cô nương, không phải biến thái chính là kẻ nhiều kinh nghiệm tình trường. Trương Nguyên Thanh cả hai thứ đều không phải.

Ngay tại lúc hắn do dự, Quan Nhã lại đã bùng nổ, nghiến răng nghiến lợi nói: "Thật sự là làm khó dễ cậu không ngại cực khổ đuổi tới, bây giờ không có việc gì nữa, chị không tức giận nữa, mời ngài Trương về trong nhà chơi điện thoại di động đi."

Vừa nói xong, cô liền thấy Trương Nguyên Thanh tựa như hạ quyết tâm nào đó, vẻ mặt bất chấp mọi giá ghé qua, đưa tay giữ lấy khuôn mặt của cô, đưa miệng tới. Quan Nhã lập tức trợn to mắt, kinh ngạc, mờ mịt cùng bất ngờ không kịp đề phòng khiến cô quên phản kháng, vài giây sau, đôi mắt rung động một cái, phản ứng lại.

Cô dùng sức đẩy, đấm bả vai cùng ngực tiểu nam sinh này, may mọi người đều là cảnh giới Thánh Giả, đổi một người đàn ông bình thường, lúc này đã bị Quan Nhã đánh vỡ xương ngực, xương vai mà chết. Vẫn mềm mại như vậy, thơm như vậy, nhưng lực đạo đánh người so với lần trước nặng hơn nhiều rồi… Trương Nguyên Thanh ngậm cánh môi lão tài xế, thở chậm lại, tiếp đó càng thêm dùng sức mút vào, cân nhắc đến đối phương ở trạng thái bị ép, không cam tâm tình nguyện, không dám đẩy lưỡi qua, sợ bị cắn. Nhưng cánh môi ẩm ướt ấm áp mềm mại của nữ hài tử, còn hơn mọi mỹ vị thế gian. Quan Nhã chung quy là không nỡ sử dụng "bạo lực"

với hắn, bằng không một ngón tay kiếm khí đã có thể xuyên thủng Nguyên Thủy Thiên Tôn. Hai tay cô chống lên ngực Trương Nguyên Thanh, đầu dùng sức ngả về sau, ý đồ thoát đi. Cô ngã ra sau, Trương Nguyên Thanh liền nghiêng về phía trước, cắn chặt môi Quan Nhã không nhả.

Thẳng đến lúc Quan Nhã lui không thể lui nữa đầu đụng phải cửa kính xe, tư thế biến thành nửa ngã nửa nằm, mà nửa thân trên Trương Nguyên Thanh đã bổ nhào tới trên ghế lái, hai tay chống vào ghế.

"Ô, ô ô… Quan Nhã vừa xấu hổ vừa tức, trong cổ phát ra tiếng nức nở khe khẽ. Trong xe tối tăm chật hẹp, tiếng hai người dồn dập thở dốc quanh quẩn, thỉnh thoảng vang lên tiếng mút vào "chụt chụt"

Thân thể Quan Nhã dần dần mềm nhũn, cường độ đấm, đẩy yếu bớt, mảng đỏ ửng hiện lên trên má cùng bên tai, ánh mắt hung dữ dần chuyển thành mê ly, bịt kín một tầng hơi nước, mắt lim dim như sợi tơ. Vài phút sau, Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn của Quan Nhã. Quan Nhã nửa dựa nửa nằm lên cửa xe, gương mặt nóng bừng, trong cái miệng nhỏ nhắn hơi sưng đỏ thở ra dồn dập, bộ ngực đầy đặn kịch liệt phập phồng. Trương Nguyên Thanh thì nửa dựa vào ghế, thân thể ngã về phía trước, đầu đội lên trần xe, hơi thở dốc. Hai người nhìn nhau mãi, một người mắt lim dim như sợi tơ, một người ánh mắt nóng cháy.

Đến một lần nữa… Trương Nguyên Thanh nuốt một ngụm nước miếng, một tay rảnh ra luồn vào dưới mông Quan Nhã, nhẹ nhàng nhấc, liền nâng cô từ trên ghế dựa lên. Hắn hơi kéo người lại, kéo Quan Nhã cùng nhau trở lại ghế phụ. Không gian xe thể thao quá hẹp, hai người thân thể kề sát, Trương Nguyên Thanh có thể rõ ràng cảm nhận được bộ ngực đầy đặn cùng mềm mại của Quan Nhã. Hắn hạ xuống ghế tựa lưng, CỐ gắng mở rộng không gian, để nửa thân trên của Quan Nhã có thể hơi dán sát vào mình.

Chương 966: Phó Thanh Dương triệu hồi (4)

Hắn một tay nâng bờ mông Quan Nhã, bóp thịt mông tràn ngập co giãn, nhưng lại vô cùng mềm mại, một tay khác vươn vào áo thun, vuốt ve lưng ngọc mịn màng mềm mại chạm đến móc treo dây áo lót. Mà từ đầu tới cuối, Quan Nhà đều chưa kháng cự.

Trương Nguyên Thanh lại mút lấy môi Quan Nhã, một lần này, hắn lớn mật vươn lưỡi ra, khiêu khích cái lưỡi thơm tho phía sau hàm răng.

Quan Nhã lúc ban đầu là không muốn, vụng về né tránh, nhưng theo hắn vuốt ve, hormone dần dần tiết ra, dần dần động tình, liền bắt đầu ỡm ờ, đến cuối cùng kịch liệt đáp lại. Không biết qua bao lâu, Trương Nguyên Thanh cảm giác môi lưỡi phát tê, rốt cuộc nâng mặt Quan Nhã lên, kết thúc nụ hôn dài.

Lão tài xế mắt lim dim, khẽ mở mắt ra nhìn hắn, tựa như có chút chưa hết thèm, sau đó chôn đầu ở ngực hắn, hai người khẽ thở dốc. Đại khái có mười mấy giây yên tĩnh, Trương Nguyên Thanh ôm eo Quan Nhã, nhẹ nhàng nói: "Chị Quan Nhã, chị dẫn tôi về nhà đi, tôi có thể nghĩ đến, ông ngoại bà ngoại đã chuẩn bị sẵn hình cụ, chờ tôi trở về chui đầu vô lưới rồi. Ài, ông ngoại vị kia, làm cảnh sát trưởng cả đời, trong mắt không thể chứa nổi hạt cát, tôi cũng không biết giải thích chuyện Tam Đạo Sơn nương nương như thế nào?

Quan Nhã thấp giọng hừ một cái.

Trương Nguyên Thanh cảm giác được trong lòng cô đã không còn oán khí, nói chuẩn xác, là ôn tồn, ngọt ngào giữa tình lữ, đã áp chế oán khí cùng tức giận. Linh Quân nói không sai, một nụ hôn nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, hữu dụng hơn xa so với giải thích, càng có thể khiến cô lĩnh hội được tâm ý của người đàn ông. Nhưng trấn an phương diện lời nói cũng không thể thiếu, Trương Nguyên Thanh nói: "Ông ngoại cùng bà ngoại của tôi là hiểu lí lẽ, đợi lát nữa chúng ta đi lên nói rõ ràng"

"Cậu đi, chị không đi đâu"

Quan Nhã lườm hắn.

Giọng điệu so với trước đó có biến hóa nghiêng trời lệch đất, trước đó là lạnh nhạt xa cách, bây giờ là hờn dỗi.

"Cũng được"

Trương Nguyên Thanh cẩn thận vuốt ve cái lưng mịn màng đàn hồi của Quan Nhã, áo thun của cô trong bất tri bất giác đã vén lên đến ngực, lộ ra cả mảng lớn da thịt trắng bóc. Vòng eo

vừa thắt vào vừa nhỏ, đường nét vòng hông mê người, tỷ lệ mỡ cơ thể cực thấp khiến xúc cảm da thịt căng tràn mịn màng.

Quan Nhã tựa như nghĩ tới cái gì, nâng lên khuôn mặt trái xoan quyến rũ, tức giận nhìn Trương Nguyên Thanh: "Dì trẻ của cậu vì sao nhằm vào chị?"

"Có sao?"

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt: "Tôi nghĩ dì ấy cũng không nói dối mà, chị lúc ấy không phải nói với dì ấy như vậy sao?"

Quan Nhã hừ lạnh nói: "Chị là Thám Báo, chút tâm tư nho nhỏ đó của cô ấy, sao giấu được ánh mắt chị? Cô ấy chính là muốn đuổi chị đi, muốn để ông ngoại bà ngoại cậu chán ghét chị"

Trương Nguyên Thanh nhất thời giận dữ: "Được lắm, Giang Ngọc Nhị này, thế mà lại âm hiểm nhằm vào chị, bản thân không có ai cần, liền không vừa mắt tôi tìm được bạn gái xinh đẹp hiền lành, xem tôi trở về không treo dì ấy lên đánh"

Quan Nhã nhìn kỹ hắn vài lần, bĩu môi nói: "Không có chút thành ý nào?

Bỏ đi, dì trẻ thuộc về phạm trù các cô các dì, mà ý nghĩa tồn tại của các cô các dì, chính là bị người ta ghét. Cô bỗng nhiên trợn đôi mắt đẹp, nổi giận đùng đùng nói: "Đừng lấy đồ gia truyền 3 cm của cậu đâm chị"

Khi nói chuyện, cô thay đổi cái tư thế, muốn tránh cái gì, nhưng không gian xe thể thao chỉ lớn có vậy, dáng người cô lại cao, như thế nào cũng không tránh được thứ phiền lòng kia.

Trương Nguyên Thanh nghe vậy, không phục nói: "Rõ ràng là đồ gia truyền 30 cm"

"A, cây kim 30 cm… Ưm - cậu, cậu đẩy nữa chị giận thật đấy."

"Vậy chị đừng cựa quậy nữa, chị cựa quậy nữa thì đệm mềm biến thành ổ cắm đó."

Tường an vô sự một lát, Quan Nhã đột nhiên nói: "Nữ quỷ gọi cậu là phu quân kia là chuyện thế nào?"

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, nên đến vẫn phải đến nha, giở lại chuyện cũ là kỹ năng thông dụng của phụ nữ.

“Đó là boss cửa ải nhà ma ở công viên trò chơi Kim Thủy, về sau bị tôi thu làm linh phó, gọi tôi phu quân là thiết lập của cô ấy, nhưng thật ra quan hệ của bọn tôi rất trong sạch”

“Thật?”

“Ánh mắt nghi ngờ này của chị là chuyện gì vậy? Tôi họ Trương không họ Hứa”

Trương Nguyên Thanh nói đâu vào đấy, quang minh lỗi lạc. Hắn cùng Quỷ tân nương quả thật là thuần khiết.

“Vậy âm thi kia của cậu thì sao? Linh phó nhập vào âm thi.”

Quan Nhã không nói nữa, cô tin tưởng Nguyên Thủy có thể hiểu ý tứ của cô.

“Tôi từ trong ánh mắt của chị thấy được đáng khinh, thấy được biến thái, thấy được tà ác, con người không thể, ít nhất không nên. Với lại, tôi họ Trương không họ Hứa”

“Cái này lại liên quan gì tới họ Hứa”

“Là một tên họ Hứa khác*”

có khả năng tác giả nhắc tới Hứa Thất An, nhân vật chính trong chuyện Đại Phụng Đã Canh Nhân cũng do tác giả sáng tác, một phịch thủ chính hiệu.

Chương 967: Phó Thanh Dương triệu hồi (5)

Ở trên người hắn rủ rỉ vài phút, Quan Nhã từ trên người tiểu nam sinh bò dậy, ngồi trở lại ghế lái, kéo xuống vạt áo thun, kéo xuống gương trang điểm dán ở trên tấm che nắng, vừa sửa sang lại quần áo, vừa nhìn về phía gương, lúc này mới phát hiện miệng mình sưng lên. Vừa đỏ vừa sưng, khó trách cảm thấy miệng tê tê.

Lần thứ hai hôn môi trong đời, thế mà bị hôn thành cái bộ dáng ma quỷ này.

“Mau cút xuống đi, lão nương phải về nhà.”

Quan Nha cả giận nói.

Trương Nguyên Thanh tâm tình thấp thỏm nhập mật mã, mở ra cửa chống trộm.

Trong phòng khách ánh đèn sáng sủa, bữa tối đã kết thúc, ông ngoại ngồi ở chủ vị, lặng lẽ cúi đầu uống trà. Gia đình nhà cậu cũng chưa rời khỏi, mợ cùng dì trẻ ngồi ở phòng khách xem TV, cậu cùng anh họ thì uống trà với ông ngoại. Bà ngoại ở nhà bếp rửa bát.

Cơm ăn xong rồi, người lại chưa giải tán, vì sao, không cần nói cũng biết.

Nghe thấy tiếng cửa chống trộm mở ra, ba người đàn ông bên bàn Cơm, hai người phụ nữ trong phòng khách đều nhìn lại. Ông ngoại mặt không biểu cảm nhìn cháu ngoại tiến vào phòng khách, thanh âm lạnh lùng mà uy nghiêm: “Lại đây!”

Trương Nguyên Thanh ngoan ngoãn đi tới. Ông ngoại sắc mặt nghiêm túc: “Hai cô gái đó là thế nào, rốt cuộc người nào là bạn gái cháu”

“Quan Nhã là bạn gái cháu, một người khác thật sự là bạn bình thường”

Trương Nguyên Thanh giải thích.

“Bạn bình thường vì sao sẽ đến trong nhà? Con bé còn có thể vào nhà, không phải cháu dẫn vào, chính là cháu nói cho con bé mật mã, bạn bè bình thường cháu nói cho người ta mật mã mở khóa?”

Bà ngoại từ nhà bếp đi ra, chất vấn một tràng dài. Cái này, cái này, ngài một đống tuổi rồi, logic có phải hơi quá chặt chẽ hay không? Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời không biết nên giải thích như thế nào. Chuyện này nếu có thể giải thích được, vậy thì quá khinh thường chỉ số thông minh của cảnh sát trưởng về hưu kiêm cảnh sát trưởng phu nhân rồi. Trương Nguyên Thanh đành phải nói: “Quan Nhã quả thật là bạn gái cháu, nhưng cô ấy tương đối thẹn thùng, lại bởi vì trước đó từng gặp ngài, cho nên nhăn nhó không muốn đến. Cháu liền nghĩ tìm người bạn quan hệ không tệ, đến trong nhà bổ sung cho đủ số. Kết quả không ngờ, bản thân Quan Nhã lại tới.”

“Chỉ là quan hệ không tệ mà thôi?”

Ông ngoại cười lạnh một tiếng: "Là quan hệ không đúng đắn với cháu nhỉ?"

Trương Nguyên Thanh thuận thế cúi đầu, bày ra một bộ tư thái bị nhìn thấu tâm tư nho nhỏ.

Bạn gái chính quy không muốn đến, cho nên tìm người quan hệ ái muội giả mạo… Thấy hắn tư thái như vậy, mọi người liền hiểu rồi. Mẹ ngồi ở trên sô pha lập tức giáo huấn: "Nguyên Tử, cháu thế này không đúng nha, yêu thì yêu cho hẳn hoi, người trẻ tuổi không thể thay đổi thất thường biết không?"

"Cháu biết rồi mờ"

Trương Nguyên Thanh lên tiếng, lại cam đoan với ông ngoại: "Cháu về sau sẽ không như vậy nữa"

"Lần sau lại để ông biết cháu như vậy, đánh gãy chân cháu"

Trưởng bối đều là bất công hơn nữa tiêu chuẩn kép, cho dù là cảnh sát trưởng về hưu chính khí nghiêm nghị, cũng chỉ có thể nghiêm khắc cảnh báo một phen. Bà ngoại càng bất công tiêu chuẩn kép hơn, lập tức liền mang tội trạng cháu ngoại chân đứng hai thuyền ném qua một bên, truy hỏi: "Quan Nhã kia là chuyện thế nào? Ngọc Nhi nói, có phải thật hay không?"

Trương Nguyên Thanh quay đầu trừng mắt nhìn dì trẻ, nói: "Bà ngoại, bà đừng nghe dì ấy nói bừa, cháu cùng Quan Nhã quả thật là quen nhau trong vụ án anh Binh, có liên hệ riêng, nhưng lần đó ở bệnh viện Bình Thái, cô ấy là đi tra án"

"Đoạn thời gian đó, có người nhìn thấy tội phạm truy nã xuất hiện ở bệnh viện Bình Thái, nghi ngờ có đồng lõa làm việc ở trong bệnh viện, cô ấy là trị an viên mà, liền đóng giả có thai, tìm bác sĩ trong bệnh viện tìm hiểu tình báo"

Bà ngoại vừa nghe, liền nhớ tới bệnh viện Bình Thái quả thật từng xảy ra khủng bố tập kích, "Nguyên Quân, có phải thật hay không?"

Trần Nguyên Quân day day nếp nhăn khắc sâu mi tâm: "Cháu cùng cô ấy không phải cùng một hệ thống, nhưng Nguyên Tử nói hắn là không có vấn đề"

"Thì ra là như thế.."

Bà ngoại hung dữ trừng mắt lườm con gái một cái: “Chỉ biết nói bừa, lớn như vậy, nói chuyện không có đầu óc”

Giang Ngọc Nhị không để ý đến mẹ quở trách, cô yên lặng nhìn Trương Nguyên Thanh, trong đôi mắt đen bóng không có buồn vui, bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt càng thêm thâm thúy, giống như cất giấu cái gì, giống như bị thương, giống như bất đắc dĩ, giống như đau đớn, giống như không cam lòng. Trương Nguyên Thanh không biết sao hoảng hốt một phen.

Lúc này, bà ngoại có chút xấu hổ, hổ thẹn nói: “Vậy, vậy lần sau lại mời con bé về nhà ăn cơm đi. Nguyên Tử, cơm tối còn chưa ăn đâu, bà hâm nóng cho cháu”

“Không cần, trời nóng nực, cứ ăn như vậy đi.”

Trương Nguyên Thanh thuận thế ngồi xuống, bưng lên cơm vừa ăn được hai miếng, đã nguội, đồ ăn cũng nguội rồi.

Chương 968: Phó Thanh Dương triệu hồi (6)

“Phu quân.”

Không đợi hắn dùng bữa tối, Quỷ tân nương ở trong phòng khách đứng xem cả trò khôi hài, lặng lẽ, u oán bay tới, giọng đau thương nói: “Cô gái kia, là vị hôn thê của chàng?”… Trương Nguyên Thanh che khóe miệng, thấp giọng nói: “Tiểu thiếp, là tiểu thiếp.”

Thật là, dỗ người xong rồi, còn phải lừa quỷ…

Đêm khuya. Sân thượng tòa chung cư nào đó, gió đêm hiu hiu, thổi bay mái tóc đen, thổi lên làn váy đỏ tươi.

Bên mép sân thượng, một cô gái đeo mặt nạ màu bạc ngồi đó, váy dài phong cách đời Tống rườm rà mà hoa mỹ, tay áo, ngực, lấy chỉ vàng thêu ra hoa văn đám mây. Đôi mắt dưới mặt nạ màu bạc ngẩn người nhìn cảnh đêm lấp lánh phía dưới, ban ngày oi bức mà huyên náo kết thúc, nhưng ban đêm cũng chưa mang đến sự yên tĩnh cho thành thị này. Đèn nê- ông hội tụ thành con đường uốn lượn, xe hơi bật đèn pha ở dưới đèn đường xuyên qua như dòng chảy.

Mà ở giữa đạo cụ những ngọn đèn nề ông tạo thành, là những tòa nhà cao tầng đội đất mọc lên, dưới lầu là người đi đường lui tới. Người trong tòa nhà và người dưới tòa nhà, đều đang hưởng thụ thời gian thuộc về mình.

Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng đung đưa đôi chân trắng nõn như ngọc dưới làn váy, nhìn cảnh đêm ngắn người.

Thẳng đến lúc tiếng bước chân rất nhỏ từ đầu cầu thang vang lên, một ông chú trung niên tóc dựng đứng, bụng bia, lôi thôi lếch thếch đi lên cầu thang, tới sân thượng.

"Cung chủ"

Tình Điên Đại Thánh khom mình hành lễ, nói: "Tin tức người ngài muốn tìm, đội viên đội 2 khu Khang Dương, Quan Nhã, đã thu thập xong"

Hắn tạm dừng một chút, nói: "Quan Nhã là con cháu linh cảnh thế gia, Phó gia, cùng Phó Thanh Dương là quan hệ chị em họ. Mẹ cô ấy là em gái đương đại gia chủ Phó gia, ID linh cảnh Phó Tuyết"

"Cha cô ấy là kiểm sát trưởng cấp 2 tổ chức Thiên Phạt, hơn nữa tay nắm thực quyền. Trước mắt hai người đã ly dị, nhưng đều chưa tái hôn, hơn nữa, vị kiểm sát trưởng này cùng Phó gia vẫn có rất nhiều lui tới trên làm ăn, thuộc loại minh hữu quan hệ tương đối vững chắc."

"Quan Nhã vì sao đến Tùng Hải nhậm chức, tạm thời còn không rõ, nhưng thuộc hạ nhờ người bên trong Ngũ Hành minh tra xét tin tức cá nhân cô ấy, phát hiện thông tin cá nhân của cô ấy bị xếp vào sổ đen. Cô ấy tựa như không được trưởng bối Phó gia thích, ở Tùng Hải dựa hết vào Phó Thanh Dương tiếp tế sống qua ngày. Nguyên nhân cụ thể, thời gian quá ngắn, không thể kiểm chứng"

Chỉ Sát cung chủ đưa lưng về phía hắn, thản nhiên nói: "Đủ rồi! Anh đi về trước đi."

Tình Điên Đại Thánh khom người cáo lui.

Chờ hắn lui về cầu thang, tiếng bước chân nhẹ nhàng càng lúc càng xa, thẳng đến lúc biến mất, Chỉ Sát cung chủ nhìn cảnh đêm nơi xa, đột nhiên nói: "Hắn đã tấn tháng Thánh Giả"

Đầu cầu thang tối đen không có ánh sáng truyền đến một tiếng cười lười nhác: "Tôi biết, cái này nói rõ kế hoạch của chúng ta đã tiến vào quỹ đạo"

Chỉ Sát cung chủ hai tay chống mép sân thượng, vẫn như cũ chưa quay đầu, lẩm bẩm: "Tôi thường nghĩ, cho hắn thẻ nhân vật Ma Quân, rốt cuộc có phải lựa chọn chính xác hay không. Có lẽ hắn có thể sống vui vẻ hơn, thoải mái hơn một chút."

Thanh âm ở đầu cầu thang thu hồi ý cười lười biếng, dùng một loại giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: "Cơ duyên của Ma Quân, chỉ có hắn có thể tiêu hóa, hắn là Thần Dạ Du trời sinh, hắn kế thừa thiên phú của phụ thân"

"Nhưng cũng có khả năng, giẫm vào vết xe đổ của phụ thân"

Chỉ sát ngôn chủ thấp giọng nói.

"Cô hôm nay làm sao vậy?"

Thanh âm kia trầm giọng nói. Chỉ Sát cung chủ chưa trả lời.

Sau sự trầm mặc ngắn ngủi, thanh âm đó nói:

"Cô lấy niệm lực làm kim, lấy hồn phách bản thân làm chỉ, khâu lại linh thể không trọn vẹn của hắn, nhưng cái này chỉ là kế tạm thích ứng, không kế thừa thẻ nhân vật của Ma Quân, hắn sống không nổi. Đây là số mệnh của hắn. Vì cứu hắn, hồn phách cô bị hao tổn, tính tình biến đổi hẳn, từ cảnh giới Chúa Tể ngã xuống Thánh Giả, thật không dễ gì khôi phục bộ phận thực lực. Cô làm cho hắn nhiều như vậy, bây giờ lại cảm khái nên cho hắn một cuộc sống an ổn?"

Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng nói: "Tôi chỉ là cảm thấy hắn đột nhiên trưởng thành rồi, có lẽ, ở lại bên cạnh hắn không nhất định cứ phải là tôi"

"Thu hồi suy nghĩ ngu xuẩn này của cô."

Thanh âm ở đầu cầu thang nói: "Chờ hắn kế thừa mọi thứ của Ma Quân, lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh sẽ ứng nghiệm, ngày tháng hòa bình sẽ không lâu dài, trong chiến tranh trận doanh, chỉ có người chết ta sống, không có cùng tồn tại. Hắn không có đường lui, chúng ta cũng không có"

"Tôi biết rồi"

Chỉ Sát cung chủ giơ lên cổ tay trắng như tuyết, vung vung, nói: "Cút đi!"

Đầu cầu thang tối đen không có tiếng động nữa.

Chương 969: Một mặt suy tướng (1)

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh ngáp rời giường, vui vẻ lấy ra điện thoại di động, tính gửi cho Quan Nhà một cái tin nhắn thăm hỏi buổi sáng. Nhưng mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, hắn nhìn thấy đầu tiên là avatar áo trắng hơn tuyết, cùng với một tin nhắn chưa đọc: "Đến vịnh Phó gia một chuyến"

Phó Thanh Dương đang triệu hồi hắn. Bách phu trưởng nghỉ ngơi xong rồi… Trương Nguyên Thanh yên lặng rời khỏi phần mềm nói chuyện phiếm, đăng nhập diễn đàn tổ chức, xem bài đăng diễn đàn. Ừm, chưa nhìn thấy Viên Đình tung ra. Vấn đề không lớn… Hắn tâm tình không tệ mặc quần áo vào. Sáng sớm, thời tiết âm u. Trương Nguyên Thanh mặc quần áo, kéo rèm ra, nhìn thoáng qua bầu trời bị tầng mây màu xám nhạt bao trùm. Hôm nay hẳn là sẽ có mưa, nếu không phải Đại La Tinh Bàn trả giá quá lớn, hắn khẳng định sẽ lấy đạo cụ ra xác nhận một phen. Trong phòng khách, người cả nhà ngồi chỉnh tề ở bên bàn ăn, hưởng dụng bữa đầu tiên sau khi ngủ dậy.

Bà ngoại múc cháo cho Trương Nguyên Thanh, liên miên không ngớt nói chuyện tối hôm qua, nói đại cô nương người ta đến trong nhà ăn bữa tối, kết quả vẻ mặt ấm ức rời khỏi, chuyện này là lão Trần gia đãi khách không chu toàn, hy vọng Nguyên Tử cuối tuần sau có thể lại dẫn Quan Nha về nhà một chuyến. Đến lúc đó bà ngoại nhất định chiêu đãi thật tốt.

Bà ngoại ông ngoại là người rất để ý thể diện, Ở sau khi biết được tình huống chân thật, liền cảm thấy có lỗi với Quan Nhã, vạn phần hổ thẹn, muốn tìm cơ hội bù lại.

"Vâng bà ngoại, có cơ hội rồi nói sau"

Trương Nguyên Thanh thuận miệng lấy lệ, thầm nhủ cháu ngoại ngài đã bồi thường người ta, người ta lúc đi mặt đầy hoa đào, gặm cỏ non nửa tiếng, không cảm thấy ấm ức chút nào.

“Biểu ca, anh hôm nay đi làm không?”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Trần Nguyên Quân “trẻ tuổi lão thành”.

Trần Nguyên Quận hơi do dự, nói:

“Cuối tuần nghỉ ngơi, nhưng anh hẳn là sẽ đi văn phòng cảnh sát một chuyến, theo dõi tiến triển vụ án người mất tích.

Bà ngoại vừa nghe, nhíu mày thật sâu: “Cháu hôm trước còn nói lưng đầu gối bủn rủn, thân thể không thoải mái. Nguyên Quân à, thân thể là tiền vốn cách mạng, cháu còn chưa lập gia đình đâu, đừng để công việc kéo sập thân thể”

Nói chuẩn xác mà nói, là ngay cả bạn gái cũng chưa có. Trương Nguyên Thanh tự cảm thấy đã rơi vào trong tình yêu, cảm giác về sự ưu việt tràn đầy lẩm bẩm ở trong lòng.

Anh họ húp một ngụm cháo, nghe bà nội lải nhải, nhíu nếp nhăn giữa lông mày thật sâu, “Cơ thể của cháu không có vấn đề, hôm trước có thể là cảm mạo, cho nên thân thể không khoẻ, sau khi chạy bộ buổi sáng, cơ thể của cháu đã khôi phục rồi.”

Ngày hôm qua sau khi chạy bộ buổi sáng, cả một ngày đều không cảm thấy lưng mỏi chân run. Thừa dịp anh họ cùng bà ngoại nói chuyện, Trương Nguyên Thanh lặng lẽ mở “tinh mâu”, âm thầm quan sát anh họ. Huyết quang tai ương vẫn tồn tại, nhưng chưa tăng lên, nói rõ tất cả đều dựa theo “vận mệnh”

bình thường vận chuyển, nó sẽ ở lúc anh họ thực thi truy bắt buông xuống, mà không phải có chuyện ngoài ý muốn đột phát, Trương Nguyên Thanh thân là Tinh Quan yên lặng suy luận.

Hắn hôm nay muốn đi gặp Phó Thanh Dương, xuất phát từ bảo hiểm, đợi lát nữa để Bạch Lan bảo vệ anh họ.

Đóng lại tinh mâu, Trương Nguyên Thanh lấy khuỷu tay chọc chọc cánh tay dì trẻ, nói:

“Buổi chiều đi dạo phố”

Dì trẻ lạnh lùng nói: “Không đi, đi cũng không đi với mày”

Khuôn mặt tròn nhỏ ngọt ngào nhu thuận, phối hợp nốt ruồi lệ quyến rũ, khiến cô tức giận tỏ ra không có sức uy hiếp.

“Đi mà đi mà!”

Trương Nguyên Thanh nói.

Dì trẻ ngẫm nghĩ, hừ nói: “Vậy mày cầu dì đi”.

“Xin dì đó xin dì đó”

Trương Nguyên Thanh biết nghe lời phải.

Dì trẻ nhất thời cười tươi, mắt nheo lại như vầng trăng non, VỖ cái đầu quả dưa của cháu trai: “Một khi đã như vậy, dì liền cố mà làm để mày đi dạo phố với dì”

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Bạch Lan, hạ đạt chỉ lệnh thủ hộ anh họ, sau đó trở về phòng lấy điện thoại di động, chuẩn bị gọi xe tới vịnh Phó gia.

Trong nháy mắt nắm lên điện thoại di động, thân là Tinh Quan, hắn trong cõi hư vô có cảm giác, bỗng nhiên toát ra một ý nghĩ: Xem vận thế hôm nay của mình một chút.

Ý nghĩ này thuần túy là tâm huyết dâng trào, thuộc về bản năng của Tinh Quan. Bản năng nhắc nhở hắn, nên xem vận thế hôm nay một chút.

Ừm, mình nói cho Viên Đình vụ án Sở gia diệt môn, mà cái này thuộc loại có một không thể tiết lộ ra ngoài, Cầu trưởng lão khẳng định sẽ trách phạt… Trương Nguyên Thanh vừa suy luận ngọn nguồn tâm huyết dâng trào, vừa xoay người đi về phía gương toàn thân.

Chăm chú nhìn mình trong gương, trong mắt hắn đột nhiên hiện ra ánh sao vụn VỠ yếu ớt, nén thành một mảng tinh hà lấp lánh.

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh hít vào một ngụm khí lạnh. Hắn trong gương, giữa đôi mắt khí đen tràn ngập, khóe mắt khí đen tràn ngập, dưới miệng ánh sáng đỏ dâng trào. Chúng nó phân biệt đại biểu cho “ách”, “duyên”, “lao”

ba tướng cung lớn.

Thật sự là mặt đầy nét suy… Trương Nguyên Thanh vừa nghiến răng, vừa triển khai suy luận.

Chương 970: Một mặt suy tướng (2)

“Cung Ách khí đen tràn ngập, biểu thị mình sắp tới sẽ có nguy hiểm, nhưng lại không phải huyết quang tai ương, tính mạng không lo, nhưng có thể sẽ bị thương.”

“Cung Duyên khí đen tràn ngập, mình gần đây không có liên quan đến hôn nhân, khế ước, buôn bán, tố tụng các phương diện, quan hệ với Quan Nhã đã củng cố, sẽ không vô duyên vô cớ xảy ra vấn đề. Vậy chỉ còn xã giao, mình gần đây ở phương diện xã giao xảy ra vấn đề.”

“Cung Lao ánh sáng màu đỏ dâng trào, biểu thị mình sắp tới sẽ thăng chức tăng lương, nô bộc thành đàn… Ừm, cái này phù hợp mục đích Phó Thanh Dương tìm mình”

Trương Nguyên Thanh “A”

một tiếng, trong lòng bỗng có cảm khái, các vận rủi này sắp tới, ứng ở trên người Phó Thanh Dương cùng Cẩu trưởng lão. Phương pháp hóa giải vận rủi có rất nhiều, ví dụ như tránh né, mời cứu binh, thỏa hiệp vân vân, cần căn cứ tình huống cụ thể, áp dụng phương pháp khác nhau. Ví dụ như anh họ huyết quang tai ương, phương pháp tốt nhất thật ra là tránh né. Bỏ qua tra án, huyết quang tai ương quá nửa có thể tránh đi. Nhưng vận rủi của Trương Nguyên Thanh không thể tránh né, bởi vì nó bắt nguồn từ Phó Thanh Dương cùng Cẩu trưởng lão, ngươi có thể trốn nhất thời, nhưng không trốn được cả đời, phương pháp chính xác là tích cực đối mặt, hóa giải vận rủi.

“Cẩu trưởng lão muốn trừng phạt mình, mình có thể lý giải, Phó Thanh Dương vì sao nhằm vào mình? Chẳng lẽ chuyện mình vụng trộm hướng đạo sư cuộc đời thỉnh giáo theo đuổi Quan Nhã, bị Phó Thanh Dương phát hiện rồi? Cho nên cung Duyên mới có thể xảy ra vấn đề”

Trương Nguyên Thanh do dự một phen, cuối cùng lựa chọn vượt khó mà lên. Trực giác Tinh Quan nói cho hắn, đây là lựa chọn chính xác.

Nhét điện thoại di động vào trong túi, sải bước đi về phía cửa phòng ngủ, lúc này, Trương Nguyên Thanh nghe thấy trong bàn truyền đến tiếng dòng điện “xẹt xẹt”, tiếp đó loa Miêu

vương truyền đến audio: “Thời tiết thật tốt, để ta tiếp tục chạy thật nhanh c”

Nó muốn ra ngoài đi chơi… Trương Nguyên Thanh dừng bước. Nói tới, loa Miêu Vương đã rất lâu rồi không được hắn mang ra ngoài, một lần gần nhất, vẫn là lão mỡ buông xuống hiện thực, nó không dám ở lại trong phòng.

“Mày thủ ở nhà đi.”

Thứ đồ chơi này luôn không để ý không khí mở miệng lung tung, rất dễ dàng làm người ta xấu hổ, Trương Nguyên Thanh cũng không muốn cầm nó đi.

Loa Miêu Vương nhất thời cuống lên, phát ra một đợt tiếng dòng điện “Xẹt xẹt”, tiếp theo là audio dồn dập cao vút: “Trước kia bên em ngắm trăng, gọi người ta bé ngọt ngào! Bây giờ người mới hơn người cũ, gọi người ta Ngưu phu nhân!”

Trong phòng khách truyền đến tiếng la của bà ngoại: “Nguyên Tử, xem TV chỉnh tiếng nhỏ một chút!”… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái, đi đến bên bàn, mở ngăn kéo, nhét loa Miêu Vương vào túi đeo hông, kéo khóa lại, đeo ở trên lưng, quyết đoán ra ngoài. Hắn lo lắng chọc loa Miêu Vương nóng lên, nó sẽ truyền phát audio Ma Quân vùi đầu vất vả, chất lỏng đầm đìa.

“Ào ào ?

Nửa tiếng sau, Trương Nguyên Thanh biệt thự đến vịnh Phó gia. Lúc này, trời đổ mưa to, rào rào trút vào thành thị như rừng rậm sắt thép. Mặt đường rất nhanh bị nước mưa thấm vào, bánh xe lăn qua bên đường, bắn tung lên hơi nước như sương mù.

Tùng Hải là thành thị giáp biển, lại là cửa vào biển của sông, vừa đổ mưa liền dễ dàng nổi gió, bốn chữ gió thảm mưa sầu, giống như phát minh cho thành thị này.

Ở trong một mảng gió thảm mưa sầu, Trương Nguyên Thanh thấy em gái tai thỏ cầm ô, ở trong mưa to duyên dáng yêu kiều. Đó là vị kia lúc hắn mới tới vịnh nhà giàu phụ trách dẫn đường.

Xe taxi chậm rãi dừng lại, ở trước khi Trương Nguyên Thanh mở cửa, em gái tai thỏ đi giày cao gót, thướt tha chạy bước

nhỏ qua, thay hắn che nước mưa rơi xuống.

“Thiếu gia nói ngài khẳng định không mang ô, bảo tôi ở cửa đón ngài”

Em gái tai thỏ cười tươi nói.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, theo cô tiến vào cửa chính tiểu khu biệt thự vịnh Phó gia, đi lên xe MPV bên đường, lái về phía biệt thự lớn của Phó Thanh Dương.

Ở dưới em gái tai thỏ dẫn dắt, Trương Nguyên Thanh tiến vào biệt thự, xuyên qua vườn hoa, đi thẳng tới phòng luyện công ở lầu một.

“Thiếu gia ở bên trong họp, chờ ngài đã lâu? Em gái tai thỏ dừng ở ngoài phòng luyện công, nâng tay, nhẹ nhàng gõ cửa. Cửa gỗ Sơn màu nâu tự động mở, Trương Nguyên Thanh thò đầu nhìn vào bên trong, ngạc nhiên mở to mắt nhìn. Phòng luyện công ánh đèn sáng tỏ, gạch lát sàn sạch sẽ phản xạ ánh đèn, một con Teddy lông quăn ngồi ở trên đệm mềm, ở đối diện nó, là Phó Thanh Dương âu phục trắng như tuyết, khoanh chân ngồi trên mặt đất. Phía sau Phó Thanh Dương, là Quan Nhã, Lý Đông Trạch, Bạch Long, Thanh Đằng, Đại Cơ Bá, Đường Quốc Cường… Tổng cộng mười hai vị hành giả chính phủ. Các hành giả chính phủ này, đều là thuộc hạ trực hệ Phó Thanh Dương. Cẩu trưởng lão quay đầu nhìn lại, ôn hòa nói: “Nguyên Thủy đến rồi, ngồi đi.”

Chương 97: Một mặt suy tướng (3)

Trương Nguyên Thanh hướng về mọi người gật đầu, đi về phía Quan Nhã mặc quần áo luyện công, ngồi xếp bằng ở bên cạnh cô, hai người dựa nhau rất gần, đầu gối chạm vào nhau.

Đôi mắt như cúc áo của Cẩu trưởng lão nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, nói:

“Liên quan phần thưởng cậu thông quan phó bản giết chóc, tổng bộ đã hạ đạt văn kiện nội dung chi tiết, lát nữa cậu tự kiểm tra danh sách. Tôi chủ yếu nói với cậu một lần điều động phương diện chức vị”

Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, nói: “Trưởng lão, tôi không muốn điều đi khỏi Tùng Hải. Nếu cương vị chấp sự của Tùng Hải chưa có chỗ trống, vậy tôi có thể chờ một chút.”

Hắn còn chưa muốn rời khỏi Tùng Hải, đã không có giác ngộ xa xứ, cũng không muốn ở lúc này tách ra với Quan Nhã. Đạo sư cuộc đời từ bên cạnh dạy, có lẽ qua không lâu nữa, hắn có thể vào ở trong nhà Quan Nhã. Thời điểm mấu chốt này rời khỏi Tùng Hải, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiếu một giờ. Cẩu trưởng lão chưa trả lời, Phó Thanh Dương dẫn đầu mở miệng, nói: “Mong muốn của cậu, Lý Đông Trạch đã báo cho tôi. Ý tứ tổng bộ là, điều Thiên Hạ Quy Hỏa đến Tùng Hải, thay thế vị trí của tôi”

“Tôi vẫn nhậm chức Tùng Hải, đảm nhiệm chức trưởng lão tuần tra thành phố Tùng Hải, phụ trách thống soái đội ngũ tuần tra Tùng Hải. Cậu có thể lựa chọn trở thành chấp sự trong đội ngũ tuần tra, thống lĩnh một đội ngũ. Cũng có thể tiếp tục ở lại đội 2 khu Khang Dương, nghe theo điều lệnh của Thiên Hạ Quy Hỏa”

Đội tuần tra cùng đội đóng quân là hai khái niệm trái ngược, ở trong kết cấu trung hạ tầng của chính phủ, có thể chung chung chia làm hai phái lớn “tuần tra”

cùng “đóng quân”

Cái gọi là đóng quân, chính là ở thành thị cố định nhậm chức, hoạt động, phụ trách trị an khu vực đó, giải quyết sự kiện linh cảnh hành giả. Đồng nghiệp Trương Nguyên Thanh trước mắt tiếp xúc, thuộc về đội ngũ đóng quân.

Mà đội tuần tra thì không có một địa điểm làm việc cố định, nội dung công tác là ở chủ yếu phụ trách tuần tra, chi viện giữa mấy thành thị, đuổi bắt vượt tỉnh vượt thành phố các loại công tác.

Đây là vì số lượng linh cảnh hành giả có hạn, cao thủ cảnh giới Thánh Gia, Chúa Tể càng có hạn, như Tùng Hải đô thị lớn vượt tuyến 1 như vậy, có năm trưởng lão tọa trấn. Tỉnh lị các tỉnh, ít nhất cũng có một trưởng lão. Nhưng huyện thành nhỏ, cùng với thành thị địa khu xa xôi, số lượng hành giả chính phủ liền rất ít, càng đừng nói cao thủ.

Vì tăng mạnh sức nắm giữ đối với những thành thị này, vì không để vành đai xa xôi trở thành đất đại nảy sinh, cái nôi phát triển lớn mạnh của tổ chức tà ác, đội tuần tra gặp thời mà sinh. Đương nhiên, một ít thành thị không phát triển, không quan trọng, vẫn như cũ là khu vui chơi của tổ chức tà ác. Phó Thanh Dương tiếp tục nói: "Phạm vi đội tuần tra Tùng Hải quản hạt, là tỉnh Giang Nam, tỉnh Tán Trang, tỉnh Giang Hoài, lúc cần thiết, có thể phóng xạ hướng các nơi trong cả nước. Đội tuần tra hàng năm, cần phải có ba tháng ra ngoài tuần tra ghi chép, đại bộ phận thời điểm, vẫn như cũ có thể ở lại Tùng Hải.

"Nhưng đây là tình huống bình thường, nếu phân bộ trong phạm vi quản hạt cầu viện, thì cần lập tức tới đó. Nguyên Thủy, lựa chọn như thế nào, cậu tự quyết định"

Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm, vài giây sau, nhìn về phía Quan Nhã, "Chị Quan Nhã, chị thì sao?"

Ở dưới cái nhìn chăm chú của em họ, Quan Nhã mắt nhìn phía trước, một tư thái cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường, nói: "Chị đã lựa chọn gia nhập đội tuần tra." Trương Nguyên Thanh liền nói: "Bách phu trưởng, vậy tôi cũng lựa chọn gia nhập đội tuần tra."

Ở lúc cương vị chấp sự không có chỗ trống, gia nhập đội tuần tra có rất nhiều lợi ích, một, vẫn như cũ có thể ở lại Tùng Hải, đánh mất băn khoăn của hắn, chỉ là đi công tác thường xuyên một chút.

Hai, cơ hội ngắm sao nhiều.

Ba, hắn có thể dễ dàng hơn điều tra vụ án anh Binh, không cần cực hạn ở Tùng Hải, hàng ngày đi làm.

Bốn, lên chức tăng lương.

Mà ở lại Tùng Hải, ở lại đội 2, hắn liền thành cấp dưới của Thiên Hạ Quy Hỏa. Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có thể ở dưới người khác, trừ phi người này là Tiền công tử am hiểu lấy đức thu phục người. Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu, nói: "Mỗi một vị đội trưởng tuần tra, đều có quyền lực thống lĩnh mười hành giả cấp 3, cậu có thể tự chiêu mộ tán tu hoang dã, cũng có thể để tổng bộ sắp xếp thay cậu, hoặc là tự cậu hướng tổ

chức xin người muốn có. Hành giả cấp 3 là tiêu chuẩn thấp nhất gia nhập đội tuần tra, luận trình độ tinh anh, hơn xa đội trú đóng Mười danh ngạch mang bé trà xanh kéo vào, kéo Nữ Vương vào, để mình nghĩ tiếp còn có những tiểu mỹ nhân nào quen biết. Trương Nguyên Thanh phát tán tư duy, bỗng nhiên có chút mong chờ.

Chương 972: Không giảng võ đức (1)

Lúc này, Phó Thanh Dương đứng dậy, ở cao hướng xuống nhìn Trương Nguyên Thanh, nói: "Việc chính nói xong rồi, kế tiếp nói một ít việc riêng"

Khi nói chuyện, Phó Thanh Dương đưa tay chộp vào trong không khí, lấy ra một cây hán bát phương Cổ kiếm* loang lổ vết gỉ, mặt không có biểu cảm gì nói:

1 loại kiếm cổ, thân kiếm hẹp dài, mài 8 cạnh "Nghe nói cậu phá kỷ lục bảng điểm cảnh giới Siêu Phàm, mời Nguyên Thủy Thiên Tôn phá kỷ lục, chỉ điểm một phen tôi tên cuồng đồ cuồng vọng tự đại, nói không giữ miệng, dám phê bình nguyên soái là rác rưởi này"

Trương Nguyên Thanh: "."

Ngoài phòng mưa to tầm tã, trong phòng Tiền công tử ánh mắt tỏa ra sát khí.

"Xẹt xẹt.."

Trong túi đeo hông đúng lúc vang lên audio của loa Miêu Vương: "Mưa vẫn rơi, không khí không tính là hòa hợp…"

Trương Nguyên Thanh trở tay cho nó một cái VỖ, lập tức nhìn về phía Cẩu trưởng lão, hy vọng trưởng lão đức cao vọng trọng có thể ngăn cản hành vi vô sỉ lấy lớn bắt nạt bé của Tiền công tử. Cẩu trưởng lão quả nhiên không làm hắn thất vọng, trầm giọng nói: "Phó trưởng lão, đao kiếm không có mắt, luận bàn sao có thể dùng vật sắc nhọn, chớ làm bừa"

Chớ Trương Nguyên Thanh vừa định nói trưởng lão anh minh, đột nhiên, thấy Cẩu trưởng lão nâng vuốt chó lên, nhấn vào không trung một cái. Một giây sau, hai cây côn gỗ dài nửa mét bỗng dưng xuất hiện, trên gậy gỗ mọc đầy gai nhọn sắc bén.

Cấu trưởng lão vui vẻ nói: “Dùng chúng nó đi, tôi cũng chuẩn bị sẵn rồi.”

Trương Nguyên Thanh ? ?”

Người đầy phòng thương hại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng ăn ý lấy ra điện thoại di động.

Trương Nguyên Thanh bỗng hiểu, cung Ách bốc lên khí đen, biểu thị hắn sắp bị đánh, cung Duyên bốc khí đen, biểu thị hắn sắp chết về mặt xã hội. Hình tượng vĩ ngạn quang huy của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắp bị điện thoại di động của nhóm người này hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Giống như, tựa như, có thể, mình hướng Viên Đình tiết lộ nội dung về “luận rác rưởi”, đã tạo thành khốn đốn rất lớn đối với bách phu trưởng.

Trương Nguyên Thanh tự cảm thấy vẫn là hiểu biết Phó Thanh Dương, vị Tiền công tử này tuy cao ngạo coi anh hùng thiên hạ là rác rưởi, những phương diện khí lượng vẫn là đáng giá khẳng định, lại đối với hắn ưu ái có thừa, chỉ là tiết lộ nội dung “luận rác rưởi”, không đến mức khiến Tiền công tử tức giận như thế.

Điều có khả năng nhất là, Phó Thanh Dương bởi vậy chịu đau khổ, cho nên mới tính sổ.

Mặt ngoài là luận bàn, thực ra là muốn đánh hắn.

Trương Nguyên Thanh là người cần thể diện, không thể dễ dàng chấp nhận video bị Phó Thanh Dương treo lên đánh lưu lạc giang hồ, vì thế, hắn cúi đầu lạy luôn, cao giọng nói: “Bách phu trưởng thần công cái thế, thuộc hạ tu vi nông cạn, tự biết không thể chống lại phu trưởng, cam nguyện nhận thua”

Thế này không thú vị… Mọi người nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn không chút cốt khí nhận thua, thất vọng một phen. Dựa theo bách phu trưởng thưởng thức đối với hắn, quá nửa sẽ dừng tay.

Nào ngờ Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng nhìn xuống, không chút dao động, nói: “Cho nên, cậu muốn nằm úp sấp bị tôi đánh một trận?”

Á - Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, bách phu trưởng chịu thiệt so với trong tưởng tượng của mình còn lớn hơn. Xong rồi, hôm nay bị đánh một trận là không thể tránh được, rõ ràng giải đọc tướng mạo phản hồi là muốn mình tích cực đối mặt mà.

Làm sai thì phải nhận, bị đánh phải nghiêm? Phó Thanh Dương nói tiếp: "Tôi không chiếm tiện nghi cậu, kỹ năng cấp 4 trở lên không dùng, đạo cụ không dùng, trạng thái thân thể cũng sẽ cố hết sức áp chế ở cấp 4. Nguyên Thủy, tôi muốn biết, cùng là cấp 4, cậu với tôi, ai mạnh ai yếu"

Lời này vừa ra, bản thân Trương Nguyên Thanh không có cảm giác, mọi người bên cạnh lại đều mắt tỏa sáng.

Phó Thanh Dương được xưng không có địch thủ dưới trưởng lão, tuy đây là vinh dự của hắn ở lúc cấp 6, nhưng lúc cấp 4 cấp 5, nắm giữ năng lực Kỹ Gần Như Đạo, hắn vẫn như cũ là tồn tại vô địch cùng cấp bậc. Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn làm nhân tài mới xuất hiện, nhân vật đánh võ mức trần phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm, được diễn đàn chính phủ coi là thiên tài đứng đầu "tư thái minh chủ"

Hai người đối chiến cùng đẳng cấp, rốt cuộc ai lợi hại hơn? Nghĩ đến đây, trái tim đám người Bạch Long, Thanh Đằng điên cuồng đập thình thịch, không hiểu sao kích động hẳn lên.

Đại Cơ Bá cao giọng nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu đừng có xoắn nha, cậu nếu xoắn, lão tử lập tức khinh thường cậu."

Bạch Long phụ họa nói: "Đúng vậy đúng vậy, dù sao phải bị đánh, không bằng nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa đánh một trận"

Lý Đông Trạch vẻ mặt đầy hưng phấn, vuốt ve hai hàng ria mép, nói: "Nguyên Thủy, tao nhã ứng chiến đi."

Người khác nhịn không được nắm chặt điện thoại di động, muốn ghi lại cảnh quý giá này. Không chừng vài năm sau, phần video này chính là "video quý giá Phó Thanh Dương lúc đầu thuần phục Nguyên Thủy Thiên Tôn", để hậu bối đánh giá thưởng thức.

Chương 973: Không giảng võ đức (2)

Cẩu trưởng lão cũng dâng lên hứng thú, "Bản trưởng lão làm tài phán, Thanh Dương, lực lượng cậu đặt ở cấp 4, điểm kinh nghiệm dưới 50%, cái này sẽ có khác biệt, tôi chủ yếu phụ trách giám sát lực lượng của cậu có quá hạn hay không. Nguyên Thủy, đừng trốn tránh, lấy ra ngạo khí thiên tài của cậu."

Trưởng lão, trên gương mặt chó của ngài tràn ngập hai chữ "hóng chuyện"

Trương Nguyên Thanh thầm than một tiếng, thấy trốn không thoát tránh không nổi, liền đành phải đứng dậy, nói: "Tôi cần một tấm gương, không cần đạo cụ, gương bình thường là được rồi."

Quan Nhã lập tức đứng dậy, rời khỏi phòng luyện công, mười mấy giây sau, cô cầm một tấm gương trang điểm quay về.

"Cảm ơn chị Quan Nhã"

Trương Nguyên Thanh nụ cười đầy mặt tiếp nhận, lòng trong ngón tay không lộ dấu vết gãi lên tay cô một cái.

Quan Nhã tức giận lườm hắn một cái. Nhìn thấy cảnh này, Phó Thanh Dương dần dần nhíu mày. Quan hệ của hai người bọn họ đến một bước này từ khi nào? Ở trong phó bản giết chóc cùng chung hoạn nạn một phen, cảm tình đột nhiên tăng mạnh? Quan Nhã lui về bên cạnh thập trưởng tao nhã, cùng mọi người đồng loạt lui về phía sau, lui tới bên tường, để lại cho hai người đủ không gian chiến đấu.

Trương Nguyên Thanh cùng Phó Thanh Dương đều tự nhặt lên một cây gậy gỗ mọc đầy gai ngược.

"Vù vù!"

Trương Nguyên Thanh tùy tay vung gậy gỗ vài cái, chiều dài xấp xỉ với đoàn kiếm, vừa tay. Nháy mắt cầm lấy vũ khí, trong lòng hắn không còn sợ hãi, ngược lại trào ra chiến ý hừng hực. Hắn cũng muốn kiểm nghiệm một phen sức chiến đấu của mình, càng muốn thể nghiệm một phen Kỹ Gần Như Đạo của Phó Thanh Dương. Nếu là đối mặt đối thủ khác, cấm đoán sử dụng đạo cụ, Trương Nguyên Thanh sẽ thấy mình thiệt, nhưng đối thủ là Tiền công tử, hắn cảm thấy không sử dụng đạo cụ, người có lợi là mình. Cho dù hắn đã có được số lượng đạo cụ

phẩm chất cao cực kỳ dọa người. Hai người đều cầm côn, xa xa giằng co. Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên kỹ năng của "Kiếm Khách"

Thám Báo sau khi chuyển chức gọi là Kiếm Khách, kỹ năng bị động là có được thiên phú kiếm thuật siêu cao. Có thể nói, chỉ cần kiên trì bền bỉ tôi luyện kiếm thuật, mỗi một vị Kiếm Khách cảnh giới Thánh Giả, tất nhiên là đại sư kiếm đạo. Kiếm Khách cấp 4, kỹ năng trung tâm là kiếm khí. Nhưng còn chưa làm được cảnh giới kiếm khí phóng ra ngoài trong truyền thuyết, mà là đưa kiếm khí vào binh khí, giao cho sắt thường sự sắc bén cắt vàng chặt ngọc. Ở cảnh giới Thánh Giả, luận năng lực phá giáp, Kiếm Khách là hạng nhất hoàn toàn xứng đáng. Khi suy nghĩ tung bay, hắn giơ lên gương trong tay soi một chút, trong đôi mắt tràn ngập khí đen, trong đầu gặp kích thích hiện lên tàn ảnh Phó Thanh Dương vung kiếm. Đây là báo động trước của Tinh Tường thuật, biểu thị hắn sẽ bị Phó Thanh Dương chém bị thương. Lúc này, Cẩu trưởng lão cất cao giọng nói: "Bắt đầu!"

Đôi mắt bình tĩnh như đầm nước lạnh của Phó Thanh Dương chợt sắc bén., Mà Trương Nguyên Thanh ở lúc nghe được hai chữ "bắt đầu", quyết đoán lui về phía sau, cũng tiến vào Dạ Du, hắn bất chợt biến mất ở phòng luyện công, thu liễm toàn bộ thanh âm. Phó Thanh Dương còn chưa triển khai công kích, liền mất đi mục tiêu.

Bên tường, Bạch Long xem cuộc chiến khoanh hai tay trước ngực, gật đầu đánh giá:

"Lấy Dạ Du chiến đấu quấn chân, tránh lưỡi kiếm của Phó trưởng lão, chiến thuật không tệ.

Quan Nhã lại lắc đầu nói: "Vô dụng"

Vừa dứt lời, đặt ngón tay lên trán, một vòng ánh sáng trắng dạng gợn sóng khuếch tán, đảo qua toàn bộ phòng luyện công.

Phàm là người bị ánh sáng trắng đảo qua, xung quanh thân thể đều xuất hiện sóng gợn nhợt nhạt, giống như nước sông lặng lẽ chảy gặp phải đá. Nơi nào đó phía sau Phó Thanh Dương, rõ ràng không có ai, lại nổi lên gợn sóng.

"Két ~"

Phó Thanh Dương nhanh chóng xoay người, giày da ở sàn nhựa ma sát ra tạp âm chói tai.

Hắn hướng về chỗ nổi lên gợn sóng phía sau, đánh ra đòn chém giản dị tự nhiên.

Móa, quên Thám Báo là mắt thật… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, ở khoảnh khắc Phó Thanh Dương xoay người, hắn liền phản ứng lại, đang muốn lui về phía sau. Nhưng, khoảnh khắc khi Phí Thanh Dương nâng lên gậy gỗ, thân thể Trương Nguyên Thanh chợt cứng lại.

Mỗi một dây thần kinh, mỗi một khối cơ thịt, tứ chi cùng đầu óc của hắn giống như đều có suy nghĩ riêng, đều muốn hướng về phía khác nhau né tránh. Nhưng lại đồng thời bi quan cho rằng, mặc kệ tránh như thế nào, đều nhất định sẽ bị chém đầu.

Vì thế thân thể kịch liệt run rẩy, lại trước sau không làm ra được né tránh, đón đỡ các loại động tác. Loại tình huống này, hắn từng thể nghiệm một lần ở trên người Tốt Qua Sông, nhưng còn có thể giãy dụa một phen. So sánh với người trước, Phó Thanh Dương chém mang tới cho người ta chỉ có tuyệt vọng. Một kiếm ra, quy tắc sinh.

“Phốc!”

Trương Nguyên Thanh chợt từ trong trạng thái Dạ Du ngã ra, lảo đảo lui về phía sau, trên ngực be bét máu thịt.

Chương 974: Không giảng võ đức (3)

Đòn chém của Phó Thanh Dương trúng ngực mục tiêu, gai ngược trên đó xé rách áo ngắn tay, xé rách máu thịt, máu tươi đỏ sẫm nháy mắt nhuộm đỏ áo thun, nhanh chóng phun ra. A - Trương Nguyên Thanh đau tới mức hút mạnh một hơi, cho dù Tinh Quan có năng lực chữa trị vượt xa Thần Dạ Du, nhưng đau đớn là không suy giảm. Công tử ca người ngốc tiền nhiều này, căn bản không nói tình cảm… Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hắn thấy bách phu trưởng nhấc chân bước về phía trước, một lần nữa ép sát, cổ tay lật, gậy gỗ ở giữa không trung xẹt qua nửa vòng tròn, một lần nữa giơ cao trên đỉnh đầu.

Da đầu Trương Nguyên Thanh hơi phát ma, thừa dịp đối phương còn chưa phát động đòn thứ hai, lại tiến vào Dạ Du, bổ nhào sang bên trái. Nhưng, Phó Thanh Dương giống như biết trước quỹ tích né tránh của hắn, giơ cao mũi kiếm, chân phải bước sang, chém về phía trước bên phải. Trương Nguyên Thanh vừa lao ra, sau lưng đau đớn, nặng nề ngã ở trên sàn nhựa. Không có khả năng, hắn còn chưa phát động đòn chém, chưa sinh ra quy tắc… Con người Trương Nguyên Thanh hơi co lại, không để ý tới đau đớn, nhanh chóng lăn lộn đến trong góc, kéo giãn khoảng cách. Phó Thanh Dương bước lướt tiến lên, truy kích đối thủ, đồng thời mở miệng nói: "Năng lực quan sát mạnh thật sự, có thể mang mọi thứ của kẻ địch thấy ở trong mắt. Thông qua xương cốt, cơ thịt của cậu phát lực, tôi có thể sớm dự phán phương hướng cậu né tránh, cho dù cậu tiến vào Dạ Du, tôi cũng có thể tính chuẩn quỹ tích hành động trong ba giây của cậu"

Đồ chơi hack! Trương Nguyên Thanh khó chịu nghĩ.

Mắt thấy Phó Thanh Dương kiếm thứ ba sắp tới, Trương Nguyên Thanh thi triển Tinh Huyền thuật, để lại tại chỗ một ảo giác, thi triển Dạ Du ẩn đi thân hình.

"Két!"

Phó Thanh Dương bước lướt sang bên một cái, thế mà lại chưa nhìn ảo thuật kia, hướng phía trước bên phải không một bóng người vung cây côn gỗ ra. Trương Nguyên Thanh một lần nữa từ trong Dạ Du ngã ra, quần áo ở bụng bị xé rách, gai ngược vạch ra ở trên cơ bụng một vết thương rách nát.

"Tâm Nhãn của Thám Báo, chuyên phá ảo thuật"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn có tư chất minh chủ của chúng ta, chỉ có chút trình độ này"

Không thể không nói, khuôn mặt đơ cứng rắm thối kia, vẫn là cực có năng lực trào phúng… Trương Nguyên Thanh giơ gương, soi một chút, trong đôi mắt vẫn còn khí đen, vận rủi chưa tiêu tán.

Hắn còn phải tiếp tục chịu đòn.

Đại Cơ Bá vây xem trợn mắt cứng lưỡi: "Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không có sức đánh trả nha. Cái này, cái này…

căn bản không phải cùng một cấp bậc"

Đám người Bạch Long, Thanh Đằng nhìn nhau, đều chấn động.

Bọn họ vốn cho rằng sẽ là một hồi long tranh hổ đấu, kết quả là Phó trưởng lão đơn phương đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quyền Vương ánh mắt âm trầm bình luận: "Nguyên Thủy Thiên Tôn năng lực võ thuật chiến đấu đã tinh tiến rất nhanh, nhưng dù sao thời gian thành linh cảnh hành giả quá ngắn, nội tình không đủ, thân thủ không bằng Phó trưởng lão"

Đường Quốc Cường làn da ngăm đen, nhìn chất phác thành thật phụ họa nói: "Chiêu chém của Phó trưởng lão không thể tránh né, Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh nữa, cũng chỉ có thể bị động chịu đòn, mà hắn là Thần Dạ Du, không phải Thổ Quái, cận chiến cùng phòng ngự đều không phải sở trường của hắn."

Cơ Bá nói cũng không phải không có lý, chờ video phát đến trong diễn đàn, đám đồng nghiệp các phân bộ, đại bộ phận là sẽ không lý trí phân tích, bọn họ sẽ chỉ nhìn thấy Phó Thanh Dương cùng cấp bậc treo lên đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trương Nguyên Thanh cầm cân gỗ có gai, vòng quanh Phó Thanh Dương chậm rãi đi, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ. Phàm là quy tắc, nhất định có sơ hở, đây là một định luật. Mặc kệ là Kỹ gần như đạo, hay đạo cụ loại quy tắc, đều trốn không thoát định luật này. Đòn chém của Phó Thanh Dương có sơ hở gì? Trương Nguyên Thanh tích cực thúc đẩy đầu óc, rất nhanh, ngực, lưng cùng bụng đau rát nhức nhối đã nhắc nhở hắn.

Sơ hở lớn nhất của đòn chém là, chỉ nhằm vào thân thể.

Ít nhất nhìn từ trước mắt là như thế, mình có thể thi triển Dạ Du nhập vào bách phu trưởng… Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng giơ tấm gương lên, soi một chút, hắn thấy trong đôi mắt khí đen đã biến mất.

Mình có thể tránh thoát kiếm tiếp theo! "Ầm ầm ầm!"

Hắn chủ động lao về phía Phó Thanh Dương, giơ cao gây gỗ trong tay.

Đối mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn khí thế hùng hổ, Phó Thanh Dương sải bước, cường thế nghênh địch, cũng vung vũ khí

trong tay.

Chương 975: Không giảng võ đức (4)

Một màn khiến người xem kinh ngạc xảy ra, đòn chém kiếm ra không hối hận, trước nay đều thuận lợi, lại đột ngột dừng lại. Thân thể Phó Thanh Dương cứng ngắc tại chỗ, có chút run rẩy. Kinh ngạc một phen, mọi người lúc này phản ứng lại. Oánh linh nhập vào!

Đã không có cách nào tránh được, vậy thì khiến chính hắn dừng lại? !

Lúc này, Phó Thanh Dương ngẩng đầu lên, quát to một tiếng, trong đôi mắt đen mờ mịt bắn ra hai luồng ánh sáng sắc bén.

Một giây sau, linh thể Trương Nguyên Thanh từ trên người hắn bắn ra ngoài, như dính đòn cực nặng, thân thể hư ảo chập chờn một phen. Phó Thanh Dương vừa rồi thi triển, không phải kiếm khí, là kiếm ý của Kiếm Khách.

Kiếm ý là một loại kéo dài của tinh thần lực, không tính là kỹ năng, là ý chí Kiếm Khách lúc rèn luyện kiếm thuật, tích lũy tháng ngày, chuyên phá quỷ mị tà ma.

Linh thể Trương Nguyên Thanh trở về thân thể, ầm ầm lui về, đồng thời hai tay hung hăng VỖ vào bên tai. âm một tiếng, trong tai hắn chảy ra tơ máu.

Hắn đánh rách màng nhĩ của chính mình.

Phó Thanh Dương thấy thế, nhíu mày, không cho hắn cơ hội thở dốc, lấy tốc độ nhanh hơn truy kích, như một cái bóng trắng, trong nháy mắt áp sát trước người Trương Nguyên Thanh, vung gậy gỗ trong tay.

“Bốp!”

Trong tiếng gậy gỗ va chạm, người ở nơi này đều ngẩn ra, bao gồm Phó Thanh Dương. Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắm mắt, dựng gậy gỗ lên, ngăn được đòn chém. Cẩu trưởng lão nheo mắt.

“Ngăn… Ngăn được rồi”

Đại Cơ Bá lẩm bẩm, vẻ mặt của hắn như gặp quỷ. Người khác khuôn mặt cứng ngắc, vẻ mặt khó có thể tin, trên đời có người có thể ngăn được đòn chém của Phó trưởng lão? Quan Nhã vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, mắt đẹp tỏa sáng. Khi Phí Thanh Dương đánh đau Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô xem mà nhíu mày, không cảm thấy tự hào chút nào vì em họ, nhưng nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ngăn được em họ công kích, Quan Nhà trong nháy mắt hưng phấn hẳn lên. Phó Thanh Dương ánh mắt lạnh lùng, xoay cổ tay một cái, gậy gỗ sát qua gậy gỗ, đầu còn hạ xuống, tiếp theo quét chéo lên trên.

Trương Nguyên Thanh không nhanh không chậm, tay phải trầm xuống, gậy gỗ hạ xuống, lại "Bốp"

một tiếng, vừa vặn ngăn cản công kích quét chéo lên trên của Phó Thanh Dương.

Không phải may mắn, hắn thật sự phá giải đòn chém của Phó trưởng lão rồi?

Các động trưởng xem chiến đấu mừng rỡ, khuôn mặt hiện lên đỏ bừng kích động. Phải biết Phó Thanh Dương từ lúc thành danh đến nay, một chiêu Kỹ gần như đạo, khiến bao nhiêu Thánh Giả kiêng kỵ.

Chỉ có Thổ Quái sở trường phòng ngự, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Đến tận giờ, vẫn chưa có người nào có thể phá giải chiêu số của Phó Thanh Dương, mặc kệ là Khương Cư một trong tổ công tử, hay cao thủ trong nghề nghiệp tà ác, đều chưa làm được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm được.

"Hắn vì sao nhắm mắt, chẳng lẽ mấu chốt phá giải chiêu số của Phó trưởng lão, là nhắm mắt?"

Thanh Đằng nhíu mày lẩm bẩm.

"Chẳng lẽ không phải phá vỡ màng nhĩ của mình?"

Bạch Long nói.

Cẩu trưởng lão nhìn về phía góc phòng luyện công, nhìn thấy một đứa bé mũm mĩm đáng yêu bò ở đó, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn hai người chiến đấu. Hắn lập tức hiểu phương

pháp phá giải đòn chém của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Phó Thanh Dương chém là tổn thương đơn thể, kẻ chịu áp bách giới hạn ở người giao thủ, người ngoài không bị ảnh hưởng.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắm mắt, che đậy lại cảm giác đối với bên ngoài của bản thân, biến chính mình thành con rối không có cảm giác, không có tình cảm, cũng mang linh thể buông xuống ở trên thân linh phó, lấy góc độ một khán giả quan sát công kích của Phó Thanh Dương. Ở trong thị giác của linh phó, Phó Thanh Dương chém thẳng là chém thẳng, không có nhiều hoa mỹ lòe loẹt như vậy, biến bản thể thành con rối, biến linh phó làm bản thể, Phó Thanh Dương có thể chém nhân quả trên người mục tiêu, lại không chém được linh phó, mở ra lối riêng, kỳ diệu… Cẩu trưởng lão vui mừng gật đầu. Có thể phá giải quy tắc, đây mới là tố chất một thiên tài đứng đầu vốn có. Phó Thanh Dương hừ một tiếng, gậy gỗ trên tay đột nhiên bùng nổ ra kiếm khí mãnh liệt, một lần nữa bổ ra công kích đơn giản tự nhiên. Thân thể Trương Nguyên Thanh bỗng tán loạn thành ánh sao mờ nhạt, như là đom đóm giải tán, một giây sau, bóng người của hắn ngưng tụ cách vài mét. Tinh Độn thuật!

Kiếm khí trượt, để lại vết chém thật sâu trên tấm nhựa.

Lấy thân là con rối, điều khiển không phải đặc biệt linh hoạt, có trì hoãn trên phương diện vật lý, phản hứng, thân thủ hạ thấp trên diện rộng, nhưng không có quy tắc trói buộc, sự "bỉ ổi"

của Tinh Quan đã thể hiện ra.

Chương 976: Annie đến gặp (1)

Trương Nguyên Thanh lập tức dừng lại, như trút được gánh nặng. Không ngừng thi triển Dạ Du cùng tinh thông, cực kỳ tiêu hao lực lượng Thái âm, Tinh Thần. Bạch Long cầm điện thoại di động quay lại, thì quay đầu nhìn về phía các đồng bạn, hưng phấn nói: "Tôi đề nghị, do một mình tôi đăng video, chúng ta áp dụng phương pháp xem trả tiền tải lên diễn đàn, tiền kiếm được mọi người chia đều"

Cô có dự cảm, video này nhất định cực hot.

“Ý kiến hay!”

Mắt các đội trưởng sáng lên, vui vẻ đồng ý. Quả nhiên tích cực ứng đối có thể hóa giải nguy cơ, Tinh Tường thuật không lừa mình… Linh thể Trương Nguyên Thanh trở về, trong lòng hừ hừ hai tiếng.

Lúc này, vết thương ở ngực, lưng cùng bụng dưới của hắn đã khỏi hẳn, không để lại sẹo.

Màng nhĩ bị phá rách cũng khôi phục, xem như hóa giải một lần nguy cơ. Ngay tại lúc mọi người cho rằng luận bàn kết thúc, Phó Thanh Dương đổi giọng, mặt không biểu cảm nói:

“Không tệ, cậu là người đầu tiên phá giải chiêu số của tôi, tôi đã biết kiệm chiêu nên hướng về phương hướng nào cải tiến rồi. Nguyên Thủy, cậu làm tốt lắm”

“Để báo đáp, làm cấp trên của cậu, tiếp theo là thời gian chỉ điểm cấp dưới”

Trương Nguyên Thanh: “! !”

Mọi người: “? ? ?”

Trong nhà, bà ngoại thu dọn xong bát đũa, quét dọn vệ sinh, đang định ngồi ở bên ghế sô pha, xem ông ngoại lên mạng đánh bài, cửa trước truyền tới tiếng nhập mật mã mở khóa.

Bà quay đầu nhìn, chỉ thấy cháu trai Trần Nguyên Quân đi mà quay về.

“Cháu không phải đi văn phòng cảnh sát sao?”

Bà ngoại kinh ngạc nói: “Quên mang đồ gì sao?”

“Không, không đi nữa.”

Sắc mặt anh họ có chút không tốt, thấp giọng nói: “Bà nội, à thì, canh buổi tối hôm đó bà cho cháu ăn tẩm bổ..”

“Thân thể không thoải mái?”

“Cũng không phải, chỉ là, đột nhiên, người như nhũn ra.”

Trần Nguyên Quân lúng túng nói, tiếp theo nhanh chóng nói sang chuyện khác, nói:

“Nguyên Tử đâu rồi ạ?”

Bà ngoại hậm hực nói: “Ai biết chạy đi đâu chơi rồi, đại khái là đi tìm bạn gái đi. Ngọc Nhi vừa rồi còn nói, muốn đánh gãy chân nó”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn chân bị đánh gãy, răng cũng rụng, mau, mau đưa hắn đến phòng khách nghỉ ngơi”

Trong phòng luyện công, vẻ mặt Quan Nhã tràn đầy lo lắng nói.

Lý Đông Trạch cùng Đại Cơ Bá nhanh chóng tiến lên, nâng lên Nguyên Thủy Thiên Tôn co quắp dưới đất, rên hừ hừ, chạy ra khỏi phòng luyện công. Nguyên Thủy Thiên Tôn trẻ tuổi anh tuấn, lúc này không còn phong hoa lúc tới đây nữa, má trái sưng thành đầu heo, má phải tụ máu, răng bị đánh rụng hai cái.

Chân cũng bị đánh gãy.

Áo thun trên người trải rộng vết rách, trở nên lam lũ, máu me đầm đìa. Ngay tại vừa rồi, vị thiên tài trẻ tuổi này, đã thê thảm bị cấp trên tâm địa độc ác ẩu đả đủ 15 giây! Bạch Long, Thanh Đằng, Đường Quốc Cường mấy người bước nhanh đi theo, giơ điện thoại chụp liên tục “Tách tách”

một phen.

Trương Nguyên Thanh mặt sưng, nói chuyện bị lọt gió, cả giận nói:

“Đừng chụp nữa, đừng chụp nữa, để lại chút thể diện cho tôi.”

Phó Thanh Dương tên rác rưởi không giảng võ đức này!

Ở cửa phòng luyện công, Quan Nhã nhìn theo mọi người nâng Nguyên Thủy xuyên qua phòng khách, tiến vào phòng ngủ cho khách, lúc này mới yên tâm thu hồi ánh mắt. Tiếp theo, cô mở cửa gỗ nước sơn nâu, tức giận nhìn Phó Thanh Dương trong phòng luyện công, nói: “Cậu xuống tay quá nặng rồi, bản thân nói chuyện không giữ mồm, còn trách người khác nói ra?

Phó Thanh Dương đang dùng một cái khăn ướt tao nhã lau đôi tay, thản nhiên nói:

“Vết thương trên người Nguyên Thủy, không có một chỗ nào là dư thừa, tôi nắm bắt chừng mực rất đúng chỗ.”

“Chân cũng bị người ta đánh gãy, còn đúng chỗ? Cậu..”

Quan Nhã tựa như nghĩ tới cái gì, thu lại sự giận dữ, ánh mắt kinh ngạc đánh giá em họ, giật mình nói: “Ồ - Cô ta có phải đánh cậu như vậy hay không?”

Vẻ mặt Phó Thanh Dương trầm xuống, “Chuyện không liên quan tới chị”

Quan Nhã vui sướng khi người gặp họa cười lên. Phó Thanh Dương quay đầu nhìn về phía Cẩu trưởng lão, gật đầu nói: “Trưởng lão, hội nghị kết thúc, không có việc gì thì không tiễn”

“Chậc, sau khi tấn thùng Chúa Tể, nói chuyện càng thêm không khách khí”

Cẩu trưởng lão tư thái ngồi xổm đứng dậy, nâng lên móng vuốt bước ra khỏi đệm mềm, một giây sau biến mất trong phòng luyện công.

Tiễn bước người ngoài, Phó Thanh Dương nhìn về phía chị họ, nhíu mày: “Chị cùng Nguyên Thủy là chuyện gì, các người đã xác lập quan hệ?”

Quan Nhã một mực phủ nhận, nói: “Đương nhiên không có, chẳng qua hắn đúng là theo đuổi chị, mà chị chưa đồng ý. Chị họ của cậu, trước giờ không thiếu người theo đuổi.”

Giọng điệu Phó Thanh Dương mang theo một tia châm chọc: “Người theo đuổi bình thường cũng sẽ không làm chị khẩn trương như vậy. Chị vừa rồi chất vấn tôi, giọng điệu cùng vẻ mặt, tựa như tôi giết người đàn ông của chị”

Ở trước mặt sự quan sát của Thám Báo, bất cứ ngụy trang nào cũng là dư thừa.

Quan Nhã dứt khoát không giả bộ nữa, nhún nhún vai, “Chị là có hảo cảm đối với hắn, rất bình thường, hắn bề ngoài không tệ, thiên phú cũng tốt, nói chuyện lại dễ nghe, sức hấp dẫn đối với cô gái, so với cậu loại cả ngày có bệnh giả mặt ngầu này mạnh hơn nhiều.”

Chương 97: Annie đến gặp (2)

Phó Thanh Dương không để ý tới chị họ trào phúng, nói: “Tôi tối hôm qua có gọi điện thoại với gia tộc, các tộc lão cảm thấy cao hứng đối với chị tấn thăng Thánh Giả, chị đã thể hiện rất tốt thiên phú của mình, nhưng cái này tựa như không phải chuyện tốt, trong gia tộc tiếng hô tán đồng đám cưới càng cao hơn, ví dụ như, người bác thân yêu kia của tôi, cùng với ông chồng ly dị nhiều năm của bà ấy”

Quan Nhã khẽ biến sắc.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói: “Thiên phú của chị khiến người gia tộc Miller cực kỳ vui sướng, bọn họ cho rằng chị có tư thái Chúa Tể, có thể sinh ra con cháu huyết thống nổi trội xuất sắc cho gia tộc Miller..

“Phụ thân chị cảm thấy vinh hạnh gấp bội, hắn hận không thể ngồi máy bay ngay bây giờ tới Tùng Hải, đón chị trở về kết hôn. Dù sao gia tộc Miller làm một trong mười thế lực lớn của tổ chức Thiên Phạt, đối với con đường của hắn là trợ lực quan trọng”

Quan Nhã mặt âm trầm, cười lạnh một tiếng: “Vậy sao ông ta không đến?”

Phó Thanh Dương cũng cười lạnh, “Bởi vì tôi đứa em họ mặt đơ thích giả ngầu này nói cho hắn, dám bước vào Tùng Hải, liền khiến Quan Nhã trở thành đứa nhỏ không cha”

Quan Nhã nhẹ nhàng thở ra. Phó Thanh Dương thu hồi cười lạnh, thản nhiên nói: “Nguyên Thủy thiên phú rất không tệ, nếu không có gia tộc Miller, tin tưởng các tộc lão sẽ vui vẻ đồng ý quan hệ của hai người, nhưng một thiên tài, chung quy không so được với gia tộc khổng lồ.

“Thông gia với gia tộc Miller, sức ảnh hưởng của Phó gia ở hải ngoại sẽ tăng cao một tầng, phương diện chính trị, phương diện làm ăn được lợi khó có thể đánh giá. Mấy thứ này, là Nguyên Thủy trước mắt không cho được.

Quả thật, trong gia tộc có kẻ đầu tư ánh mắt độc đáo, Nguyên Thủy tiềm lực rất lớn, người xem trọng hắn không phải ít, nhưng vị hôn phu kia của chị thiên phú cũng không tệ, đại khái tính là nửa rác rưởi. Cho nên tôi đoán, đám lão già kia của gia tộc, đại khái sẽ sắp xếp như vậy, bọn họ sẽ mang cô

gái trẻ tuổi xinh đẹp trong gia tộc giới thiệu cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, để bọn họ thay thế vị trí của chị"

Có thể được cậu coi là nửa rác rưởi, vậy quả thật là rồng phượng trong loài người rồi… Quan Nhã tâm tình bực bội nói: "Cậu có ý tưởng gì?"

"Đừng hỏi tôi!"

Phó Thanh Dương giọng điệu lạnh nhạt: "Đây là việc riêng của chị, chị nên tự mình xử lý, việc lớn cuộc đời, vĩnh viễn phải tự mình làm chủ, như vậy hối hận cũng chỉ có thể trách bản thân"

"Nếu chị thích Nguyên Thủy, cùng cảm thấy có tương lai với hắn, vậy đấu tranh đến cùng với gia tộc. Nếu hắn không thể cho chị cảm giác an toàn, khiến chị bi quan đối với tương lai, như vậy gả vào gia tộc Miller, chưa chắc đã không phải một lựa chọn tốt"

Phó Thanh Dương nói: "Tôi đi lên thay bộ quần áo, đợi lát nữa có hai vị khách, chị tự mình nghĩ cho kỹ."

Dứt lời, rời khỏi phòng luyện công. Tương lai? Mình có thể có tương lai gì, hắn trẻ tuổi như vậy, thế đơn lực cô như vậy… Quan Nhã mở mồm muốn nói, cuối cùng lặng lẽ, một mình đứng ở trong phòng luyện công, đứng rất lâu.

Giường mềm mại, em gái tai thỏ mở ra thùng cấp cứu, dùng rượu sát trùng lau vết máu trên người Trương Nguyên Thanh, lại dùng thiết bị cố định bên ngoài, làm cố định cho chân phải gãy xương.

Chờ cô bận rộn xong, Trương Nguyên Thanh khoát tay: "Được rồi, tôi nằm nửa tiếng là khôi phục"

Lấy năng lực tự lành của Tinh Quan, trừ phi chết ngay tại chỗ, cùng với không thể mọc lại chi cụt, thương thế còn lại đều có thể thông qua thời gian để khép lại. Sau khi em gái tai thỏ rút đi, Trương Nguyên Thanh trừng mắt nhìn đám người Bạch Long, Thanh Đăng, cả giận nói: "Đừng đăng video bừa bãi, bằng không tôi tìm các người tính sổ"

"Được được!"

Đám người Bạch Long liên tục đáp ứng, "Nguyên Thủy, cậu nghỉ ngơi cho khỏe, chúng tôi không quấy rầy nữa."

Đám người này nhanh chóng rời khỏi phòng, khoảnh khắc đóng cửa, Trương Nguyên Thanh nghe thấy Thanh Đằng nói: "Video phải cắt nối biên tập một phen, cắt đi thời gian nói nhảm"

Sau đó là tiếng của Lý Đông Trạch: "Mấy tấm ảnh chụp sưng mặt kia xóa đi, không quá tao nhã. Hả, nhưng nếu các người có thể bán được tiền, coi như tôi chưa nói"

Trương Nguyên Thanh: "."

Chờ chân tôi khỏi lại tìm các người tính SỔ… Hắn nói thầm một tiếng, nhắm mắt, cẩn thận nhớ lại chiến đấu với Phó Thanh Dương (trước khi bị đánh).

"Phó Thanh Dương là Thám Báo, kiếm khí sắc bén, lại thêm năng lực chém nhất định trúng, đơn đấu quả thực vô địch."

Tuy hắn lấy đặc thù của Thần Dạ Du, khắc chế lực lượng quy tắc, nhưng ở trong thực chiến ý nghĩa không lớn, một mặt là không sử dụng đạo cụ, Phó Thanh Dương trừ chém, không thể sử dụng thủ đoạn khác.

Chương 978: Annie đến gặp (3)

Một mặt khác là coi thân thể như con rối thao tác, "độ trễ"

rất cao, cũng chỉ thời điểm luận bàn có thể sử dụng, sinh tử chiến dùng chiêu này, nháy mắt bị chém chết. Ở trước khi có một món đạo cụ phòng ngự siêu mạnh, không thể cận chiến với Phó Thanh Dương. Đang suy tư, cửa phòng ngủ cho khách mở ra. Quan Nhã mặc quần áo luyện công rộng thùng thình đi đến.

"Không sao chứ?"

Cô nhìn lướt qua tấm kẹp trên chân Trương Nguyên Thanh.

"Vấn đề nhỏ, chị ngồi xuống tán gẫu với tôi, tán gẫu xong tôi liền khỏi rồi"

Trương Nguyên Thanh VỖ VỖ mép giường.

Quan Nhã mỉm cười, “Cậu thoạt nhìn giống như cậu bé chờ mẹ đến kể chuyện trước khi đi ngủ”.

Cô thuận thế ngồi xuống ở bên giường, Trương Nguyên Thanh lập tức ngồi dậy, dang hai tay ôm về phía vòng eo của cô, cười hề hề nói: “Thật ra tôi là sói xám đợi con thỏ nhỏ chui đầu vô lưới.”

Tay hắn vừa chạm đến đường cong phần eo căng mịn của Quan Nhã, người sau thế mà lại như điện giật bắn ra, từ chối thân thiết với hắn.

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, sững sờ nhìn cô. Trong mắt Quan Nhã hiện lên vẻ xấu hổ, miệng mở ra, giống như muốn giải thích, lời đến bên miệng lại là: “Nguyên Thủy, cậu đừng luôn như thế..”

Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn cô vài giây, chậm rãi nhíu mày.

“Chị Quan Nhã, chị làm sao vậy?”

“Không có gì? Quan Nhã lắc đầu, nói: “Chị chỉ là nghĩ, chúng ta, cũng chỉ là quan hệ đồng nghiệp mà thôi”

Bộ dáng nói chuyện của chị thật giống bad girl… Trương Nguyên Thanh “Ồ”

một tiếng, cười hì hì nói: “Vậy chị đi đi, tôi muốn một mình nghỉ ngơi chốc lát.”

Quan Nhà ngược lại ngẩn người, không ngờ hắn sẽ nói ra loại lời này, ánh mắt hơi ảm đạm, không nói cái gì nữa, quay đầu đi về phía của khách phòng.

“Rắc!”

Ngay tại lúc cô nắm lấy tay nắm cửa, tính mở cửa phòng, thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Một lực lượng âm u lạnh lẽo gắt gao bám lên sau lưng cô, cũng cướp đi quyền sử dụng thân thể của cô. Quan Nhã không chịu khống chế xoay người, đi về phía mép giường, nhưng vẻ mặt cô cũng không kích động, ngược lại có chút hoang mang, nhíu mày nói: “Nguyên Thủy?”

Dứt lời, cô không chịu khống chế bổ nhào lên giường, lao vào trong lòng Trương Nguyên Thanh.

Ngay sau đó, linh thể bám vào trên người biến mất, mà người đàn ông dưới thân lập tức dang hai tay, gắt gao ôm chặt eo của cô.

“Nguyên Thủy, cậu lại chơi chiêu này.”

Hai tay Quan Nhã chống ở bên cạnh người Trương Nguyên Thanh, ngẩng đầu lên, trong sáng mắt ràn đầy tức giận, nói: “Cậu còn giống như tối hôm qua, chị liền đánh cậu.”

Ngoài miệng nói không khách khí, nhưng so sánh với vừa rồi rời khỏi suy sụp cùng mất mát, bị cưỡng ép đưa về, tâm tình của cô ngược lại tốt lên. Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi không chiếm tiện nghi của chị, tôi chỉ là cảm thấy, chúng ta nên trò chuyện một chút, mọi xa cách cùng hiểu lầm, đều bắt nguồn từ câu thông không đủ”

Tuy không hiểu lắm về yêu, nhưng ở phương diện kết giao người với người, hắn là chuyên gia, hiểu lầm sẽ không xảy ra ở chỗ hắn.

Thấy Quan Nhã không nói chuyện, hắn theo đề tài, nói: “Làm sao vậy?”

Quan Nhã do dự một phen, khẽ cười nói: “Không có gì, chỉ là nhỏ của cậu quá nhỏ rồi, chị cân nhắc nên đổi cái to hơn hay không? Nhưng, đáp lại cô không phải tiếng cười đùa tức giận mắng, ánh mắt Trương Nguyên Thanh vô cùng bình tĩnh, thậm chí có thể nói là thâm thúy, “Chị Quan Nhã, nếu chị chỉ biết trốn tránh, vậy tôi nên đi vào lòng của chị như thế nào?”

Từ biểu hiện vừa rồi của Quan Nhã, hắn ý thức được, cung Duyên xảy ra vấn đề, không chỉ có phương diện xã giao. Phương diện tình yêu cũng gặp vấn đề, cho nên hắn mới có một đoạn lời lúc trước. Không thể không nói, Tinh Tường thuật không có năng lực trực tiếp đối địch, những kỹ năng này quá hữu dụng, nó luôn có thể ở trước chuyện nhắc nhở ngươi, cho dù suy luận sẽ xuất hiện lệch lạc, cũng có thể kịp thời tỉnh ngộ, xử lý vấn đề tồn tại.

Quan Nhã ngẩn người, khuôn mặt bỗng nhiên mềm mại, cười nói: “Nguyên Thủy, cậu bây giờ, mới khiến chị có một chút

cảm giác an toàn”

Sau đó cô thu hồi nụ cười, thấp giọng nói: “Gia tộc muốn để chị kết hôn, gả cho nhà Miller của tổ chức Thiên Phạt, đó là một thế lực so với Phó gia còn khổng lồ hơn. Tổ chức Thiên Phạt lan rộng toàn thế giới, là tổ chức linh cảnh quy mô lớn nhất, thực lực mạnh nhất.

“Chị từ Phó gia chuồn ra ngoài, đầu nhập vào Phó Thanh Dương, chính là vì đối kháng gia tộc sắp xếp đám cưới. Không muốn thăng cấp, cũng là bởi vì cái này, gia tộc Miller sẽ không để cho một cô gái cảnh giới Siêu Phàm sinh ra người thừa kế gia tộc”

“Nhưng chị không ngờ, bọn họ vẫn chưa bỏ qua ý tưởng đám cưới, về sau Phó Thanh Dương nói cho chị biết, biểu hiện ra đủ giá trị, thì có lợi thế đàm phán với gia tộc”

Thì ra là chuyện này, mình nhớ ra rồi, Phó Thanh Dương từng nói chuyện thông gia… Mình nhớ rõ Thiên Hạc tổ của Nhật, chủ nhân sau lưng là Thiên Phạt, Ryo Asano hẳn là đối với tổ chức này, đối với gia tộc Miller có lý giải rất sâu…

Chương 979: Lời mời của hiệp hội Mỹ Thần (1)

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ, nói: “Chị không muốn quyết liệt với gia tộc, càng sợ tôi bởi vậy đắc tội Phó gia, thăng chức gặp cản trở, cũng lo lắng Phó gia cùng gia tộc Miller ồn ào không thoải mái, tạo thành tổn thất?”

Quan Nhã khó xử gật gật đầu, “Bố mẹ chị rất nhiều năm trước đã ly dị, chị không thân với cha mẹ, trái lại một ít trưởng bối cùng chị em trong gia tộc quan hệ vô cùng tốt với chị. Chị không muốn quyết liệt với gia tộc, nếu không có người thân, thì quá tịch mịch rồi”

Trương Nguyên Thanh đang muốn nói: “Vậy chị muốn làm như thế nào?”, bỗng nhiên, dạy bảo của đạo sư cuộc đời hiện lên ở trong đầu - Cái gọi là cảm giác an toàn, chính là ôm đồm hết ở trên việc lớn, giải quyết tất cả vấn đề. Hắn nói:

“Chị bây giờ là cảnh giới Thánh Giả, cho dù không cần gia tộc che chở cùng cung cấp nuôi dưỡng, vẫn có thể sống rất thoải mái. Bách phu trưởng nhắc nhở chị thăng cấp, là nói cho chị, cường đại, có thể thoát khỏi ỷ lại vào gia tộc”

Quan Nhã chưa được an ủi, gật đầu lấy lệ. Trương Nguyên Thanh chuyển giọng, “Muộn nhất giữa năm sau, nhanh nhất cuối năm nay, tôi sẽ tấn thăng Chúa Tể. Đến lúc đó liền đi Phó gia cầu hôn, đường đường Chúa Tể, cưới một đứa con gái Phó gia bỏ đi, chẳng lẽ không phải đưa tay có thể đạt được?”

Quan Nhã chăm chú nhìn hắn vài giây, giống như xác nhận tâm ý nào đó, trên mặt cuối cùng lộ ra nụ cười, ha ha nói: “Chúng ta quan hệ gì chứ, dựa vào cái gì gả cho cậu?”

Cái tay Trương Nguyên Thanh ôm vòng eo chậm rãi trượt về phía cái mông, “Chị nói chúng ta là quan hệ thế nào?”

Thành phố Kim Sơn. Thời tiết âm trầm, khác với Tùng Hải mưa to tầm tã, mây đen tuy kéo dài tới thành phố Kim Sơn tiếp giáp, nhưng mang đến là mát mẻ, mà không phải mưa to. Chúng sinh bận rộn vẫn đang vì kế sinh nhai mà bôn ba. Tiệm trà sữa góc đường, người trẻ tuổi đầu đội mũ bảo hiểm màu lam, mặc đồng phục shipper, ở dưới bầu trời u ám uống sữa sảng khoái.

“Bắc Nguyệt, tôi ngày hôm qua lúc đi ship hàng, đụng phải một người nghề tự do, cảm giác có thể phát triển hắn trở thành thành viên Linh Năng hội, nhưng không rõ hắn gần đây có phạm tội hay không, sợ bị người chính phủ nhằm vào.”

Bánh Bao Máu Người mặt baby tiếc nuối nói: “Nguyên Thủy chó chết… Ài, bình tĩnh bình tĩnh”

Khấu Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Sợ cái gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ thường thôi, tôi cho dù đứng ở trước mặt hắn, hắn cũng không dám giết tôi”

Cậu cứ chém gió đi! Bánh Bao Máu Người đang muốn nói chuyện, điện thoại di động bên cạnh bàn rung lên, hắn buông trà sữa xuống, nắm lên điện thoại di động nhìn lướt qua, con người đột nhiên co lại. Nội dung tin nhắn: “Nhân bảng mới tăng thêm một cái treo thưởng: Khấu Bắc Nguyệt, Vụ Chủ,

cấp 4 “Lý do treo thưởng: chó săn của Nguyên Thủy Thiên Tôn”

“Hạn mức treo thưởng.”

Bánh Bao Máu Người đột ngột nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt, nheo mắt.

Tay Trương Nguyên Thanh chộp vào “một nắm”

thịt mềm no đủ cực co giãn, lòng trong ngón tay xuyên thấu qua quần luyện công mỏng manh, sờ được đường viền ren bên trong. Hắn ngẩng đầu lên muốn hôn môi Quan Nhã, nhưng cô quay đầu đi, không cho hắn hôn. Gã này hôn người ta không nhẹ không nặng, cô không muốn lát nữa miệng sưng ra ngoài, “hạng người không liên quan”

trong biệt thự nhiều lắm. Trương Nguyên hạ yêu cầu xuống, như mưa rơi hôn nồng nhiệt lên cái cổ thon dài trắng trẻo của lão tài xế, như chó liếm chụt chụt, rất nhanh, thân thể cô liền mềm nhũn, mắt lim dim.

Đạo sư cuộc đời từng nói, chiếm tiện nghi như công thành bạt trại, phải từng bước xâm nhập, không thể giẫm chân tại chỗ… Bàn tay còn rảnh của Trương Nguyên Thanh thò vào dưới áo luyện công, dọc theo lưng ngọc bóng loáng hướng lên trên, phựt”

một tiếng, cởi ra móc cài áo ngực. Ngay tại lúc hắn muốn thử sữa rửa mặt một phen, cửa phòng vang lên “cốc cốc”

Thân thể mềm mại của Quan Nhã run lên, như ở trong mộng mới tỉnh, từ trên người hắn bật dậy, vẻ mặt đỏ bừng hai tay vòng về phía sau lưng, cài lại dây áo. Sau đó hung ác không đủ, quyến rũ có thừa lườm hắn một cái, đi lên mở cửa.

Đứng ở cửa là em gái tai thỏ, đầu tiên là nhìn Quan Nhã hai má ửng đỏ, mặt mày kiều my một cái, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, nói: “Nguyên Thủy tiên sinh, tiểu thư Annie cùng ngài Bill muốn gặp cậu, thiếu gia đã đáp ứng”

Annie cùng Bill muốn gặp mình? Quan Nhã không thân quen đối với hai người, vẻ mặt như thường, nhưng Trương Nguyên Thanh lại có chút bất ngờ, nghĩ một chút, nói: “Được! Mời bọn họ vào đi.”

Phó Thanh Dương đã đáp ứng, vậy hắn lại từ chối, liền như tỏ ra cố ý đối nghịch với cấp trên, chẳng may Phó Thanh Dương lại yêu cầu luận bàn thì làm sao bây giờ.

Mình vừa tấn tháng Thánh Giả, tiếng tăm vang dội, Annie cùng Bill muốn đến gặp mình, trái lại nói cũng thông… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, yên lặng kéo khay chén ra, che tấm kẹp trên chân.

Chương 980: Lời mời của hiệp hội Mỹ Thần (2)

Em gái tai thỏ khom người rời khỏi phòng, chỉ một lát sau, dẫn hai người nước ngoài tiến vào.

Người đàn ông dáng người thẳng, có tóc ngắn màu nâu nhạt cùng đôi mắt thâm thúy bình tĩnh, ngũ quan lập thể, nếp nhăn nơi khoé mắt nhỏ mà dày, thể hiện trải qua phong sương thành thục, là nam sĩ trung niên cực có hương vị. Cô gái mặc váy ống, áo sơ mi trắng cùng vest ngắn, trang phục làm ăn đơn giản tinh anh, trên người không có bao nhiêu trang sức dư thừa, nhưng cô giống như đá quý chói mắt nhất. Tóc vàng mắt xanh, ngũ quan tinh xảo, khí chất yêu mị, dù là phụ nữ thấy, cũng phải tán thưởng một tiếng "vưu vật".

"Nguyên Thủy tiên sinh, nghe nói cậu mới vừa luận bàn xong với Phó trưởng lão, chân bị hắn đánh gãy rồi?"

Ngài Bill nhiệt tình đi tới bên giường, phát biểu an ủi.

Em gái tai thỏ đưa đến hai cái ghế dựa cao, mời khách nhân ngồi.

Ông nghe ai nói, có phải Phó Thanh Dương tên rác rưởi kia hay không? Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, ngoài miệng cười ha ha nói: "Vốn đã nói đọ sức cùng cấp bậc, nào ngờ Phó trưởng lão không địch lại tôi, nóng lên, nhất thời không nhịn được, sử dụng lực lượng cấp Chúa Tể"

Bill bừng tỉnh đại ngộ, nhìn nhau với Annie bên cạnh, trong lòng thất kinh. Phó Thanh Dương nói với bọn họ là: Tôi ở trong luận bàn với Nguyên Thủy Thiên Tôn, vô ý đánh gãy chân hắn, bây giờ nằm ở phòng khách dưới lầu.

Lại không ngờ còn có tầng tin tức này.

Phó Thanh Dương cùng cấp bậc thế mà đánh không lại hắn? Mắt Annie lấp lánh tỏa sáng.

Quan Nhã bên cạnh khẽ nhíu mày, cô từ trong biểu cảm nhỏ của Annie, quan sát ra cô gái này có khát vọng mãnh liệt đối với Nguyên Thủy.

Nếu là phụ nữ bình thường, Quan Nhà trái lại không đặt ở trong mắt, nhưng nghề nghiệp Ái Dục là hồ ly tinh trong linh cảnh hành giả, bản lãnh dụ dỗ người ta thiên hạ vô địch.

Một người đẹp nghề nghiệp Ái Dục, thèm nhỏ dãi chuẩn bạn trai của bạn, là ai trong lòng cũng sẽ hốt hoảng.

Quan Nhã có chút lo lắng nghị lực của Nguyên Thủy, dù sao hắn chòm sao Thiên Yết. Lúc này, ngài Bill nói: "Tôi đại biểu công hội Thương Nhân đến chúc mừng Phó Thanh Dương tấn thăng Chúa Tể, không ngờ Nguyên Thủy tiên sinh cũng ở đây"

Hắn nói xong, từ trong túi lấy ra tấm thẻ màu đen đưa qua, nói:

Đây là món quà công hội Thương Nhân tặng cậu, thẻ đen Chí Tôn, ai cầm nó mua tài liệu, đạo cụ của công hội, có thể hưởng ưu đãi chiết khấu 7.5%, bằng vào cái thẻ này, có thể tham gia hội đấu giá công hội Thương Nhân tổ chức. Ngài nếu có cơ hội xuất ngoại, ra ngoài, dừng chân, đều có thể tìm công hội Thương Nhân giải quyết."

"Công hội chúng tôi, hàng năm chỉ phát ra bên ngoài hai mươi tấm thẻ đen Chí Tôn.

Ưu đãi giảm 7.5%? Vật phẩm cấp bậc Thánh Giả, động cái chục triệu, một vụ giao dịch có thể tiết kiệm 2-3 triệu… Trương Nguyên Thanh nhiệt tình tiếp nhận thẻ: "Cảm tạ công hội Thương Nhân khẳng khái"

Chờ Trương Nguyên Thanh tiếp nhận thẻ, Annie thản nhiên nói: "Nguyên Thủy tiên sinh, tôi có lời muốn nói riêng với cậu."

Ngài Bill thuận thế đứng dậy, gật đầu nói: "Các người nói chuyện."

Annie quay đầu nhìn về phía Quan Nhã, đôi mắt xanh thẳm như biển cong thành trăng non, lộ ra mỉm cười ngọt ngào: Nữ sĩ, xin cho tôi vài phút thời gian.”

Quan Nhã nhìn gương mặt như thiên sứ kia, trong lòng không hiểu sao rung động, sinh ra hảo cảm, nói: “Vậy các người nói chuyện, tôi không quấy rầy nữa”

Cô bị sức quyến rũ của Annie thuyết phục, chỉ cảm thấy cô gái tao nhã động lòng người như vậy, nào phải Nguyên Thủy có thể trèo cao, độ hảo cảm, độ tín nhiệm đối với Annie tăng lên trên diện rộng.

Sức quyến rũ của nghề nghiệp Ái Dục tựa như ăn hết cả nam nữ? Trương Nguyên Thanh nhìn Quan Nhã rời khỏi, thu hồi ánh mắt, nói: “Tiểu thư Annie, tuy có thể một mình ở chung với cô người phụ nữ xinh đẹp như vậy là vinh hạnh của tôi, nhưng mời cô nói ngắn gọn, nếu không, đợi lát nữa cho bạn gái tôi phản ứng lại, cô ấy sẽ giơ súng trường dí vào đầu cô”

“Bạn gái?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Annie hiện lên một mảng kinh ngạc, tiếp đó mỉm cười nói: “Quả thật là người đẹp hiếm có… Nguyên Thủy tiên sinh, tôi muốn đại biểu hiệp hội Mỹ Thần, mời ngài thành hội viên của chúng tôi, đây là nguyên nhân tôi yêu cầu đối thoại riêng với ngài”

Trở thành thành viên hiệp hội Mỹ Thần, giống như Ma Quân? Quả nhiên, hiệp hội Mỹ Thần sẽ không bỏ qua bất cứ một Thần Dạ Du nào có tiềm lực! Trương Nguyên Thanh thích hợp biểu lộ ra một tia kinh ngạc, nói: “Cái gì là hội viên?”

“Ngài có thể lý giải là thành viên ngoài biên chế, hoặc người hợp tác của hiệp hội Mỹ Thần. Chỉ cần ngài trở thành hội viên hiệp hội Mỹ Thần, liền có thể hưởng dụng con đường của hiệp hội, trong đó bao gồm thu hoạch tình báo, tuyên bố treo thưởng, nhận nhiệm vụ, cho vay không tính lãi vân vân”

Annie kể phúc lợi của hội viên:

“Ngài có bất cứ yêu cầu gì, đều có thể hướng hiệp hội Mỹ Thần đưa ra, hiệp hội sẽ tận khả năng thỏa mãn ngài, không thể thỏa mãn, cũng sẽ thay ngài tìm kiếm con đường hợp tác. Mặt khác.”

Chương 981: Lời mời của hiệp hội Mỹ Thần (3)

Annie tạm dừng một chút, kéo ghế dựa cao đến bên giường, phong tình vạn chủng vén tóc mai lên, nụ cười ám muội:

“Mỗi một vị hội viên, đều có thể đạt được một thành viên bộ ngoại giao phục vụ riêng, ngài có thể yêu cầu tôi làm bất cứ việc nào trên sinh hoạt cùng buôn bán”

Bao gồm vắt sữa sao? Trương Nguyên Thanh đầy đầu óc đều là tiếng Ma Quân cùng Betty bốp bốp.

Hắn đẩy suy nghĩ đáng khinh tràn ngập ra khỏi đầu óc, lý trí hỏi: “Vậy tôi cần trả giá cái gì? Annie cười, có thể hỏi ra cái này, nói rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không mâu thuẫn trở thành hội viên của hiệp hội, hắn đang khôn khéo cân nhắc lợi hại.

Cô gái tóc vàng mắt xanh bộ ngực không kém gì Quan Nhã này ưỡn ngực cười nói:

“Hàng năm 500 ngàn phí nhập hội, cùng với, ngẫu nhiên hoàn thành một lần nhiệm vụ hiệp hội Mỹ Thần tuyên bố, cái này không phải có tính cưỡng chế, nếu cảm thấy nhiệm vụ không thích hợp, hoặc hệ số nguy hiểm tương đối lớn, ngài có thể từ chối, chẳng qua, hàng năm phải hoàn thành ba nhiệm vụ”

Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm. Trả giá quả thật không lớn, hàng năm 500 ngàn phí nhập hội càng giống ý tứ một phen hơn, mà nhiệm vụ hiệp hội Mỹ Thần tuyên bố, tuy có chỉ tiêu một năm ba nhiệm vụ, nhưng nếu nhiệm vụ hiệp hội Mỹ Thần tuyên bố quá mức nguy hiểm, không hoàn thành thì không hoàn thành, cùng lắm thì rút lui khỏi hội.

Những thứ trả giá ở bề nổi này không đáng giá nhắc tới, trả giá nguy hiểm thật sự là cái gì? Là sắc đẹp!

Chỉ cần ở trong quá trình ở chung với nghề nghiệp Ái Dục, không thể nhịn được, bị vắt sữa một lần, vậy chẳng khác nào trở thành phụ thuộc hiệp hội Mỹ Thần.

Nếu là nhân vật thiên tài, không sợ nghề nghiệp Ái Dục cùng cấp bậc, ví dụ như Ma Quân, phía sau vẫn như cũ có cao tầng

bọn hội trưởng hiệp hội Mỹ Thần chờ ngủ với người, vẫn khống chế ngươi gắt gao.

Đương nhiên, chỉ nhìn từ góc độ Ma Quân, cho dù thành phụ thuộc hiệp hội Mỹ Thần, cũng không tính là chuyện đặc biệt không chịu nổi, phụ thuộc không có nghĩa là nô tài.

Mà chỉ cần nhịn, không bị nghề nghiệp Ái Dục câu dẫn, trở thành hiệp hội Mỹ Thần lợi ích rất lớn. Tương đương với cùng chia sẻ con đường của hiệp hội, mở rộng mối quan hệ, lúc gặp chuyện phiền toái, có thể thêm một con đường, mà không phải tài sản tính mạng bám hết vào Ngũ Hành minh. Mặt khác, nếu muốn điều tra quá khứ của Ma Quân, hiệp hội Mỹ Thần là cửa đột phá rất tốt. Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, nói: "Nếu tôi đồng ý trở thành hội viên hiệp hội Mỹ Thần, phục vụ riêng đối với tôi là tiểu thư Annie sao?"

Annie cố đè nén cảm xúc hưng phấn, "Đúng vậy!"

Điểm ấy là không thể thay đổi, cô không có khả năng làm áo cưới thay bọn hồ ly khác trong hiệp hội.

Trương Nguyên Thanh nói: "Có thể, nhưng chúng ta phải ước pháp tam chương"

Annie nghi hoặc ngắt lời hắn: "Ước pháp tam chương là có ý tứ gì? "Chính là ước định trước một số việc"

Trương Nguyên Thanh thấy cô giật mình gật đầu, tiếp tục nói: "Đầu tiên, quan hệ của chúng ta không thể công khai. Tiếp theo, khi tôi cần cô, cô mới có thể xuất hiện ở trước mặt tôi.

Khi tôi không cần cô, cô không thể đi theo tôi. Đương nhiên, điện thoại cùng tin nhắn có thể liên lạc bất cứ lúc nào. Cuối cùng, đừng sử dụng sức quyến rũ của cô đối với tôi, tôi có bạn gái rồi"

Annie gật gật đầu, cười tươi: "Nguyên Thủy tiên sinh thật sự là người chuyên tình, tôi hiểu rồi"

Cô vốn đã không thích lấy sắc dụ người, sắc đẹp là vũ khí bí mật khi cần thiết, chỉ cần có thể phát triển Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành hội viên thuộc về cô, không thể sử dụng sắc đẹp tuy tiếc nuối, nhưng cũng có thể tiếp nhận. Quan trọng nhất là, cô bây giờ cần là một cái cơ hội chậm rãi thân quen, ở chung lâu, còn sợ không ngủ được Nguyên Thủy Thiên Tôn? Cô

ngay cả cái đuôi heo cũng chuẩn bị rồi. Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa. Annie đứng dậy mở cửa, đứng ngoài cửa là một thanh niên kiểu tóc bay bổng, ngũ quan tuấn tú, khí chất ôn hòa.

Chính là Linh Quân.

"Ồ, tiểu thư Annie của tôi. Người Hoa chúng tôi có câu ngạn ngữ, gọi là một ngày không gặp như cách ba thu, mà nỗi nhớ của tôi đối với cô, giống như xuyên qua ngàn năm vạn năm"

Linh Quân tiêu sái tựa vào trên khung cửa, bày ra một cái tạo hình, thâm tình nói: "Cô chính là ánh sáng trong đời tôi, mặc kệ tôi có muốn hay không, đều không thể rời khỏi cô. Tiểu thư Annie yêu quý, không biết tối nay có thể hẹn cô cùng ăn bữa tối hay không?"

Khi nói chuyện, hắn không lộ dấu vết liếc Trương Nguyên Thanh trên giường một cái, giống như lại nói: Học lấy một chút.

Sến quá… cô gái nghề nghiệp Ái Dục bản thân đã tương đối bay bổng, cho nên lời thoại lãng mạn sến súa, ngược lại càng làm bọn họ ưa thích hơn.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, giống như nói: Học được rồi học được rồi.

Chương 982: Lời mời của hiệp hội Mỹ Thần (4)

Ai ngờ, Annie nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi quay lại, cô gái này đã lạnh như băng, thản nhiên nói:

"Linh Quân tiên sinh, mời anh về sau đừng tìm tôi nữa, tôi sợ Nguyên Thủy hiểu lầm"

"? ? ?"

Cả người Linh Quân sững sờ ở nơi đó, mỉm cười bất cần đời theo đó đọng lại.

Cái này, cái này có chút…. Cô ta… Trương Nguyên Thanh đang suy nghĩ giải thích như thế nào, vãn hồi lòng tin của đạo

sư cuộc đời, liền nghe một đợt tiếng dòng điện "xẹt xẹt"

vang lên.

Trong túi đeo hông trên tủ đầu giường bay ra giọng nam thâm tình hát: "Bông tuyết bay bay, gió Bắc rền vang, trời đất mênh mông -"

(bài Một nhành mai - Phí Ngọc Thanh)

Ở trong âm nhạc bị thương, Linh Quân xoay người rời khỏi, bóng lưng thê lương cô đơn nói không nên lời. Thành phố Kim Sơn, quán trà sữa góc đường.

Bánh Bao Máu Người chậm rãi thu hồi cảm xúc trong mắt, bất động thanh sắc thu hồi. Hắn như cái gì cũng chưa xảy ra, trấn định bưng lên trà sữa uống ừng ực, diễn biến nội tâm lại đã nổ tung: "Hù chết người ta rồi, Khấu Bắc Nguyệt tên gian tặc này lại là người của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khó trách dám lên tiếng hùng hồn, nói Nguyên Thủy Thiên Tôn không dám giết hắn."

"Kỳ quái, nếu hắn là người của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì sao chưa bán đúng mình? Mình cùng hắn quen biết một đoạn thời gian, hắn có phải đang mưu đồ bí mật cái gì hay không?"

"Chẳng lẽ mục tiêu là hội trưởng sau lưng mình?"

"Phần thưởng của hắn rất hậu hĩnh, cần báo cáo hành tung của hắn cho hội trưởng, để hắn phái người tiếp viện, giết Khấu Bắc Nguyệt lĩnh thưởng hay không?"

"Ai, thật không dễ gì tìm được một đồng bạn cùng chung chí hướng, giết có chút tiếc nha, nhưng tiền thưởng cũng quả thật mê người, hơn nữa, Khấu Bắc Nguyệt tiểu tử này, mặt ngoài đơn thuần, không ngờ tâm có thâm trầm như thế? Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Bánh Bao Máu Người đã có quyết định.

Đó chính là báo cáo chuyện này cho hội trưởng Cổ Vương, xem hắn định đoạt như thế nào.

Khấu Bắc Nguyệt một hơi uống cạn trà sữa, cảm khái nói:

"Thực con mẹ nó dễ uống, tôi trước kia cũng không nỡ mua trà sữa uống"

Hắn giả vờ giống quá. Bánh Bao Máu Người gượng cười phụ họa:

“Đúng vậy đúng vậy, bây giờ mọi người đều là Thánh Giả rồi, có thể trà sữa thoải mái.”

Biệt thự vịnh Phó gia.

Vừa tiễn bước Annie, Quan Nhà liền cầm súng trường vào phòng, cô đứng ở bên giường lạnh lùng nhìn xuống Trương Nguyên dương, cánh mũi co rúm vài cái.

Trương Nguyên Thanh vừa nói “Chị Quan Nhã bình tĩnh”, vừa hỏi: “Chị ngửi cái gì vậy?”

“Ngửi có mùi hoa đỗ quyên hay không?”

Khuôn mặt trái xoan của Quan Nhã như bao phủ sương lạnh.

“Nơi này không có mùi hoa đỗ quyên, chỉ có mùi nhớ chị”

Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói.

“Mùi nhớ chị là mùi gì? “Mùi hoa đỗ quyên”

Phó Thanh Dương đứng ở bên cửa sổ phòng sách, nhìn theo Annie cùng Bill hai vị linh cảnh hành giả nước ngoài này, đều tự đại biểu cho tổ chức sau lưng, tặng quà hắn tấn thăng Chúa Tể.

Hiệp hội Mỹ Thần trái lại còn tốt, công hội Thương Nhân cùng Phó gia có không ít lui tới trên làm ăn.

Đương nhiên, trừ tặng quà, ngài Bill còn đưa đến một tin tức, đó chính là quan hệ của “công hội Thương Nhân”

cùng “câu lạc bộ Tửu Thần”

kịch liệt chuyển biến xấu, sắp tới có thể xảy ra xung đột quy mô lớn.

Câu lạc bộ Tửu Thần là tổ chức tà ác hải ngoại, tổ chức này cùng công hội Thương Nhân có ân oán dài đến gần một thế kỷ.

Câu lạc bộ Tửu Thần là xã hội đen cùng thương hội lớn nhất nước ngoài, bọn họ thu tiền bảo hộ, đồng thời còn nắm giữ dược phẩm, rượu các loại làm ăn trong linh cảnh hành giả.

Cho dù là linh cảnh hành giả nghề nghiệp hợp pháp, muốn mua một ít dược phẩm giàu linh tính, nước thuốc có năng lực

tăng phúc, đều phải thông qua câu lạc bộ Tửu Thần. Thẳng đến cấp bậc các linh cảnh hành giả càng ngày càng cao, Ở sau khi nghề nghiệp Hư Không vượt qua giai đoạn đầu chiến lực yếu ớt, cường giả không ngừng toát ra, công hội Thương Nhân quật khởi. Ở dưới sự trợ giúp của lượng lớn nghề nghiệp hợp pháp nước ngoài, công hội Thương Nhân đánh bại câu lạc bộ Tửu Thần, chiếm trước thị trường, trở thành sản nghiệp chủ đạo thương mại của các linh cảnh hành giả nước ngoài.

Ngoài ra, công hội Thương Nhân còn càn quét, thâu tóm sản nghiệp của câu lạc bộ Tửu Thần ở hiện thực.

Đấu tranh giữa hai bên duy trì một thế kỷ, cũng đánh phọt cả óc ra.

Gần đây, bởi vì vị hội trưởng thương hội không xứng chức kia rốt cuộc đồng ý tiếp nhận ngai báu hội trưởng, chỉnh thể công hội Thương Nhân hoan hô như sôi trào. Câu lạc bộ Tửu Thần lại ngồi không yên. Những năm gần đây, công hội Thương Nhân dựa vào liên minh các tổ chức hợp pháp lớn, có thể áp chế câu lạc bộ Tửu Thần một bậc.

Nếu là để nghề nghiệp Hư Không mạnh nhất đương thời trở về, tình cảnh câu lạc bộ Tửu Thần sẽ càng thêm không ổn. Vì ngăn cản vị hội trưởng kia trở về, câu lạc bộ Tửu Thần sắp tới nhất định sẽ hướng công hội Thương Nhân khai chiến. Bill được tổng bộ truyền đến tình báo, cao tầng tinh anh câu lạc bộ Tửu Thần, rất có thể sẽ tới nước Hoa cảnh cáo vị hội trưởng hội trưởng kia.

Chương 983: Bắt (1)

Đến lúc đó, rất có thể xảy ra xung đột. Cái này cần Ngũ Hành minh đến đau đầu. Phó Thanh Dương lo lắng nhất, là tổ chức tà ác bản thổ, nhân cơ hội cùng câu lạc bộ Tửu Thần cùng nhau mưu tính hành động khủng bố.

Hắn mang theo lo lắng rời khỏi phòng sách, đi qua hành lang trải thảm, ở sảnh bên thấy Linh Quân uống rượu giải sầu.

“Biểu hiện của cậu nói cho tôi biết, cậu bị Annie từ chối, nhưng trong cảm xúc thầm chứa phẫn nộ cùng hối hận là chuyện thế nào?”

Phó Thanh Dương đứng ở cửa sảnh bên, thản nhiên nói.

Linh Quân nghe vậy, ừng ực trút một ngụm rượu mạnh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dạy đồ đệ đói chết sư phụ, cổ nhân không lừa tôi mà!"

Hôm sau!

Ngồi bên bàn cơm, trong lòng Trương Nguyên Thanh không quá vui, bởi vì Linh Quân cho hắn vào sổ đen. Hắn không có đạo sư cuộc đời chỉ đạo, thiếu kinh nghiệm yêu, hắn rất có thể ở trong quá trình kết giao với Quan Nhã mắc sai lầm. Ài, cái này đều là chuyện gì vậy, quay đầu lại giới thiệu cho Linh Quân một vị nghiệp Ái Dục, ví dụ như người tình Ma Quân… Húp một ngụm cháo hoa, hắn thuận miệng hỏi: "Anh, tối nay về nhà ăn không?"

"Hỏi cái này làm gì?"

Trần Nguyên Quân cũng có chút kỳ quái nhìn nhìn em họ, đây không phải chuyện hắn sẽ hỏi. Nuốt xuống bánh bao, hắn nhìn về phía bà ngoại, nói: "Quên nói, bà nội, cháu tối nay không về nhà ăn cơm, trong sở có hành động!"

Bà ngoại gật gật đầu, "Nhớ phải cẩn thận chút, an toàn là số một, làm việc đứng thứ hai"

Huyết quang tai ương của anh họ ngay tại hôm nay, vừa lúc xử lý một phen vụ án phụ nữ liên tục mất tích, nếu là linh cảnh hành giả gây ra, mình còn có thể thuận tay kiếm một khoản… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Trương Nguyên Thanh thuận miệng nói: "Anh, các anh hành động là buổi tối?"

Trần Nguyên Quân "Ừm"

một tiếng, sự tình liên quan cơ mật, liền không nhiều lời với em họ. Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh phân phó Quỷ tân nương bảo hộ sát bên anh họ, mình thì tiến vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Chờ Trần Nguyên Quân rời khỏi, hắn đi ra khỏi nhà vệ sinh, hộ:

"Bà ngoại, cháu buổi tối hẹn hò với Quan Nhã, có thể không trở lại ăn bữa tối"

Bà ngoại ở nhà bếp hô: “Vậy có về ngủ không?

“Khẳng định trở về ngủ chứ, bằng không có thể ngủ chỗ nào.”

“Không có tiền đồ!”

Bà ngoại nói. Trương Nguyên Thanh về phòng, nằm trên ghế công thái học, dùng điện thoại di động mở ra diễn đàn tổ chức, ở phía dưới thông báo phó bản giết chóc “Siêu Phàm”

cùng “Thánh Giả”

ghim lên bôi đỏ, thấy được một bài đăng chấn động:

Chấn động, kỹ gần như đạo Tiền công tử, tuyệt kỹ thành danh vậy mà lại bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phá giải Thời gian bài đăng lên là một giờ trước, bởi vì liên quan đến Phó Thanh Dương cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại là tiêu đề bắt mắt, độ hot cực cao, đã có hơn 2000 click, bình luận 999+.

Đám khốn kiếp này, quả nhiên coi lời của mình như gió thổi bên tai… Trương Nguyên Thanh click mở bài đăng, nội dung là một phần video. Hắn lại click video, lại bắn ra giao diện thu phí. # Phát video cần trả một trăm tệ # Một trăm tệ? Sao không đi cướp, quá đen tối đi, hơn 2000 click, vậy chính là 200 ngàn rồi, đây còn chỉ là thu nhập trong một giờ, mình cũng muốn chia phần… Trương Nguyên Thanh yên lặng trả một trăm tệ.

Sau khi trang web cập nhật, nội dung video cùng bình luận bên dưới hiện ra.

Hắn nhanh chóng xem xong video, tức nghiến răng nghiến lợi, Bạch Long Thanh Đằng bọn người này không đáng làm người, bọn họ chỉ cắt đi nội dung nói lời thừa, bảo lưu lại đầy đủ cả quá trình luận bàn cùng bị đánh.

Trong đoạn cuối video, còn tặng kèm ảnh chụp Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày sưng húp bị nâng đi.

“Tôi xem không hiểu, nhưng tôi rất chấn động, Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng bị đánh không có năng lực chống đỡ, vì sao sau khi nhắm mắt phá vỡ màng tai, đột nhiên có thể đón đỡ được kiếm chiêu của Phó Thanh Dương?”

“Cái đệch, tôi cho rằng là bọn giật tít, không ngờ là thật, một trăm tệ tiêu không uổng, ai có thể nói cho tôi biết Nguyên Thủy Thiên Tôn làm như thế nào?”

“Tôi nhớ Hỏa công tử lúc trước chưa phá giải được kiếm chiêu của Tiền công tử, nghề nghiệp tà ác cùng cảnh giới cũng sợ kiếm của Tiền công tử, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại phòng ngự được, có thể chứng minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn là giống với Tiền công tử, nhân vật thiên tài hàng đầu”

“Tôi hoài nghi video cắt nối biên tập, ai có thể nói cho tôi biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm như thế nào? Muốn biết quá, muốn biết quá..”

Trương Nguyên Thanh lật xem bình luận bên dưới, thấy được rất nhiều ID linh cảnh quen thuộc, trong đó không thiếu Thánh Giả.

Hắn thậm chí thấy được Âm Cơ của Thái Nhất môn cùng anh trai của Khương Tinh Vệ, Khương Cư bình luận:

Âm Cơ: “Nguyên Thủy Thiên Tôn hẳn là che chắn cảm quan bản thể, hóa bản thể thành con rối, lại lấy thị giác linh phó quan sát quỹ tích công kích của Phó Thanh Dương, cách làm rất mưu lợi, hơn nữa giới hạn ở trường hợp luận bàn, đối với thực chiến không có trợ giúp quá lớn.”

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 984: Bắt (2)

“Chẳng qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật là thiên tài hiếm có, hắn trở thành Thần Dạ Du ngắn ngủn hai ba tháng, nhưng hiểu biết đối với nghề nghiệp của mình, đã vượt qua đại bộ phận Thần Dạ Du có thâm niên. Tôn trưởng lão chưa mời chào hắn vào Thái Nhất môn là thật sự hồ đồ rồi.”

“Mặt khác, phần video này đừng truyền ra ngoài, bị tổ chức tà ác xem được, không chừng có thể kích phát linh cảm bọn họ ứng đối đòn chém của Phó Thanh Dương”

Khương Cư: “Hừ, chút tài mọn, tôi rất sớm đã biết đòn chém của Phó Thanh Dương, chỉ có thể phát động đối với mục tiêu đơn lẻ, nhưng cách làm hóa bản thể thành con rối, ngược lại có chút ý tưởng, xem như dẫn dắt không tệ. Mặt khác, họ Phó thực không ra làm sao, cùng cấp bậc đánh không lại cấp dưới, thế mà lại không biết xấu hổ vận dụng lực lượng cảnh giới

Chúa Tể, Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm nên vứt bỏ loại cấp trên không có nhân phẩm này, theo tôi lăn lộn đi.”

Thần Dạ Du của Thái Nhất môn đều bị hấp dẫn lại, có thể thấy được độ hot của video rất cao.

Trương Nguyên Thanh vội vàng click avatar của Âm Cơ, xem xét tư liệu nhân vật, lại phát hiện có cái gì cũng chưa lưu lại.

Hắn phi thường tò mò đối với vị Ma Quân yêu nhất này, muốn biết rốt cuộc là cô gái như thế nào, có thể khiến Ma Quân lang thang không gò bó cam nguyện bỏ qua một mảng rừng rậm. Trương Nguyên Thanh xem xuống chút nữa, bình luận liền từ thảo luận chiến đấu, biến thành “cười nhạo”

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh thật thảm, Thiên Tôn lão gia thật đáng thương, đau lòng Thiên Tôn lão gia vân vân. Kẻ vui sướng khi người gặp họa chiếm đa số. Đối với đại bộ phận mọi người mà nói, nội dung bộ phận phần sau video, tính giải trí so với nửa bộ phận đầu mạnh hơn nhiều. Nhất là Nguyên Thủy Thiên Tôn loại thiên tài đứng đầu này, chờ hắn trưởng thành lên, những ảnh chụp này chính là lịch sử đen tối.

“Hình tượng mất hết rồi.”

Trương Nguyên Thanh thở dài giật tóc. Văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, nhà thủy tinh hai tầng. Mười giờ sáng, Trương Nguyên Thanh bước vào khu làm việc của đội 2, thấy Quan Nhã đứng ở máy in bận rộn, từng bảng biểu có trật tự chui ra. Cô khôi phục tổ hợp váy ống thêm áo sơ mi trắng, từ phía sau nhìn lại, váy ống bao bọc đào mật đầy đặn, hướng lên trên là đường eo chợt thắt lại, vạt áo sơmi nữ sĩ dắt vào váy ống, đường mông đầy đặn cùng vòng eo nhỏ hẹp, phác thảo ra dáng người yểu điệu khiến đàn ông miệng khô lưỡi khô.

“Bận cái gì thế?”

Trương Nguyên Thanh ghé qua nhìn.

“Chúng ta không phải cần điều đến đội tuần tra sao, đội 2 cũng chỉ còn lại Vương Thái cùng thập trưởng, thừa dịp buổi sáng hôm nay có rảnh, chị giúp thập trưởng tổng kết một phen danh sách phỏng vấn đội viên mới”

Quan Nhã tuy đã là Thánh Giả, nhưng vẫn duy trì thói quen ban đầu, đảm đương trợ thủ của Lý Đông Trạch. Trương

Nguyên Thanh suy nghĩ, trầm giọng nói: “Lần này, nhớ phải sắp xếp mấy đội viên đáng tin cho thập trưởng”

Quan Nhã muốn phản bác vài câu, nhưng trong đầu nhớ lại một phen thuộc tính đội viên đội 2, vậy mà không có lời nào để chống đỡ.

“Chị Quan Nhã, chị biết văn phòng cảnh sát gần đây đang điều tra vụ án người mất tích không?”

“Vụ án người mất tích?”

Quan Nhã trầm ngâm vài giây, không nhớ tới sự kiện tương quan, bất đắc dĩ nói: “Chị đã một tuần không chú ý vụ án, đợi lát nữa phải đi vịnh Phó gia một chuyến, xử lý lưu trình đổi công tác, công việc của đội 2 không quan hệ với chúng ta nữa, cậu hỏi cái này làm gì?”

Từ khi chuẩn bị phó bản giết chóc đến nay, nhắm chừng có một tuần chưa xử lý công vụ rồi.

“Anh họ tôi gần đây đang xử lý một vụ án người mất tích, vô cùng có khả năng có liên quan với linh cảnh hành giả, tôi từng xem tướng mạo anh họ, anh ấy sắp tới sẽ có huyết quang tai ương”

Trương Nguyên Thanh giải thích.

“Cần chị hỗ trợ không?”

Vẻ mặt Quan Nhã chuyển thành ngưng trọng.

“Việc nhỏ, tôi có thể tự mình xử lý”

Trương Nguyên Thanh nói xong, đang muốn đi tìm Lý Đông Trạch, Quan Nhã lại nói: “Đúng rồi, phần thưởng cậu thông qua phó bản giết chóc còn chưa tìm Phó Thanh Dương đổi. Mặt khác, phương diện chiêu mộ đội viên có ý tưởng gì không?”

Trương Nguyên Thanh đã sớm nghĩ tới vấn đề này, không do dự mở miệng: “Phần thưởng không vội, về phần đội viên chiêu mộ, đầu tiên, chủng loại nghề nghiệp nhất định phải đầy đủ hết, đội ngũ không thể có sở đoản rõ ràng. Tiếp theo, thế lực tương ứng đội viên không thể đơn nhất, tôi không muốn chỉ chiêu mộ thành viên Ngũ Hành minh, còn muốn kéo một ít tán

tu, hoặc là người của linh cảnh thế gia, nhưng trong lúc nhất thời không có nhân tuyển tốt".

Quan Nhã suy tư một phen, "Tán tu cậu biết không nhiều, nhiều người linh cảnh chỉ từng vào hai lần. Ồ, Lý Thuần Phong trấn âm dương không tệ, có thể thử mời hắn vào Ngũ Hành minh. Đúng rồi, cậu cùng Chỉ Sát cung đi lại rất gần, có thể cho bọn họ một cái danh ngạch, chẳng qua loại thành viên có bối cảnh tổ chức dân gian này, không thể chính thức gia nhập Ngũ Hành minh, chỉ có thể làm ngoài biên chế"

Chương 985: Bắt (3)

"Phương diện linh cảnh thế gia, cậu không phải quen biết đại tiểu thư trà xanh kia của Tạ gia sao, có thể thử xem. Nội bộ Ngũ Hành minh mà nói tự mình xem mà làm"

Lý Thuần Phong một đại lão gia, chiếm cứ một danh ngạch có phải không tốt lắm hay không? Làm cấp dưới Tiền công tử một tay bồi dưỡng lên, Trương Nguyên Thanh rất hâm mộ trong nhà cấp trên nuôi thỏ chân dài như vậy.

Hắn cũng muốn lúc ra ngoài, bên cạnh có mười đội viên mỹ nữ dáng vẻ khác nhau đi theo, chưa chắc muốn xảy ra cái gì với các mỹ nữ đội viên, chỉ là cảm thấy rất ngầu.

Chẳng qua sau lưng Lý Thuần Phong là "Liên Tam Nguyệt", trái lại có thể cân nhắc.

Đáng tiếc, hợp pháp cùng tà ác thế như nước với lửa, Tiểu Viên và Khấu Bắc Nguyệt không thể kéo vào trong đội ngũ, đây là vấn đề nguyên tắc.

Hắn nếu kéo nghề nghiệp tà ác vào đội ngũ, Cầu trưởng lão cũng không bảo vệ nổi hắn.

Quan Nhã sửa sang lại danh sách phỏng vấn, giọng điệu tùy ý nói: "Chị từng hỏi Phó Thanh Dương, nếu tạm thời không mời chào được năm thành viên trở lên, như vậy hai đội ngũ có thể tạm thời xác nhập"

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, tiếp đó mừng như điên. Ý tứ của Quan Nha là, đều là đội trưởng, bọn họ có thể tạm thời kết hợp một đội. Quan Nhã cúi đầu lật xem bảng, bộ dáng trấn

định, giống như căn bản chưa từng ám chỉ cái gì. Trương Nguyên Thanh đưa tay từ phía sau ôm eo Quan Nhã, bụng dán sát cái mông tròn, hì hì nói: "Như vậy tốt rồi, như vậy tốt rồi"

Quan Nhã bật cười một tiếng: "Tiểu nam sinh chưa cai sữa!"

Cho nên cần tìm một người bạn gái bình sữa to… Trương Nguyên Thanh ôm cô ôn tồn một lát, lúc này mới xoay người tới văn phòng của Lý Đông Trạch, hỏi chuyện vụ án người mất tích.

Trị an viên bình thường căn bản không có khả năng tập trung linh cảnh hành giả, cho nên vụ án này, thập trưởng nhất định có tham dự. Chỉ có Thám Báo am hiểu theo dõi, mới có thể thông qua thiết bị công nghệ cao theo dõi, tập trung vị trí kẻ hiềm nghi.

"Vụ án này là tôi đang theo, trước mắt, đã có thể xác định kẻ gây án là một tên Yêu Mê Hoặc, nhưng không rõ cấp bậc. Trong khoảng thời gian này cậu cùng Quan Nhã chuẩn bị phó bản giết chóc, sau khi thông qua lại cần nghỉ ngơi, tôi đang lo nhân thủ không đủ"

Lý Đông Trạch vui vẻ nói: "Có cậu hỗ trợ, vậy thì hoàn toàn yên tâm rồi."

Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, vẻ mặt bỗng nhiên có chút quái dị. Như vậy xem ra, dựa theo tình thế phát triển bình thường, bởi vì mình cùng Quan Nhã đã rời khỏi đơn vị, đội 2 không đủ nhân thủ, cho nên trong lần thực thi bắt này, sẽ có trị an viên hy sinh, trong đó bao gồm anh họ… Mà lại bởi vì mình nhìn ra anh họ sẽ có huyết quang tai ương, kịp thời nhúng tay, biểu ca có thể thoát được một kiếp?

Thực kỳ diệu, có chút giống thay đổi tuyến thế giới ban đầu, cũng không quá đúng, bởi vì tương lai còn chưa tới, cho nên không tính là thay đổi… Trương Nguyên Thanh mơ hồ nắm bắt được huyền bí của Tinh Quang Đây là một nghề nghiệp có thể trong vô số loại biến hóa tương lai, chọn lựa ra một hướng đi có lợi nhất đối với mình.

Trương Nguyên Thanh kéo ghế dựa ngồi xuống, nói: "Nói một chút vụ án này đi, thập trưởng, anh cảm thấy kẻ bắt cóc vì sao phải bắt đi phụ nữ trẻ tuổi? Như Đồng Tước lâu dựa vào phụ

nữ kiếm tiền? Loại làm ăn này không có quyền quý bảo hộ, rất khó làm lớn làm mạnh, hơn nữa còn có thể bị khấu trừ lượng lớn điểm công đức, thu về trên đầu tư quá thấp"

Lý Đông Trạch châm một điếu thuốc, trầm giọng nói:

"Phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, ở xã hội này thuộc loại tài nguyên khan hiếm, đối với bộ phận người có tiền có thế mà nói, giá trị duy nhất của các cô ấy chính là làm đồ chơi. Mười mấy vụ án mất tích tương tự, người mất tích đều là phụ nữ trẻ tuổi… Tính chất vụ án, thật ra rất rõ ràng. Tôi cũng không muốn lại nhìn thấy vụ án tương tự Đồng Tước lâu xảy ra, nhưng sự thật chính là sự thật. Chúng ta hy vọng, người mất tích ít nhất còn sống"

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ngưng trọng.

Lý Đông Trạch phun ra một làn khói, "Văn phòng cảnh sát mấy ngày nay vẫn luôn có người nhà người mất tích lưu lại, không chịu rời đi, các trị an viên áp lực rất lớn"

Nói xong, hắn mở ra laptop, điều ra một phần hồ sơ, giao cho Trương Nguyên Thanh.

"Danh sách người mất tích đều ở nơi này"

Trương Nguyên Thanh cầm chuột, lướt trên giao diện, lướt qua hồ sơ tư liệu người mất tích một lần, đều là nữ 35 tuổi trở xuống, có bản địa, Tùng Hải có hộ khẩu nơi khác, có độc thân, có đã kết hôn, đều có một đặc điểm giống nhau - xinh đẹp. Độc thân thì thôi, những người kết hôn kia sau lưng đều có gia đình… Trương Nguyên Thanh như thấy được từng gia đình bởi vậy tan vỡ. Lúc này, điện thoại di động trong túi hắn vang lên, lấy ra xem, người gọi tới là "Tình Điên Đại Thánh"

Cao tầng của Chỉ Sát cung.

Chương 986: Đi tìm nguồn gốc (1)

Hắn tìm mình có chuyện gì? Trương Nguyên Thanh không biểu lộ gì đứng dậy, đi ra khỏi văn phòng thập trưởng, nhận cuộc gọi.

"Tình Điên Đại Thánh?"

"Là tôi!"

Trong loa truyền đến giọng đàn ông trung niên, lộ ra một sự ngưng trọng, nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, cung chủ bảo tôi gọi điện thoại cho cậu, ủy thác cậu một sự kiện"

Bà điên tìm mình? Trương Nguyên Thanh có chút kinh ngạc: "Anh nói đi"

Tình Điên Đại Thánh thở dài: "Là như vậy, Chỉ Sát cung có một thành viên nữ mất tích, ID linh cảnh là "Lệ Chi (quả vải, vải)", tôi nghe nói Tùng Hải gần đây có mười mấy vụ án người mất tích, hơn nữa đều là phụ nữ trẻ tuổi.

Cung chủ hy vọng cậu có thể hỗ trợ tìm kiếm Lệ Chi, Chỉ Sát cung nhất định hậu tạ"

Ngay cả linh cảnh hành giả cũng mất tích… Trương Nguyên Thanh phản ứng đầu tiên là kinh ngạc, nếu là bắt phụ nữ kiếm tiền, không nên nhắm mục tiêu vào linh cảnh hành giả, thu về trên trả giá quá thấp, một khi để cô ấy đào tẩu, không có quyền quý che chở, rất dễ dàng bại lộ.

Phản ứng thứ hai là - Chỉ Sát cung chủ làm sao biết mình đang điều tra vụ án này?

Hay là nói, chỉ là vừa vặn muốn ủy thác mình làm việc.

"Cung chủ cũng tìm không thấy Lệ Chi kia?"

Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Chúng tôi dù sao cũng là tổ chức dân gian, nào có nhiều con đường như vậy. Với lại, Lệ Chi là ba ngày trước mất tích, cung chủ hôm qua mới biết chuyện này"

Giọng Tình Điên Đại Thánh lộ ra vội vàng:

“Cung chủ đang điều tra việc này, nhưng khẳng định không thuận tiện bằng chính phủ các cậu, kính nhờ!”

“Được, có tin tức tôi sẽ thông báo anh”

Trương Nguyên Thanh kết thúc cuộc gọi. Gần đây hắn chơi giá thấp của bà điên không ít sinh mệnh nguyên dịch, phần nhân tình này phải trả.

Mười giờ tối. Sáu chiếc xe MPV đỗ ở bên đường một tiểu khu tên là “Tứ Giác Tràng”, tiểu khu này tiếp giáp đại học sư phạm Tùng Hải, rất mới, trong mỗi căn nhà đều trang bị thang máy. Trong một chiếc xe MPV màu đen, Lý Đông Trạch nói: “Sư phạm bên này rất nhiều cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, là nơi tốt để quan sát mục tiêu. Căn cứ tôi truy tung, kẻ hiềm nghi ở tiểu khu Tứ Giác Tràng, phòng 708 tòa 6, trán hắn có vết sẹo, đừng nhận lầm”

“Mặt khác, kẻ này hẳn là cá nhỏ, cá lớn ở phía sau, cậu sau khi giải quyết kẻ địch, nhớ hỏi linh”

Thập trưởng, tôi đã là Thánh Giả, không phải người mới, không cần dặn dò rõ ràng như vậy… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Lúc này, trong bộ đàm truyền đến tiếng của Trần Nguyên Quan:

“Lý đội, tôi đã dẫn người tiến vào tiểu khu, các anh em mang cửa trước sau đều bịt lại rồi, người của anh có thể ra tay rồi, nếu cần chi viện, kịp thời thông báo”

Lý Đông Trạch cầm lên bộ đàm trả lời: “Rõ!”.

Hắn tiếp theo buông bộ đàm, tắt trò chuyện, “Nguyên Thủy, ra tay”

Vì cam đoan có thể nhanh chóng giải quyết kẻ địch, không dẫn lên rối loạn, hắn chọn dùng sách lược linh thể xuất khiếu, cảnh giới Thánh Giả trở xuống, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Mà linh cảnh hành giả cảnh giới Thánh Giả, ở trong bất cứ tổ chức nào cũng là trụ cột vững vàng, lại nào có khả năng làm loại việc theo dõi con mồi nữ giới này. Không phù hợp thân phận địa vị. Trương Nguyên Thanh lấy ra một cái gương trang điểm, soi mặt một chút, tướng mạo bình thường, ý nghĩa hành động không có chuyện ngoài ý muốn.

Hắn thu hồi gương, tựa vào ghế dựa lưng, nhắm mắt lại.

Linh thể thoát ly thân thể, bay ra khỏi xe MPV, hướng tới tầng lầu chỗ mục tiêu, nhanh chóng lao đi.

Thân thể linh hồn người phàm mắt thường không thể nhìn thấy, như một trận gió vào tiểu khu kia.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu quan sát, nhìn thấy hai kẻ đeo tai nghe mặc thường phục, bộ dạng như không có việc gì hút thuốc, nói chuyện phiếm, thường thường đánh giá người đi đường ra vào tiểu khu một cái.

Bây giờ là mười giờ tối, người đi đường ra vào tiểu khu vẫn không ít, nhà hàng, siêu thị, tiệm hoa quả bên đường vẫn đang buôn bán.

Hắn tiếp tục cưỡi gió phi hành, nhìn thấy góc chết của chung cư dãy 6, mấy trị an viên mặc thường phục "đi dạo", trong đó còn có anh họ được Quỷ tân nương theo sát bảo hộ. Anh họ đang tựa vào đầu một chiếc xe, "chán đến chết"

hút thuốc, không biết bên cạnh có một bóng ma mặc áo cưới hoa mỹ đỏ tươi, đội khăn voan đỏ. Gió đêm thổi tới, hắn tựa như có chút lạnh, run lẩy bẩy.

âm khí của Quỷ tân nương quá tổn hại dương khí, chờ chuyện này kết thúc, phải nhanh chóng thu hồi.

Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, xuyên qua tường ngoài chung cư dãy 6, tới hành lang tầng bảy.

Tiểu khu coi như sa hoa, một tầng bốn hộ, dùng chung một thang máy. Phòng 708 vừa vặn ở tận cùng bên trái hành lang, Trương Nguyên Thanh bay về phía cửa chống trộm màu nâu, dẫn trước hiện ra ở trong tầm nhìn của hắn, là một phòng khách hỗn độn.

Trên bàn trà bày đầy chai bia rượu, hộp thức ăn nhanh, gạt tàn chứa đầy tàn thuốc, giày, tất, quần áo, hỗn độn vứt ở sô pha, hoặc rơi dưới đất.

Chương 987: Đi tìm nguồn gốc (2)

Chủ nhà hiển nhiên là đàn ông cực kỳ lôi thôi ở phương diện sinh hoạt.

Bên trái phòng khách là phòng vệ sinh, bên phải là phòng ngủ, kết cấu nhà là tiêu chuẩn một ngủ một khách một vệ sinh, tổng diện tích sẽ không vượt qua năm mươi mét vuông. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh hướng về phòng ngủ, mơ hồ có thể thấy được bên trong truyền đến tiếng phụ nữ rên rỉ. Đến không đúng lúc nhau. Trong lòng hắn lầu bầu một tiếng. Cái này không phải chuyện gì kỳ quái, mười giờ tối, không phải chính là đoạn thời gian tạo người sao?

Chỉ là đột nhiên có thêm một cô gái, thuộc loại ngoài dự đoán, thứ hắn cần suy tính liền nhiều hơn, ví dụ như cô gái nếu là người thường, hắn phải lấy phương thức nhu hòa hơn xử lý kẻ hiềm nghi. Nếu cô gái là linh cảnh hành giả, là hợp pháp hay tà ác? Nếu là người trước, là trực tiếp giết, hay chế phục trước, sau đó đưa về văn phòng cảnh sát thẩm vấn. Trong lúc suy nghĩ, hắn đã xuyên qua cửa phòng ngủ. Chùm đèn hình tròn trên trần nhà chiếu xuống ánh sáng như tuyết, trên giường hai người nằm, ga giường hỗn độn, một người đàn ông cường tráng làn da màu đồng, hai tay chống xuống giường, ghé lên trên người một cô gái trẻ tuổi ra sức tiến lên.

Làn da màu đồng cùng da thịt trắng bóc quấn quýt, hình thành chấn động thị giác mãnh liệt.

Người đàn ông tỉ lệ dáng người vô cùng tốt, đường nét cơ bắp rõ ràng, không có bao nhiêu mỡ cơ thể dư thừa, ánh đèn chiếu vào lưng hắn, từng giọt mồ hôi như hạt đậu, dọc theo cơ bắp nhập phồng như rồng chảy xuôi.

Cô gái trẻ tuổi thanh âm có chút nghẹn, ý thức mơ hồ, ai cũng không biết hắn đã xung phong bao lâu rồi. Trương Nguyên Thanh vòng đến đầu giường, đánh giá khuôn mặt người đàn ông, ngũ quan bình thường, mặt mày dữ tợn, vừa thấy đã biết không phải kẻ lương thiện, cái trán có một vết sẹo bắt mắt. Hắn tựa như đã đến thời điểm mấu chốt, tăng tốc vận động có quy luật, đối với linh thể cảnh giới Thánh Giá lẻn vào phòng không chút phát hiện. Trương Nguyên Thanh lại hướng ánh mắt về cô gái, thân thể thon thả, làn da trắng, cơ thịt mềm mại, chỉ nhìn vài lần, hắn liền xác định đó là một người thường.

Thể trạng linh cảnh hành giả có khác biệt rõ ràng với người thường, lấy Quan Nhã mà nói, tuy cũng là mềm mại co giãn, nhưng cơ bắp có tính dẻo dai rất mạnh. Không chịu lực nhìn không ra, một khi chịu lực, mật độ cơ thịt sẽ dễ dàng nhìn ra. Mà cô gái này vẫn luôn chịu lực, cho nên Trương Nguyên Thanh phán đoán cô là người thường. Tầm mắt rời khỏi cô gái, hắn nhìn về phía quần áo phân tán bên giường, áo lót cùng quần lót ren, tiếp theo hướng về ba lô nữ sô pha bên giường, ba lô mở rộng, hắn ở bên trong thấy được mấy quyển sách, cùng với một xấp tiền. Lại kết hợp tuổi của cô gái, cô hẳn là nữ sinh viên đại học phụ cận. Trương Nguyên Thanh không do dự nữa, lập tức bay về phía người đàn ông trên trán có sẹo, tiến vào thân thể hắn. Người đàn ông đang tăng tốc vận động có quy luật, thân thể đột nhiên cứng đờ, dừng toàn bộ động tác. Giường đôi lay động theo đó bình ổn.

Cô gái như có phát hiện, thở hổn hển mở mắt ra, ngọn đèn trần nhà quá sáng, cô híp mắt, thấy người đàn ông lộ ra vẻ mặt cực độ vặn vẹo, đau đớn, giống như đang làm ra sự đấu tranh nào đó.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt hắn khôi phục như lúc ban đầu.

“Làm sao vậy?”

Cô gái nũng nịu hỏi, thanh âm mềm mại.

Người đàn ông trên trán có vết sẹo không để ý tới, nâng tay, vuốt ve cổ cô gái, nhẹ nhàng nhấn một cái ở chỗ động mạch cổ.

Đau đớn chợt truyền đến, ngay sau đó, hai mắt cô gái trợn lên, lâm vào hôn mê.

Lão tử thiệt thòi to rồi… trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, đứng thẳng dậy, thao túng gã mặt sẹo nâng hai tay, tay phải đè lên má trái, tay trái ôm lấy bên phải đầu, chợt dùng sức một phát. Rắc!

Đầu gã mặt sẹo vặn đến phía sau, thấy lưng mình, thấy đôi chân dài của cô gái trần truồng.

Đôi mắt hắn lập tức trợn trừng, trong ánh mắt mạch máu vỡ ra, thân thể mềm nhũn gục xuống.

Linh thể Trương Nguyên Thanh bắn ra, đứng ở bên giường, trong mắt dâng trào màu tối đen, dẫn động linh thể lưu lại trong thi thể, rất nhanh, một tàn hồn khuôn mặt hung ác bay ra, hướng về hắn giương nanh múa vuốt, lại khiếp đảm không dám thật sự tiến công. Linh thể hung ác như thế, lúc còn sống không thiếu làm chuyện thường thiên hại lí, chết không oan… Trương Nguyên Thanh há mồm hít một hơi, cắn nuốt linh thể này.

Hắn nhanh chóng xem xong cả một đời tàn phá của gã mặt sẹo, ở trong từng mảnh vỡ ký ức, Trương Nguyên Thanh thấy người đàn ông đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai, tiến vào một quán bar góc đường. Trong phòng ánh đèn sáng tỏ, một người đàn ông trung niên dáng người khô gầy, làn da ngăm đen như lão nông, trần truồng ngồi ở bên giường, lạnh lùng quan sát mình. Phía sau người đàn ông trung niên, hai người phụ nữ dáng người đầy đặn, trắng nõn như cừu nằm nghiêng, các cô tựa như chịu tàn phá đáng sợ, lâm vào hôn mê.

Chương 988: Đi tìm nguồn gốc (3)

“Nhiệm vụ của người sau này, là giúp ta tìm kiếm đồ chơi chất lượng cao, tìm được một đứa thưởng 100 ngàn. Nhưng ở trước khi làm việc cho ta, ngươi cần ăn nó vào”

Người đàn ông trung niên khô gầy mở ra lòng bàn tay, đó là một cái kén ve màu đen. Gã mặt sẹo sợ hãi cúi đầu, không dám từ chối, khom người nói: “Vâng, thân tướng!”

Hình ảnh lóe lên, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy từng cô gái bị đưa vào quán bar, các cô bị mê hoặc, đánh mất bản thân, mất đi tôn nghiêm, cam tâm tình nguyện trở thành đồ chơi Không bao lâu, căn phòng rộng rãi biến thành không gian có thể so với đại sảnh khách sạn, ở giữa là một bể bơi hình chữ nhật, bàn ăn cạnh bể bơi bày đầy hoa quả, thức ăn.

Cô gái mặc đồ tắm hoặc chơi đùa với nước, hoặc ăn, hoặc nghỉ ngơi ở trên ghế nằm. Người đàn ông dáng người khô gầy, làn da ngăm đen kia tùy ý đùa bỡn những người phụ nữ, khi thì ở trong bể bơi, khi thì ở trên ghế nằm, khi thì ở bên bàn ăn, cũng hài lòng nói với gã mặt sẹo:

“Làm không tệ, nhưng ta hy vọng người có thể, tốt nhất là hành giả chính phủ”

“Vâng, thân tướng đại nhân!”

Hình ảnh biến hóa lần nữa, hắn thấy được gã mặt sẹo chiến đấu với một cô gái ngũ quan xinh đẹp, hai bên chiến lực cách xa, cô gái xinh đẹp rất nhanh bị chế phục.

Cô bị che khăn trùm đầu, trói gô, đưa vào quán bar, đưa vào đại sảnh có bể bơi kia.

Người trung niên dáng người khô gầy đánh giá cô gái xinh đẹp vẻ mặt sợ hãi, nói: “Làm không tệ!”

Gã mặt sẹo khom người lui ra, đẩy cửa chính rời đi, phía sau là tiếng kêu khóc thê lương của cô gái.

Đến nơi đây là kết thúc, Trương Nguyên Thanh từ trạng thái hỏi linh thoát ra. Sau khi tận mắt thấy cảnh ngộ của những cô gái kia, trong lòng cuồn cuộn một ngọn lửa giận cùng sát khí mãnh liệt. Nhưng “thần tướng”

trong miệng gã mặt sẹo, khiến Trương Nguyên Thanh không thể không đè nén cảm xúc dưới đáy lòng, bắt đầu thận trọng suy nghĩ.

Thần tướng Yêu Mê Hoặc! !

Thần tượng là xưng hô chỉ Binh Chủ giáo có. Binh Chủ giáo có rất nhiều Thánh Giả, nhưng có thể được giao cho danh hiệu thân tướng chỉ có tám vị, mỗi một vị thần tướng đều là nhân vật cảnh giới Thánh Giả đỉnh phong.

Ngân Nguyệt đứng đầu thần tướng, thậm chí có thể quyết một trận cao thấp cùng Phó Thanh Dương.

Thần tướng đối với nữ sắc có cố chấp mãnh liệt, trong tám đại thần tướng, chỉ có Sắc Dục! Không ngờ vụ án người mất tích này, liên quan đến lại là thần tướng!

Cái này có thể lý giải vì sao tổ chức tà ác sẽ chọn dùng loại phương thức “thu về trên đầu tư”

cấp thấp này bắt phụ nữ, không phải vì kiếm tiền tài, mà là vì ham muốn riêng.

Càng là nghề nghiệp tà ác cường đại, chấp niệm nào đó trong lòng càng mãnh liệt, ví dụ như Ma Nhãn Thiên Vương "trừng gian diệt ác"

đến phát điên.

"Nghề nghiệp tà ác đẳng cấp cao thật sự là khối u ác tính, bọn họ không thể tự khống chế, ý nghĩa tồn tại chính là độc hại thế gian, giết hại người vô tội"

"Cô gái nghề nghiệp hợp pháp kia, hắn chính là Lệ Chi của Chỉ Sát cung, hy vọng cô ấy còn sống"

Trương Nguyên Thanh thở dài, lần lượt mở ra cửa phòng ngủ cùng cửa chống trộm, tiếp theo xuyên qua thân tòa nhà xi măng cốt thép, xuôi chiều gió bay qua tiểu khu, trước quan sát dưới thân, tìm thấy bóng dáng của anh họ, xác nhận gã bình yên vô sự, lúc này mới quay về xe MPV màu đen, trở về thân thể.

Một giây sau, hắn mở mắt.

Lý Đông Trạch luôn chú ý hắn, thấy hắn thức tỉnh, liền nói ngay: "Thế nào?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Xử lý xong rồi, bên trong còn có một nữ sinh viên, cô ấy trong thời gian ngắn không tỉnh lại được, tốt nhất nhanh chóng xử lý hiện trường, đừng để cô ấy nhìn thấy người chết, miễn cho lưu lại bóng ma tâm lý"

Lý Đông Trạch gật gật đầu, cầm bộ đàm lên, "Trần đội, nghi phạm đã bị đánh gục, thu thập tàn cục liền giao cho các anh."

Hắn nói đại khái một lần tình huống hiện trường.

Trong giọng nói của Trần Nguyên Quân lộ ra vui sướng: "Rõ, làm phiền Lý đội rồi"

Lý Đông Trạch lại nói: "Vụ án này do ngành hành động đặc thù chúng tôi tiếp quản, các anh nghe lệnh giúp đỡ, đừng tự điều tra."

Kết thúc trò chuyện, hắn bỏ bộ đàm xuống, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Sau lưng là con cá lớn? Có được kỹ năng quan sát, hắn không khó từ trong biểu cảm nhỏ của Nguyên Thủy nhìn ra tính nghiêm trọng của sự việc.

“Vâng!”

Trương Nguyên Thanh chậm rãi phun ra một hơi, “Kẻ làm chủ sau lưng là Sắc Dục thần tướng, hắn bắt đi phụ nữ vì cái gì, anh hẳn là rõ. Mặt khác, người mất tích tuyệt không chỉ mười mấy, tôi ở trong trí nhớ của người chết, thấy được tiếp cận ba mươi người bị hại”

“Thật sự là làm người ta giận sôi mà”

Lý Đông Trạch đốt một điếu thuốc, trong làn khói dâng lên, hắn nhíu chặt lông mày, nói: “Như vậy xem ra, sau khi Ma Nhãn Thiên Vương bị giam giữ, Sắc Dục thần tướng của Binh Chủ giáo phái lẻn vào Tùng Hải, duy trì con đường tình báo. Hắn bắt người bị hại là vì thỏa mãn ham muốn riêng, nhưng hẳn là sẽ không giết người, đây là vạn hạnh trong bất hạnh.”

Chương 989: Thần tướng ác liệt (1)

Giết người diệt khẩu trừ điểm đạo đức, cùng bắt đi phụ nữ đảm đương đồ chơi khấu trừ điểm đạo đức không thể so sánh nổi. Đây là căn cứ Lý Đông Trạch dám khẳng định những người bị hại kia còn sống.

“Có nhìn thấy địa chỉ không?”

Lý Đông Trạch hỏi. Trương Nguyên Thanh gật đầu.

“Gọi điện thoại thông báo Phó trưởng lão, vụ án này do hắn ra mặt, chúng ta không xử lý được.”

Lý Đông Trạch quyết định thật nhanh. Trương Nguyên Thanh sớm ở trước khi hắn mở miệng, đã sớm gọi vào số của Phó Thanh Dương. Tiếng chuông vang một lát, tiếng Phó Thanh Dương trong trẻo lạnh nhạt nhưng lại khuynh hướng cảm xúc truyền đến: “Chuyện gì?”

“Bách phu trưởng, tôi đã tra được ngọn nguồn vụ án người mất tích, kẻ làm chủ sau lưng là Sắc Dục thần tướng của Binh Chủ giáo”

Trương Nguyên Thanh báo cáo.

“Vụ án người mất tích?”

Phó Thanh Dương so với Trương Nguyên Thanh còn muộn hơn hai ngày rời khỏi phó bản giết chóc, sau đó bởi vì thăng chức, công tác luân phiên sau khi điều khỏi cương vị, sắp xếp nhân viên các loại nguyên nhân, cũng chưa chú ý vụ án này. Nhưng nghe được sự việc liên quan "Sắc Dục thần tướng", giọng điệu hắn trầm xuống, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Nói cho tôi biết địa chỉ của cậu."

"Tiểu khu Tứ Giác Tràng, cửa chính, trong xe MPV của Lý Đông Trạch"

Trương Nguyên Thanh nói xong, bên kia đã tắt máy.

Buông điện thoại di động, Trương Nguyên Thanh tựa vào trên ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần, nhíu mày, bình ổn lại cơn giận cuồn cuộn trong lòng.

Lý Đông Trạch kéo gậy chống, nhìn bên đường ánh đèn sáng sủa, im lặng chờ đợi.

Không khí trong xe có chút áp lực. Cách nửa phút, Lý Đông Trạch đột nhiên nói: "Nguyên Thủy, cậu ở trong trí nhớ của mục tiêu đã nhìn thấy gì?"

Trương Nguyên Thanh mở mắt, không hiểu ý tứ thập trưởng, "Thứ tôi nhìn thấy, vừa rồi đều đã nói cho anh."

Lý Đông Trạch gật gật đầu, chống gậy chống, đánh giá hắn, nói:

"Nếu chỉ là như vậy, vì sao sẽ làm cậu phẫn nộ như thế? Tôi không phải nói chuyện này không đáng phẫn nộ, mà là cậu nên trầm ổn hơn mới đúng"

Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, thở dài nói: "Thập trưởng, lúc này anh đừng thuyết giáo nữa. Người bình thường nhìn thấy loại chuyện này, đều sẽ phẫn nộ nhỉ. Lúc xử lý vụ án Đồng Tước lâu, tôi so với bây giờ càng phẫn nộ hơn"

"Không phải thuyết giáo!"

Lý Đông Trạch lắc đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, "Chính bởi vì từng xử lý vụ án Đồng Tước lâu, cậu mới nên càng thêm trầm ổn càng thành thục. Nguyên Thủy, thời gian cậu trở thành linh cảnh hành giả tuy ngắn ngủi, nhưng nguy cơ sinh tử

trải qua so với tôi còn nhiều hơn, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu sao ngược lại trở nên càng thêm cực đoan?"

"Càng thêm cực đoan?"

Trương Nguyên Thanh ngạc nhiên nói: "Thập trưởng, anh lời này là có ý tứ gì?"

Lý Đông Trạch tìm từ một phen, nói: "Cậu nhớ rõ lúc điều tra vụ án Lôi Nhất Binh mất tích, phụ trách vào phòng cậu điều tra là Quan Nhã chứ?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, "Tôi còn nhớ rõ từng cảnh cáo chị ấy đừng xem lịch sử duyệt web của tôi, cũng không biết chị ấy có tuân thủ hay không?

Lý Đông Trạch: "Cô ấy lúc ấy đánh giá đối với cậu là, mặt ngoài lạc quan sáng sủa, thực tế tâm tư thâm trầm, không thích kết giao"

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, thầm nhủ cô gái này, thì ra lúc trước là nhìn mình như vậy."

Lý Đông Trạch tiếp tục nói: "Tâm tư thâm trầm, trưởng thành sớm, khéo đưa đẩy, có chính nghĩa, đối với đạo lí đối nhân xử thế chưa trở nên trưởng thành, ngược lại so với trước kia càng cực đoan hơn nữa.

"Tôi có đoạn thời gian không cộng sự với cậu, cho nên so sánh trước sau, cảm giác liền rất rõ ràng"

Trương Nguyên Thanh bị nói mà nhíu chặt lông mày. Đoạn lời này của Lý Đông Trạch, chính hắn không có bất cứ cảm giác gì, nhưng thập trưởng là Thám Báo, sẽ không bắn tên không đích.

"Nhưng, Quan Nha và bách phu trưởng sao không nhắc việc này với tôi?"

Trương Nguyên Thanh nói.

Lý Đông Trạch lắc đầu:

"Cái gọi là quan sát, có hiện tượng mới có thể bị quan sát, mà cảm xúc, tính cách con người, ở lúc bình thường là giấu mà không lộ, đã không lộ, quan sát như thế nào? Nếu không phải

hôm nay vụ án này, tôi cũng không phát giác biến hóa của cậu"

"Tôi trước kia từng nói với cậu, rất nhiều Thần Dạ Du ở lúc vượt qua phó bản một người, trong lòng sẽ dần dần vặn vẹo, mà trả giá của rất nhiều đạo cụ, cũng sẽ từng chút một vặn vẹo tính tình.

Đạo cụ của cậu quá nhiều, nói không chừng ở trong bất tri bất giác, đã bị món đạo cụ nào đó ảnh hưởng"

Chương 990: Thần tướng ác liệt (2)

"Nguyên Thủy, có lẽ cậu nên đi bệnh viện Đường thị, tìm Tôn chấp sự khám vấn đề tâm lý một chút."

Nhưng trong đạo cụ của mình không có trả giá làm tính cách người ta trở nên cực đoan mà? Trương Nguyên Thanh nghe thập trưởng đề nghị, cẩn thận đánh giá đạo cụ của mình, chưa thể tìm ra một món nào khớp. Ngược lại khiến hắn nhớ tới một chuyện hầu như đã quên đi: nguyền rủa của Ma Nhãn Thiên Vương! Không đến mức không đến mức, nguyền rủa của Ma Nhãn Thiên Vương càng giống to mồm hơn, Cẩu trưởng lão từng xem xét, mình chưa bị nguyền rủa. Với lại, cho dù thực có nguyền rủa, mình về sau nhiều lần sử dụng Nhật chi thần lực như vậy, đã sớm bị tịnh hóa. Lúc này, ngoài cửa kính xe truyền đến tiếng gõ thủy tinh nhẹ nhàng.

Trương Nguyên Thanh và Lý Đông Trạch đồng loạt quay đầu, xuyên qua cửa kính xe, thấy một bóng người cao mặc âu phục màu trắng, không biết khi nào đã đứng ở bên cạnh xe.

Lý Đông Trạch lập tức mở cửa xe, nói: "Phó trưởng lão, ngài nhanh như vậy?"

Phó Thanh Dương chui vào thùng xe, ngồi ở trên chỗ của Lý Đông Trạch, mà người sau sớm đã biết điều ngồi tới hàng ghế sau.

"Sau khi tấn thăng Chúa Tể, tôi đã có thể ngự kiếm phi hành"

Phó Thanh Dương giải thích đơn giản một câu, nghiêng đầu, đôi mắt sáng ngời mà thâm thúy nhìn Trương Nguyên Thanh, "Nói về vụ án một chút."

Lý Đông Trạch trình bày đơn giản tình hình vụ án người mất tích, Trương Nguyên Thanh thì mang tình báo hỏi linh đạt được một lần nữa miêu tả. Phó Thanh Dương nghe xong, trong lòng đã có định luận, nói: "Tới quán bar kia, giải cứu những người bị hại đó, Sắc Dục thần tướng bây giờ hẳn là đã rút lui"

Trương Nguyên Thanh như có chút suy nghĩ: "Bởi vì cái kén ve kia?"

Phó Thanh Dương gật đầu: "Theo người dân mất tích không ngừng tăng lên, vụ án tất nhiên đưa tới chính phủ chú ý cùng điều tra, như vậy người phụ trách tìm con mồi, liền có khả năng thật lớn bại lộ."

"Cho nên Sắc Dục thần tượng để hắn ăn vào cái kén ve đó, xác suất đại khái có năng lực "kiểm tra đo lường"

trạng thái mục tiêu, một khi mục tiêu chết, hắn có thể cảm giác được"

Lý Đông Trạch tiếc nuối nói: "Là tôi suy nghĩ không chu toàn, chúng ta nên thả dây câu dài bắt con cá lớn"

Truyền Thanh Dương thản nhiên nói:

"Kết quả không có gì khác nhau. Sắc Dục thần tướng có thể sống đến bây giờ, đủ để nói lên hắn đủ cẩn thận hơn nữa kinh nghiệm già dặn, kén ve sẽ không là toàn bộ thủ đoạn của hắn."

"Thả dây câu dài bắt con cá lớn, ý nghĩa không lớn"

Trương Nguyên Thanh lập tức báo cho tài xế địa chỉ quán bar. Xe MPV ở mặt đường phủ kín ánh đèn vàng lướt đi như bay, hai lần ra vào đường cao tốc, tổng cộng mất nửa tiếng, rốt cuộc đến phố quán bar kia trong mảnh vỡ ký ức.. Quán bar kia ở chỗ sâu nhất của phố này, bảng hiệu đèn màu treo cao, trong quán bar ánh đèn sáng rõ, nhưng không có một bóng người, cửa thủy tinh treo khóa. Chính như Phó Thanh Dương nói, Sắc Dục thần tướng đã rút lui.

"Quán bar Cuồng Tình"

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu lóe ra ánh sáng đẹp mắt một lần, tên quán bar ở trong đêm tối lấp lánh tỏa sáng. Ba người từ trên xe đi xuống, Phó Thanh Dương giơ ngón tay, để ở trán, vầng sáng màu trắng nhạt như gợn sóng

khuếch tán, phóng xạ ra bốn phía. Hắn quay đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, gật gật đầu. Trương Nguyên Thanh vẫn không yên tâm, lấy ra gương trang điểm nhìn tướng mạo một lần, không có vận rủi, lúc này mới bước đến trước cửa thủy tinh đóng chặt, nhảy lên đá bay một phát. Trong tiếng vang lớn "Rầm", cửa chính làm bằng thủy tinh công nghiệp sụp đổ, mảnh vỡ thủy tinh văng khắp nơi như bão tuyết.

Ba người tiến vào quán bar, trên những cái bàn tròn lưu lại rượu còn chưa uống hết, có thể tưởng tượng, ở trước khi bọn họ đến, nơi này ngồi đây khách nhân. Xuyên qua sảnh ngoài, theo hành lang xâm nhập trong quán bar, cửa sắt mở hai cánh cao bằng hai người xuất hiện ở cuối hành lang.

Trương Nguyên Thanh đang muốn đẩy cửa, Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Trên cửa có độc!"

Trên cửa có độc? Không màu không mùi? Trương Nguyên Thanh đánh giá cửa sắt mở hai cánh, lại chưa phát hiện khác thường, nhưng Phó Thanh Dương sẽ không lừa hắn. Vì thế lui về hai bước, đạp một cước lên hai cánh cửa sắt.

"Ầm!"

Khóa cửa bị bạo lực mạnh mẽ đánh vỡ, tiếng kêu sợ hãi chợt từ phía sau của truyền đến. Sau cửa là sảnh lớn cực kỳ rộng rãi, trung tâm có một bể bơi, bàn dài trải vải tràn bàn màu trắng, quay quanh bể bơi triển khai, đựng nước quả, đồ ăn.

Bên trái bể bơi là một cái giường nước dài 4 mét, rộng 2 mét. Tất cả cái này đều giống với Trương Nguyên Thanh ở trong mảnh vỡ ký ức của gã mặt sẹo đạt được.

Các cô gái mặc áo tắm, có người đứng ở bên bàn ăn có người đứng ở trong bể bơi, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía cửa.

Chương 991: Thần tướng ác liệt (3)

"Các anh là ai?"

Một cô gái trưởng thành ở gần cửa, to gan, quát lớn: "Dám xông vào hồ rượu rừng thịt của chủ nhân, là tội chết!"

Đều còn sống? Trương Nguyên Thanh âm thầm phun ra một hơi, sau đó chú ý tới lời nói khác thường của cô gái, nhíu mày

nói: “Chủ nhân? Cô còn nhớ mình là ai không?”

Cô gái thành thục quyến rũ lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy kiêu ngạo nói: “Tôi tên Từ Kiều, là nô lệ của chủ nhân, nơi này là chỗ chúng ta hầu hạ chủ nhân, các anh tự tiện xông vào, muốn chết sao?”

Cô gái khác chưa nói gì, mang theo vài phần sợ hãi, vài phần ánh mắt đối địch nhìn qua.

“Các cô ấy đã bị mê hoặc, nhận thức xảy ra vấn đề. Lấy cấp bậc của Sắc Dục thần tướng, loại ảnh hưởng này là không thể nghịch chuyển, các cô ấy vĩnh viễn cũng sẽ không quên thân phận nô lệ của mình”

Phó Thanh Dương giọng trầm thấp nói.

“Không có cách nào hóa giải?”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

“Tinh thần của người thường quá yếu ớt”

Phó Thanh Dương đi đến bên bàn ăn, cầm lấy một cái đĩa, ném VỠ xuống đất, “Có vài thứ, đập vỡ nó rất đơn giản, nhưng cậu vĩnh viễn không có khả năng khiến nó khôi phục như lúc ban đầu.”

Sắc Dục thần tướng chưa giết các cô ấy, nhưng lại so với giết các cô ấy càng thêm ác độc hơn. Những người bị hại này cho dù cứu ra, cũng không cách nào trở lại trạng thái bình thường, nửa đời sau của các cô ấy tương đương bị hủy rồi. Trương Nguyên Thanh không cảm nhận được vui sướng cứu người, ngược lại trong lòng nặng nề.

Phó Thanh Dương lại nói: “Muốn để các cô ấy khôi phục bình thường là không có khả năng, nhưng có cách có thể áp chế mê hoặc ảnh hưởng, để các cô ấy tiếp tục sinh hoạt giống người bình thường”

Ở trong ánh mắt đột nhiên sáng lên của thuộc hạ, Phó Thanh Dương nói: “Nhạc sĩ thôi miên, lấy độc trị độc”

Lấy thuật thôi miên mạnh mẽ xoay chuyển nhận thức sai lầm, khiến các cô ấy cả đời đắm chìm ở trong thôi miên? Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng, quả thật là lấy độc trị độc.

Hắn nhớ kỹ Lệ Chi Chỉ Sát cung mất tích, ở trong đám người tìm kiếm một phen, lại chưa có bất cứ một cô gái nào khớp với cô gái xinh đẹp kia trong mảnh vỡ ký ức.

Cuối cùng, Trương Nguyên Thanh ở trên cái giường nước thật lớn kia đã tìm được Lệ Chi, giường nước rất mềm, cô lại đắp chăn, thân thể lún xuống, không để ý rất khó phát hiện có người nằm. Trương Nguyên Thanh xắc chắn, đầu tiên thấy một khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt trợn tròn, con ngươi tĩnh mịch, khuôn mặt thanh tú hiện ra nét vặn vẹo. Cái tay lật chăn của Trương Nguyên Thanh tạm dừng một chút, lại chậm rãi xốc lên một cái, sau đó thấy trên thân thể trần truồng, da thịt trắng trẻo trải rộng vết bầm, hiển nhiên là trước khi chết từng chịu ngược đãi, lăng nhục.

Hắn không tiếp tục, thả cái chăn xuống, bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt không thanh tú xinh đẹp nữa, giúp cô khép lại đôi mắt.

Một cô gái mặc đồ bơi bên giường nước nói: “Cô ta không phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân, đắc tội chủ nhân, cho nên bị chủ nhân ban cho cái chết.”

Lúc cô nói đoạn lời này, hoàn toàn không ý thức được có cái gì không đúng, giống như chủ nhân nên chúa tể sự sống chết của các cô.

Lý Đông Trạch chống gậy chống, đi tới bên giường, nhíu mày nói:

“Cô ấy bị Sắc Dục thần tượng giết?”

“Cô ấy là người của Chỉ Sát cung, nghề nghiệp hợp pháp”

Trương Nguyên Thanh nói Lý Đông Trạch giật mình, Sắc Dục thần tướng không giết các cô gái này, không phải có lòng nhân từ, mà là điểm đạo đức không cho phép. Nhưng giết chết hành giả trận doanh hợp pháp, không những sẽ không giảm bớt điểm đạo đức, ngược lại có thể tăng thanh danh.

Đã không thể tiếp tục hưởng dụng, lúc gần đi, lại nào có thể tha cho cô.

Khi hai người nói chuyện, Phó Thanh Dương đã kiểm tra đại sảnh một lần, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, hắn đi thong thả đến bên giường, phân phó: “Lý Đông Trạch, gọi điện thoại

cho văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, bảo bọn họ tới đây kết thúc”

Nói xong, xoay người đi ra khỏi sảnh lớn. Hắn muốn lợi dụng năng lực của Thám Báo, thử truy tung Sắc Dục thần tướng. Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên giường, lấy ra điện thoại di động, gọi vào số Tình Điên Đại Thánh. Đối phương sau khi nhận cuộc gọi, hắn chỉ nói một địa chỉ, liền tắt máy. Hơn hai mươi phút sau, tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài hành lang truyền đến, ngay sau đó, một người đàn ông trung niên bụng to tóc dựng đứng xông vào.

Hắn chạy vào sảnh lớn, ở trong đám người vội vàng nhìn quanh một vòng, cuối cùng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh bên giường, nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn? Lệ Chi đâu, Lệ Chi ở đâu? Trương Nguyên Thanh chưa trả lời, mà là ánh mắt hướng về tấm chăn mỏng bên cạnh. Tình Điên Đại Thánh tựa như đã hiểu cái gì, biến sắc, sải bước lao tới bên giường, cầm một góc chăn, sau dự do dự ngắn ngủi, đang muốn xốc lên.

Trương Nguyên Thanh đè tay hắn, lắc lắc đầu.

Vuốt lên để đọc chương tiếp theo Vuốt lên để đọc chương tiếp theo

Chương 992: Thân tướng ác liệt (4)

Tình Điên Đại Thánh môi run run, cái tay cầm lấy góc chăn cũng hơi phát run, khi thì dùng sức, khi thì buông ra, cuối cùng, vẫn từng chút một gốc chăn lên.

Hắn rất nhanh đã dừng lại, biết nguyên nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn ngăn cản mình.

“Ai làm?”

Trong mắt Tình Điện Đại Thánh hiện lên một vệt bị thương.

“Binh Chủ giáo, Sắc Dục thần tướng”

Trương Nguyên Thanh nói.

“Sắc Dục..”

Tình Điện Đại Thánh thấp giọng lẩm bẩm, một hồi lâu sau, hắn nói:

“Lệ Chi tôi đưa đi, đa tạ!”.

Hắn dùng tấm chăn mỏng cuốn lại thi thể Lệ Chi, bề ngang lên, lặng lẽ rời khỏi.

Vịnh Phó gia, phòng hội nghị lầu hai. Phó Thanh Dương ngồi ở vị trí đầu bàn hội nghị dài, nghe Lý Đông Trạch báo cáo.

“Người kinh doanh quán bar Cuồng Tình là một người thường, hắn chịu Ma Nhãn Thiên Vương mê hoặc, tặng cho Ma Nhân quyền sử dụng quán bar, Ma Nhãn coi quán bar là chỗ Binh Chủ giáo mở chợ đen”

“Lợi nhuận mỗi đêm của quán bar, Ma Nhãn đều phải người chuyển giao cho người kinh doanh, thẳng đến lúc Sắc Dục thần tướng tiếp quản quán bar, mới dừng lại loại hành vi này”

“Chúng ta chưa ở trong quán bar tìm được máy pos, mã gửi tiền vân vân các thủ đoạn thanh toán, đám nghề nghiệp tà ác hẳn là giao dịch tiền mặt. Vân tay trái lại thu gom được không ít, trước mắt đang đối chiếu kho vận tay”

“Văn phòng cảnh sát bên kia, sắp xếp ba mươi hai cô gái được giải cứu kiểm tra sức khoẻ, đáng tiếc, chưa ở trong cơ thể các cô ấy tìm được DNA của Sắc Dục thần tướng, hẳn là bị xử lý trước rồi.”

“Những cô gái này trước mắt được sắp xếp ở một khách sạn ngoài văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, chờ đợi nhạc sĩ cảnh giới Thánh Giả thôi miên, tạm thời chưa thông báo người nhà họ”

Chờ Lý Đông Trạch báo cáo xong, Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, nhìn quét các đội trưởng trước bàn hội nghị, nói:

“Sắc Dục thần tướng háo sắc thành tánh, nhịn được nhất thời, không nhịn được một đời. Chỉ cần hắn còn ở Tùng Hải, sớm hay muộn sẽ tiếp tục gây án. Kế tiếp, bảo văn phòng cảnh sát các khu lưu ý sự kiện mất tích, vừa có phát hiện, lập tức báo cáo lên, tôi tự mình chú ý”

Lùng bắt nghề nghiệp tà ác cảnh giới Thánh Giả, là nhiệm vụ trường kỳ, trong ngắn hạn rất khó có tiến triển.

Đám người Bạch Long đều gật đầu.

Phó Thanh Dương lại nói: “Thanh Đằng, Bạch Long, Quan Nhã, mấy người sắp tới đừng một mình ra ngoài, ra vào tốt nhất có đồng nghiệp đi theo. Lát nữa tôi sẽ ở diễn đàn tuyên bố thông báo, khuyên bảo toàn bộ nữ đồng nghiệp Tùng Hải”

Sắc mặt ba người đẹp đều có chút khó coi, nghĩ đến những người bị hại bị nuôi nhốt kia, trong lòng lạnh toát ghê tởm một phen.

So sánh với kẻ địch giết người như ma, hành vi của Sắc Dục thần tướng, càng làm các cô ghê tởm hơn. Ngày hôm sau, tám rưỡi tối. Trong TV, kênh Tùng Hải đang chiếu một tin tức: “Gần đây, văn phòng cảnh sát đã đánh sập một nhóm tội phạm chuyên môn tổ chức phụ nữ bán dâm cực kỳ càn rỡ, giải cứu ba mươi hai cô gái bị hại. Tổ chức này vẫn có không ít cá lọt lưới ẩn núp ở Tùng Hải, xin quảng đại nữ giới cảnh giác người xa lạ đến gần, cũng xin quảng đại thị dân cảnh giác, nếu có ai mất liên lạc vượt qua 24 tiếng, mời lập tức báo cáo cho văn phòng cảnh sát.”

Giang Ngọc Nhị ngồi xổm trên sô pha, ôm đầu gối, chán ghét “Y –”

một tiếng: “Thực ghê tởm! “Mẹ, con hôm nay bắt đầu không đi làm nữa, con sợ”

Bà ngoại “ấy”

nói: “Con chính là muốn lười thì có. Chẳng qua, Tùng Hải trị an càng ngày càng kém, đầu tiên là bệnh viện Bình Thái khủng bố tập kích, sau đó là vụ án tàn sát của công ty tài chính, bây giờ lại toát ra cái gì bức bách bán dâm”

“Như vậy đi, về sau đi làm tan làm, để Nguyễn Quân đưa đón con”

Bà ngoại rất bất mãn đối với này thế đạo.

“Con không cần, con muốn Nguyên Tử đưa con”

Dì trẻ nghiêng người, tựa đầu vào bả vai cháu trai. Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng đẩy dì trẻ ra, “Cháu trở về phòng”

Dì trẻ nhìn bóng lưng hắn, mờ mịt nói: “Mẹ, Nguyên Tử bị Quan Nhã kia bắt mất rồi?”

“Nói hươu nói vượn!”

Bà ngoại tạo thế muốn đánh. Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, nhìn trần nhà. Sắp tới mà nói, hắn thật ra không lo lắng Sắc Dục thần tượng lại gây chuyện, đối phương khẳng định sẽ lựa chọn hạ thấp, tránh đầu sóng ngọn gió, cho dù lên cơn nghiện, cũng sẽ tìm thợ vắt sữa chuyên nghiệp giải quyết. Nhưng thời gian dài, khẳng định tro tàn lại cháy.

“Sắc Dục thần tượng vừa tới Tùng Hải không lâu, đã hại nhiều cô gái vô tội như vậy, hắn bình thường hoạt động ở phương Bắc, có thể nghĩ mà biết, có bao nhiêu người đã gặp độc thủ của hắn. Quá ác liệt rồi, kẻ này quá ác liệt rồi.”

“Phải nghĩ cách diệt trừ Sắc Dục thần tướng, hy vọng hắn còn chưa rời khỏi Tùng Hải. Đúng rồi, Tiểu Viên thường xuyên tham gia chợ đen Binh Chủ giáo tổ chức, không biết cô ấy có manh mối hay không.

Chương 993: Dạ hội (1)

Trương Nguyên Thanh cầm lên điện thoại di động, gửi tin nhắn cho “dì ma pháp Tiểu Viên”: “Tiểu Viên, cô có thể tìm được hành tung Sắc Dục thần tướng không?”

Gửi tin nhắn xong, hồi lâu không nhận được câu trả lời.

Không biết vì sao, Tiểu Viên gần đây cũng không để ý đến hắn nữa.

Tìm đạo sư cuộc đời hỏi một chút? Trương Nguyên Thanh theo bản năng click vào avatar Linh Quân, nhìn thấy dấu chấm than màu đỏ thật to kia, mới nhớ tới bị đạo sư vĩ đại cho vào Sổ đen rồi, vẫn phải nghĩ cách trấn an Linh Quân trước.

“Đinh!”

Lúc này, một tin nhắn tiến vào hộp thư. Trương Nguyên Thanh click vào xem, người gửi tin là SỐ xa lạ, nội dung là một câu ngắn gọn: “Chỗ cũ gặp! Chỉ xem dung tin nhắn, Trương Nguyên Thanh đã biết ai tìm hắn. Chỉ Sát cung chủ! Đây là lần đầu tiên sau khi hắn vượt qua phó bản giết chóc, bà điện tìm hắn. Hẳn là vì cái chết của Lệ Chi.

Trương Nguyên Thanh nhập vào tin tức, trả lời: "Cung chủ?"

Vài giây sau, bên kia trở về một chữ "ùm", sau đó thì không còn gì nữa.

Trương Nguyên Thanh mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, click vào avatar Tiểu Viên, cô gái này vẫn không trả lời hắn.

Bỏ đi, rút thời gian rảnh đi khách sạn Vô Ngân một chuyến vậy… Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, đăng nhập diễn đàn chính phủ, quả nhiên thấy được phân bộ Tùng Hải phát thông cáo, Sắc Dục Thần Tướng ẩn núp ở Tùng Hải, các tổ tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp 1. Lúc trước Ma Nhãn ở Tùng Hải gây sóng gió, phân bộ Tùng Hải cũng chưa từng tuyên bố trạng thái "chuẩn bị chiến đấu cấp"

Cấp bậc chuẩn bị chiến đấu là căn cứ trình độ nguy hại mà quyết định, tuy cấp bậc của linh cảnh hành giả, trực tiếp móc nối với trình độ nguy hại, nhưng luôn có trường hợp đặc biệt. Khác biệt lớn nhất của Ma Nhãn và Sắc Dục Thần Tướng là, người trước tuy là tên cố chấp cuồng, nhưng không lạm sát, không có uy hiếp mãnh liệt đối với linh cảnh hành giả tầng trung và tầng dưới chót, dân chúng bình thường.

Dù sao trong quần chúng, hạng người khi nam phách nữ thuộc về số ít. Sắc Dục Thần Tướng khác, Sắc Dục Thần Tướng tương đối không có điểm mấu chốt, hơn nữa tác phong mê hoặc phụ nữ làm đồ chơi cực kỳ ác liệt.

"Jenny Đa Tình: Ôi đệch, Sắc Dục Thần Tướng chạy tới Tùng Hải rồi? Các chị em Tùng Hải cẩn thận một chút nha, tên này không có nhân tính"

"Thanh Đằng: Đã run bần bật"

"Xin Gọi Ta Nữ Vương: A cái này, tôi sáu tháng cuối năm vừa tính đệ trình xin, điều đến Tùng Hải công tác, đột nhiên không dám đi nữa"

"Du Du: Cô còn muốn điều đến Tùng Hải? Tôi hôm nay thiếu chút nữa bị dọa xin đi công tác, đi tỉnh Giang Nam láng giền tránh đầu sóng ngọn gió"

"Năm Rộng Tháng Dài: Binh Chủ giáo có phải đối đầu với Tùng Hải hay không? Đầu tiên là Ma Nhãn, sau đó là Sắc Dục.

Lại nói, tôi đối với Sắc Dục không quá hiểu biết, nghe danh hiệu là tên sắc ma nhỉ?"

"Ngưu tiểu muội: trong tư liệu chính phủ, chỉ viết Sắc Dục Thần Tướng hoang dâm tàn bạo, thoạt nhìn, tựa như không bằng các thần tượng khát máu thành tánh kia, nhưng thật ra Sắc Dục Thần Tướng là ác liệt nhất trong tám vị thần tướng Binh Chủ giáo. Người này hoạt động mạnh ở phương Bắc, thích bắt cóc phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp chất lượng tốt, nuôi nhốt biến thành đồ chơi. Hắn mê hoặc những người bị hại đó, sửa chữa nhận thức của họ, toàn bộ cô gái bị Sắc Dục Thần Tướng bắt đi, cho dù cuối cùng cứu ra, cũng rất khó tiếp tục sinh tồn ở xã hội, bởi vì nhận thức của các cô ấy đối với bản thân đã xuất hiện sai lầm"

"Ngưu tiểu muội: Các cô ấy có người bị Sắc Dục Thần Tướng định vị thành nô bộc, có người định vị thành nô lệ tình dục, có người định vị thành chó cái… Cho dù được giải cứu, các cô ấy cũng chỉ có thể sống tiếp ở trong bệnh viện tâm thần, bởi vì loại nhận thức sai lầm này, sẽ làm các cô ấy ở trong xã hội gặp phải đãi ngộ càng thảm hại hơn."

"Ngưu tiểu muội: Sắc Dục Thần Tướng rất ít giết chết phụ nữ nuôi nhốt, hắn coi các cô gái đáng thương đó là tài sản, hắn sẽ chọn lựa ra một ít đồ chơi chất lượng tốt bồi dưỡng, sau đó tặng các cô ấy cho quyền quý, tặng cho đại lão nghề nghiệp tà ác, tặng cho tinh anh giới làm ăn, bằng vào phương pháp này, Sắc Dục Thần Tướng đạt được tài phú cùng mạng lưới quan hệ khó có thể đánh giá, lại lợi dụng những tài phú mạng lưới quan hệ này làm từ thiện, tích lũy điểm đạo đức, tiêu trừ "nghiệp hóa"

bắt cóc phụ nữ. Có thể nói, là một vòng tròn khép kín hoàn mỹ".

"Mẫu Đơn Tiên Tử: Thật sự là tên cặn bã nên chặt làm trăm ngàn mảnh. Cô vì sao biết rõ ràng như vậy?"

"Ngưu tiểu muội: Lão nương là người phương Bắc, đương nhiên biết. Một cấp dưới trước đây của tôi, chính là bị Sắc Dục Thần Tướng bắt đi, vài năm sau, tôi ở lúc điều tra một vụ án phú thương cùng nghề nghiệp tà ác cấu kết tìm được cô ấy, cô ấy lúc ấy là bồ nhí của tên phú thương kia, mà trước khi đi

theo phú thương, cô ấy đã bị qua tay ít nhất ba lần, bị ép mang thai, sinh ra hai đứa con.”

Chương 994: Dạ hội (2)

“Ngưu tiểu muội: Thật ra tôi rất vui Sắc Dục Thần Tướng đi Tùng Hải. Đừng hiểu lầm, không phải vui sướng khi người gặp họa, mà là Tùng Hải càng nhiều cao thủ hơn, có sáu vị trưởng lão, có các đại tinh anh chấp sự, có Nguyên Thủy Thiên Tôn. Tôi hy vọng phân bộ Tùng Hải có thể săn giết Sắc Dục Thần Tướng, diệt trừ tai họa này. Chẳng qua, Sắc Dục Thần Tướng có tâm lý trả thù rất mạnh, khi đối phó hắn, tuyệt đối phải cẩn thận”

“Thanh Đằng: Tuy cô nói có đạo lý, nhưng nhân vật cấp thần tướng nào có dễ đối phó như vậy, nghề nghiệp tà ác cấp 6 đỉnh phong, cho dù đối mặt trưởng lão cấp 7, cũng có thể chạy trốn nhỉ?”

Trong đó các nữ đồng nghiệp phân bộ Tùng Hải lòng người hoảng sợ, ở trong bình luận phát biểu nỗi lo lắng của mình. Mà đồng nghiệp các phân bộ lớn, thì khiển trách Sắc Dục Thần Tướng mãnh liệt.

Trương Nguyên Thanh yên lặng rời khỏi diễn đàn, tâm tình có chút nặng nề.

“Nữ Vương muốn đến Tùng Hải, chính hợp ý mình, nhưng bây giờ Sắc Dục Thần Tướng ngay tại Tùng Hải, tạm thời vẫn là đừng mời chào cô ấy, bé trà xanh cũng tương tự. Ở trước khi giải quyết Sắc Dục Thần Tướng, chuyện xây dựng đội ngũ tạm gác lại trước.

Bình luận của Ngưu tiểu muội khiến hắn đánh giá đối với sự nguy hiểm của Sắc Dục Thần Tướng, hầu như tăng lên theo cấp số nhân.

Ở cùng một thành thị với kẻ ác liệt như thế, thật sự làm người ta khó có thể an tâm, gia đình, bạn bè đều có nguy hiểm.

Rạng sáng, Trương Nguyên Thanh dịch dung thành Vương Thái, bước đi ở con đường vắng vẻ, không bao lâu đã đến tiệm cà phê đối diện văn phòng cảnh sát khu Khang Dương. Cửa

hàng dọc phố đã sớm đóng cửa, chỉ có quán cà phê ánh đèn sáng tỏ, cửa chính mở rộng. Trương Nguyên Thanh tiến vào quán cà phê, theo thói quen nhìn về phía quầy bar, nơi đó không có một bóng người, máy pha cà phê bày ở quầy bar giữ sự im lặng, không ở trạng thái làm việc. Cung chủ ngay cả tâm tình pha cà phê cũng không có, đợi lát nữa nói chuyện cẩn thận chút, miễn cho bị treo lên đánh… Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm cảnh giác, bà điện tâm tình không tốt cùng bà điện trạng thái bình thường là hai việc khác nhau. Ánh mắt hắn đảo qua đại sảnh bàn ghế bày đây, nhưng trống trải không người, ở trước một cái bàn tròn trong góc, thấy được cô gái trẻ tuổi mặc váy đỏ, đeo mặt nạ màu bạc. Mặt nạ màu bạc trên mặt cô đổi thành loại kia lúc ban đầu, bao trùm cả khuôn mặt.

“Cung chủ”

Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở bên cạnh bàn tròn, “Chuyện Lệ Chi, tôi rất tiếc”

Chỉ Sát cung chủ lười biếng tựa vào ghế dựa, thản nhiên nói: “Từ một khắc đó trở thành tù binh của Sắc Dục, cái chết đối với cô ấy mà nói, chính là một loại giải thoát”

Giọng điệu của cô rất bình thản, nhưng Trương Nguyên Thanh nhìn thấy đôi mắt dưới mặt nạ giống như đầm nước lạnh sâu thẳm.

“Phân bộ Tùng Hải tính hành động như thế nào?”

Chỉ Sát cung chủ không nói lời thừa. Trương Nguyên Thanh cân nhắc vài giây, nói: “Bốn phương hướng, một là thông qua quán bar thu thập vân tay, khóa mục tiêu nghề nghiệp tà ác đêm đó ở trong quán bar, thực thi bắt, xem có thể từ phương diện này đột phá hay không?

Hai là ở chợ đen tuyên bố nhiệm vụ, treo thưởng hành tung của Sắc Dục Thần Tướng, rất nhiều tán tu con đường rất hoang dã, quen biết nghề nghiệp tà ác, mà nghề nghiệp tà ác không có danh dự đáng nói, hơn nữa tham tài. Ba là chờ đợi chính hắn lộ ra dấu vết, Phó Thanh Dương đã hướng tổng bộ xin một đạo cụ bí mật.

Thứ tư, nghe lén không có phân biệt, theo dõi cư dân bản địa Tùng Hải trò chuyện, tin tức, tin nhắn nói chuyện phiếm, bố trí Binh Chủ giáo, thân tướng, Sắc Dục, Thiên Vương vân vân các từ mấu chốt, từ big data tự động bắt giữ"

Chỉ Sát cung chủ nghe xong, khẽ gật đầu: "Tôi sẽ thử tìm kiếm Sắc Dục Thần Tướng, nhưng Chỉ Sát cung dù sao cũng là tổ chức dân gian, hành động lùng bắt quy mô lớn, vẫn là ỷ lại chính phủ các cậu. Nếu có manh mối của hắn, lập tức cho tôi biết."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu. Nói xong việc chính, Chỉ Sát cung chủ đột nhiên nói: "Gần đây có bạn gái rồi?"

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen: "Làm sao cô biết?"

Cô bật cười một tiếng: "Nhạc sĩ cảnh giới Thánh Giả, tên nghề nghiệp là Hồng Loan Tinh Quan, trên người cậu có thêm sợi tơ hồng, chẳng qua hơi hư ảo, ảm đạm, chứng minh quan hệ còn chưa củng cố Hồng Loan Tinh Quan là nhìn thấy cái gọi là "tơ hồng"

? Cái này nghe sao giống Nguyệt lão. Trên mặt Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười, vừa muốn nói gì, liền nghe Chỉ Sát cung chủ lạnh lùng nói:

"Cút đi đi!"

Sáng sớm hôm sau, trên bàn cơm, Trương Nguyên Thanh thu được Tiểu Viên trả lời: "Tôi sẽ lưu ý"

Điều này làm hắn rất vui sướng. Chuột có đường của chuột, rắn có đường của rắn, chính phủ muốn lùng bắt nghề nghiệp tà ác, độ khó rất lớn, nhưng nghề nghiệp tà ác tìm nghề nghiệp tà ác, thì đơn giản hơn rất nhiều.

Chương 995: Dạ hội (3)

Tuy Sắc Dục Thần Tướng sắp tới tất nhiên ẩn núp, Trương Nguyên Thanh cũng không trông cậy vào Tiểu Viên nhất định có thể tìm được Sắc Dục Thần Tướng, chỉ cần cung cấp manh mối là tốt rồi. Hắn phấn chấn buông điện thoại di động, cầm lên một cái bánh bao ngâm trong miệng, lặng yên mở "Tinh Mâu"

đánh giá tướng mạo người nhà.

Từ khi ở trên tướng mạo của anh họ thấy được huyết quang tai ương, hắn liền kiên trì mỗi ngày xem tướng mạo người nhà một lần, nay Sắc Dục Thần Tướng ẩn núp ở Tùng Hải, khẳng định không thể lơi lỏng.

"Anh họ tướng mạo bình thường, sắp tới không có nguy hiểm, cũng sẽ không có vận tốt, chỉ là cung Lao có chút đen tối… trạng thái sức khỏe không tốt, hơn nữa sắp tới sẽ tương đối mệt nhọc… Hắn lại nhìn về phía bà ngoại cùng ông ngoại, tất cả bình thường. Cuối cùng nhìn về phía Giang Ngọc Nhị.

"Ồ, dì trẻ cung Duyên có chút đen tối, dì ấy gần đây ở trên cảm tình hoặc xã giao sẽ có suy sụp.

Hơn nữa dì ấy bây giờ tâm tình rất kém…

Giang Ngọc Nhị ngậm cái bánh bao trừng mắt nhìn lại: "Nhìn cái gì? Chưa từng thấy dì trẻ xinh đẹp như vậy sao?"

Hắc, rõ ràng tâm tình rất không ổn, còn muốn biểu hiện ra một bộ dáng không tin không phối… Trương Nguyên Thanh lặng lẽ một phen, nói: "Dì trẻ, hôm nay cháu đưa dì đi làm đi."

Giang Ngọc Nhị ngẩn ra, ánh mắt lặng yên sáng lên, ngoài miệng lại nói: "Để làm gì, muốn mượn tiền có phải hay không?"

"Không đưa nữa."

"Đưa đưa đưa, vậy mày tan tầm cũng tới đón dì"

Giang Ngọc Nhị liền rất vui vẻ sụp soạt uống hết sữa đậu nành, túm Trương Nguyên Thanh ra ngoài, giọng điệu đà nói: "Mẹ, con đi làm đây!"

Trong thang máy, Trương Nguyên Thanh một lần nữa mở Tinh Mâu, lại phát hiện Giang Ngọc Nhị cung Duyên sáng ngời hơn không ít, không còn đen tối lúc trước.

"Hôm nay lương tâm phát hiện rồi"

Giang Ngọc Nhị soi cửa thang máy sáng lóa, sửa sang lại tóc, kiểm tra trang dung, không phát hiện cháu trai đang đánh giá mình.

“Chó cắn Lữ Động Tân không biết lòng người tốt, cháu là sợ dì một mình đi làm không an toàn”

Trương Nguyên Thanh đóng lại Tinh Mâu.

“A, mày không lo cho bạn gái?”

“Bạn gái có thể có rất nhiều người, nhưng dì trẻ chỉ có một”

Giang Ngọc Nhị thu hồi ánh mắt từ cửa thang máy, hướng về phía Trương Nguyên Thanh, vẻ mặt cổ quái nói: “Đây là trích lời gã tồi nào vậy, Trương Nguyên Thanh mày có phải học cái xấu rồi hay không?”

Những lúc ra ngoài, cô vui vẻ ôm cánh tay cháu trai, đi đường có chút nhảy nhót.

Thành phố Kim Sơn.

Công ty chuyển phát vắng vẻ, Bánh Bao Máu Người mặt baby đóng cửa phòng ngủ, kéo bức màn, từ ô vật phẩm lấy ra một cái bát đồng xanh điêu khắc cổ trùng cổ thú. Hắn đặt bát đồng xanh ở trên bàn, lại dùng dao găm cắt rách lòng bàn tay, đặt ở miệng bát, máu tươi đỏ sẫm rót vào đó như dòng chảy nhỏ. Rất nhanh, trong bát đóng một vũng máu tươi nho nhỏ. Hắn phủ phục xuống đất, kích hoạt đạo cụ này. Nhất thời, trong bát bốc lên sương mù máu đậm đặc, chậm rãi ngưng tụ thành một khuôn mặt mơ hồ.

“Hội trưởng, tôi có tình báo muốn báo cáo cho ngài”

Bánh Bao Máu Người nói.

Khuôn mặt người mở miệng nói, giọng to, nhưng có chút không chân thực.

“Khấu Bắc Nguyệt trong danh sách treo thưởng Nhân bảng, tôi biết, ngay tại thành phố Kim Sơn”

Khuôn mặt người do sương mù máu ngưng tụ thành di động ở miệng bát, lượn lờ, nói: “Ngươi là như thế nào biết hắn?”

Bánh Bao Máu Người lập tức mang chuyện như thế nào kết bạn Khấu Bắc Nguyệt, như thế nào cùng nhau ship đồ, như thế nào dẫn hắn tham gia phong hội, một năm một mười nói cho hội trưởng Cổ Vương.

“Hôm qua, tôi thừa dịp hắn vào cao ốc ship hàng, giấu trang bị định vị ở trên xe điện của hắn, đã mò ra địa điểm hắn ẩn thân, ngay tại ngoại ô thành phố Kim Sơn, một nơi tên là khách sạn Vô Ngân.

Bánh Bao Máu Người nói xong, phát biểu ý kiến của mình: “Bắc Nguyệt… Không, Khấu Bắc Nguyệt đã là người của Nguyên Thủy Thiên Tôn, như vậy, mục đích hắn tiếp cận tôi, chỉ sợ là hội trưởng ngài đó.”

Khuôn mặt người sương mù máu chậm rãi nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa có tư cách đối phó ta, nếu là muốn thông qua người tìm được ta, vậy ngươi bây giờ không thể liên lạc ta nữa”

Bánh Bao Máu Người phủ phục dưới đất: “Đây cũng là điều thuộc hạ không nghĩ ra. Khấu Bắc Nguyệt người này xử trí ra sao, xin hội trường định đoạt”

Khách sạn Vô Ngân… Khuôn mặt người sương mù máu suy tư vài giây, hỏi: “Khấu Bắc Nguyệt tính tình, phẩm tính như thế nào?”

Tuy không biết hội trưởng vì sao chú ý phẩm tính của một nhân vật nhỏ, nhưng Bánh Bao Máu Người vẫn trả lời không chút do dự: “Thích bốc phét, quá phận ngây thơ, chỉ số thông minh không cao, trải đời chưa sâu, giống Hỏa Sư còn hơn Yêu Mê Hoặc, hiếu chiến, nhưng không khát máu tàn bạo. Tôi đến nay chưa từng thấy hắn giết người. Ở chung với hắn, vô cùng đơn giản, còn rất thoải mái”

Khuôn mặt người sương mù máu “A”

một tiếng, không phân biệt rõ là trào phúng hay trêu chọc: “Người đối với hắn cảm tình rất sâu nha.”

Chương 996: Trả thù (1)

Bánh Bao Máu Người bị dọa giật mình, vội vàng bày tỏ lòng trung thành: “Thuộc hạ trung thành và tận tâm đối với hội trưởng, hội trưởng nếu muốn Khấu Bắc Nguyệt kia chết, thuộc hạ hôm nay liền dẫn người đi qua làm thịt hắn.”

Giọng điệu khuôn mặt người sương mù máu lúc này biến thành trào phúng thật sự, "Chịu chết còn xấp xỉ đúng. Ta biết Khấu Bắc Nguyệt là người của ai rồi, người của hắn sẽ giao tiếp với nghề nghiệp hợp pháp, trái lại cũng không kỳ quái"

Người của hắn? Nghe ý tứ của hội trưởng là, sau lưng Khấu Bắc Nguyệt có chỗ dựa khác? Hội trưởng không nói, Bánh Bao Máu Người cũng không dám hỏi, nói: "Vậy, Khấu Bắc Nguyệt xử trí như thế nào, tôi còn cần tiếp tục lá mặt lá trái với hắn hay không?"

Khuôn mặt người sương mù máu chậm rãi lay động, như đang ngẫm nghĩ, giọng bình thản nói:

"Sắc Dục của Binh Chủ giáo ở Tùng Hải bắt phụ nữ bừa bãi, bị Ngũ Hành minh hốt mất đại bản doanh rồi. Sắc Dục Thần Tướng háo sắc như mạng, tâm lý trả thù lại mạnh, tuyệt đối khó nuốt trôi cơn giận này, hắn sẽ trả thù Ngũ Hành minh. Chúng ta không ngại thêm mồi lửa, mang tin tức Khấu Bắc Nguyệt ẩn thân ở khách sạn Vô Ngân thành phố Kim Sơn truyền cho Sắc Dục Thần Tướng:

Bây giờ ai cũng biết Khấu Bắc Nguyệt là chó săn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một chiêu này của hội trưởng, là xua hổ nuốt sói, để Sắc Dục Thần Tướng đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn… Sắc Dục muốn trả thù phân bộ Tùng Hải, nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất. Dù sao tên kia là bảo bối của phân bộ Tùng Hải, phân lượng đủ, lại không giống Phó Thanh Dương mạnh đến khó mà địch nổi như vậy… A, không đúng, sau lưng Khấu Bắc Nguyệt còn có người, hội trưởng đây là một mũi tên bắn ba con chim, rất khó nói hội trưởng là muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn chết, hay là muốn Sắc Dục Thần Tướng chết… Vùng ngoại thành Tùng Hải, biệt thự Đằng Vân. Xe hơi màu trắng thông suốt không chịu cản trở lại vào tiểu khu biệt thự, dọc theo trục đường chính của tiểu lái một lát, rẽ trái vào đường nhỏ, cuối cùng lại vào một tòa có đình viện biệt thự. Dừng xe, tắt máy, từ trong chiếc xe sang giá trị cả triệu tệ này có hai người đàn ông đi xuống, một người trung niên âu phục giày da thân thể phát tướng, một thanh niên đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, ánh mắt sắc bén.

Trong tay hai người xách bao lớn bao nhỏ vật tư, khóa cửa xe, tiến vào biệt thự.

Đặt xong vật tư sinh hoạt cần, người đàn ông trung niên thân thể phát tướng ở lại dưới lầu, thanh niên đội mũ lưỡi trai dọc theo cầu thang tay vịn tới lầu hai, gõ vang của phòng ngủ chính.

“Vào đi.”

Trong phòng ngủ truyền ra thanh âm lộ ra một sự âm trầm. Người thanh niên đầu đội mũ lưỡi trai mở cửa phòng. Phòng ngủ diện tích rất lớn, bên trong có sảnh nhỏ, trong sảnh bày tủ rượu, bàn trà, TV các thứ.

Trên sô pha đối diện TV, có người đàn ông trung niên hình thể khô gầy, làn da ngăm đen, khoác áo ngủ tơ lụa, để trần đôi chân đầy lông, tập trung tinh thần xem tin tức. Rõ ràng là Sắc Dục Thần Tướng. Dựa sát vào bên cạnh hắn, là một vị cô gái trẻ tuổi dung mạo quyến rũ, mắt lim dim, khuôn mặt ửng đỏ, tựa như vừa mới hứng lấy ấn trạch. Sắc Dục Thần Tướng VỖ VỖ mặt cô gái, nói: “Đến dưới lầu tìm chồng em đi.”

Cô gái trẻ tuổi ngoan ngoãn đứng dậy, “Vâng, chủ nhân!”

Rồi đi đường tư thế cổ quái rời khỏi phòng ngủ. Nhìn theo cô gái rời khỏi, Sắc Dục Thần Tướng đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía một căn biệt thự nơi xa, nói:

“Ở nơi này đều là phú thương, không thiếu người đẹp, vừa rồi lúc ở bên cửa sổ làm việc, ta nhìn thấy trong căn nhà đó có đứa nhan sắc không tệ, ngày mai chúng ta liền qua ở”

Thanh niên đội mũ lưỡi trai do dự một phen, nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Thần tướng, bây giờ nên tĩnh không nên động. Ngũ Hành minh tìm chúng ta khắp Tùng Hải, chúng ta gây ra động tĩnh càng nhỏ, càng an toàn”

Sắc Dục Thần Tướng đột nhiên nổi giận, lạnh lùng nói:

“Nhưng ta cần đàn bà, càng nhiều càng tốt, ngươi biết, một nữ nhân không thể thỏa mãn ta”

Sắc Dục Thần Tướng đối với nữ sắc có cố chấp mãnh liệt, cái này không đơn giản là phương diện kia, ở trên số lượng cũng có cố chấp mãnh liệt. Hắn cần là bên người lúc nào cũng mỹ

nữ vạn quanh, chưa chắc cần làm hạnh mọi lúc, nhưng số lượng nhất định phải nhiều. Nếu không căn bản không thể giảm bớt ham muốn khác đêm bành trướng của hắn, cái này càng nhiều là một loại thỏa mãn trên tinh thần, mà không phải thân thể. Thanh niên đội mũ lưỡi trai lập tức cúi đầu, không dám nói lời nào.

Sắc Dục Thần Tướng hít sâu một hơi, giọng điệu hòa hoãn lại, nói: "Tìm hiểu được tình báo gì?"

Thanh niên trầm giọng báo cáo:

"Nghe nói tiếp nhận vụ án này của ngài là Phó Thanh Dương, đại khu hắn ban đầu phụ trách là khu Khang Dương, sau khi tấn thăng trưởng lão, điều đến đội tuần tra, nhưng trước mắt vẫn ở lại khu Khang Dương"

Chương 997: Trả thù (2)

"Chính phủ ở các chợ đen lớn của Tùng Hải treo thưởng ngài, chỉ cần cung cấp manh mối của ngài, liền thưởng cho năm triệu, chẳng phân biệt trận doanh. Ta bây giờ cũng không dám liên lạc nghề nghiệp tự do của tổ chức khác. Mặt khác, phân bộ Tùng Hải tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp 1?

Sắc Dục Thần Tướng sắc mặt âm trầm:

"Trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp 1? Phó Thanh Dương thằng nhãi này, là muốn liều mạng đến cùng với ta?"

Binh Chủ giáo hùng cứ tây bắc, bởi vì từng thiếu chút nữa bị Ma Nhãn Thiên Vương giết chết, hắn rời xa đại bản doanh Binh Chủ giáo, chủ yếu hoạt động ở phương Bắc, không thiếu đọ sức với hành giả hợp pháp các phân bộ lớn ở phương Bắc. Tuy cũng luôn bị truy nã, nhưng đại đa số thời điểm, hai bên gặp chiêu giải chiều tranh đấu một phen, cũng không giải quyết được gì. Linh cảnh hành giả chính phủ không diệt được hắn, hắn cũng sẽ không ngu ngốc nhảy nhót hàng ngày, đại để có thể duy trì một loại cân bằng vi diệu. Nhưng phương pháp xử lý của phân bộ Tùng Hải không giống với phương Bắc, một bộ khí thế muốn tử chiến đến cùng, quyết không thỏa hiệp. Cái này ý nghĩa hắn hoặc là từ nay về sau hạ thấp sinh tồn, hoặc rời khỏi Tùng Hải.

Tùng Hải mỹ nữ như mây, phồn hoa như gấm, Sắc Dục Thần Tướng cũng không muốn rời khỏi, bởi vậy, sau khi nghe nói tin tức này, có chút tức giận.

"Thần tướng, nhìn từ hôm nay, Tùng Hải đô thị lớn như vậy, là sẽ không thỏa hiệp. Chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?"

Thanh niên mũ lưỡi trai nói.

"Đám ma-cà- Đông phương Nam này, chẳng lẽ sống quá an nhàn rồi, bọn hắn đại khái còn không rõ, cái gì là thần tướng, cái gì là Thánh Giả"

Quan hệ của trận doanh hợp pháp cùng tự do là — Ở tầng dưới tầng trung, nghề nghiệp tà ác giống con chuột trong cống rãnh, né tránh chính phủ khắp nơi. Nhưng đến cao tầng, nghề nghiệp tự do không sợ hợp pháp, thậm chí, là các Chúa Tể trận doanh hợp pháp phải cố ý tránh trận doanh tự do. Thân là Yêu Mê Hoặc cấp 6, linh cảnh hành giả cảnh giới Thánh Giả đỉnh phong, Sắc Dục Thần Tướng mặc kệ đi đến thế nào, cũng có thể xưng là đại lão một phương, cao tầng chắc chắn.

"Từ hai mươi mốt năm trước, hội trưởng Linh Năng hội phân hội khu nam ngã xuống, Cổ Vương cùng Phán Quan Mắt Quỷ vì cạnh tranh vị trí hội trưởng, cả ngày đấu đá nội bộ, trận doanh tự do vùng duyên hải đông nam liền suy yếu"

Sắc Dục Thần Tướng cười lạnh nói:

"Đám hành giả hợp pháp phân bộ Tùng Hải nhàn rỗi nhiều năm như vậy, thực coi mình là cây hành rồi… Bản thân liền thay bọn hắn tìm về sự sợ hãi!"

Thanh niên mũ lưỡi trai lại không có phần tự phụ này, thấp thỏm lo âu nói: "Nhưng, Ma Nhãn Thiên Vương chính là ngã ở Tùng Hải"

Sắc Dục Thần Tướng khinh thường nói:

"Đừng lấy ta đánh đồng với Ma Nhãn tên ngu xuẩn kia. Thứ nhất, cấp bậc của ta còn chưa đến mức để sáu tên trưởng lão Tùng Hải khổ tâm mưu tính như đứng đống lửa, như ngồi đống than. Thứ hai, phàm là Ma Nhãn có thể giảm bớt hạn cuối của mình, mà không phải làm thánh mẫu, các trưởng lão Tùng Hải muốn bắt hắn, như thế nào cũng phải chết một nửa"

Thanh niên mũ lưỡi trai liền nói ngay: "Ngài nói đúng! Còn có một tình báo."

Sắc Dục Thần Tướng nói: "Nói!"

"Thuộc hạ từ chỗ người dưới trướng Cổ Vương tìm hiểu được, trong danh sách treo thưởng Nhân bảng, kẻ tên Khấu Bắc Nguyệt kia, trốn ngay ở thành phố Kim Sơn, địa chỉ là khu ngoại ô thành phố Kim Sơn, khách sạn Vô Ngân"

Thanh niên mũ lưỡi trai nói: "Hắn chính là chó săn của Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Sắc Dục Thần Tướng không chút hứng thú đối với Khấu Bắc Nguyệt nhân vật này, nhưng cái tên "khách sạn Vô Ngân", hắn lại là biết. Đại mỹ nhân ngày nhớ đêm mong kia ngay tại khách sạn Vô Ngân thành phố Kim Sơn. Sắc Dục Thần Tướng từng phải người theo dõi cô. Sau khi phong hội kết thúc, Sắc Dục Thần Tướng ngay lập tức đi tìm Huyết Yến Tử, lấy hai món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả làm thù lao, mời cô ra tay vây săn Tiểu Viên. Nhưng lại bị từ chối. Người đàn bà độc ác kia, thế mà lại biểu hiện ra sự khoan dung khó có thể tin đối với cấp dưới cũ.

"Khấu Bắc Nguyệt cũng là người của khách sạn Vô Ngân, hắn là chó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, như vậy Tiểu Viên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tất nhiên quen nhau, đây quả thật là manh mối không tệ.."

Nghĩ đến bông hoa sen trắng kia dung mạo dáng người đều nổi bật, hơn nữa gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, Sắc Dục Thần Tướng chỉ cảm thấy bụng dưới bốc lên một ngọn dục hỏa, trở nên miệng khô lưỡi khô. Hắn hít thật thở sâu, miễn cưỡng kiềm chế sắc dục, nói: "Thành phố Kim Sơn bên kia gác lại trước đã, ta bây giờ có cái kế hoạch, người thay ta triệu tập mấy kẻ nghề nghiệp tự do, ta muốn chơi phân bộ Tùng Hải một chút."

Kết thúc một ngày mặc thường phục truy lùng, Trương Nguyên Thanh khoác ánh nắng chiều vàng đỏ đẹp đẽ, cùng đám người Quan Nhã, Lý Đông Trạch, Khương Tinh Vệ, Thanh Đằng ngồi xe MPV quay về vịnh Phó gia. Mọi người đi lên cầu thang hai hướng, đến phòng họp lầu hai.

Chương 998: Trả thù (3)

Phó Thanh Dương mặc âu phục màu trắng, đã sớm ngồi ở cuối bàn hội nghị dài, chờ đợi đã lâu. Bàn hội nghị làm từ gỗ thịt bày đầy thức ăn nóng hổi, đây là bữa tối Phó trưởng lão chuẩn bị cho mọi người.

"Vất vả các vị rồi, ngồi đi!"

Phó Thanh Dương vẻ mặt lạnh nhạt: "Triệu mọi người trở về, là muốn tổ chức một cuộc họp ngắn, tôi vừa thu thập xong toàn bộ tài liệu về Sắc Dục Thần Tướng, làm một cái miêu tả đối với tâm lý của hắn"

Nói xong, hắn cầm lấy điều khiển từ xa, mở ra máy chiếu. Trên tấm màn vải màu trắng xuất hiện các vụ án dày đặc rậm rạp.

"Những thứ này đều là tư liệu các phân bộ lớn phương Bắc truyền tới, chỉ dùng một ngày thời gian đã mang đại bộ phận tư liệu về Sắc Dục Thần Tướng từ Siêu Phàm đến Thánh Giả đều tập hợp xong, xem ra các đồng nghiệp phương Bắc chờ mong chúng ta mang Sắc Dục vĩnh viễn giữ lại Tùng Hải"

Phó Thanh Dương khi nói chuyện, mọi người đã hướng ánh mắt về phía màn vải, bắt đầu cẩn thận đọc.

Nội dung ghi lại sự tích của Sắc Dục thần tướng, bao gồm nhưng không giới hạn ở chiến đấu, phạm tội, đạo cụ…

Phó Thanh Dương cấp dưới tập trung tinh thần đọc tư liệu, nói:

"Nhu cầu đối với nữ sắc của Sắc Dục Thần Tướng đã đạt tới mức không cách nào tự khống chế, một hai người phụ nữ không thể thỏa mãn dục vọng của hắn. Nhìn chung tình báo hắn vài lần địa điểm ẩn thân bại lộ, địa điểm đó đều giấu từ mười nữ bị hại trở lên. Hắn không nhịn được bao lâu, nhất định sẽ lại gây án. Mặt khác, chúng ta cần tăng mạnh giám thị đối với một số nơi đặc thù, để tránh Sắc Dục Thần Tướng ẩn thân trong đó".

Khương Tinh Vệ giơ tay: "Phó trưởng lão, nơi đặc thù là chỉ WC nữ sao?"

Phó Thanh Dương ngẩn ra.

“Vì sao em sẽ cảm thấy là WC nữ?”

Trương Nguyên Thanh chấn động.

“Bởi vì nơi đó nhiều phụ nữ mà, hơn nữa đều phải cởi quần”

Khương Tinh Vệ cảm thấy mình phân tích rất có đạo lý.

“Vậy em có thể nghĩ tiếp, nơi nào nhiều phụ nữ, còn đều cởi quần hay không?”

Trương Nguyên Thanh dẫn dụ từng bước học sinh trung học thuần khiết.

“Nhà tắm?”

Phó Thanh Dương ho khan một tiếng, kịp thời cắt ngang hai người thảo luận: “Nơi nào không quan trọng. Tinh Vệ, cái này không ở trong phạm vi xử lý của em.”

Trưởng lão trẻ tuổi tiếp tục nói:

“Trừ buông thả tình dục, trong nhãn dán tính cách Sắc Dục Thần Tướng, hai điều rõ ràng nhất: tự phụ, tâm lý trả thù mạnh”

“Tôi phán đoán, hắn sắp tới có thể sẽ nhằm vào Ngũ Hành minh, làm một ít hành vi mang tính trả thù. Từ hôm nay trở đi, đội viên dưới đội trưởng, ở nhà làm việc, có hành động lại tập hợp. Thanh Đằng, Bạch Long, Quan Nhã, các cô dọn đến vịnh Phó gia ở tạm. Chỉ cần Sắc Dục Thần Tướng dám giết hành giả chính phủ, tôi liền có biện pháp tìm được hắn”

Chỉ cần dám giết hành giả chính phủ, liền nhất định có thể tìm được hắn? Cậu em vợ lấy đâu ra tự tin vậy? Là món đạo cụ bí mật kia hắn trước đó xin? Trương Nguyên Thanh suy nghĩ tung bay.

Phó Thanh Dương án điều khiển từ xa, nói: “Hiểu biết thủ đoạn của kẻ địch, là căn cứ tốt nhất phỏng đoán phương thức giết người của bọn chúng. Đây là tên nghề nghiệp cùng kỹ năng ba giai đoạn lớn của Yêu Mê Hoặc từ Siêu Phàm đến Chúa Tể, mọi người xem một lần, tin tức bên trên không thể truyền ra ngoài.”

Trương Nguyên Thanh cùng các đồng nghiệp đều nhìn về phía màn vải.

“Yêu Mê Hoặc: kỹ năng chủ động–- Con Mắt Mê Hoặc, đánh dấu; Kỹ năng bị động– cuồng bạo, chiến đấu, phá giáp”

“Vụ Chủ: kỹ năng chủ động — sương mù dày đặc tử vong (ghi chú: Vụ Chủ có thể ở trong phạm vi sương mù dày đặc bao phủ dịch chuyển tức thời khoảng cách ngắn, có thể căn cứ sương mù dày đặc đoán vị trí kẻ địch. Lúc cấp 6, thân thể có thể hóa sương mù dày đặc, bỏ qua công kích vật lý.

Kỹ năng bị động— Mình Đồng Da Sắt”

“Chiến Thần Viễn Cổ: kỹ năng chủ động– ba đầu tám tay (ghi chú: ba đầu tám tay là ý tứ mặt chữ, ba đầu nhìn sáu đường, sau tai nghe tám phương, tám cánh tay đều cầm một món thần binh lợi khí, am hiểu nhất quần đấu. Kỹ năng bị động– mê hoặc ma văn (ghi chú: mê hoặc ma văn là Con Mắt Mê Hoặc phiên bản tăng mạnh, linh cảnh hành giả dưới Chúa Tể nhìn thẳng ma văn, nhẹ thì tinh thần sụp đổ, nặng thì thần trí thác loạn”

Đây là lần đầu tiên, Trương Nguyên Thanh toàn diện, chi tiết hiểu biết nghề nghiệp Yêu Mê Hoặc này. Tuy hắn đối với Yêu Mê Hoặc đã rất quen thuộc. Xem xong giới thiệu những kỹ năng này, trong đầu Trương Nguyên Thanh chỉ có một ý nghĩ: chúa tể chiến tranh! Yêu Mê Hoặc nghề nghiệp này, tựa như trời sinh vì chiến tranh mà sinh, khát máu cuồng bạo lấy chiến đấu nuôi chiến đấu, vĩnh viễn không mệt nhọc. Chiến đấu thêm Mình Đồng Da Sắt cam đoan Ly có thể ở trong chiến trường càn quét ngang dọc. Ba đầu tám tay cùng mê hoặc ma văn, là vũ khí sắc bén để lấy ít đánh nhiều, kẻ địch càng nhiều, ngược lại càng có thể phát huy ưu thế.

Chương 999: Họa sát thân (1)

Khó trách nghề nghiệp cảnh giới Chúa Tể tên là Chiến Thần Viễn Cổ, cái này con mẹ nó đặt ở cổ đại, một mình ở trong vạn quân vào bảy lần ra bảy lần không nói chơi, một mình một người đấu toàn quân cũng không có vấn đề gì. Vừa nghĩ như vậy, Ma Nhãn Thiên Vương đáng sợ cỡ nào, về sau nhìn thấy

hắn, có thể cân nhắc kế sách cúi đầu bái lạy. Ừm, sau khi vượt qua phó bản giết chóc, quyền hạn của mình đã tương đương với chấp sự, có tư cách tìm đọc tư liệu chi tiết Siêu Phàm đến Thánh Giả toàn bộ nghề nghiệp linh cảnh hành giả bản thổ, tìm một cơ hội tìm hiểu một phen… Trương Nguyên Thanh âm thầm quyết định. Đang nói, cửa phòng họp bị gõ vang, tiếp theo, một em gái tai thỏ đẩy cửa mà vào, trong tay cầm một cái điện thoại di động, thấp giọng nói: "Thiếu gia, điện thoại!"

Phó Thanh Dương nhận điện thoại, đưa tai nghe, khuôn mặt vốn đơ, nhanh chóng ngưng tụ lên một tầng "sương lạnh"

"Xem vẻ mặt cậu, tựa như có chuyện không tốt lắm"

Quan Nhã vừa cắt một miếng bít tết đưa đến bên miệng, thấy thế, yên lặng đặt xuống. Các đội trưởng bên cạnh bàn, cũng ăn ý dừng lại ý định dùng bữa, ánh mắt hướng về phía Phó Thanh Dương.

"Vừa nhận được tin tức, khu Triêu Môn có một tiểu đội bị giết hại"

Thanh âm Phó Thanh Dương lộ ra sự trầm trọng. Thanh Đằng khẽ biến sắc, thốt ra: "Sao có thể?"

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Sắc Dục Thần Tướng làm?"

Vẻ mặt người khác cũng lập tức trở nên ngưng trọng.

Vùng duyên hải Đông Nam xưa nay tương đối yên ổn, cả một tiểu đội bị giết hại, bọn họ từ khi vào nghề tới nay, còn chưa bao giờ gặp phải sự kiện ác liệt như thế.

"Tình huống cụ thể không rõ"

Phó Thanh Dương mặt lạnh đứng dậy, nói: "Mọi người theo tôi ra ngoài, đi hiện trường nhìn xem".

Trong tiếng ghế dựa cao "rầm rầm", mọi người bên cạnh bàn hội nghị đứng dậy, đi theo Phó Thanh Dương rời khỏi phòng họp. Trương Nguyên Thanh thì gọi tới em gái tai thỏ đang cầm điện thoại di động kia, nói: "Cắt bít tết của Quan Nhã một chút, đặt ở trong hộp cơm cho tôi."

Em gái tai thỏ lập tức bưng khay ăn rời đi. Trương Nguyên Thanh đuổi kịp mọi người, đoàn người đợi ở phòng khách vài

phút, ba chiếc xe MPV màu đen từ từ lái đến, dừng ở cửa biệt thự. Phó Thanh Dương dẫn các đội trưởng xuyên qua đình viện, đi về phía cổng. Trương Nguyên Thanh đợi mười mấy giây, thẳng đến lúc một em gái tai thỏ bừng hộp thức ăn vội vàng chạy tới, "Nguyên Thủy tiên sinh, bít tết của ngài!"

"Đa tạ!"

Trương Nguyên Thanh cầm hộp thức ăn chạy ra. Lúc này, đám người Phó Thanh Dương đã tiến vào thùng xe, xuyên qua cửa kính xe trông lại.

Khương Tinh Vệ xuyên thấu qua cửa kính xe, nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm hộp thức ăn, đi thẳng về phía cái xe này của mình, mắt sáng lên, vui vẻ vươn tay: "Nguyên Thủy, anh là mang cơm cho em sao?"

Nào ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời: "Không phải cho em, trẻ con đói mấy bữa không quan trọng"

Khi nói chuyện, đã chui vào thùng xe. Nhân viên đến đông đủ, Phó Thanh Dương giọng điệu thản nhiên nói: "Xuất phát!"

Ba chiếc xe MPV nhanh chóng lái ra khỏi biệt thự vịnh Phó gia. Trong chiếc xe kia ở giữa, Trương Nguyên Thanh mang hộp thức ăn nhanh đưa cho Quan Nhã ngồi ngay ngắn nghiêm trang, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Dùng hộp thứcn ăn chọc vào vòng eo nhỏ hai cái, Quan Nha mới quay đầu, gắt:

"Làm gì thế, đừng làm gì đặc thù, nhiều người nhìn như vậy, xấu hổ bao nhiêu?

Cô tựa như có chút thẹn thùng. Lão tài xế cùng Trương Nguyên Thanh giống nhau, ở phương diện nào đó đều cực kỳ thiếu kinh nghiệm, không mạnh hơn thiếu nữ bao nhiêu.

"Chị buổi trưa chưa ăn"

Trương Nguyên Thanh đặt hộp thức ăn ở trên đùi lão tài xế, cười nói:

"Tôi chỉ quan tâm chị có đói hay không, ánh mắt người khác không cần để ý tới."

Ánh mắt Quan Nhã lập tức trở nên dịu dàng, ý cười trên khóe miệng mở rộng, cười mỉm nói: “Tiến bộ rất lớn đấy!”

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm đôi mắt đẹp của Quan Nhã, thấp giọng nói: “Bởi vì là chị…”

Má Quan Nhã hơi đỏ lên.

“Khụ khụ khụ..”

Lý Đông Trạch hàng ghế sau giống người bệnh ho lao dùng sức ho khan, Ánh mắt thập trưởng nhìn ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: “Chú ý ảnh hưởng!”

Trương Nguyên Thanh không nói chuyện nữa. Quan Nhã cầm cái dĩa nhỏ bằng bạc, ăn từng miếng bít tết đã cắt nhỏ. Khương Tinh Vệ ngồi cùng một chỗ với Lý Đông Trạch, ở phía sau không ngừng lay bả vai Quan Nhã.

Quan Nhã liên bản thân ăn một miếng, quay đầu đút một miếng, rất nhanh đã ăn hết bít tết. Màn đêm buông xuống, ô nhiễm ánh sáng của đô thị lớn thay thế ánh mặt trời, độ sinh động của thành thị chưa bởi vì mặt trời xuống núi mà yếu bớt, xe cộ như dòng sông, người đi đường bên đường như dòng suối. Hơn nửa tiếng sau, ba chiếc xe MPV lái vào một căn chung cư, dưới chung cư đã có mấy chiếc xe chuyên dụng của trị an viên dừng đỗ. Trương Nguyên Thanh xuống khỏi thùng xe, ngẩng đầu nhìn chung cư cao cấp một lần, nhíu mày nói:

“Nơi này?”

Cả đội ngũ bị giết hại, hắn vốn cho rằng là địa điểm làm việc của hành giả chính phủ, bây giờ xem ra, là chi tiểu đội này điều tra được địa điểm ẩn thân của nghề nghiệp tà ác?

Chương 1000: Họa sát thân (2)

Có thể giết chết cả tiểu đội, quá nửa là Sắc Dục Thần Tướng, nhưng Sắc Dục Thần Tướng sao có thể bị một tiểu đội bình thường tìm được?

Nếu nói cố ý bại lộ hành tung không có khả năng lắm, bởi vì nếu phát hiện địa điểm nghi ngờ Sắc Dục Thần Tướng ẩn thân, vậy khẳng định là nhiều chấp sự liên thủ tiến đến, thậm chí là trực tiếp thông báo Phó Thanh Dương. Ôm sự nghi hoặc, hắn

đi theo phía sau Phó Thanh Dương, vào thang máy, đến tầng lầu xảy ra sự việc.

Cả tầng lầu đều bị phong tỏa, hành lang cùng của thang máy kéo dây băng cảnh giới màu đỏ, là trị an viên thực súng đạn thật gác cửa ra vào.

Mới vừa đi ra khỏi thang máy, liền có một người trung niên nho nhã chào đón, nói: "Phó trưởng lão!"

Người trung niên mặc âu phục, không thắt nơ, nút ở ngực cởi hai cái, khóe mắt có nếp nhăn nhỏ mà dày đặc, khí chất trong sự ôn hòa nho nhã, lộ ra tiêu sái. Trương Nguyên Thanh đánh giá hắn vài giây, đã có phán đoán đối với nghề nghiệp của người này - Mộc Yêu! Nếu đối phương thắt nơ, cài cúc áo, vẻ mặt nghiêm túc, không thích nói cười, như vậy chính là Thám Báo. Nếu chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, xắn tay áo, ngực cởi ba cái cúc áo, tóc rối bời tùy ý một ít, vậy chính là Hỏa Sư.

Năm nghề nghiệp lớn chủ lưu của Ngũ Hành minh, vẫn rất dễ phân biệt.

"Vạn chấp sự"

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, vẻ mặt trầm ngưng, nói: "Làm phiền dẫn đường"

Vạn chấp việc làm cái động tác mới, dẫn theo đoàn người xuyên qua hành lang, tiến vào một gian phòng bị dây băng cảnh giới phong tỏa.

Đây là một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, rất khí phái, tổng diện tích đại khái một trăm mét vuông, phòng khách phong cách trang trí rất cao cấp, sô pha, bàn trà, đồ điện, mắt thường có thể thấy được đắt đỏ sang trọng.

Đáng giá nhắc tới, phòng khách bài trí rất chỉnh tề, không có dấu vết chiến đấu.

Vạn chấp sự trực tiếp xuyên qua phòng khách, vặn mở cửa phòng ngủ, bên trong, điều hòa thổi gió lạnh vù vù, trên giường đôi trải ga giường màu lam nhạt, có một cô gái ngoài ba mươi tuổi, thành thục, xinh đẹp nằm đó. Cô mở to đôi mắt tĩnh mịch, tràn ngập sợ hãi cùng oán hận nhìn chằm chằm trần nhà, cái chết đóng băng lại biểu cảm cuối cùng của cô. Cái cổ trắng như tuyết để lại vết bóp xanh tím. Vạn chấp sự giọng

điệu trầm thấp: “Cô ấy tên Hoàng Hậu Nước Sâu, là một đội trưởng dưới trướng tôi, nơi này là nhà của cô ấy”

Phó Thanh Dương, Quan Nhã, Lý Đông Trạch ba vị Thám Báo, không biểu lộ gì đảo qua bố trí căn phòng. Khuôn mặt Phó Thanh Dương không thấy vẻ mặt, nhưng giọng điệu có chút trầm thấp: “Mang tình huống sự việc nói chi tiết một chút”

Vạn chấp sự gật đầu, nói: “Lúc buổi chiều hôm nay, văn phòng cảnh sát khu Triệu Môn nhận được điện thoại báo cảnh sát, nói nghe thấy cách vách có cô gái cầu cứu, hơn nữa, người báo cảnh sát nói nhìn thấy có người xa lạ ra vào chung cư, Hoàng Hậu Nước Sâu sau khi hướng tôi báo cáo, liền dẫn đội đến xem xét.

“Sau khi tới mới phát hiện là một hồi hiểu lầm, đó chỉ là vợ chồng son đang cãi nhau. Cô ấy sau khi báo cáo tình huống cho tôi, liền quay trở về”

“Buổi tối hôm nay, các phân bố phương Bắc tập hợp toàn bộ tư liệu của Sắc Dục Thần Tướng, tôi lâm thời thông báo các đội trưởng dưới trướng họp, nhưng như thế nào cũng không liên lạc được Hoàng Hậu Nước Sâu”

“Dẫn đội lại đây tra xét, phát hiện cô ấy đã bị hại. Tôi ý thức được không ổn, lập tức liên lạc đội viên của cô ấy, kết quả sáu đội viên toàn bộ mất liên lạc, tôi đã hướng Kinh Hồng trưởng lão báo cáo việc này, từ chỗ hắn nhận được địa chỉ của sáu đội viên, phái người đi qua điều tra, mới biết được bọn họ đều đã bị hại.”

Vẻ mặt hắn đau đớn kịch liệt hơn nữa phẫn nộ.

Phó Thanh Dương nhìn về phía xác phụ nữ trên giường, hỏi: “Đã khám nghiệm thi thể chưa?”

Da mặt Vạn chấp sự run rẩy một phen, nói:

“Giết hiếp! Đây tuyệt đối là bút tích của Sắc Dục Thần Tướng, thằng chó đó”

Phó Thanh Dương trầm ngâm vài giây, nói: “Điện thoại báo án chỉ là ngụy trang, lúc ấy Sắc Dục Thần Tướng hẳn là ngay tại phụ cận, hắn đã đánh dấu Hoàng Hậu Nước Sâu cùng các đội

viên của cô ấy. Chờ sự tình bình ổn, chờ bọn họ về nhà, lại theo đánh dấu, tới nhà giết người"

"Sắc Dục Thần Tướng đang khiêu khích phân bộ Tùng Hải, hắn muốn nói cho chúng ta biết, đây là hậu quả khi nhằm vào hắn"

"Cuồng vọng!"

Đại Cơ Bá gầm nhẹ một tiếng.

"Cuồng vọng!"

Khương Tinh Vệ cũng rống lên một tiếng, cảm xúc của hai vị Hỏa Sư nháy mắt cộng hưởng.

Các hành giả chính phủ ở đây sắc mặt rất khó coi, đã có phẫn nộ, lại có sợ hãi. Bọn họ tự hỏi nếu là bị nhân vật cấp thần tượng nhằm vào, tuyệt đối khó may mắn thoát khỏi.

Quan Nhã nhíu mày nói: "Vạn chấp sự, bọn anh vẫn là quá lơi lỏng rồi, Sắc Dục Thần Tướng không giống với Hắc Vô Thường một lòng chỉ muốn trốn, bí mật giao dịch"

Chương 1001: Họa sát thân (3)

Một thần tướng cảnh giới Thánh Giả đỉnh phong, thật sự không để ý mặt mũi săn giết hành giả Siêu Phàm, căn bản không phòng bị được, bọn hắn là có biện pháp tìm ra địa chỉ hành giả tầng dưới chót. Ài, đây là chân trần không sợ đi giày, phá hư vĩnh viễn đơn giản hơn so với thủ hộ trật tự, chẳng qua Sắc Dục Thần Tướng làm âm ĩ như vậy, mấy vị trưởng lão liền không thể tha cho hắn. Trương Nguyên Thanh nói: "Không phòng bị được. Trừ phi các tổ của phân bộ Tùng Hải tập thể bãi công, bằng không vẫn sẽ bị câu cá. Một tên Thánh Giả cấp 6 từ bỏ điểm mấu chốt, thực làm người ta đau đầu."Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Lúc này, Phó Thanh Dương từ trong túi lấy ra một đôi bao tay màu đen, đi đến bên giường, nói:

Tránh ra một chút!"

Hắn muốn khám nghiệm tử thi? Trương Nguyên Thanh vội vàng cùng mọi người quay lưng đi.

Đại khái mười mấy giây sau, tiếng Phó Thanh Dương từ phía sau truyền đến: "Xong rồi."

Hắn tháo bao tay, ném vào trong thùng rác, mặt lạnh lùng nói: "Sắc Dục rất cẩn thận, không lưu lại dịch cơ thể"

Không lưu lại dịch cơ thể… Trương Nguyên Thanh yên lặng bỏ qua ý tưởng lấy ra giày khiêu vũ màu đỏ.

"Phó trưởng lão, anh không phải nói Sắc Dục dám giết người, thì có thể tìm ra hắn sao?"

Khương Tinh Vệ nói chuyện trước giờ thẳng tuột, thúc giục nói: "Sao anh còn không hành động, anh là chém gió sao?"

Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương đọng lại một phen, "Anh đang muốn chuẩn bị"

Trương Nguyên Thanh vội nói: "Tinh Vệ, đừng có gấp, Phó trưởng lão tự có chừng mực."

Đứa nhỏ này thật sự là ngay cả một sợi tóc của Nguyên Thủy cũng không bằng… Phó Thanh Dương đi thong thả đến bên giường, mở lòng bàn tay. Một làn sương mù đen dâng lên, lòng bàn tay hắn có thêm một cái đèn Khổng Minh* bỏ túi, to bằng hai bàn tay, lấy xương mảnh khảnh làm khung xương, lấy da người mỏng như cánh ve thay thế giấy gấp vuông.

Đèn trời hay thiên đăng, còn gọi là đèn Khổng Minh, là loại đèn làm bằng giấy, dùng để thả cho bay lên trời sau khi đốt đèn.

Ở đáy là một ngọn đèn mỏng manh.

Kỳ quái nhất là, cái đèn Khổng Minh bỏ túi này, chỉnh thể hiện ra trạng thái bán trong suốt, giống như hình chiếu 3D, không phải là vật thực.

"Đây là nghề nghiệp đạo cụ Thần Dạ Du?"

Trương Nguyên Thanh hỏi một câu.

Phó Thanh Dương "Ừm", nói:

"Đạo cụ này tên là Đèn Tìm Oán, lấy linh thể người chết lưu lại làm lửa, ở trước khi linh thể cháy sạch, nó sẽ dẫn tới tìm được hung thủ. Tuyệt đại bộ phận đạo cụ che giấu khí tức, đều

không thể che chắn nó, đây là đạo cụ quan trọng dùng để tìm bắt địch của Thái Nhất môn"

Nói tới đây, hắn quay đầu nhìn cấp dưới tâm phúc một cái: "Phương án vượt thôn Thất Ngữ đổi lấy."

Tổ chức lớn nội tình đúng là nhiều, thứ này không tệ, đáng tiếc mình đã có giày khiêu vũ màu đỏ, bằng không khóc lóc om sòm lăn lộn cũng phải từ chỗ phân bộ xin lấy… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Đám người Bạch Long Thanh Đằng lộ vẻ mặt vui mừng.

Có thứ này, có thể nhanh chóng tập trung Sắc Dục Thần Tướng.

Phó Thanh Dương vươn tay, đặt "Đèn Tìm Oán"

ở mi tâm Hoàng Hậu Nước Sâu, chỉ thấy đèn mỏng ở cái đáy lặng lẽ bốc lên ngọn lửa màu đen.

Ngọn lửa màu đen thiêu đốt, bơm căng đèn da người khô quắt. Đèn Tìm Oán chậm rãi bay lên, xuyên qua trần nhà, nhanh chóng bay lên. Phó Thanh Dương nói: "Mọi người không thể bay, ở lại chỗ này chờ tôi. Nguyên Thủy, xem tướng mạo của tôi một chút."

Trương Nguyên Thanh lập tức mở Tinh Mâu, nhìn kỹ tướng mạo Phó Thanh Dương. Hai cung Đức Lộc tỏa sáng lấp lánh, sắp tới sự nghiệp thuận buồm xuôi gió. Cung Lao màu xám, sắp tới công tác nặng nề. Cung Ách không có vấn đề, sẽ không gặp nguy hiểm. Trương Nguyên Thanh nói: "Phó trưởng lão sắp tới vận may vào đầu, không có nguy hiểm"

Phó Thanh Dương gật gật đầu, mở ra cửa sổ phòng ngủ, hóa thành một dải cầu vồng trắng lao về phía chân trời. Trong mơ hồ, Trương Nguyên Thanh thấy chân hắn giẫm lên một đạo kiếm khí như có như không.

Hy vọng Phó Thanh Dương mã đáo thành công, xử lý Sắc Dục Thần Tướng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, di động ánh mắt, nhìn về phía Quan Nhã.

Xảy ra việc này, xuất phát từ bảo hiểm, quan sát một phen các đồng nghiệp sắp tới có họa sát thân hay không là chuyện rất cần thiết.

Quan Nhã tướng mạo bình thường, Khương Tinh Vệ sắc mặt bình thường, Bạch Long Thanh Đằng sắc mặt bình thường, nhưng khi hắn nhìn về phía Lý Đông Trạch, sắc mặt liền thay đổi.

Giữa hai mắt Lý Đông Trạch, ánh sáng màu máu bao phủ, biểu thị sắp tới sẽ có họa sát thân. Không chỉ hắn, Đường Quốc Cường, Đại Cơ Bá, tương tự ánh sáng màu máu bao phủ, sắp tới đều có họa sát thân.

Mà mi tâm Vạn chấp sự tràn ngập khí đen, thì biểu thị hắn sắp tới sẽ bị thương.

Vậy mình thì sao? Trương Nguyên Thanh mặt mũi âm trầm, nhìn về phía cái bàn bày ở bên cửa sổ, thấy trên bàn bày đầy đồ trang điểm, trong tấm gương tròn kia chiếu rọi ra gương mặt hắn.

Mi tâm bao phủ ánh sáng màu máu!

Chương 1002: Khấu Bắc Nguyệt —— nguy (1)

Cái này… Phó Thanh Dương không thể giết chết Sắc Dục Thần Tướng?

Người ở đây, trừ mấy cô gái bọn Quan Nhã, toàn bộ đều phải chết?

Trương Nguyên Thanh ngây ra ở đó, hắn không ngờ sẽ là kết quả như vậy, ý niệm nhanh chóng xoay chuyển. Đàn ông ở đây đều sẽ gặp nguy hiểm, thậm chí chết, mà các cô ấy lại không có nguy hiểm, hai bên khác biệt là gì? Đúng rồi, mấy cô gái này sắp tới đều sẽ ở trong biệt thự Phó Thanh Dương, có Phó Thanh Dương bảo vệ.

Mà chúng ta không nhận được bảo vệ, sẽ có họa sát thân, đàn ông ở đây đều sẽ bị Sắc Dục Thần Tướng nhằm vào? Trương Nguyên Thanh đột nhiên nghĩ ra, thất thanh nói: “Vụ án giết người này cũng là ngụy trang, Sắc Dục Thần Tướng ngay tại phụ cận!”

Sắc Dục Thần Tướng ở phụ cận

Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến hành giả chính phủ ở đây, thần kinh lập tức căng thẳng, mấy vị đội trưởng bọn Thanh Đằng Bạch Long lộ ra sự sợ hãi.

Vạn chấp sự hơi nheo mắt, con ngươi lặng yên thú hóa. Trong cơ thể vị chấp sự tư cách từng trải thâm hậu này, khí tức mênh mông ngưng tụ, giống như mãnh thú vận sức chờ phát động. Khương Tinh Vệ phẫn nộ nhìn chung quanh, không sợ chút nào, ngược lại khẩn cấp muốn tử đấu với Sắc Dục Thần Tướng.

“Không cần khẩn trương, hắn sẽ không ở lúc này tập kích chúng ta.” Trương Nguyên Thanh trấn an mọi người một câu, mang hiện tượng Tinh Tướng thuật quan sát được nói cho bọn họ.

Ở sau khi nghe được mình không có họa sát thân, Thanh Đằng mặc sườn xám cùng chị đại Bạch Long như trút được gánh nặng. Rơi vào trong tay Sắc Dục Thần Tướng, so với chết còn đáng sợ hơn.

“Vì, vì sao là mấy đại lão gia chúng ta có họa sát thân?” Đại Cơ Bá vừa hoảng hốt giận dữ vừa mờ mịt, cũng xen lẫn một tia sợ hãi.

Lý Đông Trạch vừa lấy ra điện thoại di động, chuẩn bị gọi điện cho Phó Thanh Dương, vừa trầm giọng nói: “Các cô ấy sẽ bị Sắc Dục Thần Tướng bắt làm tù binh?”

Thanh Đằng cùng Bạch Long vừa rồi còn thở phào, sắc mặt lập tức tái nhợt.

“Sẽ không!” Quan Nhã lại sắc mặt như thường, nhìn Trương Nguyên Thanh, nói “ “Nếu thực bị Sắc Dục Thần Tướng bắt làm tù binh, tôi khẳng định sẽ tự sát. Nhưng tôi không có huyết quang tai ương!”

Vẻ mặt, ánh mắt của cô, giống như đang kể ra cái gì.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, không thừa nước đục thả câu, nói:

“Sắc Dục Thần Tướng tuy rất mạnh, nhưng chúng ta ở đây bốn Thánh Giả, Vạn chấp sự càng tư cách từng trải thâm hậu, cho dù Sắc Dục Thần Tướng, cũng không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn giết chết chúng ta. Mà động tĩnh gây ra

một khi quá lớn, Phó trưởng lão sẽ phát hiện. Với lại, Sắc Dục Thần Tướng không thể khẳng định phụ cận có trưởng lão khác âm thầm theo dõi hay không."

"Còn có, ở đây lưu lượng người quá lớn, thực đánh nhau, sẽ lan đến người vô tội, trong nháy mắt hết sạch điểm đạo đức."

Vạn chấp sự yên lặng thu liễm khí tức, gật đầu đồng ý, nói:

"Cho nên, ý của cậu là, Sắc Dục Thần Tướng ngay tại phụ cận, hắn sẽ thừa dịp Phó Thanh Dương rời khỏi, âm thầm đánh dấu chúng ta. Chờ chúng ta đều tự rời khỏi, quay về nơi ở, hắn sẽ theo dấu hiệu tìm tới cửa."

Hắn nhìn thoáng qua xác cô gái trên giường, thầm chứa sự bi thương: "Tựa như tình huống Hoàng Hậu Nước Sâu gặp phải."

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Đúng, mà bọn Quan Nhã bởi vì ở vịnh Phó gia, Sắc Dục Thần Tướng không dám tới cửa tìm chết, cho nên bọn họ không có việc gì."

Nói xong, hắn nhìn về phía phòng khách, nói:

"Phạm vi đánh dấu của Vụ Chủ cụ thể là bao nhiêu, tôi không quá rõ, nhưng sẽ không quá xa, Sắc Dục Thần Tướng rất có thể, ngay trong tòa chung cư này, chúng ta phải cẩn thận."

Bị hắn nói như vậy, trái tim mọi người vừa thả xuống, lại treo hẳn lên.

"Nếu Sắc Dục Thần Tướng ở phụ cận, vậy hung thủ Phó trưởng lão truy tìm là ai?" Lý Đông Trạch nhẹ nhàng thở ra, nắm điện thoại di động nhíu mày hỏi.

Lúc này, cuộc gọi của hắn đã kết nối, trong loa truyền đến tiếng của Phó Thanh Dương: "Chuyện gì?"

Lý Đông Trạch lập tức nói: "Phó trưởng lão, mục tiêu ngài truy tung rất có thể không phải Sắc Dục Thần Tướng…"

Còn chưa nói xong, Phó Thanh Dương ngắt lời nói: "Tôi biết!"

Cậu biết? Lý Đông Trạch ngẩn ra.

Mọi người ở đây cũng ngẩn ra, Phó Thanh Dương đã sớm nhìn ra kẻ hành hung không phải Sắc Dục Thần Tướng.

Chỉ có Quan Nhã, quay đầu nhìn về phía xác cô gái trên giường, như có chút suy nghĩ.

“Hoàng Hậu Nước Sâu mặc dù có dấu vết bị xâm hại, nhưng không phù hợp tác phong của Sắc Dục Thần Tướng, căn cứ tin tức phương Bắc phân bộ tập hợp, người bị hại bị hắn hiếp giết, đều sẽ để lại ‘dấu vết’ rõ ràng.”

Tiếng Phó Thanh Dương xuyên thấu loa truyền đến, nói:

“Chẳng qua hung thủ giết người vẫn như cũ là manh mối quan trọng, có thể vô thanh vô tức giết chết hành giả cấp đội trưởng, cấp bậc sẽ không thấp.”

Giải thích xong, hắn hỏi: “Anh gọi điện cho tôi chính là muốn nói cái này?”

Chương 1003: Khấu Bắc Nguyệt —— nguy (2)

Lý Đông Trạch vội nói: “Nguyên Thủy nói, Sắc Dục Thần Tướng ngay tại phụ cận…” Lập tức lấy tốc độ nói nhanh nhất, giải thích tình huống một lần.

Phó Thanh Dương nói: “Tôi biết rồi!” Hắn chủ động tắt máy. Mười phút sau, điện thoại di động của Lý Đông Trạch vang lên, người gọi tới là Phó Thanh Dương.

Thập trưởng tao nhã vội vàng nhận cuộc gọi, trong loa vang lên giọng Phó Thanh Dương như khối băng va chạm:

“Trong phạm vi một km quanh chung cư, trừ mấy người, không có linh cảnh hành giả. Nguyên Thủy, cậu xem lại tướng mạo mọi người lần nữa.”

Trương Nguyên Thanh lập tức mở “Tinh Mâu”, đánh giá một vòng, ngạc nhiên nói: “Tướng mạo bình thường, huyết quang tai ương không còn.”

Phó Thanh Dương giọng điệu bình tĩnh, tựa như sớm có đoán trước, phân phó:

“Quan Nhã, trong phòng có camera, chị đi tìm ra. Tôi tiếp tục truy tìm hung thủ.” Dứt lời, hắn tắt máy.

Trong phòng có camera? Mọi người đều nhìn quanh phòng, bắt đầu đánh giá từng góc.

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, kết hợp tin tức, suy tư một lát, sáng tỏ thông suốt, nói: "Sắc Dục Thần Tướng đã đánh dấu đội ngũ của Hoàng Hậu Nước Sâu, nhưng chưa tự mình ra tay giết người, mà là phái thủ hạ hành hung, hung thủ sau khi giết người xong, để lại thiết bị nghe lén theo dõi ở hiện trường, Sắc Dục Thần Tướng tránh ở phụ cận, thông qua thiết bị theo dõi, xem xét hành giả chính phủ khám xét hiện trường, muốn giở lại trò cũ, âm thầm đánh dấu hành giả chính phủ, sau này tới tận cửa săn giết."

"Nhưng tôi vừa rồi dùng Tinh Tướng thuật quan sát tướng mạo mọi người, tất cả cái này bị Sắc Dục Thần Tướng mắt thấy, tai nghe, vì thế hắn bỏ qua kế hoạch, quyết đoán rút lui, cho nên 'Chân Nhãn thuật' của Phó Thanh Dương chưa tìm được Sắc Dục Thần Tướng, cho nên họa sát thân của mọi người biến mất."

"A!"

Đại Cơ Bá hít vào một ngụm khí lạnh, cả giận nói: "Gã này thực con bà nó giả dối."

Lúc này, không có ai cười nhạo hắn, bởi vì Sắc Dục Thần Tướng quả thật giả dối đến mức làm da đầu người ta phát tê, nếu không phải hôm nay có Tinh Quan ở đây, mọi người đều đã mắc bẫy hắn.

Vạn chấp sự không phải Thám Báo, chưa tham gia tìm kiếm thiết bị theo dõi, trầm giọng nói: "Không thể xem thường nhân vật cấp thần tướng, tuy bọn hắn mỗi một người đều có chỗ thiếu hụt rõ ràng trong tính cách, nhưng có thể sống sót trở thành thần tướng, có thể đi tới hôm nay một bước này, tuyệt đối không phải dựa vào vận may."

"Nếu dễ đối phó như vậy, sớm đã chết rồi. Kế tiếp còn có đau đầu, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, chúng ta vĩnh viễn không biết hắn một bước tiếp theo sẽ làm cái gì."

Thấy các đồng nghiệp khu Khang Dương sắc mặt trầm trọng, hắn lại trấn an nói:

“Yên tâm, Sắc Dục Thần Tướng làm ầm ĩ chuyện này, như vậy các trưởng lão nhất định sẽ ra tay. Ma Nhãn cũng ngã ở Tùng Hải, huống chi là một tên thần tướng.”

Khi nói chuyện, Quan Nhã đã khóa được mục tiêu, cô đi đến cạnh TV, đưa tay cầm lấy gấu bông dựa sát vào bình hoa, mắt nó hướng về giường đôi cùng cửa phòng ngủ.

Quan Nhã kéo khóa phía sau lưng con gấu bông nhỏ, quả nhiên ở trong lớp bông trắng nõn đã tìm được thiết bị nghe lén, theo dõi.

“Chậc chậc, ba người đẹp.”

Đường phố buổi tối, dòng xe cộ chen chúc. Trong một chiếc xe hơi màu đen, hàng ghế sau, Sắc Dục Thần Tướng đeo tai nghe điện thoại nhìn chằm chằm hình ảnh điện thoại di động, liếm liếm môi. Chờ sau khi Quan Nhã tìm được thiết bị theo dõi, cùng phá hủy camera, Sắc Dục Thần Tướng buông điện thoại di động xuống, phân phó: “Dừng kế hoạch, rời khỏi Tùng Hải, đi thành phố Kim Sơn!”

Lái xe là thanh niên đội mũ lưỡi trai, hắn nói:

“Quốc lộ cùng đầu đường cao tốc đều đặt trạm gác, có người của Ngũ Hành minh kiểm tra xe cộ qua lại, tôi chỉ có thể đưa ngài đến vùng ngoại thành, còn cần ngài tự mình đi bộ đi thành phố Kim Sơn.”

Sắc Dục Thần Tướng “Ừm” một tiếng, “Ngươi thông báo người dưới trướng một phen, bảo bọn hắn dừng tất cả hành động, an tâm nằm yên. Năm lão già kia của Tùng Hải sợ là sắp ra hành động rồi.”

Thanh niên đội mũ lưỡi trai kêu “hắc”, nói:

“Đám phế vật chính phủ kia tuyệt đối không thể ngờ được, chúng ta sẽ quyết đoán rời khỏi Tùng Hải. Nghề nghiệp tự do chúng ta đánh du kích chiến, cho tới bây giờ chưa từng thua.”

Thanh niên đội mũ lưỡi trai nói xong, đột nhiên hưng phấn hẳn lên.

“Thần tướng, ngài nếu có thể săn được Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó chính là một trăm triệu đấy, các anh em có thể ăn ngon uống say. Danh tiếng của ngài cũng sẽ vượt qua mấy vị

thần tướng khác, lại thêm đạo cụ thưởng… Ngân Nguyệt thần tướng đã tấn thăng Chúa Tể, nói không chừng ngài chính là thần tướng đứng đầu nhiệm kỳ tiếp theo.”

Sắc Dục Thần Tướng hạ cửa kính xe, nhìn cảnh đêm ngoài đường, ‘Khục’ một tiếng: “Nguyên Thủy Thiên Tôn là Tinh Quan, am hiểu nhất tìm lành tránh dữ, không dễ đối phó đâu.”

Chương 1004: Khấu Bắc Nguyệt —— nguy (3)

Vốn ở trong kế hoạch của hắn, chiến thuật câu cá phối hợp thuật tiến công chớp nhoáng, ở trong vòng một ngày liên tục làm hai vụ, cho phân bộ Tùng Hải một đòn sấm sét, một hơi đánh đau bọn họ. Sau đó hoả tốc rút khỏi Tùng Hải, tiến hành kế hoạch thứ hai —— Tới thành phố Kim Sơn, lấy khách sạn Vô Ngân làm điểm đột phá, triển khai hành động săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn. Không ngờ, cạm bẫy tối nay bố trí, trực tiếp đưa tới Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể không sớm dừng lại kế hoạch. Chẳng qua, tuy chưa đạt tới mục tiêu mong muốn, nhưng hiệu quả khiêu khích, đánh đau phân bộ Tùng Hải vậy là đủ rồi.”

Sắc Dục Thần Tướng thu hồi ánh mắt, mở điện thoại di động, gửi một tin nhắn: “Nửa tiếng sau đến thành phố Kim Sơn.”

Tin nhắn gửi đi, hơn mười phút sau, hắn thu được tin nhắn trả lời, nội dung là một tấm ảnh chụp.

— Bóng đêm buông xuống, dưới tòa chung cư ánh đèn lấp lánh, một thiếu niên mặc đồng phục shipper màu lam, đội mũ bảo hiểm màu lam, từ trong tòa nhà đi ra. Ngũ quan hắn rất tuấn tú, mày rậm mắt to, thầm chứa sự kiệt ngạo, tựa như một con chó săn nhỏ tuổi nóng nảy hiếu chiến.

“Ting ting!” Lại là một tin nhắn tới.

“Hắn chính là Khấu Bắc Nguyệt, ngài sau khi tới thành phố Kim Sơn, tôi sẽ gửi địa chỉ cho ngài. Hội trưởng bảo tôi phối hợp du hành động, có cái gì cần, cứ phân phó.”

Trong chung cư, màu đen sì dưới đáy mắt Trương Nguyên Thanh rút lui, nhìn cái xác dưới chân một lần, lắc đầu nói:

“Hắn không phải cấp dưới của Sắc Dục Thần Tướng, mà là khách nhân thường đi quán bar Cuồng Tình, tán tu, ở trong nhóm nhỏ đó của bọn họ có chút danh tiếng, dù sao cũng là Thánh Giả.”

“Sắc Dục Thần Tướng âm thầm sưu tập tư liệu rất nhiều khách nhân, hắn chính là một trong số đó, hắn bị Sắc Dục Thần Tướng mê hoặc, trở thành đao của Sắc Dục, giết chết Hoàng Hậu Nước Sâu cùng sáu đồng nghiệp.”

“Sắc Dục cực kỳ cẩn thận, tôi chưa nhìn thấy tin tức khác hữu dụng.”

Thi thể này dưới chân là một vị Huyễn Thuật Sư, người trung niên cao cao gầy gầy, nhìn từ bề ngoài, là người trung niên rất có thể diện.

Các đội trưởng vẻ mặt đầy thất vọng, Vạn chấp sự cùng Phó Thanh Dương sắc mặt như thường, tựa như không có manh mối mới là hợp lý.

Hai người đều là thợ săn kinh nghiệm phong phú, biết đối phó kẻ địch cấp thần tướng, phải có đầy đủ lòng kiên nhẫn.

Phó Thanh Dương suy tư hồi lâu, phân tích:

“Sắc Dục sắp tới hẳn là sẽ ẩn núp đi, tỷ lệ đại khái sẽ tạm thời rời khỏi Tùng Hải. Thông báo đồng nghiệp phân bộ phụ cận Tùng Hải, bảo bọn họ cẩn thận chút, vừa có gì khác thường, lập tức báo cáo.”

“Nguyên Thủy, chúng ta phải chuẩn bị tốt ‘tuần tra’.”

Vạn chấp sự nhíu mày nói:

“Nếu Sắc Dục ẩn núp từ đây, chúng ta không biết hắn sẽ khi nào lại ra tay, như nghẹn ở cổ. Mấy cô gái trẻ các người chú ý chút.”

Thanh Đằng cười khổ nói:

“Vạn chấp sự, ngài đừng dọa bọn tôi sợ…”

Vạn chấp sự lắc đầu:

“Nghề nghiệp tà ác am hiểu nhất chính là đánh du kích chiến, chỉ có ngàn ngày làm trộm, không có đạo lý ngàn ngày phòng

trộm, tôi không phải hù dọa các người, đây là sự thật khách quan.”

Ngu xuẩn! Các cô gái bây giờ không muốn nghe sự thật, các cô ấy chỉ cần che chở cùng an ủi! Trong lòng Trương Nguyên Thanh công kích một câu, Vạn chấp sự cũng là gã đàn ông thẳng quá, đáng tiếc bây giờ thật sự không có tâm tình mở miệng lẩm bẩm.

Phó Thanh Dương nhìn đồng hồ một lần, “Đi thôi, tôi phải tìm năm lão già họp. Lấy đánh giá của tôi đối với Sắc Dục, hắn ẩn núp quá lâu, có thể đã đang âm thầm mưu tính một bước hành động tiếp theo.”

“Đồ ship của ngài đã đến, xin cho đánh giá tốt năm sao.”

Trong chung cư, Khấu Bắc Nguyệt đưa bữa tối cho khách, trên mặt tràn đầy nụ cười. Tuy Bánh Bao Máu Người vô số lần nói với hắn, không cần cười với những người gọi ship, bởi vì bọn họ đại đa số căn bản lười cho đánh giá.

Chúng ta những shipper này, ở trong mắt người ta chỉ là người công cụ, người công cụ làm tốt rồi là cần thiết, làm không tốt, bọn họ mới sẽ nhớ tới hệ thống cho điểm, cho ngươi một cái đánh giá kém. Cho nên, gặp ai cho đánh giá kém, trực tiếp xử lý là xong.

Khấu Bắc Nguyệt cảm thấy thực con mẹ nó có đạo lý, nhưng ngươi không nói, người ta sao có thể cho đánh giá tốt. Nhỡ đâu gặp ai thích nghe lời ngọt, cho thì sao! Hơn nữa, ngươi khẩn cầu đánh giá tốt năm sao, người ta cho dù cảm thấy ngươi làm không tốt, hắn trả thù cùng lắm cũng chỉ “không cho ngươi đánh giá tốt” là cùng.

Ừm, đây là lần nào đó nói chuyện phiếm, Tiểu Viên dạy hắn bí quyết.

“Ầm!” Vị khách không buồn để ý, cầm xong món hàng được giao liền đóng cửa.

Khấu Bắc Nguyệt xám xịt xuống lầu, trở lại cạnh xe điện, tháo xuống trà sữa treo ở trên tay lái, ừng ực rít mạnh một ngụm, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn. Lúc này đang giờ ăn, đơn hàng nhiều đưa không hết.

Hắn treo cẩn thận nửa bình trà sữa, ngồi lên xe điện, đang muốn tới nhà tiếp theo, bỗng nhiên thấy một người đàn ông đeo khẩu trang, thân hình khô gầy, làn da ngăm đen, đi về phía mình.

Chương 1005: Dụ rắn rời hang (1)

Khấu Bắc Nguyệt không nhận ra người đàn ông này, nhưng khi trong mắt hắn chiếu rọi ra bóng dáng người đàn ông, thân thể không biết sao run rẩy một trận, như là chịu sự áp chế đáng sợ nào đó. Cảm xúc sợ hãi nổ tung ở trong lòng, năng lực báo động trước nguy hiểm bắt nguồn từ Yêu Mê Hoặc khởi động, adrenalin tăng vọt, con ngươi kịch liệt phóng đại!

"Ngươi là Khấu Bắc Nguyệt?" Người đàn ông trung niên chậm rãi đi đến.

"Ngươi là ai?"

Khấu Bắc Nguyệt như đối mặt đại địch, đưa tay từ ô vật phẩm rút ra một con dao găm lưỡi dài 20 cm, thân đao khắc đầy chú văn vặn vẹo.

Đây là một trong những phần thưởng hắn vượt qua phó bản giết chóc đạt được, tên Yêu Đao, sắc bén vô song, có công năng phá giáp, đổ máu, mà chú văn trên thân đao, có thể quấy nhiễu tinh thần kẻ địch, sinh ra ảo giác, ảo thính.

Mặt khác, Yêu Đao còn có thể tăng phúc tốc độ, nhanh nhẹn của người cầm, tăng lên năng lực cận chiến.

Trừ những công năng cơ bản này, Yêu Đao còn có một kỹ năng đạo cụ—— Huyết Chi Khố (kho máu).

Kỹ năng này chỉ có Yêu Mê Hoặc có thể sử dụng, có thể mang tinh huyết mục tiêu ngày thường chém giết thu hoạch chứa đựng lại, thời khắc mấu chốt phản hồi lại cho chủ nhân, kích phát bị động khát máu cuồng bạo của chủ nhân, là kỹ năng liều mạng cực hữu dụng.

Dù sao, gặp kẻ địch cường đại, chưa chắc sẽ cho ngươi cơ hội giết người, kích phát 'khát máu cuồng bạo'.

"Làm Yêu Mê Hoặc phía nam, lại là tán tu, ngươi không biết ta rất bình thường, nhưng hẳn là từng nghe danh hiệu của ta."

Người đàn ông trung niên đứng ở cách mấy mét, chưa tiếp tục tới gần, dưới khẩu trang truyền đến thanh âm lạnh lùng: "Binh Chủ giáo, Sắc Dục Thần Tướng!"

Dứt lời, trong con ngươi của hắn sáng lên huyết quang màu đỏ tươi, hai đạo chú văn màu máu vặn vẹo hiện lên.

Sắc Dục Thần Tướng? Hành giả cảnh giới Thánh Giả đỉnh phong, so… so với Tiểu Viên cao hơn một cấp. Ta… ta bị khống chế rồi, hoàn toàn không thể ngăn cản… Suy nghĩ của Khấu Bắc Nguyệt, ở trong sự không cam lòng nhanh chóng tan rã

Linh quang trong mắt hắn tan đi, trở nên dại ra, vẻ mặt cũng theo đó mờ mịt.

Sắc Dục Thần Tướng chậm rãi đi đến cạnh chiếc xe điện, ánh mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm hắn, chậm rãi nói:

"Khấu Bắc Nguyệt, ngươi là nô bộc của Sắc Dục Thần Tướng, ngươi là nô bộc của Sắc Dục Thần Tướng…"

Thanh âm trầm thấp mờ mịt, cực có mê hoặc, lặng yên sửa chữa nhận thức của Khấu Bắc Nguyệt.

Mười mấy giây sau, con ngươi dại ra của Khấu Bắc Nguyệt khôi phục trong veo, thu hồi Yêu Đao, quỳ xuống trước mặt Sắc Dục Thần Tướng, nói: "Chủ nhân! Người hầu trung thành của ngài Khấu Bắc Nguyệt, nguyện góp sức cho ngài."

Nơi này là tiểu khu, người ra vào không nhiều, nhưng vẫn dẫn tới một bộ phận người liếc nhìn.

"Đứng lên đi!"

Sắc Dục Thần Tướng lại biết, thật muốn khiến tiểu tử này đi chịu chết, tiềm thức của gã tất nhiên vô ngược, có xác suất thật lớn từ trong trạng thái mê hoặc giãy thoát, khôi phục lý trí.

Tính dẻo dai của tinh thần linh cảnh hành giả, không phải người thường có thể sánh bằng, mà tiểu tử này cũng là Yêu Mê Hoặc, lại là Thánh Giả, đối với "mê hoặc" có kháng tính rất mạnh, muốn hoàn toàn sửa chữa nhận thức của hắn, cần thời gian dài "gia cố" mới được.

Đương nhiên, Sắc Dục Thần Tướng cũng không cần tiểu tử này trở thành nô bộc thời gian dài của mình, giá trị lợi dụng

của hắn giới hạn ở hôm nay.

“Ngươi biết Nguyên Thủy Thiên Tôn không?” Sắc Dục Thần Tướng hỏi.

Khấu Bắc Nguyệt lập tức đứng dậy, khom người trả lời: “Biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn là ân nhân của ta.”

Sắc Dục Thần Tướng nói: “Từ giờ trở đi, không phải nữa!”

Khấu Bắc Nguyệt ngẩn ra, cúi đầu: “Chủ nhân, hắn, hắn là ân nhân của ta…”

Sắc Dục Thần Tướng nhíu nhíu mày, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong lòng tiểu tử này, lại có địa vị quan trọng như thế, cho dù bị mình mê hoặc, Khấu Bắc Nguyệt cũng vẫn như cũ nhớ kỹ ân tình.

Đôi mắt một lần nữa hiện ra phù văn màu máu, Sắc Dục Thần Tướng lạnh lùng nói:

“Từ giờ trở đi, không phải nữa… Khấu Bắc Nguyệt, nhận rõ thân phận của ngươi, ngươi chỉ là nô bộc của bản thần tướng, tất cả của ngươi đều là bản thần tướng ban cho.”

Vẻ mặt Khấu Bắc Nguyệt bỗng nhiên vặn vẹo hẳn đi, “Chủ nhân, hắn, hắn, hắn không phải ân nhân của ta.”

Câu này nói ra miệng, trong lòng hắn trống vắng, giống như mất đi cái gì.

Sắc Dục Thần Tướng hài lòng gật đầu, lại hỏi: “Ngươi cùng Tiểu Viên có quan hệ thế nào?”

“Bẩm chủ nhân, Tiểu Viên là đồng bạn của ta, cũng là người dẫn đường của ta…” Khấu Bắc Nguyệt nói xong, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt cổ quái, có chút nhăn nhó, có chút ngại ngùng, nhưng cuối cùng vẫn mang tâm ý của mình nói thật cho chủ nhân:

“Cô, cô ấy với ta mà nói, là người rất quan trọng. Tựa như mẹ, như chị gái, ta rất kính trọng cô ấy.”

Sắc Dục Thần Tướng hơi ngẩn ra, vừa rồi thấy tiểu tử này vẻ mặt cổ quái nhăn nhó, còn tưởng rằng hắn thầm mến Tiểu Viên, dù sao cô gái kia ngay cả mình cũng thèm nhỏ dãi.

Chương 1006: Dụ rắn rời hang (2)

Thằng con nít da mặt mỏng lại già mồm… Sắc Dục Thần Tướng bật cười một tiếng, không khỏi trầm ngâm.

Với hắn mà nói, săn bắn Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể từ từ, đã đến thành phố Kim Sơn này, đã khống chế Khấu Bắc Nguyệt, ngược lại có thể chế phục đại mỹ nhân trước.

Thứ nhất có thể chiếm dụng mỹ nhân tâm tâm niệm niệm hồi lâu, giảm bớt "hỏa khí" hai ngày qua đè nén đã lâu. Thứ hai, Tiểu Viên là Vu Cổ Sư cấp 5, không phải những đồ chơi kia có thể so sánh, có thể dùng để câu Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại có thể đảm đương trợ lực cường đại.

Sắc Dục Thần Tướng hỏi:

"Nói cho ta biết về khách sạn Vô Ngân, tất cả tin tức của Tiểu Viên, tính cách, đạo cụ, chiến tích của cô ấy, toàn bộ ta đều cần."

Hắn từ chỗ Huyết Yến Tử đạt được không ít tình báo về Tiểu Viên, nhưng đều là tin tức quá hạn rồi.

Khấu Bắc Nguyệt không hề giấu diếm, mang tin tức, đạo cụ, tính cách của Tiểu Viên, bao gồm sự tồn tại của Vô Ngân đại sư, một năm một mười nói cho 'chủ nhân'.

Sắc Dục Thần Tướng vốn là vừa nghe, vừa đánh giá chiến lực của Tiểu Viên, mô phỏng trường hợp chiến đấu, thẳng đến "Vô Ngân đại sư" cấp Chúa Tể xuất hiện, vẻ mặt hắn nhất thời cứng đờ, sau lưng Tiểu Viên có một vị Chúa Tể Vô Ngân đại sư, cứu rỗi bản thân… Là hắn, Vãng Sự Vô Ngân?

Sắc Dục Thần Tướng bị dọa giật mình, trên đời linh cảnh hành giả rất nhiều, nhưng càng lên cao, số lượng trượt xuống theo kiểu nhảy vực. Cao thủ cấp Chúa Tể không ít, nhưng cũng chỉ có từng đó. Tuy hắn là kiêu hùng hoạt động ở phương Bắc, nhưng đối với "Vãng Sự Vô Ngân" vị Chúa Tể đỉnh phong này lại như sấm bên tai, trong cơ sở dữ liệu của Binh Chủ giáo có ghi lại tin tức người này. Một tên kỳ quặc! Kỳ quặc trong nghề nghiệp tà ác!

Người này sự tích lúc đầu không thể kiểm chứng, nhưng ở cảnh giới Thánh Giả, danh tiếng của Vãng Sự Vô Ngân rất

lớn, sự tích rất nhiều, rõ ràng là nghề nghiệp tà ác, lại làm việc hành hiệp trượng nghĩa chuyên môn săn giết kẻ làm xằng làm bậy, bao gồm nhưng không giới hạn trong linh cảnh hành giả.

Cái đó không giống với Ma Nhãn tên điên kia, "Vãng Sự Vô Ngân" cũng không cực đoan, là hiệp khách thật sự. Tuyên dương đối với bên ngoài tư tưởng là tất cả giết chóc đều vì chuộc tội.

Đến cảnh giới Chúa Tể, có lẽ là phát hiện hành hiệp trượng nghĩa cũng không thể cứu rỗi mình, người này sửa phong cách, không giết chóc nữa, tư tưởng đối ngoại cũng biến thành "buông xuống dao mổ lập địa thành Phật".

Đáng chết, Tiểu Viên thì ra là người của "Vãng Sự Vô Ngân"… Sắc Dục Thần Tướng sắc mặt âm trầm, nói: "Nếu ngươi, hoặc là Tiểu Viên gặp nguy hiểm, vị Vô Ngân đại sư kia sẽ ra tay che chở hay không?"

Khấu Bắc Nguyệt trả lời theo sự thật:

"Tu hành của ta chưa được đại sư tán thành, hắn chưa từng ban thưởng ngọc phù đi vào giấc mộng, ở trong một nhóm người đi theo đại sư tu hành, chỉ có số rất ít có được ngọc phù đi vào giấc mộng. Tiểu Viên là đồ đệ yêu quý của đại sư, phụ trách kinh doanh khách sạn Vô Ngân, cô ấy có một tấm."

Sắc Dục Thần Tướng lại hỏi kỹ tư liệu ngọc phù đi vào giấc mộng, sau khi được Khấu Bắc Nguyệt trả lời, nhíu mày thật sâu.

Bản thân cô ấy đã là Vu Cổ Sư cấp 5, lại có ngọc phù đi vào giấc mộng của "Vãng Sự Vô Ngân", có thể triệu hồi vị Chúa Tể này bất cứ lúc nào, cho dù Vô Ngân bị quản chế bởi tư tưởng, không mượn sát nghiệt nhưng cứu người dễ dàng, trừ phi có cao thủ cấp Thiên Vương trợ giúp…

Nhưng mời bọn họ ra tay khó khăn lớn hơn nữa, Thiên Vương tất cả đều là quái thai, cho dù lấy săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn làm lý do, chỉ sợ cũng rất khó mời nổi…

Trừ Ma Nhãn, Binh Chủ giáo còn có ba vị Thiên Vương, phân biệt là Sợ Hãi, Diệt Tuyệt cùng Quỷ Đao. Mà bọn họ sẽ trả lời như thế nào, Sắc Dục Thần Tướng đã có thể tưởng tượng.

Thiên Vương Sợ Hãi sẽ nói: Giết Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không là tự do của ta, ngươi không thể yêu cầu ta.

Diệt Tuyệt Thiên Vương sẽ nói: Giết người mà thôi, cần gì đi xa như vậy, so với vạn dặm xa xôi chạy tới Tùng Hải giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta cảm thấy giết ngươi càng làm ta vui vẻ hơn.

Quỷ Đao Thiên Vương sẽ nói: Nguyên Thủy Thiên Tôn? Đó là con kiến nào? Hắn không xứng ta ra tay, nếu ngươi cứ muốn ta giết hắn, vậy bảo hắn hạ chiến thư cho ta.

Về phần thần tướng khác, hiển nhiên không thể ngăn trở "Vãng Sự Vô Ngân".

Sắc Dục Thần Tướng hít sâu một hơi, chỉ có thể không cam lòng không nghĩ kế sách vạn toàn, tha cô ta trước một phen, tạm dừng kế hoạch, quay sang suy tư hành động săn bắn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Lấy quan hệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tiểu tử này, câu hắn đến thành phố Kim Sơn không khó, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là Tinh Quan, cạm bẫy cùng mai phục rất khó có hiệu quả, rất có thể bị hắn phát hiện trước, mai phục ngược lại mình. Trước khi săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, phải khắc chế Tinh Tướng thuật của hắn…"

Sắc Dục Thần Tướng suy nghĩ, thân là cường giả lịch duyệt, kinh nghiệm đều vô cùng phong phú, hắn rất nhanh đã nghĩ ra phương pháp.

Chương 1007: Dụ rắn rời hang (3)

"Khấu Bắc Nguyệt!" Sắc Dục Thần Tướng nhìn về phía tiểu tử, cúi đầu mà đứng nói: "Bản thần tướng muốn đi trang trại du lịch Giếng Đá một chuyến, đi chuẩn bị xe."

Khấu Bắc Nguyệt vừa nghe có cơ hội góp sức cho chủ nhân, vui vẻ leo lên xe điện, vỗ chỗ ngồi phía sau, nói: "Chủ nhân, ta đưa ngươi đi luôn bây giờ!"

Sắc Dục Thần Tướng nhìn xe điện, không khỏi trầm mặc.

Hắn ngay ban đầu nghĩ đến, không phải cướp xe, không phải mê hoặc chủ xe làm tài xế, mà là dùng xe điện phục vụ mình

vị chủ nhân này? Loại người hầu phế vật này dùng làm gì!

Sắc Dục Thần Tướng mặt âm trầm, ngăn lại một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi vào tiểu khu.

"Đừng cản đường, tránh ra!"

Lái xe là người trung niên mặt tròn, thò đầu ra khỏi cửa kính xe, không kiên nhẫn hô.

Trong mắt Sắc Dục Thần Tướng chợt sáng lên chú văn màu đỏ tươi, lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ là một người hầu, là cái gì cho ngươi dũng khí, dám nói như thế với ta vị chủ nhân này?"

Vẻ mặt người đàn ông trung niên đọng lại, ngây người vài giây, ngay sau đó, khuôn mặt tròn lộ ra sợ hãi cùng kích động, đẩy mở cửa xe, vừa lăn vừa bò xuống xe, không ngừng vái: "Chủ nhân tha mạng, chủ nhân tha mạng!"

Sắc Dục Thần Tướng gật đầu nói: "Đưa ta đi trang trại du lịch Giếng Đá."

Tầng ba chung cư, chỗ cửa sổ hành lang, Bánh Bao Máu Người mặt baby nhìn Sắc Dục Thần Tướng dẫn Khấu Bắc Nguyệt lên xe, rời khỏi tiểu khu này. Hắn lập tức lấy ra điện thoại di động, gọi vào số của Cổ Vương.

"Hội trưởng, hắn đã cắn câu rời khỏi, ta không dám tới quá gần, không biết hắn đi đâu."

Trong điện thoại truyền đến một tiếng "Ừm" lời ít mà ý nhiều, sau đó liền tắt máy.

Bánh Bao Máu Người nhét điện thoại di động vào trong túi, nhìn phương hướng xe hơi màu đen lái đi, nhíu mày, trên mặt hiện lên một mảng mất mát.

Sắc Dục Thần Tướng giết người như ma, bắt đầu từ ngày mai, hắn lại phải đi ship hàng một mình rồi.

…

Trang trại du lịch Giếng Đá.

Trang trại du lịch xây ở cạnh đập chứa nước thôn Giếng Đá, ba mặt có núi bao quanh, thông đạo duy nhất là đường xi măng liên thôn.

Bà chủ là người địa phương, chồng mất sớm, không có con cái, mượn bà con lối xóm một số tiền, ở bên cạnh đập chứa nước xây lên trang trại du lịch.

Bởi vì tay nghề quả thật tốt, mấy năm trôi qua, tích lũy không ít khách hàng quen, buổi tối mỗi ngày thực khách nối liền không dứt, qua mười hai giờ, nơi này vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng.

Xe hơi màu đen sau khi chạy khỏi thành phố Kim Sơn, theo hướng dẫn, đi vòng vòng, rốt cuộc tìm được chỗ hẻo lánh này. Thôn Giếng Đá cách thành phố Kim Sơn hơn ba mươi km.

Người trung niên mặt tròn lái xe, đậu xe ở bãi đất trống ngoài trang trại du lịch.

Sắc Dục Thần Tướng thản nhiên nói: "Hai người các ngươi, ở trong xe chờ ta."

Dứt lời, hắn mở cửa xe ra, đi về phía trang trại du lịch ánh đèn sáng tỏ —— thật ra chính là một căn nhà ba tầng lầu, trước sau đều có sân, mỗi phòng đều là dựa theo tiêu chuẩn nhà hàng trong thành phố bố trí. Lầu một lầu hai chiêu đãi là thực khách bình thường, lầu ba chuyên mở ra cho khách nhân đặc thù (nghề nghiệp tà ác).

Sắc Dục Thần Tướng từng tới hai lần, "nhân viên phục vụ" trong trang trại du lịch nhận biết hắn, lập tức mời vào hậu viện.

So sánh với tiền viện náo nhiệt, hậu viện tỏ ra yên tĩnh hơn rất nhiều, bóng đèn kiểu cũ chiếu ra ánh đèn vàng úa. Trong sân hơi ẩm đạm, cạnh giếng nước, một người phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi tuổi ngồi ở trên băng ghế gỗ nhỏ, cúi đầu giặt quần áo.

Cô ngũ quan bình thường, khóe mắt có nếp nhăn nhỏ dày, làn da ngăm đen, không khác gì vô số người phụ nữ nông thôn.

"Ta từng nói với ngươi, ngươi loại đàn ông nát đũng quần này, không xứng động vào một đầu ngón tay của Tiểu Viên."

Người phụ nữ trung niên rõ ràng chưa ngẩng đầu, lại giống như biết người tới thăm là Sắc Dục Thần Tướng.

Sắc Dục Thần Tướng đứng ở trong sân, cười nói:

“Chậc chậc, miệng cũng thật cứng, ngươi chính là lớn tuổi chút, bằng không, bản thần tướng rất chờ mong cùng Tiểu Viên cùng nhau hầu hạ… Lần này không phải vì cô ấy mà đến, có hứng thú săn Nguyên Thủy Thiên Tôn hay không?”

Đôi tay chà xát giặt quần áo của người phụ nữ trung niên tạm dừng một chút, rất nhanh khôi phục, thản nhiên nói:

“Một trăm triệu tiền thưởng tuy mê người, nhưng ta còn không thiếu tiền đến mức đánh cược tính mạng. Như thế nào, ở Tùng Hải làm ầm ĩ mấy vụ, liền thực cho rằng năm lão già kia là bất tài?”

Sắc Dục Thần Tướng cười lên “hắc”, nói:

“Ta có cách dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn ra khỏi Tùng Hải, nhưng cần ngươi trợ giúp.”

Hai tay người phụ nữ trung niên rời khỏi chậu giặt quần áo, đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm Sắc Dục Thần Tướng, “Ngươi có kế hoạch?”

“Ta đã bắt làm tù binh một thằng nhóc, hắn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn có khúc mắc rất sâu, dùng hắn dụ Nguyên Thủy Thiên Tôn ra rất đơn giản, nhưng ngươi cũng biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Tinh Quan, cạm bẫy, mai phục đối phó Tinh Quan là không thể thực hiện được.” Sắc Dục Thần Tướng nói.

Chương 1008: Tất cả đều là mệnh lệnh của chủ nhân (1)

“Cho nên ta cần ngươi gia nhập, cùng tiến hành cầu nguyện đối với bộ sậu dụ Nguyên Thủy Thiên Tôn ra này. Cầu nguyện cần đạo cụ chưa chắc hữu dụng, là ngươi Vu Cổ Sư cấp bậc này mới được.”

Cầu nguyện (cầu phúc) là một trong ba kỹ năng chính của Vu Cổ Sư cảnh giới Thánh Giả, có thể thông qua bố trí nghi thức, hướng tồn tại vô thượng trong cõi hư vô cầu nguyện, đạt được kẻ đó phù hộ, khiến việc bản thân mưu cầu xuôi gió xuôi nước.

Vu Cổ Sư ở cổ đại có được địa vị cực cao, ở dân gian cũng thường được xưng là "Dã Vu Sư", được người ta kính sợ. Chuyện cầu nguyện càng đơn giản, xác xuất thành công càng lớn.

Huyết Yến Tử nếu là cầu nguyện kế hoạch săn Nguyên Thủy Thiên Tôn thành công, như vậy trong đó liền có rất nhiều điều kiện cần có trước, bọn họ phải có kế hoạch chi tiết hoàn thiện hơn nữa không có lỗ hổng quá lớn.

Mà không phải trốn ở nhà cái gì cũng không dám, chỉ khai đàn làm phép, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ tới cửa chịu chết. Cái này hiển nhiên không có khả năng.

Mà Sắc Dục Thần Tướng yêu cầu càng thêm đơn giản, cầu nguyện săn bắn thành công, liên quan đến quá nhiều nhân tố, xác xuất thành công có hạn, nếu chỉ là cầu nguyện có thể dụ Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, ở dưới điều kiện tiên quyết có kế hoạch chi tiết, lấy cấp bậc của Huyết Yến Tử, xác xuất thành công có thể nói trăm phần trăm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ mắt sẽ xuất hiện vấn đề, dẫn tới không thể sử dụng Tinh Tướng thuật, hoặc là sẽ trở nên sơ ý tim to, quên sử dụng Tinh Tướng thuật… Tóm lại, đối phương nhất định sẽ xuất hiện đủ loại ngoài ý muốn, thúc đẩy hắn tiến đến.

"Sau khi xong việc, toàn bộ phần thưởng, chúng ta chia 50:50." Sắc Dục Thần Tướng cười nói: "Ta người này ưu điểm số lượng không nhiều lắm chính là, hứa hẹn đối với phụ nữ, chưa bao giờ đổi ý."

Huyết Yến Tử đứng dậy, đi về phía một gian phòng thấp trong sân, nói:

"Ta bây giờ đã có thể khai đàn làm phép, ngươi đi mang tới máu tươi của tiểu gia hỏa kia, nói cho ta biết quan hệ cụ thể của hắn với Nguyên Thủy Thiên Tôn… "

…

Mười giờ tối.

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, suy nghĩ tung bay.

“Sắc Dục Thần Tướng giết nhất cả một tiểu đội chính phủ, tương đương là hướng phân bộ Tùng Hải tuyên chiến. Vụ án bình thường các trưởng lão có lẽ sẽ không quản, bây giờ sợ là ngồi không yên được nữa. Các trưởng lão nghiêm túc hẳn lên, Ma Nhãn cũng có thể giam giữ, mình nếu là Sắc Dục Thần Tướng, mình sắp tới nhất định sẽ rời khỏi Tùng Hải, hoặc ẩn núp… Như vậy, muốn tìm được hắn, giết chết hắn, liền quá khó rồi.”

Mà ngươi vĩnh viễn không biết Sắc Dục sẽ ở khi nào giết trở về, đến lúc đó lại là một tiểu đội bị diệt, hơn nữa, Trương Nguyên Thanh cảm thấy Sắc Dục rất có khả năng nhằm vào mình.

Lý do rất đơn giản, trong bảng treo thưởng tổ chức tà ác tuyên bố, nằm ở Địa bảng, nhưng cấp bậc chỉ có cấp 4, mình là con mồi tỷ lệ thu về trên đầu tư cao nhất.

Sắc Dục Thần Tướng săn hắn, lý do rất đầy đủ. Tựa như nghề nghiệp hợp pháp đuổi giết nghề nghiệp tà ác trên bảng truy nã, đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không cần lý do cùng thù hận ngoài định mức.

Treo thưởng chính là động lực tốt nhất.

“Thật là, từ Lý Hiển Tông đến Ma Nhãn, lại đến Sắc Dục, Binh Chủ giáo là chống đối mình? Thật không dễ gì sống sót từ phó bản giết chóc đi ra, sống yên ổn cũng chưa được mấy ngày, mình chỉ là muốn ở trước khi tiến vào phó bản một lần sau, yêu đương bình thường với Quan Nhã một hồi…”

Trương Nguyên Thanh đang định tắt đèn đi ngủ, điện thoại di động ‘Ting’ một tiếng, có tin nhắn tới. Hắn cầm lên điện thoại di động, mở khóa màn hình, phát hiện là Khấu Bắc Nguyệt gửi tin nhắn đến: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi gần đây gom chút tiền, muốn mời anh ăn bữa cơm. Tiểu Viên cũng có mặt, anh có muốn tới hay không?”

Mời mình ăn cơm?

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, thằng nhóc hay xấu hổ này từ khi nào biết sống như vậy?

Khấu Bắc Nguyệt rất cảm kích hắn, điểm ấy Trương Nguyên Thanh là biết, mặc kệ là vụ án của chị gái, hay là cởi bỏ khúc

mắc của cha mẹ, hoặc là hỗ trợ tấn thăng Thánh Giả.

Đã giúp nhiều như vậy, phàm là thằng nhóc đó là cô em, nên tự giác lột sạch bản thân tự nằm lên giường chờ hắn lâm hạnh, như thế mới có thể báo đáp đại ân đại đức của Thiên Tôn.

Chỉ là bản thân thiếu niên hội chứng tuổi dậy thì, mạnh miệng, da mặt mỏng, nói câu "Cảm ơn anh" cũng có thể đỏ bừng mặt, bảo hắn mời khách ăn cơm, không khác gì khiến hắn liều mạng.

Hắn là mẹ Bắc Nguyệt dạy, mặc dù không đáp lại mình, nhưng cô ấy cũng cảm thấy thiếu nợ mình nhiều nhân tình như vậy, nên mời khách ăn bữa cơm… Trương Nguyên Thanh thuận tay bấm điện thoại.

Chuông vang hồi lâu, bên kia mới kết nối. Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Tiểu Viên có đó không?"

"Tiểu Viên còn chưa tới." Trong loa truyền tới tiếng của Khấu Bắc Nguyệt, "Anh cứ nói có tới hay không đi?"

Chương 1009: Tất cả đều là mệnh lệnh của chủ nhân (2)

“Nói cho tôi địa chỉ.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Lát nữa gửi tin nhắn cho anh.” Khấu Bắc Nguyệt tựa như không muốn nhiều lời, vội vàng tắt máy.

Trương Nguyên Thanh vừa chờ địa chỉ, vừa dùng phần mềm gọi xe, đặt một xe đi thành phố Kim Sơn, mục tiêu tạm để là “khách sạn Vô Ngân”.

Mặc dù bây giờ rất muộn rồi, nhưng đối với Thần Dạ Du mà nói, một ngày tựa như mới bắt đầu, tràn đầy sức sống.

Hắn đã sớm muốn dành thời gian đi khách sạn Vô Ngân một chuyến, sao có thể bị vụ án Sắc Dục Thần Tướng làm chậm tiến độ.

Vừa vặn có thể tán gẫu với Tiểu Viên chi tiết điều tra Sắc Dục Thần Tướng, thuận tiện giữ gìn quan hệ một phen.

Cho dù không còn đạo sư cuộc đời chỉ đạo, nhưng tốt xấu gì cũng học được ít thứ, hắn đã ý thức được vấn đề của mình, lúc trước quan hệ chưa vững chắc, hắn liền lấy cớ phó bản gửi tin nhắn cho Tiểu Viên, thỉnh thoảng chạy tới khách sạn Vô Ngân một vòng.

Nhưng từ lúc ở phó bản giết chóc đi ra, hồn đều bị Quan Nhã hồ ly tinh kia câu đi mất, suốt ngày nghĩ tới trong mật thêm dầu với cô, rơi vào trong ngực bự chân dài của ngự tỷ con lai không thể rút ra được, hưởng thụ tình yêu ngọt ngào, tự nhiên liền lạnh nhạt với Tiểu Viên.

Đạo sư cuộc đời từng nói, nội tâm Tiểu Viên cực kỳ mẫn cảm, cho dù trong lòng mất mát cũng sẽ không nói, sẽ không hỏi, sẽ chọn lặng yên xa cách.

“Đinh đoong!”

Đang nghĩ, Khấu Bắc Nguyệt gửi tới tin nhắn.

Địa chỉ là trang trại du lịch thôn Giếng Đá.

Trương Nguyên Thanh mở điện thoại, tìm mục tiêu một phen, là một vùng nông thôn cách thành phố Kim Sơn hơn 30 km.

Click mở phần mềm đặt xe, sửa đích đến là "trang trại du lịch thôn Giếng Đá", sau đó, hắn mở cửa sổ, thi triển Dạ Du, từ độ cao tầng mười mấy nhảy xuống.

…

Trang trại du lịch thôn Giếng Đá.

Hậu viện, người phụ nữ trung niên mặt âm trầm:

"Vì sao chọn địa chỉ săn giết ở chỗ ta? Ngươi phải biết, một khi săn thất bại, ta chỉ có thể vứt bỏ địa bàn kinh doanh nhiều năm. Mà cho dù săn bắn thành công, lấy năng lực của Ngũ Hành minh, rất có thể sẽ truy tìm tới đây."

Sắc Dục Thần Tướng cười nói:

"Mời khách ăn dù sao vẫn cần chỗ, mà chúng ta không có khả năng chọn nơi săn giết ở thành thị, ngươi cũng không muốn điểm đạo đức về 0 nhỉ? Mà nơi này của ngươi tiếp giáp đập nước, ba mặt là núi, ít ai lui tới, sơn thanh thủy tú, là nơi chôn thây không tệ."

"Lại nói, chờ giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi có thể được chia 50 triệu, còn không cần đóng thuế, trang trại du lịch nho nhỏ đã tính là gì? Ngươi dù mở mười cái, trăm cái, cũng tùy ngươi."

Huyết Yến Tử hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp, xem như ngầm thừa nhận lời của hắn.

Sắc Dục Thần Tướng lại nói:

"Chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn tới đây, ngươi ta đừng vội ra tay, để Khấu Bắc Nguyệt thăm dò, đề phòng sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn có trợ thủ, mai phục ngược lại chúng ta."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt, nói:

"Ngươi phụ trách giết Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Ánh đèn màu vỏ quất chiếu khuôn mặt gầy của hắn, nụ cười nơi khóe miệng tràn ngập thú vui ác ý.

Khấu Bắc Nguyệt nhíu chặt lông mày:

“Chủ nhân, giết người là không đúng, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia là người phía chính phủ, tôi cảm thấy không cần thiết giết người vì tiền. Vô Ngân đại sư luôn dạy bảo chúng tôi…”

Sắc Dục Thần Tướng không lôi thôi ướt át, trực tiếp thi triển mê hoặc, hai mảng ánh sáng yếu ớt màu đỏ sáng lên, như là ngọn đèn lồng nhỏ le lói trong bóng tối.

Sắc Dục Thần Tướng gằn từng chữ:

“Từ giờ trở đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn là kẻ thù của ngươi, ngươi đang mưu tính một lần ám sát nhằm vào hắn, hắn có ân với ngươi, nhưng đó đều là hư tình giả ý, nếu không giết hắn, Tiểu Viên của ngươi sẽ bị cướp đi, toàn bộ người nhà của ngươi đều sẽ chết.”

“Chỉ có ta vị chủ nhân này, có thể giúp ngươi vượt qua cửa ải khó khăn. Mặt khác, ngươi đã làm trái ý chí của ta rất nhiều lần, nhớ kỹ thân phận của mình, đừng có lần sau nữa.”

Lặp đi lặp lại mê hoặc mấy lần, ảnh hưởng tăng thêm, khuôn mặt vặn vẹo của Khấu Bắc Nguyệt dần dần bình ổn, ánh mắt lộ ra sự kiên định:

“Chủ nhân, ngài nói không sai.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật sắp cướp Tiểu Viên của tôi, cô ấy mấy ngày nay tính tình nóng nảy, nhất định là nhớ Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi không thể để cô ấy tiếp tục nữa. Vì Tiểu Viên, vì người nhà, tôi bằng lòng giúp đỡ ngài.”

Sắc mặt Sắc Dục Thần Tướng hơi giãn ra, đang muốn khen ngợi vài câu, liền thấy Khấu Bắc Nguyệt mặt mày đau khổ nói:

“Nhưng mà chủ nhân, tôi… tôi không biết gạt người.”

Phế vật gì thế này? Sắc Dục Thần Tướng trán nổi gân xanh, hắn rất ít khi tức đến hổn hển, trừ phi không nhịn được!

Hít sâu một hơi, đè nén cơn giận sắp bùng nổ, Sắc Dục Thần Tướng lại mê hoặc một phen, rốt cuộc tiêu trừ chướng ngại tâm lý gạt người của Khấu Bắc Nguyệt.

Chương 1010: Tất cả đều là mệnh lệnh của chủ nhân (3)

Sắc Dục Thần Tướng bình luận đối với người hầu này, mặc dù là Thánh Giả, nhưng quá ngu xuẩn, dẫn theo bên người sẽ chỉ hỏng việc, tùy tùng giả.

Loại đần độn này Ma Nhãn có thể thích, nếu làm việc dưới trướng Diệt Tuyệt, tuyệt đối không sống sót qua ba ngày.

"Reng reng reng!"

Lúc này, điện thoại của Khấu Bắc Nguyệt vang lên, người gọi tới là "Tiểu Viên".

Sắc Dục Thần Tướng và Huyết Yến Tử đồng thời nhíu mày, người trước nói:

"Trấn an cô ta."

Khấu Bắc Nguyệt tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, nhận cuộc gọi.

Trong loa vang lên thanh âm nghiêm nghị của Tiểu Viên:

"Giờ là mấy giờ rồi, sao còn chưa về khách sạn."

Vừa rồi còn nói không biết gạt người, Khấu Bắc Nguyệt mở mồm là nói láo được.

"Tiểu Viên, tôi đang đi ship hàng, hôm nay đặc biệt nhiều đơn, tôi muốn kiếm nhiều tiền, giúp đỡ chi tiêu cho khách sạn."

Bên kia trầm mặc mấy giây, giọng điệu chuyển sang mềm mại: "Khách sạn thiếu mấy đồng đó của cậu? Về sớm một chút."

Nói xong, liền kết thúc cuộc gọi.

Sắc Dục Thần Tướng cười nhạo một tiếng:

"Mau về nhà đi, nếu không mẹ sẽ đánh mông."

Mặt Khấu Bắc Nguyệt lập tức đỏ lên.

Khoảng nửa tiếng sau, một đợt tiếng chuông điện thoại vang lên, Huyết Yến Tử lấy ra một cái điện thoại kiểu dáng cũ kỹ, nhận cuộc gọi, cũng mở loa ngoài.

“Chị Yến, có một chiếc taxi vào thôn, đại khái mười phút sau tới trang trại du lịch.” Đầu kia truyền tới tiếng của tiểu đệ.

Huyết Yến Tử hỏi:

“Chỉ có một chiếc xe taxi? Phía sau có theo đuôi hay không?”

“Chưa phát hiện.” Tiểu đệ trả lời.

Trong mắt Sắc Dục Thần Tướng lóe lên sự tham lam, hưng phấn, liếm môi, tựa như chờ đợi hưởng thụ bữa ăn thịnh soạn: “Cuối cùng dụ được hắn ra rồi.”

Huyết Yến Tử kết thúc cuộc gọi, “Làm việc theo kế hoạch!”

Xe taxi chạy trên đường xi măng uốn lượn, hai bên núi non chập chùng, đang vào giữa hè, thảm thực vật tươi tốt, như một chiếc áo khoác xanh biết, gắt gao bọc lấy ngọn núi.

Lại đi qua mấy khúc ngoặt, rốt cuộc tới nơi.

Trong màn đêm nặng nề, căn nhà gạch đỏ đèn đuốc sáng trưng, cửa chính ngoài sân, dựng biển hiệu đèn màu “trang trại du lịch Giếng Đá”.

Đập chứa nước cách đó không xa như tấm gương nhẵn bóng, chiếu ra trang trại du lịch, gió đêm hiu hiu, sóng nước lấp lánh.

“Vị trí có chút lệch, nhưng cảnh sắc không tệ.”

Trương Nguyên Thanh xuyên qua cửa kính xe, thưởng thức phong cảnh.

Xe taxi dừng lại ở đất trống bên ngoài trang trại du lịch, trên bãi đất trống chỉ có một chiếc xe con màu đen đỗ, căn nhà gạch đỏ mặc dù đèn đuốc sáng trưng, nhưng không có khách.

Tài xế nói: “Đến rồi.”

Trương Nguyên Thanh đã thấy Khấu Bắc Nguyệt đợi mình cạnh bảng hiệu.

Hắn lập tức dùng di động thanh toán tiền xe, mở cửa xe, đón Khấu Bắc Nguyệt, cười nói:

“Khụ khụ, hôm nay mặt trời mọc phía tây à, có thể ăn cơm của Vụ Chủ Bắc Nguyệt của chúng ta, bản Thiên Tôn hết sức vinh hạnh.”

Hắn nhìn quanh một vòng, chưa nhìn thấy xe con màu trắng quen thuộc, hỏi:

“Tiểu Viên còn chưa tới?”

Khấu Bắc Nguyệt nghiêm mặt, đi tới trước mặt hắn, thấp giọng nói:

“Tiểu Viên có việc chậm trễ, lập tức tới ngay, tôi cho anh xem một món đồ.”

“Thứ gì?”

Trương Nguyên Thanh đang đi tới, theo bản năng quay đầu nhìn lại, thấy trong tay Khấu Bắc Nguyệt có thêm một con dao găm, thân dao khắc đầy chú văn vặn vẹo tà dị.

Trước mắt hắn đột nhiên hoa lên một cái, đại não chợt bị ảo giác hỗn loạn, nghe nhầm chiếm cứ hết.

“Phập!”

Một giây sau, dao găm sắc bén đâm vào ngực Trương Nguyên Thanh, đâm xuyên qua trái tim đang đập.

Con ngươi Trương Nguyên Thanh đột nhiên trợn to.

“Xin lỗi, tất cả cái này đều là mệnh lệnh của chủ nhân…”

Khấu Bắc Nguyệt chính tay đâm kẻ thù, nước mắt trong mắt trào ra, hắn cũng không biết là vì sao.

Dao găm xuyên qua trái tim, đồng thời điên cuồng cướp đoạt sinh cơ trong cơ thể này.

Trong cơn đau đớn kịch liệt, Trương Nguyên Thanh giãy thoát ảo giác cùng nghe nhầm ảnh hưởng, hắn chưa chất vấn Khấu Bắc Nguyệt vì sao lấy oán trả ơn, mà là một cước đá bay tên khốn kiếp đang cảm xúc sụp đổ này.

Ngay sau đó thân thể Trương Nguyên Thanh sụp đổ thành ánh sao mộng ảo, xuất hiện ở cách mười mấy mét, ôm vết thương đầm đìa máu ở ngực, hướng về đập chứa nước chạy trốn.

Hắn đã trúng cạm bẫy.

Trang trại du lịch không có khách, nằm ở nơi vắng vẻ, Tiểu Viên từ đầu tới cuối chưa xuất hiện, Khấu Bắc Nguyệt đột

nhiên lấy oán trả ơn, tất cả cái này đều nói cho hắn biết, có người bố trí sát cục.

Mà hắn đến đây theo lời mời, thế mà quên dùng Tinh Tướng thuật quan sát khuôn mặt của mình.

Đoạn đường này chạy tới, hắn thế mà chưa từng gọi điện cho Tiểu Viên, chưa gửi tin nhắn chứng thực.

Cái này căn bản không phù hợp tính cách của hắn.

Kẻ địch có thể bất tri bất giác vặn vẹo thói quen của hắn, điểm này phi thường đáng sợ, cũng làm lòng người hoảng hốt.

Trong sân trang trại du lịch, một người phụ nữ trung niên ăn mặc giống như phụ nữ nông thôn đi ra, cô đi đến bên cạnh Khấu Bắc Nguyệt, cầm lấy con dao găm dính máu tươi Trương Nguyên Thanh, sống dao cắt nhẹ một cái trên lòng bàn tay.

Chương 1011: Tiểu Viên, tôi muốn… (1)

Tiếp theo, cô nắm chặt máu tươi ở lòng bàn tay, trong miệng lẩm bẩm.

Trương Nguyên Thanh vừa thi triển Tinh Độn thuật chạy ra chỗ đất trống, liền kêu thảm một tiếng, tựa như chịu một loại công kích đáng sợ nào đó, máu thịt nhanh chóng tràn ra, quanh thân xuất hiện từng vết thương kinh khủng, máu tươi đỏ thẫm chảy ra, không có sức thi triển thuật pháp nữa.

Thuật nguyền rủa!

Chỉ trong hai hiệp, Trương Nguyên Thanh đã gặp hai lần vết thương trí mạng, tới gần tuyệt cảnh.

Một bóng người từ trên trời giáng xuống, đáp bên cạnh đập chứa nước, thân thể khô gầy, làn da ngăm đen, chính là Sắc Dục Thần Tướng.

Vị Thần Tướng này nhếch miệng, cười nói:

“Mùi vị trở thành con mồi như thế nào? Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Sắc Dục Thần Tướng từ trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy được sợ hãi, thấy được tuyệt vọng, điều này khiến nụ cười khóe miệng hắn mở rộng, vẻ mặt sung sướng.

Hắn không tiếp tục nói nhảm, đường xi măng dưới chân nứt nẻ "Răng rắc", thân thể đã tiếp cận vận tốc âm thanh lao ra, trong chớp mắt đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, cơ chân phải phát lực, như đá quả bóng đá về phía đầu kẻ địch.

Lấy trạng thái bên bờ vực tử vong của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi áp sát, Sắc Dục Thần Tướng có nắm chắc nháy mắt giết chết vị thiên tài đứng đầu Ngũ Hành minh này.

"Bốp!"

Không khí như bị đá nổ tung, vang lên tiếng nổ như pháo.

Bóng dáng Trương Nguyên Thanh tan vỡ như ảnh ngược, không còn tồn tại nữa.

Tinh Huyễn thuật!

Sắc Dục Thần Tướng quay đầu nhìn quanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn giống như biến mất khỏi thế gian.

Hắn hừ lạnh một tiếng, há mồm phun ra một làn sương mù xám xịt nồng đậm, sương mù nhanh chóng khuếch tán lan tràn, bao phủ đập chứa nước, bao phủ trang trại du lịch, như mây trôi đọng lại ở trong không khí.

Vị trí gần đập chứa nước, sương mù dày đặc xuất hiện nhiễu loạn rõ ràng.

Thân hình Sắc Dục Thần Tướng lập tức biến mất, một giây sau, thân thể hắn hiện hình ở trong sương mù dày đặc, một đòn quật chân quật về phía nơi nào đó của sương mù dày đặc.

"Bốp!"

Đòn quật chân quật ra tiếng nước, chỉ thấy một mảng lớn dòng nước trong bắn tung tóe, đồng thời, thân hình Nguyên Thủy Thiên Tôn bại lộ, bị ép rời khỏi trạng thái Dạ Du.

Trên người hắn khoác một cái pháp bào hoa mỹ nền màu đen, thêu cuộn sóng màu bạc cùng hoa văn ngọn lửa.

Kỹ năng bị động của Thủy Quỷ, khiến hắn tránh thoát một đòn trí mạng.

“Chút tài mọn!”

Thấy công kích chưa thể sinh ra hiệu quả, Sắc Dục Thần Tướng lúc thu chân, từ ô vật phẩm lấy ra một nắm cát vàng lấp lánh trong suốt, ném về phía mảng nước trong kia.

Cát vàng chạm đến nước trong, nhanh chóng hấp thu nó.

Đây là chiêu thức kỳ diệu đối phó kỹ năng bị động của Thủy Quỷ, cản trở “nước” trở về, không thể một lần nữa ngưng tụ thân thể, Thủy Quỷ sẽ nhanh chóng chết đi.

Thân là Thần Tướng tung hoành phương Bắc nhiều năm, những thủ đoạn nhỏ này không biết từng kiến thức bao nhiêu lần.

Mắt thấy thân thể sắp ngưng tụ, mà nửa người bị cát vàng gắt gao hấp thụ, không thể trở về, Trương Nguyên Thanh một lần nữa thi triển Tinh Độn thuật, độn về phía đập chứa nước, đồng thời mượn dùng Pháp Bào âm Dương, thi triển kỹ năng điều khiển nước.

“Ào!”

Đập chứa nước bình tĩnh bắn tung lên từng đám bọt sóng, phun trào bọt trắng, giọt nước dày đặc như mưa.

Mượn dùng chỗ bọt nước này, Trương Nguyên Thanh một lần nữa ngưng tụ thân thể, “Phốc” một tiếng rơi vào đập chứa nước.

Đáy nước tối tăm yên tĩnh, giống như một tầng kết giới, tất cả động tĩnh bên ngoài đều bị ngăn cách, bên tai chỉ nghe thấy tạp âm mạch nước ngầm mãnh liệt.

Trương Nguyên Thanh ở đáy nước “hít thở” từng ngụm từng ngụm, adrenalin tăng vọt, đè nén tất cả cảm xúc, bắt buộc bản thân bình tĩnh, suy tư phương pháp ứng đối.

Đáy nước là sân nhà của Thủy Quỷ, tuy năng lực Pháp Bào âm Dương có thể cung cấp giới hạn ở cảnh giới Siêu Phàm, nhưng tự do hít thở, khống chế nước, tự do hoạt động dưới nước các loại năng lực, cũng đủ hắn dây dưa một phen với Sắc Dục Thần Tướng không giỏi dưới nước.

Nhưng đây chỉ là kế tạm thích ứng, muốn dựa vào chiêu này thoát khỏi nguy cơ hiển nhiên không có khả năng, nếu không

Sắc Dục Thần Tướng cũng quá dễ đối phó rồi.

“Thêm một tấm ngọc phù truyền tống còn phải chờ hơn nửa tháng, điện thoại di động vô dụng dưới nước, thiếu thủ đoạn liên hệ với bên ngoài…”

“Sắc Dục Thần Tướng là Thánh Giả cấp 6 đỉnh phong, người phụ nữ kia nội tình không rõ, hẳn là Vu Cổ Sư, có thể liên thủ với Sắc Dục, kém nhất cũng đến cấp 5 nhỉ? Bất cứ một ai trong bọn họ, đơn đả độc đấu đều đủ mệt rồi, huống chi mình thương thế rất nặng, thân thể cực độ suy yếu.”

Đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, hắn đã nghĩ được biện pháp.

Vậy thì chơi ẩn núp ở đáy nước, lấy năng lực điều khiển nước của Pháp Bào âm Dương làm cơ sở, đi giày Hậu Thổ, luyện hóa vùng đập chứa nước này, trở thành chúa tể nơi đây.

Hơn nữa giày Hậu Thổ còn có thể tăng sức bền, vừa lúc cung cấp năng lực kéo dài tác chiến cho thân thể bị thương nghiêm trọng của mình.

Chương 1012: Tiểu Viên, tôi muốn… (2)

Sắc Dục Thần Tướng nếu muốn giết hắn nhất định phải xuống nước, bên tăng lên bên giảm đi, không nói có thể chiến thắng Sắc Dục, nhưng tóm lại có năng lực tự bảo vệ mình, về phần sau đó như thế nào, Trương Nguyên Thanh chưa nghĩ ra, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Hắn lập tức triệu hồi ra giày Hậu Thổ, hoàn thành việc đi vào.

Đặc tính của giày Hậu Thổ chợt kích hoạt — không thể nhảy lên!

Thân thể nhanh chóng chìm xuống đáy nước.

“Thủ đoạn còn rất nhiều đấy.”

Sắc Dục Thần Tướng cười khẩy một tiếng, há mồm hít, thu sương mù bao phủ ở trong núi về trong bụng.

Người phụ nữ trung niên không nhanh không chậm đi đến bên đập chứa nước, lấy ra một cây sáo màu máu, mỉm cười nói:

“Ở địa bàn của ta, còn có thể để hắn chạy thoát?”

Tiếng sáo như khóc như kể quanh quẩn ở trong núi, vang vọng ở trên đập chứa nước.

Trương Nguyên Thanh vừa mới chìm xuống đáy nước, chân đạp lên bùn nhão, đang muốn sử dụng kỹ năng đạo cụ, thong thả luyện hóa đập chứa nước này. Đột nhiên, vành tai hắn khẽ động, linh tính Pháp Bào âm Dương giao cho, khiến hắn bắt giữ được đáy nước xa xôi truyền tới một đợt mạch nước ngầm mãnh liệt, tựa như có cái gì to lớn đang tiếp cận.

Tốc độ cực nhanh!

Một giây sau, hắn thấy đáy nước tối đen nơi xa sáng lên hai cái đèn lồng màu vàng đỏ.

Năng lực nhìn đêm Thần Dạ Du giao cho, khiến hắn thấy rõ bóng đen sau đèn lồng. Đó là một quái vật hình thức sa giông, đầu bẹp miệng rộng, mắt màu vàng đỏ, con ngươi dựng thẳng màu đen.

Chiều dài cơ thể tiếp cận mười mét, toàn thân bao trùm vảy màu đen, cái trán bẹp mọc một cái sừng duy nhất, dưới bụng tứ chi tráng kiện đang vung, kéo theo từng mảng lớn bọt khí.

Cái gì vậy? !

Trương Nguyên Thanh đầu tiên ngẩn ra, sau đó phản ứng lại —— cổ thú!

Vu Cổ Sư cảnh giới Siêu Phàm, có thể mang bản thân hóa thành cổ thú, mà đến cảnh giới Thánh Giả, Vu Cổ Sư còn có thể nuôi dưỡng ra dị chủng (cổ thú), sai khiến nó chiến đấu.

Người phụ nữ trung niên kia, nuôi một con cổ thú ở trong đập chứa nước.

Lấy tình huống thân thể trước mắt của mình, không thể giao đấu với loại quái vật này… Không chút nào do dự, Trương Nguyên Thanh cởi giày Hậu Thổ, bỏ qua dự tính luyện hóa đập chứa nước, hai chân ở đáy nước phủ kín bùn nhão đạp một cái, ở dưới dòng nước đẩy nổi lên mặt nước. Trong quá trình này, hắn thi triển ra Tinh Huyễn thuật, chế tạo ra hơn mười bóng dáng bơi về phương hướng khác nhau.

Con sa giông quả nhiên ngây ra ở tại chỗ, nhìn chung quanh, không biết nên đuổi theo cái nào.

“Ào!”

Sóng nước dâng trào, Trương Nguyên Thanh vừa lao ra khỏi mặt nước, liền nghe thấy tiếng vỗ cánh “Ong ong”, đàn côn trùng đen sì như mây đen ép xuống.

Cổ trùng!

Vù… Hắn vung mạnh tay lên, chém ra một mảng ánh lửa, chiếu sáng lên mặt nước tối đen, nuốt chửng đàn côn trùng lao tới.

Đàn côn trùng hóa thành nhiều đốm lửa rơi xuống, mùi cháy khét xộc vào mũi.

Lúc này, Sắc Dục Thần Tướng bên bờ lấy ra một giọt nước màu đen, ngậm vào trong mồm, ngay sau đó, hắn đạp mặt nước như giẫm trên đất bằng, lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Từng mảng gợn sóng tạo thành đường thẳng áp sát Trương Nguyên Thanh.

Hắn quả nhiên cũng có đạo cụ của Thủy Quỷ, loại nhân vật cấp bậc này, nội tình thâm hậu… Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng gió gào thét mà tới, thúc đẩy lực lượng tinh tú trong cơ thể, hóa thành nhiều đốm sao sáng, ngưng tụ ở cách mười mấy mét.

Thân hình vừa hiện ra, hắn lại nặn ra một quả cầu lửa, ném về phía dãy núi đối diện đập chứa nước.

Lấy đặc tính nghề nghiệp Tinh Quan, phối hợp kỹ năng Thủy Quỷ, Hỏa sư, hắn hóa giải cho bản thân một rồi lần lại một lần nguy hiểm.

Sau khi ném ra quả cầu lửa, hắn đang chuẩn bị thi triển Hành Hỏa, người phụ nữ trung niên bên bờ bỗng nhiên hướng về hắn quỳ gối, trong miệng lẩm bẩm.

Một giây sau, thân thể Trương Nguyên Thanh bốc lên sương mù đen, phát ra khí tức dơ bẩn, dập tắt lửa vừa mới bốc lên ngoài thân.

Hành Hỏa thất bại!

Hỏng bét! Trong lòng hắn trầm xuống, vừa triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ, vừa lấy ra chày Phục Ma, hung hăng đâm về phía đùi.

Một vầng hào quang màu vàng lẫm liệt bùng nổ, giống như mặt nước dâng lên mặt trời rực rỡ.

Cùng lúc đó, Quỷ tân nương Bạch Lan hiện lên ở phía sau Sắc Dục Thần Tướng đạp nước chạy tới.

A!

Quỷ tân nương vừa bám vào sau lưng Sắc Dục Thần Tướng, liền kêu thảm văng ra, thân thể bốc lên khói đen hư ảo, khí tức vô hạn suy yếu, tiếp cận hồn phi phách tán.

Lấy cường độ linh thể Thánh Giả đỉnh phong, lại là Yêu Mê Hoặc, không cần kỹ năng thực chiến, đã có thể khiến yêu linh thể cấp 4 bị thương nặng.

Quỷ tân nương hóa thành khói, quay về trong cơ thể phu quân.

Sắc Dục Thần Tướng chưa chịu chút trở ngại nào chạy tới trước người Trương Nguyên Thanh, tung ra một cú đấm.

Trong nháy mắt, phong lôi kích động, không khí phát ra tiếng nổ chói tai.

Bóng người khô gầy này ẩn chứa man lực đáng sợ.

Chương 1013: Tiểu Viên, tôi muốn… (3)

Giày khiêu vũ màu đỏ phản ứng chậm một nhịp, chưa thể làm ra phản ứng, chung quy là không né tránh được kẻ địch cấp bậc này tiến công.

Trong lúc gấp gáp, hắn chỉ kịp ngẩng đầu thét dài.

Bầu trời đêm tối tăm giáng xuống một luồng ánh trăng, như đèn tựu quang đánh vào trên người Trương Nguyên Thanh, hắn cơ bắp bành trướng, khí tức tăng vọt.

Khiếu Nguyệt!

“Rầm” một tiếng, ngực Trương Nguyên Thanh lõm xuống, xương sườn, nội tạng bị một quyền này phá hủy hết, dán mặt nước bay ra, như lia một hòn đá trên mặt nước.

Một cú đấm thành công, Sắc Dục Thần Tướng đạp nước mà đi, trong chớp mắt đuổi kịp Nguyên Thủy Thiên Tôn lướt trên mặt nước, nhưng một giây sau, thân thể Trương Nguyên Thanh tán loạn thành ánh sao mộng ảo.

Một lần này, người phụ nữ trung niên tước phúc chưa thể tạo ra tác dụng.

Ánh sao mộng ảo ở bên bờ một đầu khác của đập chứa nước tụ lại, ngưng tụ thành bộ dáng Trương Nguyên Thanh. Hắn ở trạng thái Khiếu Nguyệt, tạm thời áp chế thương thế của mình, cố gắng chống đỡ một nhịp thở, từ trong ô vật phẩm lấy ra một cây pháp trượng dây mây bện thành, đỉnh chóp được khảm đá quý xanh biếc.

Pháp trượng vào tay, Trương Nguyên Thanh không chút do dự kích phát năng lực “trị liệu”.

Đá quý xanh biếc sáng lên vầng sáng nhu hòa, như gió xuân gội rửa thân thể Trương Nguyên Thanh, vuốt ve dịu đi đau đớn của hắn, khép lại thương thế nứt nẻ ngoài thân.

“Ô ô ô ~”

Người phụ nữ trung niên bên bờ thổi sáo, cành lá trong dãy núi lay động “xào xạc”, lao lên từng mảng lớn mây đen. Cùng lúc đó, trong lòng đất bò ra côn trùng độc, rắn độc sắc màu sặc sỡ, bò dày đặc rậm rạp.

Lúc này, Sắc Dục Thần Tướng xông qua đầm chứa nước, đến bên bờ, hung ác vồ tới.

Trương Nguyên Thanh bước đầu ổn định thương thế một lần nữa sử dụng Tinh Độn thuật, kéo giãn khoảng cách, cũng mang Pháp Trượng Sơn Thần chống xuống mặt đất.

Một vòng ánh sáng khuếch tán, cuốn qua rừng cây, cuốn qua đàn côn trùng trên trời, cuốn qua côn trùng độc, rắn độc trên mặt đất.

Sau một khắc, rừng cây giương nanh múa vuốt sống lại, độc trùng và rắn độc cũng đều đạt được dị hóa ở trình độ nhất

định, sắc thái càng thêm sặc sỡ, hình thể to thêm vài vòng.

“Ong ong!”

Đàn côn trùng như mây đen đã làm phản, rợp trời rợp đất lao về phía Sắc Dục Thần Tướng, rắn độc bắn lên, độc trùng nhảy lên, không để ý tất cả lao đi cắn kẻ địch.

Từng sợi dây mây, từng cành cây đổ ập xuống đầu quật.

Sắc Dục Thần Tướng sừng sững bất động, tùy ý công kích đánh vào người, mặc kệ răng nọc sắc bén, vòi hút dữ tợn, roi quật hung ác, đều không thể đánh vỡ thân thể mình đồng da sắt.

Trương Nguyên Thanh nện pháp trượng xuống, thao túng rễ cây phá đất chui ra, cuốn về phía Sắc Dục, kéo dài thời gian.

Đột nhiên, đôi mắt Sắc Dục Thần Tướng hiện lên màu đỏ tươi, ngưng tụ thành phù văn vặn vẹo tà dị.

Chỉ thấy trùng độc rắn độc đầy khắp núi đồi bỗng nhiên cứng đờ, sau đó, chúng nó lại làm phản lần nữa, thay đổi phương hướng, lao về phía Trương Nguyên Thanh.

Thực vật cũng làm phản, dây leo cành cây bổ ra tiếng xé gió thê lương.

Chúng nó đều bị mê hoặc rồi.

Trương Nguyên Thanh biến sắc, trong mắt hiện lên gương mặt Sắc Dục Thần Tướng, hiện lên “con bướm” trên không trung vỗ cánh mà tới, đó là người phụ nữ trung niên hóa cổ.

Cô sau khi thấy Tước Phúc mất đi tác dụng, quyết đoán hóa thân cổ thú, tính phối hợp Sắc Dục Thần Tướng, cận chiến chém giết kẻ địch.

Ở trước khi hai bên hình thành hợp hợp, Trương Nguyên Thanh vung ra Pháp Bào âm Dương, Kích phát pháp trận âm Dương.

Tinh Độn thuật và Hành Hỏa tuy có thể xưng là kỹ năng chạy trốn hoàn mỹ, nhưng khoảng cách quá ngắn, hơn nữa không thể sử dụng mãi không gián đoạn, nếu không rất nhanh sẽ khô kiệt linh lực, căn bản không thể chạy thoát từ trong Vu Cổ Sư am hiểu phi hành truy kích.

Tính toán lúc này, chỉ có thi triển pháp trận âm Dương, kéo dài hơi tàn thêm một đoạn thời gian.

Mặt khác, đang giữa hè, trời hanh vật khô, hỏa trận sẽ điểm hỏa rừng cây, dẫn phát cháy rừng, chỉ cần châm lửa khu vực dãy núi này, khắp nơi đều là môi giới của Hành Hỏa, tiếp theo liền có thủ đoạn chạy trốn.

Nước hư ảo cùng lửa cháy hừng hực buông xuống, một đại trận bao phủ phạm vi ba mươi mét thành hình.

Bản thể Trương Nguyên Thanh biến mất, lửa cùng dòng nước ngưng tụ thành phân thân dâng lên.

Phân thân lửa phẫn nộ quát:

"Sắc Dục chó đẻ, thế mà lại ép lão tử đến trình độ cỡ này, ụ má cả nhà ngươi."

Vừa dứt lời, Sắc Dục Thần Tướng khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc lấy ra một con gà cao su màu vàng, dùng sức bóp một phát.

"A ~"

Con gà cao su phát ra tiếng kêu thê lương.

Cổ thú "con bướm" lượn ở trên bầu trời, giống như bị gõ cho một gậy, loạng choạng lắc lư rơi về phía rừng rậm.

Phân thân nước lửa nhất thời tán loạn

Pháp Bào âm Dương giữa không trung bay xuống, tự mặc ở trên người Trương Nguyên Thanh.

Chương 1014: Tiểu Viên, tôi muốn… (4)

Hắn ôm đầu, lảo đảo lui về, trong xoang mũi, hốc mắt, khóe miệng, lỗ tai trào ra máu tươi, thức hải tràn ngập hỗn loạn, linh thể giống như bị xé rách.

Đầu đau như muốn nổ tung, ý chí không thể ngưng tụ, ngay cả tư duy cũng sắp tan rã.

Con gà cao su đồ chơi kia, bản chất cực kỳ đáng sợ, công kích nhằm vào linh thể.

Đây là một món đạo cụ Huyễn Thuật Sư phẩm chất cực cao.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trào ra sự tuyệt vọng.

Hắn dựa vào địa lợi, đạo cụ, kỹ năng, lần lượt hóa giải kẻ địch tiến công, như đi ở trên dây thép nguy hiểm.

Nhưng chênh lệch của hai bên thật sự quá lớn, đạo cụ dự trữ bản thân lấy làm kiêu ngạo, ở trước mặt vị cường giả cấp Thần Tướng này không có bất cứ ưu thế gì.

Càng khó giải quyết hơn chính là, cho dù ở dưới mình cực hạn lôi kéo, Vu Cổ Sư đều là Thánh Giả kia chưa thể kịp thời phát lực, nhưng bây giờ hắn đã đến cực hạn.

Căn bản không có khả năng sống sót ở trong hai đại cao thủ giáp công.

Đúng lúc này, ở lúc hắn tuyệt vọng, trên bầu trời đêm trong suốt, không biết khi nào xuất hiện xuất hiện một cổ thú, cơ thể cô thướt tha thon dài, hoa văn đen vàng giao nhau lan đến toàn thân, hai mắt tối đen như đá quý, khuôn mặt tinh xảo yêu dị, trên trán có hai cái xúc tu cong cong.

Cô tuy có thân thể cùng tứ chi giống người, nhưng cũng có cái bụng con ong no đủ khêu gợi, phần đuôi khảm một cây gai độc đen sì.

Cánh mỏng sau lưng cô gái ong chấn động cao tần, chế tạo ra hiệu quả âm thanh của cánh quạt máy bay trực thăng.

Cái bụng ong gợi cảm no đủ của cô hơi phồng lên, phần đuôi cong lại.

“Vù!

Trong tiếng xé gió chói tai, gai độc đen sì bắn ra, lấy tốc độ nhanh đến mức Thánh Giả khó có thể phản ứng, bắn trúng phía sau lưng Sắc Dục Thần Tướng.

A!

Sắc Dục Thần Tướng lảo đảo một cái, phát ra một tiếng kêu thê lương, đau tới mức sắc mặt vặn vẹo.

Cô gái ong đánh lén thành công, lao mạnh xuống, bắt lấy bả vai Trương Nguyên Thanh, mang theo hắn hướng về phía trang trại du lịch nhanh chóng bay đi.

Phía sau là Sắc Dục Thần Tướng đau đớn rít gào.

Người phụ nữ trung niên hóa thân con bướm nhẹ nhàng bay múa, truy kích cô gái ong, nhưng người sau rõ ràng là cổ thú loại hình nhanh nhẹn, tốc độ càng nhanh hơn.

“Tiểu… Tiểu Viên?” Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt quen thuộc, tinh xảo yêu dị kia, bất ngờ nói:

“Sao cô biết tôi ở nơi này?”

Tiểu Viên cúi đầu liếc hắn một cái, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp, “Bắc Nguyệt sau khi ra khỏi giết chóc phó bản, tôi sợ hắn sẽ bị truy nã, cho nên cài phần mềm định vị ở trong điện thoại di động của hắn, chính hắn không biết việc này.”

Hơn nửa đêm không về nhà, cô liền biết có vấn đề, cho nên mở ra phần mềm định vị kiểm tra vị trí của Khấu Bắc Nguyệt, kết quả phát hiện hắn ở trang trại du lịch thôn Giếng Đá.

Tiểu Viên lúc ấy đã biết xảy ra chuyện rồi, đầu tiên không biểu lộ gì gọi điện thoại hỏi Khấu Bắc Nguyệt khi nào về khách sạn. Thực ra là đang thăm dò hắn có phải còn sống hay không.

Sau khi tắt máy, liền lập tức xuất phát chạy đi, vừa lúc thấy được Nguyên Thủy Thiên Tôn bị vây giết.

Thì ra là đến tìm con trai… Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn. Phía sau là con bướm mau chóng đuổi theo, còn có Sắc Dục Thần Tướng đạp sóng mà đi.

Người sau tiếng rống giận đinh tai nhức óc:

“Tiểu Viên, ngươi dám phá chuyện tốt của ta, lão tử nhất định đi không tha cho ngươi!”

Lúc này, Tiểu Viên đã bay qua đầm chứa nước, đáp xuống khu đất trống bên ngoài trang trại du lịch.

“Tiểu Viên!”

Khấu Bắc Nguyệt vừa mừng vừa kinh ngạc lên đón, chợt nhìn thấy cô mang theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất thời vẻ mặt đầy phẫn nộ nói:

“Cô không thể cứu hắn, hắn sẽ lừa cô đi, hắn còn có thể giết cả nhà tôi!”

Tiểu Viên vứt Nguyên Thủy Thiên Tôn xuống, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng giăng kín vẻ giận dữ, tiến lên cho một cái tát.

“Bốp!”

Khấu Bắc Nguyệt xoay tại chỗ vài vòng như con quay, rầm một tiếng ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh!

Sau khi đánh ngất Khấu Bắc Nguyệt, cô mở ra lòng bàn tay, ô quang lóe lên, trong lòng bàn tay có thêm một cái ngọc phù đen sì.

Tiểu Viên nắm chặt bàn tay, “ầm”, ngọc phù đi vào giấc mộng vỡ vụn, một làn sóng khí màu xám trắng khuếch tán, nơi đi qua, trời đất phai màu sắc thái, chỉ còn đen trắng thuần túy.

Trương Nguyên Thanh phát hiện thân thể mình không thể động đậy, Sắc Dục Thần Tướng nơi xa đạp bọt sóng, hổn hển đuổi theo, con bướm vỗ cánh thì vừa mới bay qua đập chứa nước, chợt bị dao động màu xám trắng dừng hình ảnh ở không trung.

Một giây sau, hình ảnh đột nhiên biến đổi,

Khung trang trí vẽ chư phật thay thế bầu trời đêm, đất xi măng biến thành sàn đá xanh cứng rắn.

Thời gian cách nhiều ngày, hắn lại lần nữa tới trong cung điện tràn ngập phong cách cổ này. Phía trước là tượng phật vàng cao mấy mét, đôi mắt hẹp dài khép hờ, giống như từ bi giống như hung dữ quan sát phía dưới.

Chương 1015: Tiểu Viên, tôi muốn… (5)

Trên bồ đoàn trước tượng Phật, có bóng lưng mặc tăng y màu xanh ngồi xếp bằng.

Được cứu rồi… Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, sợi dây căng thẳng buông ra, hai đầu gối mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống.

Hắn cố gắng chống đỡ thân thể mỏi mệt không chịu nổi, khom người nói:

“Đa tạ đại sư ra tay cứu giúp.”

Thanh âm Vô Ngân đại sư cực lực nhẫn nại nỗi đau nào đó quanh quẩn trong điện:

“Cậu đã muốn bị Sắc Dục nhằm vào, cẩn thận chút.”

Đại sư có thể ra tay giúp mình làm thịt Sắc Dục hay không?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, nhưng biết vị Chúa Tể này không có khả năng ra tay, thở dài:

“Vãn bối hiểu.”

Tiểu Viên lập tức nói:

“Đại sư, Bắc Nguyệt bị mê hoặc, ngài có biện pháp nào hóa giải hay không?”

“Nhật chi thần lực có thể giải, lui xuống đi!” Vô Ngân đại sư chậm rãi nói.

Đây là muốn để mình hỗ trợ? Trương Nguyên Thanh cho Tiểu Viên một ánh mắt, dẫn trước rời khỏi.

Tiểu Viên đỡ Khấu Bắc Nguyệt, theo ở sau.

Khoảnh khắc hai người đi ra khỏi Phật điện, cảnh vật vặn vẹo, biến thành hành lang khách sạn quen thuộc, phía sau là phòng số “404”.

“Đi lầu hai trước.”

Tiểu Viên lạnh lùng nói một câu.

Hai người vào thang máy đến lầu hai, ở dưới Tiểu Viên dẫn dắt, tiến vào phòng số 203.

Cô vứt Khấu Bắc Nguyệt ở trên giường, đôi mắt đen nhánh như đá quý chăm chú nhìn Trương Nguyên Thanh:

“Cậu nghỉ ngơi chốc lát, có quần áo để thay.”

Cô vẫn duy trì tư thái cổ hóa.

Đại bộ phận Vô Cổ Sư sau khi hóa cổ, bình thường là sẽ không phá nát quần áo, ngoại trừ bộ phận nhỏ thân hình dị hóa đặc biệt khoa trương.

Tiểu Viên thuộc loại sau.

Đương nhiên, cô có chiến giáp đặc thù có thể bao trùm thân thể, không phải mỗi lần hóa cổ đều sẽ xấu hổ như vậy, nhưng

vừa rồi nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn mạng ngàn cân treo sợi tóc, dưới tình thế cấp bách, không kịp mặc chiến giáp.

Đợi Tiểu Viên đóng cửa rời khỏi, Trương Nguyên Thanh ngã ngồi xuống đất, hồng hộc thở dốc, tim phổi giống như cái bễ cũ nát.

Lúc này, di chứng của Khiếu Nguyệt bắt đầu cắn trả, tứ chi bủn rủn, thân thể suy yếu, nội tạng tổn hại mơ hồ đau đớn, đây là còn được Pháp Trượng Sơn Thần chữa trị đại bộ phận thương thế.

Mà trí mạng nhất là thương tổn phương diện linh thể, chỉ có thể dựa vào tự lành.

Mặt khác, trả giá sử dụng pháp trượng sơn thần cũng xuất hiện — dựng lều trại.

Trương Nguyên Thanh lúc này ham muốn sinh sôi nảy nở đặc biệt mãnh liệt.

Tiểu Viên thay đồng phục áo sơ mi trăng âu phục nhỏ, đẩy ra cửa phòng số "203", vừa lúc thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm chày đồng thau, đâm vào đùi Khấu Bắc Nguyệt.

Đâm máu tươi đầm đìa, tất cả đều là lỗ máu.

Khấu Bắc Nguyệt bất ngờ vẫn hôn mê như cũ, tùy ý Nguyên Thủy Thiên Tôn ngược đãi.

"Cậu làm gì vậy?"

Tiểu Viên dựng thẳng lông mày lá liễu

"Hắn vừa rồi đâm tôi một dao, tôi phải thừa dịp tịnh hóa, trả thù lại." Trương Nguyên Thanh thành thực nói.

Nói xong, hắn vội vàng sửa lời, giải thích: "Không đúng, tôi đang thay hắn tịnh hóa Sắc Dục Thần Tướng mê hoặc."

Tiểu Viên nhíu mày đi đến bên giường, xem xét nhịp tim cùng hơi thở của Khấu Bắc Nguyệt, nói:

"Sao còn chưa tỉnh?"

"Ồ, tôi vừa rồi lại đánh ngất hắn rồi."

Hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Móa, tác dụng phụ của giày Hậu Thổ cũng có hiệu quả rồi… Trương Nguyên Thanh có chút xấu hổ.

Tiểu Viên hít sâu một hơi, đẩy ra Trương Nguyên Thanh, cúi người thay Khấu Bắc Nguyệt đắp chăn, nói:

“Được rồi, hôm nay chuyện này là lỗi của hắn, tôi sẽ giáo huấn, cậu còn có việc gì không? Không có việc gì thì đi đi…”

Cô lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, nhưng lại nhịn không được nói:

“Cậu sau này cẩn thận chút, Sắc Dục Thần Tướng rất có thể sẽ lại mưu tính hành động săn giết nhằm vào cậu, tôi hôm nay bại lộ, sau này khó đi chợ đen Binh Chủ giáo xây dựng tìm hiểu tin tức nữa, không giúp được gì…”

Đang cúi người, đôi mắt tròn mà quyến rũ của cô đột nhiên trợn trừng, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, thân thể mềm mại cứng ngắc ở nơi đó.

Trương Nguyên Thanh ở phía sau ôm lấy mông cô, “chày Phục Ma” nóng bỏng tì vào khe mông, người thành thật miệng khô lưỡi khô, rất thành thật nói ra suy nghĩ của mình:

“Dì Tiểu Viên, tôi muốn ngủ cô…”

Lúc này, Khấu Bắc Nguyệt dần dần tỉnh lại, hùng hổ nói:

“Đùi đau quá…”

Còn chưa dứt lời, Tiểu Viên trạng thái cúi người bổ một phát đao tay tới, hai chân Khấu Bắc Nguyệt đạp một cái, lại ngất đi.

Trương Nguyên Thanh mặt mũi bầm dập ngồi ở ghế, nhìn Tiểu Viên sắc mặt lạnh lùng bên giường, “Cái kia, cái kia, tôi nói đều là lỗi của đạo cụ, cô tin không?”

Tiểu Viên yên lặng đứng dậy, mặt không biểu cảm nhìn hắn:

“Cậu nghỉ ngơi trước đi, chờ trả giá đạo cụ trôi qua, tôi lại tới tìm cậu.”

Trên mặt vẫn còn vài phần đỏ ửng.

Không đợi Trương Nguyên Thanh đáp ứng, cô nhấc lên Khấu Bắc Nguyệt trên giường, xoay người rời khỏi phòng.

Trương Nguyên Thanh thể xác và tinh thần đều mệt mỏi nằm ở trên giường, đắp chăn dính máu, ngủ say.

Chương 1016: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (1)

Chờ lúc hắn tỉnh lại, sắc trời đã sáng. Tủ đầu giường đặt một bát cháo hoa nóng hổi, mấy món ăn nhẹ, cạnh bàn đối diện giường, còn có một bộ quần áo sạch sẽ, xem kiểu dáng cùng kích cỡ, hẳn là của Khấu Bắc Nguyệt.

Lần này càng không biết nên ở chung với Tiểu Viên như thế nào, phải nhờ đạo sư cuộc đời giúp đỡ… Trương Nguyên Thanh yên lặng thở dài, ăn xong bữa sáng, vào phòng tắm tắm rửa một lần, thay quần áo của Khấu Bắc Nguyệt.

Khấu Bắc Nguyệt vừa mới trưởng thành, thân thể còn chưa phát triển hoàn toàn, thấp hơn hắn một cái đầu, quần còn tạm, áo ngắn tay không quá vừa người.

Trương Nguyên Thanh đi đến bên tủ đầu giường, gọi điện thoại cho quầy tiếp tân, nói:

“Tôi tỉnh rồi!”

Quầy tiếp tân truyền tới Tiểu Viên “Ừm”, tiếp theo cúp máy.

Vài phút sau, Tiểu Viên mặc đồng phục tiếp tân khách sạn gõ cửa phòng, cô ngồi ở ghế bên cạnh bàn, nói: “Phía chính phủ có kế hoạch gì hay không?”

Sắc mặt cô như thường, giống như đã quên một màn xấu hổ tối hôm qua.

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Kế hoạch của các trưởng lão, tôi không có khả năng biết, nhưng có chuyện tối hôm qua, Sắc Dục Thần Tướng rất có thể sẽ hoàn toàn ẩn núp, thậm chí tạm thời rời khỏi Tùng Hải.”

“Một tên Thánh Giả đỉnh phong quyết tâm trốn đi, tôi không cảm thấy các trưởng lão có thể lôi ra. nếu không sẽ không có nhiều tội phạm truy nã như vậy.”

Sắc Dục nếu rời khỏi Tùng Hải, cho dù hắn không cam tâm nữa, cũng không có cách nào trả thù.

Không cam tâm, quả thật không cam tâm.

Tiểu Viên gật gật đầu, "Sau này cậu tự cẩn thận đi."

Không khí trong phòng nhất thời có chút trầm mặc.

Tiểu Viên thấp giọng nói: "Tùng Hải bận rộn như vậy sao?"

"Là rất bận…" Trương Nguyên Thanh theo bản năng trả lời một câu, sau đó liền hối hận.

Hắn đang muốn nói chút gì bù lại, Tiểu Viên nhàn nhạt bỏ qua đề tài:

"Trang trại du lịch thôn Giếng Đá là chợ đen cấp trên của tôi trước kia kinh doanh, tôi vốn muốn tới đó tìm hiểu tin tức, bây giờ quá nửa đã người đi nhà trống, tôi cùng những kẻ đó chung quy không phải đồng đạo. Con đường nắm giữ chỉ có nhiêu đó, sau này quá nửa còn có thể bị tổ chức tà ác truy nã! Cậu muốn thông qua nghề nghiệp tà ác quần thể này thu hoạch tin tức, rất khó."

"Muốn bắt con chuột trong cống rãnh, dùng con đường phía chính phủ là rất khó. Dục vọng của Sắc Dục Thần Tướng vô cùng vô tận, cho dù ẩn núp, cũng vẫn như cũ sẽ thu nạp mỹ nữ, nếu phía chính phủ có khống chế Yêu Mê Hoặc của Binh Chủ giáo, có thể bắt đầu từ hướng này. Đây là đề nghị của tôi."

"Chính phủ là đang lùng bắt thành viên Binh Chủ giáo ẩn nấp ở Tùng Hải, nhưng tôi cảm thấy, lấy thân phận, địa vị của bọn họ, không có khả năng biết chỗ Sắc Dục Thần Tướng ẩn thân."

Trương Nguyên Thanh đột nhiên dừng lại, một đạo linh quang lọt vào trong đầu.

Con đường bắt nguồn từ cao tầng Binh Chủ giáo, hắn có nha.

Ma Nhãn bị nhốt trong vườn bách thú không phải sao?

Quả thật, Ma Nhãn bị nhốt ở vườn bách thú, không có khả năng biết tin tức của Sắc Dục Thần Tướng, nhưng hắn khẳng định biết một ít phương thức liên lạc bí mật của Binh Chủ giáo.

Sắc Dục ở Tùng Hải gây ra động tĩnh lớn như vậy, Yêu Mê Hoặc Binh Chủ giáo tất nhiên ngủ đông, lấy tính cảnh giác của

tổ chức tà ác, phương thức liên lạc Ma Nhãn quá khứ nắm giữ, rất có thể đã thay đổi.

Trừ phi có cao tầng Binh Chủ giáo chịu hỗ trợ, nhưng điều này là không thể.

Đợi một chút! Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, nghĩ tới một nhân vật — Bạo Nộ Thần Tướng!

Trong audio loa Miêu Vương, từng ghi lại một đoạn lời Ma Quân cười nhạo Bạo Nộ Thần Tướng—vợ của Bạo Nộ là nô lệ tình dục của Sắc Dục.

Có khả năng lợi dụng một tầng mâu thuẫn này hay không?

Bạo Nộ Thần Tướng có biết quan hệ của vợ hắn cùng Sắc Dục hay không? A, hẳn là không biết, nếu không, lấy tính tình của Bạo Nộ, Sắc Dục Thần Tướng không thể sống tiêu sái như vậy.

Nhưng Bạo Nộ là một trong tám đại Thần Tướng, hoạt động ở Tây Bắc, độ khó tìm ra Bạo Nộ so với tìm ra Sắc Dục còn khó hơn… Đúng rồi, mình có thể tìm Ma Nhãn tìm hiểu một chút, có lẽ hắn biết phương thức liên lạc Bạo Nộ…

Một kế hoạch thô sơ giản lược hình thành ở trong đầu Trương Nguyên Thanh, hắn hưng phấn đứng dậy, sốt ruột không chờ nổi, nói:

“Dì Tiểu Viên, tôi nghĩ ra biện pháp rồi. Về Tùng Hải trước một chuyến.”

Ngồi thang máy tới đại sảnh khách sạn, Trương Nguyên Thanh liếc một cái thấy Khấu Bắc Nguyệt đứng ở trước quầy tiếp tân, tiếp nhận công việc của Tiểu Viên.

Khấu Bắc Nguyệt thấy hắn xuống, vẻ mặt vui vẻ, sau đó bắt đầu nhăn nhó, giật giật môi, một câu “xin lỗi” kẹt ở trong cổ họng, như thế nào cũng nói không nên lời.

Thằng nhóc xấu hổ mà cứng đầu… Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, sải bước tiến lên, nâng tay ký đầu một phát.

“Sói mắt trắng, sói mắt trắng…”

(1 từ bên TQ, dùng để chỉ kẻ vô ơn)

Hắn vừa mắng, vừa vung bàn tay. Khấu Bắc Nguyệt ôm đầu che mặt, tùy ý đánh mắng.

Chương 1017: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (2)

Trương Nguyên Thanh gõ một hồi lâu, thẳng đến lúc Tiểu Viên đi thang máy xuống, hắn mới buông tay, hùng hổ nói: "Lão tử bây giờ muốn đi báo thù, chờ có rảnh lại đến đánh ngươi!"

Dứt lời, mặc quần áo không vừa người rời đi.

Khấu Bắc Nguyệt nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, âm thầm thở phào, ăn đòn rồi, tâm tình nặng nề ngược lại lập tức thoải mái

Đột nhiên, hắn liếc thấy Tiểu Viên đứng ở một bên nhìn mình, lập tức bày ra tư thái căm tức, hùng hổ nói: "Cứt chó, nếu không phải đuối lý, tôi bây giờ đã ấn Nguyên Thủy Thiên Tôn xuống đất đánh rồi."

Người thiếu niên cần sĩ diện!

…

Mười giờ sáng, ánh mặt trời tươi sáng nhưng không mãnh liệt, thực vật trong vườn hoa biệt thự, hưởng thụ vừa đúng ánh sáng mặt trời, tận tình triển lãm lục ý dạt dào sinh cơ.

Tuy rất nhanh chúng nó sẽ bị ánh mặt trời càng lúc càng nóng cháy phơi nắng phiến lá cong lại.

Phòng sách rộng rãi xa hoa, Phó Thanh Dương hai tay giao nhau, đặt trên mặt bàn, tập trung nhìn màn hình máy tính trước người. Hình ảnh biểu hiện là phòng họp online, năm vị trưởng lão avatar đều không giống nhau.

Lấy sông dài nổi sóng làm avatar là trưởng lão Thủy Thần cung "Lạc Thần" ; lấy chó cỏ Trung Quốc làm avatar là trưởng lão Bách Hoa hội "Ông Lão Cùng Chú Chó" ; Lấy áo giáp làm avatar là trưởng lão Bạch Hổ binh chúng "Hoàng Sa Bách Chiến"; Lấy lửa làm avatar là trưởng lão Xích Hỏa bang "Diệt Thế Thiên Hỏa" ; Lấy bức tượng Hậu Thổ nương nương làm avatar là trưởng lão Trung đình "Tức Nhưỡng" .

Buổi hội nghị này là thương lượng như thế nào lùng bắt Sắc Dục.

Cẩu trưởng lão trầm giọng nói:

“Chuyện tiểu đội linh cảnh khu Triêu Môn hy sinh, ở diễn đàn truyền ra rồi, ảnh hưởng rất không tốt. Tôi hôm nay thu được bưu kiện của tổng bộ, hy vọng chúng ta mau chóng giải quyết Sắc Dục Thần Tướng, hoặc trục xuất hắn khỏi Tùng Hải.”

“Các vị thấy thế nào?”

Tin tức tiểu đội linh cảnh hành giả khu Triêu Môn của Tùng Hải chịu khổ Sắc Dục Thần Tướng tàn sát, tối qua đã bị treo lên diễn đàn, Sắc Dục Thần Tướng ẩn núp ở Tùng Hải vốn là đề tài đang khá hot gần đây, tin tức vừa treo ra, đã dẫn lên gợn sóng không nhỏ.

Hành giả tầng dưới chót phân bộ Tùng Hải lòng người hoảng sợ, sợ kế tiếp bị diệt là tiểu đội mình, đồng nghiệp địa khu khác đại đa số tương đối lý trí, nhưng một ít nữ đồng nghiệp căm hận Sắc Dục Thần Tướng lời lẽ nghiêm khắc kịch liệt hơn rất nhiều.

“Phân bộ Tùng Hải nhiều cao thủ như vậy cũng không bắt được Sắc Dục Thần Tướng?”.

“Một tên Thần Tướng cũng không xử lý được, thật không biết phân bộ Tùng Hải dùng làm gì?”.

“Thật mất mặt.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn và Phó Thanh Dương không phải được xưng thiên tài sao, chẳng lẽ chỉ là nội chiến trong nghề?”

Phó Thanh Dương dẫn đầu phát biểu ý kiến:

“Có thể hướng tổng bộ xin, mượn “Chu Thiên Tinh Đấu Đồ” thôi diễn, đạt được gợi ý, tuy thiếu môi giới, hiệu quả thôi diễn sẽ không quá tốt, nhưng chỉ cần có thể tập trung một khu vực đại khái, tôi cùng Bách Chiến trưởng lão có thể lợi dụng thuật quan sát, tìm tòi kiểu trải thảm.”

“Sắc Dục sắp tới quá nửa sẽ ẩn núp đi, chúng ta có đủ thời gian chờ đợi đạo cụ đưa tới.”

Quan Tinh thuật thôi diễn, trung tâm của nó thật ra là đoán trước vật đổi sao dời biến hóa trong trời đất, là khống chế trên phương hướng lớn. Ở cổ đại, các Tinh Quan thường nhậm chức ở Khâm Thiên Giám, khi thái bình thịnh thế, xem thời tiết làm lịch, lúc thiên hạ rung chuyển, đoán trước hướng đi của thời đại.

Nếu dùng để tìm người, hiệu quả sẽ không quá tốt.

Tiếng Lạc Thần trưởng lão từ trong loa truyền đến:

"Nếu Sắc Dục đã rời khỏi Tùng Hải thì sao?"

Thiên Hỏa trưởng lão cả giận nói: "Giết người phân bộ Tùng Hải ta liền muốn đi, chẳng phải là quá hời cho hắn? Phân bộ chúng ta nào còn mặt mũi!"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Nếu kết quả thôi diễn là Sắc Dục rời khỏi Tùng Hải, vậy liền ở chính phủ tuyên bố thông cáo, Sắc Dục ở trong phân bộ Tùng Hải bao vây tiễu trừ bị thương nặng, không thể không chạy khỏi Tùng Hải, có thể vãn hồi mặt mũi của phân bộ."

Bách Chiến trưởng lão chậm rãi nói:

"Cũng là biện pháp. Tình huống của Sắc Dục khác với Ma Nhãn, Ma Nhãn kiêu ngạo ngông cuồng, rêu rao khắp nơi, có tính mục đích rất mạnh, cho nên có thể lợi dụng Chỉ Sát cung chủ dẫn hắn mắc câu."

"Sắc Dục nếu là thật sự rời khỏi Tùng Hải, chúng ta cũng chỉ có thể từ bỏ."

Lạc Thần trưởng lão cực kỳ căm hận Sắc Dục Thần Tướng, trầm giọng nói:

"Từ bỏ? Lần hội nghị này thảo luận là bắt Sắc Dục Thần Tướng, mà không phải duy trì mặt mũi phân bộ. Phó Thanh Dương, cậu bớt khoe khoang trí tuệ chính trị của cậu."

Phó Thanh Dương giọng điệu bình tĩnh:

"Tôi chỉ là dựa theo tình huống khác nhau, đưa ra phương pháp giải quyết khác nhau. Chung quy tốt hơn chút so với Lạc Thần trưởng lão ở nơi này cuồng nộ vô năng."

Lạc Thần trưởng lão hừ nhẹ một tiếng:

“Cho dù chạy khỏi Tùng Hải, chỉ cần còn ở đông nam, tôi cũng muốn lôi hắn ra. Lão Cẩu, Ma Nhãn không phải nhốt ở vườn bách thú sao? Hắn hẳn là biết được một ít tình báo Binh Chủ giáo.”

Chương 1018: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (3)

Cẩu trưởng lão còn chưa nói chuyện, Thiên Hỏa trưởng lão hỏi ngược lại:

“Ma Nhãn dựa vào cái gì nói cho cô? Nghiêm hình tra tấn đối với bọn cấp độ Thiên Vương không có tác dụng, với lại, Binh Chủ giáo không phải kẻ ngốc, sao có thể không đề phòng. Chỉ sợ Ma Nhãn vừa bị bắt, toàn bộ cứ điểm của Binh Chủ giáo ở đông nam đều đã dời đi.”

Đang nói, Phó Thanh Dương thấy cửa gỗ hai cánh màu nâu bị thô bạo đẩy ra, phát ra tiếng vang lớn “rầm rầm”.

Hắn vừa nhíu mày, liền thấu chị họ sắc mặt lo lắng, chạy vội lao vào, vội vàng nói: “Nguyên Thủy mất liên lạc rồi.”

Sắc mặt Phó Thanh Dương trầm xuống, lập tức vứt hội nghị sang một bên, nhìn chằm chằm Quan Nhã: “Mất liên lạc rồi?”

Quan Nhã chạy vội tới bên cạnh bàn, trong ánh mắt tràn ngập lo âu, tốc độ nói cực nhanh:

“Chị cùng hắn hôm nay có nhiệm vụ tuần tra, qua tám giờ, chờ trái chờ phải cũng không thấy bóng người, điện thoại di động cũng tắt máy. Vừa rồi chị đi nhà hắn hỏi, người, người không thấy đâu nữa…”

Phó Thanh Dương cực ít thấy chị họ vội vàng như vậy, hoàn toàn mất kiểm soát. Vị rác rưởi này tuy không nên thân, nhưng tốt xấu gì cũng xuất thân đại gia tộc, ngày thường là cực có tĩnh khí.

Năm vị trưởng lão thông qua micro của Phó Thanh Dương, nghe được Quan Nhã báo cáo, khẽ biến sắc. Tiếng Thiên Hỏa trưởng lão từ trong loa truyền đến:

“Có thể chỉ là đi nơi khác hay không?”

“Không!” Cẩu trưởng lão trầm giọng nói: “Nguyên Thủy làm việc rất có chừng mực, hắn sẽ không vô duyên vô cớ mất liên lạc.”

Lời của ông khiến phòng họp chợt yên tĩnh, lúc mấu chốt này Nguyên Thủy Thiên Tôn mất liên lạc, rất khó không làm người ta liên tưởng đến Sắc Dục Thần Tướng.

Bách Chiến trưởng lão lập tức nói:

“Mau đi điều tra camera giám sát phụ cận chỗ ở Nguyên Thủy Thiên Tôn. Thanh Dương, cậu bảo người không ngừng gọi điện cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, các vị, thông báo chấp sự dưới trướng mình, thông báo văn phòng cảnh sát các khu, tìm kiếm toàn thành phố.”

Nếu nói vừa rồi không khí hội nghị là nghiêm túc, như vậy bây giờ chính là ngưng trọng rồi.

Ở trong mắt các trưởng lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn mất liên lạc, so với tiểu đội tầng dưới chót bị diệt tính chất càng nghiêm trọng hơn.

“Phó Thanh Dương, Nguyên Thủy Thiên Tôn là cấp dưới của cậu, cậu có trang bị thiết bị định vị cho hắn không?” Tức Nhưỡng trưởng lão của Trung đình hỏi.

Phó Thanh Dương tựa như tâm tình không tốt, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Tức Nhưỡng trưởng lão, ông có muốn vị trí của mình bị tổng bộ quan sát kiểm tra mọi thời điểm không?”

Tức Nhưỡng trưởng lão nhất thời không nói nữa.

Có cái nhạc đệm này, hội nghị khó có thể tiến hành tiếp. Phó Thanh Dương giọng điệu trầm thấp hơn nữa vội vàng, nói:

“Đừng trì hoãn thời gian nữa, Bách Chiến trưởng lão, chúng ta liên thủ tìm tòi Tùng Hải kiểu trải thảm, hội nghị hôm nay chỉ đến đây thôi.”

So sánh với đối phó Sắc Dục Thần Tướng, tìm kiếm, xác nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn còn sống càng quan trọng hơn. Lúc này, Phó Thanh Dương đột nhiên ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn chằm chằm cửa chính phòng họp mở rộng.

Thấy thế, Thám Báo Quan Nhã giật mình, bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở

cửa phòng sách, hắn mặc áo thun chật ních cùng quần soóc, sắc mặt hơi tái nhợt, một bộ dáng phong trần mệt mỏi.

“Cậu đi đâu? !” !

Quan Nhã vừa tức vừa vui, vừa vội vừa oán.

Cảm giác khẩn trương cấp bách trong mắt Phó Thanh Dương lặng yên thu hồi, không dễ phát hiện nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa khôi phục cao ngạo lạnh lùng.

“Chuyện gì vậy?” Cẩu trưởng lão nghe Quan Nhã giận dữ chất vấn, hỏi: “Nguyên Thủy về rồi?”

“Cẩu trưởng lão, ông cũng có đây à?” Trương Nguyên Thanh nhìn về phía loa treo ở góc tường.

Giờ khắc này, trong loa truyền đến mấy tiếng thở dài như trút được gánh nặng. Hỏa Sư trưởng lão tính tình nóng nảy trực tiếp bùng nổ, hùng hổ răn dạy:

“Thằng nhóc thối, lúc mấu chốt này cậu chơi trò mất tích gì hả, không biết nặng nhẹ! Lão phu còn tưởng rằng cậu bị Sắc Dục Thần Tướng xử lý rồi.”

“Không sao là tốt rồi, tiếp tục họp đi, nhân viên không liên quan tránh lui trước.” Lạc Thần trưởng lão giọng nói dễ nghe, cực kỳ giàu sức hút của phụ nữ trưởng thành.

Cô chưa trách cứ Trương Nguyên Thanh.

Nào ngờ, lời kế tiếp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến các trưởng lão ngẩn ra: “Tôi quả thật gặp Sắc Dục Thần Tướng mai phục.

“Cái gì? !”

“Cậu bị Sắc Dục mai phục?”

“Sao lại thế?”

Thanh âm mấy vị trưởng lão chẳng phân biệt trước sau, đồng thời từ trong loa truyền đến.

Quan Nhã cùng Phó Thanh Dương thì thông qua sắc mặt, quần áo Nguyên Thủy, đã phân tích ra cái gì, chưa quá mức kinh ngạc. Trong mắt người trước chỉ có nghĩ mà sợ cùng lo lắng.

Trương Nguyên Thanh lập tức mang chuyện tối hôm qua, giản lược báo cho mấy vị trưởng lão.

“To gan lớn mật!” Thiên Hỏa trưởng lão đập bàn tức giận mắng: “Lão phu muốn làm thịt Sắc Dục thằng chó này.”

Tiếng đập bàn vang dội thông qua loa, quanh quẩn ở phòng sách của Phó Thanh Dương.

Chương 1019: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (4)

“Mắng chửi người thì mắng chửi người, đừng kèm theo chó.” Cẩu trưởng lão thở dài, giọng nghiêm túc: “Qua một chuyện này, Sắc Dục chỉ sợ sẽ rời xa Tùng Hải, chúng ta không có cơ hội nữa.”

Săn giết thiên tài phía chính phủ thất bại, Sắc Dục Thần Tướng rất rõ sẽ gặp phải vồ ngược như thế nào, hắn xác suất đại khái sẽ rút khỏi đông nam, thậm chế trốn về phương Bắc.

“Cứ như vậy để hắn đi?” Thiên Hỏa trưởng lão nghiến răng nghiến lợi. Hắn luôn không khống chế được cảm xúc nóng nảy.

Phó Thanh Dương suy tư vài giây, lắc đầu nói:

“Tôi từng phân tích tính cách Sắc Dục, mê tình dục, tự phụ, tâm lý trả thù mạnh, chúng ta chưa đánh đau hắn, hắn sẽ ẩn núp tránh đầu sóng ngọn gió, nhưng khả năng lưu lại ở phụ cận Tùng Hải là có.”

“Các vị trưởng lão, tôi có một ý tưởng, có lẽ có thể tìm ra Sắc Dục Thần Tướng.”

Trong loa vang lên tiếng của Cẩu trưởng lão: “Nói xem!”

Mấy vị trưởng lão khác chưa nói gì, chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng.

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi biết một bí mật, vợ Bạo Nộ Thần Tướng từng là nô lệ Sắc Dục Thần Tướng nuôi nhốt.”

Cẩu trưởng lão ngắt lời hắn: “Cậu muốn lợi dụng Bạo Nộ đối phó Sắc Dục? Khả năng không lớn, Bạo Nộ đã biết việc này

rồi.”

Bạo Nộ biết? Trưởng lão ngài lại làm sao biết Bạo Nộ biết? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen.

Tiếng Cẩu trưởng lão thông qua loa truyền đến, cở bỏ hoang mang của hắn:

“Lúc cậu nói cho Viên Đình chuyện này, Bạo Nộ Thần Tướng ngay bên ngoài phó bản giết chóc. A, phó bản giết chóc kết thúc sắp một tuần rồi, Sắc Dục vẫn như cũ ở Tùng Hải tiêu dao vui vẻ, cái này đã nói rõ vấn đề. Cậu cảm thấy cao tầng Binh Chủ giáo sẽ cho phép hai vị Thần Tướng bởi vì một người phụ nữ mà đánh nhau to, thậm chế sống chết với nhau?”

“Với lại, cậu không có khả năng liên hệ được Bạo Nộ. Nguyên Thủy, kế hoạch của cậu không thể thực hiện được.”

Thì ra Bạo Nộ lúc ấy cũng có mặt à? Trương Nguyên Thanh chỉ biết đại lão hai trận doanh lớn ở ngoài phó bản giết chóc xem chiến đấu, nhưng không rõ nhân số, nhân vật cụ thể.

Dù sao mặc kệ thủ lĩnh, hay Chúa Tể tổ chức tà ác, cách hắn loại nhân vật nhỏ này đều rất xa xôi, Cẩu trưởng lão cũng sẽ không cố ý nói với hắn: Cậu biết không, lúc ấy abc ở bên ngoài xem kịch.

Các trưởng lão khó nén được sự thất vọng.

Trương Nguyên Thanh suy tư một lát, nói:

“Tôi cho rằng có thể thử. Trưởng lão, cao tầng Binh Chủ giáo không cho phép Thần Tướng tiêu hao nội bộ vô nghĩa, không đại biểu Bạo Nộ Thần Tướng chịu nuốt xuống cơn tức này, chúng ta vì sao không đẩy hắn một cái chứ? Hắn không dám làm trái cao tầng tổ chức, chúng ta cũng không cần hắn ra tay nha, chẳng lẽ không thể trao đổi tình báo?”

Trưởng lão Trung đình nhắc nhở:

“Cao tầng của tổ chức tà ác không phải cậu muốn liên lạc thì liên lạc, nếu dễ dàng như vậy, chính phủ đã sớm diệt trừ bọn hắn.”

Trương Nguyên Thanh trả lời: “Tôi biết, cho nên tôi muốn đi vườn bách thú một chuyến, hướng Ma Nhãn lừa lấy tình báo.”

Bên kia loa im lặng vài giây, Lạc Thần trưởng lão bất đắc dĩ nói:

“Tuy rất hy vọng bắt Sắc Dục, nhưng cậu xác định Ma Nhãn sẽ nói cho cậu? Hắn đối với cậu có khác thường nữa, cũng sẽ không vô điều kiện giúp cậu đối phó Thần Tướng trong tổ chức.”

Lần này, không đợi Trương Nguyên Thanh mở miệng, Cẩu trưởng lão nói:

“Thử một lần cũng không sao. Nguyên Thủy, cậu lập tức đến vườn bách thú một chuyến.”

Ban ngày vườn bách thú không có bất cứ chỗ nào kỳ lạ, không có nhân viên công tác cổ quái, không có quy tắc lộn xộn rối rắm.

Các du khách ra vào bình thường, bình thường đều là người lớn mang theo con đến chơi.

Trương Nguyên Thanh ngồi xe riêng xa hoa của Phó Thanh Dương đến vườn bách thú, đưa “thẻ công tác” của mình cho anh bạn trẻ bán vé.

“Chờ chút!”

Anh bạn trẻ bán vé vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu cung kính. Hắn cầm lên bộ đàm trên mặt bàn, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đến.”

Vài phút sau, một người trung niên mặc trang phục đi làm màu đen từ vườn bách thú đi ra, khom người nói: “Mời đi theo tôi!”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, theo người trung niên tiến vào khu vườn, đi ở trục đường chính trồng đầy cây ngô đồng cao lớn, sau đó rẽ vào đường nhỏ, không bao lâu đến vườn sư tử.

Trong vườn sư tử có ao cùng núi giả, sư tử đực uy vũ lười biếng nằm đó, mấy con sư tử cái vây quanh nó, thỉnh thoảng khiêu khích một phen.

Sư tử trắng lần trước nhìn thấy đã không thấy bóng dáng.

Một lần nữa tiến vào vườn bách thú, tâm tình Trương Nguyên Thanh có chút phức tạp, đã muốn đến, lại không muốn đến,

bởi vì "khí linh" của vườn bách thú tựa như quen biết với ông bố đã mất nhiều năm của hắn, tiếng lẩm bẩm như bị chồng bỏ kia khiến hắn phải lẩm bẩm trong lòng.

Nhưng lại tò mò ân oán của khí linh vườn bách thú cùng người cha quá cố lúc còn sống, nhịn không được muốn tìm tòi nghiên cứu.

Chương 1020: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (5)

Dọc theo đường đi, hắn yên lặng căng thẳng thần kinh, nhưng chưa giống lần trước, cảm ứng được loại nhìn trộm nào đó.

Là vì ban ngày, nơi này tất cả bình thường, khí linh của đạo cụ loại quy tắc này đang ngủ say? Trương Nguyên Thanh yên lặng suy đoán.

Rất nhanh, đã tới phòng giam giam giữ Ma Nhãn.

Cây long não thân cây tráng kiện, dây leo rủ xuống như bức rèm che, hắn một lần nữa nhìn thấy Ma Nhãn. Vị Thiên Vương này thân thể bị phong ấn trong thân cây, chỉ lộ ra đầu cùng trước ngực.

Cách nhiều ngày, khí sắc của gã kém đi, vẻ mặt tái nhợt, trên khuôn mặt có mỏi mệt.

Thanh niên tuấn lãng trên trán đeo băng-đô thể thao, trong mắt hiện lên sự ngoài ý muốn, tựa như không ngờ hắn sẽ tới thăm mình.

"Đã lâu không gặp!" Ma Nhãn cười tủm tỉm đánh giá, hài lòng gật đầu: "Thiên tư của cậu quả nhiên cực tốt, chúc mừng tấn thăng Tinh Quan."

Hắn cẩn thận đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn, tựa như đã phát hiện cái gì, nụ cười trên khóe miệng mở rộng, lộ ra một tia quỷ quyệt.

"Đã lâu không gặp, Ma Nhãn Thiên Vương, anh thoạt nhìn trạng thái không phải tốt lắm." Trương Nguyên Thanh gật đầu chào hỏi.

Nghe vậy, Ma Nhãn Thiên Vương thở dài một tiếng:

“Tôi mỗi ngày nằm mơ đều đang giết tham quan cậy thế ức hiếp cùng gian thương, cũng sắp suy nhược tinh thần rồi. Còn tiếp tục không thả tôi ra, tôi sẽ điên mất. Nguyên Thủy Thiên Tôn, xem ở trên phần chúng ta là đồng đạo, bắt mấy tên cặn bã vào để tôi xử lý đi.”

Ngươi thế này so với lên cơn nghiện mai thúy còn khoa trương hơn nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh thương hại vài giây, theo đề tài nói:

“Cơ hội này không phải tới rồi sao. Thiên Vương, tôi ghi nhớ anh dạy bảo, thanh lý lũ cặn bã trên đời này, làm đồng bạn của chính nghĩa, gần đây đang truy bắt một tên dâm tặc gian dâm, bắt cóc phụ nữ, lạm sát kẻ vô tộc.”

Hắn bây giờ đã không giống lúc trước sợ hãi Ma Nhãn như vậy, có thể mặt không đổi sắc trêu chọc. Ma Nhãn Thiên Vương giật mình nói:

“Sắc Dục đến Tùng Hải rồi?”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, “Hắn ở Tùng Hải bắt cóc rất nhiều phụ nữ vô tội, ngày đêm tra tấn những người bị hại đáng thương này, chính phủ đã cứu các cô ấy ra. Nhưng, các cô ấy cũng mất đi năng lực sinh sống bình thường.”

“Thiên Vương, tôi cần anh trợ giúp, giúp tôi tìm ra Sắc Dục.”

Hắn cố ý nói tình thế nghiêm trọng một chút, kích phát thù hận của Ma Nhãn đối với Sắc Dục.

“Cậu muốn đối phó Sắc Dục?” Ma Nhãn mắt sáng ngời, thế mà lại lộ ra nét vui sướng, tựa như cực kỳ cao hứng: “Thú vị, cậu quả nhiên là người tôi coi trọng, hành động này rất hợp lòng tôi. Cậu theo tôi về Binh Chủ giáo đi, chúng ta liên thủ thanh tẩy nhân gian chẳng lẽ không tốt sao?”

Tạm dừng một chút, hắn cười tủm tỉm nói: “Cậu muốn tôi giúp cậu như thế nào.”

Trương Nguyên Thanh thử nói: “Tôi cần phương thức liên lạc Bạo Nộ Thần Tướng.”

“Phương thức liên lạc của Bạo Nộ?” Ma Nhãn nhíu mày, “Cái đó và hắn có quan hệ gì?”

“Vợ hắn là nô lệ của Sắc Dục.” Trương Nguyên Thanh không giấu diếm.

Ma Nhãn ngẩn ra một phen, đột nhiên cười to:

“Thú vị, thực sự thú vị. Tên mãng phu Bạo Nộ kia thế mà coi một kỹ nữ là bảo bối, ha ha ha…”

Hắn vui sướng khi người gặp họa thật lâu, mới thu hồi nụ cười: “Tôi hiểu ý tứ của cậu, cậu là muốn thông qua Bạo Nộ, thu hoạch địa điểm Sắc Dục ẩn thân à?”

Không hổ là nhân vật cấp Thiên Vương… Trương Nguyên Thanh nói: “Vậy, Thiên Vương ngài đáp ứng rồi?”

Ma Nhãn cười nói: “Vì sao không đáp ứng, như Sắc Dục loại cặn bã ô nhiễm thế gian này, đã sớm nên rửa sạch.”

Cái này… Một loạt công tác thuyết phục tiếp theo của Trương Nguyên Thanh thế mà lại không còn tác dụng.

Hắn biết Ma Nhãn ghét ác như thù đến trình độ cố chấp, nhưng Sắc Dục dù sao cũng là Thần Tướng cùng tổ chức, muốn để Ma Nhãn bán đứng Sắc Dục có thể độ khó không nhỏ, bởi vậy chuẩn bị rất nhiều lí do thuyết phục.

Ai ngờ vị phẫn thanh Thiên Vương này đáp ứng sảng khoái như vậy, hắn quả nhiên mới là kẻ điên nhất kia.

Ma Nhãn nói: “Tôi biết số điện thoại cá nhân của Bạo Nộ, điều kiện tiên quyết là hắn chưa đổi. Đưa tai lại đây.” Trương Nguyên Thanh đi đến cạnh cây long não, tập trung tinh thần nghe.

Vài giây sau, hắn ghi nhớ số điện thoại di động, đột nhiên hỏi:

“Bạo Nộ có cài đặt số lạ miễn quấy rầy không?”

Ma Nhãn Thiên Vương trầm mặc nhìn hắn, tựa như bị vấn đề này làm khó. Không khí xấu hổ vài giây, Trương Nguyên Thanh vội cười nói:

“Đa tạ Thiên Vương, ngài chờ đó, gánh nặng trừng gian trừ ác cứ giao cho tôi.”

Khóe miệng Ma Nhãn nhếch lên, “Cậu yên tâm, tôi sớm hay muộn sẽ rời khỏi nơi này, ngày đó sẽ không quá lâu. Đến lúc đó, tôi sẽ đến Tùng Hải tìm cậu.”

Nụ cười của Trương Nguyên Thanh lập tức cứng đờ.

Không phải chứ, chân trời nơi nào không có cỏ, ngài bỏ qua cho tôi đi! !

Chương 1021: Định vị Sắc Dục Thần Tướng (6)

Rời khỏi phòng giam, bên bụi cây xanh mơn mởn, Cẩu trưởng lão ngồi ở nơi đó, cảm khái nói: "Trình độ cố chấp của Ma Nhãn, so với tôi tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn."

"Thử liên hệ Bạo Nộ đi!"

"Nhân viên kỹ thuật sẽ thử định vị Bạo Nộ, chờ giải quyết xong Sắc Dục, liền sắp xếp nhân thủ xử lý Bạo Nộ. Ha ha, cái này chưa chắc hữu dụng, nhưng dù sao cũng phải thử chút."

Cẩu trưởng lão thật đáng yêu, thật muốn xoa đầu ông ấy… Trong lòng Trương Nguyên Thanh không biết sao hiện lên ý nghĩ này.

Trả giá thứ hai của quyền trượng sơn thần— thích chó.

Giống với bù nhìn trả giá nói hùa, thuộc loại không nhận thức được thay đổi sở thích, chỉ là không biến thái như bù nhìn, thích chó, là thích trên ý nghĩa bình thường, tựa như có một số người thích nuôi thú cưng.

Hắn vội vàng vứt bỏ ý tưởng tìm đường chết không thực tế, lấy ra điện thoại di động Phó Thanh Dương mới mua cho hắn, nhập vào dãy số Ma Nhãn báo cho biết, gọi qua.

Tiếng chuông vang lên hồi lâu, không ai tiếp nghe.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Cẩu trưởng lão, người sau trầm ngâm nói: "Gửi cái tin nhắn, sau đó chờ đợi."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, ngẫm nghĩ, soạn một cái tin nhắn:

"Bạo Nộ Thần Tướng, lệnh phu nhân vẫn khỏe chứ? Cô ấy có lẽ đang hoài niệm Sắc Dục Thần Tướng xung phong."

Suy tư vài giây, cảm thấy nửa câu sau có lẽ sẽ chọc giận Bạo Nộ Thần Tướng, khiến sự việc có hiệu quả trái ngược, yên

lặng xóa đi.

Tin nhắn được gửi ra, không đến một phút đồng hồ, điện thoại di động của Trương Nguyên Thanh vang lên, biểu hiện gọi tới chính là số của Bạo Nộ Thần Tướng. Hắn nhận cuộc gọi, bên trong truyền đến Bạo Nộ Thần Tướng rít gào đinh tai nhức óc:

"Thứ không biết chết sống, mày là ai, bố mày muốn giết cả nhà mày…"

Trương Nguyên Thanh yên lặng đưa điện thoại di động ra xa, chờ tiếng gầm gừ bên kia dừng lại, mới để điện thoại di động về bên tai, mỉm cười nói: "Xem ra không cần ta nhắc nhở, Bạo Nộ Thần Tướng, ngươi cũng muốn Sắc Dục chết chứ!"

Bên kia im lặng khoảng mười mấy giây, thanh âm trong sự trầm thấp ẩn giấu sự bực bội vang lên: "Ngươi là ai? Vì sao sẽ biết số của ta."

Số riêng này của hắn, người biết được ít ỏi không có mấy, hơn nữa đều đã ghi chú ở trong danh bạ.

"Ngươi không cần phải quản ta là ai, ta cần vị trí của Sắc Dục Thần Tướng, nếu ngươi có thể cung cấp tình báo, ta cam đoan, Binh Chủ giáo sau này sẽ chỉ có bảy đại Thần Tướng." Trương Nguyên Thanh ra vẻ cao thâm.

"Ngươi là người của Ngũ Hành minh!" Bạo Nộ Thần Tướng dùng giọng điệu khẳng định nói.

"Đúng!" Trương Nguyên Thanh không che giấu, ngược lại thản nhiên mang việc Sắc Dục ở Tùng Hải làm, cùng với cục diện trước mắt báo cho Bạo Nộ.

Nói cho "minh hữu" tình báo, đối phương mới có thể chế định kế hoạch tốt hơn.

Bạo Nộ Thần Tướng cười lạnh nói:

"Ngươi dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ hợp tác với ngươi, vì vẹn vẹn một người phụ nữ, vi phạm mệnh lệnh của Sợ Hãi, ngươi coi ta là kẻ ngốc?"

Hắn quả nhiên đã bị cao tầng Binh Chủ giáo chế ước, không có cách nào trực tiếp tìm Sắc Dục gây phiền toái.

Trương Nguyên Thanh nói: “Nếu không muốn hợp tác, Thần Tướng bây giờ có thể cúp máy rồi.”

Bên kia im lặng, chưa tắt máy.

Cách hồi lâu, giọng nói âm trầm của Bạo Nộ Thần Tướng vang lên:

“Thằng khốn nghiện tình dục kia có điểm yếu trí mạng, hắn không quản được cái rễ nát đó của mình, mỗi ngày ít nhất phải ngủ với một người đàn bà, điểm đạo đức của hắn vĩnh viễn không đủ dùng.

Vì bổ sung điểm đạo đức, hắn phải cách mỗi một đoạn thời gian quyên một khoản tiền làm từ thiện, cho nên hắn không có khả năng hoàn toàn ngủ đông, nhất định sẽ liên hệ với bên ngoài.

Ta sẽ thông qua con đường của Binh Chủ giáo, âm thầm lấy ra địa điểm Sắc Dục ẩn thân, nhưng cần thời gian, ngươi chờ tin tức của ta đi. Mặt khác, đừng ý đồ định vị vị trí của ta, số này ta sẽ không dùng nữa.”

“Không thành vấn đề, vẫn là số này, đến lúc đó ngươi liên lạc ta là được.”

Trương Nguyên Thanh cười lên: “Hợp tác vui vẻ!”

Bạo Nộ Thần Tướng hừ lạnh một tiếng, cúp điện thoại.

Cẩu trưởng lão quay về phòng nghỉ của mình ở vườn bách thú, mở máy tính, phát ra lời mời hội nghị cho năm vị trưởng lão. Các trưởng lão vẫn luôn chờ đợi câu trả lời, lập tức đồng ý lời mời, tiến vào phòng họp.

“Thế nào?” Thiên Hỏa trưởng lão không nhịn được miệng, dẫn đầu đặt câu hỏi.

“Nguyên Thủy từ chỗ Ma Nhãn lấy được phương thức liên lạc Bạo Nộ, đã thành công móc nối với Bạo Nộ. Kế tiếp, chờ tin tức của Bạo Nộ bên kia.” Cẩu trưởng lão chậm rãi nói.

Thế mà thật sự thành công rồi? Phòng họp yên tĩnh vài giây, Tức Nhưỡng trưởng lão có chút chấn động:

“Ma Nhãn thế mà thật sự phối hợp cậu ta? Nguyên Thủy Thiên Tôn này, rốt cuộc nơi nào khiến Ma Nhãn ưu ái như

thế?”

“Quản cái này làm gì, làm được việc là được. Thật sự không tệ, thằng nhóc này thật không tệ, lão phu càng ngày càng thưởng thức hắn.” Thiên Hỏa trưởng lão ở trong phòng hội nghị phát ra tiếng cười to vui sướng.

Chương 1022: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (1)

“Việc này nếu thành, Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếm công đầu.” Thanh âm Lạc Thần trưởng lão mang theo ý cười nói. Tâm tình của cô rất không tệ.

“Không có việc khác thì tan họp đi!” Phó Thanh Dương nói xong, rời khỏi phòng họp.

Phó Thanh Dương tựa vào ghế dựa lưng, ngẫm nghĩ, ấn chuông gọi một phát.

Vài phút sau, em gái tai thỏ đẩy cửa đi vào, “Thiếu gia, có gì phân phó?”

“Tối nay làm thêm một phần bữa tối, để Nguyên Thủy ở lại ăn cơm.”

…

Ba ngày sau.

Sắc Dục Thần Tướng đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai, đi ra khỏi ngõ hẹp mọc đầy rêu xanh, đối diện ngõ nhỏ là một công ty logistics quy mô cực nhỏ.

Hắn nhàn nhạt liếc một người đi đường đi ngang qua một cái.

Người đi đường kia ý thức hoảng hốt một phen, sau đó, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, mở khóa màn hình, sau đó ném trên mặt đất. Sắc Dục Thần Tướng cúi người nhặt lên, đứng ở đầu ngõ hẹp, nhập số vào, gọi qua.

Vài giây sau, bên kia kết nối, cung kính nói: “Ngài có gì phân phó?”

“Ngươi bên kia gần đây có động tĩnh gì?” Sắc Dục Thần Tướng hỏi.

“Đang đầu sóng ngọn gió, mọi người đều rất thu mình, mấy tên kia lần này làm thật rồi.” Cấp dưới trả lời.

Bọn họ chưa nói bất cứ từ ngữ nào mẫn cảm.

Sắc Dục Thần Tướng “Ừm” một tiếng: “Tiếp tục thu thập tình báo, ta sẽ định kỳ liên lạc với ngươi, mặt khác, tới trong kho vàng của ta lấy năm triệu đi quyên góp.”

“Rõ!” Cấp dưới nói.

Lúc này, Sắc Dục Thần Tướng nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi dáng người thướt tha, ăn mặc mát mẻ, cầm ô đi ngang qua.

Hắn liếm liếm môi, tắt máy, đuổi theo cô gái trẻ tuổi.

…

Tùng Hải, trong phòng cho thuê đơn sơ nào đó.

Thanh niên đội mũ lưỡi trai yên lặng đặt điện thoại di động xuống, nhìn hai gã đàn ông mặc áo không tay bên cạnh, nuốt ngụm nước bọt, nói:

“Thần, Thần Tướng đã gọi điện cho tôi, mọi người đều là cùng một tổ chức, các người phải nói chuyện giữ lời.”

Đại khái ở hai ngày trước, hắn bị hai người này cùng thuộc Binh Chủ giáo khống chế, đối phương cái gì cũng không làm, chỉ là nhốt hắn ở trong phòng, bảo hắn chờ Sắc Dục Thần Tướng liên lạc, mỗi ngày ăn đồ đặt ship về, không cho ra ngoài.

Liên tục hai ngày, rốt cuộc chờ được điện thoại của Sắc Dục Thần Tướng, một tráng hán trong đó lập tức sao chép số điện thoại di động, không biết gửi cho ai.

Thanh niên đội mũ lưỡi trai lăn lộn giang hồ lâu như vậy, tự nhiên có thể xem hiểu dụng ý của bọn họ — định vị vị trí của Sắc Dục Thần Tướng. Chỉ là hắn không nghĩ ra, mọi người đều là thành viên Binh Chủ giáo, hai người định vị Sắc Dục Thần Tướng là dụng ý gì?

Tráng hán chép số điện thoại di động kia kêu “Hắc” một tiếng, “Đương nhiên, chúng ta nói chuyện giữ lời.” Nói xong, con ngươi của hắn hiện lên hai chú văn vặn vẹo.

Dưới cấp bậc áp chế, gương mặt thanh niên mũ lưỡi trai cứng lại, lâm vào hoảng hốt.

Một tráng hán khác rút ra mã tấu bên hông, gác lên cổ mũ lưỡi trai thanh niên, chợt dùng sức một phát. Đầu người rơi xuống đất, mắt trừng trừng, môi còn đang run rẩy.

Mặt cắt chỗ cổ, máu tươi đỏ sẫm phun ra đến trần nhà, nhuộm màu đỏ đẹp thê lương.

"Nghề tự do chúng ta, có khi nào từng nói chuyện giữ lời?" Tráng hán liếm máu tươi trên lưỡi đao, cười lạnh nói.

"Đi thôi, nơi này quá nửa cũng bị chính phủ định vị rồi, nhanh chóng rời khỏi." Tráng hán gửi tin nhắn bóp nát điện thoại di động, bóp linh kiện bên trong thành bột phấn.

…

Vịnh Phó gia, phòng sách.

Phó Thanh Dương, Cẩu trưởng lão, Thiên Hỏa trưởng lão, ba vị trưởng lão tụ tập, bên cạnh bọn họ là Trương Nguyên Thanh, Quan Nhã, cùng với ba chấp sự.

Vương Thái ngồi ở trên sô pha mềm, đầu gối đặt máy tính ngẩng đầu, nhìn về phía đại lão đầy phòng, tiếng của ông anh tự bế vẫn không nhanh không chậm như cũ:

"Định vị được rồi, Sắc Dục ở trấn Giang Tâm, phụ cận Tấn Đạt logistics!"

Cùng lúc Vương Thái báo ra địa điểm, Trương Nguyên Thanh đã lấy ra điện thoại di động, mở bản đồ, tìm ra vị trí Tấn Đạt logistics của trấn Giang Tâm, đưa điện thoại di động cho Phó Thanh Dương.

Trấn Giang Tâm cách thành phố Tùng Hải hơn một trăm km, ở vành đai bên rìa tỉnh Giang Nam.

Phó Thanh Dương nhìn bản đồ một cái, gật đầu nói:

"Thôn trấn không lớn, thuật quan sát của tôi một lần có thể bao trùm một phần ba phạm vi, sử dụng ba lần có thể tìm ra Sắc Dục."

Hắn nhìn về phía ông lão tóc dài màu đỏ, còn có Teddy lông xoăn ngồi ở bàn, nói: "Chúng ta không thể xác định đây có

phải Binh Chủ giáo bố cục hay không, xuất phát từ bảo hiểm, gọi cả Lạc Thần trưởng lão tới, Rồng Gầm của cô ấy có thể khắc chế tất cả kỹ năng khống chế loại tinh thần. Nguyên Thủy, cậu thông báo Chỉ Sát cung chủ một phen, bảo cô ấy đi theo chúng ta cùng nhau hành động."

Tiền công tử lại nhìn về phía mấy vị chấp sự, nói:

"Mấy người phụ trách ở ngoại vi phong tỏa tuyến đường, để tránh Sắc Dục đào tẩu."

Chương 1023: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (2)

Thật cẩn thận, năm vị Chúa Tể liên thủ, đối diện cho dù mai phục một vị Thiên Vương, cũng có thể thong dong ứng đối… Trương Nguyên Thanh vừa móc điện thoại di động, vừa đi ra ngoài phòng sách.

Lúc này, phải cảm tạ sao lưu đám mây, điện thoại di động tuy hư hao, nhưng danh bạ, hình ảnh, tin nhắn các loại số liệu, có thể thông qua sao lưu đám mây tồn trữ.

Hắn chưa đánh mất số điện thoại di động của cung chủ điên.

Trương Nguyên Thanh đẩy ra cửa gỗ màu nâu, gọi vào số bà điên.

Chuông vang vài tiếng, đầu kia nhận cuộc gọi, tiếng cười tủm tỉm truyền vào tai Trương Nguyên Thanh, "A, cậu rất ít chủ động liên hệ tôi, có phải nhớ tôi rồi hay không?"

Giọng của cô trong mềm mại mang theo từ tính, tựa như tiểu yêu nữ đang liếc mắt đưa tình với tình lang.

Cô ta luôn thích trêu chọc mình… Trương Nguyên Thanh bây giờ còn chưa có tự tin liếc mắt đưa tình với bà điên, nói chuyện nghiêm túc hẳn hoi, nói:

"Chúng tôi đã định vị được vị trí Sắc Dục, Phó Thanh Dương mời cô cùng nhau ra tay."

Chỉ Sát cung chủ thu liễm ý cười:

“Vẻn vẹn một tên Sắc Dục, không đến mức khiến Phó Thanh Dương chủ động mời tôi, còn có kẻ địch khác?”

Trương Nguyên Thanh rất am hiểu xã giao lập tức nịnh hót: “Cung chủ băng tuyết thông minh, lan tâm huệ chất, quả nhiên nhạy bén, là như vậy…”

Nói một lần nỗi băn khoăn của Phó Thanh Dương.

Chỉ Sát cung chủ nghe xong, gọn gàng dứt khoát nói: “Mười phút!”

Trương Nguyên Thanh tắt máy, trở lại phòng sách, ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nói: “Cung chủ mười phút sau đến.”

Phó Thanh Dương, Thiên Hỏa trưởng lão, Cẩu trưởng lão khẽ gật đầu, lặng lẽ chờ đợi.

Không khí trong phòng sách có chút trầm mặc, ai cũng chưa nói chuyện, giống như đội ngũ sắp xông ra chiến trường.

Hy vọng hành động hôm nay có thể thuận lợi, hoàn toàn giải quyết Sắc Dục tai hoạ ngầm này, gã này không chết, mình ngủ cũng ngủ không yên, cũng không cam lòng…

Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên cạnh Quan Nhã, sắc mặt trầm ngưng.

Quan Nhã mím mím môi, ở góc độ người khác không nhìn thấy, lặng lẽ nắm tay Trương Nguyên Thanh.

“Lấy đội hình của chúng ta mà nói, Sắc Dục chỉ là một con loài bò sát giả.” Cô cười nói.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, tâm tình thả lòng vài phần. Tay cô mát lạnh, mềm mại mịn màng, sờ rất thoải mái.

Năm phút đồng hồ sau, đình viện biệt thự nổi lên một trận cuồng phong, thổi cửa sổ vang lên ‘lách cách’, cửa gỗ hai cánh màu nâu của phòng sách kêu ‘rầm’ một tiếng mở ra, cuồng phong gào thét mà vào.

Mọi người đều nghiêng đầu, nâng cánh tay, ngăn cản cuồng phong ập tới trước mặt.

Đợi cuồng phong bình ổn, trên thảm đỏ nối thẳng cửa thư phòng, có một cô gái cao gầy mặc váy đen đứng đó, cô đeo cái

khăn che mặt màu đen, mái tóc đen như thác nước.

Lạc Thần trưởng lão của Thủy Thần cung, cô ấy chính là vị trưởng lão kia ở Tùng Hải đại học từng cứu mình! Mình nhớ rõ Phó Thanh Dương từng nói, trong đại học Tùng Hải cất giấu một vị trưởng lão…

Trương Nguyên Thanh đánh giá vị trưởng lão này, đồng thời ở trong đầu tìm tòi học sinh nữ, giáo viên nữ mình biết, dò số chỗ ngồi, ý đồ phân biệt ra thân phận của Lạc Thần.

Dáng người cô cực kỳ cao gầy, cao khoảng 1.73 mét, da thịt dưới cái khăn che mặt màu đen cực kỳ trắng nõn, cổ tay áo màu đen lộ ra một đoạn cánh tay trắng như tuyết, bàn tay cốt nhục cân xứng, cực kỳ thanh tú.

Cái khăn che mặt che mất hai phần ba mặt, nhưng đôi mắt mang chút sương mù, như đám sương trên núi sau trận mưa, rất đẹp.

Trương Nguyên Thanh nghĩ hồi lâu, mang giáo viên nữ sinh viên nữ mình biết đều nhớ lại một lần, càng thêm kỳ quái, thầm nhủ người đẹp như thế, mình ở đại học Tùng Hải lăn lộn gần một năm, thế mà không chút ấn tượng, cái này quả thực là vũ nhục đối với mình.

Lạc Thần trưởng lão đảo qua mọi người trong phòng sách, khẽ gật đầu với Cẩu trưởng lão, về phần Phó Thanh Dương cùng Thiên Hỏa trưởng lão, thì bị cô không nhìn.

Người trước mấy ngày trước còn ở trong phòng hội nghị đấu khẩu cô, người sau xưa nay thủy hỏa bất dung, quan hệ không tốt.

Lại đợi khoảng năm phút đồng hồ, Phó Thanh Dương như có cảm giác, nhìn về phía cửa sổ bên trái, mà ở lúc hắn làm ra động tác này, ba vị trưởng lão khác đã hướng tầm mắt qua.

Chỉ thấy trong khe hở cửa sổ bò vào những sợi dây nhỏ đỏ sẫm, những dây nhỏ này càng bò càng nhiều, như thác nước cỡ nhỏ chảy vào phòng sách, cuối cùng bành trướng, phồng lên, hóa thành một cô gái mặc váy dài hoa mỹ thời Tống, đeo màu bạc mặt nạ.

Một đỏ một đen, hai vị nữ Chúa Tể làm nền cho nhau tỏa sáng.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Đến đông đủ rồi, tôi nói ngắn gọn, mười phút trước, chúng tôi định vị được Sắc Dục Thần Tướng ở trấn Giang Tâm, vì phòng ngừa Binh Chủ giáo đặt bẫy, cho nên mời các vị cùng nhau hành động.

Sắc Dục thần sẽ không dừng lại quá lâu ở một chỗ, thậm chí hôm nay đã có thể rời khỏi. Binh quý thần tốc, phương tiện giao thông thì không cần, mấy Chúa Tể chúng ta trực tiếp dẫn bọn họ đi qua.”

Nói xong, hắn nhìn năm vị Thánh Giả trong phòng sách một lần.

Chương 1024: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (3)

Chỉ Sát cung chủ nghe vậy, cười mỉm nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

“Nhóc trai bao, lại đây.”

Nhóc trai bao…

Các hành giả chính phủ trong phòng sách yên lặng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tiền công tử cao ngạo lạnh lùng cũng ngẩn người.

… Trương Nguyên Thanh vội vàng ho khan nói: “Cung chủ, đừng nói giỡn.”

Bà điên này!

Bạn gái tôi còn ở chỗ này đấy! !

Cậu em vợ tôi cũng ở đây, cô là muốn hại chết tôi à!

Ở dưới Quan Nhã u oán nhìn chăm chú, Trương Nguyên Thanh đi về phía Tiền công tử, “Tôi đi cùng Phó trưởng lão…”

Chỉ Sát cung chủ bật cười một tiếng, chưa cưỡng cầu.

Quan Nhã ăn ý đi đến bên cạnh Lạc Thần trưởng lão, mấy vị Thánh Giả khác, thì căn cứ nghề nghiệp, bang phái tương ứng

của mình, lựa chọn trưởng lão đối ứng.

Phó Thanh Dương lập tức bắt lấy bả vai thủ hạ tâm phúc, mở ra cửa sổ, cưỡi lên một đạo kiếm khí, lao thẳng về phía chân trời.

Dưới chân Trương Nguyên Thanh là khoảng không, bên tai là cuồng phong gào thét, trong lòng rùng mình, theo bản năng ôm lấy lưng Phó Thanh Dương, hai chân quặp ở trên đùi hắn.

Thực kỳ diệu nha, tựa như kiếm tiên ngự kiếm phi hành trong truyền thuyết, khác nhau là các kiếm tiên cần đạp một thanh kiếm, mà Phó Thanh Dương tựa như là trực tiếp giẫm lên kiếm khí…

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, nhìn cao ốc thành thị nhỏ bé như xếp gỗ, ngạc nhiên một phen.

Lúc này, hắn nghe thấy Phó Thanh Dương ngữ điệu trầm thấp mà lại bất đắc dĩ: "Có thể đừng ôm tôi như vậy hay không."

Tiền công tử cao quý cũng chưa từng có tiếp xúc thân mật như thế với người cùng giới tính, khác phái càng không có.

"Tôi có chút sợ độ cao, sợ ngã xuống. Bang chủ, chúng ta đều là đàn ông, ôm một chút không sao cả." Trương Nguyên Thanh phát huy đầy đủ năng lực xã giao.

Phó Thanh Dương không nói chuyện nữa, tựa như lười quan tâm hắn.

…

Trấn Giang Tâm, tòa chung cư nào đó.

Phòng ngủ kéo kín bức rèm, ánh sáng tối tăm, điều hòa thổi gió lạnh vù vù.

Giường đôi kịch liệt lắc lư, tiếng phụ nữ rên rỉ cùng cầu xin tha thứ đứt quãng.

Trên giường, một bóng lưng đường nét khô gầy cúi thấp, trên vai vác đôi chân dài, đang lấy tần suất cực cao xung phong, tiếng va chạm vang dội quanh quẩn ở trong phòng ngủ.

Đôi chân treo lên khi thì căng lên, khi thì vung vẩy.

Cô gái trẻ tuổi đau đớn khổ sở sắc mặt nhăn nhó, cô đã không biết là tỉnh lại sau lần thứ mấy hôn mê, cô rất thống khổ, nhưng mặc kệ cô cầu xin tha thứ như thế nào, chủ nhân không có lấy một chút ý nghĩ thương hương tiếc ngọc.

Giống như cô chỉ là công cụ chủ nhân dùng xong liền có thể vứt bỏ, là món đồ chơi phát tiết dục niệm.

"Động tĩnh của ngươi quá lớn rồi!" Sắc Dục Thần Tướng lạnh lùng nói.

Hắn nắm lên nội y bị tùy ý vứt bỏ ở bên giường, nhét vào miệng cô gái.

Kêu khóc cùng rên rỉ nhất thời biến thành 'Ô ô' .

Chung cư dân cư đông đúc không giống với hồ thịt rừng rượu của hắn, ở trong lãnh địa của mình, những nô lệ này cho dù khóc vỡ cổ họng, cũng sẽ không có ai quan tâm.

Nhưng ở nơi này, cô gái kêu khóc rất có thể đưa tới phiền toái không cần thiết, ví dụ như hàng xóm báo cảnh sát.

Sắc Dục Thần Tướng không muốn ở thời kỳ ngủ đông trêu vào phiền toái cho mình.

Nhìn cô gái trẻ tuổi vẻ mặt đau đớn, vẻ mặt nước mắt, Sắc Dục Thần Tướng bật cười một tiếng: "Con non vừa kết hôn, thực không chịu nổi giày vò, chồng ngươi quá vô năng, chờ lão tử dùng xong ngươi, hắn liền biết cái gì là sự hùng vĩ đàn ông nên có."

Sau khi săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn thất bại, hắn đầu tiên là ẩn núp ở thôn nào đó cách xa Tùng Hải, chọn lựa mấy thôn phụ tiêu khiển hai ngày, sau đó dời đi địa điểm, tới trấn Giang Tâm.

Địa phương nhỏ ưu điểm là bí ẩn, nhưng tài nguyên mỹ nữ thật sự ít đến đáng thương. Cô gái này hắn nhằm vào rất trẻ tuổi, vừa kết hôn không lâu, dáng người khuôn mặt đều rất không tệ, ở trấn Giang Tâm quy mô dân cư không lớn, xem như mỹ nữ rất xuất sắc rồi.

Cho nên Sắc Dục Thần Tướng tính ở lại hộ gia đình này thêm hai ngày, chờ chơi chán lại rời khỏi.

Đích đến kế tiếp, Sắc Dục Thần Tướng đã nghĩ xong, đó chính là điểm cảnh quan du lịch tỉnh Giang Nam, một tòa cổ trấn.

Nơi đó thường xuyên có idol mạng cùng cô gái trẻ tuổi đến sefile, mỹ nữ như mây, ở trong mắt Sắc Dục Thần Tướng, những người đó đều là hoa dại mặc hắn ngắt lấy.

Khuyết điểm là tính ẩn nấp kém một chút, nhưng so với thành thị, ví dụ như Tùng Hải, hiển nhiên càng an toàn hơn, bởi vì điểm cảnh quan du lịch là không có phân bộ chính phủ trú đóng.

Chờ tránh qua đầu sóng ngọn gió, hắn lại quay về Tùng Hải.

Thành phố Tùng Hải phồn hoa như gấm, phụ nữ loại tài nguyên này, vơ một cái được cả bó, hắn sẽ hấp thụ kinh nghiệm giáo huấn lần này, xây dựng lại ao thịt rừng rượu, càng thêm ẩn nấp thả lưới mỹ nữ.

Chương 1025: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (4)

Chính phủ sẽ không nhìn chằm chằm vào hắn, sau khi truy bắt không có kết quả, nhiều lắm phát một phần lệnh truy nã là xong việc, thân là Thần Tướng tung hoành nhiều năm, hắn thiếu một phần lệnh truy nã?

Sau một đợt xung phong dồn dập như mưa rào, Sắc Dục Thần Tướng thoải mái phóng thích dục vọng.

Tùy tay gạt ra đôi chân dài gác trên vai, hắn nắm lên một cái áo ngủ của đàn ông khoác vào, đi vào bên cửa sổ, kéo bức rèm ra, để ánh mặt trời tươi sáng tràn vào phòng, mang đến ánh sáng.

Một người phụ nữ không thể thỏa mãn ta, ba người là hạn độ thấp nhất. Ta có lẽ nên lựa chọn những quần thể có được biệt thự kia, sau đó mang đồ chơi kiếm được tụ tập qua đó, nhưng như vậy thiếu tính ẩn nấp…

Sắc Dục Thần Tướng nhìn trời xanh, có chút bực bội phun ra một hơi.

Tuy có thể bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào đùa bỡn mục tiêu lọt vào mắt, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào vào ở nhà người khác, mỗi ngày làm chú rể, hàng đêm đổi tân nương, nhưng những thứ này cũng không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Hắn cần nô lệ, rất nhiều rất nhiều nô lệ.

Đúng lúc này, Sắc Dục Thần Tướng sâu sắc phát hiện một luồng dao động vô hình từ nơi xa quét đến, như gợn sóng đảo qua chung cư phụ cận, cũng khuếch tán hướng nơi xa.

Thuật quan sát của Thám Báo!

Thuật quan sát quy mô, phạm vi này, ít nhất là Chúa Tể, người chính phủ tìm đến rồi!

Sắc Dục Thần Tướng đột nhiên biến sắc, hắn không tin Ngũ Hành minh đám phế vật kia có thể tìm được mình, nhưng bây giờ không phải lúc để hoang mang.

Lúc thuật quan sát đảo qua khu vực này, hắn liền biết mình bại lộ rồi.

Đến là Phó Thanh Dương hay Hoàng Sa Bách Chiến? Yển Sư giỏi sát phạt, thiếu kỹ năng vây địch, bọn họ không dám ở nơi đông người tử đấu với ta, nếu chỉ một vị Chúa Tể, ta mặc dù không địch lại, cũng có thể lợi dụng tính mạng người thường, chiến đấu quấn chân hắn, tìm cơ hội trốn đi…

Suy nghĩ của Sắc Dục Thần Tướng nhanh chóng xoay chuyển, nhanh chóng chế định kế hoạch chạy trốn—— Ẩn núp đến rìa trấn Giang Tâm, chọn lựa chỗ mỏng yếu của vòng vây đột phá.

Không có chút nào do dự, Sắc Dục Thần Tướng từ ô vật phẩm lấy ra một cái áo choàng đen sì, giũ ra, khoác ở trên người.

Thân thể hắn lập tức biến mất ở trong không khí, tiến vào trạng thái ẩn thân.

Tiếp theo, khoác áo choàng đen sì, hắn từ cửa sổ tầng bốn nhảy xuống, rơi xuống ở trong vành đai xanh hóa dưới tòa nhà.

Đạo cụ này tên ‘Áo Choàng Dạ Du’, thuộc về nghề nghiệp Thần Dạ Du, công năng là ‘Dạ Du’, khoác áo choàng, chẳng khác nào có được kỹ năng trung tâm của Thần Dạ Du, nhưng

chỉ có thể duy trì mười lăm phút đồng hồ, hơn nữa mỗi lần sử dụng, phải cách nửa tiếng mới có thể mặc vào lần thứ hai.

Trả giá có hai cái, một là trong lúc mặc áo choàng không thể chiến đấu, không thể sử dụng kỹ năng; Hai là sau mười lăm phút đồng hồ, linh thể sẽ suy yếu nửa tiếng.

Sắc Dục Thần Tướng tung hoành nhiều năm, tự nhiên là có không ít thủ đoạn giữa mạng, chạy trốn.

Sắc Dục Thần Tướng từ vành đai xanh hóa nhảy ra, đang muốn lao ra khỏi tiểu khu, thoát khỏi trấn Giang Tâm, đột nhiên dừng bước, cảnh giác đánh giá tiểu khu.

Tiểu khu vốn náo nhiệt, lúc này không có một bóng người, yên tĩnh không tiếng động.

Đây không phải thế giới chân thật, nhưng cũng không phải ảo thuật, ta không cảm ứng được dấu hiệu để lại trên người cô gái này… Sắc Dục Thần Tướng khoác áo choàng, kinh nghi bất định nhìn quanh.

Ngay tại vừa rồi, hắn phát hiện mình không cảm ứng được vị trí của ‘món đồ chơi’, mà ảo thuật của Huyễn Thuật Sư, cũng không thể ngăn cách cảm ứng giữa hắn cùng con mồi.

“Sắc Dục, ra đi! Vào kính tượng thế giới của ta, ngươi không chạy thoát được.” Giọng nữ giới lạnh như băng nhưng dễ nghe vang lên.

Sắc Dục trạng thái Dạ Du theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên không tiểu khu có một bóng dáng thướt tha cưỡi gió mà đứng, làn váy cùng mái tóc bay lên ở trong gió.

Trưởng lão Thủy Thần cung, đến đây hai vị… Trong lòng Sắc Dục trầm xuống, không đợi hắn làm ra phản ứng, mảng thế giới kính tượng này nổi gió to, mưa to tầm tã từ trên trời giáng xuống.

Trong màn mưa mông lung, thân hình Sắc Dục Thần Tướng bị phác thảo ra.

—— Kỹ năng Dạ Du không thể từ trên căn bản lau đi sự tồn tại của một người.

“Vù!”

Đột nhiên, màn mưa bị một lưỡi đao vô hình phá vỡ, chém về phía Sắc Dục.

Sắc Dục Thần Tướng lập tức cởi Áo Choàng Dạ Du, vừa thu về ô vật phẩm, vừa bổ nhào sang bên.

Đã hiểm lại càng hiểm hơn tránh được kiếm khí.

Hắn lập tức bật dậy lao đi, nhìn về phía kiếm khí chém tới…

Một cái nhìn này, khiến con ngươi Sắc Dục Thần Tướng kịch liệt co rút lại, mặt không còn màu máu.

Phương hướng kiếm khí chém tới không phải một người, mà là một đám người.

Chương 1026: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (5)

Thanh niên trang phục trang trọng màu trắng, khuôn mặt lạnh lùng, không thích nói cười; Một ông lão già mà tráng kiện, dáng người khôi ngô cao lớn, mái tóc ngắn đỏ như lửa, Teddy lông xoăn cưỡi sư tử trắng hư ảo; Cô gái đeo mặt nạ màu bạc, váy đỏ quét đất. Lại thêm cô gái váy đen cưỡi gió đứng giữa không trung… Năm vị Chúa Tể!

Duy nhất Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải Chúa Tể, làm nền ở bên cạnh một đám cường giả, lại không có chút nào giác ngộ làm lá cây, cười nói: “Mùi vị làm con mồi như thế nào? Sắc Dục Thần Tướng?”

Đây là lời ngày đó ở bên cạnh đập chứa nước, Sắc Dục Thần Tướng lấy giọng điệu đùa cợt hỏi hắn, Trương Nguyên Thanh bây giờ trả nguyên cho đối phương.

Khuôn mặt Sắc Dục Thần Tướng hung hăng giật giật, hổn hển rít gào: “Các ngươi như thế nào tìm được ta, các ngươi không có khả năng tìm được ta!”

Cảm xúc tuyệt vọng nổ tung ở trong lòng hắn, Sắc Dục Thần Tướng rất rõ tình cảnh của mình, không có bất cứ khả năng nào chạy trốn, trừ phi Sợ Hãi đứng đầu tứ đại Thiên Vương buông xuống, nếu không hắn không có khả năng từ trong năm vị Chúa Tể bao vây thoát đi.

“Còn phải cảm tạ Bạo Nộ Thần Tướng, hướng chúng ta tố cáo ngươi ở trấn Giang Tâm trái pháp luật loạn kỷ cương.” Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội chém thêm một đao.

“Bạo Nộ? !” Khuôn mặt gầy gò của Sắc Dục Thần Tướng nổi lên những sợi gân xanh, “Hắn vì sao phải hại ta, hắn…”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: “Ngươi nghĩ không sai, quan hệ của ngươi cùng vợ hắn đã bại lộ, ừm, ta nói cho hắn.”

Sắc Dục Thần Tướng ngạc nhiên nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, gương mặt lập tức vặn vẹo hẳn lên.

Một giây sau, hắn thu hồi toàn bộ phẫn nộ cùng không cam lòng, nhìn về phía các trưởng lão chính phủ, cao giọng nói: “Ta bằng lòng bị Ngũ Hành minh bắt giữ, ta bằng lòng phối hợp, bằng lòng khai ra tất cả tin tức của Binh Chủ giáo.”

Đây là sự giãy dụa cuối cùng của hắn.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Sắc Dục Thần Tướng là cao tầng của Binh Chủ giáo, tin tức, tình báo hắn hiểu biết, giá trị không cần nói cũng biết.

Các trưởng lão rất có thể sẽ lựa chọn bắt giữ Sắc Dục Thần Tướng.

Trương Nguyên Thanh không muốn nhìn thấy tên cặn bã như thế bị giam giữ, hắn chỉ muốn Sắc Dục chết.

“Ngươi không xứng!” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói.

“Nói nhảm với hắn làm gì!” Thiên Hỏa trưởng lão là một vị Hỏa Sư đủ tư cách, có thể động thủ thì tuyệt đối không dài dòng, lòng bàn tay ‘Xẹt’ một tiếng, phun ra ngọn lửa, ngưng tụ thành một thanh trường đao lửa cháy phừng phừng.

Lão nhấc chân, đạp mạnh về phía trước, ‘Thùng’ một tiếng, thân thể hóa thành một dải lửa, trong chớp mắt ép tới trước mặt Sắc Dục Thần Tướng.

Càn quét như lửa!

Luận thân pháp mau lẹ, Hỏa Sư ở trong các nghề nghiệp lớn không ai có thể bằng.

Sắc Dục Thần Tướng triệu hồi ra một tấm khiên sắt đen, giơ về phía trước.

Giữa trời đất, hào quang màu đỏ chợt lóe rồi biến mất.

Bóng dáng Thiên Hỏa trưởng lão xuất hiện ở phía sau Sắc Dục.

Trên tấm khiên sắt đen trong tay Sắc Dục Thần Tướng xuất hiện một vết đao màu dung nham, tiếp theo, tấm khiên dọc theo vết đao nứt thành hai nửa, mà ngực hắn, thì có một vệt cháy đen xâm nhập tạng phủ, máu thịt ngực bụng bị nung khô.

Thiên Hỏa trưởng lão chém, chẳng những phá hủy món đạo cụ phòng ngự phẩm chất cực cao kia, còn chém vỡ Mình Đồng Da Sắt của Vụ Chủ, phá hủy nội tạng của Sắc Dục.

Sắc Dục Thần Tướng ôm ngực ngã xuống, phòng ngự hắn lấy làm kiêu ngạo, lại là bị đánh vỡ trước hết.

Nhưng sinh mệnh lực mạnh mẽ hắn chưa lập tức chết đi, giãy dụa phun ra một làn sương mù màu xám trắng, hướng về bốn phương khuếch tán.

Vụ Chủ có thể dịch chuyển tức thời ở trong sương mù dày đặc, thân thể có thể hóa thành sương mù dày đặc, bỏ qua công kích vật lý.

“Ô ô ~”

Một cơn lốc bỗng dưng dâng lên, thổi sương mù dày đặc về phía bầu trời, lộ ra thân thể cháy đen của Sắc Dục Thần Tướng.

Năng lực hô mưa gọi gió của Lạc Thần trưởng lão, vừa vặn khắc chế Vụ Chủ.

Sắc Dục Thần Tướng lộ vẻ mặt tuyệt vọng.

Chỉ Sát cung chủ nhanh nhẹn bay lên, làn váy phồng lên, phía sau nổ tung ‘Âm’ thành ngàn vạn sợi tơ hồng, rợp trời rợp đất bao phủ về phía Sắc Dục Thần Tướng.

Đôi mắt Sắc Dục Thần Tướng lập tức sáng lên màu đỏ tươi, ngưng tụ thành chú văn vặn vẹo tà dị.

Chỉ Sát cung chủ là Nhạc Sĩ, cũng am hiểu tinh thần khống chế, dưới cấp bậc áp chế, mê hoặc của Sắc Dục vẫn chưa phát

huy hiệu quả.

Nhưng, tơ hồng đã làm phản.

Chúng nó giống như có sinh mệnh, có suy nghĩ, xoay đầu đi công kích Chỉ Sát cung chủ.

Tơ hồng của Tư Mệnh* khác với đạo cụ, chúng nó quả thật là có sinh mệnh, là sinh mệnh lực cùng tinh thần lực của Tư Mệnh biến thành.

Chương 1027: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh (6)

"Gào ~"

Rồng Gầm réo rắt vang lên đúng lúc, gội rửa tâm linh, bài trừ tất cả tinh thần khống chế.

Tơ hồng làm phản khôi phục 'lý trí', giương nanh múa vuốt chui vào vết thương trước ngực Sắc Dục Thần Tướng.

Dưới làn da Sắc Dục Thần Tướng nổi lên những đường hoa văn mảnh khảnh, chạy ra khắp nơi.

"A!"

Hắn đau đớn kêu lên thảm thiết, hốc mắt, xoang mũi, khóe miệng, vành tai chảy ra máu tươi đỏ sẫm.

Ngay sau đó, da đầu Sắc Dục Thần Tướng vỡ ra, tơ hồng giống như con giun thoát ra, những sợi tơ hồng này xé rách làn da cứng cỏi như sắt thép, dọc theo da đầu, xé ra từng tấc một, đầu tiên là da mặt bong ra, tiếp theo là cổ, ngực… Càng lúc càng nhiều làn da thoát ly thân thể, mấy chục giây thời gian, cả tấm da người lột xuống.

Sắc Dục Thần Tướng đau đớn kêu rên, thân thể máu chảy đầm đìa lăn lộn trên mặt đất, máu tươi thấm vào mặt đất, cơ thịt lột da dính bụi đất, đá vụn.

Hắn còn chưa chết!

Tơ hồng cuốn da người trở lại bên cạnh Chỉ Sát cung chủ, cô lấy tay tiếp nhận da người, thưởng thức Sắc Dục đau đớn tru lên, đôi môi đỏ tươi cong lên nụ cười tàn nhẫn.

Bà điên thật… thật đáng sợ… Trương Nguyên Thanh nhìn mà ghê người.

Hắn từng ảo tưởng ngược đãi Sắc Dục thế nào, loại cặn bã này vốn nên băm vằm ngàn vạn đao, nhưng hắn như thế nào cũng không ngờ, Chỉ Sát cung chủ thế mà lột da Sắc Dục.

Cẩu trưởng lão trầm giọng mở miệng: "Cho hắn một cái sảng khoái đi!"

Lão cùng Phó Thanh Dương từ đầu tới cuối đều chưa ra tay, bởi vì biết Sắc Dục từng giết hiếp một thành viên của Chỉ Sát cung, cho nên nhường cơ hội báo thù cho Chỉ Sát cung chủ.

Nhưng thủ đoạn của cô gái này khiến Cẩu trưởng lão nhịn không được mở miệng nhắc nhở.

Cung chủ 'A' một tiếng, vung lên tay áo dài, ngàn vạn sợi tơ hồng bao vây Sắc Dục, giơ lên cao cao.

Cô giơ lên cổ tay trắng như sương tuyết, năm ngón tay chợt nắm chặt.

Tơ hồng rậm rạp chợt phát lực, cẳng chân, cánh tay, thân, cổ các bộ vị của Sắc Dục Thần Tướng trượt ngang tan rã ra.

Bịch bịch!

Trái tim còn đập, cơ thể không trọn vẹn, đại tràng no đủ, dạ dày tổn hại, gan… rơi đầy đất.

Máu tươi bắn tung tóe, như vẩy mực rơi trên mặt đất.

Sắc Dục Thần Tướng của Binh Chủ giáo, trở về linh cảnh!

Cẩu trưởng lão nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi lưng sư tử trắng, vương giả đồng cỏ thân thể hiện ra dạng hư ảo, tỏ ra không đủ chân thật, tao nhã đi thong thả đến cạnh tàn thể, yên lặng liếm, rất nhanh đã 'ăn' Sắc Dục Thần Tướng không còn sót lại một chút nào.

"Lạc Thần, giải trừ kính tượng thế giới đi." Cẩu trưởng lão nâng tầm mắt lên nói.

Lạc Thần trưởng lão giữa không trung phất phất tay, không gian xung quanh giống như thủy tinh tan vỡ từng tấc.

Sau đó, Trương Nguyên Thanh thấy trong tiểu khu xuất hiện bóng dáng cư dân, bọn họ hoặc ngồi ở trong đình tránh nắng nói chuyện phiếm, hoặc đi xe điện vội vàng chạy về nhà, hoặc dắt chó tản bộ ở dưới bóng cây…

Bọn họ việc ai người ấy làm, đối với các Chúa Tể đột nhiên xuất hiện như không thấy.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía nơi Sắc Dục Thần Tướng chết đi, nơi đó chỉ để lại một vệt màu máu nhàn nhạt, rất nhanh sẽ bị mặt trời chói chang giữa hè chưng khô.

Phù, rốt cuộc xử lý Sắc Dục rồi, Tùng Hải giải trừ nguy cơ, mình có thể mở rộng đội ngũ, mời chào cấp dưới rồi… Trương Nguyên Thanh quét sạch mây mù.

Lúc này, Cẩu trưởng lão nói:

“Để lại mấy chấp sự kia giải quyết hậu quả, chúng ta đi về trước đi. Đúng rồi, cung chủ, làm phiền cô ở lại một lát nữa, Sắc Dục ở trấn Giang Tâm hại không ít người, cần cô hỗ trợ thôi miên.”

Chỉ Sát cung chủ nói:

“Người thường bị mê hoặc, tinh thần đã khác với người thường, thôi miên cũng không thể chữa khỏi bọn họ, chỉ là làm bọn họ biến thành người bệnh tâm thần thoạt nhìn bình thường.”

Cẩu trưởng lão thở dài!

“Ít nhất như vậy, bọn họ còn có thể sống bình thường.”

Chỉ Sát cung chủ khẽ gật đầu, xem như nhận công việc này.

…

Lúc đến là đằng vân giá vũ, phong thải tiên nhân, trở về thì không có đãi ngộ này, Phó Thanh Dương lạnh lùng vô tình bỏ lại Trương Nguyên Thanh ‘quấn người’, để hắn tự ngồi xe về Tùng Hải.

Trong xe trị an văn phòng cảnh sát trấn Giang Tâm cung cấp, Trương Nguyên Thanh cùng Quan Nhã ngồi ở hàng ghế sau, giải quyết một tâm sự, cảm xúc của hai người đều có chút thả lỏng.

Quan Nhã nhìn phong cảnh nhanh chóng chạy giật lùi một lát, thu hồi tầm mắt, sóng mắt chuyển sang Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh, cười nhẹ nói:

“Cậu cùng vị cung chủ kia rất thân sao?”

Giọng nói cùng thần thái của cô đều rất bình thường, giống như là thuận miệng hỏi.

Nếu là trước kia, Trương Nguyên Thanh sẽ cười nói ‘Tôi cùng cô ấy nửa thân nửa lạ, dù sao còn chưa hiểu rõ tận gốc.’

Nhưng bây giờ Trương Nguyên Thanh đã không phải gà mờ trước kia, bình tĩnh nói: “Tôi cùng vị cung chủ kia cấp bậc quen thuộc là C, nhưng độ thân mật với chị Quan Nhã là E, ở giữa chênh lệch một cảnh giới lớn.”

Chương 1028: Đổi thưởng (1)

Cái này đã là phong cách nói chuyện Quan Nhã thích, lại không lộ dấu vết cho cô ‘thiên vị’ .

Quả nhiên, khóe miệng Quan Nhã cong lên, lộ ra một nụ cười hài lòng!

“Độ thân mật cấp E, cần cảm tình bền gan vững chí để duy trì bảo vệ.” Trương Nguyên Thanh thuận thế nói.

“Chị Quan Nhã, tối nay tôi đi nhà chị ăn cơm, duy trì một chút.”

“Hôm nay có chút mệt, để hôm khác đi.” Quan Nhã không có gì bất ngờ xảy ra sợ rồi.

“Chị lại như vậy, không được, buổi tối tôi nhất định phải đi nhà chị.”

“Ồ.”

“Vậy là đồng ý rồi?” Trương Nguyên Thanh trở nên bất ngờ vui sướng.

“Buổi tối chị ở khách sạn.”

…

Tỉnh Tán Trang, chung cư sa hoa.

Phòng sách có thể liếc một cái nhìn thấy cảnh hồ, Nữ Vương mặc quần ngắn, áo hai dây ngồi khoanh chân ở sô pha, trước mặt bày laptop điện thoại.

Ở nhà cô tẩy đi lớp trang điểm khói, tháo xuống bông tai vòng bạc, bớt vài phần phong thái ngự tỷ, thêm sự văn tĩnh cùng nét đẹp thanh tú.

Màn hình máy tính biểu hiện giao diện chat:

"Nữ Vương, tôi nghe nói Tâm Hải chấp sự đã đang xem xét đội trưởng mới đội 6, cô phen này xấu hổ rồi, cô rốt cuộc có đi Tùng Hải hay không."

"Tôi muốn đi chứ, nhưng không dám, Sắc Dục còn chưa bắt được."

"Giờ cũng bao nhiêu ngày rồi, đồng nghiệp chết trong tay Sắc Dục cũng sắp cúng tuần đầu rồi, phân bộ Tùng Hải còn chưa bắt được Sắc Dục."

"Đó là Thần Tướng của Binh Chủ giáo, nào có dễ bắt như vậy, đợi một chút nữa…"

"Chính cô cũng không đúng, cả ngày nói muốn xin đi Tùng Hải, Tâm Hải chấp sự giữ cô lâu như vậy, cô cũng chưa đáp ứng. Bây giờ tốt rồi, chấp sự đã giận, liền cố ý ở lúc này điều chức đội trưởng mới thay vị trí của cô, cô không đi Tùng Hải cũng phải đi."

Nữ Vương nhìn giao diện chat, bĩu môi, tắt đi phần mềm nói chuyện phiếm.

"Bà đây cứ muốn đi Tùng Hải, hừ!" Cô nói thầm một tiếng, mang theo chờ mong mở ra diễn đàn chính phủ.

Trong mấy ngày qua, cô không ngừng mở ra diễn đàn, cập nhật rồi lại cập nhật, chờ mong phân bộ Tùng Hải phát thông cáo, chờ mong vụ án Sắc Dục Thần Tướng kết thúc sớm một chút.

Cô có thể vui vẻ cưỡi ngựa nhận chức, đến đầu nhập vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ở trong nhà nước, theo đúng lãnh đạo là cực kỳ quan trọng.

Đi theo một chấp sự trung dung, nào có tiền đồ bằng ở dưới trướng Thiên Tôn làm một đồng nữ.

Mở ra diễn đàn, sự chờ mong trong mắt cô biến mất, khuôn mặt tươi tắn suy sụp xuống, "Lại chờ mong vô ích một ngày."

Thánh Giả đỉnh phong nếu một lòng muốn trốn, quả thật rất khó tìm ra, bằng không cao tầng trong tổ chức tà ác đã sớm bị diệt trừ sạch sẽ.

Cô theo thói quen cập nhật một lần, đột nhiên trợn tròn mắt, một dòng thông cáo treo ở đỉnh diễn đàn.

Phân bộ Tùng Hải: Sắc Dục Thần Tướng đã bị đánh chết #

Phân bộ Tùng Hải giải quyết Sắc Dục Thần Tướng rồi! !

Bọn họ làm như thế nào…

Nữ Vương nháy mắt thẳng lưng lên, tinh thần chấn động, cầm chuột click vào bài đăng, sốt ruột không chờ nổi muốn xem tình hình chi tiết.

Nữ Vương nhanh chóng click vào bài đăng, phân bộ Tùng Hải thông cáo dị thường ngắn gọn, ít ỏi vài câu:

Trải qua nhiều ngày điều tra, phân bộ Tùng Hải khóa được vị trí Sắc Dục Thần Tướng, ra đòn sấm sét, thuận lợi đánh chết hắn. Trong lần hành động này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cung cấp tình báo quan trọng, làm ra cống hiến trác tuyệt cho tiêu diệt Sắc Dục Thần Tướng."

Loại thông cáo tính chất chính phủ này trước giờ ngắn gọn, thường thường hai ba câu nói đã khái quát một sự kiện trọng đại, cho nên ở trong quần thể hành giả chính phủ kinh nghiệm phong phú, thường có trêu đùa "Số lượng từ càng ít sự tình càng lớn".

Mà ở trong nội dung thông cáo ngắn gọn này, tán thưởng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn chiếm một nửa độ dài.

—— tuy chỉ dùng "tình báo quan trọng", "cống hiến trác tuyệt" sơ lược.

Nhưng các hành giả chính phủ có kinh nghiệm đọc hiểu "thông cáo" phong phú, phân bộ Tùng Hải tương đương đang

nói, có thể đánh chết Sắc Dục Thần Tướng dựa hết vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Giỏi quá! Không hổ là cổ phiếu tiềm lực mình xem trọng!” Nữ Vương phấn chấn vung nắm tay.

Nữ Vương trước kia chỉ ở trên diễn đàn nghe nói danh tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực tế cùng không biết, cũng không phải đặc biệt cảm mạo, dù sao không phải cùng một phân bộ.

Nhưng từ phó bản trấn âm Dương đi ra, đã trải qua một phen đồng sinh cộng tử, cô liền biết Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cần không tráng niên mất sớm, về sau nhất định tiền đồ vô lượng.

Theo đúng một lãnh đạo rất quan trọng, chẳng những quan hệ đến tiền đồ, ở trong phó bản cũng có thể tạo được tác dụng cực kỳ quan trọng, ví dụ như cung cấp đạo cụ trợ giúp

Cô kẹt ở cảnh giới Siêu Phàm, chậm chạp không dám vào phó bản giết chóc, chính là vì không có đạo cụ mạnh bên người, xác suất tử vong cực cao; Mà mấy đời lãnh đạo trước của cô không thể cung cấp trợ giúp ở phương diện này, hoặc là mịt mờ đưa ra một ít quy tắc ngầm.

Chương 1029: Đổi thưởng (2)

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì khác, mọi người là có giao tình đồng sinh cộng tử, hơn nữa, cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa ra quy tắc ngầm, Nữ Vương cảm thấy mình vẫn có thể nhăn nhó đáp ứng.

Tiểu tử kia tuổi không lớn, còn chưa lăn qua lộn lại ở trong cái chảo nhuộm xã hội này, không giống một số lãnh đạo, vừa đầy mỡ vừa gian trá, khiến cô phản cảm.

Nguyên Thủy thì rất tốt, hắn rất sạch sẽ.

Nữ Vương kéo con chuột, vui sướng hài lòng xem bình luận:

“Ngưu tiểu muội: Tôi muốn ngồi máy bay đi Tùng Hải cảm tạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cảm tạ phân bộ Tùng Hải! ! A a ~ Sắc Dục rốt cuộc đã chết, các nữ đồng nghiệp chúng ta phân bộ hoan hô tập thể, tối nay mở party! Về sau tôi chính là fan của Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Nguyệt Thỏ: Group chat phân bộ chúng tôi cũng sôi trào rồi, cảm tạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cảm tạ phân bộ Tùng Hải trừ bỏ Sắc Dục Thần Tướng cho các phân bộ lớn phương Bắc. Ài, Yêu Mê Hoặc Thánh Giả đỉnh phong, chỉ có trưởng lão có thể đối phó, điều kiện tiên quyết là có thể khóa mục tiêu đối phương.”

“Nguyệt Thỏ: phân bộ Tùng Hải không hổ là phân bộ xếp trong năm hạng đầu, đoạn thời gian trước vừa mới giải quyết họa Chén Thánh, đánh chết Hắc Vô Thường, bây giờ lại trừ bỏ Sắc Dục Thần Tướng, quả thật lợi hại.”

“Băng Tuyết Nữ Yêu: Sắc Dục Thần Tướng loại u ác tính này cuối cùng diệt trừ, phương Bắc sẽ giảm bớt rất nhiều vụ án ù ù cạc cạc người dân mất tích, tôi thay các chị em bị Sắc Dục thương tổn cảm tạ phân bộ Tùng Hải. “

“Bánh Bích Quy Điềm Tâm: Khắp chốn mừng vui, khắp chốn mừng vui! Yêu Nguyên Thủy Thiên Tôn chết mất. Tôi xin lỗi vì ngôn luận không tốt mấy ngày hôm trước.”

“Những Ngày Gian Khó: Phì, những nữ nhân này thật sự là một chút tâm lý kính sợ cũng không có, tục danh Nguyên Thủy Thiên Tôn là các người có thể gọi? Phải gọi Thiên Tôn lão gia!”

“Vương Phi: Ồ, mọi người phát hiện chưa, hai việc đều có Nguyên Thủy Thiên Tôn tham dự, hơn nữa đều lập công đầu. Oa, hắn năng lực nghiệp vụ thật mạnh, tôi cũng muốn đi Tùng Hải đầu nhập vào hắn.”

“Bông Tuyết Trắng Sữa: Thiên Tôn lão gia trâu bò! !”

Cô đừng đến, cô cũng không xinh đẹp bằng tôi, cô tới Tùng Hải làm gì… Xem đến nơi đây, Nữ Vương nhịn không được ở trong lòng lẩm bẩm.

Trong khu bình luận, hưởng ứng nhiệt liệt nhất là nữ đồng nghiệp phân bộ phương Bắc, dùng nhiệt huyết sôi trào để hình dung cũng không quá phận chút nào. Mở party cùng tổ chức tiệc mừng đều là việc nhỏ, có một số nữ đồng nghiệp thậm chí ở nơi làm việc của phân bộ bắn pháo hoa.

Có thể thấy được phân bộ phương Bắc quả thật khổ bởi Sắc Dục Thần Tướng đã lâu, Sắc Dục ở Tùng Hải mới bao lâu, đã

gây ra nhiều nhiễu loạn như vậy, có thể thấy được hắn ở phương Bắc điên cuồng, độc hại một phương bao nhiêu.

Đồng nghiệp phân bộ khác xem náo nhiệt chiếm đa số, hô theo vài tiếng "666", cảm khái một phen Thần Tướng Thánh Giả đỉnh phong ngã xuống ở Tùng Hải, cũng không có cảm xúc đặc biệt lớn.

Trái lại lời của "Vương Phi", khiến các phân bộ lớn đột nhiên ý thức được, Tùng Hải liên tục hai lần tiêu diệt Thánh Giả đẳng cấp cao, đều có Nguyên Thủy Thiên Tôn tham dự.

Đề tài rất nhanh đã dời đến trên Nguyên Thủy Thiên Tôn là phúc tinh kiếm công huân của phân bộ Tùng Hải. Nữ Vương yên lặng rời khỏi diễn đàn, gửi một tin nhắn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn:

"Thiên Tôn lão gia, tiểu nữ tử ở thành phố Bàng Giải không lăn lộn nổi nữa, cầu thu lưu ~"

"Hu hu hu"

Mười mấy giây sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời:

"Đội tuần tra của bản Thiên Tôn chỉ thu lưu cường giả cấp D trở lên."

Nữ Vương ngẩn ra một phen, trả lời:

"Có ý tứ gì nha?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Cô ngộ tính quá kém, bản Thiên Tôn không thu đồng đội không có ngộ tính. Thôi bỏ đi, xem ở trên phần chúng ta vào sống ra chết, liền thu lưu cô làm luyện kim đồng nữ dưới khố đi."

Nữ Vương hoan hô một tiếng, vui vẻ cầm điện thoại di động lăn lộn ở sô pha, vừa lăn vài cái, lại thu được Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời:

"Khụ khụ, vừa rồi là nói đùa đó, đừng nói cho Quan Nhã, lần trước ở trong phó bản trấn âm Dương, tôi ở đáy sông lại không phải cố ý vỗ mông cô, cô không cần thiết nói với Quan Nhã."

Đừng nói với Quan Nhã… Nữ Vương lấy khứu giác sâu sắc của một người phụ nữ bình thường, phát hiện được Nguyên

Thủy Thiên Tôn cùng Quan Nhã không phải quan hệ bình thường, nhất thời trong lòng trầm xuống.

Quan Nhã này, lần trước còn nói Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ bình thường, không có khả năng coi trọng loại tiểu nam sinh này, Ọe! Trong lòng Nữ Vương căm giận nghĩ.

…

Mặt trời lặn về phía Tây, khách sạn Vô Ngân.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Sắc Dục Thần Tướng trở về linh cảnh rồi"

Trước quầy tiếp tân, Tiểu Viên cúi đầu đọc tin nhắn trong điện thoại di động, âm thầm phun ra một hơi, trong lòng chợt cảm thấy thoải mái.

Chương 1030: Đổi thưởng (3)

Sắc Dục Thần Tướng không chết, đừng nói phân bộ Tùng Hải, cô cũng phải cuộc sống hàng ngày khó yên, mặc dù có Vô Ngân đại sư che chở, nhưng chỉ có đạo lý ngàn ngày làm giặc, không có ngàn ngày phòng giặc.

Rồi sẽ có lúc không đủ cẩn thận, sơ sẩy sơ ý, mà Sắc Dục Thần Tướng lại là người từng trải, không ra tay thì thôi, vừa ra tay, nhất định là tỉ mỉ mưu tính.

Tựa như mấy ngày trước Nguyên Thủy Thiên Tôn gặp mai phục.

Nếu không phải cô kịp thời chạy tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất có thể đã nuốt hận.

Tiểu Viên buông điện thoại di động, nghĩ một chút, vẫn trả lời tin nhắn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Tốt!"

Cô sau đó nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt đứng ở dưới điều hòa khách sạn, mặc đồng phục nhân viên gác cửa, nói: "Sắc Dục chết rồi."

Khấu Bắc Nguyệt đang tư thế đứng uể oải, lưng chợt ưỡn thẳng, lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, sải bước chạy vội tới trước quầy tiếp tân: "Thật sự? Vậy tôi có phải có thể đi ra ngoài ship hàng rồi hay không?"

Bởi vì sợ hãi lại bị Sắc Dục Thần Tướng nhằm vào, hắn mấy ngày nay đều an phận thủ thường ở lại khách sạn, đoạn tuyệt liên hệ với bên ngoài.

Không thể không nói, kinh doanh khách sạn thật sự là một chuyện nhàm chán, mỗi ngày quét tước vệ sinh, ứng phó khách nhân, gặp khách nhân dừng chân, hắn còn cần bóp cổ họng hô lên: Hoan nghênh quang…

Còn không bằng đi ship hàng!

“Cậu rất thích đi ship hàng sao?”Tiểu Viên tức giận nói, tiếp theo gật đầu: “Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới cho tôi biết việc này.”

“Thật lợi hại!” Khấu Bắc Nguyệt nhận được câu trả lời khẳng định, vui sướng không thôi, không chút nào keo kiệt khen ngợi của mình: “Sắc Dục Thần Tướng chó chết kia là Yêu Mê Hoặc so với tôi còn mạnh hơn rất nhiều, phân bộ Tùng Hải cũng được đấy.”

Tiểu Viên ái ngại liếc hắn một cái, cố mà làm “Ừm” một tiếng.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn nói báo thù liền thật sự báo thù rồi, hắn làm sao tìm được Sắc Dục Thần Tướng?” Ở trước mặt Tiểu Viên, Khấu Bắc Nguyệt hoàn toàn bỏ qua năng lực suy nghĩ.

“Có thể có biện pháp nào, tìm nội gian thôi!”

Tiểu Viên băng tuyết thông minh, nhớ tới đoạn hội thoại đó của bọn họ trước khi Nguyên Thủy Thiên Tôn rời khỏi, đại khái đoán được chuyện là thế nào.

“A? Nội gian? Nội gian nào…” Khấu Bắc Nguyệt vẻ mặt hoang mang.

Tiểu Viên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Với cái đầu óc này của cậu, làm sao mà so sánh với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu còn muốn ấn hắn xuống đất đánh?”

Khấu Bắc Nguyệt ù ù cạc cạc bị mắng giận mà không dám nói gì, vẻ mặt đầy ấm ức.

…

Bánh Bao Máu Người ngồi ở ghế làm việc, sững sờ đọc tin tức trên điện thoại di động:

“Tin tức mới nhất, tên cường dục kia bị chính phủ xử lý rồi! Nghe nói là ngã ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Nội dung tin tức mịt mờ dùng “cường dục” thay thế “Sắc Dục Thần Tướng”, đây là phương thức tổ chức tà ác lúc gửi tin tức quen dùng.

Thế mà lại là ngã ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn? Vẻ mặt Bánh Bao Máu Người ngây ngốc.

Đối với kết cục trở về linh cảnh của Sắc Dục Thần Tướng, trong lòng Bánh Bao Máu Người cũng từng âm thầm chờ mong, cho rằng đây là chuyện vô cùng có khả năng xảy ra, bởi vì hội trưởng Cổ Vương rõ ràng có ý tứ phương diện này, rất có thể sẽ âm thầm mưu tính.

Nhưng trước mắt thu được tin tức, không giống với trong tưởng tượng của hắn.

Mấy ngày nay hắn lặng lẽ ẩn núp, hưng phấn hơn nữa chờ mong tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Sắc Dục Thần Tướng giết chết. Mồi câu Sắc Dục Thần Tướng lừa giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn là hắn tự tay giao ra.

Nào ngờ, thu được tin tức lại là Sắc Dục bị Nguyên Thủy Thiên Tôn “xử lý” rồi.

“Quá đáng sợ rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn kẻ này quá đáng sợ rồi, ngay cả đường đường Thần Tướng cũng chưa thể giết chết hắn, đây còn là dưới tình huống trước đó bố cục sẵn… Sắp tới anh em nghề tự do vùng đông nam lại phải ẩn núp rồi.”

Bánh Bao Máu Người thấy kiêng kị một phen, vô cùng may mắn mình rời khỏi Tùng Hải, nhưng lại cảm thấy thành phố Kim Sơn quá gần với Tùng Hải, vẫn như cũ thuộc về khu trực thuộc Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Đúng rồi, Sắc Dục Thần Tướng có bán đứng mình hay không? Là mình tiết lộ cho hắn vị trí Khấu Bắc Nguyệt, Nguyên… Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể trả thù mình hay không? !”

Nghĩ đến đây, Bánh Bao Máu Người chợt thẳng sống lưng, sau đó nghĩ tới càng nhiều chi tiết đáng sợ hơn —— Khấu Bắc Nguyệt biết công ty logistics là chợ đen hắn kinh doanh.

Nhất thời, hắn có loại cảm giác sợ hãi một giây sau Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ dẫn đội giết đến, càn quét nghề nghiệp tà ác.

"Ting!"

Điện thoại di động vang, là tiếng nhắc nhở tin nhắn.

Bánh Bao Máu Người lấy lại bình tĩnh, click xem.

"Khấu Bắc Nguyệt: Bánh Bao, tôi gần đây có việc, mãi không có thời gian liên hệ với anh, hôm nay đã xong việc, chúng ta ngày mai cùng nhau đi ship hàng đi, sáng mai tôi tới tìm anh."

Xong rồi, Bắc Nguyệt muốn giết mình… Bánh Bao Máu Người vẻ mặt sợ hãi, trán toát mồ hôi lạnh.

Chương 1031: Đổi thưởng (4)

Thành thị nhỏ nào đó ở phương Bắc.

Biệt thự vùng ngoại thành, trong phòng sách, Bạo Nộ Thần Tướng cao khoảng 1.9 mét, tựa vào ghế dựa lưng, mặt không biểu cảm nghe cấp dưới báo cáo.

Hôm nay phân bộ Tùng Hải phát thông cáo, Sắc Dục Thần Tướng đã chết, Bạo Nộ đại nhân, ngài phải chú ý một chút Tử Cung Mẫu Thần, để ngừa Sắc Dục Thần Tướng từ trong tử cung một lần nữa sinh ra."

Cấp dưới tâm phúc nhỏ giọng nhắc nhở. Hắn có thể nhìn ra Bạo Nộ Thần Tướng hôm nay tâm tình rất không tệ, cho nên mới dám đánh bạo tìm hiểu một ít "tình báo".

Đổi làm lúc bình thường, hắn tuyệt không dám thử tin tức của cao tầng như vậy.

"Không cần phỏng đoán, trừ Thiên Vương, bất luận kẻ nào muốn đạt được quyền sử dụng Tử Cung Mẫu Thần, phải dùng công huân cấp A để đổi."

Khuôn mặt Bạo Nộ Thần Tướng cực kỳ thô ráp, mặt chữ điền, tóc húi cua, mày rậm, đuôi lông mày bay xéo, nếp nhăn giữa đôi mắt khắc sâu, vẻ mặt có tướng giận dữ, giống như lúc nào cũng ở trạng thái phẫn nộ.

Vị Thần Tướng này cười lạnh nói:

"Hắn nếu có thể giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, trái lại có thể đổi lấy một lần cơ hội sống lại, đáng tiếc hắn đã thất bại." Công huân cấp A đối xứng là Chúa Tể của trận doanh hợp pháp, cũng chính là nói, giết một trưởng lão, mới có thể đạt được công huân cấp A. Ngoài ra, chính là một ít công huân tương đối đặc thù, ví dụ như đánh gục Nguyên Thủy Thiên Tôn "tố chất minh chủ".

Cấp dưới tâm phúc gật gật đầu, nói:

"Bạo Nộ đại nhân, bây giờ xem ra, ngày đó liên lạc ngài, rất có thể là Nguyên Thủy Thiên Tôn của Tùng Hải."

Bạo Nộ Thần Tướng khẽ gật đầu:

“Thật ra có thể lưu số hắn, tương lai sẽ có lúc dùng tới.”

Dứt lời, hắn đứng lên, nói:

“Được rồi, ta muốn đi tìm Ngân Nguyệt Thiên Vương đánh nhau, cãi nhau, thuận tiện mời hắn ứng phó Thiên Vương Sợ Hãi một phen.”

Ở trong tám đại Thần Tướng, tính tình nóng nảy nhất chính là Ngân Nguyệt cùng Bạo Nộ, nhưng hai người “nóng nảy” lại có chút khác nhau, Ngân Nguyệt nóng nảy là dễ ‘bốc’, không có việc gì cười hì hì, vừa gặp chuyện phiền toái, liền dễ dàng máu lên não, bốc lên ngay cả Sợ Hãi cũng dám mắng.”

Mà Bạo Nộ Thần Tướng nóng nảy, thuần túy là phương diện cảm xúc vô hạn mất khống chế, không có lúc nào là không phát ra tức giận. Mà phương thức tốt nhất hắn có thể hóa giải tức giận, chính là tìm Ngân Nguyệt đánh nhau.

Đương nhiên, bây giờ là bị đánh.

…

Hôm sau, chín giờ sáng.

Trương Nguyên Thanh ngồi taxi đến vịnh Phó gia, tiến vào phòng sách của Phó Thanh Dương, đưa một phần danh sách đội viên cho Tiền công tử ngồi ngay ngắn ở sau bàn.

Phó Thanh Dương nhìn thoáng qua danh sách, nói: “Vì sao đều là thành viên nữ.”

Trong phần danh sách này chỉ hai thành viên: Xin Gọi Ta Nữ Vương, Tạ Linh Hi.

“Ồ, còn có một thành viên nam, nhưng hắn nói cần cân nhắc một ngày, là tán tu, để sau tôi mang tin tức thân phận giao bổ sung cho ngài.” Trương Nguyên Thanh nói. Hắn vốn muốn mang Mẫu Đơn Tiên Tử cũng kéo vào đội ngũ, nhưng Mẫu Đơn bây giờ là Thánh Giả, vẻ vang hoành tráng làm chấp sự.

Tuy chị gái thành thục quyến rũ kia ra sức yêu cầu gia nhập đội tuần tra, cam tâm tình nguyện trở thành luyện kim thục nữ dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Trương Nguyên Thanh cảm thấy, không nên ảnh hưởng tiền đồ của người ta, liền từ chối.

Về phần Tạ Linh Hi, bản thân cô rất muốn vào nhà nước rèn luyện, trưởng bối trong nhà nghe nói cô muốn rèn luyện ở dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng sảng khoái đáp ứng.

Quá trình rất thuận lợi, không chịu trở ngại.

Vị tán tu cần cân nhắc kia là học sĩ Lý Thuần Phong, làm tán tu, có cơ hội tiến vào chính phủ, hơn nữa trở thành thành viên đội tuần tra quyền lợi không nhỏ, vốn nên là chuyện cầu còn không được.

Trương Nguyên Thanh càng thêm khẳng định tiểu tử kia có vấn đề, dựa lưng vào tổ chức cường đại, cho nên mới không nhiệt tình gia nhập chính phủ. Đại lão sau lưng Lý Thuần Phong, quá nửa chính là "Liên Tam Nguyệt". Ở trong kế hoạch của Trương Nguyên Thanh, là hấp thu Lý Thuần Phong trước, để hắn trở thành người một nhà, về sau từ từ tính toán.

Dù sao không thể nói thẳng có việc tìm Liên Tam Nguyệt, xin làm phiền dẫn tiến.

Tán tu đối với chính phủ, thật ra có tâm lý đề phòng rất mạnh, tựa như lúc trước hắn đi khách sạn Vô Ngân tìm kiếm Vô Ngân đại sư, Tiểu Viên vừa nghe liền bày ra uy áp Thánh Giả, thiếu chút nữa dọa hắn cùng Tạ Linh Hi tè ra quần.

"Ồ, Tinh Vệ muốn đi theo chị Quan Nhã rèn luyện sao?"

Trương Nguyên Thanh thấy được một phần đơn xin khác trên bàn, bên trên viết: đội trưởng: Quan Nhã.

Đội viên: Khương Tinh Vệ.

Chỉ hai người, không có ai khác.

"Cậu cảm thấy Tinh Vệ có thể làm đội trưởng?" Phó Thanh Dương hỏi ngược lại một câu, nói: "Đây là ý tứ của người trong nhà em ấy."

Vậy vì sao không cho Tinh Vệ đi theo Hỏa Sư chứ? Trương Nguyên Thanh thuận miệng nói.

Chương 1032: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (1)

Tuy hỏi như vậy, nhưng trong lòng hắn đã nghĩ tới đáp án. Trong một đội ngũ, luôn phải có người đầu óc tỉnh táo, bằng không sẽ xuất hiện, đội trưởng hô một tiếng: Các con, lên theo ta, xử lý Tu La Binh Chủ giáo.

Bọn nhỏ: Xông lên xông lên.

Sau đó đoàn diệt.

Như thế xem ra, tuy nóng nảy lỗ mãng, nhưng các Hỏa Sư vẫn có sự tự mình hiểu lấy… Trương Nguyên Thanh nói: "Phó trưởng lão, tôi bây giờ muốn tiếp nhận phần thưởng."

Hắn chỉ là thông qua phó bản giết chóc, phá kỷ lục điểm, đoàn diệt trận doanh tà ác, quét sạch bảng truy nã vân vân một loạt phần thưởng.

Trừ thưởng công huân, còn có một lượng lớn tiền mặt cùng đạo cụ, mấy thứ này đều do Phó Thanh Dương tạm thời bảo quản. Phó Thanh Dương từng nói, tổng bộ lần này phi thường hào phóng thưởng cho vài món đạo cụ rất không tệ.

Bây giờ đội ngũ bắt đầu xây dựng, Trương Nguyên Thanh muốn lấy được phần tiền mặt cùng đạo cụ này.

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, nói:

"Còn có một việc, đội tuần tra không có nơi làm việc cố định, căn cứ vào nhu cầu giữ bí mật, cậu tốt nhất tự mình thuê một chỗ, hoặc là giống như tôi, biến nơi ở thành chỗ làm việc."

Tôi cũng không có loại biệt thự xa hoa này như anh làm nơi làm việc… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, đột nhiên linh cơ khẽ động, nói: "Bang chủ, tôi muốn xin sử dụng căn hộ lớn của tôi."

Ở thành thị tuyến một tuyến hai phân phối một căn hộ lớn giá trị chục triệu, là phúc lợi của thành viên Bạch Hổ vệ, mà hắn bởi vì một mình hưởng ân sủng bang chủ, đạt được là một căn hộ lớn giá trị 20 triệu.

Trước mắt căn nhà còn ở trong sổ sách Bạch Hổ vệ, chưa đổi.

Mình hoàn toàn có thể coi nơi đó thành chỗ làm việc, Nữ Vương cùng bé trà xanh ở Tùng Hải chưa có chỗ ở, ở nơi đó là được, mình ngẫu nhiên cũng có thể đi qua ở một chút, hề hề!

“20 triệu (khoảng 67 tỷ) rất khó ở vành đai phồn hoa khu Khang Dương mua một căn biệt thự, trừ phi là chung cư, nhưng cũng sẽ không vượt qua 150 mét vuông. Cậu muốn dùng để an trí đội viên, quá nhỏ, cũng không đủ thể diện.”

Phó Thanh Dương suy tư vài giây, chậm rãi nói:

“Tôi cho cậu một đề nghị, biệt thự rẻ nhất vịnh Phó gia đại khái là 80 triệu, lần này chính phủ thưởng cho cậu 10 triệu, cậu lại bán vài món đạo cụ không thường dùng. Cậu có thể tự mình bán, cũng có thể để tôi hỗ trợ. Cộng thêm 20 triệu tôi hứa cho cậu, có thể góp bao nhiêu tính bấy nhiêu, tiền còn lại tôi cho cậu mượn.”

Phó Thanh Dương sao nhiệt tình như vậy? Tiền công tử lại sẽ quan tâm loại việc nhỏ này… Trương Nguyên Thanh vừa nghe, lập tức bắt đầu ở trong đầu tính toán

Đạo cụ cảnh giới Siêu Phàm phẩm chất tốt chút, một món có thể bán được chục triệu, món đạo cụ Siêu Phàm kia mình đặt ở trong kho hàng bang phái, quả thật tác dụng không lớn, bán một hai món không sao. Chẳng qua cho dù như vậy, muốn góp đủ 80 triệu vẫn là rất khó. Ài, thứ đắt nhất trên đời quả nhiên vẫn là giá nhà… Trương Nguyên Thanh lập tức mang nửa cái nắm đấm màu lửa đỏ cùng súng ngắn nòng lớn lấy ra, đặt ở trên bàn, nói: “Hai món đạo cụ này có thể bán!”

Găng Tay Côn Đồ cùng Súng Ngắn Nổ Tung đều là đạo cụ có tính công kích, đối với kẻ địch cảnh giới Thánh Giả không có uy hiếp, đối với kẻ địch cảnh giới Siêu Phàm lại tương đối gân gà, lại thêm trả giá “lỗ mãng bốc đồng”, tỷ lệ hiệu quả trên giá trị không cao.

Thật ra Lưỡi Dao Khát Máu cũng có thể bán, nhưng trước mắt Trương Nguyên Thanh chỉ một vũ khí cận chiến như vậy, có vẫn tốt hơn không có.

Phó Thanh Dương cúi đầu nhìn đạo cụ một lần, cầm lấy Găng Tay Côn Đồ đọc lấy tin tức vật phẩm, vài giây sau, đánh giá nói: “Bao tay giá trị 13 triệu, súng ngắn 10 triệu.”

Thứ sau là qua tay hắn thưởng cho Nguyên Thủy, hắn biết giá trị của súng ngắn.

23 triệu… Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Không có vấn đề!”

Giá của hai món đạo cụ ở trong phạm vi hợp lý, thậm chí có chút vượt giá trị. Tiền công tử lấy đức thu phục người, ở phương diện tiền luôn rất làm người ta tâm phục khẩu phục, sẽ tuyệt đối không xuất hiện chuyện ép giá, cò kè mặc cả.

“Được, đợi lát nữa tôi bảo trợ lý đi làm thủ tục sang tên.” Phó Thanh Dương nói.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới nhớ, vịnh Phó gia là sản nghiệp của Phó gia, công ty bất động sản cũng là danh nghĩa Phó gia, Phó Thanh Dương thật ra căn bản không cần cho mượn tiền mặt, còn có thể khiến hắn nợ ngược 30 triệu. Chẳng qua biệt thự vịnh Phó gia ở vành đai trung tâm thương nghiệp khu Khang Dương, là vị trí vàng, mua nhà nơi này, như thế nào cũng không lỗ.

Nói xong chuyện địa điểm làm việc, Phó Thanh Dương lúc này mới từ ô vật phẩm lấy ra một cái hộp nhạc bằng gỗ, sơn đỏ, bề mặt sơn vẽ những đứa trẻ con cuộn mình yên giấc.

Chương 1033: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (2)

“Hộp Thôi Miên, mở ra nắp hộp, sẽ phát ra khúc nhạc thôi miên, người nghe được tiếng nhạc sẽ yên giấc, trong hành giả cảnh giới Siêu Phàm, trừ Nhạc Sĩ, Huyễn Thuật Sư, Thần Dạ Du mấy nghề nghiệp này miễn cưỡng có thể chống đỡ một lát, nghề nghiệp khác sẽ lập tức ngủ say, cao thủ cảnh giới Thánh Giả cũng sẽ bị ảnh hưởng, trở nên buồn ngủ, độ linh hoạt tư duy giảm xuống, khúc nhạc thôi miên kéo dài năm phút đồng hồ, khúc nhạc chấm dứt, hiệu quả thôi miên biến mất.” Phó Thanh Dương giới thiệu thuộc tính đạo cụ.

“Trả giá là, mỗi lần sử dụng đạo cụ này, trong 24 giờ, phải tiến hành một giấc ngủ dài đến 12 giờ. Mặc kệ từ công năng hay trả giá đạo cụ mà nói, nó đều là phúc âm của người mất ngủ.”

“Vũ khí sắc bén khống chế đoàn thể, đúng thứ tôi cần.” Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, làm ra đánh giá.

Tinh Quan thiếu kỹ năng công kích quần thể, đạo cụ này xem như bù lại chỗ thiếu sót.

Phó Thanh Dương lấy ra đạo cụ thứ hai, một chuỗi vòng cổ bằng bạc, nói:

"Vòng Cổ May Mắn, tên như ý nghĩa, nó có thể tăng lên giá trị may mắn của người đeo, ví dụ như ra ngoài nhặt được tiền, được khác phái chất lượng cao ưu ái, việc muốn làm luôn có thể thuận lợi. Đương nhiên, may mắn tăng thêm tồn tại hạn chế, nó có thể cho cậu mỗi ngày ra ngoài nhặt một trăm tệ, nhưng cậu nhặt không được 10 triệu. Nó có thể cho cậu ở nhà hàng đang hot mỗi ngày chật ních đặt được chỗ, không thể khiến cậu trúng giải độc đắc."

"Bởi vì độc đắc là thuế của người nghèo, trúng giải lớn bản thân đã là chuyện xác suất bằng 0?" Trương Nguyên Thanh nói một câu dí dỏm.

"Đừng luôn nói loại lời thiếu giác ngộ chính trị này!" Phó Thanh Dương phê bình, tiếp theo tiếp tục giới thiệu thuộc tính đạo cụ:

"Trả giá của nó không tính là nghiêm trọng, người đeo dễ dàng sinh ra ảo giác mình là "đứa con thiên mệnh", trở nên tự phụ bảnh chọe. Quan trọng nhất là, dùng nó, cậu có thể miễn dịch Tước Phúc của Vu Cổ Sư trên trình độ nhất định, giảm bớt cường độ nguyền rủa."

Lúc này, em gái tai thỏ "dịu dàng" gõ cửa phòng sách, duyên dáng yêu kiều đứng ở cửa, nói: "Thiếu gia, ngài Bill đến bái phỏng!"

Phó Thanh Dương trầm ngâm một phen, trả lời: "Mời hắn đi phòng tiếp khách, tôi lập tức qua đó."

Đợi em gái tai thỏ đóng cửa rời đi, Phó Thanh Dương lấy ra đạo cụ còn lại, bày trên bàn, nói: "Cậu tự xem đi!"

"Có những đạo cụ này rồi, về sau những thứ lai lịch không rõ kia, liền bớt dùng đi."

Nói xong, ở trong ánh mắt chợt biến sắc của Trương Nguyên Thanh, đủng đỉnh đứng dậy, dọc theo thảm đỏ rời khỏi phòng sách.

Thứ lai lịch không rõ bớt dùng… Trương Nguyên Thanh đứng ngây ra hồi lâu, hít sâu một hơi, vẻ mặt cùng ánh mắt khôi

phục bình tĩnh, đặt sức chú ý lại trên đạo cụ, trừ "Hộp Thôi Miên" cùng "Vòng Cổ May Mắn", còn có ba món đạo cụ.

Một cái vòng tay gỗ, một thanh kiếm thép co giãn, một miếng hộ tâm. Hắn cầm lấy vòng tay gỗ xem xét thuộc tính đạo cụ trước.

"Tên: Thú Ngữ Giả"

"Loại hình: vật phẩm trang sức"

"Công năng: thú ngữ, ngự thú"

"Giới thiệu: một vật phẩm có thể câu thông với loài vật, cùng đạt được thiện ý của loài vật."

"Ghi chú: ngươi còn nhớ ngôn ngữ nhân loại là 'gâu gâu gâu' hay là 'Meo meo meo' không?"

Một món đạo cụ loại phụ trợ, công năng trùng lặp với Pháp Trượng Sơn Thần của mình, trả giá là ngôn ngữ hỗn loạn? Trương Nguyên Thanh tùy tay đặt vòng tay xuống, đạo cụ này có thể đặt ở trong kho hàng, cung cấp cho thành viên bang phái, hoặc là đồng đội sử dụng, coi như phúc lợi.

Tiếp theo, hắn cầm lấy kiếm thép co giãn, dài chừng một mét, phần che tay dạng cái bát, kiểu dáng binh khí châu u, thường xuyên xuất hiện ở trong phim phương Tây, các quý tộc khi quyết đấu, thường thường sẽ rút ra một cây kiếm dài nhỏ như vậy.

Trong vận động đấu kiếm thường dùng nó làm vũ khí.

"Tên: Đại Sư Kiếm Thuật"

"Loại hình: vũ khí"

"Công năng: kiếm thuật"

"Giới thiệu: nó từng là vũ khí một vị kiếm khách phương tây quen dùng, vị kiếm khách kia si mê truyền thuyết kiếm tiên của Trung Quốc, cũng tin tưởng không nghi ngờ đối với kiếm linh tồn tại, vì sáng tạo ra kiếm linh trong truyền thuyết, hắn lấy tinh thần lực tắm rửa bội kiếm, ngày qua ngày, nhiều năm sau, vũ khí này thật sự sinh ra ý thức của mình."

"Ghi chú: ngươi có thể dạy ta làm việc, nhưng vĩnh viễn đừng dạy ta kiếm thuật."

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, triệu hồi ra Quỷ tân nương, phân phó cô thao túng sách vở trên giá sách công kích mình. Quỷ tân nương lập tức để từng quyển sách lơ lửng, đánh về phía phu quân.

Lúc này, kiếm đâm trong tay Trương Nguyên Thanh chủ động giơ mũi kiếm, hoặc điểm hoặc đâm hoặc quét hoặc bổ, chém rơi sách vở chọi tới, toàn bộ quá trình không chịu Trương Nguyên Thanh thao túng, hoàn toàn là nó tự mình nghênh địch.

"Kiếm có thể tự mình chiến đấu, giống với gậy chống của thập trưởng, người sử dụng chỉ là công cụ người, kiếm mới là bản thể."

Chương 1034: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (3)

Trương Nguyên Thanh hoàn toàn hiểu được đặc tính của đạo cụ này, vừa vui sướng vừa không biết phải nói gì. Vui sướng là đạo cụ thành thục như vậy rất hiếm thấy, hơn nữa kiếm thuật cao siêu, cho dù là tên gà mờ chiến đấu, khi cầm nó, cũng có thể hóa thân đại sư kiếm đạo.

Lại bởi vì là đạo cụ nghề nghiệp Thám Báo, nó có thể tự mình dự phán quỹ tích công kích của kẻ địch, phòng ngự không có kẽ hở.

Khuyết điểm là, nó quá có suy nghĩ của chính mình, bạn không thể thao túng nó, cố muốn thao túng, hai bên sẽ sinh ra đấu sức, cái này ở trong chiến đấu cực kỳ trí mạng. Nói cách khác, hắn ở lúc chiến đấu không thể có ý nghĩ của mình, không thể nghĩ ẩn thân đi qua đánh lén kẻ địch, bởi vì sẽ sinh ra xung đột với Đại Sư Kiếm Thuật.

"Gặp đối thủ cận chiến đặc biệt mạnh, hoặc lúc bị đánh lén, có thể dùng nó ứng phó khẩn cấp. Hoặc là cho Tạ Linh Hi cô bé kia sử dụng, Nhạc Sĩ không am hiểu chiến đấu, vừa lúc dùng nó giữ mạng. Em ấy nhất định sẽ vui vẻ cảm ơn ca ca…"

Một món đạo cụ cuối cùng:

"Tên: Miếng Hộ Tâm của Kẻ Bất Khuất"

“Loại hình: phòng cụ”

“Công năng: phòng ngự”

“Giới thiệu: Đạo cụ phòng ngự một vị sơn thần cường đại mài ra, nó có thể đề cao sức bền cùng sức phòng ngự của người đeo. Đeo nó giao phối, có thể đạt được điểm kinh nghiệm tăng lên. Trong lời đồn có tồn tại vô thượng ngự nữ ba ngàn, bạch nhật phi thăng.”

“Ghi chú: Đạo cụ ưu tú, không nên để chủ nhân gánh vác trả giá.” Trương Nguyên Thanh nhìn thuộc tính vật phẩm, trong đầu hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi cùng dấu chấm than. Cảm khái là vì, trừ vật phẩm tiêu hao, hắn chưa bao giờ thấy đạo cụ không có bất cứ trả giá nào. Miếng hộ tâm là một món đầu tiên. Thật sự là một món đạo cụ “ôn hòa”.

Mà dấu chấm hỏi là, “giao phối tăng lên điểm kinh nghiệm” này là cái quỷ gì?

Trên đời còn có chuyện tốt như vậy? Xác định đây là đạo cụ của Thổ Quái sao? Đây còn là đạo cụ của nghề nghiệp người thành thật? Đầy đầu óc hắn đều là dấu chấm hỏi.

Ngự nữ ba ngàn bạch nhật phi thăng, Trung đình, ngũ hành thuộc thổ… Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm, giới thiệu vật phẩm này, khiến hắn nhớ tới một nhân vật trong truyền thuyết.

Mọi người đều biết, tin tức đạo cụ vật phẩm, thường thường sẽ xen lẫn một ít tin tức quan trọng.

“Lão mõ từng nói, thần thoại thượng cổ truyền lưu đến nay, là một loại lịch sử khác của quần thể linh cảnh hành giả. Trong ngũ hành, hoàng đế thuộc thổ, vị ở trung đình, vừa vặn phù hợp nghề nghiệp Thổ Quái này, mà Xích Hỏa bang tự xưng là Viêm Đế truyền thừa, sùng bái người đầu trâu, Viêm Đế ngũ hành thuộc hỏa…” Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên ý thức được, tên bang phái Ngũ Hành minh, tập tính nghề nghiệp, sau lưng đều có hàm nghĩa nhất định.

Vừa lúc xem xem đặc điểm các nghề nghiệp lớn của bản thổ, ừm, đối chiếu thần thoại đối đãi nghề nghiệp… Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, gửi tin nhắn cho

Quan Nhã, “Chị Quan Nhã, chị tới phòng sách một chuyến, mang máy tính.”

Máy tính của Phó Thanh Dương, hắn không vào được.

Vài phút sau, Quan Nhã áo sơmi trắng, váy ống tới đầu gối, cầm một cái laptop tiến vào phòng sách. — Biệt thự vịnh Phó gia bây giờ là đại bản doanh của đội tuần tra.

Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở sau bàn, mở máy tính, đăng nhập cơ sở dữ liệu chính phủ, đồng thời kéo Quan Nhã bên cạnh, để cô ngồi ở trên đùi mình.

“Cậu ngồi ở chỗ của Phó Thanh Dương, đùa giỡn chị họ của hắn, không sợ hắn cho cậu một chiêu Kỹ Gần Như Đạo?” Quan Nhã tức giận nói.

Trương Nguyên Thanh vẫn là rất biết điều, nghĩ chút cảm thấy có lý, liền kéo Quan Nhã đến sô pha tiếp khách ngồi xuống. Quan Nhã ỡm ờ đặt bờ mông tròn ở trên đùi Trương Nguyên Thanh, cũng chuyển hướng đề tài, nói: “Cậu muốn xem cái gì?”

“Tìm hiểu một phen các nghề nghiệp lớn bản thổ, kỹ năng từ Siêu Phàm đến Thánh Giả, miễn cho về sau lúc tuần tra lọt hố.”

Trương Nguyên Thanh ngửi hương thơm thoang thoảng trên người ngự tỷ con lai, cảm thụ được thịt mông tràn ngập co giãn cùng mềm mại.

Quan Nhã vừa nghe, chủ động nâng laptop lên: “Chị tìm cho cậu đi, chị từng lưu một file tổng hợp nghề nghiệp…” Nói xong, cô đăng xuất tài khoản “Nguyên Thủy Thiên Tôn”, đăng nhập ID của mình, click vào một phần bài đăng “giới thiệu nghề nghiệp trận doanh hợp pháp, tà ác” trong tập lưu trữ.

Trận doanh hợp pháp:

“Thám Báo: kỹ năng chủ động: mắt sắc bén, tâm sắc bén, quan sát. Kỹ năng bị động: Cơ thể Thám Báo, chấn nhiếp, đại sư suy luận.”

“Kiếm Khách: kỹ năng chủ động: kiếm khí, ngự kiếm, đập nồi dìm thuyền. Kỹ năng bị động: chuyên tinh kiếm thuật, ý chí sắt thép, phá giáp, chấn sát.”

“Giới thiệu kỹ năng: mắt sắc bén - có thể tăng cường thị giác, năng lực bắt chuyển động; Tâm sắc bén - tăng cường sức quan sát, phát hiện chi tiết người thường không chú ý đến; Quan sát - kỹ năng tâm nhãn hợp nhất, có thể đọc lấy lòng người, có thể tra xét khí tức linh cảnh hành giả phụ cận.”

Chương 1035: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (4)

“Cơ thể Thám Báo - tăng lên nhanh nhẹn, lực lượng, tốc độ phản ứng, sức bền, am hiểu theo dõi, am hiểu võ thuật chiến đấu; Đe dọa mục tiêu, kẻ tâm trí mỏng yếu sẽ lựa chọn phục tùng; Đại sư suy luận — có được năng lực logic cùng suy luận siêu mạnh.”

“Kiếm khí - Bám kiếm khí vào vũ khí, khiến sắt thường có sắc bén chém sắt như bùn, theo cấp bậc tăng lên, uy lực tăng lên, giai đoạn sau có thể chém ra kiếm khí; Ngự kiếm — thao túng binh khí phi hành ở ngoài mười mét, số lượng binh khí cùng khoảng cách, theo cấp bậc tăng lên mà tăng lên; Đập nồi dìm thuyền — bị thương càng nặng, kiếm khí càng sắc bén.”

“Chuyên tinh kiếm thuật - có được thiên phú kiếm thuật rất mạnh; Ý chí sắt thép — có thể chống đỡ ảo thuật, tăng lên kháng tính công kích loại tinh thần; Phá giáp - chuyên phá kỹ năng cùng đạo cụ phòng ngự; Chấn sát - chấn nhiếp oán linh tà ma.”

Quan sát, đại sư suy luận có thể phát hiện chồng có bồ nhí hay không, chuyên tinh kiếm thuật thì có thể ở sau khi phát hiện chồng ngoại tình, chính tay đâm gã tồi… Trương Nguyên Thanh nhịn không được nhìn thoáng qua Quan Nhã nói: “Chị Quan Nhã, tôi về sau nhất định toàn tâm toàn ý với chị.”

Quan Nhã liếc hắn một cái, hừ hừ hai tiếng.

“Hỏa Sư: kỹ năng chủ động: khống chế lửa, nổ tung, hành hỏa, tụ lửa thành binh. Kỹ năng bị động: Xâm lược như lửa, hỏa ý chí.”

“Bạo Nộ Giả: kỹ năng chủ động: nổi giận. Kỹ năng bị động: thân thể dung nham.”

Kỹ năng của Hỏa Sư dị thường đơn giản, căn cứ giới thiệu kỹ năng, dùng một từ khái quát chính là "chơi với lửa". Bản thân lửa chính là nguyên tố đáng sợ nhất thế gian, nhiệt độ cao, nổ tung, là khắc tinh của tất cả sinh mệnh hữu cơ cùng vật dễ cháy.

Cho nên nó không cần loè loẹt.

Bị động Xâm Lược Như Lửa giao cho Hỏa Sư nhanh nhẹn không gì sánh kịp, Hỏa Ý Chí là căn nguyên Hỏa Sư lỗ mãng bốc đồng. Cơ Thể Dung Nham, là kháng tính lửa, kỹ năng bị động này có thể khiến Bạo Nộ Giả tắm rửa ở miệng núi lửa.

Trái lại kỹ năng chủ động rất thú vị, Bạo Nộ Giả chỉ có một kỹ năng chủ động như vậy, cấp 4 tăng gấp đôi chiến lực, cấp 5 tăng gấp ba, cấp 6 tăng lên gấp bốn.

Đơn giản lại đáng sợ, bởi vậy Bạo Nộ Giả ở cảnh giới Thánh Giả, có danh hiệu tiểu vô địch.

Mộc Yêu: kỹ năng chủ động: đứa con rừng rậm, kẻ leo trèo, tự lành, người làm vườn; Kỹ năng bị động: sống lại, quái lực, thực vật chi linh (thực vật khác nhau tập tính khác nhau, lấy sinh sản chiếm đa số).

"Thú Vương: kỹ năng chủ động: ngự thú, Thú Ngữ Giả, bách thú chi vương; Kỹ năng bị động: chết mà sống lại."

"Thủy Quỷ: Kỹ năng chủ động: khống chế nước, kẻ tịnh hóa chất lượng nước, long vương hành thủy. Kỹ năng bị động: thân thể thủy linh, mềm dẻo."

"Ôn Thần: kỹ năng chủ động: bệnh tật, truyền bá, ôn thần, kẻ cướp đoạt hơi nước. Kỹ năng bị động: bách bệnh bất xâm."

"Thổ Quái: kỹ năng chủ động: hộ giáp, đứa con địa mạch. Kỹ năng bị động; sức bền, người thành thật."

"Sơn Thần: kỹ năng chủ động: địa mạch chi linh, thổ độn, Sơn Thần; Bị động: ý chí Sơn Thần, song tu."

Đáng giá nhắc tới, năng lực Địa Mạch Chi Linh là hấp thu lực lượng địa mạch đổi lấy thể lực cuồn cuộn không dứt, cùng tăng lên chiến lực. Mà năng lực của Sơn Thần là luyện hóa một khu vực, trở thành chúa tể của khu vực này, có thể dị hoá thực vật, thao túng tinh quái trong núi.

“Song tu là tà thuật gì?”Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Quan Nhã.

“Tà thuật tăng lên điểm kinh nghiệm.” Quan Nhã lời ít mà ý nhiều trả lời, cũng nhắc nhở: “Song tu là kỹ năng các Sơn Thần lấy làm kiêu ngạo, cậu không thể ở trước mặt bọn họ phỉ báng thuật song tu, bằng không, tựa như ở trước mặt Hỏa Sư hô lớn ‘người đầu trâu phải chết’, sẽ chọc vào nhiều người tức giận.”

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc hiểu, vì sao Quyền Trượng Sơn Thần vốn nên thuộc về nghề nghiệp Thổ Quái sẽ giống với đạo cụ nghề nghiệp Mộc Yêu, kích phát dục vọng sinh sôi của người ta.

“Nghề nghiệp hợp pháp cái nào cũng tà nha.” Trương Nguyên Thanh cảm khái nói.

Quan Nhã trừng mắt nói:

“ âm dương điều hòa, nam nữ giao dung, từ cổ đến nay đều là đại đạo, là chính đạo nhân loại sinh sản sinh lợi, lớn mạnh tộc đàn. Ai nói cho cậu là tà thuật? Người ta sống trên đời, hôn nhân cùng sinh dục vĩnh viễn cao hơn tất cả, bây giờ cũng tương tự. Vất vả kiếm tiền, không phải vì cưới vợ sinh con, bồi dưỡng thế hệ tiếp theo?”

“Trào lưu tư tưởng chủ lưu chỉ biết áp chế bản tính sinh sản, cùng mắng nó là hạ cửu lưu, mới là tà môn ma đạo thật sự. Những người tự xưng thoát ly thú vị cấp thấp kia, hoặc là dối trá, hoặc chính là tà đạo.”

“Vậy chúng ta cũng âm dương điều hòa một phen nha.” Tay Trương Nguyên Thanh ra sức vuốt ve vòng eo của Quan Nhã. “Xem tư liệu, đừng quậy…”

“Nhạc Sĩ: kỹ năng chủ động: trấn an, ủng hộ, thôi miên; Kỹ năng bị động: âm thanh tuyệt đẹp, thiên phú nhạc cụ.”

Chương 1036: Tập hợp tin tức các nghề nghiệp bản thổ (5)

“Hồng Loan Tinh Quan: kỹ năng chủ động: sức quyến rũ, tơ tình, chăm sóc; Kỹ năng bị động: thân thể tuyệt đẹp, khiêu

khích.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, “Nhạc Sĩ càng con mẹ nó tà, hơn nữa, hơn nữa, hơn nữa, cái này không phải là nghề nghiệp Ái Dục phiên bản phương Đông sao?”

Hắn biết Nhạc Sĩ có được điểm cộng phương diện sức quyến rũ, lúc trước cái “Kẹp Tóc Đáng Yêu” kia chính là chứng minh, nhưng nay xem xong giới thiệu toàn bộ kỹ năng của Hồng Loan Tinh Quan, Trương Nguyên Thanh phát hiện vậy mà lại cực kỳ tương tự với nghề nghiệp Ái Dục.

Ví dụ như, Hồng Loan Tinh Quan có thể dắt tơ hồng, coi trọng cô gái (chàng trai) nào, nối tơ hồng hai bên, liền có thể thúc đẩy một đôi nhân duyên. Đương nhiên, nối tơ hồng có hạn chế thời gian, không phải vĩnh cửu.

Đồng thời, Hồng Loan Tinh Quan còn có thể cắt đứt tơ hồng phá hư nhân duyên, cực kỳ đáng sợ.

“Hơn nữa, Nhạc Sĩ và Hồng Loan Tinh Quan cảm giác không có liên hệ gì cả.” Hắn nói.

Quan Nhã không hổ xuất thân đại gia tộc, ân cần dạy bảo:

“Có liên hệ, trấn an + thôi miên, có thể có một loại giải thích khác: khúc hát ru! Ai biết hát khúc hát ru đây? Là mẹ, mà một kỹ năng trung tâm của Hồng Loan Tinh Quan là chăm sóc, hai bên sao có thể không có liên hệ chứ.?

“Nhạc Sĩ cấp Chúa Tể, gọi là ‘Ti Mệnh’, Ti Mệnh cai quản là sinh mệnh cùng “giáng sinh’, khúc hát ru, tơ hồng nhân duyên, chăm sóc, sinh mệnh… Nhạc Sĩ cái nghề nghiệp này, trung tâm là thai nghén sinh sản. Mà nghề nghiệp Ái Dục, trung tâm là ái dục.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, thế mà không có lời nào để chống đỡ, đành phải tiếp tục xem.

“Học Sĩ: kỹ năng chủ động: không! Kỹ năng bị động: ký ức, học tập, nghiên cứu, học thuật chi hồn.”

“Phương Sĩ: kỹ năng chủ động: luyện đan (tri thức dược lý), y thuật, bói toán, trận pháp; Kỹ năng bị động: bách độc bất xâm, độ hòa hợp đạo cụ.”

Một nghề nghiệp duy nhất ở cảnh giới Siêu Phàm không có kỹ năng chủ động, rác rưởi chiến đấu.

Nhưng đến cảnh giới Thánh Giả, quả thực là bác học đại sư, trừ không sở trường cận chiến, các loại kỹ năng đều max điểm. Không sở trường cận chiến, không đại biểu không thể chiến đấu.

Kế tiếp là trận doanh tà ác, tin tức nghề nghiệp Yêu Mê Hoặc, Trương Nguyên Thanh đã xem, trực tiếp nhìn về phía Vu Cổ Sư cùng Huyễn Thuật Sư.

"Vu Cổ Sư: kỹ năng chủ động: cổ thuật (bồi dưỡng cổ độc cùng cổ thú), khống cổ, hóa cổ; Kỹ năng bị động: cổ thân, máu lạnh."

"Thông Linh Sư: kỹ năng chủ động: cầu phúc, tước phúc, nguyền rủa; Kỹ năng bị động: linh cảm."

Ba kỹ năng chủ động của Vu Cổ Sư, Trương Nguyên Thanh từng sớm kiến thức nhiều lần, trái lại kỹ năng bị động không quá rõ. Cổ Thân là cơ sở của Vu Cổ Sư miễn dịch cổ độc cùng hóa cổ.

Máu Lạnh là giảm bớt nhân tính của Vu Cổ Sư, hủy diệt tình cảm, khiến họ hóa thân sát thủ lãnh khốc vô tình, giảm bớt ảnh hưởng do sợ hãi, thương hại các loại tình cảm mang đến. Mỗi một vị Vu Cổ Sư sau khi hóa cổ, thú tính lớn hơn nhân tính.

Thông Linh Sư, dựa theo giới thiệu kỹ năng, cái gọi là thông linh, thông không phải oán linh, mà là tồn tại vô thượng trong cõi nào đó. Linh cảm càng cao, khi khai đàn làm phép, hiệu quả cầu phúc, tước phúc, nguyền rủa càng mạnh

Vu Cổ Sư phóng độc, thả cổ, âm hiểm hơn nữa độc ác, mà Thông Linh Sư, càng thêm nham hiểm quỷ dị, ẩn ở phía sau màn, giết người ngoài ngàn dặm.

"Huyễn Thuật Sư: kỹ năng chủ động: ảo thuật, biến thân thuật, tâm linh cảm ứng, tinh thần đả kích; Kỹ năng bị động: cộng hưởng, cảm xúc dẫn đường."

"Chưởng Mộng Sứ: Đi vào giấc mộng, nuốt mộng, mộng cảnh tan vỡ, kẻ dệt mộng, chúa tể mộng cảnh; Kỹ năng bị động: kháng tính tinh thần."

Trừ không sở trường cận chiến, nghề nghiệp này đã quỷ dị lại giấu mình.

Hơn nữa bản thân qua lại tự nhiên ở trong mộng cảnh, bắt cũng không bắt được, chỉ nhìn một cách đơn thuần kỹ năng của Huyễn Thuật Sư cùng Chưởng Mộng Sứ, liền biết đây là một nghề nghiệp cực kỳ khó chơi, nhất là Chưởng Mộng Sứ, quả thực giết người vô hình, giết người trong mộng, không để lại dấu vết,

"Nhìn từ tổng thể, trừ Yêu Mê Hoặc tương đối cứng, hai nghề nghiệp tà ác khác đều am hiểu ẩn nấp, rất khó bắt nha." Trương Nguyên Thanh cảm khái nói.

Quan Nhã khép lại máy tính, nói:

"Xem xong rồi chứ, bây giờ xem biệt thự cậu mới mua một chút đi, nếu hoàn cảnh không tệ chị có thể cân nhắc chiếm một phòng, ngẫu nhiên ở một chút. Ừm, chìa khóa biệt thự chị phải đòi của Phó Thanh Dương một cái."

"Đúng rồi, lĩnh vực quản lý, hắn có thể sắp xếp hai em gái tai thỏ phụ trách, dù sao biệt thự ngay tại cách vách."

Trương Nguyên Thanh sững sờ, nghe mà ngẩn ra: "Đây là chuyện tôi vừa quyết định, vì sao chị tựa như sớm có kế hoạch?"

Quan Nhã liếc hắn một cái:

"Cậu cho rằng Phó Thanh Dương vì sao chủ động đề cập địa điểm làm việc, hắn đây là dẫn đường cậu mua biệt thự nhỏ 80 triệu cách vách, là chị nhờ hắn làm như vậy. Hừ, Nữ Vương luôn ồn ào muốn tới Tùng Hải, mấy ngày hôm trước chị mời cô ta, cô ta nhăn nhó không đáp ứng, cô ta chính là muốn đi theo cậu. Bà đây là Thám Báo, cách màn hình cũng có thể nhìn ra tâm tư nho nhỏ của cô ta."

Chương 1037: Đấu đá nhau (1)

"Còn có Tạ Linh Hi kia, õng à õng ẹo, chị không yên tâm con bé đi theo cậu. Cho nên hơi, so với để cậu chọn địa điểm làm việc ở bên ngoài, không bằng chọn ở vịnh Phó gia, như vậy

nhất cử nhất động của mấy người đều ở dưới quan sát của Phó Thanh Dương, chị cũng yên tâm."

"Còn có cậu, sớm nhìn ra tâm tư nho nhỏ đó của cậu. Như thế nào? Thiên Tôn lão gia muốn chỉ huy quần phương, ra vào mỹ nữ làm bạn?"

Trương Nguyên Thanh ôm ngực, cảm giác tình cảm chân thành tha thiết bị lừa gạt, tín nhiệm người với người bị vô tình chà đạp, đau lòng đến khó hít thở được.

"Hai chị em các người bắt nạt người thành thật như thế, lương tâm có đau hay không?"

Quan Nhã ngồi ở trên đùi hắn lườm xéo hắn một cái, cười tủm tỉm nói: "Cậu bây giờ hối hận cũng được, không muộn."

"Muộn rồi!" Trương Nguyên Thanh đè Quan Nhã ở trên sô pha, trọng lượng toàn thân hắn đều đặt ở trên thân thể mềm mại này, hít mùi thơm của cơ thể thoang thoảng, nhìn khuôn mặt con lai quyến rũ gần trong gang tấc, có lập thể tinh xảo của phương Tây, làn da lại mịn màng trắng nõn, trong xinh đẹp có lẫn phong tình nơi khác, cộng điểm sức quyến rũ cực cao,

"Chị Quan Nhã, chị thật xinh đẹp…"Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Gò má Quan Nhã nổi lên đỏ ửng, sóng mắt mềm mại đáng yêu, nhìn thẳng vào hắn.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, ngậm lấy cánh môi ấm áp đầy đặn, hắn mút từng ngụm từng ngụm, Quan Nhã thật cẩn thận đáp lại.

Lúc này, cửa phòng sách đột nhiên mở ra, Tiền công tử mặc âu phục trắng như tuyết, đứng ở cửa, sắc mặt lạnh như băng như sương, thanh âm càng như trời đông giá rét.

"Các người đang làm cái gì?"

Trương Nguyên Thanh từ trên người Quan Nhã bật dậy, mặt không đổi sắc nói:

"Bang chủ ngài đã trở lại, tôi cùng chị Quan Nhã thay anh thử xem sô pha có đủ thoải mái hay không."

Quan Nhã chỉnh lại tư thế, xấu hổ chỉnh lại vạt áo, cổ áo cùng mái tóc.

“Phòng sách của tôi không phải chỗ các người yêu đương vụng trộm, để tôi nhìn thấy chuyện như vậy nữa, tiền thưởng năm nay đừng nghĩ nữa!” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói.

Hắn cảm giác phòng sách của mình đã bị làm bẩn rồi.

“Bang chủ, ngài dùng sai từ rồi, chúng tôi đây là thân thiết.” Trương Nguyên Thanh ân cần rót trà cho lão đại, ra hiệu hắn đến cạnh bàn ngồi.

Phó Thanh Dương bưng trà nhấp một ngụm.

“Quan Nhã là có vị hôn phu.”

Sắc mặt hai tiểu tình lữ đồng thời trầm xuống.

Một câu của Phó Thanh Dương đồng thời đắc tội hai người, ảnh hưởng tâm tình bọn họ, phá hủy không khí ngọt ngào.

Phó gia không phải còn lắc lư chưa quyết định sao, lại nói, lại nói, chỉ là có ý đồ thông gia, căn bản không đăng ký kết hôn, tính là vị hôn phu cái gì, nhiều lắm là một người cạnh tranh, hừ, tâm lý trả thù rất mạnh, lòng dạ hẹp hòi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, nói:

“Ngài Bill tìm bang chủ có chuyện gì?”

Phó Thanh Dương trầm ngâm một phen, nói:

“Cao tầng của câu lạc bộ Tửu Thần, sắp tới có thể sẽ lẻn vào Tùng Hải, hắn hy vọng tôi có thể đại biểu Ngũ Hành minh, đối phó những nghề nghiệp tà ác nước ngoài đó.”

Mang ân oán của câu lạc bộ Tửu Thần cùng Công Hội Thương Nhân nói cho Trương Nguyên Thanh.

Vị mạnh nhất nghề nghiệp Hư Không kia ngay tại Tùng Hải? Trương Nguyên Thanh cả kinh, thầm nhủ Tùng Hải nho nhỏ, vậy mà lại cất giấu nhiều đại lão như vậy?

“Nghề nghiệp Hư Không am hiểu tiềm hành, ẩn nấp, người câu lạc bộ Tửu Thần tìm được hắn?” Quan Nhã ngồi ở trên sô pha nhíu mày nói.

“Nói từ trên lý luận, tìm không thấy!” Phó Thanh Dương lắc đầu trước, tiếp theo bổ sung

“Nhưng bọn họ đã dám đến, tự nhiên là có nắm chắc, những thứ này không ở trong phạm vi cân nhắc của chúng ta. Điều phân bộ Tùng Hải phải làm là, như thế nào trục xuất người của câu lạc bộ Tửu Thần, hoặc là, ở lúc hai bên xảy ra xung đột, áp chế ảnh hưởng đến thấp nhất.”

Quan Nhã trầm ngâm vài giây, bất đắc dĩ nói: “Đây không phải chuyện phân bộ Tùng Hải có thể làm được.”

Vị người mạnh nhất nghề nghiệp Hư Không kia, là tồn tại cường đại sánh vai minh chủ, câu lạc bộ Tửu Thần muốn đạt thành mục đích, ít nhất cũng đưa ra nhân vật cùng cấp bậc. Hiển nhiên đã vượt qua cực hạn năng lực của phân bộ Tùng Hải.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Cho nên tôi báo cáo tin tức cho kẻ rác rưởi kia, để tự cô ta tới đây xử lý.”

Quan Nhã bĩu môi: “Cậu quấy rầy tâm tình ăn đồ ngọt đọc manga của cô ta, cô ta đến Tùng Hải đánh cậu đầu tiên.”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt đứng ở bên cạnh, căn bản nghe không hiểu hai chị em họ này đối thoại.

Phó Thanh Dương giống như bị bóc vết sẹo, hừ lạnh một tiếng.

…

Buổi sáng thứ ba, ngoài tiểu khu vịnh Phó gia.

Một chiếc xe hơi màu trắng đỗ trước barie, bị bảo vệ cửa nghiêm túc cản lại.

Nữ Vương trang điểm khói, đeo vòng tai lớn màu bạc thò đầu ra, hô: “Tôi tìm bạn!”

Bảo vệ rời khỏi vọng gác, nhìn cô một cái, chưa bởi vì xe sang giá trị 600 ngàn (gần 2 tỷ) mà thay đổi thái độ, càng chưa bởi vì nữ chủ xe mỹ mạo mà cho qua, nghiêm trang nói: “Mời liên hệ bạn của cô!”

Chương 1038: Đấu đá nhau (2)

Bảo an còn rất nghiêm nha… Nữ Vương cầm lên điện thoại di động, rời khỏi phần mềm dẫn đường, gửi một tin nhắn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Tôi ở cửa tiểu khu vịnh Phó gia, bảo vệ không cho tôi vào."

Cô hôm nay là tới báo cáo, mấy ngày trước trình đơn xin chuyển công tác, quan hệ nhân sự của cô đã chuyển đến phân bộ Tùng Hải, người lãnh đạo trực tiếp lúc ở trên đơn xin kí tên phê chuẩn, trên mặt đầy nụ cười, hoàn toàn khác với sự lạnh nhạt của thời gian trước.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo cô đến biệt thự vịnh Phó gia đưa tin, nói nơi này là đại bản doanh đội tuần tra phân bộ Tùng Hải, địa bàn của Tiền công tử.

Nữ Vương trước khi đến đã tra xem giá biệt thự vịnh Phó gia, kinh ngạc rớt cằm xuống đất. Loại biệt thự xây ở nội thành này, mỗi một căn đều cần một cái mục tiêu nhỏ, rẻ nhất cũng phải 70-80 triệu.

Lấy tiền lương, phúc lợi của cô, làm cả đời cũng mua không nổi biệt thự nơi này. Rất nhanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời tin nhắn: "Chờ chút."

Qua hơn mười phút nữa, một cô gái khoác áo gió mỏng loại dài, ngồi xe đưa đón của khu, đến cửa tiểu khu.

"Xin hỏi là tiểu thư Nữ Vương sao?" Cô gái trên đầu đội trang sức tai thỏ, lộ ra nụ cười dịu dàng.

Nữ Vương ngẩn người, "Là, là tôi…" Cô không lộ dấu vết nhìn tai thỏ vài lần.

Em gái tai thỏ lấy ra thẻ cổng, quẹt mở barie, tiếp theo mở cửa xe, chui vào thùng xe, nói: "Đi về phía trước đi, tôi chỉ đường cho cô."

Nữ Vương khẽ nhấn ga, lái vào tiểu khu biệt thự, dọc theo đường đi ánh mắt cô liếc chỗ này ngó chỗ kia. Biệt thự nơi này khí phái xa hoa, vườn hoa đẹp tuyệt trần tao nhã, có thể tưởng tượng, người ở nơi này không giàu có thì tôn quý.

Nếu có thể ở luôn nơi này thì tốt rồi… Không biết "địa điểm làm việc" của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở chỗ nào, hẳn cũng là khu Khang Dương. Hôm nay đưa tin trước, ngày mai tìm môi giới thuê nhà… Nữ Vương cầm tay lái, lái xe chậm, suy nghĩ tung bay.

Không bao lâu, ở dưới em gái tai thỏ chỉ dẫn, xe lái đến cửa một tòa biệt thự xa hoa nhất khí phái nhất của tiểu khu biệt thự.

"Nơi này chính là chỗ ở của thiếu gia, đại bản doanh của mọi người." Em gái tai thỏ giới thiệu.

Nữ Vương đạp chân phanh lại, liền nghe em gái tai thỏ bên ghế phụ nói:

"Xin mời tiếp tục đi về phía trước, chỗ ở của ngài không ở nơi này."

Hả? Nơi ở? Nữ Vương kinh ngạc một phen, ngạc nhiên nói: "Có ý tứ gì?"

"Căn biệt thự hộ gia đình nhỏ kia ở bên cạnh, là chỗ ở ngài Nguyên Thủy chuẩn bị cho ngài. Về sau ngài ở nơi đó, tôi là phụ trách quản lý tòa nhà."

Miệng Nữ Vương há thành hình chữ 'O', "Đây là chỗ ở Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp xếp cho mình? Mình, mình về sau ở nơi này?" Cô như không dám tin chứng thực: "Điều này là thật sao điều này là thật sao?!"

Em gái tai thỏ mỉm cười gật đầu.

Trong lòng Nữ Vương nóng lên một phen, nhấn ga, nhanh chóng lướt qua biệt thự lớn của Phó Thanh Dương, đỗ xe ở cửa căn biệt thự "hộ gia đình nhỏ" kia.

Cổng sắt nghệ thuật của biệt thự mở rộng, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc áo thun màu trắng, quần soóc nhạt màu đứng ở cửa, trẻ tuổi tuấn lãng, làn da trắng, trên mặt mang theo mỉm cười, có một khí chất thần bí xuất trần.

Cái này hoàn toàn khác với khí tràng lúc trấn âm Dương, tà dị tôn quý.

"Hoan nghênh!" Trương Nguyên Thanh dang vòng tay, một bộ dáng bạn cũ xa cách lâu ngày gặp lại.

Thời gian cách nhiều ngày, cô vẫn bề ngoài như trước, mỹ nhân đô thị mặt trứng ngỗng, trang điểm khói, khuyên tai lớn, có chút hương vị đại tỷ tỷ bất lương.

Nữ Vương chưa lên đón, tặc lưỡi nói: "Nhà tốt như vậy cho tôi ở, Thiên Tôn lão gia, cậu có phải bao nuôi tôi hay không?"

Trương Nguyên Thanh đang muốn trêu chọc, phía sau truyền đến tiếng Quan Nhã cười khẽ:

"Đúng vậy, hắn chẳng những muốn bao nuôi cô, trong phòng còn bao nuôi một đứa trẻ vị thành niên, còn không mau đi vào làm quen một phen, thương lượng một chút hầu hạ Thiên Tôn lão gia như thế nào."

"A, Quan Nhã!" Nữ Vương vòng ra khỏi Trương Nguyên Thanh, vui vẻ bổ nhào tới, một bộ tư thái tỷ muội tình thâm, "Cô vừa rồi nói cái gì tôi hoàn toàn chưa nghe được". Quan Nhã cũng nhiệt tình ôm Nữ Vương, giống như lời vui đùa vừa rồi là trêu chọc bình thường giữa tỷ muội.

"Căn biệt thự này là sản nghiệp của tôi, coi như địa điểm làm việc của tiểu đội chúng ta. Nữ Vương, sau này cô cứ ở nơi này, đã có một vị đội viên đến trước, tôi dẫn cô làm quen một phen." Trương Nguyên Thanh ngắt lời chị em ôn chuyện, dẫn Nữ Vương xuyên qua vườn hoa nhỏ, tiến vào biệt thự.

Biệt thự không phải xây thô, mà là trang hoàng tinh xảo, xách va ly vào ở là được. Biệt thự tổng cộng ba tầng, diện tích một tầng đại khái là 160 mét vuông, lầu một là phòng khách lớn, phòng bếp, phòng khách nhỏ, hai phòng vệ sinh.

Lúc này, đang có sáu bảy công nhân cầm công cụ, nâng vật dụng, cải tiến phòng khách nhỏ thành phòng tập thể thao.

Chương 1039: Đấu đá nhau (3)

Một cô gái nhỏ mười sáu mười bảy tuổi, trông như người lớn chỉ đạo công nhân. Cô khuôn mặt nho nhỏ, mắt sáng long lanh, mũi cao miệng nhỏ, tuổi còn nhỏ, không đủ thành thục không đủ quyến rũ, nhưng cực kỳ thanh lệ đáng yêu.

Là tiểu mỹ nhân làm mắt người ta sáng lên.

Tạ Linh Hi, thiên kim tiểu thư Tạ gia tỉnh Hàng Trang, cô ấy thế mà cũng vào đội tuần tra? Nữ Vương có chút ngạc nhiên.

Cô ở lúc đấu lôi đài, từng thấy cô bé này, cả ngày ca ca dài ca ca ngắn, Quan Nhã tựa như không quá thích cô bé.

Đội tuần tra chính phủ hệ số nguy hiểm so với đội trú đóng cao hơn rất nhiều, rất khó tưởng tượng, Tạ gia sẽ để thiên kim tiểu thư ngậm thìa vàng sinh ra như vậy gia nhập đội tuần tra. Trình độ coi trọng của Tạ gia đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn rất cao, bằng không sẽ tuyệt đối không nỡ đưa Tạ Linh Hi tới đây… Trong lòng Nữ Vương thầm nghĩ.

"A, là Nữ Vương tỷ tỷ!"

Tạ Linh Hi nhìn thấy Nữ Vương tiến vào, vui sướng nghênh đón, dịu dàng nói: "Chào tỷ tỷ, Nữ Vương tỷ tỷ, chúng ta ở cùng tầng đi. Chị Quan Nhã là muốn ở cùng tầng với Nguyên Thủy ca ca. Em không có vấn đề!" Nữ Vương cười ứng đối, liếc Quan Nhã cùng Trương Nguyên Thanh một cái.

Ặc, mình nhớ Quan Nhã chưa nói muốn ở cùng tầng với mình mà… Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, bỗng nhiên ý thức được tiểu trà xanh bắt đầu tác quái rồi.

Một câu nhẹ nhàng bâng quơ này của cô bé, đã mang bản thân cùng Nữ Vương quy nạp đến trong trận doanh ngoài, đều là "người ngoài", mà miêu tả Quan Nhã cùng Nguyên Thủy ca ca ở cùng tầng, trên thực tế là là ám chỉ quan hệ của hắn cùng Quan Nhã.

Nữ Vương nếu có hảo cảm với hắn, liền tất nhiên sẽ đối địch Quan Nhã, cho dù không có hảo cảm đối với hắn, cũng sẽ ý thức được Quan Nhã là "bà chủ", cô cùng Tạ Linh Hi là nhân viên. Giai cấp đối lập liền sinh ra.

Mọi người đều biết, ông chủ cùng nhân viên quan hệ tốt nữa, chung quy là đối lập giai cấp.

Tạ Linh Hi tựa như đối với chị Quan Nhã có địch ý rất mạnh, Nữ Vương vừa tới, cô bé liền âm thầm kéo bè kết phái, mình về sau vẫn là ít tới nơi này… Trương Nguyên Thanh trong lòng nghĩ, nhịn không được nghiêng đầu liếc Quan Nhã một cái.

Lão tài xế hơi nheo mắt lại, khóe môi nhếch lên nụ cười.

“Nguyên Thủy ca ca, em muốn mang phòng sách để đó không dùng của lầu hai đổi thành phòng xem phim, được không?” Tạ Linh Hi giọng điệu nũng nịu.

“Em tùy ý là được.” Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ, cứ cải tạo, dù sao về sau đều là của mình. Hắn nói tiếp:

“Mọi người có bất cứ vấn đề gì, trực tiếp tìm thỏ quản gia là được, không cần nói với tôi. Tôi nói công tác của đội tuần tra trước, đội tuần tra viên hàng năm phải có ghi chép ba tháng ra ngoài, đây là tiêu chuẩn cơ bản, nhưng tôi nghe nói, đại bộ phận đội tuần tra, thời gian ra ngoài, thật ra cũng sẽ không vượt qua ba tháng, không tính là bận.”

“Công tác chủ yếu của chúng ta là đuổi bắt tội phạm truy nã, tiếp nhận đồng nghiệp khu trực thuộc cầu viện, ở dưới tình huống đội ngũ trú đóng nhân viên không đủ, giúp đỡ xử lý vấn đề.”

“Phân bộ, tổng bộ sẽ sắp xếp nhiệm vụ cho chúng ta, chúng ta cũng có thể tự mình chủ động xin xử lý sự kiện nào đó, tiền thưởng của chúng ta cùng một nhịp thở với KPI, tôi từng hướng mấy vị đội trưởng tuần tra khác của Tùng Hải hỏi thăm, đội tuần tra công trạng đạt tiêu chuẩn, thu nhập hàng năm là gấp 3 tới 5 lần đội ngũ trú đóng, nhưng cũng nguy hiểm hơn.”

“Càng nguy hiểm hơn là, rời khỏi Tùng Hải, mất đi các trưởng lão che chở, lấy danh tiếng cùng xếp hạng bảng treo thưởng của tôi, một khi quá mức rêu rao, rất có thể bị đuổi giết, mai phục, những nguy hiểm này, tôi có nghĩa vụ báo cho mọi người biết trước.”

Nữ Vương và Tạ Linh Hi nghe mà sắc mặt nghiêm túc.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, lấy trình độ “được coi trọng” của Nguyên Thủy Thiên Tôn, kẻ địch ra tay nhất định là cấp Thần Tướng, các cô hai con gà mờ cảnh giới Siêu Phàm, trong nháy mắt phải chết oan chết uổng.

Trương Nguyên Thanh chuyển đề tài, nói:

“Chẳng qua, gia nhập đội ngũ của tôi, sẽ có phúc lợi phương diện đạo cụ, hai người đều là cấp 3, chờ tương lai vào phó bản giết chóc, tôi sẽ cho mọi người mượn đạo cụ. Mặt khác, bình thường có nhiệm vụ, tôi cũng sẽ phân phối vài món đạo cụ cho

mọi người, tăng cường thực lực của mọi người, tăng cường năng lực tự bảo vệ mình.”

Tạ Linh Hi là hào môn thiên kim, thân mang ba bốn món đạo cụ, đối với phúc lợi có thể sử dụng đạo cụ của Nguyên Thủy cao ca tỏ ra rất vui vẻ, nhưng không đến mức quá bất ngờ. Nữ Vương thì khác, mắt cô đột nhiên sáng ngời, sốt ruột không dằn được nói: “Thiên Tôn lão…”

Nhìn Quan Nhã một cái, sửa lời nói: “Đội trưởng, tôi có thể xem xem là những đạo cụ nào hay không, để có một cái hiểu biết.”

Tạ Linh Hi cũng chờ mong.

Chương 1040: Đấu đá nhau (4)

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, đồng ý yêu cầu của Nữ Vương, lập tức mang “Mắt Kính Người Quan Sát”, “Lưỡi Dao Khát Máu”, “Vòng Cổ May Mắn”, vòng tay “Thú Ngữ Giả”, “Hộp Thôi Miên”, “Đại Sư Kiếm Thuật”, “Da Người Hoàn Mỹ” lấy ra, bày ở trên bàn trà.

“Những đạo cụ này là mọi người có thể xin sử dụng bất cứ lúc nào, ngoài ra, tôi nơi này còn có bốn năm món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, công năng đặc thù, ở thời kỳ đặc thù, cũng có thể xin sử dụng.”

Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương đã sốt ruột không chờ nổi nắm lên đạo cụ, lần lượt xem xét thuộc tính vật phẩm.

“Đều là đạo cụ cực phẩm!”

“Oa, Nguyên Thủy ca ca thật giàu có, tuổi còn trẻ đã có nhiều đạo cụ cực phẩm như vậy. Cái này còn chưa bao gồm cái áo choàng kia của anh, phần thưởng quán quân đấu lôi đài, còn có phần thưởng vượt qua phó bản giết chóc.”

“Tôi đến bây giờ mới hai món đạo cụ, một món trong đó còn là loại phụ trợ giá trị không tính là lớn, đội trưởng cậu bao nuôi tôi đi.”

Hai người đẹp một lớn một nhỏ điên cuồng nuốt nước bọt, đôi mắt đẹp sáng lấp lánh.

Nữ Vương đối với Mắt Kính Người Quan Sát, Vòng Cổ May Mắn, Vòng Tay Thú Ngữ Giả yêu thích không buông tay, cầm ở trong tay không ngừng thưởng thức, cũng đeo mắt kính lên.

Tạ Linh Hi thì nhìn chằm chằm" Da Người Hoàn Mỹ", trầm ngâm không nói, không biết đang nghĩ cái gì.

Nữ Vương đeo mắt kính, mặt ngoài cao hứng phấn chấn, thực ra vụng trộm đánh giá các đồng nghiệp bên người. Thiên Tôn lão gia có chút đắc ý, hắc, tiểu nam sinh này… Quan Nhã không quá thích Tạ Linh Hi, nhưng không phải kiêng kị, ánh mắt ngầm chứa sự khinh thường, ừm, dù sao cô bé còn vị thành niên các phương diện đều nhỏ, đối với mình thì có chút đề phòng, nhưng trình độ không cao. Chậc chậc, Quan Nhã rất tự tin đối với sức quyến rũ của bản thân…

Tạ Linh Hi tựa như đang có chủ ý quỷ gì, là Da Người Hoàn Mỹ cho cô bé linh cảm. Ồ, cô bé muốn ngụy trang thành Quan Nhã.

Nữ Vương không lộ dấu vết đảo qua ba người, sau đó tháo kính râm xuống, tiếp tục cao hứng thưởng thức đạo cụ khác.

"Khụ khụ…"

Trương Nguyên Thanh thu hồi đạo cụ, đằng hắng cổ họng, "Tôi đi nhà vệ sinh một chút."

Đều không phải kẻ đơn giản… Khoảnh khắc xoay người, trong lòng hắn nói thầm một tiếng

Đợi lát nữa đi thỉnh giáo đạo sư cuộc đời một phen, làm sao để duy trì cân bằng giữa đội viên nữ. Vào phòng vệ sinh, vừa xả sạch bàng quang, vừa nghĩ thuật chế hành, hắn đột nhiên nghĩ tới Ryo Asano tuổi xấp xỉ với Tạ Linh Hi.

Ryo Asano là đệ tử của phó tổ trưởng Thiên Hạc tổ, chủ nhân sau lưng Thiên Hạc tổ là tổ chức Thiên Phạt. Gia tộc Miller là một trong những gia tộc lớn bên trong tổ chức Thiên Phạt. Vị thiếu gia nào đó của gia tộc Miller là chuẩn vị hôn phu của Quan Nhã.

Như vậy, hắn hoàn toàn có thể thông qua Ryo Asano, thu thập, tìm hiểu tình báo gia tộc Miller. Tuy trực tiếp tìm Phó Thanh Dương, cũng có thể đạt được tin tức muốn có, nhưng thêm một con đường không phải chuyện xấu, hơn nữa ở trên vấn đề

Quan Nhã, hắn không muốn hoàn toàn dựa vào Phó Thanh Dương.

Ở trên đại bộ phận sự việc, hắn có thể không chút chướng ngại tâm lý cúi đầu bái lạy.

Duy chỉ có trên chuyện Quan Nhã, Trương Nguyên Thanh không muốn cái gì cũng dựa vào người khác, ở trên chuyện này thường xuyên cầu Phó Thanh Dương, đã có thể làm Quan Nhã cùng Tiền công tử thất vọng, cũng sẽ khiến hắn tỏ ra không có năng lực. Rời khỏi Tiền công tử chuyện gì cũng không làm được.

Thêm nữa, mục đích hắn thành lập "Người Chết Trở Về", chính là mở rộng con đường, Thiên Hạc tổ chính là bàn đạp rất tốt, có thể khiến hắn hiểu biết càng nhiều tình báo nước ngoài hơn. Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh mở ra kho hàng bang phái, click mục lựa chọn "mời chào" góc trên bên phải, lấy ngón tay thay bút, ở trong khung thoại bắn ra viết "Ryo Asano!"

Tokyo. Tổng bộ Thiên Hạc tổ, văn phòng phó tổ trưởng.

Ryo Asano mặc trang phục kiếm đạo màu trắng, ngồi ở trên đệm mềm, đang cùng lão sư Ryuzaki Ichoro cũng mặc trang phục kiếm đạo uống trà.

"Ryo-chan, tổ trưởng mới từ liên bang đế quốc trở về, nghe nói tình huống của con ở trong phó bản giết chóc, hắn hy vọng con có thể lấy được liên hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng âm thầm bảo trì liên lạc." Ryuzaki Ichoro buông chén trà, trầm giọng nói.

"Nhưng mà con cũng chưa có phương thức liên lạc của Nguyên Thủy Thiên Tôn…" Ryo Asano trong lòng khẽ động: "Lão sư, tổ trưởng lại ở liên bang đế quốc bị khinh bỉ à, bọn họ phê bình tổ trưởng; tựa như phụ thân dạy dỗ con trai."

"Ngu ngốc!" Ryuzaki Ichoro quát: "Đoạn lời vừa rồi của con, ở niên đại võ sĩ thịnh hành, là phải mổ bụng tạ tội."

"Xin lỗi, lão sư…" Ryo Asano vội vàng cúi đầu nhận sai, đột nhiên ngẩn ra, chợt ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Ryuzaki Ichoro.

Nói chuẩn xác, là nhìn chằm chằm không gian phía trước. Nơi đó bắn ra khung đối thoại chỉ có cô có thể thấy: "Nguyên Thủy Thiên Tôn mời bạn gia nhập 'Người Chết Trở Về'."

Chương 1041: Ác ý (1)

"Ryo-chan?"

Thấy Ryo Asano mở to mắt nhìn chằm chằm mình, Ryuzaki Ichoro nhíu mày, tăng thêm giọng điệu răn dạy: "Con đây là thái độ gì, có phải cảm thấy trở thành Thánh Giả rồi, thì có thể không tôn sư trọng đạo nữa hay không?"

"A, không phải không phải…" Ryo Asano phục hồi tinh thần lại, con ngươi "tan rã" khôi phục tiêu cự, nhìn lão sư, nói:

"Vừa rồi, Nguyên… Nguyên Thủy Thiên Tôn mời con gia nhập bang phái của hắn." Nói xong, chỉ chỉ khung đối thoại nổi ở giữa không trung.

Ryuzaki Ichoro ngẩn ra, thân thể chợt ngã về phía trước, vẻ mặt đầy kích động: "Nguyên Thủy Thiên Tôn mời con gia nhập bang phái của hắn?"

Hắn liên tục nhìn về phía đỉnh đầu Ryo Asano, tuy cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng hắn biết khung đối thoại ở nơi nào.

Ryo Asano dùng sức gật đầu, cẩn thận thử nói: "Lão sư, con nên đồng ý hay không?"

"Đương nhiên đồng ý!" Thanh âm Ryuzaki Ichoro đột nhiên cất cao, dùng giọng điệu gần như mệnh lệnh, nói: "Đồng ý, lập tức đồng ý!"

Hắn vừa buồn bực không thể liên lạc Nguyên Thủy Thiên Tôn, kết quả đối phương liền hướng Ryo-chan phát ra lời mời.

Đây chính là ý trời!

Trong lòng Ryo Asano nhẹ nhàng thở ra, lựa chọn đồng ý gia nhập.

Cô tự nhiên là cầu còn không được, nhưng không dám tự tiện chủ trương, cho nên trưng cầu ý kiến của lão sư, không ngờ lão sư so với cô còn sốt ruột hơn.

Chờ Ryo Asano đồng ý lời mời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ryuzaki Ichoro vội hỏi: "Bang phái tên là gì, bao nhiêu thành viên, mở ra kho hàng bang phái nhìn xem."

Hắn đối với vị thiên tài trẻ tuổi kia của đại lục có lòng hiếu kỳ cùng ham muốn thăm dò mãnh liệt.

Bang phái tên 'Người Chết Trở Về', thành viên chỉ có bốn vị, kho hàng bang phái…" Ryo Asano đột nhiên trợn to mắt, lắp bắp nói:

"Thật… thật nhiều đạo cụ…"

Chỉ có bốn thành viên… Ryuzaki Ichoro trầm ngâm vài giây, trên khuôn mặt nghiêm túc hiện lên nụ cười

"Thành viên bang phái ít, nói rõ hắn yêu cầu rất cao, hơn nữa coi trọng đối với thành viên bang phái. Đạo cụ là phúc lợi của thành viên bang phái, ở quốc gia chúng ta, đạo cụ là tài nguyên khan hiếm, nhưng đối với con mà nói, về sau sẽ không thiếu đạo cụ."

"Ryo-chan, đây là cơ hội của con, có lẽ cũng là cơ hội của Thiên Hạc tổ, phải thật cố gắng, kinh doanh tốt phần quan hệ này."

Ryo Asano thẳng lưng, hô một tiếng thanh thúy "Hây!"

Cô biết Thiên Hạc tổ nghe lệnh từ tổ chức Thiên Phạt, nhưng các đời tổ trưởng vẫn luôn muốn thoát khỏi sự khống chế này, không có ai muốn làm nô tài.

Mặt ngoài lá mặt lá trái, âm thầm thuận lợi mọi bề là phương châm không thay đổi của Thiên Hạc tổ.

Thiên Hạc tổ chưa chắc sẽ dùng đến Nguyên Thủy Thiên Tôn mối quan hệ này, nhưng có vài thứ có thể không cần, lại không thể không có.

"Nhưng con vẫn như cũ chưa đạt được phương thức liên lạc của Nguyên Thủy Thiên Tôn." Ryo Asano buồn rầu nói. Linh cảnh không có "chat riêng" loại hệ thống này.

"Tổ chức sẽ nghĩ cách lấy được số điện thoại di động của Nguyên Thủy Thiên Tôn." Ryuzaki Ichoro sốt ruột không chờ được đứng dậy, trên mặt đầy nụ cười: "Thầy đi hướng tổ trưởng báo cáo việc này."

…

“Thành viên bang phái với nhau không thể gửi tin riêng, điểm này thật không tốt, hệ thống linh cảnh còn chờ cập nhật nha…” Trương Nguyên Thanh rửa tay, rời khỏi WC, quay về phòng khách. “Ồ, hai người họ đâu?”

Quan Nhã cùng Nữ Vương không ở đây, trong phòng khách chỉ còn lại có Tạ Linh Hi chỉ đạo công nhân lắp đặt thiết bị.

“Nữ Vương tỷ tỷ về khách sạn lấy hành lý rồi, Quan Nhã tỷ tỷ về nhà mẹ đẻ rồi.” Bé trà xanh dịu dàng nói.

Về nhà mẹ đẻ? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một giây, mới phản ứng lại cô là chỉ biệt thự lớn của Phó Thanh Dương.

“Làm sao em biết quan hệ của Phó Thanh Dương cùng Quan Nhã?”

“Cái này cũng không phải bí mật, em nhờ gia tộc kiểm tra một phen.” Tạ Linh Hi nói xong, đại khái là cảm thấy “kiểm tra” chuyện này, bản thân đã không phù hợp hình tượng ngây thơ rực rỡ, sửa lời nói:

“Lúc đấu lôi đài, mẹ em cũng đến xem trận đấu, em liền thuận miệng nói, mẹ liền đi kiểm tra.”

Không cần giải thích, giải thích chính là che giấu… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nghĩ bé trà xanh là người của linh cảnh thế gia, giật mình, thuận miệng hỏi:

“Anh mời chào một linh cảnh hành giả nước ngoài, nhưng không biết phương thức liên lạc cô ấy, trong hệ thống bang phái lại không có năng lực nhắn tin riêng, có chút phiền não.”

Hắn tin tưởng, em gái dịu dàng dễ mến, sẽ chủ động sẻ chia lo lắng thay ca ca.

“Thành viên nam hay là thành viên nữ?” Tạ Linh Hi hỏi.

(anh ấy và cô ấy có cùng âm đọc trong tiếng Hán, chỉ khác chữ viết. Ở đoạn văn trên, văn viết nên có thể biết là cô ấy, nhưng khi phát âm ra thì không biết được)

Đây là trọng điểm sao? Lĩnh hội trọng điểm trong lời của anh! Trương Nguyên Thanh nói: “Lớn xấp xỉ với em.”

Lúc hắn nói chuyện, Tạ Linh Hi đã mở ra kho hàng bang phái, xem xét danh sách thành viên bang phái.

“Ryo Asano… Ồ, chính là người kia quen biết trong phó bản giết chóc?” Tạ Linh Hi từng xem bảng điểm chính phủ công bố, trí nhớ thật tốt, cô lập tức nhớ ra cái tên này.

Chương 1042: Ác ý (2)

Bé trà xanh nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, nói:

“Muốn liên hệ thành viên bang phái, kho hàng bang phái là con đường duy nhất, Nguyên Thủy ca ca có thể để lại tờ giấy các thứ.”

“Tờ giấy không phải sự vật linh cảnh, không thể để vào kho hàng.” Trương Nguyên Thanh nhắc nhở.

Bé trà xanh cười khẽ hì hì, nói: “Em có biện pháp.”

Cô nói xong, con ngươi mất tiêu cự, như là đang chăm chú nhìn hư không, mười mấy giây sau, cô lấy ra một cái bút ghi âm, nói: “Có thể dùng cái này.”

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận bút ghi âm màu đen, đọc lấy tin tức vật phẩm:

“Tên: bút ghi âm”

“Loại hình: sản phẩm điện tử”

“Công năng: ghi âm”

“Giới thiệu: có thể thu thanh âm, thời gian giữ lại là ba giờ. Thanh âm giai đoạn Siêu Phàm có thể giữ lại trăm phần trăm, thanh âm giai đoạn Thánh Giả có thể giữ lại 50% uy năng.

“ Ghi chú: Nó ưa thích nói thật, cũng hy vọng người sử dụng có được sở thích tương tự.”

“Đây là đạo cụ em từ trong kho hàng của lão tổ tông mượn được.” Tạ Linh Hi nói: “Dùng xong nhớ trả nha, bằng không lão tổ tông sẽ trách tội em, tuy ông ấy đã chướng mắt đạo cụ cấp thấp.”

Linh cảnh hành giả của Tạ gia, đều là thành viên bang phái lão tổ tông, cô cũng không ngoại lệ.

Thành viên Tạ gia mỗi tháng đều có một lần quyền lợi xin sử dụng đạo cụ tồn trữ trong kho hàng bang phái, nhưng giới hạn ở đạo cụ đối ứng cấp bậc của mình.

Trương Nguyên Thanh gật đầu, cầm lấy bút ghi âm, thu giọng nói: "Hey yo, số điện thoại của tôi là…"

Thanh âm đột nhiên khựng lại, Trương Nguyên Thanh yên lặng nhìn bé trà xanh.

Người sau lộ ra nụ cười giảo hoạt, "Ai da, đạo cụ này chính là như vậy, bình thường cũng không ai muốn dùng nó."

Da mặt Trương Nguyên Thanh giật một cái, tiếp tục nói hát:

"189…"

"Dùng đạo cụ này, nói cho ta biết, tin tức gia tộc Miller của tổ chức Thiên Phạt, hey yo."

Nói xong, hắn bỏ bút ghi âm vào kho hàng bang phái.

Hy vọng Ryo Asano nhìn thấy bút ghi âm có thể hiểu được ý của hắn, nếu không, Trương Nguyên Thanh phải cân nhắc mang cô nương Nhật Bản không có chỉ số thông minh này đá ra khỏi bang phái hay không.

Thiên Hạc tổ, văn phòng phó tổ trưởng.

Ryo Asano ngồi quỳ chân ở bên cạnh bàn, say sưa xem xét thuộc tính vật phẩm, thỉnh thoảng phát ra "Sư gô i*" cảm khái, đột nhiên nhìn thấy trong kho hàng có thêm một món đạo cụ, là một cái bút ghi âm màu đen.

*: Sugoi trong tiếng Nhật có nghĩa là "tuyệt", "tuyệt vời' hay "ngầu", "hết xẩy". Từ này thường được sử dụng để cảm thán.

"A! lại có đạo cụ mới."

Cô tràn ngập tò mò xem thuộc tính của bút ghi âm, tựa như cô gái đi dạo phố không biết mệt mỏi đánh giá túi xách, quần áo.

Xem xong thuộc tính bút ghi âm, cô lập tức ý thức được, đây là đạo cụ Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng để câu thông với mình.

Lập tức hướng bang chủ xin quyền sử dụng đạo cụ này.

Quả nhiên, vừa khởi xướng xin liền lập tức được phê chuẩn. Cô vội vàng lấy ra bút ghi âm, sau khi cẩn thận đánh giá, đè nắp bút. Trong loa truyền ra thanh âm quen thuộc của Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Hey yo, số điện thoại của tôi là…"

Ryo Asano trợn to mắt, nghe xong nội dung tin nhắn thoại ngắn gọn, vừa lấy ra điện thoại di động ghi lại dãy số liên lạc, vừa buồn cười nói thầm

"Hắn nói chuyện thật thú vị, giống như tên ngố."

Vịnh Phó gia, biệt thự nhà nghèo.

(nguyên văn: tiểu hộ hình biệt thự, trong đó tiểu hộ có nghĩa nhà nghèo hoặc nhà ít người. Đặt chân văn cảnh so sánh với biệt thự của Phó Thanh Dương, nên sẽ để là biệt thự nhà nghèo, mang tính tự châm biếm)

Trương Nguyên Thanh một tay cầm điện thoại di động, một tay cầm bút ghi âm, trong bút ghi âm truyền đến Ryo Asano rap "Hey yo", màn hình điện thoại di động biểu hiện là một phần mềm phiên dịch, đang mang giọng nói chuyển đổi thành văn tự: "Heyo…"

Nghề nghiệp chủ lưu của tổ chức Thiên Phạt là Pháp Sư Sét cùng Pháp Sư Gió, hey, Pháp Sư Sét cùng Pháp Sư Gió là tên giai đoạn Siêu Phàm. Do hai vị Chúa Tể sét, gió cường đại hơn một trăm năm trước thành lập; Lịch sử lâu đời, trải qua hơn một trăm năm mở rộng, hấp thu nghề nghiệp hợp pháp hai đại khu, trở thành tổ chức hợp pháp cường đại nhất trên thế giới."

"Hey yo, gia tộc Miller ở trong rất nhiều thế lực của tổ chức Thiên Phạt, có thể xếp vào năm gia tộc hạng đầu mạnh nhất, hey, hey, là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên…"

"Đại khái a đại khái là Chúa Tể đỉnh phong, nghề nghiệp là Pháp Sư Sét… Baka, xấu hổ quá."

"Gia tộc Miller là gia tộc lớn tư bản hùng hậu, ở các quốc gia phương Tây có được năng lượng khổng lồ, hey yo, gia tộc Miller số lượng cảnh giới Chúa Tể ít nhất sáu vị, Thánh Giả vượt qua hai mươi vị, số lượng Siêu Phàm khó có thể thống kê, hey!" Nội dung ghi âm đến đây là hết.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh rời khỏi điện thoại di động, lười biếng ngả về phía sau.

“Ít nhất sáu vị Chúa Tể, Thánh Giả vượt qua hai mươi vị… A, thế này tương đương với một phân bộ Tùng Hải rồi. Khó trách Phó gia muốn thông gia với gia tộc Miller, mình nếu là cao tầng Phó gia, mình cũng sẽ lựa chọn thông gia…”

Chương 1043: Ác ý (3)

Chúa Tể bình thường, Phó gia cũng chưa chắc để ý, ít nhất Chúa Tể cấp 8, mới có thể khiến Phó gia dứt bỏ gia tộc Miller. Quay đầu hỏi Phó Thanh Dương một phen, chuẩn vị hôn phu của Quan Nhã tên là gì.” Hắn âm thầm nghiến răng vài giây, chuyển dời sức chú ý đến tổ chức “Thiên Phạt” này.

Lại biết tên hai nghề nghiệp hợp pháp nước ngoài: Pháp Sư Sét, Pháp Sư Gió. Lại thêm “Hư Không”, “Ái Dục”, “Kỵ Sĩ”, tổng cộng năm loại nghề nghiệp hợp pháp, đối chiếu một phen bản thổ tám đại nghề nghiệp hợp pháp, nước ngoài ít nhất còn có hai nghề nghiệp hợp pháp, tạm thời chưa biết danh xưng.

“Dùng xong rồi nhỉ?” Tạ Linh Hi nhặt lên bút ghi âm, nói: “Vậy em trả lại cho lão tổ tông?”

Thấy Nguyên Thủy ca ca gật đầu, cộ lập tức trả đạo cụ về kho hàng bang phái, sau đó cười nhạo nói:

“Bạn cùng lứa tuổi thật ngu ngốc, ca ca cũng nói cho cô ấy dãy số liên lạc rồi, cô ấy vì sao không gọi điện thoại chứ?”

Trương Nguyên Thanh bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, cần mang Ryo Asano trục xuất bang phái hay không.

“Linh Hi à, anh đi biệt thự của Phó trưởng lão một phen.”

“Vâng ạ!”

…

Biệt thự lớn của Phó Thanh Dương, phòng Linh Quân.

Ban công, Trương Nguyên Thanh dâng phong bao thật dày, cúi đầu lạy luôn: “Xin lão sư nhận lấy tâm ý của tôi.”

Linh Quân mặc áo thun rộng cùng quần soóc, ngồi khoanh chân ở ghế sô pha đơn, một tay cầm chén trà, cười lạnh một tiếng nói:

“Tiền tài tục tằng đã muốn thu mua tôi? Cậu cũng quá khinh thường Hoa công tử tôi rồi, cầm đi cầm đi, trên người tôi không mang theo những tục vật này, bây giờ ai còn dùng tiền mặt.”

“Rõ!” Trương Nguyên Thanh thu hồi phong bao, tiếp theo lấy ra điện thoại di động, ở trong group Bạch Hổ vệ, liên tục phát cho Linh Quân mười bao lì xì, tổng cộng 20 ngàn.

Linh Quân lập tức thu lì xì, ho khan một tiếng: “Thôi, chuyện Annie bỏ qua ở đây, chân trời nơi nào không có cỏ, tôi cũng không phải người keo kiệt.”

Trương Nguyên Thanh thuận thế nói: “Có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo lão sư.”

Linh Quân nhấp ngụm nước trà tỏa hương thơm mát, “Cậu cùng Quan Nhã không phải quan hệ tinh tiến rất nhanh sao, không cần tôi thay cậu bày mưu tính kế, lâu là một tháng, ngắn thì nửa tháng, cậu có thể lên giường Quan Nhã.”

Trương Nguyên Thanh nhỏ giọng nói: “Tôi đột nhiên phát hiện, có một bạn gái Thám Báo, tựa như là một việc tương đối phiền toái…”

Linh Quân vội vàng nâng tay ngắt lời, sau đó lấy ra một hạt châu xanh biếc đặt ở trên bàn trà.

Một giây sau, hạt châu phát ra vầng sáng xanh biếc, khiến đồ gia dụng, vách tường căn phòng nhuộm lên một mảng màu xanh. Linh Quân lúc này mới thở phào một hơi, “Loại lời này, đừng nói ở trong biệt thự nhà Phó Thanh Dương, hắn bây giờ là trưởng lão rồi, sẽ nghe lén chúng ta nói chuyện. Bây giờ được rồi.”

Nói xong, hắn vô cùng đau đớn nói: “Bản công tử đã sớm cảnh báo cậu, cưới Thám Báo, cậu đời này cũng đừng nghĩ ăn vụng nữa.

Không nghe lời người lớn chịu thiệt ở trước mắt. Nếu cậu là muốn hỏi, làm sao gạt Quan Nhã ra ngoài tán gái, vậy chuyện này hết cách.”

“Tôi không muốn ăn vụng nha, tôi đối với chị Quan Nhã là toàn tâm toàn ý, chỉ là loại cảm giác bị cắn chặt đó, không phải tốt lắm.” Trương Nguyên Thanh giải thích.

Linh Quân bật cười một tiếng:

“Cậu bây giờ là tuần trăng mật, trong đầu chỉ có Quan Nhã, tương lai lâu ngày, cậu sẽ muốn thể nghiệm một phen cô gái khác. Vậy là chuyện gì?”

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói:

“Gần đây mời hai thành viên nữ gia nhập đội tuần tra, vừa gặp mặt, bọn họ đã bắt đầu tranh đấu gay gắt, tôi cảm giác mình không khống chế được.”

Tuy rất am hiểu xã giao, nhưng đối mặt loại tình huống này, vẫn thiếu kinh nghiệm.

Linh Quân liếc hắn một cái: “Hai thành viên nữ này đều có hảo cảm đối với cậu?”

“Có lẽ có một chút đi, nhưng không đến mức khăng khăng một mực đối với tôi.” Trong lòng Trương Nguyên Thanh vẫn là rất tự biết.

Trẻ tuổi thành danh, bộ dáng cũng không tệ, tiền đồ vô lượng, phụ nữ bình thường đều sẽ có hảo cảm đối với hắn. Nhưng hảo cảm là thứ rất cơ sở.

“Còn nhớ phương pháp tôi dạy cho cậu không, lúc theo đuổi cô gái, để cô ấy cảm nhận được thiên vị. Nếu cậu có thể lợi dụng tốt những cô gái này, trong một tuần là có thể lên giường Quan Nhã.”

“Làm như vậy khuyết điểm là, hai cô gái này sẽ dần dần đánh mất chờ mong đối với cậu, duy trì quan hệ bình thường với cậu. Về phần tranh đấu gay gắt phương diện này, nơi có người liền có giang hồ, các cô ấy ma sát phân cao thấp, chỉ cần ở trong phạm vi hợp lý, hơn nữa sẽ không phá hư quan hệ mặt ngoài, cái này có cái gì phải vội?” Linh Quân cười nhạo nói: “Tuyệt đối hài hòa là không tồn tại, cậu quá trẻ tuổi, qua vài năm nữa, liền biết người dưới trướng âm thầm phân cao thấp, là chuyện tốt, mà không phải chuyện xấu, phụ nữ cũng tương tự.”

“Lấy tình huống bây giờ mà nói, bên cạnh có mấy cô gái tư sắc không tệ, Quan Nhã sẽ sinh ra cảm giác nguy cơ, càng bám lấy cậu hơn, cái này chẳng lẽ không phải chuyện tốt. Đương nhiên, cậu không thể thật sự phát sinh cái gì với các cô ấy, bằng không dễ dàng lật xe.”

Chương 1044: Kẻ nghiện rượu (1)

Trương Nguyên Thanh liên tục gật đầu: “Vậy tôi chỉ cần không nhìn là được rồi?”

“Ở mặt ngoài có thể không nhìn, nhưng âm thầm, cậu phải thiên vị Quan Nhã nhiều hơn, như vậy mới có thể duy trì một mối quan hệ tích cực hướng về phía trước. Ví dụ như có thứ tốt, vụng trộm cho cô ấy, hoặc là vụng trộm ở trước mặt cô ấy nói xấu hai thành viên khác.”

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ học được rồi học được rồi, lại mang chuyện Annie mời hắn trở thành hội viên Hiệp Hội Mỹ Thần nói cho Linh Quân.

“Cô gái đẳng cấp này, tôi không quá am hiểu ứng phó.” Hắn nói.

Linh Quân quả nhiên kinh nghiệm phong phú, nói: “Thật ra loại cô gái này dễ ứng phó nhất, cậu biết nữ thần là ứng phó lốp xe dự phòng như thế nào không? Annie chính là chó liếm của cậu đó, chỉ là đảo ngược giới tính lại thôi.”

“Đối phó lốp dự phòng, phải treo. Không từ chối, không hứa hẹn, không chịu trách nhiệm, ngẫu nhiên quan tâm một chút, cho cô ấy hy vọng. Cậu đại bộ phận thời điểm đều phải biểu hiện như chính nhân quân tử, nhưng ngẫu nhiên chiếm tiện nghi cô ấy chút, cho cô ấy một loại ảo giác người đàn ông này có thể hạ gục.”

“Cô ấy nếu như mở ra thế công tiến một bước, cậu liền nói uyển chuyển từ chối, tiếp tục treo cô ấy. Thao tác cụ thể, xem tình huống mà quyết định, cậu đến lúc đó có thể gửi tin nhắn hỏi tôi.”

Còn có thể xin viện trợ ngoài sân? Học phí 20 ngàn nộp quá đáng giá.

“Ví dụ như đi tắm ha ha?” Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, hắn vốn là muốn giữ khoảng cách với Annie, một chút khả năng cũng không cho cô ấy.

Bây giờ xem ra, vẫn phải ngẫu nhiên cho chút phúc lợi.

…

Hôm sau, sáng sớm.

Trương Nguyên Thanh dậy sớm, ăn xong bữa sáng, rửa mặt xong, tới trước gương, mở ra Tinh Mâu, chăm chú nhìn mình trong gương.

“Cung Trạch đỏ lên tím đi, sắp tới ở phương diện tài phú sẽ có vận may, cái này nói lên mình hôm nay làm ăn sẽ rất thuận lợi. Ồ, cung Ách có chút u ám, sắp tới sẽ có chút nguy hiểm nho nhỏ, tới đây sẽ có nhiệm vụ?”

Trương Nguyên Thanh ngày hôm qua hẹn trước ngài Bill đàm phán làm ăn, tính từ chỗ ông ta mua tài liệu tăng lên phẩm chất âm thi, linh phó.

Vì thế, hắn hướng Phó Thanh Dương mượn một tấm chi phiếu, hạn độ ở trong 30 triệu.

Theo hắn lên tới cấp Thánh Giả, thực lực Tường Vi Máu cùng Quỷ tân nương dần dần theo không kịp, về phần Tiểu Đậu Bỉ, coi như nuôi con trai.

Linh phó, âm thi, đối với Thần Dạ Du mà nói, vốn là càng nhiều càng tốt, cấp thấp cùng cấp cao đều có.

Ra ngoài, gọi một chiếc taxi, bốn mươi phút sau đến cao ốc Quốc Tế.

Ở dưới tác dụng của Tinh Huyễn thuật, hắn không trì hoãn thời gian, một đường thông suốt tiến vào cao ốc, vào thang máy tới tầng lầu công ty dược phẩm Ant.

“Chào cô, tôi tìm ngài Bill, ngày hôm qua có hẹn trước.” Trương Nguyên Thanh tới quầy tiếp tân, nói với cô gái dung mạo xinh đẹp.

Cô gái mặc trang phục tiếp tân, mặt mỉm cười, không nhúc nhích ngồi ở nơi đó.

Trương Nguyên Thanh lặp lại một lần nữa.

Nhưng cô gái vẫn duy trì mỉm cười, duy trì tư thế ngồi cứng ngắc, tựa như một bức tượng không có sinh mệnh.

Cô ấy tựa như bị mê hoặc rồi… Trương Nguyên Thanh cẩn thận cảm ứng một phen, xác nhận nhịp tim cùng hơi thở của cô gái đều còn, nhưng trạng thái như vậy, hiển nhiên không bình thường.

Lông mày nhíu lại, ánh mắt rời khỏi cô gái, nhìn quanh một vòng.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh mới phát hiện, trong công ty dược phẩm Ant yên tĩnh vô cùng, căn bản không giống công ty lớn có được mấy trăm nhân viên.

Còn đang nghi hoặc, đột nhiên, hắn cảm giác một sự ác ý mãnh liệt tập trung mình.

Phần ác ý này cực kỳ mãnh liệt, cực kỳ thuần túy, cho dù Tinh Quan không có trực giác nguy hiểm của đám "Yêu Mê Hoặc", "Thám Báo", Trương Nguyên Thanh cũng có thể rõ ràng cảm nhận được nó tồn tại. Phần ác ý này hiển nhiên không có khả năng đến từ Annie hoặc ngài Bill.

Người của câu lạc bộ Tửu Thần đã tìm tới cửa? Hừ, ngài Bill cũng là người từng trải, sao lại sơ ý như thế? Trương Nguyên Thanh liên tưởng đến chuyện gần đây, trong lòng yên lặng làm ra suy đoán. Hắn làm bộ như không có việc gì, mỉm cười nói: "Ngài Bill không rảnh, vậy tôi hôm khác lại đến bái phỏng."

Tuy muốn giúp ngài Bill cùng Annie, nhưng dưới tình huống không rõ thủ đoạn, nhân số của kẻ địch, đồng thời không mang âm thi, hắn tính lui trước, trực tiếp gọi điện thoại cho Phó Thanh Dương. Nói xong, hắn xoay người rời đi, nào ngờ, vừa cất bước, thân thể liền lảo đảo gục về phía trước, hai chân căn bản không nhúc nhích, đầu óc tựa như mất đi khống chế đối với hai chân.

Không phải bị nhập… Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này, vội vàng một tay chống xuống đất, tránh cho kết cục chó gặm bùn.

Lúc này, một tiếng "phốc" bén nhọn vang lên, viên đạn trí mạng từ bên trái bắn tới, bắn trúng hắn bất ngờ không kịp

phòng bị, vừa vặn bắn về phía xương sọ, lực va đập thật lớn đánh đầu hắn lệch đi.

Chương 1045: Kẻ nghiện rượu (2)

Lấy sức phòng ngự của Tinh Quan, ở khoảng cách gần, viên đạn đường kính lớn trúng chỗ yếu hại, cho dù không đủ để uy hiếp tính mạng, cũng có thể tạo thành bị thương nặng.

Nhưng viên đạn "leng keng" rơi xuống đất, bật lên vài cái, vẫn chưa thể tạo thành thương tổn đối với kẻ địch. Trương Nguyên Thanh không tổn hao gì tập trung tinh thần nhìn lại, chỉ thấy đầu đạn màu bạc, khắc hoa văn phức tạp.

—— Hắn ở lúc bổ nhào, một tay khác đã lấy ra "Miếng Hộ Tâm của Kẻ Bất Khuất".

"Pằng pằng pằng!"

Từng tiếng súng vang quanh quẩn ngay sau đó, người đánh lén tựa như không tin, viên đạn liên tiếp bắn vào trên người hắn, đều bị một tầng "vỏ" mỏng manh ngăn trở, đầu đạn khoan ra gợn sóng mỏng manh.

Đội màn đạn dày đặc, Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn về phía cuối hành lang, chỉ thấy cửa đi thông khu làm việc, một người thanh niên đầu trọc đứng đó, chiều cao 1m90, mặc áo thun vừa người, cơ bắp cuồn cuộn, trên cánh tay xăm đầy hình xăm.

Mắt xanh, mũi cao, hốc mắt hãm sâu, gương mặt người phương Tây điển hình.

"Hừ!"Trương Nguyên Thanh hừ lạnh một tiếng, lăn một vòng ngay tại chỗ, tiến vào Dạ Du.

Hắn chưa lập tức phản kích, mà là lấy ra "Vòng Cổ May Mắn" đeo lên. Vừa rồi tên kia tựa như có thể thao túng thân thể mục tiêu, khiến mục tiêu vô duyên vô cớ ngã xuống. Mặc dù không biết nguyên lý cụ thể, nhưng đeo Vòng Cổ May Mắn, có thể khiến mình trở nên đủ may mắn, trên trình độ nhất định thêm vào tránh né ở trên người.

Tiếp theo, triệu hồi ra Lưỡi Dao Khát Máu, cầm trong tay, mau lẹ tới gần gã đầu trọc.

“Thần Dạ Du?”

Gã đầu trọc lông mày giật giật, hiển nhiên nhận ra nghề nghiệp của kẻ địch, đưa tay nhanh chóng lấy ra một vỏ ốc biển, đưa đến bên miệng, thổi.

Trong sóng âm hơi bén nhọn, trong vỏ ốc biển trào ra cả mảng lớn nước biển hư ảo, ngưng tụ thành một con tuấn mã cao lớn do nước biển hư ảo tạo thành. Nó ngẩng đầu hí lên một tiếng, dọc theo hành lang không tính là rộng rãi lao về phía trước.

Phía sau nó, là tầng tầng lớp lớp sóng biển cuồn cuộn.

Lực húc của tuấn mã rất mạnh, nhưng đối với Tinh Quan mà nói, ở trong phạm vi có thể ngăn cản, nhưng mà tầng tầng lớp lớp “sóng biển”, ở trong hành lang hơi chật hẹp này, căn bản không thể lui tránh.

Trương Nguyên Thanh dừng bước, nắm ngược Lưỡi Dao Khát Máu, đấm thẳng về phía tuấn mã.

“Rầm!”

Trong hư không giống như vang lên tiếng sóng biển dâng trào, tán loạn, hải mã lao tới trước mặt bị hắn mạnh mẽ đánh tan. Mà thân thể hắn không thể tránh khỏi hiện lên, lảo đảo lui về mấy bước.

Lấy man lực đánh tan hải mã? Đây là Tinh Quan? Gã đầu trọc biến sắc, trong mắt hắn nổi lên men say, ánh mắt tan rã, như là gã say uống say.

Ngay sau đó, nhanh chóng xoay người, quyết đoán bỏ qua dây dưa, tính trốn vào khu làm việc. Một giây sau, phía sau hắn hiện lên một bóng hình xinh đẹp mặc áo cưới đỏ tươi, kề sát phía sau lưng, khiến gã đầu trọc cứng ngắc ở tại chỗ.

Mà thân thể Trương Nguyên Thanh chưa chịu bất cứ ảnh hưởng gì, tán loạn thành một mảng ánh sao mộng ảo, xuất hiện phía sau người đàn ông nước ngoài này, Lưỡi Dao Khát Máu đâm chéo lên trên.

“Phốc!”

Mũi dao sắc bén đâm xuyên qua trái tim người đàn ông, máu tươi màu đỏ đen nháy mắt dọc theo thân dao trào ra, hóa thành dòng chảy nhỏ giọt, rơi trên thảm sợi hoá học.

Tay phải Trương Nguyên Thanh vặn chuôi đao, tay trái nắm đấm, đánh thọc sườn vào huyệt Thái Dương người đàn ông.

Rầm! Đầu người đàn ông lệch đi, xương cổ gãy, đầu treo lệch ở bả vai.

Chỉ là một tên cảnh giới Siêu Phàm… Trương Nguyên Thanh rút dao, nghiêng tai nghe vài giây, khu làm việc cách một cánh cửa yên tĩnh không tiếng động, tựa như chưa bị đánh nhau bên ngoài kinh động.

"Gã này thủ ở đây, bên trong nhất định có đồng lõa, vừa rồi chế tạo ra động tĩnh, người mù cũng có thể nghe được, người bên trong không có khả năng chưa phát hiện, là chiến đấu đến thời khắc mấu chốt, không thể phân tâm? Hay là ở ngay cửa chờ đánh lén? May mắn đối với Tinh Quan mà nói, tất cả cái này đều không phải vấn đề."

Trương Nguyên Thanh nói thầm, chưa tùy tiện đi vào, mà là nâng xác gã đầu trọc tới trước quầy tiếp khách.

Hắn trước từ trên bàn của cô gái tiếp tân tìm được gương trang điểm, mở ra, nhìn tướng mặt của mình một cái. Tướng mạo không khác gì lúc tới, cung Ách có chút đen tối, nhưng ngay cả bị thương cũng không đến.

"Bốp!"

Hắn khép lại gương trang điểm, ánh sao trong hốc mắt tan đi, màu đen sì chợt xuất hiện, chỉ thấy trong xác gã đầu trọc, linh không trọn vẹn nhanh chóng hội tụ, ngưng tụ thành một bóng dáng hư ảo, giương nanh múa vuốt. Trương Nguyên Thanh thi triển "Phệ Linh", một hơi nuốt trọn.

Ký ức vỡ vụn hiện lên như đèn kéo quân, thông qua quan sát đoạn ngắn ký ức, hắn đại khái biết cả một đời của gã này.

Gã đầu trọc tên là "Joshua Enoch", hội viên trung cấp của câu lạc bộ Tửu Thần, quản lý 10—15 vị hội viên sơ cấp, đối ứng chức vị đội trưởng của Ngũ Hành minh. Lần này theo đoàn đội hội viên cao cấp, vụng trộm tới Tùng Hải, giúp đỡ tầng quản lý cao nhất của câu lạc bộ, tìm kiếm vị hội trưởng kia của Công Hội Thương Nhân.

Chương 1046: Kẻ nghiện rượu (3)

Tầng quản lý cao nhất đến đây bao nhiêu người, là vị ông chủ một tay sáng lập câu lạc bộ kia trong truyền thuyết, hay là mấy vị hội viên bạch kim của ban hành động, hắn không biết.

Đoàn đội hội viên cao cấp chỉ cần chờ đợi mệnh lệnh, hoàn thành mệnh lệnh là được.

Hành động lần này nhằm vào "Bill Tarantino", kẻ dẫn đội là hội viên cao cấp Baker Vernal, một vị Thánh Giả cấp 5, người giúp đỡ là một vị Thánh Giả khác "Yule Ban", cùng với bốn hội viên trung cấp.

Đáng nhắc tới là, vị Thánh Giả cấp 5 kia Baker Vernal kia, có một món đạo cụ nghề nghiệp 'Vĩnh Dạ', vì bảo đảm hành động thuận lợi, phòng ngừa con mồi chạy thoát, hắn lợi dụng đạo cụ phong ấn toàn bộ khu làm việc, khiến nó ngăn cách với bên ngoài.

Mặt khác, Trương Nguyên Thanh thông qua đọc lấy ký ức, đã biết thành viên câu lạc bộ Tửu Thần là nghề nghiệp gì - Kẻ Nghiện Rượu.

Khu làm việc đã bị phong ấn? Khó trách bên ngoài đánh cả buổi, bên trong không có động tĩnh… Bên trong còn có hai vị Thánh Giả, ba tên Siêu Phàm, Bill cùng Annie cũng là Thánh Giả, nhưng xác suất đại khái là cấp 4. Hơn nữa, Hư Không cùng Ái Dục tựa như đều không phải nghề nghiệp loại hình chính diện cứng đối cứng, bọn họ rất nguy hiểm nha…" Trương Nguyên Thanh lập tức lấy ra điện thoại di động, gọi điện thoại cho Phó Thanh Dương.

"Chuyện gì?"

Giọng nói quen thuộc của Tiền công tử xuyên qua loa vang lên, cắn chữ rõ ràng, lạnh nhạt bình thản.

"Bang chủ, ngài Bill cùng Annie bị người câu lạc bộ Tửu Thần tập kích…" Hắn lấy tốc độ nhanh nhất, mang tình huống nơi này nói đại khái một lần.

"Tôi biết rồi." Giọng Phó Thanh Dương bình tĩnh như cũ: "Cậu xác định tướng mạo mình không có huyết quang tai ương?"

"Đúng vậy, tôi hôm nay đã xem hai lần." Tuy không hiểu Phó Thanh Dương có chút chẳng phân biệt được vấn đề nặng nhẹ,

Trương Nguyên Thanh vẫn nhẫn nại trả lời.

“Trong kho hàng bang phái có một vật tiêu hao phẩm chất Thánh Giả, tên là Tiếng Nổ Vang Điên Cuồng của Bomberman, dùng nó phá vỡ phong ấn. Nguyên Thủy, nhiệm vụ giải cứu Bill liền giao cho cậu.”Phó Thanh Dương nói.

A! Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Phó Thanh Dương tựa như biết hắn sẽ ngẩn ra, nói:

“Chúng ta không thể xác định Chúa Tể, thậm chí ông chủ của câu lạc bộ Tửu Thần có ẩn núp trong bóng tối vây điểm đánh viện binh hay không, nếu có, như vậy tôi bây giờ đi qua, rất có thể lật thuyền trong mương. Mà cậu đã xem tướng mạo, xác định mình không làm sao, như vậy nói lên, các cao tầng câu lạc bộ Tửu Thần thấy đưa tới chỉ là một tên tôm tép, quá nửa khinh thường ra tay, lựa chọn ẩn nấp, cho nên cậu an toàn.”

“Nếu tất cả cái này đều chỉ là suy đoán của tôi, trong bóng tối không có ai theo dõi, vậy cậu bây giờ ra tay vẫn như cũ có thể cứu Bill cùng Annie, không cần tôi giúp.”

Cái logic này không bắt bẻ được, Phó Thanh Dương làm việc rất ổn trọng rất cẩn thận nha. Mặt khác, tuy ở trước mặt đại lão thật sự mình quả thật là tôm tép, nhưng đừng nói trực tiếp như vậy chứ… Trương Nguyên Thanh vừa ở trong lòng lẩm bẩm, vừa mở ra kho hàng bang phái của Bạch Hổ vệ, nhanh chóng kéo xuống, ở trong đạo cụ rực rỡ muôn màu, đã tìm được “Tiếng Nổ Vang Điên Cuồng của Bomberman”.

Cái gọi là “Tiếng Nổ Vang Điên Cuồng của Bomberman”, chính là một túi bom C4, ngoại hình vuông vắn, có đường nét rắc rối phức tạp, mặt ngoài bọc sắt lá chỉ có một cái nút màu đỏ, ấn cái nút màu đỏ, mười giây sau phát nổ…

Trương Nguyên Thanh lập tức đặt bom ở cửa thủy tinh, cũng ấn cái nút. Hắn lập tức chạy vội ra ngoài, tựa như lúc bé nghịch pháo.

Lúc này khu làm việc đã là một mảng hỗn độn, mấy chục nhân viên hôn mê bất tỉnh, có người nằm úp sấp ở trên bàn, có người ngã ở hành lang, có người còn sống, có người đã chết bởi dư âm chiến đấu, máu tươi nhuộm đỏ thảm sợi hoá học.

Vượt qua một phần ba nhân viên chết bởi chiến đấu, điểm đạo đức của hai bên tụt dốc không phanh, không thể không bắt đầu đánh uyển chuyển, thu hồi kỹ năng quần thể, tận khả năng phát huy thao tác tinh vi, để giảm bớt thương vong.

Khu làm việc rộng rãi chia làm hai chiến trường lớn, Bill Tarantino cùng Baker Vernal chiếm một mảng chiến trường. Lão quý ngài hai bên tóc mai ngả sương này, bằng vào nghề nghiệp Hư Không tiềm hành, cùng với số lượng đạo cụ dự trữ phong phú, ở dưới thế công của Thánh Giả cấp 5 đau khổ chống đỡ.

Nay hắn lại thay một đôi giày màu đen chế tác tinh xảo, gặp lúc nguy cấp, liền hướng về Baker trượt một cái, luôn có thể hóa giải tình thế nguy hiểm. Nhưng cái này nhất định không thể lâu dài.

Một chiến trường khác thuộc về Annie cùng kẻ địch của cô, Thánh Giả cấp 4 Yule • Ban, một cô gái tóc bạc trắng, trang điểm khói, mặc áo da có đinh.

Ba hành giả Siêu Phàm đi theo phụ trợ cô, nay chỉ còn một gã, hai gã khác cởi quần, đều tự ghé vào trên người một nữ nhân viên chết đã lâu.

Chương 1047: Kẻ nghiện rượu (4)

Lúc đầu khai chiến, Annie đã kích phát dục vọng của hai người, để suy nghĩ giao phối đầu tràn ngập đầu óc mục tiêu, thiêu hủy lý trí, sau đó ở lúc bọn họ ý đồ phát tiết dục hỏa trên người nữ nhân viên hôn mê, đánh nổ đầu chó của hai hành giả Siêu Phàm.

Vị còn lại kia có một món đạo cụ Pháp Sư Gió, có thể căn cứ luồng khí để phán đoán hành động của mục tiêu, cho nên ngay lập tức bịt mắt lại, không nhìn sức quyến rũ của Annie, cũng ở xa xa cầm súng bắn, lúc này mới tránh được chết thảm như đồng bạn.

Tình cảnh Annie cũng không tốt hơn Bill Tarantino, cô không sở trường chém giết, đối phương lại có hai người, hơn nữa chiến lực nghề nghiệp tà ác vốn mạnh hơn nghề nghiệp hợp pháp. Sở dĩ có thể chống đỡ đến bây giờ, một mặt là linh hoạt

vận dụng kỹ năng của mình, một mặt khác là mấy năm nay xét cho cùng tích góp chút của cải, dựa vào đạo cụ chống đỡ. Ngắn ngủn hơn mười phút, đạo cụ của cô đã hư hao ba món, trên người bị chém ba phát, xương sườn gãy hai cái, rất thê thảm.

Annie chân trần, váy rách một vết cúi thấp người, tránh ở phía sau một cái bàn làm việc, cũng bổ nhào về phía trước. Phía sau truyền đến tiếng vang của viên đạn bắn trúng bàn làm việc cùng xuyên thủng thân thể.

Nữ nhân viên nằm úp sấp ở trên bàn ngủ say, sau lưng nở ra hai đóa hoa máu, lặng lẽ chết đi.

Đáng chết, sớm biết đã quấn ngực lại… Cô một tay nửa xoa nửa đỡ bộ ngực run rẩy, một tay khác vươn ra khỏi bàn làm việc, nổ súng về phía kẻ tập kích.

Súng trong tay cô có màu trắng bạc, nòng so với Desert Eagle còn lớn hơn, là một khẩu súng biết tự mình nhắm, người cầm chỉ cần hướng về mục tiêu bóp cò súng, súng ngắn sẽ tự động điều chỉnh đường đạn.

Nó là đạo cụ nghề nghiệp Thám Báo, có được năng lực quan sát.

Đừng nhìn khẩu súng này chỉ là phẩm chất Siêu Phàm, nhưng uy lực cực lớn, hơn nữa viên đạn trong băng đạn, là từng trải qua Pháp Sư Gió nâng cấp, sức xuyên thấu cực kỳ khả quan, một phát súng bắn xuyên xe tăng cũng không nói chơi. Viên đạn ‘Đoàng đoàng’ hai tiếng xuyên thấu sàn, sau đó mới là tiếng nổ chói tai, khu làm việc rộng lớn sau đó mới nhấc lên cuồng phong, thổi bay văn kiện. Nhưng kẻ địch bịt mắt tựa như sớm phát hiện công kích của cô, sớm trước một bước tránh đi. Sau đó, Annie cảm giác được sát khí đáng sợ tới gần, ngay sau đó thấy hoa mắt, bóng người nhảy đến trên bàn làm việc cô ẩn nấp.

Chính là Thánh Giả Yule • Ban, vị nữ Thánh Giả này trang điểm khói, vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, hai đầu gối trầm xuống, cúi người chém ra đoản đao trong tay, đồng thời đôi mắt trở nên mê ly, tràn ngập men say.

Cô đã thi triển ‘đầu óc tê liệt’ đối với Annie, dưới loại trạng thái này, tay chân mục tiêu sẽ mất đi khống chế, không nghe sai bảo, giống như người uống say mèm, trở thành dê cừu đợi làm thịt.

Cảm nhận được gió gào thét trên đỉnh đầu, Annie tựa như biết mình khó thoát khỏi vận rủi, khóe mắt dâng lên nước mắt, nụ cười đau thương xinh đẹp.

Yule • Ban sắc mặt lạnh lùng tàn khốc, trong lòng run lên, men say trong mắt tan rã, lộ ra rối rắm, thương tiếc, không nỡ… các loại tình cảm, đoản đao chém ra một nửa, vậy mà lại cứng rắn thu trở về.

Mị hoặc!

Kỹ năng này là phiên bản tăng mạnh của mị lực (sức quyến rũ), hiệu quả đối với cả nam lẫn nữ, chẳng qua phụ nữ chịu ảnh hưởng chung quy sẽ yếu hơn đàn ông.

Nghề nghiệp Ái Dục không sở trường chiến đấu, lại có thể tung hoành ngang dọc, mọi việc đều thuận lợi, chính là vì có thần kỹ tự bảo vệ mình này.

Bắt lấy cơ hội, Annie nâng súng ngắn màu bạc, muốn hướng về Yule Ban bóp cò súng, nhưng, động tác cô làm ra, lại là cầm súng đập về phía kẻ địch.

Nhận thức sai lầm!

Cô như là người uống say, quên phương pháp sử dụng của súng ngắn.

“Hỗn loạn” là đặc tính của nghề nghiệp Kẻ Nghiện Rượu.

Trong vài giây ngắn ngủn, hai vị Thánh Giả đều tự thi triển thủ đoạn, hóa giải một lần sát chiêu của đối phương. Annie không có ý đồ nhặt súng ngắn lại, chân trần quay đầu bỏ chạy, đồng thời từ ô vật phẩm lấy ra một búp bê silicon cao bằng nửa người, ném về phía sau.

“Cốp!”

Yule Ban chém một đao bổ vỡ bàn làm việc, bổ hụt, đang muốn đuổi giết tiện nhân lẳng lơ quyến rũ này, liền thấy Annie chạy trốn phía trước, hướng về phía sau ném ra một con búp bê khó phân biệt giới tính.

Nữ Thánh Giả vốn muốn vung đao hủy diệt búp bê, trong lòng bỗng nhiên dâng lên sự không nỡ nồng đậm, giống như con búp bê này là mối tình đầu ngọt ngào, là thơ ấu tốt đẹp, là tình cảm chân thành không thể dứt bỏ trong cuộc đời.

Cùng lúc đó, Annie đang chạy đã kích phát tình dục của kẻ địch.

Ánh mắt nữ Thánh Giả lập tức trở nên mê ly, gò má nổi lên ửng đỏ, bỗng nhiên kẹp chặt hai chân, dưới quần da thủy triều xuân mãnh liệt.

Chương 1048: Đánh lui (1)

Cô bỏ qua việc truy kích Annie, ôm lấy búp bê, thở hổn hển đi cởi dây lưng quần. Khi tình thâm, đường hẻm hoan nghênh, không để ý được nhiều như vậy

Yule Ban vừa cởi bỏ dây lưng quần, trong ánh mắt mê ly hiện lên một mảng tàn nhẫn, cô một tay vẫn si mê ôm búp bê, ngồi ở trên búp bê, không ngừng ma sát, nhưng một tay khác đã thoát khỏi dây lưng quần, lấy tay chộp một cái vào không trung.

Một lá bùa tam giác vẽ hoa văn tia chớp màu lam bị cô lấy ra, ngón tay ra sức bóp nát.

“Xẹt xẹt ~”

Lấy ngón tay cô làm trung tâm, từng tia điện màu lam vặn vẹo, như xúc tu bắn ra bốn phương tám hướng.

Yule Ban phát ra tiếng thét chói tai thê lương, mái tóc bạc dựng thẳng lên từng sợi, thân thể kịch liệt co rút.

Annie phía trước bị một tia điện quét trúng, thân thể mềm mại đột nhiên cứng ngắc, run rẩy tại chỗ.

“Pằng pằng!” Nhìn chuẩn thời cơ, hành giả Siêu Phàm bịt mắt chỗ xa, nhắm Annie bắn hai phát. Một phát súng ngắm vào lưng, một phát súng ngắm vào đầu.

Lúc này Annie đang muốn vòng qua góc, viên đạn bắn về phía đầu bị tường ngăn trở, đá vụn lập tức văng tung tóe, đục ra cái lỗ to. Một viên đạn khác thì thuận lợi trúng sau lưng Annie.

Lực đạo xuyên thủng hất cô ngã xuống đất, lưng lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ.

Hồ quang giương nanh múa vuốt tiêu tán, Yule • Ban xách đao, lảo đảo đi về phía Annie ngã xuống đất.

"Khụ khụ…"

Annie kịch liệt ho khan, ho ra máu có chứa bọt khí. Phổi của cô bị một phát súng kia phá hủy rồi.

Nghe tiếng bước chân lảo đảo tiếp cận phía sau, trong lòng cô tràn ngập tuyệt vọng.

Lúc này, nơi xa truyền đến tiếng nổ lớn "Ầm", sóng khí cuồng bạo cuốn theo ngọn lửa, bẻ gãy nghiền nát cuốn vào khu vực làm việc.

Bill Tarantino, Baker Vernal đau khổ chống đỡ đồng thời dừng tay, nhìn về phía vụ nổ.

Yule • Ban cũng cầm đao xoay người, làm ra tư thái cảnh giác.

Ai, ai tới? Annie cố hết sức ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch xuyên qua khe hở giữa bàn làm việc nhìn lại.

Vừa vặn nhìn thấy một mảng ánh sao mộng ảo xuất hiện phía sau kẻ địch bịt mắt kia, nhìn thấy ánh sao ngưng tụ thành bộ dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn thấy hắn hướng tới cổ kẻ địch chém ra lưỡi dao sắc bén.

Độn thuật không mang theo chút luồng không khí nhiễu loạn, khiến kẻ địch còn chưa phản ứng lại, đầu đã từ chỗ cổ lăn xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn?! Hắn tới rồi!

Trong đôi mắt ảm đạm của Annie chợt sáng lên ánh sáng mong đợi, đó là tuyệt cảnh thấy được hy vọng.

Cố nén đau đớn ở phổi, giọng có chút khàn khàn kêu:

"Tôi ở nơi này."

Yule • Ban ở gần, đối phương thuận tay có thể thu gặt đi sinh mệnh, vì phòng ngừa tình huống Nguyên Thủy Thiên Tôn không chú ý tới, quay sang trợ giúp Bill xảy ra, Annie cảm thấy mình phải dẫn tới Nguyên Thủy Thiên Tôn chú ý.

Ngài Bill còn sống, chiến đấu Baker Vernal, Annie tựa như bị thương nặng, cô ấy là Thánh Giả, trong thời gian ngắn không chết được… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh nhanh chóng quét qua hiện trường.

Gần cửa sổ sát đất bên kia, ngài Bill đang cùng một ông chú trung niên giống như thùng rượu giằng co, râu xồm che khuất nửa khuôn mặt, mắt màu lam nhạt, cái mũi hèm rượu đo đỏ, bụng mỡ hiện ra xu thế rủ xuống.

Mà cô gái kia chiến đấu với Annie, áo da quần da màu đen, trang điểm khói, khuyên tai bạc, tóc nhuộm thành màu trắng, cả người nguyên tố kim loại nặng đã vượt chỉ tiêu.

"Tinh Quan?"

Baker Vernal hình thức thùng rượu, dùng đôi mắt màu lam nhạt lộ ra men say kia đánh giá kẻ chi viện, khẽ nhíu mày.

Mọi người đều biết, Thần Dạ Du các phương diện đều rất cân đối, hơn nữa là nghề nghiệp am hiểu ẩn nấp, lẩn trốn, phiền phức giống như Hư Không, so với Hư Không càng có tính công kích hơn.

Nghề nghiệp cực kỳ phiền toái.

"Cậu rốt cuộc tới rồi!" Khuôn mặt anh tuấn mà phong sương của ngài Bill, lộ ra một mảng như trút được gánh nặng, sau đó tốc độ nói cực nhanh:

"Cứu Annie trước, sau đó liên thủ bám trụ bọn hắn, chờ trưởng lão Ngũ Hành minh chạy tới, cho dù chắp cánh cũng không bay khỏi Tùng Hải được."

Rất xin lỗi, các trưởng lão sẽ không chạy tới, cần xác nhận xung quanh không có cao tầng câu lạc bộ Tửu Thần mai phục… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một câu.

Phó Thanh Dương cũng không phải là thật sự khoanh tay đứng nhìn, mà cần điều tra nhất định, nhưng cứu người như cứu lửa, hơi trì hoãn, Annie ngài Bill có thể liền xong con ong rồi.

Cho nên để hắn ra tay trước cứu tràng, kéo dài thời gian.

Ngài Bill chưa bị thương nặng, nhưng thể lực giống như sắp đến cực hạn, mặt khác, tựa như rất nóng vội, một khắc cũng

không muốn dây dưa, chỉ muốn kẻ địch nhanh chóng đi, trả giá của đạo cụ đã đến cực hạn?

Trong lòng nghĩ, Trương Nguyên Thanh lập tức dùng ngoại ngữ coi như tiêu chuẩn, cao giọng:

“OK! Nữ nhân kia giao cho tôi.”

“Tôi đã thông báo trưởng lão, trong ba phút bọn họ sẽ chạy tới, ngài Bill, cần phải kiên trì.”

Hai vị Thánh Giả câu lạc bộ Tửu Thần xa xa nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự ngưng trong cùng một phần ý định rút lui.

Chương 1049: Đánh lui (2)

“Hừ!”

Baker mập mạp như thùng rượu day day cái mũi đỏ ửng bởi rượu, “Ba phút cũng đủ làm thịt hai ngươi, chắp cánh bay đi.”

Thằng cha này nói ngoại ngữ không tiêu chuẩn, mình không nghe hiểu… Trương Nguyên Thanh chỉ nghe hiểu nửa câu, sau đó, thấy cô gái nước ngoài tóc nhuộm thành màu bạc, sau khi nghe được Baker nói, ăn ý hai chân bật ra, lao về phía Annie bị thương nặng ngã dưới đất.

Cô biết Tinh Quan khó chơi, bởi vậy dự tính tốc chiến tốc thắng xử lý Annie, duy trì cục diện 2 đánh 2, chờ Baker Vernal thu thập xong Bill của Công Hội Thương Nhân, liền rời khỏi, Tinh Quan của phía Tùng Hải không phải mục tiêu của bọn họ.

Bill thấy thế, sắc mặt khẩn trương, lo lắng Annie gặp bất trắc, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng trượt về phía Baker đang chạy tới.

Thân thể của hắn tiến vào hư hóa, tránh được tất cả kỹ năng khống chế, cùng với công kích tầng diện vật lý, tầng diện tinh thần.

Một bên khác, ngay tại nháy mắt cô gái tóc bạc lao về phía Annie, Trương Nguyên Thanh đã lấy Búp Bê âm Ngọc, kích

phát một lần quyền hạn sử dụng cuối cùng của vật phẩm tiêu hao này.

“Hì hì, chúng ta chơi đi!”

Cái bóng một bé gái dán sát mặt đất đi nhanh, ẩn vào trên người Yule • Ban đang nhảy lên.

Người sau thân thể cứng đờ, ngã thẳng xuống.

Thân thể Trương Nguyên Thanh tán loạn thành ánh sao mộng ảo, hiện lên bên cạnh Yule • Ban, không trông cậy vào Búp Bê âm Ngọc có thể khiến vị Thánh Giả này biểu diễn uốn cong người, cho nên sau khi tạm thời quấy nhiễu, lập tức thi triển độn thuật tới gần, đánh giết khoảng cách gần.

Đúng lúc này, hắn thấy trong lòng bàn tay cô gái tóc bạc trang điểm khói, không biết lúc nào đã có thêm một cái nhẫn vàng, một vầng sáng vàng trong vắt chợt phóng thích.

Búp Bê âm Ngọc phát tiếng thét chói tai thê lương, làm đạo cụ loại quy tắc, nó sẽ không hóa thành tro bụi, nhưng ánh sáng vàng trong vắt chiếu xuống, khí tức của búp bê kịch liệt suy yếu, khó ảnh hưởng tới cô gái tóc bạc nữa.

Nhật chi thần lực? Không đúng, không đủ nóng rực lẫm liệt, cảm giác cùng nguồn gốc với Nhật chi thần lực, nhưng phương hướng không giống nhau, nước ngoài cũng nắm giữ nghề nghiệp loại lực lượng này?

Ý niệm lóe lên trong đầu, Trương Nguyên Thanh ở lúc ánh sáng vàng sáng lên, ôm lấy Annie, mang theo cô chạy về phía cửa khu vực làm việc. Đã không thể đánh lén cô gái tóc bạc, vậy đưa người bị thương rời khỏi trước.

Vừa cất bước, lao ra một khoảng cách, phía sau liền vang lên tiếng xé gió.

Cùng lúc đó, tiếng cô gái tóc bạc lạnh lùng truyền đến:

“Trở về!”

Trong mắt Yule • Ban nổi lên men say, vặn vẹo cảm giác phương hướng của Tinh Quan trẻ tuổi.

Bị vặn vẹo cảm giác phương hướng, sẽ làm ra chuyển hướng hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng, đi sang trái biến thành

phải, tiến biến thành lùi.

“Sau, phía sau…”

Trong miệng Annie mang theo bọt máu, lo lắng nhắc nhở.

Cô cuộn mình trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, thị giác vừa lúc có thể nhìn thấy phía sau, dáng người nữ Thánh Giả của câu lạc bộ Tửu Thần bay lên, chém ra đoản đao.

Trương Nguyên Thanh buông ra tay phải đỡ khoeo chân Annie, tay trái thì giữ việc ôm eo, để cô dựa chéo vào trên người mình, tay phải rảnh ra hướng không trung chộp một cái, lấy ra một thanh kiếm thép co giãn.

“Đinh!”

Kiếm thép co giãn coi bản thân như roi quật ra, quật lệch quỹ tích hạ xuống của đoản đao, ngay sau đó, nó hoặc đâm hoặc quật, hoặc gẩy hoặc đâm, mũi kiếm bén nhọn rơi xuống như mưa.

Yule • Ban đao thuật cực tốt, miễn cưỡng chống đỡ mười mấy hiệp, đã bị kiếm thép co giãn đâm trúng ngực bụng.

Cả quá trình, Trương Nguyên Thanh đều chưa xoay người, cũng chưa quay đầu, tựa như trong mắt hắn, làm “chỗ dựa” cho Annie xinh đẹp tuyệt luân mới là quan trọng nhất.

Kẻ địch vẻn vẹn cảnh giới Thánh Giả, không xứng để hắn chính diện ứng đối.

Yule • Ban kinh ngạc lui lại, vừa than thở kẻ địch kiếm thuật siêu cao, vừa hoang mang kỹ năng của mình mất tác dụng.

Tinh Quan trẻ tuổi này, thế mà lại không để kỹ năng vào mắt, chưa lâm vào hỗn loạn.

Trương Nguyên Thanh tháo xuống miếng hộ tâm ở ngực, đưa cho Annie, nói: “Tự mình tìm chỗ nấp kỹ!”

Nói xong, đẩy bả vai Annie một phát, đẩy cô ra.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh từ ô vật phẩm lấy ra một cái hộp gỗ sơn đỏ vẽ trẻ con màu trắng, mở ra nắp hộp, tùy tay ném vào dưới bàn làm việc.

Nhất thời khu làm việc vang lên thuần âm nhạc uyển chuyển du dương, không phân rõ được là loại nhạc cụ nào diễn tấu, thanh thúy thê lương, nghe bên tai, khiến người ta không hiểu sao cảm thấy ấm áp.

Tựa như về tới thời kỳ trẻ con, mẫu thân ở bên nôi nhẹ nhàng hát ca dao.

Yule • Ban cảm nhận được một cơn mệt mỏi ập tới, đặc biệt mãnh liệt, cơn lười biếng đó quấn lấy tứ chi bách hải, rất ảnh hưởng trạng thái chiến đấu.

Annie bị thương nặng vừa chạy mười mấy mét, cơn mệt mỏi ập tới, chống mặt bàn, chậm rãi trượt xuống đất, đau đớn trên mặt dần dần được vuốt ve, tiến vào giấc ngủ.

Trạng thái cô lúc này, không chống lại nổi cái hộp thôi miên.

Chương 1050: Đánh lui (3)

Bên tai ngài Bill và ngài thùng rượu quanh quẩn khúc nhạc thôi miên, hoặc nhiều hoặc ít đều chịu ảnh hưởng, hai người đều chia ra một bộ phận tinh lực chú ý Nguyên Thủy Thiên Tôn (Tinh Quan).

Thừa dịp mọi người bị bài hát ru con ảnh hưởng, Trương Nguyên Thanh vung ra Pháp Bào âm Dương khoác lên sau lưng, cân nhắc đến cận chiến, lại đeo Mắt Kính Người Quan Sát, triệu hồi giày khiêu vũ màu đỏ, mở ra hình thái thứ hai, xỏ vào chân.

Cuối cùng nắm Quyền Trượng Sơn Thần.

Món pháp khí này tính chất rất giống giày Hậu Thổ, đều cần thời gian nhất định luyện hóa hoàn cảnh, mới có thể phát huy uy lực mạnh nhất.

Lúc trước bị Sắc Dục đuổi giết, nếu cho đủ thời gian luyện hóa vùng dãy núi kia, hắn tuyệt đối sẽ không thua thảm như vậy.

Mặc xong trang bị, Trương Nguyên Thanh thi triển Tinh Huyễn thuật, chế tạo một ảo giác dừng lại tại chỗ, bản thể thi triển Dạ Du, lặng yên tới gần nữ Thánh Giả tóc bạc.

“Cẩn thận, đó là ảo thuật!

Baker nơi xa nhắc nhở một câu.

Nghe vậy, Yule • Ban bổ nhào tới bên cạnh tên đồng bạn bị chém đầu kia, từ cổ tay thi thể tháo xuống một cái vòng tay màu xanh da trời.

Ngay sau đó, cô nhặt lên súng ngắn màu bạc Annie đánh rơi, tùy ý nổ hai phát súng.

Viên đạn cuốn theo gió mạnh dạng xoắn ốc, xuyên thấu vách tường khu làm việc, để lại hai cái lỗ lớn, không có đạo cụ phong ấn "phòng hộ", vách tường xi măng cốt thép không ngăn nổi súng ngắn.

Cuồng phong càn quét khu làm việc, luồng khí mang tới cho cô quỹ tích hành động của kẻ địch.

Lập tức thay đổi phương hướng, ngắm khu vực không có người bên trái, bóp cò súng!

"Pằng!"

Khu vực làm việc một lần nữa nhấc lên cuồng phong đáng sợ, Trương Nguyên Thanh mượn dùng giày khiêu vũ màu đỏ tránh né, Yule • Ban nâng nòng súng, vừa hướng hắn đang chạy né tránh nhả đạn.

Bịch bịch bịch! Hắn như chiến xa nghiền áp, Quyền Trượng Sơn Thần trong tay quật về phía nữ Thánh Giả.

Đôi mắt Yule • Ban nổi lên men say, lộ ra mê ly, vặn vẹo "cảm giác khoảng cách" của Tinh Quan, khiến hắn sinh ra nhận biết sai lầm đối với khoảng cách giữa hai bên.

Ở loại trạng thái này, Tinh Quan sẽ trẻ tuổi phán đoán sai lầm vị trí.

Nhưng, bàn tay đối phương kiên định không dời quật ra dây leo, lại một lần nữa không nhìn kỹ năng của cô.

Trong lúc gấp gáp, Yule • Ban chỉ có thể giơ đao đón đỡ.

"Bốp!"

Cây trượng quật lên lưỡi đao, quái lực khủng bố khiến Yule • Ban chưa thể cầm chặt vũ khí, rời tay bay mất.

Quyền Trượng Sơn Thần —- Quái Lực!

Rầm! Trương Nguyên Thanh đạp chân trái, cơ bắp chân phải căng lên, cũng cháy lên ngọn lửa hừng hực, thế công dày đặc quật về phía Yule • Ban.

Eo bụng người sau trúng một cước, xương sườn nháy mắt gãy, bay đi như diều đứt dây.

Ầm! Ầm! Ầm!

Động tác của Trương Nguyên Thanh nhanh nhẹn mãnh liệt như dã thú, một gậy tiếp một gậy, một cước nối một cước, đánh cho Yule • Ban mệt mỏi chống đỡ, không tìm được kẽ hở sử dụng đạo cụ.

Nếu không phải cô trải qua huấn luyện võ thuật chiến đấu cường độ cao, kinh nghiệm phong phú kỹ xảo né tránh, lại thêm thân thể Kẻ Nghiện Rượu tăng thêm coi như ổn, lúc này đã bị thương nặng.

Sau khi cắn nuốt linh "Kẻ Nghiện Rượu" trông cửa, Trương Nguyên Thanh bước đầu hiểu biết đối với kỹ năng của nghề nghiệp này.

Cảnh giới Siêu Phàm, Kẻ Nghiện Rượu ba kỹ năng chủ động trung tâm, phân biệt "lạc mất phương hướng", "chướng ngại nhận thức", "não tê liệt".

Lạc mất phương hướng — mục tiêu sẽ như gã say, không phân rõ phương hướng.

Chướng ngại nhận thức—— mục tiêu mất nhận thức đối với vật phẩm công năng.

Não tê liệt —— não mất đi quyền khống chế đối với thân thể.

Ba kỹ năng hợp nhất, chính là biểu hiện của một người sau khi say như chết.

Đáng nhắc tới, kỹ năng Kẻ Nghiện Rượu toàn khống chế mạnh, cũng là trạng thái tiêu cực, Nhật chi thần lực hoàn mỹ khắc chế.

Bởi vậy nổ tung phá hủy kết giới, Trương Nguyên Thanh sớm đã sử dụng chày Phục Ma.

Trong chày Phục Ma ẩn chứa Nhật chi thần lực, lực lượng cấp Chúa Tể, khắc tinh của Kẻ Nghiện Rượu.

Đạo cụ này ở một số thời điểm nào đó tương đương với bug, cho nên lúc trước Trương Nguyên Thanh như thế nào cũng không nỡ trả lại cho Lão Bang Tử.

Giai đoạn Siêu Phàm có thể sử dụng lực lượng cấp Chúa Tể, ai nỡ bỏ?

Vernal, kỹ năng của tôi không có hiệu quả với hắn, hắn có năng lực tịnh hóa!" Yule • Ban vội vàng kêu, hướng Baker cầu viện.

Mọi người đều là Thánh Giả, một khi rơi vào trong tiết tấu của đối phương, rất khó dựa vào bản thân vãn hồi ưu thế, đặc biệt dưới tình huống kỹ năng nghề nghiệp mất đi hiệu lực.

Cần ngoài sân cứu viện.

Nghe vậy, Baker không còn chiến đấu quấn lấy Bill, từ trong ô vật phẩm lấy ra một chai rượu hung hăng ném qua.

Chai rượu bay qua từng cái bàn làm việc, từng nhân viên bất tỉnh, "Choang!" vỡ vụn ở trên thảm, ngay sau đó, một mùi cồn nồng đậm tràn ngập ra.

Trương Nguyên Thanh lập tức nín thở, cũng tăng thêm thế công, không cho Yule Ban cơ hội thở dốc.

Chương 1051: Đánh (1)

Nhưng ngay lúc này, tim hắn bỗng nhiên đập nhanh, gương mặt nóng bừng, tay chân bủn rủn không có sức, đầu óc mê man từng cơn, thân thể xuất hiện loạng choạng, đứng không vững, tựa như người uống say.

Mình rõ ràng đã nín thở… Không kịp nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng lui về, kéo giãn khoảng cách, đề phòng bị kẻ địch đánh lén, đồng thời nhìn thấy Yule Ban hai mắt mê ly, chân lảo đảo, giống như người say mèm.

Cô ta cũng chịu ảnh hưởng, nhưng mức độ "say rượu" rõ ràng nhẹ hơn.

Trương Nguyên Thanh may mắn mình lui nhanh.

"Đi!"

Baker giống như thùng rượu như một chiếc chiến xa, lao tới cửa sổ khu làm việc, ở trong tiếng thủy tinh vỡ, ở trong vô số mảnh vụn thủy tinh văng khắp nơi, từ cao mấy chục tầng nhảy xuống.

Hắn phi thường quyết đoán, mắt thấy trong thời gian ngắn không địch nổi kẻ địch, lập tức rút lui.

Yule Ban theo sát, tung người nhảy ra khỏi cửa sổ.

"Đừng đuổi theo…" Ngài Bill dựa lưng vào tường, thở dốc từng hơi từng hơi.

Mình khẳng định không đuổi theo, nếu thật muốn đuổi theo, thì phải xem tướng mạo, không chừng khói mù lại biến thành huyết quang tai ương…

Trương Nguyên Thanh bịt kín miệng mũi, đứng tại chỗ.

Mấy giây sau, ngài Bill miễn cưỡng lấy tinh thần, cuống quýt cởi giày màu đen, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói:

"Đưa Annie tới phòng làm việc của tôi, vết đạn trên người cô ấy cần xử lý."

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, thu hồi Hộp Thôi Miên, đi đến góc tường bế Annie lên, xuyên qua khu vực làm việc, đi theo Bill tới văn phòng xa hoa rộng rãi.

Dọc đường, nhân viên công ty dược phẩm Ant vẫn lâm vào trạng thái hôn mê, chưa tỉnh lại.

Cả công ty một mảng hỗn độn, "Bom Tiếng Vang Điên Cuồng" tạo thành diện tích không nhỏ sụp xuống, ánh lửa kích hoạt hệ thống bảo an, vòi phun vẩy nước trên trần phun ra bọt nước mạnh mẽ.

Phối hợp người bị thương, người chết ngang dọc đầy đất, quả thực tựa như hiện trường sau chiến tranh.

Ngài Bill đẩy ra cửa gỗ nặng nề của văn phòng, chạy bộ đến cạnh tủ rượu, không nói hai lời, trước rót cho mình một ly rượu mạnh, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Trương Nguyên Thanh chú ý tới, hắn tay trái kịch liệt co rút, chân phải máu tươi đầm đìa, chất lỏng đặc màu đỏ tươi dọc theo ống quần nhỏ xuống.

Ngài Bill lấy ra một pho tượng điêu khắc gỗ đầu sơn dương, đưa chén rượu thủy tinh ghé đến bên miệng cái đầu sơn dương.

Trong miệng sơn dương chảy xuôi chất lỏng màu xanh lục, rất hiển nhiên, đây là một đạo cụ, nghề nghiệp Mộc Yêu.

Hắn sau khi hứng nửa chén, uống một hơi cạn sạch, sắc mặt tái nhợt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được hồng hào, thở dài:

"Tôi bị thương không nặng, không cần thiết sử dụng sinh mệnh nguyên dịch, như vậy phí tổn quá lớn, làm ăn lỗ vốn không phù hợp tác phong thương nhân."

Nói xong, hắn liếc Annie một cái bị đặt ở sô pha, nói:

"Cô ấy bị bắn, trước khi trị liệu, cần lấy đạn ra. Nguyên Thủy tiên sinh, giao cho cậu đó."

Trương Nguyên Thanh nhìn nhìn Annie lưng bị máu tươi nhuộm đỏ, lại nhìn nhìn lão nam nhân:

"Ông tới đi, tôi không biết làm ngoại khoa."

"Không, không cần!" Bill lắc đầu: "Trực tiếp mổ lấy ra là được, sinh mệnh lực Thánh Giả không yếu ớt như vậy."

Hắn đặt chén rượu xuống, liếc một cái khuôn mặt đang ngủ tái nhợt nhưng xinh đẹp của Annie, nhún nhún vai:

"Tôi không tiện xử lý thay cô ấy, nắm chặt thời gian, cô ấy bị thương không nhẹ."

"Sau khi lấy đầu đạn ra, đút cho cô ấy uống một chén thuốc trị liệu."

Hắn chỉ chỉ tượng điêu khắc gỗ đầu sơn dương.

Nói cứ như tôi thì rất tiện… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, không từ chối nữa, móc điện thoại di động gọi điện cho Phó Thanh Dương.

"Bang chủ, cao ốc Quốc Tế bên này chiến đấu giải quyết rồi, hai tên Thánh Giả lẩn trốn, xem phản ứng của bọn hắn, cao tầng câu lạc bộ hẳn là không mai phục ở phụ cận."

"Ngài phái người tới thu thập cục diện đi, gọi nhiều xe cứu thương một chút."

“Vất vả rồi!” Phó Thanh Dương khen ngợi một câu, tắt máy.

Ngài Bill thở dài, “Tôi ra ngoài phối hợp một chút, công ty đã hy sinh rất nhiều nhân viên vô tội, bọn họ chỉ là người thường, tôi cực kỳ áy náy. Chiến đấu giữa linh cảnh hành giả, sẽ luôn lan đến người vô tội.”

Hắn vẻ mặt kịch liệt đau đớn rời khỏi văn phòng.

Trương Nguyên Thanh thì lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, cắt áo ngoài, áo sơmi trắng của Annie, lộ ra cái lưng đường cong duyên dáng.

Hắn lại nhẹ nhàng đánh gãy móc treo màu đen, dùng khăn tay thấm khô máu ở lưng, thấy rõ lỗ đạn dữ tợn.

Trương Nguyên Thanh chỉnh lại Mắt Kính Người Quan Sát, mũi dao sắc bén tì lên da thịt mềm mại, đang bắt đầu làm giải phẫu ngoại khoa, chợt phản ứng lại, thu hồi dao.

“Cái đệch, dùng Lưỡi Dao Khát Máu làm phẫu thuật, sẽ tiễn Annie quy thiên ngay lập tức…”

Hắn lẩm bẩm một tiếng, đứng dậy đi ra khỏi văn phòng, ở quầy tiếp tân tìm được Bill chờ đợi phía chính phủ đến, mượn ông một con dao găm sắc bén.

Quay về văn phòng, mũi dao dọc theo vết thương, cắt da thịt mềm mại, cắt máu thịt, trong từng dòng máu tươi trào ra, gẩy ra đầu đạn.

Chương 1052: Đánh (2)

Annie chưa tỉnh, Baker thùng rượu trước khi đi đập vỡ rượu, đã tạo ra được hiệu quả giảm đau, gây tê rất tốt.

Cô vẫn ngủ say như cũ, chỉ bởi đau mà nhíu mày, vô ý thức rên rỉ vài tiếng.

“Keng ~ “

Viên đạn ném vào bàn trà thủy tinh, bật lên mấy lần thanh thúy.

Trương Nguyên Thanh từ trong tủ rượu lấy chén thủy tinh sạch sẽ, đưa đến bên miệng đầu sơn dương của tượng điêu

khắc gỗ, hứng nửa chén chất lỏng xanh biếc, sau đó triệu hồi Quyền Trượng Sơn Thần, để ở bả vai Annie, kích hoạt công năng tự lành.

Viên đá quý màu xanh lục đậm ở đỉnh chóp quyền trượng nở rộ hào quang chói mắt, thong thả tu bổ phổi bị thương, làm vết thương đạn bắn và dao cắt dữ tợn chậm rãi khép lại.

Tự lành phẩm chất Thánh Giả mạnh hơn cảnh giới Siêu Phàm, nhưng trị liệu thương thế khoa trương vẫn không đủ nhanh, không thể so sánh với sinh mệnh nguyên dịch.

Cả quá trình kéo dài mười mấy phút, thương thế phần lưng Annie cuối cùng chữa trị được bảy phần.

Cô kêu "ưm" một tiếng, lông mi run rẩy, chậm rãi mở mí mắt ra.

"Tỉnh rồi? Uống thuốc đi."

Trương Nguyên Thanh cầm lên chén thủy tinh trên bàn trà.

Nghe được lời của Trương Nguyên Thanh, thân thể căng thẳng của Annie chậm rãi thả lỏng, gian nan chống người dậy.

Vốn định dựa vào sô pha, nhưng thương thế ở lưng khiến Annie phải duỗi thẳng người.

Nhận lấy cái chén Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa qua, uống một hơi cạn sạch thuốc, sắc mặt Annie dần chuyển sang hồng hào, thở phào ra một hơi thật dài, thấp giọng:

"Cảm ơn nhiều!"

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Ngài Bill đi thiện hậu rồi, cô nghỉ ngơi thêm chốc lát. Ừm, ý tứ của thiện hậu — xử lý vấn đề đến tiếp sau."

Nhìn Annie cúi người đặt cái chén lên bàn trà, lại dùng ngón tay mảnh mai thon dài vén lên mái tóc, vuốt ra sau tai.

Sắc mặt tái nhợt, thần thái điềm đạm nho nhã.

Không nói thì thôi, cô gái này yên tĩnh lại, phần cao quý tao nhã kia, tựa như tiểu thư xuất thân quý tộc, chỉ là ngày thường quyến rũ, cực điểm dụ hoặc, che dấu đi quý khí trên người cô.

“Phi thường cảm tạ ân cứu mạng của Nguyên Thủy tiên sinh, tôi sẽ gửi mail cho tổng bộ hiệp hội, nói với bọn họ. Cũng coi như cống hiến, hiệp hội Mỹ Thần sẽ ghi công lao cho ngài, chờ tích góp được đủ điểm, ngài có thể đổi tài nguyên mình muốn.” Annie nói xong việc chính, thản nhiên nói:

“Ngài Bill nói cậu hôm nay sẽ tới, tôi liền luôn hướng thượng đế cầu nguyện, cầu nguyện Nguyên Thủy tiên sinh có thể kịp thời chạy tới. Thượng đế nghe được cầu nguyện của tôi, tôi rất vui.”

Khuôn mặt kiều mỵ động lòng người đó treo lên cái mỉm cười, tươi tắn mà xinh đẹp, thân cận dịu dàng.

Cô phải nói “Oh, my god, ông ấy nghe thấy cầu nguyện của tôi”, mới là cường điệu chính xác của nước ngoài các người. Nếu là thập trưởng ở chỗ này, nhất định sẽ sửa đúng phát âm… Trương Nguyên Thanh dời ánh mắt đi, phát hiện một chuyện rất không ổn, trả giá của Quyền Trượng Sơn Thần bắt đầu rồi.

Chỉ có thể lảm nhảm trong lòng, dời đi sức chú ý của mình.

Cùng lúc, Trương Nguyên Thanh có thể cảm giác được rõ ràng, Annie đối với hắn đã biến thành tôn trọng.

Đúng, tôn trọng!

Lấy Annie đầy đầu óc chỉ câu dẫn, ngủ, đợi cơ hội liền thi triển sức quyến rũ của mình, tựa như đàn ông cả đầu óc chỉ muốn ngủ với phụ nữ, một loại không tôn trọng.

Nhưng từ khi thức tỉnh đến bây giờ, Trương Nguyên Thanh chưa từ trên người Annie cảm nhận được xúc động “ngủ”.

Ý nghĩa đối phương cố ý thu liễm sức quyến rũ của mình.

Nghỉ ngơi một lát, ở dưới thuốc tẩm bổ nuôi dưỡng, trạng thái của Annie cơ bản đã khôi phục, nói: “Ngài Bill không am hiểu xử lý những thứ đó, tôi đi hỗ trợ.”

“Đợi một chút…” Trương Nguyên Thanh vội vàng nhắc nhở.

Nhưng muộn rồi, Annie đứng lên, áo trong màu trắng trượt xuống, nội y màu đen trượt xuống, thân trên của cô hầu như triển lộ trước mặt Trương Nguyên Thanh.

—— Dây đeo vai của áo trong màu trắng cũng bị đứt ra, lúc ngồi thì rộng lùng thùng, vừa đứng dậy, liền trực tiếp trượt xuống.

Xương quai xanh tinh xảo, bộ ngực trắng bóng, đầy đặn, trắng mịn, quy mô, đường nét lại cực kỳ tốt, cao ngất mượt mà, hướng xuống nữa là cái bụng phẳng, không mang chút nhục cảm.

Áo trong rủ xuống bộ ngực, hai bên eo bụng, nửa cởi nửa không, càng có dụ hoặc hơn nữa.

Trương Nguyên Thanh nhìn mà ngây người, chỉ cảm thấy một dòng chảy nóng rực từ bụng dưới lao lên, miệng khô lưỡi khô, không thể tránh được sinh ra xúc động mãnh liệt, đẩy cô ngã xuống.

“Thật ngại quá…”

Annie không nhanh không chậm nắm chặt cổ áo, vuốt ve, đã chưa thét chói tai, cũng chưa mặt đỏ tai hồng.

Rất khó nói có cố ý hay không.

Lúc này, luôn quan sát phản ứng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô thấy được dưới đan điền của đối phương khác thường.

Thì ra hắn đối với mình có cảm giác như thế? Chỉ nhìn thân thể, đã không thể khống chế dục niệm của bản thân? Annie lập tức mắt lim dim, thân thể nhũn ra, một lần nữa ngồi trở lại sô pha mềm, mắt nheo lại như sợi tơ:

“Nguyên Thủy tiên sinh, chuyên viên hiệp hội Mỹ Thần, cũng phụ trách phục vụ sinh hoạt, chỉ ngài muốn.”

Chương 1053: Nhiệm vụ khẩn cấp (1)

Nghề nghiệp Ái Dục, đối với tình dục là mẫn cảm nhất, có thể cảm ứng được trạng thái dục niệm thiêu thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn giờ phút này.

Khi nói chuyện, thân thể mềm mại của cô lại xích gần.

Annie mừng rỡ, năm lần bảy lượt sắc dụ Nguyên Thủy Thiên Tôn, luôn bị từ chối, tuy thành công phát triển hắn trở thành hội viên của hiệp hội Mỹ Thần, nhưng đối phương "ước pháp tam chương" rất đả kích lòng tin của Annie.

Bây giờ xem ra, trước đó từ chối đều là cố gắng trấn định, trong lòng rất thèm thân thể của cô.

Trương Nguyên Thanh khom người, nhanh chóng lui về phía sau, lui đến mép sô pha, cũng ép mình dời ánh mắt đi, trầm giọng nói:

"Bây giờ không phải lúc phong hoa tuyết nguyệt, ừm, phong hoa tuyết nguyệt ý tứ hưởng lạc."

Cô gái này trình độ tiếng Trung giới hạn ở đối thoại bình thường, rất nhiều thành ngữ đều nghe không hiểu, cho nên cần giải thích thêm vào.

Annie giật mình, nghĩ đến công ty hy sinh rất nhiều nhân viên vô tội, liền không còn tâm tình "phong hoa tuyết nguyệt" nữa, đứng dậy đến cạnh bàn của Bill, cầm lấy âu phục khoác ngoài treo ở ghế dựa lưng, nói:

"Tôi về phòng làm việc thay quần áo trước."

Cô có văn phòng trợ lý của mình.

Ài, trả giá của Quyền Trượng Sơn Thần có chút đau đầu. Đối với nghề nghiệp tà ác mà nói, thả lỏng dục vọng căn bản không tính là trả giá, nhưng mình không thể bởi vì dục vọng liền làm loạn quan hệ nam nữ. Hơn nữa, lấy Ma Quân làm tấm gương, mình cũng không muốn ngày nào đó trở về linh cảnh, truyền nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn hàng ngày ngồi nghe loa Miêu Vương… Trương Nguyên Thanh thở dài trong lòng.

Ma Quân giai đoạn sau trầm mê với việc ngủ phụ nữ, chính là Bình Xịt Kẻ Kiên Trì âm thầm ảnh hưởng.

Hắn hoài nghi nếu phóng túng bản thân, Quyền Trượng Sơn Thần ảnh hưởng sẽ càng sâu hơn, đến lúc đó, truyền nhân Ma Quân liền danh xứng với thực.

Một gã đàn ông phóng túng, không xứng với Quan Nhã.

Nhưng cố nhịn thật sự khó chịu, vừa rồi thiếu chút nữa không nhịn xuống đã đẩy ngã Annie.

Đêm nay lấy tay làm màu, hy vọng tay nghề không gượng gạo… Hắn nói thầm trong lòng.

…

Hai tiếng sau, phòng làm việc.

Phối hợp văn phòng cảnh sát đưa toàn bộ nhân viên hôn mê vào xe cứu thương, đóng cửa công ty, Bill vẻ mặt mỏi mệt dựa vào sô pha phòng tiếp khách, từ từ thở phào một hơi.

“Tai nạn lần này, tổng cộng chết mười hai người, hai mươi tư người bị thương nặng, ba mươi người bị thương nhẹ, mất đi nhiều nhân viên ưu tú như vậy, tôi không biết nên nói với người nhà họ như thế nào.”

Bill tiên sinh vẻ mặt đau đớn kịch liệt không phải ngụy trang. Làm nghề nghiệp hợp pháp, phẩm đức đáng giá khẳng định, ngoại trừ lúc làm ăn.

“Hơn nữa, tuy sáu người khác gánh chịu một bộ phận rất lớn, nhưng điểm đạo đức vất vả nhiều năm tích góp, một hơi khấu trừ mất một phần ba.” Bill tiên sinh bực bội một phen.

“Ít nhất ông còn sống, không có cái gì lãi hơn vậy rồi, Bill tiên sinh.” Annie đổi bộ trang phục công sở mới ở bên cạnh nói.

Trương Nguyên Thanh xen mồm đúng lúc: “Bill tiên sinh, ông chẳng lẽ không biết câu lạc bộ Tửu Thần sẽ nhằm vào mình sao?”

Bill tiên sinh trầm mặc một lát, thở dài:

“Nguyên Thủy tiên sinh, tôi bây giờ không muốn thảo luận đề tài bi thương này. Nếu nhớ không lầm, cậu tìm tôi làm giao

dịch, muốn mua cái gì? Sớm một chút kết thúc giao dịch, tôi còn về nhà nghỉ ngơi."

Trương Nguyên Thanh lập tức đưa ra nhu cầu của mình.

Bill tiên sinh nghe xong, không hề nghĩ ngợi, nói thẳng:

"Tài liệu cậu muốn, trong kho hàng chỉ có một nửa, một nửa khác phải hướng công hội xin, nhiều nhất hai ngày có thể lấy được."

Làm một thương nhân thành công, hắn đối với hàng hóa của mình rõ như lòng bàn tay.

"Đại khái cần bao nhiêu tiền?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Ba bộ tài liệu, trong đó hai bộ phẩm chất Thánh Giả, tuy tài liệu rẻ hơn đạo cụ, nhưng tài liệu nghề nghiệp Thần Dạ Du rất thưa thớt, tổng cộng 50 triệu." Bill tiên sinh nói.

Trương Nguyên Thanh nghĩ ngợi một chút, nói: "Mấy món tài liệu trung tâm kia thì thôi, tài liệu phụ trợ bao nhiêu?"

Bill tiên sinh: "20 triệu."

"Xem ở trên phần tôi cứu mạng ông, 2 triệu thế nào." Trương Nguyên Thanh chém một đao.

"1 triệu rưỡi đi." Annie hỗ trợ chém một đao.

Vị thương nhân thành công này suy nghĩ một hồi lâu, vẻ mặt đau thịt đáp ứng.

"Sinh mệnh là vô giá mà!" Hắn tự an ủi mình.

Giao dịch đạt thành, Trương Nguyên Thanh chuyển sang hỏi:

"Bill tiên sinh, cái giày lúc trước ông đi là đạo cụ gì?"

Trong đầu hắn vẫn nhớ kỹ bóng dáng tiêu sái Bill tiên sinh trượt một cái, vạn bụi hoa không một mảnh lá dính vào người, tránh được tất cả công kích.

"Cậu nói chính là cái này?" Bill tiên sinh nghe vậy, mở lòng bàn tay, triệu hồi một đôi giày chạy màu đen, vẻ ngoài của nó giống giày chạy bình thường như đúc, chỉ là không có logo.

"Nó là đạo cụ nghề nghiệp Hư Không, một trong những thần khí giữ mạng."

“Có thể xem thuộc tính một chút không?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Có thể!” Bill tiên sinh đưa giày qua.

Chương 1054: Nhiệm vụ khẩn cấp (2)

Trương Nguyên Thanh nhận lấy cái giày, chờ đợi vài giây, tin tức vật phẩm hiện lên:

“Tên: Hoạt Sạn* Cực Độ Phẫn Nộ”

1 từ mang tính chất trào phúng trên mạng internet bên TQ, có thể lấy ví dụ như cảnh Võ Tòng đánh hổ, khi hổ vồ tới thì Võ Tòng trượt trên mặt đất để né tránh được nguy hiểm. Từ này mang ý nghĩa châm biếm nhiều hơn.

“Loại hình: loại giày”

“Công năng: Né tránh”

“Giới thiệu: Người với người thể chất không thể quơ đũa cả nắm, dưới tình huống cực độ phẫn nộ, hoạt sạn có thể giúp hóa giải nguy cơ, phải luôn nhớ kỹ - đi đêm lắm có ngày gặp ma.”

“Ghi chú: Một ngày nhiều nhất sử dụng năm lần, nếu không sẽ chịu trục xuất.”

Bill tiên sinh cười nói:

“Nó có thể tránh né một ít công kích, bao gồm phương diện vật lý hay phương diện tinh thần, Chúa Tể cảnh trở xuống, hầu như không thể uy hiếp đến cậu. Nhưng khuyết điểm của nó cũng rõ ràng, chỉ có thể sử dụng năm lần.”

Trương Nguyên Thanh cầm chặt giày chạy, nhiệt tình: “Bill tiên sinh, tôi muốn mua…”

“Không không không!” Bill tiên sinh lắc đầu: “Hàng không bán, mặc kệ cậu trả bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ không bán.”

“Bill tiên sinh, ông là thương nhân, đối với thương nhân mà nói, không có gì không thể bán.” Trương Nguyên Thanh hào khí: “Ra giá đi.”

“100 triệu!”

“Ha ha ha, cũng chỉ 100 triệu sao, chỉ thế thôi sao? Tôi biết rồi.” Trương Nguyên Thanh nhanh chóng nhét giày chạy trả lại: “Mời ngài thu lấy!”

Công kích cảnh giới Chúa Tể trở xuống, mặc kệ phương diện tinh thần hay phương diện vật lý, đều có thể trăm phần trăm miễn dịch, tuy chỉ có thể trượt năm lần, nhưng có thể nói rất khẳng định, đây là một món thần khí.

So với một ít đạo cụ loại quy tắc càng có giá trị hơn.

Đáng tiếc quá đắt, chỉ có Tiền công tử lấy đức phục nhân có thể tiêu pha nổi.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh tiếc nuối một phen.

Bill tiên sinh trầm giọng: “Nếu cậu có thể lấy ra một món đạo cụ cảnh giới Thánh Giả phẩm chất cao, có thể cân nhắc giao dịch.”

Đạo cụ cảnh giới Thánh Giả phẩm chất cao?

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, đạo cụ phẩm chất Thánh Giả trên người “Quyền Trượng Sơn Thần”, “Giày Hậu Thổ”, “Kiếm Thuật Đại Sư”, “Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất”, “Đại La Tinh Bàn” .

Mà có thể xưng là “phẩm chất cao”, chỉ có Đại La Tinh Bàn và Quyền Trượng Sơn Thần, nhưng hai đạo cụ đều có đặc điểm rất mạnh, không thể bán ra.

Phải nghĩ cách kiếm một món đạo cụ cảnh giới Thánh Giả phẩm chất cao, đối với mình lại không quan trọng gì cả… Trương Nguyên Thanh gật đầu nói:

“Một lời đã định!”

…

Tháng sáu không nhanh cũng chẳng chậm lặng yên rời xa, tháng bảy nóng hơn nữa đã tới.

Mùa hè năm nay đặc biệt nóng bức, đập một quả trứng gà trên đường cũng có thể rán chín cái loại đó, nhiệt độ bình quân ngày đạt tới 46 độ nghe mà sợ.

Cả thành thị ở trong mùa hè nóng bức rên rỉ đau đớn, đi ra ngoài năm phút đồng hồ, đũng quần cũng có thể ướt sũng.

Lợi ích duy nhất, bởi vì hè nóng bức, Tùng Hải sớm nghỉ hè, vốn nghỉ hè trung tuần tháng bảy mới bắt đầu.

Buổi tối, trong phòng khách gió lạnh gào thét, cậu cơm nước xong xuôi qua chơi, cả nhà ngồi sô pha xem TV, cậu nói:

“Ba mẹ, chúng ta đi nơi lưu đày phía nam nghỉ hè đi.”

“Không đi!” Ông ngoại không hề nghĩ ngợi, lập tức từ chối.

Bà ngoại cũng lắc đầu: “Có tuổi rồi, không chịu nổi xóc nảy.”

“Ngồi máy bay ba giờ là tới, nào có xóc nảy.” Cậu kiên trì mở đường dẫn lối, “Xem Nguyên Tử cũng nghỉ hè rồi, vừa lúc dẫn nó đi chơi chút.”

“Không đi, tuổi còn nhỏ, không chịu nổi xóc nảy.” Trương Nguyên Thanh lạp tức từ chối.

Hắn có việc công, không thể rời khỏi khu trực thuộc, tuy đoạn thời gian này gió êm sóng lặng, hầu như không có nhiệm vụ.

Tùng Hải cũng rất bình tĩnh, nghề nghiệp tà ác của câu lạc bộ Tửu Thần lựa chọn ẩn núp, không gây chuyện.

Mấy ngày nay hắn ngẫu nhiên đi thăm Nữ Vương cùng bé trà xanh một chút, mỗi lần đều sẽ dẫn theo Quan Nhã, ở chung tự nhiên với hai cô nương.

Hữu nghị của bé trà xanh và Nữ Vương đột nhiên tăng mạnh, hai người không phải ra ngoài dạo phố, ăn cơm, thì rúc trong biệt thự xem phim.

Đơn xin của Bill tiên sinh đã được phê chuẩn, Trương Nguyên Thanh lại từ Thái Nhất môn phân bộ Tùng Hải mua tài liệu chính luyện chế âm thi, linh phó, một hơi mang Tường Vi Máu, Quỷ tân nương tăng lên tới cấp 4.

Tiểu Đậu Bỉ cũng được tăng lên rất nhiều, chỉ số thông minh cao hơn, cái này chủ yếu thể hiện ở, Trương Nguyên Thanh không có cách nào dùng tay cầm chơi game không cắm vào ổ lừa nó nữa.

Mà trả giá, hắn chẳng những tiêu hết tích tụ, còn nợ Phó Thanh Dương 5 triệu tệ, tổng nợ nần tích lũy đến 35 triệu.

Cũng may Tiền công tử lấy đức phục nhân không chú ý lợi tức, hơn nữa không quy định kỳ hạn trả.

Tiểu Viên bên kia cũng không lạnh nhạt, hắn cách hai ngày liền đi một chuyến, tuy dì xinh đẹp sau khi bị lấy súng dí vào mông, liền không quan tâm hắn nữa.

Còn một việc khiến Trương Nguyên Thanh nhớ mãi, đó chính là Lý Thuần Phong mãi chưa trả lời.

Chương 1055: Thành phố Kim Huy (1)

Mặt khác, trước trung tuần bảy tháng, phó bản đầu tiên sau khi trở thành Tinh Quan của hắn sẽ tới.

Lần trước phó bản là một người, dựa theo cơ chế linh cảnh, phó bản tháng bảy hẳn là phó bản nhiều người, cũng không biết đoàn đội đối kháng, hay đoàn đội hợp tác.

"Yên tĩnh chút!"

Lúc này, ông ngoại ngắt lời cậu líu lo không ngừng lải nhải, tập trung tinh thần xem TV.

TV đang phát một bản tin, đến từ tỉnh Giang Nam.

"Đội khảo cổ trải qua nhiều ngày đào móc, rốt cuộc ở trong cổ mộ đào được món văn vật đầu tiên, có thể nhìn thấy, nó là một pho tượng đồng xanh cao 2 mét, theo chuyên gia ở đó phân tích, bức tượng này công nghệ chế tạo rất có thể bắt nguồn từ đời Tống, nếu thực sự như vậy, như vậy niên đại của cổ mộ liền có thể xác nhận. Bức tượng đồng xanh sẽ ở ngày mai vận chuyển đến nhà bảo tàng địa phương, chuyên gia sẽ tiến hành nghiên cứu sâu hơn một bước đối với nó…"

Người quay phim cho bức tượng đó một cái đặc tả.

Cao 2 mét, mặc khôi giáp, tay cầm kiếm đồng xanh ba thước, trừng mắt như chuông đồng, khuôn mặt cực kỳ hung ác.

Trương Nguyên Thanh không thích xem TV, vỗ mông đứng dậy, hướng về phía Giang Ngọc Nhị búi tóc củ tỏi hô:

"Dì, vào phòng chơi game."

"Ô sờ kê ô sờ kê ~ "

Dì trẻ vui vẻ đi theo cháu trai vào phòng.

Bà ngoại quay đầu, nhìn chằm chằm hai dì cháu vài lần, nói: "Không cho phép chơi muộn, mười một điểm giờ phải nghỉ."

…

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh ăn bữa sáng, rửa mặt đánh răng, liền gõ cửa phòng dì trẻ.

"Cháu chỉ cho dì mười phút, mười phút không ra, thì tự mình đi chơi." Bởi vì hôm qua chơi game high quá, không cẩn thận đáp ứng Giang Ngọc Nhị hôm sau cùng đi trung tâm thương mại.

Trong phòng truyền đến tiếng của dì trẻ:

"Hừ, mười phút còn không đủ đánh phấn nền."

"Dì tắm mất nửa tiếng, trang điểm lại nửa tiếng, chúng ta cũng đừng ra ngoài nữa, trực tiếp ở nhà chờ ăn cơm trưa đi." Trương Nguyên Thanh tức giận nói: "Nhanh nhẹn chút đi."

"Biết rồi biết rồi." Dì trẻ tức giận nói: "Tiểu tiên nữ ra ngoài khẳng định phải trang điểm."

"Dì không cần, dì trời sinh xinh đẹp." Trương Nguyên Thanh quay đầu bước đi, xoay người về phòng ngủ ngủ bù một giấc.

Lúc này, hắn đi ngang qua phòng khách, nghe thấy trong TV đang phát một tin tức:

"Thành phố Kim Huy hôm nay đột nhiên có sương mù đậm, nội thành liên tục xảy ra tai nạn xe cộ, xe cứu thương khó có thể đi, cục diện đáng lo. Căn cứ hiện trường truyền về tin tức, có phần tử ngoài vòng luật pháp nhân lúc sương mù đục nước béo cò, văn phòng cảnh sát đã nhận được mấy chục sự kiện đả thương người…"

Thành phố Kim Huy? Trương Nguyên Thanh dừng bước, nhìn về phía ông ngoại đang ngồi sô pha, hỏi:

"Chỗ đào được pho tượng đồng xanh kia ạ?"

Ông ngoại "Ừm" một tiếng, nghi hoặc:

"Nóng như vậy, sao có thể có sương mù?"

Lúc này, Trương Nguyên Thanh nghe thấy điện thoại di động trong phòng ngủ vang lên.

Hắn không chú ý thời sự nữa, tiến vào phòng ngủ, cầm lấy điện thoại di động, người gọi tới Phó Thanh Dương.

“Lão đại, có chuyện gì?” Trương Nguyên Thanh.

“Có nhiệm vụ rồi.” Phó Thanh Dương: “Dẫn đội viên, đi thành phố Kim Huy tỉnh Giang Nam một chuyến, điều tra một cổ mộ. Mặt khác, giải cứu một tiểu đội bị lạc trong sương mù dày đặc.”

Cổ mộ? Tiểu đội bị lạc trong sương mù dày đặc? Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía phòng khách một cái, hạ giọng nói:

“Thành phố Kim Huy đào ra cổ mộ có bức tượng đồng xanh kia?”

“Cậu biết rồi?” Phó Thanh Dương hỏi ngược lại.

“Thời sự sáng nay tôi đã xem rồi, sương mù dày đặc là Vụ Chủ phóng thích nhỉ? Nghề nghiệp tà ác muốn cướp đoạt bức tượng đồng xanh?”

Khi nói chuyện, hắn đã mở ra tủ quần áo, phân phó Tường Vi Máu từ cửa sổ phòng ngủ trèo ra, mượn dùng cục nóng của điều hòa, trèo vào cửa sổ bên ngoài hành lang.

Ông ngoại bà ngoại đều ở nhà, không tiện để Tường Vi Máu công khai rời nhà.

“Không, căn cứ tình báo trước mắt biểu hiện, ngọn nguồn sương mù dày đặc chính là bức tượng đồng xanh kia.”

Phó Thanh Dương trả lời khiến Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, bước chân đi về phía cửa dừng lại, “Ngọn nguồn là bức tượng đồng xanh? !”

Trong loa truyền tới Phó Thanh Dương giải thích:

“Bức tượng đồng xanh kia đội khảo cổ từ trong cổ mộ đào ra cổ quái, khi đến nhà bảo tàng, nhân viên công tác nhà bảo tàng cùng đội khảo cổ liền mất liên mạc.”

“Trị an viên sau khi chạy tới hiện trường, phát hiện bảo tàng đã bị sương mù dày đặc bao phủ, phái ba trị an viên tiến vào bảo tàng tìm kiếm nhân viên mất liên lạc, kết quả ba trị an viên cũng mất liên lạc.”

“Trị an viên bên ngoài truyền tin tức về văn phòng cảnh sát, ba phút sau, cũng mất liên lạc. Bị sương mù dày đặc tràn ngập bảo tàng cắn nuốt.”

“Tối cùng ngày, một vị chấp sự đóng ở thành phố Kim Huy, dẫn theo một tiểu đội xâm nhập sương mù dày đặc điều tra, sau đó mất liên lạc. Sáng nay, sương mù dày đặc tràn ngập bảo tàng, hình thành sương mù bao phủ phạm vi mười mấy km.”

Chương 1056: Thành phố Kim Huy (2)

“Người bình thường bị vây lâu trong sương mù dày đặc tính tình thay đổi hẳn, gặp người là công kích, ai vừa vào sương mù dày đặc, thì như ruồi bọ không đầu, không tìm được phương hướng. Thời gian dài chút, tính tình cũng thay đổi hẳn.”

“Hành giả chính phủ thành phố Kim Quy báo cáo việc này cho phân bộ Hàng Châu, phân bộ Hàng Châu lập tức tổ chức nhân thủ tiến về thành phố Kim Huy, tính đến trước mắt, sự việc còn chưa được giải quyết và khống chế có hiệu quả. Phân bộ Hàng Châu vừa mới gọi điện phân bộ Tùng Hải, hy vọng đội tuần tra Tùng Hải có thể hợp tác cùng điều tra.”

Thanh âm Phó Thanh Dương tròn vành rõ chữ, tựa như MC thời sự.

Sương mù dày đặc, bức tượng đồng xanh, hẳn là đạo cụ cấp Vụ Chủ. Kỳ quái, bức tượng đồng xanh đào trong cổ mộ ra, chủ nhân của nó hẳn là sớm đã chết, đạo cụ sao không bị linh cảnh thu hồi? Không, nói chuẩn xác, cổ mộ sao không bị linh cảnh thu đi?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lóe lên nghi hoặc, kêu “A” một tiếng:

“Nếu tùy ý sương mù dày đặc khuếch tán, chẳng phải sẽ lan đến cả thành phố Kim Huy? Còn có, lão đại, thế giới hiện thực sao có thể xuất hiện cổ mộ liên quan tới linh cảnh hành giả?”

Miếu Tam Đạo sơn nương nương của lão mõ, cũng tồn tại ở hiện thực, nhưng về sau bị linh cảnh “cắn nuốt”, trở thành phó bản.

“Đây chính là điều cần cậu điều tra. Nguyên Thủy, đại biểu đội tuần tra phân bộ Tùng Hải đi thành phố Kim Huy một chuyến, có vấn đề có thể liên lạc mọi lúc với tôi.” Phó Thanh Dương nói.

Anh tự mình đi một chuyến không phải xong rồi sao, tôi hôm nay còn phải đi dạo phố với dì trẻ… Lẩm bẩm thì lẩm bẩm, Phó Thanh Dương ngoài miệng nói:

“Rõ!”

Dù sao chuyện gì cũng cần trưởng lão tự mình ra mặt, nuôi nhiều chấp sự, đội trưởng như vậy có ý nghĩa gì.

Trưởng lão phân bộ Hàng Châu chưa ra tay, nói rõ tình thế còn chưa đến “cấp Chúa Tể” .

Trương Nguyên Thanh kết thúc cuộc gọi, chợt thu được một cái định vị Phó Thanh Dương gửi tới, kèm theo một câu:

“Điểm tập hợp các đội ngũ lần hành động này.”

Hắn click vào bản đồ định vị, địa chỉ là một khách sạn thành phố Kim Huy, cách bảo tàng hơn 30 km.

Cất điện thoại di động, Phó Thanh Dương gõ cửa phòng dì trẻ.

“Ai da, còn chưa xong à!”

Trong phòng ngủ truyền đến giọng nói mềm mại của dì trẻ.

“Cháu không đi dạo phố nữa…”

Trương Nguyên Thanh vừa nói xong, cửa phòng ngủ liền mở ra, dì trẻ trang điểm trang nhã lạnh như băng sương đứng ở cửa, nhìn chằm chằm hắn, lạnh lùng nói:

“Cho dì một lý do không thể không đồng ý.”

Trương Nguyên Thanh không nói lời nào, kéo dì trẻ vào phòng, dì trẻ dỗi gạt tay ra.

“Cháu vừa nhận được nhiệm vụ tổng bộ Long tổ Hoa quốc, cần đi thành phố Kim Huy một chuyến, ở đó có nhân vật phản diện tà ác làm loạn, cần cháu trấn thị chi bảo này của Tùng Hải giải quyết.” Trương Nguyên Thanh lấy một loại vẻ mặt nghiêm túc không gì sánh nổi nói.

Biết dì trẻ rất có hứng thú đối với linh cảnh hành giả, bình thường luông hỏi thăm cái này nghe ngóng cái kia, Trương Nguyên Thanh liền thuận miệng lấy lệ, lúc nói nói mình năm ngoái giải quyết tiến sĩ Bạch Tuộc (Doctor Octopus), lúc nói năm nay 7 triệu công trạng giẫm đạp Quái Nhân Ván Trượt (Green Goblin).

Giang Ngọc Nhị đối với điều này nửa tin nửa ngờ, luôn cảm thấy những nhân vật phản diện đó có cảm giác Deja Vu rất mạnh, nhưng lại không nhớ ra từng thấy ở nơi nào.

Nghe vậy, dì trẻ hồ nghi:

“Hoa quốc Long tổ? Trước kia mày nói đội đặc công người siêu năng lực mà?”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, thầm nhủ trước kia mình nói đội đặc công?

“…Đội đặc công người siêu năng lực thuộc về Long tổ.” Hắn cưỡng ép đi sắp xếp quan hệ phụ thuộc cho đội đặc công cùng Long tổ.

“Không tin dì có thể xem thời sự, sự kiện đó cũng lên thời sự rồi.”

Dì trẻ nghe vậy, chạy bịch bịch bịch, quả nhiên thấy lão ba cao tuổi xem tin tức tương quan thành phố Kim Huy.

“Được rồi, dù sao đi dạo phố lúc nào cũng được.” Dì trẻ ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngọt ngào lập tức tin, dặn: “Mày cẩn thận chút nha, buổi tối về không? Nếu không về, nhớ gọi điện thoại cho dì.”

“Biết rồi!”

Trương Nguyên Thanh phất phất tay, nhanh chóng ra ngoài.

…

Thành phố Kim Huy, khách sạn Lệ Hào, phòng họp tầng 28.

Chấp sự phụ trách lần hành động này tên là “Hạ Thụ Chi Luyến”, một người phụ nữ ngoài 30 tuổi, lạnh lùng cơ trí.

Vị Kiếm Khách kia đi giày quân đội, quần quân đội, áo không tay quân đội màu xanh lục, đứng trước cửa sổ sát đất, lặng lẽ quan sát sương mù dày đặc xa xa, dưới ánh nắng chói chang,

sương mù màu xám trắng tựa như đọng lại, lượn lờ giữa nhà cao tầng.

Các con phố đi thông khu vực đó, đều bị cảnh sát giao thông dùng chướng ngại vật phong tỏa, chỉ có thể ra không thể vào.

Cục diện tạm ổn định, nhưng tình thế vẫn ác liệt như cũ. Sương mù dày đặc lấy tốc độ chậm rãi mà kiên định khuếch tán, nhiều nhất hai ngày, sẽ bao phủ cả thành phố Kim Huy.

Đến lúc đó, số lượng người bị liên lụy sẽ nhiều đến mức khó mà tưởng tượng.

Chương 1057: Thành phố Kim Huy (3)

Đương nhiên, bọn họ khẳng định sẽ ở trước lúc tới tình trạng đó, tăng cấp sự kiện lên tới cấp Chúa Tể, mời trưởng lão phân bộ Hàng Châu ra tay, chỉ là nếu như vậy, liền tỏ ra Thánh Giả Hàng Châu vô năng.

Hạ Thụ Chi Luyến xoay người, nhìn về phía chấp sự, đội trưởng sau bàn hội nghị, chậm rãi nói:

"Đội ngũ Vân Mộng chấp sự dẫn dắt cũng mất liên lạc rồi. Các vị, tôi muốn nghe một chút ý kiến của các vị."

Ngay tại mười phút trước, một đội ngũ lấy chấp sự cầm đầu, xâm nhập sương mù dày đặc điều tra, sau đó mất liên lạc.

Bên cạnh bàn hội nghị, có mười sáu hành giả chính phủ ngồi, trong đó có ba vị chấp sự, mười ba vị đội trưởng.

Theo thứ tự là nghề nghiệp Hỏa Sư "Hỏa Chi Thánh Giả", "Hoa Ngữ" nghề nghiệp Mộc Yêu, "Hậu Đức Tái Vật" nghề nghiệp Thổ Quái, lại thêm "Hạ Thụ Chi Luyến" cùng "Vân Mộng" lạc mất ở trong sương mù, Thánh Giả phân bộ Hàng Châu có thể chạy tới, đều đã xuất động.

Thánh Giả khác hoặc bởi vì nguyên nhân công tác, hoặc bởi vì ngày nghỉ các loại nhân tố, chưa tham dự hành động. Mặt khác, nói từ trên lý luận, sáu vị Thánh Giả nếu như không thể xử lý được, như vậy, các Thánh Giả khác đến cũng không giúp ích được gì, phải mời trưởng lão.

Lúc hai vị Thánh Giả khác nhíu mày, Hỏa Chi Thánh Giả trực tiếp sảng khoái:

“Đề nghị của tôi là, chúng ta đều tự dẫn đội, giết vào sương mù dày đặc, thần chắn sát thần, phật chắn sát phật.”

Vị Thánh Giả này cao khoảng 1m9, để đầu đinh, mặc áo ba lỗ màu đen, cơ bắp cuồn cuộn làm căng áo bao lỗ, trình độ tráng kiện của bắp tay có thể so với vòng eo của phụ nữ.

Hỏa Sư trả lời rất tiêu chuẩn, bốn vị Thánh Giả ở đây đều lười để ý tới.

Các đội trưởng xem nhìn mũi mũi nhìm tim, bảo trì im lặng.

Cách vài giây, chấp sự Hoa Ngữ mặc váy liền áo xếp ly, giọng kỳ ảo nói:

“Sương mù dày đặc của Yêu Mê Hoặc, sẽ làm người xông vào trận địa bị lạc phương hướng, Vân Mộng là Thánh Giả cấp 4, ngay cả cô ấy cũng trúng chiêu, như vậy ngọn nguồn sương mù dày đặc, cấp bậc đối ứng ít nhất là cấp 5”.

“Chúng ta cần đạo cụ có thể phân biệt phương hướng trong sương mù dày đặc.”

Sương mù dày đặc của Yêu Mê Hoặc, có sức mê hoặc mãnh liệt, không phải la bàn những vật phẩm thường quy kia có thể xử lý được.

Chấp sự “Hậu Đức Tái Vật” lắc đầu nói:

“Vậy phải có Tinh Quan hỗ trợ, nhưng Tinh Quan số lượng quá ít, đều ở kinh thành, đóng quân các phân bộ đều là Thần Dạ Du.”

Phân biệt phương hướng, là năng lực cơ sở của Tinh Quan nắm giữ Quan Tinh Thuật.

Hỏa Chi Thánh Giả không vui nói:

“Nói lời thừa nhiều như vậy, không phải vẫn cần kiên trì xông lên sao? Vây ở sương mù dày đặc càng lâu, càng dễ phát cuồng, cư dân thành thị phát cuồng thì thôi, tối hôm qua tiểu đội linh cảnh hành giả kia nếu nổi điên, không biết sẽ có bao nhiêu người vô tội bị hại.”

“Bây giờ, trong sương mù dày đặc lúc nào cũng có người bị thương, tử vong, kéo dài càng lâu, tình thế càng nghiêm trọng, trách nhiệm đó do ai đến gánh vác?”

Hỏa Ngữ chấp sự hừ nhẹ nói: “Tiến vào sương mù dày đặc có thể giải quyết? Nếu tất cả mọi người đều bị vây ở trong, tình thế chẳng phải càng thêm nghiêm trọng.”

Hỏa Chi Thánh Giả nói: “Chúng ta đều bị vây ở trong, trưởng lão sẽ ra tay, sự việc liền giải quyết.”

Hoa Ngữ chấp sự bật lại:

“Vậy dứt khoát trực tiếp báo cáo phân bộ, mời các trưởng lão ra tay đi.”

“Vậy sẽ chỉ chứng minh chúng ta vô năng!” Hạ Thụ Chi Luyến khoát tay, ngắt lời hai người tranh chấp.

Trầm ngâm vài giây, cô tựa như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía trợ lý, nói:

“Người phân bộ Tùng Hải đến chưa? Gọi điện thoại liên hệ một chút.”

Trợ lý nghe vậy, lập tức gọi “đường dây nóng phục vụ khách” của phân hộ Tùng Hải, mười mấy giây sau liền cúp điện thoại, nói:

“Bên đó nói, chỉ phụ trách truyền tin tức, tình huống cụ thể của đội tuần tra không biết, chúng ta chỉ có thể chờ.”

Tiếp tuyến viên chỉ phụ trách truyền tin tức, không có tư cách đối thoại với nhân vật cấp chấp sự, trưởng lão của đội tuần tra.

“Cho dù xâm nhập sương mù dày đặc, cũng phải chờ đội tuần tra Tùng Hải đến, rồi lại hành động tập thể!” Hoa Ngữ chấp sự uống một ngụm trà, giọng điệu tò mò:

“Không biết phân bộ Tùng Hải sẽ phái ai chi viện đây?”

Tùng Hải làm thành thị vượt qua tuyến 1, cao thủ tập hợp, đội tuần tra càng là tinh anh trong tinh anh, đội trưởng thấp nhất cũng là Thánh Giả cấp 4.

Hơn nữa, phân bộ Tùng Hải ở trong các phân bộ lớn xếp trong top 5, số lượng đạo cụ dự trữ phong phú.

Chấp sự đội tuần tra Tùng Hải không giống chấp sự nơi khác.

Hạ Thụ Chi Luyến ngẫm nghĩ, nói:

“Đội trưởng tuần tra phân bộ Tùng Hải, tôi biết mấy người, trong bọn họ chỉ cần một người tới, quả thật có thể mạnh mẽ tiến vào sương mù dày đặc.”

Lúc này, cửa phòng họp đẩy ra, một vị hành giả Siêu Phàm mặc trang phục trang trọng, dẫn một đoàn người đi vào.

Chương 1058: Thành phố Kim Huy (4)

Các hành giả chính phủ bên cạnh bàn hội nghị nhìn qua, dẫn đội là một người trẻ tuổi khoảng ngoài đôi mươi, tuấn tú rạng rỡ, nhưng thiếu chút hương vị thành thục.

Đi theo phía sau hắn là bốn cô gái dung mạo kinh người, ngự tỷ thành thục xinh đẹp, thiếu nữ thanh xuân dào dạt, cô bé tóc đỏ nhảy nhót hoạt bát.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn? !”

Hạ Thụ Chi Luyến khẽ nhíu mày, có chút ngạc nhiên.

Cô không ngờ trợ thủ Tùng Hải phái tới, thế mà là gà trống choai đang hot của Ngũ Hành minh.

Hắn sau khi vượt qua phó bản giết chóc, đã vào đội tuần tra?

Hỏa Ngữ chấp sự mang theo chút tò mò đánh giá người trẻ tuổi.

Các hành giả chính phủ bên cạnh bàn hội nghị phát trọng tiếng xôn xao khe khẽ, hoặc kinh ngạc hoặc hưng phấn, đây là đãi ngộ đặc biệt của nhân vật cấp ngôi sao, không liên quan tới thực lực, cấp bậc.

Hỏa Chi Thánh Giả lại nhíu chặt lông mày.

Làm người phụ trách hành động, Hạ Thụ Chi Luyến nghênh đón, đưa tay, nói:

“Tôi là người phụ trách lần hành động này, Hạ Thụ Chi Luyến.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn!” Phó Thanh Dương đưa tay bắt, cười nói:

“Hạ Thụ Chi Luyến… Tôi lúc cấp 2 đã đọc tiểu thuyết trinh thám này, năng lực suy luận của nữ nhân vật chính có thể khiến người ta cực kỳ thưởng thức, cũng khát vọng tương lai có thể có một vị nữ trợ thủ như vậy, đáng tiếc, trợ thủ của tôi là nam.”

Hạ Thụ Chi Luyến là một bộ tiểu thuyết trinh thám không quá hot, tác phẩm của một vị nữ tác giả Nhật Bản.

Trương Nguyên Thanh lúc cấp 2 si mê tiểu thuyết trinh thám, cho nên từng đọc tác phẩm độ nổi tiếng thấp đó, hơn nữa cực kỳ thích nữ nhân vật chính tính cách chơi trội của bộ tiểu thuyết đó, thường cảm khái nếu anh Binh là cô em gái biết suy luận thì tốt bao nhiêu.

Khi hắn nói như vậy, anh Binh sẽ cho hắn một đấm.

Hạ Thụ Chi Luyến ngẩn ra một phen, nụ cười nơi khóe miệng mở rộng, giọng điệu theo đó ôn hòa:

“Xem ra chúng ta có chung sở thích rồi, mời ngồi, tôi kể cho cậu một phen tình huống trước mắt.”

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn rất nổi tiếng, được rất nhiều hành giả chính phủ coi là thần tượng, gọi đùa Thiên Tôn lão gia, nhưng trong mắt các chấp sự, hắn vẫn chỉ là một vãn bối.

Các chấp sự sẽ bởi vì danh tiếng của hắn đối đãi bằng ánh mắt khác, nhưng tuyệt đối không nói là cung kính cùng sùng bái.

Sẽ không sùng bái ai yếu hơn mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói cho cùng chỉ là một thiên tài vừa tấn thăng Thánh Giả, điểm kinh nghiệm sẽ không quá 5%.

Nhìn thấy kẻ chi viện là Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng Hạ Thụ Chi Luyến là thất vọng, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nói một phen, khiến cô cảm giác tìm được bạn sách, tâm lý sinh ra sự thân cận.

Hạ Thụ Chi Luyến nói xong, nói:

“Chúng tôi dự tính tập thể tiến vào sương mù dày đặc, xử lý bức tượng đồng xanh, chỉ chờ cậu.”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói:

“Hạ Thụ chấp sự, chị vừa rồi nói có một vị chấp sự mất liên lạc trong sương mù dày đặc, cũng chính là nói, các người không có phương pháp phân biệt phương hướng đúng không?”

Không chờ Hạ Thụ Chi Luyến mở miệng, Hoa Ngữ bất đắc dĩ nói:

“Đúng vậy, cho nên tập thể tiến vào sương mù dày đặc, cũng là biện pháp ất đắc dĩ. Chúng tôi không dám nói nhất định có thể mò đến bảo tàng, nhưng ít nhất sẽ không có nguy hiểm quá lớn.”

“Theo chúng tôi quan sát, sương mù dày đặc sẽ làm người ta lạc mất phương hướng, dần dần phát cuồng, nhưng không có kẻ địch đáng sợ. Nếu chúng ta mất liên hệ với bên ngoài, như vậy đội viên lưu thủ sẽ truyền tin tức về phân bộ, mời trưởng lão ra tay.”

Biện pháp hữu hiệu nhất khắc chế sương mù dày đặc là năng lực hô phong hoán vũ của Vũ Sư, nhưng cái này thuộc về uy năng của Chúa Tể.

Sương mù dày đặc bao phủ phạm vi mười mấy km, phương pháp của Ryo Asano lúc trước không dùng được… Phó Thanh Dương âm thầm suy nghĩ.

Hỏa Chi Thánh Giả nhìn hắn một cái, nói:

“Cậu là Tinh Quan cấp 4, còn không biết Quan Tinh Thuật. Tôi còn tưởng rằng phân bộ Tùng Hải sẽ phái Thánh Giả cấp 5, thậm chí cấp 6 hỗ trợ. Kết quả cũng chỉ thêm một cái chiến lực cấp 4, căn bản có tác dụng gì đâu?”

Nếu anh không phải Hỏa Sư, tôi sẽ cho rằng anh đang khiêu khích tôi… Trương Nguyên Thanh nói:

“Phân bộ Tùng Hải đã phái tôi tới, tự nhiên có chuẩn bị, tôi có đạo cụ phân biệt phương hướng, một điểm này không cần lo lắng.”

Hai vị chấp sự Hạ Thụ Chi Luyến và Hoa Ngữ mắt sáng lên.

Hỏa Chi Thánh Giả ngẩn ra một phen, bất ngờ vui vẻ nói:

“Vậy quá tốt rồi, việc không nên chậm trễ, chúng ta lập tức hành động.”

Mấy chiếc xe MPV dừng đỗ ở trước chướng ngại vật, cửa xe mở ra, Hạ Thụ Chi Luyến dẫn đội ngũ xuống xe.

MPV là dòng xe chuyên dụng của chính phủ, trên từ Tiền công tử lấy đức thu phục người, dưới đến nhân vật cấp đội trưởng, xe riêng cơ bản đều là dòng xe này.

Một mặt là trong MPV có rất nhiều xe cao cấp, vô luận thân phận thế nào cũng có thể tìm được chiếc xe tương xứng, một mặt khác là dẫn đội ra ngoài, loại xe này là thích hợp nhất.

Chương 1059: Giết không tha (1)

Xe con loại nhỏ lượng người chở được có hạn, xe Van thì mất thân phận, chung quy không thể để các linh cảnh hành giả ngồi Ngũ Lăng Hoành Quang* đi làm nhiệm vụ.

“Rầm! Trương Nguyên Thanh đóng cửa lên xe, cách chướng ngại vật quan sát sương mù dày đặc ngoài mười mấy mét, hỏi:

“Người trong sương mù dày đặc có đi ra không?”

“Trong ba mươi mét ngoại vi, có thể tự do ra vào, vào sâu hơn nữa, sẽ bị lạc phương hướng. Trước mắt, thị dân khu vực ngoại vi đã bị chúng ta dọn trống hết.” Hạ Thụ Chi Luyến nói.

“Loại sự kiện linh cảnh quy mô lớn này, không tiện hướng tới đại chúng giải thích nhỉ?” Trương Nguyên Thanh giọng điệu như nói chuyện phiếm nói.

Vị dì trẻ tuổi này dáng người vô cùng tốt, áo ba lỗ quân đội dán sát người được đường sự nghiệp no đủ chống cao lên, vòng eo rất nhỏ, chân cũng dài, đi giày quân đội, trong vẻ đẹp lạnh lùng lộ ra tư thế oai hùng hiên ngang, giống như nữ huấn luyện viên cao ngạo lạnh lùng.

Một vị nữ chấp sự khác là Hoa Ngữ dung mạo cũng không tệ, khuôn mặt tròn tròn, có vài phần mũm mĩm trẻ con, làn da trắng nõn, mắt tròn mà to, mặc váy liền áo xếp li, khóe miệng luôn treo mỉm cười ngọt ngào, thoạt nhìn, sẽ tưởng là loại cô gái ngoan ngoãn rất dễ ức hiếp.

Tuy là chấp sự, nhưng khí chất tươi mát ôn hòa, cũng không nghiêm túc, khoảng 25 tuổi.

“Phong sát sự việc truyền lưu trên mạng, lại do bình đài chính phủ phát bác bỏ tin đồn, cấm đoán các bình đài xã giao lớn thảo luận, thời gian dài, cũng liền ép xuống được. Những thứ này là điều người bộ phận quan hệ công chúng cần đau đầu.” Hạ Thụ Chi Luyến rất kiên nhẫn đáp lại Nguyên Thủy Thiên Tôn trẻ tuổi.

Nói cứ như bình đài tin đồn chính phủ bác bỏ là chuyên môn bịa đặt… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, thoáng nhìn Hỏa Chi Thánh Giả khôi ngô cao lớn cùng Khương Tinh Vệ vẻ mặt không kiên nhẫn, liền nói ngay:

“Chúng ta vào đi, đồng nghiệp cảnh giới Thánh Giả trở xuống lưu thủ ở bên ngoài, nếu mất liên lạc, hơn nữa sau khi trời tối không đi ra, liền lập tức thông báo phân bộ Hàng Châu, mời trưởng lão ra tay.”

Ở trong sương mù dày đặc mất đi liên lạc, chưa chắc là vây khốn ở bên trong, cũng có khả năng là tín hiệu bị sương mù dày đặc quấy nhiễu. Cho nên hắn bỏ thêm một câu “sau khi trời tối”.

Nói xong, Trương Nguyên Thanh lấy ra Đại La Tinh Bàn, như lẽ đương nhiên đi ở phía trước, dẫn đội tiến vào sương mù dày đặc.

Quan Nhã Khương Tinh Vệ cùng âm thi Tường Vi Máu đi theo phía sau hắn, bốn vị Thánh Giả phân bộ Hàng Châu thì sau mấy mét nữa.

Sau khi tiến vào sương mù dày đặc, Trương Nguyên Thanh lấy ra Đại La Tinh Bàn, thân la bàn đúc từ sắt đen nặng nề cổ sơ, mặt la bàn dùng sơn bạc vẽ chu thiên tinh đấu.

Đưa tinh thần lực vào, nhất thời, chu thiên tinh đấu do sơn bạc vẽ thành kích hoạt, hướng giữa không trung phóng ra tinh hà lấp lánh, giống như hình chiếu 3D đọng lại ở đỉnh đầu mọi người.

Trương Nguyên Thanh nói:

“Đi theo vị trí của ngôi sao, chúng ta vĩnh viễn sẽ không lạc đường.”

Đại La Tinh Bàn không có công năng định vị, chỉ hướng, nhưng ngôi sao trên mặt nó đối ứng là chư thiên tinh đấu, tựa như bầu trời đêm chân thật.

Lấy vị trí tiến vào sương mù dày đặc làm tọa độ, tham chiếu bản đồ thành phố Kim Huy trên điện thoại di động, mò về phía bảo tàng, tuyệt đối sẽ không lạc đường.

Ba vị Thánh Giả bọn Hạ Thụ Chi Luyến thấy thế, rốt cuộc đặt trái tim trở lại trong bụng. Hỏa Chi Thánh Giả lộ ra tiếng cười sang sảng hào khí: "Biện pháp này có thể làm được, mau chóng tìm được bảo tàng giải quyết cái việc vớ vẩn này đi. Ha ha, tôi thu hồi lời vừa rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu vẫn rất hữu dụng.

"Điều đó khẳng định mà, Nguyên Thủy Thiên Tôn là em đào tạo mà." Khương Tinh Vệ đằng trước kiêu ngạo nâng cao cái cằm lên.

Hỏa Chi Thánh Giả đẩy nhanh bước chân đuổi theo, tò mò nói: "Tiểu công chúa, ngài bây giờ là đội trưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

"Không phải!" Khương Tinh Vệ nói: "Em cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải cùng một đội, em cùng Quan Nhã tỷ tỷ cùng một đội, chị ấy là đội trưởng của em."

"Cái gì? Ngài Hỏa Sư huyết thống thuần khiết như vậy, sao có thể làm đội viên cho một Thám Báo, phân bộ Tùng Hải khẳng định là nhằm vào ngài, nếu không ngài điều đến phân bộ Hàng Châu đi." Hỏa Chi Thánh Giả tức giận nói.

Hỏa Sư luôn trong lúc vô ý đắc tội với người ta nha… Trương Nguyên Thanh quay đầu liếc một cái Quan Nhã cùng Hạ Thụ Chi Luyến nhíu mày không vui.

Bên ngoài sương mù dày đặc, Nữ Vương ngồi ở trong xe MPV, đang cầm điện thoại di động lướt diễn đàn, thỉnh thoảng liếc động tĩnh bên ngoài một cái.

Lướt sóng trên mạng là một trong các sở thích số lượng không nhiều của cô, đại bộ phận bài đăng đang hot đều có dấu chân cô lưu lại.

Không có gì bất ngờ, sự kiện bức tượng đồng xanh thành phố Kim Huy tỉnh Giang Nam đã lên tiêu điểm hôm nay, hành giả

chính phủ ở tỉnh Giang Nam đăng bài miêu tả hiện tượng thành phố Kim Huy sương mù dày đặc khuếch tán.

Chương 1060: Giết không tha (2)

“Tin tức mới nhất, phân bộ Hàng Châu xuất động năm vị chấp sự, mười mấy vị đội trưởng, nhưng tới bây giờ, một vị chấp sự dẫn dắt tiểu đội xâm nhập sương mù dày đặc, lại mất đi liên hệ, cộng thêm đội ngũ tối hôm qua bị lạc ở trong sương mù dày đặc, lần này đồng nghiệp mất liên lạc đã nhiều tới mười lăm vị, tình thế vẫn chưa được khống chế hữu hiệu.”

Bình luận bên dưới: “Ghê gớm, xuất động nhiều chấp sự như vậy cũng không xử lý được, cấp bậc sự kiện thậm chí phải vượt qua đại bộ phận sự việc nghề nghiệp tà ác gây ra, các đồng nghiệp bị nhốt ở trong sương mù dày đặc không có việc gì chứ?”

“Sao có thể không có việc gì, ở lại trong sương mù dày đặc càng lâu, càng dễ phát cuồng, trước mắt còn không xác định có thể vĩnh cửu thay đổi trạng thái tinh thần của người vô tội hay không. Bạn của tôi ở trong hành động ngày hôm qua mất liên lạc, đến bây giờ còn chưa có tin tức, vội muốn chết, trước kia sao không biết các chấp sự của phân bộ vô năng như vậy.”

“Người lầu trên, nói chuyện chú ý chút. Tôi ngay tại hiện trường, sự việc là như vậy, cấp bậc của sương mù dày đặc có chút cao, các chấp sự không có cách nào ở trong sương mù dày đặc phân biệt phương hướng, rất dễ dàng bị lạc ở bên trong, tìm không thấy bảo tàng, thì không thể châm chích xử lý ngọn nguồn, đây là đặc tính của Vụ Chủ, không có cách nào cả. Các chấp sự chuẩn bị chờ đội ngũ chi viện của phân bộ Tùng Hải đến, mạnh mẽ xông vào sương mù dày đặc.”

“Phân biệt phương hướng? La bàn khẳng định không được, cái này phải bảo Tinh Quan đến. Nhưng tựa như các phân bộ lớn đều không có Tinh Quan đóng quân, thế này phải làm như thế nào?”

“Cảm giác có thể chờ mong đội ngũ chi viện của phân bộ Tùng Hải, online hóng, có tin tức mới nhớ trả lời kịp thời.”

“Tôi đến bây giờ đầu óc cũng mờ mịt, cổ mộ? Bức tượng đồng xanh? Sương mù dày đặc bao phủ thành thị? Những thứ này không phải nên ở trong phó bản sao, sao có thể xuất hiện ở trong hiện thực, cổ mộ kia rốt cuộc là thế nào, luôn cảm giác sau lưng cất giấu bí mật thật lớn.”

“Tin tức mới nhất, đội ngũ chi viện của phân bộ Tùng Hải đến rồi, là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn cung cấp phương pháp phân biệt phương hướng. Phù, cái chuyện vớ vẩn này rốt cuộc có thể giải quyết rồi.”

“Thiên Tôn lão gia đến rồi? Đúng vậy, thiếu chút nữa quên hắn là Tinh Quan.”

“Chờ đợi đến tiếp sau.”

Độ hot thật cao nha, vừa nghe thấy đội trưởng đến, những tên này liền mù quáng tự tin, địa vị đội trưởng ở trong lòng thành viên trung hạ tầng không thể lay động. Nhưng mà, thế này liền bại lộ đội trưởng ở thành phố Kim Huy, thật là, rước lấy đại lão tổ chức tà ác thì sao… Nữ Vương âm thầm nhíu mày.

Sương mù dày đặc bao phủ, tầm nhìn không tới 5 mét, tựa như ngay cả thanh âm cũng bị sương mù dày đặc che chắn, dọc đường đi, đoàn người chưa nghe thấy bất cứ thanh âm nào.

Con đường, cây xanh, xe cộ, nhà lầu.

“Ngâm” ở trong sương mù dày đặc, thế giới tràn đầy yên tĩnh.

Trương Nguyên Thanh nâng Đại La Tinh Bàn, bước nhanh tiến lên. Đột nhiên, sương mù dày đặc phía trước run rẩy, một bóng người gào thét lao tới, lao về phía Trương Nguyên Thanh cầm tinh bàn.

Quan Nhã bên cạnh cất bước đi ra, một cước đạp ngã kẻ tập kích, cái chân dài giẫm lên ngực đối phương.

Đây là một người trung niên đường chân tóc lui về phía sau rõ ràng, đôi mắt sung huyết, khóe miệng chảy nước miếng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú. Hắn đã mất đi ý thức của mình, biến thành dã thú tính công kích rất mạnh.

Quan Nhã đánh giá một lát, nhẹ nhàng thở ra:

“Thần trí thác loạn, tĩnh dưỡng một đoạn thời gian có thể khôi phục. Xem ra bức tượng đồng xanh kia trong bảo tàng, chỉ có

thể ảnh hưởng mục tiêu trong sương mù dày đặc ở mức độ thấp."

Trương Nguyên Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra, "Cũng có thể là mê hoặc quy mô lớn, chỉ có thể làm tới trình độ này."

Chỉ cần không phải giống Sắc Dục Thần Tướng, tổn thất tinh thần mang tính vĩnh cửu là tốt rồi.

Mọi người tiếp tục tiến lên, vừa thông qua sao Bắc Đẩu xác nhận phương hướng, vừa căn cứ bản đồ nội thành trên điện thoại di động hiệu chỉnh quỹ tích. Càng đi vào sâu trong sương mù dày đặc, gặp càng nhiều thị dân phát cuồng, thi thể ngã ở bên đường, trong vành đai xanh hoá cũng càng nhiều.

Tuy biết ở trong loại sự kiện quy mô lớn này, không thể tránh né xuất hiện thương vong, nhưng trong lòng mọi người không thể tránh khỏi trầm trọng.

May mà các thị dân phát cuồng này chỉ biết dựa vào bản năng công kích cơ thể sống, sẽ không đi phá hoại phương tiện thành thị, bằng không tổn thất sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Một khắc đồng hồ sau, bọn họ rốt cuộc đến mục tiêu, cổng đá cẩm thạch xám trắng treo biểu hiệu đồng thau "nhà bảo tàng thành phố Kim Huy".

Sau cổng chào là bậc thang cùng quảng trường, kiến trúc chủ thể của bảo tàng giấu ở trong sương mù dày đặc, không thể thấy rõ.

Chương 1061: Giết không tha (3)

Trương Nguyên Thanh thu hồi Đại La Tinh Bàn, đang muốn dọc theo bậc thang đi lên, lại bị Hạ Thụ Chi Luyến gọi lại.

Vị nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp này cười cười, "Ba vị Tùng Hải các người ở phía sau dự phòng đánh lén, tôi xung phong."

Hoa Ngữ ngọt ngào điềm đạm tự giác đi lên phía trước, đi cùng Hạ Thụ Chi Luyến.

Đây là lo lắng thực lực chúng ta không đủ, đi ở phía trước sẽ gặp phải nguy hiểm? Còn rất biết nghĩ cho người khác…

Trương Nguyên Thanh hiện lên suy nghĩ, sau đó liền nghe thấy Hỏa Chi Thánh Giả nói:

“Cấp bậc của sương mù dày đặc ở cấp 4 trở lên, ba người bọn cậu vừa trở thành Thánh Giả, thực lực còn chưa đủ xem, đánh phụ trợ là được rồi.”

Hỏa Sư trước giờ có chuyện nói thẳng.

Hoa Ngữ cùng Hạ Thụ Chi Luyến vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, chỉ có thể bất đắc dĩ giải thích: “Mọi người đừng để bụng.”

Ý ở ngoài lời, thật ra cũng tán đồng lời của Hỏa Chi Thánh Giả.

“Quen rồi!” Trương Nguyên Thanh cười nói.

Câu trả lời của hắn khiến Hoa Ngữ cùng Hạ Thụ Chi Luyến lộ ra nụ cười cảm động lây.

Thấy đề tài cởi mở, Hạ Thụ Chi Luyến dứt khoát nói thẳng:

“Căn cứ tình báo đã có phán đoán, bức tượng đồng xanh chỉ bày ra hai đặc tính mê hoặc cùng sương mù dày đặc, tạm không rõ nó có sinh mệnh hay không, nếu có, cấp bậc ít nhất là cấp 5.”

“Cái này đối với các người mà nói quá nguy hiểm, đặc biệt Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu là đối tượng Ngũ Hành minh trọng điểm bồi dưỡng, xảy ra chuyện gì, phân bộ Hàng Châu chúng tôi không gánh nổi trách nhiệm.”

Được rồi, vừa trở thành đội tuần tra chấp hành một cái nhiệm vụ đầu tiên, đã bị xem thường… Trương Nguyên Thanh là người am hiểu xã giao, liên tục gật đầu:

“Hạ Thụ chấp sự cân nhắc chu toàn, theo suy nghĩ của chị làm việc.”

Khương Tinh Vệ thì vẻ mặt không phục, nhưng bị Quan Nhã đè xuống.

Hai bên đổi trận doanh, do ba vị chấp sự phân bộ Hàng Châu dẫn đầu, dọc theo bậc thang, tiến vào quảng trường.

Đi chưa được mấy bước, trong sương mù dày đặc phía trước xuất hiện đường nét mấy bóng người, cùng với vô ý thức gầm nhẹ như dã thú.

Ngay sau đó, bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng gầm nhẹ, sương mù bình tĩnh nhanh chóng run lên, bóng người xung quanh như ẩn như hiện, dày đặc rậm rạp, bọn họ đã bị bao vây.

Trên quảng trường ngoài bảo tàng, thế mà toàn bộ đều là thị dân thần trí hỗn loạn.

Từng bóng người lao ra khỏi sương mù dày đặc, tiến vào trong tầm nhìn 5 mét, như đàn kiến lao về phía mọi người.

"Đừng động thủ, bọn họ đều là thị dân bình thường." Hoa Ngữ mặc váy liền áo màu trắng cao giọng nói.

Sau đó, cô ngồi xổm xuống, hai tay đè lên mặt đất, gạch đá ở quảng trường vang lên "Răng rắc", lần lượt sụp đổ, từng sợi dây mây màu xanh phá đá chui ra, nhanh chóng sinh trưởng.

Chúng nó giống như xúc tu, giương nanh múa vuốt cuốn lấy, trói gô thị dân cuồng bạo.

Hoa Ngữ đứng dậy, nói: "Đi thôi!"

Tiếp tục tiến lên, mọi người rất nhanh xuyên qua quảng trường, tiến vào trong bảo tàng.

Nơi này sương mù dày đặc càng dày nặng hơn nữa, tầm nhìn đã giảm đến 3 mét, người phía trước hơi đi nhanh một chút, sẽ chỉ còn lại một cái đường nét.

Trong bảo tàng ánh đèn sáng tỏ, nhưng ánh sáng không thể xuyên thấu sương mù dày đặc, ngược lại bị những vật chất dạng hạt như cháo này không ngừng chiết xạ, sương mù xám trắng tỏ ra rất sáng.

"Có mùi máu tươi!"

Hạ Thụ Chi Luyến dẫn đầu phía trước nhíu nhíu mày.

Đoàn người theo mùi, xuyên qua sảnh lớn, ở cửa phòng trưng bày thấy được chân tay cơ thể cụt đầy đất, thi thể không một cái nào nguyên vẹn, hoặc bị chém đầu, hoặc bị chém eo, nội tạng, ruột chảy đầy đất, máu tươi khô cạn ở trên sàn đá cẩm thạch bóng loáng.

"Vân Mộng! !"

Hạ Thụ Chi Luyến ở trong thi thể không trọn vẹn, đã nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

Mặt cô biến sắc hẳn, bước nhanh tiến lên.

Trương Nguyên Thanh theo tiếng nhìn lại, thấy nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp đang cầm một cái đầu nữ giới, khuôn mặt vặn vẹo, đôi mắt trợn lên, trước khi chết tựa như gặp chuyện cực kỳ đáng sợ, biểu cảm sợ hãi vĩnh viễn đọng lại ở trên mặt.

Cô ấy là Vân Mộng? Vị Thánh Giả mất liên lạc kia, cứ như vậy chết rồi? ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, thấp giọng hỏi:

“Những người này, đều là đồng nghiệp phân bộ Hàng Châu?

“Hậu Đức Tái Vật” trầm mặc ít lời gật gật đầu, vẻ mặt đầy đau thương:

“Toàn bộ hy sinh rồi.”

Toàn bộ hy sinh rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rít vang tiếng cảnh báo.

Quan Nhã thì đi đến cạnh thân thể Vân Mộng chấp sự, đánh giá kỹ, bình tĩnh phân tích:

“Mọi người đều là bị vật sắc chém giết, dứt khoát lưu loát, mà trừ Vân Mộng chấp sự, vẻ mặt người khác đều rất bình tĩnh, cái này nói rõ bọn họ trước khi chết lâm vào trong ảo giác nào đó, có thể là bị mê hoặc.

“Vân Mộng chấp sự ở trước khi chết phản ứng lại, nhưng đã muộn, không thể sống sót. Hạ Thụ chấp sự, cô ấy cấp bậc bao nhiêu?”

Chương 1062: Khốn cảnh (1)

Hạ Thụ đặt đầu bạn tốt xuống, hít sâu một hơi:

“Cấp 4, 80% điểm kinh nghiệm.”

Quan Nhã liền nói ngay:

“Như vậy, chiến lực của kẻ địch ít nhất là cấp 5, điểm kinh nghiệm ở 50%.

Hạ Thụ lắc đầu:

“Vân Mộng là Ôn Thần, cô ấy có kỹ năng bị động bỏ qua công kích vật lý, nhưng vẫn chết không chút sức phản kháng, chiến lực của kẻ địch hẳn là ở cấp 5, điểm kinh nghiệm 90% trở lên, vô hạn tiếp cận cấp 6, thậm chí chính là cấp 6.”

“Các vị, tính nguy hiểm của nhiệm vụ so với chúng ta đoán trước càng cao hơn.”

Mọi người vẻ mặt ngưng trọng nhìn quanh, trong sương mù dày đặc cất giấu nguy cơ đáng sợ, có lẽ hơi mất tập trung, trong đồng nghiệp ở đây liền có người mất đi sinh mệnh.

Hỏa Chi Thánh Giả dùng sức nhổ một bãi nước bọt, vẻ mặt nổi hung:

“Vào bên trong nhìn xem, tôi ngược lại muốn lĩnh giáo một phen sự lợi hại của thứ đó.”

Nói xong, sải bước tiến vào phòng trưng bày.

Mọi người vội vàng đuổi theo, trong phòng trưng bày sắp xếp từng cái tủ triển lãm, vật phẩm đặt trong tủ lấy hồ, lò, bình, chén các đồ gốm đồ sứ làm chủ, chút ít tranh chữ, đỉnh đồng xanh.

Mọi người ở chỗ sâu trong phòng trưng bày lại đã phát hiện một đống chân tay cụt, người chết chính là đội khảo cổ cùng người công tác quay chụp.

Trương Nguyên Thanh cúi người nhặt lên máy quay, phát hiện còn có điện, vội nói:

“Mọi người qua đây xem, trong máy quay có video bọn họ trước khi chết quay chụp lại.”

Mọi người đều trào lên.

Trương Nguyên Thanh thả ra Tiểu Đậu Bỉ, Quỷ tân nương, để hai linh phó phối hợp âm thi gác, phòng ngừa kẻ địch đánh lén.

Sau đó, hắn click phát video.

Trong hình ảnh của video, dẫn đầu xuất hiện là một bức tượng đồng xanh cao 2 mét, mặc khôi giáp, cầm trong tay kiếm đồng

xanh ba thước trừng mắt như chuông đồng, bộ mặt cực kỳ hung ác.

Hoa văn giáp trụ cùng đường nét khuôn mặt đều cực kỳ thô ráp, công nghệ chế tạo chỉ có thể tính là bình thường, nhưng đám người Trương Nguyên Thanh chú ý tới, thanh kiếm đồng xanh kia cực kỳ sắc bén, là từng khai nhận*.

Trong hình ảnh truyền đến tiếng nghị luận của đội khảo cổ, nội dung là công nghệ, phong cách khôi giáp các nội dung học thuật của bức tượng đồng xanh.

Đúng lúc này, một giọng nói trẻ tuổi từ trong video vang lên, ngắt lời đội khảo cổ thảo luận.

Hình ảnh theo đó chuyển đổi, người quay chụp chỉnh ống kính về phía người trẻ tuổi nói chuyện.

Sắc mặt người trẻ tuổi lộ ra sự cổ quái, nói:

“Tôi nghe được tiếng động kỳ quái…”

“Tiếng động gì?” Các đồng bạn hỏi.

Người trẻ tuổi trả lời: “Tôi nghe thấy thanh âm đó nói, ai tự tiện xông vào nơi tiên môn phong ma, giết không tha…”

“Kẻ tự tiện vào nơi tiên môn phong ma giết không tha?”

Hạ Thụ Chi Luyến nghe vậy, sắc mặt đột nhiên cả kinh, nhìn về phía ba vị đồng nghiệp bên cạnh, thấp giọng nói:

“Như vậy xem ra, cổ mộ là phong ấn của tiên môn nào đó, bức tượng đồng xanh là thủ vệ. Mọi người có phát hiện hay không, cái này và thế giới quan trong phó bản rất giống nhau.”

Hoa Ngữ, Hậu Đức Tái Vật và Hỏa Chi Thánh Giả, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, câu cuối cùng này trong video, tựa như sinh ra chấn động mãnh liệt đối với bọn họ.

Hoa Ngữ chấp sự ngọ ngào động lòng người nhíu mày nói:

“Rất nhiều phó bản của cảnh giới Siêu Phàm cùng Thánh Giả, ở trong hiện thực đều có thể tìm được dấu tích cổ tương ứng, hoặc văn tự ghi lại, nhưng càng giống phó bản tham khảo đối với hiện thực.”

“Hiện thực không nên xuất hiện đồ vật trong phó bản, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Hậu Đức Tái Vật mặt mũi âm trầm, vừa cảnh giác xung quanh, vừa thấp giọng thở dài: “Mặc kệ sự thật như thế nào, việc này quá mức ly kỳ, chúng ta phải báo cáo lên cho trưởng lão.”

Làm Thánh Giả, tình báo, tin tức bọn họ biết, không phải hành giả cảnh giới Siêu Phàm có thể so sánh.

Tiên môn cái khái niệm này, ở trong phó bản cảnh giới Thánh Giả rất thường xuyên, thuộc về thế giới quan bối cảnh, nhưng bọn họ hoàn toàn không ngờ, “phó bản” thế mà xuất hiện ở hiện thực.

Quan Nhã cùng Khương Tinh Vệ nghe không hiểu ra sao, cô gái tóc đỏ ồn ào: “Mọi người đang nói cái gì? Em nghe không hiểu!”

Các cô chưa từng trải qua phó bản cảnh giới Thánh Giả, vừa mới bắt đầu chuẩn bị xem phương án, đối với tiên môn chưa có khái niệm gì.

Hỏa Chi Thánh Giả trầm giọng nói:

“Tiểu công chúa, các ngươi vừa tấn thăng Thánh Giả, biết quá ít, việc này giải thích rất phiền toái, về sau nói sau.”

Mấy vị chấp sự của phân bộ Hàng Châu, không coi ba vị Thánh Giả đến từ phân bộ Tùng Hải là đối tượng thảo luận, quả thật không có thời gian giải thích quá nhiều với bọn họ.

Ba Thánh Giả vừa tấn thăng, chỉ cần an tâm phụ trợ bọn họ là được.

Hạ Thụ Chi Luyến không nhìn ba người bọn Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẻ mặt ngưng trọng nói với đồng bạn:

“Chuyện phó bản tạm thời không đề cập tới, nếu bức tượng đồng xanh là người thủ hộ cổ mộ, dựa theo ý tứ câu nói kia trong video, trong cổ mộ còn phong ấn tồn tại đáng sợ. Đội khảo cổ mở ra cổ mộ, có thể thả ra ma bên trong hay không?”

Chương 1063: Khốn cảnh (2)

Hoa Ngữ biến sắc hẳn: “Cấp bậc sự kiện cổ mộ chỉ sợ phải tăng lên, ít nhất cấp Chúa Tể.”

“Không, còn chưa tới một bước này!” Trương Nguyên Thanh nói.

Đám người Hạ Thụ Chi Luyến nhìn về phía hắn, Hỏa Chi Thánh Giả nhíu mày nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu không hiểu tính nghiêm trọng của chuyện này, nó vô cùng có khả năng đảo điên nhận thức của mọi người đối với linh cảnh.”

Hoa Ngữ gật gật đầu, tán đồng lời của Hỏa Chi Thánh Giả. Trương Nguyên Thanh không đáp lại Hỏa Sư thô bỉ, tiếp tục nói:

“Tôi nói một chút ý kiến của tôi. Căn cứ tin tức trong thời sự nói, chuyên gia đánh giá, công nghệ chế tạo bức tượng đồng xanh là thời Tống, thời Tống đối ứng là phó bản cảnh giới Thánh Giả, tiên môn niên đại đó, nhân tài điêu linh, Chúa Tể khó xuất hiện.”

“Cho nên, ‘Ma’ cổ mộ phong ấn, thực lực sẽ không mạnh đến đâu. Mặt khác, sau khi thiên địa đại biến, đám đại lão các đại tiên môn, đại bộ phận đều hết tuổi thọ, bộ phận nhỏ kéo dài hơi tàn đến thời Minh, nhưng vẫn như cũ không trốn thoát sinh lão bệnh tử, trừ giống Thần Dạ Du như vậy sinh mệnh lực ương ngạnh, có thể thông qua bí pháp ngủ say, kéo dài sinh cơ, các nghề nghiệp lớn đều không thể sống sót.”

“Tóm lại, tôi cho rằng, ‘Ma’ trong cổ mộ quá nửa đã chết đi, mà bức tượng đồng xanh tương tự đạo cụ, con rối, âm thi, không phải Yêu Mê Hoặc thật sự, cho nên có thể vận chuyển mãi đến nay.”

Không khí đột nhiên yên tĩnh, Hạ Thụ Chi Luyến, Hoa Ngữ, Hậu Đức Tái Vật, Hỏa Chi Thánh Giả đều ngây cả người.

Bọn họ lặp đi lặp lại đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Từ trong các tin tức này Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra, bọn họ có thể vô cùng khẳng định, gã này biết rất nhiều cơ mật, tuyệt đối không phải không biết giả bộ biết, nhìn giọng điệu hắn thong thả nói, thậm chí, biết so với bọn họ còn nhiều hơn.

Hạ Thụ Chi Luyến ổn định cảm xúc, vẫn duy trì sự bình tĩnh của nữ huấn luyện viên, "Cậu làm sao biết nhiều vậy?"

Ánh mắt lại gắt gao nhìn hắn.

Lão mõ nói cho tôi biết… Trương Nguyên Thanh cười cười: "Thứ tôi biết, so với mấy người tưởng tượng càng nhiều hơn."

Tạm dừng một phen, hắn thở dài nói:

"Mặt khác, tôi bây giờ đã rõ, vì sao cổ mộ sẽ xuất hiện ở hiện thực."

Câu này, đã gãi đến trong tâm khảm bốn vị Thánh Giả phân bộ Hàng Châu. Hạ Thụ Chi Luyến sắc mặt quýnh lên, truy hỏi:

"Cậu biết? Nói chút xem."

Hoa Ngữ mặc váy liền áo yên lặng nhích lại gần, Hỏa Chi Thánh Giả thì nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, chờ đợi hắn trả lời.

Khương Tinh Vệ và Quan Nhã ở chỗ xa hơn một chút, cùng "Hậu Đức Tái Vật" trầm ổn cảnh giác xung quanh, vừa dự phòng nguy hiểm trong sương mù dày đặc, vừa vểnh tai.

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

"Phó bản trong linh cảnh, đều bắt nguồn từ hiện thực!"

Phó bản trong linh cảnh đều bắt nguồn từ hiện thực? !

Một câu vô cùng đơn giản như vậy, nháy mắt khiến trong lòng mọi người ở đây nhấc lên sóng triều ngập trời.

Con ngươi Hạ Thụ Chi Luyến cùng Hoa Ngữ hơi co lại.

Chấp sự "Hậu Đức Tái Vật" đang cảnh giác xung quanh, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại.

Bao gồm Hỏa Chi Thánh Giả thô lỗ ở trong, mấy vị Thánh Giả kinh nghiệm phong phú, biết câu này của Nguyên Thủy Thiên Tôn giá trị lớn bao nhiêu.

Nó tiến một bước vạch trần cái khăn che mặt thần bí của linh cảnh, mà một loạt suy đoán cùng khả năng bởi vậy kéo dài ra, có lẽ là điều rất nhiều Thánh Giả cả đời cũng không thể tiếp xúc đến.

Vài giây sau, trong ánh mắt Hạ Thụ Chi Luyến toát ra giật mình, cô tựa như kết hợp tin tức mình biết, hiểu ra cái gì, thở dài:

"Bí ẩn rất kinh người, tôi đã nghĩ thông rất nhiều chuyện trước kia không nghĩ ra, đa tạ đã nói cho biết. Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiểu biết đối với linh cảnh của cậu làm người ta kinh ngạc than thở. Chờ việc cổ mộ giải quyết xong, tôi muốn mời cậu uống một chén, tán gẫu về đề tài linh cảnh."

Nói xong, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp của cô lộ ra nụ cười.

Nếu cô là nghề nghiệp Ái Dục, tôi khẳng định đã từ chối rồi… Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn Quan Nhã một cái, phát hiện vẻ mặt cô bình thường, liền biết vị nữ huấn luyện viên này là thật muốn nói chuyện phiếm, mà không phải ám chỉ cái gì.

—— Nếu là ám chỉ, lấy sức quan sát của Quan Nhã, vẻ mặt sẽ không bình tĩnh như vậy!

Trương Nguyên Thanh liền nói ngay:

"Bức tượng đồng xanh kia tựa như không ở nơi này, việc này không nên chậm trễ, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đi, báo cáo việc này cho trưởng lão, để trưởng lão đến giải quyết."

Hắn đây là biện pháp mưu lợi, lấy bí mật sự kiện ẩn chứa tăng lên cấp bậc, trực tiếp mời trưởng lão ra tay.

Chỉ luận bản thân bức tượng đồng xanh, thật ra còn chưa tới trình độ Chúa Tể ra tay, nhưng lấy thực lực bức tượng đồng xanh trước mắt bày ra, ít nhất là cấp 5, thậm chí cấp 6.

Tuy còn chưa đạt tới Sắc Dục Thần Tướng loại tầng cấp đó, nhưng uy hiếp đối với mọi người ở đây vẫn còn rất lớn, có chút vô ý, sẽ có người hy sinh ở nơi này.

Chương 1064: Khốn cảnh (3)

Sương mù dày đặc là lĩnh vực của Vụ Chủ, nghề nghiệp hợp pháp cùng cấp bậc, lâm vào trong sương mù dày đặc, ở dưới tình huống không có địa lợi để dựa vào, tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của Vụ Chủ.

Huống hồ, cấp bậc của bức tượng đồng xanh, rõ ràng cao hơn mọi người ở đây.

Hạ Thụ Chi Luyến nhìn chằm chằm hắn vài giây, "Được!"

Hỏa Chi Thánh Giả thì muốn chơi cứng nhưng thấy mấy vị đồng nghiệp bỗng nhiên bắt đầu coi trọng thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phản đối, hắn cũng không tiện phản bác.

Ánh mắt trong veo như nước của Hoa Ngữ nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Cậu xem qua tướng mạo của chúng tôi rồi chứ?"

Hỏa Chi Thánh Giả cùng Hậu Đức Tái Vật cũng nhìn qua. Trương Nguyên Thanh nói: "Mây đen áp đỉnh, huyết quang bao phủ, mỗi người đều có nguy cơ lớn, có thể chết, có thể bị thương nặng."

Hạ Thụ Chi Luyến gật đầu: "Rất bình thường, cái này phù hợp đánh giá của chúng tôi đối với bức tượng đồng xanh, không phải mọi thành viên huyết quang tai ương là tốt rồi."

Trước khi vào sương mù dày đặc, mọi người đã biết sương mù dày đặc cấp bậc cực cao, hành động có thể tồn tại phiêu lưu.

Cấp bậc của sự kiện này, nhất định sẽ có nguy hiểm, nhiệm vụ nào không có nguy hiểm?

Lúc này, Quan Nhã luôn cảnh giác, thanh âm dồn dập, cảnh báo: "Cẩn thận, có cái gì tới gần!"

Trong lòng mọi người rùng mình, vội vàng nhìn quanh, bày ra trạng thái chiến đấu. Nhưng, sương mù dày đặc xung quanh chậm rãi lưu động, chưa có chút nào khác thường.

Chỉ có Hạ Thụ Chi Luyến cùng là Thám Báo, ánh mắt sắc bén nhìn về bên trái phía trước, trầm giọng nói:

"Bên đó có khác thường."

Nghe vậy, Hỏa Chi Thánh Giả trực tiếp nặn ra một quả cầu lửa, hướng về phương hướng ánh mắt Hạ Thụ Chi Luyến thể hiện, ném quả cầu lửa ra.

Quả cầu lửa lao vào sương mù dày đặc, tựa như đụng vào cái gì, "ẦM" một tiếng nổ tung, sương mù dày đặc kịch liệt run

rẩy, trong nháy mắt, mọi người thấy rõ kẻ địch trong sương mù.

Đó là một bức tượng đồng xanh cao 2 mét, khoác chiến giáp, cầm trong tay trường kiếm đồng xanh, khuôn mặt dại ra.

Sương mù dày đặc nhanh chóng khép lại, nuốt chửng bức tượng đồng xanh.

Mọi người đều căng thẳng thần kinh, đều tự lấy ra đạo cụ, trận địa sẵn sàng đón quân địch. Lúc này, Quan Nhã hướng về Hoa Ngữ chấp sự hô: "Cẩn thận phía sau!"

Một giây sau, sương mù dày đặc phía sau Hoa Ngữ nhiễu loạn, một thanh trường kiếm đồng xanh bổ ra sương mù, hung hãn chém xuống.

Hoa Ngữ chấp sự ở lúc Quan Nhã lên tiếng cảnh báo, đã xoay người, giơ tay phải lên đỉnh đầu, cái nhẫn gỗ kia cô đeo trên ngón trỏ lao ra một sợi dây leo, quấn quanh nhiều vòng, cuộn thành một tấm khiên cỗ.

Phập!

Kiếm đồng xanh lấy thế không đâu không phá, chém khiên gỗ thành hai nửa, kiếm thế chưa suy giảm, bổ xuống cánh tay phải của Hoa Ngữ chấp sự.

Cánh tay phải nhuốm máu "bịch" rơi xuống đất.

Hoa Ngữ chấp sự sắc mặt tái nhợt, đang muốn lui về phía sau, chợt thấy đôi mắt bức tượng đồng xanh sáng lên hào quang màu đỏ tươi, hiện lên hai chú văn vặn vẹo tà dị.

Tâm thần cô chấn động, suy nghĩ lập tức tan rã, ngây ra ở tại chỗ.

Cánh tay bức tượng đồng xanh vang lên "răng rắc", phát ra thanh âm làm người ta ghê răng, giơ cao kiếm đồng xanh, lại là một kiếm.

Ngay lúc này, Hậu Đức Tái Vật như man ngưu lao về phía bức tượng đồng xanh, cánh tay phải gập lại, giơ trên đỉnh đầu, lấy thân thể máu thịt, thay Hoa Ngữ cứng rắn đối kháng một kiếm này.

Hạ Thụ Chi Luyến nhân cơ hội lên trước, túm chặt bả vai Hoa Ngữ, kéo về phía sau.

“Ông!”

Vầng sáng màu vàng đất dày nặng hiện lên, tiếp đó tan vỡ, trường kiếm đồng xanh ở cánh tay “Hậu Đức Tái Vật” chém ra một vết thương sâu thấy xương.

Thổ Quái am hiểu phòng ngự, cũng không ngăn được lưỡi kiếm.

Cũng may hắn không phải một mình. Trong mắt Hỏa Chi Thánh Giả thiêu đốt sự tức giận, cơ bắp thân thể bành trướng, ngoài thân “vù” bốc lên ngọn lửa, hai chân như lắp thêm thiết bị đẩy, hóa thành một ánh lửa cực nhanh, lao về phía bức tượng đồng xanh.

“Dung!”

Ánh lửa nổ tung, sóng nhiệt đập vào mặt, thân thể đồng xanh cao 2 mét bay ngược ra ngoài, biến mất ở trong sương mù dày đặc, mọi người chỉ nghe được tiếng thủy tinh tủ triển lãm vỡ vụn nổ vang.

Hỏa Chi Thánh Giả rống giận đuổi theo vào sương mù dày đặc.

Khương Tinh Vệ rống giận cũng muốn đuổi theo, Quan Nhã gắt gao đè lại. Hạ Thụ Chi Luyến vội vàng hô: “Hỏa Thánh, đừng truy!”

Vừa dứt lời, ở sâu trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Hỏa Chi Thánh Giả.

Hạ Thụ Chi Luyến khẽ biến sắc, lập tức nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, người sau ngầm hiểu, hai người lao vào trong sương mù dày đặc.

Bọn họ rất nhanh thấy được bức tượng đồng xanh cùng Hỏa Chi Thánh Giả, hắn bị bức tượng đồng xanh dùng kiếm xuyên qua ngực, giơ cao cao ở giữa không trung.

Vị Thánh Giả lỗ mãng này vì sự bốc đồng của mình, đã trả giá thật lớn.

Chương 1065: Khốn cảnh (4)

Nhưng thương trí mạng thế lại khiến Hỏa Chi Thánh Giả càng thêm nóng nảy, hai tay hắn nắm chặt lưỡi kiếm, phát ra nhiệt độ cao, khiến kiếm đồng xanh hiện ra màu sắc như bàn ủi, tính cả tay bức tượng đồng xanh cũng bị nung đỏ bừng.

Thấy thế, Hạ Thụ Chi Luyến không chút do dự triệu hồi ra một thanh kiếm ngắn, đôi chân dài xỏ giày quân đội 'bịch bịch' chạy như điên, lao về phía trước, cũng chém ra kiếm ngắn ẩn chứa kiếm khí.

Đinh!

Đoản kiếm vốn nên chém sắt như chém bùn, chỉ chém ra một vết trắng, may mà lực lượng mũi kiếm mang theo, khiến bức tượng đồng xanh lảo đảo một phen.

Mà lúc này, Trương Nguyên Thanh bắt lấy bả vai Hỏa Chi Thánh Giả, mang hắn từ trên mũi kiếm "rút" ra.

"Lui lại!"

Hắn mang theo Hỏa Chi Thánh Giả, hướng đường cũ quay về.

Hạ Thụ Chi Luyến là Kiếm Khách bình tĩnh, lập tức rút lui theo.

Bức tượng đồng xanh chưa đuổi theo, dùng khuôn mặt chạm trổ thô ráp kia yên lặng nhìn bọn họ.

Trương Nguyên Thanh trở lại bên người Quan Nhã, vừa vặn thấy cánh tay Hoa Ngữ đã nối lại, hai tay dán vào cánh tay Hậu Đức Tái Vật, phóng ra ánh sáng màu xanh lá nhu hòa, đang chữa thương cho hắn.

"Tên này cũng cứu một phen, bằng không không sống qua được năm phút đồng hồ." Trương Nguyên Thanh ném Hỏa Chi Thánh Giả cho Hoa Ngữ.

"Con mẹ nó, cậu không thể nhẹ nhàng chút à?" Hỏa Chi Thánh Giả ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

Anh lúc máu lên sao không nghĩ tới mình sẽ bị xiên thành xiên thịt dê? Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Hoa Ngữ vội vàng chạy bước nhỏ tới, lòng bàn tay dán lên ngực Hỏa Chi Thánh Giả, trị liệu vết thương trí mạng cho hắn.

Hỏa Chi Thánh Giả thở hổn hển mấy hơi, sắc mặt có chút khôi phục, trầm giọng nói:

"Tôi phát hiện một sự kiện, bức tượng đồng xanh kia không có tin tức vật phẩm, nó không thuộc về linh cảnh, hẳn là tiên môn cổ đại chế tác. Có phải có thể cho rằng như vậy hay không, thuộc tính vật phẩm là linh cảnh thêm vào, vì để linh cảnh hành giả nắm giữ phương pháp sử dụng đạo cụ nhanh hơn."

"Toàn bộ đạo cụ, trên bản chất thật ra là pháp khí?"

Hoa Ngữ nhíu mày nói: "Anh đừng nói chuyện, như vậy có thể sống lâu thêm một lúc."

Lúc này, Hạ Thụ Chi Luyến quay về, nhìn thoáng qua trạng thái của Hỏa Chi Thánh Giả, trong lòng trầm xuống.

Kiếm đồng xanh giống với đại bộ phận đạo cụ của Yêu Mê Hoặc, có được công năng rút máu, cái này ý nghĩa, Hoa Ngữ phải liên tục trị liệu mới có thể bảo vệ tính mạng Hỏa Chi Thánh Giả.

Như vậy, hai người liền thành bia ngắm sống.

Kẻ địch trong sương mù dày đặc xuất quỷ nhập thần, đối kháng vốn đã khó khăn, ngay cả Sơn Thần am hiểu phòng ngự cũng không ngăn được lưỡi kiếm, làm sao bảo vệ được hai người?

Hỏa Chi Thánh Giả phun ra một hơi, nói:

"Tôi chết chắc rồi, các người tốt nhất đừng để ý tới tôi. Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu dẫn bọn họ rời khỏi, đến bên ngoài thông báo trưởng lão đi. Tôi còn có một hơi, có thể cản thay các người một chút."

Gã Hỏa Sư lỗ mãng này còn rất có nghĩa khí… Hậu Đức Tái Vật trầm giọng nói:

"Cho tôi chút thời gian luyện hóa bảo tàng, chúng ta có thể thắng."

Hỏa Chi Thánh Giả cười thảm nói:

“Anh cũng biết cần thời gian, tôi không nghi ngờ các người có thể giải quyết nó, nhưng không chừng còn phải đặt vào thêm một hai mạng, không cần thiết. Với lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu chết ở chỗ này, không có lời.”

Mọi người trầm mặc.

Da mép Hậu Đức Tái Vật giật giật, cũng trầm mặc, vẻ mặt hắn có chút nặng nề.

Hoa Ngữ nhìn về phía Hạ Thụ Chi Luyến, người sau do dự vài giây, gian nan làm ra quyết định, nói:

“Đi thôi!”

Trương Nguyên Thanh đột nhiên nói: “Tôi có cái biện pháp, có thể thử chút.”

“Biện pháp? Biện pháp gì!” Nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp vội hỏi.

Có chỉ điểm giang sơn trên phó bản linh cảnh vừa rồi, cô đã không xem nhẹ Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, coi hắn trở thành đồng đội thật sự, đồng đội có thể phát biểu ý kiến ở trên quyết định quan trọng.

Không là phụ trợ nữa.

“Cậu có biện pháp đưa tôi chạy đi?” Quyết tuyệt trong mắt Hỏa Chi Thánh Giả lập tức chuyển thành mừng như điên. Giống với đại bộ phận Hỏa Sư, cảm xúc chuyển biến rất nhanh chóng, hắn thúc giục nói:

“Nói mau nói mau!”

“Nói mau nói mau!” Khương Tinh Vệ cũng thúc giục.

Hoa Ngữ chấp sự ngọt ngào đáng yêu mở to đôi mắt sáng, chờ mong nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy mọi người nhìn lại, Trương Nguyên Thanh sửa đúng nói:

“Không, không phải mang anh chạy đi, là xử lý người đồng xanh.”

Nghe vậy, Hỏa Sư Thánh Giả ngạc nhiên nói:

“Cậu là như thế nào làm được chém gió mặt không đổi sắc? Tôi mở kỹ năng Bạo Nộ Giả cũng không đánh lại nó, thứ đồ

chơi đó không phải Thánh Giả cấp 4 có thể đối phó."

Hậu Đức Tái Vật khẽ lắc đầu, hiển nhiên cũng là ý kiến tương tự.

Hoa Ngữ nhíu mày, có chút thất vọng.

Hạ Thụ Chi Luyến cũng cảm thấy không đáng tin, nhưng cô là Kiếm Khách, chăm chú nhìn khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấp giọng nói: "Tôi muốn nghe kế hoạch của cậu một chút."

Chương 1066: Thuần Dương giáo (1)

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu:

"Vừa rồi lúc cứu Hỏa Thánh, tôi phát hiện bên trong người đồng xanh có khí tức oán linh, tuy không biết phương pháp chế tác cụ thể của nó, nhưng tôi cho rằng, nó không phải con rối đơn giản, mà là lấy Yêu Mê Hoặc luyện chế thành."

Lúc bắt đầu, hắn cho rằng bức tượng đồng xanh thuộc về phạm trù đạo cụ, bởi vì nó có thể thi triển mê hoặc, sương mù dày đặc các loại kỹ năng, mà linh cảnh hành giả sau khi chết, toàn bộ kỹ năng, linh lực, đều sẽ bị linh cảnh thu về.

Căn cứ vào tư duy theo quán tính này, hắn chưa từng cân nhắc bức tượng đồng xanh có thể là một vị Yêu Mê Hoặc luyện chế thành.

Thẳng đến vừa rồi tiếp xúc ngắn ngủi, Trương Nguyên Thanh đã nhận ra khí tức của oán linh, lúc này mới ý thức được, tiên môn cổ đại tu hành không phải dựa vào thẻ nhân vật.

Như vậy, sẽ không tồn tại linh cảnh thu về cái khái niệm này, con rối, âm thi người tu hành cổ đại luyện chế thành, là có thể phóng thích kỹ năng chủ động.

"Cho nên?" Hỏa Chi Thánh Giả cố gắng gượng thương thế hỏi.

"Đã không phải đạo cụ thuần túy, tôi liền có biện pháp "giết chết" hắn, nhưng cần mấy vị phá vỡ giáp bảo vệ của bức tượng đồng xanh cho tôi." Trương Nguyên Thanh nói.

Công năng phá ma của chày Phục Ma, thiên khắc loại âm vật này.

Nhưng chày Phục Ma không có công năng phá giáp. Hắn vừa rồi chú ý tới, đoản kiếm của Kiếm Khách, cũng chỉ có thể chém ra một vết kiếm nhỏ bé, có thể thấy được phòng ngự của bức tượng đồng xanh cao bao nhiêu.

Hạ Thụ Chi Luyến suy tư mấy giây, nói với mấy vị đồng nghiệp:

"Căn cứ vừa rồi chiến đấu ngắn ngủi, thân thể đồng xanh tuy đã giao cho nó phòng ngự vô địch, nhưng cũng hạn chế năng lực hóa sương mù của nó. Chúng ta liên thủ, hẳn là có thể phá vỡ phòng ngự."

"Hắn rất tự tin, vậy, thử chút đi!"

Hậu Đức Tái Vật cùng Hoa Ngữ gật đầu, về phần Hỏa Chi Thánh Giả, bởi vì bây giờ là bình vôi, không có tư cách lên tiếng.

Cứ như vậy, năm vị Thánh Giả mang Hỏa Chi Thánh Giả cùng Hoa Ngữ vây ở giữa, người sau thi triển kỹ năng "tự lành", tận tâm tận trách làm việc một vị thuật sĩ hồi phục nên làm.

Quan Nhã cùng Hạ Thụ Chi Luyến nín thở ngưng thần, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm sương mù dày đặc.

Sương mù dày đặc có thể che chắn cảm giác của mọi người, biến con mồi đang ở trong sương mù thành người mù, nhưng không thể giấu được Kiếm Khách có được kỹ năng quan sát.

Mười mấy giây sau, Quan Nhã cùng Hạ Thụ Chi Luyến đồng thời nhìn về phía bên phải, nói:

"Bên kia!"

Vừa dứt lời, Khương Tinh Vệ xoay người sang bên phải, lòng bàn tay nặn ra một quả cầu lửa, noi theo Hỏa Chi Thánh Giả, ném quả cầu lửa ra ngoài.

"Ầm!"

Sóng khí bọc dải lửa càn quét bốn phương tám hướng, tạm thời đánh tan sương mù dày đặc.

Ngoài mười mấy mét, người đồng xanh cầm kiếm đứng, nó đã mò đến phụ cận, đang chuẩn bị tập kích mọi người. Hoa Ngữ thu hồi hai tay đặt ở ngực Hỏa Chi Thánh Giả, chống xuống đất.

Sàn đá cẩm thạch dưới chân người đồng xanh "Răng rắc" nứt nẻ, từng sợi dây leo to như cánh tay phá đất chui ra, vặn vẹo, phô trương, cuốn lấy cổ tay, mắt cá chân, hai chân người đồng xanh.

"Phựt phựt!"

Dây leo căng lên, tiếp đó từng cái đứt gãy. Người đồng xanh có được quái lực đáng sợ. Nhưng càng nhiều dây leo hơn phá đất chui ra, nối đuôi nhau.

Chấp sự "Hậu Đức Tái Vật" cất bước chân nặng nề, như chiến xa lao về phía người đồng xanh. Quỹ tích hắn chạy cắt ra một nửa vòng tròn, vòng tới phía sau người đồng xanh, khống chế ngược bả vai nó.

Sức giãy giụa của người đồng xanh nhất thời yếu bớt.

"Tinh Vệ!"

Vị Sơn Thần này cố gắng đấu sức, sắc mặt đỏ bừng. "Tới ~"

Khương Tinh Vệ quát một tiếng, thân thể nho nhỏ tựa như ngọn lửa, bốc lên lửa cháy hừng hực, mái tóc màu lửa đỏ tản ra từng sợi, đắm chìm trong lửa nóng.

Khí tức của cô liên tiếp kéo lên, đạt tới cực hạn của cấp 4.

Một giây sau, Khương Tinh Vệ giống như đạn pháo bắn nhanh ra, khi tới gần người đồng xanh, cánh tay phải vung về phía sau, nắm tay nhỏ nhắn siết chặt, nắm tay lượn lờ ngọn lửa ra sức đánh ra.

Trong mắt người đồng xanh sáng lên chú văn màu đỏ tươi, vặn vẹo tà dị.

Rầm!

Nắm tay kiên định không dời đập trúng ngực người đồng xanh, tiếng đánh nặng nề mà vang dội quanh quẩn ở trong bảo tàng, một quả cầu lửa màu đỏ nổ tung ở trên thân người đồng

xanh, nhiệt độ cao nóng rực nháy mắt ở chỗ ngực đốt ra một mảng đỏ thẫm.

Nắm tay Khương Tinh Vệ be bét máu thịt, xương ngón tay nứt gãy.

Cô miễn dịch mê hoặc. Trương Nguyên Thanh trước đó dùng chày Phục Ma cho các đồng bạn một phát.

"Tinh Vệ, lui ra!"

Quan Nhã nâng tay, từ trong hư không rút ra một thanh hán bát phương cổ kiếm giăng kín gỉ đồng màu xanh.

Thanh kiếm này Trương Nguyên Thanh biết, chính là bội kiếm của Phó Thanh Dương, không ngờ Tiền công tử sau khi tấn thăng Chúa Tể, tặng thần binh quen dùng cho chị họ.

Chương 1067: Thuần Dương giáo (2)

Sao không tặng vài món đạo cụ cực phẩm cho mình gã anh rể họ này chứ? Trương Nguyên Thanh cực kỳ hâm mộ một phen.

Khương Tinh Vệ tung người lao sang một bên, bên tai nghe thấy tiếng Quan Nhã xung phong, cũng cảm nhận được kiếm khí sắc bén nhanh chóng tới gần, lưng nổi một tầng da gà.

Người đồng xanh bị dây leo, Hậu Đức Tái Vật cuốn lấy, khó có thể làm ra né tránh, khuôn mặt thô ráp dại ra đó ngẩn ngơ nhìn Quan Nhã chạy tới, đôi mắt đồng xanh sáng lên ánh đỏ, hiện lên chú văn vặn vẹo.

Có được bị động "ý chí sắt thép" cùng tịnh hóa tăng thêm, Quan Nhã trực tiếp miễn dịch mê hoặc ảnh hưởng, theo quán tính chạy, cầm kiếm giơ lên.

Hán bát phương cổ kiếm ẩn chứa kiếm khí đáng sợ, hoàn toàn đâm trúng ngực khu vực "bàn ủi" nung đỏ hồng mềm đi kia.

"Răng rắc!"

Ngực người đồng xanh nháy mắt toác ra vết nứt nhỏ bé dày đặc.

Đồng xanh cứng rắn, nhưng thiếu tính dẻo, ở dưới kiếm thế đâm đánh, không có vết lõm, mà là nứt nẻ như thấu kính.

Một đòn thành công, Quan Nhã lập tức thu kiếm rút lui.

Một vệt ánh sao như mộng ảo hiện lên ở vị trí ban đầu của cô, nhanh chóng ngưng tụ thành Trương Nguyên Thanh cầm chày Phục Ma, hắn không chút do dự đâm chày Phục Ma về phía vết nứt trên ngực người đồng xanh.

"Phốc!"

Chày đồng dài bằng nửa cánh tay đâm lút cán, một vầng hào quang màu vàng dữ dội bùng nổ, thân thể người đồng xanh toát ra làn khói "xèo xèo", một tiếng thét chói tai thê lương chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe thấy quanh quẩn.

Trong hào quang màu vàng tiêu tán, người đồng xanh ngã thẳng tắp xuống đất, phát ra tiếng vang lớn.

Thấy thế, mọi người ở đây, bao gồm Trương Nguyên Thanh ở trong, đều thở phào một hơi thật dài. Hỏa Chi Thánh Giả lớn tiếng trầm trồ khen ngợi: "Thật sự xử lý được rồi, tôi thế mà được cậu người trẻ tuổi vừa tấn thăng Thánh Giả này cứu, ha ha, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực chỉ có cậu đó, cậu quả nhiên là thiên tài, không giống với những người vừa tấn thăng Thánh Giả kia."

Hỏa Sư thẳng tính vẫn là rất đáng yêu… Trương Nguyên Thanh thu hồi chày Phục Ma: "Đều là công lao của mọi người."

Nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp cùng cô gái ngoan hiền không che giấu nét vui mừng trên mặt, nghe được lời của Hỏa Chi Thánh Giả, Hạ Thụ Chi Luyến mỉm cười nói: "Thiên tài ở bất cứ giai đoạn nào, đều có thể có biểu hiện nổi trội xuất sắc."

Cô ở trong lòng yên lặng nói tiếng xin lỗi vì trước đó xem nhẹ, hoàn toàn đổi mới cái nhìn đối với vị nhân vật ngôi sao này.

Hoa Ngữ chấp sự khí chất cô gái ngoan ngoãn, ánh mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm tò mò, hơn nữa tràn ngập hứng thú.

"Hậu Đức Tái Vật" trầm ổn rất nặng hướng về Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, sau đó nói:

"Sương mù còn một lúc nữa mới có thể tan, nhưng đã không thể mê hoặc chúng ta nữa. Đi ra ngoài trước đi, nên hướng

phân bộ báo cáo kết quả điều tra rồi."

Khương Tinh Vệ bên cạnh bất mãn nói thầm: "Nguyên Thủy Thiên Tôn đáng giận, đoạt hết sự nổi bật của em rồi, rõ ràng em cũng lập công lớn." Nhưng không có ai để ý một học sinh cấp 2 cao 1 mét rưỡi oán giận.

Quan Nhã ngồi xổm bên cạnh người đồng xanh, xuyên thấu qua lỗ thủng chày Phục Ma đâm xuyên, thấy bên trong một mảng cháy đen, phát ra mùi hôi, cháy khét, cực kỳ khó ngửi.

Nguyên Thủy suy đoán không sai, đây là một con rối Vụ Chủ luyện chế.

Căn cứ chiến lực của người đồng xanh đánh giá, vị Vụ Chủ này lúc còn sống tuyệt đối có cấp bậc Thần Tướng.

Tiên môn luyện hắn thành con rối, thực lực rất mạnh, tuyệt đối có nhân vật cấp Chúa Tể tọa trấn, mà "Ma" trong cổ mộ, là bị phong ấn, mà không phải bị giết.

Đã bị phong ấn, vậy nói lên lúc trước tiên môn cường đại như vậy, cũng không thể giết chết ma. Vị kia lại nên là tồn tại đáng sợ như thế nào?

Cô nói cho mọi người suy nghĩ của mình. Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói:

"Thủ đoạn của người tu hành cổ đại, chưa chắc giống với chúng ta, cụ thể tình huống thế nào, bây giờ cũng không đoán được, chờ thông báo trưởng lão, cùng đi cổ mộ thăm dò đi."

Mọi người lập tức rời khỏi bảo tàng, đi ra ngoài sương mù. Trên đường, Trương Nguyên Thanh tới gần Quan Nhã, thấp giọng nói:

"Thanh kiếm đó, Phó Thanh Dương tặng chị rồi? Hay là cho chị mượn?"

Quan Nhã nói: "Sau khi tấn thăng Thánh Giả, khẩu súng nát kia liền không dùng nữa, chị trả lại cho gia tộc, không muốn cầm đồ của bọn họ, miễn cho lại ồn ào bảo chị lấy chồng. Phó Thanh Dương thấy chị thiếu một binh khí tiện tay, liền tặng chị cổ kiếm."

Có em họ lấy đức thu phục người đúng là tốt… Trương Nguyên Thanh nắm bàn tay mềm mại, cười tủm tỉm nói: "Tôi

vẫn thích bộ dáng chị chơi súng, tuy nhiên tư thế chị chơi kiếm cũng rất mê người."

Quan Nhã liếc hắn một cái, hừ hừ nói:

"Khẩu súng đó chị chơi quá dài quá to, sợ cậu tự ti, cho nên đổi kiếm."

Chương 1068: Thuần Dương giáo (3)

Thế này nếu ở văn phòng, Trương Nguyên Thanh đã cầm bàn tay của cô nhét vào trong đũng quần, để cô cảm thụ một phen khẩu súng Trương gia tổ truyền vĩ ngạn.

Đoàn người đi ra khỏi sương mù, trước mặt liền thấy bé trà xanh vui vẻ nhảy nhót tới. "Nguyên Thủy ca ca, anh đi ra rồi!"

Nữ Vương trong xe thấy thế, nhanh chóng ở diễn đàn gửi bài đăng: # Sự kiện sương mù dày đặc thành phố Kim Huy đã giải quyết, Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn đội đi ra rồi #

Buông điện thoại di động xuống, mở cửa xe, vội vàng nghênh đón.

Hạ Thụ Chi Luyến nhìn về phía các cấp dưới lưu thủ bên ngoài, trầm giọng nói:

"Vân Mộng chấp sự cùng tiểu đội cô ấy dẫn dắt đã hy sinh, tiểu đội kia tối hôm qua tiến vào sương mù dày đặc còn chưa tìm được, bức tượng đồng xanh đã bị giải quyết, sẽ không có nguy hiểm nữa, mọi người nhanh chóng tổ chức nhân thủ tìm kiếm đồng nghiệp bị lạc, liên lạc văn phòng cảnh sát, bảo bọn họ chuẩn bị phái bộ đội giải quyết hậu quả…"

Cô đâu vào đấy sắp xếp hành động đến tiếp sau, sau khi kết thúc, nhìn về phía ba Thánh Giả đến từ phân bộ Tùng Hải, nói: "Về phòng họp khách sạn trước, ở nơi đó chờ đợi trưởng lão đi."

Quay về phòng họp khách sạn, Hạ Thụ Chi Luyến tự mình gọi điện thoại cho trưởng lão trực tiếp, vì không lãng phí thời gian, cô chọn trọng điểm nói tin tức cổ mộ, liền vội vàng kết thúc trò chuyện.

Đại khái hai mươi phút sau, Trương Nguyên Thanh đang lướt diễn đàn, thấy thảm chỗ trống nào đó của phòng họp nứt ra, ngay sau đó, một thân thể do bùn cát ngưng tụ thành từ trên sàn "mọc" ra.

Bùn cát chợt hóa thành máu thịt chân thật, biến thành một người trung niên mặc trang phục leo núi cũ kỹ, khuôn mặt gầy.

Hắn thoạt nhìn tựa như người trung niên mê du lịch thích leo núi, đường chân tóc dần dần bi thương, làn da bởi vì quanh năm phơi nắng tỏ ra ngăm đen, khí chất trầm ổn chất phác, ôn hòa nội liễm, không có chút uy nghiêm trưởng lão.

Đây là thổ độn thuật? Trương Nguyên Thanh lập tức nhớ lại tập hợp kỹ năng các nghề nghiệp lớn từng xem.

"Ra mắt trưởng lão!"

Trương Nguyên Thanh và Quan Nhã lập tức đứng dậy, lại phát hiện trừ Hạ Thụ Chi Luyến đứng dậy đón chào, mấy vị chấp sự khác vẫn ngồi ở tại chỗ.

Hạ Thụ Chi Luyến giới thiệu:

"Vị này là Cao Phong (núi cao) trưởng lão, một trong sáu đại trưởng lão của phân bộ Hàng Châu chúng ta, ID linh cảnh là "Khiêu Chiến Cao Phong". Ha ha, Cao Phong trưởng lão tính tình rất tốt, không thích quy củ linh tinh, hắn càng hy vọng có thể trở thành bạn bè với thuộc hạ đồng nghiệp, tốt nhất có thể cùng nhau leo núi. Hoặc là mời hắn ăn một bữa ra trò."

Tính tình hiền hoà đã nhìn ra, nhưng mời ăn bữa ra trò là có ý tứ gì, ám chỉ mình đút lót sao? Trương Nguyên Thanh am hiểu xã giao lập tức thả lỏng thân thể, biểu hiện ra tư thái tùy ý, "Cao Phong trưởng lão, ngồi ngồi ngồi."

Mà Quan Nhã xuất thân Bạch Hổ binh chúng, vẫn duy trì cung kính đối với trưởng lão. —— Bạch Hổ binh chúng chú trọng nhất chế độ cấp bậc.

Cao Phong trưởng lão có chút kinh ngạc liếc hắn một cái, hài lòng cười nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn? Không tệ, là người trẻ tuổi thú vị." Hắn sau đó nhìn về phía Hạ Thụ Chi Luyến, thở dài: "Chuyện Vân Mộng hy sinh tôi đã biết, phân bộ tổn thất một vị chấp sự

ưu tú, tôi bày tỏ rất đau lòng, tổ chức sẽ không bạc đãi người nhà cô ấy."

"Bây giờ không phải lúc bi thương, tôi cần phải biết chiến lực cụ thể của bức tượng đồng xanh kia, đánh giá cấp bậc nguy hiểm của cổ mộ."

Hạ Thụ Chi Luyến gật gật đầu, "Bức tượng đồng xanh là lấy thân thể Vụ Chủ luyện chế, chiến lực tương đương cấp 5 đỉnh phong."

Nghe đến đó, Cao Phong trưởng lão nâng tay, nhíu mày nói:

"Tiếp cận Vụ Chủ cấp 6, các người là như thế nào lành lặn trở về?"

Làm trưởng lão cấp Chúa Tể, hắn vừa nghe đã phát hiện không đúng. Thân ở sương mù dày đặc, gặp được Vụ Chủ cấp bậc đó, tình huống xấu nhất là thành viên chấp sự tổn hại một nửa, tình huống tốt nhất là ai cũng bị thương nặng mà về.

Mà tình huống trước mắt, hai thứ đều không phải, các chấp sự ai cũng sinh long hoạt hổ, chỉ Hỏa Chi Thánh Giả sắc mặt hơi tái nhợt, như từng bị thương.

Hạ Thụ Chi Luyến nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói: "May có thiên tài đến từ phân bộ Tùng Hải của chúng ta, đạo cụ của cậu ấy khắc chế con rối."

Cao Phong trưởng lão nghe vậy, lộ ra vẻ mặt giật mình, không khỏi nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Hắn cười nói: "Phân bộ Hàng Châu nợ cậu một cái nhân tình, tôi sẽ báo lên cho tổng bộ."

Nói xong, Cao Phong trưởng lão thu hồi nụ cười, trầm giọng nói: "Trừ Hỏa Chi Thánh Giả, người khác theo tôi đi cổ mộ một chuyến."

Nghe vậy, Hạ Thụ Chi Luyến, Hoa Ngữ cùng Hậu Đức Tái Vật đứng dậy, nắm tay nhau. Trương Nguyên Thanh cùng Quan Nhã thấy thế, học theo, nắm tay lẫn nhau.

Chờ mọi người tạo thành một hàng dài, Cao Phong trưởng lão đặt tay lên bả vai Hạ Thụ Chi Luyến, một giây sau, Trương Nguyên Thanh cảm giác thân thể mình "sụp xuống", giống như một ảnh hình người cát vàng xếp thành.

Chương 1069: Bí pháp cổ đại (1)

Cảnh vật trong phòng họp khách sạn theo đó biến mất, thay thế vào đó là một mảng tối đen.

Trong bóng đêm, hắn cảm giác mình đang di động tốc độ cao, nhưng xung quanh không ánh sáng không tiếng động, cái gì cũng không cảm giác được.

Đây là thổ độn? Còn có thể dẫn người thổ độn? Sau khi trở thành Chúa Tể đúng là thuận tiện nha, tương đương với từ bỏ phương tiện giao thông.

Ý niệm chuyển động trong đầu hắn.

Không đến nửa phút, hắn cảm giác thân thể bắt đầu bay lên, sau đó thấy ánh sáng.

Trên đỉnh đầu mặt trời chói chang, trời xanh, không mây, xung quanh là một mảng hoang vắng, chính phía trước là một khu vực thi công, đống đất đắp lên cao cao, máy đào móc, xe bán tải lẳng lặng đỗ ở cách đó không xa.

Nơi xa hơn, thì đã kéo dây cảnh giới, có không ít trị an viên mặc đồng phục canh giữ ở bốn phía, cấm đoán bình dân đi vào.

Các trị an viên này yên lành khỏe mạnh, nói lên trong cổ mộ cũng không có nguy hiểm, ít nhất ma chưa đi ra… Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, trong lòng có phán đoán.

“Vậy vì sao chúng ta sẽ chỉ dùng kỹ năng nghề nghiệp, cổ nhân lại biết nhiều như vậy chứ?” Khương Tinh Vệ không hiểu liền hỏi.

“Bởi vì bọn họ có đạo thống!” Giải thích một câu, Cao Phong trưởng lão đi đến bên cửa đá, nâng tay, lòng bàn tay dán lên cửa đá.

Ngay sau đó, cửa đá nguy nga cao 3 mét nhanh chóng phong hoá, loang lổ, hòn đá nát bét rào rào rơi xuống, mười mấy giây thời gian, cửa đá ầm ầm sụp xuống, bốc lên một mảng bụi bậm.

Mọi người đạp hòn đá vỡ nát, tiến vào phòng chính. Ánh sáng không thể xuyên thấu vào nơi này, phòng chính tràn ngập tối

tăm.

Khương Tinh Vệ tự giác giơ hai tay, ở đỉnh đầu chế tạo ra một quả cầu lửa lớn đường kính 1 mét. Lửa hừng hực thiêu đốt, nhanh chóng tiêu hao dưỡng khí, mang đến nhiệt lượng cùng ánh sáng.

Nương độ sáng quả cầu lửa phát ra, mọi người thấy rõ cảnh tượng trong chủ mộ, đây là một cái hang rộng lớn hình nửa quả cầu, giống như cái bát úp ngược.

Trung ương gian phòng chính dựng một cái đài đá hình thang cao 6-7 mét, dưới rộng trên hẹp, trên đài đá đặt một cái quan tài đá, trên quan tài đá dán đầy lá bùa.

Mà ở dưới đất của đài đá, có một vòng "sông đào bảo vệ thành", nước sông hiện ra màu bạc sáng, đọng lại bất động, tràn ngập mùi kim loại ghê răng.

"Thủy ngân?" Trương Nguyên Thanh đứng ở mép sông đào bảo vệ thành rộng 2 mét, ngửi ngửi, nhận ra bản chất nước sông.

Đang theo học trường học tiếng tăm, hắn lập tức đưa ra nghi vấn:

"Không nên nha, đời Tống đến nay, gần một ngàn năm, thủy ngân sao chưa bốc hơi?"

Khương Tinh Vệ học ở trung học nổi tiếng Tùng Hải đưa ra nghi vấn: "Thủy ngân là cái gì?"

Nhưng không có ai quan tâm cô bé.

Lúc này, Hạ Thụ Chi Luyến sâu sắc quan sát được, trong bóng đêm bên cạnh, nơi ánh lửa không chiếu đến dựng một tấm bia đá.

"Bên kia có tấm bia!" Cô nói.

Mọi người lập tức cất bước đi qua, đứng ở trước tấm bia đá, Khương Tinh Vệ giơ cao quả cầu lửa đường kính 1 mét ghé lên, mọi người đều ngửi thấy mùi tóc mình cháy khét.

Cao Phong trưởng lão yên lặng bảo vệ mái tóc vốn không còn nhiều của mình.

"Đi đi đi!" Trương Nguyên Thanh đẩy cô đến một bên.

Tấm bia đá cao 1 mét, tận cùng bên trái là vài chữ to giống như tiêu đề, bắt đầu từ hàng thứ hai, là chữ nhỏ rậm rạp.

Quan Nhã nương ánh lửa, thấy rõ chữ đề trên bia đá: "Thuần Dương giáo phong ma địa (nơi Thuần Dương giáo phong ấn ma)!"

Lúc này, Trương Nguyên Thanh cảm ứng được, chày Phục Ma trong ô vật phẩm, truyền đến từng đợt nhiệt độ nóng hổi.

Hả? Trương Nguyên Thanh ngẩn người, lần trước chày Phục Ma có động tĩnh lạ, chẳng lẽ sau khi lão mõ thoát vây ảnh hưởng các phó bản thần quái lớn.

Là lão mõ muốn đi ra, thông qua chấn động nhắc nhở mình lấy ra chày Phục Ma?

Hắn nhịn không được nhìn nhìn trưởng lão Cao Phong, đang do dự nên trước mặt vị trưởng lão này, lấy ra chày Phục Ma, cung nghênh nương nương hiện thân hay không, chày Phục Ma trong ô vật phẩm bỗng nhiên lại không có động tĩnh.

Lúc này, Quan Nhã vừa vụng trộm đưa điện thoại di động cho Trương Nguyên Thanh, vừa thấp giọng nói:

"Bên trên viết là cái gì thế?"

Thơ ấu cùng thiếu niên của cô là vượt qua ở nước ngoài, tuy Phó gia có dạy con cháu trong tộc tiếng mẹ đẻ, nhưng ở phương diện cổ văn cũng không cưỡng cầu, Quan Nhã cũng không giống Phó Thanh Dương, có tinh thần không ngừng vươn lên học tập, bởi vậy xem không hiểu văn tự trên tấm bia đá.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận điện thoại di động, tập trung nhìn vào, là Phó Thanh Dương phát đến một tin tức nhân vật:

"ID linh cảnh: Khiêu Chiến Cao Phong; Giới tính: nam; Tuổi: 44; Chức vụ: trưởng lão phân bộ Hàng thành. Nghề nghiệp: Thổ Quái, cấp bậc: 8."

"Ghi chú: Tính cách hiền hoà, thích leo núi, thích bảo cấp dưới mời ăn bữa ra trò, có một món đạo cụ loại quy tắc phẩm chất Chúa Tể, lực phòng ngự số một trong trưởng lão chính phủ, đặc điểm là nghèo, hắn không thể tích lũy bất cứ tài phú gì, nghi ngờ trả giá của đạo cụ loại quy tắc."

Chương 1070: Bí pháp cổ đại (2)

Quan Nhã thế mà còn vụng trộm hướng Phó Thanh Dương hỏi thăm tin tức trưởng lão Cao Phong? Trương Nguyên Thanh xem xong đoạn tin tức này, trong đầu chỉ có một chuỗi dấu chấm than!

Vốn cho rằng trưởng lão Cao Phong chỉ là trưởng lão "bình thường", không ngờ lại là cấp 8. Cùng là cảnh giới Chúa Tể, cấp 7 cùng cấp 8 chênh lệch là rất lớn.

Càng mấu chốt hơn là, vị trưởng lão này nắm giữ một món đạo cụ loại quy tắc phẩm chất Chúa Tể, như vậy, tiêu chuẩn thực tế của hắn, đã có thể so sánh Chúa Tể cấp 9 không có đạo cụ loại quy tắc.

Thế mà là đại lão như vậy?

Ở trong sáu vị trưởng lão phân bộ Hàng thành, chỉ sợ là nhân vật số một số hai rồi.

—— phân bộ Hàng thành là gọi chung hành giả chính phủ tỉnh Giang Nam, mặc dù có sáu vị trưởng lão, nhưng phân bố đều đều ở các thành thị quan trọng của tỉnh Giang Nam. (chú 1)

Cái này không phải mạnh hơn nhiều Cẩu trưởng lão? Ừm, Cẩu trưởng lão cũng có một món đạo cụ loại quy tắc… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, yên lặng trả lại điện thoại di động cho Quan Nhã, tập trung tinh thần nhìn về phía tấm bia đá, bia văn dùng lối chữ Khải viết, rậm rạp hơn trăm chữ.

Làm cao tài sinh đại học Tùng Hải, hắn tự nhiên là có thể xem hiểu cổ văn, bia văn nói:

Trong năm Bắc Tống, giới tu hành xuất hiện một vị ma đầu, làm xằng làm bậy, đốt giết cướp bóc khắp nơi, quấy phá thiên hạ lòng người hoảng sợ, người tu hành tiên môn, ma đạo "nhắc mà biến sắc" .

Triều đình nhiều lần tổ chức đại hội trừ ma, mời nhân sĩ chính đạo thiên hạ ra mặt thanh trừ ma này, không những trắng tay trở về, còn tổn thất thảm trọng.

Bất đắc dĩ, triều đình vừa tổ chức nhân sĩ chính đạo trừ ma, vừa bỏ số tiền lớn treo thưởng, mời rộng rãi thiên hạ hào kiệt,

cùng thảo phạt nó.

Vẫn như cũ không có kết quả!

Cuối cùng, một vị đế cơ của hoàng thất không nhìn được nữa, dẫn Thuần Dương giáo chúng phục kích ma đầu, hai bên chiến đấu kịch liệt mấy ngày, rốt cuộc trấn áp ma đầu, thiên hạ từ nay về sau thái bình.

Trương Nguyên Thanh xem xong bia văn, nhìn lướt qua hành giả chính phủ bên người, phát hiện mấy vị chấp sự, còn có trưởng lão Cao Phong, đều mặt nhăn mày nhíu, nhìn chằm chằm bia văn không nói lời nào.

Bọn họ tựa như đều có chướng ngại đọc dấu chấm? Ồ đúng, những kẻ này tuổi đều không nhỏ nữa, tri thức loại này, rời khỏi vườn trường vài năm không dùng, nhắm chừng liền trả lại cho thầy.

Hơn nữa, làm lãnh đạo, chỉ cần nắm bắt phương hướng lớn là được, thứ trường phái kỹ thuật, trường phái tri thức, tự nhiên có người dưới trướng xử lý.

"Khụ khụ!"

Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, phiên dịch bia văn thành bạch thoại, cao giọng nói một lần: "Đại khái chính là ý tứ như vậy."

Quan Nhã "ô" một tiếng, bừng tỉnh đại ngộ.

Lông mày trưởng lão Cao Phong giãn ra, ba vị chấp sự bọn Hạ Thụ Chi Luyến lặng lẽ thở ra một hơi.

Trưởng lão Cao Phong cười nói:

"Phiên dịch không tệ, người trẻ tuổi bằng cấp rất cao đấy. Cậu đối với nội dung bia văn có ý kiến gì không?"

Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, nói:

"Tôi có hai chỗ khó hiểu, một: Trên bia văn chưa ghi thân phận cùng tên "ma đầu", làm nhân vật chính của sự kiện, một nhân vật tội ác tày trời, cả bài văn thế mà sơ lược? Cổ nhân chú ý để tiếng xấu muôn đời, nhìn chung lịch sử, bất cứ một gian thần nịnh thần nào, đều tất nhiên có tên có họ.

“Hai: Bia văn nói, đế cơ của hoàng thất dẫn dắt Thuần Dương giáo trấn áp ma đầu, nhưng, nửa bộ phận trước là, triều đình dốc sức cả nước thảo phạt ma đầu, trụi lông mà về, lúc đó, Thuần Dương giáo vì sao chưa xuất hiện?”

Đã dốc sức cả nước thảo phạt ma đầu, vậy triều đình vì sao bỏ qua Thuần Dương giáo? Mà nếu lúc ấy Thuần Dương giáo cũng tham dự, vậy nói rõ Thuần Dương giáo cũng không xử lý được ma đầu, về sau Thuần Dương giáo lại là như thế nào trừ bỏ ma đầu?

Trưởng lão Cao Phong khẽ gật đầu:

“Nói không sai, như thế xem ra, mấu chốt hẳn là vị đế cơ này. Đáng tiếc bia văn chưa ghi lại chi tiết năm tháng, không thể xác định là chuyện trong lúc vị hoàng đế nào đời Tống tại vị.”

Vị trưởng lão trung niên tóc thưa thớt này ngẫm nghĩ, nhìn về phía ba vị chấp sự phân bộ Hàng thành, nói:

“Các người đối với Thuần Dương giáo có ấn tượng không?”

Ba vị chấp sự lắc đầu: “Trong tiên môn chúng tôi hiểu biết, không có Thuần Dương giáo.”

Quan Nhã thì nói:

“Tôi càng thêm tò mò vị ma đầu này là nghề nghiệp gì, cấp bậc nào, làm như thế nào được thiên hạ vô địch.”

Vấn đề này chưa ai có thể trả lời.

Khương Tinh Vệ phía sau sốt ruột khó dằn nổi nói:

“Chúng ta đi xem quan tài đá đi, chúng ta đi xem quan tài đá đi.”

Cô không có hứng thú đối với bia văn, nhưng rất có hứng thú đối với quan tài đá, trẻ con luôn vô cùng tò mò đối với thứ cổ quái.

Trưởng lão Cao Phong liếc phía sau một cái, bất đắc dĩ nói:

“Nha đầu, cháu so với anh cháu vội vàng xao động hơn thiếu kiên nhẫn hơn, nghĩ hẳn thiên phú tốt hơn so với hắn.”

Chương 1071: Bí pháp cổ đại (3)

Nói xong, nhìn về phía đài đá cao cao, tung người lướt qua "sông đào bảo vệ thành" rộng mấy mét, đáp ở dưới đài đá, dọc theo cầu thang đá đi lên.

Đám người Trương Nguyên Thanh ùn ùn nhảy qua sông đào bảo vệ thành, đi theo phía sau trưởng lão.

Không bao lâu, bọn họ đến trên đài cao, tới trước quan tài đá.

Quan tài đá này kích thước lớn quá phận, bề rộng chừng 1.5 mét, dài 3 mét,

Mép quan tài đá dán đầy lá bùa giấy vàng, một ngàn năm trôi qua, những lá bùa này vẫn mới tinh, chu sa tươi sáng, nhìn không ra dấu vết năm tháng gột rửa.

Nhưng mặt ngoài quan tài đá trải tro bụi thật dày, thể hiện sự tang thương dưới thời gian lắng đọng lại.

"Linh lục!" Trương Nguyên Thanh chỉ nhìn một cái, liền phân biệt ra lá bùa thuộc về nghề nghiệp Thần Dạ Du, "Những lá bùa này là trấn thi cùng trấn linh."

Trưởng lão Cao Phong gật đầu nói:

"Như vậy xem ra, Thuần Dương giáo là tiên môn của Thần Dạ Du."

Tiên môn của Thần Dạ Du, khó trách có thể luyện chế ra người đồng xanh con rối tương tự âm thi như vậy. Ừm, đời Tống, có cơ hội hướng lão mõ tìm hiểu một phen. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, liền nghe nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp hỏi:

"Trưởng lão, mở quan tài không?"

Trưởng lão Cao Phong trầm ngâm vài giây, chậm rãi nói: "Mở đi!"

Đã đào ra cổ mộ này, tự nhiên phải thăm dò đến tột cùng, không thể lưu lại tai hoạ ngầm.

Lại nói, sự kiện cổ mộ thành phố Kim Huy ồn ào như vậy, nghề nghiệp tà ác sớm đã biết được, chính phủ không có khả năng luôn luôn trọng binh gác ở phụ cận cổ mộ.

Muốn một lần nữa phong bế cổ mộ, coi như cái gì cũng chưa xảy ra, là không có khả năng.

Xem tướng mạo bọn họ một chút. Trương Nguyên Thanh âm thầm mở Tinh Mâu, quan sát tướng mạo mọi người.

—— Mặc dù có trưởng lão cấp Chúa Tể bảo vệ, nhưng xuất phát từ bảo hiểm, vẫn là nhìn tướng mạo một chút.

"Mọi người tướng mạo đều rất bình thường, nói rõ ma đầu trong mộ quả thật đã chết." Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm thở phào một hơi.

Chấp sự Hậu Đức Tái Vật sải bước tiến lên, quét rơi bùa giấy vàng trên mép quan tài, ở trong một chuỗi tiếng "ken két", đẩy ra nắp quan tài.

"Ầm!"

Theo nắp quan tài nặng nề rơi xuống đất, mọi người thấy rõ tình huống bên trong, một bộ hài cốt bọc trường bào rách nát lẳng lặng nằm ở trong quan tài.

Bên cạnh hài cốt tất cả đều là vật bồi táng.

Hai quyển sách đóng buộc chỉ, một thanh kiếm nhỏ bỏ túi, một tấm gương cổ, một pho tượng Thao Thiết thú đồng xanh to bằng bàn tay, một hạt châu xanh biếc, một khối song long ngọc bội, một lá cờ nhỏ in lửa cháy, một cái đỉnh nhỏ đồng xanh to bằng bàn tay.

Trương Nguyên Thanh cầm lấy sách đóng buộc chỉ, thổi đi tro bụi trên bìa, thấy trên trang sách viết:

"Thái âm Luyện Thần Thiên"

Hắn lại cầm lấy một quyển sách cổ khác, bên trên viết:

"Thuần Dương Tẩy Thân Lục"

"Ồ, là món đạo cụ, nhưng sao tôi không thấy tin tức vật phẩm?"

Khương Tinh Vệ căn cứ trực giác của Hỏa Sư, cầm lấy lá cờ nhỏ thêu hoa văn lửa cháy kia. Cô chỉ là nhẹ nhàng vung lên, lá cờ nhỏ liền phun ra ngọn lửa nóng rực.

Quan Nhã, Hoa Ngữ, Hạ Thụ Chi Luyến, Hậu Đức Tái Vật đều tự cầm một món vật bồi táng vừa ý thưởng thức.

Hoa Ngữ mắt sáng long lanh nói:

“Đây là pháp khí của người tu hành thượng cổ, lại không phải đạo cụ, tự nhiên không có thuộc tính vật phẩm.”

Trong lúc mấy người đối thoại, Trương Nguyên Thanh đã mở ra sách cổ, bắt đầu đọc nội dung bên trong, sau khi đọc vài lần, mắt hắn sáng lên.

Thái âm Luyện Thần Thiên viết là như thế nào thổ nạp Thái âm lực, cô đọng linh thể —— loại phương pháp tu hành này không có bất cứ giá trị gì, bởi vì thế giới hiện thực sớm không có cái gọi là linh lực, trừ phi ở trong linh cảnh tu hành.

Nhưng đã vào linh cảnh, vì sao còn phải tu luyện? Vượt qua phó bản liền có thể trực tiếp lấy được điểm kinh nghiệm.

Khiến Trương Nguyên Thanh bất ngờ là pháp thuật nửa bộ sau của Thái âm Luyện Thần Thiên, cũng chính là các loại kỹ xảo sử dụng Thái âm lực.

Cái này chủ yếu chia ra ba phương diện: Mị thuật, Thần Du, linh lục.

Ví dụ như mị thuật, Thần Dạ Du bình thường thi triển mị thuật, quỷ dựng tường chính là cực hạn, đại đa số là chế tạo một cái ảo ảnh giả dối, cực kỳ thô thiển.

Nhưng trong thẻ trúc ghi lại một ít thủ đoạn tương đối cao thâm, có thể thông qua mị thuật chế tạo ra hiệu quả có thể so với ảo cảnh.

Lại ví dụ như Thần Du, Thần Du của Thần Dạ Du bình thường chỉ có thể nhập vào, khống chế vật phẩm đơn giản, nhưng thẻ trúc ghi lại hai kỹ xảo rất thú vị: Nguyên thần ngự kiếm, câu hồn.

Cuối cùng là linh lục, phía sau sách cổ ghi lại mười mấy chủng loại linh lục, ví dụ như “Định Thân Phù”, “Khôi Lỗi Phù”, “Lôi Phù”, “Tụ Phúc Phù”, “Thái Bình Phù”, “Tị Họa Phù”, “Đào Hoa Phù” vân vân.

Chương 1072: Nghiệt đồ (1)

Thần Dạ Du bình thường thông thường chỉ biết khắc hai loại linh lục —— linh lục luyện chế âm thi cùng linh phó.

Linh phù và thi phù là bản chất của linh lục, phù lục khác chỉ là kéo dài của linh lục, năng lực quá nửa sẽ không quá mạnh, nhưng thắng ở loè loẹt, cổ nhân nghiên cứu đối với linh lục rất sâu nha… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Hắn tiếp theo mở ra "Thuần Dương Tẩy Thân Lục", sau khi đảo qua đơn giản, càng thêm bất ngờ.

Thuần Dương Tẩy Thân Lục là một thiên pháp môn rèn luyện thân thể, thông qua thổ nạp Thái dương tinh hoa, tẩy rửa thân thể, mọi phương diện tăng lên tố chất thân thể, tăng cường tuổi thọ, tăng lên kháng độc, khống chế loại tinh thần, cùng với kháng tính vu cổ tà thuật.

Khiến Thần Dạ Du không sở trường cận chiến càng sở trường chiến đấu hơn.

Một điểm quan trọng nhất, không cần cảnh giới Chúa Tể cũng có thể tu hành.

"Nếu mình có thể dung hội quán thông kỹ xảo trên hai quyển sách cổ, chiến lực sẽ hơn xa Thần Dạ Du cùng cấp, mà bản thân Thần Dạ Du chính là nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, nói cách khác, nghề nghiệp tà ác bình thường cũng đánh không lại mình."

Trương Nguyên Thanh vui sướng một phen, sau đó thở dài.

Thái âm Luyện Thần Thiên mình chỉ cần học tập kỹ xảo là được rồi, nhưng Thuần Dương Tẩy Thân Lục này thổ nạp Thái dương tinh hoa, hẳn là không phải ánh mặt trời đơn thuần, rất khó ở hiện thế tu hành

Đợi chút, mình có thể lợi dụng Nhật chi thần lực trong chày Phục Ma mà, vặt lông dê lão mõ một phen nữa.

Vì thế, hắn lại vui vẻ hẳn lên.

Mọi người ở đây đắm chìm ở trong niềm vui bất ngờ thu hoạch bảo bối, trưởng lão Cao Phong nhíu mày, trầm giọng nói:

"Không thích hợp!"

Trưởng lão Cao Phong khẽ nhíu mày, nói: "Sao có thể có vật bồi táng."

Các chấp sự bên quan tài đá như có chút suy nghĩ.

“Quả thật không thích hợp.” Quan Nhã buông xuống song long ngọc bội trong tay, “Nơi này là nơi Thuần Dương giáo phong ma, người trong quan tài là ma đầu tội ác tày trời, vì sao sẽ có vật bồi táng chứ?”

Chấp sự Hậu Đức Tái Vật trầm mặc ít lời trầm ngâm nói:

“Đã là nơi Thuần Dương giáo phong ma, vật bồi táng tự nhiên là bọn họ để vào.”

Hạ Thụ Chi Luyến hỏi ngược lại:

“Vì sao Thuần Dương giáo phải chuẩn bị vật bồi táng cho một ma đầu?”

Mọi người nhíu mày suy tư hồi lâu, không nghĩ ra nguyên cớ. Lúc này, Trương Nguyên Thanh phát hiện Khương Tinh Vệ đột nhiên dừng động tác vung lá cờ nhỏ, không nhúc nhích cứng ngắc ở nơi đó.

Hắn nhíu nhíu mày, đang muốn hỏi, liền nghe Khương Tinh Vệ than nhẹ một tiếng, nói:

“Bởi vì đó là một đám nghiệt đồ bất hiếu!”

Thiếu nữ giọng nói thanh thúy, giọng điệu lại như bà cụ, ngầm chứa tang thương.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Khương Tinh Vệ.

Nghiệt đồ bất hiếu? Phen này Trương Nguyên Thanh rùng mình, khẽ biến sắc, thử nói: “Ngươi, là ai?”

Trong lòng hắn hiện lên một suy đoán làm người ta sợ hãi, nhưng lại cảm thấy quá mức ly kỳ, không dám tin.

Đám người Quan Nhã đều tự bày ra tư thế đề phòng, sắc mặt cực kỳ cổ quái, hiển nhiên, trong lòng bọn họ cũng có suy đoán tương ứng.

Chỉ có trưởng lão Cao Phong mặt không đổi sắc, chỉ là nheo mắt.

“Ta là ai?”

Khương Tinh Vệ xoay người lại, trong hốc mắt dâng trào màu tối đen, che mất tròng trắng mắt cùng con ngươi, làm nền

khuôn mặt nhỏ trắng nõn tinh xảo, tỏ ra dị thường yêu dị.

Cô thở dài: "Ta chỉ là một người đáng buồn bị nghiệt đồ trấn áp phong ấn."

Lời vừa nói ra, vẻ mặt mọi người ở đây đều thay đổi, tuy trong lòng đã mơ hồ đoán được, nhưng chính tai nghe nói, trong lòng vẫn còn chấn động tột đỉnh.

Hắn chính là ma đầu trên tấm bia đá ghi lại, hắn thế mà còn chưa chết?

Chỉ có Quan Nhã bởi vì biết lão mõ vị Thần Nhật Du cổ đại sống lại này, từng có kinh nghiệm, cho nên có năng lực thừa nhận tâm lý nhất định, kinh ngạc nhưng không rung động.

Quả nhiên là hắn, giống với lão mõ "ngủ say" đến bây giờ, nhưng không giống cô ấy bị linh cảnh cất chứa, trở thành phó bản. Mình rõ ràng từng xem tướng mạo Tinh Vệ, cô ấy không có vận rủi mới đúng… Trương Nguyên Thanh yên lặng buông sách cổ trong tay, căng thẳng thần kinh.

Hắn một lần nữa mở Tinh Mâu, âm thầm quan sát tướng mạo của Khương Tinh Vệ.

Vẫn như cũ là tướng mạo bình thường, đã không có mây đen bao phủ, cũng không có huyết quang tai ương.

Trưởng lão Cao Phong đánh giá Khương Tinh Vệ, nói:

"Ngươi là trưởng bối Thuần Dương giáo?"

Ma đầu đó không lộ dấu vết liếc Trương Nguyên Thanh một cái, tiếp theo thu hồi ánh mắt, cũng đánh giá trưởng lão Cao Phong, hỏi ngược lại:

"Ngươi là chưởng giáo, trưởng lão Huyền Vũ môn phương Bắc, hay là một trong năm vị chưởng ấn Ngũ Hành ti của triều đình?"

Nói xong, hắn lại liếc một cái các Thánh Giả ở đây, cười nói:

"Không cần khẩn trương, bổn tọa không có ác ý. Đã trải qua năm tháng phong ấn dài lâu, ngô đã bình phục tâm ma, tìm về chính mình. Nay là triều nào đời nào? Còn là Triệu thị ngồi ôm thiên hạ hay không?"

Chương 1073: Nghiệt đồ (2)

Hắn vẻ mặt bình tĩnh, giọng điệu ôn hòa, không có chút âm trầm kiệt ngạo của người tà đạo.

Trưởng lão Cao Phong nói:

"Ngàn năm đã qua, nay là niên đại dân chúng đương gia làm chủ, hoàng quyền sớm là bụi bậm trong lịch sử, ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta."

Đôi mắt bị tối đen chiếm cứ hốc mắt kia lộ ra một mảng hoảng hốt, cách vài giây, vị tu sĩ cổ đại này thở dài nói:

"Ngàn năm nháy mắt…"

Hắn nhìn về phía trưởng lão Cao Phong, nói: "Bổn tọa chính là chưởng giáo Thuần Dương giáo."

Quan Nhã nhíu mày nói: "Ta mặc kệ ngươi là chưởng giáo hay ma đầu, mời từ trên người đồng bạn ta rời khỏi, bằng không, chúng ta sẽ áp dụng tất cả thi thố cưỡng chế."

"Ha ha." Thuần Dương chưởng giáo cười cười:

"Một luồng tàn hồn của ta ký thác ở trong Liệt Diễm Kỳ, là cô ta sử dụng pháp khí kích hoạt ý thức của ta. Bổn tọa chỉ là mượn thân thể của cô ta, đi ra hít thở không khí. Kéo dài hơi tàn một ngàn năm, nguyên thần bổn tọa đã cực độ suy yếu, rất nhanh sẽ trở về trong thiên địa."

Mọi người nhìn về phía trưởng lão Cao Phong.

Trưởng lão Cao Phong khẽ gật đầu, như tán đồng trạng thái của Thuần Dương chưởng giáo, hỏi:

"Ngươi là như thế nào bị phong ấn ở đây, sự tích trên bia văn nói, là thật?"

Thấy trưởng lão đang thăm dò bí ẩn của tiên môn cổ đại, các chấp sự tạm thời an tĩnh lại, dựng thẳng tai nghe.

Ma đầu quay đầu liếc tấm bia đá phía dưới một cái, bật cười một tiếng, "Cắt câu lấy nghĩa mà thôi."

"Khi ta tâm ma quấn thân, quả thật làm ra rất nhiều việc sai lầm, giết rất nhiều người vô tội, nhưng tất cả cái này, đều nhờ

nghiệt đồ kia ban cho. Thời Bắc Tống, thiên địa linh lực từ từ loãng, vô số người tu hành khó tiến thêm nữa, nghiệt đồ đó của ta thiên tư thông minh, bất đắc dĩ chịu giới hạn bởi thiên địa đại thế, không thể tấn thăng Kim Ô. Vì tìm kiếm đột phá, ả nhất niệm thành ma, nghĩ ra một biện pháp khi sư diệt tổ."

"Biện pháp gì?!" Trưởng lão Cao Phong hỏi.

Trong mắt Thuần Dương chưởng giáo hiện lên một vệt căm ghét:

"Ả thừa dịp ta bế quan, liên hợp người ma môn, lấy bí pháp kích phát tâm ma của ta, lại lấy trấn giáo chi bảo Thuần Dương giáo cướp lấy dương phách của ta, mưu toan lấy biện pháp ăn người, thay thế ta, tấn thăng Kim Ô."

"Nhưng ả đã xem nhẹ bổn tọa, ta tuy mất đi một nửa dương phách, lại vẫn xông ra khỏi vòng vây, từ đó về sau thần trí thác loạn, bị tâm ma chủ đạo, tạo ra một loạt nhân họa."

Lại là tà thuật "ăn người" tấn thăng, lão mõ từng nói, từ Tống tới Minh, thiên địa linh lực khô kiệt, người tu hành vì mạng sống, tấn thăng, đồng môn tương tàn, ngay cả ông từ đệ tử của nàng, năm đó cũng đi lên con đường không lối về này, ừm, Kim Ô chỉ là Thần Nhật Du nhỉ? Trương Nguyên Thanh suy nghĩ tung bay.

Cách nói của Thuần Dương chưởng giáo, phù hợp nhận thức của hắn đối với lịch sử tu hành cổ đại.

Thuần Dương chưởng giáo tiếp tục nói:

"Sau đó nữa, ả thuận lợi luyện hóa dương phách của bổn tọa, tấn thăng Kim Ô, dẫn Thuần Dương giáo chúng khi sư diệt tổ, phong ấn ta ở đây. Những vật bồi táng này, chẳng qua là hư tình giả ý làm ra vẻ mà thôi."

Hoa Ngữ chấp sự bừng tỉnh đại ngộ: "Khó trách nội dung bia văn ghi lại đối với ngươi nói không tỉ mỉ, thì ra là có ẩn tình như vậy."

Mấy vị chấp sự tin hơn phân nửa, nhưng trưởng lão Cao Phong từ chối cho ý kiến, suy tư vài giây, hỏi:

"Vậy cô ta vì sao chưa giết ngươi, mà là phong ấn ở đây."

Thuần Dương chưởng giáo hừ nói:

“Đây là chỗ dối trá của nghiệt đồ đó. Phong ấn ta hơn một ngàn năm, cùng giết ta có gì khác nhau đâu, ả ngược lại có được một cái thanh danh tốt.”

Trưởng lão Cao Phong hỏi: “Nghiệt đồ trong miệng ngươi, vị đế cơ đời Tống kia trên tấm bia đá ghi lại, là ai?”

Hắn phải tiến một bước xác nhận.

Thuần Dương chưởng giáo hơi trầm mặc, ôn hòa cười nói:

“Nghiệt đồ đó của ta chỉ sợ đã sớm hao hết tuổi thọ, chết đi nhiều năm. Các ngươi muốn xem, vậy liền cho các ngươi xem chút.”

Dứt lời, tay trái không nắm Liệt Diễm Kỳ vung vung, ở bên cạnh người chế tạo ra một ảo giác.

Đó là một vị mỹ nhân mặc váy cung đình máu trắng, trên búi tóc búi quanh tinh xảo đẹp đẽ cắm một chiếc Kim Bộ Diêu*, ngũ quan trong trẻo tuyệt lệ, cái trán trơn bóng dán trang trí hình dạng hoa mai.

Cái này, cái này… Trương Nguyên Thanh khó có thể khống chế vẻ mặt của mình, lộ ra chấn động, kinh ngạc rõ ràng.

Lão mõ!

Cô gái trẻ tuổi Thuần Dương chưởng giáo huyễn hóa ra, thế mà lại là lão mõ.

Đương nhiên, không phải lão mõ giờ này ngày này, mà là lão mõ lúc trẻ tuổi, trong sự trong trẻo lạnh lùng, lộ ra một tia ngây ngô cùng ngạo kiều, xem tuổi tác, đại khái sẽ không vượt qua hai mươi, còn ở năm tháng xanh tươi mình là “mỹ mỹ tiểu công cử”.

Chương 1074: Nghiệt đồ (3)

Nghiệt đồ trong miệng Thuần Dương chưởng giáo là lão mõ?

Lão mõ năm đó cũng dùng biện pháp ăn người thành tựu cấp bậc Thần Nhật Du?

Trên mặt Quan Nhã cũng lộ ra kinh ngạc, cô ở trong phó bản giết chóc từng gặp lão mõ.

Không, lão mõ tuy tính tình cao ngạo lạnh lùng, không dễ ở chung, nhưng cô quả thật là chính thần, khi nói tới đệ tử mình ăn thịt người tu hành, sự chán ghét trong giọng nói cũng không phải giả, cô ta cũng không cần thiết nói dối với mình.

Tuy hắn chưa chắc đã hiểu biết lão mõ, nhưng so sánh với Thuần Dương chưởng giáo không biết chi tiết, Trương Nguyên Thanh càng nguyện ý tin tưởng lão mõ từng có vài lần tiếp xúc hơn.

Lúc này, Thuần Dương chưởng giáo mỉm cười nói:

"Các vị, để ta mượn thân thể này một lát nữa, ta muốn đi xem thế giới bên ngoài, giải quyết xong tâm nguyện."

Các chấp sự không khỏi nhìn về phía trưởng lão Cao Phong, người sau trầm ngâm một chút, nói:

"Có thể, nhưng phải ở trong tầm mắt của ta."

Thuần Dương chưởng giáo gật đầu: "Được!"

Nhưng vào lúc này, Trương Nguyên Thanh gấp giọng nói:

"Trưởng lão, đừng tin hắn! Hắn nói là nói dối, đừng để hắn chiếm thân thể Tinh Vệ nữa."

Đám người Hoa Ngữ, Hạ Thụ Chi Luyến cả kinh, đều nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, không rõ hắn từ đâu phán đoán Thuần Dương chưởng giáo nói dối.

Thuần Dương chưởng giáo nheo mắt, thở dài:

"Bổn tọa nói đều là lời nói thật, tiểu hữu vì sao không tin?"

Trưởng lão Cao Phong quay đầu, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Cậu xác định?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Tôi biết vị đế cơ kia, cô ấy là người chính phái, không giống như người sẽ làm ra việc làm ác khi sư diệt tổ. Tôi không biết vị Thuần Dương chưởng giáo này kéo dài thời gian muốn làm cái gì, nhưng tốt nhất đừng mắc mưu."

Ánh mắt các chấp sự xung quanh đều thay đổi, Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà biết người tu hành cổ đại, biết cô gái tuyệt sắc kia ảo giác ngưng tụ?

Trưởng lão Cao Phong cũng có chút ngoài ý muốn, hắn không xem phó bản giết chóc giữa năm, bởi vậy không nhận ra Tam Đạo sơn nương nương.

Không có bất cứ sự do dự nào, hắn vô điều kiện tin tưởng thiên tài trẻ tuổi của Ngũ Hành minh, trưởng lão Cao Phong lấy tay chộp ra một cây phướn vải đen, quật mạnh ở trên người Khương Tinh Vệ.

Một hư ảnh nhất thời từ trên người Khương Tinh Vệ bắn ra, nhanh chóng bay về phía xa xa.

Khương Tinh Vệ cắm đầu ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Thấy thế, bàn tay phải trưởng lão Cao Phong chợt nâng lên, chỉ nghe trong tiếng "ầm ầm", ven đài cao dâng lên bốn bức tường đất, hình thành một hình vuông, vây mọi người trên đài ở trong đó.

Hư ảnh kia đánh vào trên tường đất, thế mà lại bị bắn trở về, linh thể vô hình vô chất, lại không thể xuyên thấu tường đất.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ bộ dáng hư ảnh, một vị thanh niên khoác đạo bào hư ảo, ngũ quan tuấn mỹ, đầu đầy tóc bạc, mặt mày cực kỳ âm trầm lạnh lùng.

Đúng vậy, không phải nghề nghiệp Thần Dạ Du cũng có thể nhìn thấy hư ảnh này, đây không phải linh thể bình thường, mà là nguyên thần!

Nhìn thẳng nguyên thần này, Trương Nguyên Thanh cảm giác linh hồn của mình đang run rẩy, giống như gặp thiên địch.

Thấy không thể rời khỏi, Thuần Dương chưởng giáo lập tức mục tiêu rõ ràng lướt về phía Trương Nguyên Thanh.

Trưởng lão Cao Phong che ngang người ở trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, phướn vải đen trong tay quật về phía linh thể Thuần Dương chưởng giáo.

Nào ngờ linh thể kia nháy mắt tán loạn, hóa thành một làn khói nhẹ lãi lướt, tránh được phướn vải đen quật, tiếp tục bay về phía Trương Nguyên Thanh.

Vị chưởng giáo này ở phương diện nguyên thần trình độ cực cao, đổi thành Trương Nguyên Thanh, tuyệt đối không làm ra được thao tác "đánh tan" linh thể của mình.

“Nguyên Thủy!” Quan Nhã hoa dung thất sắc, không để ý tất cả chắn ở trước mặt hắn.

Đệch… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cả kinh, lập tức lấy ra chày Phục Ma, hung hăng đâm ở trên đùi, một vòng hào quang màu vàng lẫm liệt bùng nổ, tràn ngập mỗi một không gian của đài cao.

Nguyên thần Thuần Dương chưởng giáo va đầu đánh vào trong hào quang màu vàng bùng nổ, nhất thời toát ra khói đen hư ảo, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương:

“Ngươi vì sao sẽ có trấn phái chi bảo của Thuần Dương giáo, ngươi cùng nghiệt đồ kia là quan hệ thế nào?”

Trưởng lão Cao Phong sắc mặt bình tĩnh thu hồi phướn vải đen, lòng bàn tay nhắm ngay nguyên thần đắm chìm trong hào quang màu vàng, chộp nhẹ một cái.

Trong chớp mắt, từng luồng thổ linh lực màu vàng nhanh chóng ngưng tụ, hấp thụ ở trên thân nguyên thần của Thuần Dương chưởng giáo, cũng không ngừng nén, nén, ngưng tụ thành một quả cầu nhỏ.

Mơ hồ có thể thấy được trong quả cầu một làn khói mỏng tựa như húc loạn, tựa như muốn phá tan nhà giam.

Cùng lúc đó, trưởng lão Cao Phong nâng tay vẫy một cái, chày Phục Ma trong tay Trương Nguyên Thanh tự bay lên, nổi ở trước người hắn, mũi nhọn ba cạnh nhắm ngay quả cầu nhỏ màu vàng đất.

Trưởng lão Cao Phong nhẹ nhàng phất tay, chày Phục Ma bắn nhanh ra, xuyên thấu quả cầu nhỏ màu vàng đất.

Chương 1075: Nghiệt đồ (4)

Lại là một vòng hào quang màu vàng bùng nổ, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Thuần Dương chưởng giáo.

Vài giây sau, hào quang màu vàng tiêu tán, tất cả hóa thành hư vô.

Mọi người lặng lẽ phun ra một hơi.

Thật mạnh, rõ ràng là Thổ Quái, lại ngay cả linh thể cũng có thể vây khốn… Trương Nguyên Thanh cúi người nhặt lên chày Phục Ma rơi xuống đất, thầm nhủ có trưởng lão cấp 8 che chở, quả nhiên có cảm giác an toàn nồng đậm.

Quan Nhã thì chạy vội tới bên cạnh học sinh trung học, sau một phen xem xét, nhíu mày nói: "Trạng thái của Tinh Vệ có chút không đúng."

Trưởng lão Cao Phong đường mép tóc cao đi tới, nhìn vài lần, nói:

"Tinh thần lực cô ấy bị vắt cạn rồi, thành chất dinh dưỡng của oán linh kia, vừa rồi vị Thuần Dương chưởng giáo kia kéo dài thời gian, là vì khôi phục lực lượng. Thủ đoạn rất kỳ diệu, không hổ là người tu hành cổ đại, tôi không thấy trưởng lão Thái Nhất môn từng dùng loại chiêu số này."

Trương Nguyên Thanh nghĩ là, hắn rõ ràng dùng Tinh Tướng thuật xem qua tướng mạo của Tinh Vệ, không có bất cứ gì khác thường, mà hiện thực là, cô đã "bị thương".

Thần Dạ Du đẳng cấp cao, có thể che mắt Tinh Tướng thuật?

Trưởng lão Cao Phong nói:

"Các người chia vật bồi táng, mấy thứ này không cần viết ở trong báo cáo."

Bằng không, dựa theo quy củ của Ngũ Hành minh, những vật phẩm này đều phải nộp lên, đổi lấy công huân cùng tiền thưởng.

Tổ chức chính phủ là không cho phép giấu riêng chiến lợi phẩm, đương nhiên, loại sự kiện này cấm nhiều không hết,

không có ai báo cáo lên, chính phủ cũng liền không quản nữa.

Đây là lãnh đạo đại từ đại bi gì vậy? Trương Nguyên Thanh vội nói:

"Trưởng lão, ngài cũng chọn một món đi."

Trưởng lão Cao Phong khoát tay: "Tầng cấp quá thấp, tôi cầm vô dụng."

"Trưởng lão, vậy tôi mời ông ăn đại tiệc đi." Trương Nguyên Thanh sửa lời.

Mắt Trưởng lão Cao Phong sáng lên, không ngờ tiểu tử này biết điều như thế, lộ ra nụ cười:

"Được!"

"Có rảnh đến Hàng thành, tôi dẫn cậu leo núi."

Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời không biết nên từ chối hay đáp ứng.

Lúc này, mọi người chia cắt vật bồi táng trong quan tài đá, Trương Nguyên Thanh theo lý thường thu hồi hai quyển sách cổ, cộng thêm đỉnh nhỏ đồng xanh.

Quan Nhã bởi vì có hán bát phương cổ kiếm, tặng thanh kiếm nhỏ chém sắt như chém bùn cho Hạ Thụ Chi Luyến, cầm đi song long ngọc bội, cũng thay Khương Tinh Vệ bảo quản lá cờ nhỏ lửa cháy.

Hoa Ngữ chấp sự lựa chọn hạt châu xanh biếc, Hậu Đức Tái Vật lựa chọn gương cổ, một pho tượng đồng xanh Thao Thiết thú cuối cùng, mọi người tính nộp lên phân bộ Hàng thành.

Chia tang vật xong, mọi người tay trong tay, trưởng lão Cao Phong đè lại bả vai Hạ Thụ Chi Luyến, dẫn cấp dưới thổ độn rời khỏi.

Ở ngoài cổ mộ, cạnh dây cảnh giới màu vàng tươi, một vị trị an viên chậm rãi ngẩng đầu, hốc mắt chợt xuất hiện màu tối đen.

Hắn quay đầu nhìn về phía cửa vào cổ mộ, khóe miệng nhếch lên, thấp giọng lẩm bẩm:

"Đồ nhi ngoan, thì ra ngươi còn chưa chết."

…

Đêm giữa hè, mười một rưỡi, ăn xong một bữa lớn, trao đổi phương thức liên lạc cùng vài vị chấp sự, trưởng lão Cao Phong, tiểu đội của Trương Nguyên Thanh ngồi xe MPV quay về Tùng Hải, đến biệt thự vịnh Phó gia báo cáo công tác.

Phó Thanh Dương yên lặng nghe xong, nói: "Tôi biết rồi."

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, đối với lịch sử của người tu hành cổ đại cũng không tò mò, tựa như sớm biết, mà sự kiện cổ mộ, thuộc về sự kiện khu trực thuộc phân bộ Hàng thành, không thuộc về phân bộ Tùng Hải quản.

Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi muốn truyền đạt chuyện này cho Tam Đạo sơn nương nương, thông qua cô ta nghiệm chứng lời của Thuần Dương chưởng giáo, nhưng từ sau lần trước buông xuống, cô ta mãi không có động tĩnh."

Phó Thanh Dương đánh giá hắn: "Cho nên?"

"Tôi muốn hướng phân bộ xin tài liệu nghi thức triệu hồi, ừm, tôi hy vọng cái này tính kinh phí, mà không phải chi tiêu tư nhân của tôi." Trương Nguyên Thanh nói.

Chi tiêu tư nhân là phải trả, mà kinh phí không cần.

Phó Thanh Dương nhìn ra tâm tư nho nhỏ của hắn, thản nhiên nói:

"Liệt một phần danh sách cho em gái tai thỏ, sau đó tôi sẽ bảo người ta đưa đến cách vách."

Nhưng chỉ cần không phải yêu cầu quá phận, Tiền công tử đều sẽ thỏa mãn cấp dưới tâm phúc.

"Mặt khác…" Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Gần đây ở yên trong nhà, đừng ra ngoài."

Hắn chưa giải thích vì sao, phất phất tay: "Trở về nghỉ ngơi đi."

Trương Nguyên Thanh đứng dậy, "Ngài cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Hắn hóa thành một ánh sao như mộng ảo, biến mất ở trong phòng sách.

Một giờ sáng, biệt thự nhà nghèo.

Nữ Vương cùng bé trà xanh mặc áo ngủ đi lung tung khắp nơi, rốt cuộc trở về phòng nghỉ ngơi.

Trương Nguyên Thanh trong phòng ngủ lầu hai nghe thấy được tiếng đập cửa, mở cửa, em gái tai thỏ dáng người cao gầy duyên dáng yêu kiều ở cửa, phía sau là một chiếc xe đưa đồ ăn.

“Nguyên Thủy tiên sinh, tài liệu ngài cần đã đến.” Cô mỉm cười nói.

Chương 1076: Đạo tâm chủng ma (1)

Hiệu suất thực nhanh… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, kéo xe đưa đồ ăn vào nhà: “Cô trở về nghỉ ngơi đi.”

Đóng cửa lại, vạch trần vải phủ đồ ăn, bên trên bày mấy chục loại tài liệu, thông thường có chu sa, giấy vàng, âm thổ bãi tha ma vân vân, không thông thường, như ngọc thông linh, tinh sa các thứ.

Trừ tài liệu nghi thức triệu hồi, Trương Nguyên Thanh khi liệt danh sách, còn mang tài liệu chế tác phù lục cũng cùng nhau báo lên.

Không ngoài dự liệu, bang chủ am hiểu lấy đức thu phục người, lại một lần nữa thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Trương Nguyên Thanh theo thứ tự lấy ra tài liệu triệu hồi lão mõ, bắt đầu nghi thức triệu hồi.

“Nghiệt đồ!”

Trong địa cung, một tiếng quát chói tai quanh quẩn, khí tức dương viêm nóng rực cuốn qua mộ thất âm u, mang đến uy áp làm người ta hít thở không thông.

Ngân Dao quận chúa mặc một chiếc váy mặt ngựa màu đỏ, hốc mắt gương mặt tái nhợt tinh xảo, phủ phục dưới đất.

Cặp mắt hốc mắt tối đen mà đồng tử màu đỏ kia, không thấy âm lãnh hung lệ nữa, bị sợ hãi cùng hoảng hốt lấp đầy.

Ở phía trước cô, là Tam Đạo sơn nương nương mặc áo lông, đứng khoanh tay, trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần, cao lãnh mà uy nghiêm, giống như thần nữ giẫm trên đám mây.

Dưới sự so sánh, Ngân Dao quận chúa tuy là mỹ nhân tinh xảo, nhưng khí tràng và khí chất kém sư tôn không ít.

"Sư tôn thứ tội, con kiến còn ham sống, đệ tử sợ hãi tử vong chỉ muốn cầu sinh, là thường tình con người. Ngài cảnh báo đệ tử không thể đi tà đạo 'đồng loại' tương tàn, đệ tử nhớ kỹ, niệm ở trên tình cảm ngày xưa, xin sư tôn mở một mặt lưới, tha thứ đệ tử."

Ngân Dao quận chúa truyền ra thanh âm chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe thấy.

Sau khi mang chính mình luyện thành âm thi, cô không thể mở miệng nói chuyện giống như người thường.

Lão mõ lạnh lùng nói:

"Mang chính mình luyện thành âm vật bất tử bất hoạt, thì không phải tà đạo?"

Trong "thanh âm" của Ngân Dao quận chúa lộ ra một tia cay đắng:

"Đệ tử không giống sư tôn, công tham tạo hóa, thọ nguyên lâu dài."

Cái trán cô đặt trên mặt đất, đau khổ cầu xin, tựa như lúc trước ở trước mặt sư tôn làm nũng.

Ngân Dao biết, sư tôn mặt ngoài cao lãnh, gần như vô tình, thực ra tâm địa là mềm, chỉ cần không phải chuyện chạm đến điểm mấu chốt của nàng, trước giờ khoan dung độ lượng.

Đương nhiên, trộm quan tài của nàng có tính là chạm đến điểm mấu chốt hay không, Ngân Dao không quá xác định, cho nên phải cầu xin.

Tam Đạo sơn nương nương lạnh lùng nói:

"Mà thôi, nay đều là thú vây trong lồng, làm khó dễ ngươi cũng không có ý nghĩa. Ngươi ở yên nơi đây đợi, tương lai ta nếu có thể thoát ly linh cảnh, tự sẽ mang ngươi rời khỏi."

Ngân Dao quận chúa âm thầm nhẹ nhàng thở ra, "Đa tạ sư tôn!"

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Tam Đạo sơn nương nương dần chuyển thành nhu hòa, ừ một tiếng, nói:

"Tin tức ngươi ở thế giới này, là một người trẻ tuổi tên Nguyên Thủy Thiên Tôn nói cho ta biết, đối với hắn có ấn tượng hay không?"

Thì ra là hắn bán đứng ta… Trong lòng Ngân Dao quận chúa hừ lạnh một tiếng, đáp lại sư tôn, "Thần Dạ Du có thể sống sót rời khỏi nơi này không nhiều, đệ tử tự nhiên có ấn tượng. Tiểu tử đó, thế mà lại quen biết với sư tôn?"

Tam Đạo sơn nương nương lộ ra một chút ý cười: "Vãn bối rất thú vị, từng có tiếp xúc vài lần với hắn, tư thế bái của hắn so với ngươi thành kính hơn nhiều. Nói một chút biểu hiện của hắn ở thôn Thất Ngữ."

Sư tôn rất coi trọng đối với người trẻ tuổi tên Nguyên Thủy Thiên Tôn này… Ngân Dao quận chúa liền mang biểu hiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong phó bản, nói chi tiết một lần.

Tam Đạo sơn nương nương mặt không biểu cảm nghe, không ngắt lời, nghe rất cẩn thận.

Chờ Ngân Dao quận chúa nói xong, nàng hỏi:

"Ngươi cảm thấy người này thiên phú như thế nào?"

"Rất nhanh trí!"

Ngân Dao quận chúa không hiểu biết Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ từ biểu hiện trong thôn Thất Ngữ, xứng đáng với đánh giá "rất nhanh trí" này.

Tam Đạo sơn nương nương khẽ gật đầu:

"Tương lai thoát ly linh cảnh, ngươi liền hầu hạ hắn đi, đã thành âm vật, cần một chủ nhân ôn dưỡng."

Ngân Dao quận chúa kinh hãi, ấm ức nói:

"Sư tôn, con, con là đệ tử của ngài…"

Đường đường quận chúa, tự nhiên không cam lòng làm nô làm tỳ, cho người ta sai khiến, nàng hoài nghi sư tôn đang mượn cơ hội trừng phạt.

"Không do ngươi quyết!" Lão mõ thản nhiên nói.

Ngân Dao quận chúa không cam lòng, "Sư tôn, ngài chỉ từng tiếp xúc vài lần với hắn, lại hiểu biết bao nhiêu đối với hắn, chớ bị tiểu tử đó mê hoặc. Con quỳ lạy có lẽ không thành kính bằng hắn, nhưng đệ tử đối với ngài toàn tâm toàn ý, ngài không ngại ngẫm lại, hắn trừ a dua nịnh hót, có thật lòng giúp ngài kính yêu ngài hay không?"

Lão mõ trầm mặc.

Đoạn lời này của đệ tử không nên thân tuy là đang tìm cớ cho bản thân, nhưng không phải là không có đạo lý.

Chương 1077: Đạo tâm chủng ma (2)

Điểm liên hệ duy nhất của nàng với hiện thực là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hậu bối kia thiên phú tốt, nói chuyện lại dễ nghe, tính tình coi như thuần lương, lão mõ rất thưởng thức, nổi lên lòng ái tài, cho nên tính để đệ tử không nên thân hầu hạ hắn.

Một mặt là bồi dưỡng Nguyên Thủy Thiên Tôn, một mặt khác là Ngân Dao hóa thành âm vật, di hoạ vô cùng, nếu không có "chủ nhân" ôn dưỡng tế luyện mọi lúc, tu hành sẽ dừng lại không tiến bộ.

Mà chính nàng lười làm việc phục vụ đệ tử.

Nhưng cân nhắc kỹ, quả thật không thỏa đáng, tiểu tử đó mặt ngoài cung kính đối với nàng, làm sao biết sau lưng nghị luận nàng như thế nào, ví dụ như —— lão mõ!

Ngân Dao tuy bất hiếu, tốt xấu gì là thân truyền đệ tử của nàng.

Thấy sư tôn trầm ngâm không nói, Ngân Dao quận chúa vội nói:

"Sư tôn, con có việc quan trọng bẩm báo."

Tam Đạo sơn nương nương nói: "Nói!"

Ngân Dao quận chúa nhỏm người dậy, vẫn duy trì tư thế quỳ, "Con từng từ trong miệng một kẻ lông bông tên là Ma Quân biết được tình báo Kim Ô tấn thăng Nhân Tiên, hắn nói sau khi Tinh Thần cùng Hắc Nguyệt có chốn thuộc về, phó bản cất giấu Liệt Dương rốt cuộc mở ra rồi, sư tôn ngài có thể tự do xuyên qua phó bản, có lẽ, có lẽ có thể thử một lần."

Tạm dừng một chút, cô lại bổ sung: "Đệ tử chỉ biết nhiều như vậy."

Tình báo này cô luôn nhớ kỹ trong lòng, trước mắt sư tôn muốn đưa cô đi hầu hạ một tiểu tử thối, Ngân Dao chỉ đành lấy ra bày tỏ lòng trung thành.

Tinh Thần cùng Hắc Nguyệt đều có chỗ thuộc về rồi… Tam Đạo sơn nương nương nhíu mày suy tư một lát, hỏi:

"Ngươi làm sao biết được? Ma Quân kia lại là loại người nào, vì sao nói với ngươi những thứ này."

Sắc mặt Ngân Dao quận chúa nhất thời trở nên nhăn nhó.

Tam Đạo sơn nương nương chưa ép hỏi, chăm chú nhìn cô một lát, nói:

"Việc hầu hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, tạm thời không đề cập tới."

Ngân Dao nhẹ nhàng thở ra.

Đúng lúc này, một đạo hào quang màu vàng nhu hòa xuyên thấu địa cung, chiếu vào trên người Tam Đạo sơn nương nương.

Một tiếng nói nhỏ mơ hồ không rõ quanh quẩn ở trong mộ thất:

"Nương nương nương nương mau ra đây, nương nương nương nương mau ra đây, tài liệu triệu hồi rất đắt tiền…"

"Nương nương nương nương mau ra đây, nương nương nương nương mau ra đây, tài liệu triệu hồi rất đắt tiền…"

Trong phòng ngủ, điều hòa vận chuyển gió lạnh, chày Phục Ma tản mát ra mỏng manh hào quang màu vàng, mà tài liệu bày ở quanh nó, linh tính nhanh chóng xói mòn, hội tụ vào trong chày Phục Ma.

Trương Nguyên Thanh chờ trái chờ phải, mãi không thấy lão mõ hiện thân, điều này làm hắn có chút sốt ruột, nhịn không được bắt đầu lải nhải, hy vọng có thể triệu hồi lão mõ ra.

Trong nghi thức triệu hồi lần trước, có tấm da dê kia làm môi giới, hơn nữa thân ở phó bản, mà một lần này, hắn ở hiện thực, cũng không có tấm da dê làm môi giới.

Trương Nguyên Thanh đối với có thể triệu hồi lão mõ hay không, trong lòng thật ra không tự tin. Hắn cho rằng, lão mõ đã có thể hàng lâm hiện thực, như vậy, điều hắn cần làm, thật ra không phải mở ra một thông đạo triệu hồi, mà là "gõ cửa" .

Nói cho lão mõ, vãn bối thành kính của cô có việc tìm cô, lão mõ sẽ tự mình tới đây.

Trong từng phút từng giây chờ đợi, ngay tại lúc tài liệu sắp hoàn toàn tiêu hao hết linh tính, chày Phục Ma đột nhiên bùng nổ hào quang màu vàng mãnh liệt, một đạo nguyên thần ánh vàng rực rỡ từ trong chày Phục Ma dâng lên, lơ lửng ở không trung.

Tam Đạo sơn nương nương khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú, tựa như có chút không vui: "Chuyện gì?"

Trương Nguyên Thanh nạp đầu bái luôn: "Cung nghênh nương nương, nương nương tiên tư tuyệt thế, phong hoa tuyệt đại!"

Tam Đạo sơn nương nương ôn chuyện cùng đệ tử bị quấy rầy sắc mặt hơi nhíu lại, nói:

"Nói chuyện hẳn hoi, chuyện gì quấy rầy bổn tọa!"

Trương Nguyên Thanh đứng dậy, đi thẳng vào vấn đề nói:

"Nương nương, chúng ta đào móc được một chỗ cổ mộ, trong mộ dựng một tấm bia đá, viết Thuần Dương giáo phong ma địa…"

Vừa nói tới đây, hắn liền thấy sắc mặt Tam Đạo sơn nương nương đột nhiên thay đổi.

Trương Nguyên Thanh lần đầu ở trên mặt vị nương nương lạnh lùng xinh đẹp này nhìn thấy vẻ mặt biến hóa kịch liệt như thế.

Lão mõ ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn, trầm giọng nói:

“Các ngươi có mở ra quan tài đá hay không?”

“Có!” Trương Nguyên Thanh gật đầu, nói: “Chẳng qua nương nương ngài yên tâm, chúng ta đã diệt ma đầu trong quan tài đá, hồn phi phách tán, ta có thể xác định.”

Thân là Thần Dạ Du, hắn cực kỳ mẫn cảm đối với linh thể, không có khả năng mắc lỗi.

Lão mõ trầm mặc một phen, giọng điệu chăm chú, nói:

“Mang tình huống các ngươi ở trong cổ mộ, từ đầu tới cuối nói cho bổn tọa, đừng có bỏ sót bất cứ cái gì.”

Nương nương thái độ này… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, nghiêm mặt nói:

“Rõ!”

Lập tức mang đủ loại chi tiết sau khi tiến vào cổ mộ, không làm giấu diếm, đủ mọi phương diện nói một lần, chỉ thiếu mang Khương Tinh Vệ vung lá cờ mấy lần cũng nói ra.

Chương 1078: Đạo tâm chủng ma (3)

Khi nghe tới Nguyên Thủy Thiên Tôn tin tưởng vững chắc phẩm đức của mình, bác bỏ Thuần Dương chưởng giáo, lão mõ không khỏi nhìn hắn thêm vài lần.

Đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, nàng than nhẹ một tiếng: “Các ngươi gây họa lớn rồi.”

“Ý tứ ngài là?” Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh biến đổi.

“Hắn quả thật là sư tôn của ta, cũng là Thuần Dương chưởng giáo, nhưng một kẻ ác rơi vào ma đạo, lạm sát kẻ vô tội, dù là cha đẻ của bổn tọa, cũng nên đại nghĩa diệt thân.” Tam Đạo sơn nương nương cả giận nói:

“Bổn tọa là loại người cổ hủ đó? Phong mà không giết, tự có nguyên nhân!”

Như phát giận răn dạy một câu, nàng nói tiếp:

“Năm đó, thiên địa linh lực dần dần loãng, tu sĩ thiên hạ khó tinh tiến nữa, tất cả cái này đều như hắn nói, chưa từng gạt người, nhưng thật sự rơi vào ma đạo là hắn, không phải ta.”

“Vì cao hơn một tầng, Thuần Dương chưởng giáo mở lối tắt khác, âm thầm tu hành Tâm Ma Đại Pháp, dẫn tới tính tình biến đổi hẳn, thần trí thác loạn, phạm vô số sát nghiệt. Lúc đó ta đang ở trong cung bế quan, trùng kích cảnh giới Kim Ô.

“Đợi sau khi ta xuất quan, mới biết sư tôn rơi vào ma đạo, náo loạn thiên hạ gà chó không yên, chính tà lưỡng đạo không thể sống yên ổn, vì thế liền dẫn Thuần Dương giáo chúng thanh lý môn hộ. Sau trận chiến này, tinh nhuệ Thuần Dương giáo thương vong vô số, từ đó xuống dốc.

“Bổn tọa không ở trong bia văn chỉ tên nói họ, là cố kỵ thanh danh Thuần Dương giáo, giữ lại thể diện cuối cùng cho sư tôn, vật bồi táng cũng thế.”

Thì ra là như thế. Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Vậy vì sao không giết chết hắn?”

Lão Bang Tử thở dài:

“Tâm Ma Đại Pháp là tuyệt học trấn giáo của Vô Diện ma giáo, chính là cái các ngươi gọi là “Huyễn Thuật Sư”. Thần Dạ Du tu hành pháp thuật của Huyễn Thuật Sư, có thể có kết cục gì tốt?

“Giết không chết hắn, là vì trong Tâm Ma Đại Pháp, có một chiêu ‘Đạo Tâm Chủng Ma’, lấy nguyên thần bổn nguyên thai nghén một hạt giống, gieo vào trong linh thể người ngoài, lấy linh thể mục tiêu làm chất dinh dưỡng, chết mà sống lại.

“Muốn diệt trừ hắn, chỉ có phong ấn, để thời gian giết hắn. Hoặc có Nhân Tiên ra tay.

“Hắn trước nhập vào ở trên thân cô bé kia, lấy linh thể cô ấy làm chất dinh dưỡng khôi phục lực lượng, lại lợi dụng các ngươi tò mò đối với việc năm đó, bịa đặt lung tung, kéo dài thời gian. Hắn bây giờ quá nửa đã đoạt xá một vị nào đó trong các ngươi.”

“Các ngươi đám linh cảnh hành giả này tốc độ tấn thăng quá nhanh, thủ đoạn nông cạn, sao có thể phòng ngừa được hắn. Trưởng lão Ngũ Hành minh kia còn là một vị Huyền Vũ.”

Trong chúng ta có người bị đoạt xá rồi? ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh chợt lạnh, nói:

“Nên như thế nào phân biệt đoạt xá?”

Tam Đạo sơn nương nương nói:

“Ngươi lấy tịnh hóa lực của chày Phục Ma tẩy rửa thân thể, lại lấy Tinh Tướng thuật xem cung Mệnh của bọn họ.”

Cung Mệnh là bổn nguyên của một người, tương quan với vận mệnh. Bề ngoài có thể thay đổi, nhưng vận mệnh sẽ không thay đổi.

“Ta biết rồi!” Trương Nguyên Thanh hận không thể lập tức lao vào phòng Quan Nhã, xem xem cung Mệnh của cô ấy.

Lại nghe lão mõ trầm giọng nói:

“Thuần Dương chưởng giáo không phải linh cảnh hành giả, hắn không chịu điểm đạo đức ước thúc, các ngươi gây họa lớn rồi.”

Cái đệch! Trương Nguyên Thanh sợ hãi cả kinh, lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Linh cảnh hành giả hiện nay chịu an phận giữ kỷ cương, trên trình độ rất lớn là điểm đạo đức hạn chế ý tưởng lớn mật của bọn họ.

Cho dù là nghề nghiệp tà ác cùng hung cực ác, cũng phải cân nhắc hậu quả điểm đạo đức giảm đến sáu mươi trở xuống, do đó chỉ dám hàm súc làm loạn phạm vi nhỏ, mà không phải tùy ý làm bậy.

Có thể nói, xã hội hiện đại có thể trật tự ổn định, sự tồn tại của linh cảnh hành giả có thể giấu diếm không bị quảng đại quần chúng biết được, sự tồn tại của điểm đạo đức là cực kỳ quan trọng.

Thử nghĩ, nếu là khắp nơi đều có siêu năng lực giả làm loạn, triều đình cho dù muốn giấu cũng không có khả năng.

Trở lại chuyện chính, trận doanh hợp pháp cùng tà ác tranh đấu không ngừng, nhưng tổng thể tường an vô sự, cũng là bởi vì điểm đạo đức tồn tại.

Bằng không, thao tác của nghề nghiệp tà ác liền nhiều lắm.

Mà bây giờ, một vị đại lão cổ đại Thần Dạ Du cấp bậc cao, đồng thời kiêm tu pháp thuật của Huyễn Thuật Sư, còn không

có điểm đạo đức ước thúc, nghĩ thôi đã đáng sợ.

Sự kiện cổ mộ lại thăng cấp rồi, phải mau chóng thông báo Phó Thanh Dương, bảo hắn truyền đạt tin tức cho phân bộ Hàng thành, thậm chí tổng bộ.

Hít sâu một hơi, Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Nương nương, sư tôn ngài, cụ thể là cấp bậc gì?"

Tam Đạo sơn nương nương khẽ mở bờ môi đỏ mọng: "Kim Ô!"

Chúa Tể… Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng, không có chút may mắn gì nữa.

Thiên hạ vô địch thời Bắc Tống, đệ tử cùng là Kim Ô, dẫn dắt toàn bộ môn phái bao vây tiễu trừ, trả giá thảm thiết mới phong ấn hắn, chiến lực như vậy, sao có khả năng là Thánh Giả, tất nhiên là Chúa Tể!

Chương 1079: Mua Giày Hoạt Sạn (1)

Tam Đạo sơn nương nương nói:

"Không cần quá mức lo lắng, hắn bị phong ấn ngàn năm, cực độ suy yếu, tạm thời không nhấc lên nổi sóng gió. Hắn là sẽ lựa chọn ngủ đông, âm thầm khôi phục."

"Hắn còn có thể khôi phục? Thế giới hiện thực không phải không có linh lực sao." Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Tam Đạo sơn nương nương liếc hắn một cái:

"Nhưng có linh cảnh hành giả, ví dụ như ngươi Tinh Quan như vậy, ví dụ như Huyễn Thuật Sư, linh lực trong cơ thể các ngươi chính là chất dinh dưỡng tốt nhất. Chất dinh dưỡng đủ, liền có thể nhanh chóng khôi phục."

Đây không phải là tà thuật trường phái ăn thịt người cuối Tống đầu Minh sao, mục tiêu chủ yếu của Thuần Dương chưởng giáo là Huyễn Thuật Sư cùng Thần Dạ Du. Tâm tình Trương Nguyên Thanh nặng nề.

Tam Đạo sơn nương nương bổ một đao nữa:

“Sư tôn hận ta tận xương, tất sẽ trả thù, ngươi ở trước mặt hắn dùng chày Phục Ma, liền ý nghĩa bị hắn nhằm vào rồi, sau này cẩn thận.”

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh lập tức dại ra, thầm nhủ thân phận truyền nhân Ma Quân bại lộ tựa như cũng không phải chuyện gì to tát cả.

Tổ chức tà ác nhằm vào ta, ma đầu cổ đại nhằm vào ta, lão tử cũng sắp cả thế gian đều là địch rồi.

Tam Đạo sơn nương nương thấy sắc mặt tiểu hậu sinh nói chuyện dễ nghe lập tức suy sụp xuống, khóe miệng cong lên:

“Ngươi nhân quả quấn thân, cũng không thiếu một cái này.”

Khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiếm thấy có vài phần ý cười bỡn cợt.

Trương Nguyên Thanh thở dài, “Nương nương, đồng bạn ở cách vách cũng từng xuống cổ mộ, xin để ta đi xem chút.”

Lão mõ nghe vậy, ánh mắt hướng về vách tường, trong đôi mắt đẹp trong trẻo hiện lên một vệt ánh sao như mộng ảo, chỉ khoảng khắc, nàng thu hồi ánh mắt, nói:

“Không cần, cô ấy chưa bị đoạt xá.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Hắn cũng không cảm thấy Lão tài xế sẽ bị đoạt xá, bởi vì Kiếm Khách có kỹ năng bị động “Ý Chí Sắt Thép”, sức mạnh ý chí kiên định, tinh thần lực kiên cường dẻo dai, mà Thuần Dương chưởng giáo ở trạng thái suy yếu, không có khả năng lắm đoạt xá Quan Nhã.

Tiếp đó chính là, trên đường trở về, hắn cùng Quan Nhã ngồi ở hàng sau, thừa dịp Nữ Vương cùng bé trà xanh không chú ý, Trương Nguyên Thanh không thiếu sờ mông cùng đùi lão tài xế.

Thuần Dương chưởng giáo nếu là đoạt xá Quan Nhã, đường đường chưởng giáo chí tôn, bị mao đầu tiểu tử đùa giỡn Quan Nhã như vậy cũng có thể nhịn, chưởng giáo không thể nhịn.

Vừa rồi nóng vội, là xuất phát từ góc độ người yêu, bản năng lo lắng, không giảng lý trí.

Lúc này, lão mõ hỏi:

“Ngươi biết Ma Quân không?”

Lời này vừa nói ra, nàng phát hiện tiểu hậu sinh hít thở đột nhiên dồn dập, lại nhanh chóng bình phục.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Ma Quân người này sắc đảm bao thiên, gian dâm bắt người cướp của không chuyện ác nào không làm, vãn bối dù chưa từng gặp, nhưng từng nghe ác danh của người này. Ừm, người nọ Bạch Lan lúc trước thấy, chính là Ma Quân.”

Nghe được Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh giá Ma Quân như vậy, Tam Đạo sơn nương nương nhớ tới phản ứng của Ngân Dao quận chúa ngay lúc đó, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Sau khi nghe xong nửa câu, lão mõ nhíu mày nói: “Là hắn? Ngươi cùng hắn quan hệ thế nào?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu:

“Vãn bối cùng Ma Quân không có quan hệ, hơn nữa, người Bạch Lan nhìn thấy cũng không phải Ma Quân, mà là có người ngụy trang thành bề ngoài của Ma Quân, Ma Quân thật sự đã ngã xuống, có linh cảnh hành giả cấp minh chủ xác nhận, hắn là không thể giả.”

Lão mõ gật đầu, không hỏi nhiều nữa, nói:

“Bảo chính phủ hiện thế các ngươi hạ đạt hải bộ văn thư đi, tốt nhất ở trước khi Thuần Dương chưởng giáo khôi phục bắt hắn, ngươi làm việc cần phải cẩn thận, hắn sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta rất rõ thủ đoạn của hắn, chờ hắn khôi phục hơn phân nửa, nhất định sẽ tìm ngươi. Hơn nữa, tuyệt đối có thể tìm được.”

Ngươi cứ như vậy để ta gánh tội? Trương Nguyên Thanh bị nàng nói làm trong lòng phát lạnh.

“Nếu phát hiện tung tích Thuần Dương chưởng giáo, lập tức cho ta biết.” Tam Đạo sơn nương nương trầm giọng nói: “Sư tôn không chết, bổn tọa cuộc sống hàng ngày khó yên.”

Nói xong, đang muốn quay về linh cảnh, Trương Nguyên Thanh lại gọi nàng lại, “Đợi một chút. nương nương, vãn bối

tuy có chức quan trong người, nhưng thanh liêm, yêu dân như con, không làm ra việc ăn hối lộ trái pháp luật, sưu cao thế nặng."

Tam Đạo sơn nương nương nhíu mày nói:

"Nói chuyện hẳn hoi!"

Trương Nguyên Thanh: "Tài liệu triệu hồi ngài quá đắt, ta mua không nổi, triều đình cũng không phải mỗi lần đều sẽ chi trả cho ta."

Tam Đạo sơn nương nương ngây người, thế mà lại là những vật tiền tài này. Nàng từ sau khi tấn thăng Kim Ô, ăn gió uống sương, du lịch thiên hạ, sớm coi vàng bạc như cặn bã, trái lại xem nhẹ Nguyên Thủy Thiên Tôn thân ở hiện thế, mọi việc không tách rời bạc.

Nàng trầm ngâm vài giây, nói:

"Ngươi có ở trong nơi phong ma đạt được sách cổ tu hành của Thuần Dương giáo hay không."

Chương 1080: Mua Giày Hoạt Sạn (2)

"Có!"

"Trong Thái âm Luyện Thần Thiên, có một đạo phù lục, tên là 'Phá Sát Phù', là phù lục cao cấp lấy Nhật chi thần lực dẫn cháy, ta mang kỹ xảo vẽ phù truyền thụ cho ngươi, ngươi sau này có thể lợi dụng nhật chi thần lực trong chày Phục Ma chế tác Phá Sát Phù, có thể đổi chút bạc." Nàng nói.

Phát tài rồi… Trương Nguyên Thanh mừng rỡ, nạp đầu bái ngay: "Đa tạ nương nương!"

Nàng hài lòng gật đầu, lại hỏi:

"Ngươi khi nào lại vào linh cảnh?"

"Trong vòng nửa tháng."

Lão mỗ trầm ngâm vài giây: "Ta sẽ cho ngươi mấy phần quyển trục triệu hồi, sau này trở về hiện thế, ngươi liền dùng nó gọi ta."

Ài… Trong lòng Trương Nguyên Thanh thấy một phen không nỡ, "Vãn bối rõ rồi."

Chày Phục Ma chung quy là phải trả lại, không thể chiếm dương phách của người ta không trả, lão mõ nếu là tà ma ngoại đạo, hắn có lẽ đã lọt hố chày Phục Ma.

Nhưng vị nương nương cao ngạo lạnh lùng này chính phái ra ngoài dự liệu, hơn nữa đối với hắn cũng không tệ.

Về tình về lý, hắn đều phải trả, cũng may lão mõ chưa chặt đứt phần nhân quả này, đáp ứng cho hắn tấm da dê.

…

Trời tờ mờ sáng, Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên bàn, duỗi cái lưng mỏi.

Trên bàn bày một xấp bùa giấy vàng thật dày, trên đó linh lục mượt mà, đầu bút lông liền mạch lưu loát, có một đạo vận khôn kể, đây là bùa lão mõ vẽ.

Trong thùng rác nhét đầy giấy vàng nhăn nhúm, bút pháp đỏ tươi xiêu xiêu vẹo vẹo, đây là bản thảo bỏ đi của Trương Nguyên Thanh.

Hắn luyện một buổi tối, chưa có một tác phẩm thành công.

Trái lại có mấy tấm suýt nữa thành công, nhưng cuối cùng đều bởi vì Trương Nguyên Thanh run rẩy, lại làm cả lá bùa trở thành rác, điều này làm thiên tài trẻ tuổi của Ngũ Hành minh cực kỳ uể oải.

Nhưng lão mõ lại cảm khái nói, người tu hành cổ đại vẽ bùa học ba năm mới có thể nhập môn, mà linh cảnh trực tiếp ban cho các ngươi thiên phú linh lục, ngắn thì mấy ngày, lâu là nửa tháng, là có thể nắm giữ một loại phù lục cao cấp.

"Đối với người tu hành cổ đại mà nói, tu hành là chuyện cả đời, tinh tiến thong thả, cho nên bọn họ có rất nhiều thời gian nghiên cứu năng lực bản thân, khai phá ra đủ loại pháp thuật, mà đối với linh cảnh hành giả mà nói, từng tháng một lần phó bản, ba tháng một lần phó bản một người nguy cơ sinh tử, sống sót đã là dốc hết toàn lực, nào có thời gian nghiên cứu pháp thuật."

Cho nên linh cảnh hành giả đương đại, thiên tư tốt, ngắn ngủn vài năm có thể trở thành đại lão một phương.

Mà người tu hành cổ đại khổ tu nửa đời, có thể cũng chỉ là Thánh Giả, đây còn là dưới tình huống thiên địa linh lực chưa loãng.

Nhưng người tu hành cổ đại tỉ lệ tử vong không cao, mà linh cảnh hành giả tỉ lệ tử vong rất cao, qua vài năm, "thiên tài" tầng dưới tầng trung có lẽ đã đổi một đám.

Có được tất có mất.

Mang bùa giấy vàng thu hồi ngăn kéo, Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, lại cảm thấy đau đầu vì Thuần Dương chưởng giáo.

"Thần Dạ Du vốn chính là nghề nghiệp đỉnh phong, Thuần Dương chưởng giáo còn có thể rất nhiều pháp thuật loè loẹt, lại kiêm tu kỹ năng nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, mà Huyễn Thuật Sư cũng là nghề nghiệp đỉnh phong, lại thêm tâm ma quấn thân, điên điên khùng khùng, làm việc không có hạn cuối."

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, thế này ai đỡ được? !

"Dù sao mình là không đỡ được, báo cáo cho Phó Thanh Dương, trời sập xuống có người cao gánh, để các trưởng lão đi đau đầu đi. Ừm, nhưng mình cũng rất nguy hiểm, tương đương thay lão mõ thừa nhận bộ phận nhân quả, lợi ích là khúc mắc của cô ta với mình sâu thêm."

Nhân quả dây dưa càng sâu, lại càng khó giũ sạch quan hệ, ví dụ như, nếu không có Thuần Dương chưởng giáo chuyện này, nhân quả của hắn cùng lão mõ, tỷ lệ đại khái sẽ chấm dứt ở sau khi trả lại chày Phục Ma.

Nhưng trước mắt xảy ra chuyện Thuần Dương chưởng giáo, trong ngắn hạn đừng nghĩ giũ sạch quan hệ.

Hắn đứng dậy ở bên cạnh bàn, hóa thành một ánh sao mộng ảo, biến mất ở trong phòng ngủ.

…

Thôn Thất Ngữ.

Cổ mộ trong núi, trong chủ mộ thất, một đạo hào quang màu vàng xuyên thấu bề mặt, chiếu xạ vào địa cung tối tăm.

“Quận chúa quận chúa, lão yêu bà kia lại tới rồi!”

Búp bê âm ngọc bày ở trong hốc tường hét lên một tiếng thanh thúy, lạch cạch đánh đổ.

Gương quỷ cùng hộp son bạc trong hốc tường bên cạnh run bần bật.

Ngân Dao quận chúa bay ra khỏi quan tài ngọc, đứng hầu ở bên, nhìn Tam Đạo sơn nương nương trong hào quang màu vàng chậm rãi buông xuống, cung kính nói:

“Sư tôn! Ngài chạy đi hiện thế rồi??

“Vậy, nam tử kia triệu hồi ngài, là Nguyên Thủy Thiên Tôn phải không?”

Tam Đạo sơn nương nương chậm rãi hạ xuống đất, hào quang màu vàng tiêu tán, nàng gật đầu nói:

“Đúng vậy!”

Không chờ Ngân Dao quận chúa “mở miệng”, lão mõ lạnh lùng nói: “Ngươi ở đây còn có tâm nguyện chưa xong hay không?”

Chương 1081: Mua Giày Hoạt Sạn (3)

Gương mặt tái nhợt của Ngân Dao quận chúa ngẩn ra, “Sư tôn lời này giải thích thế nào?”

Lão mõ nói:

“Trong vòng nửa tháng, ta sẽ nghĩ cách cho ngươi rời khỏi linh cảnh, đi hầu hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn. Vi sư nợ hắn một phần nhân tình, hắn sau đây không lâu sẽ có nguy cơ, ngươi phải bảo vệ tốt hắn, việc quan tài ngọc, bổn tọa liền không so đo cùng ngươi nữa.”

Ngân Dao quận chúa ngẩn ra tại chỗ.

…

Vịnh Phó gia.

Trời tờ mờ sáng, lúc này là năm rưỡi, cách em gái tai thỏ làm việc còn có nửa giờ, Trương Nguyên Thanh trực tiếp tới trước cửa phòng ngủ chính lầu ba, nâng tay, gõ cửa phòng rầm rầm rầm.

Phó Thanh Dương người này có cái tật xấu, bệnh thiếu gia quá nặng, quy củ nghiêm ngặt, các em gái tai thỏ không quá dám ở thời gian nghỉ ngơi quấy rầy hắn, sợ bị răn dạy.

Trương Nguyên Thanh cũng không muốn làm khó các cô.

Các em gái tai thỏ ở trong phòng ngủ của khách cùng tầng, còn buồn ngủ mở cửa ra, thò đầu nhìn xung quanh, vừa thấy là Nguyên Thủy Thiên Tôn, yên lặng rụt trở về.

Mười mấy giây sau, cửa phòng ngủ chính tự động mở ra, một con rối khoác khải giáp, "lạnh lùng vô tình" đứng ở cửa, dùng một loại thanh âm "Ta rất muốn đánh chết ngươi", nói:

"Vì sao không gọi điện thoại."

Ngay tại cách vách, gọi điện thoại cái gì, trực tiếp độn qua đây nhanh hơn… Trương Nguyên Thanh nói:

"Lão đại, tôi đã gặp nương nương, có việc quan trọng bẩm báo."

"Đi phòng sách chờ!" Trong con rối bộ giáp truyền ra giọng nói lạnh lùng của Phó Thanh Dương.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: "Tôi cảm thấy tốt nhất là nói luôn bây giờ."

Giọng điệu "Ta rất muốn đánh chết ngươi" biến thành "Ta tính trước hết nghe chút, lại cân nhắc đánh chết ngươi hay không", nói:

"Tiến vào! Chờ ở sảnh ngoài."

Trương Nguyên Thanh lập tức tiến vào phòng ngủ, nhìn quanh, phía sau cửa là một cái sảnh ngoài rộng rãi, trung ương bày sô pha tiếp khách, bàn trà sa hoa, bên tường có tủ xì gà, tủ rượu, tủ lạnh, chậu cảnh, một bên khác là giá đồ cổ, bên trên bày đồ cổ đồ sứ, đối diện cửa phòng ngủ là cửa sổ lồi, phía trước cửa sổ bày bàn sách lớn.

Sảnh ngoài cũng có thể coi là phòng sách, chẳng qua Phó Thanh Dương rất ít ở nơi này tiếp đãi cấp dưới, hắn là dùng để tiếp đãi người thân bạn bè.

Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở bên sô pha, hơn mười phút sau, Phó Thanh Dương rửa mặt xong, tóc chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ, mặc âu phục trắng bóc, vặn mở cửa sảnh trong.

Hắn còn rất có gánh nặng thần tượng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một câu.

"Chuyện gì!" Sắc mặt Phó Thanh Dương lạnh lùng.

Đại khái là có nhiều lắm lần từng trải nửa đêm bị hắn điện thoại đánh thức, Phó Thanh Dương tuy trong lòng không quá cao hứng, nhưng lại cảm thấy loại chuyện này rất bình thường.

Trương Nguyên Thanh không lấp lửng, mở miệng vào thẳng chủ đề:

"Nương nương nói cho tôi biết, Thuần Dương chưởng giáo còn chưa chết…"

Vừa nói xong nửa câu, hắn liền thấy sắc mặt Phó Thanh Dương ngẩn ra, tiếp đó con ngươi co rút lại, tuy rất nhanh khôi phục, nhưng sắc mặt trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Phó Thanh Dương nhanh chóng tiến vào trạng thái làm việc, chút không vui kia ở trong lòng tiêu tán, hắn bước nhanh đi đến bên sô pha ngồi xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cấp dưới tâm phúc:

"Cậu mang lời của cô ta thuật lại chi tiết một lần."

Trương Nguyên Thanh liền mang lời lão mõ nói, nguyên văn nói cho Phó Thanh Dương.

Thần Nhật Du cấp Chúa Tể, kiêm tu kỹ năng Huyễn Thuật Sư, điên thành ma, chuyên ăn linh cảnh hành giả, không chịu điểm đạo đức ước thúc. Tự tin như Phó Thanh Dương, cũng hoảng hốt vài giây, sau đó có chút ngồi không yên nữa.

"Tính chất việc này, đủ để tổ chức một lần Thập lão hội." Phó Thanh Dương nhíu chặt chân mày anh khí bừng bừng, "Sự kiện câu lạc bộ Tửu Thần còn chưa giải quyết, lại xuất hiện một tên Thuần Dương chưởng giáo, năm nay thật sự là thời buổi rối loạn."

Hắn nhanh chóng đứng dậy: “Tôi đi phòng sách một chuyến, cậu tự tiện đi.”

Nói xong, bước nhanh rời khỏi phòng sách.

Xong rồi, khoai lang phỏng tay ném ra bên ngoài rồi… Trương Nguyên Thanh chuyển áp lực cho Phó Thanh Dương, thể xác và tinh thần lập tức thoải mái.

…

Chín rưỡi sáng, chung cư Giang Thần.

Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, tiến vào tòa nhà, vào thang máy, dừng lại ở trước cửa phòng trộm phòng 608.

“Cốc cốc!”

Hắn bấm tay gõ cửa.

Rất nhanh, phía sau cửa truyền đến tiếng bước chân, một cô gái tóc vàng dáng người nóng bỏng mở cửa, dùng ngoại ngữ hỏi:

“Anh là Nguyên Thủy tiên sinh?”

Trương Nguyên Thanh cũng dùng ngoại ngữ đáp lại: “Đúng vậy, tôi tìm Bill tiên sinh, đã có hẹn với ông ấy.”

“Ông ấy từng nói cho tôi.” Cô gái tóc vàng nghiêng người, tránh đường.

Trương Nguyên Thanh tiến vào phòng, qua lối đi, thấy trên sô pha phòng khách rộng rãi xa hoa, Bill tiên sinh có ý nhị đàn ông trưởng thành ngồi ở trên sô pha, đầu gối đặt một cái laptop, không biết là đang làm việc hay là lướt internet.

Chương 1082: Hệ thống thần thoại (1)

“Mời ngồi! Cà phê hay trà. Ồ, cậu thích Coca.” Bill tiên sinh phân phó cô gái tóc vàng đi lấy cà phê, cùng chỉ chỉ sô pha một người đối diện.

“Annie đâu?” Trương Nguyên Thanh sau khi ngồi xuống, nhìn quanh một vòng.

Đây là một căn hộ cỡ lớn diện tích tiếp cận hai trăm mét vuông, phong cách trang trí là kiểu u điển hình.

“Cậu có thể hiểu lầm quan hệ của tôi với Annie rồi.” Bill tiên sinh cười lắc đầu:

“Cô ấy là trợ lý của tôi, chỉ vậy mà thôi, tuy tôi thừa nhận Annie đối với đàn ông có dụ hoặc trí mạng, nhưng lý trí của tôi nói cho tôi biết, tự do càng quan trọng hơn.”

Sau khi giải thích một câu đơn giản, hắn không vòng vo, nói:

“Cậu lần này lại muốn mua cái gì?”

Trương Nguyên Thanh thích thái độ người nước ngoài đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn mua Giày Hoạt Sạn.”

Lần này đến gặp, hắn có hai mục đích, một là mua Giày Hoạt Sạn, hai là mua tài liệu chế tác lá bùa.

Đương nhiên, không phải Phá Sát Phù, mà là Đào Hoa Phù, Tị Họa Phù, Lôi Phù vân vân các tài liệu.

Hắn tính bán ra một bộ phận Phá Sát Phù, cùng với đỉnh đồng xanh.

Năng lực bảo mệnh của giày Hoạt Sạn quá mạnh, tương lai nếu bị Thuần Dương chưởng giáo phục kích, thêm một thủ đoạn bảo mệnh, thêm một phần hy vọng.

“Cậu chuẩn bị xong một trăm triệu rồi?” Bill tiên sinh trầm ngâm vài giây:

“Nói thật, cho dù cậu nguyện ý trả một trăm triệu, tôi cũng không muốn bán nó. Tiền tài đương nhiên rất quan trọng, nhưng khi tiền tài tích lũy đến trình độ nhất định, giá trị của chúng nó thật ra liền không cao nữa.

“Chúng ta còn phải cân nhắc vấn đề lạm phát, mà đạo cụ không cần, đạo cụ vĩnh viễn sẽ không bành trướng. Nguyên Thủy tiên sinh, nếu cậu có thể lấy ra đạo cụ khiến tôi hài lòng, tôi sẽ cân nhắc.”

“Tôi biết, Bill tiên sinh!”

Trương Nguyên Thanh bưng lên Coca lạnh uống một ngụm, lại nhìn về phía cô gái tóc vàng đứng ở phía sau Bill.

Bill tiên sinh mỉm cười nói:

“Cô ấy là trợ lý cuộc sống của tôi, bất cứ chuyện gì, cậu đều có thể nói trước mặt cô ấy.”

Ồ, trợ lý vắt sữa. Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu cười một cái, đàn ông trung niên cao tuổi độc thân hơn nữa có tiền, bên người luôn không thiếu cái gọi là trợ lý cuộc sống.

Các cô không cần có năng lực mạnh bao nhiêu, nhưng nhất định trẻ tuổi xinh đẹp dáng người tốt.

Bill tiên sinh tuy là đại lão giá trị con người xa xỉ, trợ lý cuộc sống so với chị Quan Nhã của mình còn kém không ít… Trương Nguyên Thanh âm thầm so sánh một lần, hài lòng thu hồi suy nghĩ, nói:

“Bill tiên sinh, tôi sẽ đưa ra thứ ông không thể từ chối.”

Bill tiên sinh cười ha ha đáp lại:

“Vậy phải xem qua mới biết được.”

Nói xong, hắn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra một xấp bùa giấy vàng, mỏng manh, đại khái khoảng mười tờ.

“Phù lục?” Bill tiên sinh đơn giản nhìn lướt qua, bắt chéo chân, bật cười nói:

“Nguyên Thủy tiên sinh, nếu tôi nhớ không lầm, phù lục là vật phẩm tiêu hao.”

Vật phẩm tiêu hao dùng hết là hết, giá trị xa xa không thể so sánh với đạo cụ, huống chi là Giày Hoạt Sạn loại đạo cụ giữ mạng này.

“Quả thật là vật phẩm tiêu hao, nhưng đây là vật phẩm tiêu hao tầng cấp Chúa Tể.” Trương Nguyên Thanh nói.

Tầng cấp Chúa Tể… Bill tiên sinh buông chân xuống, ngồi thẳng người, sốt ruột không chờ nổi hỏi:

“Cụ thể có tác dụng gì?”

“Ẩn chứa nhật chi thần lực, công năng chủ yếu là tịnh hóa, sau khi đưa linh lực vào, có thể kích phát năng lượng trong lá bùa, tịnh hóa tất cả hiệu quả xấu, đối với độc tố cũng có ngăn chặn

trình độ nhất định.” Trương Nguyên Thanh rút ra một tấm, kẹp ở giữa ngón tay, nói:

“Bình thường dán ở nhà, còn có thể đảm đương ấm khí, quỷ mị âm vật không dám tới gần. Quan trọng nhất là, nhật chi thần lực có thể khắc chế Kẻ Say Rượu. Bill tiên sinh, ngài cũng không hy vọng lại bị Kẻ Say Rượu tập kích nhỉ?”

Hơi thở của Bill tiên sinh đã trở nên nặng nề.

Nhật chi thần lực là một loại năng lượng cực kỳ cường đại và hiếm lạ, tịnh hóa tất cả hiệu quả xấu, chỉ bằng năng lực này, đã có thể khiến rất nhiều nghề nghiệp kỹ năng luống cuống.

Hơn nữa, nhật chi thần lực thiên khắc Kẻ Say Rượu, chính là thứ hắn cần.

Đạo cụ cấp Chúa Tể rất hiếm thấy, mỗi một món đều giá trị liên thành. Mấu chốt là, đạo cụ cấp Chúa Tể ở trong các tổ chức lớn, thuộc về hàng không bán, có tiền cũng không mua được.

“Quả thật là thứ tôi không thể từ chối, nhưng mà, mười tấm không đủ!” Bill tiên sinh giải thích:

“Vật phẩm tiêu hao giá trị xa không bằng đạo cụ, hơn nữa Giày Hoạt Sạn trả giá rất nhỏ rất nhỏ, giá trị cực cao, cho nên, phải thêm phù lục.”

Hắn làm một cái động tác “hai”: “Tôi muốn hai mươi tấm, cộng thêm 10 triệu.”

Một lá bùa mới bốn triệu rưỡi? Ông cái tên gian thương này… Trương Nguyên Thanh lắc đầu:

“Tôi chỉ cho ông mười tấm, nhưng có thể kèm theo một món pháp khí cổ đại. Mặt khác, nếu ông đáp ứng, tôi có thể cân nhắc để ông trở thành thương nhân đại diện Phá Sát Phù hải ngoại, ông có thể mua giá thấp từ chỗ tôi.”

Chương 1083: Hệ thống thần thoại (2)

Ở trong vài lần giao dịch quá khứ, Bill tiên sinh đối với hắn coi như chiếu cố, hơn nữa, Bill là thương nhân, dù sao cũng phải để cho người ta kiếm tiền.

“Pháp khí cổ đại?” Bill tiên sinh nhíu nhíu mày:

“Cậu nói là đạo cụ của siêu năng lực giả cổ đại nhỉ, nếu là phẩm chất Thánh Giả, vậy không có vấn đề, nhưng cậu phải cho tôi hai tấm Phá Sát Phù nữa. Cậu biết, đạo cụ của siêu năng lực giả cổ đại không có thuộc tính vật phẩm, trả giá cùng năng lực đều cần tự mò mẫm, cái này ý nghĩa phiêu lưu, hơn nữa ở trước khi mò rõ, không thể lập tức bắt đầu.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, “Được, không thành vấn đề!”

Nói xong, hắn mở ra ba lô bên người, lấy ra đỉnh đồng xanh to bằng bàn tay.

Đạo cụ này từng do trưởng lão Cao Phong đánh giá, đưa ra phản hồi là: Bình thường!

Phẩm chất Thánh Giả, nhưng không xuất chúng.

Bill tiên sinh cầm lấy đỉnh nhỏ đồng xanh, mượn ánh sáng đèn treo thủy tinh, cẩn thận xem kỹ.

Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội hỏi:

“Bill tiên sinh, ngài biết người tu hành cổ đại?”

“Ở quốc gia chúng tôi, cái đó gọi là siêu năng lực giả.” Bill tiên sinh vừa đánh giá pháp khí, vừa nói:

“Linh cảnh hành giả là cận đại sinh ra, không vượt qua hai trăm năm, nhưng căn cứ chúng tôi đào móc đối với lịch sử, khai phá đối với phó bản linh cảnh, không khó phát hiện, thật ra cổ đại cũng có quần thể tương tự với chúng ta, khác nhau là bọn họ thăng cấp không dựa vào linh cảnh.

“Cậu bây giờ là Thánh Giả, lại là thiên tài Ngũ Hành minh trọng điểm bồi dưỡng, cấp trên của cậu hẳn là có nói cho cậu những cơ mật này chứ?”

Không, cấp trên của tôi chỉ biết lấy đức thu phục người, cùng với sa vào ở trong nịnh bợ không thể tự rút ra được… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm Tiền công tử, mặt ngoài gật đầu:

“Quốc gia các người siêu năng lực giả cổ đại là như thế nào, ta muốn tận khả năng hiểu biết một chút, nếu cần trả phí dụng

tình báo, ngài có thể nói thẳng.”

Bill tiên sinh giương mắt nhìn hắn một cái, cúi đầu, tiếp tục quan sát đỉnh nhỏ đồng xanh, cười nói:

“Nếu tầng cấp của cậu không tới, tôi sẽ không nói những thứ này với cậu, trả tiền cũng sẽ không. Nhưng mọi người đều đã là Thánh Giả, một ít tin tức là có thể công khai bàn luận, trao đổi với nhau, đây là quy tắc ngầm giữa linh cảnh hành giả chúng ta.

“Tính tới trước mắt, quan điểm chủ lưu trong các tổ chức linh cảnh hành giả lớn là, thần thoại lịch sử chính là lịch sử của “linh cảnh hành giả” cổ đại. Cậu biết ba hệ thống thần thoại lớn không?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Tôi đối với thần thoại quốc gia mình cũng không quá hiểu biết, càng đừng nói câu chuyện thần thoại của văn minh khác.”

Bill tiên sinh nói:

“Ba hệ thống thần thoại lớn, phân biệt là thần thoại Hy Lạp, thần thoại Bắc u cùng thần thoại khai thiên của phương đông các người. Nếu cậu phát huy đầy đủ sức tưởng tượng của mình, sẽ phát hiện, các nghề nghiệp lớn trong linh cảnh hành giả, tương tự cao độ với một ít thần linh trong thần thoại lịch sử.”

Hoàng Đế ngự nữ ba ngàn bạch nhật phi thăng đối ứng Trung đình Thổ Quái… Phản ứng đầu tiên trong đầu Trương Nguyên Thanh là cái này.

“Kẻ Say Rượu, ở trong thần thoại Hy Lạp có thể tìm được thần linh tương tự cao độ—— Tửu Thần Dyonisus, hắn chấp chưởng hỗn loạn, cũng bị coi thành Thần Hỗn Loạn. nghề nghiệp Ái Dục cũng có thể tìm được thần linh tương tự cao độ —— Aphrodite, thần chưởng quản ái cùng dục.”

Bill tiên sinh vừa nói xong, Trương Nguyên Thanh liền thốt ra: “Vị nữ thần kia ‘đinh đinh’ lão cha của Zeus ném xuống biển biến thành?”

(Theo tác phẩm Theogonía của Hēsíodos, Aphrodite sinh ra ngoài khơi Cythera từ bọt biển (ἀφρός, aphrós) tạo ra bởi bộ phận sinh dục của thần Uranus, bị chính con trai mình là

Cronus cắt đứt rồi ném xuống biển. Tuy nhiên, sử thi Iliad của Hómēros lại kể rằng bà là con gái của Zeus và Dione.)

Bill tiên sinh ngẩn ra nhìn hắn hồi lâu: "Cậu còn nói cậu không hiểu thần thoại."

Trương Nguyên Thanh: "Ngài tiếp tục nói."

Bill tiên sinh buông đỉnh nhỏ đồng xanh, nói:

"Đạo cụ này không thành vấn đề, giao dịch của chúng ta đạt thành

"Chính bởi vì có thể từ trong thần thoại tìm được thần linh đối ứng, cho nên quan điểm chủ lưu cho rằng, những kẻ gọi là thần linh này, thật ra chính là người siêu năng lực cổ đại, cấp bậc chưa biết, có lẽ là Chúa Tể, có lẽ là Bán Thần.

"Bởi vì nắm giữ siêu năng lực, cho nên được cổ nhân quỳ bái, điểm tô cho đẹp thành thần linh. Còn có một chứng cứ có thể chứng minh, cậu biết linh cảnh có ba đại khu chứ?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Ừm, trong đó một đại khu chưa mở ra."

"Đại khu kia chính là thần thoại Bắc u, cậu biết kết cục của thần thoại Bắc u không?" Bill tiên sinh hướng dẫn từng bước.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói:

"Tôi chỉ biết là Zeus ngủ với bác, chị gái, con gái, cháu gái của hắn, còn có rất nhiều cô gái thế gian, hắn tựa như ngựa giống, không phải đang ngủ với phụ nữ, chính là trên đường đi ngủ với phụ nữ, phát rồ giống như Ma Quân."

Chương 1084: Hệ thống thần thoại (3)

"Cậu quả thật không biết câu chuyện thần thoại, Zeus là phụ thần của thần thoại Hy Lạp, chủ thần của thần thoại Bắc u là Odin." Bill tiên sinh sửa đúng một câu, kéo đề tài về quỹ đạo, nói:

"Kết cục của thần thoại Bắc u là hoàng hôn của các vị thần, toàn bộ thần linh đều đã chết, toàn bộ hệ thống đại tịch diệt. Các tổ chức lớn suy đoán, cái này có thể có liên quan với đại

khu thứ ba linh cảnh trước sau chưa mở ra, nguyên nhân cụ thể thì không quá rõ.

“Bí ẩn khó hiểu tương tự còn có rất nhiều, ví dụ như phương đông thần thoại khai thiên hỗn loạn pha tạp, chắp vá lung tung, hầu như khó thành hệ thống, tựa như chặt đứt truyền thừa. Ừm, không tính câu chuyện thần thoại trong tiểu thuyết tác phẩm của các người tăng thêm ở bên trong.”

Trương Nguyên Thanh suy tư hồi lâu, thở dài nói:

“Góc độ suy nghĩ rất thú vị, đối với tôi dẫn dắt rất lớn. Được rồi, Bill tiên sinh, giao dịch của chúng ta còn chưa hoàn thành đâu.”

Cuối cùng, Trương Nguyên Thanh dùng mười hai tấm Phá Sát Phù cùng đỉnh đồng xanh, đổi lấy Giày Hoạt Sạn.

Tiếp theo, hắn lại hướng Bill tiên sinh lấy giá bốn triệu một tấm bán ra tám tấm Phá Sát Phù, điều này làm Bill tiên sinh mặt mày hớn hở, hận không thể giữ Nguyên Thủy Thiên Tôn ăn cơm chiều.

Lão mõ để lại cho hắn ba mươi tấm Phá Sát Phù, chỉ còn mười tấm.

Trương Nguyên Thanh lại lấy giá 10 triệu, mua lượng lớn tài liệu chế tác các loại phù lục—— tài liệu vẽ bùa rẻ hơn so với tài liệu luyện thi, luyện linh.

…

Thành phố Kim Sơn.

Mười giờ sáng, mặt trời chói chang, quán trà sữa góc đường.

Bên cạnh bàn tròn nhỏ, Khấu Bắc Nguyệt mặc quần áo shipper hùng hổ nói:

“Tiểu tử anh quá thiếu ý tứ rồi nhỉ, mấy ngày nay gọi anh đi ra, anh cũng không để ý tôi, có phải sợ tôi bảo anh bao hay không?”

Đối diện hắn là Bánh Bao Máu Người mặt baby, hắn cười nói:

“Gần đây đi Tùng Hải một chuyến báo cáo công tác, giờ không phải vừa trở về sao?”

Lần trước sau khi nhận được cuộc gọi của Khấu Bắc Nguyệt, Bánh Bao Máu Người thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần, ngay trong đêm thu thập hành lý trốn về Tùng Hải, chỉ sắp xếp một tiểu đệ không biết tình huống lưu thủ ở công ty vận chuyển.

Hắn suy nghĩ nên bán ra tin tức Khấu Bắc Nguyệt, làm một chiêu xua hổ nuốt sói, để đám nghề tự do giải quyết tai hoạ ngầm này hay không.

Dù sao Khấu Bắc Nguyệt còn bị truy nã.

Kết quả một tuần sau, tiểu đệ bình yên vô sự, công ty vận chuyển cũng chưa bị niêm phong.

Vì thế Cổ Vương liền sắp xếp một nhiệm vụ cho Bánh Bao Máu Người —— ẩn núp ở bên cạnh Khấu Bắc Nguyệt.

Lý do rất đơn giản, Khấu Bắc Nguyệt chỉ là tiểu nhân vật, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Vô Ngân đại sư sau lưng hắn, ý nghĩa không giống tầm thường.

Nhưng nhiệm vụ này là có phiêu lưu, một khi Khấu Bắc Nguyệt là án binh bất động, chờ hắn trở về, vậy Bánh Bao Máu Người lần này trở về, chính là chui đầu vô lưới.

Trà sữa uống mười phút rồi, Bánh Bao Máu Người kinh hồn táng đảm mười phút.

Xung quanh giống như không có mai phục, Bắc Nguyệt sao lại thế này, năng lực nghiệp vụ kém như vậy sao? Trong lòng Bánh Bao Máu Người nói chuyện không đâu vào đâu nói thầm.

“Tôi hỏi anh một chuyện.” Khấu Bắc Nguyệt uống từng ngụm trà sữa nhỏ.

“Cậu nói!” Bánh Bao Máu Người nói.

“Tôi gần đây bị truy nã, anh hẳn là biết quan hệ của tôi cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhỉ, lần đó Sắc Dục Thần Tướng bắt tôi, có phải anh bán đứng hay không?” Khấu Bắc Nguyệt hỏi.

Vừa lên đã bật đại chiêu? Bánh Bao Máu Người mặt ngoài bình tĩnh, trái tim lại tăng tốc nhảy lên, adrenalin tăng vọt, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, suy nghĩ trả lời như thế nào.

“Là hội trưởng bảo tôi làm như vậy.” Bánh Bao Máu Người trả lời chi tiết.

“Tiểu Viên thật lợi hại, cái này cũng để cô ấy đoán trúng.” Khấu Bắc Nguyệt vẻ mặt bội phục nói.

“Cậu muốn thế nào?” Bánh Bao Máu Người mặt căng cứng hỏi.

Khấu Bắc Nguyệt dựa theo lời thoại Tiểu Viên dạy, vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc nói:

“Chuyện Sắc Dục Thần Tướng tôi có thể không tính toán, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, chúng ta đứt mất con đường liên lạc với tổ chức tà… tự do, tôi hy vọng có thể từ anh có thể hỗ trợ tìm hiểu tin tức.

“Đương nhiên, phương diện thù lao sẽ không bạc đãi anh.”

“Chỉ như vậy?” Bánh Bao Máu Người ngây người.

Bằng không thế nào? Tiểu Viên nói anh còn có giá trị lợi dụng. Khấu Bắc Nguyệt trầm giọng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn cứ muốn giết anh, là tôi xem ở mọi người huynh đệ một hồi, mới ngăn cơn sóng dữ, thay anh dẹp yên Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cực ít dám ngỗ nghịch tôi.”

Bánh Bao Máu Người: “Tôi cũng không biết có nên tin tưởng hay không.”

Đang nói, điện thoại di động của Khấu Bắc Nguyệt “keng” một tiếng, hắn mở khóa màn hình, tập trung nhìn vào, vẻ mặt nháy mắt trở nên cổ quái.

“Lão đại, anh ở nơi nào, tôi muốn đầu nhập vào anh —— tiểu đệ trung thành của ngài!”

Chương 1085: Làm ăn với tổ chức (1)

Trong phòng hội nghị không có một bóng người, bức rèm kéo chặt, ánh đèn nhu hòa chiếu sáng lên bàn hội nghị mới tinh.

“Tít tít ~”

Trên trần nhà, mười cái đầu dò kim loại tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật đen đồng thời lóe ra ánh sáng vàng.

Trong khoảng khắc, từng chùm tia sáng màu huỳnh lam vuông góc hạ xuống, ngưng tụ thành từng bóng người, thanh niên dung mạo anh tuấn, cô gái xinh đẹp khêu gợi, lão nhân tóc trắng xoá, người trung niên khí thế uy nghiêm.

Cũng có phi nhân loại, ví dụ như một con Teddy lông quăn.

"Lần trước chúng ta vừa tổ chức một lần 'Hội nghị thập lão', thảo luận bán cho Thái Nhất môn phương án hướng dẫn thôn Thất Ngữ hay không. Một tháng thời gian còn chưa tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới ra khỏi phó bản giết chóc, còn chưa tiến vào phó bản thứ nhất của cảnh giới Thánh Giả nhỉ?"

Một thanh niên tóc đỏ lớn tiếng nói: "Chung quy không thể lại là chuyện của hắn chứ? Mặt khác, Triệu trưởng lão sao cũng lẫn vào rồi?"

"Hội nghị thập lão" là hội nghị quy cách cao nhất, tầng cấp cao nhất dưới hội nghị minh chủ Ngũ Hành minh, không nên xuất hiện trưởng lão Thái Nhất môn.

Các trưởng lão vừa mới bị triệu tập mà đến, còn chưa rõ nội dung cụ thể, đều nhìn về phía ông lão mặc áo bào đen, khuôn mặt võ vàng, để râu dê.

Triệu trưởng lão của Thái Nhất môn, nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, ở trong trưởng lão Thái Nhất môn bối phận rất cao.

"Chữ lẫn này dùng không tốt!" Tằng tổ phụ của Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói: "Nhưng cậu đã là Hỏa Sư, tôi liền thông cảm cho cậu."

Thanh niên tóc đỏ "Hắc" một tiếng: "Cảm giác ông là muốn đánh nhau!"

Triệu trưởng lão lười quan tâm hắn, nhìn về phía đại trưởng lão Đế Hồng vị trí đầu bàn hội nghị, nói:

"Đế Hồng trưởng lão, lão phu cũng muốn biết nguyên nhân Ngũ Hành minh mời Thái Nhất môn tham gia hội nghị lần này, hy vọng không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vượt qua phó bản cấp S nào, nếu không, Tôn trưởng lão liền không phải hồ đồ nữa, mà là tội nhân của Thái Nhất môn."

Các trưởng lão lập tức nhìn về phía Đế Hồng.

Gặp hội nghị thập lão tổ chức, liền nhất định có việc lớn xảy ra, bọn họ chỉ hy vọng không phải chuyện xấu.

Tương tự phương án hướng dẫn phó bản thôn Thất Ngữ cái loại đó, không hề nghi ngờ là chuyện tốt.

Đế Hồng đại trưởng lão ngũ quan thường thường, khí chất cao quý ôn hòa, giọng điệu trầm thấp:

"Quả thật có liên quan với Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Các trưởng lão bên cạnh bàn hội nghị, vẻ mặt lập tức trở nên cổ quái.

Tiểu tử này có phải quậy quá rồi hay không?

Đế Hồng trưởng lão sắc mặt ngưng trọng, nhìn về phía vị trí thứ ba bên tay trái, nơi đó có một vị thanh niên áo trắng anh tuấn bức người ngồi.

"Phó Thanh Dương, sự kiện cậu báo cáo, cậu tới nói!"

Rời khỏi chỗ ở của ngài Bill, Trương Nguyên Thanh đi thẳng về phía xe hơi màu trắng dưới lầu, mở cửa bên ghế phụ, chui vào.

"Đội trưởng, tôi là đưa cậu đi vịnh Phó gia, hay là nhà cậu?"

Lái xe là cô gái gợi cảm đeo vòng tai lớn màu bạc, trang điểm khói, mặc áo thun lộ vai.

"Về biệt thự đi."

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói.

Hắn đã gọi điện thoại báo bình an với dì trẻ, về phần ông ngoại bà ngoại bên kia, lí do thoái thác của hắn là —— ở nhà Quan Nhã vài ngày.

Ông ngoại bà ngoại nghe xong đều rất vui vẻ, hai vợ chồng già vất vả phấn đấu cả đời, có xe có nhà không lo dưỡng lão, sầu nhất chính là vấn đề hôn nhân của đời tiếp theo cùng đời tiếp theo nữa.

Trong mấy năm quá khứ, chịu nhục nuôi ba con chó độc thân, đến tuổi kết hôn cũng không có đối tượng, đầy mặt viết "Tha thứ ta cả đời này phóng đãng không gò bó yêu tự do" .

Bây giờ cuối cùng có một con chó độc thân thông suốt rồi, biết kiếm bạn gái, ông ngoại bà ngoại đều rất vui mừng, ra sức ủng hộ.

“Được!” Nữ Vương khẽ nhấn ga, xe nhẹ nhàng chạy ra khỏi chung cư.

Hai tay cô cầm tay lái, giọng điệu không chút để ý nói:

“Đội trưởng, nghe Quan Nhã nói, võ thuật chiến đấu của cậu tinh tiến rất nhanh? Ừm, vừa lúc tôi cũng có đoạn thời gian không luyện thể thuật rồi, về sau cùng nhau luyện tập?”

“Sao không tìm Quan Nhã?” Trương Nguyên Thanh thuận miệng đáp lại.

“Tôi muốn tìm đối luyện, không muốn bị đánh.” Nữ Vương bĩu môi.

Kỹ xảo chiến đấu của cô là từng nhận huấn luyện chuyên nghiệp, bằng không không thể đảm nhiệm chức đội trưởng tiểu đội, chỉ bởi vì Thủy Quỷ ở phương diện tố chất thân thể tăng thêm không lớn, liền chưa thâm canh võ thuật chiến đấu.

Đoạn thời gian trước cùng Tạ Linh Hi tận tình thanh sắc, đi hết một lần nơi thú vị của Tùng Hải, bây giờ nên trở về trạng thái bình thường rồi.

Không chừng Quan Nhã đang lo không có cơ hội đánh cô đó, nói không chừng cô ấy còn có thể mang Tạ Linh Hi lừa qua đánh… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, “Có rảnh nói sau.”

Hắn lấy lệ một câu, dựa vào ghế dựa, mặc cho suy nghĩ phát tán:

Trước trả tiền nợ Phó Thanh Dương, bản Thiên Tôn thiết cốt boong boong, sao có thể mọi chuyện nhận ân huệ người ta, tuy hắn cho rất nhiều.

Chương 1086: Làm ăn với tổ chức (2)

Mục tiêu mấy ngày tới chính là khổ luyện Phá Sát Phù, trước khi trả lại chày Phục Ma, nhất định phải nắm giữ kỹ xảo chế

phù, về sau Phá Sát Phù chính là pin dự phòng của chày Phục Ma.

Phó Thanh Dương hẳn là đang họp, không biết tổ chức có biện pháp nào bắt được Thuần Dương chưởng giáo không, nhắm chừng không có biện pháp đặc biệt tốt, nghề nghiệp tà ác cũng khó bắt như vậy, người tu hành cổ đại không chịu điểm đạo đức ước thúc sẽ chỉ càng khó hơn.

Nếu không thể lôi hắn ra, vậy phải nghĩ cách ngăn cản hắn ăn thịt người, tận khả năng trì hoãn tốc độ khôi phục của hắn.

Đợi xe lái vào vịnh Phó gia, Trương Nguyên Thanh linh quang chợt lóe, thầm nhủ Phá Sát Phù không phải chính là lựa chọn tốt nhất sao.

Thuần Dương chưởng giáo quá mức suy yếu, cưỡng ép ngưng tụ nguyên thần còn bị chày Phục Ma "tịnh hóa", chất dinh dưỡng người thường có thể cung cấp cho hắn có hạn. Ở dưới bối cảnh như vậy, hắn chỉ có thể vừa cắn nuốt linh thể người phàm, vừa tìm kiếm linh cảnh hành giả cảnh giới Siêu Phàm.

Chỉ cần phát cho Thần Dạ Du Thái Nhất Môn, mỗi người một tấm Phá Sát Phù, Thuần Dương chưởng giáo liền trọn tròn mắt rồi. Hắn chỉ có thể đi tìm Huyễn Thuật Sư, mà Huyễn Thuật Sư làm nghề nghiệp tà ác, sẽ càng thu mình hơn.

Thế này không phải có thể trì hoãn tốc độ khôi phục của Thuần Dương chưởng giáo sao?

Hơn nữa mình còn có thể nhân cơ hội kiếm một khoản tiền, nhưng như vậy chỉ sợ sẽ quá độ tiêu hao lực lượng của chày Phục Ma, để một nửa Dương Phách của nương nương ở trạng thái suy yếu. Trương Nguyên Thanh nghĩ chút, quyết định chờ ba ngày sau lại triệu hồi lão mõ một lần, hỏi ý kiến của cô.

—— lão mõ sau mỗi lần buông xuống, cần cách ba ngày mới có thể trở về hiện thực.

"Ừm, trước tìm Phó Thanh Dương hỏi một chút, nếu tổ chức không cần Phá Sát Phù thì sao?"

Các trưởng lão bên cạnh bàn hội nghị đồng loạt nhìn về phía vị trưởng lão trẻ tuổi mới tấn thăng này.

Phó Thanh Dương ánh mắt bình tĩnh, nhìn quanh một vòng, tròn vành rõ chữ nói:

“Chủ đề hội nghị lần này, là nối tiếp của sự kiện cổ mộ thành phố Kim Huy. Có một số trưởng lão còn không biết tình huống cụ thể của sự kiện cổ mộ thành phố Kim Huy, tôi nói đơn giản một lần.

“Vài ngày trước, các vị công tác khảo cổ ở thành phố Kim Huy đào ra một cổ mộ, từ trong mộ vận chuyển ra một bức tượng đồng xanh, sự kiện sương mù thành phố Kim Huy, chính là bởi nó dựng lên.

“Căn cứ mấy vị chấp sự phân bộ Hàng thành cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn điều tra, xác nhận đó là một con rối âm vật, do người tu hành cổ đại luyện chế. Bọn họ phát hiện, cổ mộ đó là nơi phong ma của Thuần Dương giáo tiên môn đời Tống.

“Vì thế báo cáo phân bộ Hàng thành, do trưởng lão Cao Phong dẫn đội thăm dò cổ mộ, bọn họ thả ra oán linh phong ấn ở trong cổ mộ, cũng tiêu diệt nó.”

“Cho nên?” Thanh niên tóc đỏ nhíu mày nói: “Chỉ chút việc này, không đủ để tổ chức hội nghị thập lão nhỉ?”

Triệu trưởng lão thân là Thần Nhật Du, tựa như nghĩ tới cái gì, sắc mặt hơi thay đổi.

Các trưởng lão hướng ánh mắt về phía Cao Phong trưởng lão tham dự hội nghị lần này.

Cao Phong trưởng lão mặc trang phục leo núi cũ kỹ khẽ gật đầu, làm đương sự, hắn tiếp nhận đề tài:

“Các vị, oán linh đó tự xưng Thuần Dương chưởng giáo, bởi thiên địa linh lực loãng, đệ tử đích truyền vì trùng kích cảnh giới Thần Nhật Du, mưu toan cướp lấy Nhật chi thần lực của hắn, vì thế cấu kết người trong tà đạo khi sư diệt tổ, phong ấn hắn ở trong cổ mộ.

“Thật giả không thể biết, nhưng hắn quả thật không phải người lương thiện, bị tôi đánh chết ngay tại chỗ. Nhưng Phó Thanh Dương sáng nay trò chuyện với tôi, nói Thuần Dương chưởng giáo chưa chết, rất có thể đoạt xá chấp sự ở đó.

“Tôi tự mình kiểm tra một lần, ba vị chấp sự phân bộ Hàng thành chưa bị đoạt xá, trái lại một trị an viên lúc ấy phụ trách cảnh giới ngoài cổ mộ, tối qua chết bất đắc kỳ tử ở nhà.

“Cho nên tôi tán đồng lời của hắn, Thuần Dương chưởng giáo chưa chết.”

Nghe đến đó, không cần giải thích nhiều, các trưởng lão ở đây trong nháy mắt ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt đột nhiên ngưng trọng.

Một vị Thần Nhật Du cổ đại, tâm thuật bất chính, không chịu điểm đạo đức ước thúc, một khi để cho hắn khôi phục thực lực, nhất định nhấc lên sóng triều ngập trời ở trong thế giới hiện thực.

Thậm chí, bọn họ các trưởng lão này cũng có nguy hiểm, dưới tình huống cùng cấp bậc, Linh cảnh hành giả ở trong hiện thực là đấu không lại người tu hành cổ đại.

Điểm đạo đức là một cây đao treo ở trên đầu Linh cảnh hành giả đương đại, mà người tu hành cổ đại vì thắng, có thể không có hạn cuối, cũng không chịu điểm đạo đức ước thúc.

Triệu trưởng lão vẻ mặt cấp thiết nhất, chống hai tay ở mặt bàn, nói:

“Có tình báo chi tiết hơn hay không, tôi muốn biết thủ đoạn, cấp bậc cụ thể của hắn, càng chi tiết càng tốt.”

Chương 1087: Làm ăn với tổ chức (3)

Hắn rốt cuộc biết vì sao Đế Hồng mời Thái Nhất môn tham gia hội nghị thập lão, bởi vì trong sự kiện này, Thần Dạ Du của Thái Nhất môn nguy hiểm nhất.

Phó Thanh Dương chậm rãi nói:

“Thần Nhật Du, kiêm tu kỹ năng của Huyễn Thuật Sư, cấp bậc cụ thể chưa biết. Người này lúc trước làm hại bốn phương, đệ tử mới vào cảnh giới Chúa Tể dẫn dắt giáo chúng bao vây tiễu trừ, Thuần Dương giáo bởi vậy xuống dốc.”

Sắc mặt Triệu trưởng lão càng thêm ngưng trọng, trầm giọng nói:

“Tôi biết rồi.”

Lúc này, thanh niên tóc đỏ hỏi:

“Thuần Dương chưởng giáo kia không phải đã chạy thoát sao, Phó Thanh Dương, cậu từ nơi nào kiếm được tình báo, biết so với mọi người còn nhiều hơn.”

Đây chính là điều mọi người tò mò, Hỏa Sư vội vàng xao động lại một lần nữa đảm đương máy hỏi của mọi người. Trừ đại trưởng lão Đế Hồng, tám vị trưởng lão bên cạnh bàn đều hướng ánh mắt về phía Phó Thanh Dương.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn báo cáo.” Phó Thanh Dương giống như công cụ phát thanh không có cảm tình:

“Đệ tử đích truyền của Thuần Dương chưởng giáo, chính là vị sơn thần nương nương Tam Đạo sơn kia của phó bản đường hầm Xà Linh, cô ta với Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn có liên hệ. Đêm qua hắn truyền đạt việc này cho Tam Đạo sơn nương nương, từ chỗ cô ấy đạt được phản hồi.”

Lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn… Hai bên bàn hội nghị đều trầm mặc.

“Thực thú vị, tiểu tử này tuy là Thánh Giả, nhưng trong một tháng, chúng ta bởi vì hắn họp thập lão hai lần.” Một vị nữ trưởng lão thành thục đầy đặn lắc đầu bật cười.

“Cái này vừa vặn nói rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn bất phàm, tôi lo lắng nhất là hắn cấp bậc càng cao càng bình thường, thiên phú giai đoạn Siêu Phàm bày ra, rất khó đại biểu sau này.” Một vị trưởng lão Bạch Hổ binh chúng nói:

“Chúng ta năm đó, người nào không phải thiên tài?”

“Là cô ta.” Mà mấy trưởng lão từng xem phó bản giết chóc, bừng tỉnh đại ngộ.

Cẩu trưởng lão trầm ngâm nói:

“Vị nương nương kia tính tình cao ngạo, không dễ ở chung, nhưng theo tôi biết, cô ta coi như chính phái, từ trong ghi chép của miếu sơn thần không khó nhìn ra, quả thật có lòng từ bi tạo phúc một phương.”

Lời của hắn, tương đương xác nhận tính tin cậy cho tình báo.

Đế Hồng trưởng lão mở miệng:

“Tính chân thật của tình báo không cần hoài nghi, tôi đã nhờ gia chủ Triệu gia bói quẻ, quẻ đại hung. Sau khi hội nghị kết thúc, Triệu trưởng lão cũng có thể căn cứ các tin tức đã biết ngắm sao, sẽ tự nhận được gợi ý.

“Mục đích của lần hội nghị này, là thảo luận ứng đối vị Thuần Dương chưởng giáo này như thế nào.”

Vị đại trưởng lão này vừa mở miệng, bên cạnh bàn hội nghị lập tức an tĩnh lại.

Đại trưởng lão Đế Hồng tiếp tục nói:

“Cao Phong trưởng lão, anh vận chuyển bộ hài cốt kia trong quan tài đá đến kinh thành, giao cho Thái Nhất môn, xem có thể khiến Triệu trưởng lão mượn nó đạt được gợi ý hay không. Tôi sẽ bảo gia chủ Triệu gia đi kinh thành một chuyến, thử bói toán.”

“Thuần Dương chưởng giáo muốn tìm hiểu tình báo Linh cảnh hành giả, nhất định sẽ săn giết hành giả cấp thấp. Bảo nhân viên Tùng Hải, tỉnh Tán Trang, tỉnh Giang Nam phòng bị nhiều hơn, gặp tập kích, lập tức báo cáo lên.”

“Phó Thanh Dương, cậu thông báo Nguyên Thủy Thiên Tôn, bảo hắn có cơ hội lại liên lạc vị sơn thần nương nương kia một lần, hỏi thăm ý kiến của cô ấy.”

“Từ hôm nay trở đi, thành lập một tiểu tổ truy bắt, do Cao Phong trưởng lão phụ trách, các phân bộ phối hợp. Triệu trưởng lão, Thuần Dương chưởng giáo là Thần Nhật Du, Thái Nhất môn các người cần an bài một vị trưởng lão phối hợp Cao Phong trưởng lão.”

Hắn sắp xếp nhiệm vụ đâu vào đấy.

Chờ Đế Hồng trưởng lão nói xong, một nữ nhân trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt, vành mắt thâm quầng nói:

“Đại trưởng lão, tôi có một vấn đề!”

“Mọi người đều biết, Huyễn Thuật Sư có lẽ không phải chiến lực mạnh nhất trong nghề nghiệp tà ác, nhưng tuyệt đối là giảo hoạt nhất khó bắt nhất. Thuần Dương chưởng giáo tính là nửa Huyễn Thuật Sư.

“Muốn bắt hắn rất khó, hơn nữa, hắn là Thần Nhật Du. Mọi người đều biết, Thái âm tượng trưng bí ẩn, bói toán cùng ngắm sao chưa chắc có thể tìm được hắn, thời gian kéo dài, tất thành họa lớn, chúng ta có phải nên có kế hoạch dự bị hay không?”

Đại trưởng lão Đế Hồng chậm rãi gật đầu:

“Có lý! Như vậy, Bệnh Kiều trưởng lão, cô có ý tưởng gì.”

Cô gái vành mắt đậm, sắc mặt tỏ ra hơi xấu hổ, nói:

“Đại trưởng lão, tôi từng cường điệu rất nhiều lần, trường hợp công khai gọi tôi ‘Bệnh trưởng lão’ là được, đừng gọi xưng danh đầy đủ của tôi. Lúc trẻ tuổi không hiểu chuyện, đặt tên mạng lung tung, tôi bây giờ hối hận muốn chết.”

Cẩu trưởng lão cười nói:

“Bệnh trưởng lão, cô nghĩ một chút Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không cảm thấy xấu hổ, trong lòng có phải dễ chịu hơn một chút hay không?”

Bệnh Kiều trưởng lão hít sâu một hơi, nói:

“Đặc thù của người tu hành cổ đại tôi không cường điệu nữa, Thuần Dương chưởng giáo muốn khôi phục tu vi, Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư là nguy hiểm nhất. Nếu chúng ta có thể tận khả năng bảo vệ Thần Dạ Du cấp thấp, thì có thể chặt đứt tài nguyên của hắn.”

Chương 1088: Đào Hoa Phù (1)

Thanh niên tóc đỏ sờ cằm, suy nghĩ vài giây, kinh hãi nói:

“Lối suy nghĩ này lợi hại, Bệnh Kiều trưởng lão quả nhiên thông minh!”

Nữ trưởng lão vành mắt đậm không vui liếc hắn một cái.

Nhưng, trưởng lão khác lại chưa cười, mà là nhíu mày.

Đế Hồng trưởng lão trầm ngâm nói:

“Đối phó oán linh, tự nhiên cần Thần Dạ Du ra tay, Triệu trưởng lão, ông cảm thấy thế nào?”

Triệu trưởng lão trầm giọng nói:

“Muốn phù hợp yêu cầu của Bệnh trưởng lão, biện pháp tốt nhất tôi có thể nghĩ đến, là chế tạo lượng lớn ‘Phong Linh Phù’, đối phó oán linh có kỳ hiệu. Nhưng Thuần Dương chưởng giáo không phải oán linh bình thường, hiệu quả chỉ sợ sẽ không quá lý tưởng.

“Tiến một bước nữa, thì cần mang Nhật chi thần lực chế tác thành vật phẩm tiêu hao. Trong Thái Nhất môn có vài món đạo cụ Chúa Tể có thể chế tác nước thánh, nhưng sản lượng có hạn, không thể thỏa mãn Thần Dạ Du tầng dưới chót trong môn.”

Nói trắng ra, chính là lực lượng tầng cấp cao không thể thông dụng ở tầng dưới chót, muốn mang Nhật chi thần lực cấp Chúa Tể thông dụng đến tầng dưới cùng, biện pháp thật ra không nhiều.

Lực lượng cấp Chúa Tể là rất quý giá, nếu có thể sản xuất lượng lớn, các Thần Dạ Du sớm đã mỗi người một phần.

Hơn nữa tiêu hao quá độ lực lượng của đạo cụ, sẽ làm đạo cụ lâm vào thời kỳ suy yếu, thậm chí giảm phẩm chất, dù sao năng lượng là có định luật bảo tồn.

Triệu trưởng lão lại nói: “Tôn trưởng lão trái lại ở trong phó bản học được phương pháp chế tác một loại phù lục, gọi là Dương Viêm Phù, phù lục cấp Chúa Tể, tương đương với một đòn toàn lực của Thần Nhật Du.”

Nhưng loại phù lục cường đại này càng không có khả năng thông dụng, tiêu hao rất lớn đối với lực lượng chế tác, Tôn trưởng lão cũng không phải con lừa của đội sản xuất.

Nữ trưởng lão Bách Hoa hội bất đắc dĩ nói:

“Không bằng trước triệu hồi Thần Dạ Du các phân bộ lớn đi, coi như cho bọn họ kỳ nghỉ.”

Cẩu trưởng lão thở dài, phát biểu ý kiến: “Vẫn có thể xem là một biện pháp.”

Lúc này, Phó Thanh Dương nâng nâng tay, nói:

“Đại trưởng lão, tôi cần tắt micro chốc lát!”

Hội nghị trọng đại như thế đưa ra tắt micro, nghĩ hẳn là có việc lớn gì.

Đế Hồng trưởng lão gật đầu đáp ứng.

Trong sảnh nhỏ cạnh phòng sách, Phó Thanh Dương nhìn cấp dưới tâm phúc gửi tin nhắn nói có chuyện quan trọng báo cáo, trầm giọng nói:

"Đây là lần đầu tiên tôi tham dự hội nghị thập lão, cho cậu thời gian một phút đồng hồ."

Nếu để đại trưởng lão Đế Hồng tính tình ôn hòa biết hắn lui ra giữa đường là vì tiếp kiến cấp dưới, đại khái sẽ ngồi máy bay đến Tùng Hải đánh hắn.

"Lão đại, tôi muốn làm một vụ làm ăn với tổ chức." Trương Nguyên Thanh nói.

"…"

Đây là chuyện rất quan trọng? Da mặt Phó Thanh Dương giật một cái, cảnh tỉnh mình có phải quá dung túng Nguyên Thủy Thiên Tôn, dẫn tới được sủng mà kiêu hay không?

Tuy quen biết với Phó Thanh Dương mới ba tháng, nhưng Trương Nguyên Thanh đã rất quen thuộc người lãnh đạo trực tiếp này, hắn khẽ nhăn mày cười… Không, nhất cử nhất động của hắn, Trương Nguyên Thanh đều có thể phẩm ra cảm xúc.

Vậy đã mất hứng rồi, hắc, tính tình thật lớn. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, lấy ra một xấp Phá Sát Phù mỏng manh, vào thẳng chủ đề nói:

"Đây là phù lục Tam Đạo sơn nương nương lưu lại, tuyệt học Thuần Dương giáo, cần đưa vào Nhật chi thần lực mới có thể luyện chế, là vật phẩm tiêu hao cấp Chúa Tể. Đương nhiên, nó không có tính công kích mạnh mẽ, công năng chủ yếu là tịnh hóa, đối phó oán linh có hiệu quả khắc chế siêu mạnh, tuy không coi là phù lục đặc biệt cao cấp, nhưng thuộc hạ cảm thấy…"

Hắn vừa định nói Phá Sát Phù ở trên vấn đề dự phòng, nhằm vào Thuần Dương chưởng giáo có lẽ có kỳ hiệu, đã bị Phó Thanh Dương tốc độ nói rất nhanh ngắt lời:

"Cậu có bao nhiêu? Loại phù này chế tác trả giá như thế nào? Có thể sản xuất lượng lớn hay không?"

Trong mắt Phó Thanh Dương đột nhiên sáng lên ánh sao, cũng hơi ngả người về phía trước, cùng với giọng điệu sốt ruột không chờ được khiến Trương Nguyên Thanh ngẩn người, tuy vẫn như cũ không biểu hiện ra cảm xúc biến hóa quá khoa trương, nhưng ở trên người Tiền công tử thích "Bưng", thì tương đối hiếm thấy.

Trương Nguyên Thanh nói:

"Trước mắt chỉ có mười tấm, nhưng tôi biết chế tác Phá Sát Phù, ừm, đại khái cần một hai ngày luyện tập. Sản xuất lượng lớn mà nói, phải xem số lượng cụ thể, Nhật chi thần lực Phá Sát Phù cần sẽ không quá nhiều, chế tác bốn năm mươi tấm hẳn là không có vấn đề, nhiều nữa, phải triệu hồi nương nương vĩ đại hỏi."

Phó Thanh Dương trầm ngâm vài giây, nói:

"Lấy phong cách tổng bộ, mỗi tấm phù lục giá ở khoảng 1 triệu, nếu cậu có thể sản xuất lượng lớn, giá sẽ càng thấp hơn."

Trương Nguyên Thanh vô cùng đau đớn nói:

"Lão đại, anh đây là ép tôi phản khỏi tổ chức nha."

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Không có tiền đồ!"

Chương 1089: Đào Hoa Phù (2)

Hắn cầm lấy Phá Sát Phù bên cạnh bàn, đứng dậy đi ra ngoài, nói:

"Phương diện giá, tôi sẽ tranh thủ thay cậu, nhưng phải nhớ, cậu là người nhà nước, phải quen thuộc phong cách nhà nước, ý nghĩa của huân chương vĩnh viễn nặng hơn tiền tài, nửa bán nửa tặng mới là cách làm chính xác, giác ngộ chính trị phải cao một chút.

"Kết quả cụ thể, chờ tôi trả lời!"

Phó Thanh Dương quay về phòng sách, xòe ra Phá Sát Phù trong tay, hơi ngẩn ra.

Bởi vì số lượng phù lục là mười một tấm.

Một tấm trong đó không phải Phá Sát Phù, mà là Bình An Phù.

Linh lục giản lược trôi chảy chiếm nửa tờ giấy phù, nửa tờ khác viết một hàng chữ nhỏ:

“Ngoại trừ quân thân ba thước tuyết, thiên hạ ai xứng với áo trắng!”

Phó Thanh Dương nhìn Bình An Phù, ngẩn ra một hồi lâu.

Phòng họp, hình chiếu 3D của Phó Thanh Dương một lần nữa xuất hiện ở phòng họp.

Lúc này, các trưởng lão bên cạnh bàn hội nghị, đang “chắp vá” mang thủ đoạn đối phó Thuần Dương chưởng giáo thông dụng cho Thần Dạ Du tầng dưới chót, lại bất đắc dĩ phát hiện, đạo cụ nhằm vào oán linh rất nhiều, trong nước ngoài nước gom lại một chút, vật phẩm tiêu hao công năng ngang nhau cũng không thiếu.

Nhưng muốn để Thần Dạ Du tầng dưới chót Thái Nhất môn mỗi người một món, khó như lên trời.

Mà sở dĩ thảo luận đề tài này, là có trưởng lão cho rằng, so với biển rộng tìm kim, ôm cây đợi thỏ có lẽ là lựa chọn không tệ.

Thấy Phó Thanh Dương quay về, các trưởng lão cũng không để ý, tiếp tục tranh luận.

“Không thể phủ nhận, đây quả thật là thời cơ tốt nhất có thể khiến Thuần Dương chưởng giáo lật thuyền trong mương, thừa dịp hắn bệnh lấy mạng hắn, nhưng phí tổn rất cao. Mà tình huống bây giờ là, cho dù không tiếc phí tổn, cũng không thấy có thể làm được.”

“Tôi không đồng ý quan điểm của ngài, tổ hợp Thần Nhật Du thêm Huyễn Thuật Sư, hơn nữa không chịu điểm đạo đức ước thúc, một khi trưởng thành lên, cho dù là chúng ta cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết.”

“Kéo đi xa rồi, có lẽ Thái Nhất môn có thể lợi dụng thi hài đạt được gợi ý thì sao?”

“Năng lực chủ yếu của Quan Tinh thuật là xem hướng đi của đại thế, tìm người phương diện này, lão phu cũng không có tự tin quá lớn, ngược lại càng chờ mong biểu hiện của quẻ thuật hơn. Như vậy đi, Thái Nhất môn có thể tạm thời triệu hồi Thần Dạ Du phái ra ngoài.”

“Không được! Thần Dạ Du ở trong xử lý sự kiện Linh cảnh hành giả có tác dụng rất lớn, chúng ta không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn.”

Lúc này, Phó Thanh Dương gập ngón tay gõ mặt bàn “Đốc đốc”, cắt ngang các trưởng lão tranh luận.

Bao gồm đại trưởng lão Đế Hồng ở trong, các Chúa Tể không hẹn mà cùng nhìn qua.

Phó Thanh Dương nói:

“Tôi có mười tấm phù lục cấp Chúa Tể, công năng chính là tịnh hóa, năng lực đối địch khá thấp, nhưng khắc chế tất cả oán linh âm vật.”

Bùa công năng tịnh hóa? Triệu trưởng lão hơi ngạc nhiên.

Trưởng lão còn lại ngoài sự bất ngờ, lại cảm thấy tiếc nuối, thanh niên tóc đỏ lắc đầu:

“Mười tấm phù lục không giải quyết được vấn đề quá lớn, đương nhiên, thêm một Thần Dạ Du được võ trang, liền thêm một phần bảo đảm.”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, chậm rãi nói:

“Tôi có thể sản xuất lượng lớn, số lượng ở năm mươi tấm trở lên.”

Thân là nhân sĩ quyền uy, Triệu trưởng lão không khỏi nhíu mày: “Tôi chưa bao giờ nghe nói loại phù lục này.”

Vừa mới dứt lời, hắn liền thấy trong tay Phó Thanh Dương có thêm một lá bùa giấy vàng, cũng mở lá bùa ra, triển lãm cho mọi người.

Triệu trưởng lão nheo mắt đánh giá vài giây, vẻ mặt kinh ngạc, ngạc nhiên mắt thường có thể thấy được. Thân là Thần Nhật Du, hắn chỉ dựa vào xu thế nét bút cùng đạo vận chỉnh thể của linh lục, liền xác nhận công năng của phù lục.

Phó Thanh Dương không nói sai.

“Thủ pháp khắc linh lục thật tinh diệu, đã mang Nhật chi thần lực bám vào trong linh lục, lại tinh diệu khống chế ở trong phạm vi cực thấp, nổi bật nha. Nếu có thể biết quá trình ‘vận kình’ vẽ bùa thì tốt rồi, người nghiên cứu phát triển ra loại phù

lục này tuyệt đối là thiên tài.” Triệu trưởng lão chăm chú nhìn Phá Sát Phù, nhìn như si như say, giống lão học cứu.

Các Chúa Tể thấy hắn phản ứng như vậy, trong lòng nhất thời liền không còn nghi vấn.

“Có thứ tốt này, vừa rồi sao không lấy ra?”

“Thế này, Thuần Dương chưởng giáo muốn khôi phục thực lực liền khó khăn, ít nhất kéo chậm lại rất nhiều bước chân của hắn.”

Khuôn mặt các trưởng lão lộ ra nụ cười.

Triệu trưởng lão hít sâu một hơi, bắt buộc mình từ trong tâm tính nghiên cứu học thuật giãy ra, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Phó Thanh Dương:

“Cậu từ nơi nào đạt được phù lục? Lão phu thế mà cho tới bây giờ chưa từng thấy, sản xuất lượng lớn, ý của cậu là, có người có thể chế tác loại phù lục này? Thái Nhất môn nguyện ý trả mọi giá mua phương pháp chế tác phù lục.”

Một câu cuối cùng nói vô cùng thành khẩn cùng nghiêm túc.

Chương 1090: Đào Hoa Phù (3)

Phó Thanh Dương nói:

“Đây là Phá Sát Phù của Thuần Dương giáo, Tam Đạo sơn nương nương truyền cho Nguyên Thủy Thiên Tôn. Thuần Dương giáo bị diệt sớm, tuyệt học đã sớm thất truyền, trong linh cảnh chưa chắc có truyền thừa, Triệu trưởng lão chưa từng thấy cũng là bình thường.”

Toàn bộ phòng họp bỗng nhiên yên tĩnh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kia rõ ràng không ở hiện trường, lại như hắn luôn luôn duy trì hội nghị này, tỷ lệ xuất hiện còn cao hơn so với bất cứ một vị trưởng lão nào.

Mà mỗi lần ra sân còn đều tạo ra tác dụng quan trọng.

Vậy mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn? Triệu trưởng lão lộ ra nụ cười:

“Làm phiền Phó trưởng lão chuyển lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Nhất môn nguyện ý bỏ số tiền lớn mua phương pháp chế tác phù lục. Chỉ cần nắm giữ phương pháp chế tác phù lục, Thái Nhất môn có thể trong khoảng thời gian ngắn sản xuất lượng lớn phù lục.

“Hơn nữa, tôi có thể thay Thái Nhất môn hứa hẹn, Ngũ Hành minh mua phù lục này, tất cả giảm giá ba phần.”

Đã ra từ thành viên nhà nước, vậy thì đơn giản rồi.

Nghe vậy, mắt các trưởng lão Ngũ Hành minh sáng lên, vụ làm ăn này không thể nghi ngờ là có lời, Ngũ Hành minh tương đương vô duyên vô cớ có thêm rất nhiều phù lục tịnh hóa chất lượng cao.

Ở dưới mọi người nhìn chăm chú, Phó Thanh Dương gật đầu:

“Không thành vấn đề!”

“Thái Nhất môn ra một món đạo cụ cấp Chúa Tể, tôi liền bán cho Thái Nhất môn thủ pháp chế tác Phá Sát Phù.”

Triệu trưởng lão ngẩn ra, cho rằng hắn đang trêu mình: “Phó trưởng lão chớ có nói đùa.”

Phó Thanh Dương “thành khẩn” giải thích:

“Tuyệt học Thuần Dương giáo, chưa cho phép không thể bán ra, muốn mua, chỉ có thể lấy đạo cụ cấp Chúa Tể để đổi. Triệu trưởng lão cân nhắc một chút. Về phần số lượng Phá Sát Phù, không cần lo lắng, trong ba ngày, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ chế tạo ra năm mươi lá bùa, các vị không cần lo lắng vấn đề thiếu bùa.”

Nói xong, hắn nhìn về phía đại trưởng lão Đế Hồng, nói:

“Đại trưởng lão, Phá Sát Phù quý giá vô cùng, tôi đã đồng ý Nguyên Thủy Thiên Tôn, lấy giá một lá bùa 20 triệu mua, tổng bộ có thể chuẩn bị kinh phí rồi.”

“? ? ?”

Các trưởng lão đang ngồi, trong đầu bay qua một chuỗi dấu chấm hỏi.

“Một tấm 20 triệu?” Thanh niên tóc đỏ khó có thể tin nhìn hắn: “Cậu đứa con ngốc nhà tư bản này, cậu là muốn vét sạch

của cải tổng bộ sao?"

Đế Hồng khoát tay: "Tổng bộ đồng ý bỏ 1 triệu mua, đây là cực hạn."

Phó Thanh Dương nhíu mày.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn là thành viên nhà nước, Phó Thanh Dương, cậu không phải đang làm ăn." Cẩu trưởng lão trầm giọng nói, sau đó chuyển hướng, nói:

"Tôi cảm thấy 2 triệu là cực hạn, không thể nhiều hơn nữa, cậu nếu không đáp ứng, tôi tự mình tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"10 triệu!"

"3 triệu!"

"5 triệu một tấm, nhưng có thể thực tế trả 3 triệu, 2 triệu còn lại, có thể đổi thành hạn mức xin tài liệu, năm mươi tấm Phá Sát Phù, chính là một cái hạn mức trăm triệu tài liệu." Phó Thanh Dương nói.

Nguyên Thủy là Thần Dạ Du, thường thường thiếu tài liệu, đổi tiền tài thành hạn mức tài liệu, vừa lúc bổ khuyết nhu cầu của hắn, đồng thời cũng là phong cách xử lý nhà nước quen thuộc, tán thành.

Một tổ chức, nếu muốn ngưng tụ "tín ngưỡng", nhất định phải phai nhạt tiền tài, cho nên mới sẽ xuất hiện tình huống lập công lao ngập trời, lại chỉ thưởng cho huân chương.

Trái lại, làm nhạt tiền tài không đại biểu không có lợi ích, chẳng qua lấy một loại hình thức khác để cho.

Ví dụ như hắn bây giờ giúp Nguyên Thủy tranh thủ hạn mức tài liệu.

Cẩu trưởng lão nhìn về phía Đế Hồng, nói:

"Đại trưởng lão, tôi cảm thấy có thể!"

Hai người đã cò kè mặc cả hồi lâu, Cẩu trưởng lão cứng rắn mang phí tổn từ 20 triệu chém tới 5 triệu, phần tinh khí thần mặc cả đó của các trưởng lão đã tiêu tán, phản đối nữa lại tỏ ra không nể mặt trưởng lão trẻ tuổi mới lên.

Trong lúc nhất thời không ai mở miệng.

Đế Hồng nhìn Teddy một cái, lại nhìn Phó Thanh Dương một cái, chậm rãi nói: "Được!"

Làm một trong những người nói chuyện của tổng bộ, hắn là có quyền gõ nhịp.

Phó Thanh Dương lại nhìn về phía Triệu trưởng lão: "Tôi cố gắng thay Thái Nhất môn tranh thủ được phương pháp chế tác Phá Sát Phù."

Sắc mặt Triệu trưởng lão lúc này mới dễ coi hơn một chút, chậm rãi gật đầu.

Trương Nguyên Thanh nạp đầu bái luôn:

"Đa tạ Phó trưởng lão, trưởng lão anh minh thần võ, tư thái minh chủ, sớm hay muộn dọn sạch rác rưởi trên đời này, trèo lên đỉnh linh cảnh."

Phát tài rồi!

Về sau cũng không cần lo lắng tài liệu không đủ, kinh phí không đủ nữa.

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, "Tôi đã ở trước mặt đại trưởng lão khẳng định, trong vòng ba ngày, cậu nếu không thể chế tạo ra năm mươi tấm Phá Sát Phù, thì mang phương pháp chế tác bán trao tay cho Thái Nhất môn."

"Cố hết sức đi." Trương Nguyên Thanh phát tài một khoản mặt mày hồng hào.

"Trở về bế quan đi." Phó Thanh Dương hạ lệnh trục khách.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, thân thể tán loạn thành ánh sao như mộng ảo, bên tai truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Phó Thanh Dương:

"Bình An Phù vẽ không tệ."

Chương 1091: Đào Hoa Phù (4)

Kim Sơn thị, khách sạn Vô Ngân!

Khấu Bắc Nguyệt mặc đồng phục shipper, đứng ở trước quầy đá cẩm thạch, đưa lưng về phía cửa chính khách sạn, hắn than nhẹ một tiếng, phát ra giọng nói trầm thấp:

“Cậu dù sao vẫn đã đến.”

“Tôi dù sao vẫn đã đến!” Tên mập ở cửa cũng dùng giọng trầm thấp trả lời.

“Cậu không nên tới.”

“Tôi đã đến.”

Khấu Bắc Nguyệt chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm nhóc mập ở cửa, một bộ tư thái giang hồ từ biệt, nửa đời đã qua, nói:

“Đã lâu không gặp!”

Không đợi nhóc mập trả lời, Tiểu Viên sau quầy lạnh lùng nói: “Chỉ là hai tuần chưa gặp.”

Khấu Bắc Nguyệt lập tức phá công, vui sướng đi ra đón, “Xem ra kế ly gián của Nguyên Thủy Thiên Tôn rất hữu dụng, cậu quả nhiên không nán lại nổi nữa ở trong tổ chức tà ác.”

Hắn mang chuyện nhóc mập yêu cầu gặp mặt nói cho Tiểu Viên, Tiểu Viên đồng ý việc này, nhưng yêu cầu địa điểm gặp mặt chọn ở khách sạn Vô Ngân.

“Đáng chết, quả nhiên là cẩu tặc này!” Nhóc mập hùng hổ mắng một câu, đầu tiên là cẩn thận liếc Tiểu Viên một cái, lúc này mới giải thích:

“Tôi gần đây quả thật sống mà run rẩy kinh hãi, luôn cảm giác mọi người đều muốn giết tôi. Tuy các Thánh Giả lâu năm, trưởng lão trong tổ chức đều bảo vệ tôi, nhưng trong lòng luôn không yên tâm, cho nên mới càng thêm nhớ lão đại, đêm không thể ngủ, gặp được lão đại tôi liền an tâm rồi.”

Khấu Bắc Nguyệt nhất thời có chút lâng lâng.

Tiểu Viên đứng ở trước quầy đột nhiên nói: “Không có lão đại thì không có cảm giác an toàn, đây là chấp niệm của cậu?”

Nhóc mập trầm mặc không nói, tựa như không muốn thảo luận đề tài này.

Tiểu Viên lạnh lùng nói:

“Tôi không có hứng thú đối với quá khứ của cậu, cậu tới nơi này là vì Khấu Bắc Nguyệt, hay Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Nhóc mập hỏi ngược lại: “Có gì khác nhau?”

Tiểu Viên cười lạnh nhạt: “Nếu là vì Khấu Bắc Nguyệt, tùy cậu. Nếu vì Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có thể chuẩn bị trở về linh cảnh rồi.”

Nhóc mập trầm mặc vài giây, chung quy là không tự tin tranh phong với cô gái xinh đẹp cường thế này, trầm giọng nói:

“Tôi là đến tìm lão đại, không quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Tiểu Viên từ chối cho ý kiến: “Nếu cậu muốn đi theo Bắc Nguyệt, nhất định phải trải qua khảo nghiệm.”

“Tôi có thể thử, nhưng cần biết là khảo nghiệm gì.”

“Lát nữa tôi sẽ dẫn cậu lên lầu, trước đó, có câu muốn hỏi cậu.” Tiểu Viên nhìn chằm chằm nhóc mập béo lùn chắc nịch, nói từng chữ một:

“Cậu bằng lòng giải hòa với thế giới này không?”

Nhóc mập ngây cả người, cách thật lâu mới thấp giọng nói: “Tôi, không biết…”

Tiểu Viên gật gật đầu, đi giày da nữ sĩ đế bằng, ‘cộp cộp cộp’ bước trên gạch nền bóng loáng, đi về phía chỗ sâu trong khách sạn.

Khấu Bắc Nguyệt hưng phấn đẩy nhóc mập một cái, ý bảo hắn đuổi theo.

Nhóc mập căn cứ tín nhiệm đối với lão đại, không chút do dự đi theo bóng lưng Tiểu Viên, tiến vào thang máy, tới cửa phòng 404.

“Vào đi!”

Nhóc mập đang đánh giá xung quanh, suy đoán dụng ý của đối phương, liền nghe cô gái thành thục xinh đẹp, nhưng khí chất rất lạnh, dùng ánh mắt ra hiệu cửa phòng.

Hắn đi đến trước cửa, ‘rắc’ một tiếng, vặn tay nắm cửa, một giây sau, hắn biến mất ở trong hành lang khách sạn.

Tiểu Viên ở bên ngoài yên lặng chờ đợi, hơn mười phút sau, cửa phòng 404 mở ra, bóng dáng nhóc mập xuất hiện ở trong

hành lang.

Hắn vẻ mặt dại ra, ánh mắt trống rỗng, thấp giọng nói:

“Tôi cần một phòng trống, tôi, tôi muốn yên lặng một chút, suy nghĩ một vài thứ.”

Cùng lúc đó, bên tai Tiểu Viên vang lên thanh âm mờ mịt trầm thấp của Vô Ngân đại sư:

“Dẫn hắn tu hành!”

“Vâng!”

Tiểu Viên biết, từ nay về sau trong đoàn đội đã có thêm một người mới.

…

Hoàng hôn!

Khu biệt thự vịnh Phó gia, biệt thự nhà nghèo.

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua bản thảo nháp đầy đất, khẽ day mi tâm đang căng lên.

“Ài, vẽ bùa thực con mẹ nó khó nha, mệt rồi, hủy diệt đi.”

Vẽ bùa chỉ là một hạng công phu cơ bản của Thần Dạ Du, độ khó đã khiến người ta nhìn mà mà sinh ra e sợ, người thiếu nghị lực cùng động lực, đến nơi đây cơ bản đã từ bỏ.

“Không thể chỉ nói Phá Sát Phù, làm chút hạng mục giải trí khác một phen.”

Trương Nguyên Thanh thu hồi chày Phục Ma cùng “mực nước” điều phối, lấy ra một sợi chỉ đỏ dài mười cm, mười ml chu sa cùng nước trong mài thành chất lỏng, ba phiến mị hương, cùng với nước mắt của Ti Mệnh, bột phấn Hợp Hoan Châu… các loại tài liệu.

Toàn bộ giã nát ở trong cối giã thuốc, lại rót vào mười ml nước trong.

“Mực nước” dùng để vẽ Đào Hoa Phù đã chế tác xong.

Hắn trải ra ở trên bàn một lá bùa giấy vàng bỏ trống, mở ra một tờ nọ ghi lại Đào Hoa Phù trong “Thái âm Luyện Thần Thiên”, dựa theo miêu tả trên sách, bắt đầu vẽ phác thảo linh lục.

Mỗi một nét bút lên xuống móc ngoặc đưa vào Thái âm lực đều khác nhau, một tấm linh phù vặn vẹo rườm rà vẽ xong, linh lực biến hóa nhiều tới hơn trăm loại.

Chương 1092: Vạn người mê (1)

Nhưng phù lục khó như vậy, Trương Nguyên Thanh thế mà chỉ dùng nửa giờ, báo hỏng mười tấm, đã thành công vẽ ra một tấm Đào Hoa Phù.

"Mình thế mà có thiên phú như vậy?" Hắn ngây người.

Ừm, thử hiệu quả chút!

Trương Nguyên Thanh đưa linh lực vào, Đào Hoa Phù trong tay bốc lên ngọn lửa màu đen yên tĩnh thâm thúy, nhanh chóng cháy thành tro tàn.

Hề hề, nói không chừng có tấm Đào Hoa Phù này rồi, Quan Nhã đêm nay sẽ gõ cửa phòng mình… Trương Nguyên Thanh vặn ra tay nắm cửa, trong lòng nóng rực muốn ra ngoài, thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Không được, không thể ra, nếu hiệu quả của Đào Hoa Phù là kéo đào hoa, vậy Nữ Vương cùng bé trà xanh tất nhiên lao đầu vào lòng, Quan Nhã sẽ dỡ bộ xương này của mình mất.

Vừa nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh búng ngón tay "tách", hóa thành một ánh sao mộng ảo, rời khỏi biệt thự.

Một giây sau, hắn xuất hiện ở vườn hoa biệt thự lớn cách mười mấy mét, đi thẳng về phía trong biệt thự.

Nơi này nhiều em gái tai thỏ, vừa lúc dùng để nghiệm chứng hiệu quả của Đào Hoa Phù. Trương Nguyên Thanh xuyên qua vườn hoa, trong biệt thự, lúc này đang giờ cơm, trong nhà ăn ánh đèn sáng tỏ chỉ có một mình Linh Quân cô độc ăn cơm, bên cạnh có một con thỏ trẻ trung dung mạo kiều mỵ, dáng người cao gầy đứng đó.

Ồ, chị gái này nhìn thấy mình tiến vào, chưa mềm cả người, mắt lim dim. Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn quanh, nói:

"Bang chủ đâu?"

“Buổi sáng họp hội nghị thập lão xong liền đi ra ngoài rồi.” Linh Quân xiên một cây hot dog, oán giận nói:

“Tôi vô số lần muốn sửa đúng khẩu vị của hắn, để hắn yêu đồ ăn bản thổ, nhưng hắn luôn quật cường từ chối, hắn thời thiếu niên cũng không như vậy.”

Trương Nguyên Thanh vừa lúc cũng chưa ăn cơm, lập tức vào ngồi, bảo em gái tai thỏ chuẩn bị bữa tối cho mình, thuận miệng hỏi:

“Nói như thế nào?”

Hắn lại nhìn chằm chằm em gái tai thỏ một cái, phát hiện cô không khác gì bình thường, chưa biểu hiện ra dấu hiệu đặc biệt ưu ái.

Điều này làm Trương Nguyên Thanh có chút thất vọng.

Linh Quân xiên cây măng tây nhai nuốt, nói:

“Lúc đó vào trung học, hắn có lần về nước, nói muốn nếm thử mỹ vị tổ quốc, xem xem non sông tươi đẹp của tổ quốc, sau đó tôi dẫn hắn đi vùng Ba Thục, ăn bữa lẩu dầu cũ.”

“Sau đó?”

“Sau đó hắn liền thành chiến sĩ phun, không bao giờ nhắc tới nhấm nháp mỹ vị tổ quốc nữa.” Linh Quân thở dài.

Thực sự đểu… Trương Nguyên Thanh cũng cười ha ha nói: “Hắn còn có loại chuyện mất mặt này.”

“Đúng rồi, phó bản đầu tiên cảnh giới Thánh Giả của cậu có phải sắp tới hay không?” Linh Quân nuốt xuống măng tây, thuận miệng kéo ra một cái đề tài: “Tôi cũng sắp vào phó bản rồi, nói không chừng chúng ta sẽ gặp nhau ở trong phó bản.”

“Chúng ta chênh lệch hai cấp, muốn gặp nhau ở trong phó bản, vẫn còn sớm.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Sẽ gặp được.”

“Hả? Tôi nhớ rõ linh cảnh là có cơ chế ghép, Thánh Giả cấp 4 sao có khả năng tổ đội với Thánh Giả cấp 6.”

Linh Quân buông dao nĩa, sửa đúng nói:

“Trung tâm của cơ chế ghép là độ khó, cấp bậc đứng sau. Số lượng hành giả cảnh giới Siêu Phàm quá nhiều, bởi vậy ghép đều là hành giả ngang cấp. Nhưng đến giai đoạn Thánh Giả, số lượng linh cảnh hành giả giảm theo kiểu nhảy vực, hơn nữa thời gian mỗi người tiến vào phó bản cũng khác nhau, cho nên ngẫu nhiên sẽ xuất hiện tình huống ghép cấp bậc không tương đương.

“Tôi lúc cấp 5, đã từng gặp phải loại tình huống này, trong đội ngũ ba người cấp 6, ba người cấp 5. Nếu là phó bản loại trận doanh đối kháng, như vậy đội hình của đối phương cũng tương tự.

“Mà nếu là phó bản tổ đội, như vậy cấp 5 cùng cấp 6 nhiệm vụ là không giống nhau.”

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới mới vào đội 2, lão tài xế lúc giới thiệu phó bản linh cảnh đưa ra ví dụ —— Cô ở lúc cấp 2, vào một cái phó bản hành giả cấp 3 từng xông pha, nhiệm vụ của cấp 3 là săn giết tám kẻ địch lẻn vào rừng rậm.

Mà nhiệm vụ của cô là, làm một trong tám người trốn chạy, tránh né thợ săn đáng sợ bắt giết. (chú 1)

“Chẳng qua loại tình huống này rất hiếm gặp, tôi chỉ tiện mồm nói một chút.” Linh Quân nói xong, bỗng nhiên lộ ra nụ cười đàn ông đều hiểu:

“Cậu vừa rồi nhìn chằm chằm đầu bếp nữ vài cái, như thế nào, có hứng thú đối với người ta? Quan Nhã chẳng lẽ không cho cậu lên giường, không chịu nổi xao động, muốn ở bên ngoài trộm tinh?”

“Tôi không cần trộm tinh, qua không lâu nữa, các cô ấy sẽ đưa lên cửa.” Trương Nguyên Thanh hất hàm.

“Chậc chậc, múa búa trước cửa Lỗ Ban! Cậu còn chưa xuất sư đâu, đã khoe khoang ở trước mặt tôi vị tổ sư gia này.” Linh Quân vẻ mặt khinh thường.

Có lẽ, đợi lát nữa anh sẽ tôi là tổ sư gia… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Lúc này, đầu bếp nữ bưng khay ăn cùng cà phê quay về, đi tới bên cạnh bàn, tới gần bên người Trương Nguyên Thanh, bỗng

nhiên bàn chân bị trượt, cà phê cùng thức ăn trong khay ăn hất hết lên mặt bàn, cùng với trên người Trương Nguyên Thanh.

Chương 1093: Vạn người mê (2)

“Xin lỗi xin lỗi, Nguyên Thủy tiên sinh, tôi không phải cố ý.”

Em gái tai thỏ vội vàng trải khăn ăn ra, có chút sợ hãi thay hắn lau vết bẩn trên người.

Trương Nguyên Thanh vốn định nói “không có việc gì”, bỗng nhiên giật mình, em gái tai thỏ trong biệt thự của Phó Thanh Dương, đều từng nhận huấn luyện chuyên nghiệp, trong mấy tháng qua, hắn chưa bao giờ thấy em gái tai thỏ mắc lỗi.

Chẳng lẽ là hiệu quả của Đào Hoa Phù? Dưới tình huống bình thường, mình cơm nước xong chạy lấy người, sẽ không sinh ra giao cắt với vị đầu bếp nữ xinh đẹp này, nhưng bây giờ, chuyện ngoài ý muốn xuất hiện, mà ngoài ý muốn chính là giao cắt.

Sau khi nghĩ thông, Trương Nguyên Thanh cầm cổ tay em gái tai thỏ, thấp giọng nói:

“Có biết cô công tác sai lầm, tạo thành bao nhiêu quấy nhiễu đối với tôi hay không?”

Em gái tai thỏ sắc mặt quýnh lên, đang muốn xin lỗi, liền nghe Nguyên Thủy tiên sinh giọng trầm thấp mà khêu gợi nói:

“Nhưng đã là cô, thì cái gì cũng không sao cả, mức độ dễ dàng tha thứ của tôi đối với cô là vô hạn.”

Trong nháy mắt này, vị đầu bếp nữ này chỉ cảm thấy nơi mềm mại nhất trong lòng bị xúc động, đồng thời, cô phát hiện ngũ quan của Nguyên Thủy tiên sinh thì ra ưa nhìn như vậy, tràn ngập sức quyến rũ, trên người hắn tựa như có mùi thơm thoang thoảng, gãi vào lòng người, làm người ta say mê.

“Nguyên Thủy tiên sinh.” Em gái tai thỏ cúi đầu, đỏ bừng mặt, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: “Tôi cần một phòng tắm rửa, cùng quần áo để thay, tôi cảm thấy phòng của chị không tệ!”

Em gái tai thỏ nghe vậy, khuôn mặt đỏ giống như quả táo, ngượng ngập nói: “Tôi, tôi có thể dẫn Nguyên Thủy tiên sinh qua đó.”

Linh Quân bên cạnh trợn mắt chó, sững sờ nhìn, vẻ mặt giống như bức tượng cứng ngắc.

“Nhưng tôi bây giờ càng cần đồ ăn hơn.” Trương Nguyên Thanh chuyển hướng đề tài.

“Tôi, tôi đi chuẩn bị luôn bây giờ cho ngài.” Em gái tai thỏ có chút thất vọng rời đi.

Chờ người vào nhà bếp, Linh Quân lẩm bẩm: “Cậu làm như thế nào?”

Hắn rất quen thuộc em gái tai thỏ trong biệt thự của Phó Thanh Dương, tâm cao khí ngạo, ngưỡng mộ Tiền công tử cao quý, đối với đàn ông bình thường không thèm để ý.

Mặt khác, các cô từng nhận huấn luyện nghiêm khắc, cho dù sinh ra hảo cảm đối với người đàn ông nào đó, cũng sẽ đè nén xuân tâm nảy mầm của mình, sẽ tuyệt đối không yêu đương.

Bởi vì em gái tai thỏ chỉ có sau khi rời cương vị công tác, mới có thể yêu đương.

Đến vị trí này của Phó Thanh Dương, liên quan đến quyền lực đấu tranh, trận doanh đấu tranh là người thường không tưởng tượng được, hầu hạ bên cạnh hắn, không phải muốn làm thì làm, muốn nghỉ thì nghỉ.

Cho nên, Nguyên Thủy hai ba câu đã khiến một em gái tai thỏ xuân tâm nảy mầm, không để ý quy củ, khiến Linh Quân chịu rung động rất lớn.

“Đây chính là sức quyến rũ!” Trương Nguyên Thanh nói.

“Cậu có phải dùng tà thuật gì hay không?” Linh Quân không tin.

“Tôi nếu là dùng mị lực, anh chẳng lẽ nhìn không ra?” Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại.

“Tôi không tin!” Linh Quân khôi phục lý trí, “Trừ phi cậu thử một lần nữa cho tôi xem, ừm, đổi người.”

Đây chính là điều Trương Nguyên Thanh muốn làm, hắn lập tức đi ra khỏi nhà ăn, vừa lúc thấy chị gái tai thỏ kia thường xuyên ra ngoài đón hắn kia, cúi người tu bổ chậu hoa ở phòng khách.

Vừa rồi là em gái tai thỏ động thủ trước, lần này chủ động thử xem, xem Đào Hoa Phù sẽ mang đến sự tăng lên như thế nào. Trương Nguyên Thanh lập tức đi qua, thở dài nói:

"Hoa và người cùng múa, người còn đẹp hơn hoa!"

Em gái tai thỏ kinh ngạc thẳng lưng lên, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, không rõ vị thiên tài trẻ tuổi này phát bệnh thần kinh cái gì.

"Mỗi lần nhìn thấy tỷ tỷ, tôi đều nhịn không được muốn thân cận, cái này đại khái chính là cảm tình chân thành nhất thế gian." Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn khuôn mặt của em gái tai thỏ, dùng giọng điệu như ngâm xướng nói ra đoạn lời này.

Em gái tai thỏ ngẩn người, trong ánh mắt có chút bất ngờ nho nhỏ, sau đó tiếc nuối nói:

"Rất xin lỗi, Nguyên Thủy tiên sinh, tôi không thể đáp lại cảm tình của cậu, tôi là thị nữ của thiếu gia. Ba năm sau, hiệp ước của tôi mới hết, nếu ba năm sau, cảm tình chân thành của cậu còn chưa thay đổi, tôi sẽ cân nhắc."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, thầm nhủ sao chưa lao đầu vào lòng?

"Được, được." Hắn áy náy cười, quay đầu đi về phía nhà ăn.

Linh Quân ở cửa nhà ăn lại trợn mắt chó, dùng giọng điệu gặp quỷ nói:

"Cậu ngay cả Nhị Nhị cũng có thể thu phục? Cô ấy chính là lý trí nhất không muốn yêu đương nhất trong đám cô nương này, hơn nữa, cô ấy là fan cứng của Phó Thanh Dương."

Thân là tay già đời tình trường, hắn nhìn ra Nhị Nhị có hảo cảm đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ồ, cô ấy tên Nhị Nhị à?"

“Cậu thậm chí cũng không biết tên cô ấy? !” Linh Quân cảm giác ngực mình bị đâm một đao, sự tự tin của tình thánh chịu đả kích nặng nề.

Chương 1094: Đào hoa sát (1)

Đào Hoa Phù có thể ở trong phạm vi nhất định, khiến mình cùng người khác phái sinh ra giao cắt, nếu vị khác phái kia vừa vặn có hảo cảm đối với mình, sự tình sẽ nước chảy thành sông, trở nên vô cùng thuận lợi, mà hảo cảm cao thấp, quyết định tiến độ truyền đạo học nghề, tựa như Nhị Nhị hảo cảm đối với mình, thấp hơn xa đầu bếp nữ xinh đẹp. Trương Nguyên Thanh đối với công hiệu của Đào Hoa Phù đã có một cái nhận thức tương đối rõ ràng.

Thời điểm nào đó nó sẽ rất hữu dụng, ví dụ như lần trước Quan Nhã lúc đến trong nhà ăn cơm, nếu có một tấm Đào Hoa Phù, có thể trấn áp cục diện.

…

Biệt thự cỡ nhỏ, phòng chiếu phim lầu một.

Trong phòng tối tăm, cường quang màn ảnh lớn lấp đầy toàn bộ phòng chiếu phim, nội sảnh bày bốn cái ghế mềm có công năng mát xa, bốn vị nữ thành viên đội tuần tra lười biếng nằm ở ghế mềm.

Các cô thống nhất mặc quần đùi thuần sợi bông mát mẻ, đôi chân dài hoặc gác chéo, hoặc cuộn lại, hoặc khép lại, sơn móng màu đỏ là Quan Nhã, sơn móng màu hồng là Tạ Linh Hi, sơn móng màu đen là Nữ Vương.

Cái gì cũng không sơn gác chân lên trên bàn trà là Khương Tinh Vệ.

Tạ Linh Hi treo trên cổ tai nghe điện thoại kiểu đội đầu tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật, quay đầu nhìn một lần Khương Tinh Vệ nghiêng người ở bên cạnh, ngủ ngáy “khò khò”, tức giận nói:

“Cô ấy ồn quá, có thể chuyển cô ấy về phòng hay không?”

Khương Tinh Vệ là không ở bên này, nhưng ngẫu nhiên sẽ tới chơi, có đôi khi sẽ ngủ ở phòng cho khách lầu hai, có đôi khi

được quản gia đón đi.

Quan Nhã cùng Nữ Vương đều không để ý cô oán giận, một người chuyên tâm xem phim, một người cúi đầu lướt điện thoại di động.

“Hừ, em đi tìm Nguyên Thủy ca ca!”

Tạ Linh Hi hừ một tiếng điệu đà, đứng dậy, lắc cái mông nhỏ rời khỏi phòng chiếu phim.

“Nguyên Thủy ca ca, tối nay có thể mượn phòng chiến đấu của biệt thự Phó trưởng lão không, người ta muốn theo anh luyện tập thể thuật.”

Trương Nguyên Thanh ăn xong bữa tối, uyển chuyển từ chối đầu bếp nữ mời, trở lại phòng ngủ thay quần áo, vừa lột trần bản thân chỉ còn một cái quần lót boxer, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến giọng của Tạ Linh Hi.

Ngay sau đó, cửa phòng ngủ mở ra.

A, thời gian duy trì của Đào Hoa Phù so với mình nghĩ càng lâu hơn… Trương Nguyên Thanh yên lặng buông ra cái tay tính cởi quần lót boxer, nhìn cửa phòng, bất đắc dĩ nói:

“Anh đang thay quần áo, em trước khi vào phòng người khác có thể gõ cửa không?”

“Em, em, em gọi anh rồi mà…” Bé trà xanh cũng không ngờ được sẽ thấy một màn như vậy, có chút bất ngờ không kịp phòng bị, nói chuyện lắp bắp, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm thân thể Trương Nguyên Thanh, phát sáng.

Cơ ngực cường tráng căng lên, cơ bụng đường nét rõ ràng, đường ghi lê khêu gợi, đôi chân dài mà khỏe mạnh, tỉ lệ thân thể hoàn mỹ, cơ bắp đường nét mượt mà.

Tạ Linh Hi suýt nữa không dời ánh mắt đi được.

“Xem xong rồi mau ra ngoài, anh nếu là ra vẻ chút, bây giờ đã che ngực, không, che khố hét lên rồi.” Trương Nguyên Thanh tức giận làm ra động tác xua đuổi.

“Nguyên Thủy ca ca.” Tạ Linh Hi lại chưa đi, ngược lại hỏi một vấn đề không liên quan: “Quan Nhã tỷ tỷ là bạn gái anh sao?”

“Đúng vậy!” Trương Nguyên Thanh cho cậu trả lời khẳng định.

“Gạt người.” Tạ Linh Hi cau cái mũi, “Vậy, vậy hai người buổi tối vì sao không ngủ cùng nhau, em cũng chưa nghe thấy thanh âm đó.”

Ồ đúng, cô bé này có Thuận Phong Nhĩ (tai thính) phạm vi nhỏ. Trương Nguyên Thanh nghe vậy, ánh mắt đặt ở tai nghe điện thoại kiểu đội đầu màu hồng trên cổ cô.

Đạo cụ này có thể nghe lén động tĩnh phụ cận, lúc trước kết bạn tới khách sạn Vô Ngân truyền đạt di chúc của “Xấu Hổ Làm Cha”, cô từng dùng đạo cụ này nghe lén động tĩnh sau khi Tiểu Viên tiến vào khách sạn.

“Bạn trai bạn gái thì nhất định phải lên giường?” Trương Nguyên Thanh chính nghĩa nghiêm khắc: “Tình yêu kiểu Plato mới là chân thành tha thiết nhất mê người nhất. Đương nhiên, anh cảm thấy Quan Nhã sớm hay muộn sẽ nghĩ thoáng ra.”

Có lẽ ngay tại đêm nay… Trong lòng hắn yên lặng bổ sung một câu.

Tạ Linh Hi bừng tỉnh đại ngộ, khuôn mặt nhỏ dâng lên nụ cười, tựa như cực kỳ vui vẻ, sau đó, cô giống như hạ quyết tâm nào đó, lấy đủ dũng khí, thấp giọng nói:

“Thật ra, thật ra Nguyên Thủy ca ca, em vẫn luôn rất ngưỡng mộ anh, em không thích bạn cùng lứa tuổi, bởi vì bọn họ quá ngây thơ, mà cho dù là Nguyên Thủy ca ca nam sinh tuổi này, cũng ngây thơ muốn chết.”

“Nhưng Nguyên Thủy ca ca anh không giống với bọn họ, anh trưởng thành hơn bạn cùng lứa tuổi, anh đẹp trai như vậy, thông minh như vậy, ở cùng một chỗ với anh em luôn là cảm thấy vui vẻ, rất có cảm giác an toàn.

“Em khảo sát anh lâu như vậy, còn chưa kịp tiếp cận, đã bị Quan Nhã đáng giận đoạt đi rồi.”

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, những lời này em nghĩ kỹ rồi nói, em trực tiếp như vậy, anh cũng không biết tiếp như thế nào, cái này không phù hợp tính cách của em nha.

Chương 1095: Đào hoa sát (2)

Ừm, thừa dịp bốn bề vắng lặng tỏ tình, thật ra cũng phù hợp tính cách của cô ấy, nhưng tuyệt đối bị Đào Hoa Phù ảnh hưởng,

Hắn đang nghĩ "uyển chuyển từ chối" Tạ Linh Hi như thế nào, liền thấy tiểu nha đầu bước nhanh tới gần, đi đến trước mặt hắn, kiễng mũi chân mổ một cái ở trên mặt hắn, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng:

"Nguyên Thủy ca ca, ngày này năm sau, em liền mười tám tuổi rồi. Em sẽ không giống Quan Nhã tỷ tỷ ra vẻ như vậy."

"Các người! ?"

Ở cửa truyền đến một thanh âm trong kinh ngạc lộ ra phẫn nộ.

Tạ Linh Hi cùng Trương Nguyên Thanh bị dọa giật mình, quay đầu nhìn, là Nữ Vương mặc quần đùi ngắn, áo ngắn tay hở vai.

Cô đi dép xỏ ngón màu trắng đứng ở cửa, ánh mắt chấn động nhìn hai người.

Nữ Vương vừa rồi trong lòng không hiểu sao rung động, sau đó ma xui quỷ khiến lên lầu, lại ma xui quỷ khiến muốn đến thăm đội trưởng, kết quả thấy được một màn khiến cô vô cùng tức giận.

"Nữ Vương, chị, chị đừng hiểu lầm…"

Trong lòng Trương Nguyên Thanh điên cuồng hô: Uy lực của Đào Hoa Phù lớn như vậy sao? Dẫn đến một rồi lại một người? !

Lúc này, Nữ Vương lặng lẽ đóng cửa, ánh mắt cô chạy qua lại ở trên thân hai người, "Đội trưởng cậu không cần giải thích, tôi biết là Tạ Linh Hi đang câu dẫn cậu."

Nói xong, trên mặt cô lộ ra nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc:

"Đội trưởng, cậu cũng không muốn chuyện vừa rồi xảy ra bị Quan Nhã biết nhỉ?"

Nữ Vương chị nguyên quán là Nhật Bản sao? Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói: "Chị muốn tăng lương, hay là muốn xin

trường kỳ sử dụng đạo cụ nào đó?"

Nữ Vương lắc đầu, đôi khuyên tai bạc lắc lư, cô nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, cười mỉm nói:

"Đội trưởng, có câu nói, tôi đã sớm muốn nói với cậu."

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái: "Chị có phải cũng muốn nói ngưỡng mộ tôi rất lâu rồi hay không?"

Nữ Vương ngẩn ra: "Sao cậu biết được? Đúng vậy, đội trưởng tôi ngưỡng mộ cậu rất lâu rồi, cho một cơ hội đi, tôi muốn cạnh tranh công bằng với Quan Nhã."

Nói ra câu này, cô phun ra một hơi thật dài, chỉ cảm thấy cả người thoải mái.

Làm một cô gái tính tình tươi sáng, dám yêu dám hận, nhìn thấy cậu bé yêu thích, cô cũng sẽ không giống cô gái trẻ nhăn nhăn nhó nhó, thích là theo đuổi thôi.

Trương Nguyên Thanh thở dài, "Cho một cơ hội trái lại không thành vấn đề, tôi chỉ hy vọng hai ngươi một lát nữa đừng xấu hổ đến mức tìm kẽ đất mà chui."

"Không được!" Tạ Linh Hi ôm lấy bả vai Trương Nguyên Thanh, hướng về Nữ Vương phồng má: "Nguyên Thủy ca ca là của em, chị không thể tranh."

Nữ Vương ngó cô vài lần, "Chờ em trưởng thành rồi nói sau, tiểu muội muội. Hơn nữa đội trưởng cũng không phải của em, hắn ở bề ngoài là của Quan Nhã, em có bản lãnh thì nói với Quan Nhã đi."

Bé trà xanh nũng nịu nói:

"Ca ca từ trước tới giờ đều không phải của ai, sao chị có thể coi ca ca trở thành món hàng chứ!"

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ "cạch" một tiếng bị đẩy ra.

Quan Nhã đứng ở cửa, cười quyến rũ nói:

"Mọi người đều ở đây mà, cùng đi phòng chiến đấu luyện tập đi."

…

Vịnh Phó gia, nhà ăn.

Phó Thanh Dương toàn thân đồ trắng, phong trần mệt mỏi quay về chỗ ở, tiến vào nhà ăn, hắn lập tức ngẩn ra một phen.

Linh Quân mất hồn mất vía ngồi ở bên cạnh bàn, ánh mắt trống rỗng, sững sờ xuất thần, một bộ dáng chịu đả kích nặng nề.

Mà đầu bếp nữ đứng ở cách hắn không xa, trong đôi mắt đẹp ngầm chứa sự mất mát.

"Chuẩn bị bữa tối!"

Phó Thanh Dương phân phó đầu bếp nữ một câu, kéo ghế dựa cao ngồi xuống, nhìn chằm chằm Linh Quân đối diện, nói:

"Bộ dáng của cậu thoạt nhìn, tựa như giống với lần trước lúc 'Cổ nhân không lừa ta'."

Lần trước Linh Quân nói ra đoạn lời này, là bị Annie uyển chuyển từ chối.

Linh Quân thở dài, "Lần này càng nghiêm trọng hơn, lần này đạo tâm tôi sụp đổ rồi."

Phó Thanh Dương nghĩ một chút, nói:

"Lần này bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đoạt đi hai người?"

Linh Quân: "Cũng không phải, chẳng qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm chuẩn biểu tỷ phu của cậu, đối với hắn câu dẫn phụ nữ chuyện này, cậu thế mà lại biểu hiện bình thản như thế?"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

"Chẳng lẽ tôi phải khóc lóc cầu xin Quan Nhã đừng đánh hắn?"

…

"Đáng chết, thật sự là cô gái bạo lực!"

Trong phòng ngủ tràn đầy hỗn độn, Nữ Vương mặt mũi bầm dập treo ở bên giường, nửa thân trên ở dưới đất, nửa thân dưới ở trên giường, đau đớn rên rỉ:

"Cánh, cánh tay của tôi hình như trật khớp rồi, đội trưởng, cậu thật sự muốn ở bên Quan Nhã sao? Cậu về sau sẽ bị bạo lực gia đình, vẫn là cân nhắc tôi một phen đi."

Trương Nguyên Thanh mặt mũi bầm dập nằm thẳng ở trên mặt đất, nhe răng trợn mắt:

“Câm miệng đi, chị còn ngại ăn đòn chưa đủ? Hắc, đầu gối của tôi hình như gãy xương có tính vỡ nát rồi, ít nhất phải nằm một giờ mới có thể khôi phục.”

Chương 1096: Đào hoa sát (3)

Tạ Linh Hi bên cạnh mặt mũi bầm dập tương tự yên lặng rơi lệ:

“Hu hu hu ~ Chị ấy sao có thể như vậy, mọi người đều nói không đi phòng chiến đấu, chị ấy liền ở nơi này đánh em…”

“Ca ca, bạn gái của anh thật đáng sợ!”

Chẳng lẽ Đào Hoa Phù chẳng những kéo đào hoa, còn kéo cả đào hoa sát? Ngày mai vẽ một tấm nữa tặng Linh Quân, lấy hắn làm chuột bạch thực nghiệm một phen… Trương Nguyên Thanh than thở:

“Linh Hi à, sai rồi thì phải nhận, bị đánh phải thay đổi.”

…

Chung cư Giang Thần, ban công.

Ngài Bill mặc quần cộc áo ba lỗ đen, một tay tựa lan can, một tay khác cầm điện thoại di động.

“Hội trưởng, ngài có gì phân phó?”

“Lũ điên kia của câu lạc bộ Tửu Thần có động tĩnh gì?”

“Từ sau lần trước đánh lén công ty dược phẩm Ant, bọn họ liền bắt đầu ngủ đông, Ngũ Hành minh còn chưa tìm được manh mối của bọn họ.”

“Chậc, người nhà nước đều là bất tài sao, tham ô nhận hối lộ lợi hại hơn bất cứ ai khác, vừa đi làm chính sự liền tụt quần.” Trong điện thoại truyền đến tiếng người đàn ông lớn tuổi oán giận.

“Hội trưởng, biển rộng tìm kim phương diện này, chính phủ cả thế giới đều vô năng giống nhau.” Ngài Bill nói câu công bằng.

“Chậc, tiếng Trung nói càng ngày càng tốt đấy. Thứ bảy tuần sau, hẹn chỗ ăn cơm, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh. A, việc lớn vĩnh viễn đừng nói ở trong điện thoại, tôi nói với anh, bây giờ khoa học kỹ thuật rất phát triển, không cần lắp máy nghe trộm cũng có thể nghe lén nội dung trò chuyện.” Lão nam nhân giống như đang khoe khoang tri thức ghê gớm:

“Bây giờ biết vì sao chính phủ các quốc gia phải nâng đỡ thương hiệu điện thoại di động của mình rồi chứ, Công hội thương nhân chúng ta cũng nên có thiết bị liên lạc chuyên dụng của mình, đổi hôm khác tôi vào trong linh cảnh tìm xem.”

Cái này là cái gì cùng cái gì vậy? Trong lòng ngài Bill yên lặng thở dài, nói: “Rõ, thứ bảy tôi sẽ phó ước.”

Cúp điện thoại, tiếng bước chân từ phía sau vang lên.

Trợ lý cuộc sống khoác váy ngủ tơ lụa mỏng manh, vuốt mái tóc vàng đi ra, cầm trong tay một ly rượu whisky.

“Hội trưởng tìm anh có chuyện gì?” Cô đưa ly qua.

“Hội trưởng hẹn tôi thứ bảy gặp mặt, nguyên nhân cụ thể chưa nói.” Ngài Bill tiếp nhận chén rượu, nhấp một ngụm, thở dài:

“Tôi cũng muốn về nước rồi, mùi vị bị câu lạc bộ Tửu Thần nhằm vào thật không tốt, may mắn từ chỗ Nguyên Thủy mua Phá Sát Phù, chúng nó khiến ta có đủ năng lực phòng bị chuyện ngoài ý muốn.”

Nữ trợ lý lại giữ ý kiến bất đồng: “Vật phẩm tiêu hao mạnh nữa, dùng hết là không còn, đạo cụ lại có thể lặp đi lặp lại sử dụng. Thân ái, vụ mua bán này cũng không có lời.”

“Không, rất có lời!” Ngài Bill cười ha ha nói:

“Giày Hoạt Sạn chỉ có thể bảo vệ tôi năm lần, mà Phá Sát Phù có thể bảo vệ tôi hai mươi lần, cho nên, ở trong mắt tôi, nó so với đạo cụ càng quan trọng hơn. Giá trị của một vật phẩm, không thể đơn thuần xem bản thân nó, phải muốn nhu cầu.

“Hơn nữa, nó là đạo cụ nghề nghiệp Hư Không, trùng lặp với thuộc tính của tôi, không phải không thể thay thế.

“Mặt khác, tôi còn đạt được một món đạo cụ của người tu hành cổ đại, nó chưa chắc mạnh bao nhiêu, nhưng có một

thuộc tính quý giá —— khan hiếm!

“Chờ về nước, tôi liền bán đấu giá nó, tôi sẽ thông báo linh cảnh hành giả trong Hoa kiều, trong tay tôi có một món đạo cụ của người tu hành cổ đại hoa quốc, là đồ cổ cực có giá trị lịch sử, tượng trưng cho văn minh cổ quốc huy hoàng, nhưng nó vô ý lưu lạc hải ngoại. Tin tưởng tôi, bọn họ sẽ sốt ruột không dằn nổi mua về, không để đồ cổ của tổ quốc xói mòn bên ngoài.”

Cô gái tóc vàng bị thuyết phục, vẻ mặt đầy khâm phục: “Oh, thân ái, anh thật sự là thương nhân khôn khéo.”

…

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh từ phòng Quan Nhã đi ra, lười nhác ngáp một cái.

Tối hôm qua bị đánh không uổng, hắn sau khi tu dưỡng khỏi đầu gối, rón rén lẻn vào phòng Quan Nhã, lấy phòng quá bừa làm lý do, đề xuất muốn ngủ cùng nhau.

Quan Nhã hiếm thấy không từ chối, đại khái cô cũng cảm nhận được nguy cơ, cảm thấy nên cho bạn trai trẻ một chút ngon ngọt.

Tuy cần số của hắn chưa thể bịt lại lỗ hổng của Quan Nhã, nhưng ôm thân thể mềm mại đầy đặn của ngự tỷ ngủ một đêm, Trương Nguyên Thanh cảm thấy, đây là cách mạng hướng về thắng lợi tiến một bước dài.

Chung chăn gối, cọ một chút còn có thể xa nữa sao?

Cọ chút làm được rồi, thăm cung điện của đứa nhỏ còn có thể xa sao?

Hắn khẽ ngân nga, đi vào phòng tắm giặt quần lót.

Hôm nay trên bàn cơm chỉ có hắn, Quan Nhã và Khương Tinh Vệ, Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi lấy thân thể không khoẻ, dạ dày không thoải mái các loại lý do, từ chối tham dự bữa sáng.

Sau khi hiệu quả của Đào Hoa Phù qua đi, hai cô liền tắt Q, xấu hổ đến hoài nghi cuộc đời, cả một đêm cũng chưa phản ứng lại.

Chương 1097: Vô đề (1)

“Các chị ấy không ăn sáng sao?” Khương Tinh Vệ vừa nghe liền mừng rỡ, còn có loại chuyện tốt này?

Liền nói: “Vậy phần kia của hai chị ấy liền cho em ăn đi, từ nhỏ thầy đã dạy em, không thể lãng phí thức ăn.”

“Reng reng reng ~ “

Điện thoại di động trong túi Trương Nguyên Thanh vang, vừa xem người gọi tới, hắn nhất thời tinh thần rung lên, vội vàng nhận cuộc gọi.

“Lý huynh, nghĩ xong rồi?” Hắn mỉm cười nói.

“Tôi có thể gia nhập đội tuần tra, nhưng không thể điền tin tức thân phận, lại càng sẽ không gia nhập chính phủ, mà là lấy thân phận nhân viên lâm thời tồn tại.” Lý Thuần Phong nói:

“Phương diện công tác, tôi sẽ dốc hết tất cả khả năng giúp cậu, chuyện ở ngoài công tác, cậu không thể cưỡng cầu, không thể thăm dò riêng tư của tôi. Nếu đáp ứng, tôi hôm nay có thể đến Tùng Hải đưa tin.”

Quả nhiên là thành viên tổ chức bí ẩn, nhưng anh đưa ra nhiều yêu cầu như vậy, tương đương là nói cho tôi biết anh có vấn đề, chẳng qua, cái này coi như là một loại thẳng thắn thành khẩn, không hổ là bạn bè từng chung hoạn nạn… Trương Nguyên Thanh cười nói:

“Không thành vấn đề, nhưng chúng ta cần lập một phần khế ước, anh không thể lấy bất cứ phương thức nào đạt tới mục đích hại tôi.”

Lý Thuần Phong không do dự: “Được!”

Kết thúc trò chuyện, hắn lập tức gửi địa chỉ biệt thự vịnh Phó gia cho Lý Thuần Phong.

Ăn xong bữa sáng, tiếng chuông điện thoại di động lại một lần nữa vang lên, người gọi tới là Phó Thanh Dương.

“Lão đại, chuyện gì, tôi đang muốn nói với anh, có một đồng nghiệp mới hôm nay sẽ đến Tùng Hải, tôi dẫn tới đây xử lý thủ

tục vào làm, vấn đề của hắn có chút phiền toái.” Trương Nguyên Thanh nói một lần yêu cầu của Lý Thuần Phong.

“Được!” Phó Thanh Dương trước sau như một thỏa mãn hắn.

“Nhưng cái này không phù hợp lưu trình, lão đại anh thực đồng ý?”

“Cấp dưới của cậu, tự mình phụ trách khống chế, xảy ra vấn đề tự cậu chịu trách nhiệm!” Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

Đây là phong cách của Phó Thanh Dương, hắn có thể rất hào phóng thỏa mãn đại bộ phận yêu cầu của bạn, nhưng chưa bao giờ làm bảo mẫu cùng giáo viên.

“Ngài tìm tôi có chuyện gì?” Trương Nguyên Thanh kéo đề tài về.

“Có nhiệm vụ cần cậu đi một chuyến.” Phó Thanh Dương nói.

Lại có nhiệm vụ? Phá Sát Phù mình còn chưa vẽ xong đâu!

Trương Nguyên Thanh hỏi: “Lão đại, Phá Sát Phù tôi còn chưa vẽ xong đâu.”

“Đội tuần tra Tùng Hải chỉ có cậu và Quan Nhã rảnh.” Phó Thanh Dương chặn lại hắn từ chối, sau đó giải thích:

“Không phải chuyện cấp tốc, cậu có thể để hai ngày nữa lại xử lý, một trong những nhân vật chính của sự kiện, là đồng bạn của cậu ở trong phó bản giết chóc.”

Đồng bạn trong phó bản giết chóc, mạng lưới quan hệ, thành viên tổ chức của hắn ở trong Ngũ Hành minh, Trương Nguyên Thanh nhất thời không từ chối nữa, chủ động hỏi:

“Cụ thể là chuyện gì? Ai gặp phiền toái?”

Phó Thanh Dương nói:

“ ‘Bạch Hổ Vạn Tuế’ thành phố Tĩnh Hải tỉnh Tán Trang hôm trước gặp ám sát, đang bị thương nặng hôn mê, phân bộ thành phố Tĩnh Hải không đủ nhân thủ, hy vọng đội tuần tra Tùng Hải có thể giúp đỡ điều tra, truy bắt hung thủ.”

Bạch Hổ Vạn Tuế bị người ta ám sát? Trương Nguyên Thanh nhíu mày, ấn tượng của hắn đối với Bạch Hổ Vạn Tuế vẫn là

rất khắc sâu, trong thành viên chính phủ trong phó bản giết chóc đi theo hắn lăn lộn, Bạch Hổ Vạn Tuế là tinh anh trong đó.

Chủ yếu là, rất hiểu liếm hắn.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói:

"Căn cứ đồng nghiệp thành phố Tĩnh Hải điều tra, kẻ tập kích theo dõi Bạch Hổ Vạn Tuế rất lâu rồi, hàng xóm xung quanh hắn đều bị âm thầm ảnh hưởng, trở thành cơ sở ngầm của kẻ tập kích.

"Sau lần đầu tiên tập kích chưa thành công, rất nhanh đã ở trong bệnh viện tiến hành lần ám sát thứ hai, một lần này thiếu chút nữa giết chết 'Bạch Hổ Vạn Tuế', hắn đến nay hôn mê bất tỉnh.

"Tôi phỏng đoán, kẻ tập kích còn có thể có lần thứ ba. Trước mắt tôi lấy danh nghĩa đi công tác phái hai tiểu đội đóng quân Tùng Hải ở trong bệnh viện bảo hộ sát bên người, nhưng phòng giặc chỉ có thể nhất thời, hơn nữa tiểu đội trú đóng không thể rời khỏi khu trực thuộc quá lâu. Cậu chế tác xong Phá Sát Phù, mau chóng chạy đi xem đi."

Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: "Vì sao không hướng phân bộ Bàng thị cầu viện?"

Thành phố Tĩnh Hải chỉ là một thành thị Địa cấp, số lượng cao thủ có hạn, không đủ nhân thủ có thể lý giải, nhưng tỉnh Tán Trang là tỉnh lớn, phân bộ Bàng thị nhân thủ vẫn là rất đầy đủ, không nên chật vật như thế.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Phân bộ Tĩnh Hải từ chối hướng phân bộ Bàng thị cúi đầu, bọn họ cho rằng mọi người là cùng cấp, cầu viện nên lựa chọn phân bộ cao hơn một cấp."

"…" Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, tôi thế mà không có lời nào để nói.

Hắn nhất thời nhớ tới kết cấu tổ chức các phân bộ lớn của tỉnh Tán Trang. Bình thường mà nói, phân bộ chỗ tỉnh lị thống lĩnh hành giả chính phủ toàn bộ tỉnh, thống lĩnh các phân bộ nhỏ lấy thành thị cấp Địa làm đơn vị.

Chương 1098: Vô đề (2)

Phân bộ tỉnh lị là tổng bộ của bọn họ, cao thủ là nhiều nhất toàn bộ tỉnh.

Nhưng tỉnh Tán Trang không quá giống, tỉnh lị tỉnh Tán Trang là Bàng Giải thị, nhưng thực lực chỉnh thể phân bộ Bàng Giải thị, so với phân bộ nhỏ khác trong tỉnh không mạnh tới đâu.

Bởi vì hành giả chính phủ tỉnh Tán Trang, tương đối chia đều phân tán ở các đại thành thị cấp Địa, thực lực không chênh lệch nhau lắm, các phân bộ nhỏ của tỉnh ai cũng không phục ai, đều cho rằng mọi người là cùng cấp.

“Rõ rồi.” Trương Nguyên Thanh kết thúc trò chuyện, quay đầu vào phòng ngủ.

Ba rưỡi chiều.

Trương Nguyên Thanh nhận được điện thoại của Lý Thuần Phong, lập tức buông bút lông, giẫm giấy vàng bỏ đi phủ kín toàn bộ phòng, rời khỏi phòng ngủ, lái xe Nữ Vương tới cửa tiểu khu.

Vài phút sau, chiếc xe nhỏ màu trắng đến cửa, Trương Nguyên Thanh xuyên qua cửa kính xe, thấy một thanh niên đeo kính râm, khí chất thư sinh, sắc mặt bình tĩnh đứng ở cạnh trạm gác.

Hắn ngũ quan rất thanh tú, hào hoa phong nhã, giống giáo viên dạy toán trong trường cấp ba.

Rõ ràng là Lý Thuần Phong.

“Tu tu ~ “

Trương Nguyên Thanh ấn còi, sau đó thò đầu ra, hướng tới bảo vệ cửa hô:

“Anh ta là bạn tôi, phiền để anh ta vào, tôi quên mang thẻ cổng rồi.”

Đổi là người khác nói như vậy, bảo vệ cửa khẳng định không quan tâm, vừa thấy là Trương Nguyên Thanh, liền lập tức cho đi.

Từ khi mua thêm biệt thự vịnh Phó gia, Trương Nguyên Thanh thỉnh thoảng mua một phần hoa quả đưa đến công ty quản lý bất động sản bên kia, bảo vệ cửa bên này còn có đãi ngộ đặc thù, hắn đặt ở trong trạm gác một thùng thuốc lá xịn.

Bây giờ bảo vệ cửa lúc thay ca, chuyện thứ nhất chính là ngồi ở dưới điều hòa châm một điếu thuốc lá xịn, cảm giác mình thành lãnh đạo ngồi văn phòng.

Chủ nhà trong vịnh Phó gia không giàu có cũng tôn quý, nhưng cực ít có ai sẽ bỏ ra tinh lực cùng tiền tài lớn như vậy giao tiếp với bên quản lý bất động sản, gặp vấn đề, bọn họ bình thường là tìm lãnh đạo công ty quản lý bất động sản.

Chờ Lý Thuần Phong tiến vào tiểu khu, mở cửa ghế phụ ra, Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Không lái xe tới sao?”

Lý Thuần Phong giọng điệu bình tĩnh hỏi ngược lại:

“Tôi là làm việc cho cậu, vì sao còn phải lái xe? Chẳng lẽ không phải nên do cậu cung cấp sao.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, “Thái độ công tác của anh rất giống một vị đồng nghiệp trước kia của tôi, chúng tôi gọi hắn là đấu sĩ ngược vòng.”

Khi nói chuyện, Trương Nguyên Thanh lặng yên mở Tinh Mâu, đánh giá cung Mệnh của Lý Thuần Phong.

Cung Mệnh là trung tâm cùng cơ sở của mười hai tướng cung, đại biểu vận mệnh của một người, đây là thứ thủ đoạn bình thường không thể thay đổi.

Xuất phát từ bảo hiểm, hắn muốn xem xem Lý Thuần Phong có vấn đề hay không, dù sao người bạn quen biết trong phó bản này có dựa vào tổ chức bí ẩn.

Cung Mệnh tương xứng với tướng mạo, không dịch dung, không biến thân, cũng không phải đại lão nhìn cung Mệnh một cái có thể mù mắt chó của mình… Trương Nguyên Thanh âm thầm thở ra một hơi.

Lúc này, Lý Thuần Phong đẩy mắt kính, nói:

“Chúc mừng tấn thăng Thánh Giả!”

Trương Nguyên Thanh cười lên: “Nói đi cũng phải nói lại, lúc trấn âm Dương, anh cũng đã cấp 3, điểm kinh nghiệm đã vượt qua 50% rồi nhỉ, vì sao không tham gia phó bản giết chóc? Tôi còn từng chờ mong ở trong phó bản giết chóc nhìn thấy anh.”

Lý Thuần Phong nghiêm trang nói:

“Bởi vì có cậu!”

Gì? Trương Nguyên Thanh chưa phản ứng lại, liền nghe Lý Thuần Phong giọng điệu bình tĩnh nói:

“Tôi đoán được cậu sẽ tham gia phó bản giết chóc, cho nên cố ý tránh đi, giống cậu nhân vật thiên tài như vậy, tổ chức tà ác sẽ không để cậu thuận lợi thăng cấp, nhất định sẽ tìm cách âm mưu.

“Tôi tốn hai ngày thời gian làm một cái mô hình, phân tích ra xác suất cậu còn sống vượt qua phó bản giết chóc không tới 10%, cho nên lựa chọn bỏ qua tham gia.

“Đáng tiếc, đề bài này tôi đã làm sai.”

Không, không sai, nếu tôi không phải bật hack, quá nửa thật sự chết ở trong phó bản giết chóc rồi… Trương Nguyên Thanh cầm vô-lăng, trêu chọc nói:

“Giống tôi loại thiên tài này, không phải số liệu có thể cân nhắc.”

Lý Thuần Phong trịnh trọng gật đầu: “Quả thật, tôi về sau sẽ cải tiến lối suy nghĩ!”

Thật nghiêm chỉnh, cũng không biết nói giỡn, trong phó bản trấn âm Dương quá khẩn trương, sao chưa phát hiện đây là một khúc gỗ. Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

Không bao lâu, xe hơi màu trắng dừng ở ngoài biệt thự nhà nghèo, Trương Nguyên Thanh cài phanh tắt máy, mở cửa xe, vừa dẫn Lý Thuần Phong tiến vào biệt thự, vừa chỉ vào cách vách, nói:

“Nơi đó là chỗ ở của trưởng lão Phó Thanh Dương, tôi thay anh ở bên đó đòi một phòng, anh về sau ở ngay nơi đó.”

Lý Thuần Phong phóng mắt nhìn, biệt thự cách vách cực kỳ khí phái, một lầu chính ba tầng, cộng thêm hai lầu phụ, dùng

hành lang nối liền với nhau, giống như cung điện.

Sân trước cực kỳ rộng rãi, gieo trồng các loại cây cảnh đắt đỏ, giữa sân còn có một suối phun.

Chương 1099: Vô đề (3)

So sánh, căn "hào trạch" này Nguyên Thủy Thiên Tôn ở, liền tỏ ra không xa hoa gì nữa, tuy Lý Thuần Phong biết, nó cũng tất nhiên giá trị đắt đỏ.

Biệt thự lớn khí phái như vậy, tự nhiên không thiếu một căn phòng, nhưng mà…

"Đùa cái gì vậy, để tôi ở cùng chỗ với trưởng lão Ngũ Hành minh?" Vẻ mặt bình tĩnh của Lý Thuần Phong rốt cuộc lộ ra một nụ cười lạnh: "Cậu nhìn nhầm tôi rồi."

"Nhìn nhầm cái gì?"

"Nhìn nhầm lá gan của tôi."

Hai người tiến vào đại sảnh biệt thự, Trương Nguyên Thanh hướng bốn nữ thành viên chờ đợi ở trong phòng khách giới thiệu:

"Lý Thuần Phong, Học Sĩ cấp 3, đồng đội mới sau này của chúng ta, về sau có bất cứ vấn đề nào trên học thuật, kỹ thuật, đều có thể tìm hắn. Tiểu đội chúng ta không thiếu tuyển thủ kiểu chiến đấu, nhưng rất thiếu một vị nhân tài bằng cấp cao như vậy nha."

Hắn quay sang hướng Lý Thuần Phong giới thiệu:

"Khương Tinh Vệ, Tạ Linh Hi, Tinh Vệ là Hỏa Ma. Tạ Linh Hi là dòng chính Tạ gia."

Hắn chưa giới thiệu Nữ Vương cùng Quan Nhã, hai vị đại gia đều là người quen cũ.

Quan Nhã tiến lên, vươn tay, cười nói: "Đã lâu không gặp!"

Lý Thuần Phong vội vươn tay, bắt với cô một lần, gật đầu nói: "Đã lâu không gặp, chúc mừng tấn thăng Thánh Giả."

Hắn tiếp theo cũng bắt tay với Nữ Vương một cái.

Khương Tinh Vệ chống nạnh cười to nói: “Lý Thuần Phong phải không, về sau anh cứ theo em lăn lộn đi, em bảo kê anh!”

Cô đi đến bên cạnh Lý Thuần Phong, hào sảng vỗ cánh tay đối phương, “Tùng Hải là địa bàn của em, anh có nhu cầu gì cứ nói với em, Nguyên Thủy Thiên Tôn không thỏa mãn được anh, em đến thỏa mãn, nhà của em rất có tiền.”

“Được!” Lý Thuần Phong gật gật đầu, có chút kinh ngạc đánh giá cô gái tóc đỏ, hắn không ngờ mình thế mà lại được vị tiểu Thánh Giả này yêu thích như thế.

Sự vui sướng khóe mắt đuôi lông mày tràn ra kia, tuyệt đối không phải hào sảng cùng khách sáo, là phát ra từ trong lòng.

Quan Nhã thân là thám báo nhếch khóe miệng, “Anh đừng cao hứng quá sớm, con bé chỉ là cảm thấy có người có thể làm bài tập cho nó.”

Lý Thuần Phong: “? ? ?”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng răn dạy: “Lý Thuần Phong là Học Sĩ, xin đừng dùng bài tập học sinh cấp hai vũ nhục hắn.”

Sắc mặt Lý Thuần Phong vừa có chuyển biến tốt, liền nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn bổ sung: “Tôi sẽ không vũ nhục anh ấy, tôi sẽ chỉ để anh ấy giúp tôi viết luận văn.”

Lý Thuần Phong bỗng nhiên muốn từ chức.

Hai ngày sau, trong phòng sách của Phó Thanh Dương.

Trương Nguyên Thanh vành mắt thâm quầng, mang một xấp Phá Sát Phù thật dày đưa tới trước bàn:

“Năm mươi tấm đều ở đây rồi, may mắn không làm nhục mệnh.”

Phó Thanh Dương liếc một cái, hài lòng gật đầu:

“So với dự tính sớm hơn một ngày. Tôi từng nói, cậu là loại hình áp lực càng lớn, càng vượt dòng mà lên, nghịch cảnh có thể kích phát tiềm lực của cậu, an nhàn sinh hoạt sẽ chỉ ăn mòn mũi nhọn của cậu.

“Đi xử lý vấn đề thành phố Tĩnh Hải đi.”

Trương Nguyên Thanh rời khỏi phòng sách, quay đầu liền gõ mở cửa phòng Linh Quân.

“Ai thế?”

“Tôi!”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng chó không thể đi vào.”

“Lão sư, tôi có chuyện quan trọng đến gặp, cực kỳ quan trọng.”

Linh Quân lúc này mới mở cửa phòng, hừ hừ nói: “Có rắm thì đánh.”

Trương Nguyên Thanh không nói hai lời, lấy ra một tấm “Đào Hoa Phù”, nói:

“Thật ra, ngày đó tôi quả thật dùng tà thuật, đây là Đào Hoa Phù lấy linh lục phối tài liệu nghề nghiệp Nhạc Sĩ chế tác, sau khi sử dụng có thể làm người ta đào hoa quấn thân.

“Đây là thứ tôi hiếu kính lão sư.”

“Huynh đệ tốt, mời vào!” Linh Quân vẻ mặt thành khẩn nói, cũng yên lặng kéo túi quần ra.

Trương Nguyên Thanh biết điều nhét vào, vừa đi vào phòng, vừa nói:

“Lão sư, tôi tối hôm qua đã ngủ cùng chị Quan Nhã, tôi cảm thấy cáo biệt thân thể đồng tử là chuyện sớm hay muộn, nhưng chị ấy vẫn có chút kháng cự, cho nên muốn đến thỉnh giáo một phen.”

Linh Quân vội vàng mở ra kết giới, trợn mắt há hốc mồm nói:

“Cậu cũng lên ngủ trên giường cô ấy rồi, còn chưa công thành?”

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi là muốn, nhưng cô ấy chưa chuẩn bị sẵn sàng, cần tôn trọng phụ nữ chứ.”

“Cô ấy nếu không đồng ý, sẽ không để cậu lên giường, phụ nữ là rụt rè, cô ấy vĩnh viễn sẽ không chủ động nói, loại thời điểm này phải dỗ chứ. Cậu, cậu thực con mẹ nó là tên ngu xuẩn, cậu cút đi, tôi không có đệ tử như cậu.” Linh Quân thu bùa rồi, liền trở mặt.

…

Thành phố Tĩnh Hải ở cách vách thành phố Kim Sơn, cách Tùng Hải một tiếng rưỡi lộ trình.

Sáu giờ chiều, Trương Nguyên Thanh dẫn các đội viên, ngồi xe MPV đến bệnh viện nhân dân thành phố Tĩnh Hải.

Hai đội trưởng đội trú đóng Tùng Hải cùng một đội trưởng của thành phố Tĩnh Hải đã sớm chờ ở ngoài tòa nhà bệnh viện.

Phó Thanh Dương phái đi bảo hộ Bạch Hổ Vạn Tuế là Bạch Long cùng Đường Quốc Cường, đều là người quen cũ.

“Ngụy Nguyên Châu, Ôn Thần cấp 4, đội trưởng tiểu đội số 3 thành phố Tĩnh Hải.” Bạch Long giới thiệu.

Chương 1100: Kẻ tập kích kỳ quái (1)

Vị đội trưởng thành phố Tĩnh Hải này, tuổi chừng ba mươi, mày kiếm, mũi cao, tuấn lãng đoan chính, khí chất ôn hòa trầm ổn, cho người ta ấn tượng đầu tiên vô cùng tốt.

Thánh Giả cấp 4, còn là đội trưởng? A, anh cũng là đấu sĩ vòng lại sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một câu, lễ phép bắt tay với hắn, hỏi:

“Bạch Hổ Vạn Tuế thế nào?”

“Hắn bị thương rất nặng, đạo cụ Mộc Yêu giai đoạn Siêu Phàm phối hợp thủ đoạn chữa bệnh, ổn định thương thế, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.” Đường Quốc Cường nói.

“Vì sao không dùng sinh mệnh nguyên dịch?” Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

“Tư cách của hắn còn chưa đủ.” Ngụy Nguyên Châu giải thích: “Dựa theo quy định, chỉ có chấp sự mới có thể xin, sử dụng sinh mệnh nguyên dịch. Hơn nữa Bạch Hổ Vạn Tuế bây giờ tình hình vết thương đã ổn định.”

Không phải mỗi một lãnh đạo đều là Phó Thanh Dương nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái một tiếng, hắn hưởng thụ quen tổ chức rót tài nguyên vào, muốn cái gì cho cái đó, tư cách không đủ, Phó Thanh Dương cũng có thể thay hắn dẹp yên.

Nhưng đây không phải điều thường gặp.

“Hắn nếu vẫn bị nghề nghiệp tà ác theo dõi, nằm thêm ở bệnh viện một ngày, liền thêm một phần nguy hiểm, lập tức dẫn tôi đi phòng bệnh.” Trương Nguyên Thanh bước vào tòa nhà bệnh viện.

Quan Nhã, Nữ Vương, Khương Tinh Vệ, Lý Thuần Phong cùng Tạ Linh Hi đi theo hắn tiến vào tòa nhà bệnh viện.

Ngụy Nguyên Châu đảo qua đội tuần tra đến từ Tùng Hải này, trong đôi mắt ôn nhuận bình tĩnh hiện lên sự kinh ngạc.

Bọn họ mặc đồng phục hành động thống nhất, lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng người đẹp con lai kia cầm đầu. Nguyên Thủy Thiên Tôn không đề cập tới, vị mỹ nữ con lai tóc dài hơi xoăn kia, bộ dạng vừa trắng trẻo vừa xinh xắn.

Giày quân đội cao cổ, quần dài chiến thuật leo trèo, ống quần nhét vào trong giày quân đội cao cổ, thân trên là áo ba lỗ co giãn màu đen, phối hợp một cái áo khoác nhạt màu.

Chân dài, eo nhỏ, ngực bự, dáng người đầy đặn cao gầy triển lộ vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng lại anh khí bừng bừng, không tỏ ra kiều mỵ.

Cô gái kiều diễm đeo vòng tai bạc cũng mặc tương tự, nhưng quyến rũ có thừa, anh khí không đủ, về phần hai cô gái nhỏ, đang tuổi thanh xuân, ngược lại như là nữ học sinh cấp ba lúc học quân sự, hoặc cô gái hot trên mạng chơi cosplay.

Đương nhiên, Ngụy Nguyên Châu kinh ngạc không phải vẻ đẹp của nữ thành viên đội tuần tra, mà là hắn từng xem đấu lôi đài, biết Quan Nhã và Khương Tinh Vệ, biết tầng cấp của các cô.

Một đội ngũ ba vị Thánh Giả, phối trí như vậy khó tránh khỏi làm người ta kinh ngạc than thở.

Trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, Trương Nguyên Thanh thấy được Bạch Hổ Vạn Tuế, người trẻ tuổi cương nghị sáng sủa kia trong ấn tượng đã mặc vào quần áo bệnh nhân, đeo mặt nạ dưỡng khí, cắm ống truyền dịch, hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường bệnh.

Làn da màu tiểu mạch ảm đạm, thiếu bóng loáng cùng hồng hào.

Ba người Quan Nhã Lý Thuần Phong cùng Ngụy Nguyên Châu tiến vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, người còn lại thủ ở bên ngoài.

“Thương thế của hắn thế nào?”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía đội trưởng thành phố Tĩnh Hải anh tuấn ôn hòa.

“Ngoại thương ổn, thật sự khó giải quyết là cổ trùng cùng cổ độc, cổ trùng ký sinh ở trong nội tạng của hắn đã khu trừ, nhưng trong máu tiềm tàng lượng lớn trứng trùng, bây giờ mỗi ngày đều phải thay máu.” Ngụy Nguyên Châu thở dài:

“Cổ độc cũng khu trừ hơn phân nửa, bộ phận nhỏ lưu lại ở trong thân thể, cần thời gian trừ độc.”

Hắn ép giọng rất thấp, như sợ quấy rầy đến Bạch Hổ Vạn Tuế ngủ say, đồng thời đưa qua một phần văn kiện, thấp giọng nói:

“Hắn lần đầu tiên gặp tập kích là ở trong nhà, kẻ tập kích kia lấy ra địa chỉ của hắn, cùng ở trong nhà bố trí mai phục. Lúc Bạch Hổ Vạn Tuế lao ra khỏi nhà, kẻ tập kích đuổi theo hắn mấy km, cuối cùng gây ra động tĩnh quá lớn, mới không thể không từ bỏ, thoát khỏi hiện trường.

“Đây là báo cáo điều tra, cậu xem trước, có vấn đề gì có thể hỏi tôi.”

Vị Thánh Giả này giọng điệu rất ôn hòa, làm việc rất tỉ mỉ, Trương Nguyên Thanh ở trên người hắn cảm giác được một loại khí chất “quân tử khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc”, trời sinh cho người ta hảo cảm.

Không giống các chấp sự Tùng Hải, Hàng thành kia, trên người luôn loáng thoáng giữ kẽ cùng cao ngạo.

“Cảm ơn nhiều!”

Trương Nguyên Thanh mỉm cười tiếp nhận văn kiện, chưa mở ra đọc, mà là đưa cho Quan Nhã.

Quan Nhã mở văn kiện, cúi đầu, nghiêm túc đọc hết báo cáo điều tra, nhíu mày nói:

“Hung thủ là Thông Linh Sư cấp 4, không phải người tổ chức tà ác, hắn là tán tu, có ân oán rất sâu với Bạch Hổ Vạn Tuế, hắn đã trêu vào người nào?”

Cô nói nửa câu sau là nhìn Ngụy Nguyên Châu hỏi.

Ngụy Nguyên Châu lắc đầu:

“Không rõ!”

“Cô làm sao phán định hung thủ là tán tu?”

Chương 1101: Kẻ tập kích kỳ quái (2)

Quan Nhã kêu a một tiếng:

“Hung thủ đã có thể ẩn núp đến chỗ ở của Bạch Hổ Vạn Tuế, nếu là thành viên tổ chức tà ác, hoàn toàn có thể thu thập DNA trở về, mượn tổ chức đạo cụ nguyền rủa. Tuy không phải máu, không có cách nào trực tiếp nguyền rủa giết chóc, nhưng nguyền rủa vẫn như cũ có thể làm Bạch Hổ Vạn Tuế bị thương nặng, sau đó lại ra tay tập kích, Bạch Hổ Vạn Tuế nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

“Nhưng hung thủ lại lựa chọn lẻn vào nhà, bôi cổ độc, trứng trùng ở trên tay nắm cửa, phát tán ở trong không khí, sau đó thừa dịp Bạch Hổ Vạn Tuế trúng độc vật lộn, cái này nói lên hung thủ không phải người của tổ chức tà ác, hắn không có cách nào đạt được một đạo cụ có hiệu lực nguyền rủa.”

Nguyền rủa là kỹ năng Thánh Giả cấp 6 mới có thể nắm giữ.

Ngụy Nguyên Châu khẽ gật đầu, tán đồng suy đoán của cô.

Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Lần tập kích thứ hai thì sao?”

Quan Nhã nói:

“Lần tập kích thứ hai, hắn lẻn vào bệnh viện, dẫn nổ trứng trùng trong cơ thể Bạch Hổ Vạn Tuế ở khoảng cách gần, sau đó cứng rắn xông vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, ý đồ giết chết hắn. Nhưng bị Ngụy đội trưởng dẫn đội ngăn chặn.”

Ngụy Nguyên Châu thở dài một hơi:

“Đáng tiếc, vẫn để hắn đào tẩu.”

“Tôi nói một chút đặc thù cơ bản của vị Thông Linh Sư kia, chiều cao trung bình, trung lão niên, tuy hắn lúc ấy đeo khẩu trang cùng mũ, tóc bạc bên mai không ít, nếp nhăn khuôn mặt cũng rất rõ ràng.”

“Thể thuật bình thường, loại hình hóa cổ là độc tố, tốc độ, lực lượng bậc trung. Mặt khác, trình độ của hung thủ ở phương diện cổ trùng cực cao, am hiểu mang trứng trùng, cổ trùng nhỏ bé rải ở trong không khí.”

“Không cẩn thận sẽ trúng chiêu.”

Quan Nhã chen vào một câu: “Căn cứ hành vi hung thủ phân tích, hắn có khả năng sẽ tập kích lần thứ ba, cũng có khả năng lựa chọn lùi bước, cái này xem hắn thù hận đối với Bạch Hổ Vạn Tuế sâu hay cạn.”

Xem ra phải cứu tỉnh Bạch Hổ Vạn Tuế trước rồi nói sau. Ài, thật sự không muốn dùng nó. Trương Nguyên Thanh lập tức đưa tay chộp vào không trung, lấy ra một cây quyền trượng dây leo bện, đỉnh được khảm đá quý xanh biếc.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Ngụy Nguyên Châu, hắn cầm gậy chống chỉ về phía Bạch Hổ Vạn Tuế, kích phát năng lực chữa trị của đạo cụ.

Đá quý xanh biếc nở rộ ánh sáng xanh lục tinh thuần ôn hòa, bao phủ Bạch Hổ Vạn Tuế trên giường bệnh.

Vài giây sau, khuôn mặt Bạch Hổ Vạn Tuế nổi lên những mạch máu màu đen, dưới làn da càng có những con trùng nhỏ luống cuống đi động, như bị kinh hãi, bức thiết muốn chạy trốn khỏi kí chủ.

“Ọe ~ “

Bạch Hổ Vạn Tuế trên giường bệnh nghiêng đầu, nhào vào bên giường bắt đầu nôn mửa, nôn ra từng đống to máu tanh hôi, trong máu có vô số con sâu mềm nhỏ bé bò.

Quá trình này kéo dài vài phút, gạch trơn bóng phủ đầy máu đen cùng sâu mềm.

Quan Nhã quay đầu bước ra khỏi phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, gọi Khương Tinh Vệ tới.

“Ý, thực ghê tởm!” Trên mặt Khương Tinh Vệ cũng không thấy chán ghét, ngược lại dùng mũi chân đi giẫm sâu mềm.

“Chuyện này em làm mới ghê tởm, mau diệt trùng.” Quan Nhã thúc giục.

Khương Tinh Vệ “Ồ” một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn phun ra, ngọn lửa nóng rực lao ra, lửa liếm vào sâu mềm, khiến chúng nó điên cuồng cựa quậy, cuối cùng quy về bình tĩnh, mùi cháy khét tràn ngập ở trong phòng bệnh.

“Ưm…” Bạch Hổ Vạn Tuế rên rỉ một tiếng, mơ mơ màng màng mở mắt, vừa mê mang vừa ngạc nhiên nhìn Quan Nhã cùng Trương Nguyên Thanh, vài giây sau, khuôn mặt tái nhợt mắt thường có thể thấy được hiện lên nét vui mừng:

“Thiên Tôn lão gia, Quan Nhã, hai người sao lại ở nơi này?”

Vừa nói xong, tựa như động tới vết thương, thanh âm chuyển thành rên rỉ.

“Nghe nói anh bị ám sát, phân bộ Tĩnh Hải hướng Tùng Hải xin viện trợ, tôi vừa nghe việc này, liền chủ động xung phong tới đây giúp anh. Yên tâm, có tôi ở đây, ai cũng không gây thương tổn được anh.” Trương Nguyên Thanh đứng ở bên giường bệnh, trịnh trọng nói.

Bạch Hổ Vạn Tuế sững sờ nhìn hắn, trong mắt hiện lên cảm động, được yêu mà sợ các loại cảm xúc, nhanh chóng che giấu đi, thấp giọng nói:

“Cảm ơn!”

“Hai người tới đây tôi liền an tâm rồi, bằng không lão tử rất có thể ù ù cạc cạc bị chơi chết, tôi cũng không biết tên kia có thù gì oán gì với tôi, cứ nhằm vào tôi mãi.”

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh cùng Quan Nhã nhìn nhau, người trước nhíu mày nói:

“Anh là nói, anh không biết kẻ tập kích là ai? Là như thế này, chúng tôi sau khi điều tra phân tích, phỏng đoán hung thủ có thể có thù oán với anh, không phải thường quy tổ chức tà ác săn giết trận doanh hợp pháp đơn giản như vậy.

“Anh gần đây có kết thù với ai không?”

Bạch Hổ Vạn Tuế nằm ở trên gối đầu mềm lắc lắc đầu:

“Hắn che mặt, tôi nhìn không thấy bộ dạng, nhưng tôi hẳn là không biết kẻ tập kích. Mọi người nghĩ, tôi vừa tấn thăng Thánh Giả không tới nửa tháng, nếu có kẻ địch giai đoạn Thánh Giả, tôi có thể sống sót vào giết chóc phó bản?”

Chương 1102: Kẻ địch ngoài dự liệu (1)

“Ly kỳ nhất là, hắn ngay cả tôi ở nơi nào cũng lấy ra được, lão tử là Thám Báo nha, nếu bị người ta theo dõi, tôi không có khả năng không phát hiện được.”

Thế này liền thú vị rồi, tuy tôi mộng tưởng làm đại thám tử giống như Sherlock Holmes, nhưng tôi thật ra là gà mờ… Trương Nguyên Thanh vừa đau đầu vừa vui sướng.

Loại vụ án này tầng cấp không cao lại đủ ly kỳ thế này, thích hợp nhất hắn sắm vai thám tử, nhưng hắn trên thực tế là hàng nhái.

Ừm, may mắn, tuy trợ thủ đại thám tử anh Binh không còn nữa, nhưng có một vị nữ trợ lý trẻ tuổi xinh đẹp. Trương Nguyên Thanh thuận thế nhìn về phía ngự tỷ con lai mặt trái xoan:

“Chị thấy thế nào?”

Quan Nhã vừa bực mình vừa buồn cười: “Cậu có phải muốn bắt chước đại thám tử phá án hay không? Chuyện này chị thấy không được, để cậu đến điều tra!”

Cái gì cũng không thể gạt được Thám Báo, nhưng đừng nói ra chứ, tôi sẽ xấu hổ. Ừm, ý tứ của Quan Nhã là, để mình dùng Tinh Tướng thuật quan sát kiểm tra tướng mạo “Bạch Hổ Vạn Tuế”, nếu có vận rủi hoặc huyết quang tai ương, liền nói lên hung thủ sắp tới còn có thể thử hành hung…

Ài, phương thức tra án như vậy không có một chút hàm lượng kỹ thuật… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái, trong mắt hiện lên một mảng ánh sao lấp lánh, như ngân hà nội liễm.

Trong nháy mắt, tướng mạo Bạch Hổ Vạn Tuế mười hai cung, rõ ràng không bỏ sót chiếu vào mi mắt.

Mười hai tướng cung tất cả bình thường, cung Ách không có mây đen bao phủ.

Xem ra kẻ tập kích ẩn núp rồi. Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi thất vọng, vậy thì khó xử lý, hắn không có khả năng ở lại thành phố Tĩnh Hải mãi, đám người đi rồi, Thông Linh Sư kia làm một phát hồi mã thương.

Trong lòng nghĩ, hắn quay đầu nhìn về phía Quan Nhã bên cạnh, đột nhiên ngẩn người.

Giữa đôi mắt Quan Nhã mây đen bao phủ, biểu thị sắp tới sẽ bị thương, Khương Tinh Vệ bên cạnh Quan Nhã cũng như thế, giữa đôi mắt có u ám bao phủ.

Cái này… Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, đã có phán đoán.

Hung thủ còn có thể đánh lén Bạch Hổ Vạn Tuế, nhưng bởi vì có tiểu đội này của mình ngăn chặn, cho nên Bạch Hổ Vạn Tuế không có bất cứ nguy hiểm gì, mà tướng mạo Quan Nhã cùng Khương Tinh Vệ, nói lên sau đây không lâu sẽ có một trận khổ chiến.

"Thù gì oán gì?" Hắn ngạc nhiên nói nhỏ.

Hung thủ không thể không biết, sau hai lần tập kích, chính phủ nhất định sẽ tăng mạnh phòng ngự, thậm chí bày ra thiên la địa võng, nhưng cho dù như vậy, vẫn lựa chọn ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế?

Cái này không phải thù đoạt vợ, hận giết cha, quả thực đều nói không thông.

Hắn vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm Bạch Hổ Vạn Tuế, nói:

"Anh gần đây từng làm chuyện gì, không nhất định là sau khi tấn thăng Thánh Giả. Trước khi vào phó bản giết chóc, anh có đắc tội người nào, hoặc là từng làm chuyện gì trái pháp luật kỷ cương?"

Nghe giọng điệu nghiêm túc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quan Nhã và Ngụy Nguyên Châu đồng thời nhìn về phía Bạch Hổ Vạn Tuế.

“Chuyện trái pháp luật loạn kỷ cương?” Sắc mặt Bạch Hổ Vạn Tuế nhất thời có chút quẫn bách, ấp a ấp úng nói:

“Sao đột nhiên hỏi cái này, tôi, ừm, tôi có đôi khi cũng sẽ lợi dụng chức vụ kiếm một ít cửa khác, kiếm chút thu nhập thêm thôi. Cậu biết đó, tổ chức cho chút tiền đó, tuy cũng không ít, nhưng ở thành phố Tĩnh Hải mua một căn nhà, tôi phải tích lũy ít nhất năm năm mới có thể trả nổi khoản đầu tiên.”

“Chẳng qua tôi chỉ là kiếm chút khoản thu nhập thêm, cũng chỉ mấy trăm ngàn, tôi có chừng mực, với lại, mọi người đều làm như vậy.”

Ngụy Nguyên Châu bên cạnh ho khan một tiếng, không vui nói:

“Đó là cậu, tôi từ trước tới giờ chưa từng làm ngoài, đừng mang sai lầm của mình quy tội hoàn cảnh cùng xã hội, chỉ cần cậu giữ được bản tâm, nhiều sự không sạch sẽ nữa cũng không thể nào ăn mòn ý chí.”

Bạch Hổ Vạn Tuế nhất thời có chút xấu hổ:

“Ngụy ca, em khẳng định không thể so sánh với anh, anh ở phân bộ chúng ta là có tiếng chính trực, nhưng anh xem, anh không thông đồng làm bậy với mọi người, anh liền bị bài xích, đến bây giờ còn không phải chấp sự.”

Trương Nguyên Thanh liếc Quan Nhã một cái, người sau khẽ gật đầu.

Khẳng định sẽ không là kiếm riêng loại chuyện này, nhưng đề cập trái pháp luật loạn kỷ cương, Bạch Hổ Vạn Tuế chỉ nói ra kiếm tiền nhanh, mà hắn thân thể suy yếu, trạng thái tinh thần không ổn, nếu nói dối, khẳng định không thể giấu được Quan Nhã. Lông mày Trương Nguyên Thanh dần dần nhíu lại.

Quan Nhã nói:

“Anh nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày này chúng tôi sẽ canh ở trong bệnh viện, nếu hung thủ ám sát anh dám đến, chúng tôi sẽ bắt thay anh.”

Nói xong, cô nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn khom lưng, yên lặng đi ra khỏi phòng bệnh.

“Đi đâu thế?” Quan Nhã hỏi.

“Tôi đi nhà vệ sinh một chuyến!” Trương Nguyên Thanh trả lời một câu.

Đi nhà vệ sinh xả đời đời con cháu vào bồn cầu, đáng chết, về sau nhất định phải nghĩ cách kiếm một món đạo cụ áp chế dục vọng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh hùng hổ mắng.

Chương 1103: Kẻ địch ngoài dự liệu (2)

Mười giờ tối, khách sạn Vô Ngân.

Hai chiếc xe bình điện chạy qua đường gồ ghề, rẽ ngoặt, chạy về phía khách sạn, cuối cùng đỗ ở cửa.

Khấu Bắc Nguyệt mặc đồng phục shipper mở ra thùng ship hàng, lấy ra một chồng hộp thức ăn, dẫn tiểu đệ của hắn, ngẩng đầu ưỡn ngực vào khách sạn.

“Tiểu Viên, tôi mang theo bữa khuya cho cô, ài, hai người đi ship hàng, kiếm tiền đúng là nhanh!”

Khấu Bắc Nguyệt đặt đồ ăn ở trước quầy, xuân phong đắc ý nói.

Nhóc mập tháo mũ bảo hiểm, ân cần cởi ra đồ ship, cũng phát biểu nghi hoặc của mình:

“Hai người đi ship đồ khẳng định kiếm tiền hơn một người, nhưng lão đại, phương thức kiếm tiền có rất nhiều, chúng ta vì sao phải đi ship đồ?”

Khấu Bắc Nguyệt nói như lẽ thường phải thế:

“Bởi vì không biết cái khác.”

Nhóc mập mở miệng, lại phát hiện mình không còn lời nào để chống đỡ, chỉ có thể cúi đầu cởi túi, bày ra từng cái hộp thức ăn.

Cách vài giây, hắn lại phát biểu nghi hoặc:

“Không đúng, muốn kiếm tiền còn không đơn giản, lão đại anh bây giờ là Thánh Giả, hoàn toàn có thể bán đạo cụ giai đoạn Siêu Phàm, trở thành triệu phú còn không đơn giản.”

Không đợi Khấu Bắc Nguyệt trả lời, Tiểu Viên thản nhiên nói:

“Đạo cụ giai đoạn Siêu Phàm, nếu không sử dụng nữa, chúng ta sẽ tặng cho hành giả Siêu Phàm trong tổ chức, đề cao năng lực ứng đối nguy hiểm của bọn họ, bảo đảm tỷ lệ sinh tồn.”

Nhóc mập bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn biết dưới trướng Vô Ngân đại sư có một tổ chức rời rạc, ngày thường rải rác ở các nơi, đợi tới lúc đại sư giảng kinh, mọi người mới sẽ tụ tập ở khách sạn Vô Ngân.

Lúc này, ở sâu trong khách sạn truyền đến tiếng thang máy “Đinh”, ngay sau đó, một ông lão mặt đầy tướng khổ, tràn đầy nếp nhăn, từ trong khách sạn đi ra.

Lão xỏ một đôi giày da cũ nhăn nhúm, mặc áo ngắn tay giá rẻ mười mấy tệ, cùng với quần dài màu đen rẻ tiền tương tự.

Làn da ông lão đen đến bóng loáng, trải rộng nếp nhăn, giống như lão nông vất vả cày cấy trên đồng ruộng, hoặc người làm công nhật dốc sức kiếm ăn ở công trường.

Có thể dễ dàng từ trên mặt lão nhìn thấy tang thương do cuộc sống tàn phá tạo ra.

“Chú Trương?”

Khấu Bắc Nguyệt nhìn thấy ông lão, lộ ra kinh ngạc lẫn vui mừng, nói: “Sao chú lại tới đây? Cháu vừa vặn mua bữa khuya, cùng nhau ăn nha.”

Ông lão mặt đầy tướng khổ khẽ lắc đầu, “Chú tìm Vô Ngân đại sư giải thích nghi hoặc, còn có việc, không ăn được.”

Do dự một chút, lão nhìn Khấu Bắc Nguyệt, hỏi: “Nghe Tiểu Viên nói, vụ án chị gái cháu đã kết rồi?”

Khấu Bắc Nguyệt dùng sức gật đầu:

“Cháu về sau không có chấp niệm nữa, sẽ chuyên tâm đi theo Vô Ngân đại sư tu hành. Đúng rồi, là Nguyên Thủy Thiên Tôn kia giúp cháu lật lại bản án, chú Trương có biết hắn không?

“Tiểu tử đó là một nhân tài, cháu phải thừa nhận, hắn mạnh hơn cháu một chút, hắn rất thân mật đối với chúng ta loại người này, để hôm khác cháu giới thiệu cho chú quen biết.”

Nghe vậy, trên khuôn mặt thế sự xoay vần kia, rốt cuộc lộ ra một nụ cười từ đáy lòng:

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Bắc Nguyệt, cháu là may mắn.”

Lão tựa như không giỏi ăn nói, lăn qua lộn lại chỉ là “may mắn”, “vậy thì tốt” các lời, sau đó tẻ ngắt, có chút xấu hổ, chất phác hướng ánh mắt về phía nhóc mập.

Khấu Bắc Nguyệt vội giới thiệu nói:

“Hắn là thành viên mới của chúng ta ‘Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí’, là tiểu đệ của cháu. Chú Trương là lão tiền bối trong tổ chức chúng ta, tính cách rất tốt.”

Có thể nhìn ra, Khấu Bắc Nguyệt rất thích vị trưởng bối hiền hòa này.

Một nông dân thật thà, có chút chất phác, có chút ngốc, không giỏi nói chuyện, không giỏi kết giao.

Đây là ấn tượng đầu tiên của nhóc mập đối với chú Trương.

Hắn cung kính cúi đầu, nói: “Chú Trương!”

Trên khuôn mặt hơi chất phác của ông lão hiện lên một mảng lúng túng.

Khấu Bắc Nguyệt nói:

“Chú Trương, nghe Tiểu Viên nói, chú đoạn thời gian trước bị người chính phủ đả thương? Ai làm, có nặng lắm không? Cháu bây giờ đã là Thánh Giả, cháu có thể dẫn tiểu đệ báo thù cho chú.”

Chú Trương trầm mặc một phen, lắc đầu: “Không phải việc lớn, Bắc Nguyệt, Tiểu Viên, tôi đi về trước.”

Lại hướng nhóc mập gật gật đầu.

Khấu Bắc Nguyệt nói: “Ngài đi thong thả.”

Chờ chú Trương đi ra khỏi khách sạn, Khấu Bắc Nguyệt nói với nhóc mập:

“Tuổi của chú Trương thật ra có thể làm ông nội của tôi, chỉ là mọi người đều gọi ông ấy chú Trương, cho nên tôi cũng gọi như vậy, cậu theo tôi là được.

“Tính tình chú ấy có chút trầm, nhưng tâm địa rất tốt, rất bằng lòng trợ giúp vãn bối, cậu về sau có gì cần hỗ trợ, đều có thể tìm chú Trương, nhưng chú Trương không hay đến khách sạn

Vô Ngân, bình thường không gặp được. Ài, bữa khuya tôi mua không nhiều, chú Trương đi rồi cũng tốt, bằng không cũng không đủ ăn."

Nghề tự do tâm địa tốt? Nếu là người khác nói như vậy, nhóc mập sẽ cười nhạt, nhưng trải qua mấy ngày nay tìm hiểu, hắn biết rõ đây là một cái tổ chức tự mình cứu rỗi.

Tiểu Viên nhìn bóng lưng ông lão đi xa, khẽ nhíu mày.

Chương 1104: Kẻ địch ngoài dự liệu (3)

Bệnh viện nhân dân thành phố Tĩnh Hải.

Phòng nghỉ ngoài phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, Trương Nguyên Thanh ngồi ở trên ghế dựa cao, bên cạnh bàn đặt hộp cơm vừa ăn xong cùng chai bia.

"Đội trưởng Ngụy, anh tấn thăng Thánh Giả đã bao lâu, vì sao còn chưa tăng lên chấp sự?" Trương Nguyên Thanh nhấp một ngụm Coca lạnh, nhìn người đàn ông đối diện.

Cả một tầng lầu này của phòng bệnh chăm sóc đặc biệt đều đã bị dọn sạch, bệnh nhân bình thường chuyển đến phòng bệnh khác, hành lang, cửa thang máy đều sắp xếp hành giả chính phủ gác.

Quan Nhã có sức quan sát tiếp quản phòng giám sát của bệnh viện, bé trà xanh thì ở trong phòng bệnh bên cạnh, lợi dụng đạo cụ nghe lén động tĩnh xung quanh.

Chỉ chờ hung thủ kia đến, mọi người liền vây công.

Trong tay Ngụy Nguyên Châu xoay một chai bia, cười cười, "Muốn tấn thăng chấp sự, phải lập ba lần trở lên công huân cấp C, hoặc một lần cấp B. Mọi người đều nói, công huân cấp B lấy mạng để đổi, công huân cấp A chỉ có trưởng lão có thể đạt được. Cậu là thiên tài, không hiểu chua xót của hành giả bình thường."

"Không không không, công huân của tôi cũng là lấy mạng ra đổi." Trương Nguyên Thanh phản bác một câu, cảm khái nói:

"Tôi còn cho rằng anh giống Bạch Hổ Vạn Tuế nói, không cùng làm việc xấu với đồng nghiệp, cho nên bị xa lánh."

Ngụy Nguyên Châu nghiêm mặt nói:

“Giữ mình chính là điểm mấu chốt, tôi quả thật không quá hợp với đám đông, nhưng chưa nói là bị xa lánh, chỉ cần chuyên tâm làm việc, tổ chức chung quy sẽ chú ý tới bạn, chỉ là cần thời gian mà thôi.”

“Là tôi nông cạn, tự phạt một chén.” Trương Nguyên Thanh giơ lon Coca.

Hắn rất thưởng thức vị Ôn Thần tính tình ôn hòa, trân trọng giữ mình này, đang nghĩ nên đào hắn đến Tùng Hải hay không, tuy công huân không đủ, đến Tùng Hải cũng không có cách nào làm chấp sự, nhưng có thể tiến cử cho Phó Thanh Dương, để Ngụy Nguyên Châu đảm nhiệm đội trưởng tuần tra.

Bởi vì đội tuần tra truy đuổi tội phạm truy nã, càng thích hợp tích lũy công huân hơn, chờ tương lai công huân tích lũy đủ, Ngụy Nguyên Châu liền có thể trở lại Tĩnh Hải đảm nhiệm chấp sự.

Muốn ở Tùng Hải đảm nhiệm chấp sự độ khó vẫn là rất lớn, Tùng Hải làm thành phố trực thuộc trung ương, bình thường đều là Thánh Giả cấp 5 hoặc cấp 6 đảm nhiệm chấp sự.

Cấp 4 không nhiều.

Ngụy Nguyên Châu cười giơ chai bia lên, tiếp một ngụm.

Trương Nguyên Thanh nói:

“Đội trưởng Ngụy, có hay không cân nhắc…”

Đột nhiên, trong tai nghe truyền đến thanh âm dồn dập của Tạ Linh Hi:

“Nguyên Thủy ca ca, em nghe thấy đồng nghiệp tuần tra trong hành lang ngã xuống đất, có tiếng giao thủ ngắn ngủi, tim bọn họ vẫn đập, chưa chết, chỉ là hôn mê.”

Kẻ tập kích thật sự đến rồi! Lẻn vào bệnh viện khi nào, Quan Nhã sao không cảnh báo, trong hành lang không có camera giám sát, hắn lựa chọn dọn dẹp trước kẻ địch trong hành lang? Trương Nguyên Thanh đứng bật dậy.

Ngụy Nguyên Châu đối diện bàn cũng buông xuống chai bia, sắc mặt ngưng trọng.

Hắn cũng đeo tai nghe, nghe được lời của Tạ Linh Hi.

Trương Nguyên Thanh đè tai nghe, nói:

“Có nghe thấy tiếng bước chân của kẻ tập kích không? Ở phương vị nào?”

Tiếng kêu của Tạ Linh Hi truyền đến: “Hắn đến rồi, hướng chúng ta một lầu này đến rồi. Ưm.”

Thanh âm trong tai nghe im bặt, thay thế vào đó là bé trà xanh khẽ rên.

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh cùng Ngụy Nguyên Châu bên bàn tròn hai chân mềm nhũn, đầu choáng váng, cả người dâng lên mỏi mệt mãnh liệt.

Cùng lúc đó, Trương Nguyên Thanh nghe thấy trong hành lang truyền đến tiếng các hành giả Siêu Phàm “bịch bịch” ngã xuống đất.

Ngụy Nguyên Châu vội vàng từ ô vật phẩm lấy ra một phiến lá màu xanh nõn chuối, ngậm trong miệng, trầm giọng nói:

“Là khí thể tê liệt không màu không mùi, nơi phát ra hẳn là ống thông gió hoặc điều hòa trung ương, độc tính không mạnh, nhưng sẽ suy yếu nghiêm trọng chiến lực của chúng ta.”

Hắn lập tức căn cứ tình huống của các đồng nghiệp, phán đoán ra thủ pháp của kẻ tập kích.

Cổ độc độc tính càng đậm đặc, mùi càng nặng, sẽ lập tức bị phát giác. Kẻ tập kích rất thông minh, hắn lợi dụng hệ thống thông gió của bệnh viện, dao cùn cắt thịt, từng chút một tê liệt hành giả chính phủ trong tòa nhà.

Trương Nguyên Thanh “A” một tiếng: “Đoán được rồi.”

Một Thông Linh Sư am hiểu sử dụng độc tố, dưới tình huống lấy nhiều đánh ít, sẽ áp dụng chiến thuật nào?

Lúc đội tuần tra âm thầm thảo luận, Lý Thuần Phong đưa ra phỏng đoán là —— lợi dụng ống thông gió vận chuyển khí độc.

Cho nên Trương Nguyên Thanh sắp xếp Tiểu Đậu Bỉ cùng Quỷ tân nương, gác điều hòa trung ương cùng ống thông gió,

cùng phát cho hành giả chính phủ canh gác mỗi người ra một viên thuốc giải độc Mộc Yêu luyện chế.

Không ngờ vẫn trúng chiêu như cũ.

Trương Nguyên Thanh nhắm chừng, vị Thông Linh Sư này trước khi hành động, đã cử hành cầu nguyện "Long trọng", thêm một buff cho hành động của mình.

Hắn không chút hoang mang triệu hồi ra quyền trượng Sơn Thần, nắm đạo cụ trả giá "rất lớn", nhưng vô cùng mạnh này ở trong tay, cùng kích phát công năng "Quái lực" của đạo cụ.

Chương 1105: Kẻ địch ngoài dự liệu (4)

Trong nháy mắt, một luồng lực lượng cường đại từ trong quyền trượng trào ra, hội tụ vào tứ chi bách hải, cơ bắp mềm nhũn vô lực nháy mắt tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh cầm quyền trượng Sơn Thần lao ra khỏi sảnh nghỉ ngơi, vừa vặn thấy trong hành lang ánh đèn sáng tỏ, một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, thân hình còng, đeo khẩu trang, đang lao về phía phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

"Đốc!"

Hắn chống quyền trượng Sơn Thần xuống dưới chân, một làn sóng màu xanh lục đẩy ra, chậu hoa bày ở quanh hành lang sống lại, nhanh chóng sinh trưởng, cũng kéo dài ra những sợi dây leo, quấn về phía kẻ địch xung phong đến.

Kẻ địch khoác áo khoác, lưng còng dị thường linh hoạt, nghiêng người, nhảy bước nhỏ, né tránh từng sợi dây leo, cuối cùng tung người nhảy lên, đạp vách tường tránh được một sợi dây leo quật, vừa vặn tới trước mặt Trương Nguyên Thanh.

Dưới bộ đồ đen thò ra một cánh tay đeo bảo vệ tay sắt thép, bàn tay giống như chân trước của động vật gặm nhấm cỡ lớn, móng tay sắc bén.

"Vù!"

Móng vuốt sắc bén lướt qua không khí, phát ra tiếng xé gió rõ ràng, dễ dàng xé rách người trẻ tuổi tay cầm quyền trượng.

Nhưng đây chỉ là một ảo ảnh.

Thông Linh Sư thân hình còng ngẩn ra một phen, ngay sau đó, thân thể hắn nghiêng sang trái, lưng kề sát vách tường, như là đang tránh né cái gì.

"Phành!"

Mặt đất vị trí hắn đứng ban đầu, gạch sàn bị đập vỡ tung.

Người trẻ tuổi tay cầm quyền trượng hiện ra thân hình.

Một gậy thất bại, Trương Nguyên Thanh lập tức bay lên đá một cước, bày ra tính mềm dẻo siêu mạnh, mũi chân "Bốp" đá về phía cằm của Thông Linh Sư.

Đồng thời, hắn thấy rõ nửa khuôn mặt vị Thông Linh Sư này, đôi mắt đen bóng to lớn như chuột bự, hai bên tóc mai hoa râm, khóe mắt có nếp nhăn khắc sâu, tuổi rất lớn.

Thân thể Thông Linh Sư chợt sụp xuống, một lần nữa linh hoạt né tránh.

Rầm!

Cú đạp như rắn độc của Trương Nguyên Thanh đánh lên bức tường để lại một hố sâu, hắn không chút do dự thi triển Tinh Độn thuật, thân thể hóa thành một ánh sao như mộng ảo, vừa vặn né tránh một trảo quét về phía mắt cá chân của Thông Linh Sư.

Thân hình Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở cách mười mấy mét, sắc mặt phát xanh, dưới làn da nổi lên từng vật thể bộ dạng nhuyễn trùng, đang chậm rãi bò.

Hắn đã trúng độc, hơn nữa bị trùng trứng xâm nhập.

Trong không khí khắp nơi đều là khí độc cùng trứng trùng như hạt bụi, theo hít thở tiến vào cơ thể.

"Khụ khụ, khụ khụ…"

Thông Linh Sư bỗng nhiên kịch liệt ho khan, cảm giác ngực căng thẳng, yết hầu không khoẻ, xuất hiện bệnh trạng khó thở.

Cái trán cũng nóng lên.

Hắn đã sinh bệnh, bệnh khuẩn đang công kích hệ thống miễn dịch của hắn, mang đến các loại không khoẻ.

Đây là Ngụy Nguyên Châu ở đại sảnh nghỉ ngơi phóng ra bệnh khuẩn.

Lúc này, trong hành lang, một cánh cửa nào đó bị thô bạo đá văng, một cô gái tóc đỏ lao ra, không nói hai lời, để thân hình nhỏ nhắn bốc lên ngọn lửa cuồng bạo, giống như một ngôi sao băng, hung hăng lao về phía Thông Linh Sư.

Thông Linh Sư thân thể ở trạng thái không khỏe, đang muốn hai cánh tay giao nhau, ý đồ đón đỡ sao băng va chạm.

Nhưng, một bóng ma mặc áo cưới đỏ tươi, trong lòng bế đứa trẻ con, im lặng hiện lên ở phía sau Thông Linh Sư, hoàn thành nhập vào.

"Rầm!"

Sao băng húc trúng ngực Thông Linh Sư, hung hăng đánh bay hắn, húc máu tươi điên cuồng phun ra, trước ngực cháy đen.

Bắt lấy cơ hội, Trương Nguyên Thanh lấy sinh mệnh lực mạnh mẽ của Thần Dạ Du, cứng rắn áp chế cổ trùng cùng cổ độc, tay trái cầm quyền trượng Sơn Thần, tay phải triệu hồi ra Lưỡi Dao Khát Máu, lấy tốc độ nhanh hơn đuổi theo Thông Linh Sư bị nhập vào, con dao sắc bén đâm "Phốc" vào ngực kẻ địch.

Nhưng Trương Nguyên Thanh biết, lấy sinh mệnh lực của Thông Linh Sư, công kích như vậy không đủ để trí mạng.

Bình tĩnh rút đao, chém về phía cổ đối phương, tính hoàn thành chặt đầu.

Mà Thông Linh Sư bị thương nặng, sau khi nặng nề rơi xuống đất, tay chân tựa như không nhanh nhẹn nữa, vụng về vung lên vài cái, khó có thể làm ra tránh né có hiệu quả.

Bởi vì Tiểu Đậu Bỉ đã đổi đi sự nhanh nhẹn của hắn.

Đối phó Thông Linh Sư cấp 4, còn là lấy nhiều đánh ít, hắn không cần ra hết đạo cụ, cũng không cần thi triển kỹ năng như Khiếu Nguyệt, Thần Du.

Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng "Phành" vang thật to, trong phòng bệnh bên cạnh Trương Nguyên Thanh, cửa sổ sát đất nổ tung.

Một bóng đen đánh vỡ cửa sổ sát đất, nháy mắt lướt qua phòng bệnh, lao vào hành lang, đánh bay Trương Nguyên Thanh.

Bóng dáng này tốc độ thật sự quá nhanh, nhanh đến mức hắn vậy mà chưa phản ứng lại.

Trong lúc gấp gáp, chỉ có thể vừa quay cuồng, vừa thi triển Dạ Du, ẩn nấp thân hình.

Đóng đen đó vẫn chưa đuổi giết, mà là nắm lên bả vai Thông Linh Sư, mang theo hắn lao vào phòng bệnh, từ cửa sổ sát đất tan vỡ bay đi.

Chương 1106: Tranh chấp (1)

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đuổi theo đối phương, ở trong tiếng vỗ cánh như cánh quạt của máy bay trực thăng, thấy được cái bụng ong gợi cảm hoa văn đen vàng gặp lại, thấy bóng lưng quen thuộc lại xa lạ.

Tiểu Viên? !

Hắn ngây cả người.

"Đừng chạy!"

Khương Tinh Vệ gầm một tiếng trầm thấp, muốn lao vào phòng bệnh, nhảy cửa sổ đuổi theo hung phạm, khi lướt qua bên người Trương Nguyên Thanh, bị hắn túm chặt.

"Em lại không biết bay, đuổi theo cái rắm!" Trương Nguyên Thanh tức giận nói.

Cô gái tóc đỏ khóe mắt nhếch lên, thần khí lẫm liệt, nghiêng đầu nghĩ một chút, cảm thấy có lý, liền đánh mất ý niệm truy kích, tức giận bất bình nói:

"Vô sỉ không biết xấu hổ, thế mà còn biết bay, chúng ta chẳng lẽ không sắp xếp tay súng bắn tỉa ở phụ cận sao?"

Ngụy Nguyên Châu trong phòng nghỉ ngơi đi ra ngoài, bước chân có chút loạng choạng, bất đắc dĩ nói:

"Tốc độ đó, cho dù là Thám Báo cũng bắn không trúng. Ài, là tôi tính sai, không ngờ hắn thế mà còn có đồng bạn, hắn cũng

là Thông Linh Sư, bộ dạng như ong, là cổ thú loại hình tốc độ."

"Không phải anh tính sai, là chúng tôi tính sai, Quan Nhã quá khẳng định rồi. Nay xem ra, kẻ tập kích kia là có tổ chức." Trương Nguyên Thanh lấy lệ một câu, nói:

"Làm phiền đội trưởng Ngụy đi xem đồng nghiệp trong hành lang, đừng chậm trễ thời gian cứu giúp."

Đuổi Ngụy Nguyên Châu đi, Trương Nguyên Thanh rút ra khăn tay ẩm, lau đi vết máu trên mặt đất, nắm ở trong tay, nói với Khương Tinh Vệ:

"Nói một tiếng với Quan Nhã, anh có việc cần làm, không có nguy hiểm. Mọi người tiếp tục canh giữ ở bệnh viện, chờ tin tức của anh đi."

"Vâng!" Khương Tinh Vệ lên tiếng đáp, không hỏi vì sao, đại khái là không nghĩ tới, hoặc là không quan tâm.

Loại thời điểm này, chỗ tốt của Hỏa Sư liền thể hiện ra, đổi thành người khác, cho dù không xét hỏi đến cùng, cũng sẽ truy hỏi một câu, vô duyên vô cớ lãng phí tinh lực để lấy lệ.

Thân thể Trương Nguyên Thanh hóa thành một mảng ánh sao như mộng ảo, biến mất ở ngoài phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Một giây sau, hắn xuất hiện ở bồn hoa âm u sau tòa nhà bệnh viện nằm lại, triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ.

"Cốp cốp."

Giày khiêu vũ màu đỏ vui vẻ vòng quanh chủ nhân, đế giày phát ra tiếng gõ thanh thúy, tựa như rất vui vẻ, nó rất lâu chưa đi ra rồi.

Trương Nguyên Thanh nhét khăn tay ẩm vào trong giày khiêu vũ màu đỏ, thấp giọng nói:

"Dẫn ta tìm được hắn!"

Đây là vì phòng bị Tiểu Viên cố ý trốn tránh hắn, không đưa người về khách sạn Vô Ngân.

Giày khiêu vũ màu đỏ ở trong một chuỗi tiếng "cốp cốp", lao ra như mũi tên nhọn, biến mất ở trong đêm đen.

Trương Nguyên Thanh không nhanh không chậm đi về phía cửa bệnh viện, nơi đó đỗ không ít xe taxi, hắn tùy ý chọn một cái, nói:

“Bác tài, đi theo chỉ dẫn của tôi.”

Tài xế chưa bao giờ nghe yêu cầu như vậy, trong lòng là không muốn, nhưng người trẻ tuổi hàng ghế sau nói: “Ít nhất cho anh năm trăm.”

Tài xế đạp chân ga, xe lao ra như mũi tên rời cung:

“Được rồi!”

Hắn chỉ một cái phương hướng cho tài xế, sau đó dựa lưng ở ghế sau, nhìn cảnh đêm lấp lánh ngoài cửa sổ, lông mày dần dần nhíu lại.

Thông Linh Sư kia năm lần bảy lượt dồn Bạch Hổ Vạn Tuế vào chỗ chết, nếu không có nguyên nhân đặc thù, cho dù là đồng bạn của Tiểu Viên, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Mà nguyên nhân đặc thù, chỉ là lúc trước Khấu Bắc Nguyệt ám sát Xích Nguyệt An.

Nhưng Bạch Hổ Vạn Tuế hiển nhiên khác với Xích Nguyệt An, dứt bỏ tình nghĩa cùng nhau tác chiến không nói, bản thân Bạch Hổ Vạn Tuế không có vấn đề lớn, kiếm khoản thu nhập thêm không phải vấn đề, chỉ cần không quá tham.

Dù sao bạn không thể yêu cầu mỗi người đều là thánh nhân.

Như vậy, nguyên nhân đồng bạn của Tiểu Viên ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế, không có gì ngoài thù riêng, hiểu lầm, xung đột nhỏ các nhân tố dẫn phát. Mà vô luận một loại nào, tình huống đều rất khó giải quyết.

Nếu là Bạch Hổ Vạn Tuế không có vấn đề, chỉ là thù riêng, như vậy dựa theo quy củ, nghề nghiệp tà ác ám sát hành giả chính phủ, phải diệt trừ, hắn rất khó bao che.

Nếu là hiểu lầm, xử lý đơn giản nhất, do hắn dẫn đầu, bảo Tiểu Viên đền cho Bạch Hổ Vạn Tuế một khoản tiền, giải quyết riêng.

Mà nếu là vì xung đột nhỏ, liền ghi hận trong lòng, tìm cơ hội trả thù, tính chất là nghiêm trọng nhất, cái này ý nghĩa, vị đồng

bạn kia của Tiểu Viên về sau tuyệt đối sẽ lan đến người vô tội.

“Hy vọng đừng để tôi khó xử.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng.

Chuyện này tốt nhất âm thầm xử lý, tốt nhất qua tay hắn, cho nên hắn ngay cả Quan Nhã cũng không dẫn theo.

Ừm, sau khi tìm được mục tiêu, trước nhảy với giày khiêu vũ màu đỏ, lại tìm nơi kín đáo giải quyết di chứng của quyền trượng Sơn Thần, dựng một cái lều trại đi xử lý việc công, không ra sao cả.

Chương 1107: Tranh chấp (2)

Khách sạn Vô Ngân.

Tiểu Viên một cước đá văng phòng hai giường Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập ở, theo cửa phòng vang to “Rầm”, hai người trên giường bị đánh thức, một người theo bản năng triệu hồi dao găm, một người triệu hồi mặt nạ da người.

Sau khi thấy người phá cửa mà vào là Tiểu Viên hóa cổ, Khấu Bắc Nguyệt kinh ngạc thu hồi dao găm, nói:

“Tiểu Viên cô làm tôi bị dọa nhảy dựng.”

Một giây sau, hắn liền thực sự bị dọa giật mình, sắc mặt hoảng hốt nói: “Chú Trương làm sao vậy?”

Trong lòng Tiểu Viên ôm ông lão mặc áo khoác, lão tựa như bị thương rất nặng, hôn mê bất tỉnh, áo khoác màu đen tản mát ra mùi máu tươi đậm đặc, sớm bị máu tươi thấm ướt sũng.

Tiểu Viên vừa đi về phía giường một người, vừa quát lớn:

“Đừng ngây ra nữa, đi phòng tôi lấy hũ nuôi cổ cùng hòm thuốc cấp cứu.”

Con ngươi của cô đen bóng như đá quý, cái trán mọc ra xúc tu, trong miệng có hai cái răng nanh nhỏ, gò má trải rộng hoa văn đen vàng giao nhau, tựa như trang điểm ong chúa, đã yêu dị lại tuyệt đẹp.

Nhưng nổi nóng lên, khí thế lạnh lùng, thật sự như ong chúa, khiến đầu óc Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập không tự giác

co rụt lại.

Khấu Bắc Nguyệt không kịp hỏi nhiều, mặc một cái quần boxer, vội vã chạy ra khỏi phòng.

Tiểu Viên thì nhanh chóng mà cẩn thận đặt ông lão ở trên giường, xé quần áo ông lão ra, lúc này, nhóc mập mới nhìn rõ thương thế của ông lão.

Làn da ở ngực biến thành than cả mảng lớn, máu thịt lõm xuống, lửa hẳn là còn thương tổn tới tạng phủ. Ngoài ra, một vết dao xuyên qua trái tim, từng đống máu tươi từ vết thương sâu mà hẹp trào ra.

Vụ Chủ và Hỏa Ma đả thương? A, hẳn là Vụ Chủ có được đạo cụ của Hỏa Ma, hoặc Hỏa Ma có được đạo cụ Vụ Chủ… Nhóc mập vội vàng lấy ra một hạt châu xanh biếc, nói:

“Để ông ấy ngậm hạt châu này, có thể áp chế thương thế một chút.”

Tiểu Viên chộp lấy hạt châu xanh biếc, bóp miệng chú Trương mở ra, nhét vào.

Khuôn mặt tiều tụy của chú Trương nhanh chóng nổi lên hồng hào.

Cái này cũng không thể trị liệu thương thế, vết dao vẫn đang trào máu, làn da cháy đen cũng chưa được khôi phục.

Nhưng giữ lại một hơi là đủ.

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền đến, Khấu Bắc Nguyệt một tay cầm hòm cấp cứu, một tay ôm cái hũ xám xịt quay về.

Tiểu Viên không đi để ý tới hòm cấp cứu, nhanh chóng đón lấy cái hũ cao nửa mét, ngồi tới bên giường, tay phải thò vào trong hũ sành, sờ soạng vài giây, lấy ra một con tằm nhỏ tròn vo.

Con tằm nhỏ này béo múp no đủ, toàn thân trắng như tuyết, đầu đen sì, bị Tiểu Viên kẹp ở đầu ngón tay, điên cuồng cựa quậy.

Nàng trước lấy ra hạt châu xanh biếc, lại đưa con tằm nhỏ đến miệng chú Trương, nhẹ nhàng bóp vỡ.

Chất lỏng đặc màu xanh lục bắn vào miệng chú Trương, lão theo bản năng lăn lộn yết hầu, nuốt cả ngụm lớn.

Tiểu Viên liên tục bóp vỡ sáu con tằm, lúc này mới dừng lại, đặt cái hũ ở tủ đầu giường, mở ra hòm cấp cứu, lấy ra băng vải, nước khử trùng, dao giải phẫu, kim chỉ các thứ.

Cô dùng dao giải sắc bén cắt xuống làn da cháy đen, thẳng đến lúc lộ ra máu thịt đỏ non, lại khâu lại vết dao trào máu ở ngực.

Cuối cùng, Tiểu Viên mang "thân tàn" của con tằm bôi đều đều ở mặt ngoài máu thịt đỏ non.

Làm xong tất cả cái này, cô chậm rãi phun ra một hơi, sắc mặt không căng thẳng nữa, đứng dậy phân phó:

"Băng bó một phen cho chú ấy."

Cô vẫn như cũ là bộ dáng hóa thú, bây giờ cần đi đổi một bộ quần áo.

Tiểu Viên thay quần áo xong, lúc trở lại phòng Khấu Bắc Nguyệt, ông lão đã tỉnh, ánh mắt ảm đạm nhìn chằm chằm trần nhà, không nói một lời, mặt đầy nét khổ.

Khấu Bắc Nguyệt đứng ở bên giường, không nhìn tiểu đệ ra sức nháy mắt với hắn, lo âu truy hỏi:

"Chú Trương, là ai đả thương chú, chú nói với cháu, lão tử báo thù cho chú."

Nhưng ông lão vẫn không để ý tới hắn, im lặng không nói.

Tiểu Viên nhìn chú Trương trên giường một cái, thản nhiên nói: "Hai cậu đi ra ngoài một chút, Bắc Nguyệt, đến quầy gác."

Nhóc mập yên lặng rời khỏi, Khấu Bắc Nguyệt muốn nói lại thôi, nhưng bị Tiểu Viên lạnh lùng lườm một cái, chỉ đành cắm đầu đi ra khỏi cửa phòng, đóng cửa lại.

Trong hành lang, nhóc mập thấp giọng nói: "Lão đại, chúng ta bám ở trên cửa nghe lén?"

Khấu Bắc Nguyệt dạy dỗ tiểu đệ, "Cậu muốn bị Tiểu Viên đánh sao? Đừng nhìn cô ấy lạnh lùng nhàn nhạt, tính tình cô ấy nóng nảy lắm, về sau ở trong khách sạn lăn lộn qua ngày, cậu tốt nhất nghe lời cô ấy, đừng chơi trò thông minh vặt."

Tính tình nóng nảy… Nhóc mập yên lặng ghi nhớ trong lòng. Nghề tự do bình thường đều có chỗ thiếu hụt tương đối lớn trong tính cách, cho nên dễ dàng đi cực đoan.

Tính cách lão đại chỗ thiếu hụt vừa xem hiểu ngay, nhưng Tiểu Viên này, hắn lại nhìn không thấu, có thể thấy được công phu dưỡng tính của Vu Cổ Sư cấp 5, hơn xa lão đại.

Chương 1108: Tranh chấp (3)

“Tôi biết rồi!” Nhóc mập dốc lòng tiếp nhận lão đại dạy bảo, “Lão đại, vậy chúng ta đến đại sảnh khách sạn đi, nói không chừng sẽ có khách.”

Tuy cái khách sạn nát này cơ bản không có khách.

Khấu Bắc Nguyệt ho khan một tiếng, chính nghĩa nghiêm khắc nói:

“Cậu đến quầy gác đi, tôi ở lại chỗ này, nhỡ đâu trong phòng có cái gì cần, tôi cũng có thể giúp đỡ.”

Nhóc mập: “…”

Trong phòng, Tiểu Viên đã thay đồng phục tiếp tân kéo cái ghế dựa cao bên bàn ra, “Trước khi dược lực của cổ trùng biến mất, chú sẽ cảm thấy tê dại, tứ chi bủn rủn, đến trời sáng là ổn.”

Cô ngồi xuống, từ trong túi của âu phục nhỏ lấy ra một hộp thuốc lá phụ nữ, rút ra một điếu nhỏ dài châm, đôi môi đỏ au khẽ mở, phun ra một làn khói trắng.

“Lần trước chú bị hành giả chính phủ đả thương, cũng là ở thành phố Tĩnh Hải. Chú tuy bị thương không nhẹ, cảm xúc lại rất phấn khởi, nói khúc mắc của mình nhiều năm qua rốt cuộc có thể tháo gỡ rồi.” Tiểu Viên búng tàn thuốc, giọng điệu bình tĩnh:

“Nhưng tối nay chú tới khách sạn, lại tâm sự nặng nề, vẻ mặt u ám. Không đến nửa tháng, cảm xúc chuyển biến lớn như vậy, chú Trương, chú đã gặp chuyện gì?”

Chú Trương khẽ lắc đầu, giọng khàn khàn nói:

“Không hỏi trước kia, không hỏi việc riêng, trừ phi tự nguyện, đây là quy củ Vô Ngân đại sư lập ra.”

Ngón tay ngọc như búp măng của Tiểu Viên kẹp điếu thuốc, bờ môi đỏ mọng khẽ mím đầu lọc. Tư thái hút thuốc của cô cực kỳ tao nhã, tựa như quý bà nhà quyền quý thời dân quốc.

Hút xong một điếu thuốc, cô nhẹ nhàng dập tắt ở trong gạt tàn, thản nhiên nói:

“Chú còn nhớ quy củ của Vô Ngân đại sư? Chuyện chú tối nay làm, chẳng lẽ không phải phản bội đối với Vô Ngân đại sư sao?”

“Dựa theo quy củ, ở lúc chú quyết định ám sát Thánh Giả chính phủ, chú đã không phải người của khách sạn, cháu không nên cứu người.”

Ông lão nằm ở trên giường lộ vẻ mặt xấu hổ:

“Rất xin lỗi, chú quả thật làm trái quy củ Vô Ngân đại sư đặt ra, chờ sau khi dưỡng thương xong, chú sẽ rời khỏi.”

Tiểu Viên lộ ra sự tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, đáy mắt lại cất giấu một mảng bi thương.

Mấy năm nay, không ngừng có người mới gia nhập, lại không ngừng có người bởi vì khúc mắc khó giải, làm trái quy củ cứu rỗi bản thân, bị trục xuất đoàn đội, hoặc giống “Xấu Hổ Làm Cha” chết như vậy.

Cô tựa như lễ tân khách sạn thật sự, đón đưa đưa đón, nhìn bọn họ từng người đến, từng người đi.

Nay, chú Trương tư cách từng trải so với cô còn nhiều hơn, cũng đã đi lên con đường này.

Lúc này, một ánh sao lấp lánh, như nước chảy dọc theo cửa sổ ùa vào phòng, ngưng tụ thành một người trẻ tuổi thân hình cao ráo, ngũ quan tuấn tú.

Hắn nhìn chằm chằm ông lão trên giường, lạnh lùng nói:

“Ông tốt nhất vẫn là nói cho rõ ràng, cái này quyết định tôi là bắt ông, hay là giúp ông.”

Nói thật, bộ dáng kẻ hành hung khiến hắn rất bất ngờ, già nua, tang thương, làn da ngăm đen thô ráp chịu đủ phơi nắng, giăng

kín nếp nhăn, môi cũng là thâm sì.

Tóc rất ngắn, một tầng bạc trắng mờ nhạt, không thấy tóc đen.

Đây là một ông lão, không, lão nông dân ngoài sáu mươi tuổi, tuy đã thành linh cảnh hành giả, nhưng thời gian nửa đời trước để lại ở trên người lão dấu vết không thể xóa nhòa.

Có chút chất phác, có chút hàm hậu, có khí chất giống với lão nông bờ ruộng hắn lúc còn nhỏ từng thấy.

Cả ngày vùi đầu trồng trọt, do đó đánh mất năng lực xã giao với người khác, cho nên đều sẽ tỏ ra chất phác.

Một ông lão như vậy, sao lại thành linh cảnh hành giả, còn là nghề nghiệp tà ác?

Nhìn thấy Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở trong phòng, ông lão biến sắc hẳn, thân hình kịch liệt co rút, như muốn dậy nghênh địch, bất đắc dĩ tứ chi tê liệt bủn rủn, trừ co giật run rẩy, cái gì cũng không làm được.

"Ngươi thế mà đuổi theo đến nơi đây." Chú Trương giọng khàn khàn hô: "Tiểu Viên, cháu đi mau, đưa Bắc Nguyệt rời khỏi, không cần lo cho chú."

Tiểu Viên khẽ than một tiếng, nói:

"Không cần khẩn trương, cậu ta là bạn của cháu."

Chú Trương toàn thân run rẩy ngẩn ra một phen, ngạc nhiên nói: "Bạn?"

Thánh Giả chính phủ hơn một giờ trước, còn ở bệnh viện nhân dân thành phố Tĩnh Hải liều mạng với lão, lại là bạn của Tiểu Viên?

Cô từ khi nào có loại bạn này?

Tiểu Viên thản nhiên nói:

"Hắn chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn… Chú Trương đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp đó biến sắc, trong ánh mắt lóe ra cảm xúc phức tạp, làm người ta không hiểu.

Tiểu Viên chưa chú ý tới sắc mặt biến hóa của ông lão, cô đang nhìn Trương Nguyên Thanh, thấp giọng giới thiệu một

câu:

“Chú Trương!”

“Chú Trương phải không?” Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa thốt ra: Còn là cùng họ.

Kịp thời nhịn xuống.

Hắn trước hướng Tiểu Viên miêu tả đơn giản một lần tình huống sự kiện, sau đó nhìn về phía chú Trương, mặt lạnh lùng, trầm giọng nói:

“Đã là bạn của Tiểu Viên, vậy nghĩ hẳn từng nghe nói về tôi. Chú Trương, tôi muốn biết lý do chú ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế, nếu trong này có cái gì hiểu lầm, tôi sẽ hỗ trợ hóa giải, nếu chú có oan khuất, tôi cũng có thể giải oan cho chú.”

Chương 1109: Tranh chấp (4)

Vì tăng mạnh sức thuyết phục, hắn nhắc lại chuyện xưa: “Khấu Bắc Nguyệt chính là ví dụ tốt nhất.”

Tiểu Viên cũng nhìn về phía chú Trương trên giường.

Nào ngờ, ông lão mặt đầy kinh hãi giọng khàn khàn hơn nữa vội vàng, nói: “Tiểu Viên, đừng để cậu ta dẫn chú đi, chú sẽ trả giá cho mọi thứ chú làm, nhưng cháu đừng để cậu ta dẫn chú đi. Nhiều năm như vậy, đây là thỉnh cầu duy nhất của chú.”

Nghe được lão nhân nói, gân xanh trên trán Trương Nguyên Thanh giật một cái, chuyện hắn lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

Thái độ của chú Trương không khác gì nhận tội, cũng ý nghĩa hắn phải làm ra lựa chọn ở trên công vụ cùng quan hệ tư nhân.

Là mở một mặt lưới? Hay là giải quyết việc công?

Trương Nguyên Thanh lựa chọn điều sau, hắn mặt lạnh lùng đi về phía bên giường, nói:

“Rất vui được quen biết chú, chú Trương, nhưng tôi phải đưa chú đi.”

Chú Trương nhìn về phía Tiểu Viên.

Tiểu Viên lộ vẻ mặt khó xử, nhưng nhìn khuôn mặt già nua đó, vẻ mặt cầu xin đó, cô vẫn đã mềm lòng, đưa ngang người che ở trước mặt Trương Nguyên Thanh, lắc đầu nói:

“Cậu không thể dẫn chú ấy đi, bắt chú Trương, chú ấy chỉ còn đường chết, ồn ào đến chỗ chính phủ, cậu không bảo vệ được chú ấy.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, nhìn gương mặt xinh đẹp tinh xảo của Tiểu Viên, nhíu mày nói:

“Tiểu Viên, cô không nên ngăn tôi, chú ấy làm trái quy củ của Vô Ngân đại sư, đã phá giới, không là đồng bạn của cô nữa, cho dù ầm ĩ đến chỗ Vô Ngân đại sư, ông ấy cũng sẽ ủng hộ tôi.”

Dứt lời, vòng qua Tiểu Viên, đi về phía bên giường.

Nhưng, hắn vừa cất bước, bả vai trầm xuống, giây tiếp theo, Trương Nguyên Thanh liền như cưỡi mây đạp gió bay ra ngoài, va mạnh bên cửa sổ, đập làm cả bức tường lắc lư.

Hắn ngạc nhiên nhìn Tiểu Viên ném mình bay đi, như là không dám tin: “Cô ra tay với tôi?”

Trên mặt Tiểu Viên hiện lên vẻ xấu hổ, sau đó lạnh lùng nói:

“Chuyện chú Trương tôi sẽ cho cậu một câu trả lời, cậu đi về trước.”

Trương Nguyên Thanh sững sờ nhìn cô vài giây, trên trán nổi lên từng sợi gân xanh, hắn không ngờ được là kết cục như vậy, không ngờ được Tiểu Viên sẽ vì bao che chú Trương, ra tay đối với hắn.

Một cú ngã này không thương cân động cốt, lại tổn thương cảm tình, Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên phát hiện mình chung quy chỉ là người ngoài, ở trong lòng Tiểu Viên, đồng bạn đoàn đội Vô Ngân đại sư mới là người một nhà.

Một khi hai bên xảy ra xung đột, cô sẽ vô điều kiện lựa chọn đồng bạn của mình.

Cơn tức trong lòng hắn hừng hực dâng lên, cười lạnh nói:

“Tôi có thể cho cô thời gian, cho bao nhiêu ngày cũng không có vấn đề gì, bởi vì là cô đưa ra yêu cầu. Nhưng mà Tiểu Viên,

sau đó thế nào? Cô có thể giết ông ấy giao cho tôi, tự tay áp giải ông ấy đi chính phủ? Cô thậm chí ngay cả tôi bắt ông ấy cũng không cho phép.

“Hay là nói, cái gọi là câu trả lời của cô, là thừa dịp tôi rời khỏi vụng trộm thả người? Tôi hôm nay xem như đã biết, cô căn bản không coi tôi là người phe mình.”

“Cậu đừng nghĩ linh tinh.” Tiểu Viên nhíu mày.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Khấu Bắc Nguyệt thò đầu vào, tức giận nói:

“Hai ngươi cãi cọ cái gì thế!”

Đối thoại trong phòng, hắn thật ra nghe rõ ràng, cũng biết chú Trương đã làm chuyện gì, tâm tình cực kỳ mâu thuẫn. Một bên là Tiểu Viên, một bên là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một bên là chú Trương, một bên là chính nghĩa hắn tán thành.

Khó có thể lựa chọn, đành phải lấy tư thái nói chêm chọc cười đi vào, hy vọng hai người trong phòng xem ở trên mặt mũi Khấu Bắc Nguyệt hắn, cuộn cờ thu trống.

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn lại, cả giận nói:

“Tranh quyền nuôi cậu, cút cho lão tử!”

Con mẹ nó… Khấu Bắc Nguyệt chưa bao giờ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận như vậy, yên lặng rụt cổ về.

Đợi cửa phòng đóng lại, Trương Nguyên Thanh phẫn nộ chất vấn:

“Tôi giúp Khấu Bắc Nguyệt, là vì chính nghĩa trong lòng, Xích Nguyệt An là đáng chết, cho dù hắn là chấp sự của Ngũ Hành minh. Tôi chính là không quen nhìn ác nhân tiêu dao tự tại, tôi tán thành tầm quan trọng của cấp bậc chính nghĩa, nhưng tôi càng hướng tới kết quả chính nghĩa hơn.”

“Nếu lần này, tôi mở một mặt lưới, tôi bao che. Tiểu Viên, về sau tôi cũng không thẳng lưng mà làm việc được. Lại gặp tên Xích Nguyệt An tiếp theo, lương tâm của tôi sẽ chất vấn tôi: Mày dựa vào cái gì trừ bạo an dân? Dựa vào cái gì tự xưng là chính nghĩa, mày chỉ là tên bao che tội phạm.”

“Nếu lần này, tôi bởi vì sự quan tâm của tôi, thả ông ấy thoát đi, tương lai ông ấy lại làm ra chuyện hại người, lương tâm tôi bất an. Cô có nghĩ tới những thứ này không, cô không!

“Trong mắt cô chỉ có đồng bạn của mình, chưa từng có vị trí của tôi.”

Khuôn mặt trắng bóc của Tiểu Viên giật giật, trong lòng không hiểu sao thấy đau xót. Cô hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

“Cậu không thể mang chú Trương đi.”

Chương 1110: Thứ cuối cùng (1)

“Tôi hôm nay muốn mang ông ấy đi, ai tới cũng vô dụng!” Trương Nguyên Thanh nghiến răng nghiến lợi nói: “Cô muốn ra tay với tôi sao, cô vật ngã tôi một cái nữa thử xem.”

Lông mày Tiểu Viên giật giật.

Nhìn hai người như dỗi, chú Trương nằm ở trên giường trầm mặc vài giây, thấp giọng nói:

“Người trẻ tuổi, tôi sẽ không hại người nữa, tôi cam đoan với cậu. Nhưng tôi thật sự không thể đi theo cậu, hoặc là, xin cho tôi vài ngày thời gian, xin đừng dẫn tôi đi ngay bây giờ.”

“Cậu muốn biết cái gì, tôi đều có thể nói cho cậu.”

Trương Nguyên Thanh cùng Tiểu Viên nhất thời cuộn cờ thu trống, Tiểu Viên ngồi trở lại ghế dựa cao, khép lại đôi chân dài, nghiêng mặt đối với hắn, Trương Nguyên Thanh cũng dùng má hướng về cô.

Tựa như vợ chồng dỗi nhau sau khi cãi cọ.

Ở giữa “đồng bạn” cùng “chính nghĩa”, bọn họ đều chưa thể lý giải cho nhau.

Khấu Bắc Nguyệt thì rất hiểu, hắn biết cảm tình của Tiểu Viên đối với đồng bạn, Tiểu Viên là trợ thủ đắc lực nhất của Vô Ngân đại sư, phụ trách mời chào, xét duyệt, ghi lại các công tác.

Trừ bộ phận nhỏ nguyên lão, đại bộ phận mọi người trong đoàn đội là Tiểu Viên phát triển, do cô khảo sát, tiếp xúc, cuối

cùng dẫn tiến cho Vô Ngân đại sư.

Cô là lễ tân của khách sạn Vô Ngân, cũng là lễ tân của toàn bộ đoàn đội.

Trong vài năm qua, Tiểu Viên nhìn từng đồng bạn rời khỏi, cô không nói cái gì, thờ ơ lạnh nhạt, nhưng đi mỗi một người, Khấu Bắc Nguyệt sẽ thấy cô cô đơn ngồi ở tầng cao nhất của khách sạn, ngồi một lần là cả đêm.

Bọn họ loại quần thể này quá cô độc rồi, cần đồng bạn cùng chung chí hướng mới có thể dìu nhau đi tiếp.

Khấu Bắc Nguyệt cũng có thể hiểu cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn vĩnh viễn nhớ rõ đêm đó từ trong nhà đội trưởng trị an đi ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên nói muốn hút thuốc, kết quả vừa hít một hơi liền trực tiếp ho khan.

Thì ra hắn không biết hút thuốc.

Hút thuốc xong, hắn liền đi xử lý Đồng Tước lâu, cho dù nơi đó là đầm rồng hang hổ.

Mà chuyện này, thật ra không có bất cứ quan hệ gì với hắn.

“Tiểu Viên, cháu không phải muốn biết quá khứ của chú sao, gặp đúng lúc này, chú nói với cháu một chút.”

Chú Trương trên giường đờ đẫn nhìn trần nhà, ông lão không giỏi ăn nói này tìm từ thật lâu, suy nghĩ thật lâu, giọng khàn khàn nói:

“Các cháu từng nghe nói án diệt môn huyện Thanh Hà Vũ tỉnh chưa?”

Chưa từng nghe nói… Trương Nguyên Thanh chưa từng quan tâm thời sự thầm nhủ.

Tiểu Viên nhíu mày suy tư vài giây, nói:

“Vụ án nọ một nhà bảy người chỉ còn một đứa bé tám tuổi?”

Ông lão nhìn trần nhà, giọng tang thương: “Là chú làm.”

Tiểu Viên không kinh ngạc, bởi vì bọn họ loại người này, hầu như đều gánh án mạng, cô chỉ muốn biết nguyên nhân, nói: “Vì sao?”

“Chúng ta loại nghề nghiệp tà ác này, hai tay dính đầy máu tươi, tựa như oan hồn sống ở trên đời này, hướng người đời đòi mạng. Câu này là ‘Xấu Hổ Làm Cha’ nói, nói rất hay, chú liền nói không nên lời.” Chú Trương cười cười, bắt đầu nhớ lại nửa đời trước của chú.

“Chú chỉ là một người nông dân chưa từng đọc sách, trừ trồng trọt, không có bản lãnh khác. Chú với vợ chú sinh bốn đứa con, một đứa sinh ra không bao lâu liền chết non, một đứa bệnh chết, một đứa bị bọn buôn người bắt cóc, cuối cùng chỉ còn lại một dòng độc đinh.”

“Thời điểm ấy, mọi người đều sống rất gian nan, phải ngày đêm làm việc mới có thể ăn no, không chiếu cố được đứa nhỏ, mỗi nhà mỗi hộ đều có trẻ con không sống được, có thể có một đứa độc đinh đã rất tốt rồi.”

“Lúc chú nuôi con trai đến hai mươi hai tuổi, cưới vợ cho nó, năm thứ hai liền sinh được thằng nhóc to béo, cháu nội rất đáng yêu, rất giống cha nó lúc nhỏ.”

Trương Nguyên Thanh cùng Tiểu Viên nghe lão nói dài dòng, ai cũng chưa mở miệng ngắt lời, bởi vì lúc nói về những chuyện cũ này, trong mắt ông lão là có ánh sáng, hòa tan tướng mạo sầu khổ của lão.

“Năm ấy cháu nội vừa sáu tuổi, hai vợ chồng gặp tai nạn xe cộ chết, bị người ta đâm chết, chú nghe nói người đâm chết bọn nó tựa như đã uống rượu, bỏ xe chạy trốn tại chỗ, lúc chạy lảo đảo, không biết thật hay giả.”

“Nhà người đó ở địa phương rất có thế lực, có tiền có quan hệ, lúc ra tòa, người nhà hắn xử lý cho hắn một phần chứng minh bệnh tâm thần, sau đó hắn liền không sao.”

“Luật sư nói cho chú biết, bệnh tâm thần giết người là không phạm pháp, chú một người nông dân, không hiểu pháp luật, cũng không biết đây là cái lý gì.” Ông lão cười một tiếng, cười đau khổ hơn nữa bất đắc dĩ: “A, không phân rõ phải trái.”

“Chú không phục, chú nói kiện cáo không thắng, chú liền vào kinh cáo ngự trạng. Bọn họ liền dẫn người đến đánh chú, bảy tám người ấn chú ở trên bờ ruộng, ấn mặt của chú ở trong bùn, rất đau, đau chú hơn nửa đời người. Sau đó, mỗi ngày đều có

người lượn lờ ở phụ cận nhà chú, bọn họ cướp đi căn cước công dân của chú, không cho chú ngồi xe. Bọn họ còn uy hiếp chú, nói nếu không muốn thằng nhỏ trong nhà cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì đừng gây chuyện nữa. Mọi người đều nói chú bỏ đi, thằng nhóc còn nhỏ như vậy, dù sao cũng phải có người nuôi chứ. Tôi nghĩ mãi, vậy bỏ đi."

Chương 1111: Thứ cuối cùng (2)

"Năm thứ hai, bạn già của chú đã đi. Bà ấy đúng là phụ nữ nông cạn, nghĩ tới nghĩ lui nghĩ không thông, liền nhảy sông."

Giọng lão rất bình tĩnh, giống như những chuyện cũ năm xưa này đã không thể dao động nội tâm, chỉ là dưới ánh đèn, khuôn mặt đen bóng kia tựa như càng thêm sầu khổ.

"Nhưng chú không thể đi, chú còn có cháu nội phải nuôi, chú còn phải cho nó đi học, nó đã không có cha mẹ, chung quy không thể không có ông nội nữa. Làm ruộng không nuôi nổi nó đi học, chú liền lúc nông nhàn đi ra ngoài làm công nhật, gom góp từng đồng một, đến năm ấy nó vào cấp ba, chú gom được mấy chục ngàn, nghĩ nó đại học cũng có tiền rồi, vì thế chú liền đi làm một chuyện năm đó chưa làm được."

"Tết âm lịch năm ấy, chú mua một con dao sắc, giấu ở trong thắt lưng, ngồi xe giao thông công cộng vào thành, giết hết một nhà hai thế hệ đó. Đứa con nít chú không xuống tay, nghĩ ngợi chút, liền bỏ qua."

"Sau chú chạy khỏi huyện Thanh Hà, ở bên ngoài trốn đông trốn tây vài năm, từng trộm cắp, từng làm ăn xin, trong lòng duy nhất không bỏ xuống được là cháu nội của chú. Chú muốn chờ nó tốt nghiệp đại học kết hôn, lại nhìn nó một cái, sau đó đi tự thú."

"Không ngờ về sau thành linh cảnh hành giả, biết Vô Ngân đại sư, ông ấy sau khi biết câu chuyện của chú, mời chú cùng nhau tu hành, quên đi quá khứ, một lần nữa bắt đầu, một lần nữa làm người."

"Nhưng chú nhớ cháu nội mãi, chú muốn xem xem nó sống có ổn không, chú lặng lẽ trở lại quê cũ huyện Thanh Hà, mới biết

được sau án diệt môn năm đó, nó sợ thân thích người nhà kia trả thù, dọn đi khỏi huyện Thanh Hà, chẳng biết đi đâu."

Nói tới đây, chú Trương nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, giọng tang thương mà khàn khàn, nhưng rất ôn hòa:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu là người tốt, năm đó nếu có thể gặp quan tốt như cậu, tôi có lẽ sẽ không đi tới hôm nay một bước này. Bắc Nguyệt là may mắn, tôi rất hâm mộ nó."

Trương Nguyên Thanh chưa nói chuyện, mặt không biểu cảm nghe, hắn không biết nên dùng vẻ mặt nào đối mặt lời khen này, dứt khoát không có biểu cảm.

Chú Trương tiếp tục nói:

"Đại khái ở nửa tháng trước, chú ở thành phố Tĩnh Hải nhìn thấy nó, nó cũng đã thành linh cảnh hành giả, còn gia nhập Ngũ Hành minh, có biên chế, thật tốt."

"Chú sau khi hỏi thăm chi tiết, phát hiện tình cảnh của nó không phải tốt lắm, mãi không thăng được quan, đứa nhỏ này quá thành thật, không đủ dối trá."

Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, trong lòng bộp một cái, ngẩng phắt đầu lên, nhìn chằm chằm ông lão:

"Cháu nội của ông là Ngụy Nguyên Châu? !"

Ông lão chậm rãi gật đầu: "Nó vốn tên là Ngụy Viễn Chu, tôi cũng không phải họ Trương, tôi họ Ngụy."

Trương Nguyên Thanh có chút bất ngờ không kịp phòng bị, ngẩn ra hồi lâu, nói:

"Vậy, ông vì sao phải ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế, Ngụy Nguyên Châu hắn biết việc này?"

"Phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm lần này, người trận doanh hợp pháp tấn thăng Thánh Giả đặc biệt nhiều, mà vị trí chấp sự có hạn, Viễn Chu nhịn nhiều năm như vậy, tôi không thể để bất luận kẻ nào ảnh hưởng tiền đồ của nó, đây là một sự kiện cuối cùng tôi có thể làm cho nó, tôi muốn bồi thường nó. Nó không biết những thứ tôi làm, nó nếu biết, nhất định sẽ ngăn cản tôi." Chú Trương nghiêng đầu, nhìn về phía Tiểu Viên:

“Xin lỗi, chú đã cô phụ Vô Ngân đại sư, cô phụ các cháu rồi. Chuyện của chú nói xong rồi.”

Trương Nguyên Thanh ở bên cửa sổ ngẩn ra hồi lâu, bỗng nhiên dùng sức chà chà mặt.

Có một khắc như vậy, hắn ở trong lòng nói, nếu không thì bỏ đi, dù sao Bạch Hổ Vạn Tuế chưa chết, có thể lựa chọn lấy phương thức kín đáo bồi thường hắn.

Nhưng lời đến bên miệng, nói ra là: “Cảm tạ đã báo cho biết, dựa theo quy củ, tôi phải bắt ông, ông còn có cái gì muốn nói không?”

Ông lão giọng già nua nói:

“Xin cho tôi một ngày thời gian, tôi còn có chút tâm nguyện chưa hoàn thành. Buổi tối ngày mai, tôi sẽ về khách sạn Vô Ngân, đi theo cậu.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Được! Tôi ở khách sạn Vô Ngân chờ ông, hy vọng ông tuân thủ hứa hẹn.”

Hắn quay sang nhìn về phía Tiểu Viên: “Tôi sẽ cầu tình cho ông ấy, tranh thủ giam cầm chung thân!”

Vẻ mặt Tiểu Viên nhìn không ra buồn vui, nhẹ nhàng gật đầu.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn cô một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn chưa nói cái gì, lập tức ra khỏi phòng.

Trong hành lang, Khấu Bắc Nguyệt dựa vào tường, cúi đầu, yên lặng đứng ở nơi đó.

Trên mặt hắn tràn đầy uể oải.

Trương Nguyên Thanh vốn định bảo hắn đi lấy thẻ phòng, hắn muốn ở lại cách vách, thấy tình hình này, liền chưa mở miệng, thân hình hóa thành một ánh sao, trực tiếp chui vào phòng.

Trong phòng một mảng tối đen, nhưng đối với Thần Dạ Du mà nói, bóng tối mới là sân nhà.

Tiến vào phòng vệ sinh, rửa mặt đánh răng, sau đó quay về phòng, nằm ở trên giường, hắn gửi cho Quan Nhã một tin nhắn báo bình an, liền nhìn trần phòng tối đen ngẩn người.

Chương 1112: Thứ cuối cùng (3)

Trong đầu lặp đi lặp lại quanh quẩn câu chuyện của chú Trương, giống như thấy một lão nông thẳng không nổi sống lưng nữa, ở trên ruộng ngày qua ngày trồng trọt, quanh năm lao động, dùng một đôi tay thô ráp nứt nẻ, quật cường nuôi lớn cháu nội.

Thẳng đến án diệt môn năm ấy, ông một lần nữa ưỡn thẳng lưng lên, lại đã trở thành tội phạm truy nã.

Bên tai giống như lại quanh quẩn lời thập trưởng từng nói: Nghề nghiệp tà ác, là nghiệp hỏa của bản thân nhân loại.

Hắn căm hận nghề nghiệp tà ác, nhưng lại đồng tình bọn họ, đồng tình "Xấu Hổ Làm Cha" không muốn giải hòa với thế giới này, đồng tình Khấu Bắc Nguyệt hàm oan chịu nhục, cũng đồng tình chú Trương vì cháu nội chịu nhục.

Hắn bây giờ biết là cái gì ép một lão nông thành nghề nghiệp tà ác.

Nhưng chính như chú Trương nói, tất cả cái này đều không thể phân rõ phải trái!

…

Trời tờ mờ sáng, bệnh viện nhân dân thành phố Tĩnh Hải.

Trong góc yên tĩnh, chú Trương mặc áo khoác rách nát, làn da đen bóng tỏa sáng, giăng kín nếp nhăn, giọng nhẹ nhàng nói:

"Cháu yên tâm, ông nội đã gánh vác tất cả, chuyện này cháu coi như không biết, sẽ không ảnh hưởng tiền đồ của cháu."

Ở đối diện lão, là thanh niên mặc trang phục công sở, tuấn lãng trầm ổn, khí chất ôn nhuận.

Chính là Ngụy Nguyên Châu.

Ngụy Nguyên Châu vừa nhìn quanh, vừa hỏi:

"Cháu cũng không ngờ người đến sẽ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông nói với cậu ta như thế nào?"

Chú Trương nói đơn giản một lần tình huống sự việc.

Ngụy Nguyên Châu nghe xong, chậm rãi gật đầu, trầm mặc một phen, hỏi:

“Nếu cậu ta không bảo vệ được ông thì sao?”

Chú Trương lắc lắc đầu: “Đó chính là số mệnh của ông nội, ông nội sống tạm bợ nhiều năm như vậy, đã sớm sống đủ rồi, cứ như vậy đi.”

Khuôn mặt trải nhiều gió sương của lão lộ ra một mảng nhu hòa: “Tiểu Chu, ông nội có thể nhìn thấy cháu như bây giờ, đã rất thỏa mãn rồi. Mấy năm nay là ông nội có lỗi cháu, để cháu chịu khổ…”

Ngụy Nguyên Châu khoát tay, ngắt lời lão, “Cháu biết rồi, ở đây nhiều người phức tạp, ông đi về trước đi.”

Chú Trương nhìn hắn vài lần, tựa như muốn khắc khuôn mặt cháu nội ở trong đầu, lúc này mới lưu luyến xoay người, đi chưa được mấy bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng của Ngụy Nguyên Châu:

“Ông nội, ông là cố ý không giết hắn nhỉ.”

Chú Trương dừng bước, trầm mặc không nói.

Ngụy Nguyên Châu trầm giọng nói:

“Ông không giết hắn, sao cháu làm chấp sự được? Cháu từng nói với ông nhỉ, bởi vì ông, cấp bậc bình xét bối cảnh gia đình của cháu vẫn là Ất Hạ (cấp rất thấp). Trừ phi lập công lớn, bằng không cháu cạnh tranh không lại hắn.”

“Ông đã hại cháu một lần, vì sao lại không chịu giúp cháu chứ?”

Khuôn mặt già nua của chú Trương lộ ra tang thương, nói:

“Ông nội không muốn giết người.”

Vừa dứt lời, lão bỗng nhiên kịch liệt ho khan hẳn lên.

“Khụ! Khụ! Khụ…”

Trong cổ họng như là kẹt cục đờm, lão ho khàn cả giọng, ho sắc mặt đỏ bừng, ho cái trán nóng lên, thở ra đều là hơi thở nóng rực.

Lão đã sinh bệnh, bệnh rất nặng.

“Phốc!”

Một con dao sắc từ sau lưng đâm xuyên trái tim lão, mũi dao từ trước ngực đâm ra.

Bên tai, là tiếng Ngụy Nguyên Châu nghiến răng nghiến lợi:

“Ông nội, ông đi phân bộ Tùng Hải, cháu nhất định sẽ bại lộ, ông không thể gạt được bọn họ. So với như vậy, không bằng mang công lao cho cháu nha. Có ông cái công lao này, cháu có thể tấn thăng chấp sự, ngài cũng hy vọng cháu trở thành chấp sự, đúng không?”

Cơn đau đớn cực lớn ập tới, không phân biệt được là đến từ thân thể, hay là đến từ trong lòng.

Trong ánh mắt đục ngầu của chú Trương hiện lên đau đớn, hiện lên chua xót, hiện lên thất vọng, duy chỉ không có kinh ngạc, cuối cùng hết thảy chuyển hóa thành thoải mái.

Khóe miệng lão khẽ run rẩy, nói ra di ngôn cuối cùng:

“Cũng được.”

Đây là thứ cuối cùng ông nội có thể tặng cho cháu.

…

“Reng reng reng!”

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc, Trương Nguyên Thanh mở choàng mắt ra, ai đang bệnh ngồi bật dậy, trái tim đột nhiên dừng.

Lấy ra điện thoại di động dưới gối, nhìn lướt qua một lần người gọi tới, là Quan Nhã gọi.

Không phải nói tối nay trở về sao, sáng sớm ra gọi điện cái gì… Trong lòng Trương Nguyên Thanh oán giận hai câu, nhận cuộc gọi, lười biếng nói:

“Chị Quan Nhã, nhớ tôi cũng không cần sáng sớm quấy rầy mộng xuân của tôi chứ, trong mơ chị rất ngoan, liên tiếp hướng tôi lắc mông.”

Quan Nhã tức giận nói:

“Cậu là tính tiếp tục ở trong mộng xem chị lắc mông, hay là theo bọn chị về Tùng Hải?”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: “Về Tùng Hải? Tôi không phải bảo mọi người chờ ở bệnh viện sao, vụ án này tôi sẽ xử lý, chị không cần phải quả, chờ tin tức là được.”

Quan Nhã nói: “Không cần cậu xử lý nữa, bởi vì đã xử lý xong rồi, tối hôm qua kẻ tập kích đã bị đánh chết.”

“Cái gì? !”

Trương Nguyên Thanh giật mình một cái, cơn mệt mỏi tiêu tan hết.

Chương 1113: Chân tướng (1)

Kẻ tập kích đã bị đánh gục. Chú Trương đã chết? !

Bất ngờ không kịp phòng bị nhận được tin tức này, khiến đầu óc Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên tỉnh táo, lại lâm vào hỗn loạn, ngơ ngác ngồi ở trên giường.

Đại khái bảy bát giây, hắn hít sâu một hơi, khiến mình bình tĩnh lại, tốc độ nói cực nhanh nói:

“Làm sao xác định thân phận hung thủ? Đánh gục hung thủ ở đây, chị mang tình huống nói kỹ một lần.”

Trong loa truyền đến tiếng của Quan Nhã:

“Sáng sớm hôm nay, Ngụy Nguyên Châu lúc ở trong bệnh viện tuần tra, bắt được kẻ tập kích tối hôm qua, hắn lấy thủ đoạn đánh lén thành công đánh gục kẻ địch, thi thể đã được vận chuyển về văn phòng cảnh sát thành phố Tĩnh Hải.

“Cao 1m7, tuổi chừng sáu mươi, làn da rất đen, ngón tay thô to, có nốt chai dày. Ngực hắn còn có dấu vết bỏng, hơn nữa trong một đêm mọc ra thịt non cũng có thể chứng minh, vết thương bởi dao cậu tạo thành đao cũng vẫn còn…”

Là chú Trương, chết ở trong bệnh viện… Trương Nguyên Thanh trong nháy mắt đã hiểu ra điều gì, cảm giác trái tim bị đâm một phát, hắn từ trên giường bật dậy, hắn chỉ mặc một cái quần lót boxer, chân trần, sải bước chạy ra khỏi phòng.

“Rầm!”

Hắn mặt căng cứng, một cước đạp tung cửa gian phòng giường đôi cách vách, trong phòng trống trơn, cái giường nọ tối hôm qua từng có người nằm đã thu dọn sạch sẽ.

Chú Trương đã rời khỏi.

“Nguyên Thủy, cậu bên kia làm sao vậy?” Quan Nhã nghe thấy được tiếng đạp cửa.

“Tôi không sao, chị Quan Nhã, chị gửi tấm ảnh cho tôi, ảnh chụp kẻ tập kích.” Trương Nguyên Thanh nhìn cái giường trống kia.

“Thi thể vận chuyển đến văn phòng cảnh sát rồi, chị đang ở bệnh viện. Được rồi, chị bây giờ đi văn phòng cảnh sát một chuyến, may mà cách không xa, cậu đợi thêm một lát.” Quan Nhã chỉ đành cúp điện thoại trước.

Trương Nguyên Thanh quay về phòng, nhanh chóng mặc quần áo, đi giày, tiến vào hành lang, dọc theo cầu thang tới lầu một.

Hắn giờ phút này ngay cả kiên nhẫn chờ thang máy cũng không có.

Đại sảnh khách sạn.

Điều hòa thổi gió lạnh vù vù, Tiểu Viên mặc áo sơmi trắng âu phục ngắn đứng ở trước quầy, dáng người thẳng tắp.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu lạnh lùng nhìn một cái, liền xoay đầu trở về, nhưng xoay tới một nửa, lại quay trở lại, đánh giá sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhíu mày nói:

“Làm sao vậy?”

“Chú Trương đi đâu rồi?”

Khuôn mặt xinh đẹp trắng bóc của Tiểu Viên trầm xuống, thản nhiên nói:

“Không biết! Nếu cậu là lo lắng chú ấy chạy trốn, hoàn toàn không cần thiết, chú Trương nói được thì làm được, nếu chú ấy thất tín, tôi cũng sẽ phụ trách tìm được chú ấy.”

Cô ở trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng ngày càng khống chế không được tính tình của mình, chỉ là cô cũng chưa chú ý tới điểm ấy.

“Chú Trương chết rồi!” Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Sáng nay chết ở trong bệnh viện nhân dân thành phố Tĩnh Hải, bị Ngụy Nguyên Châu giết chết.”

Tiểu Viên ngây ra ở đó, sự lạnh nhạt trong mắt nhanh chóng tan rã, tay cô từng chút một siết thành nắm đấm, nắm dùng sức như vậy. Cô chợt nhắm mắt lại, tựa như sợ không giấu được bi thương từ trong mắt chảy ra.

Một lúc lâu sau, cô mở mắt ra, vẻ mặt bình tĩnh, nói:

“Biết rồi, đây là lựa chọn của chú ấy…”

Lựa chọn của lão… Trương Nguyên Thanh trầm mặc một phen, thấp giọng nói:

“Ông ấy không chịu đi theo tôi, cái gọi là tâm nguyện chưa hoàn thành của ông ấy, chính là vì cái này?”

—— Dùng mạng mình, đổi cháu nội tấn thăng chấp sự.

Bán mặt cho đất bán lưng cho trời mấy chục năm, côi cút nửa đời, từng hạt thóc nuôi lớn cháu nội, từng đồng tiền cho hắn đi học, đến cuối cùng còn muốn vì tiền đồ của cháu nội, kính dâng thân tàn.

Ngu xuẩn cỡ nào… Trương Nguyên Thanh rất muốn bật cười một tiếng, nhưng ngực không hiểu sao nghẹn đến khó chịu.

Tiểu Viên “ừm” một tiếng:

“Ông ấy đại khái sớm đã có ý tưởng này. Nửa tháng trước, ông ấy ở thành phố Tĩnh Hải bị hành giả chính phủ đả thương, tôi đi thăm chú ấy, chú ấy bị thương rất nặng, lại cực kỳ vui vẻ.”

“Quen biết nhiều năm như vậy, tôi rất ít thấy chú ấy cười vui vẻ như vậy, chú ấy nói tâm nguyện của mình rốt cuộc hoàn thành, quãng đời còn lại liền chuyên tâm đi theo Vô Ngân đại sư tu hành, cáo biệt quá khứ.”

Trương Nguyên Thanh lẳng lặng nghe.

“Nhưng hôm qua ông ấy tới gặp Vô Ngân đại sư, lại như biến thành người khác, vẻ mặt ủ dột, tâm sự nặng nề tôi liền biết chú ấy có chuyện, âm thầm theo dõi chú ấy tới thành phố Tĩnh Hải, mới biết được chú ấy đang ám sát hành giả chính phủ.”

Bởi vì không muốn phá giới, nhưng vì tiền đồ cháu nội, không thể không làm trái tâm ý? Trương Nguyên Thanh nhíu nhíu mày, cảm thấy có chút mâu thuẫn cùng không thích hợp.

Lúc này, điện thoại di động "ting" một tiếng, tin nhắn tới.

Hắn lấy ra điện thoại di động xem tin nhắn, là Quan Nhã gửi ảnh chụp.

Trong ảnh chụp, ông lão ngăm đen khô gầy lẳng lặng nằm ở trên giường đặt xác, sầu khổ năm tháng tạo hình ra vĩnh viễn ngưng tụ ở khuôn mặt, ngực lão có một miệng vết thương đỏ sậm, cùng với mảng lớn thịt non mới mọc ra.

Chương 1114: Chân tướng (2)

"Là chú Trương…"

Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng: "Ông ấy chưa hóa cổ."

Vu Cổ Sư chết trận lúc hóa cổ, thân thể sẽ giữ lại bộ dáng nửa người nửa thú, mà chú Trương là lấy bộ dáng nhân loại chết đi, cái này ý nghĩa lão chưa lựa chọn chiến đấu, cam tâm tình nguyện chịu chết.

"Ting!"

Tiếng nhắc nhở một lần nữa vang lên, Quan Nhã gửi đến một đoạn văn tự dài, nội dung:

"Vừa rồi nói chuyện bị ngắt, chị còn chưa nói xong, chị có mấy cái chi tiết chưa hiểu, kẻ tập kích là bị Ngụy Nguyên Châu từ phía sau đánh lén, đâm thủng trái tim mà chết, trước khi chết nhiễm bệnh nặng, đây là năng lực của Ôn Thần."

"Nhưng mà, thương thế, bệnh tình như vậy không nên một đòn mất mạng, Thông Linh Sư là có cơ hội giãy chết, nhưng lão chưa hóa cổ, rất kỳ quái."

"Mấy vấn đề này chị chưa giáp mặt hỏi, cậu trở về một chuyến, thử hỏi linh một chút."

"Không cần hỏi nữa, chúng ta về." Trương Nguyên Thanh nhập vào tin tức, trả lời Quan Nhã, nhập được một nửa, lại thấy tin nhắn thứ hai của Quan Nhã:

“Chị luôn cảm thấy chuyện này có rất nhiều chỗ không hợp lý, kẻ tập kích ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế không rõ mục đích, lại là như thế nào mò đến chỗ ở của Bạch Hổ Vạn Tuế.”

“Thông qua video chiến đấu tối hôm qua, kẻ tập kích thân pháp nhanh nhẹn, am hiểu truy kích, làm Thánh Giả có thâm niên, dưới tình huống mai phục trước, lại còn để Bạch Hổ Vạn Tuế đào tẩu?”

“Camera giám sát lần ám sát thứ hai chị xem rồi, chị hoài nghi nghiêm trọng trình độ ám sát của kẻ tập kích.”

Quan Nhã nửa lẩm bẩm nửa kể lể cái nhìn của mình đối với sự kiện.

Trương Nguyên Thanh đọc tin nhắn lại, lông mày từng chút một nhíu lại, đã nhận ra chỗ mâu thuẫn.

Dựa theo bản thân chú Trương nói, lão là vì thay cháu nội thăng chức dọn sạch chướng ngại, mới ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế, vậy không tồn tại khả năng nương tay. Một Thánh Giả lâu năm mai phục Thánh Giả vừa mới tấn thăng, ưu thế lớn như vậy, lại thất bại, quả thật tồn tại điểm đáng ngờ, không quá hợp lý.

Không hợp lý nhất là, Bạch Hổ Vạn Tuế đã chỉ là người qua đường không quan trọng, trong đó không tồn tại theo dõi, điều tra ủ mưu đã lâu, vậy chú Trương một kẻ nghề nghiệp tà ác, sao có khả năng dễ dàng mò được địa chỉ của Bạch Hổ Vạn Tuế?

Trừ phi có nội quỷ!

Lông mày Trương Nguyên Thanh giật giật, nói:

“Tôi muốn đi gặp Vô Ngân đại sư một chuyến.”

Tiểu Viên khó hiểu nhìn hắn.

Nhưng Trương Nguyên Thanh không giải thích, xoay người chạy về phía hành lang, dọc theo cầu thang, một hơi xông lên lầu bốn. Hắn đứng ở ngoài cửa phòng số “404”, gõ cửa phòng, nói:

“Đại sư, tôi có việc cầu kiến!”

Hô xong, Trương Nguyên Thanh thử vặn tay nắm cửa.

“Rắc!”

Tay nắm cửa rất thuận lợi vặn ra, giây tiếp theo, hành lang khách sạn biến mất, cửa gỗ biến mất, thay thế vào đó là phật điện khói lượn lờ, đốt nến.

Trương Nguyên Thanh theo bản năng nhìn về phía tòa kim phật nguy nga kia cao đến trần điện, nó ngồi cầm hoa, mắt khép hờ, giống như từ bi giống như hung dữ quan sát phía dưới.

Kim phật chưa có biến hóa, tâm cảnh đại sư vẫn rất ổn. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh hạ xuống, nhìn về phía bóng lưng áo xanh ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, khom người nói:

“Đại sư, chú Trương trở về linh cảnh rồi, tôi có một chuyện khó hiểu, đặc biệt đến thỉnh giáo.”

Dừng một chút, không đợi Vô Ngân đại sư đáp lại, hắn trực tiếp hỏi:

“Chú Trương hôm qua gặp ngài là vì chuyện gì? Ngài biết chuyện của ông ấy không?”

Trong điện lặng lẽ một lát, thanh âm đè nén đau đớn của Vô Ngân đại sư quanh quẩn ở trong điện:

“Hắn nói, hắn đã tìm được cháu nội đã tách ra nhiều năm, cháu nội ép hắn ám sát Thánh Giả chính phủ, hắn không muốn tạo sát nghiệt nữa, hắn rất đau khổ. Nhưng hắn thẹn với đứa nhỏ kia, hắn không thể từ chối.”

“Hắn tính dùng mạng mình bồi thường cháu nội, tối hôm qua là tới hướng tôi cáo biệt, hắn muốn sớm trở về linh cảnh.”

Ngụy Nguyên Châu ép lão ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế? !

Đầu óc Trương Nguyên Thanh vang “Ầm”, như có tiếng sét nổ vang, vẻ mặt đột nhiên đọng lại.

Sau hỗn loạn cùng kinh ngạc ngắn ngủi, suy nghĩ của hắn nhanh chóng trở về, không nghi hoặc nữa, không mờ mịt nữa, mạch lạc toàn bộ sự kiện rộng mở sáng rõ.

Sau khi phó bản giết chóc kết thúc, số lượng Thánh Giả của chính phủ tăng vọt, nắm giữ không gian thăng chức của Thánh

Giả lâu năm, Ngụy Nguyên Châu bởi vì quan hệ "không hợp đám đông", cơ hội thăng chức vốn đã nhỏ bé, gian nan.

Vừa vặn đoạn thời gian trước gặp lại ông nội thất lạc nhiều năm, còn là Thông Linh Sư, vì thế dâng lên tâm tư lệch lạc, ép ông nội ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế, thay hắn dọn sạch chướng ngại.

Cho nên, Bạch Hổ Vạn Tuế rõ ràng chưa phát hiện bị theo dõi, nơi ở lại bại lộ, bởi vì kẻ địch đến từ nội bộ.

Điểm đáng ngờ Quan Nhã đưa ra, đều đã được giải thích… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng.

Chương 1115: Chân tướng (3)

Dựa theo tâm tính chú Trương, tiếp theo hẳn là "chủ động kính dâng", nhưng không như mong muốn, không ngờ người đến chi viện sẽ là mình.

Trương Nguyên Thanh theo logic suy nghĩ tiếp.

Khó trách tối hôm qua lúc chú Trương nghe Tiểu Viên giới thiệu mình, vẻ mặt kinh sợ như vậy, danh tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn là đồng bạn chính nghĩa, lão đã từ chỗ Khấu Bắc Nguyệt biết được.

Nếu hành vi bức bách lão ám sát đồng nghiệp của Ngụy Nguyên Châu bại lộ, mình nhất định sẽ không thông cảm tha thứ, cho nên lão gánh vác toàn bộ hành vi phạm tội.

Nếu mình là Thám Báo, tối hôm qua hẳn đã nhìn ra manh mối, ài, muốn âm thầm giải quyết, liền không dẫn chị Quan Nhã theo. Còn có một việc chưa nghĩ ra, nếu như vậy, căn bản không cần hướng Tùng Hải cầu viện, âm thầm "giải quyết", do Ngụy Nguyên Châu đánh gục kẻ tập kích, độc chiếm công lao không phải hoàn mỹ?

Bức bách ông nội ám sát đồng nghiệp, không được, liền giết chết ông nội dưỡng dục mình lớn lên biến thành công huân… Ngụy Nguyên Châu là tên điên bề ngoài khiêm tốn ôn hòa, trong lòng cố chấp âm trầm.

Chị Quan Nhã sao chưa nhìn ra? Hắn có đạo cụ đặc thù ẩn giấu tính tình của mình? Hay là đóng giả quân tử lâu, liền thực

sự thành quân tử, khó phân biệt thật giả?

Tên súc sinh này… Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm khí đục, nói:

“Đại sư, tôi hiểu rồi!”

Ánh mắt hắn lạnh lẽo xoay người, đi ra ngoài điện, phía sau truyền đến Vô Ngân đại sư cảnh báo:

“Việc này tự có nhân quả, bần tăng tôn trọng lựa chọn của hắn, cậu không cần nhiều chuyện.”

Đây là muốn mình đừng chõ mõm vào? Đừng nhúng tay nữa? Bước chân Trương Nguyên Thanh khựng lại một cái, hắn đứng ở cửa đại điện suy nghĩ vài giây, phản bác:

“Đại sư, tôi không phải đệ tử của ông, ông cũng không cần dạy tôi làm việc.”

Sải bước rời đi.

Hắn quay về đại sảnh, đi thẳng đến trước quầy, nhìn Tiểu Viên:

“Lái xe!”

“Đưa tôi đi văn phòng cảnh sát thành phố Tĩnh Hải.”

…

Thành phố Tĩnh Hải, văn phòng cảnh sát khu Hà Môn.

Đình thi trong phòng, Ngụy Nguyên Châu một mình đứng ở bên giường đặt xác, lăng lẽ chăm chú nhìn di dung ông lão.

Năm tháng quá khứ ở trong lòng cuồn cuộn không thôi, hắn từ nhỏ không có cha mẹ, từ khi biết chuyện đã sống cùng ông nội. Ông nội trừ trồng trọt, cái gì cũng không biết, cuộc sống nghèo khó mà gian nan.

Ngụy Nguyên Châu từ nhỏ đã hâm mộ bạn học có tiền tiêu vặt, hâm mộ bọn họ có quần áo mới cùng cặp sách đẹp, mà hắn một bộ quần áo mặc ba năm, may may vá vá lại một năm nữa, trợ cấp hộ nghèo cũng không lấy được.

Từ tiểu học được cấp hai, giày đi là đồ anh trai nhà bên không cần.

Một đứa nhỏ cùng ông nội sống nương tựa lẫn nhau, ngay cả quần áo mới cũng không mua nổi, nhất định trở thành đối tượng trẻ con cùng thôn xa cách, sau khi đi học càng thảm hại hơn, trẻ con cùng thôn còn sẽ nể mặt gia trưởng một chút, cùng lắm là không thân.

Bạn học trong trường học, đối với hắn loại trẻ con nghèo khổ không có người lớn chống lưng này, sẽ chỉ trao cho bạo lực.

Ngụy Nguyên Châu nhớ rõ vừa một năm đó vừa vào cấp hai, trong lớp tổ chức họp phụ huynh, ông nội vừa làm xong việc nhà nông, dính bùn đầy người, đã vội vã tới trường học.

Kết quả ngay cả cổng trường cũng không vào được.

Ánh mắt đó của các bạn học giáo viên, hắn có thể nhớ cả đời.

Hắn chán ghét những bạn học cùng giáo viên kia, càng chán ghét ông nội khiến mình mất mặt, chẳng lẽ ông ngay cả thay một bộ quần áo cũng không làm được?

Nửa đời đầu của Ngụy Nguyên Châu, là vượt qua ở trong xa cách, xem thường cùng bạo lực, cho nên hắn liều mạng đọc sách, đó là con đường duy nhất thay đổi vận mệnh của hắn.

Vì không để người ta khinh thường, vì không gặp bạo lực nữa, hắn tích cực thể hiện bản thân, tham gia hoạt động của lớp, trợ giúp bạn học, phối hợp giáo viên, ôn hòa lương thiện lễ phép tiết kiệm nhường nhịn, trở thành người tốt trong mắt bạn học, học sinh ngoan trong mắt giáo viên, chó tốt trong mắt ác bá trường học.

Làm một người hoàn mỹ, sẽ không bị người ta xem nhẹ, bị người ta bắt nạt, bởi vì bọn họ ở trên người ngươi không bắt lỗi được.

Một năm đó ông nội gặp chuyện, hắn cực kỳ sợ hãi, sợ bị thân thích người nhà đó trả thù, mười mấy năm kiếp sống gian khổ chưa rèn luyện ý chí của hắn, ngược lại mang đến cho hắn bóng ma tâm lý nghiêm trọng.

Hắn không nghĩ ra ông nội vì sao phải báo thù, vì sao phải phá vỡ cuộc sống yên bình.

Kẻ yếu là sẽ bị kẻ mạnh ức hiếp, đạo lý từ xưa đến nay, ông nội chưa từng đọc sách rất đáng buồn, bởi vì lão không hiểu

những đạo lý này.

Muốn trở thành kẻ mạnh, không phải dựa vào cái dũng của thất phu, mà là trí tuệ cùng cố gắng. Hắn dựa vào bản thân cố gắng, thuận lợi học xong đại học, dưới cơ hội ngẫu nhiên trở thành linh cảnh hành giả, tiến vào Ngũ Hành minh, rốt cuộc nghênh đón cuộc sống tốt đẹp.

Những năm gần đây, hắn không dám phạm một chút xíu lỗi nào, hắn sợ phạm sai lầm, sợ gặp phải bạo lực cùng trách phạt.

Chương 1116: Chân tướng (4)

Nhưng bóng ma ông nội vẫn luôn bao phủ hắn, tội của ông nội quấy nhiễu nghiêm trọng tiền đồ của hắn, khiến hắn trở thành đối tượng tổ chức trọng điểm quan sát.

Mà ngay tại nửa tháng trước, hắn lại gặp được ông nội thất lạc nhiều năm.

Hắn cảm nhận được không phải thân tình cùng vui sướng, mà là sợ hãi, đúng vậy, sợ hãi mãnh liệt.

Bởi vì đó là một kẻ nghề nghiệp tà ác.

Đối với Ngụy Nguyên Châu mà nói, đây là một tai ương ngập đầu.

Vì sao ông còn phải trở về? Lúc trước đã lựa chọn vứt bỏ tôi, xin mời hoàn toàn biến mất ở trong thế giới của tôi chứ, vì sao phải phá hoại cuộc sống của tôi, phá hỏng tiền đồ của tôi?

Ngụy Nguyên Châu nghĩ một biện pháp một hòn đá ném hai con chim, hắn nói cho ông nội, nếu ông thật sự nghĩ cho cháu, thật sự muốn bồi thường cháu, thì dọn sạch đối thủ cạnh tranh cho cháu đi.

Nhưng lần đó ám sát chưa thành công, sau khi xem camera theo dõi, hắn biết ông nội không muốn ra tay.

Vậy cũng chỉ có thanh lý lão —— Ngụy Nguyên Châu lúc ấy là nghĩ như vậy.

Nhưng ông nội là Thánh Giả có thâm niên, lại là nghề nghiệp tà ác mạnh hơn hợp pháp, hắn không có nắm chắc.

Vì thế thuyết phục chấp sự cấp trên hướng phân bộ Tùng Hải cầu viện.

Làm như vậy, một mặt là người phân bộ Tùng Hải không rõ chi tiết của hắn, không có khả năng biết quan hệ của hắn cùng ông nội, mà cao tầng phân bộ Tĩnh Hải là biết bối cảnh gia đình của hắn, vô cùng có khả năng ở trong lúc điều tra, bắt giữ được dấu vết để lại.

Một mặt khác, người phân bộ Tùng Hải đạt được công lao, sẽ không ảnh hưởng đến hắn, sẽ không trở thành đối thủ cạnh tranh của hắn.

Mà hắn cũng có thể bằng vào phần công huân này, lên cao một nấc, trở thành chấp sự.

Nhưng hắn không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn gia nhập đội tuần tra Tùng Hải, cũng được phái tới xử lý việc này.

Cũng may việc có khúc chiết, nhưng chung quy kết thúc hoàn mỹ.

Không, còn thiếu một bước. Ngụy Nguyên Châu từ trong ô vật phẩm lấy ra một tờ giấy tiền vàng mã màu trắng ngoài tròn trong vuông, đắp lên mặt ông lão.

Giấy tiền vàng mã lặng lẽ thiêu đốt, lửa bốc lên, mơ hồ có một bóng dáng già nua tiêu tán trong ánh lửa.

Đây là vật phẩm tiêu hao Ngụy Nguyên Châu ở trong nửa tháng qua mua ở chợ đen, tác dụng của nó rất đơn giản, chính là xua tan linh thể còn sót lại của người chết.

Lòng bàn tay Ngụy Nguyên Châu lóe lên ánh nước, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ông nội, mang đi tro tàn do giấy tiền vàng mã cháy thành.

“Xin lỗi, đường về sau, cháu muốn tự mình đi.”

Hắn thấp giọng lẩm bẩm, nhìn di dung của ông nội một lần cuối cùng, không chút do dự xoay người rời đi.

Khoảnh khắc bước ra khỏi phòng đặt xác, hắn thấy thoải mái một phen, đáy lòng không còn mây đen nữa.

…

Tầng bảy, nơi làm việc của hành giả chính phủ.

Trong văn phòng chấp sự của khu Hà Môn, Ngụy Nguyên Châu ngồi thẳng người ở bên sô pha phòng tiếp khách, tư thế ngồi trước sau như một, cẩn thận tỉ mỉ.

Chấp sự khu Hà Môn là Sơn Thần cấp 5, ID linh cảnh Bàn Sơn (dời non), là một người trung niên dáng người thấp bé, nhưng vô cùng chắc nịch, tính tình ôn hòa, cũng cổ hủ.

"Đã xác định là Thông Linh Sư, làm không tệ. Dựa theo chế độ của tổ chức, đánh gục một tên Thông Linh Sư, ghi một lần công huân cấp C. Tôi sẽ thay cậu đệ trình báo cáo xin." Bàn Sơn chấp sự mỉm cười nói:

"Cộng thêm cậu mấy năm qua tích lũy tư cách và sự từng trải, công huân, cấp bậc cũng đã đến, không có vấn đề lớn, về sau mọi người ngang cấp rồi."

Khuôn mặt tuấn tú của Ngụy Nguyên Châu lộ ra một mảng ôn hòa, cười lên từ đáy lòng:

"Cảm ơn lãnh đạo!"

Bàn Sơn chấp sự khẽ gật đầu, hỏi:

"Tra ra thân phận Thông Linh Sư kia chưa?"

Ngụy Nguyên Châu lắc đầu: "Đã bảo đồng nghiệp văn phòng cảnh sát làm phân biệt khuôn mặt, nhưng không có bất cứ tin tức gì, đối chiếu DNA cũng không có thu hoạch. Ngài biết đó, thu thập DNA còn chưa thông dụng đến toàn dân."

Thật ra phân biệt khuôn mặt người đã ra kết quả, chỉ là bị hắn đè ép xuống.

Làm hành giả cấp đội trưởng, trừ phi Bàn Sơn chấp sự tự mình theo dõi, bằng không, áp chế loại việc nhỏ này dễ dàng.

Mà lãnh đạo là không có khả năng mọi chuyện đích thân làm, huống hồ sự kiện này ảnh hưởng không lớn, lại đã giải quyết.

Nhiều nhất bảo hắn viết một phần báo cáo, chịu giáp mặt hỏi, đã rất có trách nhiệm rồi.

Bàn Sơn chấp sự gật gật đầu, nói:

"Thông báo một phen Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, tới đây làm hỏi linh, lưu trình nên đi vẫn phải đi."

“Cái này…” Ngụy Nguyên Châu lộ vẻ mặt khó xử.

Bàn Sơn chấp sự buông chén trà xuống, “Có vấn đề gì?”

“Là như thế này…” Ngụy Nguyên Châu nói:

“Tôi trước khi tập kích giết chết Thông Linh Sư đó, vì bảo đảm thành công, phòng ngừa đối phương ngoan cố chống cự, lan đến người vô tội, lợi dụng đạo cụ nghề nghiệp Thần Dạ Du, đánh bị thương nặng linh thể của đối phương.”

“Trước mắt chỉ sợ đã hồn phi phách tán, không có linh thể còn sót lại.”

Chương 1117: Nguyền rủa của Ma Nhãn (1)

Bàn Sơn chấp sự nhíu mày, trầm ngâm nói:

“Vậy bỏ đi.”

Hắn một lần nữa bưng chén trà lên, thưởng thức nước trà thơm tho ngọt lành.

Ngụy Nguyên Châu đứng dậy đúng lúc, “Tôi đi về trước làm việc.”

Bàn Sơn chấp sự cười gật đầu.

Rời khỏi văn phòng, Ngụy Nguyên Châu đi qua khu làm việc to lớn.

“Ngụy đội!”

“Chào Ngụy đội trưởng!”

“Ngụy đội, sự việc giải quyết rồi chứ, buổi tối cùng nhau dùng bữa đi.”

Trên đường đi, các hành giả chính phủ, nhân viên văn chức ùn ùn thể hiện thiện ý, ai ai cũng là người tốt, người người đều vô cùng khiêm tốn cung kính.

Ngụy Nguyên Châu lần lượt đáp lời, lộ ra nụ cười tự đáy lòng.

Đúng lúc này, hắn thấy cửa khu làm việc, đội tuần tra Tùng Hải bước vào, cầm đầu chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn biến

mất một đêm.

Ngụy Nguyên Châu cách rất xa đã thấy vẻ mặt trầm trọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng với lệ khí ngưng kết trên khuôn mặt.

Lông mày hắn nhíu một cái khẽ không thể phát hiện, trên mặt nhanh chóng hiện lên nụ cười ôn hòa, nghênh đón.

"Cậu vị đội trưởng này, sao nói đi là đi vậy, cụ thể đi làm cái gì cũng không nói lại, chẳng qua sự việc đã kết thúc." Ngụy Nguyên Châu đi đến một nửa, bỗng dừng lại, bởi vì hắn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong ô vật phẩm lấy ra một thanh dao lá liễu sắc bén.

Lại liên hệ sắc mặt hắn, trong lòng Ngụy Nguyên Châu rùng mình.

Trương Nguyên Thanh đi thẳng đến bên cạnh Ngụy Nguyên Châu, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, "Ngụy Nguyên Châu, tôi bây giờ hoài nghi anh cấu kết nghề nghiệp tà ác, ám sát đồng nghiệp, sau chuyện giết người diệt khẩu, theo tôi về Tùng Hải một chuyến đi."

Lời vừa nói ra, khu làm việc vốn ồn ào bỗng nhiên an tĩnh lại, trở nên kim rơi có thể nghe thấy.

Từng ánh mắt kinh ngạc nhìn tới.

Hắn làm sao biết, hắn sao có khả năng biết, ông nội không phải gánh vác rồi sao? Ngụy Nguyên Châu thiếu chút nữa không thể khống chế vẻ mặt của mình, trái tim kinh hoàng đập thình thịch vài cái, trên mặt lại là vẻ mặt mờ mịt cùng khó hiểu:

"Cậu nói cái gì? Tôi không hiểu ý tứ của cậu."

Quan Nhã bên cạnh Trương Nguyên Thanh kêu "a" một tiếng:

"Quả nhiên có cổ quái, chị nhìn không ra hắn có vấn đề, trên người ẩn giấu đạo cụ gì che giấu cảm xúc đi."

Cô cùng đám người Nữ Vương đã từ trong miệng Nguyên Thủy biết được tình huống sự việc.

Xui khiến nghề nghiệp tà ác ám sát đồng nghiệp, giết hại người thân nuôi mình thành người, hành vi ác liệt, làm người

ta rùng mình.

Thật ra ở trên việc xử lý ra sao chuyện này, tiểu đội tuần tra từng xảy ra một hồi tranh chấp nho nhỏ, Lý Thuần Phong đề nghị đi theo lưu trình, hướng tổng bộ báo cáo việc này.

Nữ Vương thì cho rằng thiếu chứng cứ có tính thực chất, rất khó khiến tổng bộ coi trọng, nên báo cáo việc này cho Phó Thanh Dương trưởng lão, do hắn định đoạt.

Nhưng Quan Nhã phủ quyết đề nghị của Nữ Vương, biểu đệ của mình mình rõ, Phó Thanh Dương là người rất lý tính, chính khách trời sinh, trí tuệ chính khách chính là thỏa hiệp, không phạm sai lầm cùng lợi dụng quy tắc.

Ngụy Nguyên Châu là người phân bộ Tĩnh Hải, là linh cảnh hành giả phân bộ Giải thị quản hạt, không có quan hệ với phân bộ Tùng Hải.

Phân bộ Tùng Hải cũng tốt, Phó Thanh Dương cũng thế, ở thành phố Tĩnh Hải không có quyền chấp pháp.

Cứng rắn nhúng tay đã phạm húy kiêng kị lại sẽ chịu kỷ luật, ở nội bộ Ngũ Hành Minh, chịu kỷ luật là chuyện rất đáng sợ, trực tiếp liên quan đến con đường làm quan.

Trưởng lão nếu chịu kỷ luật, xác suất đại khái cũng chỉ có thể ở lại địa phương nhậm chức, vĩnh viễn không có khả năng đi tổng bộ.

Cho nên, Quan Nhã đề nghị là, tiên trảm hậu tấu, mạnh mẽ khống chế Ngụy Nguyên Châu, về sau chậm rãi thẩm vấn.

Làm một Thánh Giả, Ngụy Nguyên Châu không phải thịt cá trên thớt gỗ, một khi thấy tình thế không ổn, rất có thể lẩn trốn.

Mà Tĩnh Hải là có vài cửa sông lớn vào biển, trong thành vô số dòng chảy phụ, một vị Ôn Thần nhảy xuống sông, thần tiên cũng khó tìm.

Từ đầu đến cuối, Trương Nguyên Thanh đều chưa tham dự thảo luận, mặt không biểu cảm nghe, chỉ là ở sau khi Quan Nhã mạnh mẽ gạt đi dị nghị của mọi người, nói một câu: Đi thôi!

Ngụy Nguyên Châu dùng một loại thanh âm mọi người đều có thể nghe thấy, vẻ mặt vô tội nói:

“Ù ù cạc cạc! Các người rốt cuộc đang nói cái gì, các người phải chịu trách nhiệm cho lời mình nói.”

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nhìn hắn, nói:

“Tôi chỉ hỏi anh một câu, anh là người phụ trách sự kiện, có phải anh đề nghị phân bộ Tĩnh Hải hướng Tùng Hải cầu viện hay không, mục đích của anh, là vì giết ông ấy, đúng không?”

“Anh đã sớm muốn diệt trừ ông ấy, bởi vì sự tồn tại của ông ấy khiến anh khủng hoảng, khiến anh bất an.”

Vấn đề này, là hắn ở trên đường lúc đến đây muốn đã nghĩ ra, chú Trương bằng lòng vì tiền đồ cháu nội kính dâng sinh mệnh, nào ngờ, cháu nội bảo bối của lão chưa từng nghĩ để lão sống.

Nghe đến đó, trong lòng Ngụy Nguyên Châu không ôm bất cứ hy vọng nào nữa.

Chương 1118: Nguyền rủa của Ma Nhãn (2)

Hắn xác nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn đã biết tất cả, lời sáng nay ông nội từng nói đều là lừa hắn, ông nội căn bản chưa từng gánh vác tội lỗi, bằng không Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao biết được?

Trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy từ thiên đường ngã vào địa ngục, cơ hội thăng chức vừa mới xuất hiện, lại nhất định chỉ là một ảo ảnh.

Không, không chỉ có cơ hội thăng chức không còn, kiếp sống nghề nghiệp của hắn cũng xong rồi.

Quan hệ của ông nội cùng hắn không giấu được, hơn nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa ra lên án, cho dù hắn không có chứng cứ, liên quan đến loại sự kiện này, cao tầng nhất định sẽ kiểm tra.

Đạo cụ phát hiện nói dối tình chất bình thường vô dụng đối với hắn, nhưng cấp trưởng lão, thậm chí Hổ Phù trong truyền

thuyết, có thể dễ dàng kiểm tra ra nói thật nói dối.

Cấu kết nghề nghiệp tà ác ám sát đồng nghiệp, là tội chết!

Lão già này, chết rồi cũng muốn hại mình, chết rồi cũng muốn hại mình… Trong lòng Ngụy Nguyên Châu dâng lên một sự phẫn nộ cùng không cam lòng mãnh liệt, nhưng hắn rất nhanh áp chế cảm xúc, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển.

Chính phủ không nán lại nổi nữa, lưu lại nhận xử phạt nhất định phải chết không thể nghi ngờ, "vào rừng làm cướp" đi làm tán tu là lựa chọn duy nhất của mình, tuy chất lượng cuộc sống nhất định giảm xuống, quyền lực trong tay cũng sẽ đánh mất, nhưng vẫn tốt hơn mất mạng. Ngụy Nguyên Châu hít sâu một hơi, tập trung sức chú ý ở trên khốn cảnh trước mắt, vẻ mặt hơi tức giận, cất cao giọng nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong hành động ngày hôm qua, tôi nơi nào làm không tốt, đắc tội cậu, tôi hướng cậu xin lỗi, ngài đại nhân đại lượng, đừng so đo với tôi."

"Công huân đánh gục Thông Linh Sư, tôi sẽ không độc chiếm, tự sẽ chia cho cậu một nửa."

Hắn đoạn lời này dụng ý ác độc, ám chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn bất mãn hắn cướp công, mượn cơ hội trả thù.

Các hành giả chính phủ phân bộ Tĩnh Hải ở khu làm việc, vẻ mặt không khỏi thay đổi.

Một nữ viên chức trầm mặc đứng dậy, chạy về phía trong khu làm việc, chốc lát sau, Bàn Sơn chấp sự dáng người thấp, nhưng thể trạng to lớn dẫn nữ viên chức kia đi ra.

Hắn nhìn đánh giá đám người phân bộ Tùng Hải một cái, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Ngụy Nguyên Châu, trầm giọng nói:

"Chuyện gì vậy?"

Ngụy Nguyên Châu lộ ra nụ cười khổ:

"Lãnh đạo, tôi cũng không biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn khí thế hùng hổ xông vào, không phân biệt tốt xấu đã vu oan tôi cấu kết nghề nghiệp tà ác, ám sát đồng nghiệp, còn nói muốn dẫn tôi về Tùng Hải tiếp nhận điều tra.

“Tôi nghĩ không ra, không nói đến tôi chưa từng làm những thứ này, cho dù đã làm, cũng không nên do phân bộ Tùng Hải đến xử lý.”

Bàn Sơn chấp sự nghe vậy, sắc mặt quả nhiên trầm xuống.

Cách đó không xa, một hành giả chính phủ nói:

“Đúng thế, Ngụy đội là đội trưởng phân bộ Tĩnh Hải chúng ta, như thế nào cũng không tới lượt phân bộ Tùng Hải nhúng tay nhỉ?”

“Cấu kết nghề nghiệp tà ác, ám sát đồng nghiệp thái quá rồi, nhân phẩm Ngụy đội ai chẳng biết, tôi coi như kiến thức được cái gì gọi là cưỡng ép bôi đen.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho dù cậu là ngôi sao, cũng không thể oan uổng người ta như vậy nha, cậu lấy ra chứng cứ, uổng cho tôi trước kia thích cậu như vậy.”

Các hành giả chính phủ xung quanh mồm năm miệng mười nói.

“Ồn ào cái gì, ồn nữa bà cô thiêu chết các người!” Khương Tinh Vệ như con báo nhỏ quát mắng mọi người.

Tiếng ồn ào lúc này mới nhỏ xuống.

Bàn Sơn chấp sự chăm chú nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhíu mày nói:

“Chuyện rốt cuộc là thế nào?”

Trương Nguyên Thanh nhìn thẳng lại, nâng ngón tay chỉ Ngụy Nguyên Châu, “Thông Linh Sư sáng nay chết ở trong bệnh viện, họ Ngụy, là ông nội của Ngụy Nguyên Châu, hung thủ vụ án diệt môn huyện Thanh Hà, cũng là tội phạm truy nã. Nửa tháng trước, ông cháu gặp lại, Ngụy Nguyên Châu bức bách lão ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế, dọn dẹp chướng ngại trên đường thăng chức. Sau đó giết người diệt khẩu, tự tay biến ông nội thành đá kê chân tấn thăng chấp sự. Thi thể ngay tại phòng đặt xác, đi làm cái giám định DNA, hoặc là tìm xem lệnh truy nã năm đó là rõ.”

Đám đông hành giả có thâm niên gồm Bàn Sơn chấp sự ở bên trong khẽ biến sắc, dùng một loại ánh mắt vi diệu nhìn về phía Ngụy Nguyên Châu.

Bối cảnh gia đình Ngụy Nguyên Châu, chỉ có nhân viên lâu năm mới biết, nhân viên mới phần lớn đều không quá rõ.

Dù sao Ngụy Nguyên Châu đã là nhân vật cấp đội trưởng, thuộc về lãnh đạo trung hạ tầng, lại là Thánh Giả cấp 4, chuẩn chấp sự, không ai dám ở sau lưng nói láo.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn người ngoài này, là làm sao biết được?

Bàn Sơn chấp sự trầm giọng nói:

“Ngụy đội trưởng, cậu có cơ hội giải thích cho bản thân.”

Mình cùng lão già gặp mặt đều là lén lút, liên lạc cũng dùng sim điện thoại không đăng ký tên, chưa từng gửi tin nhắn, lão già đã chết, linh thể cũng tiêu tán, Nguyên Thủy Thiên Tôn không có khả năng có bằng chứng.

Chương 1119: Nguyền rủa của Ma Nhãn (3)

Mình chỉ cần chết không thừa nhận, hắn liền không có cách nào lấy bất cứ thủ đoạn nào khống chế mình, Bàn Sơn chấp sự nhất định sẽ đề xuất kiểm tra DNA, đó chính là cơ hội chạy trốn của mình, có thể lợi dụng tính cách ngoan cố cổ hủ của Bàn Sơn chấp sự.

Ngụy Nguyên Châu vẻ mặt giận dữ, nói:

"Lãnh đạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn vu oan tôi, tôi làm người thế nào anh rõ nhất. Tôi đã sớm tấn thăng Thánh Giả, chấp sự với tôi mà nói, chỉ là vấn đề thời gian, điểm ấy lãnh đạo anh là biết, tôi cần gì lại cấu kết nghề nghiệp tà ác ám hại Bạch Hổ Vạn Tuế?

"Lãnh đạo, tôi bằng lòng tiếp nhận điều tra, bằng lòng phối hợp điều tra, nhưng đây là việc của phân bộ Tĩnh Hải ta, khi nào đến lượt Nguyên Thủy Thiên Tôn bao biện làm thay?"

Bàn Sơn chấp sự nghe xong khẽ gật đầu, "Nguyên Thủy Thiên Tôn, trừ kiểm tra DNA, cậu còn có chứng cứ gì chứng minh Ngụy đội cấu kết nghề nghiệp tà ác?"

Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu.

Hắn đã từng xem thi thể chú Trương, linh thể lưu lại bị dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Hơn nữa, Thần Dạ Du hỏi linh, ở trong chính phủ vẫn luôn là "chỉ để tham khảo", chẳng qua đại bộ phận thời điểm, hỏi linh dùng cho đọc lấy ký ức của nghề nghiệp tà ác hoặc người bị hại, không cần thiết nói láo.

Nhưng liên quan đến "tranh cãi" nội bộ, hỏi linh liền không thể đảm đương chứng cứ.

Về phần sự tồn tại của Vô Ngân đại sư và Tiểu Viên, là không thể nói, nói cũng không thể đảm đương nhân chứng, còn dễ dàng bị người ta trả đũa.

Bàn Sơn chấp sự nhìn hắn một cái thật sâu, giọng điệu chuyển thành lạnh nhạt:

“Tôi biết rồi, lên án của cậu tôi sẽ thụ lí, chuyện này không quan hệ với phân bộ Tùng Hải các cậu, các cậu đi về trước đi.”

Trương Nguyên Thanh nói:

“Được! Nhưng tôi có cái yêu cầu, khống chế Ngụy Nguyên Châu trước.”

Sắc mặt Bàn Sơn chấp sự trầm xuống: “Đội trưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi còn không cần cậu đến dạy tôi làm việc.”

Không có chứng cứ, vu khống, hắn dựa vào cái gì bắt Ngụy Nguyên Châu.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh chậm rãi phun ra một hơi: “Nguyên Thủy Thiên Tôn tổ tuần tra phân bộ Tùng Hải tróc nã tội phạm truy nã, mọi người mau chóng rời khỏi, ai lưu lại, coi như đồng lõa luận xử. Tinh Vệ, dọn sân!”

“Vâng!” Khương Tinh Vệ mừng rỡ, quay đầu liền hướng hành giả chính phủ, nhân viên văn chức xung quanh phun ra một ngọn lửa.

Dọa bọn họ liên tục lui về phía sau. Ngọn lửa điểm hỏa văn kiện và vật phẩm dễ cháy trên bàn làm việc, cô lại lắc đầu một cái, ngọn lửa quét ngang, văn phòng nháy mắt biến thành biển lửa.

Các nhân viên khu làm việc kinh hãi liên tục lui về phía sau, nhân viên văn chức cùng linh cảnh hành giả cấp 3 trở xuống chạy trối chết, thoát khỏi khu làm việc.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có biết mình đang làm cái gì không!”

Bàn Sơn chấp sự thấy thế, vừa kinh ngạc vừa giận dữ.

“Đang thay trời hành đạo!” Khi Trương Nguyên Thanh nói chuyện, Quan Nhã cầm hán bát phương cổ kiếm, lao nhanh ra, giống như báo cái mạnh mẽ, lao về phía Ngụy Nguyên Châu.

Một bên khác, Khương Tinh Vệ như ống dẫn rò gas, quanh thân phun ra ánh lửa vừa nhanh vừa nóng rực, từng khối thiết giáp như dung nham hiện lên quanh thân cô, dán ở trên thân thể nhỏ nhắn của cô, hình thành một bộ khôi giáp dung nham đen đỏ giao nhau.

“Ầm!”

Bước chân phun ra đuôi lửa nồng đậm, đẩy cô lao về phía Bàn Sơn chấp sự, song song bay đi.

“Đáng chết.” Ngụy Nguyên Châu biến sắc hẳn, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn nói ra tay liền ra tay, làm hắn có chút trở tay không kịp.

Hắn biết rõ năng lực cận chiến của Kiếm Khách mạnh mẽ, thấy Quan Nhã rút kiếm chạy tới, nhanh chóng lui về phía sau.

Một bóng ma mặc áo cưới, bế đứa trẻ con đáng yêu xuất hiện ở phía sau hắn, lao vào trong cơ thể hắn.

Ngụy Nguyên Châu nhất thời cứng ngắc ở tại chỗ.

Mà trán Quan Nhã nóng lên, yết hầu phát ngứa, da thịt mềm mại quỷ dị sinh trưởng ra những cái bọt nước.

“Khụ khụ.”

Cô bắt đầu kịch liệt ho khan, chống kiếm mới có thể miễn cưỡng đứng vững, tựa như người bệnh nặng sắp chết.

Nữ Vương, Tạ Linh Hi nơi xa đều xuất hiện ho khan cùng phát sốt trình độ khác nhau, đầu óc choáng váng hỗn loạn.

Năng lực bệnh khuẩn của Ôn Thần là kỹ năng suy yếu số một số hai trong các nghề nghiệp lớn.

“Đốc!”

Trương Nguyên Thanh lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần chống xuống dưới chân, đá quý xanh biếc ở phần đỉnh nở rộ vầng sáng nhu hòa.

Chứng bệnh trên người Quan Nhã nhanh chóng biến mất, bệnh tật được chữa khỏi.

Kỹ năng bệnh khuẩn Ôn Thần ỷ vào để chiến đấu, bị tự lành của Quyền Trượng Sơn Thần khắc chế hoàn mỹ.

Lúc này, Ngụy Nguyên Châu đạt được thời cơ thở dốc, vừa dựa vào tinh thần lực của mình, mang Quỷ tân nương bám vào ở sau lưng bắn ra ngoài cơ thể, liền thấy nữ kiếm khách chạy tới trước người, giơ kiếm đâm một phát.

Ngụy Nguyên Châu vội vàng nghiêng người né tránh, đang muốn lui về, chỉ thấy hai chân nữ kiếm khách xoay một cái, kéo vòng eo xoay tròn, lại từ phần eo kéo cánh tay, làm ra thế quét ngang.

Chương 1120: Nguyền rủa của Ma Nhãn (4)

“Phốc!”

Kiếm đồng xanh chém trúng cánh tay phải Ngụy Nguyên Châu, tuôn ra dòng nước trong suốt.

Kỹ năng bị động của Thủy Quỷ kích phát.

Đúng lúc này, Trương Nguyên Thanh đã khoác thêm Pháp Bào âm Dương nặn ra một quả cầu lửa, ném ra.

“Ầm” một tiếng, ánh lửa nhấc lên, cánh tay hóa thành bọt nước trong suốt kia còn chưa kịp ngưng tụ trở về, đã bị chưng khô.

“A!” Ngụy Nguyên Châu kêu thảm một tiếng, tay cụt phun trào máu tươi.

Quan Nhã không cho hắn cơ hội thở dốc, bước nhanh di chuyển, nhanh chóng vung kiếm, chặt đứt gân chân gân tay của Ngụy Nguyên Châu.

Phốc! Ngụy Nguyên Châu lảo đảo ngã xuống đất, tay chân tư thế quái dị, máu tươi đầm đìa.

Trương Nguyên Thanh một tay cầm quyền trượng, một tay nắm Lưỡi Dao Khát Máu, tới trước mặt Ngụy Nguyên Châu, ở cao nhìn xuống quan sát hắn.

Ngụy Nguyên Châu ngẩng đầu lên, gương mặt vặn vẹo, không biết là đau đớn hay phẫn nộ tạo thành, lạnh lùng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi, ngươi làm sao dám? Ai cho ngươi quyền chấp pháp, ngươi điên rồi sao!”

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng quan sát, nói:

“Đây mới là ngươi thật sự, xấu xí mà vặn vẹo, biểu diễn của ngươi rất lợi hại, từ đầu tới đuôi tao đều chưa nhìn ra ngươi là

tên cầm thú mặt người dạ thú, ngươi ngay cả người thân một tay nuôi dạy mình lớn lên cũng có thể giết hại, ngươi còn có cái gì không làm ra được?"

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì, ngươi sẽ nhận được trừng phạt, tổng bộ sẽ không tha cho ngươi." Ngụy Nguyên Châu nói khàn cả giọng.

Hắn vẫn như cũ không nhận!

"Ngươi không biết ta nói cái gì?" Trương Nguyên Thanh nhếch miệng cười lên, "Vậy nói mấy thứ ngươi biết, ngươi xuất thân huyện Thanh Hà tỉnh Vũ, tổ tiên ba đời đều là nông dân, cha mẹ ở lúc ngươi nhỏ tuổi gặp tai nạn giao thông mà chết."

"Người đâm chết bọn họ lấy một phần báo cáo giám định bệnh tâm thần trốn tránh trừng phạt, sau khi cả nhà chuẩn bị quan hệ trên dưới, hắn hoàn toàn không có việc gì, nhà ngươi ngay cả một đồng bồi thường cũng không có."

"Ông nội ngươi muốn lên kinh cáo ngự trạng, thiếu chút nữa bị bọn họ đánh chết, bọn họ còn dùng ngươi tới uy hiếp, ông ấy chỉ có thể mang máu cùng nước mắt nuốt xuống bụng, nuôi nấng ngươi lớn lên."

"Năm sau đó bà nội ngươi nhảy sông tự sát, gánh nặng cuộc sống rơi hết vào trên người ông nội ngươi, ông ấy ngậm đắng nuốt cay nuôi ngươi lớn, vì để ngươi đi học, ông ấy còn phải đi công trường làm công nhật, một năm bốn mùa, từ sáng đến tối, cuộc sống ép ông ấy không thở nổi. Nhưng ngươi thì sao, ngươi là báo đáp ông ấy như thế nào?"

Quan Nhã, Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi lạnh lùng nhìn Ngụy Nguyên Châu.

Khương Tinh Vệ cùng Bàn Sơn chấp sự đánh nhau chỗ xa cũng ngừng lại, Bàn Sơn chấp sự kinh ngạc nghe, bỗng nhiên không còn ý chí chiến đấu.

Cửa khu làm việc, các hành giả, nhân viên văn chức bỏ chạy thò đầu vào nhìn xung quanh.

"Ngươi nói bậy, ngươi vu oan ta, ngươi vu oan ta!" Ngụy Nguyên Châu rống lên khàn cả giọng.

Bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mặt mọi người mặt nói tới chuyện cũ, giống như bóc vết sẹo cũ trong lòng, vẻ mặt hắn có chút dữ tợn, cảm xúc cực kỳ kích động.

Nhưng hắn vẫn không nhận.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói, "Ngươi bức bách ông ấy ám sát Bạch Hổ Vạn Tuế, ngươi có biết ông ấy mấy năm nay sống thế nào hay không? Ông ấy trốn đông trốn tây, lưu lạc khắp nơi, không có chút tôn nghiêm nào. Ông ấy thề không giết người nữa, ông ấy cũng muốn sống giống con người."

"Có phải ở trong mắt ngươi, trưởng bối trả giá là điều theo lý thường phải làm hay không? Ông ấy nên trả giá tất cả cho ngươi, ngươi muốn thăng quan, ngươi muốn một bước lên mây, ông ấy phải chết thành toàn ngươi, tất cả cái này đều thiên kinh địa nghĩa?"

"Đúng, ông ấy vẫn bằng lòng chết cho ngươi. Nhưng ngươi thì sao, ngươi thông minh bao nhiêu chứ, ngươi đã quyết định ở sau khi Bạch Hổ Vạn Tuế chết, giết ông ấy diệt khẩu, hoàn toàn giải quyết hậu hoạn, thuận tiện kiếm một khoản công huân."

"Ta có cái gì phải vu oan ngươi, ngươi cũng như vậy rồi, còn cho rằng mình có thể thoát được?"

Bàn Sơn chấp sự ngây cả người, kinh nghi bất định nhìn chằm chằm Ngụy Nguyên Châu, tựa như không dám tin vào tai mình.

Các thành viên nhà nước ở cửa, nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Ngụy Nguyên Châu ngẩng đầu lên, thấy đồng nghiệp nơi xa, thấy những khuôn mặt hoặc kinh ngạc hoặc chấn động hoặc khinh bỉ hoặc căm hận kia, cực kỳ giống các giáo viên cùng bạn học năm đó.

Cảm xúc của hắn bỗng nhiên sụp đổ.

"Ngươi biết cái gì, ngươi biết cái gì!" Hắn vẻ mặt dữ tợn, tựa như con thú bị nhốt cùng đường, lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bóc vết sẹo của hắn, vạch trần nửa trước cuộc đời hắn gắt gao che giấu, Ngụy Nguyên Châu cảm xúc kích động hét lớn:

“Chỉ lão muốn làm người, ta thì không muốn sao? Ta từ nhỏ đến lớn đã chưa từng làm người, ta bị người khác giẫm trong bụi bậm, ngươi loại thiên tài cao cao tại thượng này, ngươi biết cái gì, ngươi cái gì cũng không hiểu! Ngươi thương xót lão, ai tới thương ta?

“Ta cũng muốn sống giống con người, ta cũng muốn sống có tôn nghiêm. Là lão từ bỏ ta trước, vì sao còn phải lại quấy rầy cuộc sống của ta. Lão đã hủy hoại nửa đời trước của ta, còn muốn hủy quãng đời còn lại của ta, lão đáng chết!”

Chương 1121: Nguyền rủa của Ma Nhãn (5)

Trong khu làm việc quanh quẩn tiếng gầm gừ của Ngụy Nguyên Châu, sau đó, vẻ mặt hắn đột nhiên thay đổi, kêu lên:

“Không, những thứ này đều là nói láo, ngươi vu oan ta, ngươi vu oan ta, tổng bộ sẽ trả ta sự trong sạch.”

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói:

“Ngươi có lẽ sống rất thê thảm, ngươi có lẽ cảm thấy cả thiên hạ đều thiếu nợ ngươi, nhưng từ đầu tới cuối, ông ấy chưa từng nợ ngươi cái gì.”

“Người nợ ông ấy là ngươi!”

Ngụy Nguyên Châu ngẩn ra một phen.

Trương Nguyên Thanh khom lưng xuống, đặt lưỡi dao ở cổ Ngụy Nguyên Châu.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Ngụy Nguyên Châu cảm nhận được lưỡi dao phát ra cơn lạnh, đã nhận ra sát tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vẻ mặt hắn đột nhiên trở nên hoảng sợ, kêu lên:

“Không, ngươi không thể giết ta, tổng bộ sẽ không tha cho nhà ngươi, ông nội cũng sẽ không hy vọng nhìn thấy ta chết, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi quen biết ông nội đúng không, ta là người thân duy nhất của ông ấy, ngươi không thể giết ta, ngươi không thể.”

Ánh sáng lạnh lóe lên, cổ Ngụy Nguyên Châu bắn ra bọt nước trong suốt.

Lòng bàn tay Trương Nguyên Thanh phun ra ngọn lửa, liên tục kêu xẹt xẹt, bọt nước chưng khô, đầu người lăn lông lốc.

Cái đầu người kia mắt trợn lên, môi hơi mấp máy, mơ hồ là.

—— ông nội!

Mái tòa nhà đối diện văn phòng cảnh sát khu Hà Môn, Tiểu Viên đứng ở mép sân thượng, tầm mắt vừa vặn có thể thấy tầng cao nhất của văn phòng cảnh sát.

Gió vén lên mái tóc cùng góc áo của cô, che mặt, cô cúi đầu, giấu hết ánh mắt cùng vẻ mặt ở trong sợi tóc hỗn độn bay lên.

"Nguyên Thủy."

Một tiếng lẩm bẩm phiêu tán ở trong gió.

…

Mười giờ trưa, một bài đăng chấn động bùng nổ diễn đàn chính phủ, lấy thời gian cực ngắn xông lên trang đầu, trở thành đề tài độ hot cao nhất ngày đó, sau đó bị bôi đỏ ghim lên đỉnh.

——# Nguyên Thủy Thiên Tôn giận chém Thánh Giả Ngụy Nguyên Châu phân bộ Tĩnh Hải, không cáo mà giết, có lẽ sẽ đối mặt giam cầm #

Nội dung bài đăng rất đơn giản, cắt câu lấy nghĩa một đoạn nói: Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lúc ở thành phố Tĩnh Hải chấp hành nhiệm vụ, xảy ra xung đột với Thánh Giả Ngụy Nguyên Châu, liên hợp đội viên tuần tra, chém giết hắn ở khu làm việc của phân bộ Tĩnh Hải.

Phối cùng một tấm ảnh bóng lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm đao mà đứng, bên chân là một thi thể không đầu.

Toàn bộ diễn đàn sôi trào.

Luận mức độ chấn động, không thua gì hắn ở trong phó bản Siêu Phàm đoàn diệt trận doanh tà ác, Thánh Giả đương nhiên không thể so sánh với công tích lớn như vậy trong phó bản giết chóc.

Nhưng tính chất nghiêm trọng, chỉ có hơn.

Cái này giống dũng sĩ chém giết ác long, cứu công chúa ra, mọi người hoan hô sôi trào, cho rằng dũng sĩ tiền đồ vô lượng.

Kết quả vừa quay đầu, dũng sĩ ngủ với phi tử của quốc vương, phi tử tự nhiên không thể đánh đồng với ác long đáng sợ, nhưng tính chất cực kỳ nghiêm trọng, có thể sẽ làm dũng sĩ bị xử tử.

Lý do dũng sĩ không ngủ với công chúa đi ngủ phi tử không có ai biết, chính như Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao giận chém đồng nghiệp Thánh Giả, bài đăng chưa nói, đám hành giả nhà nước các phân bộ lớn cũng không biết tình huống.

Người lý trí không ít, cảm thấy có ẩn tình khác, nhưng kẻ bị dẫn dắt tiết tấu càng nhiều hơn, ùn ùn lên tiếng nói "Nguyên Thủy Thiên Tôn phiêu rồi", "Như thế nào nữa cũng không thể giết đồng nghiệp", "Trời muốn khiến hắn vong, tất khác hắn cuồng trước" vân vân.

Biệt thự vịnh Phó gia, phòng sách.

Phó Thanh Dương mở ra laptop, đăng nhập phần mềm phòng họp phân bộ Tùng Hải.

Gần như ở cùng lúc, hắn thấy năm vị trưởng lão "Ông Lão Cùng Chó", "Lạc Thần", "Hoàng Sa Bách Chiến", "Diệt Thế Thiên Hỏa", "Tức Nhưỡng" lên mạng.

Vừa lên mạng, Thiên Hỏa trưởng lão đã vỗ bàn tức giận mắng:

"Thánh Giả chính phủ nói giết là giết, trong mắt còn có tổ chức hay không, có điều lệ chế độ hay không, hắn muốn tạo phản sao? !"

Cách lúc thành phố Tĩnh Hải truyền đến tin tức đã trôi qua ba giờ, các trưởng lão phân bộ Tùng Hải nghe nói tin tức, đều chấn động.

Tự tiện giết đồng nghiệp là tội lớn, tính chất ác liệt, thủ đoạn tàn nhẫn, phân bộ có thể nhịn, tổng bộ không thể nhịn, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất có thể một tay hủy diệt tiền đồ của mình.

Thiên Hỏa trưởng lão đây là giận hắn không tranh!

Lạc Thần trưởng lão nói: "Cấu kết nghề nghiệp tà ác ám sát đồng nghiệp, qua sông đoạn cầu giết hại người thân, chết chưa hết tội."

Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão trầm giọng nói:

“Sự kiện Ngụy Nguyên Châu chưa định tính, không cần nhiều lời, chúng ta bây giờ cần xử lý là vấn đề Nguyên Thủy Thiên Tôn. Tổng bộ bên kia hẳn là đã nhận được tin tức, trưởng lão hội thái độ thế nào còn chưa biết, trước hết nghĩ nên như thế nào bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn đi.”

Thiên Hỏa trưởng lão cả giận nói:

“Bảo vệ như thế nào, Ngụy Nguyên Châu kia cho dù đáng chém làm trăm ngàn mảnh, cũng không nên do hắn tới giết, ông nói cho tôi biết bảo vệ như thế nào? Thế này nếu bảo vệ được, uy tín của chính phủ ở đâu? Kỷ luật ở đâu?”

Phòng họp lâm vào yên tĩnh.

Chương 1122: Nguyền rủa của Ma Nhãn (6)

Cách mười mấy giây, Cẩu trưởng lão khó hiểu nói:

“Lấy tính cách cùng đầu óc của Nguyên Thủy, không nên làm ra chuyện lỗ mãng như vậy, nơi này còn có ẩn tình hay không?”

Ở dưới tình huống như vậy, hoàn toàn có thể chế phục Ngụy Nguyên Châu, cứng rắn khống chế, căn bản không cần thiết giết người.

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói:

“Không có ẩn tình, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thừa nhận, hắn giết Ngụy Nguyên Châu, chính là cảm thấy gã đáng chết.”

Dừng một chút, hắn nói:

“Tôi muốn bổ sung một sự kiện, Lý Đông Trạch đội trưởng đội 2 khu Khang Dương, cấp trên trước đây của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa rồi gọi điện thoại nói cho tôi biết, không lâu trước đó, hắn phát hiện tính tình Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên vô cùng cố chấp, so với lúc mới vừa vào làm kém rất nhiều.”

Thiên Hỏa trưởng lão nghe vậy giận dữ:

“Tính tình Nguyên Thủy Thiên Tôn thay đổi to lớn? Chuyện quan trọng như vậy, cậu cũng không biết? Cậu tên cấp trên này làm như thế nào?”

Phó Thanh Dương chưa phản bác, “Chưa thể phát hiện tính cách cấp dưới biến hóa, là tôi thất trách, tôi không có lời nào để nói.”

Tức Nhưỡng trưởng lão phân tích: “Nhiều lần trải qua phó bản yêu cầu cao độ, trải qua sinh tử, âm thầm không biết ảnh hưởng tính tình của hắn? Nhưng, hắn trở thành linh cảnh hành giả tới nay, cũng mới vào phó bản năm sáu lần, cho dù nguy hiểm nữa, cũng không đến mức tính tình thay đổi to lớn.”

Trong loa vang lên tiếng Cẩu trưởng lão thở dài: “Có lẽ không phải phó bản, tôi nhớ tới một sự kiện.”

“Có việc ông nói luôn, đừng lấp lửng nữa.” Thiên Hỏa trưởng lão hôm nay tâm tình đặc biệt nóng nảy.

Cẩu trưởng lão cười khổ nói:

“Việc này nói đến trách tôi, mọi người đều biết, vụ án Sở gia bị diệt là tôi từ chỗ Ma Nhãn tìm hiểu được, nhưng còn có một việc tôi chưa nói, lúc ấy Ma Nhãn đưa ra điều kiện, là gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần, tôi đã đáp ứng.

“Ma Nhãn tuân thủ hứa hẹn, nói cho tôi chân tướng vụ án diệt môn năm đó, nhưng không ngờ, hắn đột nhiên nguyền rủa Nguyên Thủy Thiên Tôn, nguyền rủa Nguyên Thủy trở nên cố chấp như hắn.”

“Tôi lúc ấy từng cẩn thận kiểm tra trạng thái của Nguyên Thủy, hắn cũng chưa bị nguyền rủa, mà Ma Nhãn cũng bị phong ấn ở trong vườn bách thú, mất đi toàn bộ năng lực. Tôi vốn tưởng rằng đó chỉ là kẻ vô năng miệng pháo, bây giờ xem ra…”

Còn có loại chuyện này? Bốn vị trưởng lão nghe xong trầm mặc.

Phó Thanh Dương lại lắc đầu, “Tôi lúc ấy cũng có mặt, bất cứ nguyền rủa nào đều sẽ có dấu vết, nhưng Nguyên Thủy không có dấu hiệu bị nguyền rủa, cái này là chúng ta từng xác nhận. Hơn nữa, công năng tịnh hóa của chày Phục Ma, có thể trừ khử nguyền rủa, Ma Nhãn cũng không phải Vu Cổ Sư, hắn

dựa vào cái gì nguyền rủa Nguyên Thủy? Tôi không cho rằng Nguyên Thủy đã bị nguyền rủa."

Lạc Thần trưởng lão hỏi ngược lại: "Vậy cậu làm sao giải thích Nguyên Thủy Thiên Tôn tính tình chuyển biến cố chấp quái đản!"

Phó Thanh Dương không có lời nào để chống đỡ.

Hoàng Sa Bách Chiến hỏi:

"Hắn bây giờ ở vịnh Phó gia của cậu?"

Phó Thanh Dương nói:

"Ở trong tầng hầm ngầm, đang tiếp nhận bác sĩ tâm lý trị liệu. Tôi cho rằng, không ngại chờ đợi một chút kết quả chẩn đoán. Cẩu trưởng lão, ông có thể đi vườn bách thú thử Ma Nhãn, xem chuyện rốt cuộc là thế nào."

Thám Báo là bác sĩ tâm lý trời sinh, bởi vì có thể quan sát lòng người, nhưng bác sĩ tâm lý cũng không phải chỉ có quan sát, còn cần có mở đường, trấn an, câu thông các kỹ năng.

Mà những thứ này, là cần ngày sau học tập cùng nghiên cứu.

Bằng không, Phó Thanh Dương nhất định sẽ tự mình cùng tên "rác rưởi" kia tâm sự một lần cẩn thận.

"Chỉ có thể như vậy. A, Ma Nhãn tên kia nếu biết hiệu quả của nguyền rủa, vui vẻ đến mức thăng cấp tại chỗ nhỉ?" Tức Nhưỡng trưởng lão hỏi: "Mấy đội viên kia của đội tuần tra thế nào?"

Phó Thanh Dương nói:

"Tạm dừng toàn bộ công tác, giải trừ toàn bộ chức vụ, giam lỏng ở vịnh Phó gia, chờ đợi kết quả xử lý của tổng bộ. Trong đó, Quan Nhã cùng Khương Tinh Vệ là tòng phạm chủ yếu, phải xử lý nghiêm túc."

"Khụ khụ." Thiên Hỏa trưởng lão dùng sức ho khan một tiếng: "Tinh Vệ là người chưa trưởng thành, thiếu sức phán đoán, bị Nguyên Thủy cùng Quan Nhã xúi giục mới sẽ làm ra loại chuyện này, nên xử lý khoan hồng."

Hoàng Sa Bách Chiến hừ lạnh nói: "Bảo vệ như thế nào, Ngụy Nguyên Châu kia cho dù đáng chém làm trăm ngàn mảnh,

cũng không nên do cô ấy một tiểu nha đầu ra tay. Ông nói cho tôi biết bảo vệ như thế nào? Thế này nếu bảo vệ được, uy tín chính phủ ở đâu? Kỷ luật ở đâu?"

Thiên Hỏa trưởng lão: "…"

Cẩu trưởng lão tâm tình không tốt nói:

"Trước cứ như vậy đi, tôi bây giờ liền đi vườn bách thú một chuyến, gặp Ma Nhãn chút. Bài đăng kia trên diễn đàn, Thanh Dương, cậu xử lý một phen, giải thích cho mọi người một chút, đừng để mặc lời đồn đãi lên men.

"Tan họp!"

Chương 1123: Màu lót tính cách (1)

Vườn bách thú.

Cẩu trưởng lão đẩy cửa phòng giam ra, cây long não tráng kiện nhưng thấp trưởng thành ở trong phòng, giữa cành lá tươi tốt, rủ xuống những sợi dây leo.

Ma Nhãn nửa thân thể "dung nhập" thân cây, giấu ở dưới dây leo như bức rèm che.

Cẩu trưởng lão nâng móng vuốt, dây leo sột soạt co về tán cây, lộ ra Ma Nhãn Thiên Vương diện mạo tiều tụy.

Ma Nhãn Thiên Vương trên trán đeo băng đô vận động mở mắt ra, đánh giá Cẩu trưởng lão vài lần, khóe miệng nhếch lên:

"Vẻ mặt của ông nói cho tôi biết, ông gặp một ít chuyện cực kỳ không ổn. Ừm, đã tới đây gặp tôi, nói lên có liên quan với Binh Chủ giáo, lần này là ai đến Tùng Hải, Ngân Nguyệt? Bạo Nộ? Hay là Tự Do tên ngu ngốc kia.

"Nếu là hắn, tôi khuyên các người sớm một chút hướng tổng bộ Ngũ Hành minh cầu viện, bằng không chết hết. A, tôi cũng có thể đi ra ngoài rồi, tôi muốn đi gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn của tôi.

"Ài, thời gian dài không ai trao đổi, tôi sắp trở nên lắm lời giống như Tự Do Thiên Vương rồi."

Cẩu trưởng lão không để ý tới hắn lải nhải, trầm giọng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đã xảy ra chuyện.”

Sắc mặt Ma Nhãn Thiên Vương lập tức âm trầm, không thấy tươi tắn sáng lạn nữa, lộ ra diện mạo thật của Thiên Vương, lạnh lùng nói: “Chết rồi?”

Từ một thanh niên rạng rỡ sáng sủa, chuyển biến thành ma vương âm trầm tà dị, Ma Nhãn có thể nói chuyển đổi không kẽ hở, cho người ta một loại cảm giác nối liền tự nhiên.

Giống như hắn chính là một người chính tà hai mặt như thế.

Cơ bắp thân trên cường kiện của Ma Nhãn bành trướng, gân xanh dưới làn da nổi lên, vẻ mặt hắn hung ác dữ tợn, tựa như sát thần địa ngục.

Hắn ý đồ từ trong cây long nhãn giãy ra, toàn bộ phòng giam bởi vì hành động của hắn mà run rẩy, tán cây lay động xào xạc.

“Ngươi thế mà tích góp nhiều lực lượng như vậy? Điều đó không có khả năng…” Cẩu trưởng lão ngạc nhiên, khuôn mặt chó đáng yêu lộ ra chấn động nhân tính hóa.

Ma Nhãn Thiên Vương gân xanh bò đầy khuôn mặt, tựa như chiến thần yêu dị, nhếch lên khóe miệng bên trái:

“Lực lượng của Viễn Cổ Chiến Thần đến từ tâm linh, đến từ ý chí, chỉ cần ý chí chiến đấu của ta bất diệt, lực lượng liền vĩnh viễn không khô kiệt!”

Cẩu trưởng lão giật mình gật đầu:

“Thì ra ngươi vẫn luôn âm thầm tích tụ lực lượng.”

Nói tới đây, trong đôi mắt như cúc áo đen của ông hiện lên nét cổ quái: “Ta biết ngươi rất coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng không ngờ hắn ở trong lòng ngươi lại có địa vị cao như vậy.”

Bởi vì một tình báo còn chưa xác định, hắn đã phẫn nộ tiếp cận mất đi lý trí, không tiếc bại lộ lực lượng che giấu đã lâu.

Nghề nghiệp tà ác “yêu ghét” không giống với người thường, mấy chục năm giao tình ở trong mắt bọn họ có thể không đáng giá nhắc tới, mà trong nháy mắt ngắn ngủn ngoái đầu nhìn lại,

trong nháy mắt tán thành, đã nguyện ý đánh bạc tính mạng vì ngươi.

Dị dạng mà vặn vẹo.

Cẩu trưởng lão thản nhiên nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa chết!"

Phòng giam chấn động bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, tán cây không chớp lên nữa. Ma Nhãn Thiên Vương ngẩn người, vẻ mặt có chút mờ mịt hỏi:

"Ngươi vì sao không nói sớm?"

Cẩu trưởng lão nhịn không được tăng thêm giọng điệu: "Là tự ngươi vô duyên vô cớ nổi điên."

"Ồ, vậy không có việc gì!" Sát ý cùng thô bạo trong mắt Ma Nhãn nhanh chóng tan đi, khóe miệng nhếch lên, lại khôi phục bộ dáng tươi tắn sáng sủa:

"Hắn xảy ra chuyện gì?"

Cẩu trưởng lão trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói: "Hắn đã giết một vị đồng nghiệp."

Trong ánh mắt mỏi mệt của Ma Nhãn chợt tỏa ra hào quang, đầu không tự giác vươn về phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Cẩu trưởng lão, lấy một loại giọng điệu đè nén hưng phấn, vội vàng truy hỏi:

"Nói rõ ràng chút, nói rõ ràng chút…"

Cẩu trưởng lão nhíu nhíu mày, cực kỳ bất mãn đối với tư thái hưng phấn của Ma Nhãn, "Mấy ngày trước, hắn đi phân bộ Tĩnh Hải chấp hành nhiệm vụ."

Lập tức, mang chuyện xảy ra ở phân bộ Tĩnh Hải giản lược nói cho Ma Nhãn. Cuối cùng, Cẩu trưởng lão thở dài nói:

"Hắn vốn nên có lựa chọn lý trí hơn thỏa đáng hơn, lại không để ý hậu quả, gây thành sai lầm lớn."

Ma Nhãn ngây ra như phỗng.

Trong phòng giam lâm vào yên tĩnh, cách thật lâu, một tiếng cười trầm thấp vang lên.

Tiếng cười dần dần mở rộng, biến thành cười to, biến thành cười điên cuồng.

“Ha ha ha ha ha!”

Ma Nhãn ngẩng mặt lên trời điên cuồng cười, mừng rỡ như điên.

Cái này khác với hắn ngày thường thiên hướng cười lạnh “nhếch khóe miệng”, hắn cười tùy ý như vậy, phô trương như vậy, vui vẻ đầm đìa, từng tiếng quanh quẩn ở trong phòng.

“Ngươi cười đủ chưa?” Cẩu trưởng lão ngẩng đầu nhìn, tức giận nói: “Ai không biết còn tưởng ngươi hôm nay sắp đăng cơ làm hoàng đế!”

Ma Nhãn Thiên Vương không để ý tới ông, tiếp tục cất tiếng cười to, hồi lâu sau, hắn mới chưa hết thèm dừng lại, hưng phấn truy hỏi:

“Lần trước nhìn thấy hắn, ta đã phát giác lệ khí của hắn nặng thêm, hắn lúc giết người nói gì? Vẻ mặt hắn là thế nào? Ngươi có video hay không, mau, phát cho ta xem chút, ha ha ha ~”

Chương 1124: Màu lót tính cách (2)

“Đủ rồi!”

Cẩu trưởng lão tựa như bị chọc giận, nâng lên móng vuốt vỗ lên mặt đất.

Dây leo ùn ùn sống lại, cuốn lấy miệng Ma Nhãn Thiên Vương, lấy phương thức vật lý dạy hắn câm miệng.

Qua một lúc, chờ Ma Nhãn bình tĩnh trở lại, Cẩu trưởng lão vung móng vuốt, rút dây leo đi, trầm giọng hỏi:

“Ta hiểu biết Nguyên Thủy, hắn đa trí, thâm trầm, rất hiểu cân nhắc lợi hại, hơn nữa không mất lý tính, cũng không phải người cố chấp quái đản.”

“Là ngươi nguyền rủa hắn, đúng không!”

“Ta muốn biết, ngươi rốt cuộc là làm như thế nào?”

Ma Nhãn Thiên Vương nhếch khóe miệng, “Ngươi đã nghĩ sai một sự kiện, ta quả thật đã nguyền rủa hắn, nhưng đó chỉ là

miệng pháo không có ý nghĩa, ta chỉ là một gã Yêu Mê Hoặc, ta không phải Vu Cổ Sư.”

Cẩu trưởng lão ngây cả người.

…

Vịnh Phó gia, tầng hầm ngầm.

Trong phòng nhỏ ba mươi mét vuông, Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên bàn tròn, nhìn người đàn ông nhã nhặn ngồi ở đối diện, đeo mắt kính gọng vàng, cười nói:

“Lại gặp mặt rồi, bác sĩ Tôn!”

Người đàn ông trung niên nhã nhặn gầy gò, nhưng không có chút cảm giác văn nhược nào, ngược lại có loại kiên cường dẻo dai cùng uy nghiêm như trúc, đây là áo sơmi trắng cùng mắt kính gọng tơ vàng che lấp đi mũi nhọn của hắn.

Người này chính là bác sĩ tâm lý lúc tổng kiểm tra sức khỏe, phụ trách khảo sát, đánh giá trạng thái tinh thần của hành giả chính phủ ở Tùng Hải.

“Tôi đã nghe nói chuyện của cậu.” Bác sĩ Tôn thở dài nói: “Cậu nên tới gặp tôi sớm một chút.”

“Thập trưởng từng nhắc nhở tôi, nhưng tôi không cảm thấy mình có vấn đề gì, người bệnh tâm thần đều sẽ không cảm thấy mình có vấn đề, đúng không?” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói.

Mắt bác sĩ Tôn sáng lên: “Cũng chính là nói, cậu thừa nhận trạng thái tinh thần của mình xảy ra vấn đề?”

“Tôi không cảm thấy.” Trương Nguyên Thanh đầu tiên là lắc đầu, sau đó nói:

“Tôi đến bây giờ vẫn không cảm thấy giết Ngụy Nguyên Châu có gì sai, nhưng sau khi bình tĩnh lại suy nghĩ, tôi lúc ấy là có chút không quá lý trí, tôi nên trói hắn lại, mang về Tùng Hải.”

“Nếu là tôi trước đây, đại khái sẽ làm như vậy, tôi có thể cảm giác được mình bây giờ biến hóa rất lớn, cho nên, lý trí nói cho tôi biết, có lẽ tôi nên khám bác sĩ tâm lý.”

“Có thể thừa nhận sai lầm của mình, nói lên còn có đường sống vãn hồi.” Bác sĩ Tôn gật gật đầu, làm bác sĩ tâm lý kinh

nghiệm phong phú, hắn rất dễ dàng hiểu được ý tứ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cái này giống như, trước kia ta nhát gan khiếp nhược, bây giờ ta trở nên dũng cảm không sợ hãi, có thể tự mình rõ ràng cảm nhận được trước sau biến hóa.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này, sẽ không cảm thấy mình có vấn đề, bởi vì tự mình nhận thức là thứ rất chủ quan, kẻ điên chưa bao giờ cảm thấy mình là kẻ điên.

Bác sĩ Tôn hỏi: "Vậy cậu cảm thấy là nguyên nhân gì, khiến cậu ở trong khoảng thời gian ngắn, xuất hiện biến hóa khác biệt rõ ràng?"

Trương Nguyên Thanh không chút do dự nói:

"Là Ma Nhãn nguyền rủa, tên chó đó, hắn từng nguyền rủa tôi điên giống hắn, lúc ấy tôi không để ý, không ngờ trong bất tri bất giác, tôi liền Ma Nhãn hóa, ông nói có tức hay không."

Bác sĩ Tôn nhíu mày: "Nhưng tôi nghe Phó trưởng lão nói, Ma Nhãn căn bản không nguyền rủa cậu, Yêu Mê Hoặc quả thật không có kỹ năng nguyền rủa."

"Tôi cũng không quá rõ, Cẩu trưởng lão cũng nói tôi chưa bị nguyền rủa, nhưng sự thật chính là như thế." Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói.

Vấn đề này nhất định không thể thảo luận ra kết quả. Bác sĩ Tôn trầm ngâm vài giây, bắt đầu tiến vào bước thứ hai của chẩn đoán tâm lý, hắn giọng điệu ôn hòa hỏi:

"Cậu cảm thấy Ngụy Nguyên Châu đáng chết sao?"

"Kẻ giết người thân, chẳng lẽ không đáng chết sao?" Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

"Quả thật đáng chết, nhưng cậu vì sao xem nhẹ ám sát đồng nghiệp một điểm này chứ?" Bác sĩ Tôn hỏi.

"Ám sát đồng nghiệp đương nhiên không đúng, nhưng cái này thuộc về vì đạt được mục đích, chọn dùng thủ đoạn âm u. Nhân sĩ thành công trên đời này, ai chưa từng dùng thủ đoạn xấu xa? Tất nhiên đáng chết, nhưng tôi sẽ không bởi vậy phẫn nộ." Trương Nguyên Thanh nói.

Bệnh đạo đức sạch sẽ nặng thêm, vì thế trở nên cực đoan cố chấp, thuộc về Nhãn Thiên Vương phiên bản giảm bớt đi rất nhiều… Trong lòng bác sĩ Tôn làm ra phán đoán, cùng theo đề tài này nói tiếp:

“Trước khi tới nơi này, tôi tận khả năng góp nhặt tin tức của cậu, khiến tôi chú ý là sự kiện Đồng Tước lâu, tôi muốn hỏi một chút, cậu bây giờ đối với các quyền quý liên quan vụ án là thái độ thế nào?”

Vấn đề này khiến Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm mặc thật lâu, bác sĩ Tôn kiên nhẫn chờ đợi, chưa truy hỏi, trên mặt luôn treo nụ cười ôn hòa, thân thiết.

Trong thở dài thật dài, Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi nhìn thấy thượng vị giả ngạo mạn, tôi rất tức giận, nhưng tôi bất lực. Tôi ở không lâu trước đây từng nói câu này, đó là cảm thụ chân thật nhất của tôi, tôi bất mãn đối với kết quả xử phạt đến tiếp sau của Đồng Tước lâu, bất mãn đối với thái độ từ chối không nhận sai của văn phòng cảnh sát khu Sa Khẩu, nhưng tôi không thay đổi được.”

“Tôi giống với đại bộ phận mọi người, chỉ có thể càu nhàu ở trong lòng.”

Chương 1125: Màu lót tính cách (3)

Bác sĩ Tôn vội vàng truy hỏi: “Vậy bây giờ thế nào?”

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói: “Tôi đại khái vẫn sẽ nhịn.”

Đại khái vẫn sẽ nhịn, chính là nói, cũng có khả năng thay trời hành đạo… Bác sĩ Tôn gật gật đầu, mang đề tài kéo dài ra, hướng dẫn từng bước nói:

“Không thể phủ nhận, trên đời này khắp nơi tồn tại cường quyền, công bằng cùng chính nghĩa cũng là tương đối mà nói. Một người trưởng thành có lịch duyệt xã hội cùng từng trải đời phong phú, thường thường rất khó tẩy não, bởi vì bọn họ từng thấy quá nhiều bất công cùng bóng tối, không tin tưởng tốt đẹp nữa. Cậu cảm thấy thế nào?”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Tuy ông đang gài tôi nói, nhưng tôi tán thành cách nói của ông.”

“Không, không phải gài lời, là tâm sự!” Bác sĩ Tôn sửa đúng một câu, sau đó nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục nói:

“Bởi vì lòng người chính là như thế, trong nhân tính có một mặt tốt đẹp, nhưng cũng có cực độ ích kỷ cùng bóng tối. Một người có được quyền lực, hắn nhất định sẽ mưu phúc lợi cho mình, mưu phúc lợi cho người nhà, như vậy hắn sẽ cướp đoạt người không có quyền lợi, vì thế bóc lột cùng áp bách liền sinh ra.”

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi nói tôi rất vô lực, bởi vì tôi không thể thay đổi nhân tính.”

Bác sĩ Tôn bước đầu hiểu biết tâm tính Nguyên Thủy Thiên Tôn, nắm bắt được tâm lý của hắn, quyết đoán tiến vào bước thứ ba —— dẫn đường.

Hắn nói:

“Đúng vậy, nhân tính không thể thay đổi, vậy vì sao không thử cùng tồn tại với nó nhỉ, chúng ta có thể dùng góc độ lý tính hơn khách quan hơn đối đãi âm u trong nhân tính.

“Cậu cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh nở nụ cười, hắn nhìn lại bác sĩ Tôn, nói từng chữ một: “Tôi dựa vào cái gì phải cùng tồn tại với nó?”

Bác sĩ Tôn ngây cả người.

…

“Không có khả năng!”

Cẩu trưởng lão cất cao giọng: “Tuy ta chưa phát hiện khí tức nguyền rủa ở trên người hắn, nhưng hiệu quả ngươi muốn đã đạt tới, Nguyên Thủy đúng là trong khoảng thời gian ngắn, trở nên cực đoan cùng quái đản, đây là sự thật khách quan.”

Ma Nhãn Thiên Vương lộ ra nụ cười quỷ dị, nói:

“Nhớ rõ lời hắn ngày đó đến gặp ta từng nói đi.”

Cẩu trưởng lão hơi nhớ lại, "Hắn nói, tham lam mới là bản tính con người, chúng ta phải nhìn thẳng vào bản tính nhân loại, nhìn thẳng vào những mặt u ám kia. Trừng ác dương thiện, đồng thời cũng cần học được sống chung với lũ, ta rất thưởng thức đoạn lời này của hắn, rất lý trí, đây là đúng."

Ma Nhãn Thiên Vương cười phá lên:

"Rắm chó, hắn đó là nói nhảm, hắn đang lừa dối ngươi, không, hắn đang lừa dối chính hắn."

"Ngươi có ý tứ gì!" Vẻ mặt Cẩu trưởng lão ngưng trọng.

Ma Nhãn Thiên Vương hỏi ngược lại:

"Ngươi biết ta vì sao coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn không? Ta với hắn lại không quen, hiểu biết không nhiều, ta quả thật rất thưởng thức hắn chưa từng lấy quyền lực mưu lợi riêng, chưa từng ức hiếp người lương thiện, hơn nữa dũng khí nguyện ý vì công nghĩa tử đấu với kẻ ác."

"Nhưng người như vậy, tuy vô cùng hiếm có, ta hao hết tâm tư đi tìm, vẫn có thể tìm được không ít. Nhưng ta chưa bao giờ ưu ái một người như thế, lại càng chưa từng coi một nhân sĩ chính nghĩa là người đồng đạo."

"Duy chỉ có ngoại lệ đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?"

Cẩu trưởng lão lâm vào trầm mặc, ông suy tư hồi lâu, trong lòng mơ hồ có suy đoán:

"Ý của ngươi là…"

Ma Nhãn Thiên Vương điên cuồng cười lên:

"Bởi vì hắn chính là một người như thế, láu cá là màu sắc tự vệ hắn che giấu sự cố chấp của mình, lý tính là ngụy trang hắn dùng để tê liệt bản thân cùng người ngoài."

"Hắn là một tên điên cực độ cố chấp, trong mắt hắn cất giấu mãnh thú, lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn, ta đã từ trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn ngửi được mùi của đồng loại, cho dù hắn ngụy trang rất tốt."

"Hắn nhất định là đồng bạn của ta, chúng ta sẽ ở trên đường thanh tẩy thế giới dắt tay cùng tiến, cuối cùng sáng tạo một thế

giới không có áp bách, không có cường quyền, thật sự công bằng công chính.”

Tiếng cười phấn chấn của Ma Nhãn quanh quẩn trong phòng.

…

Dựa vào cái gì phải cùng tồn tại với nó? Bác sĩ Tôn dại ra hồi lâu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh:

“Cậu biết mình đang nói cái gì không? Đoạn lời này của cậu, so với Ma Nhãn có gì khác nhau?”

Khác nhau lớn nhất chính là tôi lý trí, hắn không đủ lý trí. Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, nói:

“Tôi biết, lời này tỏ ra rất cực đoan. Ừm, tôi đưa cái ví dụ, bác sĩ Tôn, nếu ông ở trên đường nhìn thấy một bãi cứt chó, mà ông lại vừa vặn có thời gian cùng công cụ dọn sạch rác rưởi, ông sẽ lựa chọn dọn dẹp nó không?”

“Tôi sẽ!” Bác sĩ Tôn gật đầu.

“Cho nên, khi tôi còn là người thường, tôi chỉ dám ở trong lòng oán giận một ít bất công, bởi vì tôi biết mình bất lực. Nhưng khi tôi có năng lực quét sạch những dơ bẩn cùng ô uế đó, tôi dựa vào cái gì còn phải nhịn? Dựa vào cái gì còn phải cùng tồn tại? Cùng tồn tại là một loại thỏa hiệp dưới bất lực.” Trương Nguyên Thanh kể ra nội tâm chân thật của mình.

Chương 1126: Màu lót tính cách (4)

“Cậu vừa rồi so sánh không thỏa đáng, so sánh chính xác là, nếu tôi ở trên đường nhìn thấy có người cướp bóc, tôi sẽ chế phục hắn, lại đưa hắn đến văn phòng cảnh sát, để pháp luật đến trừng phạt hắn.” Bác sĩ Tôn nói:

“Mà không phải chặt cái tay cướp bóc của hắn, nếu quyền lực tư pháp rơi vào trong tay cá nhân, vậy mới là bất công đối với kẻ yếu. Nguyên Thủy, nếu mỗi người đều giống cậu, trật tự ở đâu?”

Trương Nguyên Thanh phản bác:

“Vậy ông từng nghĩ chưa, ông bắt tên tội phạm cướp bóc kia đến văn phòng cảnh sát, kết quả người ta là cậu em vợ sở

trưởng, quay đầu liền thả hắn chạy, hắn tiếp tục ở bên ngoài vào nhà cướp của, cái này đối với kẻ yếu thì công bằng?

“Nếu ông nhất định muốn tranh cãi, tự nhiên có pháp luật đến trừng phạt sở trưởng cùng cậu em vợ. Vậy ví dụ tôi vừa rồi nêu vẫn như cũ hữu hiệu, có lẽ tổ trưởng tổ kiểm tra là anh rể hai người bọn họ thì sao?”

Bác sĩ Tôn thầm nhủ, tôi thiếu chút nữa cũng bị cậu dẫn dắt sai lệch.

Hắn hít sâu một hơi, dùng lời hết sức ôn hòa nói:

“Chúng ta vừa rồi từng nói, nhân tính là xấu xí, cần trừng trị, Ngũ Hành minh điều tra cùng trừng phạt đối với thành viên không làm tròn trách nhiệm vẫn chưa từng dừng lại. Ví dụ cậu đưa là ví dụ, thuộc loại trộm đổi khái niệm.”

“Mỗi người đều làm giống như cậu, thiên hạ liền loạn.”

Trương Nguyên Thanh trầm mặc, hắn thời gian rất lâu không nói gì, tựa như không có sức giải thích.

Ngay tại lúc bác sĩ Tôn chuẩn bị tiến một bước đắp nặn quan niệm của hắn, Trương Nguyên Thanh cúi đầu, thấp giọng nói:

“Ông biết ông nội Ngụy Nguyên Châu không?”

“Từng nghe nói!” Bác sĩ Tôn gật đầu.

“Vậy ai đến lên tiếng cho ông ấy đây? Ai tới cho ông ấy công đạo đây? Cái gọi là tự có tổ chức trừng phạt của ông, ông ấy nuôi lớn cháu nội, mười mấy năm rồi, tổ chức có trừng phạt không? Có trả công đạo cho ông ấy không? Nếu không phải cùng đường, ông ấy muốn đi cực đoan? Cổ nhân nói, bất công dẫn tới phản đối, không có ai trả ta công đạo cùng chính nghĩa, ta tự nhiên phải lên tiếng.” Trương Nguyên Thanh nói:

“Mà giống ông ấy, tuyệt đối không phải ví dụ đặc biệt. Tôi thậm chí không rõ, “vẫn luôn trừng phạt” theo như lời ông, là trừng phạt đại đa số, chỉ chừa cá lọt lưới, hay là chỉ trừng phạt bộ phận quần thể cực nhỏ, càng nhiều người đáng chết vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.”

“Ngũ Hành minh xử lý quần thể trái pháp luật loạn kỷ cương, chỉ sợ còn không nhiều bằng hào cường Ma Nhãn giết trong một năm đi. Có hay không một loại khả năng, thật ra đại đa số

kẻ cướp bóc, kẻ trái pháp luật loạn kỷ cương, vẫn như cũ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, chưa từng chịu xử phạt. Có lẽ, bọn họ cả đời cũng sẽ không bị trừng phạt."

"Một khi đã như vậy, ông dựa vào cái gì nói tôi là sai?"

Bác sĩ Tôn nhất thời trầm mặc.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

"Tôi giết chết Ngụy Nguyên Châu, nhưng tôi thật ra không vui, bởi vì Ngụy Nguyên Châu cho dù đáng chết, nhưng hắn cũng là một trong những người bị hại, kết cục chuyện này là, gia đình đáng thương kia tuyệt hậu."

"Vậy rốt cuộc là cái gì dẫn tới kết cục như vậy, là tôi sao?"

"Đương nhiên, tôi thừa nhận cách làm của tôi thiếu thỏa đáng, là tôi bốc đồng, tôi có phương thức xử lý tốt hơn, nhưng cái này là bởi vì tôi có năng lực, có con đường khiến Ngụy Nguyên Châu tiếp nhận trừng phạt.

"Nhưng mà bác sĩ Tôn, rất nhiều người là cầu xin cáo trạng mà không có cửa."

Trong phòng lâm vào yên tĩnh, bác sĩ Tôn im lặng hồi lâu, đứng dậy nói:

"Tôi hiểu cách nghĩ của cậu rồi, tôi cảm thấy hỏi chẩn hôm nay đã không cần thiết tiếp tục."

Hắn khẽ gật đầu, rời khỏi phòng.

…

Phòng sách vịnh Phó gia.

Bác sĩ Tôn ở dưới em gái tai thỏ dẫn dắt, gặp được Phó Thanh Dương.

"Kết quả chẩn đoán thế nào?" Phó Thanh Dương hỏi.

Bác sĩ Tôn mang đối thoại của hai người thuật lại cho Phó Thanh Dương, thở dài nói:

"Có chính nghĩa rất mạnh, nhưng cực đoan, cố chấp, dễ dàng bốc đồng làm việc. Càng không ổn hơn là, bộ tư tưởng đó của cậu ta, có tính đạo lý cùng chính xác nhất định, là phù hợp công lý cùng lòng người, bởi vậy càng khó xoay chuyển.

Chúng ta nên lấy phương thức nào xoay chuyển lại chính xác đây?"

"Nhưng nếu không thể hữu hiệu ngăn chặn cùng cải thiện, tương lai rất có thể trở thành vị Ma Nhãn Thiên Vương thứ hai."

Sắc mặt Phó Thanh Dương trầm xuống, khuỷu tay chống mặt bàn, chậm rãi nói:

"Chúng ta đến nay vẫn không biết Ma Nhãn là thông qua hình thức nào nguyền rủa, Cẩu trưởng lão đã đi thăm dò Ma Nhãn, sau đó tôi sẽ mang kết quả nói cho ông, hy vọng có thể có dẫn dắt đối với phương án trị liệu của ông."

Nói xong, thấy bác sĩ Tôn muốn nói lại thôi, hắn khẽ nhíu mày, "Có lời gì, cứ nói đừng ngại."

Bác sĩ Tôn gật gật đầu, nói:

"Có lẽ, Ma Nhãn căn bản không nguyền rủa cậu ta."

Phó Thanh Dương ngây cả người: "Ông có ý tứ gì?"

Chương 1127: Làm việc thiên tư trái pháp luật (1)

Bác sĩ Tôn tìm từ một phen, nói:

"Lúc tổng kiểm tra sức khỏe, tôi từng hỏi hoàn cảnh gia đình cậu ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ nhỏ mất cha, mẹ ném cậu ta cho ông ngoại bà ngoại chăm sóc, lơ là quản lý."

"Một đứa nhỏ, đột nhiên sinh hoạt ở trong hoàn cảnh lạ lẫm, ảnh hưởng đối với cậu ta là rất lớn. Nếu cậu ta ở trong lúc đi học, lại thường bị người ta bắt nạt…"

Sắc mặt Phó Thanh Dương càng lúc càng khó coi, lạnh lùng ngắt lời hắn: "Ông rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Bác sĩ Tôn cười khổ nói:

"Có hay không một loại khả năng, đây mới là Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự? Khéo léo am hiểu kết giao, là cậu ta vì thích ứng hoàn cảnh làm ra lựa chọn. Lý tính chúng ta trước đó chứng kiến, cũng là như thế."

“Lý tính sáng sủa, giỏi về kết giao là tính cách mặt ngoài của cậu ta, nhưng thật ra, màu nền tính cách cậu ta là cố chấp, là thà gãy không cong.”

“Tôi từng ở trong đánh giá viết, cậu ta là một kẻ chủ nghĩa duy tâm. Thật ra đây mới là một góc của tảng băng trôi tính cách chân thật của cậu ta.”

Nói tới đây, hắn liếc Phó Thanh Dương một cái, thấy hắn vẻ mặt bình tĩnh lắng nghe, lúc này mới tiếp tục nói:

“Cậu ta sau khi trở thành linh cảnh hành giả, năng lực càng ngày càng mạnh, cấp bậc càng ngày càng cao, tiềm thức cảm thấy không cần ngụy trang nữa, vì thế dần dần bắt đầu triển lộ tính cách chân thật.”

Phó Thanh Dương giận dữ nói:

“Không, Nguyên Thủy không phải là người như thế, nếu tính cách cậu ta biểu hiện ra tất cả đều là ngụy trang, ông cảm thấy tôi nhìn không ra?”

Bác sĩ Tôn lại nói:

“Đây là điều có khả năng, ví dụ như, chính cậu ta cũng không ý thức được tính cách thật sự của mình. Ví dụ như, chúng ta thường nói: Nhân cách thứ hai!”

Nhân cách thứ hai… Phó Thanh Dương nhất thời nhíu mày, có một số người mặt ngoài là chó liếm, sau lưng lại là tên điên cố chấp.

“Hai tầng nhân cách hình thành tương đối phức tạp nhỉ?” Hắn nói.

Bác sĩ Tôn gật đầu:

“Bình thường mà nói, lúc bé gặp kích thích mãnh liệt, hoặc nguyên nhân hoàn cảnh trưởng thành, trường kỳ chịu kích thích, sẽ chậm rãi hình thành hai tầng nhân cách.”

Phó Thanh Dương nhíu mày sâu hơn nữa, “Nguyên Thủy từ bé mất cha, ăn nhờ ở đậu, quả thật phù hợp tiêu chuẩn, nhưng tôi từng tìm hiểu bối cảnh gia đình cùng thành viên gia đình cậu ta, nói từ trên lý luận, còn chưa tới trình độ này, ông ngoại bà ngoại cậu ta đối đãi cậu ta không tệ.”

Tôn y sinh cả kinh: “Phó trưởng lão, âm thầm điều tra, tìm hiểu thành viên gia đình của thành viên chính phủ, là vi phạm quy định của tổ chức.”

Phó Thanh Dương ánh mắt lạnh nhạt nhìn hắn một cái: “Dưới tình huống bình thường là như thế.”

Cái gì gọi là dưới tình huống bình thường là như thế, chẳng lẽ cậu tìm hiểu thành viên gia đình Nguyên Thủy Thiên Tôn, là xuất phát từ tình huống không bình thường? Trong lòng Bác sĩ Tôn lẩm bẩm một câu.

Hơn nữa, hành vi này của ngài đã vi phạm quy định, nếu bệnh tình Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm trọng một chút nữa, vậy sẽ muốn ra tay với ngài, trong mắt hắn không chứa nổi hạt cát.

Phó Thanh Dương đương nhiên sẽ không nói cho hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng chị họ tôi mắt đi mày lại, thậm chí đã xác lập quan hệ, vậy về tình về lý, người nhà gái khẳng định phải tìm hiểu người nhà trai, không tính là trái quy định.

Thấy Phó trưởng lão không muốn giải thích, bác sĩ Tôn cũng không tiện hỏi nhiều, theo đề tài nói:

“Nếu đúng như ngài nói, vậy điều kiện Nguyên Thủy Thiên Tôn sinh ra hai tầng nhân cách cũng không đầy đủ, nhưng chúng ta không thể nào biết được một ít chuyện bí ẩn hơn nữa.”

Phó Thanh Dương gật đầu nói:

“Ví dụ như?”

Bác sĩ Tôn đưa ra giả thiết lớn mật: “Ví dụ như lúc nhỏ tuổi bị xâm phạm.”

Vẻ mặt Phó Thanh Dương khẽ giật mình, “Ông nghiêm túc?”

Bác sĩ Tôn vội nói: “Tôi chỉ là đưa cái ví dụ, chưa chắc là đã bị xâm phạm, nhưng khẳng định sẽ có tình huống tương tự đi.”

Phó Thanh Dương “Ừm” một tiếng, hỏi:

“Tôn chấp sự, từ góc độ chuyên nghiệp của ông đến xem, hai tầng nhân cách của cậu ta có thể chữa khỏi không, trị liệu như thế nào?”

Tôn chấp sự trầm ngâm, suy tư, nói:

“Cậu ta là linh cảnh hành giả, hơn nữa còn là Thần Dạ Du, tinh thần lực cường đại, sức mạnh ý chí kiên định, trị liệu tâm lý thường quy không thể có hiệu quả. Biện pháp hữu hiệu nhất là mời Huyễn Thuật Sư trị liệu.

“Ngài biết, Huyễn Thuật Sư cảnh giới Chúa Tể gọi là ‘Hư Vô Giả’, bọn họ là chúa tể cảm xúc, chỉ cần để Hư Vô Giả khống chế thần trí Nguyên Thủy Thiên Tôn, kích phát một mặt ‘chân thiện mỹ’ của cậu ta, khiến tính tình thay đổi hẳn, liền có thể đạt tới mục đích trị liệu.

“Chỉ là như vậy, cùng với nói là trị liệu, chẳng bằng nói là lấy độc trị độc.”

Phó Thanh Dương lắc đầu: “Cái này không nhân đạo, nếu muốn lấy phương thức vặn vẹo tam quan mạnh mẽ giải quyết vấn đề tinh thần của Nguyên Thủy, vậy tôi tình nguyện cậu ta điên tiếp.”

Chương 1128: Làm việc thiên tư trái pháp luật (2)

Bác sĩ Tôn tựa như đoán được hắn sẽ nói như vậy, sửa lời nói:

“Vậy còn có một biện pháp, chính là lợi dụng trả giá hoặc công năng của đạo cụ, áp chế vấn đề tinh thần của cậu ta. Nhưng loại đạo cụ này cực kỳ hiếm có, ngài có thể tìm kiếm ở trong nghề nghiệp Nhạc Sĩ, Huyễn Thuật Sư.”

Yêu Mê Hoặc cũng có năng lực thao túng tinh thần, nhưng đạo cụ nghề nghiệp đó, công năng cùng trả giá bình thường là xúi giục chủ nhân phạm tội, mà không phải kích phát chân thiện mỹ.

Phó Thanh Dương gật gật đầu, khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một mảng trịnh trọng, “Tình hình cụ thể hỏi chẩn hôm nay không thể truyền ra ngoài, bao gồm Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng trưởng lão khác. Tôi sẽ nói cho cậu ta, tính tình cậu ta thay đổi to lớn là bị Ma Nhãn nguyền rủa, mà không phải hai tầng nhân cách.”

Bác sĩ Tôn đồng ý ý kiến của hắn: “Đúng vậy, trực tiếp nói cho cậu ta có hai tầng nhân cách, hoặc là tăng lên tự tiêu hao

tinh thần của cậu ta, hoặc là khiến cậu ta bình sứt không sợ mẻ, do đó tăng thêm bệnh tình."

Chẳng qua, trưởng lão Phó Thanh Dương coi trọng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến hắn kinh ngạc, đã vượt qua tình nghĩa lãnh đạo cùng cấp dưới bình thường.

Về phần vì sao không nói cho trưởng lão khác, bác sĩ Tôn cũng không có hứng thú tìm tòi nghiên cứu.

Ở trong thể chế, trừ lúc lập công phải tích cực biểu hiện, bất cứ thời điểm nào khác, đều đừng nói nhiều làm nhiều, trầm mặc bản thân đã là một loại trí tuệ.

…

Phòng họp online.

Năm rưỡi chiều, năm vị trưởng lão phân bộ Tùng Hải đúng giờ online.

Vừa mới online, Thiên Hỏa trưởng lão đã sốt ruột không chờ nổi hỏi:

"Báo cáo chẩn đoán thế nào, Ma Nhãn Thiên Vương phản hồi thế nào?"

Ba vị trưởng lão Lạc Thần, Tức Nhưỡng cùng Hoàng Sa Bách Chiến chỉ chờ hắn mở miệng thay mọi người, Hỏa Sư tính tình vội vàng xao động vĩnh viễn gãi đúng chỗ ngứa của người ta.

Cẩu trưởng lão avatar chó điền viên Trung Hoa, giọng điệu có chút cổ quái nói:

"Ma Nhãn nói cho tôi biết, cái gọi là nguyền rủa của hắn, chỉ là ám chỉ tâm lý, không phải là nguyền rủa thật sự. Mà nguyên nhân hắn thưởng thức, coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn, là ngửi được khí tức đồng loại. Hắn nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật ra là một người vô cùng cố chấp, cực đoan, tính cách mặt ngoài đều là ngụy trang."

Vừa mới dứt lời, Thiên Hỏa trưởng lão cười lạnh nói:

"Toàn nói bậy, nói dối vụng về như vậy cũng chỉ lừa trẻ con ba tuổi, nếu không phải hắn nguyền rủa, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ tính tình thay đổi to lớn? Cậu ta trở thành linh cảnh hành

giả mới ba tháng, ảnh hưởng của phó bản không có khả năng nhanh như vậy."

Cẩu trưởng lão trầm giọng nói:

"Tôi khởi điểm cũng là cho rằng như vậy, nhưng các người ngẫm xem, Ma Nhãn là Viễn Cổ Chiến Thần, không phải Vu Cổ Sư, hắn không có khả năng biết nguyền rủa. Mà trên người Nguyên Thủy cũng quả thật không có dấu vết nguyền rủa.

"Lấy kiến thức của chúng ta, cũng nhìn không ra dấu vết nguyền rủa, vậy nó vô cùng có khả năng chính là không tồn tại."

Thiên Hỏa trưởng lão tức giận nói:

"Thứ chúng ta không biết có nhiều, với lại, trừ đánh nhau, việc khác cũng không đáng chú ý."

Đó là ông… Trong lòng các trưởng lão nói thầm một tiếng.

Tức Nhưỡng trưởng lão hỏi:

"Phó Thanh Dương, cậu bên kia kết quả chẩn đoán như thế nào?"

Phó Thanh Dương dựa vào ghế dựa lưng, một tay đặt ở mặt bàn, hắn chưa lập tức trả lời, mà là trầm ngâm vài giây, thản nhiên nói:

"Kết quả chẩn đoán của Tôn chấp sự là, tính cách Nguyên Thủy Thiên Tôn cực đoan cùng quái đản, có bệnh đạo đức sạch sẽ mãnh liệt, đối với chuyện không công chính cực kỳ căm hận, hắn còn ở trong nói chuyện lấy "cứt chó" nêu ví dụ, cho rằng có năng lực nên dọn dẹp dơ bẩn ô uế của thế giới."

Thiên Hỏa trưởng lão chợt vỗ bàn: "Nhìn xem, nhìn xem, đây không phải là một Ma Nhãn khác sao, hắn còn dám nói không nguyền rủa Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Cẩu trưởng lão kinh nghi bất định, không vui nói:

"Ông đừng ngắt lời, Thanh Dương, tiếp tục nói, Tôn chấp sự có ý kiến gì không?"

Thiên Hỏa trưởng lão an tĩnh lại, ba vị trưởng lão khác cũng đang chờ đợi Phó Thanh Dương trả lời.

Phó Thanh Dương nói:

“Tôn chấp sự cho rằng, ngắn ngủn hơn tháng, tính tình Nguyên Thủy Thiên Tôn biến hóa rất lớn, là cực kỳ không hợp lý, tính tình bản thân biến hóa khả năng tương đối nhỏ, nhân tố bên ngoài khá lớn, hắn không biết nguyên nhân ở đâu.”

Thiên Hỏa trưởng lão hừ nói: “Hắn đương nhiên không biết, ngay cả chúng ta cũng không rõ… Cậu tiếp tục nói.”

Phó Thanh Dương lấy một loại giọng điệu lạnh nhạt nói:

“Ông ấy cung cấp hai phương án trị liệu, một là mời ‘Hư Vô Giả’ ra tay, vặn vẹo tính tình Nguyên Thủy Thiên Tôn, để cậu ta khôi phục bình thường. Hai là mượn dùng công năng hoặc trả giá của đạo cụ, đối kháng Ma Nhãn nguyền rủa. Nguyên Thủy bây giờ bệnh trạng còn thấp, cậu ta tuy tiên trảm hậu tấu, nhưng đã khắc sâu ý thức được mình sai lầm.”

Chương 1129: Làm việc thiên tư trái pháp luật (3)

“Tôi cho rằng, nên nghĩ cách áp chế Ma Nhãn nguyền rủa trước, chờ cấp bậc cậu ta tăng lên, tinh thần lực trở nên cứng cỏi, nói không chừng có thể đối kháng Ma Nhãn nguyền rủa, hoặc là, khi đó chúng ta đã nghĩ ra biện pháp giải quyết. Về phần tổng bộ bên kia, trước không báo cáo, miễn cho có một số người phản ứng quá khích.”

“Tôi đồng ý!” “Hoàng Sa Bách Chiến” trưởng lão cùng là Bạch Hổ binh chúng phụ họa.

Lạc Thần trưởng lão cũng nhẹ nhàng thở ra, “Nếu ảnh hưởng còn thấp, vậy còn tốt, chờ cậu ta đến cảnh giới Chúa Tể, lấy đặc tính của Thần Nhật Du, nguyền rủa nào không thể hóa giải? Ma Nhãn có thể nguyền rủa Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ, nhưng không có khả năng nguyền rủa cậu ta cùng là cảnh giới Chúa Tể, tôi cũng đồng ý đề nghị của Phó Thanh Dương.”

Tức Nhưỡng trưởng lão khẽ cười nói:

“Cẩu trưởng lão vừa rồi nói, thực sự làm tôi giật cả mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn là bộ mặt của Tùng Hải, là công tích

của chúng ta. Cậu ta có thể phạm sai lầm nhỏ, nhưng không thể xảy ra vấn đề lớn."

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn là kẻ điên ngầm, vậy tính chất liền nghiêm trọng, tư chất Nguyên Thủy Thiên Tôn càng tốt càng nguy hiểm, tương lai sau khi tấn thăng Chúa Tể, rất có thể trở thành Ma Nhãn thứ hai, thậm chí Ma Quân thứ hai.

Tổng bộ tuyệt đối không thể khinh suất, xác suất đại khái vừa giam cầm vừa trị liệu bệnh tâm thần của hắn, khó có tự do nữa.

Trong lòng Cẩu trưởng lão vẫn có nghi ngờ, nhưng thấy mấy vị trưởng lão chưa phản đối, liền phụ họa đồng ý.

Chuyện này, liên quan đến tiền đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể ép vẫn phải ép xuống một phen.

"Kế tiếp thảo luận bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế nào." Lạc Thần trưởng lão cười khẩy nói: "Phó Thanh Dương, đến lĩnh vực cậu am hiểu nhất rồi."

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

"Câu này của Lạc Thần trưởng lão, thể hiện mình vô năng trên xử lý công việc."

Lạc Thần trưởng lão "hừ" một tiếng.

Phó Thanh Dương bật xong, nói:

"Hai phương án giải quyết, một, hướng tổng bộ lên án đội tuần tra hung ác, hành vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quan Nhã cùng Khương Tinh Vệ, làm hình tượng phân bộ Tùng Hải tổn hại nghiêm trọng, yêu cầu tổng bộ cách chức giam cầm Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quan Nhã và Khương Tinh Vệ hai tòng phạm cách chức, vĩnh viễn không sử dụng."

Thiên Hỏa trưởng lão lập tức phản bác:

"Không được! Bang chủ sẽ không đáp ứng, Nguyên Soái cũng sẽ không đáp ứng."

Cẩu trưởng lão cười nói: "Không đáp ứng, bọn họ tự nhiên sẽ xét xử lý, dù sao sau khi lên án đệ trình lên, thì không có việc của phân bộ Tùng Hải chúng ta nữa, khuyết điểm là tổng bộ thái độ không rõ, thành phần đánh cược quá lớn."

Phó Thanh Dương "Ừm" một tiếng, thanh âm lạnh nhạt nói ra chiến thuật "dơ bẩn" thứ hai:

"Ở diễn đàn tổ chức tạo thế, tẩy trắng Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắp xếp một ít hành giả chính phủ đảm đương thủy quân, dẫn dắt tiết tấu vô tội Nguyên Thủy Thiên Tôn, chế tạo áp lực dư luận cho tổng bộ."

"Các vị sử dụng quan hệ, tìm trưởng lão quen biết ở tổng bộ nói khó, tìm linh cảnh thế gia hỗ trợ. Tổng bộ chưa chắc thật muốn nghiêm trị Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho cái bậc thang để xuống, xử phạt có lẽ có thể nhẹ một chút."

Nói xong, trong lòng Phó Thanh Dương thở dài một tiếng, đáng tiếc, Phá Sát Phù cho quá sớm rồi.

"Có thể!"

"Không thành vấn đề!"

"Chúng ta cũng chỉ có thể làm tới một bước này."

Phương án của Phó Thanh Dương thắng được các trưởng lão nhất trí bình luận tốt, bọn họ rất hài lòng năng lực của Phó Thanh Dương ở trên "xử lý công việc", trưởng lão trẻ tuổi nguyện ý làm việc như vậy, bọn họ các lão tiền bối này vui vẻ nhàn rỗi.

…

"Cộp cộp cộp."

Phó Thanh Dương mặc âu phục màu trắng, anh tuấn bức người, sắc mặt ủ dột bước đi ở trong hành lang phòng giam trong lòng đất.

Tiếng gót giày da gõ gạch men sứ bóng loáng "cộp cộp" một đường đi theo hắn.

Khi hắn đi đến cửa phòng giam nào đó, vẻ mặt khẽ động, khôi phục lạnh lùng nhất quán.

Bên trong có bàn có giường, có bồn cầu có bồn rửa tay, còn có vòi hoa sen, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đủ cả, trên bàn bày món ngon phong phú ăn thừa, còn có nước ngọt.

Trương Nguyên Thanh nằm trên giường, hai tay gối đầu nghiêng đầu qua, "Lão đại?"

Hắn ngồi dậy, cười khổ nói:

“Xin lỗi, để anh thất vọng rồi, tổng bộ xử phạt tôi như thế nào? Mặc kệ tổng bộ quyết định như thế nào, tôi đều lựa chọn tiếp nhận.”

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm, lạnh lùng nói:

“Xử phạt của tổng bộ còn chưa xuống, nhưng nhất định sẽ cực kỳ nghiêm khắc. Cậu làm tốt chuẩn bị bị giam đi.”

Thấy Nguyên Thủy sắc mặt ảm đạm, hắn lại bổ sung nói:

“Tôi sẽ tận khả năng giúp cậu giảm bớt ảnh hưởng, tranh thủ xử lý khoan hồng.”

Trương Nguyên Thanh trên giường cúi đầu bái ngay: “Đa tạ lão đại, tôi sống là người Bạch Hổ vệ, chết là ma Bạch Hổ vệ, theo đúng lãnh đạo giảm mười năm phấn đấu, lời lẽ chí lý nha.”

Chương 1130: Làm việc thiên tư trái pháp luật (4)

Khóe miệng Phó Thanh Dương giật một cái, sắc mặt lạnh lùng như cũ:

“Vấn đề của cậu, Cẩu trưởng lão đã hỏi rõ, quả thật là Ma Nhãn nguyền rủa phát sinh hiệu lực, nhưng nguyên lý còn chưa biết. Ma Nhãn là khúc xương cứng, hỏi không ra cái gì cả.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Hắn vẫn là có lý trí… Phó Thanh Dương nói, “Tôi sẽ nghĩ cách thay cậu tìm được một món đạo cụ trừ khử lệ khí, loại đạo cụ này tương đối hiếm có, cần một ít thời gian.”

Đạo cụ trừ khử lệ khí? Trương Nguyên Thanh ý niệm chuyển động, trước hết nghĩ đến là tấm gương quỷ kia của Ngân Dao quận chúa.

Vài ngày nữa, Hộp Ngọc Truyền Tống hẳn là có thể sản xuất một ngọc phù truyền tống, mình có thể tiến vào “thôn Thất

Ngữ" mượn món đạo cụ đó, nhưng ngọc phù truyền tống quay về hiện thực còn phải đợi thêm một tháng

Thời gian kéo dài có chút lâu, ừm, mình lập tức phải vào phó bản, trả chày Phục Ma cho lão mõ, nói vài câu lời hay, để cô ta hướng Ngân Dao quận chúa mượn gương quỷ?

Trương Nguyên Thanh cho rằng chủ ý này có thể làm.

"Cậu tựa như có biện pháp?" Phó Thanh Dương có được năng lực nhìn thấu lòng người.

Trương Nguyên Thanh liền mang ý nghĩ của mình nói cho hắn, nghe xong, Phó Thanh Dương hơi suy tư, nói:

"Ý tưởng không tệ, có thể thử, càng sớm trừ khử lệ khí càng tốt. Nếu cậu có thể lấy được gương quỷ, tôi cũng dễ hướng tổng bộ cầu tình."

Trong lòng hắn thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Nói xong việc chính, Phó Thanh Dương lại nói:

"Trước khi xử phạt của tổng bộ xuống, cậu cứ ở lại nơi này đi, vừa lúc điều chỉnh trạng thái, ứng đối phó bản. Nếu cậu lần này có thể công phá một cái phó bản cấp S, ít nhiều có thể giảm bớt chút trừng phạt."

"Rõ!" Trương Nguyên Thanh cực kỳ phối hợp.

Phó Thanh Dương đứng ở cạnh cửa, trầm giọng nói:

"Rất xin lỗi, tôi không phải một cấp trên đủ tư cách, tôi chưa từng dạy ai, tôi cho rằng chỉ có rác rưởi mới cần dạy, cường giả nhất định là hành giả cô độc."

"Nhưng đối với cậu, tôi bằng lòng nói thêm vài câu."

Tạm dừng một chút, giọng điệu hắn vô cùng trang trọng cùng nghiêm túc, nói:

"Từ nhân trị đến pháp trị, là tiến bộ lớn nhất của văn minh nhân loại, cũng là tài phú quý giá nhất. Thánh nhân sẽ chết, nhưng trật tự sẽ không."

"Chúng ta vĩnh viễn không có khả năng làm được tuyệt đối chính nghĩa cùng công bằng, mục đích của pháp luật cũng không phải duy trì bảo vệ chính nghĩa, mà là duy trì bảo vệ trật

tự. Chỉ có ổn định trật tự, mới có thể làm văn minh nhân loại kéo dài. Nguyên Thủy, trật tự mới là bảo hộ tốt nhất đối với kẻ yếu, tôi hy vọng cậu có thể hiểu đạo lý này."

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, không nói một lời, cảm xúc có chút hạ thấp.

Phó Thanh Dương nhìn hắn một lát, mặt mày dần chuyển thành nhu hòa, thấp giọng nói:

"Nhưng mà, trên đời không có bất cứ thứ gì là hoàn mỹ, khi công nghĩa bị cường quyền bức bách, khi oan khuất không thể mở rộng, chúng ta cũng cần áp dụng thích hợp kết quả chính nghĩa."

"Về sau, khi cậu không thể khống chế lệ khí của mình, ngẫm lại câu này, ngẫm lại có phải thật sự đã không còn đường có thể đi, không cực đoan không được hay không."

Nói xong, hắn cũng không quay đầu xoay người rời đi.

…

Biệt thự nhà nghèo cách vách.

Trong phòng khách, điều hòa trung ương "Vù vù" vận chuyển gió lạnh, hai người phụ nữ hai cô bé, như cá muối nằm ở trên sô pha.

"Làm sao bây giờ, Nguyên Thủy ca ca có thể bị Ngũ Hành minh giam cầm hay không, em về sau còn có thể nhìn thấy anh ấy không?" Tạ Linh Hi mang theo tiếng sụt sịt nói.

"Giam cầm thì giam cầm, mình làm việc tốt mình sợ ai!" Khương Tinh Vệ cả giận nói: "Giáo viên từ nhỏ giáo dục tôi, làm người là phải học! Bố tôii từ nhỏ nói cho chị biết, nhìn ai không vừa mắt thì đánh hắn."

Quan Nhã mặt âm trầm, vẻ mặt ngưng trọng, chờ Khương Tinh Vệ ồn ào xong, cô nói:

"Trạng thái tinh thần của Nguyên Thủy không đúng, hắn khẳng định đã xảy ra vấn đề gì, chị mỗi ngày ở cùng một chỗ với cậu ấy, thế mà chưa phát hiện."

Nếu không phải gặp được Ngụy Nguyên Châu chuyện này, cô có lẽ sẽ vẫn chẳng hay biết gì.

Nữ Vương đang cầm điện thoại di động, đầu ngón tay bay múa, vừa ở diễn đàn nói chuyện với người khác, vừa nhíu mày:

“Tôi cảm thấy đội trưởng làm không sai, nhiều nhất chỉ là bốc đồng một chút. Nói thật, sau khi trải qua chuyện này, tôi càng thêm khát khao cậu ấy.”

Dù sao mọi người đã “xé rách da mặt”, cô cũng không che lấp hảo cảm của mình đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa. Cô gái trong Ngũ Hành minh khát khao tứ đại công tử, khát khao thanh niên tuấn ngạn chỗ nào cũng có.

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thằng nhóc bảnh nhất phân bộ Tùng Hải, mình khát khao hắn, bình thường bao nhiêu chứ.

Quan Nhã thật sự không có tâm tình để ý cô.

Tạ Linh Hi hỏi:

“Nữ Vương tỷ tỷ, tình huống diễn đàn thế nào?”

“Em không biết tự mình xem sao?” Nữ Vương nói.

Chương 1131: Kết quả xử phạt (1)

“Hừ, đều đang nói xấu Nguyên Thủy ca ca, em chịu không nổi, em không xem.” Bé trà xanh phồng má.

“Tự mình chém giết đồng nghiệp, là tối kỵ, cho dù đồng nghiệp đó có tội. Sự kiện này sẽ dẫn phát tình cảm chung của hành giả tổ chức, cực kỳ mẫn cảm, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị chỉ trích rất bình thường. Nói, tổ chức sao còn chưa bác bỏ tin đồn?” Lý Thuần Phong ngồi ở trên sô pha đối diện, đang ôm máy tính hậm hực nói:

“Phụ nữ các người có thể lý tính chút hay không, tốt xấu gì cũng chú ý bản thân một chút đi, nhất là Khương Tinh Vệ cùng Quan Nhã, hai ngươi đi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn động thủ.”

“Anh cũng biết mẫn cảm, trước khi tổng bộ ra kết quả xử lý, các phân bộ sẽ không lên tiếng.” Quan Nhã rất rõ lề lối cùng quy củ bên trong.

Khương Tinh Vệ thì nói: “Giam cầm thì giam cầm thôi, vừa lúc không cần học bài.”

Cô không biết vui vẻ bao nhiêu.

Lý Thuần Phong thở dài: “Tôi đây là xui gì vậy, vừa tham gia công tác, đã bị giam lỏng tập thể, tôi đến một đồng cũng chưa kiếm được.”

Bốn nữ đồng bạn đều không thèm để ý hắn.

Mười ngón tay Lý Thuần Phong ở bàn phím lách cách bay múa, hắn đang soạn một cái mail:

“Tôi đã gia nhập đội tuần tra phân bộ Tùng Hải, vừa kết thúc một nhiệm vụ trở về Tùng Hải, nhưng bất hạnh bị giam lỏng ở biệt thự vịnh Phó gia, sự việc là như vậy.”

“Tôi cho rằng, phong cách làm việc của Nguyên Thủy Thiên Tôn bốc đồng thô bạo, cực kỳ cực đoan, nhưng, tôi không thể phủ nhận, tôi lại có chút kính trọng cậu ta, tuy tôi không tán đồng cách làm của cậu ta.”

Biên tập xong, hắn gửi mail đi.

Đại khái mười mấy giây sau, mail mới tiến vào hòm thư, bang chủ trả lời mail, nội dung lời ít mà ý nhiều:

“Hắn rất thú vị!”

Lý Thuần Phong đóng mail, thầm nhủ, ngài lúc trước bảo tôi nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng nói hắn rất thú vị, nhưng mục đích chân thật của ngài khẳng định không phải cái này.

“A, phân bộ Tùng Hải đăng bài làm rõ thay Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi.”

Nữ Vương nằm ở trên sô pha bất ngờ xoay người ngồi dậy, một cơn sóng nổi lên mãnh liệt.

Nghe được lời của Nữ Vương, mọi người trong phòng khách lập tức ngồi dậy, lấy ra điện thoại di động, đăng nhập diễn đàn tổ chức.

Trong diễn đàn, phân bộ Tùng Hải ở năm phút đồng hồ trước phát ra một phần thông báo, nội dung thông báo:

“Điều tra báo cáo về sự kiện khuyết điểm trọng đại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trải qua phân bộ ta kiểm tra, ngày 6 tháng 7, phân bộ Tĩnh Hải bởi thành viên ‘Bạch Hổ Vạn Tuế’ gặp ám sát, mà hướng phân bộ ta đệ trình thỉnh cầu viện trợ.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn đội xử lý vụ án này, trải qua điều tra, Thông Linh Sư ám sát ‘Bạch Hổ Vạn Tuế’ là ông nội của Ngụy Nguyên Châu, người này từng bởi vụ án diệt môn huyện Thanh Hà tỉnh Vũ bị truy nã, trốn ra bên ngoài, tình hình cụ thể có thể xem phụ lục.”

“Ngụy Nguyên Châu bởi vì lo lắng ‘Bạch Hổ Vạn Tuế’ trở thành chướng ngại cho mình tấn thăng chấp sự, cấu kết ông nội Thông Linh Sư ám sát đồng nghiệp, sau bởi Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, kế hoạch hỏng, liền giết người thân diệt khẩu, đổi lấy công huân, theo quy củ Ngũ Hành minh, Ngụy Nguyên Châu chết không đáng tiếc.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi điều tra rõ vụ án này, dưới cơn giận dữ, công khai giết người, về tình có thể thông cảm, về pháp khó tha, bản bộ tuyệt không bao che kẻ trái pháp luật loạn kỷ cương, hy vọng tổng bộ mang Nguyên Thủy Thiên Tôn cách chức khai trừ, vĩnh viễn không dùng, giam cầm hai mươi năm, lấy để răn đe.”

Khương Tinh Vệ xem xong thông cáo, giận dữ:

“Cái này tính là làm rõ cái gì, các trưởng lão phân bộ Tùng Hải đầu óc có bệnh sao, em muốn gọi điện thoại cho bố em, để ông ấy đánh chết mấy cẩu trưởng lão này.”

“Cẩu trưởng lão chỉ có một.” Quan Nhã sửa đúng một câu, cười nói:

“Tinh Vệ, em xem xem bình luận phía dưới.”

Khương Tinh Vệ lướt màn hình, xem bình luận bên dưới:

“Đại Học Sĩ Văn Uyên Các: Cấu kết nghề nghiệp tà ác ám sát đồng nghiệp, qua sông đoạn cầu giết hại người thân? Quá ác liệt rồi, lần trước nghe được sự kiện ác liệt như vậy, vẫn là Đồng Tước lâu.”

“Phong Hỏa Liệu Nguyên: Ngụy Nguyên Châu kia không đáng chết sao? Nguyên Thủy Thiên Tôn giết tốt, lão tử nếu ở đó cũng sẽ ra tay, bằng không có lỗi Hỏa Sư nghề nghiệp này.”

“Vương Phi: Giết hay! Phân bộ Tùng Hải có phải não tàn hay không, khai trừ? Vĩnh viễn không dùng? Giam cầm hai mươi năm? Bọn họ là muốn ép phản Nguyên Thủy Thiên Tôn sao, tổng bộ nếu dám làm như thế, vậy quá làm người ta thất vọng rồi.”

“Nguyệt Thỏ: Thì ra là như thế, tôi vẫn luôn hô hào mọi người bình tĩnh, chờ đợi tổng bộ thông cáo, người lý trí quá ít.”

“Ngưu tiểu muội: Vì một tên cặn bã, khai trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn? Đầu óc cao tầng phân bộ Tùng Hải có phải bị cương thi ăn rồi hay không?”

“Băng Tuyết Nữ Yêu: Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc dù có sai, nhưng hợp tình hợp lý, vừa vặn nói lên hắn là một người có đạo đức có nhiệt huyết. Tôi xem xong phụ lục, Thông Linh Sư kia rất thê thảm, Ngụy Nguyên Châu quả thực là súc sinh.”

Chương 1132: Kết quả xử phạt (2)

“Nhũ Hồng Kỹ Nữ: Sơ ý rồi, chủ yếu là trước đó cao tầng chưa phát thông cáo, rất nhiều người đều bị dẫn dắt tiết tấu.”

Khương Tinh Vệ đọc một chút, mặt mày hớn hở hẳn lên.

Lúc trước cô cùng Nữ Vương ở trên mạng tìm được đối thủ trên mạng, tức nổi trận lôi đình (ý tứ mặt chữ), hận không thể cùng đám hành giả chính phủ chỉ trích Nguyên Thủy Thiên Tôn giết hại đồng nghiệp kia PK offline.

Sau đó liền không dám xem diễn đàn nữa.

Bây giờ, tuy bình luận bên dưới vẫn như cũ có người nói “Vậy cũng không thể giết người”, “Quy củ ở đâu”, “Cũng không thể che giấu Nguyên Thủy Thiên Tôn trái kỷ luật nghiêm trọng”, nhưng người nói chuyện thay Nguyên Thủy càng lúc càng nhiều, trong đó đặc biệt thành viên nữ chiếm đa số.

Một mặt, nữ hành giả cảm tính hơn, một mặt khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong diệt trừ Thần Tướng biểu hiện trác tuyệt, thu hoạch hảo cảm cùng cảm kích của một lượng lớn nữ thành viên.

Ánh mắt Lý Thuần Phong từ trên màn hình máy tính dời đi, nhìn về phía Quan Nhã cùng Nữ Vương, nói:

“Đoạn lời cuối cùng đó của phân bộ Tùng Hải, là tính lấy hình thức vai mặt đen thay Nguyên Thủy Thiên Tôn tẩy trắng? Vậy sau đây khẳng định còn có thể có thao tác.”

Quan Nhã “ừm” một tiếng, một bộ giọng điệu hiểu em ai bằng chị: “Quá nửa là chiêu bẩn Phó Thanh Dương nghĩ ra.”

Nữ Vương không quan tâm cái khác, cúi đầu tiếp tục pk online, lần lượt người cá biệt nói xấu Nguyên Thủy Thiên Tôn phun hết một lượt.

Quả nhiên, nửa tiếng sau, một bài đăng nhanh chóng đánh dấu sao ghim lên đỉnh, tiêu đề rất lóa mắt người ta:

Người gửi bài là Bạch Hổ Vạn Tuế.

Hắn ở trong nội dung bài đăng, than thở khóc lóc lên án Ngụy Nguyên Châu hung ác, miêu tả tình hình mình hai lần bị tập kích, khó có thể tin mình vì nhà nước liều cả cái mạng, vì phân bộ dốc hết tâm huyết, lại đổi lấy kết quả này.

Hắn ở trong bài đăng chỉ ra, mọi thứ mình gặp được, Ngụy Nguyên Châu ở mặt ngoài là đầu sỏ gây nên, nhưng chẳng lẽ chính phủ không có trách nhiệm sao.

Ngụy Nguyên Châu bề ngoài ôn hòa, thực ra là kẻ điên tâm tính vặn vẹo, chính phủ hàng năm tổng kiểm tra sức khỏe, hàng năm cũng chưa phát giác loại kẻ điên nội tâm u ám này.

Mọi thứ xảy ra hôm nay, đều là phân bộ Tĩnh Hải, thậm chí chế độ tổng bộ không hoàn thiện tạo thành.

Bài viết cực có sức cuốn hút, làm người ta động dung.

Cuối cùng tổng kết một câu: Nguyên Thủy Thiên Tôn tất nhiên có lỗi, nhưng tôi cho rằng, sai lầm của tổng bộ lớn hơn nữa, tôi đã viết sẵn báo cáo từ chức, chờ tổng bộ ra kết quả xử phạt, tôi sẽ trình, trời lớn đất lớn, Thánh Giả nơi nào không thể đi?

Bài đăng này vừa ra, bình luận bên dưới nghiêng về một phía chỉ trích tổng bộ, chỉ trích phân bộ Tĩnh Hải, điên cuồng kéo tiết tấu.

Một đợt vừa yên đợt sau lại lên, bài đăng thứ hai giống như đúc theo sát sau đó.

Người đăng bài là Mẫu Đơn Tiên Tử, còn kèm một tấm ảnh chụp báo cáo từ chức.

Tiếp theo là bài thứ ba thứ bốn thứ năm, trong nửa giờ ngắn ngủn, trang đầu diễn đàn bị "bài đăng từ chức" chiếm lĩnh, người đăng bài phổ biến đều là Thánh Giả mới tấn thăng.

Đồng bạn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm kề vai chiến đấu.

Tiếp đó chính là các đội trưởng phân bộ Tùng Hải, Lý Đông Trạch, Bạch Long, Thanh Đằng vân vân, tiếp đó chính là một ít người ủng hộ trung thành Nguyên Thủy Thiên Tôn bị dẫn tiết tấu, ví dụ như "Ngưu tiểu muội" quần thể này.

Dưới những bài đăng này, thủy quân đến từ các phân bộ lớn tích cực bình luận, duy trì nhiệt độ.

Tuy đám thủy quân này nhân số không tính là quá nhiều, đại khái cũng chỉ hơn trăm, so với thể lượng của Ngũ Hành minh mà nói, đây chỉ là một bộ phận rất ít, nhưng chớ quên, lên tiếng trên mạng vĩnh viễn là số ít, đại đa số người là trầm mặc, liền tỏ ra thanh thế đặc biệt lớn.

Đến cuối cùng, nhân viên quản lý diễn đàn không thể không cấm chat tập thể, cấm đoán tất cả bình luận cùng đăng bài, lúc này mới bình ổn lại.

Lý Thuần Phong lưu luyến đóng diễn đàn, nói:

"Đáng tiếc diễn đàn tổ chức đều là chế độ danh tính thật, không có cách nào chế tạo thủy quân lượng cực lớn, bằng không tôi có thể hỗ trợ. Ài, phân bộ Tùng Hải làm như thế nào nhỉ?"

Thân là Học Sĩ, ở lĩnh vực kỹ thuật hacker, hắn là rất tự tin.

"Làm như thế nào để nhân viên các phân bộ lớn cả nước đảm đương thủy quân?" Vẻ mặt hắn tò mò.

Diễn đàn tổ chức cũng không phải là trang web diễn đàn bình thường, giống thành viên linh cảnh thế gia, tuy được trao quyền trả lời, nhưng không có quyền lợi đăng bài.

Vừa rồi dư luận nghiêng về một phía, sau lưng mỗi một tài khoản đều là một linh cảnh hành giả chân thật.

Chương 1133: Kết quả xử phạt (3)

Quan Nhã bật cười một tiếng: "Lấy đức thu phục người!"

"Cái gì?" Lý Thuần Phong vẻ mặt mờ mịt.

Quan Nhã chưa giải thích, đứng dậy rời khỏi phòng khách, đi về phía hành lang:

"Tôi đi ngủ một lát, kế tiếp chờ đợi thông cáo của tổng bộ là được."

…

Kinh thành, ngoại ô.

Doanh trại tập huấn của Thái Nhất môn xây dựng ở ngoại ô rời xa nội thành, dựa vào non nước, lấy danh nghĩa câu lạc bộ quây lại dãy núi phụ cận, ở trên núi xây lên sân bãi huấn luyện, cùng với ký túc xá.

Có nơi dưỡng thi, có nơi dưỡng linh, có sân bắn, có sân huấn luyện thể năng, có sân bãi thực chiến quần thể.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều hạng mục giải trí, ví dụ như đường đua xe, sân golf, sân bóng, có sân đua ngựa, có tennis trong nhà, phòng tập thể thao vân vân.

Trong núi còn có một đập chứa nước, có thể lặn, câu cá, chèo thuyền, cùng với các loại hạng mục trên nước.

Lại thêm cảnh sắc tú lệ, bởi vậy được cao tầng Thái Nhất môn, cao tầng Ngũ Hành minh coi là nơi nghỉ phép hưu nhàn, một ít lão chấp sự, các trưởng lão, thích ở trong núi mở một mảnh đất trồng rau, nuôi một ít gia cầm, nhàn nhã qua ngày.

Nhưng đối với Thần Dạ Du tầng trung tầng thấp mà nói, nơi này là như ác mộng.

Tất cả hưởng thụ không quan hệ với bọn họ, mỗi ngày huấn luyện, chiến đấu cường độ cao, thỉnh thoảng còn có thể có Tinh Quan, hoặc trưởng lão đến đánh bọn họ một trận.

Viên Đình kết thúc một ngày huấn luyện, trở lại ký túc xá xả nước lạnh, thay quần áo sạch sẽ, đóng gói hành lý, tâm tình không tệ hát ca, tính tới lầu chính câu lạc bộ uống một ly.

Hắn đã ở doanh huấn luyện đủ hai tháng, ngày mai có thể quay về Tùng Hải, rời khỏi nơi quỷ quái này.

Xuyên qua quảng trường nhỏ có ao phun nước, hắn tiến vào lầu chính câu lạc bộ ánh đèn sáng choang. Lầu một là nhà ăn, lầu hai là quán bar, lầu ba lầu bốn là nơi giải trí, có sân tennis, sân trượt băng trong nhà, cafe mạng vân vân.

Tới quầy bar đang phát nhạc thư giãn, ánh mắt Viên Đình đảo qua, thấy mấy người quen ngồi trên ghế dài bên cửa sổ.

Tôn Miểu Miểu khuôn mặt tròn tròn, có một đôi mắt to hồn nhiên; Triệu Thành Hoàng vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, cùng với một thục nữ quyến rũ diễm lệ.

Hắn ghé qua, ngồi xuống ở bên cạnh bàn, trước hướng về cô gái quyến rũ diễm lệ gật đầu, sau đó nhìn về phía Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng, cười nói:

“Hai vị, tôi ngày mai là đi rồi, thứ lỗi không phụng bồi. Đúng rồi, các người còn có nửa tháng huấn luyện nhỉ?”

Sau khi tấn thăng Thánh Giả, Tôn Miểu Miểu Triệu Thành Hoàng nhóm người này liền bị đưa đến doanh huấn luyện để huấn luyện, tròn một tháng mới có thể rời khỏi.

Trong lúc đó sẽ dạy bọn họ một ít kỹ xảo chiến đấu, tri thức, đặc điểm phó bản của Tinh Quan vân vân.

“Xem anh đắc ý kìa.” Tôn Miểu Miểu cau cái mũi.

“Địa phương quỷ quái này tôi là một khắc cũng không muốn nán lại, tôi còn có rất nhiều bí mật muốn chia sẻ với mọi người, lần trước vừa gửi bài đăng xong, điện thoại di động đã bị trưởng lão tịch thu.” Viên Đình oán giận một câu, nhìn về phía cô gái quyến rũ diễm lệ, nói:

“Oanh Oanh chấp sự, cô là tới nghỉ nhỉ?”

Giọng điệu của hắn có chút cung kính, một mặt là quan niệm cố hữu, một mặt khác là đối phương làm Thánh Giả có thâm niên, so với bọn họ đám Thánh Giả mới tấn thăng này mạnh hơn không ít.

Cô gái diễm lệ chưa trả lời, nhìn thoáng qua Tôn Miểu Miểu.

Viên Đình lập tức hỏi: “Gần đây bên ngoài có chuyện gì xảy ra hay không, căn cứ kinh nghiệm của tôi, một tháng ít nhất có một tin tức hot, chia sẻ chút.”

Vẻ mặt hắn sốt ruột không chờ nổi.

“Bọn tôi mới nói tới Nguyên Thủy Thiên Tôn đây, tiểu tử này lại gây ra chuyện lớn rồi.” Tôn Miểu Miểu giọng thanh thúy.

Mắt Viên Đình tỏa sáng: “Chuyện gì?”

Oanh Oanh quyến rũ diễm lệ, liền mang sự kiện Nguyên Thủy Thiên Tôn ở phân bộ Tĩnh Hải tự tiện giết thành viên chính phủ nói một lần.

“A, tiểu tử này quá to gan rồi, đây là phải cách chức ngồi tù nha.” Viên Đình chấn động.

Oanh Oanh cười nói: “Chuyện này rất ầm ĩ, diễn đàn Thái Nhất môn vì thế mở ra tranh luận, tôi là không tán thành cách làm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền đăng một post biện luận, Miểu Miểu phun tôi cả ngày, tôi cứ tới đây tìm cô ấy chơi chút.”

Vẻ mặt Tôn Miểu Miểu nhất thời có chút xấu hổ, “Tôi quên mở clone.”

Cô lợi dụng quyền lực của ông nội, ở diễn đàn đăng kí rất nhiều clone, bình thường tung hoành ngang dọc, dùng đều là clone, ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện sai lầm, ví dụ như bây giờ.

Ồ, cãi nhau online ầm ĩ đến mức offline PK. Viên Đình liếc Tôn Miểu Miểu mắt to mặt tròn một cái, thầm nhủ cô cũng là Thánh Giả rồi, sợ cái gì, đánh một trận với Oanh Oanh cái, tôi trước khi đi còn có thể xem kịch.

Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói:

“Con người không phải máy móc, có tình cảm có nhiệt huyết, mọi việc đều phải theo quy củ, ngược lại không có mùi vị nhân tình.”

Hắn đây là công khai đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 1134: Kết quả xử phạt (4)

Oanh Oanh nhìn hắn một cái, cười nói: "Vào phó bản giết chóc một chuyến, cậu thay đổi quan điểm đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi?"

Triệu Thành Hoàng nhấp ngụm rượu mạnh, tư thái cao ngạo lạnh lùng nói: "Luận sự."

Lúc này, Viên Đình nhìn về phía chỗ sâu trong quán bar, ngẩn người, hạ giọng:

"Mọi người nhìn, Âm Cơ chấp sự."

Trong góc đó, vị trí sát cửa sổ, có một cô gái dáng người thướt tha, trên mặt che sa đen ngồi, con ngươi của cô như đá quý trong đêm đen, thâm thúy mà sáng ngời, cực kỳ đẹp.

Trong tay cô cầm một ly rượu, nhưng chưa uống một ngụm nào, nhìn cảnh núi ngoài cửa sổ, ngẩn người xuất thần.

Nhàn tĩnh, tao nhã, u buồn.

Tuy bây giờ là Thánh Giả, nhưng Thánh Giả cấp 4 cùng Thánh Giả cấp 6 địa vị chênh lệch rất lớn, cho nên Viên Đình không tự giác hạ giọng, tựa như thảo luận nhân vật lớn.

Tôn Miểu Miểu "Ồ" một tiếng, "m Cơ tỷ tỷ sắp vào phó bản rồi, đến doanh huấn luyện làm nóng người chút."

Ba người tán gẫu, uống rượu, Triệu Thành Hoàng ngẫu nhiên chen vào một câu, thời gian trôi qua rất nhanh.

Vài chén rượu vào bụng, Viên Đình hài lòng đứng dậy, một lần nữa nhướng mày cười nói:

"Hai ngươi tiếp tục huấn luyện, tôi đi trước một bước, ha ha ha."

Cười cười, hắn liền thấy huấn luyện viên của doanh huấn luyện đi đến, nhìn quanh một phen, đi thẳng về phía bàn này.

"Viên Đình, có chuyện này cần nói với cậu." Huấn luyện viên đứng ở bên cạnh bàn.

"Chuyện gì?" Nhìn sắc mặt trầm ngưng của huấn luyện viên, trong lòng Viên Đình trầm xuống.

"Bên trên vừa mới thông báo, bởi vì một ít chuyện ngoài ý muốn, doanh huấn luyện không thể thả thành viên ra ngoài

nữa, người gần đây hết hạn, ở lại thêm nửa tháng. Ừm, nói cho cậu cũng không có việc gì, chính là Phá Sát Phù không đủ, xuất phát từ bảo hiểm, tận khả năng triệu hồi Thần Dạ Du, tránh đầu sóng ngọn gió." Huấn luyện viên nói.

Cái gì Phá Sát Phù, cái gì tránh đầu sóng ngọn gió, Viên Đình một chữ cũng chưa nghe vào, trong đầu hắn chỉ có bốn chữ "Ở thêm nửa tháng" quanh quẩn.

"Không! Không! Không!"

Viên Đình dọc theo bên cạnh bàn chậm rãi trượt xuống, tiếng kêu thê lương quanh quẩn ở trong quán bar.

Tôn Miểu Miểu vui vẻ giơ tay:

"Tôi mời mọi người uống một chén!"

…

Trong phòng hội nghị tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật, đại trưởng lão Đế Hồng nhìn quét các trưởng lão bên cạnh bàn, trầm giọng nói:

"Thảo luận một phen đi, về xử phạt Nguyên Thủy Thiên Tôn. phân bộ Tùng Hải đệ trình đề nghị là, mang thủ phạm chính Nguyên Thủy Thiên Tôn cách chức giam cầm, Khương Tinh Vệ cùng Quan Nhã cách chức, vĩnh viễn không dùng.

"Dựa theo quy định của tổ chức, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ đối mặt giam cầm năm năm trở lên, mười năm trở xuống, giải trừ toàn bộ chức vụ, vĩnh viễn không dùng. Hai tòng phạm giáng chức, ghi một lần lỗi nặng.

"Cân nhắc đến Nguyên Thủy Thiên Tôn công tích hiển hách, có thể giảm bớt xử phạt thích hợp."

Đại trưởng lão Bách Hoa hội "A" một tiếng:

"Chiêu này của phân bộ Tùng Hải là lấy lui làm tiến. Tôi hôm nay nhận được điện thoại cầu tình của lão cẩu, hắn hy vọng tổng bộ có thể xử phạt khoan hồng. Đề nghị của tôi là, Nguyên Thủy Thiên Tôn gia nhập chính phủ không lâu, lòng trung thành còn chưa đủ cao, xử phạt quá nặng, dễ ép hắn đi. Đối với thiên tài, chúng ta nên cho khoan dung nhất định, lấy giáo dục là chính, trừng phạt là phụ, giáng làm đội trưởng, sau đó triệu đến tổng bộ, tiến hành giáo dục tư tưởng một năm."

Đế Hồng khẽ lắc đầu: “Quá nhẹ.”

Đại trưởng lão Xích Hỏa bang lập tức nói:

“Chúng ta cần cân nhắc đến thái độ của Nguyên Soái cùng bang chủ, tuy bọn họ sẽ không phát biểu ý kiến gì. Mặt khác, tôi bên này nhận được điện thoại của gia chủ Tạ gia, hy vọng tổng bộ có thể xử lý khoan hồng việc này, cái này quyết định số lượng cung ứng sinh mệnh nguyên dịch. Ý kiến cá nhân của tôi là, đứa nhỏ này quật khởi quá nhanh, có chút không đặt kỷ cương vào mắt, không thể thả lỏng, mài tính tình hắn một chút, nhưng khai trừ khẳng định không được. Đề nghị của tôi là, giam cầm một năm, giáng làm thành viên bình thường, ghi một lần lỗi nặng.”

Đế Hồng trưởng lão vẫn lắc đầu:

“Hắn giết không phải tán tu, không phải nghề nghiệp tà ác, là hành giả chính phủ có biên chế, cho dù là trưởng lão, nếu không có lý do đặc thù, cũng phải giáng chức xử phạt. Ở trên cơ sở trên đây, khấu trừ toàn bộ tiền thưởng, phúc lợi của hắn, giữ lại lương cơ bản, trong ba năm không thể tấn thăng chấp sự, các vị cảm thấy thế nào?”

Lúc này, một trưởng lão thanh niên nói:

“Các vị có xem diễn đàn không?”

Bên cạnh bàn hội nghị lâm vào trầm mặc.

Các trưởng lão tổng bộ bận trăm công ngàn việc bình thường là sẽ không chú ý tin tức trên mạng.

Trưởng lão thanh niên kia mang hướng đi của dư luận diễn đàn nói một lần, cười nhạo nói:

“Phó Thanh Dương tiểu tử này, thủ đoạn đường ngang ngõ tắt trái lại không ít. Nhưng, cái này cũng nói lên trong tổ chức có một bộ phận số người rất lớn là ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Chương 1135: Di vật của Ma Quân (1)

“Chúng ta phải cân nhắc ảnh hưởng xử phạt quá nặng tạo thành. Thứ nhất, có thể ảnh hưởng tín nhiệm của các hành giả

tầng trung tầng thấp đối với tổ chức hay không. Thứ hai, nếu đám Thánh Giả đó thật sự từ chức, dư luận cùng tổn thất tạo thành. Thứ ba, chúng ta phải đề phòng Phó Thanh Dương, đề phòng Phó gia."

Tạm dừng một phen, hắn chậm rãi nói: "Sau lưng đám Thánh Giả đó là có tổ chức, kẻ tổ chức chính là Phó Thanh Dương. Tôi cho rằng từ chức không phải phô trương thanh thế, chúng ta nếu coi như không thấy, Phó Thanh Dương rất có thể ăn luôn đám Thánh Giả này.

"Linh cảnh thế gia như chư hầu biên giới, một khi mặc kệ hậu hoạn vô cùng, Bạch Hổ vệ kia của hắn, đã đuôi to khó vẫy rồi."

Đế Hồng trưởng lão trầm ngâm không nói.

…

Hôm sau, sáng sớm.

Trương Nguyên Thanh bị tiếng bước chân đánh thức, mở mắt ra, ngồi dậy, nghe tiếng bước chân dần dần tới gần, cuối cùng nghe thấy ở ngoài cửa.

Ở cửa là Phó Thanh Dương toàn thân áo trắng, phía sau dẫn theo em gái tai thỏ xách hộp thức ăn.

Em gái tai thỏ quẹt thẻ mở cửa, tiến vào phòng, lần lượt bày thức ăn ra.

Trương Nguyên Thanh nhìn món ngon phong phú một lần, cười nói:

"Đây là cơm chặt đầu sao?"

Hắn nhìn vẻ mặt bình tĩnh nhu hòa của Phó Thanh Dương, liền đoán được tổng bộ đã đưa ra kết quả xử phạt.

Phó Thanh Dương nói:

"Tổng bộ đã phát thông cáo, kết quả xử phạt là, giáng làm thành viên bình thường, khấu trừ toàn bộ tiền thưởng, phúc lợi, giữ lại lương cơ bản, giam cầm ở vịnh Phó gia một tháng, trong một năm không thể đề bạt làm đội trưởng, chấp sự."

Giáng chức, trừ tiền, ảnh hưởng tiền đồ. Nhưng chưa quét sạch công huân của mình, cũng chính là nói, một năm sau, mình có

thể khôi phục chức vị, hạn mức tài liệu trăm triệu của mình chưa trừ bỏ. Tổn thất phương diện tiền tài làm người ta đau lòng, xử phạt không tính là nghiêm trọng… Trương Nguyên Thanh nhanh chóng phân tích xong, hỏi:

“Phương diện nguyền rủa, tổng bộ nói như thế nào?”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Phân bộ chưa đăng lên chuyện nguyền rủa, tổng bộ nếu biết cậu bị nguyền rủa, xử phạt sẽ không chỉ những thứ này. Các trưởng lão cho rằng, chờ sau khi cậu tấn thăng Chúa Tể, nguyền rủa tự nhiên tiêu trừ, việc này không cần nhắc lại.”

“Rõ.” Trương Nguyên Thanh đã hiểu.

Nếu có nguyền rủa, hắn chính là một quả bom hẹn giờ, vì dự phòng chuyện tương tự xảy ra lần nữa, tổng bộ xử phạt nhất định là giam cầm cộng thêm giáo dục tư tưởng.

Vậy thì mất đi tự do.

Về phần khai trừ, Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ cho rằng tổng bộ sẽ khai trừ hắn.

Thành viên thiên tài có tư chất minh chủ, thái độ của mọi tổ chức tất nhiên là “giáo huấn”, “xử phạt” là chính, sẽ tuyệt đối không vứt bỏ.

Nếu thật tội ác tày trời, vậy thì tiêu diệt.

Phó Thanh Dương nói:

“Cậu ở nơi này ở vài ngày đi, chuẩn bị phó bản cho tốt, chờ đầu sóng ngọn gió qua, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi. Trước khi một tháng giam cầm chấm dứt, đừng xuất hiện ở trước mặt thành viên chính phủ khác là được.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Lão đại, trả lại điện thoại di động cho tôi đi, mặt khác, thay tôi chuẩn bị một ít công cụ cùng tài liệu vẽ bùa, nhiều nhất một tuần, tôi phải vào phó bản rồi.”

Phó Thanh Dương do dự một phen, “Có thể, nhưng không cho phép đăng bài ở diễn đàn.”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Trương Nguyên Thanh, hắn xoay người rời đi.

Sau khi Phó Thanh Dương rời khỏi, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lấp đầy bụng, nằm về trên giường, nhắm mắt, ý thức xuyên thấu qua dấu ấn trong thức hải, tiến vào trong cơ thể Tường Vi Máu.

Trong phòng ngủ, cửa tủ quần áo đẩy ra, Tường Vi Máu ngũ quan tinh xảo mở mắt, bước ra khỏi tủ quần áo, mục tiêu rõ ràng đi đến bên bàn, mở ngăn tủ, lấy loa Miêu Vương ra, cất vào túi đeo hông.

Tiếp theo, cô mở ra tủ đầu giường, cầm một lọ viên thuốc nhỏ màu lam, tới bên cửa sổ trèo ra ngoài.

Lấy cục nóng điều hòa làm bàn đạp, Tường Vi Máu thân pháp linh hoạt nhảy vào cửa sổ hành lang, ra khỏi nhà.

Cô đi về phía thang máy, chuẩn bị tới vịnh Phó gia.

"Đinh!"

Cửa thang máy mở ra, trong thang máy là bà ngoại đeo giỏ rau, cùng với dì trẻ kéo cánh tay mẹ làm nũng tạo dáng dễ thương.

Hai bên đều ngây cả người.

Không phải, sáng sớm ra mua đồ ăn? Mình mấy ngày không ở nhà, thói quen sinh hoạt của bà ngoại biến hóa lớn như vậy sao? A, tối nay hình như là cuối tuần, dì trẻ cũng ở nhà, vậy thì xấu hổ rồi.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, vốn định lộ ra một nụ cười "thục nữ", nhưng nghĩ lần trước nhập vào Tường Vi Máu là lão mõ, liền nắm bắt tư thái cao ngạo lạnh lùng của Phó Thanh Dương, lễ phép mà gượng gạo hô:

"Chào bà bà."

Vốn muốn xưng "bá mẫu", lại cảm thấy không thích hợp.

Bà ngoại ngẩn ra một lát, vội vàng lộ ra nụ cười xấu hổ mà không mất lễ phép: "A, chào, chào… Là Bạch Lan đúng không, ừm, cháu là tới tìm Nguyên Tử nhà chúng ta?"

Chương 1136: Di vật của Ma Quân (2)

Bởi vì chuyện xấu hổ lần trước, bà ngoại nhìn thấy cô nương này, vẫn có chút xấu hổ, cũng không biết nên lấy thái độ như thế nào đối mặt.

Tuy Nguyên Tử nói mình cùng vị Bạch Lan xinh đẹp đến quá phận này chỉ là bạn bè bình thường, nhưng bà ngoại là không quá tin, hai người bọn họ chưa chắc là bạn trai bạn gái, nhưng quá nửa ái muội với nhau, có hảo cảm với nhau.

Ý niệm Trương Nguyên Thanh nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên nảy ra kế, nói:

"Trương Nguyên Thanh đã lâu không liên hệ cháu, gửi tin nhắn cậu ấy cũng không trả lời, gọi điện thoại không tiếp, cháu liền tới đây nhìn xem, nhưng cậu ấy tựa như không ở đây."

Nói xong, hắn phối hợp làm ra vẻ mặt "u oán".

Bà ngoại vừa nghe, liên tục gật đầu, xem ra Nguyên Tử là nghe lời của bà, vậy mới đúng chứ. Cũng đã tới ở nhà Quan Nhã rồi, nên yêu đương hẳn hoi, chần chừ cũng không phải là phong cách của người Trần gia, cho dù là ông cậu bại hoại gia tộc kia của nó, trên quan hệ nam nữ cũng rất thuần lương.

"Nó mấy ngày nay đều không ở nhà, ở cùng với bạn gái của nó rồi!" Bà ngoại mang nửa câu sau nói đặc biệt bình thản, sau đó làm bộ làm tịch phát ra lời mời, "Đến cũng đến rồi, vào ngồi một chút, cơm trưa ăn ở nhà đi."

Trương Nguyên Thanh vừa nghe đã biết bà ngoại là lời khách sáo, bà ngoại càng nhiệt tình, thì càng khách sáo, hắn liền nói: "Không được bà bà, cháu còn có việc."

Nhanh như chớp tiến vào thang máy.

Bà ngoại thấy thế, kéo con gái đi ra khỏi thang máy, đứng ở cửa thang máy, cười nói:

"Vậy lần sau chờ nó trở về, nhớ đến trong nhà ăn cơm."

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Bà ngoại cảm khái nói:

"Cô nương xinh đẹp chứ, đáng tiếc Nguyên Tử đã có bạn gái, chẳng qua, tương lai Quan Nhã nếu chia tay với Nguyên Tử, Bạch Lan này trái lại là lựa chọn không tệ."

“Mẹ, loại cách nghĩ này của mẹ gọi là nuôi lốp dự phòng.”

“Cái gì lốp dự phòng với không dự phòng, Nguyên Tử bây giờ còn trẻ tuổi, về sau thế nào còn không biết đâu, nhỡ đâu thực chia tay, Bạch Lan cũng rất tốt.”

“Hai cô ấy đều không xinh đẹp bằng con!” Giang Ngọc Nhị đắc ý nói.

“Con với hai đứa nó có cái gì giống nhau, hai đứa nó đều là vãn bối của con.” Bà ngoại tức giận nói: “Nói tới, có đoạn thời gian chưa tìm đối tượng ra mắt cho con rồi, cuối tuần sau chuẩn bị ra mắt đi.”

“Ai da mẹ, người ta còn muốn ở với mẹ thêm mấy năm nữa.” Giang Ngọc Nhị vội vàng làm nũng.

…

Trương Nguyên Thanh khống chế Tường Vi Máu tiến vào vịnh Phó gia, mang viên thuốc nhỏ màu lam cùng loa Miêu Vương giao cho bản thể.

“Nói tới, ngươi cũng một tuần không tắm rửa rồi, toàn mùi tủ quần áo.” Trương Nguyên Thanh khụt khịt cái mũi, quyết định tắm rửa cho Tường Vi Máu một cái.

Ừm, tuy là âm Thi của mình, nhưng để cô ấy ở nơi này tắm rửa không quá thỏa đáng, nhỡ đâu Phó Thanh Dương tới tìm mình, nhìn thấy mình nằm ở trên giường, âm Thi đứng ở dưới vòi hoa sen, hắn nhắm chừng ngay lập tức vứt cho mình một tấm chi phiếu, yêu cầu mình rời khỏi Quan Nhã… Trương Nguyên Thanh vừa thu lại loa Miêu Vương cùng viên thuốc nhỏ màu lam, vừa thao túng Tường Vi Máu rời khỏi tầng hầm ngầm.

Hắn vốn muốn đi tìm em gái tai thỏ, để các cô giúp âm Thi tắm rửa, trước kia gửi âm Thi ở lại Phó Thanh Dương nơi này, em gái tai thỏ mỗi ngày đều tắm rửa cho cô.

Nhưng Trương Nguyên Thanh nghĩ lại một chút, dù sao đợi lát nữa phải đi các đội viên gặp đội tuần tra, dứt khoát để Quan Nhã giúp âm Thi tắm rửa.

Dọc theo cầu thang đi lên, tới đại sảnh lầu một, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy Linh Quân cà lơ phất phơ phía trước

dẫn một cô gái trẻ tuổi tiến vào biệt thự.

Cô gái đó tóc đen như thác nước, con ngươi tựa như mắt nai con trong rừng, long lanh sáng ngời, khuôn mặt trái xoan, chân mày vừa dài vừa thẳng, mũi cao môi mọng, đồng thời có xinh xắn thuần khiết của thiếu nữ cùng quyến rũ của phụ nữ trưởng thành, hai loại khí chất mâu thuẫn hỗn hợp cùng một chỗ, tản mát ra sức mị hoặc kinh người.

Cô nương thật xinh đẹp… Trương Nguyên Thanh cũng coi như duyệt vô số gái đẹp, nhưng vẫn nhịn không được nhìn thêm vài lần, chờ Linh Quân cùng cô gái đến gần, hắn nhướng mày cười nói:

"Vị cô nương này là niềm vui mới hay tình cũ của anh?"

"Mặc kệ là niềm vui mới hay tình cũ, đều không thể nói ra trước mặt của cô ấy, cái này rất không tôn trọng phụ nữ, mà tôn trọng phụ nữ, là điều kiện tiên quyết tranh thủ hảo cảm của cô ấy, nhớ kỹ!" Đạo sư Linh Quân dạy bảo học sinh một câu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, biến sắc, cả giận nói:

"Con mẹ nó, bùa đào hoa đó của cậu có vấn đề, cậu có phải chơi tôi hay không?"

Hắn quả nhiên cũng bị bùa đào hoa chơi xỏ? Trương Nguyên Thanh vẻ mặt vô tội, ra vẻ nghi hoặc:

"Không có nha? Có thể có vấn đề gì, anh vì sao nói như vậy."

Chương 1137: Di vật của Ma Quân (3)

Linh Quân kéo hắn đến một bên, thấp giọng nói:

"Tôi dùng xong bùa đào hoa, vừa mới bắt đầu quả thật rất không tệ, quay đầu liền thu phục một cô bạn gái chuẩn còn ái muội, nhưng khi tôi đưa cô ấy đi khách sạn, tiến hành xâm nhập trao đổi, một nữ nhân viên phục vụ của khách sạn tự tiện xông vào, chụp ảnh liên tục một phen đối với hai chúng tôi."

"Nữ nhân viên phục vụ nói thích tôi rất lâu rồi, nếu tôi không tiếp nhận cô ấy, cô ấy liền gửi ảnh chụp đến trên mạng. Ừm, khách sạn đó tôi thường đi, nữ nhân viên phục vụ thích tôi trẻ tuổi nhiều tiền, không kỳ quái, nhưng không ngờ cô ấy sẽ cực đoan như vậy."

Cho nên cô ấy cũng bị Ma Nhãn nguyền rủa? Trong lòng Trương Nguyên Thanh như tự giễu trêu đùa, nói:

“Cái này không phải vừa vặn nói lên hiệu quả của nó rất tốt sao, lấy năng lực của sư phụ, nên thuận thế mà làm, một rồng hai phượng.”

Hắn nhất thời xác nhận, bùa đào hoa quả nhiên có vấn đề, sản phẩm tiêu hao này là có trả giá, vận đào hoa cùng đào hoa sát tướng kết hợp trả giá, về sau phải thận trọng dùng.

Khóe miệng Linh Quân run rẩy nói:

“Nữ nhân viên phục vụ kia lớn tuổi như mẹ tôi, thể trọng là con mẹ nó gấp đôi tôi!”

“Vậy quả thật có chút khó khăn.” Trương Nguyên Thanh nói.

Lúc này, cách đó không xa vị cô nương trẻ tuổi đồng thời có thanh thuần cùng quyến rũ kia nhíu mày nói:

“Linh Quân, anh nuôi nữ nhân đến trong nhà Phó Thanh Dương rồi? Hắn từ khi nào trở nên dễ nói chuyện như vậy.”

Câu này khiến Trương Nguyên Thanh cùng Linh Quân nhìn nhau một cái, đồng loạt rùng mình.

“Khụ khụ.” Linh Quân đằng hắng cổ họng, nói: “Đằng Nhi, hắn chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, ừm, chuẩn xác mà nói, là âm Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Cô nương tên “Đằng Nhi” kia nghe vậy, lập tức đến gần vài bước, cẩn thận đánh giá vài giây, giật mình gật đầu, “Quả nhiên là âm Thi.”

Tiếng cô thanh thúy dễ nghe giống như chim sơn ca, cắn chữ rõ ràng, vừa nghe là biết khẩu âm kinh thành bên kia.

Linh Quân tiếp tục giới thiệu:

“Nguyên Thủy, đây là biểu muội của tôi, Diệu Đằng Nhi.”

Biểu muội? ! Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên cổ quái, nhìn cô nương trước mắt từ trên xuống dưới, nếu nhớ không lầm, Viên Đình từng nói, biểu muội cùng dì trẻ của Linh Quân là người tình của Ma Quân, hai mẹ con yêu Ma Quân cùng chết cũng không hối cải, cuối cùng bị đại trưởng lão Bách Hoa hội nhốt lại.

Ma Quân đã chết, cho nên cô ấy được thả ra? Hoặc là, Linh Quân còn có biểu muội khác?

Nhưng với giá trị nhan sắc của vị cô nương này mà nói, là loại hình Ma Quân thích.

—— Chỉ cần là người đẹp, Ma Quân đều thích.

Diệu Đằng Nhi hơi nhíu mày, cảm giác bị mạo phạm.

"Nhìn cái gì thế, cậu cũng có bạn gái rồi, đừng có ý đồ với biểu muội tôi." Linh Quân nâng tay, búng ngón tay ở trước mắt hắn.

Bỗng nhiên có chút chờ mong audio của biểu muội anh… Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, nói: "Tôi bây giờ cần tới cách vách một chuyến."

"Không vội!" Linh Quân mỉm cười nói: "Biểu muội của tôi là cố ý tới tìm ngươi."

"Tìm tôi?" Trong lòng Trương Nguyên Thanh cả kinh, phản ứng đầu tiên là, bởi vì Viên Đình nói năng không biết giới hạn, Diệu Đằng Nhi này tìm hắn tính sổ.

"Là như thế này, biểu muội tôi muốn tìm Annie của hiệp hội Mỹ Thần bàn chút việc, nhưng bởi vì sự kiện câu lạc bộ Tửu Thần tập kích, cô ấy tạm thời trốn đi, không thể liên lạc. Cậu cùng Annie quan hệ gần gũi, cho nên muốn thông qua cậu liên lạc Annie." Linh Quân nói ra mục đích.

Tìm Annie? Cô ấy tìm Annie có thể có chuyện gì? Trương Nguyên Thanh nhíu mày, "Tôi có thể hỏi nguyên nhân không, ít nhất tôi phải biết biểu muội của anh là thiện ý, hay là ác ý."

Linh Quân quay đầu nhìn biểu muội một cái, hơi trầm ngâm, nói:

"Nguyên nhân không tiện nói, nhưng tôi có thể cam đoan, không có ác ý. Cậu có thể hẹn Annie đến vịnh Phó gia, như vậy chung quy không có vấn đề rồi nhỉ."

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói:

"Được, năm phút đồng hồ sau, anh đi tầng hầm ngầm gặp tôi, tôi cho anh câu trả lời."

Nói xong, rời khỏi biệt thự lớn, rẽ vào biệt thự nhà nghèo cách vách.

Tiến vào biệt thự nhỏ thuộc về mình, hắn đầu tiên thấy là Khương Tinh Vệ lăn lộn trên mặt đất.

“Tinh Vệ, em lăn cái gì thế?”

Khương Tinh Vệ nghe vậy, ngẩng đầu lên, “Ồ, cô là âm Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, a, anh là Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Khuôn mặt nhỏ xinh xắn của cô lộ ra nét vui mừng, sau đó nhíu lại đôi lông mày nhỏ, nói:

“Em không bị giam, tổng bộ trừng phạt công bố quá nhanh, mẹ nói buổi chiều phái quản gia tới đón em, em lại phải đi học.”

Cô khổ sở ồn ào vài tiếng, lại bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

Trương Nguyên Thanh lời nói thấm thía nói: “Đi học là chuyện cũ mỗi một người trưởng thành nghĩ lại mà kinh, cũng là khảo nghiệm phải trải qua trong cuộc đời, chờ em lớn lên là ổn.”

Sau khi lớn lên thì làm súc vật xã hội rồi.

Chương 1138: Di vật của Ma Quân (4)

“Nguyên Thủy ca ca, anh tới rồi ~”

Tạ Linh Hi từ phòng chiếu phim đi ra, một cú chim én lao đầu vào rừng muốn lao vào trong lòng Trương Nguyên Thanh, Nữ Vương phía sau tháo xuống vòng tai bạc, ra sức ném.

Hai cái vòng tai hóa thành vòng nước, cuốn lấy mắt cá chân Tạ Linh Hi, khiến cô ‘bịch’ một tiếng ngã thẳng tắp xuống đất.

Lý Thuần Phong từ phòng nhỏ cách vách phòng chiếu phim đi ra, đánh giá Tường Vi Máu: “m Thi của cậu rất đẹp.”

“Quan Nhã đâu?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Ngủ trên lầu, cô ấy mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt.” Nữ Vương nâng mắt nhìn nhìn trần nhà.

Trương Nguyên Thanh "Ừm" một tiếng, nhìn quét các đội viên, nói:

"Xử phạt của tổng bộ đối với tôi, mọi người hẳn là thấy rồi, từ hôm nay trở đi, tôi liền không phải đội trưởng của mọi người nữa, cũng may Quan Nhã chỉ khấu trừ tiền thưởng cùng phúc lợi, chưa giáng chức, về sau cô ấy chính là đội trưởng của chúng ta.

"Mặt khác, trừ Quan Nhã, Tinh Vệ cùng tôi, phần thưởng cùng công huân của mọi người ở trong nhiệm vụ thành phố Kim Huy, thành phố Tĩnh Hải, phân bộ sẽ theo lẽ thường phát phóng."

Nữ Vương hỏi:

"Thời gian giam cầm của cậu là một tháng, trong lúc đó, có phải sẽ không có nhiệm vụ hay không?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Trong nửa tháng kế tiếp, tôi phải chuẩn bị vào phó bản, tạm thời không có nhiệm vụ, mọi người tùy ý đi."

Dặn dò xong, hắn nhìn về phía Lý Thuần Phong, nói:

"Anh có con đường mua, đặt làm đạo cụ hay không? Tôi cần một vũ khí cận chiến mạnh mẽ. Tổng bộ hủy bỏ phúc lợi của tôi, giảm bớt quyền hạn của tôi, tôi không có cách nào thông qua phân bộ mua."

Hắn đưa ra yêu cầu này, đã là thật tâm thực lòng muốn mua, cũng là đang thử Lý Thuần Phong.

Ở trong một đống đạo cụ của hắn, Lưỡi Dao Khát Máu là binh khí cận chiến duy nhất. Nhưng nó phẩm chất quá thấp, càng ngày càng theo không kịp cấp bậc của hắn, vừa lúc thừa dịp cơ hội này, tìm mua một món vũ khí lạnh cường đại.

Đồng thời, cũng có thể thử ra sau lưng Lý Thuần Phong rốt cuộc có phải Liên Tam Nguyệt hay không.

Chỉ có Chúa Tể trong Học Sĩ mới nắm giữ kỹ năng luyện khí, mà căn cứ audio của anh Binh trong loa Miêu Vương, Liên Tam Nguyệt hiển nhiên là một vị Học Sĩ cấp Chúa Tể.

Lý Thuần Phong nhíu mày, do dự vài giây, nói:

“Tôi sẽ hỏi thăm thay cậu.”

Trương Nguyên Thanh gật đầu, vòng qua mọi người, dọc theo cầu thang tới lầu hai, vặn mở cửa phòng Quan Nhã.

Ở lúc hắn vặn tay nắm cửa, Quan Nhã đã tỉnh, nhỏm đầu dậy nhìn qua, lại nằm trở về, nói thầm:

“Đang ngủ, đừng quấy nhiễu chị.”

Trương Nguyên Thanh đi tới bên giường, ngã tới bên cạnh cô, từ sau lưng ôm Quan Nhã vòng eo, hắc hắc nói:

“Tỷ tỷ tốt, rất lâu chưa thân thiết rồi.”

Quan Nhã đưa lưng về phía hắn, cười nhạo nói:

“Đột nhiên nhiệt tình như vậy, là sợ chị chửi nhỉ. Vừa lúc, chúng ta tâm sự chút, cậu hôm đó xảy ra chuyện gì, Ngụy Nguyên Châu cậu nói giết là giết, đó là chuẩn chấp sự, Nguyên Thủy, thế này không giống cậu.”

Trương Nguyên Thanh liền nói cho cô Ma Nhãn nguyền rủa, nói xong, lời thề son sắt nói:

“Đừng lo lắng, chờ tôi vào phó bản, liền hướng Tam Đạo sơn nương nương cầu một món đạo cụ, nó có thể áp chế nguyền rủa. Chị từng dùng, tấm gương quỷ đó.”

Quan Nhã vừa nghe là gương quỷ, liền nhẹ nhàng thở ra, công năng của tấm gương đó cô từng tự mình nghiệm chứng.

“Biểu đệ của chúng ta nói không sai, mọi việc không thể đi cực đoan, phải dựa theo quy củ làm việc. Mục đích tồn tại của chính phủ chính là duy trì bảo vệ trật tự, trừ phi thật sự sơn cùng thủy tận.” Trương Nguyên Thanh tích cực nhận sai.

Quan Nhã cười mỉm “xùy” nói: “Ai là biểu đệ của cậu, cậu dám ở trước mặt hắn nói lời này không?”

“Biểu đệ của chị không phải là biểu đệ của tôi sao?” Trương Nguyên Thanh thăm dò đi hôn lên má Quan Nhã.

Quan Nhã liền dùng tay đẩy hắn, thình lình đẩy lên hai cái bánh bao thịt heo, hai người song song ngẩn ra.

“Cút ngay, đừng dùng phụ nữ hôn chị, ghê tởm chết mất!”

Quan Nhã đột nhiên phản ứng lại, cánh tay nổi lên một tầng da gà, nhấc chân đạp Tường Vi Máu xuống giường.

Làm một cô gái xu hướng giới tính bình thường, cảm giác của cô bây giờ giống như trai thẳng bị gay sờ mông.

“Chị có phải ghen tị ngực tôi lớn hơn chị hay không?” Trương Nguyên Thanh vỗ mông đứng dậy, hừ hừ nói.

Thấy Quan Nhã dựng thẳng lông mày lá liễu, vội sửa lời nói: “Của chị lớn của chị lớn.”

Quan Nhã tức giận lẩm bẩm:

“Sớm hay muộn đổi âm Thi này của cậu, Phó Thanh Dương tiểu tử thối này, cố ý ghê tởm mình phải không?”

Cô phản cảm Tường Vi Máu rất lâu rồi, nhưng đây là Phó Thanh Dương đưa cho Nguyên Thủy, cô không tiện phát hỏa.

“Thiếu chút nữa quên việc chính, giúp âm Thi của tôi tắm rửa một cái, đổi bộ quần áo, tôi nửa tháng chưa cho tắm rồi.” Trương Nguyên Thanh nói xong, như giấu đầu hở đuôi giải thích: “Trước đó đều là em gái tai thỏ hỗ trợ tắm.”

Không để Quan Nhã từ chối, hắn nhắm mắt, ý thức trở về bản thể.

Chương 1139: Yêu hận tình thù của Ma Quân (1)

“Annie, tôi có một người bạn muốn gặp cô, địa điểm ở biệt thự của Phó Thanh Dương, thuận tiện tới đây một lần không?”

Trong phòng giam, Trương Nguyên Thanh gửi một tin nhắn cho Annie.

Vài phút sau, Annie trả lời tin nhắn:

“Không có vấn đề, tôi đi qua ngay bây giờ.”

Bốn mươi phút sau, Linh Quân ở ngoài biệt thự, đón Annie.

Cô ngồi ở trên xe đón do em gái tai thỏ lái, mái tóc ánh vàng rực rỡ buộc lại, gió thổi tóc mai cùng tóc mái của cô, trong đôi mắt xanh thẳm nhộn nhạo phong tình mê người.

Cô mặc váy lụa lưới phiêu dật nhẹ nhàng, phối hợp một cái áo sơ mi bò tay áo cộc, rất có tiên khí, rất thục nữ, lại lộ ra một tia nhu thuận.

“Annie thân ái, cô càng ngày càng xinh đẹp.”

Linh Quân nghênh đón, như bệnh nghề nghiệp, mở ra vòng ôm.

Annie bước xuống xe, mỉm cười xinh đẹp, nâng tay ngăn hắn tới gần, nói:

“Linh Quân tiên sinh, giữ khoảng cách với phụ nữ là điều một quý ngài nên làm.”

Linh Quân tặc lưỡi nói:

“Đáng tiếc hoa rơi có ý nước chảy vô tình nha!”

Hắn mặt ngoài là đang tự giễu, thật ra là đang trêu chọc Annie, cô gái này lúc vừa tới đại lục, ăn mặc thiên về gợi cảm quyến rũ, cởi mở, phô trương sức quyến rũ của mình.

Bây giờ cách ăn mặc của cô tiếp cận bảo thủ, thục nữ, nhu thuận, cái này đương nhiên là cô vì đạt được trái tim của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cố ý làm ra thay đổi.

Nhưng Linh Quân biết, Nguyên Thủy mặc dù có sự háo sắc của đàn ông, nhưng không có lá gan đó, hắn ngay cả Quan Nhã cũng chưa thu phục.

Nhưng tiểu tử đó còn có điểm mấu chốt đạo đức không tệ, sau khi có bạn gái, theo bản năng giữ khoảng cách với cô gái khác.

Annie chưa nghe hiểu câu tiếng Trung này là có ý tứ gì, cô cũng không thèm để ý, nói:

“Nguyên Thủy tiên sinh bảo tôi tới đây gặp một người, dẫn đường đi.”

Linh Quân dẫn cô tiến vào biệt thự, dọc theo cầu thang kép đến lầu hai, tiến vào phòng hắn.

Diệu Đằng Nhi ngồi ở bên cửa sổ, trên bàn tròn trước người đặt một hạt châu xanh biếc, đồ gia dụng, vách tường trong phòng nhuộm lên một mảng màu xanh.

“Mời ngồi!”

Diệu Đằng Nhi nâng nâng tay, làm ra động tác "mời".

Linh Quân đóng cửa lại rời khỏi.

Annie ngồi xuống ở bên cạnh bàn, thoải mái đánh giá cô, trong lòng kinh ngạc than thở dung nhan tuyệt sắc của cô gái, cùng với khí chất độc đáo hồn nhiên và quyến rũ hỗn hợp.

"Tôi hình như không quen biết cô." Annie mang tính lễ tiết cười.

"Bây giờ biết rồi." Diệu Đằng Nhi nói.

Khí chất của cô không cao ngạo lạnh lùng, thoạt nhìn là cô nương nhà bên thanh thuần, nhìn lâu, lại cảm thấy có sự quyến rũ dụ người. Nhưng thật sự ở chung, sẽ phát hiện cô gái này lạnh lùng nhàn nhạt.

"Cô tìm tôi có việc gì." Annie là người thẳng tính.

Diệu Đằng Nhi nhẹ nhàng nói:

"Tôi nghe nói trong bộ ngoại giao của hiệp hội Mỹ Thần, có một cô gái tên là Betty, cô ấy từng là người tình của Ma Quân, Annie tiểu thư biết cô ấy không?"

"Oh my god, xin đừng nhắc tới cô ta ở trước mặt tôi, cô ta là đối thủ một mất một còn của tôi, chỉ bởi vì câu dẫn Ma Quân, cô ta đã đoạt đi vị trí vốn thuộc về tôi, tôi đến nay vẫn là thành viên cấp 2 của bộ ngoại giao." Annie giơ hai tay, làm ra tư thế ảo não, vẻ mặt phẫn uất.

Diệu Đằng Nhi không để ý Annie căm tức, vẻ mặt bình tĩnh, giọng điệu nhẹ nhàng:

"Vậy cô có biết hay không, Ma Quân có cho cô ấy một phần mảnh bản đồ hay không?"

Ma Quân để lại cho Betty mảnh bản đồ? Tinh thần Annie rung lên.

Cô chưa quên nhiệm vụ mình đến đại lục, thay hội trưởng tìm kiếm một vật phẩm quan trọng.

Vật phẩm này là Ma Quân dựa vào lời ngon tiếng ngọt từ chỗ hội trưởng lừa đi, sau khi Ma Quân chết, món đồ đó cũng chưa trở về linh cảnh.

Bản đồ, Ma Quân để lại cho Betty bản đồ… Annie suy tư hồi lâu, tiếc nuối lắc đầu:

“Rất xin lỗi, tôi cũng chưa từng nghe nói, tiểu tiện nhân kia không hợp với tôi, cho dù Ma Quân thực để lại mảnh bản đồ cho cô ta, cũng không có khả năng nói cho tôi biết.”

Chẳng qua, tình báo này vẫn hữu dụng, cô có thể báo cáo cho bộ trưởng, thậm chí trực tiếp vòng qua bộ trưởng gửi mail cho hội trưởng, hội trưởng nếu biết Betty giấu riêng di vật của Ma Quân, nhất định không dễ buông tha cho cô ta.

Nếu là hội trưởng đã biết, vậy thì thôi, dù sao không có tổn thất gì.

“Là tôi không nói rõ.” Diệu Đằng Nhi nâng tay, ngón tay búp măng vươn vào cái cổ trắng như tuyết, từ bên trong lấy ra một mặt dây chuyền.

Mặt dây chuyền này là một khối ngọc vỡ hình tam giác, trắng như mỡ dê, mặt ngoài có khắc từng cái điểm lõm nhỏ, giống như các ngôi sao.

Diệu Đằng Nhi đặt mảnh ngọc vỡ ở mặt bàn, nói:

“Nó chính là mảnh bản đồ Ma Quân để lại, cô có từng nhìn thấy ở trên người Betty hay không?”

Annie chăm chú nhìn mảnh ngọc vỡ đó, lâm vào trầm ngâm, trong đầu cô nhanh chóng hiện lên hình ảnh ký ức, cuối cùng dừng hình ảnh ở cái cổ trắng như tuyết của Betty, nơi đó nhớ mang máng có một sợi dây thừng đỏ.

Chương 1140: Yêu hận tình thù của Ma Quân (2)

“Ánh mắt” dọc theo dây thừng đỏ đi xuống, là cổ áo sâu hình chữ V, ở trong khe rãnh trắng muốt đầy đặn đè ép ra, mơ hồ có một khối ngọc bội như mỡ dê.

Là có một khối ngọc như vậy, cô ta luôn mang theo trên người, thì ra là di vật của Ma Quân… Annie vẻ mặt trầm tĩnh, nhìn không ra cảm xúc, hỏi:

“Đằng Nhi tiểu thư, tôi có thể tìm hiểu một chút tin tức chi tiết của ngọc… Ừm, bản đồ không?”

Diệu Đằng Nhi khẽ nhíu mày, nhìn cô một cái, trầm ngâm một phen, gật đầu nói:

“Nói cho cô cũng không có gì, đây là thứ Ma Quân để lại cho tôi. Cô là người của Hiệp hội Mỹ Thần, đối với hắn hẳn là có sự hiểu biết, Ma Quân người này cuồng vọng, tàn nhẫn, háo sắc, rất nhiều rất nhiều cô gái của hắn, có lẽ cô lật một chút danh sách người đẹp của các tổ chức lớn, tùy tiện chỉ một cái, liền có thể tìm được người tình của hắn.”

Nói tới đây, trên mặt cô gái dung mạo tuyệt sắc này tràn đầy ý cười lạnh lùng.

Annie khẽ gật đầu, không bình luận.

Rất hiển nhiên, cô gái trước mắt này, cũng là một trong những người tình của Ma Quân.

“Đại đa số cô gái ở trong mắt Ma Quân chỉ là món đồ chơi, chán thì vứt, không có gì lưu luyến, nhưng luôn có chút món đồ chơi là hắn yêu mãi, hắn để lại cho những cô gái này một phần di sản, ngày nào đó hắn chết ở trong linh cảnh, hoặc bị chính phủ thay trời hành đạo, phần di sản đó chính là quà tặng của hắn đối với món đồ chơi yêu mãi.” Ánh mắt Diệu Đằng Nhi buông xuống, nhìn về phía mặt bàn, cười tự giễu, nói:

“Gom đủ mảnh vỡ khối ngọc này, thì có thể tìm được nơi Ma Quân giấu bảo vật.”

Annie bừng tỉnh đại ngộ, “Cho nên, cô là muốn thu thập mảnh bản đồ, tìm được bảo tàng Ma Quân.”

Diệu Đằng Nhi gật gật đầu, lại lắc đầu:

“Là tụ tập những người tình đó của hắn, cùng nhau mở ra bảo tàng. Người tình Ma Quân coi trọng, đều có địa vị cùng thực lực nhất định, trong nước ngoài nước đều có, muốn bằng sức một người tập hợp đủ bản đồ, quá khó khăn.

“Nhưng tôi tin tưởng, rất nhiều người hẳn là giống với tôi, muốn làm ra kết thúc với Ma Quân.”

Annie đã hiểu, lại có chút khó có thể tin:

“Tôi nghe nói Ma Quân kiệt ngạo bất tuân, bạc tình quả nghĩa, phụ nữ ở trong mắt hắn chỉ giống như quần áo, muốn đổi liền đổi, muốn vứt là vứt, không ngờ đồn đãi cũng không đúng với thực tế.”

Một người đàn ông bạc tình quả nghĩa thật sự, sao có thể để lại bảo tàng cho các người tình?

Annie từng thấy quá nhiều đàn ông bạc tình thật sự.

Trong đôi mắt ngập nước của Diệu Đằng Nhi hiện lên nét cổ quái, như buồn như vui, như oán như hận, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Hắn so với trong lời đồn càng bạc tình càng ác liệt hơn, tôi ngày ngày đêm đêm đều muốn giết hắn, chính tay đâm tên ác tặc làm bẩn tôi này.”

Cô hít sâu một hơi thật mạnh, thu hồi cảm xúc đáy mắt, nói:

“Bây giờ có thể trả lời tôi chưa?”

Annie chưa trả lời, mà là chăm chú nhìn cô gái, nghiêm túc nói:

“Cô quả thật rất hận hắn, nhưng cô cũng rất yêu hắn, tôi có thể cảm giác được mặt ngoài thù hận của cô, ẩn sâu yêu say đắm khắc cốt. Đây là thiên phú nghề nghiệp của tôi, cô không lừa được tôi.”

Diệu Đằng Nhi hung hăng nhíu mày:

“Không liên quan tới cô, Annie tiểu thư, nên nói cho cô, ta đều đã nói, mời cô trả lời vấn đề của tôi.”

“Phải, Betty cũng có mặt dây chuyền tương tự, cô ta chính là món đồ chơi Ma Quân trân ái trong miệng cô.” Annie đưa ra câu trả lời khẳng định.

Diệu Đằng Nhi khẽ gật đầu:

“Tôi hy vọng cô có thể báo cáo chuyện này cho cao tầng Hiệp hội Mỹ Thần, nếu bọn họ chịu hợp tác, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi.”

Annie cười nói: “Với tôi mà nói, đây là công lao kiếm miễn phí.”

“Cô có thể đi rồi!” Diệu Đằng Nhi thản nhiên nói.

Annie thuận thế đứng dậy, đi về phía cửa phòng. Ngay tại lúc tay cô cầm tay nắm cửa, phía sau truyền đến tiếng của Diệu Đằng Nhi:

“Annie tiểu thư, cô là người tình của Ma Quân sao?”

“Tôi không phải.” Annie khẽ lắc đầu, ngoái đầu nhìn lại, thản nhiên nói: “Tôi từng từng hâm mộ Betty, nhưng bây giờ, tôi đã tìm được người càng tốt hơn.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn?” Diệu Đằng Nhi nhíu nhíu đôi lông mày thanh tú, hiển nhiên là cô nương băng tuyết thông minh.

Annie chưa trả lời, cười cười, vặn mở tay nắm cửa, rời khỏi.

“Rầm!”

Cửa phòng một lần nữa đóng lại, Diệu Đằng Nhi ngồi ở bên cửa sổ, ngẩn người nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ánh mắt mê ly.

…

“Linh Quân tiên sinh, không cần tiễn nữa.” Annie ngồi trên xe đưa đón, uyển chuyển từ chối Linh Quân tiễn.

“Annie tiểu thư.” Khuôn mặt Linh Quân lộ ra nét trịnh trọng, khom người nói: “Xin giữ bí mật đối với cuộc nói chuyện hôm nay, kính nhờ.”

“Tôi sẽ!” Annie lập tức hiểu tâm ý Linh Quân, người tình của Ma Quân, đối với bất cứ một cô gái xuất thân quý tộc nào mà nói, đều là vết nhơ không xóa đi được.

Chương 1141: Yêu hận tình thù của Ma Quân (3)

Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, cảm kích nói: "Đa tạ!"

Hắn phất phất tay, nhìn theo xe đưa đón tiễn bước Annie.

Annie ngồi xe đưa đón đến cửa tiểu khu biệt thự, làn váy bay lên, vòng eo nhỏ nhắn đi về phía xe hơi màu đen đỗ ở ven đường.

Tới gần xe hơi, Annie đột nhiên dừng bước, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một mảng ngưng trọng.

Xuyên qua cửa kính xe thủy tinh tối đen, cô nhìn thấy bên trong xe mơ hồ có một bóng người ngồi, mà tài xế mình làm việc mình hút thuốc, đối với người hàng ghế sau coi như không thấy.

Bởi vì sự kiện câu lạc bộ Tửu Thần tập kích, tinh thần cô đặc biệt mẫn cảm, đang muốn quay về biệt thự vịnh Phó gia, đột nhiên, cửa kính xe tự hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo vô cùng, rõ ràng trải qua phẫu thuật thẩm mỹ.

"Annie tiểu thư, chờ cô rất lâu rồi." Tường Vi Máu mỉm cười nói: "Mời nhìn điện thoại di động một cái."

Annie chậm rãi lui về phía sau, đồng thời lấy ra điện thoại di động nhìn thoáng qua màn hình, quả nhiên có một tin nhắn chưa đọc.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Trên xe là âm Thi của tôi."

Annie lúc này mới buông lỏng đề phòng, mở cửa xe, chui vào hàng ghế sau.

Trương Nguyên Thanh thì búng ngón tay, "Tách" một tiếng, cả người tài xế giật mình một cái, như ở trong mộng mới tỉnh.

"Tài xế!"

Annie phân phó một câu, vẻ mặt vui sướng nhìn về phía âm Thi, nói:

“Nguyên Thủy tiên sinh, tôi nghe nói cậu bị hàng chức, giam cầm một tháng, trong một năm không thể thăng chức, không bằng theo tôi rời khỏi đại lục, gia nhập Hiệp hội Mỹ Thần đi.”

Sau khi đi Hiệp hội Mỹ Thần, tôi cũng chỉ có thể dựa vào “Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ” qua ngày… Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Tôi hỏi cô chuyện này, cô gái kia vừa rồi tìm cô nói chuyện, đã nói cái gì với cô?”

Nghe vậy, Annie khẽ nhíu mày, lộ ra vẻ mặt khó xử: “Tôi từng đáp ứng Linh Quân, không mang nội dung nói chuyện truyền ra ngoài.”

Trương Nguyên Thanh khoát tay: “Cô nương đó là người tình của Ma Quân, tôi đã sớm biết, Linh Quân bảo người ta không truyện ra ngoài, là không muốn quan hệ của cô ấy cùng Ma Quân lộ ra ngoài, cô nói với tôi, không thuộc về truyền ra ngoài.”

“Cậu biết rồi?” Annie ngẫm nghĩ, cảm thấy có lý, liền mang nội dung nói chuyện không sót một chữ nào thuật lại cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Diệu Đằng Nhi quả nhiên là người tình của Ma Quân, vậy mẫu thân của cô ấy cũng thế? Con gái bộ dạng xinh đẹp như thế, làm mẹ nghĩ hẳn cũng có phong vận, chậc chậc, Ma Quân quả thực là kẻ địch chung của đàn ông, ngươi ngủ yên đi.

Mỗi một người tình âu yếm chia một mảnh bản đồ? Thực biết chơi nha, đây là dự đoán được mình sẽ chết, để lại di sản cho các hậu cung phi tử?

Phản ứng đầu tiên của Trương Nguyên Thanh là —— bảo tàng là Ma Quân bồi thường cho những cô gái từng bị hắn ngủ.

Nghĩ lại một chút, thưởng thức ra chỗ không thích hợp.

Đầu tiên, hắn hoàn toàn có thể mang “bảo tàng” cho những người tình kia, không cần thiết làm điều thừa lưu lại bản đồ, bởi vì rất nhiều người tình của hắn là không biết lẫn nhau.

Diệu Đằng Nhi hôm nay đến gặp đã chứng minh.

Nhỡ đâu các người tình vĩnh viễn không gom đủ bản đồ bảo tàng thì sao, hắn khổ tâm bố trí chẳng phải là uổng phí?

Tiếp theo, linh cảnh hành giả tỉ lệ tử vong cực cao, ngày nào đó có người tình trở về linh cảnh, tương tự sẽ làm bản đồ bảo tàng trở thành bí mật vĩnh hằng.

Cuối cùng, những người tình đó của hắn chưa chắc sẽ hợp tác, xác suất lớn hơn nữa là tàn sát lẫn nhau đi.

Nhìn xem người tình Ma Quân đều là những người nào, nghề nghiệp hợp pháp bản thổ, nghề nghiệp tà ác bản thổ, nghề nghiệp hợp pháp nước ngoài. Có nghề nghiệp tà ác nước ngoài hay không tạm thời còn không biết.

Tóm lại, những người này sao có khả năng cùng tồn tại, dứt bỏ vấn đề trận doanh đối lập, riêng là thân phận người tình Ma Quân, đã đủ các cô cào xé rồi.

Lấy trí tuệ của Ma Quân, không có khả năng không nghĩ tới điểm ấy.

Vậy hắn làm như thế nguyên nhân là cái gì? Trương Nguyên Thanh suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên hiểu.

Có lẽ đây là Ma Quân cố ý làm, thành phần người tình của hắn quá phức tạp, trong nước ngoài nước, hợp pháp tà ác đều có, hơn nữa không biết lẫn nhau, người bình thường rất khó tụ tập đủ các cô, những nhân vật lớn kia cũng không được.

Dựa theo lối suy nghĩ này phỏng đoán mà nói, Ma Quân thật ra cũng không muốn bảo tàng bị tìm được, hắn giấu thứ nào đó rất quan trọng ở trong bảo tàng.

Trương Nguyên Thanh chợt vang lên phần thưởng riêng của thẻ nhân vật sau khi vượt qua phó bản giết chóc—— mặt đồng hồ cũ nát.

Đạo cụ này rõ ràng là tổn hại, không hoàn chỉnh, hơn nữa thuộc tính tất cả đều là dấu chấm hỏi, Ma Quân có thể giấu bộ kiện khác ở trong bảo tàng hay không?

Ví dụ như dây đồng hồ!

Cái này phù hợp quản lý khống chế nguy hiểm thỏ khôn có ba hang, không đặt hết trứng ở trong một giỏ.

Chương 1142: Yêu hận tình thù của Ma Quân (4)

Vừa là trăng đen, vừa là mặt trời nhỏ, vừa là đồng hồ, còn có bảo bối hội trưởng Hiệp hội Mỹ Thần cụ thể không rõ, ài, Ma Quân gã này, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu thứ tốt?

Hắn càng giấu bảo bối như sóc giấu hạt dẻ như vậy, trong lòng mình càng hoảng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh thở dài.

…

Vịnh Phó gia, tầng hầm ngầm.

Trương Nguyên Thanh lấy ra loa Miêu Vương, vì phòng bị Phó Thanh Dương "nghe lén", hắn tiến vào Dạ Du, thấp giọng nói:

"Tao muốn biết quá khứ của Ma Quân cùng Diệu Đằng Nhi, càng chi tiết càng tốt."

Loa Miêu Vương lẳng lặng nằm, không để ý tới.

Linh hồn Miêu Vương trong đạo cụ này luôn ngạo kiều khó hiểu, rất ít thành thật phối hợp bạn.

Hơn nữa đặc biệt thù dai, uy hiếp nó một lần, nó sẽ luôn tìm cơ hội âm thầm trả thù, thình lình ở dưới trường hợp trước đám đông cho bạn một đoạn audio "Bốp bốp", cho bạn chết về mặt xã hội.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, thử nói:

"Về sau, chỉ cần mày thành thành thật thật phối hợp, tao mỗi ngày đều phát nhạc cho mày nghe."

Hắn nghĩ đến, loa Miêu Vương chỉ có công năng ghi âm, âm nhạc, audio nó quá khứ phát, đều là từng ghi lại.

Mà Miêu Vương trong loa, là một đại sư âm nhạc, nhiệt tình yêu thương âm nhạc.

Lấy lòng theo hướng này, có lẽ có tác dụng.

Tiếng dòng điện "xẹt xẹt~" vang lên, trong loa Miêu Vương truyền đến tiếng cô gái ai oán:

“Hừ, miệng đàn ông, quỷ gạt người!”

Mày còn rất cẩn thận… Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, tùy tay phát âm nhạc:

“Yêu anh một mình đi ngõ tối, yêu bộ dáng anh không quỳ, yêu anh giống với em…”

Tiếng âm nhạc vang vọng quanh quẩn ở trong phòng, một khúc kết thúc, Trương Nguyên Thanh tạm dừng phát, một lần nữa nâng lên loa Miêu Vương.

“Xẹt xẹt ~”

Một lần này, loa Miêu Vương rất biết điều bắt đầu phát audio, Trương Nguyên Thanh thì tiến vào Dạ Du, bao phủ thanh âm của nó.

“Buông ta ra, ngươi tên sa ngã này, có bản lãnh thì giết ta.” Một tiếng quát réo rắt vang ở bên tai, có chút quen thuộc.

Tiếp theo là giọng nói độc đáo, hơi khàn khàn của Ma Quân:

“Chậc chậc, thật sự là tiểu mỹ nhân ta thấy là thương. Chợ đen có người trả 20 triệu treo thưởng ngươi, lão tử gần đây vừa lúc thiếu tiền, ngươi lại tự đại cuồng vọng như vậy, không hiểu che giấu hành tung, vậy đành phải cầm ngươi đi đổi tiền.”

“Ngươi tốt nhất thả ta, ông ngoại ta là đại trưởng lão Bách Hoa hội, ngươi nếu dám động vào một sợi tóc của ta, cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, chính phủ cũng sẽ bắt được ngươi.”

“A, ta hiểu rồi, kẻ người treo thưởng thật sự muốn đối phó là ông ngoại ngươi. Về phần chính phủ truy nã, lão tử cũng không phải là bị dọa lớn lên, ngươi biết danh hiệu của ta không?”

“Danh… danh hiệu gì?” Giọng nói kỳ ảo dễ nghe khí thế đã yếu đi vài phần.

“Ma Quân!”

“Ma… Ma Quân? ! Ngươi chính là Ma Quân tàn bạo tình dục cuồng kia?” Giọng cô gái mang theo tiếng nức nở.

“… Ta không thích cái xưng hô này, ngươi còn dám nhắc một câu nữa, ta sẽ để ngươi biết cái gì là tình dục cuồng.” Ma Quân hừ lạnh một tiếng: “Nơi này vùng khỉ ho cò gáy, ngươi

trốn không thoát, ngoan ngoãn đợi, một tuần sau, lão tử phải giao hàng."

"Đúng rồi, nơi này không có shipper, ngươi không muốn đói bụng, thì nấu cơm cho lão tử."

Vài đoạn audio kế tiếp, là lúc Diệu Đằng Nhi năm lần bảy lượt đào tẩu, xiềng xích vang "rào rào", là Ma Quân nửa đường chặn lại trào phúng, là cô gái không cam lòng tức giận mắng, mắng xong thành thành thật thật nấu cơm.

"Này, ta thấy ngươi cũng không đáng sợ giống trong lời đồn, không bằng như vậy, ngươi thả ta, ta cho ngươi 50 triệu."

Trải qua vài ngày ở chung, nhiều lần chiến bại, nhưng trước sau chưa bị thương tổn, Diệu Đằng Nhi dần dần không sợ Ma Quân nữa.

Đối với điều này, Ma Quân chỉ là khinh thường "A" một tiếng, sau đó nói:

"Tối nay tránh ở trong phòng đừng đi ra, mặc kệ nghe được động tĩnh gì, cũng đừng đi ra, bằng không, tự gánh lấy hậu quả."

Nghe được lời này, trong lòng Trương Nguyên Thanh liền trầm xuống.

Rất nhanh, audio mới bắt đầu phát, trong loa truyền đến một tiếng gầm nhẹ đau đớn, tiếng rống cực kỳ xa xôi, cùng loa Miêu Vương cách nhau khoảng cách có chút xa xôi.

Tiếp theo, tiếng sột soạt truyền đến, Diệu Đằng Nhi trong phòng tựa như bị đánh thức, cô kéo xiềng xích xuống giường, chậm rãi tới gần cửa, theo một tiếng "Kẹt", cô đi ra ngoài.

Trương Nguyên Thanh đánh giá, cô nương này hẳn là tính nhân cơ hội chạy trốn.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai từ nơi xa truyền đến, tiếp đó vạn vật đều yên tĩnh, loa Miêu Vương lâm vào yên lặng.

Mười mấy giây sau, tiếng dòng điện xẹt xẹt vang lên lần nữa, audio mới phát.

Đầu tiên quanh quẩn ở bên tai, là "tiếng giao đấu" tình hình chiến đấu kịch liệt, cùng với tiếng khóc nức nở cùng tiếng

mắng của cô gái.

“Ngươi thế mà là kẻ chưa có kinh nghiệm, Mộc Yêu của Bách Hoa hội, lại là kẻ chưa có kinh nghiệm, thú vị.”

Ma Quân phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, so sánh với trước đó khàn khàn, tiếng hắn lộ ra ác ý thật sâu, giống như đổi người khác.

Chương 1143: Yêu hận tình thù của Ma Quân (5)

“Rào… Phành!”

Tiếng vung xiềng xích cùng tiếng đập nặng nề đồng thời vang lên, Diệu Đằng Nhi tựa như dùng xiềng xích đánh trúng đầu Ma Quân. Cô khóc lóc lao xuống giường, ở trong tiếng xích sắt vang rào rào chạy như điên, nhưng ở một giây sau, cô “Rầm” một tiếng nặng nề ngã, phát ra tiếng kêu rên.

Sau đó là tiếng khóc: “Đừng, xin ngươi, đừng…”

Đáp lại cô là Ma Quân cười lạnh cùng một lượt giao đấu mới.

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh thở dài, hắn đại khái biết tình huống sự việc rồi, cũng đoán được Ma Quân lúc ấy ở trạng thái nào.

Đây là chuyện xảy ra ở lúc Ma Quân cảnh giới Siêu Phàm, hắn lúc đó, chịu Chén Thánh Đọa Lạc ảnh hưởng còn chưa sâu, tuy tính tình biến đổi hẳn, nhưng đại bộ phận thời điểm vẫn có thể giữ được trạng thái bình thường.

Cho nên hắn chỉ là nhốt Diệu Đằng Nhi, mà không giống audio thời kỳ sau, bắt đầu đã làm vận động tạo người.

“Bộp bộp bộp!”

Trương Nguyên Thanh vỗ nhẹ vỏ loa Miêu Vương một cái, hắn có thể ôm tâm tính lẩm bẩm nghe audio của Ma Quân cùng Betty, bởi vì cẩu nam nữ yêu đương nóng bỏng, nhưng không muốn nghe loại tính chất bắt buộc này.

Audio kế tiếp phần lớn giống nhau, nghe thanh âm cùng động tĩnh, hai người trằn trọc chiến trường khác nhau, số lần dày đặc.

Diệu Đằng Nhi từ lúc ban đầu khóc nức nở, mắng, đến về sau ỡm ờ, lại đến sau nữa phục tùng, tựa như đã tiếp nhận số phận.

Ma Quân cũng không đưa cô đi, treo thưởng 20 triệu chưa từng đề cập nữa.

Bởi vì nguyên nhân ngày, Trương Nguyên Thanh không thể tính ra hai người ở chung bao lâu, nhưng căn cứ tâm tính Diệu Đằng Nhi biến hóa, hẳn là thời gian không ngắn, dù sao lâu ngày sinh tình.

Thẳng đến lúc trong một đoạn audio nào đó vang lên tiếng kinh hô của Diệu Đằng Nhi:

"Ngươi, ngươi làm sao vậy."

Tiếp theo là ồ ồ thở dốc, cùng với thanh âm đứt quãng của Ma Quân: "Hắc, ta làm thịt đám người kia treo thưởng ngươi rồi, từ bọn họ nơi đó hỏi được manh mối, người phía sau màn là một vị trưởng lão Bách Hoa hội, hắn ý đồ thông qua ngươi, đối phó ông ngoại của ngươi. Tin tức đều ở trong tờ giấy này."

"Ngươi… vì sao phải làm như vậy?" Diệu Đằng Nhi thấp giọng nói.

"Đã lấy thân thể của ngươi, dù sao cũng phải cho chút bồi thường, ngươi cầm tin tức này về nhà, người nhà sẽ không trách ngươi." Ma Quân thở phì phò cười nói:

"Lão tử chơi chán ngươi rồi, ngươi bây giờ có thể cút rồi."

Đây là muốn thả cô đi.

"Xẹt xẹt…" Đoạn audio tiếp theo vang lên, Ma Quân giọng trầm thấp cười nói:

"Ngươi nói ngươi tiện hay không, lúc trước thả ngươi đi, chính ngươi vẫn trở lại. Lão tử bây giờ là Chúa Tể, nhiều nữ nhân, không thiếu một người như ngươi, so sánh với ngươi loại tiểu nha đầu này, ta càng thích mẹ ngươi hơn. Đương nhiên, lão tử bây giờ cũng chơi chán cô ta rồi, khối ngọc bội này ngươi cầm, ta mang một nửa cơ duyên đều giấu ở bên trong, có thể lấy bao nhiêu, xem phúc khí của bản thân các ngươi, lão tử kế tiếp phải đi làm việc lớn, nói không chừng sẽ chết, về sau đừng tới tìm ta nữa, cút."

Audio đến đây kết thúc.

“Một nửa cơ duyên, cho nên, bảo tàng thật sự không phải đơn thuần một ít di sản có giá trị, mà là có thứ rất rất quý giá.”

Trương Nguyên Thanh đạt được tin tức mình muốn, cũng làm rõ nghiệt duyên của Ma Quân cùng Diệu Đằng Nhi, đúng, nghiệt duyên.

Tuy mất đi rất nhiều chi tiết, nhưng hắn có thể thông qua audio trước kia tưởng tượng.

Diệu Đằng Nhi đối với Ma Quân bởi hận sinh yêu, theo hắn, sau đó rước lấy mẹ cô đuổi giết đối với Ma Quân, nhưng không biết vì sao, mẹ cũng luân hãm.

Tiếp đó chính là, hắn ít nhiều đã hiểu một chút nguyên nhân những cô gái đó thích Ma Quân.

Hắn không phải đơn thuần dùng bạo lực, hắn là một người rất mâu thuẫn, Ma Quân đối với phụ nữ không có chút thương tiếc cùng tôn trọng, nhưng hắn có đôi khi lại sẽ vì bồi thường các cô, đánh bạc tính mạng.

Mà cái này phù hợp biểu hiện của Ma Quân bị Chén Thánh Đọa Lạc ăn mòn, khi thì tỉnh táo, khi thì điên cuồng, lúc tỉnh táo áy náy, khi sa ngã dùng bạo lực.

Cho nên những cô gái đó đối với hắn vừa yêu vừa hận.

Yêu hận tình thù của người khác có gì quan hệ với mình, dù sao Ma Quân đã chết… Trương Nguyên Thanh nghỉ ngơi một lát, một lần nữa cầm lấy loa Miêu Vương, nói:

“Tao lập tức phải vào linh cảnh, toàn bộ phó bản tao tiến vào, đều là Ma Quân từng đi, phó bản kế tiếp là cái gì? Cho chút nhắc nhở đi.”

Loa Miêu Vương lại bắt đầu ngạo kiều rồi, không để ý tới Trương Nguyên Thanh hỏi cùng vỗ.

Người sau ngẫm nghĩ, mở điện thoại di động, phát một bài nhạc ngẫu nhiên:

“Để em điên để ngươi đi phóng túng, cho rằng em có ngày sẽ cảm động, về lời đồn đãi anh làm bộ như thờ ơ ~”

(bài hát Quá Mức - Trương Tín Triết)

Đây là bài hát chó liếm gì vậy? Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa muốn đổi bài, lại cảm thấy không cần thiết, dù sao chỉ là lấy lệ với loa Miêu Vương.

Chương 1144: Tin tức ba cái phó bản đáng sợ (1)

Hắn nằm ở trên giường, nghe bài hát tràn ngập hồi ức lúc nhỏ, vừa rồi liên tục không ngừng Dạ Du tiêu hao không ít tinh lực, một bài hát ba bốn phút, vừa lúc có thể khôi phục thể lực.

Trong dư âm lượn lờ, ca khúc chấm dứt.

Trương Nguyên Thanh vội đứng dậy, cầm loa Miêu Vương, tiến vào Dạ Du.

"Xẹt xẹt ~"

Sau tiếng dòng điện quen thuộc, trong loa truyền ra tiếng mắng lòng còn sợ hãi:

"Đều trách Thân Công Báo tên ngu ngốc này, cứ phải kích hoạt nhiệm vụ ẩn, làm hại chúng ta thiếu chút nữa đoàn diệt. Không, người ngu ngốc là ta, là ta không nên làm màu ở trước mặt phụ nữ, mới nói ra nhiệm vụ ẩn."

"May mắn là, ở trước khi nhiệm vụ ẩn kích hoạt, chúng ta sắp kết thúc nhiệm vụ chủ tuyến —— đánh bại thuyền u linh. Mà nhiệm vụ ẩn không phải hoàn thành, sống sót trở về hiện thực sáu mươi giây, ta thành công trở về hiện tại."

"Phó bản lần này, toàn quân bị diệt, chỉ một mình ta sống sót, hê hê, chính phủ cùng linh cảnh thế gia tổn thất sáu tên Thánh Giả, chỉ tiêu nhiệm vụ tháng này của ta xem như hoàn thành rồi, tuy không phải là bổn ý của ta."

"Đáng tiếc là, những đạo cụ cực phẩm kia cùng phần thưởng nhiệm vụ đều để lại trong phó bản, có vài món đối với chính phủ mà nói có ý nghĩa đặc thù, chờ về sau đến cấp 6 hoặc tấn thăng Chúa Tể, ta có thể trở về phó bản. Nếu ta còn cần những đạo cụ này mà nói.

"Phụ nữ sẽ chỉ ảnh hưởng tỷ lệ sinh tồn của ta ở trong phó bản —— loa Miêu Vương, thay ta ghi lại đoạn audio này, về sau

lấy làm cảnh báo.”

“Xẹt xẹt ~”

Đoạn audio thứ hai được phát, thanh âm suy yếu của Ma Quân từ trong loa vang lên:

“Quá đáng sợ rồi, quá đáng sợ rồi, boss đó quả thực không thể chiến thắng, đây là người tu hành cổ đại sao, ta luôn cảm thấy trong phó bản cất giấu bí mật cấp bậc rất cao, thậm chí có khả năng là chuỗi nhiệm vụ, đáng tiếc năng lực của ta có hạn, may mắn qua ải, chưa thể cởi bỏ bí ẩn trong phó bản. Ài, theo cấp bậc càng ngày càng cao, chiến đấu dần dần thành chủ đề, quả nhiên, bản chất thế giới chính là vũ lực vi tôn, đột nhiên rất hiểu cho Hỏa Sư.”

“Xẹt xẹt ~”

Đoạn audio thứ ba truyền phát, thanh âm suy yếu của Ma Quân từ trong loa vang lên:

“093 quả thực là bản phúc lợi, chỉ cần sống qua khủng bố cùng nguy cơ giai đoạn trước, thì có thể ở trong hậu cung của giáo chủ Vũ Hóa tiên môn hưởng thụ phúc tề nhân trái ôm phải ấp. Nữ tu sĩ cổ đại thực ngọt, thật xinh đẹp, truyền tống ngọc phù một tháng một cái, coi như một tháng một lần kỳ nghỉ.”

Audio đến đây chấm dứt.

Trương Nguyên Thanh bắt đầu suy tư. Audio loa Miêu Vương truyền phát, hẳn là phó bản Ma Quân Thánh Giả sơ kỳ, trung kỳ từng trải qua, nó cũng không xác định mình cụ thể sẽ vào cái nào, cho nên liền chọn vài cái khả năng lớn nhất.

“Phó bản thứ nhất thứ hai nghe qua, đều cất giấu nguy cơ thật lớn, nhưng Ma Quân lại chưa ở trong loa Miêu Vương lưu lại phương án cụ thể. Ngay cả Ma Quân tấn thăng Tinh Quan cũng thiếu chút nữa chết ở bên trong, cảm giác rất nguy hiểm nha…”

“Phó bản thứ ba trái lại an toàn nhất, không, cái gọi là an toàn của Ma Quân, với mình mà nói có thể là ngàn vàng tan hết, vàng hết người chết, nhưng nếu ba chọn một, mình khẳng định chọn 093, bởi vì mình có Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất cùng Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh có chút nặng nề. Đối với linh cảnh hành giả bình thường mà nói, ba tháng một lần nguy cơ sinh tử, với hắn mà nói, một tháng một lần phó bản địa ngục.

Sống mệt mỏi quá!

"Phó bản thứ hai chưa lộ ra tin tức hữu dụng, không tra được, phó bản thứ nhất cùng phó bản thứ ba có thể tra."

Hắn ngồi ở trong phòng, suy nghĩ hồi lâu, nhét loa Miêu Vương vào túi đeo hông khóa kỹ lại, gọi điện thoại cho Phó Thanh Dương.

Đợi sau khi đối phương bắt máy, Trương Nguyên Thanh nói:

"Lão đại, tôi muốn một tài khoản quyền hạn đủ cao, tra một ít tin tức, đại khái tiêu chuẩn chấp sự cấp 5 cấp 6."

Quyền hạn tài khoản "Nguyên Thủy Thiên Tôn" đã giảm đến tiêu chuẩn thành viên bình thường.

Phó Thanh Dương chưa hỏi vì sao, nói:

"Được!"

Tắt điện thoại di động, không đến ba phút, trong phần mềm nói chuyện phiếm của Trương Nguyên Thanh truyền đến tiếng vang "ting ting".

"Tiểu Não Phủ: Bang chủ bảo tôi cho cậu mượn dùng tài khoản."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Cảm tạ đại lão."

Trương Nguyên Thanh thuận tay phát ra một cái tiền lì xì "666".

Tiểu Não Phủ hài lòng lĩnh tiền lì xì, hồi âm nói:

"Các thành viên Bạch Hổ vệ, từng âm thầm nói chuyện cậu làm ở phân bộ Tĩnh Hải, nói thật, quá xúc động."

Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng, thầm nhủ ngay cả các người cũng muốn thuyết giáo?

"Tiểu Não Phủ: Chẳng qua, linh cảnh hành giả chúng ta, sinh tử vô tính, nói không chừng khi nào trở về linh cảnh. Nếu mọi

chuyện đều phải lo trước nghĩ sau, cân nhắc trật tự, vậy sống cũng quá vô vị rồi, cho nên mọi người đều rất ủng hộ cậu.”

Chương 1145: Tin tức ba cái phó bản đáng sợ (2)

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tôi sẽ không mang những lời này nói cho lão đại (đầu chó)”

“Tiểu Não Phủ: Ha ha, vậy thì tốt. Ừm, cậu bây giờ cũng xưng bang chủ là lão đại rồi?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Bang chủ tỏ ra quá chính quy quá chính phủ, xưng hô lão đại, càng có thể kéo gần quan hệ hơn, ở trong đám đông Bạch Hổ vệ nổi bật hẳn lên. Nếu không phải nguyên nhân Quan Nhã, tôi gọi “Ca” cũng không có vấn đề gì, nhưng lão đại dù sao cũng là cậu em vợ của tôi. Ừm, những lời này cũng tuyệt đối đừng nói cho lão đại.”

Sau khi lấy được mật mã tài khoản của Tiểu Não Phủ, Trương Nguyên Thanh mở ra cơ sở dữ liệu tổ chức, chuyển đổi tài khoản, đăng nhập thành công.

Sau đó tìm tòi: 093

Quả nhiên tìm ra ba tin tức, phân biệt ở năm 2008, năm 2011 cùng năm 2017 sáng lập.

“Linh cảnh số 093, vũ hóa bí cảnh, loại hình nhiều người, độ khó cấp bậc A.”

“Ghi chú: Trước mắt thành viên chính phủ chỉ ghép hai lần, đều chết trong phó bản, tạm không có phương án phó bản.”

“Trong mười mấy năm, chỉ từng xuất hiện ba lần, tuy đây chỉ là số liệu quan phương sưu tập được, khẳng định sẽ có hành giả không thuộc quan phương tiến vào phó bản này, nhưng linh cảnh số 093 xuất hiện không tính là thường xuyên.”

Trương Nguyên Thanh tiếp theo lại tìm ba chữ “Thân Công Báo”.

Kết quả tìm kiếm là: Thân Công Báo, phân bộ Giang Hoài, Thú Vương cấp 5, đã chết!

“Ghi chú: Thân Công Báo chết ở phó bản nhiều người cấp S —— Nhai Sơn Chi Hải, quan phương tử vong cùng đợt, hành giả linh cảnh thế gia nhiều tới sáu người, đạo cụ trấn bộ phân bộ Giang Hoài cùng đạo cụ quan trọng của Tạ gia để lại ở trong phó bản.

“Nhai Sơn Chi Hải, đánh số 012, loại hình nhiều người, độ khó cấp bậc S, tạm không có phương án.”

Kéo màn hình xuống, tiếp tục xem, Trương Nguyên Thanh còn tìm được treo thưởng đầu năm trước.

Một phần là treo thưởng của phân bộ Giang Hoài, một phần là của Tạ gia.

Chỉ cần cầm về đạo cụ để lại ở “Nhai Sơn Chi Hải”, phân bộ Giang Hoài cho công huân cấp B cùng thưởng 8 triệu tiền mặt.

Tạ gia đưa ra mười liều sinh mệnh nguyên dịch cùng thưởng 50 triệu tiền mặt.

“Phần thưởng này, đã vượt qua giá trị đạo cụ phẩm chất Thánh Giả bình thường nhỉ, trừ phi là loại quy tắc, hoặc là đạo cụ có tác dụng đặc thù. Hy vọng phó bản mình ghép vào là ‘Vũ hóa bí cảnh’, ở trước mặt tử vong, thất thân tính là gì, chị Quan Nhã sẽ không trách mình.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

…

Tỉnh Giang Nam, Ung thành.

Gió biển chứa vị mặn thổi qua bến tàu, sóng biển vỗ từng lần ở trên bến tàu, bắn lên bọt trắng.

Từ xưa đã nói, tỉnh Giang Nam quá nhỏ, chỉ có sóng của Ung thành là thật lớn.

Từng chiếc thuyền đánh cá cùng thuyền hàng bỏ neo ở cảng, hơi lắc lư trong sóng gió mãnh liệt.

Trên mặt biển cách xa bờ, một chiếc cano tuần tra loại nhỏ lẳng lặng nổi ở mặt biển, thân tàu bạc trắng theo cuộn sóng chớp lên.

Chịu dư âm bão Nhật Bản ảnh hưởng, mấy ngày nay sóng gió trên biển có chút lớn.

“Cơn Giận Xanh Thẳm” mặc quần áo tác chiến nano, ở dưới sự trợ giúp của đồng đội, đâu vào đấy trang bị súng ống, lựu đạn, đèn chiếu sáng các thứ dùng cho tác chiến dưới nước.

Làm một Thủy Quỷ cấp 2, hắn tự tin ở đáy nước không có kẻ địch nào có thể chiến thắng mình.

Nhưng cũng phải thừa nhận, trước cấp 3, Thủy Quỷ còn chưa có năng lực cường đại mang tính sát thương mang nước áp súc thành “thương nước”, “đao nước” vân vân.

“Vùng hải vực này chính là nơi ‘Thủy Quỷ’ thường lui tới.” Đội trưởng nghề nghiệp là Thổ Quái đi lên trước, dặn dò:

“Thủy Quỷ kia hoặc là oán khí của linh cảnh hành giả sau khi chết biến thành, hoặc là Thần Dạ Du nào âm thầm trộm luyện âm Thi chưa thành, ném xuống biển, đối với cậu có uy hiếp nhất định, một khi phát hiện mục tiêu, lập tức vận dụng lựu đạn.”

Đại khái từ hôm trước bắt đầu, lời đồn đãi phụ cận cảng có thủy quỷ quậy phá truyền ra ở trong đám người kiếm ăn bến tàu, trên biển.

Nguyên nhân là hôm trước một con thuyền đánh cá nhỏ ra biển đánh cá, khi trở về, một thuyền viên vô ý chết đuối, theo nhân viên công tác trên thuyền nói, thuyền viên không phải chết đuối bình thường, mà là bị thủy quỷ kéo xuống nước.

Bọn họ tận mắt thấy một thủy quỷ ngâm trắng bệch, cả người mọc đầy ốc cổ ngỗng bò lên thuyền.

Khởi điểm không có ai tin tưởng, nhưng từ ngày đó trở đi, hầu như mỗi ngày đều có người ra biển chết đuối, mà người cùng thuyền sau khi quay về bến tàu, đều luôn mồm, chắc như đinh đóng cột nói thấy được thủy quỷ.

Lời đồn đãi thủy quỷ quậy phá càng truyền càng khoa trương, hai ngày qua cũng không ai dám ra biển.

Văn phòng cảnh sát sau khi điều tra bước đầu, chuyển giao vụ án cho tiểu đội linh cảnh hành giả khu cảng, trải qua Thần Dạ Du hỏi linh, xác nhận là “thủy quỷ” gây án.

Vì thế tiểu đội thứ tư khu cảng tiếp nhận vụ án này.

Chương 1146: Tin tức ba cái phó bản đáng sợ (3)

“Yên tâm, tôi sẽ chú ý!” Cơn Giận Xanh Thẳm làm một cái động tác tay thắng lợi, nói: “Đội trưởng, chờ nhiệm vụ kết thúc, mời mọi người ăn hải sản nha.”

Dứt lời, từ boong tàu tung người nhảy xuống, phốc một tiếng biến mất ở trong sóng biếc.

Dưới nước đều là tạp âm ồn ào, không có tình nghĩa, Cơn Giận Xanh Thẳm lặn về phía đáy nước, vừa chuyển động cột sáng đèn pin, vừa bằng vào thiên phú của Thủy Quỷ, cảm ứng dòng nước biến hóa.

Da hắn tựa như radar, có thể thông qua dòng nước biến hóa, bắt giữ được quỹ tích sinh vật bơi trong phạm vi nhất định, thậm chí hình thể lớn nhỏ.

Trong lùng bắt, chờ đợi không có mục đích, đột nhiên, Cơn Giận Xanh Thẳm nhận ra sóng nước khác thường đến từ phía sau.

Hắn nhanh chóng khống chế dòng nước, quay người phòng bị, đồng thời cầm đèn chiếu sáng công suất cao nhắm ngay vật thể áp sát tốc độ cao.

Chùm tia sáng chói mắt chiếu sáng bề ngoài đối phương, đó là một thi thể ngâm trắng bệch, đôi mắt trống rỗng đục ngầu, má, cánh tay, cổ mọc đầy ốc cổ ngỗng dày đặc.

Nó nhanh chóng hoạt động tứ chi, hướng về Cơn Giận Xanh Thẳm tới gần.

Cơn Giận Xanh Thẳm bình tĩnh quan sát vài giây, xác nhận con thủy quỷ này không có thiên phú khống chế nước.

“Thế này dễ xử lý.”

Hắn tháo xuống súng ngắn bên hông, hướng về Thủy Quỷ điểm xạ.

Đầu đạn xoay tròn tốc độ cao, mang theo một đám bọt khí nồng đậm, thuận lợi trúng đầu Thủy Quỷ, khiến hành động của đối phương xuất hiện cứng đờ.

Sau đó, Cơn Giận Xanh Thẳm tháo xuống ba quả lựu đạn, rút chốt, thao túng dòng nước, đưa chúng nó đến trước người "thủy quỷ".

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Đáy nước sáng lên ba mảng ánh lửa, mạch nước ngầm bỗng nhiên dâng trào, càn quét ra bốn phương tám hướng, kích lên bùn lầy đục ngầu, mang nước biển phụ cận hóa thành nước canh đục ngầu.

San hô, sò hến, cá xung quanh, ở trong sóng xung kích chết, hoặc nổi lên mặt biển, hoặc bị mạch nước ngầm đánh bay.

Ở trước người Cơn Giận Xanh Thẳm nhấc lên một mạch nước ngầm, cùng sóng xung kích vụ nổ sinh ra triệt tiêu lẫn nhau.

Hơn mười phút sau, bùn lầy bốc lên tan đi, Cơn Giận Xanh Thẳm thấy thủy quỷ mất đầu, thân thể rách nát, lẳng lặng lơ lửng ở đáy nước.

"Giải quyết rồi, không chút khó khăn mà."

Xuất phát từ bảo hiểm, hắn thao túng dòng nước, đẩy thân thể tới gần, quan sát khoảng cách gần, xác nhận đây chỉ là một khối thịt thối.

Ngay tại lúc Cơn Giận Xanh Thẳm khống chế dòng nước, chuẩn bị kéo thi thể nổi lên báo cáo kết quả công tác, đột nhiên, hắn cảm giác phía sau lưng lạnh toát một trận, như là gặp phải dòng chảy lạnh thấu xương.

Nhưng nơi này là hải vực á nhiệt đới, lại là giữa hè nóng bức nhất trong một năm, sao có thể có dòng chảy lạnh?

Giây tiếp theo, thân thể Cơn Giận Xanh Thẳm đột nhiên cứng đờ, kinh nghiệm coi như phong phú, hắn lập tức biết mình bị nhập rồi.

Oán linh?

Trong lòng hắn cả kinh, ngay sau đó, một ý thức mạnh mẽ xâm nhập thức hải, vạn ý nghĩ đều tiêu tan.

Mười mấy giây sau, Cơn Giận Xanh Thẳm đôi mắt trắng dã, tròng mắt khẽ động, con ngươi khôi phục linh động, đáy biển

u ám, ánh sáng yếu ớt của đèn chiếu sáng chiếu ra đường nét khuôn mặt của hắn, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà dị.

“Linh cảnh, linh cảnh hành giả. Hợp pháp cùng tà ác. Thú vị, so sánh với Đại Tống linh khí dần dần khô kiệt, ta thích thời đại mới, nó sẽ trở thành thổ nhưỡng ta tấn thăng Bán Thần.”

“Phệ linh di chứng quá lớn, sắp tới không thể săn giết hành giả quan phương nữa, tin tức ta muốn đã đạt được, kế tiếp là săn giết Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, hoặc là Huyễn Thuật Sư. Dựa theo ký ức của người này, lấy phong cách của quan phương, nhất định sẽ nhằm vào ta làm ra bố trí, trước không động vào Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, tìm kiếm Thần Dạ Du hoang dã, Huyễn Thuật Sư là chính.”

Cơn Giận Xanh Thẳm hoạt động tứ chi, hướng về đáy biển bơi đi.

Hắn đã mất đi năng lực khống chế nước.

…

Năm ngày sau, trong phòng giam, Trương Nguyên Thanh ngồi khoan chân ở giường, trước người bày chày Phục Ma, từng luồng hào quang vàng óng mỏng manh từ trong chày đồng tràn ra, bay vào xoang mũi Trương Nguyên Thanh.

Mỗi một luồng hào quang vàng óng bị hấp thu, thân thể hắn sẽ hơi tỏa sáng, mạch máu, nội tạng ở dưới làn da như ẩn như hiện.

Thẳng đến lúc trong xoang mũi phun ra máu tươi đỏ sẫm, Trương Nguyên Thanh vội dừng hấp thu Nhật chi thần lực, sức cùng lực kiệt nằm ở trên giường, chịu được đau đớn “lửa nóng thiêu thân”.

“Phù…”

Chờ đau đớn bước đầu giảm bớt, cả người Trương Nguyên Thanh mồ hôi đầm đìa, mồ hôi dinh dính, tản mát ra một mùi hôi.

“Trực tiếp hấp thu Nhật chi thần lực tẩy thân, tinh tiến rất rõ ràng nha. Trong thời gian năm ngày, tố chất cơ thể của mình ít nhất mạnh lên một phần ba, chủ yếu nhất là, thuộc tính thân

thể mà nói, khiến tính đề kháng của mình đối với các kỹ năng tinh thần khống chế, nguyền rủa vân vân tăng lên.

“Dựa theo phương hướng này phát triển, Thần Nhật Du hẳn là đi trường phái cận chiến?”

Chương 1147: Nhai Sơn Chi Hải (1)

Trương Nguyên Thanh đứng ở dưới vòi hoa sen tắm rửa.

Đại khái là bởi nhiều lần sử dụng chày Phục Ma, thân thể hắn đối với Nhật chi thần lực có tính thích ứng cực cao, trực tiếp dùng chày Phục Ma của lão mõ tẩy luyện thân thể, tu hành Thuần Dương Tẩy Thân Lục, tinh tiến rất nhanh.

So sánh với những người tu hành cổ đại kia thổ nạp thái dương tinh hoa, chính là chênh lệch của xe bò cùng tên lửa.

Mặt khác, trong năm ngày này, hắn liều mạng áp bức thần lực trong chày Phục Ma, tổng cộng luyện chế ra tám mươi tấm Phá Sát Phù, mệt đến sức cùng lực kiệt liền cắm đầu ngủ, tỉnh lại ăn cơm, ăn xong tiếp tục tu hành, vẽ bùa.

Trương Nguyên Thanh phải ở trước khi tiến vào phó bản lần tiếp theo chế tạo ra đủ nhiều Phá Sát Phù, bổ khuyết chày Phục Ma thiếu thốn.

Tắm rửa xong, thời gian là chín rưỡi tối, hắn thay một bộ quần áo sạch sẽ, mang túi đeo hông chuyên chứa loa Miêu Vương cùng viên thuốc nhỏ màu lam buộc ở bên hông, mặc cả quần áo đi ngủ.

Thời gian vào phó bản ngay trong hai ngày này, hoặc là hôm nay, hoặc là ngày mai.

Hắn mang sẵn công cụ trước, đỡ cho đến lúc đó luống cuống tay chân.

Trương Nguyên Thanh mở điện thoại di động, click vào avatar Tiểu Viên, gửi tin nhắn:

“Tôi hai ngày này sẽ vào phó bản, cần dì Tiểu Viên chúc phúc.”

Vài giây sau, Tiểu Viên gửi một cái icon “Chúc phúc”.

Trương Nguyên Thanh "Ha ha" hai tiếng. Sau sự kiện Ngụy Nguyên Châu, thái độ của Tiểu Viên đối với hắn có chuyển biến tốt rất lớn, không lạnh lùng ngạo kiều nữa, đối với một ít yêu cầu hơi ngây thơ của hắn cũng sẽ nhẫn nại ứng phó.

"Đầu tư vẫn là có hồi báo nha." Trương Nguyên Thanh trả lời một cái biểu cảm "Mỉm cười", tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ mơ màng màng, không biết qua bao lâu, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở quen thuộc:

"Đinh, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 60 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Nhai Sơn Chi Hải", đánh số: 012"

"Cấp bậc độ khó: S"

"Loại hình: Nhiều người (loại tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Sống sót 36 giờ."

"Ghi chú: Vật phẩm không thuộc linh cảnh không thể mang vào."

"Giới thiệu linh cảnh số 012: Sau Nhai Sơn hải chiến, Nam Tống bị diệt, thiên hạ thuộc về nhà Nguyên. Thống soái Nguyên triều vì phòng ngừa Nam Tống tro tàn lại cháy, sai kỳ nhân dị sĩ dưới trướng bày ra Tỏa Long trận, mang anh linh, đế vương chết trận vây ở hải vực Nhai Sơn, vĩnh viễn không thể siêu sinh."

Nhai Sơn Chi Hải? Phó bản cấp S. Trong lòng Trương Nguyên Thanh mắng tiếng "Cái đệch", nhưng cũng không quá mức bất ngờ, thậm chí có chút may mắn, dù sao dưới tình huống ba chọn một, xác suất tiến vào vũ hóa bí cảnh chỉ có một phần ba.

Mà Nhai Sơn Chi Hải ít nhất còn có một chút tình báo, một cái phó bản khác mới là thật sự gì cũng không biết, cho nên so sánh, tiến vào Nhai Sơn Chi Hải ngược lại là vạn hạnh trong bất hạnh.

Hắn vội vàng ngồi dậy, lấy ra điện thoại di động dưới gối, mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, gửi tin nhắn thoại cho Phó Thanh Dương:

"Lão đại, phó bản của tôi là linh cảnh số 012, Nhai Sơn Chi Hải, cấp S."

Không gọi điện thoại, mà là lựa chọn gửi tin nhắn thoại, là vì Trương Nguyên Thanh biết Tiền công tử không có thói quen đặt điện thoại di động ở bên gối, hoặc đầu giường.

Phó Thanh Dương tự xưng là xuất thân quý tộc, có bệnh chung của cộng đồng con em nhà giàu, mọi chuyện chú ý, điện thoại di động loại vật phẩm này, đối với hắn mà nói chỉ là thiết bị thông tin, thiết bị nên ở vị trí của thiết bị.

—— trên bàn, hoặc trên người trợ thủ.

Trương Nguyên Thanh lo lắng Phó Thanh Dương nhận cuộc gọi không kịp thời, mà hắn chỉ có thời gian một phút đồng hồ.

Gửi tin thoại xong, Trương Nguyên Thanh ném điện thoại di động đi, xoay người xuống giường, đi giày, sải bước chạy tới bên cạnh bàn, một bàn tay đặt lên bả vai Tường Vi Máu, một tay cầm lên cơm thừa canh cặn buổi tối ăn thừa, không để ý tất cả nhét vào mồm.

Kinh nghiệm vài lần trong quá khứ nói cho hắn, trong phó bản thiếu lương thực thiếu nước, trước khi vào phó bản bổ sung thêm một ít thức ăn sẽ luôn không sai.

Ăn như hùm như sói mấy miếng, cảnh vật trước mắt chợt mơ hồ, hiện ra dạng gợn sóng.

“Ting ting!”

Điều hòa vận chuyển gió lạnh, trong phòng ngủ chính bóng tối mát mẻ, điện thoại di động đặt ở tủ đầu giường phát ra tiếng nhắc nhở vang dội, màn hình theo đó sáng lên, chiếu sáng lên khuôn mặt anh tuấn như tượng điêu khắc bên gối.

Phó Thanh Dương mở mắt ra, cầm điện thoại di động lên xem tin tức.

—— bởi vì Nguyên Thủy sắp vào phó bản, hắn mấy ngày nay điện thoại di động chưa từng rời khỏi người.

Sau khi đơn giản đảo qua nội dung tin nhắn, sắc mặt Phó Thanh Dương trầm xuống, ngồi bật dậy, chưa xỏ dép lê, chân trần giẫm thảm mềm xốp, bước về phía sảnh ngoài.

Tới trước bàn bên cạnh cửa sổ lồi ngồi xuống, mở ra laptop, đăng nhập cơ sở dữ liệu quan phương, tìm kiếm ——012 Nhai Sơn Chi Hải.

Chương 1148: Nhai Sơn Chi Hải (2)

“Quả nhiên là phó bản này.”

Phó Thanh Dương nhíu chặt lông mày kiếm. Hắn nhìn thấy Nhai Sơn Chi Hải, chỉ cảm thấy có chút ấn tượng, phân bộ Giang Hoài cùng Tạ gia tựa như từng treo thưởng phó bản tương quan.

Hắn nhớ không lầm, chính là phó bản cấp S kia khiến quan phương cùng linh cảnh thế gia tổn hại sáu vị Thánh Giả, đến nay chưa đánh hạ.

Nguyên nhân chưa đánh hạ, một mặt là độ khó quá cao, một mặt khác là số lần xuất hiện quá ít.

Trong quan phương cùng linh cảnh thế gia có rất nhiều cao thủ, chưa chắc không phá được Nhai Sơn Chi Hải, ví dụ như chính Phó Thanh Dương hắn.

Nhưng bọn họ không nhất định có cơ hội tiến vào phó bản này.

“Hắn ở trong phó bản cảnh giới Siêu Phàm biểu hiện quá mức nổi trội xuất sắc, tiến vào phó bản cấp S là có thể đoán trước, nhưng không ngờ là Nhai Sơn Chi Hải, Nguyên Thủy chỉ sợ có nguy hiểm rồi.”

Phó Thanh Dương lo lắng, đồng thời lại cảm thấy Nguyên Thủy tiểu tử này quả thực là con cưng của nữ thần may mắn, vừa giáng chức xử phạt, linh cảnh quay đầu tặng một công lớn cho hắn.

Đánh hạ phó bản cấp S, cộng thêm Tạ gia, phân bộ Giang Hoài treo thưởng, chỉ cần thành công vượt qua, hắn muốn không xoay người cũng khó.

…

Tầm nhìn bắt đầu trở nên bình tĩnh, cảnh vật càng lúc càng rõ ràng, mà ở trước khi nhìn thấy cảnh vật, Trương Nguyên Thanh đầu tiên ngửi được là gió biển tanh mặn, sau đó là bầu trời đêm sáng sủa.

Hắn đứng ở cạnh chỗ nước cạn trải đầy đá, đỉnh đầu lấp lánh dày đặc các ngôi sao, phương xa tối om, phía trước là một

vùng biển, trong bóng đêm truyền đến tiếng cuộn sóng, gió đêm mát mẻ.

Trương Nguyên Thanh nhìn quanh, phía sau là một cánh đồng bát ngát, nơi xa là dãy núi như ẩn như hiện, mà ở bên cạnh hắn, là đồng đội phó bản lần này.

Đồng đội tổng cộng sáu người, bọn họ phân biệt là:

Cô gái lạnh lùng xinh đẹp mặc quần bộ đội, áo ngắn tay bộ đội màu xanh lục, chân đi một đôi giày bộ đội màu đen.

Cô nương trẻ tuổi đầu đội mũ bạc, cổ đeo vòng bạc, mặc áo màu xanh vạt áo phải thân đối, eo bụng đeo thắt lưng bằng bạc.

Thanh niên một thân áo ngắn quần đùi, xỏ dép lê, dung mạo bình thường, cao 1m7.

Thanh niên đi giày thể thao màu đỏ cổ cao, quần soóc màu đen, áo ngắn tay in hình truyện Dragon Balls, có một đôi khuyên tai bạc, ngũ quan tuấn mỹ.

Cô gái mặc váy dài rườm rà màu đen, mái tóc đen như thác, nửa khuôn mặt đeo khăn che mặt ô nhỏ màu đen, đôi mắt như nước, giấu nét u buồn.

Bên cạnh cô còn có một nam một nữ hai âm Thi.

Cô gái nhuộm tóc vàng, khuôn mặt đầy đặn ngũ quan bình thường, dáng người hơi béo, cô mặc quần thể thao màu đen, áo thun màu trắng, trên áo thun lấp lánh cờ Mỹ.

Ồ, Hạ Thụ Chi Luyến cũng đến đây? Thực khéo, không ngờ đụng phải cô ấy… Cô nương này nhìn như là dân tộc thiểu số, rất xinh đẹp… Cái đệch, Âm Cơ? !

Trong lúc ánh mắt đảo qua, Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Cô ấy không phải Thánh Giả cấp 6 sao, vì sao mình sẽ ghép với Âm Cơ?

Đáng chết, mình còn không chuẩn bị tốt gặp mặt với "vợ góa" của Ma Quân nha… Trương Nguyên Thanh theo bản năng vươn tay, vỗ loa Miêu Vương trong túi đeo hông một phát.

Từ giờ trở đi, xin mày giữ im lặng.

Nữ nhân của Ma Quân là Trương Nguyên Thanh không muốn tiếp xúc nhất, bởi vì hắn tiếp thu quá nhiều di sản của Ma Quân, rất nhiều thứ, kẻ địch của Ma Quân không biết, nhưng các nữ nhân của Ma Quân nhất định biết.

Ví dụ như nhẫn dịch dung, ví dụ như loa Miêu Vương, thậm chí ngọc phù truyền tống cùng Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ, ừm, thứ cuối cùng này các nữ nhân của Ma Quân hẳn là không có cơ hội ở chỗ hắn kiến thức được.

Tóm lại, bại lộ bất cứ một món nào, hắn đều sẽ dẫn tới hoài nghi.

Trong vài món đạo cụ kể trên, loa Miêu Vương không thể khống chế nhất, bạn không thể đoán trước, nó khi nào sẽ cho một bài ca vớ vẩn "trợ hứng" cho bạn.

Loại phong cách đê tiện này, các nữ nhân của Ma Quân khẳng định rất quen thuộc.

Ở lúc hắn đánh giá năm đồng bạn, người khác cũng đang đánh giá đồng bạn.

Nhất là Âm Cơ, cùng là Tinh Quan, cô lập tức liền chú ý tới Trương Nguyên Thanh, trong một đôi mắt đẹp long lanh che giấu u buồn hiện lên kinh ngạc.

Thanh niên mặc áo ngắn quần đùi cùng đi dép lê giơ tay, "Vù" một tiếng, một cột lửa phóng lên trời, mang đến ánh sáng chập chờn.

"y da, nửa đêm nửa hôm vào phó bản, canh nửa đêm tôi đun phải đợi sáng mai rời giường uống, bây giờ không trông cậy được nữa, ụ móa nó…" Hắn vừa hùng hổ mắng, vừa nhìn quanh mọi người, nói:

"Chào các đại lão, tự giới thiệu một phen, tôi là Anh Gà Đỏ, lão đại Bảo Thang tỉnh Lộc Đầu bang, cấp 4 Hỏa Ma, gọi tôi Gà Đỏ là được rồi."

Nói xong, hắn thúc giục:

"Mọi người tự giới thiệu một phen đi, làm quen chút."

Chương 1149: Nhai Sơn Chi Hải (3)

Đáp lại hắn trước hết là cô gái dân tộc thiểu số đội mũ bạc, dịu dàng nói:

“Tôi tên Ngô Vân Mộng, mọi người gọi tôi Vân Mộng là được rồi, tôi đến từ Quế tỉnh, Thanh Hòa tộc, là hành giả quan phương phân bộ Thanh Hòa, Thú Vương cấp 4.”

Bộ dáng của cô cực kỳ xinh đẹp thanh tú, làn da trắng nõn, đôi mắt sáng ngời trong suốt, khuôn mặt không trang điểm lộ ra một sự hồn nhiên cùng chất phác rời xa phù hoa.

Tiếp theo là thanh niên tuấn tú đeo khuyên tai bạc kia, hắn hất hàm lên, vẻ mặt đầy kiêu ngạo:

“Hạ Hầu Ngạo Thiên, Phương Sĩ cấp 5, nghe xong tên tôi, hẳn là biết tôi thuộc về gia tộc nào rồi.”

Người Hạ Hầu gia? Trương Nguyên Thanh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó âm thầm nhíu mày.

Hắn cùng Hạ Hầu gia là có thù oán.

“Tự Do Chi Ưng!” Cô gái hơi béo mặc áo thun cờ liên bang kia nói ngoại ngữ trôi chảy, nói: “Tôi là người liên bang Tự Do, Ôn Thần cấp 4, chấp hành quan bạc trắng cấp 2 của tổ chức Thiên Phạt.”

Khi nói tới liên bang đế quốc cùng tổ chức Thiên Phạt, giọng điệu của cô có chút cảm giác tự hào nồng đậm, ánh mắt hơi ngạo nghễ quét qua sáu người một lượt.

“Móa ~” Anh Gà Đỏ ngoáy lỗ tai, nói: “Cô có thể đừng nói ngoại ngữ không, tôi nghe không hiểu!”

Tự Do Chi Ưng khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Cô ấy nói, cô ấy là chấp hành quan bạc trắng cấp 2 của tổ chức Thiên Phạt liên bang Tự Do, Ôn Thần cấp 4.” Nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp phiên dịch xong, tự giới thiệu nói:

“Hạ Thụ Chi Luyến, chấp sự phân bộ Hàng thành tỉnh Giang Nam, Kiếm Khách cấp 4.”

Cô quay đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, khẽ cười nói:

“Không ngờ lần thứ hai chúng ta gặp mặt, là ở trong phó bản, Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Lúc này, trừ Âm Cơ, người khác đều nhìn qua.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, tên rất quen thuộc, tôi hình như từng nghe ở nơi nào.” Cô gái Thanh Hòa tộc nghiêng đầu suy tư.

“Ngũ Hành minh gần đây có thiên tài xuất hiện, Nguyên Thủy Thiên Tôn phá kỷ lục phó bản giết chóc cảnh giới Siêu Phàm?” Tự Do Chi Ưng dùng ánh mắt đánh giá nhìn hắn.

“Chào đại lão chào đại lão!” Mắt Anh Gà Đỏ sáng lên, hai ba bước chạy vội tới trước mặt Trương Nguyên Thanh, cầm tay hắn: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm khác đến tỉnh Bảo Thang chơi, tôi mời đại lão ăn canh.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, sau đó rút tay về, chưa nhiều lời với Anh Gà Đỏ, bởi vì lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên sắc mặt không tốt cất bước đi đến.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn phải không?” Hạ Hầu Ngạo Thiên hất hàm, nói:

“Hạ Hầu Trì là ông chú của tôi, em trai tổ phụ tôi, Hạ Hầu Thiên Vấn tính là em họ của tôi.”

“Cho nên? Trước khi nhiệm vụ mở ra, chúng ta phân sinh tử trước?” Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm nói.

“U, lệ khí rất lớn nha, tâm tính không đủ vĩ quang chính, thiên tài nữa cũng không làm nổi nhân vật chính.” Hạ Hầu Ngạo Thiên bật cười một tiếng, lấy giọng điệu tràn ngập ngạo khí nói:

“Hạ Hầu Trì nhất mạch bất thường âm ác, chuyện xấu làm hết, không đủ vĩ quang chính, cho nên bọn họ bị xử lý ở Tùng Hải. Mà Hạ Hầu Ngạo Thiên tôi, làm việc quang minh lỗi lạc, thiên phú dị bẩm, chính là nhân vật chính trời sinh!”

Mọi người bên cạnh hoặc mờ mịt, hoặc kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Ngạo Thiên, tựa như khó mà tin nổi lời ngây thơ như vậy, tự kỷ như vậy, là từ trong miệng một vị Thánh Giả nói ra.

Điều này trái lại chỉnh Trương Nguyên Thanh không hiểu nổi.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên, trung nhị*, cuồng vọng, cực độ nổi loạn cùng không trưởng thành, cả ngày ảo tưởng mình là nam nhân vật chính trong truyện tranh nhiệt huyết, duy nhất đáng khen là, phẩm tính coi như đoan chính.” Hạ Thụ Chi Luyến nói.

Thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên trợn mắt giận dữ nhìn qua, cô cười cười: “Đây là Ngũ Hành minh đánh giá đối với cậu, cậu đừng trừng mắt với tôi, tôi chỉ là thuật lại một lần đánh giá.”

Ồ, một tên trẻ trâu à? Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, trẻ trâu cộng thêm xem mạng nhiều quá, nói ra đoạn lời này liền chẳng có gì lạ.

Đáng tiếc túi da tuấn tú này, nếu là tên otaku béo thì hoàn mỹ.

Lúc này, Âm Cơ vẫn đứng ở nơi xa, chưa từng tới gần mọi người, giọng điệu nhẹ nhàng nói:

“Đừng lãng phí thời gian, thảo luận phó bản một phen, nhiệm vụ chủ tuyến của mấy người là gì?”

Trong gió đêm mang chút mặn ẩm, Âm Cơ váy đen giống như tinh linh đêm tối, quần áo tung bay, u tĩnh xinh đẹp.

“m Cơ chấp sự, nhiệm vụ chủ tuyến của tôi là sống sót 36 giờ.” Hạ Thụ Chi Luyến nói.

Đám người Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hừ nói: “Quả nhiên là kẻ yếu, nhiệm vụ của tôi là giải quyết quái vật sống lại.”

Chương 1150: Phó bản cấp S —— Lên đường (1)

Rất hiển nhiên, đây là một cái phó bản hai kéo năm, bởi vì cấp bậc chênh lệch rất lớn, cho nên nhiệm vụ chủ tuyến khác nhau, hành giả cấp 4 không cần chính diện cứng đối cứng boss.

“Nhiệm vụ chủ tuyến của tôi giống với Hạ Hầu Ngạo Thiên.” Giọng Âm Cơ mềm nhẹ dễ nghe, giống như đại tỷ tỷ nhà bên dịu dàng, nói:

“Mấy người cấp 4 các người, nhiệm vụ chủ tuyến tương đối đơn giản, không cần chính diện chống lại boss. Nhưng phó bản cấp S độ khó cực cao, cho dù là sống sót 36 giờ, đối với các người mà nói, vẫn mang tính tai nạn. Trước khi nhiệm vụ bắt đầu, chúng ta thảo luận rõ ràng phó bản, cái này có thể nâng cao tỷ lệ sống sót.”

Âm Cơ tiếp tục nói:

“Nhai Sơn Chi Hải chưa có phương án, chỉ có một lần ghi lại là quan phương cùng linh cảnh thế gia ở trong phó bản này tổn thất sáu vị Thánh Giả, có thể nói thương cân động cốt.

“Đạo cụ của bọn họ cũng để lại trong phó bản, vì thế, quan phương và Tạ gia từng tuyên bố treo thưởng.”

Cô lập tức mang nội dung treo thưởng nói một lần, mọi người nghe xong mắt tỏa sáng.

Nhất là Hoa kiều Tự Do Chi Ưng cùng anh gà tây, chỉ cảm thấy bảo tàng đang hướng về mình vẫy tay.

Hạ Thụ Chi Luyến trầm ngâm nói:

“Đạo cụ rơi lại ở trong phó bản, chưa chắc còn ở nơi này, khả năng bị linh cảnh thu hồi rất lớn.”

Trước mắt, căn cứ các tổ chức lớn quan sát được hiện tượng, có một số đạo cụ rơi lại ở trong phó bản, sẽ trở thành một bộ phận của phó bản, khiến độ khó phó bản thay đổi.

Mà có đạo cụ rơi lại ở trong phó bản, sẽ bị linh cảnh thu hồi, phân phối đến trong phó bản nghề nghiệp đối ứng.

Đạo cụ thế nào sẽ bị thu hồi, đạo cụ thế nào sẽ trở thành một bộ phận của phó bản, hiện tượng trước mắt chưa tổng kết ra quy luật trung tâm.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh lấy giọng điệu khẳng định nói:

“Những đạo cụ này vẫn ở đây, đã trở thành một bộ phận của phó bản.”

Mọi người lập tức nhìn về phía hắn, Tự Do Chi Ưng dùng tiếng Anh hỏi: “Sao cậu biết?”

Trương Nguyên Thanh không quan tâm cô.

Âm Cơ nhẹ nhàng nói: “Sao cậu biết?”

“A, thiếu chút nữa quên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh hạ phó bản nổi tiếng rồi, có hắn, chúng ta có thể thoải mái hơn rất nhiều.” Anh Gà Đỏ phát ra nụ cười hào sảng.

Đối với vị Hỏa Sư này mà nói, mọi người vẫn rất tán đồng.

Người có tên cây có bóng, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở phương diện vượt phó bản có thiên phú siêu mạnh, cũng lấy nó thành tựu địa vị Thánh Giả, đây là sự thực rõ ràng.

Hơn nữa, Âm Cơ vừa rồi hỏi như vậy, nói rõ cũng là muốn nghe một phen ý kiến của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Tôi từng xem tin tức ‘Nhai Sơn Chi Hải’, sáu vị Thánh Giả năm đó chết ở nơi đây đều là cấp 4, cũng chính là nói, nó ban đầu là phó bản cấp S tầng thứ cấp 4.” Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“Nhưng tình huống chúng ta bây giờ là, trong đội ngũ có cấp 4 5 6, hơn nữa nhiệm vụ chủ tuyến còn khác nhau. Cái này ý nghĩa, sáu vị Thánh Giả năm đó sau khi chết ở Nhai Sơn Chi Hải, độ khó của phó bản thay đổi.

“Mà nguyên nhân độ khó thay đổi, quá nửa là đạo cụ bọn họ để lại chỗ này dẫn phát.”

Cũng có khả năng là kích hoạt nhiệm vụ ẩn, khiến nguy cơ đội ngũ năm đó đoàn diệt thay thế thuyền u linh, trở thành boss của phó bản.

Đương nhiên, tin tức này hắn không thể tung ra, bởi vì không thể giải thích nguồn gốc.

Bộ lí do này có lý lẽ có chứng cứ, các đồng bạn khẽ gật đầu, tỏ vẻ tin phục.

Tự Do Chi Ưng dáng người hơi béo dùng ngoại ngữ hưng phấn nói:

“Thật sự là phó bản cấp bảo tàng, trừ phần thưởng phó bản, còn có đạo cụ đội ngũ lần trước lưu lại, nếu có thể vượt qua phó bản, tôi liền phát tài rồi.”

Cô nói không chừng có thể mượn cái này tiến thêm một bước, trở thành chấp hành quan hoàng kim cấp 2.

Lúc này, Âm Cơ tiếp tục nói:

“Phó bản cấp S độ khó cực cao, không thể khinh thường. Chúng ta không có phương án, tùy tiện chấp hành nhiệm vụ quá nguy hiểm, tôi đề nghị mọi người phân tích phó bản một phen, làm rõ mạch suy nghĩ một chút.”

Trong bất tri bất giác, cô tiếp quản quyền lên tiếng của đội ngũ, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy phản cảm cùng đột ngột, ngược lại cảm thấy theo lý thường phải làm.

Một mặt là cấp bậc của cô cao nhất, thực lực mạnh nhất, một mặt khác là, giọng nói của nàng nhẹ nhàng, phương thức hỏi cũng rất chú ý, luôn hỏi ý kiến của mọi người, mà không phải lấy tư thái đội trưởng ra lệnh.

Trương Nguyên Thanh am hiểu xã giao “khứu giác” sâu sắc, biết đây là một tuyển thủ đẳng cấp cao.

Quả nhiên, cô gái có thể khiến Ma Quân si mê, tuyệt không chỉ có dịu dàng mà thôi.

Thấy không có ai phản đối, Âm Cơ hỏi: “Mọi người đối với trận chiến Nhai Môn có hiểu biết gì?”

Chương 1151: Phó bản cấp S —— Lên đường (2)

Anh Gà Đỏ lên tiếng đầu tiên, “Tôi biết tôi biết, sau Nhai Sơn không có Trung Hoa, sau khi Minh mất không có Hoa Hạ. Ừm, còn có tiểu hoàng đế bị đại thần cõng nhảy xuống biển, vô số trung thần nghĩa sĩ đi theo tuẫn quốc, vui buồn lẫn lộn nha.”

“Sau khi Nam Tống diệt vong, Mông Cổ thành lập Nguyên triều, đây là lần đầu tiên trong lịch sử Hán tộc thật sự chính quyền bị diệt, bị ngoại tộc thống trị.” Hạ Thụ Chi Luyến bổ sung nói:

“Nghe nói quân dân Nam Tống cộng lại có hai trăm ngàn, sau khi chiến bại, hơn một trăm ngàn người nhảy xuống biển tuẫn quốc, máu nhuộm đại dương mênh mông, xác chết nổi mấy chục ngày không tan. Quả thật làm người ta bóp cổ tay thở dài, Hán tộc nam nhi ngàn ngàn vạn, vậy mà lại thảm bại như thế.”

Đều là các thường thức lịch sử rất nông cạn, cảm giác không có tác dụng gì nha… Trương Nguyên Thanh suy tư, đang muốn mở miệng, liền nghe Hạ Hầu Ngạo Thiên cười nhạo nói:

"Ngu xuẩn, nông cạn, không có văn hóa!"

Hắn trước đánh giá phát ngôn của các đồng bạn một câu, tiếp theo hất hàm, nói:

"Nam Tống chính trị mục nát, hại nước hại dân, diệt vong là xu thế phát triển, là lựa chọn của dân chúng thiên hạ, có cái gì phải bóp cổ tay thở dài. Một chính quyền mục nát nguy hại đối với dân chúng khó có thể tưởng tượng, còn không bằng để ngoại tộc thống trị.

"Đừng không phục, dùng đầu óc ngu xuẩn của các ngươi nghĩ một chút, Mông Cổ giành chính quyền trên ngựa, có thủy quân cái rắm? Trong hải chiến Nhai Sơn, giao chiến với tàn quân Nam Tống là ai? Thủy quân Hán tộc quy hàng Nguyên triều chiếm hơn phân nửa, chủ tướng Trương Hoằng Phạm cũng là Hán tộc. Nói trắng ra, Nam Tống mục nát suy yếu, không có sức bảo vệ quốc gia dân chúng, một triều đình suy yếu ngay cả quốc thổ cũng không bảo vệ được, diệt vong thì diệt vong, có cái gì đáng tiếc.

"Sách sử từ trước tới giờ đều chỉ ghi lại văn thần võ tướng trung thành cùng dũng mãnh, khen ngợi sự tích vui buồn lẫn lộn của bọn họ, mang tất cả đều quy tội số trời, lại chưa từng nghĩ lại nguyên nhân.

"Một chính quyền được lòng người, là vĩnh viễn không có khả năng diệt vong. Mà bất cứ một triều đình nào diệt vong, tô son trát phấn nhiều nữa, đều không thể che giấu sự thật nó cực độ mục nát. Đọc sách nhiều một chút đi."

Ngươi là Học Sĩ thì ghê gớm lắm à… Mọi người ở đây nói thầm trong lòng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tiếp tục nói:

"Nếu hải chiến Nhai Sơn là một phó bản hoàn chỉnh, vậy tôi nhắm chừng, nguy hiểm đến từ hai phương diện, một là vùng biển này phía trước. Hai là đảo Nhai Sơn đối diện biển."

"Ở trước khi hải chiến Nhai Sơn bắt đầu, thế lực còn sót lại của Nam Tống từng ở đảo Nhai Sơn thành lập hành cung lâm

thời, kéo dài hơi tàn một đoạn thời gian, nơi đó còn có rất nhiều dân chúng, tôi cảm thấy bên trong khẳng định sẽ có chút kịch tình."

"Mặt khác, căn cứ linh cảnh giới thiệu, tôi cho rằng kẻ địch là các anh linh đời Tống bị Tỏa Long trận phong ấn ở Nhai Sơn hải vực, có lẽ còn có vong hồn Nguyên triều chết trận.

"Theo kinh nghiệm của tôi mà nói, giống loại phó bản này chủ tuyến là sinh tồn, cần tích cực thăm dò, nếu một mực ở lại bên bờ không di động, có lẽ lúc phó bản sắp kết thúc, sẽ đột nhiên xuất hiện nguy cơ khó có thể chống đỡ, dẫn tới đoàn diệt.

"Cho nên tôi đề nghị, vượt qua mảng hải vực này, tới đảo Nhai Sơn."

Nói xong, Hạ Hầu Ngạo Thiên ngạo nghễ một phen, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, nửa khiêu khích nửa kiêu căng nói:

"Đối với bản nhân vật chính lên tiếng, cậu vị thiên tài này có cái gì để bổ sung?"

Nhân vật chính rắm chó, phong cách làm việc này của ngươi, điển hình nhân vật phản diện đó… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái.

Mà đám người Âm Cơ, Vân Mộng, thì đều nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối với loại "xung đột" có lợi đối với công phá phó bản này, bọn họ giữ tâm tính thích nghe ngóng.

Kinh nghiệm quá khứ nói cho bọn họ, trong phó bản đoàn đội sinh tồn, luôn có người sẽ giấu riêng, luôn có người sẽ nhịn không được coi đồng đội là đá kê chân cùng vật hi sinh.

Hạ Hầu Ngạo Thiên gã "ngay thẳng" này, trái lại là liều thuốc hoạt tính không tệ.

Mặt khác, bọn họ cũng muốn xem xem tiêu chuẩn của Nguyên Thủy Thiên Tôn thế nào, tuy chưa bao giờ khinh thường hắn.

Tố chất của Thánh Giả quả nhiên không phải Siêu Phàm có thể so sánh, cho dù là tên trẻ trâu thoạt nhìn không có đầu óc này, thật ra cũng rất thông minh. Mấy kẻ này có thể ghép vào

cấp S, điểm che giấu chỉ sợ cũng không thấp… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái.

Lúc đối mặt hành giả Siêu Phàm, hắn sẽ cảm giác được một cảm giác về sự ưu việt nồng đậm, có thể cảm giác rõ ràng hành giả cảnh giới Siêu Phàm có chênh lệch thật lớn với mình, chỉ có bộ phận nhỏ tinh anh mới đáng giá hắn nghiêm túc.

Nhưng bây giờ, vừa mới vào phó bản cảnh giới Thánh Giả, hắn liền từ trên người mấy đồng bạn cảm nhận được "áp lực" .

Chương 1152: Phó bản cấp S —— Lên đường (3)

"Không có bổ sung." Trương Nguyên Thanh nói.

Lúc mọi người ở đây thất vọng, hắn nói:

"Nhưng có mấy vấn đề, cần nhân vật chính Hạ Hầu cân nhắc một phen."

"Một: kẻ địch thế nào có thể làm sáu vị Thánh Giả có được đạo cụ siêu mạnh chết ở chỗ này."

"Hai: Trong trận chiến Nhai Sơn năm đó, tất nhiên có 'linh cảnh hành giả' tham dự, Tỏa Long trận trong giới thiệu linh cảnh, thật là vì đoạn tuyệt khả năng triều đình Tống tro tàn lại cháy sao, hay là vì phong ấn cái gì?"

"Ba: Nhiệm vụ chủ tuyến của cấp 4 cùng cấp 5 6 không giống nhau, nếu đi theo hai người, có thể gặp phải 'quái vật' kia hay không, tách ra có phải tốt hơn hay không? Hoặc là, nhiệm vụ chủ tuyến khác nhau này, chính là âm mưu của linh cảnh, ý ở phân tán chúng ta, mang chúng ta lần lượt đánh tan."

"Bốn: Điểm này quan trọng nhất, nếu vượt biển, chúng ta cần một con thuyền."

Mấy vấn đề này khiến các Thánh Giả ở đây trầm mặc, Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng nhíu mày.

Ba vấn đề đầu chỉ thẳng mức trần độ khó của phó bản, có nhiệm vụ ẩn hay không, cùng với trong nhiệm vụ sau khi gặp được suy sụp, đội ngũ có thể xuất hiện nguy cơ rã đám.

Quả thật so với Hạ Hầu Ngạo Thiên nghĩ sâu hơn một tầng.

Lúc này, Anh Gà Đỏ nhún vai nói:

“Nói nhiều như vậy vô dụng, nên lên vẫn phải lên, sớm một chút kết thúc phó bản, còn có thể về nhà ăn bữa sáng. Canh của tôi còn đang đun, gà mua giết tại chỗ, rất tươi ngon.”

Tựa như ở trong mắt hắn, trình độ quan trọng của phó bản cấp S, hoàn toàn kém con gà tươi mới đó của hắn.

“Nhưng chúng ta không có thuyền, bơi qua sao?” Cô gái Thanh Hòa tộc Vân Mộng hỏi.

Đang nói, Trương Nguyên Thanh và Âm Cơ đồng thời nghiêng đầu, nhìn về phía mặt biển, chỉ thấy trên mặt biển tối đen không có ánh sáng, không biết khi nào trôi tới một chiếc thuyền lớn.

Chiếc chiến thuyền này dài khoảng tám trượng, rộng hai trượng, mép thuyền bọc giáp sắt, không có cột buồm cùng buồm, động lực chọn dùng là bánh xe hai bên thân thuyền, mỗi bên sáu bánh xe, mỗi bánh xe tám cánh quạt.

Chiến thuyền chỉnh thể cực kỳ cũ kỹ, bám đầy rêu xanh cùng hà, màu tối xỉn, trên giáp sắt mép thuyền còn lưu lại dấu vết khói hun lửa đốt, đao chém rìu bổ.

Nó lặng lẽ xuất hiện, thừa dịp bóng đêm cập bờ, trên thuyền vắng vẻ không tiếng động, tràn ngập quỷ dị cùng âm trầm.

Đợi thuyền cập bờ, Anh Gà Đỏ nói: “Đây là tới đón chúng ta?”

Trương Nguyên Thanh mở Tinh Mâu, nhìn nhìn tướng mạo của mọi người, ai cũng mây đen che đỉnh, bên trong chứa huyết quang, biểu thị mọi người đều có thể chết ở chỗ này.

Mà chiếc thuyền này, chính là công cụ mang theo bọn họ chạy về phía địa ngục.

“Nhìn từ trước mắt, là như vậy.” Trương Nguyên Thanh nói.

Lời tuy như thế, nhưng mọi người đều chưa động đậy, bao gồm Hỏa Sư Anh Gà Đỏ lấy lỗ mãng trứ danh.

Bên cạnh Âm Cơ, nam âm Thi mặc áo choàng màu đen đột nhiên bước ra khỏi hàng, sải bước chạy về phía mặt biển, sau

đó tung người nhảy lên, bay qua khoảng cách mười mấy mét, rơi mạnh ở trên boong tàu.

Mười mấy giây sau, Âm Cơ nói:

"Trên thuyền không có nguy hiểm."

Dứt lời, làn váy của cô tung bay, thế mà lại bỗng bay lên, như tiên tử bay về phía mặt biển.

Chỉ có Trương Nguyên Thanh nhìn thấy, phía sau cô bám vào một âm linh diện mạo mơ hồ, nâng cô bay lượn.

Âm linh có thể phi hành? Chậc, Tinh Quan có thâm niên nội tình đúng là thâm hậu nha… Trương Nguyên Thanh nhìn mà hâm mộ một phen.

Tính tới trước mắt, linh phó của hắn chỉ có Tiểu Đậu Bỉ cùng Quỷ tân nương, âm Thi chỉ có Tường Vi Máu, trái lại Âm Cơ cùng là Tinh Quan, âm Thi cường đại đã có hai cái, còn chỉ là bày ở mặt ngoài, linh phó nghĩ hắn không ít.

Xét đến cùng, tốc độ thăng cấp của hắn quá nhanh, trở thành linh cảnh hành giả tổng cộng mới hơn ba tháng, căn bản không có thời gian lắng đọng lại.

Mà luyện chế âm Thi cùng linh phó, cần bồi dưỡng, cần thu thập, chú ý nhất lắng đọng lại.

Có Âm Cơ xung phong, mọi người đều thi triển thần thông. Anh Gà Đỏ tung người nhảy lên, lòng bàn chân phun ra lửa cháy hừng hực, như máy gia tốc tên lửa đẩy hắn phóng lên trời, lao về phía chiến thuyền.

Vân Mộng thì dang đôi tay, nhanh chóng hóa thân một con chim to màu vũ, đập cánh phi hành. Hạ Thụ Chi Luyến thấy thế, chạy nhanh hai bước, tung người nhảy lên, bắt lấy mắt cá chân Vân Mộng.

Hai người lắc lư lảo đảo bay về phía chiến thuyền, thành công đến boong tàu.

Ở phía sau các cô, từng cột nước phóng lên cao, Tự Do Chi Ưng nhảy lên ở giữa cột nước, thuận lợi lên thuyền.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thì chậm rãi lấy ra một cái ba lô kiểu máy phun, ở trong một đợt tiếng gầm rú chói tai, đi lên chiến

thuyền.

Đạo cụ công nghệ cao như vậy? Nói, Học Sĩ đến giai đoạn sau có phải dựa hết vào trang bị hay không, cái đó và chúng ta loại người nghèo dựa vào biến dị này quả thực là hai loại phong cách… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, thân thể hóa thành một ánh sao mộng ảo.

May mà Tinh Quan có độn thuật, bằng không thì xấu hổ.

Chương 1153: Phó bản cấp S —— Lên đường (4)

Mọi người tập kết ở boong tàu, nhìn quanh một phen. Boong tàu ẩm ướt mốc meo, trải rộng lỗ sâu bọ gặm ra, bước lên trên vang lên kẽo kẹt.

Nhưng coi như chắc chắn, bởi vì Anh Gà Đỏ dùng sức dậm chân, boong tàu chưa xuất hiện lỗ thủng.

Nhưng vấn đề khó theo nhau mà đến —— ai tới lái thuyền?

Mọi người đồng loạt hướng ánh mắt về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên.

"Đừng nói lái thuyền, lái máy bay cũng không có vấn đề gì." Hạ Hầu Ngạo Thiên nâng cằm, kiêu ngạo nói một câu, sau đó chuyển đề tài: "Nhưng tôi cần trợ thủ."

Âm Cơ dịu dàng nói: "Linh phó có thể chứ?"

"Tạm được." Hạ Hầu Ngạo Thiên cố mà làm đáp ứng.

Lúc này, Âm Cơ phun ra một ngụm khí tức âm hàn, hóa thành từng vị linh phó, phối hợp Hạ Hầu Ngạo Thiên điều khiển chiến thuyền.

Bánh xe lăn, chiến thuyền bổ ra nước biển màu đen, lái về phía đại dương mênh mông.

Người khác ở lại trên boong tàu, nhìn ngắm mặt biển, tập trung tinh thần đề phòng.

Tự Do Chi Ưng không quá hợp với đám đông, tựa như khinh thường ở cùng một chỗ với đám đồng bào này, yên lặng ở một bên khác của boong tàu đề phòng.

Âm Cơ đứng ở mũi thuyền, mái tóc cùng làn váy bay lên. Cô là cô gái cực đẹp, tuy lụa đen che mặt, nhưng đôi mắt ẩn chứa u buồn kia, đã hơn đại đa số cô gái.

Dáng người đầy đặn cao gầy, khí chất độc lập khỏi thế gian, khiến cô cho dù ở trong một đám người đẹp, cũng có thể nổi bật hẳn lên.

Đạo sư cuộc đời từng nói, mỹ nhân hạng ba xem mặt, không đáng tiền nhất, mỹ nhân hạng hai là ở trên cơ sở mặt xem dáng người, thuộc về cực phẩm, mỗi người đều là mặt hàng hot.

Mỹ nhân hạng nhất là khuôn mặt, dáng người và khí chất đều có.

Cái gọi là khí chất, chính là hạt nhân tinh thần của mỹ nhân, là cần tích lũy tháng ngày tu dưỡng mới có thể dưỡng ra, không phải cô gái bình thường có thể có.

Mỹ nhân siêu nhất lưu, là khuôn mặt, dáng người, khí chất đều có, đồng thời có tính cách khác với số đông.

Ví dụ như tưng tửng, ví dụ như xấu bụng, ví dụ như trà xanh, ví dụ như ngạo kiều, ví dụ như nhu thuận, lại ví dụ như Quan Nhã loại thích lái xe này. Tóm lại, gặp được mỹ nhân siêu nhất lưu, chỉ để ý ra tay không cần do dự.

Do dự là thành của người khác.

Trương Nguyên Thanh nghe xong, liền chỉ trích nói: Anh đây là vật hóa phụ nữ, là chính trị không chính xác.

Sau đó yên lặng nhớ kỹ.

Âm Cơ tính cách như thế nào, hắn hiểu biết không sâu, tạm thời không rõ, giai đoạn này mà nói, là nhất lưu mỹ nhân khuôn mặt dáng người khí chất đều có.

Cực phẩm đại tỷ tỷ như vậy thế mà thích Ma Quân loại cặn bã kia, thật sự là đáng tiếc… Trương Nguyên Thanh cũng không phải ghen tị Ma Quân.

Có lẽ phát hiện hắn nhìn chăm chú, Âm Cơ liếc mắt nhìn qua, khẽ gật đầu.

Có thể nhìn ra, cô là một người không dễ tiếp cận, có cảm giác xa cách rõ ràng.

Cũng chưa bởi vì đại danh Nguyên Thủy Thiên Tôn mà đối đãi khác.

“Phân bộ Thanh Hòa các người có phải ở trong Thập Vạn Đại Sơn hay không?” Anh Gà Đỏ tiến đến bên cạnh Vân Mộng, đầy cõi lòng chờ mong hỏi.

“Ừm!” Vân Mộng gật gật đầu.

Anh Gà Đỏ chà chà tay, cười hề hề nói: “Trao đổi phương thức liên hệ một phen nha.”

Trương Nguyên Thanh hơi kinh ngạc, thầm nhủ Hỏa Sư chủ động tán gái như vậy, hắn là lần đầu tiên gặp.

Sau đó liền nghe Anh Gà Đỏ nói: “Chờ ra khỏi phó bản, cô gửi cho tôi một ít món ăn thôn quê tươi mới, tôi dùng để nấu canh.”

Vân Mộng khó xử nói:

“Chúng tôi nơi đó gửi ship rất phiền toái.”

“Vậy tôi đi phân bộ Thanh Hòa các người?”

“Cái này… Lão tổ tông không cho chúng tôi giao tiếp với linh cảnh hành giả bên ngoài.”

“Là niên đại nào rồi, dân tộc đại dung hợp mới là vương đạo, lão tổ tông các người quá khô khan rồi.” Anh Gà Đỏ bất mãn nói, sau đó thử thăm dò hỏi:

“Tôi nếu là đi phân bộ Thanh Hòa, có thể bị đánh nguội hay không?”

Thật là, nơi này là phó bản cấp S, chúng ta không phải khách du lịch đi du lịch. Có thể nghiêm túc một chút hay không… Trương Nguyên Thanh ở bên nói thầm.

Nhìn phương xa, Âm Cơ tập trung tinh thần đề phòng xoay đầu lại, nhẹ nhàng cảnh báo:

“Anh tốt nhất đừng đi phân bộ Thanh Hòa, lão tổ tông Thanh Hòa tộc tính bài ngoại cực đoan, tuy phân bộ Thanh Hòa lệ thuộc Ngũ Hành minh, nhưng cũng không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là minh hữu.”

“Đãi ngộ đặc thù của dân tộc thiểu số?” Trương Nguyên Thanh nhịn không được chen vào một câu.

Âm Cơ khẽ lắc đầu: “Cái này không phải đãi ngộ đặc thù của dân tộc thiểu số, lão tổ tông Thanh Hòa tộc cực kỳ đáng sợ, ở cao tầng quan phương, hắn được coi là vị minh chủ thứ sáu, lúc trước vì thu phục phân bộ Thanh Hòa, Trung đình chi chủ tự mình đi Thập Vạn Đại Sơn một chuyến.”

Vị minh chủ thứ sáu? Bán Thần? Trương Nguyên Thanh chấn động.

Âm Cơ không giải thích nhiều, ánh mắt hướng về mặt biển, tiếp tục cảnh giới.

Chương 1154: Nguy cơ rơi xuống biển (1)

Không khí nhất thời trầm mặc, chiến thuyền không nhanh không chậm hướng về đảo Nhai Sơn nơi xa chạy đi. Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nhìn về phía Hạ Thụ Chi Luyến trước sau không nói một lời, thực hiện chức trách, nói:

“Hạ Thụ, Thuần Dương chưởng giáo chuyện đó, có cái gì nối tiếp không?”

Từ lúc hắn bị giam lỏng, tin tức bên ngoài liền chặt đứt.

Hạ Thụ Chi Luyến quay đầu, nói:

“Cao Phong trưởng lão đang theo vụ án này, nhưng cậu biết, Thuần Dương chưởng giáo không chịu điểm đạo đức ước thúc, so với nghề nghiệp tà ác càng khó tìm hơn. Quan Tinh thuật của Thái Nhất môn cùng Học Sĩ bói toán, chưa thể khóa mục tiêu được hắn.

“Thuần Dương chưởng giáo tựa như có thủ đoạn phản bói toán?”

Trương Nguyên Thanh chậm rãi gật đầu: “Vậy thì khó xử lý rồi, Thuần Dương chưởng giáo không chết, để lại tai họa vô cùng. Hắn còn khó giải quyết hơn so với mọi nghề nghiệp tà ác.”

Không chịu điểm đạo đức ước thúc? Hai người Vân Mộng, Anh Gà Đỏ nghe như lọt vào trong sương mù, Tự Do Chi Ưng

thì giống như ngửi được tình báo quan trọng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, tràn đầy tò mò.

Lúc này, thuyền chạy ổn định dừng lại, tiếp theo là tiếng bước chân "Thùng thùng", Hạ Hầu Ngạo Thiên đi tới.

Hắn lấy ra một cái mũ giáp màu đen, tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật đội lên, lại từ trong ô vật phẩm lấy ra một người máy lặn nước.

"Cậu muốn làm gì?" Anh Gà Đỏ thay mọi người hỏi ra nghi hoặc.

"Trong giới thiệu linh cảnh không phải nói, dưới đáy nước có Tỏa Long trận sao, tôi để người máy xuống nước điều tra một phen." Hạ Hầu Ngạo Thiên trào phúng nói:

"Phó bản cấp S không thể chỉ dựa vào vũ lực, cần động não."

"Ài cậu cái thằng cha này, giọng điệu nói chuyện thật gợi đòn, tin hay không tôi đun cậu thành canh." Đừng nhìn Anh Gà Đỏ 1m7, khí thế lại tới 2m7.

"Không cần thiết không cần thiết, hắn cũng không phải người Hồ Kiến." Trương Nguyên Thanh ngăn lại xung đột tăng lên.

Phương Sĩ tinh thông trận pháp, cách làm của Hạ Hầu Ngạo Thiên không bắt bẻ được.

"Phốc!"

Ngực người máy lặn nước cao nửa mét sáng lên ánh sáng đèn pha, nhảy xuống biển.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng ở tại chỗ, chuyên tâm điều khiển người máy.

Đám người Trương Nguyên Thanh kiên nhẫn chờ đợi.

"Đệch!"

Đột nhiên, Hạ Hầu Ngạo Thiên kinh hô một tiếng, luống cuống tay chân tháo mũ ra, sắc mặt hắn vô cùng kinh hãi, tựa như bị cái gì dọa, cổ, mu bàn tay nổi lên một tầng da gà.

"Làm sao vậy?"

Động tác của Anh Gà Đỏ vĩnh viễn là nhanh nhất, chạy nhanh vài bước, tới trước mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Vị con cháu thế gia tự xưng là nhân vật chính này, giờ phút này khuôn mặt hoàn toàn không còn màu máu, ánh mắt đăm đăm, đáy mắt lưu lại sợ hãi, tựa như còn chưa từ trong kinh hãi khôi phục.

Điều này làm mọi người đã tò mò lại ngưng trọng, có thể dọa một tên trẻ trâu thành như vậy, thứ dưới biển có thể thấy được khủng bố bao nhiêu.

Tự Do Chi Ưng, Vân Mộng và Hạ Thụ Chi Luyến lặng yên căng lên cơ bắp.

Đối mặt các đồng bạn ném đến cái nhìn chăm chú, Hạ Hầu Ngạo Thiên hít sâu một hơi, nói:

"Thuyền chìm, đáy biển tất cả đều là thuyền chìm, mà ở giữa thuyền chìm, có một con thuyền đặc biệt lớn, đại khái gấp bốn năm lần chiếc thuyền này của chúng ta. Những chiếc thuyền chìm đó quay quanh chiếc thuyền lớn này, hợp thành một trận pháp rất kỳ quái, tuy đèn pha người máy hào quang có hạn, tôi chưa thấy rõ toàn cảnh trận pháp, nhưng có thể khẳng định, đáy biển quả thật có một tòa đại trận."

"Tòa trận pháp đó rất cổ quái, tôi chưa từng thấy, muốn phá giải, độ khó cực cao."

Nói lời thừa, đó là trận pháp tu sĩ bố trí cổ đại, người ta là có truyền thừa, trình độ bày trận khẳng định cao hơn linh cảnh hành giả, đây là khác biệt của toán học bậc trung cùng toán học bậc cao… Trương Nguyên Thanh nói:

"Sau đó thế nào?"

Nếu chỉ là như vậy, không có khả năng dọa Hạ Hầu Ngạo Thiên thành như vậy.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thấp giọng nói:

"Tôi khống chế người máy dưới nước tới thuyền lớn trung ương trận pháp tra xét, ngay tại lúc người máy tiếp cận, đột nhiên thấy trong khoang thuyền tựa như có một cô gái áo trắng bay ra, chợt lóe rồi biến mất. Tôi vội điều chỉnh góc độ camera truy đuổi cái bóng trắng đó, nhưng tôi như thế nào cũng không tìm thấy, lại phát hiện, phát hiện…"

Nói tới đây, sắc mặt hắn trở nên khó coi: “Phát hiện đáy biển tất cả đều là thi thể chết trận, chúng nó có cả ngàn vạn, đứng ở trên thềm biển, đứng ở đầu thuyền, ngẩng đầu lên nhìn tôi, từng đôi mắt trắng dã tĩnh mịch.”

Đám người Anh Gà Đỏ tưởng tượng một phen, trong lòng nổi lên cảm giác lạnh loát.

Mà Âm Cơ cùng Trương Nguyên Thanh thân là Thần Dạ Du, thì sắc mặt như thường.

Bọn họ đã quen.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tiếp tục nói:

“Chúng nó giống như hóa thành Thủy Quỷ hoặc là âm Thi, nhưng chưa công kích người máy. Tôi vừa tính khống chế người máy tiến vào chiếc thuyền lớn kia tra xét, kết quả camera vừa xoay, liền thấy được một khuôn mặt phụ nữ, cô ta không biết khi nào đã bơi tới trước mặt tôi, sau đó nữa, liền mất kết nối, đệch, dọa chết lão tử rồi.”

Chương 1155: Nguy cơ rơi xuống biển (2)

Âm Cơ nghe xong, giọng điệu tỏ ra có chút ngưng trọng, nói:

“Không thể xuống nước, dưới đáy nước tất cả đều là Thủy Quỷ, nếu rơi xuống nước, cửu tử nhất sinh, chúng ta nhanh chóng vượt qua mảng hải vực này.”

Sắc mặt Anh Gà Đỏ và Hạ Thụ Chi Luyến nhất thời có chút khó coi.

Hai người bọn họ không có năng lực phi hành, cũng không phải Thần Dạ Du, chiếc thuyền dưới chân này thành chỗ dựa duy nhất của bọn họ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên liếc hai người một cái, nâng cằm lên:

“Tôi có vài cái ba lô kiểu phun khí, hai người nếu cầu tôi, thân là nhân vật chính, tôi khẳng định đại phát thiện tâm giúp các người. Ừm, ba lô kiểu phun khí động lực có hạn, không bay đến đảo Nhai Sơn, rất tiếc, tôi chưa thể giúp mọi người.”

Cho nên cậu nói những lời thừa này mục đích ở đâu? Khóe miệng Anh Gà Đỏ giật một cái.

Trương Nguyên Thanh bắt đầu cẩn thận suy nghĩ. Trước mắt có thể xác định, rơi xuống biển, rất có thể chính là tử cục, như vậy nhiệm vụ kế tiếp của bọn họ là bảo vệ chiếc chiến thuyền này, thành công đổ bộ đảo Nhai Sơn.

Một loại khả năng khác là, cần chủ động xuống nước, đại chiến ba trăm hiệp với đại quân Thủy Quỷ đáy biển.

Cái này nếu chọn sai, đoàn diệt trong nháy mắt, phó bản cấp S tỷ lệ cho phép sai lầm quá thấp, lúc này liền nổi bật lên tầm quan trọng của phương án vượt phó bản.

Hắn nói ra cách nghĩ của mình.

Âm Cơ dịu dàng nói:

"Không cần suy nghĩ những thứ này, phó bản cảnh giới Siêu Phàm, tầm quan trọng của giải đố cao hơn chiến đấu, nhưng đến cảnh giới Thánh Giả, chiến đấu mới là chủ đề. Rất nhiều nguy cơ, chỉ có dựa vào thực lực cứng phá giải, kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết, cực kỳ tàn khốc."

Câu này là nói với Trương Nguyên Thanh, ở đây chỉ có hắn là mới vào phó bản cảnh giới Thánh Giả.

"Cảm ơn đã báo cho biết!" Trương Nguyên Thanh tiếp nhận thiện ý của Âm Cơ.

"Bây giờ chiếc thuyền này là chỗ dựa duy nhất của chúng ta, đại quân Thủy Quỷ đáy biển cho tôi cảm giác quá quỷ dị, chúng ta vẫn là nhanh chóng vượt biển đi, hy vọng đừng xuất hiện trò thiêu thân nào." Hạ Hầu Ngạo Thiên xoay người đi về phía đuôi thuyền, bước chân vội vàng.

Đột nhiên lại ngừng lại, nói: "Để tôi tính một quẻ, xem chúng ta có thể thuận lợi đến đảo Nhai Sơn hay không."

Cái này so với Tinh Tướng thuật của Tinh Quan độ chuẩn xác cao hơn nhiều.

Các Thánh Giả ở đây lập tức bao hàm chờ mong nhìn về phía hắn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên rất thích loại cảm giác tập trung mọi sự chú ý này, vẻ mặt tự đắc từ ô vật phẩm lấy ra một cái mai rùa cũ kỹ to bằng bàn tay, hai tay che lỗ trước sau mai rùa, dùng sức lắc.

Theo hắn lắc, hoa văn trên mai rùa sáng lên, dần dờn tỏa sáng.

Đạo cụ thật nhiều… Thấy một màn như vậy, cho dù là Trương Nguyên Thanh cũng không khỏi cảm khái, hắn thầm nhủ Học Sĩ nghề nghiệp này vậy mà còn có thể hình thành linh cảnh thế gia, cái này quả thực không hợp lý.

Các tổ chức lớn chẳng lẽ không muốn đánh cướp thế gia Học Sĩ?

Nhưng nghĩ lại một chút, linh cảnh thế gia nương tựa vào Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn là có đạo lý, một khi trở thành phụ thuộc triều đình, định kỳ cống nạp, những phiền toái này tự nhiên không còn.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên dừng lại, hào quang hoa văn mai rùa tắt, ở dưới mọi người tha thiết chờ đợi, hắn thật cẩn thận đổ ra ba đồng tiền.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa thấy, biến sắc hẳn.

"Thế nào?" Anh Gà Đỏ thấy vẻ mặt hắn không đúng, vội hỏi.

"Điềm báo đại hung." Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩng đầu, nhìn lại các đồng bạn, nói từng chữ: "Tôi bói là mọi người có thể thuận lợi lên bờ hay không."

Một cơn lạnh toát từ lưng các Thánh Giả dâng lên, mang đến kinh sợ da đầu phát tê.

Bình thường mà nói, xác suất tập thể rơi xuống nước rất lớn, mình là Thần Dạ Du, hơn nữa có Pháp Bào âm Dương hộ thể, tính nguy hiểm thấp hơn một chút, nhưng Anh Gà Đỏ cùng Hạ Thụ Chi Luyến không giỏi bơi chỉ sợ. Trương Nguyên Thanh lặng yên mở ra Tinh Mâu, nhìn về phía hai người.

Chỉ thấy mây đen giữa hai mắt bọn họ tan đi không ít, thay thế vào đó, là huyết quang màu đỏ tươi.

Cái này ý nghĩa, tỉ lệ bọn họ tử vong cực cao, cao hơn người khác.

Âm Cơ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, nhẹ nhàng nói:

"Đây là phó bản cấp S, nguy cơ khắp nơi, Tinh Tướng thuật cùng bói toán biểu hiện tất nhiên là tệ nhất, không có khả năng có thượng cát."

Khi nói chuyện, đôi mắt đẹp âm u phát sáng kia, ánh mắt dùng sức vài phần.

Cô cũng nhìn ra tướng mạo Anh Gà Đỏ cùng Hạ Thụ Chi Luyến, đây là ám chỉ mình đừng nói lung tung, trước trận loạn lòng quân là chuyện rất không ổn. Trương Nguyên Thanh nháy mắt đã hiểu ý tứ của Âm Cơ, nói:

“Lái thuyền đi, đừng lãng phí thời gian, dừng lại ở biển càng lâu, chúng ta càng nguy hiểm.”

Âm Cơ khẽ gật đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người rất thông minh, chỉ một ánh mắt đã hiểu ý tứ của cô.

Chương 1156: Nguy cơ rơi xuống biển (3)

Lúc này, mọi người nghe thấy nơi xa truyền đến một tiếng “Ầm”, giây tiếp theo, một luồng lửa màu xanh lét lướt qua bầu trời đêm, chiếu mặt biển một mảng xanh lét.

“Ầm!”

Luồng lửa này chuẩn xác trúng trên thuyền, nhấc lên sóng khí cuồng bạo, xé thuyền lâu thành mảnh vụn, vô số mảnh gỗ bay tứ tung.

Cả chiếc chiến thuyền chợt nghiêng, xuất hiện dấu hiệu lật, các Thánh Giả trên boong tàu bất ngờ không kịp phòng bị, nhất thời người ngã ngựa đổ, ngã theo phương hướng thân thuyền nghiêng.

Chỉ có Vân Mộng, bằng vào tính cân bằng cùng tính linh hoạt siêu cao của Mộc Yêu, nháy mắt ổn định thân hình, hai chân như cắm rễ đứng ở trên boong tàu, ngẩng đầu nhìn về phía ánh lửa đánh tới.

Con ngươi của cô nhanh chóng co rút lại thành cái khe, mắt biến thành màu hổ phách, ánh mắt thú hóa giao cho cô năng lực nhìn đêm.

Chỉ thấy trên mặt biển cách mấy chục mét, không biết khi nào xuất hiện những chiếc chiến hạm thật lớn, chúng nó đầu đuôi nối liền, ở trên biển hình thành một phòng tuyến nghiêm mật, vừa vặn che ở trên tuyến đường của các Thánh Giả.

Trên boong tàu những chiếc chiến hạm, có bóng đen đứng dày đặc, chúng nó lặng lẽ nhìn chăm chú vào xe thuyền.

“Ầm ầm ầm!”

Trên mạn thuyền chiến dựng những khẩu hỏa pháo, phun ra ngọn lửa màu xanh lét, hướng tới xe thuyền chỗ các Thánh Giả, mở ra đợt công kích tập kích thứ hai.

Từng ngọn lửa xanh như vẫn thạch lướt qua bầu trời đêm, gào thét đánh đến.

Vân Mộng đầu đội mũ bạc, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú trong lòng run sợ, thét to:

“Lại tới rồi! Là quỷ thuyền, quỷ thuyền công kích chúng ta.”

Đợt đạn pháo này nếu đánh trúng, thuyền của bọn họ sẽ bị nháy mắt đánh chìm, mọi người đều phải rơi xuống biển. Không, nếu xui xẻo một chút, bị đạn pháo thiêu đốt lửa xanh lét đánh trúng, cho dù là các Thánh Giả, cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng.

“Đệch!”

Anh Gà Đỏ chạy như điên lao tới bên mép thuyền, hai tay làm ra động tác nâng.

Chỉ nghe “Vù” một tiếng, từng quả cầu lửa màu đỏ nháy mắt ngưng tụ, lửa cháy hừng hực, ngưng tụ giữa không trung.

Hai tay hắn đẩy mạnh ra, quả cầu lửa lao ngược lên, đón đỡ quầng lửa màu xanh lục âm u, hình thành một mảng lưới chặn không quá chuẩn xác.

Ầm! Ầm! Ầm!

Giữa không trung ánh lửa chói mắt, lửa màu vỏ quất cùng quỷ hỏa màu xanh lét quấn vào nhau, giống như những phát pháo hoa hoa mỹ.

Nhưng vẫn có mấy viên đạn pháo xuyên thấu lưới phòng hộ, đánh về phía xe thuyền.

Thời khắc mấu chốt, Tự Do Chi Ưng lao tới bên mép thuyền, vừa mắng “fu.ck”, vừa dang đôi tay, nâng mạnh lên.

Mặt nước ầm một tiếng, một bức tường nước cao mười mấy mét dựng lên, nuốt sống đạn pháo.

“Ào ~”

Hàng tấn nước biển rơi xuống, bọt trắng cuồn cuộn, thuyền bánh xe lắc lư như thuyền con.

Các Thánh Giả trên boong tàu rốt cuộc có cơ hội thở dốc.

“Xuất hiện rồi, phòng tuyến thuyền nối liền trong hải chiến Nhai Sơn, năm đó Trương Hoằng Phạm chính là dựa vào một chiêu này, giết thủy quân Nam Tống đại bại.” Hạ Hầu Ngạo Thiên cao giọng nói.

“Bây giờ không phải lúc thể hiện tri thức lịch sử của cậu nhỉ?” Anh Gà Đỏ nổi giận mắng: “Hỏa pháo quá dày đặc, một mình tôi không ngăn được nhiều vậy, đến mấy lượt nữa, chúng ta liền xong con ong.”

Hắn cuống xoay vòng vòng.

Đối diện là cả một hạm đội, bọn họ chỉ có một con thuyền, hơn nữa trên thuyền còn không có hỏa pháo, bị động chịu đòn.

Lấy uy lực của quỷ pháo, chỉ cần hai ba phát đạn pháo, có thể đánh chìm chiếc thuyền bánh xe loại nhỏ này dưới thân bọn họ.

Hạ Thụ Chi Luyến nhíu chặt lông mày lá liễu: “Thuyền chúng ta nhỏ, tốc độ cùng chuyển hướng đều nhanh, vòng ra khỏi chúng nó thế nào?”

“Chúng nó không phải một con thuyền, là một hạm đội, không vòng tránh toàn bộ được. Cái này giống mười người lấy súng nhắm vào cô, di chuyển vị trí linh hoạt nữa, cô cũng không tránh được toàn bộ viên đạn, mà chúng ta ngay cả vũ khí phản kích cũng không có.” Trương Nguyên Thanh tập trung tinh thần trông về phía xa.

Hắn từ trên những chiến hạm này cảm ứng được âm khí mãnh liệt, các u ảnh kia trên boong tàu không phải người.

Lần này ngay cả Âm Cơ cũng nhíu mày.

Khi nói chuyện, hỏa pháo phương xa nổ vang, mấy chục luồng lửa khói màu xanh lét lao lên, lại là một lượt hỏa lực tập kích

dày đặc.

“Đệch, lại tới nữa “

Anh Gà Đỏ giở lại trò cũ, chế tạo ra những quả cầu lửa đường kính nửa mét, đẩy bọn họ hướng về phía quỷ pháo bắn chụm đến.

Hạ Thụ Chi Luyến lấy ra một khẩu súng ngắn nòng lớn, có chút ít còn hơn không điểm xạ đạn pháo.

Lúc này sở đoản thiếu kỹ năng công kích mang tính phạm vi của Thần Dạ Du liền hiển lộ không thể nghi ngờ. Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Pháp Bào âm Dương, vung tay khoác lên vai, sau đó một bàn tay nhắm giữa không trung, phóng ra những quả cầu lửa to bằng đầu người, phối hợp Anh Gà Đỏ ngăn chặn đạn pháo.

Hắn thấy thao tác của Hạ Thụ Chi Luyến, lại nhịn không được nghĩ:

Khẩu súng trường kia của Quan Nhã nếu ở đây thì tốt rồi, lấy sức quan sát của Hạ Thụ Chi Luyến, một phát súng đánh nổ một viên đạn pháo, ừm, nhưng lấy trả giá của khẩu súng nát kia, Hạ Thụ Chi Luyến quá nửa GG đầu tiên.

Chương 1157: Nguy cơ rơi xuống biển (4)

Âm Cơ triệu đến linh phó, thao túng chúng nó hóa thành gió âm, cuốn về phía đạn pháo, ý đồ thay đổi quỹ tích hỏa pháo, nhưng, các linh phó đó vừa chạm đến lửa xanh lét, lập tức kêu thảm hóa thành tro bụi.

Chỉ vài giây thời gian, cô đã tổn thất bảy tám linh phó.

“Ầm!”

Lúc này, một viên đạn pháo thành công đột phá lưới chặn lại, nện mạnh ở trên boong tàu, trong nháy mắt sóng khí tàn sát bừa bãi, mảnh gỗ bay tứ tung, hất tung đám người Trương Nguyên Thanh.

Anh Gà Đỏ đứng ở cạnh mép thuyền trực tiếp bị hất bay, rơi về phía dưới biển.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh bất chấp thân thể đau đớn, nặn một quả cầu lửa ném đi.

Quả cầu lửa nổ tung "Ầm", luồng lửa ngưng tụ thành Anh Gà Đỏ mặc áo ngắn quần đùi cùng dép lê.

"Đa tạ đa tạ, thiếu chút nữa con bà nó rồi."

Anh Gà Đỏ vạn phần cảm kích.

Vừa dứt lời, cả chiếc thuyền chấn động "Ầm", mất đi lưới chặn lại của Anh Gà Đỏ, một viên đạn pháo trúng phía bên phải thân thuyền.

Ngay sau đó, mọi người cảm giác được thuyền bánh xe bắt đầu thong thả nghiêng.

"Đáy thuyền bị đánh thủng một lỗ, sắp lật thuyền rồi!" Tự Do Chi Ưng bổ nhào tới bên mép thuyền, thò đầu đi xuống, dùng tiếng Trung cuống lên kêu to.

"Cô không phải biết nói tiếng Trung sao, cái tên sính ngoại này." Anh Gà Đỏ lớn tiếng chỉ trích.

Bây giờ là lúc càm ràm những thứ này sao, đám đồng đội này cảm giác không kéo nổi… Lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, nếu thật sự không có cách nào, chỉ có thể nhảy xuống biển.

Lúc này, cô gái Thanh Hòa tộc Vân Mộng chạy vội tới mép thuyền vừa, ném ra một mảng hạt giống đen sì.

Ngay sau đó, những hạt giống này bám ở trên thuyền, nhanh chóng trưởng thành dây leo, dây leo giống như xúc tu, quay quanh, quấn quýt lấy nhau, bịt lỗ thủng hỏa pháo bắn ra kín không kẽ hở.

Thân thuyền nghiêng nhất thời được hóa giải.

"Phù…"

Mọi người đều như trút được gánh nặng.

Trương Nguyên Thanh lập tức nói:

"Hai lần pháo kích cách nhau ba mươi giây, chúng ta căn bản không có thời gian đi vòng ra khỏi hạm đội, mấy lướt nữa,

chúng ta liền thuyền hủy người chết. Các vị, có con bài chưa lật nào mau dùng, bây giờ không phải lúc giấu riêng."

Anh Gà Đỏ vội nói: "Tôi chỉ có thể ngăn cản ba lần nữa, linh lực sẽ hao hết."

Mọi người nhìn nhau, trong lúc nhất thời thế mà có chút bó tay không có cách nào.

"Đây là phó bản sao cấp S?" Trong lòng Tự Do Chi Ưng dáng người hơi béo nổi lên cảm giác vô lực.

Vừa giương buồm ra biển, đã gặp nguy cơ đáng sợ như thế.

Tôi có thể bay qua… Trong lòng Vân Mộng nhỏ giọng nói thầm, nhưng cô nhiều nhất chỉ có thể mang một đồng đội.

Mặt khác, nếu mang theo đồng đội, độ linh hoạt của cô sẽ giảm xuống trên diện rộng, nếu ở không trung gặp hỏa pháo đồng loạt bắn, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên khẽ cắn môi, hạ quyết tâm, nói:

"Cho tôi hai phút."

Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, hắn nhanh chóng hướng về hư không chộp một cái, chỉ trong nháy mắt tiếng "Phành phành" nặng nề không dứt bên tai, một đống bộ kiện đen sì nện ở trên boong tàu.

Có nòng pháo to lớn dài đến hai mét, đường kính tới mười cm, có khung cao bằng nửa người, có túi nguồn năng lượng khắc đầy chú văn, có kính ngắm, có móc xích vân vân.

"Cậu là muốn hiện trường lắp đại pháo sao?" Anh Gà Đỏ ngây người.

Nhưng Hạ Hầu Ngạo Thiên không để ý tới hắn, nâng lên bộ khung dày nặng tới bên mép thuyền, tìm được đinh dài cố định, vung búa bắt đầu gõ "lách cách leng keng".

Vị trí giá pháo này có chút nguy hiểm nha. Trương Nguyên Thanh giật mình, lấy ra "Vòng Cổ May Mắn" ném qua, nói:

"Đeo cái này, nó có thể khiến cậu trở nên may mắn."

Hạ Hầu Ngạo Thiên đưa tay tiếp nhận, có chút kinh ngạc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, không nói gì, tiếp tục bận

rộn.

Cùng lúc đó, tiếng ầm ầm của hỏa pháo vang lên lần nữa, luồng lửa màu xanh lét dày đặc một lần nữa đánh tới, tựa như mưa sao băng long trọng, trong thiên địa tràn ngập màu xanh lét.

Trương Nguyên Thanh khoác Pháp Bào âm Dương cùng Anh Gà Đỏ chế tạo những quả cầu lửa, chặn lại pháo kích rợp trời rợp đất.

Âm Cơ thì sử dụng một món đạo cụ Thủy Quỷ, giúp Tự Do Chi Ưng khống chế sóng biển, tường nước, nuốt chửng những quả đạn pháo.

Trong lúc đó, lại có một quả đạn pháo đánh trúng đầu thuyền, nổ tung người ngã ngựa đổ, nhưng Hạ Hầu Ngạo Thiên may mắn tránh được sóng khí đánh tới, đâu vào đấy lắp ráp đại pháo.

Rốt cuộc, ở sau khi trải qua mạo hiểm bốn lần pháo kích, các Thánh Giả sức cùng lực kiệt nghe thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên quát:

"Xong rồi!"

"Đại pháo của lão tử lắp xong rồi, tới lúc phản kích rồi."

Bên mép thuyền, một khẩu đại pháo đen sì, tràn ngập cảm giác công nghệ cao lắp ráp xong, nó có bệ cao một mét, nòng pháo dài đến hai mét vươn mép thuyền, đường kính 100mm mang tới cho người ta cảm giác an toàn vô hạn.

Phía cuối là tay cầm khống chế phương hướng, thân pháo khảm một cái túi nguồn năng lượng khắc chú văn, dùng những sợi dây cáp to bằng hai ngón tay nối tiếp thân pháo.

Chương 1158: Hầu bao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)

"Chờ mong vũ khí bí mật của tôi lập công đi, các người đám vai phụ này."

Đại khái là bị Vòng Cổ May Mắn ảnh hưởng, Hạ Hầu Ngạo Thiên càng thêm trẻ trâu. Hắn thao túng tay cầm, điều chỉnh

phương hướng, xoay họng pháo, nhắm vào hạm đội nơi xa nối liền một đường, một chân giẫm lên cò súng.

Chú văn trên túi nguồn năng lượng nhanh chóng tỏa sáng, một luồng năng lượng cường đại ùa vào thân pháo.

Đoàng!

Một quả cầu lửa tựa như mặt trời màu vàng hơi thu nhỏ từ trong nòng pháo lao ra, xuyên qua mặt biển u ám thâm thúy, bay vào đám chiến hạm.

"Ầm ầm!"

Mặt biển dâng lên một mảng hào quang màu vàng óng, trời biển sáng ngời, mọi người đội hào quang chói mắt, nhìn thấy hai chiếc chiến hạm thật lớn bị hào quang màu vàng óng cắn nuốt, nổ tung nhấc lên sóng lớn, đánh tan hạm đội nối liền thành một đường.

"Cái đệch." Anh Gà Đỏ kinh ngạc ngây người, nói: "Có vũ khí mạnh như vậy, trước đó cậu vì sao không lấy ra?"

Thật mạnh… Gương mặt người khác có chút dại ra.

Hạ Hầu Ngạo Thiên điên cuồng cười nói:

"Nhân vật chính luôn phải ra sân cuối cùng, lũ vong linh chết tiệt, tiếp nhận lửa giận của ta đi!"

Hạ Thụ Chi Luyến liếc túi nguồn năng lượng một cái, nói: "Thứ đồ chơi này rất đắt nhỉ?"

"Cũng tàm tạm!" Hạ Hầu Ngạo Thiên điên cuồng cười nói: "Đây là túi nguồn năng lượng Chúa Tể tạo ra, giá trị chế tạo 80 triệu, tổng cộng có thể phóng ra mười lần, một lần 8 triệu…"

Cười một chút, hắn liền khóc.

Ồ, khó trách vừa rồi không nỡ lấy ra. Mọi người nhất thời đã hiểu.

Ầm! Ầm! Ầm!

Hạ Hầu Ngạo Thiên diện mạo dữ tợn giẫm cò súng, phóng ra một rồi lại một mặt trời thu nhỏ, biến phương xa thành biển ánh sáng.

Sóng biển nhấc lên lan tràn tới, khiến thuyền bánh xe lay động như thuyền con.

Một quả pháo 8 triệu? Hai quả đạn pháo chẳng phải là tương đương giá trị chế tạo một quả tên lửa xuyên lục địa? Tỷ lệ giá cả trên hiệu suất có chút thấp nha, chẳng qua tên lửa xuyên lục địa không thể mang vào linh cảnh hơn nữa tựa như không có công năng tự động truy tung, ngắm bắn, căn bản đánh không trúng người ta. Trong lòng Trương Nguyên Thanh đánh giá uy hiếp của vũ khí này đối với mình.

Uy lực rất lớn, nhưng tính thực dụng cùng tỷ lệ giá cả trên hiệu suất không cao, nhưng dùng ở nơi này, quả thực là vũ khí sắc bén ngăn cơn sóng dữ.

Chỉ là quá đắt rồi, người bình thường không chơi nổi.

“48 triệu rồi.” Anh Gà Đỏ thiện ý nhắc nhở.

“Không, không cần nhắc nhở tôi…” Hạ Hầu Ngạo Thiên nghiến răng nghiến lợi.

Khi hai vầng “mặt trời” cuối cùng phóng ra xong, túi nguồn năng lượng hoàn toàn ảm đạm, mặt biển nơi xa nổi sóng mãnh liệt, không còn bóng dáng hạm đội nữa.

Đợi sóng to bình ổn, mặt biển tối đen khôi phục yên tĩnh, hạm đội chặn lại ở trên tuyến đường an toàn không còn sót lại chút gì.

Trương Nguyên Thanh phóng mắt trông về phía xa, tập trung tinh thần cảm ứng, trong tầm nhìn không thấy khác thường, linh cảm cũng chưa phát hiện quỷ khí âm trầm, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói:

“Nguy cơ tạm thời giải trừ rồi.”

“Phù ~” Mọi người lặng lẽ thở phào, thân thể căng thẳng thả lỏng, nghĩ đến pháo kích rợp trời rợp đất vừa rồi, vẫn lòng còn sợ hãi.

Nếu không phải Hạ Hầu Ngạo Thiên vị Học Sĩ này có của cải hậu hĩnh, trong một đợt tập kích vừa rồi, thuyền xe của bọn họ sớm đã chìm, lúc này vừa mới bắt đầu, đã trải qua một lần nguy cơ.

Không hổ là phó bản cấp S.

“Lợi hại lợi hại.” Anh Gà Đỏ không chút nào keo kiệt khen ngợi của mình.

Hạ Hầu Ngạo Thiên “A” một tiếng, ngẩng cao cái cằm cao ngạo, nói:

“Ở trong toàn bộ câu chuyện, nhân vật chính vĩnh viễn là một kẻ ngăn cơn sóng dữ, phát huy tác dụng lớn nhất, mà các vai phụ chỉ cần ngưỡng mộ nhân vật chính là được.”

“Tôi, Hạ Hầu Ngạo Thiên, là nhân vật chính trời sinh, là chỗ dựa của các người. Ở nơi này, tôi muốn trọng điểm khen ngợi Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn tuy toàn bộ hành trình quạt nước, không có tác dụng gì, nhưng vòng cổ hắn tặng cho tôi, khiến tôi tránh được vài lần công kích, thành công lắp ráp ra đại pháo phản kích.”

Saud dó, ánh mắt hắn đảo qua Âm Cơ cùng Hạ Thụ Chi Luyến, nhướng mày cười nói: “Hai cô tư sắc không tệ, thử lấy lòng tôi đi, hậu cung của tôi sẽ có một chỗ cho các người.”

Tiếp theo, hắn lại nhìn về phía Tự Do Chi Ưng, nói:

“Cô không được, sinh ra ở liên bang xinh đẹp, cô không đủ xinh đẹp.”

Khóe miệng Tự Do Chi Ưng hung hăng giật vài cái, nắm tay nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt.

Hạ Thụ Chi Luyến hít sâu một hơi, bắt buộc mình bình tĩnh.

Âm Cơ thì xoay đầu đi, ánh mắt hướng về mặt biển u tĩnh thâm trầm, tựa như là sợ mình nhịn không được đánh hắn.

“Bệnh tình của kẻ này giống như nặng thêm rồi?” Anh Gà Đỏ hiển nhiên là Hỏa Sư có chút đầu óc, trước sau đối chiếu, cơ trí phán đoán ra bệnh trẻ trâu của Hạ Hầu Ngạo Thiên tăng thêm rồi.

Chương 1159: Hầu bao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)

Quả thật là bệnh tình tăng thêm, may mắn vòng cổ phối với bệnh trẻ trâu, quả thực xấu hổ đến mức làm bàn chân người ta cạy ra một cái thềm lục địa, người bình thường nào sẽ ở trong

phó bản cấp S mở hậu cung… Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, nói:

“Như vậy, vị nhân vật chính này, mời trả lại cho tôi vòng cổ.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhất thời nhíu mày, không vui nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu không có lấy một chút giác ngộ thân là vai phụ, cậu nên mang đạo cụ tặng cho tôi, sau đó khẩn cầu sự che chở của tôi, do đó thuận lợi gia nhập, trở thành một thành viên của đoàn nhân vật chính.”

“Mà thôi, dù sao bỏ lỡ cơ duyên là cậu.”

Hắn trái lại cũng không mặt dày mày dạn chiếm đạo cụ, tháo xuống Vòng Cổ May Mắn ném qua.

Có thể thấy được vẫn có giới hạn đạo đức nhất định.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận vòng cổ, thu về ô vật phẩm.

Mất đi Vòng Cổ May Mắn, Hạ Hầu Ngạo Thiên nhớ lại đoạn lời đó vừa rồi, vẻ mặt chợt đọng lại.

Cho dù là hắn tự xưng nhân vật chính manga nhiệt huyết, cũng cảm thấy những lời đó có chút xấu hổ.

Chẳng qua, không còn Vòng Cổ May Mắn, ngược lại khiến hắn nhớ tới một chuyện vô cùng quan trọng.

Bản thân đại pháo không đáng tiền, đáng giá là túi nguồn năng lượng, thứ sau là trang bị cấp chiến lược Hạ Hầu gia dự chi cho các thành viên cảnh giới Thánh Giả trong gia tộc.

80 triệu một cái túi nguồn năng lượng quá mức đắt đỏ, gia tộc không nỡ trực tiếp tặng cho các vãn bối ưu tú, dù sao tài chính ăn không tiêu, nhưng lại không thể không cho con bài chưa lật.

Vì thế đầu óc các tộc lão xấu bụng chuyển động, suy nghĩ cái chủ ý xấu, lấy nó dự chi cho vãn bối trong tộc.

Cái gì là dự chi?

Lúc ngươi không dùng, túi nguồn năng lượng tựa như chính là của ngươi, ngươi một khi sử dụng, phải trả cho gia tộc 80 triệu phí sử dụng.

80 triệu là khái niệm gì, đó là giá một món đạo cụ cực phẩm cảnh giới Thánh Giả, đó là doanh thu một năm của xí nghiệp

cỡ trung.

Hạ Hầu Ngạo Thiên mặc dù có không ít đạo cụ, nhưng đều thuộc loại bất động sản, hơn nữa đạo cụ giá trị thật sự vượt chục triệu cũng chỉ vài món như vậy, không có khả năng bán.

Hắn bán tháo nhiều món đạo cụ Siêu Phàm, cùng với bất động sản, cổ phiếu các thứ trong thế giới hiện thực, mới có thể trả một khoản tiền mặt khổng lồ như vậy.

Cho nên, Hạ Hầu Ngạo Thiên muốn thương lượng với các đồng đội một phen, xem có thể cùng nhau gánh vác khoản phí dụng này hay không.

Nhưng vừa rồi còn lời lẽ hùng hồn nói muốn mở hậu cung thu tiểu đệ, quay đầu lại muốn người ta AA, thật sự có chút mất mặt.

Cuối cùng vẫn là tiền tài hơn mặt mũi, Hạ Hầu Ngạo Thiên hạ quyết tâm, đằng hắng cổ họng, nói:

"À, bản nhân vật chính thương lượng với các vị một sự kiện, ừm, hả, phí dụng túi nguồn năng lượng, mọi người có thể gánh vác một chút hay không? Chờ rời khỏi linh cảnh, mỗi người chuyển tôi 8 triệu?

"Yên tâm mọi người không thiệt, một mình tôi gánh vác 32 triệu."

Nói xong, hắn chờ mong nhìn mọi người.

Mọi người làm bộ ngắm phong cảnh chung quanh, giống như chưa nghe thấy hắn nói.

Tự Do Chi Ưng bật cười một tiếng: "Nhân vật chính kém cỏi bao nhiêu chứ!"

Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Hầu Ngạo Thiên nhất thời đỏ lên, nghiến răng, yên lặng xoay người đi về phía đuôi thuyền, lái thuyền.

Thuyền xe đang dừng một lần nữa khởi động, bởi vì Âm Cơ tổn thất rất nhiều linh phó, dẫn tới nhân thủ không đủ, Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Quỷ tân nương cùng Tiểu Đậu Bỉ, phân phó hai mẹ con đảm đương thủy thủ.

Tiểu Đậu Bỉ tóc máu thưa thớt mở to đôi mắt to ngây thơ vô tà, vẻ mặt mờ mịt bị Quỷ tân nương bế đi đạp bánh xe.

“Em gái Vân Mộng, linh lực của anh tiêu hao quá lớn, cho anh một phát mã sát kê*.” Anh Gà Đỏ rất thuần thục không xa lạ đi đến trước mặt thiếu nữ Thanh Hòa tộc, đưa ra yêu cầu quá phận.

“Mã, mã sát kê?” Vân Mộng có chút mờ mịt, có chút không biết làm sao.

“Chữa trị!” Trương Nguyên Thanh nhắc nhở một câu.

“Ồ ồ.” Vân Mộng bừng tỉnh đại ngộ, cuống quít nâng bàn tay nhỏ đặt ở bả vai anh Gà Đỏ, ánh sáng xanh lục nhu hòa sáng lên, từng tia từng luồng chui vào thân thể anh Gà Đỏ, khiến hắn thoải mái thiếu chút nữa rên rỉ.

Đám người Trương Nguyên Thanh bởi vì tiêu hao không lớn, không cần trị liệu.

Mọi người đứng ở trên sàn tàu tràn đầy vết thương, đều tự nhìn ngắm một phương hướng, cảnh giới mặt biển.

Lúc này, thuyền xe đã rời xa bờ biển, dõi mắt trông về phía xa, mơ hồ có thể thấy đường nét đảo Nhai Sơn mơ hồ mà nhỏ bé.

Muốn lên đảo, ít nhất còn cần một giờ, đợt nguy hiểm tiếp theo hẳn là rất nhanh sẽ đến. Trương Nguyên Thanh dùng mắt đo khoảng cách một phen, trong lòng làm ra phán đoán.

Tuy Hạ Hầu Ngạo Thiên bằng vào năng lực cào thẻ, đánh nổ hạm đội ngăn cản trên biển, nhưng Trương Nguyên Thanh không cho rằng chi hạm đội đó chính là thuyền u linh nhiệm vụ chủ tuyến trong miệng Ma Quân.

Chương 1160: Hầu bao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)

Bởi vì quá đơn giản rồi.

Một đội ngũ trước chưa chắc có đại pháo như Hạ Hầu Ngạo Thiên, nhưng mà, có thể ghép vào phó bản cấp S, nghĩ hẳn mỗi người đều là tinh anh, trong đó còn có Ma Quân nhân vật

thiên tài như vậy, càng có đạo cụ quan trọng của phân bộ Giang Hoài cùng Tạ gia.

Dẹp yên một hạm đội không khó.

Cho nên, thuyền u linh thật sự chưa xuất hiện… Trương Nguyên Thanh ý niệm ùn ùn, lại nghĩ tới chày Phục Ma.

"Mình bây giờ là trực tiếp lấy ra chày Phục Ma, quỳ xin nương nương đại nhân kết thúc phó bản cấp S, hay là đợi có nguy hiểm lại lấy ra? Đợi một chút nữa, xem xem kế tiếp sẽ gặp phải nguy hiểm gì?" Trương Nguyên Thanh âm thầm lẩm bẩm.

Lúc này, anh Gà Đỏ tựa mép thuyền, thu hồi ánh mắt nhìn ra xa, nhìn về phía Tự Do Chi Ưng, nói:

"Hương tiêu nhân*, thiên phạt chấp hành quan là làm cái gì?"

Có lẽ là từng có một lần tình nghĩa chung hoạn nạn, Tự Do Chi Ưng hừ lạnh một tiếng, dùng ngoại ngữ nói:

"Chức trách của chấp hành quan, chính là chấp hành luật pháp của tổ chức Thiên Phạt, phàm kẻ vi phạm luật pháp, mặc kệ là nghề nghiệp hợp pháp, hay nghề nghiệp tà ác, đều phải chịu trừng phạt. Dưới bầu trời, tất cả sinh linh đều phải chịu chúng ta quản hạt."

"Có ý tứ gì?" Anh Gà Đỏ nghe không hiểu.

"Chính là Cẩm Y Vệ, chó săn của hoàng đế." Trương Nguyên Thanh phiên dịch bản thổ hóa.

Anh Gà Đỏ bừng tỉnh đại ngộ.

Tự Do Chi Ưng có chút bất mãn nhìn thiên tài trẻ tuổi của Ngũ Hành minh một cái.

Hạ Thụ Chi Luyến bổ sung nói:

"Chấp hành quan là quần thể lấy Phong pháp sư làm đại biểu, tổ chức Thiên Phạt lúc ban đầu do hai nghề nghiệp lớn tạo thành, phân biệt là Phong pháp sư cùng Lôi pháp sư. Phong pháp sư am hiểu tốc độ, phi hành, kiêm có lực sát thương khả quan, bọn họ hợp thành ban ngành chấp hành quan, phụ trách truy kích, bắt, đuổi giết kẻ địch."

“Lôi pháp sư tính tình cương liệt, bá đạo, lấy cương trực công chính trứ danh, thành lập ban ngành kiểm sát quan, cũng chính là bắt kẻ trái pháp luật loạn kỷ cương trong nội bộ. Đương nhiên, cương trực công chính là tương đối, chỉ có thể nói quần thể này tương đối chính trực, nhưng không cần mang bọn họ tưởng tượng thành Bao Thanh Thiên.”

Tự Do Chi Ưng giọng điệu kiêu ngạo nói:

“Thiên Phạt là tổ chức cường đại nhất cũng là khổng lồ nhất trên đời, nó có được khí phách biển nạp trăm sông, bất cứ nghề nghiệp hợp pháp nào gia nhập Thiên Phạt, đều có thể tỏa sáng tỏa nhiệt, đây là điều Ngũ Hành minh thói quan liêu cùng quan hệ chủ nghĩa giữa đường không thể so sánh.”

Hạ Thụ Chi Luyến thản nhiên nói: “Biển nạp trăm sông không giả, tàng ô nạp cấu cũng là thực.”

Tự Do Chi Ưng hừ nói:

“Hoa quốc các người có câu ngạn ngữ, cánh rừng lớn chim nào cũng có, Ngũ Hành minh thì mỗi người tuân theo pháp luật? Đừng nói tôi, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ sợ người đầu tiên không tán đồng, đúng không.”

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một lúc lâu, lộ ra một nụ cười lạnh kiểu Ma Nhãn: “Cô nói không sai, cho nên, tôi muốn thanh tẩy thế giới!”

Mấy vị Thánh Giả bên cạnh thế mà lại bị nụ cười của hắn dọa giật mình.

Trương Nguyên Thanh vội cười ha ha nói: “Chỉ đùa một chút, tôi là đang bắt chước Ma Nhãn Thiên Vương.”

Anh Gà Đỏ bị dọa ngẩn ra:

“Tôi tuy chưa từng thấy Ma Nhãn Thiên Vương, nhưng cậu vừa rồi cười thực con mẹ nó tà tính.”

Tự Do Chi Ưng đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhíu mày nói:

“Cậu có phải có bệnh tâm thần gì hay không? Bộ dáng cậu vừa rồi không khác gì những tên cố chấp cuồng tôi từng gặp, cái này không phải người bình thường có thể ngụy trang ra được.”

Anh Gà Đỏ chống đối theo thói quen, nói:

“Tôi cảm thấy là trời nóng, quay đầu tôi đun canh cho cô uống, hạ hỏa một chút.”

Âm Cơ không quá hợp đám đông nghe vậy, quay đầu bắt đầu cẩn thận đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng lúc này, Trương Nguyên Thanh đã khôi phục thành tư thái súc vật xã hội hi hi ha ha, cười nói: “Từ khi mắc bệnh tâm thần, tinh thần tôi tốt hơn nhiều rồi.”

Tự Do Chi Ưng còn đang vì lời của Hạ Thụ Chi Luyến canh cánh trong lòng, liếc anh Gà Đỏ một cái, kêu ‘a’ nói:

“Vị lão đại bang Sừng Hươu này, là dưới trướng vị trưởng lão nào tỉnh Bảo Thang? Anh không cần giải thích, 90% tán tu trên đời này, có thể lên tới cảnh giới Thánh Giả, sau lưng nhất định có chỗ dựa.”

“Tổ chức tán tu dân gian, đánh đấm nho nhỏ không tính, phàm là có khởi sắc có quy mô, nhất định là tổ chức lớn hoặc thế gia linh cảnh bồi dưỡng.”

“Là bang Đầu Hươu.” Anh Gà Đỏ sửa đúng một câu, híp mắt cười nói: “Tỉnh Bảo Thang có bảy vị trưởng lão, nghề nghiệp Hỏa Sư chỉ có hai người, cô đoán xem là ai.”

Chương 1161: Hầu bao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (4)

Giờ khắc này, vị Hỏa Sư này tràn ngập tính xâm lược cùng tính nguy hiểm, thật sự hiển lộ ra một tia uy nghiêm của lão đại lăn lộn xã hội.

Tổ chức tán tu dân gian có quy mô, sau lưng đều có quan phương hoặc thế gia linh cảnh nâng đỡ? Cái này trái lại mình trước giờ không nghĩ tới, sự tồn tại của Chỉ Sát cung khiến mình đối với tổ chức dân gian có ấn tượng cố hữu, trái lại tổ chức dân gian giống Chỉ Sát cung có được “độc lập chủ quyền” như vậy cũng không nhiều. Trương Nguyên Thanh thấy không khí không đúng, nhìn về phía Âm Cơ, hỏi:

“m Cơ chấp sự, ngài biết đạo cụ phân bộ Giang Hoài cùng Tạ gia đánh mất ở đây là cái gì không, trong nhiệm vụ treo thưởng không nói tới.”

Vấn đề này quả nhiên hấp dẫn các Thánh Giả chú ý.

Âm Cơ không giấu diếm, giọng điệu dịu dàng nói:

“Đạo cụ của Tạ gia, là một bộ phận của món đạo cụ loại quy tắc nào đó, cụ thể tôi không quá rõ, chỉ biết là món đạo cụ loại quy tắc đó là bảo vật trấn tộc Tạ gia, sở dĩ sẽ đánh mất ở nơi này, là vì năm đó vào phó bản là huyền tôn của lão tổ tông Tạ gia, thiên tư cực tốt, có hi vọng trở thành gia chủ đời tiếp theo.”

“Về phần đạo cụ của phân bộ Giang Hoài, hẳn là cái đĩa quay âm dương kia, nó còn có một biệt hiệu, gọi là Lưu Manh Bàn.”

Một bộ phận của đạo cụ loại quy tắc? Mọi người nghe mà mắt tỏa sáng.

Bảo vật trấn tộc của một thế gia linh cảnh, tỷ lệ đại khái là đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể.

Một bộ phận của nó, đủ khiến các Thánh Giả ở đây làm giàu.

“Vì sao gọi là Lưu Manh Bàn?” Anh Gà Đỏ hỏi.

Âm Cơ nhớ lại, nói:

“Bàn xoay âm dương, nửa bên trắng, nửa bên đen, trắng là sống, đen là chết. Nếu kim đồng hồ của bàn xoay chỉ hướng màu trắng, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra, nếu chỉ hướng màu đen, nó sẽ cắn nuốt sinh cơ của toàn bộ sinh linh ngoài chủ nhân.

“Nhưng chỉ cần có thể trả lời vấn đề của nó, thì có thể đạt được một lần cơ hội làm lại. Những vấn đề đó cực kỳ bất nhã, cho nên được xưng là Bàn Xoay Lưu Manh, về phần cụ thể vấn đề là cái gì, tôi cũng không biết.”

Đó dù sao cũng là đạo cụ của Ngũ Hành minh, cô biết nhiều như vậy, đã cực kỳ bác học.

Cực kỳ bất nhã là cách bất nhã như thế nào? Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời thế mà lại sinh ra sự tò mò mãnh liệt.

“Đạo cụ này nghe qua không quá đứng đắn nha.” Anh Gà Đỏ phát biểu ý kiến, mà ba cô gái đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Nhất thời không lời, nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp Hạ Thụ Chi Luyến liếc hầu bao của Trương Nguyên Thanh vài lần, hơi tò mò hỏi:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong hầu bao của cậu là cái gì?”

Đừng nhắc tới hầu bao của tôi… Trương Nguyên Thanh mặt không đổi sắc nói: “Vì sao hỏi như vậy?”

Hạ Thụ Chi Luyến cười nhẹ một cái, nói: “Không có gì, chỉ là tò mò.”

Lúc này, Âm Cơ nhìn ra phương xa ngoái đầu nhìn lại, thản nhiên nói: “Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn cố ý tránh, rất sợ tôi chú ý tới hầu bao của hắn.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều nhìn về phía hầu bao của Trương Nguyên Thanh.

Hạ Thụ Chi Luyến cười một cái: “Thì ra ngài cũng chú ý tới.”

Làm một chấp sự thành thục, cô sẽ không chủ động chọc thủng bí mật của người khác, nhưng cô chú ý tới Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn ý đồ dùng thân thể ngăn trở hầu bao, một bộ tư thái sợ bị Âm Cơ chú ý tới.

Mà động tác như “có tật giật mình” của hắn, thật ra đã bị Âm Cơ chú ý tới, người sau vài lần cố ý vô tình liếc về phía hầu bao của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cho nên, Hạ Thụ Chi Luyến mới làm rõ việc này, nhắc nhở Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mình, mình rõ ràng như vậy sao? Trương Nguyên Thanh mặt ngoài bình tĩnh, trong lòng nhe răng trợn mắt, hắn quả thật rất lo lắng loa Miêu Vương trong hầu bao bị Âm Cơ chú ý tới.

Để ý, cho nên mới sẽ chú ý.

Hắn đang không biết nên giải thích như thế nào, liền nghe Âm Cơ cách đó không xa nhẹ nhàng nói:

“Tôi không quan tâm.”

Dứt lời, một lần nữa hướng ánh mắt về biển lớn.

Cô nếu biết trong này có audio cô gọi Ma Quân "hảo ca ca", cô sẽ không nói ra đoạn lời này. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Câu này của Âm Cơ, thật ra là đang trấn an hắn.

Quả thật là đại tỷ tỷ dịu dàng, biết nghĩ cho người khác, Trương Nguyên Thanh biết nhiều cô gái như vậy, nhưng cực ít có ai giống Âm Cơ, khiến hắn cảm thấy thư thái, thoải mái.

Mà đây còn là dưới tình huống cô cố ý giữ khoảng cách với mọi người.

Vừa nghĩ như vậy, Ma Quân rễ tình đâm sâu đối với cô, tựa như cũng không khó lý giải.

Một kẻ sa ngã tính cách biến đổi hẳn, nếm hết nhân gian ấm lạnh, đột nhiên gặp được một đại tỷ tỷ dịu dàng dễ mến, lại mỹ mạo tuyệt luân như vậy, giống như tìm được bến cảng tâm linh, yêu cô ấy không phải chuyện rất bình thường sao?

Đáng tiếc là một đoạn nghiệt duyên.

Chương 1162: Đáy biển (1)

Nói đi cũng phải nói lại, chuyện loa Miêu Vương ở trong tay mình nếu truyền ra, mình đại khái sẽ bị các thân mật cũ của Ma Quân đuổi giết nhỉ? Cái này so với bị tổ chức tà ác nhằm vào còn nguy hiểm hơn nhiều.

Lúc này, đuôi thuyền truyền đến tiếng Hạ Hầu Ngạo Thiên thét to:

"Không thích hợp nha các vị, chúng ta tựa như luôn luôn dậm chân tại chỗ."

Các Thánh Giả lập tức dừng nói chuyện phiếm, ùn ùn quay đầu nhìn về phía mặt biển, tìm kiếm vật tham chiếu phân biệt vị trí, quả nhiên phát hiện đảo Nhai Sơn nơi xa vẫn nhỏ bé như cũ, bờ biển xa xôi như trước, nhưng vẫn chưa biến mất.

Hơn nửa giờ trôi qua, bọn họ tựa như dừng lại ở tại chỗ, chưa từng nhúc nhích.

Hạ Thụ Chi Luyến sức quan sát sâu sắc lao tới mép thuyền, cúi đầu quan sát: "Thuyền vẫn luôn di chuyển, vị trí sao lại

chưa nhúc nhích chứ?”

“Quỷ dựng tường sao.” Anh Gà Đỏ nhìn về phía hai vị đồng bạn Tinh Quan.

Trương Nguyên Thanh cùng Âm Cơ ăn ý lắc đầu.

Nếu là quỷ dựng tường, bọn họ không có khả năng không hề phát hiện.

Mọi người nhìn nhau, chợt cảm thấy không ổn. Thanh Hòa tộc Vân Mộng nói:

“Tôi, tôi lên trời thử xem?”

Âm Cơ trầm ngâm vài giây, nói: “Được! Nhưng phải nhớ kỹ, cô nhiều nhất bay năm phút đồng hồ, năm phút đồng hồ sau, mặc kệ cô bay đến nơi nào, đều phải quay về.”

Vân Mộng gật gật đầu, lúc này, dưới làn da của cô mọc ra từng mảng lớn lông vũ màu trắng, căng rách quần áo, hai cánh tay hóa thành cánh lông vũ rộng, cổ vươn dài, biến thành cái cổ dài nhỏ, đầu thu nhỏ, môi kéo dài thành cái mỏ nhọn.

Trong hai ba giây, cô thú hóa thành một con tiên hạc trắng như tuyết cao 1,5 mét.

Tiên hạc miệng nói tiếng người: “Tôi đi đây!”

Cô vỗ cánh ‘phành phạch’ bay lên, hướng về đảo Nhai Sơn nơi xa bay đi.

Ánh mắt mọi người đuổi theo cô, chỉ thấy tiên hạc sau khi bay ra một khoảng cách, đột nhiên chuyển hướng, bay trở về, sau đó liền bắt đầu xoay quanh ở trên thuyền xe.

“Đây không phải là quỷ dựng tường sao?” Anh Gà Đỏ chỉ vào tiên hạc ngu ngốc xoay quanh, nhìn về phía hai vị Tinh Quan.

“Không, không phải quỷ dựng tường.”

Nhân vật chính của chúng ta xuất hiện rồi, Hạ Hầu Ngạo Thiên giẫm boong thuyền vang kẽo kẹt, sải bước đi đến, trầm giọng nói:

“Đây là trận pháp! Từ khi chúng ta lên thuyền bắt đầu, đã lâm vào trong trận pháp, đáy biển, mặt biển, bao gồm bầu trời, đều đã bị trận pháp ảnh hưởng.”

Thế này khó giải quyết rồi.

Tự Do Chi Ưng hỏi: "Vậy nên làm cái gì bây giờ?"

Thấy không có ai quan tâm, cô hít sâu một hơi, bỏ qua rụt rè cùng kiêu ngạo của liên bang Tự Do, sửa dùng tiếng Trung, hỏi:

"Vậy chúng ta như thế nào nhìn thấu trận pháp, như thế nào đến đảo Nhai Sơn?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên chỉ chỉ mặt biển tối đen, nói: "Xuống biển, phá trận!"

Anh Gà Đỏ cùng Tự Do Chi Ưng đồng thanh nói:

"Cậu điên rồi?"

"Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, không đặt vào tử địa làm sao khởi tử hồi sinh?" Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực: "Đây chính là khảo nghiệm tiêu chuẩn của nhân vật chính."

Anh Gà Đỏ vẻ mặt nghi ngờ: "Tôi cảm thấy cậu là một mình gánh vác 80 triệu phí dụng, tự sa ngã rồi."

Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt cứng đờ, cả giận nói: "Hỏa Sư thô bỉ, đừng nhắc 80 triệu nữa, nhân vật chính sao có thể bởi vì 80 triệu liền nghĩ không thông?"

Xuống biển phá trận? Trương Nguyên Thanh linh quang chợt lóe, bỗng nhiên ý thức được điều nói trong audio của Ma Quân, đánh bại thuyền u linh là có ý tứ gì?

Có lẽ, Ma Quân chỉ không phải chiến đấu mặt biển, mà là chiến đấu đáy biển.

Ác chiến đáy biển mới là nhiệm vụ chủ tuyến bản gốc của "Nhai Sơn Chi Hải".

Âm Cơ chăm chú nhìn mặt biển sâu thẳm, vài giây sau thu hồi ánh mắt, sóng mắt lấp lánh ném vè phía Trương Nguyên Thanh, nhẹ nhàng nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu thấy thế nào?"

Giọng điệu hỏi của Âm Cơ nhìn như nhẹ nhàng, không chút để ý, như thuận miệng hỏi, nhưng cô đã không hỏi Hạ Thụ Chi

Luyến cơ trí bình tĩnh, cũng không hỏi Tự Do Chi Ưng kinh nghiệm phong phú, mà là hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn điểm kinh nghiệm thấp nhất.

Nói rõ ở trong đội ngũ này, người Âm Cơ coi trọng nhất là hắn, cùng cho rằng hắn là đối tượng có thể bàn bạc quyết sách.

Nhân vật chính Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Tự Do Chi Ưng trong lòng có chút không phục, nhưng chưa xen mồm, cũng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mà Hạ Thụ Chi Luyến ở trong sự kiện sương mù dày đặc thành phố Kim Huy, sớm đã có hiểu biết tương đối khắc sâu đối với năng lực cùng thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, giờ phút này, rất thích ý nghe ý kiến của hắn.

Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, nói:

“Rất rõ ràng, chúng ta bị nhốt ở trong trận pháp khó có thể thoát ly, nếu muốn phá trận, nhất định phải xuống biển, đây là sự thực đã định. Mà vừa rồi Hạ Hầu Ngạo Thiên bói toán, quẻ tượng điềm đại hung, thật ra chính là biểu thị, chúng ta không xuống đáy biển không được.”

“Tôi cho rằng, tuyến đường chính xác, không phải tránh xuống biển, mà là chủ động lặn vào đáy biển, giải quyết kẻ địch nơi đó, cái này phù hợp độ khó của phó bản cấp S.”

Chương 1163: Đáy biển (2)

Âm Cơ khẽ gật đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn phân tích giống với cô nghĩ.

Tự Do Chi Ưng trầm ngâm nói: "Nếu chúng ta luôn luôn lưu lại ở trên thuyền, sống qua 36 giờ thì sao?"

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Đề tài này, lúc ở bên bờ, Hạ Hầu Ngạo Thiên đã từng nói, cô cảm thấy phó bản cấp S sẽ có bug rõ ràng như vậy sao?"

Mọi người trầm mặc.

Anh Gà Đỏ mở miệng ngập ngừng, muốn phản bác, nhưng phát hiện mình căn bản không có lý do cùng lời lẽ phản bác.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là đúng.

Hạ Thụ Chi Luyến thở dài: "Tôi đồng ý xuống biển."

Xuống biển… tuy biết trường hợp không đúng, nhưng nghe được hai chữ này, Trương Nguyên Thanh giống như DNA động rồi, theo bản năng nghĩ lệch lạc.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn về phía anh Gà Đỏ, ngạo nghễ nói:

"Nghe thấy chưa, phán đoán của bản nhân vật chính, sao có thể xảy ra sai lầm? Cứ quyết định như vậy, mọi người theo tôi xuống biển."

"Đợi một chút!" Trương Nguyên Thanh nâng nâng tay, ngắt lời mọi người, nói: "Tôi làm một cái thử trước, nếu có thể, chúng ta có lẽ có thể sớm kết thúc phó bản "

Dứt lời, ở trong ánh mắt chợt sáng lên của mọi người, lấy ra chày Phục Ma.

Cách nghĩ của hắn rất đơn giản, nếu có thể dựa vào ngoại lực qua ải, vì sao còn phải mạo hiểm tính mạng liều sống liều chết?

Chờ nương nương buông xuống, hắn lập tức cúi đầu lạy ngay một cái, cầu nương nương xử lý nguy cơ trong phó bản "Nhai Sơn Chi Hải", liền có thể trở về hiện thực.

Chuyện có thể dựa vào cúi đầu bái lạy giải quyết, cần gì đánh đánh giết giết?

Trương Nguyên Thanh hai tay giơ chày Phục Ma, nâng quá đỉnh đầu, hơi khom người, bày ra tư thái thành kính, lấy lòng sơn thần nương nương.

Chờ cô ấy buông xuống phó bản, nhìn thấy hắn thành kính như vậy, tất nhiên tâm hồn rất vui vẻ, đến lúc đó phối hợp cúi đầu lạy ngay, nương nương liền không tiện từ chối yêu cầu của hắn.

Đây là nghi thức nào đó? Các Thánh Giả thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cung kính thành kính như thế, tuy không biết hắn đang làm gì, nhưng trong lòng càng thêm chờ mong.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, giữa trời biển một mảng tối đen, thuyền xe ở trong sóng nhẹ nhàng lay động, cái gì cũng chưa xảy ra.

Các Thánh Giả đầy lòng chờ mong chờ đợi.

Hả? Nương nương không phải nói, chỉ cần mình lấy ra chày Phục Ma, cô ấy có thể cảm ứng được sao, sao cô ấy còn chưa đến, sẽ không cho mình ăn bánh vẽ chứ? Trương Nguyên Thanh chờ trái chờ phải, không chờ được nương nương đại nhân yêu quý, bỗng nhiên ý thức được không quá thích hợp.

Mà các Thánh Giả không rõ chân tướng, tiếp tục đầy cõi lòng chờ mong chờ.

Rất nhanh, Vân Mộng vũ hóa thành hạc quay về boong tàu, vừa muốn nói chuyện, đã bị Hạ Thụ Chi Luyến nâng tay cắt ngang, thấp giọng nói:

“Đừng quấy rầy Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Hắn đang làm gì?” Vân Mộng thấy mọi người đều vẻ mặt ngưng trọng, nhất thời hạ giọng.

—— bởi vì quần áo tổn hại ở trong quá trình thú hóa, cô vẫn duy trì trạng thái tiên hạc.

“Đại khái là cử hành nghi thức nào đó đi.” Hạ Hầu Ngạo Thiên suy đoán.

Hạ Thụ Chi Luyến thấp giọng nói: “Tôi biết đạo cụ này, tầng cấp cực cao, ẩn chứa sức mạnh to lớn khó có thể tưởng tượng, có lẽ, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể cho chúng ta một niềm vui bất ngờ.”

Các Thánh Giả nghe xong mắt tỏa ánh sao.

Nương nương mau ra đây đi, xin cô đó! Cô như vậy tôi sẽ rất xấu hổ… Trương Nguyên Thanh cúi đầu, mặt ngoài không biểu lộ gì, trong lòng lại dị thường lo lắng.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, một khắc đồng hồ sau, anh Gà Đỏ không thể nhịn được, hỏi:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn? Cậu đang ngủ sao?”

Anh con mẹ nó mới đang ngủ… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái, đứng thẳng dậy, ở dưới các Thánh Giả chờ mong nhìn chăm chú, vẻ mặt hắn không thay đổi, thở dài nói:

“Tôi không thể cảm ứng được tồn tại vô thượng trong cõi hư vô, một hồi hiến tế hoành tráng long trọng thất bại rồi.”

Không thể cảm ứng được tồn tại vô thượng trong cõi hư vô… Đám người anh Gà Đỏ nhấm nuốt câu này, nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất thời cũng lộ ra nét tiếc nuối.

Rất hiển nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi là đang câu thông tồn tại trong cõi hư vô, một khi thành công, có thể nhận được chúc phúc, dẫn dắt mọi người đẩy nhanh phó bản.

Đáng tiếc đáng tiếc…

Chỉ có Hạ Thụ Chi Luyến đánh giá khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng nói thầm: Sao mình cảm giác hắn rất xấu hổ?

Thấy các đồng đội thành công bị dọa, Trương Nguyên Thanh âm thầm thở phào, liền nói ngay:

“Tôi không sao, trước khi xuất phát, mọi người còn có cái gì muốn nói?”

Âm Cơ giọng điệu nhẹ nhàng, chậm rãi nói:

“Trừ Tự Do Chi Ưng, đáy biển không phải sân nhà của chúng ta, phải bảo đảm mỗi một vị thành viên đều có thể hành động,

chiến đấu ở dưới nước. Tôi có hai món đạo cụ nghề nghiệp Thủy Quỷ, một món là Tị Thủy Châu, một món là Giáp Vảy Cá, Giáp Vảy Cá giữ lại tự dùng, nhưng Tị Thủy Châu có thể cho mượn."

Chương 1164: Đáy biển (3)

"Tác dụng của nó là chống lại áp lực nước đáy biển, khiến người nắm giữ có thể tự do hít thở, nhưng không có năng lực khống chế nước."

Nói xong, cô nhìn về phía Thánh Giả ở đây.

"Tôi, tôi…" Anh Gà Đỏ vội vàng giơ tay, nói: "Tôi không có đạo cụ nghề nghiệp Thủy Quỷ, tôi chỉ là tán tu không có chỗ dựa."

Người khác đều có đạo cụ, kỹ năng tương ứng, vượt qua vấn đề khó hoạt động dưới nước.

Âm Cơ lập tức ném Tị Thủy Châu cho anh Gà Đỏ, người sau tiếp nhận, lòng bàn tay chạm đến hạt châu lạnh như băng, hít vào một tiếng, lẩm bẩm:

"Lạnh quá, cảm giác hơi ẩm rất nặng, sau khi rời khỏi phó bản phải đun canh trừ hơi ẩm."

Trong lúc mọi người nói chuyện với nhau, Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối đen, nhíu mày, suy tư về nguyên nhân lão mõ cho leo cây.

Là vì cảnh giới Thánh Giả phó bản cấp S cấp bậc quá cao, cấm chế tương ứng cũng mạnh, cho nên cô ấy không vào được?

Không đúng, cô ấy biết cấp bậc của mình, nếu không thể tiến vào phó bản cảnh giới Thánh Giả, cô ấy sẽ không nói ra đoạn lời đó.

Vậy chính là lực lượng nào đó che chắn cảm ứng của cô ấy đối với chày Phục Ma, hay là lão mõ có việc khác, bởi vậy chưa chạy tới?

Nếu là điều trước, vậy chính là linh cảnh che chắn lão mõ cảm ứng với chày Phục Ma, nhưng Trương Nguyên Thanh cho

rằng khả năng không lớn, nếu linh cảnh có thể chủ động che chắn, vì sao lúc cảnh giới Siêu Phàm không làm?

Quá nửa là có chuyện, vừa nghĩ như vậy, mình sớm lấy ra chày Phục Ma là lựa chọn chính xác, nếu đến thời khắc nguy cấp mới lấy ra, không triệu được lão mõ thì xấu hổ.

Mà bây giờ, cô ấy tất nhiên là cảm giác được mình ở Nhai Sơn Chi Hải, nhất định sẽ đến, tương đương mua cái bảo hiểm.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên đeo một cái mặt nạ mặt xanh nanh vàng, cao giọng nói:

"Các vai phụ, đi theo bản nhân vật chính thám hiểm đáy biển đi!"

Dứt lời, "tủm" một tiếng nhảy vào.

Âm Cơ lấy ra một cái màng da giăng kín vảy cá, nhẹ nhàng dán ở trước ngực, Giáp Vảy Cá nhất thời "hòa tan", ùa vào thân thể của cô, ngay sau đó, làn da Âm Cơ liền mọc ra những miếng vảy màu xanh đen.

Cô triệu hồi linh phó, mang theo hai âm Thi, là người thứ hai nhảy xuống biển.

Tiếp theo là Tự Do Chi Ưng cùng Vân Mộng hóa thành một con mãng xà lớn vảy đen.

Đạo cụ của Hạ Thụ Chi Luyến là một đôi chân vịt, cởi giày bộ đội chậm trễ thời gian.

Trương Nguyên Thanh nhìn cô tay chân lưu loát đeo chân vịt, thấp giọng nói:

"Hạ Thụ, sau khi xuống nước, đi theo tôi."

Hắn vừa rồi dùng Tinh Tượng Thuật xem qua tướng mạo mọi người, Hạ Thụ Chi Luyến và anh Gà Đỏ giữa đôi mắt huyết quang ngập trời, hai người bọn họ xác suất đại khái sẽ chết ở đáy biển.

Hạ Thụ Chi Luyến chăm chú nhìn khuôn mặt Trương Nguyên Thanh, vài giây sau, vị nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp này nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng nói: "Được!"

Ngoài phó bản, thần nữ mặc nghê thường hoa mỹ, đứng ở giữa "tinh hà lấp lánh", đôi mắt sáng kinh ngạc chăm chú nhìn Nhai

Sơn Chi Hải.

Cô có dung nhan xinh đẹp lạnh nhạt, ngũ quan xinh xắn tổ hợp cùng một chỗ, tản mát ra sức quyến rũ kinh người, đặc biệt môi gợi cảm đầy đặn nhất, làm người ta nhịn không được muốn âu yếm.

“Mười vạn cô hồn, không thể siêu sinh, sao đến nỗi vậy?”

Tam Đạo sơn nương nương thấp giọng lẩm bẩm.

Sau một hồi, trong đôi mắt đẹp của cô tan đi sự buồn bã, khôi phục trong trẻo nhưng lạnh lùng, chăm chú nhìn mặt biển không nói một lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu hậu sinh này, toàn nghĩ trộm gian dùng mánh lới, cô không phải không thể ra tay, nhưng cũng không thể mọi chuyện ra tay.

Nghĩ hẳn là lúc trước buông xuống ở trong phó bản giết chóc, để hắn nếm được ngon ngọt, thực coi cô là nhũ mẫu? Mọi chuyện dẹp yên thay hắn?

Vậy hắn làm sao trưởng thành được!

Nước biển lạnh lẽo thấu xương, đã đục ngầu lại trong suốt, sau khi đội ngũ xuống nước, hình thành một con “rồng dài”, đầu rồng là Hạ Hầu Ngạo Thiên, mà hắn bắn ra đạn sáng, là con rồng dài đuổi theo “quả cầu lửa” .

Đạn lóe sáng trắng xóa, soi sinh vật phù du trong nước biển rõ ràng có thể thấy được.

Đạn lóa mắt thong thả chìm về phía đáy biển, bảy vị Thánh Giả đuổi theo nó, thong thả bơi về phía phủ kín chiến thuyền.

Càng bơi về phía đáy biển, âm khí càng mạnh, nước biển cũng càng lạnh thấu xương.

Xung quanh không có bất cứ sinh vật nào, tĩnh mịch nặng nề, mảng hải vực này giống như là một chỗ cấm khu sinh mệnh.

Âm khí thật mạnh, so với bất cứ phó bản nào mình từng trải qua còn mạnh hơn, không cân nhắc trình độ nguy hiểm, đáy biển Nhai Sơn Chi Hải là một phong thuỷ bảo địa dưỡng thi… Phản ứng đầu tiên của Trương Nguyên Thanh là thèm nhỏ dãi.

Bơi rồi bơi, Hạ Hầu Ngạo Thiên đột nhiên dừng lại, quay người bơi về.

Sáu người lập tức dừng lại, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn.

Chương 1165: Đáy biển (4)

Hạ Hầu Ngạo Thiên mở bàn tay, lòng bàn tay là sáu đôi tai nghe không dây màu đen, kiểu máy trợ thính.

Hắn chỉ chỉ lỗ tai mình, tai nghe ở lòng bàn tay.

Món đồ chơi này có thể dùng được sao, nói, hắn sao nhiều đạo cụ loè loẹt như vậy? Trương Nguyên Thanh dẫn đầu cầm lấy một đôi tai nghe nhét vào vành tai.

Năm đồng đội lần lượt noi theo.

"Có thể nghe được không, có thể nghe được không?" Tiếng Hạ Hầu Ngạo Thiên quanh quẩn ở bên tai mọi người, mà hắn rõ ràng chưa mở miệng.

Món đồ chơi kỳ quặc này quả thật dùng được… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Sau đó, hắn liền thấy đám người Hạ Thụ nhẹ nhàng liếc mình một cái.

"Cái tai nghe này có thể khiến chúng ta sinh ra tâm linh cảm ứng, chuyển hóa suy nghĩ ý niệm trong lòng thành giọng nói, chuyên môn dùng cho hoàn cảnh không thể câu thông hữu hiệu, mở miệng, bởi vì cần thu thập tinh thần dao động chuyển hóa giọng nói, cho nên nó sẽ làm người đeo não lực tràn đầy, miên man suy nghĩ. Mặt khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cái này của tôi không phải đồ vớ vẩn, cậu không dùng thì trả lại cho tôi." Tiếng Hạ Hầu Ngạo Thiên xuyên qua tai nghe truyền đạt cho các đồng đội.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, thứ này có thể chuyển hóa ý niệm thành ngữ âm? Đệch, vậy mình… người mình yêu, không phải người yêu của mình.

Mọi người: "? ? ?"

"Tôi không thích thứ này." Trương Nguyên Thanh lấy phương thức ca hát áp chế tạp niệm.

Hắn quá nhiều bí mật, cái khác không nói, riêng một cái cảm khái "thật sự là hời cho Ma Quân", đã có thể khiến thân phận truyền nhân Ma Quân của hắn bại lộ, thân bại danh liệt, thậm chí thân tử đạo tiêu.

"Tôi cũng không thích." Tự Do Chi Ưng phụ họa.

Lúc này, tiếng Âm Cơ vang lên ở trong tai nghe:

"Lấy cường độ tinh thần của mấy người, khống chế ý niệm của mình rất đơn giản, chú ý chút là được. Đáy biển nguy hiểm, chúng ta cần hợp tác tác chiến, câu thông là ắt không thể thiếu."

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh và Tự Do Chi Ưng đều chưa nói nữa.

"Cho nên, đây là trả giá của đạo cụ?" Hạ Thụ Chi Luyến nâng tay đè tai nghe, ép nó hướng vào chỗ sâu trong vành tai, miễn cho rơi xuống.

"Đúng!" Hạ Hầu Ngạo Thiên gật gật đầu.

"Gã này thật nhiều đạo cụ lòe loẹt, hắn sớm hay muộn chết ở trên trả giá đạo cụ." Anh Gà Đỏ nhỏ giọng lẩm bẩm truyền vào trong tai mọi người.

"A, vô tri!" Hạ Hầu Ngạo Thiên bật cười một tiếng: "Phương Sĩ có bị động 'đạo cụ thân hòa', có thể suy yếu trả giá của đạo cụ, đợi tới cảnh giới Chúa Tể, có thể được miễn ba lần trả giá của đạo cụ, ừm, cũng không phải bất cứ đạo cụ nào cũng có thể được miễn, ngoại trừ một ít trả giá cực kỳ đặc thù."

Vừa mới dứt lời, hắn liền nghe thấy tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn nói thầm vang lên: "Không phải có thể suy yếu trả giá sao, sao không cẩn thận tiết lộ ra tình báo quan trọng như vậy, tên ngu ngốc này."

Da mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên run rẩy, sửa đúng nói: "Cái này không phải không thể khống chế ý niệm tiết lộ tình báo, là tôi quang minh chính đại nói cho các người."

Anh Gà Đỏ nói thầm: "Gã này là đang vãn hồi tôn nghiêm đi!"

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghiến răng nghiến lợi: "Bớt nói nhảm đi, nên làm nhiệm vụ rồi!"

Truyền đạt xong ý niệm, hắn đong đưa hai chân, linh hoạt tựa như một con cá, nhanh chóng hướng về đáy biển bơi đi.

Trong tai nghe của mọi người quanh quẩn một đợt lẩm bẩm: "Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi…"

Ừm, lần này tuyệt đối là không thể tự khống chế ý niệm.

Mọi người vô cùng xác định.

Một đường không nói chuyện, các đội viên bài trừ tạp niệm, lặn về phía đáy biển, không biết qua bao lâu, vầng sáng của đạn lóa mắt, mang đường nét một mảng thuyền chìm bọc vào.

Trên thềm biển yên tĩnh, ngang dọc hơn ngàn chiếc chiến thuyền lớn nhỏ không đồng nhất, chúng nó hỗn độn vây một chiếc thuyền rồng thật lớn ở giữa.

Chiến thuyền chìm nghỉm rách nát, bùn thật dày, đằng hồ dày đặc, thể hiện hết năm tháng tang thương.

Cùng lúc đó, một sự âm trầm như có như không bao phủ ở trong lòng mọi người.

Bơi vài phút nữa, bọn họ thật sự thấy rõ cảnh tượng khu thuyền chìm này, chỉ thấy trên thềm biển, trên thuyền chìm, những thi thể mặc giáp đứng lặng, dày đặc rậm rạp, số lượng rất nhiều, chúng nó khuôn mặt ngâm phù thũng, nhắm mắt, giống như đội ngũ kỷ luật nghiêm minh, vẫn như cũ đóng ở hạm đội.

Khi mọi người tới gần, một màn quỷ dị đã xảy ra.

Ngàn vạn cái xác chìm đáy biển đồng loạt ngẩng đầu, mở to đôi mắt trắng xóa tĩnh mịch, chăm chú nhìn bảy sinh linh trên đỉnh đầu.

"A ~"

Trong tai nghe, vang lên tiếng hít khí lạnh không biết là của ai.

Tuy đã sớm nghe Hạ Hầu Ngạo Thiên nói về tình huống đáy biển, nhưng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người vẫn có chút da đầu phát tê.

Đã biết Hạ Hầu Ngạo Thiên lúc trước vì sao hoảng sợ như thế, đối với nghề nghiệp không phải Thần Dạ Du mà nói, khung cảnh này quả thật có tính chấn động quá lớn.

Chương 1166: âm Dương Chuyển Luân (1)

“Đệch, dọa chết lão nương rồi.” Tiếng Tự Do Chi Ưng vang lên ở bên tai mọi người.

Sau đó là tiếng Anh Gà Đỏ: “Khó trách âm khí nặng như vậy, tay chân cũng cứng ngắc, thì ra nhiều âm Thi như vậy, thật muốn một mồi lửa đốt sạch chúng nó, nhưng ở đáy biển, tôi căn bản không dùng sức được.”

“Năng lực tác chiến dưới nước của Anh Gà Đỏ, thậm chí không bằng âm Thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Tiếng Vân Mộng chợt vang lên.

Anh Gà Đỏ vẻ mặt chấn động quay đầu nhìn về phía cô gái nhỏ Thanh Hòa tộc, không ngờ cô gái nhỏ mặt mày thanh tú này, trong lòng thế mà lại là nhìn hắn như vậy.

Vẻ mặt Vân Mộng nhất thời có chút xấu hổ.

Lúc này, tiếng nhắc nhở ngắn ngủi của Hạ Thụ Chi Luyến nổ tung ở bên tai các đội viên: “Cẩn thận!”

Theo cô dứt lời, mấy vạn âm thi đứng lặng ở thềm biển, đầu thuyền đồng loạt nổi lên, giống như đàn cá sacdin, rậm rạp hướng bên trên lao đi.

Chúng nó có con mặc áo vải, có con khoác giáp trụ, nhưng đều rách mướp, hai tay không thấy bơi, dòng nước tự động đẩy nổi lên trên.

“Là âm thi giỏi kỹ năng bơi, khó chơi rồi…” Hạ Hầu Ngạo Thiên nhe răng trợn mắt, nhanh chóng nổi lên, kéo giãn khoảng cách.

“Các người lên chống đỡ đi, tôi tuy là nhân vật chính, nhưng tôi là Phương Sĩ không sở trường chiến đấu.”

Tiếng hắn vang lên ở trong tai nghe, mọi người cũng không phân rõ đây là ý niệm không chịu khống chế, hay là lời vô sỉ quang minh chính đại.

Âm Cơ hướng bên dưới đâm mạnh một cái, nhanh chóng lặn xuống, chủ động đón đầu âm thi, giây tiếp theo, âm khí mênh

mông từ trong cơ thể cô dâng trào ra, cô giờ khắc này, tóc đen váy đen phiêu diêu ở trong nước, tựa như nữ hoàng minh giới.

Âm Cơ khẽ hé môi thơm, phát ra tiếng rít chỉ có Trương Nguyên Thanh có thể nghe được.

Một vòng âm khí mênh mông khó có thể ngăn cản bùng nổ, như gợn sóng thổi quét bốn phương, nhất thời, các âm thi khống chế mạch nước ngầm ép tới kia đột nhiên cứng đờ, tiếp theo, giống như người máy đứt kết nối, nhanh chóng rơi xuống.

Mấy vạn âm thi rơi xuống, rất đồ sộ.

Đây là kỹ năng gì? ! âm thi không phải oán linh, cho dù là Thần Dạ Du, muốn giải quyết âm thi cũng phải dựa vào thủ đoạn vật lý… Trương Nguyên Thanh xem không hiểu, nhưng rất rung động.

“Giải quyết rồi? Đơn giản như vậy?” Thanh âm vui sướng của Anh Gà Đỏ vang lên.

Giống như vì đánh mặt hắn, các âm thi mặc giáp lộn xộn ngang dọc rơi xuống ở trên thềm biển, boong tàu kia đột nhiên “sống” lại, một lần nữa khống chế dòng nước nổi lên.

Thấy thế, Âm Cơ nhíu chặt lông mày.

“Những âm thi này cũng là một bộ phận của trận pháp, chúng nó chính là tòa đại trận kia ở đáy biển dưỡng ra, đại trận đáy biển sẽ cuồn cuộn không ngừng cung cấp âm khí cho chúng nó.” Hạ Hầu Ngạo Thiên không hổ là Học Sĩ, liếc một cái nhìn ra manh mối, “Muốn giải quyết đại quân âm thi, phá trận trước.”

“Vậy cậu mau mau phá trận đi.” Anh Gà Đỏ nhìn đại quân âm thi càng lúc càng gần, có chút nóng vội.

Kiến nhiều cắn chết voi, bọn họ lợi hại nữa, cũng sẽ bị đại quân âm thi quy mô lớn này xé thành mảnh vụn.

“Tôi đây không phải đang nhìn sao, đại trận này cực kỳ phức tạp, tôi cần thời gian.” Hạ Hầu Ngạo Thiên lơ lửng ở đỉnh đầu mọi người, mượn ánh sáng đạn lóa mắt, đánh giá cả tòa đại trận.

Hắn còn không quên điều binh khiển tướng: “Các người giúp tôi kéo dài thời gian, Âm Cơ cùng Tự Do Chi Ưng là chủ lực, Nguyên Thủy Thiên Tôn, mấy người đánh phụ trợ.”

Vừa nói, vừa lấy ra la bàn, cùng lúc đó, đôi mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên nở rộ ra hào quang, lấp lánh tỏa sáng, khí cơ lưu chuyển của toàn bộ đại trận đập hết vào đáy mắt.

Mà la bàn có thể phụ trợ hắn tìm được mắt trận.

Đám người Trương Nguyên Thanh chỉ có thể bất đắc dĩ đối địch. Tự Do Chi Ưng đáp xuống, dang hai cánh tay, vung mạnh một phát.

Trong nháy mắt, một vòi rồng đường kính mấy chục mét hình thành, lao vào trong đại quân âm thi, cuốn từng âm thi vào trong đó, cuốn về phía xa.

Ở đáy biển, Ôn Thần là vô địch, tác dụng Tự Do Chi Ưng có thể phát huy, thậm chí có thể sánh vai Âm Cơ cấp 6.

Nhưng số lượng âm thi quá nhiều, vẫn có vài đám âm thi mắt trắng tránh được vòi rồng cuốn đi, thành công phá vây đến phụ cận mọi người.

“Bốp! Bốp! Bốp!”

Vân Mộng ở trong nước biển uốn lượn bay múa, vung cái đuôi rắn thô to, quật nát từng âm thi.

“Cút cho lão tử!”

Anh Gà Đỏ một cú đấm đánh nổ âm thi lao tới, ánh lửa mãnh liệt chợt lóe rồi tắt.

Âm thi đó vỡ tung, trong cơ thể tuôn ra một mảng chất lỏng màu xanh lục sẫm màu, nhanh chóng dâng trào ở trong nước biển.

Hạ Thụ Chi Luyến tay cầm một cây đoản kiếm, mỗi một lần điểm ra, đều xuyên thủng đầu một âm thi.

“Khụ khụ.”

Anh Gà Đỏ bắt đầu kịch liệt ho khan, gương mặt nổi lên màu xanh đen, hắn đã trúng độc, trong cơ thể âm thi ẩn chứa cổ độc đáng sợ.

Chương 1167: âm Dương Chuyển Luân (2)

Phó bản nhiều người chính là như thế, thoạt nhìn tựa như là phó bản thần quái, thật ra cất giấu đặc điểm của các nghề nghiệp lớn.

“Là cổ độc!” Hạ Hầu Ngạo Thiên vẫn duy trì tư thái quan sát đại trận, lấy ra một cái hộp gỗ vuông vắn, “Tôi nơi này có Ích Độc Đan.”

Tự Do Chi Ưng lao tới như con cá, chộp lấy hộp gỗ, mở ra, đáy hộp trải lụa vàng đặt mười mấy viên thuốc to bằng quả trứng cút.

Cô vội vàng lấy ra một viên nuốt vào, ý niệm truyền âm:

“Tiếp được!”

Bấm tay bắn ra, viên thuốc như trứng chim cút, ở dưới nước biển bao bọc, linh hoạt tránh đi từng âm thi, đưa đến trước mặt các đồng đội.

Anh Gà Đỏ ăn vào viên thuốc, cảm giác thân thể không khoẻ nhất thời biến mất, bất đắc dĩ lại vãn hồi tôn nghiêm mắng: “Đáng chết, tôi ở dưới nước hoàn toàn không phát huy được chiến lực.”

Cũng may Hạ Thụ Chi Luyến và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biểu hiện thường thường, khiến trong lòng hắn có chút an ủi.

Một bên khác, Vân Mộng mở ra cái mồm như chậu máu, phun ra những dòng chảy đục màu xanh lục.

Dòng chảy đục này nhanh chóng khuếch tán ở trong nước biển, khoảng khắc, từng đám tảo biển sinh trưởng, tảo biển tựa như có ý thức, chủ động trôi về phía đại quân âm thi, mấy chục âm thi bị tảo biển cuốn lấy, giãy dụa rơi về phía đáy biển.

Giọng nói thanh thúy dễ nghe của Vân Mộng xuyên qua tai nghe vang lên: “Chúng nó có thể tịnh hóa chất lượng nước, yếu bớt độc tính, còn có thể vây khốn âm thi.”

Có một đám đồng đội tố chất cao, quả thật là một chuyện làm người ta thư thái. Trương Nguyên Thanh nuốt vào Ích Độc Hoàn, trong lòng cảm khái. Lúc này, hắn thấy các âm thi bị Tự Do Chi Ưng cuốn đi kia một lần nữa giết trở về.

Tự Do Chi Ưng trầm giọng nói:

"Chúng nó đã trở lại, Hạ Hầu Ngạo Thiên, anh tốt nhất nhanh một chút, bằng không chúng ta cho dù giết đến kiệt sức, cũng không giải quyết được nhiều âm thi như vậy."

Phóng mắt nhìn lại, đại quân âm thi dày đặc rậm rạp tựa như bèo, nhiều đếm không xuể, bơi tới tốc độ cao.

Âm Cơ và Tự Do Chi Ưng đồng thời nghênh đón, đột nhiên, hai cô lại ngừng lại, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn giành ở trước hai cô, chủ động đón đầu đại quân âm thi.

Hắn muốn làm gì?

Bị âm thi tinh thông kỹ năng bơi bao vây cũng không phải là đùa giỡn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, trở về!" Hạ Hầu Ngạo Thiên thân là nhân vật chính, xương sống của đoàn đội, việc nhân đức không nhường ai ra lệnh.

Trương Nguyên Thanh không để ý tới, vung tay ném chày Phục Ma nặng trịch, ngay sau đó, thi triển Thần Du, linh thể cường đại bám vào trên chày Phục Ma, khống chế nó bắn nhanh ra.

Tường Vi Máu quạt tứ chi, thủ hộ ở bên cạnh thân thể chủ nhân.

Chày Phục Ma hóa thành hào quang màu vàng nhạt bắn ra, mang theo bọt khí dày đặc, xuyên thủng một âm thi trước nhất, tiếp theo là hai con, ba con, bốn con. Một hơi xuyên giáp hơn ba mươi, sau đó chuyển hướng, tiếp tục xuyên giáp.

Từng âm thi thiêu đốt ánh lửa màu vàng nhạt rơi vào đáy biển, cũng không thể đứng dậy nữa.

Cái này… Nhìn thấy một màn này, đám người Vân Mộng, Tự Do Chi Ưng vẻ mặt sững sờ.

“Đáng chết, hắn có phải muốn đoạt sự nổi bật của mình hay không?” Ý niệm của Hạ Hầu Ngạo Thiên hóa thành giọng nói, quanh quẩn ở bên tai mọi người.

“Đáng chết, mình hoàn toàn thành bình vôi rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh như vậy sao, hắn rõ ràng mới tấn thăng Thánh Giả.” Anh Gà Đỏ lên tiếng chấn động theo sát sau đó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cường đại, sức sát thương hữu hiệu, khiến mấy vị Thánh Giả đều chấn động.

Đám âm thi này có thân thể có thể xưng mình đồng da sắt, đừng nhìn Vân Mộng cùng anh Gà Đỏ dễ dàng đánh nổ âm thi, thật ra mỗi một đòn, bọn họ đều đã dùng ra toàn lực.

Cho nên Tự Do Chi Ưng mới sẽ nói, cho dù giết đến kiệt sức cũng không giải quyết được đại quân âm thi.

Nhưng giờ phút này, sức sát thương Nguyên Thủy Thiên Tôn bày ra, làm bọn họ thấy được hy vọng đánh lâu dài.

Trương Nguyên Thanh nghe không được anh Gà Đỏ cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên lẩm bẩm, hắn khống chế chày Phục Ma, xuyên thủng ngực từng con âm thi, dưới khí sát phạt nhuộm đẫm, lệ khí trong lòng càng thêm sâu nặng.

Có hắn ở trong đại quân âm thi luồn lách như bướm lượn tiến công, áp lực của đám người Âm Cơ nhất thời nhẹ bớt, đều tự ứng phó âm thi lao tới phụ cận.

Thời gian lặng yên trôi qua, ngay tại lúc anh Gà Đỏ sắp kiệt sức, Hạ Hầu Ngạo Thiên kêu lên:

“Tìm được rồi, tìm được rồi, mắt trận ở hướng ba giờ của chúng ta, trên chiếc thuyền cột buồm gãy kia.”

Mọi người đồng loạt nhìn lại, thuyền gãy cột buồm có rất nhiều, nhưng thuyền hướng ba giờ, phù hợp điều kiện không nhiều.

Trương Nguyên Thanh giật mình, khống chế chày Phục Ma quay về, linh thể trở về thân thể, tiếp theo, hắn lấy ra một cây trường cung màu đỏ, lấy tinh huyết làm mũi tên, bắn về phía chiếc thuyền lớn nào đó ngoài trăm mét.

Chương 1168: âm Dương Chuyển Luân (3)

Mũi tên màu đỏ nhạt chuẩn xác trúng thân thuyền, cây cung này là chiến lợi phẩm của hắn ở trong phó bản giết chóc đạt được.

“Có phải nó hay không?” Ý niệm của Trương Nguyên Thanh chuyển hóa thành giọng nói.

“Đúng, chính là chiếc đó!” Hạ Hầu Ngạo Thiên đáp lại.

Lúc này, mọi người không chút do dự vung tứ chi, bơi về phía chiếc thuyền lớn kia.

Đại quân âm thi từ bốn phương tám hướng lao tới, ngăn chặn bọn họ, nhưng đều bị Trương Nguyên Thanh và Tự Do Chi Ưng thao túng dòng nước cuốn đi.

Sáu người thuận lợi đáp xuống trên boong tàu, đồng loạt hướng ánh mắt về phía trong khoang thuyền tối om.

Trương Nguyên Thanh cùng Âm Cơ là Thần Dạ Du, có thể nhìn thấu bóng tối. Hai người thấy trong khoang thuyền đọng bùn, một cái ghế thái sư cổ hương cổ sắc, có một ông lão mặc quan bào ngồi.

Lão để râu dê, sắc mặt trắng bệch, nhắm mắt, giống như là một cái xác mới, hoàn toàn khác với các âm thi bên ngoài bị nước biển ngâm phù thũng nát bét kia.

Quan bào trên người lão rách mướp, mơ hồ là màu tím, hoa văn thêu trên áo bào đã mơ hồ không rõ, khó phân biệt bộ dáng cụ thể.

Trên người lão tản ra âm khí tựa như thực chất, khiến Trương Nguyên Thanh thân là Tinh Quan tim đập nhanh từng đợt.

Trên đầu gối lão đặt một cái mâm tròn to bằng chậu rửa mặt, mặt mâm một nửa trắng, một nửa đen, ở giữa là một cái kim đồng hồ màu đỏ.

Đây là ai, Lục Tú Phu? Trương Thế Kiệt? Hay là quan viên khác? Trong lòng Trương Nguyên Thanh suy đoán.

Sau đó, ý niệm của hắn bị tai nghe chuyển hóa thành giọng nói, vang ở bên tai các đồng đội.

Cùng lúc đó, ý niệm của Âm Cơ vang lên:

“Vừa vặn đến tiêu chuẩn cấp 6, nó hẳn là không phải nhiệm vụ chủ tuyến của tôi. Là BOSS của một đội ngũ trước, giải quyết nó không khó.”

“Bàn xoay âm dương? Của tôi, cái này là của tôi.” Mắt Tự Do Chi Ưng nhìn chằm chằm bàn xoay, khó có thể khống chế ý niệm của mình.

“Mụ nội nó, chơi hắn.”

“Các ngươi nhìn thấy cái gì? Bên trong có âm thi phải không, tuyệt đối phải cẩn thận, hắn hoặc chính là mắt trận, hoặc là thủ hộ mắt trận, mau giải quyết hắn.” Tiếng lẩm bẩm của Hạ Hầu Ngạo Thiên ở trong tai hắn lên.

“A!”

Tiếng lẩm bẩm đột nhiên hóa thành kêu thảm, mọi người đột nhiên cả kinh, bỗng nhiên ngoái đầu nhìn, chỉ thấy ngực Hạ Hầu Ngạo Thiên bị một cái móng vuốt quỷ da thịt trắng bệch, móng tay đen sì xuyên thủng.

Cái móng vuốt quỷ kia nắm một trái tim đỏ tươi, chủ nhân của nó, là một nữ thi mặc áo trắng, tóc tai bù xù.

Đây là một nữ thi có được linh trí cực cao, trong chiến đấu vừa rồi, cô trước sau chưa xuất hiện, đợi mọi người tới khoang thuyền, cô mới ra tay tập kích kẻ lạc đàn, Hạ Hầu Ngạo Thiên thiếu sức chiến đấu nhất.

Theo tay quỷ rút ra, từng dòng máu tươi lớn từ lồng ngực hắn phun trào ra, như mực nước lan tràn ra.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vô lực rơi về phía đáy biển, sau đó bị âm thi xung quanh nối đuôi nhau bao phủ.

“Đừng để ý tôi, lão tử là nhân vật chính, là nhân vật chính…” Trong tai nghe, thanh âm dần dần thấp đi, im bặt mà dừng lại.

Mà lúc này, quan viên áo bào tím ngồi ngay ngắn ở trên ghế dựa cao mở đôi mắt trắng dã dọa người, lão chưa lập tức công

kích tiểu đội sáu người, mà là nâng lên cánh tay tái nhợt cứng ngắc, xoay kim đồng hồ trên bàn xoay.

Kim đồng hồ nhanh chóng xoay tròn, một đạo trận pháp bao phủ phạm vi bốn mươi mét nháy mắt thành hình, tựa như cái bát úp ngược, bao phủ đám người Trương Nguyên Thanh trong đó.

Nguy rồi! Trong lòng mọi người trầm xuống, lúc này, bất chấp sự sống chết của Hạ Hầu Ngạo Thiên.

"Lập tức giải quyết nó." Tiếng Âm Cơ hiếm thấy lộ ra vội vàng.

Thân thể cô tán loạn thành ánh sao như mộng ảo, hiện ra ở trước người quan viên áo bào tím, tay ngọc thanh tú nắm chặt một con dao găm đen sì âm khí lượn lờ, đâm về phía mi tâm âm thi.

Quan viên áo bào tím ngồi ở ghế thái sư không chút nhúc nhích, ở nháy mắt dao găm đâm tới, thân hình lão ngả về phía sau, từng dòng nước ngầm đẩy lão trôi về phía sau.

Bàn xoay âm dương "cạch" rơi xuống đất, kim đồng hồ xoay tròn tốc độ cao.

Âm Cơ cúi người muốn nhặt bàn xoay, nhưng bị một luồng lực lượng đánh văng. Cô nhíu mày, chỉ đánh bỏ qua khống chế đạo cụ này, chuyên tâm đối phó âm thi áo bào tím.

Dưới lụa đen, môi Âm Cơ khẽ mở, từng luồng Thái âm lực gào thét lao ra, hóa thành những làn gió âm, mười mấy linh phó lượn lờ lao về phía âm thi áo bào tím.

Trong một đợt tiếng quỷ khóc chui vào thân thể nó, tranh đoạt quyền chủ đạo thể xác.

Hai âm thi của Âm Cơ cất bước chân tỏ ra hơi loạng choạng, chạy về phía kẻ địch.

Âm thi áo bào tím khẽ gầm một tiếng trầm trầm, nước biển xung quanh bỗng nhiên nổ tung, mạch nước ngầm cuồng bạo tựa như đạn đạo nổ tung hình thành sóng xung kích, như bẻ gãy nghiền nát hủy diệt mọi thứ quanh mình.

Chương 1169: âm Dương Chuyển Luân (4)

Thân thuyền mục nát sụp đổ từng tấc, mảnh gỗ bay tứ tung. Hai âm thi của Âm Cơ đứng mũi chịu sào, bị từng tầng mạch nước ngầm trùng điệp đánh bay.

Đám người Hạ Thụ Chi Luyến chỉ cảm thấy ngực cứng lại, sóng nước đẩy ở trên người, đau đớn vô cùng, từng người "bắn bay" đi.

Cho dù là Ôn Thần Tự Do Chi Ưng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ mạch nước ngầm đáng sợ này ập tới.

Trương Nguyên Thanh cùng Âm Cơ thân hình tán loạn thành ánh sao như mộng ảo, độn về phía nơi xa, tránh được đợt "vụ nổ" này, vẫn chưa bị thương tổn.

Nhưng Trương Nguyên Thanh cảm ứng được Tường Vi Máu đã gãy xương ngực cùng xương sườn.

Chỉ là một đòn, đã tạo thành tổn thất không nhỏ đối với âm thi cấp 4.

Đáy nước rất nhiều đạo cụ đều không thể dùng, ví dụ như giày Hậu Thổ không thể nhảy lên, Quyền Trượng Sơn Thần không thể mượn dùng cỏ cây cùng địa thế, Kiếm Thuật Đại Sư Giày Hoạt Sạn những trang bị này cũng không dùng được.

Nghĩ đến người khác cũng là như thế, mà âm thi áo bào tím có được tính khống chế nước siêu mạnh, đáy biển là sân nhà của nó, bên tăng lên bên giảm xuống, cực khó đối phó.

Phải tìm một cơ hội sử dụng chày Phục Ma, một đòn tất sát… Trương Nguyên Thanh vội vàng đè tai nghe, "m Cơ chấp sự, chị nghĩ cách khống chế nó một lần, tôi nghĩ biện pháp xử lý nó."

Vừa dứt lời, âm thi áo bào tím đứng ở trên boong tàu trống trơn, bụng chợt phồng lên, trong miệng phun ra từng mảng lớn "mực nước", nhanh chóng lan tràn ra.

Trong mấy hơi thở, nước biển phạm vi mấy chục mét bị nhuộm thành đen sì.

Tầm nhìn lập tức bị che mắt, tầm nhìn không đủ hai mét, mặt khác, mực nước tựa như là một loại vật chất kịch độc có được tính ăn mòn cường độ cao, cho dù có nước biển pha loãng, vẫn khiến làn da mọi người bỏng rát như lửa thiêu.

“Cẩn thận tập kích!” Âm Cơ lên tiếng cảnh báo, lại nói: “Hạ Thụ, Gà Đỏ, hai ngươi tới gần tôi.”

Vừa dứt lời, bọn họ liền nghe thấy một tiếng kêu rên đau đớn, sau đó, nơi nào đó truyền đến sóng nước nhiễu loạn kịch liệt.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, đè tai nghe: “Ai? Ai bị tập kích?”

“Không phải tôi!” Anh Gà Đỏ lập tức đáp lại.

Âm Cơ giọng điệu ngưng trọng: “Hạ Thụ, Hạ Thụ…”

Cô liên tục gọi mấy lần, chưa được đáp lại, Hạ Thụ không rõ sống hay chết, trong lòng mọi người vô cùng nặng nề.

“Tôi có thể tịnh hóa chất lượng nước, nhưng cần thời gian.” Tự Do Chi Ưng trầm giọng nói.

“Không còn kịp rồi.” Tiếng Vân Mộng xuyên qua tai nghe truyền đến: “Nó đang lợi dụng nọc độc chia lìa chúng ta, sau đó lần lượt đánh tan. Tôi có thể cảm nhận được phụ cận có thân thể di động tốc độ cao, nhưng tôi không nhìn thấy nó, không nhanh chóng nghĩ cách giải quyết nó, kế tiếp chết là anh Gà Đỏ.”

Cô ngầm thừa nhận Hạ Thụ trở về linh cảnh rồi.

Là lỗi của mình, mình không nên lợi dụng Tinh Độn Thuật thoát đi, vừa rồi Hạ Thụ vẫn luôn đi theo bên cạnh mình, là mình vứt bỏ cô ấy… Cảm xúc Trương Nguyên Thanh lập tức nổ tung, lại ở một giây sau yên lặng.

Hắn bình tĩnh hướng các đồng đội truyền đạt ý niệm: “Vân Mộng, chỗ rong kia trước đó cô phun còn không?”

“Có, nhưng rong không đủ kiên cường dẻo dai, không quấn được nó, tịnh hóa chất lượng nước càng không có khả năng, cần thời gian rất dài.” Vân Mộng đáp lại.

“Cô đừng quản, có bao nhiêu phun bấy nhiêu!”

Vân Mộng nghe vậy, lập tức mở ra cái mồm như chậu máu, phun ra từng mảng dòng chảy đục màu xanh lục, vung vào nước biển ngàn vạn hạt giống.

Ở dưới "Người Làm Vườn" thúc đẩy, hạt giống nhanh chóng sinh trưởng, biến thành những đám tảo biển cứng cỏi, chậm rãi mấp máy xúc tu.

Trương Nguyên Thanh lập tức lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần, để đá quý xanh biếc ở đỉnh chóp sáng lên, kích phát công năng thúc giục, dị hoá của đạo cụ.

Vầng sáng xanh biếc khuếch tán từng vòng một, ánh sáng đảo qua, những cây tảo kia nhanh chóng sinh sôi nảy nở, phân liệt, cũng đạt được dị biến nhất định, xúc tu càng thêm kiên cường dẻo dai, màu sắc hiện ra đen sẫm.

Mà Vân Mộng thì cảm giác mình mất đi khống chế đối với tảo.

Không đến mười mấy giây, mảng hải vực bị âm Dương Chuyển Luân phong cấm này trôi đầy tảo biển tráng kiện màu đen.

Mượn dùng thực vật phản hồi, Trương Nguyên Thanh cảm ứng được kẻ địch bơi tốc độ cao trong "mực nước", không chút do dự thao túng tảo biển tiến hành quấn quanh.

Tảo biển không đâu không có thuận lợi cuốn lấy kẻ địch, lại ở một giây sau giật đứt, nhưng càng nhiều tảo biển hơn nối đuôi nhau mà tới.

Ý niệm Trương Nguyên Thanh quát: "m Cơ!"

Âm Cơ lập tức hiểu ý tứ của hắn, ngón tay búp măng hướng về phía sóng nước nhiễu loạn chỉ một cái.

Các linh phó quay chung quanh ở bên cạnh cô rít lên phóng đi, xuyên qua nước biển đen kịt, đến trước người âm thi áo bào tím đang ở trong tảo biển dây dưa gian nan bơi.

Các linh phó mang bản thân lần lượt lao vào trong cơ thể âm thi áo bào tím.

Chương 1170: âm Dương Chuyển Luân (5)

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh linh thể xuất khiếu, bám vào trong chày Phục Ma, bắn nhanh ra.

“Phốc!”

Hào quang màu vàng nhạt xuyên qua nước biển như mực đặc, đâm vào trán âm thi áo bào tím, một vầng hào quang màu vàng óng chói lòa bùng nổ ở đáy biển, ở dưới nước đen thấp thoáng, tựa như một vầng mặt trời đen.

Âm thi áo bào tím thiêu đốt lửa màu vàng nhạt, con ngươi màu trắng nhanh chóng ảm đạm, biến thành một xác chết trôi bị tảo biển quấn quanh.

“Xử lý nó chưa, xử lý nó chưa, Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu tử cậu thực trâu bò nha.” Anh Gà Đỏ vui sướng bất ngờ kêu to.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn còn rất có cảm giác an toàn…” Tiếng Vân Mộng nhỏ giọng nói thầm vang lên.

Sau đó là Tự Do Chi Ưng như trút được gánh nặng cảm khái: “Nếu có thể đào hắn đến Thiên Phạt thì…”

Ý niệm nhanh chóng dừng lại.

Giọng nói nhẹ nhàng của Âm Cơ bao phủ các đồng đội lẩm bẩm: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, xem xem Hạ Thụ Chi Luyến.”

Linh thể Trương Nguyên Thanh mang theo chày Phục Ma trở về thân thể, bằng vào tảo biển phản hồi, cảm giác được vị trí của Hạ Thụ Chi Luyến, ở dưới mạch nước ngầm thúc đẩy, tới bên cạnh cô.

Nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp lẳng lặng lơ lửng ở đáy biển, mắt trợn lên, vẻ mặt đọng lại ở trên mặt, môi đỏ mọng kiều diễm đã tái nhợt, khóe miệng cùng xoang mũi bám vào bọt khí nhỏ bé dày đặc.

Cô đã ngừng thở.

Lồng ngực của cô có một lỗ thủng, nửa trái tim còn sót lại không nhảy lên nữa.

Xin lỗi… Trương Nguyên Thanh nâng thân thể của cô, ánh mắt có chút ảm đạm.

Đột nhiên, con ngươi tĩnh mịch của Hạ Thụ Chi Luyến khẽ động, một mảng linh quang nhanh chóng lan ra, ngay sau đó, tiếng của cô xuyên thấu qua tai nghe truyền đến:

“So với xin lỗi, không bằng nghĩ cách cứu tôi trước. ‘Sống Lại’ của Mộc Yêu hình như không thể khiến tôi khởi tử hồi sinh, mau cứu tôi.”

Cô ấy còn sống? ! Trương Nguyên Thanh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo vừa kinh ngạc mừng rỡ vừa mờ mịt, không kịp hỏi nhiều, một tay đặt thân thể Hạ Thụ Chi Luyến ở bụng, một tay khác xoay Quyền Trượng Sơn Thần, đặt đá quý ở ngực của cô, kích phát công năng chữa trị của đạo cụ.

Ánh sáng xanh lục nhu hòa sáng lên, đánh thức sinh cơ trong thân thể này, tu bổ vết thương.

Nhưng còn chưa đủ, Hạ Thụ Chi Luyến bị vết thương trí mạng, đã vượt qua cực hạn của Quyền Trượng Sơn Thần, Kiếm Khách lại là nghề nghiệp phòng thủ thấp máu mỏng.

Cũng may trong ô vật phẩm của Trương Nguyên Thanh còn giữ một ống sinh mệnh nguyên dịch lúc phó bản giết chóc còn lại.

Ở sau khi Quyền Trượng Sơn Thần đánh thức sinh cơ của Hạ Thụ, hắn lập tức lấy ra ống tiêm, đâm vào tĩnh mạch cổ trắng như tuyết của Hạ Thụ Chi Luyến, tiêm vào nửa ống.

Thu hồi nửa ống sinh mệnh nguyên dịch, tiếp tục kích phát công năng chữa trị của Quyền Trượng Sơn Thần, phối hợp sinh mệnh nguyên dịch chữa thương.

Nửa trái tim trong lồng ngực nhanh chóng sinh trưởng, máu thịt tái sinh, đẩy nước biển ra, bao trùm trái tim, tiếp theo cơ thịt đỏ hồng mọc ra, lại bị một tầng mỡ bao trùm, cuối cùng mới là da thịt trắng nõn nhẵn nhụi.

Áo ba lỗ bó sát người Hạ Thụ Chi Luyến rách nát, không bọc được máu thịt tái sinh, một quả cầu thịt đầy đặn duyên dáng yêu kiều trắng trợn triển lộ ở trước mặt Trương Nguyên Thanh.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, cô lúc ban đầu chưa chú ý tới những chi tiết nhỏ không đáng kể này, thẳng đến khi liếc thấy ánh mắt nhìn trộm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mới đột nhiên phản ứng lại, vừa nâng tay che ngực, vừa từ trong lòng hắn giãy ra.

Trương Nguyên Thanh yên lặng cởi áo ngắn tay, nghiêng mặt, đưa qua.

Tiếng hai người hầu như đồng thời vang lên ở trong tai nghe:

"Xấu hổ quá!"

"Xấu hổ cái gì?" Anh Gà Đỏ bơi tới, vui vẻ nói: "Cô thế mà chưa chết, làm như thế nào vậy?"

Hạ Thụ Chi Luyến theo đề tài nói: "Tôi trước đó ngậm bảo châu sống lại của nghề nghiệp Mộc Yêu, các người biết đó, Mộc Yêu ở lúc gần chết, có một lần cơ hội sống lại. Nhưng thương thế của tôi quá nặng, đạo cụ cảnh giới Siêu Phàm không thể thật sự khởi tử hồi sinh, may có Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Như vậy à…"

"Cô thực sự gặp may mắn."

"Rất thông minh nha."

"…"

Tiếng lòng các đồng đội lần lượt vang lên.

Hạ Thụ Chi Luyến bỗng nhiên liếc lều trại dựng lên cao cao của Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, vẻ mặt có chút cổ quái, có chút ngoài ý muốn.

Cô trái lại không ngờ, mình lại có sức quyến rũ lớn như vậy.

"Thì ra sức quyến rũ của mình lớn như vậy?" Tai nghe mang ý tưởng của cô chuyển hóa thành giọng nói.

Không, cái này không quan hệ với cô, là trả giá của đạo cụ… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật, sau đó cũng bị tai nghe bán đứng.

"Hai người bọn họ đang nói tiếng lóng gì vậy?" Thanh âm hoang mang của Anh Gà Đỏ truyền đến.

Trương Nguyên Thanh đang muốn lấy lệ, chợt nghe Âm Cơ giọng điệu dồn dập: “m Dương Chuyển Luân.”

Đệch, còn có âm Dương Chuyển Luân, thiếu chút nữa quên cái này… Trương Nguyên Thanh biến sắc, hai chân đạp một cái, hướng về chiến thuyền trụi lủi bơi đi.

Chương 1171: Lưu Manh Bàn (1)

Vân Mộng, Hạ Thụ Chi Luyến, Tự Do Chi Ưng cùng anh Gà Đỏ theo sát sau đó, nhanh chóng bơi về phía chiến thuyền.

Mọi người đáp ở trên boong tàu, phát hiện âm Dương Chuyển Luân còn ở vị trí ban đầu, chưa bị “vụ nổ” khoa trương vừa rồi đẩy đi.

Lúc này, kim đồng hồ chuyển động đã cực kỳ thong thả, có xu thế dừng lại.

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm kim đồng hồ.

Rất nhanh, kim đồng hồ dừng lại, dừng ở nửa mặt màu đen.

Nhìn kim đồng hồ chỉ về phía khu vực màu đen, giờ khắc này, tâm tính mọi người nổ tung, ý niệm sôi trào, khó khống chế nữa:

“Đệch!”

“fuck!”

“Đậu phộng ~”

“Tại sao có thể như vậy, quá xui xẻo rồi nhỉ?”

“Tôi vừa mới nhặt về một cái mạng, phó bản cấp S quả thực là ác mộng.”

Thật không dễ gì giải quyết boss âm thi canh giữ ở chỗ mắt trận, không đợi bọn họ thở phào, lại đối mặt một đạo cụ đáng sợ.

“Ài…”

Ngay cả Âm Cơ suy nghĩ trong lòng không thể hiện ra ngoài cũng thở dài.

Anh Gà Đỏ vẻ mặt ‘mẹ kiếp’, đè tai nghe, “Màu đen, có phải cần trả lời vấn đề hay không?”

Mọi người nhìn về phía Âm Cơ che mặt.

Lúc này, ở dưới kỹ năng “kẻ tịnh hóa chất lượng nước” của Tự Do Chi Ưng liên tục ảnh hưởng, cùng với dưới tảo biển hấp thu, mực nước nồng đậm loãng đi hơn phân nửa, các đội viên nhìn thấy trong đôi mắt như nước mùa thu của Âm Cơ lấp đầy ngưng trọng.

Sự ngưng trọng này là lúc cô trực diện âm thi áo bào tím chưa từng có.

Ở trong mắt vị chấp sự cao cấp này của Thái Nhất Môn, uy hiếp của bàn xoay âm dương, tựa như so với âm thi áo bào tím còn lớn hơn.

“Nên nói tôi trước đó đã nói, tôi đối với đạo cụ này hiểu biết có hạn, không có bổ sung.” Âm Cơ khẽ lắc đầu, hướng các đồng đội truyền đạt ý niệm của mình.

Âm Dương Chuyển Luân là đạo cụ quan trọng của phân bộ Giang Hoài, hoặc là phẩm chất Chúa Tể, hoặc là cực phẩm cảnh giới Thánh Giả, tin tức loại đạo cụ quy cách này, đều là giữ bí mật.

Cô một chấp sự Thái Nhất Môn, không có khả năng biết được quá chi tiết.

Lúc này, trên bàn xoay âm dương, hiện ra một khung đối thoại chỉ có linh cảnh hành giả có thể thấy:

“Kim đồng hồ: Màu đen”

“Ghi chú 1: Trả lời vấn đề của bàn xoay, đáp đúng có thể một lần nữa xoay kim đồng hồ, tích lũy ba lần màu trắng, có thể giải trừ phong cấm. “

“Ghi chú 2: Kẻ đáp sai, chết!”

Khung đối thoại đọng lại mười giây, sau đó biến mất, một cái khung đối thoại mới bắn ra, treo ở trên bàn xoay.

“Vấn đề: Thứ cứng rắn nhất trên thế giới là?”

“Ghi chú: Mời đưa ra đáp án hai cái, cùng hai cái trở lên, mời trả lời ở trong ba mươi giây. Đếm ngược: 00: 29: 45”

Trương Nguyên Thanh vội vàng đè tai nghe, vội vàng hướng đồng đội truyền đạt ý niệm:

“Bây giờ ai cũng không được nói lời thừa, như vậy sẽ chỉ lãng phí thời gian, quy tắc thấy rồi chứ, ai có tự tin người đó lên, trong năm giây làm ra quyết định! Anh Gà Đỏ không được lên.”

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều chưa tỏ thái độ.

Vân Mộng nhìn quanh một vòng, vặn vẹo thân rắn tráng kiện bơi lên, tiếng của cô vang lên ở trong tai nghe:

“Tôi lên đi, Thú Vương có một lần cơ hội khởi tử hồi sinh.”

Thấy thế, người khác ít nhiều nhẹ nhàng thở ra.

Tiếng Vân Mộng chợt vang lên lần nữa, có chút thẹn thùng nói: “Nhưng tôi cấp hai đã bỏ học, tôi không biết đáp án.”

Lúc này, bên tai mọi người nổ tung tiếng kêu của Hạ Hầu Ngạo Thiên:

“Trình độ văn hóa thấp không sao, làm công cụ người tốt là được, bây giờ nhanh nói cho tôi biết, vấn đề là cái gì?”

“Cậu còn chưa chết? !” Anh Gà Đỏ bất ngờ “kêu” lên.

Vân Mộng cũng xoay đầu rắn, nhìn về phía sau, tuy “mực nước” đục ngầu che khuất tầm mắt, cô không có khả năng nhìn thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Trương Nguyên Thanh, Tự Do Chi Ưng cùng Âm Cơ làm ra động tác quay đầu tương tự, nhìn về phía vị trí Hạ Hầu Ngạo Thiên rơi xuống đáy biển.

Ba người này vẻ mặt tương đối bình tĩnh, không có bất ngờ.

“Anh cũng biết Phương Sĩ không am hiểu chiến đấu, phàm là có đầu óc, đều biết nên chuẩn bị đạo cụ giữ mạng, trị liệu. Đạo cụ Thổ Quái tôi vẫn có một chút, chỉ có một ống sinh mệnh nguyên dịch cũng dùng mất rồi. Được rồi đừng nói lời thừa nữa, nói cho tôi biết vấn đề.” Thanh âm Hạ Hầu Ngạo Thiên vô cùng bình tĩnh.

Gã này, thời khắc mấu chốt vẫn là rất đáng tin đấy… Trong lòng mọi người vừa dâng lên ý niệm này, liền nghe thấy trong tai nghe truyền đến Hạ Hầu Ngạo Thiên rít gào:

“Lũ chó này lũ chó này, nhìn bản nhân vật chính lâm vào hiểm cảnh, từ đầu tới đuôi đều không có một câu quan tâm, các người xong rồi, tôi muốn trục xuất các người khỏi đoàn nhân vật chính.”

Thanh âm im bặt mà dừng lại, tựa như là kịp thời kiềm chế ý niệm.

Nghe vậy, mọi người yên lặng mang ý niệm “đáng tin” kiềm chế lại.

Vân Mộng tốc độ nói cực nhanh nói một lần câu hỏi của bàn xoay.

Chương 1172: Lưu Manh Bàn (2)

Nghe xong, ý niệm của Long Ngạo Thiên dồn dập kêu to:

“Không đúng, vấn đề này không đúng, quá không rõ ràng rồi, đầu tiên là “thứ” từ này cũng quá không nghiêm cẩn, nếu hắn chỉ là vật chất trong thiên nhiên, vậy khẳng định là khối than, nếu là kim loại, đó chính là Crom, hợp kim mà nói chính là thép vonfram.”

“Ba chữ trên thế giới là chỉ thế giới hiện thực, hay bao gồm linh cảnh? Nếu bao gồm linh cảnh, vậy rất xin lỗi, tôi không biết, tôi chỉ có thể đoán có thể là món đạo cụ loại quy tắc nào đó của nghề nghiệp Thổ Quái.”

Nghe xong ‘Long Ngạo Thiên’ lẩm bẩm, trong lòng các đội viên rùng mình.

Mà lúc này, đếm ngược chỉ còn mười lăm giây.

“Vậy, vậy làm sao bây giờ, đáp án rốt cuộc là cái gì?” Hỏa Sư anh Gà Đỏ cuống lên xoay quanh tại chỗ.

Âm Cơ, Hạ Thụ cùng Tự Do Chi Ưng nhíu mày, .

“Vân Mộng, đáp án đầu tiên là khối than.” Đột nhiên, tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn quanh quẩn bên tai mọi người.

Đám người Âm Cơ lập tức nhìn qua.

Trương Nguyên Thanh giọng điệu bình tĩnh: “Không cần lo âu, cô có thể khởi tử hồi sinh, mạng này của cô là đang thử lỗi,

là đang thay chúng ta mò mẫm quy tắc đạo cụ."

Đoạn lời này của hắn, đã là nói cho Vân Mộng nghe, cũng là nói cho các đồng đội.

Nghe vậy, cảm xúc lo âu của các đội viên quả nhiên có chuyển biến tốt.

Vân Mộng nhanh chóng bơi về phía bàn xoay, nhưng đáy nước nói như thế nào? Cô thử đặt đuôi rắn lên trên bàn xoay, trong lòng đọc thầm hai chữ "khối than", giây tiếp theo, hai chữ khối than phác thảo ra ở trong "khung đối thoại".

"Vấn đề: Thứ cứng rắn nhất trên thế giới là?"

"Đáp: Khối than!"

Lúc này, cách đếm ngược kết thúc còn có tám giây.

Vân Mộng rút cái đuôi về, bất ngờ quay đầu nhìn về phía các đồng đội, "Đáp đúng rồi! ! Đáp án thứ hai là cái gì, mau mau mau, còn có sáu giây."

"Cái thứ hai thử xem đạo cụ nghề nghiệp Thổ Quái." Tiếng của Hạ Hầu Ngạo Thiên vang lên.

Không đợi hắn nói xong, ý niệm của Hạ Thụ Chi Luyến cường thế đánh gãy:

"Chăn Bông Kẻ Nhát Gan!"

"Vân Mộng, thử xem Chăn Bông Kẻ Nhát Gan, đây là đạo cụ loại quy tắc của một vị trưởng lão phân bộ chúng tôi, tránh ở trong chăn bông, có thể chống đỡ tất cả công kích trên đời."

Thời gian không nhiều, Vân Mộng vội vàng đặt đuôi rắn về bàn xoay, trong lòng đọc thầm:

"Chăn Bông Kẻ Nhát Gan."

Mọi người đều hướng ánh mắt về khung đối thoại trên bàn xoay, nín thở.

Chỉ thấy trong khung đối thoại chậm rãi hiện lên một hàng tin tức:

"Trả lời sai!"

Ngay sau đó, mặt đen của bàn xoay sáng lên hào quang sâu thẳm đen thùi, chiếu thẳng tắp ở trên thân rắn Vân Mộng.

“A!”

Vân Mộng bị ô quang bao phủ đau đớn gào rống, thân rắn kịch liệt vặn vẹo, cái đuôi vung loạn khắp nơi.

Vài giây sau, cô không nhúc nhích nữa, con ngươi dựng thẳng tối đen tràn ngập tĩnh mịch.

Cô đã chết.

Trương Nguyên Thanh vội vàng nâng cánh tay, mượn dùng năng lực điều khiển nước của Pháp Bào âm Dương, kéo thân thể dài hơn mười mét của Vân Mộng tới đây.

Vừa kéo được một nửa, thân thể mãng xà lớn vảy đen khẽ nhúc nhích, nhanh chóng sống lại.

Cô nhanh chóng bơi tới phía sau mọi người, truyền đạt ý niệm: “Đạo cụ thật đáng sợ, tôi, tôi không muốn thể nghiệm lần thứ hai.”

Thể nghiệm một lần nữa cô liền trở về về linh cảnh… Trương Nguyên Thanh nghĩ, sau đó bị tai nghe bán đứng, nhưng lúc này không có ai sẽ để ý hắn lẩm bẩm, bởi vì sức chú ý của mọi người, lại một lần nữa bị bàn xoay âm dương hấp dẫn.

“Vấn đề: Thứ cứng rắn nhất trên thế giới là?”

“Ghi chú: Xin đưa ra hai cái, cùng trên hai cái đáp án, mời trả lời ở trong ba mươi giây. Đếm ngược: 00: 29: 40”

Giờ khắc này, tâm tình các Thánh Giả vô cùng nặng nề.

“Lại, lại tới rồi!” Tự Do Chi Ưng sắc mặt khó coi, quay đầu nhìn về phía xa: “Hạ Hầu Ngạo Thiên, đáp án chính xác là cái gì?”

“Tôi, tôi cũng không biết.” Hạ Hầu Ngạo Thiên đáp lại, khí thế có chút yếu, hoàn toàn không có hào khí cùng tự tin của nhân vật chính.

“Sao cậu có thể không biết, cậu là Học Sĩ, cậu nếu không biết, chúng ta chẳng phải là chết chắc rồi?” Anh Gà Đỏ vừa vội vừa nóng nảy, hắn sắp không đè nén được cảm xúc của mình.

Âm Cơ nhíu chặt đôi lông mày thanh tú: “Có lẽ có thể lợi dụng một cái bug, Thần Dạ Du sau khi thi triển kỹ năng ‘Thần Du’, thân thể sẽ tiến vào trạng thái chết giả, trên bản chất, sinh

cơ thân thể là đoạn tuyệt, có lẽ có thể miễn dịch bàn xoay thương tổn."

"Quá mạo hiểm rồi." Hạ Hầu Ngạo Thiên phủ quyết đề nghị của cô: "Chết giả cùng chết thật là có khác nhau, nhỡ đâu nó trực tiếp rút ra đi sinh cơ trong cơ thể cô, cô cũng chỉ có thể làm linh phó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu không chỉ có thể trở về linh cảnh."

Âm Cơ nhíu mày không nói.

Lúc mọi người ở đây nóng vội lo âu, một ý niệm bị tai nghe chuyển hóa thành ngữ âm, quanh quẩn ở bên tai mọi người:

"m Cơ làm linh phó của mình, hê hê, nghe thực sự không tồi, mình còn chưa từng thấy cô ấy bộ dáng thế nào đâu, nhất định là người đẹp."

Chương 1173: Lưu Manh Bàn (3)

Đôi mắt đẹp của Âm Cơ hiện lên ý giận dữ, liếc về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, bên tai vang lên ý niệm không gián đoạn:

"A, có chút khó xử rồi, trưởng lão Hạ Thụ nói, hẳn là Cao Phong trưởng lão. Đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp Thổ Quái, độ cứng tuyệt đối không phải khối than có thể so sánh, cái này nói rõ đáp án không quan hệ với linh cảnh.

"Vậy chính là nói, đáp án là thứ trong thế giới hiện thực. Trừ khối than, thứ cứng rắn còn có kim cương, cùng với hợp kim vân vân. Lấy trình độ tri thức của Hạ Hầu Ngạo Thiên, vấn đề này không khó."

Nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn phân tích, mắt các đội viên sáng lên, mạch suy nghĩ trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Ý giận trong mắt Âm Cơ tan đi, chuyển thành suy tư.

Nếu là vật chất trong hiện thực, như vậy lấy dự trữ tri thức của 'Long Ngạo Thiên', nhất định có thể nghĩ ra đáp án, thậm chí, trong miêu tả của hắn lúc trước, đã đưa ra đáp án.

Vân Mộng thử lỗi vẫn là có thành quả.

Nhưng vào lúc này, bọn họ nghe thấy trong tai nghe truyền đến ý niệm của Nguyên Thủy Thiên Tôn:

“Không, không đúng, bị lừa rồi.”

Bị lừa rồi? Có ý tứ gì?

Mọi người đều nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hỏa Sư hấp tấp hỏi: “Cái gì bị lừa rồi, cái gì bị lừa rồi?”

Ý niệm của Anh Gà Đỏ cắt ngang suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh, hắn nhìn thoáng qua đếm ngược, lại nhìn về phía đồng bạn, bảo bọn họ đều chờ mong nhìn chằm chằm mình, lập tức truyền đạt ý niệm:

“Bản thân câu hỏi đã có vấn đề. Thứ cứng rắn nhất trên thế giới, dùng chữ ‘nhất’ này, lại yêu cầu nói ra hai đáp án.”

Mọi người ngẩn ra.

“Đúng vậy, đã là thứ cứng rắn nhất, vậy sao có khả năng có hai cái? Cho nên đây là cạm bẫy tư duy?” Hạ Hầu Ngạo Thiên truyền đến ý niệm, “Nhưng cái này lại có thể nói lên cái gì đâu, bản thân câu hỏi đã rất không nghiêm cẩn, cậu chỉ là lại phát hiện một chỗ không nghiêm cẩn.”

Đồng thời, trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên nói thầm bị tai nghe chuyển hóa thành giọng nói: “Gã này thế mà nháy mắt phân tích ra nhiều thứ như vậy, có chút lợi hại nha, không hổ là từng công phá hai lần cấp S phó…”

Ý niệm nhanh chóng kiềm chế.

“Chính anh không phải vừa nói sao, là cạm bẫy tư duy, lừa chính là anh loại người tri thức đầy mình này.” Trương Nguyên Thanh đi về phía bàn xoay:

“Tôi đại khái nghĩ ra rồi, nhưng bây giờ không kịp giải thích, quay về nói sau. Nếu tôi chết, vậy không cần phải nói nữa. Âm Cơ chấp sự, nhớ rõ luyện tôi thành linh phó, tôi còn chưa muốn trở về linh cảnh.”

Dứt lời, ở trong ánh mắt vừa chờ mong vừa lo lắng của Hạ Thụ Chi Luyến, đứng ở trước bàn xoay, đưa tay đặt ở trên bàn xoay.

Âm Cơ, anh Gà Đỏ, Vân Mộng, Tự Do Chi Ưng đồng loạt nhìn về phía khung đối thoại.

“Vấn đề: Thứ cứng rắn nhất trên thế giới là?”

“Đáp: Khối than! Nam sinh cấp ba!”

“Trả lời chính xác!”

Trả lời chính xác, nam sinh cấp ba? ! Nhìn nội dung khung đối thoại biểu hiện, các Thánh Giả mất đi biểu cảm, ánh mắt có chút sững sờ.

Sau đó, ý niệm sôi trào của các đội viên xuyên qua tai nghe vang lên:

“Nam sinh cấp ba? Cái này tính là đáp án gì, cái này tính là đáp án gì, tôi không phục, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đoạt nổi bật của tôi.”

“Gã này có chút thủ đoạn, đầu óc quá tốt rồi, có chút hâm mộ.” Đây là anh Gà Đỏ.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, chiến lực tạm thời không thể đánh giá, năng lực A+, sánh vai tuyển thủ hạt giống tổ chức Thiên Phạt bồi dưỡng, đáng giá lôi kéo, không thể phán đoán sánh vai hạt giống đỉnh cấp hay không?”

“Vì sao là nam sinh cấp ba chứ, vì sao?”

“Lưu Manh Bàn không tồi, Lưu Manh Bàn, mình cũng sắp quên mất tin tức này rồi, hắn lại nhớ rõ, khó trách bộ dáng hắn vừa rồi rất có nắm chắc.”

Chỉ có Âm Cơ kiềm chế rất tốt ý niệm, chưa lên tiếng.

“Hạ Thụ nói không sai, ba chữ Lưu Manh Bàn, thật ra đã nói cho chúng ta biết phong cách của bàn xoay, chính bởi vì như thế, các hành giả quan phương từng trả lời câu hỏi kia, mới xưng hô nó Lưu Manh Bàn.” Trương Nguyên Thanh lấy ra Vòng Cổ Kẻ May Mắn đeo lên, cúi người, vươn ngón tay động vào kim đồng hồ:

“Kế tiếp chính là tích lũy ba lần màu trắng, vẫn là tôi đến đi.”

Kim đồng hồ linh hoạt nhanh chóng xoay tròn, ở trong ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, chậm rãi dừng ở khu vực màu trắng.

Cái gì cũng chưa xảy ra.

Được cứu rồi!

Đây là tiếng lòng chung của mọi người.

Vòng Cổ May Mắn quả thực là thần khí khắc chế bàn xoay âm dương. Trương Nguyên Thanh tràn đầy tự tin vươn tay, lần thứ hai gạt kim đồng hồ.

Kim đồng hồ xoay tròn, chậm rãi dừng ở khu vực màu trắng.

Hoàn mỹ! Trương Nguyên Thanh tiếp tục xoay kim đồng hồ.

Một lần này, kim đồng hồ dừng ở khu vực màu đen.

Vẻ mặt hắn lập tức có chút cứng ngắc, đám người anh Gà Đỏ phía sau, như phản xạ có điều kiện lui lại mấy bước, một bộ tư thái bị chỉnh ra bóng ma tâm lý.

Chương 1174: Đưa ma (1)

“Là màu đen sao, lần này là vấn đề gì.” Hạ Hầu Ngạo Thiên đang bị đại quân âm thi bao vây nhiều lớp, thừa nhận từng lần công kích vội hỏi.

Khung đối thoại như máy chiếu 3D, hiện lên ở phía trên bàn xoay:

“Kim đồng hồ: Màu đen”

“Ghi chú 1: Trả lời vấn đề của bàn xoay, đáp đúng có thể một lần nữa xoay kim đồng hồ, tích lũy ba lần màu trắng, có thể giải trừ phong cấm.”

“Ghi chú 2: Kẻ đáp sai, chết!”

Mười giây sau, khung đối thoại mới bắn ra:

“Vấn đề: Trong thi từ ngươi biết, thứ rẻ nhất là cái gì?”

“Ghi chú: Mời trả lời ở trong ba mươi giây. Đếm ngược: 00: 29: 45”

Hạ Thụ Chi Luyến đè tai nghe:

“Vấn đề lần này là: Trong thi từ ngươi biết, thứ rẻ nhất là cái gì? Tôi là sinh viên khoa học vật lý, rất xin lỗi, không giúp

được gì. Hạ Hầu Ngạo Thiên, dựa vào cậu rồi."

Học Sĩ có bản lãnh đã gặp qua không quên được, cho dù Hạ Hầu Ngạo Thiên không phải chủ công thi từ ca phú lĩnh vực này, nhưng tuyệt đối là nhớ nhiều thi từ nhất trong người ở đây.

"Cái này con mẹ nó là câu hỏi gì vậy, Cái này con mẹ nó là câu hỏi gì vậy!" Hạ Hầu Ngạo Thiên nhịn không được nói tục, "Cái này so với một vấn đề trước còn không rõ ràng hơn, trả lời như thế nào?"

Oán giận xong, hắn lập tức truyền đạt ý niệm:

"Hoặc là công danh lợi lộc, hoặc là thiên hạ thương sinh."

"Từ xưa thi nhân làm thơ, lấy phỉ nhổ công danh lợi lộc cùng lo nước thương dân là chính, cái gọi là hưng vong dân chúng khổ, giai tầng bị thống trị vĩnh viễn là khổ."

"Nhưng đáp án này không đủ lưu manh." Anh Gà Đỏ bắt lấy trọng điểm.

Hạ Hầu Ngạo Thiên trầm mặc vài giây, đột nhiên trở nên hùng hổ, "Cho nên tôi nói vấn đề này đáp như thế nào đây, các người tự cầu nhiều phúc đi."

Đám người Âm Cơ lập tức hướng ánh mắt về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cảm giác vẫn là hắn đáng tin hơn.

Lúc này, đếm ngược chỉ còn 4 giây.

Liều mạng! Trương Nguyên Thanh cúi người đè lại bàn xoay, trong lòng đọc thầm đáp án.

"Vấn đề: Trong thi từ ngươi biết, thứ rẻ nhất là cái gì."

"Đáp: Y sơn tẫn*."

"Trả lời chính xác!"

Trả lời chính xác, thế này cũng được… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh co giật, quả nhiên là Lưu Manh Bàn.

Quay đầu nhìn lại, các đồng đội ngây ngốc ở nơi đó, một lần nữa bộ dáng hoài nghi cuộc đời.

Ánh mắt Âm Cơ cũng có chút dại ra.

Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, lần thứ tư xoay kim đồng hồ, kim đồng hồ màu đỏ xoay vù vù, như nguyện dừng ở khu vực màu trắng.

Khung đối thoại chợt biến mất, mọi người cảm giác cấm chế bao phủ ở xung quanh giải trừ, nước biển màu đen nhạt hướng về bốn phương tám hướng tan đi.

"Tốt lắm, làm tuyệt lắm, Nguyên Thủy Thiên Tôn." Anh Gà Đỏ phấn chấn siết chặt nắm tay vung vẩy.

"Hừ!" Tiếng hừ ngạo kiều đến từ nhân vật chính.

"Y sơn tẫn… Nguyên Thủy thật sự là, thật sự là…" Hạ Thụ Chi Luyến kiềm chế ý niệm.

"Lợi hại." Ý niệm của Âm Cơ chợt lóe rồi biến mất.

Bất ngờ qua đi, năm người ở đây không hẹn mà cùng nhìn về phía bàn xoay âm dương, ánh mắt nóng rực.

Trương Nguyên Thanh vội vàng cúi người nhặt lên bàn xoay, nhìn lại các đồng đội:

"Đạo cụ này thuộc về tôi, không có dị nghị chứ?"

Thấy các đồng đội không đáp lại, hắn nửa nói giỡn nửa nghiêm túc nhếch khóe miệng, bổ sung một ý niệm: "Có dị nghị thì xử lý các người!"

Không khí lập tức có chút cứng ngắc, hai bên giằng co vài giây, Hạ Thụ Chi Luyến bỗng đè lại tai nghe, truyền đạt ý niệm.

"Tôi không có ý kiến, nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúng ta ít nhất có một nửa số người sẽ tổn thất ở đáy biển, thậm chí có thể đoàn diệt. Dù sao tôi từ đầu tới đuôi đều không có cống hiến gì."

Nói xong, cô nhìn thoáng qua anh Gà Đỏ cũng không có cống hiến gì.

Lửa nóng trong mắt anh Gà Đỏ rút lui, dùng sức gãi đầu: "Bỏ đi bỏ đi, người ở phó bản lăn lộn, nghĩa khí quan trọng nhất mà, tôi cũng không có cống hiến gì, cậu tùy ý."

Âm Cơ chưa "nói chuyện", chỉ là khẽ gật đầu.

Trong lòng Tự Do Chi Ưng cực độ không cam lòng, loại đạo cụ công năng kỳ lạ đáng sợ này, ở cảnh giới Thánh Giả có thể xưng đại sát khí, muốn nói không đỏ mắt không khát vọng, đó là giả.

Nhưng cô làm chấp hành quan kinh nghiệm phong phú của tổ chức Thiên Phạt, hiểu được xem xét thời thế, chỉ có thể đè sự không cam lòng về bụng.

Vân Mộng muốn nói lại thôi, cô là có cống hiến, vì thử lỗi đặt vào một cái mạng.

Nhưng trước mắt chưa có ai nhắc tới chi tiết này, Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa như cũng quên mất cống hiến của cô, trong lòng Vân Mộng có chút ấm ức, lại không tiện gây ra nội chiến, chỉ có thể chịu đựng.

Lúc này, "tiếng kêu" của Hạ Hầu Ngạo Thiên phá ngang mọi người: "Giải quyết bàn xoay mà nói, thì mau giải quyết mắt trận. Tôi đã phế đi một món đạo cụ, cái này trong tay cũng sắp không chống đỡ nổi nữa, các người cái đám này ~"

Chương 1175: Đưa ma (2)

Âm Cơ ngoái đầu nhìn lại, nhìn thấy không phải Hạ Hầu Ngạo Thiên bị đại quân âm thi bao vây, mà là sau khi cấm chế giải trừ, ngàn vạn âm thi không có trở ngại nữa, bốn phương tám hướng bao vây bọn họ.

Phóng mắt nhìn lại, giống như đàn cá ăn thịt người khát máu.

Trương Nguyên Thanh không kịp xem xét tin tức của đạo cụ, nhanh chóng thu hồi âm Dương Chuyển Luân, lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần, tảo biển một lần nữa sáng lên gợn sóng nhộn nhạo ra, tảo biển lơ lửng ở xung quanh một lần nữa xảy ra dị biến, tạo thành một vòng lưới phòng ngự, hung hãn quấn quanh âm thi.

Nhưng cái này chỉ có thể thoáng ngăn cản âm thi.

"Nhanh phá hư mắt trận." Trương Nguyên Thanh thiếu công kích mang tính phạm vi thúc giục.

Mọi người cúi đầu nhìn chiến thuyền dài mười mấy trượng, liên tục nhíu mày.

Lúc này, anh Gà Đỏ vẫn luôn vô dụng tự đề cử mình: “Tôi đến xử lý, tranh thủ cho tôi ba phút.”

Chỉ thấy hắn linh hoạt bơi tới trên boong tàu, đưa tay hướng hư không chộp một cái, lấy ra một cái ba lô bộ đội màu xanh lục, cũng từ trong ba lô lấy ra một túi thuốc nổ hẹn giờ, cúi người lắp đặt ở trên boong tàu.

Sau đó, hắn bơi ra khỏi boong tàu, tới thân thuyền bên trái, làm tương tự lắp đặt túi thuốc nổ.

Đạo cụ này một lần có thể sản xuất chín túi thuốc nổ, thời gian phục hồi là 24 giờ, là đạo cụ uy lực lớn nhất của hắn trước mắt, nhưng khuyết điểm cũng rất nhiều, thích hợp nổ xác định địa điểm, mai phục, mà không phải đối địch trường thi.

Gặp mỗi giờ phút này, mình vô cùng thưởng thức lực phá hoại của Hỏa Sư… Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, vung Quyền Trượng Sơn Thần, “Phốc” một tiếng gõ nổ âm thi đột phá chướng ngại tảo biển, giương nanh múa vuốt lao tới.

Lúc này, phòng tuyến tảo biển tạo thành bị xé rách ra mấy lỗ thủng, âm thi lực lượng lớn vô cùng hơn nữa kỹ năng bơi thật tốt, như con cá chui vào, đội khuôn mặt trắng bệch phù thũng, nhe lợi đen sì, đánh về phía các Thánh Giả trong vòng.

Hạ Thụ Chi Luyến giáp với Nguyên Thủy Thiên Tôn, vung đoản kiếm sắc bén, chém đầu từng âm thi lao tới.

Dưới tình huống số lượng không nhiều, cô vẫn có thể ứng phó. Một khi đại quân âm thi xâm nhập vòng phòng vệ quy mô lớn, dày đặc rậm rạp, Kiếm Khách ở dưới nước liền tỏ ra trầy da tróc vảy, nhất định phải chết không thể nghi ngờ… .

Sau khi đau khổ chống đỡ ba phút, tiếng anh Gà Đỏ xuyên thấu qua tai nghe truyền đến:

“Mau lui! Tôi muốn dẫn nổ.”

Hắn từ trong ba lô lấy ra một cái điều khiển từ xa, ấn cái nút màu đỏ.

“Ầm!”

Đáy biển tối tăm sáng lên ánh lửa chói mắt, sóng xung kích cuốn theo mạch nước ngầm tàn sát bừa bãi, bẻ gãy nghiền nát

san bằng mọi thứ ven đường, bùn lầy lắng đọng lại ở trên thềm biển giống như bão cát bụi, bốc lên thành từng mảng.

Thuyền chìm vốn dựa theo quy luật nhất định sắp đặt, bị mạch nước ngầm khủng bố cuốn bay, va chạm lẫn nhau, thân thuyền mục nát sụp đổ, mảnh gỗ bay tứ tung.

Ở trong một mảng hỗn loạn, Trương Nguyên Thanh ở trần thân trên ôm lấy nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp, đồng thời đeo miếng hộ tâm đã sớm lấy ra lên ngực.

Ánh sáng yếu ớt màu vàng sáng lên, dựng lên một mảng khu vực an toàn. Hạ Thụ Chi Luyến thình lình bị đàn ông ôm lấy, theo bản năng dựng bàn tay muốn đẩy, sau đó biết Nguyên Thủy Thiên Tôn là đang bảo hộ mình, kịp thời thu lực, bàn tay mềm mại vô lực chống lên bộ ngực cường tráng của hắn.

Mạch nước ngầm hỗn loạn mà cuồng bạo duy trì gần nửa phút, mới chậm rãi bình ổn.

Hạ Thụ Chi Luyến vội đẩy ra Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn trái nhìn phải, để che giấu sự xấu hổ nho nhỏ trong lòng.

“Mọi người đều không sao chứ?” Trương Nguyên Thanh đè lại tai nghe, kêu gọi đồng đội.

Thần Dạ Du có thể nhìn thấu bóng tối, nhưng nhìn không thấu dòng chảy đục ngầu hỗn loạn.

“Trận pháp đã phá, có thể quay về mặt biển rồi.” Tiếng Âm Cơ từ trong tai nghe truyền đến, người khác thì chưa có hưởng ứng.

Không biết là bị thương nặng, hay đánh mất tai nghe.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Hạ Thụ Chi Luyến, chỉ vào đỉnh đầu, làm ra động tác tay nổi lên, sau đó hai chân đạp một cái, nhanh chóng nổi lên.

Hai chân Hạ Thụ Chi Luyến gắt gao khép lại, như mỹ nhân ngư vung thân dưới, vòng eo thon săn chắc vặn vẹo, chân vịt sinh ra lực đẩy thật lớn, tốc độ cũng không chậm hơn Trương Nguyên Thanh.

Hai người rất nhanh lao ra khỏi khu vực tràn ngập bùn lầy, thấy Âm Cơ cũng xuyên ra khỏi dòng chảy đục ngầu, phiêu dật tao nhã.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu quan sát, nước đục vụ nổ bốc lên bao phủ khu vực phạm vi mấy chục mét, cũng không ngừng mở rộng, ở rìa khu vực này, trôi nổi hỗn độn âm thi thân thể phù thũng.

Chúng nó hoặc đứng chổng ngược, hoặc đặt ngang, tựa như lá khô hỗn độn nổi ở trong nước.

Sau khi khí cơ trận pháp hủy hoại, đám âm thi này đã biến thành thi thể thật sự, đánh mất linh tính.

Chương 1176: Đưa ma (3)

Ba người chờ đợi một lát, chợt thấy "canh đục" dâng trào, Tự Do Chi Ưng dáng người hơi béo nhanh chóng lao ra, hội hợp với đội viên.

Cô chưa bị thương, chỉ là tai nghe ở trong mạch nước ngầm cuồng bạo do vụ nổ nhấc lên đánh mất, rơi ở đáy biển.

Ngay sau đó, một con mãng xà lớn vảy đen chui ra, thân hình uốn lượn bơi, như con diều bơi tới.

Năm người hội hợp, đợi vài phút nữa, mới chờ được anh Gà Đỏ, nhưng trước sau không thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên.

"Hạ Hầu Ngạo Thiên đâu?" Trương Nguyên Thanh vừa truyền đạt ý niệm, vừa hướng đồng đội mất đi tai nghe khoa tay múa chân.

Anh Gà Đỏ xem hiểu ý tứ của hắn, chỉ chỉ đáy biển, làm một cái động tác cắt cổ lè lưỡi, tỏ vẻ Hạ Hầu Ngạo Thiên quá nửa GG rồi.

Hạ Thụ Chi Luyến thì chỉ chỉ mặt nước: "Hắn chưa bị vụ nổ ập tới, có thể đã chạy về mặt biển."

Đây là thật sự mang chúng ta trục xuất khỏi đoàn nhân vật chính? Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một tiếng, tán đồng ý kiến của Hạ Thụ Chi Luyến.

Sau khi trận pháp phá hư, âm thi liền đánh mất linh tính, khốn cảnh của Hạ Hầu Ngạo Thiên giải trừ, lại không ở trong phạm vi vụ nổ công kích, không có khả năng gặp ngoài ý muốn…

Một tiếng cũng chưa nói đã một mình rời khỏi, nói rõ là tức giận rồi. Gã này vẫn là kẻ lòng dạ hẹp hòi.

Chờ bùn lầy bốc lên bước đầu lắng đọng lại, nước biển đục ngầu, nhưng tầm nhìn rõ ràng hẳn lên, Trương Nguyên Thanh đè tai nghe:

"Chúng ta đi thuyền rồng nơi đó xem một chút."

Phối hợp động tác tay, chỉ chỉ thuyền rồng trung tâm thuyền chìm.

"Đi làm gì?" Anh Gà Đỏ giữ truyền thống tốt đẹp có thể hỏi thì hỏi, tuyệt không tự mình suy nghĩ.

"Căn cứ phỏng đoán của tôi, một đám linh cảnh hành giả trước quá nửa là đã kích hoạt nhiệm vụ ẩn, cho nên mới toàn quân bị diệt. Nơi bọn họ kích phát nhiệm vụ ẩn, hoặc là thuyền rồng, hoặc là đảo Nhai Sơn." Trương Nguyên Thanh nói ra ý nghĩ của mình:

"Nhiệm vụ chủ tuyến của bọn họ là bài trừ trận pháp, giải quyết những âm thi này, cho nên tôi cảm thấy khả năng chỗ thuyền rồng che giấu nhiệm vụ lớn hơn nữa. Quái vật Âm Cơ chấp sự cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên cần đối phó, hẳn là ngay bên dưới."

Nghe vậy, Tự Do Chi Ưng không chút do dự nổi lên, bày tỏ thái độ.

Cô không muốn mạo hiểm vì nhiệm vụ của người khác.

Anh Gà Đỏ chỉ chỉ đáy biển, lại chỉ chỉ mình, dùng sức xua tay, theo Tự Do Chi Ưng mà đi.

Khác với Tự Do Chi Ưng không muốn mạo hiểm, hắn quả thật là lực bất tòng tâm, trên đất liền Hỏa Ma xoạc trời xoạc đất xoạc không khí, đáy biển Hỏa Ma lại chỉ có phần chổng mông.

"Hạ Thụ, cô đi lên trước." Trương Nguyên Thanh truyền đạt ra ý niệm, lại nhìn về phía mãng xà to lớn do dự, chỉ chỉ mặt biển.

Vân Mộng nhẹ nhàng thở ra, uốn éo xoay người, bơi về phía mặt biển. "Nguyên Thủy, anh cẩn thận." Cô uyển chuyển đong đưa cái mông tròn cùng eo nhỏ, kéo hai chân, quạt ra bọt khí dày đặc, như mỹ nhân ngư bơi lên.

Trương Nguyên Thanh nhìn theo các đồng đội rời đi, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía cô gái thành thục lụa đen che mặt: "Chúng ta đi xuống đi."

Âm Cơ nhẹ nhàng gật đầu, dẫn đầu lao người xuống, váy đen xõa ra, Trương Nguyên Thanh thấy hai cái chân ngọc đong đưa dưới làn váy, như ẩn như hiện.

Hắn lập tức thu hồi ánh mắt, quạt tứ chi lặn xuống, mạch nước ngầm ở xung quanh người dâng trào từng tầng, lấy cái này trợ lực.

Vụ nổ cũng chưa lan đến bên này, thuyền rồng lẳng lặng nằm ngang ở thềm biển.

Rất nhanh, hai người đáp xuống ở đầu thuyền rồng, trên boong tàu trải một tầng bùn mềm thật dày, Trương Nguyên Thanh cùng Âm Cơ giẫm bùn mềm trắng mịn tiến lên, rất cẩn thận.

Phía sau để lại hai chuỗi dấu chân một lớn một nhỏ.

Chiếc thuyền rồng này tương tự cũng là chiến thuyền, mà không phải dùng để tiêu khiển giải trí, lầu chỉ có hai tầng, trong khoang thuyền u ám yên tĩnh, cũng phủ kín một tầng bùn nhão mỏng manh, tùy ý có thể thấy được một ít binh khí, cái bàn đặt ngang.

Không có đồ cổ tranh chữ, bình phong rèm màu các thứ như trong tưởng tượng. Hai người tiến lên một lúc, đồng thời dừng bước, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Nơi đó có một cái giường mềm dài hai mét, trên giường có một bé trai bảy tám tuổi nằm, hắn mặc quan bào màu đỏ, cổ áo cùng tay áo thêu viền thành màu đen.

Hai tay bé trai giao nhau đặt ở bụng, nằm thẳng tắp. Tiểu hoàng đế kia của Nam Tống? Trương Nguyên Thanh nhìn Âm Cơ một cái, người sau tựa như hiểu ý tứ của hắn, chủ động tiến lên, tới bên giường, sau khi nhìn kỹ, thanh âm nhẹ nhàng từ trong tai nghe vang lên:

"Không phải âm thi."

Trương Nguyên Thanh lúc này mới tiến lên, cùng cô đứng ở trước giường, "Tôi nhớ rõ trong hải chiến Nhai Sơn, cũng tiểu hoàng đế nhảy xuống biển là Lục Tú Phu, âm thi áo bào tím

trước đó giải quyết kia quá nửa là hắn, bây giờ tiểu hoàng đế cũng ở nơi này, cô cảm thấy BOSS cuối cùng của phó bản là cái gì?" …

Chương 1177: Đưa ma (3)

Âm Cơ khẽ lắc đầu: "Không biết."

Cô hơi nghiêng đầu, một đôi mắt đẹp lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn, "Vì sao tới giúp tôi? Nếu nơi này có BOSS, lấy cấp bậc của tôi, dữ nhiều lành ít."

Trương Nguyên Thanh không nhìn cô, tiếp tục quan sát thi thể tiểu hoàng đế, ý niệm đáp lại:

"Nếu tôi không giúp cô, còn có ai có thể giúp cô, trông cậy vào tên Phương Sĩ phế vật kia? Mọi người đều là người quan phương, là đồng bạn cùng chiến hữu trời sinh, ở trong loại phó bản nguy hiểm này, mạo hiểm vì đồng đội không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?"

Đoạn lời này của hắn là ẩn giấu tm Cơ nho nhỏ, mục đích là tranh thủ hảo cảm của Âm Cơ, bước đầu đạt thành hữu nghị với cô.

Mà tính cách Âm Cơ lạnh nhạt, với người nào cũng xa cách, nếu nói một ít lời ái muội miệng ba hoa, sẽ chỉ làm cô phản cảm, sau đó càng thêm xa cách.

Nhưng loại trả lời này đứng ở trên tầng diện đạo nghĩa cùng tổ chức, trong giải quyết việc công lại lộ ra hương vị nhân tình, nhất định có thể tranh thủ hảo cảm của cô.

Ở phương diện kết giao người với người, Trương Nguyên Thanh rất có kinh nghiệm. Quả nhiên, đôi mắt tựa như ánh nước mùa thu kia của Âm Cơ lập tức trở nên ôn hòa, "Đa tạ!"

Trương Nguyên Thanh đang muốn đáp lại, nhưng trước sau nhìn chằm chằm thi thể tiểu hoàng đế, hắn khẽ "Ồ" một cái, cúi người, lật thân thể đồng tử lại.

Chỉ thấy chỗ sau gáy tiểu hoàng đế vỡ ra một lỗ thủng, dọc theo xương sống kéo dài tới trong quan bào.

Âm Cơ ngẩn ra một phen.

Trương Nguyên Thanh xé rách quan phục trên người tiểu hoàng đế, rốt cuộc thấy rõ "vết nứt" sau lưng, từ sau gáy kéo dài mãi đến xương cụt, tựa như ve lột xác.

Nằm ở trên giường chỉ là một cái xác đã lột, chân thân đi đâu rồi?

Hai người nhìn nhau một cái, vẻ mặt lặng yên ngưng trọng.

Đại khái có vài giây trầm mặc, Âm Cơ hít sâu một hơi: "Trước rời khỏi nơi này, quay về mặt biển."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, bỏ lại thể xác, cùng Âm Cơ nửa đi nửa bơi rời khỏi khoang thuyền, hai người thao túng dòng nước, nhanh chóng nổi lên.

"Ào!"

Đồng loạt phá sóng mà ra.

Lúc này, trong thiên địa một mảng trong trẻo, bình minh buông xuống. Thuyền xe bỏ neo ở cách đó không xa, lay động theo sóng, trên boong tàu rõ ràng có năm vị đồng đội đứng.

Trương Nguyên Thanh cùng Âm Cơ đồng thời hóa thành ánh sao như mộng ảo, đáp xuống ở trên boong tàu.

"Xem ra các người chưa gặp nguy hiểm." Hạ Thụ Chi Luyến cười khẽ nói, sau đó bổ sung nói: "Có phát hiện gì?"

Trương Nguyên Thanh tháo tai nghe, vứt cho Hạ Hầu Ngạo Thiên lòng dạ hẹp hòi, mang phát hiện trong thuyền rồng nói cho các đồng đội.

"Quái vật kia đã ở đảo Nhai Sơn." Hắn nhìn đường nét hải đảo nơi xa, làm ra phán đoán.

Tự Do Chi Ưng biến sắc, liền nói ngay:

"Tôi sẽ không đi đảo Nhai Sơn, đại bộ phận nguy cơ trong phó bản đều đã giải trừ, chỉ còn một con boss, cái này không phải nhiệm vụ chủ tuyến của chúng ta, không cần thiết đi chịu chết."

Nghe vậy, anh Gà Đỏ, Vân Mộng cùng Hạ Thụ Chi Luyến lộ ra vẻ mặt do dự.

Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Hầu Ngạo Thiên biến đổi, vừa kinh ngạc vừa giận dữ, quật cường ngẩng cao đầu:

“Bản nhân vật chính cũng chưa từng trông cậy vào các người đám vai phụ này, nhưng các người cũng quá không nghĩa khí rồi. Tôi cùng Âm Cơ ở đáy biển chiến đấu hăng hái đẫm máu, thay các người giải quyết nỗi lo ở sau, các người quay đầu liền bán hai người tôi?”

Tự Do Chi Ưng sớm bỏ qua kiên trì đối với ngoại ngữ, cười lạnh phản bác:

“Đừng nói quang minh lỗi lạc như vậy, mọi người cùng nhau vào phó bản, ai cũng không phải vì ai.”

Cô nhìn ba người bọn Vân Mộng một cái, giọng điệu mang theo chút mê hoặc, “Mọi người tấn thăng đến cảnh giới Thánh Giả không dễ dàng, đều có người nhà bạn bè, dựa vào cái gì đi chịu chết vì nhiệm vụ của hai người? Trước đêm nay, tôi cũng không biết cậu đúng không?”

Cô đây là muốn kéo bè kết phái.

Một đoạn lời có lý lẽ có chứng cứ, chọc thẳng lòng người, anh Gà Đỏ và Vân Mộng vẻ mặt không do dự nữa.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tức nghiến răng nghiến lợi, mà Âm Cơ từ đầu tới cuối đều không nói chuyện, nhưng lông mày thanh tú tinh xảo nhíu lại.

Lời của Tự Do Chi Ưng tuy không sai, nhưng trong phó bản gặp phải loại cái gai này, thật sự là một nhân tố không ổn định, làm không tốt sẽ đoàn diệt, không. Một khi đội ngũ ở nơi này mỗi người đi một ngả, vậy kết quả chỉ có đoàn diệt… Ở sau khi phát hiện thi thể tiểu hoàng đế khác thường, Trương Nguyên Thanh gần như đã hiểu rõ phó bản.

Trên mặt Hạ Thụ Chi Luyến mang theo do dự, “Nguyên Thủy, cậu nghĩ thế nào?”

Anh Gà Đỏ và Vân Mộng không khỏi nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn. Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn chằm chằm hắn, Âm Cơ trước sau thái độ lạnh nhạt trông lại, ánh mắt ngầm có ý chờ mong.

Trong bất tri bất giác, Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng hành động cùng năng lực của mình, ở trong đội ngũ lấy được uy vọng nhất định.

Chương 1178: Đưa ma (4)

Trương Nguyên Thanh chưa trực tiếp đáp lại vấn đề của Hạ Thụ Chi Luyến, làm một hành động khiến mọi người khó hiểu. Hắn lấy ra ba tấm Phá Sát Phù, nói:

"Vân Mộng, vừa rồi ở đáy biển không kịp nói, đây là bồi thường của tôi đối với cô, chúng nó đủ để xứng với cống hiến cô làm ra ở trên thu phục bàn xoay."

Vân Mộng tâm tính hồn nhiên vừa kinh ngạc vừa mừng, chút ấm ức nho nhỏ kia trong lòng nhất thời tan thành mây khói. Cô tò mò đưa tay tiếp nhận Phá Sát Phù, nói:

"Đây là bùa? Là vật phẩm tiêu hao nhỉ? Ừm, có công năng gì?"

Trương Nguyên Thanh giải thích:

"Ẩn chứa Nhật chi thần lực cấp Chúa Tể, không có tính công kích gì, nhưng có thể tịnh hóa tất cả ảnh hưởng xấu, nhưng ở phương diện tịnh hóa cổ độc hơi yếu, đối với oán linh có thương tổn trí mạng."

Sóng mắt long lanh của Vân Mộng đột nhiên tỏa sáng, như chứa những vì sao.

Tịnh hóa tất cả ảnh hưởng xấu, loại bùa này quả thực là khắc tinh của Kẻ Say Rượu… Tự Do Chi Ưng nhìn chằm chằm ba tấm Phá Sát Phù, khó nén sự hâm mộ.

Anh Gà Đỏ chậc chậc liên thanh, thầm nhủ Nguyên Thủy Thiên Tôn thật hào phóng, có mấy căn nhà rồi vậy?

Chờ Vân Mộng vui vẻ thu hồi lá bùa, Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm Tự Do Chi Ưng, nói:

"Nếu bây giờ giải tán, vậy chúng ta nhất định đoàn diệt."

Tự Do Chi Ưng vẻ mặt khinh thường, hiển nhiên là không tin lời hắn.

“Nói như thế nào?” Anh Gà Đỏ hỏi.

…

Bốn rưỡi rạng sáng, sắc trời tảng sáng.

Đang mùa hè, nửa tiếng nửa trời sẽ sáng, xe hơi màu đen lái qua con đường yên tĩnh, xuyên qua khu trung tâm hành chính phồn hoa.

Nơi này trải rộng trung tâm mua sắm, văn phòng, ban ngày dòng người như dệt cửi, tình hình giao thông ùn tắc, nhưng đến buổi tối, lại tỏ ra trống trải tĩnh mịch, không nhìn thấy bóng người.

Trừ ánh sáng đèn đường, từng tòa nhà cao tầng tập thể lặng im, cửa sổ tối om, không có chút ánh đèn.

Xe hơi dừng đỗ ở ngoài một quán đồ Tây sát đường, cả con phố, chỉ có quán ăn này còn sáng đèn, cửa mở ra, tựa như vẫn đang buôn bán.

Cửa xe mở ra, một chiếc giày da bóng lộn bước ra, ngài Bill mặc âu phục rất vừa người bước ra khỏi xe, đứng ở bên đường, ánh mắt nhìn chăm chú vào bên trong quán ăn đồ Tây.

Tiếp theo, hắn nhìn quanh, xác nhận không có người, bỏ lại xe hơi, tiến vào bên trong quán ăn đồ Tây.

Vừa mới bước vào quán ăn trang trí xa hoa, hắn liền ngửi thấy một hương vị nồng đậm.

Trước cái bàn vuông ở vị trí trung bộ quán ăn, có một người đàn ông mặc âu phục thuần màu đen, đeo mặt nạ bạc che nửa mặt, tay cầm dao nĩa, cúi đầu cắt một phần bít tết tomahawk* loại nhỏ.

“Rất đúng giờ, ngồi, bít tết làm xong rồi.” Người đàn ông chưa ngẩng đầu, chỉ chỉ phần bò bít tết tomahawk loại nhỏ đối diện.

Ngài Bill chậm rãi tiến lên, kéo ghế dựa cao ra ngồi xuống, cùng nhau dùng bữa với người đàn ông.

“Ăn nhiều bít tết như vậy, vẫn là thịt bít tết Ribeye Úc dry-aged* phù hợp khẩu vị của tôi nhất.” Người đàn ông ăn từng miếng từng miếng bít tết, một bộ dáng như quỷ chết đói đầu thai.

Nết ăn của ngài Bill tao nhã hơn rất nhiều, nói:

“Hội trưởng, ngài tính xử lý ra sao câu lạc bộ Tửu Thần? Nếu ngài không muốn ra tay, tôi có thể bàn bạc với Ngũ Hành minh, để bọn họ cho phép cao tầng công hội đến Tùng Hải thay ngài xử lý việc này.”

“Những lão già đó đã quá quen thuộc với câu lạc bộ Tửu Thần, quen đến hiểu tận gốc rễ, ngược lại không đánh nhau được. Muốn đối phó đám tửu đồ kia, phải không ra bài theo lộ số, đánh bọn hắn một cái không kịp trở tay.” Người đàn ông buông dao nĩa, chỉnh lại âu phục màu đen trên người mình, nói: “Xem, đây là cái gì?”

Bill thực chờ đợi hội trưởng giảng giải chiến thuật ngẩn ra một phen, hắn phát hiện mình luôn theo không kịp mạch suy nghĩ nhảy nhót của vị hội trưởng này, thử nói:

“Bờ ngực rộng lớn của ngài?”

Người đàn ông lắc lắc ngón tay: “Ngực của tôi khẳng định rất rộng, cô gái xinh đẹp từng nép vào nơi này như chim nhỏ đều nói như vậy, nhưng tôi bảo ông xem là âu phục, âu phục thuần màu đen, tôi ngày hôm qua cố ý mua.”

u phục? Bill chưa hiểu.

Người đàn ông bất đắc dĩ nói: “Ông là một quý ngài, đáng tiếc không đủ hài hước. u phục thuần màu đen chỉ có hai trường hợp mới có thể mặc, một là hôn lễ, một là lễ tang.”

Chương 1179: Phó Thanh Dương: Tên rác rưởi này! ! (1)

Bill rốt cuộc đã hiểu, bất ngờ lại chờ mong nói:

“Hội trưởng, ý tứ ngài là, ngài muốn đích thân đưa ma cho bọn họ? Ngài biết bọn họ ở nơi nào sao, cần thuộc hạ hỗ trợ không?”

Người đàn ông chưa trả lời, chậm rãi ăn một miếng bít tết cuối cùng, sau đó mới cười nói:

“Nhiệm vụ của ông chính là đưa bọn họ tới đây, hơn nữa hoàn thành cực kỳ ổn.”

Ngài Bill chợt kinh hãi, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, không biết khi nào, đèn đường bên đường tắt hết, trong quán ăn ánh đèn sáng tỏ, ngoài nhà hàng, tối đen tĩnh mịch.

Mình bị câu lạc bộ Tửu Thần theo dõi? Cái này, có thể giấu được cảm giác của mình, ít nhất là cấp Chúa Tể… Trong lòng ngài Bill rùng mình, nhưng chưa quá mức kinh hoảng.

Thậm chí trong nháy mắt nghĩ ra mạch lạc toàn bộ sự kiện, câu lạc bộ Tửu Thần mặt ngoài hạ thấp ẩn núp, thực ra sớm âm thầm theo dõi hắn, có lẽ ở lúc ngày đó gặp tập kích, hắn đã bị theo dõi.

Những Kẻ Say Rượu muốn thông qua hắn tìm được hội trưởng, mà hội trưởng sớm dự đoán được, hôm nay lần gặp mặt này, là hội trưởng đang lợi dụng hắn câu cá.

Chọn ở khu trung tâm hành chính rạng sáng, chính là cho rằng phụ cận không có nhà dân, cho dù xảy ra chiến đấu, cũng sẽ không ngộ thương người thường, không cần lo lắng vấn đề điểm đạo đức hết sạch.

“Bít tết còn ăn không?”

Hội trưởng đeo mặt nạ bạc nửa mặt đột nhiên chỉ chỉ khay đồ ăn trước mặt Bill, nơi đó có nửa phần bít tết hắn ăn thừa.

Giờ là lúc nào rồi, ông còn có tâm tư chú ý bít tết? Linh hồn nhỏ bé trong thân thể ngài Bill đang rít gào, mặt ngoài khúm núm:

“Không, không ăn nữa…”

Hội trưởng gật gật đầu, một tay bưng lên khay đồ ăn, một tay đè bả vai Bill.

Mắt Bill hoa lên, phát hiện mình đã tới ngoài nhà ăn, phóng mắt nhìn lại, cả khu trung tâm hành chính một mảng tối đen, như là bị người ta cắt đứt nguồn điện.

Hội trưởng ngẩng đầu, nhìn về phía sân thượng tòa nhà văn phòng chéo đối diện, không chút để ý nói:

“Chỉ ngươi một tên Chúa Tể sao? Còn có viện binh hay không, nếu có ma đi ra, trời sắp sáng rồi, ta phải mang bữa sáng cho vợ.”

Bill vội ngẩng đầu, thấy đỉnh tòa nhà văn phòng cao trăm tầng, có một bóng dáng cao lớn đứng đó, đó là một ông lão dáng người khôi ngô, trên cổ lão quấn khăn vuông in hoa, đầu đội một cái mũ che mép rộng chóp cao, chóp mũ lõm xuống phía dưới, rìa lộ ra tóc bạc.

Bên đùi quần bò buộc một cái bao súng, một khẩu súng ngắn nòng lớn màu bạc cắm ở trong bao.

Khuôn mặt hắn thô ráp, hốc mắt lõm sâu, bên miệng có một vòng râu màu bạc.

“Cao Bồi Locke?”

Bill khẽ biến sắc.

Làm Thánh Giả của công hội Thương Nhân, hắn theo bản năng đọc ra danh hiệu vị Chúa Tể này, Cao Bồi Locke, một trong ba đại Chúa Tể đỉnh phong của câu lạc bộ Tửu Thần.

Đạo cụ chủ yếu của hắn là một khẩu súng ngắn, nghe nói, chỉ cần người bị hắn nhắm, đều sẽ chết ở dưới súng.

Đạn của hắn đã bắn là trúng, từng phát bắn đoạt mạng người ta, cho dù là Chúa Tể cùng cảnh giới, đối mặt nòng súng tối om, cũng chỉ có nước bị đánh.

“Đương nhiên không chỉ có ta.” Lão cao bồi trên sân thượng nói: “Ba người chúng ta đều đến đây.”

Dứt lời, Bill nghe thấy con đường bên trái truyền đến tiếng giày cao gót khẽ vang, theo tiếng nhìn lại, một bóng người cao gầy yểu điệu chậm rãi đến.

Đây là một người phụ nữ cực kỳ diễm lệ, đi giày cao gót 10 cm, mặc quần da màu đen, áo khoác da loại ngắn, khóa kéo áo khoác phanh ra, lộ ra thân hình như rắn nước cực kỳ gợi cảm xinh đẹp, cùng với bộ ngực đầy đặn bị áo ngực màu trắng bao bọc, cấp bậc phạm quy.

Cô có một mái tóc ngắn màu nâu, gọn gàng nhanh nhẹn, xách một cái thùng rượu loại nhỏ, con ngươi màu xanh lục nhạt men say mông lung, quyến rũ mê người.

Tửu Quỷ Fanny… Da đầu ngài Bill phát tê.

So sánh với Cao Bồi Locke, tên tuổi Fanny kém hơn một ít, nhưng cái này không phải nói cô không mạnh, mà là người cũng như tên, Fanny là Tửu Quỷ, không phải đang uống rượu, chính là uống say ngủ.

Cô rất ít gây chuyện, bởi vì ở trong cảm nhận của vị nữ tửu quỷ, trừ rượu, mọi thứ trên thế gian đều không đáng giá nhắc tới.

Một câu Tửu Quỷ Fanny thích nhất là 'Xưa nay thánh hiền đều tịch mịch, chỉ có người uống để lại tên", nghe nói, cô đi đến nơi nào cũng phải đọc một câu, để thể hiện phong cách của mình.

Trong các tổ chức lớn, sự tích liên quan cô cực ít, một lần nổi tiếng nhất là, vài năm trước Tửu Quỷ Fanny lưu lại nửa tháng ở một trấn nhỏ, uống say như chết, hơi thở cô thở ra làm người cả trấn nhỏ say không còn biết gì hôn mê, gây thành tai họa thật lớn.

Tửu Quỷ Annie bởi vậy điểm đạo đức mất sạch, vị trí công bố, gặp cao tầng các tổ chức hợp pháp lớn đuổi giết, cuối cùng không thể không trốn vào nơi cấm kỵ của giáo hội Vực Sâu, tự mình phong ấn, mới may mắn nhặt về một cái mạng.

Chương 1180: Phó Thanh Dương: Tên rác rưởi này! ! (2)

"Khà khà khà…"

Tiếng cười lạnh từ phía bên phải truyền đến, Bill quay đầu nhìn, một mảng bóng ma không biết xuất hiện khi nào, hắn khoác áo choàng màu đen, bọc thân thể rất kín kẽ.

Mũ trùm áo choàng buông xuống, không thấy rõ mặt.

Đây chính là 'Kẻ Hỗn Loạn Wright'… Bill gian nan nuốt ngụm nước bọt. Vì đối phó hội trưởng, ba vị Chúa Tể đỉnh phong của câu lạc bộ Tửu Thần dốc toàn bộ lực lượng.

"Xưa nay thánh hiền đều tịch mịch. Chỉ có kẻ uống để lại danh."

Fanny dùng phát âm trọ trẹ ngâm một câu thơ, sau đó phối hợp nâng thùng rượu uống một ngụm, giọng cô mềm mại đáng yêu, mang theo một tia khàn khàn:

“Ngài hội trưởng, người yên ổn ở lại phương đông, chúng ta sẽ không làm khó dễ ngươi, cần gì tham dự đến trong tranh đấu của câu lạc bộ cùng công hội Thương Nhân chứ.”

Người đàn ông âu phục thuần màu đen lưu luyến một phen ở trên dáng người nóng bỏng của Fanny, tặc lưỡi nói: “Vì ngươi có thể vượt qua nửa Trái Đất tới gặp ta, cô em xinh đẹp” .

Đôi mắt men say mông lung của Fanny ngẩn ra, cường điệu nói: “Ta là đến giết ngươi.”

“Các ngươi không hiểu!” Hội trưởng vuốt ve mặt nạ bạc trên mặt, mỉm cười nói: “Lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh đã ứng nghiệm, chiến tranh hợp pháp cùng tà ác sắp toàn diện khai hỏa, ta không thể chỉ lo thân mình nữa.”

Vị hội trưởng này lại có ngoại ngữ lưu loát như vậy.

“Không cần nói lời thừa với hắn, ra tay.” Lão cao bồi Locke rút ra súng ngắn nòng lớn, điểm xạ đoàng đoàng hai tiếng.

Bill còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy phía sau truyền đến hai tiếng nổ vang, mờ mịt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau hắn và hội trưởng xuất hiện hai cái hố.

Đã xảy ra cái gì? Hắn có chút mờ mịt, trong lúc nhất thời chưa phản ứng lại.

Nhưng rất nhanh, hắn đã biết.

Viên đạn của Cao Bồi Locke ở nháy mắt nổ súng, đã trúng bọn họ. Viên đạn bình thường có đường đạn, cần bay đi, mà viên đạn của Cao Bồi Locke hoàn toàn ngược lại, đây là một loại điên đảo đối với quy tắc. Là kỹ năng của Kẻ Say Rượu cấp Chúa Tể.

Cho nên đạn của Locke chưa từng bắn trượt.

Mà hội trưởng dễ dàng hóa giải công kích của Cao Bồi Locke, hội trưởng sử dụng là kỹ năng thương hiệu của nghề nghiệp Hư Không —— Tiềm Hành!

Hơn nữa là Tiềm Hành cấp bậc chuyên tinh, dễ dàng chế tạo ra hiệu quả tương tự "Giày Hoạt Sạn".

"Cùng nhau ra tay!"

Kẻ Hỗn Loạn Wright khoác áo choàng màu đen vươn tay phải, tay phải hắn hoàn toàn là điên đảo, lòng bàn tay hướng lên, mu bàn tay hướng xuống, tựa như búp bê trẻ con lắp sai.

Cái tay điên đảo kia dùng sức nắm chặt.

Trong nháy mắt, thế giới điên đảo, bầu trời ở dưới, mặt đất ở trên, tất cả cảnh vật xung quanh đều xuất hiện hỗn loạn, vặn vẹo.

Bill váng đầu hoa mắt, theo bản năng muốn thi triển kỹ năng thoát đi, lại phát hiện mình quên phương thức sử dụng kỹ năng.

Trơ mắt nhìn nòng súng lão cao bồi phun ra ánh lửa, nhìn Tửu Quỷ Fanny hướng về bọn họ phun ra một ngụm rượu mạnh.

Lúc này, hội trưởng ném bít tết trong tay về phía Kẻ Hỗn Loạn Wright, cười nói:

"Đừng đánh đánh giết giết, chúng ta làm ăn một vụ thế nào, ta bán bít tết cho ngươi, ngươi bán kỹ năng cho ta, ta cảm thấy rất có lời."

Theo câu này vừa dứt, thế giới điên đảo hỗn loạn nháy mắt phục hồi như cũ.

Bill thấy hội trưởng vươn tay phải, hướng tới Cao Bồi Locke phố đối diện, ra sức nắm chặt.

"Đoàng đoàng!"

Thân thể Cao Bồi Locke vỡ tung, nổ thành ba đoạn.

Quy tắc điên đảo, hắn bị viên đạn mình bắn ra đánh trúng.

Hội trưởng không nhìn thân tàn của Cao Bồi Locke, giơ lên thùng nhỏ loại nhỏ trong tay, hứng rượu phun đến.

Làn sương rượu thu hết vào trong thùng. ~~

Thùng rượu của Fanny không biết từ khi nào, bị hội trưởng 'vặt' mất.

“Trả lại cho ta!” Men say trong mắt Fanny lập tức tiêu tán, chạy hùng hục đến.

“Trục xuất!” Hội trưởng giơ tay, búng ngón tay ‘Tách’.

Một giây sau, cô gái diễm lệ đã lao đến trước mắt biến mất không thấy.

“Trục xuất, trục xuất!” Hội trưởng liên tục búng vang ngón tay hai cái, Kẻ Hỗn Loạn Wright cùng thân tàn của Cao Bồi Locke trước sau biến mất.

Nhưng rất nhanh, ba vị Chúa Tể đỉnh phong xuất hiện lần nữa, bọn họ điên đảo quy tắc, quay về đô thị lớn phồn hoa.

Cao Bồi Locke càng khôi phục nguyên dạng, chết mà sống lại.

“Trục xuất!”

“Trục xuất!”

“Trục xuất!”

Hội trưởng liên tiếp không ngừng búng vang ngón tay, ba vị Chúa Tể đỉnh phong lần lượt quay về đô thị lớn, nhưng lại lần lượt bị trục xuất.

Trường hợp lâm vào một loại giằng co quỷ dị mà buồn cười.

Không biết qua bao lâu, sau một lần trục xuất nữa, ba vị Chúa Tể đỉnh phong không xuất hiện nữa.

Ngài Bill nhìn quanh bốn phía, vừa kinh hỉ vừa sùng bái: “Hội trưởng, ngài trục xuất bọn họ đến nơi nào rồi?”

“Không biết, ném bừa ngẫu nhiên mà thôi.” Hội trưởng cầm thùng rượu lên uống một ngụm, thân thể lảo đảo một trận, nhe răng trợn mắt nói: “Rượu thực con mẹ nó nặng.”

Hắn tùy tay ném đạo cụ cấp Chúa Tể này, tựa như ném rác, nói:

“Bill, trò hay vừa mới mở màn thôi.”

Chương 1181: Phó Thanh Dương: Tên rác rưởi này! ! (3)

Ngài tự mình xem kịch vui đi, có thể đưa tôi đi không? Bill vừa nghe, liền biết sự tình chưa kết thúc, như con gà con dựa sát hội trưởng, ánh mắt cảnh giác nhìn lung tung chung quanh.

Lúc này, hắn đã phát hiện khác thường, bóng đèn đường bên đường, không biết từ khi nào thay đổi, hướng lên bầu trời.

Cũng thay đổi phương hướng còn có đèn xanh đèn đỏ, camera giám sát.

Loại biến hóa này vẫn đang lặng yên tiến hành, theo thời gian gia tăng, biến hóa dần dần tăng lên, nhà cao tầng san sát, cây cối xanh hoá, xe đỗ đúng hướng… các thứ, đều xuất hiện bẻ cong trình độ nhất định.

Nhà lầu nghiêng, cỏ cây chổng ngược, xe lật nghiêng, thùng rác lơ lửng ở giữa không trung.

Mà ở trong trời đêm thâm thúy, một tòa thành thị giống như đúc dâng lên, giống như một thế giới trong gương.

Hai thành thị chậm rãi giao dung, cuối cùng ngay cả bầu trời cũng đã biến mất. Bill nhìn quanh, dưới chân là con đường bằng phẳng, đỉnh đầu cũng là con đường bằng phẳng, hắn tung người nhảy, có thể nhảy đến sân thượng một tòa cao ốc, mà bên cạnh là một tòa nhà văn phòng nghiêng, hắn có thể đi ở trên tường, như giẫm trên đất bằng.

“Thế Giới Vặn Vẹo!”

Bên tai truyền đến tiếng của hội trưởng: “Đạo cụ loại quy tắc của vị ông chủ lớn kia, chậc chậc, Bill, chúng ta chạy không thoát rồi. Tôi vừa rồi thử, truyền tống vô dụng. Chờ hai thế giới hoàn toàn dung hợp, thân thể chúng ta sẽ vặn vẹo, tử vong, trở về linh cảnh.”

“Vậy… làm sao bây giờ?” Bill sắc mặt trắng bệch.

“Có thể đối phó đạo cụ loại quy tắc, đương nhiên là đạo cụ loại quy tắc.” Hội trưởng cười ha ha, “Bill, cho ông xem một chút đạo cụ tầng cấp cao nhất của nghề nghiệp Hư Không!”

Khi nói chuyện, dưới chân hai người nở rộ ra một luồng hào quang màu vàng óng, tiếp đó mặt đất nứt ra, một cây non màu vàng phá đất chui ra, nhanh chóng sinh trưởng.

Trong khoảnh khắc, nó trưởng thành một cây to che trời cao trăm trượng, thân nó tráng kiện, cành lá sum xuê, tán cây tầng tầng như lọng.

Ở giữa cành lá tươi tốt treo những món đạo cụ phát ra ánh sáng vàng rực, đao súng kiếm kích hồ bình trang sức phục trang đồ điện đồ trang điểm chừng mấy trăm món.

Cái cây thần này vừa ra, hai thế giới dung hợp dừng lại, giống như kẹt bánh răng.

Trái tim Bill điên cuồng đập thình thịch, sinh ra khát vọng cùng hâm mộ mãnh liệt, DNA thương nhân đã động.

Hắn si ngốc nhìn cái cây thần treo đầy đạo cụ này, trong lúc nhất thời quên mình người đang ở hiểm cảnh.

"Hừ!"

Trong hư không chỗ cao vô tận truyền đến một tiếng hừ lạnh.
~~

Ngay sau đó, Thế Giới Vặn Vẹo một lần nữa vận chuyển, hạ xuống từng tấc một, cái cây thần chống đỡ hai thế giới này, thì từng chút một nứt gãy, đạo cụ treo đầy tán cây nổ tung từng món một.

Thế Giới Vặn Vẹo cũng nứt ra vết nứt dạng thủy tinh.

Hai món đạo cụ loại quy tắc đều đã xuất hiện tổn hại.

Bill vẻ mặt đau lòng, quay đầu, thấy hội trưởng cũng đau lòng khóe miệng run rẩy.

"Ngươi còn muốn đợi tới khi nào?" Hội trưởng quát.

Vừa dứt lời, toàn bộ thế giới chấn động ầm ầm, một đạo kiếm quang xuyên qua trời đất, thế như sao băng xuyên thủng mảng thế giới này, trong trời đất, chỉ còn cầu vồng trắng xóa.

Mắt Bill đau xót, nhắm mắt lại, huyết lệ cuồn cuộn.

Hắn đã mù.

Chỉ là nhìn thoáng qua luồng ánh sáng đó, đã bị kiếm khí đốt mù mắt.

Bên tai truyền đến tiếng vang lớn vô số khối thủy tinh vỡ vụn, ngay sau đó, hắn cảm giác bả vai trầm xuống, đó là hội trưởng

dẫn hắn tiến vào Tiềm Hành.

Đạo kiếm quang huy hoàng kia đâm thủng Thế Giới Vặn Vẹo, đồng thời cũng đâm xuyên qua cây thần.

Thế Giới Vặn Vẹo ầm ầm tan vỡ, mà đạo cụ treo trên cây thần hóa thành mưa sao băng dày đặc, hướng về bốn phương tám hướng bắn đi, biến mất ở phía chân trời.

"Cái đệch!" Nhìn các đạo cụ kia bay rải rác vào trong trời đất, hội trưởng biến sắc hẳn.

"Đáng chết!" Trong hư không truyền đến ông chủ lớn của câu lạc bộ Tửu Thần quát lên giận dữ.

"Thất thủ rồi…"

Cuối cùng là một giọng nói cao ngạo lạnh lùng uy nghiêm, lại không mất đi sự dịu dàng dễ nghe.

…

Bình minh.

Phó Thanh Dương bị một đợt tiếng điện thoại dồn dập đánh thức, hắn đứng dậy xuống giường, tới bên bàn, cầm lấy điện thoại di động.

Màn hình biểu hiện, người gọi tới là Cẩu trưởng lão.

Phó Thanh Dương nhận cuộc gọi, "Ngài rất ít sáng sớm đã gọi điện thoại cho tôi."

Cẩu trưởng lão giọng điệu ngưng trọng: "Đã xảy ra chuyện."

"Phản mai phục thất bại?" Phó Thanh Dương hỏi.

"Thành công rồi, nhưng gây ra vấn đề lớn hơn nữa." Cẩu trưởng lão nói: "Nguyên soái đã đánh nát Cây Vạn Bảo của vị hội trưởng kia, hơn trăm món đạo cụ phân tán bên ngoài."

Phó Thanh Dương ngây người một phen, hắn lập tức ý thức được tính nghiêm trọng.

Tất nhiên sẽ chế tạo ra một đám người 'siêu năng lực', những người siêu năng lực này là không chịu điểm đạo đức ước thúc. Thử nghĩ, người bình thường bỗng nhiên đạt được siêu năng lực, sẽ làm cái gì? Vi phạm pháp lệnh!

Chương 1182: BOSS (1)

Mà có một số đạo cụ có ý thức của mình, chúng nó thậm chí không cần ai nắm giữ, tự mình sẽ căn cứ đặc tính, ảnh hưởng sinh vật xung quanh.

Dựa theo luật nhân quả của điểm đạo đức, những tội nghiệt này, sẽ do người khởi xướng gánh vác —— nguyên soái, hội trưởng cùng ông chủ lớn của câu lạc bộ Tửu Thần.

Ba vị Bán Thần này, ở tương lai không lâu, sẽ bị linh cảnh truy nã.

Theo cơ chế cấp bậc càng cao, treo thưởng càng cao, tỷ lệ đại khái, Bán Thần cả thế giới đều sẽ đến Tùng Hải săn giết bọn họ.

"Đồ rác rưởi này!" Phó Thanh Dương nghiến răng nghiến lợi:

"Tôi đã sớm nói, kiếm khí cô ta sát tính quá nặng, sức phá hoại đã đạt tới đỉnh phong, kế tiếp nên từ dương chuyển âm, thu liễm mũi nhọn."

Cả ngày chỉ biết ăn đồ ngọt đọc truyện tranh.

Rác rưởi!

Cẩu trưởng lão thấp giọng nói:

"Bây giờ không phải lúc oán giận, tổng bộ thông báo chúng ta, lập tức động viên tất cả nhân lực, sưu tập các đạo cụ phân tán bên ngoài, thừa dịp trước khi điểm đạo đức của nguyên soái mất sạch, giải quyết xong chuyện này. Năm phút đồng hồ sau, đại trưởng lão tổ chức hội nghị thập lão, cậu chuẩn bị một phen."

Nếu không thể thuyết phục, đội ngũ bọn họ sẽ tan vỡ ở trong một ý niệm.

Ở dưới ánh mắt sáng quắc của các đồng đội nhìn chăm chú, trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng.

Hắn hiểu Vân Mộng, anh Gà Đỏ còn có Hạ Thụ Chi Luyến băn khoăn, mọi người đều có người nhà bạn bè, đều không muốn chết, không cần thiết vì nhiệm vụ của người khác đi chơi đùa với tính mạng.

Huống hồ mọi người cũng không quen biết, chỉ là cùng nhau vào cái phó bản, không chừng sau khi trở về hiện thực còn có thể lẩm bẩm một câu: Tên ngu ngốc này, chơi gà vãi, lần sau đừng để ta ghép với loại đồng đội này nữa.

Tự Do Chi Ưng chính là lợi dụng tâm lý này xúi giục lòng người, để đội ngũ lâm vào cục diện bế tắc giải tán. Tuy nói tiếc mạng sợ chết là thường tình con người, nhưng loại cái gai dẫn dắt tiết tấu này rất hỏng việc.

Chúng ta trước phân tích một lần chiến lực chênh lệch, Âm Cơ là cấp 6, Hạ Hầu Ngạo Thiên là cấp 5, mà boss lớn bọn họ phải đối phó đoàn diệt một đội sáu người cấp 4, Âm Cơ chấp sự cô có thể làm được không?" Trương Nguyên Thanh nhìn về phía người đẹp váy đen.

Thật ra là đội bảy người, nhưng hắn không thể nói, bởi vì ở trong ghi chép của quan phương không có người thứ bảy.

Âm Cơ khẽ lắc đầu: "Cái này phải xem sáu người là nghề nghiệp gì, có đạo cụ gì? Còn phải cân nhắc hoàn cảnh địa lợi các loại nhân tố. Tôi có lẽ có thể làm được, có lẽ không thể."

Trương Nguyên Thanh gật đầu, thu hồi ánh mắt nhìn về phía mọi người:

"Nói cách khác Âm Cơ chấp sự khẳng định không phải đối thủ của quái vật đó, mà Hạ Hầu Ngạo Thiên lại là một tên bình vôi*."

"Sao tôi lại là bình vôi rồi?" Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt không phục, vừa muốn tranh cãi, lại nghĩ tới Nguyên Thủy Thiên Tôn là phe mình, rất bất đắc dĩ nhịn: "Cậu tiếp tục cậu tiếp tục."

"Đừng không thừa nhận, lá bài tẩy 80 triệu của anh đã rải vào trong biển lớn, bản thân lại là Phương Sĩ không sở trường chiến đấu. Anh không phải bình vôi còn ai nữa?"Trương Nguyên Thanh chèn ép nhân vật chính một câu, ánh mắt đảo qua ba người bọn anh Gà Đỏ:

"Hai người bọn họ là không có khả năng đánh thắng được quái vật."

"Quá võ đoán." Tự Do Chi Ưng cười nhạo nói:

“Hạ Hầu Ngạo Thiên nói mình không còn lá bài tẩy cậu liền tin luôn? Âm Cơ là chấp sự cao cấp của Thái Nhất môn, cậu cảm thấy cô ấy có lá bài tẩy hay không. Bọn họ sao đánh không lại boss, không có số liệu phân tích cùng đối chiếu, đều thuộc về phỏng đoán chủ quan. Chỉ có thế đã muốn thuyết phục chúng tôi?”

“Không phải phỏng đoán chủ quan.” Trương Nguyên Thanh không chút hoảng hốt. “Bàn Xoay âm Dương của phân bộ Giang Hoài đã bị chúng ta tìm được, nhưng món đạo cụ kia của Tạ gia đâu, mọi người cảm thấy ở nơi nào?”

Tự Do Chi Ưng ngẩn ra một phem, tiếp đó khẽ biến sắc.

Hạ Thụ Chi Luyến trầm ngâm nói: “Ý tứ cậu là bộ kiện món đạo cụ loại quy tắc kia ở trên người boss?”

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Bằng không còn có thể ở đâu?”

“Chẳng phải là càng nguy hiểm hơn.” Anh Gà Đỏ trở nên trầm ngâm:

“Càng nên tránh lui mới phải, chúng ta cũng không thể vì cứu hai người bọn họ đánh cược mạng của mình, mặc dù tôi cho rằng người phiêu ở phó bản, nghĩa khí quan trọng nhất, nhưng canh gà của tôi đang ở nhà chờ tôi đó.”

Chờ anh rời phó bản, gà cũng cháy thành tro rồi… Trương Nguyên Thanh nhịn không được lảm nhảm, nghiêm mặt nói: “Chính là bởi vì Âm Cơ cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên không giải quyết được, chúng ta mới càng cần tổ đội.”

Nói đến đây, hắn rốt cục phơi bày chân tướng:

“Chúng ta 12 giờ đêm tiến vào phó bản, bây giờ bình minh, tổng cộng đã qua năm, sáu tiếng. Mà nhiệm vụ chính tuyến của chúng ta là sống sót 36 giờ. Nếu như Âm Cơ cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên chết ở trong tay quái vật, anh cảm thấy chỉ bằng chúng ta năm người cấp 4, làm sao sống qua 30 giờ.”

Chương 1183: BOSS (2)

Anh Gà Đỏ há hốc mồm, không phản bác được. Hắn ý thức được Nguyên Thủy Thiên Tôn là đúng, nếu quả thật đi theo

bước chân Tự Do Chi Ưng, chờ đợi đội ngũ chỉ có đoàn diệt.

Mà đối phó quái vật cho dù nguy hiểm, tốt xấu gì còn có một tia hi vọng.

Trương Nguyên Thanh nói: "Như vậy, tôi đề nghị mọi người cùng nhau đi đảo Nhai Sơn đẩy boss, đồng ý giơ tay."

Hạ Thụ Chi Luyến giơ tay.

"Tôi, tôi đồng ý cùng nhau đánh boss. Như vậy ít nhất còn có cơ hội vượt ải." Vân Mộng giơ tay, biểu đạt quan điểm của mình.

—— Cô thúc đẩy sinh trường thực vật, dùng rễ cây bện áo che ngực cùng váy ngắn, nhìn tựa như cosplay hoang đảo cầu sinh, có chút đáng yêu.

Anh Gà Đỏ cũng giơ tay.

Cuối cùng mọi người đều nhìn về phía Tự Do Chi Ưng, cô gái dáng người hơi béo rối rắm do dự hồi lâu, không tình nguyện nói:

"Tôi theo đuổi tôn sùng là tự do cùng dân chủ, mọi người đều đã quyết định, tôi liền thiểu số phục tùng đa số."

Hạ Hầu Ngạo Thiên vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nói: "Vậy chúng ta xuất phát đi."

Nguyên Thủy Thiên Tôn này thật sự không tồi, mình cần suy xét một lần nữa kéo hắn vào đoàn nhân vật chính.

Âm Cơ cảm kích nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, nói: "Bây giờ không phải thời cơ tốt để quyết chiến, mọi người nghỉ ngơi một phen, giữa trưa lại lên đảo."

Chiến đấu dưới đáy biển khiến mỗi người đều thể xác và tinh thần mệt mỏi, thiếu chút nữa chết mất Hạ Thụ Chi Luyến cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên, lần Vân Mộng từng chết một lần, Âm Cơ bùng nổ Thái âm lực cường độ cao.

Ngay cả Tự Do Chi Ưng cũng linh lực tiêu hao rất lớn, trái lại anh Gà Đỏ cùng Trương Nguyên Thanh trạng thái tương đối tốt.

Trương Nguyên Thanh chủ động nói: "Tôi cùng Âm Cơ sẽ sắp xếp âm Thi cùng linh phó cảnh giới."

Âm Cơ chủ động ôm việc: “Tôi đến đi.”

Nghĩ đến đối phương có mười mấy linh phó, Trương Nguyên Thanh liền không cậy mạnh. Mọi người ở trên boong tàu tràn đầy trước mắt, ngồi khoanh chân nhắm mắt ngủ không sâu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên dựa vào mép thuyền, chưa lập tức tiến vào giấc ngủ, đằng hắng cổ họng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu rất không tồi!”

“Tuy cậu và Hạ Hầu gia từng có khúc mắc, nhưng bản nhân vật chính cực kỳ thưởng thức cậu, nguyện ý vì cậu nhân tài như vậy ngỗ nghịch gia tộc. Như vậy cậu nhận tôi làm lão đại, về sau tôi bảo kê cậu.”

“Không có vấn đề! Cảm tạ nhân vật chính thưởng thức.” Trên mặt Trương Nguyên Thanh tràn đầy nụ cười mỉm. “Tôi lập một bang phái, quay về liền mời anh!”

Biết điều như thế! Khuôn mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng có thêm nụ cười nói:

“Tốt, cậu là người thông minh, biết chim khôn chọn cành mà đậu. Ủa, không đúng nha, sao là tôi gia nhập bang phái của cậu? Vậy không phải thành cậu lão đại tôi tiểu đệ?”

“Vậy anh có Bang Phái Lệnh không?”

“Không có.”

“Vậy anh nói cái rắm.”

“…”

Thấy nhân vật chính Ngạo Thiên không còn lời nào để chống đỡ, Trương Nguyên Thanh không để ý đến hắn, triệu hồi ra Quỷ tân nương phối hợp Tường Vi Máu đứng ở hai bên mép thuyền cảnh giới, tiếp theo lấy ra Bàn Xoay âm Dương

Rốt cuộc có thể xem một chút tin tức vật phẩm của đạo cụ này.

Bàn Xoay âm Dương to bằng chậu rửa mặt chất liệu không rõ, không phải kim loại không phải ngọc không phải đá, càng như là plastic cao phân tử nào đó chế tác, kim đồng hồ màu đỏ ở trong ánh mặt trời sáng sớm lóe ra hào quang kim loại.

Hắn đặt Bàn Xoay âm Dương ở trên đầu gối, vài giây sau tin tức vật phẩm bắn ra:

“Tên: Bàn Xoay âm Dương”

“Loại hình: đồ chơi”

“Công năng: quy khư, phong cấm”

“Giới thiệu: Từng có một vị thợ thủ công kiệt xuất khám phá bí mật năm nghề nghiệp hợp pháp lớn kim mộc thủy hỏa thổ. Hắn lấy tài liệu đứng đầu năm nghề nghiệp lớn làm nền tảng, lấy tinh thần Học Sĩ làm hạt nhân, chế tạo ra một món đạo cụ cường đại mà cơ trí, tên là Bàn Xoay âm Dương. Lần nào đó vị thợ thủ công kiệt xuất này xuất ngoại thu thập tài liệu, vào lầm cửa hàng phong tục* nghề nghiệp Ái Dục mở. Hắn mê luyến thật sâu cô nương trong đó, vì trả tiền chơi gái, hắn tặng Bàn Xoay âm Dương. Chủ cửa hàng phong tục coi nó là trấn điếm chi bảo treo ở trên vách tường sau quầy bar, treo một lần là rất nhiều năm.”

“Ghi chú 1: Hê hê hê, ta từng nghe những câu chuyện tục tĩu đếm cũng không hết, mà lấy cơ trí cùng học thức của ta có thể suy một ra ba ra vô số câu chuyện tục tĩu. Chuẩn bị xong tiếp nhận khảo nghiệm của ta chưa?”

“Ghi chú 2: Chỉ có lưu manh mới có thể khắc chế lưu manh.”

Thần con mẹ nó chỉ có lưu manh mới có thể khắc chế lưu manh… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái. Hắn xem như đã hiểu vì sao Bàn Xoay âm Dương bị gọi là Lưu Manh Bàn, cũng đã biết vì sao một cái đạo cụ thích đưa ra câu hỏi.

Nó vốn nên là một Học Sĩ bác học, nhưng bởi vì thân hãm động đũy, bị lời tục tĩu hạ lưu ô nhiễm rồi.

Chương 1184: BOSS (3)

Nghĩ lại một chút, nếu Bàn Xoay âm Dương đưa ra câu hỏi là “cơ học lượng tử”, “vi phân và tích phân”, “tài liệu học”, “dược lý” vân vân các khoa mục, nói không chừng Nguyên Thủy Thiên Tôn vĩ đại cùng các đồng đội của hắn đã đoàn diệt ở đáy biển.

Oh, không đúng, có Hạ Hầu Ngạo Thiên, đoàn diệt là sẽ không. Nhưng đạo cụ này quá nửa trở thành chiến lợi phẩm của Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Lời tục tĩu lập công rồi!

Thu bàn xoay về ô vật phẩm, tinh thần Trương Nguyên Thanh không tệ, không thể lập tức đi vào giấc ngủ, bỗng nhiên nghĩ đến trong hiện thực linh lực khô kiệt, trong linh cảnh là có linh lực.

Vậy hắn có phải có thể ở trong phó bản tu luyện "Thuần Dương Tẩy Thân Lục" hay không? Chày Phục Ma sắp phải trả lại lão mõ, mà Thuần Dương Tẩy Thân Lục của hắn vừa mới có khởi sắc đã gặp phải vận rủi trì trệ không tiến.

Nếu trong phó bản có thể tu luyện, về sau mỗi tháng đều có thể tu hành, phương pháp tu hành đề cao tố chất thân thể, đề cao kháng độc, kháng ma pháp, đã quý giá lại thực dụng.

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh xoay người, hướng mặt về nắng sớm, điều chỉnh hơi thở, bắt đầu thổ nạp ánh nắng.

Ban đầu không có khác thường, chưa từng thổ nạp được Nhật chi thần lực. Nửa tiếng sau, ánh mặt trời dần dần mãnh liệt, từng luồng ánh nắng mắt thường có thể thấy được hội tụ, ùa vào xoang mũi.

Ánh sáng trên boong tàu đột nhiên sáng như giữa trưa, nhiệt độ cũng đang không ngừng tăng cao, không khí xuất hiện vặn vẹo.

Các linh phó tận trung cương vị kinh hãi bỏ chạy tán loạn, hoặc bay khỏi thuyền xe hoặc bay về phía Âm Cơ, tìm kiếm sự che chở của chủ nhân.

Nhật chi thần lực là khắc tinh của oán linh, âm thi.

Âm Cơ chợt mở mắt ra, ánh mắt sắc bén. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng lạ bắt nguồn từ Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt cô nhất thời thả lỏng, ngay sau đó trong đôi mắt đẹp như nước lộ ra sự chấn động.

Khí tức trên người hắn đoan chính bá đạo, tuy cực kỳ mỏng manh, nhưng chính là Nhật chi thần lực.

Nhưng mà Tinh Quan sao có khả năng cô đọng Nhật chi thần lực? Đây là lực lượng Thần Nhật Du mới có thể nắm giữ.

Anh Gà Đỏ cảm nhận được nhiệt độ biến hóa, mờ mịt mở mắt: "Giữa trưa rồi? Sao tôi cảm giác vừa ngủ chút. Móa, Nguyên Thủy Thiên Tôn đây là đang làm gì?"

"Hắn đang tu hành, đây là bản lĩnh của người tu hành cổ đại, không có gì phải ngạc nhiên. Người tu hành cổ đại tiến bộ thong thả, Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện vài năm đại khái cũng chỉ tương đương với chúng ta vào một cái phó bản." Tự Do Chi Ưng cũng bị cảnh tương lạ đánh thức, làm chấp hành quan tổ chức Thiên Phạt số lượng tri thức dự trữ của cô thâm hậu hơn anh Gà Đỏ.

Loại phương thức hấp thu thiên địa năng lượng thăng cấp này tổ chức Thiên Phạt ở trong phó bản thu thập được một ít, không nhiều, hơn nữa không ai hỏi thăm.

Thứ nhất là quá chậm. Linh cảnh hành giả vào phó bản một lần thu lợi bằng với người tu hành cổ đại mấy năm. Thứ hai trong hiện thực không thể hấp thu năng lượng thiên địa, vào linh cảnh mọi người đều bận đánh phó bản, lấy đâu ra nhàn tâm tu hành, hơn nữa thu lợi lại rất nhỏ.

Đây là lực lượng cấp Chúa Tể, thu lợi tuy nhỏ lại ích lợi vô cùng." Âm Cơ nói.

Lực lượng cấp Chúa Tể? Tự Do Chi Ưng nhíu mày, nhất thời tỏ ra cực kỳ hâm mộ.

Nếu là lực lượng cấp Chúa Tể, vậy bàn luận riêng.

Hâm mộ thì hâm mộ, nhưng nghề nghiệp khác nhau, nhiều lắm xem náo nhiệt. Anh Gà Đỏ xoay người tiếp tục nghỉ ngơi.

Nhưng Âm Cơ không ngủ được. Phương pháp tu hành của Nguyên Thủy Thiên Tôn cô rất hâm mộ, rất khát vọng, rất muốn có được.

Ngày đó trong phó bản giết chóc cảnh giới Thánh Giả, cô nếu có một thân bản lãnh này, có lẽ trong ba danh ngạch đã có cô.

Nếu cô học được phương pháp thổ nạp Nhật chi thần lực, phó bản giết chóc cuối năm nắm chắc tăng lên rất nhiều.

Thánh Giả cùng Chúa Tể cách biệt một trời một vực.

Âm Cơ than nhẹ một tiếng, thu linh phó vào trong cơ thể, chớp mắt nghỉ ngơi chút.

Nhật chi thần lực trong phó bản rất "dịu dàng", mình có thể thổ nạp mãi mà không cần lo lắng vấn đề gánh nặng thân thể. Nhưng độ tinh khiết cùng nồng độ còn kém nhiều, về sau mỗi lần vào phó bản thổ nạp mấy giờ, tranh thủ ở cảnh giới Thánh Giả luyện Thuần Dương Tẩy Thân Lục đến tiểu thành… Trương Nguyên Thanh cảm thụ được Nhật chi thần lực lắng đọng, tích lũy ở trong cơ thể, hài lòng.

Không biết qua bao lâu, hắn bị Hạ Thụ Chi Luyến đánh thức.

Mở mắt ra, mặt trời chói chang, mặt nước dập dờn ánh sóng.

Thuyền xe bị sóng đẩy tới cách bên bờ đảo Nhai Sơn không đủ hai mươi mét.

Nghỉ ngơi năm sáu giờ, mọi người tinh thần phấn chấn, nhưng nhìn hòn đảo xanh um, vẻ mặt tràn ngập ngưng trọng.

"Lên đảo đi!"

Thân thể Trương Nguyên Thanh tán loạn thành ánh sao như mộng ảo, tụ lại ở bên bờ.

Mọi người thi triển thủ đoạn lên bờ, ở dưới Âm Cơ dẫn dắt, chui vào cánh rừng lùm cây um tùm, dây leo buông xuống.

Chương 1185: BOSS (4)

Ánh nắng trên trời mãnh liệt, trong rừng bóng sáng loang lổ, không khí trong ẩm ướt lộ ra mùi lá mục.

Bốn phía im ắng, không có động vật không có côn trùng kêu, căn bản không giống như đảo rừng rậm sinh cơ bừng bừng.

Nhưng cái này thuộc về đặc sắc của linh cảnh, mọi người sớm đã quen.

Không nhanh không chậm đi vào rừng rậm. Đi hơn mười phút, anh Gà Đỏ cảm khái nói:

"Hòn đảo này thật lớn."

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhân cơ hội phổ cập khoa học, khoe khoang học thức: "Tân hội huyện chí" miêu tả Nhai Sơn cao hơn bốn mười trượng, chạy dài khoảng tám mươi dặm. Có thể không lớn sao?"

"Được rồi được rồi, đây là địa phương của tỉnh Bảo Thang chúng tôi, tôi có thể không biết? Tôi lúc còn nhỏ còn chơi đùa đó. Nhưng Nhai Sơn căn bản không phải đảo." Anh Gà Đỏ nói.

Hạ Hầu Ngạo Thiên giẫm bùn đất mềm xốp, vung đao chém dây leo cùng bụi cây nói: "Trước kia là hòn đảo. Đảo Nhai Sơn đã có thể đánh cá, lại có thể làm ruộng, bên trong có thể phát triển kinh tế quân dân, ngoài có thể chống đỡ kẻ địch mạnh. Nguyên triều lại không giỏi thủy chiến, vốn nên là phong thuỷ bảo địa. Đám văn nhân kia của Nam Tống là có chút ánh mắt."

Đáng tiếc vương triều này nát triệt để, quân đội sức chiến đấu thấp đến đáng thương. Diệt vong là xu thế tất yếu."

Anh Gà Đỏ nghe được đề tài này, cảm giác được lĩnh vực mình am hiểu, bóp cổ tay thở dài:

"Đều trách Triệu Khuông Dận kia sùng văn ức võ, buổi đầu lập nước đã đúc thành kết cục. Cho nên nói nếu muốn giang sơn củng cố, nhất định phải tôn sùng vũ lực."

Hạ Hầu Ngạo Thiên trực tiếp lắc đầu: “Sai rồi sai rồi. Đầu tiên, Triệu Khuông Dận sùng văn ức võ là có nguyên nhân lịch sử. Tiếp theo, người thường đối với quân đội quan niệm cố hữu là bảo vệ quốc gia, nhưng quân đội từ xưa chính là khối u ác tính, thái bình thịnh thế đặc biệt càng như thế. Tôi nói với anh…”

“Tôi không nghe tôi không nghe.”

Trong tiếng lải nhải không ngừng của hai người, Âm Cơ nhịn hồi lâu, chung quy không nhịn được, nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu vừa rồi tu hành là pháp thuật gì?”

“Gọi tôi Nguyên Thủy.” Trương Nguyên Thanh nói ra một cái yêu cầu quá phận.

Âm Cơ mím môi, yên lặng nhìn hắn.

Tính tình thực trầm, không chịu nổi trêu chọc. Vẫn là chị Quan Nhã của mình thú vị. Trương Nguyên Thanh không miễn cưỡng, cười nói: “Thuần Dương Tẩy Thân Lục.”

Mang công năng của tâm pháp miêu tả đơn giản một lần.

Âm Cơ nghe xong, đôi con ngươi đen bóng thâm thúy u tĩnh kia đột nhiên tỏa màu.

Cô không che giấu khát vọng của mình: “Tôi muốn mua Thuần Dương Tẩy Thân Lục. Cậu cảm thấy giá thế nào thích hợp?”

Nếu là Ma Quân mà nói, đại khái sẽ nói: “Vậy xem ngươi đêm nay hầu hạ ta thế nào?” Nhưng mà mình là chính nhân quân tử… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói:

“Một món đạo cụ cảnh giới Thánh Giả, không cần cực phẩm, nhưng phải có tác dụng hoặc công năng đặc thù. Mặt khác cô cần tìm được trước một món đạo cụ nghề nghiệp Kỵ Sĩ ít nhất cảnh giới Chúa Tể ký kết khế ước với tôi, không truyền Thuần Dương Tẩy Thân Lục cho bất luận kẻ nào.”

Âm Cơ khẽ thở phào, tâm tình không tệ nói: “Được! Chờ ra khỏi phó bản tôi sẽ liên lạc cậu.”

Nguyên Thủy gã này tựa như đối với trêu đùa Âm Cơ có hứng thú rất mạnh, nhưng lại không giống như thích Âm Cơ, mà là căn cứ vào lý do đặc thù nào đó, mang theo một chút hương vị

đùa dai… Hạ Thụ Chi Luyến nhìn thấy hết cuộc nói chuyện của hai người.

Tiến lên khoảng nửa giờ, rốt cuộc đi ra khỏi rừng rậm. Một trấn nhỏ xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người, quy mô không thể phán đoán, đều là kết cấu gạch ngói gỗ điển hình cổ đại.

Nóc nhà hình chữ Nhất, tường trắng ngói đen.

Trấn nhỏ này hoang tàn vắng vẻ, căn nhà tọa lạc có trật tự, nhưng xơ xác không chịu nổi. Mái ngói nóc nhà có nhiều lỗ thủng, con đường trải đá cuội giăng khắp nơi, phân tán cỏ khô cùng tro bụi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm khái nói: "Trong 'Nhai Sơn chí' ghi lại: Đốn củi xây hành cung, nghiêm điện viết Từ Nguyên, để Dương thái hậu ở, ngoài lập chợ phiên sáng, bách quan đều xây nhà quân đội, hơn ba ngàn sĩ tốt mấy vạn đều có y chỉ."

"Đều có y chỉ nói là ý tứ định cư, bởi vậy nhà cửa tuyệt không đơn sơ. Tôi ban đầu là không tin, bởi vì tàn quân Nam Tống tháng sáu năm 1278 đến Nhai Sơn, đầu năm 1279 Nam Tống diệt vong."

"Tổng cộng không đến một năm, làm sao thành lập căn nhà định cư thời gian dài? Không ngờ là thật."

Đừng khoe chữ nữa, không thấy mọi người đều rất khẩn trương sao? Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, không cho Hạ Hầu Ngạo Thiên cơ hội tiếp tục phổ cập khoa học, nói:

"Hành cung hẳn là ngay tại chỗ sâu trong thôn trấn. Đi thôi!"

Lại cẩn thận tiến lên mười mấy phút, một tòa hành cung thấp thoáng ở giữa cỏ cây xanh biếc xuất hiện ở phía trước.

Quy mô không lớn, tỏ ra hơi đơn sơ, nhưng tường đỏ ngói vàng khác với nhà cửa trấn nhỏ bên ngoài, đây đại khái chính là quật cường cuối cùng của tàn quân Nam Tống năm đó.

Chương 1186: Bộ kiện đạo cụ loại quy tắc (1)

"Boss ở ngay bên trong."

Trương Nguyên Thanh cùng Âm Cơ vẻ mặt trầm trọng. Ở trong cảm giác của bọn họ, âm khí lượn lờ trên hành cung nồng đậm đến mức làm người ta sợ hãi.

Tiểu hoàng đế, không, quái vật trong hành cung đại khái là tầng cấp đỉnh cao nhất trong giai đoạn Thánh Giả.

Âm Cơ trầm ngâm vài giây, nói: "Tôi phái linh phó đi vào tìm hiểu một phen, xác định vị trí quái vật trước. Mọi người an tâm một chút chớ vội."

Lúc này, ưu điểm của Thần Dạ Du thể hiện hết không thể nghi ngờ.

Âm Cơ lập tức thở ra một ngụm Thái âm lực, hóa thành một nữ quỷ sắc mặt xanh trắng phiêu phiêu đãng đãng tiến vào hành cung.

Trương Nguyên Thanh hạ giọng: "Chờ Âm Cơ chấp sự xác nhận vị trí quái vật, chúng ta liền hành động. Nhưng trước đó chế định chiến thuật là rất cần thiết. Anh Gà Đỏ, bom anh dùng ở đáy biển còn không?"

Anh Gà Đỏ nói: "Còn lại ba bao thuốc nổ, sáu bao khác phải đợi 10 giờ sau cập nhật lại."

"Tôi nhìn thấy nó ngay tại Từ Nguyên cung, nó tựa như đang ngủ say. Có lẽ là cơ hội." Âm Cơ đột nhiên nói.

"Có thể là thời điểm ban ngày ngủ say hay không? Anh Gà Đỏ mau trang bị bọn nó ở cửa hành cung, chờ Âm Cơ chấp sự dẫn nó ra, anh liền lập tức dẫn nổ." Trương Nguyên Thanh đẩy bả vai anh Gà Đỏ một phát, đẩy hắn ra.

Tiếp theo hắn nhìn về phía người khác: "Các người có đạo cụ loại cạm bẫy hay không? Nếu không có chờ anh Gà Đỏ lắp bom xong chúng ta liền vào hành cung, thừa dịp nó ngủ say tập kích."

"Nếu đại pháo của tôi chưa dùng hết thì tốt rồi." Hạ Hầu Ngạo Thiên nói một câu lời thừa.

Lúc này Âm Cơ giọng điệu gấp gáp nói:

"Mau trở lại, tôi không nhìn thấy nó nữa."

“Không nhìn thấy nó? Sao có thể không nhìn thấy?” Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Bên cạnh, sắc mặt đám người Vân Mộng, Hạ Thụ Chi Luyến lập tức ngưng trọng hẳn lên, thu hồi tầm mắt nhìn chằm chằm cửa chính hành cung, quay đầu nhìn về phía Âm Cơ.

“Đột nhiên biến mất rồi.” Âm Cơ thấp giọng nói, tiếp theo lại hướng về anh Gà Đỏ, gấp giọng lặp lại một câu: “Trở về.”

Đột nhiên biến mất… Trương Nguyên Thanh rùng mình, cái này không có gì ngoài hai nguyên nhân, một là cảnh tượng Âm Cơ thông qua linh phó nhìn thấy là ảo thuật, bây giờ đã giải trừ.

Hai là boss tiểu hoàng đế có được kỹ năng Dạ Du.

Theo lý thuyết, âm thi là không có khả năng có được kỹ năng chủ động, nhưng tiểu hoàng đế này là người tu hành cổ đại lấy trận pháp luyện chế, hoàn toàn khác với âm thi của Thần Dạ Du.

Không thể dựa vào lý luận mà nói, ví dụ tương tự hắn từng gặp.

Ngân Dao quận chúa.

Nếu là âm thi nắm giữ kỹ năng chủ động, vậy thì khó xử lý rồi.

Một bên khác, anh Gà Đỏ đi cửa cung, trong tay cầm ba lô, đang muốn lắp gói thuốc nổ, đã nghe thấy Âm Cơ kêu gọi.

Hắn không nghĩ nhiều, quyết đoán thu hồi ba lô, còn chưa đợi hắn quay về bên cạnh đồng đội, khóe mắt bỗng nhiên nhìn thấy một chuỗi dấu chân ẩm ướt, từ trong hành cung đi ra, xuyên qua con đường lát đá, đến cửa, tới trước người.

Cái gì vậy? Con ngươi anh Gà Đỏ hơi co lại, chủ động từ bỏ việc suy nghĩ, bằng vào thiên phú chiến đấu cùng khứu giác đối với nguy hiểm của Hỏa Sư, làm ra ứng đối.

Hai đầu gối hắn trầm xuống, khom lưng xuống, giống như tuyển thủ chạy cự ly ngắn trạng thái chuẩn bị.

Lòng bàn tay ‘Xẹt’ một tiếng, phun ra ngọn lửa màu đỏ rực, ngưng tụ thành một cây trường thương lửa.

Mũi thương lửa kia co lại thành một điểm, phun ra hào quang chói mắt.

Hắn nắm chặt bàn tay, bắt lấy thân cây thương, bật hai đầu gối, húc về phía trước, đâm ra thương lửa.

“Ầm!”

Mũi thương gần như trắng xóa đâm trúng cái gì, bắn ra đốm lửa dày đặc.

Một đường nét hình người hiển lộ ra, đó là một bé trai cao khoảng 1.3m, chỉnh thể màu xanh đen, thân thể, khuôn mặt mọc đầy vảy xanh đen, có một đôi mắt trắng dã âm trầm đáng sợ, môi đen sì, răng nanh trắng nhởn nhe ra ngoài.

Khiến người ta sợ hãi nhất là, trên vai nó còn mọc một cái đầu trẻ con, nhắm mắt, giống như đang ngủ say, trắng nõn đáng yêu, hình thành tương phản rõ ràng với cái đầu chính hung ác.

Từng giọt nước từ trong khe hở vảy của nó chảy ra, dọc theo đôi mắt chảy xuống đất, tựa như vừa tắm một trận mưa to.

Chính là những giọt nước này bại lộ dấu chân của nó, khiến anh Gà Đỏ sớm cảnh giác.

Con mắt trắng dã của tiểu hoàng đế khẽ động, cúi đầu nhìn trường thương nóng rực tì lên ngực, ngẩn ra một phen, tựa như không nghĩ ra mình sao lại bị phát hiện.

“Ô ô!”

Tiểu hoàng đế há mồm, phát ra tiếng gầm nhẹ phẫn nộ, trong đôi môi đen sì phun trào ra lượng lớn Thái âm lực, tiếp theo, nó nâng tay, chủ động cầm thương lửa.

“Xẹt xẹt!”

Lòng bàn tay tiểu hoàng đế trào ra từng đám bọt nước, dập tắt cây thương lửa tựa như thực chất.

Đôi mắt trắng dã nâng lên, lành lạnh chăm chú nhìn kẻ địch trước mắt, móng vuốt sắc bén đen sì vươn ra phía trước.

Chương 1187: Bộ kiện đạo cụ loại quy tắc (2)

Da đầu anh Gà Đỏ tê dại, lông tóc toàn thân nháy mắt dựng ngược, một sự sợ hãi mãnh liệt từ trong lòng hắn dâng lên, nhưng lại nháy mắt hóa thành lửa giận ngút trời.

“Chết cho bố mày!”

Gương mặt hắn dữ tợn rống to một tiếng, chỉ nghe tiếng nổ ‘Ầm’, lửa vô cùng vô tận từ trong cơ thể hắn phun trào ra, mỗi một cái lỗ chân lông đều đang phun lửa cháy.

Nhiệt độ cao làm hơi nước ngoài thân tiểu hoàng đế bốc hơi lên, sương trắng nghi ngút.

Nháy mắt, khí tức của anh Gà Đỏ tăng vọt gấp đôi, vung nắm đấm lượn lờ lửa, ở dưới cơ lưng thúc đẩy, nháy mắt đánh về phía trước.

“Phành!”

Quỷ Trảo và nắm tay va chạm với nhau, nắm tay anh Gà Đỏ lượn lờ lửa đột nhiên tắt, mọi người phía sau rõ ràng thấy, vai phải hắn chợt nứt ra, mảnh xương vỡ trắng xóa nhuộm máu tươi phá thịt mà ra.

Hỏa Ma cấp 4, Hỏa Ma mở ra kỹ năng Bạo Nộ Giả, một đòn liền phế đi.

Trong tiếng bước chân bịch bịch bịch hỗn độn mà dồn dập, hai âm thi của Âm Cơ kịp thời chạy tới, nữ âm thi bắt lấy vai trái anh Gà Đỏ, ném hắn về phía sau.

Mà nam âm thi bay lên trời, một cú lên gối húc tiểu hoàng đế về hành cung.

Nữ âm thi theo sát sau đó.

Bốp! Bốp! Bốp!

Tiếng nổ vang thanh thúy chợt vang lên, một nam một nữ hai âm thi vung nắm đấm giật trở lên gối, trút xuống bạo lực ở trên người tiểu hoàng đế.

Hai âm thi lực lượng lớn vô cùng, kiêm có kỹ xảo chiến đấu cao siêu, đánh tiểu hoàng đế liên tiếp bại lui, vảy ngoài thân nổ tung bay vút đi.

Trái lại tiểu hoàng đế, chỉ có sức trâu mà không có kỹ xảo, mỗi lần gào thét triển khai vồ ngược, sẽ luôn bị nam âm thi

hoặc trốn hoặc đỡ, dễ dàng hóa giải.

Phiến đá trải dưới chân ba âm vật vỡ vụn, để lại những dấu chân hỗn độn hãm sâu.

Hai âm thi này ở đáy biển chưa thể phát huy ra tác dụng thật sự, nay đối mặt boss càng cường đại hơn, lại hung hãn làm người ta líu lưỡi.

“Lên, mọi người theo tôi lên.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên thấy tình thế tràn đầy tốt đẹp, từ trong ô vật phẩm lấy ra một cây nỏ cầm tay, vung tay, giống như hãn tướng đi đầu xung phong, chạy về phía hành cung.

Trừ Vân Mộng trị liệu thương thế của anh Gà Đỏ, người khác kết bạn lao về phía hành cung.

Lúc này, tiểu hoàng đế phát ra một tiếng rít gào giận không thể kiềm chế, vảy trên cơ thể bỗng nhiên mở ra.

Trong nháy mắt, không khí xung quanh ngưng tụ ra sương trắng mỏng manh, từng luồng chui vào khe hở vảy đang mở ra.

Đất đai ẩm ướt nhanh chóng hóa cứng, cỏ dại xanh biếc khô héo ngả vàng, thân thể nam âm thi chợt cứng đờ, làn da chúng nó nhanh chóng nhăn nhúm, cơ thịt khô quắt.

Chỉ hai ba giây, hơi nước trong cơ thể hai âm thi bị hoàn toàn bóc ra, trở thành thây khô.

Tiểu hoàng đế phẫn nộ vung hai cánh tay, ‘Ầm’ một tiếng, thây khô nam nữ vỡ tung, giòn như củi khô.

Hai âm thi phẩm chất cực cao cứ như vậy tổn thất ở trong phó bản.

Nhìn thấy một màn này, mọi người đã đến cửa hành cung, yên lặng lui về.

Hạ Hầu Ngạo Thiên chạy nhanh nhất.

Tự Do Chi Ưng lấy tốc độ không thua gì hắn chạy trốn về chỗ ban đầu, vẻ mặt kiêng kị nhìn về phía cửa hành cung, vẻ mặt kích động nói:

“Kẻ cướp đoạt hơi nước, nó… Là Ôn Thần cấp 6? !”

Ôn Thần cảnh giới Thánh Giả có hai sát chiêu lớn, một là ‘Cướp Đoạt Hơi Nước’, hai là Bệnh Khuẩn, trong đó Cướp Đoạt Hơi Nước bá đạo hơn, là kỹ năng Thánh Giả cấp 6 mới có thể học được.

“Cướp Đoạt Hơi Nước là kỹ năng cấp 6, ở đây trừ Âm Cơ, chúng ta ai cũng không chống đỡ được, tôi không cho rằng hắn giống với Ôn Thần cấp 6 thật sự, xác suất đại khái chỉ biết một kỹ năng như vậy, nhưng boss cường độ như thế cũng đủ để đoàn diệt chúng ta.”

Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên hoảng hốt, nhưng tốt xấu gì là linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, bình tĩnh đưa ra phương án:

“Đề nghị của tôi là tạm thời rút lui, chế định chiến thuật chi tiết hơn lại đến khiêu chiến. Nếu hắn đuổi theo không tha, vậy vừa đánh vừa lui.”

Dứt lời, con ngươi Hạ Thụ Chi Luyến khẽ động, thấy rõ biến hóa trong hành cung, nhắc nhở:

Nghe vậy, trong lòng mọi người rùng mình, điều chỉnh vị trí nhìn về phía trong hành cung, quả nhiên đã không còn bóng dáng tiểu hoàng đế.

Nó một lần nữa thi triển kỹ năng Dạ Du.

Vân Mộng quyết đoán đẩy ra anh Gà Đỏ, gián đoạn trị liệu, hai tay ấn trên mặt đất.

Một mảng gợn sóng màu xanh lục khuếch tán, nơi đi qua, cỏ nhỏ xanh biếc phá đất chui ra, kéo dài mãi tới bậc thang cửa hành cung mới dừng sinh trưởng.

Cô rất quen thuộc đặc tính của ‘Dạ Du’, ý đồ thông qua mặt cỏ biến hóa, tập trung vị trí của tiểu hoàng đế.

Nhưng không có, ngọn cỏ xanh nhạt duyên dáng yêu kiều, xung quanh một mảng yên tĩnh.

Đám người Trương Nguyên Thanh cảnh giác nhìn quanh, chú ý mặt cỏ biến hóa, cũng không bỏ qua động tĩnh ở ngọn cây hai bên.

Chương 1188: Bộ kiện đạo cụ loại quy tắc (3)

Lúc này, Vân Mộng thấy chỗ ba mét trước người đột ngột xuất hiện một đôi dấu chân, dấu chân lún thật sâu vào mặt đất, nơi khác lại không có bất cứ dấu chân nào.

Chủ nhân của dấu chân giống như dịch chuyển tức thời đến trước mặt cô.

Vân Mộng nhanh chóng phản ứng lại, không phải dấu chân bỗng dưng xuất hiện, mà là tiểu hoàng đế từ trong hành cung, bất chợt nhảy tới.

Nó là từ trên trời giáng xuống.

"Ầm!"

Tiếng dây cung thê lương theo kích thích vang lên, Hạ Hầu Ngạo Thiên hướng chéo phía trước bắn ra một mũi tên.

Mũi tên ở giữa không trung bắn trúng cái gì, 'Đinh' bắn tung tóe đốm lửa, bắn bay ra ngoài.

Mà tiểu hoàng đế gặp công kích hiện ra thân hình, lúc này, móng vuốt của nó đã đâm về phía Vân Mộng, Hạ Hầu Ngạo Thiên bắn tuy làm lộ ra Dạ Du, nhưng cũng không thể cứu được Vân Mộng.

Trước mắt Vân Mộng hoa lên, thấy một móng vuốt đen sì đâm về phía mặt đất, móng vuốt sắc bén kia cùng mắt của cô cách nhau không đến 3 cm.

Chớp mắt sau, cô sẽ chết dưới móng vuốt.

Nhưng, đầu Vân Mộng đột nhiên ngửa ra sau, như là bị người ta đập cho một gậy vào trán.

Vừa đủ tránh đi quỷ trảo. ~~

Thời khắc mấu chốt, sự linh hoạt của Mộc Yêu cứu cô một mạng.

Tiếp theo, đang ngửa ra sau trọng tâm của cô trầm xuống, nhanh chóng ngã xuống, hướng bên cạnh quay cuồng.

Tiểu hoàng đế đánh lén thất bại không cam lòng gầm nhẹ một tiếng, vảy quanh thân mở ra, không khí xung quanh lập tức hiện lên sương trắng dày đặc, từng tia từng luồng chui vào khe hở của vảy.

Cỏ cây nhanh chóng khô vàng, mất đi hơi nước.

Vân Mộng đang quay cuồng thân thể cứng đờ, đau đớn cuộn mình lại, làn da của cô nhanh chóng khô héo, tóc cuộn lại, gò má lõm xuống, trong mấy hơi thở, cô đã già đi mấy chục tuổi.

Đây là hơi nước xói mòn dẫn tới tóc cuộn cùng khô héo.

Tình huống như vậy cũng xuất hiện ở trên thân đám người Trương Nguyên Thanh, Tự Do Chi Ưng và Âm Cơ so sánh với người khác lại hơi no đủ hơn chút.

Người trước cùng là Thủy Quỷ, có được năng lực khống chế nước, có thể chậm lại hơi nước của mình xói mòn. Người sau là cấp bậc đủ cao, có sức miễn dịch nhất định.

Hạ Hầu Ngạo Thiên xoay người muốn chạy, nhưng đôi chân khô gầy như trúc đã không thể gánh vác sức nặng, vừa cất bước, liền nặng nề ngã ở trên mặt đất, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Nhưng hắn chưa tuyệt vọng, bởi vì tin tưởng các đồng đội sẽ không dễ dàng như vậy bị boss xử lý.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, phối hợp tôi!” Âm Cơ khẽ hé bờ môi khô khốc, phun ra một ngụm Thái âm lực kéo dài, mười mấy linh phó quay quanh cô gào thét di chuyển.

Sau đó, cô nhắm mắt lại, thi triển Thần Du.

Một bóng hình xinh đẹp mặc váy đen từ đỉnh đầu bay lên, sau đó há mồm, nuốt mười mấy linh phó vào trong bụng.

Trong nháy mắt, trên trán linh thể của Âm Cơ hiện lên một vầng trăng lưỡi liềm đen sì, trong hốc mắt tràn ra hắc quang dạng sương mù, bàn tay ngọc trắng nõn nhô ra móng vuốt màu đen.

Giờ phút này, cô tựa như nữ thần minh giới, thâm thúy, u ám, âm trầm, lại cao quý.

Linh thể của cô lướt qua hư không, làn váy tung bay, hạ xuống đỉnh đầu tiểu hoàng đế, bàn tay làn da trắng nõn mà móng tay đen sì, bộ dạng như móng vuốt, bỗng nhiên bao trùm đầu tiểu hoàng đế.

Chỉ thấy tiểu hoàng đế đột nhiên cứng đờ, đôi mắt trắng dã tàn bạo hung ác dại ra.

Theo Âm Cơ vung tay mạnh, đỉnh đầu của nó, một linh thể gương mặt mơ hồ, hung ác thô bạo bị cứng rắn rút ra.

Linh thể vặn vẹo tàn bạo này vừa rời khỏi thân thể, liền nhanh chóng trầm xuống, muốn trở về thân thể.

Năm ngón tay gập thành dạng trảo của Âm Cơ hơi phát run, tựa như khó có thể duy trì.

Không cần Âm Cơ nhắc nhở, Trương Nguyên Thanh biết mình nên làm như thế nào, hắn vừa lấy ra chày Phục Ma, vừa hô:

"Hạ Thụ, phá giáp!"

Khuyết điểm lớn nhất của chày Phục Ma chính là không đủ sắc bén, ít nhất ở trong tay hắn là như thế.

Hạ Thụ Chi Luyến làn da không trắng nõn trơn bóng nữa, trải rộng nếp nhăn, cố gắng chống đỡ thân thể không khoẻ, xỏ giày bộ đội chạy về phía tiểu hoàng đế, trong quá trình, cô lấy ra đoản kiếm sáng như tuyết, hướng phía trước đâm ra.

Một điểm ánh sáng lạnh lẽo phun ra.

'Phốc' một tiếng, Kiếm Khách lấy sát phạt trứ danh, dễ dàng đâm thủng ngực tiểu hoàng đế.

Hạ Thụ rút kiếm lui về phía sau, gần như cùng lúc đó, Trương Nguyên Thanh thi triển Tinh Độn Thuật tới trước mặt tiểu hoàng đế, mang chày Phục Ma đâm vào trong lỗ thủng kiếm trên ngực. Âm Cơ buông lỏng tay, tùy ý linh thể nó trở về thân thể.

Một vầng hào quang màu vàng óng sáng lên chói lòa.

Trong bờ môi đen sì, xoang mũi, đôi mắt của tiểu hoàng đế phun trào ra hào quang màu vàng óng, hắn chỉ kịp phát ra một tiếng rống phẫn nộ, không cam lòng, thân thể liền ở trong một làn khói đen nghi ngút, ngửa đầu ngã xuống.

Chương 1189: Bộ kiện đạo cụ loại quy tắc (4)

“Chết rồi?”

Hạ Thụ Chi Luyến vung vẩy đoản kiếm, thân kiếm dính một tầng chất lỏng màu đen không sạch sẽ, phát ra mùi tanh tưởi, ẩn chứa kịch độc

“Vậy đã giải quyết rồi? Ha ha, cũng chỉ thế này thôi.” Anh Gà Đỏ liếm liếm bờ môi khô khốc, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, “Quá tốt rồi, rốt cuộc có thể về nhà uống canh rồi.”

Ba đồng đội khác cũng vẻ mặt đầy vui mừng.

Không ngờ chày Phục Ma trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh như thế, cho dù là boss đáng sợ như vậy, cũng không chống đỡ được mũi nhọn của nó.

“Chúc mừng các vị, đạt được huân chương vượt qua phó bản cấp S.” Tự Do Chi Ưng huýt sáo một tiếng.

Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày, đánh giá thi thể bên chân, trong lòng hiện lên một cái nghi hoặc:

Lấy thuộc tính chuyên khắc âm vật của chày Phục Ma, tiểu hoàng đế ‘nhất định phải chết không thể nghi ngờ’, nhưng vì sao không giống thây khô phó bản giết chóc hóa thành tro bụi? Còn có, đạo cụ của Tạ gia ở nơi nào?

Nghĩ như vậy, ánh mắt hắn đặt ở bả vai thi thể cháy đen, phát hiện một tia manh mối.

Thi thể tiểu hoàng đế ở trong Nhật chi thần lực thiêu đốt tiếp cận chưng khô, cái đầu trẻ con kia ở vai phải, lại hoàn hảo không tổn hao gì, vẫn như cũ nhắm mắt ngủ say, không hợp với lẽ thường,

Trừ phi, cái đầu trẻ con này không thuộc về tiểu hoàng đế.

“Nguyên Thủy.”

Hạ Thụ Chi Luyến hô một tiếng, dùng kiếm chỉ chỉ đầu đứa trẻ con.

Trương Nguyên Thanh có thể phát hiện manh mối, thân là Kiếm Khách, cô lại có thể nào không phát hiện.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, cúi người, đưa tay chạm đến cái đầu trẻ con.

Ngay tại lúc ngón tay sắp chạm đến má đứa bé, nó đột nhiên mở mắt, đôi mắt đen bóng trong sáng hồn nhiên vô tà, nhưng không có linh quang, nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh bất ngờ không kịp phòng bị, bị dọa ngón tay run lên.

"Oa!"

Đứa bé phát ra tiếng khóc nỉ non to rõ.

"Oa! Oa! Oa!"

Tiếng khóc quanh quẩn từng lần một, một màn đáng sợ đã xảy ra, tiểu hoàng đế đốt thành than đen, thân thể mấp máy một trận, vảy mới sinh đẩy ra vảy cũ thành than. Đôi mắt trắng dã tĩnh mịch sáng lên hào quang hung ác, chỗ ngực cháy đen, máu thịt mấp máy, tái sinh, bổ khuyết lỗ thủng.

Nó rõ ràng là một âm vật không có dấu hiệu sinh mệnh, máu thịt lại phân liệt sinh trưởng giống như người sống.

"Nó sống lại rồi, đệch, nó sống lại rồi!" Anh Gà Đỏ hét lớn.

"Câm miệng, tôi biết!" Trương Nguyên Thanh vừa chấn động vừa giận dữ, giơ cao chày Phục Ma, đang muốn ra tay.

Đột nhiên, bụng hắn đau đớn một trận, đau tới mức trước mắt tối sầm, bắp chân phát run, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Sao lại thế? Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy bụng nhanh chóng bành trướng, nhô lên cao cao, giống như phụ nữ có thai sáu bảy tháng.

Trương Nguyên Thanh một lần nữa trước mắt tối sầm.

Phía sau, tiếng kêu rên, tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên.

Hắn ưỡn cái bụng to, chống sau thắt lưng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bụng các đồng đội đều to lên.

So với hắn còn lớn hơn.

"Oa! Oa! Oa!"

Theo đứa bé khóc nỉ non, mặt ngoài từng cái bụng tròn vo, thỉnh thoảng nhô ra một bàn tay trẻ con, khi thì ấn ra một cái đầu nhỏ, đứa bé trong bụng tựa như muốn phá bụng mà ra.

Anh Gà Đỏ ngồi bệt xuống đất, ôm bụng mình, kêu lên: "Lão tử mang thai rồi? ! Chuyện này rốt cuộc là thế nào."

"Không, đây không phải đãi ngộ nhân vật chính nên có!" Hạ Hầu Ngạo Thiên nằm nghiêng trên mặt đất, ấn cái bụng nhô lên, phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

Âm Cơ, Hạ Thụ Chi Luyến, Tự Do Chi Ưng, Vân Mộng bốn cô gái, sắc mặt trắng bệch, không thể tiếp nhận sự thật mình mang thai.

Trị liệu, thai nghén những thứ này là năng lực của nghề nghiệp Nhạc Sĩ, cái đầu trẻ con này chính là bộ kiện đạo cụ loại quy tắc kia của Tạ gia. Trương Nguyên Thanh đã hiểu năng lực đạo cụ loại quy tắc của Tạ gia.

Nhưng hắn tình nguyện vĩnh viễn không hiểu.

Lúc này, hắn thấy tiểu hoàng đế chết mà sống lại, đằng thẳng tắp dậy, một đôi mắt trắng dã hung ác nhìn chằm chằm mình.

Không kịp nghĩ nhiều, thân hình Trương Nguyên Thanh lập tức hóa thành ánh sao như mộng ảo, biến mất ở tại chỗ, sau đó, hắn lảo đảo xuất hiện ở cách mấy mét.

Tinh Độn Thuật cưỡng ép gián đoạn rồi.

Chuyện tệ hơn nữa đã xảy ra, Trương Nguyên Thanh phát hiện mình mất đi toàn bộ kỹ năng của Tinh Quan, cấp bậc cũng từ cấp 4 ngã xuống cấp 3.

Đây cũng là nguyên nhân Tinh Độn Thuật gián đoạn.

Lực lượng của hắn, bị thai nhi trong bụng cướp đi.

Thân hình Trương Nguyên Thanh vừa hiện lên, tiểu hoàng đế toàn thân xanh đen liền sốt ruột không chờ nổi đánh tới, trong mắt nó chỉ có kẻ thù này giết hại mình.

Đáng chết, mày đi giết Hạ Hầu Ngạo Thiên đi, đuổi theo tao làm gì? Trương Nguyên Thanh biến sắc hắn, trạng thái bây giờ của hắn rất không xong, giáng cấp không nói, thai nhi trong

bụng còn đang liên tục cướp lấy lực lượng, kèm theo đau bụng mãnh liệt.

Hơn nữa, mang một cái bụng to thật sự không tiện chiến đấu.

Chương 1190: Đánh chết boss (1)

Thân thể Siêu Phàm làm sao chiến đấu với quái vật cấp 6?

Không cần hoài nghi, tiểu hoàng đế một giây có thể xé nát hắn, ngay cả kỹ năng cũng không cần sử dụng.

Cảm giác nguy cơ bùng nổ ở trong lòng, Trương Nguyên Thanh hoảng hốt lui về phía sau, nhưng thế này chỉ là sống lâu thêm vài giây mà thôi.

Adrenalin tăng vọt, hắn có chút lo âu suy nghĩ biện pháp sống sót.

Lúc này, Tường Vi Máu cách đó không xa hấp dẫn hắn chú ý.

Âm thi khuôn mặt tuyệt mỹ đứng ở dưới bóng cây, ở tại chỗ đợi lệnh, bụng bằng phẳng căng đét, chưa bị đứa bé khóc nỉ non ảnh hưởng. Bản thân chính là vật chết, cho nên có thể miễn dịch khóc nỉ non?

Trương Nguyên Thanh lập tức thi triển Dạ Du, ẩn thân hình đi, ưỡn cái bụng to lao về phía Tường Vi Máu

Hắn mở ra ô vật phẩm, lấy ra một đôi giày chạy màu đen không có logo, một tấm da người mỏng như cánh ve, vung về phía Tường Vi Máu.

Đồng thời, hắn cố nén đau đớn, phân ra một bộ phận tinh thần lực, câu thông dấu ấn trong thức hải, tiếp quản thân thể Tường Vi Máu.

Da Người Hoàn Mỹ bám vào khuôn mặt Tường Vi Máu, nhanh chóng hòa tan, trong nháy mắt, vị âm thi dung mạo tinh xảo này biến thành bộ dáng Trương Nguyên Thanh.

‘Trương Nguyên Thanh’ vung rơi giày, đi vào Giày Hoạt Sạn, trước nhìn tiểu hoàng đế nơi xa một cái, sau khi ánh mắt hai bên giao tiếp, hắn quay đầu bỏ chạy.

“Rống!”

Tiểu hoàng đế hóa thành một tàn ảnh, nhanh chóng đuổi theo Tường Vi Máu.

Đột nhiên, Tường Vi Máu quay người, trượt một cái từ dưới háng tiểu hoàng đế trượt qua, thân thể của cô bày ra một loại bán trong suốt xen vào giữa chân thật cùng hư ảo.

Sau khi tránh đi cú vồ, Tường Vi Máu nhanh chóng đứng dậy, chạy về một hướng khác. Tiểu hoàng đế quay đầu đuổi theo.

Một đuổi một chạy, rất nhanh biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

“Oa! Oa! Oa!”

Tiếng khóc nỉ non to rõ của đứa bé dần dần đi xa, cuối cùng không thể nghe thấy.

Trương Nguyên Thanh ưỡn cái bụng to, dựa lưng vào một cái cây, thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Sau khi tiếng khóc nỉ non biến mất, thai nhi trong bụng giống như mất đi hoạt tính, không thử phá bụng mà ra nữa, cũng bắt đầu trả lại lực lượng.

Xem ra tiếng khóc là căn nguyên thai nghén, trường kỳ ở trong tiếng khóc nỉ non, thai nhi sẽ phá bụng mà ra. Khi đó, có lẽ thật sự sẽ giáng cấp, đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp Nhạc Sĩ thật đáng sợ. Cảm thụ được lực lượng dần dần trở về, Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng.

Hắn dựa vào thân cây, liếc nhìn tình huống của các đồng đội.

Âm Cơ một tay chống thân cây, một tay ôm bụng, gian nan đứng thẳng. Vân Mộng ngồi khoanh chân dưới đất, thật cẩn thận đánh giá bụng mình, Hạ Thụ Chi Luyến thì cầm theo đoản kiếm, không ngừng sờ soạng ở cái bụng nhô lên.

“Ồ, nó bất động rồi, tôi cảm giác lực lượng trở về rồi.” Anh Gà Đỏ vỗ bụng từng phát

Hạ Hầu Ngạo Thiên thì vẻ mặt tự bế, thân là nhân vật chính, sỉ nhục mang thai đứa nhỏ của quái vật, quả thực vô cùng nhục nhã.

Lúc này nếu có điện thoại di động thì tốt rồi, Trương Nguyên Thanh không tự chủ được hiện lên ý nghĩ như vậy. Hắn nhanh

chóng thanh trừ tạp niệm, sắc mặt ngưng trọng hơn nữa nghiêm túc:

“Các vị, nguy cơ còn chưa giải trừ, âm thi của tôi nhiều nhất chống đỡ năm phút đồng hồ.”

“Năng lực boss nhắm chừng thăm dò rõ rồi, đã tới lúc một lần nữa chế định chiến thuật, đoàn diệt hay vượt ải, ngay tại năm phút đồng hồ sau.”

Nghe vậy, sức chú ý của đám người từ cái bụng mang thai dần dần khô quắt dời đi, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn dưới tán cây.

Chỉ thấy hắn ưỡn bụng, thở phì phò đứng ở dưới cây, một bộ dáng vừa mới động thai qua đi.

Mặc dù không đúng lúc, nhưng nếu có điện thoại thì tốt, chụp lại hình ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn mang thai, nhất định có thể hot… Trừ Âm Cơ, trong lòng năm người không hẹn mà cùng hiện ra ý nghĩ này.

“Khụ khụ…” Anh Gà Đỏ thu hồi suy nghĩ nguy hiểm, nói một câu không có dinh dưỡng:

“Thì ra âm thi không thể mang thai nha.”

Bây giờ nghĩ lại, một nhóm trước quá con mẹ nó không may mắn. Công năng của Bàn Xoay âm Dương là thôn phệ sinh cơ, nhưng âm vật bản thân đã là vật chết, không tồn tại sinh mệnh lực, tiếng khóc của cái đầu em bé cũng vô hiệu đối với âm vật, vật chết không cách nào thai nghén sinh mệnh, khó trách sẽ bị đoàn diệt. Trương Nguyên Thanh đột nhiên có chút thương hại đám người kia.

“Dạ Du, Cướp Đoạt Hơi Nước, cưỡng ép mang thai, hẳn là còn có trị liệu, năng lực boss chỉ mấy loại này.” Tự Do Chi Ưng nhíu mày, nói:

“Dạ Du không cần phải để ý đến, có rất nhiều biện pháp khắc chế, Cướp Đoạt Hơi Nước vô giải, mang thai cùng trị liệu cũng thế, nên chế định chiến thuật như thế nào?”

Hạ Thụ Chi Luyến lên tiếng bổ sung:

“Trừ những thứ kể trên, bản thân boss chiến lực có thể đối ứng âm thi cấp 6, lại bởi vì là âm vật, cơ hồ không cóđiểm yếu.”

Chương 1191: Đánh chết boss (2)

Hạ Hầu Ngạo Thiên suy tư một lát, cao giọng nói:

“Vai phụ ngu xuẩn còn đang phiền não, mà nhân vật chính thông minh đã nghĩ ra cách, chế định xong chiến thuật.”

“Cậu tại sao phải đưa lưng về phía chúng tôi?” Anh Gà Đỏ hỏi.

Lúc này Hạ Hầu Ngạo Thiên ngồi khoanh chân dưới đất, đưa lưng về phía đám người.

“Người từng thấy lịch sử đen tối của nhân vật chính là không sống lâu, tôi là nghĩ cho các người.” Hạ Hầu Ngạo Thiên khẽ nói.

“Được rồi, bây giờ không phải là thời điểm tấu hài.” Hạ Thụ Chi Luyến ngắt lời bọn họ, thúc giục nói: “Cậu có biện pháp thì nói.”

Loại thời điểm này, tác dụng của Học Sĩ liền nổi bật ra.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói:

“Kẻ Cướp Đoạt Hơi Nước vô giải, ít nhất ở chúng ta đẳng cấp này là như vậy, nhưng mà, ngũ hành Thổ khắc Thủy, đạo cụ Thổ Quái phẩm chất Thánh Giả, có thể chậm lại trình độ xói mòn, để chúng ta kéo dài hơi tàn một chút.”

Âm Cơ nói:

“Tôi vừa vặn có một món.”

Kỳ thật pháp trận âm dương ngưng tụ pháp thân, cũng có thể khắc chế Cướp Đoạt Hơi Nước, bởi vì không có thực thể, nhưng thủy trận có thể sẽ cổ vũ uy phong boss. Trương Nguyên Thanh cân nhắc mấy giây, từ bỏ ý nghĩ triển khai pháp trận, nói:

“Đạo cụ Thổ Quái phẩm chất Thánh Giả, tôi có ba món.”

Giày Hậu Thổ, Quyền Trượng Sơn Thần cùng Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất.

Vân Mộng vốn muốn nói, cô có đạo cụ dùng trị liệu, nghĩ lại, Cướp Đoạt Hơi Nước khác với công kích bình thường, trị liệu

chưa hẳn có tác dụng, liền lựa chọn trầm mặc.

“Tốt, biện pháp miễn cưỡng khắc chế Cướp Đoạt Hơi Nước có rồi, kế tiếp là đối phó món đạo cụ loại quy tắc kia.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nhắc nhở:

“Thật ra rất đơn giản, dùng Bàn Xoay âm Dương!”

Mắt Hạ Thụ Chi Luyến sáng lên: “Không sai, Bàn Xoay âm Dương có thể cướp đoạt sinh cơ, vừa lúc khắc chế trị liệu, boss linh trí không cao, không có khả năng trả lời vấn đề.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên gật đầu:

“Chính là như vậy, chúng ta trước dùng túi thuốc nổ của anh Gà Đỏ làm boss bị thương nặng, sau đó Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra Bàn Xoay âm Dương khắc chế đạo cụ loại quy tắc, cuối cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng cái chày đồng thau kia tiêu diệt nó.

“Mặc dù như vậy, phần lớn thưởng đều bị Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy đi, nhưng so sánh với vượt ải, để hắn chiếm tiện nghi cũng không sao.”

Không thể không nói, Hạ Hầu Ngạo Thiên lúc này chậm rãi nói, đưa lưng về phía mọi người, quả thực có mấy phần phong phạm cao nhân.

Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, bấm tay gõ thân cây một cái:

“Đã qua khoảng nửa phút, tôi không thể không nhắc nhở anh, kế hoạch này có một sơ hở trí mạng, tôi không có cách nào chống cự tiếng khóc, mà boss dứt bỏ kỹ năng, bản thân chính là một âm thi cấp 6.

“Dù cho Bàn Xoay âm Dương có thể áp chế đạo cụ loại quy tắc, khiến boss không cách nào sống lại cùng trị liệu, nhưng anh cảm thấy bụng tôi to tướng, có thể giết chết nó? Cho dù thêm các người cũng không được.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức yên lặng, “Cho dù là tôi tính toán không bỏ sót, cũng sẽ có thời điểm sơ sót.”

Vẻ u sầu lần nữa hiện lên trên mặt mọi người.

Âm Cơ đột nhiên nói:

“Thái Nhất môn có linh lục trận pháp chuyên môn khắc chế âm thi, tôi có thể suy yếu phẩm cấp nó, vẽ trận cần ba phút.”

Cho dù suy yếu phẩm cấp, cũng khẳng định mạnh hơn tôi, nhưng tôi không có khả năng đưa Bàn Xoay âm Dương cho các người sử dụng, chẳng qua, tôi có thể lợi dụng Giày Hậu Thổ cùng Quyền Trượng Sơn Thần luyện hóa khu vực này, cướp lấy đại địa chi lực cuồn cuộn không ngừng, bên tăng bên giảm, có thể thử nghiệm… Trong đầu Trương Nguyên Thanh suy luận một lát, nói:

“Việc này không nên chậm trễ, tranh thủ thời gian hành động.”

Lúc này, bụng đám người đã tiếp cận bằng phẳng, một lát nữa liền có thể triệt để khôi phục.

Âm Cơ từ trong ô vật phẩm lấy ra các loại vật liệu âm thuộc tính giàu linh tính, tốc độ nói cực nhanh: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, tới hỗ trợ.”

Ở đây có thể giúp đỡ chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng là Tinh Quan.

“Giúp tôi điều chế mực nước.”

Mực nước là “ngôn ngữ trong nghề” của nghề nghiệp Thần Dạ Du, chỉ thuốc màu vẽ bùa.

Tinh Cát, âm Thổ, Hồn Thạch, tóc, cỏ U Minh… Trương Nguyên Thanh liếc mắt qua, đại khái hiểu cô muốn điều phối cái gì.

Linh lục có hai loại công năng chủ yếu, theo thứ tự là hồn cùng phách, hồn là linh thể, phách là nhục thân.

Chính trận luyện linh luyện thi, nghịch trận diệt linh phong thi.

Cái này đối với hắn mà nói không khó.

Dưới sự phối hợp ăn ý của hai người, mực nước điều chế xong, Âm Cơ dùng xương đỉnh đầu mèo làm bát đựng chất lỏng sền sệt màu đỏ thẫm, hai tay cô dâng xương sọ, trong miệng lẩm bẩm.

Trương Nguyên Thanh phát giác được, linh tính chất lỏng trong xương sọ càng thêm nồng đậm.

Thao tác của cô ấy trước đó ở đáy biển mình xem không hiểu, thao tác bây giờ cũng xem không hiểu, mình đã học xong kỹ năng của Thần Dạ Du mà, mình làm sao không biết niệm chú… Hắn bỗng nhiên ý thức được, cỏ dại giang hồ cùng tiên tử xuất thân danh môn chính phái, đúng là khác biệt.

Chương 1192: Đánh chết boss (3)

Đương đại mặc dù lịch sử ngắn ngủi, nhưng tốt xấu gì cũng có hơn một trăm năm lịch sử, Thái Nhất môn chủ tuyệt đối là nhóm đầu tiên, Thái Nhất môn đã có được hình thức truyền thừa ban đầu.

Thành viên trong môn có thể học tập được rất nhiều pháp thuật linh cảnh sẽ không "dạy", tán tu không học được.

Niệm xong chú ngữ, Âm Cơ mang chất lỏng trong xương sọ sền sệt như nước đường hắt ra ngoài.

Vật liệu giàu linh tính chưa lập tức rơi xuống, mà là ngưng tụ ở giữa không trung, tiếp theo, tựa như được trao cho sinh mệnh, chủ động ở không trung rồng bay phượng múa, tự động phác hoạ ra từng đường vân vặn vẹo phức tạp, nhưng tràn ngập đạo vận.

A, loại linh lục này giống như Trấn Thi Phù, nhưng lại tăng thêm rất nhiều nguyên tố tinh tướng, là mang trận pháp bên trong Quan Tinh Thuật kết hợp với linh lục rồi?

Thủ đoạn phác hoạ trận đồ của cô ấy mình trái lại xem hiểu, không có kỹ xảo gì, chỉ là thuần dựa vào niệm lực mạnh mẽ thao túng, đợi đến cấp 6 mình cũng có thể.

Trương Nguyên Thanh mở to mắt, ghi lại toàn bộ trận đồ phức tạp.

Hắn không cần cố sức đi nhớ, bởi vì đây không phải thứ bình thường có thể ghi nhớ, trừ phi là Học Sĩ.

Nhưng đầu óc Trương Nguyên Thanh có bệnh, chỉ cần là đồ vật hắn từng thấy, liền có thể thông qua phát bệnh nhớ lại.

Vừa rồi hắn ghi lại chủng loại tài liệu cùng tỉ lệ điều phối, cho đầy đủ thời gian, liền có thể phỏng chế ra trận pháp giống như đúc, nói cách khác, hắn đã học trộm thành công.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh sắc mặt quýnh lên, thúc giục:

“Nhanh lên, âm thi của tôi không chịu nổi rồi, nó lập tức sẽ trở lại, còn có năm trăm mét.”

Âm Cơ nghiêm mặt, tốc độ phác hoạ trận đồ rõ ràng tăng lên.

“Ba trăm mét!”

“Hai trăm mét!”

“Một trăm mét… Nó đến rồi!”

Trương Nguyên Thanh rống to.

Bọn người anh Gà Đỏ nghiêm mặt, giương mắt nhìn, chỉ thấy bụi cây phía trước run run, một Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong rừng rậm lao ra, bịch bịch chạy tới.

Sau đó, một bóng người màu xanh đen từ trên trời giáng xuống, đánh giết “Nguyên Thủy Thiên Tôn”, lúc sắp gặp vận rủi, chỉ thấy hắn linh hoạt trượt xẻng một cái, tránh đi tiểu hoàng đế tấn công.

Bật người lên, vung đôi chân, chạy về phía đám người.

“Oa! Oa! Oa!”

Tiếng trẻ con khóc to rõ truyền vào bên tai, bụng mọi người vừa mới xẹp xuống, lại mắt thường có thể thấy được bành trướng.

“Đáng, đáng chết. Nguyên Thủy Thiên Tôn, đạo cụ cho cậu!”

Anh Gà Đỏ vung ba lô, sau đó ôm bụng, vừa đào tẩu, vừa giận dữ mắng.

Ba người Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng chạy về phía xa, như tránh rắn rết.

Bụng Âm Cơ cũng nhô lên cao cao, mang thai hai tháng, ba tháng, bốn tháng. Cô đau đớn nhíu chặt lông mày, trên mặt chảy mồ hôi, nhưng cố nén tiếp tục phác họa trận đồ.

Ngay tại lúc Tường Vi Máu cùng tiểu hoàng đế tới gần, hai tay Âm Cơ hướng xuống nhấn một cái, ngưng tụ ở không trung đập xuống mặt đất, tiếp theo ẩn nấp không thấy.

“Cô đi mau!”

Trương Nguyên Thanh thúc giục.

Âm Cơ liếc hắn một cái, dịu dàng nói: "Cẩn thận."

Trong dư âm lượn lờ, bóng hình xinh đẹp bụng nhô cao của cô tán loạn thành ánh sao, biến mất không thấy nữa.

Mọi người đi hết, Trương Nguyên Thanh lấy ra Bàn Xoay âm Dương, đeo lên Dây Chuyền May Mắn, xoay kim đồng hồ.

Trong nháy mắt, một trận pháp bao phủ phạm vi bốn mươi mét nháy mắt thành hình, tựa như cái bát úp, bao phủ Trương Nguyên Thanh, Tường Vi Máu cùng tiểu hoàng đế trong đó.

Dưới buff may mắn, kim đồng hồ không có gì bất ngờ dừng lại ở khu vực màu đen.

Trên Bàn Xoay âm Dương, hiện ra một khung chat chỉ có linh cảnh hành giả có thể nhìn thấy:

【 Kim đồng hồ: Màu đen 】

【 Ghi chú 1: Trả lời câu hỏi bàn quay đưa ra, đáp đúng có thể một lần nữa xoay kim đồng hồ, tích lũy ba lần màu trắng, có thể giải trừ phong cấm. 】

【 Ghi chú 2: Kẻ đáp sai, chết! 】

Khung chat ngưng kết mấy giây, sau đó biến mất, một khung chat mới bắn ra, treo phía trên bàn xoay.

【 Câu hỏi: Có một vị khách tới cửa hàng phong tục, người ngoài thấy hắn, cười to nói: U, năm centimet của chúng ta đến rồi. Vị khách nghe vậy giận dữ, nói: Mỗi một vị cô nương tiếp đãi ta, đều thoải mái toàn thân như nhũn ra, không biết vui vẻ bao nhiêu. 】

【 Ghi chú: Mời dùng một thành ngữ miêu tả nội dung trên đây, trả lời trong vòng ba mươi giây. Đếm ngược: 00: 29: 45 】

Câu hỏi không chút độ khó. Trương Nguyên Thanh liếc nhìn, sau đó ném bàn xoay về phía một bên.

Tiếp theo, hắn từ trong ba lô lấy ra hai túi thuốc nổ, tiện tay nhét vào dưới chân, thừa dịp thai nhi chưa cướp đi quá nhiều

lực lượng, lợi dụng Tinh Độn Thuật thoát đi.

Hắn xuất hiện ở cửa hành cung, ngoái đầu nhìn lại, vừa lúc trông thấy Tường Vi Máu đặt túi thuốc nổ, chạy về phía mình.

Tiểu hoàng đế sau khi tiến vào trận đồ Âm Cơ bày ra, phẩm chất trượt xuống, tốc độ rõ ràng trở nên chậm chạp, bởi vậy không đuổi kịp Tường Vi Máu, chậm hai giây, mới đến vị trí túi thuốc nổ.

Chương 1193: Đánh chết boss (4)

Không chút do dự, hắn nhấn nút dẫn nổ.

"Ầm!"

Mặt đất chấn động dữ dội, khói đặc cùng ánh lửa cuồn cuộn dâng lên, cắn nuốt thân thể xanh đen của tiểu hoàng đế, sóng khí cuồng bạo nhổ tận gốc cây cối chung quanh.

Khói đặc tan đi, lộ ra một hình người cháy đen, vảy trên thân tiểu hoàng đế nổ bay diện tích lớn, tay trái bị nổ cụt, bụng dưới nổ ra lỗ thủng, hai cái chân nhỏ càng bị nổ có thể thấy xương cốt.

Sau khi phẩm cấp hạ xuống, thân thể, thể phách của nó cũng hạ xuống.

Vụ nổ tạo thành tổn thương cực kì khả quan.

"Oa! Oa! Oa!"

Tiếng khóc càng thêm kịch liệt.

Chỉ thấy thân thể che kín vết bỏng của tiểu hoàng đế nhanh chóng khép lại, vảy sinh trưởng.

Nhưng vào lúc này, 30 giây đã tới, bàn xoay ở bên bắn ra hắc quang nồng đậm, chiếu thẳng tắp ở trên người tiểu hoàng đế.

Vết thương cùng vảy đang nhanh chóng khép lại, sinh trưởng, im bặt dừng lại.

Đứa bé vẫn như cũ phát ra tiếng khóc, nhưng nó lại không cách nào chữa trị túc chủ, sinh mệnh lực nó phát ra, bị một lực lượng khác tham lam cướp lấy.

Thành công rồi, Bàn Xoay âm Dương có tác dụng! Trương Nguyên Thanh tung ra Pháp Bào âm Dương, khoác ở trên vai, đeo Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất, lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần cùng Giày Hậu Thổ.

Giày Hậu Thổ liên tục không ngừng cướp lấy đại địa chi lực cho hắn, tứ chi hơi bủn rủn nháy mắt tràn ngập lực lượng, đồng thời, bởi vì sức chịu đựng tăng lên, khả năng chịu đựng đối với đau đớn phần bụng tăng cường trên diện rộng.

Quyền Trượng Sơn Thần bị động quái lực, làm cơ năng thân thể của hắn vượt qua trạng thái đỉnh phong tốt nhất.

Cảm nhận được thân thể cường đại trước nay chưa từng có, Trương Nguyên Thanh một tay cầm pháp trượng, một tay cầm chày Phục Ma, lao tới tấn công tiểu hoàng đế.

Bên ngoài năm mươi mét, các động đội bụng to lên, tựa như đã quên đau nhức, chờ mong mà hồi hộp nhìn qua bóng người Nguyên Thủy Thiên Tôn lao tới boss.

“Rống!”

Tiểu hoàng đế gầm nhẹ một tiếng, bước chân có chút lảo đảo lao về phía kẻ địch.

Móng phải sắc bén vung lên, tùy tiện xé rách kẻ địch.

Nhưng đây chỉ là một ảo ảnh, Tinh Huyễn Thuật chế tạo giả tượng, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự xuất hiện ở sau lưng tiểu hoàng đế, chày Phục Ma đâm về tấm lưng da tróc thịt bong.

Tiểu hoàng đế đột nhiên xoay người, nhanh chóng vung ra móng vuốt phải.

Chiều cao của hắn vừa vặn tới phần eo Trương Nguyên Thanh, móng vuốt đen sì sắc bén quét trúng phần eo.

Hào quang màu vàng lóe lên, đòn cào bị cản lại.

Trương Nguyên Thanh vung Quyền Trượng Sơn Thần, hung hăng gõ vào đỉnh đầu tiểu hoàng đế, gõ làm vảy bắn tung tóe.

“Phành phành phành!”

Hắn di chuyển vòng quanh tiểu hoàng đế, quyền trượng trong tay không ngừng quật, cũng phối hợp kỹ xảo chiến đấu không

tệ của mình, ngăn cản boss.

Nhưng tiểu hoàng đế cho dù giảm xuống phẩm chất, lực lượng cùng tốc độ vẫn mạnh hơn Tinh Quan cấp 4.

Nó mặc dù ở hạ phong, tiếp tục bị quật, thân thể thấp bé sớm đã chồng chất vết thương, nhưng chỉ cần Trương Nguyên Thanh ý đồ áp sát đâm ra chày Phục Ma, nó liền điên cuồng phản công.

"Oa! Oa!"

Tiếng trẻ con khóc càng thêm kịch liệt, trong bụng Trương Nguyên Thanh cũng truyền ra tiếng khóc, hô ứng.

Phần bụng chấn động mạnh co rút đau đớn, trên bụng in ra một khuôn mặt trẻ con.

Tiểu hoàng đế thừa cơ vung móng vuốt phải còn sót lại, quét mạnh vào phần eo kẻ địch.

Trương Nguyên Thanh bay ra như diều đứt dây.

Khi rơi xuống đất lăn lộn, hắn nghe thấy đai lưng kim loại "cạch" một tiếng, cái dây lưng hàng hiệu chất lượng cực tốt này, rốt cục không chịu nổi gánh nặng hư hao.

Lúc này, cái bụng đã nhô lên đến tình trạng phi thường khoa trương, như phụ nữ mang thai lập tức sẽ chuyển dạ.

Mà phương thức chuyển dạ duy nhất của hắn, chính là vỡ bụng mà ra.

Thời gian cấp bách, Trương Nguyên Thanh chưa kịp đi quản Loa Miêu Vương, đạo cụ này không cách nào bị thu vào ô vật phẩm, nút thắt hầu bao lại đứt mất, cưỡng ép đi nhặt chỉ là vướng víu, cũng không thể cầm ở trong tay chiến đấu.

Trạng thái càng lúc càng không ổn, trong hai mươi giây không thể giải quyết nó, ta cũng chỉ có thể sử dụng Loa Miêu Vương… Đầu óc Trương Nguyên Thanh chuyển động, đánh giá kỹ năng, đạo cụ của mình.

Thai nhi trong bụng mỗi thời mỗi khắc đều đang đoạt lấy lực lượng cùng kỹ năng của hắn, ở trạng thái "Chảy máu" không ngừng, thủ đoạn có thể nâng cao cho bản thân liền tỏ ra càng đáng quý.

Tiếng kèn của Loa Miêu Vương đối với hắn vẫn có tăng phúc nhất định.

Thật sự đến sống chết trước mắt, cho dù bại lộ thân phận truyền nhân Ma Quân cũng phải sử dụng, dù sao nếu trở về linh cảnh, mọi việc đều là không.

Rất nhanh, hắn nghĩ ra một biện pháp.

"Đốc!"

Quyền Trượng Sơn Thần hướng dưới chân cắm xuống, một nửa thân trượng cắm vào trong đất bùn mềm xốp, đá quý xanh biếc trên đỉnh phát ra vầng sáng.

Cỏ cây xung quanh ùn ùn dị hoá, lòng đất chui ra từng cành cây, ý đồ cuốn lấy tiểu hoàng đế.

Chương 1194: Trả lại chày Phục Ma (1)

Tiểu hoàng đế toàn thân xanh đen mở ra bờ môi đen nhánh, đột nhiên khẽ hút, vảy còn thừa ngoài thân mở ra, điên cuồng cướp đoạt sinh cơ xung quanh.

Sinh cơ Trương Nguyên Thanh nhanh chóng xói mòn, làn da khô quắt nhăn nhúm, trạng thái trở nên càng thêm không ổn.

May mắn duy nhất chính là, Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất hơi làm chậm trình độ xói mòn, mà Giày Hậu Thổ cung cấp sức bền cùng đại địa chi lực, chống đỡ thân thể mỏi mệt không chịu nổi của hắn.

Trương Nguyên Thanh lấy ra một đạo cụ thiếu chút nữa bị lãng quên.

Son Máu!

Mở ra hộp son phấn bằng bạc, đầu ngón tay bốc lên một chút son phấn đỏ tươi, bôi ở trên chày Phục Ma.

Tiếp theo, hắn khẽ phun ra một ngụm Thái âm chi lực, triệu hồi ra bóng hình xinh đẹp đỏ tươi mặc áo cưới, bế đứa bé đáng yêu.

Ngay sau đó thi triển Thần Du, linh thể xuất khiếu, cùng Quỷ Tân Nương lướt về phía tiểu hoàng đế.

Chủ tớ đồng thời lao vào trong cơ thể tiểu hoàng đế.

“Gào!”

Tiểu hoàng đế mở ra bờ môi đen nhánh, phát ra rít gào phẫn nộ. Thân thể nó run rẩy kịch liệt, tứ chi co rút, tranh đoạt quyền chủ đạo thân thể với hai đạo linh thể cảnh giới Thánh Giả trong cơ thể.

Một bên khác, một luồng u hồn xuất hiện, bám vào ở trên chày Phục Ma bôi Son Máu, gào thét bắn về phía tiểu hoàng đế.

“Phốc!”

Chày Phục Ma đâm vào lồng ngực tiểu hoàng đế, nó đột nhiên cứng đờ.

Trương Nguyên Thanh thì vượt ở trước khi chày Phục Ma đến, thu Bạch Lan về trong linh thể.

Một giây sau, màu vàng mặt trời bùng nổ, hào quang vàng óng từ trong khoang miệng, hai mắt, lỗ mũi tiểu hoàng đế phun ra, đốt thân thể nó thành than.

Bóng ma bám vào ở trên chày Phục Ma, cũng ở dưới Nhật chi thần lực tan thành mây khói.

Lần này, tiểu hoàng đế không thể sống lại, bởi vì hào quang màu đen của Bàn Xoay âm Dương bao phủ đầu đứa bé trên bờ vai.

Giải quyết xong… Trương Nguyên Thanh nhặt lên chày Phục Ma, nhấc chân đạp lên lồng ngực xác chết cháy, cầm lấy đầu đứa bé, nhổ nó xuống.

Thân thể tiểu hoàng đế triệt để tiêu tán.

Bộ kiện đạo cụ loại quy tắc tôi nhận lấy… Trương Nguyên Thanh thu đầu đứa bé vào ô vật phẩm, trở về nơi Loa Miêu Vương rơi xuống, xách hầu bao trong tay, tiếp theo lại nhặt lên Bàn Xoay âm Dương, đưa đạo cụ này về trong ô vật phẩm.

Cấm chế tan đi.

Làm xong tất cả những thứ này, hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến, trông thấy Âm Cơ dẫn theo các đồng đội mặt mũi tràn đầy kích động trở về.

Tiếng bước chân từ xa tới gần. Các đồng đội đứng ở cạnh thi thể hình người cháy đen như than, anh Gà Đỏ đá đá thi thể, đá ra tro đen.

“Thật sự chết rồi, rốt cuộc chết rồi.” Anh Gà Đỏ cười to ba tiếng: “Tôi có thể về nhà uống canh rồi.”

Trừ Âm Cơ tương đối trấn định, trên mặt người khác dâng lên nét vui mừng, nhìn tiểu hoàng đế hoàn toàn chết đi, đều có loại cảm giác như mộng ảo.

Nhiệm vụ cấp S, cứ như vậy vượt qua rồi!

“Từ nay về sau, chúng ta cũng đạt thành huân chương thông qua cấp S.” Khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp của Hạ Thụ Chi Luyến khó nén ý cười, nói:

“Đây là cho điểm ẩn, tôi chỉ là bên trong quan phương. Có đôi khi, cho dù công huân không đủ, nhưng thành viên từng thông qua cấp S, sẽ so với người khác càng được lãnh đạo chú ý cùng coi trọng hơn.”

Trên mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên đầy vui vẻ, nâng cằm lên: “Đây là vinh quang cùng huân chương nhân vật chính ắt không thể thiếu.”

Hắn là rất vui vẻ, không, vui vẻ đến nổ tung rồi. Điểm kinh nghiệm cùng phần thưởng là thứ yếu, huân chương thông quan cấp S mới là trọng điểm.

Hạ Hầu Ngạo Thiên quá khứ chỉ từng vượt qua hai lần cấp A, chưa có vinh quang vượt ải cấp S, vẫn luôn rất lấy làm tiếc.

Nay nhân vật chính đạt được vinh quang tương xứng với địa vị của mình, miễn bàn vui vẻ bao nhiêu.

“Cấp S…” Tự Do Chi Ưng thấp giọng lẩm bẩm, cô hít sâu một hơi, vui sướng trên mặt như thế nào cũng không đè nén được.

Hạ Thụ Chi Luyến đề cập “cho điểm ẩn” cũng áp dụng ở trong tổ chức Thiên Phạt, tình huống phó bản lần này, sẽ trở thành cầu thang cho cô tấn thăng hoàng kim chấp hành quan cấp 2.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn anh thật lợi hại, về sau nếu đều có thể ghép với anh thì tốt rồi.” Vân Mộng vui vẻ nói.

Phân bộ Thanh Hòa bởi vì nguyên nhân kết cấu nội bộ, thuộc tính dân tộc, không coi trọng chức vụ cùng ích lợi, vui sướng của cô thuần túy nhất, đại nạn không chết!

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng với chày Phục Ma trong tay hắn.

Mới đầu, ấn tượng của bọn họ đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn là — quả thật có mấy chiêu.

Nhưng tuyệt đối chưa nói là bội phục cùng ỷ lại, thẳng đến một trận chiến đáy biển, hắn ở trong ba người Hạ Hầu Ngạo Thiên phân tích ra trận pháp, Ôn Thần Tự Do Chi Ưng cùng Âm Cơ khắc chế âm thi đại quân, cứng rắn nổi bật hẳn lên, phát huy ra tác dụng quan trọng.

Chương 1195: Trả lại chày Phục Ma (2)

Sau khi lên bờ, vị trí đội trưởng, thật ra vô hình trung đã chuyển dời đến trên người hắn.

Cho nên sau khi chế định kế hoạch, mọi người hầu như không phản đối, mang tài sản tính mạng giao tới trong tay hắn.

Bây giờ nghĩ đến, là điều cực kỳ không thể tưởng tượng.

Rõ ràng chỉ là cấp 4, lại ở trong phó bản, áp chế Hạ Hầu Ngạo Thiên cấp 5 cùng Âm Cơ cấp 6, đây mới là thiên tài thật sự, hơn xa các nhân tài kiệt xuất trong cùng cấp bậc có thể so sánh.

Đó chỉ có thể tính là tinh anh.

Hạ Hầu Ngạo Thiên trầm mặc một phen, khen: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu, ừm… đạo cụ trong tay cậu rất không tệ."

Khen tôi vài câu thì chết à… Trương Nguyên Thanh không còn lời nào để chống đỡ, chỉ có thể 'a' một tiếng.

Nếu không có chày Phục Ma, mặc dù có Bàn Xoay âm Dương khắc chế, đội ngũ cũng phải chết một nửa số người.

Không, thật ra ở đáy biển, nếu không phải hắn cùng Bàn Xoay âm Dương tính tình hợp nhau, lúc ấy đã chết một nửa số người, mà dù vậy, Hạ Thụ cùng Vân Mộng vẫn đã chết một lần.

Trương Nguyên Thanh nói:

“Nói đến đạo cụ, đạo cụ loại quy tắc này của Tạ gia về tôi, không có ý kiến chứ.”

Mọi người nhìn nhau, hoặc nhíu mày hoặc chần chờ.

Trương Nguyên Thanh bổ sung nói: “Hai đạo cụ thưởng, tôi sẽ dựa theo bọn họ trả giá chia cho các người, mọi người có thể trao đổi phương thức liên lạc.”

Nghe vậy, mọi người trong lòng dễ chịu hơn, đều gật đầu.

Thật ra cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn nuốt riêng, bọn họ cũng không có cách nào, bởi vì đạo cụ cũng thu vào ô vật phẩm rồi, giết người đoạt bảo cực đoan nhất cũng không làm được.

Trước mắt hắn chịu lấy ra một bộ phận phần thưởng chia sẻ, còn có thể nói cái gì?

Ngay sau đó, mọi người trao đổi phương thức liên hệ.

“Công lao của bản nhân vật chính là lớn nhất, cậu cho 80 triệu không quá phận chứ?” Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt đầy chờ mong nói.

80 triệu? Anh là muốn bảo tôi trả thay anh tiền túi nguồn năng lượng nhỉ… Trương Nguyên Thanh liếc một cái đã nhìn thấu dụng tâm nông cạn của Hạ Hầu Ngạo Thiên, vẻ mặt ôn hoà hỏi:

“Nhiệm vụ chủ tuyến của anh đã hoàn thành, sao còn chưa kết toán?”

“Đã đang kết toán.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

“Mau cút đi, không tiễn.”

“…” Hạ Hầu Ngạo Thiên đang muốn bật lại, bỗng nhiên cả người cứng đờ, cái trán hiện lên một cái lò đan bỏ túi mây mù lượn lờ, con ngươi màu nâu chuyển thành màu tím.

Một bên khác, trán Âm Cơ sáng lên một mảng tinh vân mông lung thần bí, tinh thần lực tràn ra ngoài thân.

Quá trình kéo dài mười mấy giây, chờ khí tức dâng trào trong cơ thể hai người bình phục, Trương Nguyên Thanh phát hiện

khí tức của bọn họ cường thịnh hơn rất nhiều.

“Không hổ là phó bản cấp S nha, thế mà một lần tăng thêm 18% điểm kinh nghiệm, tháng sau vượt qua một phó bản nữa, tôi liền có thể lên tới cấp 6.” Hạ Hầu Ngạo Thiên phấn chấn nói.

Trương Nguyên Thanh nhìn vẻ mặt hâm mộ hơn nữa chờ mong của các đồng đội, trong lòng nghĩ là —— Mới 18% sao, mình mỗi lần vượt qua phó bản cấp S, đều thưởng 3-40% giá trị kinh nghiệm đó.

Lúc này, Âm Cơ liếc qua, nói: “Tôi đi về trước, chờ tôi tìm được đạo cụ thích hợp, sẽ liên hệ cậu.”

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Tình báo tôi đạt được đạo cụ, đừng tiết lộ ra ngoài trước.”

Hắn cần thương lượng với Phó Thanh Dương một phen mượn dùng đạo cụ đánh cờ với quan phương như thế nào, cũng đừng vừa rời phó bản, người tổng bộ cùng phân bộ Giang Hoài đã đợi ở vịnh Phó gia, như vậy sẽ rất bị động.

Sự việc thành phố Tĩnh Hải khiến hắn ý thức được, công huân tuy tốt, lại có một chỗ thiếu hụt trí mạng.

Nó không thể lấy công chuộc tội, rất có thể không đợi được đổi công huân, giữa đường liền xảy ra ngoài ý muốn, ví dụ như trong một năm không thể thăng chức.

Đương nhiên, cái này chủ yếu là hắn thăng cấp quá nhanh, công huân kiếm cũng quá nhanh.

Đối với hành giả quan phương bình thường mà nói, chỗ tốt của công huân lớn hơn tiền tài các loại ích lợi.

“Được.” Âm Cơ khẽ gật đầu.

Một giây sau, cô cùng Long Ngạo Thiên biến mất ở trong phó bản, trở về hiện thực.

Sau khi hai người rời khỏi, anh Gà Đỏ biến sắc: “Hỏng rồi, nhiệm vụ chủ tuyến của chúng ta là sống sót 36 giờ, thời gian chưa tới, không ra được, canh gà của tôi…”

Anh giờ mới phản ứng lại sao? Trương Nguyên Thanh nhìn hắn một cái.

“Thời gian chúng ta vào phó bản đại khái là 16 giờ, còn có đầy đủ thời gian, mọi người cùng nhau sưu tầm tài liệu đi, trong phó bản này tài liệu có giá trị hẳn là không ít.” Hạ Thụ Chi Luyến nói.

Các tài liệu bên ngoài bán, đều là các linh cảnh hành giả từ trong phó bản sưu tập.

“Đáng tiếc nó đã bị đốt thành tro.” Tự Do Chi Ưng nhìn tàn thể của tiểu hoàng đế, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Lúc này, cô phát hiện Nguyên Thủy Thiên Tôn đi về phía trong hành cung, lập tức câm miệng, vội vàng đuổi theo.

Chương 1196: Trả lại chày Phục Ma (3)

Hạ Thụ Chi Luyến đi vội vài bước, sóng vai Trương Nguyên Thanh, phỏng đoán nói:

“Quái vật trong phó bản tập trung ở đáy biển, hành cung có thể sẽ không có thu hoạch.”

“Tôi không phải vì tài liệu.” Trương Nguyên Thanh bước qua bậc cửa, tiến vào trong hành cung.

“Vậy là…” Hạ Thụ Chi Luyến nhíu mày.

Trương Nguyên Thanh chưa trả lời, xuyên qua đình viện mọc đầy cỏ dại, đến ngoài cửa chính cung Từ Nguyên cung.

Hành cung rất nhỏ, chỉnh thể hình chữ nhật, dài khoảng trăm mét, rộng hơn ba mươi mét, tổng cộng ba cung điện, ở giữa là Từ Nguyên cung, cũng chính là chỗ ở của mẫu thân tiểu hoàng đế.

Bố cục trong điện đơn giản, bên trái là tẩm cung, bên phải là ngoại thất, bố trí đồ gia dụng, giá sách đơn giản, dị thường túng thiếu.

Trương Nguyên Thanh ở tẩm cung cùng phòng trong dạo qua một vòng, hỏi:

“Hạ Thụ, cô có thể nhìn ra điểm gì?”

Hạ Thụ Chi Luyến nhìn về phía một xấp công văn trên giá sách, nói:

“Có giá trị nhất cũng chỉ những thứ này.”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng, đi thẳng về phía giá sách.

Từ Nguyên cung bố trí đơn giản, vừa xem hiểu ngay, hắn tự nhiên có thể nhìn ra có giá trị nhất là công văn, nhưng cũng chỉ có thể nhìn ra những thứ này, nếu có ô ngầm, manh mối không rõ ràng vân vân, liền nhìn không ra, còn cần Thám Báo đến.

“Hỗ trợ cùng nhau xem.” Hắn rút ra một quyển công văn, phủi bụi bên trên.

“Xem cái gì?” Hạ Thụ Chi Luyến hỏi.

“Không biết, xem trước một chút đi.” Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

Công văn nội dung rất nhiều, sự tình rất tạp, nhưng phân chia kỹ, có thể chia làm ba loại: Tình báo chiến tranh, hành triều thảo thị, thư tín Nguyên Tống.

Trương Nguyên Thanh ở trong tình báo chiến tranh, thấy được tin tức rất nhiều tổ chức người tu hành cổ đại. Những năm cuối Nam Tống, chính đạo suy yếu, quân Nguyên hợp nhất rất nhiều tà ma ngoại đạo cùng danh môn chính đạo hoạt động ở phương Bắc, nam hạ chinh phạt.

Triều đình Nam Tống vừa đàm phán với quân Nguyên, vừa âm thầm truyền tin các môn phái kia, hy vọng kỳ nhân dị sĩ có thể trở về triều đình, cùng nhau kháng Nguyên.

Nhưng Nam Tống diệt vong là đại thế, không ai tiếp ứng.

“Ồ!” Hạ Thụ Chi Luyến bỗng nhiên đưa một phần văn thư, nói: “Cậu xem xem cái này.”

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận công văn, tập trung đọc kỹ, đây là một phần tình báo quân sự, nhưng nói không phải động hướng của quân Nguyên, mà là có liên quan với người tu hành.

Bên trên nói, người tu hành Cửu Độc giáo phương Bắc cùng Ám Ảnh lâu Tây Vực, hướng thống soái quân Nguyên góp lời: Luyện long khí còn sót lại để trấn sơn hà.

Chỉ một câu như vậy, không có tình hình cụ thể.

“Tôi muốn tìm chính là cái này.” Trương Nguyên Thanh nở nụ cười.

“Thứ đó rất quý giá sao?”

Anh Gà Đỏ phía sau kích động ghé lên.

Đám người Hạ Thụ Chi Luyến thì ném tới ánh mắt dò hỏi. Nguyên Thủy Thiên Tôn không đi sưu tập tài liệu, vào hành cung chỉ vì tìm phần văn thư này?

Nó ẩn chứa bí mật gì sao.

“Không quý giá, chỉ là thỏa mãn một phen sự tò mò.” Trương Nguyên Thanh nhìn quanh các đồng đội, “Còn nhớ linh cảnh giới thiệu không?”

Vân Mộng giành trả lời: “Vì phòng bị Nam Tống tro tàn lại cháy, quân Nguyên phái kỳ nhân dị sĩ bày ra Tỏa Long trận, để tướng sĩ đáy biển vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

“Nhưng thật ra mục đích chân chính là luyện một âm thi cấp Chúa Tể, luyện long khí còn sót lại để trấn sơn hà, chỉ chính là ý tứ này.” Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“Những năm cuối Nam Tống, thiên địa linh lực khô kiệt, hả, bí mật này mấy người hẳn là đều biết nhỉ, dù sao đều là Thánh Giả, nếu không biết, coi như tôi tặng các người miễn phí.”

“Trở lại chuyện chính, những năm cuối Nam Tống, Chúa Tể của giới tu hành hẳn là đều chết không còn bao nhiêu, kỳ nhân dị sĩ trong quân Nguyên, muốn mượn vương triều thay đổi, lợi dụng tro tàn Đại Tống, luyện ra một âm thi cấp Chúa Tể.”

“Rất đáng tiếc bọn họ đã thất bại, mấy vạn âm thi xử lý lại quá phiền toái, dứt khoát bỏ đi không để ý, cho nên tiểu hoàng đế bị để lại đáy biển.”

Anh Gà Đỏ giật mình hiểu ra: “Thì ra là thế, đây là kịch tình hoàn chỉnh của phó bản.”

“Đúng vậy.” Trương Nguyên Thanh cảm khái nói: “Đáng tiếc nhiệm vụ ẩn này đã bị kích hoạt, phần thưởng không liên quan với chúng ta.”

“Nhiệm vụ ẩn?” Anh Gà Đỏ ngẩn ra.

Trương Nguyên Thanh nói: "Bằng không anh cho rằng một đội ngũ trước vì sao đoàn diệt ở nơi này?"

Hạ Thụ Chi Luyến bừng tỉnh đại ngộ:

"Ý của cậu là, một đội ngũ trước kích hoạt nhiệm vụ ẩn, kết quả tập thể đoàn diệt, lúc này mới dẫn tới độ khó 'Nhai Sơn chi hải' thay đổi, mà không phải bọn họ vượt ải thất bại, đạo cụ mất đi ở trong phó bản, cho nên độ khó của phó bản mới xảy ra biến hóa."

Ý tứ không khác lắm, nhưng nhân quả khác biệt.

Thật ra Ma Quân sống sót, chẳng qua hắn tựa như không nói cho Âm Cơ sự kiện đó, nếu như vậy, tên kia lúc trước có phải ám toán đồng đội hay không? Bằng không sao lại ở trong loa Miêu Vương cảm khái "Công trạng hoàn thành vượt mức" loại lời này…

Chương 1197: Trả lại chày Phục Ma (4)

Trong lòng Trương Nguyên Thanh suy nghĩ chuyển động, mặt ngoài bình tĩnh:

"Chính là như thế."

Ôm tâm tình bừng tỉnh đại ngộ, anh Gà Đỏ mượn Vân Mộng một món đạo cụ Thủy Quỷ cảnh giới Siêu Phàm, cùng các đồng đội kết bạn tới bờ biển.

Cái khác không nói, chỉ tài liệu trong cơ thể những âm thi kia, ước chừng mấy vạn âm thi, đủ bọn họ phát tài một khoản.

Nào ngờ, mới vừa đi ra khỏi hành cung, liền thấy bầu trời xanh thẳm, không biết khi nào bị hào quang màu vàng óng phủ kín.

Một luồng khí tức mênh mông cuồn cuộn, đoan chính bá đạo, bao phủ toàn bộ Nhai Sơn chi hải.

"Chuyện gì vậy?" Anh Gà Đỏ sợ hãi biến sắc, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt sợ hãi: "Phó bản không phải đã kết thúc sao, chúng ta là kích hoạt nhiệm vụ ẩn?"

Ở dưới uy áp như rơi vào vực sâu thế này, cho dù là Hỏa Sư, cũng không dâng lên nổi đấu chí cùng chiến ý.

Hạ Thụ Chi Luyến vẻ mặt ngưng trọng, yên lặng triệu hồi ra đoản kiếm.

Tự Do Chi Ưng cùng Vân Mộng như đối mặt đại địch, khuôn mặt khó nén sự sợ hãi.

“Không cần sợ, đó là tồn tại vô thượng tôi triệu hồi đến, sơn thần nương nương vĩ đại mà thánh khiết, đoan trang mà xinh đẹp, cao quý mà tao nhã, mà tôi là vãn bối ngài thích nhất.” Trương Nguyên Thanh dùng giọng điệu vô cùng thành kính nói.

Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghe vào trong tai mọi người, quả thực là thanh âm đẹp nhất thế gian.

Hắn lúc ấy triệu hồi là loại tồn tại vĩ đại này.

Cùng lúc thở phào, trong lòng mọi người dâng lên một sự hâm mộ cùng ghen tị khôn kể, có thể ở trong phó bản triệu hồi loại tồn tại cấp bậc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn chết cũng khó.

So sánh với người khác hâm mộ, Tự Do Chi Ưng nghĩ càng nhiều hơn, chẳng lẽ đây là nguyên nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn thăng cấp nhanh như vậy

Hắn từ nơi nào đạt được kỳ ngộ?

Đây là tình báo cực kỳ quan trọng, có thể khiến tổ chức hiểu biết tốt hơn nguyên nhân một vị nhân vật thiên tài quật khởi.

Tôi thích ánh mắt của các người… Trương Nguyên Thanh mặt ngoài trấn định, nói “Các người đi bờ biển trước.” ,

Chờ mọi người rời đi, hào quang màu vàng óng giữa không trung nhanh chóng co lại, ngưng tụ thành một đạo hào quang, buông xuống ở cửa hành cung.

Trong hào quang màu vàng óng, thần nữ lạnh nhạt đoan trang đứng lơ lửng, mặc nghê thường hoa mỹ, tóc đen như thác nước, dung nhan thanh lịch đoan trang kia mang theo một chút ý cười như có như không.

Giống như một đóa hoa sinh trưởng ở tiên giới, thanh lịch cao thượng, nhẹ nhàng buông xuống nhân gian.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu lạy ngay, cao giọng nói:

“Nương nương thứ tội.”

Tam Đạo sơn nương nương hơi kinh ngạc, hỏi ngược lại:

“Có tội gì?”

Trương Nguyên Thanh liền nói: “Vãn bối không nên ở trước mặt người ngoài đánh giá nương nương, nương nương phong hoa tuyệt đại, tuyên cổ vô song, nào phải vãn bối có thể tùy ý hình dung.”

Trên dung nhan thanh lệ tuyệt luân của Tam Đạo sơn nương nương, ý cười tựa như đậm thêm vài phần, thản nhiên nói:

“Lấy chày Phục Ma ra.”

Trương Nguyên Thanh hai tay dâng lên, giơ ở đỉnh đầu.

Chày Phục Ma hóa thành một đạo hào quang màu vàng óng, ẩn vào trong cơ thể nương nương.

Ài, duyên phận chúng ta đã hết, đường sau này cần tự mình đi rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh dâng lên sự không nỡ mãnh liệt, chày Phục Ma cùng giày khiêu vũ màu đỏ là đạo cụ lúc ban đầu của hắn, cũng là chỗ dựa quan trọng thành danh, giết địch.

Là có cảm tình.

Lão mõ bấm tay bắn ra, một tấm da dê nhẹ nhàng bay về phía Trương Nguyên Thanh.

“Đây là nghi thức hiến tế sau khi đơn giản hoá, mặc kệ là ở hiện thế hay phó bản, đều có thể câu thông với ta, hơn nữa có thể lặp lại sử dụng.” Tam Đạo sơn nương nương giọng lạnh nhạt dễ nghe.

“Nương nương, vãn bối còn có một chuyện muốn nhờ.” Trương Nguyên Thanh trịnh trọng thu lại tấm da dê, nói: “Vãn bối gần đây tâm ma nảy sinh, làm việc cố chấp, khó có thể tự khống chế, muốn hướng nương nương cầu một món pháp khí.”

“Tâm ma nảy sinh?” Nàng khẽ nhíu lông mày thanh tú, nói “Vật gì?”

“Gương quỷ của Ngân Dao quận chúa.” Trương Nguyên Thanh nói.

Tam Đạo sơn nương nương nói: “Có thể, trong một tuần, ta sẽ đưa gương cho ngươi.”

Nàng thậm chí không do dự, pháp khí quan trọng của đệ tử nói đưa là đưa.

Dù sao ngay cả đệ tử, nàng cũng nói tặng là tặng.

Tuyệt! Trên mặt Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười, thử nói:

“Nương nương là có việc trì hoãn?”

Tam Đạo sơn nương nương lắc đầu: “Ta đã sớm ở ngoài tu di giới tử.”

Không đợi Trương Nguyên Thanh mở miệng, nàng trầm giọng cảnh báo: “Đạo tu hành, tranh với trời, tranh với người, có thể mượn thế, nhưng không thể luôn ỷ lại ngoại lực. Sau này mọi chuyện trong phó bản, ta đều sẽ không giúp ngươi.”

“Đa tạ nương nương nhắc nhở, vãn bối nhớ kỹ trong lòng.” Thái độ Trương Nguyên Thanh rất tốt.

Ài, về sau không thể bật hack nữa.

Chương 1198: Trở về hiện thực (1)

Hắn sau đó hỏi: “Nương nương, chờ dung hợp dương phách trong chày Phục Ma, ngài có thể rời khỏi linh cảnh hay không? Ngài có nghĩ tới ở hiện thế xây dựng lại Thuần Dương giáo phái không?”

Tam Đạo sơn nương nương nói: “Ta trong ngắn hạn sẽ không rời khỏi linh cảnh.”

“Vì sao?”

“Rời khỏi linh cảnh, bổn tọa không có thẻ nhân vật, khó trở về nữa. Mà trong linh cảnh cất giấu hy vọng tấn thăng Nhân Tiên.” Nàng không giấu diếm.

“Chúc nương nương sớm ngày tấn thăng Nhân Tiên, thọ ngang trời đất, bất tử bất diệt.” Trương Nguyên Thanh cúi đầu lạy ngay.

Quả nhiên, vãn bối này chưa từng khiến nàng thất vọng.

Tam Đạo sơn nương nương mỉm cười, “Còn có chuyện gì?”

“Cung tiễn nương nương.”Trương Nguyên Thanh chưa đứng dậy.

Tam Đạo sơn nương nương nhẹ nhàng gật đầu, hóa thành một đạo hào quang màu vàng óng biến mất phía chân trời.

…

Sau thu thập tài liệu dài đến gần hai mươi giờ, mọi người bên bờ sửa sang lại chiến lợi phẩm, nghe thấy tiếng phó bản nhắc nhở quen thuộc:

“Đinh, chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người — Nhai Sơn chi hải, đánh số: 012, độ khó cấp bậc S, đang kết toán phần thưởng…”

…

“Phần thưởng đang kết toán. Đạt được vật phẩm / đạo cụ: Bộ Mặt Quân Hồn*”

“Thưởng điểm kinh nghiệm: 93%”

“Nhiệm vụ chính tuyến kết toán hoàn thành!”

“Đinh! Phần thưởng thẻ nhân vật kích hoạt, thưởng đạo cụ: Bao Tay Tật Phong Giả.”

“Kết toán xong! Ba phút sau rời khỏi linh cảnh”

“A, 93% điểm kinh nghiệm?”

Trương Nguyên Thanh mừng rỡ như điên, hắn hoàn toàn không ngờ, phần thưởng điểm kinh nghiệm vậy mà lại hậu hĩnh như thế, Hạ Hầu Ngạo Thiên mới thưởng 18% điểm kinh nghiệm.

Đây hầu như là một phó bản thăng một cấp, đây là phần thưởng hậu đãi cỡ nào, quả thực…

À, mình hình như trước giờ đều như vậy.

Vậy không có việc gì rồi.

Nghĩ lại một chút, tựa như lại có thể lý giải.

Đầu tiên, Hạ Hầu Ngạo Thiên ở trong phó bản biểu hiện trác tuyệt chỉ có hai lần, một lần là nổ tung hạm đội u linh, hai là

tìm kiếm ra mắt trận, từ đó về sau liền luôn làm diễn viên quần chúng.

Nhiệm vụ chính tuyến thật sự thuộc về cấp 5, 6, hắn hầu như không tham dự.

Tiếp theo, Hạ Hầu Ngạo Thiên là cấp 5 đại hậu kỳ, 18% của hắn, sẽ không hàm lượng vàng thấp hơn so với 50% của cấp 4, cái này còn là nhắm chừng bảo thủ.

Cuối cùng, mình trừ trên hạm đội u linh không có cống hiến, lúc ở đáy biển đã ngăn cơn sóng dữ, lại thêm công lao đánh chết boss, thưởng 93% không quá phận.

Thánh Giả cấp 4 hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến cấp 5, 6, thưởng nhiều như vậy mới hợp lý.

Khi suy nghĩ tung bay, trên trán truyền đến nóng bỏng quen thuộc, một mảng tinh vân như mộng ảo hiện lên.

Sau đó, một luồng tinh thần lực mênh mông từ trong dấu ấn trào ra, dịu dàng tắm rửa thân thể, dung nhập trong từng tế bào, dung nhập trong một cái xương.

Cơ thể của hắn ở trong lực lượng tinh tú tắm rửa, trở nên cường đại hơn, khí chất thần bí mờ mịt.

Bởi vì chưa thăng cấp, hắn chưa từng nắm giữ kỹ năng mới, nhưng sau khi 5% điểm kinh nghiệm tăng lên tới 98%, bản thân hắn các phương diện tố chất đều tăng lên ít nhất gấp đôi.

Khoảng cách Tinh Độn Thuật được tăng lên trên diện rộng, hơn nữa có thể tự khống chế khoảng cách. Mà sức mê hoặc của Tinh Huyễn Thuật cũng trở nên mạnh hơn, kết hợp hắn đoạn thời gian này khổ tu kỹ xảo của "Thái âm Luyện Thần Thiên", đã có thể chế tạo hình thái ban đầu của ảo giác.

Trừ Kiếm Khách loại nghề nghiệp đặc thù này, hoặc ai có được đạo cụ, kỹ năng khắc chế ảo thuật, chỉ cần điểm kinh nghiệm thấp hơn hắn, đều sẽ bị ảo thuật ảnh hưởng.

Trương Nguyên Thanh sau đó xem xét bảng thuộc tính.

"Tên họ: Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"Chủng tộc: Nhân loại"

"Nghề nghiệp: Tinh Quan"

“Cấp bậc: 4”

“Kỹ năng: Thần Dạ Du — Dạ Du, Phệ Linh, Thái âm Chi Linh, Khiếu Nguyệt, Mị Thuật, Linh Lục”

“Tinh Quan —— Tinh Tướng Thuật, Tinh Huyễn Thuật, Tinh Độn Thuật, Tinh Thần Chi Thể”

“Điểm kinh nghiệm: 98%”

“Điểm đạo đức: 2800”

“Điểm danh vọng: 210”

Sau khi vượt phó bản giết chóc, giết tiểu đệ của thần tướng, điểm danh vọng của hắn tăng tới 240, nhưng đánh chết Ngụy Nguyên Châu đều là trận doanh hợp pháp, hại hắn trừ 30 điểm danh vọng.

Chẳng qua, Ngụy sau khi vụ án Nguyên Châu định tính, hắn thu hoạch 700 điểm đạo đức.

“Danh vọng vẫn là không đủ, 210 điểm danh vọng, mình nhiều nhất chỉ có thể giết bảy tám điểm nghề nghiệp hợp pháp, còn phải là điểm danh vọng không nhiều cái loại đó. Sau khi rời khỏi phó bản, nên đi săn giết nghề nghiệp tà ác.”

Chỉ có giết càng nhiều nghề nghiệp tà ác, mới có thể càng dễ giết nghề nghiệp hợp pháp.

“98% điểm kinh nghiệm, còn thiếu 2% liền thăng cấp, thật đáng tiếc Phệ Linh hấp thu chính là Thái âm chi lực, mà mình thăng cấp cần là Tinh Thần chi lực.”

Chương 1199: Trở về hiện thực (2)

Hắn nhìn 98% điểm kinh nghiệm trong bảng thuộc tính, thấy không cam lòng.

Tinh Quan cấp 5 có thể khống chế Quan Tinh Thuật, xem như thật sự đăng đường nhập thất.

Nhưng 2% điểm kinh nghiệm, như một lạch trời, khiến người ta không thể làm gì.

“A, hình như có biện pháp, người tu hành cổ đại có thể cắn nuốt lực lượng cùng nghề nghiệp, dựa vào ‘ăn thịt người’ tu

hành, dựa vào cái gì mình không thể? Mặc dù phương thức thăng cấp khác biệt, nhưng hấp thu lực lượng bản chất này là không thay đổi, chỉ cần cho mình Tinh Thần chi lực thuần túy, mình tất nhiên có thể thăng cấp.” Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, sau đó lắc đầu:

“Biện pháp này có chút vô nhân đạo, hơn nữa loại bí pháp này chỉ có người tu hành cổ đại sẽ dùng, mà lão mõ tự cho mình là chính đạo, chắc chắn sẽ không cho phép mình làm như vậy.”

Hắn tiếc nuối nghĩ, mở ra ô vật phẩm, xem xét đạo cụ thưởng.

Đầu tiên là Bộ Mặt Quân Hồn, đây là một tấm mặt nạ màu trắng làm bằng da, cái trán một mặt trời đỏ, phần mắt tô đen, khóe miệng nhếch xuống, một bộ tướng gian trá.

Cầm mặt nạ mấy giây, thuộc tính vật phẩm bắn ra:

【 Tên: Bộ Mặt Quân Hồn 】

【 Loại hình: Mặt nạ 】

【 Công năng: Tạo nên nhân cách 】

【 Giới thiệu: Thời kì Nam Tống, có một vị tướng quân trứ danh, bởi vì tính tình ngay thẳng kiên cường, thường thường đắc tội đồng liêu, hắn không muốn làm trái bản tâm uốn mình theo người, lại cho rằng không làm ra thay đổi, đường công danh sẽ dừng bước không tiến, thế là hắn thỉnh cầu một vị hảo hữu Huyễn Thuật sư, chế tạo cho mình một cái mặt nạ. Mặt nạ này là: Mặt trắng, mặt vàng, mặt lam, mặt kim. 】

【 Ghi chú 1: Người ta sống một đời, ai không phải đeo mặt nạ mà sống. 】

【 Ghi chú 2: Sau mỗi lần sử dụng, trong một giờ khó mà khống chế sướng vui giận buồn. 】

Thân là chủ nhân mặt nạ, hắn tự nhiên mà vậy đọc hiểu công năng cùng trả giá của đạo cụ.

Mặt trắng: Nhân cách mặt trắng gian trá giảo hoạt, am hiểu âm mưu tính toán.

Mặt vàng: Dũng mãnh hiếu chiến, tính tình nóng nảy, mỗi giờ mỗi khắc đều đang tức giận. Tố chất thân thể, cường độ kỹ

năng tăng phúc 20%.

Mặt lam: Tính tình cương trực, kiệt ngạo bất tuân: Vĩnh viễn không sợ, vĩnh viễn có một trái tim phản kháng, tuyệt không khuất phục. Sức chịu đựng tăng lên 50%, có thể miễn trừ ba lần công kích loại tinh thần.

Mặt kim: Uy nghiêm đoan trang, có thể chấn nhiếp lòng người, có được ba lần năng lực đả kích tinh thần.

Mà trả giá của nó có hai cái, một: Sau khi đeo mặt nạ, mãi mãi cũng không cách nào tháo xuống, nhưng lúc không sử dụng nó, nó như là ẩn thân, chỉ có kích hoạt đạo cụ này, mặt nạ mới có thể xuất hiện.

Ai không phải đeo mặt nạ mà sống.

Trả giá thứ hai, trong ghi chú đã viết rất rõ ràng.

"Đạo cụ này thật mạnh, mà lại rất ngầu, thời điểm chiến đấu thay đổi mặt nạ, quá dọa người." Trương Nguyên Thanh vừa mừng rỡ vừa phát sầu.

Không nói cái khác, chỉ bằng mặt vàng, liền tương đương với 20% điểm kinh nghiệm tăng phúc.

Buồn là, đồ chơi này dùng lâu, sẽ không tinh thần phân liệt chứ?

Tâm tình hắn phức tạp đeo mặt nạ lên mặt, chỉ cảm thấy da mặt lạnh buốt một trận, trong khoảng khắc, hắn phát giác được một luồng lực lượng dung nhập thức hải, mà khuôn mặt trơn bóng sạch sẽ, cái gì cũng không có.

Món đồ chơi này trực tiếp dung nhập thức hải rồi? Trương Nguyên Thanh đầu tiên là giật mình, tiếp theo mừng rỡ.

Cái này có nghĩa, mặt nạ ở trong giấc mơ cũng có thể sử dụng.

Ừm, nó là đạo cụ của Huyễn Thuật Sư, Huyễn Thuật Sư cảnh giới Thánh Giả lại gọi là Chưởng Mộng Sứ, có thể sử dụng ở cảnh trong mơ, thật ra cũng không tệ.

Trương Nguyên Thanh quay sang lấy ra đạo cụ thưởng của thẻ nhân vật.

Một đôi bao tay nửa ngón màu lam nhạt, làm bằng da, trông cũng không tệ.

“Tên: Bao Tay Tật Phong Giả”

“Loại hình: bao tay”

“Công năng: đao gió, phi hành”

“Giới thiệu: Bao Tay Tật Phong Giả có thể khiến người đeo khống chế dòng không khí phi hành, thời hạn năm phút đồng hồ, phóng thích đao gió có thể chặt đứt sắt thép cứng rắn, cũng nhấc lên dòng không khí chế tạo cuồng phong.”

“Ghi chú: Ngươi còn không xuống, chẳng lẽ là muốn sóng vai với mặt trời sao?”

Đây là đạo cụ Ma Quân thường dùng lúc cảnh giới Thánh Giả đi, bởi vì nó bù lại sở đoản đại bộ phận Thánh Giả không thể phi hành, đao gió bù lại khuyết điểm mình thiếu thốn công kích khoảng cách xa, cuồng phong có thể khắc chế Vụ Chủ, không thể không nói, là một món đạo cụ tỷ lệ giá trị trên trả giá cực cao…

Trương Nguyên Thanh một lần nữa vừa mừng vừa lo.

Bao Tay Tật Phong Giả trả giá không lớn, phi hành không thể vượt qua năm phút đồng hồ, bằng không, sẽ bay mãi về phía vũ trụ, bay về phía mặt trời, đối với Thánh Giả mà nói, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng chỉ cần khống chế tốt thời gian, trả giá này là có thể xem nhẹ không tính.

Chương 1200: Trở về hiện thực (3)

Mà mặc kệ là đao gió, phi hành hay cuồng phong, đều là năng lực hiệu quả cực cao, nó hẳn là đạo cụ của Phong Pháp Sư nước ngoài.

Khiến người ta băn khoăn nhất không phải trả giá của đạo cụ, mà là Ma Quân rất có thể thường xuyên sử dụng nó.

Không biết Học Sĩ cấp Chúa Tể có thể điều chỉnh chi tiết nhỏ bề ngoài của nó hay không, tạm thời trước không dùng đạo cụ này, chờ liên lạc được Liên Tam Nguyệt lại thử xem.

Trương Nguyên Thanh cực kỳ hài lòng đối với hai món đạo cụ, chúng nó ở trên trình độ nhất định bù lại tổn thất do trả lại

chày Phục Ma, bổ túc rất nhiều sở đoản của hắn.

Lại tính cả Bàn Xoay âm Dương cùng Thánh Anh mà nói, lần này vào phó bản quả thực kiếm bộn.

Cuối cùng, hắn lấy ra bộ kiện món đạo cụ loại quy tắc kia của Tạ gia —— Đầu đứa bé.

"Tên: Thánh Anh (không trọn vẹn)"

"Loại hình: ? ? ?"

"Công năng: Trị liệu, thai nghén"

"Giới thiệu: Thánh Anh là tác phẩm thất bại của vị tồn tại vô thượng nào đó, cũng là trong thiên địa nó quá cô độc, bởi vậy thường xuyên khóc, ý đồ dùng khóc để triệu hồi đồng bạn."

"Ghi chú 1: Trẻ con khóc nỉ non có khi thúc đẩy sinh đẻ, có khi cũng sẽ đòi mệnh."

"Ghi chú 2: Xin đừng bổ toàn thân thể của nó, nếu không sẽ dẫn phát tai nạn khó có thể tưởng tượng."

Quả thật rất đòi mạng, chẳng những đòi mạng, còn vô cùng kinh sợ.

"Còn có, đạo cụ này giới thiệu thuộc tính, lượng tin tức rất lớn a." Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một tiếng.

Trong giới thiệu để dấu ?, tựa như là cố ý cắt bớt.

Tác phẩm thất bại của vị tồn tại vô thượng nào đó, tác phẩm thất bại cũng là đạo cụ loại quy tắc, vị tồn tại kia là cấp bậc gì?

Tiếp đó chính là tin tức thân thể Thánh Anh không thể bổ toàn, cái này giải thích vì sao dòng chính Tạ gia, có thể mang một cái đầu vào phó bản, lại vì sao chỉ mang một cái đầu vào phó bản.

Chẳng qua, phương pháp phá giải đạo cụ loại quy tắc này, Trương Nguyên Thanh trước mắt còn không biết, có lẽ có thể hỏi Tạ gia một phen.

Hắn thu lại cái đầu Thánh Anh, quay đầu nói với đám người Hạ Thụ:

"Thời gian sắp đến rồi, các vị, sau này còn gặp lại, có rảnh thường liên hệ."

Nói xong, đếm ngược vừa lúc kết thúc, bầu trời cùng nước biển xanh thẳm nhanh chóng mơ hồ.

Tỉnh Giang Nam, thành phố Bì Cách (bì cách: thuộc da).

Thành phố Bì Cách ở cổ đại lại gọi là thành Bạch Lộc, ở tận cùng phía nam tỉnh Giang Nam, tiếp giáp Phúc tỉnh, là đại bản doanh của linh cảnh thế gia Hạ Hầu gia.

Vùng ngoại thành, tiểu khu biệt thự Hạ Hầu.

Một trang viên nhỏ diện tích tới bốn mẫu, đương đại gia chủ Hạ Hầu gia đang ở trong phòng rèn dưới lòng đất 'thanh tẩy' tài liệu, chuẩn bị đúc đạo cụ.

Đột nhiên, trận pháp phòng rèn bị người ta công kích, từng chú văn tràn ngập đạo vận lóe ra, hướng chủ nhân cảnh báo.

Hạ Hầu Càn nhíu mày, mở ra một tấm gương cổ trên bệ rèn, mặt gương chiếu rọi ra cảnh tượng ngoài cửa phòng rèn.

Một thanh niên ngũ quan tuấn tú đứng ở cửa, đang cầm một cây đoản kiếm, chém trận pháp thủ hộ.

Tiểu tử này sao lại đến đây?

Hạ Hầu Càn nhíu nhíu mày, có chút đau đầu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên là cháu nội thất đệ của hắn, dòng chính Hạ Hầu gia. Kẻ này thiên phú cực tốt, tuổi còn trẻ đã ở trong bạn cùng lứa tuổi của gia tộc nổi bật hẳn lên, so với mấy tiểu tử kia của Hạ Hầu Trì một chi đó ưu tú hơn nhiều.

Nhưng kẻ này cực kỳ nổi loạn hơn nữa tự đại, một thế hệ trẻ Hạ Hầu gia tộc, ID linh cảnh là bối phận chữ Thiên, nhưng Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm thấy ID linh cảnh ban đầu không đủ phong cách, tự tiện chủ trương đổi thành 'NgạoThiên'.

Đây là nổi loạn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên ở trong tộc thường xuyên trào phúng người cùng thế hệ, động cái'ngu xuẩn', 'tài trí bình thường', 'phế vật, ba mẹ ngươi còn không bằng nuôi một cái cuống rốn' các loại lời lẽ vũ nhục.

Trưởng bối trong tộc nhìn không vừa mắt, lên tiếng răn dạy, hắn liền nói 'ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo', 'Hôm nay ta bị các ngươi khắp

nơi làm khó dễ, ngày mai ta khiến các ngươi cúi đầu xưng thần!'…

Tóm lại là đứa trẻ to xác làm người ta đau đầu.

Hạ Hầu Càn vốn không muốn quan tâm, nhưng trận pháp cảnh báo thật sự quấy nhiễu sức chú ý, không thể chuyên tâm luyện khí, bất đắc dĩ triệt hồi trận pháp, phất tay áo mở ra cửa sắt.

"Ngạo Thiên, chuyện gì quấy rầy thúc công (em của ông nội) luyện khí vậy?" Hạ Hầu Càn hít sâu một hơi, cố gắng vẻ mặt ôn hoà.

"Thúc công nhìn xem kiếm này." Hạ Hầu Ngạo Thiên cầm trường kiếm sáng như tuyết trong tay đưa qua.

Hạ Hầu Càn tiếp nhận, tập trung nhìn vào, kinh ngạc nói: "Kiếm tốt, cực phẩm cảnh giới Thánh Giả, ở đâu ra?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên tựa như chỉ chờ câu này, lập tức mũi hếch lên trời: "Bản nhân vật chính cũng không phải người thích khoe khoang, nhưng nếu thúc công không ngại học hỏi kẻ dưới, nói cho ngài cũng không sao. Cháu mới từ trong phó bản đi ra…"

Chương 1201: Chùi đít cho rác rưởi (1)

Còn chưa dứt lời, Hạ Hầu Càn đã ngắt lời hắn: "Cháu vào phó bản? Cháu lại không báo lên, Hạ Hầu Ngạo Thiên, cháu có phải thực không để gia quy vào mắt hay không?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: "Bản nhân vật chính cả đời làm việc, không cần hướng ai báo cáo. Thúc công, ngài chớ ngắt lời cháu."

Định lực của Hạ Hầu Càn là vô cùng tốt, nhưng đối mặt vãn bối này, chung quy không chịu nổi huyết áp cao, lại hít sâu một hơi, ôn hòa hỏi: "Vào phó bản nào?"

Phẩm chất của đạo cụ, có quan hệ trực tiếp với độ khó phó bản.

"Cấp S, Nhai Sơn Chi Hải." Hạ Hầu Ngạo Thiên sốt ruột không chờ nổi trả lời, thuận thế mũi hếch lên trời, đầy mặt đều là 'Mau khen ta' .

Nhai Sơn Chi Hải? !

Hạ Hầu Càn thật sự chấn động rồi, dại ra vài giây, sau đó, vị lão gia chủ tóc hoa râm này nheo mắt, nói: "Trình độ của cháu không vượt qua được cấp S, nói đi, ghép với ai?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe vậy giận dữ: "Thúc công, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo."

"Túi nguồn năng lượng dùng rồi nhỉ?"

"Thúc công cao kiến, thúc công không hổ là gia chủ." Khí thế của Hạ Hầu Ngạo Thiên chợt xì hơi.

Về phần người khác, ai vậy? Hạ Hầu Ngạo Thiên sau khi rời phó bản ăn một bữa cơm, liền quên bọn họ.

Nhân vật chính bận trăm công ngàn việc, sao có thể nhớ tên tiểu nhân vật chứ.

Hạ Hầu Càn trầm ngâm hồi lâu, thở dài một tiếng, sau đó nói: "Hai món đạo cụ của Tạ gia cùng phân bộ Giang Hoài, cháu đạt được không?"

"Cháu cần bọn nó làm gì, cháu tặng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi." Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

Hạ Hầu gia chủ nhất thời đã hiểu, lại thở dài, "Kẻ này bất phàm, ngày đó xem ở trên mặt mũi phân bộ Tùng Hải, đè xuống thanh âm bất mãn trong gia tộc, trái lại chưa làm sai."

Dừng một chút, hắn hỏi: "Cháu với Nguyên Thủy Thiên Tôn quan hệ như thế nào? Có nổi lên xung đột hay không."

"Tự nhiên không có, hắn đối với cháu cực kỳ khâm phục, nói muốn tùy tùng cháu, làm tiểu đệ của cháu, còn nói chỉ cần cháu chịu đáp ứng, hắn liền tới Hạ Hầu gia chịu đòn nhận tội, nhưng cháu nói phải cân nhắc một phen." Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng khoanh tay.

Hạ Hầu Càn cười lên: "Không tệ, phí dụng túi nguồn năng lượng, có thể trả theo giai đoạn!"

Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa nghe, vui sướng không thôi, vội vàng đoạt lại kiếm của mình, "Cháu vốn còn muốn bán thanh kiếm

cho gia tộc gán nợ, hừ, thúc công có mắt không tròng, không nhìn được hàng tốt.”

Hạ Hầu Càn bảy mươi tuổi đột nhiên muốn đánh người.

Lão chỉ vào cửa, nói: “Cút ra ngoài!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên hài lòng rời khỏi, mới vừa đi ra khỏi trang viên, bỗng nhiên nhớ tới quên yêu cầu thúc công ở trong diễn đàn nội bộ gia tộc phát thông cáo.

Hắn trầm ngâm vài giây, cản một chiếc xe đưa đón đi ngang qua, đuổi bảo vệ xuống, tự mình lái xe đưa đón ra khỏi trang viên.

Tiếp theo, hắn từ ô vật phẩm lấy ra một cái loa to, ấn cái nút ghi âm, lớn tiếng nói: “Hạ Hầu Ngạo Thiên, vượt qua nhiệm vụ cấp S Nhai Sơn Chi Hải.”

Ấn phát đi phát lại một đoạn, ném vào chỗ ngồi, lái xe đưa đón bắt đầu đi dạo tiểu khu gia tộc.

…

Cảnh vật dần dần rõ ràng, Trương Nguyên Thanh về tới phòng giam dưới lòng đất vịnh Phó gia.

Hắn đi thẳng đến bên giường, nắm lên điện thoại di động, gọi vào số di động của Phó Thanh Dương.

Nhạc chuông vang vài giây, kết nối, giọng điệu Phó Thanh Dương cao ngạo lạnh lùng truyền đến: “Vượt qua rồi?”

“Đúng vậy!” Trương Nguyên Thanh cười nói: “Lão đại, tôi lấy được hai món đạo cụ kia rồi.”

Lấy được hai món đạo cụ kia rồi… Trong lòng Phó Thanh Dương là có đoán trước, chỉ cần Nguyên Thủy từ trong phó bản còn sống đi ra, vậy hắn ít nhất có thể đạt được một món đạo cụ thất lạc.

Có lẽ là Bàn Xoay âm Dương của phân bộ Giang Hoài, có lẽ là bộ kiện đạo cụ loại quy tắc của Tạ gia.

Loại dự cảm này không có căn cứ, cũng không có lý do, thuần túy là tín nhiệm. Mình mặc kệ hắn muốn làm như thế nào, nhưng mình biết hắn nhất định có thể làm được. Đây là tín nhiệm giữa cường giả.

Nhưng, khi chính tai nghe thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, hai đạo cụ đều đã đến tay, Phó Thanh Dương vẫn lâm vào trong kinh ngạc, nhất thời trầm mặc.

Được chia một món chiến lợi phẩm cùng thu toàn bộ chiến lợi phẩm vào trong túi, là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Thứ trước có thể thông qua đánh cờ, thỏa hiệp đạt thành, cái sau phải trấn áp đồng đội, khiến họ tâm phục khẩu phục.

Sau vài giây trầm mặc, giọng điệu Phó Thanh Dương tìm về sự lạnh nhạt, nói:

"Tốt lắm!"

"Lập tức đến phòng sách."

Câu này vừa mới dứt lời, Phó Thanh Dương liền nhìn thấy một ánh sao như mộng ảo, hiện lên ở thảm đỏ phòng sách, xoắn ốc dâng lên, ngưng tụ thành một người trẻ tuổi mặc áo ngắn tay bó màu đen. Chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phó Thanh Dương khẽ nhíu mày, "Xem ra điểm kinh nghiệm tăng lên không ít."

Chương 1202: Chùi đít cho rác rưởi (2)

Hắn từng có không ít tiếp xúc với Tinh Quan, Tinh Quan sơ cấp chỉ có thể cơ giới hoá thi triển độn thuật, không thể tự chủ lựa chọn khoảng cách cùng vị trí độn thuật.

Lúc này Nguyên Thủy hiển nhiên đã vượt qua giai đoạn Tinh Quan sơ cấp, điểm kinh nghiệm tuyệt đối đạt tới 50% trở lên.

"Một lần sau vào phó bản, tôi có thể tăng lên cấp 5 rồi." Trương Nguyên Thanh nói.

Nói xong, hắn khát vọng từ trên mặt Tiền công tử nhìn thấy cảm xúc như chấn động, hâm mộ vân vân, nhưng không có, khuôn mặt anh tuấn như đao khắc của Tiền công tử tràn đầy cao ngạo lạnh lùng.

Chỉ sợ trong lòng đã hâm mộ không chịu nổi đi, mặt ngoài cố gắng trấn định. Hừ, lão đại là thực biết giả bộ, để tôi sướng một lần không được?

Không ổn, quên hắn là Thám Báo. Trương Nguyên Thanh nghĩ chút, trong lòng rùng mình.

Phó Thanh Dương khuỷu tay chống mặt bàn, mười ngón tay giao nhau, lạnh lùng nhìn chằm chằm tiểu đệ tâm phúc:

Nguyên Thủy tiểu tử này, có đoạn thời gian không giáo dục, ý tưởng trong lòng càng ngày càng lớn mật

Không khí đọng lại một lát, Trương Nguyên Thanh thở dài nói:

"Tôi đã dốc hết toàn lực đuổi theo bước chân lão đại, chờ đợi có một ngày có thể kề vai chiến đấu với ngài, nhưng ngài tựa như một ngọn núi cao, khiến tôi chỉ có thể ngước nhìn, không thể tiếp cận."

Phó Thanh Dương nghe vậy, liền đánh mất ý tưởng giáo dục hắn, kéo đề tài về quỹ đạo:

"Đưa bọn nó cho tôi."

Trương Nguyên Thanh không chút do dự, tay trái lấy ra Bàn Xoay âm Dương, tay phải lấy ra Thánh Anh đầu, đặt hai món đạo cụ lên bàn.

Phó Thanh Dương trước cầm lấy Bàn Xoay âm Dương, tập trung tinh thần xem xong thuộc tính vật phẩm, không khỏi nâng mắt nhìn Trương Nguyên Thanh một cái.

"Tôi sớm nghe nói đạo cụ này của phân bộ Giang Hoài, lại được gọi là 'Lưu Manh Bàn', a, không hổ là cậu." Phó Thanh Dương cười nhạo một câu.

Bỗng nhiên có chút hối hận nộp lên đạo cụ này… Trương Nguyên Thanh nhịn không được lo lắng cho danh tiếng của mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là người tình trong mộng của ngàn vạn cô gái quan phương, là đối tượng vô số nam đồng nghiệp kính nể, không thể bị một món đạo cụ vớ vẩn làm hỏng.

Có một số lời đồn đãi chuyện nhảm từ trong miệng người ta nói ra, người khác chưa chắc sẽ tin, nhưng thuộc tính đạo cụ là không biết nói dối.

Phó Thanh Dương đặt Bàn Xoay âm Dương xuống, quay sang đặt bàn tay ở đầu đứa trẻ con.

Hắn sau khi đọc xong tin tức vật phẩm, lại nâng mắt nhìn qua, ‘a’ một tiếng:

“Đạo cụ rất thú vị.”

“Nguyên Thủy, cậu cảm thấy có nên trả lại đạo cụ cho phân bộ Giang Hoài cùng Tạ gia hay không?”

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Tất nhiên.”

Nếu Nhai Sơn Chi Hải là phó bản một người, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn nộp lên.

Phó Thanh Dương vẫn duy trì tư thế mười ngón tay giao nhau, “Nhưng tôi cho rằng, nội dung treo thưởng cần thiết thay đổi một phen, ví dụ như phân bộ Giang Hoài cung cấp công huân cấp B, có thể đổi thành cái khác.”

Quả nhiên, trải qua lần trừng phạt này, lão đại cũng phát hiện với mình mà nói, công huân quá nhiều cũng không phải chuyện tốt, không bằng đổi lấy lợi ích trực tiếp hơn… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Hắn đang nghĩ như thế nào thuyết phục Phó Thanh Dương ủng hộ mình, dù sao giác ngộ chính trị của Tiền công tử là rất cao.

Mà nếu không có Phó Thanh Dương thân là trưởng lão ủng hộ, hắn rất khó cò kè mặc cả với phân bộ Giang Hoài, thậm chí tổng bộ.

Cũng may Phó Thanh Dương chưa bao giờ làm hắn thất vọng.

“Việc này tạm gác qua một bên, có sự kiện đột phát cần thông báo cậu.” Phó Thanh Dương buông tay xuống, đứng thẳng dậy, trầm giọng nói:

“Trong lúc cậu ở phó bản, hội trưởng công hội Thương Nhân, cao tầng câu lạc bộ Tửu Thần, còn có Nguyên Soái, đã đánh một trận ở Tùng Hải, Cây Vạn Bảo của hội trưởng tổn hại, hơn trăm món đạo cụ treo trên cây phân tán các nơi. Hôm qua, tổng bộ tổ chức Hội Thập Lão, yêu cầu các phân bộ lớn động viên tất cả nhân lực, tìm về đạo cụ phân tán bên ngoài, miễn cho điểm đạo đức của Nguyên Soái hết sạch.”

“Tôi nhân cơ hội thay cậu miễn trừ một tháng giam cầm, cậu đã khôi phục tự do, kế tiếp nhiệm vụ chủ yếu, là chùi đít thay kẻ rác rưởi kia.”

Trương Nguyên Thanh nghe ngây cả người.

Một bức tượng đồng xanh cổ đại đã ở thành phố Kim Huy gây ra động tĩnh như vậy, hơn trăm món đạo cụ lưu lạc dân gian, cái này, cái này quả thực không dám tưởng tượng.

“Lấy tiêu chuẩn của các Bán Thần, chút năng lực khống chế cục diện ấy cũng không có sao?” Hắn chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

“Tên rác rưởi kia dù sao tấn thăng Bán Thần chưa được mấy năm, lại đi cực đoan, sức sát thương mọi người đều thấy, nhưng kiếm khí không thể thu phóng tự nhiên.” Phó Thanh Dương có chút tiếc nuối nói: “Lúc không có anh hùng, để rác rưởi trộm chiếm địa vị cao.”

Chương 1203: Chùi đít cho rác rưởi (3)

“Lão đại ngài là không sợ chết à, quên lần trước bị đánh như thế nào rồi sao, lần này cũng không trách tôi, bị đánh đừng nghĩ lại lấy tôi trút giận!” Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, hỏi: “Cây Vạn Bảo là cái gì?”

“Đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp Hư Không.”

“Đạo cụ loại quy tắc cũng bị đánh hỏng rồi?” Trương Nguyên Thanh chấn động.

“Đạo cụ loại quy tắc sẽ không dễ dàng hư hao như vậy, phàm là có thể dễ dàng hư hao, khẳng định có thể dễ dàng khôi phục, cái này không phải trọng điểm. Trọng điểm là, sự kiện lần này đã là nguy cơ, cũng là một lần kỳ ngộ.” Phó Thanh Dương mở máy tính, vừa lách cách nhập tin tức, vừa nói: “Tổng bộ phát bố cáo, sau khi tìm kiếm, khống chế đạo cụ, có thể không cần nộp lên, cũng có thể nộp lên đổi lấy công huân. Mặt khác, căn cứ mấy tiền lệ đã có phân tích, giải quyết một vụ án sự kiện đạo cụ dẫn phát, có thể đạt được thưởng điểm đạo đức cực cao.” Khi nói chuyện, hắn xoay laptop, hướng về Trương Nguyên Thanh.

Người sau chăm chú nhìn lại, màn hình biểu hiện là một phần điều tra báo cáo.

Nội dung báo cáo tập hợp mấy sự kiện gần đây bởi vì đạo cụ dẫn phát:

Những sự kiện này đã được giải quyết thích đáng, kẻ trái pháp luật đã bắt, đạo cụ cũng bị thu hồi, căn cứ hành giả quan phương xử lý sự kiện phản hồi, bọn họ đạt được một lượng lớn điểm đạo đức.

Quả thật là cơ hội tốt tích lũy điểm đạo đức cùng công huân, tuy mình không cần công huân, nhưng điểm đạo đức vừa lúc là thứ mình muốn, ừm, còn có đạo cụ… Trương Nguyên Thanh bắt đầu suy nghĩ sâu xa, cảm khái nói:

"Đại bộ phận mọi người sau khi có được đạo cụ, đều sẽ phóng túng dục vọng của mình, thử một ít chuyện bình thường không dám làm, đây là hậu quả của siêu năng lực lưu lạc dân gian."

Linh cảnh hành giả chịu điểm đạo đức hạn chế, còn sẽ vừa làm việc thiện tích đức, vừa làm xằng làm bậy, huống chi là người thường không gì kiêng kỵ.

Có lẽ không phải mọi người đều sẽ làm chuyện xấu, nhưng chỉ cần có một bộ phận người sinh ra tà niệm, đủ để dẫn phát đại loạn.

"Thật ra cũng không cần quá mức lo lắng, nghề nghiệp Hư Không có được kỹ năng tầm bảo, vị hội trưởng kia sẽ tự mình giải quyết đại bộ phận vấn đề, còn lại, mới là điều chúng ta cùng câu lạc bộ Tửu Thần cần xử lý."

Ai có thể ngờ được có một ngày, nghề nghiệp tà ác cũng sẽ mệt mỏi vì duy trì trật tự… Trương Nguyên Thanh trước ở trong lòng lẩm bẩm một câu, bởi lời của Phó Thanh Dương kích phát linh cảm:

Tiểu Đậu Bỉ là có năng lực tầm bảo, mình hoàn toàn có thể lợi dụng nó nhanh chóng tìm kiếm đạo cụ nội thành Tùng Hải, hung hăng kiếm một khoản.

Nghĩ đến đây, hắn nhất thời có chút sốt ruột không đợi nổi.

Kế tiếp, hai người trọng điểm bàn bạc xử lý hai món đạo cụ, hy vọng đổi lấy lợi ích, cùng với quá trình đánh cờ cùng phân

bộ Giang Hoài, tổng bộ.

Nói xong, Phó Thanh Dương nói:

“Quan Nhã còn chưa biết cậu vào là Nhai Sơn Chi Hải, tôi chỉ nói cho cô ấy cậu đã vào phó bản.”

Vừa lúc, để bé trà xanh liên lạc Tạ gia một phen… Trương Nguyên Thanh hơi khom người, búng ngón tay ‘Bốp’ một cái, hóa thành một ánh sao mộng ảo rời đi.

Biệt thự nhà nghèo.

Phòng khách lầu một, Tạ Linh Hi mặc quần đùi ngắn ngồi khoanh chân trên sô pha, ôm đệm, nói:

“Nữ Vương tỷ tỷ, Nguyên Thủy ca ca còn chưa ra khỏi phó bản sao, cũng một ngày rưỡi rồi.”

Cô búi tóc lỏng bồng bềnh, sợi tóc hỗn độn thả xuống, có mỹ cảm lười biếng, chân cô gái còn chưa đủ căng tròn, thẳng ở trắng nõn nhỏ nhắn có cảm giác xương, gót ngọc hơi cuộn lại.

Nữ Vương cùng Quan Nhã ngồi ở bên bàn ăn, hưởng dụng trà chiều em gái tai thỏ chuẩn bị, hai vị đại tỷ tỷ dáng người nóng bỏng đều không quan tâm cô, chuyên tâm xem diễn đàn.

“Nhiều đạo cụ như vậy phân tán ở bên ngoài, người thường đạt được thì thôi, nếu bị nghề nghiệp tà ác đạt được, tất nhiên chế tạo ra một đám kẻ địch chất lượng cao.” Nữ Vương day day mi tâm, lúc này mới quay đầu đáp lại bé trà xanh: “Chính cung nương nương người ta cũng chưa lo lắng, em một đứa nha hoàn lo lắng cái gì.”

“Đừng giọng điệu kỳ quái.” Quan Nhã cắn một miếng đồ ngọt, nói: “Phó Thanh Dương chưa nói cho tôi biết cấp bậc phó bản, lo lắng mù quáng có lợi gì, Nguyên Thủy trở thành linh cảnh hành giả tới nay, sóng to gió lớn nào chưa từng trải qua, chờ tin tức là được.”

Chương 1204: Chùi đít cho rác rưởi (4)

Tạ Linh Hi thật ra cũng là tâm tính tương tự, lập tức tò mò nói:

“Vì sao Phó trưởng lão không nói cho chị tin tức phó bản vậy, phó bản Nguyên Thủy ca ca vào có cái gì đặc thù sao?”

“Anh đoán khẳng định là cấp S.” Trên một cái bàn khác, Lý Thuần Phong lách cách gõ số hiệu, chen vào nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn biểu hiện ở trong phó bản giết chóc, quyết định cấp bậc độ khó phó bản đầu tiên của cậu ta ở cảnh giới Thánh Giả.”

“Cấp S liền cấp S đi, vì sao phải giấu Quan Nhã?” Nữ Vương khó hiểu nói.

Lý Thuần Phong không đáp được, liền tiếp tục gõ số hiệu.

“A, thật muốn biết phó bản của Nguyên Thủy ca ca.” Tạ Linh Hi nằm dựa vào sô pha, nhìn trần nhà thở dài.

Đột nhiên, cô nghe được Nữ Vương bất ngờ kêu lên:

“Đội trưởng, cậu đã trở lại? !”

Tạ Linh Hi ngồi bật dậy, quả nhiên thấy khuôn mặt quen thuộc của Nguyên Thủy ca ca.

Cô vui sướng bất ngờ dang hai tay, lao về phía ca ca, nhưng bị ca ca bạc tình quả nghĩa đè lại cái trán đẩy về sô pha.

Trương Nguyên Thanh nói:

“Để mọi người lo lắng rồi.”

Quan Nhã vội vàng đứng dậy đón, động tác cơ thể gấp gáp nói lên cô thật ra không trấn định như biểu hiện ra.

“Lần này là phó bản nào?” Lão tài xế tò mò hỏi.

Ba người Tạ Linh Hi như có hứng thú chờ đợi đáp án.

Trương Nguyên Thanh đang muốn mở miệng, liếc thấy mấy viên đường cát trắng dính trên khóe miệng tinh xảo như khắc của cô, liền vương ngón tay lau đi, bỏ vào trong miệng mút.

“Y ~”

Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương đồng thời lộ ra vẻ mặt hiềm nghi cùng ghen tị.

Quan Nhã lại cười quyến rũ sáng lạn.

Trương Nguyên Thanh mút xong ngón tay, nói: “Phó bản tôi lần này vào là Nhai Sơn Chi Hải.”

Quan Nhã cùng Nữ Vương còn đang nhai nuốt danh xưng phó bản, tiếng kêu chói tai của Tạ Linh Hi đã xé rách sự yên tĩnh trong phòng khách:

“Cái gì? Nhai Sơn Chi Hải? !”

Chỉ thấy cô vừa lăn vừa bò xuống sô pha, nhảy bắn đến bên cạnh Trương Nguyên Thanh, đôi tay nhỏ gắt gao ôm lấy cánh tay hắn, lắp bắp nói:

“Nhai, Nhai Sơn Chi Hải? Thật là Nhai Sơn Chi Hải sao! !”

Trương Nguyên Thanh ‘Ừm’ một tiếng.

Trái tim Tạ Linh Hi điên cuồng đập thình tịch, hít sâu một hơi, cố nén cảm xúc kích động:

“Vậy, vậy, món đạo cụ kia nhà em, bị ai cầm đi rồi? Nguyên Thủy ca ca, đồng đội của anh có những ai?”

Nhìn Tạ Linh Hi kích động khó nhịn, Quan Nhã cùng Nữ Vương bừng tỉnh đại ngộ, nhớ tới treo thưởng tương quan Nhai Sơn Chi Hải.

“Ca ca, anh mau nói cho em biết đi, món đạo cụ đó đối với Tạ gia bọn em mà nói rất quan trọng, sau khi đầu Thánh Anh mất đi ở phó bản, lão tổ tông tức giận mấy tháng. Mặc kệ nó ở trong tay ai, Tạ gia bọn em đều nhất định phải mua về.” Trương Nguyên Thanh chỉ trầm mặc vài giây, cô đã cuống lên.

Em nói như vậy, anh liền biết thái độ của Tạ gia rồi… Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười, hỏi:

“Vậy nhà em đồng ý trả bao nhiêu tiền mua? Báo cái giá, anh cân nhắc một phen.”

Tạ Linh Hi ngẩn người, cô ngơ ngác nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, đại khái ba bốn giây, giọng cô gái chói tai một lần nữa quanh quẩn:

“A a a Nguyên Thủy ca ca, em yêu anh chết mất!”

…

Phòng sách, Phó Thanh Dương gọi điện cho vị trưởng lão nào đó của phân bộ Giang Hoài.

“Phó Thanh Dương?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói công chính uy nghiêm, mang theo một tia nghi hoặc: “Cậu tìm tôi có việc?”

Trưởng lão Thám Tử Máu Lạnh, ở trước khi trở thành linh cảnh hành giả, là một vị thám tử ưu tú, về sau đạt được thẻ nhân vật, trở thành Thám Báo, liền gia nhập Ngũ Hành minh Bạch Hổ binh chúng.

Tuy đều là trưởng lão Bạch Hổ binh chúng, nhưng hắn cùng Phó Thanh Dương cũng không có qua lại, phân bộ Giang Hoài cùng phân bộ Tùng Hải càng ít có lui tới phương diện nghiệp vụ.

Bởi vậy, Thám Tử Máu Lạnh đối với Phó Thanh Dương gọi tới cảm thấy rất nghi hoặc.

Phó Thanh Dương nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn mới từ trong phó bản đi ra.”

“Cho nên?” Thanh âm đầu kia điện thoại càng thêm nghi hoặc.

Phó Thanh Dương giọng điệu bình tĩnh trả lời: “Hắn vào là Nhai Sơn Chi Hải, Bàn Xoay âm Dương ở trên người hắn.”

Nói xong, hắn nghe thấy trong loa truyền đến tiếng hít thở dồn dập.

…

Thành phố Bàng Giải, lâm viên xanh mơn mởn.

Lâm viên vùng sông nước Giang Nam ao cá núi giả, đình đài lầu các, vườn hoa cây xanh, đường nhỏ quanh co, luôn làm người ta không tự chủ được nghĩ đến những từ ngữ này.

Vừa nghĩ đến những từ ngữ này, liền cảm thấy cảnh sắc đẹp như tranh.

Ở cảnh sắc đẹp như tranh thế này, trong đình nghỉ mát bên cạnh ao cá, có một người phụ nữ so với cảnh sắc còn đẹp hơn.

Cô mặc sườn xám màu xanh nõn chuối, thân váy thêu hoa sen trông rất sống động, trên kiểu tóc phục cổ cắm ngọc trai cùng trâm cài.

Mông đầy đặn chống đỡ thân váy, nhìn góc nghiêng mật đào như bán nguyệt, đến phần eo đường cong chợt thắt lại, vòng eo nhỏ nhắn, hướng lên trên nữa thì lại có ngàn vạn phong tình.

Chương 1205: Người tổng bộ tới (1)

Khuôn mặt cũng cực kỳ xuất sắc, mặt trái xoan diễm lệ, trang điểm nhẹ, đường kẻ mắt màu đen phác thảo ra đôi mắt lấp lánh có thần, khuôn mặt có ngây thơ của thiếu nữ, lại không mất đi sự quyến rũ. Ngũ quan có năm sáu phần tương tự với Tạ Linh Hi.

Bàn tay ngọc của người đẹp sườn xám đang cầm một cái bát sứ men xanh, đầu ngón tay như búp măng nhúp thức ăn, vung nhẹ một cái, dẫn tới cá chép trong ao tranh nhau thức ăn, bọt sóng bắn lên.

Trong đình nghỉ mát, người đàn ông ngũ quan tuấn lãng, nếp nhăn nơi khoé mắt nhỏ mà dày chậm rãi thưởng thức trà.

“Lão gia, ông chừng nào đưa khuê nữ về?”

Mỹ phụ nhân đứng ở bên cạnh ao, nhíu lại hàng lông mày lá liễu tinh xảo dài nhỏ, “Nó cũng bị nhốt nửa tháng rồi, em nghỉ hè vốn định để nó học đàn. Anh nói Nguyên Thủy Thiên Tôn này cũng thật là, vừa thăng quan đã gây chuyện, Linh Hi đi theo cậu ta, có thể có tiền đồ sao?”

Giọng cô mềm mại, giòn tan, có thể làm người ta mềm cả xương.

“Em không phải rất thưởng thức cậu ta sao?” Tạ Tô cười nói.

“Đó không phải bị sắc đẹp cậu ta mê hoặc sao, cậu ta đánh lôi đài đánh tốt vậy, các chị em trong giới đều rất mê hắn. Rất lâu rồi không gặp cậu ta, em cũng quên cậu ta bộ dạng thế nào rồi.” Tạ mụ mụ thở dài.

Tạ Tô bất đắc dĩ lắc đầu.

Tạ mụ mụ là điển hình mê trai, hôm nay thích tiểu thịt tươi này, ngày mai thích tiểu thịt tươi kia, nhưng trí nhớ không tốt, một thời gian không cày phim, tiểu thịt tươi bộ dạng thế nào cô cũng quên mất.

“Tính cách đó của cậu ta, quả thật rất khó lăn lộn ở quan phương, nhưng Linh Hi rõ ràng nói cậu ta rất trơn trượt, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ. Chờ tiệc cua tháng Chín, anh đích thân gặp cậu ta.” Tạ Tô nói.

Hắn đã sớm không nghi ngờ thiên phú của Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, bây giờ đau đầu là tính tình của gã.

Lúc trước Tạ Linh Hi ở trước mặt hắn khen Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói nhiều nhất chính là ‘kẻ này gian xảo trơn tuột’, là nhân tài có thể lăn lộn thể chế.

“Vậy nếu không để Linh Hi về nhà đi.” Tạ mụ mụ thử nói.

Đang nói, điện thoại Tạ Tô đặt ở trong tay vang, người gọi tới chính là khuê nữ bảo bối Tạ Linh Hi.

“Linh Hi gọi.” Tạ Tô cầm lấy điện thoại di động, ngoái đầu nhìn lại cô vợ một cái, cô vợ thiên kiều bá mị lộ ra nụ cười.

“Con bé này nhất định là bị nhốt nhàm chán rồi, không muốn tiếp tục ở lại Tùng Hải. Lão gia, anh đừng lập tức đáp ứng, câu nó một chút, con bé chết tiệt này tuổi không lớn, tm Cơ cũng chơi cả với em rồi, rất cần dạy dỗ.” Cô đánh vòng eo nhỏ, tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Lúc này cuộc gọi kết nối, Tạ Tô cười nói: “Linh Hi, nhớ ba rồi?”

“Ba, ba mau tới Tùng Hải, mau tới Tùng Hải.” Trong loa truyền đến thanh âm dồn dập của con gái, hơi chói tai, tựa như dị thường kích động.

“Làm sao vậy? Nhớ nhà phải không, muốn ba đi Tùng Hải cứu con?”

Tạ Tô nói xong, liếc cô vợ liên tục xua tay ở đối diện bàn tròn một cái.

Làm bộ khó xử, đừng để nó trở về. Tạ mụ mụ dùng khẩu ngữ nói.

Có một số người phụ nữ trời sinh thích đấu đá, trong nhà không có “tỷ muội” cho các cô đấu, hai mẹ con cũng có thể cấu véo nhau. Tạ Tô là chưa từng chen chân mẹ con lục đục với nhau, nhưng có đôi khi lại không thể làm gì được, ví dụ như bây giờ.

“Linh Hi à, ba gần đây có việc, không thoát ra được, con ở lại Tùng Hải thêm vài ngày, chờ bận xong, ba liền đi qua đón con.”

Tạ Tô lại thấy vợ chỉ chỉ chính cô.

“Có lẽ con gọi điện thoại hỏi mẹ con một chút?” Tạ Tô hiểu ý vợ.

Đầu kia điện thoại im lặng vài giây, giọng điệu Tạ Linh Hi nháy mắt khôi phục bình tĩnh: “Mẹ con có phải ở bên cạnh hay không?”

Tạ mụ mụ vội xua tay.

“Không có đây.” Tạ Tô lắc đầu.

“Kỳ quái, cách điện thoại di động cũng ngửi được một mùi trà…” Giọng điệu Tạ Linh Hi chuyển thành lạnh nhạt, nói:

“Ba, ba đã bận, vậy con không quấy rầy ba nữa, con tìm chú bác khác đi. Mẹ con khẳng định không được, dù sao đầu Thánh Anh trở về hiện thực chuyện quan trọng như vậy, mẹ con một người phụ nữ, sao có thể đại biểu gia tộc ra mặt chứ?”

Tạ Tô giống như sét đánh ngang tai, cả người đều ngây dại.

Trong đầu lặp đi lặp lại quanh quẩn “Thánh Anh trở về hiện thực” mấy chữ này.

Trong chớp mắt, một bầu nhiệt huyết trào lên trong lòng, Tạ Tô đứng bật dậy, gấp giọng nói: “Linh Hi, việc này không thể đùa đâu, con nghe được tin tức gì? Đầu Thánh Anh không phải mất đi ở Nhai Sơn Chi Hải sao? Mau, mau nói rõ với ba.”

Phàm là thế gia linh cảnh, tất nhiên nắm giữ một món đạo cụ loại quy tắc đẳng cấp cao, ít nhất một món, đạo cụ loại quy tắc là nền tảng, là căn bản của thế gia linh cảnh.

Chương 1206: Người tổng bộ tới (2)

Mất đi đầu Thánh Anh, thật ra đã dao động căn bản của Tạ gia.

Nếu có thể đón đầu Thánh Anh về, là một công lớn.

Địa vị hắn vị gia chủ này sẽ hoàn toàn vững như Thái Sơn.

Tạ Linh Hi cố tình không trả lời hắn, làm nũng nói: “Ba, người ta cũng đã lâu không gọi điện thoại với ngài, ba cũng không quan tâm con, cũng không biết con thích bao nhiêu hai món đạo cụ năm trước ngài tặng mẹ.”

Tạ Tô cao giọng nói: “Ba bảo mẹ cho con!”

“Con bé chết tiệt, đó là quà kỷ niệm kết hôn ba mày tặng.” Tạ mụ mụ thét to.

“Cảm ơn ba ~” Tạ Linh Hi cười hì hì nói: “Đúng rồi, con gần đây phiêu bạc bên ngoài, rất thiếu tiền, gia tộc hàng năm chia hoa hồng đều là mẹ quản thay con, nói con vị thành niên…”

“Trả lại con!” Tạ Tô nói.

“Còn phải tính lãi.” Tạ Linh Hi nói: “Nhưng con cũng không hiểu những thứ này, con nghe Nguyên Thủy ca ca nói, bây giờ ngân hàng lãi suất hàng năm 20% đấy.”

Tạ mụ mụ đã tức đến mức bộ ngực phập phồng.

“Được, ba thay con đòi lại. Linh Hi, con đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói mau! !” Tạ Tô thúc giục.

“Nguyên Thủy ca ca mới từ Nhai Sơn Chi Hải trở về, mang về đầu Thánh Anh, ba, ngài mau đến đây đi, ngài không đến, anh ấy liền bán cho Ngũ Hành minh. Con mất nhân tình rất lớn mới tranh thủ được quyền ưu tiên mua cho ngài.” Tạ Linh Hi tranh công nói.

“Con gái ngoan! Ba lập tức đến Tùng Hải.” Nói xong, Tạ Tô sốt ruột không chờ nổi tắt máy.

“Em đi với anh.”

Tạ mụ mụ đẩy bàn đứng lên, một bộ tư thái muốn đại nghĩa diệt thân, xé sống khuê nữ.

“Em đi cái gì mà đi, đừng làm loạn cho anh.” Tạ Tô chỉ một ánh mắt trừng lên nhìn cản cô lại, cũng nói:

“Lấy ra chi phiếu cùng hai món đạo cụ kia, anh lập tức muốn gặp khuê nữ bảo bối, nhanh chút, đừng trì hoãn anh thu hồi đầu Thánh Anh.”

…

Vịnh Phó gia, biệt thự nhà nghèo.

Phòng khách, Tạ Linh Hi tắt máy, hài lòng buông di động, cầm lên nửa miếng dưa hấu trên bàn, múc một miếng tinh hoa nhất ở giữa, hí hửng ngậm trong miệng.

Trương Nguyên Thanh bên cạnh bàn đánh giá cô, hầm hừ nói:

"Sao anh cảm giác em cô môi giới này kiếm có chút quá phận."

"Một người đắc đạo gà chó lên trời mà." Tạ Linh Hi làm nũng vặn người, nuốt dưa hấu xuống, nói: "Nguyên Thủy ca ca, chờ ba em đến đây, anh nhớ ra giá cao một chút."

Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ, công phu sư tử ngoạm nói:

"Hai tỷ tiền mặt, một trăm liều Sinh Mệnh Nguyên Dịch."

Nữ Vương mở to mắt nhìn: "Tạ gia có nhiều tiền như vậy sao, cho dù có, Tạ gia cũng không nhiều Sinh Mệnh Nguyên Dịch như vậy nhỉ?"

Trương Nguyên Thanh thì 'xùy' cô: "Đi đi đi, đừng quấy rối, anh là thật tâm thành ý làm ăn với nhà em."

Tạ gia làm thế gia linh cảnh kinh doanh trăm năm, tài sản khó có thể đánh giá, nhưng tuyệt đối không có khả năng một hơi bỏ ra 2 tỷ tiền mặt.

Một trăm liều Sinh Mệnh Nguyên Dịch, càng thêm không có khả năng.

Tạ Linh Hi mắt nheo lại như trăng non, cười hì hì nói:

"Chào giá trên trời mà, đầu Thánh Anh là một tộc huynh của em làm mất, ông nội hắn, là con trai lão tổ tông thương yêu nhất, ba hắn từng cùng ba em tranh đoạt vị trí gia chủ.

"Hắn thiên phú rất tốt, đều nói hắn sẽ trở thành gia chủ đời tiếp theo của Tạ gia. Vị tộc huynh này của em à, thường xuyên lén cười nhạo ba em, làm gia chủ lại như thế nào, ngay cả thằng cu chống gậy cũng không có, cũng chỉ vẻ vang một thế hệ mà thôi."

"Sau khi hắn chết ở Nhai Sơn Chi Hải, lão tổ tông tuy trách phạt hắn một chi đó, nhưng vẫn không nỡ phạt nặng."

Trương Nguyên Thanh nghe hiểu: “Cho nên anh ra giá càng cao càng tốt, dù sao không thể để đầu Thánh Anh dễ dàng về Tạ gia.”

Tạ Linh Hi cười hì hì gật đầu:

“Cầm về quá dễ dàng, làm sao nổi bật lên được tác dụng của ba em chứ?”

Quan Nhã làm bộ như bừng tỉnh đại ngộ: “Đừng thấy Linh Hi của chúng ta tuổi còn nhỏ, tâm kế so với chúng ta mạnh hơn nhiều.”

Tạ Linh Hi khẽ biến sắc, làm tư thái nhu nhược vô tội: “Quan Nhã tỷ tỷ hiểu lầm em rồi, đây đều là ba em nói, em chỉ là vừa vặn nghe được. Người ta mới 17 tuổi thôi, nào biết những thứ này.”

Nữ Vương cực kỳ bội phục: “Các người đám xuất thân đại gia tộc này, đúng là thông minh mà, không giống tôi, xuất thân bần hàn, đầu óc quá ngốc.”

Trương Nguyên Thanh cảm thấy không thể nán lại nữa, đứng dậy đi luôn: “Tôi mới từ phó bản đi ra, phải ngủ một giấc.”

Lý Thuần Phong yên lặng ném qua một cái ánh mắt vui sướng khi người gặp họa, sau đó nói:

“Tôi thông qua quan hệ thay cậu ngó được vài món binh khí không tệ, thuộc tính đã gửi vào hòm thư của cậu, cậu chọn lựa một chút, không hài lòng cậu nói với tôi.”

“Cảm ơn!”

Trương Nguyên Thanh trở lại phòng, sau khi rửa ráy đơn giản, lấy ra điện thoại di động, mở hòm thư, quả nhiên thấy mail Lý Thuần Phong gửi.

Chương 1207: Người tổng bộ tới (3)

Tổng cộng ba món vũ khí loại công kích.

Một món là dao găm, một món là súng săn, một món là trường đao.

Dao găm công năng là phá giáp, chảy máu cùng gây ảo giác, rất thích hợp Thần Dạ Du thích khách như vậy.

Súng săn công năng đơn nhất, nổ tung, đặc điểm là uy lực lớn, khuyết điểm là tốc độ tấn công chậm, chính xác kém, cùng với không thể bắn liên tục, gặp cao thủ cận chiến sắc bén, thường thường chỉ kịp bắn một phát súng.

Công năng của trường đao cũng rất đơn nhất, độc tố, kẻ trúng đao kịch độc vào cơ thể, không chết cũng phế, cực kỳ âm độc, là đạo cụ nghề nghiệp Vu Cổ Sư.

"Ba món đạo cụ đều không tệ, nhưng cũng chỉ có thể nói không tệ, ở giai đoạn Thánh Giả, thuộc về trung đẳng."

Trương Nguyên Thanh không phải quá coi trọng ba món đạo cụ, hắn muốn là thượng phẩm, thậm chí cực phẩm giai đoạn Thánh Giả.

Chỉ là đạo cụ cảnh giới Thánh Giả phẩm chất trung đẳng, trong ô vật phẩm cùng kho hàng bang phái của hắn có không ít, lại tiêu 1-20 triệu đi mua, tỷ lệ giá thành trên hiệu quả thật sự quá thấp.

Tuy luôn lẩm bẩm tiền là giấy bỏ, lạm phát còn lợi hại như vậy, nhưng nếu một hơi bỏ ra mấy chục triệu, vậy Thánh Giả cũng không làm được.

Ứng với câu nói cũ kia, tài sản cùng tiền mặt là hai việc khác nhau.

"Tôi muốn một món đạo cụ thượng phẩm, thậm chí cực phẩm, giá có thể thương lượng." Hắn trả lời mail.

Chờ bán đi Bàn Xoay âm Dương cùng Thánh Anh, hắn hẳn là có thể gom đủ tiền một món đạo cụ cực phẩm.

Bảy rưỡi tối, Trương Nguyên Thanh bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, hùng hổ mắng cầm điện thoại di động lên, phát hiện là Phó Thanh Dương gọi tới.

Nhận cuộc gọi, giọng nói độc đáo âm sắc lạnh nhạt của Phó Thanh Dương truyền đến:

"Người Phân bộ Giang Hoài cùng tổng bộ tới rồi, gia chủ Tạ gia cũng có mặt."

"Tôi qua đó ngay bây giờ." Tinh thần Trương Nguyên Thanh chấn động.

Cúp điện thoại, hắn hít sâu một hơi, mang nội dung buổi chiều bàn bạc lướt qua một lần ở trong đầu.

Người tổng bộ cũng đến rồi, cái này ý nghĩa yêu cầu Phó Thanh Dương đưa ra, phân bộ Giang Hoài không tiếp nhận, cảm thấy trả giá quá lớn, bởi vậy báo lên cho tổng bộ.

Mời người tổng bộ đến Tùng Hải tạo áp lực, ý đồ lấy phần thưởng trong treo thưởng cầm về Bàn Xoay âm Dương.

Loại đánh cờ này, ở trong tổ chức lớn nhìn quen lắm rồi, có vài thứ, ngươi không tranh thủ, người khác sẽ không đưa cho ngươi.

Càng sẽ không có ai đồng tình ngươi.

Tranh đấu cùng đánh cờ dưới quy tắc cho phép, vừa vặn là điều Phó Thanh Dương am hiểu nhất cũng vẫn luôn làm, cho nên hắn mới sẽ ủng hộ Trương Nguyên Thanh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn loại người mới này, không có thành viên tổ chức chắc chắn, không có mạng lưới quan hệ rộng, ở trong quan phương cũng không có "chiến tích", phân bộ Giang Hoài không có khả năng tùy ý hắn ta cần ta cứ lấy, tìm quan hệ mượn thế ép người là rất bình thường.

Cho nên cần đánh cờ.

Vốn, đây là cục diện hai bên cùng thắng lợi, bởi vì thành viên quan phương khát vọng công huân, mà đối với phân bộ Giang Hoài mà nói, công huân là một cái danh, lợi ích sau lưng nó tượng trưng, là tổng bộ, thậm chí toàn bộ tổ chức thanh toán, không cần bọn họ bỏ vàng thật bạc trắng.

“Có đôi khi so với ích lợi trước mắt, ích lợi lâu dài ý nghĩa không lớn, lần này cần để tổng bộ biết, thể chế quy củ không trói buộc được mình.” Trương Nguyên Thanh vừa xỏ giầy, vừa khẽ hát:

“Ta vốn thiếu niên lang kiệt ngạo, không tin quỷ thần không tin người…”

Một ánh sao sáng lên, tiếp đó biến mất, trong phòng dư âm lượn lờ.

Một giây sau, hắn liền thấy phòng sách phong cách xa hoa, thấy Phó Thanh Dương ngồi ở phía sau bàn rộng.

Cùng với ba vị khách trên sô pha tiếp khách.

Tạ Tô nhíu mày, không vui nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, sao cậu không trực tiếp đòi lấy toàn bộ sản nghiệp Tạ gia tôi.”

“Tạ gia chủ nói quá lời rồi, đây là điều kiện của tôi, ông nếu đáp ứng, tất cả dễ nói, ông nếu không đáp ứng, đầu Thánh Anh liền thuộc về tôi.” Trương Nguyên Thanh giọng điệu cứng rắn.

“Khốn kiếp!” Tạ Tô giận tím mặt, “Thằng nhãi, ngươi đây là ức hiếp Tạ gia ta, ngươi nghĩ tới hậu quả chưa?”

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: “Xin Tạ gia chủ chú ý lời nói, ông là muốn trước mặt Phó trưởng lão, trước mặt Thám Tử trưởng lão cùng thư ký Lý uy hiếp tôi?”

Tạ Tô hít sâu một hơi, “Điều kiện của cậu tôi đã biết, tôi sẽ báo cáo cho lão tổ tông.”

Dứt lời, vẻ mặt không vui đứng dậy, nói: “Tạ mỗ cáo từ trước.”

Tạ gia chủ rất phối hợp nha… Trương Nguyên Thanh nói: “Không tiễn!”

Ở trong kế sách hắn cùng Phó Thanh Dương bàn bạc, đánh cờ với tổng bộ không thể quá cứng, nhưng lại không thể không cứng, vì thế Tạ gia liền thành đối tượng giết gà dọa khỉ.

Trước trải đường cho bầu không khí “cứng rắn”, như vậy mới dễ cò kè mặc cả.

Có Tạ Linh Hi buổi chiều nói một phen, Trương Nguyên Thanh tin tưởng, Tạ gia chủ nhất định sẽ phối hợp hắn công

phu sư tử ngoạm, bởi vì cái này tương tự là điều Tạ gia chủ muốn.

Chương 1208: Giao dịch đạt thành (1)

Quả nhiên, Tạ gia chủ phối hợp rất mượt.

Nhìn theo Tạ gia chủ phất tay áo rời khỏi, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía hai vị trên sô pha.

Thư ký Lý cười ha ha nói:

"Nguyên Thủy à, có đôi khi, nhân tình so với ích lợi càng quan trọng hơn, cậu đòi quá nhiều rồi."

Câu này như có điều ám chỉ.

"Thư ký Lý, Thám Tử trưởng lão, giá các người đưa ra thế nào?" Trương Nguyên Thanh làm bộ chưa nghe hiểu.

Thám Tử trưởng lão trầm giọng nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, phân bộ Giang Hoài từng sớm tuyên bố treo thưởng, thưởng công huân cấp B cùng 8 triệu tiền mặt, đây là điều tổng bộ từng chứng thực. Chúng tôi sẽ không mặc cả với cậu, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu phải rõ thân phận của mình, cậu có thể cò kè mặc cả với Tạ gia, nhưng tổng bộ không chịu cái trò này."

Trương Nguyên Thanh nói:

"Nội dung treo thưởng, tổng bộ nhận, tôi không nhận!"

"Cậu không nhận?"

Thám Tử trưởng lão tức đến bật cười. Ở trong mắt thành viên Bạch Hổ binh chúng, mệnh lệnh của cấp trên chính là quân lệnh, quân lệnh như núi.

Câu này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghe vào trong tai Thám Báo, giống như Hỏa Sư nghe được 'người đầu trâu phải chết'.

Lão Thám Tử quay đầu, tức giận nhìn Phó Thanh Dương: "Đây là lính cậu dạy dỗ?"

Phó Thanh Dương mặt không đổi sắc, giọng điệu bình tĩnh:

“Dân lành không làm lính, làm lính không lương thiện, tôi không cảm thấy Nguyên Thủy kiệt ngạo có vấn đề gì.”

Tuyệt không đề cập tới chuyện giao dịch.

Cái trán tão Thám Tử nổi gân xanh, nói:

“Công huân cấp B, 20 triệu, đây là điểm mấu chốt của phân bộ Giang Hoài. Cậu nếu là không đáp ứng, Bàn Xoay âm Dương không cần cũng được, nhưng phân bộ Giang Hoài sẽ hướng tổng bộ đề nghị, Nguyên Thủy Thiên Tôn không tôn trọng tổ chức, coi rẻ kỷ luật, cậu vĩnh viễn lăn lộn ở tầng dưới chót đi.”

Trương Nguyên Thanh vái một cái, lớn tiếng nói:

“Nói hay lắm, còn xin Thám Tử trưởng lão hướng tổng bộ đề nghị, khai trừ tôi khỏi Ngũ Hành minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn tôi bằng lòng làm một tán tu, vô cùng cảm kích! Ngài nếu có thể làm được chuyện này, Bàn Xoay âm Dương dâng hai tay, không lấy một xu.”

“Cuồng vọng!”

Thám Tử trưởng lão giận tím mặt, trong phòng sách tràn ngập sát khí lạnh lẽo, có thể nói từng bước sát khí, làm người ta như rơi vào vực sâu.

Mu bàn tay Trương Nguyên Thanh dựng thẳng lông, phía sau lưng nổi da gà.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có phải cảm thấy mình thiên phú dị bẩm, thì có thể coi rẻ tất cả hay không, cậu có phải cho rằng tổng bộ thật sự sẽ không nghiêm trị cậu hay không?” Thám Tử trưởng lão lạnh lùng nói.

Trương Nguyên Thanh yên lặng lấy ra Bàn Xoay âm Dương, gian nan chống cự uy áp, cao giọng nói:

“Thám Tử trưởng lão lấy thế ép người, cường thủ hào đoạt, cầm là được, tôi một Thánh Giả nho nhỏ, không dám có nửa câu oán hận.”

Dứt lời, chắp tay dâng Bàn Xoay âm Dương.

Cái trán Thám Tử trưởng lão nổi gân xanh, đã lâm vào nổi giận.

“Khụ khụ!”

Lúc này, thư ký Lý ho nhẹ một tiếng, sát khí cả phòng tan biến vào vô hình, hắn cười ha ha nói:

"Tôi nghe ra được, Nguyên Thủy à, cậu đây là có oán khí đối với tổng bộ nha. Từ xưa cây cao gió thổi tất gãy cành, người trẻ tuổi quá sắc bén, dễ dàng chết non, tổng bộ là đang mài giũa cậu tương lai còn ủy thác trọng trách, một mảng khổ tâm nha."

"Cậu nghĩ, tự tiện giết thành viên tổ chức, còn là một vị chuẩn chấp sự, cho dù trừng phạt đúng tội, đó cũng là tội nặng phải cách chức giam cầm, nhưng tổng bộ chỉ giáng cấp xử lý, mang tính tượng trưng nhốt cậu một tháng, bây giờ ngay cả một tháng cũng miễn, cậu còn nhìn không ra tổng bộ coi trọng đối với cậu sao?"

"Cậu là Thần Dạ Du, tổ chức vì bồi dưỡng cậu, không tiếc trả số tiền lớn hướng Thái Nhất môn mua phương án phó bản, cậu cần tài liệu, tổ chức không có bất cứ sự do dự nào dự chi cho cậu."

"Những đãi ngộ này, những phúc lợi này, thành viên bình thường phải tranh nhau vỡ đầu mới có thể tranh thủ. Cậu cũng phải thông cảm tổng bộ một chút chứ."

Đoạn lời này nói vẻ mặt ôn hoà, tư thái cực thấp, từng câu đều đang giảng nhân tình, moi tim móc ruột, tuyệt không đề cập tới Bàn Xoay âm Dương.

Hai ngươi vừa đấm vừa xoa, bắt nạt tôi trẻ tuổi? Trương Nguyên Thanh một lời nói toạc ra: "Xin hỏi thư ký Lý, là tôi làm cống hiến cho tổ chức lớn, hay là tổ chức hồi báo tôi nhiều?"

Không có tình yêu vô duyên vô cớ, thứ quan phương cho hắn, đều là chính hắn kiếm trở về, cứng rắn đòi tính rõ từng thứ một, hắn mang đến lợi ích cho quan phương, tuyệt đối nhiều hơn quan phương cho hắn.

Cưỡng ép muốn giảng cống hiến giảng nhân tình, rốt cuộc ai nợ ai?

Nụ cười của thư ký Lý không thay đổi, ấm áp nói: "Ý tứ của cậu tôi rõ, tổng bộ sẽ không bạc đãi bất cứ một vị nào có công,

những công lao này của cậu đều ghi lại, tương lai sẽ thực hiện.”

Chương 1209: Giao dịch đạt thành (2)

“Thư ký Lý, không đúng nhỉ, vẻn vẹn một món Bàn Xoay âm Dương, có thể khiến tôi cả đời lăn lộn tầng dưới chót. Tôi cần công huân đó có tác dụng gì?” Trương Nguyên Thanh bày ra tư thái phẫn nộ.

Thư ký Lý khoát tay, cười ôn hòa:

“Đó là lời khi tức giận, không thể tính là thật.”

Thám Tử trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

“Tôi biết là lời tức giận, chẳng qua, phân bộ Tĩnh Hải việc đó, ngược lại khiến tôi nhìn rõ công huân thứ này. Nó quả thật rất hữu dụng, so với tiền càng hữu dụng hơn, nhưng chỉ cần một ngày chưa đổi, quyền chủ động liền vĩnh viễn ở trong tay cao tầng.”

Trương Nguyên Thanh cười khẩy nói:

“Ngày nào đó tôi không nghe lời, liền gõ một cái, lần này là một năm không cho phép thăng chức, lần tới là hai năm không cho phép thăng chức. Tóm lại, chỉ cần tôi còn để ý công huân của mình, tôi liền cả đời chỉ có thể ngoan ngoãn bị gõ.”

“Công huân càng nhiều, chi phí chìm* càng nhiều, xiềng xích trên người tôi liền càng nhiều. Tôi tựa như một con lừa, trước mặt treo một cây cải củ, tôi nhìn cây cải củ chạy rồi chạy, nhưng vĩnh viễn không ăn được.”

“Ngày nào đó ăn được, thì nói rõ tôi hoàn toàn bị thuần phục rồi, đúng không, thư ký Lý.”

Nụ cười trên mặt thư ký Lý chậm rãi biến mất, hắn trầm giọng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có biết đoạn lời này của cậu, là kiệt ngạo bất tuân cỡ nào hay không, có biết đoạn lời này, có lẽ sẽ làm tổng bộ sửa chữa đánh giá đối với cậu hay không. Đừng tự lầm lỡ.”

“Hỏa Sư nóng nảy lỗ mãng, Mộc Yêu tính dâm tùy ý, Thủy Quỷ hay thay đổi âm trầm, Thổ Quái cố chấp, Thám Báo bá đạo, mỗi một nghề nghiệp đều có chỗ thiếu hụt tính cách, Ngũ Hành minh có thể chấp nhận bọn họ, vì sao không chấp nhận được Nguyên Thủy Thiên Tôn tôi kiệt ngạo bất tuân.” Trương Nguyên Thanh ánh mắt kiên định nhìn hắn, giọng điệu nghiêm túc hiếm thấy.

“Nếu không chấp nhận được, hoàn toàn có thể khai trừ tôi.”

Trong phòng sách nhất thời không nói chuyện, lâm vào lặng lẽ.

Phó Thanh Dương ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẻ mặt thâm trầm, nhìn không ra tâm tư.

Đoạn lời này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là trước đó ‘tập luyện’, cợt nhả đối với tổng bộ không có ý nghĩa lớn, cứng rắn thích hợp mới có thể khiến tổng bộ thỏa hiệp. Tổng bộ sẽ không bởi vì một món đạo cụ cưỡng chế Nguyên Thủy Thiên Tôn, cái này không có lãi.

Nhưng trừ những thứ này, Phó Thanh Dương đề nghị Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng thái độ cứng rắn đối mặt tổng bộ, còn có một tầng thâm ý. Hắn muốn mượn cơ hội này, nhìn một chút Nguyên Thủy Thiên Tôn chân thật.

Có chút tính tình, bình thường là nhìn không ra, gặp chuyện mới có thể nhìn ra.

Lúc này, Phó Thanh Dương nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn kiệt ngạo bất tuân, lời của bác sĩ Tôn, một lần nữa hiện lên trong đầu.

Có hay không một loại khả năng, đây mới là Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự? Hắn sau khi trở thành linh cảnh hành giả, năng lực càng ngày càng mạnh, cấp bậc càng ngày càng cao, tiềm thức cảm thấy không cần ngụy trang nữa, vì thế dần dần bắt đầu triển lộ tính cách chân thật.

Cậu thật sự, kiệt ngạo bất tuân, cực đoan bất thường… Trong lòng Phó Thanh Dương khẽ than một tiếng.

Thư ký Lý thu hồi nụ cười, sắc mặt cũng không ôn hòa nữa, thản nhiên nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy cậu muốn cái gì?”

“20 triệu tiền mặt, một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, khôi phục hạn mức tài liệu một trăm triệu của tôi, ba lần cơ hội sử dụng Bàn Xoay âm Dương, công huân cấp B.” Trương Nguyên Thanh nói: “Không cho công huân cũng không sao, tiền mặt 30 triệu, hai đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, thứ khác không thay đổi.”

Cái trước là giá lui một bước, cái sau mà nói… Nếu tổng bộ lựa chọn cái sau, vậy nói rõ mâu thuẫn đã rất sâu.

Cho nên đây cũng là Trương Nguyên Thanh thử đối với tổng bộ.

Thư ký Lý liếc hắn một cái thật sâu: “Tôi sẽ phản hồi cho tổng bộ, trong thời gian ba ngày làm việc cho cậu câu trả lời.”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng gật đầu với Phó Thanh Dương, dọc theo thảm đỏ, rời khỏi phòng sách.

Hai người sau khi rời khỏi biệt thự Phó Thanh Dương, ngồi xe MPV chạy khỏi biệt thự vịnh Phó gia, Thám Tử trưởng lão đột nhiên cười nói:

“Tạm được, so với Phó Thanh Dương công phu sư tử ngoạm, giá này ở trong phạm vi thừa nhận.”

Thật ra lần giao dịch này, phân bộ Giang Hoài thật sự muốn bỏ ra là 20 triệu tiền mặt cùng một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, cùng với ba lần cơ hội sử dụng bàn xoay.

Về phần một cái hạn mức tài liệu trăm triệu, vốn là phần thưởng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bây giờ chỉ là khôi phục mà thôi.

Chương 1210: Giao dịch đạt thành (3)

Thư ký Lý mở tủ lạnh, rót hai ly rượu, “Để sau mài thêm chút nữa, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm. Ông nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi đoạn lời đó, là đang diễn trò, hay là thật lòng?”

Thám Tử trưởng lão thu liễm nụ cười:

“Tôi đề nghị tổng bộ sửa chữa đánh giá đối với hắn, hắn vừa rồi những lời đó, tất cả đều là nói thật. Kẻ này nên dạy bảo

không nên cưỡng chế, ép nóng lên, hắn sẽ đại náo thiên cung. Sau này xử lý vấn đề của hắn, cần đặc biệt chú ý.”

“Hoặc là trong một lần đánh gãy ngạo cốt của hắn, hoặc là cho ích lợi không cho chức vị, coi như một món binh khí sắc bén vô song.”

“Tôi sẽ đem đề nghị của ông phản hồi lên.” Thư ký Lý uống một ngụm rượu, thở dài: “Như vậy xem ra, đã chiêu mộ một gã Tôn hầu tử rồi.”

…

Biệt thự nhà nghèo.

Lý Thuần Phong ngồi ở trước bàn máy tính, gõ bàn phím lách cách:

“Ba món đạo cụ kia Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhìn trúng, hắn hy vọng đạt được một món đạo cụ cảnh giới Thánh Giả thượng phẩm, hoặc cực phẩm, ngài nếu có tồn kho, có thể cân nhắc bán cho hắn.”

“Hắn mới từ Nhai Sơn Chi Hải mang về Bàn Xoay âm Dương của phân bộ Giang Hoài, cùng với đầu Thánh Anh của Tạ gia, là có tiền cùng đạo cụ.”

Soạn xong mail ngắn gọn, click gửi đi.

Sau đó Lý Thuần Phong đóng máy tính lại, ra khỏi phòng, đi phòng khách chiêu đãi gia chủ Tạ gia.

Tạ Linh Hi ôm cánh tay phụ thân, rúc vào bên người phụ thân, giống như bình rượu mơ tri kỷ nhu thuận.

Cô vừa giới thiệu xong hai vị tỷ tỷ ‘rất chiếu cố’ cô, thấy Lý Thuần Phong đi ra, giọng điệu trịnh trọng nói:

“Vị này là Lý Thuần Phong, nghề nghiệp Học Sĩ, Gia Cát Lượng trong đội ngũ bọn con.”

Tạ Tô ôn hòa tuấn lãng gật đầu mỉm cười:

“Cảm tạ chiếu cố đối với tiểu nữ, đây là danh thiếp của tôi, sau này có khó khăn, cứ việc liên hệ tôi.”

Lý Thuần Phong không thích kết giao hiếm thấy lộ ra nụ cười, vừa tiếp nhận danh thiếp, vừa khom người nói:

“Ra mắt Tạ gia chủ.”

Mọi người uống trà tán gẫu. Quan Nhã không hổ là tiểu thư khuê các xuất thân cao quý, đối mặt gia chủ Tạ gia, không chút luống cuống, tiếp được chuyện, cũng có thể tung ra đề tài tầng cấp đủ cao.

Hàn huyên hơn mười phút, thẳng đến lúc Trương Nguyên Thanh quay về.

“Ai da, bá phụ, xin lỗi xin lỗi.” Trên mặt Trương Nguyên Thanh tràn đầy nụ cười, thay hẳn lạnh nhạt xa cách trong phòng sách, nhiệt tình cầm tay Tạ Tô, nói:

“Bá phụ phong độ phơi phới, diện mạo hiên ngang, vừa rồi nhìn thấy bá phụ, cháu mới biết được em gái Linh Hi vì sao xinh đẹp như vậy, thì ra tất cả đều là di truyền của ngài.”

“Vừa rồi có người ngoài, bất đắc dĩ mới công phu sư tử ngoạm, bá phụ thông cảm.”

Thật ra trước khi gặp mặt, Tạ Tô đã nhận được tin nhắn nhắc nhở của con gái, bởi vậy đối với nói chuyện ở phòng sách có điều chuẩn bị, biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đó là đang diễn trò.

Nhưng hắn không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn thật đúng là như con gái nói, xử sự khéo, đối đãi người ta khéo đưa đẩy, am hiểu kết giao.

Thư ký của đại trưởng lão Ngũ Hành minh cũng thành người ngoài rồi, lời này nói hay, rất dễ nghe.

Người như vậy sao có thể làm ra tự tiện giết thành viên quan phương loại chuyện hồ đồ này chứ, nghĩ hắn trong đó tất có kỳ quái.

Nhất thời có sự thay đổi quan điểm.

“Cháu ngoan à, giá của Thánh Anh, chúng ta phải bàn bạc thêm.” Tạ ba ba nói.

“Cái này đương nhiên.” Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở bên người Quan Nhã, nói: “Mười lăm liều Sinh Mệnh Nguyên Dịch, 50 triệu tiền mặt, lại thêm hai món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, cùng với ba lần cơ hội sử dụng đầu Thánh Anh.”

Trong đó, 50 triệu là không đáng giá nhất.

Tạ Tô suy tư vài giây, nói:

“Chỉ cần cảnh giới Thánh Giả là được?”

Đạo cụ cảnh giới Thánh Giả phẩm chất so le không đồng đều, có cái mạnh đến nghịch thiên, ví dụ như Bàn Xoay âm Dương. Có cái như gân gà.

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Cháu tin tưởng bá phụ sẽ không lấy rác rưởi lừa gạt cháu.”

Tạ Tô cười gật đầu.

“Giá rất hợp lý, nhưng bác muốn bổ sung hai điểm. Một, mười lăm liều Sinh Mệnh Nguyên Dịch thanh toán theo giai đoạn, mỗi tháng cho năm liều, không phải bác không muốn cho cháu, mà là Sinh Mệnh Nguyên Dịch sản lượng có hạn. Hai, mỗi lần sử dụng đầu Thánh Anh, cháu đều phải lưu lại đạo cụ đủ giá trị để gán nợ.”

Thánh Anh là bộ kiện đạo cụ loại quy tắc đẳng cấp cao, giá trị cao hơn xa so với Bàn Xoay âm Dương, Nguyên Thủy Thiên Tôn ra giá, coi như hợp lý.

“Vâng!” Trương Nguyên Thanh hào sảng đáp ứng.

Giao dịch đạt thành, nụ cười trên mặt Tạ Tô càng thêm khắc sâu, vỗ vỗ cái đầu quả dưa của khuê nữ, nói:

“Linh Hi, ba ba chuẩn bị ở lại Tùng Hải thêm vài ngày, đến gặp mấy vị bạn cũ, con đi cùng với ba, mấy ngày tới con theo ba cùng nhau ở khách sạn đi.”

Chương 1211: Giao dịch đạt thành (3)

Chậc chậc, đây là muốn giới thiệu mạng lưới quan hệ của mình ở Tùng Hải cho con gái? Linh nhị đại đúng là tốt, mạng lưới quan hệ của trưởng bối chính là mạng lưới quan hệ của mình… Trương Nguyên Thanh rất hâm mộ. Không giống hắn loại đứa nhỏ xuất thân gia đình rễ cỏ này, mạng lưới quan hệ dựa hết vào bái lạy.

Đương nhiên, Tạ Tô ở lại Tùng Hải còn có một nguyên nhân, đàm phán mua bán mà, quá thuận lợi, sao có thể thể hiện ra

đàm phán gian nan.

Ba ngày sau, tổng bộ đưa ra câu trả lời, lựa chọn bảng giá đầu tiên Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa ra:

50 triệu tiền mặt, một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, ba lần cơ hội sử dụng Bàn Xoay âm Dương, công huân cấp B.

Điều kiện kèm theo là mỗi lần mượn Bàn Xoay âm Dương, cần Phó Thanh Dương phê chuẩn, một khi mất bàn xoay, trả lại mọi vật phân bộ Giang Hoài cho, cũng xóa đi công huân cấp A.

Tạ gia bên kia cũng đồng ý yêu cầu Trương Nguyên Thanh đưa ra, đối với Tạ gia mà nói, đây là cái giá mà gia chủ bọn họ bò lê bò toài, lặp đi lặp lại đàm phán, mới tranh thủ được.

Trong phòng sách, Phó Thanh Dương đặt lên bàn một bộ giáp mỏng manh, nói:

"Tổng bộ đã lui một bước, đánh cờ kiểu này, một lần thì được hai lần không nên, sau này cố gắng bớt làm. Bọn họ chọn một món hộ giáp cho cậu, là cố ý ghê tởm cậu, đủ để nói lên có một số người đã rất bất mãn."

Pháp khí hộ thân Trương Nguyên Thanh đã có, hơn nữa vừa vặn là tổng bộ cho.

Phó Thanh Dương nói: "Mười lão già đó quyền cao chức trọng, chọc giận bọn họ, đừng nói cậu, tôi cũng không có kết quả tốt."

"Mười lão già?" Trương Nguyên Thanh đối với kết cấu tổng bộ còn không quá rõ.

"Tổng bộ tổng cộng có mười trưởng lão, các minh chủ cơ bản không quản chuyện, Ngũ Hành minh này, thật ra chỉ mười người định đoạt, việc nhỏ mở đại hội, việc lớn, mười lão già bọn họ đóng cửa bàn bạc. Trưởng lão các phân bộ lớn, đều là phe cánh của mười lão già đó. Đại trưởng lão Ngũ Hành minh, cũng là những kẻ đó thay phiên ngồi. Nếu trưởng lão là chư hầu một phương, như vậy mười lão già tổng bộ, chính là nội các." Phó Thanh Dương nói.

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, đột nhiên nhớ tới Cẩu trưởng lão từng nói, Phó Thanh Dương muốn vào tổng

bộ, lúc ấy hắn nghe không có cảm giác, chỉ cho rằng Tiền công tử là muốn điều đến tổng bộ làm việc.

Bây giờ nghĩ đến, Tiền công tử dã tâm bừng bừng nha, hắn muốn làm người thứ mười một.

Khó trách lực cản lớn như vậy, có thể không lớn sao.

Vị trí chỉ có từng đó, quyền lực cũng chỉ nhiều như vậy, Phó Thanh Dương muốn vào tổng bộ, người khác nhất định phải phân ra quyền lực cùng ích lợi.

"Nguyên Soái lúc trước cũng tiến vào tổng bộ sao?" Trương Nguyên Thanh cẩn thận thử.

Vẻ mặt Phó Thanh Dương bỗng nhiên trở nên cổ quái, "Sau khi cô ta tấn thăng Chúa Tể, liền bắt đầu tiến công phó bản bang phái, đầu năm vào phó bản, cuối năm đi ra, cô ta liền thành Bán Thần, trực tiếp tiếp tục truyền thừa của lão minh chủ."

Cái này nếu là rác rưởi, hai ta chính là con kiến nha lão đại.

Lúc trong lòng Trương Nguyên Thanh hiện lên ý nghĩ này, là cúi đầu, chuyên môn phòng bị thuật đọc tâm của Thám Báo.

"Nhưng cho dù là Nguyên Soái thiên tài như vậy, ở trước mặt lão đại ngài, vẫn là rác rưởi." Trương Nguyên Thanh cúi đầu nói lời trái lương tâm.

"Đúng vậy, thiên phú là từ trong bụng mẹ mang đến, cũng không thể trở thành tiêu chuẩn cân nhắc cường giả, cường giả thật sự, ở chỗ tâm." Phó Thanh Dương cảm thấy rất tán đồng, sau đó hỏi: "Cậu vì sao không ngẩng đầu?"

"Ở trước mặt cường giả, tôi chỉ có thể cúi đầu." Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói.

…

Rời khỏi phòng sách Phó Thanh Dương, thi triển Tinh Độn Thuật quay về phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh bày ba món đạo cụ tổng bộ cùng Tạ gia cho lên bàn.

Hắn chuẩn bị phân phối mấy món đạo cụ này cho các đội viên sử dụng, nay đạo cụ phẩm chất Thánh Giả đã rất nhiều, có thể phân phối thích hợp cho cấp dưới, võ trang bọn họ lên.

Cái này có giá trị hơn so với ở lại trong ô vật phẩm của hắn.

Quan Nhã là hào môn thiên kim, đạt được đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, cô tất nhiên sẽ bất ngờ, nhưng không đến mức quá khoa trương. Bé trà xanh vị thành niên, cô khẳng định không có đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, cho nên, cô sẽ vui vẻ hô lên ca ca thật tốt.

Đưa Nữ Vương là tỷ lệ hiệu quả cao nhất, đạo cụ cảnh giới Thánh Giả, cho dù là phẩm chất trung hạ, cũng là bảo bối cô mong muốn mà không thể có, đại khái sẽ hưng phấn đến mức lấy thân báo đáp

Trong lòng hắn nghĩ vu vơ.

Phương diện tiền mặt, phân bộ Giang Hoài cho 20 triệu, cộng thêm Tạ gia 50 triệu, cùng với bản thân tích tụ, hắn bất ngờ phát hiện, nay hắn cũng là đại lão giá trị con người hơn trăm triệu rồi.

Hắn tính giữ lại số tiền này hướng đại lão sau lưng Lý Thuần Phong mua một món đạo cụ cực phẩm. Giày Hoạt Sạn báo giá chính là một trăm triệu.

Chương 1212: Cô gái nhỏ nón đỏ (1)

Đương nhiên, ngài Bill là xem ở trên giao tình mọi người ra giá, bình thường mà nói, đạo cụ cực phẩm giai đoạn Thánh Giả, đã là có tiền mà không có chỗ bán.

Nhưng Trương Nguyên Thanh còn có đạo cụ khác cảnh giới Thánh Giả, có Sinh Mệnh Nguyên Dịch vật phẩm khan hiếm này.

Bây giờ chỉ chờ Lý Thuần Phong phản hồi.

…

Tạ gia, ở sâu trong lâm viên.

Từ đường Tạ gia, Tạ Tô đứng ở trước hai cánh cửa gỗ đóng chặt, hai tay đang cầm đầu Thánh Anh, khom người nói:

“Lão tổ tông, tằng tôn đã mang về Thánh Anh cho ngài.”

Trong từ đường truyền đến thanh âm tang thương khàn khàn:

“Sự cố gắng của ngươi ở phân bộ Tùng Hải, ta đã nghe nói, làm rất tốt. Về sau, đầu Thánh Anh liền giao cho ngươi bảo quản.”

“Cái này, cái này sao được.” Tạ Tô giọng điệu kinh hãi, cuống quít từ chối: “Đây là đạo cụ của chi thứ ba, lão tổ tông, ngài cầm nó cho cháu, sợ là không ổn.”

“Đầu Thánh Anh vốn nên do gia chủ nắm giữ, năm đó ta cho chi số ba, đã là thiên vị. Bọn họ đã bảo quản không tốt đạo cụ này, liền đổi người có năng lực hơn.” Lão tổ tông giọng già cả khàn khàn, lại mang theo uy nghiêm không cho phép từ chối: “Cho ngươi, ngươi cầm. Không cần dối trá từ chối.”

Tạ Tô lập tức quỳ gối, cố nén kích động, cao giọng nói: “Đa tạ lão tổ tông.”

Lão tổ tông “Ừm” một tiếng: “Nguyên Thủy Thiên Tôn kia của phân bộ Tùng Hải, đi lại gần gũi với con bé nhà ngươi?”

“Quan hệ rất tốt.” Tạ Tô cười nói.

“Vậy gả nó cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đi.”

“Lão tổ tông, Linh Hi còn chưa thành niên, không nên hôn phối.” Tạ Tô bất ngờ không kịp phòng bị.

Tiếng lão tổ tông cách cửa gỗ truyền đến: “17 tuổi, sớm nên lập gia đình rồi.”

Tạ Tô cười khổ: “Giờ dù sao không phải năm đó, lão tổ tông, thời đại khác nhau, luật pháp khác nhau.”

Trong từ đường truyền đến tiếng cười to:

“Tiểu tử, lúc lão phu tung hoành linh cảnh, Đại Thanh vẫn còn đó, người chết lão phu từng thấy, so với người sống ngươi từng gặp còn nhiều hơn. Ngươi nói luật pháp với lão phu? Tiệc cua tháng chín năm nay, ngươi dẫn hắn tới gặp ta, đến lúc đó lại quyết định việc này.”

Tạ Tô cung kính nói: “Tằng tôn rõ.”

Hắn thu đầu Thánh Anh vào ô vật phẩm, mặt mày tươi rói rời khỏi từ đường. Qua tháng chín, Tạ Linh Hi liền tròn mười tám tuổi rồi.

…

Phòng khách, Trương Nguyên Thanh và các đồng đội cùng nhau hưởng dụng bữa trưa, nói: “Nữ Vương, Linh Hi, ăn cơm xong các người đến phòng tôi một chuyến.”

Hắn chuẩn bị phân phối đạo cụ.

Tạ Linh Hi vẻ mặt thẹn thùng: “Nguyên Thủy ca ca, Quan Nhã tỷ tỷ còn đây đó, anh, anh sao có thể đưa ra yêu cầu quá phận như vậy.”

Em là thật sự bắt được cơ hội liền châm ngòi quan hệ anh cùng Quan Nhã, nhưng em quên rồi sao, cô ấy là Thám Báo, em còn chưa mở mồm, cô ấy đã biết trong bụng em có chủ ý gì.

Trương Nguyên Thanh lười quan tâm cô, vừa ăn cơm, vừa mở ra diễn đàn, xem xét động thái gần đây.

Ai ngờ, vừa đăng nhập diễn đàn, một bài đăng hàng đầu liền hấp dẫn hắn chú ý.

Trương Nguyên Thanh sững sờ nhìn bài đăng này, sau một lúc lâu bật ra hai chữ: “Đậu móa!”

Chuyện lo lắng nhất vẫn đã xảy ra, khẳng định là phân bộ Giang Hoài bôi đen mình! !

“Tin tức tôi đạt được Bàn Xoay âm Dương đã truyền ra, mình cảm giác phân bộ Giang Hoài sẽ bôi đen tôi.”

Trương Nguyên Thanh gắp lên một miếng thịt bò, tức giận bất bình nhét vào trong miệng nhai nuốt, thuận tay click bài đăng.

“Cậu nói là bài đăng Lưu Manh Bàn à, ngày hôm qua đã có.” Lời của Quan Nhã khiến hắn chấn động.

Nữ Vương nói:

“Vẫn ổn mà, mọi người đều là trêu chọc chiếm đa số, dù sao nam nhân thiên hạ đều là lưu manh, không tính là vết nhơ gì, tính chất không ác liệt, nhưng tôi cảm thấy Quan Nhã rất vui vẻ.”

“Vì sao Quan Nhã tỷ tỷ vui vẻ?” Tạ Linh Hi quấy rau dưa salad, vẻ mặt tò mò hỏi.

Trương Nguyên Thanh ngửi được một tia không thích hợp, vội gắp một miếng rau xanh cho Nữ Vương đầy đặn hấp dẫn, “Ăn nhiều rau dưa một chút, giảm béo chút.”

Lại gắp miếng thịt bò nạm cho Tạ Linh Hi yểu điệu mảnh khảnh: "Đừng ăn cỏ, ăn chút có dinh dưỡng, em còn đang tuổi ăn tuổi lớn."

Từ phương diện hình thể mà nói, Quan Nhã loại dáng người đẹp khỏe ngực bự mông cong, còn có cơ bụng này, càng thiên hướng phương tây hơn.

Nữ Vương tỉ lệ mỡ cơ thể cao một chút, mông mềm, ngực cũng nặng trịch, bụng còn có chút cảm giác thịt, nhưng lại chưa tới trình độ thừa thịt.

Mà Tạ Linh Hi dáng người gầy nhất, cao gầy nhỏ nhắn, nhưng cô là chú ý giảm béo nhất, mỗi ngày khống chế lượng calo nhập vào.

Trương Nguyên Thanh rất lo lắng em gái này, có vài thứ, không bồi dưỡng tốt ở giai đoạn phát triển, có thể cả đời sẽ không có cơ hội có được nữa.

Chương 1213: Cô gái nhỏ nón đỏ (2)

Sau khi thành công đánh gãy đại hội trà nghệ sắp mở màn, ánh mắt Trương Nguyên Thanh hướng về màn hình điện thoại di động, xem bài đăng:

"Đầu tiên, hướng mọi người tuyên bố một tin tức tốt, nhân vật ngôi sao Nguyên Thủy Thiên Tôn của chúng ta, mấy ngày trước, ở trong tù đã công phá một cái linh cảnh cấp S—— Nhai Sơn Chi Hải.

"Không sai, chính là cái Nhai Sơn Chi Hải kia, phó bản cấp S năm trước đoàn diệt sáu vị Thánh Giả, tin tưởng rất nhiều người đều nhớ ra rồi, Bàn Xoay âm Dương của phân bộ Giang Hoài cùng đạo cụ quan trọng của Tạ gia, đánh mất ở trong phó bản."

"Vì thế, phân bộ Giang Hoài và Tạ gia tuyên bố treo thưởng, nếu ai có thể cầm lại hai món đạo cụ, trả số tiền lớn cảm tạ, cũng chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn là người quan phương, đổi thành tán tu lấy được hai món đạo cụ đó, sao có khả năng trả lại?"

“Nói nhiều như vậy, chúng ta trở về chủ đề, mọi người có thể không biết, Bàn Xoay âm Dương còn có cái biệt hiệu, gọi là Lưu Manh Bàn, người có thể thu phục nó đều là lưu manh.”

“Nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn thu phục Lưu Manh Bàn, chủ bài đăng lúc ấy liền chấn động, tôi chính là fan trung thành của hắn mà, thần tượng của tôi sao có thể là lưu manh. Oh, my god, sập phòng rồi [khóc lớn].”

“Bông Tuyết Trắng Sữa: Ồ, Thiên Tôn lão gia lại công phá một cái cấp S? Quan phương thế mà không có thông cáo, chẳng qua, vẫn phải chúc mừng Thiên Tôn lão gia một phen.”

“Quả Nhân Có Bệnh: Thiên Tôn lão gia quá mạnh rồi, phó bản cấp S đối với chúng ta mà nói là đầm rồng hang hổ, ở chỗ hắn, chẳng khác nào ăn cơm uống nước. Trước kia còn có chút ghen tị hắn, bây giờ chỉ cảm thấy vô lực, kêu 666 là được rồi.”

“Năm Rộng Tháng Dài: Lưu manh? Chuyện có to tát gì đâu, xem các cô chuyện bé xé ra to kìa? Mặt khác, thu phục Bàn Xoay âm Dương chính là lưu manh sao? Ai nói?”

“Quỷ Gọi Tới: Tôi là chấp sự phân bộ Giang Hoài, giải thích đơn giản một lần, Bàn Xoay âm Dương là một món đạo cụ rất đặc thù, nó là đại sát khí giai đoạn Thánh Giả, muốn phá giải đạo cụ này, nhất định phải trả lời vấn đề của nó, mà vấn đề của nó rất kỳ quái. Ừm, nói như thế đi, người bình thường tuyệt đối không có khả năng trả lời chính xác, nhưng lưu manh có thể, đây là điều chấp sự rất cao cấp, thậm chí trưởng lão phân bộ Giang Hoài từng chứng thực. Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể thu phục đạo cụ này… Các người hiểu rồi chứ?”

“Mẫu Đơn Tiên Tử: Tôi từng có tiếp xúc với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn không giống lưu manh nha.”

“Ngưu tiểu muội: A, lưu manh thì lưu manh đi, đàn ông ai không phải lưu manh.”

“Khương Cư: Lầu trên, ít nhiều có chút vơ đũa cả nắm rồi.”

“Vương Phi: Thiên Tôn lão gia là lưu manh sao, lưu manh liền ý nghĩa tra nam, a, tôi không bao giờ yêu nữa.”

“Thỏ: Đã hiểu, về sau không thể cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ hội tiếp xúc tôi, tôi không muốn tra.”

“Băng Tuyết Nữ Yêu: Chỉ cần tôi cũng là tra nữ, thì không sợ hắn lưu manh, nhưng cô nương tốt phải chú ý, phải nhớ kỹ Thiên Tôn lão gia là lưu manh, về sau gọi hắn Lưu Manh Thiên Tôn đi.”

Thần con mẹ nó Lưu Manh Thiên Tôn… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ dư luận về mình cứ như vậy không còn nữa?

Chính như Nữ Vương nói, trong bình luận trừ tán thưởng hắn lại đánh hạ một cái cấp S, phần lớn đều là đang tò mò vấn đề của Bàn Xoay âm Dương rốt cuộc lưu manh bao nhiêu, cùng với trêu chọc hắn là Lưu Manh Thiên Tôn.

Một nhân vật thiên tài cao đại thượng lại là tên lưu manh, cái này cũng sẽ không làm người ta phản cảm, ngược lại là đề tài rất thú vị, rất đáng được trêu chọc.

Thứ quá vĩ đại quang minh chính nghĩa, vĩnh viễn thoát ly quần chúng.

Đương nhiên, danh tiếng thứ này, một khi có vết nhơ, liền rất khó tẩy sạch, sẽ bị một ít kẻ ghen tị kẻ đỏ mắt ác ý vặn vẹo khuếch đại, lầm đường người qua đường không rõ chân tướng.

Sau đó ba người thành hổ, trở thành sự thật định sẵn.

Có một ngày trở thành điểm công kích cho kẻ đỏ mắt bệnh hoạn.

Tóm lại vẫn ổn, không tính là việc lớn.

“Đúng rồi Nguyên Thủy ca ca, lão tổ tông giao cho ba em bảo quản đầu Thánh Anh.” Tạ Linh Hi vui vẻ nói.

Trương Nguyên Thanh khóa màn hình điện thoại di động, gật đầu nói:

“Không tệ!”

Đây là một cái tín hiệu, chi số ba thất sủng, lão tổ tông coi trọng đương đại gia chủ Tạ Tô hơn, từ nay về sau, các phái hệ lớn của Tạ gia đều sẽ an phận hơn rất nhiều.

Tương ứng, quyền lực, quyền lên tiếng của Tạ Tô, cũng sẽ được tăng phúc thật lớn.

Đối với Trương Nguyên Thanh mà nói, chỗ tốt lớn nhất chính là, bởi vì Tạ Linh Hi, Tạ Tô giao hảo với hắn, minh hữu đắc

thế, chẳng khác nào hắn đắc thế.

“Đây đều là công lao của Nguyên Thủy ca ca.” Tạ Linh Hi mắt cong thành trăng non.

Chương 1214: Cô gái nhỏ nón đỏ (3)

Ăn cơm xong, Trương Nguyên Thanh vào phòng đánh răng rửa mặt, một cái Tinh Độn Thuật nhảy đến phòng Quan Nhã.

Trong sảnh nhỏ của căn phòng, Quan Nhã đang mặc trang phục Yoga, nằm úp sấp ở trên mặt đất chống đỡ trên tấm phản. Cả người cô căng lên, đường cong vòng eo nổi bật vô cùng nhuần nhuyễn, bờ mông mật đào căng lên no đủ.

Tập luyện cơ thể căn bản không có khả năng nâng lên tố chất thân thể của Thánh Giả, nhưng có thể khiến các hạng kỹ năng của thân thể bảo trì sinh động, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào tiến vào trạng thái chiến đấu.

Trương Nguyên Thanh cúi người, vung ra một cái vỗ.

“Bốp!”

Thịt mông run rẩy nhấc lên cuộn sóng.

Quan Nhã bị đau, cười lạnh một tiếng: “Được, buổi chiều theo chị đi phòng chiến đấu luyện chút, chị dạy cho cậu nhu thuật.”

“Tuyển thủ đấu lôi đài mới cần luyện nhu thuật, tôi muốn luyện chính là kỹ năng giết người, một đòn lấy mạng cái loại đó.” Trương Nguyên Thanh lãnh khốc vô tình từ chối, không cho cô cơ hội trả thù.

Hắn cũng không muốn bị Quan Nhã ngược đãi.

Quan Nhã cười quyến rũ nói: “Đêm nay cho phép cậu ngủ giường chị.”

“Luyện tập chiến đấu cùng bạn gái là chức trách cùng bổn phận của đàn ông.” Trương Nguyên Thanh nước mắt lưng tròng: “Chị Quan Nhã rốt cuộc nghĩ thông rồi sao?”

Quan Nhã cười nhạo nói: “Đáng tiếc cậu không có một nghề tinh thông.”

Trương Nguyên Thanh không phục, nhưng lại không có lời nào để chống đỡ, tức giận nói:

“Chị mới là chủ nhân thật sự của Bàn Xoay âm Dương, tôi đi theo ngài luyện tập hai tháng rưỡi, liền chế phục nó, ngài nếu ra tay, Bàn Xoay âm Dương cúi đầu lạy ngay.”

“Để sau chờ chúng ta có tiền, mua cái bàn xoay đó, giao cho chị nắm giữ.”

Vấn đề của Bàn Xoay âm Dương, mình cũng có thể dễ dàng trả lời, huống chi lão tài xế.

“Không nói nhảm với cậu nữa, một tuần nữa chị phải vào phó bản rồi, kế tiếp, cậu mỗi ngày đều phải luyện thuật chiến đấu với chị.” Quan Nhã nói.

Tán gẫu tới việc chính, Trương Nguyên thu hồi tư thái cà lơ phất phơ, nói:

“Tôi đoán được, cho nên đã chuẩn bị đạo cụ cho chị.”

Nói xong, hắn từ ô vật phẩm lấy ra giáp da mỏng manh, đặt ở bên cạnh bàn.

“Đạo cụ phân bộ Giang Hoài cho, tên là ‘Giáp Da Thiện Chiến’, Thánh Giả cấp 4 công kích có thể suy yếu 50%—70%, Thánh Giả cấp 5 công kích có thể suy yếu 20—30%, cách mỗi một khắc đồng hồ, có thể kích phát một lần tuyệt đối phòng ngự, ngăn cản một đòn toàn lực của Thánh Giả cấp 5.” Trương Nguyên Thanh giới thiệu thuộc tính đạo cụ:

“Nó hầu như không có phụ trọng, còn có thể khiến chị có tính cân bằng cùng linh hoạt giống như Mộc Yêu.”

Mắt Quan Nhã phát sáng.

Kiếm Khách công kích mạnh phòng ngự yếu, lượng máu lại mỏng (không có trị liệu cùng sinh mệnh lực cường đại), tuy đạo cụ phòng ngự Thổ Quái không khó mua được, nhưng trả giá bình thường là trở nên “trầm trọng”, tương đương tự phế võ công.

Một món đạo cụ loại phòng ngự không ảnh hưởng tốc độ cùng nhanh nhẹn, quả thực là bảo bối Kiếm Khách tha thiết ước mơ.

Vòng eo thon của Quan Nhã phát lực, phóng người lên, chụp về phía giáp da bên giường, nhưng bị Trương Nguyên đè lại.

“Thân mật với bạn trai, cũng là chức trách cùng bổn phận của phụ nữ nhỉ?” Trương Nguyên Thanh nói.

Quan Nhã thiên kiều bách mị lườm hắn.

Trương Nguyên Thanh ôm eo của cô, ngã lên giường.

…

“Tạ Linh Hi: Em nghe lén được đôi cẩu nam nữ kia thân thiết, Nguyên Thủy ca ca tặng một món đạo cụ cho Quan Nhã. Hừ, lấy vật đổi sắc, có gì khác với câu lan nghe khúc*.”

“Xin Gọi Ta Nữ Vương: Chị thật hâm mộ… A không đúng, sao có thể như vậy, đây là ký túc xá của công nhân viên mà, có thể nào làm hành vi cẩu, chúng ta không thể dễ dàng cho phép chuyện như vậy xảy ra.”

“Tạ Linh Hi: Ca ca không phải nói sau cơm trưa có việc nói với chúng ta sao, Nữ Vương tỷ tỷ, chị hiểu mà.”

Trương Nguyên Thanh vén trang phục Yoga căng thẳng lên quá cổ Quan Nhã, chôn đầu ở giữa tuyết trắng đầy đặn, vừa làm chó liếm vài giây, đã bị tiếng đập cửa dồn dập quấy rầy.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói nũng nịu của Tạ Linh Hi:

“Nguyên Thủy ca ca, anh ở bên trong sao?”

“Em cùng Nữ Vương tỷ tới phòng anh, phát hiện anh không ở đó, anh có phải ở chỗ Quan Nhã tỷ tỷ hay không, em có thể đi vào không?”

Quan Nhã vội vàng đẩy Trương Nguyên Thanh ra, kéo nội y ren màu đen cùng trang phục Yoga xuống.

Đệch… Trương Nguyên Thanh hùng hổ mắng, xoay người xuống giường, mở cửa phòng.

Đứng ở cửa là Tạ Linh Hi mặc áo ngắn tay quần đùi, cùng với ngự tỷ đeo vòng tay bạc quần soóc bó cùng áo thun màu đen.

Tạ Linh Hi liếc một cái Quan Nhã ngồi ở giường, trên mặt mang nụ cười nguy hiểm, yếu ớt nói:

“Là, là quấy nhiễu hai người rồi?”

“Không có, vào đi.” Trương Nguyên Thanh tránh đường.

Chương 1215: Cô gái nhỏ nón đỏ (4)

Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi tiến vào phòng, ngồi xuống ở gường quý phi bên giường.

Trương Nguyên Thanh từ trong ô vật phẩm lấy ra hai món đạo cụ, một sợi roi nâu đậm, một cái áo choàng tối đen như màn đêm.

Hắn ném áo choàng cho Tạ Linh Hi:

“Đây là thứ gia tộc em cho anh, gọi là Áo Choàng Đi Đêm, khoác nó, em liền có được Tiềm Hành của Thần Dạ Du. Trả giá là trong lúc tiềm hành không thể công kích, không thể thi triển kỹ năng, cùng với nghỉ ngơi điên đảo. Mỗi lần tiềm hành chỉ duy trì ba phút.

“Em là Nhạc Sĩ, sức chiến đấu quá thấp, cũng không có kỹ năng giữ mạng, đạo cụ này cho em.”

Tạ Linh Hi trong lòng nở hoa, cô dang đôi tay liền lao về phía Trương Nguyên Thanh: “Nguyên Thủy ca ca thật tốt… A ~”

Bị Quan Nhã bên giường nhấc chân nhẹ nhàng đá văng ra, ‘bốp’ một tiếng ngã ở trên mặt đất.

“Đừng động tay động chân đối với bạn trai chị.” Quan Nhã hừ một tiếng.

Nữ Vương nhìn roi một lần, lại nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, tâm tình chờ mong mà khẩn trương.

“Roi Thần Nông, có được ba công năng lớn phá giáp, độc tố, trói buộc.” Hắn ném roi cho Nữ Vương: “Cô là Thủy Quỷ, năng lực tự bảo vệ mình đủ, nhưng thiếu kỹ năng công kích mạnh mẽ, nó có thể bù lại sở đoản của cô.”

Nữ Vương mừng như điên tiếp nhận roi, vừa đọc lấy tin tức vật phẩm, vừa kích động nói:

“Đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, tôi, tôi một Siêu Phàm cấp ba, nằm mơ cũng không dám nghĩ… Quả nhiên theo đúng lãnh đạo chính là một cuộc đời khác mà, đội trưởng…”

Cô nhìn Tạ Linh Hi một cái, "Tôi sẽ không ôm cậu, ừm, dù sao cửa phòng tôi là không khóa."

Trêu chọc xong, mắt cô ửng đỏ, thấp giọng nói: "Cảm ơn đội trưởng."

Nữ Vương khác với Tạ Linh Hi, người sau là dòng chính Tạ gia, đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, đối với cô mà nói quý giá, nhưng không phải mong muốn mà không thể chạm tới.

Chờ Tạ Linh Hi tiến vào phó bản giết chóc, Tạ gia khẳng định sẽ ban cho đạo cụ phẩm chất Thánh Giả không vượt qua mức cao nhất cường độ phó bản, được phép sử dụng.

Nhưng Nữ Vương lại khác, cô là nhân viên tầng trung tầng dưới của Ngũ Hành minh, không có bối cảnh, không có gia thế, không hưởng thụ được tài nguyên chất lượng quá tốt.

Thứ duy nhất lấy ra được là vẻ đẹp, nhưng vẻ đẹp thứ này, ngươi giữ mình trong sạch không biết biến báo, cơ bản vô dụng.

Cho nên một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, cho dù là bình thường nhất, đối với cô mà nói cũng đủ quý giá.

Cô chưa lập được công lao, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không yêu cầu cô ngủ cùng, đã mang một đạo cụ Thánh Giả tặng cô, cái này hiển nhiên là bắt nguồn từ tình nghĩa.

"Như vậy, tôi cùng Quan Nhã còn có việc cần nói, hai người…"

Trương Nguyên Thanh nghĩ nên đuổi người rồi, nào ngờ bé trà xanh vội nói: "A, Nguyên Thủy ca ca, các người đi ra ngoài một phen đi, con gái bọn em có mấy lời riêng muốn nói."

Nữ Vương liên tục gật đầu:

"Nhốt ở trong biệt thự rất nhàm chán, tôi cũng muốn tìm Quan Nhã uống trà."

Không phải chứ, hai người chính là báo đáp tôi như vậy sao? Trương Nguyên Thanh liếc Quan Nhã một cái, thấy cô thờ ơ, lập tức hùng hổ rời đi.

…

Rời khỏi phòng, Trương Nguyên Thanh tới phòng khách, liếc một cái thấy Lý Thuần Phong bên bàn tròn gõ phím, cười nói:

“Ngày nào đó anh thật lòng theo tôi lăn lộn, tôi cũng tặng anh một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả.”

Ánh mắt Lý Thuần Phong không rời màn hình máy tính, “Ừm” một tiếng:

“Con đường của tôi còn chưa trả lời, đạo cụ cậu muốn phải chờ.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, quay về phòng.

Còn có một hứa hẹn chưa thực hiện.

Hắn móc điện thoại di động, mở tin nhắn, nhập vào số điện thoại di động của Âm Cơ:

“Bàn Xoay âm Dương cùng đầu Thánh Anh bán rồi, gửi tôi số thẻ của chị.”

Sao chép nội dung tin nhắn, theo thứ tự gửi cho anh Gà Đỏ, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Tự Do Chi Ưng, Hạ Thụ Chi Luyến, còn có Vân Mộng phân bộ Thanh Hòa.

“Tôi hy vọng tôi có thể được chia 80 triệu!” Hạ Hầu Ngạo Thiên trả lời như thế.

“Ha ha, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên giữ chữ tín, ngày khác tới tỉnh Bảo Thang, tôi mời cậu uống canh.” Đây là câu trả lời của anh Gà Đỏ.

Tự Do Chi Ưng, Âm Cơ, Vân Mộng trực tiếp gửi số thẻ.

“Chuyện Bàn Xoay âm Dương, hẳn là ồn ào không quá vui vẻ với phân bộ Giang Hoài nhỉ.” Hạ Thụ Chi Luyến gửi số thẻ tới, đồng thời nói.

“Bọn họ muốn dựa vào phần thưởng treo thưởng cầm về bàn xoay, tôi không đồng ý.” Trương Nguyên Thanh trả lời.

Hạ Thụ Chi Luyến trả lời nói:

“Cậu là không biết, hàng năm hướng gia tộc Nhạc Sĩ mua Sinh Mệnh Nguyên Dịch, trưởng lão các phân bộ lớn, đều sẽ bởi vì hạn mức Sinh Mệnh Nguyên Dịch, tranh vỡ đầu chảy máu.”

“Chẳng qua tranh thì tranh, cũng không ảnh hưởng quan hệ cá nhân, không cần lo lắng bởi vì sự kiện này, trưởng lão chấp sự phân bộ Giang Hoài sẽ đối địch cậu, cậu cũng không cần đối địch hắn, phong cách quan phương chính là vậy.”

Chương 1216: Tìm kiếm dì trẻ (1)

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, vậy mỗi lần các trưởng lão đánh nhau, Cao Phong trưởng lão có phải chăn bông che, thiên hạ vô địch hay không?

Sau khi lấy được số thẻ, hắn chuyển cho Âm Cơ 4 triệu, cho Hạ Hầu Ngạo Thiên 2 triệu, Hạ Thụ Chi Luyến, anh Gà Đỏ cùng Vân Mộng mỗi người 1 triệu.

Tự Do Chi Ưng 500 ngàn.

Anh Gà Đỏ cùng Hạ Thụ Chi Luyến tốt xấu gì là từng chiến đấu, mà Vân Mộng cống hiến ở trên Bàn Xoay âm Dương, hắn đã cho, lúc đánh boss, cô cũng không bỏ sức gì.

Về phần Tự Do Chi Ưng, lúc đánh boss, căn bản không ra tay, toàn bộ hành trình hưởng ké.

Cho 500 ngàn, một mặt là đạo nghĩa, một mặt khác là Trương Nguyên Thanh cảm thấy, người này tương lai có lẽ hữu dụng, tiền này là kinh phí duy trì quan hệ.

Không thể bởi vì người khác không có ý nghĩa, liền ngạo mạn xem nhẹ, đây là chuẩn tắc căn bản của xã giao.

Được lợi bởi quyền hạn quan phương, thẻ ngân hàng của Nguyên Thủy Thiên Tôn là không có hạn mức, nhưng hướng nhân vật ngoài lãnh thổ chuyển khoản, vẫn không khỏi phải bị hỏi cùng điều tra, cho nên đợi lát nữa hắn sẽ viết một phần báo cáo cho Phó Thanh Dương.

Sau khi chuyển khoản, hắn không nhìn các đồng đội cảm tạ, cùng với Hạ Hầu Ngạo Thiên thử “Có phải thiếu số 0 hay không”, gọi điện cho Tạ Tô.

Đợi cuộc gọi kết nối, Trương Nguyên Thanh cười to sang sảng, “Chúc mừng bá phụ nắm giữ Thánh Anh”

“Cùng vui!” Tạ Tô cười ôn hòa: “Lô Sinh Mệnh Nguyên Dịch đầu tiên, bác sẽ ở trong vòng ba ngày cho cháu.”

“y da, bá phụ khách khí rồi, chẳng lẽ cho rằng cháu gọi điện thoại là cái này sao?” Trương Nguyên Thanh nói.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Có chuyện muốn hỏi bá phụ, ngài biết Chỉ Sát cung chủ chứ?”

Tạ Tô bên kia trầm mặc một phen, “Sở gia cùng Tạ gia thông gia nhiều, mẹ cô ấy là em gái họ bà con xa của bác, sao đột nhiên hỏi cái này?”

Khó trách bà điên cùng Tạ Linh Hi đi lại gần gũi… Trương Nguyên Thanh nói:

“Chỉ là đột nhiên nhớ tới một chuyện làm phức tạp cháu lâu ngày, liền thuận miệng hỏi một chút. Vâng, cháu nhớ Chỉ Sát cung chủ chưa tham gia phó bản giết chóc, lại từ Thánh Giả tăng lên thành Chúa Tể.”

Tạ Tô nói:

“Cô ấy nhiều năm trước đã là Chúa Tể, về sau không biết vì sao ngã khỏi cảnh giới.

Thì ra là như thế… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi nhớ tới công năng của Thánh Anh, khi đó nếu “đứa nhỏ” thuận lợi sinh ra, hắn khẳng định cũng sẽ từ cảnh giới Thánh Giả ngã xuống cảnh giới Siêu Phàm.

Ngã cảnh giới tựa như là họa phong của nghề nghiệp Nhạc Sĩ, nghề nghiệp khác chưa nghe nói thủ đoạn quỷ dị như vậy.

Chẳng lẽ Chỉ Sát cung chủ cũng từng sinh con?

“Cháu rõ rồi, đa tạ bá phụ.” Trương Nguyên Thanh vốn muốn hỏi thêm vài câu, nhưng nhắm chừng Tạ Tô sẽ không ở dưới tình huống chưa được cho phép, lộ ra quá nhiều việc riêng của bà điên, liền không hỏi nhiều nữa.

…

Sáu rưỡi chiều, đường hầm vòng trong.

Giang Ngọc Nhị cầm tay lái, thả bớt nhấn ga, lái vào trong đường hầm đông đúc.

Trong vành tai trong suốt đeo tai nghe, cô vừa nhìn đường, vừa cười lạnh nói:

“Con trai chị từ sau khi có bạn gái, đã hơn nửa tháng không về nhà. Em cũng không biết nó gần đây sống thế nào, có thể thân thể kiệt sức cũng nói không chừng.”

“Cô nương đó bối cảnh thế nào?”

“Sao em biết được, nghe nói trong nhà có người làm quan.”

“Chị năm nay về nhà không… Cút đi, những việc đó của chính chị, tự mình nói với nó, dựa vào cái gì bảo em nói, em chỉ là dì trẻ của nó…”

Giang Ngọc Nhị đang nói, bỗng nhiên thấy đèn ở nóc đường hầm tắt.

Trong nháy mắt, từng chiếc xe hơi chạy chậm đồng loạt sáng lên đèn chiếu hậu, đó là các chủ xe đang đạp phanh.

“Gặp quỷ rồi, có chuyện gì vậy?”

“Cúp điện sao? Vẫn là lần đầu tiên thấy đường hầm cúp điện…”

“Đệch, thiếu chút nữa tông vào đuôi xe.”

Tiếng chửi mắng lúc trầm lúc bổng ở trong đường hầm.

Lúc này, Giang Ngọc Nhị thấy một cô gái nhỏ đội mũ đỏ, ở đỉnh đường hầm dựng chổng ngược bước đi, mũ của cô che mất khuôn mặt, tay cô chảy máu tươi đỏ sẫm, quỷ dị lại âm trầm.

Trong đường hầm tối tăm, một cô gái nhỏ đội mũ đỏ, ở đỉnh chóp đường hầm đứng chổng ngược di chuyển, hai tay còn dính đầy máu tươi.

Một màn quỷ dị âm trầm như thế, đủ để dọa người ta vỡ mật.

Giang Ngọc Nhị khẽ nhíu mày, nói: “Chị, em bên này có một số việc, cúp trước nhé chị, chị?”

Thu hồi ánh mắt nhìn về phía nóc đường hầm, cô liếc qua điện thoại di động một lần, phát hiện không biết khi nào đã gián

đoạn.

Giang Ngọc Nhị lại nhìn về phía màn hình trên xe, biểu hiện là trạng thái không có tín hiệu.

Chẳng những cúp điện, tựa như ngay cả tín hiệu cũng không còn.

“Móa nó, cái gì vậy? !” Nơi xa truyền đến tiếng người kêu sợ hãi.

Tiếng kinh hô lúc trầm lúc bổng, hiển nhiên là đều thấy cô gái nhỏ đứng chổng ngược bước đi trên nóc đường hầm, tuy mũ đỏ che mất mặt của cô, nhưng một màn đáng sợ quỷ dị như thế, vẫn như cũ dọa người trong đường hầm.

Chương 1217: Tìm kiếm dì trẻ (2)

“Quỷ, quỷ đó ~”

“Chạy mau, có quỷ, đường hầm có…”

“Mau gọi điện thoại báo cảnh sát! !”

Từng cánh cửa xe mở ra, tài xế, hành khách bên trong, vừa lăn vừa bò chui ra khỏi thùng xe, vẻ mặt khủng hoảng chạy trở về, ý đồ chạy ra khỏi đường hầm.

Ai bình tĩnh chút, thì vừa chạy vừa lấy ra điện thoại báo cảnh sát, lại phát hiện điện thoại không có sóng.

Tóm lại, không có bất luận kẻ nào dừng lại, cùng giơ điện thoại di động quay chụp, ghi lại quỷ loại hiện tượng siêu tự nhiên này.

Có thể thấy được ở trước mặt sự sợ hãi thật sự, chạy là bản năng của nhân loại.

Đột nhiên, một người trung niên vung chân chạy như điên, vẻ mặt dữ tợn, không có dấu hiệu gì biến mất.

Ngay sau đó là người thứ hai, thứ ba, thứ tư… Theo bước chân của cô gái nhỏ mũ đỏ, càng lúc càng nhiều người biến mất ở trong đường hầm.

Mỗi một người bị cô vượt qua, đều khó thoát khỏi vận mệnh biến mất.

Giang Ngọc Nhị hét lên một tiếng, đẩy mở cửa xe muốn chạy, nhưng lúc này, cô gái nhỏ đã đi tới đỉnh đầu của cô.

“Cạch!”

Cửa xe mở ra, Giang Ngọc Nhị vừa lao ra khỏi thùng xe biến mất không thấy.

…

Tám giờ tối, biệt thự nhà nghèo vịnh Phó gia.

Tắm rửa đi vết máu cùng mồ hôi đầy người, Trương Nguyên Thanh thay áo ngủ, ăn hai cái kẹo cao su, cảm thụ được cây chùy ở đũng quần dư thừa tinh lực, đang muốn thi triển Tinh Độn Thuật, tiến vào phòng Quan Nhã, cố gắng chút, lại tiến vào phòng của đứa nhỏ trong tương lai, đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động vang dội cắt ngang làm phép.

Điện thoại di động trên bàn.

Trương Nguyên nhìn xa một cái, biểu hiện người gọi tới là ‘bà ngoại’.

“Bà ngoại, cháu ngoại bà đang chuẩn bị chế tạo một đứa chắt cho bà mà cố gắng đây.” Trương Nguyên nhận cuộc gọi, cười nói.

“Nguyên Tử, Ngọc Nhi mất tích rồi.” Giọng bà ngoại mang theo vội vàng hoảng hốt.

Dì trẻ mất tích rồi? Trương Nguyên Thanh biến sắc, ý niệm gì cũng không còn, kêu lên: “Chuyện khi nào, bà ngoại bà nói rõ ràng một chút.”

Cùng lúc hỏi, hắn vừa nghe điện thoại, vừa đi đến bên giường, thay giày chạy.

Trong loa quanh quẩn thanh âm lo âu của bà ngoại:

“Ngọc Nhi tan ca không trở về, bà liền gọi điện cho nó, gọi được, không có ai bắt máy. Bà gọi tới bệnh viện của nó, đồng nghiệp trực ban nói nó không ở bệnh viện.”

“Cháu biết Ngọc Nhi mỗi ngày đều về nhà đúng giờ, trực ban hoặc là mổ, cũng sẽ cho bà biết trước.”

Thế này quả thật không phù hợp phong cách dì trẻ.

Trương Nguyên Thanh hỏi: “Nói cho anh họ chưa, có bảo anh ấy đi bệnh viện xem chút hay không?”

Bà ngoại ảm đạm nói:

“Anh cháu nói, hôm nay đường hầm Nội Hoàn mất tích rất nhiều người, xe Ngọc Nhi cũng trong đường hầm, nó cũng mất tích. Anh cháu bận xử lý vụ án này, ông ngoại cháu cũng tới sở cảnh sát rồi, cháu trở về ở với bà ngoại chút đi.”

Đường hầm Nội Hoàn nhiều người mất tích tập thể? Trương Nguyên Thanh vừa nghe đã biết đây không phải sự kiện thường quy.

Có điểm đạo đức ước thúc, linh cảnh hành giả không đến mức nhắm mục tiêu nhắm vào người thường không có giá trị, là có người lấy được đạo cụ hội trưởng công hội Thương Nhân để thất lạc bên ngoài, tâm tính bành trương, cho nên gây án?

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng làm ra phân tích, sau đó sinh ra tâm lý lo âu mãnh liệt.

Linh cảnh hành giả giết người còn có băn khoăn, những kẻ đột nhiên đạt được siêu năng lực kia, một khi hại người, cũng sẽ không có chút băn khoăn, dì trẻ nguy hiểm rồi.

“Cháu biết rồi, lập tức quay lại.”

Thời gian cấp bách, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng cúp máy, gọi cho Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương vừa nhận cuộc gọi, Trương Nguyên Thanh đã sốt ruột không chờ nổi nói:

“Lão đại, tôi nghe nói Nội Hoàn có vụ án mất tích tập thể, dì trẻ tôi cũng ở bên trong. Vụ án là ai phụ trách, kết quả điều tra thế nào?”

Phó Thanh Dương nói:

“Cậu đi văn phòng cảnh sát khu Khang Dương tìm Thiên Hạ Quy Hỏa, nửa giờ trước, hắn vừa báo cáo vụ án này với tôi. Trước mắt còn chưa có kết quả.”

Tiền công tử bây giờ là trưởng lão rồi, không là chấp sự mọi việc phải tự làm nữa.

“Vâng.”

Trương Nguyên Thanh cúp máy, mở ra ô vật phẩm, lấy ra cái bao tay bằng da màu lam nhạt — Bao Tay Tật Phong Giả.

Thân hình hắn tán loạn thành ánh sao như mộng ảo, xuất hiện ở tiểu viện của biệt thự, sau đó, hai tay hướng bên cạnh người nhấn một cái, đất bằng nổi cuồng phong, nâng hắn bay về phía bầu trời đêm, nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

…

Văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, lầu ba.

Phòng họp, Thiên Hạ Quy Hỏa ngồi ở ghế đầu, khuỷu tay chống mặt bàn, mười ngón tay giao nhau, nghe đội trưởng đội 2 Lý Đông Trạch báo cáo.

“Sự kiện đường hầm Nội Hoàn mất tích tập thể, xảy ra ở sáu rưỡi, lúc ấy, đèn đường chiếu sáng đường hầm đột nhiên tắt, camera giám sát cũng dừng làm việc, căn cứ các chủ xe ngoài đường hầm phản hồi, hắn lúc ấy nghe được tiếng kêu sợ hãi.” Lý Đông Trạch chống gậy chống trầm giọng kể: “Bọn họ nghe được, người trong đường hầm hô có quỷ, sau đó xuống xe chạy trốn, nhưng ly kỳ là, những tiếng hò hét này rất nhanh đã biến mất, đợi điện lực khôi phục cung ứng, trong đường hầm trừ xe, một người cũng không có.”

Chương 1218: Tìm kiếm dì trẻ (3)

Lý Đông Trạch nâng tay, ấn điều khiển, màn hình chiếu bắt đầu phát một video

“Video này là chúng ta từ trong camera hành trình tìm được.”

Các đội trưởng bên cạnh bàn chăm chú nhìn màn vải, chỉ thấy trong đường hầm ánh sáng le lói, chỉ có đèn pha của xe phát ra chùm tia sáng sáng như tuyết.

Ngay phía trên video, nóc đường hầm, trong mơ hồ xuất hiện một bóng dáng nhỏ nhắn, cô ở nóc đường hầm đứng chổng ngược bước đi, lại như giẫm trên đất bằng.

Trên đầu của cô đội một cái mũ tam giác màu đỏ, vành mũ kéo rất thấp, che mất mặt.

Sau đó chính là tiếng thét chói tai ồn ào mà hỗn, tiếng chạy, tiếng cửa xe mở ra, tiếng cầu cứu. Những hình ảnh này, ở trong nửa phút, lại biến mất hết.

“Bây giờ có thể xác định, đây là một sự kiện linh cảnh hành giả chế tạo, nhân vật mục tiêu là một cô gái nhỏ, ít nhất từ hình thể phán đoán là cô gái nhỏ.” Lý Đông Trạch nói

“Người mất tích sống hay chết không thể biết được, cho nên không thể kết luận cô gái nhỏ đó là linh cảnh hành giả, hay là người thường ngoài ý muốn đạt được đạo cụ.”

“Nhưng suy luận ngược động cơ gây án, tôi càng khuynh hướng điều sau hơn.”

Linh cảnh hành giả sẽ không nhàm chán như vậy.

“Tôi bổ sung một điểm. ~~” Thanh Đằng nói: “Các đồng nghiệp văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, ở trong đường hầm tìm được một ít vết máu, theo kiểm tra, là từ phía trên đường hầm nhỏ xuống, rất có thể bắt nguồn từ cô gái nhỏ kia.”

Thiên Hạ Quy Hỏa nghe vậy, ánh mắt chăm chú nhìn tấm màn, nói:

“Đông Trạch, lui về mười giây.”

Lý Đông Trạch ấn nút tua ngược.

Thiên Hạ Quy Hỏa nheo mắt, quan sát tư thế đi đường của cô gái nhỏ mũ đỏ, nhíu chặt lông mày có chút anh khí:

“Cô ta bộ dáng không giống bị thương, vết máu hẳn là không thuộc về cô ta, cô ta trước khi đến đường hầm Nội Hoàn, có thể vừa giết người.”

Các đội trưởng khu Khang Dương nhìn nhau một cái, biến sắc.

Nếu như vậy, có thể bài trừ ‘trò đùa dai’ rồi, cô gái nhỏ mũ đỏ kia quá nửa là hiếu sát, vậy người mất tích… Da mặt Lý Đông Trạch run rẩy một chút:

“Lần này tổng cộng có bốn mươi hai người mất tích, nếu toàn bộ bọn họ bị hại… Vậy chắc chắn là một vụ án lớn chấn động cả nước.”

“Đáng giận!” Đại Cơ Bá giận dữ vỗ mặt bàn, “Linh cảnh hành giả không chịu điểm đạo đức ước thúc quá đáng sợ, chúng ta

phải mau chóng dọn sạch cô ta.”

“Phẫn nộ sẽ chỉ làm mất lý trí, khiến cậu mất đi sức phán đoán.” Thiên Hạ Quy Hỏa đều là Hỏa Sư phê bình cấp dưới một phen, nói:

“Cô ta đã đi đâu, camera ngoài đường hầm có quay được cái gì không?”

Lý Đông Trạch lắc đầu: “Camera ngoài đường hầm cái gì cũng chưa quay được, cô gái nhỏ đó không biến mất ở trong đường hầm.”

Thiên Hạ Quy Hỏa trầm ngâm nói

“Camera hành trình có thể quay được, đầu tiên có thể bài trừ oán linh, nhưng camera bên ngoài đường hầm lại không quay được, năng lực bỗng dưng biến mất không nhiều, có thể xuất phát từ phương diện này, có lẽ có thể tìm hiểu nguồn gốc, tìm công năng món đạo cụ đó.”

Lý Đông Trạch thở dài: “Cái này đều cần thời gian, chỉ sợ những người vô tội kia…”

Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày.

Lúc này, bên ngoài nổi lên một trận cuồng phong, cửa sổ vang lên ‘Phành phành’, mọi người theo tiếng nhìn lại, kinh ngạc thấy ngoài cửa sổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang lơ lửng.

Một giây sau, hắn hóa ánh sao như mộng ảo biến mất, lại ở trong ánh sao như mộng ảo xuất hiện, xuyên qua cửa sổ, đi vào phòng làm việc.

“Sao cậu lại tới đây?” Lý Đông Trạch ngẩn ra một phen.

Nếu là bình thường, Trương Nguyên Thanh sẽ nói gần đây cảm thấy mình không đủ tao nhã, vì thế đến nghe thập trưởng dạy bảo, hưởng ké một chút khí chất tao nhã.

Nhưng bây giờ thật sự không có tâm tình, hắn nhìn video dừng hình ảnh trên màn vải một lần, nói:

“Phát một lần nữa, thập trưởng, anh nói lại một chút cho tôi kết quả điều tra.”

Lý Đông Trạch cũng chưa nhìn cấp trên trực tiếp bây giờ, lập tức ấn một lần nữa phát, cùng mang nội dung phân tích, kết

luận trên hội nghị vừa rồi báo cho Nguyên Thủy.

Không phải linh cảnh hành giả, hiếu sát, vô cớ biến mất. Sau khi tìm hiểu tình hình, nội tâm nôn nóng của Trương Nguyên Thanh lập tức tăng thêm.

Từ khi dì trẻ mất tích đến bây giờ, đã được một tiếng rưỡi, dì ấy một người phụ nữ yếu ớt, không có năng lực phản kháng đối với nguy hiểm… Nghĩ đến đây, đầu óc Trương Nguyên Thanh tràn đầy hỗn loạn, cảm xúc suýt nữa mất khống chế. Đây là điều ở trong phó bản cấp S cũng chưa từng có.

“Cậu muốn tiếp nhận chuyện này?” Thiên Hạ Quy Hỏa hiểu ý Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghe vậy, các vị đội trưởng bọn Thanh Đằng Bạch Long, trên mặt toát ra nét vui mừng.

“Tôi biết rồi, chuyện này giao cho tôi đi.” Trương Nguyên Thanh hướng mọi người gật đầu, thân hình tán loạn thành ánh sao.

“Tít tít ~”

Trương Nguyên Thanh khống chế cuồng phong, thi triển Tinh Độn Thuật, ở trong thời gian cực ngắn về nhà, cố ý không lấy độn thuật vào nhà, mà là nhập mật mã, mở cửa nhà.

Chương 1219: Đạo cụ cấp Chúa Tể? (1)

Vừa mở cửa, tiếng cậu an ủi liền truyền tới:

“Mẹ, đừng lo lắng, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, chỗ nào cũng có camera, Ngọc Nhi không có việc gì.”

Sau đó là mợ an ủi:

“Đúng vậy, có lẽ một lát nữa, Nguyên Quân liền đưa Ngọc Nhi trở lại, ngài lo lắng quá.”

Bà ngoại ngồi ở trên sô pha, yên lặng rơi lệ.

Vừa thấy cháu ngoại trở về, bà lập tức bỏ lại con trai con dâu, đi lên đón, “Nguyên Tử, dì trẻ cháu nếu xảy ra chuyện, bà ngoại làm sao sống được.”

“Bà yên tâm, dì trẻ sẽ không sao.” Trương Nguyên Thanh đỡ bà ngoại trở lại sô pha.

Lúc này, trong phòng ngủ Giang Ngọc Nhị, Trương Nguyên Thanh thật sự xốc chăn lên, đánh giá cái giường tản ra mùi thơm cơ thể của dì trẻ, chuẩn xác từ trên gối đầu tìm được một sợi tóc.

Trương Nguyên Thanh kia bên ngoài là ảo thuật, hắn thật sự đã ở nháy mắt mở cửa, Tinh Độn Thuật đến phòng dì trẻ.

Trước mắt cứu người như cứu hoả, không có thời gian trì hoãn.

Kế hoạch của Trương Nguyên Thanh là, lợi dụng công năng truy tung của giày khiêu vũ màu đỏ tìm dì trẻ.

Hai ngón tay kẹp sợi tóc lên, triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ.

“Cộp cộp cộp!”

Giày khiêu vũ màu đỏ vui vẻ quay quanh hắn bôn tẩu.

“Khẽ chút, bà ngoại cùng cậu tao ở bên ngoài đó.” Trương Nguyên Thanh nói thầm, nhét tóc vào trong giày khiêu vũ.

“Bộp bộp…”

Công năng truy tung của giày khiêu vũ màu đỏ tự mở ra, cái giày khiêu vũ này xen vào giữa chân thật cùng hư ảo, trực tiếp xuyên thấu vách tường, chạy như điên mà đi.

Trương Nguyên Thanh lập tức thi triển Tinh Độn Thuật đuổi theo.

Bóng đêm thê lương, cưỡi gió gào thét ở trên không thành thị, dưới chân là thành phố Tùng Hải ánh đèn lấp lánh, đỉnh đầu là bầu trời đêm coi như sáng sủa. Không sai, bầu trời đêm coi như sáng sủa.

Sau khi có thể phi hành, Trương Nguyên Thanh mới biết được, nhìn không thấy sao ban đêm, một nửa nguyên nhân là ô nhiễm không khí, một nửa nguyên nhân khác là ô nhiễm ánh sáng.

Là đô thị lớn ánh đèn sáng ngời, che đi các ngôi sao trên bầu trời.

Đường hầm Nội Hoàn? Dì trẻ còn ở trong đường hầm? !

Hắn đuổi theo giày khiêu vũ màu đỏ, ở giữa Tinh Độn Thuật cùng phi hành không ngừng chuyển đổi, hơn mười phút sau, hắn nhìn thấy giày khiêu vũ màu đỏ chạy vào trong một cái đường hầm.

Trương Nguyên Thanh thi triển Dạ Du, khống chế không khí đáp xuống, tiến vào đường hầm.

Nóc đường hầm hình cung, cách mỗi năm mét liền có một ngọn đèn xenon công suất cao, ánh sáng trắng lóa lấp đầy đường hầm Nội Hoàn.

Đầu đường ngoài đường hầm cách mười mấy mét bố trí chướng ngại vật, cấm đoán thông hành.

Bên trong đường hầm u tĩnh bỏ neo từng chiếc xe, những chiếc xe này đều là hơn hai giờ trước, người thường biến mất ở trong đường hầm để lại.

Văn phòng cảnh sát cùng hành giả quan phương sau khi khám nghiệm hiện trường, đã lấy đi bộ phận camera hành trình, vết máu các manh mối có giá trị, mà những chiếc xe này tạm thời để lại ở đây.

Một mặt là bảo vệ hiện trường, một mặt khác là tạm thời không thể xác định đường hầm đã an toàn. Vì phòng ngừa lại có người bị hại, đường hầm cần phong bế mấy ngày. Bởi vậy, không bằngđể xe ở lại tại chỗ. Không thể không nói hành giả quan phương vẫn là kinh nghiệm phong phú, cô gái nhỏ mũ đỏ kia chỉ sợ chưa rời khỏi đường hầm.

Người mất tích cũng đều ở trong đường hầm.

Một khi khôi phục thông hành, nói không chừng vài ngày nữa lại sẽ xảy ra sự kiện tập thể mất tích.

“Cộp cộp.”

Trong đường hầm trống trải không người, giày khiêu vũ màu đỏ xoay vòng vòng, khi thì ở nóc xe chạy vội giẫm ra những cái dấu chân, khi thì chạy ở đỉnh đường hầm, vách tường.

Trương Nguyên Thanh trong trạng thái ẩn thân chậm rãi đi ở giữa từng chiếc xe hơi, nhìn giày khiêu vũ màu đỏ như ruồi bọ không đầu, nhíu mày suy tư: “Cô gái nhỏ mũ đỏ chưa rời khỏi,

người mất tích cũng ở lại trong đường hầm, nhưng hành giả quan phương lại chưa phát hiện. Thế này không có gì ngoài hai nguyên nhân, một: Cô gái nhỏ mũ đỏ cấp bậc quá cao, cao đến mức ngay cả các chấp sự cũng bị che giấu. Hai: món đạo cụ đó công năng đặc thù hơn nữa thuộc về nghề nghiệp nước ngoài, các chấp sự hiểu biết có hạn, bởi vậy tạm thời không có đầu mối.

Nhưng Trương Nguyên Thanh tin tưởng không quá ba ngày, các chấp sự Tùng Hải có thể phá giải sự quỷ dị của cô gái nhỏ mũ đỏ. Chỉ là khi đó người mất tích có thể còn sống hay không thì khó nói. Sau khi nghĩ rõ huyền cơ trong đó, Trương Nguyên Thanh lại bị làm khó.

Dì trẻ cùng người mất tích ở lại trong đường hầm, nhưng không ở hiện thực, mà là thân ở trong khe kẹp chiều không gian chưa biết không thể lý giải. Hắn tuy nắm bắt mấu chốt, lại không có năng lực tiến vào trong đó.

Gọi điện thoại cho Phó Thanh Dương đi, hắn thân là Chúa Tể, hiểu biết nhiều hơn mình… Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động.

Chương 1220: Đạo cụ cấp Chúa Tể? (2)

Giày khiêu vũ màu đỏ lúc này chạy ở vách tường đột nhiên như nổi điên giẫm đạp vách tường, đạp vang "rầm rầm", tường bê tông cứng rắn bị nó đạp ra từng cái dấu chân rõ ràng, khối xi măng rào rào rơi xuống. Sau đó chỉ thấy tường xi măng nổi lên một đợt dao động như nước gợn, nuốt chửng giày khiêu vũ màu đỏ.

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh mất đi cảm ứng đối với giày khiêu vũ màu đỏ.

Cái này… Trong lòng hắn trầm xuống vội vàng chạy tới chỗ giày khiêu vũ màu đỏ mất tích, hai tay đè lại vách tường, lặng lẽ phát lực đầm vách tường xi măng lõm ra hai vết bàn tay, nhưng chưa xảy ra chuyện gì cả.

Giày khiêu vũ màu đỏ đá tường tiến vào khe kẹp chiều không gian, hắn lại không được. Trương Nguyên Thanh quyết đoán bỏ qua tìm tòi nghiên cứu, gọi vào ôs Phó Thanh Dương.

Trong lúc gọi, hắn thấy bức tường lại một lần nữa nhộn nhạo lên dao động như gợn sóng, một đôi giày khiêu vũ màu đỏ bóng loáng tinh xảo xuyên phá gợn sóng, quay về đường hầm.

“Cộp cộp cộp.”

Giày khiêu vũ màu đỏ vòng quanh hắn chạy như bay, thỉnh thoảng nhấc chân đạp bức tường một phát.

Ý tứ nó là dì trẻ ngay tại bên kia tường, bảo mình nhanh chóng đi qua? Nhưng mình không qua được… Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng.

Nhìn thấy giày khiêu vũ màu đỏ quay về, hắn bỗng nhiên nhớ tới một chi tiết ở trong giới thiệu thuộc tính của giày khiêu vũ màu đỏ từng đề cập— Sau khi chủ nhân một đời trước chết, đôi giày khiêu vũ này bắt đầu lưu lạc. Nó chính là lưu lạc đến phó bản đường hầm Xà Linh.

Đôi giày bắt nguồn từ nghề nghiệp Hư Không này có thể lưu lạc ở giữa phó bản giai đoạn Siêu Phàm, đây là thần dị chỉ nó có, cho nên nó có thể đi vào khe kẹp chiều không gian. Không do dự, Trương Nguyên Thanh lập tức mở ra hình thái thứ hai, lựa chọn hình thức xỏ vào.

Giày khiêu vũ màu đỏ hóa thành hai luồng ánh sáng đỏ sậm yếu ớt bao bọc hai chân hắn, thay thế giày thể thao ban đầu. Sau đó nó ngây ngốc đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích.

Xem ra là không được, hình thái thứ hai chỉ có thể né tránh, không thể dẫn mình “lưu lạc”. Trương Nguyên Thanh thất vọng nhíu mày, lúc này, điện thoại di động kết nối.

Tiếng Phó Thanh Dương vang lên: “Nói.”

Đại khái là biết hắn đang làm việc, Tiền công tử không nói lời thừa. Trương Nguyên Thanh liền báo cáo chi tiết mình phát hiện.

Phó Thanh Dương nói: “Tự thành một giới? Nghề nghiệp Vĩnh Dạ của nước ngoài có kỹ năng tương ứng, nhưng đó là thủ đoạn cấp Chúa Tể, nếu là như vậy, người không cần tìm nữa, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.”

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh khó coi tới cực điểm: “Tôi nên như thế nào đi vào?”

“Biện pháp nhanh nhất ổn nhất tự nhiên là xin nghề nghiệp Hư Không giúp đỡ. Cậu ở tại chỗ đợi lệnh đi.” Phó Thanh Dương nói: “Tôi sẽ thử liên hệ gã hội trưởng kia. Nhưng thế này cần thời gian.” Trương Nguyên Thanh đành phải cúp máy.

Đạo cụ nghề nghiệp Hư Không hắn là có, chính là giày khiêu vũ màu đỏ, hơn nữa quả thật có thể đi vào khe kẹp chiều không gian. Nhưng giày khiêu vũ màu đỏ không thể dẫn hắn đi vào. Vậy nên như thế nào cho phải?

Nếu cô gái nhỏ mũ đỏ nắm giữ đạo cụ thực có giai đoạn thực lực Chúa Tể, vậy dì trẻ? Trong lòng Trương Nguyên Thanh cuống muốn chết.

Càng vội vàng suy nghĩ càng lẫn lộn, hắn hít sâu một hơi bắt buộc mình bình tĩnh lại, suy nghĩ xoay chuyển rất nhanh, nghĩ ra biện pháp.

Thân thể không vào được, vậy linh thể thì sao?

Hình thái thứ hai của giày khiêu vũ màu đỏ chỉ có công năng né tránh, không có năng lực “lưu lạc” cho nên, không thể dẫn hắn tiến vào khe kẹp chiều không gian.

Vậy hắn có phải có thể linh thể xuất khiếu bám vào ở trên giày khiêu vũ màu đỏ đi theo giày khiêu vũ màu đỏ tiến vào khe kẹp chiều không gian hay không? Nhưng linh thể thực lực có hạn, lại không mở được ô vật phẩm, mặc dù tiến vào khe kẹp chiều không gian lại làm sao cứu ra dì trẻ? Quỷ tân nương cùng Tiểu Đậu Bỉ là linh thể, có thể theo ta cùng nhau tiến vào. Mình không phải thế đơn lực cô, sau khi tiến vào khe kẹp chiều không gian, mình có thể nhập vào ở trên thân người thường, lợi dụng thân thể bọn họ chiến đấu.

Đúng rồi, Mặt Nạ Quân Hồn dung nhập linh thể của mình. Đạo cụ này thuộc tính tăng thật lớn, đủ mình chiến đấu ở trong khe kẹp chiều không gian. Mình lại không cần hàng phục kẻ địch, chỉ cần ôm lấy dì trẻ sau đó an tâm chờ đợi lão đại cứu viện.

Nghĩ đến đây, hắn không trì hoãn nữa, tùy tay kéo ra cửa xe một chiếc xe bên người, tiến vào thùng xe, lại gửi một tin nhắn cho Quan Nhã:

“Tôi ở trong xe đường hầm Nội Hoàn, cần linh thể xuất khiếu một lát, chị mau tới bảo vệ thân thể tôi. Nhớ mang theo Tường Vi Máu. Tôi có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, bảo Phó Thanh Dương nhanh chóng trợ giúp.” Gửi xong tin tức, hắn giải trừ hình thức đi giày khiêu vũ màu đỏ, thi triển Thần Du.

Chương 1221: Đạo cụ cấp Chúa Tể? (3)

Linh thể lập tức từ trong thân thể bay ra.

“Bốp bốp!”

Giày khiêu vũ màu đỏ tức giận dùng mũi giày đá thân thể chủ nhân hai phát. Nó cho rằng chủ nhân là không muốn nhảycùng mới cố ý giả chết.

Linh thể Trương Nguyên Thanh bọc Tiểu Đậu Bỉ cùng Bạch Lan, bám vào trên giày khiêu vũ màu đỏ.

Ở dưới hắn trấn an, giày khiêu vũ màu đỏ không phát cáu nữa, cất bước chân vui vẻ chạy về phía vách tường.

“Phành phành phành.”

Nó ra sức đạp vách tường, đạp ra từng cái dấu giày, rốt cuộc vách tường nổi lên một vòng gợn sóng. Giày khiêu vũ màu đỏ một cước đạp xuống, bao phủ ở trong gợn sóng.

…

Trăng sáng sao thưa, bóng cây cối mơ hồ.

Xung quanh là một mảng yên tĩnh, không có côn trùng kêu, ở sâu trong rừng rậm truyền đến tiếng sói tru như có như không. Linh thể Trương Nguyên Thanh thoát ly giày khiêu vũ màu đỏ, nhìn quanh bốn phía.

Hắn đang ở lối vào một cánh rừng rậm, đỉnh đầu là trăng tròn như cái mâm bạc, ánh trăng màu bạc trắng chiếu sáng lên cánh đồng bát ngát nơi xa. Nếu không phải bên tai không có tiếng linh cảnh nhắc nhở, mình thiếu chút nữa cho rằng đã vào phó bản. Nơi này cũng là ban đêm, tốt lắm, là đoạn thời gian trạng thái của mình tốt nhất… Trương Nguyên Thanh ánh mắt đề phòng đảo qua quanh mình.

“Cốp cốp cốp!”

Giày khiêu vũ màu đỏ hóa thành một luồng ánh sáng nhạt tối tăm chui vào rừng rậm.

Trương Nguyên Thanh phiêu phiêu đãng đãng đuổi theo. Trong rừng rậm tràn ngập yên tĩnh, cành lá tươi tốt chặn ánh trăng, khắp nơi đều là bóng tối thâm trầm. Cũng may linh thể trời sinh đã có năng lực nhìn thấu bóng tối, tầm mắt vẫn chưa chịu ảnh hưởng.

Phiêu đãng ở trong rừng rậm vài phút, hắn thấy phía dưới có một thi thể đang nằm, lập tức ngừng lại.

Đây là một thi thể người trung niên, mặc áo thun màu đen, quần soóc, giày chạy rơi mất một chiếc. Hắn nằm sấp ở trên mặt đất, máu tươi đỏ sẫm từ bụng hắn chảy ra nhuộm đỏ bùn đất dưới thân. Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng phất tay, thi thể liền lật lại, chỉ thấy cái bụng mỡ của người trung niên bị móng vuốt xé ra, nội tạng trong bụng bị ăn hết.

Máu thịt chỗ cổ hắn mơ hồ có dấu vết cắn xé.

Hiển nhiên ông chú này là bị quái vật nào đó bổ ngã, một phát cắn đứt cổ, sau đó vét sạch nội tạng.

Đây tuyệt đối không phải tin tức tốt.

Trương Nguyên Thanh bỏ lại thi thể, tâm tình nặng nề đi theo giày khiêu vũ màu đỏ về phía trước, trên đường lại gặp mấy thi thể, có người trung niên có cô gái có trẻ con, tử trạng không khác gì ông chú trung niên. Mặt khác hắn còn ở trong rừng tìm được dấu chân của quái vật.

Dấu chân sói.

Dấu chân không phải một chuỗi một chuỗi, mà là từng đôi, cái này ý nghĩa con sói đó là đứng thẳng đi lại.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng ghép ra cảnh ngộ của những người mất tích này, bọn họ sau khi tiến vào không gian quỷ dị này, xuất phát từ nguyên nhân nào đó tiến vào rừng rậm, sau đó bị người sói đáng sợ truy đuổi. Từng người chết ở trên đường chạy trốn.

Rốt cuộc giày khiêu vũ màu đỏ ngừng lại ở trước một căn nhà gỗ.

Nơi này vị trí tương đối cao, cây cối xung quanh tựa như bị chặt sạch sẽ, tầm nhìn trống trải, ánh trăng trong vắt chiếu xuống. Trong nhà gỗ tràn ngập yên tĩnh. Giày khiêu vũ màu đỏ đứng ở cửa nhà gỗ liền không nhúc nhích nữa.

Dì trẻ ở ngay bên trong? Trương Nguyên Thanh bay về phía nhà gỗ. Thân thể hắn dễ dàng xuyên thấu vách tường nhà gỗ, tùy ý đảo qua, thấy mấy bóng người ngồi bên cạnh lò sưởi trong tường.

Tổng cộng bảy người, bọn họ ôm đầu gối, dựa lưng lò sưởi trong tường, tường gỗ run rẩy. Tiếng khe khẽ nói nhỏ vang lên từ trong bọn họ.

“Tôi không muốn tiếp tục trốn ở nơi này nữa. Chúng ta chạy ra đi.”

“Ngươi muốn chết thì đi ra ngoài đi,đừng liên lụy chúng ta. Chỉ có tránh ở trong nhà gỗ mới có thể an toàn, đi ra ngoài sẽ bị con sói đó ăn.”

“Con sói kia đợi lát nữa sẽ lại đến gõ cửa, tôi cảm giác một lần sau nó sẽ xông vào.”

Giọng điệu tuy hoảng sợ, nhưng tựa như đã vượt qua giai đoạn sợ hãi nhất, bước đầu tiếp nhận sự thật mình bị cuốn vào trong “sự kiện thần quái”. Người trẻ tuổi nói chuyện lúc ban đầu kia thấp giọng nói:

“Nhưng chúng ta không thể tiếp tục nhỉ? Giang Ngọc Nhị, cô có biện pháp nào?”

Lúc này Trương Nguyên Thanh cũng tìm được dì trẻ, cô và các đồng bạn cùng nhau ôm đầu gối cuộn mình ở bên cạnh lò sưởi trong tường, sắc mặt tái nhợt, một đôi mắt linh động nhìn chung quanh, cảnh giới động tĩnh bên ngoài cùng trong phòng.

Tất cả mọi người trong bóng đêm đều nhìn về phía cô.

Giang Ngọc Nhị thấp giọng nói:

“Sẽ có người tới cứu chúng ta. chúng ta mất tích cũng lâu như vậy rồi, trị an viên khẳng định đã biết. Nếu trên đời thật sự có sự kiện thần quái, vậy chính phủ khẳng định đã sớm biết. Nhất định sẽ có người chuyên môn xử lý loại chuyện này tới cứu

chúng ta.” Lời của cô thành công trấn an mọi người, cảm xúc sợ hãi nhất thời yếu bớt.

Chương 1222: Câu chuyện bóng tối (1)

“Vết thương trên chân cô không có việc gì chứ?” Người trẻ tuổi bên cạnh quan tâm hỏi.

“Tựa như đã cầm máu, nhưng đầu tôi có chút choáng.” Giang Ngọc Nhị nói.

Trương Nguyên Thanh bay vào trong nhà gỗ như trút được gánh nặng, đáy lòng nổi lên vui sướng mất rồi lại có được.

Nhưng hắn rất nhanh áp chế sự vui sướng xuống. Căn cứ những người này đối thoại mở ra phân tích, chính như hắn đoán như vậy, những người này sau khi trốn vào rừng rậm, đã gặp phải sói đuổi giết, bốn mươi hai người đến cuối cùng chỉ còn bảy người. Người sống sót trốn vào nhà gỗ. Sói bỏ qua đuổi giết bọn họ, lúc này mới giữ được một mạng.

Nhưng sói vì sao bỏ qua đuổi giết?

Cửa gỗ đơn sơ như vậy không có khả năng chống đỡ được quái vật.

Trước làm rõ tình huống rồi nói tiếp. Nếu Phó Thanh Dương nói không sai, đạo cụ này vô cùng có khả năng là cấp Chúa Tể, như vậy cho dù là mình cũng có nguy hiểm, càng đừng nói cứu ra dì trẻ. Trương Nguyên Thanh lập tức bay về phía người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh Giang Ngọc Nhị, hoàn thành việc nhập vào.

Hắn cúi đầu nhìn về phía cẳng chân Giang Ngọc Nhị, nơi đó có một vết thương thật sâu, đã ngưng tụ thành một dải huyết tương đặc biến thành màu đen.

Trương Nguyên Thanh lập tức tới gần Giang Ngọc Nhị đưa tai thấp giọng nói: “Dì trẻ, là cháu.”

Người đàn ông bên cạnh đột nhiên ghé đến bên tai nói chuyện, Giang Ngọc Nhị theo bản năng nghiêng người tránh lui, không đợi cô nổi nóng, thanh âm xa lạ lại nói ra lời nói quen thuộc.

Giang Ngọc Nhị ngẩn ra một phen, trong bóng tối, khuôn mặt mượt mà ngọt ngào, chợt nở rộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, con ngươi mỏi mệt lập lòe tỏa sáng.

“Nguyên, Nguyên Tử?” Cô nghiêng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt người trẻ tuổi, như là không dám tin.

“Là cháu.” Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói:

“Cháu tới cứu dì, nhưng bởi vì nguyên nhân đặc thù, thân thể của cháu không thể tiến vào nơi này, chỉ có thể buông xuống ý niệm, bám vào trên thân người trẻ tuổi này…”

Còn chưa dứt lời, Giang Ngọc Nhị hoan hô một tiếng, lao đầu tới.

“Dì đã biết mày sẽ đến cứu dì, mày là thành viên Long tổ, mày khẳng định sẽ đến cứu dì.” Cô vui vẻ tựa như cô gái nhỏ.

Thành viên Long tổ, càng nghe càng cảm thấy trẻ trâu, sớm biết thế đã nghĩ cái tên dễ nghe chút, bỏ đi, dù sao dì trẻ cũng không hiểu… Trương Nguyên Thanh vươn tay đè lại bả vai của cô, không để cho cô nhào vào trong lòng.

“Bình tĩnh một chút, cháu có một số việc muốn hỏi dì.”

Giang Ngọc Nhị bất mãn hừ một tiếng, đột nhiên đau nhe răng một phen, rưng rưng ấm ức nói:

“Nguyên Tử, sao giờ mày mới đến thế, chân dì trẻ bị thương, về sau có thể để lại sẹo hay không ~”

Nói xong, trong mắt liền rưng rưng nước mắt, lã chã chực khóc.

Bình tĩnh cùng kiên cường của dì vừa rồi đâu? Trương Nguyên Thanh thấp giọng trấn an: “Không có việc gì, chờ cháu đưa dì ra ngoài, nghĩ biện pháp trị thương cho dì, khẳng định không để lại sẹo.”

Chút vết thương này, đổi thành linh cảnh hành giả, đã sớm tự lành, cho dù là Kiếm Khách máu giấy. Nhưng đối với người thường mà nói, quả thật là bị thương rất nghiêm trọng, làm không tốt còn có thể uốn ván.

“Hai người đang nói cái gì thế? Sao tôi nghe không hiểu.” Một cô gái thể trạng rất to lớn thử nói.

Bốn người bên cạnh đều nhìn qua.

Trương Nguyên Thanh trước vỗ vỗ tay dì trẻ, ra hiệu cô yên tĩnh, tiếp theo nhìn về phía năm người, trầm giọng nói:

“Tôi là thành viên đội hành động đặc thù Tùng Hải, là tới cứu các người.”

Khi nói chuyện, hắn nâng tay lau một cái ở trên mặt, nhất thời, mi tâm sáng lên một vệt sơn vàng, nhanh chóng lan tràn cả khuôn mặt, vẽ thành một cái mặt nạ sơn vàng là màu lót, hốc mắt, cái trán, môi, hai màu đen đỏ giao nhau.

Cái mặt nạ này uy nghiêm đoan chính, kinh sợ lòng người.

Hắn không có thời gian không có tinh lực cũng không có kiên nhẫn hướng những người thường này giải thích, trực tiếp sử dụng đạo cụ chấn nhiếp, là phương thức hiệu quả cao nhất.

Trong nháy mắt, mấy người thường trong nhà gỗ, trong lòng dâng lên sợ hãi khôn kể, người đối diện này, giống như chính là thần linh, là quân chủ cao cao tại thượng.

Thần phục là cảm xúc duy nhất của bọn họ lúc này, bất cứ sự nghi ngờ, bất mãn, sợ hãi nào cũng tan thành mây khói.

Trương Nguyên Thanh ánh mắt uy nghiêm đảo qua mọi người, thấy bọn họ cúi đầu thần phục, thấy dì trẻ trợn mắt cứng lưỡi, lại ngầm có ý sùng bái.

Trong lòng hắn không hiểu sao thấy sướng một phen, không phải cảm giác về sự ưu việt người siêu phàm đối mặt người thường, mà là ở trước mặt dì trẻ hiển thánh, khiến hắn cảm thấy sướng.

“Mang chuyện xảy ra sau khi mấy người tiến vào nơi này, nói hết cho tôi biết.” Trương Nguyên Thanh giọng điệu trầm thấp hơn nữa uy nghiêm.

Mọi người không dám chống đối, lập tức mồm năm miệng mười mang tình hình sau khi tiến vào mảng thế giới này, một năm một mười kể một lần.

Chương 1223: Câu chuyện bóng tối (2)

Bọn họ sau khi bị cuốn vào thế giới này, đã gặp phải một quái vật đáng sợ đuổi giết. Con quái vật đó hình dạng như sói, cao ba bốn mét, đứng thẳng đi lại, gặp người là giết.

Tuổi lớn, thể chất yếu, tuổi nhỏ, đều bị đuổi kịp cắn chết,

Bảy người bọn họ một đường đào vong, thấy nơi này có căn nhà gỗ, liền trốn vào.

Quái vật kia sau khi đuổi đến nơi đây, không húc tung cửa gỗ được, bất đắc dĩ rời khỏi.

Mấy người bọn họ mới có thể giữ mạng.

"Quái vật kia nhắm chừng một giờ đến một lần, nó sẽ bắt chước tiếng khóc trẻ con lừa chúng tôi mở cửa, sau khi thất bại liền bắt đầu tông cửa, toàn bộ nhà gỗ cũng bị nó húc sắp tan vỡ, nhưng nó vẫn không vào được." Một người trung niên thể trạng cường tráng vẻ mặt hoảng sợ nói.

Người sói cao ba bốn mét, sao có khả năng không húc vỡ được cửa gỗ? Trừ phi cửa gỗ này có cổ quái, như thế phù hợp đặc tính phong ấn của nghề nghiệp Vĩnh Dạ, nhưng nghề nghiệp Vĩnh Dạ hẳn là không liên quan đến người sói loại nguyên tố này… Trương Nguyên Thanh nghe xong, bỗng nhiên cảm thấy hình như thiếu chút gì đó.

Sau khi suy nghĩ, giật mình nhớ tới, cô gái nhỏ đội mũ đỏ tam giác kia đâu?

"Mọi người là ở trong đường hầm nhìn thấy một cô gái nhỏ mũ đỏ, sau đó mới ù ù cạc cạc vào nơi này, nhưng từ đầu tới đuôi, cô gái nhỏ mũ đỏ kia đều chưa xuất hiện." Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Sau khi tiến vào nơi này, có ai từng nhìn thấy cô ấy không?"

Giang Ngọc Nhị lắc đầu: "Chỉ thấy quái vật. Nguyên Tử, có vấn đề gì sao?"

Người khác đều lắc đầu, tỏ vẻ chưa nhìn thấy.

Kỳ quái, chẳng lẽ cô gái nhỏ kia đã biến thành người sói? Trương Nguyên Thanh vừa suy nghĩ, vừa nhìn quanh nhà gỗ.

Gian nhà gỗ này diện tích không nhỏ, bên trái là lò sưởi trong tường, bàn ăn làm bằng gỗ, vại nước các loại vật phẩm, cũng

chính là chỗ bọn họ, bên phải là một cái giường gỗ đơn sơ, bên cửa sổ có một cái bàn nhỏ.

Lò sưởi trong tường nối với ống khói, đỉnh chóp là một cái nồi sắt to, Trương Nguyên Thanh mở nắp nồi, mùi chua thối ập vào mặt.

Trong nồi là hạt đậu hư thối.

Đồ dùng ăn uống trên bàn ăn là bát gỗ, thìa gỗ, nửa cái bánh mì biến thành màu đen cứng rắn.

Các chi tiết trong nhà gỗ nói cho hắn, chủ nhân nơi này là người nước ngoài, hơn nữa là người ngoại quốc thời Trung Cổ.

Trương Nguyên Thanh ở bên lò sưởi trong tường, bàn ăn dạo qua một vòng, chưa phát hiện thứ có giá trị, liền đi về phía giường gỗ.

Giang Ngọc Nhị gắt gao đi theo phía sau cháu trai.

Trương Nguyên Thanh đành phải dìu cô, cẩn thận tránh đi chướng ngại vật, miễn cho cô đụng vào vết thương, bị thương càng nặng thêm.

“Nguyên Tử, mày lén nói cho dì biết, lần này gây chuyện là nhân vật phản diện tà ác nào, tiến sĩ bạch tuộc hay quái nhân khoa học giẫm ván trượt?”

Có cháu trai ở bên người, Giang Ngọc Nhị không sợ một chút nào, đối với sự kiện siêu tự nhiên biểu hiện ra sự tò mò mãnh liệt.

“Lần này là có chuyện xảy ra, cháu tạm thời cũng chưa biết kẻ địch là cái gì.” Trương Nguyên Thanh nửa thật nửa giả trả lời một câu.

“Mặt nạ này là siêu năng lực của mày sao? Siêu năng lực của mày không phải ẩn thân sao, có thể thu lại hay không, dì có chút sợ.” Cô vừa tò mò, vừa tò mò nói.

“Không được.” Trương Nguyên Thanh từ chối.

“Vì sao?”

Bởi vì thu hồi mặt nạ, chẳng khác nào dừng sử dụng, vậy cháu liền phải trả giá tính tình thay đổi hẳn, dì cũng không hy vọng nhìn đến cháu một khắc trước còn dì trẻ này dì trẻ nọ, một

giây sau liền lãnh khốc vô tình cho dì một cái ký đầu chứ… Trương Nguyên Thanh không có cách nào giải thích, liền không trả lời.

Dìu dì trẻ ở bên giường gỗ dạo qua một vòng, chưa có thu hoạch, nhưng ở trên mặt bàn cạnh cửa sổ phát hiện một tấm da dê.

Tờ giấy dùng ngoại ngữ viết mấy hàng chữ, mượn ánh trăng, hai dì cháu cúi đầu đọc.

"Tiểu tiện nhân kia nhất định sẽ tới báo thù ta, ả nhất định sẽ… Ả là tiện chủng, là mẹ ả cùng quái vật giao phối sinh ra tiện chủng, cho nên ả cũng là quái vật."

"Những người ngu xuẩn kia chỉ thiêu chết mẹ ả, lại chưa thiêu chết ả, bây giờ ả đã trưởng thành, ả sẽ về giết ta báo thù… Linh mục bố trí kết giới ở trong phòng của ta, ả không vào được, nhưng ta dù sao cũng phải rời khỏi nhà gỗ, ta cần trợ giúp… Trong rừng rậm này có một thợ săn già, hắn thời điểm trẻ tuổi thích ta."

"Đáng chết, lão tạp chủng kia đáp ứng bảo hộ ta, nhưng hắn yêu cầu buổi tối mỗi ngày đều ngủ ở trong nhà gỗ, ta chán ghét mùi hôi trên người hắn, hắn chưa bao giờ tắm rửa… Nhưng ta chỉ có thể khuất phục, bởi vì súng săn của hắn có thể giết chết tiểu tiện nhân kia."

"Ta nói cho hắn, buổi tối mỗi ngày ở ngoài nhà gỗ cửa bốn lần, kết giới sẽ biến mất, hắn có thể tiến vào. Oh, ta thật sự rất chán ghét hắn, bởi vì hắn chưa bao giờ tắm rửa…"

Nội dung dừng ở đây.

Chương 1224: Câu chuyện bóng tối (3)

Không thích hợp nha, sao mình có loại cảm giác vào phó bản… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lặng lẽ lẩm bẩm, căn cứ nội dung trên tấm da dê để xem, chủ nhân nhà gỗ có một kẻ thù.

Cô ta khẳng định kẻ thù sẽ đến trả thù, nói rõ mẹ của "tiểu tiện nhân" bị thiêu chết chuyện này, có quan hệ rất lớn với chủ nhân nhà gỗ.

“Thì ra nhà gỗ có kết giới, khó trách quái vật kia không vào được, Nguyên Tử, như vậy xem ra, người sói kia chính là cô gái nhỏ mũ đỏ?” Dì trẻ lặng lẽ nói.

Hai người ghé đầu lại rất gần, khi cô nói chuyện, hơi thử như lan, trên người tỏa ra mùi thơm.

“Do đâu thấy được?” Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại.

“Bên trên không phải nói sao, tiểu tiện nhân là mẹ cô ta cùng quái vật giao phối sinh ra, mà sau khi chúng ta đến nơi đây, chỉ thấy quái vật, chưa thấy cô gái nhỏ mũ đỏ.” Mạch suy nghĩ của Giang Ngọc Nhị rất rõ ràng.

“Không đúng, cháu cảm thấy quái vật kia là thợ săn.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Thợ săn?” Giang Ngọc Nhị kinh ngạc trừng to mắt: “Thợ săn không phải bảo hộ chủ nhân nhà gỗ sao, sao có thể biến thành quái vật.”

“Cái này cháu cũng không biết, nhưng vừa rồi cháu nghe mấy người kia nói, con quái vật đó cách mỗi một giờ liền gõ cửa một lần. Dì mất tích xấp xỉ hơn ba giờ, gõ cửa ba lần rồi đúng không, quái vật đó chỉ thiếu một lần cuối cùng, có thể vào được.” Trương Nguyên Thanh nói:

“Quái vật biết phương pháp tiến vào nhà gỗ… Sao dì tránh cháu?”

Giang Ngọc Nhị vẻ mặt chán ghét: “Mồm thối quá, mày có phải quên đánh răng hay không.”

… Trương Nguyên Thanh cả giận nói: “Mạng cũng sắp không còn nữa còn rối rắm mồm thối? Với lại, cái này cũng không phải cơ thể của cháu. Dì tin hay không cháu chạy lấy người?”

Giang Ngọc Nhị co được giãn được:

“Nguyên Tử vẫn là rất thơm, nhưng mà, phân tích của mày quá võ đoán, có thể là tiểu tiện nhân bắt được thợ săn, uy hiếp hắn nói ra phương pháp tiến vào nhà gỗ hay khôn?”

“Không bài trừ khả năng này.” Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Giang Ngọc Nhị nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ một lát, nói:

“Nguyên Tử, dì luôn cảm giác có chút quen thuộc, cô gái nhỏ đội mũ đỏ kia, chủ nhân nhà gỗ, còn có thứ viết bên trên… Rất quen thuộc, nhưng lại không thể nói rõ.”

Quen thuộc? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, dì một người phàm, sao có khả năng cảm thấy quen thuộc đối với đạo cụ của linh cảnh hành giả.

Nhưng nghe dì trẻ nói như vậy, Trương Nguyên Thanh sau khi cẩn thận suy tư, phát hiện quả thật có cảm giác Deja Vu mãnh liệt.

“A, dì nhớ ra rồi.” Dì trẻ vỗ bàn tay nhỏ, “Mũ nhỏ màu đỏ!”

Mũ nhỏ màu đỏ! !

Trương Nguyên Thanh thể hồ quán đỉnh, không sai, mũ nhỏ màu đỏ.

Bỏ qua một bên cảnh ngộ hiện thực quái đản khủng bố, chỉ nhìn từ mấu chốt mà nói, cô gái nhỏ mũ đỏ, rừng rậm, thợ săn, nhà gỗ, người sói… Những nguyên tố này tổ hợp lại, không phải là câu chuyện cô bé quàng khăn đỏ sao.

“Cho nên chủ nhân nhà gỗ là bà ngoại của cô gái quàng khăn đỏ? Người bà ngoại kia bị sói ăn?” Trương Nguyên Thanh lại nhìn tấm da dê một lần, trong đầu chậm rãi ghép ra toàn bộ kịch tình.

Mẹ cô gái quàng khăn đỏ cùng quái vật sinh ra cô, bà ngoại sau khi biết, triệu tập dân chúng thiêu chết mẹ cô, nhưng cô gái quàng khăn đỏ nhỏ tuổi tránh được một kiếp.

Bà ngoại biết cô gái quàng khăn đỏ là quái vật tạp giao, lo lắng cô sau khi lớn lên trả thù, vì thế trốn vào nhà gỗ từng được linh mục chúc phúc.

Nhưng như vậy vẫn không bảo hiểm, vì thế bà ngoại cùng rừng thợ săn rậm dặm đạt thành giao dịch, thợ săn buổi tối mỗi ngày đều có thể đến trong nhà gỗ ngủ, điều kiện là trợ giúp bà giết chết cô gái quàng khăn đỏ.

Cái này con mẹ nó câu chuyện đen tối gì vậy?

Mặt khác, một món đạo cụ vì sao sẽ ẩn chứa không gian như vậy, câu chuyện như vậy?

Cái này cũng đã có thể trở thành một phó bản.

Cũng có khả năng, bản thân những thứ này chính là một bộ phận của phó bản? Linh cảnh hành giả nước ngoài vượt qua phó bản này, hàng phục món đạo cụ nào đó, vì thế bóc nó ra khỏi phó bản chính?

Bọn họ vào không gian này, cũng là không gian đạo cụ nghề nghiệp Vĩnh Dạ hình thành, nhưng cũng từng là một bộ phận của phó bản?

Cho nên mình mới có thể có cảm giác Deja vu vào phó bản nồng đậm.

Bây giờ nghĩ những thứ này không có ý nghĩa, lấy được món đạo cụ kia vào tay, tất cả liền chân tướng rõ ràng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

"Dì trẻ, lần trước quái vật gõ cửa là khi nào?"

"Rất lâu rồi." Giang Ngọc Nhị nói.

"Rất lâu là bao lâu?"

"Dì hỏi một chút nha…" Giang Ngọc Nhị hướng về phía các đồng bạn cuộn mình ở cạnh lò sưởi trong tường, nhỏ giọng hô:

"Chị Lý, bây giờ mấy giờ rồi?"

Người phụ nữ trung niên thân hình rất to khỏe kia lấy ra điện thoại di động, nhìn thoáng qua, nhỏ giọng trả lời:

"Mười rưỡi."

Chương 1225: Đạt được đạo cụ —— mũ nhỏ màu đỏ (1)

Điện thoại di động? A, thiếu chút nữa quên, nơi này không phải phó bản, điện thoại di động có thể mang vào, khó trách bọn họ có thể tính ra rõ ràng quái vật một giờ gõ cửa một lần… Trương Nguyên Thanh lúc nhìn thấy điện thoại di động, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mới nhớ tới nơi này là không gian đạo cụ.

“Nguyên Tử, vừa vặn bốn giờ.” Sắc mặt Giang Ngọc Nhị trở nên hoảng hốt.

Cô là sáu rưỡi chiều tiến vào nơi này, bây giờ là mười rưỡi tối, vừa vặn bốn giờ.

Quái vật một giờ gõ cửa một lần, lần thứ tư lập tức tới rồi.

Đúng lúc này, tiếng bước chân nặng nề vang lên ở ngoài nhà gỗ, trong bóng đêm, có quái vật gì hình thể khổng lồ đi tới.

“Nó đến rồi…”

Dì trẻ nhích lại gần bên cạnh cháu trai, khẩn trương bắt lấy cánh tay hắn, mím môi, cả người căng thẳng.

Một bộ dáng cố gắng kiên cường nhưng vẫn rất sợ hãi.

“Đừng sợ.” Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng giãy thoát tay dì trẻ, dặn dò: “Dì ngồi ở bên giường, đừng ở cùng một chỗ với bọn họ.”

Hắn câu này là có tư tâm, một khi người sói lao vào nhà gỗ, mục tiêu lựa chọn hàng đầu khẳng định là người tụ tập cùng một chỗ, như vậy dì trẻ tránh ở một bên khác liền an toàn. Đương nhiên, hắn sẽ cố hết sức ngăn cản người sói thương tổn bình dân.

Cũng không biết có năng lực này hay không… Trong lòng Trương Nguyên Thanh tự giễu một tiếng.

Đạo cụ cấp Chúa Tể, có thể bảo vệ dì trẻ đã cần dốc hết toàn lực, dưới trạng thái linh thể, thủ đoạn của hắn có hạn, năng lực có hạn, khẳng định là bảo vệ người nhà quan trọng nhất. Nhìn Giang Ngọc Nhị ngoan ngoãn lui đến bên giường, Trương Nguyên Thanh hài lòng làm một cái động tác “suỵt”. Dì trẻ ưu điểm lớn nhất chính là nhu thuận nghe lời, tuy ở trước mặt hắn thường bê cái giá trưởng bối, nhưng phương diện chính sự, dì sẽ rất nghe lời.

Tương lai lập gia đình, nhất định là cô vợ nhỏ ngoan ngoãn nghe lời.

Trương Nguyên Thanh bước nhanh đi về phía lò sưởi trong tường, thấp giọng cảnh báo: “Mọi người đều đừng nói chuyện.” Dưới mặt nạ hoàng kim uy hiếp, sáu người liên tục gật đầu.

Lúc này, tiếng bước chân nặng nề dừng lại ở ngoài cửa, bên ngoài một mảng tối đen, lặng lẽ không tiếng động.

Quái vật ngoài cửa không biết nguyên nhân gì, nhưng lại chưa phá cửa mà vào.

Trong ngoài nhà gỗ lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Người thường thính lực quá yếu, cảm giác lực cũng không được, Trương Nguyên Thanh sau khi nghe một lúc lâu, chưa bắt giữ được động tĩnh khác thường, không thể không chậm rãi tới gần cửa gỗ.

Trong bóng tối yên tĩnh, hắn nhìn chằm chằm cửa gỗ, mỗi một bước đều đi rất cẩn thận.

Một bước, hai bước, ba bước… Trương Nguyên Thanh ngừng thở, sau khi rốt cuộc tới cửa gỗ, hắn ghé mặt sát cửa gỗ, ý đồ thông qua khe hở cửa gỗ quan sát tình huống bên ngoài.

Một cái nhìn này, hơi thở của hắn chợt cứng lại.

Ngoài khe cửa là một con mắt màu xanh lét, tràn ngập tàn bạo cùng lạnh lẽo, dán ngay ở ngoài cửa.

Thì ra nó vừa rồi đang xuyên qua khe cửa nhìn con mồi bên trong.

Lúc hai con mắt đối diện, con mắt màu xanh lét chợt co rút lại, như bị mặt nạ kim dọa giật mình.

“Ô ô ~”

Như phản xạ có điều kiện phun ra hơi thở lạnh vô cùng.

Rắc rắc rắc… Trong tiếng đóng băng rất nhỏ, băng tinh từ trong khe cửa lan tràn vào, tựa như gió lạnh Bắc Cực.

Trương Nguyên Thanh kề sát cửa gỗ đứng mũi chịu sào, chỉ cảm thấy khuôn mặt hơi tê, lớp băng mỏng manh nhanh chóng bao trùm nửa khuôn mặt.

“Rầm!”

Một giây sau, cửa gỗ không quá chắc chắn bị bạo lực phá vỡ, một bóng đen cao lớn khom lưng, chui vào trong phòng. Mà lúc này, Trương Nguyên Thanh sớm có phòng bị đã nghiêng người tránh ra, không bị cửa gỗ bay tứ tung đập trúng.

Nhưng cạnh lò sưởi trong tường đối diện cửa gỗ, mấy người thường kia thì không may mắn như vậy, hoàn toàn trúng cửa gỗ đập vào.

“A…”

Tiếng thét chói tai nháy mắt vang lên, trường hợp đại loạn.

Trương Nguyên Thanh dựa lưng vào tường, nhìn về phía bóng dáng xâm nhập trong nhà, đó là một người sói tiếp cận bốn mét, cả người bao trùm lông đen như kim thép, lông bụng trắng như tuyết, móng vuốt đen nhánh sắc bén, thân thể cao lớn thon dài cân xứng, tràn ngập cảm giác lực lượng.

Cái mõm thật dài nhô ra khỏi khuôn mặt, răng nanh sắc bén, phun ra những luồng hơi thở lạnh thấu xương, một đôi mắt màu xanh lục âm u, tràn ngập tàn nhẫn cùng khát máu.

“Rắc rắc rắc…”

Tiếng băng tinh ngưng kết không ngừng vang lên ở trong phòng, băng tinh mỏng manh lấy chỗ người sói đặt chân làm trung tâm, hướng xung quanh nhanh chóng lan tràn, đóng băng mặt đất, đóng băng cái bàn.

Mọi người co lại ở bên tường thét chói tai không ngừng, trên quần áo xuất hiện băng tinh thưa thớt nứt vỡ.

Người sói cho dù khom lưng, đầu cũng sắp chạm đến xà gỗ cúi đầu, tầm mắt bạo ngược khát máu hướng về sáu người thường sắp bị dọa vỡ mật.

Không thể ra tay ở trong nhà… Hai mắt Trương Nguyên Thanh đột nhiên bắn ra hai luồng hào quang màu vàng óng, cắt qua bóng tối.

Chương 1226: Đạt được đạo cụ —— mũ nhỏ màu đỏ (2)

Hắn thi triển kỹ năng phụ thuộc của Mặt Vàng Óng —— tinh thần đả kích.

Người sói chợt cứng đờ, ngẩng đầu lên, giống như muốn phát ra tiếng kêu thảm thiết cực đoan đau đớn.

Bịch bịch bịch! Trương Nguyên Thanh hai ba bước chạy tới phía sau người sói, phóng người lên, nện một cú đấm ở trên điểm yếu chung của sói cùng chó - vòng eo đậu hủ.

Ầm!

Nắm tay giống như đánh trúng tấm sắt, không, là tấm sắt khảm đinh thép, lông đen thô cứng đâm nắm tay máu tươi đầm đìa. Phòng ngự thân thể có thể so với Sơn Thần cấp 4, yếu hơn so với trong tưởng tượng nha, chẳng lẽ đạo cụ này không phải cấp Chúa Tể? Trước dụ dỗ nó đến bên ngoài rồi nói tiếp… Trương Nguyên Thanh quay đầu bỏ chạy, cũng triệu hồi ra Quỷ tân nương, bảo cô thủ hộ dì trẻ.

Cái này là vì phòng ngừa người sói không mắc bẫy, tàn sát người thường trong phòng.

Quỷ tân nương bế đứa con nít tóc máu thưa thớt, bay về phía dì trẻ, đứng ở bên cạnh cô.

“A ba a ba.” Tiểu Đậu Bỉ vừa thấy Giang Ngọc Nhị, tựa như đứa nhỏ không nghe lời, liều mạng giãy dụa, muốn bò ra khỏi lòng Quỷ tân nương, chạy về phía cẳng chân mụ mụ mới.

Nhưng Quỷ tân nương nâng lên cái tay móng tay đen sì, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu quả dưa của Tiểu Đậu Bỉ, nó ngay cả cử động nhỏ cũng không dám.

Sau khi lao ra khỏi phòng, hắn triệu đến giày khiêu vũ màu đỏ, mở ra hình thức xỏ vào, chân đạp ánh sáng màu đỏ sậm yếu ớt, nhanh chóng chạy xa.

Lúc này, tinh thần đau đớn của người sói vừa có giảm bớt, phần eo liền truyền đến đau đớn nóng rát. Nó phẫn nộ quay người vung ra móng vuốt, nhưng nhân loại giảo hoạt kia đã chạy ra khỏi nhà gỗ, hướng về rừng rậm nơi xa chạy đi.

“Ngao ô ~”

Nó phát ra tiếng rống ngắn ngủi, to rõ, cúi người xuống, tứ chi chạm đất, truy kích kẻ địch.

Trương Nguyên Thanh vừa lao ra khỏi nhà, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân nặng trịch nhưng mau lẹ, quay đầu nhìn, chỉ thấy một con sói lớn vai cao hơn người trưởng thành bình thường, phi nước đại ở dưới ánh trăng.

Tứ chi chạy nhanh qua, bùn đất cùng cỏ dại nhanh chóng ngưng tụ ra sương trắng, đông lại từng tấc một.

Hai tích tắc, nó đã đuổi kịp mình, nhảy lên cao cao, bổ nhào tới giết chóc.

Cái này con mẹ nó là tốc độ gì? Trương Nguyên Thanh chấn động.

Ánh sáng trên đỉnh đầu tối sầm lại, thân thể to lớn của sói lớn che ánh trăng, mắt thấy sắp vồ ngã Trương Nguyên Thanh, đột nhiên, đang chạy nhanh hắn chợt tăng tốc, trượt xẻng một cú lao ra mười mét, khiến sói lớn tấn công thất bại.

Phương diện né tránh, giày khiêu vũ màu đỏ chưa bao giờ làm người ta thất vọng.

Phòng ngự cao, lực lượng mạnh, tốc độ lại nhanh, quả thật là Yêu Mê Hoặc phiên bản động vật, hơn nữa kèm theo kỹ năng băng tương, căn bản không có cách nào cận chiến… Trương Nguyên Thanh bi ai phát hiện, ở trong thế giới tương tự phó bản này, hắn căn bản không có khả năng chiến thắng người sói.

Ít nhất, nhập vào trong thân thể người thường, là không có khả năng chiến thắng người sói.

Trượt xẻng chấm dứt, hắn đứng dậy tiếp tục chạy như điên, một người một sói ở dưới ánh trăng truy đuổi, nơi đi qua, băng sương đóng băng tất cả sinh vật.

Trương Nguyên Thanh dần dần phát hiện, giày khiêu vũ màu đỏ né tránh bắt đầu trở nên gian nan, vài lần hắn thiếu chút nữa bị người sói vồ ngã, phía sau lưng bị móng vuốt quét đến hai lần, tuy ở thời khắc mấu chốt né tránh, nhưng băng sương đóng băng gây thương tổn cơ thịt.

Một mặt là giày khiêu vũ màu đỏ né tránh không phải là quy tắc, có giới hạn thừa nhận, một mặt khác là thương tổn băng sương của người sói, đang từng chút một ăn mòn cơ thịt của hắn, đông lại máu, dẫn tới hành động bắt đầu chậm chạp.

Không thể tiếp tục như vậy, nếu không thể cận chiến, thì thử thủ đoạn của oán linh. Trương Nguyên Thanh không do dự, lập tức triệu hồi nương tử trợ trận.

Trong nhà gỗ, âm khí mênh mông nồng đậm trào ra, Quỷ tân nương mặc áo cưới đỏ tươi, làn váy tung bay, lao mình vào trong cơ thể người sói.

Người sói đang truy kích kẻ địch, thân hình đột nhiên cứng ngắc.

Lông cứng như kim thép của nó dựng thẳng lên từng sợi, nhe răng trợn mắt, thân thể cao bốn mét co giật run rẩy.

Rất hiển nhiên, loại quái vật này năng lực đều ở phương diện thân thể, đối mặt oán linh nhập vào không thể làm gì được, nhưng linh phó tầng cấp Thánh Giả thế mà cũng không cách nào áp chế tinh thần của nó, đoạt được quyền chủ đạo.

Ồ, Tiểu Đậu Bỉ sao lại chưa theo tới? Trương Nguyên Thanh hơi kinh ngạc, nhưng lúc này không cho phép hắn nghĩ kỹ, tiếp tục chạy như điên, chạy vội tới ven cánh rừng, linh thể rời khỏi thể xác này, bay về phía người sói, nhập vào nó.

Tiến vào người sói trong cơ thể nháy mắt, Trương Nguyên Thanh cảm nhận được một đạo điên cuồng, bạo ngược, giết chóc tất cả khí tức, cường đại lại hỗn loạn.

Chương 1227: Đạt được đạo cụ —— mũ nhỏ màu đỏ (3)

Đây là khí tức linh thể của người sói, nhất thời hiểu nguyên nhân Quỷ tân nương không thể áp chế người sói.

Hắn gia nhập đánh vỡ cân bằng, người sói hoàn toàn mất đi quyền chủ đạo.

Ở dưới sự giúp đỡ của Quỷ tân nương, Trương Nguyên Thanh vừa áp chế tinh thần lực của người sói, vừa thao túng thân thể này, nâng lên móng vuốt bên trái, hung hăng đâm về phía trái tim. Không thể cận chiến, vậy từ bên trong kẻ địch công phá.

Đây là chỗ cường đại của Thần Dạ Du.

Đổi thành nghề nghiệp hợp pháp khác, đối mặt tình huống như vậy, cơ bản chỉ có thể chờ chết, trừ phi là Thánh Giả đỉnh phong.

“ Phốc!”

Móng vuốt có chút gian nan đâm thủng ngực, móc ra trái tim đỏ tươi, đang nhảy lên.

Móng vuốt sói nhẹ nhàng bóp, liền bóp nát trái tim.

Trương Nguyên Thanh vừa thở phào, đột nhiên, người sói dưới trạng thái gần chết, gian nan ngẩng đầu lên, hướng về mặt trăng tru lên.

“Ngao, ngao ô ~”

Tiếng sói tru to rõ quanh quẩn ở trong bóng đêm, quanh quẩn ở trong núi rừng.

Ánh trăng chợt sáng lên, lực lượng âm tính trong rừng nảy sinh, trong lồng ngực trống rỗng của người sói, một lần nữa sinh ra nhịp đập mãnh liệt. Nó thế mà lại mọc ra một trái tim.

Đồng thời, lực lượng âm tính tẩm bổ lớn mạnh linh thể người sói, tinh thần lực hỗn loạn bạo ngược như sóng thần thổi quét thức hải.

Trương Nguyên Thanh cùng Quỷ tân nương đồng thời bắn ra.

Khiếu Nguyệt? Nó thế mà cũng biết Khiếu Nguyệt? Không, loại tăng phúc này, so với Khiếu Nguyệt càng đáng sợ hơn. Trương Nguyên Thanh khó có thể tin, từ khi trở thành Thần Dạ Du tới nay, hắn lần đầu tiên gặp được quái vật so với Thần Dạ Du càng am hiểu mượn Thái âm lực hơn.

Thần Dạ Du tuy thuần âm, nhưng lực lượng càng thiên hướng lĩnh vực oán linh, mà người sói trước mắt này, là thuần túy âm tính sinh. Người trước là lợi dụng lực lượng âm tính, kẻ sau giống như chính là bản thân lực lượng âm tính.

So sánh càng hình tượng hơn chính là, người sói là Thần Dạ Du chuyên tinh Thái âm lực, chỉ là không có quyền lực lĩnh vực linh thể.

Người sói lúc này, ở dưới lực lượng âm tính tẩm bổ, thể trạng lại bành trướng vài phần, chiều cao đột phá đến năm mét, dưới da lông thô cứng, cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân phát ra khí đen khủng bố, mặt đất nhanh chóng ngưng kết ra miếng băng mỏng.

“Ô ô ~”

Con mắt màu xanh lét của người sói giăng kín tơ máu, bị hỗn loạn cùng tàn bạo lấp đầy.

Nó nhìn chằm chằm Quỷ tân nương cùng Trương Nguyên Thanh trên không trung, lao lên vồ cắn, lần nào cũng thất bại.

Tuy là quái vật âm tính, lại không có thủ đoạn công kích linh thể.

“A! !”

Đột nhiên, tiếng thét chói tai vang lên ở bên rừng rậm.

Người trẻ tuổi kia bị Trương Nguyên Thanh nhập vào, đã tìm về ý chí của mình, sau đó hoảng sợ phát hiện mình đã rời khỏi nhà gỗ, mà con quái vật đáng sợ kia ngay tại cách đó không xa.

Cảm xúc sợ hãi bùng nổ, hắn khó có thể khống chế phát ra tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai này đã hấp dẫn người sói chú ý, nó xoay cái đầu cực lớn, nhìn về phía người trẻ tuổi nơi xa.

Ở dưới bản năng giết chóc thôi thúc, người sói khẽ gầm một tiếng trầm nặng, hóa thành một bóng đen lao tới.

Đáng chết!

Trương Nguyên Thanh khẽ biến sắc, không chút do dự thúc giục mặt nạ hoàng kim, ở trạng thái linh thể, đôi mắt hắn bắn ra hai luồng hào quang màu vàng óng, cắt qua đêm tối.

Không có cách nào cả, hắn quyết định chọn dùng phương thức đoạt xá cực đoan nhất!

Trực tiếp cắn nuốt linh thể người sói.

Nhưng trước đó, thi triển tinh thần đả kích trước, suy yếu cường độ linh thể của người sói.

“Ngao!”

Người sói đang lao vút đi, tựa như bị người ta đánh lén một gậy, tinh thần gặp đả kích đáng sợ, trong nháy mắt mất đi ý thức, thân thể lại bởi vì quán tính, hướng về phía trước quay cuồng.

Thân thể to lớn quay cuồng cả quãng đường, đứng ở trước mặt người trẻ tuổi.

Người sói lảo đảo bò dậy, đầu choáng váng, lắc mạnh đầu vài cái, rốt cuộc tỉnh táo lại.

Khí đen lượn lờ ngoài thân nó có rõ ràng yếu bớt.

Người trẻ tuổi đặt mông ngồi ở trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu lên, nhìn quái vật đáng sợ hung ác điên cuồng, dòng chảy nóng ở đũng quần như suối phun.

Đôi mắt Trương Nguyên Thanh một lần nữa bắn ra hai luồng hào quang ánh vàng rực rỡ, không cho người sói cơ hội thở dốc, thi triển ra một lần tinh thần đả kích cuối cùng.

Thân thể người sói chợt cứng ngắc, khí đen ngoài thân lại yếu bớt một phần.

"Nương tử, nhập vào nó." Trương Nguyên Thanh phát ra rít gào chỉ có oán linh có thể nghe được.

Quỷ tân nương áo cưới bay bay, thừa dịp người sói tinh thần hỗn loạn, thành công tiến vào thân thể nó, hoàn thành nhập vào.

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu lên, hướng trăng tròn trên bầu trời hú dài.

Một luồng ánh trăng trong suốt sáng ngời từ trên trời giáng xuống, chiếu xạ thẳng tắp ở trên người hắn, khí tức linh thể nháy mắt tăng vọt, âm khí mênh mông giống như bị quân vương kêu gọi, vây quanh hắn. Tiếp theo, hắn nâng tay lau nhanh một cái ở trên khuôn mặt.

Chương 1228: Đạt được đạo cụ —— mũ nhỏ màu đỏ (4)

Nhất thời, màu vàng đất âm trầm tối tăm bao trùm sơn vàng óng, hai màu đỏ đen ở khóe mắt, cái trán cùng bên miệng cũng xảy ra biến hóa, phác thảo ra một khuôn mặt nóng nảy phẫn nộ.

Kỹ năng phụ thuộc của Mặt Vàng: Tố chất thân thể, cường độ kỹ năng tăng phúc 20%.

Lực lượng linh thể một lần nữa tăng vọt, âm khí xung quanh hiện ra xu thế sôi trào.

Làm xong tất cả cái này, Trương Nguyên Thanh mang theo âm khí như thủy triều, lao vào trong cơ thể người sói, chiếm cứ thức hải đối phương.

Một lần này, hắn không áp chế linh thể hỗn loạn mà cường đại kia, mà là thi triển phệ linh, trực tiếp cắn nuốt.

Trong nháy mắt, Trương Nguyên Thanh cảm giác mình tựa như uống một chén rượu độc, linh thể điên cuồng hỗn loạn kia âm thầm có ý giết chóc, khát máu, bạo ngược vân vân các cảm xúc tiêu cực, tàn phá ý thức hắn, ô nhiễm tinh thần hắn.

Linh thể này không có ký ức, do cảm xúc tiêu cực cùng bản năng thuần túy cấu thành.

Nếu không có tinh thần đả kích suy yếu, không có Khiếu Nguyệt tăng thêm cùng thuộc tính Mặt Vàng thêm vào, hắn hoài nghi mình sẽ trực tiếp sa ngã thành tà linh.

Nhưng dù vậy, Trương Nguyên Thanh vẫn cảm giác lý trí của mình đang nhanh chóng biến mất, hướng về điên cuồng chuyển hóa.

Nơi này không có chày Phục Ma, không có Phá Sát Phù.

Đáng chết, thuốc không thể uống bậy, linh thể càng không thể ăn bậy… Trương Nguyên Thanh cưỡng ép tụ lại một tia lý trí, chuyển đổi Mặt Nạ Quân Hồn, mở ra Mặt Lam.

Thuộc tính Mặt Lam: Tính tình cương trực, kiệt ngạo bất tuân: Vĩnh viễn không kiêng dè sợ hãi, vĩnh viễn có một trái tim phản kháng, tuyệt không khuất phục. Sức chịu đựng tăng lên 50%, có thể miễn ba lần công kích loại tinh thần.

Dưới sức chịu đựng thêm vào, tinh thần hắn trở nên vô cùng cứng cỏi, ý niệm điên cuồng không khó có thể kháng cự nữa, lý trí dần dần trở về. Linh thể Trương Nguyên Thanh từ trong cơ thể người sói bắn ra, hắn một con mắt tà ác hỗn loạn, một con mắt trong suốt sáng ngời, tà dị vô cùng.

Hắn bị linh thể tà ác ô nhiễm, Mặt Lam cung cấp sức chịu đựng thêm vào, trên bản chất là đề cao tính bền bỉ của tinh

thần hắn, khiến hắn có thể ở trong cảm xúc tiêu cực ảnh hưởng duy trì lý trí.

Nhưng ô nhiễm là sẽ không biến mất, trừ phi tịnh hóa.

Thần Dạ Du cắn nuốt linh thể ô nhiễm từ trước tới giờ đều sẽ không biến mất, chẳng qua những ô nhiễm đó có thể thừa nhận, giống như độc tố lắng đọng lại ở tinh thần lực, một khi quá lượng, sẽ thần trí thác loạn, hoặc tính tình thay đổi hẳn.

Nhưng cái này không phải công kích loại tinh thần, Mặt Lam không thể miễn trừ.

Linh thể người sói so với nghề nghiệp tà ác còn không sạch sẽ hơn, mình bây giờ cả đầu óc đều là giết chóc, là vì nó thuộc về quái vật thuần túy, bởi vậy ô nhiễm tinh thần mới đáng sợ như thế? Mà nghề nghiệp tà ác tốt xấu gì cũng là người, có nhân tính…

Dưới loại trạng thái này mình không có cách nào chiến đấu, nếu vẫn là không thể mang dì trẻ ra ngoài, mình cũng chỉ có thể rời khỏi nơi này trước, trở về hiện thực, lợi dụng Phá Sát Phù tịnh hóa cảm xúc tiêu cực. Trong lòng nghĩ vậy, Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn về phía xác người sói.

Hắn đã làm tốt tính toán cho trường hợp xấu nhất, người sói tuy cường đại, nhưng tựa như cũng không phải cấp Chúa Tể, cái này hiển nhiên cùng tầng cấp đạo cụ không tương xứng, như vậy, khẳng định còn có quái vật càng đáng sợ hơn chờ hắn.

Nhưng Trương Nguyên Thanh còn có một suy đoán, "cô gái nhỏ mũ đỏ" không phải đạo cụ cấp Chúa Tể, mà là đạo cụ cảnh giới Thánh Giả có được công năng đặc thù.

Ví dụ như, dung hợp công năng nào đó cấp Chúa Tể của nghề nghiệp Vĩnh Dạ.

Tuy biểu hiện ra bộ phận tính chất đặc biệt cấp Chúa Tể, nhưng sức sát thương cũng chưa đến tầng cấp đó.

Loại tình huống này cùng không hiếm thấy, ví dụ tốt nhất chính là Giày Hoạt Sạn cùng Da Người Hoàn Mỹ.

Đặc tính của hai món đạo cụ tuyệt đối không phải tầng cấp Thánh Giả, nhưng so với đạo cụ cấp Chúa Tể hàng thật giá trị

lại kém hơn rất nhiều, loại đạo cụ này bình thường chính là cực phẩm giai đoạn Thánh Giả. Bàn Xoay âm Dương cũng là một ví dụ.

Căn cứ vào cô gái nhỏ mũ đỏ từ đầu tới cuối đều chưa xuất hiện, Trương Nguyên Thanh cảm thấy một cái suy đoán sau càng đáng tin hơn.

Cái này không phải xông vào phó bản, không có đạo lý boss lớn ẩn nhẫn không ra, khả năng lớn hơn nữa là, nơi này chỉ có một cái nguy hiểm là người sói, mà người sói chính là cô gái nhỏ mũ đỏ. Tin tức chủ nhân nhà gỗ lưu lại cũng có thể chứng thực một điểm này.

Một chứng cứ khác chính là, linh thể của người sói không có ký ức, cho dù là động vật cũng nên có ký ức, trừ phi nó căn bản không phải sinh vật chân thật, mà là đạo cụ. Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Trương Nguyên Thanh thấy xác người sói bốc lên một làn khói đen nồng đậm, tiếp đó tiêu tán.

Chương 1229: Dì trẻ là Nhạc Sĩ? (1)

Ở tại chỗ chỉ để lại một cái mũ tam giác đỏ.

Quỷ tân nương hiện lên, lơ lửng bên cạnh phu quân.

Quả nhiên như thế… Trong lòng hắn nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy cả người thoải mái.

Trương Nguyên Thanh đáp xuống trước mũ tam giác đỏ, cúi người "nhặt" lên đạo cụ này, xem xét thuộc tính vật phẩm.

Nhặt lên mũ tam giác đỏ mềm nhũn nằm úp sấp, cầm vài giây, thuộc tính vật phẩm hiện lên:

"Tên: Mũ nhỏ màu đỏ"

"Loại hình: Trang phục trang sức"

"Công năng: Người sói, phong ấn"

"Giới thiệu: Một người sói tà ác ở thời kỳ động dục bắt đi cô nương nhân loại xinh đẹp, mang cô ấy về hang núi giao phối, sau đó không lâu, cô gái mang thai con của người sói. Có một đêm, cô thừa dịp người sói ra ngoài, trốn ra khỏi hang núi. Một năm sau, cô gái sinh ra con của người sói, đây là một quái

vật nửa người nửa sói, vì có thể sống sót ở trong thôn trang nhân loại, cô gái hướng linh mục nhân từ khẩn cầu trợ giúp. Linh mục giết chết người sói, dùng lông mềm dính đầy máu tươi ở bụng người sói bện thành mũ nhỏ màu đỏ, cũng bắt tới ác ma trong bóng tối gây nguyền rủa cho mũ nhỏ màu đỏ, đứa bé đội mũ nhỏ màu đỏ, từ nay về sau biến thành nhân loại."

"Ghi chú 1: Giết chóc vĩnh viễn không ngừng nghỉ."

"Ghi chú 2: Ta cảm thấy ta không thể biến trở về nhân loại nữa"

"Thì ra là có chuyện như vậy,mẹ của cô gái, cũng chính là chủ nhân nhà gỗ, phát hiện con gái sinh ra quái vật, mang theo thôn dânthiêu chết cô gái, cô gái nhỏ bởi vì quá nhỏ tuổi, tránh thoát một kiếp nạn, sau khi lớn lên, biến thành sói vào rừng rậm tìm bà ngoại báo thù."

"Trước mắt xem ra, đây là một món đạo cụ dung hợp đặc tính hai nghề nghiệp lớn." Trương Nguyên Thanh cố nén dục vọng phá hoại cùng giết chóc, đội mũ quả dưa màu đỏ ở trên đầu.

Nhìn về phía người trẻ tuổi ngồi bệt ở trên mặt đất, vừa mới tìm về một tia lý trí, khôi phục một chút bình tĩnh, bây giờ thấy mũ nhỏ màu đỏ lơ lửng ở giữa không trung, giống như có người không thể nhìn thấy được đội nó.

"Ma, có ma!" Nhất thời trợn đôi mắt, bị dọa ngất đi.

Sau khi đội mũ nhỏ màu đỏ, Trương Nguyên Thanh hoàn toàn biết năng lực cùng trả giá của đạo cụ này.

Công năng 1: Người sói. Sau khi hóa thân người sói, người nắm giữ đạo cụ sẽ đạt được sức chiến đấu cực kỳ đáng sợ, cùng có được nhìn đêm, khứu giác nhạy bén, lực lượng, tốc độ cùng phòng ngự đáng sợ.

Thân thể người nắm giữ tốc độ càng cao, sau khi người sói hóa tăng phúc càng cao, cực hạn là cấp 5 đỉnh phong.

Người sói có hai loại hình thái, một loại là Sói Ma Đêm Tối, kỹ năng là Băng Sương cùng Quân Vương Đêm Tối (có một lần cơ hội chết mà sống lại, thời gian hồi chiêu hai mươi tư giờ).

Một loại là Sói Ma Lửa, kỹ năng là Liệt Diễm (lửa) cùng Hỏa Độc.

Hai loại hình thái phân biệt chỉ có thể thi triển ở đêm tối cùng ban ngày, ban đêm hóa sói chính là Sói Ma Đêm Tối, ban ngày hóa sói chính là Sói Ma Lửa.

Công năng 2: Phong ấn.

Kỹ năng này có thể mang toàn bộ sinh vật trong phạm vi 60 mét cuốn vào mảnh không gian này, thân ở trong mảnh không gian này, ô vật phẩm của linh cảnh hành giả sẽ bị phong ấn, bao gồm chủ nhân đạo cụ.

Nhưng chủ nhân có thể tự do ra vào không gian, võ trang hạng nặng quay về, còn có thể kéo trợ thủ tiến vào.

"Đạo cụ cực phẩm, công năng người sói có thể cho Tường Vi Máu dùng, cũng có thể cho chính mình dùng, cận chiến lĩnh vực này trực tiếp nghiền áp cùng cấp bậc, thậm chí có thể vượt cấp chiến đấu. Công năng phong ấn, càng là vũ khí sắc bén để vây địch, quần ẩu. Đệch, cái này so với vào một lần phó bản cấp A còn kiếm hơn, hội trưởng công hội Thương Nhân không hổ là Bán Thần, kẽ ngón tay lọt ra một chút, đã đủ mình loại tiểu lâu la này ăn đến sướng. Có cơ hội mang Bán Thần trên đời làm thịt hết, mình liền phát tài… Ặc, bình tĩnh bình tĩnh, khống chế cảm xúc của mình…"

Trương Nguyên Thanh vui sướng không thôi, vui sướng một đêm phất nhanh, thậm chí tạm thời áp chế ô nhiễm tinh thần.

Nhưng trả giá cũng rất đáng sợ, mũ nhỏ màu đỏ hai trả giá, một là sau khi đội mũ, tính cách sẽ thong thả vặn vẹo, mặc dù không sử dụng công năng của nó.

Ví dụ như bây giờ, linh thể đội mũ, Trương Nguyên Thanh đã cảm giác lệ khí cùng sát khí đáy lòng đang chậm rãi tăng trưởng.

Hai là nếu số lần sử dụng quá nhiều, thân thể sẽ hoàn toàn chuyển biến thành người sói, biến thành quái vật khát máu cuồng bạo, không có lý trí.

Loại trả giá này cực kỳ đáng sợ, may mắn hắn là Thần Dạ Du, có âm Thi thay hắn thừa nhận.

“Cộp cộp cộp…”

Lúc này, giày khiêu vũ màu đỏ dồn dập vây quanh chủ nhân linh thể xoay quanh, tần suất cất bước vừa vội lại trầm, tựa như có chút nóng nảy.

Ở trong đường hầm, Trương Nguyên Thanh nợ nó một lần, bây giờ là lần thứ hai.

Chương 1230: Dì trẻ là Nhạc Sĩ? (2)

Nếu chống đỡ hết nổi phó trả giá, độ hảo cảm của giày khiêu vũ màu đỏ đối với chủ nhân sẽ giảm bớt. Nó bây giờ đã trở nên nóng nảy, đánh giá xù một lần nữa, nó sẽ bắt đầu công kích chủ nhân.

Trương Nguyên Thanh vừa định giải trừ công năng 'phong ấn' của đạo cụ, không khỏi nhìn về phía người trẻ tuổi đang hôn mê.

Mình lúc này trở về, bọn Quan Nhã đều có mặt, trước mặt mọi người đấu điệu nhảy vẫn là có chút xấu hổ, tuy mình cũng không để ý… Trương Nguyên Thanh lập tức nhập vào trong cơ thể người trẻ tuổi, thanh toán trả giá của giày khiêu vũ màu đỏ.

Trấn an xong giày khiêu vũ màu đỏ, hắn thoát ly thân thể người trẻ tuổi, một lần nữa 'nhặt' lên mũ tam giác nhỏ màu đỏ mềm nhũn nằm úp sấp, giải trừ phong ấn.

Trong tích tắc, trăng tròn, rừng rậm cùng nhà gỗ, cảnh vật trước mắt xuất hiện dạng gợn sóng quen thuộc.

Chờ tầm nhìn một lần nữa rõ ràng, Trương Nguyên Thanh thấy đường hầm quen thuộc, cùng với xe đỗ đầy đường hầm.

"Đinh! Ngài đạt được năm trăm điểm đạo đức. "

Bên tai vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Giải quyết tai nạn, liền có thể trực tiếp đạt được điểm đạo đức, không cần giống vụ án định tính như vậy, Trương Nguyên Thanh đầu óc mơ hồ hiện lên ý nghĩ này.

Hắn đang ngồi ở trong một chiếc xe hơi màu đen, bên cạnh xe là Quan Nhã, Nữ Vương, bé trà xanh, Lý Thuần Phong, xa nữa, là Phó Thanh Dương áo trắng như tuyết.

Tiếp đó chính là bảy người sống sót kia, bọn họ vẻ mặt sợ hãi nhìn chung quanh, chờ sau khi phát hiện trở về hiện thực, trên mặt đều lộ ra vui sướng sống sót sau tai nạn, tiếp đó cảm xúc sụp đổ, che mặt khóc rống lên.

Giang Ngọc Nhị nhìn trái nhìn phải, đang tìm cái gì.

“Rắc!”

Trương Nguyên Thanh nhìn thấy các đồng đội thủ hộ ở bên cạnh xe, đáy lòng sinh ra một bản năng săn bắn mãnh liệt, hắn không chút suy nghĩ, theo bản năng mở cửa xe.

“Nguyên Thủy ca ca tỉnh rồi ~”

Đứng ở ngoài ghế lái là Tạ Linh Hi, nghe được động tĩnh, cô quay đầu nhìn tới, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt tươi tắn, vui vẻ lao lên, muốn làm một cú chim én nhỏ bay vào rừng nhào vào trong lòng ca ca.

Nhưng Quan Nhã giành trước một bước, túm cổ áo cô bé, ném cô bé đến phía sau, trầm giọng nói:

“Đừng đi qua!”

Tạ Linh Hi lảo đảo ngã xuống, suýt nữa ngã sấp, đang muốn chỉ trích Quan Nhã tỷ tỷ keo kiệt, đột nhiên chú ý tới vẻ mặt Nguyên Thủy ca ca cực kỳ quỷ dị.

Hắn một con mắt tà ác hỗn loạn, một con mắt trong suốt sáng ngời, một khuôn mặt lại bày ra hai loại cảm xúc hoàn toàn trái ngược.

“Nguyên Thủy, cậu bình tĩnh một chút, trước xử lý vấn đề của mình, đừng bị cảm xúc khống chế.” Quan Nhã kéo bé trà xanh lui về phía sau, cô liếc một cái liền nhìn ra Nguyên Thủy khác thường, lên tiếng nhắc nhở hắn tịnh hóa cảm xúc tiêu cực.

Quan Nhã vừa nói xong, liền có một bóng người chạy vội nhào vào trong lòng Trương Nguyên Thanh.

“A ~ Cô!”

Quan Nhã phát ra tiếng hô ngắn ngủi, đồng thời bổ nhào tới, để ngừa Nguyên Thủy đả thương người.

Nhưng khiến cô ngoài ý muốn là, Nguyên Thủy chủ động dang vòng tay, nâng mông cô gái này, để cô có thể giống như gấu túi treo ở trên người mình.

Đồng thời, vẻ mặt hắn vặn vẹo một phen, răng ở trong khoang miệng nghiến vang ‘ken két’, nhưng lại cứng rắn khống chế được dục vọng khát máu.

Quan Nhã bĩu môi, cô đã nhận ra cô gái này là ai.

Chính là dì trẻ kia ở trên bàn cơm nhằm vào cô.

“Thật sự đi ra rồi, Nguyên Tử mày thật lợi hại, không uổng dì trẻ thương mày.” Giang Ngọc Nhị vui vẻ nói.

Cổ thật trắng, thật muốn cắn đứt nó… Trương Nguyên Thanh dựa lưng vào thân xe, một tay nâng mông dì trẻ, một bàn tay khác từ trong ô vật phẩm lấy ra Phá Sát Phù, dán lên đầu.

Phá Sát Phù tự bốc cháy, một vòng hào quang màu vàng óng trong vắt nhưng không đủ lẫm liệt sáng lên, cọ rửa thức hải Trương Nguyên Thanh.

Cảm xúc tiêu cực mãnh liệt tiêu tán không còn nữa.

Phù, hắn như trút được gánh nặng thở ra một hơi, khóe mắt thoáng nhìn Phó Thanh Dương đi về phía mình, lập tức buông dì trẻ xuống, nói:

“Dì vào xe ngồi trước một lát, cháu có chính sự cần làm.”

“Bọn họ cũng là thành viên Long tổ sao.” Giang Ngọc Nhị liếc các nữ nhân một cái, nói thầm:

“Đều rất xinh đẹp, ủa, Quan Nhã này cũng là Long tổ, khó trách hai người sẽ cặp kè.”

Đừng, đừng mang Long tổ từ này nói ra, cháu vẫn sẽ có chút xấu hổ… Trương Nguyên Thanh vội nhìn về phía đám người Quan Nhã, lại phát hiện các cô vẻ mặt như thường.

Đẩy dì trẻ vào thùng xe, đóng cửa xe, Trương Nguyên Thanh lại nói: “Linh Hi, em ‘trấn an’ bọn họ một phen.”

Tạ Linh Hi gật gật đầu, đón sáu người sống sót.

Lúc này, Phó Thanh Dương vừa lúc đứng ở trước người hắn, Trương Nguyên Thanh liền đưa mũ tam giác đỏ trong tay qua.

Phó Thanh Dương tiếp nhận mũ nhỏ màu đỏ, tập trung tinh thần xem xong thuộc tính vật phẩm, nhất thời nhíu mày:

“Người sói…”

Chương 1231: Dì trẻ là Nhạc Sĩ? (3)

“Có vấn đề gì sao.” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Phó Thanh Dương trả lời:

“Trong nghề nghiệp tà ác của nước ngoài, quả thật có mang người ta dị hoá thành ma vật, nhưng trung tâm ở chỗ dị hoá, mà không phải chỉ riêng quái vật nào đó, không tương xứng với đặc thù người sói.”

Trương Nguyên Thanh ngây cả người, lấy dự trữ tri thức của Phó Thanh Dương cũng chưa từng nghe nói người sói, như vậy xem ra, cái gọi là ‘người sói’ thế mà còn có ý nghĩa tầng sâu hơn nữa?

Không đợi hắn hỏi, Phó Thanh Dương suy đoán nói:

“Người sói vô cùng có khả năng là nghề nghiệp tà ác đại khu thứ ba, căn cứ vào đại khu thứ ba không có mở ra một cái sự thực này, mũ nhỏ màu đỏ hẳn là vật phẩm trước linh cảnh, bởi vì có đặc tính nghề nghiệp Vĩnh Dạ, bởi vậy được linh cảnh thu nhận sử dụng, trở thành đạo cụ.”

Nói xong, hắn đưa mũ nhỏ màu đỏ cho Trương Nguyên Thanh, nói:

“Cậu có thể lựa chọn nộp lên, đổi lấy công huân cùng thưởng, cũng có thể giữ lại mình dùng.”

Loại đạo cụ cực phẩm này, mình khẳng định là giữ để dùng. Lại nói, nếu người sói là nghề nghiệp tà ác đại khu thứ ba, như vậy vật lấy hiếm làm quý, giá trị mũ nhỏ màu đỏ cao hơn xa xa tầng cấp của bản thân nó.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận đạo cụ, không chút do dự thu vào ô vật phẩm.

Sau đó hắn hỏi: “Lão đại, sự kiện lần này xử lý như thế nào?”

Sự kiện xảy ra mới ba giờ, trước mắt quan phương còn chưa đưa tin chi tiết việc này, nhưng trên mạng đã có cái gọi là đường hầm Nội Hoàn bất chợt xuất hiện sự kiện thần quái, đương nhiên, ‘lời đồn’ tương ứng rất nhanh sẽ bị cắt bỏ, dư luận sẽ không khuếch tán.

Phó Thanh Dương trầm ngâm vài giây, nói:

“Đường hầm sụp đổ, dẫn tới nhiều người tử vong, bảy người sống sót đã ở dưới sự cố gắng không ngừng của trị an viên cứu ra. Sau đó sẽ có Nhạc Sĩ thôi miên bọn họ, cùng với thân thuộc

của người gặp nạn, làm cho bọn họ tiếp nhận sự thực này, lĩnh khoản bồi thường tương ứng. Quản lý khống chế dư luận trên mạng, lại bảo truyền thông Tùng Hải phát một cái bác bỏ tin đồn, qua thời gian nữa, cũng sẽ không ai nhắc tới nữa."

"Đã rõ." Trương Nguyên Thanh gật đầu, biết Phó Thanh Dương là đang dạy hắn làm việc, tương lai thân ở địa vị cao, những thao tác cơ bản này phải biết.

Hắn từ đáy lòng cảm khái: "Thật sự là một hồi tai nạn."

"Là tai nạn, nhưng cũng là một hồi ngoài ý muốn." Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: "Tựa như xe lửa chệch đường ray, máy bay gặp nạn, sự cố giao thông tốc độ cao trọng đại vân vân, là ngoài ý muốn bất ngờ không kịp phòng bị, cho dù là ba vị Bán Thần kia, cũng không muốn thấy một màn như vậy, dù sao trừ là điểm đạo đức của bọn họ."

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói: "Lão đại, anh không cần giải thích, tôi còn chưa cực đoan đến mức muốn khiến Bán Thần nợ máu trả bằng máu."

Phó Thanh Dương lúc này mới gật đầu, bỗng nhiên nói: "Long tổ, nghe qua cũng không tệ lắm."

Trương Nguyên Thanh: ? ? ?

"Lão đại, anh đừng cười nhạo tôi."

"Cười nhạo?" Phó Thanh Dương khẽ nhíu mày, "Tôi không có cười nhạo cậu."

Ồ, thiếu chút nữa quên, Tiền công tử ở lâu nước ngoài, lại là quý công tử hào môn, chưa từng nghe nói trend cũ này!

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, sau đó chuyển hướng đề tài, nói: "Lão đại, có thể hay không cho tôi mượn một món đạo cụ trị liệu, cảnh giới Siêu Phàm, trả giá rất nhẹ cái loại đó."

Vết thương trên chân dì trẻ cần trị liệu, nhưng hắn lại không muốn vận dụng Quyền Trượng Sơn Thần, thử nghĩ một phen, ngươi trị thương cho dì trẻ, kết quả dựng lều trại, mọi người nhìn thấy sẽ nghĩ như thế nào.

Cho dù là trả giá của đạo cụ, không thể tránh né, nhưng vẫn rất không ổn.

Phó Thanh Dương xòe lòng bàn tay, xuất hiện một cái lá cây trong suốt lấp lánh.

“Dán nó lên vết thương, ba phút có thể chữa khỏi vết thương ngoài da, sẽ không để lại sẹo.” Phó Thanh Dương nói xong, liếc thùng xe một lần.

Lấy sức quan sát của Thám Báo, hắn sớm nhìn ra nguyên nhân Nguyên Thủy đòi đạo cụ Mộc Yêu.

Tiếp nhận lá cây, Trương Nguyên Thanh mở cửa xe, nói: “Dì trẻ, thò chân ra.”

Giang Ngọc Nhị ngoan ngoãn thò ra một cái chân cân xứng thon dài, trắng sứ như ngọc, Tiểu Đậu Bỉ treo ở trên chân cô, như gấu túi ôm cái chân đẹp của dì trẻ, ngủ rất an tâm.

“Chờ ba phút là khỏi.” Trương Nguyên Thanh cúi người dán cái lá ở vết thương của dì trẻ, tiếp theo xách Tiểu Đậu Bỉ lên.

“Phành!”

Hắn đóng cửa xe, một ngón tay búng tỉnh Tiểu Đậu Bỉ, không nói hai lời, hướng cái đầu tóc máu thưa thớt, liên tục ký đầu vài cái.

Khó trách nó chưa theo Quỷ tân nương cùng nhau hành động, thì ra là tham luyến ôn nhu hương, ôm đùi dì trẻ ngủ.

“Vẫn chưa nhớ à, mỗi ngày quấn lấy dì trẻ tao?” Trương Nguyên Thanh kẹp nó ở dưới nách, lòng bàn tay ngưng tụ Thái âm lực, nhắm ngay cái mông nhỏ đàn hồi, vỗ từng phát cùng hô lên.

Chương 1232: Người phía sau màn trả lời (1)

Tiểu Đậu Bỉ bất thình lình bị đánh, giống với đại bộ phận trẻ con, ngao ngao khóc to lên.

Cũng hướng hắn truyền đạt ý niệm mơ hồ không rõ, giống như trẻ con bi bô tập nói:

“Mụ, mụ mụ ~”

Mụ mụ, Trương Nguyên Thanh nhất thời thất thần.

Dì trẻ đương nhiên không phải mụ mụ của Tiểu Đậu Bỉ, thân thế Tiểu Đậu Bỉ hắn biết rõ, là đứa nhỏ chết non của tỷ tỷ Vương Thiên thành viên Chỉ Sát cung.

Nhưng vì sao Tiểu Đậu Bỉ sẽ coi Giang Ngọc Nhị là mẹ?

Một anh linh tỉnh tỉnh mê mê, sẽ tuyệt đối không vô duyên vô cớ ưu ái người phụ nữ nào đó, bên người hắn mỹ nữ như mây, cũng không thấy Tiểu Đậu Bỉ thân cận với người nào.

Chỉ riêng khác biệt đối với dì trẻ.

Đúng, lúc trước Tiểu Đậu Bỉ chính là treo ở trên chân dì trẻ trở về, từ đó về sau vô số lần, Tiểu Đậu Bỉ luôn thích treo ở trên chân dì trẻ, biểu hiện ra ỷ lại rất mạnh đối với dì.

Đây là điều không hợp lý.

Mình sớm nên ý thức được chi tiết không hợp lý này, vì sao trước đó chưa bao giờ hoài nghi, vì sao? Cái này không phù hợp tính cách của mình, là bị cái gì ảnh hưởng? Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Đồng thời, hắn trong mơ hồ nghĩ đến một khả năng.

Khả năng Tiểu Đậu Bỉ thân cận dì trẻ, cũng gọi dì là mụ mụ.

Nhạc Sĩ biết hát khúc hát ru, Hồng Loan Tinh Quan cai quản nhân duyên, Ti Mệnh nắm giữ sinh sản!

Mẫu thân trời sinh— nghề nghiệp Nhạc Sĩ.

Lúc này, Tạ Linh Hi đã trấn an xong cảm xúc của sáu người sống sót, chạy bước nhỏ quay về, nói:

“Phó trưởng lão, cần duy trì thôi miên thời gian dài, ít nhất cần cảnh giới Thánh Giả. Em vừa mới liên hệ cung chủ tỷ tỷ, chị ấy vừa lúc có rảnh, đồng ý tiếp nhận công việc này. Phó trưởng lão, ngài nếu đáp ứng, em mời chị ấy tới đây.”

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu: “Có thể!”

Thật ra phân bộ Tùng Hải là có Hồng Loan Tinh Quan, hơn nữa do người một nhà xử lý, có thể tiết kiệm một khoản kinh phí. Chẳng qua Tiền công tử không thèm để ý mà thôi.

“Được, em bây giờ trả lời chị ấy.” Tạ Linh Hi cười tươi nói.

Trương Nguyên Thanh thì đắm chìm ở trong thế giới của mình, suy nghĩ dì trẻ có thể cũng là linh cảnh hành giả hay không?

Bằng không làm sao giải thích Tiểu Đậu Bỉ ỷ lại đối với dì ấy, chung quy không thể bởi vì dì là bác sĩ khoa phụ sản, trời sinh có hơi thở tình thương của mẹ chứ.

Trương Nguyên Thanh cố gắng nhớ lại chi tiết quá khứ ý đồ từ trong sinh hoạt tìm ra dấu vết để lại, nhưng không biết vì sao, hắn chỉ nhớ rõ Tiểu Đậu Bỉ ưu ái dì trẻ một điểm này, nhiều chi tiết hơn nữa, thì không nhớ ra được.

Nếu dì trẻ là linh cảnh hành giả, vậy dì ấy giấu cũng quá sâu rồi.

—— Long tổ, đội đặc công người siêu năng, oh, Thượng Đế của tôi ơi, đây quả thực là một câu chuyện khủng bố… Trương Nguyên Thanh liên tiếp nhìn về phía xe hơi, phát hiện dì trẻ cũng đang nhìn mình, ánh mắt hai người cách cửa kính xe giao tiếp, Giang Ngọc Nhị cười tươi, lộ ra răng khểnh đáng yêu.

Dì ấy bây giờ có phải ở đáy lòng cười nhạo mình hay không? Trương Nguyên Thanh đã bắt đầu miên man suy nghĩ.

Tạ Linh Hi trả lời xong tin nhắn, nhảy bắn đến trước mặt hắn, nói: "Nguyên Thủy ca ca, cung chủ lát nữa tới đây. Bọn em đã lâu không gặp rồi."

Trương Nguyên Thanh lúc này mới phục hồi tinh thần lại, "Anh cũng rất lâu không gặp cô ấy rồi."

Đồng thời, một ý tưởng hiện lên ở trong đầu hắn, cần lợi dụng thuật thôi miên của bà điên thử dì trẻ, hỏi dì ấy có phải linh cảnh hành giả hay không hay không.

Tuy nhờ Phó Thanh Dương ở bên cạnh nhìn, sau đó hắn giáp mặt chất vấn dì trẻ, cũng là một biện pháp, nhưng nếu như vậy, chẳng khác nào ngả bài, mà dì trẻ biết rõ hắn là linh cảnh hành giả, nhưng vẫn giấu diếm hắn, không chừng có nỗi khổ nào đó trong lòng.

Hơn mười phút sau, một đám mây đỏ bay vào đường hầm, đó là dòng lũ vô số sợi tơ màu đỏ hội tụ thành.

Trăm ngàn sợi tơ hồng hạ xuống mặt đất, hóa thành một cô gái trẻ tuổi mặc váy dài đỏ thẫm, đeo mặt nạ màu bạc che khuất toàn bộ gương mặt, váy đỏ hoa mỹ, ngực cổ tay áo thêu hoa văn đám mây màu vàng.

Tựa như tiên nữ cổ đại trong tranh đi ra, cũng như tiểu thư khuê các nuôi ở khuê phòng.

Quan Nhã, Nữ Vương đánh giá vị Chỉ Sát cung chủ này, cảm thấy hơi ngạc nhiên, tuy đeo mặt nạ, hơn nữa mặc váy dài bảo thủ, nhưng lĩnh vực khí chất, Chỉ Sát cung chủ nắm giữ rất tốt.

Nhìn là biết người đẹp cực xuất sắc.

Chỉ Sát cung chủ kéo váy dài, gót sen uyển chuyển, đi đến trước mặt Trương Nguyên Thanh, cười nói: "Chậc chậc, một đoạn thời gian không gặp, bên người nuôi nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy? Làm trai bao của tôi, cậu một chút tự giác cũng không có nha."

Vẻ mặt Quan Nhã cùng Nữ Vương trầm xuống, ngầm có ý không vui nhìn Chỉ Sát cung chủ một cái.

Chương 1233: Người phía sau màn trả lời (2)

Tuy biết đây là trêu chọc, nhưng nếu một cô gái chán ghét người đàn ông nào đó, là tuyệt đối sẽ không trêu chọc như vậy. Mà một người đẹp phong hoa tuyệt đại không chán ghét Nguyên Thủy (đội trưởng), bản thân chính là chuyện khiến các cô chán ghét. Về phần bé trà xanh là giận mà không dám nói gì.

Trương Nguyên Thanh cười khổ nói: "Cung chủ vui vẻ là tốt rồi."

Chỉ Sát cung chủ nhìn về phía Phó Thanh Dương, giọng điệu trở nên trong trẻo lạnh nhạt:

"Một người 50 ngàn, tôi cam đoan bọn họ đời này cũng sẽ không nhớ lại chuyện hôm nay. Thân thuộc của người chết cũng là giá này."

Phó Thanh Dương gật đầu, thản nhiên nói: "Rất có lời!"

Nói cho bọn họ, đường hầm sụt, bọn họ là người sống sót, được trị an viên cứu ra.

Chỉ Sát cung chủ đi thẳng về phía sáu người sống sót cách đó không xa, giơ lên cổ tay trắng như sương tuyết, bàn tay ngọc thon thon búng ngón tay "tách", sáu người đó toàn thân run lên, tiến vào trạng thái dại ra.

Thanh âm Chỉ Sát cung chủ trong trẻo dễ nghe từ dưới mặt nạ truyền đến: "Nhìn tôi!"

Sáu người máy móc xoay cổ, đờ đẫn nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ.

"Đường hầm Nội Hoàn sụp xuống, các người bị chôn sống ở trong phế tích, là trị an viên tổ chức nhân thủ cứu các người ra, trừ các người, mọi người bất hạnh gặp nạn." Giọng điệu Chỉ Sát cung chủ trở nên trầm thấp, trở nên mờ mịt:

"Lặp lại một lần lời của tôi."

Sáu người ánh mắt trống rỗng, đờ đẫn lặp lại: "Đường hầm Nội Hoàn sụp xuống, chúng tôi bị chôn sống ở trong phế tích, là trị an viên tổ chức nhân thủ cứu chúng tôi ra. Trừ chúng tôi, tất cả mọi người đều đã chết."

Nói xong, ánh mắt bọn họ trở nên kiên định cho rằng mình là gặp sụt lún, vừa được trị an viên từ trong nguy hiểm cứu vớt ra.

"Tốt lắm!"

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu.

Thấy chuyện giải quyết hậu quả sau sự việc xử lý tương đối rồi, Trương Nguyên Thanh nói: "Lão đại, vậy tôi về nhà trước?"

Phó Thanh Dương gật đầu một cái, hắn chưa yêu cầu Chỉ Sát cung chủ thôi miên dì trẻ của Nguyên Thủy, sự tồn tại của linh cảnh hành giả tuy là giữ bí mật, nhưng đó chỉ là nhằm vào đại chúng bình thường.

Một ít quần thể đặc thù có "quyền biết tình huống", ví dụ như nhân viên văn chức quan phương, ví dụ như bộ phận nhỏ trị an viên, quan viên, lại ví dụ như người nhà của linh cảnh hành giả.

Trương Nguyên Thanh từ biệt trước với các đồng đội, lại nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ, nói: "Cung chủ, tôi có một việc muốn phiền cô."

Hắn chỉ chỉ xe dì trẻ cách đó không xa.

Chỉ Sát cung chủ cao ngạo lạnh lùng "ừm" một tiếng.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, mở cửa xe, bế dì trẻ buồn ngủ từ trong xe xuống.

Lúc này đã là mười một giờ đêm, Giang Ngọc Nhị ở trong thế giới cô bé quàng khăn đỏ trải qua một phen đại đào vong kinh tâm động phách, sau khi trở về hiện thực, tâm tình căng thẳng được thả lỏng, cơn mệt mỏi cuồn cuộn ập đến.

Cô lầu bầu một tiếng, gục đầu ở trong lòng cháu trai, mơ mơ màng màng nói: "Về nhà ngủ!"

Trương Nguyên Thanh bế cô, tiến vào xe của dì trẻ.

Chỉ Sát cung chủ đang muốn đuổi theo, Phó Thanh Dương đột nhiên nói: "Cung chủ chậm đã, còn có ba người."

Hắn nhìn về phía các đội viên ngoại trừ Quan Nhã, nói: "Làm phiền cung chủ thôi miên bọn họ, quên quan hệ của Nguyên Thủy cùng cô gái kia."

Trương Nguyên Thanh trong xe trong lúc nhất thời thế mà lại nói không ra lời. Lúc này còn không quên thay hắn lau đi tai hoạ ngầm, lão đại đối với hắn có thể nói tình sâu nghĩa nặng nha.

Chỉ Sát cung chủ nhìn kỹ Phó Thanh Dương một lần, cười mỉm nói: "Anh trái lại rất rất coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy Phó trưởng lão nghĩ tới chưa, như thế nào để tôi quên đi quan hệ của hai người bọn họ?"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Đây là chuyện của hắn."

Ngụ ý, để Nguyên Thủy tự mình nghĩ cách.

Chỉ Sát cung chủ cười duyên một tiếng, làm tương tự thôi miên ba vị đội viên, làm bọn họ quên một loạt hành động vô cùng thân thiết vừa rồi của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng cô gái xinh đẹp trong xe.

Đêm khuya, ánh đèn vàng vọt trải trên mặt đường, Trương Nguyên Thanh lái xe đi vòng vòng ở nội thành Tùng Hải, hoàn toàn không có mục tiêu lái nửa giờ, xe đỗ ở ven đường, Trương Nguyên Thanh xoay người nói: "Cung chủ, giúp tôi thôi miên cô ấy."

Hắn nghĩ chút, bổ sung nói: "Hỏi cái gì cũng sẽ trả lời cái loại đó."

Chỉ Sát cung chủ liếc một lần Giang Ngọc Nhị ngồi chéo ở ghế sau, ngủ khá o o, cười nói: "Cậu muốn làm gì?"

"Việc riêng." Trương Nguyên Thanh nói.

Chỉ Sát cung chủ không hỏi nhiều, gập ngón tay khẽ búng cái trán trơn bóng của Giang Ngọc Nhị: "Tỉnh!"

Giang Ngọc Nhị chợt ngồi dậy mở mắt ra, đôi mắt ngập nước bày ra trống rỗng cùng đờ đẫn. Chỉ Sát cung chủ cười nói: "Muốn hỏi cái gì?"

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một phen, trầm thấp mở miệng: "Hỏi cô ấy có phải linh cảnh hành giả hay không."

Chương 1234: Người phía sau màn trả lời (3)

Chỉ Sát cung chủ gật đầu, chăm chú nhìn Giang Ngọc Nhị, nói: "Cô là linh cảnh hành giả sao?"

Giang Ngọc Nhị vẻ mặt đờ đẫn, giọng điệu mơ hồ: "Không phải."

Không phải? ! Trương Nguyên Thanh vẻ mặt kinh ngạc, đáp án này không giống với hắn nghĩ.

Nếu dì trẻ không phải linh cảnh hành giả, vậy rất khó giải thích chuyện Tiểu Đậu Bỉ gọi dì ấy mụ mụ.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hắn nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ, nói: "Cung chủ, tôi nghe nói Ti Mệnh nắm giữ năng lực 'thai nghén', ngài là chuyên gia phương diện này, tôi muốn hỏi, như thế nào để anh linh đặc biệt thân cận một người bình thường?"

Chỉ Sát cung chủ giọng trong trẻo bình thản: “Thần Dạ Du và Nhạc Sĩ, hoặc là người thường lây dính khí tức của hai người.”

Cô nhìn Giang Ngọc Nhị một cái, nói: “Đứa cháu trai kia của Vương Thiên, đặc biệt thân cận cô ấy?”

Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Chỉ Sát cung chủ nhất thời cười lên: “Có lẽ, cô ấy có đạo cụ nghề nghiệp Nhạc Sĩ hoặc Thần Dạ Du, nếu là kẻ sau, cậu vị Thần Dạ Du này tất nhiên có thể nhìn ra được. Đã không có, vậy là đạo cụ nghề nghiệp Nhạc Sĩ.”

“Không có khả năng!” Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Cô ấy không có khả năng có đạo cụ.”

“Cậu không biết, không đại biểu không có.” Chỉ Sát cung chủ khẽ cười một tiếng: “Đừng võ đoán như vậy, nghĩ kỹ xem, cô ấy có khả năng hoặc cơ hội tiếp xúc với linh cảnh hành giả hay không, dưới tình huống chính cô ấy không biết.”

Cơ hội tiếp xúc với linh cảnh hành giả? Trương Nguyên Thanh nhớ tới mẹ mình, người cha đã mất là Thần Dạ Du, mà mẹ rõ ràng biết linh cảnh hành giả tồn tại, vẫn luôn có tiếp xúc với quần thể này.

Có thể là mẹ từng tặng dì trẻ món quà gì, ví dụ như đạo cụ nghề nghiệp Nhạc Sĩ hay không? Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi: “Đa tạ nhắc nhở.”

Nói xong, hắn yên lặng nhìn Chỉ Sát cung chủ.

Cô có thể đi rồi!

Về nhà, Trương Nguyên Thanh đỗ xe xong, bế dì trẻ lên lầu, .

Hắn đứng ở cửa, cẩn thận nghe động tĩnh phía sau cửa.

“Nguyên Tử sao còn chưa về, thằng nhóc thối này, lão nương không nuôi nó nữa.”

Tiếng bà ngoại tức giận truyền đến.

Đây là tệ đoan sau khi ảo thuật tiêu trừ. Người trúng ảo thuật, sẽ tự quên đi nội dung ảo thuật, đạt tới logic trước sau như một, không phát hiện ra ảo thuật.

Cho nên ở trong lòng bà ngoại, cháu ngoại nghe nói dì trẻ mất tích mãi chưa về.

“Ài, y bát truyền nhân này của con không giáo dục tốt, là lỗi của con.” Cậu thở dài nói.

Cái này liên quan gì tới cậu, bại hoại gia tộc luôn thích dát vàng lên mặt mình… Trương Nguyên Thanh nhập mật mã, mở ra cửa phòng trộm. Trong phòng khách ánh đèn sáng tỏ, ông ngoại bà ngoại còn có hai vợ chồng nhà cậu vẻ mặt đầy u sầu ngồi ở trên sô pha, không khí áp lực.

Nghe thấy tiếng mở cửa, người một nhà quay đầu nhìn qua.

“Ngọc Nhi?” Bà ngoại đứng bật dậy, bày ra sự nhanh nhẹn không tương xứng với tuổi, bước nhanh chạy tới.

“Đường hầm Nội Hoàn sập, dì ấy bị nhốt ở bên trong, vừa mới được trị an viên cứu ra.” Trương Nguyên Thanh giải thích: “Cháu cùng Quan Nhã luôn ở hiện trường, tham dự cứu viện.”

Hắn dựa theo nội dung Chỉ Sát cung chủ thôi miên sinh động như thật miêu tả sự tình một lần, cùng nói biểu ca cũng ở hiện trường.

Về phần có thể bị lộ tẩy hay không, hắn cũng không lo lắng. Bởi vì Phó Thanh Dương đã định ra nhạc dạo cho chuyện này, như vậy sau chuyện, quan phương tất nhiên thống nhất giọng điệu, biểu ca làm cảnh sát trưởng văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, tự nhiên sẽ thu được thông báo!

Vậy thì tốt vậy thì tốt… Bà ngoại vừa kiểm tra thân thể con gái, vừa oán giận nói: “Đường hầm đang yên đang lành sao lại sập? Khẳng định là rút lõi công trình.”

Bà ngoại rất bất mãn đối với thế đạo này.

Trương Nguyên Thanh nói: “Bà ngoại, cháu đưa dì trẻ trở về phòng trước, bà cùng ông ngoại nghỉ ngơi sớm một chút.”

Hắn bế dì trẻ vào phòng, thay cô cởi giày, đắp chăn, quay về phòng khách, cùng cậu mợ cùng nhau trấn an ông ngoại bà ngoại xong, lúc này mới trở về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi khớp “khẩu cung” với dì trẻ, Trương Nguyên Thanh ngồi xe taxi đến biệt thự vịnh Phó gia.

Để sau mua một chiếc xe đi, gọi xe mãi cũng không ra sao cả… Không đúng, nếu mua xe, mình còn phải tự mình lái xe, thuê tài xế lại rất phiền toái, vẫn là gọi xe thuận tiện nhất… Trương Nguyên Thanh triệu hồi Huyết Tường Vi, đội cho cô cái mũ nhỏ màu đỏ.

Trong con ngươi lạnh lùng của Huyết Tường Vi lập tức lấp đầy thô bạo cùng điên cuồng, con ngươi hóa thành màu vàng óng.

Hình thể của cô bành trướng làm rách quần áo, mọc ra bộ lông màu vàng như kim thép, đỉnh đầu mọc ra hai cái tai thú, nửa dưới khuôn mặt kéo dài hóa thành mõm sói, ngón chân, ngón tay mọc ra móng vuốt đen sì.

Trong khoảnh khắc, cô biến thành một người sói bộ lông vàng óng ánh cao bốn mét, cái mõm răng nhọn đan xen chảy ra không phải nước miếng, mà là dung nham nóng bỏng.

Chương 1235: Vạn Bảo ốc (1)

“Ngao ô ~”

Người sói màu vàng ngửa mặt lên trời tru dài.

Trương Nguyên Thanh cảm ứng kỹ linh thể của Huyết Tường Vi, khẽ nhíu mày.

Nếu nói âm Thi là con rối nghe lời, như vậy sau khi hóa người sói, cô biến thành một con husky tàn bạo khát máu, hơn nữa khó có thể khống chế.

Bạn vẫn có thể ra lệnh cho cô, nhưng chính là không nghe lời cho lắm.

“Sau khi hóa người sói, linh thể của âm Thi cũng sẽ bị ô nhiễm, số lần nhiều âm Thi liền biến người sói, khi đó sẽ mất khống chế.” Trương Nguyên Thanh rất nhanh cân nhắc ra tệ đoan của đạo cụ này.

Tiếp theo, hắn yên lặng câu thông dấu ấn trong thức hải, phân ra bộ phận ý chí, buông xuống trong cơ thể Huyết Tường Vi, tiếp quản thân thể này.

Nhất thời, một luồng sức mạnh ý chí ẩn chứa ô nhiễm mãnh liệt ăn mòn linh thể, khiến lý trí nhanh chóng sa ngã.

Trương Nguyên Thanh lập tức rút về ý chí, nhe răng một phen, xem ra thao túng âm Thi cùng tự mình hóa người sói là giống nhau, ô nhiễm tinh thần sẽ không bởi vậy yếu bớt.

Kế tiếp, hắn trước sau thử hai kỹ năng Hỏa Độc cùng Liệt Diễm của Ma Sói Lửa, khác với lửa của Hỏa Sư, lửa của ma sói kèm theo mùi gay mũi hơn nữa mang khói đặc có kịch độc. Lửa tựa như đạn photpho, một khi cháy, liền như giòi trong xương, khó có thể dập tắt.

Mà Hỏa Độc thiếu chút nữa tiễn bước Trương Nguyên Thanh.

Độc tính mãnh liệt mà bá đạo, sau khi móng vuốt cắt rách da thịt, độc tố sẽ lập tức thiêu chết tế bào, cùng nhanh chóng lan tràn.

Yêu Mê Hoặc cấp 4 chống lại nó chỉ còn đường chết, cấp 5 mà nói, thắng bại khó liệu.

Kiểm tra xong, Trương Nguyên Thanh cực kỳ hài lòng đối với chiến lực của người sói.

Hắn lập tức thu hồi cái mũ nhỏ màu đỏ, thu vào ô vật phẩm.

Huyết Tường Vi nhanh chóng khôi phục thành hình người, thân thể mềm mại trần truồng dưới ánh mặt trời triển lộ đường cong tốt đẹp, trong con ngươi vốn lạnh lùng của cô, đã có thêm một tia hung dữ không dễ phát hiện.

Lúc này, Lý Thuần Phong từ trong biệt thự đi ra.

“Chuyện của cậu đã có trả lời, không có đạo cụ cực phẩm Thánh Giả cảnh sở trường cận chiến. Nếu ngươi bắt buộc phải có, có thể tự mình đi xem đi.” Hắn nói.

Tự mình đi xem đi? Trương Nguyên Thanh nhíu mày: “Nói như thế nào?”

Lý Thuần Phong lắc đầu: “Nói không rõ được, cậu đi là biết.”

Nói xong, hắn giải thích: “Tôi biết một vị luyện khí sư, cô ấy không thuộc về quan phương cùng linh cảnh thế gia, cô ấy kinh doanh một cửa hàng đạo cụ cùng chợ đen địa phương, cậu nếu muốn mua đạo cụ, có thể tự mình đi xem đi.”

“Không có đạo cụ phù hợp yêu cầu của tôi, còn cần tôi tự mình đi một chuyến? Tôi đi là có?” Trương Nguyên Thanh nheo mắt.

Lý Thuần Phong nhún nhún vai: “Dù sao cô ấy là nói như vậy, nếu cậu muốn đi, tôi có thể cho cậu một tấm thẻ, bằng tấm thẻ vào cửa hàng là được, không cần đăng ký tin tức thân phận, cậu thậm chí có thể đeo mặt nạ.”

Nếu đại lão sau lưng hắn thật là Liên Tam Nguyệt, vậy trước mắt trái lại là một cơ hội. Về phần phương diện an toàn, mình có thể phái âm Thi dò đường trước, vì anh Binh, chút phiêu lưu này không tính là gì.

Trương Nguyên Thanh nói: “Được! Thẻ bài cho tôi.”

Lý Thuần Phong không nói lời thừa, từ trong túi lấy ra một tấm thẻ gỗ dài, vung tay ném qua.

Trương Nguyên Thanh đưa tay tiếp nhận, chăm chú nhìn kỹ, thẻ gỗ quét sơn đen, mặt trước viết bốn chữ “Tài nguyên quảng tiến”, mặt trái có khắc đường vân giống như hoa văn giống như chú văn.

Nắm đạo cụ này vài giây, tin tức vật phẩm hiện lên:

[Tên: Vạn Bảo ốc thủ bài]

[Loại hình: tiêu hao phẩm]

[Công năng: Thông hành]

Giới thiệu: Một vị luyện khí sư cường đại mở một cửa tiệm nhỏ, tên là Vạn Bảo ốc, thẻ bài là bằng chứng tiến vào trong đó.

Ghi chú: Mọi người đều biết, tiêu hao phẩm là không có trả giá, trừ đắt. Thẻ bài không có đặc thù gì, nhưng thuộc tính vật phẩm khiến Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

Hắn nắm thẻ bài suy tư hồi lâu, hỏi: “Đạo cụ luyện khí sư chế tạo, có phải đều phải bị linh cảnh đăng kí, đánh lên thuộc tính vật phẩm hay không?”

Lý Thuần Phong giọng điệu bình tĩnh trả lời: “Chờ tôi đến cảnh giới Chúa Tể, nhất định giải đáp nghi hoặc của cậu.”

Trương Nguyên Thanh hỏi rõ địa chỉ Vạn Bảo ốc, sau đó thử nói: "Tôi muốn tìm hiểu một phen tính cách vị luyện khí sư này, miễn cho đến lúc đó nói sai lời, làm sai việc, tạo thành phiền toái không cần thiết."

"Nếu là người khác nói như vậy tôi sẽ tin." Lý Thuần Phong đẩy mắt kính trên mũi, bĩu môi, nói: "Nếu bàn về kết giao quan hệ, cậu là người biết cách nhất tôi từng gặp. Mặc dù nói sai lời làm sai việc, cậu cúi đầu quỳ bái, mâu thuẫn cũng liền giải quyết. Thử nghĩ, đường đường tư thái minh chủ nhân vật thiên tài Nguyên Thủy Thiên Tôn lễ bái, cho dù là Chúa Tể cũng sẽ cảm thấy cực kỳ vinh hạnh, sau đó tha thứ cậu."

Chương 1236: Vạn Bảo ốc (2)

"Anh là đang trào phúng tôi?" Trương Nguyên Thanh liếc hắn.

"Tôi là đang hâm mộ cậu."

"Hâm mộ tôi giỏi kết giao quan hệ?"

"Không, hâm mộ cậu thối không biết xấu hổ."

Lý Thuần Phong không nói lời thừa nữa, trầm ngâm vài giây, nói: "Cô ấy là một người tính tình cổ quái, làm theo ý thích, cực có cá tính. Ở trong mắt cô ấy, trật tự và thiện lương, hỗn loạn cùng tà ác, đều là giống nhau."

"Cô ấy làm việc chỉ dựa vào tâm ý, có lẽ sẽ vì một chuyện không vừa mắt mở rộng chính nghĩa, vì thế trả giá đắt nữa cũng không sao cả. Có lẽ sẽ dưới cơn giận dữ, hủy diệt một thành thị chết nhiều người vô tội nữa cũng sẽ không chớp mắt. Hỗn loạn trung lập!"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nói: "Sở thích thì sao?"

"Hút xì gà!" Lý Thuần Phong trả lời.

Sở thích có chút kỳ quái nha, để sau đi trong tủ đồ sưu tầm của Phó Thanh Dương trộm mấy hộp xì gà cực phẩm. Liên Tam Nguyệt này tính tình hỗn loạn trung lập, nhưng có thể trở thành nghề nghiệp hợp pháp, nói rõ trình độ hỗn loạn còn nhẹ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, thân thể hóa thành một đạo ánh sao như mộng ảo, độn vào biệt thự lớn cách vách.

…

Tỉnh Bảo Thang, Hoa Đô.

Giữa trưa 11 giờ, sân bay, Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, đeo ba lô hai vai, trong tay cầm một túi gà kho đóng gói chân không, bên người dẫn theo Huyết Tường Vi, dựa theo cột mốc đường, xuyên qua đám đông chật chội tới tầng đại sảnh, tới cửa vào bãi đỗ xe ngầm P1 đã hẹn sẵn với anh Gà Đỏ.

Cách thật xa, hắn liền thấy anh Gà Đỏ cao 1m70, tướng mạo thì bình thường giống như chiều cao, mặc quần cộc áo lót trắng, chân xỏ một đôi dép lê, khóe miệng ngậm điếu thuốc, hai tay đút túi, ánh mắt tìm tòi chung quanh ở trong đám người.

Ở phía sau hắn, là mười mấy người thanh niên mặc đồ đen, đeo kính râm, tư thế đứng thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc. Người qua đường xung quanh liên tiếp ngoái đầu nhìn, đại khái cho rằng đang đóng phim.

Gã này muốn làm gì thế… Trong lòng Trương Nguyên Thanh chợt cảm thấy không ổn, dừng bước.

Vừa vặn lúc này, anh Gà Đỏ tinh mắt ở trong chúng sinh phát hiện Trương Nguyên Thanh như đom đóm, lập tức phát ra tiếng cười sang sảng, dang hai tay chào đón: “Đại lão bên này bên này.”

Trương Nguyên Thanh đành phải mặt đơ đi lên đón, cũng phát ra tiếng cười sang sảng: “Anh Gà Đỏ! ! !”

Hai người nhiệt tình ôm.

Anh Gà Đỏ buông cái ôm ra, quay đầu nhìn về phía đám người áo đen phía sau, nói: “Còn không gọi người.”

Hai hàng người áo đen kính râm đồng loạt cúi người, lớn tiếng nói: “Ra mắt Thiên Tôn!”

Thanh âm vang dội chỉnh tề, quanh quẩn ở trong đại sảnh.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh, những người qua đường đông đúc kinh ngạc dừng chân, ném tới bên này cái nhìn chăm chú.

Có người yên lặng lấy ra điện thoại di động.

Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa che mặt mà đi. Hắn trước khi đến, liên lạc anh Gà Đỏ, nói mình giữa trưa ngày mai đến Hoa Đô tỉnh Bảo Thang. Anh Gà Đỏ vừa nghe, mừng rỡ, nói Nguyên Thủy Thiên Tôn đại giá quang lâm, vậy tôi khẳng định phải sắp xếp, làm một cái nghi thức hoan nghênh long trọng.

Trương Nguyên Thanh hoàn toàn không ngờ là như vậy, hắn thầm nhủ đây là cái gọi là hoan nghênh long trọng của anh? Ai không biết còn tưởng tôi đang quay phim máu chó đô thị sảng văn đó.

"Thế nào, đủ khí phái chứ?" Anh Gà Đỏ cười nói: "Hơn nữa cái này rất phù hợp ấn tượng của người thường đối với câu lạc bộ, nhưng thật ra chúng ta rất khiêm tốn hạ thấp."

Trương Nguyên Thanh miễn cưỡng cười vui: "Tôi rất thích, anh Gà Đỏ dụng tâm rồi nha. Đi đi đi, đi uống canh."

Mau rời khỏi!

Ở dưới một đám người áo đen vây quanh, Trương Nguyên Thanh cùng anh Gà Đỏ tiến vào trong một chiếc xe MPV màu đen bóng loáng. Đợi xe vững vàng mau lẹ lái ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, hắn đưa quà tặng trong tay qua. "Tôi biết tỉnh Bảo Thang các người thích ăn gà, cố ý mua quà gặp mặt."

Anh Gà Đỏ vẻ mặt miễn cưỡng nói: "Cái này không tươi mới nha."

Ở phương diện nguyên liệu nấu ăn tươi mới, người tỉnh Bảo Thang có điểm mấu chốt cùng kiên trì của mình.

Trương Nguyên Thanh cười to nói: "Vậy tôi cần phải thưởng thức kỹ càng một phen canh gà tươi mới."

Đề tài xấu hổ lập tức được kéo đi.

Anh Gà Đỏ lập tức vỗ ngực: "Khẳng định khiến đại lão hài lòng, mấy ngày nay tôi dẫn cậu đi nếm hết mỹ thực Hoa Đô." Chỉ cần không phải gián chiên, ừm, người Hồ Kiến cũng không cần.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một câu, sau đó nghiêm mặt nói: "Lần này đến Hoa Đô là làm chính sự. Anh Gà Đỏ là địa đầu xà, từng nghe nói Vạn Bảo ốc không?"

—— đây là nguyên nhân chủ yếu hắn liên hệ anh Gà Đỏ.

"Vạn Bảo ốc…" Anh Gà Đỏ thu liễm nụ cười trên mặt, nói: "Đó là một nơi tốt, điểm bán ra đạo cụ lớn nhất, chợ đen lớn nhất, nơi tập kết tình báo lớn nhất Hoa Đô. Mấy năm trước, tôi từng đi theo Tương Bạo* trưởng lão một lần, nhớ vào Vạn Bảo ốc cần thẻ bài."

Chương 1237: Vạn Bảo ốc (3)

Trưởng lão gì? Trương Nguyên Thanh hoài nghi mình nghe lầm, khó có thể tin có người sẽ đặt tên như vậy."

"Tương Bạo trưởng lão là lão đại phân bộ Hoa Đô, hắn lúc trẻ tuổi là lăn lộn ngoài đường, mười mấy hai mươi năm trước, ở tỉnh Bảo Thang, chỉ cần là lăn lộn giang hồ, ai chưa từng nghe qua đại danh Tương Bạo lão đại Hắc Long xã Hoa Đô. Lão đại đúng là lão đại, ở nơi nào cũng là lão đại. Bố tôi trước kia đi theo hắn giành chính quyền, về sau chắn đao thay hắn chết rồi."

Anh Gà Đỏ nói: "Năm đó Ngũ Hành minh thành lập, ở các nơi mời chào nhân tài xây dựng phân bộ, chú Tương Bạo liền tẩy trắng, thành trưởng lão phân bộ Hoa Đô."

Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng: "Nghĩ hẳn năm tháng phong vân lúc trước nhất định rất đặc sắc. Anh Gà Đỏ, tôi muốn biết tin tức chi tiết Vạn Bảo ốc."

Anh Gà Đỏ gật gật đầu, nói: "Chủ nhân Vạn Bảo ốc là cô gái, tự xưng Liên Tam Nguyệt, một vị luyện khí sư, cấp bậc cụ thể tôi không rõ. Có thể cấp 7, có thể cấp 8. Vạn Bảo ốc là điểm bán ra đạo cụ lớn nhất, cũng là nơi tập kết tình báo cùng chợ đen lớn nhất."

"Bên trong chẳng những có nghề nghiệp hợp pháp, cũng có nghề nghiệp tà ác. Cậu rất khó tưởng tượng, hai trận doanh lớn bình thường ở bên ngoài gặp nhau sẽ chiến đấu sống chết, ở Vạn Bảo ốc lại có thể hài hòa chung sống."

"Đây là vì Liên Tam Nguyệt bối cảnh rất lớn, cô ấy ngoại trừ là một vị Chúa Tể, sau lưng càng có Triệu gia chống lưng, cho nên phân bộ Hoa Đô nể mặt cô ấy."

“Triệu gia? Triệu gia trong Học Sĩ tam gia?” Trương Nguyên Thanh nhịn không được lên tiếng ngắt lời.

Anh Gà Đỏ gật đầu: “Liên Tam Nguyệt người này, tôi không quá hiểu biết, cảm giác cô ấy có chút hỉ nộ vô thường, là loại người một khắc trước đó còn đang chuyện trò vui vẻ với cậu, ngay sau đó liền vung đao chém cậu.”

“Chẳng qua cô ấy có cái ưu điểm, cực kỳ giữ danh dự, nếu cậu muốn làm ăn với cô ấy, có thể yên tâm.”

Chẳng những làm ăn với nghề nghiệp hợp pháp, còn làm ăn với nghề nghiệp tà ác, lại cực kỳ giữ danh dự, khó trách lúc trước anh Binh sẽ hướng cô ấy thỉnh giáo phương pháp ngăn chặn Chén Thánh ô nhiễm… Trong lòng Trương Nguyên Thanh đã có tính toán.

Ở dưới anh Gà Đỏ chiêu đãi ăn xong bữa trưa, hai giờ chiều, Trương Nguyên Thanh lái xe thể thao mượn từ chỗ anh Gà Đỏ, đến mục tiêu.

Vạn Bảo ốc ở trong một khu đô thị lâu năm của Hoa Đô, lấy nhà lầu cũ nát cao ba bốn tầng làm chủ, ngõ đơn sơ, dòng người đông nghịt, bất cứ lúc nào cũng có thể thấy được xe đạp, xe bình điện cùng xe ba bánh. Ở nơi này không thấy được bất cứ một tinh anh công sở âu phục giày da nào, tùy ý có thể thấy được người buôn bán nhỏ.

Trương Nguyên Thanh đeo Nhẫn Dịch Dung, ngụy trang thành một người qua đường vài phút trước từng gặp, dựa theo tuyến đường anh Gà Đỏ báo cho biết, ở trong ngõ hẹp rẽ đông rẽ tây, dừng lại ở trước một cửa hàng nhỏ mặt tiền đơn sơ.

Cửa sắt thanh trượt kiểu cũ giăng kín vết gỉ, đóng chặt, biển cửa tiệm viết Vạn Bảo ốc!

“Ảo thuật?”

Trương Nguyên Thanh liếc một cái nhìn thấu ảo thuật, cửa hàng nhỏ thật ra là mở rộng, nhưng ở trong mắt người thường, cửa tiệm đóng chặt.

Đây là chủ nhân Vạn Bảo ốc sàng lọc đối với khách nhân, linh cảnh hành giả cấp thấp cùng người thường nhìn không thấu ảo thuật sẽ bị sàng lọc ra ngoài.

Hắn nhìn trái nhìn phải một cái, thấy phụ cận không có ai, liền dẫn theo Huyết Tường Vi "xuyên" cửa mà vào.

Vốn ở trong thiết tưởng của Trương Nguyên Thanh, là để cho Huyết Tường Vi dò đường trước, như vậy càng an toàn hơn.

Nhưng sau khi từ chỗ Lý Thuần Phong cùng anh Gà Đỏ hiểu biết được phong cách làm việc của "Liên Tam Nguyệt", cảm thấy không cần thiết cẩn thận như vậy.

Đương nhiên, hắn lần này đến, chỉ cầu đạo cụ, cùng làm một lần tìm hiểu sâu hơn đối với Liên Tam Nguyệt, sẽ không hỏi tới chuyện anh Binh.

Lý Thuần Phong khẳng định sẽ mang nhật trình Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp đến Vạn Bảo ốc báo cáo cho Liên Tam Nguyệt, lúc này nếu hỏi manh mối liên quan anh Binh, mặc dù hắn dịch dung, cũng sẽ bị hoài nghi. Chỉ cần xác định Liên Tam Nguyệt ở nơi này, manh mối anh Binh có thể từ từ tính toán.

Tiến vào Vạn Bảo ốc, bày ra trước mắt, là cửa hàng chất đầy các loại tạp vật, tương tự hàng tạp hóa gia dụng.

Trong tiệm dựng ba cái giá hàng hóa, trên giá hàng bày rải rác các loại đồ dùng, dưới chân giá hàng còn đặt rất nhiều tài liệu, hàng hóa.

Cửa tiệm này sao lại nhìn quen mắt như thế, mình hình như từng tới? Ánh mắt Trương Nguyên Thanh thô sơ giản lược nhìn lướt qua, nhìn về phía quầy thu ngân.

Cạnh quầy thu ngân, có một cô gái mặc áo lót quây màu đen, khoác áo da, dung mạo cô cực kỳ diễm lệ quyến rũ, khuôn mặt ngưng tụ sự lười biếng nồng đậm. Đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc phụ nữ dài nhỏ, trong không khí lại tràn ngập mùi xì gà.

Chương 1238: Chó bài bạc không được chết tử tế (1)

"Là cô ấy? !"

Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại, ngây ra ở nơi đó.

Cô gái này hắn từng thấy, ở trong trí nhớ của Bàng chấp sự, lúc trước oán linh phụ nữ giết người áo trắng suýt nữa giết

chết hắn trong mộng kia, chính là Bàng chấp sự mua từ trong tay cô gái này.

Cô gái này chính là Liên Tam Nguyệt? Trên đời vậy mà có chuyện khéo như vậy? Trương Nguyên Thanh không thể không cảm khái duyên phận kỳ diệu cùng vận mệnh vô thường.

Thì ra hắn đã sớm thấy Liên Tam Nguyệt ở trong mảnh vỡ ký ức của Bàng chấp sự.

Nhưng nghĩ lại, cái điện thoại di động có thể gửi tin nhắn nguyền rủa người ta đó, là Bàng chấp sự dùng để ám sát đồng nghiệp.

Như thế, lai lịch đạo cụ phải kín đáo, mà linh cảnh hành giả bình thường, phương thức thu hoạch đạo cụ có hạn, Vạn Bảo ốc có được chủng loại đạo cụ đa dạng số lượng nhiều, lại cực có danh dự, đúng là lựa chọn tốt nhất.

"Khách nhân là mua đồ, hay là mua tình báo, hay là muốn vào chợ đen đi dạo?" Cô gái sau quầy thu ngân nâng tầm mắt nhìn qua, thản nhiên phun ra một làn khói trắng dày đặc.

Giọng của cô lười biếng quyến rũ, phối hợp động tác nhả khói, cực kỳ giống quý bà trong xã hội cũ hút thuốc phiện nằm ở trên giường, hưởng thụ cỏ thơm, thanh âm lười biếng lại dễ nghe.

Trương Nguyên Thanh chưa trả lời, cởi ba lô hai vai, mở khóa kéo, lấy ra ba hộp xì gà Cuba phiên bản giới hạn.

Hắn đặt ba hộp xì gà ở mặt bàn quầy thu ngân, cười nói:

"Tâm ý nho nhỏ."

"U, là cậu à ~" Liên Tam Nguyệt thấy ba hộp xì gà, mắt sáng lên. "Lý Thuần Phong nói cậu am hiểu giao tiếp, không sai một chút nào, món quà này tặng đến trên tâm khảm tỷ tỷ rồi."

Tiếng "U" này, khiến trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một bóng dáng sống động rõ ràng — — bà chủ khách sạn Long Môn.

Về phần Liên Tam Nguyệt nhìn thấu thân phận của hắn, cũng không kỳ quái, hắn tặng xì gà, chính là đang thể hiện rõ thân phận.

Bằng không cần gì phải hỏi Lý Thuần Phong cô thích cái gì.

Không đợi Trương Nguyên Thanh nói chuyện, cô nheo mắt, kẹp điếu thuốc, lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, cười nói:

"Cậu tựa như nhận ra chị?"

Trương Nguyên Thanh trả lời chi tiết: "Ở trong trí nhớ của Bàng chấp sự từng thấy chị, hắn từng sử dụng cái điện thoại di động đó ám sát tôi."

Cô gái "Ồ" một tiếng, gạt tàn, nói:

"Lý Thuần Phong nói cậu muốn một món binh khí cận chiến, cực phẩm cảnh giới Thánh Giả, không sai chứ?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Liên Tam Nguyệt giọng điệu lười nhác nói:

"Chị nơi này không có hàng, đạo cụ cực phẩm cảnh giới Thánh Giả, cho dù là đối với luyện khí sư mà nói, cũng là tác phẩm chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Chị gần đây lười nhác, không có tâm tình cũng không có tinh lực chế tạo đạo cụ thay cậu, nếu cậu cần gấp một món, thì tự mình chế tạo đi."

Tự mình chế tạo? Nghe qua tựa như rất thú vị nha!

Trương Nguyên Thanh liền nói ngay: "Chế tạo như thế nào?"

Khóe miệng Liên Tam Nguyệt khẽ nhếch lên, vươn tay: "Đưa thẻ bài đây."

Trương Nguyên Thanh từ trong túi lấy ra thẻ bài gỗ, đưa tới trong tay cô.

"Răng rắc!" Năm ngón tay Liên Tam Nguyệt khép lại, bóp nát thẻ bài gỗ, đường vân như hoa văn như chú văn vẽ trên đó lại không vỡ, ngưng tụ ở không trung, cũng nhanh chóng khuếch tán.

Trong chớp mắt, cảnh vật xung quanh biến hóa cực nhanh, tiệm ngũ kim hỗn độn chật chội biến mất.

Thay thế vào đó là một phố xá sầm uất như chợ, chẳng qua bày trên quầy hàng không phải đồ ăn, mà là đủ loại vật phẩm, từ đồ cổ đến đồ điện gia dụng, từ đồ điện gia dụng đến đồ dùng sinh hoạt, cái gì cần có cũng có.

“Tự thành không gian, nơi này là không gian bên trong đạo cụ nghề nghiệp Vĩnh Dạ nước ngoài, hay là ảo cảnh Huyễn Thuật Sư chế tạo?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Đều không phải.” Liên Tam Nguyệt thưởng thức một điếu xì gà, không chút để ý trả lời:

“Đây là linh cảnh tôi khai sáng, nói chuẩn xác, là phó bản bang phái.”

Ồ, phó bản bang phái à, là mình tầm mắt thấp, cấp bậc của Liên Tam Nguyệt này chỉ sợ so với mình tưởng tượng còn cao hơn… Trương Nguyên Thanh không nói nữa, phóng mắt nhìn lại, giữa từng cái quầy hàng, là đường đi giăng khắp nơi, trên đường người đến người đi, ít nhất cũng có ba bốn mươi người.

Bọn họ có kẻ đeo mặt nạ Mỹ Hầu Vương, có kẻ đeo mặt nạ Siêu Nhân Điện Quang, có kẻ khoác áo choàng, quần ma loạn vũ.

Số lượng linh cảnh hành giả nói ít không ít, nói nhiều cũng không nhiều, nơi này khách nhân thêm chủ quán, có gần trăm người.

Số lượng này đã vượt qua tổng nhân số phân bộ quan phương địa khu xa xôi.

Mà khiến Trương Nguyên Thanh kinh ngạc là, bốn năm mươi cái quầy hàng, bày đầy hàng hóa rực rỡ muôn màu, rất nhiều cái nhìn qua còn là đạo cụ.

Một cái Vạn Bảo ốc nho nhỏ, thế mà có nhiều đạo cụ như vậy?

Đạo cụ từ khi nào biến thành cải trắng bên đường?

Chương 1239: Chó bài bạc không được chết tử tế (2)

“Nhiều đạo cụ cùng tài liệu như vậy?” Hắn nhìn về phía khuôn mặt quyến rũ diễm lệ của Liên Tam Nguyệt, khó có thể tin nói.

Liên Tam Nguyệt nghe vậy, khóe miệng nhếch lên: “Cậu có thể tùy tiện đi dạo.”

Thời gian còn sớm, chuyện đạo cụ không vội… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, thong dong bước đi, đứng ở trước một quầy hàng, sau khi đánh giá một phen, hắn nhìn trúng một món đạo cụ.

Đó là một cái ấn tỳ hoàng kim to bằng bàn tay, lót vải vàng, cái bệ vuông vắn, bên trên dựng một con rồng vàng trông rất sống động.

Hắn tò mò đưa tay đi cầm, nhưng bị chủ sạp vỗ cho một cái:

"Không mua không thể xem thuộc tính."

Chủ sạp là người trung niên má hóp, làn da ngăm đen, mắt một mí, mặt gian.

"Không xem thuộc tính tôi làm sao biết nên mua hay không?" Trương Nguyên Thanh a một tiếng: "Đây là đạo cụ gì?"

"Đây là đạo cụ cực phẩm tôi ở trong phó bản đời Đường tìm được, truyền quốc ngọc tỷ của Đường Thái Tông!" Chủ sạp mũi hếch lên trời, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Đạo cụ này, cậu không có 5 triệu không mua được."

Trương Nguyên Thanh khi nghe thấy hai từ "đời Đường", "cực phẩm", quả thật bị dọa, nhưng nghe tới nửa đoạn sau, lập tức nghe ra không đúng. Hắn nghi ngờ nói: Truyền quốc ngọc tỷ là dùng vàng để làm?"

Chủ sạp ngẩn ra.

Không khí trầm mặc vài giây, Trương Nguyên Thanh giống như đã hiểu, quay đầu bước đi: "Được rồi, truyền quốc ngọc tỷ của Đường Thái Tông, bản thân ngài giữ lại gia truyền đi."

Chủ sạp vội hô: "Bỏ đi, giá nhảy lầu, 500 ngàn cậu lấy đi."

Nhưng vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn hờ hững, Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ, hắn đã không trèo cao nổi.

"Ông chủ, bình hoa này lấy tôi nhìn xem."

"Cậu muốn xem cũng được, trả trước 50 ngàn tiền thế chấp."

"500, cho xem hay không là tùy. Ông đây không phải đạo cụ nha, thậm chí không phải tài liệu, ve chai tùy tay nhặt trong phó bản đi."

“Nói bừa, đây là bình hoa Khang Hi từng dùng.”

“Ngài trâu bò, phó bản đời Thanh cũng từng tiến vào.”

“Ông chủ, cái khay vàng này giá bao nhiêu?”

“Khay Hán cao tổ từng dùng, không phải tài liệu, cũng không phải đạo cụ, nhưng là một món đồ cổ, nói một giá thôi, 6 triệu.”

“Thời kỳ Hán cao tổ đã có đinh ốc? Ngài thu lấy, đồ cổ quý trọng như vậy đừng làm hỏng.”

Trương Nguyên Thanh đi dạo nửa giờ, than thở quay về bên cạnh Liên Tam Nguyệt, tức giận nói :

‘Nơi này của chị quả nhiên là chợ đen, mỗi tên tất cả đều là giòi bọ đen lòng. “

Hắn xem như làm rõ, vật phẩm trên quầy hàng, đại bộ phận đều là đối tượng trong linh cảnh móc ra được, ngay cả tài liệu cũng không tính, càng đừng nói đạo cụ.

Đã nói mà, sao có khả năng có nhiều đạo cụ như vậy.

Chủ sạp nơi này, đại đa số chỉ có chút tài liệu, sau đó bày ra cả một đống vật phàm góp đủ số, có thể lừa cái nào tính cái đó.

Mặt khác, mặc kệ là chủ sạp hay khách nhân, đều không che giấu khí tức của mình.

Đi dạo một vòng, hắn phát hiện nơi này số lượng Thánh Giả không ít.

Liên Tam Nguyệt miệng ngậm xì gà cháy đến một nửa, tư thái không những không thô tục, ngược lại có loại tao nhã nói không nên lời, ‘chậc chậc’ nói:

“Rất nhiều người đến nơi này của chị lần đầu, đều sẽ lọt hố bị lừa, cậu rất thông minh. Đương nhiên, thông minh là tốt chất cơ bản nhất của thiên tài.”

Dứt lời, cô thướng tha tiến lên, đi ngang qua chợ đen.

Trương Nguyên Thanh theo ở sau người, đánh giá bóng lưng vị luyện khí sư này, Liên Tam Nguyệt tỷ lệ dáng người cực tốt, gầy nơi nên gầy gầy, béo nơi nên béo, khi đi đường, đánh qua đánh lại đặc biệt quyến rũ.

Cô cho người ta cảm giác là bà chủ khách sạn lịch duyệt giang hồ phong phú, luôn cười mỉm, cũng không có uy nghiêm cùng nghiêm túc của đại lão cấp Chúa Tể.

Nhưng Trương Nguyên Thanh biết, cô gái này so với trưởng lão Ngũ Hành minh còn nguy hiểm hơn nhiều.

Đại bộ phận trưởng lão vẫn là về thiên chính phái, cô thì khác, cô là thuộc tính hỗn loạn trung lập.

Xuyên qua phố xá sầm uất, hắn theo Liên Tam Nguyệt tới một giác đấu tràng, trên lôi đài hình vuông không có một bóng người, cũng không có quần chúng.

“Hai ngày nghỉ cuối mỗi tuần là thời gian giác đấu tràng kinh doanh, có rảnh có thể đến xem sinh tử chiến, nếu thiếu tiền, cũng có thể đi lên đánh mấy trận.” Liên Tam Nguyệt thuận miệng nói.

“Rất kiếm tiền?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Thắng một trận thưởng 2 triệu, đạo cụ của người chết thuộc về cậu. Quy củ chính là, chỉ có thể có một người còn sống đi xuống.” Liên Tam Nguyệt phun ra vòng khói, cười nói

“Nguyên Thủy Thiên Tôn tới nơi này đánh lôi đài, người đặt cược khẳng định rất nhiều. “

Khi nói chuyện với nhau, bọn họ xuyên qua giác đấu tràng, dừng lại ở trước một cánh cửa gỗ. Liên Tam Nguyệt vặn tay nắm cửa, “rắc” một tiếng, theo cửa mở ra, một đợt tiếng khóc xé tim xé phổi truyền đến:

“Trả lại cho tôi, mang đạo cụ của tôi trả lại cho tôi, cô tên đáng băm vằm này.”

Chương 1240: Chó bài bạc không được chết tử tế (3)

Chuyện gì vậy, mình có phải đã vào hang sói hay không? Trước khi tới xem tướng mạo, chuyến này rõ ràng đại cát đại lợi mà. Trương Nguyên Thanh thò đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy hai tráng hán dìu một người đàn ông đeo mặt nạ đi ra.

Gã đeo mặt nạ kêu khóc khàn cả giọng, thì thào lặp lại: “Trả tôi đạo cụ, trả tôi đạo cụ.”

Liên Tam Nguyệt lười biếng dựa vào cạnh cửa, một tay ôm ngực, một tay kẹp xì gà, cười mỉm nói:

“Dám đánh cuộc dám chịu thua, có cái gì phải khóc, không giống đàn ông. Quy củ cũ, phong lô sao, một ngày 1 triệu.”

Gã đeo mặt nạ kêu khóc: “Lão tử đã táng gia bại sản, phong lô con mẹ cô.”

Liên Tam Nguyệt cười phất phất tay, bảo tráng hán kéo gã đeo mặt nạ ra ngoài.

Đợi tiếng la khóc càng lúc càng xa, cô tựa cười mà không cười nhìn Trương Nguyên Thanh, nói: “Vào đi!”

Tiến vào phòng, trong phòng rộng rãi không có bất cứ đồ gia dụng nào, ở giữa dựng một cái lò đồng xanh ba chân cao ba mét, bụng lò hình trứng khắc lửa, giống như lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân.

Bên cạnh lò dựng một cây chùy sắt cao nửa mét.

Trương Nguyên Thanh hướng về Liên Tam Nguyệt ném tới ánh mắt dò hỏi, người sau khẽ cười nói:

“Nó là trấn điếm chi bảo của chị.”

Bĩu bĩu môi, ra hiệu Trương Nguyên Thanh xem xét thuộc tính vật phẩm.

Trương Nguyên Thanh đi lên trước, đứng ở cạnh lò đồng xanh, bàn tay đặt ở bụng lò, vài giây sau, tin tức vật phẩm hiện lên:

“Tên: Lò Bách Luyện”

“Loại hình: Nồi hơi”

“Công năng: Luyện khí”

“Giới thiệu: Lò luyện thượng cổ truyền lưu đến nay, từng bởi một lần tai nạn chìm vào đáy biển, cuối cùng bị tìm được. Nó là cái lò các đại năng viễn cổ luyện khí chuyên dụng, vô số thần binh lợi khí nghe nhiều nên thuộc đều sản xuất từ Lò Bách Luyện. Nó có thể phân giải mọi thứ có thể nhét vào

trong lò, bao gồm quy tắc. Cũng có thể sản xuất tất cả vật phẩm có thể sản xuất, bao gồm quy tắc. “

“Ghi chú 1: Lúc sử dụng nó, cần hiến tế đạo cụ hoặc tài liệu.”

“Ghi chú 2: 4%”

“Đạo cụ loại quy tắc?” Trương Nguyên Thanh “A” một tiếng, có thể đối phó quy tắc, chỉ có quy tắc.

“Hơn nữa là cực phẩm trong đạo cụ loại quy tắc.” Liên Tam Nguyệt sửa đúng một câu, hai tay ôm ngực, cười nói:

“Nó có thể luyện ra đạo cụ cậu muốn, sử dụng bếp lò miễn phí, nhưng đá lửa kích hoạt bếp lò, cậu cần mua từ chị, một khối 500 ngàn.”

“Mặt khác, đạo cụ hoặc tài liệu hiến tế cần cậu tự mình bỏ ra, cũng có thể trả tiền mua từ chỗ chị.”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, hỏi:

“Nhất định có thể thành công?”

Đạo cụ hiến tế ra quá nửa sẽ mất, nếu không thể thành công, đó chính là lỗ hết vốn.

“Nhìn thấy ghi chú 2 chưa, nó cần tích tụ năng lượng, đạo cụ hiến tế càng nhiều, năng lượng tích tụ liền càng nhiều, nhưng đạt tới 100%, thì nhất định có thể luyện ra một món đạo cụ vừa lòng đẹp ý.” Liên Tam Nguyệt nói:

Đạo cụ hiến tế phẩm chất càng cao, số điểm năng lượng tích tụ càng cao, nhưng có đôi khi, một món đạo cụ bình thường, có thể khiến nó tích tụ 50% năng lượng, có đôi khi một món đạo cụ, lại chỉ có thể tích tụ 1%.”

“Chị từng thấy một người may mắn, hai món đạo cụ bình thường cảnh giới Siêu Phàm, luyện ra một món đạo cụ cực phẩm cảnh giới Siêu Phàm, cho nên rất nhiều người thích tới nơi này đánh cược một ván, tựa như tên vừa rồi kia.”

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ linh cảnh thật không hổ là “trò chơi”, cường hóa đạo cụ tuy trễ nhưng đến.

Vừa rồi gã đeo mặt nạ kia, không phải là chó cường hóa sao.

“Phong lô lại là có ý tứ gì?” Hắn trầm ngâm hỏi.

“Năng lượng lò tích tụ sẽ duy trì bảy ngày, bảy ngày sau về 0, phong lô ý tứ chính là, ở dưới tình huống cậu táng gia bại sản còn chưa thành công, trong bảy ngày kế tiếp, chị sẽ không để bất luận kẻ nào sử dụng nó, miễn cho cậu làm áo cưới thay người khác.”

Liên Tam Nguyệt nói xong, cười nghiền ngẫm: “Nghĩ xong chưa, muốn đánh cược một ván hay không.”

Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

Mình có rất nhiều đạo cụ đều đã không dùng đến, so với để đó không dùng, hoặc bán đi, không bằng đánh cược một ván, có lẽ một hai món đạo cụ, mình có thể luyện ra một món đạo cụ cực phẩm đó. A, mình trước kia cường hóa tới bây giờ chưa vượt qua 10, đời này cũng không làm được chó cường hóa, nếu không bỏ đi?

Nhưng mình quả thật thiếu một món đạo cụ cực phẩm loại cận chiến, tấn công không đủ, cho dù có thể ẩn thân đánh lén, gặp phòng ngự cao cũng không phá được giáp nha. Hơn nữa mình có Vòng Cổ May Mắn.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh thiên nhân giao chiến, hồi lâu sau, bản năng cường hóa cẩu đã thắng, hắn gật gật đầu:

“Tôi muốn thử chút.”

Tiếp theo, hắn sờ sờ cây chùy sắt lớn bên lò, chưa đọc lấy được tin tức vật phẩm, tò mò hỏi: “Cái này lại là cái gì?”

Khóe miệng Liên Tam Nguyệt nhếch lên: “Đợi lát nữa cậu liền biết tác dụng của nó.”

Chương 1241: Chó bài bạc không được chết tử tế (4)

“Lò luyện mỗi lần chỉ có thể đặt một món đạo cụ hoặc tài liệu, mỗi lần khởi động cần một khối hỏa thạch, lúc luyện, cậu dán bàn tay lên lò, trong lòng đọc thầm ra phẩm loại đạo cụ muốn có, nếu không làm, vậy nó sẽ luyện ra một món đạo cụ ngẫu nhiên.”

Nói xong, cô mở lòng bàn tay, trong tay có thêm một cục đá màu đỏ sậm.

Trương Nguyên Thanh trước lấy ra "Vòng Cổ May Mắn" đeo lên, lúc này mới tiếp nhận cục đá, nhảy lên đỉnh lò, mở nắp lò, ném đá lửa vào. Nghĩ một chút, hắn lấy ra Lưỡi Dao Khát Máu, mang đạo cụ này làm bạn mình đã lâu, nhưng đã theo không kịp cấp bậc ném vào.

Sau đó đậy lắp lò lại, nhảy xuống, lòng bàn tay dán thân lò, trong lòng đọc thầm: "Tôi muốn một món đạo cụ cực phẩm giai đoạn Thánh Giả, loại hình là vũ khí cận chiến."

Rất nhanh, thân lò truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, lỗ khí trên nắp lò toát ra những làn khói tím, trong lò luyện truyền đến tiếng vang hỗn loạn "keng keng keng", giống như có người ở bên trong rèn sắt.

Mười mấy giây sau, động tĩnh biến mất, khói tím biến mất, bếp lò khôi phục bình tĩnh.

Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua thuộc tính vật phẩm:

"Ghi chú 2: 5%"

Một món đạo cụ cảnh giới Siêu Phàm mới tích tụ 1% năng lượng? Trương Nguyên Thanh sắc mặt đen sì."Tiếp tục!"

Một lần này, hắn ném vào Mắt Kính Người Quan Sát, đợi tất cả gió êm sóng lặng, hắn vội vàng nhìn về phía thuộc tính vật phẩm:

"Ghi chú 2: 7%"

"Tiếp!" Trương Nguyên Thanh cũng không oán giận.

Thú Ngữ Giả.

"Ghi chú 2: 15%"

Kiếm Thuật Đại Sư.

"Ghi chú 2: 24%"

Hộp Thôi Miên.

"Ghi chú 2: 38%"

Hai đạo cụ cảnh giới Siêu Phàm, ba đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, đổi lấy 34% năng lượng.

Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, đạo cụ của hắn còn có Pháp Bào âm Dương, Giày Hậu Thổ, Da Người Hoàn Mỹ, Đại La Tinh Bàn, Quyền Trượng Sơn Thần, Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất, Giày Hoạt Sạn, Bao Tay Tật Phong Giả, cái mũ nhỏ màu đỏ.

Cùng với Nhẫn Dịch Dung cùng Vòng Cổ May Mắn đeo ở trên người.

Mỗi một món đạo cụ này đều có tác dụng đặc thù, không thể hiến tế.

Hắn trầm mặc một chút, đột nhiên vẻ mặt dữ tợn, cầm lên cây búa sắt lớn trong tay, hướng về cái lò đồng xanh đập mạnh một trận:

"Đệch đệch đệch thượng cổ pháp khí cái rắm chó gì, rõ ràng là chim cánh cụt đẻ ra. Mày con mẹ nó trả tao đạo cụ, trả tao đạo cụ!"

Liên Tam Nguyệt cũng không ngăn cản, ngược lại vui sướng khi người gặp họa nói: "Xem ra cậu đã biết cách dùng chính xác của cây búa rồi."

Sau khi điên cuồng đập mạnh một trận, Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, nhìn về phía bà chủ diễm lệ áo da quây ngực, nói: "Tôi muốn mua đạo cụ cùng tài liệu."

Kế tiếp, hắn tiêu phí 70 triệu, từ chỗ Liên Tam Nguyệt mua ba món đạo cụ cảnh giới Thánh Giả phẩm chất trung đẳng, cùng với cả đống tài liệu giàu linh tính.

Lại tiêu phí 5 triệu mua mười viên đá lửa.

Năng lượng lò luyện đạt tới 85%.

"Thật không sai, 85% rồi đó." Trương Nguyên Thanh cười nói.

Cười cười, hắn đột nhiên gương mặt vặn vẹo vung cây búa sắt, hướng cái lò đánh mạnh một trận: "Con mẹ mày, con mẹ mày lão tử hôm nay phải phế mày, Jesus cũng không bảo vệ được mày! !"

Dựa theo tốc độ tăng phúc này, hắn cho dù táng gia bại sản, cũng không có khả năng tiến đến 100%.

Nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Liên Tam Nguyệt đi đến bên lò, lòng bàn tay đè vào bụng lò, sau khi xem xong năng lượng dự trữ, nhíu nhíu mày.

“Không đúng nha, nhiều đạo cụ cùng tài liệu như vậy ném vào, cho dù ra một món cấp Chúa Tể cũng có khả năng, chị chưa từng thấy ai đen giống như cậu.” Cô thương hại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Rắm chó, lão tử còn đeo Vòng Cổ May Mắn, cho một khối đá lửa nữa, tôi muốn hiến tế món đồ chơi này.” Trương Nguyên Thanh đôi mắt đỏ lên giật vòng cổ xuống.

Vòng Cổ May Mắn… Liên Tam Nguyệt nhíu mày, cười nói: “Thì ra là như thế, chúc mừng chúc mừng.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: “Có ý tứ gì?”

Liên Tam Nguyệt tặc lưỡi một tiếng: “Có đôi khi, phí tổn cao cũng là một loại may mắn.”

Trương Nguyên Thanh vừa nghe, nhất thời bình tĩnh lại, suy tư vài giây, hiểu ý tứ của cô.

Chính bởi vì có Vòng Cổ May Mắn thêm vào, cho nên lò luyện tích tụ năng lượng mới cực kỳ thong thả, cái này không phải xui xẻo, mà là một loại may mắn.

Lò Bách Luyện đang thai nghén một món cực phẩm trong cực phẩm.

Liên Tam Nguyệt hít một hơi xì gà, phun ra khói trắng dày đặc, nói “Nếu cậu còn có tiền, có thể tiếp tục. Nếu không có tiền, chị đề nghị cậu phong lô.”

Trương Nguyên Thanh chuyển giận thành vui, nhanh chóng cân nhắc.

Tiền của hắn chỉ còn hơn 10 triệu, nhiều nhất mua một món đạo cụ cảnh giới Thánh Giả phẩm chất bình thường nữa, không có khả năng tích lũy năng lượng đến 100%, không bằng giữ tiền phong lô, đạo cụ tặng cho bọn Quan Nhã không tiện đòi về, quá mất mặt.

Chương 1242: Bước thứ nhất tìm kiếm (1)

Bảy ngày thời gian, cố gắng một chút, lợi dụng công năng tầm bảo của Tiểu Đậu Bỉ, thu thập đạo cụ công hội Thương Nhân hội trưởng phân tán bên ngoài, nếu không thành công, mình còn có thể xin giúp đỡ từ Phó Thanh Dương, Tiền công tử cái gì cũng không có, chỉ là tiền nhiều, cùng lắm thì cúi đầu quỳ bái.

Nghĩ đến đây, hắn đã có quyết định, trầm giọng nói: "Phong lô!"

"Một ngày 2 triệu, bảy ngày, 14 triệu." Liên Tam Nguyệt nụ cười quyến rũ động lòng người nói không nên lời: "Ông chủ, lần sau lại đến nha."

Trả xong phí dụng phong lô, Trương Nguyên Thanh lại hướng Liên Tam Nguyệt mua một tấm thẻ bài, không đắt, 100 ngàn.

Hắn tâm tình phức tạp rời khỏi Vạn Bảo ốc, phun ra một ngụm âm khí, rơi xuống đất hóa thành đứa trẻ con mũm mĩm đáng yêu, tóc máu thưa thớt.

Tuổi cùng lịch duyệt của Tiểu Đậu Bỉ không đủ để nó lĩnh hội ý tứ 007, nhưng lão phụ thân lộ ra quan tâm yêu thương cùng khẽ vuốt ve, giống như nước mùa xuân tưới tắm tâm linh còn nhỏ của nó.

"A ba a ba."

Khuôn mặt nhỏ mũm mĩm đáng yêu của trẻ con, nở rộ ra nụ cười thuần khiết ngây thơ đáng yêu, vô cùng thân thiết cọ cọ cằm lão phụ thân.

Trong lòng lão phụ thân Trương Nguyên Thanh nghĩ là:

"Địa điểm các Bán Thần chiến đấu xảy ra ở Tùng Hải, coi đây là trung tâm, địa điểm đạo cụ phân tán là Tùng Hải, tỉnh Giang Nam cùng tỉnh Tán Trang xa nữa thì không cần thiết, phạm vi quá lớn, mà mình chỉ có sáu ngày thời gian, một ngày còn lại chạy tới Hoa Đô."

"Trước quay về Tùng Hải, vừa thông qua big data của quan phương thu thập, vừa lợi dụng công năng tầm bảo của Tiểu

Đậu Bỉ, trong sáu ngày có thể thu mấy món tính mấy món.”

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn cửa tiệm Vạn Bảo ốc một cái, sải bước rời khỏi.

Sốt ruột trở về, hắn uyển chuyển từ chối anh Gà Đỏ mời tiệc tối, gọi điện thoại bảo Nữ Vương mua vé máy bay quay về Tùng Hải nhanh nhất, mang theo Tiểu Đậu Bỉ đến thẳng sân bay.

Trong xe taxi trên đường hắn gọi điện thoại cho Nữ Vương: “Nữ Vương, trong vài ngày kế tiếp có cái nhiệm vụ cần sắp xếp cho chị.”

Nữ Vương khẽ cười một tiếng, sau đó đè cổ họng, giọng điệu ám muội: “Nhiệm vụ gì? ? Là muốn chị ở trong lúc Quan Nhã vào phó bản bổ khuyết chỗ trống của cô ấy sao? ?”

Nữ Vương tư tưởng của cô có chút nguy hiểm nha! Mỗi ngày nhớ thương bạn trai của khuê mật. Hừ, đừng mơ tôi lấp chỗ trống ở trên người cô… Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Có chính sự, đừng đùa như vậy với tôi.”

Bởi vì không xác định Quan Nhã hoặc bé trà xanh có bên cạnh hay không, cho nên hắn trả lời rất chính phái rất đứng đắn. Cần biết năng lực trà xanh của Nữ Vương thật ra không kém bé trà xanh bao nhiêu.

Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt nói: “Một tuần kế tiếp chị cùng Tạ Linh Hi thay tôi thu thập tình báo toàn bộ vụ án nghi ngờ có liên quan với đạo cụ, cô ngay lập tức gửi cho tôi. Trong khoảng thời gian này tôi sẽ không về biệt thự vịnh Phó gia.”

Nữ Vương “A” một cái: “Phó trưởng lão sắp xếp chỉ tiêu cho cậu? ?”

Tuy phân bộ Tùng Hải đã tiến hành tổng động viên tương lai trong một đoạn thời gian rất dài, tiểu đội quan phương các đại khu đều phải lấy thu thập đạo cụ giải quyết sự tình làm nhiệm vụ chủ yếu. Nhưng bọn họ đội tuần tra này luôn ở trong biệt thự chờ đợi nhiệm vụ không chủ động xuất kích, bây giờ Nguyên Thủy bảo cô cùng Tạ Linh Hi ngựa không dừng vó sưu tập tình báo, tập hợp tin tức. Sao đột nhiên nghiêm túc làm việc rồi? ?

“Cái đó không quan hệ với Phó Thanh Dương.” Trương Nguyên Thanh nhìn ngoài cửa kính xe.

“Vậy làm sao thế?”

“Bởi vì nghèo!” Trương Nguyên Thanh thở dài cúp điện thoại.

Tiếp theo hắn click avatar Phó Thanh Dương gửi đi tin nhắn: “Lão đại, tôi muốn một phần tổng hợp số lượng đạo cụ mất tích, danh sách đạo cụ đã tìm về cùng với tin tức những vụ án sự kiện xảy ra bởi vì đạo cụ.”

Hắn phải biết được tổng cộng có bao nhiêu món đạo cụ phân tán bên ngoài, lại có bao nhiêu món đạo cụ đã tìm về.

Vài phút sau Phó Thanh Dương trả lời một đường link cho hắn.

Trương Nguyên Thanh click đường link đăng nhập tài khoản “Nguyên Thủy Thiên Tôn”, kết quả quyền hạn không đủ không thể xem. Lúc này mới nhớ tới quyền hạn của mình là nhân viên bình thường cấp thấp nhất, đành phải đăng nhập tài khoản “Quan Nhã”.

Hai người đã trao đổi tài khoản mật mã quan phương, mật mã mở khóa điện thoại di động.

Trương Nguyên Thanh bây giờ xóa tin tức xóa rất chịu khó, nhất là lịch sử nói chuyện phiếm bé trà xanh, Tiểu Viên, Nữ Vương, Chỉ Sát cung chủ, Annie vân vân các bạn bè nữ giới.

Đăng nhập tài khoản Quan Nhã, click đường link, hai cái bảng bắn ra.

Tổng hợp đạo cụ thất lạc.

Tổng hợp đạo cụ đã thu về.

Hắn click mở ra bảng thứ nhất, đảo sơ qua tổng số đạo cụ lần này mất đi là 95 món, bên trên ghi lại tên, nghề nghiệp công năng đạo cụ.

Nhưng mười lăm đạo cụ đầu chỉ có tên cùng nghề nghiệp, công năng là bỏ trống.

Chương 1243: Bước thứ nhất tìm kiếm (2)

Trương Nguyên Thanh chú ý tới cái mũ nhỏ màu đỏ hắn mới thu phục, xếp hạng thứ mười ba.

Đạo cụ cực phẩm cảnh giới Thánh Giả mới xếp mười ba, mười hai hạng đầu đều là cấp Chúa Tể? ? Nếu có thể đạt được một món, chẳng phải là nháy mắt đi lên đỉnh phong cuộc đời? Hắn chậc chậc hai tiếng, sau đó nhìn về phía ba hạng đầu.

Top 3 là để trống, chỉ có số không có danh xưng, nghề nghiệp cùng công năng. "Hoặc là đạo cụ cực phẩm hoặc là đạo cụ loại quy tắc trong cấp Chúa Tể. Vị hội trưởng kia không muốn mang thuộc tính ba món đạo cụ này tiết lộ cho quan phương."

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh thầm chứa lửa nóng. Phó Thanh Dương nói không sai một chút nào, đây đã là một hồi tai nạn, cũng là một lần kỳ ngộ. Nếu có thể đạt được đạo cụ trong top 15 trong bảng, đủ để một kẻ yếu trở thành cao thủ đứng đầu.

Mà tám mươi món đạo cụ dưới hạng 15, số lượng đạo cụ phẩm chất Thánh Giả chiếm một phần ba, ước chừng có 27 món, dù là Thánh Giả cũng thèm nhỏ dãi.

Tiếp theo hắn click mở "Tổng hợp đạo cụ đã thu về". Bảng này cùng một cái trước giống nhau, liệt kê ra 95 món đạo cụ phân tán, nhưng bộ phận số hiệu bị đánh dấu thành "màu đỏ" cùng đánh lên dấu ấn "đã thu về". Mười lăm số hiệu đầu ước chừng có 11 cái đánh dấu đỏ, không đánh dấu đỏ là số hiệu 1, 2, 3, 9. Trong tám mươi số hiệu tiếp theo, đạo cụ phẩm chất Thánh Giả bị thu hồi một nửa, đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm thu hồi một phần ba.

Mà trong vài ngày ngắn ngủn Tùng Hải, Tán Trang, Giang Nam các nơi sự kiện bởi vì đạo cụ tạo thành đã tích lũy hơn hai mươi, thương vong tới năm sáu trăm người.

Nghĩ hắn phân bộ Tùng Hải, phân bộ Hàng thành cùng Tán Trang các phân bộ lớn áp lực rất lớn.

"Đạo cụ phẩm chất Thánh Giả thất lạc bên ngoài 13 món, phẩm chất Siêu Phàm 36 món, lại thêm bốn món 1, 2, 3, 9

tổng cộng là 53 món.” Trương Nguyên Thanh trong xe taxi dựa lưng ghế dựa, yên lặng suy tư: “Vị hội trưởng kia là nghề nghiệp Hư Không, có được năng lực tầm bảo, trong mười lăm đạo cụ đứng đầu, trừ cái mũ nhỏ màu đỏ, thứ khác hắn là đều bị vị hội trưởng này thu về rồi.”

“Hắn kế tiếp trọng điểm khẳng định là bốn món đạo cụ cực phẩm thậm chí loại quy tắc kia, không có thời gian đi quản đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm cùng Thánh Giả. Đây là cơ hội của mình.”

“Trải qua vòng thứ nhất nguy cơ bùng nổ, các đạo cụ phô trương, không an phận hoặc là có người cầm kia đều đã bị xử lý hết, thứ còn lại khẳng định sẽ càng ngày càng cẩu.”

Nghĩ đến đây, hắn lại gửi tin nhắn cho Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt ở thành phố Kim Sơn, bảo bọn họ để ý tình huống trị an gần đây của thành phố Kim Sơn, nếu phát hiện có hiện tượng đạo cụ làm loạn cần phải thông báo hắn.

“Sự kiện Bán Thần hỗn chiến, lượng lớn đạo cụ phân tán các nơi đó? ?” Tiểu Viên trả lời tin nhắn.

“Ừm, những đạo cụ tán loạn khắp nơi đó đã tạo thành vài sự kiện ác liệt, tạo thành thương tổn vượt qua trăm người. Tôi muốn mau chóng bình ổn chuyện này.” Trương Nguyên Thanh đang ở trên cao điểm đạo đức trả lời tin nhắn, thật sự không có mặt mũi nói cho Tiểu Viên chân tướng.

“Được! Tôi sẽ lưu ý thay cậu.” Tiểu Viên trả lời.

Trương Nguyên Thanh trả lời một cái icon “yêu em”.

Về phần Khấu Bắc Nguyệt, hắn trả lời là: “Tôi mấy ngày nay bận làm việc, có thời gian rồi nói sau!” Trong lời lẽ giống như mình là một người trưởng thành vì cuộc sống bôn ba gánh vác trọng trách.

Tám giờ tối, sân bay Trường Kiều.

Sau khi máy bay hạ xuống đất, Trương Nguyên Thanh vừa tắt hình thức máy bay, liền thu được tin nhắn Nữ Vương gửi đến, bên trong có nhiều vụ án đạo cụ dẫn phát hoặc nghi ngờ.

Án phóng hỏa, án cướp bóc, án ăn cắp, án giết người vân vân tổng hơn hai mươi vụ.

Những vụ án này bởi vì manh mối không rõ ràng, gián đoạn… các loại nguyên nhân tạm thời thành án chưa giải quyết.

Nhưng có ba sự kiên khiến Trương Nguyên Thanh rất có hứng thú

Một: Rừng rậm tình yêu đại học Tùng Phủ.

Ghi chú: Truyền thuyết chỉ cần dẫn theo người mình thích tiến vào rừng rậm, liền có thể cùng người đó lên đỉnh.

Hai: Cát ở miếu thành hoàng.

Ghi chú: Sáng sớm, trong miếu thành hoàng luôn không hiểu sao xuất hiện đống cát.

Ba: tiểu khu Giang Bắc nửa đêm có tiếng đập cửa.

Ghi chú: Không biệt rõ là trò đùa dai hay oán linh. Rất nhiều hộ gia đình hướng ban quản lý bất động sản phản hồi, ban quản lý kiển tra camera, chưa phát hiện khác thường.

“Nghiêm khắc mà nói, ba sự kiện trên đây đều không phải là án kiện, mà là truyền thuyết đô thị toát ra gần đây, chỉ truyền lưu ở khu vực riêng, ảnh hưởng rất nhỏ, không bị bên ngoài biết. Thậm chí không có ai tin tưởng.”

Theo Nữ Vương nói những truyền thuyết đô thị này là Lý Thuần Phong gần đây sử dụng Big data thu thập chỉ giới hạn ở nội thành Tùng Hải. Tùng Hải quái đàm kiểu này có rất nhiều, hầu như mỗi ngày đều có cái mới bịa ra, nhưng Lý Thuần Phong sàng chọn ra khẳng định có đạo lý của hắn.

Chương 1244: Quái đàm vườn trường (1)

Trương Nguyên Thanh là tin tưởng tố chất nghề nghiệp của một vị Học Sĩ.

“Đại học Tùng Phủ ngay tại phụ cận, đi xem trước.” Hắn tắt điện thoại di động, đã có mục tiêu.

Đẩy về phía trước hai trăm năm, còn chưa có thành phố Tùng Hải, chỉ có Tùng phủ, mà thành phố Tùng Hải phồn hoa như gấm hiện nay, ở trước kia chỉ là một làng chài nhỏ.

Hai trăm năm thời gian thấm thoát, Tùng Phủ thành một khu của thành phố Tùng Hải, ở ngoại thành.

Đại học Tùng Phủ.

Tám rưỡi, đêm mùa hè cực kỳ oi bức, hormone trong cơ thể các sinh viên trẻ tuổi không có lúc nào là không xao động.

Lầu ba ký túc xá nữ sinh, Chúc Hàm Cảnh hoa khôi của khoa tài chính và kinh tế ngồi ở dưới giường, đang thoa lên trên mặt sản phẩm bảo vệ da.

Hai nữ sinh khác, một người đang lướt diễn đàn, một người đang nói chuyện phiếm.

Nữ sinh lướt diễn đàn đột nhiên nói:

“Gần đây trên diễn đàn đột nhiên có thêm rất nhiều bài đăng, nói rừng cây nhỏ cạnh sân thể dục có ma lực thần kỳ, chỉ cần dẫn theo người mình thích đi rừng cây nhỏ, thì có thể khiến đối phương yêu mình, sau đó ở dưới rừng cây chứng kiến hoàn thành một bước cuối cùng của tình yêu, thực thái quá, mình không tin đâu.”

Một nữ sinh khác tiếp tục gõ bàn phím ‘lách cách’, vừa nói chuyện phiếm trên mạng vừa đối thoại hiện thực:

“Rất rõ ràng, khẳng định là các nam sinh kia bịa ra gạt người. Mình nhớ rõ thời điểm năm thứ nhất, còn nói tòa ký túc xá nữ sinh này của chúng ta có ma, giờ cũng một năm rồi, cũng chưa xảy ra chuyện gì cả.”

Chúc Hàm Cảnh cũng xen vào, cười nói:

“Cho dù là thật mình cũng không đi, trong rừng cây đó tất cả đều là muỗi, ở lại vài phút cũng chịu không nổi, nếu cởi quần áo làm chuyện đó, chẳng phải là cả người đều là nốt.”

Nói xong, cô ghé đến trước gương vỗ vỗ khuôn mặt, cực kỳ hài lòng đối với trạng thái làn da của mình. Cô trong gương, làn da trắng nõn, mắt to, môi đỏ, mặt trái xoan, cho dù là mặt mộc, cũng có thể lực áp mấy con bé trang điểm đậm kia.

Cho nên đàn ông theo đuổi cô rất nhiều, không nói từ Tùng Phủ sắp xếp đến trung tâm thành phố Tùng Hải, từ ký túc xá nữ sinh xếp đến cổng trường là không thành vấn đề.

Nữ bạn học lướt diễn đàn cười nói:

“Cảnh Cảnh, cậu quá để ý làn da của mình rồi, ban ngày nói phơi nắng buổi tối ngại muỗi nhiều, buổi sáng còn nói ngủ không ngon làn da sẽ kém đi, hơn nửa tháng không vận động, cậu cũng sắp có mỡ bụng rồi.”

“Nói bừa! Ngày mai không ăn cơm, tuyệt thực ba ngày.” Chúc Hàm Cảnh giận lườm bạn cùng phòng một cái, nhìn thoáng qua chỗ ngồi trống bên người, hỏi:

“Tiểu Lam đâu? Cậu ấy hai ngày qua luôn không ở ký túc xá, gần tắt đèn mới trở về.”

Nữ bạn học gõ bàn phím lách cách, bỗng nhiên dừng lại ngón tay gõ bàn phím, mặt gian nói:

“Mình sáng nay thấy cậu ấy lúc trở về khập khiễng, trên người còn nhếch nhác, cậu nói con bé thối kia có phải cùng bạn trai chui rừng cây hay không?”

“Tiểu Lam chưa có bạn trai.” Chúc Hàm Cảnh lắc đầu nói: “Cậu thấy lúc nào.”

Nữ sinh gõ bàn phím nghiêng đầu suy nghĩ, nói:

“Hình như trời sắp sáng, rạng sáng bốn năm giờ? Cả một đêm không về đó.”

“Vậy không đúng, mình ngày hôm qua lúc ngủ Tiểu Lam còn ở ký túc xá.” Chúc Hàm Cảnh vẻ mặt nghi ngờ.

Vị nữ sinh lướt diễn đàn kia nói: “Cậu ấy hình như là đi lúc khoảng mười rưỡi, lúc ấy cậu đã ngủ.”

Chúc Hàm Cảnh vì bảo dưỡng làn da, cô nghỉ ngơi rất có quy luật, mười giờ tối nhất định ngủ, sáu giờ sáng rời giường, trong khoảng thời gian đó gần như sẽ không tỉnh lại. Tuy hai người bạn cùng phòng đều nói như vậy, nhưng Chúc hoa khôi khoa vẫn không tin.

Bởi vì Tiểu Lam là nữ sinh đặc biệt nhu thuận, không qua đêm ở bên ngoài.

Lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, một nữ sinh mặt tròn ngũ quan thanh tú, khí chất đoan trang văn tĩnh tiến vào, chính là Tiểu Lam vừa rồi mọi người bàn luận.

Chúc Hàm Cảnh quan hệ rất tốt với cô nhíu mày hỏi:

“Tiểu Lam, Tuệ Tuệ nói cậu tối hôm qua không về ký túc xá ngủ, lúc trời gần sáng mới khập khiễng trở về?”

Nữ sinh tên Tuệ Tuệ lập tức nói:

“Có phải cùng nam sinh chui rừng cây nhỏ rồi hay không?”

Tiểu Lam mặt tròn thanh tú cười mắng một tiếng: “Cậu mới cùng nam sinh chui rừng cây nhỏ ấy, trong rừng đầy muỗi ai đi? Nếu nam sinh ngay cả tiền thuê phòng cũng không có, ai lại sẽ yêu hắn. Lão nương lúc năm thứ nhất từng chịu thiệt, bạn trai không có năng lực kinh tế một chút giá trị cũng không có.”

Cô lúc năm thứ nhất có một người bạn trai, về sau bởi vì vấn đề cảm tình chia tay.

Chúc Hàm Cảnh liên tục gật đầu, lông mày giãn ra:

“Đúng thế, niên đại nào rồi còn chui rừng cây nhỏ…”

Tiếng của cô bỗng nhiên kẹt lại, bởi vì cô nhìn thấy trên cái cổ trên cổ tay trắng như tuyết của Tiểu Lam tất cả đều là điểm đỏ dày đặc, đó là muỗi đốt sinh ra.

Chương 1245: Quái đàm vườn trường (2)

Trong ký túc xá nữ sinh có phun thuốc diệt muỗi, hơn nữa mọi người đều có màn, mặc dù ngẫu nhiên có muỗi xông qua tầng tầng cửa tử đốt bạn mấy cái, cũng không nên tạo thành dấu vết khoa trương như vậy.

Hơn nữa nơi không lộ ra dưới quần áo chỉ sợ điểm đỏ càng nhiều hơn.

Thế này không những đã đi rừng cây nhỏ, càng giống trần truồng ở rừng cây nhỏ ngủ một đêm.

Chúc Hàm Cảnh nhỏ giọng thử nói:

“Tiểu Lam cậu tối hôm qua có phải không trở về hay không?”

“Ngay cả cậu cũng không tin mình?” Tiểu Lam tức giận gõ cái đầu quả dưa của Chúc Hàm Cảnh một cái, sau đó ngáp nói:

“Mệt quá, cả ngày đều không có tinh thần. Mình ngủ trước.”

Nói xong trèo lên giường, thả màn.

Chúc Hàm Cảnh nhíu mày, muốn nói lại thôi, nhịn không bao lâu tắt đèn lên giường ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, cô bị một đợt động tĩnh rất khẽ đánh thức, mở mắt nhìn, chỉ thấy Tiểu Lam ngủ ở giường cách vách đã tỉnh.

“Tiểu Lam?”

Chúc Hàm Cảnh mở mắt ra nhìn lại, khoảnh khắc ánh mắt đối diện, cô nhìn thấy bạn cùng phòng ánh mắt trống rỗng vô thần, không có thần thái.

Đối với cô gọi, Tiểu Lam tựa như chưa nghe thấy, không nói một tiếng nào đứng dậy xuống giường. Cô thậm chí chưa đi giày, xỏ dép lê liền đi ra ngoài.

Trong lòng Chúc Hàm Cảnh trầm xuống, lại có chút sợ hãi, bất chấp thay áo thun, mặc áo ngủ xuống giường, lay tỉnh Tuệ Tuệ giường đối diện.

“Tỉnh đi tỉnh đi, Tiểu Lam thật sự đi ra ngoài rồi.”

“Mặc kệ cậu ấy, đi ra ngoài thì đi ra ngoài, ngày hôm qua không phải cũng đi ra ngoài sao?” Tuệ Tuệ lầu bầu vài câu, tiếp tục ngủ say.

“Mình… mình cảm giác cậu ấy có chút không thích hợp.” Chúc Hàm Cảnh nói.

Lần này Tuệ Tuệ không đáp lại, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Trong bóng đêm, Chúc Hàm Cảnh trải qua do dự, vẫn lựa chọn đuổi theo Tiểu Lam.

Nơi này là trường học, không có gì phải sợ, nếu cậu ấy thật sự có bạn trai, vậy đi ra ngoài liền đi ra ngoài, đều là người trưởng thành, mình cũng không tiện can thiệp cái gì.

Nhưng trạng thái của Tiểu Lam rõ ràng không đúng, tựa như mộng du, có thể hay không, Tiểu Lam tối hôm qua mộng du vào rừng cây, ở nơi đó ngủ một đêm?

Vậy làm bạn tốt khuê mật tốt, cô nên đưa người ta về.

Trong lòng Chúc Hàm Cảnh còn có một băn khoăn, đó chính là quái đàm.

Chỉ là quái đàm đề cập tình yêu, mà cô từ trên người Tiểu Lam cảm nhận được là thần quái.

Đi ra khỏi ký túc xá, cô ở cửa tòa ký túc xá nhìn quanh một phen, thấy dưới đèn đường nơi xa, bóng dáng Tiểu Lam càng lúc càng xa.

Giờ này đã tắt đèn, tòa giảng đường, ký túc xá một mảng tối đen, trong trường học đảm đương chiếu sáng chỉ có đèn đường. Cũng may đèn đường số lượng không ít, ánh đèn vàng xua tan bóng tối, mang đến cho cô an ủi tâm lý thật lớn.

Rất nhanh, cô theo đuôi Tiểu Lam xuyên qua từng dãy kiến trúc, càng đi càng lệch, xuyên qua sân thể dục đi tới một mảng rừng cây nhỏ.

Nói là rừng cây, thật ra là một mảng công viên nhỏ cho giáo viên sinh viên sau khi ăn xong sử dụng nhàn nhã tản bộ hun đúc tình cảm, nhưng bởi vì vị trí hẻo lánh, giáo viên sinh viên cũng không thích hun đúc tình cảm, càng thích rúc ở ký túc xá chơi game hơn, cho nên công viên nhỏ hiếm thấy vết chân, ở trạng thái bán hoang phế.

Chỉ thấy nơi đây cây cối xanh um, bụi hoa sinh trưởng dã man, thế mà lại lộ ra một bầu không khí rừng rậm. Phải biết rằng tuy là khu vực yên tĩnh lơ là quản lý, nhưng nhân viên trường học ngẫu nhiên vẫn sẽ cắt xén cỏ cây.

Rất khó tưởng tượng thực vật có thể tươi tốt đến trình độ này.

Nhìn Tiểu Lam dọc theo đường mòn trải đá cuội tiến vào công viên, cô trong lúc nhất thời có chút do dự.

Quái đàm trong trường học hiện lên ở trong đầu, ừm, trừ quái đàm gần nhất xuất hiện, không có cái khác liên quan tới công viên này, con bé này chẳng lẽ thật sự có bạn trai? Hơn nữa cam tâm tình nguyện cùng bạn trai chui vào rừng cây nhỏ?

Nhìn một cái, nếu thật là như vậy nhìn một cái rồi đi luôn… Chúc Hàm Cảnh nghiến răng, chạy bước nhỏ tiến vào cánh rừng.

Trong rừng, cách mỗi mấy mét liền có một ngọn đèn đường công suất không lớn, miễn cưỡng có thể chiếu sáng.

Cô vừa đi vừa tìm kiếm bóng dáng Tiểu Lam. Vài phút sau, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến một đợt thanh âm ồn ào.

Cô gái rên rỉ, đàn ông thở dốc cùng với tiếng bốp bốp thanh thúy.

Cô theo thanh âm rẽ qua một chỗ ngoặt, cảnh vật trước mắt khiến cô trợn mắt cứng lưỡi, ngẩn ra ở tại chỗ.

Phía trước là một chỗ đất trống hình tròn, hai hàng ghế dài, một cái bàn tròn ở giữa.

Trên bàn tròn có hai đôi nam nữ, ghế dài sáu đôi nam nữ, trên mặt đất cũng có mười mấy nam nữ sinh trẻ tuổi, bọn họ đang vong tình mà kịch liệt hưởng thụ thân thể của nhau, hoặc quần áo không chỉnh tề hoặc cởi toàn bộ quần áo.

Chương 1246: Quái đàm vườn trường (3)

Chúc Hàm Cảnh thấy bạn cùng phòng Tiểu Lam, cô nằm ngửa ở trên bàn tròn ôm ngực mình, gác hai chân lên bả vai một nam sinh, mắt lim dim đắm chìm ở trong bể dục.

Cách mọi người mấy mét, mọc một cái cây nhỏ khác với số đông, cao bằng đầu người, toàn thân xanh biếc, không giống cây, trái lại như là thúy ngọc tạo hình thành.

Nhưng lúc gió nhẹ thổi qua, cành lá chớp lên, lại không phải tượng có thể so sánh.

Những người này trở nên rất kỳ quái, đối với cô đến coi như không biết, ánh mắt nóng bỏng tăng tịu với nhau, trong mắt trừ sinh sản, không có gì khác nữa.

Đêm hôm khuya khoắt, trong công viên tối tăm, một đám người không kiêng nể gì làm chuyện đồi phong bại tục.

Tam quan của Chúc Hàm Cảnh chịu chấn động mãnh liệt.

Lúc này một nam sinh phát hiện cô, từ trong cơ thể bạn gái rút ra, trần truồng nghênh đón, nhếch miệng cười nói:

“Đây không phải hoa khôi khoa chúng ta sao?” Trong nháy mắt, mọi người đều nhìn lại, trong mắt các nam nhân tràn ngập nóng rực và khát vọng.

Chúc Hàm Cảnh theo bản năng ôm ngực, hoảng sợ liên tục lui về phía sau.

“Cậu, cậu đừng tới đây.” Cô tức giận nhìn tên nam sinh kia.

Nam sinh vẻ mặt phấn khởi, cười hề hề nói: “Công viên này có ma lực, chỉ cần từng tới một lần, cậu sẽ yêu nơi này thật nhiều. Bọn tôi mỗi ngày đều đến, cậu xem, bọn họ hưởng thụ bao nhiêu.”

Một nam sinh khác cao giọng nói:

“Chúc hoa khôi khoa chúng ta đến rồi, hoan nghênh Chúc hoa khôi khoa gia nhập.”

Nam sinh nữ sinh tằng tịu với nhau ùn ùn nhìn tới, nam phát ra tiếng cười quái dị, như thị uy ưỡn vòng hông, nữ thì cố ý phát ra tiếng rên rỉ cao vút cùng nháy mắt với cô.

Trong đó bao gồm bạn cùng phòng Tiểu Lam tính cách bảo thủ.

Cô trở nên rất kỳ quái, biến hóa Chúc Hàm Cảnh cũng không nhận ra.

Bọn họ đều rất kỳ quái. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ánh mắt bọn họ thiếu lý trí cùng linh tính, giống như chỉ là đang tuần hoàn bản năng nào đó hành động.

Mặc kệ nam sinh nữ sinh, mỗi người đều đang phóng túng dục vọng của mình, hưởng thụ tình dục, thế tục, đạo đức, pháp luật hết thảy đều bị vứt lại sau đầu, tuần hoàn theo bản năng.

Chúc Hàm Cảnh bi ai phát hiện, loại bản năng này cũng lây lan cho cô rồi, nhìn dáng người gầy gò kia đi tới trước mặt, cô thế mà lại dâng lên dục vọng triền miên mãnh liệt, miệng khô lưỡi khô, hít thở dồn dập. Lúc này đã không có ai hạn chế tự do của cô, nhưng cô cũng chạy không thoát nữa.

Bản năng sinh vật giữ cô lại nơi này, lý trí ở trong ham muốn dần dần thất lạc, trong lòng Chúc Hàm Cảnh tràn ngập tuyệt vọng, nhưng nhìn người đàn ông trần truồng đi tới lại tràn ngập khát vọng.

Cô cắn môi, nhắm mắt, nước mắt im ắng trượt xuống.

“Tách!”

Lúc này, Chúc Hàm Cảnh nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng búng ngón tay, cô quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một người trẻ tuổi tuấn lãng cao ráo.

Khuôn mặt hắn tràn ngập sức quyến rũ, dáng người thẳng tắp mê người, thật muốn rúc vào trong lòng hắn, khao khát cái ôm của hắn…

Nghĩ rồi nghĩ, ý thức cô hoảng hốt một phen, phát hiện mình chẳng biết lúc nào đã trở lại ký túc xá.

Tiểu Lam ngồi ở bên cạnh trang điểm, bọn Tuệ Tuệ hoặc nói chuyện phiếm hoặc xem phim, tràn ngập tường hòa.

“Phát ngốc cái gì thế?” Tiểu Lam cười hỏi.

“Không, không có việc gì.” Chúc Hàm Cảnh lắc đầu, thuần thục cầm lấy mỹ phẩm dưỡng da trên bàn, bắt đầu chăm sóc da của mình.

Cô mơ mơ hồ hồ nhớ mình đã gặp một chuyện rất đáng sợ, nhưng lại không nhớ ra, tựa như gặp ác mộng, nhưng sau khi tỉnh lại, lại không có ấn tượng, chỉ còn lại tim đập nhanh khó tả.

…

Công viên cỏ cây tươi tốt, Trương Nguyên Thanh đảo qua các sinh viên vẻ mặt ngây ngốc, đắm chìm trong ảo thuật, nói thầm trong lòng:

Lăn lộn nơi hoang dã, quả thực không hợp thói thường!

Sau khi xuống máy bay, hắn liền lập tức chạy tới, bởi vì chưa quen thuộc đại học Tùng Phủ, cố ý tìm người hỏi địa điểm truyền thuyết “rừng rậm tình yêu”.

Kết quả đại bộ phận sinh viên, giáo viên đều chưa từng nghe nói chuyện này, số ít sinh viên thích lướt mạng, mới từng nhìn thấy ở trên diễn đàn.

Sau khi hỏi rõ phương hướng, hắn thi triển Dạ Du, đeo lên Bao Tay Tật Phong Giả, đạp một cơn gió mát mà tới, vừa lúc ngăn cản một màn này.

Cho dù một màn trước mắt cực kỳ không hợp thói thường, nhưng so sánh với những người chết bất đắc kỳ tử kia, những người tuổi trẻ này là may mắn.

So sánh với những đạo cụ kia động một tí lấy mạng người, cây cây nhỏ kia lại là nhu hòa.

Trương Nguyên Thanh vòng qua các sinh viên trẻ tuổi, đi về phía cái cây nhỏ xanh biếc. Vừa đi ra ba bước, hắn liền cảm nhận được một ham muốn tình dục mãnh liệt, miệng đắng lưỡi khô, hận không thể đẩy ra nam sinh bên người, chiếm lấy nữ sinh dưới người hắn.

A, hiệu quả kích dục này so với Quyền Trượng Sơn Thần mạnh hơn quá nhiều, bằng vào đẳng cấp của mình vẫn chịu ảnh hưởng nghiêm trọng như vậy, đây cũng là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả… Trương Nguyên Thanh đưa tay, xoa ở trên mặt, mở ra Mặt Lam.

Chương 1247: Sáu ngày đã qua (1)

Một cái mặt nạ xanh đậm làm màu nền, khuôn mặt kiệt ngạo, thay thế khuôn mặt của Trương Nguyên Thanh.

Mượn sức chịu đựng tăng cường 50%, hắn thành công đi tới bên cạn cái cây nhỏ xanh biếc, đưa tay nắm chặt thân cây mảnh khảnh.

Hiển nhiên, đây là một đạo cụ không có ý thức của bản thân, thuộc loại đạo cụ ai nhặt được là thuộc về người đó, nhưng bởi vì công năng đặc thù của nó, khiến sinh viên tiến vào nơi đây chỉ để ý tiến hành chuyện người lớn, ngược lại không ai để ý nó.

Mình là từng chịu Quyền Trượng Sơn Thần rèn luyện, nó lại vẫn có thể khiến mình suýt nữa mất khống chế, cảm giác là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, chưa chủ động công kích mình, không có nghĩa là nó không có năng lực công kích. Đạo cụ không có ý thức của bản thân, cần phải có chủ nhân thao túng mới có thể phát huy uy lực thật sự. Trương Nguyên Thanh tập trung tinh thần đọc lấy tin tức vật phẩm.

“Tên: Cây Giống Phồn Thực”

“Loại hình: Cây cối”

“Công năng: Sinh sôi nảy nở, ngự thú”

“Giới thiệu: Mầm cây của cây thần nào đó, kế thừa bộ phận năng lực của cơ thể mẹ, sau khi thoát ly cơ thể mẹ, khát vọng trưởng thành sinh vật vĩ đại như cây mẹ, bởi vậy đối với sinh sôi nảy nở, sinh trưởng có chấp niệm mãnh liệt. Ngoài ra, nó có thể thao túng dã thú trong rừng rậm. Sinh sản sinh lợi là theo đuổi vĩnh hằng, sinh sôi nảy nở đi, vì chủng tộc kéo dài, vì sinh mệnh sinh ra, thỉnh vứt bỏ toàn bộ, tận tình sinh sôi nảy nở đi.”

“Ghi chú 1: Người từ chối sinh sôi nảy nở không có tư cách có được năng lực sinh dục”

“Ghi chú 2: Cách mỗi hai mươi tư giờ nó sẽ triệu hồi sinh vật phụ cận cử hành hiến tế sinh sôi nảy nở long trọng.”

Cây giống? Cây giống cao tiếp cận hai mét, vậy cơ thể mẹ cao bao nhiêu lớn bao nhiêu? Trương Nguyên Thanh xem xong giới thiệu thuộc tính, tặc lưỡi cảm khái.

Cây giống là đạo cụ nghề nghiệp Mộc Yêu, có được hai công năng lớn sinh sôi nảy nở cùng ngự thú. Ngự thú ý tứ mặt chữ rõ ràng sáng tỏ.

Mà công hiệu cụ thể của sinh sôi nảy nở là —— chỉ cần lấy ra đạo cụ này, sinh vật trong phạm vi nhất định đều sẽ lâm vào trạng thái khát vọng sinh sôi nảy nở.

Thoạt nhìn công hiệu rất đơn giản, thật ra là buff tiêu cực cực kỳ mạnh. Thử nghĩ ở lúc bạn bị vây công, đối mặt kẻ địch đông nghìn nghịt, lấy ra cái cây giống này.

Dưới khí tức sinh sôi nảy nở bao phủ, kẻ địch một khắc trước còn đánh sống đánh chết với bạn, có lẽ một giây sau sẽ mời bạn cùng ‘leo núi lên đỉnh’.

Nếu đối phương là cô nàng gợi cảm thiên kiều bá mị chẳng phải thích sao.

Nếu đối phương là một đám phụ nữ thiên kiều bá mị chẳng phải càng thích sao.

Nhưng nếu đối phương là một đám tráng hán…

Mặt khác trả giá của nó cũng rất nghiêm trọng. Ghi chú 1 trả giá tương tự với Quyền Trượng Sơn Thần, sau khi sử dụng đạo cụ sẽ sinh ra dục vọng sinh sôi nảy nở, nhưng cây giống so với Quyền Trượng Sơn Thần càng bá đạo hơn.

Trả giá của Quyền Trượng Sơn Thần Thượng còn có thể bằng sức mạnh ý chí chống lại, cây giống là trực tiếp cướp đoạt năng lực sinh dục của người nắm giữ.

Đương nhiên đối với người có bạn gái, vợ cùng bồ cùng với điểm mấu chốt đạo đức chẳng cao mà nói, cái này không phải vấn đề.

Thật sự khiến Trương Nguyên Thanh đau đầu là ghi chú 2, hắn cũng không muốn người tới nơi nào nằm úp sấp đến nơi đó.

Vậy cũng quá phát rồ rồi.

"Đạo cụ này không thể lưu lại, không thể sử dụng. Thu lại trước, bảy ngày sau lấy đến trong lò luyện để luyện." Trương Nguyên Thanh vứt bỏ ý tưởng thu phục đạo cụ này sử dụng thời gian dài, thu cây giống nhỏ vào ô vật phẩm.

Sau đó hắn quét một vòng hơn ba mươi sinh viên trẻ tuổi vẫn duy trì tư thế tằng tịu với nhau nhưng ánh mắt dại ra tựa như con rối, gọi điện thoại cho Nữ Vương.

"Nữ Vương, tôi ở đại học Tùng Phủ tìm được một món đạo cụ…" Hắn nói cho Nữ Vương tình huống công viên vườn trường, sau đó nói:

"Chị thông báo hành giả quan phương phụ cận, bảo bọn họ dẫn Nhạc Sĩ tới đây xử lý một phen. Đề nghị của tôi là thôi miên bọn họ, làm bọn họ quên chuyện đêm nay, coi như tất cả đều chưa xảy ra."

Nữ Vương trầm ngâm một phen: "Đối với bọn họ mà nói, đây quả thật là phương pháp tốt nhất."

Những sinh viên này có thể tiếp tục ở lại trường học học tập, trở về quỹ đạo cuộc sống bình thường.

Kết thúc cuộc gọi, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Chúc Hàm Cảnh, hơi trầm ngâm.

Tuy hành giả quan phương sẽ xử lý kín đáo việc này, nhưng trong lúc đó nhất định cần trị an viên thậm chí phía nhà trường

phối hợp.

Cô gái này là vào lầm nơi đây, chưa tham dự giao lưu kết hợp, để cô ấy lại chỗ này không tốt đối với thanh danh.

Nghĩ một chút, hắn đi đến trước mặt Chúc Hàm Cảnh, kích hoạt công năng phi hành của Bao Tay Tật Phong Giả, dẫn cô rời khỏi công viên.

Chương 1248: Sáu ngày đã qua (2)

Bay qua sân thể dục, Trương Nguyên Thanh đáp xuống bồn hoa sau tòa nhà giảng đường.

Trong hoàn cảnh này đeo một cái mặt nạ quá dọa người, nhưng giải trừ mặt nạ lại sẽ làm mình hỉ nộ vô thường giống bệnh nhân tâm thần… Trương Nguyên Thanh suy tư mãi, vẫn quyết định giải trừ mặt nạ.

Quái nhân hỉ nộ vô thường chung quy so với mặt nạ vô hại hơn một chút.

Nâng tay lau nhẹ một cái, mặt nạ kiệt ngạo bất tuân tiêu tán, tiếp theo hắn búng ngón tay "Tách", hoa khôi khoa ánh mắt trống rỗng cả người run lên, như ở trong mộng mới tỉnh, cô có chút mờ mịt nhìn xung quanh.

Trong lúc nhất thời không phân biệt rõ rốt cuộc bên nào là hiện thực bên nào là ảo cảnh.

Sau đó cô nhìn thấy nam sinh xa lạ trước người, lý trí nháy mắt trở về, biết bên nào là chân thật bên nào là mộng cảnh.

"Nếu cô dám thét lên tôi sẽ khiến cô biết cái gì gọi là sợ hãi cùng đau đớn."

Người trẻ tuổi tuấn tú giành ở trước khi Chúc Hàm Cảnh thét lên, lấy giọng âm trầm lạnh lẽo, giọng điệu lạnh như băng nói ra đoạn lời này.

Chúc Hàm Cảnh bị dọa co cụm người lại, run giọng nói:

"Anh… Anh là người hay quỷ."

Nếu là quỷ cô lập tức thét lên.

Trương Nguyên Thanh đi lên mấy bước, ép cô đến góc tường, nâng cái cằm nhọn của cô nương này lên, nhướng mày cười nói:

“Tôi đã cảm nhận được da thịt bóng loáng tốt đẹp của cô. Nghĩ hẳn cô cũng cảm ứng được nhiệt độ đầu ngón tay tôi.”

Chúc Hàm Cảnh bị hắn đột nhiên chuyển biến khiến đầu óc mờ mịt. Trái tim cô điên cuồng đập thình thịch, dựa lưng vào vách tường, sự sợ hãi trong lòng ngược lại đã giảm bớt. Nhiệt độ đầu ngón tay rất nóng bỏng.

Nhưng lo lắng mới trào lên trong lòng, gã lúc lạnh lúc nóng này sẽ mang cô lột trần lăng nhục hay không? Tựa như những người đó trong công viên.

“Anh rốt cuộc là loại người nào?” Cô chất vấn nói.

“Cô có thể lý giải tôi thành Du Thần trong đêm tối hoặc là Batman phương đông. Nếu cô nhất định phải hỏi tôn danh của tôi, nó chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn vĩ đại nhất!” Hắn nói

Du Thần trong đêm tối, Batman phương đông, Nguyên Thủy Thiên Tôn vĩ đại? Chúc Hàm Cảnh vẻ mặt mờ mịt.

Cô đang muốn hỏi một màn khó coi kia trong công viên, liền thấy người bạn cùng trang lứa bộ dáng tuấn tú này bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, giọng điệu lạnh lùng: “Tôi đã thông báo văn phòng cảnh sát, lập tức sẽ có người xử lý những người đó trong công viên. Tôi đưa cô đến nơi đây là nói cho cô hai việc. Một: chuyện đêm nay nhìn thấy đừng truyền ra. Bất luận kẻ nào cũng không được nói. Hai: lập tức về ký túc xá.”

Nói xong hắn lạnh lùng liếc xéo một cái:

“Còn chưa cút?”

Chúc Hàm Cảnh bị dọa run rẩy, quay đầu bỏ chạy.

Cô một hơi chạy về ký túc xá, chui vào chăn, tránh ở trong chăn không nhúc nhích.

Qua hồi lâu, cô thò đầu ra há mồm thở dốc.

Du Thần trong đêm tối, Nguyên Thủy Thiên Tôn vĩ đại… Cô lẩm bẩm.

Trong mơ hồ cô biết mình tiếp xúc đến một thế giới hoàn toàn mới.

Thế giới kỳ quái như mộng ảo.

Người bạn cùng lứa tuổi đẹp trai kia là chứng minh cô từng tiếp xúc với thế giới kỳ diệu.

Miên man suy nghĩ, cô lại bắt đầu lo lắng Tiểu Lam.

Người bạn cùng lứa tuổi kia nói sẽ giải quyết chuyện này. Hy vọng hắn nói được thì làm được

Không biết về sau có thể gặp lại hắn hay không? Dựa theo ngôn tình phát triển, nữ chính và nam chính là kết duyên như vậy… Chúc Hàm Cảnh ôm một tia chờ mong, mệt mỏi ngủ.

…

Nóc chung cư nào đó của tiểu khu Giang Bắc.

Một bóng dáng đáp xuống sân thượng, vừa quan sát tiểu khu yên tĩnh trong bóng đêm, hốc mắt tối đen của hắn lần lượt đảo qua nhà dân, như là đang tìm kiếm cái gì.

"Ồ, không khí tức có oán linh. Nếu trong 24 giờ từng xuất hiện oán linh mình có thể cảm ứng được khí tức chúng nó lưu lại, nhưng nơi này không có."

Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, hoài nghi nơi này không có đạo cụ. Lý Thuần Phong thu thập tin tức có sai sót, hoặc là trước đó có người giải quyết vấn đề oán linh rồi.

Xuất phát từ bảo hiểm, nghiệm chứng một lần nữa.

Hắn phun ra một ngụm Thái âm lực, rơi xuống đất hóa thành một đứa trẻ con. Đứa bé má phính, mắt to đen lúng liếng, cái miệng nho nhỏ, trừ thân thể hơi hư ảo, không có gì khác với trẻ con bình thường.

Trương Nguyên Thanh cúi người xoa đầu anh linh, ra lệnh:

Tầm bảo!

Tiểu Đậu Bỉ nghe hiểu mệnh lệnh của chủ nhân, kêu "A ba" một tiếng, ngẩng cổ, đầu giống như anten tiếp thu tín hiệu, đổi tới đổi lui, trong khoảng khắc tựa như khóa mục tiêu, nhanh chóng hoạt động tứ chi biến mất ở trong bóng đêm.

Tòa 8 phòng 602.

Trong căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách tùy ý có thể thấy được lá bùa giấy vàng, chúng nó dán trên tường, trên khung cửa, trên tường thủy tinh, mặt sau cửa phòng trộm còn treo một tấm gương bát quái.

Trong phòng ngủ tối tăm, vị trí sát cửa sổ có một điện thờ, cắm hương đốt nến, bàn đồ cúng bày một ít hoa quả, đồ ngọt. Trong điện thờ cung phụng chẳng phải Phật cũng không phải thần, mà là một cái quan tài bỏ túi dài 20 cm, quan tài tối đen như mực, tản mát ra khí tức âm hàn tà dị. Quy mô của nó giống món đồ chơi, so với quan tài thật sự còn dọa người hơn.

Chương 1249: Sáu ngày đã qua (3)

Dưới điện thờ có một bóng dáng quỳ mọp, trong miệng lẩm bẩm, nhưng mơ hồ không rõ; nghe không rõ cụ thể đang nói cái gì.

Lúc này trong phòng ngủ tối tăm vang lên một tiếng cười khẽ:

“Đừng lạy nữa, lạy nữa không còn mạng.”

Giọng nói này cực kỳ trẻ tuổi.

Người trước điện thờ toàn thân run bắn một cái, như phản xạ có điều kiện nhảy bắn lên nhìn về phía nơi phát ra thanh âm.

Chỉ thấy vị trí sô pha bên giường không biết khi nào đã có một bóng dáng ngồi.

Hắn mặc áo thun cùng quần dài mỏng, thân hình cao ngất, mơ hồ là người trẻ tuổi.

“Mày là ai? Mày vào bằng cách nào? Không muốn sống nữa phải không?” Người đàn ông trung niên khôi phục bình tĩnh, dựa lưng vào điện thờ hắn không úy kỵ nữa, lớn tiếng quát hỏi.

“Ông đừng quản tôi vào bằng cách nào. Xem xem cái khuôn mặt này của ông tái nhợt đến mức không còn màu máu, ông chuẩn bị phải chết rồi. Đương nhiên tôi sẽ cứu ông, kế tiếp mời trả lời đúng sự thật câu hỏi của tôi.” Trương Nguyên Thanh lười biếng dựa vào sô pha. “Tiếng đập cửa quỷ dị ở tiểu

khu Giang Bắc là ông làm nhỉ? Đừng không thừa nhận, tôi thậm chí biết ông làm như thế nào."

Hắn chỉ chỉ cái quan tài bỏ túi kia. "Bên trong nuôi quỷ nhỉ?"

Người đàn ông trung niên biến sắc hẳn, nói thật nhanh:

"Mày rốt cuộc là ai ? !"

Dứt lời, hắn thấy mi tâm người trẻ tuổi trên sô pha bỗng nhiên sáng lên nước sơn vàng, sau đó bao trùm cả khuôn mặt, ánh vàng rực rỡ chiếu xạ phòng ngủ tối tăm.

Ngay sau đó khuôn mặt màu vàng kia có hai màu đen đỏ nhanh chóng chạy, phác thảo ra mặt nạ đoan chính uy nghiêm.

"Trả lời tôi!" Mặt Hoàng Kim uy nghiêm phát ra quát hỏi trầm thấp.

Trái tim người đàn ông trung niên co mạnh lại một cái, suýt nữa dừng đập.

"Xin đại thần hiện thân tiêu diệt kẻ địch!"

Hai đầu gối người đàn ông trung niên hạ thấp, quỳ rạp xuống đất hướng tới quan tài dập đầu.

Trong hốc mắt Trương Nguyên Thanh toát ra màu đen sì, đánh giá quan tài.

"Mời đại thần hiện thân tiêu diệt kẻ địch!"

Người trung niên tiếp tục dập đầu, giọng trở nên có chút vội vã.

Trước kia chỉ cần hắn dập đầu, "đại thần" trong quan tài liền nhất định sẽ hiện thân hoàn thành thỉnh cầu của hắn. Nhưng hôm nay không biết vì sao đại thần trong quan tài chưa đáp lại.

Đây là hiện tượng chưa bao giờ có.

"Thực ngại quá, nó hình như có chút sợ tôi." Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm hắn, thanh âm vang dội cực có uy hiếp:

"Trả lời câu hỏi của tôi, bằng không chết!"

Hắn… hắn là cùng loại người với mình, người có được năng lực thần kỳ, hơn nữa so với mình còn mạnh hơn. Trong lòng

người trung niên nhanh chóng suy nghĩ, sau khi cân nhắc lợi hại, lựa chọn phối hợp:

“Cậu muốn hỏi cái gì?”

“Quan tài ở đâu ra?”Trương Nguyên Thanh liếc điện thờ một cái.

“Nhặt ở cửa nhà. Đại khái ba ngày trước, tôi nhìn thấy nó xuất hiện ở cửa, lúc ấy tôi liền cảm thấy rất xui, đá nó đi rồi. Đến buổi tối tôi nghe thấy có người gõ cửa, mở cửa xem xét lại không thấy ai, phát hiện nó lại về tới cửa. Tôi nhặt nó lên muốn ném xuống thùng rác dưới lầu.” Nam nhân trung niên nói, khuôn mặt tái nhợt lộ ra nét kích động cùng sợ hãi nói

“Nhưng khi tôi nhặt nó lên, tôi bỗng nhiên cảm giác nó là có tư tưởng, có thể câu thông với tôi. Tôi đột nhiên liền biết cách dùng của nó.”

“Cách dùng gì? Gõ cửa dọa người sao!” Trương Nguyên Thanh bật cười một tiếng.

“Không, gõ cửa là tôi đang làm thí nghiệm mà thôi. Nó là một món pháp bảo, có thể sai khiến quỷ hồn. Cậu với tôi là cùng loại người, hẳn là hiểu ý tứ của tôi. Tôi có thể khống chế nó làm bất cứ chuyện gì.” Người đàn ông trung niên phẫn nộ phản bác, tựa như rất phản cảm có người xem thường quan tài.

“Nhưng cái này cần thời gian đi tế bái, bái càng lâu tôi càng cảm thấy mình thật sự trở thành chủ nhân của nó.”

Không, ông sắp chết rồi.

“Chờ sau khi ông hoàn toàn nắm giữ pháp bảo này thì sao?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Đương nhiên là làm chuyện có ý nghĩa hơn.” Khuôn mặt tái nhợt của người trung niên lộ ra ánh mắt tham lam, thầm chứa sự điên cuồng.

Trạng thái tinh thần đã không quá bình thường, tinh khí xói mòn rất nghiêm trọng, nhiều nhất ba ngày sẽ chết. Trương Nguyên Thanh búng ngón tay ‘tách’ một cái, người trung niên lập tức ngây ngốc tại chỗ, lâm vào ảo cảnh.

Trương Nguyên Thanh đứng dậy đi đến trước bàn thờ, nâng tay vươn về phía quan tài.

Quan tài đen bỏ túi kịch liệt run lên, giống như đang kháng cự giống như đang sợ hãi, nhưng cuối cùng lựa chọn thần phục, tùy ý vị Tinh Quan cường đại này nắm giữ mình.

[Tên: Quan Tài Ác Linh]

[Loại hình: Quan tài]

[Công năng: Ngự linh]

Giới thiệu: Một vị Vu Cổ Sư cường đại sau khi chết bị người ta luyện thành âm vật phong ấn trong quan tài, trở thành ác linh có thể sai khiến. Lấy tinh lực bản thân làm tế phẩm, hướng nó khẩn cầu, quan tài sẽ phái ra ác linh hoàn thành yêu cầu của kẻ khẩn cầu."

[Ghi chú: Nó không có lúc nào là không phát tán ác ý.]

Chương 1250: Sáu ngày đã qua (4)

Sau khi xem xong tin tức vật phẩm, hiểu biết công năng cùng trả giá của đạo cụ này, Trương Nguyên Thanh nhất thời biết nguyên nhân người đàn ông trung niên suy yếu.

Kẻ này không phải linh cảnh hành giả, không thể nhìn thấy tin tức vật phẩm, cho nên chỉ có thể dựa vào sau khi trở thành chủ nhân đạo cụ thu hoạch phản hồi, thực nghiệm tác dụng cụ thể của đạo cụ.

Gõ cửa là hắn đang thực nghiệm công năng của đạo cụ này, nhưng bởi vì sau mỗi lần hiến tế hắn đều sẽ cực độ suy yếu, cần nghỉ ngơi, cho nên hôm nay không có thực nghiệm.

Bởi vậy Trương Nguyên Thanh chưa từng cảm ứng được khí tức của oán linh.

Là kẻ rất cẩn thận, chưa ngay lập tức lợi dụng đạo cụ thỏa mãn dục vọng của mình, đáng tiếc đạo cụ quá tà tính. Người thường tiếp xúc nó, nhiều nhất một tuần sẽ tinh khí trôi đi hết mà chết. Trương Nguyên Thanh thu quan tài vào ô vật phẩm, gọi điện thoại cho Nữ Vương bảo cô thu thập tàn cục.

Lúc này mới giải trừ Mặt Nạ Quân Hồn.

Trong thời gian kế tiếp hắn sẽ biến thành một tên điên hỉ nộ vô thường, tốt nhất vẫn là rời xa đám người.

Trong sáu ngày sau đó, Trương Nguyên Thanh vừa lợi dụng công năng tầm bảo của Tiểu Đậu Bỉ, vừa phối hợp quan phương thu thập sự kiện cùng tình báo, ở Tùng Hải, tỉnh Tán Trang cùng tỉnh Giang Nam bôn ba khắp nơi.

Vì thế cố ý trưng dụng xe của Nữ Vương, hai mươi tư giờ không ngừng xuyên qua ở trong thành thị, chạy như bay ở đường cao tốc, xóc nảy ở nông thôn.

Hắn hầu như một khắc cũng không dám dừng. Giải quyết xong một sự kiện liền chạy tới mục tiêu kế tiếp. Trong sáu ngày thời gian hắn sưu tập 4 món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, 8 món đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm, tích lũy 12 món đạo cụ.

Hiệu suất cao đã vượt qua hành giả quan phương các phân bộ lớn.

Cái này là vì hắn thực lực đủ mạnh, đạo cụ đủ nhiều, tiểu đội thậm chí chấp sự quan phương cần phải cẩn thận chứng thực, thăm dò sự kiện, hắn có thể trực tiếp lỗ mãng xông qua.

Một mặt khác, hắn có kỹ năng tầm bảo của Tiểu Đậu Bỉ hỗ trợ, trong phạm vi mấy dặm chỉ cần có bảo bối, Tiểu Đậu Bỉ đều có thể tìm được.

Linh cảnh hành giả bình thường là thu đạo cụ ở ô vật phẩm, chỉ có các đạo cụ may mắn nhặt bị được kia sẽ mang theo bên người, mà những thứ không bị người ta nhặt được tạm thời minh châu long đong, đạo cụ cũng như thế.

Tiểu Đậu Bỉ hầu như tìm cái nào chuẩn cái đấy.

Một trạm cuối cùng, hắn lái xe tới thành phố Kim Sơn, bỏ neo ở cửa khách sạn Vô Ngân.

Trong sáu ngày Tiểu Viên chưa cung cấp cho hắn manh mối đạo cụ, cái này rất bình thường. Không phải nhân viên quan phương rất khó ở trong vài ngày ngắn ngủn khóa mục tiêu được đạo cụ.

Thứ nhất đạo cụ gây hỗn loạn đều đã bị thu đi, thứ hai con đường của cô có hạn, phạm vi hành động nhiều nhất chỉ là thành phố Kim Sơn.

Trương Nguyên Thanh đến khách sạn Vô Ngân chủ yếu là vừa vặn đi ngang qua, liền muốn tới nơi này ngủ một giấc, thuận

tiện gặp Tiểu Viên một chút.

Từ sau sự kiện chú Trương hắn đã có đoạn thời gian chưa gặp Tiểu Viên.

…

Phòng họp online.

Trưởng lão phân bộ Giải thị, phân bộ Tùng Hải cùng phân bộ Hàng thành vì sự kiện thu thập đạo cụ tổ chức một hội nghị ngắn gọn.

Phó Thanh Dương ngồi ở trước bàn, đăng nhập tài khoản, tiến vào phòng họp online.

Hội nghị lần này, ba phân bộ lớn tổng cộng có sáu trưởng lão tham dự, Tùng Hải bên này là Cẩu trưởng lão cùng Phó Thanh Dương, bốn vị trưởng lão khác không thích quản chuyện.

Cẩu trưởng lão tính tình ôn hòa, trong mấy năm qua, yên lặng gánh vác đại bộ phận công việc, thẳng đến lúc Tiền công tử dã tâm bừng bừng thượng vị, Cẩu trưởng lão mới dần dần nhàn rỗi.

Lúc này cách hội nghị bắt đầu còn có năm phút đồng hồ, các trưởng lão ba phân bộ lớn lục tục đăng nhập.

Chờ người đến đông đủ, "Chu Sa Kiếm" trưởng lão phân bộ Hàng thành đằng hắng cổ họng, nói:

"Sự kiện ba vị Bán Thần hỗn chiến đã trôi qua một tuần, trong mười ngày, sự kiện bởi đạo cụ mà xảy ra, đã nhiều tới trăm vụ, cướp bóc, giết người, trộm cướp, cưỡng gian, các loại sự cố liên tục xảy ra, người bị hại đột phá cửa ải lớn một ngàn, đây còn là dưới tình huống vị hội trưởng kia ở thời gian đầu sự cố, đã thu hồi các đạo cụ đẳng cấp cao uy lực đáng sợ kia trong mười lăm số thứ tự đầu.

"Các vị, trọng trách trên vai chúng ta rất nặng."

Dừng một chút, hắn chuyển đề tài, cười nói:

"Bảng tổng hợp của tổng bộ ngày hôm qua, phát hiện gần đây tiến độ thu về đạo cụ rõ ràng tăng lên, đại trưởng lão cực kỳ vui mừng."

“Hôm qua thư ký Lý gọi điện cho tôi, tổng bộ hy vọng chúng ta tổ chức cuộc họp, chế định một phen kế hoạch làm việc, tranh thủ trước cuối tháng, đem đạo cụ thu về toàn bộ. Đây là bảng vừa cập nhật, mọi người xem một chút.”

Nói xong, hắn ở trong khung nói chuyện của phòng họp tải bảng lên.

Chương 1251: Hớt tay trên (1)

Các trưởng lão click mở bảng, bất ngờ phát hiện, sáu ngày trước, đạo cụ thất lạc bên ngoài còn có 54 món.

Bây giờ chỉ còn 30 món.

Dưới mấy trăm hành giả quan phương không ngừng cố gắng, ba phân bộ lớn chia đều mỗi ngày có thể giải quyết một đến hai sự kiện, sáu ngày mà nói, cùng lắm mười món.

Mà trong sáu ngày qua, “công trạng” tăng gấp đôi.

Chu Sa Kiếm trưởng lão thở dài:

“Hổ thẹn, phân bộ Hàng thành chúng ta tiến triển làm việc không quá lý tưởng, mấy ngày nay là phân bộ Tùng Hải hay là phân bộ Giải thị phát lực vậy, các người là có thủ đoạn đặc thù gì sao, không ngại chia sẻ một phen.”

Đây cũng là một trong những mục đích của hội nghị lần này.

Một vị trưởng lão Giải thị liền nói ngay:

“Xem ra là phân bộ Tùng Hải, Cẩu trưởng lão, Phó trưởng lão, các người làm như thế nào, có biện pháp hay liền chia xẻ một phen.”

Thụ tập đạo cụ, cần thu thập tin tức trước, sau đó tiến hành điều tra, bắt bớ vân vân một loạt hành động, cho dù quan phương nắm giữ con đường cường đại, vẫn là một quá trình rườm rà mà thong thả.

Một ít đạo cụ tính nguy hại không lớn rất khó bị phát hiện, mà những người thường đạt được đạo cụ đó không thiếu hạng người thông minh, bọn họ cố ý che giấu, quan phương hầu như không có cách nào.

Đây là nguyên nhân thu về đạo cụ chậm chạp.

Phân bộ Tùng Hải đột nhiên "công trạng" tăng vọt, ở dưới tình huống nhân thủ cố định, hiển nhiên đã nghiên cứu phát triển ra thủ đoạn nào đó nhằm vào đạo cụ.

Trong phòng họp, các trưởng lão chờ mong trầm mặc, chờ đợi trưởng lão phân bộ Tùng Hải trả lời.

Nhưng bọn họ chờ được là một bảng biểu.

Phó Thanh Dương ở trong khung đối thoại tải lên một phần bảng biểu.

Bốn vị trưởng lão phân bộ Giải thị cùng phân bộ Hàng thành ôm tò mò cùng chờ mong click vào bảng.

"Sự kiện 1: Mũ nhỏ màu đỏ! Đường hầm Nội Hoàn của Tùng Hải xuất hiện một cô gái nhỏ đội mũ đỏ, cô ta mang toàn bộ 42 người trong đường hầm vào không gian đặc thù, không gian đó vẫn dừng lại ở trong đường hầm, tối cùng ngày, Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào đường hầm…"

"Sự kiện 2: Cây Giống Phồn Thực! Đạo cụ này rơi xuống công viên đại học Tùng Phủ, nó không có lúc nào là không phát ra khí tức sinh sôi nảy nở, có tiếp cận ba mươi sinh viên chịu nó ảnh hưởng, ở trong rừng cây tằng tịu với nhau, cũng thành công gây nghiện, mỗi đêm đều sẽ dưới tình huống không tự giác quay về công viên, may mắn là, trừ sinh sôi nảy nở, nó không có nguy hại khác…"

"Sự kiện 3…"

"Sự kiện 4: Điện thoại di động thôi miên! Đạo cụ này bị một học sinh cấp ba nhặt được, công năng của nó là thôi miên mục tiêu, làm họ hoàn toàn nghe theo người nắm giữ đạo cụ. Sau khi phát hiện công hiệu thần kỳ của điện thoại di động, học sinh cấp ba kia thôi miên nữ hàng xóm cách vách, tự cho mình là chủ nhân, hạ đạt nhiều lần yêu cầu có tính vũ nhục đối với nữ hàng xóm. Dục vọng của hắn dần dần bành trướng, sau đó thôi miên nữ giáo viên cùng bạn học trong trường học… Trước mắt, học sinh này đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt, xét thấy hắn đã tròn mười tám tuổi, chờ đợi hắn chính là trừng phạt nghiêm khắc nhất của pháp luật."

“Sự kiện 5: Áo Choàng Tầm Bảo! Đạo cụ này có thể khiến người nắm giữ xuyên tường, lướt đi ngắn ngủi. Cũng giảm bớt đi ở trình độ thật lớn cảm giác tồn tại của mục tiêu, người nắm giữ đạo cụ ở nhiều ngày trước, lẻn vào kho bạc ngân hàng Cam Diêu thôn trấn, trộm 1,5 triệu tiền mặt.”

“Sự kiện 6: Áo Khoác Dị Hóa! Đạo cụ này bắt nguồn từ nghề nghiệp tà ác của nước ngoài, có thể khiến người nắm giữ thân thể xảy ra dị hoá, một nhân viên giao hàng đạt được nó, từ đó về sau đạt được năng lực phun tơ cùng trèo tường, hắn tự xưng là Spiderman Hoa quốc, năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, ban đêm chạy ở các nơi của thành thị, nhưng bởi vì trị an quá tốt, chưa tìm được tội phạm, cuối cùng tự mình trở thành tội phạm, ở lúc bị Nguyên Thủy Thiên Tôn truy kích, vô ý húc vào vách tường tòa nhà văn phòng mất mạng…”

“Sự kiện 7…”

“Sự kiện 8…”

Xem xong nội dung trong bảng, phòng họp lâm vào trầ mặc, các trưởng lão sau một lúc lâu không nói chuyện.

Đại khái qua mười mấy giây, Chu Sa Kiếm trưởng lão hít sâu một hơi:

“Đều là Nguyên Thủy Thiên Tôn thu thập được?”

Công trạng một người, sánh vai ba phân bộ lớn?

Đây là hiệu suất gì.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Đáng tiếc biện pháp này các người không học được.”

Chu Sa Kiếm trưởng lão than thở:

“Kẻ nổi tiếng ắt có lý do của họ, thiên tài năng lực mạnh, mặc kệ làm cái gì, cũng mạnh hơn so với hành giả bình thường một mảng lớn. Vừa bị phạt nặng, đảo mắt lại lập hai lần công lớn.”

Hắn chỉ là ‘Nhai Sơn Chi Hải’ thu về đạo cụ cùng lần này.

Các trưởng lão đỏ mắt một phen, không phải đỏ mắt thu về đạo cụ, mà là đỏ mắt phân bộ Tùng Hải.

Chương 1252: Hớt tay trên (2)

Trước kia có Phó Thanh Dương, bây giờ lại thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn, địa vị phân bộ Tùng Hải ở toàn bộ Ngũ Hành minh vững như Thái Sơn.

"Nhân tài đều tụ tập ở Tùng Hải cũng không ra sao, tổng bộ khi nào giải tán phân bộ Tùng Hải đây." Giải thị trưởng lão cảm khái một tiếng, sau đó nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sở trường thu thập đạo cụ, như vậy, sự kiện đó có phải có thể để hắn phụ trách hay không?"

Phó Thanh Dương nhíu mày lắc đầu:

"Bản thân vị hội trưởng kia cũng chưa tìm về được, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng không trông cậy vào."

Hắn biết đối phương nói là chuyện gì, trong đạo cụ số thứ tự 15 trở lại, chỉ còn lại hai món đạo cụ cuối cùng chưa tìm về, phân biệt là thứ chín, thứ ba.

Cẩu trưởng lão nói:

"Muốn nói tầm bảo, trên đời không có ai so với vị hội trưởng kia càng am hiểu hơn. Mười ngày qua, tinh lực của hắn đều đặt ở trên đạo cụ mười lăm số thứ tự đầu, hai đạo cụ thứ chín cùng thứ ba, ngay cả hắn cũng chưa tìm được, đại khái chỉ có một loại khả năng."

Chu Sa Kiếm trưởng lão chậm rãi nói:

"Hai món đạo cụ đó đã bị linh cảnh hành giả đạt được, cất vào ô vật phẩm. Lấy đặc tính hai món đạo cụ kia, bị nghề nghiệp hợp pháp đạt được còn tốt, nếu bị nghề nghiệp tà ác đạt được… Ài, tổng bộ nói cho tôi biết, hội trưởng đã bỏ qua tìm kiếm, cũng hướng tổng bộ công khai thuộc tính đạo cụ, hy vọng tổng bộ có thể thay hắn tuyên bố treo thưởng, chỉ cần tìm được hai đạo cụ kia, hắn đồng ý ra hai tấm phiếu đổi Vạn Giới Thương Hành."

Nói xong, hắn ở trong khu đối thoại tải lên một bảng.

Các trưởng lão click vào bảng, xem xong thuộc tính hai đạo cụ, lại một lần nữa lâm vào trầm mặc.

Cẩu trưởng lão cười khổ nói:

“Thật không hổ là người mạnh nhất nghề nghiệp Hư Không, hắn thế mà có nhiều đạo cụ cổ quái, lại vô cùng mạnh mẽ như vậy. Chúng nó nếu như bị nghề nghiệp tà ác đạt được, lại là một hồi tai nạn.”

Tai nạn đối với nghề nghiệp hợp pháp mà nói.

Phó Thanh Dương nhíu mày, “Vạn Giới Thương Hành?”

Chu Sa Kiếm trưởng lão đáp lại:

“Đó là một món đạo cụ loại quy tắc tầng cấp Bán Thần, không, thậm chí cao hơn, nó thuộc tính chưa biết, năng lực chưa biết, nó lần đầu tiên được quan phương ghi lại, là năm đó La Bàn Quang Minh hiện thế, dẫn phát cấp Bán Thần hỗn chiến, vị hội trưởng kia bằng vào một tấm phiếu đổi Vạn Giới Thương Hành, một mình độc chiến ba vị Bán Thần.”

Một mình độc chiến ba vị Bán Thần… Phó Thanh Dương hít sâu một hơi, “Tôi biết rồi.”

Sử dụng món đạo cụ đó, tất nhiên phải trả giá thảm thiết, bằng không vị hội trưởng kia đã sớm lấy ra đối phó câu lạc bộ Tửu Thần.

…

Trong một mật thất âm u, đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi đứng ở bên cửa sổ, nghe điện thoại.

“Đại hộ pháp, tôi lấy được một vật.” Trong điện thoại truyền đến cấp dưới đè thấp giọng báo cáo:

“Số thứ tự 9…”

“Tin tức của nó tôi viết thành văn tự bí mật gửi vào hòm thư ngài.”

Đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi lập tức xoay người, quay về bên bàn, mở máy tính, đăng nhập hòm thư.

Mở ra bưu kiện cấp dưới gửi đến, nội dung là loạn mã +12 loại ngôn ngữ.

Đại hộ pháp chỉ nhìn lướt qua, liền từ trong thao thao bất tuyệt lộn xộn chuẩn xác suy luận ra nội dung chính xác.

Hắn trầm mặc khoảng mười mấy giây, đột nhiên cười to lên, tiếng cười khàn khàn, vui sướng.

Cấp dưới đầu kia điện thoại không dám lên tiếng, đại hộ pháp như vậy hắn chưa bao giờ thấy. Đại hộ pháp tức giận thường xuyên có, thoải mái cười to lại là phá lệ hiếm thấy.

"Ngươi làm không tệ, rất không tệ!" Đại hộ pháp cười như yết hầu kẹt cục đờm nói:

"Chuẩn bị một phen, tìm cơ hội vào học viện Tần Phong. Tâm nguyện của thủ lĩnh nhiều năm qua, không chừng sẽ do ngươi tới hoàn thành, đây là công lao thế nào, ngươi hẳn là rõ."

Trong loa truyền đến tiếng cấp dưới hít thở dồn dập.

…

Giao giới tỉnh Giang Nam cùng tỉnh Giang Hoài, huyện Tân An.

Trong một gian phòng cho thuê cũ nát, phòng ngủ quần áo chất đống bừa bãi, rèm kéo, lộ ra khe hở nho nhỏ, một bóng người ngồi ở bên cạnh bàn, cúi đầu đánh giá vật phẩm trước người, phát ra tiếng cười quái dị khặc khặc:

"Trấn giáo chi bảo, đây là trấn giáo chi bảo người phương nào để thất lạc, vậy mà lại bị ta nhặt được, trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta, ha ha ha…"

Cười cười như điên cuồng, hắn bỗng nhiên khựng lại một phen, đầu hơi nghiêng, cười khà khà nói:

"Không, bây giờ là thời đại mới, phải dùng cái tên mới… Đạo cụ cấp Chúa Tể!"

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở bức rèm chiếu vào, nửa khuôn mặt của hắn ẩn trong bóng tối, nửa khuôn mặt chiếu ánh mặt trời, vẻ mặt đã dại ra lại điên cuồng, một con mắt trống rỗng vô thần, một con mắt điên cuồng hỗn loạn.

Trong khoảng thời gian này tới nay, hắn luôn kiềm chế không được dục vọng giết chóc, không nhịn nổi khát vọng tu bổ bản thân, lại liên tục cắn nuốt linh thể vài linh cảnh hành giả.

Cùng với linh hồn mười mấy người thường.

Chương 1253: Hớt tay trên (3)

Dưới tình huống không có lực lượng tịnh hóa, cái này không thể nghi ngờ tăng thêm ô nhiễm tinh thần của hắn, sinh ra tinh thần phân liệt.

“Đồ nhi ngoan, đồ nhi ngoan, vi sư nhớ ngươi muốn chết, khặc khặc khặc…” Tiếng cười quái dị khặc khặc quanh quẩn trong phòng cho thuê.

…

Khách sạn Vô Ngân.

Điều hòa vận chuyển gió lạnh mạnh mẽ, trong sảnh lớn khách sạn phủ kín sàn đá cẩm thạch, phía sau quầy phục vụ, Trương Nguyên Thanh lười nhác nằm ở ghế nghỉ ngơi thuộc về Tiểu Viên, bắt chéo chân.

“Chị nói một học sinh cấp ba, tư tưởng sao lại tà ác như vậy chứ, thế mà làm ra chuyện phát rồ như vậy đối với hàng xóm nữ cùng giáo viên nữ, bạn học nữ. Tôi năm đó lúc học cấp ba, bàn tay con gái cũng không dám nắm, nói chuyện với con gái cũng đỏ mặt, rất thuần khiết, Tiểu Viên, chị nhưng nhất định phải tin tưởng tôi.”

Hắn bắt chéo chân, thong thả kể ra điều mắt thấy tai nghe trong quá trình mình khoảng thời gian này thu thập đạo cụ.

Tiểu Viên mặc âu phục nhỏ màu đỏ rượu, áo sơmi nữ sĩ màu trắng, ngồi tựa ở trước quầy phục vụ, yên lặng nghe hắn tán gẫu, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp không có biểu cảm gì, trong ánh mắt thầm chứa sự dịu dàng.

Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập tựa vào quầy phục vụ, nghe say sưa.

Người thường này sau khi đạt được đạo cụ phương thức xử lý cực có ý tứ, đại bộ phận đều sẽ lợi dụng năng lực đạo cụ thỏa mãn ham muốn riêng của bản thân, nhưng cũng có kẻ biến mình trở thành chúa cứu thế, hoặc cảm thấy mình là nhân vật chính của thiên mệnh.

“Nhưng chuyện học sinh cấp ba này, trình độ ác liệt chỉ có thể tính là bình thường. Trừ sự kiện đường hầm Nội Hoàn, trong

sáu ngày, ác liệt nhất tôi từng thấy là vụ án chú sát (nguyền rủa giết chóc), cả tiểu khu chết hơn hai mươi người. Các người tuyệt đối không tưởng tượng được nguyên nhân kẻ làm phép giết người." Trương Nguyên Thanh nói.

"Nguyên nhân gì?"

Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập đồng thanh hỏi.

"Người chết đều là nhuộm tóc vàng. Vợ kẻ hành hung ngoại tình, hắn nói…" Trương Nguyên Thanh khí tụ đầu lưỡi, giống như niệm ra chú ngữ nào đó:

"Tóc vàng phải chết!"

Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập không hiểu ra sao: "Có ý tứ gì?"

"Biết thì biết, không hiểu thì đừng hỏi." Trương Nguyên Thanh phất phất tay: "Mấy giờ rồi? Còn không đi giao hàng đi."

"Cái đệch…" Khấu Bắc Nguyệt lúc này mới phản ứng lại, cầm lấy mũ bảo hiểm trên bàn ra ngoài luôn.

Nhóc mập theo sát sau đó.

"Cậu đợi một chút." Trương Nguyên Thanh gọi hắn lại, cười nói:

"Tôi mặc kệ cậu đi theo Khấu Bắc Nguyệt là thật tâm hay giả ý, đã theo hắn lăn lộn, thì an phận chút, cậu nếu dám hại hắn, chân trời góc biển tôi cũng giết cậu."

"Ai ai ai…" Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt nhất thời cảm động, mặt ngoài vẻ mặt chán ghét: "Anh cũng không phải bố tôi, anh quản tôi ta những thứ này làm gì, Lương Thần chúng ta đi."

Nhóc mập khẽ gật đầu, không nói một lời rời khỏi.

Chờ người đi rồi, Trương Nguyên Thanh ở trên ghế duỗi cái lưng mỏi: "Bóng đèn đều đi rồi, rốt cuộc có thể qua thế giới hai người của chúng ta rồi!"

Tiểu Viên liếc xéo hắn một cái, hừ nói:

"Cậu bây giờ vẫn thích phụ nữ lớn tuổi?"

Trương Nguyên Thanh trước kia từng nói với cô quan điểm dựng vợ gả chồng của mình, lúc ấy độc thân, nói về chuyện phương diện này, không kiêng nể gì.

Nhưng bây giờ không dám nữa.

“Không thích.” Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

Tiểu Viên “Ồ” một tiếng, xoay người sang chỗ khác, mặt hướng về cửa chính khách sạn.

Trương Nguyên Thanh đổi giọng, trêu chọc nói: “Nhưng giống Tiểu Viên dì như vậy, tôi liền thích.”

Cô chưa xoay người, giống như chưa nghe thấy, nhưng độ cong khóe miệng hơi nhếch lên.

Ngày thứ bảy, chín giờ sáng.

Ngủ một đêm ở khách sạn Vô Ngân, Trương Nguyên Thanh tinh thần phấn chấn trở về Hoa Đô, ngồi xe taxi tới khu đô thị cũ này, ngựa quen đường cũ đến cửa tiệm nhỏ “Vạn Bảo ốc”.

Trong cửa tiệm nhỏ, đạo cụ, tài liệu cảnh giới Siêu Phàm hỗn độn chất đống.

Bà chủ dung mạo diễm lệ ngồi ở bên quầy thu ngân, đầu ngón tay kẹp một điếu xì gà, hút ngon lành.

Cô vẫn là trang phục khi mới gặp, áo quây ngực màu đen, khoác áo da màu đen, lộ ra cái bụng rắn chắc phẳng phiu.

Khuôn mặt ngưng tụ sự lười biếng nồng đậm, đến bây giờ cũng chưa tan đi.

“Bà chủ, Hồ Hán Tam tôi lại đã trở lại*.”

Trên mặt Trương Nguyên Thanh tràn đầy nụ cười tới gần, nghĩ mình sắp tạo ra một món đạo cụ cực phẩm, đã sốt ruột không chờ được.

Liên Tam Nguyệt liếc hắn một cái, ngồi không nhúc nhích, nhếch khóe miệng:

“Nói cho cậu một tin tức xấu.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhất thời lộp bộp một cái: “Tin tức xấu gì?”

Liên Tam Nguyệt đặt xì gà xuống, lười biếng dựa vào ghế nằm:

“Đá lửa bán hết rồi, nó là vật phẩm nhất định phải có để khởi động Lò Bách Luyện, mỗi tháng chỉ sản ba mươi khối, trong tay chị còn lại mười khối cuối cùng, nhưng ở ngày hôm qua, bị người ta mua đi rồi.”

Chương 1254: Giấy sinh tử (1)

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trầm xuống:

“Chị chơi tôi?”

Trên đời nào có chuyện khéo như vậy.

Liên Tam Nguyệt nụ cười không thay đổi, vẫn như cũ là tư thế ngồi lười biếng:

“Là đang chơi cậu, nhưng không phải chị, chị là chú ý danh dự nhất, một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, cho dù là loại quy tắc, cũng không thể khiến chị bỏ qua danh dự của mình.

“Nhưng quả thật là có người muốn chơi cậu.”

Trong cửa hàng nhỏ hỗn độn như tiệm ngũ kim, sắc mặt Trương Nguyên Thanh đã âm trầm như nước.

Nghe ý tứ Liên Tam Nguyệt là, có người nhìn trúng năng lượng dự trữ của Lò Bách Luyện, muốn hớt tay trên, đoạt lấy thành quả của hắn.

85% năng lượng trong bếp lò, là hắn bỏ vào tám món đạo cụ, cùng với tài liệu giá trị chục triệu tạo ra, hầu như là một nửa tài sản.

Bây giờ lại có người muốn hớt tay trên?

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm khuôn mặt diễm lệ của bà chủ, nheo mắt, “Bà chủ, ngày đó, tôi là xem ở trên phần chị giữ chữ tín là căn bản, mới liên tục không ngừng bỏ vào đạo cụ cùng tài liệu giá trị xa xỉ, cũng là bởi vì thành tín của chị, mới tiêu tiền phong lô, bây giờ chị nói cho tôi biết, bếp lò không thể dùng?”

“Chị là muốn chết sao!”

Đối mặt ánh mắt ngầm có ý phẫn nộ, vẻ mặt không tốt của Trương Nguyên Thanh, Liên Tam Nguyệt mặt không đổi sắc, thậm chí lại cầm xì gà lên, uống một ngụm nhỏ, thanh âm lười nhác nói: "Đã nói phong lô bảy ngày, vậy là bảy ngày, trong vòng bảy ngày, trừ cậu ra, ai cũng không sử dụng Lò Bách Luyện."

Dừng một chút, cô cười ha ha nói: "Nhưng chị là thương nhân, người ta muốn mua đá lửa, đồng ý trả giá cao gấp đôi, chị không có lý do từ chối."

"Nhưng chị lúc ấy chưa nhắc nhở tôi." Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm cô.

Liên Tam Nguyệt vẫn duy trì tư thế ngồi lười biếng, ánh mắt nghiền ngẫm: "Cậu cũng chưa hỏi, với lại, chị vì sao phải nhắc nhở cậu?"

Cái này rất phù hợp phong cách hỗn loạn trung lập của cô… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, nói: "Mua đi đá lửa là ai?"

"Cháu út gia chủ Triệu gia, Triệu Phi Trần." Liên Tam Nguyệt nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói trắng.

"Triệu gia?" Lông mày Trương Nguyên Thanh nhảy dựng, lập tức nhìn kỹ Liên Tam Nguyệt, hồi lâu sau cười lạnh nói: "Thì ra là bà chủ coi trọng năng lượng trong lò luyện, lại tiếc danh tiếng, vì thế tìm tên con ông cháu cha đến thao tác. Chậc chậc, tính kế hay lắm."

Anh Gà Đỏ từng nói, Liên Tam Nguyệt cùng Triệu gia có quan hệ không tầm thường, chỗ dựa sau lưng cửa hàng Vạn Bảo ốc, chính là Triệu gia trong Học Sĩ tam gia.

Đối mặt Trương Nguyên Thanh trào phúng, Liên Tam Nguyệt không bận tâm, chậm rãi nói: "Cái này không quan hệ với chị, Triệu Phi Trần mấy ngày trước đây đến chỗ chị đi dạo, nhìn trúng năng lượng trong lò luyện, biết chị đóng lò bảy ngày, liền từ chỗ chị mua hết đá lửa, chặt đứt con đường của cậu."

"Hắn muốn cái gì?" Trương Nguyên Thanh gọn gàng dứt khoát hỏi.

Chuyện này là hắn sơ sót, dưới tình huống tin tức không tương đương, rất khó nghĩ đến những chi tiết nhỏ này, bây giờ ảo não

cũng vô dụng, việc cấp bách là lấy được đá lửa, luyện ra đạo cụ."

Triệu Phi Trần mua hết đá lửa, rõ ràng là muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nếu điều kiện hợp lý, cái thiệt thòi này hắn nhận.

"Đây là chuyện giữa người mua các người, chị sẽ không quản, cũng lười nhúng tay."

Liên Tam Nguyệt ngữ điệu nói chuyện cũng lộ ra lười biếng, gạt tàn xì gà, nói: "Thiếu chút nữa quên, xì gà chị hút cũng là cậu tặng, vị thuần hậu hương ngọt ngào, chị rất thích. Xem ở trên phần xì gà, liền nói với cậu một chút."

"Triệu Phi Trần là cháu nội nhỏ nhất của Triệu gia chủ, từ nhỏ được nuông chiều, ở Hoa Đô hoành hành không kiêng kỵ, cho dù là hành giả quan phương tầng dưới chót, cũng không dám trêu vào hắn. Mấy năm trước, một tiểu đệ của hắn nhìn trúng nữ nhân của một phú thương nơi này, hai bên tranh giành người tình, sinh ra cãi cọ, tiểu đệ kia của hắn cắt bỏ thận phú thương, làm hại người ta cả đời không thể làm đàn ông. Hành giả quan phương phân bộ Hoa Đô bắt tên linh cảnh hành giả kia, kết quả địa điểm làm việc trong cùng ngày đã bị Triệu Phi Trần dẫn người đập."

Đám con ông cháu cha linh cảnh thế gia này, tên nào cũng đều phách lối như vậy sao? Chờ mình tấn thăng Chúa Tể, phải gõ một trận cẩn thận, ừm, trong con em thế gia, vẫn là có nhân vật chính phái, Quan Nhã, bé trà xanh, Phó Thanh Dương, Linh Quân, Hạ Hầu Ngạo Thiên… Trương Nguyên Thanh nói:

"Có thể sống đến bây giờ, có thể thấy được Triệu gia chủ là yêu thương đứa cháu trai này. Chỉ là không biết có một ngày, bị người ta làm thịt, Triệu lão gia chủ sẽ nổi điên hay không?"

Liên Tam Nguyệt liếc hắn một cái, cười lên: "Chị rất chờ mong một ngày đó."

"Ví dụ ương ngạnh của Triệu Phi Trần còn có rất nhiều, chị không lần lượt nêu ví dụ, cậu chỉ cần nhớ kỹ, Triệu gia bao che khuyết điểm, chọc Triệu Phi Trần, đó là kết thù với Triệu gia. Cậu đừng thấy Vạn Bảo ốc này của chị nói một là một hai

là hai, thật ra là được Triệu gia che chở mới có thể làm ăn, lợi hại trong đó, tự mình cân nhắc suy nghĩ.

Chương 1255: Giấy sinh tử (2)

Nói xong, Liên Tam Nguyệt vươn tay, nói: "Lấy thẻ bài ra!"

Trương Nguyên Thanh không quan tâm, đi thẳng đến bên tủ hàng, sau khi nhìn quét thật lâu, nhặt lên một tấm gương tròn nhỏ xám xịt, mở ra Tinh Mâu, tự soi gương.

Chỉ thấy hai cung "Tài", "Ách" mây đen bao phủ, có nhiều điềm không lành, biểu thị hắn tiền tài gặp phải hao tổn lớn hơn nữa có phiêu lưu bị thương nặng.

Mà cung "Duyên" sáng rõ, không thấy mây đen, lại biểu thị hắn tiến hành hợp tác, ký kết khế ước không có vấn đề, không tồn tại tình huống đồng bạn làm ăn giũ bỏ khế ước.

Nếu Liên Tam Nguyệt cố ý vi phạm khế ước, cố ý bán ra đá lửa vận hành thao tác, cung "Duyên" nhất định có mây đen. Thông qua tướng mạo, Trương Nguyên Thanh tạm thời tin tưởng chuyện này không phải Liên Tam Nguyệt bày mưu đặt kế.

Xuất phát từ bảo hiểm, hắn lấy ra điện thoại di động, gửi một cái tin nhắn cho Phó Thanh Dương. Nếu hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc mất tích, đó chính là Vạn Bảo ốc cùng Triệu gia làm.

Gửi tin nhắn xong, hắn quay về quầy thu ngân, từ trong ô vật phẩm lấy ra thẻ bài, mặt không biểu cảm đưa qua, thuận thế hỏi:

"Triệu Phi Trần kia cấp bậc thế nào?"

"Siêu Phàm cấp 3." Liên Tam Nguyệt vừa tiếp nhận thẻ bài, vừa nói: "Hắn trở thành linh cảnh hành giả thời gian không dài, cũng chỉ khoảng hai năm, có thể có cấp bậc như vậy, đã là cực có thiên tư. Dù sao không phải mỗi người đều giống cậu."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nhìn về phía cửa tiệm.

Huyết Tường Vi đợi lệnh ở bên ngoài tiến vào.

Rắc!

Cô bóp nát thẻ bài, chú văn khắc trên đó hiện lên, cũng nhanh chóng khuếch tán, cảnh vật xung quanh nhanh chóng biến hóa. Ngay sau đó, Trương Nguyên Thanh lại thấy được "chợ" quen thuộc, nhìn thấy khách nhân đeo mặt nạ hoặc khoác áo choàng.

Đầu ngón tay Liên Tam Nguyệt kẹp điếu thuốc, một tay ôm ngực, hướng nơi xa nỗ bĩu môi: "Triệu Phi Trần ở chỗ chị thuê một vị trí, chuyên mua đá lửa, a, chờ cậu đó."

Trương Nguyên Thanh thuận thế nhìn lại, xuyên qua người qua đường trùng điệp hành tẩu, chỉ thấy sau chỗ quầy hàng kia, một người trẻ tuổi ăn mặc chú ý, lười biếng nằm ở trên xích đu.

Hắn người toàn hàng hiệu, giày là giày chơi bóng ngôi sao nào đó tự tay kí tên, tóc ngắn tạo kiểu, tướng mạo chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ cũng rất không tệ, tiểu sinh trắng nõn tuấn tú. Bên cạnh vị công tử ca này còn có một người trung niên đồ đen, ôm kiếm cổ.

Mặt khác có hai cô gái trẻ tuổi váy ngắn áo thun, ăn mặc mát mẻ, một người ngồi xổm phía trước, một người đứng ở sau, thay hắn đấm chân bóp vai.

Công tử ca trẻ tuổi nhắm mắt nghỉ ngơi, thản nhiên tự đắc. Các người qua đường, chủ quán xung quanh liên tiếp liếc nhìn, chậc chậc cảm thán.

Có thể ở trong Vạn Bảo ốc "phách lối" như thế, cũng chỉ tên hoàn khố hàng đầu Triệu gia Triệu Phi Trần. Thánh Giả cũng không dám phách lối giống hắn.

Lúc này, cô gái trẻ tuổi nhẹ nhàng bóp vai, liếc thấy bà chủ đánh vòng eo, dẫn một người trẻ tuổi tướng mạo bình thường tới đây, lập tức cúi đầu, thì thầm vài câu với công tử trẻ tuổi.

Triệu Phi Trần lập tức mở mắt, ánh mắt dừng hình ảnh ở nam tử bên cạnh Liên Tam Nguyệt vài giây.

"Trình độ như thế nào?" Hắn nhìn phía trước, hỏi.

"Thánh Giả, khí tức thua xa tôi." Người trung niên ôm kiếm phía sau trầm giọng nói.

Khóe miệng Triệu Phi Trần nhếch lên nụ cười, nâng tay vẫy lui hai cô gái, đứng dậy đón, nụ cười ân cần nhìn về phía Liên Tam Nguyệt, cố ý trước mặt Trương Nguyên Thanh, lớn tiếng nói:

“Cô cô.”

“Cô cô?” ! Trương Nguyên Thanh nhịn không được nghiêng đầu, nhìn về phía bà chủ diễm lệ, có chút bất ngờ không kịp phòng bị.

Cô là cô cô của Triệu Phi Trần?

Vậy cô chính là con gái của đương đại gia chủ Triệu gia?

Liên Tam Nguyệt cười lên “khanh khách”, ánh mắt nghiền ngẫm đảo quanh ở trên người Trương Nguyên Thanh cùng Triệu Phi Trần, cô dùng xì gà chỉ chỉ Trương Nguyên Thanh, nói: “Hắn chính là người phong lô, các người tự mình nói chuyện đi.”

Dứt lời, đánh hông đẹp mắt, đi đến cạnh xích đu nằm, đong đưa qua lại xem náo nhiệt.

Triệu Phi Trần đánh giá thanh niên trước mắt, khẽ cười một tiếng…

“Người anh em lăn lộn con đường nào?”

“Một tên tiểu lâu la.” Liên Tam Nguyệt cười mỉm xen mồm.

Trương Nguyên Thanh có chút bất ngờ liếc nhìn cô một cái.

Triệu Phi Trần nói: “Chúng ta người ngay không nói tiếng lóng, trong thiên hạ, chỉ có cô cô tôi nơi này có thể mua được đá lửa, bây giờ ở hết trong tay tôi. Còn tôi, coi trọng món đạo cụ đó cậu luyện.”

“Như vậy, tôi trả cậu phí phong lô, lại cho cậu 10 triệu tiền mặt, cậu mở lò, tặng cho tôi, 15% năng lượng tích tụ tiếp theo tôi phụ trách. Thế nào, vụ làm ăn này có lãi chứ.”

Trương Nguyên Thanh bình tĩnh nhìn hắn, cái thái độ bất cần đời đó làm người ta chán ghét.

“20 triệu đã muốn mua một món đạo cụ cực phẩm có tiền cũng không mua được? Cậu đây không phải mua, là cường thủ hào đoạt.”

Chương 1256: Giấy sinh tử (3)

85% năng lượng tích tụ, hắn ước chừng đầu tư vào tám món đạo cụ, tài liệu giá trị chục triệu, lại thêm phí phong lô vẻn vẹn 20 triệu đã muốn lấy đi? Chẳng những tham lam, còn cuồng vọng.

Triệu Phi Trần chậc chậc một tiếng, dang hai tay, ôm hai cô gái trẻ tuổi vào trong lòng, thong dong nói: "Không muốn? Được, Triệu Phi Trần tôi cũng không ép buộc, như vậy, tôi bán cho cậu đá lửa, một viên đá lửa một tỷ, không bán lẻ, muốn mua thì mua cả mười viên đá lửa đi, mười tỷ, móc tiền đi."

Mười tỷ… Trương Nguyên Thanh cười nhạo nói: "Sao không đi cướp."

Triệu Phi Trần khoa trương cười to "ha ha", nói: "Đúng, chính là muốn cướp mày đó, làm sao nhỉ? Tao cũng không phải là ỷ thế hiếp người, tao chơi là quy tắc, bản thân mày để lại sơ hở lớn như vậy, chớ có trách tao chui."

"Hôm nay chẳng những muốn cướp mày, còn muốn cướp cho mày tâm phục khẩu phục."

Vừa nói, vừa cao giọng nói: "Các vị bằng hữu, tôi đây mới là nhặt được hàng tốt, đều học hỏi chút đi."

Người qua đường xung quanh tụ lại, chậc chậc không ngừng.

Còn có kẻ xem náo nhiệt không ngại to chuyện, ồn ào nói: "Muốn tôi nói cho 20 triệu cũng nhiều rồi, 20 ngàn đuổi đi là được."

"Cái bản lãnh nhặt được hàng này của Triệu công tử, thực sự làm người ta hâm mộ."

"Đáng giận, bị Triệu công tử giành trước một bước, cơ hội uống ngụm canh cũng không có."

"Ngươi thôi đi, không sợ mới ra khỏi Vạn Bảo ốc liền bị người ta làm thịt? Chuyện này, chỉ có Triệu công tử có khả năng làm."

Hai cô gái trẻ tuổi trong lòng che miệng, cười khanh khách, dịu dàng nói: "Thiếu gia nếu đi làm ăn, nhất định là tinh anh thương trường oai phong một cõi."

Triệu Phi Trần cười hì hì nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm khí đục thật dài, "Như vậy đi, Triệu công tử, tôi nghe bà chủ nói, cậu trả giá gấp đôi mua hết đá lửa, tôi ra giá gấp ba, cậu bán cho tôi. Ra ngoài, hòa khí phát tài, mọi người kết bạn."

"Mười tỷ, thiếu một phần cũng không được." Triệu Phi Trần mũi hếch lên trời, trên mặt tràn đầy nụ cười nắm chắc thắng lợi, một bộ tư thái ăn chắc Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm hắn thật sâu, cười lạnh nói: "Triệu công tử, cậu đây là muốn ngọc đá cùng vỡ đó."

"Tôi không sao cả!"

Triệu công tử vung vẩy cái tay khoác lên vai bạn gái, bày ra tư thái nắm chắc thắng lợi, cười tủm tỉm nói: "Dù sao tôi không có tổn thất, cậu không cần đá lửa, qua hôm nay, là có người cần. Nhưng mà huynh đệ à, cậu thiệt thòi thê thảm đó. Tôi từng hỏi cô cô, cậu ít nhất ném vào trong lò một cái mục tiêu nhỏ."

"Tôi khuyên cậu kịp thời cắt lỗ, cầm chút tiền rồi đi, cũng vãn hồi chút tổn thất."

Hôm trước hắn từ chỗ ông nội xin được vài món đạo cụ Siêu Phàm không đáng tiền, lên cơn nghiện đánh cược, liền chạy đến Vạn Bảo ốc chơi Lò Bách Luyện một phen, kết quả được nói cho biết đã phong lô.

Sau khi nghe ngóng, mới biết được có kẻ rất khó nói là xui xẻo hay may mắn, đập cả thảy tám món đạo cụ, tài liệu giá trị chục triệu, mới tích tụ 85% năng lượng. Triệu Phi Trần phải nói là hâm mộ ghen tị, dựa theo quy tắc của Lò Bách Luyện, đây là muốn luyện ra một món đạo cụ cực phẩm nha. Tiếp tục thăm dò, hắn phát hiện kẻ ngốc kia thế mà chưa bao đá lửa.

Quả thực là tiền trên trời rơi xuống.

Lập tức mua hết đá lửa trong tay cô cô, hôm nay cố ý ở Vạn Bảo ốc chờ kẻ coi tiền như rác tới cửa.

Triệu Phi Trần thản nhiên nói: “Cậu cũng đừng cảm thấy thiệt thòi, đá lửa tuy chỉ trị giá 500 ngàn, nhưng rất nhiều thời điểm, giá cả lạm phát, không quan hệ với giá trị của bản thân nó, có liên quan với kẻ có nhu cầu. Trong tay tôi có đá lửa, tôi đã nắm thóp của cậu, hoặc là giỏ trúc múc nước công dã tràng, hoặc là mở lò, nhường cho tôi, cầm 20 triệu mà đi, cậu không có lựa chọn.”

Trương Nguyên Thanh thở dài: “Ngọc đá cùng vỡ tao nói, không phải ý tứ này.”

Triệu Phi Trần nhún nhún vai, nụ cười ngông nghênh trước sau như một, “Nói như thế nào?”

“Tao cũng cho mày hai lựa chọn, một: Lấy giá gấp ba bán cho tao đá lửa. Hai: Tiền vốn trong lò tao không cần nữa, tao ngay bây giờ đi ra ngoài chặn mày, mày dám đi ra, tao một đao chém mày ngay.”

Trương Nguyên Thanh dứt khoát không áp chế lệ khí trong lòng nữa.

Sắc mặt Triệu Phi Trần trầm xuống, đẩy ra hai cô gái trẻ tuổi, ghé mặt đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, lạnh lùng nói:

“Vẻn vẹn một tên Thánh Giả, kiêu ngạo như thế!”

“Linh cảnh hành giả như mày, Triệu gia còn nhiều, chỉ bằng vào câu này của mày, hôm nay cũng đừng còn nghĩ rời khỏi Hoa Đô.”

Trương Nguyên Thanh xoay người bước đi.

“Khoan đã!”

Triệu Phi Trần bỗng nhiên đề cao giọng: “Bổn thiếu gia thưởng thức nhất người có cốt khí, như vậy đi, tao cho mày một cơ hội.”

Trương Nguyên Thanh dừng bước, ngoái đầu nhìn lại.

Triệu Phi Trần khôi phục tư thái con ông cháu cha lỗ mãng lười nhác, cười nói: “Mày cùng vệ sĩ của tao lên lôi đài đánh một trận, nếu mày thắng, tao cho mày đá lửa, không lấy một xu. Mày nếu thua nói với cô cô tao, tặng lò cho tao.”

Chương 1257: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (1)

“Quy củ lôi đài mày biết chứ, chỉ có thể một người sống sót. Nếu đồng ý, ký giấy sinh tử luôn bây giờ.”

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm hắn vài giây, lắc đầu: “Không công bằng!”

“Sợ rồi?”

“Tao thắng, chẳng những lấy đá lửa, còn xin mày hai cái chân.”

Triệu Phi Trần cười ha ha: “Có tính cách!”

Quay đầu lại, sắc mặt âm trầm, đầy mặt sát khí nói với người trung niên ôm kiếm: “Ký giấy sinh tử, hắn cho dù là chấp sự quan phương, tôi cũng muốn hắn chết! Sau khi xong việc, đạo cụ trong kho báu Triệu gia, ông tùy ý chọn một món, lại thưởng cho ông 10 triệu tiền mặt.”

Đồ vật trong Lò Bách Luyện, hắn nhất định phải lấy được. Đạo cụ cực phẩm cảnh giới Thánh Giả, cho dù ở trong tổ chức lớn, cũng là vật hiếm lạ.

Đừng nhìn ông nội thương hắn, nhưng cũng không có khả năng cho ra đạo cụ tốt như vậy, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Người trung niên khẽ gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Triệu Phi Trần lon ton chạy đến cạnh xích đu, vẻ mặt đầy nịnh nọt:

“Cô cô, cháu làm việc, ngài có hài lòng không?”

Liên Tam Nguyệt theo xích đu lắc lư lắc, mắt đẹp lim dim, cười mỉm nói: “Việc Triệu gia không liên quan gì tới cô, chuyện của mày, càng không có tư cách khiến cô phiền lòng. Chẳng qua đã ký giấy sinh tử, hắn dù là chấp sự quan phương, mày giết hắn, Ngũ Hành minh cũng không thể nói cái gì, ngược lại cũng thế.”

“Hỏi mày một câu cuối cùng, xác định rồi?”

Triệu Phi Trần nhỏ giọng nói:

“Thứ luyện trong lò kia, chính là đạo cụ cực phẩm, dù là ngài, xác xuất thành công cũng không đủ ba thành nhỉ. Thứ này cháu nhất định phải có, hắn cho dù là chấp sự quan phương, cháu cũng coi như không biết.”

“Mày nghĩ kỹ rồi là được!” Liên Tam Nguyệt cười cười, lười biếng đứng dậy, đứng ở trong đám người, cất cao giọng nói:

“Tôi sẽ lấy danh nghĩa kẻ chứng kiến, kẻ đảm bảo soạn một phần khế ước, ai vi phạm khế ước, tôi sẽ tự tay xử lý.”

Chờ hai bên gật đầu, cô từ trong ô vật phẩm lấy ra một tờ giấy da dê cổ xưa ố vàng, trải ra nói:

“Khế ước 1: Không thể sử dụng kỹ năng cùng đạo cụ cấp 6 trở lên bao gồm cấp 6.”

“Khế ước 2: Không thể nhận thua. Quy củ lôi đài nhất định phải phân sinh tử.”

“Khế ước 3: Không thể hướng nhân viên không liên quan ngoài sân cầu viện.”

Cô nói mỗi một câu trên tấm da dê liền hiện lên một dòng quy tắc, chữ viết vặn vẹo như nòng nọc, không phân biệt được là văn tự nước nào.

Sau khi đơn giản nói xong ba điều nội dung khế ước, cô nhìn về phía Trương Nguyên Thanh cùng kiếm khách trung niên: “Lại đây ấn dấu tay đồng ý là được.”

Kiếm khách trung niên sải bước đi về phía trước, ngón cái ấn ở bên dưới khế ước, ngoái đầu nhìn lại lạnh lùng nhìn Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh quay về đi đến trước mặt Liên Tam Nguyệt, thấp giọng nói: “Chị đã là cô cô của hắn, nên nói cho hắn tôi rốt cuộc là ai!”

Hắn không ấn dấu tay, ý đồ làm ra cố gắng cuối cùng.

Bản thân hắn là không tiện tự bại lộ thân phận, nơi này ngư long hỗn tạp, có nghề nghiệp tà ác.

Nếu truyền tin tức hắn xuất hiện ở nơi này cho Thánh Giả thậm chí Chúa Tể trong tổ chức tà ác, sẽ tự dưng thêm rất nhiều phiền toái cùng nguy cơ.

Hoa Đô không phải Tùng Hải, không phải địa bàn nhà mình, cẩn thận là trên hết.

“Chị vì sao phải nói cho nó!” Liên Tam Nguyệt phun khói trắng.

Cô gái này… Trương Nguyên Thanh đánh giá cô vài lần, bỗng nhiên có ấn tượng càng rõ ràng hơn đối với Lý Thuần Phong miêu tả.

Liên Tam Nguyệt a một tiếng: “Chị ở bên ngoài, nói cũng nói vô ích. Tin hay không cậu cho dù nói cho hắn thân phận Triệu Phi Trần vẫn cướp của cậu?”

Đứa trẻ ngỗ ngược ương ngạnh kiêu ngạo bị chiều hỏng rồi, cộng thêm khéo léo lợi dụng quy tắc tự cảm thấy có lý? Trương Nguyên Thanh không nói nữa, ấn dấu tay ở trên tấm da dê.

Văn tự như nòng nọc trên tấm da dê phong cách cổ xưa cũ nát lần lượt sáng lên, bốc lên khói trắng xẹt xẹt, lực lượng nào đó trong cõi hư vô chứng kiến khế ước để nghiêm khắc xử phạt.

Liên Tam Nguyệt thu hồi tấm da dê, nhìn về phía cháu trai cách đó không xa nói:

“Đưa đá lửa cho cô.”

Triệu Phi Trần vươn tay quét ở quầy hàng, mười viên đá màu đỏ sậm xếp thành chữ Nhất.

Liên Tam Nguyệt quét qua một cái nữa, đá lửa liền bị cô thu lại.

“Đi lôi đài đi.” Cô nhìn quét quần chúng quanh mình, cười mỉm nói:

“Muốn xem chiến đấu nhớ mua vé vào cửa, 200.000 một tấm.”

Nói xong, cô kẹp điếu xì gà, dáng người uyển chuyển rời khỏi cái lán lớn, đi về phía sân bãi sau chợ đen.

Ba gã cao lớn phụ trách duy trì trật tự thì cao giọng nói:

“Mời đến nơi đây mua vé.”

Trong nháy mắt bị tranh mua, các vị khách đi dạo chợ đen dẫn đầu lao về phía ba tráng hán, các chủ sạp thì thu dọn thứ đáng

giá trên quầy hàng, chen chúc mua vé.

Sinh tử chiến cảnh giới Thánh Giả đó là chuyện hiếm thấy.

Đừng nói 200.000 một vé, giá vé tăng gấp đôi nữa bọn họ cũng muốn xem.

Chương 1258: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (2)

Bình thường sinh tử đấu trên lôi đài đều là hành giả Siêu Phàm, Thánh Giả gần như không có khả năng ra sân.

200.000 một vé, nơi này ít nhất cũng có hơn một trăm người, đó chính là tiếp cận 20 triệu? Thân là tuyển thủ dự thi chẳng lẽ không nên chia phần trăm sao? Trương Nguyên Thanh nghe vào trong tai, yên lặng cảm khái mở chợ đen cũng kiếm tiền tốt thật.

Khó trách Liên Tam Nguyệt này có vốn chế tạo nhiều đạo cụ như vậy.

Biên độ Liên Tam Nguyệt đánh vòng eo đặc biệt khoa trương, đi đường lại rất chậm, chờ Trương Nguyên Thanh đi theo cô tới lôi đài, đã có mười mấy linh cảnh hành giả mua vé vào cửa xong, kích động chạy tới.

Bên dưới lôi đài, các khán giả kinh nghiệm phong phú duy trì khoảng cách vượt qua mười mét với lôi đài, xa xa vây xem.

Theo người càng lúc tụ tập càng nhiều, tiếng ồn ào mồm năm miệng mười ầm ầm một mảng.

“Bà chủ muốn làm nhà cái hay không? Để mọi người chơi một ván đi.”

“Cái này có cái gì phải đánh cược, Triệu Phi Trần thắng chắc rồi. Vệ sĩ này của là Kiếm Khách cấp 5, nếu bàn về cận chiến Kiếm Khách có thể xếp trong ba hạng đầu. Mặt khác Triệu gia không thiếu đạo cụ, sẽ bù lại điểm yếu của Kiếm Khách. Chậc chậc, vững như Thái Sơn.”

“Ngươi kéo đi tận đâu vậy, vừa rồi chưa nghe thấy sao? Người trẻ tuổi cũng là loại không thiếu đạo cụ, bằng không có thể bỏ vào trong cái lò nát kia nhiều đạo cụ như vậy?”

“Tiểu tử kia khí tức rõ ràng yếu hơn Kiếm Khách, lại nói nếu là gốc rạ cứng, ngươi cảm thấy bà chủ không nhắc nhở cháu của cô ta?”

“Ngươi nếu là nhắc chuyện này, vậy ta phải nói với ngươi. Ta nghe nói Liên Tam Nguyệt và Triệu gia chủ quan hệ cực kém, không nên hỏi nguyên nhân, hỏi cũng không biết, nhưng tin ta, ta là người địa phương.”

Trong sóng âm ồn ào, Triệu Phi Trần ôm hai người bạn gái, khóe miệng có nụ cười lạnh.

Vị cô cô này của hắn quả thật quan hệ với Triệu gia không hòa thuận, với ông nội càng như nước với lửa.

Dùng lời phụ thân mà nói cô cô trời sinh phản cốt, kiệt ngạo bất tuân, từ nhỏ đã không tiếp nhận mệnh lệnh cùng sắp xếp của gia tộc, tùy ý tùy tính không chịu bất cứ ước thúc nào.

Mà ông nội vừa vặn là đại gia trưởng ham muốn khống chế rất mạnh, sao dễ dàng tha thứ loại con gái này, cho nên quan hệ cực cứng ngắc.

Triệu Phi Trần cùng vị cô cô này cũng không thân, dù sao cô lúc trẻ tuổi đã rời khỏi Triệu gia, một năm không gặp được một lần, lấy đâu ra cảm tình?

Nhưng Vạn Bảo ốc là nơi tốt, hắn thường tới đây tìm hiểu tình báo, nhặt mót, trao đổi đạo cụ.

Suy nghĩ tung bay, hắn thấy người trẻ tuổi nhảy lên lôi đài rộng lớn, lập tức quay đầu nói với Kiếm Khách trung niên bên cạnh:

“Trên người thằng ranh kia sợ là mang theo vài món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, trước khi lên đài tôi hỏi ông một câu nữa, còn thiếu đạo cụ gì? Chỉ cần chỗ tôi có cứ việc lấy.”

Người đàn ông trung niên vuốt ve trường kiếm trong lòng, khẽ lắc đầu:

“Vài món đạo cụ trên người đủ dùng rồi, cậu cũng không cho được tôi đạo cụ cực phẩm. Lại nói kiếm khách chân chính cuồng dại với kiếm là đủ.”

Triệu Phi Trần khẽ gật đầu: “Đi đi.”

Đợi kiếm khách trung niên nhảy lên lôi đài, Triệu Phi Trần cúi đầu thì thầm vài câu với một trong hai người bạn gái.

Cô gái idol mạng đó gật gật đầu, chen đám người ra, chạy bước nhỏ rời đi.

Triệu Phi Trần nhìn theo cô đi xa, thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nhếch khóe miệng.

Ông nội từng nói mọi việc phải làm đầy đủ chuẩn bị. Tuy đối với vệ sĩ của mình có tin tưởng rất lớn, nhưng hắn cũng cần cân nhắc hậu quả cùng tổn thất của thất bại.

Tiểu tử này hôm nay cho dù không chết ở Vạn Bảo ốc, cũng đừng nghĩ đi ra khỏi Hoa Đô.

Nội dung hắn vừa rồi nói với bạn gái chỉ có một câu ngắn gọn: Đi mời ba anh!

Dù sao đến lúc đó giao sự việc cho trưởng bối, để bọn họ quyết đoán.

Trên lôi đài, Trương Nguyên Thanh cùng kiếm khách trung niên cách nhau mười mấy mét, đối diện nhau, chưa động nhưng ánh mắt đã tập trung đối phương, tìm kiếm cơ hội thời cơ ra tay.

Trương Nguyên Thanh vừa giằng co với kẻ địch vừa suy tư sách lược đối địch.

Khí tức của hắn mạnh hơn mình, hẳn là cấp 5, bị hắn áp sát cực kỳ nguy hiểm. Kiếm Khách là loại hình công kích mạnh, nhanh nhẹn cao, điểm yếu là phòng ngự vật lý yếu hơn nữa không có năng lực khôi phục. Hắn là người Triệu gia, không thiếu đạo cụ, điểm yếu khẳng định đã bù lại.

Mình cần đối phó là một kẻ địch công kích mạnh nhanh nhẹn cao kiêm cả phòng ngự cùng hồi phục, nếu nhớ không lầm kỹ năng bị động Ý Chí Sắt Thép cùng Phá Sát của Kiếm Khách vừa vặn có thể nhằm vào oán linh nhập, không dễ chơi lắm.

Ài, Thần Dạ Du ở cảnh giới Siêu Phàm cường thế vô cùng, đến Tinh Quan chỉ cấp 4 mà nói ngược lại trở nên yếu thế. Tinh Tướng Thuật cùng Tinh Độn Thuật tuy hữu dụng, nhưng không thể đối địch nha.

Chương 1259: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (3)

Vậy chính là lợi dụng sắp xếp tổ hợp đạo cụ chế định ra một bộ kế hoạch đối địch, lại mở Tinh Mâu đánh giá tướng mạo đối phương. Nếu đối phương cung Ách huyết quang bao phủ, nói rõ kế hoạch khả thi.

Ngược lại sửa chữa kế hoạch.

Trên lý luận mà nói, cách suy nghĩ này là có thể làm. Có lẽ đây mới là cách dùng chính xác của Tinh Tướng Thuật. Thần Dạ Du làm nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, không có đạo lý ở cảnh giới Thánh Giả mềm nhũn như thế. Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh mở Tinh Mâu đánh giá tướng mạo kiếm khách trung niên.

Hắn khẳng định có đạo cụ phòng ngự có đạo cụ hồi phục, mình trước lấy thân thể người sói phá giáp lại phối hợp hỏa độc, đạo cụ nguyền rủa khắc chế hồi phục… Trong lòng hắn nhanh chóng chế định kế hoạch diễn luyện bộ sậu.

Nhưng tướng mạo kiếm khách trung niên vẫn chưa thay đổi, mây đen bao phủ lại không có huyết quang tai ương.

Xem ra nghĩ viển vông không thể thực hiện được, nhưng mạch suy nghĩ hẳn là không sai, vừa đánh vừa thử. Hắn không do dự nữa thi triển Dạ Du, ẩn nấp thân hình.

“Thần Dạ Du?”

Quanh lôi đài truyền đến thanh âm kinh ngạc của khán giả.

Tiểu tử này là người Thái Nhất môn? Triệu Phi Trần không giận mà còn mừng. So với Ngũ Hành minh thể lượng cùng thế lực khổng lồ, Thái Nhất môn xa xa không bằng. Môn chủ của nó tự đánh giá mình rất cao, phần nhiều là vì Thần Dạ Du ở rất nhiều thời điểm có tính chất không thể thay thế.

Nhưng đây là đối với Ngũ Hành minh mà nói, với Triệu gia mà nói dùng một câu tương đối lưu hành nói: Ta cần tên Thần Dạ Du này có tác dụng gì?

Hoàn toàn không sợ.

Kiếm khách trung niên "keng" một tiếng rút ra trường kiếm, thân kiếm đỏ rực không giống sắt thép rèn, tản ra một luồng sát khí cùng lệ khí có thể phá linh thể, chấn nhiếp tâm thần.

Rút ra trường kiếm hắn nhanh chóng lui về phía sau, trường kiếm ở phía trước quét ngang, một đạo kiếm khí hình cung đỏ rực rít gào lao ra, xẹt qua toàn bộ lôi đài.

Kiếm Khách cấp 5 có thể chém ra kiếm khí, mặc dù đối mặt kẻ địch công kích từ xa cũng có thể thong dong ứng đối. Đây là khác biệt lớn nhất của cấp 4 cùng cấp 5.

Chỉ nghe "Đinh" một tiếng, một bóng người từ trong hư không ngã ra, tay nắm một cây đoản đao làm tư thế đón đỡ.

Chính là Trương Nguyên Thanh.

Đoản đao trong tay hắn là đạo cụ Siêu Phàm mấy ngày nay thu thập được, trực tiếp bị kiếm khí đánh vỡ ra một vết mẻ.

Kiếm khách trung niên ánh mắt hung dữ, liền muốn giơ kiếm nghênh địch, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng xé gió.

Còn có kẻ địch? âm thi! Hắn nháy mắt hiểu ra, trong lòng run lên, trượt sang một bên.

Nhưng đúng lúc này kiếm khách trung niên thấy tiểu tử Thần Dạ Du kia nâng tay hướng khuôn mặt lau một cái, mi tâm sáng lên một điểm nước sơn vàng óng, nhanh chóng lan tràn cả khuôn mặt, hình thành một khuôn mặt uy nghiêm đoan chính.

Tinh thần hắn rung chuyển một phen, nổi lên sợ hãi, nổi lên khủng hoảng, quên phản kháng. Nhưng các cảm xúc tiêu cực này lại ở ngay sau đó tan thành mây khói. Hắn kháng được Mặt Nạ Hoàng Kim chấn nhiếp.

Ý Chí Sắt Thép của Kiếm Khách thay hắn kháng lại Mặt Nạ Hoàng Kim chấn nhiếp.

Lúc này tiếng xé gió đã tới gần đỉnh đầu, hắn không kịp né tránh, lấy ra một bức tượng bùn nặn bằng đất vàng.

"Ầm!"

Đòn tấn công của Huyết Tường Vi như đánh lên trên bao cát thật dày, nổi lên ánh sáng vàng dạng gợn sóng.

Cô bị lực phản tác dụng đẩy lui, mà kiếm khách trung niên không chút sứt mẻ.

Kiếm khách trung niên chợt thu hồi bức tượng đất, kiếm quang chợt lóe quét về phía cổ Huyết Tường Vi, nhưng người sau sớm bổ sang ngang, quay cuồng tránh được một đòn chặt đầu.

Cái này không phải Huyết Tường Vi liệu địch tiên cơ, mà là Trương Nguyên Thanh sớm hạ đạt mệnh lệnh né tránh.

Quả nhiên là đạo cụ phòng ngự nghề nghiệp Thổ Quái, trả giá "trầm trọng" mình đã quá quen thuộc rồi. Sau khi thử ra một món đạo cụ, Trương Nguyên Thanh trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Huyết Tường Vi đã bị kiếm khách trung niên ép cho cực kỳ nguy hiểm.

Bất động như núi xâm lược như hỏa.

Kiếm Khách đối địch gần như không cho kẻ địch cơ hội thở dốc.

"Phốc phốc phốc!"

Trường kiếm đỏ rực không ngừng ở trên thân Huyết Tường Vi chém ra vết thương rõ ràng. Tuy Yêu Mê Hoặc sở trường cận chiến, nhưng chống lại Kiếm Khách cấp 5 thực lực Huyết Tường Vi chênh lệch quá lớn.

Chỉ ba bốn giây, đã vài lần suýt bị chém đầu.

Đây còn là âm thi, đổi thành thân thể máu thịt đã sớm bị thương nặng.

Có thể thấy được linh cảnh hành giả cấp 4 một khi bị Kiếm Khách cấp 5 áp sát, trong mấy chục giây có thể phân sinh tử.

Dưới đài tràn đầy tiếng khen hay.

Khóe miệng Triệu Phi Trần mang theo nụ cười tự đắc

Cô gái bên người giọng mềm mại nói các lời đại khái như "Thật là lợi hại", "thiếu gia thắng chắc rồi" làm nụ cười của Triệu Phi Trần càng thêm khắc sâu.

Chương 1260: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (4)

Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm Thái âm lực, âm khí mênh mông nhanh chóng tràn ngập, trong âm khí cuồn cuộn một bóng dáng mặc áo cưới màu đỏ như ẩn như hiện bay về phía kiếm khách trung niên.

Người sau thu kiếm lui về, trong miệng phát ra tiếng quát hùng hồn.

Quỷ tân nương đã bay tới phía sau, thân thể cứng đờ, ngay sau đó liền bị trường kiếm màu đỏ rực đâm trúng thân thể.

"A!"

Quỷ tân nương phát ra một tiếng thét chói tai, thân thể xẹt xẹt bốc lên khói đen.

Chống lại Kiếm Khách giỏi nhất sát phạt hơn nữa có được bị động Phá Sát, oán linh cấp 4 tự nhiên không đủ đặt vào mắt. Trương Nguyên Thanh sớm dự đoán được, hắn triệu hồi Quỷ tân nương vốn chính là vì kéo dài thời gian.

Một cái mũ nhỏ màu đỏ tam giác mềm nhũn ném về phía Huyết Tường Vi.

Huyết Tường Vi đưa tay chụp lấy đội ở trên đầu, một giây sau hình thể cô đột nhiên cất cao, phá rách quần áo, da thịt trắng như tuyết mọc ra bộ lông màu vàng sắc bén như cây kim.

Đỉnh đầu mọc ra tai hình tam giác, nửa dưới khuôn mặt kéo dài, con ngươi đen sì hóa thành con ngươi thú vật màu vàng, bàn tay bàn chân dần hóa chó cùng sinh trưởng ra móng vuốt sắc bén.

Trong khoảnh khắc, Huyết Tường Vi hóa thành một người sói lông vàng cao 4 mét, trong cái mồm răng nhọn đan xen chảy ra dung nham nóng bỏng.

Ma Sói Lửa!

"Đây là cái gì?"

"Cổ thú sao?"

"Chưa nghe nói trong cổ thú có sói nha."

Dưới sân, tiếng kinh hô nổi lên khắp nơi, trong khá giả Siêu Phàm chiếm đa số, nhưng cũng có chút ít Thánh Giả tầm mắt

không thấp, trong đó càng có nghề nghiệp tà ác, nhưng mặc kệ là ai cũng chưa từng thấy người sói.

Triệu Phi Trần nheo mắt, nhẹ nhàng đẩy ra bạn gái bên cạnh, không nói một lời nhìn chằm chằm người sói trên sân.

Cho dù cách mười mấy mét khoảng cách, khí tức trên thân quái vật kia phát ra vẫn khiến hắn cảm thấy run rẩy cùng sợ hãi.

Dị hoá? Không, không giống, thân thú chưa bao giờ thấy, đây là đạo cụ gì? Liên Tam Nguyệt đánh giá người sói, lộ ra hứng thú nồng đậm.

Làm luyện khí sư, cô đối với tất cả đạo cụ đặc thù đều tràn đầy hứng thú.

Trong lúc Huyết Tường Vi hóa thân người sói, Trương Nguyên Thanh đứng ở mép lôi đài mở Tinh Mâu quan sát tướng mạo kiếm khách trung niên.

Trong tướng mạo mây đen che đỉnh, ngầm có huyết quang, nói lên người sói là có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn, nhưng tựa như không giết nổi hắn. Trong lòng Trương Nguyên Thanh có tính toán, lập tức hạ đạt mệnh lệnh tiến công.

Ma Sói Lửa sớm đã gấp không chờ được, chi sau thon dài cường tráng hơi trầm xuống, chỉ nghe "rắc" một tiếng, sàn lôi đài nứt ra, bóng dáng cao lớn đã hóa thành một tàn ảnh, hung hãn lao về phía kiếm khách trung niên.

Kiếm khách trung niên không nhanh không chậm, dưới Thuật Quan Sát sớm đã nắm rõ quỹ tích ma lang trong lòng. Hắn hướng bên trái bước lướt, vừa đủ tránh đi tấn công, giơ ngang kiếm ở hông lao về phía trước.

Mũi kiếm đỏ rực xẹt qua đùi Ma Sói Lửa, cắt ra vết kiếm thật sâu, nhưng chưa tới xương. Người sói lực phòng ngự kinh người, cho dù là Kiếm Khách sở trường phá giáp cũng chỉ có thể cắt ra máu thịt.

Hai bên sát bên người mà qua, ánh mắt kiếm khách trung niên liếc nhìn một lần kẻ địch đứng ở mép lôi đài, sau khi xác nhận đó không phải ảo thuật, nhanh chóng xoay người chém ra một đạo kiếm khí đỏ rực.

Kiếm khí lướt qua khoảng cách mấy mét chém trúng ma sói vừa vặn xoay người lại, lại là một vết kiếm thật sâu.

Ma Sói Lửa phẫn nộ khẽ gầm một tiếng, bụng phồng lên, bỗng nhiên há mồm phun ra ngọn lửa hỗn hợp dung nham, nháy mắt nuốt chửng kiếm khách trung niên.

Nhưng một giây sau, kiếm khách trung niên liền xuất hiện ở một bên khác.

Công kích chậm chạp như thế sao có khả năng trúng Kiếm Khách.

Trong thời gian kế tiếp kiếm khách trung niên linh hoạt di chuyển xê dịch, tuy khắp nơi bị động, đại bộ phận thời gian đều đang né tránh, không còn sự cường thế trước đó.

Nhưng Ma Sói Lửa công kích lần nào cũng thất bại. Nhanh nhẹn người sói lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt Kiếm Khách sở trường cận chiến hơn nữa có được Thuật Quan Sát không có bất cứ ưu thế nào.

Ngược lại là kiếm khách trung niên trong lúc né tránh luôn đâm ra một kiếm, chém ra một kiếm, không ngừng tăng thêm vết thương trên người ma sói.

Tích tiểu thành đại, từng chút một đánh hạ quái vật này.

Dưới đài, Triệu Phi Trần nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa ôm bạn gái vào lòng, vừa vuốt ve dáng người gợi cảm của cô gái trẻ tuổi, vừa thưởng thức chiến đấu trên đài.

Trương Nguyên Thanh ở bên cạnh xem hồi lâu, thu hết đáy mắt ưu khuyết điểm của hai bên.

Lấy sức công kích của người sói phá vỡ đạo cụ phòng ngự của hắn là không khó, nhưng phải khiến gã dừng lại. Sử dụng đạo cụ phòng ngự, tốc độ nhanh nhẹn của người sói lại không có tác dụng, phải ép hắn sử dụng đạo cụ phòng ngự, cần mình ra tay.

Chương 1261: Thắng bại đã phân, sinh tử kiến hiểu (4)

Mình trước lấy thương thế đổi thương thế làm hắn đổ máu, lại để ma sói phối hợp công kích, sau khi ép hắn dùng đạo cụ phòng ngự, Trương Nguyên Thanh kết hợp đạo cụ, kỹ năng của mình nhanh chóng chế định ra một kế hoạch giết địch.

Sau khi hắn làm rõ mạch suy nghĩ, giữ trạng thái Tinh Mâu mở ra hắn thấy giữa đôi mắt kiếm khách trung niên huyết quang bao phủ.

Quả nhiên có hiệu quả! Trong lòng hắn mừng rỡ, đã có phương pháp phá địch, lại nghiệm chứng ứng dụng của mình đối với Tinh Tướng Thuật.

Hắn lập tức thi triển ảo thuật để lại ở tại chỗ một thân giả, âm thầm thi triển Dạ Du ẩn đi thân hình.

Kiếm khách trung niên luôn phân tâm chú ý hắn lập tức cảnh giác, Ý Chí Sắt Thép phối hợp Thuật Quan Sát chuyên khắc ảo thuật.

Kiếm khách trung niên lập tức hướng phía sau chém ra kiếm khí hình cung, phương thức quét ngang toàn trường bức bách Tinh Quan hiện thân.

Nhưng kiếm khí lao ra khỏi lôi đài, quét qua đỉnh đầu mọi người bên dưới, lao ra mấy chục mét mới suy yếu biến mất.

Chưa chém trúng bất cứ thứ gì.

Hầu như ở một giây sau, Trương Nguyên Thanh chân xỏ một đôi giày chạy màu đen không có logo đeo mặt nạ màu vàng hiện lên phía sau hắn, đâm đoản đao trong tay về phía lưng kiếm khách trung niên.

Hắn né tránh kiếm khí như thế nào? Tốc độ thật nhanh! Con ngươi kiếm khách trung niên kịch liệt co lại.

Thuật Quan Sát có thể liệu địch tiên cơ, lại không liệu được kẻ địch đang ẩn thân.

Mặt khác, Tinh Quan này ở sau khi áp sát, tốc độ bùng nổ ra thậm chí có thể so với Yêu Mê Hoặc cùng cấp bậc.

Kiếm khách trung niên muốn đón đỡ, né tránh, phản kích đã không kịp, chỉ có thể ở trong tích tắc nghiêng người, tránh đi chỗ yếu hại sau lưng.

“Phốc!”

Đoản đao thành công đâm vào thân thể kiếm khách trung niên.

Đau đớn khiến lông tóc toàn thân kiếm khách trung niên dựng lên, dưới Ý Chí Sắt Thép thêm vào hắn nhanh chóng trấn trụ đau đớn, giữ bình tĩnh, tính bắt lấy cơ hội gần người khó được này phản kích Tinh Quan.

Để hắn biết áp sát tập kích Kiếm Khách là chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

Nhưng lúc này hắn thấy ma sói mở miệng, ở sâu trong cổ họng có lửa phun trào.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể từ ô vật phẩm lấy ra bức tượng đất bảo vệ thân thể.

Mà thân thể Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao như mộng ảo độn đi, tránh ngọn lửa. Hắn không tránh cũng không sao, có Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất thủ hộ, lửa của ma sói khó thương tổn hắn mảy may.

Nhưng hắn muốn giữ lại vết máu trên lưỡi đao.

Lửa trộn lẫn dung nham cắn nuốt kiếm khách trung niên. Nhiệt độ cao nóng rực liếm màn hào quang, đốt màn năng lượng thổ thuộc tính sáng đỏ bừng, nhưng ngũ hành hỏa sinh thổ, năng lượng thổ thuộc tính có tính kháng hỏa cực cao.

Người sói phun hơi thở chỉ có thể duy trì ba giây. Đã kiến thức một chiêu này, kiếm khách trung niên cũng không bối rối, yên lặng chờ cơ hội.

Ba giây rất nhanh qua đi, hắn vừa định thu hồi bức tượng đất phản kích, chợt thấy gã Tinh Quan kia từ trong ô vật phẩm lấy ra một con rối gỗ xấu xí, đầu ngón tay dính vết máu trên lưỡi đao, bôi lên trên thân rối gỗ, quát:

“Chết!”

“Chú sát thuật!

Kiếm khách trung niên trước mắt tối sầm, thất khiếu tràn ra máu tươi, linh hồn giống như bị xé rách thành mảnh vụn.

Hắn lập tức bị thương nặng, may mắn cấp bậc nguyền rủa không đủ cao, còn chưa thể làm hắn thân là Kiếm Khách cấp 5

chết oan chết uổng.

Nhưng cái này cũng khiến hắn không dám thu hồi bức tượng đất, nghỉ chân tại chỗ, gian nan nâng lên cánh tay nặng nề, từ ô vật phẩm lấy ra một cái áo khoác bện từ dây leo xanh, chậm chạp khoác ở trên người.

Vầng sáng màu xanh biếc bao trùm hắn, nhanh chóng trị liệu thương thế.

Bắt lấy cơ hội này, Ma Sói Lửa giơ móng vuốt, một lần rồi lại một lần cào ở trên màn hào quang sáng đỏ bừng. Màn hào quang năng lượng thổ thuộc tính chưa nguội đi ở dưới cào xé cao tần, bày ra dạng dung nham, tựa như pha lê nung đỏ hồng.

Rốt cuộc ở trong một đợt thanh âm kẽo kẹt làm người ta ghê răng, màn hào quang tan vỡ, bức tượng đất trong tay kiếm khách trung niên rạn nứt.

"Phốc!"

Móng vuốt người sói hung hăng cào ở ngực bụng kiếm khách trung niên, cào da tróc thịt bong.

"A!"

Kiếm khách trung niên phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, da thịt cả người nháy mắt đỏ bừng, cơ bắp co rút.

Hỏa độc vào cơ thể!

Thân thể vốn chưa hoàn toàn chữa khỏi càng thêm họa vô đơn chí.

Có được bị động Ý Chí Sắt Thép, hắn vẫn chưa bị đau đớn ăn mòn lý trí, nhanh chóng lấy ra một tấm mặt nạ sắt đen bộ dạng như ác quỷ chụp vào khuôn mặt, dùng sức thổi một cái.

Trong nháy mắt, sương mù dày đặc tràn ngập toàn bộ lôi đài, che mất tầm nhìn.

Vụ Chủ?

"Lần này không nhìn thấy rồi, chậc, chẳng qua cũng có thể đoán được hắn muốn lợi dụng sương mù dày đặc kéo dài thời gian trị liệu thương thế."

Chương 1262: Thần khí ra lò (1)

“Như vậy xem ra trận chiến đấu này hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu. Vừa rồi ta cho rằng Tinh Quan kia thắng chắc rồi.”

“Đúng vậy. Tiểu tử đó nửa đầu trận đấu toàn bộ hành trình vây xem, vừa ra tay lại thiếu chút nữa kết thúc chiến đấu, là nhân vật đấy. Trong Thái Nhất môn có loại nhân tài này?”

Trong đám người nhao nhao nghị luận, Triệu Phi Trần như trút được gánh nặng, phun ra một hơi, tâm thần căng thẳng có thể thả lỏng.

Mọi người đều biết trong các nghề nghiệp lớn của bản thổ, có thể khắc chế Vụ Chủ chỉ có Vũ Sư cấp Chúa Tể.

Bất cứ nghề nghiệp nào khác đối mặt sương mù dày đặc đều không thể làm gì được.

Hắn vừa nghĩ như vậy, liền nghe tiếng rít “Ô” vang lên, ngay sau đó trên lôi đài nổi lên cuồng phong mãnh liệt.

Sương mù dày đặc mỏng manh như lụa đậm đặc như tương bị trận cuồng phong này thổi tan.

Bóng dáng hai người một sói trên đài hiện lên lần nữa.

Không chút do dự đeo Bao Tay Tật Phong Giả, Trương Nguyên Thanh lập tức hướng người trung niên làn da đỏ bừng thất khiếu đổ máu khí tức suy yếu đến mức tận cùng chém ra hai lưỡi đao gió.

Đồng thời mệnh lệnh ma sói chuẩn bị phun hơi thở lửa.

“Keng! Keng!”

Kiếm khách trung niên ngoan cố chống cự chém vỡ đao gió.

Mà lúc này Ma Sói Lửa mở miệng, lửa trộn lẫn dung nham nuốt chửng người đàn ông trung niên.

Ba giây sau, ngọn lửa tắt, ở tại chỗ chỉ còn lại một thi thể cháy đen…

“Đinh! Ngài đánh gục linh cảnh hành giả cùng trận doanh —— Kiếm Khách, trừ 60 điểm thanh danh.”

Vang lên trước hết không phải tiếng hô dưới đài, mà là tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Giết chết Kiếm Khách cấp 5 này, Trương Nguyên Thanh bị trừ 60 điểm thanh danh, chỉ còn 150 điểm thanh danh dư.

150 điểm thanh danh, nhiều nhất giết hai ba Thánh Giả nữa, hoặc là bảy tám Siêu Phàm, săn giết nghề nghiệp tà ác lửa sém lông mày nha… Trương Nguyên Thanh thi triển Tinh Độn Thuật, dịch chuyển tức thời tới cạnh thi thể cháy đen, cúi người nhặt lên trường kiếm màu đỏ, mặt nạ sắt đen cùng cái áo dây leo cháy hỏng một nửa nữa. Nhìn từ như vậy, cũng không thiệt.

Chờ hắn thu hồi đạo cụ, dưới lôi đài mới nổ lên tiếng nghị luận ồn ào, từng đôi mắt lộ ra kinh ngạc nhìn về phía Tinh Quan trẻ tuổi trên đài.

Một Kiếm Khách cấp 5, cứ như vậy bị nhẹ nhàng săn giết, mà giết hắn, là một vị Tinh Quan cấp 4.

Dù cho Thần Dạ Du là nghề nghiệp đỉnh phong, nhưng có thể ở lúc cấp 4 chém giết Kiếm Khách cấp 5, vẫn là số ít, có thể làm được một điểm này, tất nhiên là con cưng của trời.

“Gã này sẽ không là Triệu Thành Hoàng chứ?”

“Ặc, nếu như là hắn, trái lại cũng hợp lý, có lẽ hắn có thể tiếp nhận vị trí của Phong Đô Quỷ Vương, trở thành lão đại cảnh giới Thánh Giả của Thái Nhất môn.”

“Các ngươi phát hiện chưa, hắn ra tay từng vòng đan xen, đạo cụ dần dần khắc chế Kiếm Khách, tựa như trước đó từng diễn luyện.”

“Ừm, đạo cụ nhiều không đáng sợ, nhưng mỗi đạo cụ đều sử dụng vừa đúng, khắc chế kẻ địch, đây mới là điều đáng sợ nhất.”

Trong tiếng nghị luận ồn ào, Triệu Phi Trần nhìn chằm chằm trên lôi đài, sắc mặt tái xanh, mạch máu trên trán nổi lên từng sợi, bày ra cực kỳ tức giận cùng không cam lòng.

Tay của hắn bóp chặt cánh tay mảnh khảnh của bạn gái, cô nương trẻ tuổi đau tới mức mồ hôi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch, cố nén đau đớn nứt xương cũng không dám lên tiếng.

Làm chim hoàng yến thiếu gia bao nuôi, cô biết lúc này không nhịn đau, tiếp theo nhất định gặp đánh đập.

“Đáng chết, đáng chết, đáng chết.”

Triệu Phi Trần nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt gần như dữ tợn.

Bảo tiêu này của hắn là tâm phúc ông nội bồi dưỡng, đặt ở cổ đại, chính là tử sĩ.

Một Kiếm Khách cấp 5 bồi dưỡng không dễ, trừ thiên phú bản thân, còn phải đầu nhập lượng tài nguyên khổng lồ, bây giờ hao tổn ở đây, ông nội bên kia trách phạt tạm không đề cập tới, chỉ sợ tương lai, hắn cũng không thể đạt được một cận vệ ngang cấp nữa.

Tổn thất lớn như thế, lò vẫn chưa thể đoạt được, Triệu Phi Trần làm sao có thể không hận.

Phụ thân đã thu được tin tức của mình, lúc này, bên ngoài Vạn Bảo ốc tất cả đều là người Triệu gia, xem ở trên mặt mũi cô cô, không thể gây chuyện ở trong Vạn Bảo ốc, chờ hắn luyện xong đạo cụ rời đi Vạn Bảo ốc, ha ha. Triệu Phi Trần hít sâu một hơi, buông ra tay bạn gái, vẻ mặt cười âm trầm lạnh lẽo nói:

“Đặc sắc đặc sắc, các hạ thật có thủ đoạn, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, đợi đấy.”

Dứt lời, ôm lấy bạn gái xinh đẹp, quay người rời đi.

“Chờ một chút!”

Vừa đi hai bước, sau lưng truyền đến thanh âm lạnh lùng của Tinh Quan kia.

Triệu Phi Trần vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo xoay người, nhìn chằm chằm người trẻ tuổi trên lôi đài, đã cực kỳ mất hứng:

“Còn có chuyện gì?”

Ở dưới ánh nhìn của hơn trăm khán giả, Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“Dựa theo đặt cược, đá lửa về tao, hai cái chân của mày cũng thuộc về tao.”

Chương 1263: Thần khí ra lò (2)

Trong đám người vang lên tiếng xôn xao trầm thấp, người này thế mà thật sự muốn lấy chân Triệu Phi Trần?

Linh cảnh hành giả bản thổ Hoa Đô ai không biết Triệu Phi Trần là cháu trai gia chủ Triệu gia thương yêu nhất, đừng nói là hai cái chân, dù là hai sợi lông tơ bị người ta động vào, Triệu gia chủ cũng sẽ mang người đó rút gân lột da.

Triệu Phi Trần nheo mắt, "Huynh đệ, đây chẳng qua là một câu nói đùa, mày đã thắng tranh tài, đá lửa về mày, còn có cái gì không hài lòng? Người trong giang hồ, đừng làm việc tuyệt tình quá."

Trương Nguyên Thanh cười: "Hay cho một cái đừng làm việc tuyệt tình. Vừa rồi là ai nói ăn chắc tao, ai nói tao không có lựa chọn? Ai mang sự việc làm tuyệt tình? Lúc đắc thế đuổi đánh tới cùng, không để lại đường sống cho người ta, bây giờ chịu thiệt thòi, liền khuyên người khác làm việc đừng làm tuyệt?

"Thì ra lý cả thế giới đều ở Triệu gia mày, chỉ cho phép mày ức hiếp người ta, không cho phép người khác ức hiếp mày sao?"

Chẳng lẽ không phải? Khóe mắt Triệu Phi Trần co lại một phen, ẩn chứa uy hiếp nói:

"Huynh đệ, tao cũng nhắc nhở mày, hôm nay mày dám đụng đến một sợi tóc gáy của tao, Hoa Đô mày cũng đừng nghĩ rời đi được. Vừa luyện ra một đạo cụ cực phẩm, liền muốn chơi ngọc đá cùng vỡ với Triệu gia tao, tự suy nghĩ một phen, có lãi không?"

Trong đám người, có người nói:

"Huynh đệ, hay thôi bỏ đi, cậu đấu không lại Triệu gia, luyện xong đạo cụ rời đi là được."

"Đúng đấy, muộn chỉ sợ Vạn Bảo ốc cũng không đi ra được, không cần thiết."

Nói những lời này đều là bản thổ nghề nghiệp hợp pháp.

Nghề nghiệp tà ác quấn áo choàng, đứng ở phía ngoài đoàn người, thì thâm trầm nói:

“Người ta cũng cưỡi trên đầu đi ị rồi, còn muốn nhịn? Nếu đổi lại là ta, chết cũng phải kéo tiểu thiếu gia Triệu gia làm đệm lưng.”

“Đúng đấy, Triệu Phi Trần này ngày thường nghông cuồng ương ngạnh, ngay cả hành giả quan phương cũng dám đánh, loại người này hoặc không đắc tội, hoặc là giết.”

Nghề nghiệp tà ác là chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhưng nghe được những lời này, nghề nghiệp hợp pháp xung quanh trầm mặc.

Triệu Phi Trần kẻ này ương ngạnh ngông cuồng, ỷ vào gia tộc thế lớn, ở Hoa Đô không kiêng nể gì cả, người bị thua thiệt không ít, chưa từng bị thua thiệt, cũng từng nghe đại danh tên thiếu gia độc ác.

Nếu như, có cơ hội nhìn thấy Triệu Phi Trần bị người ta chặt đứt hai chân, làm sao không phải một điều thú vị.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Liên Tam Nguyệt, cao giọng nói:

“Bà chủ, chị là người chứng kiến đánh cược, tôi bây giờ hỏi chị một câu, nói có tính không?”

Cô nếu dám bao che cho cháu, cô là Chúa Tể, tôi tự nhiên sẽ nuốt xuống cơn tức này, nhưng ngày sau tôi tấn thăng Chúa Tể, sớm muộn thanh toán.

Đám người đồng loạt nhìn về phía bên ngoài sân.

Triệu Phi Trần cao giọng nói:

“Cô cô, thằng nhãi này không biết điều, mời ngài ra tay áp chế.”

Liên Tam Nguyệt đứng ở ngoài sân, một tay khoanh trước ngực, một tay kẹp xì gà, một bộ tư thái cười ha hả việc không liên quan đến mình treo lên cao cao:

“Tiền đặt cược như thế nào, chính là như thế đó!”

Vẻ mặt Triệu Phi Trần nháy mắt đọng lại.

Trương Nguyên Thanh muốn chính là câu này, thân thể hóa thành một ánh sao như mộng ảo, tiêu tán ở lôi đài, chợt xuất hiện ở trước mặt Triệu Phi Trần.

“Khốn kiếp, mày thật sự không muốn sống nữa?”

Trước mắt bao người, bị người ta bức bách đến tình cảnh như vậy, lửa giận trong lòng Triệu Phi Trần đã sôi trào.

Từ nhỏ đến lớn, hắn nào từng khó xử như thế?

Từ nhỏ đến lớn, chấp sự quan phương, tán tu cường đại, thủ lĩnh tổ chức dân gian, chỉ cần lăn lộn ở Hoa Đô, ai không khách khí đối với hắn, có thể không đắc tội thì không đắc tội.

Chỉ riêng tên Tinh Quan này, lại như trẻ trâu, chiếm mấy phần lý liền không tha người, thật sự cho rằng có lý có thể đi khắp thiên hạ?

“Mày thật sự muốn động thủ?” Triệu Phi Trần giận không kiềm chế được: “Biết ở Hoa Đô đắc tội Triệu gia là hậu quả gì không, chặt hai chân tao, cho dù mày là chấp sự quan phương, mày cũng đừng nghĩ sống sót, mày thằng trẻ trâu này.”

Chấp sự làm cán bộ trung tầng quan phương, quyền lực cực lớn, lại có Ngũ Hành minh chống lưng, trên lý luận mà nói, là so với dòng chính linh cảnh thế gia còn cường thế hơn.

Nhưng sự thật là, dòng chính của linh cảnh thế gia, so với đại bộ phận chấp sự còn tự phụ hơn.

Các phân bộ lớn trong cả nước, hàng năm chấp sự vô cớ mất tích không nhiều, nhưng cũng không ít, phương diện này cũng không phải tất cả đều là chết trong tay nghề nghiệp tà ác.

Trương Nguyên Thanh nâng tay hướng khuôn mặt lau một cái, mi tâm chợt xuất hiện một điểm nước sơn vàng óng, nhanh chóng lan tràn cả khuôn mặt, hai màu đen đỏ phác thảo ra ngũ quan uy nghiêm đoan chính. Nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng Triệu Phi Trần nổi lên sợ hãi cùng khủng hoảng khó có thể diễn tả bằng lời, tựa như thấy lão tổ tông gia tộc.

Chương 1264: Thần khí ra lò (3)

Trương Nguyên Thanh đeo Mặt Nạ Hoàng Kim nhìn thẳng Triệu Phi Trần, trong mắt chợt lên hai đạo hào quang vàng óng, tựa như chùm tia sáng. Hắn đã mở ra kỹ năng Mặt Hoàng Kim mang theo —— Tinh Thần Đả Kích!

Triệu Phi Trần kêu "A", ngẩng đầu lên, phát ra tiếng kêu thảm thiết cực đoan đau đớn.

Trương Nguyên Thanh giơ một chân, đạp ngã tên con ông cháu cha kiêu ngạo, lấy ra lưỡi kiếm đỏ rực cầm ở trong tay.

Hắn nâng chân lên, giẫm lên ngực Triệu Phi Trần, quan sát gương mặt công tử ca tuấn tú bởi đau đớn mà vặn vẹo, thản nhiên nói: "Trẻ trâu?"

"Mày có hay không nghĩ tới, thật ra gia thế mày lấy làm kiêu ngạo, ở trong mắt tao, không đáng giá nhắc tới." Dứt lời, hắn giơ lên trường kiếm màu đỏ, chém mạnh xuống.

Hai cái chân của Triệu Phi Trần cụt tận gốc, máu phun như suối.

Hắn bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi chảy như suối, tiếp đó trợn mí mắt, hôn mê. Học Sĩ cảnh giới Siêu Phàm, tố chất thân thể cũng không mạnh tới đâu so với người thường.

Trương Nguyên Thanh vung kiếm, hất ra một dải máu. Hắn nhìn cũng không thèm nhìn Triệu Phi Trần, đi thẳng về phía Liên Tam Nguyệt.

Cô gái trẻ tuổi danh nghĩa là bạn gái, thực ra nữ nô, ngồi ở bên cạnh Triệu Phi Trần, con ngươi vô thần, mặt như tro tàn.

Liên Tam Nguyệt hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt ra hiệu hai tráng hán bên người.

Hai tráng hán lập tức đẩy đám người ra, một người xách lên thân thể Triệu Phi Trần, một người cầm theo hai cái chân, hướng tới phòng ven lôi đài bước đi. Máu tươi nhỏ xuống thành đường.

Nhìn thủ hạ đưa Triệu Phi Trần vào phòng, Liên Tam Nguyệt thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đeo Mặt Nạ Hoàng Kim, cầm kiếm đi tới, cười nói: "Cậu bây

giờ cần một căn phòng yên tĩnh để tiêu trừ hiệu quả xấu của đạo cụ.”

Trương Nguyên Thanh chống kiếm mà đứng, trầm giọng nói: “Làm phiền rồi!”

Liên Tam Nguyệt nói không sai, hắn bây giờ sẽ đối mặt trả giá của Mặt Nạ Quân Hồn, rối gỗ nguyền rủa, Đao Cắt Eo vân vân các đạo cụ, hơn nữa cần vuốt phẳng cảm xúc tiêu cực của tinh thần lực Huyết Tường Vi. Ở trước khi trả giá đạo cụ chấm dứt, hắn là sẽ không mở lò luyện khí.

Đưa cái ví dụ đơn giản, Mặt Nạ Quân Hồn trả giá là hỉ nộ vô thường, tính tình hay thay đổi, nếu lúc mở lò luyện khí, bỗng nhiên trở nên bi quan, cảm thấy cuộc đời khổ vì ngắn, không bằng trở lại. Sau đó tung người nhảy vào Lò Bách Luyện, luyện chính mình…

Lại hoặc là, luyện rồi luyện, tâm tính mừng như điên, hứng lên, mang giày khiêu vũ màu đỏ, Pháp Bào âm Dương, Da Người Hoàn Mỹ, mũ nhỏ màu đỏ các đạo cụ cực phẩm này bỏ hết vào nồi luyện. Tóm lại, bây giờ không phải thời cơ tốt mở lò luyện khí.

Liên Tam Nguyệt lắc mông, đi trước dẫn đường, dẫn hắn tiến vào phòng cách vách Lò Bách Luyện. Cô dựa vào khung cửa, một điếu xì gà mới quá nửa, nhả khói trắng nói:

“Cậu chặt chân Triệu Phi Trần, Triệu gia sẽ không từ bỏ ý đồ, bọn họ không dám tới Vạn Bảo ốc của chị quấy rối, quá nửa sẽ ở cửa ngồi chờ cậu, nghĩ xem tìm viện binh như thế nào đi.”

Trương Nguyên Thanh càng thêm nhìn không hiểu cô gái này: “Chị rốt cuộc có phải người Triệu gia hay không?”

Liên Tam Nguyệt cười lên duyên dáng “khanh khách”, cười bộ ngực run rẩy: “Cậu nói xem?”

Nói xong, quay đầu rời đi.

Một giờ sau, tiêu trừ trả giá của toàn bộ đạo cụ, Trương Nguyên Thanh rời khỏi phòng, tiến vào phòng đặt Lò Bách Luyện. Lò đồng xanh ba chân lẳng lặng đứng, bụng lò điêu khắc ngọn lửa tàn sát bừa bãi, thân lò cao lớn cho người ta cảm giác dày nặng khôn kể.

Lần này Liên Tam Nguyệt chưa theo vào, chỉ là giao cho Trương Nguyên Thanh mười viên đá lửa.

Cô có lẽ là đi trị liệu thương thế của Triệu Phi Trần, có lẽ là ở bên ngoài chắn người Triệu gia khởi binh vấn tội.

Trương Nguyên Thanh tiêu 500.000, mời cô gửi tin nhắn thông báo Phó Thanh Dương, nội dung là: Nguyên Thủy Thiên Tôn gặp nạn, mau đến Hoa Đô Vạn Bảo ốc.

Lúc này, trước Lò Bách Luyện, Trương Nguyên Thanh lần lượt mang Cây Giống Phồn Thực, điện thoại di động thôi miên, Đao Chém Eo, rối gỗ nguyền rủa, Áo Choàng Tầm Bảo, Áo Khoác Dị Hóa… mười hai món đạo cụ trải ra. Lại mang áo dây leo tàn phá, mặt nạ bộ dạng như ác quỷ, trường kiếm ửng đỏ ba món chiến lợi phẩm lấy ra.

Tiếp theo, hắn lấy ra Vòng Cổ May Mắn đeo lên cổ. Nhìn Lò Bách Luyện trước mắt, Trương Nguyên Thanh đột nhiên toát ra một ý nghĩ:

Liên Tam Nguyệt để một mình mình ở nơi này, không sợ mình trộm nó đi?

Nghĩ như vậy, hắn cất bước tiến lên, bàn tay đặt lên lò đồng xanh, mở ra ô vật phẩm.

“Đinh! Đạo cụ này không thể thu vào ô vật phẩm.”

Bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

“Quả nhiên không được, khó trách Liên Tam Nguyệt yên tâm như vậy, muốn trộm đi Lò Bách Luyện, nhất định phải khiêng nó rời khỏi, mà đây là điều không có khả năng…”

Chương 1265: Thần khí ra lò (4)

Trương Nguyên Thanh không nghĩ nhiều nữa, dựa theo lưu trình trước đó, mở nắp lò ra, ném vào một món đạo cụ cùng một khối đá lửa, đậy nắp lò lại, bàn tay ấn lên bụng lò, đọc thầm ra chủng loại đạo cụ mong muốn.

Cây Giống Phồn Thực.

“Ghi chú 2: 86%”

Huyết Sát Kiếm.

“Ghi chú 2: 88%”

Đeo Chém Eo.

“Ghi chú 2: 96%”

Rối gỗ nguyền rủa.

“Ghi chú 2: 99%”

Áo Da Cá Bạc

“ghi chú 2: 100%”

Rốt cuộc, sau khi bỏ vào thêm tám món đạo cụ, tiêu hao tám khối đá lửa, năng lượng trong Lò Bách Luyện rốt cuộc đầy, cả lò luyện kịch liệt chấn động, ba cái chân dịch chuyển biên độ nhỏ trên mặt đất. Trong lỗ khí nắp lò phun ra khói tím mạnh mẽ, tựa như nồi áp suất phun hơi nước.

Quá trình này kéo dài mười mấy giây, Lò Bách Luyện bình tĩnh trở lại, trong lỗ khí khói tím lượn lờ, tiếp cận tiêu tán. Chờ lỗ khí nắp lò không toát ra khói tím nữa, trong lòng Trương Nguyên Thanh kích động, sốt ruột không chờ được nhảy lên lò đan, mở nắp lò ra.

Trong lò đan, một cây tử kim chùy nằm đó, hình thái nó cùng Lôi Cổ Úng Kim Chùy* giống nhau như đúc, nhưng tổng chiều dài chỉ có nửa mét, thân chùy màu vàng tím giống như bí đỏ cỡ nhỏ. Cán chùy là huyền thiết chế tạo, có khắc chú văn màu máu, đầu chùy là mũi nhọn ba cạnh.

Trương Nguyên Thanh cầm cán chùy, muốn nhấc lên, lại kinh sợ phát hiện, mình căn bản không cầm lên được. Lấy sức của mình, một chiếc xe cũng có thể nâng lên, cái chùy này tổng chiều dài mới 50cm, nặng như vậy? Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể duy trì tư thế tay cầm cán chùy, đọc lấy tin tức vật phẩm.

“Tên: Lôi Cổ Tử Kim Chùy”

“Loại hình: Binh khí”

“Công năng: Cộng hưởng, phá giáp, đổ máu, khóa, bách luyện”

“Giới thiệu: Một người may mắn đánh cược đỏ mắt, hao phí 16 món đạo cụ, lợi dụng Lò Bách Luyện rèn ra cây chùy. Cộng hưởng: Khi tần suất đạt tới nhất trí, có thể phá hủy tất cả phòng ngự trên thế gian, bao gồm đạo cụ; Phá giáp: Ba mặt nhọn mũi chùy có được hiệu quả phá giáp, mang theo đổ máu. Khóa: Sau khi khóa chủ nhân, đạo cụ này không thể bị người khác sử dụng nữa, thẳng đến khi chủ nhân ban đầu tử vong, đây là quy tắc. Cách xa nhau trong mười km, chủ nhân có thể tùy ý triệu hồi nó. Bách luyện: Lò Bách Luyện giao cho nó đặc tính có thể thăng cấp, tìm kiếm được tài liệu thích hợp, có thể tiến hành luyện lần thứ hai.”

“Ghi chú 1: Thu vào ô vật phẩm có thể tiến hành khóa.”

“Ghi chú 2: Nếu ngươi là tráng hán cao 2 mét, ta có thể cho ngươi dùng mười phút, nếu không phải, vậy ta chỉ có thể cho ngươi dùng năm phút đồng hồ.”

“Ghi chú 3: Sau khi nhận chủ, có thê xem xét hình thái thứ hai, thứ ba.”

Trương Nguyên Thanh nuốt ngụm nước miếng, ôm cảm xúc như run rẩy, thu cây chùy nhỏ dài 50cm vào ô vật phẩm. Một giây sau, cây chùy nhỏ một lần nữa xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn, nó vẫn như cũ nặng nề vô cùng, nhưng ở trong tay chủ nhân nhẹ như không có gì.

“Mở ra hình thái thứ hai!” Trương Nguyên Thanh thấp giọng mệnh lệnh.

Trong nháy mắt, chùy nhỏ dài nửa mét “nóng chảy”, tử kim trạng thái dịch ngưng tụ thành một khẩu súng ngắn, khẩu súng ngắn này hình dạng giống như Desert Eagle bản dài hơn, toàn thân tử kim. Tổng chiều dài ba mươi cm, nòng súng vừa to vừa dài, cán súng có thể để Trương Nguyên Thanh nắm hai tay.

Đây không phải súng ngắn, đây là pháo cầm tay! Pháo cầm tay khí phách.

Riêng là nhìn vẻ ngoài bá đạo của nó, có thể tưởng tượng khẩu súng ngắn này uy lực lớn bao nhiêu.

“Tên: Súng Lôi Bạo”

“Loại hình: Súng ngắn”

“Công năng: Đạn lôi bạo, khóa, bách luyện”

“Giới thiệu: Một người may mắn đánh cược đỏ mắt, hao phí 16 món đạo cụ, thông qua Lò Bách Luyện rèn ra súng ngắn. Đạn lôi bạo: đạo cụ này có thể phóng ra tia chớp dạng quả cầu, tầm sát thương 30 mét, ba ngày tích tụ một viên đạn lôi bạo, nhiều nhất tích lũy ba viên. Khóa: Sau khi khóa chủ nhân, đạo cụ này không thể bị người khác sử dụng nữa, thẳng đến lúc chủ nhân ban đầu tử vong, đây là quy tắc. Cách xa nhau trong mười km, chủ nhân có thể tùy ý triệu hồi nó. Bách luyện: Lò Bách Luyện giao cho nó đặc tính có thể thăng cấp, tìm kiếm được tài liệu thích hợp, có thể tiến hành luyện lần thứ hai.”

“Ghi chú 1: Cho dù là quan sát cũng không thể khiến nó trở nên chuẩn hơn.”

“Ghi chú 2: Sét đánh đau đớn không phải người thường có thể chịu được.”

“Ghi chú 3: Uy lực càng lớn, sức giật càng lớn, cẩn thận tay ngươi.”

“Mở ra hình thái thứ ba.” Trương Nguyên Thanh hít thở ồ ồ nói nhỏ.

Pháo cầm tay lập tức nóng chảy thành tử kim trạng thái dịch, nhanh chóng trải ra, hóa thành một tấm khiên tử kim dài một mét, rộng 60 cm.

“Tên: Khiên Tử Kim”

“Loại hình: đạo cụ phòng ngự”

“Công năng: Phòng ngự, tích lũy năng lượng, bắn ngược, khóa, bách luyện.”

Chương 1266: Ngươi nhìn rõ ta là ai (1)

“Giới thiệu: Một người may mắn đánh cược đỏ mắt, hao phí 16 món đạo cụ, thông qua Lò Bách Luyện rèn ra tấm khiên, phòng ngự: Nó có sức phòng ngự xuất sắc, nhưng chỉ có thể chống đỡ công kích vật lý đến từ phía trước. Tích tụ năng lượng: Khi gặp công kích vật lý, tấm khiên sẽ hấp thu bộ phận năng lượng, khi tấm khiên phát ra ánh sáng màu tím, thì ý nghĩa tích lũy năng lượng xong, kích hoạt năng lượng, có thể

chống đỡ một lần công kích vật lý, năng lượng bất cứ cấp bậc nào, đây là quy tắc. Bắn ngược: Toàn bộ công kích vật lý, tấm khiên đều sẽ bắn ngược 10% công kích. Khóa: Sau khi khóa chủ nhân, này đạo cụ không thể bị người khác sử dụng nữa, thẳng đến khi chủ nhân tử vong, đây là quy tắc. Cách xa nhau trong mười km, chủ nhân có thể tùy ý triệu hồi nó. Bách luyện: Lò Bách Luyện giao cho nó đặc tính có thể thăng cấp, tìm kiếm được tài liệu thích hợp, có thể tiến hành luyện lần thứ hai."

"Ghi chú: Khi có được sức phòng ngự cường đại, ngươi liền đánh mất dục vọng công kích."

Trương Nguyên Thanh cầm tấm khiên, lẩm bẩm: "Lão tử vô địch, cái gì Phó Thanh Dương, cái gì Nữ Nguyên Soái, cái gì lão mõ, cái gì Bán Thần, hết thảy đều là rác rưởi…"

Trương Nguyên Thanh không phải chưa từng thấy đạo cụ nhiều loại hình thái, ví dụ như giày khiêu vũ màu đỏ, ví dụ như Mặt Nạ Quân Hồn, nhưng đó đều là một món đạo cụ nhiều loại tác dụng.

Mà đạo cụ này trong tay, mỗi một loại hình thái đều không giống nhau, công năng hoàn toàn khác nhau, càng giống ba món đạo cụ độc lập.

Không hề nghi ngờ, đây là một món thần khí.

Ba loại hình thái, mỗi một loại đều là cực phẩm, mặt khác, nó còn là đạo cụ loại quy tắc.

Quy tắc của nó tổng cộng có ba loại.

Một: Cộng hưởng, có thể phá hủy tất cả phòng ngự thế gian.

Hai: Trói buộc, trước khi chủ nhân chết, nó không thể bị bất luận kẻ nào sử dụng.

Ba: Tích tụ năng lượng, có thể chống đỡ một lần công kích vật lý bất cứ tầng cấp nào.

Cây chùy có thể phá hủy đạo cụ, pháo lôi bạo có thể phóng ra tia chớp dạng cầu, phối hợp Dạ Du, quả thực là thần khí đánh lén, mà cho dù đánh lén không thành công, mình cũng có thể mở ra Khiên Tử Lôi ngăn cản…

Chẳng qua Khiên Tử Lôi chỉ có thể ngăn cản công kích đến từ phía trước, không bằng đạo cụ phòng ngự của Thổ Quái, phòng hộ mọi phương vị, mặt khác, tạm thời không biết cực hạn phòng ngự của Khiên Tử Lôi ở nơi nào.

Dù sao bản thân Khiên Tử Lôi phòng ngự không phải quy tắc, chỉ cần không phải quy tắc, thì nhất định có cực hạn.

"Trước thử xem uy lực vài món đạo cụ này."

Trương Nguyên Thanh ý niệm khẽ động, tấm khiên tròn trong tay hóa thành chùy bí đỏ nhỏ, tổng chiều dài 50cm, tinh xảo linh lung, đùa nghịch linh hoạt tiện tay, rất thích hợp cận chiến tập kích.

Tiếp theo, hắn từ trong kho hàng bang phái lấy ra một khối quặng sắt màu đỏ, vật ấy tên là Hỏa Ma Khoáng.

Tên như ý nghĩa, tài liệu nghề nghiệp Hỏa Sư, phẩm chất Thánh Giả.

Hỏa Ma Khoáng có hai đặc điểm lớn, nhiệt độ cao cùng kiên cố, thích hợp luyện chế vũ khí lạnh, nhưng lại bởi vì đặc tính kiên cố cùng tính chịu nhiệt cao này, rất khó luyện.

Trương Nguyên Thanh ném Hỏa Ma Khoáng to bằng chậu rửa mặt ở trên mặt đất, vung lên Chùy Tử Lôi, hung hăng nện xuống.

"Keng!"

Tiếng vang chói tai quanh quẩn ở trong phòng.

Chỉ thấy mặt ngoài Hỏa Ma Khoáng lõm ra dấu ấn nửa quả bí đỏ, "Trọng Kích" là một trong những đặc tính của Chùy Tử Lôi, mỗi một chùy đều là trọng kích, nhưng đặc tính cộng hưởng, tựa như chưa biểu hiện ra ngoài.

Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn Hỏa Ma Khoáng một lát, rất nhanh, như là phát hiện cái gì, khẽ ồ một tiếng, vươn đầu ngón tay điểm ở mặt ngoài Hỏa Ma Khoáng.

Một giây sau, đầu ngón tay hắn hơi tê, truyền đến đau đớn rất nhỏ, cảm giác này tựa như lúc còn nhỏ đặt tay ở trên động cơ chấn động cao tần.

Mà chấn động của Hỏa Ma Khoáng bị phá hư, mặt ngoài sinh ra gợn sóng rất nhỏ, tiếp đó biến mất.

Trương Nguyên Thanh lại vươn đầu ngón tay đụng vào, loại cảm giác tê liệt đó biến mất.

Thì ra Hỏa Ma Khoáng vừa rồi luôn chấn động cao tần, lại nhỏ bé… Trương Nguyên Thanh đã hiểu cái gì, nâng lên Chùy Tử Lôi, một phát lại một phát đập vào mặt ngoài Hỏa Ma Khoáng.

Keng keng keng…

Chấn động mặt ngoài Hỏa Ma Khoáng càng lúc càng kịch liệt, càng lúc càng kịch liệt, rốt cuộc ở lúc hắn gõ xuống phát chùy thứ năm, Hỏa Ma Khoáng đột nhiên "Phành" một tiếng nổ tung, hóa thành một đống bụi cùng mảnh vỡ nhỏ bé.

"Chậc chậc, độ cứng của Hỏa Ma Khoáng thậm chí mạnh hơn rất nhiều đạo cụ, năm chùy là nổ." Trương Nguyên Thanh như lấy được chí bảo vuốt ve quả bí đỏ nhỏ. Kế tiếp, hắn lại thử lực phòng ngự của Khiên Tử Lôi, triệu đến Huyết Tường Vi thủ ở ngoài cửa, bảo cô biến thân người sói, tấn công một trận đối với chủ nhân cầm khiên.

Chương 1267: Ngươi nhìn rõ ta là ai (2)

Lực công kích của Huyết Tường Vi đủ để địch nổi Kiếm Khách cấp 5, hơn nữa móng vuốt sở trường nhất phá giáp, lúc trước đạo cụ phòng ngự của vị Kiếm Khách cấp 5 kia, chính là bị móng vuốt người sói cào phá.

Nhưng bây giờ, móng vuốt sắc bén ở mặt ngoài khiên tròn cào ra từng tia lửa, phát ra tiếng vang chói tai làm người ta ghê răng, mặc cho người sói dốc hết toàn lực như thế nào, chỉ có thể cào ra trên tấm khiên tròn vệt trắng mờ nhạt.

Mặt ngoài tấm khiên tròn gặp công kích, bắn ra từng tia điện vặn vẹo, bắn ở trên thân người sói.

Mỗi một tia điện đều khiến thân thể người sói cứng ngắc, bộ lông như kim thép dựng thẳng lên từng sợi, hành động chậm chạp.

Không đến nửa phút, công kích của nó liền mất đi nhanh nhẹn, đòn cào cũng trở nên mềm nhũn vô lực.

Lúc này lập tức chuyển đổi thành pháo lôi bạo, cho nó một phát, tuyệt đối trúng mục tiêu. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ như vậy, nhưng chưa đi hành động, mà là hạ đạt mệnh lệnh dừng lại.

Người sói hồng hộc thở dốc, cong lưng, con mắt trắng dã hung ác hiện ra mờ mịt hỗn loạn, tựa như bị điện giật ngây dại rồi. Trương Nguyên Thanh đánh giá mặt ngoài tấm khiên, tấm khiên tròn lưu lại từng vết cào.

Trong lòng hắn khẽ động, chuyển đổi thành hình thức pháo lôi bạo, tiếp nếu lại chuyển đổi về khiên tròn.

Một lần này, vết cào mặt ngoài tấm khiên tròn biến mất.

Như vậy xem ra, bản chất đạo cụ này là "tử kim thể lỏng", bề ngoài tổn hại sẽ không sinh ra ảnh hưởng đối với đạo cụ.

Chỉ cần chuyển đổi hình thái một phen, liền có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Nếu như vậy, cho dù tấm khiên tròn ngày nào đó bị đánh nứt, mình cũng không cần lo lắng nó hư hao. Trương Nguyên Thanh vuốt ve tấm khiên tròn, càng nhìn càng thích.

Không hổ là cực phẩm trong cực phẩm, các phương diện đều tiếp cận hoàn mỹ.

Mà trả giá sử dụng nó, nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ.

Trả giá của Chùy Tử Lôi là, chiều cao hai mét trở xuống, chỉ có thể sử dụng năm phút đồng hồ, nếu vượt qua năm phút đồng hồ, thân thể sẽ ở dưới cộng hưởng dần dần tăng cường thịt nát xương tan.

Trả giá sử dụng Pháo Lôi Bạo, viết rất rõ ràng, mặc dù chưa từng thử nghiệm, nhưng Trương Nguyên Thanh suy đoán là sét đánh, thuộc loại chiêu số giết địch một ngàn tự tổn hại 800.

Còn như Khiên Tử Lôi, mặc dù nó ghi chú trả giá chỉ có một cái: Trong lúc cầm khiên đánh mất dục vọng công kích.

Nhưng Trương Nguyên Thanh sử dụng xong đạo cụ này, quy nạp ra ba khuyết điểm của nó, một là trả giá trong ghi chú, hai là chỉ có thể chống cự công kích đến từ phía trước, đối với đâm lưng, đánh lén không thể làm gì được, trừ phi bản thân

người nắm giữ có thể chủ động phát giác nguy hiểm, điều chỉnh phương hướng tấm khiên tiến hành chống cự.

Ba là lực phản tác dụng, ở trong công kích điên cuồng của người sói, tay Trương Nguyên Thanh cầm khiên vỡ toạc hổ khẩu.

Nếu như lực lượng cường đại hơn, nói không chừng sẽ chấn vỡ xương cánh tay của hắn.

"So sánh với công năng của nó, những sự trả giá này cũng có thể tiếp nhận." Trương Nguyên Thanh hài lòng thu hồi Khiên Tử Lôi, nhìn về phía Huyết Sắc Vi.

Quần áo trên người cô lại xé rách, trần truồng trắng nõn đứng ở trước mặt chủ nhân, dưới bộ ngực thẳng tắp là đường cơ bụng gợi cảm, đôi chân săn chắc thon dài, vừa thẳng vừa đẹp.

Lại phối hợp khuôn mặt kia tuy có vết tích chỉnh sửa, nhưng hoàn mỹ không một tì vết, có thể xưng cực điểm dụ hoặc.

Độc thân lâu, âm thi cũng tỏ ra mê người như vậy… Trương Nguyên Thanh thở dài, sức chú ý ừ sắc đẹp cùng thân thể của cô dời đi, nhìn chăm chú vào mắt Huyết Sắc Vi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, con mắt của cô ngầm sinh mảnh vàng vụn, bắt đầu hướng con mắt của loài thú chuyển hóa.

"Mới dùng ba lần, con mắt đã bắt đầu thay đổi? Ài, chiến lực của Mũ Nhỏ Màu Đỏ là thật thơm, chỉ là cường độ ăn mòn quá mạnh, sau này phải luyện thêm mấy âm thi dự bị."

Trương Nguyên Thanh thu hồi Mũ Nhỏ Màu Đỏ, vừa vặn lúc này, tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến.

Hắn thao túng Huyết Sắc Vi trốn đến phía sau Lò Bách Luyện, lúc này mới mở cửa.

Một tráng hán áo đen đứng ngoài cửa, khom người cúi đầu, nói:

"Bà chủ bảo tôi thông báo cậu, người Triệu gia đến rồi, muốn gặp cậu."

Tới cửa hưng sư vấn tội rồi? Trương Nguyên Thanh suy tư mấy giây, hỏi:

“Triệu Phi Trần chết rồi sao.”

Tráng hán áo đen lắc đầu: “Bà chủ đã thay hắn cầm máu chữa thương, đã không cần lo lắng tính mạng, bây giờ đã bị nâng ra ngoài gặp người Triệu gia.”

Liên Tam Nguyệt vị cô cô này, ngay cả một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch cũng không nỡ cho cháu? Tuy Sinh Mệnh Nguyên Dịch quả thật rất đắt. Trương Nguyên Thanh lại hỏi:

“Đến là ai?”

“Phụ thân Triệu Phi Trần, tên thật không biết, ID linh cảnh là Triệu Hồng Chính.” Người áo đen trả lời.

Nói lời thừa, người linh cảnh thế gia, ai dùng tên thật? Không đúng, linh cảnh hành giả ai dùng tên thật. Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Ta biết rồi.”

Chương 1268: Ngươi nhìn rõ ta là ai (3)

Không phải gia chủ Triệu gia mà nói, vậy vẫn ổn.

Chẳng qua cho dù Triệu lão gia chủ đến, hắn cũng không sợ.

“Anh để quần áo ở lại, đi ra ngoài đi.” Trương Nguyên Thanh nói.

“? ? ?”

Một lát sau, tráng hán mặc một cái quần cộc, trong lòng cầm mấy khối khoáng thạch, nụ cười đầy mặt rời khỏi.

Qua một lát nữa, Trương Nguyên Thanh mang theo Huyết Tường Vi mặc áo đen quần đen ra khỏi phòng, bộ quần áo này hơi lớn, mặc ở trên người cô tỏ ra rộng thùng thình.

Cửa tiệm nhỏ lộn xộn không chịu nổi, Liên Tam Nguyệt ngồi tựa ở quầy thu ngân, một tay khoanh trước ngực, một tay cầm xì gà, bên tai là tiếng rống giận dữ của đại ca Triệu Hồng Chính:

“Là ai, là ai đánh con anh bị thương thành như vậy.”

Triệu Hồng Chính đánh giá con trai trên cáng khí tức suy yếu, khi ánh mắt đặt ở gốc đùi quấn băng gạc, mơ hồ trào máu, mí mắt muốn rách.

Triệu Hồng Chính tóc hoa râm, có đường pháp lệnh* thật sâu cùng nếp nhăn nơi khoé mắt, hắn bốn mươi tuổi mới sinh đứa con trai này, có thể nói yêu thương có thừa, cưng chiều mọi cách.

Triệu Hồng Chính cực kỳ coi trọng đứa con trai này, thiên tư là một mặt, quan trọng nhất, Triệu Phi Trần là lão gia chủ một tay nuôi lớn.

Lão gia chủ đối với đứa cháu nội nhỏ này cực kỳ cưng chiều, coi như cục thịt trong lòng, liên quan đối với Triệu Hồng Chính một nhánh này, cũng yêu ai yêu cả đường đi.

Hai ông cháu tình cảm thâm hậu, tương lai lão gia chủ nếu muốn thoái vị, vị trí gia chủ sẽ truyền cho ai?

Cho dù Triệu Hồng Chính hắn thiên tư không phải tốt nhất trong các anh em, nhưng xem ở trên phần Triệu Phi Trần, phụ thân cũng sẽ coi trọng hắn hơn mấy phần, cân nhắc thêm vài phần.

"Cho dù em cùng cha quan hệ không tốt, Phi Trần tốt xấu gì cũng gọi em là cô cô nhiều năm như vậy, em thế mà lại trơ mắt nhìn nó ở địa bàn của em bị người ta chặt đứt hai chân?"

Liên Tam Nguyệt bật cười một tiếng: "Đầy người gọi tôi cô nãi nãi, huống chi cô cô! Dám đánh cược dám chịu thua, bản thân Triệu Phi Trần muốn chết, có quan hệ gì với tôi đâu?"

"Em…"

Triệu Hồng Chính liền muốn răn dạy, Liên Tam Nguyệt lại sắc mặt lạnh lùng: "Triệu Hồng Chính, chỉ bằng anh còn chưa có tư cách giáo huấn tôi, chờ tấn thăng Chúa Tể lại đến đi."

Triệu Hồng Chính tức giận ngực phập phồng, quả thực không nói cái gì nữa, quay đầu hướng cấp dưới đứng chờ ngoài tiệm nói:

"Về Triệu gia một chuyến, nói cho gia chủ tình huống của Phi Trần, lại lấy một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch tới đây, tốc độ phải nhanh.

Ngoài cửa tiệm nhỏ, có một hàng linh cảnh hành giả mặc trang phục nghiêm túc đứng đó.

Thuộc hạ đồ đen kính râm ngoài cùng bên trái khom người nhận lệnh, xoay người rời đi.

Triệu Hồng Chính cúi đầu, đưa một hạt châu xanh biếc vào trong bờ môi tái nhợt nứt nẻ của Triệu Phi Trần.

Trong khoảng khắc, sắc mặt Triệu Phi Trần dần chuyển thành hồng hào, tỉnh lại.

Hắn nhìn thấy Triệu Hồng Chính, khuôn mặt mỏi mệt mà suy yếu nở rộ ra nét vui mừng, lập tức bắt lấy tay phụ thân, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Ba, thay con báo thù, thay con báo thù… Con muốn thằng nhãi đó trả giá đắt."

Triệu Hồng Chính vỗ vỗ tay con, an ủi: "Ba sẽ, ở Hoa Đô, còn chưa có ai có thể ở sau khi đả thương dòng chính Triệu gia ta toàn thân mà lui, ba đã phái người thông báo ông nội con. Thương thế của con, ba sẽ dùng Sinh Mệnh Nguyên Dịch phục hồi như cũ."

"Phi Trần, nói cho ba, ai đả thương con."

Triệu Phi Trần ánh mắt oán hận, nghiến răng nói:

"Là một tên Tinh Quan, quá nửa là chấp sự Thái Nhất môn, nhưng không phải Triệu Thành Hoàng."

Hắn mang chuyện hai bên xảy ra xung đột, thêm mắm thêm muối nói một lần.

Triệu Hồng Chính thở dài: "Nếu là chấp sự Thái Nhất môn, ba chỉ sợ không thể giết hắn cho hả giận, nhưng hắn đả thương con như thế nào, ba liền đối đãi hắn như thế đó."

Triệu Phi Trần không vui nói: "Vậy có ý nghĩa gì!"

Trầm mặc một phen, bỗng nhiên mắt hơi sáng lên, nói: "Ba, con có cái chủ ý! "

Triệu Hồng Chính cúi người nói: "Con nói."

"Thằng nhãi đó đang dùng Lò Bách Luyện của cô cô rèn một món đạo cụ cực phẩm cảnh giới Thánh Giả, con hoài nghi có thể là đạo cụ loại quy tắc cũng nói không chừng, ba bảo người ta bao vây Vạn Bảo ốc, đừng cho hắn cơ hội hướng Thái Nhất môn cầu viện, lấy hắn có ý định trọng thương con làm lý do,

đòi bồi thường, lấy được món đạo cụ kia về tay trước. Sau chuyện, cho dù Thái Nhất môn đòi, chúng ta cũng có lý lẽ cãi cọ, Thái Nhất môn sẽ không vì một món đạo cụ của chấp sự trong môn, làm to chuyện với Triệu gia chúng ta."

Hắn vẫn là nhớ mãi không quên đối với đạo cụ trong bếp lò.

Chương 1269: Ngươi nhìn rõ ta là ai (4)

Đạo cụ cực phẩm cảnh giới Thánh Giả, loại quy tắc? Triệu Hồng Chính cân nhắc kỹ mấy giây, mắt lóe sáng, cười nói:

"Ý kiến hay!"

Lập tức bảo các thủ hạ bao vây Vạn Bảo ốc, dọn sạch người thường cả ngõ, cũng bày ra đạo cụ nhằm vào Dạ Du cùng Tinh Độn Thuật, chờ bố trí xong tất cả, hắn mặt không biểu cảm nhìn em gái cùng cha khác mẹ, nói: "Chuyện Phi Trần, tôi không so đo với cô, cô thả người ra đi. Tôi biết quy củ, sẽ không ra tay ở trong cửa hàng của cô."

Liên Tam Nguyệt từ đầu tới cuối đều đang xem kịch, cười mỉm nói: "Hắn đã đi ra rồi."

Nâng tay khẽ vung lên, không gian trong cửa tiệm nổi lên nếp nhăn, hai bóng người bỗng dưng xuất hiện ở trong Vạn Bảo ốc.

Một người trẻ tuổi dung mạo bình thường, một cô gái xinh đẹp mặc áo đen quần khố rộng thùng thình, đi chân trần.

Rõ ràng là Trương Nguyên Thanh cùng Huyết Tường Vi.

"Ba, chính là hắn!"

Ánh mắt Triệu Phi Trần đột nhiên oán độc, khóe miệng lại xen lẫn nụ cười lạnh.

Triệu Hồng Chính ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, nói: "Ta mặc kệ ngươi là người Thái Nhất môn, hay là tán tu, ngươi chặt hai chân con trai ta, nhất định phải trả giá đắt."

Trương Nguyên Thanh nhìn Triệu Hồng Chính một cái, lại nhìn bọn bảo tiêu ngoài cửa một lần, thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía người trung lão niên tóc hoa râm, nói:

“Ông chính là Triệu Hồng Chính, phụ thân của Triệu Phi Trần? Nghe ý tứ trong lời nói của ông, là không biết ngọn nguồn sự tình, tôi với con ông là từng ký khế ước…”

Còn chưa dứt lời, liền bị Triệu Hồng Chính xua tay ngắt lời:

“Ta chỉ biết là, các ngươi đánh cuộc giới hạn ở đá lửa, là ngươi trong lòng khó chịu, hùng hổ chặt hai chân con ta, chuyện này phải cho Triệu gia ta một cái công đạo.”

Trương Nguyên Thanh lập tức bỏ qua tính toán nói rõ lí lẽ, hỏi:

“Như vậy, Triệu gia muốn công đạo gì? “

Triệu Phi Trần lập tức nói

“Đền cho tao món đạo cụ kia mày luyện ra trong lò.”

Triệu Hồng Chính khẽ gật đầu, đứng khoanh tay, nói:

Đây là điều kiện chúng ta đưa ra, nếu đồng ý giải hòa, thì đền đạo cụ cho Phi Trần. Ngươi ỷ thế hiếp người, chặt đứt hai chân con ta, hại nó suýt nữa chết, đòi ngươi một món đạo cụ không quá phận. Tự mình lấy ra đi, đừng ép ta dùng bạo lực.”

Trương Nguyên Thanh xem như hiểu, nói ngàn nói vạn, hai cha con này vẫn nhằm vào đạo cụ của hắn, ăn chắc hắn.

Một kế không thành lại sinh một kế.

Lấy phương thức bồi thường giao ra đạo cụ, thật để bọn hắn đắc thủ, dù là quan phương ra mặt cũng không cầm về được.

Âm thầm hoà giải, vốn chính là “dám chơi dám chịu”, đây là cường thủ hào đoạt phù hợp quy tắc.

“Ta nếu không đáp ứng thì sao?” Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh chuyển sang lạnh lẽo.

“Ngươi nói xem?”

Triệu Hồng Chính nâng nâng tay, người áo đen ngoài cửa nhao nhao tràn vào trong tiệm, lạnh lùng chằm chằm.

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới hồi đi học, có bạn học lớp trên cướp tiền tiêu vặt của hắn, hắn khóc tìm anh Binh, anh Binh giận dữ, ra tay đánh tên kia một trận.

Sau chuyện, người lớn nhà bạn học kia đến trường học làm ầm lên, không đề cập tới hành vi giựt tiền của con, yêu cầu trường học đuổi Binh ca cùng hắn, cùng chịu nhận lỗi.

Trương Nguyên Thanh không có cách nào, lại không dám nói cho ông ngoại bà ngoại, liền đi tìm cậu không đáng tin.

Cậu vừa nghe, quay đầu liền trộm thẻ ngân hàng của mợ, đi ngân hàng đổi một túi tiền xu lớn.

Sau đó dẫn theo cháu trai đi trường học, thấy người lớn gây chuyện, hắn trước bảo cháu trai nhận lỗi, sau đó bốc ra tiền xu, một nắm lại một nắm hướng trên người hai cha con kia chọi, hung hăng chọi.

Chọi bọn họ ôm đầu chạy trối chết.

Cuối cùng vẫn là các giáo viên ra tay ngăn trở cậu hung ác.

Cậu kiêu căng nói, y bát truyền nhân của ta đánh người, là nó không đúng, nhưng các người đôi cha con tội phạm cướp giật này cũng đừng đóng giả Bạch Liên hoa. Tiền nhà ta là có, những thứ này là thưởng các ngươi.

Dứt lời, liền dẫn theo y bát truyền nhân rời khỏi, cũng nói cho giáo viên, chuyện này hắn sẽ báo cáo lên sở giáo dục.

Trên đường về nhà, cậu vỗ bả vai y bát truyền nhân nói: Làm không tệ, đối phó trẻ trâu phải lấy bạo lực khắc chế bạo lực, đối phó người lớn nhà trẻ trâu, càng phải lấy bạo lực khắc chế bạo lực.

Bây giờ bên người hắn đã không có cậu, cậu cũng không can thiệp được tranh đấu cấp cao như vậy.

Nhưng mà cậu, cháu đã trưởng thành. Trương Nguyên Thanh chậm rãi tháo xuống Nhẫn Dịch Dung, lộ ra hình dáng thật, quát lớn: “Triệu Hồng Chính, ngươi nhìn cho rõ ta là ai, ngươi muốn ra tay với ai?”

Theo nhẫn tháo xuống, khuôn mặt người trẻ tuổi dung mạo bình thường bắt đầu vặn vẹo như gợn sóng, vài giây sau, một khuôn mặt tuấn lãng đường nét rõ ràng xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Triệu Hồng Chính chợt trừng to mắt, ngạc nhiên nói: “Nguyên, Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Chương 1270: Tình báo của anh Binh (1)

“Nguyên Thủy Thiên Tôn! !”

Khuôn mặt hơi tái nhợt của Triệu Phi Trần cũng lộ ra kinh ngạc, mờ mịt, tiếp đó chuyển thành phẫn nộ cùng oán độc.

Đối phương là ai cũng không ảnh hưởng mối hận cụt chân, nhưng hắn không ngờ, Tinh Quan trẻ tuổi xa lạ này, lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn dịch dung.

Đối với đại danh vị nhân vật thiên tài này, hắn tất nhiên là biết, chẳng những biết, ngày đó hắn còn từng xem thi đấu lôi đài quan phương tổ chức.

Chẳng qua lúc ấy âm thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng là nam.

Trương Nguyên Thanh thu hồi Nhẫn Dịch Dung, lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Hồng Chính, nói:

“Họ Triệu, con ngươi nói, hôm nay muốn để ta không ra khỏi Hoa Đô được. Ta bây giờ muốn hỏi ngươi một chút, động võ đối với ta, ngươi dám không! ! Ngươi dám ra tay đối với một Thánh Giả quan phương lập được công huân cấp A, mấy công huân cấp B sao?”

Sắc mặt Triệu Hồng Chính lập tức trở nên khó coi, mặt trầm như nước.

Hắn không dám, đúng vậy, không dám! !

Nguyên Thủy Thiên Tôn là thiên tài quan phương dốc sức bồi dưỡng, cho dù hắn vừa bị tổng bộ xử phạt, thậm chí nguồn tin riêng truyền lưu, tổng bộ có một số người cực kỳ bất mãn đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn kiệt ngạo, cho rằng hắn không phục quản thúc.

Nhưng Triệu Hồng Chính vẫn như cũ không dám.

Danh hiệu Nguyên Thủy Thiên Tôn quá vang dội, danh tiếng quá cao, tổng bộ bất mãn đối với hắn, đó là chuyện nội bộ Ngũ Hành minh, hắn Triệu Hồng Chính dám giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, sáng mai Triệu gia sẽ trói gô hắn đưa đến phân bộ Tùng Hải.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Triệu Phi Trần, cười lạnh nói:

“Xuất thân ở Triệu gia, liền tự cho là hậu duệ thiên hoàng? ? Chỉ bằng chút thân thế đó của ngươi, xứng gọi nhịp với ta? ? Chỉ bằng chút thực lực đó của ngươi, xứng tranh đấu với ta? ?”

Sắc mặt Triệu Phi Trần lập tức đỏ lên, thân hình không tự giác co rút lại, hít thở cũng trở nên ồ ồ.

Khinh miệt cùng coi thường trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, tổn thương lòng tự trọng của hắn thật sâu.

Sau cực đoan phẫn nộ, lệ khí cùng kiệt ngạo trong lòng ngược lại trào lên, hắn để tay lên ngực tự hỏi, nếu đối phương là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn còn dám sao? ?

Đáp án là khẳng định.

Hắn dám.

Nếu biết đây là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn sẽ lập tức thông báo gia tộc, tìm một vị Thánh Giả cấp 6.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại như thế nào, chỉ cần thời cơ thích hợp, chỉ cần quy tắc cho phép, mình ăn chắc hắn.

Mà nếu là không nói quy tắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn dám không nói quy tắc với hắn sao? ? Triệu gia làm linh cảnh thế gia lắng đọng lại trăm năm, muốn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực không phải việc khó.

Trên thế gian hiện nay, dù là Chúa Tể cũng chưa có tư cách gọi nhịp với linh cảnh thế gia, có thể đối phó tổ chức lớn, chỉ có tổ chức cùng cấp bậc, hoặc cao hơn.

Triệu Phi Trần nhếch miệng cười dữ tợn:

“Sao không dám! ! Lặp lại một lần, bố mày liền phái Thánh Giả cấp 6 ra sân, làm thịt mày cái gọi là thiên tài quan phương này.”

Vẻ mặt hắn tỏ ra hơi dữ tợn, càn rỡ cười to, không phân rõ là bình sứt không sợ mẻ mạnh miệng, hay là thực dám như thế.

“Nói hay lắm! !”

Thanh âm già nua bình tĩnh từ ngoài cửa hàng truyền đến, mọi người theo tiếng nhìn lại, người tới là một ông lão tóc trắng xoá, mặc đường trang*, trên chân một đôi giày vải dệt thủ công, lưng hơi còng, hai tay để sau lưng.

Lão thoạt nhìn tựa như một ông lão nhà giàu, bên người cũng không dẫn theo vệ sĩ, chỗ đặc thù duy nhất là tuổi cao sức yếu, ánh mắt lại đặc biệt trong trẻo có thần, ngầm chứa trí tuệ.

Ông lão đi vào cửa hàng, cười tủm tỉm nhìn về phía Triệu Phi Trần, nói:

"Ngươi đứa nhỏ này tuy ương ngạnh, nhưng tính tình này lão già ta trước giờ rất thích, Con cháu thế gia cuộc sống xa hoa, biểu hiện khiêm cung cũng tốt, cuồng vọng cũng tốt, hoàn khố cũng tốt, bề ngoài thay đổi như thế nào không sao cả, trong xương tủy nhất định phải có ngạo khí, đánh gãy xương cốt cũng không gãy được ngạo khí. Đây là khác biệt lớn nhất của chúng ta cùng bình dân."

Nói xong, lão ngầm có ý không vui nhìn Triệu Hồng Chính một cái, thản nhiên nói:

"Triệu gia sừng sững trăm năm không ngã, nội tình vẫn là có, một người trẻ tuổi, đã dọa ngươi thành như vậy? ?"

Triệu Hồng Chính cúi đầu, không dám nói lời nào.

"Triệu gia chủ? ?" Trương Nguyên Thanh nhíu mày

"Cậu có thể gọi tôi Triệu ngũ gia, biệt hiệu lúc trẻ tuổi, về phần tục danh, cậu không cần biết." Ông lão ánh mắt bình thản nhìn Trương Nguyên Thanh, nói:

"Tôi không phải gia chủ Triệu gia, Nguyên Thủy Thiên Tôn cậu, còn chưa có tư cách khiến đại ca của tôi tự mình ra mặt."

"Ngũ thúc công! !" Triệu Phi Trần mừng rỡ, hung tợn trừng mắt nhìn Trương Nguyên Thanh.

Chương 1271: Tình báo của anh Binh (2)

"Ngũ thúc công phải làm chủ cho cháu, tiểu tử này ở chỗ cô cô luyện khí, cháu bao đá lửa, trách được ai. Cháu chỉ là nhặt của

rơi, làm ăn vốn là tự dựa vào bản lãnh, nhưng hắn ôm hận trong lòng, chặt hai chân cháu, cháu không phục! !”

“Ngũ thúc công, ông cũng chặt đứt chân hắn, lại cướp đạo cụ về cho cháu.”

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

“Như vậy Triệu ngũ gia, ông lại đối đãi như thế nào.”

Giọng điệu tuy lạnh nhạt, trong lòng lại âm thầm đề phòng, cả người mỗi một bó cơ thịt đều đang căng lên, đều đang phát lực, adrenalin tăng vọt.

Hắn không cảm ứng được khí tức của ông lão này.

Đây là một vị Chúa Tể.

“Cháu tôi đã nói rồi, chặt hai chân cậu, giao ra đạo cụ.” Ông lão cười ha ha nói:

“Mặt mũi quan phương vẫn phải nể, tự mình lấy ra đạo cụ, việc này coi như bỏ qua.”

“Nếu tôi không chịu thì sao! !” Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

“Tôi lấy đạo cụ của cậu, có quan hệ gì với cậu đâu? ?” Ông lão khẽ nâng giày vải dệt thủ công, đi về phía trước một bước.

Trong nháy mắt, một trận pháp bát quái hình tròn từ dưới chân lão mở rộng, bao quát toàn bộ Vạn Bảo ốc trong đó.

Đúng lúc này, Liên Tam Nguyệt khẽ cười nói:

“Ngũ thúc công, ông trước khi tới không tính một quẻ sao.”

Ông lão khẽ nhíu mày, thu hồi cái chân đặt xuống, trận pháp lập tức tiêu tán.

Lão trầm ngâm một phen, từ trong tay áo lấy ra ba đồng tiền đồng, khép lòng bàn tay, nhẹ nhàng lắc, tiếp theo mở bàn tay.

Thấy quẻ tượng ba đồng tiền biểu hiện, vẻ mặt lão hơi thay đổi.

Quẻ tượng: Hung! !

Ông lão nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái thật sâu, chưa nói cái gì, xoay người nói:

“Đi thôi! !”

Triệu Hồng Chính chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, Triệu Phi Trần lại biến sắc hẳn, không cam lòng kêu lên:

“Ngũ thúc công, Ngũ thúc công!”

Trương Nguyên Thanh bật cười một tiếng, tiến lên giẫm một chân ở trên mặt Triệu Phi Trần.

Phốc, đầu Triệu Phi Trần lệch đi, phun ra hai cái răng cửa, miệng đầy máu tươi.

“Thằng nhãi! !” Triệu Hồng Chính giận điên lên, đưa tay hướng không trung chộp một cái, lấy ra một cái bát vàng, bao phủ về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh sớm có phòng bị, trong tay xuất hiện một khẩu pháo cầm tay màu tím vàng, tổng chiều dài ba mươi cm, họng súng vừa to vừa dài.

Vừa lúc lấy ngươi thử súng… Hắn một tay cầm súng, nhắm ngay bát vàng, bóp cò súng.

Họng súng có tia điện màu tím nhảy nhót, phun ra một tia chớp dạng cầu to bằng nắm tay, hiện ra màu tím, gào thét lao vào trong bát vàng.

Ầm! !

Tia chớp dạng cầu nổ tung ở trong bát vàng, trực tiếp phá hủy đạo cụ cấp 6 này, sóng xung kích cuồng bạo cùng với nhiệt độ cao thổi quét bốn phương

Ầm ầm ầm! !

Bề mặt cơ thể Triệu Hồng Chính liên tiếp có màn hào quang tan vỡ, ngọc ban chỉ (nhẫn), vòng cổ hắn đeo, cùng với hạt châu màu vàng đất vừa mới lấy ra, lần lượt nổ thành bột phấn.

Pháo Lôi Bạo trong tay Trương Nguyên Thanh, ở sau khi phun ra tia chớp dạng cầu, liền nhanh chóng hóa thành một tấm khiên tròn, hắn cúi người khom người, mang thân thể cùng Triệu Phi Trần phía sau chắn ở sau người.

Sóng xung kích ẩn chứa tia chớp ở trong phòng nhỏ hẹp nổ tung, sóng xung kích bẻ gãy nghiền nát thổi quét bốn phương.

Trương Nguyên Thanh hừ một tiếng, chưa thể đứng vững, đặt mông ngồi ở trên người Triệu Phi Trần, nghe thấy dưới thân truyền đến tiếng rên rỉ đau đớn.

Mặt ngoài khiên tròn chịu công kích bắn ra tia điện, ý đồ bắn ngược kẻ địch, nhưng phía trước không có kẻ địch.

Đồng thời, mép ngoài khiên tròn sáng lên một vầng sáng màu tím ảm đạm, đây là nó sau khi hấp thu năng lượng công kích, tích tụ nguồn năng lượng.

Trên vách tường, trên giá hàng ở cửa tiệm nhỏ của Liên Tam Nguyệt đồng loạt sáng lên trận văn, chặn sóng xung kích cùng nhiệt độ cao sau khi tia chớp dạng cầu nổ tung, bởi vậy chưa bốc cháy.

Vài giây sau, tất cả gió êm sóng lặng.

Triệu Hồng Chính ngồi bệt xuống đất, làn da trong cháy đen lộ ra màu đỏ, cánh tay trái càng bị nổ đứt một nửa.

Hắn vừa chấn động vừa giận dữ lại mờ mịt trừng mắt nhìn Trương Nguyên Thanh, "Ngươi, ngươi muốn giết ta? ?"

Cái đệch, thì ra uy lực lớn nhất là Pháo Lôi Bạo, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa tiễn mình lên đường… Trương Nguyên Thanh lòng còn sợ hãi, nhưng lại cảm thấy vui sướng.

Có Pháo Lôi Bạo, hắn tương đương có ba lá bài tẩy tuyệt địa phản kích.

Lúc này, Triệu Phi Trần đã hấp hối, chỉ còn lại nửa hơi.

Trương Nguyên Thanh cầm tấm khiên, lạnh lùng nói:

"Giết ngươi lại như thế nào! ! Họ Triệu các ngươi ở trước mặt ta sủa bừa một phen, phủi mông liền muốn đi? ? Bây giờ cút đi! !"

Khuôn mặt Triệu Hồng Chính run rẩy vài cái, gian nan đứng dậy, hùng hổ đi ra ngoài cửa tiệm, hướng đám thủ hạ bị vụ nổ đánh ngã trầm giọng ra lệnh.

"Mang thiếu gia đi."

Mấy người áo đen cả người bị thương không nhẹ giãy dụa đứng dậy, cẩn thận tránh đi Trương Nguyên Thanh, nâng lên Triệu Phi Trần mạng ngàn cân treo sợi tóc, vội vàng rời đi.

Chương 1272: Tình báo của anh Binh (3)

Người Triệu gia mới vừa đi, bên ngoài liền nổi lên gió lớn, tiếp đó hạt mưa lộp bộp rơi xuống, mặt đường ngoài cửa tiệm bắn tung tóe lên mưa bụi mênh mông.

Liên Tam Nguyệt hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở trước quầy thu ngân, tặc lưỡi nói:

"Đạo cụ hai loại hình thái? ? Quả nhiên là cực phẩm, ừm, Triệu Phi Trần đoán hẳn là không sai, cái này còn là đạo cụ loại quy tắc nhỉ?"

"Miễn cưỡng tính vậy, nhưng không phải quy tắc đặc biệt cường đại. Trương Nguyên Thanh khiêm tốn một câu, nhanh chóng thu đạo cụ lại."

Liên Tam Nguyệt bỗng nhiên cười lạnh nói:

"Biết quy củ trong tiệm của chị chưa? Kẻ tự tiện ra tay, chết."

Thấy người trẻ tuổi cách mấy mét chút không hoảng hốt, cô lại cười nói:

"Nhưng cậu đả thương người Triệu gia, tâm tình chị không tệ, ngoại lệ tha cho cậu một lần."

Trương Nguyên Thanh lập tức khom người: "Đa tạ bà chủ."

Dứt lời, hắn mang theo Hoa Hồng Máu rời khỏi cửa hàng, lúc này đã là mưa to như trút nước, kèm theo cuồng phong, mưa to như hạt đậu rơi chênh chếch vào ngõ nhỏ, làm quần áo hai người ướt đẫm.

Trong ngõ nhỏ hệ thống thoát nước thô lậu, chỉ vài phút, hai bên mặt đường đã đọng thành vũng nước nông.

Trương Nguyên Thanh rời khỏi Vạn Bảo ốc, đi chưa được mấy bước, chợt nghe đỉnh đầu sấm vang cuồn cuộn, tiếp đó một tia chớp tráng kiện đánh xuống, trúng đỉnh đầu của hắn.

Không xong, quên trả giá của Pháo Lôi Bạo rồi… Thân thể Trương Nguyên Thanh chợt cứng ngắc, kịch liệt co giật, tóc dựng thẳng lên từng sợi, da thịt khuôn mặt ở nháy mắt cháy đen, toát ra máu tươi.

Hắn cứng ngắc ở tại chỗ mấy giây, thân thể căng thẳng mới thả lỏng, chỉ cảm thấy cả người đau đớn, tế bào ở trong sét đánh tử vong cả mảng lớn.

Cái này không đủ để lấy mạng hắn, nhưng khiến hắn bị thương không nhẹ.

Mới vừa ở trước mặt người Triệu gia đùa giỡn uy phong một hồi, liền bị tai họa bất ngờ này, làm màu bị sét đánh trong truyền thuyết. Trương Nguyên Thanh đơn giản lau lau vết cháy đen trên mặt, mang theo Hoa Hồng Máu tiếp tục tiến lên.

Trương Nguyên Thanh rẽ qua một chỗ ngoặt, nhìn thấy một bóng dáng đứng phía trước.

Hắn một thân áo trắng phẳng phiu, chống một cây dù lớn màu đen, đứng ở trong mưa gió, đứng ở trong ngõ nhỏ, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào phía trước.

Giông tố mùa hè rất gấp, hắn lại rất yên tĩnh, tỏ ra không hợp với thế gian đục ngầu.

Hắn đứng ở nơi đó, là một phong cảnh khó nói thành lời.

Trương Nguyên Thanh bỏ lại âm thi, lon ton chạy qua, trên mặt tràn đầy nụ cười:

“Lão đại, anh tới rồi! !”

Đối với điều này, hắn sớm có đoán trước.

Liên Tam Nguyệt là người giữ chữ tín, đã thu tiền, thì nhất định sẽ làm việc.

Phó Thanh Dương là người bao che khuyết điểm, chỉ cần thu được tin nhắn, thì nhất định sẽ tới đây.

Vừa rồi Liên Tam Nguyệt nhắc nhở đối với Triệu ngũ gia, cùng với Triệu ngũ gia gặp thời thay đổi, nhanh chóng rời khỏi, đều chứng minh Phó Thanh Dương ngay tại phụ cận.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Nguyên Thanh vừa đánh đau Triệu Phi Trần, vừa hướng Triệu Hồng Chính bóp cò súng.

Hắn có tự tin.

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, thản nhiên nói

“Sao biến thành chật vật như vậy.”

“Là đạo cụ trả giá, lão đại, tôi luyện ra một món đạo cụ cực phẩm, quay về cho anh xem xét.” Trương Nguyên Thanh vẻ mặt đầy nịnh nọt

“Không có hứng thú.”

“Tôi biết anh không thiếu đạo cụ, nhưng đạo cụ này thực con bà nó cực phẩm.”

“Đừng nói lời thừa, cầm ô.”

“Vâng! !”

Trong từng câu từng lời, hai người dần dần đi xa, biến mất ở trong ngõ nhỏ.

Vạn Bảo ốc, Liên Tam Nguyệt đứng ở sau quầy thu ngân, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm ông lão trong cửa hàng.

Ông lão này cùng Triệu ngũ gia giống nhau, mặc đường trang tinh tế cùng giày vải dệt thủ công, hai tay chống gậy chống đầu rồng, ánh mắt đạm bạc, chăm chú nhìn Liên Tam Nguyệt như đối mặt đại địch.

Lão chiều cao trung đẳng, đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt giăng kín nếp nhăn, mi tâm có một nốt ruồi thịt đỏ tươi.

Tướng mạo phú quý khôn kể.

“Chuyện Trần nhi ta nghe nói rồi.” Ông lão thản nhiên nói: “Nó đắc tội con nơi nào? ?

Liên Tam Nguyệt ‘a’ một tiếng:

“Tôi đang giúp ông dạy cháu nội, Triệu Phi Trần trời cao đất dày, làm thổ hoàng đế Hoa Đô mười mấy năm, liền thực cho rằng mình có thể coi trời bằng vung? ? Hôm nay may mắn gặp là Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu là nghề nghiệp tà ác, nó đã mất mạng.”

“Vừa lúc mượn cơ hội này cho nó biết, chỉ chút thiên tư yếu đến đáng thương đó của nó, so sánh với con cưng của trời thật sự, chẳng tính là gì hết.”

Ông lão thở dài, một lời nói toạc ra: “Con ghen tị nó.”

Liên Tam Nguyệt cười khanh khách, nhưng trong đôi mắt đẹp lại không có nửa phần ý cười, chỉ có hận ý cùng bi thương,

Triệu Vô Địch ơi Triệu Vô Địch, ông vẫn là tự cho là đúng giống như trước đây, ghen tị? ?

Hắn không xứng, ông lại càng không xứng. Tôi chỉ là chán ghét hắn, càng chán ghét ông.

Chương 1273: Tung tích anh Binh (1)

Ông lão trầm mặc vài giây, chậm rãi nói:

“Lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa. Con nếu còn dám bất lợi đối với Trần Nhi, thì đừng trách ta không niệm tình cha con.”

Liên Tam Nguyệt cười lạnh nói: “Ông tốt nhất đừng niệm, chờ tôi đến cấp 9, lấy mạng ông đầu tiên.”

Ông lão chưa đáp lại, xoay người bước ra một bước, biến mất ở phòng Vạn Bảo ốc.

…

Mười giờ tối, Trương Nguyên Thanh lại một lần lặng lẽ trở lại Hoa Đô.

Hắn lần này tới, chưa mua vé máy bay, bởi vì vậy sẽ lưu lại ghi chép, hắn là lợi dụng Dạ Du cùng ảo thuật, trà trộn lên máy bay, từ Tùng Hải bay tới Hoa Đô.

Hắn muốn tìm Liên Tam Nguyệt tìm hiểu tình báo anh Binh.

Vốn ở trong kế hoạch của Trương Nguyên Thanh, là trước móc nối với vị luyện khí sư này, qua đoạn thời gian, lại đổi cái thân phận tìm hiểu tình báo.

Nhưng qua tiếp xúc, hắn cảm thấy không cần thiết phiền toái như vậy.

Trương Nguyên Thanh vốn cho rằng Liên Tam Nguyệt là thủ lĩnh tổ chức dân gian nào đó, cho nên không dám ở sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn tìm tới cửa, liền lập tức biến ảo dung mạo tìm hiểu tình báo anh Binh.

Như vậy tất nhiên sẽ gặp hoài nghi.

Mà sự thật là, Vạn Bảo ốc thuộc loại chợ đen, nơi tập kết tình báo, điểm bán đạo cụ, bản thân đã ngư long hỗn tạp, linh cảnh

hành giả tỉnh Bảo Thang thường tới đây, thậm chí linh cảnh hành giả nơi khác cũng sẽ mộ danh mà đến.

Một cái chợ, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào cũng có người đến, sao có khả năng hoài nghi đến hắn chứ?

Chẳng qua, vì bảo hiểm, hắn không sử dụng Nhẫn Dịch Dung, mà là khoác Da Người Hoàn Mỹ, hóa thân thành một người đơn thuần là qua đường.

Dọc theo con đường quen thuộc quay về Vạn Bảo ốc, một lần này, Vạn Bảo ốc ở trong mắt hắn, là một nơi cửa tiệm đóng chặt, bỏ hoang nhiều năm.

Da Người Hoàn Mỹ tiếp nhận nhân quả, khiến hắn hoàn toàn trở thành một người qua đường, mà người qua đường là không có năng lực siêu phàm.

Cho nên hắn không thể nhìn thấu ảo thuật

Trương Nguyên Thanh cất bước tiến lên, lao đầu về phía cửa tiệm đóng chặt, không có gì bất ngờ, hắn dễ dàng xuyên vào.

Trong cửa tiệm nhỏ sáng ánh đèn sắc màu ấm, vị trí quầy thu ngân, Liên Tam Nguyệt lặng lẽ không nói ngồi thẳng, trong tay cầm một điếu thuốc dành cho phụ nữ đã cháy hết.

Cô gái này, phát ngốc cái gì thế?

Trương Nguyên Thanh tới gần.

Liên Tam Nguyệt nâng mắt nhìn một cái, thản nhiên nói:

“Đóng cửa, không làm ăn.”

Trương Nguyên Thanh giọng khàn khàn, trong cổ họng giống như mắc đờm, nói: “Tôi không phải muốn vào phó bản bang phái của cô, tôi chỉ là muốn hỏi thăm cô một tin tức.”

“Tin tức gì?” Liên Tam Nguyệt dập tắt thuốc lá phụ nữ trên đầu ngón tay, châm một điếu, khẽ mím bờ môi đỏ mọng gợi cảm, lại thản nhiên phun ra một ngụm khói, nói:

“Đạo cụ có giá, tình báo vô giá, nếu tình báo anh muốn liên quan đến tương đối cơ mật, hoặc bí mật tầng cấp cực cao, tôi ra giá, có thể là anh không thể thừa nhận.”

Tình báo là không có yết giá rõ ràng, giá bình thường cần hai bên mua bán gặp mặt bàn bạc.

“Tôi biết.” Trương Nguyên Thanh xóc xóc ba lô trên vai, nói: “Tôi sẽ cho ra cái giá khiến cô hài lòng.”

Trong ba lô chứa không ít tài liệu cùng đạo cụ giá trị cực cao, là hắn trước khi khoác Da Người Hoàn Mỹ, cố ý từ trong ô vật phẩm lấy ra.

“Như vậy, anh muốn biết cái gì?” Liên Tam Nguyệt gạt tàn, giao trọng lượng của mình cho ghế dựa lưng, tư thái lười biếng hỏi.

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, nói:

“Cô biết Thiếu Niên Binh Vương không?”

Con ngươi Liên Tam Nguyệt chợt co lại, trong nháy mắt, lười biếng cùng tản mạn trên người cô biến mất hết, chăm chú nhìn thật sâu người trẻ tuổi phía trước.

Cô chưa trả lời vấn đề, mà là uyển chuyển đứng dậy, đi ra khỏi quầy thu ngân, vòng eo đánh qua đánh lại, vòng quanh Trương Nguyên Thanh dạo qua một vòng, tặc lưỡi nói:

“Một người bình thường? Không đúng, anh dùng thủ đoạn gì che giấu khí tức của mình? Tôi thế mà cũng nhìn không ra chân thân của anh.”

Trương Nguyên Thanh thấy, ánh mắt của cô vài lần đặt ở trên tay mình.

Hắn thản nhiên buông hai cánh tay xuống, không che giấu đối với mười ngón tay trống trơn.

Nói lời thừa, Da Người Hoàn Mỹ tuy không phải đạo cụ loại quy tắc, nhưng nó là có thể ghép nối nhân quả, cô sao có khả năng nhìn ra được… Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói:

“Tôi là ai không quan trọng, làm ăn có làm hay không, cho một lời thống khoái.”

Liên Tam Nguyệt khẽ cười một tiếng, quay về sau quầy thu ngân, một lần nữa ngồi xuống, “Vì sao không làm?”

Dừng một chút, cô nói: “Tôi biết hắn, một Hỏa Sư rất thú vị.”

Hỏa Sư? Ài, quả nhiên như thế, anh Binh lực lượng tốc độ AA trí lực C thật sự thành một gã Hỏa Sư, mình không bao giờ nhục Hỏa Sư nữa… Trong lòng Trương Nguyên Thanh bi thương nghĩ, mặt ngoài không biểu lộ gì:

“Cô và hắn quen biết như thế nào?”

Chương 1274: Tung tích anh Binh (2)

Liên Tam Nguyệt chậm rãi nói:

"Ở trong một lần phó bản nhiều người quen biết, chúng tôi tiến vào một cái phó bản nhiều người cấp S, ở bên trong đã gặp nguy cơ lớn, đồng đội liên tiếp chết đi, người sống sót chỉ có tôi cùng hắn."

Quen biết trong phó bản? ! Trương Nguyên Thanh chấn động, thốt ra: "Hắn là Chúa Tể?"

Liên Tam Nguyệt cười tủm tỉm hỏi ngược lại: "Anh nói xem?"

Luyện khí sư là tên nghề nghiệp Học Sĩ cấp Chúa Tể, có thể tổ đội cùng Chúa Tể vào phó bản, tự nhiên là Chúa Tể.

Trương Nguyên Thanh lại ngây ra ở tại chỗ, mãi không nhúc nhích.

Hắn đã nghĩ sai một sự kiện, hắn luôn cho rằng anh Binh là Thánh Giả, cùng lắm cấp 6, nhưng, nhưng nếu anh Binh là Chúa Tể, Ma Quân tuy không tới tầng cấp Bán Thần, nhưng căn cứ loa Miêu Vương đưa ra nội dung audio, hắn tự xưng cách tối cao chỉ kém một bước.

Một nửa bước Bán Thần, một Hỏa Sư cấp Chúa Tể, người trước còn nắm "Tiểu Thái Dương" khắc chế Chén Thánh Đọa Lạc ăn mòn, tổ hợp như vậy, sao có khả năng đồng quy vu tận với Phán Quan Mắt Quỷ?

Ngày đó ở trong trường học trong Chúa Tể hỗn chiến, thực lực Cổ Vương bày ra, rõ ràng mạnh hơn Chỉ Sát cung chủ, nhưng lại yếu hơn Cẩu trưởng lão nắm giữ đạo cụ loại quy tắc, cho nên cấp bậc Cổ Vương đại khái ở khoảng cấp 8.

Phán Quan Mắt Quỷ cùng Cổ Vương là đối thủ cạnh tranh nhiều năm, không có khả năng là Chúa Tể cấp 9 đỉnh phong, một Vu Cổ Sư cấp 8, ở dưới tình huống Chén Thánh Đọa Lạc bị khắc chế, sao là đối thủ của Ma Quân cùng anh Binh.

Lúc trước trận chiến đấu kia làm Ma Quân cùng Phán Quan Mắt Quỷ song song ngã xuống, chỉ sợ có bí ẩn khác.

Đáng tiếc, Hắc Vô Thường bị người thần bí ngụy trang thành Ma Quân đánh chết, hồn phi phách tán, bằng không, làm người sống sót lúc ấy thấy quá trình chiến đấu, Hắc Vô Thường nhất định biết chút gì đó.

Như vậy xem ra, lúc trước Hắc Vô Thường bị diệt khẩu có phải chuyện tất nhiên xảy ra hay không?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh không hiểu sao thấy bất an, sợ hãi một phen.

Hắn tạm thời áp chế ý niệm phức tạp trong lòng, trở về chủ đề, hỏi:

"Thiếu Niên Binh Vương có phải từng hướng cô hỏi phương pháp áp chế Chén Thánh Đọa Lạc hay không, tôi muốn biết hắn bây giờ sống hay chết, thân ở nơi nào."

Liên Tam Nguyệt nhìn chằm chằm hắn vài giây, chậm rãi lắc đầu: "Vấn đề này không thể trả lời anh."

"Giá cả có thể đàm phán!" Trương Nguyên Thanh nói. Liên Tam Nguyệt vẫn lắc đầu: "Không phải vấn đề tiền, Thiếu Niên Binh Vương quả thật từng hướng tôi hỏi, tôi cũng đã cho ra đáp án, tôi thậm chí biết hắn ở nơi nào, ở trạng thái nào, nhưng cái này không thuộc loại tình báo có thể bán."

Cô ấy quả nhiên biết! ! Tâm tình Trương Nguyên Thanh kích động một phen, hít sâu một hơi, truy hỏi: "Vì sao không thể bán, chỉ cần cô đưa ra điều kiện, tôi sẽ tận khả năng thỏa mãn cô. Cô là thương nhân, không tất yếu đối đầu với tiền."

Hắn biết lấy tính tình Liên Tam Nguyệt, chỉ sợ bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không được, nhưng vẫn không muốn bỏ qua.

"Anh hiểu lầm rồi." Liên Tam Nguyệt thản nhiên nhả khói trắng, nói:

"Tôi không thể bán tình báo này, là vì Thiếu Niên Binh Vương đã trả tiền, để tôi bảo quản tình báo này. Hắn nói, ở tương lai không lâu, sẽ có người tìm tôi, tìm hiểu tin tức của hắn, đến lúc đó, hy vọng tôi có thể chuyển lời cho người đó, nhưng trước hết phải khớp ám hiệu."

"Ám hiệu?" Trương Nguyên Thanh cân nhắc hỏi: "Ám hiệu gì."

Liên Tam Nguyệt dập tắt thuốc lá, theo dõi hắn, "Mời anh trả lời tôi ngay bây giờ, Thiếu Niên Binh Vương là người thế nào của anh? Cơ hội chỉ có một lần, đáp sai, tôi vĩnh viễn sẽ không trả lời vấn đề của anh nữa."

Anh em? Bạn hữu? Bạn tốt? Bạn bè? Ca ca? Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một chuỗi danh từ, nhưng lại phủ quyết hết thảy.

Những đáp án này quá bình thường quá phổ thông, không có tính giữ bí mật.

Tuy chỉ có một lần cơ hội, nhưng nếu có người cuồn cuộn không ngừng sắp xếp người tới hỏi, sớm hay muộn có thể khớp.

Mặt khác, thân phận hiện thực của anh Binh, ở trong mắt một số người không phải bí mật, ví dụ như Phán Quan Mắt Quỷ, ví dụ như Hắc Vô Thường, lại hoặc là người hắn không biết.

Mà anh em tốt của anh Binh là ai?

Nếu tốn chút thời gian đi điều tra, không khó tra ra "Trương Nguyên Thanh" người này.

Anh Binh sẽ không lưu lại sơ hở rõ ràng như vậy liên lụy hắn.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, trong lòng Trương Nguyên Thanh đạt được đáp án, hắn lại hít sâu một hơi, lấy một loại giọng điệu buồn vui khó nói, nói:

"Trợ thủ thám tử!"

Liên Tam Nguyệt lộ ra nụ cười, búng ngón tay "Bốp":

"Chúc mừng anh, trả lời chính xác."

Tạm dừng một chút, ở trong Trương Nguyên Thanh thở phào như trút được gánh nặng, cô nói:

"Trên đời này, thủ đoạn có thể khắc chế lực lượng Chén Thánh Đọa Lạc vô cùng hiếm có, hơn nữa tầng cấp cực cao, muốn lâu dài áp chế lực lượng sa ngã ăn mòn, đã ít lại càng ít, chỉ sợ linh cảnh hành giả cấp Chúa Tể, cũng không có khả năng biết.

Chương 1275: Tung tích anh Binh (3)

“Nhưng vừa vặn, tôi biết. Loại lực lượng đó không ở hiện thực, mà ở trong linh cảnh. Ngày đó Thiếu Niên Binh Vương hỏi tôi, như thế nào áp chế lâu dài Chén Thánh Đọa Lạc ăn mòn, tôi trả lời là linh cảnh số 0019.”

Linh cảnh số 0019… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lặp lại một lần, hỏi:

“Đánh số linh cảnh? 0019 là một phó bản như thế nào.”

“Tình báo Thiếu Niên Binh Vương để lại chỗ tôi, tôi đã trả lời xong rồi, nếu anh muốn biết tin tức cụ thể linh cảnh số 0019, trả tôi một triệu, nếu anh muốn phương án vượt qua phó bản này, vậy anh lấy một món đạo cụ cấp Chúa Tể trao đổi.”

Liên Tam Nguyệt nói.

Đạo cụ cấp Chúa Tể trao đổi? Cô cũng quá xấu rồi đó… Trương Nguyên Thanh không do dự: “Nói cho tôi biết tin tức cụ thể là được.”

Hắn thật ra có thể thông qua tài khoản của Phó Thanh Dương, ở trong cơ sở dữ liệu quan phương thăm dò tin tức phó bản này, nhưng cũng phải cân nhắc trong cơ sở dữ liệu của quan phương vẫn chưa thu thập được tình huống.

Đánh số 0019, căn cứ đặc điểm đánh số của linh cảnh, phó bản cảnh giới Siêu Phàm là bốn chữ số, tổng số lượng có 9999 phó bản, phó bản cảnh giới Thánh Giả là ba chữ số, tổng số lượng có 999 phó bản.

Lấy cái này loại suy, phó bản cấp Chúa Tể là hai chữ số, tổng số lượng 99, mà 0019 chính là phó bản xếp trong hai mươi hạng đầu trong cấp Chúa Tể.

Loại phó bản tầng cấp này, không nói đến quan phương có hay không, cho dù có, nếu lấy tài khoản Phó Thanh Dương tìm đọc, Tiền công tử khẳng định sẽ dò hỏi một chút.

Một triệu có thể đạt được tin tức cụ thể, rất có lời, không cần thiết thông qua quan phương đi thăm dò.

Hắn lập tức lấy ra một món tài liệu tầng cấp Tinh Quan, đưa tới quầy thu ngân.

Đó là một vốc cát tản ra ánh sao một ảo.

“Cát Sao, năm trăm gam, giá 1.3 triệu.” Liên Tam Nguyệt thu hồi tài liệu, lấy ra sáu cọc tiền giấy đặt ở quầy thu ngân, “Trả anh.”

Chờ Trương Nguyên Thanh thu 300.000 vào ba lô, cô nói:

“Linh cảnh số 0019, tên: Bí Mật Ngũ Hành. Phó bản nhiều người, cấp S, loại hình tử vong. Đây là một lần tiến vào phó bản cuối cùng sau khi tôi tấn thăng Chúa Tể, cũng là phó bản kia ngày đó tôi cùng Thiếu Niên Binh Vương tổ đội.

“Trong phó bản có năm boss, phân biệt tượng trưng cho kim mộc thủy hỏa thổ, sau khi đánh bại boss, có thể đi thông chỗ sâu nhất của phó bản, đó là một vực sâu đóng băng.”

“Trong vực sâu có cái gì tôi không biết, bởi vì đánh xong năm boss, phó bản đã kết thúc. Nhưng lực lượng của vực sâu, tôi từ đầu tới cuối đều ký ức hãy còn mới mẻ, đó là khí tức đóng băng tất cả, phong ấn tất cả.”

Đóng băng tất cả, phong ấn tất cả? Trương Nguyên Thanh nửa suy đoán nửa hỏi ý nói:

“Nghề nghiệp Vĩnh Dạ?”

“Không sai!” Liên Tam Nguyệt cho câu trả lời khẳng định: “Nhưng đây chỉ là một bộ phận khí tức vực sâu, lực lượng đóng băng tất cả, tôi đoán là nghề nghiệp Thủy Quỷ, hơn nữa tầng cấp cao đến Bán Thần. A, Anh biết Bán Thần chứ, nếu không biết, tiêu một triệu nữa.”

“Năm vị minh chủ quan phương chính là Bán Thần, nếu không ra ngoài dự đoán, thủ lĩnh các tổ chức lớn cũng là Bán Thần.” Trương Nguyên Thanh bình tĩnh nói: “Bán Thần hai đại khu linh cảnh cộng lại, tiếp cận hai mươi vị.”

Liên Tam Nguyệt có chút bất ngờ, nhìn hắn vài lần, “Biết không ít, cấp bậc của anh nghĩ hẳn không thấp nhỉ, hoặc là thân ở địa vị cao ở trong tổ chức nào đó?”

“Chẳng qua anh hẳn là chưa tới cấp Chúa Tể, nếu anh là Chúa Tể, sẽ biết, nghề nghiệp tà ác là không có Bán Thần, chỉ có chiến lực sánh vai Bán Thần.”

Nghề nghiệp tà ác không có Bán Thần? Thì ra Bán Thần giống với Chúa Tể, Thánh Giả, Siêu Phàm, là tên một giai đoạn nào

đó, mà không phải xưng hô lấy chiến lực cao thấp phân chia. Trương Nguyên Thanh tò mò nói:

“Vì sao nghề nghiệp tà ác không có Bán Thần.”

Hỏi xong, hắn cân nhắc nói: “Cần bao nhiêu tiền?

Liên Tam Nguyệt lắc đầu: “Cho bao nhiêu tiền cũng vô dụng, bởi vì tôi cũng không biết.”

Cô không tiếp tục đề tài này, nói:

“Làm luyện khí sư, tôi đối với lực lượng, cùng với đặc tính các loại nghề nghiệp đều cực kỳ mẫn cảm, cho nên tôi nói cho Thiếu Niên Binh Vương, chỉ cần trở lại linh cảnh số 0019, tiến vào vực sâu, lực lượng Chén Thánh Đọa Lạc sẽ bị phong ấn, đương nhiên, hắn cũng sẽ bị phong ấn.”

“Chén Thánh Đọa Lạc ăn mòn là vô giải, trừ phi chết, nhưng hắn tựa như tin tưởng, sớm hay muộn có một ngày, hắn có thể khôi phục bình thường. Được rồi, tôi đã mang thứ mình biết, đều nói cho anh rồi.”

Thì ra là thế! Trương Nguyên Thanh đã hiểu.

Như vậy xem ra, anh Binh quá nửa là mượn ngọc phù truyền tống của Ma Quân, ở sau khi giết chết Phán Quan Mắt Quỷ, một lần nữa tiến vào phó bản số 0019, cái này phù hợp đặc tính của ngọc phù truyền tống.

Chỉ cần nơi từng đi, đều có thể lợi dụng ngọc phù truyền tống về tới đó.

Chương 1276: Mary đẫm máu (1)

“Vì sao nhiệm vụ chính tuyến ở sau khi giết boss xong liền kết thúc, vực sâu là nhiệm vụ ẩn?” Trương Nguyên Thanh hỏi xong, bổ sung nói: “Cái này thuộc về tin tức kéo dài của chi tiết phó bản, cô không thể thu tiền.”

“Không phải nhiệm vụ ẩn.” Liên Tam Nguyệt lắc đầu:

“Khí tức vực sâu khiến chúng tôi thân là Chúa Tể run rẩy, rõ ràng không phải phó bản Chúa Tể có thể thông qua, phỏng đoán của tôi là, linh cảnh số 0019 có thể là kết quả của hai phó

bản lớn kết hợp, nửa bộ phận trước thuộc về cấp Chúa Tể, vực sâu thuộc về cấp Bán Thần.

“Còn có một phỏng đoán, nó có thể là bug.”

“Nói như thế nào?” Trương Nguyên Thanh tò mò truy hỏi.

Liên Tam Nguyệt tìm từ nói:

“Bối cảnh của Bí Mật Ngũ Hành ở đời Đường, lúc ấy, tôi cùng hắn từng bồi hồi ở phụ cận vực sâu, trừ hai luồng khí tức đáng sợ kia, tôi còn nghe thấy tiếng hít thở, từ đáy vực sâu truyền đến hít thở, nơi đó có thể ngủ say cái gì đó. Cấp bậc của anh không thấp, hẳn là biết, phó bản là lấy người tu hành cổ đại làm cơ sở thành lập, mà căn cứ đặc tính phong ấn tất cả của vực sâu, anh cảm thấy có một loại khả năng như vậy hay không?”

“Đáy vực sâu phong ấn là một người tu hành đời Đường, bởi vì đặc tính đóng băng tất cả, phong ấn tất cả, khiến hắn (nàng) sống qua năm tháng dài lâu, chưa tử vong, sống mãi đến khi linh cảnh xuất hiện.”

“Linh cảnh mang nơi hắn (nàng) phong ấn nhét vào phó bản, lại bởi vì phong ấn, vị tồn tại kia không có khả năng xuất thế, cho nên 0019 chỉ là phó bản cấp Chúa Tể, bởi vì căn bản không có khả năng chống lại tồn tại trong vực sâu.”

Cho nên cái này thuộc về một cái bug? Có chút đạo lý… Trương Nguyên Thanh chậm rãi gật đầu, nhưng nghi hoặc mới trào lên trong lòng:

“Phó bản linh cảnh đại khu này của chúng ta, vì sao sẽ xuất hiện lực lượng nghề nghiệp Vĩnh Dạ?”

Lời này hỏi xong, chính hắn đã biết đáp án.

Ở cổ đại, lực lượng Siêu Phàm là không có biên giới, siêu năng lực giả nước ngoài có thể tới trung thổ, người tu hành trung thổ cũng có thể đi xa hải ngoại, vị người tu hành đời Đường kia đi hải ngoại một chuyến, đạt được pháp bảo nào đó của nghề nghiệp Vĩnh Dạ, cũng không phải không có khả năng.

“Tôi đã biết, cô không cần trả lời.” Trương Nguyên Thanh bổ sung nói.

Liên Tam Nguyệt khẽ gật đầu, phất tay nói: "Đóng cửa rồi, nếu không có việc gì, anh đi đi, tôi hôm nay không muốn làm làm ăn."

"Đợi một chút."

Trương Nguyên Thanh nói: "Cô nơi này là một trong những nơi tập kết tình báo lớn nhất phía nam, tôi còn có một tình báo muốn thăm dò."

"Sự tình thật nhiều!" Liên Tam Nguyệt hậm hực nói: "Nói."

"Cô biết Cẩu trưởng lão của phân bộ Tùng Hải chứ, có biết hắn có một món đạo cụ loại quy tắc, gọi là Vườn Bách Thú hay không."

Liên Tam Nguyệt gật gật đầu.

Tâm tình Trương Nguyên Thanh không hiểu sao kích động hẳn lên, bước lên một bước, nói:

"Tôi muốn biết, chủ nhân một đời trước của món đạo cụ loại quy tắc đó là ai?"

Tầng cấp càng cao, số lượng càng thưa thớt, linh cảnh hành giả như thế, đạo cụ cũng là như thế.

Trương Nguyên Thanh cho rằng, một món đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể, ở trong quần thể linh cảnh hành giả tầng cấp giống nhau, là bán công khai.

Thứ càng cao cấp, người biết đến càng nhiều, ngược lại là thứ tầng cấp không cao, kẻ biết được ít ỏi không có mấy.

Ví dụ như một món đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm, ngươi muốn thăm dò chủ nhân tiền nhiệm của nó là ai, cái này ai biết?

Nghe vậy, Liên Tam Nguyệt nhíu mày.

"Vị Cẩu trưởng lão kia của Tùng Hải nếu nhớ không lầm trước kia là phân bộ Phúc tỉnh, sau bị điều đến Tùng Hải, ở lại mãi đến bây giờ. Từ khi tôi biết người này bắt đầu, hắn đã luôn nắm giữ món đạo cụ loại quy tắc đó."

Lúc mình vừa vào tiểu học ba mình đã chết, ít nhất cũng có mười lăm mười sáu năm rồi. Nếu ba mình là chủ nhân đời trước của Vườn Bách Thú, vậy Cẩu trưởng lão đạt được đạo cụ này như thế nào cũng có mười mấy năm thời gian.

Lúc ấy Liên Tam Nguyệt chỉ sợ vẫn là cô bé con.

Liên Tam Nguyệt tiếp tục nói: "Dựa theo tuổi tác suy tính, chủ nhân đời trước của Vườn Bách Thú ít nhất cũng có mười mấy hai mươi năm thậm chí lâu hơn nữa. Tìm hiểu trái lại không khó. Cho tôi năm ngày thời gian."

Trương Nguyên Thanh khẽ thở ra, cười nói:

"Đa tạ! Như vậy phí dụng…"

"500.000, anh giao trước 250.000 tiền đặt cọc, năm ngày sau thanh toán khoản còn lại." Liên Tam Nguyệt nói.

Rất rẻ, cũng đúng, lấy cấp bậc cùng xuất thân của cô rất dễ dàng có thể tiếp xúc đến Chúa Tể lâu năm, cũng liền thuận miệng nghe ngóng sự việc. Trương Nguyên Thanh lập tức lấy ra 300.000, giữ lại một cọc, còn lại giao cho Liên Tam Nguyệt.

Làm xong tất cả cái này, hắn xoay người rời khỏi Vạn Bảo ốc.

Rạng sáng, Trương Nguyên Thanh vụng trộm chuồn về Tùng Hải, ở nhà một đêm.

Chương 1277: Mary đẫm máu (2)

Sáng sớm hôm sau, hắn thu được tin nhắn Quan Nhã gửi đến, phó bản linh cảnh cô vào đánh số 0277, linh cảnh một người, độ khó cấp bậc A, tên Lâm An quỷ án.

Nhiệm vụ chính tuyến: trong năm ngày điều tra rõ vụ án này.

Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, mở ra cơ sở dữ liệu, đăng nhập tài khoản "Nguyên Thủy Thiên Tôn", tìm tòi "Lâm An quỷ án" .

Bởi vì thu thập đạo cụ có công, quyền hạn của hắn khôi phục đến cấp chấp sự, nhưng trong một năm không thể thăng chức, xử phạt vẫn còn.

"Lâm An quỷ án: trong thời Nam Tống Lâm An việc lạ liên tục xảy ra, trên tới vương công quý tộc dưới tới bình dân, có nhiều người bộ dạng cái chết quỷ dị. Quan phủ bất lực, mời rộng khắp danh sĩ thiên hạ điều tra án này."

Phía dưới giới thiệu linh cảnh còn có một phần văn bản phương án phó bản, chẳng qua Trương Nguyên Thanh không đủ quyền hạn, không thể tải xuống.

“Giới thiệu linh cảnh thoạt nhìn không tệ, cảm giác tựa như về tới thời cổ đại, một hồi bộ đầu chuyên phá kỳ án? ? Phó bản một người nghề nghiệp Thám Báo rất thú vị.”

Thấy có phương án phó bản, trong lòng Trương Nguyên Thanh liền không hoảng nữa.

Tuy phương án không thể cam đoan trăm phần trăm tỷ lệ sống sót, ví dụ như có một số cửa ải bạn biết nên thông qua như thế nào, nhưng năng lực không đủ vẫn như cũ sẽ chết. Nhưng tốt xấu gì cũng giảm đi giai đoạn thăm dò.

Mò đá qua sông mới là nguy hiểm nhất.

Tiếp đó chính là phó bản có phương án bình thường ý nghĩa đã không có thưởng “mạng đầu”, sau khi vượt qua cho điểm ẩn sẽ giảm bớt, điểm kinh nghiệm đạt được cũng sẽ hạ xuống, nhưng thắng ở vững vàng.

Ài, ít nhất năm ngày không gặp được bạn gái con lai của mình.

Trương Nguyên Thanh day day kim cô bổng nhất trụ kình thiên, rất thương cảm.

Lúc này cửa phòng ngủ bị đẩy ra, dì trẻ một cú hổ nhảy vào phòng, giọng nũng nịu nói:

“Con heo thối! Dậy ăn cơm đi.”

Trương Nguyên Thanh bình tĩnh rút tay ra, ngáp một cái, nói:

“Biết rồi, dì đi ra ngoài trước một chút, cháu thay quần áo.”

Nói xong hắn liếc hạ thể chống cao lên cái chăn mỏng.

Đôi mắt linh động của dì trẻ theo bản năng liếc một cái, khuôn mặt ửng đỏ, gắt một tiếng, nói:

“Hôm nay thứ bảy, mày phải theo dì đi dạo trung tâm thương mại.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: “Được, nhưng giới hạn ở buổi sáng nha, buổi chiều cháu có việc.”

Dì trẻ lập tức dâng lên hứng thú, hưng phấn mặt gian, hạ giọng: “Lại phải đi bắt người xấu? ?”

“Xem như vậy.” Trương Nguyên Thanh gật đầu.

“Vậy mày phải nói cho dì biết quá trình. Dì muốn nghe.” Giang Ngọc Nhị nhảy cẫng lên một cái.

“Biết rồi biết rồi.”

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh rửa mặt xong, thừa dịp dì trẻ trở về phòng trang điểm thay quần áo, hắn cũng quay về phòng, ngồi ở bên ,bàn suy nghĩ kế hoạch một đoạn thời gian tương lai của mình.

Đầu tiên khẳng định là phó bản, phó bản Tinh Quan mỗi ngày đều phải xem, lặp đi lặp lại ghi nhớ. Nhưng rời khỏi Nhai Sơn Chi Hải mới trôi qua hơn một tuần, chuyện phó bản cùng không vội.

Sau đó săn giết nghề nghiệp tà ác.

Ý nghĩa của điểm đạo đức tồn tại là dự phòng trong chiến đấu ngộ sát người thường, điểm đạo đức về 0. Mà danh vọng ý nghĩa là sau khi săn giết hành giả cùng trận doanh, điểm danh vọng không bị về 0.

Hai thứ về 0, đều sẽ bị linh cảnh truy nã.

Hắn bây giờ danh vọng không nhiều, cần săn giết nghề nghiệp tà ác bù lại. Sau đó nữa, ngày kìa hướng lão mõ hiến tế, xin cô ban cho Gương Quỷ.

Lão Bang Tử từng nói trong mười ngày sẽ đưa tới Gương Quỷ cho hắn. Chày Phục Ma đã trả lại, lão mõ lại không muốn trở về hiện thực, vậy cũng chỉ có hắn chủ động triệu hồi lão mõ.

“Năm ngày sau về Hoa Đô một chuyến hỏi rõ quan hệ của Vườn Bách Thú cùng ba mình. Đại khái chỉ những việc này.”

Vừa vặn lúc này cửa phòng ngủ mở ra, dì trẻ thò đầu vào: “Đi thôi!”

Theo cửa phòng mở ra, Trương Nguyên Thanh thấy rõ bộ dạng dì trẻ. Cô mặc quần soóc bó, mang đường cong mượt mà của đôi chân dài phác thảo vô cùng nhuần nhuyễn, cái mông tròn no đủ cong lên.

Một cái áo trong màu đen phối hợp áo thun lộ vai, trong sâm hệ* giản lược mang theo một tia dụ hoặc của ngự tỷ.

Trên chân là một đôi giày xăng đan lộ ngón chân, ngón chân thanh tú đáng yêu sơn lấp lánh.

Mặt trái xoan xinh đẹp trang điểm trang nhã, kẻ chân mày cùng kẻ mắt khiến ngũ quan càng thêm tinh xảo hơn nữa mắt có thần.

Vẻ mặt cô vốn tươi tắn, không cần dùng son môi nữa, bởi vậy chỉ tô son môi ẩm, khiến cánh môi tỏ ra trong suốt ướt át.

Chẳng qua tuy khuôn miệng dì trẻ cực đẹp, nhưng Trương Nguyên Thanh vẫn không tự chủ được nghĩ tới lão mõ, cánh môi lão mõ là khêu gợi nhất hắn từng thấy.

Chương 1278: Mary đẫm máu (3)

Lại phối hợp khí chất xuất trần trong trẻo lạnh nhạt cao ngạo, không dính khói lửa nhân gian của cô, cái miệng nhỏ nhắn gợi cảm nở nang, liền giống như quyến rũ duy nhất trên người tiên tử, đặc biệt mê người.

"Đi!" Trương Nguyên Thanh đứng dậy, khoác vai dì trẻ đi ra ngoài.

Mới vừa đi đến phòng khách đã bị ánh mắt bà ngoại trong lạnh lùng lộ ra sát khí liếc một cái, hắn nhanh chóng thu hồi cái tay, thành thật bổn phận chuồn ra khỏi cửa.

Giữa trưa ăn xong bữa trưa, đưa dì trẻ về nhà xong, Trương Nguyên Thanh tới phòng sách của Phó Thanh Dương.

Tiền công tử lật xem văn kiện, đầu cũng không ngẩng lên, nói:

"Nhiễu loạn ba tên rác rưởi kia gây ra tạm có một cái kết. Cậu không cần thu thập đạo cụ nữa."

"Tìm về hết rồi? ?" Trương Nguyên Thanh cả kinh.

Hắn ngày hôm qua trước khi đi Vạn Bảo ốc luyện đạo cụ, đã xem qua bảng, ít nhất còn có mười mấy món đạo cụ thất lạc bên ngoài.

Một ngày thời gian sao có khả năng thu thập xong toàn bộ.

“Tối hôm qua phân bộ Tùng Hải cùng câu lạc bộ Tửu Thần thông qua chợ đen hoàn thành trao đổi tin tức. Câu lạc bộ Tửu Thần trong thời gian này thu về tám món đạo cụ, bốn năm món còn lại trong ngắn hạn liền có thể giải quyết.” Phó Thanh Dương giải thích.

Ồ thiếu chút nữa quên câu lạc bộ Tửu Thần cũng đang cố gắng thu về đạo cụ, dù sao vị ông chủ kia cũng không muốn bị Bán Thần cả thế giới vây công. Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, sau đó hỏi:

“Đạo cụ số thứ tự trước 15 đều thu về rồi? ?”

Phó Thanh Dương nghe vậy, sắc mặt không hiểu sao nghiêm túc hẳn lên, lắc đầu nói:

“Còn có hai món không biết tung tích, nhưng hội trưởng công hội Thương Nhân cũng không tìm được, người khác càng không có khả năng tìm được.”

“Bị linh cảnh hành giả đạt được rồi nhỉ?” Trương Nguyên Thanh lập tức hiểu ra.

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu.

Vậy ngược lại không có việc gì nữa. Linh cảnh hành giả chịu điểm đạo đức ước thúc, ba vị Bán Thần không cần lo lắng vấn đề điểm đạo đức về 0. Ừm, nhưng nếu bị nghề nghiệp tà ác đạt được, đối với nghề nghiệp hợp pháp tầng trung tầng dưới mà nói, rất có thể là cái tai nạn.” Trương Nguyên Thanh đánh giá một câu, đồng thời trong lòng nói thầm.

Mặc kệ cường đại bao nhiêu, ở trước mặt thần khí của mình đều chẳng là gì hết.

Hắn không quá để ý chuyện này, đưa ra nhu cầu của bản thân: “Lão đại, tôi muốn săn giết nghề nghiệp tà ác tích góp danh vọng, anh có biện pháp nào không? ?”

Phó Thanh Dương hơi trầm ngâm: “Để lát nữa tôi cho cậu một phần danh sách, cậu dựa theo địa chỉ trên danh sách đi tìm. Thật ra quan phương vẫn luôn âm thầm sưu tập tin tức nghề nghiệp tà ác, địa chỉ ở lại, thân phận chân thật, hơn nữa số lượng không ít. Nhưng phần lớn đều sẽ không lập tức săn giết. Có đôi khi theo dõi tốt hơn trừ bỏ. Đương nhiên còn có một

nguyên nhân, chính là Chúa Tể ở tháng chín tới tháng mười hai hàng năm cần lượng lớn danh vọng."

Quả nhiên! Huyết Tường Vi chính là như vậy mà có, đây chính là điều mình muốn… Trương Nguyên Thanh dâng hiến nịnh hót ngọt lịm: "Phiền não với tôi mà nói nan giải, đối với lão đại mà nói lại là việc nhỏ không đáng giá nhắc tới."

Sau đó hắn hỏi:

"Tôi trái lại từng nghe nói Chúa Tể hàng năm đều phải săn giết lượng lớn nghề nghiệp tà ác tích góp danh vọng, nhưng không biết nguyên nhân cụ thể."

Hắn hy vọng từ chỗ Tiền công tử đạt được đáp án.

Nhưng Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Cậu không cần biết, những thứ này đối với cậu mà nói quá mức xa xôi. Nhưng đã nói đến việc này, chính cậu cẩn thận chút, sau tháng chín tốt nhất hạ thấp."

Chúa Tể hợp pháp cần lượng lớn danh vọng, Chúa Tể tà ác tất nhiên cũng cần.

Mà Chúa Tể hợp pháp sẽ âm thầm thu thập tin tức nghề nghiệp tà ác, Chúa Tể tà ác cũng sẽ làm vậy.

"Tôi biết rồi."

Như vậy xem ra sau tháng chín tốt nhất thường trú vịnh Phó gia.

Rời khỏi biệt thự vịnh Phó gia, hắn lái xe của Nữ Vương tới khách sạn Vô Ngân.

Lúc nhìn thấy Tiểu Viên, thời gian là ba rưỡi chiều, khách sạn làm ăn vắng tanh. Dì Tiểu Viên quật cường đứng ở quầy phục vụ, chờ đợi khách nhân có thể đến.

"Tần suất cậu tới nơi này tăng lên rồi, còn mang theo quà, có phải lại có chuyện hay không? ?"

Tiểu Viên ánh mắt bình tĩnh nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cười hì hì đi vào.

"Dì Tiểu Viên lời này, chẳng lẽ không có việc gì thì không thể tới thăm chị? ?" Trương Nguyên Thanh xách theo hoa quả

mình mua, còn có sản phẩm chăm sóc da giá trị cao vút từ chỗ Quan Nhã cùng tiểu trà xanh trộm được.

“Chẳng qua chị cũng đã nói như vậy, tôi quả thật nhớ tới một sự kiện. Ừm, tôi gần đây muốn săn giết nghề nghiệp tà ác, dì Tiểu Viên có con đường hay không? ? Cung cấp tin tức, địa chỉ chi tiết một vị Thánh Giả thưởng 200.000, Siêu Phàm 50.000.”

“Không có!”

Tiểu Viên lập tức từ chối, không có biểu cảm gì, nói: “Con đường của tôi sớm đã chặt đứt, cậu không biết? ?”

Chương 1279: Thằng chó con (1)

Nhìn ánh mắt nhàn nhạt của cô, Trương Nguyên Thanh nhất thời có chút hổ thẹn. Hai con đường của dì Tiểu Viên đều là vì hắn mà đứt.

Hắn đành phải khô khan nói: “Dì Tiểu Viên đối với tôi tình sâu nghĩa nặng nha.”

Tiểu Viên chỉ ‘a’ một tiếng.

Tuy chưa đạt được đáp án muốn có, nhưng Trương Nguyên Thanh vẫn ở lại nói chuyện phiếm với cô hai giờ, thẳng đến lúc mặt trời ngả về tây hắn mới rời khỏi.

Trương Nguyên Thanh phát hiện mình có chút không nắm bắt được Tiểu Viên, cô luôn lúc nóng lúc lạnh, khi thì cao ngạo lạnh lùng khi thì lại có chút dịu dàng.

Có đoạn thời gian chưa tìm Linh Quân nói chuyện phiếm, rút thời gian rảnh thỉnh giáo một phen.

Chờ hắn rời khỏi, Tiểu Viên cầm lấy điện thoại di động gửi tin nhắn cho Khấu Bắc Nguyệt.

Chín rưỡi tối, qua giờ cao điểm đưa cơm, trong khu bán hàng khu đô thị lâu năm thành phố Kim Sơn, Khấu Bắc Nguyệt mang theo tiểu đệ nhiệt tình tiếp đãi Bánh Bao Máu Người.

“Hôm nay sao có rảnh mời tôi ăn cơm? ? Có phải kiếm được quả nào hay không?” Bánh Bao Máu Người cực kỳ kinh ngạc.

Khấu Bắc Nguyệt người này à, tuy rất giảng nghĩa khí, nhưng cũng đặc biệt keo kiệt. Ngày thường mời uống trà sữa đã là cực hạn.

“Nhận đơn đặt hàng lớn.” Khấu Bắc Nguyệt nhặt lên một xiên thịt dê nướng, sau khi gặm miếng to ăn xong, một bộ tư thái đại lão chiếu cố tiểu đệ vỗ bả vai Bánh Bao Máu Người, cười nói:

“Bánh Bao, anh có kẻ thù muốn trừ bỏ lại không thể làm gì được hay không?”

Bánh Bao Máu Người lập tức trở nên cảnh giác: “Cậu muốn làm cái gì? ?”

“Giúp anh xử lý.” Khấu Bắc Nguyệt lỗ mũi hếch lên trời. “Nếu có anh cứ nói cho tôi biết, nhưng phải kèm theo tin tức chi tiết cùng địa chỉ.”

Bánh Bao Máu Người đánh giá hắn vài lần, bỗng nhiên hạ giọng:

“Đáng tin không? ?”

Khấu Bắc Nguyệt khẽ gật đầu: “Chúa Tể trở xuống anh tùy tiện đưa ra. Khấu Bắc Nguyệt tôi làm việc anh còn không yên tâm? ?”

Cậu có lúc nào từng làm việc khiến tôi yên tâm? Thằng cha Bắc Nguyệt này từ khi thu tiểu đệ liền càng ngày càng phiêu rồi… Bánh Bao Máu Người trầm ngâm một phen, nói:

“Tôi có một kẻ thù, tên là Mary Đẫm Máu, cô ta từng là thủ hạ của Phán Quan Mắt Quỷ, sau khi Mắt Quỷ chết cô ta đầu phục Cổ Vương. Cô ta từng thiếu chút nữa giết chết tôi, từng làm nhục tôi. Hơn nữa cô ta sau khi đầu nhập vào Cổ Vương lại từng làm nhục tôi.”

Trong mắt Bánh Bao Máu Người hiện lên phẫn hận, sau đó nhụt chí nói:

“Nhưng tôi không phải đối thủ của ả. Ả là Thánh Giả cấp 5, năm kia đã là cấp 5, bây giờ cho dù không phải cấp 6 cũng là cấp 5 đỉnh phong.”

“Mang chỗ ả ẩn thân nói cho tôi biết, tôi nhất định khiến ả trả giá đắt.” Khấu Bắc Nguyệt vỗ ngực, một bộ tư thái vì huynh

đệ mạng sườn cắm đao.

“Tôi không biết ả ở nơi nào. Nghề tự do chúng ta ở phương diện này là cực kỳ cẩn thận, nhưng tôi biết ả thích nuôi trai bao, một kẻ trong đó là sau khi đầu nhập vào Cổ Vương nuôi, cũng là thành viên Linh Năng hội. Tên kia từng là tiểu đệ của tôi, tôi biết hắn ở nơi nào.” Bánh Bao Máu Người nói: “Nhưng tôi không rõ Mary Đẫm Máu khi nào sẽ đi.”

“Anh chỉ cần mang địa chỉ tiểu đệ kia nói cho tôi biết, cái khác không cần phải quản.” Khấu Bắc Nguyệt ôm trọn.

Bánh Bao Máu Người nhìn hắn thật sâu: “Nếu có thể giải quyết ả, tôi cũng nhận cậu làm lão đại.”

…

Mười giờ đêm, biệt thự vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở cạnh bàn, xem kỹ danh sách trong máy tính.

“Chậc, đều là mấy Siêu Phàm, Thánh Giả không mấy ai. Thế này có thể đáng giá mấy danh vọng? ? Lão đại thực keo kiệt nha.”

Hắn không quá hài lòng đối với nghề nghiệp tà ác trong danh sách.

Giết một Siêu Phàm nhiều nhất thưởng mười mấy điểm hoặc mấy chục điểm danh vọng.

Nếu là Thánh Giả, đối phương danh vọng càng cao hắn có thể thu hoạch danh vọng thưởng cũng càng cao.

Giết tiểu lâu la cùng giết boss nhỏ, thu hoạch danh vọng là khác nhau.

Lúc này điện thoại di động ‘đinh’ một tiếng, có tin nhắn, là dì Tiểu Viên gửi đến.

Thông Linh Sư cấp 5 đỉnh phong? ? Mary Đẫm Máu. Mắt Trương Nguyên Thanh sáng ngời, thầm nhủ vẫn là dì Tiểu Viên thương mình.

Tiểu Viên gửi hai tin nhắn, Trương Nguyên Thanh cẩn thận đọc tin nhắn thứ nhất:

Mary Đẫm Máu, Thánh Giả cấp 5, từng là cán bộ của Phán Quan Mắt Quỷ, nay trở thành cấp dưới Cổ Vương coi trọng, có hai thủ đoạn quan trọng.

Một: Áo Nguyền Rủa.

Công năng chủ yếu của đạo cụ này, là nguyền rủa kẻ địch từng thương tổn mình, trả 50% thương tổn.

Hai: Bắc Hải Cốt Trùng.

Mary Đẫm Máu từ trong một phó bản yêu cầu cao độ bắt được cổ trùng, sau đó dung hợp làm bản mạng cổ, đặc điểm lớn nhất của cổ trùng đó là kiên cố, sau khi hóa cổ, lực phòng ngự của kí chủ còn hơn Thổ Quái cùng cấp bậc.

Chiến tích quá khứ: Từng ở dưới tình huống có chuẩn bị, từng giết chết hai chấp sự quan phương, một tên Vụ Chủ của Binh Chủ giáo, một tên Thần Dạ Du cấp 4.

Chương 1280: Thằng chó con (2)

Đứng trong bảng truy nã của quan phương, xếp hạng 19, tiền thưởng 8 triệu, ghi một lần công huân cấp B.

Mặt khác, trong tin nhắn còn ghi chú thói quen hành vi của Mary Đẫm Máu, cô ta sáng sớm mỗi ngày đều phải khai đàn cầu phúc, cầu nguyện mình trong một ngày bình an trôi chảy, mọi chuyện như ý.

Cuối cùng, nội dung tin nhắn làm ra đánh giá đối với tính cách của Mary Đẫm Máu: Có sở thích bệnh hoạn ngược đãi mãnh liệt, thích nuôi trai bao, thích làm nhục đàn ông, coi đàn ông là đồ chơi.

Tin nhắn thứ hai là địa chỉ một tên trai bao của Mary Đẫm Máu ở lại.

Trước kia đi theo Phán Quan Mắt Quỷ lăn lộn? Trương Nguyên Thanh xem xong tin nhắn, theo bản năng nghĩ tới Ma Quân.

Cô gái này sợ không phải một trong những người tình của Ma Quân chứ.

Ma Quân loại phong lưu lạm tình này, Mary Đẫm Máu cho dù không phải người tình của hắn, quá nửa cũng từng lên giường với hắn.

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh theo thói quen mở ra ngăn kéo, lấy ra loa Miêu Vương, trầm giọng nói:

"Tao muốn nghe kịch trên giường của Ma Quân cùng Mary Đẫm Máu!"

Nói xong, hắn lấy ra điện thoại di động, tùy tay ở trong bảng xếp hạng bật một bài hát:

"Ngoái đầu múa hết giấc mộng si nhân, phủ lớp phấn đậm trò hay mở màn…"

(bài Khó từ - Tưởng Lặc Lặc)

Trong yên lặng chờ đợi, một bài hát rất nhanh đã hết, Trương Nguyên Thanh vỗ vỗ đỉnh chóp loa Miêu Vương, nói: "Tới lượt mày rồi!" Vừa dứt lời, tiếng dòng điện xẹt xẹt truyền đến.

Một giây sau, tiếng va chạm kịch liệt quanh quẩn ở trong phòng, mà Trương Nguyên Thanh sớm có phòng bị ngay lập tức tiến vào Dạ Du, che chắn thanh âm không thích hợp cho trẻ em.

Tiếng bốp bốp cùng tiếng kêu bén nhọn của phụ nữ đan xen, miêu tả ra khúc nhạc sinh sản kịch liệt dâng cao lại nguyên thủy.

"Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân!"

Tiếng chửi rủa giàu tiết tấu của Ma Quân vang lên, "Lúc trước sỉ nhục ta, ngươi không phải rất kiêu ngạo sao, ngươi không phải cao cao tại thượng sao, không phải nói ta loại nô bộc cấp thấp này, xách giày cho ngươi cũng không xứng sao. Ngươi xem xem bộ dáng ngươi bây giờ, thật giống con chó."

Quả nhiên là tư thế trong suy đoán của mình, Mary Đẫm Máu quả nhiên từng lên giường với Ma Quân, chúng ta có thể nghi ngờ nhân phẩm của Ma Quân, nhưng vĩnh viễn không thể nghi ngờ phong lưu của Ma Quân. Trương Nguyên Thanh nghe mà lòng như nước lặng, bất tri bất giác, hắn đối với audio của Ma Quân đã sinh ra sức miễn dịch rất mạnh.

Tựa như từng được huấn luyện chuyên nghiệp, mặc kệ kịch liệt bao nhiêu, hắn đều không có cảm giác.

Đối mặt Ma Quân quất roi cùng làm nhục, cô gái chỉ là thét chói tai cao vút, mang theo một tia xấu hổ cùng hưởng thụ.

Trương Nguyên Thanh liên tục nghe xong vài đoạn audio của Ma Quân cùng Mary Đẫm Máu, phát hiện đều là Ma Quân đang đơn phương phát tiết bạo lực cùng dục vọng, thiếu tin tức có giá trị.

Nội dung duy nhất có giá trị là Mary Đẫm Máu không chịu nổi sỉ nhục, thở gấp tức giận mắng một câu:

"Ma Quân, ngươi đừng đắc ý, ngươi đã đến Thánh Giả đỉnh phong, cho dù ngươi có thể tấn thăng Chúa Tể, cũng không có khả năng nhanh chóng thăng cấp nữa, ngươi vĩnh viễn đừng nghĩ thoát khỏi Phán Quan Mắt Quỷ khống chế, ngươi cả đời đều là nô bộc…"

Sau đó thanh âm đã bị Ma Quân một bước đến nơi đâm xuyên, biến thành thét chói tai.

"Được rồi được rồi, dừng phát, không nghe nữa." Trương Nguyên Thanh vỗ nhẹ nắp loa Miêu Vương.

Nhất thời, tất cả ồn ào náo động tan thành mây khói.

Trương Nguyên Thanh thu lại loa Miêu Vương, dựa vào ghế dựa lưng, suy tư.

Thánh Giả cấp 5 đỉnh phong không dễ đối phó, cái đó không giống với võ đài, thực ép Mary Đẫm Máu đến tuyệt cảnh, ả còn có một chiêu số đồng quy vu tận, đó chính là mang theo người thường cả tòa nhà chôn cùng.

Cho nên muốn giết ả, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, không cho ả cơ hội vồ ngược.

Nghĩ như vậy, hắn căn cứ tư liệu đã có, nhanh chóng phân tích thực lực chênh lệch của hai bên.

Mary Đẫm Máu là Thông Linh Sư, thủ đoạn cường đại nhất của Thông Linh Sư, thật ra là nấp ở phía sau màn, khai đàn làm phép, ả chưa tới cấp 6, kỹ năng Chú Sát đáng sợ nhất chưa nắm giữ, trong hai kỹ năng lớn Cầu Phúc cùng Tước Phúc, Cầu Phúc đã từng khai đàn, điểm ấy cần đặc biệt chú ý.

Tước Phúc gấp gáp sử dụng, hiệu quả bình thường.

Về phần Cốt Trùng, Chùy Tử Lôi của mình có thể đánh vỡ tất cả đạo cụ phòng ngự, không, không thể dùng Chùy Tử Lôi, Áo Nguyền Rủa của ả có thể trả thương tổn, đừng đến lúc đó cũng làm mình ngắc ngoải.

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, buồn rầu một giây, lông mày liền giãn ra.

Tìm đúng cơ hội, trực tiếp cho ả một phát Pháo Lôi Bạo, phá hủy Áo Nguyền Rủa, như vậy công năng phản lại thương tổn của đạo cụ liền không thể kích phát.

Về phần năng lực cận chiến, Thông Linh Sư năng lực cận chiến tuy mạnh, nhưng còn không đến mức giống Yêu Mê Hoặc biến thái như vậy. Mình đã là cấp 4 đỉnh phong, phối hợp Chùy Tử Lôi đạo cụ này, đủ để ứng phó.

Chương 1281: Thằng chó con (3)

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, một kế hoạch cẩn mật hình thành ở trong đầu hắn.

Trương Nguyên Thanh lập tức sao chép lại nội dung hai tin nhắn, tiếp theo, hắn lấy ra Đại La Tinh Bàn.

Hắn tính lợi dụng Đại La Tinh Bàn thôi diễn, đạt được gợi ý, xác nhận Mary Đẫm Máu khi nào sẽ đi lâm hạnh gã trai bao kia.

Hắn có tư liệu chi tiết của Mary Đẫm Máu, có địa chỉ của trai bao, điều kiện đủ.

Lấy tay chộp về phía hư không, lấy ra một cái tinh bàn đúc bằng sắt đen, mặt la bàn khắc chu thiên tinh đấu, chấm nước sơn bạc giống như một mảng ngân hà lấp lánh trong màn đêm.

Trương Nguyên Thanh một tay đè mặt la bàn, chậm rãi đưa tinh thần chi lực (tinh thần ở đây có nghĩa tinh tú, sao) vào, ánh sao như mộng ảo giống như nước chảy, dọc theo mặt la bàn chảy xuôi, thắp sáng chu thiên tinh đấu khắc trên đó.

Một giây sau, sao Bắc Đẩu, sao tử vi, hai mươi tư tinh túc vân vân, từng tinh tượng thoát ly tinh bàn, giống như hình chiếu

3D, ngưng tụ giữa không trung.

Sau đó, chu thiên tinh đấu ở trong phòng nhanh chóng xoay tròn, chế tạo ra thức hải tinh tú hoa mỹ.

Mười mấy giây sau, vòng xoáy tinh tú hóa thành hào quang lao về phía mi tâm Trương Nguyên Thanh, tiến vào trong đầu hắn, đột nhiên hiện lên một hình ảnh.

Một ngự tỷ dáng người cao gầy, mặc áo da, vẻ mặt quyến rũ đẩy ra cửa gian phòng ngủ nào đó.

Cô trang điểm đậm, môi màu đỏ tươi, nhưng ngũ quan diễm lệ, nền tảng vô cùng tốt, có thể chống đỡ được trang điểm đậm.

Căn cứ tinh tượng biểu hiện, một màn này sẽ xảy ra ở chín rưỡi tối ngày mai.

Lịch ngày cùng thời gian, đúng là thư stinh tượng am hiểu nhất.

Chín rưỡi tối ngày mai, cũng tốt, như vậy liền cho mình thời gian đi hóa giải trả giá của Đại La Tinh Bàn.

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn trời, ngẩng đầu rời khỏi phòng ngủ.

Hôm sau, chín giờ tối.

Khu Triêu Môn, tiểu khu vịnh Ngọc Thủy.

Ngọc Diện Lang Quân ăn xong bữa tối, cẩn thận quét tước một lần căn hộ một trăm hai mươi mét vuông, vẻ mặt than thở mang roi da, còng tay, ngọn nến, bịt miệng, quả cầu dây thép, kim cô… các đạo cụ tình thú trong hòm giữ đồ lấy ra.

Bộ dáng hắn cực kỳ tuấn tú, môi hồng răng trắng, làn da trắng nõn, là loại hình chó sữa gầy rất được quý phụ thích.

Nhưng thật ra hắn không thích làm phe yếu thế, hắn càng hy vọng bạn lữ là em gái dễ thương như chim nhỏ nép vào người.

Nhưng hiện thực vĩnh viễn là bất đắc dĩ, hắn bây giờ là trai bao của Mary Đẫm Máu.

Trước kia đi theo Bánh Bao Máu Người lăn lộn, mệt chết mệt sống, cẩn thận thấp thỏm, kiếm còn không nhiều.

Từ lúc trở thành trai bao của Mary Đẫm Máu, địa vị ở Linh Năng hội lập tức đề cao, đãi ngộ cũng tốt lên, nhiệm vụ nguy hiểm không tới lượt hắn, ngẫu nhiên Mary Đẫm Máu còn có thể bắt tù binh một hai vị nghề nghiệp hợp pháp, cung cấp danh vọng cùng công tích cho hắn, cuộc sống rất dễ chịu.

Trừ mỗi lần cô gái điên kia lâm hạnh, đều sẽ tra tấn hắn vết thương chằng chịt, thật sự không có khuyết điểm gì nữa.

Nhưng có được thì phải có mất thôi, cắn môi nắm chặt giường, mệt chút vẫn tốt hơn đi làm.

Về phần những kẻ kia ở Linh Năng hội châm chọc khiêu khích sau lưng, Ngọc Diện Lang Quân là không để ý, thời buổi này, phụ nữ vì tiền tài bán rẻ thân thể nhiều, dựa vào cái gì đàn ông lại không được?

Hôm nay, nữ nhân kia lại muốn đến đây, cô ta có bệnh sạch sẽ, cho nên Ngọc Diện Lang Quân trước tiên quét tước sạch sẽ căn hộ, lấy ra đạo cụ cô ta chung tình.

Nhìn những đạo cụ này, Ngọc Diện Lang Quân lại nhịn không được thở dài.

Lúc này, một ánh sao như mộng ảo từ trong phòng ngủ dâng lên, ngưng tụ thành một người trẻ tuổi dung mạo tuấn lãng.

“Ngươi là ai?”

Ngọc Diện Lang Quân biến sắc hẳn. Hắn chỉ là một Vu Cổ Sư cảnh giới Siêu Phàm, chưa từng tiếp xúc Tinh Quan, không nhận ra đây là Tinh Độn Thuật.

Nhưng không trở ngại hắn làm ra ứng đối, lập tức mắt hóa thành mắt kép của côn trùng, làn da mọc ra chất sừng.

“Rắc!”

Đột nhiên, đầu hắn xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ, hai tay hai chân cũng vậy, rắc rắc, vặn ra phía sau, chỉ một tích tắc, vị Vu Cổ Sư cấp 3 này liền thành thi thể tay chân quỷ dị vặn vẹo, cổ thành dạng xoắn quẩy.

“Đinh! Ngài giết chết một Vu Cổ Sư, thưởng 20 điểm danh vọng.”

Tiếng linh cảnh nhắc nhở vang lên đúng giờ.

Bóng ma mặc áo cưới từ sau lưng thi thể Ngọc Diện Lang Quân bay ra, hướng về Trương Nguyên Thanh nhún chân cúi người: "Phu quân."

"Nương tử làm không tệ." Trương Nguyên Thanh nâng tay, lòng bàn tay ngưng tụ Thái âm lực, thò vào dưới khăn voan, nhéo nhéo cái cằm nhọn của Quỷ tân nương.

Quỷ tân nương vui mừng, e lệ một phen.

Sau đó liền bị phu quân nuốt vào trong bụng, thu về trong cơ thể.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lấy ra Mũ Nhỏ Màu Đỏ tam giác mềm nhũn, đội ở trên đầu, nâng tay hướng về thi thể trên sàn quét một cái, đưa hắn vào không gian bên trong Mũ Nhỏ Màu Đỏ.

Chương 1282: Thằng chó con (4)

Ngay sau đó, hắn lột sạch áo, quần, giày của mình, thu bọn nó vào không gian bên trong Mũ Nhỏ Màu Đỏ.

Cuối cùng, hắn lấy ra Da Người Hoàn Mỹ, da người mỏng như cánh ve dính ở trên người nhất thời hòa tan, như chất lỏng bò đầy toàn thân, rất nhanh, Trương Nguyên Thanh liền biến thành bộ dáng Ngọc Diện Lang Quân.

Phù!

Hắn lúc này mới khẽ thở phào.

Trước khi hành động, Trương Nguyên Thanh đã làm kế hoạch chi tiết, trong đó, ngụy trang thành Ngọc Diện Lang Quân là một màn ắt không thể thiếu, bởi vì Mary Đẫm Máu mỗi ngày đều sẽ cầu phúc cho bản thân.

Cái này có thể khiến ả sớm cảm ứng được mai phục, do đó thay đổi hành trình.

Nhưng Da Người Hoàn Mỹ có thể khắc chế cầu phúc, đạo cụ có thể ghép nối nhân quả này từ trình độ nào đó mà nói cực kỳ đáng sợ, biến thành Ngọc Diện Lang Quân, hắn liền thật sự trở thành Ngọc Diện Lang Quân.

Mà Ngọc Diện Lang Quân là không thể cũng không dám mai phục Mary Đẫm Máu.

Sau khi thành công biến thành Ngọc Diện Lang Quân, Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua điện thoại di động, trong đầu không chịu khống chế hiện lên một ý niệm.

Không ổn, sắp chín rưỡi rồi, Mary Đẫm Máu sắp đến rồi, mình phải nhanh chóng mặc vào quần áo ả thích, bằng không ả sẽ tức giận.

Sau đó, hắn tự nhiên mà vậy mở tủ quần áo, lấy ra một bộ đồng phục hải quân nam giới, trang phục thủy thủ dụ hoặc!

Một cái quần đùi màu đen, ở giữa mang theo khóa kéo; một cái mũ hải quân màu trắng, một cái đai an toàn, một cái áo màu đen không có nút thắt.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn thoáng qua trang phục của mình, xấu hổ một phen, thầm nhủ: Móa, xấu hổ chết mất ~.

Vừa vặn lúc này, tay nắm cửa phòng ngủ vặn rắc một tiếng, tiếp đó mở ra, dáng người cao gầy, mặc áo da ngự tỷ, đẩy ra cửa phòng.

Cô trang điểm cực kỳ diễm lệ, tuổi hơn ba mươi, môi màu đỏ tươi, mắt long lanh nước dập dờn xuân tình, lại cực kỳ sắc bén, mang theo một loại cường thế nhìn ai cũng là loài bò sát.

Mary Đẫm Máu!

Cô đảo ánh mắt, nhìn lướt qua phòng ngủ, đảo qua đạo cụ trên bàn tròn thủy tinh, tiếp đó dừng ở trên người Ngọc Diện Lang Quân.

Khóe miệng cô nhếch lên, hài lòng gật đầu, khinh miệt cười nhạo nói:

“Thằng chó con, chờ không nổi nữa à, xem cái bộ dáng đũy này của cậu kìa.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm ngươi con mẹ nó mới là thằng chó con, nhưng ngoài miệng lại tự nhiên mà vậy nói ra: “Đáng ghét, đừng nói người ta như vậy.”

Trong nháy mắt nói ra lời xấu hổ, Trương Nguyên Thanh có loại cảm giác mình là thiếu nữ mười sáu tuổi nhu nhược, đang

đối mặt một ông chú đáng khinh.

Loại cảm giác này, đặc biệt rõ ràng ở lúc Mary Đẫm Máu lắc mông đi lên, một tay đẩy ngã hắn ở trên cái giường lớn mềm mại.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh ngã chỏng vó ở trên giường, Mary Đẫm Máu một tay chống giường, đầu ngón tay một tay khác chạy ở ngực, sau đó dọc theo đường nét cơ bắp, trượt đến cơ bụng.

Cô nhếch lên khóe miệng màu đỏ tươi, giọng điệu bao hàm hài lòng:

"Không tệ, gần đây có luyện cơ bắp hẳn hoi, hình thể không to không gầy, vừa vặn đủ. Trước kia cậu chỉ là thằng chó con."

Trương Nguyên Thanh cảm thấy rất xấu hổ, nhưng hắn lại nói ra lời nghĩ một đằng nói một nẻo:

"Bảo bối, chỉ cần là chị yêu cầu, tôi đều sẽ dốc hết tất cả đi thỏa mãn. Tôi vĩnh viễn đều là bề tôi dưới váy của chị."

Lúc nói như vậy, trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên lời lúc ngài Bill giới thiệu Da Người Hoàn Mỹ:

"Khoác nó lên, có thể biến ảo thành bộ dáng bất luận kẻ nào, cậu sẽ tiếp nhận toàn bộ mọi thứ của mục tiêu, cùng làm ra tính cách, thói quen, phương thức nói chuyện vân vân phù hợp nhân vật mục tiêu, sẽ không lộ ra sơ hở gì, cho dù là người quen thuộc nhất, cũng không cách nào nhìn thấu phá."

Gánh vác nhân quả là tính cưỡng chế.

Ở trong lúc duy trì thân phận Ngọc Diện Lang Quân, hắn không thể phản kháng nhân quả, không thể lấy ra đạo cụ thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể thi triển kỹ năng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bởi vì hắn bây giờ là Ngọc Diện Lang Quân.

Đương nhiên, sau khi cởi Da Người Hoàn Mỹ, loại trạng thái gánh vác nhân quả này sẽ kết thúc.

Nhưng Trương Nguyên Thanh bây giờ còn không thể cởi Da Người Hoàn Mỹ, hắn dẫn Mary Đẫm Máu tới phòng khách, ở

nơi đó mở ra Pháp Bào âm Dương, âm Dương Pháp Trận sẽ cực hạn ở trong căn hộ này.

Bên ngoài đã không nhìn thấy hiện tượng lạ trận pháp dẫn phát, cũng sẽ không lan đến hộ gia đình trong tòa nhà.

Trong phòng ngủ không được, phòng ngủ ở góc, cách một bức tường chính là hộ gia đình cách vách, hơn nữa, trận pháp sẽ mở rộng đến ngoài cửa sổ.

Mary Đẫm Máu trực tiếp đứng dậy, đi đến bên bàn tròn, từ ô vật phẩm lấy ra một cái lư hương ba chân, châm một cây hương đỏ to bằng đầu ngón tay, điểm hỏa.

Trong làn khói uốn lượn, một mùi thơm ngọt ngào tràn đầy trong phòng, không tính là đậm, lại đủ ngân nga, làm huyết mạch người ta căng lên, không chịu khống chế nghĩ tới niềm vui giường chiếu, khát vọng tình yêu.

Chương 1283: Nháy mắt giết địch (1)

Tiếp theo, Mary Đẫm Máu cởi áo khoác, cởi áo thun cùng quần dài, mặc một món nội y ren màu đen, thuần thục châm ngọn nến.

Cô một cầm sáp, một tay cầm cây roi da nhỏ, cười mỉm nói:

“Con chó đực ti tiện, cậu cảm thấy chị quất cậu nơi nào trước đây?”

Nữ sĩ, chị bình tĩnh một chút, có chuyện từ từ nói. Trương Nguyên Thanh bây giờ không thể ra tay, chỉ có thể dựa vào lẩm bẩm để giảm bớt cảm xúc không ổn trong lòng.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, Mary Đẫm Máu đứng ở mép giường, mặc nội y ren màu đen, thân thể trắng bóng ở dưới ánh đèn dị thường chói mắt, dáng người cô tỉ lệ vô cùng tốt, ngực bự mông cong, dung nhan cũng rất diễm lệ, thật là một người đẹp chất lượng tốt.

Bằng không cũng sẽ không được Ma Quân coi trọng, cô nếu không xinh đẹp, nhắm chừng Ma Quân tùy tay là giết rồi.

“Bảo bối nhỏ, chị thích quất ở nơi nào, thì quất nơi đó.” Trương Nguyên Thanh tự giác nói ra lời phù hợp thân phận.

Sau đó, hắn giành ở trước khi Mary Đẫm Máu quất roi da, nói:

“Thân ái, tôi đề nghị đi phòng khách ngoạn, nơi đó càng rộng rãi hơn, chơi càng tận hứng hơn.”

Cái này cũng là lời phù hợp hình tượng Ngọc Diện Lang Quân.

Khóe miệng Mary Đẫm Máu nhếch lên, nụ cười khinh miệt lại thú vị, “Xem ra lần trước để cậu học làm chó bò, cậu còn nghiện rồi? Được rồi lão nương thỏa mãn cậu.”

Các người chơi high quá… Trương Nguyên Thanh lập tức đứng dậy, tự giác thu thập đạo cụ trên bàn tròn, chuyển từng cái đến phòng khách.

Trong quá trình này, Mary Đẫm Máu từ trong áo da rút ra thuốc lá cho phụ nữ, đốt một điếu, thản nhiên phun ra khói trắng, nhìn nam sủng bận rộn.

Chờ nam sủng thu thập xong hết đồ đạc, đưa tới phòng khách, Mary Đẫm Máu tùy tay ném tàn thuốc xuống sàn, chân trần giẫm tắt đi về phía phòng khách.

Trong phòng khách, ánh đèn sáng tỏ, trên bàn trà bày đầy đạo cụ, nam sủng mặc quần áo thủy thủ ngồi ở trên sô pha, trong ánh mắt lộ ra tình dục cùng một tia sợ hãi.

Tựa như biết mình sắp nghênh đón lăng nhục như thế nào.

Mary Đẫm Máu thích nhìn thấy đàn ông lộ ra loại vẻ mặt này, điều này làm cô có cảm giác chinh phục mãnh liệt.

Nam nhân cô từng quất roi nhiều không đếm xuể, trừ từng bị Ma Quân coi như chó cái đối đãi một đoạn thời gian, đại bộ phận thời điểm cô đều là kẻ sử dụng bạo lực.

Mà đoạn từng trải khuất nhục, nghĩ lại mà kinh đó, cũng chưa thay đổi sở thích của cô, ngược lại khiến cô trở nên càng thêm bạo ngược càng thêm thích giẫm đàn ông ở dưới chân.

“Để chị nghĩ một chút trước, là nhỏ sáp nến trước, hay là quất cậu trước.” Mary Đẫm Máu lắc lắc vòng eo khêu gợi đi tới, cúi người ở trên bàn trà nhặt lên vòng kim loại, cười tủm tỉm nói:

“Đúng rồi, trước đeo cho cậu thứ này, đêm nay không trụ nổi hai tiếng, chị không cho phép cậu tháo xuống.”

Hai tiếng? Cô buông tha tuyến tiền liệt của tôi đi, cô là muốn tôi chết à… Trương Nguyên Thanh không tình nguyện tiếp nhận vòng kim loại, trong lòng hiện lên ý nghĩ này, ý nghĩ thuộc về Ngọc Diện Lang Quân.

Sau đó, hắn nhìn vòng kim loại trong tay, hiện lên ý nghĩ thuộc về chính hắn:

Mình vì sao phải tiếp nó? Nữ nhân này đã bị mình lừa đến trong phòng khách rồi!

Nghĩ đến đây, hắn không ngụy trang nữa, ngón tay bắt lấy da thịt ở ngực, dùng sức xé một cái, tựa như Spider Man xé rách chiến y tà ác màu đen (cảnh người Nhện xé rách lớp vỏ Venom màu đen trong phim Người Nhện phần 3).

Một tấm da người bị hắn mạnh mẽ xé xuống.

Tất cả cái này xảy ra quá mức đột ngột, Mary Đẫm Máu ngẩn ra một phen, ngay sau đó liền thấy rõ khuôn mặt tuấn tú kia, xa lạ mà quen thuộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn? !

Ả không chút suy nghĩ, quay đầu liền lao về phía phòng ngủ, chuẩn bị phá cửa sổ đào tẩu.

Ả không phải sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn, thân là Thánh Giả cấp 5 đỉnh phong, luận đơn đả độc đấu, ả tự tin có thể treo lên đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn mới vào cảnh giới Thánh Giả. Nhưng nơi này là Tùng Hải, Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đây, liền ý nghĩa người của quan phương cũng đã đến.

Nghề nghiệp tà ác có thể đánh du kích với nghề nghiệp hợp pháp, nhưng thật muốn ác chiến, quan phương dù sao cũng là quan phương, Cổ Vương cũng chưa chắc dám ra tay cứu ả.

Trương Nguyên Thanh không chút hoang mang lấy ra Giày Hậu Thổ, Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất, Bao Tay Tật Phong Giả, Khiên Tử Lôi, cuối cùng lấy ra Pháp Bào âm Dương, vung lên đỉnh đầu.

Pháp Bào âm Dương đột nhiên dừng hình ảnh ở trần nhà.

Mà lúc này, Mary Đẫm Máu vừa lao tới phòng ngủ, trước mặt liền va vào một bức tường vô hình.

Hình thái cực sau lưng pháp bào chiếu xuống từng dòng nước hư ảo, phun ra từng ngọn lửa nóng rực.

Dòng nước tràn qua sảnh phòng khách, chưa thấm ướt đồ gia dụng trong phòng khách, ngọn lửa lại điểm hỏa sô pha, rèm, cùng với tất cả vật thể có thể thiêu đốt.

Chương 1284: Nháy mắt giết địch (2)

Trong lòng Mary Đẫm Máu trầm xuống, da thịt trắng bóng nhanh chóng bao trùm lên một tầng chất xương lành lạnh, giống như áo giáp xương trắng cấu thành, đồng thời, ả lấy ra một cái áo choàng dính đầy vết máu khoác lên.

Sau khi võ trang bản thân, Mary Đẫm Máu siết chặt nắm tay, dùng nắm tay bao trùm chất sừng xương trắng, ra sức đánh lên bức tường khí.

Rầm! Rầm! Rầm!

Liên tục ba cú đấm, bức tường khí kịch liệt run rẩy, nổi lên gợn sóng dồn dập, tựa như có thể nứt vỡ bất cứ lúc nào.

Nhưng theo Trương Nguyên Thanh xỏ vào Giày Hậu Thổ, tường khí bên bờ vực tan vỡ nháy mắt củng cố, nổi lên vầng sáng dày nặng.

Mặc kệ Mary Đẫm Máu đập như thế nào, đều không thể lay động nó nữa.

Chỉ bằng Pháp Bào âm Dương, đã khó có thể vây khốn Thánh Giả cấp 5, cũng may có giày Hậu Thổ thêm vào, kích phát hiệu quả bộ trang bị, khiến phẩm chất hai đạo cụ từ trên chỉnh thể đột nhiên tăng mạnh.

Đây là điểm mạnh của bộ trang bị.

“Đậu móa nó!”

Mary Đẫm Máu phẫn nộ chửi lên, ả không thể lý giải mình vì sao có thể bị nhằm vào, ả mỗi ngày đều sẽ Cầu Phúc, nếu tiến vào vinh Ngọc Thủy là tử cục, ả khẳng định sẽ thu được gợi ý.

Mặt khác, Ngọc Diện Lang Quân bị ả nuôi ở nơi này, cực ít ra ngoài hoạt động, quan phương không có khả năng nhằm vào một tên nghề nghiệp tà ác không hoạt động.

"Hê hê hê, ả đàn bà thối, ngươi tên Mary Đẫm Máu à, giày rách Ma Quân dùng nát rồi, cũng xứng quất roi ta?"

Trong lửa lớn hừng hực thiêu đốt, dâng lên một người đất thó màu đỏ, tay nó cầm một tấm khiên tròn màu vàng tím, cầm một cây đao lửa màu đỏ, ngực cột một miếng hộ tâm đồng thau.

Một bên khác, khu vực dòng nước hư ảo cuồn cuộn, cũng dâng lên một người đất thó màu đen, hai tay nó đeo bao tay nửa ngón tay màu xanh thẳm, phát ra tiếng răn dạy âm trầm lạnh lùng:

"Câm miệng đi, đừng nhắc tới Ma Quân, ngươi cái đồ không có não."

Nói xong, người đất thó màu đen không cho Mary Đẫm Máu cơ hội phản ứng, vung ra tay phải.

"Ô ô ~ "

Tiếng xé gió thê lương quanh quẩn ở phòng khách, một lưỡi đao gió dài ba mét gào thét cuốn lên ngọn lửa, chém về phía Mary Đẫm Máu.

Mary Đẫm Máu khoác áo khoác dính vết máu, thân thể hạ thấp, lăn lộn tránh đi.

"Ông!"

Đao gió chém lên trên tường khí, chém ra một gợn sóng dồn dập, tiếp đó tán loạn thành gió mạnh tiêu tán.

Mary Đẫm Máu còn chưa đứng dậy, người lửa bên cạnh 'Ầm' nổ tung, người đất thó màu đỏ rực kia hiện ra trong ánh lửa, không nói hai lời, trường đao lửa nóng rực nhắm vào đầu đánh xuống.

Mary Đẫm Máu 'Hừ' một tiếng, đưa tay bắt trường đao lửa, không sợ nhiệt độ cao chút nào.

Ầm!

Ả tùy tay bóp nát trường đao lửa ngưng tụ thành, một tay khác cổ tay áo rung động, nắm tay siết chặt, một chiêu Pháo Quyền hung hãn đánh về phía đầu người đất thó.

Ở dưới Cốt Trùng thêm vào, nắm tay của ả chính là vũ khí tốt nhất, không thể phá vỡ, có thể một cú đấm đánh thủng tấm thép.

Người đất thó lửa nâng khiên đón đỡ.

Keng!

Nắm tay đánh lên mặt khiên, phát ra một tiếng vang đinh tai nhức óc.

Đùng! Khiên Tử Lôi gặp công kích bắn ra hồ quang dày đặc, bổ vào trên người Mary Đẫm Máu, bổ xương trắng nổi lên vết cháy đen, bổ ả thân thể cứng đờ, con ngươi hiện ra một chút tan rã.

Sau khi hóa cổ, chất sừng xương trắng tuy bao trùm 80% diện tích bên ngoài thân ả, nhưng đầu gối, khửu tay các khớp, môi các bộ vị cũng chưa được bảo hộ.

Bắt lấy cơ hội, tấm khiên tròn trong tay người đất thó màu đỏ 'nóng chảy' thành thiết thủy tử kim, tiếp đó ngưng tụ thành một cây chùy nhỏ 50cm, hung hãn nện xuống.

Vừa vặn lúc này, Mary Đẫm Máu từ trong trạng thái tê liệt khôi phục, xuất phát từ tự tin đối với phòng ngự của mình, ả nâng lên hai cánh tay đón đỡ.

"Rầm!"

Trong tiếng vang nặng nề, hai cánh tay Mary Đẫm Máu tê dại, chỉ cảm thấy mỗi một tế bào của cánh tay đều đang rung động cao tần, mỗi một khối máu thịt đều đang phát ra tiếng kêu rên đau đớn.

Áo choàng dính đầy vết máu chợt lóe sáng.

Thương tổn trả ngược.

Bề mặt cơ thể người đất thó màu đỏ chợt sáng lên ánh sáng màu vàng đất, miếng hộ tâm trả ngược 50% thương tổn.

Sở dĩ không dùng Pháo Lôi Bạo, là vì Pháo Lôi Bạo bắn có độ trễ ngắn ngủi, hơn nữa tầm bắn không đủ, có xác suất khá lớn

bị Thánh Giả cấp 5 trạng thái vẫn ổn tránh đi, hơn nữa một tia chớp dạng quả cầu cần ba ngày tích góp.

Cho nên ở lúc mở ra Pháp Bào âm Dương, Trương Nguyên Thanh đã thay đổi ý tưởng, trước dùng Chùy Tử Lôi đánh bị thương nặng Mary Đẫm Máu, nếu có thể nhân cơ hội giết chết, không còn gì tốt hơn.

Nếu không thể, lại dùng Pháo Lôi Bạo đánh thêm phát nữa.

Cho nên, hắn lấy ra Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất, lại phối hợp bản thân người đất thó cứng rắn, đủ để chắn vài lần Áo Nguyền Rủa phản sát thương.

Chương 1285: Nháy mắt giết địch (3)

"Tùng! Tùng! Tùng!"

Người đất thó màu đỏ rực liên tiếp vung ra chùy tử kim, rốt cuộc ở thời điểm lần thứ tư, hai cánh tay Mary Đẫm Máu bật ra sương máu, hai cánh tay nổ gãy.

Đồng thời, màn ánh sáng của Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất ầm ầm tan vỡ.

Mary Đẫm Máu rên một tiếng, mắt thấy chùy thứ năm đánh đến, ả quyết định thật nhanh, hai đầu gối quỳ xuống, phủ phục ở dưới thân người đất thó.

"Tùng!"

Động tác tay của người đất thó màu đỏ rực không hiểu sao hơi lệch đi, quả bí đỏ nhỏ sát thân thể Mary Đẫm Máu hạ xuống, đập lên sàn, nhưng bởi vì có trận pháp giam cầm, biến tướng thành bảo hộ của sàn, cho nên mặt sàn xi măng chưa sụp xuống.

Mà Mary Đẫm Máu thuận thế lăn một vòng, lăn về phía khu vực dòng nước hư ảo bao phủ.

So sánh, ả cảm thấy người đất thó màu đen chỉ có một món đạo cụ càng dễ đối phó hơn, an toàn hơn.

Ả vừa lăn lộn đến lĩnh vực thủy trận, còn chưa kịp đứng dậy, liền thấy người đất thó màu đen nâng lên tay trái, thấy một mảng nước thép vàng tím gào thét ập tới, quấn quanh ở trong

lòng bàn tay người đất thó, biến thành một khẩu pháo cầm tay cỡ lớn dài 30 cm.

“Xẹt xẹt…”

Nòng súng tối om thô to ngưng tụ lôi điện màu tím.

Không ổn! Trong lòng Mary Đẫm Máu trầm xuống, ả không dự đoán được món đạo cụ kia có thể chuyển đổi không kẽ hở ở giữa hai người đất thó, vừa muốn tiếp tục lăn lộn, nhưng cái tay không cầm súng kia của người đất thó màu đen, trước một bước nắm thành nắm đấm.

Trong nháy mắt, cuồng phong cuốn lên dòng nước hư ảo, hóa thành sóng gió vỗ ở trên người ả.

Luồng lực lượng này rất mạnh, nhưng vốn không nên sinh ra uy hiếp đối với ả, nhưng mà lúc này hai cánh tay Mary Đẫm Máu đã gãy, không thể mượn lực đối kháng triều dâng, chỉ có thể trơ mắt nhìn tư thế lăn lộn của mình bị đánh gãy.

Một giây sau, họng súng phun ra một quầng sáng màu tím chói mắt, bên ngoài nhảy nhót hồ quang.

“Ầm!”

Sóng xung kích cuồng bạo thổi quét phòng khách, cuốn dòng nước cùng lửa hư ảo lên trần nhà, mười mấy mét phạm vi trung tâm vụ nổ thành một vành đai chân không.

Mảnh thi thể của Mary Đẫm Máu văng khắp nơi, chết không toàn thây.

Hai người đất thó ở dưới sóng khí cuồng bạo thổi quét, lảo đảo lui về phía sau.

Qua mười mấy giây, phòng khách khôi phục bình tĩnh.

Ài, khuyết điểm lớn nhất của Pháo Lôi Bạo chính là uy lực quá lớn, đạo cụ nào cũng không lưu lại… Trương Nguyên Thanh tiếc nuối lắc đầu, kết thúc trận pháp, khoác Pháp Bào âm Dương, trước lợi dụng năng lực khống chế nước dập tắt lửa, tiếp theo lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho Nữ Vương: “Xử lý xong, phái người tới đây dọn dẹp.”

Sau đó, hắn hóa thành ánh sao biến mất ở trong phòng.

Hôm sau, thành phố Kim Sơn.

Trời tờ mờ sáng, Bánh Bao Máu Người vừa mới chuẩn bị ra ngoài đi ship đồ, liền thu được tin nhắn của hội trưởng:

“Huyết tế!”

Bánh Bao Máu Người đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó giật mình, vội vàng quay về phòng ngủ, lấy ra cái bát đồng xanh điêu khắc cổ trùng, cổ thú, cắt cổ tay, để máu tươi chảy vào trong bát, rất nhanh tích lũy non nửa bát.

Sau đó, hắn điểm hỏa cây hương màu đen, niệm chú ngữ.

Miệng bát bốc lên sương khói màu máu, ngưng tụ thành một khuôn mặt diện mạo mơ hồ.

“Hội trưởng! …”

Bánh Bao Máu Người quỳ gối.

“Mary Đẫm Máu đã chết, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giết.” Cổ Vương phát ra tiếng rít gào phẫn nộ:

“Ngươi thử lợi dụng Khấu Bắc Nguyệt kia của khách sạn Vô Ngân, mò ra chỗ ở của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta muốn tự tay giết hắn. Mặt khác, ngươi điều tra một chút Nguyên Thủy Thiên Tôn là như thế nào lấy ra quỹ tích hành vi của Mary Đẫm Máu.”

Mary Đẫm Máu đã chết? Nguyên Thủy Thiên Tôn làm? !

Trái tim Bánh Bao Máu Người điên cuồng đập thình thịch, hắn vẫn duy trì tư thế quỳ lạy, không dám ngẩng đầu lên, sợ hãi bị hội trưởng nhìn thấy vẻ mặt mừng như điên của mình lúc này.

“Tuân mệnh!”

Cổ Vương ừ một tiếng, khuôn mặt người sương máu ngưng tụ thành tiêu tán.

Bánh Bao Máu Người dập tắt hương khói, thu hồi cái bát đồng xanh, hắn im lặng vài giây, đột nhiên phát ra tiếng cười to khoái ý, càn rỡ.

“Chết hay lắm, chết hay lắm, ha ha ha…”

Cười xong, hắn cũng không để mệnh lệnh Cổ Vương trong lòng, loại chuyện này lấy lệ như thế nào cũng được.

Bánh Bao Máu Người hưng phấn là, có lẽ, hắn có thể lợi dụng Khấu Bắc Nguyệt, thời gian dài giữ sự ăn ý tương đối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, biến gã thành một cây dao mổ có thể sử dụng thích hợp, thanh trừ những kẻ nghề nghiệp tự do chướng mắt, có thù oán, cản đường hắn.

Kế tiếp, Trương Nguyên Thanh mang theo Nữ Vương, bé trà xanh, Lý Thuần Phong lăn lộn ở các khu của Tùng Hải, lấy các huyện thành xung quanh, săn giết từng tên nghề nghiệp tà ác trên danh sách.

Chỉ một ngày thời gian, hắn tổng cộng giết chết 12 tên nghề nghiệp tà ác giai đoạn Siêu Phàm, thu hoạch 230 điểm danh vọng, lại thêm đánh chết Mary Đẫm Máu đạt được 120 điểm danh vọng, nay giá trị danh vọng của hắn là 500 điểm.

Chương 1286: Huyễn Thuật Sư ly kỳ mất tích (1)

“500 điểm danh vọng, ài, cảm giác vẫn là không đủ nha, vệ sĩ của Triệu Phi Trần không phải chấp sự quan phương, thuộc về loại hình rất ít chủ động săn giết nghề nghiệp tà ác. Nếu đổi thành chấp sự quan phương tích lũy dày, 500 điểm danh vọng này của mình, chỉ sợ chỉ đủ giết một người.”

Vịnh Phó gia biệt thự, trong phòng khách, Trương Nguyên Thanh nằm ở trên sô pha, hưởng thụ các nữ đồng đội bóp vai đấm chân.

Đứng ở phía sau hắn bóp vai là Tạ Linh Hi, gác chân là Nữ Vương.

“Đủ rồi đủ rồi, em mới ba mươi điểm danh vọng đó.” Tạ Linh Hi nũng nịu nói: “500 điểm danh vọng đủ ca ca dùng thời gian rất dài rồi.”

Nữ Vương thì nói: “Tôi mới 110 điểm danh vọng, hơn nữa tích góp nhiều năm.”

Cô khác với Trương Nguyên Thanh, cô hầu như chưa từng giết nghề nghiệp hợp pháp cùng trận doanh, cho dù gặp được một ít tán tu hợp pháp làm xằng làm bậy, Nữ Vương cũng sẽ lựa chọn bắt, giao cho phân bộ xử lý.

Nếu thật sự bất đắc dĩ, ra tay đánh gục tán tu hợp pháp, phân bộ cũng sẽ cho bồi thường, trong đó bao gồm 'Đánh chết tù binh nghề nghiệp tà ác' một điều này.

Trương Nguyên Thanh không để ý tới các cô trấn an, lâm vào trong trầm ngâm.

Lý Thuần Phong thay Quan Nhã từng vào sinh ra tử tỏ bất bình, sau đó đưa ra đề nghị của bản thân:

"Cậu nếu thật muốn làm một vụ lớn, biện pháp tốt nhất là tìm được chợ đen của nghề nghiệp tà ác, tận diệt bọn họ."

"Chợ đen nghề nghiệp tà ác nào có dễ tìm như vậy." Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

Lý Thuần Phong nhắc nhở: "Đứa con trai đó của cậu không phải có thể tầm bảo sao."

"Đó là con nuôi của tôi." Trương Nguyên Thanh sửa đúng một câu, sau đó lắc đầu: "Thời điểm thu thập đạo cụ đã từng thử, nó không phát hiện được chợ đen."

Trên chợ đen cũng có tài liệu, thậm chí đạo cụ, nhưng Tiểu Đậu Bỉ ở trong đoạn thời gian đó, chưa bao giờ khai quật được một cái chợ đen nào, đây là vì kẻ tổ chức chợ đen sẽ bày ra cấm chế, ngăn cách khí tức.

Mà giống Vạn Bảo Ốc chợ đen cỡ lớn như vậy, tầng ngoài có ảo thuật, bên trong càng là phó bản bang phái.

Không có chút bản lãnh, ai dám mở chợ đen?

Giọng điệu Lý Thuần Phong không thay đổi, nói: "Tôi nhớ rõ cậu từng đạt được một cái Áo Choàng Tầm Bảo, còn không."

"Vẫn còn ~" Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Bởi vì món đạo cụ này thuộc về nghề nghiệp nước ngoài, không phải đạo cụ phòng ngự không phải vũ khí, cho nên ngày đó chưa hiến tế cho Lò Bách Luyện, lúc trước góp nhặt mười hai món đạo cụ, lạ thêm chỗ Kiếm Khách cấp 5 thu được chiến lợi phẩm, tổng cộng mười bốn món.

Mà năng lượng lấp đầy Lò Bách Luyện, chỉ dùng tám món, còn giữ lại sáu món đạo cụ, Áo Choàng Tầm Bảo chính là một trong số đó.

Lý Thuần Phong hỏi ngược lại: “Vậy vì sao không khoác cho con trai cậu món đạo cụ đó thử xem, các chợ đen tổ chức lớn thành lập kia chưa chắc có thể tìm được, nhưng chợ đen loại nhỏ hẳn là không khó.

Mắt Trương Nguyên Thanh hơi sáng lên, trầm ngâm gật đầu: “Quả thật có thể thử chút…”

Nghĩ đến là làm ngay, Trương Nguyên Thanh ngồi dậy, phun ra một luồng âm khí, rơi xuống đất hóa thành tiểu anh linh tóc máu thưa thớt.

“A ba ~ “

Tiểu Đậu Bỉ tựa như sủng vật được dẫn ra ngoài đi dạo, vui vẻ hoạt động tứ chi, bò lung tung khắp nơi.

“Làm việc!” Trương Nguyên Thanh thân thiết xoa cái đầu quả dưa của con trai.

“A ba a ba ~” Tiểu Đậu Bỉ chớp đôi mắt ngây thơ vô tà, tiếp tục bò lung tung, giống như chưa nghe hiểu mệnh lệnh của chủ nhân.

Nó càng ngày càng thông minh, đã hiểu được giả ngu, ài, đoạn thời gian đó quả thật vất vả nó rồi… Trương Nguyên Thanh hổ thẹn một phen, sau đó nói:

“Làm xong đợt này, cho phép mày chơi game.”

Hắn làm ra tư thế thao túng tay cầm chơi game.

Tiểu Đậu Bỉ chợt dừng lại, nghiêng đầu nhìn lão phụ thân vài giây, đột nhiên ý chí chiến đấu sục sôi ‘A ba’ một tiếng, nhanh chóng bò về phía cửa, rất nhanh biến mất không thấy.

“A, cho dù trở nên thông minh, cũng nhiều lắm là bằng tốt nghiệp mẫu giáo!” Trương Nguyên Thanh đắc ý nói.

Sau đó liền phát hiện Lý Thuần Phong, Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương, dùng một loại ánh mắt tràn ngập khinh bỉ nhìn mình.

…

“Nguyên Thủy mấy ngày nay rảnh quá? Tôi nghe mật thám nói cậu ta mấy ngày nay ở Tùng Hải, tỉnh Giang Nam nhổ mười mấy cái chợ đen rồi.”

Cẩu trưởng lão giọng điệu ngưng trọng trò chuyện với Phó Thanh Dương.

“Chợ đen nhỏ cảnh giới Siêu Phàm tụ tập mà thôi.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Dù sao các người mấy lão già này cũng chướng mắt con kiến giai đoạn Siêu Phàm.”

“Lời không thể nói như vậy, danh vọng tích tiểu thành đại, cậu biết, hàng năm tháng chín đến tháng mười hai, đối với các Chúa Tể mà nói, đều là một hồi khảo nghiệm tàn khốc.” Cẩu trưởng lão giọng điệu ngưng trọng.

Không đợi Phó Thanh Dương đáp lại, lão bật cười nói:

“Mà thôi, kệ hắn đi, hắn quậy càng ầm ĩ, càng có thể dọa nghề nghiệp tà ác tầng dưới chót, để bọn chuột trong cống rãnh đó an phận một chút. Cậu nhớ bảo hắn sau tháng chín hạ thấp làm người.”

Chương 1287: Huyễn Thuật Sư ly kỳ mất tích (2)

Tổng thể mà nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn tích cực dọn dẹp nghề nghiệp tà ác địa giới Tùng Hải, Cẩu trưởng lão vẫn là tương đối vui vẻ.

Phó Thanh Dương ‘ừm’ một tiếng: “Tôi đã từng cảnh báo cậu ta.”

“Cậu ta tích góp danh vọng làm cái gì?” Thanh âm Cẩu trưởng lão bỗng nhiên trầm thấp.

Phó Thanh Dương thẳng thắn: “Vẻ mặt lúc đó của cậu ta nói cho tôi biết, cậu ta đang làm chuẩn bị cho giết Thánh Giả cùng trận doanh.”

“…” Cẩu trưởng lão thở dài một tiếng: “Được rồi.”

Cái này cũng không phải việc gì hiếm lạ, đại bộ phận con cưng của trời cường thế, đều sẽ có ý thức tích góp giá trị danh vọng cùng đạo đức, thứ trước chuẩn bị cho việc giết linh cảnh hành giả cùng trận doanh, thứ sau là bảo đảm mình ngày nào đó giết hại người vô tội không bị linh cảnh truy nã.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn có tiền án, hắn làm chuyện này, đặc biệt khiến người ta mẫn cảm.

Trầm mặc một lúc, Cẩu trưởng lão nói:

"Tổng bộ hôm nay gọi điện thoại hỏi tôi, lặp đi lặp lại xác định Mary Đẫm Máu có phải thật sự là cậu ta giết hay không, tôi nói tôi không ra tay."

Phó Thanh Dương nói: "Cũng gọi điện thoại hướng tôi chứng thực rồi."

"Tiểu tử này…" Cẩu trưởng lão cười ha ha nói:

"Tổng bộ không quá tin tưởng, cậu ta có thể một mình một ngựa xử lý một vị Thánh Giả cấp 5 đỉnh phong. Đây là chiến tích thật đó, rất nhiều thiên tài giai đoạn Siêu Phàm, ở sau khi tấn thăng Thánh Giả, nhiều lắm là tinh anh."

"Tổng bộ bây giờ là vừa vui vẻ vừa lo âu nhỉ."

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Cũng có khả năng, sẽ càng thêm chú trọng vấn đề tâm lý của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cường độ mài giũa cậu ta cũng sẽ tăng thêm."

Cẩu trưởng lão thở dài nói:

"Đây là điều không thể tránh khỏi, dù là Nguyên Soái, lúc trước cũng từng bị chèn ép. Mà cho dù là bây giờ, cô ấy cũng phải cắt đứt nhất định với Phó gia. Ngũ Hành Minh có thể giao cho cô ấy quyền lợi tối cao, nhưng không thể giao cho Phó gia."

…

Thành phố Kim Sơn.

Cơm trưa qua đi, Trương Nguyên Thanh ngồi xe taxi đến khách sạn Vô Ngân.

"200.000 tiền mặt!"

Hắn từ trong ba lô lấy ra bốn cọc tiền mặt, đặt ở trước quầy.

Dì Tiểu Viên vẻ mặt bình thản thu hồi tiền mặt, trong ánh mắt có vui sướng nho nhỏ, cô vẫn luôn rất thiếu tiền, khách sạn kinh doanh bất lợi, thường thường thu không bằng chi.

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đây, trước trước sau sau, đã cho cô gần 1 triệu.

Giảm bớt đi rất nhiều áp lực tài chính đoàn đội.

“Tôi hôm nay không có việc gì, buổi chiều ngồi ở bên này một chút.” Trương Nguyên Thanh thuận thế vòng qua quầy thu ngân, ngồi xuống ở ghế nằm nghỉ ngơi của Tiểu Viên, thưởng thức dáng người đầy đặn mê người của cô gái trưởng thành.

“Dì Tiểu Viên, danh vọng của tôi đã tích lũy đến 1000.”

“Nhiều như vậy?” Tiểu Viên kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, vừa vặn thấy hắn đang nhìn chằm chằm mông mình ngẩn người, sắc mặt nhất thời trầm xuống, hung hăng lườm hắn một cái.

Trương Nguyên Thanh có tật giật mình dời ánh mắt đi.

Tiểu Viên hừ nhẹ một tiếng, nói:

“Cuối tháng tám, Vô Ngân đại sư sẽ triệu tập kẻ cứu rỗi các nơi giảng pháp, khuyên bảo bọn họ hướng thiện, cậu có rảnh có thể tới nghe một chút.”

“Tẩy não sao?” Trương Nguyên Thanh theo bản năng kháng cự.

Tiểu Viên cười lạnh nói: “Cậu có thể cho rằng như vậy.”

Trương Nguyên Thanh phát hiện cô có chút cảm xúc nho nhỏ, vội giải thích: “Chị biết Vô Ngân đại sư là Huyễn Thuật Sư, mà Huyễn Thuật Sư sở trường nhất phương diện này, tôi có băn khoăn cũng không kỳ quái nha.”

Tiểu Viên thản nhiên nói: “Vô Ngân đại sư sẽ thông qua giảng pháp, hóa giải lệ khí trong lòng mọi người, trấn an cảm xúc đau đớn. Cậu muốn lý giải thành tẩy não, cũng có thể. Tôi cảm thấy cậu nghe một chút có lợi. Nguyên Thủy, cậu là người tốt, nhưng cậu có đôi khi sẽ rất cực đoan, người cực đoan, lệ khí cũng không nhẹ.”

Một lời không hợp liền phát thẻ người tốt… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Được, đến lúc đó tôi sẽ tới.”

Tiểu Viên dịu dàng nói: “Cũng nên giới thiệu cậu cho mọi người làm quen một chút.”

…

Buổi chiều, giờ cao điểm đưa cơm chấm dứt.

Vẫn là cửa hàng lớn khu đô thị cũ, Bánh Bao Máu Người nhiệt tình tiếp đãi Khấu Bắc Nguyệt cùng tiểu đệ của hắn.

“Lão đại, từ hôm nay trở đi, cậu chính là lão đại của tôi.” Bánh Bao Máu Người cúi đầu khom lưng, lộ ra nụ cười nịnh nọt, dẫn Khấu Bắc Nguyệt vào ngồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, động tác rất nhanh… Khấu Bắc Nguyệt vừa nghe, đã biết Nguyên Thủy Thiên Tôn xử lý xong việc rồi, nhất thời cằm nâng cao lên, nói:

“Khấu Bắc Nguyệt tôi có khi nào từng bắn pháo giấy? Từ trước tới giờ đều là một bãi nước miếng một cái đinh.”

Bánh Bao Máu Người vội nói: “Đúng đúng đúng, lão đại cậu một lời nói nặng tựa ngàn vàng, lòng thẳng rộng, đầu tóc dựng, bàn luận chung, sống chết cùng.”

Nhóc Mập vẻ mặt không vui nhìn hắn, thầm nhủ đây là muốn tranh sủng với mình?

Bánh Bao Máu Người gọi nhân viên phục vụ tới, gọi xiên nướng cùng thịt bò hầm, thấp giọng nói:

“Mary Đẫm Máu là ai giết?”

Chương 1288: Huyễn Thuật Sư ly kỳ mất tích (3)

Khấu Bắc Nguyệt lắc đầu, vẻ mặt cao thâm khó lường: “Cái này anh không cần biết…”

“Là Nguyên Thủy Thiên Tôn à?” Bánh Bao Máu Người nói.

Sao anh biết? Khấu Bắc Nguyệt trợn mắt cứng lưỡi.

Cậu cho rằng chuyện lớn như vậy, Linh Năng hội sẽ không điều tra? Bánh Bao Máu Người đã sớm có hiểu biết rõ ràng đối với chỉ số thông minh của Khấu Bắc Nguyệt, trực tiếp bỏ qua, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, gần đây cũng giết tới điên rồi, phá huỷ mười mấy chợ đen của Tùng Hải, tỉnh Giang

Nam. Nghề nghiệp tự do địa giới Tùng Hải, bây giờ là chim sợ cành cong, bị dọa cũng không dám bước ra khỏi cửa."

"Tôi biết ngay mà, kẻ này sau khi tấn thăng Thánh Giả, tuyệt đối là tai nạn của nghề nghiệp tự do, xem, lời tiên đoán trở thành sự thật rồi nhỉ. Bắc Nguyệt à, về sau có cơ hội, chúng ta có thể tiếp tục hợp tác với hắn, cậu vị lão đại này, tôi nhận định rồi."

Lời tuy nói như vậy, nhưng trên mặt hắn lại không có chút nào sợ hãi cùng kiêng kị, ngược lại xuân phong đắc ý.

Bánh Bao Máu Người cho rằng, hợp tác thêm vài lần, tiêu hao nhiều một chút cán bộ của Linh Năng hội, hắn sớm hay muộn có thể trở về Tùng Hải, được Cổ Vương coi trọng.

Cái này gọi là gì, cái này gọi là dưỡng khấu tự trọng*.

Mặt khác, Bắc Nguyệt tiểu tử này không có ưu điểm gì, nhưng rất có nghĩa khí, mà hắn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn có quan hệ không tầm thường, chỉ cần ôm chặt Khấu Bắc Nguyệt cái đùi này, tương lai cho dù trở về Tùng Hải, cũng không cần lo lắng bị quan phương thanh toán.

Khấu Bắc Nguyệt lâng lâng, vỗ bả vai búp bê, nói:

"Bánh bao à, đi theo tôi lăn lộn, ca sẽ không bạc đãi cậu."

"Đương nhiên đương nhiên, kính lão đại một chén."

Khi hai người chạm cốc, Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí nhắc nhở: "Uống rượu không ra xe, lái xe không uống rượu."

"Chúng ta lái là xe bình điện." Bánh Bao Máu Người nói.

"Xe bình điện cũng là xe."

"Ầy, tiểu tử cậu bắt lỗi à."

Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí thở dài: "Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, càng ngày càng đáng sợ."

Ở lúc giai đoạn Siêu Phàm, hắn cũng là tuyển thủ hạt giống, cũng là thiên tài, nhưng sau khi tấn thăng Thánh Giả, quầng sáng liền phai nhạt, tuy vẫn như cũ mạnh hơn Thánh Giả bình thường, nhưng tuyệt không tính là thiên tài trong cảnh giới Thánh Giả. Cái này giống học bá đi ra từ một số địa phương

nhỏ, ở địa phương thích hợp mình nhìn xuống thiên hạ, một khi đến thành phố lớn, nhanh chóng trở thành tầm thường.

Đại bộ phận thiên tài cảnh giới Siêu Phàm đều gặp khốn cảnh tương tự, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục hát vang tiến mạnh.

Nhóc Mập khó tránh khỏi có chút nhụt chí.

"Gần đây có chuyện gì thú vị không?"

Rượu qua ba tuần, Bánh Bao Máu Người như nói chuyện phiếm hỏi.

"Bây giờ là trung tuần tháng bảy, mọi người đều tương đối an phận." Nhóc Mập nói.

Hắn cũng không quản Bánh Bao Máu Người và Khấu Bắc Nguyệt có thể nghe hiểu hay không.

Nhóc Mập uống một ngụm rượu, đột nhiên nhớ tới một chuyện, giọng điệu ngưng trọng nói:

"Đúng rồi, tôi gần đây thu được nội bộ Hư Vô giáo phái thông báo, tỉnh Giang Nam, tỉnh Hoài Hải không ít Huyễn Thuật Sư ù ù cạc cạc mất tích, nghi ngờ bị giết hại, nhưng lại không giống như là quan phương gây nên."

"Có thể là kẻ thù chứ?" Khấu Bắc Nguyệt nói.

"Cũng có thể là người Linh Năng hội phân hội khu nam làm." Bánh Bao Máu Người nói.

Hai người đối với việc này cũng không có hứng thú lắm.

Nhóc Mập nhíu chặt lông mày: "Chưa chắc, tổ chức bảo chúng tôi thông qua con đường của mình tìm hiểu việc này."

Nói xong, hắn nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt.

Ý tứ rất rõ ràng, ở phương diện tình báo, không có tổ chức nào có thể sánh vai quan phương.

"Được, tôi giúp cậu thăm dò một phen." Khấu Bắc Nguyệt gật gật đầu, cúi đầu lấy ra điện thoại di động, soạn tin nhắn, chuẩn bị hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn tìm hiểu.

Nhóc Mập vẻ mặt chờ mong nhìn.

…

Trong ánh chiều tà, Trương Nguyên Thanh quay về vịnh Phó gia, ngồi ở bên cạnh bàn đá của sân trước nhà, lấy ra tấm da dê lão mõ cho.

Kỳ hạn mười ngày đã đến, Gương Quỷ chính là vật của hắn.

Hắn lục tục lấy ra vài món tài liệu tương đối rẻ tiền, bày ở trên bàn, điện thoại di động trong túi lại 'Ting' một tiếng, nhắc nhở có tin nhắn tới.

Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động nhìn thoáng qua, vẻ mặt lập tức trở nên ngưng trọng.

Tỉnh Giang Nam cùng tỉnh Hoài Hải có Huyễn Thuật Sư ly kỳ mất tích? Hư Vô giáo phái cho rằng không phải quan phương gây nên? Hắn cẩn thận đọc xong tin nhắn Khấu Bắc Nguyệt gửi đến, phản ứng đầu tiên là: Thuần Dương chưởng giáo!

Hư Vô giáo phái (nam phái), làm tổ chức lớn trong nghề nghiệp tà ác, cơ sở ngầm và quan hệ trải rộng các ngành các nghề, lại thêm tính đặc thù của nghề nghiệp này, nếu thành viên trong tổ chức chết bởi quan phương săn giết, bọn họ không có khả năng không tra được.

Chương 1289: Tặng một đồ đệ (1)

Mà Thuần Dương chưởng giáo là ở cổ mộ tỉnh Giang Nam bị đào ra, tỉnh Giang Hoài tiếp giáp tỉnh Giang Nam, Huyễn Thuật Sư hai nơi này vô cớ tử vong, rất khó không khiến Trương Nguyên Thanh hoài nghi đến vị người tu hành cổ đại này.

"Thần Dạ Du của Thái Nhất môn chưa gặp độc thủ, ngược lại là Huyễn Thuật Sư của Hư Vô giáo phái bị nhằm vào? Hắc, chó cắn chó, không, nghề nghiệp tà ác đáng chết nữa, ít nhất còn chịu giá trị đạo đức ước thúc, mang đi so sánh, Thuần Dương chưởng giáo mới là chó nhất!"

Trương Nguyên Thanh gián đoạn nghi thức hiến tế, gọi điện thoại cho Cao Phong trưởng lão.

"Cao Phong trưởng lão, tôi thu được tình báo, Huyễn Thuật Sư của Hư Vô giáo phái, nam phái gần đây ù ù cạc cạc mất tích, giống như không phải quan phương làm, tôi hoài nghi là

Thuần Dương chưởng giáo, ngài phụ trách truy bắt hắn, gần đây có manh mối gì hay không?"

Cao Phong trưởng lão nghe xong, giọng điệu liền trở nên trầm trọng, "Không chút manh mối. Ài, tôi chỉ là Thổ Quái, không phải Thám Báo am hiểu truy tung, đại trưởng lão đây là ngáng chân tôi mà."

Dừng một chút, hắn nói:

"Manh mối tôi nơi này trái lại có vài cái. Từ sau sự kiện cổ mộ, tỉnh Giang Nam đã xảy ra mấy vụ án không rõ nguyên nhân cái chết, cảng Ung Thành đoạn thời gian trước truyền ra sự kiện ma quỷ quậy phá, có một Thủy Quỷ quan phương lúc ở đáy biển chấp hành nhiệm vụ mất tích, sau đó phân bộ Ung Thành tổ chức nhân thủ xuống biển vớt, phát hiện một thi thể hư thối, cùng với dấu vết chiến đấu, nhưng chưa tìm được vị đồng nghiệp kia, tôi hoài nghi có liên quan với Thuần Dương chưởng giáo."

"Thông qua cắn nuốt linh thể hành giả quan phương, nắm giữ hiện trạng, phân bố tổ chức các linh cảnh hành giả trước mắt…" Trương Nguyên Thanh nói ra ý kiến của mình.

"Cho nên chuyện Huyễn Thuật Sư nam phái ly kỳ mất tích, quá nửa thực sự có liên quan với hắn." Cao Phong trưởng lão thở dài nói.

Làm Thổ Quái, hắn có được phòng ngự thế gian hiếm thấy, cùng với chiến lực không tầm thường, nhưng truy tung, quyền mưu, tính kế các thứ, hắn là không am hiểu.

Mọi người đều biết, nghề nghiệp Thổ Quái phổ biến tính cách là đôn hậu, chất phác, ôn hòa. Tính kế người ta loại chuyện này, Thủy Quỷ, Mộc Yêu cùng Thám Báo đến làm.

"Cao Phong trưởng lão yên tâm, tôi sẽ tận khả năng giúp ông." Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội tạo quan hệ tốt đẹp, "Thực không dám giấu, vị nương nương kia cũng rất muốn diệt trừ Thuần Dương chưởng giáo, cô ấy nói sư tôn không chết, bổn tọa cuộc sống hàng ngày khó yên."

Cao Phong trưởng lão vốn không để bụng lắm, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn cấp bậc không đủ, quá khứ cũng chưa bày ra năng lực tính kế, đuổi bắt đặc biệt mạnh.

Nhưng nghe được Tam Đạo sơn nương nương rất để ý việc này, lập tức coi trọng hẳn lên:

“Thiếu chút nữa quên, cậu có thể liên hệ thượng vị Thần Nhật Du cổ đại kia. Nguyên Thủy, nếu cậu có ý tưởng cùng kế sách gì, nhớ rõ cho tôi biết.”

“Không thành vấn đề!” Trương Nguyên Thanh đạt được một sếp lớn phân bộ Hàng Thành coi trọng, vui vẻ kết thúc cuộc gọi.

Tiếp theo, hắn trả lời một tin nhắn cho Khấu Bắc Nguyệt, mang chuyện Thuần Dương chưởng giáo nói chi tiết cho đối phương.

Khấu Bắc Nguyệt quá nửa là hỏi thay Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, nếu có thể thông qua tuyến này, mang uy hiếp của Thuần Dương chưởng giáo truyền lại cho Hư Vô giáo phái, trái lại là cái biện pháp không tệ.

Ở trên chuyện xử lý Thuần Dương chưởng giáo, nghề nghiệp tà ác cũng có thể coi là bạn.

Lấy sự quỷ dị cùng thủ đoạn của Huyễn Thuật Sư, có lẽ so với quan phương càng dễ dàng nắm giữ một ít manh mối hơn, đến lúc đó, lại thông qua Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí thu hoạch tình báo, truyền lại cho Cao Phong trưởng lão.

Vị sếp lớn Hàng Thành này liền thiếu nợ hắn nhân tình to lớn.

“Ting!”

Điện thoại di động Khấu Bắc Nguyệt đặt trên bàn vang, hắn không ngay lập tức, lấy chén rượu đối ẩm cùng Bánh Bao Máu Người.

“Trả lời rồi trả lời rồi ~~!” Nhóc Mập vội vàng đẩy lão đại một cái, ra hiệu hắn mau xem tin nhắn.

Khấu Bắc Nguyệt buông chén rượu, cầm lên điện thoại di động mở khóa vân tay, tập trung nhìn vào, chợt vỗ đùi: “Cái đệch, bộ dáng thoạt nhìn rất lợi hại, người tu hành cổ đại…”

Sau đó ăn xiên nướng uống rượu.

Nhóc Mập lại nắm chặt điện thoại di động, đọc tin nhắn một lần rồi lại một lần, trong lòng tràn đầy lạnh lẽo.

Người tu hành cổ đại đồng thời tu pháp thuật Huyễn Thuật Sư cùng Thần Dạ Du, người tu hành cổ đại không chịu giá trị đạo đức ước thúc, cắn nuốt linh lực của Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư trưởng thành… Đọc một lát, lưng hắn cũng sắp đổ mồ hôi lạnh.

Quá đáng sợ rồi, loại tồn tại này quá đáng sợ rồi, nhưng mà, người tu hành cổ đại vì sao sẽ xuất hiện ở hiện thực?

Mình nhớ rõ tư liệu bên trong giáo phái ghi lại, người tu hành cổ đại đều đã chết sạch rồi mà.

Một tồn tại không chịu giá trị đạo đức ước thúc, kiêm tu Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư hai đại nghề nghiệp đỉnh phong, quả thực là ác mộng của linh cảnh hành giả.

Chương 1290: Tặng một đồ đệ (2)

"Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà lại mang tình báo quan trọng như vậy nói cho lão đại, không, hắn không phải nói cho lão đại, hắn là đang nói cho mình biết." Nhóc Mập đứng bật dậy.

"Bây giờ ít đơn, không cần liều mạng làm việc như vậy, ngồi xuống ngồi xuống." Khấu Bắc Nguyệt bảo tiểu đệ ngồi xuống, "Tiếp tục uống rượu, hôm nay ba người chúng ta làm phát ba anh em kết nghĩa vườn đào."

Hắn rõ ràng uống có chút quá chén rồi.

Ài, lão đại căn bản không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, không có não tốt, không não vui vẻ… Nhóc Mập làm sao uống nổi, khuôn mặt mập mạp lộ ra ngưng trọng cùng bất an, "Lão đại, tôi có việc phải đi về một chuyến."

Nói xong, không để ý Khấu Bắc Nguyệt giữ lại, sải bước đi về phía xe điện bên đường, chạy đi để lại làn bụi.

Trên tin nhắn nói, vị Thuần Dương chưởng giáo kia chưa khôi phục, mà Huyễn Thuật Sư gần đây mất tích, cấp bậc đều ở cấp 1 cùng cấp 2, không có cấp 3, phải ở trước khi hắn khôi phục, bóp chết uy hiếp ở trong nôi.

…

Vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh mang sức chú ý tập trung ở trên tấm da dê, sau khi xác nhận tài liệu không có vấn đề gì, hắn phủ tấm da dê ở trên tài liệu, cùng đưa vào Thái âm lực, trong miệng lẩm bẩm: "Nương nương nương nương mau ra đây, nương nương nương nương mau ra đây…"

Trong tiếng lẩm bẩm không có ý nghĩa, tấm da dê nhanh chóng rút cạn linh tính của tài liệu, trận pháp hình tròn linh triện vẽ cho trên đó nổi lên mặt giấy, nhanh chóng bay lên không trung, ở trên cao mười mấy mét đọng lại.

Một giây sau, trận pháp hình tròn hướng vào bên trong sụp xuống, hóa thành một thông đạo hình vòng tròn. Mấy hơi thở sau, trong thông đạo sụp xuống tối đen trào ra hào quang vàng óng mênh mông to lớn.

Cái đệch, khí tức của nương nương mạnh lên mấy lần, cảm giác so với khí tức của Ma Nhãn còn khủng bố hơn. Uy áp mênh mông to lớn rợp trời rợp đất hạ xuống, khí tức Chúa Tể địa vị cao buông xuống nhân gian, Trương Nguyên Thanh ngay phía dưới đứng mũi chịu sào, hai đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa nạp đầu liền bái cả người nằm ở trên mặt bàn, không dám nhúc nhích chút nào cả.

Đột nhiên, ở lúc hào quang vàng óng tới gần cửa thông đạo, bị một vách ngăn vô hình ngăn trở.

Hào quang vàng óng sau khi gặp ngăn trở, bắn dội ngược lại, va chạm với hào quang vàng óng đến tiếp sau, bộc phát ra ánh sáng chói mắt, toàn bộ thông đạo hình tròn hóa thành một vầng mặt trời nhỏ.

Cũng đúng lúc này, Trương Nguyên Thanh thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở…

"Ting! Ngài đang mạnh mẽ mở ra cửa vào linh cảnh, mời lập tức ngưng hẳn, bằng không sẽ chịu trừng phạt."

Hiển nhiên, mạnh mẽ đả thông thông đạo linh cảnh cùng hiện thực, bị linh cảnh ngăn cản, vách ngăn kia chính là linh cảnh chế tạo.

"Hừ!"

Trong thông đạo truyền đến tiếng hừ lạnh nhạt.

Sau đó, hư không truyền đến tiếng vang thanh thúy ‘răng rắc’, vách tường vô hình kia ở đáy hào quang vàng óng giăng kín vết rạn.

Sau đó nữa, vách tường ầm ầm vỡ vụn, một luồng ánh sáng vàng óng hạ xuống, ‘Ầm’ một tiếng đóng đinh ở trên mặt đất, rõ ràng là một chiếc chày Phục Ma.

Đạo cụ này ở trong tay chủ nhân thật sự, cùng ở trong tay chủ nhân vô dụng, hoàn toàn là hai món đạo cụ khác nhau.

Sau khi thông đạo mở ra, hào quang vàng óng rợp trời rợp đất buông xuống, hoa cỏ trong sân nháy mắt cháy thành tro. Trương Nguyên Thanh phản ứng cực nhanh, ở trước khi thông đạo sinh ra vết nứt, đã sớm lăn lộn trốn mất.

Đợi hào quang vàng óng buông xuống, Trương Nguyên Thanh chờ mong nhìn bên trong thông đạo, đợi Gương Quỷ rơi xuống, đồng thời hô:

“Nương nương, sư tôn đáng băm vằm kia của ngài xử lý như thế nào, hắn khéo đưa đẩy, đám phế vật quan phương xa xa không trí tuệ bằng nương nương, căn bản không bắt được người.”

Trong thông đạo truyền đến tiếng lão mõ trong trẻo lạnh nhạt từ tính: “Chờ ngươi lần sau tiến vào linh cảnh nói kỹ. Được rồi, đi xuống đi, về sau ở hiện thế làm việc cho tốt, chớ làm vi sư mất mặt.”

“A… nương nương ngươi có ý tứ gì, ngài đang nói chuyện với ai.” Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra.

Lúc này, trong thông đạo truyền đến một thanh âm không tình nguyện: “Sư tôn, ngài, ngài cân nhắc thêm một chút ~”

“Thông đạo lập tức sẽ đóng lại, ngươi là tự mình đi, hay là vi sư đạp ngươi xuống.” Giọng lão mõ lạnh lùng vô tình, xa không ôn hòa bằng lúc nói chuyện với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thanh… thanh âm này là linh thể đang nói chuyện, không thể nào! Trong lòng Trương Nguyên Thanh đột nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu không thể tưởng tượng.

Một giây sau, một cái bóng váy đỏ nhanh nhẹn hạ xuống, kèm theo âm khí nồng đậm.

Theo nàng hạ xuống, thông đạo cũng không duy trì được nữa, nhanh chóng co rút lại, tiếp đó biến mất.

Tiếng linh cảnh nhắc nhở cũng theo đó biến mất, không cảnh cáo nữa.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên bàn tròn, trợn mắt cứng lưỡi nhìn cô gái hạ xuống. Cô mặc váy mặt ngựa đời Minh, khố trên thân thêu rồng phượng tinh xảo đẹp đẽ, cực kỳ bó sát người, phác thảo ra bộ ngực đầy đặn cao ngất.

Chương 1291: Tặng một đồ đệ (3)

Dung mạo cô xinh đẹp tuyệt trần, nhưng quá mức tái nhợt, hốc mắt tối đen như mực, con ngươi là màu đỏ tươi, cũng lan tràn ra ánh sáng đỏ dạng tơ máu, yêu dị tuyệt mỹ.

Ngân Dao quận chúa…

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, nương nương à, tôi chỉ bảo ngài lấy Gương Quỷ cho tôi mượn trấn áp tâm ma, không bảo ngài đưa đồ đệ tới đây nha.

Đôi mắt yêu dị tuyệt đẹp kia của Ngân Dao quận chúa xa xa trông lại, hừ nhẹ một tiếng, xoay đầu hướng một bên.

Còn rất ngạo kiều… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nổi lên cảm giác kỳ quái.

Không lâu trước đó, vị quận chúa này dọa hắn thiếu chút nữa tè ra quần, mà nay, cô vẫn cường đại như cũ, khí tức ít nhất cấp 5, nhưng Trương Nguyên Thanh lại không sợ hãi nữa.

Ngắn ngủn một tháng, hắn đã không là con kiến cảnh giới Siêu Phàm lúc trước nữa.

Lúc này, bé trà xanh cùng Nữ Vương từ trong biệt thự lao ra, người trước kêu lên: “Nguyên Thủy ca ca, vừa rồi làm sao vậy, Lý Thuần Phong cũng sợ tới mức ngã bệt xuống đất.”

Phía sau Lý Thuần Phong nâng tay, cầm súng, như đối mặt đại địch.

Ba người thấy Ngân Dao quận chúa đứng ở trong đình viện, đồng loạt dừng bước, mặt lộ vẻ cảnh giác cùng sợ hãi.

Một bên khác, Phó Thanh Dương mang theo Linh Quân cưỡi gió mà đến, hạ xuống trong sân, sắc mặt hai người đều có chút ngưng trọng. Bọn họ ở cách vách cảm nhận được khí tức Chúa Tể bậc cao, cùng khí tức linh cảnh, cho rằng đã xảy ra biến cố lớn, vội vàng chạy tới.

Phát hiện khí tức Chúa Tể, linh cảnh tiêu tán, trong lòng Linh Quân buông lỏng, lại khôi phục tư thái cà lơ phất phơ, đánh giá Ngân Dao quận chúa, tặc lưỡi nói:

"Cô nàng thật xinh xắn, ồ, là âm thi linh trí cao, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu rốt cuộc vẫn là đi đến người đuổi thi một bước này rồi sao. Vừa rồi là chuyện gì xảy ra, tôi tựa như cảm giác được khí tức Chúa Tể cùng linh cảnh, tiểu tử cậu lại gây ra cái gì rồi."

Nửa câu đầu, mặc kệ thật giả, thân là cậu em vợ Phó Thanh Dương không thích nghe, mày kiếm khẽ nhíu, hướng về Trương Nguyên Thanh ném tới ánh mắt chất vấn.

…

Khách sạn Vô Ngân.

Nhóc Mập vội vàng quay về, cũng chưa kịp chào hỏi với Tiểu Viên, lập tức vào thang máy, tới lầu hai, quẹt thẻ mở cửa phòng mình.

Sau đó, hắn từ trong ô vật phẩm lấy ra một cái mũ giáp tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật đội lên, nằm thẳng trên giường.

Đạo cụ này là hắn sau khi tấn thăng Thánh Giả, đại trưởng lão Hư Vô giáo phái nam phái ban cho hắn đạo cụ, đội mũ giáp lên, có thể tiến vào thế giới cảnh trong mơ đại trưởng lão xây dựng.

Làm hộ pháp mới tấn thăng rất có tiềm lực, hắn có được tư cách trực tiếp hướng đại trưởng lão báo cáo.

Cao tầng Huyễn Thuật Sư họp, đều là hoàn thành ở trong ảo cảnh cùng mộng cảnh.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ khó bắt nhất, nếu bàn về quỷ dị khó lường, ba trong nghề nghiệp tà ác lớn, Huyễn Thuật Sư xếp vị trí thứ nhất.

Ý thức ở sau khi xuyên qua một mảng hư không kỳ quái, mông mông lung lung, xuất hiện ở trong một tòa đại điện.

Mười sáu cây cột đá tráng kiện chống đỡ mái vòm đại điện, thảm đỏ tươi theo cửa điện bắt đầu kéo dài, cuối cùng là một cái ngai vàng.

Trên ngai vàng có một bóng người cao sáu mét ngồi thẳng, mặc áo choàng, trong áo choàng là một mảng ô quang vặn vẹo lấp lóe.

Nó tượng trưng cho cảm xúc dơ bẩn nhất hỗn loạn nhất thế gian.

“Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, ra mắt đại trưởng lão!”

Nhóc Mập quỳ mọp dưới đất, chỉ cảm thấy khí tức đại trưởng lão cao thâm khó lường, như đối mặt vực sâu, khiến hắn ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có.

“Chuyện gì?”

Bóng dáng trên ngai vàng chậm rãi nói, thanh âm khó phân biệt nam nữ, khó phân biệt già trẻ, lại như là thanh âm nam nữ già trẻ vô số người tụ lại một chỗ.

“Tôi đã tìm hiểu được nguyên nhân Huyễn Thuật Sư trong giáo phái ly kỳ mất tích.” Nhóc Mập nói:

“Sự tình liên quan trọng đại, thuộc hạ cho rằng, phải chính miệng báo cáo cho ngài.”

Bóng dáng nguy nga trên ngai vàng nhìn xuống Nhóc Mập bên dưới, chậm rãi nói:

“Cảm xúc của ngươi nói cho ta biết, chân tướng khiến ngươi cảm thấy sợ hãi, ngươi cho rằng cái này có thể mang đến tai nạn thật lớn đối với Hư Vô giáo phái.”

“Đúng vậy!” Nhóc Mập vẫn duy trì tư thế quỳ lạy, hắn biết cảm xúc của mình, ở trong mắt đại trưởng lão không chỗ nào che giấu được, lập tức mang tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra, không sót một chút nào thuật lại cho đại trưởng lão.

Nghe xong, bóng người trên ngai báu lâm vào trầm mặc thật lâu.

Nhóc Mập rất muốn ngẩng đầu xem cảm xúc của đại trưởng lão một chút, cái đó nhất định rất đặc sắc, nhưng hắn không dám.

Cách thật lâu, giọng nói giống như thanh âm vô số người hợp lại một chỗ kia lộ ra sự ngưng trọng, hỏi:

"Nguồn tình báo chuẩn xác hay không?"

Chương 1292: Lời mời của Âm Cơ (1)

"Đây là tin tức ta thông qua khách sạn Vô Ngân, từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt được. Thuộc hạ suy đoán, Nguyên Thủy Thiên Tôn là cố ý hướng ta lộ ra, mục đích chính là muốn thông qua ta, truyền đạt việc này cho tổ chức." Nhóc Mập nói ra suy đoán của mình.

Thanh âm của đại trưởng lão trên ngai báu quanh quẩn trong điện: "Ta sẽ tự mình kiểm chứng."

"Chúa Tể thân có Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư hai hệ thống lớn, không chịu giá trị đạo đức ước thúc, nếu để hắn khôi phục đỉnh phong, đối với chúng ta mà nói, cũng là uy hiếp không nhỏ."

"Ngươi làm tốt lắm, đợi sau khi ta kiểm chứng, sẽ tưởng thưởng cho ngươi."

Nhóc Mập vui vẻ nói: "Cảm tạ đại trưởng lão."

Bóng người khổng lồ lại nói: "Ngươi tiếp tục ở lại khách sạn Vô Ngân, giữ liên lạc với Nguyên Thủy Thiên Tôn, quan phương bên kia vừa có tiến triển, lập tức báo cáo. Khi cần thiết, ta sẽ thông qua ngươi, hướng quan phương truyền đạt một ít tin tức."

"Thuộc hạ rõ!" Nhóc Mập khom người nói.

Sau đó, ý thức của hắn liền bị đưa ra khỏi thế giới mộng cảnh, trở lại phòng ở khách sạn.

…

“Khụ khụ!”

Trương Nguyên Thanh đằng hắng cổ họng, giải thích: “Trên thực tế, tôi cũng không rõ tình huống, tôi hướng nương nương cầu Gương Quỷ trấn áp tâm ma, không ngờ nàng ấy đưa Ngân Dao quận chúa tới đây.”

Nói tới đây, hắn mới nhớ tới thân phận của đối phương, vội vàng khom người chắp tay:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ra mắt quận chúa!”

Kết giao quan hệ là khắc vào trong xương tủy rồi.

Nếu quận chúa là cấp Chúa Tể, Trương Nguyên Thanh tiếc gì đầu gối? Ngay tại chỗ để cô hưởng thụ được phúc lợi nạp đầu liền bái.

Ngân Dao quận chúa liếc hắn một cái, rất tao nhã đáp lễ lại, lại quay đầu đi.

Ở dưới đám người Phó Thanh Dương nhìn chăm chú, hắn hỏi:

“Nương nương đưa ngài về hiện thế, là có gì chỉ thị?”

Ngân Dao quận chúa trầm mặc một phen, truyền đạt ra thanh âm chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe thấy:

“Sư tôn bảo ta tới hiện thế rèn luyện, nhưng sợ ta không thể thích ứng biến hóa của thế gian, cho nên đưa ta đến nơi này của ngươi.”

Cô không thể nói mình là tới đây làm âm thi cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy cô năm đó du lịch hồng trần, tâm cảnh đã thông thấu, nhưng tâm cảnh thông thấu, chỉ là ‘nâng lên được, đặt xuống được’, không vì vật mừng không vì mình buồn, đối mặt phàm trần hỗn loạn, có thể luôn bảo trì lạnh nhạt.

Không đại biểu cô có thể gắng chịu nhục, có thể mặt không đổi sắc làm nô làm tỳ cho người ta.

“Là bảo ngươi tới làm âm thi cho ta nhỉ.” Trương Nguyên Thanh một lời nói toạc ra.

“Ngươi…” Ngân Dao quận chúa thản nhiên nói:

“Sư tôn nói không sai, ngươi quả nhiên thông minh, bản quận chúa chỉ là cho ngươi mượn linh lực, duy trì hoạt tính mà thôi, chớ coi ta trở thành âm thi cho ngươi sai bảo.”

Cái này không phải rất bình thường sao, trong hiện thực không có linh khí, ngươi thoát ly linh cảnh, tựa như bèo không rễ, chỉ chi ra không thu vào, có thể duy trì bao lâu? âm thi chỉ có dựa vào Thái âm lực của chủ nhân nuôi dưỡng, mới có thể lâu dài.

Mà linh cảnh hành giả cho dù linh lực hao hết, cũng có thể khôi phục, đây là khác biệt lớn nhất của người tu hành cổ đại cùng linh cảnh hành giả.

Cấp bậc của quận chúa đại khái là cấp 5, cô có linh trí siêu cao, có thể thi triển kỹ năng Thần Dạ Du cùng Tinh Quan, cùng với pháp thuật cổ đại, đây nào phải âm thi, đây là một vị đả thủ hùng mạnh.

Suy nghĩ ùn ùn toát ra, trên mặt Trương Nguyên Thanh đắp lên nụ cười:

“Quận chúa thân phận cao quý, sao có thể làm âm thi? Sau này, ngươi ta lấy đạo hữu xưng hô, ngồi ngang hàng.”

Dù sao cô ấy cần là mặt mũi cùng tôn nghiêm, cho là được, Trương Nguyên Thanh cũng chưa từng nghĩ phải nô dịch Ngân Dao quận chúa, nô dịch nàng làm gì.

Mình lại không phải Ma Quân, ngay cả âm thi cũng không buông tha. Lại nói, cô ấy và Ma Quân không biết có quan hệ gì, đêm nay để loa Miêu Vương đến một đoạn… Suy nghĩ trong đầu Trương Nguyên Thanh dần dần bay xa.

Ngân Dao quận chúa nghe vậy, trái lại hơi thay đổi cách nhìn nhận đối với người trẻ tuổi này, qua một phen nói chuyện với nhau, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho cô cảm giác cũng không tệ, ít nhất không có ấn tượng ác liệt.

Mà đây còn là dưới tình huống trong lòng cô theo bản năng mâu thuẫn người này.

Ngân Dao quận chúa thầm nghĩ: Kẻ này quả nhiên gian giảo, khéo léo, khó trách sư tôn sẽ bị lời ngon tiếng ngọt của hắn mê hoặc.

Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, mang nguyên nhân Ngân Dao quận chúa buông xuống hiện thế báo cho đám người Phó Thanh Dương.

Tặng đạo cụ còn chưa đủ, lại mang một đệ tử chiến lực không tầm thường cũng tặng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Vị nương nương kia vậy mà lại coi trọng, hậu đãi hắn như thế?

Ba người Tạ Linh Hi trợn mắt cứng lưỡi, vừa hâm mộ vừa ghen tị, bọn họ sao không gặp được loại chuyện tốt này!

Đồng thời lại vô cùng vui sướng, bởi vì thực lực Nguyên Thủy Thiên Tôn càng mạnh, thân là đội viên bọn họ cũng là kẻ được lợi.

Chương 1293: Lời mời của Âm Cơ (2)

"Chậc chậc ~" Linh Quân sờ cằm, đánh giá cao thấp Trương Nguyên Thanh, nói:

"Tôi bây giờ đã tin tưởng cậu không phải người đuổi thi, cậu là tên mặt trắng Tam Đạo sơn nương nương nuôi… A, không, là trai lơ!"

Nói xong, hắn vui mừng vỗ vỗ bả vai học sinh:

"Cậu là người thông minh, học cái gì cũng nhanh, vi sư rất vui mừng. Nhưng vẫn phải cảnh báo cậu, phụ nữ quá mức cường đại, tốt nhất chỉ ngưỡng mộ từ xa, nếu không sẽ chơi với lửa có ngày chết cháy."

Tôi biết ý tứ của anh, không phải là chui gầm chạn sao, Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: "Tối nay tìm một chỗ uống một chén, tôi vừa lúc có việc muốn hỏi anh."

Linh Quân đang muốn trả lời, chợt thấy phía sau lưng lạnh toát, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm bọn họ.

Linh Quân nghiêm mặt, trầm giọng nói:

"Uống một chén thì được, nhưng không nên hỏi tôi vấn đề vấn đề lộn xộn nha, cậu bây giờ là bạn trai của Quan Nhã, cần rõ thân phận của mình, đừng có sinh ra hai lòng."

Nói xong, hắn lui về phía sau hai bước, một bộ tư thái giũ sạch quan hệ.

Con mẹ nó… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Phó Thanh Dương: "Lão đại, tôi dẫn cô ấy vào nhà trước, nói cho cô ấy một ít thường thức sinh hoạt."

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, chưa nói cái gì, cưỡi gió lướt về phía biệt thự lớn xa hoa cách vách.

Trương Nguyên Thanh không thèm để ý Linh Quân, dẫn Ngân Dao quận chúa quay về biệt thự nhà nghèo.

"Đây là TV, có thể truyền phát hình ảnh ở ngoài ngàn dặm, đây là điện thoại di động, có thể truyền âm với người ở ngoài ngàn dặm, nhưng cần nhập vào ám hiệu chính xác.

Đây là bồn cầu, dùng để đi vệ sinh, nước bên trong rất trong suốt, nhưng không thể uống, đây là bồn rửa tay, đây là phòng tắm… Trương Nguyên Thanh giảng giải đơn giản cho Ngân Dao quận chúa phương tiện, đồ điện thường gặp trong sinh hoạt hiện đại.

Ngân Dao quận chúa mặt không biểu cảm chỉ vào gian tắm vòi sen, hỏi: "Thùng tắm đâu?"

Bởi vì cô là âm thi, không làm ra biểu cảm được, cho nên trước sau mặt không biểu cảm, nhưng ý niệm cô truyền đạt ra, cùng không bình tĩnh, tràn ngập sự thú vị tìm kiếm cái lạ.

"Thùng tắm là nhà kẻ có tiền mới có thể hưởng thụ, tôi nơi này không có, nhưng phòng vị hôn thê của tôi có." Trương Nguyên Thanh nói.

"Cậu đã có vị hôn thê?" Giọng điệu Ngân Dao quận chúa khẽ buông lỏng, sau đó truyền đạt ra ý niệm không vui: "Chỗ ở của vị hôn thê, sao có thể so với cậu còn xa hoa hơn, không mất cấp bậc lễ nghĩa tôn ti."

Nếu nói đến đề tài này, Trương Nguyên Thanh liền thuận thế phổ cập khoa học cho cô:

"Quận chúa, thời đại thay đổi rồi, nay là thời đại nữ tôn nam ti. Phụ nữ quyền pháp sắc bén, đàn ông chỉ biết nhũn như con chi chi, chẳng qua ngài là quận chúa, cành vàng là ngọc, những thứ này đối với ngài không lạ lắm."

“Nữ tôn nam ti?” Ngân Dao quận chúa chậm rãi gật đầu, làm người tu hành, cô đối với các lễ giáo thế tục cũng không xem trọng, tuy không thích ứng, nhưng rất nhanh có thể tiếp nhận, cùng suy một ra ba hỏi ra nghi hoặc mới, nói:

“Khó trách hai nữ tử kia ngoài phòng mặc phóng đãng như thế, mà vị công tử áo trắng kia, lại mặc đặc biệt kín. Như thế xem ra, trong lầu xanh thời này, cũng đều là đàn ông tiếp khách?”

Cái này cô hiểu lầm rồi, Phó Thanh Dương ăn mặc nhiều, thuần túy là hắn thích phong cách ngầu, Trương Nguyên Thanh nói:

“Cái đó thì không phải, lầu xanh hiện nay, nam nữ đều tiếp khách, nam xưng thiếu gia nữ xưng công chúa!”

“Khốn kiếp!” Quận chúa giận tím mặt: “Yên hoa bồ liễu, sao dám xưng công chúa? !”

“Quận chúa bớt giận, Đại Minh ta cũng không còn nữa.” Trương Nguyên Thanh vội nói.

Sau khi đi thăm một vòng đơn giản, Trương Nguyên Thanh dẫn theo cô quay về phòng ngủ chính, nói:

“Quận chúa, tôi cần khắc linh lục cho cô.”

Muốn luyện quận chúa thành âm thi thuộc về hắn, thì cần khắc linh lục trận pháp, mà khắc linh lục, cần trần trụi gặp nhau.

“Không vội!” Ngân Dao quận chúa lập tức từ chối: “Bản quận chúa khí tức hùng hậu, không cần cậu ôn dưỡng.”

Cũng tốt, bây giờ còn chưa phải lúc, Trương Nguyên Thanh không kiên trì, cười nói:

“Rõ, về sau quận chúa nếu cảm thấy thể lực chống đỡ hết nổi, lại tìm tôi là được.”

Đừng nói là quận chúa Đại Minh, cho dù là cô nương nhà lành bây giờ, cũng rất khó cởi hết tùy ý đàn ông xa lạ viết viết vẽ vẽ ở trên cơ thể.

Không vội, không vội!

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không cưỡng cầu, tâm lý Ngân Dao quận chúa ăn nhờ ở đậu khẽ buông lỏng, như bánh ít đi,

bánh quy lại phun ra một ngụm Thái âm lực, rơi xuống đất hóa thành một cái gương đồng hình tròn to bằng bàn tay.

Mặt gương đồng thau xám xịt, tay cầm có khắc hoa văn rồng, mặt trái có khắc loan phượng, mắt loan phượng được khảm hai viên đá quý màu đỏ.

“Pháp khí sư tôn hứa cho cậu.” Nàng nói.

Trương Nguyên Thanh nhặt lên Gương Quỷ, soi mặt một chút, trên mặt tấm gương xám xịt chưa soi ra mặt hắn, như lúc trước.

Chương 1294: Lời mời của Âm Cơ (3)

Hắn nghĩ một chút, thu gương vào ô vật phẩm, vài giây sau, lại lấy ra, tự soi gương, lần này, hắn đã thấy mặt mình.

Công năng chủ yếu của Gương Quỷ là ảo cảnh cùng soi quỷ, nhưng gương công năng cơ bản nhất là có, chẳng qua Gương Quỷ chưa từng nhận chủ, khinh thường soi hắn.

Nay hắn đã là chủ nhân của Gương Quỷ.

Mặt khác, cầm tấm gương nhỏ này, Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên có loại bình thản khôn kể, tâm linh như được gột rửa, chỉ cảm thấy thế gian công danh lợi lộc, thăng trầm, đều là nhất thời.

Tham quan cũng tốt, hào cường cũng thế, bao gồm cuộc đời vất vả, đều là muối bỏ biển, nháy mắt là qua, không đáng để ý.

Tâm tính bình thản chưa bao giờ có.

Trước sau so sánh, trong lòng mình trước đó quả thật lệ khí không nhỏ, hắn hơi cảm thán, sau đó chú ý tới Ngân Dao quận chúa còn mặc váy mặt ngựa, liền nói:

“Quận chúa, tới hiện thế, ngài đầu tiên phải làm là thay đổi ăn mặc, đổi một bộ trang phục.”

“Cậu bảo tôi mặc quần áo của hai người phụ nữ phóng đãng kia?” Ngân Dao quận chúa nếu có thể nhíu mày, bây giờ đã nhíu chặt đôi lông mày thanh tú.

Trong đầu cô lướt qua một lần quần áo của hai nữ tử, người hơi lớn tuổi lộ vai, quần ngắn đến mức làm người ta khinh thường.

Người nhỏ tuổi trái lại không lộ vai, nhưng váy cô ấy mặc, cũng ngắn đến mức làm người ta giận sôi.

Hơn nữa, quần đùi quá mức bó sát người, mang mông của cô gái phác họa rõ ràng như thế, quả thực là hành vi phóng đãng, gái lầu xanh cũng sẽ không vô liêm sỉ như vậy.

"Chờ một lát!"

Trương Nguyên Thanh không giải thích, quay đầu rời phòng, tìm được hai cô gái phóng đãng ngồi ở trong phòng khách thảo luận Ngân Dao quận chúa.

Hắn trước nhìn về phía Tạ Linh Hi, ở màn hình phẳng của thiếu nữ phú hào đảo qua, không chút nào lưu luyến dời ánh mắt đi, nói với Nữ Vương:

"Nữ Vương, chị đi chuẩn bị một bộ quần áo, bảo thủ chút, rộng thùng thình chút, đưa qua cho Ngân Dao quận chúa. Ồ đúng rồi, hai người cũng đổi một bộ quần áo, quận chúa không quá thích trang phục của hai người."

Hắn nhắc nhở: "Ngân Dao quận chúa là Thánh Giả cấp 5, làm tốt quan hệ với cô ấy, hai người tương lai gặp phiền toái, hiểu rồi chứ."

Nữ Vương vui sướng trở về phòng, chỉ một lát sau, mang theo một bộ quần áo thể thao đi ra, tiến vào phòng của Trương Nguyên Thanh.

Hơn mười phút sau, cô dẫn Ngân Dao quận chúa đi ra.

Ngân Dao quận chúa búi tóc lên hơi lỏng, mặc quần áo rộng thùng thình màu trắng, hình dáng khuôn mặt cô là trái xoan tiêu chuẩn, cái mũi thanh tú cao ngất, đôi môi vốn hơi tái nhợt thoa son môi, đỏ rực, khóe môi tinh xảo như điêu khắc.

Lại phối hợp đôi mắt đỏ yêu dị kia của cô, khiến Trương Nguyên Thanh nhớ tới thời còn đi học từng đọc - Tokyo Ghoul.

Khí chất đặc thù xinh đẹp yêu dị, thế mà lập tức vượt qua Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi.

Còn phải đeo cái kính râm cho cô… Trương Nguyên Thanh sờ cằm muốn.

Kính áp tròng ý nghĩa không lớn, bởi vì hốc mắt của cô là tối đen, khác hẳn với người thường.

“Quận chúa, hài lòng không?” Trương Nguyên Thanh cười nói.

Ngân Dao quận chúa nhẹ nhàng gật đầu, tâm tình của cô cực kỳ không tệ, bởi vì thế giới hiện thực nhiều màu sắc hương vị hơn xa so với trong cổ mộ, mà trải qua ở chung ngắn ngủi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho cô cảm giác cũng không tệ.

Rất có phong độ, hơn nữa am hiểu sâu đạo đãi khách.

“Như vậy, về sau cô ở lại nơi này, chính thức hướng ngài dẫn tiến một lần bạn của tôi.” Trương Nguyên Thanh xoa đầu Tạ Linh Hi:

“Cô ấy là em gái tôi, Tạ Linh Hi, xuất thân danh môn vọng tộc.” Lại chỉ vào Nữ Vương, nói: “Cô ấy là…”

Ngân Dao quận chúa gật đầu: “Tôi biết, hồng nhan tri kỷ.” Lời này người khác là không nghe thấy.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút định nghĩa của hồng nhan tri kỷ, “Cũng được!”

Hắn chỉ hướng Lý Thuần Phong ngồi ở trước máy tính, vùi đầu gõ chữ, Ngân Dao quận chúa tâm tình không tệ tranh trả lời:

“Tôi biết, đứa ở trong nhà.”

? ? ? Hai tay Lý Thuần Phong rời khỏi bàn phím, vẻ mặt chấn động nhìn qua.

“Không phải đứa ở.” Trương Nguyên Thanh nói: “Quận chúa, bọn họ đều là người thân nhất của tôi, anh em như tay chân.”

Ở dưới hắn dẫn tiến, Ngân Dao quận chúa dần dần quen thân với Nữ Vương, bé trà xanh, cũng ở dưới hai người xúi giục, bắt đầu tìm hiểu son phấn của phụ nữ hiện đại.

Cô biểu hiện ra tính thích ứng và hiếu học rất mạnh, đối với tất cả đều tràn ngập hứng thú.

Trương Nguyên Thanh hôm nay không có việc gì để làm, vốn định về nhà một chuyến, bầu bạn với bà ngoại ông ngoại cùng dì trẻ, tới gần giờ cơm, lại thu được tin nhắn của một người không ngờ tới.

“m Cơ: Tôi đến Tùng Hải rồi, tối nay có thời gian không.”

Cô ấy đã tìm được đạo cụ ký kết khế ước?

Trương Nguyên Thanh nhập vào tin nhắn, trả lời: “Thời gian địa điểm.”

Âm Cơ: “Bảy giờ tối nay, câu lạc bộ Bách Hoa.”

Kèm theo địa chỉ chi tiết.

Chương 1295: Tiệc tối kết giao (1)

Trương Nguyên Thanh mở ra bản đồ nhìn thoáng qua, phát hiện là ở ngoại ô, cách nơi đây hơn ba mươi km.

Thời gian lúc này là buổi chiều 5:40, dựa theo tình hình giao thông giờ cao điểm, xấp xỉ cũng nên xuất phát rồi.

“Được!”

Hắn sau khi trả lời tin nhắn, hướng Nữ Vương mượn chìa khóa xe, quay đầu ra ngoài.

Mới vừa đi ra khỏi cửa biệt thự, vừa vặn thấy Linh Quân mặc áo ngắn tay rộng thùng thình, quần soóc, đi dép xỏ ngón, lười nhác rời khỏi biệt thự lớn, đi tới bên này.

“Đi, tối nay dẫn cậu tới một chỗ thú vị.” Linh Quân cười tủm tỉm nói.

“Chỗ thú vị?” Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại.

“Em gái họ của tôi làm cái party, mở tiệc chiêu đãi các chị em trong giới uống rượu, chậc chậc, mỹ nữ như mây nha.” Linh Quân cười nói. Anh dẫn chú kiến thức một chút, lấy thân phận địa vị của chú bây giờ, đêm nay nói không chừng có thể tốt nghiệp.

Tôi nay lòng như nước lặng, nữ sắc với tôi mà nói, chỉ là mây bay… Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi tối nay cũng có việc.”

“Không phải việc quan trọng gì thì từ chối đi.” Linh Quân đi đến phụ cận, hạ giọng:

“Tối nay Âm Cơ cũng sẽ có mặt. Chậc chậc, đó là đóa hoa kiều diễm nhất Thái Nhất môn. Tuy tôi đối với Ma Quân căm thù đến tận xương tủy, đối với cô gái qua lại với hắn cũng không thèm để ý, nhưng Âm Cơ lại khác, cô ấy là người phụ nữ tràn ngập sức quyến rũ.”

Trong phụ nữ anh khinh thường để ý còn bao gồm em gái họ cùng dì trẻ của bản thân sao?

Trương Nguyên Thanh hỏi: “Địa chỉ là?”

“Câu lạc bộ Bách Hoa, là một câu lạc bộ tư nhân của em gái họ tôi ở Tùng Hải.”

Em gái họ của Linh Quân, vị tiểu Mộc Yêu thanh lệ tuyệt luân kia? Tình yêu lớn nhất cùng nhân tình của Ma Quân đồng thời tham dự, oh, thế này thú vị rồi, ta nếu là lại dẫn theo Ngân Dao quận chúa, chẳng phải là càng thú vị hơn?

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh cong lên: “Được rồi! Tối nay liền đi theo đạo sư ngài lăn lộn.”

“Không thành vấn đề, nhìn trúng ai, cậu chỉ việc nói với tôi. Ừm, ngoại trừ Âm Cơ, Âm Cơ cậu cũng đừng đến gần, cô ấy tạm thời còn không phải cậu có thể nghĩ đến.” Linh Quân cười tủm tỉm kề vai bá cổ với hắn.

Nghĩ thì nghĩ, Trương Nguyên Thanh cũng không đến mức có sở thích ác ý như vậy, Âm Cơ cho hắn ấn tượng cũng không tệ, là chị gái dịu dàng, tính tình vô cùng tốt.

Tình huống ở Nhai Sơn Chi Hải coi như là một lần đồng sinh cộng tử, tạo thành tình nghĩa nhất định, mang theo Ngân Dao quận chúa, sẽ chỉ làm chị gái kia khó xử.

Đương nhiên, nếu Ma Quân còn sống, Trương Nguyên Thanh cũng rất vui vẻ thấy một màn như vậy.

Chẳng qua lấy tính tình của Ma Quân, đại khái sẽ không xấu hổ, ngược lại sẽ nói: Các ái phi, hôm nay quả nhân chắc chắn ban đủ mưa móc, mọi người xếp hàng ngay ngắn, thiện ác có báo. Sau đó ôm lấy các người tình mở party.

“Tôi cần thay một bộ quần áo không?” Trương Nguyên Thanh đánh giá quần áo bình dân của mình.

Linh Quân cũng đánh giá quần áo của mình: “Cậu thấy tôi có thay không?”

Hắn nhắc nhở:

“Khi cậu không có tiếng tăm gì, ăn mặc gọn gàng đẹp mắt có thể tăng lên hình tượng, nhưng khi cậu đã nổi tiếng, thứ cậu cần chính là thể hiện cá tính của mình, để cậu tách bạch ra với đàn ông khác.”

“Ví dụ như tôi luôn là bộ đồ lười nhác này, ví dụ như Phó Thanh Dương một năm bốn mùa đều mặc âu phục trắng, ví dụ như Triệu Thành Hoàng gặp ai cũng mặt ngầu.”

Trương Nguyên Thanh ‘Ồ’ một tiếng:

“Khi cấp bậc đi lên, liền cần biến mình thành thương hiệu đúng không, có đặc điểm mang tính dấu hiệu, hiểu rồi hiểu rồi, nghe buổi nói chuyện của ngài hơn đọc sách mười năm.”

Cùng lúc nói, Trương Nguyên Thanh ấn nút mở khóa, xe hơi màu trắng ‘Tít’ một tiếng, gương chiếu hậu gập lại chậm rãi mở ra.

Trương Nguyên Thanh mở cửa xe bên ghế lái, mà Linh Quân thì mở ra cửa ghế phụ.

Cảm thụ được xe hơi chậm rãi khởi động, hướng về cửa tiểu khu chạy đi, Linh Quân nói:

“Nghe Phó Thanh Dương nói cậu bây giờ giá trị con người cũng có hơn trăm triệu rồi nhỉ, cân nhắc một chút, mua cái xe thể thao đỉnh cấp thế nào, dẫn theo cô em đi hóng gió, thoải mái bao nhiêu.”

“Sao anh không mua xe thể thao tán gái.” Trương Nguyên Thanh thả chân ga, dừng lại ở cửa tiểu khu.

“Tôi không có tiền.” Linh Quân nhún nhún vai: “Tiền của tôi đều đưa cho các em gái hết rồi.”

Theo thanh chắn chậm rãi dâng lên, Trương Nguyên Thanh đạp một chân vào ga, xe hơi gào thét hội tụ vào dòng xe cộ, hắn lúc này mới quay đầu cười nhạo nói:

“Thì ra anh mới là Tiền công tử, anh coi tiền như rác.”

Linh Quân nhắm mắt, dang hai tay, giống như tín đồ hành hương, thanh âm sâu sắc thâm trầm:

“Tình yêu là thứ tốt đẹp nhất thế gian, phong hoa tuyết nguyệt mới là mục đích duy nhất đàn ông đến thế gian, quyền lực, tiền tài, danh vọng, hết thảy đều là mây bay.”

“Tôi yêu mỗi một cô gái từng có duyên phận, nhưng bước chân theo đuổi tình yêu của tôi sẽ không dừng lại vì ai, cho nên, trừ tiền tài tục vật bực này, tôi nghĩ không ra nên bồi thường các cô ấy như thế nào.”

Chương 1296: Tiệc tối kết giao (2)

Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra, nghẹn hồi lâu, nghẹn ra một câu: "Tôi thực sự con mẹ nó tăng trưởng kiến thức rồi."

Có thể nói về hoa tâm được quang minh như thế, có thể mang phụ nữ hám giàu tẩy trắng so với thiên nga trắng còn trắng hơn, không hổ là đạo sư cuộc đời.

Linh Quân đổi giọng: "Nhưng cậu không thể học tôi, bằng không cậu sẽ bị Quan Nhã một kiếm đâm chết."

"Ài, đạo sư à, như thế nào mới có thể phong lưu tiêu sái giống như anh, lại không làm Quan Nhã tức giận đây." Trương Nguyên Thanh khiêm tốn thỉnh giáo: "Tôi khi nào mới có thể giống anh."

"Lúc nằm mơ."

…

Phố Tam Sùng, câu lạc bộ Bách Hoa.

Nơi này rời xa nội thành, thuộc về vùng ngoại thành, nhưng không tiêu điều, trái lại, quanh phố Tam Sùng trải rộng nhà cao cửa rộng, biệt thự, càng có nguyên bộ trung tâm thương mại, chợ vân vân, sinh hoạt cực kỳ tiện lợi.

Hơn nữa rời xa thành thị ồn ào náo động, xanh hóa cũng làm vô cùng tốt, bởi vậy rất được phú hào thích.

Câu lạc bộ Bách Hoa là một tòa biệt thự tường ngoài bao đá cẩm thạch, tổng cộng ba tầng, diện tích mỗi tầng một ngàn mét vuông, có ước chừng sáu sân ngoài trời, lại thêm vườn hoa, tổng diện tích sáu mẫu.

Lầu hai câu lạc bộ Bách Hoa, từng ngọn đèn treo thủy tinh tinh xảo đẹp đẽ nở rộ hào quang sáng ngời, bàn ăn dài trải vải trắng bày đầy mỹ vị món ngon, rượu ngon cùng hoa quả phong phú.

Mấy người phục vụ nối liền không dứt đưa rượu và thức ăn vào trong nhà ăn.

Trừ nhà ăn rộng rãi này, lầu hai còn có phòng đánh bài, phòng chơi game, phòng nghỉ, phòng billiards, phòng chiếu phim, phòng hút xì gà vân vân.

Diệu Đằng Nhi thân là chủ nhân, mặc váy dài màu trắng, đeo trang sức tinh xảo đẹp đẽ, đồng thời có cả thanh thuần cùng quyến rũ, khuôn mặt treo nụ cười mỉm, nghênh đón từng vị khách tới.

Đây là tiệc tối cô chiêu đãi bạn bè trong giới, cũng là một bữa tiệc tối kết giao quan hệ.

Trừ khuê mật chơi tương đối thân ở Tùng Hải, tỉnh Giang Nam cùng tỉnh Hàng Trang ba phân bộ lớn, cô còn mời thanh niên tuấn ngạn của ba phân bộ lớn.

Giống trường hợp xã giao như vậy, nếu không có người khác giới, là không có ai muốn đến.

Vì thế, cô còn cố ý mời anh họ lười nhác, vừa nghe Hoa công tử muốn tham dự, chị em trong group kích động kêu ngao ngao, lập tức tỏ vẻ muốn tới chơi một chút, gặp một chút các kim lan tỷ muội đã lâu không gặp.

Theo thời gian trôi qua, đại bộ phận khách đều tới đúng giờ.

Trong nhà ăn, các vị khách quen biết tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ, hoặc ngồi vây quanh ở bên sô pha, hoặc đứng ở bên bàn ăn, chuyện trò vui vẻ, hưởng dụng mỹ tửu mỹ thực.

Diệu Đằng Nhi xem đồng hồ, thời gian là 6:50 buổi tối, chỉ thiếu anh họ không đáng tin chưa tới.

Cô sớm đã quen, bưng ly rượu cùng các vị khách lần lượt cụng ly, hàn huyên, tận tình địa chủ.

Sau khi dạo qua một vòng, cô đi về phía bên cửa sổ sát đất, nơi đó có một ông lão ngoài năm mươi tuổi đứng, tóc hoa râm, khuôn mặt giăng kín nếp nhăn, lưng hơi còng.

Nhưng ánh mắt ông sắc bén như cũ, mắt không chớp nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Ông đã đứng nửa tiếng.

Diệu Đằng Nhi thấp giọng nói: “Chú Dương, ngài nếu không thích không khí nơi này, có thể về phòng nghỉ ngơi trước.”

Chú Dương là vệ sĩ ông ngoại sắp xếp cho cô, Thánh Giả cấp 6 sơ kỳ.

Chú Dương trầm giọng nói:

“Tiểu thư, vừa rồi bên ngoài có luồng khí tức khiến tôi không thoải mái.”

Diệu Đằng Nhi nhíu mày: “Nghề nghiệp tà ác?”

Chú Dương lắc đầu: “Không rõ, chỉ là chợt lóe rồi biến mất, tôi đã để hoa cỏ trong đình viện cảnh giới, hy vọng là ảo giác của tôi.”

Nói xong, lão quay đầu nhìn lướt qua khách khứa cả sảnh đường, muốn nói lại thôi.

“Chú Dương, không cần lo lắng.” Diệu Đằng Nhi trấn an nói.

Nơi này cao thủ tập hợp, có thể được cô mời đến, cấp bậc thấp nhất cũng là cấp 3, Thánh Giả cũng có không ít, căn bản không sợ nghề nghiệp tà ác tập kích.

Hơn nữa nơi này là câu lạc bộ tư nhân, mời đều là bạn, tính riêng tư cực cao, nghề nghiệp tà ác không có khả năng biết trước.

Lại nói, gần đây Nguyên Thủy Thiên Tôn liên tục hốt mười mấy cái chợ đen ở Tùng Hải, tỉnh Giang Nam, tỉnh Hàng Trang, nghề nghiệp tà ác ở Tùng Hải càng thêm hạ thấp, tháng chín lại chưa tới.

Gần như không tồn tại chuyện tập kích.

“Vừa có nguy hiểm, lập tức thông báo Cẩu trưởng lão.” Cảnh giác nên có vẫn phải có, cô cảnh báo một câu, rời khỏi bên cửa sổ, đi về phía góc nơi nào đó.

Nơi đó bày hai cái sopha dài, sáu bảy cô gái dung nhan diễm lệ, ăn mặc hoa mỹ, thiếu phụ, phu nhân, nói cười, khi thì châu đầu ghé tai, đánh giá thanh niên tuấn ngạn trong nhà ăn, khi thì phát ra một tiếng cười vang thanh thúy.

“Đằng Nhi, anh bạn trẻ kia là ai? Em giới thiệu một chút?”

Diệu Đằng Nhi mới vừa tới gần, liền có một vị cô gái mặc váy đen trang dung tinh xảo, cười hì hì dùng ánh mắt ra hiệu.

Chương 1297: Tiệc tối kết giao (3)

Chị gái này là người Tạ gia thành phố Bàng Giải, tên Tạ Linh Uẩn, ông nội là con trai thứ bảy lão tổ tông Tạ gia, tuy so ra kém gia chủ nhất mạch quyền cao chức trọng kia, nhưng cũng là dòng chính Tạ gia.

Diệu Đằng Nhi thuận thế nhìn lại, đó là một người trẻ tuổi anh tuấn mặc âu phục, dáng người thẳng tắp, xung quanh hắn đều là các ông chú tao nhã hơn ba mươi, hoặc bốn mươi.

Hắn là người trẻ tuổi duy nhất trong đó.

Diệu Đằng Nhi cười nói:

"Đó là Đoạn Kiều Tàn Huyết phân bộ Hàng Thành, Thám Báo cấp 3, cao tài sinh tốt nghiệp đại học Giang Nam, hắn là đầu năm nay trở thành linh cảnh hành giả, thời gian nửa năm đã cấp 3, là hạt giống phân bộ Hàng Thành trọng điểm bồi dưỡng."

"Vốn tháng sáu năm nay muốn vào phó bản giết chóc, nhưng phân bộ Hàng Thành cho rằng, tà ác tổ chức sẽ không bỏ qua cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, phó bản giết chóc giữa năm nguy cơ quá lớn, liền không cho phép hắn tham gia, bỏ lỡ cơ hội tuyệt hảo trở thành Thánh Giả."

"Nhưng lấy thiên tư của hắn, tấn thăng Thánh Giả là chuyện sớm hay muộn, phượng hoàng nam tiềm lực vô hạn đó, chị Linh Uẩn nếu thích, mau mau ra tay, em đã hỏi thay chị, độc thân đấy!"

Một vị phu nhân bên cạnh kinh ngạc nói: "Nửa năm đã cấp 3? Cái tốc độ thăng cấp này…"

Không chỉ Tạ Linh Uẩn, mấy vị danh viện độc thân trên sô pha mắt sáng lên.

Tựa như phát hiện các mỹ nhân nhìn chăm chú, Đoạn Kiều Tàn Huyết liếc mắt nhìn qua, tao nhã cười, nâng ly ra hiệu.

Tạ Linh Uẩn mím môi, cười nói: "Không cho mấy người tranh với tôi."

Vị phu nhân trước đó nói chuyện nhấp một ngụm rượu vang, nhìn về phía bàn ăn, hỏi:

“Đằng Nhi, vị kia là?”

Cô nhìn là một người trung niên ngũ quan rất ưa nhìn, mặc âu phục hưu nhàn, tóc ngắn, khí chất trưởng thành, ánh mắt thâm thúy, là bạn lữ trong lý tưởng của các phu nhân.

“Hắn à?” Diệu Đằng Nhi thuộc như lòng bàn tay, chậm rãi nói: “Chấp sự Tùng Hải khu Phổ Ninh, người Bách Hoa hội bọn em, ID linh cảnh là Cao Sơn Lưu Thủy, năm trước tới nhà em từng gặp ông ngoại. Chị Mạn Yên nếu coi trọng, em giới thiệu cho chị.”

Tùng Hải chấp sự, hàm lượng vàng cao hơn so với chấp sự phân bộ khác, có thể ở phân bộ Tùng Hải đảm nhiệm chấp sự, bình thường đều là cấp 5, hoặc là cấp 4cực có tiềm lực.

Phu nhân nụ cười đầy mặt gật đầu, “Kết giao bạn bè thôi.”

Diệu Đằng Nhi che miệng cười, vị Mạn Yên tỷ này cũng là chấp sự Bách Hoa hội, phân bộ Ký Châu, gần đây vừa vặn là kỳ nghỉ, ở trong group nhìn thấy cô tổ chức tiệc, liền tới chơi một chút.

Từng ly hôn một lần, nhưng chưa có con.

Tiếp theo, cô lần lượt giới thiệu nam giới chất lượng tốt trong phòng cho các chị em.

“Vị kia là cháu ngoại Liễu trưởng lão phân bộ Hàng Thành, Liễu Chí Nghĩa, Liễu trưởng lão chính là nhân vật số 2 ở phân bộ Hàng Thành.”

Cô đây là nói với mấy chị em muốn trèo cao.

“Vị kia à, tên Hoa Dương Tử, nghe nói trước kia là tu sĩ trong đạo quan, năm nay 33 tuổi, nghe nói quan hệ rất tốt với Hỏa công tử.”

Đây là nói cho chị em muốn tìm cổ phiếu có tiềm lực nghe.

“Vị kia tên Đan Thanh Thánh Thủ, biểu tượng phân vật Giải thị, hắn tính tình vô cùng tốt, thiên phú tầm thường, nhưng bộ dáng đẹp.”

Đây là nói cho chị em muốn nuôi trai bao nghe.

Các chị em hi hi ha ha nghe, một cô gái trẻ tuổi cười nói: “Đằng Nhi, cậu đừng chỉ để ý giới thiệu cho mọi người, tự cậu

chọn trước một người đi.”

Diệu Đằng Nhi miễn cưỡng cười, nhẹ nhàng nói: “Khi cậu gặp được người tốt nhất, đàn ông khác liền khó đập vào mắt nữa.”

Luận tà mị, luận cuồng ngạo, luận bá đạo, luận thiên tư, cô từng gặp vô số đàn ông, lại cực ít có ai có thể sánh vai với hắn.

Bên cạnh bàn nhất thời trầm mặc, không khí có chút xấu hổ, phu nhân Mạn Yên cười khẽ chuyển hướng đề tài, vẻ mặt quyến rũ:

“Đằng Nhi, anh của em đâu?”

“Em giới thiệu đến giới thiệu đi, chẳng lẽ còn nhìn không ra mấy con nhỏ này mơ ước là Hoa công tử?”

Không khí lập tức sinh động hẳn lên.

Nghe được ba chữ Hoa công tử, mấy cô gái cách đó không xa cũng đều quay đầu trông lại.

Có thể thấy được Hoa công tử được lòng phụ nữ bao nhiêu.

Diệu Đằng Nhi tức giận nói: “Hắn tản mạn quen rồi, ai biết mấy giờ tới đây, đừng để ý tới hắn, uống rượu uống rượu.”

Lúc này, một thiếu nữ mặc váy dài màu lam nhạt, trang điểm gợi cảm hỏi:

“Chị Đằng Nhi, chị có mời Nguyên Thủy Thiên Tôn không?”

Phụ nữ quay đầu lại càng nhiều hơn nữa, trong đó còn có đàn ông.

Diệu Đằng Nhi lắc đầu: “Chị với hắn không quen, liền không mời.”

Thiếu nữ gợi cảm kia nhất thời vẻ mặt đầy thất vọng, các cô nương bên cạnh cười nói:

“Yên Nhi, em còn trông mong Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

“Cho dù ba em là sếp lớn số 2 phân bộ Giải thị, em muốn câu dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là có chút khó khăn.”

Chương 1298: Yến hội kinh biến (1)

Đừng nhìn các cô địa vị đều không thấp, nhưng muốn chạm đến Nguyên Thủy Thiên Tôn loại con cưng của trời tương lai nhất định quyền cao chức trọng này, thân phận vẫn có chút không đủ.

Các cô cũng muốn kết bạn với Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm quen một chút, hoặc phát sinh chút gì đó, nhưng ngay cả Diệu Đằng Nhi cũng biết điều không mời Nguyên Thủy Thiên Tôn, huống chi các cô.

Ông ngoại của Diệu Đằng Nhi chính là đại trưởng lão Bách Hoa hội, đại trưởng lão có một vị trí ở tổng bộ.

Yên Nhi hừ một tiếng, sau đó nhìn về phía bên cửa sổ ở một hướng khác, nói:

"Mấy người đó là người của Thái Nhất môn?"

Bên bàn tròn cạnh cửa sổ, có hai người đàn ông mặc đồ đen ngồi, khí chất tà mị, ngũ quan rất không tệ.

Cách bọn họ một bàn là một cô gái che sa đen, mái tóc suôn mềm như thác nước bay xuống, mặc váy lụa mỏng màu đen, áo màu đen, khoác một cái áo khoác màu đen loại ngắn.

Khí chất cô tĩnh lặng, trong đôi mắt đẹp giấu sự u buồn, giống như một đóa hoa quỳnh nở rộ trong đêm tối, diễm quang tỏa ra bốn phía, lại đẹp mà chỉ để bản thân thưởng thức.

"Vốn muốn giới thiệu hai người bọn họ cho mọi người, không ngờ chị Âm Cơ vừa tới, hai người bọn họ liền đảm đương hộ hoa sứ giả." Diệu Đằng Nhi cười khổ nói.

"Sao em lại mang cô ấy mời tới chứ." Tạ Linh Uẩn hừ hừ một cái: "Cô ấy vừa ngồi ở đó, ánh mắt đám đàn ông kia liền chưa từng dời đi."

Thân phận địa vị của Âm Cơ, ở quan phương có chút đặc thù.

Đầu tiên, bản thân cô đã cực có thiên phú, có tư chất Chúa Tể, nếu không phải bị người nọ chậm trễ, tinh thần sa sút rất lâu, có lẽ cuối năm trước đã tấn thăng Chúa Tể.

Tiếp theo, tính cách dung mạo của cô, đều nhận được đánh giá tốt, ở Thái Nhất môn vô số người ủng hộ.

Cuối cùng, cô là tình yêu duy nhất Ma Quân từng thừa nhận, là hồng nhan họa thủy lúc trước Thái Nhất môn bổng đả uyên ương, Ma Quân tuyên bố muốn tiêu diệt Thái Nhất môn.

Cái này không thể nghi ngờ là đối tượng những gã săn gái kia muốn chinh phục nhất.

Diệu Đằng Nhi bất đắc dĩ nói: "Chị ấy cũng không ở trong danh sách mời của em, em chỉ là nghe nói chị ấy hôm nay đến Tùng Hải, mời mang tính tượng trưng, ai ngờ chị ấy thế mà lại đáp ứng…"

Lời là nói như vậy, nhưng Âm Cơ có thể đến chơi, trong lòng cô là âm thầm vui vẻ.

Sau khi người nọ chết, Âm Cơ liền lấy khăn che mặt che đi dung mạo, một bộ tư thái tuyệt tình tuyệt ái, như thế nào? Muốn thay người nọ sống thủ tiết sao?

Diệu Đằng Nhi ghen tị cô, không quen nhìn tư thái cô lập đền thờ trinh tiết, nghĩ ngày nào đó có đàn ông có thể ngủ với cô.

Dựa vào cái gì Ma Quân chỉ yêu cô ấy.

Lúc này, một nhân viên phục vụ dẫn hai người trẻ tuổi đi vào nhà ăn, khác với các nam sĩ đồ âu giày da, hai vị này mặc quần soóc thùng thình, giày thể thao, cùng với áo thun giá không vượt qua 200.

Cách ăn mặc bình dân đến mức tận cùng này, đổi thành trường hợp khác, nữ giới, nam giới nhân loại chất lượng cao ở đây tuyệt đối sẽ không nhìn lấy một lần.

Nhưng theo hai người tiến vào, các vị khách nội sảnh tùy ý nhìn một cái, liền không thể thu hồi ánh mắt nữa, tầm mắt dính chặt ở trên người bọn họ, truy đuổi bọn họ.

Giống như bọn họ là siêu sao thiên vương chuẩn bị lên đài hát.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Vẻ mặt Diệu Đằng khó nén kinh ngạc, cô hoàn toàn không ngờ anh họ thế mà lại gọi Nguyên Thủy Thiên Tôn tới.

Theo lý thuyết không nên nha, anh họ loại đàn ông thối phong lưu háo sắc này, trường hợp kiểu này khát vọng một mình nổi bật hẳn lên, sao có thể dẫn một người uy hiếp địa vị của mình, tranh đoạt hào quang của mình tham gia yến hội?

Tuy Hoa công tử phong lưu tiêu sái, đối với phụ nữ dịu dàng hào phóng, mỹ danh truyền xa, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn làm người trẻ tuổi ngon nhất quan phương năm nay, lập ra từng hành động vĩ đại, sau khi vượt qua phó bản giết chóc, danh tiếng đạt tới đỉnh phong, làm linh cảnh hành giả luyện tập chỉ nửa năm, danh vọng, danh tiếng thậm chí mơ hồ bao phủ F4 lâu năm của quan phương.

Diệu Đằng Nhi nhìn quanh một vòng, thấy các tỷ muội bên người, ai cũng ánh mắt nóng rực, vẻ mặt hưng phấn mà kích động, nghển cái cổ thon dài, xa xa nhìn chăm chú hai thanh niên đi vào.

Yên Nhi ăn mặc trang điểm xinh đẹp, lửa nóng trong đôi mắt như thực chất, thậm chí đứng thẳng lên, một bộ tư thái muốn đi tiếp đãi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thân là người tổ chức tiệc, Diệu Đằng Nhi vội vàng đứng dậy, đón hai người.

“Hoan nghênh!” Diệu Đằng Nhi mỉm cười, sóng mắt lấp lánh chăm chú nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trêu ghẹo nói: “Anh vừa tiến đến, không khí lập tức nóng hẳn lên.”

Trương Nguyên Thanh đánh giá Diệu Đằng Nhi từng có một lần gặp mặt, cô có một mái tóc dài màu nâu đẹp, đôi mắt sáng ngời long lanh tựa như nai con trong rừng, mặt trái xoan, đồng thời có thanh lệ thuần khiết của thiếu nữ cùng sự quyến rũ của phụ nữ trưởng thành.

Chương 1299: Yến hội kinh biến (2)

Ngày đó mới gặp, cô cũng không phải nhiệt tình như vậy, mà là lạnh nhạt, mặc dù đối với hắn, cũng có cảm giác xa cách rất mạnh.

Hôm nay đại khái bởi là chủ nhà, cho nên biểu hiện ra sự nhiệt tình nên có.

Có thể thấy được phụ nữ xuất thân thế gia, mặc kệ tính cách chân thật như thế nào, ở trên trường hợp chính thức, vĩnh viễn đều là khéo đưa đẩy tới nơi, có khác biệt về bản chất với các cô gái trẻ khó có thể khống chế cảm xúc kia.

Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười: "Vừa thấy Đằng Nhi tiểu thư, trái tim lạnh như băng của tôi, cũng nóng lên như lửa."

Diệu Đằng Nhi ngẩn ra một phen.

Linh Quân xoay phắt đầu lại, dùng ánh mắt sắc bén đâm Trương Nguyên Thanh một kiếm, vẻ mặt giống như đang nói: Em gái của anh chú cũng muốn tán?

Trương Nguyên Thanh trả lại một kiếm: Chính anh nói cô gái trên tiệc tùy tiện chọn.

Ánh mắt Diệu Đằng Nhi xoay vòng ở trên mặt hai người, miễn cưỡng cười: "Mời, mời vào trong…

Trương Nguyên Thanh tùy tay cầm lấy rượu sâm banh nhân viên phục vụ đưa, theo Linh Quân cùng Diệu Đằng tiến vào nhà ăn, cô gái trước dẫn hắn tới bên cạnh sô pha góc, nơi đó tụ tập một nhóm phụ nữ dáng vẻ khác nhau.

Có thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, có tiểu ngự tỷ tươi tắn động lòng người, có thục nữ đầy đặn mê người.

Linh Quân thấp giọng nói: "Nhớ kỹ thứ tôi dạy cậu, săn người đẹp cùng kết giao quan hệ không giống với, kết giao quan hệ nguyên tắc là để mỗi người đều cảm giác mình được coi trọng cùng hậu đãi, mà cái này hoàn toàn là tối kỵ của săn người đẹp.

"Tôn chỉ của săn người đẹp là, chọn mục tiêu cậu vừa lòng, sau đó để cô ấy cảm thấy được coi trọng cùng hậu đãi đặc thù, để cô ấy cảm thấy mình diễm áp quần phương.

"Hiểu rồi, đạo sư, tôi có thể săn em gái anh không?" Trương Nguyên Thanh nói.

"Tôi thấy cậu là muốn chết." Linh Quân nghiến răng nghiến lợi.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, cảm thấy mình tuy tay cầm rất nhiều thần khí, nhưng hẳn là vẫn đấu không lại Hoa công tử cấp 6.

"Các tỷ muội, giới thiệu cho mọi người một lần người trẻ tuổi ưu tú nhất của quan phương chúng ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Diệu Đằng Nhi nụ cười rạng rỡ, lời nói cử chỉ đều phù hợp khí độ cùng tao nhã một vị chủ nhân nên có.

Cô tiếp theo hướng Trương Nguyên Thanh lần lượt giới thiệu các danh viện trên sô pha.

Đột nhiên phát hiện, thì ra mình như vậy hoan nghênh được? Trương Nguyên Thanh mỉm cười cụng ly với các chị em, mặc dù không phải Thám Báo, hắn cũng có thể nhìn ra sự nóng bỏng như săn người tình trong mắt các cô gái này.

Trong hơn bốn tháng trở thành linh cảnh hành giả, hắn chưa bao giờ tham gia tiệc tối kết giao kiểu này, đối với trình độ được hoan nghênh của mình chưa có một cái hiểu biết rõ ràng.

Hê hê, chờ Quan Nhã trở về, mình khoe với chị ấy một lần, cho dù bên ngoài dòm ngó, mình vẫn như cũ mềm mại bất động… Không, không đúng, không thể ở trước mặt bạn gái khoe ra mình đào hoa, phải nhớ kỹ đạo sư dạy bảo… Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua Linh Quân bên cạnh.

Mặt hàng này thuộc như lòng bàn tay đọc ra tên các cô gái bên sô pha, ra sức khen tặng đối với vẻ đẹp của các cô, không mang theo lặp lại, trêu các cô nương cười duyên liên tục, nhưng cười rất hàm súc, cùng thỉnh thoảng liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái. Tựa như cố ý ở trước mặt hắn biểu hiện ra rụt rè.

Trương Nguyên Thanh không biểu hiện quá mức nhiệt tình, sắm vai hình tượng trầm ổn ôn hòa.

Đợi sau khi mọi người làm quen, Diệu Đằng Nhi dẫn hắn cùng Linh Quân rời khỏi, chào hỏi khách nhân khác.

Các danh viện nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, cười mỉm nói chuyện với nhau: “Nguyên Thủy Thiên Tôn thật trẻ tuổi nha, cảm giác cả người hắn đều có tinh lực dùng không hết, hơn nữa tỏ ra rất trầm ổn, trước đó trên diễn đàn có người nói hắn là Lưu Manh Thiên Tôn, quả nhiên đồn đãi không thể tin.”

“Đứng chung một chỗ với Hoa công tử, cũng không kém cỏi, hắc, khí chất của Tinh Quan đúng là tốt.”

“Hoa công tử thích hợp gió trăng, Nguyên Thủy Thiên Tôn thích hợp làm bạn trai.”

Ở dưới Diệu Đằng Nhi dẫn đường, Trương Nguyên Thanh cùng khách khứa trong phòng lần lượt uống rượu, hàn huyên,

mỗi người đều đối với hắn khách khí có thừa, trên mặt tràn đầy nụ cười.

“Vị này là ‘Đoạn Kiều Tàn Huyết’ của phân bộ Hàng Thành tỉnh Giang Nam, trở thành linh cảnh hành giả nửa năm, bây giờ đã là cấp 3 đỉnh phong.” Diệu Đằng Nhi giới thiệu.

Đoạn Kiều Tàn Huyết tuổi 25-26, trẻ tuổi, anh tuấn, trên khuôn mặt tự có một luồng ngạo khí, nhưng lời nói cử chỉ lại rất khiêm tốn.

Hắn khẽ gật đầu với Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

Nửa năm tấn thăng Siêu Phàm đỉnh phong, không hề nghi ngờ, hắn là thiên tài, là tinh anh trong tinh anh, tự tôn cùng kiêu ngạo không cho phép hắn ở trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biểu hiện quá mức nhiệt tình, lấy lòng.

Nếu không phải phân bộ Hàng Thành không cho phép hắn tham gia phó bản giết chóc giữa năm, nay hắn đã là Thánh Giả, nửa năm Thánh Giả.

Chương 1300: Yến hội kinh biến (3)

Lúc này nên ngồi ngang hàng với Nguyên Thủy Thiên Tôn. Ở trong cảm nhận của Đoạn Kiều Tàn Huyết, hắn là không kém Nguyên Thủy Thiên Tôn bao nhiêu.

“Phân bộ Hàng Thành à, cấp trên của anh là ai?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Hạ Thụ Chi Luyến!” Trong mắt Đoạn Kiều Tàn Huyết hiện lên một mảng lửa nóng.

“Ồ, Hạ Thụ à.” Trương Nguyên Thanh nở nụ cười, trong đầu hiện lên tư thế oai hùng hiên ngang của nữ huấn luyện viên lạnh lùng xinh đẹp.

Diệu Đằng Nhi hợp thời tiếp một câu: “Nguyên Thủy, anh cùng Hạ Thụ Chi Luyến rất thân?”

“Trong sự kiện sương mù dày đặc thành phố Kim Huy, tôi cùng cô ấy từng cùng nhau chấp hành nhiệm vụ. Phó bản Nhai

Sơn Chi Hải, cô ấy cũng có mặt, chúng tôi quan hệ không tệ.” Trương Nguyên Thanh giải thích đơn giản một lần.

Trong lòng Đoạn Kiều Tàn Huyết lại không biết sao nhụt chí, vị cấp trên kia là người hắn mong muốn mà không thể chạm tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tới cô ấy, lại giọng điệu bình thản. Quan hệ không tệ? Kiểu không tệ như thế nào? Trong lòng hắn yên lặng nghĩ.

Kế tiếp, Diệu Đằng Nhi lại hướng hắn giới thiệu Cao Sơn Lưu Thủy chấp sự khu Phổ Ninh Tùng Hải; phân bộ Hàng Thành linh cảnh thế gia đời thứ ba Liễu Chí Nghĩa; Hoa Dương Tử quan hệ thật tốt với Hỏa công tử; Đan Thanh Thánh Thủ bề ngoài tuấn tú…

Trong đó, Cao Sơn Lưu Thủy đối với hắn nhiệt tình, khiêm tốn nhất, điều này làm các vị khách xung quanh ý thức được, ở phân bộ Tùng Hải, địa vị Nguyên Thủy Thiên Tôn, sợ chỉ ở dưới trưởng lão.

Hoa Dương Tử thái độ lạnh nhạt nhất, bởi vì Hỏa công tử cùng Tiền công tử từng là đối thủ lâu năm, nay Tiền công tử đã là Chúa Tể, mà Hỏa công tử tấn thăng thất bại, tạm thời tụt lại phía sau Phó Thanh Dương.

Nhưng lấy thiên phú của Hỏa công tử, tấn thăng Chúa Tể là chuyện sớm hay muộn, đến lúc đó, quan hệ cạnh tranh của hai người nhất định sẽ tro tàn lại cháy.

Linh cảnh thế gia đời ba Liễu Chí Nghĩa không để ý nhất, giống loại linh cảnh thế gia đời ba gia thế hiển hách này, từ nhỏ mọi người vây quanh, chỉ có người khác nịnh bợ, không làm được chuyện nịnh bợ người khác.

Cho dù là thổi phồng, cũng lười làm, thứ hắn muốn, ông ngoại sẽ cho, thứ ông ngoại không cho được, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên cũng không cho được, Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi tiếng nữa, lại liên quan gì tới hắn, không ảnh hưởng cuộc sống của hắn.

Đan Thanh Thánh Thủ thì giống các vị khách khác, trong nhiệt tình ngầm có ý lấy lòng cùng câu nệ, có thể kết bạn Nguyên Thủy Thiên Tôn, tương đương có thêm một cái nhân mạch

cùng quan hệ, đối với linh cảnh hành giả không có bối cảnh mà nói là cực kỳ quan trọng.

Qua một vòng giới thiệu, Diệu Đằng Nhi dẫn anh họ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn trở lại bên sô pha ở góc, bỏ qua ba người Thái Nhất môn bên kia.

Không phải cô lòng dạ hẹp hòi, mà là Âm Cơ thật sự không hợp với đám đông, không cần thiết để anh họ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn mất mặt trước mặt mọi người, đến lúc đó khó xử nhất vẫn là cô vị chủ nhà này.

Cô ấy bây giờ giống như không có ý tứ giao dịch với mình… Trương Nguyên Thanh liếc một cái Âm Cơ ngồi ở bên cửa sổ, ngắm cảnh đường buổi tối, biết điều chưa quấy nhiễu, theo Diệu Đằng quay về bên sô pha ngồi xuống, hắn mới vừa vào ngồi đã thấy vị thiếu nữ ăn mặc trang điểm cực kỳ diễm lệ, trang điểm trang sức trang nhã, ngũ quan tinh xảo kia đứng dậy nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, em có thể ngồi bên cạnh anh không?"

Trong ánh mắt cô lộ ra nóng rực, cực có tính xâm lược.

Nói xong, không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp lại, cô chủ động đi đến gần, ngồi xuống cạnh hắn.

Trương Nguyên Thanh biết cô tên Yên Nhi, phụ thân là trưởng lão phân bộ Giải thị, đương nhiên, vừa rồi Linh Quân lặng lẽ nói với hắn, cô gái này là phòng ngoài sinh, không phải là con vợ cả.

Cho nên địa vị không bằng dòng chính.

Làm quý ngài, Trương Nguyên Thanh đương nhiên sẽ không từ chối, để cô gái khó xử, cười nói: "Tôi thích cô nương nhiệt tình."

Lúc này, một chị gái xinh đẹp trêu chọc nói: "Em gái nhà tôi, có phải cũng nhiệt tình như cô ấy hay không?" Thấy các chị em đồng loạt nhìn tới, Tạ Linh Uẩn cười mỉm giải thích: "Con gái duy nhất của gia chủ chúng tôi, em gái họ của tôi, làm việc ngay dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Con gái duy nhất của gia chủ Tạ gia làm việc ở dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tạ gia đã muốn sớm đầu tư hắn?

Trong lúc nhất thời đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm coi trọng.

Tạ Linh Uẩn tiếp theo nói: "Gia chủ nước cờ này đi rất khéo, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ Nhai Sơn Chi Hải mang về đạo cụ loại quy tắc Tạ gia mất đi, đó là gia chủ mua về."

Cô chưa tiếp tục nói, nhưng tin tưởng mọi người đều hiểu.

"Mua bán mà thôi, mua bán mà thôi." Trương Nguyên Thanh cười nói.

Lúc này, thiếu nữ Yên Nhi ngồi sát hắn nũng nịu nói: "Em nghe phụ thân nói, anh đã thu thập được không ít đạo cụ mất đi, đại khái có mười mấy món?

Chương 1301: Yến hội kinh biến (4)

Tin tức này khiến các danh viện hai bên sô pha mắt sáng lên.

"Đều tặng cho nhân viên dưới trướng hết rồi." Trương Nguyên Thanh không tự chủ được nói ra câu này, chợt thấy ánh mắt hâm mộ của các nữ nhân.

Ở dưới cồn và bầu không khí thúc đẩy, ở trong các nữ nhân tò mò truy hỏi, Trương Nguyên Thanh bắt đầu kể tình huống mình thu thập đạo cụ, sau đó là tình huống vượt qua phó bản cấp S, hành động dọn dẹp chợ đen.

Hắn chậm rãi nói, nghiễm nhiên thành ngôi sao sáng nhất trên bữa tiệc.

Mấy chai rượu vào bụng, trong bất tri bất giác, Trương Nguyên Thanh đã trái ôm phải ấp, vui vẻ.

Bên trái hắn là thiếu nữ thanh lệ Yên Nhi, bên phải là Tạ Linh Uẩn chị họ của Tạ Linh Hi.

Thiếu nữ thân thể mềm mại cùng thục nữ trẻ tuổi thân thể yểu điệu, thỉnh thoảng vuốt ve hắn, trêu chọc dục vọng của hắn.

Có chút 'bốc' rồi, loại tiệc này về sau vẫn là bớt tham gia, nói không chừng ngày nào đó liền loạn tính. Trong lòng hắn yên

lặng nghĩ, đồng thời phát hiện Yên Nhi cùng Tạ Linh Uẩn đều đang cố ý vô tình câu dẫn mình. So với cô gái khác càng chủ động hơn.

Lúc này, hắn thấy linh cảnh thế gia đời thứ ba phân bộ Hàng Thành, mượn rượu, ở dưới đồng bạn ồn ào, đi về phía Âm Cơ ngồi một mình bên cửa sổ.

Hắn cúi người nói câu gì đó, Âm Cơ khẽ lắc đầu.

Liễu Chí Nghĩa tựa như có chút không vui, tùy tiện kéo ra ghế dựa cao ngồi xuống, ngồi ở bên cạnh Âm Cơ.

Hắn mới vừa vào ngồi, một trận gió âm nổi lên, thế mà lại mang hắn cả người lẫn ghế nâng lên, bay về phía xa xa.

Liễu Chí Nghĩa 'bịch' một tiếng té ngã, chất lỏng màu đỏ tươi trong ly đổ hết vào ngực.

Đồng bạn nơi xa cười vang một phen.

Hai vị Thần Dạ Du Thái Nhất môn cười khẩy một tiếng.

Liễu Chí Nghĩa tự cảm thấy mất mặt, tức tới mức mặt đỏ bừng, lại không dám phát tác, hùng hổ đi ra ngoài.

Một màn này rơi vào trong mắt các vị khách, các cô gái buồn cười, đám đàn ông thì đại bộ phận treo nụ cười lạnh trên mặt, cười nhạo. Tự rước lấy nhục.

Các vị khách nam giới ở đây vụng trộm chú ý Âm Cơ không ở số ít, đầu bữa tiệc, cũng đều từng thử kính rượu, nhưng đều bị lạnh nhạt.

"Cô ấy cứ như vậy, thích một mình uống rượu giải sầu." Linh Quân cười nói.

Diệu Đằng Nhi giựt giây nói: "Anh đi lên thử xem?

Linh Quân trực tiếp lắc đầu: "Anh cùng Âm Cơ là đồng môn, cũng chỉ có tình nghĩa đồng môn, Đằng Nhi, em đừng ghép đôi bừa bãi. Với lại, anh cũng không muốn tự tìm mất mặt."

Trương Nguyên Thanh nghe xong, thầm nhủ hay nha.

Đoạn lời này đã mang bản thân cùng Âm Cơ giũ sạch quan hệ, lại biểu đạt ra bản thân khuyết thiếu dục vọng đối với Âm Cơ,

khắc sâu thể hiện ra tiêu chuẩn tán gái cao thâm của thi nhân, không, đạo sư.

Quả nhiên, nghe Hoa công tử nói như vậy, nữ giới bên cạnh đều lộ ra nụ cười.

Trương Nguyên Thanh yên lặng đứng dậy, nói: "Tôi đi qua ngồi một chút."

Mọi người bên cạnh ngẩn ra một phen, ngạc nhiên nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng dậy.

Linh Quân biến sắc, không ngừng nháy mắt cho hắn, thầm nhủ không được đâu, cậu vừa đi qua, chẳng những mất mặt, còn có thể khiến các cô nương không vui, các cô ấy sẽ nghĩ, đàn ông Âm Cơ không cần, tôi cũng không cần. Sau này lại muốn tán gái liền xong rồi.

Nhưng Trương Nguyên Thanh hoàn toàn không cảm thấy, chỉ để ý mục đích bản thân đi ngang qua nhà ăn, đi về phía Âm Cơ bên cửa sổ.

Trong nhà ăn, khách khứa vốn chuyện trò vui vẻ, phát hiện hành động của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều dừng nói chuyện với nhau, vừa kinh ngạc vừa chờ mong vừa vui sướng khi người gặp họa nhìn chăm chú vào hắn.

Một vị là kiều hoa của Thái Nhất môn, một vị là tân tú của Ngũ Hành Minh, không biết hai người va chạm sẽ sinh ra tia lửa thú vị như thế nào.

Cho dù là người rất muốn nịnh bợ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng sẽ nhịn không được chờ mong hắn chịu thiệt, xem trò cười của hắn.

Liễu Chí Nghĩa bật cười một tiếng, nhỏ giọng nói thầm: "Làm màu cái gì, đợi lát nữa mày mất mặt."

Khóe miệng Đoạn Kiều Tàn Huyết nhếch lên, âm thầm chờ mong.

Trương Nguyên Thanh đi qua nhà ăn, ở trong ánh mắt tràn ngập đối địch của hai vị Thần Dạ Du, kéo ra ghế dựa, ngồi xuống ở bên cạnh Âm Cơ, hướng cô nâng ly.

Âm Cơ liếc hắn một cái, cầm lên cái ly trước người, nhẹ nhàng cụng một cái.

“Đinh!” Tiếng ly thủy tinh va chạm rất nhẹ, lại thành nguồn âm thanh duy nhất trong nhà ăn.

Toàn bộ nhà ăn không hiểu sao chợt yên tĩnh.

Mặc kệ khách nam hay khách nữ, nhìn một màn này, vẻ mặt đều giăng kín kinh ngạc.

Vẻ mặt Liễu Chí Nghĩa chợt âm trầm xuống, ánh mắt ghen tị căm hận.

Đoạn Kiều Tàn Huyết dời ánh mắt đi, vẻ mặt thất vọng.

Linh Quân vẻ mặt cứng ngắc, sững sờ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở bên cạnh Âm Cơ.

Ai là thầy, ai là học sinh?

Các cô gái ngồi bên sô pha đều bĩu môi, Tạ Linh Uẩn nói thầm: “Còn tưởng cô ấy băng thanh ngọc khiết bao nhiêu chứ, thì ra chỉ là phân lượng kính rượu không đủ.”

Chương 1302: Yến hội kinh biến (5)

Diệu Đằng Nhi lại nở nụ cười.

“Tôi chuẩn bị ba món đạo cụ, cậu có thể chọn một món trong đó.” Âm Cơ nhấp một ngụm rượu vang, vừa buông ly rượu xuống, vừa thấp giọng nói: “Một món là Tinh Đồ có thể tăng lên năng lực thôi diễn của cậu, chờ cậu đến cấp 5, vừa lúc có thể dùng đến, trả giá là cậu sẽ nhiễm tật xấu coi bói cho người ta. Một món là vòng tay nghề nghiệp Thú Vương, nó có thể đề cao tính cân bằng, tính linh hoạt, lực lượng cùng thể lực của cậu, mỗi ngày có thể biến ảo thành một loại động vật, trả giá là cậu sẽ càng ngày càng thích thiên nhiên, nếu trong nhà có vườn hoa, có thể hóa giải trả giá.”

“Một món là đao nghề nghiệp Hỏa Ma, mang theo hiệu quả phá giáp cùng tổn thương, ba đao có thể phá vỡ đạo cụ phòng ngự Thổ Quái phẩm chất Thánh Giả bình thường.”

Tinh Đồ ý nghĩa không lớn, mình đã có Đại La Tinh Bàn, đao của Hỏa Ma cũng như thế, trái lại đạo cụ tăng lên cận chiến trên diện rộng, cùng với có được năng lực thú hóa không tệ,

hơn nữa trả giá cũng không nghiêm trọng… Trương Nguyên Thanh chưa từng suy nghĩ nhiều, nói: “Tôi muốn vòng tay.”

Âm Cơ nhẹ nhàng gật đầu: “Sau buổi tiệc kết thúc cho cậu, tôi muốn uống rượu một mình. Mặt khác, trạng thái của cậu không quá đúng, nhớ khống chế cảm xúc của mình.”

Chị là đang nhắc nhở tôi, đừng làm bừa sau khi uống rượu? Vẫn là dịu dàng như vậy… Trương Nguyên Thanh cười nói: “Được!” Hắn uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, nói: “Tôi vào nhà vệ sinh trước, sau khi bữa tiệc kết thúc lại nói chuyện.”

Dứt lời, hắn ở dưới mọi người nhìn chăm chú, rời khỏi nhà ăn, bước về phía nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh, Trương Nguyên Thanh xả hết áp lực trong bàng quang, đứng ở trước bồn rửa tay, cúi người vốc một vốc nước, vỗ vào khuôn mặt.

Lúc này, cửa nhà vệ sinh đẩy ra, Yên Nhi mặc váy lụa mỏng hoa mỹ, đeo trang sức sang quý, trang điểm tựa như công chúa, khóe miệng mỉm cười tiến vào.

“Yên Nhi, nơi này là nhà vệ sinh nam.”

Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa muốn lao ra xem bảng, xem có phải mình đi nhầm hay không.

“Em biết.” Yên Nhi xách làn váy dài đi đến bên bồn rửa tay, tuổi không lớn, lại nụ cười quyến rũ: “Trong giới bọn em có cái quy củ, trên tiệc nhìn trúng ai, liền thừa dịp hắn vào nhà vệ sinh đi qua theo, người khác thấy, sẽ bỏ qua, tìm mục tiêu khác.”

Cô uống không ít rượu, khuôn mặt ửng đỏ, mắt mù sương, lấp lánh, mang theo một chút men say cùng quyến rũ.

Giới quý tộc thật… Trương Nguyên Thanh lắc đầu uyển chuyển từ chối: “Anh không thích như vậy.”

Hắn vừa nói xong, liền thấy Yên Nhi cười mỉm đi tới gần, thân thể yểu điệu mềm mại dựa sát vào hắn, giọng ngọt ngào dụ người: “Anh có thể làm bất cứ chuyện gì đối với em, có thể ở nơi này, cũng có thể đi phòng nghỉ. Nếu sau đó anh hài lòng

đối với em, chúng ta có thể duy trì quan hệ, nếu không hài lòng, em cũng sẽ không quấn quít lấy anh.”

Một thiếu nữ thân phận không thấp, dung mạo thanh lệ, nói ra lời dụ người rõ ràng như vậy đối với ngươi, đàn ông có dục vọng bình thường rất khó từ chối.

Con gái tư sinh của trưởng lão phân bộ Giải thị, địa vị không cao, ăn mặc đặc biệt hoa lệ, đều nói thiếu cái gì mới khoe khoang cái đó… Cô ấy đây là coi mình là con mồi, cũng đúng, cặp với Nguyên Thủy Thiên Tôn, tương đương một bước lên trời. Cho dù là lão cha trưởng lão kia, cũng sẽ nhìn cô bằng ánh mắt khác…

Ài, quả nhiên giữa người trưởng thành với nhau đều là ích lợi, mình còn tưởng cô ấy là fan nữ nhỏ tuổi của mình, ừm, là fan nữ cũng không…

Trong khi Trương Nguyên Thanh đầu óc chuyển động, thấy thiếu nữ thanh lệ khẽ nâng tay, lưu luyến ở bụng, hạ đan điền của mình, khiêu khích bộ vị mẫn cảm.

Mùi thơm trên người cô ập tới từng cơn, tựa như nước hoa tình yêu cực phẩm.

Tay cô giống như mang theo ma lực kỳ dị, khiến bụng Trương Nguyên Thanh chợt dâng lên dục hỏa, sinh ra dòng chảy nóng, cứng rắn như sắt.

Trong đầu hắn không tự giác hiện lên rất nhiều hình ảnh hương diễm, thiếu nữ ngồi ở trước bồn rửa tay tách ra hai chân; Thiếu nữ ghé vào trên bồn vệ sinh cong mông; Thiếu nữ chống bồn rửa tay khép chân; Thiếu nữ bị đóng đinh ở trên tường cắn môi không dám cao giọng…

Trương Nguyên Thanh miệng khô lưỡi khô, theo bản năng dựa theo hình ảnh trong đầu, bế Yên Nhi lên bồn rửa tay, hít thở dồn dập ma sát váy lụa mỏng.

Khuôn mặt trải rộng đỏ ửng của Yên Nhi quyến rũ động lòng người, khóe miệng hơi nhếch lên, chân ngọc thon dài quặp lấy lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngay tại lúc cô khẽ nâng mông, ám chỉ người đàn ông ánh mắt nóng rực lột đi đồ ren của mình.

Đột nhiên, dưới váy, một vật lạnh lẽo cứng rắn tì lên bụng mình.

Cô ngạc nhiên nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, người đàn ông này một khắc trước còn tư thái lửa sắp thiêu đốt lý trí, lúc này ánh mắt trong veo, khóe miệng cười lạnh.

Chương 1303: Kẻ địch không ngờ tới (1)

“Thủ đoạn câu thông tình dục của Huyễn Thuật Sư, ngươi ở lúc ta uống rượu liền đã luôn dẫn đường ta đi, từ đâu học được tà môn ma đạo.” Trương Nguyên Thanh hừ lạnh nói.

Vật thể cứng rắn dưới váy, chính là Gương Quỷ.

“Ngươi thật thông minh.” Khóe miệng Yên Nhi hơi nhếch lên: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi là con mồi của ta, ngươi trốn không thoát đâu.”

Dưới ánh đèn, vẻ mặt của cô yêu dị cổ quái, giống như thay đổi một người khác.

Ánh mắt đó, Trương Nguyên Thanh như đã từng quen biết.

Không đợi Trương Nguyên Thanh phản ứng lại, cô đột nhiên xé rách cổ áo của mình, giật đứt vòng cổ, làn váy.

Sau đó phát ra tiếng thét chói tai xé tim xé phổi: “Cứu mạng ~”

Kêu xong, thân thể cô ngã gục, mềm nhũn ngã vào bồn rửa tay, mất đi nhịp tim cùng hơi thở, mất đi toàn bộ sinh cơ.

Chết rồi?

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì.

Mà lúc này, ngoài nhà vệ sinh truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Có người bị tiếng kêu cứu bén nhọn hấp dẫn tới.

“Rầm rầm!”

Cửa nhà vệ sinh bị dùng sức gõ hai lần, tiếp đó truyền đến tiếng của nhân viên bảo an: “Cô gái, cần trợ giúp không?”

Trong câu lạc bộ tư nhân, trừ nhân viên phục vụ bưng trà rót rượu, còn có nhân viên bảo an phụ trách duy trì trật tự, tuy ở trước mặt một đám hành giả quan phương, năng lực bảo hộ của bọn họ tương đương bằng 0.

Hỏi xong, nhân viên bảo an ngoài cửa không do dự đẩy ra cửa nhà vệ sinh.

Hắn đã nghe thấy tiếng kêu cứu, không có khả năng chờ ở cửa, người tiểu thư mời tới tham gia tiệc tối không giàu có cũng tôn quý, không thể có bất cứ sơ xuất gì.

Đẩy cửa ra, vị nhân viên bảo an trẻ tuổi mặc trang phục trường hợp trang trọng màu đen này, ánh mắt nhìn lướt qua nhà vệ sinh, con ngươi chợt co rút lại.

Chỉ thấy trên bồn rửa tay, một thiếu nữ ngã gục, váy lụa mỏng, cổ áo hoa mỹ của cô có dấu vết bị bạo lực xé rách, vòng cổ giật đứt rơi ở trên mặt đất.

Cô không nhúc nhích ngã ở bồn rửa tay, nhân viên bảo an trẻ tuổi chú ý tới, ngực bụng của cô không có chút nào phập phồng.

Cạnh bồn rửa tay, có thanh niên vừa rồi được mọi người coi làm tâm điểm đứng đó.

Nhân viên bảo an trước nhìn thanh niên một cái, thấy hắn nhíu mày trầm ngâm, liền thật cẩn thận tiến lên, sờ sờ động mạch cổ của thiếu nữ, lại dò xét hơi thở, hắn lập tức khẽ biến sắc, chạy vội rời khỏi.

Lần này phiền toái rồi nha, bị vu oan hãm hại… Trương Nguyên Thanh nâng mắt nhìn bóng lưng bảo an hoảng sợ rời đi, không ngăn trở.

Hắn bình tĩnh lại, nhìn lại một lần chuyện vừa rồi xảy ra.

Chuyện này ở mặt ngoài, là Yên Nhi con gái tư sinh muốn trèo cao, câu dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì thế cô ở lúc uống rượu, liền âm thầm lợi dụng năng lực của Huyễn Thuật Sư, thong thả câu động tình dục của hắn, làm rất kín đáo. Ở trong bầu không khí cồn cùng các người đẹp vờn quanh, hắn quả thật đã bị ảnh hưởng, dần dần bốc lên.

Sau đó, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vào nhà vệ sinh, cô lặng yên đi theo, trước dùng ngôn ngữ dụ dỗ, tỏ vẻ có thể ở nơi này phát tiết tình dục, lại tiếp theo khiêu khích một phen, hoàn toàn dẫn bạo dục vọng của hắn.

Dựa vào tích tiểu thành đại, dựa vào cuối cùng dẫn bạo, cô thành công khiến một vị Thánh Giả lâm vào trạng thái dục hỏa thiêu thân.

Cực kỳ lợi hại!

May mắn bởi vì Âm Cơ nhắc nhở, Trương Nguyên Thanh đã nhận ra không thích hợp, hắn quả thật thường xuyên khát vọng tìm một tiểu tỷ tỷ xinh đẹp như hoa dốc túi truyền thụ, nhưng không đến mức háo sắc như thế.

Bạn cùng lứa tuổi mà nói, bé trà xanh không xinh đẹp hơn Yên Nhi? Cho nên, ở lúc khó kìm lòng nổi, hắn kịp thời lấy ra Gương Quỷ.

Cái gương này thật lợi hại, nắm chặt nó, bất cứ ý niệm nào cũng không còn, so với luyện Tịch Tà kiếm phổ còn hữu dụng hơn.

Trương Nguyên Thanh sau khi lợi dụng Gương Quỷ hóa giải dục vọng, vốn là muốn gõ Yên Nhi một phen, để cho cô tự tôn tự ái, còn nhỏ tuổi đừng đi đường ngang ngõ tắt.

Kết quả không ngờ, cô gái này lại trực tiếp tự sát…

Đến một bước này, Trương Nguyên Thanh liền xem không hiểu, tự sát không hợp logic, cùng lớn tiếng kêu cứu vu oan hãm hại, mục đích là cái gì?

“Quả thực thái quá…” Hắn lẩm bẩm trong miệng, thi triển Phệ Linh, trong hốc mắt chợt xuất hiện năng lượng tối đen dinh dính, chuẩn bị câu thông linh thể của Yên Nhi, xem xem chuyện rốt cuộc là thế nào.

Nhưng, một màn làm người ta ngoài ý muốn đã xảy ra.

Trong cơ thể Yên Nhi không lưu lại linh thể, giống như một xác chết đã chết nhiều ngày.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Yên Nhi sớm đã chết? Chết vượt qua bảy ngày?

“Không đúng, khả năng lớn hơn nữa là, vừa rồi người kia căn bản không phải Yên Nhi, cô ta bị người khác đoạt xá, linh thể nuốt không còn một mảnh, cho nên không lưu lại ở trong thân thể.”

Cái này càng thêm phù hợp mọi thứ vừa rồi xảy ra.

Chương 1304: Kẻ địch không ngờ tới (2)

Trương Nguyên Thanh chợt nhớ tới lời cô nói trước khi tự sát: Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi là con mồi của ta, ngươi trốn không thoát!

Giả thiết lớn mật, người đoạt xá Yên Nhi, là hướng về phía hắn?

“Không có khả năng, trừ Âm Cơ trước đó mời mình, không có ai biết mình tối nay tham gia bữa tiệc, cô ta cũng không phải hướng về phía mình.

Lúc này, tiếng bước chân ồn ào mà dồn dập truyền đến.

Một giây sau, cửa nhà vệ sinh bị phá vỡ, dẫn đầu vào là Diệu Đằng Nhi mặc váy dài màu trắng, sắc mặt cô cực kỳ ngưng trọng, đợi thấy rõ tình huống nhà vệ sinh, thấy Yên Nhi chết ở trước bồn rửa tay, trong vẻ mặt ngưng trọng có đau thương cùng phẫn nộ. Cô trợn to đôi mắt đẹp, phẫn nộ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh bồn rửa tay.

Ở phía sau Diệu Đằng Nhi, là đám người Âm Cơ, Linh Quân, Tạ Linh Uẩn, Mạn Yên tỷ, Liễu Chí Nghĩa, Đoạn Kiều Tàn Huyết, Cao Sơn Lưu Thủy, sau nữa, là các vị khách không chen vào nhà vệ sinh được, chỉ có thể dừng lại ở trong hành lang, nghển cổ nhìn xung quanh.

Linh Quân thu hồi cười cợt tản mạn, cau mày, chen em gái họ ra, vừa hỏi ý, vừa sờ sờ trán Yên Nhi.

Trong lòng hắn lập tức rùng mình, thật sự đã chết.

Thân là Thú Vương, hắn biết rõ trên bồn rửa tay là một cái khác sinh cơ đoạn tuyệt.

“Sao lại thế này?” Linh Quân trầm giọng nói.

Trương Nguyên Thanh khẽ lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Ngươi không biết?” Linh cảnh thế gia đời thứ ba Liễu Chí Nghĩa quát to: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi có biết mình đã làm cái gì không, ngươi có biết cô ấy là ai không? Đoạn Kiều Tàn Huyết, anh là Thám Báo, anh tới nói xem hắn đã làm cái gì!”

Đoạn Kiều Tàn Huyết chen lên phía trước vài bước, ánh mắt ở nhà vệ sinh đại khái đảo qua, nhíu mày nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn tính xâm phạm vị cô nương này, lọt vào phản kháng, lỡ tay giết… Tôi chỉ là căn cứ điều mình nhìn thấy làm ra suy đoán.”

! ! ! Nghe vậy, các vị khách nam giới đều lắc đầu thở dài, khách nữ thì vẻ mặt phẫn nộ cùng thất vọng, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn là người như vậy.

“Lỡ tay giết người? Vết thương ở đâu?” Linh Quân ngoái đầu nhìn lại, trừng mắt nhìn Đoạn Kiều Tàn Huyết một cái.

Sau đó, ánh mắt hắn đảo qua mọi người đang vẻ mặt giận dữ, cao giọng nói: “Mọi người đều không hy vọng xảy ra chuyện như vậy, nhưng đã xảy ra, thì phải điều tra rõ. Các vị an tâm một chút chớ nóng, trước hết nghe xem Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như thế nào.”

Hoa công tử tuy không làm việc đàng hoàng, hành vi phóng đãng, nhưng làm cháu ngoại đại trưởng lão Bách Hoa hội, làm con trai Thái Nhất môn chủ, nói chuyện vẫn hữu dụng.

Mọi người lập tức nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, chờ đợi hắn giải thích.

Trương Nguyên Thanh hơi trầm ngâm, mang chuyện đã xảy ra vừa rồi, nói chi tiết một lần.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô ấy với ngươi có thù oán?” Mạn Yên tỷ ăn mặc như phu nhân cố nén đau thương, hít sâu một hơi.

“Hôm nay vừa quen biết.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Đã không oán không thù, ngươi nói cô ấy hãm hại ngươi, mục đích là gì?” Mắt cô rưng rưng, lớn tiếng chất vấn.

“Đây chính là điều tôi hoang mang.” Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

“Ngươi đây là giảo biện, rõ ràng là ngươi thèm thuồng sắc đẹp của Yên Nhi, nương cơn say muốn bắt nạt cô ấy, sau khi lọt vào phản kháng giết người. Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta nói cho ngươi, cô ấy là con gái Dương trưởng lão phân bộ Giải thị, ngươi xong rồi! Phân bộ Tùng Hải cũng không bảo vệ được ngươi.” Liễu Chí Nghĩa lớn tiếng quát.

Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, không thèm để ý, nhìn về phía Đoạn Kiều Tàn Huyết, thản nhiên nói: “Anh không phải Thám Báo sao, tôi có nói láo hay không, anh nhìn không ra?”

Đoạn Kiều Tàn Huyết lắc đầu: “Tôi tự nhiên tin tưởng ngài sẽ không làm loại chuyện này, nhưng tôi chỉ là Siêu Phàm, thuật quan sát nhìn không ra Thánh Giả ngụy trang, rất xin lỗi, không thể giúp ngài. “

Trương Nguyên Thanh “A” một tiếng.

Linh Quân ngẫm nghĩ, nói: “Chuyện này quả thật kỳ quái, vừa rồi, tôi thấy Yên Nhi tiểu thư đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn rất có hảo cảm, theo lý thuyết, không đến mức như thế.

Hắn mịt mờ chỉ ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn ngủ Yên Nhi, cũng không cần bạo lực.

Diệu Đằng Nhi nhíu chặt đôi lông mày thanh tú.

Sau khi trải qua phẫn nộ cùng bi thương lúc ban đầu, cô thoáng bình tĩnh lại một chút, nghĩ lại, quả thật có chút không hợp lý.

“Không cần làm tranh chấp vô vị, để Âm Cơ chấp sự hỏi linh đi.” Trong đám người truyền đến giọng nói trầm ổn của Cao Sơn Lưu Thủy.

Từng ánh mắt nhìn về phía cô gái váy đen khí chất dịu dàng đứng ở bên cửa.

Âm Cơ trầm ngâm vài giây, nói: “Có thể! Tôi sẽ mang tình huống hỏi linh báo chi tiết cho các vị.

Nói xong, đôi mắt sóng mắt lấp lánh của cô chợt xuất hiện năng lượng màu đen đen sì dinh dính.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Trương Nguyên Thanh thầm than một tiếng, càng tẩy càng đen.

Chương 1305: Kẻ địch không ngờ tới (3)

Vài giây sau, Âm Cơ nhíu cặp lông mày thanh tú, cô nâng mắt nhìn nhìn Trương Nguyên Thanh, trầm giọng nói: "Linh thể của cô ấy đã hoàn toàn tiêu tán.

Vừa dứt lời, trong đám người vang lên xôn xao.

Trương Nguyên Thanh chú ý tới, nếu vừa rồi ánh mắt Âm Cơ là tín nhiệm, lúc này liền biến thành nghi hoặc, cùng với một tia hoài nghi.

Dù sao có thể làm được chuyện này, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Âm Cơ cũng như vậy, huống chi là người khác.

"Còn nói không phải ngươi!" Liễu Chí Nghĩa chỉ vào Trương Nguyên Thanh, nói: "Người đã chết, linh thể cũng không còn, trừ ngươi ra, còn có ai có thể làm được? Ngươi cho rằng chết không có đối chứng phải không, chúng ta nhiều người như vậy đều thấy, mọi người đều là nhân chứng, ngươi đừng mơ chống chế, Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay chính là thời điểm ngươi thân bại danh liệt."

Tạ Linh Uẩn mắt lệ nghẹn ngào: "Ngươi, ngươi sao có thể đối đãi Yên Nhi như vậy… Cô ấy mới mười bảy tuổi mà."

Diệu Đằng Nhi hốc mắt đỏ lên, trợn mắt nhìn: "Ngươi còn có cái gì muốn nói?"

Mấy vị danh viện quan hệ tốt với Yên Nhi, đều ném đến cái nhìn chăm chú phẫn nộ.

Trương Nguyên Thanh giải thích: "Đầu tiên, tôi không có động cơ giết cô ấy, sắc đẹp không thể coi là lý do tôi giết cô ấy, không thể kết luận được. Tiếp theo, không có linh thể, còn có một loại khả năng khác, Yên Nhi sớm đã chết, cô ấy bị người ta đoạt xá, sau khi người đoạt xá cô ấy rời khỏi, thi thể là không có linh thể lưu lại. Âm Cơ chấp sự, tôi nói đúng không."

Âm Cơ gật gật đầu, khẳng định lí do của hắn, nói: "Quả thật như thế, chẳng qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu là Thần Dạ Du, cậu chưa phát hiện được một chút nào?"

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Tôi cái gì cũng không thấy.”

Âm Cơ nhíu mày nói: “Cái này không hợp lý, trừ phi, người nọ không phải Thần Dạ Du. Hoặc là, trừ năng lực của Thần Dạ Du, còn có năng lực khác, có thể che mắt cảm giác của cậu.”

“Lại là cãi láo, Âm Cơ chấp sự, đừng tin tưởng hắn.” Liễu Chí Nghĩa hầm hừ nói: “Có lẽ còn có một loại khả năng, hắn quả thật không phải mơ ước sắc đẹp của Yên Nhi, mà là Yên Nhi vào nhà vệ sinh, không cẩn thận nghe được một ít lời không nên nghe, cho nên bị Nguyên Thủy Thiên Tôn diệt khẩu, các vị, như vậy có phải càng hợp lý hơn hay không?”

Vẻ mặt mọi người nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức thay đổi.

“Đừng nói lời thừa với hắn, gọi điện thoại thông báo Dương trưởng lão. Chấp sự Cao Sơn Lưu Thủy, anh gọi điện thoại thông báo trưởng lão phân bộ Tùng Hải. Các vị, mọi người theo dõi Nguyên Thủy Thiên Tôn, đừng để hắn chạy thoát.” Một vị danh viện phẫn nộ thét chói tai.

Lập tức, liền có người từ trong túi lấy ra điện thoại di động, chuẩn bị gọi điện thoại.

Trừ năng lực của Thần Dạ Du, còn có năng lực khác?

Trương Nguyên Thanh không để ý mọi người tình cảm quần chúng trào dâng, lời của Âm Cơ, làm hắn thể thù quán đỉnh. Hắn nghĩ tới cái gì, trước nhặt lên vòng cổ của Yên Nhi, sau đó lần lượt trang sức trên người nàng đều mò một lần.

Tiếp theo, hai tay hắn mò ở trên xác Yên Nhi, mò rất cẩn thận, không bỏ qua bất cứ một chi tiết nào.

Không có? !

Không có đạo cụ, trên người Yên Nhi không có đạo cụ.

Cái phát hiện này, khiến con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại.

Không có đạo cụ, vậy cô ta như thế nào câu động được tình dục của mình, thi triển thủ đoạn Huyễn Thuật Sư như thế nào?

Yên Nhi từ câu dẫn hắn, đến sau khi mưu tính bại lộ “tự sát”, toàn bộ quá trình đều bị hắn thấy ở trong mắt, thứ trên người

cô, không thừa một món, không thiếu một món.

Cái này chỉ có thể nói rõ một sự kiện, đối phương là một vị Huyễn Thuật Sư.

Nhưng Huyễn Thuật Sư không có năng lực đoạt xá, đoạt xá thật ra chính là Phệ Linh + nhập vào, là đặc tính chỉ nghề nghiệp Thần Dạ Du có.

Một kẻ địch đã có được kỹ năng của Thần Dạ Du, lại kiêm có năng lực của Huyễn Thuật Sư… Trương Nguyên Thanh chợt trợn tròn mắt.

Không phải chứ? Sẽ không là hắn chứ, vừa rồi trêu chọc mình, dụ dỗ mình, hướng mình thi triển sắc đẹp, là một lão mõ ngàn năm trước?

Hơn nữa còn là lão mõ nam?

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một cái tên: Thuần Dương chưởng giáo!

"Ồ, điện thoại di động sao không có tín hiệu?"

Rất nhanh, có người phát hiện điện thoại di động bị che chắn tín hiệu, mọi người nghe vậy, đều lấy ra điện thoại di động xem xét, không có ngoại lệ, điện thoại di động của mọi người đều không có tín hiệu, ngay cả mạng không dây cũng không có.

Cùng lúc này, một ông lão tóc hoa râm chen đám người ra, đi đến bên người Diệu Đằng Nhi, thấp giọng nói: "Tiểu thư, câu lạc bộ bị một luồng lực lượng thần bí bao phủ, tôi không thể phá vỡ, tất cả mọi người nơi này đều không ra được.

"Cái gì?" Diệu Đằng Nhi biến sắc hẳn.

Biến sắc tương tự còn có các vị khách xung quanh.

Chương 1306: Nguy cơ —— đạo cụ cấp Chúa Tể (1)

Không ra được? Điện thoại di động cũng không có tín hiệu, như vậy xem ra, Thuần Dương chưởng giáo ngay từ đầu cũng không phải hướng về mình, là mình nửa đường trình diện, hắn

mới thay đổi mục tiêu, lựa chọn trước dụ dỗ mình, vậy mục tiêu ban đầu của hắn là Âm Cơ? Là hai Thần Dạ Du kia của Thái Nhất môn… Nghi hoặc trước đó của Trương Nguyên Thanh nhận được đáp án.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi lại làm cái gì, ta biết rồi, ngươi có phải thấy việc làm ác bại lộ, muốn giết chúng ta diệt khẩu hay không? Buồn cười, chỉ bằng ngươi?" Liễu Chí Nghĩa lớn tiếng chất vấn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi đừng xúc động." Đoạn Kiều Tàn Huyết cũng phụ họa nói.

Lúc này lại nhìn hai người bọn họ, rõ ràng chính là bị kích phát cảm xúc ghen tị, cho nên khắp nơi nhằm vào mình, người khác cảm xúc cũng không quá đúng, trừ số ít vài vị Thánh Giả, người khác đều quá mức phẫn nộ, thiếu lý trí. Tất cả đều là Thuần Dương chưởng giáo giở trò quỷ, hắn không những là Thần Dạ Du, còn là Huyễn Thuật Sư, có thể thao túng cảm xúc… Thấy mọi người như đối mặt đại địch, ngầm chứa sự đề phòng nhìn chằm chằm mình, Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Tôi vì sao phải giết các người, tôi là điên rồi? Các người cảm thấy tôi giống điên rồi sao?"

Mọi người vẫn kinh nghi bất định, ngược lại là hai người Linh Quân, Âm Cơ, ở sau khi phát hiện tín hiệu điện thoại di động bị che chắn, câu lạc bộ bị lực lượng thần bí bao phủ, đã hoàn toàn tin Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Linh Quân tự nhiên không cần phải nói, hắn hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Âm Cơ thì một nửa xuất phát từ tín nhiệm nhân phẩm, một nửa là phỏng đoán trên logic.

Linh Quân hỏi: "Cậu đã phát hiện cái gì?"

Đám người Diệu Đằng Nhi gắt gao nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Rất hiển nhiên, chúng ta bị người ta nhằm vào rồi, một kẻ địch cường đại mà chưa biết, mục tiêu của hắn là tất cả chúng ta." Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi: "Tôi quả thật có phát hiện, đại khái biết là chuyện gì xảy ra rồi."

“Ngươi biết? Hừ, lại muốn yêu ngôn hoặc chúng rồi nhỉ.” Liễu Chí Nghĩa lạnh lùng nói:

“Các vị, đây đều là Nguyên Thủy Thiên Tôn giở trò quỷ, chúng ta cùng nhau ra tay, khống chế hắn, tất cả vấn đề tự nhiên giải quyết dễ dàng. Tôi thậm chí hoài nghi hắn đã đầu nhập tổ chức tà ác.”

“Ông nội của tôi từng nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm lý nổi loạn rất nặng, ở sau khi vượt qua Nhai Sơn Chi Hải, thậm chí làm ra hành động lợi dụng đạo cụ đánh cờ với tổng bộ, ra oai phủ đầu cho tổng bộ.”

“Có lẽ, Yên Nhi chính là nghe được hắn gọi điện thoại âm thầm cấu kết tổ chức tà ác, tính bất lợi đối với chúng ta, mới bị hắn diệt khẩu.”

Trong bất tri bất giác, Liễu Chí Nghĩa vẻ mặt từ lòng đầy căm phẫn biến thành dữ tợn căm hận, giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn là kẻ thù giết cha của hắn!

Cảm xúc của hắn từ ghen tị bắt đầu chuyển biến thành thù hận, có một luồng lực lượng vô hình, đang thong thả, lặng yên không một tiếng động dẫn đường cảm xúc của mọi người.

Nghe lời của Liễu Chí Nghĩa, mọi người vốn đã đang kinh hoảng, lập tức xôn xao. Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu tất cả cái này đều là ngươi làm, mời ngươi có chừng có mực. Ngươi đừng thật sự phát điên, cấu kết tổ chức tà ác đối với ngươi có lợi gì? Đừng làm hỏng tiền đồ của mình.

Lập tức tình cảm quần chúng trào dâng, chỉ có bộ phận nhỏ Thánh Giả cấp bậc cao không chịu ảnh hưởng gì, nhưng cũng cau mày.

Mắt thấy trường hợp sắp mất khống chế, Âm Cơ cùng Linh Quân nhìn nhau một cái, thân thể người sau đột nhiên bành trướng, lông rậm đen vàng giao nhau chui ra khỏi lỗ chân lông, cái mũi rộng ra bẹp xuống, bên má mọc ra râu dài màu bạc, bộ lông trên trán hiện ra chữ Vương.

Trong chớp mắt, Linh Quân hóa thân thành một con hổ to lớn đứng thẳng, nó xoay người nhìn chằm chằm mọi người, ngẩng đầu rít gào.

Grao ~

Tiếng hổ gầm hùng hậu cao vút, quanh quẩn ở trong căn phòng nhỏ hẹp, điếc tai chấn động.

Một sự sợ hãi khôn kể từ trong lòng các hành giả quan phương nổi lên, cảm xúc sợ hãi bao phủ tất cả, suy nghĩ ngược lại tỉnh táo.

Sau một tiếng thét dài, bộ lông ngoài thân Linh Quân nhanh chóng thu hồi, một lần nữa hóa thành hình người, cao giọng nói: "Chú ý cảm xúc của mình, các người bị người ta ảnh hưởng rồi."

Hắn trước nhìn về phía Liễu Chí Nghĩa, trầm giọng chất vấn: "Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng ngươi có thù gì, ngươi phải nhằm vào hắn như vậy? ?"

Liễu Chí Nghĩa lộ ra vẻ mặt phức tạp, có mờ mịt, nghi hoặc, cũng có thù hận cùng ghen tị lưu lại.

Hắn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, vẻ mặt vặn vẹo một phen, bắt buộc mình xoay đầu đi, miễn cho ghen tị cùng thù hận lại cuồn cuộn mà đến.

Hiển nhiên, chính hắn cũng ý thức được không thích hợp

Linh Quân lại nhìn về phía một đám danh viện bao gồm Diệu Đằng Nhi ở bên trong, nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn tham dự tiệc tối này, là tôi mời, không phải dự mưu, dọc theo đường đi tôi đều ở cùng một chỗ với cậu ta, vào câu lạc bộ, các người cũng ở cùng một chỗ với cậu ta, cậu ta có thời gian liên lạc tổ chức tà ác?"

Chương 1307: Nguy cơ —— đạo cụ cấp Chúa Tể (2)

"Cho dù cậu ta vào nhà vệ sinh là vì cấu kết tổ chức tà ác, tổ chức tà ác chạy tới cần thời gian chứ, mà sự thật là Yên Nhi vừa mới chết, chúng ta đã bị vây ở trong câu lạc bộ."

Nghe vậy, mọi người như có chút suy nghĩ, không tự giác gật đầu.

Sau khi cảm xúc ổn định, bọn họ lập tức cảm nhận ra rất nhiều điều khác thường, nhìn ra rất nhiều chi tiết nhỏ trái logic. Âm

Cơ giọng nói nhẹ nhàng, nói: “Các vị đừng hoảng, nghe một chút Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như thế nào.”

So sánh với hổ gầm điếc tai chấn động, giọng của cô mềm mại dịu dàng, tạo ra hiệu quả xoa dịa lòng người rất tốt. Lúc này, mọi người đều nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Âm Cơ và Linh Quân vẫn là đáng tin, đỡ cho tôi mở ra Mặt Nạ Hoàng Kim chấn nhiếp… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Diệu Đằng Nhi, nói:

“Đằng Nhi, là cô mời cô ấy tham gia yến hội?”

Diệu Đằng Nhi gật đầu: “Yên Nhi trước giờ rất thích tham gia loại tiệc tối xã giao này, trên cơ bản chỉ cần gọi cô ấy, cô ấy nhất định sẽ đến, trừ phi quá xa, hoặc có việc không tới được.”

Một cô nương thân phận không cao, tâm khí lại cao, khẳng định sẽ tích cực tham gia các loại hội họp giao lưu, khát vọng mở rộng quan hệ, quen biết nhân tài, đại lão các phân bộ lớn.

“Cô ấy là theo ai đến? Cô ấy bình thường quan hệ cùng Dương trưởng lão thế nào, có thường xuyên gặp mặt không?” Trương Nguyên Thanh hỏi tiếp.

Diệu Đằng Nhi nói: “Cô ấy chỉ dẫn theo hai vệ sĩ, tôi sắp xếp ở lầu một.”

Nói xong, quay đầu nhìn về phía ông lão tóc hoa râm: “Chú Dương, chú đi mời vệ sĩ của Yên Nhi đi lên.” Chờ ông lão rời khỏi, cô nhìn về phía mọi người: “Nơi này quá chật chội, mọi người đi nhà ăn nói chuyện.”

Đám người dần dần tản ra, các vị khách lặng lẽ không lên tiếng quay về nhà ăn, nhà vệ sinh rất nhanh chỉ còn lại bốn người Diệu Đằng Nhi, Âm Cơ, Linh Quân cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Diệu Đằng Nhi thở dài một tiếng, bế ngang Yên Nhi lên, yên lặng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Linh Quân thấp giọng nói: “Tối nay có phiền toái rồi, không biết phải chết bao nhiêu người.”

Âm Cơ che lụa đen, chân mày vừa dài vừa thẳng nhíu lại.

Trương Nguyên Thanh nhìn hai người bọn họ một cái, nói:

“Sự tình so với chúng ta tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, tôi vừa dùng Tinh Tướng thuật xem qua tướng mạo của mọi người, mỗi người đều có huyết quang tai ương.”

“Kế tiếp, tôi có lời muốn nói với các người…”

…

Trong phòng khách, Trương Nguyên Thanh nhìn hai vệ sĩ sắc mặt trắng bệch, hỏi:

“Tiểu thư nhà các anh, quan hệ với Dương trưởng lão thế nào, bao lâu gặp mặt một lần?”

Vệ sĩ tuổi hơi lớn hít sâu một hơi:

“Không có thời gian cố định, có đôi khi hai ba ngày gặp một lần, có đôi khi nửa tháng không gặp, Dương trưởng lão đối với tiểu thư không tệ, đại bộ phận yêu cầu đều sẽ thỏa mãn.”

Vệ sĩ trẻ tuổi chút thì nói: “Nhưng chỉ giới hạn ở yêu thương, Dương trưởng lão không hy vọng cô ấy có tâm lý sự nghiệp quá mạnh.”

Con gái thứ xuất dã tâm quá lớn, sẽ chèn ép nắm giữ tài nguyên của con vợ cả? Trương Nguyên Thanh không đánh giá, tiếp tục hỏi: “Cô ấy gần đây có chỗ nào tương đối kỳ quái hay không, ví dụ như biến thành một người khác? Biểu hiện ra sở thích, tính tình hoàn toàn trái ngược với lúc bình thường?”

Hai vệ sĩ nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Như vậy xem ra, Thuần Dương chưởng giáo đoạt xá Yên Nhi là chuyện gần đây, hắn không có khả năng nhập vào trên người Yên Nhi thời gian dài, không thể xem sự sự sâu sắc của bất cứ một vị trưởng lão nào… Trương Nguyên Thanh đầu óc xoay chuyển, nói với các vị khách quây mình thành một vòng:

“Các vị, chúng ta đã gặp một kẻ địch đáng sợ, nếu tôi phỏng đoán không sai, hắn là căn nguyên sự kiện sương mù dày đặc ở thành phố Kim Huy ngày đó, là tu sĩ cổ đại kiêm tu nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư cũng Thần Dạ Du.

Cao Phong trưởng lão của phân bộ Hàng Thành đang phụ trách truy bắt hắn, Thái Nhất môn triệu hồi rất nhiều Thần Dạ Du, cũng là bởi vì hắn.”

Đại bộ phận khách khứa lộ vẻ mặt nghi hoặc, nhưng mấy vị phân bộ Hàng Thành, lại biến sắc hẳn, trong đó bao gồm linh cảnh thế gia đời thứ ba Liễu Chí Nghĩa.

"Là, là hắn!" Vị linh cảnh thế gia đời thứ ba này nói chuyện cũng lắp bắp, bị dọa mặt trắng bệch.

Làm linh cảnh thế gia đời thứ ba, bí mật hắn biết, khẳng định nhiều hơn hành giả quan phương bình thường, hơn nữa chuyện này xảy ra ở tỉnh Giang Nam, thuộc về phân bộ Hàng Thành quản hạt.

Liễu Chí Nghĩa biết hơn bất cứ ai khác sự đáng sợ của vị Thuần Dương chưởng giáo kia.

"Hắn, hắn rốt cuộc là ai?" Mạn Yên tỷ dáng người đầy đặn nhịn không được hỏi. Vấn đề của cô, chính là tiếng lòng của đại bộ phận mọi người.

Là tồn tại thế nào, khiến Liễu Chí Nghĩa sợ hãi như thế, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt trầm trọng?

Chương 1308: Nguy cơ —— đạo cụ cấp Chúa Tể (3)

Liễu Chí Nghĩa run giọng nói:

"Một người tu hành cổ đại sống đến bây giờ, đoạn thời gian trước bị người ta từ trong cổ mộ đào ra, hắn có thể thông qua cắn nuốt Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư trưởng thành, hắn thần trí điên cuồng, thiếu lý tính, hắn không chịu giá trị đạo đức ước thúc, so với nghề nghiệp tà ác càng khó đối phó hơn."

Theo Liễu Chí Nghĩa nói, trong lòng các vị khách ở đây dâng lên một cơn lạnh lẽo. Liễu Chí Nghĩa trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói:

"Ngươi có chứng cứ gì chứng minh là hắn."

Trương Nguyên Thanh nói: "Vừa rồi tôi từng lục soát thân thể Yên Nhi, không đeo đạo cụ, nhưng cô ta quả thật có âm thầm trêu chọc tình dục của tôi, đây là thủ đoạn Huyễn Thuật Sư mới có, mà đoạt xá là thủ đoạn của Thần Dạ Du.

Nhưng điều thật sự khiến tôi hoài nghi hắn, là lời Yên Nhi trước khi tự sát nói, cô ấy nói tôi là con mồi của cô ấy, ừm, ngày đó ở trong cổ mộ, tôi suýt nữa giết chết hắn.

Hắn không phải vì tôi mà đến, mục tiêu thật sự hẳn là ba vị Thái Nhất môn, nhưng sau khi nhìn thấy tôi xuất hiện, hắn lập tức thay đổi mục tiêu, ý đồ sắc dụ tôi, đại khái là muốn nhân cơ hội đoạt xá tôi, nuốt linh lực của tôi."

Tạ Linh Uẩn tựa như nhớ tới cái gì, bật thốt lên nói:

"Khó trách cô ấy luôn hỏi Đằng Nhi, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ tham dự hay không, là cảm thấy loại tụ hội cao cấp này, lại ở Tùng Hải, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất có thể sẽ đến? ?"

Trừ Âm Cơ, hai vị Thần Dạ Du nhìn nhau, sợ hãi một phen.

Chấp sự khu Phổ Ninh, Cao Sơn Lưu Thủy trầm ngâm vài giây, nói:

"Giả định sự thật chính là như thế, như vậy, chúng ta bị một vị người tu hành cổ đại nhằm vào rồi, hắn phong ấn câu lạc bộ, bây giờ nấp ở bên trong chúng ta, lấy thủ đoạn hắn trước đó biểu hiện ra, có lẽ, đã âm thầm đoạt xá một vị nào đó trong chúng ta.

Mà mục đích của hắn, là bốn người các vị."

Lời này vừa ra, mọi người đều đồng loạt lui về phía sau, rời xa hai vị Thần Dạ Du, hai vị Tinh Quan.

Liễu Chí Nghĩa thanh âm run rẩy nói:

"Thuần Dương chưởng giáo hoạt động ở địa khu Tùng Hải, tỉnh Giang Nam cùng tỉnh Tán Trang, bị hắn nhằm vào không khó lý giải, nhưng, nhưng tôi nghe mẹ tôi nói, người tu hành cổ đại kia cực kỳ suy yếu, hắn làm sao dám đối phó chúng ta?"

Thuần Dương chưởng giáo ở ngay chỗ này của chúng ta, hắn lại đang dẫn đường cảm xúc của Liễu Chí Nghĩa, lần này là sợ hãi… Trương Nguyên Thanh thấy các vị khách theo bản năng nhìn về phía mình, chờ đợi trả lời, liền chỉ ngoài cửa sổ sát đất, nói:

"Đáp án rất rõ ràng, hắn có chỗ dựa khác!"

Âm Cơ phụ họa nói: “Như thế xem ra, chỉ cần tìm ra Thuần Dương chưởng giáo, diệt trừ hắn, nguy cơ tự nhiên giải trừ. Bản thân hắn thực lực tầm thường, nhưng am hiểu dẫn đường cảm xúc cùng với đoạt xá, cực kỳ kín đáo.”

Bản thân thực lực bình thường, nhưng chỉ là khó chơi.

Ý tứ Âm Cơ lộ ra, không thể nghi ngờ là một liều thuốc trợ tim, mang tới cho mọi người trấn định.

Chỉ cần biết kẻ địch không mạnh, tâm lý liền tự nhiên yên ổn, Thuần Dương chưởng giáo muốn câu động cảm xúc, chế tạo khủng hoảng, độ khó sẽ tăng lên.

Cô vừa nói xong, Trương Nguyên Thanh đã nói:

“Mọi người không cần hoảng, tôi đã có biện pháp phá giải. Tôi có hai món đạo cụ, am hiểu nhất ứng đối phong ấn, chỉ cần mở ra phong ấn, lại thông báo các trưởng lão phân bộ Tùng Hải, Thuần Dương chưởng giáo có chạy đằng trời.”

Dừng một chút, hắn nói: “Sau khi mở ra phong ấn, vì phòng ngừa Thuần Dương chưởng giáo đào tẩu, tôi cần mọi người phối hợp.”

Âm Cơ tiếp lời: “Tôi sẽ bày ra khốn linh trận pháp, phòng ngừa linh thể chạy thoát, các vị đứng ở trong trận là được.”

Linh Quân cao giọng nói: “Nếu ai phản đối, người đó chính là Thuần Dương chưởng giáo.”

Các vị khách nhìn nhau, trong lúc nhất thời thế mà không ai dám phản đối.

Đây chính là biện pháp Trương Nguyên Thanh bàn bạc với Linh Quân, Âm Cơ, đối phó loại kẻ địch giấu ở trong quần chúng này, chỉ cần dùng đúng kế sách, đối phó cũng không khó.

Ngay sau đó, Âm Cơ lấy ra tài liệu, ở dưới sự trợ giúp của Trương Nguyên Thanh cùng hai vị Thần Dạ Du, ở giữa nhà ăn vẽ xuống trận pháp linh lục hình tròn thật lớn.

“Hy vọng mọi người đều tự giám sát, đừng cho Thuần Dương chưởng giáo cơ hội có thể thừa dịp.” Linh Quân cũng đứng ở trong trận pháp lớn tiếng nói.

Mọi người nhìn nhau, đề phòng lẫn nhau, lại ở trong cùng một lúc nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ thấy hắn đi đến bên cửa sổ sát đất, trong tay không biết khi nào xuất hiện một cây chùy tím vàng dài 50 cm, đầu chùy nho nhỏ, chỉ bằng hai cái bát úp.

Đèn nê ông ngoài cửa sổ một cái tiếp một cái, trên đường cách một cái sân, lác đác xe chạy như bay mà qua, trong đình viện gieo trồng các loại hoa cỏ, cây cối đắt đỏ, ánh đèn lấp lánh, nhưng không có bất luận bóng người nào, tĩnh mịch làm người ta bất an.

Chương 1309: Nguy cơ —— đạo cụ cấp Chúa Tể (4)

Trước đó đến đây, trong sân còn có nhân viên bảo an, bây giờ một bóng người cũng không có… Trương Nguyên Thanh đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất, gõ gõ Chùy Tử Lôi, giơ lên cao cao, nện xuống thật mạnh.

Ông!

Quả bí đỏ nhỏ nện ở trên cửa sổ sát đất, đập ra một vòng gợn sóng dinh dính, tựa như búa gỗ gõ ở trên nước đường đặc sệt. Trương Nguyên Thanh nâng lên Chùy Tử Lôi, tiếp tục nện xuống, một nện lại một nện, một nện lại một nện.

Gợn sóng dinh dính mà thong thả, không ngừng mở rộng, từ gợn sóng nhỏ bé, khuếch tán đến bao phủ cả bức tường, lại từ cả bức tường, khuếch tán đến trần nhà, sàn, không bao lâu, cả câu lạc bộ đều đang run rẩy.

“Tiểu thư, đạo cụ trong tay hắn không tầm thường.”

Chú Dương tóc hoa râm ghé đến bên tai Diệu Đằng Nhi, thấp giọng nói: “Lực lượng bao phủ ở nơi này, tôi rất tin tưởng, Hỏa Ma cấp 6 cũng không nhất định có thể phá vỡ.”

Diệu Đằng Nhi khẽ gật đầu, tâm tình căng thẳng thả lỏng một chút.

Âm Cơ và Linh Quân, thì đang chú ý chặt chẽ vẻ mặt của mọi người, trên từng khuôn mặt kia hiện ra là khẩn trương, là chờ

mong, ngay cả Liễu Chí Nghĩa vừa rồi mọi cách nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc này cũng ngừng thở, siết chặt nắm tay.

Điều này làm bọn họ không thể nào phân biệt kẻ địch là ai.

Đột nhiên, ngay tại lúc phong ấn chấn động đến mức tận cùng, cho người ta một loại cảm giác ở bên bờ vực tan vỡ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đột nhiên dừng lại.

"Sao lại ngừng rồi, tiếp tục đi. Không phải sắp thành công rồi sao?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi tiếp tục đi, ngươi làm cái gì thế?"

Trương Nguyên Thanh không thèm để ý tới, tay hắn nắm Chùy Tử Lôi run rẩy dữ dội, mạch máu màu xanh gồ lên, làn da hiện ra màu tím đỏ.

Thời gian tới rồi!

Lực lượng cấp Chúa Tể… Cánh tay phải Trương Nguyên Thanh rất đau, nhưng cái này xa không bằng cảm giác nguy cơ trong lòng.

Chùy Tử Lôi không thể ở trong năm phút đồng hồ phá vỡ phong ấn, cái này ý nghĩa, lực lượng phong ấn câu lạc bộ, đã vượt qua cảnh giới Thánh Giả, là lực lượng giai đoạn Chúa Tể.

Cho nên huyết quang tai ương, bắt nguồn từ đạo cụ cấp Chúa Tể này.

Nếu như vậy, cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào giày khiêu vũ màu đỏ… Trương Nguyên Thanh thu hồi Chùy Tử Lôi, triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ.

Đát đát đát ~

Tiếng đạp đá thanh thúy quanh quẩn ở trong nhà ăn yên tĩnh. Trương Nguyên Thanh hướng nó hạ đạt chỉ lệnh rời khỏi nơi đây.

Giày khiêu vũ màu đỏ đát đát đát vòng quanh chủ nhân dạo qua một vòng, sau đó bay lên hai chân đạp ở trên cửa sổ, đạp ra gợn sóng nhỏ bé không thể quan sát.

Nó chậm rãi hạ xuống đất, tựa như có chút nhụt chí, trầm mặc vài giây, giày khiêu vũ màu đỏ đột nhiên chân phải đưa về sau, kiễng mũi chân, làm một lễ quỳ gối.

Muốn về ô vật phẩm? Đừng mà, ngươi tiếp tục cố gắng đi… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái. Hiển nhiên, giày khiêu vũ màu đỏ cũng không có cách nào rời khỏi phong ấn.

Thế này không có biện pháp rồi! Chỉ có thể cứng đối cứng với Thuần Dương chưởng giáo. Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, quay người, nhìn mọi người:

“Rất xin lỗi, sự tình so với tôi tưởng tượng còn khó giải quyết hơn.”

Các vị khách ồ lên, vẻ mặt khó giấu được thất vọng. Qua một lát, Diệu Đằng Nhi mở miệng nói:

“Thôi được, một khi đã như vậy, thì lôi ra Thuần Dương chưởng giáo, mọi người đồng lòng hợp sức, đối phó một người tu hành cổ đại suy yếu, có gì khó?”

Không đơn giản như vậy! Trương Nguyên Thanh từ bên cửa sổ sát đất quay về, trầm giọng nói:

“Bây giờ có thể xác nhận, phong ấn chúng ta là đạo cụ cấp Chúa Tể, cô cảm thấy đạo cụ cấp Chúa Tể, công năng giới hạn ở đây? Nếu là như thế, hắn tuyệt đối sẽ không trà trộn vào bữa tiệc.”

Giống như vì đáp lại lời của hắn, một tin tức như hình chiếu 3D hiện lên ở trên không nhà ăn:

“Hoan nghênh đi vào Grimm đại mạo hiểm, đếm ngược thời gian an toàn kết thúc, xúc xắc đang chuyển động, xin đợi…”

Một cái bàn hư ảo xuất hiện ở trong nhà ăn, mặt bàn bao phủ sương mù, chỉ có vị trí góc dưới bên phải là rõ ràng, nơi đó có một…, đứng trên đó là một con rối cao bằng ngón cái.

Mép vẽ thực vật màu xanh lục, kèm theo văn tự: “rừng rậm Grimm”

Trên không bàn tròn hư ảo, là một viên xúc xắc to bằng quả bóng đá, đang chuyển động tốc độ cao. Trò chơi trên bàn? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen.

Vài giây sau, xúc xắc dần dần dừng lại, cuối cùng dừng hình ảnh ở ba điểm.

Ở dưới mọi người kinh nghi bất định nhìn chăm chú, con rối nhỏ kia dọc theo đường cong uốn lượn, tới vị trí điểm đỏ thứ ba. Sương mù dày đặc phá vỡ, mọi người chăm chú nhìn lại, nơi đó ghi chú một hàng chữ nhỏ:

“Ngài sắp vượt qua sông nhỏ, nhưng bởi vì số người quá nhiều, thuyền không thể mang tất cả mọi người thông hành, mời vứt bỏ hai đồng bạn.”

Chương 1310: Kẻ địch đáng sợ (1)

Cùng lúc đó, mọi người thấy hình chiếu trên không nhà ăn xảy ra biến hóa:

“Ting! Mời ở trong ba phút hoàn thành bỏ phiếu, chọn ra đồng bạn muốn vứt bỏ, nếu bỏ phiếu chưa thành công, sẽ gạt bỏ ngẫu nhiên hai người ở đây “

Theo tin tức này hiện lên, trong tay mọi người có thêm một tờ giấy ghi chép hư ảo.

Grimm đại mạo hiểm? Đạo cụ cấp Chúa Tể này tên là Grimm đại mạo hiểm? Nghe tên không giống như đạo cụ nghề nghiệp bản thổ, Thuần Dương chưởng giáo từ nơi nào đạt được? Trong tay Trương Nguyên Thanh cũng xuất hiện một tờ giấy nhớ hư ảo, giấy nhớ để trống.

Hắn cầm giấy nhớ vài giây, tin tức vật phẩm hiện lên:

“Tên: Giấy Nhớ Bỏ Phiếu”

“Loại hình: Tiêu hao phẩm”

“Công năng: Bỏ phiếu”

“Giới thiệu: Tiêu hao phẩm trò chơi Grimm đại mạo hiểm sản xuất, cầm giấy nhớ, chăm chú nhìn người lựa chọn vượt qua mười giây, chẳng khác nào bỏ phiếu cho đối phương.”

“Ghi chú: Grimm đại mạo hiểm thật sự là một trò chơi thú vị.”

Ở lúc hắn xem xong thuộc tính vật phẩm, người khác cũng nắm giữ phương pháp sử dụng giấy nhớ. Một vị khách nữ

quay đầu nhìn quanh, giọng điệu tỏ ra hơi thất thố nói: “Bỏ, bỏ cho ai?”

“Đừng nhìn tôi, mọi người cụp ánh mắt xuống, đừng nhìn người ta lung tung.”

“Cẩn thận một chút, đừng ù ù cạc cạc bỏ phiếu.”

Tiếng ồn ào nổi lên khắp nơi, không ít người tự giác cụp ánh mắt xuống, không đi nhìn đồng bạn, hoặc ánh mắt dao động, không dừng lại. Ở đây đều là hành giả quan phương, kinh nghiệm phong phú, mặc dù có chút bối rối, nhưng không đến mức rối loạn trận tuyến.

Ánh mắt Liễu Chí Nghĩa nhìn loạn xung quanh, cao giọng nói:

“Chúng ta bị nhốt ở trong một món đạo cụ cấp Chúa Tể, trình độ nguy hiểm còn cao hơn phó bản, phó bản ít nhất có thể thông qua tiết lộ tìm kiếm một tia sinh cơ, nhưng đạo cụ là không giảng đạo lý.”

“Như vậy, tôi đề nghị, mọi người bỏ phiếu cho người phục vụ, tùy tiện chọn hai người, cùng lắm thì sau khi rời khỏi đây, cho người nhà bọn họ một khoản bồi thường. Nếu chúng ta không ra được, nói lên mọi người đều phải chết, chết trước chết sau có cái gì khác nhau.”

Các vị khách nhìn nhau, sau khi dùng ánh mắt trao đổi ngắn ngủi, một lần nữa hạ ánh mắt xuống.

“Có lẽ, chúng ta có thể dùng đạo cụ phòng ngự đối kháng? Vì sao nhất định phải dựa theo bộ sậu trò chơi nhắc nhở, chúng ta nên phản kháng.” Có người nói.

Nghề nghiệp hợp pháp có điểm mấu chốt đạo đức khá cao.

Một vị Thánh Giả lắc đầu nói: “Vô dụng, trừ phi là đạo cụ phòng ngự cùng cấp bậc, bằng không không có bất cứ ý nghĩa gì.” Thánh Giả ở trước mặt đạo cụ cấp Chúa Tể, không nói là con kiến, nhưng cũng không tốt hơn quá nhiều.

“Vậy, vậy tôi không nói nữa.” Người vừa rồi đưa ra phản kháng chọn trầm mặc.

“Nếu mọi người không có ý kiến, chúng ta bắt đầu bỏ phiếu? Chỉ có ba phút thời gian, bỏ phiếu cho người phục vụ, vẫn tốt

hơn ở trong chúng ta gạt bỏ ngẫu nhiên hai người.” Liễu Chí Nghĩa nói.

Diệu Đằng Nhi nhăn mặt nhíu mày. Thân là Mộc Yêu, tính tình cô thiên về nhu nhược, người phục vụ lại là cô thuê, thật sự không đành lòng nhìn bọn họ trở thành vật hi sinh, nhưng cô biết không thể làm trái đám đông, trong lòng khó tránh khỏi có chút uể oải.

Ánh mắt đảo qua, cô nhìn thấy Linh Quân cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn quay quanh bàn trò chơi di chuyển, ánh mắt sáng ngời, hoàn toàn không để ý chuyện bỏ phiếu.

“Các người đang nhìn cái gì?”

Cô tới gần, thấp giọng nói: “Bọn họ muốn bỏ phiếu chết người phục vụ, hai người có biện pháp nào ngăn cản không?”

“Không có cách nào.” Linh Quân tiếp tục đánh giá bàn trò chơi, nói:

“Ở lúc quần thể bị uy hiếp, thí xe giữ tướng là cách làm chính xác, tuy rất tàn nhẫn, nhưng trong nguy cơ nhân từ không có ý nghĩa, sẽ chỉ là gánh nặng.”

“Nhân từ khi nào cũng có ý nghĩa, nhưng quán triệt nhân từ cần lực lượng.” Trương Nguyên Thanh thở dài:

‘Phá giải đạo cụ cấp Chúa Tể này, hoặc bắt được Thuần Dương chưởng giáo, chính là phương thức tốt nhất bày ra nhân từ, anh có phát hiện gì chưa?”

Linh Quân lắc đầu: “Tôi đang nghĩ nó là đạo cụ nghề nghiệp gì, nhưng không nhìn ra, dù sao không phải bản thổ. Cậu thì sao?”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Tôi đại khái đoán ra lai lịch của nó rồi, vị hội trưởng kia còn có hai món đạo cụ chưa tìm được, một món là số thứ tự 2, một món là số thứ tự 9, Grimm đại mạo hiểm này hẳn là một trong số đó, không ngờ nó bị Thuần Dương chưởng giáo đạt được.”

“Tin tức vừa rồi thấy rồi chứ, đạo cụ này có thời gian an toàn, từ khi phát hiện câu lạc bộ bị phong ấn đến đếm ngược chấm dứt, đại khái là mười phút. Nói cách khác, chúng ta có thời gian mười phút an toàn.”

“Chờ lần này bỏ phiếu kết thúc, chúng ta phải ở trong mười phút tìm được Thuần Dương chưởng giáo, nếu không xúc xắc tiếp tục chuyển động, còn phải có người chết.”

Chương 1311: Kẻ địch đáng sợ (2)

Linh Quân trầm ngâm nói:

“Muốn làm người ta mở miệng nói thật, không khó, đạo cụ phát hiện nói dối còn nhiều mà, linh cảnh hành giả ở đây nhiều như vậy, chung quy có biện pháp. Mặt khác, cậu vừa rồi dùng Tinh Tướng thuật xem qua tướng mạo mọi người, có ghi nhớ cung Mệnh mọi người không?”

Cung Mệnh đại biểu cho vận mệnh, cung Mệnh mỗi người đều là có một không hai.

“Tất nhiên!” Trương Nguyên Thanh gật đầu.

“Vậy thì dễ xử lý rồi, hắn hoặc là ẩn núp bất động, chờ chúng ta lôi hắn ra, hoặc là đoạt xá bị cậu phát hiện.” Linh Quân nói:

“Tôi càng để ý hơn là, khi Yên Nhi chết, cậu vì sao không thấy linh thể của hắn bỏ chạy ra ngoài?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Không thể lý giải, hắn là người tu hành cổ đại, lại kiêm tu pháp thuật của Huyễn Thuật Sư, thủ đoạn nhiều hơn chúng ta, khó có thể phỏng đoán. Chẳng qua, chỉ cần hắn dám tiếp tục đoạt xá, chúng ta chung quy có thể lôi hắn ra.”

Diệu Đằng Nhi nghe anh họ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn nói chuyện với nhau, bỗng nhiên dâng lên cảm giác an toàn mãnh liệt, tâm tình nặng nề dịu đi không ít.

Đúng vậy, nơi này cao thủ đông đảo, nhất là anh họ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Âm Cơ, ba người bọn họ là tinh anh trong tinh anh.

Thuần Dương chưởng giáo muốn đối phó bọn họ, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Lúc này, ba phút đã đến, các vị khách đã chọn ra hai người phục vụ làm đối tượng vứt bỏ, ở sau khi đại bộ phận mọi người hướng ánh mắt về phía hai kẻ đáng thương, cũng chăm

chú nhìn mười giây, tin tức hình chiếu ở không trung xuất hiện biến hóa:

“Đếm ngược kết thúc, chúc mừng các ngươi chọn ra đồng bạn muốn vứt bỏ!”

Tin tức này vừa hiện lên, hai nam nhân viên mặt không còn màu máu, thân thể cứng đờ, thẳng tắp ngã xuống, mất đi sinh cơ, trở thành hai cái xác.

Trương Nguyên Thanh đi thẳng về phía đám người, cao giọng nói: “Các vị nghe tôi nói.”

Hắn mang phân tích vừa rồi, liên quan đặc tính ‘Grimm đại mạo hiểm’ đạo cụ này, nói cho các vị khách ở đây.

“Trong mười phút phải tìm ra Thuần Dương chưởng giáo? Cái này không khó nha, Thuần Dương chưởng giáo chính là hướng tới bốn người mà đến, vậy hắn bây giờ khẳng định đoạt xá một trong bốn người các vị.” Tạ Linh Uẩn nói.

Âm Cơ khẽ lắc đầu: “Bọn họ chưa bị đoạt xá”

Thiên tài trẻ tuổi phân bộ Hàng Thành Đoạn Kiều Tàn Huyết gật đầu: “Trực tiếp đoạt xá Thần Dạ Du, quá bắt mắt, hẳn là sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy.”

Linh Quân nói:

“Bây giờ, chúng ta cần mang tất cả mọi người trong câu lạc bộ đều tụ tập lại. Đằng Nhi, em mời bao nhiêu người phục vụ, lầu một cùng lầu ba còn có ai hay không?’

Diệu Đằng Nhi nói: “Tính cả người phục vụ, nhân viên vệ sinh cùng nhân viên bảo an, tổng cộng có ba mươi người, hơn phân nửa đều ở đây rồi.”

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Vậy chính là còn có người chưa tới, lập tức triệu tập những người đó, trong hai phút hoàn thành.”

Diệu Đằng Nhi gật gật đầu, cho chú Dương một ánh mắt.

Người sau nhanh chóng rời đi, hai phút sau, ông đúng giờ mang theo tám người phục vụ, nhân viên vệ sinh vẻ mặt sợ hãi quay về. Chờ người đến đông đủ, Trương Nguyên Thanh nói:

“Bây giờ, mời toàn bộ bảo vệ, nhân viên vệ sinh, người phục vụ, đứng ở cạnh bàn ăn. Mời các Thánh Giả, đứng ở bên một cái bàn ăn khác, người khác ở tại chỗ bất động.”

Ở dưới sự sắp xếp của hắn, nhân viên ở đây chia làm ba nhóm phân biệt rõ ràng.

“Lấy hiểu biết của tôi đối với Thuần Dương chưởng giáo, hắn không có năng lực đoạt xá Thánh Giả, cho nên, hắn trốn ở trong cảnh giới Siêu Phàm cùng người thường.” Trương Nguyên Thanh nói: “Bây giờ, tôi cần một món đạo cụ phát hiện nói dối.”

Nghe vậy, chấp sự Cao Sơn Lưu Thủy khu Phổ Ninh nói: “Tôi có một món đạo cụ phát hiện nói dối.”

Dứt lời, hắn từ trong ô vật phẩm lấy ra một tấm lệnh bài sắt đen, do hình chữ nhật cùng hình nửa vòng tròn tạo thành, trên lệnh bài điêu khắc bốn chữ ‘quân lệnh như núi’.

“Đạo cụ này có một cái trả giá, chính là lúc cầm nó, không thể nói dối.” Người trung niên trầm ổn ôn hòa này nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Phẩm chất Thánh Giả, có đủ hay không?”

Cầm đạo cụ, khí chất của hắn trở nên uy nghiêm sắc bén, giống như tướng quân chinh chiến sa trường.

Phẩm chất Thánh Giả hắn là đủ, tôi vốn là muốn dùng giày Hậu Thổ trả giá ‘người thành thật’, lệnh bài càng thuận tiện hơn, cũng càng chuyên nghiệp hơn… Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, nói: “Đủ rồi!”

Đồng thời, trong lòng hắn tính nhẩm thời gian, còn có sáu phút. “Ai đến trước?” Cao Sơn Lưu Thủy liếc các hành giả Siêu Phàm một cái. Tạ Linh Uẩn chủ động nói: “Tôi!”

Cô tiếp nhận lệnh bài sắt đen, nói: “Tôi là Tạ Linh Uẩn, không phải Thuần Dương chưởng giáo.”

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói: “Nói thêm câu nữa: Cô không phải người tu hành cổ đại.”

“Tôi không phải người tu hành cổ đại!” Tạ Linh Uẩn nói.

Nói xong, cô nhẹ nhàng phun ra một hơi, truyền lệnh bài cho khuê mật bên người.

Chương 1312: Kẻ địch đáng sợ (3)

Lệnh bài truyền ở giữa hành giả Siêu Phàm, mỗi một người cầm lệnh bài, đều không chút chướng ngại nói ra lời kịch giống với Tạ Linh Uẩn.

Ngay tại lúc nó truyền đến Đan Thanh Thánh Thủ, điều ngoài ý muốn đã xảy ra, vị vật biểu tượng phân bộ Giải thị này đột nhiên thu lệnh bài vào ô vật phẩm.

"Ngươi làm gì?" Cao Sơn Lưu Thủy biến sắc. Đây là đạo cụ của hắn.

Người xung quanh đồng loạt lui ra, rời xa Đan Thanh Thánh Thủ.

Nhìn thấy một màn này, Trương Nguyên Thanh bỗng may mắn mình chưa lấy ra giày Hậu Thổ.

"Của ta, đạo cụ này là của ta!"

Khuôn mặt tuấn tú của Đan Thanh Thánh Thủ giăng kín tham lam, hắn hung tợn nói: "Có đạo cụ này, ta có thể trở thành Thánh Giả, ta cũng có thể một bước lên mây, ai cũng đừng nghĩ từ trong tay ta cướp đi nó."

Dứt lời, quay đầu bỏ chạy.

Trong nháy mắt, mọi người ùn ùn ra tay.

Cánh tay Cao Sơn Lưu Thủy hóa thành một cái dây leo màu xanh, vặn vẹo vươn về phía Đan Thanh Thánh Thủ, quấn quanh hắn.

Quỷ tân nương hiện lên, nhập ở phía sau Đan Thanh Thánh Thủ; Linh Quân hóa thành một con hổ lớn sặc sỡ, vồ ngã hắn.

"Đoàng đoàng!"

Hai tiếng súng vang, đầu Đan Thanh Thánh Thủ nổ thành mảnh vỡ, mảnh xương, máu tươi cùng óc bắn tung tóe, nháy mắt chết. Nổ súng là Đoạn Kiều Tàn Huyết, hắn vẻ mặt hung ác tàn nhẫn, hơi thở dốc, giống như chịu phản ứng sau khi gặp kích thích.

Trương Nguyên Thanh và ba người của Thái Nhất môn đồng thời thi triển Phệ Linh, nhưng chưa nhìn thấy linh thể của

Thuần Dương chưởng giáo, ngược lại là linh thể lưu lại trong thân thể Đan Thanh Thánh Thủ bị câu động, chậm rãi bay ra.

“Hắn không phải Thuần Dương chưởng giáo.” Âm Cơ nhíu chặt đôi lông mày thanh tú.

“Sao có thể?” Đoạn Kiều Tàn Huyết lộ vẻ mặt ngạc nhiên.

Bị nhử một phát rồi… Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Rất hiển nhiên, đây là ứng đối thi thố Thuần Dương chưởng giáo làm ra, tu hành pháp thuật của Huyễn Thuật Sư, hắn có thể nhìn thấu điểm yếu tâm linh của mục tiêu, sơ hở tâm linh của Đan Thanh Thánh Thủ đại khái chính là thoát khỏi danh hiệu vật biểu tượng.

Vì thế Thuần Dương chưởng giáo liền lợi dụng Đan Thanh Thánh Thủ cái sơ hở này, phóng đại cảm xúc tham lam của hắn, làm hắn mất đi sức chống cự đối với đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, vì chiếm đạo cụ làm của riêng, bí quá hoá liều.

Đồng thời, Thuần Dương chưởng giáo còn mở rộng sự sợ hãi trong lòng Đoạn Kiều Tàn Huyết, để hắn làm ra hành động quá khích giải quyết kẻ địch không để lại hậu hoạn.

Trương Nguyên Thanh giao thủ với Huyễn Thuật Sư không ít, nhưng so với Thuần Dương chưởng giáo, các Huyễn Thuật Sư kia quả thực tựa như học sinh kém chưa tốt nghiệp.

Đương nhiên, trên bản chất vẫn là đạo cụ cấp Chúa Tể hạn chế bọn họ, hơn nữa Thuần Dương chưởng giáo không phải Huyễn Thuật Sư bình thường, Huyễn Thuật Sư không biết đoạt xá.

Khi ý niệm chuyển động, Trương Nguyên Thanh thấy tin tức hình chiếu ở không trung xảy ra biến hóa: “Đếm ngược thời gian an toàn kết thúc, xúc xắc đang chuyển động, xin chờ đợi.”

Viên xúc xắc lơ lửng ở trên không bàn tròn hư ảo kia lại một lần nữa chuyển động tốc độ cao. Mười phút đã đến.

Vài giây sau, xúc xắc dần dần dừng lại, cuối cùng dừng hình ảnh ở bảy điểm.

Ở dưới mọi người khẩn trương nhìn chăm chú, con rối nhỏ kia dọc theo đường cong uốn lượn, tới vị trí mười điểm. Theo con

rối di động, sương mù dày đặc phá vỡ, chỉ thấy vị trí mười điểm ghi chú một hàng chữ nhỏ:

“Ngài đạt được cơ hội ném lại lần nữa.” Cái đầu to bằng quả bóng chuyển động lần nữa.

Một lần này, xúc xắc dừng hình ảnh ở hai điểm.

Con rối nhỏ trên bàn trò chơi cất bước chân vui vẻ, đi về phía trước hai điểm.

Sương mù dày đặc phá vỡ, chỉ thấy vị trí mười hai điểm là một mảng ruộng lúa, trong ruộng lúa dựng một con bù nhìn. Khu vực này đánh dấu tin tức là:

“Ngài đã tiến vào lĩnh vực bù nhìn, trong mười phút không thể nhúc nhích, ai vi phạm ý chí bù nhìn, gạt bỏ!”

“Đinh! Đếm ngược bắt đầu!”

‘”Đừng nhúc nhích, mọi người đều đừng nhúc nhích!” Diệu Đằng Nhi lập tức nói.

Cô vừa mới dứt lời, liền có một người phục vụ mang theo tiếng nức nở hô: “Tôi, tôi không muốn ở lại chỗ này, tôi muốn về nhà.”

Người phục vụ hướng tới cửa chính nhà ăn chạy như điên, nhưng vừa bước ra hai bước, thân thể đột nhiên cứng đờ, thẳng tắp gục ngã, vô thanh vô tức chết đi.

Cái chết của cô cũng chưa gõ vang cảnh báo cho mọi người, ngược lại khiến không ít người lâm vào trong sợ hãi lớn hơn nữa.

Hai hành giả cảnh giới Siêu Phàm tâm tính bỗng nhiên sụp đổ, kêu sợ hãi lao về phía cửa chính nhà ăn, giống như phía sau có thứ đáng sợ đuổi theo bọn họ.

“Bịch bịch!”

Hai người chẳng phân biệt trước sau ngã xuống, trở về linh cảnh.

Cảm xúc khủng hoảng còn đang lây lan, phát tán, ngay cả Liễu Chí Nghĩa cùng Đoạn Kiều Tàn Huyết tinh nhuệ như vậy, hai chân cũng bắt đầu phát run, trán đổ mồ hôi, ánh mắt bọn họ

không ngừng liếc về phía sau, tựa như phía sau có nỗi sợ hãi lớn, nguy cơ lớn.

Chương 1313: Thuần Dương chưởng giáo ra tay (1)

Đáng chết, hắn đang lợi dụng cái chết của người phục vụ, phóng đại khủng hoảng của mọi người, phát tán sợ hãi, người cảnh giới Thánh Giả trái lại không chịu ảnh hưởng gì, nhưng người giai đoạn Siêu Phàm hoàn toàn không chống đỡ được, còn tiếp tục như vậy, có lẽ giây tiếp theo, hành giả Siêu Phàm sẽ sụp đổ tập thể… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

Trong cảnh giới Siêu Phàm, còn bao gồm hai vị Thần Dạ Du, nếu bọn họ chết, linh lực bị Thuần Dương chưởng giáo cướp lấy, vị người tu hành cổ đại này thực lực tăng vọt, sẽ càng thêm khó giải quyết, càng thêm khó tìm.

Nếu như vậy, trò chơi Grimm đại mạo hiểm liền rất khó dừng lại, mọi người đều có thể bị hắn đùa chết.

Phải nghĩ cách ngăn chặn khủng hoảng truyền bá, nhưng trước mắt không thể nhúc nhích, không thể từ ô vật phẩm lấy ra đạo cụ. Hắn cũng không có thủ đoạn của Huyễn Thuật Sư.

Một món đạo cụ cấp Chúa Tể, khiến hắn cảm nhận được độ khó của phó bản cấp S.

Lúc này, nếu có Nhạc Sĩ thì tốt rồi, Nhạc Sĩ trấn an vừa lúc khắc chế năng lực trêu chọc cảm xúc của Huyễn Thuật Sư, sớm biết đã dẫn Tạ Linh Hi tới đây

Đợi một chút, nơi này có Nhạc Sĩ.

Tạ Linh Uẩn, dòng chính Tạ gia, cô tất nhiên là Nhạc Sĩ!

Trương Nguyên Thanh không dám quay đầu, không dám động, cao giọng nói: “Tạ Linh Uẩn, cô có phải Nhạc Sĩ hay không?”

“Có, tôi có.” Thanh âm Tạ Linh Uẩn mang theo run rẩy.

“Lập tức dùng tiếng ca trấn an bọn họ, tiêu trừ sợ hãi của bọn họ, bằng không toàn bộ Siêu Phàm đều phải chết, nhanh lên!”

Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói.

Trấn an? Đúng, trấn an bọn họ! Tạ Linh Uẩn thể hồ quán đỉnh, hít sâu một hơi, hát lên ca dao réo rắt du dương.

Tiếng ca của cô cực kỳ êm tai, mềm nhẹ như gió xuân, quanh quẩn ở trong nhà ăn rộng rãi, làm người ta giống như đặt mình trong cánh đồng bát ngát ánh nắng tươi sáng, gió xuân ấm áp, tất cả cực khổ, sợ hãi, lo âu đều tan thành mây khói.

Đáy lòng một mảng an bình

Ở dưới tiếng ca hun đúc, lo âu, sợ hãi trên mặt mọi người dần dần biến mất, vẻ mặt trở nên an tường.

Phù, có hiệu quả, may mắn Thuần Dương chưởng giáo còn chưa khôi phục đến cảnh giới Thánh Giả, bằng không đều xong con ong rồi. Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, đồng thời nghĩ lại còn sợ, ở trong hoàn cảnh này, đừng nói hành giả Siêu Phàm cùng người thường, ngay cả hắn Thánh Giả như vậy, Linh Quân cấp 6 như vậy, bất cứ lúc nào cũng có khả năng tử vong.

Trước mặt lực lượng tuyệt đối, Thánh Giả đỉnh phong cùng người thường thật ra không có gì khác nhau.

Hắn duy trì tư thế đứng thẳng bất động, đợi thời gian chấm dứt.

Trong quá trình này, Trương Nguyên Thanh thậm chí không dám triệu hồi ra Quỷ tân nương hoặc Tiểu Đậu Bỉ quan sát vẻ mặt mọi người, tìm kiếm Thuần Dương chưởng giáo.

Bởi vì lấy sự bá đạo của đạo cụ cấp Chúa Tể, "không thể động" chỉ sợ còn bao gồm linh thể, hắn không thể lấy "mạng" linh phó của mình đi đánh cược.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mọi người vô cùng khẩn trương nhìn chằm chằm đếm ngược treo trên không trung, khi nó đi đến một khắc cuối cùng, toàn bộ chữ số về 0, Trương Nguyên Thanh xoay phắt người lại, kêu lên:

"Ai vừa rồi chưa kiểm tra nói dối, đứng đừng nhúc nhích, bảo an, nhân viên phục vụ có bất cứ điều gì khác thường, giết chết ngay tại chỗ! Tạ Linh Uẩn, cô kiên trì ca hát, đừng có ngừng."

Sau khi ga lệnh, hắn không do dự lấy ra giày Hậu Thổ, triệu hồi ra Quỷ tân nương, sau đó ở trong tiếng ca mềm mại uyển chuyển của Tạ Linh Uẩn, ném giày Hậu Thổ cho một nữ hành giả.

"Xỏ nó vào." Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Quỷ tân nương hiện lên ở phía sau cô, đối phương nếu có chút động tĩnh lạ, lập tức nhập vào.

Mà tiếng ca của Tạ Linh Uẩn, thì có thể trấn an bọn họ, tránh cho bi kịch Đan Thanh Thánh Thủ trình diễn lần nữa.

Nữ Siêu Phàm kia xỏ vào giày Hậu Thổ, lại nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn thúc giục nói: "Mau cởi ra."

Cô nghe lời cởi giày ra, Trương Nguyên Thanh vội hỏi: "Cô có phải Thuần Dương chưởng giáo hay không?"

Cô liên tục lắc đầu: "Tôi không phải, tôi không phải…"

"Cô có phải người tu hành cổ đại hay không?"

"Tôi không phải."

Thời gian có hạn, Trương Nguyên Thanh không hỏi nhiều, ném giày Hậu Thổ cho người thứ hai, đồng thời nhìn về phía các Thánh Giả, nói:

"Xuất phát từ bảo hiểm, các người cũng kiểm tra một phen, nếu có đạo cụ phát hiện nói dối, mau mau lấy ra, đừng cân nhắc tổn thất, có thể sống sót mới quan trọng nhất."

Hai người ba người bốn người… Không bao lâu, toàn bộ người Siêu Phàm đều hoàn thành kiểm tra, tiếp theo, Trương Nguyên Thanh lại dùng giày mang bảo vệ, nhân viên phục vụ toàn bộ lướt qua một lần.

Trong quá trình hỏi, Âm Cơ luôn làm bạn ở bên cạnh hắn, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Nhưng, không có ai thừa nhận mình là Thuần Dương chưởng giáo.

Một người cũng không có.

Chương 1314: Thuần Dương chưởng giáo ra tay (2)

“Kiểm tra xong rồi, trong Thánh Giả không có vấn đề.” Linh Quân cùng Cao Sơn Lưu Thủy tới gần.

Ở đây mạnh nhất là bốn người bọn họ, nghiễm nhiên thành kẻ chủ đạo.

Không đúng nha, cái này không đúng nha. Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, Thuần Dương chưởng giáo nhất định ở nơi này, không thể nghi ngờ.

Nhưng vì sao tìm không ra? Vì sao?

Linh Quân trầm giọng nói: “Có thể, hắn có thể phản kháng trả giá của đạo cụ hay không?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Không có khả năng, hắn nhiều nhất khôi phục đến cảnh giới Siêu Phàm, không có khả năng chống lại trả giá của đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, cho dù là chúng ta cũng không chống lại được.”

Cao Sơn Lưu Thủy mặt âm trầm, quay đầu nhìn về phía Diệu Đằng Nhi, nói: “Cô xác định tất cả mọi người đều ở nơi này?

Bên người Diệu Đằng Nhi, ông lão tóc hoa râm gật đầu, “Đều ở nơi này, ngay cả chó cũng mang về rồi.”

Lão chỉ chỉ hai con chó vàng rúc ở trong góc, nó đối với nguy cơ của nhân loại không để ý, thản nhiên ngủ.

Linh Quân hít một ngụm khí lạnh: “Còn có ba phút nữa, ba phút sau, lại phải tiến vào lượt trò chơi tiếp theo.”

Trương Nguyên Thanh ngay cả chó cũng chưa buông tha, thi triển Phệ Linh, trực tiếp rút ra hồn phách của cậu vàng.

Mặc kệ là người hay động vật, một khi hồn phách hút ra liền không trở về được, sẽ trước trở thành người thực vật, sau đó chậm rãi chết.

Trong các nghề nghiệp lớn, chỉ có Thần Dạ Du có thể linh thể xuất khiếu, nhưng thân thể cũng sẽ lâm vào chết giả, trong kỳ hạn quy định hồn phách không trở về, thân thể sẽ hoàn toàn tử vong.

Phương thức này thật ra là biện pháp nhanh nhất, trực tiếp nhất tìm được Thuần Dương chưởng giáo, chỉ là Trương Nguyên Thanh có thể máu lạnh vô tình đối với chó, lại không thể dùng biện pháp tương tự đối với người ở đây.

Thuần Dương chưởng giáo sẽ ở nơi nào? Nếu mọi người đều không phải Thuần Dương chưởng giáo, vậy hắn sẽ ở nơi nào? Đầu óc Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chuyển động, đột nhiên liếc qua thi thể đặt ngang trên mặt đất, linh quang chợt lóe.

“m Cơ, thi thể!”

Âm Cơ băng tuyết thông minh, lập tức hiểu ý tứ Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức mở ra Phệ Linh, trong hốc mắt dâng trào tối đen.

Hai người đánh giá một phen đối với thi thể trong nhà ăn, trừ Yên Nhi, trong cơ thể người khác đều lưu lại linh thể, nhưng không phải Thuần Dương chưởng giáo.

“Thế nào?” Linh Quân ở bên cạnh truy hỏi. Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ngưng trọng lắc đầu.

“A!” Cao Sơn Lưu Thủy cũng học Linh Quân hít một ngụm khí lạnh, khó nén thất vọng: “Hắn rốt cuộc nấp ở đâu, người tu hành cổ đại khó chơi như thế?

Kẻ địch như vậy, quá đáng sợ rồi.

Lúc này, sóng mắt Âm Cơ chăm chú nhìn, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấp giọng nói: “Cậu từng đoạt xá chưa?”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, lắc lắc đầu.

Hắn từng cắn nuốt linh thể, từng nhập vào mục tiêu, nhưng chưa từng đoạt xá bất cứ một người nào.

Cái gọi là đoạt xá, chính là mạnh mẽ chiếm dụng thân thể, nuốt sống hồn phách, mà Trương Nguyên Thanh bình thường thi triển Phệ Linh, nuốt là hồn phách người chết còn sót lại, hai bên khác nhau lớn nhất là uống thả cửa thuốc trừ sâu cùng uống xoàng một ngụm thuốc trừ sâu sau khi pha loãng.

Tiếp đó chính là, nuốt hồn phách người chết không có cảm giác tội ác, mà đoạt xá tương đương trực tiếp gạt bỏ một sinh

mệnh. Hắn nhìn đôi mắt u tĩnh tỏa sáng của Âm Cơ, không hiểu cô vì sao hỏi cái này.

Âm Cơ giải thích: "Đoạt xá là không mở được ô vật phẩm, mà Thuần Dương chưởng giáo không phải linh cảnh hành giả, không có công năng ô vật phẩm. Còn có hai phút, mau!"

Đôi mắt Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên sáng ngời, bước đi về phía trung ương nhà ăn, cao giọng nói:

"Các vị, Thuần Dương chưởng giáo không phải linh cảnh hành giả, hắn không có ô vật phẩm, mọi người, lập tức lấy ra đạo cụ, cái gì cũng được. Mọi ngườ giám sát i lẫn nhau.

Vừa dứt lời, trừ người phục vụ cùng nhân viên bảo an, các vị khách nhao nhao hưởng ứng, làm ra động tác lấy đạo cụ, lấy ra từng món tài liệu, đạo cụ.

Nhìn thấy một màn này, Trương Nguyên Thanh cùng Âm Cơ nhìn nhau một cái, trong lòng đều trầm xuống.

"Thế này thì đơn giản rồi."

Một tiếng hô to hấp dẫn bọn họ chú ý, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy linh cảnh thế gia đời thứ ba Liễu Chí Nghĩa rút ra súng ngắn, chỉ vào hơn hai mươi người phục vụ, lạnh lùng nói:

"Thuần Dương chưởng giáo ngay tại bên trong bọn họ, giết hết bọn họ, linh thể của tên kia còn trốn như thế nào?"

Nói xong, họng súng nhắm vào một nhân viên bảo an, bóp cò súng.

"Đoàng" một tiếng, viên đạn bị một tấm khiên tròn màu vàng tím ngăn trở, bắn ra đốm lửa chợt lóe rồi biến mất.

Người phục vụ, nhân viên bảo an theo bản năng ôm đầu ngồi xổm xuống, hoặc chạy trốn, trường hợp lâm vào hỗn loạn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi muốn làm thánh mẫu sao?" Liễu Chí Nghĩa cười lạnh nói.

Chương 1315: Thuần Dương chưởng giáo ra tay (3)

“Ngươi còn dám bắn một phát nữa, ta sẽ giết ngươi.” Trương Nguyên Thanh vẻ mặt lạnh lùng, cảnh cáo: “Ta không phải chưa từng giết hành giả quan phương.”

Sau khi dùng ánh mắt dọa lui Liễu Chí Nghĩa, hắn nhìn về phía một đám hành giả quan phương, nói:

“Tôi không biết Thuần Dương chưởng giáo rốt cuộc nấp ở nơi nào, nhưng bọn họ chỉ là người thường, đã từng tiếp nhận đạo cụ kiểm nghiệm, cũng đã rửa sạch hiềm nghi, ra tay đối với bọn họ, chính là lạm sát vô vị.”

“Người lạm sát, tôi sẽ không lưu tình.”

“Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?” Liễu Chí Nghĩa không cam lòng chất vấn.

Hắn ánh mắt hung ác, sắc mặt có chút dữ tợn, như con thú bị nhốt muốn phô trương thanh thế.

Hắn sợ rồi, sợ chết ở chỗ này.

“Làm sao bây giờ? Cái này không quan hệ với ngươi giết người thường, ngươi chẳng qua là đang phát tiết sự sợ hãi trong lòng mình.” Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói: “Kiên nhẫn của ta có hạn, đừng để ta ra tay giết ngươi.”

Một lần này, ở trong giọng hát tuyệt đẹp liên tục không ngừng của Tạ Linh Uẩn, năng lực “câu dẫn” cảm xúc của Thuần Dương chưởng giáo không có hiệu quả, người thường rất nhanh bị trấn an, các vị khách thì nhịn xuống các loại cảm xúc phức tạp, chưa để mâu thuẫn lan rộng.

Vừa vặn lúc này, thời gian lại tới.

“Đếm ngược thời gian an toàn kết thúc, xúc xắc đang chuyển động, xin chờ đợi”

Viên xúc xắc lơ lửng ở trên không bàn tròn hư ảo kia chuyển động tốc độ cao.

Trong lòng mọi người rùng mình, mắt nhìn chằm chằm xúc xắc.

Rất nhanh, xúc xắc dần dần dừng lại, cuối cùng dừng hình ảnh ở bốn điểm.

Con rối nhỏ ở vị trí mười một điểm, cất bước chân vui vẻ, dọc theo đường cong uốn lượn, tới vị trí mười lăm điểm.

Sương mù dày đặc chợt phá vỡ, khu vực đó là một mảng thung lũng, vẽ ba sơn tặc phiên bản Chibi, làm tư thế giương cung bắn tên.

Chữ nhỏ ghi chú là:

"Ai da không tốt rồi, ngươi tiến vào thung lũng sơn tặc, vừa lúc gặp sơn tặc công kích, kế tiếp sẽ có ba đợt mưa tên, xin làm tốt phòng hộ."

Theo hàng chữ nhỏ này hiện lên, trên bàn tròn hiện lên những mũi tên năng lượng hóa.

"Né tránh!"

Cao Sơn Lưu Thủy quát to một tiếng, đồng thời lấy ra một tấm khiên gỗ thật lớn, đầu gối trái quỳ xuống, mang tấm khiên gỗ rộng lớn như ván cửa cắm ở trước người.

Ánh sáng xanh lục nhu hòa mà chắc chắn theo đó sáng lên, ở trước mặt Cao Sơn Lưu Thủy đúc thành vách tường hư ảo, bảo vệ mọi người ở phía sau.

Một giây sau, mũi tên năng lượng gào thét lao ra, như mưa rào bắn tới.

Ầm ầm ầm!

Trong tiếng năng lượng nổ tung, bức tường hư ảo lay động một trận, tiếp đó sụp đổ.

Tấm khiên trong tay Cao Sơn Lưu Thủy vỡ tung.

Mưa tên tản ra ánh huỳnh quang bao phủ nhà ăn, gặp họa trước hết là bàn ăn bày ở trong phòng, tiếng "Răng rắc" không dứt bên tai.

Sau đó là người thường không có bất cứ năng lực gì, bọn họ bị từng mũi tên bắn thủng ngực, bụng, đầu, kêu thảm chết đi.

Các vị khách đều lấy ra đạo cụ phòng ngự của mình, đối kháng mưa tên chính diện ập tới.

"A!"

"Cứu mạng…"

“Cứu tôi…”

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng cầu cứu vang lên ở các góc của nhà ăn, đạo cụ cấp Chúa Tể công kích, nào phải đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm cùng Thánh Giả có thể thừa nhận.

Trong hỗn loạn, Trương Nguyên Thanh lấy ra Khiên Tử Lôi, ôm đầu ngồi xổm, giấu thân thể ở sau tấm khiên.

“Keng!”

Khiên Tử Lôi bị một mũi tên bắn trúng, lập tức nứt ra khe hở nhỏ bé dày đặc.

Ít nhất có thể ngăn ba mũi tên, chờ khiên vỡ, Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất có thể ngăn một phát, sau đó mình liền mở ra âm Dương Pháp Trận, vách tường trận pháp quá nửa không ngăn được mũi tên, nhưng phân thân nước lửa có thể. Hắn vừa định nói phân thân nước lửa có thể chống lại công kích vật lý, liền thấy một Thủy Quỷ bị mũi tên năng lượng bắn trúng, đánh thành một vũng nước trong, sau đó hóa thành mảnh thi thể.

Đệch, cái này không phải công kích vật lý… Đáy lòng Trương Nguyên Thanh không khỏi dâng lên cơn lạnh toát, lúc này, hắn thấy Âm Cơ cách đó không xa lấy ra một viên bảo châu vàng óng, bảo vệ một người phục vụ bên cạnh, cứng rắn đối kháng mũi tên năng lượng.

“Ầm!”

Bảo châu ở sau khi đỡ được một mũi tên, nổ thành bột phấn, ngực Âm Cơ như bị húc, bay ngược đi.

Càng nhiều mũi tên hơn hướng về cô bao trùm.

Thấy thế, thân thể Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao như mộng ảo, xuất hiện ở bên người Âm Cơ, bổ ngã cô, đè ở trên người, dựng thẳng lên tấm khiên tròn.

Âm Cơ theo bản năng đẩy người đàn ông trên người.

“Ôm đầu, cuộn mình!” Trương Nguyên Thanh quát.

Hai tay của cô hơi cứng đờ, tiếp theo thu về, ôm lấy đầu, cuộn mình ở dưới thân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bên tai truyền đến hai tiếng vang kịch liệt, cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn run rẩy, hắn đang thừa nhận mũi tên tấn công.

Cô nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn hít thở cùng tim đập dồn dập, lại bất lực. Không biết qua bao lâu, nghe thấy hắn nói: "Đợt mưa tên thứ nhất đã kết thúc."

Chương 1316: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (1)

"Đa tạ!" Âm Cơ nhẹ nhàng đẩy ra người đàn ông trên người, theo bản năng nhìn quanh nhà ăn, xem xét tình huống.

Lúc này, trong nhà ăn một mảng hỗn độn, cái đĩa, chén rượu vỡ nát, thức ăn phân tán đầy đất, rượu hỗn hợp máu tươi lan tràn.

Khắp nơi đều là mảnh thi thể, có của khách khứa, cũng có của người thường.

Thảm thiết đến cực điểm.

Chấp sự Cao Sơn Lưu Thủy khu Phổ Ninh ở lúc khiên gỗ vỡ vụn, đã chết ngay tại chỗ, nhưng "sống lại" của Thú Vương cứu hắn một mạng, lúc này sắc mặt tái nhợt ngồi ở trên sàn giăng kín huyết tương, há mồm thở dốc.

Hoa Dương Tử ngã xuống trong đợt mưa tên đầu tiên. Diệu Đằng Nhi bởi vì bản thân chính là Thánh Giả, đồng thời có Linh Quân che chở, nhặt về một cái mạng.

Linh cảnh thế gia đời thứ ba Liễu Chí Nghĩa cùng Đoạn Kiều Tàn Huyết, thân phận không thấp, có con bài chưa lật của mình, may mắn còn sống.

Thánh Giả đã chết một người, Siêu Phàm đã chết bảy tám người, bảo an, nhân viên phục vụ thì chỉ sáu người sống sót.

Chỉ là đợt công kích đầu tiên, đã khiến nhân viên giảm phân nửa.

Âm Cơ theo bản năng tìm kiếm mình hai đồng môn, con ngươi chợt co rút lại.

Chỉ thấy hai vị Thần Dạ Du lẳng lặng nằm ở bên cửa sổ, thân thể không có bất cứ tổn thương nào, nhưng đã tử vong

“Nguyên Thủy Thiên Tôn! Hắn ra tay rồi, hắn ngay trong nhà ăn!

Âm Cơ nắm chặt lấy cánh tay Trương Nguyên Thanh, vẻ mặt ngưng trọng.

Thấy hai Thần Dạ Du vô thanh vô tức chết đi, Trương Nguyên Thanh dựng thẳng tóc gáy.

Trạng thái của Thuần Dương chưởng giáo, giống như một cái hồ khô cạn, bản thân hắn là không có cấp bậc hạn chế, bởi vì đây là một vị Chúa Tể suy yếu.

Cho hắn đủ Thái âm lực, tinh thần lực, hắn có thể nhanh chóng khôi phục đỉnh phong.

Hai vị Thần Dạ Du chết, khiến trong lòng Trương Nguyên Thanh nổ vang tiếng chuông cảnh báo.

Cắn nuốt Thái âm lực hai vị Thần Dạ Du, trạng thái bây giờ của Thuần Dương chưởng giáo, tuyệt đối là người nổi bật trong Siêu Phàm cảnh.

Kẻ địch càng mạnh, bên ta lại càng nguy hiểm.

“Chị có nhìn thấy hắn ra tay không?” Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm vào mắt Âm Cơ.

Âm Cơ khẽ lắc đầu, áy náy nói: “Tôi không chú ý.”

Vừa rồi rối loạn, ốc còn không mang nổi mình ốc, từ đầu còn có hai đồng môn, nhưng sau khi bị Nguyên Thủy Thiên Tôn bổ nhào ngã ra, cô liền mất đi tầm nhìn.

Trương Nguyên Thanh cũng thế, thở dài thật dài: “Tôi cũng chưa chú ý tới.”

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt trào lên trong lòng, hắn ở trong đầu mang toàn bộ thủ đoạn, đạo cụ đều lướt qua một lần, nghĩ tới Mũ Nhỏ Màu Đỏ. Mũ Nhỏ Màu Đỏ tự thành không gian, nếu thu hết mọi người vào trong đó, có lẽ có thể cứu nhóm người này một mạng.

Nhưng vấn đề là, như vậy, hắn sẽ lẻ loi một mình trực diện đạo cụ cấp Chúa Tể.

Nếu hắn chết, người trong Mũ Nhỏ Màu Đỏ cũng không sống được.

Nếu mà một mình hắn, tỷ lệ chết vào đạo cụ cấp Chúa Tể hầu như là trăm phần trăm.

Nhiều người ngược lại lực lượng lớn, không đề cập tới tìm ra Thuần Dương chưởng giáo, khi đối mặt nguy cơ của đạo cụ, có thể gánh vác nguy hiểm trên trình độ nhất định, tựa như đợt mưa tên vừa rồi.

Tâm tư xoay chuyển thật nhanh, một cái vấn đề từ đầu tới cuối đều không nghĩ ra, một lần nữa hiện lên trong đầu:

Nếu Thuần Dương chưởng giáo ngay tại nhà ăn, vậy hắn rốt cuộc nấp ở nơi nào? Linh thể không có khả năng giấu được mắt hắn cùng Âm Cơ. Trừ phi ngay từ đầu mạch suy nghĩ đã sai lầm, gã căn bản chưa đoạt xá bất luận kẻ nào…

Ý nghĩ này vừa dâng lên, liền nghe Liễu Chí Nghĩa thét to: "Đợt mưa tên thứ hai sắp tới rồi! !"

Theo hắn thét chói tai, còn có Tạ Linh Uẩn, Mạn Yên tỷ các vị khách nữ.

Chỉ thấy trên bàn tròn hư ảo, mũi tên năng lượng lại một lần nữa hiện lên.

Ngay cả Thánh Giả cũng biến sắc, bọn họ có thể sống sót ở trong đợt mưa tên thứ nhất, một là đạo cụ bảo hộ bọn họ, hai là đủ may mắn, ở trong khe hở của mưa tên kéo dài hơi tàn qua được.

Nhưng đạo cụ đã tổn hại, mà may mắn không có khả năng liên tục.

Liều mạng! ! Linh Quân vẻ mặt nổi hung, thu hồi giáp mây trên người, từ trong ô vật phẩm lấy ra một tấm bia đất, cắm xuống dưới chân.

Ánh sáng mỏng manh màu vàng dâng lên, hình thành một bức tường dày nặng.

Cùng lúc đó, thân thể hắn bỗng nhiên mềm nhũn, hai chân khép lại, dính vào nhau, hai cánh tay rụt về thân, từng cái vảy đen sì đâm thủng làn da, thân thể hắn tăng vọt, hóa thành một con rắn lớn vảy đen to như thùng nước.

Thân thể bành trướng mang bàn ghế các tạp vật chen ra, mang ly pha lê, chén rượu, đồ sứ các mảnh vỡ lần thứ hai nghiền nát.

Trong chớp mắt, nửa nhà ăn đều bị thân thể con rắn lớn chiếm cứ.

Con rắn lớn vảy đen mở ra cái mồm to như chậu máu, nói tiếng người:

“Mau, tới gần tôi, trốn tới phía sau thân thể tôi.”

Chương 1317: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (2)

Diệu Đằng Nhi hành động đầu tiên, nhanh nhẹn trốn tới sau thân thể to như thùng nước của anh họ.

Linh Quân nhanh chóng quấn quanh thân thể, quấn cô ở trung tâm, dùng thân thể tráng kiện bảo vệ cô.

Lúc này, từng mũi tên nhanh chóng ngưng tụ, đợt mưa tên thứ hai sắp xảy ra.

“Mau nấp vào! !” Linh Quân hô lớn.

“Vô dụng, anh căn bản không ngăn được, chạy mau, trốn tới phòng cách vách đi.” Liễu Chí Nghĩa tinh thần sụp đổ, không để ý tất cả chạy về phía phòng nghỉ phía sau nhà ăn.

Hành vi của hắn đã dẫn phát hiệu ứng quần thể, không ít người mất kiểm soát, quay đầu bỏ chạy.

Linh Quân quát: “Đừng loạn, đừng chạy, đào tẩu không có bất cứ ý nghĩa gì.”

Đây là đạo cụ cấp Chúa Tể, tên đối mặt là tất cả mọi người, nếu tường xi măng cốt thép có thể ngăn trở mũi tên, không khỏi cũng quá coi thường Chúa Tể rồi.

Nhưng vô dụng, sợ hãi bùng nổ ở trong lòng mọi người, các vị khách chạy trối chết, chạy về phía WC, phòng nghỉ, căn bản không giống linh cảnh hành giả thân trải trăm trận.

Thuần Dương chưởng giáo lại bắt đầu phát tán sợ hãi, hắn chuẩn xác bắt lấy cảm xúc sợ hãi trong lòng các vị khách, cùng mang nó mở rộng.

Còn tiếp tục như vậy, mọi người đều phải chết… Trương Nguyên Thanh giọng điệu ngưng trọng dặn dò Âm Cơ: “Trốn

tới phía sau Linh Quân.”

Hắn lập tức hóa thành một ánh sao tiêu tán, xuất hiện ở phía trước đám người chạy trốn, giơ tay, lau một cái trên mặt.

Cái trán sáng lên một mảng nước sơn vàng, như nước chảy tràn qua má, mắt, miệng thì có màu đỏ đen, vẽ thành một cái mặt nạ uy nghiêm đoan chính, không giận tự uy.

“Cút về! !”

Trương Nguyên Thanh phẫn nộ quát.

Tâm thần thất thủ đều là người thường cùng hành giả Siêu Phàm, Thuần Dương chưởng giáo có thể ảnh hưởng bọn họ, Mặt Nạ Hoàng Kim liền có thể chấn nhiếp bọn họ.

Mặt Nạ Quân Hồn là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, dù là Thánh Giả cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Mọi người hoảng hốt không chọn đường đồng loạt dừng lại, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi mãnh liệt, không tự giác phục tùng mệnh lệnh của hắn.

Thấy mọi người đều quay về trốn phía sau Linh Quân, Âm Cơ nhẹ nhàng thở ra, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái thật sâu, nói:

“Cậu qua đây.”

Nói xong, cô cũng nhảy qua thân rắn, tiến vào đám người.

Linh Quân rất nhanh quấn quanh thân thể, quấn hết mọi người ở trong đó, thân rắn tráng kiện vòng lại từng vòng một, tạo thành tường thành cao ngất màu đen.

Trương Nguyên Thanh liếc một cái tấm bia đất dựng ở trước con rắn lớn, lại nhìn mưa tên vận sức chờ phát động, tâm tình hết sức trầm trọng.

Tấm bia đất là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, chỉ có thể kiên trì một lát, Linh Quân tuy hóa thân rắn lớn, có được lực phòng ngự không tầm thường, nhưng thân thể máu thịt làm sao ngăn cản mưa tên khủng bố?

Cho dù đỡ được một đợt, đợt mưa tên thứ ba lại như thế nào?

Bọn họ như lâm vào tuyệt cảnh.

Lúc này, ánh mắt hắn hạ xuống, thoáng nhìn Khiên Tử Lôi tàn phá không chịu nổi trong tay mình, chỉ thấy mặt khiên nhiều vết rạn, vầng sáng màu tím nhạt bao phủ một phần ba.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên có chủ ý, nếu có thể hấp thu tên công kích diện tích lớn, để tấm khiên chứa đầy năng lượng, thì có thể kích hoạt năng lượng, ngăn trở đợt mưa tên thứ ba.

Kích hoạt năng lượng, có thể chống đỡ một lần công kích bất cứ tầng cấp nào.

Đây là quy tắc. Thử xem! !

Hắn nhanh chóng lấy ra Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất, nhảy lên thân rắn, nhảy đến cạnh đầu rắn, nói:

“Linh Quân, nuốt nó.”

Đưa miếng hộ tâm qua.

Linh Quân không nói hai lời, mở ra cái mồm to như chậu máu nuốt đạo cụ vào.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh chuyển đổi Khiên Tử Lôi thành Chùy Tử Lôi, lại một lần nữa chuyển đổi thành Khiên Tử Lôi, tấm khiên tròn nháy mắt hoàn hảo không có tổn hại.

Mũi tên trên bàn tròn hư ảo ngưng tụ xong.

Vù vù vù!

Đợt mưa tên thứ hai gào thét mà tới.

Trương Nguyên Thanh lập tức nằm úp sấp xuống, giơ khiên lên, che đầu rắn.

Ầm ầm ầm!

Mũi tên dày đặc va chạm ở trên bức tường màu vàng, năng lượng nổ tung, bắn tung ra vầng sáng hoa mỹ.

Chỉ kiên trì hai giây, ở sau khi đỡ một phần ba số tên, tấm bia đất sụp xuống thành cục đất vỡ.

Tên đến tiếp sau bao trùm mà đến, nháy mắt bao phủ Linh Quân.

Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất chỉ chống đỡ một giây, vòng bảo hộ ánh sáng vàng liền bị xé rách.

Ầm ầm!

Từng mũi tên năng lượng nổ tung ở trên thân rắn của Linh Quân, vảy văng khắp nơi, máu thịt bay tứ tung, mỗi một mũi tên đều làm thân rắn to lớn của Linh Quân run rẩy, không tự giác co rút lại thân thể.

Hắn thừa nhận nỗi đau đớn cực lớn.

Keng keng keng! Tấm khiên Trương Nguyên Thanh giơ cao ở sau khi thừa nhận ba mũi tên công kích, mặt khiên liền tan vỡ.

Hắn không thể không thu hồi tấm khiên, chuyển đổi trạng thái, sau đó tiếp tục giơ cao.

Lúc này, hổ khẩu của hắn đã nứt toác, máu tươi dọc theo cánh tay chảy vào dưới nách, dao động năng lượng nổ tung cạo cả người hắn đau đớn.

Chương 1318: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (3)

“A!”

Trong thân rắn truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Đó là tên xuyên thủng thân thể Linh Quân, phá vỡ máu thịt phòng ngự, khách ở vị trí đó trực tiếp chết ở trong mũi tên đến tiếp sau.

Cùng lúc đó, Trương Nguyên Thanh phát hiện Linh Quân đã không nhúc nhích nữa, chợt cúi đầu, thấy đầu rắn được hắn bảo vệ ở dưới người, con ngươi dựng thẳng tan rã, trải rộng tĩnh mịch.

Linh Quân đã chết…

Rốt cuộc, ở sau khi Khiên Tử Lôi tổn hại ba lần, đợt mưa tên thứ hai kết thúc.

Trương Nguyên Thanh mình đầy thương tích đứng tựa vào, chậm rãi trượt ngã.

Hắn một lần nữa chuyển đổi hình thái vũ khí, để tấm khiên tròn khôi phục như cũ, chỉ thấy mặt khiên hoàn toàn bị ánh sáng tím bao trùm, thể hiện năng lượng đã chứa đầy.

Thành rồi… Trương Nguyên Thanh cầm tấm khiên lui về phía sau, lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần, yên lặng trị liệu thương thế.

Một bên khác, các vị khách sống sót lục tục chui ra khỏi thân rắn thủng lỗ chỗ, khuôn mặt giăng kín may mắn sống sót sau tai nạn, nhưng khi nhìn về phía bàn tròn hư ảo đang ngưng tụ từng mũi tên, sắc mặt lại chuyển thành sợ hãi.

Âm Cơ chui ra khỏi thân rắn, nhìn chung quanh, ngay lập tức tìm kiếm Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy hắn đeo Mặt Nạ Hoàng Kim, yên tĩnh đứng ở nơi xa chữa thương, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Còn có đợt tên thứ ba, còn phải nghĩ biện pháp, chắn một lần nữa là kết thúc. Linh cảnh thế gia thế hệ thứ ba Liễu Chí

Nghĩa dùng một loại ánh mắt gần như khẩn cầu nhìn mọi người.

Mọi người đều tránh né ánh mắt hắn.

“Linh Quân cũng đã chết, ai còn có thể hỗ trợ? Nơi này chỉ hắn cấp bậc cao nhất, ở đây có Sơn Thần không, cho dù là Sơn Thần, cũng không bảo vệ được chúng ta nhiều người như vậy.” Có người nói.

“Ai còn có đạo cụ phòng ngự? Lúc này đừng giấu riêng nữa, mau lấy ra.” Cảm xúc Liễu Chí Nghĩa kích động hẳn lên.

“Đạo cụ phòng ngự ở trong đợt mưa tên thứ nhất đã phá hủy, hơn nữa đạo cụ phòng ngự có ý nghĩa gì? Cậu có thể lấy ra đạo cụ phòng ngự cấp Chúa Tể sao?” Đoạn Kiều Tàn Huyết có chút bực bội bật lại một câu.

Một vị khách nữ rơi lệ nói:

“Chúng, chúng ta có phải đều phải chết hay không? Sớm biết thế tôi đã không tham gia tiệc tối, tôi, tôi không muốn chết…”

Tạ Linh Uẩn tâm tính yếu ớt mắt lập tức đỏ lên.

Các chấp sự tâm chí càng thêm kiên định, nhưng đối mặt sinh tử, không ai có thể bảo trì lạnh nhạt, vẻ mặt ai cũng uể oải, thầm giấu sự sợ hãi.

Lúc này, con mắt tĩnh mịch của mãng xà vảy đen khôi phục linh quang, thân thể cao lớn nhanh chóng co lại, khôi phục thành hình người.

“Khụ khụ!”

Linh Quân sống lại, hắn sắc mặt uể oải, kịch liệt ho khan, bày ra trạng thái suy yếu.

Diệu Đằng Nhi sớm đã lột xuống quần đen áo đen của một nhân viên bảo an, vẻ mặt đầy quan tâm đưa cho anh họ.

Thấy Linh Quân tỉnh lại, Liễu Chí Nghĩa cuống lên không chờ được hỏi:

“Linh Quân, anh còn có thủ đoạn hay không, mau dùng ra, anh là con trai Thái Nhất môn chủ, anh khẳng định có đạo cụ cấp Chúa Tể, anh tiếp tục lên chống đỡ đi.”

Mọi người cũng vẻ mặt đầy chờ mong nhìn Linh Quân.

Linh Quân há mồm thở dốc, ngay cả sức để nói chuyện cũng không có.

Liễu Chí Nghĩa thúc giục: "Nhanh lên, đợt mưa tên thứ ba lập tức sẽ đến."

Diệu Đằng Nhi dựng thẳng lông mày lá liễu: "Anh chẳng phải cũng là cháu ngoại trưởng lão, sao anh không có đạo cụ cấp Chúa Tể?"

"Tôi…" Liễu Chí Nghĩa không có lời nào để chống đỡ, cả giận nói: "Cô nổi khùng với tôi cái gì, tôi còn không phải là vì mọi người?"

Hắn lại nhìn về phía Âm Cơ, hô: "m Cơ, cô không phải tình nhân cũ của Ma Quân sao, Ma Quân không để lại bảo bối cho cô? Cô là cho hắn ngủ miễn phí sao?"

Âm Cơ ngẩn ra một phen, trong mắt hiện lên sự giận dữ.

"Mày nói chuyện kiểu gì thế?" Một chấp sự khiển trách.

"Mày con bà nó quản tao nói chuyện như thế nào, lão tử cũng sắp chết rồi, còn không thể nói?" Liễu Chí Nghĩa trợn mắt nhìn, không sợ hãi thân phận đối phương một chút nào.

Dưới tuyệt cảnh, hắn có chút bất chấp rồi.

"Còn có cô!" Liễu Chí Nghĩa tiếp theo nhìn về phía Diệu Đằng Nhi: "Cô không phải cũng bị Ma Quân ngủ rồi sao, đừng cho rằng tôi không biết những chuyện thối tha đó của cô cùng Ma Quân, Ma Quân bảo bối gì không có, hắn không để lại đạo cụ giữ mạng cho cô? Nếu không phải cô tổ chức cái tiệc tối gì, chúng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh này? Cô cũng là Thú Vương, tự giác một chút, biến thân bảo vệ chúng tôi."

Diệu Đằng Nhi tức đến cả người phát run.

Ông lão tóc hoa râm bước lên một bước, che ở giữa hai người, vẻ mặt không tốt nhìn chằm chằm Liễu Chí Nghĩa: "Tiểu thư chỉ là cấp Thánh Giả, biến thân cũng không chống đỡ được tên, cậu sỉ nhục cô ấy nữa, đừng trách tôi trở mặt."

"Cười chết người ta mất, ông muốn trở mặt như thế nào, có gan thì giết tôi, dù sao mọi người đều đừng nghĩ sống nữa."

Liễu Chí Nghĩa hung hăng nhổ một bãi nước bọt: “Tốt xấu gì là Thánh Giả, chẳng có tác dụng quái gì, chỉ biết thể hiện ở trước mặt tôi.”

Chương 1319: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (4)

Vừa mới dứt lời, hắn đột nhiên ‘a’ một tiếng, ôm đầu kêu thảm, quỳ rạp xuống đất.

Mọi người bị tiếng kêu thảm thiết bất thình lình dọa giật mình, giống như chim sợ cành cong, đều nhìn về phía bàn tròn hư ảo, mới phát hiện mũi tên còn đang tích tụ.

Một Thánh Giả nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn cách đó không xa.

Các vị khách lúc này mới phản ứng lại, ngạc nhiên nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Liễu Chí Nghĩa tốt xấu gì cũng là con cháu trực hệ trưởng lão, con ông cháu cha, hắn dám trực tiếp ra tay?

Trương Nguyên Thanh đeo Mặt Nạ Hoàng Kim đi tới, trước nhìn về phía Âm Cơ, lại nhìn sang Diệu Đằng Nhi, nói:

“Hai người đều là Thánh Giả, vì sao không đánh hắn? Từng trải qua phó bản sinh tử, đạt được lực lượng vượt qua người phàm, là vì cái gì?”

Hắn bước lên một bước, hung hăng đá vào bụng Liễu Chí Nghĩa.

Ầm! !

Thân thể Liễu Chí Nghĩa cong như con tôm, ôm bụng, nôn ra lượng lớn thức ăn cùng nước chua.

“Vì chính là ở lúc chó sủa, có năng lực làm thịt chó.” Trương Nguyên Thanh một cước giẫm mặt gã vào trong uế vật, dùng sức nghiền, nhìn Diệu Đằng Nhi nói:

“Cô là kiêng kị trưởng lão sau lưng hắn? Hay là hắn nói ra Ma Quân, khiến cô tự cảm thấy không có tự tin? Ma Quân là Ma Quân, liên quan gì tới cô.”

Diệu Đằng Nhi sững sờ nhìn hắn.

Linh Quân ngồi bệt dưới đất cười lên, "Đằng Nhi, em lúc trước gặp được nếu là cậu ta, chẳng phải là tốt sao."

Ồ, đạo sư anh không phải không cho phép tôi tán em gái anh sao… Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Âm Cơ, nói: "Người hiền thì bị bắt nạt, tính tình quá dịu dàng, liền dễ dàng bị người ta cưỡi lên trên cổ."

Âm Cơ cười khổ một tiếng.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày dám động vào tao, ông ngoại tao sẽ không tha…" Liễu Chí Nghĩa nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, Trương Nguyên Thanh liền đá một cước vào trên mặt hắn, đá miệng đầy máu tươi, khoang miệng rụng mất hai cái răng cửa.

Trong nhà ăn lâm vào tĩnh mịch, mọi người sớm biết Nguyên Thủy Thiên Tôn kiệt ngạo, ngay cả hành giả quan phương cũng dám giết, nhưng lúc này tận mắt thấy hắn ra tay, xét đến cùng khác với chỉ nghe nói.

Đó là một kẻ không dễ chọc.

Chẳng qua, phần kiệt ngạo bất tuân này ở trong mắt bộ phận nữ khách rất được cộng điểm.

Cao Sơn Lưu Thủy nhìn thoáng qua bàn tròn, thấp giọng đánh vỡ yên tĩnh:

"Mưa tên sắp tới rồi, các vị, chuẩn bị tốt…" Sợ hãi một lần nữa ập vào trong lòng mọi người.

Trương Nguyên Thanh không nói lời thừa nữa, bỏ lại một câu mọi người tránh ở phía sau tôi, đi thẳng về phía hư ảo bàn tròn.

Hắn muốn làm gì?

Các vị khách theo bản năng tụ tập lại, ánh mắt đều đi theo bóng lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vừa vặn lúc này, đợt mưa tên thứ ba ngưng tụ xong, rợp trời rợp đất bắn về phía mọi người.

Các vị khách nữ bọn Tạ Linh Uẩn hét lên một tiếng, theo bản năng xoay người chạy trốn, lại thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ khiên tròn trong tay lên.

Hào quang màu tím đậm dâng lên, dựng thành một tấm khiên tròn thật lớn cao đến trần nhà, chắn toàn bộ mũi tên bên ngoài.

Ầm ầm ầm!

Năng lượng nổ tung vang to như pháo, đinh tai nhức óc, quanh quẩn ở nhà ăn rộng rãi.

Một màn làm người ta ngoài ý muốn đã xảy ra, mũi tên trước đó còn thế như chẻ tre, đạo cụ Thánh Giả cũng ngăn không được, vậy mà lại không cách nào phá hủy khiên năng lượng.

Mũi tên nổ tung hào quang vô cùng chói mắt, vặn vẹo bóng dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng ở trong mắt mọi người, bóng dáng đó lại nguy nga như Thái Sơn, sừng sững bất động.

Trong khoảng khắc, vầng sáng hoa cả mắt tan đi, tiếng nổ chợt theo đó bình ổn.

Đợt mưa tên thứ ba kết thúc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm khiên hoàn hảo không tổn hao gì, tấm khiên tròn màu tím đậm kia cho người ta cảm giác an toàn mãnh liệt chậm rãi tiêu tán.

Chống đỡ qua rồi, chúng ta chống đỡ qua mưa tên rồi.

Cách vài giây, các vị khách hoan hô, mấy vị khách nữ càng vui quá mà khóc.

Trầm ổn như mấy vị Thánh Giả bọn Cao Sơn Lưu Thủy, trên mặt cũng khó giấu vui sướng.

“Có loại thần khí này sao không sớm chút lấy ra, hại tôi chết một lần vô ích.” Linh Quân nói thầm một tiếng, suy yếu tựa vào trên người em gái họ.

Khuôn mặt thanh lệ của Diệu Đằng Nhi lộ ra vui sướng sống sót sau tai nạn.

Sau đó cô nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Sau đó, cô chú ý tới, Âm Cơ đã đi lên đón, thấp giọng nói:

“Không có việc gì chứ?”

Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu: “Đáng tiếc chỉ có thể dùng một lần.”

Cô yên lặng thu hồi ánh mắt, không nhìn thêm nữa.

Đoạn Kiều Tàn Huyết nhìn chằm chằm khiên tròn, cực kỳ hâm mộ một phen, áp chế hâm mộ ghen tị trong lòng, hắn cao giọng nhắc nhở:

“Căn cứ quan sát của tôi, trò chơi này càng về sau càng nguy hiểm, nếu chúng ta vẫn không thể tìm ra Thuần Dương chưởng giáo, trò chơi tiếp theo, rất có khả năng đoàn diệt.”

Chương 1320: Thuần Dương chưởng giáo hiện thân (5)

Câu này tựa như một thùng nước lạnh giội ở trong lòng mọi người. Trương Nguyên Thanh thu hồi tấm khiên, nói: “Hắn không trốn nổi nữa.”

“Cậu có biện pháp nào?” Đoạn Kiều Tàn Huyết truy hỏi.

Trương Nguyên Thanh không để ý tới, há mồm phun ra một luồng âm khí, rơi xuống đất hóa thành một anh linh mũm mĩm đáng yêu, tóc máu thưa thớt.

Tiếp theo, hắn lấy ra Áo Choàng Tầm Bảo, phủ ở trên người Tiểu Đậu Bỉ.

“Tầm bảo! !” Trương Nguyên Thanh xoa cái đầu quả dưa của con trai, hạ đạt chỉ lệnh.

Đây là biện pháp hắn ở trong đợt mưa tên thứ hai nghĩ đến, vị người tu hành cổ đại này đã thần thông quảng đại như thế, đã tìm không thấy, vậy đổi một cách suy nghĩ.

Không tìm nữa, sửa thành tầm bảo.

Tìm kiếm bản thể Grimm đại mạo hiểm.

Đạo cụ chỉ cần không thu vào ô vật phẩm, vậy nhất định sẽ có bản thể, bàn tròn hư ảo chỉ là hình chiếu công năng đạo cụ, không phải bản thân đạo cụ.

Tìm ra đạo cụ, thu vào ô vật phẩm, còn sợ Thuần Dương chưởng giáo?

Tiểu Đậu Bỉ ở trong nhà ăn bò lung tung khắp nơi, khi thì đầu nhìn trái nhìn phải, khi thì hoạt động tứ chi bò đi.

Nó đầu tiên bò đến trước một món đạo cụ tàn phá, sau đó như tranh công nhìn về phía chủ nhân.

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Không phải, tiếp tục! !"

Tiểu Đậu Bỉ tiếp theo bò đến trước mảnh vỡ món đạo cụ thứ hai.

"Không phải, tiếp tục! !"

Trương Nguyên Thanh mặt ngoài rất kiên nhẫn, thực ra trong lòng âm thầm lo lắng.

Thời gian của hắn có hạn, nhưng công năng tầm bảo của Tiểu Đậu Bỉ, sẽ dẫn đầu tập trung bảo bối cách hắn gần nhất, vội nữa cũng vô dụng, chỉ có thể lần lượt lọc.

Hai phút, bốn phút, sáu phút, tám phút… Thời gian trôi qua, rốt cuộc Tiểu Đậu Bỉ mang toàn bộ mảnh vỡ đạo cụ trong nhà ăn tìm ra.

Nhưng đều bị Trương Nguyên Thanh lần lượt phủ quyết.

Tiểu anh linh ngẩng lên cái đầu tóc máu thưa thớt, bò lung tung khắp nơi.

Nhìn nhìn, ánh mắt anh linh dừng hình ảnh ở trên người con chó lông vàng, đầu cúi thấp, nhanh chóng hoạt động tứ chi tới gần.

Chó? ! ! Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại.

Đạo cụ giấu ở trên thân chó?

Thuần Dương chưởng giáo kia… Hồn phách con chó cũng bị mình rút ra rồi, hắn không có khả năng đoạt xá chó lông vàng, nhưng nếu hắn trốn ở trên thân chó lông vàng, vậy chỉ có một khả năng… Trương Nguyên Thanh mơ hồ đoán được phương pháp ẩn nấp của Thuần Dương chưởng giáo, lập tức hướng Tiểu Đậu Bỉ hạ đạt chỉ lệnh kết thúc, thu nó trở về.

Cái này là vì phòng ngừa Tiểu Đậu Bỉ tới gần chó lông vàng, bị Thuần Dương chưởng giáo giết ngược lại.

Đúng lúc này, Âm Cơ gấp giọng nói:

“Nguyên Thủy, xúc xắc chuyển động rồi.”

Thời gian an toàn mười phút đã qua, xúc xắc trên bàn tròn hư ảo chuyển động tốc độ cao.

Không có bất cứ sự do dự nào, Trương Nguyên Thanh từ trong ô vật phẩm lấy ra Khiên Tử Lôi, chuyển đổi đến hình thức Pháo Lôi Bạo.

Chất lỏng vàng tím nhanh chóng biến thành một cây pháo cầm tay dài, nòng súng thô to thon dài thể hiện cảm giác uy lực.

Trương Nguyên Thanh nhắm ngay chó lông vàng, bóp cò súng.

Họng súng nhanh chóng sáng lên hào quang màu tím, một tia chớp dạng cầu màu tím to bằng nắm tay phun ra, giữa không trung hồ quang màu tím nhảy lên ‘tách tách’.

Ầm! !

Tia chớp dạng cầu gào thét lao đi, trúng mục tiêu chó lông vàng, cũng phá hủy bức tường, sàn nơi đó, đục ra một cái lỗ thủng đi thông lầu một.

Chó lông vàng nổ thành khối thịt cháy khô, trong máu thịt cùng đá bay tứ tung, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy hai vật phẩm từ bụng con chó lông vàng quay cuồng bay ra.

Một món là đĩa tròn to bằng bàn tay, dính vết máu, trên cái đĩa tròn đó vẽ rừng rậm, con sông, đầm lầy, vu nữ các loại hình vẽ, cùng bàn tròn hư ảo hiện ra hình bàn chơi game giống nhau như đúc.

Một món khác là một hạt châu to bằng quả trứng gà, hạt châu lóe ra hào quang như mộng ảo, trong hào quang tựa như cất giấu hình ảnh không đếm xuể.

Cũng chính là lúc này, tiếng Âm Cơ từ phía sau đến: “6 điểm.”

Con rối người tí hon cất bước chân vui vẻ tới vị trí 21 điểm, nơi đó là một căn nhà gỗ, một nữ phù thủy chóp mũi nhọn hoắt đứng ở cửa phòng.

Tin tức lơ lửng ở nhà ăn lập tức xảy ra biến hóa:

“Bạn tiến vào nhà của nữ phù thủy, uống lầm ma dược của nữ phù thủy, mọi thành viên tiến vào trạng thái suy yếu.”

Một giây sau, các vị khách trong nhà ăn đều ngã bệt xuống đất, sắc mặt nháy mắt uể oải.

Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy tinh lực toàn thân nháy mắt bị rút cạn, linh thể cùng nhục thân song song suy yếu. Hắn hai chân mềm nhũn, giống với các vị khách phía sau, ngã ngồi xuống đất.

Không những hắn, tân nương cùng Tiểu Đậu Bỉ trong cơ thể Quỷ cũng tiến vào trạng thái suy yếu.

Cùng lúc này, hắn nhìn thấy từng luồng khói đen từ trong thịt nát sót lại của chó lông vàng bóc ra, uốn lượn dâng lên, tụ lại ở không trung, ngưng tụ thành một thanh niên đầu đầy tóc bạc, dung mạo tuấn mỹ.

Trong ánh mắt hắn tràn ngập điên cuồng, nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

Chương 1321: Thu hoạch không nhỏ (1)

Trong nhà ăn yên tĩnh, mọi người còn đắm chìm ở trong khủng hoảng suy yếu, thình lình nhìn thấy thanh niên tóc bạc hiện thân, đầu tiên là cả kinh, tiếp đó phản ứng lại.

Đây là Thuần Dương chưởng giáo?

"Thuần Dương chưởng giáo hiện thân rồi, xong rồi, chúng ta đều phải chết." Liễu Chí Nghĩa vừa lăn vừa bò trốn tới phía sau mọi người, hắn ngay cả sức để đứng lên cũng không có.

Người khác cũng mặt không còn màu máu, tuy bọn họ không phải Tinh Quan, không phải Thần Dạ Du, nhưng trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn và Liễu Chí Nghĩa từng nói, Thuần Dương chưởng giáo tàn bạo điên cuồng, lại không chịu giá trị đạo đức, giá trị thanh danh ước thúc.

Quả quyết sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Âm Cơ và Linh Quân biến sắc hẳn, người trước nghiêng ngả chạy tới, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sốt ruột, giống như muốn viện trợ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Người sau thì vừa lăn vừa bò. Hoa công tử sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt lại có chút dữ tợn, hắn giống như dự cảm được kết cục

của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Chó chết, ngươi dám đoạt xá hắn, lão tử nhất định diệt ngươi, chân trời góc biển cũng diệt ngươi…” Linh Quân gầm nhẹ, giống như một con sư tử đực nổi giận.

Nhưng hắn quá suy yếu, vừa mới chết mà sống lại, lại trúng ma dược suy yếu của nữ phù thủy, ngay cả sức để đứng lên cũng không có.

Diệu Đằng Nhi sợ hãi ôm lấy anh họ, không cho hắn đi chịu chết.

Thuần Dương chưởng giáo không để ý đến Linh Quân uy hiếp, ánh mắt thầm chứa sự điên cuồng, nhìn về phía Âm Cơ lảo đảo mà đến, nhếch miệng, phát ra thanh âm chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe được:

“Ngươi đừng vội, chờ ta nuốt xong tiểu tử này, tự nhiên sẽ đến lượt ngươi.”

Thái âm lực, tinh thần lực của cô nàng này so với Nguyên Thủy Thiên Tôn hùng hậu hơn quá nhiều, chính bởi vì như thế, cũng cường đại hơn quá nhiều, trực tiếp cắn nuốt cô, vô cùng có khả năng lật thuyền trong mương.

Nay nắm chắc thắng lợi, càng phải đóng vững đánh chắc, ăn Nguyên Thủy Thiên Tôn trước, rồi lại ăn cô gái nhỏ, như thế, vạn vô nhất thất.

Nói xong, tay áo dài bay bay, hắn nâng tay, đầu ngón tay vẽ ở không trung, một phù triện rườm rà huyền ảo nháy mắt thành hình.

Đầu ngón tay búng ra, linh triện bay đi, trúng người đẹp váy đen lảo đảo mà đến.

Âm Cơ “ưm” một tiếng, mềm mại vô lực ngã xuống, con ngươi hiện ra tan rã, mất đi ý thức.

Linh thể cùng Thái âm lực của cô bị phong ấn, thân thể vốn suy yếu, càng thêm họa vô đơn chí.

Thuần Dương chưởng giáo không nhìn cô nữa, sức chú ý trở lại trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười điên cuồng:

“Không ngờ tới nhỉ, ta nấp ở trong mộng của chó, ngươi cho rằng ta đoạt xá người nơi này? Không, ta ngay từ đầu đã lợi dụng Bảo Châu Mộng Cảnh tiến vào trong mơ của chó, các ngươi thật sự là quá ngu xuẩn, ha ha ha…”

Trương Nguyên Thanh ngồi bệt trên mặt đất, thở dài nói: “Đoán được, nhưng đã quá muộn, ta nhớ rõ mộng cảnh là năng lực Thánh Giả mới có, mà ngươi tuyệt đối chưa tới tầng cấp đó.”

Nhưng sau khi nhìn thấy hạt châu kia chất chứa vô số hình ảnh cảnh trong mơ, hắn đã rõ tất cả.

Trong Huyễn Thuật Sư Thuần Dương chưởng giáo săn giết, tuyệt đối có người thân phận không thấp, có khả năng là con cháu vị đại lão nào đó của Hư Vô giáo phái, có khả năng là nhân vật ưu tú trọng điểm bồi dưỡng.

Bằng không, không có khả năng có một món đạo cụ có đặc tính Thánh Giả.

“Cho nên ngươi có thể vô thanh vô tức từ trong cơ thể Yên Nhi biến mất, không phải Nguyên Thần mà chạy, mà là cảnh trong mơ toát ra?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Không sai!” Thuần Dương chưởng giáo đứng khoanh tay, vẻ mặt tàng cuồng tà ác, nhưng lại cực có khí độ.

“Xem ra ta là phải chết rồi, nhưng ở trước khi chết, ta có mấy vấn đề muốn hỏi, cũng để chết được rõ ràng. Ngươi đạo cụ này là nhặt được?” Trương Nguyên Thanh cố gắng kéo dài thời gian.

“Đúng rồi.” Hắn nhẹ nhàng gật đầu, tiếp đó hưng phấn nói: “Cái này gọi là kẻ đắc đạo trời cũng giúp.”

Hội trưởng ngu ngốc hại chết ta rồi… Trương Nguyên Thanh hỏi: “Ngươi không phải linh cảnh hành giả, là như thế nào giữ được đạo cụ này, ngươi có thể không biết, có vị Nhân Tiên đang tìm nó.”

Hắn thoạt nhìn rất mỏi mệt, mỗi một câu nói, đều phải thở dốc một ngụm.

“Các ngươi đám linh cảnh hành giả này, căn bản không biết cái gì là pháp khí, pháp khí chỉ có ở thời điểm sử dụng, mới có

thể tiết ra linh lực, khi không sử dụng, chỉ cần một pháp thuật nho nhỏ, liền có thể bao phủ khí tức của nó."

Thuần Dương chưởng giáo ở lúc nói lời này, tràn đầy kiêu căng.

Ở trong mắt hắn, linh cảnh hành giả tốc thành căn bản không xứng đánh đồng với mình khổ tu mấy chục năm.

"Thì ra là thế!" Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

Khi nói chuyện, đầu óc hắn vận chuyển tốc độ cao, tìm kiếm kế sách cầu sinh.

Bây giờ quan trọng nhất là chống đỡ qua trạng thái suy yếu, tiến vào thời gian an toàn lượt tiếp theo, đến lúc đó có thể giết ngược lại Thuần Dương chưởng giáo.

Chương 1322: Thu hoạch không nhỏ (2)

Pháp Bào âm Dương khẳng định là không thể dùng, đạo cụ này lúc đối mặt kẻ địch công kích vật lý, có thể xưng là thần khí. Nhưng đối mặt Huyễn Thuật Sư cùng Thần Dạ Du, chính là tự tìm đường chết.

Bởi vì phân thân nước lửa sẽ phân hoá linh thể, suy yếu lực lượng của linh thể.

Mặt Nạ Quân Hồn có thể ngăn cản đôi chút, là chỗ dựa duy nhất trước mắt.

"Đã không có nghi hoặc, vậy đi chết đi."

Áo bào của Thuần Dương chưởng giáo bỗng nhiên phồng lên, Thái âm lực mênh mông như thủy triều nhấc lên, trực tiếp muốn đè xuống.

"Đợi chút, ta còn có lời muốn nói." Trương Nguyên Thanh vội nói.

Mà Thuần Dương chưởng giáo cười nhạo nói:

"Còn muốn kéo dài thời gian? Vừa rồi nói lời thừa với ngươi, chẳng qua là đang chờ ngươi lấy ra chày Phục Ma, nhưng ngươi tựa như đã mất đi đạo cụ này, nghĩ hẳn là đồ nhi tốt kia của ta thu hồi rồi.

“Đợi ta nuốt linh lực của ngươi, lại ăn con bé này của ngươi, sớm hay muộn sẽ tìm nó tính sổ.”

Vừa dứt lời, hắn cuốn theo Thái âm lực như sóng thần, đánh về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng quay cuồng về phía sau, đồng thời lấy ra một đôi giày chạy không có logo đi ở trên chân, trong quay cuồng hắn miễn cưỡng ngồi xổm dậy, chủ động hướng về phía Thuần Dương chưởng giáo trượt đi.

Hai bên lướt qua nhau.

Thuần Dương chưởng giáo nhẹ nhàng quay người, Thái âm lực lượn lờ di động ở phía sau. Hắn ngạc nhiên nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiếp đó đặt ở trên giày chạy của hắn, hừ lạnh nói: “Tiểu tử, pháp khí không ít, pháp khí của ngươi càng nhiều, ta càng vui vẻ nha, đều là của ta.”

Thân thể Thuần Dương chưởng giáo chợt đâm xuống, mang theo âm khí mênh mông, lại một lần nữa lao về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh cố chống đỡ thân thể mệt mỏi, trượt ra một cú trượt xẻng mềm nhũn vô lực.

Hai bên lại một lần nữa sát qua bên người.

Thuần Dương chưởng giáo: “…”

Vẻ mặt hắn đột nhiên dữ tợn, như khó có thể khống chế cảm xúc rít gào một tiếng, khởi xướng lần xung phong thứ ba.

Trương Nguyên Thanh lại một lần nữa trượt xẻng tránh đi.

Sau khi lặp lại năm lần như thế, Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng, bất đắc dĩ cởi Giày Hoạt Sạn, thu vào ô vật phẩm.

Cho dù chết, hắn cũng sẽ không để lại đạo cụ cho Thuần Dương chưởng giáo.

Thấy thế, Thuần Dương chưởng giáo cười lên điên cuồng: “Xem ra đôi giày này chỉ có thể sử dụng năm lần, ngươi còn chiêu nào không?”

Dứt lời, lại một lần khống chế Thái âm lực lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, một lần này, hắn chưa chịu bất cứ trở ngại gì, thành công xâm nhập trong cơ thể vị thiên tài trẻ tuổi này.

Thức hải Trương Nguyên Thanh "Ầm" một tiếng, đầu óc đau đớn, giống như có đinh thép đâm vào thiên linh cái.

Trong nháy mắt, hắn chỉ cảm thấy một luồng tinh thần lực chí âm chí tà, trộn lẫn tạp niệm khổng lồ lao vào thức hải.

Luồng tinh thần lực này bá đạo xâm chiếm thức hải, cắn nuốt linh thể suy yếu của hắn, tinh thần lực cùng Thái âm lực trong cơ thể, nhất thời như đê đập vỡ, cuồn cuộn không ngừng rời khỏi cơ thể.

Lực lượng thật mạnh, kỹ xảo của hắn ở phương diện phệ linh, vượt xa ta. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nổ tung cảm giác nguy cơ, vừa thi triển kỹ năng phệ linh phản kháng, vừa thi triển Mặt Nạ Hoàng Kim tinh thần đả kích.

Hắn không do dự, ba lần tinh thần đả kích liên tục không ngừng đánh ở trên nguyên thần Thuần Dương chưởng giáo.

"A ~"

Trong đầu nổ tung tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, luồng tinh thần lực kia suýt nữa muốn chiếm cứ thức hải, tựa như bị thương nặng đáng sợ, như thủy triều rút lui.

Xử lý rồi? Yếu như vậy? Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, thức hải bị đè ép đến "góc" một lần nữa chiếm lĩnh cao địa, ý thức của hắn chợt khôi phục.

Cảnh tượng trong nhà ăn lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt, phía sau là Linh Quân sốt ruột kêu gọi, trước mắt là Thuần Dương chưởng giáo đứng trên không trung, vẻ mặt đầy nụ cười lạnh.

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ngưng trọng. "Ngươi quả nhiên còn có con bài chưa lật, cái mặt nạ này không tệ, tựa như trói buộc vào linh thể? Chờ ta nuốt ngươi, nó liền thuộc về ta." Thuần Dương chưởng giáo ngạo nghễ nói:

"Ảo thuật của ta như thế nào? Đây mới là ảo thuật thật sự, linh cảnh hành giả các ngươi, chỉ có mỗi linh lực suông, lại không có kỹ xảo, buồn cười buồn cười. "

Hắn cũng chưa xâm nhập thức hải của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo thuật mà thôi, chính là vì xây

dựng ra cục diện đại thế đã mất, ép Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng ra con bài chưa lật cuối cùng.

Hết bài tẩy rồi… Trương Nguyên Thanh không khỏi dâng lên cảm xúc tuyệt vọng.

Giày Hoạt Sạn cùng Mặt Nạ Quân Hồn là hai con bài chưa lật của cuối cùng hắn, mà lúc này, cảm giác suy yếu của ma dược nữ phù thủy vẫn chưa biến mất, độc tính ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng, khiến hắn váng đầu hoa mắt một phen.

Kế sách kéo dài thời gian cũng mất đi hiệu lực. Không đường để đi nữa.

Chương 1323: Thu hoạch không nhỏ (3)

Trong tuyệt vọng, Trương Nguyên Thanh bỗng nhớ tới trăng tròn màu đen trong thẻ nhân vật, đó là vật phẩm Ma Quân để lại, hơn nữa căn cứ biểu hiện trong phó bản giết chóc, nó rõ ràng là có ý thức của mình, không phải đơn thuần bảo tàng. Một ý tưởng lớn mật dâng lên ở trong lòng hắn.

Mình không phải luôn muốn làm rõ thẻ nhân vật rốt cuộc có tai họa ngầm hay không sao, mình không phải vẫn luôn sợ hãi Ma Quân chưa tử vong sao.

Mình không tự thử được, có thể lợi dụng Thuần Dương chưởng giáo hay không?

Mình chết, thẻ nhân vật liền trở về linh cảnh, hoặc là, bị một người tu hành cổ đại cường đại đạt được.

Nếu thẻ nhân vật anh Binh cho mình không có bất cứ tai họa ngầm nào, vậy mình chết thì chết, nó là cái số rồi, dù sao đã cùng đường; Nhưng nếu thật sự giống với mình nghĩ, thẻ nhân vật là có "tai họa ngầm", như vậy "nó" sẽ trơ mắt nhìn mình bị Thuần Dương chưởng giáo đạt được? Dù sao cùng đường, trước lợi dụng sức bền của Mặt Lam tăng lên đối kháng, không chống đỡ được liền mặc cho số phận. Trương Nguyên Thanh hiện lên ý nghĩ bi quan này, ngay sau đó, liền thấy Thuần Dương chưởng giáo vẻ mặt điên cuồng, hưng phấn bổ nhào tới.

Hắn không phản kháng, yên lặng mở ra Mặt Lam.

Ánh mắt mệt mỏi tỏa sáng, tinh thần rung lên.

Nhưng phần lực lượng trong tuyệt cảnh bộc phát này, tựa như hồi quang phản chiếu, vừa mới dâng lên, đã bị tinh thần tràn ngập lượng lớn cảm xúc tiêu cực đánh tan.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh 'Ong' một cái, ngay lập tức mất đi ý thức, hắn chưa bao giờ tiếp xúc linh thể năng lượng âm mạnh như vậy, tà ác, điên cuồng, hỗn loạn… Giống như tất cả cảm xúc tiêu cực trên đời, đều áp súc ở trong phần tinh thần lực này.

So sánh với Thuần Dương chưởng giáo, năng lượng âm của nghề nghiệp tà ác quả thực là trò trẻ con.

Sau khi tạm thời mất đi ý thức, Trương Nguyên Thanh chợt bị "đau" tỉnh lại, linh hồn hắn không chịu khống chế phát ra gào rống, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hắn đang bị đoạt xá, linh thể bị từng chút một cắn nuốt.

Loại đau đớn linh hồn xé rách này hơn xa bất cứ đau đớn nào trên thân thể.

Trong thức hải, hai luồng tinh thần lực dốc hết sức đối kháng, tinh thần lực tản ra khói đen, gắt gao cắn một quầng linh thể trong suốt mỏng manh, từng chút một nuốt vào trong bụng.

"Ồ, ngươi thế mà lại là kẻ tán hồn, linh hồn của ngươi sớm vỡ tung, ngươi sớm nên chết rồi, là ai mang linh hồn của ngươi một lần nữa ghép lại?"

Thuần Dương chưởng giáo nhai nuốt linh thể, phẩm ra điều khác thường của món mỹ vị này.

"Không đúng, linh hồn của ngươi có vấn đề, ngươi là…"

Đột nhiên, chỗ cao của thức hải, một vầng trăng tròn màu đen lại dâng lên, cắt ngang Thuần Dương chưởng giáo nói nhỏ.

Ánh trăng nhu hòa sáng ngời ngưng tụ thành một chùm, bao phủ linh thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong chớp mắt, Thái âm lực mênh mông, mang theo lực lượng khó có thể ngăn cản lao vào trong linh thể.

Linh thể suy yếu bỗng bành trướng, lập tức mang linh thể phát ra sương mù đen, nén cảm xúc tiêu cực kia áp chế, bành

trướng còn đang tiếp tục, quầng sáng trong suốt chói mắt bắt đầu cắn nuốt ngược.

Nháy mắt đã mang linh thể của Thuần Dương chưởng giáo nuốt một phần ba.

“A ~”

Lần này kêu thảm là hàng thật giá thật, Thuần Dương chưởng giáo bất ngờ không kịp đề phòng, cảm nhận được đau đớn linh hồn bị xé rách.

“Luồng lực lượng này, không có khả năng, ngươi sao có thể có lực lượng của Nhân Tiên…”

Trong thức hải, linh thể phát ra sương mù đen kia đang từng chút một bị cắn nuốt, tình thế nghịch chuyển, nhưng vào lúc này, nó đột nhiên đứt ra, chủ động dứt bỏ bộ phận nguyên thần.

Sau đó, nhanh chóng rút khỏi thức hải, chật vật như chó nhà có tang.

Trong nhà ăn, Thuần Dương chưởng giáo lao ra khỏi mi tâm Trương Nguyên Thanh, lao ra mười mấy mét, lơ lửng xoay người, vừa sợ hãi vừa tham lam nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

“Lực lượng cấp Nhân Tiên, lực lượng cấp Nhân Tiên…”

Thân thể hắn ảm đạm đi rất nhiều, Thái âm lực mênh mông cũng chịu khổ pha loãng, vẻ mặt vặn vẹo một phen, tham lam muốn lại lao về thức hải, lại sợ hãi không dám tiến lên.

Vừa rồi nếu không phải kịp thời thi triển phân hồn thuật, bỏ qua bộ phận nguyên thần kia, bây giờ hắn đã bị cắn nuốt.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh vẻ mặt sững sờ, lâm vào trạng thái dại ra.

Hắn đang tiêu hóa, hấp thu bộ phận linh hồn kia của Thuần Dương chưởng giáo.

Ngay tại lúc Thuần Dương chưởng giáo do dự, Trương Nguyên Thanh mở mắt, hắn một con mắt trong vắt sáng ngời, một con mắt điên cuồng tà dị, thiện ác đồng thời ngưng tụ ở trên mặt. Ánh mắt của hắn vẫn tỏ ra trống rỗng, tựa như còn

chưa hoàn toàn khôi phục ý thức, nhưng khí tức của hắn bắt đầu tăng vọt, thoát khỏi trạng thái suy yếu, dần dần trở về Thánh Giả.

"Đáng hận!"

Thuần Dương chưởng giáo thấy thế, không có bất cứ sự do dự gì, bọc lấy hai món pháp khí trên sàn, nhanh chóng xuyên tường mà đi.

Chương 1324: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (1)

Mà theo đĩa tròn bị thu lại, bàn ăn hư ảo, xúc xắc, hình chiếu 3D trong nhà ăn đồng loạt tiêu tán.

Phong ấn bao phủ ở ngoài nhà ăn biến mất.

Đại khái qua mười giây, ý thức Trương Nguyên Thanh khôi phục, hắn không nói hai lời, lập tức lấy ra Gương Quỷ nắm chặt, dục vọng tà niệm, giết chóc cùng phá hư cuồn cuộn trong lồng ngực mới vừa vặn bị áp chế.

Lại ở vài giây sau, cuồn cuộn dâng lên.

Tà niệm của Thuần Dương chưởng giáo quá mạnh, ngay cả Gương Quỷ đều cũng thể hoàn toàn áp chế.

Đây là linh thể của Thuần Dương chưởng giáo? Thực điên cuồng nha… Trương Nguyên Thanh không tự giác nhếch khóe miệng trái, cùng mắt trái điên cuồng hỗn loạn hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Sau khi cắn nuốt linh thể của Thuần Dương chưởng giáo, hắn bị động học được rất nhiều pháp thuật, ví dụ như thuật cách không vẽ bùa Thuần Dương chưởng giáo vừa rồi khống chế Âm Cơ, ví dụ như kỹ xảo xây dựng ảo thuật, ví dụ như kỹ xảo phệ linh vân vân.

Phương diện này còn bao gồm bộ phận kỹ xảo chiến đấu của Tinh Quan. Tương đương là biến tướng truyền công.

Lực lượng của Nhân Tiên, vầng trăng tròn màu đen kia là lực lượng của Nhân Tiên? Hắc, thu hoạch trái lại không nhỏ nha.

Kẻ tán hồn? Mình sớm nên chết rồi? Ai khâu lại linh hồn của mình? Hắn lẩm bẩm vài giây, quay đầu, nhìn về phía các vị khách chưa hết kinh hồn, vẻ mặt trong hoang mang xen lẫn vui sướng.

Nhóm người này thấy Thuần Dương chưởng giáo thoát đi, trên người mình có bí mật, chuyện này không giấu được, mình là nên nghĩ cái cớ lấp liếm cho xong, hay là giết người diệt khẩu? Giết đi, dù sao là một đàn kiến.

Trương Nguyên Thanh ý niệm hỗn loạn, hướng về mọi người nhếch khóe miệng trái, lộ ra nụ cười tà dị điên cuồng:

"Các vị, gọi điện thoại thông báo phân bộ Tùng Hải đi, thừa dịp tôi còn có thể khống chế được."

Cái vẻ mặt điên cuồng này, làm trong lòng mọi người dần dần thoát khỏi suy yếu, tìm được đường sống trong chỗ chết rùng mình.

Trương Nguyên Thanh chợt đau đớn ôm trán, thiện lương cùng lý trí chiếm thượng phong. Hắn đi đến bên người Âm Cơ, ngồi xổm xuống xem xét một phen, xác nhận cô chỉ là hôn mê, nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

Ánh mắt hắn đặt ở lông mi thật dài của Âm Cơ, đặt ở đuôi lông mày tinh xảo của cô, đặt ở da thịt trắng nõn mềm mại của cô. Xuống chút nữa, là lụa đen che mất nửa khuôn mặt.

Một ý nghĩ tò mò thật lâu trào lên trong lòng, cô gái này rốt cuộc xinh đẹp bao nhiêu? Mới khiến Ma Quân nhớ mãi không quên?

Vừa nghĩ tới đây, tà niệm một lần nữa chiếm thượng phong, hắn nhếch lên khóe miệng bên trái, bắt lấy cái khăn che mặt của Âm Cơ, dùng sức giật xuống.

Lúc này, Diệu Đằng Nhi gọi điện thoại cho Cẩu trưởng lão:

"Cẩu trưởng lão, ngài đến câu lạc bộ Bách Hoa một chuyến, chúng tôi bị Thuần Dương chưởng giáo tập kích, thương vong thê thảm nặng nề. Nguyên Thủy Thiên Tôn không có việc gì, Thuần Dương chưởng giáo đã bị hắn đánh đuổi, nhưng, nhưng mà…"

Diệu Đằng Nhi nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, thanh âm hơi run rẩy: "Nhưng mà Nguyên Thủy Thiên Tôn trạng thái không đúng, hắn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể giết người, còn có, hắn, hắn xốc lên cái khăn che mặt của Âm Cơ."

Từ sau khi Thái Nhất môn chia cắt uyên ương, Âm Cơ liền bắt đầu lụa đen che mặt, không tham dự đại bộ phận hoạt động nữa, không kết giao với bất cứ người đàn ông nào, một tư thái từ nay về sau thanh tâm quả dục, cô độc sống quãng đời còn lại.

Mặc cho ai cũng biết, đây là một loại phản kháng không tiếng động, trầm mặc phẫn nộ.

Hành giả quan phương có chút từng trải đều biết nguyên nhân Âm Cơ che mặt, càng biết lột cái khăn che mặt của cô là chuyện cực kỳ phạm húy kiêng kị.

Trừ phi muốn hoàn toàn chọc giận vị minh châu Thái Nhất môn này, nếu không không ai dám lột cái khăn che mặt của cô

Cho nên Diệu Đằng Nhi sau khi thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cười tà dị kéo cái khăn che mặt của Âm Cơ, liền biết hắn bây giờ còn ở trạng thái điên cuồng, cực không ổn định

Vì phòng ngừa Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến một bước làm ra hành động quá khích, Diệu Đằng Nhi cho rằng cần thiết phải nhắc nhở Cẩu trưởng lão một phen.

"Lột cái khăn che mặt của Âm Cơ…" Giọng điệu Cẩu trưởng lão lập tức trở nên ngưng trọng, "Quả thật điên không nhẹ, tôi lập tức tới, mọi người chặt chẽ giám sát Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng đừng kích thích cậu ta."

Cẩu trưởng lão chưa hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao trạng thái không ổn định, vội vàng cúp điện thoại.

Trương Nguyên Thanh ngồi xếp bằng dưới đất, trong tay cầm cái khăn che mặt, cúi đầu, sững sờ nhìn khuôn mặt trước mắt này.

Ngũ quan Âm Cơ tự nhiên là không bắt bẻ được tỳ vết nào, nhưng khuôn mặt không có tỳ vết cũng đều có điểm khác nhau, vì thế liền có người đẹp khí chất khác nhau.

Khuôn mặt này nhu hòa xinh đẹp đến cực hạn, đôi lông mày thanh kẻ vẽ tinh xảo xinh đẹp, cánh môi nở nang, lộ ra đỏ sẫm thiên nhiên, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác mềm nhũn đàn hồi.

Chương 1325: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (2)

Da thịt khuôn mặt trong trắng lộ hồng, không có tỳ vết của người trưởng thành, giống như trẻ con mới sinh, mịn màng trắng nõn.

Ngũ quan của cô rất sáng, rõ ràng là người đẹp cấp nữ thần, nhưng khi ngươi thấy khuôn mặt này rồi, lại sẽ không cảm thấy tự biết xấu hổ, sẽ không chùn bước.

Đây là một loại tướng mạo ôn nhuận cực kỳ hiếm thấy.

Cho dù người tự ti nữa, nhìn thấy khuôn mặt này, cũng sẽ cảm thấy mọi người có thể làm bạn, có thể bắt nạt cô một phen. Cô không giống Tiểu Viên khí thế bức người lãnh diễm như vậy, không giống nương nương trong trẻo nhưng lạnh lùng không dính khói lửa nhân gian như vậy, không giống Tạ Linh Hi thanh lệ thiếu nữ mới trưởng thành như vậy, không giống Quan Nhã con lai lập thể tinh xảo như vậy.

Cô có vẻ đẹp nhu hòa, thanh lịch.

Cô là tiểu thư khuê các ôn nhuận như ngọc.

Bởi vì ngã sấp xuống, mái tóc đen mềm mại hơi hỗn độn, từng lọn từng sợi che lên khuôn mặt trắng nõn, lại có một loại vẻ đẹp làm người ta thương tiếc.

Đối với Trương Nguyên Thanh mà nói, khuôn mặt này là xa lạ, nhưng lại cảm thấy cô vốn nên có bộ dáng này, vậy mới phù hợp khí chất dịu dàng của cô.”

Trương Nguyên Thanh sững sờ nhìn một lúc lâu, khóe miệng bên trái bỗng nhiên nhếch lên, cười tà mị: “Thú vị, khó trách Ma Quân sẽ thích cô!”

Vừa dứt lời, Âm Cơ đột nhiên mở mắt.

Sau khi trạng thái suy yếu kết thúc, cô tự phá tan linh triện, thức tỉnh lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Âm Cơ ngây cả người, đôi mắt sáng như nước mùa thu nổi lên ánh lệ, khuôn mặt đoan trang dịu dàng nổi lên vẻ đẹp thê lương, vui sướng, lẩm bẩm nói: "Ngươi…"

Vừa phun ra một chữ, cô chợt phản ứng, nhận ra người trước mắt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, điều tương tự chỉ là cái khí chất kiệt ngạo bất thường này.

Đồng thời, Âm Cơ thấy trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm cái khăn che mặt.

Trong lòng cô hoảng hốt, theo bản năng đưa tay sờ về phía mặt, quả nhiên không còn cái khăn che mặt.

"Ai cho cậu lột khăn che mặt của tôi?" Âm Cơ dựng lên đôi lông mày thanh tú, vượt tay đoạt lấy tấm lụa đen, một chưởng mang theo giận dữ bổ về phía ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng khi chưởng phong sắc bén sắp chạm đến hắn, nhớ tới Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ có thương thế trong người, lại vội vàng thu hồi bảy tám phần sức.

Ở trong mắt các vị khách nơi xa, cái này càng giống Âm Cơ hờn dỗi phát giận, mà không phải phẫn nộ.

Mà cho dù là phẫn nộ, khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần của cô cũng tỏ ra không có sức uy hiếp gì, tiểu thư khuê các nổi giận, chỉ là thở phì phì nhíu mày mà thôi.

Ngược lại làm người ta càng muốn bắt nạt cô

Trương Nguyên Thanh cười ha ha nói: "Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, nhìn một cái đã làm sao."

Bộ ngực Âm Cơ phập phồng một trận, ý thức được trạng thái tinh thần của Nguyên Thủy Thiên Tôn không đúng, tựa như đã bị lực lượng sa ngã nào đó ăn mòn.

Cô vừa đeo lên cái khăn che mặt, vừa lui về phía sau, lạnh lùng nói: "Trạng thái của cậu không đúng, tôi không so đo với cậu."

Mà lúc này, lý trí của Trương Nguyên Thanh lại đã chiếm thượng phong, hắn thấp giọng nói một tiếng 'xin lỗi', ôm trán,

thất tha thất thểu vòng qua mọi người, đi về phía phòng nghỉ sau nhà ăn.

Rầm!

Hắn tiến vào phòng nghỉ, đóng cửa lại.

“Gương Quỷ chỉ có thể áp chế cảm xúc, không thể tịnh hóa ô nhiễm tinh thần, loại thời điểm này, vẫn là chày Phục Ma hữu dụng… Âm Cơ thật xinh đẹp, khó trách Ma Quân sẽ thích cô ấy.”

Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên cạnh bàn, đánh giá trạng thái của mình, trừ ác niệm cuồn cuộn không thôi, hắn còn có một loại cảm giác cực độ không phối hợp.

Tay hắn, chân hắn, đầu hắn, như là cưỡng ép ghép lại ở trên thân thể, bất cứ lúc nào cũng có thể tan rã.

Loại cảm giác cực độ không phối hợp này bắt nguồn từ trong lòng, mà không phải thân thể.

Trước tịnh hóa ô nhiễm tinh thần.

Trương Nguyên Thanh từ trong ô vật phẩm lấy ra Phá Sát Phù, dán lên đầu.

Phù triện hóa thành ánh sáng vàng nóng rực, lao vào thức hải, tiêu trừ bộ phận ô nhiễm tinh thần.

Trương Nguyên Thanh lại sử dụng hai tấm Phá Sát Phù, vừa vặn tịnh hóa hết ô nhiễm, tà niệm đáy lòng tiêu trừ.

Thật ra Thuần Dương chưởng giáo rụng đuôi chạy trốn, đã cứu mình, cũng cứu Trương Nguyên Thanh. Nếu không lấy hàm lượng ô nhiễm của vị người tu hành cổ đại này, Trương Nguyên Thanh nếu cắn nuốt hết, chỉ sợ sẽ phát điên ngay tại chỗ, không thể vãn hồi cái loại đó.

Nhưng mà, loại cảm giác cực độ không phối hợp kia ở đáy lòng hắn cũng chưa biến mất.

Xử lý xong vấn đề ô nhiễm, thừa dịp còn có thời gian, Trương Nguyên Thanh bắt đầu nghĩ ứng phó Cẩu trưởng lão như thế nào.

“Lấy tình huống mình ngay lúc đó, hầu như phải chết không thể nghi ngờ, các trưởng lão có đủ lịch duyệt cùng kinh

nghiệm, nhất định sẽ sinh ra hoài nghi. Nếu để bọn họ miệt mài truy cứu, tình huống không ổn…’

Đây là một nan đề hắn kế tiếp phải đối mặt.

Chương 1326: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (3)

Nhưng cũng không phải không có biện pháp, đầu tiên, tất cả biến cố xảy ra ở trong thức hải, người ngoài không nhìn thấy, cái này cho hắn không gian bịa nhảm.

Mình có thể nói, là Tam Đạo sơn nương nương niệm mình trả lại chày Phục Ma, để lại món đạo cụ giữ mạng cho mình, không, không thể nói đạo cụ, nên là vật phẩm tiêu hao, dùng xong là không còn, chết không đối chứng.

Tiếp theo, câu này nhất định phải nói với Phó Thanh Dương, không thể nói với Cẩu trưởng lão.

Bởi vì lão đại sẽ bù lại sơ hở thay hắn, mà Cẩu trưởng lão. Tuy mọi người quan hệ cũng rất tốt, nhưng dù sao không bằng Tiền công tử đối đãi hắn tình sâu nghĩa nặng.

Cần thông báo Phó Thanh Dương, để hắn tới đây một chuyến hay không? Linh Quân hẳn là sẽ thông báo hắn.

Sau khi nghĩ ra đối sách, Trương Nguyên Thanh bình tĩnh lại, nhìn lại một lần lời của Thuần Dương chưởng giáo.

“Mình là kẻ tán hồn, linh hồn của mình là bị khâu lại, thì ra đây mới là căn nguyên mình đau đầu, nhưng hồn phách của mình vì sao sẽ tan rã chứ, mình hoàn toàn không có ký ức.”

“Loại cảm giác cực độ không phối hợp này của mình, là vì Thuần Dương chưởng giáo ‘nhai nuốt’ linh thể của mình, khiến linh hồn khâu lại sinh ra buông lỏng? Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Thuần Dương chưởng giáo nói mình sớm nên chết, mình lúc học cấp 3, từng xảy ra chuyện lớn, việc lớn lấy mạng mình, không, nếu ký ức xảy ra vấn đề, vậy mình đau đầu có phải cấp 3 hay không, cũng phải đánh một cái dấu chấm hỏi…”

“Mặt khác, Thuần Dương chưởng giáo nói linh hồn của mình có vấn đề, trừ kẻ tán hồn, linh hồn của mình còn có vấn đề khác? Đáng tiếc lời còn chưa nói xong, trăng tròn liền xuất hiện.”

Trong phòng nghỉ bố trí tựa như căn hộ khách sạn, Trương Nguyên Thanh dựa vào ghế dựa lưng, thấp giọng lẩm bẩm:

“Lực lượng cấp Nhân Tiên…”

Có một việc rất rõ ràng, Nhân Tiên chính là Bán Thần, là chí cao trong miệng linh cảnh hành giả, Ma Quân mang vật chí cao của Thần Dạ Du giấu ở trong thẻ nhân vật.”

Thứ Thái Nhất môn chủ muốn, chính là trăng tròn màu đen.

Cho nên Ma Quân chủ tu là Thái âm?

Sau đó, dựa theo mạch suy nghĩ này phỏng đoán, mặt trời nhỏ trong Chén Thánh Đọa Lạc, có phải đối ứng chí cao của Thần Nhật Du hay không?

Mặt khác, hắn còn từ trong trí nhớ của Thuần Dương chưởng giáo, biết được một ít thường thức của người tu hành cổ đại.

Mọi người đều biết, nghề nghiệp phân chia, từ xưa tồn tại, nhưng không giống với đại bộ phận mọi người theo lý thường cho rằng nghề nghiệp khác nhau là người tu hành cổ đại tu luyện bí tịch khác nhau.

Phân chia nghề nghiệp không phải bí tịch, mà là linh khí.

Linh khí là một cách gọi chung của năng lượng thiên địa, chia làm rất nhiều loại, mỗi một loại linh khí, tạo nên phương pháp tu hành của một nghề nghiệp.

Ở trong nhận thức của Thuần Dương chưởng giáo, thiên địa linh lực mỗi năm đều đang suy yếu, ngày qua ngày loãng đi.

Là tài nguyên không thể tái sinh.

Trong sách cổ Thuần Dương giáo ghi lại, một lần cuối cùng xuất hiện Nhân Tiên, là ở thời đầu nhà Đường, hơn nữa thật giả không biết.

Mà ở thời kì Tần Hán, Nhân Tiên tuy không nhiều, nhưng có dấu vết có thể theo.

“Mình nhớ rõ Liên Tam Nguyệt từng nói, linh cảnh số 19 là bối cảnh đời Đường, dưới vực sâu nghi ngờ phong ấn tồn tại vượt qua Chúa Tể, chẳng lẽ là Nhân Tiên đời Đường? A, hẳn là không khéo như vậy…”

Trong nhà ăn, các vị khách nghỉ ngơi hồi phục, trị liệu thương thế, khôi phục thể lực tại chỗ, thấy mặt đất hỗn độn nở rộ một vệt hào quang xanh lá nhu hòa, sau đó, một cây dây leo màu xanh chui phá gạch đất, nhanh chóng sinh trưởng.

Rất nhanh đã cao hơn ba mét, đỉnh chóp dây leo màu xanh là một nụ hoa màu hồng, nụ hoa to bằng cái vại nước.

Nụ hoa chậm rãi nở rộ, trong nụ hoa, có một người một chó đứng.

Phó Thanh Dương áo trắng như tuyết, anh tuấn không thể nhìn thẳng, cùng với Teddy lông quăn mắt cúc áo.

Ánh mắt Phó Thanh Dương lạnh lùng đảo qua hiện trường hỗn độn, sau đó nhìn về phía Linh Quân: “Nguyên Thủy đâu?”

Người anh em của cậu chỉ còn lại nửa cái mạng, cũng không biết quan tâm trước một chút. Xem ra cảm tình vẫn là chậm rãi biến mất, tuyệt giao đi.

Khí sắc Linh Quân đã tốt hơn rất nhiều, chỉ vào chỗ sâu trong nhà ăn: “Nghỉ ngơi ở bên trong, hắn có thể là bị Thuần Dương chưởng giáo ảnh hưởng, vừa rồi một bộ dáng muốn khi sư diệt tổ.”

Phó Thanh Dương nhíu mày.

Cẩu trưởng lão nói: “Nói cho tôi biết tình hình sự việc.”

Linh Quân lập tức ở trên chân tướng tiệc tối, từ Yên Nhi chết, đến đạo cụ cấp Chúa Tể phong tỏa câu lạc bộ, lại đến Thuần Dương chưởng giáo thoát đi, từ đầu tới cuối nói cho Cẩu trưởng lão cùng Phó Thanh Dương.

Các hành giả quan phương sống sót bù lại chỗ thiếu, thỉnh thoảng xen mồm.

Chờ Linh Quân nói xong, Cao Sơn Lưu Thủy lòng còn sợ hãi nói:

“Chúng tôi có thể sống sót, dựa hết vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Chương 1327: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (4)

Mọi người liên tục gật đầu, tuy Linh Quân và Âm Cơ cũng phát huy tác dụng quan trọng, nhưng quả thật là Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự cứu bọn họ.

Phó Thanh Dương nghe xong, bỏ lại mọi người, đi về phía chỗ sâu trong nhà ăn.

Cốc!

Hắn gập ngón tay gõ cửa một cái, nói:

“Tôi!”

Không đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp lại, đã vặn tay nắm cửa, mở ra cửa phòng. Trương Nguyên Thanh bên cạnh bàn ông chủ sắc mặt tái nhợt xoay đầu lại.

Phó Thanh Dương đánh giá hắn vài lần, nhíu mày nói: “Cậu đã nuốt Thuần Dương chưởng giáo?”

“Đã nuốt bộ phận, cảm giác thật không tốt, so với trạng thái vừa rồi của tôi, Ma Nhãn chỉ là người tốt quá không quả quyết.” Trương Nguyên Thanh nói, “Chẳng qua tôi đã dùng Phá Sát Phù tịnh hóa hết rồi.”

Hắn đây là nói cho Phó Thanh Dương Thuần Dương chưởng giáo tà ác.

Phó Thanh Dương “ừm” một tiếng: “Tôi đã nghe Linh Quân nói chuyện xảy ra nơi này, có chuyện không quá rõ, cần hỏi cậu.”

Đến rồi… Trương Nguyên Thanh mặt không đổi sắc: “Chuyện gì? ?”

“Cậu đánh lui Thuần Dương chưởng giáo như thế nào?” Phó Thanh Dương ánh mắt sâu thẳm.

“Tôi ở trong phó bản Nhai Sơn mang chày Phục Ma trả lại cho Tam Đạo sơn nương nương, cô ấy vì bồi thường tôi, vẽ một

đạo phù ở trong thức hải tôi, nói là có thể cứu tôi một mạng.” Trương Nguyên Thanh bình tĩnh bịa ra một lời nói dối.

Phó Thanh Dương cũng bình tĩnh nghe hết, “Biết rồi.”

Đêm khuya.

Biệt thự vịnh Phó gia, trong phòng sách, Phó Thanh Dương mở ra bút laptop, đăng nhập hội nghị online.

Đây là một phòng họp sáu người, trừ hắn, còn có ‘Khiêu Chiến Cao Phong’, ‘Liễu Thâm Hải’ của phân bộ Hàng Thành, ‘thư ký Lý’ của tổng bộ, ‘Cẩu trưởng lão’ cùng ‘Vân Trung Tử’ của Bách Hoa hội.

Trong đó, Vân Trung Tử là con trưởng đại trưởng lão Bách Hoa hội, bác của Diệu Đằng Nhi và Linh Quân.

Hội nghị này là tổng bộ khởi xướng, nội dung hội nghị chính là án gặp tập kích câu lạc bộ Bách Hoa thành phố Tùng Hải đêm nay.

Trưởng lão tham dự hội nghị, hoặc là có liên quan với Thuần Dương chưởng giáo, hoặc là có liên quan với kẻ bị tập kích đêm nay.

Thư ký Lý dẫn đầu mở miệng, giọng trầm thấp:

“Thảm án câu lạc bộ Bách Hoa đêm nay, đại trưởng lão đã biết, hắn bày tỏ rất đau lòng, bảo tôi tổ chức hội nghị, tìm hiểu tình hình cụ thể. Chúng ta hy sinh bao nhiêu đồng nghiệp?”

Cẩu trưởng lão trầm giọng đáp lại:

“Hai Thánh Giả, mười một Siêu Phàm, hơn ba mươi nhân viên phục vụ, nhân viên bảo an. Thuần Dương chưởng giáo này không trừ, hậu hoạn vô cùng.”

Trải qua chuyện này, Cẩu trưởng lão khắc sâu ý thức được người tu hành cổ đại không chịu giá trị đạo đức và giá trị danh vọng ước thúc khó giải quyết bao nhiêu.

Thư ký Lý thở dài một tiếng:

“Cao Phong trưởng lão, trọng trách của anh rất nặng đó, phải đẩy nhanh bước chân.”

Cao Phong trưởng lão giọng điệu không tốt:

“Tôi nghe tiểu tử Liễu gia nói, Thuần Dương chưởng giáo đạt được một món đạo cụ cấp Chúa Tể, vừa vặn là số 2 trong danh sách chưa tìm về được? Bản thân hắn đã am hiểu ẩn nấp, nay lại đạt được một món đạo cụ cấp Chúa Tể, phải làm như thế nào?”

Thư ký Lý trầm mặc một phen, nói: ‘Đại trưởng lão biết cái khó của anh, trước khi họp từng nói, có thể để Phó trưởng lão giúp đỡ.”

Phó Thanh Dương ‘A’ một tiếng: “Vậy thì phải đa tạ đại trưởng lão thưởng thức rồi.”

Mặc cho ai cũng có thể nghe ra sự trào phúng trong lời của hắn.

Thư ký Lý cho rằng chưa nghe thấy, lên tiếng nói:

“Cẩu trưởng lão, phiền toái mang tình hình sự kiện báo cáo chi tiết một lần.”

Cẩu trưởng lão liền mang tình hình cụ thể từ chỗ Linh Quân biết được nói lại một lần. ,

Vân Trung Tử nói:

“Như vậy xem ra, Thuần Dương chưởng giáo này đã bắt đầu có ý thức săn giết hành giả quan phương, mục tiêu chủ yếu của hắn là Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư, nhưng nếu có cơ hội, cũng sẽ không bỏ qua đồng nghiệp Ngũ Hành minh, bởi vì hắn mượn việc này thu hoạch đạo cụ, lớn mạnh bản thân.”

“Đêm nay, may mà có Nguyên Thủy Thiên Tôn, bằng không Đằng Nhi và Linh Quân nhất định phải chết.”

Liễu Thâm Hải ‘Ừm’ một tiếng: “Cho một cái công huân cấp B không quá phận, tiền thưởng cũng không thể thiếu, sáng mai ở diễn đàn tuyên bố thông cáo.”

Tuy cháu ngoại Liễu Chí Nghĩa ở trong quá trình báo cáo, nói xấu Nguyên Thủy Thiên Tôn không ít, cùng hướng hắn khóc lóc kể lể Nguyên Thủy Thiên Tôn tàn bạo ngược đãi mình, nhưng đối với Liễu trưởng lão mà nói, những thứ này đều là việc nhỏ

Cháu ngoại Liễu Chí Nghĩa ngày thường không thiếu bắt nạt người khác, cũng không thiếu bị con cháu trưởng lão khác bắt

nạt, trẻ con đánh nhau, hắn không thèm để ý.

Thư ký Lý gật đầu nói:

“Có công phải thưởng, có tội chịu phạt, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập công lớn, tự nhiên nên thưởng.”

Tạm dừng một chút, hắn hỏi: “Cẩu trưởng lão, tôi có một chuyện không rõ, hắn là như thế nào đánh lui Thuần Dương chưởng giáo.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Tam Đạo sơn nương nương để lại cho hắn con bài chưa lật giữ mạng.”

Hắn trả lời rất ngắn gọn, cùng một bộ giọng điệu không muốn nói cho ngươi.

Chương 1328: Cha chết nhiều năm đột nhiên công kích ta (5)

Thư ký Lý có ý hỏi tiếp, nhưng chú ý tới Phó Thanh Dương đã tắt micro, nghĩ có thể là mệnh lệnh vừa rồi bảo hắn giúp đỡ Cao Phong trưởng lão, khiến vị công tử Phó gia này không vui, nghĩ một chút, liền không hỏi thêm nữa, nói:

“Quay đầu viết chi tiết ở trong báo cáo cho tôi.”

Cẩu trưởng lão nói:

“Căn cứ Nguyên Thủy Thiên Tôn báo cáo, cùng với nhân viên ở đó chứng thật, Thuần Dương chưởng giáo bị thương không nhẹ, trong thời gian ngắn, hắn là sẽ không gây án, hắn sẽ lựa chọn ẩn núp.”

“Người này kiêm tu Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư, lại không chịu giá trị đạo đức ước thúc, tìm được hắn cũng không dễ dàng, nhất định là đánh giằng co kéo dài. Tôi đề nghị giao chuyện này cho Thái Nhất môn đi làm.”

“Hiểu Thần Dạ Du nhất, vẫn phải là Thần Dạ Du.”

Hắn tương đương là mang Phó Thanh Dương từ trong chuyện này nhấc ra ngoài!

“Ý kiến hay!” Cao Phong trưởng lão giơ hai tay đồng ý.

Thư ký Lý suy nghĩ, nói: “Tôi sẽ mang ý kiến của mọi người báo cáo cho đại trưởng lão, mọi người còn có cái gì muốn bổ sung.”

Liễu trưởng lão nói: “Tôi nghe Chí Nghĩa nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã phát điên?”

Lời này vừa ra, mấy vị trưởng lão lập tức chú ý hắn lên.

“Hắn nuốt bộ phận linh thể của Thuần Dương chưởng giáo, chịu ô nhiễm tinh thần không nhỏ, bây giờ đã khôi phục.” Phó Thanh Dương mở ra microphone.

Thư ký Lý nói:

“Việc này không phải là nhỏ, sắp tới sắp xếp bác sĩ tâm lý cho hắn, khai thông cảm xúc một phen.”

“Tan họp đi!”

…

Bóng đêm thê lương.

Con đường cũ kỹ trồng đầy cây ngô đồng, đèn đường tối tăm, chung cư hình thức cũ, đây là khu thành thị cũ nào đó, thời gian hắn là đêm khuya, trên đường không có lấy một chiếc xe.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng nghĩ.

Không biết vì sao, trong lòng hắn có sợ hãi cùng bi thương mãnh liệt, như là vừa mới trải qua một hồi sinh ly tử biệt.

Sinh ly tử biệt với ai? Hắn lại không nhớ ra được!

Mình vì sao sẽ ở chỗ này?

Hắn cũng không nhớ ra.

Lúc này, một tiếng thở dài từ phía sau truyền đến: “Sở gia không còn nữa, rất xin lỗi, tôi không thể cứu ra cha mẹ của cô. Từ nay về sau, cô sinh hoạt ngay tại Tùng Hải đi.”

Thanh âm này xa lạ mà quen thuộc.

Ai đang nói chuyện?

Trương Nguyên Thanh mờ mịt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách mấy mét phía sau, bên đường, một người đàn ông mặt

mày tuấn lãng, vẻ mặt ôn hòa đứng đó.

Sắc mặt hắn hơi tái nhợt, trong ánh mắt ngưng tụ bệnh trạng, tựa như thân thể không tốt lắm.

Thấy người đàn ông này, cảm xúc trong đầu Trương Nguyên Thanh lập tức nổ tung.

Cha?

Đây là cha hắn, Trương Tử Chân.

Hắn vừa định hô lên hai chữ 'Ba ba', liền nghe mình phát ra tiếng bé gái non nớt, mang theo nức nở:

"Tôi không muốn ăn nhờ ở đậu, tôi không muốn đi theo anh, tộc nhân của tôi sẽ tìm đến anh. Chờ tôi trưởng thành, tôi sẽ mang kẻ thù giết hết, không tha một ai!"

Hình ảnh đến đây tan vỡ.

Trong phòng ngủ biệt thự vịnh Phó gia, Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh, thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Ánh mặt trời tươi sáng từ ngoài cửa sổ tràn vào, tiếng chim chóc ở trong vườn hoa líu lo, mơ hồ xuyên thấu qua cửa sổ cách âm truyền vào trong tai, điều hòa thổi gió lạnh vù vù, bên mình quanh quẩn mùi thơm quen thuộc.

Trương Nguyên Thanh đầu óc lộn xộn, ý niệm như là trâu già lâm vào vũng bùn, như thế nào cũng không chuyển động được!

Hắn thậm chí quên mình là ai, tên gọi là gì.

Người đàn ông? Bé gái? Hoặc là, Thuần Dương chưởng giáo?

"Đầu đau lắm sao?" Giọng nói trong sự dịu dàng mang theo quan tâm vang lên ở bên tai.

Thanh âm này, giống như hải đăng trong đêm khuya, khiến Trương Nguyên Thanh tìm được phương hướng, tìm được nơi trở về.

Hắn đã nhớ ra mình là ai.

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn lại, bên gối là một khuôn mặt trái xoan quyến rũ tinh xảo, ngũ quan con lai khiến cô thoạt nhìn vừa thành thục vừa gợi cảm

“Quan Nhã…” Trái tim Trương Nguyên Thanh lập tức yên ổn, theo bản năng ôm thân thể mềm mại đầy đặn nóng bỏng của người đẹp con lai, theo thói quen một tay ôm eo, một tay sờ mông.

Sau đó, hắn mới giật mình nghĩ lại, bất ngờ nói: “Chị ra khỏi phó bản rồi? ?”

Quan Nhã là bốn giờ sáng ra khỏi phó bản, lúc ấy Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi mặc áo ngủ, tâm sự trùng trùng ngồi ở phòng khách nói chuyện.

Cô hỏi mới biết được Nguyên Thủy thiếu chút nữa chết ở câu lạc bộ Bách Hoa, biết hắn bị Linh Quân dẫn theo tham gia tiệc tối Diệu Đằng Nhi tổ chức, bị Thuần Dương chưởng giáo tập kích!

Khi Phó Thanh Dương dẫn hắn trở về, khí sắc hắn rất kém, đã mỏi mệt không chịu nổi!

Nữ Vương và Tạ Linh Hi là ở sau khi hắn ngủ thiếp đi, từ trong miệng Phó Thanh Dương biết được tình huống.

Hai cô lo lắng không ngủ được, liền ở trong phòng khách ngồi cả đêm, thẳng đến lúc Quan Nhã vượt qua phó bản.

Biết được tình huống của bạn trai, Quan Nhã rửa ráy đơn giản một phen, liền mặc áo ngủ đến ở bên hắn.

Chương 1329: Cố nhân chuyện cũ (1)

“Cảm giác thế nào, còn có nơi nào không thoải mái? ?” Quan Nhã nhẹ nhàng xoa mi tâm hắn, không giống bình thường đè lại cái tay đòi hỏi cao thấp của hắn.

“Ngủ một giấc, tốt hơn nhiều rồi.” Trương Nguyên Thanh đầu óc mờ mịt, vẫn không quá tỉnh táo.

Ô nhiễm tinh thần đã biến mất, nhưng loại cảm giác mất tự nhiên không phối hợp kia vẫn còn, như có như không, khiến hắn rất không thoải mái.

Trương Nguyên Thanh hưởng thụ Quan Nhã mát xa, ngửi mùi thơm của cơ thể cô, lòng chậm rãi an tĩnh lại.

Không khỏi nhớ tới giấc mơ vừa rồi.

Lúc lão ba chết, hắn vừa mới học tiểu học, đối với tình thương của cha không có ký ức gì, trong mười mấy năm qua, hầu như chưa từng mơ thấy ông.

Không ngờ hôm nay mơ thấy.

Giấc mơ này cổ quái, trừ lão ba, còn có một cô gái nhỏ, lời lão ba nói khiến Trương Nguyên Thanh có cảm giác Deja vu nồng đậm, hắn nói Sở gia không còn nữa, bảo cô gái nhỏ về sau ở Tùng Hải sinh hoạt.

Luôn cảm thấy ở nơi nào từng nghe được lời thoại tương tự.

Sở gia không còn nữa, cô gái nhỏ, cha…

Hả? ! Trương Nguyên Thanh lập tức từ trên giường bật dậy.

Lúc này đầu óc là hoàn toàn tỉnh táo rồi.

Sở gia, diệt môn, cô gái nhỏ, định cư Tùng Hải…

Trừ cha không nên xuất hiện, tin tức kể trên tổ hợp lại, không phải là vụ án Sở gia diệt môn sao, cô bé nói chuyện trong mộng cảnh là Chỉ Sát cung chủ? !

Xoay người ngồi dậy, Trương Nguyên Thanh một lần nữa lâm vào hỗn loạn, nhưng không phải trâu già vào vũng bùn không thể nhúc nhích, mà là như máy gia tốc hạt vận động cao tốc, kịch liệt va chạm.

Hắn mơ thấy Chỉ Sát cung chủ, mặc dù có chút kỳ quái, nhưng không phải không thể lý giải, dù sao mọi người cũng là bạn tốt, người quen.

Cung chủ lại là người đẹp giọng ngọt người xinh, thường xuyên đùa ám muội với hắn, thân là đàn ông bình thường, ngẫu nhiên mơ thấy, là quá bình thường.

Nhưng vì sao sẽ xuất hiện cha?

Chỉ Sát cung chủ, cha đã mất, hoàn toàn là chẳng liên quan gì tới nhau.

Trương Nguyên Thanh cẩn thận nhớ lại hình ảnh trong mơ, phát hiện dị thường rõ ràng. Người ta sau khi tỉnh lại, hình ảnh trong mơ vẫn như cũ dừng hình ảnh ở trong đầu, giống như là chuyện từng chân thật trải qua.

Hơn nữa, hắn là góc nhìn thứ nhất, góc nhìn của Chỉ Sát cung chủ.

Căn bản không giống mơ, càng giống một đoạn mảnh vỡ ký ức hơn.

Đúng, mảnh vỡ ký ức!

Trương Nguyên Thanh là Tinh Quan từng cắn nuốt vô số linh thể, quá rõ loại cảm giác này.

Như vậy vấn đề đến rồi, vì sao mảnh vỡ ký ức của Chỉ Sát cung chủ, sẽ xuất hiện ở hắn nơi này?

Chẳng lẽ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên run lên, bốc lên một ý tưởng lớn mật, điều này làm sống lưng, cánh tay tóc gáy hắn đều dựng thẳng lên.

"Làm sao vậy!"

Quan Nhã ngồi dậy theo, nhíu mày, vừa khẩn trương vừa quan tâm.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi: "Không sao, không sao…"

Hắn đè ép xuống ý tưởng kia trong lòng, hướng về phía Quan Nhã lắc đầu, ý bảo mình không sao.

"Vậy bây giờ rời giường ăn sáng?" Quan Nhã thử nói.

"Không, chị không nên hỏi như vậy, cái này không phù hợp tính cách chị Quan Nhã." Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt nói.

Quan Nhã ngạc nhiên, "Nói như thế nào?"

Trương Nguyên Thanh lập tức lộ ra nụ cười dâm: "Chị nên hỏi: Chồng à, anh là muốn ăn bữa sáng, hay là muốn ăn bào ngư!"

"Ồ, cậu muốn ăn bào ngư à, chi đi nói với em gái tai thỏ…" Quan Nhã thấy tình thế không ổn, vội vàng tung chăn khai chuồn.

Trương Nguyên Thanh hung hăng bổ ngã cô, cười hề hề nói:

"Bản Thiên Tôn chẳng những muốn ăn bào ngư, còn muốn mời chị ăn xúc xích."

Quan Nhã vội vàng bày ra tư thái phòng ngự, cuộn mình ghé vào trên giường, đưa lưng về phía hắn, bảo vệ ngực, cười ha ha nói: "Là xúc xích Hoa Đô sao."

Trương Nguyên Thanh giận dữ: "Hừ, là xúc xích Thu Đạo Lâm."

Bên bàn ăn nhỏ ở phòng khách, Tạ Linh Hi đeo tai nghe kiểu đội đầu tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật, đỏ mặt, gắt: "Cẩu nam nữ…"

Cô nghiến răng nghiến lợi dùng thìa sứ chọc đáy bát mấy lần, "Em muốn cắt xúc xích, nấu bào ngư."

Nữ Vương bên cạnh đang húp cháo, chân mày dựng thẳng:

"Hai người bọn họ lại ở trong phòng làm vận động không biết xấu hổ?" Không được, phải ngăn cản loại hành vi không có đạo đức này.

Bé trà xanh cau cái mũi: "Quan Nhã nữ nhân này thật lợi hại, vừa sắc dụ Nguyên Thủy ca ca, vừa lại không cho hắn ăn, am hiểu sâu đạo câu cá, quá không biết xấu hổ vô sỉ, em không đọ được."

Nếu Nguyên Thủy ca ca đi đến trên giường cô, cô quá nửa đã sụt sịt ỡm ờ.

Quả nhiên, vẫn phải tiếp tục tu hành.

Nữ Vương vừa nghe, liền nhẹ nhàng thở ra, nói: "Vậy còn tốt, như vậy chúng ta mới có cơ hội."

Cô lo lắng nhất chính là Quan Nhã không biết liêm sỉ cùng Nguyên Thủy lăn giường, Nguyên Thủy sau khi ở trên người cô ấy rót tinh lực vào một lần lại một lần, liền không có tâm tư câu dẫn cô gái khác nữa.

Vậy cô liền không còn cơ hội.

Chương 1330: Cố nhân chuyện cũ (2)

Câu cá tốt, Quan Nhã càng biết câu cá, Nguyên Thủy lại càng khó chịu, đến lúc đó mình tùy tiện câu dẫn chút, liền có thể cướp đi người đàn ông của khuê mật.

Tạ Linh Hi vẻ mặt đau khổ: “Nhưng mỗi lần nghe được bọn họ thân thiết, em đều cảm giác trên đầu mình mọc sừng, đáng giận! !”

Bên kia bàn ăn, Ngân Dao quận chúa tư thái tao nhã ngồi ở trước bàn, nhìn không dời mắt xem máy tính bảng, trong màn hình đang chiếu phim cung đình nhà Thanh.

Nghe được Tạ Linh Hi oán giận, Ngân Dao quận chúa từ trong túi lấy ra một cái loa nhỏ bằng bàn tay, một giây sau, trong loa nhỏ truyền đến tiếng ngự tỷ:

“Cô có thể bỏ thuốc độc chết cô ấy, hoặc là ở thời điểm cô ấy chấp hành nhiệm vụ, mang vị trí của cô ấy báo cho người trong ma đạo, hoặc là thuê sát thủ diệt trừ cô ấy, biện pháp có rất nhiều.”

“Trừ bỏ cô ấy, cô liền có thể thượng vị, làm chính cung nương nương.”

Cái loa nhỏ là pháp khí Tạ Linh Hi đưa cho cô, đạo cụ này có thể mang suy nghĩ trong lòng, chuyển hóa thành ngữ âm phát ra, là đạo cụ nho nhỏ của nghề nghiệp Nhạc Sĩ.

Không có lực công kích gì, công năng đơn nhất, thích hợp cho Ngân Dao quận chúa không thể nói chuyện sử dụng.

Trong nhà ăn đột nhiên nhất tĩnh.

Lý Thuần Phong vốn cúi đầu ăn cơm, không chú ý phụ nữ lục đục với nhau, hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn vị cành vàng lá ngọc này.

“Quận chúa, tư tưởng của chị rất nguy hiểm nha.” Bé trà xanh sợ hãi biến sắc.

“Mẹ chị chính là đối với thiếp thất trong nhà như vậy, cha ngẫu nhiên sẽ tức giận, nhưng lại có thể như thế nào, thiếp thất cùng gia phó không khác gì nhau, quyền sanh sát trong tay, đương gia chủ mẫu định đoạt.” Ngân Dao quận chúa thản nhiên nói.

Lý Thuần Phong nhịn không được mở miệng: “Vậy cô có từng nghĩ hay không, thật ra, có lẽ, dựa theo quan hệ bây giờ, Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương mới là thiếp thất?”

Trong phòng ăn một lần nữa yên tĩnh.

Giọng điệu Ngân Dao quận chúa nhất thời trở nên thương hại: "Các người thật đáng thương."

Tạ Linh Hi, Nữ Vương: "…"

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh tuy chưa ăn được bào ngư, nhưng liếm kho lương của đứa nhỏ, ôm bát cơm của đứa nhỏ, đã hài lòng.

Sau khi về phòng, hắn gọi điện cho cha Tạ Linh Hi, đợi sau khi đối phương bắt máy, lập tức tiến vào Dạ Du.

Như vậy có thể che chắn tiếng gọi điện thoại, để tránh bị Tạ Linh Hi con bé này nghe lén.

"Hiền chất à, Linh Hi ở Tùng Hải có ngoan không." Tiếng cười thuần hậu ôn hòa của Tạ Tô từ trong loa truyền đến.

"Rất ngoan, em ấy vừa mới từ chối đề nghị độc chết bạn gái cháu, hoặc mướn giết người cô ấy, cháu cảm thấy Linh Hi là cô nương tâm địa thiện lương." Trương Nguyên Thanh cũng phát ra tiếng cười hào sảng.

Nụ cười của Tạ Tô nhất thời có chút xấu hổ, "Ài, Linh Hi con bé này, từ nhỏ đã bị mẹ nó dạy hư."

Sau đó Trương Nguyên Thanh nghe được một giọng nói kêu oan mềm mại đáng yêu nói: "Lão gia, anh chớ có nói bậy, người ta mỗi ngày giáo dục Linh Hi bổn phận làm người ~"

Đây là mẹ của Tạ Linh Hi? Giọng thật dễ nghe, nhưng cảm giác vị trà rất đặc… Trương Nguyên Thanh yên lặng làm ra đánh giá.

"Tạ gia chủ, có chuyện muốn hỏi chú." Trương Nguyên Thanh tiến vào chủ đề.

"Chuyện gì?"

"Cháu nhớ rõ Nhạc Sĩ chưởng quản sinh sản, sinh mệnh, Tử Thần Mẫu Cung đạo cụ loại quy tắc đẳng cấp cao, càng có thể khởi tử hồi sinh. Nếu, ừm, có một người hồn phách tan, chú có thể khôi phục không?" Trương Nguyên Thanh hỏi xong, lập tức nín thở.

Tạ Tô trầm mặc một phen, nói: "Cần thêm rất nhiều điều kiện, ví dụ như, chú phải vừa vặn ở đó. Ví dụ như, hồn phách tan

không nhiều lắm. Khi điều kiện phù hợp, hoàn cảnh cho phép, chú có thể khâu trở về hồn phách, nếu có đạo cụ đặc biệt, chú có thể chữa trị hồn phách, nếu không có đạo cụ…" Tạ Tô ngẫm nghĩ, nói: "Vậy chú không thể chữa trị, cho dù trả giá thật lớn, cũng chỉ có thể khâu lại."

Khâu lại… Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên bàn, hướng ghế dựa lưng ngã bệt ra, ngồi ngây ra ở nơi đó.

Không biết qua bao lâu, hắn nghe thấy Tạ Tô thử nói: "Hiền chất?"

Trương Nguyên Thanh hít sâu, điều chỉnh tốt cảm xúc, hỏi: "Trả giá thật lớn là chỉ…"

"Ví dụ như giảm cảnh giới!" Tạ Tô nói.

Trương Nguyên Thanh nâng tay, ôm trán.

Cách vài giây, giọng hắn trầm thấp nói: "Cháu biết rồi, cảm cảm ơn chú giải thích nghi hoặc."

Cúp điện thoại, hắn đặt điện thoại di động ở mặt bàn, ngồi bệt ra ở ghế dựa lưng, hồi lâu không nói gì, không có vẻ mặt.

Cứ như vậy qua thật lâu, hắn lại cầm lấy điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Chỉ Sát cung chủ: "Đêm nay gặp mặt?"

Sau khi gửi tin nhắn xong, hắn kiên nhẫn chờ, hơn mười phút sau, tin nhắn của Chỉ Sát cung chủ mãi mới tới:

"Được! Mười hai giờ đêm, gặp chỗ cũ." Trương Nguyên Thanh thu hồi điện thoại di động, đứng dậy rời khỏi phòng.

Chương 1331: Cố nhân chuyện cũ (3)

Hôm nay vừa lúc là ngày thứ năm, hắn cần đi Hoa Đô tỉnh lị tỉnh Bảo Thang một chuyến.

Giữa trưa, Trương Nguyên Thanh ở Hoa Đô uống cả một nồi canh gà tươi ngon, bụng tròn xoe, hài lòng rời khỏi.

Hắn lần này cực kỳ cảnh giác, trước dùng Gương Quỷ xem tướng mạo, sau đó đi khách sạn đặt phòng theo giờ, dùng Đại La Tinh Bàn thôi diễn hành trình hôm nay, sau khi đạt được

phản hồi tất cả gió êm sóng lặng, hắn mới ngẩng đầu, gọi xe taxi tới Vạn Bảo ốc.

Trong ngõ tràn đầy khuynh hướng cảm xúc thế kỷ trước, Trương Nguyên Thanh khoác Da Người Hoàn Mỹ, tướng mạo, nhân quả đều thay đổi, lao đầu vào cửa sắt đóng chặt, tiến vào tiệm tạp hóa nhỏ hẹp hỗn loạn.

Bên giá hàng đối diện cửa, Liên Tam Nguyệt đang kiểm kê hàng hóa. Cô mặc một cái áo da màu nâu, phanh cổ áo, bên trong là áo quây ngực màu đen, hạ thân là một cái quần soóc vừa người, trong gọn gàng thời thượng, lộ ra tính công kích rất mạnh. Vừa thấy là biết ngự tỷ loại hình tiến công, hoặc loại hình đại lão.

Nếu lại cầm một điếu xì gà, liền càng giống nữ lão đại của xã đoàn.

Thấy có khách tiến vào, Liên Tam Nguyệt liếc qua, a một tiếng: "Rất đúng giờ."

Trương Nguyên Thanh nhìn quanh một vòng, thấy trong tiệm tạp hóa nhỏ không có người, liền hỏi: "Chuyện của tôi có đáp án chưa."

Liên Tam Nguyệt thu hồi ánh mắt, vừa sửa sang lại giá hàng hỗn độn, vừa nói: "Chị từ chỗ một vị trưởng bối Chu gia tìm hiểu được, chủ nhân một đời trước của vườn bách thú, là một vị Thần Dạ Du, không, là nghề nghiệp Thần Dạ Du, ít nhất giai đoạn Chúa Tể đi, lúc vị trưởng bối kia quen biết hắn, hắn là giai đoạn Chúa Tể, cấp bậc cụ thể không biết."

Cũng đúng, không phải Chúa Tể, sao có khả năng có được vườn bách thú, sao có khả năng có liên quan tới khí linh vườn bách thú… Trương Nguyên Thanh nói: "Hắn là?"

"Một người tên là Trương Thiên Sư."

Trương Thiên Sư… Họ Trương? Trương Nguyên Thanh nhíu mày, trầm ngâm không nói.

Trương Thiên Sư hẳn là ID linh cảnh của cha, dù sao không có linh cảnh hành giả nào sẽ đeo tên thật hành tẩu giang hồ, về phần khí linh vườn bách thú biết tên thật cha, cái này không khó lý giải.

Đưa cái ví dụ đơn giản, Quỷ tân nương biết tên thật của hắn, thậm chí biết địa chỉ nhà hắn.

Giày khiêu vũ màu đỏ nếu linh trí cao một chút nữa, cũng có thể biết.

Loa Miêu Vương cũng như thế.

Thân phận linh cảnh hành giả có thể giấu được người ngoài, nhưng không thể giấu được bản mạng đạo cụ sớm chiều ở chung.

"Còn có tin tức gì?" Trương Nguyên Thanh cân nhắc một phen, nói: "Ví dụ như, vị Trương Thiên Sư kia là chết như thế nào, chết khi nào."

Nếu cha là Thần Dạ Du, như vậy, tuyệt đối không có khả năng chết bởi tai nạn giao thông.

Liên Tam Nguyệt lắc đầu: "Thời gian cụ thể không rõ, chỉ có thể xác định một khoảng thời gian đại khái, sớm nhất 20 năm trước, muộn nhất 15 năm trước, bởi vì 15 năm trước, chị đã biết Cẩu trưởng lão phân bộ Tùng Hải có được món đạo cụ loại quy tắc đó."

Tương đương chưa nói, tôi có thể rất xác định nói cho chị, bố tôi là chết 15 năm trước. Trương Nguyên Thanh nhớ rõ mình sáu tuổi vào tiểu học, năm ấy lão ba liền gặp tai nạn giao thông qua đời.

Hắn bây giờ là 21 tuổi, vừa vặn 15 năm.

"Chẳng qua, thời gian có chút gần, ba mình vừa mới chết, Cẩu trưởng lão liền đạt được vườn bách thú? Không hợp lý, Chúa Tể vào phó bản khoảng cách thời gian rất dài, không có đạo lý vườn bách thú vừa trở về linh cảnh, Cẩu trưởng lão liền vừa vặn vào phó bản, hơn nữa vào còn là phó bản kia chỗ vườn bách thú…" Trương Nguyên Thanh ở trong lòng lẩm bẩm.

"Vị Cẩu trưởng lão kia là khi nào ở phân bộ Tùng Hải đảm nhiệm trưởng lão?" Hắn hỏi.

Nếu Liên Tam Nguyệt không biết, hoặc muốn thu phí, hắn liền tự mình trở về hỏi Phó Thanh Dương.

"Không rõ, nhưng hẳn là vượt qua mười lăm năm." Liên Tam Nguyệt cầm lấy một cái đồng hồ báo thức đổ nghiêng, thổi đi

tro bụi bên trên nó, đặt nó thẳng lại, nói: “Còn có vấn đề không, nếu không có vấn đề, thanh toán khoản cuối.”

Vượt qua mười lăm năm à, vậy chính là nói, lúc ba mình chưa chết, Cẩu trưởng lão đã ở Tùng Hải, bọn họ là có khả năng sinh ra tiếp xúc!

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, hỏi: “Chị vừa rồi nói Chu gia? Chu gia trong sinh mệnh tam gia? Vị trưởng bối kia lại như thế nào quen biết Trương Thiên Sư.”

“Không biết.” Liên Tam Nguyệt đầu tiên là lắc đầu, sau đó nói: “Nhưng lúc đề cập Trương Thiên Sư, vị trưởng bối kia nói tới một ít chuyện cũ. Hắn nói, Trương Thiên Sư và Sở gia Sở Thượng là tri kỉ bạn tốt, hai người từng là thành viên một cái tổ chức quát tháo phong vân.

“Chu gia cùng Sở gia đều là thế gia Nhạc Sĩ, cho nên Sở Thượng thường đi Chu gia làm khách, có đôi khi Trương Thiên Sư cũng sẽ đi. Năm đó rất nhiều cô gái trẻ của Chu gia đều vụng trộm thích hai người bọn họ.”

“Ồ đúng rồi, Sở Thượng chính là gia chủ Sở gia sau này, cũng là gia chủ Sở gia một đời cuối cùng. Đại khái hai mươi mốt năm trước, Sở gia bị diệt môn.”

Chương 1332: Mặt trời nóng cháy cùng bóng tối (1)

Thì ra là như thế, thì ra là như thế… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lặp lại từng lần một.

“Chị vừa rồi nói, hai người bọn họ đều là thành viên một tổ chức, tổ chức nào?” Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ.

“Tiêu Dao!” Nàng nói, “Nếu cậu cần tình báo tổ chức Tiêu Dao, thêm 200 ngàn nữa.”

“Tạm thời không cần.” Trương Nguyên Thanh uyển chuyển từ chối.

Hắn hoàn toàn có thể thông qua cơ sở dữ liệu của quan phương tra, chỉ cần là tổ chức có tên có họ, trong cơ sở dữ liệu

của quan phương khẳng định rõ ràng hơn chi tiết hơn, không cần thiết tiêu 200.000.

200.000 cũng có thể mua một chiếc xe chạy bằng điện không có phanh… Lúc này, Trương Nguyên Thanh thanh toán khoản còn lại 250.000, rời khỏi Vạn Bảo ốc.

Ngồi máy bay quay về Tùng Hải, đã là ba rưỡi chiều.

Trong biệt thự nhà nghèo, Lý Thuần Phong ngồi ở bên cạnh bàn đá trong sân, vừa đọc sách, vừa nhàn nhã uống cà phê. Trên bàn đá còn chất một đống sách.

"Đọc sách à, có rảnh cho tôi mượn xem, tôi đã lâu không lên lớp nữa, cảm giác nên rút ra thời gian bơi lội ở trong hải dương tri thức." Trương Nguyên Thanh ghé qua, tập trung nhìn vào.

"Cơ học lượng tử", "khởi nguyên vũ trụ", "vật lý học nguyên tử", "hóa học", "dược lý", "thế giới số hiệu"

"Thế này không bơi cũng được." Trương Nguyên Thanh yên lặng bước qua bên người. Vài phút sau, hắn lại đi ra khỏi phòng, quay về tiểu viện, hỏi:

"Các cô ấy đâu?"

"Quan Nhã cùng quận chúa đi cách vách luận bàn thể thuật, Tạ Linh Hi và Nữ Vương đi cổ vũ." Ánh mắt Lý Thuần Phong không rời bộ sách.

"Cổ vũ cho ai?"

Lý Thuần Phong quay đầu nhìn, "Cậu nói xem?"

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Lý huynh, anh là Học Sĩ, bác học đa tài, kiến thức rộng, đọc sách sáng suốt, anh cảm thấy, tôi nên xử lý quan hệ của các đội viên như thế nào?"

Lý Thuần Phong suy nghĩ vài giây, trả lời:

"Cạnh tranh là thiên tính của động vật, nhất là ở phương diện tranh đoạt bạn lữ, trên đời không có bất cứ quan hệ cùng tình cảm nào có thể ngăn cản cạnh tranh phương diện này, bao gồm thân tình, sư tử đực vì bảo vệ quyền giao phối của mình, sẽ mang đứa con lớn lên đuổi ra khỏi đàn sư tử."

“Trong nhân loại, ví dụ anh em ruột chị em ruột cha con tranh đoạt bạn lữ, cũng không hiếm thấy. Muốn hoàn toàn xử lý vấn đề phương diện này, thật ra rất đơn giản, chỉ cần một phương bị tranh đoạt kia mất đi thứ những kẻ tranh đoạt muốn, tất cả mâu thuẫn giải quyết dễ dàng.”

Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra, “Có ý tứ gì?”

“Nói ngắn gọn, chính là bốn chữ.” Lý Thuần Phong khí trầm đan điền, lực tụ đầu lưỡi: “Cắt để vĩnh trị!”

“?”

…

Nửa đêm, mười hai giờ.

Quán cà phê đối diện văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, ánh đèn sáng tỏ, cửa tiệm mở rộng.

Một luồng ánh sao như mộng ảo từ cửa tiệm dâng lên, hóa thành một thanh niên dáng người cao ngất, bộ dáng tuấn lãng.

Trương Nguyên Thanh đi vào trong cửa hàng, nhìn quanh một vòng.

Chỉ thấy sau quầy bar, một cô gái trẻ tuổi mặc váy đỏ hoa mỹ, hết sức chuyên chú pha cà phê.

Cô đeo mặt nạ màu bạc che khuất nửa khuôn mặt, khi tĩnh tâm để làm việc, văn tĩnh an tường, khí chất ôn nhuận.

“A, tôi bấm thời gian tính, cậu cũng nên nhớ tôi rồi.” Chỉ Sát cung chủ cười mỉm nói: “Phải không, nhóc trai bao của tôi.”

Cô thoạt nhìn tâm tình không tệ, một bộ tư thái pha cà phê chiêu đãi tình lang.

Trương Nguyên Thanh đi đến bên quầy bar, lặng lẽ nhìn chằm chằm cô.

Chỉ Sát cung chủ cúi đầu, thản nhiên nói: “Tôi nghe Tạ Linh Hi nói tình huống tối hôm qua của cậu rồi, không tệ, càng ngày càng có thể một mình đảm đương một phía. Chờ cậu tấn thăng Chúa Tể, bổn tọa liền phong cậu làm đứng đầu hậu cung, thay tôi cai quản đám trai bao.”

Trương Nguyên Thanh lặng lẽ nhìn cô hồi lâu, nói:

“Cung chủ, chị có phải rất sớm trước đó đã biết tôi hay không?”

Chỉ Sát cung chủ ngẩn ra một phen.

Quán cà phê lâm vào yên tĩnh, vài giây sau, Chỉ Sát cung chủ buông ấm nước nóng, đôi mắt sáng dưới mặt nạ nheo lại:

“Chậc chậc, cậu lời này là có ý tứ gì, đã sớm biết cậu?”

Cô che miệng cười khanh khách, bộ dáng có chút loạn thần kinh, nói:

“Cậu là muốn làm người tình trong mộng của tôi? Ài, cái khuôn mặt nhỏ này của cậu tuy không tệ, nhưng vẫn kém một chút, nếu là Phó Thanh Dương mà nói, trái lại có thể làm người tình trong mộng của tôi.”

Trong lúc nhất thời tôi cũng không biết nói nên tức lão đại tranh vị trí trai bao đứng đầu của tôi, hay là tức cô muốn cướp lão đại của tôi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng nói nhảm.

Hắn vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu khẳng định nói: “Chị biết cha tôi Trương Tử Chân chứ?”

Nụ cười của Chỉ Sát cung chủ nháy mắt biến mất, khóe miệng nhếch lên từng chút một hạ xuống, dưới mặt nạ, đôi mắt xinh đẹp linh động kia trở nên sâu thẳm.

“Chị không cần phủ nhận, tôi biết hết rồi! Năm đó cứu chị ra, cùng đưa tới Tùng Hải, không phải tộc nhân Sở gia, mà là cha tôi Trương Tử Chân. Cho nên bên cạnh chị, từ trước tới giờ đều không có cái gọi là tộc nhân.”

Chương 1333: Mặt trời nóng cháy cùng bóng tối (2)

“Tôi đã từng hỏi Tình Điên Đại Thánh, hắn theo chị nhiều năm như vậy, chưa từng thấy chị đề cập tộc nhân. Tôi cũng từng hỏi Tạ Linh Hi, em ấy nói chị điên điên khùng khùng, hỉ nộ vô thường, đừng nói nuôi trai bao, đàn ông anh tuấn nữa chị cũng sẽ không nhìn lấy một cái. Nhưng chỉ có đối với tôi là khác, há mồm ngậm miệng chính là trai bao, thỉnh cầu của

tôi chị chưa từng từ chối. Em ấy chỉ cho rằng tôi lợi hại, am hiểu xã giao, nhưng bản thân tôi rõ hoàn toàn không phải chuyện như vậy. Bây giờ tôi đã biết, chị với tôi từ trước tới giờ đều không phải người xa lạ, chỉ là tôi không biết, mà chị cũng chưa bao giờ nhắc tới."

Trương Nguyên Thanh một hơi nói rất nhiều, đi thẳng vào vấn đề, không có thăm dò.

Bởi vì không cần thăm dò, hắn nắm giữ chứng cứ, đủ để bịt miệng Chỉ Sát cung chủ.

Chỉ Sát cung chủ chăm chú nhìn hắn thật sâu một lát, lại khanh khách cười lên, giọng nói dịu dàng, nhưng lời nói ra lại là người tâm thần triệt để:

"Chị là nên mang hai người bọn họ lột sạch treo trên cầu lớn Tùng Giang, hay là băm cho sư tử vườn bách thú ăn."

Nụ cười chợt thu lại, cô bưng lên hai ly cà phê, ánh mắt dịu dàng thâm tình, nhẹ nhàng nói:

"Chị tự tay mua hạt, xay hạt, hương vị hẳn là không tệ, chuyên môn pha cho cậu, chúng ta đi bên kia ngồi."

Từ một bà điên biến thành bạn gái dịu dàng, chuyển biến cực nhanh, khiến Trương Nguyên Thanh có chút theo không kịp tiết tấu.

Hắn theo cung chủ rời khỏi quầy bar, ngồi xuống ở vị trí cạnh cửa sổ.

Cửa sổ sát đất phản xạ ánh đèn, chiếu ra bóng dáng bọn họ, một người mặc váy dài cổ trang hoa mỹ, tóc đen như thác, tựa như hào môn thiên kim. Một người tóc ngắn áo thun, dáng người thẳng, thanh niên hiện đại tràn ngập tinh thần phấn chấn.

Trương Nguyên Thanh nhấp một ngụm cà phê, trong đắng chát hơi chua, mang theo mùi thơm nồng đậm.

Đối với người thích uống cà phê mà nói, đây không thể nghi ngờ là đồ uống cực phẩm. Đối với Trương Nguyên Thanh mà nói, thêm hai thìa đường có lẽ càng tốt hơn."

"Ngon! !"Hắn khen trái lương tâm.

Chỉ Sát cung chủ "A" một tiếng, như có trào phúng, nhưng lập tức thu hồi, mỉm cười nói: "Cậu thích là được rồi."

Cô nhấp một ngụm cà phê, bắt đầu kể:

"Không sai, năm đó cứu chị, đưa chị tới Tùng Hải không phải người Sở gia, là cha cậu Trương Tử Chân, linh cảnh 1D ông ấy tên Trương Thiên Sư. Cha cậu lúc còn trẻ thân thể yếu đuối, bà nội cậu liền vác một túi gạo, đưa ông ấy đến đạo quan thôn phía sau núi, để ông ấy đi theo đạo trưởng trong quan tu hành, cường thân kiện thể. Ông ấy còn học rất nhiều kỹ năng giả vẽ bùa niệm chú xem tướng khám bệnh, lúc trung học dựa vào lừa dối, lừa hết tiền tiêu vặt của rất nhiều bạn học.

"Người lớn nhà bạn học tìm tới trường học khởi binh vấn tội, kết quả cũng bị hắn lừa dối, hắn nói mình là Tử Vi đại đế chuyển thế, đám người lớn liền một câu gọi một tiếng tiểu thần tiên."

Tử Vi đại đế chuyển thế? Bố cục nhỏ rồi, đổi là tôi, tôi sẽ nói mình là Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển… Trương Nguyên Thanh thình lình nghe được chuyện hoang đường của cha lúc còn trẻ, có chút dở khóc dở cười.

"Sao chị biết những thứ này?"Trương Nguyên Thanh hỏi, việc này, hắn cũng không biết.

"Đương nhiên là mẹ cậu nói cho chị biết, chị từng đi theo bọn họ sinh hoạt một đoạn thời gian, lúc Sở gia diệt môn, chị mới sáu tuổi, chưa có năng lực sống một mình. Khi đó, mẹ cậu còn chưa mang thai cậu."

Chỉ Sát cung chủ chống cằm, cười tủm tỉm.

Sáu tuổi? Sở gia là hai mươi mốt năm trước diệt môn, cô ấy bây giờ cũng 27 rồi? Bằng tuổi với chị Quan Nhã… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

"Sau đó thế nào?"

"Sau đó chị bị ông ấy đưa đến chỗ một hộ gia đình gửi nuôi, ông ấy nói cho chị biết, ông ấy cần đi làm một chuyện rất quan trọng. Nếu không thể trở về, bảo chị ở yên trong hộ gia đình đó sinh hoạt, chờ người Sở gia tới tìm chị. Lúc ấy cậu mới sinh ra, mẹ cậu mang cậu về nhà mẹ đẻ ở cữ." Ánh mắt Chỉ Sát cung chủ nhìn về phía con đường yên tĩnh ngoài cửa sổ:

“Chị chờ rồi chờ, chờ rồi chờ, chờ rất nhiều năm, mãi không đợi được người Sở gia đến đón chị.”

Lúc nói lời này, ánh mắt của cô có chút thê lương, có chút bi thương.

“Chẳng qua cha cậu ngược lại đã trở về, ngẫu nhiên sẽ đến hộ gia đình đó thăm chị. Thẳng đến năm ấy cậu sáu tuổi, chị nghe nói ông ấy gặp tai nạn giao thông chết rồi.” Chỉ Sát cung chủ thở dài một tiếng.

“Vì sao cha tôi không đón chị trở về?”Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, như vậy mình liền có một bà chị điên.

Như vậy bây giờ đi dạo phố, chính là trái ôm dì trẻ phải dắt chị gái, rất uy phong.

Chỉ Sát cung chủ trầm mặc vài giây, buồn bã nói: :

“Ông ấy sợ! Ông ấy nói, nếu kẻ thù có một ngày tìm tới ông ấy, như vậy, chị ít nhất còn có thể sống sót. Nhưng nuôi chị ở bên người, thì đều không sống được.”

Chương 1334: Mặt trời nóng cháy cùng bóng tối (3)

“Kẻ thù? ?”Trương Nguyên Thanh nhíu mày: “Ám Dạ Mân Côi?”

Chỉ Sát cung chủ khẽ lắc đầu: “Chị không biết, chị lúc ấy quá nhỏ, ông ấy có rất nhiều thứ không nói cho chị biết.

“Được, vậy nói về những thứ chị biết.” Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn cô, ánh mắt rất có tính xâm lược, nói

“Linh hồn của tôi là chị khâu lại, đúng không?”

“Ở trên người tôi đã xảy ra cái gì, vì sao tôi sẽ nhìn thấy ký ức của chị, tôi thật là lúc cấp 3 phát bệnh? Tôi đối với tất cả cái này đều không có ấn tượng.”

Đôi mắt đen nhánh sáng ngời của Chỉ Sát cung chủ nhìn lại, ánh mắt thâm thúy đánh giá hắn, “Quả nhiên, vết khâu buông lỏng rồi, lúc này mới để cậu thấy được ký ức của chị. Cậu bây

giờ cảm giác thế nào, có cảm giác cực độ không phối hợp hay không?"

"Có chút, nhưng đang chuyển biến tốt, tôi là Thần Dạ Du, linh thể của tôi cũng không yếu ớt."

Trương Nguyên Thanh nói.

Cô lúc này mới yên tâm gật gật đầu, nhẹ nhàng nói:

"Linh thể của cậu là chị khâu lại, muốn khâu lại linh thể, nhất định phải dùng một loại 'tài liệu', chị xé rách một bộ phận linh hồn của mình, lấy chúng nó làm chỉ, khâu lại linh thể vỡ tung của cậu, chị cũng bởi vậy nguyên khí tổn thương nặng, từ Chúa Tể cảnh ngã xuống Thánh Giả."

"Về phần thời gian phát bệnh, quả thật là ở thời điểm cậu học cấp 3, chị không lớn hơn cậu mấy tuổi, nếu không phải cấp 3, cậu cho rằng chị còn nhỏ tuổi đã tấn thăng Chúa Tể?

Cũng đúng… Trương Nguyên Thanh vẻ mặt phức tạp, "Cảm ơn!"

Chỉ Sát cung chủ 'a' một cái: "Cha cậu cứu chị một mạng, chị cứu cậu một mạng, thanh toán xong. Với lại, đây là hứa hẹn của chị đối với cha cậu."

"Hứa hẹn?"Trương Nguyên Thanh khó hiểu.

"Cha cậu trước khi qua đời một năm, từng đi tìm chị, ông ấy nói, nếu tương lai có một ngày, cậu gặp nguy hiểm tính mạng, hy vọng chị cứu cậu một mạng. Sau khi cha cậu chết, chị vẫn duy trì liên hệ với mẹ cậu, trong một năm sẽ gặp mặt vài lần. Lúc cậu gặp chuyện không may, là mẹ cậu tìm tới chị."

"Linh hồn của tôi vì sao sẽ xé rách?"

"Không biết, khi chị thấy cậu, linh thể của cậu đã vỡ tung, nhưng như kỳ tích chưa tiêu tán, tựa như chờ người khác tới cứu. Chị từng hỏi mẹ cậu sao lại thế, bà ấy cũng không phải quá rõ, bà ấy nói…"

Chỉ Sát cung chủ hồi ức một phen, nói:

"Lúc cậu sinh ra, Trương Tử Chân nói với bà ấy, muốn để lại cho cậu một món đồ. Còn nói cho bà ấy, món đồ đó rất quan trọng, tương lai cậu xảy ra chuyện gì, liền lập tức liên lạc chị."

“Chị khi đó mới bảy tuổi, nhưng cha cậu tựa như chắc chắc chị có thể trở thành linh cảnh hành giả. Món đồ đó cụ thể là cái gì, ông ấy lại không chịu nói cho mẹ cậu.”

Để lại một món đồ cho mình? Trương Nguyên Thanh thong thả nhấm nuốt câu này, bỗng nhiên nhớ tới Thuần Dương chưởng giáo buổi tối hôm trước kinh hô.

Linh hồn của hắn có vấn đề!

Mà Thuần Dương chưởng giáo ở trước khi nói lời này, đã nhìn ra linh hồn hắn từng bị khâu lại, cho nên ám chỉ khẳng định không phải chuyện khâu lại này.

Trương Nguyên Thanh ‘a’ hít vào một ngụm khí lạnh, ngẫm nghĩ, hỏi:

“Ông ấy năm đó nói đi làm một việc lớn, là chuyện gì?”

“Ông ấy chưa nói cho chị biết.”

Vậy còn cần chị làm gì? Thôi bỏ đi, chị năm đó cũng chỉ là một con bé loly… Trương Nguyên Thanh còn có một vấn đề:

“Chị biết tổ chức Tiêu Dao không?”

“Biết, đó là tổ chức ngày xưa của cha cậu cùng cha chị.” Chỉ Sát cung chủ nói:

“Trong ấn tượng của chị, thân thể của cha trước sau không tốt, thường thường cần sinh mệnh nguyên dịch duy trì trạng thái, có một lần, mẹ chị hướng ông ấy oán giận, trong lời nói có đề cập cái tổ chức Tiêu Dao này.”

Cô nghiêng đầu, hồi ức nói: “Bà ấy nói, đều là vì cha chị đi theo đám người Tiêu Dao kia lêu lổng, mới để lại bệnh căn trị không được.”

Nói tới đây, cô cười hì hì nói: “Thú vị là, Trương Tử Chân giống với cha chị, đều mắc bệnh lâu năm.”

Cho nên, lúc trước đám người tổ chức ‘Tiêu Dao’ kia đã làm cái gì? Trương Nguyên Thanh nói:

“Còn gì không?”

Chỉ Sát cung chủ suy tư, nói:

“Tiêu Dao cái tổ chức này, ở sau khi chị trở thành linh cảnh hành giả, hầu như chưa bao giờ nghe, nói chuẩn xác, sau khi cha cậu cùng cha chị chết, tổ chức này liền mai danh ẩn tích.”

“Tin tức về tổ chức này, đại khái chỉ có quan phương cùng linh cảnh hành giả thế hệ trước mới biết được, chị chưa từng chủ động đi điều tra.”

Chưa từng chủ động đi điều tra? Trương Nguyên Thanh nhìn Chỉ Sát cung chủ một cái, thản nhiên nói:

“Chị lừa ai vậy! Chị vì làm rõ chân tướng vụ án Sở gia diệt môn, điều tra nhiều năm như vậy, sao có khả năng bỏ qua manh mối này.”

“Chị không lừa cậu, chính là không biết.” Chỉ Sát cung chủ cười hì hì một cái, chống cằm nhìn hắn.

Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời không có cách nào với cô, chỉ có thể tự mình thúc đẩy đầu óc.

Chương 1335: Mặt trời nóng cháy cùng bóng tối (4)

Linh hồn hắn xé rách, rất có thể với liên quan với phụ thân Trương Tử Chân, ở lúc hắn sinh ra, cha cho hắn món đồ, chính là món đồ này, khiến hắn ở năm ấy cấp 3, linh hồn xuất hiện khác thường.

Muốn nghiệm chứng suy đoán này, đầu tiên phải có nhiều hiểu biết hơn đối với cha.

Hắn hỏi: “Mẹ tôi biết bao nhiêu?”

Chỉ Sát cung chủ nói: “Bà ấy chỉ là một người thường, cậu cảm thấy Trương Tử Chân sẽ nói cho bà ấy cái gì? Biết ít, không có nghĩa là an toàn, nhưng biết nhiều, thì nhất định không an toàn.”

“Xem ra chỉ có tôi tự mình tra xét rồi.” Trương Nguyên Thanh một lần nữa lâm vào suy nghĩ.

Trước mắt cửa đột phá, là tổ chức Tiêu Dao.

Có lẽ làm rõ chân tướng tổ chức này mai danh ẩn tích, là có thể biết cha cùng Sở Thượng năm đó làm cái gì, vì sao sẽ bệnh giống nhau.

Sau đó lại máy móc, mò mẫm ra việc lớn cha năm đó làm là cái gì.

Mặt khác, kẻ thù trong miệng cha, làm Trương Nguyên Thanh cực kỳ để ý.

Kẻ thù này chỉ là Ám Dạ Mân Côi, hay là có người khác?

Trương Nguyên Thanh cho rằng là kẻ sau, lý do rất đơn giản, Ám Dạ Mân Côi muốn cướp là "Tử Thần Mẫu Cung", hồi sinh thủ lĩnh của bọn họ.

Chỉ Sát cung chủ lúc trước chỉ là đứa con nít vừa học được tự mình chùi đít, thậm chí ngay cả linh cảnh hành giả cũng không phải, không đến mức làm Ám Dạ Mân Côi đuổi theo không bỏ.

Ám Dạ Mân Côi và Binh Chủ giáo vẫn rất có cái giá của mình.

Nghĩ đến đây, mạch suy nghĩ đã rất rõ ràng, bày ở trước mặt hắn có hai việc:

Một, linh thể hắn còn có thể xé rách lần nữa hay không.

Hai, thứ lão cha để lại cho hắn rốt cuộc là cái gì, cái gọi là kẻ thù, có thể nhằm vào hắn hay không.

Đây là việc lớn liên quan đến an nguy của mình, phải điều tra rõ.

Không thể đợi nguy hiểm tới cửa mới phản ứng lại.

"Linh thể của tôi còn có thể xé rách không?" Hắn hỏi.

"Mẹ cậu đã tìm được thuốc cho cậu, vốn chỉ cần kiên trì dùng sẽ không sao, không ngờ cậu về sau thành linh cảnh hành giả, cũng liền càng không cần lo nữa, theo cấp bậc của cậu tăng lên, linh thể sẽ chậm rãi khép lại."

Chỉ Sát cung chủ một tay chống cằm, một tay cầm muỗng nhỏ quấy cà phê.

"Thứ cha tôi để lại còn ở trong linh thể của tôi sao, hay là ở thời điểm nó xé rách linh hồn của tôi, đã rời khỏi?"Trương

Nguyên Thanh càng quan tâm chuyện này hơn.

Chỉ Sát cung chủ lắc đầu!

Chị đã không biết món đồ còn có hay không, chị sao có thể kết luận linh thể tôi sẽ không xảy ra vấn đề nữa, nữ nhân này, quả nhiên đã giấu chút tin tức… Trương Nguyên Thanh rất gian, vừa rồi hỏi, đã là thật nghi hoặc, cũng là thử.

“Cha tôi năm đó là bị kẻ thù ông ấy nhắc tới giết chết?” Hắn uống một ngụm cà phê ấm áp.

“Gặp tai nạn xe cộ là mẹ cậu nói, thi thể là ông chú cậu thu liễm, chị lúc ấy cũng chỉ mười một mười hai tuổi, thậm chí ngay cả lễ tang cha cậu cũng chưa tham dự, chị làm sao biết cha cậu rốt cuộc chết như thế nào, cậu có thể đi hỏi mẹ cậu.” Cô bĩu môi.

Trương Nguyên Thanh ‘Ồ’ một tiếng, nhanh chóng liệt một bảng kế hoạch.

Một: Thông qua cơ sở dữ liệu quan phương tuần tra tư liệu tổ chức ‘Tiêu Dao’.

Hai: Gọi điện thoại đi thẳng vào vấn đề nói chuyện với mẹ.

Ba: Nửa đêm đi vườn bách thú, lấy thăm Ma Nhãn làm lý do, âm thầm câu thông khí linh của vườn bách thú.

Điều thứ ba phiêu lưu rất cao, tạm thời giữ lại dự bị, bởi vì hắn dù sao không phải Trương Tử Chân thật sự, nhỡ đâu khí linh phát hiện mình nhận lầm người, thất vọng nổi giận, hoặc bị Cẩu trưởng lão phát hiện, sự tình sẽ rất bị động.

Chuyện Cẩu trưởng lão đạt được vườn bách thú, xác suất đại khái có ẩn tình khác, không thể sơ ý.

“Điều tôi hỏi đều hỏi xong rồi.” Trương Nguyên Thanh một hơi uống hết cà phê trong chén, đứng dậy nói: “Cảm tạ chị thẳng thắn thành khẩn, ừm, tôi có thể gọi chị là tỷ tỷ không?”

“Không được! !”

“Vì sao?”

“Không được chính là không được.” Chỉ Sát cung chủ lạnh lùng vô tình từ chối, tiếp đó giọng điệu chuyển sang mềm mại,

nói: “Trong quá trình cậu điều tra, nếu cần trợ giúp, có thể liên hệ chị.”

“Được rồi.” Trương Nguyên Thanh đang muốn thi triển Tinh Độn Thuật, bỗng nhiên nhớ tới cái gì: “Ồ, không đúng nha!”

Vẻ mặt dưới mặt nạ của Chỉ Sát cung chủ bỗng nhiên có chút khẩn trương, mím môi, “Có cái gì không đúng? ?”

Trương Nguyên Thanh trước xem lại logic, sau đó nói:

“Chị rất nhiều năm trước đã biết tôi, nhưng tôi không biết chị.”

“Có vấn đề gì?” Cô cười tủm tỉm nói.

“Nhưng từ khi tôi biết chị, chị liền một câu một cái trai bao, bộ dáng hận không thể lập tức gả cho tôi, nhưng chị biết là Trương Nguyên Thanh, chuyện liên quan gì tới Nguyên Thủy Thiên Tôn tôi?” Trương Nguyên Thanh nheo mắt:

“Lúc tôi gặp chị, là đã dịch dung. Chị làm sao biết Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Trương Nguyên Thanh?”

Chương 1336: Nội dung lời tiên đoán (1)

Chỉ Sát cung chủ ngây người một hai giây, kêu ‘a’ nói:

“Chị nếu muốn gặp cậu, chẳng lẽ sẽ không điều tra cậu sao, cậu gặp chị là đã dịch dung, nhưng cậu gặp Vương Thiên dịch dung chưa? Hắn miêu tả bộ dáng của cậu, chị tự nhiên liền biết Nguyên Thủy Thiên Tôn là Trương Nguyên Thanh.”

“Có đạo lý.” Trương Nguyên Thanh không còn lời nào để nói, hóa thành ánh sao bỏ chạy.

Chỉ Sát cung chủ ngồi một mình ở quán cà phê, một hồi lâu sau, từ ngực rút ra điện thoại di động, soạn tin nhắn:

“Con trai chị biết chuyện tôi khâu lại linh hồn của nó rồi.”

(ở đây sẽ rất khó để có 1 đại từ nhân xưng thống nhất, vì bên TQ chỉ có wo - ni, còn VN thì phân ra rất nhiều. Tình huống ở đây, sẽ có độc giả nghi Chỉ Sát cung chủ thật ra chính là dì trẻ, nên sẽ để xưng hô của Chỉ Sát cung chủ và mẹ nvc là chị - tôi, vì để chị -em thì lại vướng quan hệ của Trương Thiên Sư và

Sở Thượng, đồng thời vẫn chỉ là nghi vấn. Còn về thân phận dì trẻ, có khả năng cả gia đình bị sửa chữa ký ức. Nhưng sẽ không khớp với tình tiết bị vây trong đường hầm Nội Hoàn)

Tin nhắn gửi đi, mười mấy giây sau, có tin nhắn trả lời:

"Cô nói cho nó?"

Chỉ Sát cung chủ mặt không biểu cảm soạn tin nhắn:

"Nó buổi tối hôm trước gặp chuyện ngoài ý muốn, linh hồn xảy ra vấn đề, bởi vậy đọc lấy mảnh vỡ ký ức của tôi. Vừa rồi tôi bị nó dọa giật mình, còn cho rằng nó thật sự cái gì cũng đã biết, may mắn lấy lệ được. Kế tiếp, nó sẽ điều tra quá khứ của Trương Tử Chân."

"Ngăn cản nó! Đừng tra, điều này rất nguy hiểm! !

"Tôi không ngăn cản được, hơn nữa, tôi cũng đồng ý nó đi tra, năm đó các người ngăn cản tôi điều tra vụ án Sở gia diệt môn, bây giờ còn muốn ngăn cản nó?" Chỉ Sát cung chủ trả lời.

Bên kia trầm mặc rất lâu, trả lời: "Mấy tháng kế tiếp, tôi đều sẽ tắt máy."

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh trở lại phòng ngủ, mở máy tính, đăng nhập tài khoản "Nguyên Thủy Thiên Tôn".

Ở trong cơ sở dữ liệu quan phương tìm kiếm hai chữ "Tiêu Dao".

Tìm ra cả đống tin tức, có tên đạo cụ, có ID linh cảnh, thậm chí có kế hoạch nghiên cứu.

Nhưng đều không phải thứ hắn muốn.

Vì thế hắn lại đăng nhập tài khoản của Quan Nhã, tìm tòi "Tiêu Dao", phát hiện từ khóa tìm ra không có gì biến hóa.

Mình không tìm được thì thôi, Quan Nhã là Thánh Giả, đội trưởng tuần tra, quyền hạn thậm chí cao hơn chấp sự đóng quân bình thường, cô ấy cũng không tìm được?

Trương Nguyên Thanh không cho rằng một cái tổ chức hai mươi mấy năm trước oai phong một cõi, quan phương sẽ

không ghi lại.

Ặc, khi đó Ngũ Hành minh hình như chưa thành lập? Không, cho dù Ngũ Hành minh chưa thành lập, năm đại bang phái cũng sẽ có cơ sở dữ liệu của mình, sau khi xác nhập, tư liệu trước kia liền bỏ đi?

Hắn cho rằng, rất có thể là quyền hạn tài khoản không đủ.

Tin tức chấp sự cũng không có tư cách tra xem, vậy chỉ có thể tìm Phó Thanh Dương! !

Trương Nguyên Thanh xem phần tin tức này, lâm vào trầm mặc thật lâu.

Liệt Dương song tử? Ám Ảnh song tử?

Liệt Dương song tử là cha mình cùng cha cung chủ, Ám Ảnh song tử là ai, ngay cả quan phương cũng không biết thân phận bọn họ, thậm chí ID linh cảnh cũng không có, có chút không thể tưởng tượng nha.

Chẳng qua lúc ấy Ngũ Hành minh còn chưa thành lập, năm tổ chức lớn cũng chưa dựa vào chính phủ, ở phương diện thu thập tin tức có thể sẽ kém chút…

Đến hôm nay, Trương Nguyên Thanh đã rất hiểu biết quỹ tích cùng bối cảnh phát triển của Ngũ Hành minh, năm tổ chức lớn năm đó thuộc loại tổ chức dân gian, là loại "thân hào" kia có quan hệ triều đình, giúp triều đình duy trì trật tự. Từ trong trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh, nguyên soái đời trước ngã xuống, năm tổ chức lớn ở dưới triều đình thúc đẩy, cải cách tổ hợp, thay tên là Ngũ Hành minh, hoàn toàn quan phương hóa.

"Sáu năm giết hơn mười vị Chúa Tể, cái này có chút khủng bố nha, nghề nghiệp hợp pháp cùng tà ác cộng lại, số lượng Chúa Tể cũng là có hạn, khó trách nói tổ chức "Tiêu Dao" năm đó oai phong một cõi. Nhưng lời kịch thật ngu ngốc, nửa đoạn sau có phải thiếu 'nhân vật phản diện đáng yêu lại mê người' hay không?"

"Thì ra La Bàn Quang Minh là 24 năm trước xuất hiện, lúc ấy mình còn chưa sinh ra. Mình nhớ rõ loa Miêu Vương từng phát một đoạn audio, là Ma Quân cùng một người thần bí đối thoại."

“Người thần bí kia nói, La Bàn Quang Minh hiện thế, dẫn phát vô số linh cảnh hành giả tranh đoạt, xem ra tổ chức Tiêu Dao cũng tham dự, nhưng trận chiến đấu này cấp bậc cực cao, Bán Thần cũng đã xuất hiện, cha mình bọn họ hẳn là không phải Bán Thần, nhưng có thể tham dự cùng tranh đoạt, như thế nào cũng phải là Chúa Tể đỉnh phong đi, thậm chí có được thủ đoạn địch nổi Bán Thần. A, thì ra mình cũng là linh nhị đại nha, hơn nữa còn là loại đỉnh cấp nhất kia.”

Chương 1337: Nội dung lời tiên đoán (2)

“Sau khi sự kiện La Bàn Quang Minh kết thúc, tổ chức Tiêu Dao từ đó mai danh ẩn tích, trong chín năm từ đó về sau, Sở gia diệt môn, cha mình gặp tai nạn xe cộ, Liệt Dương song tử trước sau chết đi.”

“Trong chín năm đó, thành viên tổ chức Tiêu Dao rốt cuộc đã làm cái gì?”

Muốn điều tra rõ chân tướng tổ chức Tiêu Dao mai danh ẩn tích, phải xuất phát từ La Bàn Quang Minh, bởi vì tứ tử biến cố, là ở sau khi tranh đoạt La Bàn Quang Minh.

Ít nhất từ tin tức phần ghi chép này đưa ra mà nói, là như thế.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, rất nhanh có phương hướng điều tra, một, hướng Phó Thanh Dương tìm hiểu tình báo La Bàn Quang Minh; Hai, gọi điện thoại cho lão mẹ, tán gẫu chuyện năm đó.

Tuy hắn cùng mẹ đẻ quan hệ rất cứng, đối với liên lạc bà có cảm xúc mâu thuẫn rất mạnh, nhưng Trương Nguyên Thanh phải làm rõ phụ thân để lại cái gì ở trên người mình.

Nếu trước sau tỉnh tỉnh mê mê, tương lai có một ngày kẻ thù tìm tới cửa, chết như thế nào cũng không biết.

Chẳng những phải làm rõ thứ lão cha ma quỷ lưu lại, còn phải biết kẻ thù là ai, như vậy mới có thể dự phòng.

Ài, thân phận truyền nhân Ma Quân đã khiến mình nơm nớp lo sợ, bây giờ lại tới truyền nhân phái Tiêu Dao? Mẹ kiếp, nhân quả trên người mình nhiều như vậy sao? Trương Nguyên Thanh suy sút nghĩ, không khỏi sinh ra một chút cảm xúc

muốn tự sa ngã. Sau khi trở thành linh cảnh hành giả, mỗi tháng một lần phó bản đã khiến hắn sống rất mệt mỏi rồi.

“Em gái tai thỏ trong nhà này tay nghề làm bếp không tệ, tôi sắp ăn ra mỡ bụng rồi.” Lý Thuần Phong ăn trứng chần nước sôi nói.

“Nên tập thể hình, Học Sĩ các người ở giai đoạn Siêu Phàm, cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút. Tôi có đồng nghiệp tên Vương Thái, cũng là Học Sĩ, lần trước kiểm tra sức khoẻ, một đống bệnh trạch nam.”

Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, uống canh rau dưa, nói: “Để sau tôi bảo Quan Nhã luyện võ thuật chiến đấu với anh, cho khỏe người một chút.”

Lý Thuần Phong trầm mặc một phen, thử nói: “Tôi chưa từng đắc tội cậu nhỉ?”

“Sao lại nói vậy.”

“Vậy cậu vì sao muốn tôi chết?”

“Lý huynh à, anh gần đây nói chuyện càng ngày càng hài hước, lần trước anh còn chơi trend, tôi chuẩn bị trừ anh nửa tháng tiền lương.”

“Không sao cả.” Lý Thuần Phong nay ở Khương Tinh Vệ nơi đó nhận việc riêng, đã chướng mắt chút tiền lương này.

Hắn chỉ thay Khương Tinh Vệ làm bài tập nghỉ hè, đã kiếm được hơn trăm ngàn.

Trương Nguyên Thanh nhìn hắn một cái, vị Học Sĩ này vốn là có tiết tháo, chết sống không đáp ứng yêu cầu của Khương Tinh Vệ, cho rằng làm bài tập trung học là vũ nhục đối với Học Sĩ.

Mà bây giờ hắn cùng Khương Tinh Vệ nội dung nói chuyện phiếm là: Nếu em có bạn học cần làm hộ bài tập nghỉ hè, có thể liên hệ anh, bạn của em, anh bớt cho 20%. Tiền tài không phải thứ tốt, nó sẽ ăn mòn tín ngưỡng cứng như sắt thép của các đồng chí.

Ăn xong bữa sáng trên bàn ăn, Trương Nguyên Thanh cùng Lý Thuần Phong trở lại nhà ăn, chỉ thấy Ngân Dao quận chúa hết

sức chuyên chú xem máy tính bảng, video đang phát là "Cuối thời Đại Minh".

Quan Nhã, Nữ Vương và Tạ Linh Hi đã trở về phòng.

"Cô sao xem cái này?" Trương Nguyên Thanh đặt khay lên bàn.

"Tạ Linh Hi tìm giúp tôi, nói giới thiệu một bộ phim lớn giàu triết học, trình bày vương triều hưng suy cho tôi xem." Ngân Dao quận chúa truyền đạt ra tinh thần dao động, lấy phương thức âm vật câu thông với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đây là tru tâm mà, Linh Hi con bé này đang trả thù cô." Trong lòng Trương Nguyên Thanh chậc chậc hai tiếng.

Ngân Dao quận chúa như đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, truyền đạt ra ý niệm:

"Để cô bé thất vọng rồi, tôi sớm đã nhìn thấu phàm trần."

Không có chút cảm ngộ cuộc đời, không chế tác được Gương Quỷ pháp khí như vậy.

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt đẹp của cô một lát, trong lúc nhất thời nhìn không thấu tâm tư của cô, vị quận chúa này thoạt nhìn, là phái thiếp thất, ngoài miệng nói muốn thay Nữ Vương cùng trà xanh giải quyết đối thủ cạnh tranh, còn bày mưu tính kế cho các cô (thuê kẻ giết người).

Nhưng hai lần thao tác đều làm Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi xấu hổ đến mức ngón chân cạy sàn.

Đồng thời cũng không thân cận với Quan Nhã, thậm chí biểu hiện rất xa cách.

Nhưng cô cũng không phải thật sự xa cách, cô tích cực tham dự vào trong mâu thuẫn nội bộ của đoàn đội nhỏ, rất thích ý làm thương cho phái thiếp thất.

Đây cũng là kẻ không an phận, âm thi không có biểu cảm nhỏ cùng ánh mắt, Quan Nhã cũng nhìn không ra suy nghĩ của cô.

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút, nói: "Quận chúa, qua nửa tháng nữa, tôi liền vào linh cảnh, đến lúc đó dẫn ngài gặp mặt lão nhân gia chút."

Hắn quyết định gõ Ngân Dao quận chúa một lần.

Tinh thần lực của Ngân Dao quận chúa xuất hiện dao động rất nhỏ, tiếp đó giấu kỹ, không quan tâm hắn, chuyên tâm xem phim.

Ý ẩn chứa của đoạn lời này là, nếu cô không an phận, tôi liền hướng lão mõ cáo trạng!

Chương 1338: Nội dung lời tiên đoán (3)

Cô ấy quả nhiên sợ lão mõ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn! Trương Nguyên Thanh dọc theo cầu thang đi lên lầu hai, gõ cửa Tạ Linh Hi.

“Ai thế!” Trong cửa truyền đến giọng nói thanh thúy như chuông bạc của thiếu nữ.

“Anh.”

“Vào đi.” Thanh âm trong phòng lập tức vui mừng.

Vặn mở cửa vào phòng, Tạ Linh Hi mặc quần đùi ngắn màu hồng ghé vào trên giường chơi điện thoại di động, hai cái chân dài gác lên, vung qua vung lại, kéo theo cái mông nhỏ no đủ cùng nhau lắc.

“Ca ca, anh vừa cơm nước xong đã vào phòng em không tốt đâu, chị Quan Nhã biết sẽ tức giận.”

Cái mông nhỏ lắc càng nóng bỏng.

Trương Nguyên Thanh tức giận nói:

“Yên tâm đi, bạn gái anh không đáng sợ. Nói chuyện đừng giọng điệu kỳ quái nữa. Nói với em chuyện này, sắp tới đừng liên hệ Chỉ Sát cung chủ, cũng đừng gặp cô ấy.”

Tạ Linh Hi biến sắc, thật cẩn thận thử: “Vì sao thế?”

“Ngày hôm qua gặp mặt cô ấy, không cẩn thận liên lụy em vào, cô ấy nói muốn mang em lột sạch treo ở cầu Tùng Giang.”

Tạ Linh Hi trực tiếp bị dọa khóc: “Nguyên Thủy ca ca anh sao có thể như vậy, hu hu hu…”

…

Khách sạn Hảo âm Nhạc.

Đều là khách sạn, đều là vùng ngoại thành, so với khách sạn Vô Ngân trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, khách Hảo âm Nhạc cuồn cuộn không ngừng, làm ăn rất náo nhiệt.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi tiến vào khách sạn, thấy giữa không trung đại sảnh treo một người đàn ông cởi trần mặc quần cộc, cả người hắn bị tơ hồng mảnh mai như sợi tóc buộc chặt.

Thể trọng một trăm kg, chỉ dựa vào một sợi dây nhỏ thế mà lại vững vàng treo ở giữa không trung.

“A, người này sao lại thế…”

Nữ sinh ngạc nhiên đánh giá vài lần, thấy là một ông chú trung niên bụng phệ, lập tức mất đi hứng thú, lấy ra điện thoại di động muốn chụp ảnh gửi cho nhóm bạn.

“Xin lỗi, mời đừng chụp ảnh, vị này là nhà nghệ thuật hành vi nổi tiếng, hắn không thích người khác chụp ảnh.”

Vương Thiên mặc đồng phục đứng quầy ôn hòa ngăn cô.

Nữ sinh có chút không vui: “Không cho chụp cũng đừng khoe khoang chứ, Xì ~”

Nam sinh khinh thường nói: “Nghệ thuật gia bây giờ chỉ như vậy, thu hút ánh mắt mà thôi, vì nổi tiếng chuyện kỳ quặc nào cũng làm được.” Vừa oán giận, vừa đi về phía quầy, hoàn thành đăng ký, sốt ruột không chờ nổi tiến vào thang máy.

Dưới cái đầu tổ quạ che, khuôn mặt già của Tình Điên Đại Thánh xấu hổ tới mức mặt đỏ tai hồng, hận không thể trở về linh cảnh ngay tại chỗ.

Nửa tiếng sau, Vương Thiên liếc Tình Điên Đại Thánh một cái, cầm điện thoại bàn lên, gọi vào số phòng:

“Cung chủ, đến giờ rồi.” Nói xong, buông ống nghe xuống.

Tình Điên Đại Thánh giữa không trung nặng nề nện xuống, ngã ở trên sàn lạnh lẽo.

“Rốt cuộc két thúc rồi, còn tiếp tục như vậy, cái mặt già này của tôi liền mất hết, còn có mặt mũi nào sống tạm thế gian,

Tình Điên Đại Thánh tôi cũng là người cần thể diện.”

Tình Điên Đại Thánh hoạt động hai cánh tay, hắn bị treo ba giờ, máu tuần hoàn không thông, cơ bắp nhức mỏi đau đớn.

“Ông lại đã làm chuyện gì, chọc cung chủ không vui?” Vương Thiên đưa qua một chai nước khoáng.

Tình Điên Đại Thánh vặn mở nắp bình, dốc mạnh một ngụm, cả giận nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn bán đứng tôi, tôi đcm hắn…”

Vừa dứt lời, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của cung chủ truyền vào bên tai hai người: “Treo ba giờ nữa.”

Tơ hồng phân tán dưới đất đột nhiên sống lại, một lần nữa trói chặt Tình Điên Đại Thánh, treo ở trên không đại sảnh. Lão nam nhân hơn bốn mươi tuổi, phát ra tiếng khóc như máy kéo.

Vẻ mặt Vương Thiên đầy thương hại.

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Trong phòng sách, trên bàn đồ ngọt thủ công chế tạo bày đầy bánh ngọt, hoa quả, thịt chân giò hun khói tinh xảo đắt đỏ.

Trương Nguyên Thanh uống Coca ướp lạnh, nhìn về phía Tiền công tử đối diện, nói:

“Lão đại, anh sau đó có tra được tình báo La Bàn Quang Minh không?”

Ngày đó, hắn từ chỗ Ma Nhãn biết được vụ án Sở gia diệt môn, cùng với Tu La của Binh Chủ giáo đầu tư thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi nguyên nhân bắt nguồn từ La Bàn Quang Minh, sau đó liền mang những tin tức này nói cho Phó Thanh Dương. Phó Thanh Dương vui vẻ, mang phúc lợi căn nhà 10 triệu, tăng lên tới 20 triệu.

Lúc đó, Phó Thanh Dương còn là chấp sự, cũng không biết được tình báo La Bàn Quang Minh, nay hắn tấn thăng Chúa Tể, trở thành trưởng lão đội chấp pháp quyền cao chức trọng.

Lấy quyền hạn trưởng lão, lấy tài nguyên Phó gia, hắn khẳng định đã biết càng nhiều tin tức hơn của La Bàn Quang Minh.

“Tin tức liên quan đến La Bàn Quang Minh, cấp bậc giữ bí mật cực cao, cấp 7 trưởng lão cũng không có quyền hạn tìm đọc, cấp 8 có thể tìm hiểu một cái đại khái, trưởng lão đỉnh phong mới có quyền tìm đọc tình hình cụ thể, tôi biết đến cũng không nhiều. Hơn nữa, dựa theo quy củ, cũng không thể nói cho cậu.” Phó Thanh Dương nói.

Trương Nguyên Thanh biết, phía sau nhất định có cái ‘nhưng mà’.

Chương 1339: Nội dung lời tiên đoán (4)

“Nhưng mà, đóng cửa lại để nói cũng không sao.” Phó Thanh Dương ngữ điệu trầm ổn, bình tĩnh uống rượu mạnh trong ly, nói:

“La Bàn Quang Minh không thuộc về toàn bộ nghề nghiệp đã biết, là một vị cường giả tây phương ở trong linh cảnh đào móc ra, đã biết, công năng lớn nhất của nó là tiên đoán, hơn nữa nhất định trúng.”

“Năm đó La Bàn Quang Minh sở dĩ đưa tới vô số linh cảnh hành giả tranh đoạt, là vì nó làm ra một lời tiên đoán.”

Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên: “Lời tiên đoán gì?”

Vấn đề này hắn đã hoang mang rất lâu, trong loa Miêu Vương, người thần bí kia chưa trả lời Ma Quân. Ngày đó trong vườn bách thú, Ma Nhãn cũng chưa trả lời hắn.

Tiếng của Phó Thanh Dương lập tức trở nên trầm thấp:

“Khi nhật nguyệt tinh trở về vị trí, các vị thần ngủ say ở trong hỗn độn sẽ tỉnh lại, vương cao ở thần tọa, dẫn dắt chúng thần mở lại chiến tranh, thế giới tiến vào luân hồi mới.”

“Khi nhật nguyệt tinh trở về vị trí.” Trương Nguyên Thanh ngây ra ở nơi đó.

Giờ này khắc này, trong đầu hắn như có tia chớp cắt qua, mang đến tỉnh ngộ như thể hồ quán đỉnh, mang đến run rẩy như triều dâng. Trong nháy mắt, hắn đã hiểu rất nhiều chuyện.

Nhật nguyệt tinh tượng trưng cho ba giai đoạn lớn của Thần Dạ Du, khi nhật nguyệt tinh trở về vị trí, cho nên đây mới là

nguyên nhân nghề nghiệp Thần Dạ Du đặc thù. Mặt khác, hắn cũng rõ vì sao sẽ có khái niệm "chủ tu" loại linh lực nào đó.

Cho nên trăng tròn màu đen trong thẻ nhân vật, là chủ tu Thái âm lực hình thành? Hay là, bản thân chính là nguyệt trong "nhật nguyệt tinh", đệch, nếu như vậy, Ma Quân thật sự Chúa Tể sao, Chúa Tể sao có khả năng có được lực lượng cấp Bán Thần, trận chiến đó hắn cùng Phán Quan Mắt Quỷ đồng quy vu tận, quả nhiên không đơn giản như vậy… Trương Nguyên Thanh có chút da đầu phát tê.

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, đôi mắt thâm thúy hơi nheo lại, tiếp đó khôi phục như thường, tiếp tục nói: "Về sau, La Bàn Quang Minh ở trong một trận chiến đó bị đánh vỡ, mảnh vỡ bị một đám thế lực chia cắt, tôi chỉ biết trong Ngũ Hành minh có hai mảnh vỡ, phân biệt ở trong tay cung chủ cùng bang chủ, mảnh vỡ còn lại không biết tung tích."

Cung chủ cùng bang chủ trong miệng hắn, chỉ là cung chủ của Thủy Thần cung, bang chủ của Xích Hỏa bang.

"Còn nữa không?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Phó Thanh Dương lắc đầu.

Cách một giây, hắn lại nói: "Có chuyện thông báo cậu, cuối tuần sau chuẩn bị một phen, vào học viện Tần Phong đi học. Cậu nên học một ít thứ có tính hệ thống rồi."

"Học viện Tần Phong?" Trương Nguyên Thanh mờ mịt nói: "Cái gì vậy?"

"Một linh cảnh Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh cùng nhau sáng tạo, là cơ cấu chuyên môn huấn luyện Siêu Phàm, Thánh Giả, bên trong tụ tập rất nhiều tiền bối tuyến thứ nhất lui xuống, bọn họ có người chán ghét chém giết, lựa chọn ở trong đó làm giáo viên. Có người ở bên trong làm nghiên cứu, có người là phạm sai lầm, bị tạm thời giải trừ chức vụ, sung quân tới đó giảng dạy." Phó Thanh Dương nói:

"Bình thường mà nói, hành giả gia nhập quan phương, ở sau khi trải qua thời kỳ khảo sát cùng thực tập, xác nhận không có vấn đề, nhân vật ưu tú sẽ được đưa tới đó đào tạo sâu."

Hắn liếc nhìn cấp dưới tâm phúc: "Cậu là người tương đối đặc thù."

Kỳ hạn thực tập là ba tháng, Nguyên Thủy Thiên Tôn ba tháng thành Thánh Giả, bốn tháng tiếp cận cấp 5.

“Tôi còn cần đi sao, một lần huấn luyện cần bao lâu?” Trương Nguyên Thanh có chút không muốn.

“Bảy ngày.” Phó Thanh Dương nói.

Bảy ngày? Trái lại cũng không lâu, nhưng huấn luyện với tôi mà nói hữu dụng sao? Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi có thể từ chối không?”

“Trừ học viên Ngũ Hành minh, người trẻ tuổi của Thái Nhất môn cùng linh cảnh thế gia cũng sẽ vào học viện Tần Phong, biết thêm một chút bạn bè, đối với cậu không có gì xấu. Trong danh sách lần này, có Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng cùng Viên Đình.”

Phó Thanh Dương lấy giọng điệu không cho phép từ chối nói. Ở trong mắt Tiền công tử, đây là một cơ hội tốt mở rộng mạng lưới quan hệ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn ở quan phương càng leo càng cao, không thể chỉ dựa vào hắn, còn phải có mạng lưới quan hệ của mình, có thành viên tổ chức của mình, chính trị xưa nay không phải trò chơi độc hành hiệp có thể chơi.

“Mặt khác, tuy không thể lấy được kinh nghiệm, nhưng học viện Tần Phong là linh cảnh rất đặc thù, trong đó thứ tốt không ít, ẩn giấu một ít bí mật, cụ thể không tiện nói với cậu. Tinh Quan của Thái Nhất môn cũng có người ở bên trong giảng dạy, cậu có thể mượn cơ hội học một chút kỹ xảo chiến đấu của Tinh Quan.”

Phó Thanh Dương cũng đã nói như vậy, Trương Nguyên Thanh cũng không tiện từ chối nữa, gật gật đầu: “Được.”

Rời khỏi phòng sách, trở lại phòng mình, Trương Nguyên Thanh mang tin tức La Bàn Quang Minh lướt lại một lần.

“Mình càng thêm xác định, tổ chức Tiêu Dao biến mất, cha mình chết, là có liên quan với lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh. Trong tay bọn họ có thể cũng có mảnh vỡ hay không? Những mảnh vỡ kia lại đã đi đâu rồi?”

Chương 1340: Tình báo (1)

“Lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, nghe như một trường hạo kiếp. Ồ, Ngũ Hành minh chính là ở sau đó xác nhập.”

Hắn giật mình, cầm lấy điện thoại di động, gửi cái tin nhắn cho Hoa kiều Tự Do Chi Ưng.

“Hỏi thăm chuyện này, nghề nghiệp hợp pháp các người bên kia, ở hai mươi năm trước, có cải cách gì trọng đại không?” Tin tức gửi đi.

Mười mấy giây sau, Tự Do Chi Ưng trả lời một tin tức: “Tôi đang cùng anh da đen bắn nhau, để nói sau.”

Chúc chị bắn nhau vui vẻ… Trương Nguyên Thanh rời khỏi hộp thư, mở ra danh bạ, tìm Trần Thục, sau đó gọi điện thoại cho mẹ.

“Xin lỗi, số máy ngài gọi đã tắt máy…” Trong loa truyền đến giọng nữ điện tử.

Tắt máy rồi?

Dựa theo chênh lệch múi giờ, lão mẹ bên kia hẳn là nửa đêm, bà ấy hẳn là đang nghỉ ngơi.

Trương Nguyên Thanh buông điện thoại di động, giao trọng lượng thân thể cho ghế dựa lưng, ngồi một mình ngẩn người một lát.

Hắn quyết định về nhà thăm chút.

Muốn điều tra một người, xuất phát từ người bên cạnh hắn và hoàn cảnh xuất thân, không thể nghi ngờ là nhanh nhất chuẩn nhất. Điện thoại của mẹ đã không gọi được, vậy về quê của lão ba đi thăm dò.

Trương Nguyên Thanh từ trong tủ cất giữ của Phó Thanh Dương trộm hai bình rượu ngon, từ nhà bếp tiện tay lấy một cái chân giò hun khói cao cấp, lại từ phòng Linh Quân mò được một hộp xì gà Cuba cực phẩm.

Lần trước từng trộm xì gà của Phó Thanh Dương, không tiện vặt lông Tiền công tử suốt.

Quay về biệt thự của mình, hỏi Nữ Vương lấy chìa khóa xe, lẻ loi một mình xuất phát.

Việc kế tiếp hắn muốn làm, không thích hợp dẫn đồng đội, cho dù là Quan Nhã.

Quê của Trương Nguyên Thanh ngay tại nông thôn ngoại thành Tùng phủ, lúc ấy thành phố Tùng Hải còn không có trở thành thủ đô tài chính cả nước, đô thị lớn siêu nhất lưu.

Sự kiêu ngạo của người Tùng phủ vẫn còn, đề cập Tùng Hải cách vách, theo thói quen vênh mặt nói:

Nhớ năm đó, Tùng Hải chỉ là một làng chài nhỏ, chim không thèm ỉa, thuộc loại nông thôn khu trực thuộc Tùng phủ chúng ta.

Bây giờ Tùng phủ chỉ là một khu của Tùng Hải, hơn nữa là khu rời xa vành đai phồn hoa.

Trương Nguyên Thanh lái xe hơi màu trắng chạy qua con đường phồn hoa, rẽ vào cao tốc đường vành đai ngoài, nửa giờ sau, rời khỏi khu đô thị, tiến vào đường hầm Xà Linh.

Khác với đường hầm Xà Linh trong linh cảnh, đường hầm Xà Linh hiện thực, đường nhựa sạch sẽ bằng phẳng, đèn đỉnh chóp đường hầm trắng lóa sáng ngời.

Dòng xe cộ lui tới đi qua trong đó, không có chút bầu không khí khủng bố quỷ dị.

Trong tạp âm nhỏ bé bánh xe nghiền qua đường nhựa, Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới mình lúc mới vào linh cảnh sợ hãi bất an, trong lúc nhất thời thế mà có chút cảm khái ngàn vạn.

Thời gian thấm thoát, năm tháng như thoi đưa, nay hắn đã…

Phi, lúc này mới trôi qua bốn tháng, còn chưa tới thời điểm mình nhớ về quá khứ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh than thở một tiếng, cắt đứt suy nghĩ phát tán, chuyên tâm lái xe.

Lại qua hai mươi phút, hắn đến thôn Cát An quê của phụ thân.

Ồ không, bây giờ gọi là xã khu Cát An.

Trương Nguyên Thanh rất nhiều năm chưa tới nơi này, nông thôn trong ấn tượng đã không còn, từng căn biệt thự mới tinh, chung cư đội đất mọc lên. Bên đường khắp nơi đều là cửa hàng, một bộ cảnh tượng phồn hoa như gấm.

Hắn nhớ rõ lúc ấy nhà của mọi người đều là nhà gạch đỏ tọa Bắc hướng Nam, một tầng một hành lang, mùa hè lúc mưa to, hành lang sẽ bị mưa làm ướt.

Sau khi cha qua đời, mẹ dẫn theo hắn trở về Tùng Hải, không mấy năm, thôn Cát An liền giải phóng mặt bằng.

Mẹ không lấy nhà, đổi hết thành tiền đền bù, lại thêm mấy năm đó làm việc tích góp được, ở khu Khang Dương mua một căn hộ lớn.

Tuy Trương Nguyên Thanh chưa trải qua cuộc sống phòng nhị đại đi thu tiền thuê nhà, nhưng căn hộ lớn kia trong nhà, nay đã có giá 40 triệu.

Trương Nguyên Thanh vừa đánh giá thôn hoàn toàn thay đổi, vừa nhớ lại gia thế. Phụ thân Trương Tử Chân là con trai độc nhất trong nhà, nghe nói bà nội một năm sau khi sinh ra ông, mắc bệnh nặng, không thể sinh đẻ nữa.

Vì thế phụ thân thành con một lúc ấy rất hiếm thấy.

Ở năm ấy đứa con một này mười tuổi, ông nội đi theo đội sản xuất làm việc, bị trâu cày phát cuồng húc thủng phổi mà chết.

Bà nội một mình gánh vác kế sinh nhai của gia đình, ở trước khi phụ thân trưởng thành, đã vất vả lâu ngày thành tật, chết bệnh.

Cho nên Trương Nguyên Thanh không có chú bác, cũng không có cô.

Ông nội một thế hệ đó thật ra có mấy anh chị em, nhưng hoặc là gả đi xa, đoạn tuyệt lui tới, hoặc là bởi năm đó rung chuyển xuất ngoại, cơ bản không liên hệ nữa.

Trương Nguyên Thanh có thể tìm được, huyết mạch gần nhất, là ông chú của phụ thân Trương Tử Chân một chi đó, cũng chính là em trai của cụ.

Hắn đỗ xe ở ven đường, theo ký ức lúc còn bé, về tới ‘thôn’ lúc trước ở lại, ở ven đường rộn ràng nhốn nháo túm được một

bác gái tóc hoa râm, đang đủng đỉnh, dùng giọng địa phương Tùng phủ hỏi

Chương 1341: Tình báo (2)

“Trương Quốc Quân bây giờ ở nơi nào?”

“Trương Quốc Quân?” Bác gái ngẩn ra vài giây, nhất thời chưa phản ứng lại, “Tôi không biết.”

“Ngài là người thôn Cát An nhỉ, sao có thể không biết chứ, Trương Quốc Quân đó, là cùng một thế hệ với phụ thân ngài.” Dù sao niên đại quá mức xa, Trương Nguyên Thanh làm ra nhắc nhở.

Bác gái lúc này mới phản ứng lại, trước kia trong thôn là có một vị trưởng bối như vậy, kinh ngạc đánh giá hậu sinh trẻ tuổi trước mắt:

“Cậu tìm ông ấy? Ông ấy đã chết rất nhiều năm.”

“Cháu là thân thích của ông ấy, ông ấy là ông chú của cha cháu.” Trương Nguyên Thanh giải thích.

Thì ra là người một nhà… Bác gái chợt cảm thấy thân thiết, chỉ vào phía sau, nói:

“Con trai ông ấy ở 207 tòa 18, 208, 209 cũng là người trong nhà bọn họ, nhưng ở 207, 208, 209 cho thuê rồi. Ài, con ông ấy mấy năm trước cũng mắc ung thư chết rồi, cậu tìm cháu nội ông ấy.”

Nói xong, bác gái thử nói: “Cha cậu là?”

“Cha cháu Trương Tử Chân.”

Bác gái dùng sức ‘Ồ’ một tiếng, dùng một loại giọng điệu nghiến răng nghiến lợi nói:

“Cháu là con trai Trương Tử Chân, ta nghĩ chút… Nhớ ra rồi, mẹ cháu không phải mang theo cháu tái giá sao?”

“Không tái giá, mẹ cháu là đưa cháu về nhà mẹ đẻ.” Trương Nguyên Thanh thầm nhủ tuy không nhớ rõ, nhưng bác gái năm đó là cùng thôn với mình, vừa lúc hỏi một chút chuyện lão ba, liền nói:

“Ngài còn nhớ cha cháu sao?”

“Thằng nhãi lừa đảo đó ai không nhớ chứ, nói mình là Tử Vi đại đế chuyển thế, xem bói lừa tiền cả thôn.” Giọng điệu bác gái lại bắt đầu nghiến răng nghiến lợi:

“Năm đó còn gạt tôi nói, nhà tôi phong thủy không tốt, có tà sát, cho nên đầu ngón chân bạn già của tôi mới sẽ đau, đó là quỷ ôm lấy chân, cần dùng nước tiểu đồng tử của nó tưới bảy bảy bốn mươi chín ngày, một ngày hai đồng.”

“Về sau đau chịu không nổi, đi bệnh viện khám, mới biết được là gout. Thằng nhãi chết tiệt, tè bạn già của ta mỗi ngày đầy mùi nước tiểu. Mọi người trong thôn đều từng bị nó lừa.”

Có người đã chết, nhưng còn sống ở trong lòng người khác, mỗi khi nhớ tới liền tức đến nhảy cẫng lên.

Đều trôi qua rồi trôi qua rồi, để chuyện cũ theo gió mà tan đi… Trương Nguyên Thanh vội nói:

“Bác gái, ngài bận đi, không quấy rầy nữa.”

Vội vàng đào tẩu.

Quay về bên cạnh xe, lấy ra lễ vật ‘vặt’ được, lại đi bên đường mua một túi quả hai cây thuốc, Trương Nguyên Thanh dọc theo phương hướng bác gái chỉ điểm, tìm được phòng 207 tòa 18.

“Kính coong! ! !”

Hắn ấn vang chuông cửa.

Một lát sau, cửa phòng trộm mở ra, phía sau cửa là một người trung niên ngoài bốn mươi, dáng người hơi mập, bọng mắt có chút phù thũng, đánh giá người xa lạ ở cửa, hỏi:

“Cậu tìm ai?”

Trương Nguyên Thanh cố gắng nhìn chằm chằm người trung niên, muốn từ trong đầu nhớ lại khuôn mặt này, nhưng hoàn toàn không có ấn tượng.

“Cháu là con trai Trương Tử Chân, Trương Nguyên Thanh.” Hắn tự báo thân phận.

“Con trai Tử Chân…” Người trung niên rõ ràng ngẩn ra, sau đó sắc mặt đột nhiên kích động hẳn lên, vừa bất ngờ vừa vui vẻ, nói:

“Cháu cũng đã lớn như vậy? Đến đến, vào nhà ngồi, vào nhà ngồi.”

Trương Nguyên Thanh cầm bao lớn bao nhỏ quà vào phòng khách, vừa ngồi xuống ở sô pha, vừa nói:

“Chú, không cần rót nước, cháu ngồi một lát là đi luôn.”

Đồng thời vừa giới thiệu quà mình mang đến, cái gì rượu whisky giá trị hơn 100 ngàn, xì gà Cohiba bản giới hạn một cây 5000 tệ, một cái chân giò hun khói 3-40 ngàn.

“Mang quà quý trọng như vậy làm cái gì, bảo chú làm sao không biết xấu hổ nhận chứ.” Người trung niên nghe mà ngẩn ra.

“Mẹ cháu đầu tư bất động sản kiếm được chút tiền, bảo cháu đến thăm ngài, cuối năm cháu phải xuất ngoại, sau này mộ cha cháu phải dựa vào ngài chăm sóc. Thời điểm tiết thanh minh đi thăm chút, đỡ cho ông ấy tịch mịch.”

Trương Nguyên Thanh bịa đặt rất thuận mồm.

Người trung niên lúc này mới miễn cưỡng nhận lấy, cảm khái nói:

“Xuất ngoại à, xuất ngoại tốt, bây giờ kẻ có tiền đều muốn xuất ngoại. Ài, năm đó mẹ cháu dẫn cháu về nhà mẹ đẻ, đi một lần là mười mấy năm, cũng không trở lại thăm chút. Nhưng cũng quả thật không có gì để thăm, Tử Chân ở bên này lại không có anh chị em…”

Hai người nói chuyện phiếm một phen, Trương Nguyên Thanh mới biết được chú tên Trương Tử Đào, là anh họ bà con xa của phụ thân.

“Cháu nghe mẹ nói, ông ấy lúc còn nhỏ từng ở trong đạo quan?” Trương Nguyên Thanh bắt đầu tìm hiểu quá khứ của phụ thân.

Hắn lần này về quê, chủ yếu là muốn đánh thăm dò hai việc, một là chân tướng cái chết, hai là kẻ thù của phụ thân.

Trương Tử Đào nghe vậy, lâm vào hồi ức, gật gật đầu nói:

“Là từng ở lại, khi đó cuộc sống rất khó khăn, chú đi sớm, Tử Chân lúc còn nhỏ thân thể lại yếu, bà nội cháu sợ không nuôi sống hắn được, liền đưa hắn đi đạo quan. Lúc ấy phụ cận thôn có cái đạo quan, nhớ hình như tên Tiêu Dao quan.”

Chương 1342: Tình báo (3)

“Mấy đạo sĩ bên trong chuyên môn xử lý tang lễ cho thôn đồng thời cũng là thầy lang.”

Tiêu Dao quan? ? Mình tựa như biết nguồn gốc cái tên tổ chức ‘Tiêu Dao’… Trương Nguyên Thanh tiến vào chủ đề, hỏi:

“Mẹ cháu nói, sau khi cha cháu gặp tai nạn xe cộ, là thái thúc công (em của cụ nội) liệm. Ông ấy là ở nơi nào gặp chuyện?”

Phụ thân đã không có khả năng tai nạn xe cộ mà chết, như vậy không tồn tại sự kiện bị đâm, địa điểm xảy ra sự việc khẳng định cũng sẽ không có. Thái thúc công làm người liệm thi, ông ấy ít nhất biết Trương Tử Chân rốt cuộc chết như thế nào.

Trương Tử Đào lắc đầu: “Chú lúc ấy ở bên ngoài làm việc, không quá rõ. Chỉ nhớ cha của chú nói, ông nội là bị mẹ cháu gọi qua, sau khi trở về, liền thông báo trong nhà lo liệu lễ tang cho Tử Chân, nói hắn gặp tai nạn xe cộ).

Quả nhiên là như thế, mình đã nói không có khả năng là tai nạn xe cộ, xe có thể đâm chết Chúa Tể đỉnh phong, ít nhất cũng là xe cấp Bán Thần.

Một nghi hoặc trong lòng Trương Nguyên Thanh được giải đáp.

Lúc trước phát hiện phụ thân quen biết với khí linh vườn bách thú, hắn đã hoài nghi lão ba không phải ra tai nạn xe cộ mà chết!

Mấy ngày nay tin tức tập hợp, biết được tổ chức Tiêu Dao tồn tại, liền càng không tin.

Nay thái thúc công đã mất, muốn biết nguyên nhân cái chết thật sự của phụ thân, phải tìm lão mẹ xa ở nước ngoài, nhưng nếu Chỉ Sát cung chủ nói đều là nói thật, vậy có thể lão mẹ

cũng không biết nguyên nhân cái chết thật sự của phụ thân. Chỉ là đối với cái chết của ông có dự cảm, có chuẩn bị tâm lý.

“Cháu trên đường đến gặp được một bác gái, bà ấy nói cha cháu trước kia thường xuyên lừa người trong thôn? Ông ấy bình thường nhất định không ít kẻ thù nhỉ, ông ấy trước kia là công tác ở nơi nào vậy?” Trương Nguyên Thanh lấy giọng điệu nói giỡn hỏi chuyện cũ năm xưa.

Đây là mục đích thứ hai hôm nay tới đây.

“Kẻ thù? ? ? Hắn trước kia là rất giỏi gạt người, nhưng đều là chuyện lúc còn nhỏ, mọi người cũng thương thân thế của hắn, lừa thì lừa rồi, coi như cho hắn miếng cơm ăn, lấy đâu ra kẻ thù.”

Trương Tử Đào khoát tay, nói: “Chờ sau khi hắn với mẹ cháu kết hôn, lập tức trở nên ổn trọng, không gạt người nữa. Công tác mà nói, nhớ không quá rõ, nhưng hắn thường xuyên không ở nhà, ba ngày thì hai bữa tìm không thấy người, chú còn từng khuyên hắn, nói phải trông coi kỹ vợ, sao có thể thường xuyên để cô ấy ở nhà một mình chứ, mẹ cháu lúc trẻ tuổi rất đẹp.”

Cha cháu đại khái là mỗi ngày bận giết Chúa Tể vào phó bản đi… Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Cha cháu sau khi kết hôn, vẫn luôn ở trong thôn sao, có từng dẫn mẹ cháu rời khỏi hay không.”

Hắn muốn biết phụ thân có từng chạy đi tị nạn hay không, nếu có, lại xảy ra ở đoạn thời gian nào.

Trương Tử Đào ngẫm nghĩ, lắc đầu “Tựa như không có.”

Hai người lại nói chuyện phiếm một lát, Trương Nguyên Thanh không đạt được manh mối gì có giá trị, có chút thất vọng, nhưng lại không cam lòng cứ như vậy trở về.

Nghĩ chút nữa, nghĩ thêm chút nên hỏi cái gì, có những chi tiết nhỏ nào hữu dụng đối với mình, mà chú Tử Đào lại biết đến. Hắn tích cực thúc đẩy đầu óc! Chú Tử Đào là người thường, cho dù lão cha có ai thù oán, cũng sẽ không nói cho hắn, mà khi phụ thân chết, hắn lại không ở trong thôn.

Thái thúc công đã qua đời, con thái thúc công cũng đã qua đời, người trước kia đều đi rồi, không dễ điều tra nha.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh thở dài một hơi, trên mặt ra vẻ tò mò, cười nói:

“Cha cháu ở trong đạo quan học được bản lãnh gì, ông ấy có phải thật sự biết pháp thuật hay không?”

Hắn tính trước làm rõ lão ba là khi nào trở thành linh cảnh hành giả, lấy tính cách Trương Tử Chân trong miệng mọi người mà nói, hắn làm thần côn nửa đầu cuộc đời, đột nhiên có một ngày trở thành Thần Dạ Du, thật sự đạt được siêu năng lực bắt quỷ trừ tà, khẳng định sẽ vô cùng sốt sắng hướng mọi người chứng minh mình có bản lãnh thực!

Tán tu ở phương diện này xưa nay thiếu tính cảnh giác.

Trương Tử Đào bật cười nói: “Hắn nào biết pháp thuật gì, hắn ở trong đạo quan cũng chỉ làm chút việc vặt, luyện mấy chiêu kỹ năng giả, sau đó đi theo đạo sĩ xử lý việc tang lễ, khám bệnh các thứ.”

Ài, xem như đến uổng một chuyến. Trương Nguyên Thanh vẻ mặt đầy thất vọng đứng dậy, nói:

“Chú, vậy cháu về trước.”

Trương Tử Đào giữ lại nói: “Nếu không ở lại ăn cơm trưa đi.”

“Không cần, buổi chiều còn có tiết học, ăn cơm trưa thì không kịp về.” Trương Nguyên Thanh từ chối.

Trương Tử Đào liền không kiên trì nữa, tiễn hắn ra ngoài, trước khi đi, Trương Nguyên Thanh lại nghĩ đến một vấn đề, nói:

“Cha cháu sao không kế thừa đạo quan? Làm thầy lang cùng xử lý việc tang lễ cũng có thể sống tạm, vẫn tốt hơn gạt người.”

Chương 1343: Tình báo (4)

“Hình như là thời điểm bài trừ phong kiến mê tín bị xoá sạch rồi, cha cháu không có nơi nào để đi, cũng chỉ có thể ở trong thôn giả danh lừa bịp.” Trương Tử Đào nói:

“Đạo quan đó là có chút thần bí, hắn ở bên trong hơn một năm, sau đó mỗi ngày ồn ào mình là truyền nhân phái Tiêu

Dao, nói phái Tiêu Dao là môn phái từ cổ đại lưu truyền tới nay, lúc chúng ta chơi với nhau, hắn còn nói muốn thu chú làm tạp dịch, bảo chú mang quần áo mới giày mới đều hiếu kính cho hắn."

"Mỗi lần hắn nói như vậy, chú liền đánh hắn!"

Cổ đại lưu truyền tới nay? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, chợt dừng bước, giọng điệu có chút vội vàng:

"Môn phái cổ đại lưu truyền tới nay? Có ý tứ gì, chú, chú nói rõ ràng chút."

Trương Tử Đào không rõ thằng cháu vì sao đột nhiên vội vàng, bật cười nói:

"Cái này ai còn nhớ được, cũng mấy chục năm rồi."

"Chú, cháu cuối năm phải xuất ngoại, cũng không biết khi nào trở về, sau này liền không nghe được chuyện trước kia của cha cháu. Ngài cố nhớ chút."

Trương Tử Đào nhíu mày, suy nghĩ một hồi lâu, bất đắc dĩ nói:

"Hắn nói, hắn ở trong sách cổ Tiêu Dao quan đọc được, tận thế rất nhanh sẽ đến đây, cổ đại đã từng tận thế một lần! Phái Tiêu Dao là môn phái khi đó may mắn còn tồn tại."

"Hắn còn nói, hắn phải nghĩ cách cứu vớt thế giới, nếu không muốn chết, thì mang quần áo mới cùng giày mới hiếu kính cho hắn… Đại khái chính là những thứ này đi, thật sự không nhớ ra được, chú chỉ nhớ rõ hắn lúc đó nguyên văn nho nhã, chính là ngâm nga thứ trên sách."

Không thể nào… Trương Nguyên Thanh trầm mặc, suy nghĩ, một hồi lâu, nói:

"Chú, cha cháu biết vẽ bùa không?"

Trương Tử Đào gật gật đầu, "Đạo sĩ không phải chính là bọn vẽ bùa sao?"

"Ngài còn nhớ cha cháu từng vẽ bùa gì không?"

"Không nhớ."

"Chúng ta vào nhà trước!"

Hai người lại quay về phòng, ở trong ánh mắt mờ mịt của Trương Tử Đào, Trương Nguyên Thanh ở phòng khách tìm một cây bút bi, một tờ giấy trắng, bút pháp như bay vẽ một tấm Trấn Thi Phù.

Một tấm Trấn Thi Phù chỉ có hình, không có linh lực!

Trương Tử Đào nhìn chằm chằm vài giây, vỗ đùi:

"Đúng đúng đúng, chính là loại phù này, ngạc nhiên cổ quái, thì ra hắn đã dạy cháu à?"

…

Hoa Đô, Vạn Bảo ốc.

Một người trẻ tuổi mặc quần cộc, áo thun đen, đi dép xỏ ngón, đi vào cửa tiệm nhỏ ở trong mắt người thường sớm đã đóng cửa nhiều năm.

Người trẻ tuổi đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, chậm rãi đảo qua cửa hàng hỗn độn, cuối cùng dừng ở quầy thu ngân.

Ghế mềm phía sau quầy thu ngân, một cô gái thành thục quyến rũ lười biếng nằm đó, trong tay cô cầm một điếu xì gà, nét mặt lười biếng, giống một vị khách lười nhác dạo chơi hồng trần.

Người trẻ tuổi tới gần, nhìn chằm chằm cô gái, dưới mũ lưỡi trai, lộ ra một đôi mắt che giấu sự điên cuồng, nói:

"Nghe nói cô nơi này là nơi tập kết tình báo lớn nhất phía nam, có chợ đen lớn nhất, là đây?"

Liên Tam Nguyệt nâng lên mí mắt, nhìn hắn một cái: "Mua đạo cụ, tài liệu, hay là tình báo."

Trong ánh mắt người trẻ tuổi che giấu sự điên cuồng, trầm giọng nói:

"Tôi muốn mua tình báo, danh sách phân bố Thần Dạ Du các phân bộ lớn cả nước, Thái Nhất môn."

Liên Tam Nguyệt 'a' một tiếng, nói:

"Tôi có cái quy củ, không bán tình báo bất lợi đối với quan phương, đây là cơ sở cửa hàng có thể kinh doanh tiếp. Nhưng anh có thể vào chợ đen, tự mình tìm người giao dịch. Anh có thẻ bài không?"

“Không có! !”

“100 ngàn một cái.”

“Không có tiền!”

“Không có tiền thì cút, tên cô hồn dã quỷ này.”

“Có thể nhìn ra tôi là đoạt xá không hổ là Chúa Tể.” Người trẻ tuổi ‘hắc’ một tiếng, vẻ mặt điên cuồng như trước, giống một kẻ điên có thể mất khống chế bất cứ lúc nào.

Hắn từ trong túi lấy ra một hạt châu, đặt ở quầy thu ngân.

“Đặt cho cô, ba ngày sau, tôi tới lấy.”

Hạt châu hào quang lưu chuyển, bày ra một vài hình ảnh như cảnh trong mơ.

Liên Tam Nguyệt cầm hạt châu lên, đánh giá vài lần, nói: “Phẩm chất Thánh Giả, Hạt Châu Mộng Cảnh, đại khái đáng giá 20 triệu, thành giao.”

Cô mở ra ngăn tủ quầy thu ngân, lấy ra một phần thẻ bài, bóp nát.

Trước mắt người trẻ tuổi hoa lên, cửa tiệm nhỏ biến thành chợ lớn.”

Liên Tam Nguyệt vẫy tay gọi một gã cao lớn, phân phó:

“Cho một thẻ bài, viết lên danh sách phân bố Thần Dạ Du Thái Nhất môn cả nước, đặt ở quầy hàng số sáu.”

Chờ gã cao lớn lui xuống làm việc, cô liếc người trẻ tuổi một cái, ném cho hắn một tấm mặt nạ, nói:

“Tôi nơi này chỉ là chợ trung gian, không phụ trách an toàn của anh, nếu anh bị hành giả quan phương nhằm vào, ở nơi này, không có việc gì. Ra khỏi cửa, sống chết do số.”

Người trẻ tuổi cười dữ tợn nói:

“Nhằm vào tôi? Cầu còn không được.”

Liên Tam Nguyệt ngậm xì gà, mông xoay đi, tránh ra.

Người trẻ tuổi lập tức ngồi xuống ở quầy hàng số sáu, kiên nhẫn chờ đợi.

Chương 1344: Phán đoán tận thế (1)

Không bao lâu, một người đàn ông mặc áo bào đen, đeo mặt nạ tới gần, giọng khàn khàn nói:

“Ngươi muốn danh sách Thần Dạ Du Thái Nhất môn? Thái Nhất môn gần đây triệu hồi đại bộ phận Thần Dạ Du, kẻ ở lại bên ngoài không nhiều, ta vừa vặn có một phần, 5 triệu, cho ngươi.”

Người trẻ tuổi trầm mặc vài giây, cười quái dị khặc khặc: “Ta làm sao tin tưởng ngươi?”

“Chủ nhân Vạn Bảo ốc có thể giám định thật giả.”

“Thành giao! ! !” Người trẻ tuổi gật đầu, ánh mắt dưới mặt nạ tràn ngập điên cuồng, nói:

“Trên đời không có chuyện khéo như vậy, ngươi là cố ý đến tặng ta danh sách, có thể thôi diễn ra hành trình của ta, người sau lưng ngươi không đơn giản!”

Người áo bào đen giọng khàn khàn cười: “Không hổ là Thuần Dương chưởng giáo, nhìn rõ mọi việc.”

Thì ra là như thế… Trương Nguyên Thanh buông Trấn Thi Phù, suy nghĩ ở giờ khắc này bùng nổ.

“Lúc cha mình vẽ lá bùa này, còn không phải linh cảnh hành giả, phái Tiêu Dao thật là tổ chức Thần Dạ Du cổ đại truyền xuống, tuy thời đại mạt pháp không thể tu hành, nhưng “đạo thống” vẫn giữ lại đến cận đại, giữ lại ở trong một tòa đạo quan nhỏ.”

“Tên của tổ chức Tiêu Dao, bắt nguồn từ môn phái cổ đại này.”

“Đợi một chút, tận thế sao nghe qua giống với lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh như vậy?”

“Tận thế chỉ là thời đại mạt pháp? Không giống, thời đại mạt pháp là linh khí dần dần héo rũ, cùng tận thế là hai việc khác nhau. Đệch, sẽ không là ám chỉ nguyên nhân linh khí suy bại chứ?”

Nếu mang nguyên nhân linh lực khô kiệt quy về "tận thế", có phải logic liền thông hay không.

Ở cổ đại xa xôi, từng xảy ra một lần tai nạn có thể nói tận thế, sau đó linh lực bắt đầu khô kiệt, người tu hành thế hệ sau không bằng thế hệ trước.

Mà ở trong thần thoại của các quốc gia trên thế giới, cũng có rất nhiều truyền thuyết về viễn cổ tận thế.

"Thật là có khả năng, mình nhớ rõ ngài Bill từng nói, đại khu thứ ba cho tới bây giờ cũng chưa mở ra, đại khu thứ ba mở ra hay không không quan trọng, quan trọng là, ngài Bill từng cuồng tưởng, đại khu thứ ba phong bế có liên quan với hoàng hôn của các vị thần trong thần thoại truyền thuyết. Hoàng hôn của các vị thần, không phải chính là tai nạn cấp tận thế sao?"

Mặt khác, tận thế lần thứ hai trong miệng lão ba ma quỷ, có phải hay không vừa lúc ăn khớp với lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh?

A, tổ chức Tiêu Dao này có chút khủng bố nha, bọn họ ở thời kì viễn cổ, đã tiên đoán được tương lai sẽ có lần thứ hai tận thế… Trương Nguyên Thanh nghĩ rồi nghĩ, da đầu phát tê.

"Chú! Các đạo sĩ năm đó đi đâu rồi?"

Nếu nói vừa rồi hắn là vội vàng, như vậy bây giờ chính là kích động, kích động cả người phát run

Nếu có thể tìm được người Tiêu Dao quan, tìm được sách cổ bảo tồn, hắn có lẽ có thể tìm hiểu càng nhiều tin tức cùng bí mật hơn nữa.

"Có kẻ bị bắt, có kẻ chạy thoát." Trương Tử Đào nói: "Lúc ấy bên trên tổ chức một đám người đi đập đạo quan, đồ vật bên trong một mồi lửa thiêu hết."

Đốt hết rồi, tan hết rồi… Trương Nguyên Thanh khó giấu được thất vọng.

Từ biệt người chú bà con xa, Trương Nguyên Thanh lái xe quay về Tùng Hải, dọc theo đường đi, trong lòng hắn ngàn đầu vạn mối, trong đầu nhớ lại từng lần một tin tức hôm nay đạt được.

Xe hơi chạy như bay trên cao tốc, đột nhiên phanh gấp một cái đỗ ở ven đường.

“Miên man suy nghĩ không có ý nghĩa lớn, mình phải làm một cái hồ sơ đối với lão ba.” Trương Nguyên Thanh ý niệm khẽ động, mở ra kho hàng bang phái.

Không phải kho hàng của “Người Chết Trở Về”, mà là kho hàng của “Bạch Hổ Vệ”.

Thông qua quyền hạn Phó Thanh Dương mở ra, hắn rất nhanh đảo qua ô vật phẩm, đọc thuộc tính vật phẩm, tìm được một món đạo cụ thích hợp.

Sau đó hướng Tiền công tử đệ trình xin đạo cụ.

“Ting! ! Thỉnh cầu của ngài được phê chuẩn! ! Mời ở trong ô vật phẩm xem xét đạo cụ.”

Bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Đây là một cái tẩu, tên là “Tẩu Thuốc Đại Thám Tử”, liên tục không ngừng hít cái tẩu này, có thể đạt được năng lực logic, suy luận, lập hồ sơ siêu mạnh, cùng có được sức quan sát sâu sắc.

Quả thực là đạo cụ mình thời kỳ trưởng thành tha thiết ước mơ, đại thám tử Trương Nguyên Tử nên có một cái tẩu như vậy… Trương Nguyên Thanh mở cửa kính xe, tựa vào ghế dựa lưng, dùng sức hít cái tẩu một ngụm.

Hương vị cỏ thuốc thiêu đốt cay độc sặc sụa, đổi thành trước kia, hắn không biết hút thuốc sẽ ho mặt đỏ tai hồng, nước mắt chảy ròng ròng, nhưng đối với Tinh Quan mà nói, thuốc sâu cũng có thể một hơi uống cạn!

Vẻn vẹn thuốc lá tính là gì.

Trương Nguyên Thanh tựa vào ghế dựa, nhắm mắt, một hơi tiếp một hơi, yên lặng nuốt mây nhả mù.

Đầu óc hắn càng lúc càng tỉnh táo, gia thế, tính cách, hoàn cảnh sinh hoạt, trưởng thành bối cảnh, tác phong làm việc… các loại tin tức về lão ba Trương Tử Chân cuồn cuộn không thôi, lại gọn gàng ngăn nắp, logic rõ ràng, không tỏ ra hỗn độn.

Chương 1345: Phán đoán tận thế (2)

Dần dần, một hình tượng tươi sống hiện lên ở trước mắt hắn, hắn ghép lại thành một Trương Tử Chân thật sự.

— Thân thế cực khổ khiến hắn khát vọng mình không tầm thường, ở trong ngẫu nhiên sau khi nhìn thấy sách cổ của đạo quan, đối với nội dung ghi lại bên trong tin không nghi ngờ, bắt đầu quảng cáo rùm beng mình là chúa cứu thế, là truyền nhân môn phái cổ đại xuống dốc, mà không phải tiểu tử nông thôn cực khổ xuất thân bình thường.

Nhưng chúa cứu thế cũng phải ăn cơm, vì thế lợi dụng kỹ năng giả học được trong đạo quan giả danh lừa bịp, vì để mình nói càng có sức thuyết phục hơn, cũng vì thuyết phục bản thân, hắn sắp xếp cho bản thân một thân phận khó lường - Tử Vi đại đế chuyển thế.

Một mình lăn lộn mười mấy năm theo tiếp nhận giáo dục đọc sách mở mang trí tuệ, dần dần không tin tưởng nội dung trên sách cổ nữa, dần dần không đề cập thứ trong đạo quan nữa.

Thẳng đến có một ngày, từng học vẽ bùa, thoáng hiểu kỹ năng Thần Dạ Du, hắn bất ngờ đạt được thẻ nhân vật, trở thành linh cảnh hành giả.

Chứng kiến siêu năng lực tồn tại, hắn phát hiện mọi thứ ghi lại trong sách cổ đều là thật, từ đó lấy lại giấc mộng lúc còn nhỏ thề phải trở thành chúa cứu thế, nhưng hắn đã trưởng thành không lỗ mãng nữa, vì thế yên lặng thăng cấp, kết giao ba người bạn cùng chung chí hướng, thành lập tổ chức "Tiêu Dao".

Hô lên khẩu hiệu "Vì phòng ngừa thế giới bị phá hủy".

Không sai, khẩu hiệu của tổ chức Tiêu Dao không phải bắn tên không đích, không phải chơi trend muốn làm khác người, là có nguyên nhân có xuất xứ. Theo La Bàn Quang Minh xuất thế, Tiêu Dao tứ tử nghiệm chứng ghi chép trong sách cổ, quyết định tìm được "nhật nguyệt tinh" trong lời tiên đoán, bọn họ mai danh ẩn tích tuyệt đối không phải vì báo thù, phó bản, bọn họ là một đội ngũ có tư tưởng cao thượng, tính mục đích rõ ràng.

Bọn họ đã thành công, hoặc là đã tiếp cận thành công, nhưng cuối cùng gặp biến cố đáng sợ, ở trên đường phân tích chân tướng tận thế, đã gặp phải trở ngại, gặp kẻ địch.

Bất đắc dĩ, tứ tử chỉ có thể mai danh ẩn tích, ẩn nấp đi.

Sở Thượng trong Liệt Dương song tử bởi vì thân thế hiển hách, che giấu nữa cũng vô dụng, dẫn đầu gặp phải chuyện ngoài ý muốn, sau đó là người sáng tạo tổ chức Tiêu Dao Trương Tử Chân

Ám Ảnh song tử không biết sống hay chết, nhưng rất có thể cũng đã gặp chuyện ngoài ý muốn.

Trương Tử Chân không cam lòng tâm huyết giấc mộng nhiều năm nước chảy về biển đông, vì thế giấu bí mật ở trong linh hồn con trai.

Hắn truyền thừa giấc mộng của mình cho con trai, sau đó thản nhiên chịu chết.

Mô tả chấm dứt, Trương Nguyên Thanh cầm cái tẩu xuống, mở mắt.

Rất nhiều chi tiết chỉ có thể sơ lược, bởi vì tin tức hiện có, chỉ có thể suy đoán ra một quá trình đại khái!

“Kế tiếp cần xác định hai chuyện, một: Ám Dạ Mân Côi cùng Binh Chủ giáo diệt Sở gia, là vì cướp đoạt đạo cụ loại quy tắc hồi sinh thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, hay là sau lưng có nguyên nhân khác, hoặc là, có người mượn việc này, thúc đẩy Sở gia diệt vong.

“Hai: thân phận cùng bối cảnh Ám Ảnh song tử.”

Tìm được hai người này, xác nhận sống hay chết, có thể nghiệm chứng bản mô tả của mình. Ám Ảnh song tử làm bạn bè của lão ba, mẹ mình cho dù không biết, cũng sẽ có ấn tượng đi, hướng bà ấy tìm hiểu một phen

Trương Nguyên Thanh nhìn điện thoại di động, thời gian là mười một giờ trưa, hắn tính chênh lệch múi giờ, lúc này thời gian chỗ mẹ, hắn là buổi sáng.

Mở ra danh bạ, gọi vào số “Trần Thục”.

“Xin lỗi, số máy ngài gọi đã tắt máy…” Ừm? Vẫn tắt máy? ! Trương Nguyên Thanh dựng thẳng lông mày, phát hiện không thích hợp.

Lão mẹ là người làm ăn, không phải trạch nam đột tử ở trong nhà cũng không ai phát hiện, mỗi ngày đều phải liên lạc với khách hàng nhân viên, công việc bận rộn, bà ấy sao có khả năng sẽ để điện thoại di động của mình liên tục tắt máy lâu như vậy!

“Gọi điện thoại di động bà ấy dùng làm việc thử xem.”

Trương Nguyên Thanh nhớ rõ lão mẹ có hai cái điện thoại di động, một cái là tư nhân, một cái dùng để làm việc.

Có lẽ điện thoại di động cá nhân hư hao, bà lười sửa lười đổi, nhưng điện thoại di động làm việc không có khả năng cũng tắt máy chứ.

Lão mẹ là người tách biệt công tư rất rõ ràng, thân là con trai Trương Nguyên Thanh cũng không biết số làm việc của bà, nhưng mà không sao.

Hắn gửi cái tin nhắn cho ngài Bill:

“Ngài Bill, phiền ông một sự kiện, ông có thể nói cho tôi biết số điện thoại của mẹ tôi không?”

Mười mấy giây sau, ngài Bill trả lời tin nhắn, gửi đến một chuỗi dãy số (số hiệu quốc gia + số điện thoại di động).

Trương Nguyên Thanh gọi vào số, trong loa truyền đến giọng nói quen thuộc, nhắc nhở tắt máy.

“?”

Mẹ mình đã xảy ra chuyện? Trương Nguyên Thanh cả kinh, tiếp đó dâng lên kích động cùng sợ hãi mãnh liệt, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, adrenalin tăng vọt tới giới hạn!

Chương 1346: Phán đoán tận thế (3)

Mặt hắn căng ra, ngón tay có chút run rẩy gọi số điện thoại di động của ngài Bill, đợi sau khi đối phương bắt máy, tốc độ nói rất nhanh nói:

“Ngài Bill, ông có biện pháp nào lập tức liên lạc được mẹ tôi hay không, không phải điện thoại, là trong hiện thực, hai cái điện thoại di động của bà ấy đều tắt máy, bà ấy có thể đã xảy ra chuyện.”

Thanh âm không run rẩy, là quật cường cuối cùng của Nguyên Thủy Thiên Tôn từn trải qua sinh tử.

“Tôi biết rồi, cậu chờ chút.” Giọng điệu ngài Bill lập tức trở nên nghiêm túc.

Cúp điện thoại, Trương Nguyên Thanh đứng ngồi không yên chờ đợi, ngón tay vô ý thức gõ tay lái “cộp cộp”, vừa nhanh vừa vội.

Khoảng nửa phút, ngài Bill gọi điện tới. Trương Nguyên Thanh lập tức nhận cuộc gọi, vội vàng lại khẩn trương hỏi:

“Kết quả thế nào? !”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười của ngài Bill: “Mẹ cậu không có việc gì, vừa rồi tôi gọi điện thoại liên lạc được cô ấy rồi. Ừm, cô ấy nói gần đây không muốn để ý tới cậu, chặn số điện thoại di động của cậu rồi.”

Trương Nguyên Thanh ngây cả người, hắn yên lặng tắt máy.

Mình ở nơi này lo lắng muốn chết, bà ấy lại block mình? Cái trán Trương Nguyên Thanh nổi lên từng sợi gân xanh, cơ hàm hai bên mặt hung hăng nổi lên!

Đại khái vài giây, hắn nắm lên điện thoại di động, soạn tin nhắn cho Bill.

“Ngài Bill, mời ngươi thay tôi chuyển lời bà ấy, nói ta dm ngươi.” Trương Nguyên Thanh nhanh chóng xóa đi, một lần nữa soạn: “Nói cho bà ấy, tôi đ cả nhà…”

Trương Nguyên Thanh lại lần nữa xóa, đầu ngón tay run run ở trên màn hình chọc loạn một phen, lại không biết nên miệng phun hương thế nào, bởi vì hắn phát hiện, có một số người, bạn mắng người đó, tổn thương vẫn là mình.

Trầm mặc vài giây, hắn dùng sức mang điện thoại di động ném về phía ghế phụ, hổn hển hướng về tay lái nổi giận công kích một trận:

Đệch đệch đệch!

Vài phút sau

“Alo, Nữ Vương, gọi cái xe tải tới đây, tôi gửi cái định vị cho chị. Tôi cũng không gặp tai nạn giao thông, tay lái bị tôi đánh nổ rồi. Vì sao đánh nổ tay lái? Bởi vì tôi muốn đánh nổ đầu chó mẹ tôi được rồi chứ, chị nói lời thừa thực nhiều. Biết chưa, bảo chị làm việc thì làm việc, chị con mẹ nó lắm miệng nữa, lão tử trở về mang chị treo lên đánh.”

“Lập tức lập tức, đội trưởng cậu đừng hung dữ như vậy.”

Ở tại chỗ chờ đợi nửa giờ, Trương Nguyên Thanh trong xe nghe được một trận tiếng động cơ gầm gừ hùng hậu, theo tiếng nhìn lại, một chiếc siêu xe màu saphire đến nhanh như điện chớp.

Khi tới gần chiếc xe nhỏ đỗ ở ven đường, xe thể thao thần long quẫy đuôi một cái, drift 180 độ, tiếng săm lốp ma sát nhựa đường bén nhọn to rõ.

Drift chấm dứt, xe thể thao màu lam vừa vặn chạy song song với xe nhỏ.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, cô gái con lai đeo kính râm thản nhiên nói: “Lên xe đi soái ca, chị dẫn cậu đi đặt phòng.”

Gió thổi lên mái tóc hơi xoăn của cô, áo sơmi màu trắng gợi cảm thời thượng, khóe miệng mang theo mỉm cười quyến rũ, ngọt ngào.

Tâm tình Trương Nguyên Thanh lập tức tốt lên, mở cửa xe, cười nói:

“Đặt phòng tổng thống ba phòng ngủ!”

“Vì sao?”

“Bởi vì thỏ khôn có ba hang, mỗi cái hang tôi đều phải kiểm tra một lần.”

Quan Nhã lườm hắn, chờ Trương Nguyên Thanh tiến vào xe thể thao, nói:

“Xe cùng chìa khóa để lại đây đi, xe tải lập tức sẽ tới, nghe Nữ Vương nói, tâm tình của cậu không tốt lắm?”

Thì ra cô ấy là nghe nói tâm tình mình không tốt, mới cố ý tới. Trương Nguyên Thanh thở dài: "Không có gì, cãi nhau với mẹ tôi một trận."

Quan Nhã khởi động xe, sau khi lái đi một đoạn, thử nói: "Dì tính cách không tốt? ?"

"Không phải vấn đề tính cách, tính cách không tốt IQ không cao, sao đi làm ăn được." Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

"Mâu thuẫn của tôi với bà ấy là, bà ấy chưa bao giờ quản tôi, chỉ phụ trách cho tiền, nói lười quản tôi, tôi đánh nhau bà ấy mặc kệ, tôi trốn học bà ấy mặc kệ, tôi sinh bệnh bà ấy mặc kệ, suốt ngày chỉ biết đi làm kiếm tiền, có thể ở trong mắt bà ấy, chỉ cần trả tiền coi như hết trách nhiệm của người mẹ nữa, nhiều thứ hơn nữa, tôi không thể hy vọng xa vời. Tôi hy vọng xa vời chính là tôi không đúng, là tôi tham lam, quên đi, không đề cập tới bà ấy nữa."

Quan Nhã cười ha ha nói: "Ồ, chúng ta đều có một người mẹ tốt nha."

"Ồ, chị cũng có bà mẹ muốn bán con gái." Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi lập tức cân bằng."

"Cút! ! !" Quan Nhã mắt nhìn phía trước, một tay cầm tay lái, một bàn tay khác vung đao tay chém hắn một cái, tức giận nói: "Chị mất hứng, cậu không dỗ nổi…"

Không đợi Trương Nguyên Thanh mở miệng, cô bỗng nhiên cười xấu xa nói:

"Chị kể cho cậu một chút thơ ấu bi thảm của Phó Thanh Dương, như vậy trong lòng chúng ta liền đều cân bằng. Ồ đúng rồi, thơ ấu của Linh Quân cũng rất thảm, cậu chưa phát hiện sao? Hắn tuy thuộc về Thái Nhất môn, nhưng cùng người thân chỗ ông ngoại bên kia thân thiết hơn, lúc trước đến Phó gia chơi, cũng là đi theo đại trưởng lão Bách Hoa hội đến, hắn chỉ nhận Đằng Nhi là em gái, không nhận các huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ kia…"

…

Chương 1347: Người đầu tư (1)

Trở lại biệt thự vịnh Phó gia, đã là một giờ chiều, Trương Nguyên Thanh cùng Quan Nhã ngồi ở bên bàn ăn, hưởng dụng thức ăn em gái tai thỏ chuẩn bị!

“Ting ting ting.”

Điện thoại di động trên bàn vang không ngừng, hắn cầm lên xem, là Tự Do Chi Ưng trả lời tin nhắn:

“Vừa phá hủy một đoàn thể xã hội đen linh cảnh hành giả chủ đạo. Vấn đề lúc trước của cậu quá không rõ ràng, tôi cũng không biết nên đi phương hướng nào điều tra, chẳng qua tôi điều lấy hồ sơ ba mươi năm qua, phát hiện một hiện tượng thú vị.”

“Từ năm 1999 đến năm 2004, trong năm năm tổ chức hợp pháp của chúng tôi bên này, đột nhiên tăng thêm hợp tác, đạt tới rất nhiều hiệp nghị làm người ta khó hiểu, các tổ chức hợp pháp lớn đều tự bỏ qua bộ phận ích lợi, hình thành một cái liên minh nhìn như rời rạc, thực ra chặt chẽ, nghiệp vụ hợp tác lan đến các sự nghiệp lớn, thậm chí mở ra bộ phận quyền hạn cho nhau. Ở lúc ấy, những thứ này là cải cách rất ghê gớm.”

“Rất nhiều điều lệ bây giờ tôi biết, đều là ở trong năm năm đó đạt thành. Mặt khác trước năm 1999, tổ chức hợp pháp ngoài sáng trong tối đều sẽ hợp tác với nghề nghiệp tà ác, nhưng bây giờ, hợp tác cùng nghề nghiệp tà ác đã thành kiêng kị, cho dù là cao tầng trong các tổ chức lớn, cũng không dám trắng trợn hợp tác cùng nghề nghiệp tà ác!”

La Bàn Quang Minh là năm 1998 hiện thế, tổ chức hải ngoại ở năm 1999 đột nhiên cải cách, các tổ chức hợp pháp lớn hợp tác sâu sắc hơn với nhau, mà ở bản thổ, thời gian tương tự, năm tổ chức lớn chủ lưu cũng xác nhập trở thành Ngũ Hành minh… Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, biểu thị một cái tai nạn lớn. Trong ghi chép truyền thừa của phái Tiêu Dao, là tận thế.

Sau khi La Bàn Quang Minh hiện thế, tổ chức hợp pháp đột nhiên tăng mạnh hợp tác, càng thêm thế như nước với lửa cùng nghề nghiệp tà ác, lại liên tưởng đến linh cảnh thúc đẩy dựng lên trận doanh đối kháng.

Một suy đoán đáng sợ xuất hiện ở trong đầu Trương Nguyên Thanh.

Tận thế, có liên quan với nghề nghiệp tà ác? ? ?

Kết hợp tin tức trước kia, cùng với tin tức gần đây điều tra ra, Trương Nguyên Thanh thả sức tưởng tượng, rất nhiều phán đoán lớn mật, hỗn loạn trào lên trong lòng.

Ở trong năm tháng xa xưa chưa biết, từng xảy ra một hồi biến đổi lớn kinh thiên động địa, biến cố đó là hai trận doanh lớn đối kháng tạo thành (có lẽ còn có nhân tố khác).

Từ đó về sau, linh lực bắt đầu suy kiệt, thế giới lâm vào không có trật tự cùng hỗn loạn, hậu nhân dựa vào linh lực tu hành, xuất hiện đủ loại nghề nghiệp.

Bọn họ đều là tự do, không có trận doanh đối kháng, nghề nghiệp tà ác và nghề nghiệp hợp pháp có thể chung sống hoà bình, nhưng cái này không phải điều bình thường, theo linh lực dần dần khô kiệt, người tu hành cổ đại diệt sạch, một thời đại kết thúc.

Sau đó, linh cảnh sinh ra, hai trận doanh lớn đối kháng một lần nữa thành lập, một cái luân hồi mới theo linh cảnh sinh ra mà mở màn.

Cho nên La Bàn Quang Minh mới sẽ làm ra lời tiên đoán như vậy!

“Trên logic là tiếp tục, nhưng có quá nhiều lỗ hổng cùng chi tiết, nếu tưởng tượng lớn chút nữa, mình còn có thể nghĩ như vậy, mỗi một lần sinh vật diệt tuyệt, đều là một lần luân hồi lớn. Thiên địa sinh ra đến nay, đã luân hồi rất nhiều rất nhiều lần. Cảm giác có thể viết truyện rồi.” Trương Nguyên Thanh nghĩ.

Bí ẩn quá nhiều, dưới tình huống thiếu chứng cứ, đoán sai một cái, kết quả liền một trời một vực.

Ví dụ như, nguyên nhân tận thế là nhân loại ác niệm quá nhiều, vặn vẹo thành quái vật đáng sợ, thật ra nghề nghiệp tà ác là thùng rác của cảm xúc nhân loại, thay nhân loại thừa nhận nghiệp hỏa. Nghề nghiệp hợp pháp mới là bại hoại, bọn họ muốn tiêu trừ, phá hủy những thùng rác này, để rác rưởi

bao phủ xã hội nhân loại, sau đó nhân loại diệt tuyệt, thế giới hủy diệt, lâm vào hư vô triệt để.

Đây là ý nghĩa cuối cùng của hợp pháp.

Khi thế giới không cần trật tự nữa, đó là trật tự ổn định nhất.

Ừm, loại tưởng tượng này thì không thể viết thành sách, không đủ năng lượng chính, sẽ bị hủy diệt, triều đình vẫn luôn làm như vậy. Trương Nguyên Thanh đột nhiên ngẩn ra một phen.

Hợp pháp, hủy diệt! !

Hắn dại ra vài giây, dùng sức lắc đầu, mang ý nghĩ vừa dâng lên vứt ra khỏi đầu.

Tiếp theo, trả lời cho Tự Do Chi Ưng một cái "cảm ơn, có việc thường liên hệ", sau đó buông điện thoại di động, chuyên tâm ăn uống.

Trong quá trình này, hắn nhìn Quan Nhã một cái, lại nghĩ tới Nữ Vương, trà xanh cùng Lý Thuần Phong ba vị đồng đội, bọn họ đều là người thông minh, đầu óc, năng lực làm việc, ánh mắt kiến thức, mạnh hơn xa hành giả bình thường.

Nếu có thể kéo bọn họ vào cùng nhau thảo luận, có lẽ có thể đạt được càng nhiều phỏng đoán hợp lý hơn.

Chương 1348: Người đầu tư (2)

Đáng tiếc những việc này, nhất định không thể hướng người ngoài lộ ra, cho dù là Tiền công tử, hắn cũng không thể nói. Nay hắn cùng Tiền công tử duy trì một cái cân bằng vi diệu, hiểu trong lòng mà không nói ra.

Đây là cân bằng người thông minh nên duy trì, không thích hợp đánh vỡ, không thích hợp làm rõ.

"Vừa rồi Linh Quân đi tìm cậu!" Quan Nhã ăn rau trộn thịt bò nói: "Hắn nói đánh mất một hộp xì gà, có phải cậu trộm hay không?"

"Trộm? Việc của người đọc sách, không thể gọi là trộm, là mượn." Trương Nguyên Thanh hừ hừ nói:

“Tôi cứu hắn cùng Đằng Nhi một mạng, hắn hồi báo tôi một hộp xì gà làm sao vậy, tôi lấy đồ của Phó Thanh Dương, hắn chưa bao giờ nói cái gì. Linh Quân lòng dạ thật nhỏ.”

Quan Nhã vẻ mặt ghen tuông: “Phó Thanh Dương đối với cậu, so với đối với chị còn tốt hơn. Thằng nhãi thối này.”

Trương Nguyên Thanh vội vàng giải thích: “Chúng tôi là quan hệ nam nam thuần khiết.”

Quan Nhã không cãi cọ cùng hắn, thở dài:

“Hắn đại khái là quá cô độc rồi đi, bất cứ thiên tài nào ở trong mắt hắn đều là rác rưởi, hắn cho rằng cậu cùng rác rưởi khác không giống nhau, tuy cậu luôn biểu hiện lười nhác phù phiếm, thật ra cậu luôn luôn giãy dụa ở trong nghịch cảnh, trước sau chưa dừng lại bước chân, không lơi lỏng. Hắn cho rằng một điểm này, các người rất giống, cho nên coi cậu là tri kỷ.”

“Là như thế sao, còn tưởng là tôi nịnh bợ tốt.”

Bữa tối qua đi, biệt thự lớn, phòng giải trí.

“A, ừm, ừm nhẹ chút, đừng dùng sức như vậy.” Trương Nguyên Thanh phát ra tiếng rên rỉ say lòng người.

“Cậu có thể đừng kêu không, đường đường Tinh Quan, chút lực đạo này đã chịu không nổi?” Linh Quân cười nhạo nói.

“Nói lời thừa, tôi là lần đầu tiên, không giống anh, mỗi ngày hưởng thụ… A, nhẹ chút nhẹ chút.” Trương Nguyên Thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

“Cậu đây là thể chất mẫn cảm nha.” Linh Quân tặc lưỡi nói.

Nội sảnh ánh đèn nhu hòa, ba cái sopha mềm rộng thùng thình xếp thành một hàng, ba người đàn ông mặc áo choàng tắm nhàn nhã nằm ở trên ghế mềm, trong tay là mâm đựng trái cây, rượu ngon cùng xì gà.

Trong không khí lơ lửng mùi thơm của xì gà, trong loa phát ra âm nhạc thư giãn du dương.

Mỗi một cái ghế mềm, đều kèm theo một em gái tai thỏ, cổ tay trắng như tuyết của các cô đeo vòng tay gỗ xanh biếc, hết sức chuyên chú bóp chân cho ba lão gia.

Vòng tay gỗ là đạo cụ nghề nghiệp Mộc Yêu, sau khi đeo lực lượng lớn vô cùng, như thế mới có thể bóp chân cho ba vị lão gia.

Dù sao, cho dù Tinh Quan không phải phòng ngự thân thể trứ danh, tính dẻo dai của làn da cùng cường độ cơ bắp cũng có thể dễ dàng đỡ đạn. Trương Nguyên Thanh từ nhỏ đến lớn chưa từng bóp chân, em gái tai thỏ vừa dùng sức, hắn liền kêu ngao ngao.

Linh Quân ngậm xì gà, ở bên cạnh vui sướng khi người gặp họa trêu ghẹo, Phó Thanh Dương thì nhắm mắt, khuôn mặt anh tuấn như tạc tượng tràn đầy bình tĩnh, tràn ngập vẻ đẹp dương cương.

“Đúng rồi Nguyên Thủy, cuối tuần sau có rảnh không, Đằng Nhi muốn mời cậu ăn cơm, biểu đạt một phen ân cứu mạng.” Linh Quân lười biếng nói.

“Cuối tuần sau?” Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu liếc Tiền công tử một cái, “Cuối tuần sau lão đại bảo tôi vào học viện Tần Phong.”

“Học viện Tần Phong? Đó là địa phương tốt. Có rừng rậm sản vật phong phú, có thể săn bắn, hái thảo dược giá trị cao, có phòng luyện dạy luyện khí như thế nào, có phòng luyện đan dạy các người phân biệt thảo dược, không ít thứ tốt.” Linh Quân buông xì gà xuống, xiên miếng dưa Hami nhét vào miệng.

“Những thứ này đều là việc nhỏ.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Trong học viện Tần Phong, có thể cất giấu bí mật.”

“Bí mật gì?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Phó Thanh Dương suy tư một phen, nói: “Học viện Tần Phong từ đầu là phó bản bang phái của Trung Đình, cấp Chúa Tể, bối cảnh đời Tần, sau khi bị công phá, trở thành học viện bây giờ. Nhưng tôi từng nghe nguyên soái nhắc tới, nhiệm vụ ẩn của phó bản này cũng chưa hoàn thành.”

“Vì sao chưa hoàn thành?” Trương Nguyên Thanh có chút kinh ngạc, phó bản cấp Chúa Tể tuy cao cấp, nhưng Trung Đình là có Bán Thần.

Phó Thanh Dương liếc hắn, "Cho nên là bí mật. Lúc trước khi tôi phản ứng lại, đã quá muộn, không có thời gian sưu tập manh mối, hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cậu có thể thử xem, dù sao cậu không giống với Linh Quân loại rác rưởi này."

Linh Quân nuốt xuống dưa Hami, nói: "Đừng quản bí mật, mấy thứ này cách chúng ta quá xa xôi. Tôi nói cho cậu, trong học viện Tần Phong có địa phương tốt." Nói xong, hắn lộ ra nụ cười khiến Trương Nguyên Thanh lập tức hiểu.

"Có nữ giáo viên xinh đẹp?" Trương Nguyên Thanh cười hề hề nói.

"Giáo viên nữ xinh đẹp là yếu tố học viện nhất định phải có, nhưng thứ tôi muốn nói không phải cái này, trong học viện Tần Phong có một cái hồ, gọi là hồ Giao Nhân."

Linh Quân lộ ra vẻ mặt hướng tới, "Nơi đó có giao nhân xinh đẹp sống. Luận giá trị nhan sắc, mỹ nhân xuất sắc trong nhân loại, cũng chỉ là giá trị nhan sắc bình quân của giao nhân. Giao nhân không có một ai khó coi."

Chương 1349: Người đầu tư (3)

"Giao nhân?" Trương Nguyên Thanh lập tức có hứng thú.

"Đó là dị thú sinh tồn ở cổ đại, mới sinh ra đã tương đương với Thủy Quỷ cấp 1, sau khi trưởng thành đạt tới cấp 3, bộ phận nhỏ tinh anh có thể đạt tới Thánh Giả, giao nhân Nữ Vương cường đại nhất là cấp Chúa Tể."

"Trong tộc đàn của bọn họ không có giống đực, giống cái sau khi trưởng thành, sẽ tự đẻ trứng, sinh ra thế hệ tiếp theo, cũng có thể lai giống với Thủy Quỷ trong linh cảnh hành giả, sinh ra thế hệ sau con lai, không có sinh sản cách ly."

Loại dị thú này giống với người tu hành cổ đại, theo linh lực khô kiệt, ở bên bờ vực diệt vong, nhưng linh cảnh cung cấp cho bọn họ một nơi để ở, chủng tộc có thể kéo dài." Linh Quân chậm rãi nói: "

"Đại trưởng lão Thủy Thần cung sau khi vượt qua phó bản hồ Giao Nhân, tiến cử chủng tộc này vào học viện Tần Phong, nhưng trong học viện Tần Phong không có giao nhân cấp

Chúa Tể, tôi nhớ rõ giao nhân Nữ Vương mạnh nhất là cấp 5, nhớ không lầm chứ Phó Thanh Dương?"

Phó Thanh Dương nhắm mắt, thản nhiên nói; "Trí nhớ không tệ, xem ra năm đó giao nhân Nữ Vương tạo thành bóng ma tâm lý không nhỏ đối với cậu."

"Nói như thế nào?" Trương Nguyên Thanh dâng lên hứng thú.

"Linh Quân năm đó vì vẻ đẹp của giao nhân Nữ Vương, vụng trộm chuồn khỏi ký túc xá, lặn xuống hồ, kết quả thiếu chút nữa bị giao nhân Nữ Vương giết, là giáo viên học viện ra tay cứu hắn." Phó Thanh Dương nói.

"Ài, dị thú đúng là dị thú, chỉ biết hâm mộ kẻ mạnh. Không hiểu gió trăng, quan điểm kén vợ kén chồng quá vặn vẹo." Linh Quân cũng không xấu hổ.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, đột nhiên hỏi: "Đợi một chút, giao nhân là nửa người nửa cá nhỉ, nửa thân dưới là cá nhỉ. Đạo sư, anh là như thế nào sinh ra tính thú đối với giao nhân Nữ Vương?"

Linh Quân lười biếng nói: "Cái này không phải nửa thân trên là người sao."

Trương Nguyên Thanh chấn kinh: "Tuy là thân cá, nhưng đầu đầu thị đạo (đầu nào cũng có đường)?"

Linh Quân ngẩn ra một phen, "Cậu con mẹ nó nghĩ cái gì thế, ý tứ của tôi là, bọn họ tuy là giao nhân, nhưng có giá trị nhan sắc như Thiên sứ, có da thịt trắng nõn mịn màng, có thể nói chuyện yêu đương với mỹ nhân cỡ này, chính là việc phong lưu, không phải thế nào cũng phải làm loại chuyện kia. Cậu cái tên hạ lưu bại hoại, thô tục này bị nhục dục tràn ngập đầu óc."

Trương Nguyên Thanh không phục: "Anh không hạ lưu, sao anh nghe hiểu." Linh Quân thế mà không có lời nào để chống đỡ.

Da mặt Phó Thanh Dương run rẩy: "Dừng đề tài này."

Trương Nguyên Thanh và Linh Quân cùng nhau nhìn hắn, lớn tiếng nói: "Ồ, anh cũng nghe hiểu, ô ~" .

Phó Thanh Dương trầm mặc một giây, nhìn về phía ba em gái tai thỏ, lạnh lùng nói: “Các cô đi ra ngoài trước!”

…

Tám giờ tối, bàn tròn phòng khách.

Quan Nhã, Tạ Linh Hi, Nữ Vương cùng Ngân Dao quận chúa, vây quanh ở bên bàn tròn chơi mạt chược.

Ngân Dao quận chúa cái miệng anh đào nhỏ nhắn ngậm cái loa nhỏ, hai tay thuần thục lướt ở trên mạt trượt, đánh ra mỗi một quân, trong cái loa nhỏ liền truyền đến giọng nói ngự tỷ “Cửu Đồng”, “Tam Vạn”…

Nữ Vương tối nay thua nửa tháng tiền lương, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tôi hoài nghi Ngân Dao quận chúa dùng Tinh Tướng thuật gian lận, có lẽ nên bịt mắt cô ấy lại.”

“Cô ấy không gian lận.” Quan Nhã nói.

Nữ Vương không phục: “Vậy vì sao thua tiền luôn là tôi?”

Tạ Linh Hi liền nhìn cô một cái, giọng yêu kiều nói:

“Nữ Vương tỷ tỷ, có hay không một loại khả năng, chính là kỹ thuật của chị quá nát.”

Nữ Vương muốn phản bác, đột nhiên thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn từ cửa lớn tiến vào, vui vẻ nói: “Đội trưởng cậu đã về rồi, ồ, mặt của cậu làm sao vậy?”

Ba cô gái quay đầu nhìn lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mũi bầm dập, đã biến thành đầu heo.

“Cậu em vợ đánh, Linh Hi à, mau tới thương ca ca, anh cần viên đá cùng mát xa.” Trương Nguyên Thanh nằm lên sô pha, than thở.

Tạ Linh Hi hướng hắn cau mũi, mất hứng hắn gọi Phó Thanh Dương cậu em vợ.

“Đội trưởng, tôi đến tôi đến!”

Nữ Vương thua nửa tháng tiền lương tích cực vô cùng, ý đồ thông qua làm nô làm tỳ mang tiền thua trận từ chỗ đội trưởng kiếm trở về.

Nhưng bị Ngân Dao quận chủ đè lại bả vai, không thể động đậy.

“Đáng xấu hổ!”

Trong cái loa nhỏ truyền đến giọng ngự tỷ của Ngân Dao quận chúa: “Bây giờ là thời đại mới nữ tôn nam ti, chớ để phụ nữ mất mặt.”

“Cô rõ ràng chính là chưa chơi đã ghiền, không muốn tan ván mạt trượt.”

Trong lòng Nữ Vương nói thầm.

Ngân Dao quận chúa đưa ra phương án giải quyết: “Để cho đứa ở trong nhà tới hầu hạ cậu.”

“Vậy vẫn là thôi đi.” Trương Nguyên Thanh chính nghĩa nghiêm khắc nói: “Đã nói với cô rồi, đó không phải đứa ở, là người thân bạn bè tình cảm chân thành.” Hắn nói thầm, hóa thành ánh sao như mộng ảo rồi biến mất.

Sau khi tắm rửa, vết sưng trên khuôn mặt, thân thể Trương Nguyên Thanh tiêu tán, lấy năng lực tự lành của Tinh Quan, dù là chặt cánh tay, cũng có thể ở trong nửa giờ khép lại. Đương nhiên, không thể tái sinh.

Chương 1350: Người đầu tư (4)

“Trước khi vào học viện Tần Phong, về nhà trước thăm một chút rồi lại đi Tiểu Viên nơi đó ở vài ngày. Đoạn thời gian trước sau cuộc càn quét lớn, nghề nghiệp tà ác địa giới Tùng Hải cũng thành thật hơn rất nhiều, muốn tích góp danh vọng, chỉ có thể chờ mong phó bản lần sau là đối kháng phó bản.”

“Điều tra tổ chức Tiêu Dao tạm thời gác lại trước một chút, thu hoạch không nhỏ, chủ yếu là không có manh mối nữa. Trần Thục block mình, muốn điều tra tiếp, chỉ có thể bí quá hoá liều hướng khí linh của vườn bách thú tìm hiểu.”

Hắn nằm ở trên giường, nghĩ vu vơ không giới hạn.

Trước khi vào học viện Tần Phong, hắn đại khái có thể sống vài ngày yên ổn.

Trước kia cảm thấy cuộc sống đại học nhàm chán, mỗi ngày đi học chơi game cùng dì trẻ đi dạo phố, ngẫu nhiên làm ‘nghệ nhân’, bây giờ đột nhiên hoài niệm thời gian lúc trước. Trong lòng hắn ca thán một tiếng, từ trong ngăn kéo lấy ra loa Miêu Vương, nói: “Tao muốn biết hiểu biết của Ma Quân đối với La Bàn Quang Minh.”

Nói xong, hắn mở ra phần mềm âm nhạc trong điện thoại di động, phát bản nhạc: “Warrior of the Darkness.”

Một bài chấm dứt, loa Miêu Vương phát ra tiếng dòng điện “xẹt xẹt”, trong khoảng khắc, giọng khàn khàn quen thuộc vang lên:

“Ta hôm nay từ chỗ Thiên Vương Sợ Hãi của Binh Chủ giáo nghe nói lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, nhật nguyệt tinh có phải đại biểu cho lực lượng đỉnh cao của Thần Dạ Du hay không?”

Mà lúc này, Trương Nguyên Thanh tiến vào Dạ Du. Một giọng nam tử trả lời:

“Như ngươi dự liệu.”

Thanh âm này, Trương Nguyên Thanh trước kia từng nghe, hơi nhớ lại chút, đã nhớ ra, là người thần bí kia nói cho Ma Quân lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh. Người hắn đầu tư là Ma Quân.

“Vì sao là Thần Dạ Du, Thần Dạ Du có cái gì đặc thù?” Ma Quân hỏi.

“Vấn đề này siêu khó rồi, cho dù là ta, cũng không biết nguyên nhân. Nhưng có thể cho ngươi một đường lối suy nghĩ, vì sao trong toàn bộ nghề nghiệp hợp pháp ở nước ngoài, bản thổ, chỉ có Thần Dạ Du là nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong? Ngươi có nghĩ tới vấn đề này không?”

“Ngươi biết?”

“Không bằng nói, ta chỉ là muốn nói cho ngươi, Thần Dạ Du trước giờ đã rất đặc thù.”

Người đàn ông thần bí nói: “Đúng rồi, ngươi vừa rồi nói, ngươi đã gặp được Sợ Hãi của Binh Chủ giáo? Hắn chưa giết

ngươi, ngược lại nói cho ngươi lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh?"

"Đồng bạn của ta đều bị hắn giết rồi, hắn tự nhiên cũng muốn giết ta, ta nói cho hắn: Giết ta là tự do của ngươi, nhưng sống sót, là tự do của ta, ngươi không nên bóp chết tự do của một sinh mệnh. Hắn rất thưởng thức lý giải của ta đối với tự do, muốn kết bạn với ta, chúng ta hàn huyên thật lâu. Ta nói cho hắn, ta là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ, bị Chén Thánh khống chế, cả đời không thể giải thoát."

"Sau đó?"

"Sau đó hắn nói muốn đi giết Mắt Quỷ, hy vọng hắn có thể thành công."

Thiên Vương của Binh Chủ giáo đầu óc đều có bệnh nhỉ, thì ra dựa vào thuật nói chuyện có thể thoát chết ở trong tay Thiên Vương? Nhớ kỹ, nói không chừng về sau hữu dụng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Ma Quân lại nói: "Xem ra ngươi cũng không biết, như vậy, trả lời ta một vấn đề khác, nếu ở trong phó bản đối kháng, gặp được người quen ở đối địch trận doanh, phá cục như thế nào?"

"Đã xảy ra cái gì?"

Người thần bí cười nói." Ta tháng trước, ở trong phó bản đối kháng gặp một người bạn, ta không muốn giết hắn, nhưng ta không thể không giết hắn, ta không có cách nào làm trái nhiệm vụ linh cảnh. Hắn là một kẻ nghề nghiệp tà ác, lại là người thiện tâm tích cực tự mình cứu rỗi, hắn nói cho ta biết, chỉ cần thật lòng ăn năn, tâm hướng ánh sáng, cho dù là người tội ác tày trời, cũng có thể một lần nữa làm người." Ma Quân giọng trầm thấp.

"Ngươi ở trên người hắn, thấy được cái bóng của mình, ngươi cũng muốn tự mình cứu rỗi?" Người thần bí nói.

Một hồi lâu sau, Ma Quân nói:

"Gần đây ta nghe audio mình trước kia ghi lại, ta trở nên càng ngày càng không giống mình, càng ngày càng giống kẻ điên, ta chán ghét mình bây giờ, nhưng ta không khống chế được ác niệm đáy lòng."

“Ta kết bạn với hắn, quan sát hắn, đánh giá hắn, ta muốn xem xem, người tội ác tày trời, có phải thật sự có đường lui hay không. Nhưng cuối cùng, ta lại không thể không giết hắn.”

“Hắn trước khi chết nói với ta, hắn không trách ta, hắn giải thoát rồi.”

Người thần bí thở dài:

“Chờ ngươi tấn thăng Chúa Tể, ta sẽ nói cho ngươi biện pháp thoát khỏi Chén Thánh Đọa Lạc, nhưng phiêu lưu rất lớn, xác suất tử vong cực cao, ngươi phải làm tốt chuẩn bị mất mạng.”

“Về phần phương pháp phá cục phó bản đối kháng, rất đơn giản, rời khỏi phó bản là được.”

“Ngươi đây là nói lời thừa.”

“A, ý tứ của ta là, chủ động rời khỏi phó bản, mà không phải linh cảnh đưa ngươi ra ngoài. Ngươi cần một món đạo cụ nghề nghiệp Hư Không, trong tay ta không có, có thể thay ngươi tìm được.” Người thần bí nói.

Chương 1351: Bí mật của Thiên Hạc tổ (1)

“Nhưng cưỡng ép rời khỏi phó bản, sẽ bị khấu trừ giá trị kinh nghiệm nhất định, thậm chí rớt cấp, ngươi tự nghĩ cho kỹ.” Audio im bặt mà dừng.

Đạo cụ nghề nghiệp Hư Không, Hộp Ngọc Truyền Tống?

Thì ra đạo cụ này là lai lịch như vậy. Trương Nguyên Thanh nhấm nuốt nội dung đối thoại, phát hiện lượng tin tức thật lớn.

Đầu tiên, hắn đã biết nguồn gốc của Hộp Ngọc Truyền Tống.

Tiếp theo, hắn hoài nghi người bạn kia của Ma Quân, là người đoàn đội Vô Ngân đại sư.

Cuối cùng, thì ra Ma Quân và Phán Quan Mắt Quỷ chiến đấu đồng quy vu tận, là người thần bí này chủ đạo.

Người ngày đó dịch dung thành Ma Quân, cùng lấy đi mặt trời nhỏ, có thể chính là người thần bí này hay không?

So sánh với Ma Quân chưa chết, Trương Nguyên Thanh càng khuynh hướng suy đoán này hơn, dù sao Ma Quân chết, là Thái Nhất môn chủ, Bán Thần Ngũ Hành minh, cùng với Vô Ngân đại sư từng "xác nhận".

Tu La Binh Chủ giáo đầu tư thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, Ngũ Hành minh đầu tư Thái Nhất môn chủ, người thần bí này và hiệp hội Mỹ Thần đầu tư Ma Quân.

Người thần bí giấu đầu lộ đuôi, không lộ thân phận, rất phù hợp hình tượng nhà âm mưu.

Sau khi Ma Quân chết, hắn mang đi mặt trời nhỏ, tính tìm kiếm người đầu tư kế tiếp? Ta cũng là Thần Dạ Du, sao không đầu tư ta? Nguyên Thủy Thiên Tôn ta không đáng sao!

Thăm dò Ma Quân tuyến này đã có phương hướng, điều tra người thần bí này một chút. Ài, mình thực sự bận rộn. Trương Nguyên Thanh thầm nhủ. Lúc này, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Trương Nguyên Thanh nhìn màn hình, người gọi tới là Ryo Asano cuộc sống không tệ. Cô ấy thế mà lại chủ động liên hệ mình? Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi:

"Moshi moshi (tiếng Nhật - tương tự Alo)?"

Trong loa truyền đến tiếng thiếu nữ cấp 3 thanh thúy, nhưng ngầm có tạp âm nghi trọng cùng khẩn trương:

"Nguyên Thủy-kun, rất xin lỗi đêm khuya quấy rầy, tôi, tôi có chuyện muốn mời anh hỗ trợ."

Vừa dứt lời, Trương Nguyên Thanh nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng "Tùng" trầm đục, như là dập đầu ở trên chiếu tatami.

"Vay tiền miễn bàn, mượn đạo cụ miễn bàn, mượn tài liệu miễn bàn, mượn phương án miễn bàn." Trương Nguyên Thanh một hơi bịt hết cửa, sau đó vẻ mặt ôn hoà nói:

"Thành viên bang phái Ryo Asano thân ái của tôi, xin hỏi cô có cái gì cần hỗ trợ."

Đột nhiên gặp được đối đãi lạnh nhạt, Ryo Asano một lúc lâu xấu hổ nói chuyện, cách thật lâu, mới có chút ấm ức cùng khẩn trương nói:

“Là như vậy, mấy ngày trước, bên trong Thiên Hạc tổ xuất hiện một tên phản đồ, hắn đánh cắp một món bảo bối trong tổ chức cùng ở trong Thiên Hạc tổ vây công chạy thoát, lẻn vào Hoa quốc.”

“Thiên Hạc tổ muốn mời Nguyên Thủy-kun hỗ trợ bắt. Nếu thành công, chúng tôi sẽ trả 100 triệu Yên thù lao, nhưng có cái yêu cầu, không thể tiết lộ ra ngoài chuyện này, bao gồm Ngũ Hành minh.”

Đây là để mình nhận đơn riêng à, 100 triệu Yên nhắm chừng là 5 triệu Nhân Dân Tệ, phần thưởng của câu lạc bộ Bách Hoa còn chưa xuống, mình gần đây đang cần tiền!

Trương Nguyên Thanh chưa lập tức đáp ứng, bởi vì hắn nhận ra một tia không thích hợp, hỏi:

“Xem ra trên người tên phản đồ lẻn vào đại lục kia có chút bí mật, các người không tín nhiệm Ngũ Hành minh có thể lý giải, nhưng vì sao mời tôi hỗ trợ chứ, các người hoàn toàn có thể thỉnh cầu tổ chức Thiên Phạt, đặc vụ bí mật tróc nã.”

“Lấy năng lực của tổ chức Thiên Phạt, cho dù là lãnh địa quốc gia khác, bọn họ cũng có thể làm tốt sự việc. Mặc dù bại lộ, Thiên Phạt cường thế như vậy, cũng không cần lo lắng bí mật bại lộ, thậm chí Ngũ Hành minh còn có thể hỗ trợ.”

Tổ chức hợp pháp toàn thế giới, đều là quan hệ cạnh tranh lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau.

Ngũ Hành minh và Thiên Phạt, tuy bởi vì vấn đề chính trị, biểu hiện ra một bộ tư thái bằng mặt không bằng lòng, nhưng một khi có ngoại lực áp bách, hai tổ chức lớn rất dễ dàng có thể đạt thành kết minh.

Tổ chức Thiên Phạt nếu là phái đặc vụ đến bắt, Ngũ Hành minh chưa chắc sẽ can thiệp, nhiều nhất hỏi rõ tình huống, phái người giám sát.

Ryo Asano chưa trả lời, mà là che microphone, thấp giọng nói: ‘xì xồ xì xồ?’ Cách mười mấy giây, giọng mềm mại vui tai của thiếu nữ vang lên:

“Nguyên Thủy-kun, chúng tôi tin tưởng ngài là một vị võ sĩ có được phẩm đức cao thượng, là như vậy, vật tên phản đồ kia đánh cắp, đối với Thiên Hạc tổ mà nói cực kỳ quan trọng,

Thiên Hạc tổ không hy vọng việc này bị tổ chức Thiên Phạt biết."

Tạm dừng một chút, cô vội vàng nói:

"Nếu ngài đáp ứng hỗ trợ, tôi sáng mai liền bay tới đại lục, gặp mặt nói chuyện với ngài. Ở trước đó, hy vọng ngài tiến hành giữ bí mật đối với trò chuyện đêm nay."

Đối với Thiên Hạc tổ mà nói cực kỳ quan trọng, lại không hy vọng bị Thiên Phạt biết… Trương Nguyên Thanh như có chút suy nghĩ, nói:

"Trước khi cô tới, cần làm một ít chuẩn bị, mang tư liệu, vết máu, móng tay các thứ ẩn chứa DNA của phản đồ mang đến. Đồng thời, cô cần hướng cấp trên chuyển lời của tôi, tôi phải biết tất cả, trong hiểu biết gánh vác phiêu lưu, nếu không sẽ không giúp các người."

Chương 1352: Bí mật của Thiên Hạc tổ (2)

Bên kia lâm vào lặng lẽ, tựa như microphone bị bịt kín, vài giây sau, Ryo Asano nói: "Rõ."

Trò chuyện kết thúc, Trương Nguyên Thanh cầm điện thoại di động, nhíu mày suy tư.

Trong chuyện này, phiêu lưu hắn cần gánh vác không phải đến từ phản đồ, dù sao Hoa quốc là địa bàn của Ngũ Hành minh, phiêu lưu hắn thật sự cần gánh vác là — Nguy hiểm đến từ Thiên Hạc tổ hoặc tổ chức Thiên Phạt.

Giả thiết lớn mật một chút, cái gọi là phản đồ chỉ là một cái bẫy, thật ra không tồn tại, mục đích chính là lặng lẽ dụ ra Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Sau đó Ryo Asano đập chén làm ám hiệu, Thiên Hạc tổ cùng tổ chức Thiên Phạt ba trăm đao phủ chen chúc đi ra, mang tuyệt thế thiên tài Nguyên Thủy Thiên Tôn của Ngũ Hành minh chém ở dưới váy cây lựu.

Tuy khả năng này không phải quá lớn, nhưng không thể không phòng.

“Tìm Quan Nhã hỏi một chút, Phó gia cũng là linh cảnh thế gia bản thổ, lại có ngàn vạn mối liên hệ với tổ chức Thiên Phạt, lấy ánh mắt cùng kiến thức của cô ấy, nếu thực có khuất tất, hẳn là so với mình có thể phát giác được trước.”

Thân thể Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao như mộng ảo, biến mất ở trong phòng. Một giây sau, hắn độn đến phòng của Quan Nhã.

Căn phòng tràn ngập vật trang trí chòm sao, búp bê cùng giấy dán không có một bóng người, nhà vệ sinh truyền đến tiếng nước ‘ào ào’.

Trên giường phân tán áo thun, quần đùi cùng nội y.

Lão tài xế đang tắm rửa? Hê hê, cùng nhau tắm. Trương Nguyên Thanh vội vàng cởi quần, lúc này, tiếng nước ở nhà vệ sinh biến mất, bên trong truyền đến tiếng của Quan Nhã:

“Ai? Nguyên Thủy? !”

Ngay sau đó, lão tài xế cao gầy đầy đặn quấn khăn tắm đi ra, mái tóc ướt sũng dùng khăn bông quấn lại, một khuôn mặt trái xoan quyến rũ trong trắng lộ hồng.

Lão tài xế đứng ở cửa nhà vệ sinh, dùng một loại liếc mắt giống như icon, nhìn Trương Nguyên Thanh đã cởi đến quần cộc, kêu lên ‘a’ nói:

“Cậu muốn làm gì? !”

“A, tắm xong rồi? Sao không đợi tôi một chút.” Trương Nguyên Thanh mặt không đỏ tim không đập nhanh mặc quần vào, che giấu lều trại cao ngất.

Lão tài xế nhìn kỹ hắn một cái, đi đến bên bàn, kéo ghế công thái học ra ngồi xuống, nói: “Làm sao vậy?”

Trương Nguyên Thanh không che giấu nội tâm của mình, thuật quan sát có thể nhìn ra ‘ý tưởng’ của hắn. “Có chuyện thương lượng với chị một phen!”

Hắn vừa mặc quần áo, vừa mang cuộc gọi xin giúp đỡ của Ryo Asano nói cho Quan Nhã.

Quan Nhã gác chéo đôi chân dài, che ngực, dựa vào ghế dựa lưng, nhíu lại chân mày vừa dài vừa thẳng, chậm rãi nói:

‘Thiên Hạc tổ vẫn luôn là phụ thuộc của tổ chức Thiên Phạt, ở mặt ngoài là chó săn trung thành nhất, chẳng qua, trên đời không có ai sẽ cam tâm làm chó săn, theo chị biết Thiên Hạc tổ đương nhiệm tổ trưởng Ichiro Kanbe dã tâm bừng bừng, không giống mấy đời tổ trưởng trước cam tâm khúm núm, luôn muốn lớn mạnh Thiên Hạc tổ, đạt được càng nhiều quyền phát ngôn hơn.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Cho nên chuyện này ở trên động cơ, là hoàn toàn hợp lý.”

Quan Nhã ‘ừm’ một tiếng:

“Về phần động cơ muốn hại cậu, tổ chức Thiên Phạt tuy bá đạo, nhưng dưới tình huống không có lợi ích xung đột, khả năng bọn họ chủ động săn giết cậu rất thấp. Thiên Hạc tổ càng không có lý do này.”

“Chẳng qua, mọi việc đều phải cẩn thận là trên hết, cậu có thể bảo Ryo Asano đến vịnh Phó gia gặp mặt nói chuyện, như vậy chúng ta có cũng đủ quyền khống chế, không sợ ngoài ý muốn. Mặt khác, chị có thể ở bên nghe một chút, nếu cô ấy nói dối, chị có thể nhìn ra được.”

“Lúc làm việc nhớ lợi dụng Tinh Tướng thuật cùng Đại La Tinh Bàn thôi diễn. Thật sự không yên tâm lại để cho Phó Thanh Dương hoặc Linh Quân âm thầm hộ tống.”

Trương Nguyên Thanh mang lời của cô ở trong đầu lặp lại một lần, rất tán đồng gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy, vậy quyết định như thế.”

Hắn trước gửi một cái tin nhắn cho Ryo Asano: “Sáng mai gặp mặt nói chuyện.”

Sau đó mang Quan Nhã từ bên bàn nhấc lên, ném ở trên giường, thân hình cường tráng đè lên.

Quan Nhã ngoắc đôi chân dài, kẹp chặt hắn, hai thân thể kề sát cùng một chỗ, Trương Nguyên Thanh ngược lại không thể hành động.

Quan Nhã cười ha ha nói: “Cậu động đi.”

Bị khóa chặt, Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói: “Chị Quan Nhã, chị câu tôi mãi cũng không tốt, chẳng lẽ không sợ

tôi ra ngoài sao.”

“Không sợ, cậu nếu ra ngoài, chị liếc một cái có thể nhìn ra.” Quan Nhã tràn đầy tự tin.

Chính bởi vì tất cả đều ở dưới quan sát, cho nên cô mới dễ dàng tha thứ Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương tìm chết các kiểu.

Trương Nguyên Thanh có chút tức giận, “Tôi trở về ngủ!”

Quan Nhã lại chưa buông ra, đôi chân dài càng thêm dùng sức quặp lấy, ôm đầu hắn ở ngực, cười mỉm nói: “Tức giận rồi?”

“Không có.”

Quan Nhã suy nghĩ chút, nói: “Chờ cậu đến cấp 6, chị dẫn cậu về Phó gia.” Không đợi Trương Nguyên Thanh nói chuyện, cô thở dài:

“Đối với Phó gia mà nói, cấp 4 còn chưa đủ xem, mẹ chị khẳng định sẽ không thích cậu. Phó gia có một số người, cũng chưa chắc hy vọng nhìn thấy chúng ta bên nhau. Chị không muốn cậu vô duyên vô cớ chịu nhục.”

Chương 1353: Bí mật của Thiên Hạc tổ (3)

“Chờ cậu đến cấp 6, có được chiến lực như Phó Thanh Dương lúc trước, Phó gia liền sẽ không phản đối nữa, ai nếu là không có mắt nhảy ra, cậu trực tiếp trấn áp là được.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ nghĩ, nói: “Nhưng tôi bây giờ to đầu khó chịu.”

“Vậy? ? ?”

Nửa giờ sau, Trương Nguyên Thanh hài lòng trở về phòng tắm rửa, thay áo ngủ, nghĩ một chút, lại lấy ra loa Miêu Vương, tiến vào Dạ Du, thấp giọng nói:

“Tao muốn biết thân phận chân thật của Ma Quân.”

Nói xong, giải trừ Dạ Du, dùng điện thoại di động phát nhạc.

Một bài chấm dứt, trong loa Miêu Vương truyền đến tiếng dòng điện

Trương Nguyên Thanh tập trung tinh thần, chờ rồi chờ, chờ lại chờ, phát hiện trừ tiếng dòng điện, không có bất cứ tin tức gì.

“Là không có, hay là không muốn nói cho tao biết?” Trương Nguyên Thanh vỗ loa Miêu Vương một cái, thu nó vào túi đeo hông mới mua, nhét về ngăn kéo.

Chín giờ hôm sau.

Trương Nguyên Thanh ăn xong bữa sáng nhận được điện thoại của Ryo Asano, nói đã đến cửa biệt thự vịnh Phó gia. Hắn lập tức gọi điện thoại cho bảo vệ cửa, yêu cầu cho đi.

Vài phút sau, một chiếc xe hơi màu đen phiên bản kéo dài chậm rãi dừng ở ngoài cửa biệt thự nhà nghèo.

Cửa xe mở ra, Ryo Asano chui ra khỏi thùng xe, nhìn quanh sân, thấy được Nguyên Thủy Thiên Tôn xa cách đã lâu. Hắn tuấn lãng như trước, khí chất đồng thời có cao xa thần bí của Tinh Quan, tà dị tôn quý của Thần Dạ Du.

Khuôn mặt thanh lệ của Ryo Asano nở rộ nụ cười thanh thuần ngọt ngào, chạy bước nhỏ vào sân, hai tay giao nhau đặt trước bụng, vái thật sâu:

“Nguyên Thủy-kun.”

Trương Nguyên Thanh đánh giá thiếu nữ đảo quốc, cô mặc váy dài màu trắng hệ thiếu nữ, ngắn gọn, nhẹ nhàng khoan khoái, hệ tự nhiên, mặc một đôi giày da miệng nhỏ, tất quá đầu gối.

Trên mái tóc để xõa ra như thác nước cài một cái nơ con bướm màu đỏ, trong tay mang theo một cái túi da nhỏ. “Chỉ một mình cô? ?” Trương Nguyên Thanh cười nói.

“Bởi vì lão sư cùng tổ trưởng thân phận khác thường, bị các bên chú ý, không tiện tiến đến, cho nên ủy thác tôi đến gặp Nguyên Thủy-kun.” Ryo Asano như nhớ tới cái gì, vội vàng quay đầu, bảo tài xế ở cốp sau lấy ra bao lớn bao nhỏ quà tặng.

“Tôi mang theo đặc sản đảo quốc cho Nguyên Thủy-kun.” Cô nghiêm trang nói.

Nhìn ra được cô đang cố gắng xã giao cùng duy trì hình tượng của ‘đại biểu Thiên Hạc tổ’

“Vào nhà trước đi.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, dẫn Ryo Asano tiến vào phòng chiếu phim, sau khi phân phó Nữ Vương bưng trà rót nước, phòng chiếu phim hiệu quả cách âm rất tốt cũng chỉ còn lại ba người!

“Cô ấy là bạn gái tôi, trong phó bản giết chóc cô từng gặp, không giới thiệu nữa.” Trương Nguyên Thanh nói.

Ryo Asano tự nhiên nhận ra Quan Nhã, vừa nghe là bạn gái của Nguyên Thủy-kun, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, bởi vì bạn gái liền ý nghĩa người một nhà.

“Tôi chưa mang chuyện của cô báo cáo cho Ngũ Hành minh, bây giờ, tôi muốn nghe tình huống cụ thể.” Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề.

Ryo Asano tìm từ một lát, nói:

“Phản đồ là phó tổ trưởng Thiên Hạc tổ, ID linh cảnh là Kiếm Sĩ Edo, Kiếm Khách cấp 5. Hắn đã trộm một vật phẩm cực kỳ quan trọng, đó là chìa khóa tiến vào Takama-ga-hara.”

“Takama-ga-hara là nơi nào?” Trương Nguyên Thanh cảm thấy có chút quen tai. Ryo Asano thẳng lưng lên, nghiêm trang giải thích:

‘Takama-ga-hara là thế giới trên trời trong thần thoại truyền thuyết đảo quốc, các vị thần ở lại, do Thiên Chiếu đại thần chí cao vô thượng cai trị. Tin tưởng Nguyên Thủy-kun biết, thần thoại cổ đại, hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan với linh cảnh hành giả.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, chưa lên tiếng ngắt lời. Ryo Asano nhẹ nhàng kể ra:

“Từ sau khi linh cảnh hành giả sinh ra, Thiên Hạc tổ liền luôn luôn nghiên cứu thần thoại cổ đại, chúng tôi phát hiện, cái gọi là Takama-ga-hara, rất có thể là nơi siêu năng lực giả cổ đại tụ cư.”

‘Bọn họ cao cao tại thượng thống trị người thường, cũng mang xã hội đảo quốc cổ đại phân chia là ‘Takama-ga-hara’ ‘Vi Nguyên Trung Quốc’ cùng ‘Quốc gia bóng tối’ ba tầng cấp!

Vi Nguyên Trung Quốc: Ashihara no Nakatsukuni, trong thần thoại Nhật Bản, là thế giới giữa Takamagahara và Yomi.

‘Trong đó Takama-ga-hara thần bí nhất, là nơi siêu năng lực giả mới có thể ra vào, sinh hoạt. Trong hơn một trăm năm quá khứ, Thiên Hạc tổ vẫn luôn vị trí tìm kiếm Takama-ga-hara, chúng tôi từ một ít dã sử, chính sử, cùng với trong tư liệu Hoa quốc nhìn thấy, Takama-ga-hara có thể là một linh cảnh. Cái này không phải suy đoán, là có chứng cứ thực tế.”

Cô nghĩ ngợi, lắc đầu nói:

“Dùng linh cảnh giải thích không chính xác, nên là động thiên phúc địa người tu hành cổ đại thành lập, cần thủ đoạn đặc biệt mới có thể tiến vào. Nếu có thể đi vào Takama-ga-hara, chúng ta có lẽ có thể đạt được ba đại thần khí trong truyền thuyết.”

“Các người đã vô cùng xác định Takama-ga-hara là chân thật tồn tại? Có những chứng cứ nào?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Ryo Asano dùng sức gật đầu:

“Ở năm thứ mười sau khi chiến tranh thế giới lần thứ hai kết thúc, chính phủ đảo quốc từ trong một cổ mộ đào ra một khối ngọc, mới đầu mọi người đều cho rằng nó là văn vật bình thường. Thẳng đến khi một vị cao tầng Thiên Hạc tổ thấy được nó, phát hiện hoa văn bên trên, cùng kí hiệu ghi lại trong Takama-ga-hara giống nhau như đúc”

Chương 1354: Xin Tiểu Viên giúp đỡ (1)

Nói xong, cô mở ra túi da nhỏ, rút ra một phần tư liệu.

Trên tư liệu vẽ một viên ngọc to bằng miệng bát, điêu khắc lửa cùng hoa văn đám mây hoa mỹ, trung ương là một bức đồ đằng một con chim đen giống như chim én vỗ cánh bay cao, sau cánh đuôi phân nhánh, rơi xuống hai quả trứng!

Đồ đằng cực kỳ trừu tượng, tràn ngập ý nhị văn minh cổ đại.

Lúc này, Quan Nhã luôn ở bên cạnh xem khẽ ồ một tiếng:

“Cái đồ đằng này chị từng thấy, ở học viện Tần Phong.”

Học viện Tần Phong? Cái đó và học viện Tần Phong có quan hệ gì? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, không khỏi

nhìn về phía lão tài xế bên người.

Ánh mắt Quan Nhã nhìn chằm chằm đồ đằng một lát, nâng mắt lên, nhìn về phía thiếu nữ đảo quốc, không chút để ý nói:

“Đây là đồ đằng Tần triều!”

Ryo Asano đang thưởng thức “học viện Tần Phong”, phục hồi tinh thần, có chút nhăn nhó nói:

“Đúng vậy, đây là một trong những chứng cứ chúng tôi từ trong sách sử Hoa quốc tìm được, Takama-ga-hara quả thật có liên quan với đời Tần.”

Tựa như Takama-ga-hara có liên quan với Tần triều, là chuyện khiến cô có chút mất tự nhiên.

Đời Tần, cho nên chị Quan Nhã ở trong học viện từng thấy.

Trương Nguyên Thanh ‘Ồ’ một tiếng: “Từ Phúc phải không?”

Hắn tuy đối với câu chuyện thần thoại không quá có hứng thú, nhưng tri thức phương diện lịch sử, vẫn là có tiếp xúc tương đối sâu.

Lúc trước ở trong miếu sơn thần của lão mõ chính là dựa vào bản lĩnh cổ văn, học thức lịch sử thâm hậu, đọc hiểu niên đại ký trong miếu. Takama-ga-hara, người tu hành cổ đại, đồ đằng đời Tần, hắn lập tức nghĩ đến vị phương sĩ nổi tiếng ra biển cầu thuốc kia.

Ryo Asano gật đầu, nhỏ giọng ‘ừm’ một cái.

Sau đó, cô đứng bật dậy, phát huy tinh thần cung tượng, cúi đầu không ngẩng lên, lớn tiếng nói:

“Takama-ga-hara cực kỳ quan trọng đối với Thiên Hạc tổ, xin Nguyên Thủy-kun giúp đỡ.”

Trương Nguyên Thanh chưa đáp lại, trầm ngâm, đầu ngón tay khẽ gõ bàn tròn một cái, nói:

“Cô đi ra ngoài trước! Tôi có lời muốn nói với Quan Nhã.”

“Hây (vâng, dạ trong tiếng Nhật)!” Ryo Asano yên lặng rời khỏi phòng chiếu phim, cùng đóng cửa lại.

Quan Nhã vừa nâng lên chén nước, vừa hỏi: “Tạ Linh Hi con bé kia có thể nghe lén động tĩnh trong biệt thự, nơi này nói

chuyện, cô bé hẳn là có thể nghe được.”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Tôi bảo Hoa Hồng Máu theo dõi.”

Cũng không phải không thể bị Tạ Linh Hi biết, dù sao bé trà xanh là người một nhà, nhưng đã đáp ứng Ryo Asano cần giữ bí mật, tự nhiên cần tuân thủ hứa hẹn.

Để Quan Nhã tham dự vào đã là cực hạn!

“Chị Quan Nhã, lời cô ấy vừa rồi nói, có vấn đề hay không?”

“Không nói láo.” Quan Nhã nói.

Trương Nguyên Thanh tư thái lười biếng dựa lưng lên ghế, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn tròn một hồi lâu, hắn trầm giọng nói:

“Chuyện này không đơn giản. Tôi nghĩ chút nên tham dự hay không.”

Dừng một chút, hắn nói tiếp:

“Chị lớn lên ở nước ngoài, hiểu biết đối với lịch sử Hoa quốc có hạn, nhưng hẳn là từng nghe nói Từ Phúc nhân vật này, biết truyền thuyết về hắn.”

Quan Nhã gật gật đầu:

“Có chút ấn tượng, như là thay Thủy Hoàng đế ra biển tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão.”

Trương Nguyên Thanh ánh mắt thâm thúy, cân nhắc nói:

“Nếu Thiên Hạc tổ điều tra chân thật không có sai sót, vậy người tu hành cổ đại sinh hoạt trong Takama-ga-hara, rất có thể là Từ Phúc, cùng với đồng nam đồng nữ hắn mang qua, tu sĩ cổ đại, đồ đằng đời Tần trên đĩa ngọc chính là chứng cứ.

“Nhưng nơi này có cái bug logic, Từ Phúc là phương sĩ, đối ứng hắn là nghề nghiệp Học Sĩ, am hiểu luyện đan, luyện khí, bát quái phong thủy các thứ!”

“Thủy Hoàng đế muốn trường sinh, trực tiếp để Từ Phúc luyện đan kéo dài tính mạng là được, cần gì phải ra biển tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão? Chị nghĩ, đời Tần thiên địa linh lực

nồng đậm, người tài ba dị sĩ vô số, mà đảo quốc chật hẹp nhỏ bé, người tu hành cổ đại chỉ sợ ít ỏi không có mấy."

"Địa chủ phú giáp thiên hạ, đi trong nhà tá điền nhà chỉ có bốn bức tường cầu tài, hợp lý sao?"

Quan Nhã khẽ nhíu đuôi lông mày, không khỏi trầm ngâm hẳn lên, "Cậu là nói?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu:

"Trừ phi, cổ đại đảo quốc tồn tại thứ khiến Thủy Hoàng đế cũng thèm nhỏ dãi, bởi vậy hắn mới sẽ phái Từ Phúc ra biển tìm kiếm."

Quan Nhã cảm thấy có lý: "Nếu như vậy chúng ta phải ngược dòng lịch sử trước đời Tần, ngược dòng đến thời đại thần thoại. Nhưng thần thoại tuy trên trình độ nhất định phản ứng lịch sử của người tu hành cổ đại, lại tồn tại rất nhiều tin tức giả dối bịa đặt, chưa chắc có thể cung cấp giá trị hữu dụng cho chúng ta."

"Cái này không quan trọng, chỉ cần biết đảo quốc có bảo vật là được. Chúng ta là đang tìm kiếm động cơ hợp lý cho Từ Phúc ra biển." Trương Nguyên Thanh không rối rắm đề tài này, tiếp tục nói:

"Từ Phúc mang theo đồng nam đồng nữ ra biển, thành công đến đảo quốc, cùng tìm được bảo vật Thủy Hoàng đế khát vọng, có thể là thuốc bất tử, có thể là thứ khác."

Chương 1355: Xin Tiểu Viên giúp đỡ (2)

"Nhưng Từ Phúc chưa mang nó về Trung Nguyên, hắn nổi lên lòng tham, muốn độc chiếm thứ nơi đó, vì thế ở lại đảo quốc, thành lập Takama-ga-hara, trở thành thổ hoàng đế, cùng linh cảnh hành giả đi theo cùng nhau cai trị đảo quốc.'

"Nghe qua rất hợp lý." Quan Nhã một tay khoanh trước ngực, một tay chống cằm, tò mò nói:

"Cậu cảm thấy cái gọi là bảo bối là gì, thật là thuốc bất tử trong truyền thuyết?"

“Không rõ, có thể là thuốc bất tử, cũng có thể, ra biển tìm thuốc là vì ngụy trang che giấu mục đích chân thật. Chẳng qua, khẳng định là bảo vật giá trị liên thành, lúc đó Thủy Hoàng đế thống nhất thiên hạ, dưới trướng kỳ nhân dị sĩ vô số, dạng bảo vật nào không có? Có thể khiến hắn hưng sư động chúng cắt cử Từ Phúc ra biển tìm kiếm, giá trị món đồ vật đó, chỉ sợ so với chúng ta tưởng tượng còn cao hơn.” Trương Nguyên Thanh nói:

“Chị Quan Nhã, tôi tính tiếp nhận nhiệm vụ này, nhưng cần đề cao thù lao, cũng yêu cầu tiến vào Takama-ga-hara.”

Vào Takama-ga-hara? Quan Nhã nhất thời nhíu mày:

“Nguyên Thủy, cậu có thể thông qua một đồ đằng, trong thời gian ngắn nghĩ đến những thứ này, Thiên Hạc tổ điều tra Takama-ga-hara tiếp cận một thế kỷ, cậu cảm thấy bọn họ không nghĩ tới?”

“Ba món thần khí sợ chỉ là kèm theo, thứ bọn họ thật sự muốn, là thứ kia khiến Từ Phúc ruồng bỏ Thủy Hoàng đế, đây cũng là nguyên nhân Thiên Hạc tổ không muốn bị Thiên Phạt biết đến.”

“Đạo lý tương tự, bọn họ tuyệt đối sẽ không đáp ứng để Phó Thanh Dương đi Takama-ga-hara, nhưng nếu cậu đi một mình, lại quá nguy hiểm.”

Lời ngầm của cô là, nếu Nguyên Thủy cố ý muốn tới Takama-ga-hara, lúc đó, Thiên Hạc tổ rất có thể giết người diệt khẩu.

Trương Nguyên Thanh tán đồng ý kiến của cô, hỏi: “Vậy chị cảm thấy là bỏ qua tốt hơn?”

“Loại kỳ ngộ này nếu bỏ qua, quả thật quá đáng tiếc, để chị nghĩ một chút.” Quan Nhã nói thầm: “Cái này cần đánh cờ. Nếu Phó Thanh Dương ở đây, hắn nhất định có thể cho ra biện pháp, tiểu tử này sở trường nhất chính là đấu tranh chính trị dơ bẩn.”

Cô nhíu đôi lông mày tinh xảo, trầm ngâm đến trầm ngâm đi, hồi lâu sau, mắt sáng lên, cười nói:

“Có biện pháp rồi, ừm, nếu chúng ta cố ý tới đó, khẳng định không thể để cao thủ đi qua, nếu không Thiên Hạc tổ sẽ cá chết lưới rách, tiết lộ bí mật Takama-ga-hara cho Thiên Phạt,

nếu Thiên Phạt nhúng tay, chúng ta ngay cả canh cũng không được uống."

"Nhưng một mình qua đó quá nguy hiểm, chị khẳng định không đồng ý cậu đi, chớ quên, cậu là Thần Dạ Du đó, cậu có thể sai khiến âm thi hoặc linh phó tới, để 'sủng vật' chịu chết, mình bàng quan, đây mới là cách chơi chính xác của Thần Dạ Du. Không phải sao?"

"Hơn nữa, âm thi và linh phó chiến lực có hạn, chung quy không bằng chủ nhân, Thiên Hạc tổ cũng sẽ thả lỏng đề phòng, khả năng thỏa hiệp cực lớn."

Cô càng nói mạch suy nghĩ càng rõ ràng:

"Mặt khác, bọn họ cũng không dám giết âm thi, linh phó của cậu diệt khẩu, bởi vì cái này không có ý nghĩa. Cậu có thể ký kết hiệp nghị với bọn họ, thương lượng phân phối bảo vật bên trong như thế nào, thích hợp làm ra nhượng bộ, chị nghĩ Thiên Hạc tổ sẽ đồng ý."

"Ý tưởng rất tuyệt." Trương Nguyên Thanh nâng lên khuôn mặt trái xoan của Quan Nhã, hung hăng hôn một cái.

Tuy là rác rưởi Tiền công tử khâm điểm, nhưng tốt xấu gì xuất thân linh cảnh thế gia, so với dì trẻ ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngào kia trong nhà đáng tin hơn nhiều.

Hắn xoay người đi đến cửa phòng chiếu phim, mở ra cửa cách âm nặng nề, thò đầu nhìn.

Chỉ thấy trong phòng khách, Ryo Asano đứng thẳng, hai tay nắm giao nhau ở phía trước, cầm túi da, một tư thế đứng của cô gái ngoan ngoãn.

Tạ Linh Hi mặc chiếc váy nhỏ, đang vây quanh cô đi thong thả, ánh mắt sáng quắc đánh giá, giống con chó săn nhỏ đánh giá con mồi, hoặc kẻ địch.

"Ryo Asano, tiến vào."

Trương Nguyên Thanh hô một tiếng, lui về phòng chiếu phim.

Ryo Asano nhẹ nhàng thở ra, vội vàng thoát khỏi cô gái cùng tuổi đáng sợ, chạy chậm tiến vào phòng chiếu phim.

“Nguyên Thủy-kun, ngài cân nhắc thế nào?” Ryo Asano vừa chờ mong vừa khẩn trương chăm chú nhìn hắn, nói: “Có điều kiện gì cứ việc đưa ra.”

Em gái, nói chuyện hợp tác không phải nói như em đâu, cũng quá thành thật rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh đánh giá, ngoài miệng giọng điệu làm việc công, nói:

“Có cái vấn đề mời cô trả lời, cô nói năm thứ mười sau chiến tranh thế giới thứ hai tìm được chìa khóa Takama-ga-hara, vì sao bây giờ mới đề cập việc này?”

“Bởi vì chúng tôi còn chưa tìm được Takama-ga-hara.” Ryo Asano giọng tinh tế, mềm mại dễ nghe, “Ở trong truyền thuyết thần thoại, Takama-ga-hara được miêu tả là lơ lửng ở trên biển, đảo trong mây, là thế giới trên trời. Nó rốt cuộc ở nơi nào, không có bất luận kẻ nào biết!’

“Nhưng ở không lâu trước đây, Thiên Hạc tổ rốt cuộc tìm được chỗ Takama-ga-hara, tổ trưởng tính dẫn các cán bộ tiến vào Takama-ga-hara thăm dò, nào ngờ Kiếm Sĩ Edo tên phản đồ này đã đánh cắp chìa khóa.” JK nói xong, vẻ mặt đầy căm phẫn.

Chương 1356: Xin Tiểu Viên giúp đỡ (2)

“Hắn đã sớm bất mãn tổ trưởng, dã tâm bừng bừng muốn thay thế vị trí tổ trưởng, lần này trộm chìa khóa lẻn vào Hoa quốc, rất có thể là đã lấy được liên hệ với tổ chức tà ác.”

“Takama-ga-hara ở nơi nào?” Trương Nguyên Thanh thử nói.
“Tôi không biết.” Ryo Asano lắc đầu.

Cũng thế, ngươi nếu là biết, các ngươi tổ trưởng liền sẽ không phái ngươi đến, bởi vì nếu như Nguyên Thủy Thiên Tôn là cái tâm ngoan thủ lạt, ngươi đã gửi ở đây

Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi có thể giúp một tay, nhưng thù lao cần nâng cao đến 5 tỷ Yên. Mặt khác, sau khi việc thành công, tôi muốn vào Takama-ga-hara, nhưng cô yên tâm, tôi sẽ để âm thi đi vào, bảo vật bên trong, các người chọn trước!”

Ý tứ của câu này là: Tôi muốn chia! Ryo Asano lập tức lộ ra vẻ mặt khó xử.

Cô ngược lại rất muốn chia sẻ thu hoạch với Nguyên Thủy-kun, bởi vì nam nhân này là ân nhân cứu mạng của cô, là đồng bạn từng có sinh tử chi giao, cô có thể trở thành Thánh Giả, có địa vị của hôm nay, dựa hết vào Nguyên Thủy-kun.

Nhưng Thiên Hạc tổ không phải cô làm chủ!

Lấy quyết tâm bắt buộc phải được của tổ trưởng cùng các cán bộ đối với Takama-ga-hara, đối với khát vọng quật khởi của linh cảnh hành giả đảo quốc, tuyệt đối sẽ không cam tâm chia sẻ với người ngoài.

Trương Nguyên Thanh xem xét biểu lộ của JK, liền biết cô đang lo lắng cái gì, cười nói:

"Cô nói cho cao tầng Thiên Hạc tổ, nếu Kiếm Sĩ Edo thật sự móc nối quan hệ với tổ chức tà ác, thời gian kéo dài càng lâu, Thiên Hạc tổ càng không có hi vọng, chỉ có thể hướng Thiên Phạt thỏa hiệp."

"Mà tôi có thể trong vòng hai ngày đoạt lại đĩa ngọc. Đúng rồi, cô mang DNA của Kiếm Sĩ Edo không?"

"Mang." Ryo Asano gật đầu: "Kiếm Sĩ Edo ở trong các cán bộ Thiên Hạc tổ vây công thụ thương, tôi mang máu tươi của hắn đến rồi."

Vậy thì không có vấn đề! Trương Nguyên Thanh gật đầu:

"Cô liên hệ tổ chức đi, tôi cùng Quan Nhã sẽ tránh lui, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nghe lén."

Nói xong, dẫn theo lão tài xế rời đi

Đợi cửa cách âm nặng nề đóng lại, Ryo Asano gọi điện thoại cho tổ trưởng Ichiro Kanbe.

"Ryo Asano-chan, đàm phán như thế nào rồi?" Trong điện thoại truyền đến một giọng nói trầm thấp hùng hậu: "Việc quan hệ đại nghiệp Thiên Hạc tổ, nếu làm hỏng, chúng ta đều phải mổ bụng tạ tội."

Ryo Asano không tự chủ cúi đầu, thấp giọng mang điều kiện của Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển lời cho Ichiro Kanbe.

“Baka (ngu ngốc)!” Trong điện thoại truyền đến tiếng mắng khó mà áp chế: “Takama-ga-hara chỉ thuộc về Thiên Hạc tổ, ai cũng không thể nhúng chàm, Ryo Asano-chan, cô là đàm phán như thế?”

Ryo Asano theo bản năng, luôn miệng nhận sai, tiếp theo nhớ tới lý do của Nguyên Thủy Thiên Tôn thấp giọng nói:

“Nhưng mà tổ trưởng, Nguyên Thủy-kun nói, hắn có thể ở trong hai ngày đoạt lại chìa khoá!”

Trong hai ngày? Đầu kia điện thoại lập tức trầm mặc. Một lát sau, giọng tổ trưởng ôn hòa hơn rất nhiều, nói:

“Nếu như Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể làm được, vậy tôi có thể đáp ứng. Nhưng hắn nhất định phải tuân thủ hứa hẹn, chỉ để âm thi hoặc linh phó tiến vào Takama-ga-hara.”

Ryo Asano như trút được gánh nặng, khuôn mặt nhỏ nở rộ nụ cười:

“Nguyên Thủy-kun là võ sĩ phẩm đức cao thượng, nhất định sẽ tuân thủ hứa hẹn.”

Nếu như cô biết biệt hiệu “Lưu Manh Thiên tôn”, đại khái sẽ không nghĩ như vậy.

Cúp điện thoại, Ryo Asano tâm tình thoải mái đẩy ra cửa cách âm nặng nề, nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quan Nhã cùng người đồng lứa xinh đẹp kia, không nói một lời ngồi ở phòng khách.

Trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn đeo một cái tai nghe tinh xảo đẹp đẽ, tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật.

“Nhìn nét mặt của cô, Thiên Hạc tổ đáp ứng rồi?” Trương Nguyên Thanh mỉm cười hỏi.

“Đúng vậy, tổ trưởng nói, chỉ cần Nguyên Thủy-kun có thể cầm về chìa khoá, cũng tuân thủ hứa hẹn, hắn có thể để ngài…” Ryo Asano nhìn Tạ Linh Hi một cái, vội vàng ngậm miệng, sứt sẹo đổi chủ đề:

“Nguyên Thủy-kun, tai nghe của ngài thật đẹp.”

Tạ Linh Hi ha ha một cái.

Sau khi từ chỗ Ryo Asano cầm tới ảnh chụp, tư liệu, cùng vết máu của Kiếm Sĩ Edo, Trương Nguyên Thanh trở về phòng, lấy ra Đại La Tinh Bàn, thôi diễn hành động đi săn Kiếm Sĩ Edo.

Theo tinh thần chi lực đưa vào, ngôi sao màu bạc mặt ngoài mâm tròn đen nhánh dần dần sáng lên, ở trong gian phòng chiếu ra tinh hà rực rỡ.

Tinh hà xoay tròn tốc độ cao, hình thành vòng xoáy, bỗng nhiên tràn vào mi tâm Trương Nguyên Thanh.

Trong đầu, đột nhiên hiển hiện một hình tượng, một người trung niên khô gầy tay cầm đao võ sĩ, khuôn mặt dữ tợn lao lên, chém vào hình.

Lưỡi đao sáng như tuyết ngưng tụ kiếm khí sắc bén vô song.

Mấy giây sau, hình tượng thay đổi, lần này là một vị tráng hán thể trạng tráng kiện, bắp thịt toàn thân nổi lên từng khối, ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

Ánh mắt hắn hung ác điên cuồng, giữa lông mày lộ ra chiến ý khát máu, khuôn mặt che kín phù văn vặn vẹo đỏ như máu!

Chương 1357: Xin Tiểu Viên giúp đỡ (3)

Bên sườn hắn mở rộng ra hai đôi cánh tay hư ảo. Hình tượng kết thúc, thôi diễn kết thúc.

Trương Nguyên Thanh mở mắt, nhíu mày: "Binh Chủ giáo."

Không hề nghi ngờ, Kiếm Sĩ Edo quả thực cùng một tuyến với tổ chức tà ác bản thổ, hơn nữa còn là Binh Chủ giáo hung danh hiển hách nhất trong ba đại tổ chức tà ác.

"Vừa rồi vị kia hẳn là Vụ Chủ, nếu là Chúa Tể, phù văn mê hoặc nên khắp toàn thân, mà không phải mặt, có thể ngưng tụ ra hai đôi cánh tay hư ảo, nói rõ đối phương là cấp 5, nếu là cấp 6, đó chính là ba đôi cánh tay."

Ba Đầu Tám Tay kỹ năng này tuy là cấp Chúa Tể, nhưng Vụ Chủ ở giai đoạn Thánh Giả có thể ngưng ra hư ảnh cánh tay, đến cảnh giới Chúa Tể, tự sẽ ngưng thực, trở thành thân thể máu thịt thật sự, cũng mọc ra hai cái đầu.

Trương Nguyên Thanh bật máy tính lên, tài khoản Nguyên Thủy Thiên Tôn, tra tìm ‘Vụ Chủ cấp 5 Binh Chủ giáo’.

Hắn tìm ra 19 nhân vật, đây đều là tội phạm truy nã bị quan phương truy nã, ghi lại ở trong kho tài liệu.

Dần dần ấn mở ID linh cảnh, xem tài liệu cá nhân.

Trương Nguyên Thanh rất nhanh tìm được vị Vụ Chủ kia trong hình ảnh nhìn thấy.

【 ID Linh cảnh: Huyết Ẩm Cuồng Đao, Vụ Chủ cấp 5, hoạt động ở vùng Cát tỉnh Xuân Thành, tàn bạo khát máu, từng 】

Phía dưới là vụ án ‘Huyết Ẩm Cuồng Đao’ từng gây ra.

Trương Nguyên Thanh đại khái đảo qua, cưỡng dâm cướp giật việc ác bất tận, từng giết nữ hành giả quan phương, phụ nữ bình thường, nhiều hơn 40 vị.

Là ô dù của nhiều thế lực đen tối độc ác bản xứ, nhưng bởi vì giá trị đạo đức ước thúc, không phải thủ lĩnh.

Khống chế rất nhiều thương nhân, giúp bọn họ bình định chướng ngại, vơ vét của cải trắng trợn.

Phân bộ Xuân Thành vây quét kẻ này nhiều lần, lần gần đây nhất là ở hai năm trước, thiếu chút đã đánh giết hắn, Huyết Ẩm Cuồng Đao sau khi chạy trốn, ẩn núp đi, không còn tin tức.

“Tây Bắc là địa bàn của Binh Chủ giáo, Hư Vô giáo phái bắc giáo cũng rất sinh động, mình dưới tình huống không tìm kiếm phân bộ Xuân Thành viện trợ, phải tốc chiến tốc thắng, không thể đánh lâu dài.”

“Kiếm Khách cấp 5, cộng thêm Vụ Chủ cấp 5, có chút khó xử rồi, chỉ có mình cùng Quan Nhã còn chưa đủ, kéo thêm một người trợ giúp nữa.”

Trương Nguyên Thanh không khỏi lâm vào khó xử.

Trợ thủ hắn không thiếu, thành viên quan phương không bao giờ thiếu trợ thủ, nhưng tìm ai đây? ?

Mặc kệ là Phó Thanh Dương hay Linh Quân, một khi để bọn họ nhúng tay việc này, chuyện Takama-ga-hara sẽ rất khó che giấu được.

Nhất định phải tìm một trợ thủ đáng tin cậy, lại không có hứng thú đối với việc này.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện ra hai người Khương Tinh Vệ cùng Tiểu Viên.

Nghe Quan Nhã nói, Khương Tinh Vệ mấy ngày trước đã vào phó bản, điểm kinh nghiệm tăng lên không ít, lại thêm đặc tính Hỏa Ma, cho dù đối đầu Thánh Giả cấp 5, cũng có thể đấu một trận.

Hơn nữa Tinh Vệ đầu óc đơn giản, sẽ tuyệt đối không chủ động tìm tòi nghiên cứu bí mật, cho dù đặt bí mật ở trước mặt cô, cô cũng sẽ hi hi ha ha cười một tiếng mà qua, là đồng bạn có thể hoàn toàn tin cậy.

"Nhưng từ phương diện ổn thỏa cân nhắc Tiểu Viên mới là lựa chọn tốt nhất. Cô ấy là cấp 5, đồng thời là nghề nghiệp tà ác chiến lực cực cao, mạnh hơn Tinh Vệ. Chỉ là, Tiểu Viên với mình còn rất ám muội, để cô ấy cùng Quan Nhã gặp mặt, có phải không tốt lắm hay không?"

"Hơn nữa Quan Nhã là Thám Báo, cô ấy nhất định có thể nhìn ra mình cùng Tiểu Viên ám muội, nếu không vẫn là chọn Tinh Vệ đi."

Hắn có thể thản nhiên đối mặt quan hệ của Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi, không sợ Quan Nhã ghen, nhưng hắn không cách nào ở trước mặt Tiểu Viên làm được không thẹn với lòng!

Ở trước khi theo đuổi được Quan Nhã, Trương Nguyên Thanh quả thực đối với người dì này tràn ngập chờ mong, cũng đến nay vẫn còn hướng tới.

Thế là, hắn lựa chọn gọi điện thoại Khương Tinh Vệ.

Tiếng chuông reo hồi lâu, rốt cục kết nối, đầu kia điện thoại truyền đến, là một giọng nữ dịu dàng thành thục:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn? ? Dì là mẹ của Tinh Vệ."

"Chào dì, Tinh Vệ có đây không, đội tuần tra có nhiệm vụ." Trương Nguyên Thanh nói.

"Xin lỗi, Tinh Vệ tiến vào linh cảnh rồi." Khương mụ mụ áy náy nói.

“Em ấy mấy ngày trước không phải vào phó bản rồi sao?” Trương Nguyên Thanh sững sờ.

“Là phó bản bang phái của Xích Hỏa bang, Tinh Vệ ở trong linh cảnh tiếp nhận huấn luyện đặc biệt của anh trai, thật ngại quá, nhiệm vụ lần này nó không thể tham gia.”

Huấn luyện đặc biệt cái gì, không phải là đánh nhau đánh nhau đánh nhau sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh oán thầm, thất vọng cúp điện thoại!

Ài, chỉ có thể tìm Tiểu Viên. Đời người chuyện không như ý tám chín phần mười nha.

“Alo, Tiểu Viên, gần đây có rảnh không?”

Trương Nguyên Thanh gọi vào số của cô.

“Không rảnh, trông cửa hàng.” Giọng Tiểu Viên bình tĩnh mà lạnh nhạt đáp lại.

Chương 1358: Đến phòng tôi một lần (1)

“Khách sạn để Khấu Bắc Nguyệt trông là được rồi, dù sao cũng không có việc làm ăn gì.” Trương Nguyên Thanh cũng không coi mình là người ngoài một chút nào, sau đó nói:

“Tôi nơi này có một nghiệp vụ, sau khi xong việc, thù lao 2 triệu.”

Đối với Tiểu Viên tình huống tài chính trước giờ không tốt mà nói, đây là một công việc làm người ta không thể từ chối, cô hỏi:

“Công việc gì?”

“Săn giết một Kiếm Khách cấp 5, một Vụ Chủ cấp 5, địa điểm ở Cát tỉnh Xuân Thành. Trước mắt, chúng tôi bên này có bốn vị Thánh Giả, ba vị Siêu Phàm.” Trương Nguyên Thanh mang địa điểm nhiệm vụ, nhân số hai bên nói một lần đơn giản.

“Cậu bảo tôi cùng nhau hành động với người quan phương?” Giọng điệu Tiểu Viên nháy mắt lạnh lùng, “Cậu là ngại mình quá an nhàn, hay là chê tôi sống quá thoải mái?”

Trương Nguyên Thanh vội vàng giải thích:

“Tuy là quan phương, nhưng mấy người này là người thân nhất của tôi, hoàn toàn có thể tín nhiệm. Chủ yếu là lần hành động này, không tiện để quan phương biết, như vậy đi, tôi cho chị thêm 500.000.”

Tiểu Viên trầm mặc hồi lâu, nói:

“Được. Khi nào?”

“Buổi chiều hôm nay xuất phát, buổi tối hành động, chúng ta ở sân bay Tùng Hải gặp mặt.” Trương Nguyên Thanh nói.

Cúp điện thoại, hắn đi ra khỏi phòng sách, triệu tập hết mọi người ở phòng khách.

“Buổi tối hôm nay có nhiệm vụ, đợi lát nữa chúng ta cần bay đi Cát tỉnh, mọi người chuẩn bị một chút.” Trương Nguyên Thanh nói xong, nhìn về phía Ryo Asano, nói:

“Tôi đã tìm ra mục tiêu, ngay tại Cát tỉnh Xuân Thành.”

“Nhanh như vậy? Quả nhiên ở Cát tỉnh.” Ryo Asano kinh ngạc vui vẻ đứng dậy, không ngừng cúi đầu: “Cảm tạ Nguyên Thủy-kun, tìm anh hỗ trợ quả nhiên là lựa chọn sáng suốt nhất của Thiên Hạc tổ!”

Từ đảo quốc ra biển lẻn đến đại lục, nhìn từ trên tuyến đường, quả thật là Cát tỉnh gần nhất, cái này phù hợp phân tích của Thiên Hạc tổ.

Trừ Quan Nhã, người khác không biết tiền căn hậu quả đều có chút mờ mịt, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chưa nói, bọn họ cũng không tiện hỏi.

Trương Nguyên Thanh lại nói: “Tôi tìm một trợ thủ, để sau giới thiệu cho mọi người biết, tính cách cô ấy có chút cổ quái, mọi người đừng có nhiều tiếp xúc với cô ấy.”

Hắn (nàng-vì 他 (她 đồng âm Tā) là ai? Bộ dáng Nguyên Thủy sao có chút chột dạ? Quan Nhã nheo mắt, quan sát ra cảm xúc ở sâu trong ánh mắt bạn trai.

Quan Nhã đột nhiên nhìn chằm chằm mình? Chỉ nói mấy câu như vậy, cô ấy đã nhìn ra manh mối? Tìm Thám Báo làm bạn gái thực đáng sợ… Trương Nguyên Thanh tận khả năng biểu hiện thong dong bình thản, nói: “Tôi bây giờ đi sắp xếp.”

Hóa thân ánh sao mộng ảo bỏ chạy.

Một giây sau hắn xuất hiện ở biệt thự lớn của Phó Thanh Dương, hỏi em gái tai thỏ trong phòng khách: "Lão đại ở phòng sách, hay là phòng luyện công?"

Phó Thanh Dương sinh hoạt là ba điểm một đường đơn giản nhất, phòng ngủ ngủ, phòng sách làm việc, phòng luyện công chém đánh, ngày qua ngày, bất chấp mưa gió.

"Thiếu gia ra ngoài rồi." Em gái tai thỏ dịu dàng nói.

"Ra ngoài rồi?" Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nói: "Tôi cần một cái máy bay tư nhân, tối nay cần bay đi Cát tỉnh Xuân Thành, cô có thể hỗ trợ sắp xếp không?"

Em gái tai thỏ mỉm cười: "Tôi có thể thay ngài sắp xếp máy bay tư nhân của thiếu gia, cái này đại khái cần bốn giờ. Xin hỏi ngài có quy định trên thời gian không?"

"Sắp xếp xong lập tức cho tôi biết." Trương Nguyên Thanh nói xong, trực tiếp lên lầu.

Vài phút sau, hắn lại xuống lầu, vị em gái tai thỏ vừa rồi đi sắp xếp chuyến bay, hắn nhìn quanh một vòng, vừa vặn nhìn thấy em gái tai thỏ chăm sóc vườn hoa quay về, liền hỏi: "Linh Quân đâu?"

"Linh Quân thiếu gia đi cùng thiếu gia rồi." Em gái tai thỏ trả lời.

Cùng nhau ra ngoài? Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói:

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 1359: Đến phòng tôi một lần (2)

Hai người này cực ít kết bạn ra ngoài, nghĩ hăn là đã xảy ra chuyện gì, ép bọn họ không thể không cùng nhau đi.

Em gái tai thỏ lắc đầu: "Không rõ, thiếu gia sẽ không nói công việc với chúng tôi."

Cũng đúng, ở trong mắt Tiền công tử, em gái tai thỏ là trợ lý cuộc sống, tương tự nha hoàn cổ đại, chức trách của nha hoàn chính là phụ trách sinh hoạt ngủ nghỉ, lại nào có thể nói việc

công với các cô ấy. Ừm, hắn không nói cho mình biết, nói rõ là chuyện mình không xen vào được. Bản thân Trương Nguyên Thanh cũng có chuyện quan trọng quấn thân, vội vàng rời đi.

…

Sân bay quốc tế Tùng Hải.

Một chiếc "Gulfstream" màu bạc lẳng lặng đỗ ở sân bay, so sánh với máy bay chở khách công ty hàng không, nó tỏ ra rất nhỏ nhắn, nhưng thân máy bay mới tinh, đường cong mượt mà, cùng với chi tiết so với máy bay chở khách càng thêm tinh xảo, biểu thị đây là một chiếc Lamborghini, hoặc là Bugatti… trong máy bay!

Bên trong cabin rộng rãi, chỉ xếp mười tám cái ghế dựa xa hoa, trang bị phòng nghỉ chuyên môn.

Nhân viên phục vụ cho hành khách, là ba vị tiếp viên hàng không trang dung tinh xảo, các cô cử chỉ tao nhã, nụ cười vừa khéo, mỗi người đều là mỹ nhân xuất sắc. Nhưng hôm nay, các tiếp viên hàng không vụng trộm đánh giá các vị khách trong cabin, trong mắt tràn ngập kinh diễm cùng hâm mộ.

Trong cabin tổng cộng có bảy vị khách thân phận cao quý, trừ người đàn ông đeo mắt kính vừa lên máy bay liền đắm chìm ở trong máy tính, cả người tản ra hơi thở trạch nam chết dí cùng mọt sách, sáu vị khác đều là nữ. Các cô có giá trị nhan sắc làm người ta không bắt bẻ được tỳ vết, xuất sắc nhất là làn da mịn màng có thể so với trẻ con, cùng với khí chất hơn người. Làn da người trưởng thành hoặc nhiều hoặc ít đều có tỳ vết, nhưng các tiếp viên hàng không lúc rót nước cẩn thận đánh giá, phát hiện làn da của họ thậm chí so với trẻ con càng mịn màng hơn.

Về phần khí chất, loại này cần "dưỡng", là rất nhiều mỹ nhân mong muốn mà không thể có được!

Cho nên các tiếp viên hàng không càng muốn biết các cô là chăm sóc làn da như thế nào.

Tạ Linh Hi nằm ở trên ghế dựa mềm mại rộng rãi xa hoa, cái cổ trắng trẻo mảnh khảnh đeo tai nghe kiểu đội đầu, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nói: "Bạn của Nguyên Thủy ca

ca còn chưa đến sao, anh ấy mời ai hỗ trợ thế, có nói cho mọi người hay không?"

Trên sân bay, Trương Nguyên Thanh đứng thẳng người, ánh mắt nhìn về phía phương xa.

"Ai biết được, có thể khiến đội trưởng tự mình chờ đợi, nghĩ hẳn là cao thủ đi." Nữ Vương nói.

Đang nói, một chiếc xe đưa đón nhanh chóng lái đến, đỗ ở bên cạnh máy bay màu bạc, cửa xe mở ra, một cô gái cao gầy bước xuống khỏi cửa xe.

Váy nửa người phong cách Hongkong màu nâu nổi bật lên hơi thở thành thục, áo sơ mi màu đen cổ chữ V tay áo dài một nửa, mái tóc hơi làm xoăn thả xõa tự nhiên, khi bước đi làn váy phiêu đãng, lộ ra một đôi giày xăng đan đế bệt.

Cô mặt mộc tự nhiên, mặt trứng ngỗng, mắt tròn, ngũ quan tươi sáng đại khí, lại lộ ra vẻ đẹp lạnh lùng.

Tao nhã, đẹp lạnh lùng, cường thế, khí tràng nữ cường nhân thành thục làm người ta liếc nhìn, thiếu nữ còn xa mới có thể bằng.

Tiểu Viên đi đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, tựa cười mà không cười nói:

"Đẹp không?"

"Đẹp, đẹp." Tim Trương Nguyên Thanh đập thình thịch, nhìn chằm chằm cô, không dời ánh mắt đi được.

Nhìn quen Tiểu Viên mặc đồng phục khách sạn, thình lình nhìn thấy cách ăn mặc này, quả thực tựa như biến thành người khác!

Tiểu Viên bật cười một tiếng: "Giống mẹ cậu không?"

Trương Nguyên Thanh mặt tối sầm khóe miệng giật giật: "Trừ điểm, đột nhiên cảm thấy chị không đẹp nữa." Trương Nguyên Thanh biết cô đây là đang giễu cợt bộ tiêu chí chọn bạn trăm năm kia của mình lúc trước.

Bởi vì thiếu tình thương của mẹ, cho nên hướng tới nữ giới lớn tuổi trưởng thành, cường thế, nhưng lại dịu dàng.

Tiểu Viên chưa phản ứng lại hắn, lướt qua người, leo lên máy bay tư nhân.

Trương Nguyên Thanh vội vàng xoay người đuổi theo, dẫn Tiểu Viên vào ngồi.

Lúc này không thể nhìn Quan Nhã trước, nhìn Quan Nhã liền mang ý nghĩa chột dạ… Trương Nguyên Thanh nhìn quanh mọi người, giới thiệu: "Tiểu Viên, Thông Linh Sư, bạn của tôi."

Lời này vừa nói ra, ở đây trừ Tạ Linh Hi, ai cũng lộ ra vẻ mặt chấn kinh, Lý Thuần Phong, Nữ Vương cùng Ryo Asano phản xạ có điều kiện căng thẳng thân thể. Nghề nghiệp hợp pháp cảnh giác đối với nghề nghiệp tà ác là khắc vào trong xương tủy.

"Bạn của tôi." Trương Nguyên Thanh lặp lại một lần nữa.

Quan Nhã không nói một lời nhìn bạn trai, khi nói ra "bạn của tôi", ánh mắt của hắn thành khẩn, biểu lộ nghiêm túc, giống như là đang đảm bảo cho vị Thông Linh Sư này. Lúc trước hắn biểu hiện có chút chột dạ, bởi vì đồng bạn hợp tác là một vị Thông Linh Sư? Quan Nhã như có sự suy nghĩ.

Chương 1360: Đến phòng tôi một lần (3)

Nói từ ý nghĩa nào đó, bọn họ cảnh giác Tiểu Viên cũng không phải chuyện xấu, như vậy Tiểu Viên sẽ không biết Quan Nhã là bạn gái của mình, Quan Nhã cũng sẽ không biết mình cùng Tiểu Viên có quan hệ mập mờ. Trương Nguyên Thanh nghĩ thầm.

Lúc này, Tạ Linh Hi dịu dàng nói: "Mọi người không cần khẩn trương, dì Tiểu Viên là bạn của em cùng Nguyên Thủy ca ca, con người dì ấy rất tốt, chưa từng làm chuyện xấu."

Mặc dù cô cùng Tiểu Viên không thân quen, nhưng bởi vì quan hệ với Xấu Hổ Làm Cha, bé trà xanh đối với Vô Ngân đại sư đám người này có thiện ý mãnh liệt.

Hơn nữa cũng biết Nguyên Thủy ca ca và bọn họ từ đầu tới giờ duy trì liên hệ, là bạn bè có thể tín nhiệm.

Bọn người Nữ Vương nhìn chằm chằm cô mấy giây, cuối cùng chậm rãi buông lỏng cảnh giác!

Trương Nguyên Thanh dẫn Tiểu Viên ngồi xuống, chợt nghe Tạ Linh Hi sau lưng nói:

"Dì Tiểu Viên, bọn họ đều là đội tuần tra, là người một nhà, vị Quan Nhã tỷ tỷ này là bạn gái của Nguyên Thủy ca ca." Trời đất chứng giám, câu nói này của bé trà xanh, là thật tâm thực lòng hòa hoãn không khí, biểu thị tất cả mọi người là người một nhà.

Nhưng mà, Tiểu Viên vốn lạnh nhạt, đối với địch ý cùng đề phòng của các hành giả quan phương thản nhiên tiếp nhận, nghe được câu này, sửng sốt một phen, vô ý thức quay đầu nhìn về phía Quan Nhã. Hai ba giây sau, cô vẻ mặt lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái thật sâu.

Không nói một lời ngồi xuống.

Trong lòng Quan Nhã lúc ấy liền trầm xuống.

Trong đôi mắt cô ấy nhìn mình mang theo địch ý, biểu cảm nhỏ của cô ấy vừa rồi là kinh ngạc cùng mất mát, nữ nhân này có tình cảm đối với Nguyên Thủy? Cô ấy lại nhìn Nguyên Thủy một cái, trong chất vấn mang theo một chút khúc mắc, vẻ mặt Nguyên Thủy cũng cứng ngắc, cẩu nam nhân sau lưng mình ở bên ngoài câu dẫn nữ nhân. Quan Nhã sầm mặt lại, bộ ngực kịch liệt phập phồng một phen.

Mình bây giờ muốn mang Tạ Linh Hi treo lên đánh… Trương Nguyên Thanh chợt thấy đứng ngồi không yên, bạn gái chính phái quăng tới ánh nhìn chết chóc!

Hắn làm bộ chưa phát giác, gọi tới tiếp viên hàng không, thanh âm trầm thấp ưu thương: "Xuất phát!"

Từ Tùng Hải đến Cát tỉnh Xuân Thành, lộ trình đại khái là 4 giờ, bởi vì Tiểu Viên, trên đường đi tất cả mọi người đều rất trầm mặc. Ngẫu nhiên vào toilet, hoặc gọi một phần bữa ăn đơn giản, phần lớn thời gian đều nhắm mắt dưỡng thần.

Mang một người nghề nghiệp tà ác cùng một đám nghề nghiệp hợp pháp nhốt trong cabin, tựa như mang sư tử cùng hổ nhốt ở

trong cùng một cái lồng, mọi người mặt ngoài gió êm sóng lặng, âm thầm giương cung bạt kiếm.

Nghề nghiệp hợp pháp cảnh giác đối với nghề nghiệp tà ác là khắc vào trong xương cốt, tựa như người đối mặt mãnh thú, dù cho nó đã bị thuần hóa, dù cho có thuần thú sư ở bên chiếu cố, trong lòng cũng sẽ không tự chủ được run rẩy.

Chẳng may nó đột nhiên phát cuồng, mang thuần thú sư và mình cùng nhau làm thịt thì làm sao bây giờ.

Hơn nữa Thông Linh Sư có thể phi hành, đại bộ phận Thánh Giả hợp pháp không cách nào phi hành, nữ nhân này nếu là mưu đồ làm loạn, đoàn người chưa xuất sư đã chết, cùng nhau ngã ở trên đường xuất chinh.

Mà dòng chảy ngầm mãnh liệt phía dưới bình tĩnh, cũng chỉ có bản thân Trương Nguyên Thanh ấm lạnh tự biết.

“Máy bay sắp hạ cánh, các vị hành khách thắt chặt dây an toàn, đừng đi lại.”

Trong loa truyền đến tiếp viên hàng không dịu dàng nhắc nhở.

Không bao lâu, máy bay lao ra khỏi biển mây, một tòa thành thị phồn hoa xuất hiện ở phía dưới, nhỏ bé tựa như mô hình trên sa bàn.

Tạ Linh Hi thở ra một hơi, giày vò vượt qua bốn giờ, khuôn mặt nhỏ rốt cuộc có nụ cười:

“Nghe nói Cát tỉnh rất lạnh, chúng ta vừa lúc ở bên này chơi mấy ngày, coi như nghỉ mát.”

Lý Thuần Phong hàng ghế sau thì nghiêm túc nói:

“Tránh không được nóng, Cát tỉnh mùa hè nhiệt độ tiếp cận 35 độ, không chênh lệch nhiều với Tùng Hải, hơn nữa nơi này ngày đêm chênh lệch nhiệt độ lớn, còn dễ dàng cảm mạo!”

Tạ Linh Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, thở phì phò nói:

“Em là Linh cảnh Hành giả, em sợ cảm mạo cái gì.”

“Nhưng em là Siêu Phàm Nhạc Sư, thân thể Nhạc Sư cùng Học Sĩ, cũng không mạnh hơn người thường bao nhiêu.” Lý Thuần Phong ân cần dạy bảo.

Tạ Linh Hi không thèm để ý hắn, nhìn Quan Nhã cùng Tiểu Viên đối diện một cái, lúc này, Tiểu Viên thản nhiên nói:

“Phương bắc nghề nghiệp tà ác tương đối sinh động, mọi người tốt nhất có kế hoạch đầy đủ, một đòn xong lui ngay, không được, thì phải làm tốt chuẩn bị tâm lý bị cao tầng Binh Chủ giáo săn giết ngược lại.”

“Nếu như sự việc đến một bước đó, tôi sẽ không lưu lại.”

Quan Nhã cũng thản nhiên nói:

“Phân bộ Trường Xuân thực lực không kém, tổ chức tà ác phách lối nữa, thiên hạ này, vẫn là thiên hạ của trận doanh hợp pháp!”

Chương 1361: Tra nam song tuyến thao tác (1)

Tiểu Viên ngoái đầu, nhìn cô một cái:

“Hoạt động ở Tây Bắc, có sáu vị thần tướng Binh Chủ giáo, có Tứ Đại Thiên Vương có các trưởng lão Hư Vô giáo phái. Hi vọng cô gặp được bọn họ, còn có thể kiên cường như vậy.”

Bầu không khí đột nhiên giương cung bạt kiếm! !

Quan Nhã cười lạnh nói: “Cô nếu là sợ, bây giờ có thể đi.”
Tiểu Viên gật gật đầu: “Đề nghị không tệ.”

Trương Nguyên Thanh vội vàng hòa giải: “Các vị nữ anh hùng, chúng ta lặn lội đường xa, đi đường mệt mỏi, nghỉ ngơi dưỡng sức quan trọng.”

Tiểu Viên và Quan Nhã đồng thời lạnh lùng nhìn hắn một cái, Trương Nguyên Thanh yên lặng rụt cổ về.

Lúc này, máy bay hạ xuống chịu dòng không khí ảnh hưởng, run rẩy dữ dội.

Tiểu Viên nhắm mắt dưỡng thần, ánh mắt Quan Nhã cũng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Máy bay thành công đáp xuống, đám người ngồi lên xe thương vụ khách sạn an bài, rời đi sân bay, tiến về một khách sạn năm sao của Xuân Thành.

Khách sạn là em gái tai thỏ an bài, đặt phòng tặng mượn cơ hội phục vụ.

Trả ít tiền còn có thể kèm theo một vị hướng dẫn du lịch, chỉ có điều Trương Nguyên Thanh chuyến này không phải vì du lịch, mà là giết người.

Xuân Thành tia tử ngoại mạnh hơn xa Tùng Hải, nhưng không ẩm ướt oi bức như phương nam, chỉ cần tránh đi ánh nắng chiếu trực tiếp, trốn vào nơi râm mát, quả thực thích hợp nghỉ mát. Có thể thấy được Lý Thuần Phong là trường phái lý luận khoe chữ, thiếu thực tiễn. Sau khi xử lý xong vào ở, Trương Nguyên Thanh nói:

"Bây giờ là năm giờ, tôi chuẩn bị thăm dò tình báo trước một phen, tra ra địa chỉ mục tiêu, mười giờ tối hành động. Mọi người nghỉ ngơi một phen, điều chỉnh trạng thái." Hắn dự định trước lợi dụng giày khiêu vũ màu đỏ khóa chặt vị trí của Kiếm Sĩ Edo, lại chế định kế hoạch săn giết!

Đám người về phòng của mình.

Trương Nguyên Thanh mang theo Huyết Tường Vi cùng Ngân Dao quận chúa vào phòng, vừa rửa mặt, điện thoại liền ting ting hai lần. Hắn đồng thời thu được tin nhắn của Tiểu Viên cùng Quan Nhã, hơn nữa nội dung dị thường nhất trí.

"Đến phòng tôi một chuyến."

Chuyện này phải nói thế nào, tại Khương Tinh Vệ cùng Tạ Linh Hi hết, một người thời khắc mấu chốt đứt liên lạc, một người nói chuyện không dùng đầu óc… Trương Nguyên Thanh cầm điện thoại di động rời khỏi nhà vệ sinh, tức giận nghĩ.

Hắn đá giày ra, ngồi khoanh chân ở trên giường, nhìn chằm chằm điện thoại di động, lâm vào khó xử.

Mặc kệ là đi gặp Quan Nhã, hay gặp Tiểu Viên, chỉ sợ đều không phải chuyện đi nhanh về nhanh.

Nếu đi gặp Tiểu Viên trước, Quan Nhã nhất định ghen, tâm tính bùng nổ, ôm tâm tình dỗi săn kẻ địch, là chuyện cực nguy hiểm.

Nếu bỏ lại Tiểu Viên, gặp Quan Nhã trước, Tiểu Viên liền biết, đây là Nguyên Thủy lặng lẽ từ chối, cô sẽ hoàn toàn chặt đứt phần ái muội này, sau này mọi người liền làm bạn, dừng lại ở bạn bè.

Nghĩ một chút, cũng vẫn có thể tính là một cơ hội, từ nay về sau chặt đứt niệm tưởng, toàn tâm toàn ý đối với chị Quan Nhã nghênh đón cuộc đời cùng tương lai tốt đẹp.

Không được, đạo sư từng nói, nội tâm Tiểu Viên mẫn cảm tinh tế, nếu bởi vậy tâm tính chịu thương tổn, đêm nay chiến đấu sẽ rất nguy hiểm, đúng, mình là nghĩ cho đại cục.

Trương Nguyên Thanh trong lòng khẽ động, đồng thời gửi cái tin nhắn cho Tiểu Viên cùng Quan Nhã:

"Đang WC, chờ chút."

Sau đó rất nhanh click avatar Linh Quân, gửi tin nhắn cầu cứu: "Đạo sư, có đó hay không, có chuyện cực kỳ khó giải quyết cần thỉnh giáo!"

Loại khốn cảnh phương diện cảm tình này, mình kinh nghiệm nông cạn là không xử lý được, việc chuyên nghiệp vẫn phải thỉnh giáo người chuyên nghiệp.

Linh Quân trả lời rất nhanh: "Tôi bên này có chút việc, cậu có vấn đề gì mau chóng nói, nói ngắn gọn!"

Trương Nguyên Thanh lập tức biên soạn tin nhắn, mang tình huống của mình bây giờ miêu tả một lần, click gửi đi!

Linh Quân trả lời:

"Ồ, đối tượng ái muội gặp bạn gái chính quy, cùng đồng thời gửi tin nhắn muốn gặp cậu? Ngu xuẩn, sao cậu có thể để mình lâm vào cục diện bất lợi như thế. Tôi bình thường dạy cậu như thế nào, quân tử không đứng dưới tường đổ, không để các đối tượng ái muội chạm mặt, là kỹ năng bắt buộc phải có của quân tử."

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Đạo sư đừng nói nhảm nữa, anh vội, tôi cũng vội."

Linh Quân: "Nếu đổi thành người khác, tôi chỉ có thể nói hết cứu được rồi, chờ chết đi, nhưng cậu lại khác, cậu là Thần Dạ Du. Kế tiếp, nhớ thật kỹ lời tôi nói ở trong lòng, nhưng trước

đó, tôi cần xác nhận, đối tượng ái muội kia của cậu, có phải người nọ nội tâm tinh tế mẫn cảm, tương đối lớn tuổi hay không? ?

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Đúng vậy đúng vậy! !"

Linh Quân: "Cái này đơn giản, cậu chỉ cần trấn an các cô ấy là được rồi. Đầu tiên, đó chỉ là đối tượng ái muội của cậu đúng không, chỉ cần cậu không thật sự thò ra ngoài, Quan Nhã cửa ải đó thật ra rất dễ qua, cậu không phải có một tấm Gương Quỷ sao, mang theo nó, sau đó, cậu cần trấn an như vậy…"

Chương 1362: Tra nam song tuyến thao tác (2)

Linh Quân: "Về phần đối tượng ái muội của cậu, tôi nhớ rõ cậu từng nói cậu từng theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy xử lý lạnh khiến cậu không biết nên tiến hành tiếp như thế nào, cậu hoàn toàn có thể đổ lỗi cho cô ấy, cũng nhân cơ hội thổ lộ một phen nữa, có lẽ còn có thể tăng tiến quan hệ của hai người, cậu cần làm như vậy…"

Ba phút sau, Trương Nguyên Thanh sau lưng cắm Gương Quỷ, vặn mở tay nắm cửa, rời khỏi phòng, bước sang bên trái. Ngay sau đó, Huyết Tường Vi vặn mở tay nắm cửa, rời khỏi phòng, bước sang bên phải.

"Cốc cốc! !'

Trương Nguyên Thanh gõ vang cửa phòng Quan Nhã, đồng thời nghe thấy một đầu khác của hành lang, Huyết Tường Vi gõ vang cửa phòng Tiểu Viên.

Hai "Trương Nguyên Thanh" đồng thời nhìn nhau, xa xa gật đầu, bơm hơi cổ vũ cho đối phương.

"Không muốn mở cửa, tự mình tiến vào." Quan Nhã lạnh nhạt nói.

Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao chạy vào phòng, cùng lúc đó, Tiểu Viên mở ra cửa phòng, thấy Huyết Tường Vi ở cửa, ngẩn ra, tiếp đó sắc mặt chuyển sang lạnh lùng, liền muốn đóng cửa lại.

“Huyết Tường Vi” vội ngăn cửa, giọng khàn khàn, “Đừng đóng cửa, đi vào nói, đi vào nói.” Hắn cứng rắn chen vào, cùng đóng cửa lại.

Tiểu Viên không nói một lời đi đến bên bàn, kéo ghế dựa ngồi xuống, hai chân gác nhau, bình thản nói: “Tôi muốn tăng giá!”

Tăng giá? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, hắn còn cho rằng Tiểu Viên sẽ châm chọc khiêu khích, ví dụ như: “Cậu không phải thiếu tình thương của mẹ sao, không phải thích phụ nữ lớn tuổi sao, sao tìm đứa nhỏ không tới ba mươi.”

Trải qua ở chung lâu như vậy, Trương Nguyên Thanh biết Tiểu Viên dưới bề ngoài lạnh lùng ít lời, thật ra miệng lưỡi rất cay độc.

Tiểu Viên nhìn chằm chằm hắn, giọng điệu xa lạ mà lạnh nhạt:

“Hai tên cấp 5, cộng thêm kẻ địch có thể tồn tại, phiêu lưu tôi phải gánh vác đã vượt qua 2,5 triệu. 4 triệu, không mặc cả. Cậu đồng ý, tôi liền lưu lại.”

“Không đồng ý, tôi chạy lấy người.”

4 triệu, giá có chút cao nha, không, 4 triệu mới là giá hợp lý, là giá hợp lý dứt bỏ quan hệ cùng cảm tình, 2.5 triệu mới là giá hữu tình, Tiểu Viên đây là muốn phân rõ giới hạn với mình? Trương Nguyên Thanh âm thầm nghiến răng, vẻ mặt không biểu cảm gì, gật đầu nói:

“Được, 4 triệu thì 4 triệu.”

Tiểu Viên cũng không cao hứng, ánh mắt hơi cúi xuống, hình như có mất mát, lại rất nhanh nâng mắt lên, cười cười: “Bạn gái rất đẹp.”

Trương Nguyên Thanh đi thong thả đến bên cạnh bàn, đột nhiên ghé mặt qua, ghé rất gần, khoảng cách có thể cảm giác được hơi thở của nhau. “Nhưng mà ở trong lòng tôi, dì Tiểu Viên mới là xinh đẹp nhất.” Giọng điệu hắn chân thành tha thiết nói.

…

Quan Nhã bắt chéo chân, tựa vào ghế dựa lưng, khuôn mặt xinh đẹp như bao phủ sương lạnh, nhìn chằm chằm bạn trai dâng lên ánh sao ngưng tụ thành.

“Sao chị không biết cậu bản lãnh lớn như vậy, vậy mà ở bên ngoài nuôi một kẻ nghề nghiệp tà ác, cậu nào phải chim non chưa từng yêu đương, cậu rõ ràng là Tình Thánh.” Quan Nhã cười mỉm nói:

“Linh Quân tư cách chùi đít cho cậu cũng không có, ít nhất chị chưa nghe nói hắn từng tán tỉnh nghề nghiệp tà ác, Thiên Tôn lão gia của chúng ta đúng là có sức quyến rũ.’

Tuy là cười nói, nhưng trên mặt lại không có nửa phần ý cười.

Trương Nguyên Thanh tới gần.

Quan Nhã lập tức cười nhạo: “Đừng tìm lý do, cậu biết chị là Thám Báo, thứ chị nhìn thấy, so với cậu tưởng tượng còn nhiều hơn.”

Trương Nguyên Thanh dang hai chân ra, ngồi ở trên đùi Quan Nhã, cười tủm tỉm nói:

“Ghen rồi? Tôi với cô ấy thật sự chỉ là quan hệ bạn bè.”

…

Tiểu Viên nhíu mày, đánh giá kỹ hắn vài lần, cười lạnh nói:

“Cậu là muốn chơi trò chân đứng hai thuyền với tôi? Nguyên Thủy Thiên Tôn, tin hay không tôi đánh cậu.”

“Tôi nói đều là lời thật lòng, Quan Nhã là đồng nghiệp của tôi, chị ấy rất đẹp, dáng người cũng tốt, nhưng tôi chính là cảm thấy, dì Tiểu Viên mới có sức cuốn hút nhất.” Trương Nguyên Thanh thở dài, nói:

“Tôi từng nói với chị, tôi thích phụ nữ lớn tuổi, thật ra đó là tôi đang hướng chị tỏ tình, nhưng chị chưa đáp lại tôi, khiến tôi có chút chân tay luống cuống, chị biết, tôi không có kinh nghiệm yêu đương.”

“Tôi từng cho rằng, chỉ cần cố gắng tới gần chị, thì có thể ôm chị. Về sau tôi phát hiện, chị đối với tôi mà nói, chính là một cái ảo ảnh mong muốn không thể thành, là ngọn núi xa xôi mà tốt đẹp.”

“Cũng đúng, giống chị cô gái thành thục trí tuệ, lịch duyệt phong phú như vậy, sao có khả năng coi trọng tôi loại thằng nhóc ngoài hai mươi tuổi, đại học cũng chưa tốt nghiệp này.”

“Vừa vặn lúc này, Quan Nhã hướng tôi thổ lộ.”

Khi nói tới đây hắn tạm dừng một chút, nhìn nhìn khuôn mặt vẻ mặt phức tạp của Tiểu Viên, thấp giọng nói:

“Tôi đột nhiên phát hiện, có lẽ người thật sự thích hợp tôi, ngay tại bên người. Mà dì Tiểu Viên là ảo tưởng tốt đẹp của tôi. Có câu nói như thế nào nhỉ, cùng bạn đi đến cuối cùng, không nhất định là người mà bạn thích nhất.”

Chương 1363: Tra nam song tuyến thao tác (3)

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt thâm tình sâu sắc, ánh mắt bi thương bất đắc dĩ, tựa như đang nhớ lại một đoạn tình yêu tốt đẹp, mất đi.

Có chút xấu hổ! Xin lỗi, những thứ này đều là Linh Quân dạy tôi, Linh Quân thật sự là tra nam mà, giống tôi loại tiểu nam sinh ngây thơ này, là đánh chết cũng nghĩ không ra loại lời buồn nôn này. Ánh mắt Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm Tiểu Viên, quan sát vẻ mặt của cô.

Dựa theo cách nói của đạo sư, hắn cần biểu hiện ra ấm ức "Tôi sở dĩ có bạn gái, là vì chị từ chối tôi, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ lui mà cầu thứ tiếp theo".

Cùng với "Tuy tôi có bạn gái khác, nhưng chị vẫn như cũ là vầng trăng sáng của tôi" hai loại thái độ là được rồi.

Tiểu Viên lâm vào trầm mặc thật lâu, ánh mắt cô nhìn xuống, lông mi rung động tần suất cao.

Khuôn mặt của cô đã không còn sự lạnh nhạt vừa rồi.

…

"Quan hệ bạn bè?" Quan Nhã hừ một tiếng, đẩy hắn, "Tránh ra tránh ra, quan hệ bạn bè cậu chột dạ cái gì, ánh mắt cậu nhìn cô ta, không giống bạn bè mà thôi."

Trương Nguyên Thanh bị đẩy ngã xuống đất, thuận thế ngồi ở bên giường, cười khổ nói:

"Được rồi, tôi quả thật từng khát khao cô ấy, nhưng cái đó có lẽ là trước đó, lúc ấy tôi vừa trở thành linh cảnh hành giả không lâu, cô ấy từng giúp tôi rất nhiều lần, hơn nữa tôi phát hiện, cô ấy tuy là nghề nghiệp tà ác, lại một trái tim thiện lương."

Quan Nhã nheo mắt, quan sát đến ánh mắt cùng chi tiết khuôn mặt của bạn trai.

Khi nói tới cô gái kia, hắn ánh mắt bình thản, sắc mặt bình tĩnh, không có né tránh cùng chột dạ, tràn ngập một loại bình thản thản nhiên.

“Tiếp tục, sao không nói nữa?” Cô nói.

Trương Nguyên Thanh gãi gãi đầu: “Chính là vừa vặn, cô ấy lại là một loại tôi thích, tôi không nhịn xuống, liền theo đuổi cô ấy thôi.”

“Chị thấy cô ta cũng rất thích cậu, sao không phát triển tiếp?” Quan Nhã tựa cười mà không cười.

Trương Nguyên Thanh cười hì hì nói:

“Cái này không phải có chị rồi sao, chị xinh đẹp như vậy, dáng người tốt, nói chuyện lại dễ nghe, chúng ta càng ngày càng quen thuộc, tôi liền càng ngày càng thích chị, dần dần quên đi cô ấy.”

Quan Nhã cười nhạt: “Bớt đi.”

Trương Nguyên Thanh chỉ trời thề: “Từng câu tôi nói đều là lời thật lòng, bằng không bảo đảm tôi bị sét đánh. Sau khi chúng ta xác nhận quan hệ, đã rất ít liên lạc cô ấy.”

“Tôi chột dạ còn không phải bởi vì thích chị, sợ chị nghĩ quá nhiều, tôi cùng cô ấy nếu có gian tình gì, tôi còn mời cô ấy hỗ trợ? Tôi có ngu xuẩn như vậy? Chị Quan Nhã, chị phải tin tưởng cảm tình của tôi đối với chị.”

Ài, mình bây giờ nói chuyện bộ dáng thật giống tra nam, may mắn Quan Nhã chỉ là Kiếm Khách cấp 4, nếu là Phó Thanh Dương, chỉ sợ Gương Quỷ cũng không giấu được.

Trương Nguyên Thanh đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn, nhìn vào mắt Quan Nhã, nói:

“Chị là Thám Báo, tôi nói là thật hay giả, chị rất rõ ràng.”

Dựa theo mạch suy nghĩ của Linh Quân, Quan Nhã cần là “thái độ” cùng “hứa hẹn”, bạn trai đối với nữ giới khác thái độ chẳng quan tâm cùng hứa hẹn tuyệt không ngoại tình.

Dù sao bây giờ chỉ là phát hiện bạn trai cùng cô gái khác có ái muội, không phải là thật sự có gì đó, cho nên vấn đề không phải quá lớn.

Trương Nguyên Thanh đã làm ra rồi!

Nếu đạo sư không đoán sai, chị Quan Nhã hẳn là sẽ bảo mình hứa hẹn. Trong lòng Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ như vậy, Quan Nhã liền hừ hừ nói:

“Cho dù cậu nói là thật, nhưng cậu bây giờ không ngoại tình, chẳng lẽ về sau sẽ không sao?”

Trương Nguyên Thanh đối đáp trôi chảy: “Cái này phải xem biểu hiện của chị.”

“Biểu hiện của chị? ?”

“Chị buổi tối mỗi ngày đều phải giúp tôi cái này.”

Trương Nguyên Thanh cầm bàn tay lão tài xế, làm cái động tác lên xuống.

Khuôn mặt Quan Nhã ửng đỏ, hừ một cái.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, lập tức ghé lên, ngậm cánh môi của cô: “Vậy tôi giúp chị cũng được.”

“Đau, nhả miệng ra.” Môi dưới Quan Nhã bị ngậm đau, đánh hắn vài cái, hàm hồ không rõ nói: “Cậu không phải cần làm chính sự sao, đi nhanh đi nhanh.”

“Chị không tiếp tục thẩm vấn?”

“Không hỏi nữa.”

“Tin tưởng rồi?”

“Tin rồi tin rồi, cút mau.”

Trương Nguyên Thanh lập tức nhả miệng ra, tiếc nuối nói: “Vậy tôi đi đây.”

Hắn vặn mở cửa, ra khỏi phòng, vừa vặn thấy “Huyết Tường Vi” từ trong phòng cuối hành lang đi ra. Hai Trương Nguyên Thanh nhìn nhau cười!

Trở lại phòng, Trương Nguyên Thanh từ trong ba lô lấy ra vết máu của Kiếm Sĩ Edo, triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ.

Nhét vết máu vào trong giày khiêu vũ màu đỏ, Trương Nguyên Thanh hạ đạt mệnh lệnh: “Dẫn ta tìm được hắn.”

Cộp cộp cộp. Giày khiêu vũ màu đỏ xuyên thấu cửa sổ khách sạn, dọc theo tường thủy tinh chạy như điên xuống, rất nhanh biến mất ở cuối tầm mắt.

Thân thể Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao như mộng ảo xuất hiện ở sân thượng kiến trúc đối diện khách sạn, tiếp theo, hắn lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả đeo lên, thi triển kỹ năng Dạ Du cưỡi gió bay lên, đuổi theo giày khiêu vũ màu đỏ.

Chương 1364: Tra nam song tuyến thao tác (4)

Tinh Độn Thuật cùng Bao Tay Tật Phong Giả luân phiên sử dụng, nửa giờ sau, hắn rời xa nội thành, tới vùng ngoại thành thưa thớt bóng người.

Giày khiêu vũ màu đỏ dừng lại ở ngoài một tòa trang viên nhỏ.

Trương Nguyên Thanh kịp thời gián đoạn giày khiêu vũ màu đỏ truy tung, ở trên ban công một tòa biệt thự cách đó không xa đổi trả giá. Thu hồi vết máu, thu hồi giày khiêu vũ màu đỏ,

Hắn đeo Bao Tay Tật Phong Giả, phóng lên trời, quan sát khu biệt thự này!

Khu biệt thự này diện tích rộng lớn, ít nhất ba bốn mươi căn biệt thự, quy hoạch cũng rất chỉnh tề, sân biệt thự xếp hàng giống như miếng đậu phụ, cạnh con đường phân lô bàn cờ gieo trồng cây xanh thưa thớt.

So sánh với phía nam hoàn cảnh cỏ cây xanh miết, nơi này có khí tức thô ráp riêng của phương Bắc.

"Trang viên lớn" giày khiêu vũ màu đỏ khóa mục tiêu, là cái hào hoa xa xỉ nhất lớn nhất khu biệt thự này.

"Kiếm Sĩ Edo ở ngay bên trong, căn biệt thự này, hẳn là một trong các cứ điểm của Huyết Ẩm Cuồng Đao, như vậy bên trong sẽ không chỉ có bọn họ, tất nhiên có cấp dưới của hắn nữa."

Trương Nguyên Thanh trạng thái ẩn thân quan sát trang viên, nhanh chóng suy nghĩ.

Xuân Thành cách đại bản doanh tây bắc của Binh Chủ giáo không gần, nhưng nơi này dù sao cũng là phương Bắc, không chừng Xuân Thành vừa vặn có vị thần tướng nào đó, thậm chí Thiên Vương tồn tại.

Nếu không thể tốc chiến tốc thắng, tình huống sẽ rất không ổn, trước khi chiến đấu, phải làm đầy đủ chuẩn bị.

"Phương pháp ổn thỏa nhất, là dùng hỏa lực bao trùm mảng trang viên này, dùng lượng đạn để thay trời hành đạo, a, tổng bộ khẳng định sẽ không đáp ứng, tổng bộ đáp ứng, triều đình cũng sẽ không đáp ứng." Trương Nguyên Thanh không dừng lại, xoay người rời đi.

Bảy giờ tối, khách sạn.

Mọi người tập trung ở phòng Trương Nguyên Thanh, bàn bạc kế hoạch hành động.

Trương Nguyên Thanh miêu tả một lần hoàn cảnh tiểu khu chỗ Kiếm Sĩ Edo, nói:

"Trừ Kiếm Sĩ Edo, trong biệt thự còn có Huyết Ẩm Cuồng Đao cùng cấp dưới của hắn. Trước không nói có thể tồn tại Thần Tướng, Thiên Vương, lấy đặc tính của Vụ Chủ, đánh lâu bất lợi đối với chúng ta!"

"Cho nên chúng ta cần tập trung vị trí của Kiếm Sĩ Edo, trực tiếp chém đầu. Lý Thuần Phong, anh phụ trách hack camera trang viên, che mắt bọn họ. Tạ Linh Hi, em phụ trách nghe lén, tìm ra vị trí cụ thể của Kiếm Sĩ Edo."

"Tiểu Viên, trước khi chiến đấu bắt đầu, chị cầu phúc cho mọi người, tăng cường xác xuất thành công. Đúng rồi, tôi nơi này có vết máu của Kiếm Sĩ Edo, chị có thể nguyền rủa giết hắn không?"

Tiểu Viên vẫn lạnh nhạt như cũ, khẽ lắc đầu:

"Máu đã mất đi hoạt tính, nguyền rủa nhiều nhất ảnh hưởng hắn, chế tạo thương tổn rất nhỏ, không thể bị thương nặng, càng đừng nói nguyền rủa chết."

"Vậy là đủ rồi!" Trương Nguyên Thanh nói: "Sau khi khóa mục tiêu vị trí Kiếm Sĩ Edo, tôi, Quan Nhã, Tiểu Viên, phụ trách chém đầu. Quận chúa, cô tới đối phó Huyết Ẩm Cuồng

Đao. Ryo Asano cô cùng Nữ Vương phụ trách đối phó cấp dưới của Huyết Ẩm Cuồng Đao!"

Về phần Lý Thuần Phong cùng Tạ Linh Hi, một kỹ thuật viên, một phụ trợ, không cần thiết ra sân.

Quan Nhã khoanh tay trước ngực, tựa vào bên cửa sổ, trầm giọng nói:

"Nếu tôi là Huyết Ẩm Cuồng Đao, tôi sẽ ở phụ cận trang viên, thậm chí phụ cận biệt thự sắp xếp lính gác, một khi có người, xe cộ bộ dạng khả nghi tới gần, lập tức cảnh báo."

Tiểu Viên mắt không nhìn nghiêng, bình thản nói: "Tụ tập nhiều nghề nghiệp tà ác như vậy, là hành vi rất ngu xuẩn!"

Quan Nhã "A" một tiếng: "Tôi nói là lính gác, ai nói nghề nghiệp tà ác, lấy năng lực của Vụ Chủ, hoàn toàn có thể mê hoặc người thường làm lính gác, cái này sẽ không khấu trừ giá trị đạo đức."

Trương Nguyên Thanh vội nói: "Cái này dễ xử lý, chúng ta lợi dụng Áo Choàng Đi Đêm cùng Bao Tay Tật Phong Giả từng người lẻn vào, trực tiếp khống chế hộ gia đình biệt thự cách vách trang viên. Như vậy, bọn họ cho dù là lính gác, cũng không có khả năng mật báo."

Bốn mươi phút sau, mọi người dựa vào Áo Choàng Đi Đêm cùng Bao Tay Tật Phong Giả của Trương Nguyên Thanh, lẻn vào tiểu khu, khống chế hộ gia đình căn biệt thự kia đối diện trang viên.

Lấy ảo thuật mê hoặc người thường trong nhà, đánh ngất vợ chồng trung niên, trẻ con, người già, đưa vào phòng ngủ. Tạ Linh Hi đeo tai nghe, đi đến bên cửa sổ, thật cẩn thận xem xét trang viên lớn nơi xa, nghiêng tai lắng nghe. Một bên khác, Lý Thuần Phong mở ra laptop, đầu ngón tay bay múa ở trên bàn phím, vài phút sau, màn hình máy tính chia làm hơn hai mươi ô, mỗi một ô đều đại biểu cho một camera theo dõi.

"Ở nhà ăn." Lý Thuần Phong nói.

Mọi người ghé đến trước máy tính, nhìn chăm chú trong ô vuông góc dưới bên trái, đang có hai người trung niên ngồi đối diện ở bàn uống rượu, nữ nhân viên phục vụ thân thể yểu điệu ngoan ngoãn đứng ở một bên hầu hạ.

Chương 1365: Ám sát! (1)

Hình ảnh có chút mô hồ, thấy không rõ ngũ quan, nhưng đường nét khuôn mặt đủ để Trương Nguyên Thanh và Ryo Asano nhận ra bọn họ.

"Chính là hắn, Kiếm Sĩ Edo!" Ryo Asano nhỏ giọng nghiến răng nghiến lợi nói.

Trong hình ảnh, Kiếm Sĩ Edo và Huyết Ẩm Cuồng Đao vừa uống rượu, vừa nói chuyện với nhau.

"Có thể thu được thanh âm không?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Lý Thuần Phong gõ một cái, trong loa máy tính truyền đến thanh âm mơ hồ không rõ, cùng kèm theo tiếng dòng điện xẹt xẹt.

Được rồi, chỉ có thể dựa vào Tạ Linh Hi. Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía bên cửa sổ, "Em gái, nghe được cái gì rồi?"

Tạ Linh Hi quay đầu, khuôn mặt trắng bệch run giọng nói: "Kiếm Sĩ Edo hỏi Thiên Vương Sợ Hãi khi nào đến?"

Thiên Vương Sợ Hãi

Danh hiệu này tựa như quả bom, vang ở bên tai mọi người, mang đi màu máu trên khuôn mặt bọn họ, chế tạo ra kích động cùng sợ hãi thật lớn.

Ngân Dao quận chúa nhìn quanh các đồng đội, thấy ai cũng mặt không còn màu máu, vẻ mặt trong ngưng trọng, thầm chứa sợ hãi, nhịn không được lấy ra cái loa nhỏ, giọng ngự tỷ nói:

"Thiên Vương Sợ Hãi là ai?"

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, "Kẻ đứng đầu tứ đại Thiên Vương của Binh Chủ giáo, thực lực hắn là không kém sư tôn cô."

Ngân Dao quận chúa nghe vậy nhất thời xuất hiện cảm xúc dao động mãnh liệt.

Thần uy của sư tôn thời kỳ đỉnh phong cô là rõ, cường đại đến mức làm người ta run rẩy, là chúa tể nhân gian thật sự.

Quan Nhã sắc mặt vô cùng ngưng trọng, lắc lắc đầu:

“Không đúng, Thiên Vương Sợ Hãi so với Tam Đạo sơn nương nương mạnh hơn rất nhiều. Cung chủ Thủy Thần cung từng giao thủ với Thiên Vương Sợ Hãi, ai cũng không thể làm gì được ai.”

“Thiên Vương Sợ Hãi có được chiến lực cấp minh chủ.”

“Gì?” Trương Nguyên Thanh chấn động: “Thiên Vương Sợ Hãi là Bán Thần? Không đúng nha. Tôi từng xem cơ sở tư liệu của hắn, không phải Chúa Tể đỉnh phong sao?”

Quan Nhã lắc lắc đầu: “Cái này không rõ.”

Mà Trương Nguyên Thanh thì nhớ tới tin tức từ chỗ Liên Tam Nguyệt tìm hiểu được — Nghề nghiệp tà ác không có Bán Thần.

Bán Thần là một giai đoạn trong nghề nghiệp hợp pháp, mà không phải danh hiệu. Nghề nghiệp tà ác không có Bán Thần giai đoạn này, nhưng có được chiến lực cấp Bán Thần. Cho nên Thiên Vương Sợ Hãi tuy là Chúa Tể lại có thể sánh vai Bán Thần.

Cái đó và tình báo hắn biết là ăn khớp.

“Thiên Vương Sợ Hãi thế mà tự mình tới gặp Kiếm Sĩ Edo, có thể thấy được hắn đối với Takama-ga-hara coi trọng bao nhiêu. Cái này cũng nói lên mình trước đó phỏng đoán là đúng, trong Takama-ga-hara cất giấu bảo vật hiếm có trên đời, trân bảo cường giả cấp Bán Thần cũng coi trọng, cho nên năm đó Thủy Hoàng đế mới sẽ phái Từ Phúc ra biển. Nếu Thiên Vương Sợ Hãi muốn tới, vậy trình độ nguy hiểm của nhiệm vụ này sẽ không phải mấy ngàn mấy vạn có thể xử lý.” Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng nghĩ.

Lúc này Ngân Dao quận chúa giơ cái loa nhỏ nói:

“Tướng mạo các người mây đen che đỉnh, mơ hồ có huyết quang, nhưng còn chưa tới mức thập tử vô sinh. Nếu thật sự gặp phải Thiên Vương Sợ Hãi, sẽ không là tướng mạo như vậy.”

“Đương nhiên liên quan đến Chúa Tể cấp cao thậm chí Nhân Tiên, Tinh Tướng thuật chưa chắc chuẩn. Đi con đường nào các người cân nhắc.”

Tiểu Viên thản nhiên nói: “So với ở nơi này nói lời thừa, không bằng nghe một chút nội dung tiếp theo.” Trương Nguyên Thanh lập tức ngậm miệng, cùng nhau nhìn về phía Tạ Linh Hi.

Tạ Linh Hi vẫn duy trì trạng thái nghe lén, thuật lại nội dung nói chuyện:

“Huyết Ẩm Cuồng Đao nói: Tôi tạm thời còn chưa liên hệ được Thiên Vương Sợ Hãi, vị Thiên Vương này tôn trọng tự do không gò bó. Lúc hắn ở dưới ánh trời chiều chạy tự do, điện thoại di động là tắt máy.”

“Nhưng hắn coi như tận hết chức trách, sẽ định kỳ liên lạc tổng bộ xử lý việc công. Tôi đã báo cáo lên tin tức Takama-ga-hara, Thiên Vương Sợ Hãi chỉ cần liên lạc tổng bộ sẽ lập tức chạy tới.”

“Kiếm Sĩ Edo nói: Làm ơn nắm chặt thời gian, nếu thời gian dài không lấy về được chìa khóa Takama-ga-hara, Thiên Hạc tổ sẽ báo cáo chuyện này cho Thiên Phạt. Nếu là Thiên Phạt tham dự, chỉ sợ Binh Chủ giáo cũng không thể chiếm được tiện nghi. Tôi nhớ rõ Binh Chủ giáo có bốn vị Thiên Vương.”

“Huyết Ẩm Cuồng Đao nói: A, cái này tin tưởng tôi, Edo-kun, Thiên Vương Sợ Hãi là tương đối đáng tin nhất trong bốn đại Thiên Vương, mặt khác Binh Chủ giáo bây giờ có năm vị Thiên Vương, hơn nữa tôi là cấp dưới của Thiên Vương Sợ Hãi, tin tức quan trọng như thế không thể báo cáo cho Thiên Vương khác. Đợi một chút nữa, nếu đêm nay Thiên Vương Sợ Hãi còn chưa đến, tôi sẽ gọi điện tổng bộ báo cáo cho ba vị Thiên Vương.”

“Huyết Ẩm Cuồng Đao nói: Edo-kun, lo âu của ông tôi rất rõ, nhưng tôi muốn nói cho ông, trừ Ma Nhãn Thiên Vương, Thiên Vương Sợ Hãi là sát tâm yếu nhất giảng tín nghĩa nhất trong mấy vị Thiên Vương. Đoạn thời gian trước, trong phó bản giết chóc, hắn cùng với nguyên soái của Bạch Hổ binh chúng cá cược, thua cho đối phương một món đạo cụ loại quy tắc. Đổi thành Thiên Vương khác đã sớm quỵt nợ.”

Tạ Linh Hi không sót một chữ nói hết nội dung nghe lén được.

Chương 1366: Ám sát! (2)

Phù! Đột nhiên cảm thấy Thiên Vương của Binh Chủ giáo tính cách thiếu hụt nghiêm trọng lại là chuyện tốt đẹp như thế, cảm ơn các Thiên Vương không đáng tin… Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, nói:

"Tiểu Viên chị lập tức khai đàn làm phép cầu phúc cho hành động."

"Ra tay luôn bây giờ sao" Ngân Dao quận chúa giơ cái loa nhỏ.

"Không, không phải bây giờ, chờ tiệc tối chấm dứt." Trương Nguyên Thanh nói.

Ra tay bây giờ chính là trực diện hai tên cấp 5, tuy trên chiến lực bên ta chiếm ưu, nhưng chung quy không thể hình thành nghiền áp, rất dễ dàng để hai người chạy thoát.

Tiểu Viên lập tức tiến vào phòng ngủ chuẩn bị công việc khai đàn.

Hơn mười phút sau, vẻ mặt cô tỏ ra hơi mỏi mệt đi ra, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng dễ nghe: "Hoàn thành rồi."

Tựa như là cầu phúc đạt được hiệu quả, Tạ Linh Hi bên cửa sổ đột nhiên vui vẻ nói:

"Kiếm Sĩ Edo nói: Tiệc tối hôm nay dừng ở đây đi, tôi đã sốt ruột không chờ được muốn hưởng dụng người đẹp rồi!"

Mọi người lập tức nhìn về phía màn hình theo dõi, chỉ thấy Kiếm Sĩ Edo ôm lấy một cô gái trẻ tuổi đứng dậy rời khỏi bữa ăn, xuyên qua hành lang đi lên cầu thang, tiến vào phòng lầu hai sát cửa sổ.

Lý Thuần Phong vội vàng chuyển đổi góc nhìn theo dõi, màn hình máy tính chỉ còn lại có hai ô vuông, bên trái là Huyết Ẩm Cuồng Đao trong nhà ăn tiếp tục uống rượu, bên phải là phòng Kiếm Sĩ Edo.

"Ra tay chưa? ?" Nữ Vương hỏi.

“Không, đợi một chút nữa.” Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

Khi nói chuyện, Kiếm Sĩ Edo đã ở dưới sự hầu hạ của cô gái trẻ tuổi cởi sạch quần áo. Hắn thô bạo đẩy cô gái ngã ở giường, xé quần áo, nhấc hai cái chân lên thuần thục bắt đầu vận động có quy luật.

Mọi người trước màn hình máy tính yên lặng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, không khí trong trầm mặc mang chút xấu hổ.

Trương Nguyên Thanh mặt không đổi sắc, trầm ổn nói:

“Loại thời điểm này tính cảnh giác của đàn ông là yếu nhất, bởi vì máu đều hội tụ đến bộ vị đặc biệt, máu cung cấp cho não giảm bớt, năng lực tư duy yếu bớt.”

“Ừm, tới lúc ra tay rồi. Nếu Kiếm Sĩ Edo không đủ bền bỉ, chờ hắn tiến vào thời gian hiền giả, ngược lại bất lợi.”

Tiểu Viên lườm hắn, không nói hai lời trực tiếp tiến vào phòng ngủ chuẩn bị nguyền rủa.

Lý Thuần Phong khẽ gõ phím Enter, để hình ảnh trong camera tiến vào tạm dừng: “Hình ảnh phòng giám sát của trang viên cùng bên này giống nhau, trong vài phút hắn là sẽ không có ai phát giác vấn đề.”

Thời gian cấp bách, Quan Nhã từ trong tay Tạ Linh Hi tiếp nhận Áo Choàng Đi Đêm trùm lên, theo Trương Nguyên Thanh lao ra ban công, trong một tiếng “vù” gió mạnh càn quét, biến mất thân hình. Hai người cưỡi gió bay lên, lao thẳng tới trang viên.

Ngân Dao quận chúa tiến vào Dạ Du, nhảy xuống ban công lao về phía trang viên

Tiếng thở gấp cùng tiếng kịch liệt va chạm quanh quẩn ở trong phòng, cái giường mềm mại ở dưới áp lực vang lên “kẽo kẹt”

Nương cảm giác ngà ngà say Kiếm Sĩ Edo tận tình rong ruổi, hưởng thụ thân thể mềm mại ấm áp của cô gái dưới thân, phát tiết cảm xúc thấp thỏm, lo âu gần đây.

Hắn đối với tiền đồ của mình là có lo lắng nhất định. Kết minh cùng Binh Chủ giáo tương đương bảo hổ lột da, nhưng hắn không có lựa chọn.

Hắn lúc còn trẻ từng ở phương Bắc du lịch, mượn danh nghĩa trao đổi, học tập từng lăn lộn một đoạn thời gian, do đó kết bạn Huyết Ẩm Cuồng Đao.

Huyết Ẩm Cuồng Đao biết được thân phận Thiên Hạc tổ của hắn, cố ý kết giao, tiền tài sắc đẹp bắc cầu trải đường, hai người rất nhanh đã thân.

Mà bản thân hắn cũng hiểu được bảo trì liên hệ cùng Binh Chủ giáo cường thế nhất đại lục có thể xem như một phương thức mở rộng con đường cùng mạng lưới quan hệ.

Sau khi trốn vào đại lục, hắn lấy chìa khóa cùng bí mật của Takama-ga-hara làm lợi thế thu hoạch Binh Chủ giáo ủng hộ cai trị Thiên Hạc tổ đảo quốc.

Đồ trong Takama-ga-hara hắn chỉ lấy ba món thần khí, nếu thần khí không có, thì chỉ lấy một phần mười. Mà thứ hắn trước mắt có thể dựa vào, đánh cờ đều không phải chìa khóa, mà là vị trí của Takama-ga-hara.

Chìa khóa tuy còn ở trong tay của hắn, nhưng Huyết Ẩm Cuồng Đao trả giá một chút, không khó giết người đoạt bảo. Nhưng Binh Chủ giáo không biết vị trí Takama-ga-hara.

Vì phòng bị Binh Chủ giáo giết người hỏi linh, Kiếm Sĩ Edo có kế sách vạn toàn. Hắn có một món đạo cụ có thể ở nháy mắt tử vong phá hủy linh thể lưu lại trong cơ thể.

Mà lấy Ý Chí Sắt Thép của Kiếm Khách, Vụ Chủ cùng cấp bậc khó có thể mê hoặc hắn, bởi vậy hắn an an ổn ổn ở lại nơi này.

Kiếm Sĩ Edo nay chỉ có thể tin tưởng Thiên Vương Sợ Hãi như trong lời đồn là người để ý tín nghĩa, bằng không hắn chắc chắn chết không có chỗ chôn.

Đây là một ván cược lớn.

Chương 1367: Ám sát! (3)

Nhưng từ xưa đến nay, vị vương giả nào nắm giữ thiên hạ chưa từng có loại đánh cược lớn này? Đánh cuộc thắng thiên hạ về ta, thua cuộc trở về linh cảnh.

Đây là phiêu lưu cường giả phải gánh vác.

Nhưng loại tình cảnh lo lắng hãi hùng này cho Kiếm Sĩ Edo áp lực to lớn, trong lòng hắn cần dựa vào rượu cùng nữ nhân để phát tiết áp lực.

Trong một trận tiếng va chạm gấp rút đến gần như khoa trương, nữ nhân uyển chuyển rên rỉ biến thành kêu khóc bén nhọn, tình dục của Kiếm Sĩ Edo nhảy lên tới đỉnh điểm, ngay tại lúc hắn dự định thống thống khoái khoái phát tiết, ngoài cửa sổ nổi lên gió lớn.

Một giây sau, cửa sổ "Loảng xoảng" vỡ vụn vô số mảnh thủy tinh nổ bắn ra.

Trong mảnh vỡ thủy tinh sụp đổ, một đốm sáng lạnh sáng lên, kiếm khí tràn đầy trong phòng chớp mắt lao lên, trong tích tắc đã đâm về phía trái tim Kiếm Sĩ Edo.

Đổi thành lúc bình thường, Kiếm Sĩ Edo ở nháy mắt cuồng phong nổi lên sẽ cảnh giác, nhưng có Tiểu Viên cầu phúc lại thêm hắn đang trạng thái phun trào, phản ứng chậm một nhịp.

Chỉ tới kịp nghiêng người tránh đi một đòn đâm về yếu hại.

Phốc! Kiếm đồng xanh đâm vào dạ dày Kiếm Sĩ Edo, từ phía sau lưng xuyên qua.

Kiếm Sĩ Edo không để ý tới đau đớn, thân thể quay cuồng về phía sau, thoát ly kiếm đồng xanh, cơ mông căng lên, chân phải giơ lên trời đạp một cái.

"Bốp" một tiếng, không khí bị đá ra tiếng nổ vang. Hắn hoàn toàn đá trúng kẻ tập kích.

Một bóng người va mạnh vào bức tường, là một người đẹp con lai tết tóc đuôi ngựa. Cô tay phải cầm kiếm cánh tay trái quỷ dị uốn cong, đau tới mức gương mặt xinh đẹp trắng bệch.

Đối mặt Kiếm Khách cùng nghề nghiệp, Quan Nhã kiếm thuật, cách đấu cho dù mạnh hơn đối phương, nhưng cũng không thể hiện ra ưu thế áp đảo.

Mà chênh lệch một cấp, tốc độ, lực lượng của đối phương có thể nghiền ép Quan Nhã cấp 4.

Dưới tình huống không mượn đạo cụ cực phẩm, Kiếm Khách cấp 5 có thể ở trong ba mươi chiêu đánh giết Kiếm Khách cấp 4. Giống Trương Nguyên Thanh cực phẩm đạo cụ một đống lớn như vậy, chung quy là ví dụ đặc biệt.

Thám Báo cấp 5, điểm kinh nghiệm ở 50% trở lên… Trương Nguyên Thanh nhìn thấy cánh tay trái Quan Nhã gãy xương, đại khái đánh giá ra tiêu chuẩn của Kiếm Sĩ Edo.

Đang khoác Pháp Bào âm Dương hắn lập tức vung ra hai lưỡi đao gió đan xen chém về phía Kiếm Sĩ Edo theo giường chiếu lăn xuống mặt đất.

"Răng rắc! Răng rắc!"

Sàn lưu lại hai vết chém thật sâu, mà Kiếm Sĩ Edo trước đó quan sát nguy cơ lăn lộn tránh đi. Hắn không có ý tưởng chiến đấu bám trụ, trần truồng phóng tới cửa phòng, muốn hội hợp với Huyết Ẩm Cuồng Đao.

Vừa lao ra hai bước, một ánh sao như mộng ảo từ cửa dâng lên, ngăn lại đường đi.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Kiếm Sĩ Edo sững sờ. Thiên Hạc tổ luôn thu thập tình báo Ngũ Hành minh. Từ sau khi Ryo Asano thông qua phó bản giết chóc, Thiên Hạc tổ càng thêm coi trọng vị thiên tài tuổi trẻ này, thu thập chân dung của hắn.

Làm cựu phó tổ trưởng Thiên Hạc tổ, hắn liếc một cái liền nhận ra Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Suy nghĩ kinh ngạc chợt lóe lên, Kiếm Sĩ Edo từ ô vật phẩm triệu hồi ra một cây đao võ sĩ sáng như tuyết, khom bước chéo chém về phía trước!

Kiếm khí chém thẳng xuống

Dưới sự ảnh hưởng của Kiếm Khách "chấn nhiếp", tâm thần Trương Nguyên Thanh chấn động, không thể dâng lên suy nghĩ đối địch nữa, vội vàng triệu hồi ra Khiên Tử Lôi giơ lên trời.

Lưỡi đao hình cung ở trên khiên tròn chém ra đốm lửa chói mắt, Kiếm Sĩ Edo đang muốn trầm xuống quét ngang chặt đứt

hai chân Nguyên Thủy Thiên Tôn, trước mắt bỗng nhiên vang lên "tách tách", sáng lên hồ quang màu tím.

Hắn vội vàng không kịp chuẩn bị, bị hồ quang bắn ngược bổ làm cho thân thể có chút cứng nhắc

"Quan Nhã!" Trương Nguyên Thanh hét lớn một tiếng, đồng thời mi tâm hắn sáng lên màu vàng, vầng sáng sẫm cấp tốc lan tràn cả khuôn mặt, hai màu đỏ đen vẽ ra mặt nạ nóng nảy hiếu chiến.

Mặt Vàng: Tố chất thân thể, cường độ kỹ năng tăng phúc. Khiên Tử Lôi trong tay hòa tan, ngưng tụ thành quả bí đỏ nhỏ, hung hăng nện về phía Kiếm Sĩ Edo.

Bịch bịch bịch! Quan Nhã sải bước đôi chân dài băng băng mà tới, dậm chân mạnh mẽ, tựa như một con báo cái khỏe mạnh, kiếm đồng xanh trong tay tràn đầy kiếm khí, phát ra tiếng rồng gầm réo rắt.

Ở vào trạng thái tê liệt Kiếm Sĩ Edo khẽ quay đầu, đầu lưỡi bắn ra "Chíu".

Một cây kunai bỏ túi đen nhánh từ trong miệng hắn phun ra, bên trong ẩn chứa kiếm khí gào thét bắn đi.

Ám khí chưa tới kiếm khí đã cắt đứt tóc mái Quan Nhã, đang chạy cô vội vàng dừng bước, dựng thẳng lên kiếm đồng xanh đón đỡ.

Đinh!

Kunai bắn ngược cắm vào trần nhà.

Kiếm đồng xanh trong tay Quan Nhã rung lên không ngừng, suýt nữa rời tay.

Sau khi lấy ám khí bức lui nữ Kiếm Khách, thời gian tê liệt của Kiếm Sĩ Edo vừa lúc qua đi. Lúc này hắn đã không kịp né tránh Nguyên Thủy Thiên Tôn công kích, đành phải giơ ngang đao đón đỡ.

Chương 1368: Ám sát! (4)

Hắn rất có lòng tin đối với vũ khí của mình, "Ngọc Cắt" là một trong sáu đại danh đao của Thiên Hạc tổ, đạo cụ phẩm

chất Thánh Giả lấy tính bền và sắc bén trứ danh, cho dù là Sơn Thần cùng cấp bậc, hắn cũng có thể mười phát chém mà phá họ.

Mà tính bền dẻo siêu cường ở thời khắc mấu chốt có thể sử dụng làm đạo cụ phòng ngự.

Ngăn cản một đợt công kích này của kẻ địch xong, hắn sẽ để Nguyên Thủy Thiên Tôn tên Thần Dạ Du này biết Kiếm Khách cận chiến đáng sợ bao nhiêu.

"Keng!"

Ngọc Cắt lấy cứng cỏi trứ danh, ở nháy mắt quả bí đỏ nhỏ đập xuống, thân đao uốn cong rung động tốc độ cao, tiếp theo gãy.

Quả bí đỏ nhỏ dư thế chưa suy yếu đi, nện thật mạnh ở ngực Kiếm Sĩ Edo.

Ngực Kiếm Sĩ Edo lõm xuống, mắt tối sầm lại, đau nhức kịch liệt suýt nữa làm hắn mất đi ý thức. Hắn va thật mạnh lên trên tường, bức tường quét sơn trắng như tuyết "Răng rắc" rạn nứt.

Chạy, mau chạy! Kiếm Sĩ Edo cảm giác nguy cơ phóng đại, trong khóe mắt hắn quan sát bắp thịt cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi lên, dự đoán ra quỹ tích công kích của y.

Không do dự tựa vào vách tường xoay tròn.

Quả bí đỏ của Trương Nguyên Thanh nện trượt, đập nát cả bức tường.

Kiếm Sĩ Edo lấy "Ý Chí Sắt Thép" của Kiếm Khách đè xuống thương thế, bước chéo xuống, đoản đao bên hông lập tức đến đỉnh đầu, gầm một tiếng nặng nề:

"Thiên hạ giai binh!"

Dưới chân hắn đột nhiên lao lên kiếm khí mạnh mẽ, khuếch tán thành trận vực bao phủ cả phòng. Gối đầu, chăn bông, bình hoa, vật trang trí, khung hình dần dần hiện lên tràn đầy kiếm khí.

Đoản đao bỗng nhiên chém xuống

Đồ vật trôi giữa không trung hóa thành mưa kiếm bén nhọn nhất bao phủ Quan Nhã cùng Trương Nguyên Thanh, mà bản thân hắn thì bay vọt qua giường chiếu húc cửa sổ đào tẩu.

Công kích dày đặc như thế, bị động của Thủy Quỷ không chịu đựng được. Trương Nguyên Thanh không chút suy nghĩ vượt ở trước khi công kích đến, Tinh Độn Thuật một cái biến mất.

Về phần Quan Nhã hắn cũng không lo lắng. Quan Nhã là bị thương không nặng, trạng thái còn tại đỉnh phong, lấy thuật quan sát của Thám Báo, những công kích này không làm khó được cô.

Trong nhà ăn, chớp mắt cuồng phong nổi lên, Huyết Ẩm Cuồng Đao đã cảnh giác, lui ra khỏi bàn đứng lên, tiến vào tình trạng giới bị. Sau đó hắn nghe thấy lầu hai truyền đến tiếng vang của thủy tinh vỡ.

Mục tiêu là Edo-kun? Người Thiên Hạc tổ hay là Thiên Phạt? Cơn cuồng phong này hẳn là Thiên Phạt. Huyết Ẩm Cuồng Đao giơ tay chộp một cái, một thanh trường đao màu máu dài bốn thước rơi vào lòng bàn tay.

Hai đầu gối hắn trầm xuống, đang muốn đánh vỡ trần nhà xông lên lầu hai, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng cười như chuông bạc: "Hì hì tới chơi trò chơi nha ~"

Cái bóng một bé gái xuất hiện ở phòng ăn, lướt đi sát mặt đất leo lên sau lưng hắn.

Cơn lạnh thấu xương ập tới, cánh tay cứng nhắc, phần eo không bị khống chế "nằm" về phía sau. Huyết Ẩm Cuồng Đao hừ lạnh một tiếng, khí huyết cuồn cuộn phun trào, từng khối cơ bắp nổi lên, khẽ phát lực liền áp chế ác linh bám thân.

Lúc này một nữ nhân bịt mắt xuất hiện ở phòng ăn, chính xác cầm lấy đũa, dao nĩa, tô son phấn đỏ thắm ở phía trên.

Dao nĩa, đũa cấp tốc bay lên, cùng nhau nhắm vào Huyết Ẩm Cuồng Đao.

"Hừ!" Đôi mắt Huyết Ẩm Cuồng Đao sáng lên ánh sáng đỏ rực, khuôn mặt chợt phát sáng phù văn.

Những dao nĩa, đũa vừa bay lên kia "Đinh đinh đang đang" rơi xuống, oán linh bám ở bên trên vật phẩm bị Mê Hoặc áp chế.

Cô gái đứng ở bên cạnh bàn không chút hoang mang, giơ tay vẽ bùa trên không, Thái âm lực lượn lờ trên không ngưng tụ

không tan. Cô gái bấm tay búng nhẹ, bùa xuyên thấu trường đao thẳng tắp ấn ở trên mặt của Huyết Ẩm Cuồng Đao.

Huyết quang trong mắt lập tức ảm đạm, chú văn Mê Hoặc trên khuôn mặt cũng dập tắt.

Dao nĩa, đũa lần nữa hiển hiện, như mưa rào đóng đinh về phía hướng Huyết Ẩm Cuồng Đao.

Kiếm Sĩ Edo rơi vào trong sân, lập tức chạy về phía cửa chính trang viên, cũng thét lên khàn cả giọng: Địch tấn công địch tấn công.

Lúc này là tám giờ tối, đám Yêu Mê Hoặc canh gác ở trang viên, kẻ chơi gái thì chơi gái, kẻ uống rượu thì uống rượu, chưa nghỉ ngơi.

Có kẻ sớm bị động tĩnh chiến đấu hấp dẫn, cầm vũ khí chạy vào nhà, có kẻ thẳng đến Kiếm Sĩ Edo phát ra tiếng cầu cứu, mới ý thức được địch tấn công, ngẩn ra xong mới chạy ra khỏi sân, xem xét tình huống.

"Người quan phương đánh tới sao, đậu móa, liều mạng với bọn chúng, phân bộ Xuân Thành chút nhân thủ đó, còn muốn càn quét chúng ta?"

"Đệch, cái gì vậy, người sói?"

"Khí, khí tức thật đáng sợ…"

Đám Yêu Mê Hoặc vừa rồi còn khí thế hùng hổ chạy ra khỏi phòng, lao vào trong sân, đều đồng loạt dừng bước.

Người sói tuy thiếu kỹ năng mạnh mẽ, nhưng khí tức là cấp 5 hàng thật giá thật, giết Yêu Mê Hoặc cấp 2, cấp 3, đơn giản tựa như nghiền chết con sâu.

Chương 1369: Đoạt bảo. Rút lui (1)

Dưới ánh trăng, người sói tứ chi như bay, sống lưng cường tráng theo bước chạy phập phồng, mặt đất móng vuốt giẫm qua, nhanh chóng ngưng tụ sương trắng.

Huyết Ẩm Cuồng Đao đã bị bám trụ, bên ngoài còn có một tên… Kiếm Sĩ Edo bản thân bị thương nặng trong lòng không khỏi dâng lên sự tuyệt vọng, hắn trong lúc gấp gáp dừng bước,

con thú to lớn chạy như điên kia chưa đến, băng sương dẫn đầu bám lên ống quần hắn, mang đến hơi lạnh thấu xương.

Băng sương? Khắc chế năng lực cận chiến của mình! Trong lòng Kiếm Sĩ Edo một lần nữa trầm xuống. Trong mắt hắn chiếu rọi ra cơ bắp phập phồng, quỹ tích hành động của người sói, quan sát ra công kích của nó. Kiếm Sĩ Edo không lùi mà tiến, chủ động chạy về phía người sói, hai đầu gối đột nhiên quỳ, thân thể ngửa ra sau, mang theo quán tính trượt đi.

Mà vừa vặn lúc này, người sói lao ra, nó dốc hết sức thò ra móng vuốt, muốn ngăn nhân loại lướt qua dưới thân, nhưng Kiếm Sĩ Edo lại dự đoán trước công kích của nó, nghiêng đầu tránh đi.

Một người một sói song song xẹt qua.

Người sói vồ trượt, ngã mạnh ở trên mặt đất, dưới bụng máu tươi phun tung toé, ruột lung lay sắp đổ treo ra ngoài vết thương.

Vừa rồi lúc lướt qua nhau, Kiếm Sĩ Edo thúc giục kiếm khí, xé rách bụng nó, nếu không phải người sói bộ lông cứng rắn, lực phòng ngự kinh người, lúc này sớm bị mổ thành hai nửa.

Một bên khác, Kiếm Sĩ Edo đứng dậy, chống nửa thanh đao võ sĩ, thở dốc từng ngụm từng ngụm. Khuôn mặt, ngực cùng cánh tay của hắn nhiều chỗ đọng sương lạnh, đóng băng ngược lại tiêu trừ đau đớn của hắn, đông lại vết thương xuyên qua ngực hắn, nhưng cái này không phải chuyện tốt.

Cơn lạnh xâm nhập thân thể, tê liệt tứ chi, khiến chiến lực của hắn một lần nữa trượt xuống.

Người sói không biết đau một lần nữa lao tới.

Vết thương ở bụng đông lại, máu tươi hóa thành băng tinh màu đỏ, ruột rủ xuống cũng bị bao vây ở trong băng tinh màu máu.

Kiếm Sĩ Edo há mồm thở dốc, dốc hết khả năng phun ra nuốt vào dưỡng khí, cái tay nắm đao của hắn gân xanh gồ lên, đón đỡ người sói.

Một hiệp này, hắn phải chém đầu người sói này, nếu không chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng nữ Kiếm Khách đi ra, hắn

phải chết không thể nghi ngờ.

Đúng lúc này, Kiếm Sĩ Edo đang cầm đao chạy gấp, ngực chợt đau đớn, tựa như dừng tim, tay chân nháy mắt mất đi lực lượng, lảo đảo vài bước, chống đao, nửa quỳ trên mặt đất. Người sói mở ra cái mồm to như chậu máu nước miếng lòng thòng, cắn về phía đầu Kiếm Sĩ Edo.

Ở lúc này, chỉ nghe cửa sổ nơi xa 'Rầm' nổ tung, một tàn ảnh màu máu bắn nhanh, mang theo tiếng xé gió chói tai, từ bên cạnh xuyên qua phần eo người sói, đóng đinh nó ở trên mặt đất.

Đó là một thanh trường đao, thân đao đâm vào thân sói, chỉ lộ ra nửa đoạn chuôi đao.

Bắt lấy cơ hội, Kiếm Sĩ Edo phát ra tiềm lực trong thân thể, hai tay nắm chặt nửa thanh đao võ sĩ, giơ cao ở đỉnh đầu, bỗng nhiên chém xuống.

Một đao này, hắn đã ngưng tụ toàn bộ kiếm khí trong cơ thể.

Kiếm khí hình cung như dải lụa chém ra, phiến đá ven đường ùn ùn nứt nẻ, mặt cỏ cày nát lộ ra bùn đất màu đen, kiếm khí sắc bén, Yêu Mê Hoặc nơi xa tóc gáy gặp kích thích dựng thẳng lên.

"Phốc!"

Cổ người sói vỡ ra, đầu cùng thân thể chia lìa, nó chợt dừng giãy dụa, trở thành một thi thể.

Một bên khác, Huyết Ẩm Cuồng Đao từ trong cửa sổ vỡ lao ra, hắn đã mù một mắt, thân thể như sắt thép đúc ra trải rộng vết cào, vết sưng.

Hắn vừa nhảy ra cửa sổ, phía sau lập tức đuổi theo ra một cô gái cụt tay, thân thể của cô như là cà rốt gặp loạn đao chém, đông thiếu một khối tây thiếu một khối.

Quỷ dị là, cô thế mà vẫn sống, vết thương chưa chảy ra máu tươi, mà là tràn ra từng luồng Thái âm lực.

"Cậu trước trốn vào trong sương mù của tôi tĩnh dưỡng, xem lão tử giết ngược lại bọn khốn kiếp này." Huyết Ẩm Cuồng Đao rít gào. Khi nói chuyện, hắn há mồm phun, một làn sương

trắng nồng đậm từ trong miệng hắn phun ra, nhanh chóng lan tràn, bao phủ sân, bao phủ vườn hoa, bao phủ kiến trúc.

Sương mù dày đặc là kỹ năng đáng sợ nhất của Vụ Chủ, ở trong sương mù dày đặc, Vụ Chủ liền đứng ở thế bất bại.

Chờ mượn dùng đạo cụ của Mộc Yêu ổn định thương thế, lại phối hợp Huyết Ẩm Cuồng Đao giết ngược lại bọn khốn kiếp này, đáng giận, mình nếu là có đạo cụ trị liệu phẩm chất Thánh Giả thì tốt rồi…

Mắt kiếm Sĩ Edo sáng lên, ở trong tuyệt cảnh thấy được ánh rạng đông, lập tức cầm đoản đao chạy về phía đồng đội.

Đột nhiên, một ánh sao lấp lánh như mộng ảo dâng lên, xuất hiện ở trong sương mù dày đặc.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn…" Kiếm Sĩ Edo cũng không hoảng hốt, bởi vì sương mù dày đặc bao phủ khu vực này, hắn hô lớn: "Cuồng Đao, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở nơi này, người tập kích tôi chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, giết hắn, cậu sẽ được phần thưởng khó có thể tưởng…

Chương 1370: Đoạt bảo. Rút lui (2)

"Ô ô ~"

Tiếng xé gió thê lương vang lên ở trong trang viên, đất bằng nổi cơn lốc, mang cỏ vụn, bùn đất, cành cây, lá rụng, cùng với sương trắng dày đặc đồng loạt cuốn lên bầu trời.

Trang viên vừa rồi còn bị sương mù dày đặc bao phủ, nháy mắt mây mù tan rã.

Vẻ mặt Kiếm Sĩ Edo lập tức cứng ngắc, tiếp đó tuyệt vọng, chữ 'tượng' kẹt ở cổ, như thế nào cũng không bật ra được.

Huyết Ẩm Cuồng Đao rống to, chuyện hắn lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

"Đáng chết!"

Trước đó cơn cuồng phong kia khiến hắn suy đoán kẻ địch rất có thể là Thiên Phạt, nhưng trong chiến đấu sau đó, cuồng phong không nhấc lên nữa, kỹ năng của Pháp Sư Gió cũng

không xuất hiện nữa. Điều này làm Huyết Ẩm Cuồng Đao ôm một tia may mắn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã đến đây, ngươi cũng đừng nghĩ chạy được nữa! Thiên Vương Sợ Hãi lập tức sẽ tới.” Dưới sườn Huyết Ẩm Cuồng Đao thò ra hai đôi cánh tay, hóa thành tàn ảnh lao về phía Trương Nguyên Thanh.

Hắn hoàn toàn không ngờ, kẻ tập kích lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngoài sự kinh ngạc, lại không khỏi phấn chấn, Nguyên Thủy Thiên Tôn là thiên tài quan phương lấy thân cấp 4, chen thân danh sách Địa Bảng, tổ chức tà ác đưa ra thù lao có thể nói giá trên trời.

Giết một mình hắn, có thể nuôi sống cấp dưới cùng mình ba năm.

Trương Nguyên Thanh đối với kẻ địch phía sau đánh úp lại coi như không thấy, nhìn chằm chằm Kiếm Sĩ Edo, cười tủm tỉm nói: “Ta vừa rồi dùng Tinh Tướng thuật xem qua tướng mạo của ngươi, ngươi chết chắc rồi, Thiên Vương lão tử đến đây cũng không thể nào cứu được ngươi, không tin ngươi nhìn phía sau.”

Hắn không vội vàng chút nào, hành động ám sát tối nay cực kỳ thuận lợi, ở trong phòng đánh bị thương nặng Kiếm Sĩ Edo, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Thiên Hạc tổ thiếu đạo cụ mạnh mẽ, Kiếm Sĩ Edo không có khả năng có được đạo cụ hồi phục cấp Thánh Giả, càng không có khả năng có được sinh mệnh nguyên dịch.

Mà Kiếm Khách là nghề nghiệp máu giấy công kích cao, một khi bị thương nặng, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

“Ngươi mới nên nhìn phía sau!” Kiếm Sĩ Edo quát lên.

Vừa dứt lời, tiếng chi chi nổ vang, cực kỳ giống tiến vỗ cánh của côn trùng nào đó, nhưng sóng âm lớn hơn vô số lần.

Một giây sau, cuồng phong đánh tới, Kiếm Sĩ Edo thấy Huyết Ẩm Cuồng Đao chạy thẳng tắp như điên, hướng về một bên bay ngược đi, va thật mạnh vào trên vách tường biệt thự.

“!”

Cả tòa biệt thự đều đang run rẩy.

Bổ ngã Huyết Ẩm Cuồng Đao là một cô gái ong thân mặc giáp nhẹ, cao gầy khêu gợi.

Khuôn mặt cô đen vàng giao nhau, con mắt thuần màu đen, ngũ quan xinh đẹp yêu dị, trên trán là hai cây xúc tu gấp khúc.

Hai chân cô gái ong gắt gao quắp lấy Huyết Ẩm Cuồng Đao, bụng ong no đủ phồng lên, sau đuôi phun ra cây kim đen bóng, như chuồn chuồn lướt nước đâm vào ngực Huyết Ẩm Cuồng Đao.

Một đòn thành công, cô lập tức vỗ cánh bay lên, đuổi ở trước khi hai đôi cánh tay hư ảo ôm hết, thoát ly Huyết Ẩm Cuồng Đao.

Phương thức chiến đấu của hình thái ong chính là như thế, dựa vào tốc độ đáng sợ phụ lấy kim độc tập kích, đến vô ảnh đi vô tung. Nhưng không thể cận chiến, cận chiến nhất định phải chết.

A!

~~ Huyết Ẩm Cuồng Đao phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, hắn như là người bị hắt một thùng dầu sôi, người bật lên, hai tay vung lung tung, kêu thảm chạy về phía cấp dưới nơi xa.

Hắn đã trúng độc tố trí mạng, bây giờ có thể cứu hắn, chỉ có bị động của Yêu Mê Hoặc —— Khát Máu Cuồng Bạo.

Thông qua giết chóc đoạt lấy sinh mệnh lực.

Tiếng kêu thảm nổi lên khắp nơi, ngay tại chỗ liền có ba Yêu Mê Hoặc bị hắn giết chết. Ngân Dao quận chúa cùng Tiểu Viên truy đuổi Huyết Ẩm Cuồng Đao.

Lại, lại một vị Thánh Giả? Trong lòng Kiếm Sĩ Edo một mảng lạnh lẽo, tràn ngập tuyệt vọng.

Lúc này, nghe thấy được hít thở ồ ồ, trầm thấp, phía sau lưng nổi lên một tầng cảm giác lạnh lẽo.

Người sói còn sống? ! Ý niệm khó có thể tin này ở trong lòng hắn chợt lóe rồi biến mất, bằng vào bản năng của Kiếm Khách, hắn xoay người, chém ra thanh đao gãy.

Kiếm khí ảm đạm quét ra, leng keng hai tiếng, chém trúng móng vuốt sói sắc bén, bắn ra đốm lửa.

Lực đạo thật lớn đánh bay đao gãy, Kiếm Sĩ Edo không kịp nhìn người sói chết mà sống lại, mượn lực hướng bên cạnh quay cuồng, bật người dậy, hướng tới ngoài trang viên chạy đi.

Thân thể hắn đã ở bên bờ vực cực hạn, ưu thế bây giờ duy nhất có thể tự cứu, chính là chạy ra khỏi trang viên, xâm nhập khu vực dòng người dày đặc, lấy tính mạng người thường áp chế. Không có linh cảnh hành giả nào muốn chiến đấu ở phố xá sầm uất.

"Kiếm Sĩ Edo, tử kỳ của ngươi đến rồi!" Một bóng người từ trên trời giáng xuống, chặn đứng đường đi, người chưa đến, giọng nói thanh thúy truyền đến trước: "Băng Sương Hàng Lâm!"

Dòng nhảy lạnh lẽo rợp trời rợp đất gào thét mà đến, tựa như mở ra cánh cổng cực địa, mặt đất mềm xốp nhanh chóng hóa thành vùng đất lạnh, mặt cỏ treo lên sương trắng, trở nên cứng rắn giòn tan. Hơi nước trong không khí ngưng tụ thành băng tinh, nhỏ vụn vỡ nát trôi nổi.

Chương 1371: Đoạt bảo. Rút lui (3)

"Ryo Asano!" Kiếm Sĩ Edo đang chạy như điên phát ra tiếng gào rống không cam lòng, ngay sau đó, đứng thẳng bất động tại chỗ, vẻ mặt dữ tợn cũng đọng lại ở trên mặt.

Thân thể hắn nhuộm lên sương trắng, lộ ra tái nhợt sau khi sinh mệnh trôi đi.

Vị Kiếm Khách bị thương nặng, thể lực hao hết này, không còn sức giãy dụa nữa, trở về linh cảnh.

Ryo Asano sải bước tiến lên, Băng Phách Đao trong tay quét ngang, thân thể Kiếm Sĩ Edo vỡ tung, không có máu tươi chảy ra.

Trương Nguyên Thanh đi đến cạnh cái xác, hốc mắt tràn ra màu tối đen, "Ồ, linh thể tan thành mây khói rồi?"

"Nguyên Thủy-kun, đồ vật tới tay chưa." Ryo Asano chờ mong lại khẩn trương hỏi.

Trương Nguyên Thanh "ừm" một tiếng, chỉ chỉ cái bụng phồng lên: "Ở nơi này."

Hắn sở dĩ chưa lập tức đuổi theo ra, chính là ở trong phòng sử dụng Tiểu Đậu Bỉ tìm kiếm chìa khóa Takama-ga-hara.

Chìa khóa Takama-ga-hara là vật cổ đại lưu truyền tới nay, không phải vật phẩm linh cảnh, bởi vậy không thể thu vào ô vật phẩm, mà Kiếm Sĩ Edo là trần truồng chạy ra.

Cho nên chìa khóa Takama-ga-hara nhất định giấu ở trong biệt thự.

Cuối cùng, hắn và Quan Nhã truy tìm Tiểu Đậu Bỉ, ở trong ngăn bảo hiểm của tủ quần áo tìm được đĩa ngọc.

Đáng tiếc linh thể hủy diệt, không hỏi ra được vị trí Takama-ga-hara…

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía tay phải Kiếm Sĩ Edo, nơi đó có một cái nhẫn đen sì, nghi là đạo cụ.

Là đạo cụ này phá hủy linh thể?

Hắn lập tức bảo Ryo Asano thu hồi nhẫn, xoay người hướng về phía Ngân Dao quận chúa, Tiểu Viên chiến đấu kịch liệt với Huyết Ẩm Cuồng Đao quát: "Rút lui!"

Tuy mọi người đồng lòng hợp sức, cũng có thể xử lý Huyết Ẩm Cuồng Đao, nhưng không cần thiết.

Một mặt, Vụ Chủ thiện chiến cùng năng lực kéo dài mạnh hơn Kiếm Khách, một mặt khác, ai biết Thiên Vương Sợ Hãi khi nào đến?

Thiên Vương Sợ Hãi đến đây chính là đoàn diệt.

Đồ đã tới tay, nhiệm vụ hoàn thành, không cần thiết để mọi người mạo hiểm nữa.

Tuy Tinh Tướng Thuật biểu hiện mọi người không có huyết quang tai ương, nhưng Tinh Tướng Thuật đối với cường giả cấp Bán Thần có tác dụng hay không, có thể chịu quấy nhiễu hay không, vẫn là con số chưa biết.

Tiểu Viên nhanh chóng phóng lên cao, ở trong tiếng vỗ cánh ong ong, nấp trong bóng đêm.

Ngân Dao quận chúa thì hóa thành ánh sao tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh nắm lên Quan Nhã cưỡi gió bay lên, người sau ném Áo Choàng Đi Đêm cho Ryo Asano.

Một đám người nhanh chóng rút lui.

Trên biển mây, trong cabin máy bay.

Mọi người vây quanh ở bên cạnh bàn, đánh giá đĩa ngọc to bằng miệng bát, đĩa ngọc màu xanh đậm, mặt ngoài ám trầm bóng loáng, điêu khắc hoa văn đám mây, lửa, ở giữa điêu khắc con chim đen giống như chim én.

"Không có tin tức vật phẩm, thứ này thật sự có thể mở ra Takama-ga-hara trong truyền thuyết sao?" Tạ Linh Hi nhìn về phía bạn cùng lứa tuổi đảo quốc.

Ryo Asano rất thật thà lắc đầu: "Không biết."

Bởi vì không lâu trước đó nghe lén, mọi người đều đã biết Takama-ga-hara tồn tại, Trương Nguyên Thanh sau khi được Ryo Asano đồng ý, mang chân tướng sự tình báo cho đồng đội.

Lý Thuần Phong nghe xong liền kích động, nhưng hắn kích động không phải bảo bối trong Takama-ga-hara, mà là cho rằng, việc này đáng giá xâm nhập nghiên cứu, cùng viết một bài luận văn khiến các đồng nghiệp chấn động.

"Được rồi, đồ vật do tôi bảo quản trước, đợi tới Takama-ga-hara, tôi lại lấy ra." Trương Nguyên Thanh bá đạo thu hồi đĩa ngọc.

Nữ Vương thì thấp thỏm lo âu: "Bây giờ chỉ hy vọng chúng ta có thể an toàn trở lại Tùng Hải, đừng bị Thiên Vương Sợ Hãi chặn đường cướp giữa không trung."

"Phi phi phi quạ miệng đen!" Tạ Linh Hi quay đầu mắng cô một trận.

Mọi người sau khi rút lui, khách sạn cũng không về, lập tức tới sân bay, lên máy bay tư nhân của Phó Thanh Dương chạy về Tùng Hải.

Tiểu Viên bình thản nói: "Thiên Vương Sợ Hãi là cường giả cấp Bán Thần, trốn về Tùng Hải lại như thế nào, bằng Phó

Thanh Dương cùng năm vị trưởng lão, có thể ngăn được hắn?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Cái này quả thật là vấn đề, chờ trở về Tùng Hải, lại thương lượng với Phó Thanh Dương, Ryo, cô có ý kiến gì không?"

"Nhưng, nhưng mà… Anh đáp ứng chúng tôi không nói cho Ngũ Hành minh." Ryo Asano yếu ớt nói.

"Yên tâm, tôi chỉ nói trêu chọc Thiên Vương Sợ Hãi, sẽ không lộ ra bất cứ tình báo nào của Takama-ga-hara." Trương Nguyên Thanh chính nghĩa nghiêm khắc: "Cô chẳng lẽ không tin tưởng tôi sao, tôi là võ sĩ có được phẩm đức cao thượng."

"Được, được rồi…" Ryo Asano chỉ có thể đồng ý, sau đó cao hứng hẳn lên: "Nhiệm vụ hoàn thành, tôi muốn hướng tổ trưởng báo cáo tin vui."

Cô cầm lấy điện thoại di động hướng phòng nghỉ sau cabin bước đi.

Trương Nguyên Thanh thuận thế đứng dậy, nói: "Tôi đi thăm Ngân Dao quận chúa một chút."

Ngân Dao quận chúa thương thế rất nặng, trước mắt ở phòng nghỉ tĩnh dưỡng, thân thể âm thi đao thương bất nhập cũng không đỡ được Phá Giáp của Yêu Mê Hoặc, cô một mình bám trụ Huyết Ẩm Cuồng Đao hồi lâu, thân thể đã trăm ngàn vết thương.

Chương 1372: Thao tác của Phó Thanh Dương (1)

Khó giải quyết nhất là, quận chúa thuộc loại bèo không rễ, một thân linh lực chỉ có chi ra không có thu vào, dùng chút nào bớt chút đó.

Trương Nguyên Thanh tính là, vừa lúc mượn cơ hội này, luyện Ngân Dao quận chúa thành âm thi thuộc về hắn, tẩm bổ nuôi dưỡng thân thể của cô, còn có thể phái cô tới Takama-ga-hara.

Cả hai cùng thắng lợi.

…

Nông thôn cách xa Xuân Thành.

Trong một căn nhà trệt, Huyết Ẩm Cuồng Đao đào vong đến đây ngồi ở dưới ánh đèn mờ nhạt, nốc ăn rượu và thức ăn chủ nhân căn nhà dâng lên.

Chủ nhân căn nhà này đã thành nô bộc của hắn.

Bôn ba đường dài đã hao hết thể lực của hắn, độc tố trong thân thể còn chưa thanh trừ sạch sẽ, hắn bây giờ cực độ suy yếu.

"Reng reng reng…"

Tiếng chuông điện thoại di động vang, Huyết Ẩm Cuồng Đao lấy ra điện thoại di động, trên tin tức cuộc gọi tới rõ ràng biểu hiện: Thiên Vương Sợ Hãi.

Điện thoại của Thiên Vương Sợ Hãi… Huyết Ẩm Cuồng Đao kinh ngạc vui sướng không thôi, đồng thời lại có chút oán giận cùng phẫn nộ, cuộc điện thoại này, gọi sớm bốn năm tiếng, cục diện đã hoàn toàn khác.

Hắn nhận cuộc gọi, giọng trầm thấp: "Thiên Vương!"

"Ta vừa nhận được tình báo ngươi hướng tổng bộ truyền đạt, nhưng cứ điểm của ngươi ở Xuân Thành bị hốt, trong ba tầng ngoài ba tầng tất cả đều là người phân bộ Xuân Thành."

Thanh âm Thiên Vương Sợ Hãi rất có từ tính, mang theo tao nhã không nhanh không chậm, nói xong, hắn đột nhiên hùng hổ nói: "Ngươi vừa rồi giọng điệu này, ngươi đang thầm oán ta!"

Trong lòng Huyết Ẩm Cuồng Đao cả kinh, không tự giác đứng dậy, cúi đầu, bày ra tư thái nghe dạy bảo, sợ hãi nói: "Thuộc hạ không dám."

"Đừng khẩn trương, thầm oán là tự do của ngươi, ta chưa bao giờ hạn chế tự do của người khác. Ngươi cho dù muốn giết ta, ta cũng cho ngươi cái like."

Thiên Vương Sợ Hãi cười cười, tiếp đó hỏi: "Ai làm?"

Huyết Ẩm Cuồng Đao nghiến răng nghiến lợi nói: "Là Nguyên Thủy Thiên Tôn, là hắn giết Kiếm Sĩ Edo, cướp đi chìa khóa Takama-ga-hara. Thiên Vương, trong Takama-ga-

hara cất giấu bảo vật hiếm có trên đời, đó là bảo vật ngay cả Thủy Hoàng đế cũng khát vọng."

Trong ánh đèn màu cam, khuôn mặt hắn đã phẫn nộ mà dữ tợn: "Ngài nhất định phải giết hắn, đoạt lại chìa khóa."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn… Lại là hắn, tiểu tử này chẳng lẽ trời sinh tương khắc với Binh Chủ giáo chúng ta?" Thiên Vương Sợ Hãi thở dài.

Lý Hiển Tông do Ma Nhãn bồi dưỡng bởi hắn mà chết, Ma Nhãn bởi hắn bị nhốt… một con trùng nhỏ thế mà khó chơi như thế.

"Được rồi, ta đi Tùng Hải một chuyến, gặp tiểu thiên tài của Ngũ Hành minh. Hắn đã rút lui được bao lâu rồi?"

"Tiếp cận bốn giờ, hắn chưa chắc còn ở Xuân Thành." Huyết Ẩm Cuồng Đao nói.

"Chạy được hòa thượng, không chạy được miếu." Thiên Vương Sợ Hãi cười ha ha cúp điện thoại.

…

Ryo Asano đóng lại cửa buồng vệ sinh chật chội, nắm lên điện thoại vệ tinh trang bị bên cạnh bồn vệ sinh, gọi vào số tổ trưởng.

Bên kia lập tức kết nối, tựa như luôn canh giữ điện thoại, trong điện thoại truyền đến thanh âm trong trầm thấp mang theo vội vàng của tổ trưởng: "Ryo, nhiệm vụ hoàn thành chưa, chìa khóa Takama-ga-hara đoạt lại chưa?"

Ryo Asano dùng sức gật đầu: "Tổ trưởng, Nguyên Thủy-kun đã giúp chúng ta đoạt lại chìa khóa, Kiếm Sĩ Edo do tôi tự tay chém giết."

Giọng điệu trịnh trọng nghiêm túc, lại mang theo một tia tranh công.

"Phù…"

Ryo Asano nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng thở phào ngân nga, như là phun hết toàn bộ lo âu, lo lắng cùng bất an.

Tiếp theo, tiếng hội trưởng lần nữa vang lên, không trầm thấp ngưng trọng nữa, mà là tiếng cười sang sảng:

“Tốt lắm, Nguyên Thủy-kun là võ sĩ phẩm đức cao thượng, hơn nữa năng lực tương đối xuất chúng, hắn đã thực hiện hứa hẹn.”

“Ryo, cô đã lập công lớn, chờ cô trở về, Thiên Hạc tổ bày tiệc chúc mừng cho cô. Nay Kiếm Sĩ Edo tên phản đồ này đã chết, vị trí phó tổ trưởng, tôi cảm thấy cô có thể đảm nhiệm.”

Trái tim nho nhỏ của Ryo Asano điên cuồng đập thình thịch, khuôn mặt hưng phấn nổi lên đỏ ửng.

Phó tổ trưởng là cao tầng thật sự của Thiên Hạc tổ, không chỉ có thể điều động linh cảnh hành giả trong tổ, tài nguyên chính phủ cũng có thể tùy ý thuyên chuyển.

Ba ba mụ mụ thấy cô, cũng phải cung kính xưng một tiếng “Asano tổ trưởng” .

“Cảm ơn tổ trưởng, tôi nhất định làm việc cẩn thận, không cô phụ tổ trưởng cùng mọi người chờ mong.” Ryo Asano ở trong nhà vệ sinh không ngừng cúi đầu, khí thế hùng hậu thề.

“Chìa khóa ở chỗ cô không?” Ichiro Kobe đổi giọng. “Chìa khóa bị Nguyên Thủy-kun bảo quản…” Khí thế Ryo Asano yếu đi.

“Tôi biết ngay mà…”

Giọng điệu Ichiro Kobe không khỏi trầm thấp: “Nguyên Thủy Thiên Tôn này, đối với Takama-ga-hara có điều mưu đồ nha, hy vọng hắn có thể nhớ kỹ hứa hẹn của mình. Ryo, chúng ta không thể thả lỏng cảnh giác.”

Việc này ở trong dự đoán của hắn, chìa khóa chính là lợi thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không có khả năng trả lại Ryo Asano, chỉ hy vọng vị con cưng Ngũ Hành minh này có thể dựa theo ước định, phái âm thi đến đảo quốc, mà không phải hét giá. Nay chìa khóa đã đoạt lại, phản đồ đánh gục, kế tiếp lại là một lượt đánh cờ mới.

Chương 1373: Thao tác của Phó Thanh Dương (2)

Ryo Asano ấp úng, “Tổ trưởng, còn có chuyện muốn hướng ngài báo cáo.”

“Nói chuyện đừng ấp a ấp úng.” Giọng điệu Ichiro Kobe trở nên nghiêm khắc.

“Vâng!”

Ryo Asano lớn tiếng đáp lại, lập tức mang chi tiết quá trình mai phục báo cáo cho tổ trưởng, có chút rụt rè nói:

“Chúng tôi đang ở trên đường bay đi Tùng Hải, sắp đến Tùng Hải, nhưng mọi người đều rất sợ hãi, nhỡ đâu Thiên Vương Sợ Hãi đích thân tới Tùng Hải, lấy thực lực phân bộ Tùng Hải, hoàn toàn không thể đối kháng.” Nói xong, Ryo Asano lại nghe thấy được tiếng hít thở nặng nề trong ống điện thoại.

“Tổ trưởng?” Cô nhỏ giọng thử.

“Ngu ngốc!” Ichiro Kobe phẫn nộ rít gào nói:

“Kiếm Sĩ Edo chết chưa hết tội, hắn thế mà có cấu kết với Binh Chủ giáo, thế mà lại mang bí mật phục hưng Thiên Hạc tổ, tiết lộ cho Thiên Vương Sợ Hãi của Binh Chủ giáo, ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc…” Cảm xúc tổ trưởng mất khống chế, Ryo Asano cúi đầu, bị dọa không dám nói lời nào.

Qua một hồi lâu, Ichiro Kobe bình tĩnh trở lại, gấp giọng hỏi: “Nguyên Thủy Thiên… Nguyên Thủy-kun nói như thế nào?” Ryo Asano nhỏ giọng nói:

“Nguyên Thủy-kun nói, hắn sẽ hướng cấp trên phản ánh tình huống, nhưng sẽ không lộ ra chìa khóa Takama-ga-hara, chỉ nói mình đã trêu chọc Thiên Vương Sợ Hãi. Mặt khác, hắn còn nói, hy vọng mau chóng hoàn thành hợp tác, chậm thì sinh biến.” Ichiro Kobe cũng đã làm tốt chuẩn bị cùng giác ngộ hướng Thiên Phạt báo cáo, nghe vậy, trong lòng khẽ buông lỏng:

“Nguyên Thủy-kun nói không sai, không thể kéo dài, phải mau chóng tiến vào Takama-ga-hara, nếu không Thiên Vương Sợ Hãi sẽ tìm tới cửa. Cô nói cho hắn, ngày mai tôi ở tổng bộ Thiên Hạc tổ, xin đợi đại giá.”

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thật có thể như hắn nói, giấu diếm sự tồn tại của Takama-ga-hara, hướng tổng bộ Ngũ Hành

minh cầu viện, vậy hắn trả giá chính là cực lớn.

Báo cáo lên bí mật Takama-ga-hara, Ngũ Hành minh sẽ nhúng tay việc này, như vậy dẹp yên Thiên Vương Sợ Hãi, sẽ không là chùi đít thay Nguyên Thủy Thiên Tôn, trái lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn không những vô tội, ngược lại có công.

Trái lại, giấu diếm sự tồn tại của Takama-ga-hara, tương đương Nguyên Thủy Thiên Tôn chủ động trêu chọc Thiên Vương Sợ Hãi, sau đó Ngũ Hành minh chùi đít, kẻ địch cấp Bán Thần, phiêu lưu cùng nguy cơ cần gánh vác có thể nghĩ mà biết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm người khởi xướng, quan phương nhất định sẽ xử phạt.

Chấm dứt kết thúc, Ryo Asano buông điện thoại xuống, đi ra khỏi buồng vệ sinh.

Cô nhìn quanh một vòng, phát hiện Nguyên Thủy-kun không ở trong khoang thuyền, mọi người vẻ mặt bình tĩnh, liền không hỏi nhiều, một bộ dáng chuyện gì cũng chưa xảy ra trở lại chỗ ngồi của mình. Vừa ngồi xuống đã nghe bạn cùng lứa tuổi đối diện cười hì hì nói:

“Chúc mừng thăng chức nha, Asano phó tổ trưởng.”

Ryo Asano ngẩn ra, cả giận: “Cô, cô nghe lén tôi gọi điện thoại? !”

Tạ Linh Hi cười khẽ bắt chước giọng điệu Ryo Asano: “Cảm ơn tổ trưởng, tôi nhất định làm việc thật tốt, không cô phụ tổ trưởng cùng mọi người chờ mong! Cô hô lớn tiếng như vậy, ai cũng nghe thấy rồi.”

Lý Thuần Phong bình tĩnh chém thêm một nhát: “Tôi một tên Học Sĩ thính lực bình thường cũng mơ hồ nghe được.”

Tạ Linh Hi cười nhạo “ha ha” nói: “Công tác giữ bí mật của cô làm kém như vậy, Thiên Hạc tổ là đầu óc có bệnh sao, giao cho cô nhiệm vụ quan trọng như vậy.”

Khuôn mặt nhỏ của Ryo Asano đỏ lên, nghe bạn cùng lứa tuổi chỉ trích, vừa ấm ức vừa xấu hổ, thở phì phì không để ý tới cô nữa.

So với Tạ Linh Hi, Ryo Asano này quá phận đơn thuần, mặc dù có chút thông minh vặt tm Cơ nho nhỏ, nhưng còn cần rèn luyện, Nguyên Thủy cố ý nói với cô mình có thể dẹp yên Thiên Vương Sợ Hãi, chính là muốn thông qua cô, truyền đạt cho Thiên Hạc tổ, chế tạo áp lực, cô đại khái còn cần rất lâu mới có thể phản ứng lại, Quan Nhã lắc đầu.

“Con nhỏ Nhật Bản ngu xuẩn, không có gì uy hiếp, Nguyên Thủy ca ca sẽ không thích cô gái ngu xuẩn đâu.” Tạ Linh Hi nghĩ.

Xem ra con bé này không có gì uy hiếp nha, tuy là Thánh Giả, nhưng quá mức non nớt, mình thiếu chút nữa cho rằng lại là một đối thủ cạnh tranh… Nữ Vương nhàn nhã uống đồ uống, xóa Ryo Asano từ trong danh sách kẻ địch.

Tiểu Viên nhắm mắt dưỡng thần, không nói một lời.

Ngoài cửa sổ một mảng tối đen, nhìn không thấy sao cùng trăng.

Trương Nguyên Thanh trong phòng nghỉ ngồi ở bên giường, nhìn Ngân Dao quận chúa ngồi khoanh chân tĩnh dưỡng.

“Quận chúa, mắt đỏ của cô cũng ảm đạm rồi, Thái âm lực hao tổn không ít nha.”

Trương Nguyên Thanh quan tâm nói: “Tôi rất lo lắng thân thể quận chúa, muốn đưa vào Thái âm lực cho cô, lại bất lực.”

Vết đao trên người Ngân Dao quận chúa đã chữa trị, cái tay cụt kia cũng đã nối vào, cô vì thế trả giá thê thảm nặng nề.

Cô rớt cấp rồi.

Một thân Thái âm lực hùng hậu hao tổn cực lớn, từ cấp 5 suy yếu tới cấp 4.

Ngân Dao quận chúa nhắm mắt ngồi khoanh chân, trầm mặc không nói.

Chương 1374: Thao tác của Phó Thanh Dương (3)

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt áy náy, giọng điệu đau lòng:

“Nương nương giao phó cô cho tôi chiếu cố, để quận chúa bị thương nặng như thế, là tôi thất thủ, là trách nhiệm của tôi. Quận chúa, tôi muốn bồi thường cô.”

Mà Ngân Dao quận chúa mở mắt ra, con mắt màu đỏ ảm đạm, cầm lấy cái loa nhỏ, một lời nói toạc ra: “Cậu muốn luyện tôi thành âm thi?”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, tình thâm ý thiết:

“Đây là biện pháp duy nhất, cô ở hiện thế không thể tu hành, mỗi lần chiến đấu đều là hao tổn, khó có thể lâu dài, thành âm thi của tôi, Thái âm tinh thần lực liền có thể cùng hưởng, tôi là linh cảnh hành giả, linh lực của tôi có thể tự khôi phục.”

Ngân Dao quận chúa thản nhiên nói: “Cậu có thể mua cho tôi tài liệu giàu Thái âm lực, tôi lấy bí pháp luyện hóa hấp thu, cũng có thể khôi phục.”

A cái này, mình chán ghét âm thi có đầu óc…

Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa vẻ mặt cứng đờ, vội vàng thở ngắn than dài: “Quận chúa, tài chính ngượng ngùng nha, cô cũng thấy rồi, tôi đã nghèo tới mức vì tiền bạc nho nhỏ, rơi đầu đổ máu nóng. Tài liệu phẩm chất Thánh Giả, giá cao vút, chỉ là để ngài khôi phục đỉnh phong, cũng đã là giá trên trời, huống chi về sau…”

“Cô tuyệt đối đừng cho rằng tôi là đau lòng tiền, Nguyên Thủy Thiên Tôn tôi không phải người như vậy, chỉ là trên có mẹ già dưới có con nhỏ.”

“Cậu chưa kết hôn, lấy đâu ra con?”

Tiểu Đậu Bỉ có tính không… Trương Nguyên Thanh vô cùng đau đớn: “Trong nhà có dì trẻ thiểu năng, si ngốc như trẻ con.”

Ngân Dao quận chúa trầm mặc không nói, cũng không biết có nghe vào không, sau một lúc lâu, cô nắm cái loa nhỏ, giọng ngự tỷ nhàn nhạt:

“Không cần nhiều lời, tôi biết, cậu sớm muốn thu tôi để bản thân dùng, chỉ là không tiện ép buộc. Sư tôn bảo tôi trở về hiện thế, cũng là ý tứ này, là tôi không tình nguyện mà thôi.”

Tạm dừng một chút, cô nói: “Nhưng một ngày này sớm hay muộn sẽ tới, lấy hiểu biết của tôi đối với sư tôn, cậu lần sau

tiến vào linh cảnh, người tất nhiên hỏi. Nếu biết tôi kháng mệnh không theo, người sẽ không tha thứ tôi. Ngày gần đây, tôi ở trong phủ của cậu coi như thoải mái, tôi có thể đáp ứng trở thành âm thi của cậu, nhưng cậu phải cùng tôi ước pháp tam chương."

Được rồi, cô đã nhìn thấu tôi rồi, cũng tốt, đỡ phải nhiều lời… Trương Nguyên Thanh nói:

"Quận chúa ngài nói."

Ngân Dao quận chúa giơ cái loa nhỏ lên:

"Một, không thể bắt buộc tôi làm việc."

"Hai, tôi có thể chinh chiến vì cậu, nhưng không phải nô bộc của cậu, cậu và tôi ngang hàng ở chung, bảo trì nguyên dạng."

"Ba, chưa được tôi cho phép, không thể nắm giữ cơ thể của tôi. Tôi biết hải ngoại có nghề nghiệp, có thể ký kết khế ước, cậu tìm đến đạo cụ."

Trương Nguyên Thanh cẩn thận thưởng thức một phen, nhíu mày nói: "Không thể bắt buộc cậu làm việc, quá mức không rõ ràng, xin quận chúa nói rõ."

Ví dụ như, hắn bây giờ gặp nguy cơ lớn, cần âm thi giúp đỡ chiến đấu, nhưng Ngân Dao quận chúa vừa thấy kẻ địch nguy hiểm, không muốn chiến đấu, quay đầu bỏ chạy.

Như vậy khẳng định không được.

Ngân Dao quận chúa trầm mặc thật lâu, tựa như có chút không muốn mở miệng, thật lâu sau, trong loa nhỏ truyền đến tiếng của ngự tỷ:

"Không, không thể bảo tôi thị tẩm!"

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi, thầm nhủ quận chúa, xem ra cô chưa nhìn thấu tôi, bằng không do đâu sinh ra hiểu lầm vặn vẹo như vậy đối với một vị thanh niên năm điều tốt?

Cô cho rằng tôi là Ma Quân sao, tôi nếu là Ma Quân, xác suất đại khái sẽ yêu cầu cùng cô làm một cái tiến triển cực nhanh, nhưng tôi là Nguyên Thủy Thiên Tôn chính trực.

“Quận chúa chớ nói đùa, tôi xuất thân thư hương môn đệ, thế gia quan lại, từ nhỏ có tri thức hiểu lễ nghĩa, sao có thể làm việc táng tận thiên lương bực này?” Trương Nguyên Thanh chính nghĩa nghiêm túc.

“Như thế rất tốt.” Ngân Dao quận chúa buông xuống cái loa nhỏ.

…

Sân bay Tùng Hải quốc tế, sau khi máy bay hạ cánh, đoàn người hấp tấp chạy ra khỏi máy bay, giống như chậm một bước nữa, máy bay sẽ nổ tung.

Cũng không để xe đưa đón, chạy vội xuyên qua đường băng, nơi đỗ máy bay, lao vào trong sân bay, nhìn thấy dòng người đông nghìn nghịt, lúc này mới như trút được gánh nặng.

Lúc này đã đêm khuya, nhưng chuyến bay đi tới đi lui, lữ khách đông đúc, dòng người coi như dày đặc, dù là Thiên Vương Sợ Hãi, cũng không dám đại khai sát giới.

“Tạm thời an toàn rồi.” Tạ Linh Hi lẩm bẩm.

“Mọi người trước tìm cái khách sạn ở lại, đừng về vịnh Phó gia, chờ tôi nói chuyện xong với lão đại, xem tình huống mà quyết định.” Trương Nguyên Thanh đeo balo hai vai, tạm biệt các đồng đội, một mình quay về vịnh Phó gia.

Hắn ở trên máy bay đã liên lạc Phó Thanh Dương, nói mình đã trêu chọc Thiên Vương Sợ Hãi.

Phó Thanh Dương không hổ là Phó Thanh Dương, thản nhiên nói: “Việc nhỏ, về trước.”

Trương Nguyên Thanh lập tức có cảm giác an toàn.

Chương 1375: Liên hệ của học viện Tần Phong cùng Takama-ga-hara (1)

Khi hắn trở lại vịnh Phó gia, đi vào phòng sách, thấy Phó Thanh Dương đang ngồi ở sau bàn đọc sách, vẻ mặt lạnh nhạt, lộ ra sự bình thản Thái Sơn sập phía trước mà mặt không đổi sắc.

“Nói xem, chuyện là thế nào?”

Thấy cấp dưới trêu vào phiền phức lớn trở về, hắn cũng không tức giận, khí tràng vững như lão cẩu. Trương Nguyên Thanh lập tức mang bí mật Takama-ga-hara, một năm một mười nói cho Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương nghe xong, lâm vào trầm mặc.

Thấy chỗ dựa chậm chạp không nói, Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Lão đại, Thiên Vương Sợ Hãi tuyệt đối sẽ không cam lòng. Hắn nếu đến Tùng Hải, chúng ta làm sao bây giờ?”

Phó Thanh Dương nhẹ nhàng phun ra một hơi, giọng điệu bình thản như cũ: “Lấy thực lực của Sợ Hãi, hắn có thể san bằng tuyệt đại bộ phận phân bộ, nhưng chưa bao giờ làm như vậy, cậu biết vì sao không?”

“Vậy chẳng khác nào quyết chiến với trận doanh hợp pháp nhỉ?” Trương Nguyên Thanh nói.

Phó Thanh Dương gật đầu: “Cái này giống vũ khí hạt nhân, bình thường chỉ làm uy hiếp, sẽ không vận dụng, một khi vận dụng, chính là chiến tranht hế giới, ngươi chết ta mất mạng. Cường giả cấp Bán Thần cũng như thế, Sợ Hãi tuy mạnh, cũng không phải vô địch. Chúng ta không cần lo lắng hắn ở Tùng Hải đại khai sát giới, nhưng cần phòng bị hắn nhằm vào, việc này dễ làm, thông báo tổng bộ, bảo minh chủ để ý Tùng Hải là được.”

Trương Nguyên Thanh muốn nói lại thôi, “Minh chủ sẽ đáp ứng sao, đây dù sao cũng là chuyện tôi gây ra, trừ phi báo cáo bí mật Takama-ga-hara cho tổng bộ.”

“Nếu báo cáo cho tổng bộ, cậu xác suất đại khái ngay cả canh cũng không được húp một ngụm. Thiên Hạc tổ cũng sẽ không để Ngũ Hành minh nhúng tay, sẽ ngay lập tức báo cáo cho Thiên Phạt.” Phó Thanh Dương lắc đầu.

Vậy làm như thế nào, mặt mũi của tôi hẳn là không lớn như vậy nhỉ… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Sau đó, hắn liền nghe Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Tôi sẽ hướng tổng bộ báo cáo, nói Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Xuân Thành tiêu diệt một cứ điểm của Binh Chủ giáo, từ chỗ thành viên Binh Chủ giáo biết được, Thiên Vương Sợ Hãi muốn tập kết cao thủ, tập kích Tùng Hải, cứu ra Ma Nhãn.”

“Chuyện Ma Nhãn chọc ra, có quan hệ gì với cậu đâu?”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái ngay: “Lão đại anh minh!”

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu, sau đó cầm lên điện thoại bàn, gọi điện thoại dưới lầu, phân phó em gái tai thỏ: “Thu thập đồ đạc một phen, ra ngoài tránh hai ngày.”

Hắn lấy giọng điệu “Thái Sơn sập phía trước mà mặt không đổi sắc”, nói ra lời nhát gan nhất.

Cúp điện thoại, Phó Thanh Dương nói: “Đưa chìa khóa cho tôi xem chút.”

Trương Nguyên Thanh lập tức cởi bỏ ba lô, lấy ra đĩa ngọc to bằng miệng bát, hai tay dâng lên. Phó Thanh Dương không tiếp, khoảnh khắc nhìn thấy đĩa ngọc, con ngươi co rụt lại.

“Lão đại, làm sao vậy, chìa khóa có vấn đề?”

Trương Nguyên Thanh cho dù không phải Thám Báo, cũng đã nhìn ra vẻ mặt Phó Thanh Dương không thích hợp.

Ở trước khi hắn lên tiếng ân cần thăm hỏi Phó Thanh Dương đã thu hồi kinh ngạc cùng chấn động, vẻ mặt khôi phục bình tĩnh, nhưng ánh mắt vẫn đặt vào đĩa ngọc, nói: “Tôi ở trong văn hiến học viện Tần Phong từng thấy nó, bên trong còn có bản vẽ tay món đồ này. Chương trình học sơ cấp thực tập sinh - lịch sử của học viện. Hắn là môn này. Phần văn hiến kia là giáo viên nghiên cứu lịch sử linh cảnh trong học viện căn cứ bộ phận tư liệu phó bản đời Tần của học viện Tần Phong tập hợp mà thành, ghi lại rất nhiều vật Thủy Hoàng đế từng sử dụng cùng thu thập nghi là pháp khí!”

Trương Nguyên Thanh thử nói: “Nó vốn chính là vật Thủy Hoàng đế giao cho Từ Phúc, ngài từng thấy ở trong tư liệu không kỳ quái nhỉ?”

Phó Thanh Dương gật đầu: “Là không kỳ quái, nhưng tôi còn từng thấy nó ở nơi khác!”

Ặc!

Anh có thể một hơi nói cho hết không? Trương Nguyên Thanh nghĩ trong lòng.

Phó Thanh Dương nhìn hắn một cái: "Năm đó tôi cùng Linh Quân kết thúc kỳ thực tập, cùng nhau vào học viện Tần Phong, hắn tham luyến sắc đẹp của giao nhân nữ vương, bị giao nhân tộc vây giết ở đáy hồ, lần đó thật ra tôi cũng có mặt!"

"Đương nhiên, tôi là đi cứu hắn, lúc giáo viên học viện chiến đấu kịch liệt với giao nhân nữ vương, đánh rách tả tơi vách đá đáy hồ. Tôi thấy sau khi tảng đá rơi ra, lộ ra hai cánh cửa đá, giữa khe hở cửa đá có một cái lỗ tròn nhỏ, hình cùng chìa khóa Takama-ga-hara giống nhau như đúc!"

Hắn rất ít khi nói nhiều như vậy, nhưng có thể khiến Tiền công tử lải nhải tất nhiên là việc lớn!

"Sau đó, tôi tìm đọc tư liệu trong học viện Tần Phong, chưa tìm được tin tức tương quan cánh cửa đá kia, một lần cơ hội ngẫu nhiên, tôi mới từ trong miệng kẻ rác rưởi kia biết được, trong học viện Tần Phong còn có một phó bản ẩn!" Phó Thanh Dương chậm rãi nói: "Nhưng không biết vì sao Bách Hoa hội mãi chưa hoàn thành nhiệm vụ ẩn này!"

Chương 1376: Liên hệ của học viện Tần Phong cùng Takama-ga-hara (2)

Nguyên soái cũng đối với anh không tệ, chuyện gì cũng nói với anh. Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa chưa phản ứng lại rác rưởi là chỉ ai, hắn nhấm nuốt tin tức trong lời nói, kinh ngạc lại mờ mịt: "Cái này rốt cuộc là chìa khóa Takama-ga-hara, hay là chìa khóa cánh cửa đá kia của học viện Tần Phong?"

"Hoặc là học viện Tần Phong cùng Takama-ga-hara còn có liên hệ tầng sâu hơn nữa?"

"Tôi không thể cho cậu đáp án, cần cậu tự mình đi thăm dò!" Phó Thanh Dương nhìn đĩa ngọc: "Cái này có lẽ chính là nguyên nhân Bách Hoa hội mãi không phá giải được nhiệm vụ ẩn! Bởi vì thiếu vật phẩm nhiệm vụ!"

“Vậy cái chìa khóa này không thể trả lại cho Thiên Hạc tổ.” Nguyên Thủy Thiên Tôn phẩm đức cao thượng nói.

Nhưng cái này không hề nghi ngờ sẽ làm gay gắt mâu thuẫn.

Khiến Thiên Hạc tổ bình sứt không sợ mẻ tiết lộ cho Thiên Phạt, kế tiếp chính là Thiên Phạt và Ngũ Hành minh đấu đá với nhau, không có chuyện gì của Nguyên Thủy Thiên Tôn chính trực nữa!

Phó Thanh Dương suy tư vài giây, đưa ra ý kiến: “Trước đi Takama-ga-hara một chuyến, xem xem bên trong ẩn giấu cái gì, cách lớp huấn luyện học viện Tần Phong một kỳ này nhập học còn có hai ngày, thời gian vậy là đủ rồi!”

“Sau khi lấy được bảo bối trong Takama-ga-hara, cậu lại hướng Thiên Hạc tổ mượn chìa khóa, nếu bọn họ không đồng ý nhường ra một ít ích lợi, lại lấy Thiên Vương Sợ Hãi áp chế!”

Sau khi lấy được bảo tàng Takama-ga-hara, chìa khóa đối với bọn họ không có ý nghĩa lớn, xác xuất mượn thành công cực cao. Trương Nguyên Thanh khó có thể tin nói: “Lão đại không hổ là lão đại, vấn đề nào cũng không làm khó được anh. Người đời đều nói tôi trí tuệ siêu quần am hiểu vượt phó bản cấp S, nhưng bọn họ không biết, trí tuệ của tôi không bằng một nửa của Tiền công tử. Ài ~”

Hắn cảm khái như thế.

Lời này nửa thật nửa giả, cho hắn chút thời gian có thể nghĩ được biện pháp, nhưng tuyệt đối không làm được như Phó Thanh Dương đầu óc xoay chuyển, gian kế sinh ra!

Tiền công tử ở phương diện đấu tranh, tính toán lòng người quả thật rất có thiên phú!

Vẻ mặt Phó Thanh Dương lạnh lùng như cũ, nhưng Trương Nguyên Thanh quen thuộc hắn có thể nhìn ra Tiền công tử có chút hưởng thụ.

Ai cũng thích nghe lời hay, bởi vì xuôi tai hơn nữa nói tốt còn là Nguyên Thủy Thiên Tôn thiên tư hơn người.

Chính sự tạm có một cái kết, Trương Nguyên Thanh nhớ tới một sự kiện khác: “Lão đại anh cùng Linh Quân hôm nay ra

ngoài làm nhiệm vụ?”

Nghe vậy, Phó Thanh Dương nhẹ nhàng phun ra một hơi.

“Tỉnh Bảo Thang hai vị Thần Dạ Du bị giết, bước đầu kết luận là Thuần Dương chưởng giáo làm.”

Con ngươi Trương Nguyên Thanh như gặp kích thích phản ứng co rút lại, khẽ biến sắc: “Thái Nhất môn theo lý thuyết từng thông báo Thần Dạ Du trú đóng các đại phân bộ, chưa triệu hồi trong môn, sao có thể sơ ý như thế?”

Phó Thanh Dương lắc đầu: “Không phải bọn họ sơ ý, bọn họ là ở trong nhà bị hại.”

Vậy càng không hợp lý, chỗ ở của linh cảnh hành giả trước giờ kín đáo, so với địa điểm làm việc càng kín đáo hơn, Thần Dạ Du lại nhiều thủ đoạn phản điều tra, Trương Nguyên Thanh cũng ý thức cảm thấy không thích hợp!

Phó Thanh Dương tiếp tục nói: “Đại trưởng lão Thái Nhất môn đã tổ chức hội nghị, phái một tiểu tổ hành động đặc biệt truy bắt Thuần Dương chưởng giáo, Cao Phong trưởng lão phân bộ Hàng Thành phụ trợ điều tra việc này, không thuộc phân bộ Tùng Hải chúng ta quản!”

Thái Nhất môn có thể phụ trách việc này khẳng định tốt hơn Thổ Quái phụ trách, hy vọng bọn họ có thể kết liễu Thuần Dương chưởng giáo, bằng không chờ kẻ này trưởng thành lên, nghĩ thôi đã khiến da đầu người ta phát tê!

Trương Nguyên Thanh từng chịu thiệt một lần trong lòng tràn ngập kiêng kị.

Lúc này Phó Thanh Dương nhớ tới cái gì, hỏi: “Cậu là giết chết Kiếm Sĩ Edo khi nào!”

“Đại khái hơn bảy giờ trước đi.” Trương Nguyên Thanh nói.

Sau đó hắn liền nhìn Phó Thanh Dương nhổ đầu cắm laptop, mang theo laptop nhỏ 13 inch, đứng dậy sải bước đi về phía cửa ra vào, trầm giọng nói: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

“Bây giờ là hai rưỡi sáng, cách lúc cậu cướp đi chìa khóa đã trôi qua sáu giờ rồi, Thiên Vương Sợ Hãi đã thu được tình báo,

như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể tới đây.” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói; “Không đi ở lại chờ chết?”

Ặc, không biết còn tưởng là muốn đi giết Thiên Vương Sợ Hãi cơ, Trương Nguyên Thanh vội theo bóng lưng lão đại: “Đi cùng đi cùng.”

Hai người ra khỏi biệt thự Phó Thanh Dương tiến vào chiếc xe xa hoa, lao đi như bay.

Trương Nguyên Thanh thì quay về biệt thự lấy chìa khóa xe thể thao của Quan Nhã, đạp chân ga, ở trong tiếng động cơ gầm rú lao về phía cổng tiểu khu!

Trong xe MPV, Phó Thanh Dương ngồi lưng thẳng tắp, ở cái bàn gấp nhỏ ghế ngồi tự có mở ra laptop, mở văn bản, ngón tay ngọc thon dài gõ như bay.

Chương 1377: Liên hệ của học viện Tần Phong cùng Takama-ga-hara (3)

Căn cứ Nguyên Thủy vừa rồi miêu tả, hắn lâm thời bịa đặt một câu chuyện, nói tiểu đội tuần tra ở Tùng Hải ngoài ý muốn khóa mục tiêu Huyết Ẩm Cuồng Đao, cũng lợi dụng thủ đoạn đặc thù tiến hành truy tung đối với Huyết Ẩm Cuồng Đao!

Một đường theo đuôi đến Xuân Thành, đội trưởng Quan Nhã tham công liều lĩnh vòng qua phân bộ Xuân Thành dẫn đội đánh vào cứ điểm của Huyết Ẩm Cuồng Đao!

Tuy tiếc nuối thất bại, nhưng tiểu đội tuần tra trong lúc vô ý tìm hiểu được một cái tình báo, Huyết Ẩm Cuồng Đao sở dĩ lẻn vào Tùng Hải là vì tìm hiểu tình báo Ma Nhãn!

Thiên Vương Sợ Hãi hướng tới tự do muốn ra tay cứu viện Ma Nhãn Thiên Vương, đặc biệt phái cấp dưới đến Tùng Hải sưu tập tình báo.

Sau khi viết xong báo cáo, Phó Thanh Dương gửi cho tổng bộ.

Tình báo lừa gạt kiểu này một khi bị tổng bộ phát hiện là phải xử phạt nghiêm khắc, nhưng Tiền công tử không lo lắng.

Đầu tiên Thiên Vương Sợ Hãi nhất định sẽ đến Tùng Hải, đây là sự thật không tranh cãi. Tiếp theo Sợ Hãi tuyệt đối sẽ không

chủ động hướng minh chủ tiết lộ tình báo Takama-ga-hara.

Sau khi làm như vậy bị phát hiện, minh chủ không biết tình huống, hắn tự sẽ nhận lấy sự hiểu lầm này.

Nhưng như vậy Sợ Hãi quá nửa là biết Nguyên Thủy Thiên Tôn che giấu cao tầng quan phương, hắn về sau có thể sẽ nhằm vào Nguyên Thủy.

Xem như lợi hại đều có.

Về phần minh chủ bên kia, có thể phát hiện hay không, Phó Thanh Dương không để ý, nếu minh chủ đến ngăn trở hỏi đến, cùng lắm thổ lộ chân tướng.

Nếu không hỏi, việc này liền trôi qua.

Ngoài ra Phó Thanh Dương còn có một chút tư tâm, hắn đang thử mang các minh chủ coi là quân cờ để đánh cờ, thử điểm mấu chốt của minh chủ, thử có thể lợi dụng bọn họ tới trình độ nào.

Hắn lúc còn ở Thánh Giả muốn làm mà không thể làm.

So sánh với Phó Thanh Dương tiến hành vắt óc suy nghĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên này tương đối hoạt sắc sinh hương!

Ngân Dao quận chúa thân thể yểu điệu trắng sứ, yên tĩnh nằm thẳng ở trên giường, đôi mắt đỏ sậm nhắm lại, không nhúc nhích, không có hơi thở cùng nhịp tim, cô tựa như một âm thi thật sự.

Trương Nguyên Thanh đánh giá thân thể quận chúa, làn da của cô bày ra màu trắng sứ thiếu màu máu, giống như một con búp bê sứ tinh xảo đẹp đẽ!

Cổ thon dài, hai vai gầy, xương quai xanh, trước ngực gợi cảm tựa như cái bát úp ngược, không tính quá lớn nhưng hết sức duyên dáng yêu kiều.

Cái bụng phẳng phiu có một sợi dây trắng mờ nhạt, gắn kết rốn vừa gợi cảm vừa mị hoặc, xuống chút nữa bị chăn che mất phong cảnh.

“Tôi muốn móc mắt cậu ra cho chó ăn!” Ngân Dao quận chúa đang nhắm mắt giơ lên cái loa nhỏ trong tay.

“Quận chúa chớ tức giận, đây là lưu trình ắt không thể thiếu, bản Thiên Tôn là kinh nghiệm phong phú!” Trương Nguyên Thanh tựa như thợ rèn thấy được một phôi sắt cực phẩm, kích động vô cùng.

Hắn mở ra kho hàng bang phái, hướng Phó Thanh Dương xin quyền sử dụng đạo cụ.

“Đinh! Đơn xin của ngài đã được phê chuẩn. Xin ở trong ô vật phẩm xem xét đạo cụ.”

Hắn sau đó mở ô vật phẩm, lấy ra một tấm huy chương cổ xưa cũ kỹ.

Mặt trước huy chương điêu khắc trường kiếm kỵ sĩ cùng búa thẩm phán, mặt trái là hoa văn giản dị!

Đạo cụ này là Phó Thanh Dương từ nước ngoài thu mua mà có, cho Linh Quân dùng để tán tỉnh Annie, bất đắ dĩ thế sự vô thường, Annie không coi trọng Hoa công tử phong lưu, ngược lại khăng khăng một mực đối với học sinh của Hoa công tử!

Trương Nguyên Thanh cầm huy chương, giọng điệu trầm thấp trang nghiêm: “Nguyên Thủy Thiên Tôn thề, không cưỡng ép Ngân Dao quận chúa thị tẩm, dưới tình huống chưa được Ngân Dao quận chúa cho phép tuyệt không chủ động khống chế thân thể, tôi cùng với Ngân Dao quận chúa ngang hàng ở chung, tuyệt không coi cô ấy là nô bộc!”

Dứt lời, huy chương tản mát ra ánh sáng trong vắt. Trong cõi hư vô lời thề bị lực lượng nào đó chứng kiến, khế ước đạt thành.

Ngân Dao quận chúa khẽ than một tiếng, cô cảm ứng được pháp khí này là phẩm chất Thánh Giả, ước thúc cũng chỉ là Thánh Giả, sẽ có một ngày, Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Chúa Tể, lực lượng thệ ước không cách nào gông xiềng hắn.

Đương nhiên, thật tới lúc đó, cô cũng liền nghe theo mệnh trời.

Thu hồi huy chương, Trương Nguyên Thanh một tay nâng bát, một tay cầm bút bắt đầu khắc họa linh lục ở trên thân thể yểu điệu của Ngân Dao quận chúa.

Từ nay về sau, mình chính là Tinh Quan có được hai âm thi phẩm chất cao, chờ tiến vào học viện Tần Phong, phải hướng Triệu Thành Hoàng cùng Tôn Miểu Miểu khoe khoang một phen… Hắn tâm tình không tệ nghĩ.

Hôm sau, Ngân Dao quận chúa đeo balo, mang kính râm, ngồi máy bay riêng tới sân bay Edo.

Ryo Asano đi chung sốt ruột không chờ nổi chạy xuống cầu thang, vui vẻ dang hai tay, thanh thúy lớn tiếng cảm khái: "Đẹp quá đi."

Cô ta mặc quần bộ đội rằn ri, áo ba lỗ màu đen áo khoác ngắn màu đen dễ dàng cho hành động, đeo kính râm giống như cực phẩm ngự tỷ tham gia trại hè.

Chương 1378: Mở ra Takama-ga-hara (1)

"Edo có rất nhiều đặc vụ Thiên Phạt ẩn núp, cho nên tổ trưởng cùng các phó tổ trưởng không thể tự mình tới tiếp đãi Nguyên Thủy-kun!" Ryo Asano khom người tạ lỗi, mang cả xoáy trên đầu lộ ra cho Nguyên Thủy-kun xem.

"Không sao cả, chúng ta bây giờ đi đâu?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Tổ trưởng vốn muốn ở Ginza chiêu đãi ngài, nơi đó là tổng bộ Thiên Hạc tổ, cũng là địa khu phồn hoa nhất Edo. Nhưng cân nhắc đến tính kín đáo, tổ trưởng đã thay đổi chủ ý, hắn đã trước tiên ở Shizuoka chờ đợi." Ryo Asano nói.

Cô nói thẳng hắn ở tỉnh Shizuoka chờ tôi là được rồi, nào cần bóc mẽ tổ trưởng của mình, tương lai hắn ép cô mổ bụng tạ tội… Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Ngu xuẩn, phương thức trả lời chính xác là: Anh chỉ cần đi theo tôi là được, tổ trưởng đã ở nơi đó bày tiệc chờ đợi."

"Cô trực tiếp nói cho tôi biết Takama-ga-hara ở Shizuoka, nếu tôi là người xấu bây giờ đã giết cô, một mình tới đó."

Ryo Asano vừa nghe, cảm thấy có lý, xấu hổ nói: "Tôi quá ngu ngốc rồi, Nguyên Thủy-kun cảm ơn anh nhắc nhở, anh thật sự là võ sĩ phẩm đức cao thượng."

Vẻ mặt cô đầy cảm động, Nguyên Thủy-kun là người rất dịu dàng.

Trương Nguyên Thanh trầm ổn gật đầu: "Nhưng trên đời không phải mọi người đều phẩm đức cao thượng như tôi. Ryo cô còn cần rèn luyện nhiều thêm."

"Vâng!"

Shizuoka ở tây nam Edo không xa, hai người lên xe MPV tới đó. Trên đường, Ryo Asano lải nhải giới thiệu phong thổ lịch sử bối cảnh Shizuoka, Trương Nguyên Thanh lúc này mới biết thì ra "Nhiệt Hải*" đại danh đỉnh đỉnh ngay tại Shizuoka!

Nơi đây đặc sắc lớn nhất chính là tài nguyên suối nước nóng, được xưng bán đảo suối nước nóng, bởi vì "núi thánh" đảo quốc, núi Phú Sĩ tượng trưng quốc gia ở ngay nơi này!

Đáng tiếc Quan Nhã không đến, bằng không thật muốn thể nghiệm một phen suối nước nóng của đảo quốc, còn có thể xem mấy bộ phim giáo dục lấy suối nước nóng làm chủ đề, Trương Nguyên Thanh bị gợi lên rất nhiều hồi ức, cảm giác da mình ngo ngoe rồi.

Dứt bỏ sự thật không nói chuyện, hắn đối với nguyên tố nào đó của đảo quốc có sự hướng tới mãnh liệt, nhìn lại quá khứ vô số đêm khuya hắn dùng tay mình, ở dưới các sư phụ đảo quốc thiếu vải chỉ đạo yên lặng viết bài ca ca tụng thanh xuân, cùng áy náy và thương cảm với đối với đứa nhỏ mất đi.

Ryo Asano bỗng nhiên phát hiện vẻ mặt Nguyên Thủy-kun trở nên tang thương…

Một giờ sau, hai người đến mục tiêu.

Xe MPV đỗ ở một quán ăn suối nước nóng đầy phong cách cổ, xuyên qua nóc nhà cao cao, mơ hồ thấy đỉnh núi Phú Sĩ tuyết trắng.

Núi Phú Sĩ? Trương Nguyên Thanh xuyên qua cửa kính xe nhìn ngọn núi nơi xa, thầm nhủ Takama-ga-hara ở núi Phú Sĩ?

Ichiro Kobe chọn địa chỉ gặp mặt ở nơi này, khẳng định không phải vì mời hắn ngâm suối nước nóng.

Nếu đây là một hồi đàm phán làm ăn, vậy Trương Nguyên Thanh sẽ theo lý thường phải làm cho rằng Thiên Hạc tổ là

muốn dùng sắc đẹp và suối nước nóng để dụ dỗ mình.

Nhưng tình huống bây giờ hiển nhiên không phải, mọi người đều rất bận rộn, đều đang nắm chặt thời gian, Trương Nguyên Thanh hoài nghi ở trên núi Phú Sĩ có liên hệ của học viện cùng Takama-ga-hara.

Cửa quán suối nước nóng có hai người đàn ông mặc vest màu đen đứng, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm xe MPV.

Cửa xe chạy bằng điện trượt ra, Ryo Asano chui ra khỏi thùng xe.

"Đội trưởng Asano!" Hai người áo đen đồng loạt khom người, nhưng vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ryo Asano khom người hoàn lễ, giọng điệu không tự giác uy nghiêm, nghiêm trang nói: "Mời thông báo tổ trưởng, Nguyên Thủy-kun đến rồi."

Hai người đàn ông đồ đen liếc nhau, một người trong đó tiến vào chỗ sâu trong quán suối nước nóng.

Một người khác thì khom người nói: "Mời tổ trưởng Asano cùng Nguyên Thủy-kun chờ một chút."

Nói xong, hắn thật cẩn thận đánh giá kẻ gọi là "Nguyên Thủy-kun", làm người ta khó có thể tin, tuyệt thế thiên tài đại danh đỉnh đỉnh Ngũ Hành minh, lại là một cô gái cao gầy tư thế oai hùng hiên ngang?

Tuy đeo kính râm, nhưng từ đường nét khuôn mặt, độ cong của cằm, cùng với cánh môi tái nhợt khêu gợi, không khó nhìn ra đây là một vị mỹ nhân.

Lúc trong lòng người đàn ông đồ đen chậc chậc lấy làm kỳ, đồng bạn báo tin vội vàng quay về, khom người nói: "Tổ trưởng cùng mấy vị phó tổ trưởng, đã ở trong quán xin đợi."

Vừa nói, vừa làm ra động tác "mời".

Ryo Asano lập tức dẫn theo Trương Nguyên Thanh đi vào, xuyên qua sân hoa tươi nở rộ, tiến vào trong kiến trúc, dọc theo hành lang phục cổ kiểu Nhật tiến lên, rất nhanh, hai người dừng lại ở ngoài một gian phòng trải chiếu Tatami.

Trong phòng cách một cánh cửa, truyền đến nam nữ uống rượu mua vui cười vui, cùng với tiếng tỳ bà cùng trống nhỏ.

Loại thời điểm này cố ý làm ăn chơi đàng điếm, là đang hướng mình ám chỉ Thiên Hạc tổ tràn đầy tự tin, thoải mái có thừa sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghiền ngẫm.

Chương 1379: Mở ra Takama-ga-hara (2)

"Tổ trưởng, Nguyên Thủy-kun đến rồi." Ryo Asano ở cửa khom người.

Tiếng cười vui và tiếng nhạc cụ trong phòng dừng lại, ngay sau đó, cửa chậm rãi trượt ra, một cô gái trẻ tuổi mái tóc búi cao, mặc kimônô mở cửa cho hai người.

Ánh đèn trong phòng ùa vào hành lang hơi tối tăm, Trương Nguyên Thanh thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Tatami trải đầy cả căn phòng, sáu cái bàn thấp sắp xếp có trật tự, trên bàn bày đầy các loại món ngon kiểu Nhật, các nam nhân mặc kimônô tư thái lười nhác ngồi khoanh chân, ngồi bệt ở sau bàn, bên người là cô gái kimônô trẻ tuổi xinh đẹp, thuận theo ngồi khoanh chân, trong tay nâng ấm.

Ichiro Kobe ở thủ tọa, tuổi chừng năm mươi, mặt vuông mày rậm, mũi cao mắt sắc, một tướng mạo kiêu hùng, cực có uy nghiêm.

Người này Mệnh cung sáng ngời lấp lánh, mệnh cách bất phàm, là kiêu hùng. Duyên cung hỗn độn tối tăm, nói rõ ở trên quan hệ hôn nhân, xã giao, người với người có chỗ thiếu hụt nghiêm trọng, nhưng hắn Hữu cung sáng ngời, nói rõ thân tín đông đúc, là thủ lĩnh khiến cấp dưới tin phục, vậy vấn đề liền xảy ra ở hôn nhân.

Thân cung tối tăm, biểu thị con cái vô năng, hoặc không người nối nghiệp, lại kết hợp tình huống Duyên cung, Ichiro Kobe này, hẳn là không phải loại hình để ý phụ nữ cùng gia đình, một lòng muốn làm sự nghiệp…

Có kính râm che, Trương Nguyên Thanh thoải mái mở ra Tinh Tướng Thuật, thông qua tướng mạo, đối với Ichiro Kobe tổ trưởng Thiên Hạc tổ có hiểu biết tương đối khắc sâu.

Ichiro Kobe cũng đang đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn đường xa mà đến, thấy là một âm thi đến, hắn hài lòng gật đầu: "Nguyên Thủy-kun, cậu là một vị võ sĩ phẩm đức cao thượng, mời vào ngồi!"

Trên thực tế, Ngân Dao quận chúa so với mình trâu bò hơn nhiều lắm… Trương Nguyên Thanh thản nhiên vào ngồi, nói: "May mắn được gặp, Kobe tổ trưởng!"

Giọng khàn khàn khó coi, dây thanh tựa như từng bị thương, hoặc là đã hư hao.

Ryo Asano ngồi ở bên cạnh hắn, rất tự giác rót rượu, trường hợp này cô từng trải qua không ít, mỗi lần phụ thân ở nhà bày tiệc khoản đãi Ryuzaki Ichiro, cô đều sẽ ngồi ở bên cạnh lão sư rót rượu.

Mà ở lúc cao tầng Thiên Hạc tổ liên hoan, cô cũng phụ trách nhân vật rót rượu.

Đương nhiên, về sau là khác rồi, chờ trở thành phó tổ trưởng, cô cũng có thể có một chị gái xinh đẹp mặc kimônô rót rượu cho cô.

Trương Nguyên Thanh ngồi thẳng người ở trước bàn, nghe tổ trưởng Ichiro Kobe giới thiệu bốn vị phó tổ trưởng, Ryo Asano phụ trách phiên dịch.

"Ryuzaki Ichiro, Kiếm Khách, lão sư của Ryo, lãnh đạo ban duy trì trật tự của Thiên Hạc tổ."

Ryuzaki Ichiro là người trung niên nghiêm túc, khóe miệng rủ xuống lợi hại, trên mặt không có chút nụ cười, chỉ là khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

"Wantanabe Yoshita, Sơn Thần duy nhất của Thiên Hạc tổ, là người phụ trách công ty bất động sản Wantanabe dưới trướng Thiên Hạc tổ."

Wantanabe Yoshita dáng người thấp, cao khoảng 1m65, lại là thể trạng cường tráng nhất trong mọi người ở đây, cao lớn vạm vỡ. Mặt khác, hắn có khí chất tiêu chuẩn Thổ Quái —— chất phác.

"Onodera Yōsuke, Phương Sĩ, lãnh đạo đoàn tham mưu Thiên Hạc tổ."

Một người đàn ông nhã nhặn mặc kimônô, đeo mắt kính, ngà ngà say, ôm cô gái bên người giở trò, nhìn có vài phần cảm giác nhã nhặn bại hoại.

“Furugori Kanatsu, Hỏa Ma, bộ trưởng bộ chấp hành.”

Người trung niên thô ráp, có một bộ râu xồm, má trái có một vệt sẹo thật dài, miệng đầy răng vàng, thấy thế nào cũng giống đại ca xã hội đen.

Furugori Kanatsu cười ha ha nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu là không có âm thi sao, thế mà phái một người đàn bà đến, không giống đàn ông.”

Wantanabe Yoshita và Onodera Yōsuke cười phá lên.

Ichiro Kobe thì bình tĩnh nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, chưa ngăn cản hành vi thất lễ của các cán bộ.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Ryo Asano bên cạnh: “Hắn nói cái gì?”

Ryo Asano vẻ mặt khó xử phiên dịch thành tiếng Trung, cũng thấp giọng bổ sung nói:

“Tính cách Furugori phó tổ trưởng là như thế, không phải đang trào phúng anh… Được rồi, hắn đúng là trào phúng anh, nhưng hắn không có ác ý. Ặc, hắn quả thật có ác ý, nhưng, nhưng…”

Nhưng hắn là Hỏa Sư, Hỏa Sư là gợi đòn như vậy, tôi hiểu, chẳng qua ít nhiều có chút ý tứ chèn ép tôi. Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng, nâng nâng tay, ý bảo Ryo Asano không cần giải thích.

Phương thức đàm phán cũ… Trương Nguyên Thanh yên lặng lấy ra cái loa nhỏ, giận dữ quát một tiếng: “Ngu ngốc!”

Dọa mọi người đang ngồi giật mình.

Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói:

“Nhiệm vụ chúng ta kế tiếp cần chấp hành liên quan tiền đồ Thiên Hạc tổ, nhưng các người lại ở nơi này uống rượu mua vui, xem xem bộ dáng hành vi phóng đãng của các người bây giờ, thân là cao tầng Thiên Hạc tổ, không cảm thấy xấu hổ sao!”

“Bản nhân là cực kỳ coi trọng lần hành động này, vì thế, suốt ba ngày, tôi ngay cả một ngụm rượu cũng chưa uống, mỗi ngày chỉ hô Coca.”

“Làm võ sĩ phẩm đức cao thượng, tôi cực kỳ khinh thường đối với hành vi của các người.”

Mắng xong, hắn quay đầu nói với Ryo Asano: “Phiên dịch cho bọn họ nghe.”

Chương 1380: Mở ra Takama-ga-hara (3)

Trong lòng Ryo Asano mới đầu có chút run sợ, sợ hãi Nguyên Thủy-kun cùng các cán bộ Thiên Hạc tổ xảy ra xung đột, nhưng nghe chút, cảm thấy Nguyên Thủy-kun không hổ là võ sĩ phẩm đức cao thượng, liền lớn tiếng phiên dịch thành ngôn ngữ đảo quốc.

Các cán bộ Thiên Hạc tổ nghe mà ngẩn ra, há mồm muốn nói, lại không nói ra được lời phản bác.

Đoạn lời này hiên ngang lẫm liệt, đứng ở điểm cao đạo đức, làm người ta khó có thể phản bác, tựa như nam nhân vật chính trong manga nhiệt huyết.

Trong phòng rộng rãi đột nhiên lâm vào yên tĩnh.

Ryo Asano thấp giọng nói: “Nguyên Thủy-kun, anh thật lợi hại.”

Lợi hại sao, xem anime học… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm không ra tiếng.

“Khụ khụ!” Ichiro Kobe đằng hắng cổ họng, phất tay nói:

“Các người đi ra ngoài trước!”

Nhạc sĩ ngồi ở trong góc diễn tấu nhạc khí, cùng với phụ nữ hầu hạ ở bên cạnh bàn ùn ùn đứng dậy, khom người lui ra

Các cán bộ cũng thu hồi thần thái hành vi phóng đãng, ngồi ngay ngắn.

Đợi người ta rời khỏi, Ichiro Kobe trầm giọng nói:

“Nguyên Thủy-kun, có thể để chúng tôi thấy chìa khóa không?”

“Đương nhiên!” Trương Nguyên Thanh xách balo hai vai ở bên chân linh lên bàn, mở khóa kéo, lấy ra một cái đĩa ngọc to bằng miệng bát.

Các cán bộ Thiên Hạc tổ, ánh mắt tựa như đinh ốc dính ở trên nam châm, không dời đi được.

Ichiro Kobe nhẹ nhàng thở ra, hài lòng gật đầu, hỏi:

“Nguyên Thủy-kun, cậu có biết truyền thuyết Takama-ga-hara không?”

Mấy vị phó tổ trưởng ngồi thẳng lưng, đều nhìn về phía âm thi đeo kính râm, ai cũng không nói gì, ánh mắt sắc bén bình tĩnh.

Đến rồi, hắn đang thử ta có biết câu chuyện che giấu sau lưng Thủy Hoàng đế phái Từ Phúc ra biển hay không… Nghe xong Ryo Asano phiên dịch, Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

“Làm học sinh tốt nghiệp đại học kinh thành, trình độ lịch sử cùng bản lĩnh cổ văn của tôi đều không tệ, đồ đằng đời Tần vẫn nhận biết. Năm đó Thủy Hoàng đế phái Từ Phúc tới đảo quốc, là bởi vì nơi này có bảo bối đi, Từ Phúc không muốn về Trung Nguyên, ở lại đảo quốc làm Thiên Chiếu đại thần, cũng là nguyên nhân này.”

Ichiro Kobe và các phó tổ trưởng liếc nhau, thu hồi tâm lý may mắn, cảm khái nói:

“Trên sách sử nói, Thủy Hoàng đế phái Từ Phúc đi về phía đông tới tiên đảo, tìm kiếm thuốc bất tử. Đây là sai lầm, bởi vì mặc kệ Từ Phúc hay Thủy Hoàng đế, đều đã thành bụi bậm lịch sử.”

Đợi sau khi Ryo Asano phiên dịch, Trương Nguyên Thanh giọng khàn khàn nói: “Kobe tổ trưởng, thứ Thủy Hoàng đế phái Từ Phúc tìm, có lẽ chính là thuốc bất tử.”

“Nếu thuốc bất tử là thật, Từ Phúc sao còn có thể chết? Cậu tên cao tài sinh đại học kinh thành này, thật sự có học tập hẳn hoi không?” Ryo Asano vừa phiên dịch xong, Furugori Kanatsu liền lớn giọng cười nhạo.

Phương Sĩ Onodera Yōsuke đẩy đẩy mắt kính, nói:

“Furugori-kun, đừng vội vã kết luận, nghe xem cao kiến của Nguyên Thủy-kun.”

Thấy mọi người nhìn qua, Trương Nguyên Thanh giọng khàn khàn nói:

“Các vị đều là Thánh Giả, hẳn là thông qua phó bản tìm hiểu được người tu hành cổ đại tồn tại. Từ xưa đến nay, số lượng Bán Thần không ít, nhưng có ai nhìn thấy có Bán Thần sống đến đương thời không?”

“Vậy tu sĩ cổ đại là vì sao không thể trường sinh, lần lượt ngã xuống?”

Onodera Yōsuke chậm rãi nói:

“Bán Thần tuổi thọ có hạn, có thể trường sinh lại không phải bất tử, tăng thêm cổ đại linh lực suy kiệt, dần dần thu vào không bằng chi ra, Bán Thần cũng không cách nào giữ được cấp bậc, cho nên lần lượt ngã xuống.”

Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại: “Nếu Thủy Hoàng đế phái Từ Phúc tìm kiếm, chính là bảo bối vượt qua linh lực suy kiệt thì sao, với hắn mà nói, đây chính là thuốc bất tử.”

Đợi sau khi Ryo Asano phiên dịch, các cán bộ như có chút suy nghĩ.

Ichiro Kobe khẽ gật đầu, khen:

“Nguyên Thủy-kun nói có đạo lý. Tri thức linh cảnh phong phú của cậu làm người ta khâm phục.”

Onodera Yōsuke liên tục gật đầu: “Cách nghĩ không tệ, tôi muốn viết ở trong luận văn.”

Ichiro Kobe ưỡn thẳng lưng, trầm giọng nói:

“Từ khi linh cảnh sinh ra tới nay, theo cấp bậc linh cảnh hành giả càng ngày càng cao, đào móc ra càng ngày càng nhiều bí mật, các hành giả hai đại khu phát hiện, linh cảnh sớm nhất có thể ngược dòng đến thời đại thần thoại, thần thoại truyền thuyết, trên trình độ nhất định phản ứng siêu năng lực giả cổ đại.”

“Vì thế, một thế kỷ trước, Thiên Hạc tổ đã bắt đầu nghiên cứu thần thoại bổn quốc, kết hợp rất nhiều manh mối, cho rằng Thiên Chiếu đại thần tối cao, thân phận chân thật là siêu năng lực giả cổ đại, mà Takama-ga-hara là chân thật tồn tại.

“Nhưng Takama-ga-hara quá mức thần bí, không có bất cứ tư liệu lịch sử nào ghi lại vị trí của nó, trong thần thoại truyền thuyết, nó là trôi nổi ở trên biển, đảo trong mây. Nghiên cứu nhiều năm, chưa có bất cứ thu hoạch gì, trong Thiên Hạc tổ dần dần xuất hiện thanh âm phản đối, cho rằng Takama-ga-hara sớm đã hủy diệt ở trong lịch sử, hoặc là trở thành linh cảnh nào đó, hao phí nhân lực vật lực tìm kiếm Takama-ga-hara là hành vi ngu xuẩn.”

Chương 1381: Mở ra Takama-ga-hara (4)

Hắn uống một ngụm rượu, tiếp tục nói:

“Bởi vì người phản đối quá nhiều, cộng thêm thời cuộc rung chuyển, điều tra về Takama-ga-hara không thể không tạm dừng, thẳng đến năm 1955, khai quật chìa khóa Takama-ga-hara, chúng tôi mới chính thức xác định, Takama-ga-hara chân thật tồn tại, hơn nữa cũng chưa trở về linh cảnh.

“Nhưng lúc ấy, toàn bộ Thiên Hạc tổ đã bị Thiên Phạt nắm giữ, trở thành con rối, cao tầng lúc đó lựa chọn ẩn nhẫn, chưa một lần nữa khởi động kế hoạch tìm kiếm Takama-ga-hara.”

“Đau khổ kiên nhẫn mấy chục năm, Thiên Hạc tổ từng bước một thu hồi quyền chủ đạo, sức khống chế của Thiên Phạt đối với Thiên Hạc tổ yếu bớt, tổ trưởng đời trước bí mật khởi động kế hoạch tìm kiếm Takama-ga-hara.

“Trời không phụ người có lòng, trải qua vô số lần phỏng đoán, nghiệm chứng, chúng tôi đã tìm được Takama-ga-hara.”

Nói tới đây, hắn phất phất tay.

Cửa gỗ phía sau tự động trượt ra, bên ngoài là một khoảng sân lớn, trong sân có một suối nước nóng, cho dù là giữa hè, cũng có thể nhìn thấy hơi nước bốc lên.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh lướt qua sân, nhìn về phương xa, có thể trực tiếp thấy núi Phú Sĩ hùng vĩ.

Ichiro Kobe chưa quay đầu, chăm chú nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, chậm rãi nói:

“Hòn đảo lơ lửng ở trên biển mây, chỉ chính là núi Phú Sĩ. Đỉnh núi tuyết trắng phau phau, tựa như đám mây trên bầu

trời.

Quả nhiên ở nơi đó… Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Các người trước đó chưa từng nghĩ Takama-ga-hara sẽ ở núi Phú Sĩ?”

“Từ tiền bối một thế hệ trước bắt đầu, chúng tôi đã luôn luôn thăm dò núi Phú Sĩ, nhưng nó thật sự quá lớn, hơn nữa đối với quốc gia chúng tôi có ý nghĩa không tầm thường, thăm dò đối với nó phải cẩn thận, lại phải đề phòng đặc vụ Thiên Phạt, cho nên tiến độ thường thong thả.” Ichiro Kobe từ từ kể ra.

Một tuần trước, Wantanabe-kun đào bới núi Phú Sĩ, rốt cuộc tìm được Takama-ga-hara trong truyền thuyết.”

Sơn Thần Wantanabe Yoshita nói tiếp:

“Tôi ở trong núi phát hiện một bức tượng điêu khắc đá thật lớn, cao khoảng mười lăm mét, loài chim hình tượng, có ba móng vuốt, một con mắt, mắt là lõm xuống, không có tròng mắt, nhỏ, hoa văn giống nó như đúc, nó chính là mắt của con chim kia.”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía đĩa ngọc trước người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ichiro Kobe bổ sung nói:

“Chúng ta hoài nghi, bức tượng đá kia chính là cửa vào Takama-ga-hara, chỉ cần để con mắt trở về vị trí cũ, thì có thể mở ra thông đạo Takama-ga-hara.”

Trương Nguyên Thanh đảo qua rượu và thức ăn trên bàn, nói:

“Tôi nghĩ, Takama-ga-hara trong truyền thuyết, hẳn là so với các mỹ vị này càng hấp dẫn người ta hơn.”

Hắn đang nhắc nhở các cán bộ Thiên Hạc tổ, nên hành động rồi.

Ichiro Kobe lại ngồi ngay ngắn bất động, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

“Các người xác định ba món thần khí ở Takama-ga-hara?” Trương Nguyên Thanh hỏi tiếp.

“Ba đại thần khí tồn tại trên đời đều là phàm vật, nếu chúng nó cường đại đúng như trong thần thoại, vậy khẳng định là đạo cụ. Cho nên, chính phẩm hẳn là giấu ở trong Takama-ga-hara.” Ryo Asano giải thích.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nói: “Có thể!”

Hắn không sợ Thiên Hạc tổ đổi ý, bởi vì đối phương dám nuốt lời, hắn liền lập tức báo cáo cho tổng bộ.

Từ lập trường Thiên Hạc tổ mà nói, chỉ cần có thể nắm giữ bảo vật, thích hợp nhường ra ích lợi, trấn an Nguyên Thủy Thiên Tôn, là hoàn toàn có lời, bọn họ mới là người sợ lật bàn nhất.

Mặt khác, Trương Nguyên Thanh chuyến này trừ chia bảo bối, còn có một nhiệm vụ, đó chính là nghiên cứu liên hệ của Takama-ga-hara cùng nhiệm vụ ẩn học viện Tần Phong.

Hắn cũng không muốn lật bàn.

Lúc này, Ichiro Kobe lấy ra một phần sách đồng thau, đây là đạo cụ nghề nghiệp Kỵ Sĩ, đạo cụ Thiên Hạc tổ từ tổ chức Thiên Phạt trả số tiền lớn mua.

Hai bên ở dưới sách đồng thau chứng kiến, ký kết khế ước

Tiếp theo, đám người Ichiro Kobe ở trong phòng thay trang phục, giả trang thành du khách lên núi, kết bạn rời khỏi quán suối nước nóng, ngồi xe tới núi Phú Sĩ.

Đang giữa hè, nhiệt độ của Ngũ Hợp Mục* vẫn không cao, khoảng 5 độ C.

Trương Nguyên Thanh ở ven đường gặp được rất nhiều điểm cảnh quan, kiến trúc, cùng với du khách nối liền không dứt, xe riêng cùng xe bus lớn lui tới.

Có thời gian có thể dẫn dì trẻ, hoặc Quan Nhã đến chơi chút.

Trong lòng hắn nói thầm.

Đương nhiên, hắn đối với chuyện du lịch cũng không ham thích, cũng chỉ xoay chuyển trong đầu chút, quay đầu là quên.

Theo trèo lên núi Phú Sĩ, dần dần rời xa kiến trúc, du khách, người ở càng ngày càng ít.

Thoát ly đám người, bọn họ không hạn chế tốc độ của mình nữa, ở trong núi chạy như điên tốc độ cao. Càng lên cao, thực vật càng thưa thớt, hơn mười phút sau, ở lúc tới gần khu vực "Đầu Bạc" dừng lại.

Chương 1382: Thẻ tre ghi chuyện (1)

Nơi này đã không còn thực vật, phóng mắt nhìn, đều là đất màu nâu đen cùng hòn đá.

Đã đến đích.

Khi Sơn Thần Wantanabe Yoshita ngồi xổm xuống, cao giọng nói:

"Tôi muốn mở ra thông đạo, đại khái sẽ rơi xuống hai ba trăm mét, loại chiều sâu này, cho dù là đối với Thánh Giả mà nói, cũng là khiêu chiến không thể xem nhẹ, các vị bảo vệ tốt mình.

Dứt lời, mặt đất dưới chân mọi người sụp đổ, lộ ra một cái hố sâu không thấy đáy.

Đợi sau khi nhóm bảy người rơi xuống trong đó, hố tự động khép lại, giống như quái vật ngậm miệng.

Tối đen không ánh sáng, nhanh chóng rơi xuống, Furugori Kanatsu hướng bên dưới ném ra từng quả cầu lửa, chiếu sáng lên hố sâu tối đen, mang đến ánh sáng cho mọi người.

Trong chớp mắt, cái đáy thông đạo đã ở trước mắt.

Ichiro Kobe nhắc nhở:

"Chuẩn bị sẵn sàng."

Kiếm Khách Ryuzaki Ichiro lấy ra đao võ sĩ, chuẩn bị lấy binh khí làm cuốc, chậm lại tốc độ rơi xuống.

Phương Sĩ Onodera Yōsuke thì có chút bối rối lấy ra ba lô kiểu phun khí.

Lúc mọi người ở đây vội vàng chuẩn bị, bỗng nhiên đáy hố "Vù" một tiếng, nổi lên cơn lốc đáng sợ, luồng khí cuồng loạn mà cường đại triệt tiêu trọng lực rơi xuống, để mọi người giống như lá cây nhẹ tênh, an ổn rơi xuống.

“Vù!”

Hỏa Ma Furugori Kanatsu nâng bàn tay, đốt lên quả cầu lửa, xua tan bóng tối.

Mọi người nhìn về phía hai tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, không hề nghi ngờ, đây là một món đạo cụ Pháp Sư Gió.

Có thể nhấc lên gió mạnh như thế, phẩm chất không thấp.

Ở lúc mọi người đánh giá Bao Tay Tật Phong Giả, ánh mắt Trương Nguyên Thanh xuyên thấu bóng tối, thấy rõ cảnh tượng đáy hố.

Đây là một hang đá thật lớn, đá cứng rắn cùng tầng đất đan xen, chính phía trước dựng một pho tượng đá thật lớn, cánh khổng lồ dang ra, ở bụng mọc ba cái chân, lông vũ bị điêu khắc thành dạng lửa.

Nó chỉ có một con mắt, trong hốc mắt không có con mắt, mà là một cái lỗ tròn lõm xuống, hình trong lỗ cùng vòng tròn giống nhau như đúc.

Nhìn thấy pho tượng này, trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên loại sinh vật thần thoại ——— Tam Túc Kim Ô.

“Nguyên Thủy-kun!” Ichiro Kobe đi lên, sóng vai với hắn: “Mở ra Takama-ga-hara.”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng, từ trong ba lô hai vai lấy ra vòng tròn, hóa thành một đạo ánh sao như mộng ảo tiêu tán.

Ánh sao lại từ đỉnh đầu bức tượng đá dâng lên.

Tinh Độn Thuật? Cô, cô ấy không phải âm thi sao… Thấy một màn như vậy, mấy vị tổ trưởng khẽ biến sắc.

Trương Nguyên Thanh lấy ra vòng tròn, nhảy tới trong hốc mắt bức tượng đá, khảm cái đĩa tròn vào trong đó.

Đĩa ngọc khảm vào lỗ tròn, kín không kẽ hở, hóa thành con mắt Tam Túc Kim Ô.

Bức tượng đá cao mười mấy mét, ở giờ khắc này kịch liệt chấn động hẳn lên, như được giao cho linh hồn, có được sinh mệnh, lại như là từ trong ngủ say thức tỉnh.

Ở dưới mọi người chờ mong nhìn chăm chú, con mắt Tam Túc Kim Ô thong thả phát ra hào quang trong suốt, từng chút một nồng đậm, mãnh liệt, cuối cùng hóa thành một viên đá quý lóa mắt, mang đáy hố tối tăm không ánh sáng chiếu sáng như ban ngày.

Ngay sau đó, ánh sáng trong suốt chói mắt thu liễm hết, ngưng tụ ở trong con mắt Tam Túc Kim Ô.

Một giây sau, trong mắt Kim Ô phun ra một vệt sáng, chiếu lên trên vách đá, hình thành một cánh cửa ánh sáng cao 6 mét.

Như là ánh sáng máy chiếu phim chiếu lên màn vải.

"Cửa Takama-ga-hara!" Hơi thở của Ichiro Kobe đột nhiên gấp rút, gương mặt trầm ổn nghiêm túc lộ ra kích động cùng vui sướng.

Mấy vị phó tổ trưởng sau lưng, cũng khó mà áp chế cảm xúc kích động.

Phương Sĩ Onodera Yousuke nói:

"Các vị đừng vội, tôi phái người máy vào xem trước."

Nói xong, từ trong ô vật phẩm lấy ra một cái hộp máy móc cao bằng nửa người, trong áp suất nhả ra, nắp hộp máy móc bắn ra, hai cái máy bay không người lái cỡ nhỏ treo ở giữa không trung, cánh quạt kêu ong ong không dứt.

"Đây là lính trinh sát tôi chế tác, không cần tín hiệu cũng có thể làm việc, trang bị hệ thống ánh sáng mạnh cùng dụng cụ nhìn đêm."

Onodera Yousuke có chút tự ngạo giới thiệu tác phẩm của mình, đeo lên mắt kính công nghệ cao, thao túng máy bay không người lái cỡ nhỏ bay về phía cánh cổng ánh sáng.

Phương Sĩ trừ không quá giỏi đánh, tác dụng hơn xa nghề nghiệp khác, có thể xưng phụ trợ mạnh nhất, Nhạc Sĩ thứ hai… Trương Nguyên Thanh nhìn hai cái máy bay không người lái tiến vào cổng ánh sáng, không khỏi nhớ tới vị nhân vật chính kia của Hạ Hầu gia.

Sau khi phó bản Nhai Sơn Hải Chiến kết thúc, hắn hướng về nhân vật chính Hạ Hầu gửi lời mời bang phái, nhưng bị từ chối.

Kiêu ngạo thân là nhân vật chính, khiến hắn không cách nào dễ dàng chấp nhận mình trở thành tiểu đệ của người khác.

Trương Nguyên Thanh lặng yên mở Tinh Mâu, đánh giá tướng mạo mỗi người, không nhìn thấy huyết quang tai ương.

Hắn tiếp theo từ trong ba lô lấy ra Gương Quỷ, tự soi gương, tướng mạo bình thường.

Trong ba lô leo núi đặt các loại đạo cụ, có Gương Quỷ, Pháp Bào âm Dương, quả bí đỏ nhỏ, giày trượt, Bao Tay Tật Phong Giả.

Chương 1383: Thẻ tre ghi chuyện (2)

Nếu các cán bộ này của Thiên Hạc tổ lật lọng, hắn sẽ tử thủ đoàn diệt kẻ địch.

Xác nhận tướng mạo bình thường, hắn thu hồi Gương Quỷ, cùng mọi người chờ đợi kết quả thăm dò. Mấy phút sau, Onodera Yousuke đeo kính râm bỗng nhiên lẩm bẩm: "Khó mà tin được, khó mà tin được…"

Furugori Kanatsu tính cách vội vàng xao động vội hỏi: "Anh thấy được cái gì? Bên trong có nguy hiểm hay không?"

Onodera Yosuke tháo kính râm xuống, trên mặt lưu lại rung động, nói:

"Tổ trưởng, tạm thời chưa phát hiện nguy hiểm, có thể đi vào rồi…"

Nói xong, hắn cảm khái: "Thì ra Takama-ga-hara là linh cảnh."

Takama-ga-hara là linh cảnh? Nói nhảm gì vậy, Takama-ga-hara nếu như là linh cảnh, không có nhiệm vụ, chúng ta căn bản không vào được. Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày.

Furugori Kanatsu không nhịn được trước hết, nhanh chân chạy về phía cổng ánh sáng, xông vào trong đó.

Kobe Ichiro thấy thế, dẫn các cán bộ theo sát sau.

Chờ các cán bộ tiến vào cổng ánh sáng, Kobe Ichiro dừng ở cửa ra vào, quay người nói:

“Nguyên Thủy-kun, mời!”

Đây là sợ mình thừa cơ gỡ đĩa ngọc xuống, vây chết bọn họ ở bên trong? Vẫn rất cẩn thận đấy… Trương Nguyên Thanh Tinh Độn Thuật một cái đi tới trước cổng ánh sáng, chủ động bước vào.

Một giây sau, hắn tiến vào thế giới đen kịt một màu, nguồn sáng duy nhất là hai cái máy bay không người lái cỡ nhỏ.

“Phù ~”

Quả cầu lửa đường kính vượt qua 5 mét dâng lên, chậm chạp lên không tủng, mang lên ánh lửa nhảy nhót cùng nhiệt độ nóng rực.

“Ôi đệch, thật là linh cảnh mà…”

Furugori Kanatsu giơ quả cầu lửa, nhìn thế giới trước mắt, lẩm bẩm.

Mọi người cũng mượn ánh lửa, thấy rõ cảnh tượng nơi xa, lúc này, bọn họ đang ở chân núi, đặt chân ở thềm đá pha tạp nứt nẻ, cầu thang đá kéo dài về phía đỉnh núi, lan tràn tới cuối tầm mắt.

Quả cầu lửa chiếu sáng có hạn, ngoài trăm mét thì thấy không rõ.

Nhưng có một việc có thể xác định, nơi này không phải núi Phú Sĩ, mà là một tiểu thế giới độc lập, tương tự với phó bản linh cảnh.

Không đúng, mình nhớ lão mõ từng nói, linh cảnh cổ đại, là động thiên phúc địa trên ý nghĩa truyền thống, cũng chính là danh thắng cổ tích ngày nay, cùng phó bản linh cảnh là hai khái niệm khác nhau… Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Nhưng Takama-ga-hara trước mắt, hiển nhiên càng giống phó bản linh cảnh hơn, mà không phải cái gọi là động thiên phúc địa, chỉ là không có “nhiệm vụ linh cảnh” mà thôi. Trầm ngâm mấy giây, hắn nghĩ tới một khả năng, ở cổ đại xa xôi, ví dụ như thời đại thần thoại, ví dụ thời đại Tiên Tần, những người tu hành có được năng lực khai thiên tích địa.

Mà đời Tống lão mõ sống, Chúa Tể đã là mức trần, cho nên không có loại năng lực này.

Nếu như suy đoán này là thật, như vậy phó bản cũng không phải linh cảnh đặc thù, mà là sau khi đạt tới cấp bậc nhất định, mỗi nghề nghiệp đều có thể mở, có thể làm được.

Cái này cũng nói rõ, vì sao ngọc phù truyền tống có thể đi vào một số phó bản đẳng cấp thấp.

Bởi vì phó bản trên bản chất là một loại pháp thuật cùng năng lực, mà không phải kỳ quan chỉ linh cảnh có.

"Cũng không biết mở nơi này, là Từ Phúc hay thời đại thần thoại đã tồn tại. Nói đi cũng phải nói lại, vì sao nơi này chưa bị thu vào linh cảnh?"

Khi trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, nghe thấy một tiếng rít to rõ gấp gáp.

Một đường lửa nhanh chóng bay lên ở không trung tối tăm, bỗng nhiên bành trướng, hóa thành một vầng mặt trời hơi nhỏ, mang tới ánh sáng cho mảng thế giới này.

Furugori Kanatsu lập tức tán đi quả cầu lửa, tiết kiệm linh lực.

Ánh sáng phủ kín mảng thế giới này, khiến mọi người rốt cuộc có thể thấy rõ cảnh vật chỗ gần, chỗ xa.

Đây là một ngọn núi lẻ loi cao vút trong mây, so với núi Phú Sĩ còn hùng vĩ hơn.

Dưới núi là cánh đồng liên miên không dứt, tô điểm lòng sông cùng hồ nước khô cạn, không có cỏ cây thảm thực vật, hoàn toàn tĩnh mịch.

Trên núi tương tự không có thực vật, vị trí giữa sườn núi có thể thấy khu kiến trúc dày đặc, càng lên cao càng thưa thớt.

Ryuzaki cứng ngắc kiệm lời mở miệng nói:

"Đây là một mảnh thế giới đã chết đi, từ dấu vết lưu lại mà xem, năm đó là thích hợp sinh hoạt. Trong truyền thuyết, các vị thần ở Takama-ga-hara, chỉ có lúc tiếp thu hiến tế, mới cho phép người phàm tiến vào bên trong."

Các vị thần là chỉ Từ Phúc, linh cảnh hành giả đi cùng, và đồng nam đồng nữ? Trong lòng Trương Nguyên Thanh suy

đoán.

Ryo Asano hỏi: “Lão sư, Takama-ga-hara vì sao sẽ tiêu vong?”

Ryuzaky Ichiro nói: “Hiển nhiên có quan hệ với linh lực suy kiệt.”

Trương Nguyên Thanh thúc giục: “Lên núi đi, xem xem Thiên Chiếu đại thần của các người để lại bảo bối gì ở đây.”

Dưới “mặt trời” đang chậm rãi hạ xuống chiếu rọi, đám người đi lên từng chút, lấy thể phách cùng tốc độ của Thánh Giả, chỉ dùng mười phút đồng hồ đã tới sườn núi, dừng ở bên ngoài kiến trúc.

Những kiến trúc này là kết cấu gạch gỗ ngói, gạch xây tường, gỗ dựng cột kèo, phủ ngói đen.

Chương 1384: Thẻ tre ghi chuyện (3)

Ở dưới năm tháng tàn phá, xà cột mục nát, nóc nhà xơ xác, chỉ có tường gạch gỗ còn đứng vững, nhưng cũng chỉ còn lại tường đổ ngói vỡ, gần như không còn chỗ nào lành lặn.

Đoàn người sau khi thăm dò một phen đơn giản, tiếp tục dọc theo cầu thang đá leo lên, càng lên cao, phòng ốc càng thêm tinh xảo.

Lúc tới gần đỉnh núi, đã là từng tòa cung điện lầu các, đá xanh làm nền, tường gạch nung, mái hiên cong cong, đấu củng trùng điệp, là lối kiến trúc vương cung đời Tần.

Kiến trúc như vậy cũng không nhiều, tổng cộng cũng chỉ mười mấy tòa, trong đó một nửa sụp xuống, một nửa tổn hại, bảo tồn lành lặn chỉ có một hai tòa.

Đồ dùng trong lầu các sớm ở trong thời gian dài đằng đẵng hư hao nghiêm trọng, cũng chưa tìm được thứ có giá trị.

“Không có thi cốt, từ vật dụng trong phế tích lưu lại có thể phỏng đoán ra, các vị thần sinh hoạt ở nơi này, đã dọn ra ngoài.” Ryuzaki Ichiro nhíu mày nói:

“Hy vọng đỉnh núi có thể có thu hoạch.”

Mọi người xuyên qua quần thể kiến trúc, hướng về đỉnh núi xuất phát, tìm kiếm lâu như vậy, chưa tìm được thứ có giá trị, các cán bộ Thiên Hạc tổ đều có chút sốt ruột.

Trương Nguyên Thanh thật ra có thể dùng Tinh Độn Thuật chạy đi, nhưng vì không kích thích đến các cán bộ Thiên Hạc tổ, lựa chọn đi cùng bọn họ.

Rốt cuộc, nửa giờ sau, bọn họ leo lên đỉnh núi.

Nơi này đã thoát ly phạm vi pháo sáng chiếu sáng, vầng mặt trời dần dần ảm đạm co lại kia đã ở dưới chân bọn họ.

Có được năng lực nhìn đêm, Trương Nguyên Thanh dẫn đầu thấy rõ cảnh tượng đỉnh núi, cả người ngẩn ra tại chỗ.

"Vù ~"

Tiếng xé gió dồn dập to rõ vang lên, Onodera Yoshida phóng ra quả pháo sáng thứ hai, theo ánh sáng mạnh lên không trung, các cán bộ Thiên Hạc tổ cũng thấy rõ cảnh tượng trước mắt.

Bọn họ và Trương Nguyên Thanh giống nhau, ngẩn ra tại chỗ.

Đỉnh núi, là một cây đồng xanh cao lớn đến khó tưởng tượng, thân cây tráng kiện giống một bức tường thành, nhìn không thấy biên giới, trên đó khắc nổi hoa văn phức tạp.

Nó tổng cộng có mười cành, mỗi một cành đều tráng kiện đến khó tưởng tượng.

Nhìn thẳng cái cây đồng xanh này, một cảm giác mênh mang mênh mông dần sinh ra, giống như đi tới chỗ ở của thần.

Trương Nguyên Thanh liếc một cái, nếu như coi cây đồng xanh là cây tầm thường, như vậy nhân loại chính là con kiến, nhắm chừng chính là tỉ lệ này.

"Trời ạ, tạo vật thần kỳ cỡ nào, cái này là thứ công nghệ nhân loại không thể đạt tới, so sánh với nó, kiến trúc cổ tồn tại trên đời trong văn minh nhân loại, căn bản không đáng giá nhắc tới." Thân là Phương Sĩ Onodera lẩm bẩm.

"Đây là tạo vật của Thiên Chiếu đại thần, hay là…" Ichiro Kobe trầm mặc một phen, giọng trầm thấp: "Vật Thủy Hoàng đế khát vọng?"

Onodera lắc đầu: “Tôi không biết, tâm trí của tôi đã bị nó rung động thật sâu.”

Khi hai người nói chuyện với nhau, Trương Nguyên Thanh đã dời ánh mắt từ trên cây đồng xanh ra, thấy dưới cây mơ hồ ngồi xếp bằng một bóng dáng, khoảng cách quá xa, cho dù có được năng lực nhìn đêm, hắn cũng không thấy quá rõ.

“Dưới tàng cây có người.” Hắn nói.

Mọi người đến dưới tàng cây, đầu tiên nhìn thấy là một cái đầm sâu khô cạn, đáy đầm ngăm đen, đá lởm chởm, nhìn không thấy đáy.

Bên đầm có một thi hài ngồi xếp bằng, áo bào trên người mục nát, giăng kín tro bụi, trên đầu gối đặt ngang một quyển sách thẻ tre.

Trước người thi hài bày ba món vật phẩm, một cây kiếm đồng xanh dài hai thước, thân kiếm giăng kín vết gỉ đồng màu xanh, có khắc hoa văn; Một tấm gương đồng thau, không có tay cầm, mặt gương phủ một tầng bụi.

Một món cuối cùng là câu ngọc* hình cung, tua rua đeo dài tám thước, quay quanh câu ngọc.

(* Tam chủng thần khí còn được biết đến là ba báu vật thần thánh của Nhật Bản tượng trưng cho ngôi báu của Thiên hoàng. Chúng bao gồm thanh gươm Kusanagi no Tsurugi , chiếc gương Yata no Kagami , và viên ngọc Yasakani no Magatama

Trong đó, câu ngọc Magatama là một miếng ngọc có hình dáng giống như 1 dấu phẩy, một nửa hình bát quái, có lỗ đeo ở giữa

Mọi người có thể gg tìm hiểu thêm về tam chủng thần khí để có thêm thông tin và hình ảnh.)

Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng hít thở dồn dập, đến từ các cán bộ Thiên Hạc tổ.

“Quả nhiên ở nơi này, ba đại thần khí trong truyền thuyết quả nhiên ở nơi này.” Ichiro Kobe mừng rỡ như điên, bước nhanh tiến lên, cầm lấy kiếm đồng xanh.

Mà Furugori Kanatsu và Wantanabe Yoshita, thì đều tự cầm lấy gương đồng thau cùng câu ngọc.

Trương Nguyên Thanh và Onodera, đồng thời đưa tay chụp vào thẻ tre trên đầu gối.

“Tôi là Học Sĩ, thẻ tre giao cho tôi xem đi.” Onodera nói.

Trương Nguyên Thanh nghĩ chút, thu hồi tay.

Người sau gật đầu cảm tạ, thật cẩn thận nhặt lên thẻ tre, đặt ở trên mặt đất, thật cẩn thận mở ra.

“Không có thuộc tính vật phẩm, nó hẳn chính là Kusanagi…”

Khi nói câu này, vẻ mặt Ichiro Kobe có chút phức tạp.

Niên đại Kusanagi xuất hiện, đao võ sĩ Nhật Bản còn chưa sinh ra, đao võ sĩ là căn cứ hoành đao đời Đường cải tiến mà có.

Chương 1385: Chân tướng phơi bày (1)

Kusanagi nếu là hình thức đao võ sĩ, vậy mới kỳ quái.

Nhưng nói thật, kiếm đồng xanh thật sự không phải kiếm Kusanagi trong cảm nhận của hắn.

Hắn áp chế cảm xúc phức tạp, cầm trong tay kiếm đồng xanh, mang tính chất thử hướng xa xa chém ra một kiếm.

Trong tích tắc, kiếm khí trắng xóa cuồn cuộn trào ra, lao ra mấy chục trượng mới tiêu tán.

Kiếm khí sắc bén, khiến lông mu bàn tay mọi người ở đây dựng thẳng.

Ichiro Kobe ngây cả người.

Chân mày Ryuzaki Ichiro giật giật, mừng như điên nói: "Kiếm khí sắc bén, có thể so với Yển Sư. Đây là đạo cụ cấp Chúa Tể."

Thân là Kiếm Khách, hắn cũng không vung ra được kiếm khí dày đặc mạnh mẽ như thế.

Ichiro Kobe phấn chấn nói: "Có kiếm này, dù là Chúa Tể, cũng có thể chống lại một chút. Furugori-kun, Wantanabe-kun, các người thì sao?"

Furugori Kanatsu lau tro bụi mặt tấm gương, tự soi gương, nhíu mày nói: "Thứ này dùng như thế nào?"

Vừa dứt lời, mặt gương hoa quang chợt lóe, bắn ra một mảng ánh sáng vàng, hạ xuống bên người Furugori Kanatsu, hóa thành một Furugori Kanatsu khác. Hai người giống nhau như đúc.

Furugori Kanatsu ngẩn người, hiếm thấy không hùng hổ, mà là nhắm mắt trầm ngâm mấy giây, bỗng mở mắt, cười như điên nói:

"Tôi hiểu rồi, nó có thể chế tạo phân thân, phân thân thực lực ngang bằng với tôi, nhưng không có ô vật phẩm."

Công năng cường đại cỡ nào! Mắt các cán bộ Thiên Hạc tổ sáng lên.

Tuy đạo cụ cấp Chúa Tể quả thật rất quý giá, nhưng mấy kẻ này, nhìn như nhà quê… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm không thành tiếng.

Ichiro Kobe vẫn mừng như điên, cười nói: "Vũ khí của siêu năng lực giả cổ đại, công năng cùng trả giá đều cần từ từ tìm kiếm, nó chưa hẳn chỉ có một công năng như thế." Nói xong, nhìn về phía Wanatabe Yoshida.

"Có khí tức Mộc Yêu, là một đạo cụ trị liệu hiệu quả mạnh mẽ, mặt khác, sờ tay cực nóng, tựa như có được lực lượng Hỏa Sư?"

"Tôi đến xem." Furugori Kanatsu vội nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giọng khàn khàn nói:

"Không phải Hỏa Sư, là Nhật chi thần lực."

Ryo Asano đồng bộ phiên dịch.

Nhật chi thần lực? Mắt Ichiro Kobe tỏa sáng, Nhật chi thần lực chính là năng lực thương hiệu của Thần Nhật Du, bá đạo cương liệt, tượng trưng cho mặt trời nóng rực.

"Cho tôi xem một chút." Trương Nguyên Thanh vươn tay.

"Cái này…" Wantanabe Yoshita hướng về tổ trưởng ném đến ánh mắt dò hỏi.

Ichiro Kobe hơi do dự, gật đầu: "Mời Nguyên Thủy-kun đánh giá."

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận câu ngọc Wanatabe đưa, cảm nhận được đầu ngón tay xúc cảm hơi nóng bỏng, trong lòng đã có tính toán.

"Đeo khối ngọc bội này, có thể trừ tà, chống lại oán linh quấy nhiễu, nhập vào, khắc chế kỹ năng khống chế loại tinh thần, bao quát nhưng không giới hạn ở huyễn thuật, lại thêm công năng trị liệu mạnh mẽ, là đạo cụ phụ trợ cực phẩm." Trơng Nguyên Thanh đánh giá xong.

Về phần còn có chức năng khác hay không, tạm thời không biết được, dù vậy, ba món đạo cụ này đều là cực phẩm trong cực phẩm.

Ichiro Kobe nghĩ chút, giơ kiếm đồng xanh, nhẹ nhàng cắt cánh tay.

Trong nháy mắt chế tạo ra vết thương sâu tới xương.

Trương Nguyên Thanh hiểu ý tứ của hắn, ném câu ngọc qua. Ichiro Kobe tiếp nhận câu ngọc, chỉ thấy câu ngọc sáng lên ánh sáng màu lục nhu hòa, vết thương kia ở cánh tay nhanh chóng cầm máu, khép lại, sọe cũng không lưu lại.

"Hiệu quả trị liệu này, đã vượt qua cực hạn của tôi." Sơn Thần Watanabe Yoshita nói.

Vậy này cũng là phẩm chất Chúa Tể.

Lúc này, Onodera rốt cuộc xem xong thẻ trúc, hít vào một ngụm khí lạnh.

Sức chú ý của mọi người, nhất thời từ ba món đạo cụ Chúa Tể dời đi, đều nhìn về phía Onodera.

Furugori Kanatsu vội hỏi: "Anh hít cái gì, bên trên viết cái gì?"

Làm một Hỏa Sư ưu tú, hắn chín năm giáo dục bắt buộc là ở trong trốn học, ngủ mà qua, thậm chí cũng sắp quên lúc đi học còn có lớp Kanji (Hán tự), vừa thấy cổ văn chữ Hán rậm rạp trên thẻ tre, hắn liền choáng váng từng đợt.

Trình độ văn hóa của đám người Ichiro Kobe, khẳng định mạnh hơn Furugori Kanatsu, thậm chí đủ tốt nghiệp trường nổi tiếng, nhưng cũng xem không hiểu nội dung trên thẻ tre.

Ánh mắt Onodera phức tạp nhìn về phía thi cốt nói: "Hắn là Từ Phúc, cũng là Thiên Chiếu đại thần."

Đám người Thiên Hạc tổ đồng loạt trầm mặc, đoán được là như thế, nhưng lại không muốn đối mặt!

Ichiro Kobe trầm giọng thúc giục: "Bên trên viết cái gì?"

"Đây là tự truyện của Từ Phúc, theo thẻ tre ghi, hắn phụng lệnh Thủy Hoàng đế, ra biển tìm thuốc bất tử, bên trên nói: Đông hải có chí bảo, Oa hoàng vá trời để lại, thập nhật bàn ở trên, biết được có thể trường sinh bất tử, thọ ngang trời đất."

Onodera nói: "Từ Phúc dẫn dắt đồng nam đồng nữ, cùng với đĩa ngọc Thủy Hoàng đế cho, ngồi thuyền ra biển, bằng vào

năng lực của Phương Sĩ, trải qua mấy năm, rốt cuộc ở trên biển lớn mênh mông đã tìm được đảo quốc, lại qua mấy năm, tìm được nơi này…”

“Vì mở ra bí cảnh, hắn đi khắp các nơi của đảo quốc, thu thập bảo ngọc, đúc tượng đá, chế đĩa ngọc, rốt cuộc mở ra bí cảnh.”

Quả nhiên, vừa nghe đến đó, ý tưởng trước đó của Trương Nguyên Thanh được nghiệm chứng.

Chương 1386: Chân tướng phơi bày (2)

Thời Tần, những người tu hành có được năng lực mở bí cảnh, bằng không, Từ Phúc cũng không có khả năng mạnh mẽ mở ra Takama-ga-hara.

Mặt khác, Takama-ga-hara là bí cảnh từ xưa đã có, không phải Từ Phúc mở.

Onodera tiếp tục nói: “Đến nơi này hắn mới phát hiện, Thập Nhật đã rơi xuống hủy diệt, để lại đồng xanh thần thụ, đau khổ tìm hiểu mấy năm, không đạt được phép.”

“Dưới tàng cây có một đầm có linh, người phàm tắm rửa, có thể thay da đột thịt, kéo dài tuổi thọ. Tu sĩ tắm rửa, có thể luyện thành vô cấu bảo thể, uống nó, bách độc bất xâm, bách bệnh bất nhiễu. Từ Phúc cho rằng, đây là suối không già.”

“Nhưng suối không già một khi rời khỏi đầm nước, sẽ hóa thành nước thường, Từ Phúc không thể mang về Trung Nguyên. Vì thế siêu năng lực giả đi theo đề nghị Từ Phúc chiếm cứ nơi đây, thành lập quốc gia, vĩnh hưởng trường sinh, chẳng phải so với về Trung Nguyên xưng thần càng tốt hơn?”

“Từ Phúc liền gọi nơi đây là Takama-ga-hara, tự xưng Thiên Chiếu đại thần. Hắn ở đáy đầm tìm được ba khối khoáng thạch, một đồng, một sắt, một ngọc, đúc thành pháp khí, dự báo quyền lực chí cao vô thượng.”

“Hắn giáo hóa người phàm đảo quốc, dạy bọn họ lễ nghi, trồng trọt, nuôi tằm, dệt vải, sinh hoạt, một mình mình ở lại nơi này, ghi lại đoạn từng trải này ở trên thẻ tre.”

Furugori Kanatsu nghe xong, ngẩng đầu nhìn cây đồng xanh cao ngất trong mây một cái, vẻ mặt hắn khó nén thất vọng.

“Không thể nói như vậy, Từ Phúc cũng chưa tìm hiểu ra bí mật cây đồng xanh.

“Anh có ý kiến gì không?”

Onodera trầm ngâm hồi lâu, nói: “Trở thành chủ thần chí cao của đảo quốc. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tầy gang, nước đầm từ từ khô kiệt, bí cảnh sinh cơ cuồn cuộn này dần dần héo rũ, Từ Phúc đuổi hết người trong bí cảnh, bảo bọn họ ở bên ngoài. Cho nên, suối bất tử Thủy Hoàng đế khát vọng đã héo rũ? Mà cây đồng xanh này, là cây bỏ đi vô dụng?”

Ryuzaki Ichiro nói, tiếp theo, hắn nhìn về phía Onodera, nói:

“Hai khả năng!”

“Một, Từ Phúc chưa tìm hiểu được bí mật cây thần đồng xanh, nó mới là thứ Thủy Hoàng đế khát vọng, mọi người xem đầm này, rất hiển nhiên, suối bất tử là từ trong rễ cây chảy ra.”

“Hai, cây đồng xanh không có giá trị, chí bảo thật sự là vật khác, nhưng đã không ở đây. Trên thẻ tre nói, Đông hải có chí bảo, thập nhật bàn kỳ thượng, nhưng lúc Từ Phúc tìm kiếm nơi đây, thập nhật đã không còn.”

“Hắn sau khi chiếm cứ suối bất tử nhiều năm, suối bất tử dần dần héo rũ, cũng nói lên linh lực của bí cảnh đang từng bước tiêu tán, nếu chí bảo còn ở đây, không có khả năng như vậy.”

Ichiro Kobe trầm ngâm một lát, nói: “Loại khả năng nào cao hơn?”

Không đợi mọi người trả lời, hắn nhìn về phía Ngân Dao quận chúa, hỏi: “Nguyên Thủy-kun, cậu cảm thấy thế nào? Tôi nhớ trong truyền thuyết Từ Phúc ra biển hai lần, lần thứ hai mới bặt vô âm tín, nhưng trong thẻ tre chưa đề cập, không, dựa theo nội dung viết trong thẻ tre, Từ Phúc căn bản chưa về Trung Nguyên, là truyền thuyết có sai sót?”

Không đúng, đĩa ngọc là pháp khí Từ Phúc vì mở ra Takama-ga-hara, vất vả luyện chế, không phải từ Trung Nguyên mang đến, nếu Từ Phúc chưa từng về Trung Nguyên, đĩa ngọc trong học viện Tần Phong giải thích như thế nào? Cho nên đoạn từng trải Từ Phúc biến mất này, chưa đề cập ở trong thẻ tre, chuyện này không đơn giản như vậy.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh xoay chuyển nhanh chóng, nói: "Các vị, tôi muốn xem xét trước một chút cây thần đồng xanh."

Dứt lời, một cái Tinh Độn Thuật nhảy tới trước cây đồng xanh, nhìn chằm chằm thân cây rộng lớn như tường thành, chăm chú nhìn hình vẽ phức tạp.

Hoàn toàn xem không hiểu, trong lòng hắn nói thầm một tiếng, lại một cái Tinh Độn Thuật biến mất, hắn lợi dụng Bao Tay Tật Phong Giả phi hành cùng Tinh Độn Thuật, vòng quanh cây thần đồng xanh đánh giá.

Các cán bộ Thiên Hạc tổ không có ưu thế như vậy, mắt trông mong nhìn, chờ đợi.

Ước chừng hơn mười phút, mới lượn quanh cái cây một vòng. Không thu hoạch được gì.

"Cậu xem xong chưa? Cảm giác là đang lãng phí thời gian." Furugori Kanatsu đảo mắt nói.

Trương Nguyên Thanh khống chế luồng khí, ở cao hướng về dưới nhìn xuống hắn, thản nhiên nói: "Ông có thể chạy thử xem, thử xem tôi có dám giết ông hay không?"

Hắn lại nhìn về phía Ichiro Kobe, nói: "Tôi xuống đáy đầm nhìn xem."

"Chúng tôi phải đi rồi, cậu xác định muốn lưu lại sao."

"Tôi cũng đi." Onodera vội nói, lấy ra ba lô kiểu phun khí, tung người nhảy xuống đáy đầm tựa như vực sâu.

Trương Nguyên Thanh dẫn đầu đến đáy đầm, dưới chân là loạn thạch lởm chởm cùng khối đất, không có bùn, nơi này thực đã để khô mấy ngàn năm, không khác gì vực sâu.

Bốn phía vách đá gập ghềnh, trên vách đá kia tới gần cây thần đồng xanh, từng cái rễ cây đồng xanh tráng kiện phá đá mà ra, treo trên không.

"Khó có thể tin, cái cây đồng xanh này hình như là sinh mệnh thể, mà không phải đồng xanh điêu khắc."

"Anh có thể nói ngoại ngữ sao?"

Trương Nguyên Thanh dùng ngoại ngữ nói.

Onodera đeo ba lô kiểu phun khí hạ xuống cũng thấy được rễ cây rủ xuống dưới.

Chương 1387: Chân tướng phơi bày (3)

“Ồ, cái đó trái lại không cần, tôi biết nói tiếng Trung.” Onodera cười cười: “Làm Học Sĩ, nắm giữ nhiều loại ngôn ngữ là kỹ năng phải có.”

Hắn từ ô vật phẩm triệu hồi ra một lưỡi dao sắc, sải bước tiến lên, tìm một rễ cây mảnh khảnh, dùng sức cắt.

“Kẽo kẹt kẽo kẹt.”

Lưỡi dao cắt rễ cây đồng xanh, phát ra thanh âm làm người ta ghê răng.

Trương Nguyên Thanh không nói một lời nhìn, yên lặng triệu hồi ra Quỷ tân nương, phân phó cô đi lên theo dõi các cán bộ Thiên Hạc tổ, để phòng bọn họ chuồn, vây chết mình ở trong bí cảnh. Tuy hắn có ngọc phù truyền tống loại thần khí này, nhưng ngọc phù truyền tống chịu giới hạn bởi phẩm chất bản thân, phong ấn, kết giới quá mức cường đại là không vào được.

Mà Takama-ga-hara bí cảnh này, hiển nhiên vượt qua phó bản Thánh Giả.

Trong âm khí cuồn cuộn, bóng hình xinh đẹp mặc áo cưới đỏ tươi lượn lờ bay lên.

Tiểu Đậu Bỉ và Quỷ tân nương hắn đều mang đến.

“A…” Onodera thử không có kết quả, lại hít một ngụm khí lạnh, lớn tiếng nói: “Có sinh mệnh. Khó có thể tin, khó có thể tin nha, nó quả thật là đồng xanh, là kim loại, nhưng đồng thời cũng là sinh mệnh, thế gian thế mà có tạo vật thần kỳ như vậy, rốt cuộc là lực lượng gì.”

Để nói xong, hắn nhớ tới Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe không hiểu tiếng Nhật, liền dùng tiếng Trung lặp lại một lần.

Khiến kim loại có được sinh mệnh? A, quả thật không thể tưởng tượng, rốt cuộc là lực lượng gì mới có thể làm được chuyện thần kỳ như thế, đổi cái góc độ suy nghĩ, thứ khác

không có sinh mệnh, có phải cũng có thể sống lại hay không? Trương Nguyên Thanh không phải trạch nam, cho nên trước tiên nghĩ đến là đạo cụ, mà không phải silicon hoặc thứ nào đó bơm hơi.

Thậm chí, hắn nghĩ tới âm thi, có thể khiến âm thi lại đạt được sinh mệnh hay không?

"Anh có phát hiện gì? Có ý tưởng gì?" Hắn tính nghe một chút ý kiến chuyên của nhân sĩ nghiệp.

"Quyền lực của sinh mệnh, thuộc về nghề nghiệp Nhạc Sĩ, cái đầm bất tử này, quá nửa là từ trong thân cây thần đồng xanh chảy ra."

Onodera đẩy đẩy mắt kính trên mũi, phân tích: "Cây thần đồng xanh và nghề nghiệp Nhạc Sĩ có liên quan, chẳng qua Nhạc Sĩ không tạo ra được cảnh quan hùng vĩ như thế, Học Sĩ trái lại có năng lực này.

Cho nên là hỗn hợp năng lực Học Sĩ và Nhạc Sĩ hai đại nghề nghiệp, sáng tạo ra cây thần đồng xanh?

Trương Nguyên Thanh giật mình, hỏi: "Vậy cái cây này, rốt cuộc còn có giá trị hay không? Sống hay chết?"

Onodera lắc đầu: "Nói không dễ, có thể đã chết, có thể đang hôn mê, nhưng bảo bối nhất định không ở đây, bằng không nào đến mức vậy? Cái cây thần này ý nghĩa tượng trưng, ý nghĩa thưởng thức, lớn hơn giá trị thực tế."

"Nếu tôi là luyện khí sư, có thể đọc lấy tin tức của nó, cho dù nó không có thuộc tính vật phẩm, đáng tiếc."

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh có chút thất vọng, không nói nữa, nhẹ nhàng phun ra một ngụm Thái âm lực, rơi xuống đất lăn lộn thành đứa bé mũm mĩm tóc máu thưa thớt.

"Để Tiểu Đậu Bỉ thử xem, xem xem phản ứng của nó đối với cây thần đồng xanh, thuận tiện vào trong thân cây nhìn xem, cây tráng kiện như vậy, chẳng lẽ bên trong là ruột đặc?"

Hắn lập tức hướng Tiểu Đậu Bỉ hạ đạt mệnh lệnh tầm bảo, đáng tiếc ba lô dung lượng có hạn, không mang đến Áo Choàng Tầm Bảo, bằng không cũng khoác thêm cho con ngoan.

Tiểu Đậu Bỉ ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải, sau đó nhìn thấy rễ cây rậm rạp rủ xuống, đôi mắt đen lúng liếng đột nhiên tỏa sáng, lập tức hoạt động tứ chi bò qua. Hắn dọc theo vách tường dốc đứng leo lên, bắt lấy rễ cây, lại dọc theo rễ cây, lao đầu vào trong vách đá.

Một giây sau, Tiểu Đậu Bỉ như quả bóng cao su nhỏ bắn ra ngoài, lăn vài vòng ở đáy đầm.

Khuôn mặt nhỏ của nó mờ mịt ngồi dậy, dại ra vài giây, oa oa khóc toáng lên.

Không thể tiến vào trong thân cây, Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm mặc.

…

Tùng Hải, phòng khách sạn.

Trương Nguyên Thanh mở mắt, gọi điện cho Phó Thanh Dương.

Đại khái là biết hắn đang làm chánh sự, Phó Thanh Dương rất nhanh bắt máy: "Trong Takama-ga-hara có thu hoạch gì?"

"Kusanagi, câu ngọc, gương Yata chính phẩm đều ở Takama-ga-hara, đều là đạo cụ cấp Chúa Tể!" Trương Nguyên Thanh mang tình huống trong Takama-ga-hara, cố gắng giản lược nói một lần, tiếp đó đưa ra nghi hoặc của bản thân: "Cái đĩa ngọc kia là pháp khí Từ Phúc ở Nhật Bản luyện chế, nếu hắn chưa từng về Trung Nguyên, học viện Tần Phong không có khả năng có bản vẽ tay của nó. Lão đại, việc này anh thấy thế nào."

Phó Thanh Dương là Thám Báo, tâm tư càng thêm sâu sắc, xấu bụng, kiến thức các phương diện, cũng hơn xa hắn.

Cho nên, gặp chuyện không quyết hỏi Tiền công tử nhất định không sai.

"Rất đơn giản, Từ Phúc bỏ bớt tình huống về Trung Nguyên, cái này với hắn mà nói cũng không vẻ vang gì, hoặc có ẩn tình khác. Thời gian có hạn, tôi nói ngắn gọn!"

Phó Thanh Dương tròn vành rõ chữ, thanh âm từ tính, "Đầu tiên, Từ Phúc về Trung Nguyên là ôm tính mục đích nhất định, cũng không phải muốn mang tình hình cụ thể của Takama-ga-

hara báo cáo cho Thủy Hoàng đế, bằng không, Thủy Hoàng đế đã sớm đích thân tới."

Chương 1388: Chân tướng phơi bày (4)

"Tiếp theo, Từ Phúc dã tâm bừng bừng, nhìn từ biểu hiện của hắn về sau, hắn là muốn độc chiếm Takama-ga-hara."

Cuối cùng, hắn thực đã tiến vào Takama-ga-hara, như vậy, là nguyên nhân gì khiến hắn lại một lần nữa quay về Trung Nguyên?

Trương Nguyên Thanh linh quang chợt hiện, giật mình, thốt ra: "Tìm kiếm biện pháp tìm hiểu cây thần đồng xanh?"

Phó Thanh Dương nói: "Không sai, Thủy Hoàng đế sở dĩ phái Từ Phúc ra biển tìm thuốc bất tử, có lẽ, chính là vì hắn nắm giữ vật phẩm hoặc tin tức nào đó, biết trong Takama-ga-hara có cái gì."

"Nếu cậu là Thủy Hoàng đế, cậu sẽ mang món đồ đó cho Từ Phúc sao?"

Trương Nguyên Thanh không chút do dự nói: "Tôi sẽ phái người tìm kiếm, đợi khi tìm được Takama-ga-hara, sẽ đích thân tới."

"Tôi hiểu rồi, ý của lão đại là, Từ Phúc đã tìm được Takama-ga-hara, nhưng che giấu, chưa hướng Thủy Hoàng đế báo cáo, hắn mang theo đĩa ngọc trở lại Trung Nguyên lừa dối Thủy Hoàng đế, thật ra là muốn lừa gạt hoặc trộm thứ Thủy Hoàng đế nắm giữ."

"Nhưng hắn đã thất bại, bất đắc dĩ, tìm lý do lần thứ hai ra biển, từ đó về sau không về Trung Nguyên nữa, ở đảo quốc tự lập làm vương. Vốn định dựa vào bất tử tuyền trường sinh, kết quả thiên địa đại biến, linh lực suy kiệt, suối bất tử héo rũ, chỉ có thể tọa hóa ở Takama-ga-hara."

"Nếu như vậy, logic liền thông."

Phó Thanh Dương nói: "Đại khái chính là như thế đi, nếu chúng ta phỏng đoán không sai, như vậy trong học viện Tần Phong, trong hai cánh cửa đá kia đáy hồ giao nhân, có lẽ cất

giấu phương pháp phá giải cây thần đồng xanh, nghĩ cách mang đĩa ngọc về."

"Giao cho tôi đi!" Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhất thời phát hỏa.

So với cây thần đồng xanh, đạo cụ cấp Chúa Tể, căn bản chẳng tính là gì.

…

Takama-ga-hara, đáy đầm.

Nếu trực tiếp hướng Thiên Hạc tổ đòi đĩa ngọc, bọn họ quá nửa sẽ không đáp ứng, đề xuất dùng tiền tài bồi thường, dù sao Takama-ga-hara đối với bọn họ có ý nghĩa không tầm thường.

Trong Takama-ga-hara chỉ có ba món thần khí, thu hoạch nhỏ hơn mong muốn, không có món bảo vật kia, khế ước trước đó ký kết liền không tính nữa, mình trực tiếp tác đòi một trong ba món thần khí, bọn họ tuyệt đối sẽ không đáp ứng nhất. Ta đưa ra trước một cái yêu cầu làm bọn họ không thể đáp ứng, đòi ba món thần khí, lại giảm bớt yêu cầu, cố mà làm đòi chìa khóa.

Nghệ thuật mặc cả chính là chào giá trên trời, sau đó trả tiền dưới đất.

Nếu bọn họ còn không đáp ứng, vậy cũng chỉ có vũ lực giải quyết, bọn họ có ba món đạo cụ cấp Chúa Tể, vũ lực có thể dùng, nhưng phải dùng khéo léo.

Đầu óc hắn nhanh chóng chuyển động, rất nhanh đã có chủ ý.

"Xem ra cái cây thần này quả thật không có giá trị rồi." Trương Nguyên Thanh thở dài, nhìn về phía Onodera Yōsuke: "Chúng ta đi lên đi."

Dứt lời, bàn tay hướng dưới thân nhấn một cái, cuồng phong thổi lên, cuốn hắn bay vút lên, trở về mặt đất.

Onodera đeo lên ba lô phun khí chậm hơn một lát, trở lại bên cạnh đầm.

"Có phát hiện gì?" Ichiro Kobe hỏi.

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Cây thần đồng xanh không có giá trị."

Lúc này, hắn vô cùng may mắn Ngân Dao quận chúa là âm thi, bởi vì âm thi không có vẻ mặt, hơn nữa đeo kính râm, không cần lo lắng bị Ryuzaki Ichiro nhìn ra khác thường.

“Là như thế sao?” Ichiro Kobe nhìn về phía Onodera càng đáng giá tín nhiệm hơn.

Onodera gật đầu, nói cho đồng bạn phán đoán đối với cây thần đồng xanh, thở dài: “Nguyên Thủy-kun nói không sai, cây đồng xanh giá trị không lớn, xem ra thu hoạch của chúng ta giới hạn ở ba món thần khí.”

Nghe vậy, các cán bộ Thiên Hạc tổ khó nén thất vọng.

Bọn họ là ôm chờ mong phát tài lớn đến, kết quả vồ hụt, khó tránh khỏi mất mát, cũng may ba món đạo cụ cấp Chúa Tể ít nhiều bù lại phần mất mát này. Luận Thiên Hạc tổ truyền thừa đến nay, chỉ có ba món đạo cụ cấp Chúa Tể, còn bởi chiến loạn, bị Thiên Phạt thu được hai món.

Thiên Hạc tổ hiện nay, phía chính phủ một quốc gia, chỉ có một món đạo cụ cấp Chúa Tể, hơn nữa là Chúa Tể trung phẩm chất tương đối kém.

Ba món thần khí thì khác, đều là phẩm chất hoàn mỹ.

Có được ba món đạo cụ này, thực lực chỉnh thể Thiên Hạc tổ, lập tức tăng lên vài lần.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh nói: “Như vậy, kế tiếp liền nói chuyện vấn đề phân phối chiến lợi phẩm. Các vị, ba món đạo cụ, tôi lấy một cái, không có ý kiến chứ?”

Các cán bộ Thiên Hạc tổ vẻ mặt trầm xuống.

“Không được!” Furugori Kanatsu tính tình thẳng tuột, không chút do dự từ chối.

“Ba món thần khí này phải là của Thiên Hạc tổ, không thể cho cậu, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Trương Nguyên Thanh yên lặng kéo ra khóa kéo ba lô hai vai, lạnh lùng nói:

“Thiên Hạc tổ là muốn lật lọng? Xem ra tôi đã đánh giá cao phẩm đức của các người. Người đảo quốc các người, quả

nhiên là một đám biết tiểu lễ mà không có đại nghĩa, sợ uy mà không có đức.”

Ryo Asano tận chức tận trách phiên dịch xong, sau đó khẩn trương, mang theo tiếng nức nở nói: “Mọi người bình tĩnh, có chuyện từ từ nói, tuyệt đối đừng nội đấu.”

Chương 1389: Chân tướng phơi bày (5)

“Tôi cảm thấy cho Nguyên Thủy-kun một món thần khí là…” Còn chưa dứt xong, đã bị Furugori Kanatsu quát to ngắt lời: “Ngu xuẩn, nơi này cô không có tư cách nói chuyện, thấy rõ thân phận cùng địa vị của mình, đừng cho rằng tổ trưởng đáp ứng đề bạt cô, cô liền có tư cách khoa tay múa chân, cút sang một bên, bằng không trục xuất cô khỏi Thiên Hạc tổ.”

Đám người Ichiro Kobe cũng lạnh lùng nhìn cô.

Ryo Asano đại khái chưa bao giờ bị đối đãi thô bạo như thế, mắt đỏ lên, nhưng lại bị dọa không dám nói lời nào, nước mắt lã chã chực khóc.

Trương Nguyên Thanh quyết đoán từ trong ba lô lấy ra Pháo Lôi Bạo dài ba mươi cm, họng súng đen sì thô to nhắm chuẩn Furugori Kanatsu, lạnh lùng nói: “Ông có thể đi chết rồi!”

Furugori Kanatsu phúc chí tâm linh, theo bản năng nhìn về phía gương Yata trong tay, chỉ thấy trong gương hiện lên một bộ hình ảnh…

Hắn bị một tia chớp dạng cầu bắn trúng, thân thể vỡ tung, nổ thành khối thịt, sóng xung kích chấn động bị thương đám người Ichiro Kobe bên cạnh.

Gương Yata còn có thể dự báo trước nguy hiểm? Furugori Kanatsu hiện lên ý nghĩ này.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh bóp cò súng!

Họng súng nhanh chóng ngưng tụ tia chớp màu tím, từng đạo hồ quang tí tách nhảy nhót, một tia chớp dạng cầu bắn nhanh ra.

Furugori Kanatsu trong lòng nhảy dựng rống to: “Mau tránh ra!”

Nắm lên một quả cầu lửa ném về phía xa, thân thể chợt bị ngọn lửa dâng lên bao vây, thi triển Hỏa Hành tránh đi.

Trương Nguyên Thanh ở cao nhìn xuống, vung qua một lưỡi đao gió.

Một bên khác, người khác theo bản năng tản ra mà chạy.

Cả một khu vực kịch liệt chấn động, khối đá cùng bùn đất nổ bắn ra, bụi bốc lên đầy trời.

Sơn Thần Wantanabe Yoshita đang muốn lui về phía sau, chợt thấy câu ngọc sáng lên vầng sáng, một giây sau, những viên đá nổ bắn ra mà đến tự thay đổi quỹ tích, bắn nhanh ở bên cạnh hắn. Sóng xung kích cũng bị một lực lượng vô hình tách ra, tựa như cố ý tránh né Watanabe.

"Tự động hóa giải công kích?" Wantanabe Yoshita vừa mừng vừa sợ.

Furugori Kanatsu thì không may mắn như vậy, bị đao gió chém trúng ngực, máu tươi nháy mắt nhuộm đỏ quần áo, vết thương có thể thấy được xương trắng.

"Ngu ngốc!" Hắn ôm ngực, phẫn nộ gầm nhẹ.

Trương Nguyên Thanh lại một lần nâng họng súng, nhắm vào hắn.

Vị Hỏa Ma này da đầu tê dại, không dám nói nữa, cả người căng thẳng đề phòng.

Các cán bộ Thiên Hạc tổ lui đến nơi xa lại tụ trở về, đôi mắt tỏa sáng, một phát súng này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ngờ phát động công năng không ai biết của hai món đạo cụ.

Không hổ là đạo cụ siêu năng lực giả thượng cổ luyện chế, không hổ là tài liệu trong Takama-ga-hara, ba món đạo cụ này có thể xưng cực phẩm.

Ngược lại không có ai để ý Furugori Kanatsu cường thế.

"Nguyên Thủy-kun, chúng tôi không muốn ra tay với cậu, nhưng cậu nếu cố ý ép quá, cũng đừng trách tại hạ không để ý tình cảm." Ichiro Kobe trầm giọng nói.

Hắn nắm chặt Kusanagi, vận sức chờ phát động.

Ryo Asano đôi mắt đẫm lệ nhìn Nguyên Thủy-kun, trái tim cảm động sắp tan ra rồi, trong lúc nhất thời quên phiên dịch. Nguyên Thủy-kun thấy phó tổ trưởng Furugori trừng mắt lạnh lùng nhìn mình, trực tiếp khai súng tuyên chiến. Tuy xung đột bắt nguồn từ phân phối không đều, nhưng bên trong cũng có thành phần thay cô tỏ bất bình.

Onodera Yōsuke yên lặng đảm đương phiên dịch.

“Xem ra Kobe tổ trưởng cũng không muốn tuân thủ hứa hẹn, vậy đừng trách bản Thiên Tôn không để ý võ đức…”

Hai tay Trương Nguyên Thanh nhấn một cái, bay lên trời, đứng ở bầu trời quan sát mọi người, lạnh lùng nói: “Xem xem phía sau các người.”

Lúc này, bụi bặm chậm rãi tan đi, nơi vừa rồi nổ tung xuất hiện một cái hố lớn đường kính vượt qua mười mét.

“Kobe tổ trưởng, ông cảm thấy, là Kusanagi của ông uy lực lớn, hay là pháo cầm tay của tôi uy lực lớn? Nếu không tôi đứng trên trời, ông đứng dưới đất, chúng ta đấu một chút?”

Chỉ cần hắn không nói, không có ai biết Pháo Lôi Bạo có hạn chế bắn.

Các cán bộ Thiên Hạc tổ khẽ biến sắc.

“Hừ, chúng tôi nhiều người, mỗi người đều là Thánh Giả, lại dùng ba đại thần khí giúp đỡ, sao có thể sợ cậu!” Furugori Kanatsu quát.

Trương Nguyên Thanh cười ha ha: “Các vị cho rằng, là các người nhanh, hay là tôi nhanh?”

Ichiro Kobe biến sắc: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có ý tứ gì? Hôm nay, cậu nếu muốn mạnh mẽ đoạt lấy ba món thần khí, âm thi liền vĩnh viễn ở lại chỗ này đi.”

“Tôi nếu bây giờ rời khỏi Takama-ga-hara, lấy đi chìa khóa, các người chạy nhanh hơn tôi?”

Trương Nguyên Thanh mắt thấy mọi người bên dưới vẻ mặt rùng mình, tiếp tục nói: “Tôi nếu mang tiết lộ việc này cho Thiên Phạt, các người cảm thấy, ba món cực phẩm đạo cụ này, Thiên Phạt có thể thu đi hay không? Tôi nếu tiết lộ việc này

cho Thiên Vương Sợ Hãi, các ngươi cảm thấy, Sợ Hãi có thể tập kích Thiên Hạc tổ hay không?"

Hắn càng nói, sắc mặt các cán bộ Thiên Hạc tổ càng khó coi.

Ichiro Kobe nghiến răng nghiến lợi, lại bi phẫn phát hiện đối phương nói vào đúng điểm yếu của mình.

Chương 1390: Viên mãn kết thúc (1)

Hắn hít sâu một hơi, lắc lắc đầu: "Ba món thần khí, phải là của Thiên Hạc tổ tôi, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu muốn tiết lộ thì tiết lộ, Thiên Hạc tổ nếu cố gắng kiên trì, Thiên Phạt tự sẽ để lại một món đạo cụ, Thiên Vương Sợ Hãi đến đây, tự có cao tầng Thiên Phạt ngăn trở. Mà cậu, cái gì cũng không đạt được."

"Về phần tốc độ, chúng tôi quả thật không nhanh như cậu, nhưng Furugori Kanatsu cũng có thể Hỏa Hành, không kém gì cậu."

Trương Nguyên Thanh hợp thời lộ ra vẻ mặt tức giận, cố ý cau mày, lâm vào trầm ngâm, sau một hồi, chậm rãi nói: "Cũng thế, Kobe tổ trưởng, so với lưỡng bại câu thương, không bằng chúng ta đều nhường một bước."

Trong lòng Ichiro Kobe khẽ buông lỏng: "Thoái nhượng như thế nào."

Trương Nguyên Thanh nói: "Ngửa bài đi, 1 tỷ Yên, chìa khóa Takama-ga-hara, cùng với ba lần cơ hội mượn đạo cụ, ký kết khế ước với tôi, việc này coi như xong. Nếu không, vậy đập tay giải tán."

Không đợi đám người Thiên Hạc tổ trả lời, Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

"Ba lần quyền hạn mượn đạo cụ, một lần thời hạn một tháng, mỗi món thần khí thay phiên mượn, sau khi tích lũy đầy ba tháng, quyền sử dụng cùng quyền sở hữu của ba món thần khí, hoàn toàn thuộc về Thiên Hạc tổ."

Bây giờ là cuối tháng 7, ba tháng sau, chính là cuối tháng 10, khi đó hắn hẳn là đã cấp 6 đỉnh phong, liền chờ phó bản giết chóc tháng mười hai tấn thăng Chúa Tể.

Mà trong phó bản giết chóc, đạo cụ cấp Chúa Tể khẳng định không thể sử dụng, cho nên khi đó có ba món thần khí hay không, đã không sao cả.

Chờ mình tấn thăng Chúa Tể, mình cũng không cần ba món thần khí… Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng nghĩ.

Uy hiếp, thoái nhượng; Lại uy hiếp, lại thoái nhượng, từng chút một thử điểm mấu chốt, từng chút một đánh vỡ phòng tuyến của đối phương, hoặc bị đối phương đánh vỡ, cuối cùng lựa chọn một kết cục tương đối hợp lý viên mãn, hai bên đều có thể tiếp nhận.

Cái gọi là đánh cờ, nhắm chừng chính là chuyện như vậy.

Trương Nguyên Thanh từ chỗ Phó Thanh Dương học được không ít.

Yêu cầu hắn đưa ra, chính là cực hạn trước mắt Thiên Hạc tổ có thể tiếp nhận.

Từ góc độ hắn mà nói, Thiên Hạc tổ sở dĩ có thể lấy được ba món thần khí, tất cả đều là công lao của hắn, ngay cả uy hiếp của Thiên Vương Sợ Hãi cũng gánh vác, mấy thứ này, là tiêu tiền có thể giải quyết?

Nay toàn bộ thu hoạch trong Takama-ga-hara, Thiên Hạc tổ tất cả đều muốn, nghĩ cũng quá hay rồi.

Nhưng chuyện trên đời, không thể đơn giản dùng thiệt thòi cùng không thiệt thòi để cân nhắc, trong đó liên quan đến quá nhiều biến số.

Ví dụ như, vị trí Takama-ga-hara là lợi thế quan trọng của Thiên Hạc tổ, nếu không có Thiên Hạc tổ dẫn dắt, hắn không vào được Takama-ga-hara; Ví dụ như, Thiên Hạc tổ không phải không có hắn không được, nếu hắn tham lam giống như Thiên Phạt, Thiên Hạc tổ vì sao còn phải lựa chọn hắn?

Trực tiếp nộp lên Thiên Phạt không phải càng tốt hơn? Còn có thể thu hoạch chủ nhân xoa đầu khen thưởng.

Đương nhiên, còn có chiến lực trước mắt hai bên biểu hiện ra, ưu thế tốc độ của Trương Nguyên Thanh các loại nhân tố.

Tóm lại, đập tay giải tán, mọi người liền ở trong phó bản tử đấu một trận, đều phải mạo hiểm tính mạng.

Cho nhau lui nhường một bước, thì có thể cả hai bên đều thắng lợi.

Đương nhiên, ở sau khi biết nhiệm vụ ẩn của học viện Tần Phong, biết cây thần đồng xanh mới là bảo bối thật sự, Trương Nguyên Thanh đối với ba món thần khí, thật ra không có khát vọng lớn như vậy.

Đòi thần khí, chỉ là một cái cớ để đàm phán.

Nhưng Thiên Hạc tổ không biết ý không ở trong lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vậy, nhìn thấy hắn đồng ý thoái nhượng, trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng rắn đòi thần khí, vậy Thiên Hạc tổ chỉ có ngọc vỡ, nhiều năm mưu tính, giỏ trúc múc nước công dã tràng.

Trước mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lui một bước, tự nhiên tốt nhất.

Kobe Ichiro trầm ngâm vài giây, hỏi:

“Chuyện quyền sử dụng của đạo cụ, chúng tôi còn cần bàn bạc. Mặt khác, cậu cần đĩa ngọc làm cái gì?”

Trương Nguyên Thanh tự có một bộ lí do thoái thác:

“Tôi thật sự muốn là quyền sử dụng đạo cụ, mà không phải đĩa ngọc, nó chỉ là nhân tiện mà thôi.

“Tôi thay các người gánh vác Thiên Vương Sợ Hãi uy hiếp, hắn sẽ không tha cho tôi, nếu tương lai bị hắn bắt được, tôi giao ra đĩa ngọc, có lẽ có thể giữ mạng. Kobe tổ trưởng, đây là nhượng bộ lớn nhất của tôi, ông nếu còn không chịu đồng ý…”

Hắn mặt lạnh, nâng lên Pháo Lôi Bạo trong tay.

“Nguyên Thủy-kun bình tĩnh, để chúng tôi bàn bạc.” Kobe Ichiro giơ tay, biểu đạt thiện ý nhất định, sau đó cảnh giác lui về phía sau, triệu tập các cán bộ, thấp giọng nói chuyện với nhau.

Vài phút sau, thân là tổ trưởng, hắn đi lên trước, nói:

“Chúng tôi đáp ứng yêu cầu của cậu, nhưng phải thêm hai cái điều kiện. Một, ở trước khi quyền sử dụng ba tháng của cậu

chấm dứt, 1 tỷ Yên Nhật không chi trả, coi là tiền thế chấp. Hai, cậu cần lại lấy ra một món đạo cụ cấp Chúa Tể để gán nợ. Ba, tương lai lúc chúng tôi cần chìa khóa Takama-ga-hara, cậu phải cho mượn."

"Nếu cậu đáp ứng, bây giờ ký kết khế ước."

Chương 1391: Viên mãn kết thúc (2)

Trong lòng Trương Nguyên Thanh tính toán một phen, nói:

"Xóa điều thứ hai thứ ba, tôi không có đạo cụ cấp Chúa Tể, có cũng không có khả năng gán cho các người. Về phần chìa khóa Takama-ga-hara, tôi chưa chắc có thể giữ được."

"Nói tới, Thiên Vương Sợ Hãi muốn tra tổng bộ Thiên Hạc tổ các người, hẳn là không khó nhỉ. Chìa khóa cho tôi, các người ngược lại là an toàn."

Thiên Vương Sợ Hãi tựa như có sức uy hiếp rất mạnh, Kobe Ichiro khẽ biến sắc, nói:

"Nếu cậu không thể gán đạo cụ cấp Chúa Tể, như vậy trong khế ước phải viết vào một điều: Nếu đánh mất đạo cụ, cậu phải lấy ra một món đạo cụ cấp Chúa Tể đền cho Thiên Hạc tổ."

Kobe tổ trưởng dùng giọng điệu trầm thấp tỏ vẻ quyết tâm: "Nguyên Thủy-kun, đây là điểm mấu chốt của chúng tôi."

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Được."

Lập tức, Kobe tổ trưởng lấy ra sách đồng thau, lấy ngón tay thay bút, ở sách đồng thau viết xuống khế ước, cùng từ lòng trong ngón tay ép ra một giọt máu, bôi ở trên sách đồng thau.

Các cán bộ Thiên Hạc tổ, bao gồm Ryo Asano ở trong, đều in xuống vết máu.

Đầu ngón tay Trương Nguyên Thanh cắt ra giọt máu, xa xa búng ra, bốp, giọt máu ở trên sách đồng thau bắn ra vệt đẹp thê lương.

Sách đồng thau nở rộ hào quang sáng ngời, lực lượng trong cõi hư vô chứng kiến khế ước.

Đạo cụ Kỵ Sĩ này, là tương đối hoàn mỹ trong phẩm chất Thánh Giả, cho dù Thánh Giả cấp 6 vi phạm khế ước, cũng sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Đối với Chúa Tể thì không cách nào có hiệu lực, nhưng Thiên Hạc tổ không thèm để ý. Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh nhất cũng cần cuối năm tấn thăng Chúa Tể, mà ở trong lúc đó, thời hạn ba tháng đã qua.

Khế ước hoàn thành, Trương Nguyên Thanh đánh giá ba món đạo cụ, suy nghĩ một lát, nói:

"Món đạo cụ đầu tiên tôi mượn, Gương Yata."

Kusanagi bỏ qua đầu tiên, binh khí này công kích sắc bén, nhưng chỉ có ở trong tay Kiếm Khách mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, hắn đã có Chùy Tử Lôi.

Công năng tự động tránh né công kích của Câu Ngọc rất thú vị, nhưng Nhật chi thần lực cùng năng lực tự lành, đều trùng lặp với đạo cụ hắn hiện có.

Gương Yata tỷ lệ hiệu suất cao nhất, chế tạo một khối phân thân y bản gốc trăm phần trăm, đồng thời còn có thể dự đoán được hình ảnh tử vong, đã có công kích cường đại, lại có thể gần lành tránh dữ, tính thao tác rất cao.

Kobe Ichiro thu hồi sách đồng thau, nhìn về phía Furugori Magatsu, nói:

"Cho hắn!"

Furugori Magatsu nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt tràn đầy không nỡ.

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Ông có thể từ chối!"

Nếu từ chối, lực lượng khế ước sẽ cắn trả.

Furugori Magatsu tức giận hừ một tiếng, vung tay ném Gương Yata qua.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận gương đồng thau, thu vào ba lô hai vai, cười nói:

"Một tháng sau, tôi sẽ trả lại Gương Yata. Chuyến này viên mãn chấm dứt, các vị, trở về đi."

Hai bên ăn ý giữ khoảng cách, dọc theo cầu thang đá đi xuống, rất nhanh đến chân núi, xuyên qua cánh cửa ánh sáng, quay về hang động trong lòng núi.

Trương Nguyên Thanh thuận miệng nói:

“Tương lai, đợi sóng gió việc này trôi qua, tôi sẽ mang chìa khóa Takama-ga-hara trả lại cho Thiên Hạc tổ.”

Hắn nói đoạn lời này, thứ nhất là đề phòng Thiên Hạc tổ bình sứt không sợ mẻ, phá hủy bức tượng, thứ hai là dịu đi quan hệ của hai bên.

Làm tổ chức phụ thuộc Thiên Phạt, Thiên Hạc tổ tương lai nhất định sẽ hữu dụng.

Tiền công tử từng nói, thế giới người trưởng thành, tất cả đều lấy ích lợi làm đầu, bước thứ nhất, chính là đừng bịt lại con đường của mình.

Các cán bộ Thiên Hạc tổ nghe vậy, quay đầu nhìn Takama-ga-hara một cái, trong lòng hơi buông lỏng.

Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao mông lung mộng ảo, độn tới vị trí hốc mắt Tam Túc Kim Ô, lấy đĩa ngọc xuống.

Hào quang tắt, chiếu ở trên thạch bích cánh cửa ánh sáng biến mất.

“Như vậy, các vị, sau này còn gặp lại.”

Trương Nguyên Thanh phất phất tay, hóa thành một ánh sao biến mất ở trong hang động.

Đây là phong cách riêng của Tinh Quan.

Thực ngầu… Ryo Asano nhìn bức tượng Tam Túc Kim Ô trống rỗng, từ đáy lòng nghĩ.

…

Tùng Hải.

Con đường phồn hoa náo nhiệt, người đi đường như dệt cửi, thanh niên mặc âu phục, vẻ mặt lạnh lùng đạp xe đạp chia sẻ.

Hắn anh tuấn, tao nhã, vành tai bấm hai cái đinh bạc, gió thổi tới trước mặt vén lên tóc trán của hắn, tràn ngập không khí tự do.

Thiên Vương Sợ Hãi thích loại cảm giác này, thích ở trong ánh mặt trời tự do chạy như bay, hưởng thụ gió thổi, tự do lúc này, là thuần túy nhất.

Hắn nhàn nhã đạp xe đạp, đi về phía khu Khang Dương.

Nơi đây cách vịnh Phó gia còn có 15 km, hắn còn có thể hưởng thụ nửa giờ tự do.

Đã đến Tùng Hải, vừa lúc mang Ma Nhãn cứu ra, Ma Nhãn đáng thương, vừa nghĩ đến hắn mất đi tự do, mình liền ăn không ngon. Dưới vẻ mặt lạnh lùng của Thiên Vương Sợ Hãi, là một trái tim đa sầu đa cảm.

Trên đường dòng người như dệt cửi, người già dắt chó nhàn nhã tản bộ, bà mẹ dắt con thật cẩn thận, người bán hàng dạo cầm chùm bóng bay lớn tiếng rao hàng, trên đường, xe cùng người đi đường yên tĩnh chờ đèn đỏ.

Chương 1392: Viên mãn kết thúc (3)

Theo thanh niên đạp xe đạp đi qua, con chó to ngoan ngoãn đột nhiên phẫn nộ đứng lên, cho ông bác một cái tát, đánh ông bác ngã xuống đất, sau đó con chó đi truy đuổi tự do.

Đứa bé nhỏ tuổi hất tay mẹ, tung người nhảy lên, cho mẹ một cái tát, cũng đi truy đuổi tự do.

Dây buộc bóng bay đồng loạt đứt, mấy chục quả bóng bay bay về phía bầu trời, chúng nó tự do rồi.

Toàn bộ đèn đỏ trên đường đều biến thành đèn xanh, cũng không nhảy lên nữa, lái xe cũng đã tự do.

Thiên Vương Sợ Hãi đạp xe đạp đi xa, ẩn sâu thân cùng danh.

Vừa mới đi qua một con phố, bầu trời sáng sủa bỗng nhiên u ám, nổi lên cuồng phong, theo một tiếng sấm vang, mưa to tầm tã rơi xuống.

Thế mưa hung mãnh, như rắc đậu phốc phốc nện xuống, mặt đường nhanh chóng đọng vũng nước.

Không biết khi nào, những người qua đường hoảng hốt trú mưa kia không thấy nữa, xe trên đường cũng không thấy nữa,

cửa hàng dọc phố mở rộng, người ở bên trong lại không thấy nữa.

Thế giới trong gương!

Thiên Vương Sợ Hãi phanh xe, dừng lại ở bên đường, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời u ám, không vui nói:

“Ngươi bớt xen vào việc của người khác, lần trước ta đã cho ngươi cơ hội, ngươi không giết nổi ta, cho ngươi cơ hội ngươi cũng không dùng được.”

Trong vũng nước phía trước chậm rãi chui ra một bóng dáng, nó do nước tạo thành, diện mạo mơ hồ, nhưng thân thể uyển chuyển hàm xúc, lộ ra khí chất quyến rũ khôn kể.

“Ngươi nên may mắn đến là ta, nếu là con bé kia thủ ở chỗ này, lại nào sẽ nói lời thừa với ngươi.” Bóng dáng uyển chuyển như nước kia giọng điệu nhẹ nhàng lạnh nhạt:

“Trở về đi, Ma Nhãn ngã ở Tùng Hải, là số mạng của hắn. Chơi đùa giữa Chúa Tể, ngươi không nên nhúng tay.”

Ma Nhãn? Thiên Vương Sợ Hãi trầm mặc một phen, vuốt tóc trán đến sau đầu, cười nói:

“Có phải Nguyên Thủy Thiên Tôn mật báo, tiết lộ kế hoạch của ta hay không?”

Bóng người đó không đáp, xem như ngầm thừa nhận.

“Ma Nhãn ta là nhất định phải cứu, các ngươi có thể giết hắn, nhưng không thể nhốt hắn, cái này xúc phạm điểm mấu chốt của ta.” Sợ Hãi đỗ lại xe đạp chia sẻ, lấy ra điện thoại di động, thanh kết tiền xe, sau đó nhìn về phía bóng người trên vũng nước, nói:

“Rất lâu chưa hoạt động gân cốt rồi, vừa lúc chơi với ngươi một chút.”

Dứt lời, màn mưa chợt dày hơn, mỗi một giọt mưa đều bị giao cho uy lực, chúng nó rơi ở mặt đường, rơi ở nóc nhà, đập ra từng cái hố nông.

Thiên Vương Sợ Hãi đứng trong mưa to, dựng ngón tay như kiếm, kiếm khí xé rách tầng mây, lộ ra một góc trời xanh.

Quanh thân mưa to tầm tã, chỗ hắn đặt chân, trong ba tấc, ánh mặt trời sáng lạn.

Trên bầu trời mây đen ngưng tụ, hóa thành một khuôn mặt người, tiếng nói to lớn tràn ngập trong thiên địa:

“Sợ Hãi, chuẩn bị tốt sống lại chưa?”

…

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh yên lặng rời khỏi thức hải Ngân Dao quận chúa, linh thể trở về.

Kế tiếp, chỉ chờ quận chúa trở lại.

Sắp tới vịnh Phó gia không thể trở về, ngày mai vào học viện Tần Phong, vừa lúc vào trong phó bản trốn vài ngày, không biết nhiệm vụ ẩn của học viện Tần Phong là cái gì, bên trong có tin tức về cây thần đồng xanh hay không, nghĩ thôi đã chờ mong.

Ừm, cây thần đồng xanh là tương quan Nhạc Sĩ cùng Học Sĩ, đêm nay gặp cung chủ một lần, hỏi một chút tình huống.

Hôm nay là cuối tuần, cùng dì trẻ ra ngoài dạo phố.

Hắn vừa nghĩ, vừa đi ra khỏi phòng ngủ, vào thẳng phòng dì trẻ, phát hiện cô không có đây.

Trương Nguyên Thanh rời khỏi phòng, hướng bà ngoại quét nhà trong phòng khách nói:

“Bà ngoại, dì cháu đâu?”

“Đi cậu của cháu bên kia, cháu gái nhà ngoại của mợ cháu từ nước ngoài mang về một đống sản phẩm chăm sóc da, nó đi hưởng ké rồi.” Bà ngoại tức giận nói.

Bà chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, mợ cháu hỏi cháu cùng Quan Nhã thế nào?”

“Mợ ấy hỏi cái này làm gì?” Trương Nguyên Thanh mở ra tủ lạnh, lấy chai nước khoáng.

“Muốn giới thiệu bạn gái cho cháu, cháu gái nhà ngoại của nó xem qua ảnh chụp của cháu, hình như rất vừa ý cháu.” Bà ngoại nói.

“Vậy rất tốt, bảo cô ấy làm vợ bé của cháu đi, chúng ta cùng nhà mợ thân càng thêm thân.” Trương Nguyên Thanh ừng ực uống nước.

Bà ngoại giận dữ, cầm cây chổi tạo thế muốn đánh.

“Đúng rồi bà ngoại, bà có thân với cha cháu không?”

Thừa dịp đang không có việc gì, lại ở nhà, Trương Nguyên Thanh muốn hỏi một chút chuyện lão cha ma quỷ.

“Cháu đây là nói gì vậy!” Bà ngoại ‘Xì’ nói: “Đúng, bà với cha cháu không quen, với mẹ cháu cũng không quen.”

Trương Nguyên Thanh cười hì hì đoạt lấy chổi, “Cháu quét, lão nhân gia ngài nghỉ ngơi. Cháu đây không phải nghe Trần Thục nói, bà cùng ông ngoại đều không thích cha cháu sao.”

Nhớ ngày đó lão mẹ muốn gả đến ở nông thôn, ông ngoại bà ngoại là không đồng ý, hộ khẩu Tùng Hải đáng giá bao nhiêu chứ, nhân dân cả nước đều thèm thuồng nhìn.

Thế hệ trước vất vả phấn đấu mấy chục năm, kết quả ngươi gả đến ở nông thôn? Về sau đời đời con cháu đều là hộ khẩu ở nông thôn?

Chương 1393: Ngẫu nhiên gặp ở trung tâm thương mại (1)

Chúng ta liền phấn đấu vô ích rồi?

Nghiệt nữ, dám gả đến ở nông thôn thì đoạn tuyệt quan hệ!

Nghĩ ngày đó Vương Mẫu nương nương phản đối Chức Nữ gả cho Ngưu Lang, đại khái cũng là nguyên nhân này.

Đương nhiên, ông ngoại bà ngoại coi như khai sáng, không thật sự vách một đạo ngân hà cách trở cha mẹ Trương Nguyên Thanh, hơn nữa lão mẹ tính tình cường thế cương liệt, đại khái không để ông ngoại bà ngoại chủ động, chính bà sẽ vỗ bàn đứng lên, nói:

“Hai lão tặc các người, lải nhải một lần nữa, theo con đi pháp viện đoạn tuyệt quan hệ!”

Trần Thục chính là một người như thế.

Tóm lại, ông ngoại bà ngoại cũng không phải quá vừa mắt lão ba, điểm ấy, Trương Nguyên Thanh từng nghe mẹ cùng cậu nói tới.

Mẫu thân chỉ là thuận miệng nhắc tới, cậu bắt đầu kể, liền sinh động như thật hơn nhiều, cậu nói: "Lão ba mày người nọ, cả ngày ốm yếu, vừa thấy là biết thân thể bị vét sạch, chủ yếu hắn còn không có tiền đồ, không biết rap biết nhảy, không biết dỗ hai lão nhân gia vui vẻ."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lúc ấy nói, con trai đã phế rồi, con rể nếu là đức hạnh này, ông ngoại bà ngoại nháy mắt đau tim qua đời nha.

Ở mặt ngoài nói: "Đúng đúng, cậu có tiền đồ nhất, cháu phải theo cậu học rap hẳn hoi, cậu cho cháu chút tiền tiêu vặt."

"Trần Thục cái gì, đó là mẹ cháu!" Bà ngoại răn dạy một câu, sau đó nói: "Cháu hỏi cái này làm gì?"

"Chỉ là muốn tìm hiểu một phen." Trương Nguyên Thanh ân cần quét nhà, nói:

"Cha cháu đi sớm, mẹ cháu tuổi còn trẻ đã thủ tiết, lúc ấy nhất định rất đau lòng nhỉ. Mấy năm nay cháu đều ở Tùng Hải, thân thích Trương gia bên kia, cơ bản cũng không đi lại."

Bà ngoại liền nói:

"Nói tới, mẹ cháu lúc ấy cũng nhìn không ra có bao nhiêu đau lòng, bà cũng rất bất ngờ, vốn cho rằng nó rất nhanh sẽ một lần nữa tìm đối tượng, kết quả mười mấy năm, còn chưa kết hôn, thôi bỏ đi, bà lười để ý nó, con của nó cũng lớn như vậy rồi, kết hôn hay không, không quan trọng. Bà bây giờ chỉ nghĩ anh cháu cùng dì cháu có thể sớm một chút có đối tượng."

"Bà ngoại bà lạc đề rồi, nói về cha cháu đi." Trương Nguyên Thanh nhắc nhở.

"Có thể có cái gì đáng nói." Bà ngoại làu bàu:

"Cha cháu tính tình thật ra cũng được, không biết nổi giận, có thể chịu được mẹ cháu cường thế, nhưng chính là quá mức không có tính tình, con người cũng không hăng hái. Ông ngoại cháu muốn đưa nó vào trong thể chế, bảo nó chuyển hộ khẩu

tới đây, nó chết sống không chịu, chỉ thích ở lại nông thôn làm ruộng, làm việc thời vụ.

“Cháu nói thế này có thể có tiền đồ gì? Tương lai sinh con, một lão chân đất, nuôi một thằng nhỏ chân đất?”

Chân đất làm sao vậy, chân đất mới là chủ nhân của xã hội, bà ngoại loại quan niệm tiểu tư sản này không thể giữ nha, hơn nữa, cha cháu nếu thật sự là người tầm thường vô vi, vậy con gái mắt cao hơn đỉnh kia của bà, sao có khả năng nhìn trúng ông ấy?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, ngoài miệng vâng dạ nói: “Ngài tiếp tục nói.”

Hắn cho rằng, lão ba hẳn là không phải không có tiền, mà là cố ý khiêm tốn.

Ông ấy sở dĩ không đi đơn vị, hẳn là bận giết Chúa Tể vào phó bản, bận cứu vớt thế giới, đồng thời cũng không muốn trêu chọc hành giả quan phương chú ý.

“Hết rồi, còn có cái gì để nói.” Bà ngoại thúc giục: “Mau quét nhà, quét xong rồi, đi phòng dì trẻ cháu quét.”

“Đừng nha, cháu còn chưa hỏi xong đâu, cha cháu không có bạn tốt? Tri kỉ bạn tốt, loại mà mẹ cháu cũng biết đó, ngài có ấn tượng không?” Trương Nguyên Thanh thử nói.

Bà ngoại nhíu mày, suy nghĩ một giây liền từ bỏ, lắc đầu:

“Không biết, bà không thân với cha cháu, cũng mười mấy năm rồi, ai còn nhớ rõ những thứ này. Cháu nếu không dẫn Quan Nhã về ăn cơm, bà cũng sắp quên nó bộ dáng thế nào rồi?”

Bà ngoại không còn dùng được, tuổi cao bệnh hay quên cũng nặng rồi. Trong lòng Trương Nguyên Thanh hừ hừ hai tiếng, nhưng lại không cam lòng cứ như vậy dừng lại, vừa quét nhà, vừa suy nghĩ.

Rất nhanh, hắn nghĩ tới một vấn đề:

“Bà ngoại, bà từng tham gia lễ tang của cha cháu không?”

“Đương nhiên, tuy bà không thân với cha cháu, nhưng lễ tang vẫn phải tham gia.” Bà ngoại lườm hắn một cái.

“Vậy bà có ở trên lễ tang từng thấy một con chó không?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Gì?” Bà ngoại bị hỏi ngẩn ra, “Cha cháu cho dù thiếu bạn bè nữa, cũng không đến mức sa sút đến mức trở thành tri kỉ bạn tốt với chó chứ.”

“Bà cứ việc nói thẳng đi, có nhìn thấy một con Teddy lông quăn hay không.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Để bà nhớ chút.” Bà ngoại nghiêng đầu, suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc:

“Cháu nói như vậy, bà thực sự nhớ ra rồi, bà ở trên lễ tang quả thật từng nhìn thấy một con chó. Nó ở lại lễ tang cha cháu thật lâu, còn tựa như đứng lên vái mấy cái.”

Chương 1394: Ngẫu nhiên gặp ở trung tâm thương mại (2)

“Lúc ấy cảm thấy rất thú vị, cũng không biết là chó người bạn nào nuôi, huấn luyện tốt như vậy. Cháu hỏi người bà nhớ không nổi, hỏi chó bà trái lại còn nhớ rõ.”

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, lặp lại xác nhận: “Là Teddy lông quăn sao!”

“Không quá rõ, hình như vậy.” Bà ngoại nói.

Trương Nguyên Thanh chống cây chổi, đứng ở tại chỗ, hồi lâu không nói gì, không có vẻ mặt.

Đệch, Cẩu trưởng lão thật sự quen biết cha mình, nếu như vậy, nguyên nhân lão đạt được vườn bách thú, rất có thể là phụ thân tặng, hoặc giao dịch, mà không phải giống mình đoán, dựa vào âm mưu quỷ kế vô sỉ không biết xấu hổ.

Ông ấy biết thân phận chân thật của cha mình, mà không phải ID linh cảnh, vậy ông ấy khẳng định cũng biết mình là con trai Trương Tử Chân, trừ phi ông ấy chưa từng xem hồ sơ tư liệu của mình.

Nhưng đây là điều không có khả năng, bởi vì Cẩu trưởng lão là cấp trên trực tiếp của Phó Thanh Dương, Phó Thanh Dương

là cấp trên trực tiếp của thập trưởng, cho nên ông ấy là có quyền hạn xem xét tư liệu của mình.

Đột nhiên phát hiện Cẩu trưởng lão thật ra đối với mình có chút chiếu cố không quá tầm thường, lần đầu tiên gặp mặt, mình xoa đầu chó của ông ấy, ông ấy cũng chưa nổi giận, bình thường ở chung, cũng không có uy nghiêm cùng cái giá của trưởng lão, mà mấy vị trưởng lão khác của Tùng Hải không cho mình cảm giác hòa ái dễ gần

Mình luôn cho rằng, Cẩu trưởng lão đối với mình đặc biệt ôn hòa, rất dễ nói chuyện, là vì bản Thiên Tôn siêu quần xuất chúng, tựa như khi đi học giáo viên che chở học sinh ưu tú.

Nay xem ra, sau lưng còn có tầng nguyên nhân này, ông ấy cùng cha mình có quan hệ thế nào?

Có thể khiến cha mình nói cho ông ấy thân phận chân thật, phần quan hệ này tuyệt đối không đơn giản.

Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa không nhịn được xúc động gọi điện thoại hỏi Cẩu trưởng lão, nhưng lại cảm thấy, tất cả đều là mình phỏng đoán, không có chứng cứ chống đỡ, tùy tiện đề cập Trương Tử Chân, là cử chỉ không khôn ngoan.

Đang nói, cửa chống trộm truyền đến tiếng ‘tít tít’ nhập mật mã, dì trẻ mang theo một cái rương nhỏ tinh xảo, hát điệu hát dân gian, nhảy nhót trở lại.

“Hi, chó con!” Dì trẻ từ bên người cháu trai nhảy nhót qua, tâm tình không tệ xoa đầu chó của cháu trai.

“Ở đây còn có một người này, dì cũng lên đi làm một câu.” Trương Nguyên Thanh chỉ vào bà ngoại, ý bảo Giang Ngọc Nhị công bằng.

Giang Ngọc Nhị nhìn thấu gian kế vụng về của cháu trai, không mắc bẫy, nhảy nhót vào nhà.

“Buổi chiều có phải muốn đi dạo phố hay không?” Trương Nguyên Thanh nói.

Giang Ngọc Nhị giật mình thò đầu ra, “Sao mày biết dì muốn đi dạo phố?”

“Vừa lấy được một bộ đồ trang điểm mới, với cái tính cách thối đó của dì, khẳng định muốn trang điểm ra ngoài khoe

khoang.” Trương Nguyên Thanh cười khẩy.

Giang Ngọc Nhị hướng hắn cau cái mũi, rụt đầu về, đóng sầm cửa lại.

Trương Nguyên Thanh tiến vào nhà vệ sinh, rửa mặt, thuận tiện mở Tinh Mâu nhìn tướng mạo.

“Ồ, cung Duyên của mình sáng ngời lấp lánh, sắp tới sẽ có kỳ ngộ xã hội không tệ, xem ra hôm nay thích hợp ra ngoài nha.”

Trương Nguyên Thanh có chút bất ngờ.

Đồng thời lại có chút tiếc nuối, bởi vì cung Duyên sáng ngời trong suốt, biểu thị sẽ có một đoạn kỳ ngộ xã giao không tệ, nhưng không phải ánh sáng nhu hòa dày đặc ái muội, cho nên, xác suất đại khái không quan hệ với tình yêu nam nữ.

Nếu là cái sau, Trương Nguyên Thanh không nói hai lời, đến thẳng khách sạn tìm Quan Nhã.

…

Trung tâm thương mại Cửu Quang.

Cửa hàng trang phục, Thiên Vương Sợ Hãi quần áo tả tơi che miệng, kịch liệt ho khan.

“Ngài, ngài ngài không có việc gì chứ?”

Nhân viên hướng dẫn mua hàng ăn mặc tinh xảo vừa người, quan tâm tiến lên hỏi.

Nói thật, loại người quần áo tả tơi này, thật sự không thích hợp đi vào loại cửa hàng xa xỉ phẩm sa hoa này.

Quần áo nơi này, một cái rẻ nhất, đã cần thằng nhãi này tốn một tháng tiền lương để mua.

Thiên Vương Sợ Hãi chỉ để ý việc của mình ho khan, khuôn mặt anh tuấn của hắn thiếu màu máu, môi khô nứt, con ngươi đục ngầu đen tối, mỗi một tiếng ho khan đều mang theo âm rung thật lớn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ho ra cả phổi.

“Ngài, ngài chờ chút, tôi rót chén nước cho ngài.”

Thấy “khách nhân” tựa như đang chịu đựng đau đớn thật lớn, nhân viên hướng dẫn mua sắm cuống quít chạy đến quầy thu

ngân, dùng cốc giấy dùng một lần hứng nước nóng, đi giày cao gót, chạy bước nhỏ quay về.

Vừa đưa nước ấm, vừa hỏi:

“Ngài, ngài thế nào? Ngài có thể cần đi bệnh viện một chuyến.”

Làm nhân viên hướng dẫn mua sắm tiệm xa xỉ phẩm đỉnh cấp thế giới, cô từng nhận huấn luyện chuyên nghiệp, có được tố chất không tệ, sẽ không bởi vì khách vào tiệm không mua nổi thương phẩm nơi này, liền biểu hiện ra thái độ ghét bỏ.

Cho dù đối mặt một người ăn xin, cũng phải bảo trì mỉm cười tao nhã cùng lễ phép, đây là cửa hàng trưởng dạy.

Chương 1395: Ngẫu nhiên gặp ở trung tâm thương mại (3)

Thiên Vương Sợ Hãi tiếp nhận cốc giấy, uống một hơi cạn sạch, run rẩy đi đến bên sô pha mềm cho khách nhân nghỉ ngơi ngồi xuống, giọng khàn khàn nói:

“Cho tôi một cốc nữa.”

…

Vườn bách thú.

Toàn bộ Tùng Hải, vườn bách thú đại khái có ba cái, vườn bách thú này xa ở vùng ngoại thành, là danh tiếng tốt nhất trên mạng.

Dân cư mạng đều nói động vật vườn bách thú Tùng Hải đặc biệt có linh tính, lạc đà Alpaca hướng khách nhân nhổ bọt; Tinh tinh lên phân ném du khách; vẹt xám châu Phi gặp liền mắng “ngu ngốc”, “Tôn tặc”; khỉ thích khoe hàng dụ dỗ nữ du khách; Gấu mèo thích nhảy với du khách vân vân.

Hơn nữa, chủng loại động vật đặc biệt nhiều, đặc biệt đầy đủ hết.

Mặt khác, tên vườn bách thú này cực kỳ có cá tính, tên của nó là “Vườn bách thú”, không có bất cứ tiền tố nào.

Bởi vậy đến mỗi cuối tuần, vườn bách thú liền đặc biệt nhiều du khách, lúc ngày nghỉ ngày tết, càng kín người hết chỗ.

Chuồng sư tử, trong mật thất nhốt Ma Nhãn Thiên Vương, Cẩu trưởng lão đứng ở bên hàng rào, lẳng lặng chăm chú nhìn du khách ngoài chuồng, ngắm đàn sư tử.

Trong cây long não phía sau truyền đến Ma Nhãn Thiên Vương cảm khái:

"Làm ăn thật tốt, mỗi tháng có thể kiếm không ít tiền nhỉ."

Cẩu trưởng lão thu hồi ánh mắt, mắt cúc áo đen lúng liếng nhìn lại, "Đường đường Ma Nhãn Thiên Vương, cũng sẽ để ý tiền sao?"

"Đương nhiên để ý, tiền là thứ tốt." Tiếng cười của Ma Nhãn Thiên Vương xuyên thấu dây leo như tấm rèm, "Nhưng tiền cũng là thứ bẩn nhất, nhân tính bẩn bao nhiêu, tiền bẩn bấy nhiêu, ta cuộc đời này bất hạnh, đều do nó ban cho."

"Ta còn cho rằng rằng ngươi sẽ nói, quyền lực mới là dơ bẩn nhất trên đời, dù sao quyền lực tuyệt đối dẫn tới tuyệt đối hủ bại, mà ngươi vừa vặn ghét nhất người lạm dụng quyền lực." Cẩu trưởng lão ngồi ở trên mặt đất, dùng chi sau gãi gãi đầu.

Ma Nhãn cười ha ha: "Ở trong mắt ta, tiền cùng quyền là thứ giống nhau, tiền có thể khiêu động quyền, quyền có thể hội tụ tiền, không kém."

"Muốn bắt đầu kể thảm kịch cuộc đời ngươi sao, ta rất chờ mong." Cẩu trưởng lão ngồi mặt hướng về cây long não.

"Câu chuyện của ta, ngươi không có tư cách biết." Ma Nhãn thản nhiên nói: "Ngày nào đó ta muốn chết, ta sẽ nói, nhưng sẽ chỉ nói cho Nguyên Thủy Thiên Tôn. Hắn sẽ tiếp nhận ý chí của ta, tiếp tục thanh tẩy thế giới."

Nói xong, hắn lại nói:

"Ngươi đã đợi ở vườn bách thú hai ngày, cái này không giống ngươi."

Cẩu trưởng lão không giấu diếm, thở dài nói:

"Thiên Vương Sợ Hãi đã đến Tùng Hải, vì cứu ngươi. Ta phải ở lại chỗ này nắm giữ vườn bách thú, phối hợp Nguyên Soái

mai phục, săn giết Thiên Vương Sợ Hãi. Chẳng qua, hắn tựa như ngay cả cung chủ một cửa đó cũng không qua được."

"Sợ Hãi đến Tùng Hải cứu ta?" Trong giọng nói của Ma Nhãn lộ ra nghi hoặc.

"Có vấn đề gì?" Cẩu trưởng lão nhíu mày.

"Sợ Hãi là người lười đến trong xương tủy, xử lý công việc, chưa bao giờ vượt qua một giờ, thời gian vừa đến, chuyện lớn bằng trời hắn cũng sẽ ném sang một bên, lý do là phải tìm kiếm tự do. Hắn chán ghét làm việc, cho rằng vậy không đủ tự do. Ta nhớ rõ hắn trước kia từng đuổi giết Phán Quan Mắt Quỷ, đuổi giết một giờ, mắt thấy sắp giết chết Mắt Quỷ, nhưng tên kia đột nhiên bỏ qua, đi tìm kiếm tự do của hắn."

Ma Nhãn thản nhiên nói: "Hắn lười vì một sự kiện, từ phương Bắc chạy đến Tùng Hải, quá nửa là mỗi ngày mang cứu vớt ta treo ở bên miệng, nhưng mỗi ngày đi lung tung khắp nơi, cái gì cũng không làm."

"Nhưng hắn đã đến đây." Cẩu trưởng lão trầm giọng nói.

"Vậy khẳng định có mục đích khác, hơn nữa là mục đích có thể khiến hắn tạm bỏ qua tự do, các ngươi cần phải điều tra cho rõ." Ma Nhãn 'a' một tiếng:

"Chẳng qua, hắn đã đến đây, vậy khẳng định sẽ đến vườn bách thú cứu ta."

Cẩu trưởng lão thản nhiên nói: "Đừng cao hứng quá sớm, cung chủ đã đả thương hắn, hắn nếu còn dám tới vườn bách thú, hai vị minh chủ ra tay, Sợ Hãi hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

…

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Cung chủ Thủy Thần cung đánh bị thương nặng Thiên Vương Sợ Hãi? Thật lợi hại, không, thực đáng tiếc, sao không giết hắn."

"Phó Thanh Dương: Sợ Hãi có được chiến lực Bán Thần, lại là Yêu Mê Hoặc thiện chiến, muốn giết hắn, không dễ dàng như vậy. Bằng vào Thủy Thần cung chủ còn chưa đủ, trừ phi Nguyên Soái cùng nhau ra tay."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Thú vị rồi, nếu cung chủ có thể tìm được Sợ Hãi, vậy vì sao không mang theo người quần ẩu? Tên

rác rưởi đó lúc trước một chiêu chém vỡ hai món đạo cụ loại quy tắc, không phải rất trâu bò sao, sao không đến Tùng Hải giết Sợ Hãi."

"Phó Thanh Dương: Chiến đấu giữa Bán Thần, nếu phân sinh tử, tất nhiên thảm thiết, trừ phi ở linh cảnh, nếu không bất cứ thủ đoạn phong ấn nào cũng không vây được, các minh chủ cũng không muốn thấy Tùng Hải sinh linh đồ thán."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Thì ra là như thế, là tôi nông cạn rồi, à, lão đại, anh nhớ rõ mang ghi chép nói chuyện phiếm xóa một lần (dập đầu)"

"Phó Thanh Dương: Ừm!"

Chương 1396: Một hòn đá ném hai chim (1)

Mình thích lão đại loại đàn ông đứng đắn này, làm việc chính phái ổn trọng, không giống người trẻ tuổi bây giờ, hi hi ha ha, chém gió vô biên, hận chỉ mong người khác xấu hổ tới chết. Trong lòng Trương Nguyên Thanh cực kỳ cảm động.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đúng rồi lão đại, tôi từ Thiên Hạc tổ nơi đó lấy một món pháp khí, làm sao mang vào linh cảnh?"

Pháp khí và đạo cụ là một vật, nhưng không phải linh cảnh sản xuất, không tính là vật phẩm linh cảnh, bởi vậy không thể mang vào phó bản.

"Phó Thanh Dương: Đơn giản, tìm luyện khí sư gia công một phen, rót vào tin tức linh cảnh là được. Buổi chiều đến chỗ tôi một chuyến, tôi tìm người gia công thay cậu."

"Trương Nguyên Thanh: Cảm ơn lão đại (điên cuồng dập đầu), chẳng qua, luyện khí sư có phải cũng có thể gia công đạn hạt nhân hay không?"

"Phó Thanh Dương: Pháp khí tuy không phải linh cảnh sản xuất, nhưng ẩn chứa linh lực, đạn hạt nhân không được."

"Trương Nguyên Thanh: Vậy, mang vỏ ngoài đạn hạt nhân đổi thành tài liệu linh cảnh thì sao?"

Phó Thanh Dương không quan tâm hắn.

“Trương Nguyên Thanh: Không được sao?”

“Phó Thanh Dương: Tôi chỉ là một Thám Báo, không phải công cụ tìm kiếm.”

Được rồi, hắn cũng không biết… Trương Nguyên Thanh biết điều kết thúc nói chuyện phiếm, quay về trang chủ nói chuyện phiếm, Trương Nguyên Thanh lại gửi tin nhắn cho Tiểu Viên:

“Tiểu Viên, tôi ngày mai cần vào linh cảnh bang phái quan phương, có thể cần một tuần, trong lúc đó, nếu không liên hệ được tôi, đừng hoảng hốt.”

“Dì Tiểu Viên ma pháp: Sẽ không liên hệ cậu.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Yêu chị!”

Lại quay về trang chủ nói chuyện phiếm, hắn lại gửi tin nhắn cho Chỉ Sát cung chủ:

“Mười hai giờ đêm, chỗ cũ gặp, có việc hỏi chị.”

Chỉ Sát cung chủ không trả lời hắn.

“Ai da, mày đừng chơi điện thoại di động nữa.” Dì trẻ nhíu mày, thở phì phì đưa tay tới cướp, “Theo dì ra ngoài dạo phố, không được chơi điện thoại di động.”

“Biết rồi biết rồi.” Trương Nguyên Thanh vội vàng thu hồi điện thoại di động, cùng Giang Ngọc Nhị kề vai sát cánh đi về phía trước.

Ánh mắt Giang Ngọc Nhị nhìn lung tung chung quanh, chỉ vào một cửa hàng trang phục phía trước, nói:

“Rất lâu rồi chưa mua quần áo cho mày, chúng ta đi cửa hàng kia đi dạo, thương hiệu này rất đắt tiền. Ừm, dì phụ trách chọn, mày tự bỏ tiền. Dì trẻ cũng không có tiền mua cho mày quần áo đắt tiền như vậy.”

Nếu không phải 1 tỷ Yên của Thiên Hạc tổ chưa thanh toán, Trương Nguyên Thanh sẽ dùng giọng điệu “Cháu mang toàn bộ ao cá nhận thầu cho dì” nói: Cháu mua toàn bộ cửa hàng.

Nhưng hắn bây giờ chỉ có 5-6 triệu trong thẻ, không chịu nổi tiêu xài.

Cửa hàng quần áo.

Thiên Vương Sợ Hãi trạng thái dần dần khôi phục, thay trang phục lịch sự phẳng phiu, đứng ở trước gương toàn thân, hưởng thụ nhân viên hướng dẫn mua sắm nịnh bợ.

Trái lại cũng không phải nịnh bợ, trong mắt nhân viên hướng dẫn mua sắm tràn đầy si mê, tựa như đàn ông thấy được cực phẩm mỹ nữ.

Thiên Vương Sợ Hãi ngũ quan anh tuấn, cử chỉ tao nhã, khí chất thành thục, hai cái khuyên tai bạc tắc khiến hắn tỏ ra thời thượng, là người đàn ông sành điệu lạnh lùng khiến phụ nữ trẻ tuổi mê luyến.

"Quần áo không tệ, cho tôi mười bộ." Thiên Vương Sợ Hãi hài lòng gật đầu.

Nhân viên hướng dẫn mua sắm vừa nghe, càng thêm si mê.

Lúc này, Thiên Vương Sợ Hãi xuyên thấu qua gương toàn thân, thấy cửa tiệm một đôi nam nữ trẻ tuổi tiến vào.

Nam nữ trẻ tuổi vào cửa hàng, nhìn từ ngoài cực kỳ xứng đôi, nam sinh cao ngất anh tuấn, khí chất thần bí mờ mịt, lại mang chút tà mị cuồng quyến.

Nữ sinh càng là người đẹp hiếm thấy, kẻ lông mày lá liễu, kẻ mắt, lông mi cong, khiến ngũ quan vốn xinh đẹp, càng thêm tinh xảo có thần.

Khuôn mặt tròn nhu thuận ngọt ngào, phối với trang điểm nhạt, liền lại có quyến rũ gợi cảm của tiểu ngự tỷ.

Ánh mắt Thiên Vương Sợ Hãi lướt qua khuôn mặt cô gái trẻ tuổi, tập trung tiêu cự ở trên người nam sinh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn? !

Khuôn mặt lạnh lùng của hắn lộ ra một nụ cười, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, giống như mèo bắt được chuột.

Nghề nghiệp tà ác từng thấy chân dung Nguyên Thủy Thiên Tôn không ít, nghề nghiệp hợp pháp càng nhiều.

Làm một dúm người đứng ở đỉnh phong nhất kia trong linh cảnh hành giả, Thiên Vương Sợ Hãi muốn biết tướng mạo Nguyên Thủy Thiên Tôn, không có một chút khó khăn nào.

"Vận may không tệ!"

Hắn chăm chú nhìn người trẻ tuổi trong gương, chợt dừng lại bước chân, rất sung sướng lẩm bẩm.

“! ! !”

Trương Nguyên Thanh đầy đầu óc đều là dấu chấm than!

Theo quyền hạn tăng lên, hắn sớm không là tay mơ lúc trước nữa, cao tầng (Chúa Tể) trong các tổ chức tà ác lớn, hắn hầu như đều từng xem tư liệu cùng chân dung.

Trừ Hư Vô giáo phái bề ngoài biến hóa khó dò, Linh Năng hội ba đại phân hội cùng Thiên Vương, Thần Tướng Binh Chủ giáo, hắn đều ghi tạc thật sâu trong đầu.

Cho nên, Trương Nguyên Thanh liếc một cái liền nhận ra Thiên Vương Sợ Hãi.

Chương 1397: Một hòn đá ném hai chim (2)

Vị Thiên Vương đứng đầu này, lúc này dung mạo giống trong ảnh chụp như đúc, anh tuấn, lạnh lùng, tao nhã, còn có hai cái khuyên tai bạc thương hiệu.

Thiên Vương Sợ Hãi? Hắn vì sao sẽ ở chỗ này, mình đi dạo phố, con mẹ nó liền gặp Sợ Hãi? !

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh chậm rãi tái nhợt đi, adrenalin tăng vọt, cái trán toát ra mồ hôi như hạt đậu.

Trái tim hắn kinh hoàng đập thình thịch, như là sắp quá tải nổ tung.

Trương Nguyên Thanh có loại cảm giác tuyệt vọng “trời cũng giết ta”, cùng với cảm giác nguy cơ trước nay chưa có, loại cảm giác nguy cơ này còn hơn tất cả hắn trước đó gặp được, nguy cơ phó bản cấp S cùng Thuần Dương chưởng giáo đoạt xá, đều xa không kịp lần này.

Đây chính là nghề nghiệp tà ác cấp Bán Thần.

Cho dù Thiên Vương Sợ Hãi cái gì cũng chưa làm.

“Phù phù, phù phù!”

Hắn hít thở lặng yên tăng thêm, cảm xúc nổ tung ở trong đầu.

“Dừng ở nơi này làm gì?” Dì trẻ hoang mang kéo cháu trai vào tiệm, “Tiến vào nha!”

Nhưng mặc kệ cô dùng sức như thế nào, Trương Nguyên Thanh không chút nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm gương toàn thân bên trái phía trước.

Rời khỏi nơi này, lập tức. Dưới bản năng cầu sinh thôi thúc, Trương Nguyên Thanh kéo dì trẻ, từng bước một lui về phía sau.

Đột nhiên, phía sau lưng tựa như va vào vách tường, chặn đường lui.

“Ồ, chuyện gì vậy?” Giang Ngọc Nhị cũng gặp tình huống tương tự, cô mờ mịt nhìn bức tường không tồn tại, bộ dáng hoàn toàn không rõ trạng thái.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, “Bốp” búng vang ngón tay một cái.

Giang Ngọc Nhị và nhân viên hướng dẫn mua sắm đồng loạt dại ra, ánh mắt trống rỗng.

Các cô đã bị mị hoặc.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh căng thẳng cơ bắp, cúi đầu, hướng tới thanh niên trước gương toàn thân, khom người:

“Ra mắt Thiên Vương Sợ Hãi.”

Thiên Vương Sợ Hãi nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, lúc này, sức chú ý của hắn đã trở lại trên người mình, đang đánh giá cúc áo, vuốt phẳng nếp nhăn cổ áo, phủi đi tro bụi không tồn tại, giống như một khách nhân bình thường.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Thiên Vương Sợ Hãi, ngươi không nên bố trí cấm chế, không nên hạn chế tự do của chúng ta. Đương nhiên, làm như vậy, cũng là tự do của ngươi.”

Nghe được câu này, Thiên Vương Sợ Hãi vốn tản mạn đánh giá trang phục mới, mắt nâng lên, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn trong gương, vẻ mặt hắn sửa lại sự lạnh nhạt, cười nói:

“Thú vị.”

Nói xong, hắn giơ tay búng ngón tay.

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, cấm chế bao phủ ở ngoài cửa hàng quần áo biến mất.

Thiên Vương Sợ Hãi mỉm cười nói:

“Rời khỏi là tự do của ngươi, bất luận kẻ nào cũng không thể lấy bất cứ phương thức nào hạn chế tự do của người khác, ta rất thưởng thức lời vừa rồi của ngươi. Chẳng qua, đi là tự do của ngươi, giết ngươi là tự do của ta.

“Một lần nữa làm quen, Binh Chủ giáo, Thiên Vương Sợ Hãi. Ngươi thì sao?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Trương Nguyên Thanh không che giấu, bởi vì cái này không có ý nghĩa, hắn thấp giọng nói:

“Xin để bọn họ rời khỏi, bọn họ chỉ là người thường.”

“Đây cũng là tự do của ngươi.” Thiên Vương Sợ Hãi khẽ gật đầu.

Trương Nguyên Thanh lập tức nhìn về phía dì trẻ, thấp giọng nói: “Dì trẻ, về nhà đi.”

Dì trẻ ánh mắt dại ra mang theo túi xách, xoay người ra ngoài.

Nhân viên hướng dẫn mua sắm cũng ở dưới ảo thuật của Trương Nguyên Thanh ảnh hưởng, sớm tan tầm rời khỏi.

Sau đó là nhân viên thu ngân cùng ba nhân viên hướng dẫn mua sắm khác, lục tục rời khỏi cửa hàng.

Phù, không tệ, ít nhiều kéo dài chút thời gian. Trương Nguyên Thanh nghĩ, hắn cũng không nhàn rỗi, lợi dụng thời gian nhân viên hướng dẫn mua sắm cùng dì trẻ lục tục rời khỏi, hắn phân ra một nửa ý thức, buông xuống trong cơ thể Huyết Tường Vi, mang cảnh ngộ của mình báo cho Quan Nhã.

Quan Nhã sẽ thông báo Phó Thanh Dương.

“Kế tiếp làm sao bây giờ? Là trực tiếp cúi đầu lạy, hô to tha mạng, hay là hát vang một khúc ‘Tha thứ ta cả đời này phóng đãng không kềm chế được yêu tự do’ để tranh thủ hảo cảm của Thiên Vương Sợ Hãi?”

“Trên tư liệu nói, Sợ Hãi tính tình cổ quái, hỉ nộ vô thường, không có cố chấp như Ma Nhãn, đối mặt Ma Nhãn, chỉ cần không làm chuyện xấu sẽ không chết, nhưng Thiên Vương Sợ Hãi hiển nhiên không chịu cái bộ này.”

Ý niệm trong đầu Trương Nguyên Thanh nhanh chóng xoay chuyển, suy nghĩ đối sách.

Hắn bi ai phát hiện, trước mắt trừ chờ đợi cứu viện, không có bất cứ biện pháp nào.

Thủ đoạn tự cứu hầu như không có, vài món đạo cụ cực phẩm ở trên người quận chúa, mặc dù ở ô vật phẩm, cũng không có khả năng ngăn cản Thiên Vương Sợ Hãi.

Mặt khác, Thiên Vương Sợ Hãi chính là hướng đến hắn, tính mục đích rất rõ ràng, bộ phương pháp đó của Ma Quân, ở thời điểm không có lợi ích xung đột ngẫu nhiên gặp, có lẽ hữu dụng, trước mắt lại khó nói.

Ở lúc đầu óc hắn vận chuyển hết mức, Thiên Vương Sợ Hãi rời khỏi gương toàn thân, đầu ngón tay mơn trớn trang phục treo ở trên giá áo, thuận miệng nói:

“Đến mua quần áo?”

Chương 1398: Một hòn đá ném hai chim (3)

A? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, “Đúng, đúng vậy.”

“Quần áo này không tệ, rất thích hợp khí chất của ngươi.” Thiên Vương Sợ Hãi lấy xuống một bộ vest thoải mái, ném qua, nói: “Chìa khóa Takama-ga-hara ở nơi nào?”

Trương Nguyên Thanh không dám tiếp, lại không dám không tiếp: “Ở trên người âm thi của ta.”

Thiên Vương Sợ Hãi liếc hắn một cái, “Là lời thật, ngươi từng tiến vào Takama-ga-hara?”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt khẩn trương gật đầu.

“Bên trong có cái gì?” Thiên Vương Sợ Hãi hỏi.

Vừa rồi mình nói chìa khóa không ở trên người, hắn nói là lời thật, Thiên Vương Sợ Hãi có năng lực phát hiện nói dối? Hỏi mình tình huống trong Takama-ga-hara, đỡ cho bản thân đi một chuyến nữa? Tính toán thật tốt, chẳng qua với mình mà nói, là cơ hội kéo dài thời gian… Đầu óc Trương Nguyên Thanh vận chuyển tới cực hạn, mặt ngoài duy trì tư thái cung kính, mang tình huống trong Takama-ga-hara, một năm một mười miêu tả một lần.

“Cây thần đồng xanh?” Thiên Vương Sợ Hãi nhíu mày lẩm bẩm.

“Đó tựa như là vật phẩm tương quan Nhạc Sĩ cùng Học Sĩ.” Trương Nguyên Thanh to gan nói.

Nếu không phải Sợ Hãi có được năng lực (đạo cụ) phát hiện nói dối, hắn sẽ giả ý nói: Huyền bí ngay cả Từ Phúc cũng chưa tìm hiểu nó, tựa như là vật phẩm không có giá trị.

Sợ Hãi không quan tâm hắn.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Thiên Vương, ngài biết Oa hoàng không? Trong ký sự của Từ Phúc nhắc tới, bảo vật trong Takama-ga-hara, là Oa hoàng để lại.”

Một mặt là lòng tò mò thôi thúc, một mặt khác là vì kéo dài thời gian.

Nhìn từ trước mắt, Thiên Vương Sợ Hãi là tính từ chỗ hắn lấy tin tức Takama-ga-hara, cho nên chưa lập tức giết người.

Thiên Vương Sợ Hãi vẫn không quan tâm hắn, tựa như khinh thường nhiều lời với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói:

“Đương nhiên, có trả lời ta hay không, là tự do của ngài.”

Thiên Vương Sợ Hãi lúc này mới nhìn thẳng hắn, cười nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi rất hiểu biết ta, ta thích loại phương thức nói chuyện này của ngươi.”

Dừng một chút, hắn nói:

“Oa hoàng ở trong thần thoại truyền thuyết, chính là Nữ Oa, là người tu hành cổ đại xưng hô đối với một vị cường giả thời kì viễn cổ, bây giờ còn không rõ cấp bậc của nàng.”

Nữ Oa là người tu hành cổ đại? Đệch, vậy Bàn Cổ có phải cũng vậy hay không? Trương Nguyên Thanh biết thần thoại truyền thuyết là một loại lịch sử khác của người tu hành cổ đại, nhưng nhân vật thần thoại pha tạp hỗn loạn, nhân vật hư cấu quá nhiều, khó có thể phán đoán những người nào là tồn tại chân thật, những người nào là hậu nhân bịa đặt.

Bây giờ xác định một người chân thật tồn tại: Oa hoàng!

Trương Nguyên Thanh nói: "Ngài, ngài cần chìa khóa Takama-ga-hara sao, ta nguyện ý hiến cho Thiên Vương Sợ Hãi, ta giống với Thiên Vương, đều khát vọng tự do."

"Không, ngươi không khát vọng!" Thiên Vương Sợ Hãi chăm chú nhìn hắn, cười khẩy nói:

"Ngươi vốn là tự do, nói gì khát vọng? Ta ở trong mắt ngươi, chưa nhìn thấy bất cứ khát vọng nào đối với tự do. Trên đời đại bộ phận mọi người đều không tự do, nhưng đại bộ phận mọi người đều cho rằng mình là tự do, cho nên bọn họ không khát vọng tự do, ngươi cũng tương tự."

"Người thật sự khát vọng tự do, chỉ cần bắt gặp ánh mắt, liền biết là tri kỷ, một kẻ trước cho ta loại cảm giác này, là Ma Quân."

"Đáng tiếc, hắn vì truy đuổi tự do, đã trở về linh cảnh, tuy chết có ý nghĩa, nhưng ta lại mất đi một tri kỷ."

Trương Nguyên Thanh nghe mà trong lòng trầm xuống, cái này ý nghĩa, mình lấy lòng, nhiều lắm đạt được một chút thưởng thức và hảo cảm của Thiên Vương Sợ Hãi, mà không có khả năng khiến hắn bỏ qua điểm mấu chốt.

Thì ra lúc trước Ma Quân không phải dựa vào miệng pháo lừa dối Thiên Vương Sợ Hãi, mà là dựa vào khí chất?

Quả thật, nếu một câu nói có thể tranh thủ hảo cảm của Thiên Vương Sợ Hãi, khiến hắn biến thành "hoa si", vậy cũng quá coi thường vị Bán Thần này rồi.

Trương Nguyên Thanh ý niệm phập phồng, ma xui quỷ khiến hỏi: "Vậy ngài vì sao không giúp hắn giết Phán Quan Mắt Quỷ? Lấy thực lực của ngài, không khó nhỉ?"

Thiên Vương Sợ Hãi tùy tay tháo xuống một bộ quần áo, dán lên ngực, soi gương toàn thân đánh giá, thản nhiên nói:

“Khống chế Ma Quân là Chén Thánh Đọa Lạc, Phán Quan Mắt Quỷ chết cùng không chết, đều không thay đổi được hiện thực. Chén Thánh Đọa Lạc là một món đạo cụ loại quy tắc cực kỳ đặc thù, cho dù là ta, cũng bất lực.”

“Chính là ý thức được một điểm này, ta mới bỏ qua ý tưởng giết Mắt Quỷ.”

Phó Thanh Dương sao còn chưa tới, không, các minh chủ sao còn chưa tới, mau tới cứu mạng nha… Trương Nguyên Thanh cảm thấy mình sắp không chống đỡ được, hắn hết đề tài rồi.

Ngay tại lúc hắn vắt hết óc tìm kiếm đề tài, Thiên Vương Sợ Hãi lấy ra một lá cờ nhỏ màu đen vẽ phù văn màu máu.

Xong rồi… Trương Nguyên Thanh sắc mặt tái nhợt, adrenalin tăng vọt.

“Thời gian không nhiều nữa.” Thiên Vương Sợ Hãi lạnh lùng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta muốn nguyền rủa ngươi, trong một tháng, nếu ngươi không cứu ra được Ma Nhãn Thiên Vương, ta nguyền rủa ngươi không được chết tử tế.”

Chương 1399: Một hòn đá ném hai chim (4)

Lá cờ nhỏ màu đen bỗng nhiên mở ra, một mảng ô quang đánh vào trong cơ thể Trương Nguyên Thanh.

Tiếp theo, Thiên Vương Sợ Hãi lại lấy ra một cây trường kiếm kỵ sĩ, ném qua: “Tiếp theo.”

Trương Nguyên Thanh bị ép tiếp nhận trường kiếm.

Thiên Vương Sợ Hãi nói:

“Chống kiếm, thề, tuyệt đối không mang chuyện cứu viện Ma Nhãn, gặp nguyền rủa, thông qua bất cứ phương thức nào, truyền lại nói cho bất luận kẻ nào. Tuyệt không tiêu trừ nguyền rủa.”

“Ta chỉ cho ngươi mười giây, trong mười giây không nói xong, ngươi chết.”

Nháy mắt Trương Nguyên Thanh da đầu phát tê, chống kiếm, trầm giọng nói: “Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn thề, tuyệt không mang ý tưởng cứu viện Ma Nhãn, chuyện gặp nguyền rủa, lấy bất cứ phương thức nào, truyền cho bất luận kẻ nào. Tuyệt không tiêu trừ nguyền rủa.”

Thiên Vương Sợ Hãi hài lòng gật đầu:

“Nhớ kỹ, chỉ cần ngươi lộ ra trước bất kỳ ai, chỉ cần ngươi ý đồ tiêu trừ nguyền rủa, lực lượng lời thề sẽ ở trước khi ngươi tiêu trừ nguyền rủa giết chết ngươi.”

Nói xong, hắn lấy ra điện thoại di động: “Đến, thêm bạn, lúc cứu viện Ma Nhãn, có vấn đề cứ việc thỉnh giáo ta, hợp tác vui vẻ.”

Hợp tác vui vẻ con mẹ ngươi, ngươi là đồ con của đũy! ! Gương mặt Trương Nguyên Thanh vặn vẹo, nhưng lại rất thành thật lấy ra điện thoại di động, thêm bạn Thiên Vương Sợ Hãi.

Thiên Vương Sợ Hãi sửa chữa ghi chú thành “Nguyên Thủy Thiên Tôn”, thu điện thoại di động về trong túi, lại nói:

“Chìa khóa Takama-ga-hara ngươi giữ trước, ta tạm thời không muốn xuất ngoại, đảo quốc quá xa. Tin tức cây thần đồng xanh, ta còn cần điều tra.”

Ý ở ngoài lời, chính là trong Takama-ga-hara tạm thời không có thứ hắn muốn, liền lười chạy.

Thiên Vương Sợ Hãi nhìn thoáng qua cửa tiệm quần áo, nói: “Sau này còn gặp lại.”

Dứt lời, vòng qua Trương Nguyên Thanh, đi thẳng về phía cửa quán.

“Ồ đúng rồi.” Hắn ở cửa dừng bước.

Trương Nguyên Thanh cơ bắp căng thẳng: “Thiên Vương còn có cái gì chỉ thị?”

Thiên Vương Sợ Hãi chỉ chỉ quầy thu ngân, nói: “Nhớ rõ thanh toán giúp ta.”

Trương Nguyên Thanh: "?"

Hắn sải bước rời đi, bóng dáng biến mất ở trong tầm nhìn của Trương Nguyên Thanh.

Sống, sống rồi… Hai chân Trương Nguyên Thanh như nhũn ra tựa vào trên tường, ngực phập phồng, kịch liệt thở dốc.

Rõ ràng không có bất cứ chiến đấu gì, hắn lại giống như cạn kiệt tinh lực.

Một sự vui sướng sống sót sau tai nạn cùng nghĩ mà sợ cuồn cuộn tràn lên trong lòng.

Thiên Vương Sợ Hãi chưa giết mình, là muốn lợi dụng mình cứu Ma Nhãn? Vườn bách thú tuy là đạo cụ loại quy tắc, nhưng lấy thực lực của hắn, xông vào vườn bách thú hẳn là không phải việc khó nha.

Ài, ở trong mắt vị Bán Thần này, cái gọi là tuyệt thế thiên tài Nguyên Thủy Thiên Tôn, thật ra cũng chỉ là bạn nhỏ, căn bản không tính là uy hiếp, bằng không, đã sớm bóp chết mình ở trong nôi.

Chênh lệch vẫn là quá lớn.

Ài, lần này không thể không cứu Ma Nhãn rồi, một tháng thời gian. Mình phải nghĩ kỹ xem cứu ra Ma Nhãn như thế nào, ặc, sự việc một khi bại lộ, quan phương tuyệt không có chỗ dung thân cho mình, chiêu này của Sợ Hãi thực con mẹ nó một hòn đá ném hai con chim.

Quả nhiên, có thể thống soái Binh Chủ giáo, kỳ cục như thế nào nữa, cũng không phải kẻ ngốc.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hắn nhìn thấy Phó Thanh Dương một thân áo trắng, từ ngoài cửa hàng đi vào.

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa bổ nhào vào trong lòng Tiền công tử, dùng nắm tay nhỏ bé đấm ngực hắn nói: "Quỷ sứ, sao giờ anh mới đến!"

Phó Thanh Dương thở phào, tiếp đó nhíu mày:

"Sợ Hãi có làm cái gì đối với cậu không?"

Nguyên Thủy đầu đuôi nguyên vẹn đứng ở chỗ này, tất nhiên là chuyện tốt, nhưng không hợp lý.

Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu:

“Tôi nói cho hắn, chìa khóa Takama-ga-hara không ở trên người tôi, hắn tựa như có đạo cụ phát hiện nói dối, tin tưởng rồi. Tôi đáp ứng hắn, nộp lên chìa khóa Takama-ga-hara, hắn liền tha cho tôi.”

“Còn nói, chờ cứu ra Ma Nhãn, bảo tôi ngoan ngoãn đi theo Ma Nhãn làm việc.”

Sắc mặt Phó Thanh Dương trầm xuống: “Tôi thấy hắn là muốn chết.”

Nhìn Trương Nguyên Thanh một cái thật sâu, không hỏi thêm nữa, sau đó nói:

“Ngoài trung tâm thương mại bao phủ sương mù dày đặc, cung chủ thổi tan sương mù tốn chút thời gian, bây giờ đi đuổi giết Sợ Hãi rồi.”

Khó trách Thiên Vương Sợ Hãi nói thời gian không nhiều… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

“Nguyên Soái không phải đến đây sao, cô ấy chưa ra tay?” Trương Nguyên Thanh có chút tức giận.

Hắn tốt xấu gì là người của Bạch Hổ binh chúng, làm Nguyên Soái, thế mà không quan tâm hắn chết sống một chút nào.

“Nguyên Soái mai phục ở vườn bách thú, để tránh Thiên Vương Sợ Hãi điệu hổ ly sơn.” Phó Thanh Dương nói, “Cậu thông báo coi như kịp thời, khi tôi nhận được điện thoại của Quan Nhã, Cẩu trưởng lão đã mang tình huống của cậu bên này phản hồi cho cung chủ, bằng không còn phải đợi một lát nữa.”

Trương Nguyên Thanh nhất thời ngây cả người: “Tôi chưa thông báo Cẩu trưởng lão nha.”

Chương 1400: Tiến vào học viện Tần Phong (1)

“Cậu chưa thông báo ông ấy?”

Phó Thanh Dương nhíu mày, cẩn thận đánh giá cấp dưới một phen, lấy ra điện thoại di động.

Vài giây sau, trong loa truyền đến giọng nói ôn hòa thuần hậu của Cẩu trưởng lão, mang theo vài phần vội vàng:

“Nguyên Thủy thế nào?”

“Sợ Hãi chưa thương tổn cậu ta, chỉ là khiêu khích một phen.” Phó Thanh Dương nói xong, nhìn nhìn cấp dưới tâm phúc, nói: “Cậu ta ứng đối cũng không tệ. Cẩu trưởng lão, sao ông biết cậu ta ở trung tâm thương mại gặp phải Thiên Vương Sợ Hãi?”

Trương Nguyên Thanh lập tức vểnh tai.

“Sau khi cung chủ đả thương Sợ Hãi, tôi vẫn luôn thao túng động vật giám thị hành tung của hắn, tận mắt thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng một cô nương vào cửa hàng quần áo kia.” Cẩu trưởng lão nói xong, thở dài nói:

“May mắn Thiên Vương Sợ Hãi không có sát tâm, bằng không ai cũng không cứu được Nguyên Thủy.”

Phó Thanh Dương “Ừm” một tiếng, kết thúc cuộc gọi.

“Cậu dùng Phá Sát Phù tịnh hóa một phen, Thiên Vương Sợ Hãi hẳn là có đánh dấu cậu, về sau cố gắng bớt ra ngoài, tôi nghĩ biện pháp tìm cho cậu một món đạo cụ nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư.” Tiền công tử lời nói thấm thía cảnh báo.

Đối với Thiên Vương Sợ Hãi loại linh cảnh hành giả cấp bậc này mà nói, khẩu trang và kính râm không có ý nghĩa, chỉ có thay đổi dung mạo mới được.

Trong các nghề nghiệp lớn, thuật biến hóa của Huyễn Thuật Sư không chê vào đâu được nhất, hoặc có kỹ năng đặc thù, hoặc là cấp bậc chênh lệch quá lớn, bằng không tuyệt đối nhìn không ra được.

“Tôi có đạo cụ tương tự.” Trương Nguyên Thanh uyển chuyển từ chối, lại hỏi: “Phá Sát Phù có thể tịnh hóa đánh dấu cấp Thiên Vương?”

“Đánh dấu là kỹ năng loại phụ trợ, tác dụng đơn nhất, không gian tăng lên nhỏ, nguyên lý cũng rất đơn giản, Phá Sát Phù đủ rồi.” Phó Thanh Dương nói.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Phó Thanh Dương nhìn chằm chằm hắn, trầm giọng hỏi:

“Cô nương trẻ tuổi Cẩu trưởng lão nói là ai?”

Ánh mắt cậu em vợ lập tức lạnh như băng. Trương Nguyên Thanh vội nói: “Là dì trẻ của tôi, hôm nay cùng dì ấy ra ngoài đi dạo trung tâm mua sắm.”

Ánh mắt Phó Thanh Dương khôi phục thâm thúy ôn hòa.

“Lão đại, Thiên Vương Sợ Hãi giải quyết như thế nào?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Các minh chủ sẽ giải quyết, hoặc là đạt thành ăn ý, hoặc là dứt bỏ tất cả phân sinh tử.” Phó Thanh Dương trầm ngâm một phen, tiếp tục nói:

“Dưới tình huống bình thường, cung chủ sẽ đuổi giết Thiên Vương Sợ Hãi ba lần, Thiên Vương Sợ Hãi rút đi, không tiến vào Tùng Hải nữa, việc này liền qua. Sợ Hãi nếu càn quấy, vậy đã giẫm vào điểm mấu chốt, Nguyên Soái và cung chủ cùng liên thủ săn giết, vậy Thiên Vương Sợ Hãi nhất định phải chết không thể nghi ngờ.”

Cảnh cáo ba lần, sau ba lần, ngươi chết ta sống? Đây là ăn ý cùng điểm mấu chốt của Bán Thần? Trương Nguyên Thanh giật mình gật đầu.

Cho nên Nguyên Soái canh giữ ở vườn bách thú, đã là dự phòng Thiên Vương Sợ Hãi dương đông kích tây, cũng là đang chờ đợi ba lần cảnh cáo? Đợi một chút, nếu như vậy, Thiên Vương Sợ Hãi mới sẽ uy hiếp ta đi cứu Ma Nhãn, hắn sớm đã biết Nguyên Soái mai phục ở vườn bách thú.

Đệch, có loại cảm giác vô lực trơ mắt nhìn nhân vật phản diện mưu tính quỷ kế, lại không thể vạch trần. Ài, ở trước mặt Bán Thần, bản Thiên Tôn cũng chỉ là quân cờ nha. Trương Nguyên Thanh nói:

“Vậy, chúng ta về sau liền không cần lo lắng Thiên Vương Sợ Hãi mò đến vịnh Phó gia nữa?”

“Hắn vì sao phải mò đến vịnh Phó gia? Mục đích của Thiên Vương Sợ Hãi cũng đã đạt tới, cậu tôi cùng với hắn cũng không có ích lợi xung đột, giết chúng ta. Hơn nữa, sắp tới

Nguyên Soái sẽ ở Tùng Hải một đoạn thời gian.” Phó Thanh Dương giọng điệu trầm ổn.

Vậy thì tốt, mình có thể về vịnh Phó gia rồi, cho dù bị Sợ Hãi đánh dấu… Trương Nguyên Thanh nghĩ.

“Vậy, lão đại, tôi về nhà thăm dì trẻ trước.” Hắn nói.

“Đi đi.” Phó Thanh Dương gật đầu.

Trương Nguyên Thanh bước nhanh rời đi, khi đi tới cửa, đột nhiên quay về, lấy ra điện thoại di động, quét một lần mã QR tiệm thu ngân.

Nghĩ một chút, chi trả 100.000.

Cửa hàng quần áo này, hắn vẫn là có chút cân nhắc được, bộ vest kia của Sợ Hãi đại khái giá này.

“Lão đại, tôi đi đây!” Trương Nguyên Thanh đen mặt rời khỏi.

Phó Thanh Dương đứng ở trong cửa hàng, nhìn theo bóng lưng Nguyên Thủy, vẻ mặt có chút hoang mang.

Có được thuật quan sát, hắn lần này là thật sự không xem hiểu.

Trương Nguyên Thanh cũng chưa bắt xe về nhà, trốn vào hành lang yên tĩnh, gửi một cái tin nhắn cho Thiên Vương Sợ Hãi:

“Đại lão, ngươi không thể như vậy, ngươi can thiệp nghiêm trọng tự do của ta, hành vi của ngươi, khiến ta nhiệt tình yêu thương tự do không thể chịu đựng được.”

Hắn ngồi ở trong hành lang, chờ rồi chờ, đợi lại đợi.

Nửa giờ sau, Thiên Vương Sợ Hãi trả lời tin nhắn:

“Ngươi có thể lựa chọn cứu Ma Nhãn, cũng có thể lựa chọn không cứu, ta không bắt buộc ngươi.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Nhưng ta không có lựa chọn, cái này không tự do.”

Chương 1401: Tiến vào học viện Tần Phong (2)

“Thiên Vương Sợ Hãi: Ngươi cũng có thể lựa chọn chết. Sống hay chết, tự mình lựa chọn, đây mới là tự do thật sự.”

Ở trong mắt hắn, mình có thể lựa chọn cứu Ma Nhãn, cũng có thể lựa chọn chết, cho nên mình không can thiệp tự do? Logic thế mà trước sau như một với bản thân mình?

Thiên Vương ngu ngốc, bảng mạch não này khiến người ta không thể hiểu nổi. Trương Nguyên Thanh nghiến răng.

Nếu đổi là người khác, Trương Nguyên Thanh sẽ thấy đối phương đang cãi cùn, nhưng đây là Thiên Vương Sợ Hãi, tên ngu ngốc số một Binh Chủ giáo, gã có thể thật sự là nghĩ như vậy.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Ngươi có phải đánh dấu ta hay không? Ta bây giờ muốn tịnh hóa đánh dấu, ừm, ngươi hiểu ý tứ của ta.”

Có thể tịnh hóa nguyền rủa hay không?

Không thể tiêu trừ nguyền rủa, là từng phát lời thề.

Nhỡ đâu nguyền rủa biến mất, lực lượng lời thề xử lý hắn, vậy thì thảm.

“Thiên Vương Sợ Hãi: Trừ phi Thần Nhật Du ra tay, hoặc là đạo cụ tịnh hóa cấp Chúa Tể.”

“Phù!” Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, lại soạn một cái tin nhắn:

“Quần áo của ngươi là mười vạn, mời chuyển khoản trả lại cho ta.”

Thiên Vương Sợ Hãi không quan tâm hắn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đương nhiên, quỵt nợ là tự do của ngài, nhưng mang chuyện này tuyên dương ra ngoài, cũng là tự do của ta thân là chủ nợ.”

“Thiên Vương Sợ Hãi hướng ngài chuyển khoản 100.000”

“Hừ!”

Trương Nguyên Thanh tâm tình vui vẻ đòi được tiền, tiếp theo lấy ra Phá Sát Phù, lấy ra Gương Quỷ, mở Tinh Mâu.

Trong gương, hắn tướng mạo như thường, không có nguy cơ.

Từ tướng mạo mà nói, sử dụng Phá Sát Phù sẽ không tạo thành nguy hiểm, có thể tiêu trừ đánh dấu.

Đây là trải qua Phó Thanh Dương cùng Sợ Hãi chứng thực, lại thêm số Tinh Tướng Thuật "đảm bảo", Trương Nguyên Thanh cho rằng không có vấn đề.

Thiên Vương Sợ Hãi yên lặng đánh dấu mình, nếu mình chưa phát hiện, hắn sẽ thông qua đánh dấu tra ra thân phận chân thật của mình, nếu mình phát hiện rồi, tiêu trừ dấu ấn hắn cũng không sao cả. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, dán Phá Sát Phù lên ót.

Hào quang màu vàng trong vắt nhưng mỏng manh bùng nổ, tiếp đó tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh có thể rõ ràng cảm giác được, trong thân thể có cái gì bị thanh trừ rồi.

"Xử lý đánh dấu không khó, lời thề và nguyền rủa thì khó chịu rồi, mình phải mang Ma Nhãn Thiên Vương cứu ra nguyền rủa mới có thể tiêu trừ, còn không thể chủ động tiêu trừ nguyền rủa, bằng không lời thề sẽ lấy mạng mình."

"Được, không thể hướng quan phương cùng lão mõ cầu viện, mặc kệ là cố ý hay vô tình đều không được. Về sau cấp bậc tăng lên, mình nhất định phải mang Sợ Hãi treo lên đánh."

"Ồ, đợi chút, hắn nói mình có thể tùy tiện thỉnh giáo, mình hoàn toàn có thể giả mượn danh Ma Nhãn, hướng Thiên Vương Sợ Hãi lừa lấy càng nhiều tình báo hơn về vườn bách thú."

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên.

Cũng không hoàn toàn là chuyện xấu! Hắn nghĩ.

…

Đêm khuya, văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, quán cà phê phố đối diện.

Trương Nguyên Thanh lại một lần nữa gặp được Chỉ Sát cung chủ, khác với trước kia trong câu nệ mang theo xa cách, lần này hắn rất tùy tính, tiến vào quán cà phê, ngồi xuống ở bên vách thủy tinh, chờ cung chủ bưng cà phê.

Tiếp nhận cà phê thơm thuần, Trương Nguyên Thanh bỏ thêm hai thìa đường trắng, quấy, nhấm nháp, hài lòng gật đầu:

“Lần này mùi vị không tệ.”

Cung chủ điên nâng cằm, cười mỉm nhìn hắn, “Cậu càng ngày càng không có quy củ, làm trai bao thì phải có khiêm tốn cung kính của trai bao.”

“Dù sao chúng ta là thế giao, không có quy củ thì không có quy củ, chị còn có thể treo tôi lên đánh?” Trương Nguyên Thanh không sợ chút nào uy hiếp của cô, ngược lại khiêu khích một phen:

“Người khác đều nói chị bệnh thần kinh, không bình thường, nhưng chị từ trước tới giờ chưa từng nổi điên ở trước mặt tôi.”

Chỉ Sát cung chủ than khẽ một tiếng: “Nói đi, lần này chuyện gì?”

“Chị biết Oa hoàng không?” Trương Nguyên Thanh nói.

Đôi mắt dưới mặt nạ Chỉ Sát cung chủ lật lên trên, nhìn về phía trần nhà, vài giây sau, lắc đầu:

“Chưa từng nghe nói.”

Khác biệt lập tức hiện ra, tin tức cường giả cấp Bán Thần nắm giữ, xa không phải Chúa Tể có thể so sánh… Trương Nguyên Thanh không hỏi nhiều nữa, nói:

“Tôi đi Takama-ga-hara một chuyến, Takama-ga-hara trong truyền thuyết đảo quốc, ở bên trong thu hoạch một ít đạo cụ cực phẩm.”

“Cho nên là tới chia sẻ niềm vui với chị?” Chỉ Sát cung chủ thản nhiên nói: “Thái độ không tệ, thưởng một cái.”

Cô hoàn toàn không đặt bảo bối ở trong lòng, cười hì hì trêu chọc khen.

Trương Nguyên Thanh nói:

“Nguyên nhân tôi hôm nay tìm tới chị, chính là có liên quan với bảo bối trong Takama-ga-hara, tôi ở bên trong phát hiện một cái cây thần đồng xanh.”

Lập tức mang liên hệ của Takama-ga-hara cùng Thủy Hoàng đế, mang phẩm chất của cây thần đồng xanh nói ra chi tiết.

Chỉ Sát cung chủ vốn cười tủm tỉm nghe, nâng má, chẳng hề để ý.

Nhưng càng nghe càng trầm mặc, nụ cười khóe miệng chậm rãi thu liễm, thân thể ngã về phía trước từng chút một thẳng lên.

Chương 1402: Tiến vào học viện Tần Phong (3)

Chờ Trương Nguyên Thanh nói xong, cô nhíu mày thấp giọng:

“Chị không biết đó là cái gì, nhưng, chị có thể cảm giác được, đó là thứ cực kỳ cực kỳ quý giá hơn nữa quan trọng. Nghề nghiệp Nhạc Sĩ so với nghề nghiệp khác trường thọ hơn, nhưng cho dù là Bán Thần, cũng không làm được trường sinh.

“Nhưng Thủy Hoàng đế cho rằng nó có thể, nếu là thật, vậy nó rất có thể là thứ đỉnh cao nhất trong nghề nghiệp Nhạc Sĩ. Nó có lẽ sẽ thay đổi vận mệnh của chị.”

“Chờ tôi từ học viện Tần Phong đi ra, nếu có manh mối, muốn cùng chị tới Takama-ga-hara.” Trương Nguyên Thanh nói.

Chỉ Sát cung chủ bình tĩnh nhìn hắn một lát, nói: “Muốn hồi báo chị?”

Thanh âm dịu dàng hiếm thấy.

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng.

Chỉ Sát cung chủ che miệng cười khẽ: “Trả lời sai, chẳng qua tâm ý khó được, chị đáp ứng.”

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Chín giờ ngày mai, tôi liền phải vào học viện Tần Phong, thời gian huấn luyện bảy ngày.”

Thấy Chỉ Sát cung chủ gật đầu, hắn nâng cái chén, mang cà phê một hơi uống cạn, hóa thành ánh sao như mộng ảo tiêu tán.

…

Đêm khuya.

Thái Nhất môn tập huấn doanh, câu lạc bộ quán bar.

Viên Đình ngũ quan bình thường nhưng khí chất siêu quần, trong tay cầm ly rượu, vui sướng hài lòng nói:

“Ngày mai liền vào học viện Tần Phong rồi, ha ha, tôi thật sự chịu đủ doanh huấn luyện rồi. Bắt đầu từ tháng tư năm nay, tôi đại bộ phận thời gian đều là vượt qua ở tập huấn doanh, Tôn trưởng lão thực con mẹ nó hồ đồ, không ra sao cả.”

“Miểu Miểu cô đừng nóng giận, tôi mắng ông nội cô, không liên quan tới cô.”

Tôn Miểu Miểu lườm hắn:

“Còn không phải tự anh miệng rộng gây họa, sau đó chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, có gì quan hệ với ông nội của tôi. Anh chưa phát hiện sao, lúc tháng tư Nguyên Thủy Thiên Tôn nhập chức quan phương, cuộc sống tập huấn doanh của anh liền bắt đầu.”

“Đúng không, Triệu Thành Hoàng?”

Hắn nhìn về phía thanh niên lạnh lùng ngầu lòi bên người.

Triệu Thành Hoàng không để ý tới.

Viên Đình chợt vỗ đùi: “Có đạo lý! Bất hạnh của tôi chính là từ khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đi làm bắt đầu, hừ, cùng một chỗ với nhau chung quy không có chuyện tốt, hy vọng trong học viện Tần Phong không có hắn.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, tiểu tử này chính là sao chổi, gặp hắn là không có chuyện tốt, đoạn thời gian trước sự kiện câu lạc bộ Bách Hoa gặp tập kích chính là ví dụ.” Tôn Miểu Miểu nói.

Hai người vui vẻ cụng ly.

Học viện Tần Phong là nơi rất không tệ, cảnh sắc tuyệt đẹp, động vật nhỏ cổ quái rất nhiều, tiết tấu sinh hoạt chậm, không cần chiến đấu, không cần huấn luyện, rất thích hợp nghỉ phép.

Vừa trở thành linh cảnh hành giả, sau khi chấm dứt ba tháng thời kỳ thực tập, bọn họ từng đi.

Bây giờ là lớp nghiên cứu cấp cao Thánh Giả.

Học viện Tần Phong bầu không khí dạy học rất giống đại học, thích học thì học, không học thì chuồn, các giáo viên rất phật hệ.

—— chỉ cần giáo viên giảng bài không phải Hỏa Ma.

Cho nên ở trong mắt bọn họ, học viện Tần Phong là thánh địa nghỉ phép.

…

Đèn bàn trên bàn sách phát ra vầng sáng màu vỏ quất, không quá sáng, mang đến mông mông lung lông.

Trên ghế dựa cao bên cạnh bàn, một bóng người khoác áo bào đen ngồi đó, hắn lười biếng tựa về phía sau, thân thể đắm chìm trong ánh sáng cam, mặt thì giấu ở trong bóng tối.

“Thủ lĩnh đêm xem thiên tượng, thấy được quỹ tích tương lai, hắn nói, ngươi sau khi vào học viện Tần Phong, chỉ cần lưu ý hồ giao nhân, thì có thể thay hắn tìm được món chí bảo kia.” Đại hộ pháp giọng khàn khàn trầm thấp, vang lên ở trong phòng sách tối tăm.

“Nhưng phải nhớ lấy, việc này nguy cơ trùng trùng, hoặc có huyết quang tai ương. Thủ lĩnh nói, cẩn thận, dứt khoát lưu loát, là mấu chốt hóa giải nguy cơ.”

“Cẩn thận, dứt khoát lưu loát.” Người đầu kia điện thoại lẩm bẩm, nói: “Hiểu rồi, đại hộ pháp chờ tin tức của tôi đi. Tôi sẽ tìm được món chí bảo kia cho thủ lĩnh.”

…

Tỉnh Giang Nam, thành Bì Cách.

Tóc hoa râm trung niên người nam, ngồi ở phòng khách sô pha thượng, lời nói thấm thía nói:

“Ngạo Thiên à, vào học viện Tần Phong, nhớ thận trọng từ lời nói đến việc làm, nói chuyện có đầu óc chút, cha không cầu con mọi việc đều thuận lợi, chỉ cầu con đừng gây thù hằn nha.”

Thanh niên ngũ quan tuấn mỹ, lười biếng nằm ở sô pha đối diện, dùng một loại giọng điệu không đặt mọi thứ vào mắt nói:

“Vậy phải xem trong học viện có bao nhiêu nhân vật phản diện ngu ngốc, con hứa hẹn không chủ động đánh mặt.”

Người đàn ông trung niên yên lặng ôm mặt.

Phụ nhân xinh đẹp bảo dưỡng thật tốt, mang một khay hoa quả đi tới, ngọt ngào mềm giọng trấn an chồng:

“Ông xã, bỏ qua đi, Ngạo Thiên tính cách đã như vậy, từ bỏ đi. So với lãng phí thời gian ở trên người nó, đêm khuya rồi, chúng ta lên lầu cố gắng, tạo clone. Đúng, tạo clone, bây giờ lưu hành nói như vậy, chúng ta còn trẻ tuổi mà.”

Chương 1403: Hồ giao nhân (1)

Hạ Hầu ba ba cảm thấy tính cách con trai còn có thể cứu vãn, nhưng Hạ Hầu mụ mụ đã sớm tuyệt vọng.

Tuy Ngạo Thiên đứa nhỏ này thiên phú xuất chúng, tuổi còn trẻ, đã là Thánh Giả cấp 5, nhưng tính cách thật sự quá không ổn.

Trưởng bối trong tộc vừa nghe bốn chữ Hạ Hầu Ngạo Thiên, mỗi người đều cái trán nổi gân xanh.

Lão tổ tông Hạ Hầu gia miệng vàng lời ngọc: Về sau đừng đưa tiểu tử này tới gặp ta!

Nguyên nhân là Hạ Hầu Ngạo Thiên năm đó lúc tấn thăng Thánh Giả, vừa vặn là trở thành linh cảnh hành giả tròn hai năm, phần thiên tư này, không thể so sánh với yêu nghiệt, nhưng tuyệt đối là nhất lưu.

Lão tổ tông Hạ Hầu gia vui vẻ, tỏ vẻ muốn gặp đứa con cháu ưu tú này.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng vui vẻ, cả đêm chế tạo một cái nhẫn thu dụng hồn phách, vừa gặp lão tổ tông, liền lấy ra, nói:

“Lão tổ tông, mau bỏ qua thân thể đến trong nhẫn, sau này người chính là lão gia gia của cháu. Tương lai cháu đúc lại thân thể cho ngài, dẫn ngài sừng sững thế gian. Đúng rồi, ngài có một đồ đệ khi sư diệt tổ hay không?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên từ đó về sau bị lão tổ tông biếm lãnh cung.

Hạ Hầu ba ba nhớ lại chuyện cũ, than thở một tiếng: "Bà xã em nói đúng đấy, bà xã chúng ta đi."

Hạ Hầu ba mẹ ôm nhau lên lầu.

…

Hôm sau, chín giờ.

Trương Nguyên Thanh thu hồi Gương Yata Phó Thanh Dương phái em gái tai thỏ đưa tới, sau khi xác nhận đồ vật đều chuẩn bị đầy đủ hết, hai tay đè lên bả vai Huyết Tường Vi cùng Ngân Dao quận chúa.

Nghe thấy được tiếng linh cảnh nhắc nhở quen thuộc.

"Ting, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Học viện Tần Phong", đánh số: Không có"

"Cấp bậc độ khó: Chưa biết."

"Loại hình: Nhiều người"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Học tập bảy ngày"

"Ghi chú: không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào"

"Giới thiệu linh cảnh: Linh cảnh bang phái của Bách Hoa hội, tiền thân là học cung của vương thất đời Tần, Bách Hoa hội sau khi công chiếm linh cảnh này, thay đổi nó thành học viện Tần Phong bồi dưỡng thành viên."

"Quận chúa, tôi dẫn cô đi trải đời chút, thể nghiệm một phen không khí trường học hiện đại." Trương Nguyên Thanh nhéo nhéo vai quận chúa.

Ngân Dao quận chúa có chút không vui, nhưng nghĩ tới chuyến đi học viện kế tiếp, trong lòng lại tràn ngập chờ mong.

Rất nhanh, cảnh vật trước mắt nổi lên gợn sóng.

Cảnh vật từ mơ hồ đến rõ ràng, đại khái dùng hai giây.

Trương Nguyên Thanh phát hiện mình đang ở một đại sảnh không quá rộng, nhưng cũng không tính là nhỏ, chính phía trước là đài diễn thuyết, ở giữa một lối đi trải thảm đỏ, hai bên là ghế dài bằng gỗ.

Bố cục có chút tương tự với giáo đường, chẳng qua sau đài diễn thuyết, không có Jesus trói ở trên giá chữ thập.

Trên đài diễn thuyết có một ông lão tóc hoa râm, phía sau là một hàng giáo viên.

Mà lúc này, Trương Nguyên Thanh đứng ở hàng ghế dài đầu tiên bên tay trái, hai bên là Ngân Dao quận chúa cùng Huyết Tường Vi.

"Ồ, gặp quỷ!" Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, "Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu cũng tham gia lớp nghiên cứu nâng cao năm nay? !"

"Ồ, gặp quỷ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cậu cũng ở đây." Bên trái cũng truyền đến giọng cô gái thanh thúy dễ nghe.

Trương Nguyên Thanh nhìn quanh, cách Ngân Dao quận chúa là Tôn Miểu Miểu, cách Huyết Tường Vi là Triệu Thành Hoàng, lại quay đầu nhìn về phía sau, là Viên Đình hơn tháng rồi không gặp.

"Ồ, gặp quỷ, ba người cũng ở đây." Trương Nguyên Thanh ác nhân cáo trạng trước: "Nơi nào có các người, sẽ luôn xảy ra chuyện."

Viên Đình, Tôn Miểu Miểu: "…"

Triệu Thành Hoàng ngầu lòi khẽ gật đầu: "Đã lâu không gặp."

Trương Nguyên Thanh "Ừm" một tiếng, quay đầu, nhìn lướt qua các học viên phía sau.

Trước ghế dài đứng đầy học viên lớp nghiên cứu nâng cao, tổng cộng hai mươi hai người, hắn ở bên trong thấy được mấy gương mặt quen thuộc: Thiên Hạ Quy Hỏa, Viên Đình, Tốt Qua Sông, Anh Gà Đỏ, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, Mẫu Đơn Tiên Tử.

Được, người quen cũng sắp chiếm một nửa rồi, lại nói, Anh Gà Đỏ loại thành viên không thuộc quan phương này là như thế nào trà trộn vào? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

"U, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu cũng ở đây à?" Anh Gà Đỏ nhiệt tình phất tay, lớn tiếng ồn ào.

Nghe được bốn chữ Nguyên Thủy Thiên Tôn, hầu như tất cả mọi người, bao gồm thầy giáo, cô giáo trên đài diễn thuyết đồng loạt nhìn qua.

Trong từng cái nhìn chăm chú, Trương Nguyên Thanh sâu sắc phát hiện ánh mắt trong đó ngầm có ý địch ý.

Một thanh niên lòe loẹt đỏm dáng, cả người xa xỉ phẩm tinh xảo, cổ tay đeo ba sợi dây thừng đỏ, bông tai màu bạc, kiểu tóc thời thượng.

Một bộ dáng thực tập sinh thần tượng.

Một người khác nhã nhặn nho nhã, đeo kính đen, mắt một mí, thoạt nhìn tràn ngập hơi thở sách vở, nhìn kỹ sẽ phát hiện khuôn mặt người này che lấp chanh chua.

Không nhận ra bọn họ… Trương Nguyên Thanh không dấu vết thu hồi ánh mắt, hướng tới Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan cùng Mẫu Đơn Tiên Tử cười tươi như hoa gật đầu.

Chương 1404: Hồ giao nhân (2)

Lại nhìn thoáng qua Thiên Hạ Quy Hỏa, Tốt Qua Sông, Hạ Hầu Ngạo Thiên, ánh mắt gặp nhau, xem như chào hỏi.

“Khụ khụ!”

Trên đài diễn thuyết, ông lão tóc hoa râm đằng hắng cổ họng, cao giọng nói:

“Các trò, tôi là viện trưởng học viện Tần Phong, Lý Ngôn Hề, cũng là giáo viên lịch sử, chính trị của mọi người. Rất vui cùng các vị gặp nhau ở trong học viện Tần Phong, bây giờ điểm danh, thẩm tra nhân số cùng ID.”

“Học viên điểm đến tên, hô một tiếng có.”

Tạm dừng một chút, lão dẫn đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

“Có!”

“Triệu Thành Hoàng.”

“Có!”

“Tôn Miểu Miểu.”

“Tam Dương Khai Thái Thái*.”

“Hạ Triều Tuyết.”

Một vòng điểm danh chấm dứt, sau khi xác nhận thành viên ở đây khớp với danh sách lão nhận được, viện trưởng Lý Ngôn Hề tiếp tục nói:

“Kế tiếp, mời giáo viên của chúng ta tự giới thiệu.”

Lão quay đầu, nhìn về phía giáo viên đầu tiên bên trái.

Đây là một cô gái gợi cảm mặc quần đùi bò, áo thun lộ vai, đôi chân mượt mà thon dài, đường cong thân thể quyến rũ, có một mái tóc uốn nữ thần thời thượng, cằm v-line, làn da trắng nõn.

Mắt của cô tựa như nai con, long lanh quyến rũ, sóng thu dập dờn.

“Chào các vị học viên, tôi tên Tống Mạn, giáo viên phòng y tế học viện.” Cô nhiệt tình, phất tay kiểu thục nữ, cười hì hì nói: “Mọi người nếu bị thương, hoặc thân thể không thoải mái, phải tới phòng y tế tìm tôi nha.”

Nói xong, cực kỳ lớn mật hướng các học viên nháy mắt.

Vưu vật gợi cảm… Không ít nam học viên nghĩ hươu nghĩ vượn, âm thầm chờ mong.

Xì, thì ra là Thú Vương loại sinh sản… Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan cùng nghề nghiệp liếc một cái nhìn ra thuộc tính của Tống Mạn, bĩu môi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhíu mày, cảm thấy vị giáo viên quyến rũ khêu gợi này quá mức quyến rũ câu người, không thích hợp trở thành một thành viên của đoàn hậu cung nhân vật chính.

Trương Nguyên Thanh phát hiện ánh mắt Tống Mạn dừng lại lâu nhất ở trên người mình, nhưng hắn không để ý, trong lòng nghĩ là hai vị học viên kia ôm địch ý đối với hắn.

Hắn đã biết ID linh cảnh của đối phương, Chu Minh Hú cùng Triệu Phi Vấn.

Người Chu gia cùng Triệu gia.

Cái này không kỳ quái, Chu gia Chu Dung bởi hắn giam lỏng, còn bị Chỉ Sát cung chủ xé da mặt, khúc mắc lớn.

Cha con Triệu Phi Trần của Triệu gia bị hắn đánh trọng thương, càng là thù sâu hận lớn.

Hai người này đối địch hắn, cũng là bình thường.

“Cô Tống Mạn, tôi có cái vấn đề.”

Anh Gà Đỏ chiều cao bình thường không có gì lạ giơ tay lên cao cao.

Ánh mắt Tống Mạn lưu chuyển, quyến rũ nhiều vẻ, tủm tỉm nói: “Vị học sinh này muốn hỏi cái gì?”

Anh Gà Đỏ cao giọng nói:

“Tôi nghe nói giáo viên trong học viện Tần Phong, đều là mắc sai lầm, bị biếm đến nơi đây dạy học. Cô Tống Mạn xinh đẹp như vậy, là phạm vào lỗi gì?”

Trường hợp đột nhiên yên tĩnh.

Các sư phụ trên đài diễn thuyết, hoặc nhiều hoặc ít đều lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Các học viên xung quanh khó có thể tin nhìn chằm chằm Anh Gà Đỏ, giống như đang nói: “Ngươi điên rồi à? Đây là thứ có thể hỏi?

Sắc mặt Tống Mạn cứng đờ, thử nói:

“Anh là Hỏa Sư?”

“Ôi chao, sao cô biết?” Anh Gà Đỏ ngẩn ra.

Khó trách! Hỏa Sư thô bỉ. Tống Mạn trong lòng phỉ nhổ nói.

Lúc này, Viên Đình đứng ở sau Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ tay, “À, lão sư, nếu ngài không ngại, tôi cũng muốn biết.”

Các giáo viên nhìn qua, Tống Mạn nhíu mày nói:

“Anh cũng là Hỏa Sư?”

“Tôi là Tinh Quan, tôi chỉ là tò mò.”

… Tống Mạn miễn cưỡng cười vui một cái, lui về tại chỗ.

Trong một đám học viên này không ít cái gai nha… Các giáo viên thầm nghĩ.

Người trung niên bên cạnh Tống Mạn đi lên trước, hắn khí chất thần bí tà mị, hướng về mọi người gật đầu:

“Tôi tên là Kẻ Quan Trắc Tinh Không, giáo viên phụ trách dạy mọi người tinh tướng học, âm dương thuật. Trong học viên ở đây nếu có Tinh Quan, có thể hướng tôi mua lớp riêng, tôi sẽ dạy các bạn kỹ xảo chiến đấu của Tinh Quan cùng Thần Dạ Du, cùng với tri thức diễn sinh thẻ nhân vật sẽ không cho.”

Khi nói câu này, bộ dáng hắn trực tiếp nhìn về phía hàng thứ nhất cùng hàng thứ hai bên trái.

“Mặc Bàn, giáo viên lớp luyện khí.”

Thầy Mặc Bàn sắc mặt ôn hòa, tự giới thiệu ngắn gọn, vừa thấy là biết loại hình trầm mặc ít lời, tính tình ôn hòa.

“Lâm Tố, giáo viên lớp luyện đan, tôi chủ yếu dạy mọi người một ít tri thức dược lý, cùng với một ít kỹ xảo luyện đan đơn giản, để mọi người có thể thông qua năng lực của mình, luyện chế một ít đan dược cầm máu, khư độc, ích độc đơn giản. Đương nhiên, tôi còn có thể dạy mọi người luyện chế độc đan như thế nào, cái này thuộc về nội dung lớp riêng, học viên có hứng thú có thể âm thầm tìm tôi.” Đây là một cô gái trẻ tuổi mặc váy nửa người màu trắng, tay áo dài màu đen.

Chương 1405: Hồ giao nhân (3)

“Tôi là giáo viên lớp chiến đấu của mọi người, Lạc Nhạc Thánh, ha ha, mọi người yên tâm, tôi tuy là Hỏa Ma, nhưng tính cách rất tốt, sẽ không nổi nóng lung tung, sẽ không ra tay đánh người.”

Các học viên: “…”

Đợi mấy giáo viên tự giới thiệu xong, viện trưởng Lý Ngôn Hề nói:

“Trong học viện còn có mấy vị giáo viên phụ trách trông giữ khu vực nguy hiểm, bởi vì nguyên nhân công tác không thể trình diện, đợi lát nữa lúc dẫn dắt mọi người đi thăm học viện, lại giới thiệu cho mọi người biết.

“Bây giờ, tôi bổ nhiệm một phen lớp trưởng lớp nghiên cứu nâng cao kỳ này, nếu mọi người không có ý kiến, liền do Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đảm nhiệm.”

Tôi đến đảm nhiệm lớp trưởng? Tôi là khách du lịch, không phải đến làm việc nha. Trương Nguyên Thanh theo bản năng kháng cự, đang muốn từ chối, liền nghe một thanh âm vang dội nói:

“Tôi phản đối!”

Thầy trò ở đây theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện, ngũ quan tuấn mỹ, khí chất bất phàm, trên khuôn mặt ngưng tụ ngạo khí “muốn đọ độ cao với trời”, nói:

“Tôi cho rằng, lấy tư cách, lịch duyệt cùng cấp bậc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không đủ để đảm nhiệm lớp trưởng. Lớp trưởng chức vị này, phải do người mệnh trời tài đức vẹn toàn đảm nhiệm.”

Viện trưởng Lý Ngôn Hề ngẩn ra vài giây, đại khái là không ngờ có người sẽ phản đối, lớp nghiên cứu nâng cao học viện Tần Phong, học tập là thứ yếu, xã giao là chủ yếu.

Học viên mỗi một kỳ, đều là rất khách khí, cố gắng xã giao, mở rộng mạng lưới quan hệ.

Kẻ cường thế cứng rắn như vậy, thật sự hiếm thấy.

Vừa rồi lúc điểm danh, nhớ hắn hình như tên Hạ Hầu Ngạo Thiên, người Hạ Hầu gia, khó trách phải nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn… Các Thánh Giả quan phương, ít nhiều từng nghe nói ân oán của hai bên.

Không tệ không tệ, gia phong Hạ Hầu gia vẫn là rất cương liệt, có người này dẫn đầu xung phong, tốt lắm. Chu Minh Hú cùng Triệu Phi Vấn nhìn nhau cười.

Gã này đầu óc lại phát bệnh rồi… Trong lòng Anh Gà Đỏ nói thầm.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không trả lời, viện trưởng đành phải hòa ái hỏi:

“Như vậy, học viên Hạ Hầu Ngạo Thiên cho rằng, ai có tư cách hơn đảm nhiệm lớp trưởng?”

Tựa như chỉ đang chờ câu này, Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩng cao cái đầu kiêu căng, dùng lỗ mũi nhìn mọi người một vòng, cất cao giọng nói:

"Trong người ở đây, trừ Hạ Hầu Ngạo Thiên tôi, nhân vật chính thiên mệnh, còn có ai có thể làm lớp trưởng?"

Trong đại sảnh một lần nữa an tĩnh lại, mọi người dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Cuồng như vậy?

Trong đám học viên này cái gai tương đối nhiều nha… Các sư phụ một lần nữa nghĩ.

Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: "Viện trưởng, tôi cảm thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên tài học đều có, phẩm đức đủ cả, có thể đảm nhiệm chức lớp trưởng."

Viện trưởng Lý Ngôn Hề trầm ngâm một phen, nói:

"Được, vậy quyết định như thế, lớp trưởng lớp nghiên cứu nâng cao kỳ này, liền do Hạ Hầu Ngạo Thiên đảm nhiệm. Các vị, không có ý kiến chứ."

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã chủ động thoái nhượng, người khác tự nhiên không có ý kiến.

Cái gọi là lớp trưởng, vốn chính là một cái danh hiệu râu ria, quyền lực thậm chí không bằng lớp trưởng trung học.

Ít nhất cẩu lớp trưởng trung học còn có thể hướng giáo viên đâm thọc.

Kế tiếp, sư phụ phòng y tế Tống Mạn phát cho mỗi một vị học viên bản đồ học viện Tần Phong, giọng mềm mại đáng yêu nói:

"Bảng chương trình học lát nữa sẽ phát cho mọi người, hôm nay không có lớp, do tôi dẫn mọi người đi thăm quan học viện Tần Phong, mọi người đến bên ngoài tập hợp."

Sư phụ khác thì đi theo viện trưởng, từ cửa hông rời đi.

Mọi người vừa có trật tự lui ra, vừa chăm chú nhìn bản đồ.

Phó bản học viện Tần Phong tổng diện tích 7 kilomet vuông, trong đó 70% diện tích bị hồ nước bao trùm, diện tích học viện

chỉ có 0.5 kilomet vuông, là một hòn đảo lớn nhất trong phó bản.

Bố cục cả hòn đảo vừa xem hiểu ngay, đại sảnh chỗ mọi người, lại gọi là Thư viện Lâm Lang, ở trung ương học viện.

Quay chung quanh thư viện xây nhà ăn, quán trà, quán cà phê, phòng chiếu phim, bên ngoài các kiến trúc này là công viên, vườn hoa. Ký túc xá nam nữ ở hai bên đông tay của đảo.

Ký túc xá giáo viên, thì ở khu vực phía sau thư viện.

"Phòng luyện đan" cùng "phòng luyện khí" xây sát hồ, ở ngoài rìa đảo.

Ngoài ra, trên hồ giao nhân rộng lớn còn có rất nhiều đảo nhỏ, căn cứ bản đồ đánh dấu, phân biệt là đảo Tim Gà, đảo Linh Thực, đảo Bách Thú, đảo Dung Nham.

Tống Mạn dáng người xinh đẹp ở phía trước dẫn đường, dẫn các học viên thăm thú kiến trúc học viện, giới thiệu:

"Ở học viện Tần Phong, trừ cơm chính quy miễn phí, còn lại đều phải thu phí. Nơi này có tiệm bánh ngọt, có quán trà, có quán mát xa, có quán cà phê.

"Nhân viên trong những cửa hàng này đều là văn chức, mọi người cần khách khí chút, đừng làm khó dễ."

Sau đó lại đi ký túc xá học viện.

Ký túc xá nam sinh là một tòa nhà ba tầng, từng phòng đều là hai phòng ngủ một phòng khách, lắp đặt đủ, xách vali vào ở cái loại đó.

Chương 1406: Hồ giao nhân (4)

"Vật dụng hàng ngày trong phòng đều là miễn phí, học viện chuẩn bị ba bộ đồng phục cho mọi người, hẳn là đủ mọi người tắm rửa bảy ngày, nếu không cẩn thận làm hỏng đồng phục trường, cần bồi thường, một bộ đồng phục trường 20.000."

Tống Mạn vừa nói xong, Anh Gà Đỏ giận dữ: "Những đồng phục trường này chế tạo đơn giản, tài liệu đơn giản, hàng sạp hai trăm tệ cũng không ai thèm, cô thu 20.000, có phải quá xấu xa rồi hay không."

Tống Mạn không quan tâm hắn, dẫn theo mọi người rời khỏi ký túc xá nam sinh, tới bến tàu rìa đảo.

Trên bến tàu bỏ neo một chiếc du thuyền màu trắng.

Một ông chú trung niên vẻ mặt âm trầm, ngồi ở đầu thuyền hút thuốc, nâng mắt nhìn lướt qua các học viên, cúi đầu, việc ta ta cứ làm hút thuốc.

Tống Mạn đi qua, nói chuyện với hắn một lát, quay đầu nói:

"Bây giờ dẫn mọi người chơi hồ, đi thăm đảo trên hồ, phí thuyền một người một ngàn, ghi sổ trước, chờ sau khi mọi người rời khỏi học viện Tần Phong, tổ chức sẽ từ tiền lương tháng sau của mọi người khấu trừ."

Ông chú trung niên dập tắt tàn thuốc, khởi động du thuyền, điều khiển con thuyền lao về phía hồ lớn dập dờn ánh sóng.

Gió hồ mát mẻ thổi tới trước mặt, ánh mặt trời rực rỡ, nhiệt độ không khí không cao không thấp.

Trong khoang thuyền, các học viên hàn huyên, nói chuyện phiếm với nhau.

Anh Gà Đỏ đánh giá Thiên Hạ Quy Hỏa:

"Tôi từng nghe nói anh, anh là nỗi sỉ nhục của Hỏa Sư kia."

Thiên Hạ Quy Hỏa lạnh lùng nói: "Tôi chỉ là so với các người càng biết dùng đầu óc hơn."

Anh Gà Đỏ lộ ra vẻ mặt khinh bỉ: "Quả nhiên là sỉ nhục của Hỏa Sư, thế mà không nổi giận."

Viên Đình thì tiến đến trong quần thể nữ học viên, nói:

"Các chị em, muốn chia sẻ một chút chuyện thú vị hay không? Tôi biết rất nhiều chuyện bí ẩn của quan phương tứ công tử."

Các nữ học viên hai mắt tỏa sáng bắt đầu xì xầm với cô.

Hạ Hầu Ngạo Thiên yên lặng đứng dậy, đi đến đuôi thuyền, đứng khoanh tay, cho mọi người một cái bóng lưng cao ngạo xuất trần, tách khỏi thế gian.

Hắn đại khái là cảm thấy như vậy rất ngầu.

Trương Nguyên Thanh kéo Triệu Thành Hoàng Tôn Miểu Miểu, thân thiết ân cần thăm hỏi:

“Ồ, hai người sao không mang theo âm thi vậy, Triệu Thành Hoàng, âm thi cấp 4 kia của anh đâu?”

Tôn Miểu Miểu mở to đôi mắt to đen lúng liếng: “Nghỉ phép vì sao phải mang theo âm thi.”

Trương Nguyên Thanh chỉ chờ câu này, vỗ đùi: “Tôi mang theo!”

Lập tức triệu đến Ngân Dao quận chúa cùng Huyết Tường Vi, lớn tiếng giới thiệu:

“Huyết Tường Vi, bạn cũ rồi, sau khi rời khỏi phó bản giết chóc, tôi đã tăng cô ấy lên tới cấp 4. Vị này là âm thi tôi mới luyện, gọi thân mật quận chúa, cấp 5 đỉnh phong đó, Triệu Thành Hoàng, cấp 5 đỉnh phong đó. Tôn Miểu Miểu, muốn sờ một chút hay không, ha ha ha.”

Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu: “…”

Lúc này, vưu vật gợi cảm Tống Mạn, vuốt mái tóc gió hồ thổi loạn đến sau tai, nói:

“Mọi người yên tĩnh một chút, nghe tôi nói.”

Đợi mọi người dừng nói chuyện, cô cao giọng nói: “Trong hồ giao nhân có giao nhân sống, bọn họ là sinh vật cổ đại, mặt khác, ý thức lãnh địa rất mạnh, mâu thuẫn người xa lạ, các người phải nhớ lấy, không thể tự tiện lặn vào hồ giao nhân.”

“Ai vi phạm, ghi một lần lỗi nặng, trừ một tháng tiền lương, cùng phạt 100.000.”

“Nếu gặp giao nhân vây công, nhớ rõ hướng người quản lý xin giúp đỡ.”

Cô nhìn về phía người đàn ông trung niên ngồi trước bàn điều khiển ở đầu thuyền.

“Còn có, chính là giao nhân am hiểu dùng tiếng ca hấp dẫn con mồi tới gần bên hồ, nếu nghe được tiếng ca, tuyệt đối đừng tới gần hồ giao nhân.” Nói xong, Tống Mạn bỗng nhiên lộ ra nụ cười ái muội, đảo qua nam học viên ở đây, nói:

“Giao nhân tuy mỹ mạo như hoa, kết cấu thân thể khác với nhân loại, không phải là đối tượng lý tưởng cho việc gió trăng. Hơn nữa, họ có đầy răng nhọn.”

Nữ học viên trẻ tuổi không có kinh nghiệm chưa nghe hiểu, nhưng các nam học viên nghe hiểu.

Răng hổ tổn thương đinh!

Trương Nguyên Thanh vừa nghe vị nữ giáo viên này kinh nghiệm phong phú, lập tức hỏi:

“Cô Tống Mạn, ngài biết Linh Quân không?”

Tống Mạn cười lên: “Đoạn cảnh báo vừa rồi của tôi, chính là bắt nguồn từ hắn. Linh Quân năm đó ở học viện Tần Phong học tập, từng ban đêm lẻn vào hồ giao nhân, mạo phạm nữ vương giao nhân, suýt nữa bị các giao nhân giết chết, chính là quản lý viên cứu hắn.”

“Hoa công tử năm đó còn từng làm loại chuyện hoang đường này?” Có nữ học viên vỡ mộng.

Tống Mạn chuyển hướng đề tài, nói: “Trong hồ có một loại cá, gọi là cá ánh trăng, chất thịt ngon, vị rất tuyệt, nếu mọi người muốn thưởng thức, có thể tiêu tiền để quản lý viên vớt, chỉ là giá có hơi đắt, một cân năm ngàn.”

Vừa dứt lời, Anh Gà Đỏ nhảy cẫng lên: “Tôi, tôi đặt mười cân, phải tươi.”

Tống Mạn ngẩn ra một phen, người này vừa rồi còn đang vì 20.000 một bộ đồng phục trường giận tím mặt, bây giờ lại không chút do dự lòng như lửa đốt muốn đặt mười cân cá ánh trăng đắt đỏ.

Chương 1407: Cửa đá đáy hồ (1)

Trương Nguyên Thanh thấp giọng giải thích: "Gã này là người Hoa Đô."

Tống Mạn "Ồ" một tiếng, bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc này, một tiếng ca du dương dễ nghe bay vào bên tai mọi người.

Mọi người trong khoang thuyền theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy mặt hồ cách đó không xa, toát ra mấy cái đầu tóc dài màu xanh lục của mực.

Vành tau các cô là dạng vây cá, mái tóc ướt sũng xõa tung, làn da trắng nõn, dung mạo tuyệt đẹp, con ngươi là màu xanh lục nhạt, con ngươi dựng thẳng, tăng thêm vẻ đẹp yêu dị dã tính.

Mấy vị giao nhân đang vươn cổ hát vang, chất giọng mờ mịt thanh lệ, có thể so với giọng nữ cao cấp điện phủ.

Nghe tiếng ca, trong đầu mọi người không tự giác hiện lên hình ảnh tốt đẹp, sinh lòng hướng tới, say mê trong đó.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên các loại ý niệm thô tục, Quan Nhã, Tiểu Viên, Chỉ Sát cung chủ, Annie các người đẹp, hướng về hắn lộ ra tư thế dụ người, sau đó lại hiện lên đá quý cùng tiền mặt chồng chất thành núi, hiện lên Tiền công tử vẻ mặt thán phục gọi lão đại… các loại hình ảnh.

Nhưng hắn cũng chưa hoàn toàn trầm mê trong đó, linh thể Tinh Quan kiên cường dẻo dai, hắn lại tu tập Thuần Dương Tẩy Thân Lục, đối với loại năng lực thiên hướng ảo thuật, mê hoặc này có kháng tính rất mạnh.

Người khác thì không may mắn như vậy.

"Buông tôi ra, buông tôi ra."

Một tiếng la khóc đánh vỡ đắm chìm mức độ nông của Trương Nguyên Thanh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên tóc rối, chiều cao bình thường, ngũ quan bình thường, đã cởi áo ngắn tay, vừa cởi đai lưng, vừa chạy về phía boong tàu.

Đồng bạn bên cạnh tay mắt lanh lẹ, gắt gao ấn thanh niên bình thường ở trên mặt đất.

Vị đồng bạn này tựa như là Kiếm Khách, có được Ý Chí Sắt Thép, hoàn toàn miễn dịch tiếng ca.

Thanh niên bình thường ở trên mặt đất ra sức giãy dụa, khóc hô:

"Đừng ngăn tôi, các cô ấy đang triệu hồi tôi, tôi muốn ở trên người giao nhân xinh đẹp chấm dứt kiếp sống đồng tử, hu hu ~ Tôi cũng ba mươi tuổi rồi, ngay cả nữ nhân cũng chưa chạm vào, hu hu ~"

Trương Nguyên Thanh nhận ra người này, ID linh cảnh Tam Dương Khai Thái Thái.

Tên đặt đũy như vậy, kết quả là trai tân? Trong lòng Trương Nguyên Thanh kinh ngạc lẩm bẩm.

Đồng bạn khuyên nhủ: "Bình tĩnh, bình tĩnh! Cô Tống Mạn nói, đó là giao nhân, họ không thể thỏa mãn ảo tưởng của cậu đối với nữ tính, đừng thêm phiền toái cho mọi người được không."

"Chết có cái gì đáng sợ, trước khi chết cáo biệt kiếp trai tân, chẳng phải chính là tâm nguyện của tôi?" Thanh niên bình thường kịch liệt giãy dụa, rơi lệ đầy mặt khóc hô:

"Tôi vừa thấy phụ nữ là sợ hãi, nói chuyện liền lắp bắp, họ cho dù chủ động hiến thân, tôi cũng không dám động vào các cô ấy. Tôi vừa sờ tay phụ nữ liền nhũn cả chân anh có biết không, anh biết không! !"

"Tôi biết tôi biết, nhưng tôi khuyên anh tốt nhất đừng nói nữa." Đồng bạn có chút xấu hổ.

"Tôi cứ muốn nói cứ muốn nói!" Tam Dương Khai Thái Thái khóc rống nói: "Nhâm Quân Tử, anh nếu coi tôi là bạn, anh buông ra."

Tiếng ca đã kích phát sự hướng tới của hắn đối với khác giới, cũng vạch trần buồn khổ trong lòng hắn, cảm xúc sụp đổ.

Lúc này, quản lý viên ngồi ở trước bàn khống chế, điều khiển du thuyền, cánh tay vươn ra ngoài cửa sổ, hướng tới giao nhân nơi xa làm ra động tác xua đuổi.

Mấy giao nhân dung mạo tuyệt đẹp kia lập tức dừng tiếng ca, cười khẽ một trận như tiếng chuông bạc, chui vào trong hồ biến mất, chỉ còn từng vòng gợn sóng lan ra.

Tiếng ca biến mất, các linh cảnh hành giả trên thuyền từ trong hình ảnh suy nghĩ tục tĩu giãy thoát, cảm xúc có thể ổn định.

Tam Dương Khai Thái Thái kêu rên xé tim xé phổi lập tức khựng lại, khuôn mặt treo đầy nước mắt cùng nước mũi tràn ngập nét dại ra.

Mình, mình đã làm cái gì? Mình đã nói gì? !

Hắn thật cẩn thận ngẩng đầu, quan sát phản ứng của các học viên, thấy học viên cả con thuyền đều đang nhìn chăm chú vào hắn.

Vị thanh niên dung mạo bình thường này, môi đột nhiên run lên:

“Cô Tống Mạn, có thể sớm thôi học không, tôi muốn về nhà.”

Tống Mạn cười tủm tỉm, dịu dàng nói:

“Không được đâu, nhiệm vụ chủ tuyến chưa hoàn thành, ai cũng không thể rời khỏi.”

“Vậy, vậy mọi người có thể thề, không mang chuyện hôm nay truyền ra không?” Tam Dương Khai Thái Thái cầu xin nói.

“Không được đâu.” Tôn Miểu Miểu thương hại nói: “Trong học viên có Viên Đình.”

Trước mắt Tam Dương Khai Thái Thái tối sầm.

…

Phủ Châu.

Phòng khám nghiệm tử thi của văn phòng cảnh sát, ánh đèn mổ sáng ngời chói mắt, chiếu thi thể tàn phá trên bàn.

Bên cạnh thi thể có người vây quanh thành một vòng, mọi người lặng lẽ nhìn chăm chú vào thi thể đẫm máu tàn phá, vẻ mặt ngưng trọng.

Pháp y mặc áo dài màu trắng, mang khẩu trang cùng bao tay, vừa mới chấm dứt khám nghiệm tử thi.

“Thời gian tử vong đại khái là chín giờ tối qua, nhìn từ thức ăn lưu lại trong dạ dày, vừa mới ăn không lâu, trước khi chết từng trải qua một phen vận động kịch liệt, nhưng không phải đánh nhau.”

Chương 1408: Cửa đá đáy hồ (2)

“Nguyên nhân cái chết là lực lượng có tính nổ tập trung ngực bụng, trực tiếp phá hủy trái tim.”

Pháp y tháo xuống khẩu trang, lộ ra khuôn mặt thành thục xinh đẹp, chính là Hạ Thụ Chi Luyến.

Cô gái váy đen đối diện nhẹ nhàng nói:

“Linh thể biến mất không thấy, hồn phi phách tán. Từng có vận động kịch liệt, hẳn là bởi né tránh, chạy trốn, chỗ ở của người chết một mảng hỗn độn, đồ gia dụng tổn hại nghiêm trọng, phù hợp mưa tên lần trước tôi gặp được ở câu lạc bộ Bách Hoa Tùng Hải.”

Giọng nói của cô mềm mại nhẹ nhàng, cách nói năng có sự dịu dàng của tiểu thư khuê các.

Kế sau hai vị Thần Dạ Du ngộ hại, Tinh Quan phân bộ Phủ Châu sáng nay bị người ta phát hiện chết ở chỗ ở, bước đầu phán đoán, kẻ hành hung là Thuần Dương chưởng giáo.

“Đã đến Tinh Quan tầng cấp này.” Cao Phong trưởng lão mặc trang phục lên núi cũ nát thở dài.

Hạ Thụ Chi Luyến nhíu mày nói:

“Thuần Dương chưởng giáo đồng thời có năng lực Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư, có thể ẩn thân, có thể Thần Du, có thể bám vào bất cứ người thường nào, có thể tùy ý biến ảo thành bộ dáng bất luận kẻ nào, không chịu giá trị đạo đức ước thúc, thao tác rất nhiều linh cảnh hành giả không thể làm được, hắn đều có thể dễ dàng làm được.

“Lại thêm một món đạo cụ cấp Chúa Tể bên người, thủ đoạn thường quy căn bản không có khả năng bắt được.”

Cao Phong trưởng lão sờ sờ đường chân tóc dần dần bi thương, nói: “Hạ Thụ, cô lập hồ sơ đối với hắn.”

Nhiệm vụ đuổi bắt Thuần Dương chưởng giáo đã chuyển giao Thái Nhất môn xử lý, vốn cho rằng có thể giải thoát, nào ngờ tổng bộ một tờ văn thư, yêu cầu Cao Phong trưởng lão dẫn đội giúp đỡ.

Ánh mắt Hạ Thụ Chi Luyến ảm đạm xuống, ánh mắt trống rỗng, như đắm chìm ở trong trạng thái nào đó.

Cô đang căn cứ tính cách, tác phong làm việc của Thuần Dương chưởng giáo, tiến hành lập hồ sơ đối với hành động một bước tiếp theo của hắn.

Một hồi lâu sau, ánh mắt Hạ Thụ Chi Luyến khôi phục trong trẻo, nói:

"Đã khôi phục đến cấp bậc Tinh Quan, hắn sẽ ẩn núp một đoạn thời gian, tìm kiếm Chưởng Mộng Sứ, toàn phương diện tăng lên năng lực của mình, tạm thời sẽ không nhằm vào người Thái Nhất môn."

Cao Phong trưởng lão khẽ gật đầu, nhìn về phía Âm Cơ, nói:

"Hồng Anh trưởng lão đâu?"

"Lão sư ở phòng cách vách thôi diễn tinh tượng, cô ấy muốn lấy máu tươi người chết làm môi giới, khóa mục tiêu vị trí hung thủ." Âm Cơ vừa nói xong, cửa phòng đặt xác liền mở ra.

Một vị phụ nhân thành thục mặc váy nửa người màu trắng, vẻ mặt bình thản đi vào.

Cô diện mạo hiền lành, có nếp nhăn nơi khoé mắt mờ mờ, lại không tổn hại chút nào cho vẻ đẹp, ngược lại có loại xinh đẹp nhàn tĩnh uyển chuyển hàm xúc.

"Lão sư, có kết quả chưa?" Âm Cơ nghênh đón.

Hai thầy trò khí chất trái ngược, một người mặc váy trắng, một người mặc váy đen, nhìn tựa như mẹ con.

Hồng Anh trưởng lão khẽ lắc đầu, khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú:

"Quan Tinh Thuật không có bất cứ gợi ý gì."

Đến tầng cấp này của cô, đã không cần mượn dùng đạo cụ, ngắm sao thôi diễn độ chuẩn xác hơn xa đạo cụ.

“Ngay cả cô cũng không thể tập trung hắn?” Cao Phong trưởng lão cả kinh: “Cho dù hắn biết pháp thuật che giấu khí tức, cũng không có khả năng che chắn Quan Tinh Thuật của cô.”

Cấp bậc chênh lệch quá lớn.

Hồng Anh trưởng lão trầm ngâm một giây, giọng điệu ngưng trọng:

“Không phải hắn, là có người đang hỗ trợ che chắn khí tức Thuần Dương chưởng giáo, mà có thể làm được một điểm này, ít nhất là Chúa Tể chủ tu Thái âm lực.”

Mặt trăng đen tượng trưng cho bí ẩn.

Nó có khả năng quấy nhiễu thôi diễn, bói toán cùng thuật quan sát vân vân các kỹ năng.

Nếu có Chúa Tể chủ tu Thái âm lực che chở, như vậy Thuần Dương chưởng giáo cho dù đi qua bên cạnh bọn họ, cũng không ai có thể nhìn ra được, sẽ chỉ cảm thấy đây là một người bình thường.

Ở trong nhật nguyệt tinh, Thái Dương cao cao tại thượng, Thái âm khắc chế Tinh Thần.

Nghe vậy, mọi người biến sắc, Hạ Thụ Chi Luyến giật mình nói:

“Khó trách, hắn rõ ràng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn làm bị thương nặng linh thể, lại chưa lựa chọn ẩn núp, ngược lại trong ngắn hạn lại ra tay lần nữa, ăn hai vị Thần Dạ Du, thì ra là có người ở sau lưng giúp hắn.”

“Ai đang giúp hắn?” Âm Cơ khẽ nhíu mày.

Hồng Anh trưởng lão chậm rãi nói: “Có lẽ, là Ám Dạ Mân Côi.”

“Ám Dạ Mân Côi muốn lợi dụng Thuần Dương chưởng giáo đối phó Thái Nhất môn?” Cao Phong trưởng lão như có chút suy nghĩ.

Hồng Anh trưởng lão thở dài: “Trước mắt xem ra là như thế, nhưng Tinh Quan giỏi nhất bố cục, đặc biệt là thủ lĩnh Ám Dạ

Mân Côi cường giả tầng cấp đó. Có thể đánh cờ với hắn, đại khái chỉ có môn chủ, hoặc đại trưởng lão."

Cô là ám chỉ đại trưởng lão Thái Nhất môn.

Thấy mọi người sĩ khí sa sút, Hồng Anh trưởng lão cười nói:

"Tôi có một kế hoạch, có lẽ có thể dụ Thuần Dương chưởng giáo ra."

Chương 1409: Cửa đá đáy hồ (3)

Thủy quang gợn sóng tình mới tốt.

Câu này vừa vặn hình dung cảnh sắc hồ giao nhân, mặt hồ mênh mông vô bờ, nơi xa mơ hồ có đường nét hòn đảo nhỏ.

Gió thổi tới trước mặt sảng khoái mát mẻ, vén lên mái tóc các nữ học viên, ai cũng là mỹ nhân xuất sắc, làm tâm tình người ta vui vẻ.

Tam Dương Khai Thái Thái ánh mắt trống rỗng ngồi ở trong góc, giống như mất đi linh hồn.

Trương Nguyên Thanh bị Mẫu Đơn Tiên Tử cùng Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan quay quanh, hai người thân thiết ân cần thăm hỏi cuộc sống gần đây của hắn, đều biểu hiện ra hảo cảm nhất định, cùng với hữu nghị thâm hậu.

"Vừa tấn thăng Thánh Giả đều cần vào lớp nghiên cứu nâng cao mạ vàng, như vậy mới có thể đề bạt làm chấp sự." Mẫu Đơn Tiên Tử nói cười: "Chờ lớp nghiên cứu nâng cao kết thúc, tôi chính là chấp sự rồi."

"Cùng vui cùng vui." Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan vươn tay, bắt tay với cô.

"Chúc mừng chúc mừng." Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía Thiên Hạ Quy Hỏa cách hai cái ghế dài: "Anh thì sao? Anh không phải nhậm chức ở khu Khang Dương rồi sao?"

Thiên Hạ Quy Hỏa giọng điệu trầm ổn: "Cậu coi như học bù là được, thuận tiện có kỳ nghỉ."

Trương Nguyên Thanh sau đó nhìn về phía Anh Gà Đỏ đang không ngừng lời lẽ khiêu khích Thiên Hạ Quy Hỏa, nói:

“Anh lại vào bằng cách nào.”

“Tương Bạo trưởng lão cứ muốn đưa tôi vào, nói kết giao thêm bạn bè, thuận tiện học tập một phen.” Anh Gà Đỏ dừng lại ô ngôn uế ngữ, nói: “Vừa lúc sau khi từ Nhai Sơn Chi Hải đi ra, tôi sắp tới không cần cân nhắc phó bản, rảnh rỗi không có việc gì, liền tới chơi một chút.”

Nói xong, hắn “A” một tiếng, nhìn Thiên Hạ Quy Hỏa:

“Anh thật sự không biết tức giận? Tôi cũng nói đậu má mi rồi, anh là làm như thế nào không tức giận, tôi từ trước tới giờ chưa từng thấy Hỏa Sư như anh, anh làm như thế nào đến?”

Thiên Hạ Quy Hỏa lạnh lùng nói: “Ngây thơ!”

Anh nếu không thử người đầu trâu phải chết một chút? Thật sự giống một con Husky khiêu khích con sói cô độc… Trương Nguyên Thanh yên lặng đánh giá, lại nhìn một lần Hạ Hầu Ngạo Thiên đầu thuyền tạo dáng ngầu, nghĩ ngợi một chút, vẫn là không hàn huyên với hắn.

Bảng mạch đầu óc kẻ này hắn theo không kịp.

Một bên khác, Tam Dương Khai Thái Thái mất đi linh hồn, nghe được bên người truyền đến một giọng nói ôn hòa:

“Anh là phân bộ Đàm Châu đúng không?”

Tam Dương Khai Thái Thái máy móc quay đầu, thấy một thanh niên ngũ quan bình thường, khí chất mờ mịt thần bí, nhưng nụ cười đặc biệt ôn hòa vô hại, làm người ta không tự giác thả lỏng cảnh giác.

“Đúng vậy.” Hắn tâm tình nặng nề gật đầu.

Viên Đình “Ừm” một cái, hỏi:

“Tôi muốn hỏi một chút, lấy thân phận cùng năng lực của anh, tìm bạn gái nghĩ hẳn không khó, anh vừa rồi nói, anh nhìn thấy nữ hài tử liền khẩn trương không chịu nổi, chân như nhũn ra, xin hỏi là có bóng ma tâm lý gì sao, nếu không ngại, có thể nói cho tôi biết không, tôi thề, tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài.”

Tam Dương Khai Thái Thái sững sờ nhìn hắn, đột nhiên quát to một tiếng:

“Tôi nhớ ra rồi, anh là Viên Đình, loa phát thanh của Thái Nhất môn! Anh cách tôi xa một chút, anh đừng tới đây ~”

Đồng bạn của Kiếm Khách lập tức đuổi đi Viên Đình, an ủi người bạn bị thương.

Các học viên cười phá lên, trong khoang thuyền tràn ngập không khí vui vẻ.

Mọi người dẫn đầu đến đảo Tim Gà, bởi vì hình dạng tương tự với tim gà mà được đặt tên.

Du thuyền đậu ở bên bờ, lão sư Tống Mạn đứng dậy, nói:

“Trong hòn đảo này nuôi rất nhiều âm thi cùng oán linh, tính công kích rất mạnh, là chuẩn bị cho Thần Dạ Du hoàn thành thời kỳ thực tập, nhưng lại chưa có linh phó cùng âm thi, mọi người đừng đi lên.”

Trương Nguyên Thanh quan sát đảo Tim Gà, trong đảo rừng cây rậm rạp, mặt trời chói chang trên đầu, lại lộ ra một sự yên tĩnh âm trầm như chết.

Ở trong thị giác Thần Dạ Du, hòn đảo này âm khí lượn lờ, từng luồng hướng bên trên bốc lên.

Phó Thanh Dương nói thời điểm giao nhân nữ vương và giáo viên học viện đánh nhau, vách núi đáy hồ nứt nẻ, tảng đá bong ra, hắn thấy được cửa đá. Hồ giao nhân mênh mông vô bờ, nơi có vách đá đáy hồ, cũng chỉ có bốn hòn đảo, đảo chỗ học viện khả năng không lớn, bởi vì giao nhân nữ vương sẽ không ở bên bờ.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh phân tích.

“Một âm thi bao nhiêu tiền thế?” Tôn Miểu Miểu tò mò hỏi.

“Xem phẩm chất, từ 2 triệu đến 5 triệu.” Tống Mạn mỉm cười nói: “Giá rất phải chăng, xem như phúc lợi cho Thần Dạ Du quan phương.”

Bởi vì không thể lên đảo, mọi người chỉ là xa xa quan sát một hồi, liền mất đi hứng thú.

Du thuyền lái khỏi đảo Tim Gà, không bao lâu, đến một hòn đảo xinh đẹp, trung tâm đảo là một mảng rừng rậm, rìa thì gieo trồng từng vườn hoa.

Vườn hoa nở rộ hoa tươi muôn hồng nghìn tía, đàn ong lượn lờ ong ong, bướm nhẹ nhàng bay múa.

Chương 1410: Cửa đá đáy hồ (4)

Thuyền còn chưa dừng, các nữ học viên đã phát ra tiếng kêu như hoa si, sau khi hỏi ý cô Tống Mạn, ùn ùn vượt qua mặt biển mười mấy mét, lên đảo.

“Không thể mang điện thoại di động thật sự là quá tiếc nuối.”

“Trời ạ, thiên đường trong giấc mộng, tôi, tôi không muốn rời khỏi.”

Mẫu Đơn Tiên Tử và Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan hai vị Thú Vương phản ứng khoa trương nhất, hạnh phúc suýt nữa lệ nóng rưng rưng.

Du thuyền cập bờ, Tống Mạn dẫn học viện lên bờ, tản bộ ở giữa vườn hoa, cười nói:

“Đảo Linh Thực loại đều là dược liệu giàu linh lực, dược liệu hòn đảo này hàng năm sản xuất, đều sẽ dựa theo lượng phân phối cho Mộc Yêu các phân bộ lớn, hoặc ủy thác cho Học Sĩ thế gia, do bọn họ luyện thành viên thuốc.”

Tiếp tục xâm nhập, rất nhanh xuyên qua vườn hoa, mọi người tới một mảng rừng quả.

“Đây là cây Huyết Quả, quả nó kết ra thịt nước phong phú ngọt ngào, nhưng mà…”

Nói còn chưa dứt lời, Tống Mạn đã nghe thấy một tiếng “rốp” thanh thúy, biến sắc hẳn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Anh Gà Đỏ đứng dưới tàng cây, há mồm cắn quả đỏ.

“Ai bảo anh ăn?” Tống Mạn sững sờ nhìn hắn.

“Cô không phải nói nước quả ngọt ngào sao, quả nhiên tươi mới, bao nhiêu tiền một cân?” Anh Gà Đỏ vui vẻ nói.

Tống Mạn trầm mặc một phen, “Nhưng mà có độc.”

Biểu cảm vui vẻ của Anh Gà Đỏ đọng lại ngay tại chỗ, đột nhiên, hắn ôm cổ họng chậm rãi ngã xuống, miệng sùi bọt mép, hai mắt trắng dã.

Đám người Hạ Hầu Ngạo Thiên, Tôn Miểu Miểu, Trương Nguyên Thanh, Viên Đình, yên lặng rụt về cái tay vươn tới đầu cành.

"Mau cứu người mau cứu người, Hỏa Sư năng lực tự lành yếu, không có kháng độc."

"Đừng động vào hắn, dù sao độc không chết được, để hắn tăng thêm trí nhớ…"

Các học viên nhao nhao nghị luận.

Tiếp theo, mọi người theo thứ tự đi đảo Dung Nham, đảo Bách Thú, cái trước là một núi lửa loại nhỏ, đang ngủ say, có nhiều suối nước nóng cùng khoáng thạch hỏa thuộc tính.

Cái sau nuôi rất nhiều loài thú linh cảnh tự sản sinh, chim bay cá nhảy đều có.

Lúc lên đảo Bách Thú, Tống Mạn lời lẽ thấm thía nói:

"Đảo chủ đảo Bách Thú là một con Hổ Vương cấp 6, sủng vật đại trưởng lão Bách Hoa hội nuôi ở đây, nó sẽ không chủ động công kích người ta, nhưng Hổ Vương có ý thức lãnh địa rất mạnh, chưa được nó cho phép, không nên đụng vào động vật nơi này.

"Nếu không, trong học viện không có ai có thể hàng phục con Hổ Vương kia."

Các học viên sắc mặt nghiêm túc gật đầu.

Tống Mạn dẫn dắt đội ngũ ở ngoại vi dạo qua một vòng, không dám xâm nhập núi rừng tươi tốt, vội vàng quay về.

Đột nhiên, cô túm lấy Anh Gà Đỏ nấp ở trong đám người, cả giận nói:

"Trong bụng anh nhét cái gì?"

"Không có gì."

"Anh cho rằng tôi mù sao? Lông gà tôi cũng thấy rồi! !" Tống Mạn rít gào.

“Là Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo tôi trộm, nói rất thích hợp làm gà luộc.”

“Này, anh đừng oan uổng tôi nha, rõ ràng là Hạ Hầu Ngạo Thiên muốn ăn.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Tôi…”

Đột nhiên, một tiếng hổ gầm từ sâu trong núi rừng truyền đến, dọa đàn chim kinh hãi bay mất.

Khí tức đáng sợ theo gió núi thổi đến, các học viên xôn xao một phen.

Tống Mạn hổn hển rít gào:

“Thất thần làm gì, chạy ~”

Các Thánh Giả thi triển thủ đoạn, ùn ùn chạy về khoang thuyền, người quản lý tay mắt lanh lẹ, khởi động du thuyền, phá sóng mà đi.

Chờ du thuyền lái ra một khoảng cách, mọi người đều quay đầu, thấy bên bờ có một con hổ lớn vằn vện cao 2 mét, phẫn nộ hướng về phía du thuyền rít gào.

Quay về Tần Phong học viện, các học viên đã đói khát khó chịu nổi.

Cô giáo mỹ nữ ở trong lòng kéo Anh Gà Đỏ vào sổ đen, đưa các học viên tới quán cà phê, cười tủm tỉm nói:

“Mọi người đều khát rồi nhỉ, quán cà phê đồng thời cũng bán nước trái cây đó, sinh tố hoa quả tươi linh cảnh tự sản xuất, nước trái cây cấp thấp nhất một ly 500, nước trái cây cao cấp nhất một ly 1.000.”

Học viện Tần Phong giá hàng khoa trương như vậy sao, đây là coi học viên làm du khách để vặt à, chẳng qua cũng bình thường, nơi này một năm nhiều nhất mở lớp bốn kỳ, giá hàng không cao căn bản không hồi được vốn… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, vội đi đến bên cạnh Hạ Hầu Ngạo Thiên, nói:

“Nhân vật chính, anh khát không?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên là Phương Sĩ, thân thể tầm thường, trải qua hơn ba giờ du ngoạn, sớm đã miệng khô lưỡi khô.

Lập tức gật đầu.

Sau đó, hắn liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu, mở toang cổ họng hô:

“Lớp trưởng muốn mời chúng ta uống nước trái cây, loại đắt nhất kia, hôm nay nước trái cây cung ứng Hạ Hầu công tử thanh toán.”

“Cậu…” Hạ Hầu Ngạo Thiên giận tím mặt.

Chưa chờ phản bác, liền thấy các học viên đều vỗ tay, ủng hộ lớp trưởng khẳng khái đại nghĩa.

Tôi chưa nói, cậu câm miệng, đừng oan uổng tôi. Khóe miệng Hạ Hầu Ngạo Thiên giật một cái, khoanh tay mà đứng, thản nhiên nói:

“Chuyện nhỏ!”

Các học viên ùa vào quán cà phê, đều tự vào ngồi.

Chương 1411: Cửa đá đáy hồ (5)

“Anh thật là xấu.” Tôn Miểu Miểu kéo ghế dựa ngồi xuống, gắt: “Anh không sợ kết thù với Hạ Hầu Ngạo Thiên? Hắn chính là người Hạ Hầu gia.”

“Chu Minh Hú cùng Triệu Phi Vấn có địch ý đối với cậu, cậu lại chọc giận Hạ Hầu Ngạo Thiên, đúng là không khôn ngoan.” Triệu Thành Hoàng cũng ngồi qua, lạnh lùng nói.

Viên Đình vào ngồi theo, thấp giọng nói:

“Chu Dung là chị họ Chu Minh Hú, hắn đối địch cậu, tôi hiểu được. Nhưng Triệu Phi Vấn vì sao đối địch cậu? Tôi nghe được, hai người bọn họ muốn tìm cơ hội dạy dỗ cậu.”

“Triệu Phi Vấn cùng Triệu Phi Trần là quan hệ thế nào?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng còn đang suy nghĩ, Viên Đình đã rõ như lòng bàn tay nói: “Ồ, đó là em trai hắn.”

“À, vậy tôi mang em trai cùng cha Triệu Phi Vấn đánh bị thương nặng.” Trương Nguyên Thanh nói.

Tôn Miểu Miểu vẻ mặt hết biết nói gì, “Anh thật đúng là biết gây chuyện.”

Triệu Thành Hoàng bên cạnh khẽ gật đầu.

Viên Đình thì nói: “Chuyện là thế nào, nói với tôi một chút, tôi khẳng định sẽ không kể ra ngoài.”

…

Sáu rưỡi chiều, mặt trời lặn.

Ở căn tin ăn ba cân cá ánh trăng cùng gà luộc, Trương Nguyên Thanh trở lại ký túc xá nam sinh, tiến vào phòng số 404.

Hắn tắm rửa một cái, xỉa răng, đứng ở bên cửa sổ nhìn đường chân trời ánh chiều tà dần dần lặn.

Quanh ký túc xá nam sinh gieo trồng vườn hoa cùng cây cối, hoàn cảnh thanh u, trong không khí có mùi thơm hoa tươi, mấy con mèo hoang nhỏ ở trong vườn hoa xuyên qua chơi đùa.

Trên ngọn cây, sóc nhỏ bò qua bò lại, động vật cũng không sợ người, hơn nữa cực có linh khí.

Trương Nguyên Thanh ánh mắt bình tĩnh nhìn, bất tri bất giác, trời đã tối.

Đã mò mẫm đại khái địa hình học viện Tần Phong, hắn tính đêm nay hành động, mở ra cửa đá đáy hồ.

“Cốc cốc!”

Lúc này, cửa phòng bị gõ vang.

Ai tìm mình? Trương Nguyên Thanh mở cửa, người đến gặp khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Chính là Tống Mạn gợi cảm quyến rũ, tay trái cô cầm một chai rượu, tay phải đầu ngón tay kẹp hai cái ly chân dài.

“Có hứng thú mời tôi vào ngồi chút hay không?” Cô nâng lên chai rượu ý bảo, cười mỉm nói, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ.

Quả nhiên, cô là Mộc Yêu, không, Thú Vương loại hình nhiệt tình yêu thương sinh sản. Trương Nguyên Thanh to đầu một trận ——Cái đầu kia ở bên trên.

Hắn không muốn ở lúc mấu chốt này bị quấn lấy.

Tính tình Mộc Yêu cùng Thủy Quỷ, là đa dạng phức tạp nhất trong các nghề nghiệp lớn.

Trong đó có một bộ phận Mộc Yêu, sinh mệnh lực dâng trào, dục vọng sinh sản cực kỳ vượng.

Khí chất cô giáo Tống Mạn này, đủ để thuyết minh loại hình tương ứng của cô.

"Cô Tống Mạn, cô có bạn trai chưa?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Hắn muốn thông qua bạn lữ để ám chỉ đối phương, phải biết tự ái.

Tống Mạn lắc đầu, sau đó cười quyến rũ nói:

"Nếu cậu đồng ý làm bạn trai tôi, như vậy bây giờ tôi đã có."

Cô thật biết tán, cô là đồ nữ hải vương… Trương Nguyên Thanh mặt không đổi sắc: "Nhưng tôi có bạn gái."

Tống Mạn không buông tha, bước lên một bước, thân thể mềm mại đầy đặn dán một nửa lên Trương Nguyên Thanh, cười nói:

"Cái này cũng không cản trở chúng ta hưởng thụ gió trăng."

Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu, sắc mặt chuyển sang lạnh lùng:

"Cô Tống Mạn, tôi cần nghỉ ngơi rồi."

Tống Mạn nhìn chằm chằm hắn vài giây, thất vọng nhún nhún vai, "Nếu trong bảy ngày này, cậu có cần, tôi rất thích ý cùng trải qua đêm xuân với cậu. Bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi."

Cô cầm theo chai rượu, đánh mông rời khỏi.

Trương Nguyên Thanh đóng cửa, nằm ở trên giường chờ đợi thời gian trôi qua.

Nửa tiếng sau, đóng chặt cửa sổ, kéo rèm, thay đồng phục học viện Tần Phong, cái gọi là đồng phục, thật ra chính là một cái áo thun cùng quần cotton thuần màu đen, ngực thêu bốn chữ "học viện Tần Phong".

Tuy cô Tống Mạn luôn miệng nói, tằm là sinh vật linh cảnh, thuốc nhuộm cũng là sản xuất từ linh cảnh, nhưng bộ quần áo

này quả thực không đáng giá 20.000.

Không tin xem thuộc tính vật phẩm của nó:

“Tên: đồng phục học viện Tần Phong”

“Loại hình: Trang phục”

“Công năng: Giữ ấm”

“Giới thiệu: đồng phục giáo viên học viện Tần Phong chế tác.”

“Ghi chú: Trên thực tế, nó cũng không giữ ấm, ngược lại, còn rất mát mẻ, bởi vì chỉ là một bộ quần áo bình thường, cho nên nó không có bất cứ trả giá gì.”

Mặc đồng phục, Trương Nguyên Thanh đi đến nhà vệ sinh trước, nhìn nhìn tướng mạo của mình, xác nhận không có huyết quang tai ương, lập tức lấy ra Nhẫn Dịch Dung, trong đầu hiện lên bộ dáng một minh tinh.

Khuôn mặt hắn nổi sóng vặn vẹo một phen, biến thành tiểu thịt tươi lòe loẹt.

Tiếp theo, thi triển Tinh Độn Thuật, hóa thành ánh sao tới hành lang, lập tức tiến vào Dạ Du.

Chạy ra khỏi tòa nhà ký túc xá, dọc theo trục chính của học viện chạy vội, xuyên qua từng dãy kiến trúc, hắn rất nhanh đến hồ giao nhân.

Bầu trời đêm như gội rửa, trăng tròn treo cao, không có sao.

Hồ giao nhân mặt nước tối đen, một mảng yên tĩnh, gió đêm hiu hiu thổi tới.

Chương 1412: Là địch hay bạn? (1)

Nơi này thật ra rất thích hợp nướng đồ, nhưng Anh Gà Đỏ khẳng định không đồng ý nướng, trừ hấp luộc, hắn cũng chỉ biết muối chua, Hỏa Sư Hoa Đô thô bỉ… Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ, vừa khoác Pháp Bào âm Dương, tung người nhảy xuống hồ.

Nước hồ lạnh lẽo, tối đen không ánh sáng.

Tiếng nước mạch nước ngầm quấy động ở bên tai hóa thành tạp âm "ào ào", có thể nhìn thấu bóng tối, hắn khống chế dòng nước, mau lẹ bơi, so với cá còn linh hoạt hơn.

Mục tiêu của Trương Nguyên Thanh rất rõ ràng —— đảo Bách Thú.

Đảo Tim Gà dưỡng thi, âm khí nặng, giao nhân xác suất lớn sẽ không sinh hoạt ở phụ cận. Đảo Bách Thú và đảo Linh Thực nếu hai chọn một, hắn cảm thấy khẳng định là cái trước.

Bởi vì đại trưởng lão ở nơi đó nuôi một con Hổ Vương cấp 6.

Vì sao phải ở trên đảo nuôi sủng vật? Nuôi sủng vật thì thôi, lại phải là cấp 6 trong học viện ai cũng không thể đối phó.

Chỉ cần liên tưởng một phen nhiệm vụ ẩn, liền không khó phỏng đoán, Hổ Vương là đang trấn thủ cánh cửa đá kia.

Nửa giờ sau, trong trạng thái ẩn thân hắn đi tới đảo Bách Thú.

Quả nhiên, vừa tới gần đảo Bách Thú, hắn liền thấy đảo dưới mặt nước, không phải là bùn cát hình thành dốc thoải, mà là vách đá như vách núi.

Hòn đảo này, tựa như một vách núi cô đơn dựng trong nước.

Hắn dọc theo vách núi cô đơn bơi, mất nhiều thời gian, rốt cuộc tìm được cánh cửa đá kia trong miêu tả của Phó Thanh Dương.

Hai cánh cửa đá khảm vào vách đá lởm chởm, cao 6 mét, rộng 2 mét, khe đá khít lại chặt chẽ, có một cái lỗ tròn to bằng miệng bát, trong lỗ là con chim đen giương cánh phi hành, giống như chim én.

Ở mép hoa văn lửa, mây cùng đĩa ngọc giống nhau như đúc, nhưng lại là xoay ngược lại.

Tìm được rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, đang muốn lấy ra đĩa ngọc, bỗng nhiên, hắn thông qua Pháp Bào âm Dương phản hồi, cảm ứng được một mạch nước ngầm bất thường nhanh chóng tiếp cận.

Trong lòng rùng mình, hắn nhanh chóng bơi tới dưới một khối đá nhô lên nấp đi, nhìn về phía mạch nước ngầm lao tới.

Đáy hồ tối đen mạch nước ngầm mãnh liệt, một bóng người hoạt động tứ chi, ở dưới dòng nước đẩy từng tầng, tựa như đạn đạo dưới nước tới gần.

Người tới mặc áo giáp dày nặng, đeo mặt nạ sắt đen, ở dưới bộ giáp che giấu, không thể từ trên hình thể phân biệt nam nữ.

Nếu mang Trương Nguyên Thanh bơi so sánh ca nô, tốc độ của bộ giáp sắt này, có thể nói đạn đạo dưới nước, quấy mạch nước ngầm vang lên "Ầm ầm".

Tốc độ rất nhanh, hoặc là Ôn Thần, hoặc là có được đạo cụ khống chế nước phẩm chất Thánh Giả… Trương Nguyên Thanh duy trì Dạ Du, nhíu mày.

Vị khách không mời mà đến này đã đến, hoàn toàn quấy rầy kế hoạch của hắn.

Hắn không phải hướng về mình, trước khi xuống nước, mình từng quan sát phụ cận, không bị ai theo dõi, một đường chạy tới, dưới trạng thái Dạ Du, càng không có khả năng bị phát hiện, có thể nhìn thấy mình dưới trạng thái ẩn thân, trừ phi là Chúa Tể, nhưng trong học viện Tần Phong không có Chúa Tể.

Vậy, hắn là hướng về phía cửa đá đảo Bách Thú?

Điều đó không có khả năng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Người áo giáp rất nhanh đến đảo Bách Thú, hắn giống với Trương Nguyên Thanh, vòng quanh "vách đá cô đơn" bơi nửa vòng, dừng ở trước cửa đá.

Lúc này, hai người cách nhau khoảng 20 mét, nếu là ở ban ngày, xoay đầu là có thể hai mặt nhìn nhau.

Nhưng nơi này là đáy nước tối đen, Trương Nguyên Thanh lại là trạng thái Dạ Du, chỉ cần hắn không chủ động công kích, sẽ không bị người ta phát hiện.

Người áo giáp đánh giá cửa đá, khi thì phát lực đẩy cửa, khi thì sờ đến vách đá xung quanh tìm kiếm cơ quan, cuối cùng, hắn lơ lửng trước cửa đá, nhìn chằm chằm cái lỗ tròn giữa khe cửa, tựa như đã hiểu cái gì.

Hắn thật sự là hướng về phía nhiệm vụ ẩn của học viện Tần Phong mà tới. Ở bên cạnh quan sát một màn này trong lòng

Trương Nguyên Thanh trầm xuống, nhịn không được bắt đầu suy nghĩ, nên hay không đánh lén người áo giáp, xem diện mạo thật sự, ép hỏi hắn từ nơi nào đạt được tình báo cửa đá.

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên ở trong lòng, đã bị mạnh mẽ đè lại, bởi vì hắn nhìn thây trong nước hồ nơi xa, một đám giao nhân dáng người nhẹ nhàng đang nhanh chóng bơi tới.

Cầm đầu là một nữ giao nhân tuyệt đẹp, ngũ quan cô tinh xảo lập thể, luận giá trị nhan sắc, vượt qua bất cứ một nữ giới nào hắn từng gặp.

Hơn nữa cô không nhu nhược, khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn tràn ngập dã tính cùng dũng cảm, giống như nữ chiến sĩ vĩnh viễn ý chí chiến đấu sục sôi.

Dáng người của cô thon gọn khỏe mạnh, đường cong thướt tha ẩn chứa lực lượng cường đại.

Hình thể của cô lớn hơn giao nhân bình thường, tương đương với nhân loại cao 1m9.

Đây là một vị giao nhân nữ vương như nữ võ thần.

Các giao nhân thân người đuôi cá, trong tay nắm trường thương, ngực quấn bèo bện che ngực, linh hoạt mạnh mẽ đong đưa thân cá, hướng về đảo Bách Thú nhanh chóng tới gần.

Chương 1413: Là địch hay bạn? (2)

Sao có thể đưa tới giao nhân? Là người áo giáp này chế tạo động tĩnh quá vang rồi? Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ quái.

Hồ giao nhân lớn như vậy, chỉ là khống chế nước lặn đi mà nói, cho dù động tĩnh lớn một chút, cũng không nên đưa tới các giao nhân, hơn nữa xem đám giao nhân này khí thế hùng hổ, một bộ dáng muốn tử chiến với quân địch.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên hiện lên một ý nghĩ: Con hổ lớn ở đảo Bách Thú đã là đại trưởng lão Bách Hoa hội phái tới thủ hộ cửa đá, vậy giao nhân vì sao không thể là vậy?

Năm đó địa điểm Phó Thanh Dương tham dự cứu vớt Linh Quân cũng ở đảo Bách Thú.

Thực sự khéo như vậy?

Có thể hay không là, Linh Quân ham sắc đẹp của giao nhân nữ vương, lặn xuống hồ, ở phụ cận đảo Bách Thú bị giao nhân tộc phát hiện, các giao nhân nghĩ lầm hắn là tặc tử nhằm vào cửa đá, cho nên vây giết.

Cái đó hoàn toàn nhất trí với tình huống trước mắt gặp được.

Lúc này, người áo giáp cũng phát hiện giao nhân tộc kết đội bơi tới, không có một chút do dự nào, hai chân đạp lên cửa đá một phát, hóa thành một viên đạn đạo dưới nước, ầm ầm lao đi.

Thấy thế, giao nhân nữ vương lập tức đẩy nhanh tốc độ, như xung phong, thân thể quẫy một cái, chợt dựng thẳng người lên, hung hăng ném mạnh trường thương trong tay ra ngoài.

Ở dưới dòng nước trợ giúp, trường thương như tia chớp, trong thời gian ngắn đuổi kịp người áo giáp, nhằm vào phần lưng hắn.

"Đinh!"

Áo giáp lực phòng ngự kinh người, trường thương dội ngược lại, ở đáy nước phát ra một tiếng kim loại va chạm hơi nặng nề.

Phía sau giao nhân nữ vương, mấy chục nữ giao nhân quẫy một cái rồi tăng tốc, đồng loạt dựng thẳng người lên, động tác đều nhịp, hướng về người áo giáp ném trường thương.

Trong lúc nhất thời, tiếng "leng keng" dày đặc không dứt bên tai, người áo giáp giống như lá rụng trong nước, bị lực xuyên thủng của trường thương đánh cho trôi giạt một trận.

Nhưng rất nhanh đã ổn định thân thể, như đạn đạo dưới nước lao đi, để lại vô số bọt khí dày đặc phập phồng.

Giao nhân nữ vương dẫn dắt các giao nhân truy kích, để lại sáu bảy giao nhân bơi ở phụ cận đảo Bách Thú tuần tra.

Nhanh chóng rời khỏi, đêm nay không thích hợp vào cửa đá. Trương Nguyên Thanh đang Dạ Du khống chế dòng nước,

vòng đến một bên khác của đảo Bách Thú, xa xa tránh đi giao nhân tộc, khống chế dòng nước, nhanh chóng hướng tới bên bờ bơi đi.

Hắn tự tin có thể giải quyết giao nhân lưu thủ, nhưng chỉ sợ bị giao nhân nữ vương chặn cửa, hơn nữa gây ra động tĩnh lớn như vậy, nhỡ đâu giáo viên học viện nghe tiếng mà đến, vậy hắn mặc dù từ trong cửa đá lấy được bảo bối, sự tình cũng không giấu được.

Không giấu được hậu quả chính là Bách Hoa hội hỏi đến, tiểu tướng quan phương Nguyên Thủy Thiên Tôn nộp lên bảo vật, đổi lấy công huân cùng tài phú.

Đây không phải điều hắn muốn.

Nửa tiếng sau, Trương Nguyên Thanh quay về bên bờ, trước thò đầu đánh giá quanh mình, xác nhận không có ai, lúc này mới lên bờ.

Phòng 404, một ánh sao mông lung mộng ảo dâng lên, ngưng tụ thành người trẻ tuổi tuấn lãng cao ngất.

“Cậu đã trở lại?”

Ngân Dao quận chúa ngồi ở bên cạnh bàn, truyền đạt ra thanh âm Thần Dạ Du mới có thể nghe thấy.

Ở bên cạnh cô, là Tường Vi Máu đứng thẳng.

“Ừm, nửa đường xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.”

Trương Nguyên Thanh vừa nói, vừa cởi đồng phục, khoác Pháp Bào âm Dương, lợi dụng năng lực khống chế lửa của Hỏa Sư, nhanh chóng hong khô đồng phục, treo về tủ quần áo, lại thay áo ngủ đưa tặng, chui vào chăn.

“Đại khái chính là như thế.” Khi Trương Nguyên Thanh nằm xuống, sự tình cũng đã nói xong.

Ngân Dao quận chúa “Ừm” một cái, tỏ vẻ đã hiểu biết, không hỏi nhiều nữa.

Có quận chúa cái bóng đèn này, ta cho dù muốn cùng cô Tống Mạn này nọ cũng khó nha. Nhìn một cái Ngân Dao quận chúa tư thế ngồi thẳng tắp, Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Hắn thu nạp các suy nghĩ lộn xộn này, bắt đầu cân nhắc điều tai nghe mắt thấy ở đáy nước.

Người nọ rốt cuộc là ai?

Xác suất đại khái là học viên, nếu là giáo viên của học viện, không cần chờ tới bây giờ.

Thân phận là học viên, lại biết bí mật phó bản che giấu của học viện Tần Phong, loại người này sẽ không nhiều, đầu tiên tập trung mấy thành viên bối cảnh gia đình không đơn giản kia.

Trương Nguyên Thanh ý thức được, mình phải nghĩ rõ một vấn đề: Người áo giáp là địch hay bạn.

"Trừ phi mình có thể thuyết phục mình và hắn (cô ta) cùng chia sẻ, bằng không nhất định là kẻ địch, mình phải lôi ra được người áo giáp."

"Hắn không có khả năng có được chìa khóa Takama-ga-hara, đêm nay lẻn xuống hồ thăm dò là ý tứ gì, thỏa mãn một phen sự tò mò từ chỗ trưởng bối nghe được?"

Trương Nguyên Thanh nghĩ mãi không hiểu.

"Nếu nhiệm vụ của giao nhân tộc là thủ hộ cửa đá, như vậy đêm nay gây ra động tĩnh, nhất định sẽ bị giáo viên học viện biết, bọn họ khẳng định sẽ nghiêm tra ai lặn vào hồ giao nhân, có lẽ, có thể từ chỗ giáo viên đạt được manh mối "

Hành lang ký túc xá không có camera giám sát, mình là ở hành lang tiến vào Dạ Du, chưa bị thực vật ngoài ký túc xá "nhìn thấy", rèm cũng kéo lên, mình còn tính là ẩn nấp.

Chương 1414: Là địch hay bạn? (3)

Thư viện Lâm Lang, phòng họp.

Viện trưởng tóc hoa râm, đang cầm cốc giữ nhiệt, trầm mặc nghe quản lý viên hồ giao nhân báo cáo:

"Giao nhân nữ vương nói, đêm nay có người lặn xuống hồ, ở trước cửa đá đảo Bách Thú bồi hồi hồi lâu. Người nọ mặc áo giáp thật dày, lực phòng ngự kinh người, cô ấy dẫn dắt tộc

nhân truy kích, nhưng chưa đuổi kịp, để kẻ lẻn vào đào tẩu. Viện trưởng, việc này cần cảnh giác."

Mặt Lý Ngôn Hề ở trong hơi nước lượn lờ mông lung không rõ, lão suy tư một lát, nhìn về phía một đám giáo viên bên cạnh bàn, thở dài:

"Tôi nghe Tống Mạn nói, trong đám học viên này, rất nhiều cái gai. Học viên bối cảnh bất phàm cũng nhiều hơn các kỳ trước, hồ giao nhân chuyện này, mọi người thấy thế nào."

"Kẻ lẻn vào khẳng định là Anh Gà Đỏ kia, người này làm việc lỗ mãng cuồng vọng, không nhìn quy củ, chỉ có hắn sẽ làm ra chuyện hoang đường như vậy." Tống Mạn rất có ý kiến đối với Anh Gà Đỏ.

"Nếu là hắn, ngược lại sẽ không giấu mình kín như vậy, đáng tiếc trong học viện không có camera giám sát." Nữ giáo viên Lâm Tố thông minh xinh đẹp nói.

"Người biết nhiệm vụ ẩn không nhiều, hẳn là mấy kẻ gia thế không tệ kia. Viện trưởng, chuyện này ông muốn xử lý như thế nào?" Kẻ Quan Trắc Tinh Không nói.

Lý Ngôn Hề trầm ngâm một phen, "Nhiệm vụ học viện Tần Phong đã bắt đầu, khi nhiệm vụ chủ tuyến chưa hoàn thành, ai cũng không rời khỏi nơi này được, ai cũng không vào được. Đã có người biết nhiệm vụ ẩn, cùng biểu hiện ra mơ ước nhất định, vậy phải nghĩ cách tìm ra hắn, không thể mặc kệ. Để sau chút tôi sẽ mang các học sinh triệu tập lại."

"Tống Mạn, cô hỏi một chút thực vật cùng động vật ngoài ký túc xá, xem ai đi ra ngoài."

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn chằm chằm tờ đơn thanh toán trước mắt, khuôn mặt xưa nay cao ngạo, cũng không khỏi lộ ra một mảng nặng nề.

Nước trái cây đắt đỏ nhất 1000 tệ, 22 người, tổng cộng tiêu phí 50 ly, mỗi người 2.2 ly, hạn mức tiêu phí là 50.000 tệ.

Chỗ tiền này đương nhiên không tính là gì, nhưng Hạ Hầu Ngạo Thiên trước mắt còn gánh món nợ 80 triệu, đang trả theo giai đoạn, mới vừa vào học viện ngày đầu tiên, đã tiêu phí 50.000.

Sau này thì sao?

Ví tiền vốn đã không dư dả gì, càng thêm họa vô đơn chí.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn tên chó này, mình thấy rất rõ ràng, hắn uống bốn ly, cả thảy 4.000 tệ. Nhất định phải tìm cơ hội lừa trở về, hoặc là từ chỗ hắn kiếm một khoản tiền.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên âm thầm thề.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng chuông dồn dập, thiếu chút nữa khiến hắn nghĩ lầm về tới thời trung học.

Sau đó, tiếng kêu gọi ôn hòa hiền lành của viện trưởng Lý Ngôn Hề, quanh quẩn ở trong học viện Tần Phong:

“Toàn bộ học viên, lập tức đến Thư viện Lâm Lang tập hợp.”

Thanh âm giống như ẩn chứa ma lực nào đó, làm người nghe được kêu gọi không tự giác phục tùng, theo bản năng đứng dậy rời khỏi phòng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên xỏ dép lê, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Trương Nguyên Thanh mới vừa ngủ, liền bị viện trưởng Lý Ngôn Hề kêu gọi đánh thức.

Chậc, nhanh như vậy đã muốn tra xét? Các giáo viên học viện đối với đảo Bách Thú, so với trong tưởng tượng của mình còn coi trọng hơn. Trương Nguyên Thanh xốc chăn, thay đồng phục, lập tức ra khỏi phòng.

Giờ phút này là chín giờ tối, các học viên chưa đi vào giấc ngủ, sau khi nghe được tiếng loa, lập tức chạy ra khỏi phòng, chạy tới thư viện Lâm Lang.

Không bao lâu, các học viên lục tục chạy tới, vẫn là cái “giáo đường” kia lúc ban ngày.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Huấn luyện đột kích sao?”

“Vừa lúc buổi tối nhàm chán, hê hê, có việc vui rồi.”

“Đúng vậy, cái chỗ nát này không điện thoại di động không máy tính, còn không có chút việc vui thì nhàm chán quá.”

Các học viên châu đầu ghé tai.

Ánh mắt Lý Ngôn Hề đảo qua mọi người, thấy học viên kỳ này đến đông đủ, lập tức giơ loa, trầm giọng nói:

“Thân là viện trưởng, tôi rất thất vọng đối với các người.”

Nghe vậy, các học viên nhao nhao nghị luận an tĩnh lại, hướng về đài diễn thuyết ném tới ánh mắt mờ mịt.

“Có gì đáng thất vọng, chúng tôi ngay cả lớp cũng chưa lên.” Anh Gà Đỏ cao giọng ồn ào một câu.

Nhưng viện trưởng không để ý tới hắn, tiếp tục nói:

“Ngay tại vừa rồi, trong các người, có người lặn vào hồ giao nhân, đã dẫn tới giao nhân phẫn nộ, vì thay người nào đó trong các người chùi đít, giáo viên học viện đã trả giá thật lớn.”

“Bây giờ, mời vị học viên kia tự mình đứng ra, tiếp nhận xử phạt.”

Đây là tính lấy vi phạm nội quy trường học làm lý do, tìm ra kẻ lẻn vào? Trương Nguyên Thanh quay đầu, nhìn lướt qua học viên phía sau.

Bọn họ cũng đang kinh ngạc nhìn chung quanh.

Đợi một lát, thấy không có ai chủ động thừa nhận, Lý Ngôn Hề nói: “Tôi lặp lại lần nữa, mời tự mình đứng ra, sớm một chút xử lý xong chuyện này, sớm một chút trở về nghỉ ngơi.”

Vẫn như cũ không có ai chủ động đứng ra thừa nhận.

Chương 1415: Mạo hiểm qua ảo cùng trò khôi hài ở căn tin (1)

Sắc mặt viện trưởng hơi trầm xuống, nói: “Đã như vậy, chỉ có thể áp dụng thi thố cưỡng chế. Bây giờ, nam học viên đứng ở bên trái, nữ học viên đứng ở bên phải, mọi người không thể mang đạo cụ, mời tự giác lấy xuống.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Lâm Tố và Kẻ Quan Trắc Tinh Không.

Hai giáo viên ngầm hiểu, người trước đi sang bên phải, người sau đi sang bên trái.

Sau khi soát người một phen, trang sức của nữ sinh đều bị tháo xuống, trên người nam sinh thì không có bất cứ thứ gì ngoài quần áo.

Lý Ngôn Hề thu hồi loa, đi xuống khỏi đài diễn thuyết, đứng ở vị trí hàng đầu tiên bên trái.

Ánh mắt lão thâm thúy sắc bén nhìn chằm chằm Triệu Thành Hoàng, trầm giọng nói:

"Đêm nay là cậu lẻn vào hồ giao nhân?"

Triệu Thành Hoàng lắc đầu: "Không phải tôi."

Lý Ngôn Hề nhìn chằm chằm hắn vài giây, khẽ gật đầu.

Viện trưởng là Kiếm Khách? Nếu không cho phép đeo đạo cụ, thuật quan sát của Kiếm Khách quả thật là vũ khí sắc bén phân rõ nói dối, bọn họ muốn tìm là người áo giáp, nhưng mình cũng từng lẻn vào hồ giao nhân. Trương Nguyên Thanh âm thầm nhe răng.

Lúc này, Lý Ngôn Hề nhìn tới, hỏi:

"Là cậu lẻn vào hồ giao nhân?"

Ánh mắt các học viên phía sau, nhất thời từ trên người Triệu Thành Hoàng dời đi, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn bị viện trưởng hỏi.

Đây là nhìn chăm chú bản năng, học viên ở đây thật ra không để chuyện này ở trong lòng, thậm chí cảm thấy giáo viên học viện Tần Phong chuyện bé xé ra to, lặn vào hồ giao nhân mà thôi, có cái gì đáng giá hớt ha hớt hải.

Trong học viện Tần Phong không có thiết bị điện tử, thiếu hoạt động cùng phương tiện giải trí, còn không cho phép mọi người tìm việc vui?

Không chừng qua vài ngày nhàm chán, bọn họ cũng sẽ lặn vào hồ giao nhân, chơi đùa cùng đám giao nhân xinh đẹp tuyệt luân kia.

Chỉ có trong lòng Trương Nguyên Thanh rõ nhất, nếu hành vi lặn vào hồ giao nhân bại lộ, đầu tiên, giáo viên học viện sẽ đưa ra nghi vấn hắn làm sao biết được nhiệm vụ ẩn.

Tiếp theo, vị đối thủ cạnh tranh kia liền biết hắn, hơn nữa bởi vì có hắn gánh tội, người áo giáp ngược lại tránh được một kiếp.

Cuối cùng, trong mấy ngày kế tiếp, hắn nhất định sẽ bị trọng điểm chú ý, rất khó tiến vào cửa đá nữa.

Bởi vì mặc dù hắn tiến vào cửa đá, lấy được bảo vật, tổng bộ cũng biết rõ trong lòng là ai làm.

Nhìn ánh mắt sắc bén thâm thúy của viện trưởng Lý Ngôn Hề, Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu, lộ ra nụ cười ái muội:

"Cô Tống Mạn từng nói, giao nhân có răng nhọn, tôi không phải Thổ Quái, đối với phòng ngự của mình rất có tự mình hiểu lấy."

Các nam học viên phát ra một đợt cười quái dị ngầm hiểu.

Số ít nữ học viên nghe hiểu, thì đỏ mặt 'Xì' một tiếng, hoặc buồn cười, cười lên theo.

Viện trưởng vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, nhìn Tôn Miểu Miểu, nói:

"Là cô lẻn vào hồ giao nhân?"

Tôn Miểu Miểu lắc đầu:

"Không phải tôi, sau khi về ký túc xá, tôi luôn ở trong phòng ôn chuyện cùng Mẫu Đơn Tiên Tử, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan."

Viện trưởng nhìn kỹ cô vài giây, "Ừm" một tiếng, tiếp tục vị tiếp theo.

Phù, thành công qua ải, giống với mình nghĩ, trả giá "hiền giả" của Gương Quỷ, có thể vuốt phẳng tất cả cảm xúc dao động, cho dù là thuật quan sát của Thám Báo cũng nhìn không ra, nếu như vậy, đại bộ phận đạo cụ phát hiện nói dối cũng có thể tránh né, trừ phi là loại đạo cụ mang tính cưỡng chế không nói láo… Trương Nguyên Thanh không phát ra tiếng nhẹ nhàng thở ra.

Thuật quan sát khó giải quyết nhất ở chỗ, nó không gây bất cứ buff tiêu cực nào đối với ngươi, chỉ là tiến hành quan sát đánh giá đối với ngươi.

Nếu là buff tiêu cực thêm vào người, Trương Nguyên Thanh còn có thể chuyển đến trên người Tiểu Đậu Bỉ cùng Quỷ tân nương.

Dưới tình huống không sử dụng đạo cụ, Tinh Quan nói dối sao có khả năng giấu được Kiếm Khách quan sát?

May mắn Trương Nguyên Thanh vừa rồi lúc xem xét lại, cân nhắc đến giáo viên học viện sẽ nghiêm tra việc này, bởi vậy để lại một chiêu.

Hắn giao Gương Quỷ cho Ngân Dao quận chúa, sau đó phân ra một nửa linh thể, chui vào trong cơ thể quận chúa, lại thông qua tay cầm Gương Quỷ để kích hoạt trả giá.

—— Linh thể của hai bên là một thể.

Tương đương là thông qua Ngân Dao quận chúa làm môi giới, để Gương Quỷ trả giá ảnh hưởng bản thể.

Viện trưởng lần này làm to chuyện, đã nghiệm chứng một cái suy đoán của hắn, giao nhân tộc, Hổ Vương, cùng với giáo viên học viện, đều gánh vác trọng trách thủ hộ nhiệm vụ ẩn.

Phó Thanh Dương chưa nói đến một điểm này, hắn là không phải hắn sơ sẩy, mà là năm đó lẻn vào hồ giao nhân là Linh Quân, cháu ngoại ruột thịt của đại trưởng lão Bách Hoa hội.

Đổi thành người khác, chỉ sợ cũng sẽ bị một lần xét hỏi tập thể.

“Nhìn từ tình huống trước mắt, nhiệm vụ ẩn đảo Bách Thú, tương đương với cấm kỵ của học viện Tần Phong, cái này đủ để nói lên Bách Hoa hội coi trọng đối với nhiệm vụ ẩn.”

Chương 1416: Mạo hiểm qua ảo cùng trò khôi hài ở căn tin (2)

“Bởi vậy có thể phỏng đoán ra, cao tầng Bách Hoa hội là biết phía sau cửa đá có cái gì, ít nhất có hiểu biết đại khái, không có ai sẽ coi trọng như thế đối với thứ chưa biết.”

“A, mình muốn thu hoạch bảo tàng sau cửa đá, độc hưởng thần khí Takama-ga-hara, độ khó có chút lớn, tuyệt đối tuyệt đối không thể bị tổng bộ biết.”

Đối thủ cạnh tranh lại tăng thêm rồi.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh suy nghĩ không bờ bến, nghiêng đầu, ánh mắt truy đuổi viện trưởng, nhìn lão lần lượt "thẩm vấn", thẳng đến lúc hỏi xong một người cuối cùng, cũng chưa bắt được kẻ lẻn vào.

Thế mà chưa lôi ra được người áo giáp? Cái này có chút khó giải quyết rồi… Trong lòng hắn lặng yên trầm trọng.

Bởi vì cái này ý nghĩa, hắn muốn tìm ra người áo giáp cũng sẽ rất khó, đối phương cũng không phải loại hiền lành gì.

"Không phải nói có học viên lẻn vào hồ giao nhân sao, người đâu?" Anh Gà Đỏ ồn ào: "Đêm hôm tập hợp chúng tôi ở nơi này, kết quả tạo thành cái hiểu lầm lớn sao, có lầm hay không, về sau loại chuyện này tốt nhất đừng phiền tôi nữa."

Không thể không nói, Hỏa Sư thật sự là nhân vật tốt hấp dẫn thù hận, dời đi sức chú ý, bạo dân trong trò Ma Sói! Trương Nguyên Thanh ấn like cho Anh Gà Đỏ.

Lại nhìn Thiên Hạ Quy Hỏa bình tĩnh suy nghĩ, lặng lẽ không lên tiếng, trong lòng hắn âm thầm xì một tiếng: Sỉ nhục của Hỏa Sư!

"Mọi người an tâm một chút chớ nóng, bảo trì yên tĩnh, chờ đợi ngay tại chỗ." Lão viện trưởng tóc hoa râm trầm giọng nói.

Các học viên coi như nể mặt, chưa rời khỏi, nhưng không nhìn yêu cầu "yên tĩnh", bắt đầu ầm ầm nói chuyện phiếm.

Qua một lúc, giáo viên phòng y tế Tống Mạn chân dài eo nhỏ mông cong, dáng người khêu gợi quay về, cô đứng ở bên người viện trưởng, thấp giọng thì thầm.

Viện trưởng nghe xong, khẽ cau mày, tiếp đó cười nói:

"Rất xin lỗi, một hồi hiểu lầm!"

"Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu, Tạ Linh Chu, Triệu Phi Vấn, Lưu Ngọc Thư, Chu Minh Hú, Hạ Hầu Ngạo Thiên, mấy người đi theo tôi một chuyến, người khác về ký túc xá đi, buổi sáng ngày mai là lớp lịch sử, chín giờ bắt đầu, đừng muộn."

Các học viên lập tức giải tán.

Phòng 404.

Trương Nguyên Thanh đẩy cửa ra, từ trong tay Ngân Dao quận chúa thu hồi Gương Quỷ, dùng phương thức trao đổi chỉ Thần Dạ Du có truyền đạt tinh thần dao động:

"Viện trưởng hôm nay tiến hành dò hỏi đối với toàn bộ học viên, lão chưa lôi ra được người áo giáp."

Mang tình hình ở đại sảnh thư viện nói cho Ngân Dao quận chúa.

Trương Nguyên Thanh là người biết nghe lời phải, rất thích ý nghe đồng bạn đề nghị cùng khuyên bảo.

Ngân Dao quận chúa tư thế ngồi thục nữ, nói:

"Cậu là Tinh Quan, có được kỹ năng Dạ Du, cho nên cỏ cây ngoài ký túc xá không thể phát hiện được, vậy vì sao người áo giáp cũng có thể giấu được cỏ cây, động vật?"

"Hai loại khả năng: một, người áo giáp cũng là Thần Dạ Du, hoặc có được đạo cụ Dạ Du. Hai, người áo giáp không phải học viên, mà là giáo viên học viện. Xét thấy Kiếm Khách quan sát thất bại, tôi càng khuynh hướng loại khả năng thứ hai hơn."

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Nếu là giáo viên học viện, vậy mục đích duy nhất của hắn, chính là đục nước béo cò, có thể 'giá họa' cho học viên. Nhưng người áo giáp kia biểu hiện ra hành vi không phù hợp."

Ngân Dao quận chúa nghiêng đầu, con ngươi đỏ rực trông lại, chờ đợi hắn giải thích.

"Nếu người áo giáp là giáo viên học viện, vậy khẳng định là mưu đồ đã lâu, đối với hoàn cảnh, đối với giao nhân tộc thủ vệ, đối với cửa đá rõ như lòng bàn tay, chỉ chờ học viên vừa đến, liền lập tức hành động. Nhưng hành vi của người áo giáp đêm nay, càng như là điều tra nghiên cứu địa hình."

Trương Nguyên Thanh nhớ lại hành động người áo giáp tìm kiếm cửa đá, nơi nào giống bộ dáng mưu đồ đã lâu.

Ngân Dao quận chúa cho rằng có lý, nói:

"Tình huống có chút phức tạp, ba phe đánh cờ, cậu đối đãi như thế nào?"

Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu:

“Người áo giáp tất nhiên có thủ đoạn che giấu đặc thù, tôi là Thần Dạ Du, không am hiểu những thứ này, duy nhất có thể đảm đương đạo cụ phát hiện nói dối chỉ có giày Hậu Thổ, nhưng tôi không thể để toàn bộ học viên đều xỏ một lần.”

“Tạm thời không có đầu mối, quận chúa cô có biện pháp nào không?”

Ngân Dao quận chúa thản nhiên nói: “Tắm rửa đi ngủ đi.”

“Tôi đã tắm rồi.”

“Vậy đi ngủ sớm một chút.”

“…”

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh bảy rưỡi rời giường, mặc đồng phục Tần Phong, bước chậm ở trong học viện cảnh sắc đẹp tuyệt trần, hướng về căn tin bước đi.

Kiến trúc học viện, cùng lúc giữ lại phong cách đời Tần, lại dung nhập nguyên tố hiện đại, thoạt nhìn cổ hương cổ sắc, nhưng lại không giống nơi ở cổ đại đơn sơ bất tiện như vậy.

Giữa các kiến trúc, do những con đường phiến đá, đường đá cuội uốn lượn nối liền, giữa đó trang trí đình nghỉ chân, bàn đá ghế đá.

Chương 1417: Mạo hiểm qua ảo cùng trò khôi hài ở căn tin (3)

Ven đường gieo trồng lượng lớn thực vật xanh hóa, đang lúc đầu thu, mùa hoa nở chưa qua, giữa màu xanh mơn mởn, điểm xuyết hoa lạ muôn hồng nghìn tía, đều là thứ trong hiện thực không nhìn thấy được.

Đi rồi đi, Trương Nguyên Thanh thấy Tôn Miểu Miểu, cô nàng này búi lên mái tóc đen, trên đầu cắm đầy đỏ vàng cam lục lam chàm tím, còn đang hái một đóa cắm một đóa.

Nhìn thấy Trương Nguyên Thanh đi tới trước mặt, Tôn Miểu Miểu ngọt ngào như em gái nhà bên bày một cái tư thế đáng yêu, nói:

“Đẹp không?”

“Đẹp đẹp, hoa tươi cùng mỹ nhân, quả nhiên là danh ngôn chí lý. Chẳng qua, theo ý tôi, Miểu Miểu mỹ mạo còn hơn hoa tươi.” Trương Nguyên Thanh ra sức vỗ tay.

Tôn Miểu Miểu vui vẻ nói, “Tôi hỏi Viên Đình cùng Triệu Thành Hoàng, bọn họ đều nói tôi bệnh thần kinh, lên cơn hoa si.”

“Bọn họ hiển nhiên không hiểu thưởng thức vẻ đẹp của cô.” Trương Nguyên Thanh công kích nói.

“Hừ, anh quả nhiên thích hợp làm tra nam.” Tôn Miểu Miểu cười càng thêm vui vẻ, “Tiểu Đậu Bỉ đâu, cho tôi chơi chút đi.”

“Không cho, trừ phi cô cầu tôi.”

“Xin anh đó.”

“…Kiêu ngạo thân là linh tam đại Thái Nhất môn của cô đâu?” Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ phun ra Thái âm lực, rơi xuống đất hóa thành đứa con nít mũm mĩm đáng yêu.

“Oa, bảo bối nhỏ ~” Trong lòng Tôn Miểu Miểu nở hoa, chạy tới như bay, bế lên Tiểu Đậu Bỉ trên mặt đất điên cuồng hôn, vẻ mặt tràn đầy cưng chiều hạnh phúc.

Tiểu Đậu Bỉ cũng rất hạnh phúc, nhân cơ hội hít thêm mấy ngụm Thái âm lực, giảm bớt gánh nặng ôn dưỡng cho chủ nhân.

“Anh cho tôi mượn nó chơi vài ngày, trước khi rời khỏi học viện Tần Phong trả lại anh.” Tôn Miểu Miểu cầu xin nói.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói: “Ban ngày có thể cho cô chơi, trước khi trời tối phải trả lại cho tôi, mặt khác, toàn bộ chi tiêu của tôi ở học viện Tần Phong, cô tới gánh vác.”

“Toàn bộ chi tiêu?” Tôn Miểu Miểu cau mũi, “Anh tên ác ôn bán con cầu tài này, thôi được.”

Hai người kết bạn tiến vào căn tin, vừa mới vào, liền nghe thấy một đợt tiếng huyên náo.

Theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Anh Gà Đỏ chỉ vào cái mũi đầu bếp mắng to:

“Tôi nói với anh một lần nữa, tôi muốn húp cháo, dùng cá ánh trăng tươi nhất nấu cháo. Bánh mì nướng bơ trứng rán lạp xườn thịt xông khói. Anh bớt làm mấy cái thứ đồ Tây này cho tôi.”

“Không có bữa sáng kiểu Trung? Anh con mẹ nó cũng không đái một bãi soi lại xem màu da của mình, làu bàu nữa tôi đánh anh.”

Đầu bếp không tin tà, cứng cổ nói: “Anh còn có thể làm gì tôi, đánh viên chức của học viện, là phải trừ tiền lương cùng xử phạt.”

Lời còn chưa nói xong, thân thể nặng trăm kg liền bay ngang ra ngoài.

Anh Gà Đỏ bổ nhào lên đánh tơi bời một trận.

Nhân viên công tác ở căn tin, học viên Ngũ Hành minh nhao nhao tiến lên can ngăn.

“Mau đi gọi giáo viên, đừng đánh nữa, anh là muốn đánh chết hắn sao?”

“Tên đầu bếp này đầu óc cũng ngu thật, cãi nhau làm gì với Hỏa Sư?”

“Lớp trưởng, mau ngăn cản hắn.”

“Anh Gà Đỏ, đừng đánh nữa, nể mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên tôi một cái. Ai u, anh ngay cả tôi cũng dám đánh, anh chờ đó cho tôi.”

“Ồ, lớp trưởng đây là muốn làm gì? Đệch, anh đang lắp ráp đại pháo? Bình tĩnh một chút cho tôi! !”

Trường hợp đại loạn.

Trương Nguyên Thanh và Tôn Miểu Miểu không nhìn xung đột giữa các học viên, nhìn quanh một vòng, thuận thế ngồi vào vị trí bên cửa sổ, Viên Đình và Triệu Thành Hoàng đang chậm rãi hưởng dụng bữa sáng.

Người trước không dời mắt nhìn chằm chằm đám người can ngăn, người sau không để ý đến chuyện bên ngoài ăn cơm.

“Tối hôm qua viện trưởng giữ các người lại làm gì?” Trương Nguyên Thanh đoạt một miếng thịt xông khói của Triệu Thành

Hoàng, vừa ăn vừa nói.

“Hỏi bọn tôi có biết chuyện phó bản che giấu của học viện Tần Phong hay không, còn sử dụng đạo cụ phát hiện nói dối đối với chúng tôi.” Triệu Thành Hoàng lạnh lùng nói.

Viên Đình thu hồi ánh mắt, tốt bụng chia cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một miếng bánh mì nướng, nói:

“Thế mà không giữ lại luôn cả cậu.”

Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, liền nghe một thanh âm trầm ổn bình thản truyền đến:

“Bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn là rễ cỏ.”

Thiên Hạ Quy Hỏa bưng khay đồ ăn, kéo ghế dựa đi qua, chen vào giữa Tôn Miểu Miểu cùng Trương Nguyên Thanh, nói: “Nhường chút nhường chút.”

Đợi hai người nhường ra không gian, hắn ngồi xuống, nói:

“Viện trưởng có thể sẽ vì 100.000 tệ làm to chuyện, nhưng không đến mức vì 100.000 tệ, bảo mấy người lưu lại, theo đuổi không bỏ. Duy nhất có khả năng là đáy hồ giao nhân có bí mật, hơn nữa là bí mật không thể truyền bá. Mà người biết bí mật này, ở quan phương, linh cảnh thế gia đều có địa vị hết sức quan trọng.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy nhiều người chú ý, nhưng hắn là rễ cỏ, không có trưởng bối không có gia tộc, cho nên viện trưởng bài trừ hắn.”

Hắn uống một ngụm cà phê, nói: “Những thứ này chỉ là phỏng đoán của tôi.”

Chương 1418: Lịch sử linh cảnh (1)

Tôi tuy là rễ cỏ, nhưng cậu em vợ đối đãi tôi như con nha… Trương Nguyên Thanh tự mình trêu chọc.

Phó Thanh Dương đối với hắn quả thật rất đủ ý tứ.

Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu như có chút suy nghĩ.

Đôi mắt Viên Đình đột nhiên tỏa sáng: “Nói như thế, viện trưởng làm to chuyện, không phải vì có người trái với nội quy

trường học lẻn xuống hồ, nhìn ở mặt ngoài là vì an nguy của học viên, thực ra có huyền cơ khác. Thiên Hạ Quy Hỏa, đáy hồ có bí mật gì?"

Thiên Hạ Quy Hỏa "A" một tiếng: "Đã là bí mật, tôi sao có khả năng biết, hai người thì sao?"

Mục đích hắn cứng rắn chui vào, là ở đây.

Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu lắc lắc đầu.

Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Cậu có ý kiến gì không?"

Lấy sự quen thuộc của hắn đối với mình, lúc này mình nếu là không phát biểu ý kiến, tránh mà không nói, hắn khẳng định sẽ hoài nghi mình… Trương Nguyên Thanh liền đoạt một cái xúc xích của Thiên Hạ Quy Hỏa, nói:

"Trong học viên có người đang có ý đồ với cái bí mật kia, ừm, chưa chắc là học viên, cũng có khả năng là giáo viên."

Trương Nguyên Thanh cho rằng không phải giáo viên, cái này là vì hắn tận mắt thấy người áo giáp hành động, nhưng từ góc nhìn một kẻ không liên quan mà nói, trong học viên không tra được, vậy giáo viên tất nhiên cũng có hoài nghi.

Thiên Hạ Quy Hỏa gật đầu: "Tôi cũng nghĩ như vậy, nếu có cơ hội, chúng ta chọn cái thời gian xuống nước xem xem?"

Triệu Thành Hoàng dẫn đầu từ chối: "Không có hứng thú."

Tôn Miểu Miểu và Viên Đình thì có chút động lòng.

Trương Nguyên Thanh cố ý lộ ra vẻ mặt hướng tới, nhưng ngầm chứa băn khoăn, "Có cơ hội nói sau, sắp tới nhắm chừng không có hy vọng, giáo viên học viên sẽ nhìn chằm chằm."

Đơn giản dùng xong bữa sáng, các học viên tới thư viện cách vách, tới tòa "giáo đường" kia.

Thời khóa biểu đã phát cho các học viên, chương trình học của học viện phân biệt là "lớp lịch sử linh cảnh", "lớp nghiên cứu các nghề nghiệp lớn(bao hàm nước ngoài)", "lớp luyện đan", "lớp luyện khí", "lớp tinh tượng", "lớp phân loại đạo cụ", "lớp chiến đấu", "Lớp dược lý" .

Hôm nay học là lý luận, buổi sáng một tiết “lớp lịch sử linh cảnh”, buổi chiều một tiết “lớp diễn thuyết các nghề nghiệp lớn”, một tiết “lớp phân loại đạo cụ” .

Trương Nguyên Thanh cực kỳ chờ mong đối với chương trình học của học viện.

Ở phương diện công phá phó bản, chiến đấu, giáo viên học viện chưa chắc mạnh hơn hắn, thậm chí không mạnh hơn các học viên quá nhiều, nhưng tri thức nội tình thì nghiền áp đám Thánh Giả mới tấn thăng này.

Rất nhiều tri thức, cấp bậc chưa tới, quan phương là sẽ không nói cho ngươi.

Ví dụ như, phương diện phân loại đạo cụ, Trương Nguyên Thanh trước mắt chỉ biết hai chủng loại lớn.

Lại ví dụ như nghề nghiệp nước ngoài, tinh tượng học, dược lý vân vân.

Phương diện lịch sử linh cảnh, mình biết đến vẫn là rất nhiều, ừm, mang theo cả Ngân Dao quận chúa, nói không chừng mình có thể dạy ngược lại tri thức cho viện trưởng… Trương Nguyên Thanh nghịch ngầm nghĩ.

…

Trong giáo đường.

Lý Ngôn Hề kéo đến một cây ghế dài, ngồi ở trên đài diễn thuyết, trong tay bưng chén giữ ấm, làm Kiếm Khách, lưng lão thẳng tắp, tư thế ngồi đoan chính.

Chờ các học viên lục tục tới, lão nhìn đồng hồ một cái, thanh âm ôn hòa vang dội: “Lớp trưởng kiểm kê nhân số một phen.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên chậm rãi đứng dậy, khoanh tay đứng ở giữa, một bộ tư thái tiên chi đỉnh ngạo thế gian:

“Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu “

Học viên điểm đến tên phối hợp hô một tiếng “Có” .

Hạ Hầu Ngạo Thiên cố ý sắp xếp Nguyên Thủy Thiên Tôn ở cuối cùng, làm khó dễ cho hắn, để báo thù hôm qua bốn ly nước trái cây.

Điểm danh xong, viện trưởng Lý Ngôn Hề cười ha ha nói:

“Nếu bàn về chiến đấu, trong học viên đang ngồi, mạnh hơn tôi hẳn là không ít, đúng không, Nguyên Thủy Thiên Tôn. Nhưng nói tới tri thức lý luận, vẫn là có tư cách làm thầy của mọi người.”

“Chương trình học hôm nay là lịch sử linh cảnh, mọi người từ Siêu Phàm tấn thăng Thánh Giả, đối với linh cảnh hẳn là vô cùng quen thuộc, trò nào tới nói xem linh cảnh là xuất hiện vào năm nào?”

Giọng lão ôn hòa hiền lành, là thầy giáo rất dễ dàng tranh thủ hảo cảm của học viên.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đang muốn mở miệng, bày ra bản lĩnh học thức lớp trưởng, liền nghe phía sau có người nói:

“Năm 1912, chính là một năm đó chính phủ dân quốc thành lập.”

Người trả lời tranh là Chu Minh Hú, người trẻ tuổi như thực tập sinh thần tượng này bắt chéo chân, lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt tà mị thể hiện ngầu.

Nụ cười rất giống tiểu thịt tươi nào đó thích trang điểm kiểu khói, ừm, lão thịt khô.

Chu Minh Hú khoe khoang tri thức của mình, tiếp tục nói:

“Linh cảnh hành giả sinh ra đến nay, một trăm mười năm lịch sử. Nhưng thật ra có rất ít người biết, ở trước khi linh cảnh hành giả xuất hiện, cổ đại là có người tu hành.”

Chương 1419: Lịch sử linh cảnh (2)

“Bọn họ dựa vào thiên địa linh lực tu hành, không có bảng thuộc tính, không có phó bản, giống như trong tiểu thuyết tiên hiệp viết như vậy, không chịu bất cứ ước thúc gì. Bọn họ tự có một bộ truyền thừa, luận năng lực chiến đấu, so với linh cảnh hành giả còn mạnh hơn.”

“Nhưng không biết vì sao, thiên địa linh lực từ từ loãng, người tu hành thế hệ sau không bằng thế hệ trước. Trong phó bản chúng ta tiếp xúc, giai đoạn Siêu Phàm đối ứng hiện đại cùng

bối cảnh đời Minh. Thánh Giả là đời Tống cùng đời Đường. Chúa Tể là Tần Hán tam quốc, cái này đối ứng là mức trần của người tu hành lúc ấy.

“Linh lực đến cuối đời Minh hoàn toàn khô kiệt, người tu hành cổ đại lần lượt chết đi, truyền thừa đoạn tuyệt. Trong 276 năm từ đó về sau, không có người tu hành cổ đại nữa, thẳng đến linh cảnh xuất hiện.

“Ồ, đúng rồi, linh cảnh chia ra ba đại khu, đại khu thứ nhất ở hải ngoại, so với chúng ta mở ra sớm hơn hai mươi năm, đại khu thứ ba đến nay chưa mở ra.”

Nói xong, hắn cười hỏi ngược lại: “Viện trưởng, ngài có cái gì muốn bổ sung?”

Các Thánh Giả quan phương giống như đói khát nhai nuốt, tiêu hóa những tri thức này.

Bọn họ chỉ biết người tu hành cổ đại tồn tại, chỉ biết sau khi tấn thăng Thánh Giả, bối cảnh phó bản biến thành đời Tống, nhưng biết nó mà không hiểu nó.

Đoạn lời này của Chu Minh Hú, đã phá giải nghi hoặc trong lòng rất nhiều Thánh Giả quan phương.

“Không hổ là xuất thân linh cảnh thế gia, học thức phong phú.” Nữ Thánh Giả Hạ Triều Tuyết than thở.

“Đây là nội tình riêng của bọn họ.” Một vị Thánh Giả khác hâm mộ nói.

Viện trưởng vặn mở chén giữ ấm, uống một ngụm, không nhanh không chậm nói:

“Nói cực kỳ đến nơi đến chốn, chẳng qua cậu mang nội dung tôi muốn nói đều nói xong rồi, tôi nói cái gì?”

Các học viên cười lên.

Chu Minh Hú nhún nhún vai, có chút đắc ý.

Viện trưởng cười ha ha nói:

“Chính như học viên Chu Minh Hú nói, phó bản cấp Chúa Tể đối ứng là Tần Hán tam quốc, học viện Tần Phong chính là một phó bản cấp Chúa Tể, ai quen thuộc lịch sử hẳn là biết,

Tần triều ngũ hành thuộc mộc, bởi vậy, nó cũng là phó bản bang phái của Bách Hoa hội.

“Tiền thân học viện Tần Phong là học cung vương tộc, bên trong sưu tầm rất nhiều tư liệu người tu hành đời Tần, Thủy Hoàng đế sưu tầm pháp khí sách tranh vân vân, bản sao chép tư liệu cùng sách tranh, sau tiết học sẽ phát cho mọi người, có hứng thú có thể tìm hiểu một phen.”

“Các Học Sĩ nghiên cứu lịch sử linh cảnh, dựa theo thực lực người tu hành cổ đại biến hóa, lấy danh hiệu cho các triều đại: Tiên Tần, Thần Hán, Thánh Đường, Đạo Tống, Võ Minh.

“Đặc điểm của Tiên Tần là trăm nhà đua tiếng, Chúa Tể, Bán Thần tích cực gia nhập chính trị, mở rộng tư tưởng cùng lý niệm của mình, tham dự các quốc gia phân tranh. Trăm nhà đua tiếng đặc sắc nhất, nhưng cũng loạn nhất.

“Đến đời Hán, người tu hành hoàn toàn thể chế hóa, phong vương bái tướng, thống soái quân đội, quản lý chính vụ, thực lực quân sự đạt tới một đỉnh phong. Các triều đều lấy yếu diệt, chỉ Hán lấy mạnh vong, cho nên xưng là Thần Hán.”

“Đến đời Đường, theo linh lực khô kiệt, Bán Thần tuyệt tích, Chúa Tể giảm mạnh, Thánh Giả trở thành trụ cột vững vàng, cho nên gọi là Thánh Đường. Nơi này phải sửa đúng học viên Chu Minh Hú, mức trần phó bản đời Đường là Chúa Tể, mà không phải Thánh Giả.”

“Mặt khác, người tu hành đời Đường cũng là thể chế hóa, bởi vậy đúc thành một cái vương triều huy hoàng.”

Lão viện trưởng lại vặn mở chén giữ ấm, nhấp một ngụm, cho các học viên thời gian tiêu hóa hấp thu.

Đậy lên nắp chén, lão chậm rãi nói:

“Sau khi Đường triều diệt vong, Trung Nguyên sụp đổ, đã trải qua sáu mươi năm hỗn loạn, người tu hành ùn ùn lánh đời, thành lập các môn phái. Từ đó về sau, người tu hành từ triều đình chuyển thành giang hồ, tiên môn ma môn san sát, Đạo Tống gặp thời mà sinh.”

Đoạn lịch sử này mình trái lại rất rõ, lão mõ làm Đế Cơ, cũng là bái vào tiên môn mới bắt đầu tu hành. Trương Nguyên Thanh nghe mà âm thầm gật đầu.

Các học viên nghe như si như say, những thứ này là tri thức bọn họ chưa bao giờ nghe nói, chưa bao giờ tiếp xúc.

Không hổ là lớp nghiên cứu nâng cao bồi dưỡng trụ cột vững vàng của quan phương.

Anh Gà Đỏ giơ tay, cao giọng ngắt lời:

"Vậy vì sao trong phó bản không có Nguyên triều?"

Lão viện trưởng cười nói:

"Đừng nóng vội, đợi lát nữa sẽ nói. Nói xong lịch sử người tu hành cổ đại, chúng ta lại giảng một chút thời đại thần thoại. Thật ra, thần thoại truyền lưu đến nay, là một bộ lịch sử khác của người tu hành cổ đại."

"Ở thời đại mông muội văn minh nhân loại vừa mới nảy sinh, đã tồn tại người tu hành, ở trong mắt người phàm, bọn họ tựa như thần linh, có được uy năng không thể tưởng tượng."

"Trước mắt, nhân vật thần thoại duy nhất có thể xác định, là Oa hoàng."

Chương 1420: Lịch sử linh cảnh (3)

Nghe được cái tên này, tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, hắn giơ tay, hỏi:

"Xác định như thế nào?"

Viện trưởng Lý Ngôn Hề giải thích:

"Đại trưởng lão Bách Hoa hội, ở lúc công hạ học viện Tần Phong, đạt được một món đạo cụ, món đạo cụ đó tên là 'Cái Ôm Của Oa Hoàng', căn cứ thuộc tính vật phẩm giới thiệu, nó là pháp khí Oa hoàng luyện chế, thuộc về nghề nghiệp Nhạc Sĩ.

"Trải qua các học giả quan phương xâm nhập phân tích, nghiên cứu, góp nhặt các manh mối cùng chứng cứ, cơ bản đã xác định, vị người tu hành viễn cổ kia, chính là Nữ Oa trong thần thoại truyền thuyết."

Cái Ôm Của Oa Hoàng là ở học viện Tần Phong đạt được, mà học viện Tần Phong là phó bản đời Tần, học viện trong vương

cung của Thủy Hoàng đế, cho nên, Thủy Hoàng đế nắm giữ một ít manh mối của vị Oa hoàng kia, hắn chính là căn cứ những manh mối này, xác nhận trong Takama-ga-hara có chí bảo.

Cho nên, phía sau cửa đá thật sự có thứ Từ Phúc khát vọng đạt được, nhưng bị Tần Thủy Hoàng phong tồn lại, có liên quan với cây thần đồng xanh Takama-ga-hara.

Kết hợp những tin tức đã biết này, Trương Nguyên Thanh đã hoàn toàn xác nhận, cửa đá nhất định có thứ cởi bỏ bí mật Takama-ga-hara.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên hỏi:

“Nhân vật trong thần thoại truyền thuyết nhiều đếm không xuể, đại bộ phận đều là giả dối, viện trưởng, phân chia như thế nào thần thoại chân thật cùng thần thoại giả dối?”

Lúc này, nhân vật chính không có chút tư thái lòe loẹt làm màu, càng giống học bá đắm chìm ở trong tham thảo học thuật.

Hơn nữa là học bá soái vô cùng.

Lý Ngôn Hề không vội trả lời, vặn mở nắp giữ ấm chén, uống nước làm ẩm cổ, chậm rãi nói:

“Tiên thần tương quan đạo phật đều là giả, thần thoại không thành hệ thống độ đáng tin cao hơn. Ha ha, đạo giáo nảy sinh ở Đông Hán, đạo gia thì nảy sinh ở Chiến quốc, lúc đó là thời đại Tiên Tần cùng Thần Hán, bởi vậy tiên thần đạo giáo đều là hư cấu. Phật giáo càng không cần phải nói.”

“Câu chuyện thần đạo trong một ít tác phẩm văn học nổi tiếng, cũng là giả, thuộc về bịa đặt. Sau khi bài trừ những thứ này, lại nhìn hệ thống thần thoại, thật ra không tính là quá nhiều, chủ yếu là hỗn loạn.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

Ở lúc mọi người còn đang trầm ngâm, Trương Nguyên Thanh giơ tay, hỏi:

“Tôi nghe nói, đều là thần thoại, đại khu thứ nhất, thậm chí thần thoại Bắc u, cũng chính là thần thoại nghi ngờ đại khu thứ ba chưa mở ra, đều là cực kỳ hoàn chỉnh. Duy có thần thoại

đại khu thứ hai chúng ta, chắp vá lung tung, không thành hệ thống, xin hỏi đây là vì sao?"

Lý Ngôn Hề nhất thời có chút nhìn với cặp mắt khác xưa, không có chút trình độ, đối với lịch sử linh cảnh hiểu biết không nhiều, là không hỏi ra được loại vấn đề này.

Thần thoại Bắc u là thần thoại đại khu thứ ba chưa mở ra?

Mọi người ngẩn ra.

Vài vị Thánh Giả linh cảnh thế gia, cùng với Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng, không khỏi nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Những thứ này ngay cả bọn họ cũng không biết, chưa từng nghe trưởng bối nói tới.

"Trước mắt cách nói chủ lưu là, đại khu thứ hai chúng ta ở thời viễn cổ, từng xảy ra một hồi tai nạn lớn, không, thậm chí không chỉ một hồi, tóm lại, tai nạn dẫn tới văn minh xuất hiện phay đứt gãy, bởi vậy thần thoại truyền thuyết mới sẽ hỗn loạn." Lý Ngôn Hề nói:

"Về phần là tai nạn lớn gì, không có ai biết."

Trả lời xong vấn đề của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lão lặng im vài giây, thấy không có ai hỏi, tiếp tục giảng bài:

"Nói xong lịch sử cổ đại, lại nói một chút lịch sử sau khi linh cảnh sinh ra. Dân quốc ngày đầu thành lập, linh cảnh hành giả đời thứ nhất sinh ra, lúc đó số lượng linh cảnh hành giả không nhiều, cũng không có phương án phó bản, không có tri thức linh cảnh, tất cả đều dựa vào bản thân mò mẫm, cho nên tỷ lệ tử vong cực cao, một đoạn thời gian rất dài, các tiền bối đều đình trệ ở giai đoạn Siêu Phàm.

"Khi đó thiên hạ rung chuyển, Thần Châu chìm đắm, dân chúng lầm than, rất nhiều linh cảnh hành giả vì bảo vệ quê hương, người thân, không thể không ra tay đánh giết quân địch, dẫn tới giá trị công đức giảm dưới giới hạn, bị linh cảnh truy nã. Nhân tiện nhắc tới, thời kì chiến tranh, giết quân địch không phải trừng ác dương thiện, coi là tàn sát người thường.

"Lúc ấy linh cảnh hành giả đại khu thứ nhất đã phát triển hai mươi năm, Chúa Tể hiếm thấy, nhưng Thánh Giả không ít,

bọn họ thông qua săn giết linh cảnh hành giả chúng ta, thu hoạch lượng lớn phần thưởng."

"Hiện nay Thiên Phạt cường thế như vậy, tất cả đều là năm đó tạo dựng cơ sở, là giẫm thi thể tiền bối chúng ta đạt được vinh quang. Trong hai ba mươi năm đó, linh cảnh hành giả bản thổ, hợp pháp cũng tốt, tà ác cũng thế, vừa ló mặt một đám liền chết một đám, số lượng cùng cấp bậc mãi không tích lũy lên được.

"Thẳng đến chiến tranh thế giới thứ hai chấm dứt, thiên hạ thái bình, gần trăm năm tích lũy, số lượng linh cảnh hành giả mới có quy mô hôm nay."

Chương 1421: Lịch sử linh cảnh (4)

Theo viện trưởng từ từ kể ra, trước mắt mọi người giống như mở ra một bức hoạ cuộn tròn tràn ngập máu cùng lửa.

Các tiền bối gây dựng sự nghiệp gian nan!

Lý Ngôn Hề cho mọi người thời gian giảm xóc dài đến ba mươi giây, nói:

"Kế tiếp chính là trọng điểm của tiết này. Ở trong nghiên cứu lịch sử linh cảnh, có bốn bí ẩn lớn, đến nay chưa giải."

Lão để một nút thắt trước, thấy các học viên vểnh tai, bày ra tư thái tràn đầy hứng thú, mới chậm rãi nói:

"Một, nguyên nhân linh lực suy kiệt; Hai, vì sao linh cảnh không có phó bản niên đại chiến loạn; Ba, nguyên nhân đại khu thứ ba không mở ra; Bốn, linh cảnh là sinh ra như thế nào.

"Một trăm mười năm qua, vô số linh cảnh học giả cố sức phá giải bốn bí ẩn này, nhưng chưa ai thành công, thành câu hỏi chưa có lời giải."

Lão đảo qua Chu Minh Hú, Lưu Ngọc Thư, Triệu Phi Vấn, Tôn Miểu Miểu các học viên thân thế hiển hách, cười nói:

"Mấy người bối cảnh đều không đơn giản, trưởng bối trong nhà có từng đề cập những đề tài này hay không? Lấy ra để mọi người tham thảo một phen, tri thức chỉ có ở trong truyền bá cùng thảo luận, mới có thể phát huy giá trị."

Các học viên vẻ mặt chờ mong nhìn đám "con em thế gia".

Triệu Phi Vấn nhíu mày: "Tôi nghe trưởng bối trong tộc nói, linh lực suy kiệt, có thể là tài nguyên hao hết."

Hạ Hầu Ngạo Thiên cười nhạo nói: "Ngu xuẩn, nếu như thế, linh lực chúng ta sử dụng từ đâu mà đến?"

Lưu Ngọc Thư trầm ngâm nói:

"Trưởng bối gia tộc từng làm một cái suy đoán như vậy, linh cảnh là con người chế tạo, mặc kệ là bảng thuộc tính, giá trị đạo đức, phó bản cho tới thuộc tính vật phẩm, đều có thuộc tính trò chơi rất mạnh, dấu vết nhân công nghiêm trọng, tuyệt đối không phải hiện tượng siêu tự nhiên."

"Bọn họ cho rằng, sáng tạo linh cảnh là văn minh ngoài hành tinh."

Cái này thuộc về đơn thuần tưởng tượng, thiếu chứng cứ.

"Còn không?" Viện trưởng có chút thất vọng, trả lời như vậy hiển nhiên chưa khiến lão hài lòng.

Vốn cho rằng các học viên xuất thân thế gia, sẽ có chút giải thích độc đáo, cho dù là luận điệu khác người cũng tốt.

Kết quả bọn họ đối với phương diện này nhận thức tương đối nông cạn, cũng không mạnh hơn học viên xuất thân kém bao nhiêu.

Có lẽ là trưởng bối trong nhà cảm thấy loại câu hỏi chưa có lời giải này không cần thiết thảo luận với trẻ con, ý nghĩa không lớn.

"Cho dù là tôi thân là lớp trưởng, cũng không cách nào trả lời loại vấn đề này." Hạ Hầu Ngạo Thiên bỗng nhiên nghĩ đến hành động lừa tiền hắn của Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm qua, linh cơ khẽ động, lập tức noi theo, cao giọng nói:

"Viện trưởng, không ngại hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút, hắn ở phương lịch sử linh cảnh diện, có trình độ thâm hậu."

Lý Ngôn Hề lập tức nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói:

"Vậy mời thiên tài của chúng ta phát biểu ý kiến một phen."

Các học viên linh cảnh thế gia bĩu môi, Nguyên Thủy Thiên Tôn loại linh cảnh hành giả xuất thân thấp kém này, không có trưởng bối dạy, không có gia tộc truyền thừa, không có khả năng nắm giữ tin tức không hợp với cấp bậc của mình.

Nhưng Mẫu Đơn Tiên Tử, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, các Thánh Giả quan phương này, thì tràn ngập chờ mong đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Các cô là nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trưởng thành lên —— ở trên diễn đàn.

Nhìn hắn từng bước phong thần, sáng tạo từng chiến tích có thể xưng là truyền kỳ.

Bởi vậy, các hành giả quan phương đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn có sự tự tin mù quáng.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, cao giọng đáp lại: "Trừ câu hỏi chưa có lời giải thứ hai, ba cái khác, tôi trái lại biết một ít, nhưng cái này không phải thứ có thể công khai giảng."

Hắn thật sự biết? Chém gió à!

Đám người Triệu Phi Vấn vẻ mặt không tin.

Học viên khác lại có hứng thú, mắt đồng loạt sáng lên.

Viện trưởng Lý Ngôn Hề mặt lộ vẻ kinh ngạc, áp chế bất ngờ trong lòng, trầm ngâm nói:

"Cho dù là manh mối tương quan, cũng là giá trị liên thành, quả thật không thích hợp công khai giảng. Cậu có điều kiện gì?"

Trương Nguyên Thanh lập tức nói:

"Giao học phí, mỗi người 1 triệu, viết biên nhận giấy nợ, ra khỏi phó bản trả tiền. Không muốn nghe có thể đi ra ngoài."

Nhân vật chính Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng nghe mà ngẩn ra, thầm nhủ phương thức kiếm tiền này, sao mình không nghĩ tới?

Sau đó, hắn bi ai phát hiện, mình lại sắp bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chơi xỏ một số tiền lớn.

Bởi vì hắn muốn lưu lại nghe.

Còn muốn thu phí?

Các học viên thất vọng một trận, chơi miễn phí là niềm vui lớn nhất của nhân loại, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đoạt đi niềm vui của bọn họ.

“Tình báo quan trọng cần mua, tri thức quan trọng cần trả phí, rất hợp lý.” Lão viện trưởng cười cười, “Các vị, các người ở bên ngoài, tiêu nhiều tiền nữa, cũng không nhất định có thể nghe được tình báo câu hỏi chưa có lời giải.”

Chương 1422: San trị cuồng điệu (1)

Chấp sự lương hàng năm phổ biến 1 triệu trở lên, làm chút nghề tay trái, vớt chút nước béo, bán tài liệu, lương một năm chục triệu không phải việc khó.

Bởi vậy 1 triệu học phí là thứ mọi người có thể thừa nhận.

Ở sau khi đạt được các học viên đồng ý, lão viện trưởng lập tức mang tới giấy bút, lập chứng từ, viết giấy nợ.

Vị lão nhân ham học hỏi như đói khát này đóng lại nắp bút, dẫn đầu ấn dấu tay.

Tiếp theo mang chứng từ giao cho lớp trưởng, do lớp trưởng truyền lại cho các học viên in dấu tay.

Rất nhanh, trên tờ giấy in đầy dấu tay, giao tới trong tay Trương Nguyên Thanh.

22 triệu tới tay, tài chính lập tức trở nên dư dả. Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm chứng từ, tâm tình tốt đẹp.

Sau khi từ trong Vạn Bảo ốc luyện ra thần khí, đạo cụ vô dụng trong tay hắn hầu như hết sạch, mà dưới tình huống không bán đạo cụ, tài liệu, Trương Nguyên Thanh phát hiện, tiền là thật con mẹ nó khó kiếm.

Cái này cũng giải thích vì sao đại bộ phận linh cảnh hành giả, đặc biệt hành giả hoang dã phổ biến tài chính túng quẫn, trừ phi sắp chết đói, bằng không cực ít có người sẽ lựa chọn bán đạo cụ.

Mang đi so sánh, Học Sĩ và Nhạc Sĩ là dễ kiếm tiền nhất.

Người trước có được kỹ thuật và tri thức, có thể nhận việc riêng, người sau bán giọng mà sống, cũng có thể kiếm đầy chậu đầy bát.

Trái lại, một ít nghề nghiệp am hiểu chiến đấu, ở dưới giá trị đạo đức ước thúc, thiếu thủ đoạn kiếm tiền.

Hài lòng gấp lại chứng từ, thu vào trong túi.

"Tốt, cảm tạ mọi người cổ vũ." Trương Nguyên Thanh rời khỏi chỗ ngồi, đi lên đài diễn thuyết, liếc viện trưởng Lý Ngôn Hề một cái.

Lão viện trưởng tóc hoa râm ngẩn ra một phen, yên lặng đứng dậy sang một bên.

Trương Nguyên Thanh thuận thế vào ngồi, nhìn học viên ánh mắt sáng quắc bên dưới, nói:

"Căn cứ học giả linh cảnh nước ngoài phân tích, đại khu thứ ba đối ứng là thần thoại Bắc u, căn cứ nghiệm chứng ý kiến này có hai điều, một, linh cảnh hành giả hải ngoại thu thập được chút ít đạo cụ không thuộc về nghề nghiệp đại khu thứ nhất thứ hai."

"Sau khi suy luận thuộc tính vật phẩm, phát hiện có thể đối ứng cùng thần linh nào đó trong thần thoại Bắc u."

"Hai, kết cục của thần thoại Bắc u: Hoàng hôn của các vị thần (Ragnarök).

"Ở trong hoàng hôn của các vị thần miêu tả, toàn bộ thần linh bởi vì giết chóc lẫn nhau mà ngã xuống, thần thoại tiến vào đại tịch diệt, chờ đợi một luân hồi sau mở ra. Đại khu thứ ba, đang chờ đợi mở ra."

Thì ra đại khu thứ ba là thần thoại Bắc u, đã có thuộc tính đạo cụ chống đỡ ý kiến này, nghĩ hẳn sẽ không mắc lỗi. Đám người Hạ Hầu Ngạo Thiên liên tục gật đầu.

"Quá gượng ép!" Triệu Phi Vấn đột nhiên mở miệng, hấp dẫn các học viên liếc nhìn, hắn nói:

"Đại khu thứ ba có lẽ đối ứng thần thoại Bắc u, nhưng anh dựa vào cái gì nói nguyên nhân chưa mở ra là hoàng hôn của các vị thần, hoàng hôn của các vị thần thật sự xảy ra hay không, còn chờ xác nhận."

Nghe vậy, các học viên lâm vào trầm ngâm, cùng đều nhìn về phía viện trưởng, muốn nghe ý kiến của lão.

Lý Ngôn Hề chưa phát biểu ý kiến, tựa như đang đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tiếp.

“Hoàng hôn của các vị thần là từng thật sự xảy ra, bởi vì trong thần thoại truyền thuyết các nơi trên thế giới, đều có tai nạn lớn tương tự, không phải chỉ thần thoại Bắc u có.” Đối mặt nghi ngờ, Trương Nguyên Thanh giọng điệu bình thản:

“Chúng ta đều biết, thần thoại truyền thuyết là một bộ lịch sử khác của linh cảnh hành giả, nghĩ tới chưa, vì sao trong các thần thoại lớn đều có diệt thế ghi lại, là trùng hợp sao?”

Triệu Phi Vấn nhíu mày, thân là Học Sĩ, hắn tán thành phỏng đoán của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Vậy nguyên nhân linh khí suy kiệt thì sao?” Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan hưng phấn giơ tay đặt câu hỏi.

“Kết cục của hoàng hôn của các vị thần là cái gì?” Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại.

“Thần linh tịch diệt, đại khu thứ ba phong bế đến nay.” Tôn Miểu Miểu giành đáp.

“Có hay không loại khả năng này, linh lực suy kiệt, chính là tai nạn lớn tạo thành.” Trương Nguyên Thanh chậm rãi mà nói:

“Sau tai nạn lớn, người tu hành viễn cổ hầu như chết hết, văn minh xuất hiện phay đứt gãy, chỉ để lại một ít thần thoại truyền miệng, vô số năm sau, người tu hành mới quật khởi, cũng chính là người tu hành cổ đại trong miệng chúng ta.”

“Nhưng bởi vì tai nạn tạo thành ảnh hưởng nào đó không thể nghịch chuyển, linh lực từng bước suy kiệt, thẳng đến cuối đời Minh, người tu hành rời khỏi sân khấu lịch sử.”

Các học viên nghe rất đã nghiền.

“Trên logic là hợp lý, căn cứ chống đỡ bộ lý luận này của cậu đâu?” Làm người sử dụng trả phí, Thiên Hạ Quy Hỏa tích cực bảo hộ quyền lợi của mình, đưa ra nghi ngờ.

Chương 1423: San trị cuồng điệu (2)

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn phân tích rất đặc sắc, cho dù là đang kể chuyện, cũng làm người ta mắt sáng ngời.

“Linh lực suy kiệt bắt nguồn từ tai nạn lớn thời cổ đại xa xôi? Điểm cắt vào rất đặc sắc, đáng tiếc thành phần phỏng đoán quá nhiều, không thể viết thành luận văn.” Hạ Hầu Ngạo Thiên tiếc hận lắc đầu.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Tôi chỉ có thể chứng minh tai nạn quả thật tồn tại, hơn nữa, nó còn có thể xảy ra lần nữa.”

Lời vừa nói ra, học viên ở đây đột nhiên biến sắc, ngay cả lão viện trưởng cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cùng trầm trọng.

“Nói hươu nói vượn!” Chu Minh Hú cao giọng nói: “Cậu là nói, tương lai sẽ xảy ra hoàng hôn của các vị thần tai nạn trong thần thoại truyền thuyết như vậy? Quả thực lấy lòng mọi người.”

Không có ai tin tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng cảm thấy hắn lên tiếng hoang đường nhàm chán, là đang hù dọa bọn họ.

Chỉ có Hạ Hầu Ngạo Thiên hiện lên một ý niệm: Cơ hội bản nhân vật chính cứu vớt thế giới tới rồi?

Viện trưởng Lý Ngôn Hề trầm ngâm nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu vì sao sẽ cảm thấy như vậy?”

Trương Nguyên Thanh cất cao giọng nói: “Hơn hai mươi năm trước, từng xảy ra một việc lớn, chí bảo thần bí La Bàn Quang Minh hiện thế, la bàn tiên đoán, tương lai không lâu, tai nạn lớn đáng sợ sẽ lần nữa tiến đến.

“Lời tiên đoán vừa ra, ở cao tầng các tổ chức lớn dẫn lên chấn động, cao thủ cấp Bán Thần toàn thế giới đều tham dự tranh đoạt la bàn, nguyên soái đời đầu của Bạch Hổ binh chúng, chính là ngã xuống trong trận chiến đó, học viên bình thường có thể không biết việc này, nhưng mấy vị xuất thân linh cảnh thế gia, hẳn là đều từng nghe trưởng bối nói nhỉ?”

Đám người Lưu Ngọc Thư, Triệu Phi Vấn, Chu Minh Hú, vẻ mặt cổ quái nhìn nhau.

Đúng vậy, bọn họ từng nghe nói.

Nhưng chỉ biết là có một sự kiện như vậy, không biết nội dung lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh.

Thậm chí trưởng bối bọn họ cũng không biết nội dung lời tiên đoán, trừ lão tổ tông các nhà.

Các học viên thấy vẻ mặt của mấy công tử ca thế gia, trong lòng liền có tính toán.

"Nội dung la bàn tiên đoán là cái gì?" Lưu Ngọc Thư trầm giọng hỏi.

Mọi người bên dưới nháy mắt tập trung tinh thần.

Trương Nguyên Thanh 'a' một tiếng: "Cái này không phải chuyện 1 triệu, cậu nếu muốn biết, ra khỏi phó bản tới tìm tôi, 500 triệu bán cho cậu."

"Sao cậu không đi cướp?" Lưu Ngọc Thư căm giận nói.

Trương Nguyên Thanh không nhìn hắn lẩm bẩm, tổng kết:

"Tóm lại, tôi cho rằng, nguyên nhân linh lực suy kiệt là tai nạn lớn diệt thế đáng sợ, nguyên nhân đại khu thứ ba phong bế, cũng là như thế. Về phần nó khi nào mở ra, tôi cũng không biết."

"Một câu hỏi chưa có lời giải cuối cùng, chính là linh cảnh sinh ra. Rất xin lỗi, tôi không biết, nhưng có thể cung cấp một ít mạch suy nghĩ. Một: Phó bản mở, không phải chỉ linh cảnh có, linh cảnh hành giả cấp Bán Thần cũng có thể làm được."

"Hai: Người tu hành cổ đại không chịu linh cảnh trói buộc, nhưng, bọn họ là quần thể ở sau tai nạn lớn trưởng thành lên, tư duy theo quán tính, có hay không một loại khả năng, sự tồn tại của người tu hành cổ đại, mới là không phù hợp lẽ thường. Linh cảnh hành giả mới là điều bình thường."

"Căn cứ La Bàn Quang Minh tiên đoán, tai nạn lớn tựa như đang luân hồi, cách mỗi khoảng năm tháng dài lâu sẽ xảy ra một lần. Dựa theo logic này, lớn mật giả thiết một chút, tai nạn qua đi, linh cảnh dừng vận chuyển, lâm vào hôn mê, bởi vậy mới xuất hiện người tu hành cổ đại."

Nói tới đây, hắn đứng lên: "Điều tôi muốn nói đều nói xong rồi, chỉ để tham khảo."

Trên lớp học tràn đầy yên tĩnh, mọi người đều lâm vào suy nghĩ thật lâu.

Bởi vì Anh Gà Đỏ dựa vào vũ lực đạt thành nhất trí với đầu bếp, cơm trưa căn tin chỉ cung cấp một loại thức ăn: Cháo cá ánh trăng.

Đồ ăn tuy đơn nhất, nhưng cháo là cháo ngon, Trương Nguyên Thanh ăn ba bát to.

Tiết đều tiên của buổi chiều ở hai giờ, Anh Gà Đỏ bảo các học viên ở thư viện đánh bài, các nữ sinh thì hướng học viện đệ trình thỉnh cầu tới đảo Linh Thực đạp thanh.

—— Mẫu Đơn Tiên Tử và Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan dẫn đầu.

Triệu Thành Hoàng cũng hướng thầy "Kẻ Quan Trắc Tinh Không" đệ trình đơn xin lên đảo, đương nhiên, đảo hắn lựa chọn không phải đảo Linh Thực, mà là đảo Tim Gà.

Lúc húp cháo, Triệu Thành Hoàng hiếm thấy chủ động tìm tới Trương Nguyên Thanh, nói:

"Tôi buổi chiều mua một tiết riêng, đi đảo Tim Gà hấp thu Thái âm lực, Kẻ Quan Trắc Tinh Không đi cùng, có hứng thú đi cùng hay không?"

Trương Nguyên Thanh đáp ứng.

Hắn quả thật muốn hướng Thánh Giả có thâm niên thỉnh giáo kỹ xảo chiến đấu của Tinh Quan, sớm muộn gì phải mua lớp riêng. Mặt khác, Triệu Thành Hoàng tựa như là chủ tu Thái âm lực.

Tính tới trước mắt, hắn còn không biết nên như thế nào chủ tu Thái âm, Tinh Thần cùng Thái Dương.

Chương 1424: San trị cuồng điệu (3)

Tuần tự từng bước thăng cấp khẳng định không được, Trương Nguyên Thanh suy đoán cần kèm theo thủ đoạn đặc thù, vừa

vặn có thể hướng Triệu Thành Hoàng cùng "Kẻ Quan Trắc Tinh Không" tìm hiểu.

Mọi người lên du thuyền trở lại hồ giao nhân, Trương Nguyên Thanh hóng gió mát thổi tới trước mặt, nhớ lại nội dung trên lớp học, trong lòng chợt xuất hiện một cái nghi hoặc.

Cái Ôm Của Oa Hoàng, không phải đạo cụ của Chỉ Sát cung chủ sao?

Dựa theo viện trưởng nói, món đạo cụ đó là đại trưởng lão Bách Hoa hội từ trong phó bản học viện Tần Phong đào móc, sao có thể rơi vào trong tay bà điên.

Cái này còn không phải chủ yếu nhất, Chỉ Sát cung chủ đã có được Cái Ôm Của Oa Hoàng, vậy cô ấy sao có khả năng không biết Oa hoàng chứ.

Lần trước hỏi cô ấy, vì sao phải giấu diếm?

"Cô ấy biết Oa hoàng tồn tại, cho nên buổi tối hôm ấy cô ấy mới sẽ nói, thứ trong Takama-ga-hara, rất có thể sẽ thay đổi vận mệnh của cô ấy. Cô nàng thối này, chờ mình rời khỏi phó bản, nhất định phải dạy cô ấy cẩn thận."

Treo lên đánh! Trương Nguyên Thanh ở trong lòng yên lặng thề.

"Thứ cậu nói ở trên lớp học rất thú vị." Triệu Thành Hoàng mở miệng nói.

Thật ra thứ thật sự có dinh dưỡng, cũng chỉ lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, cái khác đều là phỏng đoán, chẳng khác gì luận điệu người ngoài hành tinh chế tạo linh cảnh. Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt nói:

"Chỉ cần có thể truyền lại tri thức cho mọi người, tôi đã hài lòng rồi."

Triệu Thành Hoàng yên lặng nhìn hắn.

"Làm sao vậy?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Thật lòng chia sẻ sẽ không đòi tiền, thật không biết xấu hổ… Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói: "Không có gì."

Rất nhanh, đã đến đảo Tim Gà, Trương Nguyên Thanh cùng Triệu Thành Hoàng, Kẻ Quan Trắc Tinh Không nhảy tới bên

bờ.

Phía sau là tiếng các nữ Thánh Giả quan phương ngọt ngào dễ nghe:

“Thiên Tôn lão gia, tạm biệt! !”

Trương Nguyên Thanh không chút do dự, quay đầu cho các cô một cái hôn gió: “Hẹn gặp lại, các ái phi.”

Rước lấy một đợt tiếng cười duyên như chuông bạc.

Nhìn theo du thuyền khởi động rời khỏi, người trung niên khí chất mờ mịt thần bí trêu ghẹo nói:

“Một người trước được phụ nữ hoan nghênh như vậy, vẫn là Hoa công tử Linh Quân.”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chính là gia sư!”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không ngẩn ra, vẻ mặt bỗng nhiên lạnh nhạt, nói:

“Đúng rồi, tôi cũng là Thái Nhất môn, Linh Quân từng tán em gái tôi.”

Trương Nguyên Thanh giận dữ, xé xuống một góc áo thun, cao giọng nói:

“Linh Quân phát rồ, tôi bây giờ cắt áo bào đoạn nghĩa với hắn.”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không cười nói: “Cậu rất hài hước.”

Triệu Thành Hoàng vẻ mặt lạnh nhạt, không nói một lời.

Ba người lững thững tiến lên, tiến vào rừng cây âm trầm, ngồi khoanh chân ở dưới tàng cây một cây hòe ký túc oán linh.

Oán linh trên cây run rẩy.

Triệu Thành Hoàng sau khi ngồi xếp bằng, lập tức nhắm mắt điều tức, Kẻ Quan Trắc Tinh Không nói:

“Tôi chủ yếu là phụ trách để ý hắn, tránh cho hắn hấp thu quá nhiều Thái âm lực. Thành Hoàng trừ phí dụng lên đảo, còn mua thêm một tiết dạy riêng, để tôi dạy cho cậu một ít kỹ xảo cùng tri thức của Tinh Quan.”

Thế này tương đương Triệu Thành Hoàng mời khách.

Tiểu tử này bề ngoài cao ngạo lạnh lùng, thật ra rất hiểu cảm ơn đấy, biết ở trong phó bản giết chóc thiếu nợ mình nhân tình to lớn, đợi có cơ hội liền trả một chút. Trương Nguyên Thanh nói:

"Tinh Quan thiên hướng phụ trợ đúng không."

Kẻ Quan Trắc Tinh Không trầm ngâm một phen, "Chỉ có thể nói, phương thức chiến đấu của Tinh Quan không phải trực tiếp thẳng tắp. Trước tiên là nói về kỹ xảo Tinh Độn Thuật đi, đại đa số Tinh Quan, sẽ chuẩn bị cho mình hai món đạo cụ, một món cận chiến, một món đánh xa. Phân biệt phối hợp Dạ Du cùng Tinh Độn Thuật."

"Gặp kẻ am hiểu cận chiến, ví dụ như Hỏa Sư, Kiếm Khách, Yêu Mê Hoặc, vậy lợi dụng Tinh Độn Thuật lôi kéo, đánh tiêu hao. Gặp kẻ không am hiểu cận chiến, ví dụ như Thủy Quỷ, Nhạc Sĩ, Huyễn Thuật Sư những kẻ này, liền lợi dụng Dạ Du tập kích.

"Nghề nghiệp Thần Dạ Du chúng ta, là chiến sĩ hình lục giác*, cận chiến không mạnh là so với Kiếm Khách những nghề nghiệp này mà nói."

Trương Nguyên Thanh nhíu mày: "Nhưng mà Tinh Độn Thuật rất tốn linh lực."

Giải thích thông tục chính là —— Mana không đủ dùng.

Kẻ Quan Trắc Tinh Không cười nói:

"Chỉ cần chủ tu Tinh Thần chi lực, liền không phải vấn đề. Cậu bây giờ đã là Thánh Giả, nên chọn một con đường. Những thứ này để nói sau. Chúng ta trước giảng kỹ xảo sử dụng Tinh Tướng Thuật.

"Tinh Tướng Thuật tuy là kỹ năng phụ trợ, nhưng nó phi thường hữu dụng, cậu khai phá đối với Tinh Tướng Thuật đã tới trình độ nào?"

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, mang kinh nghiệm mình từ trong Vạn Bảo ốc chiến đấu, thu hoạch nói ra.

Chương 1425: San trị cuồng điệu (4)

“Lấy quan sát tướng mạo mục tiêu, để nghiệm chứng kế hoạch của mình? Không tệ không tệ, cậu rất có thiên phú, trở thành Tinh Quan hơn tháng, đã nắm giữ cách dùng chính xác của Tinh Tướng Thuật, tôi lúc trước là các tiền bối Thái Nhất môn dạy, mới biết được Tinh Tướng Thuật còn có thể dùng như vậy.”

Thầy giáo trung niên cẩn thận đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn, giống như thấy được một khối ngọc thô cực phẩm, rất tán thưởng đối với thiên phú của hắn.

Nét mặt Triệu Thành Hoàng lặng yên ngưng trọng.

“Lấy cấp bậc trước mắt của cậu mà nói, khai phá Tinh Tướng Thuật xem như cực hạn rồi. Chờ cậu lên tới cấp 5, tướng mạo phản hồi sẽ càng thêm rõ ràng, ví dụ như, cậu có thể ở trong huyết quang tai ương, nhìn thấy hình ảnh mình chết đi. Đồng thời, cậu sẽ học được Quan Tinh Thuật.” Kẻ Quan Trắc Tinh Không nói:

“Kế tiếp, tôi muốn giảng giải đặc điểm Tinh Quan giai đoạn này.”

Cái này công năng giống với gương Yata, có thể dự báo trước được tử vong, cùng với hình ảnh khác, Tinh Quan nghề nghiệp này rất thích hợp trốn ở sau lưng tính kế, làm một ít âm mưu quỷ kế. Trương Nguyên Thanh kiên nhẫn nghe.

“Bởi vì Tinh Tướng Thuật và Quan Tinh Thuật, Tinh Quan là kỳ thủ đáng sợ, bọn họ có thể thông qua ngắm sao, nhìn thấy hướng đi của thiên địa vạn vật, do đó bố cục trước. Ví dụ như bởi vì chuyện em gái, tôi muốn giết Linh Quân, nhưng Linh Quân là con môn chủ, tôi không thể ra tay.

“Vì thế tôi đêm xem thiên tượng, phát hiện hắn trong tương lai ngay nào đó sẽ tham gia một bữa tiệc, có một đoạn chuyện phong lưu, ừm, hắn không phải ở Tùng Hải sao, vì thế tôi bắt đầu xem xét nghề nghiệp tà ác Tùng Hải, hướng hắn truyền tình báo, hoặc càng thêm mịt mờ dẫn đường, để hắn lẫn vào bữa tiệc, đại khai sát giới. Đương nhiên, phương diện này còn có rất nhiều thao tác nhỏ, ví dụ như, nghề nghiệp tà ác tôi muốn tìm kiếm, nhất định là có thù oán với Linh Quân, hoặc tính tình hung ác điên cuồng, không để lại bất cứ người sống

nào. Ồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt của cậu tựa như không tốt lắm?"

"Không, không có việc gì." Trương Nguyên Thanh sắc mặt trắng bệch, trong lòng một vạn chữ đệch chạy chồm.

Hắn liên tưởng đến Thuần Dương chưởng giáo.

Kẻ Quan Trắc Tinh Không tiếp tục nói: "Lại ví dụ như, cậu thông qua Quan Tinh Thuật, phát hiện mình tương lai không lâu, sẽ có nguy hiểm tính mạng. Tinh tượng sẽ cho ra nhắc nhở mông lung, nguy hiểm bắt nguồn từ phương nào, bắt nguồn từ nguy hiểm gì.

"Lúc này, cậu liền phải bắt đầu bố cục, kẻ địch là ai, nguy hiểm là cái gì, thủ đoạn cùng trợ thủ nào có thể hữu hiệu ngăn chặn kẻ địch, từng một một bố cục mưu tính, cuối cùng thành công sống sót. Ồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu làm sao vậy?"

"Tôi không có gì."

"Không, mặt mũi cậu cũng tái đi rồi."

"…" Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi: "Thầy, làm sao đối kháng loại năng lực này của Tinh Quan?"

"Trừ phi có thể biết được toàn bộ bố cục của đối phương, nếu không không có cách nào. Nhưng chúng ta là Tinh Quan, Quan Tinh Thuật tương khắc lẫn nhau, chỉ xem ai lợi hại hơn. Sau đó chính là chủ tu Thái âm lực, đạt tới giai đoạn Chúa Tể, cậu có thể khắc chế Tinh Quan." Kẻ Quan Trắc Tinh Không nghiêm túc giảng giải tri thức:

"Thái âm tượng trưng là bí ẩn, xem kỹ năng 'Dạ Du' là biết, lực lượng Thái âm có thể giấu được Tinh Quan thôi diễn."

Trương Nguyên Thanh đầu óc lộn xộn, một cái nghi hoặc vốn bị chôn giấu, một lần nữa trào lên trong lòng.

Ma Quân thật sự đã chết sao?

Ma Quân là nửa bước chí cao đó, mặc dù không phải chủ tu Tinh Thần chi lực, trình độ Quan Tinh Thuật của hắn cũng không tầm thường.

Hắn để lại nhiều thứ như vậy, thẻ nhân vật, trăng tròn màu đen, đồng hồ điện tử không có dây đeo, tặng cho các hồng

nhan tri kỷ tàng bảo đồ. Hắn thật sự đã chết sao?

Lão ba Trương Tử Chân, thật sự đã chết sao?

Cấp bậc Liệt Dương song tử có lẽ chưa tới Bán Thần, nhưng thấp nhất là Chúa Tể đỉnh phong, lão ba cũng là Thần Dạ Du, chủ tu cái gì không biết, nhưng ông ấy cũng để lại chuẩn bị ở sau.

Nhìn từ manh mối trước mắt, trong mấy năm sau khi tranh đoạt La Bàn Quang Minh kết thúc, ông ấy luôn mưu tính bố cục, nguyên nhân cái chết của ông ấy không hợp lý, tang sự ông ấy xử lý quá đơn giản. Ông ấy thật sự đã chết sao?

Thuần Dương chưởng giáo lẻn vào yến hội, thật là ngẫu nhiên sao?

Hắn vừa mới vào học viện Tần Phong, Thiên Hạc tổ liền phái Asano Ryo xin giúp đỡ, liên hệ của Takama-ga-hara cùng học viện Tần Phong trồi lên mặt nước, cái này cũng là trùng hợp?

Còn có, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi cũng là Thần Dạ Du, cấp bậc rất cao cái loại đó, mặt trời nhỏ bảo bối quan trọng như vậy, vậy mà dễ dàng bị chúng ta hớt tay trên?

Thật sự bị chúng ta hớt tay trên sao?

Người dịch dung thành Ma Quân, biết Hắc Vô Thường, biết mọi thứ xảy ra nơi này, hoàn mỹ phù hợp thân phận kỳ thủ, hắn rốt cuộc là ai?

Không thể nghĩ tiếp nữa, không thể nghĩ nữa, phát điên mất. Trong lòng Trương Nguyên Thanh rối như tơ vò.

Chương 1426: Ba chủng loại lớn của đạo cụ (1)

Kẻ Quan Trắc Tinh Không đã nhận ra Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt khó coi, quan tâm thăm hỏi:

“Cậu thật sự không có việc gì?”

“Không có việc gì, thầy tiếp tục nói.” Trương Nguyên Thanh lắc đầu, dập tắt ý niệm cuồn cuộn trong đầu.

Kế tiếp, Kẻ Quan Trắc Tinh Không lại nói rất nhiều lộ số chiến đấu của Thần Dạ Du phối hợp Tinh Quan, mấy hạng bị động, kỹ năng chủ động, có thể phối hợp ra mười mấy loại lộ số.

Trương Nguyên Thanh lần lượt ghi nhớ, lộ số tựa như chiêu thức, sau khi biết, còn cần chăm chỉ luyện tập.

"Thầy, tôi càng thêm muốn biết, như thế nào chủ tu Thái âm, Tinh Thần cùng Thái Dương?" Trương Nguyên Thanh hỏi ra vấn đề tò mò đã lâu.

Kẻ Quan Trắc Tinh Không tìm từ một phen, "Giải thích thông tục dễ hiểu chính là, linh cảnh hành giả bình thường, tương đương với học sinh tốt nghiệp khoa chính quy, thứ cậu học được, chỉ là kỹ năng cơ bản nhất thô thiển nhất. Chủ tu là nghiên cứu sâu, nhằm vào một loại lực lượng nào đó xâm nhập học tập, nghiên cứu."

"Quả nhiên thông tục dễ hiểu." Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nhìn Triệu Thành Hoàng một cái:

"Cho nên tôi bây giờ chỉ là sinh viên bình thường ở trường, mà hắn đang nghiên cứu. Tương lai vào xã hội, hắn so với tôi dễ tìm việc hơn, so với tôi có tiền đồ hơn."

Kẻ Quan Trắc Tinh Không nghĩ một chút, nói:

"Chính là ý tứ này."

"Tôi lại giảng cho cậu một chút nguyên lý, lấy Thái âm lực để nêu ví dụ, mỗi một vị Thần Dạ Du đều là thân thể Thái âm, nhưng độ phù hợp với Thái âm lực khác nhau, kỹ năng mạnh yếu cũng khác nhau. Phương pháp vận dụng thô thiển nhất, chính là kích hoạt Thái âm lực, để tố chất thân thể tăng vọt."

"Ồ, những thứ này tôi biết, lúc đấu lôi đài, Triệu Thành Hoàng từng dùng chiêu này bắt nạt tôi, sau đó bị tôi thiên phú dị bẩm, gậy ông đập lưng ông giết ngược lại." Trương Nguyên Thanh nói.

Triệu Thành Hoàng nhắm mắt ngồi xuống không nhịn được, lạnh lùng nói: "Cậu nói lời thừa thật nhiều."

Kẻ Quan Trắc Tinh Không cười cười, hai người trẻ tuổi này một lạnh một nóng, tính tình hoàn toàn khác nhau, va chạm

với nhau, trái lại có chút thú vị.

“Cao cấp một chút, là trường kỳ ở Dạ Du, mang theo người sống cùng nhau Dạ Du, năng lực tự lành tăng cường, Khiếu Nguyệt tăng phúc đề cao, các phương diện thuộc tính toàn diện tăng mạnh. Nhưng đây là một quá trình vô cùng dài, hơn nữa phải xem thiên phú, ví dụ như Triệu Thành Hoàng, hắn ở trên Thái âm có thiên phú, cũng phải từ giai đoạn Siêu Phàm bắt đầu rèn luyện, thẳng đến tấn thăng Chúa Tể, mới tính là tiểu thành.” Kẻ Quan Trắc Tinh Không nói.

“Hắn là cần bí pháp đặc thù nhỉ?” Trương Nguyên Thanh vội vàng hỏi.

Kẻ Quan Trắc Tinh Không gật đầu:

“Chủ tu cái khái niệm này, là môn chủ đưa ra, hắn là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, cũng là Thần Dạ Du mạnh nhất đương thời, cấp bậc Bán Thần. Nghe nói, môn chủ từ trong pháp môn tu hành của Thần Dạ Du cổ đại đạt được linh cảm, sáng tạo một bộ pháp môn thuộc về linh cảnh hành giả.

“Đây là bí mật bất truyền của Thái Nhất môn, Triệu Thành Hoàng con nối dõi trưởng lão như vậy ngoại lệ.”

“Vậy tôi có thể mua không?” Trương Nguyên Thanh bức thiết nói.

Kẻ Quan Trắc Tinh Không lắc lắc đầu:

“Trên lý luận mà nói, bí pháp là không cho phép giao dịch. Thái Nhất môn đối với bí pháp cực kỳ coi trọng, ở lúc truyền đệ tử bí pháp, cần ký khế ước không truyền ra ngoài, đồng thời, trưởng lão sẽ dùng Thái âm bí pháp che giấu ký ức về bí pháp, để Phệ Linh, thôi miên cùng mộng cảnh mất đi hiệu lực.

“Cậu có thể thỉnh cầu tổng bộ Ngũ Hành minh ra mặt can thiệp, có lẽ có vài phần khả năng.”

Tổng bộ đang nghĩ tới như thế nào gõ tôi đây… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, “Tôi muốn chủ tu Thái Dương lực.”

Hắn nhớ rõ Âm Cơ từng nhắc nhở Ma Quân, đừng chủ tu Thái Dương, cho nên có câu hỏi này.

Nghe vậy, Kẻ Quan Trắc Tinh Không nói:

“Tôi không đề nghị cậu chủ tu Thái Dương, đầu tiên là thời gian, vừa rồi tôi từng nói, đây là một quá trình dài đằng đẵng, cậu chủ tu Thái âm cùng Tinh Thần, chờ tấn thăng Chúa Tể, liền đã đăng đường nhập thất.”

“Nhưng nếu cậu chủ tu Thái Dương, cậu đợi tới Chúa Tể mới bắt đầu, đã quá muộn.”

“Tiếp theo, chủ tu Thái âm và Tinh Thần, có một BUG có thể lợi dụng, đó chính là đình trệ thời gian dài ở giai đoạn Siêu Phàm hoặc Thánh Giả, từng lần một tiếp nhận Thái âm lực của thẻ nhân vật rửa tội.”

“Các tiền bối Thái Nhất môn phát hiện, mỗi lần thẻ nhân vật rót lực lượng vào, thân thể đều sẽ trở nên càng thêm thuần túy, độ phù hợp càng cao hơn, chính là một cây búa sắt, lặp đi lặp lại rèn luyện ra tạp chất của cậu.”

“Nhưng Chúa Tể vào phó bản giãn cách quá xa.”

“Cuối cùng, môn chủ sáng tạo bí pháp, Thái Dương thiên là không trọn vẹn, không quá thành thục, mà hắn chủ tu Tinh Thần, sau khi đạt tới đại viên mãn, có thể không lòng nào hoàn thiện Thái Dương thiên nữa.”

Chương 1427: Ba chủng loại lớn của đạo cụ (2)

Thì ra là như thế… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Vậy tôi bây giờ là Thánh Giả, có phải chủ tu Tinh Thần tốt hơn hay không?”

“Cái này phải xem thiên phú của cậu, là am hiểu Thái âm hay Tinh Thần hơn, tôi thấy cậu ở trên Tinh Tượng Thuật cực có thiên phú, không biết Thái âm lực như thế nào đây?” Kẻ Quan Trắc Tinh Không nói:

“Cái này chủ yếu thể hiện ở hai phương diện, linh lục và phệ linh, như vậy, cậu thử khống chế linh phó trên đảo một lần, xem một lần có thể khống chế bao nhiêu.”

Cái này dễ làm, mình biết khống hồn thuật của Thuần Dương giáo, từ chỗ Thuần Dương Chưởng giáo chơi miễn phí…

Trương Nguyên Thanh lập tức vận chuyển phệ linh, hốc mắt lan tràn năng lượng đen sì.

Trong khí chất của hắn, thần bí mờ mịt thu liễm, tà mị cao quý nổi bật ra.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, ngửa mặt lên trời hú dài.

Tiếng rít quanh quẩn ở trong rừng rậm âm trầm.

Oán linh trên cây hòe ở đỉnh đầu, kêu "phốc" rơi xuống, bay tới ngoài tán cây, ở dưới sự khống chế của Trương Nguyên Thanh, nhảy lên điệu nhảy lắc vai.

Từng oán linh xung quanh ùn ùn bay tới, gia nhập nhóm nhảy.

"Một lần có thể khống chế 13 oán linh, không tệ, thiên phú cực kỳ không tệ." Kẻ Quan Trắc Tinh Không tán thưởng.

Vừa mới dứt lời, hắn bỗng biến sắc, nâng mắt nhìn về phía chỗ sâu trong rừng rậm, nơi đó, đang có một rồi lại một oán linh bay tới, mười lăm, hai mươi, hai mươi lăm, ba mươi… Cả thảy chín mươi tám oán linh.

Bọn họ đứng chỉnh tề thành đội hình, đều nhịp lắc lắc bả vai, giống như nhóm nhảy âm Phủ.

Triệu Thành Hoàng gián đoạn thổ nạp, mở mắt, ở sâu trong đôi mắt bị chấn động lấp đầy, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

"Điều, điều này không có khả năng." Kẻ Quan Trắc Tinh Không ngây người, trợn mắt há hốc mồm.

Để tay lên ngực tự hỏi, hắn không làm được thao túng chính xác như thế tiếp cận trăm vị oán linh làm ra thao tác nhảy múa.

Mặt khác, hắn cho rằng chín mươi tám không phải cực hạn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là cực hạn của đảo Tim Gà.

Một màn trước mắt đã khiến Kẻ Quan Trắc Tinh Không rung động, nhưng kế tiếp, lời Trương Nguyên Thanh nói, hoàn toàn khiến hắn mất đi năng lực quản lý vẻ mặt.

"Phương diện linh lục mà nói, tôi cũng có chút tâm đắc."

Trương Nguyên Thanh nâng đầu ngón tay, ở trên không trung vẽ nhanh, vẽ ra một phù lục ẩn chứa đạo vận: "Đây là Phong

Linh Phù.”

Hắn sau đó vẽ ra càng nhiều phù lục hơn:

“Đây là Trấn Thi Phù.”

“Đây là Đào Hoa Phù.”

“Đây là Khu Tà Phù… Thầy, năng lực vẽ bùa trên không, thuộc về trình độ nào?”

Triệu Thành Hoàng và Kẻ Quan Trắc Tinh Không sững sờ nhìn hắn.

Sau một lúc lâu, Kẻ Quan Trắc Tinh Không nuốt nước miếng, gian nan nói:

“Cậu dạy riêng một tiết, thu, thu bao nhiêu tiền?”

“…”

Trương Nguyên Thanh thu hai người học phí 2 triệu, truyền thụ bọn họ khống hồn thuật, cái này ở trong trí nhớ của Thuần Dương chưởng giáo, thuộc về pháp thuật cấp bậc rất thấp rất thô thiển.

Về phần năng lực vẽ bùa trên không, hắn lấy bí mật bất truyền làm lý do, uyển chuyển từ chối.

Thừa dịp hai người luyện tập khống hồn thuật, Trương Nguyên Thanh tìm cái cớ rời khỏi, chậm rãi đi thong thả đến bên bờ, đeo Vòng Tay Thú Vương, vươn bàn tay vào trong nước hồ.

Một mảng ánh sáng xanh lục nhanh chóng khuếch tán ở trong nước.

Hắn nhắm mắt, thông qua vòng tay phản hồi, cảm ứng sinh vật trong hồ.

Rất nhanh bắt được một con cá ánh trăng, hắn lập tức thông qua vòng tay, hoàn thành khống chế, điều khiển cá ánh trăng bơi về phía đảo Bách Thú ngoài mấy trăm mét.

Có hành động đánh rắn động cỏ của người mặc áo giáp, đảo Bách Thú bây giờ khẳng định bị giáo viên học viện cùng Giao Nhân tộc, Hổ Vương theo dõi, hắn không thể tùy tiện xuống nước nữa.

May mắn có Vòng Tay Thú Vương đổi được chỗ Âm Cơ, đạo cụ này có thể khống chế động vật, đạt được cảm quan của động vật.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện ra góc nhìn riêng của loài cá, chiếu ra tình huống đáy hồ.

Không bao lâu, cá ánh trăng bơi tới phụ cận đảo Bách Thú, cách rất xa, hắn liền thấy hai giao nhân mỹ mạo thướt tha, tay cầm trường thương, đi dạo ở đáy đảo Bách Thú.

Các cô có được khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân, mái tóc dài màu xanh lục như hải tảo phập phồng, con ngươi dựng thẳng màu xanh lục yêu dị, ngay cả đuôi cá đầy đặn cũng tỏ ra rất gợi cảm, khiến Trương Nguyên Thanh nổi lên khát vọng giao phối.

A, đạo cụ nghề nghiệp Mộc Yêu, luôn làm cho người ta dâng lên xúc động giới tính. Trương Nguyên Thanh đau trứng nghiến răng, kết thúc thao túng.

“Giao nhân trưởng thành bình thường, đại khái là trình độ cấp 3, mình có thể nhanh chóng chế phục bọn họ. Nhưng nếu bị giao nhân nữ vương phát hiện, thì phải đối mặt phiêu lưu bị chặn cửa.”

“Biện pháp ổn thỏa là, ở trong lúc mình lẻn vào cửa đá, phải có người giúp mình bám trụ giao nhân nữ vương, việc này không vội, lúc này mới ngày thứ hai, có thể từ từ tính toán.”

Chương 1428: Ba chủng loại lớn của đạo cụ (3)

Trương Nguyên Thanh cấu xé kim cô bổng nóng bỏng cứng rắn, đè ép xuống dục vọng giao phối.

Hắn quay sang suy nghĩ thân phận của người mặc áo giáp, cảm giác quả thật không có cách nào tìm ra, thiếu cơ hội cùng thủ đoạn.

“Mà thôi, lặng lẽ tiến vào cửa đá, lặng lẽ lấy đi bảo bối, không có ai biết là mình làm, người mặc áo giáp xác suất rất lớn ngay cả mở cửa đá cũng không biết. Mặc dù biết, hắn cũng tìm không thấy mình, tìm người độ khó là song hướng.”

Nghĩ một chút, hắn đột nhiên dâng lên xúc động mãnh liệt, trở về đại tự nhiên.

Lập tức lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả, cưỡi gió bay về phía đảo Linh Thực.

Đám người Mẫu Đơn Tiên Tử kết bạn từ trong rừng rậm đi ra, bỗng nhiên nhìn thấy bên vườn hoa phía trước, có một bóng lưng cao ngất đứng.

Hắn đưa lưng về phía mọi người, mở ra vòng tay, giống như đang ôm đại tự nhiên.

"Ồ, Thiên Tôn lão gia, sao cậu cũng đến đây, không phải học ở trên đảo Tim Gà sao?" Mẫu Đơn Tiên Tử nhoẻn miệng cười.

"Đừng nói chuyện, tôi muốn hưởng thụ thảo (cỏ) thiên nhiên cho tôi. Càng đừng tới gần tôi, bằng không tôi sẽ cho các người hưởng thụ thảo* của tôi." Trương Nguyên Thanh giọng trầm thấp nói.

Các nữ học viên kinh hãi, chạy tán loạn.

…

Hai giờ chiều, các học viên tập trung ở thư viện.

Giáo viên giảng dạy vẫn là viện trưởng Lý Ngôn Hề, ba tiết hôm nay đều là của ông.

Qua hôm nay, liền không có lớp của ông nữa.

Đợi các học viên đến đông đủ, lão viện trưởng ngồi ngay ngắn ở trên ghế dựa cao, sờ chén giữ ấm, giọng nói ôn hòa vang dội:

"Tiết đầu tiên của buổi chiều là lớp phân loại đạo cụ, mọi người lúc bắt đầu đi làm, hẳn là có tiền bối từng nói cho mọi người, đạo cụ chia ra ba loại lớn, trong đó hai loại lớn là loại trả giá, loại quy tắc.

"Nhưng tiền bối sẽ không nói cho mọi người loại thứ ba, bởi vì loại đạo cụ thứ ba không thông dụng, hơn nữa cấp bậc giữ bí mật cực cao, chỉ có chấp sự, hoặc chấp sự dự bị mới có tư cách biết."

"Loại đạo cụ thứ ba này, là loại nhân quả! Cũng là một loại quý giá nhất trong linh cảnh.

“Trước mắt, hai khu lớn toàn bộ nghề nghiệp cộng lại, đạo cụ loại nhân quả sẽ không vượt qua mười món, hơn nữa đều là cấp bậc tương đối thấp.”

Trương Nguyên Thanh trợn mắt cứng lưỡi.

Da Người Hoàn Mỹ, là đạo cụ loại nhân quả? !

Phóng mắt toàn bộ linh cảnh, cũng không vượt qua mười món loại nhân quả?

Khó trách, khó trách mình cảm giác đạo cụ này từ trình độ nào đó mà nói, có thể xưng là BUG, so với đạo cụ loại quy tắc thần kỳ hơn khó giải hơn.

Nhưng loại trân bảo hiếm có trên đời này, sao có khả năng là mình có thể mua được, mình lúc trước tốn bao nhiêu tiền mua được? Ngài Bill không biết đạo cụ loại nhân quả tồn tại sao.

Không, hắn là thương nhân, kiến thức của hắn hơn xa mình, hắn tuyệt đối biết.

Đạo cụ loại nhân quả chấp sự đã có thể biết, không phải bí mật gì lớn.

Vậy hắn vì sao lại phải bán đạo cụ cho mình?

Đệch, gã này sẽ không là thân mật của mẹ mình chứ?

Trương Nguyên Thanh cảm giác mình lại sắp quá tải rồi.

Trước kia tỉnh tỉnh mê mê, chuyện gì cũng không rõ, bây giờ vào học viện Tần Phong, trình độ tri thức nháy mắt cất cao, rất nhiều chuyện trước kia không để ý, mới phát hiện nghĩ kỹ thì rất kinh khủng.

Lúc này, viện trưởng Lý Ngôn Hề nói:

“Nhưng có một món đạo cụ loại nhân quả cấp bậc rất cao, thấp nhất cũng là giai đoạn Bán Thần, mọi người từng tiếp xúc, mỗi ngày giao tiếp với nó, toàn bộ linh cảnh hành giả đều từng tiếp xúc, nó phổ biến tồn tại trong cuộc sống của chúng ta.”

Tạm dừng một chút, viện trưởng Lý Ngôn Hề trầm giọng nói:

“Nó chính là giá trị đạo đức!”

Lời của viện trưởng Lý Ngôn Hề, như sét đánh ngang tai ở bên tai mọi người, vẻ mặt mọi người đều sững sờ, hiện ra trạng

thái dại ra.

Lượng tin tức quá lớn, bọn họ cần thời gian tiêu hóa.

Ở trước khi nghe được đoạn lời này, ấn tượng của các học viên đối với linh cảnh là "thần bí" cùng "quỷ dị", là cao đại thượng, là không thể phỏng đoán, là nhân loại không thể lý giải.

Nhưng bây giờ, nội dung viện trưởng giảng, tương đương vạch trần một góc cái khăn che mặt thần bí của linh cảnh.

Thì ra giá trị đạo đức trói buộc linh cảnh hành giả, khiến linh cảnh hành giả run rẩy, diện mạo thật sự là một món đạo cụ loại nhân quả?

Mà không phải lực lượng thần bí không thể tưởng tượng, không thể phỏng đoán, không thể lý giải?

Các học viên ngoài sự rung động, lại cảm thấy hợp lý bất ngờ.

"Cho nên, mặc kệ chúng ta dùng BUG như thế nào, mặc kệ là khống chế người khác phạm tội, hay gián tiếp phạm tội, chỉ cần chuyện này có liên quan với bạn, liền nhất định sẽ khấu trừ giá trị đạo đức. Bởi vì, bản chất của giá trị đạo đức là đạo cụ loại nhân quả."

Hạ Hầu Ngạo Thiên lẩm bẩm nói.

Chương 1429: Suy nghĩ về linh cảnh (1)

“Dựa theo logic này, thẻ nhân vật, có phải cũng là đạo cụ nào đó cấp bậc cao đến khó tưởng tượng đang thao túng hay không? Thậm chí, bản thân linh cảnh, chính là do nhiều loại đạo cụ loại quy tắc, đạo cụ loại nhân quả cấp bậc siêu cao xây dựng thành?

“Nguyên Thủy Thiên Tôn buổi sáng từng nói, phó bản không phải là sức mạnh to lớn không thể lý giải, mà là không gian linh cảnh hành giả cấp Bán Thần cũng có thể khai sáng.”

“Có hay không một loại khả năng như vậy, sáng tạo linh cảnh, là một, hoặc một đám linh cảnh hành giả cấp bậc cao đến khó tưởng tượng, không, không phải linh cảnh hành giả, hẳn là… Thần?”

“Đừng, đừng nói nữa…” Có học viên vẻ mặt vặn vẹo nói.

Trương Nguyên Thanh nhìn quanh một vòng, phát hiện mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút quá tải rồi.

Chỉ có nghề nghiệp Học Sĩ, vẻ mặt là phấn khởi và kích động, giống như nhà khoa học già nghiên cứu có đột phá trọng đại, hoặc là nghiên cứu viên có linh cảm luận văn.

Lý Ngôn Hề không nhanh không chậm uống trà, ước chừng mất vài phút, mới đậy nắp chén lại, vặn chặt, cất cao giọng nói:

“Cách nói liên quan giá trị đạo đức là đạo cụ loại nhân quả, trước mắt còn chưa được chứng thật, bởi vì chưa từng có ai thấy bản thể của nó, các linh cảnh học giả là thông qua đạo cụ loại nhân quả hiện có, làm ra phỏng đoán. Nhưng suy đoán này, đã được các minh chủ tán thành.”

Các minh chủ tán thành? Cho nên, minh chủ là biết chân tướng? Ít nhất biết một bộ phận… Trương Nguyên Thanh suy tư.

Hắn cho rằng, phỏng đoán của Hạ Hầu Ngạo Thiên không phải là tưởng tượng, chân tướng rất có thể chính là như thế, chỉ là thiếu chứng cứ có sức thuyết phục.

Nếu giá trị đạo đức là đạo cụ loại nhân quả, vậy, chỉ cần đạt được đạo cụ này, có phải có thể nắm giữ sinh tử của toàn bộ linh cảnh hành giả hay không? Hắn lập tức nghĩ tới điểm mấu chốt.

Sau khi bị linh cảnh truy nã, vị trí của linh cảnh hành giả sẽ lộ ra ngoài ánh sáng, phương thức định vị của linh cảnh hẳn là thẻ nhân vật, đạo cụ sau lưng thẻ nhân vật lại là cái gì?

"Có mấy món đạo cụ loại nhân quả hiện có?" Triệu Phi Vấn cao giọng hỏi.

Hắn làm dòng chính của Học Sĩ thế gia, lại chưa bao giờ nghe nói sự tồn tại của đạo cụ loại nhân quả.

Lý Ngôn Hề lắc đầu: "Đây là tình báo cực kỳ quý giá, tôi không thể trả lời cậu, bởi vì tôi cũng không biết."

Nói xong, hắn nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên, nói:

"Mấy vấn đề này lớp trưởng đưa ra, học viên khóa trước đều từng suy nghĩ, nhưng cũng giới hạn ở suy nghĩ, bởi vì lấy cấp bậc cùng năng lực của mọi người, không đủ để tiếp xúc đến chân tướng.

"Bản thân tôi cũng không hy vọng các bạn quá độ rối rắm việc này, tương lai nếu có học viên tấn thăng Chúa Tể, thậm chí Bán Thần, lại đi tìm tòi nghiên cứu không muộn. Mặt khác, tất cả tri thức trong học viện dạy, đều là cấm đoán truyền ra ngoài."

"Chờ mọi người kết thúc huấn luyện, rời khỏi phó bản, tổ chức sẽ tìm mọi người ký kết hiệp nghị giữ bí mật. Được rồi, để chúng ta trở lại tiết học."

Các học viên gạt đi tạp niệm, không suy nghĩ vấn đề giá trị đạo đức nữa, chuyên tâm nghe giảng bài.

Lý Ngôn Hề chậm rãi nói:

"Đạo cụ mạnh hay yếu, quyết định bởi rất nhiều nhân tố, cấp bậc, phẩm chất, phân loại, công năng, trong đó, cấp bậc và phẩm chất là thuộc tính ẩn, sẽ không xuất hiện ở trong tin tức giới thiệu vật phẩm."

"Phương thức tốt nhất phân biệt cấp bậc đạo cụ, là xem công năng của nó, đạo cụ có được kỹ năng của Thánh Giả cấp 5,

vậy khẳng định là cấp 5. Phương thức tốt nhất phân rõ phẩm chất, chính là công năng đơn nhất hay không, mạnh mẽ hay không."

"Đưa cái ví dụ đơn giản, đạo cụ cấp 5, nếu có thể khiến Thánh Giả cấp 5 đau đầu, thậm chí sợ hãi, vậy nó chính là cực phẩm. Nếu chỉ có được kỹ năng nào đó của Thánh Giả cấp 5, vậy chính là phẩm chất bình thường."

"Đạo cụ loại trả phổ biến nhất, tiếp theo là loại quy tắc, ở trong nhận thức của chúng ta, loại quy tắc so với loại trả giá quý giá cùng cường đại hơn, cường đại không nhất định, nhưng quý giá là khẳng định."

"Chỗ đáng sợ cùng quý giá nhất của đạo cụ loại quy tắc, là ở chỗ quy tắc, đây là thứ dựa vào vũ lực không thể giải quyết, chỉ có nhìn thấu lỗ hổng quy tắc, mới có thể chế phục đạo cụ loại quy tắc."

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh giơ tay, nói:

"Nhưng có một số quy tắc không có lỗ hổng."

Ví dụ như Khiên Tử Kim quy tắc chống đỡ bất cứ công kích nào, ví dụ như quy tắc sau khi ràng buộc chủ nhân, người khác không thể sử dụng.

Lý Ngôn Hề cười nói: "Xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn từng tiếp xúc không ít đạo cụ loại quy tắc nha."

Lập tức, mọi người đều hướng ánh mắt về Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, lấy giọng điệu bình thản trả lời: "Từng tiếp xúc sáu bảy món đi."

Chương 1430: Suy nghĩ về linh cảnh (2)

Từng tiếp xúc sáu bảy món? !

Các học viên khẽ xôn xao.

Viện trưởng Lý Ngôn Hề cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sững sờ nhìn hắn.

Giày khiêu vũ màu đỏ, vườn bách thú, giá trị đạo đức, Tử Kim thần khí, đầu thánh anh, Phó Thanh Dương, xấp xỉ đủ rồi, ừm, kỹ gần như đạo chính là quy tắc, lão đại cũng coi như một món đạo cụ, không bắt bẻ được… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, ngoài miệng hỏi:

"Viện trưởng, ông còn chưa trả lời vấn đề của tôi."

Lý Ngôn Hề có được tri thức lý luận phong phú, không suy tư chút nào trả lời ngay:

"Cái này cần xem nội dung quy tắc cụ thể, nếu là quy tắc tính công kích rất mạnh, liền nhất định có lỗ hổng. Nhưng nếu là một ít quy tắc loại phụ trợ, quả thật không có lỗ hổng, nhưng sẽ có hạn chế."

Các học viên nghe được cái hiểu cái không, nhưng Trương Nguyên Thanh có kinh nghiệm thực tiễn phong phú lập tức hiểu ra.

Cái trước tượng trưng cho giày khiêu vũ màu đỏ, cái sau tượng trưng cho Tử Kim thần khí.

Ràng buộc cùng phòng ngự đều thuộc về quy tắc phụ trợ, cho nên không có lỗ hổng, nhưng hạn chế là chủ nhân tử vong, cùng với chỉ có thể chống đỡ công kích đến từ phía trước.

"Tôi hiểu rồi." Trương Nguyên Thanh nói.

Lý Ngôn Hề gật gật đầu, tiếp tục giảng bài:

"Số lượng đạo cụ, từ Siêu Phàm đến Chúa Tể, càng lên cao càng thưa thớt, ở đây hẳn là có học viên đạo cụ Siêu Phàm vượt qua mười món nhỉ, có hay không, giơ tay."

Hạ Hầu Ngạo Thiên giơ tay đầu tiên.

Sau đó là Triệu Phi Vấn, Chu Minh Hú, Lưu Ngọc Thư các công tử ca linh cảnh thế gia.

Các học viên xuất thân rễ cỏ ùn ùn lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Làm Thánh Giả cấp 4, đại bộ phận mọi người trong bọn họ chỉ có một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, số ít vài vị thậm chí không có.

Mà các con cháu thế gia xuất thân bất phàm kia, riêng là đạo cụ Siêu Phàm số lượng đã vượt qua mười món, đạo cụ Thánh

Giả, ít nhất cũng có hai món đi.

Vẻ mặt đám người Triệu Phi Vấn có chút kiêu ngạo, cảm giác về sự ưu việt liền được đối chiếu ra.

“Mời hạ tay xuống.” Lý Ngôn Hề lại nói:

“Có học viên mười món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả không?”

Bên dưới một mảng trầm mặc.

“Tôi có ba món.” Triệu Phi Vấn thản nhiên nói.

“Tôi có năm món.” Hạ Hầu Ngạo Thiên kiêu ngạo vươn cổ.

Học Sĩ ở trên số lượng đạo cụ, nghiền áp các nghề nghiệp lớn.

“Đây là chênh lệch trên số lượng Thánh Giả cùng Siêu Phàm, mặc dù các người tương lai tấn thăng cấp 6, cũng rất làm khó được trên mười món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, ngoại trừ Học Sĩ thế gia.”

Nói tới đây, viện trưởng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, cười nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu không phải từng tiếp xúc rất nhiều đạo cụ loại quy tắc sao, xem ra số lượng dự trữ không đủ nhiều nha, phải cố gắng thêm.”

“Dù sao thường dân mà.” Chu Minh Hú giọng điệu kỳ quái một câu.

Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, lại nhìn về phía viện trưởng, “Vẫn tàm tạm, tổng cộng tồn trữ mười mấy món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, đều là tổng bộ thưởng, dù sao công huân thật sự quá nhiều rồi.”

Trên lớp học chợt yên tĩnh.

Viện trưởng ngẩn ra nhìn hắn: “Cậu vừa rồi sao không nói.”

Trương Nguyên Thanh thành khẩn nói: “Không muốn đả kích mấy người.”

Vậy cậu bây giờ vì sao phải nói? ! Các học viên vẻ mặt phức tạp, trong lòng điên cuồng lẩm bẩm.

Vẻ mặt Chu Minh Hú có chút xấu hổ cùng khó coi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên âm thầm thề, tương lai tấn thăng Luyện Khí Sư, nhất định phải luyện hai mươi món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, tổ chức cái triển lãm đạo cụ, đến lúc đó nhất định phải mời Nguyên Thủy Thiên Tôn tham gia.

"Được rồi, xem ra cậu là ví dụ đặc biệt." Viện trưởng cưỡng ép vãn hồi tôn nghiêm một câu, nói:

"Đạo cụ cấp Chúa Tể thì càng ít, tôi sẽ không hỏi mọi người."

Ông hỏi đi, tôi vừa vặn có một món đạo cụ Chúa Tể, hai món loại quy tắc, một món loại nhân quả… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

"Theo số liệu biểu hiện, đại bộ phận Chúa Tể, đều chỉ có một hoặc hai món đạo cụ. Một mặt là số lượng đạo cụ Chúa Tể thưa thớt, một mặt khác là đến cảnh giới Chúa Tể, đạo cụ ở trong chiến đấu, rất ít có thể tạo ra tác dụng mang tính quyết định, bình thường làm phụ trợ, ngoại trừ đạo cụ loại quy tắc. Đương nhiên, đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể càng ít hơn." Lý Ngôn Hề nói:

"Ngũ Hành minh số lượng trưởng lão không ít, nhưng có được đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Linh cảnh thế gia bình thường có một hoặc hai món, đều coi là trấn tộc chi bảo."

Cũng chính là nói, đến cảnh giới Chúa Tể, công thức đạo cụ thủ thắng của mình liền không dùng được? Chẳng qua, nếu có thể mang Tử Kim thần khí tăng lên tới phẩm chất Chúa Tể, gom đủ bộ bốn món tế trời, chờ mình tấn thăng Chúa Tể, liền có hai món đạo cụ tầng cấp Chúa Tể.

Chương 1431: Suy nghĩ về linh cảnh (3)

Ma Quân hẳn là cũng sẽ có đạo cụ cấp Chúa Tể, miễn cưỡng gom góp ba bốn món vẫn là có thể. Quả thật hiếm có, toàn bộ thần thoại lịch sử đảo quốc, cũng chỉ ba món đạo cụ phẩm chất Chúa Tể…

Ý niệm của Trương Nguyên Thanh ùn ùn không dứt.

Hạ Hầu Ngạo Thiên trầm giọng nói: "Tôi nghe nói, tổng bộ mười vị trưởng lão, mỗi người một món đạo cụ loại quy tắc."

Lý Ngôn Hề cười nói: “Cho nên bọn họ là mười người có quyền lực nhất Ngũ Hành minh, mười vị trưởng lão liên hợp lại, thì có thể chế hành minh chủ, ừm, những thứ này là thứ cần giảng trên lớp chính trị, chúng ta trở về trên phân loại đạo cụ.”

Thời gian thong thả trôi qua, nội dung kế tiếp giảng quay chung quanh phân loại đạo cụ, đặc điểm loại trả giá cùng loại quy tắc, bản chất đạo cụ… các tri thức mà triển khai.

Ba rưỡi chiều, lớp phân loại đạo cụ chấm dứt.

Tiết tiếp theo là “lớp chú ý các nghề nghiệp lớn”, năm rưỡi chiều bắt đầu, còn có một tiếng rưỡi.

Anh Gà Đỏ ồn ào: “Đã đến giờ trà chiều, tôi đề nghị mọi người đi căn tin, có người anh em nào mời khách hay không.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa nghe, lập tức nhớ ra thao tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm qua, vì không ngã lần thứ hai ở cùng một cái hố, hắn tiên phát chế nhân:

“Tôi đề nghị, do Nguyên Thủy Thiên Tôn mời khách.”

Đề nghị của hắn thắng được Thánh Giả quan phương nhất trí tán thành, mọi người đều ồn ào.

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ chút, thản nhiên tiếp nhận: “Mời mọi người ăn thịt nướng, ừm, lại làm bữa rượu. Căn tin buổi chiều tiêu phí, do bản Thiên Tôn thanh toán.”

Tiếng hoan hô như sôi trào.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa thấy tình huống này, ngay lập tức ý thức được không thích hợp, thầm nhủ thế này không đúng, sao lại cảm giác cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nâng cao thanh danh rồi?

Hắn nhanh chóng đi về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn chằm chằm mặt đối phương, hầm hừ nói:

“Lấy giá hàng của căn tin, cậu mời toàn bộ học viên ăn thịt nướng, còn uống rượu, không có 2-300 ngàn nghĩ cũng đừng nghĩ, gặp được kẻ ham tiện nghi, chi phí còn có thể cao hơn. Thế nào, bây giờ có phải hối hận rồi hay không.”

Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái: “Tôi lại không cần trả nợ 80 triệu.”

Một câu, khiến nam nhân vì mình mà hổn hển.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghiến răng nghiến lợi, hung tợn nói: “Tôi muốn ăn nghèo cậu, tôi muốn ăn 200.000 của cậu.”

Trương Nguyên Thanh cười cười, “Không, không phải tiền của tôi. Miểu Miểu, lại đây ~”

Tôn Miểu Miểu đang cùng đám người Mẫu Đơn Tiên Tử kết bạn rời khỏi, trong lòng bé tiểu anh linh, sôi nổi đi tới.

“Tiểu Đậu Bỉ đáng yêu không?”

“Đáng yêu chết mất.”

“Hôm nay căn tin tiêu phí cô trả.”

“A? !”

“Không muốn? Vậy trả lại nó cho tôi.”

“Đừng, đừng mà.”

“Vậy cô trả tiền, có vấn đề hay không?”

Tôn Miểu Miểu mang theo tiếng nức nở gật đầu: “Được.”

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên, vỗ vỗ bả vai hắn: “Ăn thoải mái, đừng để tiêu chảy, Phương Sĩ thân thể yếu, chú ý sức khỏe bụng dạ.”

Một câu, khiến chàng trai cùng cô gái vì ta rơi lệ!

Năm giờ chiều, các học viên ngà ngà say trở lại thư viện, miệng đầy dầu mỡ vào chỗ ngồi.

Quan hệ của mọi người càng thêm thân, dần dần sinh ra giao tình, cười nói càng thêm tùy ý, ngẫu nhiên trêu chọc vài câu cũng sẽ không có ai để ý.

Trương Nguyên Thanh làm quen không ít bạn mới, ví dụ như Tam Dương Khai Thái Thái ngày hôm qua ở du thuyền xấu hổ tới chết, cùng với người bạn Kiếm Khách của gã Nhâm Quân Tử; Ôn Thần Hạ Triều Tuyết tính tình dịu dàng; đường ca bà con xa Tạ Linh Chu của Tạ Linh Hi; Lưu Ngọc Thư của gia tộc Học Sĩ Lưu gia, cùng với một đám Thánh Giả quan phương.

Đương nhiên cũng có người quan hệ không tốt, ví dụ như Triệu Phi Vấn cùng Chu Minh Hú trà chiều không tham gia.

Hai người này có khúc mắc quá sâu với Trương Nguyên Thanh, cơ bản không tồn tại khả năng kết giao.

Dùng lời của Hạ Hầu Ngạo Thiên mà nói, hai người bọn họ chính là nhân vật phản diện, hơn nữa còn là nhân vật phản diện nhát gan, bởi vì bọn họ chưa nhảy ra gây phiền toái.

Hạ Hầu Ngạo Thiên còn nói, đêm đầu tiên vừa tới học viện, hai người kết bạn đến gặp, ý đồ lôi kéo hắn, cùng nhau xa lánh, nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa nghe, ra sức tán thưởng đối với ý tưởng của hai người, cũng đề nghị: Các người đi đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn luôn bây giờ, tốt nhất có thể giết chết hắn.

Chu Minh Hú và Triệu Phi Vấn nghe vậy, mừng rỡ, nói: Thì ra Hạ Hầu huynh cũng có thù hận sâu như vậy với Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói, không, như vậy tôi liền có thể nhảy ra trấn áp các người, cứu lại vai phụ quan trọng, khiến hắn cúi đầu xưng thần, từ nay về sau trở thành con chó trung thành của tôi, trong truyện đều là viết như vậy.

Bạn bè, vai phụ quan trọng, tiểu đệ của nhân vật chính!

Đây là định vị của Hạ Hầu Ngạo Thiên đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 1432: Tổng hợp nghề nghiệp nước ngoài (1)

Viện trưởng Lý Ngôn Hề sắc mặt âm trầm nhìn học viên say khướt, trầm giọng nói:

“Trong học viện không nhiều quy củ như vậy, các người cũng không phải trẻ con, nhưng giữ trạng thái nghe giảng tốt đẹp, là tôn trọng cơ bản nhất đối với giáo viên. Ai đang ngáy ngủ?”

“Khò khè, khò khè…”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức nói: "Viện trưởng, hắn tên là Anh Gà Đỏ."

Viện trưởng hít sâu một hơi: "Lớp trưởng cần duy trì trật tự của lớp học, đánh thức hắn."

Hạ Hầu Ngạo Thiên rốt cuộc bắt được cơ hội biểu hiện mình, nâng tay triệu hồi ra một khẩu súng trường, muốn nhắm vào Anh Gà Đỏ.

Học viên bên cạnh sợ hãi biến sắc, bổ nhào tới ấn ngã hắn: "Lớp trưởng, bình tĩnh bình tĩnh…"

Viện trưởng giận dữ rống lên: "Tôi bảo cậu duy trì trật tự, không phải bảo cậu đại khai sát giới."

Thân là Kiếm Khách, hắn sớm đã nhìn ra, Hạ Hầu Ngạo Thiên này, không có lúc nào là không muốn biểu hiện bản thân, nghĩ như thế nào để đoạt sự nổi bật.

Mười phút sau, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Anh Gà Đỏ đứng chịu phạt ở bên bục diễn thuyết, viện trưởng đưa một chồng giấy A4 thật dày cho Triệu Thành Hoàng, nói:

"Phát xuống."

Lão viện trưởng nhìn trái nhìn phải, phát hiện vẫn là Triệu Thành Hoàng đáng tin nhất ổn trọng nhất.

Trương Nguyên Thanh dẫn đầu tiếp nhận tờ giấy, tập trung nhìn vào, mặt giấy bày ra toàn bộ nghề nghiệp linh cảnh hành giả của hai đại khu.

Nửa trang đầu là tổng hợp nghề nghiệp, kỹ năng linh cảnh hành giả bản thổ, bao dung giai đoạn Siêu Phàm cùng Thánh Giả, không có giai đoạn Chúa Tể.

Nghề nghiệp linh cảnh hành giả bản thổ, Trương Nguyên Thanh sớm biết được, nhìn lướt qua, trực tiếp nhảy đến nghề nghiệp hải ngoại.

"Trận doanh hợp pháp"

"Phong Pháp Sư (Siêu Phàm): Kỹ năng chủ động: gió rít, đao gió, ngự phong. Kỹ năng bị động: Nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, lướt đi."

“Tật Phong Giả (Thánh Giả): Kỹ năng chủ động: Cơn lốc, tường gió, yêu tinh gió, phân thân gió. Kỹ năng bị động: Con Mắt Vua Gió, phi hành.”

Phong Pháp Sư có hai đặc điểm chủ yếu: Phi hành cùng AOE (công kích quần thể).

Là loại có thể “Tôi muốn đánh mười người” đó.

Nghề nghiệp giai đoạn Thánh Giả có thể phi hành ít lại càng ít, nhưng Phong Pháp Sư có thể, nghề nghiệp này hoàn toàn có thể lợi dụng ưu thế trên không, thi triển cơn lốc, đao gió, tiến hành đả kích đối với kẻ địch trên mặt đất.

Thuộc loại không quân trong linh cảnh hành giả, có được quyền khống chế bầu trời tuyệt đối.

“Lôi Pháp Sư (Siêu Phàm): Pháp sư cận chiến, quả cầu sét, dịch chuyển tức thời. Kỹ năng bị động: Tê liệt, bất khuất, bổ sung năng lượng.”

“Kỵ Sĩ Trừng Phạt (Thánh Giả): Thần binh tia chớp, Lôi Vực, Chủ Nhân Sấm Sét. Kỹ năng bị động: Nhanh chóng bổ sung năng lượng, trừng phạt.”

Một nghề nghiệp rất mạnh, có thể làm chiến sĩ, lại có năng lực duy trì siêu cao, đồng thời có lực phá hoại không gì sánh kịp.

Kỹ năng của Lôi Pháp Sư thông tục dễ hiểu, xem tên là biết hiệu quả thực tế.

Trong kỹ năng của Kỵ Sĩ Trừng Phạt, Chủ Nhân Sấm Sét là kỹ năng giai đoạn trước của Lôi Vực, mở ra trạng thái Chủ Nhân Sấm Sét, mới có thể thi triển Lôi Vực, Lôi Vực có được sức sát thương đáng sợ, trả giá là nhanh chóng tiêu hao linh lực trong cơ thể.

Chẳng qua nhanh chóng bổ sung năng lượng có thể hấp thu điện tích tự do trong trời đất, bổ sung linh lực, để Kỵ Sĩ Trừng Phạt thi triển lôi vực không đến mức lâm vào trạng thái suy yếu.

Nhưng kỹ năng trung tâm thật sự của Kỵ Sĩ Trừng Phạt, là bị động kỹ năng Trừng Phạt.

—— Kỵ Sĩ Trừng Phạt ở lúc gặp được sự kiện phạm tội, đối mặt tội phạm, các hạng năng lực đều sẽ đạt được tăng phúc

hạn mức rất lớn, như có thần trợ giúp.

“Ái Cùng Dục (Siêu Phàm): Kỹ năng chủ động: Đòi lấy. Kỹ năng bị động: Sức quyến rũ, xinh đẹp, đòi lấy, xu nịnh (phụ họa).”

“Nữ Vương (Thánh Giả): Kỹ năng chủ động: Mị hoặc, câu dẫn, hóa đá. Kỹ năng bị động: Si mê, tình ái đại sư.”

Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, thầm nhủ cái này mình có hứng thú.

Hắn chuyên chú đọc tin tức ghi chú cuối nghề nghiệp, nghề nghiệp Ái Dục hầu như không có kỹ năng công kích, kỹ năng công kích duy nhất là “hóa đá”, mục tiêu đối với vẻ đẹp, thân thể của mình càng si mê, hiệu quả hóa đá càng tốt.

Giai đoạn Siêu Phàm, Ái Dục nghề nghiệp chỉ có một kỹ năng chủ động, chính là đòi lấy đại danh đỉnh đỉnh.

Điều kiện sử dụng kỹ năng này là lên giường.

Trong kỹ năng bị động, sức quyến rũ và xinh đẹp, phân biệt đại biểu khí chất cùng thân thể, mỗi một vị nghề nghiệp Ái Dục đều có được sức quyến rũ rất mạnh, khẽ nhăn mày cười cũng vô cùng hấp dẫn người khác phái, ở trong đám đông mỹ nhân nổi bật hẳn lên.

Mà xinh đẹp, thì có thể khiến dáng người các nàng tiếp cận hoàn mỹ, đạt tới tỉ lệ vàng, khiến làn da các nàng luôn ở trạng thái tốt nhất, khiến các nàng miệng tỏa hương, đổ mồ hôi đầm đìa, tóm lại, khiến các nàng trở nên giống như tiểu tiên nữ, chỗ nào cũng hoàn mỹ.

Chương 1433: Tổng hợp nghề nghiệp nước ngoài (2)

Xu nịnh, thì có thể khiến đám người nghề nghiệp Ái Dục, ở trong khoảng thời gian ngắn nhanh chóng hiểu biết một người, đối với sở thích của hắn, đối với tính cách của hắn rõ như lòng bàn tay, sau đó căn cứ sở thích cùng tính tình của đối phương tiến hành xu nịnh.

Khiến người khác phái, cùng giới tính nhanh chóng sinh ra hảo cảm đối với mình.

Giai đoạn Thánh Giả, mị hoặc là bản nâng cấp của sức quyến rũ, cũng là kỹ năng giữ mạng chủ yếu nhất của nghề nghiệp Ái Dục giai đoạn đầu và giữa, nó có thể khiến kẻ địch mất đi ý chí chiến đấu, tràn ngập yêu thương, khó có thể hạ sát thủ.

Câu dẫn là thông qua ngôn ngữ, ánh mắt, kích phát dục vọng của người khác phái hoặc cùng phái, lấy thời gian ngắn nhất lên giường với đối phương, do đó đạt tới điều kiện "đòi lấy".

Kỹ năng bị động —— si mê cùng tình ái đại sư.

Si mê: Tiếp xúc càng lâu với nghề nghiệp Ái Dục, càng si mê vẻ đẹp của đối phương.

Cùng nghề nghiệp duy Ái Dục trì quan hệ người tình càng lâu, càng si mê thân thể đối phương.

Tình ái đại sư: Ở phương diện kỹ năng giường chiếu, nghề nghiệp Ái Dục có thiên phú cùng kỹ xảo rất mạnh, so với cô gái khác là hai loại sinh vật khác nhau.

Đột nhiên hiểu nguyên nhân Ma Quân trầm mê nghề nghiệp Ái Dục không thể tự rút ra được. Trong lòng Trương Nguyên Thanh bắt đầu lẩm bẩm.

Hắn tiếp tục đọc:

"Hải Yêu (giai đoạn Siêu Phàm): Kỹ năng chủ động: Ngự mã giả, Hải Yêu chi ca. Kỹ năng bị động: thân thể Hải Yêu."

"Hải Quái (giai đoạn Thánh Giả): Kỹ năng chủ động: Hải Quái, pha loãng. Kỹ năng bị động: tai ương hải dương."

Kỹ năng nghề nghiệp Hải Yêu tương đối đơn giản, ở trong nghề nghiệp hợp pháp thuộc loại hạ du, năng lực tác chiến ở trên đất liền, chủ yếu là "ngự mã giả", bọn họ có thể triệu hồi ngựa chiến đấu.

Ngựa có được năng lực húc, chết thay, nhanh.

Tiếp đó chính là có được tiếng ca mê hoặc lòng người, điểm ấy rất giống với giao nhân.

Mặt khác, trong ghi chú đề cập, Hải Yêu cũng có được giá trị nhan sắc siêu cao.

“Giao nhân có sẽ không chính là Hải Quái và Thủy Quỷ hỗn huyết chứ?” Trương Nguyên Thanh nhớ tới giao nhân trong học viện Tần Phong.

Hải Yêu nghề nghiệp này, bộ phận năng lực trùng hợp với Thủy Quỷ, nhưng cũng giới hạn ở khống chế nước, sau giai đoạn Thánh Giả, Thủy Quỷ liền bắt đầu hướng ôn dịch chuyển biến.

Mà Hải Yêu thì tiếp tục cường hóa năng lực tác chiến dưới nước, bọn họ ở trên đất liền chiến lực thường thường, nhưng một khi đến biển cả, là nghề nghiệp khủng bố nhất đáng sợ nhất.

“Hư Không (giai đoạn Siêu Phàm): Kỹ năng chủ động: Tiềm hành, đánh cắp, tầm bảo. Kỹ năng bị động: Nhanh nhẹn, ẩn nấp, đầu óc linh hoạt.”

“Thương Nhân (giai đoạn Thánh Giả): Kỹ năng chủ động: Giao dịch, truyền tống, chuyên gia chiến đấu. Kỹ năng bị động: khứu giác làm ăn.”

Kỹ năng giai đoạn Siêu Phàm đều là xem tên đã biết nghĩa, chỉ có “ẩn nấp” tương đối có ý tứ, nó không phải ẩn thân, mà là vô hạn giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân.

Điều này làm Trương Nguyên Thanh nhớ tới ngài Bill từng tiếp thị “Nón Kẻ Nhặt Mót”, nghe nói có thể khiến phụ nữ mang thai, phụ nữ cũng không nhớ ra cha của đứa con là ai.

So với ẩn thân còn khoa trương hơn.

Thoạt nhìn, kỹ năng truyền tống tựa như là trâu bò nhất, nhưng xem xong ghi chú, Trương Nguyên Thanh mới ý thức được kỹ năng “giao dịch” khủng bố bao nhiêu.

Mỗi một vị Thánh Giả đều là gian thương, bọn họ sẽ dùng ngôn ngữ mê hoặc, khiến bạn không tự giác giao dịch với bọn họ, có chút vô ý, chuyện đạo cụ cực phẩm đổi một cái rác rưởi cũng thường xảy ra.

Căn cứ trong ghi chú giới thiệu, đến cảnh giới Chúa Tể, kỹ năng giao dịch sẽ tăng lên, biến thành cưỡng chế giao dịch.

Dùng vật phẩm rác rưởi đổi đi đạo cụ, kỹ năng của bạn, mà đến giai đoạn Bán Thần, thậm chí có thể giao dịch đi thứ trên

khái niệm, ví dụ như năng lực hít thở, năng lực suy nghĩ, xúc giác, thị giác vân vân.

“Ồ, cái này sao có chút giống năng lực của Tiểu Đậu Bỉ nha?!” Trương Nguyên Thanh ngẩn người.

Hắn thầm nhủ, đứa con trai phế vật chỉ biết bò đầy đất đó của mình, vậy mà cũng có loại năng lực tương tự này?

Đương nhiên, cấp bậc bây giờ của Tiểu Đậu Bỉ còn chưa đủ để đổi đi kỹ năng cùng ý niệm, chỉ có thể trao đổi một ít thứ cấp bậc tương đối thấp, ví dụ như thị giác, thính giác, xúc giác vân vân.

“Kỵ Sĩ (giai đoạn Siêu Phàm): Kỹ năng chủ động: Khế ước, giữ lời thề, xung phong, thần thánh trảm kích. Kỹ năng bị động: Trái tim không sợ hãi, thân thể kỵ sĩ.”

“Pháp Quan (giai đoạn Thánh Giả): Pháp lệnh; phán quyết. Kỹ năng bị động: Công chính.”

Hai kỹ năng khế ước và giữ lời thề, Trương Nguyên Thanh đã từng kiến thức, xung phong với thần thánh trảm kích tên như ý nghĩa, hẳn là kỹ năng công kích.

Trái tim không sợ hãi là tăng phúc sức mạnh ý chí, thân thể kỵ sĩ tương tự với thân thể thám báo của Thám Báo, tăng lên tố chất thân thể trên diện rộng, có được năng lực chiến đấu trời ban, hơn nữa có thiên phú chiến đấu siêu mạnh.

Chương 1434: Tổng hợp nghề nghiệp nước ngoài (3)

Kỹ năng giai đoạn Thánh Giả rất thú vị, pháp lệnh: Ban bố luật pháp, chế định quy tắc.

Một khi có người vi phạm quy tắc đặt ra, như vậy kỹ năng “phán quyết” liền kích hoạt, Kỵ Sĩ sẽ nhận được thần lực thêm vào, cho kẻ vi phạm trừng phạt.

Một nghề nghiệp rất cường đại, một khi chiến đấu lại rất thú vị.

Đáng để nói là, trong ghi chú nhắc tới, người trở thành nghề nghiệp này, đều là người có được chính nghĩa rất mạnh, làm

người xử thế rất công chính trong hiện thực.

Cái này cũng dẫn tới, số lượng người nghề nghiệp này cực kỳ thưa thớt, đại bộ phận đều trải qua cuộc sống như sư khổ hạnh.

“Ma Nhãn hẳn là rất thích nghề nghiệp Kỵ Sĩ.”

Trương Nguyên Thanh tiếp tục xem tổng hợp nghề nghiệp tà ác của nước ngoài.

“Tuyệt Mệnh Độc Sư (giai đoạn Siêu Phàm): Kỹ năng chủ động: Đại Sư Độc Tố, Truyền Bá. Kỹ năng bị động: Thân Thể Vạn Độc.”

“Kẻ Biến Dạng (Thánh Giả): Kỹ năng chủ động: Ác Ma, Biến Dạng, Khói Độc. Kỹ năng bị động: Máu Lạnh.”

Đây là nghề nghiệp tà ác kỹ năng ít nhất Trương Nguyên Thanh từng thấy, nhưng xem xong ghi chú mới phát hiện, đây là nghề nghiệp không gian thao tác lớn nhất.

Đại Sư Độc Tố, tự mang năng lực phân biệt thuốc độc, chế tác thuốc độc, có thể chế tạo các loại virus công năng khác nhau, hiệu quả khác nhau, chỉ bằng điểm này, tính thao tác của nghề nghiệp này đã rất cao.

Truyền Bá, có thể khiến thuốc độc thông qua không khí, nước, nước bọt, tiếp xúc… các phương thức truyền bá.

Đều có thể chơi nở hoa.

Giai đoạn Thánh Giả, Ác Ma mang theo rất nhiều năng lực, ví dụ như lửa, chiến đấu, tự lành, khống chế tinh thần.

Kỹ năng trung tâm Biến Dạng, có thể khiến người, động vật, thực vật dị hóa thành quái vật, căn cứ bản thân bồi dưỡng, mỗi một loại biến dạng đều sẽ có năng lực khác nhau, hoặc lửa, hoặc độc tố, hoặc bay, hoặc khống chế tinh thần, hoặc cận chiến.

Kỹ năng bị động, Thân Thể Vạn Độc cùng Máu Lạnh, thứ trước bách độc bất xâm, lại cả người là độc, cho dù là hơi thở thở ra, cũng có thể ẩn chứa độc tố trí mạng.

Máu Lạnh thì có thể khiến đầu óc giữ được tỉnh táo mọi lúc, vĩnh viễn là một thợ săn bình tĩnh, máu lạnh.

“Hú Tửu Giả (giai đoạn Siêu Phàm): Kỹ năng chủ động: Đầu Óc Tê Liệt, Cảm Quan Mất Cân Đối, Nhận Thức Sai Lầm. Kỹ năng bị động: Cơn Giận Của Gã Say, Ỷ Lại Cồn.”

“Thất Tự Giả (Thánh Giả): Kỹ năng chủ động: Cuồng Hoan, Pháp Ngoại Cuồng Đồ, Kẻ Điên Đảo. Kỹ năng bị động: Đại Sư Ủ Rượu.”

Một nghề nghiệp nắm giữ hỗn loạn, giai đoạn Siêu Phàm lấy kỹ năng loại khống chế làm chủ, sức phá hoại không đủ.

Giai đoạn Thánh Giả vẫn như thế, Cuồng Hoan là kỹ năng khống chế quần thể, có thể làm mục tiêu trong phạm vi nhất định, không để ý tất cả hát vang, nhảy múa, không để ý hiện thực nguy hiểm, tận tình cuồng hoan.

Pháp Ngoại Cuồng Đồ là kỹ năng trung tâm, am hiểu chui vào lỗ hổng quy tắc. Đến cảnh giới Chúa Tể, thậm chí có thể sửa chữa quy tắc, lau đi quy tắc, cực kỳ đáng sợ.

Kỹ năng bị động của nghề nghiệp này có chút thú vị, Ỷ Lại Cồn: Người như tửu quỷ. Cơn Giận Của Gã Say: Sau khi uống say chiến lực tăng vọt, nhưng cũng vứt bỏ lý trí.

Đại Sư Ủ Rượu mạnh nhất, các Thất Tự Giả có thể sản xuất ra rượu ngon mê người, bằng vào mùi rượu có thể khiến kẻ địch say rượu, một khi không nhịn được nhấm nháp rượu ngon, sẽ hoàn toàn mất đi năng lực hành động.

“Vĩnh Dạ (giai đoạn Siêu Phàm): Kỹ năng chủ động: Trầm Tịch, Hôn Mê, Phong Ấn. Kỹ năng bị động: Úy Quang, Trường Thọ.”

“Sứ Đồ Vực Sâu (Thánh Giả): Kỹ năng chủ động: Vực Sâu, Màn Đêm. Kỹ năng bị động: Tịch Tĩnh (yên lặng).”

Trong ghi chú viết một câu như vậy: Nghề nghiệp này hiếm thấy tung tích, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Linh cảnh hành giả nghề nghiệp này, hoặc là tự mình phong ấn, hoặc là lâm vào ngủ say.

Bọn họ không thích nói chuyện, không thích ra ngoài, thích ngủ, đại bộ phận thời gian nằm ở trong quan tài, nếu cần ra ngoài, quan tài sẽ bay tới bay lui, nơi đi qua, tất cả sinh linh đều sẽ lâm vào ngủ say, hoặc lâm vào trầm mặc.

Giai đoạn Siêu Phàm am hiểu phong ấn cùng ngủ, điểm yếu là sợ ánh sáng, ưu điểm là trường thọ.

Giai đoạn Thánh Giả tự thành một vực sâu (lĩnh vực) tấm màn đen bao phủ, linh cảnh hành giả tiến vào lĩnh vực này, năng lực sẽ dần dần xói mòn, lâm vào ngủ say.

Trạng thái vực sâu một khi bị đánh thức sẽ biến mất, bởi vậy kỹ năng bị động "Tịch Tĩnh", có thể làm bọn họ che chắn bên ngoài quấy rầy, tiếp tục ngủ.

"Một nghề nghiệp cực kỳ thuần túy, kỹ năng đơn nhất, lại vô cùng đáng sợ."

Trương Nguyên Thanh xem xong toàn bộ tin tức của nghề nghiệp hải ngoại, lặng lẽ phun ra một hơi.

"Ồ, so với bản thổ chúng ta ít hơn một nghề nghiệp." Anh Gà Đỏ nói.

"Xem ra mặc kệ là bản thổ hay hải ngoại, nghề nghiệp tà ác đều vừa quỷ dị vừa đáng sợ nha." Viên Đình cảm khái một tiếng, giơ tay hỏi:

"Nghề nghiệp tà ác ngoại cảnh cũng là nghề nghiệp đỉnh phong sao."

"Đúng vậy." Viện trưởng đưa ra câu trả lời khẳng định.

Chương 1435: Kế hoạch lẻn vào (1)

"Trong nghề nghiệp hợp pháp, cái nào là nghề nghiệp đỉnh phong?" Tam Dương Khai Thái Thái hỏi, nhanh chóng cúi đầu, không muốn rước lấy các học viên chú ý.

Hắn chưa từ trong bóng ma hôm qua đi ra.

"Trong trận doanh hợp pháp ngoại cảnh không có nghề nghiệp đỉnh phong, nghề nghiệp đỉnh phong của trận doanh hợp pháp, trước mắt mà nói, chỉ có Thần Dạ Du." Viện trưởng Lý Ngôn Hề thuận thế nhìn quét bốn vị Thần Dạ Du hàng ghế trước một cái, nói:

"Các học giả suy đoán, Thần Dạ Du có thể là nghề nghiệp đặc thù nhất, nhưng vì sao đặc thù, thì không biết."

Thấy lục tục có học viên ngẩng đầu, từ trên tờ giấy dời ánh mắt đi, viện trưởng Lý Ngôn Hề nói:

“Đặc điểm nghề nghiệp nước ngoài đều viết trên giấy, tôi sẽ không lập lại, bây giờ nói nói tổ chức nước ngoài, giống với chúng ta, mỗi một nghề nghiệp đều có một tổ chức tương ứng.

“Phong Pháp Sư và Lôi Pháp Sư hợp thành Thiên Phạt nổi tiếng, là tổ chức hợp pháp cường đại nhất hiện nay, Thiên Phạt không phải chỉ có Lôi Pháp Sư và Phong Pháp Sư, nó hầu như bao quát toàn bộ nghề nghiệp hợp pháp, rất nhiều nhân vật lớn trong Ngũ Hành minh, năm đó đều là thành viên của Thiên Phạt.

“Nghề nghiệp Ái Cùng Dục hợp thành ‘hiệp hội Mỹ Thần’, thành viên trung tâm không nhiều, nhưng hội viên trải rộng các tổ chức lớn, trong tổ chức hợp pháp nước ngoài, rất nhiều trung tầng cao tầng đều là hội viên của hiệp hội Mỹ Thần. Ha ha, nguyên nhân bọn họ trở thành hội viên của hiệp hội Mỹ Thần, không cần tôi nhiều lời nhỉ.”

Nữ học viên lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Trương Nguyên Thanh làm một thành viên hiệp hội Mỹ Thần, trong lòng chột dạ một phen.

“Tổ chức Hải Yêu tạo thành, ban đầu tên ‘Giáo hội Hải Thần’, đầu thế kỷ này, thay tên làm ‘công ty vận chuyển viễn dương’, chính là chạy thuyền, rất ít hoạt động ở đất liền. Cho dù Thiên Phạt cùng tổ chức tà ác, cũng không dám trêu chọc bọn họ ở trên biển.” Viện trưởng Lý Ngôn Hề uống một ngụm nước:

“Tổ chức nghề nghiệp Hư Không thành lập là ‘công hội Thương Nhân’, là quần thể thương nhân lớn nhất trong linh cảnh hành giả, chỉ cần chịu bỏ tiền, bạn có thể từ chỗ bọn họ mua được bất cứ thứ gì, bao gồm đạo cụ loại quy tắc.”

“Tài phú của bọn họ khó có thể đánh giá, các tổ chức hợp pháp lớn, thậm chí tổ chức tà ác, đều từng hướng bọn họ vay tiền, công hội Thương Nhân là chủ nợ của tất cả mọi người.

“Tổ chức của nghề nghiệp Kỵ Sĩ, gọi là ‘Kỵ Sĩ đoàn’, tổ chức này nhân số thưa thớt, phân tán ở các nơi của u Mĩ, kết cấu nội bộ cực kỳ rời rạc, đại bộ phận Kỵ Sĩ sinh sống như nhà sư khổ

hạnh, hành tẩu các nơi, gian khổ tu hành. Nhớ kỹ, chiến lực của bọn họ cực kỳ đáng sợ.

“Tổ chức tà ác phân biệt là: Hội Sinh Vật Luyện Kim, câu lạc bộ Tửu Thần, giáo hội Vực Sâu, ở các nơi của u Mĩ cũng không thiếu phân bộ.”

Khi mọi người nhấm nuốt tin tức các tổ chức lớn, Viên Đình kích động hỏi:

“Viện trưởng, ngài vừa rồi nói, trong Ngũ Hành minh có không ít nhân vật lớn là xuất thân Thiên Phạt? Có thể nói cụ thể một chút là ai không, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài.”

Lý Ngôn Hề nhìn hắn một cái, nói:

“Nguyên Soái của Bạch Hổ binh chúng, Thiên Vương Sợ Hãi của Binh Chủ giáo, nói tới, hai vị này còn là bạn học, đều từng học tập ở học viện Tần Phong. Ừm, Sợ Hãi trước kia cũng là người của Ngũ Hành minh.”

“Gì? !”

Viên Đình chấn động.

Các học viên cũng ngẩng đầu, chấn động nhìn viện trưởng.

“Chờ, chờ một chút.” Hạ Hầu Ngạo Thiên kinh ngạc nói: “Thiên Vương Sợ Hãi không phải Yêu Mê Hoặc sao? Hắn sao có thể là thành viên của Ngũ Hành minh?”

Thiên Vương Sợ Hãi của Binh Chủ giáo từng là thành viên của Ngũ Hành minh, chỉ số chấn động của tin tức này, không thua gì bản chất “giá trị đạo đức” là đạo cụ loại nhân quả.

Nhưng chấn động qua đi, các học viên đối với lời của viện trưởng, là nghi ngờ, là không tin.

Mọi người đều biết, hợp pháp và tà ác thế như nước với lửa, Ngũ Hành minh làm quan phương, là gương mẫu của trận doanh hợp pháp, đối với nghề nghiệp tà ác xưa nay không dễ dàng tha thứ.

Thiên Vương Sợ Hãi của Binh Chủ giáo, nhân vật hàng đầu trong tổ chức tà ác, sao có khả năng là thành viên Ngũ Hành minh.

“Viện trưởng ông đừng nói bừa nha, lúc trà chiều ông không có mặt, tự mình vụng trộm tránh ở văn phòng uống rượu?” Anh Gà Đỏ xưa nay có chuyện là nói, cũng thực lòng hoài nghi viện trưởng lén uống rượu.

Bằng không làm sao nói ra chuyện cười hoang đường không chịu nổi như thế.

Đối mặt ánh mắt nghi ngờ của các học viên, lão viện trưởng thở dài một tiếng:

“Rất nhiều năm rồi, tôi đã quên hai người bọn họ là một kỳ nào rồi. Sợ Hãi quả thật là thành viên Ngũ Hành minh, hắn vốn là Thám Báo, không phải Yêu Mê Hoặc.”

“Thiên Vương Sợ Hãi là Thám Báo?” Viên Đình đột nhiên thét một tiếng chói tai, tựa như phóng viên chó quay được tiểu thịt tươi đang hot cùng bà dì năm mươi tuổi ra vào khách sạn, hưng phấn tới mức vẻ mặt cũng vặn vẹo.

Chương 1436: Kế hoạch lẻn vào (2)

Thiên Vương Sợ Hãi là Thám Báo… Các học viên đầu óc vang lên ong ong.

Triệu Thành Hoàng nhíu mày trầm giọng nói:

“Không có khả năng, đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan từng chiến đấu với Thiên Vương Sợ Hãi, tôi có thể xác định, Sợ Hãi là Yêu Mê Hoặc.”

Trương Nguyên Thanh cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, không thể tiếp nhận, nhưng ma xui quỷ khiến nghĩ tới trong điếm quần áo, đôi mắt giống như có thể nhìn thấu lòng người kia của Thiên Vương Sợ Hãi.

Lúc ấy Thiên Vương Sợ Hãi tựa như không sử dụng đạo cụ, lại có thể nhìn ra hắn không nói sai.

Cái này quả thật phù hợp Quan Sát của Thám Báo.

Đương nhiên, Trương Nguyên Thanh không xác định đối phương có sử dụng đạo cụ hay không, dù sao hắn nhìn không ra, không đại biểu không tồn tại.

Viện trưởng nhớ lại quá khứ, cảm khái nói:

“Hắn là về sau trở thành Yêu Mê Hoặc, tôi biết chuyện này, đã là rất nhiều năm sau. Nội bộ Ngũ Hành minh, không ít người biết tiền thân của Thiên Vương Sợ Hãi, sau khi mọi người rời khỏi phó bản, có thể hướng trưởng bối trong nhà, cấp trên trưởng lão hỏi thăm.”

Nghe vậy, mọi người mặc dù khó tiếp nhận nữa, cũng không khỏi tin vài phần.

“Hắn sao lại biến thành Yêu Mê Hoặc? Thám Báo sao có khả năng biến thành Yêu Mê Hoặc?” Viên Đình vĩnh viễn xông vào tuyến đầu hóng hớt, hừng hực truy hỏi:

“Nhất định có huyết lệ sử, ừm, đọa lạc sử cực kỳ vui buồn lẫn lộn, kinh tâm động phách nhỉ. Viện trưởng làm ơn nhất định phải nói cho tôi biết, tôi đánh chết cũng không nói ra ngoài.”

Nghề nghiệp hợp pháp chuyển thành tà ác, nghe cũng chưa từng nghe nói.

Các học viên nhìn viện trưởng, trong mắt bức thiết và tò mò không hề che giấu.

Viện trưởng Lý Ngôn Hề khẽ lắc đầu:

“Tôi cũng rất tò mò Sợ Hãi là như thế nào chuyển thành Yêu Mê Hoặc, nếu mọi người tương lai biết, nhất định phải tới học viện Tần Phong nói cho tôi biết. Về phần hắn có một đoạn đọa lạc sử vui buồn lẫn lộn hay không, tôi càng không rõ.”

“Không rõ? Không rõ ông vì sao phải nhắc tới chuyện này?” Viên Đình đau đớn ôm đầu, như là kẻ nghiện lên cơn nghiện.

Hợp pháp chuyển tà ác… A, cũng không phải không có khả năng, lúc trước ở trong phó bản giết chóc, lão mõ thông qua boss ao máu nhìn trộm tồn tại vô thượng trong cõi hư vô, mình chỉ là nhìn lướt qua một cái, đã cảm giác bản thân đang hướng về Yêu Mê Hoặc chuyển biến

Trương Nguyên Thanh nhớ tới đôi mắt đáng sợ kia.

Nếu, nếu Thiên Vương Sợ Hãi có cảnh ngộ tương tự, vậy hắn từ Thám Báo biến thành Yêu Mê Hoặc, hoàn toàn có thể lý giải được.

Nhưng dựa theo cấp bậc năm đó của Sợ Hãi, hẳn là không có tư cách cùng năng lực nhìn trộm vị kia trong phó bản giết chóc

nhỉ?

Lão mõ cũng là lấy boss ao máu làm môi giới, lại thêm cấp bậc cao, thân ở linh cảnh, cùng với phệ linh của Thần Dạ Du, các điều kiện kết hợp mới nhìn trộm được vị tồn tại kia.

Viện trưởng Lý Ngôn Hề vừa vặn lướt qua đề tài, ánh mắt đảo qua các học viên, ngẫu nhiên liếc thấy khuôn mặt trầm mặc suy nghĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất thời ngẩn ra.

Trong vẻ mặt của hắn không có kinh ngạc, đang chuyên chú suy nghĩ, trong ánh mắt của hắn có cảm xúc khẳng định rất mạnh, nhưng có chút nghi hoặc, cái này, chẳng lẽ… Lý Ngôn Hề bỗng nhiên cất cao giọng:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có phải biết chút cái gì hay không?”

Hả? Viện trưởng lời này là có ý tứ gì? !

Học viên đang ngồi ngẩn người, trong lúc nhất thời chưa phản ứng lại.

A, viện trưởng là Thám Báo, lão vừa rồi chú ý tới vẻ mặt của mình? Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, thản nhiên nhìn về phía viện trưởng.

Nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, tâm tình viện trưởng bỗng nhiên kích động, “Cậu thế mà thật sự biết? Cậu biết nguyên nhân Thiên Vương Sợ Hãi chuyển biến thành Yêu Mê Hoặc không, cậu biết bí mật nghề nghiệp hợp pháp chuyển nghề nghiệp tà ác.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết? Loại chuyện nghe cũng chưa từng nghe nói này, hắn thế mà cũng biết?

Trên lớp học xôn xao hẳn lên.

“Đúng vậy viện trưởng, tôi biết biện pháp mang hợp pháp, thậm chí hai đại nghề nghiệp tà ác khác, chuyển biến thành Yêu Mê Hoặc, đương nhiên, cái này không phải tôi có thể làm được, thậm chí không phải Bán Thần có thể làm được.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Nếu không ngại, có thể chia sẻ với mọi người một lần không?” Viện trưởng cố nén kích động nói.

Các học viên đồng loạt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, tò mò cùng khát vọng vừa dập tắt lập tức cuồn cuộn dâng lên.

“Ồ, cái này không được!” Trương Nguyên Thanh lập tức từ chối: “Bí mật phương diện này liên quan đến, không phải thứ Thánh Giả nên biết đến, Chúa Tể cũng không được.”

Lời của hắn, tựa như một chậu nước lạnh giội ở đỉnh đầu mọi người.

Viên Đình gắt gao bắt lấy cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Nói cho tôi biết, nói cho tôi biết, xin cậu đó, chỉ cần cậu nói cho tôi biết chân tướng, vô luận trả giá thế nào tôi cũng chịu trả.”

Chương 1437: Kế hoạch lẻn vào (3)

Bảo anh phản bội Thái Nhất môn cũng chịu sao? Trong lòng Trương Nguyên Thanh than thở, lạnh lùng lắc đầu.

Lý Ngôn Hề tiếc hận thở dài: “Mà thôi, chuyện này cách chúng ta quá xa xôi, thời gian có hạn, mọi người về lại bài giảng, kế tiếp, lại nói một chút kết cấu bên trong các tổ chức lớn…”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu không thể đối với tôi như vậy!”

Tiếng nức nở đau đớn của Viên Đình quanh quẩn ở trên lớp học.

Bảy giờ tối, chương trình học hôm nay kết thúc.

Ở dưới Trương Nguyên Thanh hướng dẫn từng bước, Anh Gà Đỏ đề nghị buổi tối ở bờ hồ giao nhân tổ chức đại hội đồ nướng, được đầu bếp căn tin hết sức ủng hộ.

“Ăn xong đồ nướng, làm một bát cháo sống, quả thực khác gì thần tiên, ai không đến người đó vứt đi!” Anh Gà Đỏ là mời mọi người như vậy.

Có bữa tối miễn phí, không ăn uổng không ăn, các học viên nhao nhao đáp ứng.

Loại tụ hội lớp huấn luyện này chính là như thế, hôm nay hắn mời, ngày mai ta mời, vĩnh viễn cũng không thiếu người mời khách.

Ba đầu bếp dẫn theo một đám người làm việc bắt đầu bận rộn, rất nhanh ở bên bờ dựng giàn nướng, kéo dây điện tới, đẩy nguyên liệu nấu ăn qua, đốt than, rất nhanh mùi thịt nướng đã phiêu đãng ở bờ hồ.

Màn đêm buông xuống, hồ giao nhân một mảng tối đen.

Bờ hồ ánh đèn sáng tỏ, các học viên ngồi ở bên cạnh bàn, hưởng thụ gió lạnh mặt hồ thổi tới, ăn thức ăn lấy cá tôm là chính, ca hát nhảy múa.

Tạ gia Tạ Linh Chu uống chút rượu, cất tiếng hát vang, Nhạc Sĩ không hổ là Nhạc Sĩ, tiếng ca dễ dàng dẫn lên cảm xúc của các học viên, đưa tới một mảng tiếng cổ vũ cùng vỗ tay.

“Thực hâm mộ, tôi nếu là Nhạc Sĩ thì tốt rồi.” Tam Dương Khai Thái Thái cảm khái một câu, lại nhìn về phía một bên khác, bên cạnh bàn tròn ở cách mười mấy mét, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tay trái ôm Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan thanh lệ ngọt ngào, bên phải ôm Mẫu Đơn Tiên Tử thành thục động lòng người.

Một người đút cá nướng, một người đưa rượu.

Bên cạnh bàn còn có cô giáo Tống Mạn chống cằm, si ngốc cười duyên nhìn.

Lại có nữ Thánh Giả quan phương không ngừng mời rượu, nói Thiên Tôn lão gia giỏi quá, Thiên Tôn lão gia làm một chai nữa.

“Các cô ấy một bộ dáng muốn trút quá chén Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó thay phiên xâm phạm hắn, đáng giận, đám nữ sắc lang này!” Tam Dương Khai Thái Thái phẫn nộ đập bàn, đột nhiên gào khóc lên:

“Các cô có thể hướng về tôi này, tôi tuyệt đối không phản kháng.”

“Cậu là sẽ không phản kháng, nhưng cậu sẽ bỏ chạy.” Bạn tốt Nhâm Quân Tử an ủi: “Tiếp nhận số phận đi, dù sao bác sĩ tâm lý cũng khám rồi, tôi cũng tặng nhiều cô nương như vậy cho cậu, cậu chính là không được mà, tự thấy rõ bản thân đi.”

Tam Dương Khai Thái Thái sững sờ nhìn hắn: “Đâm tôi hai đao cậu vui vẻ lắm?”

“Tôi chỉ là đang nói sự thật, đương nhiên, lời nói thật tổn thương người ta nhất.” Kiếm Khách Nhâm Quân Tử thở dài, nói:

“Nếu không tôi đi mời Nguyên Thủy Thiên Tôn đến? Bộ dáng hắn nhìn qua là tay già đời tình trường, nói không chừng có thể đưa ra chủ ý cho cậu.”

Các Thánh Giả bên cạnh bàn mắt sáng lên.

“Anh em, dựa hết vào cậu đó.” Tam Dương Khai Thái Thái như thấy được ánh rạng đông.

Rất nhanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn được mời tới.

“Thiên Tôn, hắn muốn ưu tú giống như cậu, dạy hắn mấy chiêu.” Nhâm Quân Tử cười cười, ánh mắt nhìn về phía các cô gái bọn Mẫu Đơn Tiên Tử.

Trương Nguyên Thanh tỏ vẻ rất cao hứng, cảm giác mình được người ta cúng bái giống như đạo sư cuộc đời.

Hắn nhìn về phía Tam Dương Khai Thái Thái, tướng mạo vị Sơn Thần này, là điển hình thuần phác chất phác, mắt một mí, ngũ quan bình thường, môi hơi dày.

“Theo đuổi nữ hài tử rất đơn giản, tôi dạy cho cậu hai chiêu, một, chọn trúng mục tiêu cậu vừa lòng, sau đó để cô ấy cảm thấy mình được thiên vị cùng ưu đãi đặc thù, để cô ấy cảm thấy bản thân diễm áp quần phương.” Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“Hai, phải học được tương thích hướng xuống, lựa chọn những người gia cảnh, tài phú, năng lực đều không bằng mình. Tuyệt đối đừng theo đuổi nữ thần, như vậy sẽ chỉ trở thành chó liếm.”

“Có đạo lý có đạo lý.” Đám người Nhâm Quân Tử liên tục gật đầu.

Trương Nguyên Thanh nốc rượu, ăn xiên nướng, to mồm mà không biết ngượng: “Hoa công tử các người biết không, hắn thường xuyên theo tôi học tập kinh nghiệm yêu đương, nói nghe buổi nói chuyện của ngài hơn đọc sách mười năm.”

“Nhưng vấn đề của tôi không phải cái này…” Tam Dương Khai Thái Thái thở dài một tiếng, nói về bệnh tâm lý của

mình:

“Tôi vừa nói chuyện với phụ nữ liền phát run, như dị ứng, càng đừng nói chạm vào. Bác sĩ tâm lý nói, nguyên nhân bệnh là tôi từ nhỏ đến lớn, gần như không giao tiếp với nữ sinh, hơn nữa trong lòng cực độ tự ti, lâu ngày, liền như vậy.”

A cái này, anh loại tình huống này phải làm như thế nào? Đạo sư chưa dạy tôi… Trương Nguyên Thanh chợt cảm thấy khó giải quyết, linh cơ khẽ động, nói:

“Cái này không khó, có một số đạo cụ trả giá là kích phát dục vọng.”

Chương 1438: Kế hoạch lẻn vào (4)

“Hắn từng thử rồi, sau đó ở giữa cô nương xinh đẹp cùng hai tay, lựa chọn cái sau.”

“Ha ha ha…” Người cả bàn cười phá lên, không khí tràn ngập vui vẻ.

Rõ ràng có bạn lữ nằm trên giường, lại lựa chọn vào nhà vệ sinh tự mình khai thông? Gã này hết cứu rồi… Trương Nguyên Thanh cười cười, bỗng nhiên nhớ tới mình tựa như cũng như vậy, nụ cười đột nhiên biến mất.

“Khụ khụ!” Hắn đằng hắng cổ họng, nói: “Đạo cụ trả giá là một trong những bộ sậu, anh còn cần một bạn lữ ưu tú, tôi quen biết một cô nương nghề nghiệp Ái Dục, quay về tôi bảo cô ấy giới thiệu cho anh cô gái hiệp hội Mỹ Thần, có đạo cụ trả giá cộng thêm Ái Dục trêu chọc, anh nhất định làm được.”

Tam Dương Khai Thái Thái ngẫm nghĩ, cảm thấy có thể làm được, vui mừng quá đỗi, liên tục nói lời cảm tạ, giọng điệu khâm phục nói:

“Thiên Tôn lão gia, cậu tuy tuổi không lớn, nhưng kinh nghiệm phương diện này, là mười người như tôi cũng không cách nào sánh vai.”

Trương Nguyên Thanh khiêm tốn khoát tay:

“Ồ, không khoa trương như vậy. Tôi giống với anh, đều là gà giò.”

“? ? ?”

Tam Dương Khai Thái Thái ngây cả người.

Trương Nguyên Thanh từ trong mắt hắn, thấy được thứ nào đó đang biến mất, đó là tín nhiệm giữa người với người.

Ở dưới Thiên Hạ Quy Hỏa dìu, Trương Nguyên Thanh say khướt quay về ký túc xá.

Thiên Hạ Quy Hỏa mở ra cửa phòng “404”, thản nhiên nói:

“Đừng giả bộ nữa, các fan của cậu chưa đi theo.”

Trương Nguyên Thanh mở mắt, nhẹ nhàng thở ra, cười tự mình trêu chọc: “Thực nguy hiểm nha, các cô ấy đều muốn thịt tôi.”

Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn kỹ hắn một cái, nói:

“Cậu khiến tôi rất kinh ngạc, lấy tính cách cậu biểu hiện ra đến xem, không giống sẽ thủ thân như ngọc. Đương nhiên, tác phong sinh hoạt chính phái không phải chuyện xấu, người ham sắc đẹp khó thành châu báu.”

Tôi nhìn qua là loại người phong lưu lạm tình đó sao, tôi tuy là truyền nhân Ma Quân, nhưng tôi lại không phải Ma Quân… Trương Nguyên Thanh dựa vào cửa, nói:

“Anh Gà Đỏ kia anh có thể kết giao một phen, hắn là đầu sỏ phân bộ Hoa Đô, người của Tương Bạo trưởng lão, nhân vật như con nuôi. Tương Bạo trưởng lão ở Xích Hỏa bang có được địa vị cực cao.”

Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày: “Trên thực tế, tôi muốn thoát ly Xích Hỏa bang, gia nhập Bạch Hổ binh chúng.”

“Vì sao?” Trương Nguyên Thanh cả kinh.

Thiên Hạ Quy Hỏa trầm giọng nói:

“Cao tầng Xích Hỏa bang muốn mài mòn lý trí của tôi, tan rã trí tuệ của tôi, bọn họ cho rằng, Hỏa Sư bình tĩnh thuộc loại ngoại tộc, tiền đồ có hạn. Trên thực tế, kỹ năng ‘Kẻ Nổi Giận’ của tôi quả thật yếu hơn Hỏa Ma bình thường.”

“Trên thực tế, tôi rất tò mò anh làm sao đạt được thẻ nhân vật Hỏa Sư.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Hỏa Sư cũng không chỉ có nóng nảy cùng bốc đồng, dã hỏa bình tĩnh, cũng có thể thiêu đốt tất cả thế gian.” Thiên Hạ Quy Hỏa bỏ lại câu này, bước thẳng về phía chỗ sâu trong hành lang.

Khẩu khí thật lớn, chờ lớp chiến đấu, tôi liền giựt giây Anh Gà Đỏ tìm anh đánh nhau… Trương Nguyên Thanh tiến vào phòng, đóng cửa lại.

“Tôi đã trở về, hôm nay tiên sinh tư thục dạy rất nhiều tri thức.”

“Nói chuyện hẳn hoi.”

“Cái này không phải cân nhắc đến quận chúa là người cổ đại sao?”

“Nhưng cậu nói cũng không phải lời cổ đại.”

“Khinh thường tôi? Tôi chính là cao tài sinh của đại học Tùng Hải, không tin cho cô một câu.” Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên giường, nhìn quận chúa xinh đẹp tuyệt luân, dồn khí đan điền, lực tụ đầu lưỡi:

“Ô on ẹ ó uốn ết ao (cô con mẹ nó muốn chết sao)?”

Ngân Dao quận chúa một quyền đánh hắn ngã xuống giường.

“Quận chúa quận chúa, có chuyện gì nói hẳn hoi.”

Hai người ở trong phòng đùa giỡn một lát, Trương Nguyên Thanh trấn an xong Ngân Dao quận chúa, nói về tri thức học được trong lớp học hôm nay.

Đợi sau khi quận chúa tiêu hóa nội dung, Trương Nguyên Thanh nói:

“Ngày mai chỉ có hai tiết, lớp luyện khí cùng lớp luyện đan, tôi tính thừa dịp thời điểm học viên đi học hành động, do cô tiến vào cửa đá thăm dò, như vậy tôi liền có chứng minh hoàn mỹ không có mặt.”

Ngân Dao quận chúa khẽ lắc đầu:

“Trong Tinh Quan tiến vào học viện, chỉ có cậu mang theo âm thi.”

Trương Nguyên Thanh hắc một tiếng:

“Buổi tối hôm nay tôi đã ở bên hồ quan sát, từ tối hôm qua có người lẻn vào hồ giao nhân, quản lý viên đã bắt đầu tuần tra trên mặt hồ, trên bờ có giáo viên học viện thay phiên tuần tra, bầu trời có chim lượn quanh.”

“Cho nên?”

“Cho nên ở dưới nhiều tầng giám thị như vậy, âm thi là không có khả năng vô thanh vô tức lẻn vào hồ giao nhân, bởi vì âm thi sẽ không giữ lại kỹ năng lúc còn sống. Nhưng cô thì khác, cô không khác gì Thần Dạ Du, Tinh Quan, mà không có ai biết đặc thù của cô.” Trương Nguyên Thanh tràn đầy tin tưởng.

Ngân Dao quận chúa ngẫm nghĩ, nói:

“Được, ngày mai cậu thao túng tôi xuống hồ là được, sau cửa đá sợ có nguy cơ, cậu phải chuẩn bị chu toàn.”

Chương 1439: Gương ma vận mệnh (1)

Lạ nha, quận chúa nũng nịu kiêu ngạo này thế mà lo cho mình? Trương Nguyên Thanh cười nói: “Yên tâm, một khi có nguy hiểm, tôi liền rời khỏi thân thể của cô, cô tới giải quyết.”

“…”

Trương Nguyên Thanh nằm lên trên giường, nói:

“Tôi nghỉ ngơi một chút, đợi lat snữa nếu tôi biểu hiện ra bộ dáng rất thống khổ, cô không cần lo lắng.”

Hắn tính dẫn phát bệnh cũ, nhớ lại một phen biểu hiện của các học viên tối nay.

Hắn đề nghị Anh Gà Đỏ ở bờ hồ tổ chức lửa trại tiệc tối đồ nướng, có hai mục đích, một là học sinh tụ tập quy mô lớn ở bên hồ, tất nhiên đưa tới các giáo viên chú ý, cường độ tuần tra sẽ tăng mạnh.

Hai là người mặc giáp nếu mưu đồ gây rối đối với cửa đá, khẳng định cũng sẽ mượn cơ hội quan sát.

Trên tiệc tối đồ nướng, ai chú ý tình huống mặt hồ nhất, xác suất kẻ đó là người mặc giáp sẽ lớn.

Lần này tiến vào linh cảnh, hắn không mang viên thuốc nhỏ màu lam, nhưng không sao, lấy trình độ cứng cỏi của linh thể hắn trước mắt, đã không cần viên thuốc nhỏ màu lam nữa.

Nằm ở trên giường, hít thở ổn định, Trương Nguyên Thanh ở trong đầu nhớ lại khuôn mặt phụ thân từng lần một, khác với trước kia, bây giờ hắn có thể rất nhanh ngưng tụ tinh thần, để tinh thần lực vận chuyển tốc độ cao.

Tựa như một chiếc xe thể thao đỉnh cấp, hai ba giây có thể tăng lên tốc độ tối đa.

Rất nhanh, tiếng ồn trắng* bắt đầu tràn ngập bên tai, hình ảnh hỗn loạn hiện lên như phim đèn chiếu, Trương Nguyên Thanh đau đớn ôm đầu, trên trán gân xanh giật giật, lỗ chân lông điên cuồng tiết ra mồ hôi lạnh.

Bỗng nhiên, tiếng ồn trắng cùng hình ảnh hỗn loạn đồng loạt biến mất, thế giới tràn ngập yên tĩnh.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện ra tình cảnh tiệc tối đồ nướng, từng hình ảnh hiện lên, thèm nhỏ dãi trong ánh mắt Tống Mạn, thân cận trong nụ cười Mẫu Đơn Tiên Tử, Hạ Hầu Ngạo Thiên ánh mắt cố gắng muốn tranh thủ, nhưng lại căm tức không có ai chú ý, Viên Đình đau đớn như đứng đống lửa, như ngồi đống than…

Vẻ mặt cùng động tác của mọi người, đều hiện ra rõ ràng ở trong đầu hắn.

—— Trương Nguyên Thanh ở trên tiệc tối đồ nướng, vẫn luôn chú ý học viên, nhưng đều là đảo qua, không để lại sơ hở.

Trong "hồi tưởng" dài đằng đẵng, Trương Nguyên Thanh tìm ra tám nhân vật đáng ngờ, bọn họ chú ý hồ giao nhân thời gian cùng số lần hơn xa người khác.

Bọn họ phân biệt là: Chu Minh Hú, Hàm Thiền Quân, Tam Dương Khai Thái Thái, Tạ Linh Chu, Thiên Hạ Quy Hỏa, Quỳ Dương Trạch, Viên Đình, Hạ Hầu Ngạo Thiên.

"Phù…"

Trương Nguyên Thanh kết thúc hồi tưởng, nặng nề thở hắt ra một hơi, chợt thấy xoang mũi ấm áp, đưa tay quệt một cái, lòng bàn tay đầy máu tươi đỏ sẫm.

“So sánh với trước kia, linh thể của mình rõ ràng cường đại hơn vô số lần, nhưng vì sao bệnh trạng ở đầu chưa thay đổi? Vẫn là rất đau, vẫn chảy máu mũi, nhiều nhất chính là không cần dựa vào dược vật, linh thể có thể tự khôi phục.”

“Cái năng lực hồi tưởng này cũng rất kỳ quái, năng lực ‘hồi tưởng’ của mình bắt nguồn từ bộ phận linh hồn của cung chủ? Vấn đề quan trọng như vậy, mình đêm đó sao không hỏi? Không quá thích hợp…”

Hắn không tiếp tục rối rắm, bởi vì bây giờ không phải thời điểm suy nghĩ bệnh tật ở đầu.

“Viên Đình và Hạ Hầu Ngạo Thiên có thể bài trừ, một người là hướng mặt về hồ giao nhân ngẩn người, một người là ra vẻ cao ngạo lạnh lùng tranh thủ chú ý, trong sáu người còn lại, Thiên Hạ Quy Hỏa mình tương đối quen thuộc, hắn ngày hôm qua đã nhìn ra hồ giao nhân không tầm thường, cũng biểu hiện ra tò mò nhất định, khó được tới bên hồ, chú ý thêm vài lần rất bình thường, hắn nếu là người mặc giáp, mình trái lại có thể tán gẫu một chút với hắn.”

Về phần năm người khác, Trương Nguyên Thanh đều không quá quen thuộc, nếu luận hiềm nghi, Chu Minh Hú, Tạ Linh Chu xuất thân linh cảnh thế gia cao nhất.

“Đương nhiên, người mặc giáp chưa chắc đã ở trong bọn họ, trước trọng điểm chú ý một phen.”

Trương Nguyên Thanh xoay người ngồi dậy, nhà vệ sinh lau vết máu ở lòng bàn tay cùng mũi.

Chờ hắn về tới phòng ngủ, Ngân Dao quận chúa ngồi thẳng trước bàn, hai tay đặt ở trên đầu gối, truyền đạt ra tinh thần dao động:

“Linh thể của cậu có vấn đề, cậu tốt nhất tìm sư tôn giúp cậu nhìn xem.”

“Tôi biết, linh thể của tôi trước kia từng tan vỡ, sau đó may lại rồi.” Trương Nguyên Thanh nói.

Ngân Dao quận chúa nếu có thể nhíu mày, bây giờ lông mày nhất định là nhíu lại, cô chậm rãi “nói”:

“Đây là pháp thuật gì… Ừm, năng lực của nghề nghiệp nào?”

Cô thay đổi cách nói.

“Nhạc Sĩ.” Trương Nguyên Thanh trả lời, “Ồ, cô không biết? Ở niên đại đó cô sống, Nhạc Sĩ đã diệt sạch rồi sao?”

Chương 1440: Gương ma vận mệnh (2)

Ngân Dao quận chúa ngẫm nghĩ, nói:

“Cậu là chỉ các hoa khôi hoạt động ở giáo phường ti, thanh lâu kia?”

“A, Nhạc Sĩ ở cổ đại là hoa khôi sao, cũng đúng, các cô ấy rất am hiểu câu dẫn đàn ông.” Trương Nguyên Thanh nghe được giáo phường ti cùng thanh lâu, theo bản năng sinh ra tò mò cùng hứng thú.

“Cũng không phải câu dẫn đàn ông, niên đại đó tôi sống, số lượng Thánh Giả thưa thớt, hầu như tuyệt tích, như tôi có sư môn như vậy có thể đếm được trên đầu ngón tay. Các Nhạc Sĩ kia tuy là người tu hành, nhưng thực lực thấp, không giỏi chiến đấu, chỉ có bằng vào hát khúc, mới có thể kiếm được phú quý đầy người.” Ngân Dao quận chúa giải thích.

Trương Nguyên Thanh nhớ tới năng lực của Nhạc Sĩ cảnh giới Siêu Phàm, gật gật đầu: “Hợp lý! Đáng tiếc trong lầu xanh bây giờ không có Nhạc Sĩ, nếu không mỗi ngày câu lan nghe khúc, chẳng phải hay sao.”

Hôm sau, hắn để lại Lôi Cổ Tử Kim Chùy, Pháp Bào âm Dương, Nhẫn Dịch Dung, Bao Tay Thú Vương, Giày Hoạt Sạn, Bao Tay Tật Phong Giả, Giày Hậu Thổ, đĩa ngọc Takama-ga-hara, chứa vào túi vải căn phòng tự mang, trịnh trọng giao cho Ngân Dao quận chúa.

Đây chính là hơn phân nửa tài sản của mình, hy vọng sau lưng cửa đá năm tháng yên tĩnh tốt đẹp, đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu không mình chỉ có thể lên sân thượng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Tiết đầu tiên của buổi chiều là lớp luyện khí, địa điểm ở lầu các nhỏ bên hồ.

Cao hai tầng, tầng thứ nhất là phòng luyện khí, tầng thứ hai là phòng chứa đạo cụ.

Phòng luyện khí rất lớn, diện tích có thể so với nửa sân bóng, dùng xi măng, gạch xây thành mấy chục cái bệ, bên cạnh mỗi cái bệ trang bị lò, máy thổi gió, bệ rèn sắt.

Bệ do xi măng xây thành bày đầy các loại kẹp, búa, đao cụ.

Nhìn một cái, tựa như thiên đường của bọn trạch thủ công.

Giáo viên giảng dạy Mặc Bàn, mặc áo sơ mi màu trắng, quần âu màu đen, tóc chải chỉnh tề.

Có thể thấy được là giáo viên làm việc rất nghiêm túc, tâm tính rất đoan chính.

Ngũ quan thường thường không có gì lạ, mặt mày ôn hòa, một bộ hình tượng giáo sư nhã nhặn.

"Nhiệm vụ của lớp học hôm nay là luyện chế tiêu hao phẩm, Tị Thủy Châu, tài liệu là nước mắt giao nhân, nhân viên quản lý một lát nữa sẽ đưa tài liệu tới." Mặc Bàn nói đâu vào đấy:

"Bây giờ, tôi dẫn mọi người đi lầu hai tham quan trước, bên trong trưng bày không ít đạo cụ của Bách Hoa hội."

Còn chưa dứt lời, Hạ Hầu Ngạo Thiên hưng phấn ngắt lời:

"Tôi biết rồi, bên trong nhất định cất giấu thần khí, chỉ còn chờ nhân vật chính tới, nó liền ngoan ngoãn nhận chủ."

Thầy Mặc Bàn trầm mặc một giây, kiên nhẫn khuyên bảo:

"Không có chuyện này, trò Hạ Hầu, bớt đọc sách không có ý nghĩa, Học Sĩ chúng ta, nên đọc sách có chiều sâu hơn."

Ví dụ như "cơ học lượng tử", "lý luận hố đen" những thứ này sao… Trương Nguyên Thanh âm thầm lẩm bẩm.

"Tôi thanh minh trước, đạo cụ của phòng trưng bày không thể đụng vào, tôi sẽ lần lượt giới thiệu cho mọi người. Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng đụng vào, bằng không sẽ bị nhân viên trông coi của phòng trưng bày công kích." Thầy Mặc Bàn lời lẽ thấm thía cảnh báo:

"Mọi người hẳn là từng học chương trình học nghề nghiệp nước ngoài, nhân viên trông coi là một con rối, con rối năng lực Kiếm Khách cùng Pháp Quan dung hợp, không thể đụng vào là quy định của phòng trưng bày, kẻ vi phạm, nên chịu trừng phạt."

Sau khi chỉ ra lợi hại, hắn dẫn các học viên lên lầu, tới trước một cái cửa gỗ hai cánh cao 2 mét.

Bên cạnh cửa gỗ hai cánh cao lớn, một con rối chống kiếm mà đứng, khoác áo giáp kỵ sĩ đứng đó.

Nó cao 1m8, mặc trọng giáp kỵ sĩ thời Trung Cổ, trường kiếm kỵ sĩ hình chữ thập phong cách cổ xưa sắc bén.

Mặc Bàn lấy ra thẻ làm việc, đưa cho con rối kỵ sĩ.

Con rối không có sinh mệnh này cúi đầu, các khớp cổ truyền đến tiếng "rắc rắc", trong cơ thể có tiếng bánh răng chuyển động rất khẽ.

Nó nhìn chằm chằm thẻ làm việc vài giây, lại ngẩng lên đánh giá Mặc Bàn.

Mặt nó giấu ở trong giáp sắt, chỉ lộ ra một đôi mắt được khảm ruby, bắn ra ánh sáng màu đỏ, quét Mặc Bàn.

Vài giây sau, ánh sáng đỏ thu liễm, con rối kỵ sĩ cất bước chân leng keng, đẩy ra cửa gỗ phòng trưng bày.

Mặc Bàn dẫn học viên đi vào, con rối kỵ sĩ cầm trường kiếm phong cách cổ xưa theo ở phía sau, tư thế đó, giống như ai dám động vào đạo cụ trong phòng một lần, nó liền cho bạn một kiếm.

Trong phòng trưng bày, bày từng cái tủ triển lãm thủy tinh, trong ngăn tủ gửi đạo cụ.

"Trong bốn hàng tủ triển lãm bên trái đều là đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm, hai dãy tủ triển lãm bên phải là phẩm chất Thánh Giả, dãy kia ở giữa là đạo cụ phẩm chất Chúa Tể, tổng cộng 42 món." Thầy Mặc Bàn giảng giải:

"Nơi này là một trong những kho hàng gửi đạo cụ của tổng bộ Bách Hoa hội, tôi phải nhắc nhở các vị một câu, tuyệt đối đừng có tâm tư xiêu vẹo, trước kia có học viên ban đêm lẻn vào phòng trưng bày, ý đồ trộm đạo cụ, nhưng bị kỵ sĩ chém giết.

Chương 1441: Gương ma vận mệnh (3)

"Nó không phải các người giai đoạn này có thể đối phó."

Ai ngu xuẩn như vậy chứ, cái đó và cướp ngân hàng, cướp đồ sưu tầm của nhà bảo tàng có gì khác nhau? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Lúc này, hắn thấy Anh Gà Đỏ đi thẳng về phía tủ triển lãm trưng bày đạo cụ cấp Chúa Tể, chỉ vào một tấm gương toàn thân đồng thau bọc viền, hỏi:

“Thầy, đây là đạo cụ gì?”

Mặc Bàn nói:

“Đạo cụ này tên là Gương Ma Vận Mệnh, là tác phẩm của một vị luyện khí sư cấp 9, dung hợp kỹ năng Quan Tinh thuật cùng quẻ thuật, công năng là quan sát kiểm tra vận mệnh của một người, cùng với trả lời vấn đề.

“Vấn đề phải là liên quan vận mệnh, ví dụ như, cậu có thể hỏi nó, cậu tương lai sinh là con trai hay con gái, nó có thể trả lời cậu. Nhưng nếu hỏi nó, buổi tối hôm trước lẻn vào hồ giao nhân là ai, nó liền không thể trả lời cậu, bởi vì cái này không quan hệ với vận mệnh.

“Đứng ở trước gương, đọc ra ID linh cảnh của mình, sau đó hỏi ra vấn đề là được.”

Các học viên vừa nghe, nhất thời nổi lên hứng thú, toàn bộ lao tới trước gương.

“Tránh ra tránh ra, tôi đến trước!” Anh Gà Đỏ bá đạo xua đuổi các học viên.

Mọi người ùn ùn lui, mừng rỡ để hắn làm chuột bạch.

“Khụ khụ!” Anh Gà Đỏ đằng hắng cổ họng, nhìn chằm chằm mình trong gương, nói:

“Tôi tên Anh Gà Đỏ, vấn đề của tôi là bà xã tương lai là ai?”

Mặt gương nhộn nhạo như sóng nước, tiếp đó bình ổn, xuất hiện một cô gái thanh tú mắt to.

Ngay sau đó, mặt gương lại nhộn nhạo, lại xuất hiện một cô gái xinh đẹp khêu gợi.

Cuối cùng lại xuất hiện một cô gái bộ dáng bình thường, khí chất uyển chuyển hàm xúc.

“Tôi, tôi sẽ có ba vợ?” Anh Gà Đỏ bất ngờ vui sướng, khó có thể tin.

Mặc Bàn trầm mặc một phen, dùng một loại giọng điệu thương hại nói: “Không, suy luận chính xác là, cậu sẽ ly hôn hai lần.”

“! ! !”

Anh Gà Đỏ ngẩn ra tại chỗ.

Mọi người ném về phía hắn ánh mắt đồng tình.

“Tránh ra, để tôi thử xem.” Hạ Hầu Ngạo Thiên thân là lớp trưởng, chen Anh Gà Đỏ đang ngẩn người ra, đứng ở trước gương, hỏi:

“Tôi tên Hạ Hầu Ngạo Thiên, Gương Ma, trả lời tôi, tôi có thể trở thành Bán Thần không?”

Cái gương toàn thân khung bọc đồng thau lâm vào lặng im.

Một hồi lâu sau, năm chữ to hiện lên:

“Ngươi là ngu ngốc sao!”

“Cái gương nát này sao còn mắng chửi người?” Hạ Hầu Ngạo Thiên giận dữ, nhưng liếc con rối kỵ sĩ nơi xa một cái, bình tĩnh lại.

Mặc Bàn trầm ổn suy luận tin tức, nói:

“Ý tứ cái gương là, nó chỉ là đạo cụ phẩm chất Chúa Tể, không đoán trước được bậc Bán Thần cấp, cái này vượt qua phạm vi năng lực của nó.”

“Tôi đến tôi đến ~” Tôn Miểu Miểu hưng phấn đẩy ra Hạ Hầu Ngạo Thiên, bế Tiểu Đậu Bỉ, nói:

“Tôi là Tôn Miểu Miểu, xin hỏi, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ tặng đứa nhỏ cho tôi không?”

Mặt gương nhộn nhạo như sóng nước, trong khoảng khắc, trong gương xuất hiện một Tôn Miểu Miểu bụng to tròn, mang thai bảy tám tháng.

Tôn Miểu Miểu: “? ? ?”

Mặc Bàn vội vàng suy luận nói: “Ý tứ Gương Ma là, nếu cô nhất định phải từ chỗ hắn lấy được một đứa nhỏ, trong tương

lai cũng chỉ có một loại phương thức như vậy.”

Không ít nữ học viên âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Kế tiếp, mỗi một học viên đều thể nghiệm một lần Gương Ma Vận Mệnh, hỏi ra chuyện khát vọng trong lòng, có người nhận được đáp án hài lòng, mừng rỡ như điên, có người thất vọng đau đớn, uể oải ảm đạm.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người.

Tam Dương Khai Thái Thái và Trương Nguyên Thanh.

“Tôi trước?” Tam Dương Khai Thái Thái thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không có ý tưởng mở lời hỏi.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, hắn cũng không muốn thể nghiệm Gương Ma, bởi vì trên người quá nhiều bí mật, lo lắng bị đạo cụ này nhìn ra cái gì.

Tam Dương Khai Thái Thái ID đũy, nhưng bề ngoài cực kỳ hàm hậu thuần phác, đứng ở trước gương toàn thân, hít sâu một hơi, ôm tâm tình khẩn trương cùng chờ mong, hỏi:

“Tôi tên Tam Dương Khai Thái Thái, Gương Ma, tôi tương lai sẽ có được hạnh phúc mong muốn không?”

Hắn không dám hỏi quá trắng ra, sợ đạt được đáp án không tốt.

Mặt gương chậm rãi hiện lên hai chữ:

“Sẽ không.”

Tam Dương Khai Thái Thái sắc mặt tái nhợt, không cam lòng hỏi:

“Tôi tương lai có bạn gái hoặc là vợ hay không?”

“Không có.”

“Đệch!”

“Cái này cũng không có.”

Trong phòng trưng bày lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Tam Dương Khai Thái Thái há hốc mồm, đột nhiên khóc lóc lao về phía Gương Ma:

“Tôi muốn đập vỡ cái gương nát này, tôi muốn đồng quy vu tận với nó!”

Dứt lời, tung một cú đấm về phía Gương Ma Vận Mệnh.

Anh Gà Đỏ, Nhâm Quân Tử bên cạnh phản ứng nhanh nhất, lập tức quật ngã hắn.

Các học viên ùa lên, kéo Tam Dương Khai Thái Thái gào khóc tới một bên.

Con rối kỵ sĩ yên lặng buông đại kiếm.

“Trong mệnh đã có rồi sẽ có, trong mệnh không có chớ cưỡng cầu…” Anh Gà Đỏ tận tình khuyên bảo, không nhịn xuống, “phốc” cười ra tiếng.

Chương 1442: Thăm dò địa cung (1)

Các học viên muốn cười lại cảm thấy không phúc hậu, cố nhịn xuống, ai cũng đeo mặt nạ đau đớn.

Thầy Mặc Bàn trầm ổn ôn hòa nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn:

“Cậu muốn thể nghiệm một lần không?”

Hỏi cái gì? Ma Quân sống hay chết? Cha tôi để lại trong linh hồn tôi cái gì? Tôi có thể thuận lợi cứu ra Ma Nhãn hay không? Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm không tiếng động.

“Thầy, tôi bây giờ còn chưa nghĩ ra, có thể giữ lại danh ngạch thể nghiệm, quay đầu nghĩ ra, tôi lại tìm ngài hay không?” Hắn suy nghĩ cái biện pháp chiết trung.

Thầy Mặc Bàn suy tư một phen, gật đầu:

“Được!”

…

Hồ giao nhân.

Ngân Dao quận chúa trên cổ treo bao vải, khoác Pháp Bào âm Dương, thong thả bơi về phía đảo Bách Thú.

Ở trạng thái Dạ Du, cô không cần lo lắng bị người ta nhìn thấy, nhưng giao nhân là Thủy Quỷ trời sinh, cực kỳ mẫn cảm

đối với mạch nước ngầm dâng trào, bởi vậy cô không dám không kiêng nể gì khống chế dòng nước.

Quận chúa dựa theo tuyến đường Trương Nguyên Thanh nhắc nhở, thong thả lặn, một giờ sau, rốt cuộc đến đảo Bách Thú, thấy một ngọn núi lẻ loi đứng lặng ở đáy hồ.

Thấy hai giao nhân cầm trường thương, lượn lờ tuần tra ở phụ cận cửa đá.

Ngân Dao quận chúa đong đưa đôi chân dài, nhẹ nhàng tới gần hai giao nhân.

Cô vừa tới gần đối phương trong hai mươi mét, hai giao nhân đã nhận ra mạch nước ngầm dâng trào bất thường, theo bản năng nhìn qua, nhưng ở một giây sau, thân thể hai vị giao nhân xinh đẹp quốc sắc thiên hương cứng đờ.

Mi tâm các cô hiện lên hai đạo phù lục màu đen.

Trầm Thụy Phù (bùa ngủ say).

Linh thể các cô lâm vào ngủ say.

Thời gian có hạn, Ngân Dao quận chúa nhanh chóng khống chế dòng nước, lao về phía cửa đá, cô vừa đong đưa đôi chân, vừa từ trong túi vải nặng nề treo trên cổ lấy ra đĩa ngọc.

Cô đứng ở trước cửa đá, khảm đĩa ngọc vào lỗ tròn ở giữa hai cánh cửa đá.

Đĩa ngọc lập tức sáng lên ánh đỏ chói mắt, sóng nước nhộn nhạo vặn vẹo ánh sáng.

Chỉ nghe trong tiếng "ken két" nặng nề, cửa đá chậm rãi mở vào bên trong.

Đợi học viên tinh thần sụp đổ được an ủi, thầy Mặc Bàn tiếp tục giới thiệu đạo cụ trong phòng trưng bày.

Hắn chỉ vào một cái vương miệng bện từ dây leo, nở rộ hoa tươi, nói:

"Vương Miện Rừng Rậm, đạo cụ nghề nghiệp Sơn Thần, công năng là quái lực, sức bền, tự lành và luyện hóa."

Ồ, công năng có độ trùng lặp rất cao với Quyền Trượng Sơn Thần, tự lành, quái lực, tựa như đều là kỹ năng Mộc Yêu.

Mình vẫn luôn cho rằng Quyền Trượng Sơn Thần là tương đối đặc thù, như vậy xem ra, đạo cụ tầng cấp Sơn Thần, công năng thế mà lại đều trùng hợp với Mộc Yêu?

—— Sơn Thần là từ Thổ Quái chuyển chức mà ra, Mộc Yêu sau chuyển chức là Thú Vương.

Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ như vậy, liền nghe Anh Gà Đỏ hỏi:

"Vì sao đạo cụ của Sơn Thần, công năng giống Mộc Yêu như vậy? Rõ ràng là hai nghề nghiệp khác nhau."

Vô luận lúc nào, bên cạnh có Hỏa Sư, tóm lại là chuyện tốt! Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, nhìn về phía thầy Mặc Bàn, chờ đợi hắn trả lời.

Mặc Bàn nghiêm cẩn ôn hòa tìm từ vài giây, giải thích:

"Trong nghề nghiệp hợp pháp bản thổ, Thám Báo, Mộc Yêu, Thủy Quỷ, Hỏa Sư, Thổ Quái, phân biệt tượng trưng cho kim mộc thủy hỏa thổ, căn cứ thuyết ngũ hành, thiên địa vạn vật do năm loại nguyên tố tạo thành.

"Ngọn nguồn của chúng nó là hỗn độn, hỗn độn sinh âm dương, âm dương phân ngũ hành. Các học giả linh cảnh suy đoán, kim mộc thủy hỏa thổ năm nghề nghiệp lớn, là có liên hệ chặt chẽ, sau khi đạt tới điều kiện nào đó, năm nghề nghiệp lớn sẽ phát ra lực lượng khó có thể tưởng tượng.Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2"

"Ngũ Hành minh buổi đầu thành lập, từng lập một hạng mục, chính là nghiên cứu năm nghề nghiệp lớn. Tôi ở trong cơ sở dữ liệu của gia tộc từng xem luận văn tương quan của mười mấy năm trước." Triệu Phi Vấn của Học Sĩ thế gia nhớ lại, nói:

"Bài luận văn đó là của mười sáu năm trước, sau đấy thì không còn nữa."

Hạ Hầu Ngạo Thiên chen vào một câu: "Cho nên, nghiên cứu xem như thành công rồi?"

Khi ba vị Học Sĩ thảo luận, Trương Nguyên Thanh không hiểu sao nhớ tới Lưu Manh Bàn, ồ không, Bàn Xoay âm Dương, trong thuộc tính vật phẩm của đạo cụ này đề cập:

“Có một vị thợ thủ công kiệt xuất khám phá bí mật kim mộc thủy hỏa thổ năm đại nghề nghiệp hợp pháp, hắn lấy tài liệu đứng đầu năm đại nghề nghiệp làm cơ sở, lấy tinh thần Học Sĩ làm hạt nhân, chế tạo ra một món đạo cụ cường đại mà cơ trí, tên là Bàn Xoay âm Dương.”

Lại liên tưởng đến Bàn Xoay âm Dương là đạo cụ quan trọng của phân bộ Hoài Hải, không khó phỏng đoán, năm đó có một đám nhân viên kỹ thuật (Học Sĩ), ở dưới quan phương chủ đạo, thành lập nghiên cứu năm đại nghề nghiệp.

Bàn Xoay âm Dương chính là khi đó sinh ra, chỉ là về sau, bởi vì gặp phải người không tốt, nó thuần khiết lưu lạc phong trần, từ đó về sau một lời khó nói hết.

Chương 1443: Thăm dò địa cung (2)

“Vậy cái này thì sao?”

Anh Gà Đỏ nghe hồi lâu, chưa nghe hiểu, liền chỉ vào một sợi dây thừng ánh vàng rực rỡ, cứng rắn cắt ngang các Học Sĩ tham thảo.

“Ồ, đây là Thừng Trói Tiên, đạo cụ cực phẩm có ý thức của mình, nó tương đối thích trói nữ sinh… Được rồi, không cần để ý tới nó, chúng ta tiếp tục!” Thầy Mặc Bàn cưỡng ép chuyển hướng đề tài.

Thích trói nữ sinh là có ý tứ gì, ông nói rõ ràng đi… Trương Nguyên Thanh nhất thời dâng lên hứng thú, đang muốn hỏi kỹ, đột nhiên, hắn cảm ứng được trong dấu ấn thức hải, truyền đến ý niệm của Ngân Dao quận chúa:

Cửa đá mở ra rồi!

Quận chúa thật tuyệt!

Hắn lập tức lắng đọng cảm xúc, phân ra một nửa linh thể nhập vào âm thi (Ngân Dao quận chúa).

Nhất thời, hắn cảm giác như biến thành màn hình máy tính, một nửa là phòng trưng bày, một nửa là đáy hồ tối đen.

Phía sau là cửa đá mở rộng, phía sau là một cầu thang đá đi xuống phía dưới, trên cổ đeo ba lô nặng trịch, tay cầm đĩa

ngọc.

Trương Nguyên Thanh đánh giá xong bản thân, thu đĩa ngọc vào túi vải, dọc theo cầu thang đá đi xuống.

“Bùa Ngủ Say của quận chúa chỉ có mười lăm phút đồng hồ, phải ở trong mười lăm phút đồng hồ đi ra, bằng không sẽ bị giao nhân tộc, giáo viên học viện, Hổ Vương chặn cửa.”

Thời gian có hạn, nhưng thăm dò bí cảnh chưa biết nhất định không thể sơ ý.

Hắn lấy ra Lôi Cổ Tử Kim Chùy, hóa thành tấm khiên tròn, mượn mặt tấm khiên trơn bóng như gương tự soi.

Trong “mặt gương”, hắn cung Ách huyết quang bao phủ, cung Tài dập dờn tỏa sáng.

Xuất hiện rồi, điển hình tướng mạo “Thành sẽ các em gái vây quanh, thua trở về linh cảnh” Trương Nguyên Thanh nghiến răng một phen.

Huyết quang tai ương ý nghĩa, hắn cố xâm nhập bí cảnh, xác suất 90% trở lên sẽ chết ở bên trong, ừm, là Ngân Dao quận chúa sẽ chết ở bên trong.

Bậc thang bề rộng khoảng ba mét, hai bên vách đá lởm chởm, gập ghềnh.

Trương Nguyên Thanh mặc Pháp Bào âm Dương, khống chế dòng nước, hình thành một vòng xoáy ở xung người, dùng để tự vệ.

“Nước nơi này rất bình tĩnh, hầu như không có mạch nước ngầm, trong không khí đáy nước lẫn mùi mốc meo nồng đậm, là nước lặng phong bế nhiều năm.”

Hắn dọc theo cầu thang đi hai ba phút, đột nhiên ngừng lại.

Cạnh bậc thang phía trước, hai thi thể thối rữa cao độ ngồi duỗi chân, một trái một phải, dựa lưng vào vách đá, cúi đầu, quần áo trên người rách mướp, tóc khô cong thưa thớt.

Trương Nguyên Thanh từ trên thân hai thi thể, “nhìn thấy” âm khí cùng oán khí nồng đậm.

Hắn đang lo lắng nên thi triển Tinh Độn Thuật vòng qua hay không, âm thi kia ở bên trái, cái đầu đang cúi bỗng nhiên xoay

chín mươi độ, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Đây là một khuôn mặt cực kỳ khủng bố, phù thũng, thối rữa, trong hốc mắt cùng xoang mũi có sâu mềm bò, môi đen sì.

Ngay sau đó, một âm thi khác cũng quay đầu qua, hai đôi mắt trắng dã sâu mềm vặn vẹo, lạnh lùng nhìn chăm chú.

Một giây sau, hai âm thi chạy qua, cuốn theo mạch nước ngầm mãnh liệt.

Khó trách không khí đáy nước thối như vậy… Trương Nguyên Thanh lui về phía sau một bước, giơ chân, đạp trúng bụng âm thi dẫn đầu lao tới.

Hắn cảm giác đầu tiên là nặng nề, cứng ngắc, thân thể hai âm thi, cũng không thối rữa giống như mặt.

Âm Thi bụng bị đạp, không thể tránh khỏi bay lên.

Trương Nguyên Thanh mặc kệ nó, đưa tay bóp cổ một âm thi khác, một tay khác vẽ nhanh ở cái trán nó.

Thái âm lực nhanh chóng phác thảo ra phù lục tràn ngập đạo vận, ấn ở cái trán âm thi.

Nháy mắt, âm khí trong cơ thể âm thi hung ác điên cuồng thô bạo này bị chặn, đánh mất toàn bộ năng lực hành động.

Lúc này, âm thi bị một cước đạp trúng bay lên lao trở về, Trương Nguyên Thanh làm tương tự, một tấm Bùa Trấn Thi giải quyết.

“m thi cấp 4, may mắn mình là Tinh Quan, đổi thành Thánh Giả khác, giải quyết chúng nó không đơn giản như vậy, hai âm thi này là kẻ thủ hộ? Xem ra mình sắp tiếp cận bảo tàng rồi.”

Trương Nguyên Thanh mang theo hai âm thi, tiếp tục tiến lên, không bao lâu, bậc thang đi xuống đã đến cuối, phía trước là một hành lang.

Hắn thở ra một ngụm Thái âm lực, triệu hồi ra Quỷ tân nương, dưới nước không thể mở miệng, liền dùng phương thức trao đổi chỉ Thần Dạ Du có nói:

“Nương tử, nàng nhập vào trên người âm thi, xuyên qua hành lang.”

Quỷ tân nương hơi khuỵu gối, dán lên lưng âm thi, dung nhập trong đó.

Trương Nguyên Thanh đứng ở một bên, nhìn âm thi đi về phía hành lang, đi chưa được mấy bước, một đạo kiếm quang hiện lên, đầu âm thi lăn xuống.

Trương Nguyên Thanh lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía trên hành lang.

Ánh mắt xuyên thấu bóng tối, chỉ thấy đỉnh chóp gập ghềnh, treo một thanh kiếm nhỏ bỏ túi dài bằng hai ngón tay.

Âm thi không đầu tiếp tục tiến lên, mười giây sau, lại một đạo kiếm quang chém xuống, cánh tay trái đứt ngang vai.

Âm thi không đầu tiếp tục tiến lên, ở sau khi gặp cả thảy bốn lần chém, rốt cuộc đến cuối hành lang.

Chương 1444: Thăm dò địa cung (3)

"Phu quân, nơi này là bậc thang hướng lên trên, cần ta đi lên tra xét hay không?" Tiếng Quỷ tân nương xa xa truyền đến.

"Không cần, nàng tạm chờ ở đó."

Trương Nguyên Thanh trả lời một câu, ngẩng đầu nhìn thanh kiếm nhỏ bỏ túi, đây hẳn là món đạo cụ.

Hắn do dự một phen, chưa lấy đi thanh kiếm nhỏ, sợ hãi dẫn phát phản ứng không tốt, sau khi xác nhận Quỷ tân nương bên kia an toàn, hắn ở dưới nước hóa thành ánh sao như mộng ảo, xuyên qua hành lang, tới bên người Quỷ tân nương.

Trước người quả nhiên là một cái hành lang hướng lên trên.

Tiến vào nơi này khoảng năm phút, còn có mười phút, nắm chặt thời gian hắn dọc theo bậc thang nhanh chóng đi lên trên, thỉnh thoảng lấy ra Khiên Tử Kim soi một chút, xem xét tướng mạo biến hóa.

Đi lên trên hai ba phút, Trương Nguyên Thanh thấy được mặt nước.

Đúng vậy, hướng lên trên tiếp chính là chui ra khỏi mặt nước, bên trên hẳn là lòng núi ngọn núi chính của đảo Bách Thú.

“Bí cảnh sau cửa đá ở trong hang động, nhưng Bách Hoa hội chưa trực tiếp phá núi, nói rõ không phải con đường bình thường vào được, chỉ có thể thông qua cửa đá mới có thể đi vào lòng núi.” Trong lòng hắn nghĩ, ra lệnh âm thi tứ chi không trọn vẹn bên người:

“Nương tử, nàng đi lên xem chút.”

Chỗ tốt lớn nhất của linh phó là, chỉ cần không gặp phải thái âm thái dương, lôi điện, nguy hiểm lớn nữa cũng không cách nào thương tổn nó mảy may.

Quỷ tân nương lập tức khống chế âm thi đi lên, dọc theo bậc thang chui ra khỏi mặt nước.

Cũng chỉ hai ba giây, Trương Nguyên Thanh cảm ứng được Quỷ tân nương phía trên, truyền đạt ra tinh thần dao động kịch liệt:

“Phu, phu quân.”

Tinh thần dao động của nàng rất không bình thường, là loại trạng thái rất nhiều cảm xúc sôi trào kia.

Cô ấy đã nhìn thấy gì? Trương Nguyên Thanh đè nén sự tò mò, câu thông linh phó: “Có nguy hiểm hay không?”

“Không có.”

Nhận được câu trả lời, Trương Nguyên Thanh lập tức đi lên từng bậc, theo đó chui ra khỏi mặt nước.

Trước mắt rộng rãi thoáng đáng, một cảnh tượng đồ sộ chiếu vào tầm nhìn.

Đây là một hang đá rộng lớn đến khó tưởng tượng, khung đỉnh màu đen điểm xuyết đầy vô số đá quý cùng minh châu, lóng lánh hào quang hoa mỹ, lấp lánh giống như tinh hà, mênh mông như bầu trời đêm, chiếu rọi hang đá sáng ngời.

Dưới hang đá, là một tòa cung điện đơn lẻ thật lớn, mái cong cong, khí thế mênh mông đứng lặng ở trên đài đá bạch ngọc.

Đài cẩm thạch kia cao khoảng trăm mét, hình thang, trên hẹp dưới rộng, bậc đá bạch ngọc từ trước cung điện, kéo dài tới đáy.

Trung ương bậc thang cẩm thạch, là đan bệ thạch* điêu khắc hoa văn đám mây, rất giống thềm đá cố cung ở Bắc Kinh.

Một tòa địa cung.

Hai bên thang đá hoa cương trắng, dựng những người đất thó mặc áo giáp, cầm binh khí, hoặc cầm trong tay trường mâu, hoặc hông đeo trường kiếm, đứng lặng không nhúc nhích.

Mà ở dưới đài cao cẩm thạch, cũng là người đất thó rậm rạp, tạo thành trận hình, im lặng mà đứng, tựa như một mũi quân đội kỷ luật nghiêm minh.

Nhìn để đo đếm đơn giản, cả thảy có ngàn người đất thó.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh theo bản năng hiện lên danh từ tương ứng —— tượng binh mã của Thủy Hoàng đế.

Lúc này, nơi hắn đặt chân, là đầm nước biên giới hang đá, cách quân đội tượng binh mã khoảng ba mươi mét, giữa hai bên là những viên gạch đá hoa cương trắng phẳng phiu.

“Sao có chút giống mộ Thủy Hoàng đế?”

Trương Nguyên Thanh thu hồi Bạch Lan, nhỏ giọng nói thầm, đi lên bậc thang, bước lên gạch đá.

Ngay tại nháy mắt hắn đặt chân vùng hang đá này, chi quân đội tượng binh mã kia nơi xa bỗng nhiên đồng loạt quay đầu, khuôn mặt cứng ngắc chất phác hướng về Trương Nguyên Thanh.

Da đầu Trương Nguyên Thanh tê dại một phen, nhanh chóng xỏ vào Giày Hoạt Sạn, đeo Vòng Cổ May Mắn, Vòng Tay Thú Vương, Bao Tay Tật Phong Giả, nắm chặt Khiên Tử Kim.

“Vù vù ~”

Trong hang đá cuồng phong gào thét, hắn cưỡi gió, bay về phía đài cẩm thạch cao trăm mét.

Không tính cứng đối cứng với đám tượng binh mã này.

Hơn ngàn bức tượng binh mã đồng loạt ngẩng đầu lên, gương mặt cứng ngắc nhìn chằm chằm người xâm nhập trên không trung.

Chúng nó động tác chỉnh tề lấy xuống nỏ cầm tay đeo bên hông, nâng lên, bóp chốt.

Phựt ~

Mấy trăm tiếng dây cung bện lại làm một, vang vọng hang động.

Tên như châu chấu nghịch không mà lên.

Trương Nguyên Thanh vung tay trái, gió mạnh hóa thành hai lưỡi đao gió, chém về phía mũi tên, đồng thời ở không trung cuộn người lại, dựng lên tấm khiên tròn.

Bao Tay Tật Phong Giả một lần nhiều nhất chém ra hai lưỡi đao gió, tên quá nhanh, hắn chỉ kịp chém ra một lần.

Keng keng keng!

Mũi tên nỏ như mưa rào rơi ở trên tấm khiên tròn, khiến tấm khiên kiên cố vô cùng này xuất hiện vết nứt như mạng nhện.

Chương 1445: Thăm dò địa cung (4)

Cái quỷ gì? !

Cánh tay cầm khiên của Trương Nguyên Thanh tê dại một trận, Khiên Tử Kim thế mà ở trong đợt mưa tên đầu tiên, liền bày ra dấu hiệu tổn hại.

Cũng đúng, dù sao học viện Tần Phong là phó bản cấp Chúa Tể, cho dù độ khó trung tâm của nhiệm vụ ẩn là chìa khóa, nguy cơ bên trong cũng không phải Thánh Giả có thể chống lại.

Trương Nguyên Thanh không chút do dự thi triển Tinh Độn Thuật, trở về mặt đất.

Hắn vừa chạm đất, liền thấy thiên quân vạn mã xung phong đến, tận cùng phía trước là một hàng bộ binh tay cầm trường mâu.

Lắc mình tránh đi hai cây trường mâu đâm, Khiên Tử Kim trong tay hòa tan, ngưng tụ thành quả bí đỏ nhỏ.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Đeo Vòng Tay Thú Vương, hắn có được tính cân bằng, tính linh hoạt, cùng với lực lượng siêu cao, lại bằng vào kỹ xảo chiến đấu tương đối cao siêu, ở trong vạn quân dịch chuyển xê dịch, gõ nổ từng bức tượng binh mã.

Nhưng sau khi bụng bị đâm hai phát, hắn từ bỏ phản kháng, thân thể là không có khả năng xuyên qua vạn quân, không dính một đao nào.

Những tượng binh mã này lực lượng lớn, trường mâu sức xuyên thủng kinh người, ngay cả Ngân Dao quận chúa loại âm thi tầng cấp này, sau khi trúng hai mâu, cũng suýt nữa phá vỡ.

Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao tiêu tán, vòng ra khỏi quân đội tượng binh mã, tới bên cạnh thang đá đi thông đài cao.

Hắn nâng mắt đảo qua, trên thềm đá tổng cộng có hai mươi tượng bnh sĩ, mặc giáp trụ giống nhau, tay cầm kiếm đồng xanh giống nhau, trên lưng đeo nỏ.

Trương Nguyên Thanh mới phát hiện, tượng người trên bậc thang, áo giáp mặc trên người không phải làm bằng đất, mà là chân thật.

Cuối cầu thang đá là một cổng chào cao cao, cổng chào treo biển thủy tinh, mơ hồ là ba chữ "Trường Sinh cung".

Lúc này, tượng binh mã đứng lặng ở hai bên cầu thang đá đồng loạt quay đầu, quan sát kẻ địch dưới bậc thang.

Hai tượng người dưới cùng, cách Trương Nguyên Thanh chỉ có ba bậc thang, tượng người bên trái mặc giáp một tấm phong cách đời Tần, cầm trong tay kiếm đồng xanh sắc bén.

Nó nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, truyền ra tinh thần lực dao động: "Người nào tự tiện xông vào tẩm cung của Thủy Hoàng đế!"

Dứt lời, cùng tượng người giống nhau như đúc kia ở bên phải đồng thời nhảy lên.

Nhảy chém!

Trương Nguyên Thanh xoạc một cái, từ giữa hai bức tượng người xuyên qua, nhanh chóng quay người, vung ra quả bí đỏ nhỏ.

Ầm ầm!

Hai bức tượng người nổ tung, hóa thành những khối đất màu đen.

Khôi giáp chỉ là vật phẩm trang sức, không có năng lực phòng ngự? Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, nhưng hắn vui quá sớm, những mảnh vỡ phân tán kia kịch liệt chấn động, như nam châm nhanh chóng tụ lại.

Hai tượng binh sĩ vậy mà lại khôi phục như lúc ban đầu.

Khôi, khôi phục rồi? ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh cả kinh.

Hắn lập tức hóa thành ánh sao tiêu tán, khi xuất hiện trở lại, đã một hơi vượt qua mười tượng binh sĩ, đi tới đoạn giữa cầu thang cẩm thạch.

Hắn tính lợi dụng Tinh Độn Thuật trực tiếp đến cung điện.

Đúng lúc này, trong mười bức tượng binh sĩ bị bỏ lại ở phía sau, một cái trong đó tháo xuống tên nỏ, bóp cò bắn.

Phựt!

Dây cung chấn động, mũi tên bắn nhanh đến.

Trương Nguyên Thanh nghiêng người né, lại thấy mũi tên đó thay đổi quỹ tích, bắn chéo tới.

“Đinh!”

Đánh dấu? Đạo cụ Yêu Mê Hoặc? ! Rơi vào đường cùng, hắn vung chùy bí đỏ gạt gãy mũi tên, lực phản chấn nháy mắt khiến hổ khẩu hơi tê tê.

Tượng binh lính trên bậc thang trang bị đều là pháp khí?

Trong lòng hắn hiện lên ý nghĩ này, sau đó nhìn thấy hai mươi tượng binh sĩ phía dưới bên trên đồng thời tháo xuống nỏ quân đội, nhắm vào mình.

Mà bên dưới, đại quân tượng binh sĩ kia đã xông lên bậc thang.

“Phựt!”

Tiếng dây cung tựa như sét đánh.

Trong mũi tên giao nhau, Trương Nguyên Thanh lại biến mất, hắn tiến vào Dạ Du.

Dạ Du có thể che chắn đánh dấu của Yêu Mê Hoặc.

Sau khi ẩn thân, hắn lập tức hướng tới cuối cầu thang đá chạy như điên, đột nhiên, hắn nghe thấy phía sau truyền đến tiếng dây cung chấn động.

Một giây sau, hai mũi tên sắc bén xuyên thấu sau lưng, đầu mũi tên đồng xanh từ trước ngực lộ ra.

Sao có khả năng… Trương Nguyên Thanh khó có thể tin.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy dưới tấm biển "Trường Sinh cung" phía trước treo một tấm gương tròn đồng thau, trong gương chiếu rọi ra bóng dáng hắn.

Hắn lập tức hiểu.

Tấm gương đồng thau này là một món đạo cụ, đạo cụ có thể nhìn thấu Dạ Du.

Thủy Hoàng đế đạo cụ lộn xộn nào cũng có? Hắn hít sâu một hơi, một lần nữa tiến vào Dạ Du, tránh đi ba mũi tên, ở cao nhìn xuống.

Tương binh sĩ rậm rạp đang dọc theo cầu thang đá hoa cương lao tới, dẫn đầu là mười tượng binh sĩ đặc thù kia.

Mà ở phía trước hắn, còn có mười tượng binh sĩ, chúng nó đang thông qua gương đồng thau soi, hoặc nâng nỏ quân sự nhắm, hoặc vung kiếm đồng xanh đánh tới.

Chương 1446: Tổ đội vào phó bản (1)

Chỉ bằng những tượng binh mã này, không phải một mình mình có thể đối phó, trong Trường Sinh cung có lẽ còn có boss hung hiểm hơn, cố vượt ải, quận chúa nhất định phải chết không thể nghi ngờ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh than thở một tiếng, hai tay nhấn xuống một cái.

Gió chợt nổi lên từ đất bằng, đẩy hắn lên cao cao, bay ra khỏi cầu thang đá.

Rút lui!

Trương Nguyên Thanh khống chế cuồng phong, phối hợp Tinh Độn Thuật, nhanh chóng thoát đi.

…

Phòng luyện khí.

"Rắc" một tiếng, ngọc trai nước mắt giao nhân ngưng tụ thành vỡ vụn, ngón tay Trương Nguyên Thanh nắm dao khắc nho nhỏ, thở dài.

Luyện khí là công việc tinh tế, nhất tâm nhị dụng vẫn là quá miễn cưỡng rồi. Đây là viên nước mắt giao nhân thứ năm hắn hư hao.

Nguy hiểm của Trường Sinh cung, một mình mình là không xử lý được, phải tìm trợ thủ, nhưng trong học viện Tần Phong lấy đâu ra trợ thủ? Trương Nguyên Thanh một trận đau đầu.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, xem ra cậu không có thiên phú luyện khí." Thầy Mặc Bàn thất vọng lắc đầu: "Tôi đề nghị cậu không cần thử nữa, một giọt nước mắt 10.000 đồng, không đắt, nhưng không cần thiết."

Tuy học viên ở trong học viện tiêu dùng, trực tiếp liên quan đến các sư phụ được hưởng phần trăm, nhưng hắn không muốn vặt lông quá phận, cho rằng cái này không phải điều phần tử trí thức nên làm.

"Thầy nói rất đúng." Trương Nguyên Thanh buông đao khắc xuống, nói: "Tôi bây giờ muốn lên lầu thể nghiệm Gương Ma Vận Mệnh một phen, có được không?"

Thầy Mặc Bàn nghĩ một chút, nói:

"Có thể!"

Hắn trước nói với các học viên câu "Mọi người tiếp tục", sau đó dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn đi ra khỏi phòng luyện khí rộng rãi, dọc theo cầu thang, đi về phía lầu hai.

Trương Nguyên Thanh thả chậm bước chân, tập trung tinh thần suy tư.

Hắn cần tìm trợ thủ, trong học viện Tần Phong, có thể coi là trợ thủ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Trương Nguyên

Thanh chọn bốn người: Hạ Hầu Ngạo Thiên, Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu, Thiên Hạ Quy Hỏa.

Đương nhiên, Anh Gà Đỏ, Mẫu Đơn Tiên Tử, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, Viên Đình mấy người này, cũng có thể tín nhiệm.

Nhưng so với bốn vị kể trên, bọn họ hoặc thực lực bình thường, hoặc nội tình bình thường, hoặc là có chỗ thiếu hụt tính cách nghiêm trọng.

Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu và Thiên Hạ Quy Hỏa, đều là hạt giống giai đoạn Siêu Phàm, sau khi tấn thăng Thánh Giả, cũng thuộc về tinh anh.

Hai người trước đã là nghề nghiệp đỉnh phong, lại thân thế hiển hách (khẳng định có đạo cụ giữ mạng), có thể phát huy tác dụng không tệ.

Người sau có được trí lực tương đối cao, năng lực ứng biến, thuộc loại đồng bạn đáng tin cậy có thể mưu sự.

—— Trong đội ngũ cần một nghề nghiệp sở trường cận chiến.

Về phần Hạ Hầu Ngạo Thiên, hắn là Học Sĩ cấp 5, đạo cụ rất nhiều, học thức phong phú. Chủ yếu nhất là, Trương Nguyên Thanh nhớ mãi khẩu pháo Italia của hắn.

Hơn nữa Hạ Hầu Ngạo Thiên mặc dù có chỗ thiếu hụt tính cách nghiêm trọng, nhưng từ góc độ nào đó mà nói, gã rất thuần túy, không nhiều tâm kế đấu đá, vòng vo như vậy.

Trước thông qua Gương Ma nghiệm chứng bốn người tin được hay không, hành động có thể thuận lợi hay không, sau khi rời khỏi phó bản, lại tìm cơ hội ký kết khế ước giữ bí mật với bọn họ… Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Phương diện giữ bí mật, hắn thật ra không quá lo lắng, bởi vì trong bốn người này, không có người của Bách Hoa hội.

Lấy tình huống trong Trường Sinh cung đến xem, đạo cụ không ít, bảo bối mọi người cùng nhau chia, chia tang vật xong, sẽ là một lòng, không có ai sẽ kể ra ngoài.

Đây cũng là nguyên nhân Trương Nguyên Thanh bài trừ Viên Đình bên ngoài.

Viên Đình tên miệng rộng này, nhịn được nhất thời, nhịn không được một đời, hành động bí mật tuyệt đối không thể tìm hắn.

“Đúng rồi, thầy Mặc Bàn, thầy tựa như chưa từng nói trả giá của tấm gương đó?” Trương Nguyên Thanh nhớ tới chi tiết này.

Trước khi hành động bí mật bắt đầu, hắn phải dọn sạch tai họa ngầm.

Mặc Bàn nói:

“Trả giá của sử dụng gương là, trong 12 giờ vận mệnh sẽ bị quấy nhiễu, xuất hiện một ít chuyện ngoài ý muốn vốn sẽ không xuất hiện. Hỏi càng nhiều vấn đề, quấy nhiễu càng nghiêm trọng.

Cho nên tôi chỉ cho phép các học viên hỏi một lần, bởi vì một lần quấy nhiễu, đại khái chính là cậu đi cầu thang sẽ ngã xuống, uống nước sẽ thiếu chút nữa bị sặc chết.

Tuy hung hiểm, nhưng không có nguy cơ tính mạng.”

Chính là buff xui xẻo thôi… Trương Nguyên Thanh hỏi: “Nếu hỏi hai lần thì sao?”

Mặc Bàn trả lời: “Sẽ có nguy hiểm tính mạng, nhưng có chết hay không, xem vận may.”

Trong 12 giờ nhiều nhất hỏi một lần, nếu hai lần, đối với người thường mà nói, sẽ có nguy cơ sinh tử, nhưng mình có Vòng Cổ May Mắn, hai lần hắn là không có vấn đề… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Hiểu rồi.”

Cộp cộp cộp.

Trong tiếng bước chân nhẹ nhàng, Trương Nguyên Thanh đi theo Mặc Bàn tới cửa phòng trưng bày, người sau lấy ra thẻ công tác, sau khi trải qua con rối kỵ sĩ quét mặt, thuận lợi tiến vào phòng trưng bày.

Chương 1447: Tổ đội vào phó bản (2)

Hai người vừa tiến vào phòng trưng bày, Trương Nguyên Thanh đi thẳng về phía Gương Ma Vận Mệnh, đứng trước gương, quay đầu nói:

"Thầy, vấn đề của tôi tương đối riêng tư, ngài có thể ra ngoài một lần không?"

Mặc Bàn nhíu nhíu mày.

"Yên tâm, có con rối trông, tôi sẽ không đụng vào đạo cụ." Trương Nguyên Thanh cam đoan.

Tôi giống người ngốc như vậy sao! Hắn thầm nhủ.

Mặc Bàn lúc này mới gật đầu, xoay người rời đi.

Đợi hắn đi ra khỏi phòng trưng bày, Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, chăm chú nhìn mình trong gương, nói:

"Tôi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Gương Ma, xin trả lời, hành động Trường Sinh cung của tôi với Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa, Hạ Hầu Ngạo Thiên, có thể thuận lợi hay không."

Vấn đề này đã là hỏi xác xuất thành công, cũng là biến tướng nghiệm chứng bọn họ đáng tin cậy hay không.

Nếu không đáng tin, hành động tất nhiên thất bại.

Mặt gương nhộn nhạo như sóng nước, trong khoảng khắc, năm chữ to hiện lên:

"Phú quý cầu trong hiểm!"

Phú quý cầu trong hiểm… Ý tứ của Gương Ma là, hành động cực kỳ nguy hiểm, có thể sẽ bị thương, thậm chí sẽ có người hy sinh, nhưng cuối cùng có thể thành công, bởi vì nếu không thể thành công, xác xuất lấy được thành công không cao, vậy trả lời hẳn là câu phủ định.

Trương Nguyên Thanh làm Tinh Quan, bản thân có thể suy luận.

Hắn như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, chuyển sang suy nghĩ vấn đề thứ hai.

Gương Ma chỉ có thể trả lời vấn đề tương quan vận mệnh của mình, hơn nữa giới hạn ở cấp bậc Chúa Tể, như vậy, sự kiện,

nhân vật liên quan đến Bán Thần, khẳng định không thể trả lời.

Ma Quân có chết hay không, hoặc Trương Tử Chân có chết hay không, vấn đề như vậy liền không có cách nào hỏi, bởi vì không liên quan đến vận mệnh của mình.

Trong tương lai, Ma Quân có thể cắn trả tôi hay không?

Vấn đề này thật ra có thể đưa ra, có thể vào thẳng trọng tâm nghiệm chứng Ma Quân còn sống hay không, cùng với hậu quả hứng lấy nhân quả của Ma Quân… Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, lại bỏ qua.

Bởi vì hắn nhớ tới lớp riêng ở đảo Tim Gà, lời của Kẻ Quan Trắc Tinh Không —— Người chủ tu Thái âm lực, có thể khắc chế Quan Tinh thuật.

Mà công năng của Gương Ma, vừa vặn là kết hợp Quan Tinh thuật cùng Bát Quái thuật.

Thông qua trăng đen của thẻ nhân vật đến xem, Ma Quân tỷ lệ đại khái là chủ tu Thái âm.

"Lão cha chủ tu cái gì không biết, trước khi xác định, đáp án Gương Ma cho đều không thể tin, ngược lại sẽ làm mình bị lầm đường, không bằng không hỏi. Tình báo của Ma Quân cùng lão cha, sợ không phải một tấm gương có thể thăm dò, bằng không, Ngũ Hành minh có vô số biện pháp khóa mục tiêu mình tên truyền nhân Ma Quân này."

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng thúc đẩy đầu óc.

Rất nhanh, hắn nghĩ ra một cái vấn đề một vốn bốn lời.

"Tôi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Gương Ma, xin trả lời, tôi có thể sống bao lâu?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Vấn đề này hay ở chỗ, mặc kệ trên người hắn có bao nhiêu nhân quả, có bao nhiêu vấn đề, chỉ cần xác định tuổi thọ, thì có thể mượn cái này cân nhắc ra rất nhiều tin tức.

Đương nhiên, Trương Nguyên Thanh cũng đã làm tốt chuẩn bị tâm lý Gương Ma không đáp được.

Chỉ thấy mặt gương nhộn nhạo như sóng nước, dao động chậm chạp chưa dừng lại, giống như máy tính giải toán đạt đến cực

hạn, qua thật lâu thật lâu, mặt gương dừng dao động.

Ba chữ máu tươi đầm đìa hiện lên:

“Tam cá nguyệt (Ba tháng)!”

Ba chữ này không ngừng nhỏ máu xuống, theo mặt gương bóng loáng chảy xuôi.

Ba tháng? ! Trương Nguyên Thanh theo bản năng lui về một bước, như bị kinh hãi, trong lòng có sự kinh sợ khó gọi tên.

“Mình chỉ có ba tháng để sống? Lấy nhân quả mình bây giờ gánh vác, mặc kệ là vấn đề thẻ nhân vật, di sản của lão ba, đều không có khả năng lớn ở hai tháng sau bùng nổ nha, lúc ấy mình nhiều lắm cấp 6, thậm chí cấp 5.

“Cho nên, mình là chết ở trong phó bản, hay là bị đại lão tổ chức tà ác giết chết? !”

Trong lòng hắn khó bình tĩnh nữa, nổi lên từng cơn lạnh toát.

Đồng thời lại cảm giác vận mệnh hoang đường không chịu nổi, tựa như bởi vì cảm mạo đi bệnh viện kiểm tra, kết quả tra ra ung thư, còn là giai đoạn cuối!

“Trước không cân nhắc những thứ này, chờ rời khỏi học viện Tần Phong, tìm Phó Thanh Dương thương lượng. Một mình mình khổ não cũng không có ý nghĩa.”

Trương Nguyên Thanh là người trong nghịch cảnh trưởng thành lên, cho dù Gương Ma nói cho hắn thời điểm chết là ngày mai, hắn cũng có thể mặt không đổi sắc tìm Tôn Miểu Miểu, nói:

Muốn có đứa nhỏ phải không, bản Thiên Tôn trước khi chết, giúp cô mang thai!

Ừm, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan cùng Mẫu Đơn Tiên Tử cũng có thể.

Kém nữa, cô giáo Tống Mạn cũng được.

Hắn xoay người rời khỏi phòng trưng bày, hội hợp cùng thầy Mặc Bàn bên ngoài, cùng nhau quay về phòng luyện khí.

Vừa mới vào phòng luyện khí, đã bị một đợt tiếng ồn ào hấp dẫn, phóng mắt nhìn lại, các học viên bôn tẩu khắp nơi, không

ít người nằm ở trên mặt đất, loạn hết cả lên.

Chương 1448: Tổ đội vào phó bản (3)

“Ai còn có đạo cụ trị liệu, mau lấy ra.”

“Anh Gà Đỏ sắp không được rồi, mau cứu người đi.”

“Thú Vương đâu, trong học viên chỉ có ba Thú Vương sao?”

Trương Nguyên Thanh túm được một học viên, hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Học viên đó vẻ mặt gặp quỷ, trầm giọng nói:

“Tôi cũng không biết đã xảy ra cái gì, chính là mọi người đột nhiên trở nên xui xẻo, Anh Gà Đỏ cái tên không có đầu óc này tìm chết đốt bếp lò, làm bếp lò mọi người đều nổ tung, rất nhiều học viên bị thương.”

Mặc Bàn một bộ dáng sớm có đoán trước, nói:

“Xử lý tốt học viên bị thương, liền có thể tan lớp.”

Vận mệnh quấy nhiễu của Gương Ma xuất hiện rồi? ! Thầy Mặc Bàn, thầy thoạt nhìn là biết quen rồi nha, như vậy liền không cần lên lớp nữa phải không? Đệch, Vòng Cổ May Mắn của mình ở chỗ quận chúa… Trương Nguyên Thanh vội vàng nói:

“Thầy Mặc Bàn, tôi vừa rồi hỏi hai vấn đề, tôi không thể nán lại nơi này nữa, phải về ký túc xá một chuyến.”

Vừa vặn lúc này, Triệu Phi Vấn dáng người to lớn hai mắt đỏ rực chạy tới, phẫn nộ quát:

“Tao không muốn nhịn nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày làm cha cùng em trai tao bị thương nặng, mày phải trả giá đắt.”

Lấy ra khẩu súng ngắn liền hướng về hắn ‘pằng pằng pằng’.

Lớp luyện khí kết thúc sớm ở trong một mảng hỗn loạn, Trương Nguyên Thanh ù ù cạc cạc bị Triệu Phi Vấn bắn, bị Viên Đình ghi hận trong lòng “tập kích”, bị Tôn Miểu Miểu mắng to:

Tra nam, đừng hòng tôi sinh con cho cậu.

Vật lộn nửa giờ, các học viên bị thương trị liệu xong, vận mệnh quấy nhiễu của một bộ phận số người chấm dứt.

Trong đó có Triệu Phi Vấn, sau khi bắn thất bại, hắn bị Trương Nguyên Thanh đánh tơi bời một trận, xương sườn đánh gãy hai cái, đánh gãy chân trái, thanh toán xong trả giá của Gương Ma.

Học viên chưa thanh toán xong trả giá, kinh hồn táng đảm rời khỏi.

Giữa trưa, căn tin.

Trương Nguyên Thanh đeo Vòng Cổ May Mắn đi vào căn tin, theo bản năng day day ngực, như còn có thể cảm nhận được nóng rát đau đớn.

Sau khi lớp luyện khí kết thúc, hắn ngay lập tức quay về phòng ngủ, hướng Ngân Dao quận chúa đã trở về đòi Vòng Cổ May Mắn, kết quả bị quận chúa đang dỗi lấy nắm tay nhỏ bé đấm vào ngực.

Gãy xương sườn ngay lập tức.

Đánh người xong, Ngân Dao quận chúa nghiêm túc kiểm điểm, thành khẩn xin lỗi:

“Phát hiện ngực có hai vết thương xuyên thủng, tôi liền không hiểu sao tức giận, hận không thể xé cậu. Nhưng sau khi đánh cậu, tôi mới ý thức được cảm xúc của mình quá khích rồi, rất xin lỗi.”

Trương Nguyên Thanh lúc ấy thầm nhủ, vậy cô buổi tối thị tẩm xin lỗi đi.

Câu nói đùa này không dám nói ra, sợ vận mệnh lại bị quấy nhiễu.

Hắn ở cửa sổ lấy đồ ăn, nâng khay đồ ăn đi về phía bên cạnh bàn tổ ba người Thái Nhất môn, nói:

“Viên Đình, lấy giúp tôi bát canh.”

Viên Đình liếc hắn một cái: “Không rảnh.”

“Ài, anh thái độ như vậy, sao tôi có thể yên tâm nói cho anh bí mật chứ?” Trương Nguyên Thanh thở dài.

“Ngài là muốn bảy phần nước ba phần cái, hay là muốn bảy phần cái ba phần nước?” Thái độ Viên Đình chuyển biến một trăm tám mươi độ, trên mặt lộ ra ân cần.

“50:50.” Trương Nguyên Thanh nói.

Viên Đình lon ton chạy về phía cửa sổ, Trương Nguyên Thanh lập tức nói:

“Tám giờ tối, hai người đến phòng tôi, có chuyện quan trọng thương lượng. Miểu Miểu, cô Dạ Du tới, đừng để bất luận kẻ nào phát hiện.”

Ký túc xá nữ sinh cùng ký túc xá nam sinh một đông một tây, cách nhau khá xa.

Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu nhìn nhau, hai người đồng loạt nhíu mày, nhưng chưa hỏi nhiều, gật gật đầu.

Trương Nguyên Thanh nâng khay đồ ăn rời đi, hắn mục tiêu rõ ràng tới bên cạnh bàn Thiên Hạ Quy Hỏa, cười nói:

“Buổi tối có chút nhàm chán, tôi đã gọi Triệu Thành Hoàng cùng Tôn Miểu Miểu đánh bài, ba thiếu một, anh tới hay không?”

Thiên Hạ Quy Hỏa đầu tiên là nhíu mày, sau đó thấy thần thái Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười không nói, giật mình, nói:

“Được.”

Trương Nguyên Thanh lại nâng khay đồ ăn rời khỏi, đi tới góc Hạ Hầu Ngạo Thiên một mình một người.

“Tránh ra, cô độc là số mệnh của nhân vật chính, cường giả lấy tinh không cùng cô tịch làm bạn, kẻ yếu mới sẽ kéo bè kết phái.” Hạ Hầu Ngạo Thiên tựa như ngâm xướng nói.

“80 triệu trả chưa?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên giận tím mặt: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu năm lần bảy lượt nhắc tới chuyện này, là cố ý chọc giận tôi? Được rồi, cậu đã làm được.”

Tôi chỉ là muốn hỏi anh một chút, có hứng thú lại nợ một cái 80 triệu hay không… Trương Nguyên Thanh hạ giọng:

“Đêm nay tôi có một hành động bí mật, chỉ có cường giả cùng nhân vật chính vận mệnh bất phàm mới có thể tham dự, anh có hứng thú hay không?”

Cách nói chuyện này không thể nghi ngờ đánh trúng điểm hứng thú của Hạ Hầu Ngạo Thiên, “Hành động bí mật gì?”

“Bây giờ không thể nói cho anh, tám giờ tối tới phòng tôi.” Trương Nguyên Thanh cúi đầu ăn cơm, không nói chuyện nữa.

Chương 1449: Tổ đội vào phó bản (4)

Tám giờ tối.

Phòng số 404, Tôn Miểu Miểu đi tất Anklet*, ngồi khoanh chân ở trên giường; Triệu Thành Hoàng hai tay khoanh trước ngực dựa vào tường; Thiên Hạ Quy Hỏa ngồi ở chân giường.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng ở bên cửa sổ, nhìn quét mọi người trong phòng, không vui nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cái gọi là cường giả cùng nhân vật chính của cậu có phải nhiều quá rồi hay không?”

Thiên Hạ Quy Hỏa thản nhiên nói:

“Cậu mời gã này đi cùng, tôi không thể không hoài nghi tôi nay có lẽ thật sự muốn đánh bài.”

Tôn Miểu Miểu chơi với Tiểu Đậu Bỉ trong lòng, chưa lên tiếng.

Triệu Thành Hoàng lạnh lùng nói: “Nói đi, chuyện gì?”

“Tai vách mạch rừng, Hạ Hầu Ngạo Thiên, tai nghe từng dùng trong phó bản Nhai Sơn còn không?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên “Ừm” một tiếng, lấy ra năm bộ tai nghe, chia cho mọi người.

Trương Nguyên Thanh đeo tai nghe, ở trong lòng phát ra tiếng: “Học viện Tần Phong phó bản này, còn có một nhiệm vụ ẩn chưa vượt qua.”

Tôn Miểu Miểu chợt ngẩng đầu, Triệu Thành Hoàng ngẩn người, Thiên Hạ Quy Hỏa thì nheo mắt.

Trương Nguyên Thanh lập tức mang bí mật nhiệm vụ ẩn của học viện Tần Phong, lối vào ở đáy hồ đảo Bách Thú nói cho bọn họ, nhưng che giấu tin tức nó tương quan với Takama-ga-hara.

"Phó Thanh Dương trưởng lão kiếm được chìa khóa mở ra nhiệm vụ ẩn, giao nó cho tôi, ủy thác tôi đến học viện Tần Phong thăm dò, lúc buổi chiều, tôi thao túng âm thi đi vào, bên trong tất cả đều là đạo cụ cực phẩm, nhưng thực lực của tôi không đủ, không thể vượt qua, cần mấy người trợ giúp."

Lão đại, cái trách nhiệm này cho anh, gánh cho tốt… Hắn mang điều mình ở sau cửa đá chứng kiến nghe thấy nói một lần.

Nghe xong, bốn người trong phòng hít thở đều có chút dồn dập, học viện Tần Phong là phó bản cấp Chúa Tể, cấp bậc cực cao, nhiệm vụ ẩn lại là vị Thủy Hoàng đế thống nhất thiên hạ kia.

Bên trong có bao nhiêu bảo vật?

Phẩm chất cao bao nhiêu?

Nếu có thể thu hoạch bảo vật bên trong, mọi người ở đây, đều sẽ nghênh đón đỉnh cao cuộc đời.

Đặc biệt Thiên Hạ Quy Hỏa, hắn là xuất thân thuần bình dân.

Hạ Hầu Ngạo Thiên mừng rỡ, truyền đạt ra ý niệm kích động, chuyển hóa thành thanh âm quanh quẩn ở bên tai mọi người:

"Quả nhiên là kỳ ngộ nhân vật chính mới có thể hưởng dụng, tốt lắm, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu người này tuy mạnh miệng kiêu ngạo, nhưng quả thật coi tôi là lão đại, tôi rất hài lòng."

"Ngu ngốc." Tiếng lòng Thiên Hạ Quy Hỏa truyền đến.

"Người này đầu óc có bệnh, Nguyên Thủy rõ ràng coi hắn là người công cụ." Trong lòng Tôn Miểu Miểu nói thầm.

"Ồ, Triệu Thành Hoàng thế mà không có diễn biến nội tâm? Tôi còn cho rằng hắn là bề ngoài cao ngạo lạnh lùng, nội tâm

lại trái ngược, đáng tiếc.” Đây là ý niệm của Trương Nguyên Thanh.

“Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Tôn Miểu Miểu này, vĩnh viễn đừng nghĩ vào đoàn nhân vật chính của ta.” Long Ngạo Thiên biếm hai người bọn họ vào lãnh cung.

Sau đó, trong tai nghe yên lặng xuống, mọi người yên lặng thu liễm ý niệm.

Cách vài giây, Trương Nguyên Thanh nói:

“Nói rõ trước, nếu công phá được địa cung, tôi có được ba quyền ưu tiên lựa chọn, mọi người đồng ý không?”

Bốn người ăn ý trao đổi ánh mắt, trước sau gật đầu.

Thiên Hạ Quy Hỏa bổ sung nói: “Nhưng cái này phải thành lập ở điều kiện tiên quyết số lượng đạo cụ trong địa cung đủ, ít nhất dưới tình huống mỗi người đều có một món.”

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn chọn xong, còn lại không đủ phân phối, vậy khẳng định không được.

Dù sao mọi người cũng là liều mạng.

“Không thành vấn đề.” Trương Nguyên Thanh lựa chọn hàng đầu là vật phẩm tương quan với cây thần đồng xanh, thật ra ưu tiên lựa chọn một món là đủ rồi.

Đàm phán xong điều kiện, Thiên Hạ Quy Hỏa bắt đầu phân tích cục diện, ý niệm truyền đến:

“Đầu tiên, chuyện này nhất định phải giữ bí mật, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài. Tiếp theo, nhiệm vụ ẩn cấp Chúa Tể, trình độ nguy hiểm sẽ rất cao, chúng ta phải nghĩ cho kỹ.”

Trương Nguyên Thanh ngắt lời đúng lúc:

“Nguy hiểm quả thật rất cao, nhưng tôi buổi sáng từng hỏi Gương Ma, nó đưa ra câu trả lời là, việc này có thể thành, nhưng cực kỳ nguy hiểm. Nói rõ độ khó của nhiệm vụ ẩn chưa đạt tới cấp Chúa Tể.

“Cá nhân tôi lý giải là, học viện Tần Phong thuộc loại phó bản bị công phá rồi, nguy hiểm lớn nhất đã bị Bách Hoa hội giải quyết, mà nhiệm vụ ẩn khó ở chỗ chìa khóa, mà không phải nguy cơ.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm việc vẫn là đáng tin… Mọi người gật gật đầu.

Trong lòng Thiên Hạ Quy Hỏa khẽ buông lỏng:

“Tiếp theo, chúng ta cần giấu được giáo viên học viện, giao nhân tộc giám thị tiến vào địa cung, sau khi đi ra, không thể bị phát hiện, mười lăm phút đồng hồ hiển nhiên không đủ, phải nghĩ biện pháp kéo dài thời gian.”

“Tôi cho rằng, có thể áp dụng một ít thi thố cứng rắn khống chế hai giao nhân, chờ chúng ta rời khỏi địa cung, nhiều nhất chính là cho một lần đại kiểm tra nữa, giáo viên học viện sẽ chỉ cho rằng lại có người một mình lẻn vào đáy hồ, sẽ không liên tưởng đến nhiệm vụ ẩn đã bị công phá.”

Chương 1450: Tổ đội vào phó bản (5)

“Tôi cũng cho rằng như vậy.” Trương Nguyên Thanh khẳng định trước, lại nói: “Có chuyện tôi muốn bổ sung, ngày đó lẻn vào hồ giao nhân không phải tôi, có một kẻ khác.”

Lời Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến mọi người ở đây cả kinh.

Tôn Miểu Miểu ngạc nhiên nói: “A? Không phải cậu sao.”

Vừa rồi nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tới địa cung đáy hồ, cô theo bản năng nghĩ đến buổi tối hôm trước kẻ lẻn vào chính là hắn.

Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày: “Đây là một cái tai họa ngầm, nhưng vấn đề không lớn.”

Kế tiếp, mọi người bắt đầu bàn bạc kế hoạch hành động.

Triệu Thành Hoàng nói: “Tôi với Miểu Miểu đều có đạo cụ công năng ‘Dạ Du’, có thể cung cấp cho hai người, nhưng đạo cụ Thủy Quỷ các người phải tự mình nghĩ cách.”

“Bản thân tôi có.” Thiên Hạ Quy Hỏa nói.

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngạo kiều nâng cằm lên.

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Gần ngàn tượng binh sĩ giải quyết như thế nào? Lấy kinh nghiệm của tôi, cho dù chúng ta có thể đi vòng, tượng binh sĩ cũng sẽ đuổi giết chúng

ta, nếu không thanh trừ, chúng nó sẽ cùng tượng binh sĩ trên bậc thang, cùng với nguy hiểm trong Trường Sinh cung hội hợp, đến lúc đó thần tiên khó thoát."

Mọi người trầm mặc.

Trương Nguyên Thanh liên tiếp nháy mắt ra dấu cho Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Hạ Hầu Ngạo Thiên làm bộ không thấy.

"Hạ Hầu Ngạo Thiên, lúc anh nên ra tay thì đừng do dự, anh là nhân vật chính đó." Trương Nguyên Thanh nói ra lời tâng bốc.

Gương mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên vặn vẹo, "Giao, giao cho tôi…"

"Vẻ mặt hắn thật quá khổ!" Tiếng Tôn Miểu Miểu nói thầm vang ở bên tai mọi người.

"Tượng binh sĩ trên bậc thang, tôi có thể đối phó, nhưng cần mọi người trợ giúp." Triệu Thành Hoàng nói.

…

Mười giờ tối, năm người một âm thi tay nắm tay, nhẹ nhàng hoạt động tứ chi, lặn ở đáy hồ.

Ngân Dao quận chúa phục chế thao tác ban ngày, để hai giao nhân lâm vào ngủ say, sau đó ở trán họ vẽ Bùa Phong Linh.

Cái này có thể bảo đảm hai giao nhân mặc dù thức tỉnh, ý thức cũng sẽ bị nhốt ở thức hải, không thể khống chế thân thể, không khác gì tê liệt.

Xử lý xong giao nhân, Trương Nguyên Thanh dẫn theo các đồng đội bơi về phía cửa đá, lấy ra đĩa ngọc, khảm vào lỗ tròn.

Hào quang tinh thuần sáng lên, cửa đá ở trong tiếng "ken két" đẩy ra.

Một đám người nối đuôi nhau mà vào, dọc theo cầu thang đá nhanh chóng lặn xuống, chỉ dùng mười giây, đã đến cuối bậc thang, đã nhìn thấy hành lang.

"Kiếm khí mười giây chém xuống một lần, tôi đến xung phong, sau khi đạo kiếm khí thứ nhất hạ xuống, mọi người lập tức đi theo."

Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Khiên Tử Kim, giơ lên cao cao, bước vào hành lang.

“Đinh!”

Kiếm quang ở đáy nước bóng tối chợt lóe rồi biến mất, chém mạnh ở trên Khiên Tử Kim.

“Chạy!”

Tiếng Trương Nguyên Thanh vang lên ở trong tai nghe.

Dứt lời, Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng hóa thành ánh sao tiêu tán, trực tiếp tới cuối hành lang.

Thiên Hạ Quy Hỏa và Hạ Hầu Ngạo Thiên thao túng dòng nước, như con cá chui vào hành lang, Ngân Dao quận chúa theo sát sau đó.

Mười giây sau, đạo kiếm quang thứ hai chém xuống.

Trương Nguyên Thanh hộ giá hộ tống ở bên cạnh hai người, đã sớm giơ lên Khiên Tử Kim.

Lại là ‘đinh’ một tiếng.

Ở trước khi đạo kiếm khí thứ ba chém tới, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên chạy ra khỏi hành lang.

Một bọn năm người, cùng Ngân Dao quận chúa làm bộ mình là âm thi không não chui ra khỏi mặt nước, đi tới trong hang động.

“Trời ạ.”

Tôn Miểu Miểu ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời ngân hà lấp lánh, vẻ mặt kinh ngạc than thở.

Người khác thì nhìn chằm chằm cung điện đứng lặng ở trên đài cao đá cẩm thạch, bị cảnh tượng trước mắt làm rung động thật sâu.

“Đá quý nơi này đều tháo xuống, hẳn là đủ trả không ít nợ cho tôi.” Hạ Hầu Ngạo Thiên không tự giác nghĩ.

“Trước mắt đừng đi lên, đi lên sẽ bị tượng binh sĩ công kích.” Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nói:

“Nhân vật chính, anh lắp đại pháo trước.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên thu hồi ánh mắt từ trên thân tượng binh sĩ xếp thành trận hình, đâu vào đấy lấy ra bộ kiện.

Có nòng pháo dài đến 2 mét, đường kính tới 10 cm, có giá cao bằng nửa người, có túi nguồn năng lượng khắc đầy chú văn, có kính ngắm, có móc xích vân vân.

Hắn vung búa lên, tìm được đinh tán các loại linh kiện, bắt đầu gõ "lách cách leng keng".

Năm phút đồng hồ sau, một khẩu đại pháo sắt đen loại nhỏ lắp ráp xong, nó có giá cao 1 mét, thân pháo dài đến 2 mét, đường kính nòng 10 âm mang tới cho người ta cảm giác an toàn vô hạn.

Phía cuối là tay cầm khống chế phương hướng, thân pháo khảm một cái túi nguồn năng lượng khắc nổi chú văn, dùng một sợi dây cáp to bằng hai ngón tay nối với thân pháo.

Nửa khung đỡ của nó chìm ở dưới nước, bởi vì cầu thang đá nghiêng, họng pháo hướng chéo lên trên nhắm vào bầu trời.

"Đẩy nó đi lên."

Trương Nguyên Thanh và Triệu Thành Hoàng đều nâng một góc, không tốn bao nhiêu sức, liền mang pháo đài nặng 1 tấn kéo lên bậc thang.

Chương 1451: Tử kiếp (1)

"Tùng!"

Một khắc giá đỡ đại pháo rơi ở trên sàn gạch, tượng binh sĩ xếp thành trận hình đồng loạt xoay đầu lại, gương mặt cứng ngắc, ánh mắt đờ đẫn, nhìn chăm chú vào kẻ địch xâm nhập địa cung.

Chúng nó giơ cao trường mâu, kiếm đồng xanh, lặng lẽ triển khai xung phong.

Tiếng bước chân "Ầm ầm ầm" nặng nề dày đặc, nhưng không hỗn độn quanh quẩn.

Thiên Hạ Quy Hỏa, Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng sớm từ trong miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn biết được tượng binh sĩ cường đại, tên dày đặc ngay cả Sơn Thần cũng không đỡ được.

Trường mâu đâm có thể xuyên thủng âm thi cấp 4.

Ba người như đối mặt đại địch, chuẩn bị ứng chiến.

Hạ Hầu Ngạo Thiên không chút hoang mang thao tác tay cầm, điều chỉnh phương hướng, xoay họng pháo, nhắm vào quân đội tượng binh sĩ xung phong đến, giẫm một phát vào cò súng.

Chú văn trên túi nguồn năng lượng nhanh chóng tỏa sáng, một luồng năng lượng cường đại ùa vào thân pháo.

Ầm!

Một quả cầu lửa màu vàng tựa như mặt trời co lại từ trong nòng pháo lao ra, rơi vào trong đám tượng binh sĩ.

"Ầm ầm!"

Hào quang vụ nổ hình thành cắn nuốt tượng binh sĩ, sóng xung kích bẻ gãy nghiền nát chấn vỡ, đẩy ngã tượng binh sĩ.

Nháy mắt ở trong đại quân tượng binh sĩ dọn ra một mảng đất trống.

Hạ Hầu Ngạo Thiên liên tiếp giẫm cò súng, để từng quả đạn pháo hào quang màu vàng rơi vào trong đại quân.

Nhìn tượng binh sĩ không ngừng hủy diệt thành tro tàn, Tôn Miểu Miểu khẽ há hốc cái miệng nhỏ nhắn:

"Cái này cũng quá lợi hại rồi nhỉ, anh thế mà lại nắm giữ loại đại sát khí cấp bậc này."

Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng vẻ mặt kinh ngạc.

Thấy thế, Hạ Hầu Ngạo Thiên đắc ý, cười to lên.

Trương Nguyên Thanh ở bên nói: "Đương nhiên lợi hại, khẩu đại pháo này túi nguồn năng lượng là cấp Chúa Tể, giá trị chế tạo 80 triệu, có thể bắn ra mười lần, Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa rồi giẫm sáu lần, đập ra ngoài 48 triệu rồi."

Hạ Hầu Ngạo Thiên đột nhiên cười không nổi nữa, lã chã rơi lệ.

48 triệu? !

Ba người Tôn Miểu Miểu không khỏi nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên nước mắt rơi như mưa, bỗng nhiên hiểu vì sao hắn bi thương.

Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng tuy là linh nhị đại, ở Thái Nhất môn được hưởng tài nguyên cực cao, 48 triệu tài liệu không tính là gì, nhưng nếu bàn về tiền mặt, hai người bọn họ là không lấy ra được nhiều tiền như vậy.

Phải biết, đại bộ phận đạo cụ giai đoạn Siêu Phàm, đều sẽ không vượt qua 10 triệu.

48 triệu có thể mua hai kiện đạo cụ Thánh Giả phẩm chất bình thường —— Mặc dù có tiền cũng không có chỗ bán, chưa chắc có thể mua được.

Nhưng tùy tay đập ra 4800 vạn, cho dù là bọn họ, cũng không làm được xa xỉ như vậy.

"Đủ rồi, pháo kích còn lại giữ lại, về sau còn dùng tới." Trương Nguyên Thanh ngăn trở hành vi bắn của Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Lúc này, số lượng tượng binh sĩ không tới ba mươi cái, một bộ tư thái dũng giả cô đơn, hung hãn không sợ chết khởi xướng xung phong về phía mọi người.

Ở phía sau chúng nó, là cục đất cát rời đầy mặt đất, một mảng hỗn độn.

Trương Nguyên Thanh để lại Ngân Dao quận chúa bảo hộ Hạ Hầu Ngạo Thiên, dẫn theo Thiên Hạ Quy Hỏa, Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng đón đầu tượng binh sĩ, dễ dàng giải quyết chi tàn quân này.

"Thật mạnh, lực lượng, tốc độ những tượng binh sĩ này, đều có cấp 4." Tôn Miểu Miểu một tay nắm dao găm, một tay nắm súng ngắn đường kính nòng súng lớn.

Cô đây là phối hợp đạo cụ Tinh Quan tiêu chuẩn, súng ngắn phối hợp Tinh Độn thuật lôi kéo, dao găm phối hợp Dạ Du tập kích.

Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng, ánh mắt đặt ở trên Lôi Cổ Tử Kim Chùy của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Cậu đây là đạo cụ gì?" Thiên Hạ Quy Hỏa hỏi.

Cây chùy bí đỏ tinh xảo linh lung này, phá hủy thân thể tượng binh sĩ, có thể nói bẻ gãy nghiền nát, mà bọn họ mặc dù phối hợp đạo cụ, muốn đánh vỡ một bức tượng binh sĩ cũng rất lao lực.

"Đạo cụ cực phẩm chuyên môn phá giáp." Trương Nguyên Thanh thuận miệng giải thích.

Hạ Hầu Ngạo Thiên bỏ lại Ngân Dao quận chúa cùng đại pháo, vội vàng chạy tới, ngồi xổm bên cạnh một tượng binh sĩ vỡ một nửa, xem kỹ nói:

"Những tài liệu này, hẳn là nghề nghiệp Thổ Quái, cho nên tượng binh sĩ lực lượng lớn vô cùng. Tôi vừa rồi nhìn hồi lâu, phát hiện những tượng binh sĩ này không phải bị cấy vào linh hồn, trung tâm vận hành bọn nó chiến đấu là cái gì?

"Nhất định có một máy chủ đang thao túng những tượng binh sĩ này, nếu có thể học được loại kỹ thuật này, tương lai tôi có thể chế tạo tượng binh sĩ, chinh phục thế giới."

Nhưng mà, không có ai quan tâm vấn đề phương diện học thuật.

"Cho nên, Thủy Hoàng đế luyện chế tượng binh sĩ, là vì sau khi sống lại một lần nữa nhất thống thiên hạ?" Trương Nguyên

Thanh đam mê lịch sử, kích động hỏi.

“Hiển nhiên không phải.” Thiên Hạ Quy Hỏa nói: “Có khả năng, Thủy Hoàng đế thống nhất sáu nước, chỗ dựa chính là những tượng binh sĩ này hay không?”

Chương 1452: Tử kiếp (2)

Hạ Hầu Ngạo Thiên liên tục gật đầu: “Đúng đúng đúng, cái này càng phù hợp logic hơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn là đứa ngốc.”

Triệu Thành Hoàng ở bên cao ngạo lạnh nhạt nói:

“Đừng lãng phí thời gian.”

Lập tức, mọi người bỏ lại tượng binh sĩ tàn phá đầy đất, tới đài cao cẩm thạch, nghỉ chân ở trước bậc thang.

“Tôi lại lặp lại một lần, tượng binh sĩ trên bậc thang, lực lượng và tốc độ đều mạnh hơn chúng ta, binh khí cùng nỏ quân đội của chúng nó là đạo cụ, thân thể chúng nó đánh vỡ cũng sẽ tổ hợp lại. Nhược điểm là, chúng nó không có kỹ năng, mặt khác, những tượng binh sĩ này có một BUG, chúng nó chỉ phụ trách khu vực của mình, cũng chính là nói, tượng binh sĩ hàng thứ hai sẽ không xuống giúp hàng thứ nhất, nhiều nhất bắn nỏ quân đội viện trợ.” Trương Nguyên Thanh tốc độ nói cực nhanh.

Các đội viên sắc mặt nghiêm túc gật đầu, đâu vào đấy lấy ra đạo cụ phòng ngự đeo vào. Triệu Thành Hoàng lấy ra Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu, hộp đồng xanh nặng nề cao bằng nửa người “rầm rầm” rơi xuống đất.

Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu, chính là vũ khí sắc bén để đối phó tượng binh sĩ.

Đạo cụ này là vật mô phỏng đạo cụ cấp Chúa Tể “Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu”, chất liệu của nó là phẩm chất Thánh Giả hàng thật giá thật, nhưng không có đặc tính Yển Sư trung tâm, bởi vậy công năng chủ yếu là “thu nạp”.

Lúc trước đấu lôi đài, Triệu Thành Hoàng là lợi dụng đặc tính của linh phó, mô phỏng thuật khống chế con rối của Yển Sư, mưu lợi sử dụng.

Nhưng Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu dù sao cũng là vật mô phỏng, mang theo năng lực "thu nạp", giới hạn ở con rối binh sĩ trong hộp, mà những tượng binh sĩ này trên bậc thang, thực lực cường đại, có được ý thức của mình.

Khẳng định sẽ không ngoan ngoãn đến trong bát.

Cho nên cần người ta đánh nát, sau đó đựng vào.

"Miểu Miểu, dẫn quái!"

Trương Nguyên Thanh cao giọng nói.

Tôn Miểu Miểu sải bước chữ Bát, nâng lên súng ngắn, pằng pằng hai tiếng, đầu đạn khắc chú văn phá linh, chuẩn xác bắn trúng hai bức tượng binh sĩ gần nhất, bật ra ánh lửa màu vàng nhạt, cùng với cát đen nhỏ vụn.

Cát đen bắn tung ra chưa rơi xuống đất, tựa như nam châm trở về trán tượng binh sĩ.

"Thật sự có thể khép lại, đây là tài liệu gì? !" Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa kinh ngạc vừa tò mò, hưng phấn kêu to.

Tượng binh sĩ kia bên trái chậm rãi xoay đầu lại, nhìn về phía kẻ tập kích, truyền đạt ra thanh âm Thần Dạ Du mới có thể nghe thấy:

"Kẻ tự tiện xông vào tẩm cung Thủy Hoàng đế, chết!"

Dứt lời, một trái một phải hai tượng binh sĩ chợt nhảy lên, hướng về Tôn Miểu Miểu nhảy chém.

Lòng bàn tay Thiên Hạ Quy Hỏa "Vù" bốc lên ngọn lửa, nén thành quả cầu lửa, cánh tay phải kéo về sau, chân trái bước lên trước, hung hăng ném ra quả cầu lửa, trúng ngay ngực tượng binh sĩ kia bên trái.

Ầm một tiếng, tượng binh sĩ đó bị nổ bay ra ngoài, trong luồng không khí cùng ánh lửa càn quét, thân thể Thiên Hạ Quy Hỏa hiện lên.

Hỏa Hành!

Trong mắt hắn thiêu đốt cơn giận, cơ bắp bành trướng, nắm tay màu đỏ rực dấy lên ngọn lửa nóng rực, nện thật mạnh ở ngực tượng binh sĩ.

Trong thời gian ngắn, ánh lửa lóng lánh, đá vụn bay tứ tung, tượng binh sĩ liên tục lui về phía sau, ngực làm từ đất đen nổi lên màu đỏ sậm, phát ra nhiệt độ cao.

Thiên Hạ Quy Hỏa dưới trạng thái nổi giận đang muốn thừa thắng xông lên, chợt thấy tượng binh sĩ cứng rắn ổn định bước chân, vung kiếm đồng xanh cắt về phía cổ hắn.

Combo của Hỏa Ma còn chưa bắt đầu, đã bị đối phương bằng lực lượng càng cường đại hơn mạnh mẽ cắt ngang.

Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày, cái này ý nghĩa năng lực cận chiến hắn am hiểu nhất, không thể lấy được ưu thế có tính áp đảo.

Kiếm đồng xanh khi vung, phát ra tiếng rít thê lương.

Thiên Hạ Quy Hỏa cúi thấp người một cái tránh đi, để lưỡi kiếm đảo qua sát da đầu, hắn đang muốn bật đầu gối, húc về phía ngực đối phương, đột nhiên thấy một tay khác của tượng binh sĩ, không biết khi nào đã tháo xuống nỏ quân đội, nhắm vào mình.

Phựt!

Tiếng dây cung thê lương.

Mũi tên bắn nhanh ra, trước người Thiên Hạ Quy Hỏa lóe lên ánh sáng vàng, sau đó vỡ tan, mũi tên nỏ đóng đinh vào ngực hắn.

Trong lòng hắn trầm xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từng nói tượng binh sĩ trên bậc thang trang bị hoàn mỹ, nỏ quân đội uy lực lớn, nhưng hắn hoàn toàn không dự đoán được, đạo cụ phòng ngự phẩm chất Thánh Giả, vậy mà cũng ngăn không được một mũi tên.

Tuy chịu giới hạn bởi kinh tế, đạo cụ phòng ngự này trên người hắn thuộc loại phẩm chất bình thường, nhưng tốt xấu gì cũng là Thánh Giả đó.

Tiếng rít thê lương vang lên lần nữa, trong mắt Thiên Hạ Quy Hỏa chiếu ra kiếm đồng xanh sắc bén.

Lúc này, một bàn tay đặt lên bả vai hắn, kéo mạnh về phía sau.

Mũi kiếm đảo qua sát cổ họng Thiên Hạ Quy Hỏa.

Thiên Hạ Quy Hỏa lảo đảo đứng vững, nghiêng đầu nhìn lại, cứu hắn là âm thi xinh đẹp tuyệt luân kia.

Chương 1453: Tử kiếp (3)

Ngân Dao quận chúa buông tay, hướng phía trước "Bịch bịch" cất bước, một cú đá chân cao sắc bén đẹp mắt, gót chân đá mạnh vào cằm tượng binh sĩ.

Ầm một tiếng, nửa khuôn mặt tượng binh sĩ vỡ thành cát đen, bắn tung tóe khắp nơi.

Bắt lấy cơ hội, Thiên Hạ Quy Hỏa khẽ gầm một tiếng nặng nề, từng lỗ chân lông đều đang phun lửa, mái tóc ngắn tắm rửa ánh lửa màu đỏ rực, từng sợi rõ ràng.

Bạo Nộ Giả!

Hắn lần này là thật sự tức giận rồi.

Ánh lửa chợt lóe, Thiên Hạ Quy Hỏa ầm ầm húc trúng tượng binh sĩ, chỉ nghe tiếng vang "Rầm", thân thể đất thó cứng rắn vỡ tung.

Những mảnh thân tàn kia vừa chạm đất, liền kịch liệt chấn động hẳn lên.

Thấy thế, Thiên Hạ Quy Hỏa giơ chân đá, đá một cái chân cho âm thi, mình thì ôm lấy nửa người, chạy như điên về phía Triệu Thành Hoàng, hét lớn:

"Mở hộp!"

Lúc này, Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa vặn giải quyết điệu tượng binh sĩ khác, đựng nó vào trong hộp đồng xanh cao bằng nửa người.

Thấy Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Ngân Dao quận chúa ôm thân tàn chạy tới, phía sau dẫn theo khối cát đất vỡ như đàn châu chấu, Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Bao Tay Tật Phong Giả, hai tay đẩy về phía trước.

"Vù vù ~"

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, thổi tan cát đen.

Tôn Miểu Miểu tài bắn súng chuẩn xác bắn tỉa khối đất kết cấu lớn hơn, đánh nát tất cả bọn nó.

Triệu Thành Hoàng một cước đá văng nắp hộp đồng xanh, đợi Ngân Dao quận chúa cùng Thiên Hạ Quy Hỏa nhét nửa người tượng binh sĩ vào, vội vàng đậy nắp.

Những khối đất cát đen kia tựa như mất đi mục tiêu, sững sờ vài giây, run rẩy lần nữa, nhanh chóng ngưng kết cùng một chỗ, biến thành một tượng binh sĩ tàn tật một cánh tay một chân.

Tượng binh sĩ đầu xiêu vẹo dựng ở vai trái còn sót lại, phát ra tinh thần dao động phẫn nộ: "Trả ta thân thể, trả ta thân thể "

Một chân nhảy vọt tới.

Không có chân thì đừng nhảy lung tung… Trương Nguyên Thanh xách nó lên, đang muốn nhét vào hộp thu nạp, liền nghe Hạ Hầu Ngạo Thiên nói:

"Đợi một chút. Cậu giữ nó trước một chút, để tôi nghiên cứu chút."

Nói xong, sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn không đáp ứng, lấy ra một con dao găm đạo cụ, ở trên thân thể tượng binh sĩ cứng rắn đục xuống một khối đất đen to bằng móng tay cái.

Khối đất đen nhỏ kịch liệt chấn động ở đầu ngón tay Hạ Hầu Ngạo Thiên, nhưng không thể giãy thoát.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thu hồi dao găm, lấy ra một cái mắt kính đơn đeo lên, cẩn thận đánh giá đất đen, giải thích:

"Cái mắt kính này có thể giúp tôi phân tích ra chất liệu của nó."

Nghe vậy, mọi người vốn đều có chút không kiên nhẫn, bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Mười mấy giây sau, Hạ Hầu Ngạo Thiên hít một ngụm khí lạnh.

Tôn Miểu Miểu vội nói: "Anh nghiên cứu ra đây là cái gì rồi?"

"Chưa."

"?"

Vậy anh hít khí lạnh cái gì? Trong lòng Tôn Miểu Miểu lẩm bẩm.

Hạ Hầu Ngạo Thiên buông tay, để khối đất nhỏ trở về, trầm giọng nói:

"Đặc điểm của chất liệu là kiên cố cùng từ tính, đồng thời có được sinh cơ cường đại, cho nên có thể tẩm bổ nuôi dưỡng hồn phách. Những tượng binh sĩ này vĩnh viễn sẽ không hư hao, mặc kệ đánh nát bao nhiêu lần."

"Trừ phi luyện khí sư ra tay luyện… Ừm, tôi bước đầu hoài nghi, chúng nó là Tức Nhưỡng trong truyền thuyết."

"Tức Nhưỡng? !" Triệu Thành Hoàng cả kinh, "Tài liệu chí cao trong truyền thuyết của nghề nghiệp Thổ Quái?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên gật gật đầu:

"Tôi đoán, lúc chế tác tượng binh sĩ, hẳn là trộn vào chút ít Tức Nhưỡng, ừm, lượng cực kỳ cực kỳ ít. Lấy Tức Nhưỡng luyện tượng binh sĩ, quả thực phí phạm của trời, Thủy Hoàng đế thật sự là tên bại gia tử."

Phát tài rồi!

Trong đầu mọi người hiện lên ý niệm này, ánh mắt nhìn về phía lượng lớn tượng binh sĩ trên bậc thang tràn ngập nóng rực cùng tham lam.

"Các người có đạo cụ trị liệu hay không?" Thiên Hạ Quy Hỏa rút ra mũi tên nỏ, ôm ngực máu tươi đầm đìa, nhíu mày nói:

"Tôi chỉ có đạo cụ Mộc Yêu phẩm chất Siêu Phàm, không thể khiến thương thế nháy mắt khỏi hẳn, cái này sẽ ảnh hưởng trạng thái chiến đấu của tôi."

Trương Nguyên Thanh lập tức móc ra Quyền Trượng Sơn Thần, mang đá quý xanh biếc ở phần đỉnh đặt lên ngực hắn.

Một mảng ánh sáng màu xanh lá nhu hòa hiện lên, vết thương tên bắn ở ngực trái Thiên Hạ Quy Hỏa cầm máu, tiếp đó khôi phục.

"Đa tạ!" Hắn hướng về Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Trương Nguyên Thanh đang muốn đáp lại, chợt nghe Tôn Miểu Miểu bên người, giọng điệu cổ quái nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu, cậu thật biến thái, y ~”

Mọi người trước nhìn về phía Tôn Miểu Miểu, lại theo ánh mắt Tôn Miểu Miểu nhìn về phía nửa thân dưới của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lều trại cao làm người ta líu lưỡi.

“Cái này chỉ là trả giá của đạo cụ, không phải tôi có cảm giác đối với Thiên Hạ Quy Hỏa, cô đừng oan uổng người ta nha.” Trương Nguyên Thanh thu hồi Quyền Trượng Sơn Thần, nói: “Ồ, cô tựa như đặc biệt chú ý tôi, có phải xem Gương Ma tiên đoán, muốn sinh con cho tôi hay không?”

“Cậu cút cậu cút ~” Tôn Miểu Miểu phun hắn một chập.

Chương 1454: Tử kiếp (4)

Kế tiếp, năm người một thi lặp lại chiến thuật vừa rồi, lần lượt thu tượng binh sĩ vào hộp đồng xanh.

Khi một đám người đi lên cổng chào, Triệu Thành Hoàng đã mặt mày hồng hào, bởi vì bọn Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp ứng, tượng binh sĩ trong hộp đồng xanh thuộc hết về hắn.

Tương đương với chia chiến lợi phẩm trước.

Nếu thu hoạch trong Trường Sinh cung không nhiều, như vậy Triệu Thành Hoàng cần bồi thường mọi người, nếu thu hoạch đủ, hắn liềm giảm bớt đạo cụ được chia.

Đối với Triệu Thành Hoàng mà nói, chỉ cần luyện những tượng binh sĩ này thành con rối, hắn có thể dùng mãi đến cấp 6, thực lực tăng vọt.

Mà đối với đám người Trương Nguyên Thanh mà nói, không có hộp thu nạp cùng linh phó đặc thù, tượng binh sĩ đối với bọn họ không có ý nghĩa lớn, so với lấy ra đi bán lấy tiền, không bằng thuận nước đẩy thuyền thi ân.

Trương Nguyên Thanh tính toán thời gian, từ khi tiến vào địa cung đến bây giờ, đã trôi qua mười ba phút.

Đẩy rất nhanh.

Đây là điều hắn một mình một ngựa không làm được.

Có đồng đội đúng là thuận lợi nha, đổi thành một mình mình, căn bản không có khả năng nhẹ nhàng như vậy thông qua… Hắn ngẩng đầu nhìn gương đồng treo trên cổng chào, chỗ tấm biển thủy tinh:

“Tấm gương này cũng là đạo cụ, công năng rất đặc thù, có thể chiếu ra Dạ Du. Tôi đề nghị đừng vội động vào, chờ giải quyết xong nguy hiểm nơi này, lại thu lại, miễn cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Trong phó bản chưa biết, độ khó cao, làm ít thì sai ít.

Đề nghị của hắn đạt được mọi người nhất trí tán thành, đó là chỗ tốt của đồng đội đáng tin, sẽ không bởi vì tiền tài xảy ra nội chiến, sẽ không ở lúc xảy ra ý kiến không thống nhất mà phân liệt.

Mọi người đi lên đài cao cẩm thạch, thấy cung điện hùng vĩ nguy nga.

Đây là một tòa tẩm cung độc lập, nền cao khoảng 2 mét, chủ điện cao 6 mét, trải ngói vàng, thân lầu lấy kết cấu đồng xanh cùng gỗ làm chủ.

Cửa tẩm cung dựng hai bức tượng binh sĩ đồng xanh cao 3 mét, mặc giáp một phiến, một người tay cầm kiếm đồng xanh, một người tay cầm trường mâu.

Trong miệng Hạ Hầu Ngạo Thiên ồn ào “Diêm nha cao trác, câu tâm đấu giác” các loại từ ngữ, giảng giải đặc sắc kiến trúc đời Tần cho các đội viên.

Nhưng không có ai quan tâm hắn, ánh mắt mọi người đều tập trung tiêu cực ở trên hai vị “Thần thủ vệ”.

Hạ Hầu Ngạo Thiên chỉ đành kết thúc phổ cập khoa học, nói:

“Đánh bại hai bức tượng binh sĩ này, hẳn là có thể thông qua phó bản ẩn, tẩm cung là nơi Thủy Hoàng đế ở lại, luật pháp đời Tần khắc nghiệt, không có khả năng sẽ để thủ vệ trấn thủ trong điện.

“Mọi người nói, thi thể Thủy Hoàng đế có thể ở bên trong hay không?”

“Câm miệng!” Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói: “Đừng cắm cờ lung tung!”

Hắn sau đó mở Tinh Mâu, đánh giá tướng mạo các đồng đội.

Tôn Miểu Miểu, Ngân Dao quận chúa và Thiên Hạ Quy Hỏa mây đen che đỉnh, ngầm chứa huyết quang, cái này ý nghĩa, bị thương ắt không thể thiếu, thậm chí sẽ có nguy hiểm tính mạng. Hạ Hầu Ngạo Thiên là mây đen chen đỉnh, không có huyết quang, cũng đúng, hắn một Phương Sĩ yếu đuối, không cần xung phong hãm trận… Khi Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Triệu Thành Hoàng, con ngươi co rụt lại.

Tướng mạo Triệu Thành Hoàng huyết quang tận trời, tử kiếp!

“A, Triệu Thành Hoàng, anh sắp chết.” Tôn Miểu Miểu thét to.

Cô cũng đang dùng Tinh Tướng thuật quan sát tướng mạo các đồng đội.

Lúc này, hai bức tượng binh sĩ to lớn đứng ở ngoài điện cứng ngắc xoay đầu lại.

Tượng binh sĩ tay cầm kiếm đồng xanh kia ở bên trái, truyền đạt ra tinh thần dao động:

“Kẻ tự tiện xông vào tẩm cung Thủy Hoàng đế, giết không tha!”

Ba chữ cuối cùng, giống như tiếng sét nổ tung, đầu óc mọi người vang lên ong ong, con ngươi hiện ra tan rã.

Chấn Nhiếp? Chấn Nhiếp của Kiếm Khách? Vài giây sau, Trương Nguyên Thanh tu hành Thuần Dương Tẩy Thân Lục dẫn đầu phục hồi tinh thần, trong tầm nhìn của hắn hiện lên bóng dáng cao lớn của tượng binh sĩ khổng lồ.

Thấy hắn đã đột tiến đến trước người Triệu Thành Hoàng, hung hãn chém xuống.

Phốc!

Thân thể Triệu Thành Hoàng chia thành hai nửa, nội tạng nóng hôi hổi rơi đầy đất.

Nội tạng ấm áp, trái tim đập đều, máu tươi đẹp thê lương, ào ào chảy trên mặt đất, chiếu thật sâu vào trong mắt Trương Nguyên Thanh, chiếu vào đầu óc hắn.

Hắn biết chuyến đi địa cung lần này cực kỳ nguy hiểm, biết mọi người có thể chết bất cứ lúc nào.

Nhưng nhìn Triệu Thành Hoàng chết ở trước mắt, vẫn khiến hắn khó có thể tiếp nhận, các loại cảm xúc cuồn cuộn, phẫn nộ, kinh ngạc, sợ hãi, cùng với áy náy.

Tuy trước khi hành động, hắn liền lặp lại nhắc nhở hành động nguy hiểm; tuy mọi người đều là linh cảnh hành giả thành thục, nhìn quen tử vong, nhưng cái chết của Triệu Thành Hoàng, vẫn như cũ có quan hệ rất lớn với hắn.

Bởi vì đồng đội là hắn chọn, là hắn dẫn Triệu Thành Hoàng bước lên đường chết này.

Chương 1455: Ồng ộc (1)

Một màn này cũng chiếu vào trong mắt Tôn Miểu Miểu, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên phục hồi tinh thần, một cơn lạnh toát thật lớn dâng lên trong lòng mọi người.

Cấp 6? !

Một kiếm nháy mắt giết chết Triệu Thành Hoàng, chiến lực của tượng binh sĩ to lớn này, không hề nghi ngờ, đã đạt tới đỉnh phong giai đoạn Thánh Giả.

Nhưng hẳn là chưa tới Chúa Tể, bằng không bây giờ chết sẽ không chỉ là Triệu Thành Hoàng, mà là tất cả mọi người.

"Đệch!"

Trương Nguyên Thanh rít gào một tiếng, như bị kích thích, tung người nhảy lên, Lôi Cổ Tử Kim Chùy đập về phía đầu tượng binh sĩ khổng lồ.

Tốc độ của hắn cực nhanh, tựa như châu chấu bật chi sau cường tráng.

Tàn ảnh lóe lên, đã lao tới trước mắt tượng binh sĩ khổng lồ, Lôi Cổ Tử Kim Chùy ra sức nện xuống.

Tượng binh sĩ khổng lồ nghiêng đầu chút.

"Ầm, răng rắc!"

Lôi Cổ Tử Kim Chùy nện ở vai phải, đánh ra khe hở nhỏ bé dày đặc.

Tượng binh sĩ khổng lồ gặp công kích vung cánh tay, kiếm đồng xanh quét ngang, nhanh như chớp.

Thân thể Trương Nguyên Thanh bay lên không, tránh cũng không thể, trong tích tắc, lại không kịp thi triển Tinh Độn thuật.

Kiếm quang chợt lóe rồi biến mất, theo vầng sáng xám xịt vỡ tan, Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất mang ở ngực bị cắt thành hai nửa, trực tiếp hư hao.

Thân thể Trương Nguyên Thanh bắn tung tóe ra bọt nước khoa trương.

Hắn vốn nên bị một kiếm chặt đứt, Pháp Bào âm Dương đã cứu hắn một mạng.

Đương nhiên, cũng chính là vì có đạo cụ này, hắn mới dám mạo hiểm.

Bọt nước bắn tung tóe nháy mắt trở về, khôi phục thành thân thể máu thịt, trong lòng Trương Nguyên Thanh phát lạnh, lửa giận biến mất, không kịp đau lòng đạo cụ, vội vàng thi triển Tinh Độn thuật.

Hắn hóa thành ánh sao, ngưng tụ ở phía dưới cổng chào, tay phải cầm Lôi Cổ Tử Kim Chùy, hổ khẩu nứt vỡ, máu tươi chảy ròng ròng, cánh tay nứt xương.

Điều này làm hắn sớm kết thúc thời gian sử dụng quả bí đỏ nhỏ.

Công năng cộng hưởng của Lôi Cổ Tử Kim Chùy, cùng lúc tác dụng ở trên người kẻ địch, cũng tác dụng ở trên người chủ nhân, bởi vậy chỉ có thể sử dụng mười phút.

Vượt qua mười phút, thân thể sẽ ở dưới trạng thái cộng hưởng hóa thành bột phấn.

Nay cánh tay gãy xương, nếu lại dùng Lôi Cổ Tử Kim Chùy, cả cánh tay sẽ báo hỏng ngay tại chỗ.

Trương Nguyên Thanh nhìn quét một cái, vừa vặn thấy Ngân Dao quận chúa bị trường mâu hất lên cao cao, thấy Tôn Miểu

Miểu và Thiên Hạ Quy Hỏa bay ngang ra ngoài, người trước cánh tay phải vặn vẹo, người sau bộ ngực lõm xuống.

Đội ngũ nháy mắt đại bại!

Lúc này, hắn nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm ngưng trọng của Triệu Thành Hoàng: "Cậu qua xúc động rồi, nếu không phải có cái áo choàng này, bây giờ đã là người chết."

Quay đầu nhìn, chính là Triệu Thành Hoàng quần đen áo đen.

"Anh chưa chết?"

Trương Nguyên Thanh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lại nhìn về phía thi thể chỗ ban đầu, nội tạng ấm áp cùng máu tươi thê lương đã biến thành một đống tro đen.

Nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt Triệu Thành Hoàng nhu hòa hiếm thấy, "Ông cho tôi một món đạo cụ chết thay, tiêu hao phẩm nghề nghiệp Vu Cổ Sư."

Nói xong, da mặt hắn run rẩy bổ sung nói:

"Tiêu hao phẩm giá trị 30 triệu…"

Đạo cụ như vậy, tương lai một đoạn thời gian rất dài hắn đều không có khả năng có được nữa, tương đương mất trắng một cái mạng.

Dù sao chưa chết là tốt rồi! Trương Nguyên Thanh lập tức hướng về đám người Ngân Dao quận chúa hô lớn: "Triệu Thành Hoàng còn sống, rút lui trước."

Dẫn đầu hóa thành ánh sao bỏ chạy.

Thiên Hạ Quy Hỏa, Tôn Miểu Miểu và Ngân Dao quận chúa đều có độn thuật, nói đi là đi, Hạ Hầu Ngạo Thiên không có độn thuật, sớm đã đeo lên ba lô kiểu phun khí, tung người nhảy xuống khỏi đài cao cẩm thạch cao trăm mét.

Đám tàn binh bại tướng này không dám quay đầu, tè ra quần trốn tới bên đầm nước, thấy hai bức tượng binh sĩ chưa đuổi theo, lúc này mới nghỉ chân tạm.

"Ông của anh ở đâu kiếm được đạo cụ chết thay, tôi bảo ông nội cũng kiếm một món."

Tuy có thương tích trong người, nhưng Tôn Miểu Miểu vẻ mặt đầy vui vẻ.

“Không biết.” Triệu Thành Hoàng nói thật.

Trong đối đáp vô vị của hai người, Trương Nguyên Thanh lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần, trị liệu thương thế của Thiên Hạ Quy Hỏa, Tôn Miểu Miểu, sau đó đặt một bàn tay ở bả vai Ngân Dao quận chúa, đưa vào Thái âm lực tẩm bổ.

“Hai bức tượng binh sĩ đó là cấp 6, hơn nữa rất có thể là cấp 6 đỉnh phong.” Hạ Hầu Ngạo Thiên sốt ruột đi qua đi lại, “Cái này không phải chúng ta có thể đối phó, chạy đi.”

Tôn Miểu Miểu không cam lòng, nói: “48 triệu cứ như vậy ném xuống nước sao, không, đập vào tượng binh sĩ sao?”

Khóe miệng Hạ Hầu Ngạo Thiên co rúm một trận, đau lòng đến khó thở nổ, cả giận nói: “Miễn bàn chuyện này “

Thiên Hạ Quy Hỏa ngồi khoanh chân ở cạnh đầm nước, chậm rãi nói:

“Tôi tổn thất một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, Hạ Hầu Ngạo Thiên tổn thất 48 triệu, Triệu Thành Hoàng tổn thất một cái mạng, Nguyên Thủy Thiên Tôn tổn thất một món đạo cụ.”

Chương 1456: Ồng ộc (2)

“Nếu lúc này bỏ qua, mọi người cam tâm sao, dù sao tôi không cam lòng.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên phát điên:

“Đã nói đừng nhắc tới tiền nữa, 80 triệu tôi còn chưa trả, bây giờ lại nợ 48 triệu, tôi cái gì cũng chưa đạt được, lại nợ gia tộc 120 triệu.”

“Nhưng không cam lòng lại có thể thế nào đây, cấp 6 giết các người, đơn giản tựa như giết chó, hơn nữa hàm lượng Tức Nhưỡng trong thân thể chúng nó rất cao, vô luận đánh vỡ bao nhiêu lần cũng sẽ đúc lại.”

“Đi thôi, nợ tiền vẫn tốt hơn mất mạng.”

“Anh không phải nhân vật chính sao, nhân vật chính lại nhát gan như vậy?” Tôn Miểu Miểu nói.

“Nhân vật chính mới phải xem xét thời thế, kẻ không có đầu óc đều đã chết, không xứng làm nhân vật chính.” Hạ Hầu Ngạo Thiên cười nhạt.

Đang tranh chấp, bỗng nhiên một cái tát vang dội cắt ngang mọi người.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy má phải Nguyên Thủy Thiên Tôn sưng lên cao cao, hắn bị âm thi của mình tát một cái.

“Cậu làm cái quỷ gì?” Hạ Hầu Ngạo Thiên tức giận nói.

“Không có việc gì, đánh một cái tát, đề cao tinh thần.” Trương Nguyên Thanh thuận miệng lấy lệ.

Yên lặng kéo giãn khoảng cách với Ngân Dao quận chúa.

Hắn bị đánh là có nguyên nhân, trong thời gian ngắn hai lần sử dụng Quyền Trượng Sơn Thần, dục hỏa thiêu thân, càng lúc càng cảm thấy quận chúa mặt mày thanh tú, tú sắc khả xan, vì thế không nhịn được, sờ ngực cùng mông Ngân Dao quận chúa.

Đang muốn dán lên cọ một cút, đã bị một cái tát đánh cho tỉnh táo.

Rất đau, nhưng dục hỏa tiêu tan không ít.

Trong thời gian ngắn không thể dùng dùng Quyền Trượng Sơn Thần nữa, bằng không không phải một cái tát có thể tát tỉnh táo được, khi đó mình đại khái sẽ dùng sức mạnh, sau đó nói: Ma Quân có thể, tôi cũng có thể.

Sau đó các đồng đội sẽ nhìn thấy cảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn bị âm thi của mình đuổi giết, đương nhiên, loa Miêu Vương đến nay cũng chưa phát chuyện cũ quận chúa cùng Ma Quân, mình cũng không rõ Ma Quân rốt cuộc có đuổi thi hay không… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

“Thật sao?” Tôn Miểu Miểu hiển nhiên không quá tin tưởng đoạn lí do thoái thác này, cô ghé tới, đánh giá Ngân Dao quận chúa:

“m thi này của anh không đơn giản nha, tôi vừa rồi thấy cô ấy thi triển Tinh Độn thuật.”

“Đó là tác dụng của đạo cụ.” Trương Nguyên Thanh nói dối, sau đó nhanh chóng chuyển hướng đề tài, nói:

“Vừa rồi tôi chú ý tới, hai tượng binh sĩ cao cấp hơn so với tượng binh sĩ trên bậc thang, có được kỹ năng, nhưng không đầy đủ, đây là chuyện tốt, nếu là cấp 6 đỉnh phong hẳn hoi, chúng ta có thể lựa chọn rút lui rồi.”

“Muốn phá hủy hai tượng binh sĩ đó không khó, chúng ta có đại pháo, cùng với Pháo Lôi Bạo của tôi, lực phá hoại là đủ, khó là như thế nào ngăn cản chúng nó phục hồi như cũ. Triệu Thành Hoàng, hộp thu nạp của anh có thể trấn áp hai âm thi đó không?”

Triệu Thành Hoàng lắc lắc đầu: “Khả năng lớn hơn nữa là hộp thu nạp tổn hại, sau đó toàn bộ tượng binh sĩ cùng nhau lao ra.”

Thế này khó xử lý rồi, nhìn từ lực công kích vừa rồi của tượng binh sĩ kia, trận pháp của Pháp Bào âm Dương không vây được hai đứa nó. Mũ đỏ nhỏ tuy tự mang không gian, nhưng mũ đỏ nhỏ cũng không thu được tồn tại cấp bậc cao hơn mình, gương Yata tuy là đạo cụ Chúa Tể, nhưng công năng không phải phong ấn…

Trương Nguyên Thanh nhất thời khó xử.

Trong bọn họ, không có đạo cụ cực phẩm trấn áp cấp 6.

Thiên Hạ Quy Hỏa nói:

“Hạ Hầu Ngạo Thiên, anh là Phương Sĩ, vấn đề khó phương diện này nên do anh tới giải quyết.”

Mọi người thầm nhủ, đẩy trách nhiệm hay lắm.

“Để tôi nghĩ một chút, để tôi nghĩ một chút…” Hạ Hầu Ngạo Thiên nhíu mày, vỗ đầu, như lẩm bẩm phân tích:

“Chúng nó gần như không thể bị giết chết, chúng nó có linh hồn, nhưng linh hồn phân bố đều đều ở trong thể xác, do Tức Nhưỡng nuôi dưỡng, thủ đoạn của Thần Dạ Du rất khó có hiệu quả đối với chúng nó.”

“Chúng ta hẳn là không có đạo cụ phong ấn, trấn áp Thánh Giả cấp 6, muốn lấy yếu thắng mạnh, nhất định phải tìm lối tắt khác.”

“Nói như thế nào?” Tinh thần mọi người rung lên, thầm nhủ kẻ này mặc dù có chỗ thiếu hụt tính cách nghiêm trọng, nhưng tố chất chuyên nghiệp vẫn là đáng giá khẳng định.

“Lợi dụng nguyên lý ngũ hành sinh khắc, Tức Nhưỡng tuy là tài liệu chí cao, nhưng vẫn như cũ phải chịu lực lượng mộc thuộc tính khắc chế, cho nên, nói từ trên lý luận, chúng ta chỉ cần có đạo cụ Thú Vương phẩm chất đủ cao, thì có thể khắc chế chúng nó, ừm, công năng phải là hệ thực vật.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói:

“Ví dụ như, để Tức Nhưỡng mọc đầy thực vật, thực vật sẽ hấp thu, cắn nuốt lực lượng của Tức Nhưỡng, do đó làm yếu chúng nó.”

“Nghề nghiệp Sơn Thần có thể không, hệ thực vật.” Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn thật ra có một món Vòng Tay Thú Vương, nhưng món đạo cụ này phẩm chất thuộc loại trung thượng, hơn nữa công năng cũng không phải hệ thực vật.

Chương 1457: Ồng ộc (3)

“Trọng điểm không ở thực vật, mà là thực vật có thể hấp thu lực lượng Tức Nhưỡng, Sơn Thần là nghề nghiệp Thổ Quái, thực vật thúc đẩy sinh ra không có loại lực lượng này.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

“A, tôi có!” Tôn Miểu Miểu mắt to giơ tay, “Tôi có hạt giống Dây Leo Mặt Quỷ, là hạt giống đại trưởng lão Bách Hoa hội bồi dưỡng, chúng nó rơi xuống đất có thể sinh trưởng, khát máu thành tính, am hiểu trói buộc kẻ địch, tôi đổi chúng nó, vốn là vì bù lại sở đoản khiếm khuyết kỹ năng công kích quần thể của Tinh Quan.”

Bách Hoa hội và Thái Nhất môn quan hệ thân cận nhất.

Triệu Thành Hoàng thản nhiên nói: “Dây Leo Mặt Quỷ phẩm chất không đủ để áp chế tượng binh sĩ cấp 6.”

“Không, có thể!” Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, “Quyền Trượng Sơn Thần của tôi có thể dị hóa thực vật, để chúng nó đạt được tăng phúc thật lớn. Đương nhiên, cái này còn chưa đủ, lấy thực lực của tượng binh sĩ, Dây Leo Mặt Quỷ vừa sinh trưởng ra sẽ bị dọn sạch. Cho nên chúng ta cần ở sau khi đánh nát tượng binh sĩ rải hạt giống.”

Dây Leo Mặt Quỷ không đối phó được tượng binh sĩ hoàn chỉnh, nhưng đối phó mảnh vỡ đầy đất hẳn là không có vấn đề lớn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên chợt vỗ tay: “Có thể làm!”

Vì thế, ở sau khi chế định kế hoạch chế địch chi tiết, đoàn người một lần nữa bước lên hành trình, Hạ Hầu Ngạo Thiên hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang dẫn đường đằng trước, Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng nâng pháo đài nặng nề, tụt lại cuối cùng.

Trương Nguyên Thanh đi ở giữa nghĩ, loa Miêu Vương nếu ở nơi này, khẳng định sẽ phát nhạc nền kinh tâm động phách trợ hứng.

Đáng tiếc nó không ở đây.

Lúc này, hắn mặc Pháp Bào âm Dương, chân đi Giày Hậu Thổ, đeo Vòng Cổ May Mắn, hai tay mang Bao Tay Tật Phong Giả, tay cầm Khiên Tử Kim.

Một lần nữa quay về trước Trường Sinh điện, hai bức tượng binh sĩ cao lớn lẳng lặng đứng ở trước cửa điện, trực tẩm cung trống rỗng, giống như vô số năm tháng trong quá khứ.

Rầm!

Giá đỡ đại pháo nện mạnh xuống, phát ra động tĩnh nặng nề, toàn bộ mặt đất chấn động.

Đồng thời, tượng binh sĩ đó xoay đầu lại, nhìn về phía đám bại tướng dưới tay này, chấn động ra tinh thần dao động:

“Kẻ tự tiện xông vào Thủy Hoàng đế tẩm cung, giết không tha!”

Lại là Chấn Nhiếp!

Dưới cấp bậc áp chế, đám người Tôn Miểu Miểu không thể tránh khỏi ý thức chấn động, lâm vào dại ra.

Chỉ có Trương Nguyên Thanh, ở trước khi Chấn Nhiếp tiến đến, bấm tay ấn lên trán.

Bỗng nhiên, màu vẽ màu lam hiện lên, lấy cái trán làm điểm bắt đầu, nhanh chóng khuếch tán cả khuôn mặt.

Hai màu đen trắng, ở mắt, miệng phác thảo ra một cái mặt nạ kiệt ngạo bất tuân, vĩnh viễn không khuất phục.

Mặt Lam, sức chịu đựng tăng 50%, được miễn ba lần công kích loại tinh thần.

Sau khi đối kháng được kỹ năng Chấn Nhiếp, Trương Nguyên Thanh nhìn tượng binh sĩ khổng lồ hóa thành tàn ảnh chạy tới, không chút hoang mang bắt lấy Pháp Bào âm Dương khoác trên vai, vung tay ném về phía bầu trời.

Đại trận nước lửa buông xuống, mang hai bên bao quát ở bên trong.

Trong hỏa trận dâng lên một người đất thó màu đỏ, cầm trong tay Khiên Tử Kim, đón đỡ tượng binh sĩ khổng lồ, trong miệng oa oa kêu to:

“Ngày chết của ngươi đến rồi, chúng ta đã có kế hoạch chi tiết.”

Người đất thó đen sì ở một bên khác, hai tay đeo Bao Tay Tật Phong Giả, nhấc lên sóng biển cùng cuồng phong hư ảo, cuốn về phía tượng binh sĩ cầm trường mâu.

Nó thành công ngăn cản đối phương hai giây, sau đó bị một mâu đâm thủng, ào ào tan vỡ.

Sau lưng người đất thó màu đỏ dâng trào âm khí, Quỷ tân nương mặc áo cưới lao về phía tượng binh sĩ cầm kiếm đồng xanh, ý đồ ngăn cản nó xung phong.

Nhưng cô vừa mới nhập vào, liền bị bắn ra.

Cấp bậc hai bên chênh lệch cách xa, không thể nhập vào.

Tượng binh sĩ cầm kiếm chạy tới, một kiếm giản dị tự nhiên chém xuống.

Người đất thó lửa giơ lên Khiên Tử Kim.

Két ~

Trong một tràng tiếng kim loại vặn vẹo làm người ta ghê răng, Khiên Tử Kim trực tiếp bị cắt đi nửa khối, người đất thó lửa nổ tung nửa người.

Lúc này, lửa rợp trời rợp đất từ sau lưng người đất thó màu đỏ nhấc lên, Thiên Hạ Quy Hỏa cả người thiêu đốt, từ đỉnh đầu người đất thó lao ra, một cú đấm thọc đánh về phía tượng binh sĩ.

Giờ phút này, ở dưới Bạo Nộ Giả cùng đại trận lửa thêm vào, sức bùng nổ áp sát cấp 4 đỉnh phong.

"Ầm!"

Lửa cháy chồng chất từng tầng, nổ tung ở khuôn mặt tượng binh sĩ, thân thể cao 3 mét lảo đảo một phen.

Lực lượng bắn ngược cường đại khiến Thiên Hạ Quy Hỏa bay ngược đi, cánh tay phải gãy xương.

Ở cùng lúc hắn bay ngược đi, Tôn Miểu Miểu cầm một sợi roi âm khí hư ảo lượn lờ, do linh phó ngưng tụ thành, sải bước chạy đi, giơ cánh tay, cổ tay trắng muốt hung hăng vụt một phát.

Bốp!

Sợi roi quật lên khuôn mặt của tượng binh sĩ, quật nó thân thể cứng đờ.

Chương 1458: Ồng ộc (4)

Đả Thần Tiên có thể đánh tất cả sự vật có linh hồn, chỉ là linh hồn của tượng binh sĩ phân tán đều đều ở trong thân thể Tức Nhưỡng, hiệu quả sẽ giảm mạnh, nhưng Tôn Miểu Miểu cần chính là khống chế ngắn ngủi.

"Tránh ra!"

Hạ Hầu Ngạo Thiên rống to.

Đám người Trương Nguyên Thanh công kích, sáng tạo cho hắn thời gian ngắm bắn.

Tôn Miểu Miểu và Thiên Hạ Quy Hỏa đồng thời thi triển độn thuật, mà người đất thó màu đỏ thì phấn đấu quên mình lao về phía tượng binh sĩ cầm kiếm đồng xanh cao 3 mét, ôm lấy hai chân của nó.

—— Chiều cao của người đất thó, vừa vặn có thể ôm đến vị trí này.

Một giây sau, quả cầu lửa màu vàng tựa như mặt trời hơi co lại, gào thét đánh vào trên người tượng binh sĩ cầm kiếm đồng xanh, tiếp theo là quả thứ hai.

Hào quang màu vàng tầng tầng lớp lớp cuồn cuộn, tàn phá, hai con rối dẫn đầu xé rách, sau đó là hàng rào cấu trúc pháp trận âm dương.

Ở trong pháo kích túi nguồn năng lượng cấp Chúa Tể thêm vào, hàng rào pháp trận âm dương lần đầu tiên, cứ như vậy hiến đi ra.

Pháp bào giữa không trung chậm rãi bay xuống, bao trùm ở trên người Trương Nguyên Thanh.

Đầu ngón tay Triệu Thành Hoàng bắn ra móng vuốt quỷ đen sì sắc bén, làn da chuyển thành màu xanh đen, từng sợi gân xanh nổi lên, âm khí mênh mông hóa thành sương lạnh, ngưng kết trên mặt đất.

Hắn hóa thành ánh sao tiêu tán, xuất hiện ở phía sau tượng binh sĩ cầm trường mâu, hai tay vung mạnh một cái.

Cát nhỏ đá vụn ùn ùn rơi xuống.

Tượng binh sĩ cầm trường mâu xoay người đạp thẳng, trúng giữa ngực Triệu Thành Hoàng, nháy mắt đạp hắn bay đi.

Nó vừa muốn truy kích, Ngân Dao quận chúa tay cầm Quyền Trượng Sơn Thần từ trên trời giáng xuống, trượng gỗ dây leo đan xen bổ thẳng, không khí phát ra tiếng rít.

Tượng binh sĩ giơ ngang trường mâu.

Keng!

Ngân Dao quận chúa bay ra ngoài, tượng binh sĩ cầm trường mâu cũng liên tục lui về phía sau.

Cấp bậc bản thân quận chúa, cộng thêm quái lực Quyền Trượng Sơn Thần thêm vào, miễn cưỡng đấu ngang tay với tượng binh sĩ đáng sợ này.

Triệu Thành Hoàng giết trở về, cùng Ngân Dao quận chúa cuốn lấy tượng binh sĩ cầm trường mâu, có Vòng Tay Thú Vương tăng phúc cân bằng, linh hoạt, lực lượng, có Quyền Trượng Sơn Thần thêm vào quái lực.

Hắn kinh ngạc phát hiện, âm thi này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể miễn cưỡng đảm đương chủ lực.

Thật mạnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn kiếm đâu ra âm thi này… Triệu Thành Hoàng hâm mộ một phen, sau đó áp chế cảm xúc không đúng thời điểm, chuyên tâm phụ trợ.

Nháy mắt thân thể trở về, Trương Nguyên Thanh hướng về cách đó không xa hô:

“Triệu Thành Hoàng, lui về, tôi muốn thi triển dị hoá!”

Hắn đây là đang nhắc nhở Triệu Thành Hoàng, cần rút về âm thi.

Lúc này, ánh lửa màu vàng tan đi, mảnh vỡ màu đen, cát rời phủ kín mặt đất, chỗ xa chỗ gần đều có, một mảnh thân tàn lớn nhất là cẳng chân.

Tượng binh sĩ kiếm đồng xanh hầu như tan xương nát thịt.

Tôn Miểu Miểu đã sớm chuẩn bị thò tay vào túi, bốc ra một nắm hạt giống màu đen, vung tay ném ra.

Hạt giống màu đen vung ra như rắc đậu, rơi phốc phốc xuống đất, chúng nó tự động tìm kiếm năng lượng xung quanh có thể cung cấp sinh trưởng, ùn ùn bám vào trên thân tàn của tượng binh sĩ, nhanh chóng mọc rễ nảy mầm.

Chỉ vài giây, những sợi dây leo xanh biếc liền phủ kín mặt đất, dây leo mọc ra những cái lá cây, trên phiến lá có hoa văn tựa như ác quỷ.

Dây leo phủ kín mặt đất kịch liệt run rẩy, căn nguyên run rẩy không phải chúng nó, mà là thổ nhưỡng bên dưới.

Chúng nó dốc sức muốn đúc lại thân thể, nhưng rễ cây Dây Leo Mặt Quỷ đã hạn chế loại bản năng này, hai bên lâm vào

đánh giằng co.

Ngân Dao quận chúa thấy thế, lập tức lui về phía sau, mang đá quý màu xanh biếc ở đỉnh trượng, xa xa nhắm vào Dây Leo Mặt Quỷ, kích hoạt công năng dị hóa.

Ánh sáng màu xanh lục âm u khuếch tán từng vòng một, Dây Leo Mặt Quỷ tắm rửa ánh sáng xanh lục, nhanh chóng sinh trưởng, trở nên càng thêm tươi tốt, hoa văn mặt quỷ trên lá cây cũng tỏ ra càng thêm dữ tợn.

Cát đen, mảnh vỡ hoàn toàn dừng rung động, tựa như chết máy.

"Tốt, có hiệu quả rồi!"

"Mau tránh ra…"

Một thanh âm trước là Hạ Hầu Ngạo Thiên, một thanh âm sau đến từ Triệu Thành Hoàng.

Mất đi Ngân Dao quận chúa dây dưa, tượng binh sĩ trường mâu bức lui Triệu Thành Hoàng, khí thế hùng hổ đánh về phía mọi người.

"Kẻ này trí lực không cao, khống chế hắn, tôi đến giải quyết." Trương Nguyên Thanh luống cuống tay chân cởi Giày Hậu Thổ, lấy ra Giày Hoạt Sạn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng luống cuống tay chân xoay họng pháo.

Tôn Miểu Miểu hóa thành Tinh Quang xuất hiện ở phía sau tượng binh sĩ trường mâu, vung lên sợi roi hư ảo.

Cô vừa làm ra động tác như vậy, tượng binh sĩ bỗng xoay người, trường mâu trong tay làm một phát Hồi Mã Thương sắc bén, xuyên thủng ngực Tôn Miểu Miểu.

Món đạo cụ phòng ngự kia trên người cô hầu như chưa phát huy tác dụng, trực tiếp bị phá hủy.

Chương 1459: Ồng ộc (5)

Trường mâu kích thước cực kỳ khoa trương, nó là đúc vì trang bị cho tượng binh sĩ khổng lồ cao 3 mét, bởi vậy, Tôn Miểu

Miểu bị trường mâu đâm thủng, hưởng thụ không phải lạnh thấu tim.

Mà là xương cột sống, trái tim, phổi, dạ dày, hết thảy bị đâm ra bên ngoài cơ thể trống trơn.

Con ngươi Tôn Miểu Miểu nháy mắt ảm đạm, thương thế như vậy, cho dù là Tinh Quan sinh mệnh lực cường đại cũng nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng ở một giây sau, mắt của cô phát ra hào quang sáng ngời, lấp lánh có thần.

Hai tay của cô gắt gao bắt lấy trường mâu, cao giọng nói:

"Nã pháo!"

"Triệu Thành Hoàng, mang linh thể của tôi ra khỏi học viện giao cho ông nội, tôi muốn chuyển linh phó."

Cô đã không có cơ hội bứt ra lui về nữa.

Có lẽ là hồi quang phản chiếu, Tôn Miểu Miểu lực lượng lớn vô cùng, gắt gao túm chặt trường mâu, tượng binh sĩ trong lúc nhất thời vậy mà lại chưa thể rút ra.

"Được Tôn Miểu Miểu, tôi sẽ vĩnh viễn nhớ tới cô." Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt bi tráng đạp xuống cò súng.

"Anh con mẹ nó thật sự nã pháo!" Trương Nguyên Thanh kịp thời phản ứng lại, đá một cước vào họng pháo.

Hào quang màu vàng như mặt trời hơi co lại bắn về phía bầu trời, nổ tung ở khung đỉnh, vô số đá quý, minh châu rào rào rơi xuống.

Trương Nguyên Thanh sau đó hóa thành ánh sao, xuất hiện ở bên người Tôn Miểu Miểu, hắn một tay bắt lấy trường mâu, tham dự đấu sức, một tay nâng lên.

Nơi xa, nửa tấm khiên gào thét bay tới, tự đưa mình đến trong tay chủ nhân.

Khiên Tử Kim hòa tan, tạo hình thành pháo cầm tay nòng lớn, nòng pháo 30 cm tràn ngập cảm giác uy hiếp.

Trương Nguyên Thanh bóp cò súng.

Họng súng phát ra tiếng sẹt sẹt, hồ quang màu tím nhảy nhót.

Một mảng tia chớp dạng cầu màu tím đậm kích động lao ra, lướt về phía tượng binh sĩ, cùng lúc đó, Tôn Miểu Miểu quật Đả Thần Tiên.

Bốp!

Ầm!

Luồng khí càn quét nổ tung, từng đạo hồ quang lóe lên dạng sóng, kéo dài ở trong không gian mặt phẳng.

Tượng binh sĩ nửa thân trên nổ tung.

Luận sức phá hoại, tia chớp dạng cầu nhắm chừng là mức trần của giai đoạn Thánh Giả.

Trương Nguyên Thanh sau đó phóng ra tia chớp dạng cầu thứ hai thứ ba, mang tượng binh sĩ hoàn toàn nổ tung thành mảnh vỡ.

Hắn chưa tạm dừng thu hồi Pháo Lôi Bạo, một tay ôm Tôn Miểu Miểu xụi lơ, một tay từ trong túi cô lấy ra một nắm hạt giống còn sót lại, ném ra ngoài.

Hạt giống rơi xuống đất, tự động tìm kiếm "chất dinh dưỡng", ở trên mảnh vỡ màu đen cắm rễ, nhanh chóng sinh trưởng.

Ngân Dao quận chúa ở một bên khác lập tức kích phát công năng dị hóa của quyền trượng.

Trương Nguyên Thanh không nhìn một màn này, thật cẩn thận đặt Tôn Miểu Miểu xuống, thấp giọng nói:

"Đừng sợ đừng sợ, tôi có thể cứu cô…"

Hắn từ ô vật phẩm lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch, Tôn Miểu Miểu gian nan nâng tay, đẩy cánh tay hắn, "Tôi, tôi không sợ, tôi…"

"Sợ hay không sợ đều không sao cả." Trương Nguyên Thanh không muốn nghe cô nói lời thừa, gạt tay cô ra, nhanh chóng tiêm một ống sinh mệnh nguyên dịch vào tĩnh mạch ở cổ.

Liều sinh mệnh nguyên dịch này là một bộ phận thù lao của Tạ gia.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, có đôi khi còn rất dịu dàng… Con ngươi đen nhánh sáng ngời của Tôn Miểu Miểu, yên lặng

chăm chú nhìn hắn.

Vài giây sau, khuôn mặt tái nhợt dần dần khôi phục màu máu, trong lồng ngực trống rỗng, tế bào nhanh chóng phân liệt, máu thịt sinh trưởng.

Theo Trương Nguyên Thanh rút ra trường mâu, nội tạng của cô lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được sinh trưởng, chữa trị.

Tôn Miểu Miểu cảm thụ được sinh mệnh lực dần dần khôi phục, vẫn nằm như cũ, nhìn chăm chú vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói:

"Tôi vừa rồi là muốn nói, bản thân tôi có sinh mệnh nguyên dịch."

"… Được rồi, cô trả tôi một mũi."

Tôn Miểu Miểu ngạo kiều xoay đầu đi, khóe miệng hơi nhếch lên: "Không cho."

Trương Nguyên Thanh giận dữ, đang muốn đòi, chợt bị phong cảnh đáy mắt hấp dẫn, cúi đầu nhìn vài giây, lẩm bẩm:

"Không thể tin được…"

Tôn Miểu Miểu ngẩn ra, sau đó ý thức được cái gì, vội vàng che ngực, đỏ mặt mắng to: "Đồ lưu manh!"

Tôn Miểu Miểu nhìn mặt baby, không ngờ là cấp C… Trương Nguyên Thanh bất động thanh sắc đứng dậy, đảo qua hai khu vực Dây Leo Mặt Quỷ bao trùm.

Mảnh vỡ thân tàn của tượng binh sĩ đã bị hoàn toàn áp chế.

"Thành công rồi, a ha ha ha, cơ duyên ngập trời đang chờ bản nhân vật chính."

Mọi người nghỉ ngơi hồi phục một chút, chờ trạng thái của Tôn Miểu Miểu hoàn toàn khôi phục, cẩn thận, lại ôm kích động, đẩy ra cửa điện Trường Sinh cung.

Trong tẩm cung của Thủy Hoàng đế, sẽ có bảo bối thế nào?

Kẹt ~

Cửa điện nặng nề chậm rãi mở, trục cửa cũ kỹ phát ra động tĩnh ghê răng.

Một mùi mốc meo đập vào mặt.

Sau cửa điện, là một tòa chủ điện chín cây cột đồng xanh chống đỡ, mặt đất phủ bụi, rộng rãi thê lương, cuối là nền cao cao, bày vương tọa cùng bàn rộng.

Chương 1460: Tàng bảo khố (1)

Trên đường đi thông vương tọa, hai bên đều dựng chín bức tượng đồng xanh, mặc áo bào tay áo rộng, bày ra tư thái khom người.

Hai bên chủ điện phân biệt là tĩnh thất, noãn các, tẩm cung, phòng trà, phòng hoạn quan vân vân.

Đám người Trương Nguyên Thanh ở tiền điện dạo qua một vòng, chưa có thu hoạch, không chút do dự đi vòng về phía hậu điện.

Hậu điện có hai cánh cửa đồng xanh.

Trương Nguyên Thanh và Thiên Hạ Quy Hỏa một trái một phải, hai tay đặt lên cửa đồng xanh, từng chút một đẩy ra.

“Két két.”

Cửa đồng xanh dày nặng từng chút một mở rộng, thẳng đến lúc toàn bộ mở ra.

Trong điện ánh nến sáng ngời, mấy chục ngọn đèn yên tĩnh thiêu đốt, mang đến vầng sáng màu vỏ quất, chiếu sáng lên sự vật trong điện.

“Ừng ực ~ “

“Ừng ực ừng ực ~ “

Tiếng nuốt nước miếng không ngừng vang lên ở cửa.

Phía sau cánh cửa đồng xanh là một gian tàng bảo khố, mọi thứ bên trong đều lộ ra khí tức năm tháng lắng đọng lại, giá sách cổ hương cổ sắc, giá đồ cổ, thảm thêu đồ đằng huyền điểu.

Từng bức tượng đồng xanh cung nữ, khom người mà đứng, trong tay nâng chén thủy tinh lưu ly.

Ánh nến như hạt đậu, phát ra vầng sáng nhu hòa sáng ngời.

Cuối tấm thảm, đối diện cửa điện là một bệ thờ, trên đó treo một bức tranh cổ, trong tranh là một vị thần nữ uyển chuyển hàm xúc xinh đẹp tuyệt trần, trong lòng bế một đứa trẻ con, bên cạnh người dựng một cái lò đồng xanh ba chân.

Trên bàn hương của bệ thờ bày hai cái đèn thủy tinh lưu ly, cùng với một cái hộp gỗ màu đen.

Hai bên bệ thờ là hốc tường, trong hốc tường bày những cái rương bốn cạnh bọc viền vàng.

Hai bên tấm thảm, là từng hàng giá đồ cổ, giá sách, trong đó bày đầy đồ cổ, sách, rực rỡ muôn màu, mà ở cách mọi người gần nhất, cũng chính là vị trí tới gần cửa, xếp hàng chỉnh tề những cái rương gỗ cao bằng nửa người.

Tiếng nuốt nước bọt ở cửa, một hồi lâu sau mới dừng lại.

Hạ Hầu Ngạo Thiên run giọng nói:

“Đều, đều đừng nhúc nhích, trước, trước để tôi đánh giá một phen. Đừng tranh, tuyệt đối đừng tranh, mọi người phải có trật tự, đừng nội chiến.”

“Là anh muốn tranh đó.” Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

“Tôi cũng muốn…” Triệu Thành Hoàng lẩm bẩm.

“Đúng đúng!” Tôn Miểu Miểu ánh mắt đăm đăm.

Tay Thiên Hạ Quy Hỏa không ngừng run run.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, nhìn nhìn các đồng đội, phát hiện trong mắt bọn họ tràn ngập tham lam.

Vẻ mặt mình bây giờ hẳn là không tốt hơn bọn họ bao nhiêu, thực hối hận vì sao phải mời bọn họ, chìa khóa là mình bỏ ra, nhiệm vụ ẩn cũng là mình phát hiện, dựa vào cái gì phải chia cho bọn họ…

Bình tĩnh bình tĩnh, không thể bị tài bảo mê tâm hồn… Trương Nguyên Thanh lại hít một hơi, lấy ra gương ma, nắm ở lòng bàn tay.

Nhất thời, tà niệm cùng tham niệm trong lòng rút lui như thủy triều, ý niệm thông suốt, tâm thần căng thẳng.

“Các vị, vì cam đoan chúng ta không nội chiến, mời các người cầm nó.” Trương Nguyên Thanh đưa gương ma cho Tôn Miểu Miểu bên cạnh.

Tôn Miểu Miểu tiếp nhận gương ma, kích động cùng tham lam trong mắt nhanh chóng tiêu tán.

“Phù ~” Cô như trút được gánh nặng phun ra một hơi.

Tiếp theo, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng lần lượt cầm gương ma, đạt được thời gian hiền giả, lý trí chiếm lĩnh cao địa.

Mọi người mở rương gỗ lớn ở cửa trước, bên trong đều là một ít tài vật tầm thường, vải vóc, đao tệ (tiền cổ hình dạng như cây đao nhỏ), đồ ngọc, thỏi vàng, thỏi bạc. Cả thảy ba mươi rương.

“Phát tài rồi, mấy thứ này chuyển ra ngoài bán, đừng nói 120 triệu mắc nợ, nợ 12 tỷ cũng là chuyện nhỏ.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

Nhớ mãi không quên món nợ của mình, gã này hiển nhiên rất yêu tiền… Đám người Tôn Miểu Miểu thầm nghĩ.

Đối với mấy thứ này, mọi người tuy yêu thích, nhưng không đến mức khó có thể tự kềm chế, lập tức đi về phía giá đồ cổ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tùy tay mở ra một cái hộp ngọc, phát ra tiếng kêu chói tai:

“Á, trời ơi, tôi đã nhìn thấy gì, Thượng Đế ơi, Xích Hỏa Tinh Sa? Tài liệu cấp Chúa Tể Xích Hỏa Tinh Sa! !”

Trương Nguyên Thanh bị dọa giật mình, thầm nhủ thiếu chút nữa cho rằng thập trưởng từ hư không buông xuống.

Thò đầu nhìn, trong hộp ngọc là tràn đầy hạt cát màu đỏ, tản ra nhiệt độ cao, vặn vẹo không khí.

Chân mày Thiên Hạ Quy Hỏa nhảy lên, vẻ mặt đầy kích động:

“Xích Hỏa Tinh Sa là tài liệu nghề nghiệp Hỏa Sư, cấp Chúa Tể, có thể làm nhiên liệu, luyện khí, luyện đan, tệ nhất, lúc đối mặt kẻ địch rắc ra ngoài, cũng có thể đốt Thánh Giả thành tro cốt.”

Thấy hắn kích động như thế, Trương Nguyên Thanh yên lặng đưa gương ma qua.

Thiên Hạ Quy Hỏa: "…"

"Đây là vật phẩm dễ cháy dễ nổ." Hạ Hầu Ngạo Thiên thật cẩn thận khép lại nắp hộp ngọc, thả lại tại chỗ.

Đột nhiên, Tôn Miểu Miểu thét to:

"Hồng Ngọc, Hồng Ngọc ẩn chứa Thái Dương lực! !"

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong tay Tôn Miểu Miểu giơ cao một khối ngọc bội đỏ đậm chạm trổ rồng phượng.

Chương 1461: Tàng bảo khố (2)

Ngọc bội thoạt nhìn không có gì, nhìn chằm chằm lâu, mắt sẽ sinh ra cảm giác đau đớn, giống như bị mặt trời chói chang tổn thương.

Thiên Hạ Quy Hỏa yên lặng đưa gương ma cho Tôn Miểu Miểu.

Tôn Miểu Miểu: "…"

Kế tiếp, ở dưới Hạ Hầu Ngạo Thiên dẫn dắt, mọi người lần lượt đánh giá đồ vật trên giá đồ cổ.

—— phân rõ tài liệu là tố chất cơ bản một vị Phương Sĩ phải có.

Bọn họ tổng cộng phát hiện chín loại tài liệu cấp Chúa Tể, trong đó bao gồm Tức Nhưỡng to bằng nắm tay, đương nhiên cũng có tài liệu không thuộc linh cảnh, một ít đồ cổ tranh chữ tương đối thuần túy.

Nhưng đều giá trị cao chót vót.

Dựa theo Hạ Hầu Ngạo Thiên đánh giá, tùy tiện một món bán đấu giá, cũng có thể bán được mấy trăm triệu.

Liền phương diện tiền tài mà nói, những tài liệu đồ cổ phi linh cảnh này, thậm chí so với tài liệu linh cảnh còn đáng giá hơn.

Khác biệt của đôi bên, ở chỗ giá trị lịch sử mà không phải linh lực.

Xem xong đồ vật trên giá đồ cổ, lần này không cần Trương Nguyên Thanh đề nghị, mọi người yên lặng thay phiên cầm gương ma, tiến vào thời gian hiền giả.

Tiếp theo, bọn họ đi về phía giá sách bên kia.

Sách cổ trên giá sách, toàn bộ đều là bí tịch tu luyện.

Không phải thuật thổ nạp bị người tu hành cổ đại coi là căn cơ, mà là pháp thuật, tương tự Thuần Dương Tẩy Thân Lục loại bí pháp này.

Bao dung tám đại nghề nghiệp hợp pháp, ba đại nghề nghiệp tà ác.

Có "Xích Diễm Ly Hỏa Đao" khiến Thiên Hạ Quy Hỏa không thể bảo trì lý trí, có "Luyện Khí thiên", "Vân Hải đan phương" khiến Hạ Hầu Ngạo Thiên kích động khó nhịn.

Cùng với "Tinh Đấu Bát Thuật" làm ba vị Tinh Quan đỏ mắt.

"Những pháp thuật này, là kỹ xảo người tu hành cổ đại khai sáng, cũng là chỗ dựa cho bọn họ vượt lên trên linh cảnh hành giả." Trương Nguyên Thanh nói.

Ở dưới gương ma ảnh hưởng, bọn họ chưa trầm mê pháp thuật, tâm tình kích động đi về phía điện thờ, cùng với hốc tường hai bên điện thờ.

Rất hiển nhiên, có thể được cung phụng ở nơi đó, thứ trong rương, hộp, tuyệt đối không phải vật phàm.

Trương Nguyên Thanh bước về phía điện thờ, đưa tay cầm lấy hộp gỗ trên bàn hương, mở ra trước mặt mọi người.

Trong cái hộp lót lụa vàng, lẳng lặng đặt một viên ngọc to bằng bàn tay.

Ngọc này khắc rỗng hai con rồng trông rất sống động, hai cái đầu rồng tranh đoạt viên đá quý màu đỏ kia ở giữa.

Trương Nguyên Thanh lấy ra viên ngọc, nắm ở lòng bàn tay, vài giây sau, tin tức vật phẩm hiện lên:

"Tên: Song long ngọc"

“Loại hình: đồ ngọc”

“Công năng: ? ? ?”

“Giới thiệu: Thủy Hoàng đế lấy ngọc Thủ Sơn, sai thợ thủ công tạo thành ngọc bội, nghe nói, thần huyết trong đồ ngọc, là máu đầu quả tim Oa Hoàng thời kì viễn cổ biến thành.”

“Ghi chú: Từ cổ đến nay, chưa có ai tìm hiểu được bí mật của nó, Thủy Hoàng đế là một người cách chân tướng gần nhất.”

Máu đầu quả tim Oa Hoàng biến thành, quả nhiên là Oa Hoàng, quả nhiên ở nơi này… Trong lòng Trương Nguyên Thanh dâng lên kích động vô cùng.

Suy đoán của Phó Thanh Dương cùng hắn được nghiệm chứng.

Năm đó Thủy Hoàng đế thông qua thần huyết, tìm hiểu bí mật của nó, biết được trong Takama-ga-hara cất giấu bảo vật Oa Hoàng lưu lại, phái Từ Phúc lấy danh nghĩa tìm thuốc bất tử ra biển.

Từ Phúc không phụ hy vọng của hoàng đế đã tìm được Takama-ga-hara, nhưng hắn muốn độc chiếm bảo bối trong Takama-ga-hara, vì thế quay về Trung Nguyên, ý đồ từ chỗ Thủy Hoàng đế lừa gạt được thần huyết.

Quá trình trong đó không biết, cũng đã không thể khảo chứng, kết quả khẳng định là chưa thành công.

Kết quả cuối cùng là, Thủy Hoàng đế xây dựng chỗ địa cung này, lấy đĩa ngọc Takama-ga-hara làm chìa khóa, bố trí cấm đoán.

Ừm, nhìn từ kết quả này, Từ Phúc chưa chắc chưa thành công, hắn xác suất đại khái thành công lừa dối Thủy Hoàng đế, nhưng phát triển sau đó là, Tần đến đời thứ hai diệt vong, Hán Sở tranh hùng.

Từ Phúc tiếc nuối tọa hóa ở Takama-ga-hara.

Đại khái Từ Phúc cũng không ngờ Tần đế quốc sẽ diệt vong nhanh như vậy đi.

“Món đồ này tôi muốn.” Trương Nguyên Thanh thậm chí không cho các đồng đội cơ hội xem xét thuộc tính vật phẩm,

thu vào ô vật phẩm, nhìn quét mọi người, nói:

“Tôi có ba lần quyền ưu tiên lựa chọn.”

Thiên Hạ Quy Hỏa mở miệng ngập ngừng, cuối cùng chưa nói cái gì.

Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng giữ im lặng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thiếu phong độ nhất: “Cậu dù sao cũng để tôi xem thuộc tính một chút chứ.”

Đối với hắn, Trương Nguyên Thanh không chút gánh nặng tâm lý từ chối: “Không cho.”

Hắn sau đó hướng ánh mắt về phía bức tranh treo trên tường, sau khi cẩn thận đánh giá, con ngươi hơi co lại, trong lòng cuồn cuộn dâng lên rung động thật lớn.

Thần nữ trên bức tranh hắn không biết, suy đoán có thể chính là cái gọi là Oa Hoàng.

Nhưng thật sự khiến cảm xúc hắn bành trướng, là đứa trẻ con cùng lò đồng xanh ba chân.

Đứa trẻ con này rất tương tự với thánh anh của Tạ gia, quả thực giống như đúc, mà lò đồng xanh ba chân, hắn từng thấy.

—— Lò Bách Luyện của Liên Tam Nguyệt.

Chương 1462: Tàng bảo khố (3)

Mình nhớ rõ trên thuộc tính vật phẩm của Lò Bách Luyện nói, Lò Bách Luyện là lò luyện khí thượng cổ lưu truyền tới nay, là đan lô đại năng chuyên dụng, vô số đạo cụ nghe nhiều nên thuộc đều ra từ nó. Trương Nguyên Thanh kết hợp giới thiệu thuộc tính của bếp lò, trong lòng có suy đoán.

Lò Bách Luyện và thánh anh, là đạo cụ của vị Oa Hoàng này thời kì viễn cổ.

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên, biết rõ còn cố hỏi nói:

“Trong tranh là ai?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên theo bản năng bắt đầu phân tích:

“Đời Tần tín ngưỡng là Thượng Đế cùng tổ tiên, lấy thần quyền củng cố chính quyền, lấy tổ tiên tượng trưng huyết thống, cô gái trên bức tranh, hẳn là vị thần linh.”

“Khi đó đã có Thượng Đế chưa?” Tôn Miểu Miểu hỏi một câu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cười nhạo nói:

“Vừa thấy cô là biết không có văn hóa gì, Thượng Đế tôi nói, chỉ là Hạo Thiên, cũng chính là lão thiên gia. Thượng Đế giáo phái gì đó, là danh xưng dịch sang tiếng Trung sau này, không cùng một chuyện với Thượng Đế trong lý giải của cổ nhân chúng ta, cô cũng có thể lý giải thành lấy trộm danh xưng.”

Tạm dừng một chút, tiếp tục nói:

“Nhưng tôi không nhớ đời Tần có tín ngưỡng vị nữ thần nào nha, nếu nhất định phải kéo ra một vị, đại khái là… Nữ Oa?”

Thiên Hạ Quy Hỏa mở miệng nói:

“Có lẽ chính là Nữ Oa, cậu xem cô ấy bế một đứa trẻ con. Trong truyền thuyết, nhân loại chính là Nữ Oa dùng tượng đất nặn ra. Còn nhớ lớp lịch sử linh cảnh không, viện trưởng từng nói, trong thần thoại truyền thuyết, nhân vật duy nhất có thể xác nhận từng chân thật tồn tại, tên là Oa Hoàng.”

“Ý của anh là, Oa Hoàng chính là Nữ Oa?” Tôn Miểu Miểu nhíu mày.

Không đợi Thiên Hạ Quy Hỏa mở miệng, Hạ Hầu Ngạo Thiên gật đầu nói:

“Đúng, không có gì bất ngờ xảy ra, Oa Hoàng chính là Nữ Oa, cái lò đồng xanh kia chính là chứng cứ. Mặt khác…”

Hắn nhìn về phía Thiên Hạ Quy Hỏa: “Đầu óc anh nhanh như vậy? Không giống Hỏa Sư một chút nào, Anh Gà Đỏ nói không sai, anh quả nhiên là sỉ nhục của Hỏa Sư.”

Anh có thể ngậm miệng chứ… Trương Nguyên Thanh kịp thời cắt ngang nội chiến có thể xảy ra, hỏi:

“Nói như thế nào.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ở phương diện khoe khoang tri thức, chưa bao giờ thua ai, khoanh tay mà đứng:

“Ở trong khái niệm của linh cảnh hành giả, lò đan, lò luyện khí là tượng trưng Học Sĩ, mà ở trong thần thoại truyền thuyết, Nữ Oa còn có một tầng thân phận —— luyện khí sư tài nghệ cao siêu.”

“Ví dụ nghe nhiều nên thuộc, chính là nàng luyện đá vá trời.”

“Nữ Oa, Oa Hoàng, linh cảnh hành giả, lại kết hợp lò đan cùng đứa bé trên tranh, chúng ta có thể phỏng đoán ra, Oa Hoàng tu là Nhạc Sĩ cùng Học Sĩ.”

“Có lý lẽ có chứng cứ!” Trương Nguyên Thanh tâng bốc một câu, sau đó nói: “Xem xem thứ trong điện thờ.”

Mọi người rời khỏi điện thờ, đi đến trước hốc tường, đều tự chọn một cái rương mở ra.

Trên rương treo khóa đầu thú đồng xanh, Trương Nguyên Thanh nắm thân khóa, lòng bàn tay phát lực, dễ dàng bẻ gãy.

Hắn mở rương, bên trong là một cái áo đài sen thuần màu đen, cũng chính là áo choàng, thêu hoa văn đám mấy màu vàng, mỹ quan hoa lệ.

Xúc cảm trơn mịn lại cực có khuynh hướng cảm xúc, rất thích hợp mặc đi ra ngoài thể hiện mình ngầu - cái loại đó.

Trương Nguyên Thanh mở ra áo choàng, tin tức vật phẩm hiện lên:

“Tên: Áo Choàng Kiếm Sư Cung Đình”

“Loại hình: đạo cụ phòng ngự”

“Công năng: Tăng phúc”

“Giới thiệu: áo choàng Thủy Hoàng đế chế tác cho kiếm khách số một Tần quốc, mất ba năm hoàn thành, nhưng lúc áo choàng chế tác hoàn thành, vị kiếm khách kia đã phản nước Tần, Thủy Hoàng đế rất tiếc nuối, phong tỏa nó ở trong kho báu. Mặt khác, chuyên chú là tu dưỡng kiếm khách phải có. “

“Ghi chú: Toàn bộ kỹ năng của Thám Báo, Kiếm Khách, Yển Sư, tăng phúc 40%.”

Chuyên thuộc về Thám Báo, đạo cụ cực phẩm cấp Chúa Tể. Trương Nguyên Thanh ánh mắt sững sờ.

Toàn bộ kỹ năng tăng phúc 40%, đây là khái niệm gì, đây là khái niệm vượt cấp chiến đấu, vô địch cùng cấp bậc.

Năng lực bản thân, lại tăng phúc 40%, Thám Báo có được cái áo choàng này, trực tiếp sánh vai nghề nghiệp đỉnh phong.

Mà loại tăng phúc này, ở giai đoạn Chúa Tể vẫn hữu dụng.

Cực phẩm trong cực phẩm.

Đáng tiếc là chuyên thuộc về Thám Báo, dựa theo ghi chú đến xem, nó đối với nghề nghiệp khác không có giá trị.

"Vừa lúc có thể tặng cho Phó Thanh Dương." Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Cho dù là Tiền công tử, cũng không có khả năng có một món đạo cụ cực phẩm cấp Chúa Tể đi, dù sao hắn vừa mới tấn thăng Chúa Tể.

Cho dù có, cái áo choàng này với hắn mà nói, tương tự là dụ hoặc khó có thể từ chối.

Bởi vì đây là đạo cụ của riêng Thám Báo.

Lúc này, hắn nghe Triệu Thành Hoàng nói: "Đai Ngọc Thanh Đế, bộ trang bị Tế Trời? Nguyên Thủy, đây là bộ trang bị của Giày Hậu Thổ."

Chương 1463: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (1)

Trương Nguyên Thanh có thể thông qua Phó Thanh Dương kiếm được thuộc tính vật phẩm của Giày Hậu Thổ, Triệu Thành Hoàng làm con cháu của trưởng lão Thái Nhất môn, tự nhiên cũng có thể sớm kiếm được tin tức phần thưởng đấu lôi đài.

Cho nên vừa thấy bộ trang bị Tế Trời, hắn liền biết đạo cụ này vô cùng quan trọng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bộ trang bị Tế Trời? !

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, sau đó toát ra vẻ mặt mừng như điên.

“Cho ta xem chút.”

Hắn sải bước chạy vội tới bên người Triệu Thành Hoàng, tiếp nhận Đai Ngọc Thanh Đế.

Đây là một cái đai lưng chế tác tinh xảo đẹp đẽ, do thinh (dây nịt), 銙 , tha vĩ ba bộ phận tạo thành, thinh là tơ lụa mềm mại màu xanh, bên trong bọc loại da thuộc nào đó.

銙 hình vuông, chất ngọc, điêu khắc hoa văn.

—— Tương tự móc cài của dây lưng.

Tha vĩ là những viên ngọc sáng tỏ, được khảm ở trên đai lưng, mỗi một khối ngọc đều điêu khắc động vật khác nhau, hổ, hùng, lang, báo, ưng…

Tổng cộng mười khối, tượng trưng cho mười loại dã thú.

Trương Nguyên Thanh cầm đai ngọc, rất nhanh, trong mắt hiện lên thuộc tính vật phẩm:

“Tên: Đai Ngọc Thanh Đế”

“Loại hình: trang sức đi kèm trang phục”

“Công năng: Thú Vương, Thanh Đế trường sinh thuật”

“Giới thiệu: Tương truyền dưới trướng Thanh Đế có mười con thú, đều có năng lực dời non lấp biển, lực lượng mười con thú ngưng tụ thành ngọc thạch, bị Thủy Hoàng đế chế tác thành đai lưng, tên: Đai Ngọc Thanh Đế.”

“Ghi chú 1: Nó là một trong những bộ kiện của lễ phục tế trời, ba món còn lại là: Giày, mũ, áo choàng. Nghe nói, tập hợp đủ bộ trang bị bốn món, có thể câu thông Hạo Thiên.”

“Ghi chú 2: Đeo đai lưng, có thể hóa thân mười đại thần thú, lực lượng thần thú quyết định bởi cường độ thân thể người sử dụng.”

“Ghi chú 3: Cái gọi là người giàu có dựa vào khoa học kỹ thuật, người nghèo dựa vào biến dị, người nghèo cần chịu được đau đớn người thường không thể chịu đựng được.”

“… Thì ra bộ trang bị Tế Trời là của Thủy Hoàng đế, khó trách, khó trách trả giá của Pháp Bào âm Dương là khát vọng

trường sinh, đây chính là điều cả đời Thủy Hoàng đế khát vọng nhất.” Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn nhìn về phía Triệu Thành Hoàng, nói: “Đa tạ.”

Tiếp theo giơ lên Đai Ngọc Thanh Đế, nói với các đội viên, “Quyền ưu tiên lựa chọn thứ hai của tôi, là đạo cụ này.”

Đám người Hạ Hầu Ngạo Thiên “A a” vài tiếng, thuận miệng lấy lệ, tâm tư đều ở trên đạo cụ trong tay.

Trương Nguyên Thanh thu Đai Ngọc Thanh Đế vào ô vật phẩm, hoàn thành nhận chủ, lại lấy ra, trả giá, công năng của đạo cụ này hiện lên trong đầu.

Công năng 1: Thú Vương.

Đai Ngọc Thanh Đế có thể khiến người sử dụng hóa thân mười loại thú, đạt được chiến lực không gì sánh kịp, lực lượng cụ thể xem cường độ thân thể người sử dụng mà quyết định, có thể dùng mãi đến cấp Chúa Tể.

Không sai, đây là một món đạo cụ cấp Chúa Tể.

Mặt khác, sau khi hiện ra thú thân, mặc dù thú thân chết trận, cũng không ảnh hưởng bản thể.

Công năng 2: Thanh Đế trường sinh thuật.

Thuật này có thể chữa bệnh chữa thương, thuộc loại kỹ năng tự lành rất mạnh, đồng thời, nó có một năng lực kỹ năng tự lành không thể sánh vai—— ôn dưỡng.

Dưới tình huống bình thường, năng lực tự lành của Mộc Yêu tuy có thể trị liệu thương thế, nhưng không có khả năng để trạng thái thân thể khôi phục đỉnh phong, thể lực hao tổn là không thể nghịch chuyển, chỉ có nghỉ ngơi lấy lại sức mới có thể khôi phục.

Mà Thanh Đế trường sinh thuật, có thể ôn dưỡng thể phách, làm thể lực bản thân, mục tiêu phục hồi như cũ, trở lại đỉnh phong.

Sử dụng một lần, cần năm giờ hồi chiêu.

Trả giá: Mỗi lần hóa thành thú thân, sau đó đều phải thừa nhận đau đớn của đột biến gien.

Về phần chỉ số đau đớn đạt tới cấp bậc nào, Trương Nguyên Thanh chưa từng thử, không quá rõ.

Tiếp theo, hắn chú ý tới một trọng điểm khác, trong thuộc tính vật phẩm của Pháp Bào âm Dương cùng Giày Hậu Thổ nhắc tới, gom đủ bộ trang bị Tế Trời, có thể thăm dò bí mật trường sinh.

Nhưng ở trong giới thiệu của Đai Ngọc Thanh Đế, lại biến thành "Có thể câu thông Hạo Thiên" .

Cùng một bộ trang bị, tin tức giới thiệu sao có thể thay đổi?

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh thu hồi Đai Ngọc Thanh Đế, lấy ra Giày Hậu Thổ, xem xét tin tức vật phẩm, kinh ngạc phát hiện, giới thiệu "Có thể khám phá bí mật trường sinh", đã biến thành "Có thể câu thông Hạo Thiên" .

Cái gì gọi là có thể câu thông Hạo Thiên, Hạo Thiên chẳng lẽ không phải khái niệm của cổ nhân đối với thiên địa sao, Hạo Thiên chỉ là bản thân thiên địa mà. Bộ trang bị Tế Trời tựa như cất giấu bí mật lớn hơn nữa, mình có chút chờ mong tập hợp đủ bộ trang bị sẽ xảy ra cái gì…

Câu thông Hạo Thiên, lời vô nghĩa của Hạo Thiên có thể khiến mình mất khống chế hay không?

Chương 1464: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (2)

Mặt khác, hiệu quả bộ trang bị không biết thế nào, quay đầu tìm chỗ không có người kiểm tra thử một lần năng lực của bộ trang bị.

Trương Nguyên Thanh thu hồi ý niệm, cao giọng nói:

"Mọi người tập hợp đạo cụ lại một phen, tôi còn có một quyền ưu tiên lựa chọn cuối cùng."

Nghe vậy, đám người Tôn Miểu Miểu mang đạo cụ mở ra trong rương đưa đến cùng một chỗ.

Áo Choàng Kiếm Sư Cung Đình và Đai Ngọc Thanh Đế tính ở bên trong, đạo cụ mở ra tổng cộng sáu món, phân biệt là Nhiếp

Hồn Phiên, Sơn Hà Đồ, Lò Luyện Binh Thao Thiết, Vạn Nhân Đồ.

Đối ứng bốn đại nghề nghiệp Thần Dạ Du, Huyễn Thuật Sư, Học Sĩ, Yêu Mê Hoặc.

Tất cả đều là đạo cụ phẩm chất Chúa Tể.

Phẩm chất tốt nhất là Áo Choàng Kiếm Sư Cung Đình, tiếp theo là Đai Ngọc Thanh Đế. Trương Nguyên Thanh lập tức thu hồi áo choàng, nói:

"Quyền ưu tiên lựa chọn lần thứ ba là áo choàng, còn lại mọi người chọn đi, vừa vặn mỗi người một món."

"Thủy Hoàng đế thực có tiền, ngay cả món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả cũng không có." Hạ Hầu Ngạo Thiên hai tay phát run thu hồi Lò Luyện Binh Thao Thiết, ngoài kích động, lại cảm thấy tiếc hận.

Dù sao trả giá đạo cụ cấp Chúa Tể, không phải là bọn họ có thể thừa nhận. Hơn nữa, Phương Sĩ không có năng lực luyện khí, Lò Luyện Binh Thao Thiết giai đoạn này mà nói quá cao cấp, hắn dùng không được, muốn bán đi, lại không nỡ.

"Đại khái là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả không xứng đi." Tôn Miểu Miểu lựa chọn Nhiếp Hồn Phiên.

"Tôi chọn Vạn Nhân Đồ." Thiên Hạ Quy Hỏa nói.

Vạn Nhân Đồ là một món giáp một tấm, có cả phòng ngự cùng công kích sát phạt, là thần khí xông trận giết địch.

Triệu Thành Hoàng yên lặng thu bức họa cuộn tròn cuối cùng vào ô vật phẩm, thứ hắn càng muốn hơn thật ra là Nhiếp Hồn Phiên của Tôn Miểu Miểu, nhưng không tiện tranh với nữ hài tử.

Hơn nữa công năng của Sơn Hà Đồ cũng cường đại, mở ra bức họa cuộn tròn, có thể thu kẻ địch vào trong đó, bảy ngày sau hóa thành hư vô.

Đại sát khí vây địch giữ mạng.

Thấy chia của xong, Trương Nguyên Thanh nói:

"Nơi này tài bảo quá nhiều, ô vật phẩm không đặt vào được, tôi có đạo cụ không gian thu vật phẩm, mấy thứ này do tôi bảo

quản, chờ rời khỏi học viện Tần Phong, chúng ta chọn chỗ chia."

Đám người Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn nhau, đồng loạt gật đầu.

Đổi thành người khác bảo quản những bảo bối giá trị cao ngất này, bọn họ tuyệt không đáp ứng, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn mà nói, tuy trong lòng vẫn có chút lo lắng, nhưng lại cảm thấy so với người khác, hắn đáng tin giữ chữ tín nhất.

Vì thế, Trương Nguyên Thanh lấy ra mũ đỏ nhỏ, mang giá đồ cổ, giá sách, cùng với rương lớn chứa tài vật ở cửa thu hết đi.

Nghĩ một chút, hắn mang điện thờ cũng thu lại.

Tranh Oa Hoàng cũng coi như đồ cổ.

Tàng bảo khố vốn rực rỡ muôn màu, lập tức trở nên trống rỗng.

"Kỳ quái, tôi còn chưa tìm được 'trung khu thần kinh' khống chế đại quân tượng binh sĩ đâu?" Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn tàng bảo khố trống rỗng, vò đầu một phen.

"Tìm không thấy thì đừng quản nữa, gian chúng ta vào thời đủ dài rồi, mau rời khỏi, chậm thì sinh biến." Tôn Miểu Miểu nói.

Đây cũng là suy nghĩ của đám người Trương Nguyên Thanh, phát tài một khoản kinh thiên, nhanh chóng rời khỏi vào túi yên lành mới là vương đạo.

Đoàn người chạy ra khỏi Trường Sinh cung, Trương Nguyên Thanh cho Hạ Hầu Ngạo Thiên ba phút tháo dỡ đại pháo, thuận tiện lấy xuống gương tròn đồng thau treo ở trên cổng chào, nói:

"Tấm gương này, còn có thanh kiếm nhỏ kia trong hành lang, ai nếu muốn, cho người khác tiền mặt bồi thường, nếu không có ai muốn, sau khi rời khỏi đây bán đấu giá, đấu giá xong chia tiền."

Khi nói chuyện, hắn đọc một lần thuộc tính đạo cụ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vội vàng giơ tay: "Gương tôi không cần, thanh kiếm nhỏ cho tôi, vừa lúc thiếu đạo cụ phòng thân. Ừm… Tôi không có tiền."

Đại bộ phận linh cảnh hành giả đều sẽ không giữ quá nhiều tiền mặt, huống chi hắn còn mắc nợ chồng chất.

“Đơn giản, trừ bớt từ trong tài liệu anh được chia.” Trương Nguyên Thanh nói.

Triệu Thành Hoàng thì nói: “Gương tròn cho tôi, cũng khấu trừ từ trong tài liệu.”

Đạo cụ có thể nhìn thấu Dạ Du vẫn là cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa thực dụng.

Tôn Miểu Miểu cũng muốn, nhưng cô vừa rồi giành trước đòi đi Nhiếp Hồn Phiên, bây giờ lại mở miệng, sẽ tỏ ra quá tham lam, cho nên nhịn xuống.

Sau khi ném gương đồng cho Triệu Thành Hoàng, Trương Nguyên Thanh dẫn theo các đồng đội quay về đầm nước, lặn xuống nước, nhanh chóng rời khỏi.

Vài phút trước, mọi người lặn đi tốc độ tối đa trở lại cửa đá, dưới đáy nước tối đen không ánh sáng, tạp âm mạch nước ngầm dâng trào vang lên ong ong ở bên tai.

Hai giao nhân nằm úp sấp trên đáy hồ lẳng lặng ngủ say.

Triệu Thành Hoàng chấn động tinh thần lực, truyền đạt ra thanh âm chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe thấy:

“Hai giao nhân này ngủ quá lâu rồi, chờ họ tỉnh lại, nhất định sẽ phát giác không thích hợp. Tôi có một món đạo cụ thôi miên, có thể khiến họ quên tình huống mình mê man.”

Chương 1465: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (3)

“Biện pháp hay, nếu như vậy, liền không chút sơ hở.” Trương Nguyên Thanh đáp lại: “Lúc trước chế định kế hoạch, sao anh không nói?”

Triệu Thành Hoàng nhìn hắn một cái: “Kế hoạch chỉ là kế hoạch, không quan hệ với chi tiết chấp hành.”

Đây là một mặt, một mặt khác là, sau khi bảo vật tới tay, tâm tính hắn đã thay đổi, không là “coi như một lần mạo hiểm”,

“có thể thu hoạch bảo tàng hay không vẫn là con số chưa biết”
.

Tâm tính bây giờ là, ai dám tiết lộ hành động đêm nay, ta liền giết người diệt khẩu.

“Đi nhanh!”

Trương Nguyên Thanh đẩy Triệu Thành Hoàng một cái.

…

Ký túc xá nam sinh, phòng 404.

Ba ánh sao như mộng ảo lục tục dâng lên, hóa thành Trương Nguyên Thanh, Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng.

Tôn Miểu Miểu không nói hai lời, chạy bước nhỏ đến nhà vệ sinh, lấy ra khăn mặt cùng khăn tắm của Nguyên Thủy Thiên Tôn lau vệt nước trên người.

Cũng đại phát thiện tâm ném cho Triệu Thành Hoàng một cái.

Trương Nguyên Thanh thì nhẹ nhàng vặn mở tay nắm cửa, để cho Hạ Hầu Ngạo Thiên, Ngân Dao quận chúa cùng Thiên Hạ Quy Hỏa trạng thái “ẩn thân” ở cửa vào phòng.

“Bỗng nhiên cảm thấy gian ký túc xá này vô cùng ấm áp, tràn ngập cảm giác an toàn.” Tôn Miểu Miểu yểu điệu đứng ở cửa nhà vệ sinh, tiếp nhận đạo cụ Dạ Du Thiên Hạ Quy Hỏa đưa trả.

Trên thân mọi người đều ướt sũng, Hạ Hầu Ngạo Thiên đoạt lấy khăn mặt của Triệu Thành Hoàng, dùng sức lau tóc.

Nhiệt độ ngoài thân Thiên Hạ Quy Hỏa nhanh chóng tăng cao, bốc hơi lên hơi nước trên quần áo, làn da, tóc, hơi nước lượn lờ lên không, va phải trần nhà, nhanh chóng tràn ngập ra.

Trương Nguyên Thanh hạ giọng:

“Phòng ký túc xá cách âm không tệ, chúng ta nhỏ giọng chút, hẳn là sẽ không bị nghe lén được. Vừa rồi thời gian có hạn, vấn đề phân phối tài liệu cũng chưa nói rõ ràng.”

“Đề nghị của tôi là, bí tịch, pháp thuật, là tài sản chung của mọi người, có thể mượn đọc, nhưng không thể giữ làm của

riêng. Mặt khác, chưa được cho phép, không thể mang nội dung trong bí tịch truyền thụ ra ngoài.

“Tài liệu cũng là tài sản chung, quay đầu bảo Hạ Hầu Ngạo Thiên làm một cái đánh giá cẩn thận, mọi người chọn lựa tài liệu mình muốn.”

“Xử lý bí tịch không có vấn đề.” Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày:

“Nhưng tài liệu mà nói, nhìn từ trước mắt, chúng ta cũng không biết mình tương lai sẽ dùng đến tài liệu nào, lúc này đã hạ kết luận, có chút không ổn.”

Ví dụ như hắn tương lai nếu cần dùng đến Tức Nhưỡng, nhưng bây giờ chọn Xích Hỏa Tinh Sa, sẽ rất đau trứng.

Ý tứ của anh, nói trắng ra là chính là tất cả đều muốn đi… Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói:

“Quả thật có đạo lý, vậy thế này, chia đều tài liệu có thể chia đều, tài liệu không thể chia đều, chúng ta lập một cái hiệp nghị miệng, tương lai, nếu một bên cần dùng đến tài liệu nào đó, có thể dùng tài liệu giá trị tương đương hướng một bên khác đổi, một bên khác không thể từ chối.”

“Nếu một bên khác đã sử dụng tài liệu, vậy bỏ đi.”

Phương án này đối với mọi người đều có lợi, đạt được mọi người nhất trí thông qua.

Trương Nguyên Thanh lấy ra mũ đỏ nhỏ, nói:

“Tôi đưa mọi người đi vào.”

Vừa dứt lời, đám người Tôn Miểu Miểu chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, căn phòng ánh đèn sáng tỏ biến mất, thay thế vào đó là một mảng rừng rậm âm u yên tĩnh, đỉnh đầu treo một vầng trăng tròn.

Bọn họ ở trên cánh đồng bát ngát ngoài rừng rậm, giữa trời đất tràn ngập tĩnh mịch, không có côn trùng kêu chim hót, không có tiếng gió, không có tiếng nước.

Bên người, là từng dãy giá đồ cổ, giá sách, cùng với rương lớn chứa đầy tài vật.

“Đạo cụ này của anh là nghề nghiệp gì thế?” Tôn Miểu Miểu tò mò nói.

“Không nói cho cô.”

“Ai da anh nói đi mà.” Tôn Miểu Miểu túm túm góc áo hắn.

Khi hai người nói chuyện, Thiên Hạ Quy Hỏa giơ lên một quả cầu lửa lớn đường kính 1 mét, cung cấp chiếu sáng cho Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Người sau bắt đầu cân, định giá cho các loại tài liệu, Triệu Thành Hoàng ở bên cạnh lẳng lặng nhớ giá.

Trương Nguyên Thanh thỏa mãn sự tò mò của Tôn Miểu Miểu, ở bên cạnh xem Hạ Hầu Ngạo Thiên một lúc, thấy trong thời gian ngắn sẽ không xong được, liền thi triển Tinh Độn thuật tới nơi xa.

Hắn tính thử hiệu quả của bộ trang bị.

Lấy ra Pháp Bào âm Dương, vung ra ‘Soạt’, khoác ở trên người, tiếp theo đi vào Giày Hậu Thổ, cuối cùng lấy ra một cái đai lưng, cẩn thận đeo ở phần eo.

Mặc xong ba món pháp khí, đang định thi triển Pháp Bào âm Dương, thi triển pháp trận âm dương, hắn đột nhiên phát hiện công năng trận pháp của mình đã biến mất.

Không đợi hắn phản ứng lại, Pháp Bào âm Dương “Vù” một tiếng, cháy lên ngọn lửa hừng hực, hóa thành một cái áo choàng do lửa tạo thành, ở sau người tung bay phần phật.

Mà lực lượng tượng trưng thuộc tính thủy, thì thoát ly pháp bào, bao trùm ở trên người hắn, ngưng tụ thành một cái áo bào màu đen lạnh lẽo.

Chương 1466: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (4)

Trên trường bào màu đen thêu hoa văn huyền điểu, trong khiêm tốn lộ ra quý khí.

Bên hông là một cái đai lưng xanh biếc lấp lánh phát sáng, lộ ra nhu hòa ôn nhuận, đảm đương áo bào đen thâm thúy cùng áo choàng lửa bá đạo.

Trên chân một đôi giày dệt tơ tinh xảo đẹp đẽ, khí tức dày nặng mênh mông, như vương giả uy nghiêm công chính.

Nơi xa, trong lòng Thiên Hạ Quy Hỏa rung động một trận, dâng lên sự sợ hãi khó có thể diễn tả bằng lời, như bị thiên địch áp chế, quả cầu lửa đang nâng chớp lên một trận, suýt nữa tắt.

Hắn ngạc nhiên quay đầu, thấy được một màn rung động lòng người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lưng đeo áo choàng lửa, mặc trường bào màu đen, chân đi ủng tràn ngập khí phách, hông đeo đai ngọc nhu hòa ôn nhuận.

Hắn khí tức mênh mông, công chính, bá đạo, thâm thúy, tựa như thiên thần hạ phàm, không giống người nhân gian.

Chỉ chăm chú nhìn hắn, trong lòng Thiên Hạ Quy Hỏa liền dâng trào lên ý tưởng thần phục, quy thuận, không nhấc lên nổi một chút nào phản kháng cùng ý chí chiến đấu.

Tôn Miểu Miểu trái lại chưa bị áp chế, nhưng bản năng nữ giới của cô đã chịu chấn động, lẩm bẩm:

“Đẹp trai quá.”

Cái pháp bào đó của hắn, cũng là bộ trang bị Tế Trời? Triệu Thành Hoàng ngạc nhiên một phen, chợt thấy áp lực rất lớn, có loại xúc động khẩn cấp muốn nâng cao bản thân.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, hâm mộ đến khó mà thở nổi, hắn không để ý đối với thuộc tính trang bị, chỉ là cảm thấy hiệu quả thị giác soái khí bức người như thế, chính là điều hắn thân là nhân vật chính theo đuổi.

Trương Nguyên Thanh không chú ý tới các đồng đội nhìn chăm chú, thưởng thức kỹ năng lực của bộ trang bị.

“Sau khi mở ra hiệu quả bộ trang bị, công năng phụ thuộc của ba món trang bị biến mất hết, nhưng mình đã có được toàn bộ kỹ năng giai đoạn Siêu Phàm của Thủy Quỷ, Thổ Quái, Mộc Yêu cùng Hỏa Sư.”

“Hơn nữa cường độ kỹ năng hơn xa giai đoạn Siêu Phàm, không kém gì Thánh Giả bốn đại nghề nghiệp, chỉ là không có năng lực giai đoạn Thánh Giả. Mặt khác, mình đối với bốn đại

nghề nghiệp có được áp chế trời sinh, sẽ suy yếu cường độ kỹ năng của bọn họ.”

“Khuyết điểm là, pháp trận âm dương biến mất, mình tương đương mất đi hai thân thể con rối, hơn nữa không thể vây địch, chẳng qua chiến lực tiêu vọt rất nhiều, bốn đại nghề nghiệp ở trước mặt mình đều là đệ đệ.”

“Bộ trang bị tăng phúc còn ở giai đoạn Thánh Giả, đại khái sánh vai cấp 6 sơ kỳ, chờ gom đủ bộ trang bị sau, hắn là có thể sử dụng đến cấp Chúa Tể, Phó Thanh Dương thấy mình cũng phải hai chân như nhũn ra nhỉ, nghĩ thôi đã rất sướng.”

“Một món cuối cùng phát quan*, hắn cũng là phẩm chất Chúa Tể, bộ trang bị Tế Trời là pháp khí của Thủy Hoàng đế, như vậy, phát quan hắn là ở phó bản đời Tần, tương lai tấn thăng Chúa Tể, mới có cơ hội tìm kiếm.”

“Mặt khác, trạng thái thân thể này chỉ có thể duy trì năm phút đồng hồ, vượt qua năm phút đồng hồ, thân thể của mình sẽ sụp đổ, cái này so với pháp trận âm dương thời gian hiệu quả mười lăm phút đồng hồ rút ngắn hai phần ba.”

Phân phối tài liệu cấp Chúa Tể rất nhanh hoàn thành, Trương Nguyên Thanh đạt được sáu loại tài liệu cấp Chúa Tể, bao dung nghề nghiệp Nhạc Sĩ, Hỏa Sư, Thủy Quỷ, Thám Báo, Yêu Mê Hoặc, Huyễn Thuật Sư.

Hắn không lấy tài liệu cấp bậc Thần Nhật Du, bởi vì không cần, tương lai nếu có thiếu, có thể hướng lão mõ đòi.

Lão mõ ở phó bản, kiếm cho hắn chút tài liệu cấp Chúa Tể của nghề nghiệp bản thân, nghĩ hắn là không khó.

Ngược lại là tài liệu nghề nghiệp khác, hắn rất khó kiếm được ở trong phó bản.

Đám người Tôn Miểu Miểu chưa mang đi toàn bộ tài liệu, thậm chí chỉ mang đi bộ phận nhỏ, bởi vì ô vật phẩm không đủ dùng, bọn họ không giống Trương Nguyên Thanh, có được kho hàng bang phái.

Hơn nữa lại mỗi người cầm mấy quyển bí tịch, nghiên cứu giống như đói khát. Bí tịch cũng cần chiếm dụng không gian ô vật phẩm, mang trên người hoặc gửi trong phòng, bọn họ không yên tâm.

Trở lại phòng, sau khi ước định tuyệt không trước bất kỳ ai lộ ra hành động đêm nay, đoàn người lặng lẽ rời khỏi.

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh toàn thân thoải mái rời giường, tới căn tin dùng bữa.

Hắn gọi ba bát cháo, một vỉ bánh bao, nâng khay đồ ăn, ngồi xuống ở bên cạnh Tôn Miểu Miểu.

Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng bình tĩnh ăn, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

“Thực thơm.” Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu, nhìn góc nghiêng khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Miểu Miểu.

“Thơm à, Mẫu Đơn Tiên Tử dùng hoa trong học viện, chế thành hương vị.” Tôn Miểu Miểu khoe khoang nói.

“Tôi nói là trên khăn tắm.” Trương Nguyên Thanh cười hề hề nói.

“A, anh cái đồ lưu manh này.” Tôn Miểu Miểu lấy nắm tay đánh hắn.

Chương 1467: Biến hóa của bộ trang bị Tế Trời (5)

“Khụ khụ!” Triệu Thành Hoàng ho khan một tiếng, lạnh lùng nói: “Hai người muốn liếc mắt đưa tình, chú ý trường hợp một chút.”

Hắn ám chỉ người ở đây nhiều, cách bàn có tai, nói nhiều nhất định có vấn đề.

Quả nhiên, Viên Đình vành tai khẽ động, liếc một cái hai người đối diện, lại liếc một lần Triệu Thành Hoàng bên cạnh, trầm mặc một lúc lâu, nói:

“Ba người có vấn đề.”

“Không có vấn đề!” Ba người trăm miệng một lời.

“Chính là có vấn đề.” Viên Đình ở phương diện nào đó có trực giác kinh người: “Có phải có việc giấu tôi hay không?”

Ba người cúi đầu ăn, không để ý tới hắn.

“Quả nhiên có việc.” Viên Đình đau đớn ôm đầu: “Nói mau, mau nói cho tôi biết.”

Nhưng mong muốn của hắn nhất định không được thỏa mãn.

Buổi sáng hôm nay là lớp chiến đấu, địa điểm ở đảo Dung Nham trải rộng suối nước nóng.

Các học viên sau khi ăn bữa trưa, tập kết ở bến tàu, giáo viên chiến đấu Lạc Nhạc Thánh sớm chờ ở nơi đó, liếc một cái các học viên tản mạn tùy ý, đột nhiên quát lớn:

“Tất cả đứng nghiêm!”

Tiếng hắn tựa như sấm sét, nổ vang ở bên tai mọi người, làm đầu người ta vang lên ông ông, mặt nước dưới du thuyền cũng nổi lên gợn sóng.

Các học viên bị dọa giật mình, theo bản năng xếp hàng đứng nghiêm, dừng cười nói.

Lạc Nhạc Thánh thấy thế, vội vàng giảo biện:

“Mọi người đừng khẩn trương, tính cách tôi tốt lắm, tuyệt đối sẽ không ra tay đánh học viên, không cần khẩn trương, không cần.”

Trong đám người, Anh Gà Đỏ lớn tiếng nói:

“Tôi không tin, nào có Hỏa Sư không đánh người.”

Vừa dứt lời, Lạc Nhạc Thánh một cú Pháo Quyền đánh trúng bụng Anh Gà Đỏ, rít gào:

“Vậy thỏa mãn cậu, giáo viên nói chuyện, đừng có ngắt lời! !”

“A a a ~” Anh Gà Đỏ kêu thảm bay đi.

Các học viên: “.”

Lạc Nhạc Thánh hít sâu một hơi, giải thích:

“Vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, mọi người đừng sợ, tôi là giáo viên tốt, thật sự sẽ không tùy tiện đánh học sinh. Tôi tuyệt đối sẽ không đánh học viên gãy xương, tôi đã thay đổi rồi… A không phải, bỏ đi, lớp trưởng kiểm kê nhân số, lập tức lên thuyền.”

Mọi người đều không muốn lên thuyền.

Hạ Hầu Ngạo Thiên liếc Anh Gà Đỏ một cái nằm úp sấp ở trên mặt đất hồi lâu không dậy, nuốt nuốt nước miếng, nói:

“Điểm, điểm danh.”

Đợi sau khi mọi người điểm danh, Lạc Nhạc Thánh nói: “Tốt, đủ người rồi, đi thôi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên yếu ớt giơ tay: “Th… thầy, còn thiếu một người.”

Lạc Nhạc Thánh ngẩn ra: “Thiếu một người?”

“Thầy, học viên 22 người, vừa rồi chỉ báo 21 người, ngài sẽ không ngay cả nhân số học viên cũng không biết chứ?” Trương Nguyên Thanh nói.

“Tôi đương nhiên biết, ý tứ của tôi là, một người thiếu là ai?” Lạc Nhạc Thánh hỏi.

“Hạ Triều Tuyết.” Nhân vật chính Ngạo Thiên trả lời.

Hắn mơ hồ nhớ, đó là một cô gái rất xinh đẹp, thích ăn diện, trang điểm, mặc cũng không tệ, nhưng tương đối thu mình, hình như là Ôn Thần.

Hạ Hầu Ngạo Thiên từ đầu cảm thấy cô nương này nội liễm trưởng thành, lại xinh đẹp như vậy, rất thích hợp phát triển trở thành hậu cung.

Nhưng hắn đã quên phát triển… Hạ Hầu Ngạo Thiên muốn mở hậu cung, là cảm thấy hậu cung là thuộc tính nhân vật chính phải có.

Nhưng hắn luôn trong đầu suy nghĩ một chút, quay đầu liền quên thành viên hậu cung dự định.

Dù sao cô gái nào có mê người bằng tri thức.

Lúc này, một nữ học sinh nói: “Vừa rồi ở trong căn tin, giống như không thấy Hạ Triều Tuyết.”

Lạc Nhạc Thánh trầm giọng nói:

“Cho dù là nữ sinh, đến muộn, tôi cũng sẽ tức giận. Ai đi ký túc xá nữ sinh xem xem?”

Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan nhiệt tình hoạt bát giơ tay:

“Tôi đi.”

Đợi Lạc Nhạc Thánh gật đầu, cô chạy vội rời khỏi bến tàu, chạy vào học viện.

Mọi người ở bến tàu chờ đợi, Nhâm Quân Tử nhíu mày nói:

"Kỳ quái, cô ấy sao có thể vắng mặt? Hạ Triều Tuyết rất chú ý kỷ luật."

Thân là Kiếm Khách, có được thuật quan sát, hắn nhìn người chuẩn nhất.

"Có thể là đến tháng rồi đi." Anh Gà Đỏ bò dậy, chỉ vào Lạc Nhạc Thánh rống to: "Lão tặc, ông dám đánh tôi, tôi muốn quyết một trận tử chiến với ông."

"Tuy tôi là giáo viên nhẹ nhàng, nhưng chưa bao giờ từ chối học sinh khiêu chiến." Lạc Nhạc Thánh bẻ tay, tích cực ứng chiến.

Mắt thấy hai Hỏa Ma thô bỉ giương cung bạt kiếm, các học viên vội vàng ngăn cản.

Lúc này, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan chạy như điên trở về, sắc mặt cô cực kỳ khó coi, người còn chưa chạy đến, tiếng đã truyền tới:

"Không, không ổn rồi, Hạ Triều Tuyết chết rồi…"

Câu này quả thực là sét đánh giữa trời, đánh mọi người không kịp trở tay, trong lúc nhất thời vậy mà lại ngây ra tại chỗ.

Cách vài giây, tiếng xôn xao mới vang lên, các học viên biến sắc hẳn, thầy Lạc Nhạc Thánh càng chạy vội ra, chặn lại Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, giọng dữ tợn nói:

"Cô nói cái gì? Cô nói cái gì!"

"Cái gì gọi là Hạ Triều Tuyết đã chết, cô nói rõ ràng cho lão tử, cô nếu dám nói hươu nói vượn, ông đây đánh gãy chân của cô."

Vị giáo viên tự xưng dịu dàng này, đã bày ra cực đoan táo bạo cùng bốc đồng.

Chương 1468: Tra hỏi linh hồn (1)

“Thầy, Hạ Triều Tuyết đã chết, ngay tại trong phòng ký túc xá nữ sinh, tôi chưa động vào mọi thứ trong phòng.” Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan bình tĩnh nói xong, nhìn về phía các học viên:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh mang Nhâm Quân Tử cùng Tốt Qua Sông đi hiện trường khám nghiệm. Thầy Lạc Nhạc Thánh, thầy đi thông báo giáo viên học viện, lập tức tập hợp ở dưới lầu ký túc xá nữ sinh.”

Cô sắp xếp đâu vào đấy, giống như bản năng.

Tuy là học viên, nhưng Thánh Giả ở đây đều là nhân viên quan phương công tác ở tiền tuyến, hơn nữa kinh nghiệm phong phú, thậm chí, so với giáo viên lui về tuyến 2 nhiều năm, bọn họ năng lực ứng biến hiện trường, xử lý công việc còn mạnh hơn.

Không cần Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan thúc giục, các học viên đều bắt đầu hành động, nhanh chóng chạy tới ký túc xá nữ sinh.

Hạ Triều Tuyết đã chết? Cái này không khoa học, ở trong học viện giết đồng nghiệp, hoàn toàn là cách làm đồng quy vu tận, thù gì oán gì… Trương Nguyên Thanh lập tức hành động, dẫn học viên tới ký túc xá nữ sinh.

Trong lòng hắn tràn ngập hoang mang cùng kinh ngạc.

Nếu không phải hiểu biết tính cách của Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, hắn cũng sẽ giống với Lạc Nhạc Thánh, hoài nghi Tiểu Tiên Nữ đang nói hươu nói vượn.

Nghĩ đến đây, ngoái đầu nhìn lướt qua các học viên một lần, chỉ thấy mọi người cau mày, vẻ mặt trong sự ngưng trọng lộ ra mờ mịt.

Hiển nhiên, các Thánh Giả kinh nghiệm phong phú cũng hiểu được việc này không thể tưởng tượng, là động cơ thế nào, mới có thể khiến hung thủ ở trong học viện đi hướng cực đoan?

Ánh mắt lần lượt đảo qua ở trên mặt các học viên, Trương Nguyên Thanh thấy Thiên Hạ Quy Hỏa mịt mờ cho mình một ánh mắt ra hiệu.

Không cần thuật quan sát, hắn cũng có thể lĩnh hội ám chỉ của Thiên Hạ Quy Hỏa.

—— Xảy ra án mạng, học viện nhất định sẽ nghiêm tra hành tung của học viên tối hôm qua.

Viện trưởng là Thám Báo, trong học viện lại có đạo cụ phát hiện nói dối, chuyến đi địa cung nhất định lộ sơ hở.

Mình có thể lợi dụng gương ma xoa dịu cảm xúc dao động, tránh né thuật quan sát của Thám Báo, nếu đạo cụ phát hiện nói dối cũng là nghề nghiệp Thám Báo, gương ma vẫn có thể giải quyết, nếu là loại khống chế tinh thần, tương tự có thể chuyển dời đến trên thân Tiểu Đậu Bỉ, bản thân mình là rất ổn, nhưng Thiên Hạ Quy Hỏa và Hạ Hầu Ngạo Thiên không ổn nha… Mà Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng, chỉ ổn đối với một loại tình huống sau.

Thuật quan sát của Thám Báo bọn họ là không thể tránh né.

Đệch, thật không dễ gì lấy được di vật của Thủy Hoàng đế, tối hôm qua không xảy ra ngoài ý muốn, kết quả hôm nay lại có chuyện như vậy?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh vô cùng lo âu.

Bây giờ chỉ có thể đi một bước xem một bước, loại tình huống đột phát này, khảo nghiệm là năng lực ứng biến, đầu tiên phải mang gương ma đưa đến chỗ quận chúa, nhưng nếu mình lúc này đề xuất muốn về ký túc xá, vi phạm lẽ thường, không hợp logic, sẽ bị hoài nghi. Trương Nguyên Thanh bỗng dừng lại, nói:

“Núi Ngưu Lan, cô qua đây một chút.”

Nghe vậy, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan đang chạy bước nhỏ dừng chân, các học viên cũng đồng loạt quay đầu trông lại.

Trương Nguyên Thanh không nhanh không chậm dặn học viên: “Mọi người đi trước, tôi nói vài câu với Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan.”

Ở dưới bối cảnh án mạng, nói chuyện riêng vài câu với người thứ nhất tiếp xúc hiện trường xảy ra vụ án, là hành vi rất bình thường.

Các học viên chỉ nhìn hắn vài lần, liền tiếp tục chạy tới ký túc xá nữ sinh.

“Đừng gọi tôi Núi Ngưu Lan nữa, gọi tôi Tiểu Tiên Nữ.” Cô chu mỏ.

Tiểu Tiên Nữ giống với quý ngài, đều không là lời ca ngợi được không… Trương Nguyên Thanh không có thời gian nói lời thừa, nhanh chóng nói:

“Giao cho cô một nhiệm vụ, đến hỏi một chút động thực vật trong học viện, đặc biệt ký túc xá nữ sinh, xem có thể tìm được manh mối hay không.”

Mộc Yêu biết tiếng thú, tiếng thực vật, có thể từ chỗ động thực vật đạt được gợi ý.

Tuy hoa hoa cỏ cỏ không có khả năng trả lời bạn: Tôi vừa đến liền nhìn thấy Thường Uy đang đánh Lai Phúc.

Nhưng tóm lại có thể đạt được một ít manh mối mơ hồ, có vẫn tốt hơn không có.

“Được!”

Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan nhận lệnh mà đi.

Trong tầm nhìn của Trương Nguyên Thanh chiếu ra bóng lưng của cô, chiếu ra bóng lưng các học viên phía trước, xác nhận không ai chú ý mình, hắn không lộ dấu vết lấy ra gương ma, ném vào trong bụi cỏ.

Mặt không đổi sắc đuổi kịp đại bộ đội.

Phía sau, một đứa bé mũm mĩm đáng yêu, tóc máu thưa thớt trên đầu đội gương đồng thau, nhanh chóng hoạt động tứ chi, như mèo con linh hoạt, mượn dùng cỏ cây yểm hộ, hướng về phương hướng ký túc xá nam sinh bò đi.

Rất nhanh, đoàn người tới ký túc xá nữ sinh, Nhâm Quân Tử cùng Tốt Qua Sông làm Kiếm Khách cẩn thận đẩy cửa ra, dẫn đầu vào nhà.

Chương 1469: Tra hỏi linh hồn (2)

Trương Nguyên Thanh đứng ở cửa, nói với mọi người:

“Người linh cảnh thế gia ở lại bên ngoài, người lập được công huân từ cấp C trở lên theo tôi tiến vào, người khác ở tại chỗ đợi lệnh.”

Lúc này, hắn thay đổi tác phong lười nhác mò cá, lấy ra khí tràng “Nguyên Thủy Thiên Tôn”, khí tràng một tuyệt thế thiên tài, một đại lão công huân đầy người.

Sở dĩ chỉ để người công huân cấp C tiến vào, là vì công huân cùng năng lực trực tiếp móc nối, xử lý án mạng, tinh anh tham dự là được, người khác không cần thiết xen vào.

Về phần con em linh cảnh thế gia, trong đám đời hai này, hiếm ai có thể sánh vai cùng chấp sự công tác ở tuyến 1 —— Chỉ nói riêng xử lý vụ án sự kiện.

Nghe vậy, các Thánh Giả yên lặng lui về mấy bước, Thiên Hạ Quy Hỏa, Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, Viên Đình, Mẫu Đơn Tiên Tử sáu người, đi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn vào nhà.

Xuyên qua lối đi, tới phòng ngủ, Tốt Qua Sông cùng Nhâm Quân Tử, một người đang đánh giá thi thể, một người đang quan sát phòng.

Trương Nguyên Thanh tiến vào phòng ngủ, nhìn về phía giường, ga giường trắng nõn bị máu tươi nhuộm thành đỏ đen, cô gái trẻ tuổi mặc váy ngủ tơ lụa nằm ở trên giường, hai mắt trừng trừng nhìn chằm chằm trần nhà.

Chính là Hạ Triều Tuyết.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô không còn chút màu máu, mắt đẹp trợn tròn xoe, cổ áo hơi hỗn độn, làn váy vừa vặn che tới gốc đùi, quần lót ren màu đen treo ở mắt cá chân.

Tốt Qua Sông vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc nói:

“Có hai chỗ vết thương trí mạng, một chỗ là xương đỉnh đầu bị người ta đánh vỡ, phá hủy tổ chức não, một chỗ khác là ngực bị vật nhọn xuyên qua, trực tiếp xé rách trái tim.”

“Hạ Triều Tuyết hầu như không có phản kháng.”

Hắn sau đó nhìn về phía quần lót ren treo ở mắt cá chân, nói:

“Mấy nữ học viên các người, ai đến xem, cô ấy có bị xâm hại hay không, ừm, xâm hại cách nói này không chuẩn xác, phải nói, có dấu vết từng quan hệ hay không.”

Mẫu Đơn Tiên Tử nhìn nhìn Tôn Miểu Miểu, lại nhìn Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan một cái, nói:

“Để tôi đi, tôi có kinh nghiệm ở phương diện khám nghiệm tử thi, từng xử lý vụ án tương tự.”

Nói xong, đi đến bên giường, xốc lên váy ngủ của Hạ Triều Tuyết.

Đàn ông ở đây tự giác xoay người sang chỗ khác.

Mười mấy giây sau, Mẫu Đơn Tiên Tử nói: “Trước khi chết từng có dấu vết quan hệ.”

“Tôi có cái nghi vấn.” Trương Nguyên Thanh đột nhiên nói.

Ký túc xá nam sinh, phòng số 404.

Ngân Dao quận chúa tao nhã ngồi ngay ngắn ở cạnh bàn, nghiêng đầu, thấy anh linh mũm mĩm đáng yêu, xuyên qua cửa gỗ, như con báo biển nhỏ bò đến, trên đầu đội cái gương đồng thau điêu khắc chim phượng bay.

Ngân Dao quận chúa thấy thế, liền biết ý tứ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, câu thông dấu ấn trong thức hải:

“Tôi đồng ý.”

Cô sau đó ngồi cứng ngắc bất động, vài giây sau, cô cúi người nhặt lên gương đồng thau ở đỉnh đầu anh linh, một tay khác lau một cái ở trên trán.

Hào quang trắng xóa sáng lên, như thuốc màu bao phủ cả khuôn mặt.

Thuốc màu hai màu đen đỏ, phác thảo ra mắt xếch lên trên, khóe miệng rủ xuống, vẽ ra một cái mặt nạ màu trắng giả dối âm hiểm.

Mặt Trắng: âm hiểm giả dối, am hiểu sử dụng âm mưu quỷ kế.

Sau khi nhập vào âm thi, Trương Nguyên Thanh lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, truyền ra tinh thần dao động lẩm bẩm:

“Trong bốn người bọn họ, bất cứ một ai xảy ra sai lầm, hành động địa cung sẽ bại lộ, lúc này giết bốn người bọn họ diệt khẩu hiển nhiên không kịp, phải nghĩ biện pháp, phải nghĩ biện pháp.

“A, tên khốn kiếp nào chọn lúc này giết người, phá hỏng chuyện tốt của ta, lão tử muốn lột da rút gân hắn.”

“Có vấn đề gì?” Tốt Qua Sông ném đến ánh mắt chất vấn.

“Vì sao là quan hệ, mà không phải xâm phạm?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Nhâm Quân Tử thay Tốt Qua Sông trả lời vấn đề này:

“Bởi vì trong phòng không có dấu vết đánh nhau, nhìn từ trạng thái thi thể của Hạ Triều Tuyết, cũng đã chứng minh chưa từng trải qua đánh nhau, vẻ mặt cô ấy có thể thấy được, trước khi chết hoàn toàn không ngờ kẻ hành hung sẽ giết mình, hơn nữa có dấu vết quan hệ, cho nên phán đoán là người quen gây án.”

“Khả năng rất lớn chính là người tình của Hạ Triều Tuyết, cần điều tra một chút quan hệ xã hội của cô ấy. Chẳng qua có một điểm rất đáng ngờ, Hạ Triều Tuyết là Thủy Quỷ, bị động của Thủy Quỷ có thể miễn dịch công kích vật lý, có thể bảo vệ cô ấy một mạng.|

“Hạ Triều Tuyết cho dù không ngờ mình sẽ bị tập kích nữa, sau khi gặp công kích, cũng nên phản ứng lại chứ.”

“Điều tôi chỉ chính là cái này.” Trương Nguyên Thanh vừa kéo dài thời gian, vừa lợi dụng Mặt Trắng buff, nhanh chóng suy nghĩ đối sách, “Nếu Hạ Triều Tuyết đang bị người ta lấy kỹ năng loại khống chế tinh thần ảnh hưởng thì sao, không có dấu vết đánh nhau, không nhất định đã là người quen gây án, cũng có thể là loại tình huống này tôi nói.”

Chương 1470: Tra hỏi linh hồn (3)

Nhâm Quân Tử gật đầu:

“Phỏng đoán rất phù hợp logic, nhưng tôi cảm thấy có thể có phương thức đơn giản hơn thoải mái hơn, cái này cần Tinh Quan các người hỗ trợ.”

Triệu Thành Hoàng vẻ mặt lạnh nhạt gật đầu, nói: "Để tôi đi."

Sốt ruột không chỉ có Trương Nguyên Thanh, nhưng từ đầu tới đuôi, tiểu đội ngũ địa cung chưa từng trao đổi ánh mắt, chưa biểu lộ ra bất cứ điều gì khác thường, bày ra tố chất tâm lý không tầm thường.

Triệu Thành Hoàng chuyển động tầm mắt, chăm chú nhìn thi thể Hạ Triều Tuyết, năng lượng tối đen dinh dính nhanh chóng dính đầy hốc mắt, bao trùm con ngươi cùng tròng trắng mắt.

Chỉ nhìn như vậy vài giây, lông mày hắn bỗng nhiên nhíu chặt, màu tối đen trong mắt rút lui, giọng điệu trở nên đặc biệt ngưng trọng:

"Linh thể bị lau đi rồi."

Bị lau đi… Nghe vậy, Tôn Miểu Miểu, Trương Nguyên Thanh và Viên Đình đều lộ ra biểu cảm cổ quái.

Mà ánh mắt người khác cũng theo đó trở nên phức tạp, ánh mắt quét qua quét lại trên mặt ba người Thái Nhất môn.

Lau đi linh thể người chết, đây là năng lực Thần Dạ Du mới có, Tinh Quan trong học viện Tần Phong chỉ có từng đó, bốn học viên một giáo viên.

Nhâm Quân Tử nhìn quét một phen ở trên người bốn vị Tinh Quan, thản nhiên nói:

"Trực giác nói cho tôi biết, vụ án này có thể sẽ rất phiền toái."

Đang nói, cửa phòng bị đẩy ra, lão viện trưởng tóc hoa râm, dẫn theo thầy cô "Kẻ Quan Trắc Tinh Không" cùng "Tống Mạn" chạy tới.

Nhìn thấy thi thể trên giường, vẻ mặt lão viện trưởng lập tức trầm xuống, tiếp đó nhìn về phía các học viên trong phòng, "Nói một chút phát hiện của mấy người."

Thiên Hạ Quy Hỏa liền mang phân tích của hai Kiếm Khách, cùng với kết quả hỏi linh của Triệu Thành Hoàng, không bỏ sót chi tiết nào báo cáo cho viện trưởng.

"Ở học viện Tần Phong nhiều năm như vậy, lần đầu gặp được án mạng, hơn nữa chết còn là chấp sự…" Viện trưởng day day

mi tâm, phun ra một ngụm khí tức nặng nề, "Tinh Không, cậu đi xem xem."

Kẻ Quan Trắc Tinh Không đi đến bên giường, thi triển kỹ năng phệ linh, rất nhanh, hắn lắc đầu nói:

"Linh thể quả thật bị lau đi rồi."

Viện trưởng chậm rãi gật đầu, tự mình dạo qua một vòng ở trong phòng, làm lần nghiệm chứng thứ hai, sau đó hỏi:

"Thời gian tử vong?"

Tốt Qua Sông đáp lại:

"Đại khái là sau nửa đêm, hoặc tiếp cận rạng sáng."

Tính tới trước mắt, chưa có bất cứ kỹ thuật nào có thể tập trung chuẩn xác thời gian tử vong của người chết, cho dù là Thám Báo kinh nghiệm khám nghiệm tử thi phong phú, cũng chỉ có thể tập trung ở trong một phạm vi đại khái.

Lão viện trưởng "Ừm" một tiếng, ánh mắt sắc bén đảo qua học viên trong phòng, "Đều đến dưới lầu tập hợp đi, xảy ra việc này, cũng đừng lên lớp nữa, có thể ở trước khi huấn luyện kết thúc tìm ra hung thủ tốt nhất, tìm không ra, cũng chỉ có thể giao cho tổng bộ xử lý."

Giọng điệu của ông không ôn hòa nữa, lộ ra một sự sắc bén, giống như các học viên không là học viên nữa, mà là kẻ địch tiềm tàng.

Học viên bị giết ở học viện, ông vị viện trưởng này khó thoát trách nhiệm, khẳng định là phải gánh trách nhiệm.

Tìm ra hung thủ, còn có thể lấy công chuộc tội.

Sau nửa đêm, tiếp cận rạng sáng… Nguyên Thủy Thiên Tôn Mặt Trắng trong mơ hồ bắt được linh cảm.

Sau nửa đêm bọn họ sớm đã giải tán, đều tự đi ngủ, nếu có thể quây nội dung phát hiện nói dối ở "sau nửa đêm", "rạng sáng" các từ ngữ, như vậy đạo cụ phát hiện nói dối cũng không phân biệt được nói dối.

Bởi vì vốn không phải nói dối.

Các loại ý niệm hiện lên ở trong lòng, đồng thời Trương Nguyên Thanh đột nhiên chú ý tới một chi tiết, đó chính là váy ngủ của Hạ Triều Tuyết.

Vì sao trên giường không cởi váy? Vì sao Hạ Triều Tuyết còn mặc váy?

Hạ Triều Tuyết dáng người rất tốt, ngực bự, eo nhỏ, mặt bên của mông đường cong đầy đặn, nghĩ hẳn mông cũng rất lớn. Nếu là mình, mình sẽ không để cô mặc quần áo.

Mọi người trong phòng theo viện trưởng rời khỏi, Kẻ Quan Trắc Tinh Không đi ở cuối cùng đóng lại cửa phòng, cùng các học viên chờ ở hành lang cùng nhau đến dưới chân ký túc xá.

Học viện Tần Phong đã xảy ra án mạng, đây là lần đầu tiên từ khi lập trường tới nay.

Giáo viên học viện đều bị gọi đến dưới lầu ký túc xá nữ sinh, cùng các học viên chia làm hai trận doanh, mọi người nghe lão viện trưởng giọng trầm thấp kể lại kết quả điều tra.

Tình huống bây giờ là, Tống Mạn và Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan chưa từ chỗ động thực vật đạt được gợi ý.

Đoạn thời gian đó xảy ra vụ án, không có người ngoài tiến vào ký túc xá nữ sinh.

Vụ án lập tức trở nên khó giải quyết.

Lão viện trưởng đau đớn nói:

“Tôi là viện trưởng đời thứ hai học viện Tần Phong, sáu năm trước đã ở đây, viện trưởng nhiệm kỳ trước nhậm chức tám năm, tôi nhậm chức sáu năm, suốt mười bốn năm, học viện chưa bao giờ xảy ra án mạng.”

Chương 1471: Tra hỏi linh hồn (4)

“Cái chết của học viên Hạ Triều Tuyết, khiến tôi cảm thấy chấn động, tiếc hận, cùng với phẫn nộ.”

Tạm dừng một chút, ông chậm rãi nói:

“Nhưng sự việc đã xảy ra, chúng ta chỉ có thể tiếp nhận hiện thực, kế tiếp, dừng tất cả chương trình học, thẳng đến khi điều

tra rõ án này, bắt ra hung thủ.

“Ở trong lúc đó, giữa học viên với nhau, giữa giáo viên với nhau, học viên cùng giáo viên, đều phải giám sát lẫn nhau, cảnh giác lẫn nhau. Kết quả điều tra mọi người đã biết, ai biết Hạ Triều Tuyết bình thường đi lại gần gũi với vị nam học viên nào?”

Chưa có ai trả lời.

Nam học viên đang nhìn nhau, nữ học viên đang đánh giá nam học viên, thầy giáo.

Lúc này, Viên Đình nói:

“Viện trưởng, trong hai mươi hai học viên, tôi, Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng đến từ Thái Nhất môn, Tam Dương Khai Thái Thái cùng Nhâm Quân Tử đến từ cùng một phân bộ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thiên Hạ Quy Hỏa đến từ cùng một phân bộ.

“Về phần người khác, đều đến từ phân bộ khác nhau. Cũng chính là nói, ừm, nói từ trên lý luận, Hạ Triều Tuyết ở nơi này không nên có người tình. A, tôi không phải nói sinh hoạt cá nhân của cô ấy có vấn đề, tôi chỉ là luận chuyện.”

Viên Đình mới là tay trâu bò giao tiếp xã hội nhỉ, hắn cũng đã thăm dò rõ chi tiết của mọi người? Trương Nguyên Thanh vừa bội phục vừa đau đầu, nếu Hạ Triều Tuyết ở trong học viện không nên có người tình, cô ấy tối hôm qua lên giường với ai?

Trình độ phức tạp của vụ án lập tức tăng vọt.

“Vậy chính là cưỡng gian rồi.” Triệu Phi Vấn nhìn về phía Anh Gà Đỏ, nói: “Có thể làm ra loại chuyện này, trong học viện cũng không nhiều nhỉ.”

“Mày con mẹ nó nhìn ai hả?” Anh Gà Đỏ giận tím mặt, “Bố mày ở bên ngoài thê thiếp thành đàn, cô gái sùng bái tao có thể từ Hoa Đô xếp hàng đến thủ đô, tao cần cưỡng gian?”

Lão viện trưởng nhìn kỹ Anh Gà Đỏ một cái, “Vụ án có chút phức tạp, quả thật không giống cậu ta làm.”

“? ? ?”

Anh Gà Đỏ trong lúc nhất thời không biết nên tức giận hay là may mắn.

“Vụ án này rất khó sao? Tôi cảm thấy rất đơn giản.” Một thanh âm mang theo tiếng cười lạnh vang lên.

Mọi người nghiêng đầu nhìn, nói chuyện là Chu Minh Hú ăn mặc tựa như thực tập sinh thần tượng, hắn nghênh đón ánh mắt các học viên, giáo viên, hai tay đút túi, nói:

“Vừa rồi viện trưởng nói, không có dấu vết đánh nhau, người quen gây án, sau khi chết linh thể bị lau đi, người có thể làm được hai điểm này không nhiều. Đúng không, Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Lời này vừa nói ra, đám người xôn xao.

Tôn Miểu Miểu, Mẫu Đơn Tiên Tử, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan các nữ học viên, đều tức giận nhìn Chu Minh Hú.

“Ẻo lả chết tiệt, ngươi nói hươu nói vượn cái gì?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn cần dùng sức mạnh? Ngươi tin hay không, chỉ cần hắn muốn, mẹ ngươi cũng sẽ tự lột sạch nằm ra để hắn làm.”

“Bây giờ không lưu hành ẻo lả, với cái bộ dáng này của ngươi cũng xứng nghi ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngu ngốc.”

Phụ nữ một khi chửi đổng, trình độ thô tục không thua đàn ông một chút nào.

Trong Thánh Giả quan phương, nhất là quần thể nữ giới, phần lớn đều là fan của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lui một bước mà nói, mặc dù không phải fan Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy cũng là người cùng tổ chức, sao cho phép người linh cảnh thế gia bôi nhọ.

Chu Minh Hú bị ô ngôn uế ngữ phun đầy mặt, hơn nữa còn là bị phụ nữ nhục mạ, nhất thời có chút thẹn quá hóa giận, cười lạnh nói:

“Có thể lau đi linh thể chỉ có Thần Dạ Du, có thể đến vô ảnh đi vô tung chỉ có Thần Dạ Du, có thể nhập vào khống chế, vẫn chỉ có Thần Dạ Du, các người đám đàn bà thối này, nói cho ta biết, không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, là ai?

“Đương nhiên, cũng có khả năng là Triệu Thành Hoàng, Viên Đình cùng thầy Kẻ Quan Trắc Tinh Không, dù sao chỉ mấy người này, tra bọn họ là được.”

Các nữ học viên còn đang tức giận mắng, lại không ai có thể nói ra lời phản bác.

Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: “Thanh giả tự thanh, viện trưởng, tôi đồng ý tiếp nhận phát hiện nói dối.”

Ồn ào náo động tiếng quát mắng ngừng lại.

Viện trưởng khẽ gật đầu: “Đây là khảo nghiệm tất nhiên sẽ có.”

Nói xong, ông từ ô vật phẩm lấy ra một cái sừng nhỏ màu nâu dài sáu tấc, “Nắm đạo cụ này, trả lời vấn đề của tôi, cậu nếu nói dối, nó sẽ sáng lên.”

Không phải nghề nghiệp Thám Báo… Trương Nguyên Thanh thản nhiên tiếp nhận cái sừng nhỏ màu nâu, không đợi viện trưởng mở miệng, hắn chủ động nói:

“Tôi tối hôm qua không đi ký túc xá nữ sinh, Hạ Triều Tuyết không phải tôi giết, tôi càng không xâm phạm cô ấy.”

Ở dưới mặt nạ màu trắng buff, tốc độ vận chuyển tư duy của hắn rõ ràng nhanh hơn, trở nên gian trá hơn, nhạy bén hơn, năng lực ứng biến trường thi mạnh hơn.

Chương 1472: Kẻ địch giảo hoạt (1)

Mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm cái sừng nhỏ màu nâu.

Nó chưa có bất cứ phản ứng gì.

Không ít nữ học viên âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Chu Minh Hú ngẩn người, vẻ mặt đầy thất vọng, sau đó lâm vào trầm ngâm.

Tiểu đội bốn người hành động địa cung, trong lòng lập tức sáng tỏ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đây là đang làm mẫu cho bọn họ xem.

Đi theo bộ lưu trình này của hắn, có thể làm!

Lão viện trưởng im lặng chăm chú nhìn hắn, gật gật đầu, đột nhiên hỏi: "Tối hôm qua, cậu luôn ở ký túc xá?"

Ông hỏi cái này làm gì? !

Trương Nguyên Thanh ánh mắt bình tĩnh nhìn viện trưởng.

Nếu không phải có thời gian hiền giả của gương ma, hắn bây giờ nhất định là ánh mắt đột nhiên sắc bén, hoặc con ngươi co rút lại.

Vấn đề đơn giản này, nghe vào tai Trương Nguyên Thanh, lại tuôn ra lượng lớn tin tức.

Hắn đã tự chứng minh trong sạch.

Dựa theo logic bình thường, người cũng không phải hắn giết, cần gì lại hỏi thêm cái này? Có phải cả đêm ở lại ký túc xá hay không, có quan hệ gì với người chết?

Nếu là không tự chứng minh trong sạch, như vậy đề ra nghi vấn có thể lý giải.

Nhưng viện trưởng rõ ràng thông qua thuật quan sát, đạo cụ phát hiện nói dối, đã biết hắn không phải hung thủ, lại vẫn như cũ hỏi ra vấn đề này.

Chỉ có một người sẽ để ý các học viên có ở đêm tối rời khỏi ký túc xá hay không.

Đó chính là người mặc giáp.

Nhưng người mặc giáp là làm sao biết cửa đá từng bị mở ra?

Đệch… Trong lòng Trương Nguyên Thanh bật ra câu chửi.

Lúc này, trong thức hải, một vầng sáng phát ra nhu hòa ấm áp chậm rãi toát ra.

Quầng sáng này đến từ đạo cụ phát hiện nói dối trong tay.

Nguyên lý của đạo cụ phát hiện nói dối thật ra rất đơn giản, một, quan sát bạn, thông qua tinh thần dao động, biểu cảm nhỏ bé, hít thở, lỗ chân lông, thậm chí adrenalin tiết ra, để quan sát nói dối hay không.

Hai, khống chế bạn, thông qua lực lượng tầng cấp cao hơn, ép bạn không thể nói dối.

Năng lực cái trước đại biểu, chính là thuật quan sát của Thám Báo.

Năng lực cái sau đại biểu, là Hổ Phù Trương Nguyên Thanh trước kia từng tiếp xúc.

Đạo cụ phát hiện nói dối trước mắt này thuộc về loại thứ nhất, nhưng khác với thuật quan sát, nó là tiến vào thức hải, quan sát kiểm tra linh thể.

Cho nên, loại tình huống này là không thể chuyển dời cho Tiểu Đậu Bỉ, chỉ có loại thứ hai năng lực khống chế tinh thần có thể chuyển dời.

Trên bản chất, vầng sáng kia chưa làm cái gì đối với bạn, nó chỉ là đang quan sát bạn.

Trương Nguyên Thanh bây giờ không thể không đối mặt một vấn đề, tránh đi vấn đề của viện trưởng, nhưng sẽ bị thuật quan sát nhìn ra sơ hở.

Nói dối, sẽ bị cái sừng nhỏ màu nâu phân biệt ra.

Hậu quả là, toàn bộ thu hoạch, đều phải nộp lên Bách Hoa hội, nộp lên tổng bộ, đổi lấy phần thưởng cùng công huân.

Ngay tại lúc ý niệm trong đầu hắn xoay chuyển nhanh chóng, một thanh âm lạnh nhạt truyền đến:

“Tối hôm qua tôi luôn ở cùng một chỗ với cậu ta, chúng tôi có thể làm chứng cho nhau.”

Nói chuyện là Triệu Thành Hoàng.

Vị linh nhị đại Thái Nhất môn này, vẻ mặt cùng giọng điệu đều vô cùng lạnh nhạt, ở trong ánh mắt mọi người nghe tiếng ném đến, đoạt lấy cái sừng nhỏ trong tay Trương Nguyên Thanh, nói:

“Hạ Triều Tuyết không phải tôi giết, cái chết của cô ấy không liên quan gì tới tôi.”

Các học viên, giáo viên lập tức nhìn về phía cái sừng nhỏ màu nâu.

Nó đậm màu phong cách cổ xưa, chưa có bất cứ biến hóa nào.

Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không phải Triệu Thành Hoàng… Mọi người ở đây đều nhìn về phía Viên Đình cùng Kẻ Quan Trắc Tinh Không, trong ánh mắt tràn ngập ý tứ hàm xúc cảnh giác không tên.

Triệu Thành Hoàng vẫn nắm cái sừng nhỏ màu nâu, mở miệng nói:

“Viện trưởng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chứng minh bản thân trong sạch, ông vì sao còn phải hỏi hắn, cả đêm đều ở ký túc xá hay không, ngài là có manh mối gì mới sao?”

“Học viên ở đây đều là nhân viên công tác tuyến 1, luận năng lực phá án tra án, giáo viên của học viện cũng không bằng chúng tôi. Nếu ngài có manh mối, xin đừng giấu diếm, nói cho chúng tôi biết.”

Ánh mắt hắn lạnh nhạt mà bình tĩnh nhìn chằm chằm viện trưởng.

Làm tốt lắm! ! !

Trương Nguyên Thanh ở trong lòng khen lớn một tiếng.

Hắn thầm nhủ không hổ là đứa nhỏ tuyệt nhất Thái Nhất môn, tuy thích giả bộ ngầu, nhưng thời khắc mấu chốt đúng là đáng tin.

Triệu Thành Hoàng chẳng những hóa giải nguy cơ của hắn, còn phản công lại một chiêu.

Nếu viện trưởng là người mặc giáp, lão liền nhất định không đưa ra được lý do, mà vấn đề không đưa ra được lý do, nếu vẫn lặp lại hỏi, liền nhất định có vấn đề.

Các Thánh Giả quan phương không phải kẻ ngốc.

Viện trưởng nhíu nhíu mày, lắc đầu nói:

“Tin tức tôi đạt được là giống với mọi người.”

Triệu Thành Hoàng không có vẻ mặt gì gật đầu, đưa cái sừng nhỏ màu nâu cho Viên Đình bên cạnh.

Chương 1473: Kẻ địch giảo hoạt (2)

Ánh mắt các học viên nháy mắt sắc bén, nhìn chằm chằm hắn.

“Hạ Triều Tuyết không phải tôi giết, cái chết của cô ấy không có một chút quan hệ nào với tôi.” Viên Đình lớn tiếng nói.

Cái sừng nhỏ màu nâu vẫn như cũ không có phản ứng.

Viên Đình nhẹ nhàng thở ra, theo thói quen bắt đầu lải nhải: “Tôi cùng Hạ Triều Tuyết căn bản không quen, trên người cô ấy cũng không có chuyện gì để hóng hớt. Ừm, tôi không phải nói tôi thích hóng hớt, chỉ là…”

Cái sừng nhỏ màu nâu trong tay hắn đột nhiên phát ra hào quang sáng ngời tinh thuần.

Mọi người vừa rồi còn thất vọng, lập tức nhìn hết qua, ánh mắt sắc bén, tựa như thấy được tội phạm tội ác tày trời.

Viện trưởng quát to:

“Viên Đình, đứng tại chỗ, đứng ở tại chỗ đừng nhúc nhích.”

Vừa nói, vừa triệu hồi ra trường kiếm ba thước.

Các học viên cùng giáo viên nhanh chóng lui về phía sau, bày ra tư thái nghênh địch.

Viên Đình nắm cái sừng nhỏ màu nâu, có chút luống cuống chân tay.

Viện trưởng quát:

“Hạ Triều Tuyết có phải cậu giết hay không? Trả lời tôi!”

“Không phải!”

Mọi người nhìn cái sừng nhỏ một cái, viện trưởng lại quát: “Cậu cùng Hạ Triều Tuyết có quen hay không?”

“Không quen!”

Mọi người lại nhìn cái sừng nhỏ màu nâu, vẫn không có phản ứng.

Hả? Vừa rồi nguyên nhân cái sừng nhỏ phát sáng là…

Trong đám người, Trương Nguyên Thanh tức giận nói: “Anh có thích hóng hớt hay không?”

“Không thích.”

Cái sừng nhỏ màu nâu phát ra hào quang chói mắt.

Trường hợp bỗng nhiên lâm vào yên tĩnh.

Viên Đình có chút xấu hổ.

Mọi người cũng rất xấu hổ.

Viện trưởng không ngờ là kết quả này, ngẩn ra hồi lâu, mặt không đổi sắc chuyển hướng đề tài, nói: “Người tiếp theo.”

Trương Nguyên Thanh thuận thế nói:

“Viện trưởng, vấn đề không quan trọng đừng hỏi, các vị học viên, lời không quan trọng không cần nói.”

Viên Đình phun ra một hơi thật dài, ném đạo cụ phát hiện nói dối cho Kẻ Quan Trắc Tinh Không cách đó không xa.

“Hạ Triều Tuyết không phải tôi giết, cái chết của cô ấy không quan hệ tới tôi.” Kẻ Quan Trắc Tinh Không thản nhiên nói.

Cái sừng nhỏ màu nâu không có phản ứng.

Thấy thế, đám người lại một lần nữa ồ lên.

Hung thủ không phải Tinh Quan?

“Nếu không phải Tinh Quan, vậy chính là lợi dụng đạo cụ gây án.” Giáo viên lớp luyện đan Lâm Tố ăn mặc tự nhiên lạnh nhạt, mở miệng nói:

“Mọi người đều có thể là hung thủ, bao gồm nữ sinh.”

“Nữ sinh làm sao làm tình với Hạ Triều Tuyết?” Một vị nữ học viên đưa ra nghi ngờ.

Lâm Tố khí chất lạnh nhạt nói:

“Chúng ta căn bản chưa từ trong cơ thể Hạ Triều Tuyết phát hiện dịch thể đàn ông đúng không.”

Mọi người lâm vào trầm ngâm.

Nếu phát hiện dịch thể, giày khiêu vũ màu đỏ của mình đã trực tiếp khóa mục tiêu hung thủ, nào còn cần phiền toái như vậy…

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Kế tiếp, ở dưới viện trưởng chứng kiến, mọi người đều đã trải qua một vòng phát hiện nói dối.

Tình huống ngày đầu tiên lại đã xảy ra —— tìm không thấy hung thủ.

Mỗi người đều thông qua phát hiện nói dối cùng thuật quan sát khảo nghiệm.

Cái này ý nghĩa, hung thủ có năng lực che giấu đặc thù, phát hiện nói dối và quan sát không có hiệu quả.

Kết quả như vậy, không thể nghi ngờ làm sâu sắc thêm sự nghi kỵ cùng kích động của các học viên, trong ánh mắt nhìn nhau, lặng yên có thêm cảnh giác cùng không tín nhiệm.

Lão viện trưởng suy tư hồi lâu, chậm rãi nói:

“Mọi người lập tức tới thư viện, viết xuống toàn bộ quá trình của mình tối hôm qua đến sáng nay. Từ giờ trở đi, hai người một tổ, ăn cơm, ngủ, bao gồm đi WC, đều không thể rời khỏi nhau xa 3 mét, thẳng đến lúc tìm ra hung phạm, hoặc là kỳ huấn luyện kết thúc.”

Hôm nay là ngày thứ tư tiến vào học viện Tần Phong, cách huấn luyện kết thúc còn có ba ngày.

“Đợi chút!” Tiếng của Trương Nguyên Thanh cắt ngang bước chân tới thư viện của mọi người.

Hắn nhìn chằm chằm ông lão tóc hoa râm, “Viện trưởng, ngài cũng phải tiếp nhận phát hiện nói dối.”

Không đợi lão viện trưởng đáp lại, Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía Tốt Qua Sông và Nhâm Quân Tử, “Hai người phụ trách nhìn chằm chằm viện trưởng.”

Áp lực nhất thời đưa đến trên người viện trưởng.

“Được!” Viện trưởng gật gật đầu, giơ lên cái sừng nhỏ màu nâu trong tay, ở dưới mọi người nhìn chăm chú, trầm giọng nói:

“Hạ Triều Tuyết không phải tôi giết, cái chết của cô ấy không có bất cứ quan hệ gì với tôi.”

Cái sừng nhỏ màu nâu cũ kỹ phong cách cổ xưa chưa phát sáng.

Chương 1474: Kẻ địch giảo hoạt (3)

Mười rưỡi sáng.

Quán cà phê.

Trương Nguyên Thanh bưng cà phê uống một ngụm, ánh mắt nhìn về phía vườn hoa ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rực rỡ, hoa tươi kiều diễm, bướm sặc sỡ nhẹ nhàng bay múa ở giữa bụi hoa, ong mật thì làm việc ngày qua ngày.

Hắn đè lại tai nghe trong vành tai, "Từ giờ trở đi, mọi thảo luận, đều phải dùng tai nghe, mọi người nhớ kỹ."

Ở đối diện hắn, là Hạ Hầu Ngạo Thiên ngũ quan tuấn mỹ.

Bàn sát bên trái là Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu, bàn sát bên phải là Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Anh Gà Đỏ.

Sáu người, ba tổ.

Bởi vì viện trưởng quy định, phải hai người một tổ, Trương Nguyên Thanh cân nhắc lợi hại, cảm thấy nếu nhất định phải thêm một người, Anh Gà Đỏ là khiến người ta yên tâm.

"Đã hiểu!"

Trong tai nghe truyền đến bốn người khác trả lời.

"Tình huống không quá lạc quan, cái chết của Hạ Triều Tuyết có vấn đề, tôi hoài nghi hung thủ là hướng đến chúng ta." Trương Nguyên Thanh nói.

"Bước đầu hoài nghi, là viện trưởng." Tiếng Triệu Thành Hoàng vang lên ở trong tai nghe, "Dưới lầu ký túc xá nữ sinh, lão hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn vấn đề kia, đã bại lộ thân phận của lão."

"Anh là muốn nói, viện trưởng là người mặc giáp?" Thiên Hạ Quy Hỏa một lời trúng trọng tâm.

Hạ Triều Tuyết chết không đúng lúc, hơn nữa không hợp với lẽ thường, mọi người đều cảm thấy không hợp lý.

Nhưng ở sau khi viện trưởng hỏi ra vấn đề kia, tiểu đội địa cung liền phản ứng lại.

Bọn họ là biết người mặc giáp không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng biết người mặc giáp đang mơ ước bảo tàng sau cửa đá.

Triệu Thành Hoàng gật đầu không phát ra tiếng.

“Tôi cảm thấy không đúng.”

Người nói chuyện là Hạ Hầu Ngạo Thiên, vị Phương Sĩ tính cách có chỗ thiếu hụt nghiêm trọng này quấy cà phê, nghĩ ra lý do của bản thân:

“Đầu tiên, người mặc giáp làm sao biết cửa đá từng bị mở ra? Hắn luôn ở đáy hồ giám thị? Nếu đúng, vậy hắn căn bản không cần thiết giết Hạ Triều Tuyết, trực tiếp hướng đến chúng ta là được.”

“Tiếp theo, viện trưởng giết Hạ Triều Tuyết liền không hợp lý, ông ta là viện trưởng Bách Hoa hội bổ nhiệm, phát hiện cửa đá từng bị mở ra, ông ta trực tiếp báo lên tổng bộ là được.”

“Chúng ta đều là người thể diện có tên có họ, tổng bộ sau chuyện tìm chúng ta điều tra không đơn giản hơn nhiều, không lẽ chúng ta bởi vậy làm tội phạm truy nã?”

Tôn Miểu Miểu tỏ vẻ đồng ý đối với điều này, “Viện trưởng giết Hạ Triều Tuyết, làm ra chuyện như vậy, chỉ vì lôi ra là ai xâm nhập địa cung? Lý do này nói không thông.”

Hạ Triều Tuyết là Thánh Giả quan phương, bị sắp xếp đến học viện Tần Phong huấn luyện, nói rõ phân bộ tương ứng cố ý đề bạt cô làm chấp sự.

Giết chấp sự, cho dù có lý do lớn bằng trời cũng không được.

Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày, sự kiện càng thêm khó bề phân biệt.

“Nguyên Thủy, ý kiến của anh thế nào?” Tôn Miểu Miểu mắt to long lanh sóng nước trông lại.

Trương Nguyên Thanh tìm từ một phen, ý niệm lóe lên: “Từ đầu, tôi cũng cho rằng viện trưởng chính là người mặc giáp,

nhưng lời của Miểu Miểu, khiến tôi đánh mất hoài nghi, phân tích của cô ấy là đúng."

Tôn Miểu Miểu cười hì hì, đắc ý lộ ra hai cái răng khểnh nho nhỏ.

Thật ra một điểm này, Trương Nguyên Thanh đã sớm nghĩ tới.

Sở dĩ nói như vậy, là nhân cơ hội để Tôn Miểu Miểu cảm thụ thiên vị một phen.

"Tôi từng thấy người mặc giáp, hắn (cô ấy) xác suất đại khái là học viên, đêm đó tôi tận mắt thấy hắn vụng về tìm tòi cửa đá, không giống như từng thăm dò địa hình nhiều lần. Nếu viện trưởng là người mặc giáp, ông ấy ở học viện nhiều năm như vậy, chưa từng thăm dò địa hình?"

Tiếng Trương Nguyên Thanh vang lên ở bên tai mọi người, "Tối hôm qua trước khi hành động, tôi từng nói, giao nhân tộc, giáo viên học viện, cùng với con hổ lớn trên đảo, đều là kẻ thủ hộ nhiệm vụ ẩn, viện trưởng sao có khả năng không biết vị trí của cửa đá chứ?"

Thiên Hạ Quy Hỏa uống một ngụm cà phê, ánh mắt nhìn quanh một vòng quán cà phê trống rỗng, hơi dừng lại ở trên người nhân viên cửa hàng làm việc sau quầy, thu hồi ánh mắt:

"Trong học viện có ba thế lực, một bên là kẻ thủ hộ nhiệm vụ ẩn, một bên là người mặc giáp, một bên khác là chúng ta. Người mặc giáp phát hiện cửa đá bị mở ra, vì thế giết người chế tạo sự việc, muốn mượn này tìm được chúng ta.

"Trên logic là hợp lý, nhưng như vậy, liền phải đối mặt bốn điểm đáng ngờ: Một, vì sao người chết là Hạ Triều Tuyết; Hai, vì sao viện trưởng hỏi ra vấn đề này. Ba, người mặc giáp là thế lực nào? Bốn: Người mặc giáp làm sao biết cửa đá bị mở ra."

"Một vấn đề cuối cùng quan trọng nhất, không điều tra rõ, trong lòng tôi không yên tâm, luôn cảm giác bất cứ lúc nào cũng bị theo dõi."

Có một điểm là có thể khẳng định, người mặc giáp không biết là ai vào cửa đá, nhưng cái này sinh ra mâu thuẫn với hành vi giết người của hắn sáng nay, bởi vì chúng ta suy đoán động cơ giết người là chế tạo sự tình, tìm kiếm người tiến vào sau cửa đá.

Chương 1475: Khóa mục tiêu thân phận người mặc giáp (1)

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, giật mình, đứng dậy nói:

"Tôi đi WC một chuyến."

Hắn vượt qua từng cái bàn cà phê, tiến vào WC, khóa kỹ cửa, đậy lại nắp bồn cầu, ngồi xuống, nhắm mắt, ở trong đầu quan tưởng dung mạo của phụ thân.

Không bao lâu, bộ não sôi trào, các loại tạp âm không có ý nghĩa gào rống ở bên tai, hình ảnh tan vỡ hỗn loạn lần lượt hiện lên.

Lần này, trạng thái hỗn loạn duy trì rất lâu rất lâu, thẳng đến lúc chóp mũi Trương Nguyên Thanh trào ra máu tươi, đau đến toát ra mồ hôi lạnh đầy người, loại trạng thái này mới dừng lại.

Trong đầu hiện lên đầu tiên, là hình ảnh hắn lần đầu tiên rời khỏi ký túc xá, lặn vào hồ giao nhân.

Hắn trực tiếp nhớ lại bốn ngày trước.

Hình ảnh lần lượt hiện lên, rất nhanh, hắn thấy được người mặc giáp đêm đó xuất hiện.

"Nhìn" thấy mình ẩn thân nấp ở dưới vách đá nhô ra.

Người mặc giáp như đêm đó, ở dưới đảo Bách Thú bơi lội tìm kiếm, bởi vì cửa đá rất bắt mắt, cho nên rất nhanh đã tìm được.

Người mặc giáp đứng ở trước cửa đá, nhìn chăm chú vào cái lỗ tròn điêu khắc hình huyền điểu.

Một màn này, Trương Nguyên Thanh đến bây giờ còn nhớ.

Kế tiếp, chính là bị giao nhân phát hiện… Hắn nghĩ.

Một giây sau, một đám giao nhân quẫy đuôi cá, nhanh chóng bơi tới gần.

Cũng chính là lúc này, hắn nhìn thấy người mặc giáp vươn tay, ở trên lỗ tròn lau nhẹ một cái, cũng mượn thế xoay người, nhìn về phía giao nhân.

Tích tắc này, Trương Nguyên Thanh thông qua trong hình ảnh chảy xuôi, nhìn thấy bàn tay người đó hơi khép lại, lòng bàn tay tựa như mang theo cái gì.

Hình ảnh kế tiếp, chính là người mặc giáp ở trong giao nhân truy kích đào tẩu.

"A…"

Trương Nguyên Thanh ôm trán, thừa nhận đau đớn như đầu óc vỡ ra.

Hắn cúi đầu ngồi ở trên nắp bồn cầu, máu tươi trong xoang mũi không ngừng nhỏ xuống.

Sau một hồi, cơn đau đầu giảm bớt, hắn đầu đầy mồ hôi, tùy tay lau đi vết máu chóp mũi, như kiệt sức tựa vào trên bồn cầu.

"Thì ra là như thế, hẳn là một loại tài liệu, tài liệu mắt thường không nhìn thấy, hắn bôi ở trên 'lỗ chìa khóa'. Người mặc giáp là thông qua dấu vết bị phá hoại phân tích ra cửa đá từng bị mở ra."

"Hắn không biết cụ thể là ai, cho nên sẽ giết Hạ Triều Tuyết?"

"Hắn đêm đó lặn vào hồ giao nhân, không chỉ là vì nghiên cứu địa hình, là kẻ địch giảo hoạt. Nhưng có vấn đề, người mặc giáp tựa như biết có người có thể mở ra cửa đá, điều đó không có khả năng nha."

"Đám người mình mới đi ra, hắn liền phát hiện, nói rõ hắn mỗi đêm đều sẽ lẻn vào đáy hồ xem xét dấu vết."

Trương Nguyên Thanh rút ra cuộn giấy, lau vết máu trên đất, thả bọn nó vào cống thoát nước.

Đẩy ra cửa ô ngăn, rửa mặt, đi ra khỏi nhà vệ sinh, quay về bàn cà phê.

"Sao đi lâu như vậy?" Tôn Miểu Miểu thấy hắn trở về, lẩm bẩm: "Anh táo bón à?"

Cô mới táo bón!

Trương Nguyên Thanh gõ đầu cô một cái, ở trước khi Tôn Miểu Miểu nổi giận đánh trả, đè tai nghe:

"Tôi đại khái biết chuyện là thế nào rồi."

Trong lòng tiểu đội địa cung rung lên, nhưng chưa biểu hiện ở trên mặt, hoặc làm bộ uống cà phê, hoặc làm bộ ngắm phong cảnh, tập trung tinh thần chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn giải đáp.

“Tôi hoài nghi người mặc giáp động tay động chân ở cửa đá.”

Trương Nguyên Thanh nói một lần suy đoán của mình, che giấu bệnh tật ở đầu, chỉ nói mình có đạo cụ kích hoạt ký ức.

Thì ra là như thế!

Các tiểu đội địa cung bừng tỉnh đại ngộ, đáy lòng Thiên Hạ Quy Hỏa khẽ buông lỏng, hắn sợ nhất chính là người mặc giáp có thủ đoạn theo dõi không thể cảm giác, không thể lý giải.

Nếu như vậy, bên ta sẽ rất bị động.

“Căn cứ cái chết của Hạ Triều Tuyết có thể phỏng đoán ra, thời gian người mặc giáp lẻn vào hồ giao nhân xem xét dấu vết là sau nửa đêm, ban ngày cần đi học, nhiều người ánh mắt phức tạp, buổi tối cũng như thế, chỉ có sau nửa đêm mọi người đều đi vào giấc ngủ mới thích hợp lặn xuống hồ, đối là tôi, tôi cũng sẽ lựa chọn ở sau nửa đêm sẽ không bị người ta phát hiện.” Thiên Hạ Quy Hỏa cúi đầu uống cà phê.

“Nguyên Thủy tiến vào địa cung hai lần, một lần là buổi sáng, một lần là buổi tối, hoàn mỹ tránh đi.” Tôn Miểu Miểu làm bộ nhìn trần nhà ngẩn người, “Như vậy, khả năng người mặc giáp là Tinh Quan liền rất thấp, Kẻ Quan Trắc Tinh Không cùng Viên Đình không phải người mặc giáp.”

Tinh Quan có linh phó cùng âm thi, không cần tự mình lẻn xuống hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể theo dõi tình huống cửa đá.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là ví dụ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: “Ba vấn đề còn lại, mọi người có ý tưởng gì hay không? Cởi bỏ ba vấn đề này, chúng ta liền làm rõ mạch lạc sự việc. Tôi vẫn cảm thấy không thích hợp.”

Hắn nghĩ một chút, dùng ý niệm nói chuyện:

“Thử nghĩ, nếu tôi là người mặc giáp, tôi sẽ lựa chọn bí mật điều tra, tập trung mục tiêu, sau đó ra tay. Mà không phải giết

một người, khiến mọi người đều biết, đây là cách chơi lưỡng bại câu thương."

Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, Anh Gà Đỏ đối diện đập bàn, cả giận nói:

"Đủ rồi, các người tinh thần sa sút khiến tôi không thể chịu đựng được."

Chương 1476: Khóa mục tiêu thân phận người mặc giáp (2)

Thư viện, phòng họp.

Lão viện trưởng tóc hoa râm ngồi ở đầu bàn hội nghị, trước người là một xấp giấy mỏng manh.

Ông nhìn quanh các giáo viên bên cạnh bàn, trầm giọng nói:

"Toàn bộ học viện, sau nửa đêm có thể làm chứng cho nhau, có 11 người, trong đó 9 người ở căn tin ăn xiên nướng húp cháo, người tổ chức là Anh Gà Đỏ, bọn họ ăn uống mãi đến một rưỡi sáng, hai người khác là Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Triệu Thành Hoàng."

"Người khác đều ở trong phòng ký túc xá, rất sớm đã nghỉ ngơi."

Hỏa Ma Lạc Nhạc Thánh giọng ồm ồm giận dữ nói:

"Những người này có thể bài trừ hiềm nghi?"

Lão viện trưởng lắc đầu: "Không, những người này ngược lại có thứ có thể tra, những kẻ một mình trong phòng kia, mới là không thể nào tra. Bởi vì không ai có thể chỉ ra và xác nhận bọn họ có phải nói dối hay không."

Dừng một chút, ông nâng lên chén trà nhấp một ngụm, nói:

"Kế tiếp cần làm rõ hai việc, việc thứ nhất, căn cứ học viên trong căn tin ghi chép, Chu Minh Hú ở nửa đường từng rời khỏi, mười mấy phút mới trở về."

"Chuyện thứ hai, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Triệu Thành Hoàng ở lại cả đêm? Theo tôi bình thường quan sát, Anh Gà

Đỏ mời khách, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa bao giờ vắng mặt.”

“Tinh Không, cậu mang theo đạo cụ phát hiện nói dối, đến hỏi bọn họ một chút.”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Lão viện trưởng nhìn giáo viên còn lại, nói:

“Kế tiếp, mọi người suy nghĩ một chút động cơ giết người của người mặc giáp…”

Mọi người đều bị Anh Gà Đỏ dọa giật mình, ngơ ngác nhìn hắn, không biết Hỏa Ma thô bỉ này lên cơn thần kinh cái gì.

Anh Gà Đỏ hùng hổ nói:

“Lão tử chịu không nổi nữa, từ khi vào quán cà phê đến bây giờ, các người chưa từng nói chuyện.

“Không phải là đã chết một học viên sao, có cái gì phải uể oải, mọi người mới quen biết vài ngày mà. Đương nhiên, người chết rồi tôi cũng rất không vui, nhưng không phải cuộc sống vẫn phải tiếp tục sao, tôi đề nghị mọi người đi căn tin ăn trưa, húp một bát cháo sống vừa tươi vừa ngon, húp xong tâm tình liền tốt.”

Hắn cho rằng chúng ta đang đau lòng? Mọi người sững sờ nhìn Anh Gà Đỏ.

“Cần gì nhìn tôi như vậy, chẳng lẽ tôi nói không có đạo lý?” Anh Gà Đỏ trừng mắt.

“A đúng đúng, có đạo lý có đạo lý.” Mọi người đồng loạt gật đầu.

Mình chỉ thưởng thức sự đơn thuần này của Anh Gà Đỏ… Trương Nguyên Thanh cười nói: “Chúng tôi chỉ là đang hoài nghi hung thủ là ai, dù sao còn phải ở lại nơi này ba ngày, nhanh chóng lôi hung thủ ra, mọi người đều yên lòng.”

“Điều này cũng đúng.” Anh Gà Đỏ gật gật đầu: “Vậy các người nghĩ ra hung thủ là ai chưa?”

“Dù sao không phải anh.” Tôn Miểu Miểu hừ hừ hai tiếng.

“Cô gái nhỏ, tôi thấy cô là muốn đánh nhau à. Tôi chính là người ủng hộ kiên định chủ nghĩa nam nữ ngang hàng, đánh phụ nữ chưa từng nương tay, cho dù cô cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn ái muội không rõ.” Anh Gà Đỏ nghe hiểu sự trào phúng của cô, cái này giống với viện trưởng lúc đó trào phúng.

“Ai cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn ái muội không rõ.” Tôn Miểu Miểu phản ứng rất kịch liệt.

Lúc này, tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn xuyên thấu qua tai nghe truyền đến:

“Nghi hoặc của Hạ Hầu Ngạo Thiên, có liên quan với ‘Vì sao người chết là Hạ Triều Tuyết’ vấn đề này, hung thủ giết Hạ Triều Tuyết, có lẽ có một tầng nguyên nhân khác.

“Nhưng mặc kệ thế nào, bây giờ chuyện cửa đá từng bị mở ra đã bị người ta biết, chúng ta phải tìm ra hung thủ, phải giết hắn (cô ta), không thể để hắn tiết lộ việc này ra ngoài.”

Thiên Hạ Quy Hỏa nheo mắt, ngầm giấu sát khí:

“Phải vượt ở trước giáo viên học viện tìm được hắn, kéo hắn ra giết luôn.”

Trong mắt Triệu Thành Hoàng cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng có sát ý kiên quyết, vì bảo vệ phần tài phú này, bọn họ chuyện gì cũng làm ra được.

“Không sai, nhưng cũng không cần quá khẩn trương, người mặc giáp sẽ không dễ dàng lộ ra việc này, bởi vì hắn cũng là hướng về phía bảo tàng, mặt khác…” Lời của Trương Nguyên Thanh một lần nữa bị cắt ngang, nhưng lần này không phải Anh Gà Đỏ, mà là Kẻ Quan Trắc Tinh Không.

Vị Tinh Quan ngũ quan bình thường, nhưng khí chất mờ mịt cao quý này sải bước đi vào quán cà phê.

Mọi người nhìn qua.

“Tôi hỏi thăm một phen, nghe học viên nói mấy người ở quán cà phê.” Kẻ Quan Trắc Tinh Không đi đến bên cạnh bàn, thong thả vào ngồi, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Triệu Thành Hoàng, nói:

“Viện trưởng bảo tôi tới hỏi các cậu, tối hôm qua các cậu làm gì?”

May Kẻ Quan Trắc Tinh Không không phải Thám Báo, bằng không ít nhiều có thể nhìn ra tiểu đội địa cung trong phút chốc lộ ra ngưng trọng.

Đệch, có thôi đi không, cái đạo cụ phát hiện nói dối này giữ lại quả thực là tai họa… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, hắn thuận thế nhìn về phía Triệu Thành Hoàng, vẻ mặt người sau càng thêm lạnh lùng.

Chương 1477: Khóa mục tiêu thân phận người mặc giáp (3)

Thiên Hạ Quy Hỏa, Hạ Hầu Ngạo Thiên và Tôn Miểu Miểu yên lặng nhìn qua, dưới bề ngoài bình tĩnh, là đầu óc điên cuồng vận chuyển.

Buổi sáng tránh đi đạo cụ phát hiện nói dối, dựa hết vào Triệu Thành Hoàng cơ trí, xem như mưu lợi, lần này người ta trực tiếp mặt dày, hỏi riêng 1vs1, lặp lại một lần thao tác tương tự, kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra vấn đề.

Dùng kỹ xảo nói chuyện ba phải cái nào cũng được để giải quyết? Ví dụ như, mình và Triệu Thành Hoàng cùng nhau làm chuyện bí mật? Không, loại kỹ xảo nói chuyện này căn bản không thể gạt được người ta, không thể coi người ta là kẻ ngốc, nếu người ta hỏi, cụ thể là chuyện gì, mình căn bản không đáp được

Trương Nguyên Thanh ý niệm sôi trào, mặt ngoài vô cùng trấn định, liếc một lần cái sừng nhỏ màu nâu đối phương đặt ở mặt bàn, trầm giọng nói:

“Thầy Tinh Không, ở trước khi tôi trả lời thầy, thầy cần trả lời tôi trước một vấn đề.”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn: “Cậu nói.”

“Viện trưởng vì sao để ý các học viên tối hôm qua làm cái gì như thế?”

“Đạo cụ phát hiện nói dối đã không kiểm tra ra kết quả, chỉ có thể tận khả năng tìm hiểu tin tức, có lẽ có thể đạt được manh mối.” Kẻ Quan Trắc Tinh Không nói.

“Vậy tôi cảm thấy, vấn đề của thầy không nên là tối hôm qua làm cái gì, mà là một ít vấn đề chuẩn xác hơn, ví dụ như: Chúng tôi cùng Hạ Triều Tuyết quan hệ thế nào, có sinh ra hảo cảm đối với cô ấy không, có từng âm thầm lui tới với cô ấy hay không.” Trương Nguyên Thanh cười nói:

“Những thứ này không phải càng có tính mục đích hơn sao?”

Hắn vừa kéo dài thời gian, vừa tiến vào thân thể Ngân Dao quận chúa, mở ra Mặt Trắng.

Bởi vì buổi sáng có chuyện xảy ra, hắn cho rằng về sau khẳng định còn có thể có tình huống tương tự, bởi vậy đạt được Ngân Dao quận chúa đồng ý, trong ba ngày kế tiếp, hắn có thể tùy ý ra ra vào vào trong cơ thể quận chúa.

“Ý kiến hay.” Kẻ Quan Trắc Tinh Không gật đầu, “Vậy cậu mang mấy vấn đề này đều trả lời một lần.”

Trương Nguyên Thanh cười, chỉ là trong ánh mắt không có một chút ý cười nào, “Thái độ của anh khiến tôi khó chịu, tôi không phải người hiềm nghi, chú ý giọng điệu nói chuyện của anh, nếu nơi này không phải học viện, tôi đã đè anh xuống đất mà đánh, cho dù anh là cấp 5.”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không lạnh lùng nói: “Mời tay cầm đạo cụ, trả lời vấn đề của tôi.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn đây là tính lấy cảm xúc phát tác làm lý do, lừa dối qua ải, từ chối lần phát hiện nói dối này? Cái này không được, đám giáo viên này trước kia cũng là người công tác tuyến 1, loại chiêu số thấp kém này, bọn họ vừa thấy là có thể nhìn ra… Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu chặt lông mày.

Trong lòng người khác tiểu đội địa cung cũng trầm xuống.

Lúc này, bọn họ nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm lấy cái sừng nhỏ màu nâu, thản nhiên nói:

“Tôi cho Triệu Thành Hoàng một quyển bí tịch linh lục.”

Sau đó, hắn cười lạnh ném cái sừng nhỏ màu nâu ở trên bàn, “Thầy Tinh Không, bây giờ tới anh trả lời vấn đề của tôi.”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không nhìn cái sừng nhỏ không có phản ứng, đầu tiên là nhíu mày, tiếp đó bừng tỉnh đại ngộ.

Tối hôm qua Triệu Thành Hoàng và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giao dịch, nội dung giao dịch rất rõ ràng, chính là thủ đoạn vẽ bùa trên không Nguyên Thủy Thiên Tôn ngày đó ở đảo Tim Gà triển lộ ra.

Đối với Tinh Quan mà nói, cái đó quả thật là dụ hoặc không thể phản kháng, hắn cũng nhớ mãi không quên thật lâu.

Kẻ Quan Trắc Tinh Không nhớ lại chuyện ngày đó, cho rằng Triệu Thành Hoàng tìm kiếm giao dịch, là chuyện hợp lý hơn nữa hợp logic.

“Thì ra là thế, tôi biết rồi, tôi sẽ phản hồi cho viện trưởng.”

Làm tuyệt lắm!

Triệu Thành Hoàng dưới vẻ mặt lạnh lùng, là kinh hỉ quay cuồng.

Thao tác này của Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực như bút tích của thần, hắn trước biểu hiện ra cực độ không vui cùng lửa giận, sau đó kết hợp ngày đó ba người ở đảo Tim Gà trao đổi, hoàn mỹ hóa giải.

Kẻ Quan Trắc Tinh Không sẽ không nổi lên nghi ngờ, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật cho hắn một quyển bí tịch linh lục, mà làm người có mặt hiện trường ngày đó, hắn chỉ cần thoáng liên tưởng, liền có thể tự mình hiểu ra.

Đám người Thiên Hạ Quy Hỏa vẻ mặt mờ mịt, không hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng ma pháp gì, vậy mà lại đơn giản như vậy đạt được Kẻ Quan Trắc Tinh Không tín nhiệm?

“Thầy!” Trương Nguyên Thanh mở miệng, gọi lại Kẻ Quan Trắc Tinh Không đứng dậy rời đi, hỏi:

“Ngài đối với hung thủ có ý kiến gì không?”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không trầm mặc vài giây, thấp giọng nói:

“Tôi hoài nghi hung thủ cùng người thần bí khai giảng đêm đầu tiên lẻn vào hồ giao nhân, là cùng một người.”

Trương Nguyên Thanh khẽ nhíu mày: “Do đâu thấy được?”

“Bởi vì đạo cụ phát hiện nói dối cùng thuật quan sát đều không có hiệu lực, mà loại năng lực này là rất hiếm thấy,

không có khả năng mỗi người đều có.” Kẻ Quan Trắc Tinh Không nói ra lý do của mình.

Chương 1478: Tiến triển mới của vụ án (1)

“Rất hiếm thấy, cũng chính là nói, là tồn tại đúng không?” Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói:

“Ngài biết năng lực nào có thể giấu được phát hiện nói dối cùng thuật quan sát?”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không lộ ra vẻ mặt chần chờ.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh quay đầu gọi nhân viên cửa hàng: “Rót cho thầy một chén cappuccino.”

Vừa thấy tư thái này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Kẻ Quan Trắc Tinh Không bất đắc dĩ ngồi xuống, nhìn Triệu Thành Hoàng một cái, lại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, hạ giọng:

“Tôi ngày đó không phải ở trên đảo đã nói sao, Thái âm tượng trưng cho bí ẩn.”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày: “Nhưng Tinh Quan trên đảo chỉ có từng đó, hơn nữa chủ tu Thái âm cũng chỉ có Triệu Thành Hoàng.”

Triệu Thành Hoàng liếc hắn một cái, thản nhiên nói:

“Thái âm lực của tôi còn chưa viên mãn, không che chắn được đạo cụ phát hiện nói dối. Tôn Miểu Miểu chủ tu là Tinh Thần, Viên Đình công huân không đủ, còn chưa lấy được bí pháp tu hành.”

“Vậy không phải Thái âm.” Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

“Cậu không hiểu ý tứ của tôi.” Kẻ Quan Trắc Tinh Không lại do dự một phen, “Thái âm lực đại viên mãn, không phải chỉ có thể bí ẩn bản thân, còn có thể ban cho người khác, lúc tôi còn là người công tác tuyến 1, từng phụ trách tróc nã một vị Phương Sĩ vi phạm pháp lệnh, Phương Sĩ có thể bói toán, cho nên trưởng lão trong môn ban cho tôi lực lượng bí ẩn, cứ như vậy, hành động tương quan với tôi liền không thể bói toán.”

Tiểu đội địa cung lâm vào trầm ngâm.

Thái âm lực đại viên mãn có thể ban cho người ngoài lực lượng bí ẩn. Người áo giáp vì thứ sau cửa đá, không chút do dự giết Hạ Triều Tuyết, loại cách làm tàn nhẫn này, không quá giống Thánh Giả quan phương bình thường, bởi vì cái này tất nhiên sẽ quyết liệt với quan phương. Nhưng không phải người quan phương, là không có khả năng vào học viện Tần Phong, như Anh Gà Đỏ đơn vị liên quan như vậy là một phần duy nhất.

Thân ở quan phương, nhưng rõ ràng không phải hành giả quan phương thật sự… Cái đệch, Ám Dạ Mân Côi? ! !

Trong đầu Trương Nguyên Thanh nhấc lên một cơn bão vận chuyển đầu óc.

Trong nháy mắt này, hắn bỗng nhiên phá giải một cái nghi hoặc quấy nhiễu đã lâu—— Vì sao quan phương hàng năm tổng kiểm tra sức khỏe, lại luôn có thành viên Ám Dạ Mân Côi có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật.

Thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi là nghề nghiệp Thần Dạ Du, hơn nữa là cấp bậc cực cao cái loại đó.

Hắn (cô ta) ban cho nhân vật quan trọng trong tổ chức lực lượng bí ẩn, tổng kiểm tra sức khỏe khẳng định không tra được.

Tất cả đều hợp lý.

Đáng chết, trong đám học viên này có thành viên Ám Dạ Mân Côi trà trộn vào!

Khó trách hắn giết người không chút do dự, gián điệp Ám Dạ Mân Côi chính là loại phong cách này.

Thành viên Ám Dạ Mân Côi ẩn núp ở trong quan phương cùng linh cảnh thế gia, hơn nữa không thiếu kẻ địa vị cao, biết nhiệm vụ ẩn của học viện cũng liền có thể hiểu được.

Đệch, vì sao khéo như vậy, cố tình chọn ở lần này, mình quá con mẹ nó xui xẻo rồi… Không, có lẽ không phải xui xẻo.

Tinh Quan có thể thông qua Quan Tinh thuật, quan sát hướng đi của thế giới vạn vật, nếu vị thủ lĩnh kia mơ ước nhiệm vụ

ẩn, như vậy hắn vô cùng có khả năng đêm xem thiên tượng, cảm ứng được thời cơ chín muồi.

Vì thế mệnh lệnh gián điệp ẩn núp ở quan phương tham gia lần huấn luyện này.

Người mặc giáp nghiên cứu địa hình, bôi lên tài liệu vô hình, cùng mỗi đêm giám thị cửa đá những hành động này, hết thảy đều có thể giải thích.

Lại là Ám Dạ Mân Côi, cái tổ chức khốn kiếp này có nghiệt duyên với mình à… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, nhìn về phía Kẻ Quan Trắc Tinh Không, nói:

"Thầy, chúng ta cần thiết nói chuyện một chút, tôi đại khái đoán được thân phận che giấu của hung thủ rồi."

Phản ứng đầu tiên của hắn là, nói chuyện này cho viện trưởng, hợp tác với bên nhà trường truy bắt thành viên Ám Dạ Mân Côi nấp ở trong học viện.

"Cậu biết thân phận hung thủ?"

Kẻ Quan Trắc Tinh Không nheo mắt, chưa biểu hiện ra kích động cùng phấn chấn, ngược lại cảnh giác nhìn kỹ Nguyên Thủy Thiên Tôn một lát, nói:

"Tôi không cảm thấy tin tức hiện có, có thể khiến chúng ta phỏng đoán ra thân phận của hung thủ."

Ở dưới tình huống đạo cụ phát hiện nói dối không có hiệu quả, mỗi một học viên đều có hiềm nghi, bởi vậy, ở cùng lúc nghe lấy tin tức cùng báo cáo, cũng phải cảnh giác người hiềm nghi dẫn lầm đường.

Ở trong lời nói của hắn, Trương Nguyên Thanh đã thông qua tai nghe, mang suy đoán người mặc giáp là thành viên Ám Dạ Mân Côi nói cho tiểu đội địa cung.

Ám Dạ Mân Côi? Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa đột nhiên biến sắc.

Có chút ngoài ý muốn, nhưng cẩn thận suy nghĩ chút, lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Thành viên Ám Dạ Mân Côi, hoàn mỹ phù hợp thân phận người mặc giáp—— ẩn núp ở trong quan phương, phong cách

làm việc tàn nhẫn.

Chương 1479: Tiến triển mới của vụ án (2)

Đầu óc Nguyên Thủy xoay chuyển thật nhanh, hắn thật lợi hại… Tôn Miểu Miểu mịt mờ liếc hắn một cái, trong lòng âm thầm bội phục.

Cô rất tự tin đối với trí tuệ của mình, nhưng ở phương diện ứng biến trường thi, láu cá giả dối, tự nhận không bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mà ở phương diện đa mưu túc trí, cô cho rằng Thiên Hạ Quy Hỏa là mạnh nhất trong tiểu đội địa cung, tuy hắn là Hỏa Sư.

Ám Dạ Mân Côi là tổ chức gì? Hạ Hầu Ngạo Thiên nhăn mặt nhíu mày.

Không phải nhân viên quan phương, hắn không tiếp xúc được diễn đàn quan phương, làm kẻ bệnh thần kinh người Hạ Hầu gia chán ghét, hắn cũng không tiếp xúc đến trung tâm của gia tộc.

Lại thêm say mê nghiên cứu học thuật, đối với tình báo phương diện này không quá mẫn cảm, cho nên đến nay chưa biết Ám Dạ Mân Côi là cái gì.

Tin tức hiện có đương nhiên không có khả năng tìm ra hung thủ, cái này là bởi vì chúng ta có chênh lệch về tin tức. Trương Nguyên Thanh đang muốn hướng thầy Tinh Không nói ra thân phận người mặc giáp, bên tai truyền đến Thiên Hạ Quy Hỏa giật giọng hô:

“Nguyên Thủy, đừng nói!”

Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu, Hạ Hầu Ngạo Thiên theo bản năng muốn quay đầu, muốn nhìn Thiên Hạ Quy Hỏa, nhưng cố kìm nén lại.

“Quả thật, chúng ta đạt được manh mối cực kỳ ít…” Trương Nguyên Thanh bị mạnh mẽ cắt ngang, trả lời thầy Tinh Không một câu vô thưởng vô phạt trước, sau đó ý niệm truyền âm:

“Vì sao không nói.”

Tiếng Thiên Hạ Quy Hỏa vang lên ở bên tai tiểu đội địa cung:

“Cậu có phải muốn mượn giáo viên học viện, cùng nhau đối phó người mặc giáp hay không? Suy nghĩ của cậu không thành vấn đề, cũng quả thật hữu hiệu, nhưng cậu không thể chỉ để ý đối phó kẻ địch, cậu đầu tiên phải bảo vệ được bảo tàng trong địa cung.”

“Nếu để viện trưởng biết người mặc giáp là thành viên Ám Dạ Mân Côi, bọn họ càng thêm kết luận thành viên Ám Dạ Mân Côi là hướng về phía địa cung, sau đó sẽ kéo dài ra một vấn đề, vì sao thành viên Ám Dạ Mân Côi phải giết Hạ Triều Tuyết?”

“Lấy trí tuệ của giáo viên học viện, có thể hay không sinh ra hoài nghi, do đó lớn mật phỏng đoán —— có học viên đã tiến vào địa cung.

“Thực đến một bước này, cho dù chỉ là hoài nghi, học viện cũng sẽ hướng tổng bộ báo cáo, lấy sự coi trọng của tổng bộ đối với địa cung, nhất định sẽ điều tra toàn bộ học viên, thà giết lầm không bỏ sót, như vậy tới nay, chúng ta còn có thể giữ được bảo tàng sao?”

“Cậu có thể giấu được đạo cụ phát hiện nói dối, nhưng cậu không thể gạt được tổng bộ phát hiện nói dối.”

“Nếu bị giáo viên học viện phỏng đoán ra cửa đá từng bị mở ra, chúng ta sẽ rất bị động, hoặc là tiếp nhận số phận giao ra bảo tàng, hoặc là hợp tác với người mặc giáp, giết sạch giáo viên của học viện.”

…

“Viện trưởng, ông làm sao biết kẻ giết người là người mặc giáp kia?” Hỏa Ma Lạc Nhạc Thánh ngạc nhiên nói.

Lão viện trưởng tóc hoa râm, hai tay cầm chén giữ ấm, hỏi ngược lại:

“Người có thể giấu được thuật quan sát cùng đạo cụ phát hiện nói dối rất nhiều sao?”

Lạc Nhạc Thánh theo bản năng tranh cãi: “Trong đám học viên này ngọa hổ tàng long, nếu thật có một hai người cũng không ngạc nhiên nhỉ.”

Tuy biết hắn là đang cãi cố, nhưng các sư phụ trầm ngâm một chút, cảm thấy không phải không có lý.

Viện trưởng trầm giọng nói:

“Cho nên bảo mọi người nghĩ một chút động cơ hành hung của người mặc giáp, nhìn từ đêm đó lẻn vào hồ giao nhân, hắn rất có hứng thú đối với nhiệm vụ ẩn của phó bản, nếu có thể mang Hạ Triều Tuyết cùng nhiệm vụ ẩn liên hệ lại, như vậy hung thủ chính là người mặc giáp.

“Trái lại, hung thủ liền có một người khác.”

“Viện trưởng, tôi cảm thấy ông nghĩ nhiều quá rồi, người mặc giáp kia, có thể là từ chỗ trưởng bối nghe được truyền thuyết, cho nên xuống hồ nhìn xem. Về phần cái chết của Hạ Triều Tuyết, lại bắn đại bác cũng chẳng tới với nhiệm vụ ẩn, khẳng định là thằng nhóc nào sắc dục che mắt, cưỡng bức cô nương người ta, dù sao ở lại trong học viện một lần là lâu vài ngày, hormone khó có thể khống chế.” Lạc Nhạc Thánh phát biểu ý kiến của mình.

“Có lẽ thế.” Viện trưởng lấy lệ một câu, nói: “Lâm Tố, cô đi bến tàu một chuyến, bảo quản lý viên đến hỏi giao nhân nữ vương, tối hôm qua trong hồ có điều khác thường hay không.”

Giáo viên lớp luyện đan lĩnh mệnh mà đi.

…

Mình vừa rồi chỉ nghĩ như thế nào giết chết người mặc giáp, xem nhẹ đối với tiểu đội địa cung mà nói, quan trọng nhất là giữ được bảo tàng, sau đó mới là giết chết người mặc giáp

Giáo viên học viện cùng chúng ta không phải đồng bạn, là kẻ địch xung đột ích lợi, để bọn họ biết càng nhiều, chúng ta lại càng nguy hiểm. Đây là một ván cờ ba bên kiềm chế lẫn nhau.

Trương Nguyên Thanh chợt tỉnh táo lại.

Hắn hoài nghi, mình vừa rồi thất sách, là bị Mặt Trắng ảnh hưởng.

Chương 1480: Tiến triển mới của vụ án (3)

Sau khi mở ra Mặt Trắng, hắn suy tư là làm thế nào tìm ra người mặc giáp, cùng giết chết đối phương.

Mặt Trắng căn cứ mục tiêu này, bắt đầu mưu tính quỷ kế, ra hợp tác với phía nhà trường là phương thức nhanh nhất ổn nhất giết chết người mặc giáp.

“Sao không nói nữa?” Kẻ Quan Trắc Tinh Không chăm chú nhìn hắn, nhíu mày hỏi.

Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu: “Vừa rồi nghĩ một phen, tin tức, chứng cứ hiện có, không đủ để chống đỡ suy đoán của tôi, thầy coi như tôi chưa nói.”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không khẽ gật đầu.

Lúc này, nhân viên phục vụ vừa lúc bưng cappuccino tới, hắn nói:

“Giúp tôi gói lại.”

Nhìn theo thầy Tinh Không cầm cốc giấy rời khỏi, Trương Nguyên Thanh đè tai nghe, “Thiên Hạ Quy Hỏa, anh là đúng, nhưng chúng ta không thể cam đoan giáo viên học viện không biết tình báo Ám Dạ Mân Côi, bọn họ sớm hay muộn sẽ phản ứng lại.”

Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày.

Mắt Tôn Miểu Miểu sáng lên, khóe miệng cong lên: “Không cần lo lắng, giáo viên học viện hẳn là không biết Ám Dạ Mân Côi.”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cô.

Tôn Miểu Miểu giải thích:

“Viên Đình từng nói, giáo viên học viện ở lâu trong phó bản, không thể lên mạng, phương thức duy nhất đạt được tin tức bên ngoài, là báo chí hàng tháng tổng bộ đưa tới.”

“Nội dung báo chí lấy chính sách tổng bộ biến hóa, nhân sự các phân bộ lớn thay đổi là chính, hướng đi của tổ chức tà ác, chuyện lạ thú vị của diễn đàn quan phương cũng có đề cập.”

“Các giáo viên học viện lần đầu tiên biết Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẫn là thông qua báo chí biết được kết quả thi đấu lôi đài.”

Hắn ngay cả những việc vặt này cũng có thể thăm dò được? Thật sự là một nhân tài nha… Trong lòng tiểu đội địa cung đồng loạt cảm khái.

“Như vậy tốt nhất.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nghĩ mình thân là nhân vật chính, phải nói mấy thứ nêu rõ những nét chính của vấn đề, “Nhiệm vụ của tiểu đội chúng ta, là vượt ở trước học viện giết chết người mặc giáp, không thể để hắn mang tình báo địa cung mở ra tiết lộ ra ngoài.”

Mọi người gật đầu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên: “Bây giờ, thân phận người mặc giáp đã rõ ràng, phương thức hắn theo dõi cửa đá cũng đã rõ. Kế tiếp cần phá được hai vấn đề, một, vì sao chết là Hạ Triều Tuyết; Hai, viện trưởng vì sao một mực truy hỏi tối hôm qua các học viên còn ở ký túc xá hay không.”

Đây không phải là bốn vấn đề mình đưa ra sao? Thiên Hạ Quy Hỏa lẩm bẩm trong lòng, sờ tai nghe:

“Viện trưởng bên kia, có cái biện pháp đơn giản hữu hiệu nhất, đó chính là vũ lực chế phục. Nhưng cái này cần kế hoạch cực kỳ chi tiết, bảo đảm sẽ không bại lộ thân phận.”

Đề nghị của hắn lập tức bị Trương Nguyên Thanh phủ quyết: “Đừng quậy, có đạo cụ phát hiện nói dối đó.”

Tôn Miểu Miểu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, “Tôi đột nhiên nghĩ đến một điểm, người mặc giáp được lực lượng bí ẩn phù hộ, liên quan hắn nói dối không thể phân biệt, vậy suy nghĩ ngược một phen, chỉ cần nói dối không bị đạo cụ phát hiện, đó chính là người mặc giáp.”

Trên lý luận mà nói, hẳn là không có vấn đề, nhưng biện pháp này không khó nghĩ, nếu có tác dụng, quan phương làm sao không tìm ra thành viên Ám Dạ Mân Côi? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Hạ Hầu Ngạo Thiên trả lời vấn đề này:

“Thầy Tinh Không kia nói đến Thái âm lực, tôi nhớ một bài luận văn trong cơ sở dữ liệu của gia tộc, bên trong đề cập vài loại lực lượng khắc chế quẻ thuật, trong đó có bí ẩn của Thái âm.”

“Trên luận văn nói, Thái âm là một loại lực lượng cực kỳ thần kỳ, là một trong những lý do Thần Dạ Du được bầu thành nghề nghiệp đỉnh phong, bí ẩn tương ứng Thái âm không phải che chắn, mà là ‘bình thường’ .

“Mặc kệ bạn dùng biện pháp gì, tư duy nghịch hướng cũng tốt, tư duy ngược cũng thế, đều không thể nhìn thấu mục tiêu được Thái âm chúc phúc.

“Nguyên lý không thể giải thích, nếu nhất định phải tìm kiếm khái niệm cho nó, tôi cảm thấy dùng ‘nhân quả’ từ này không tệ.”

Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng nghe mà nhíu mày, bọn họ chưa từng nghe nói chuyện này.

Trương Nguyên Thanh lại nghĩ tới lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, Thái âm Thái Dương Tinh Thần, làm lực lượng của các vị thần trong lời tiên đoán dẫn dắt, nếu liên quan đến phương diện nhân quả, tựa như cũng không khó lý giải.

Quả thật, nếu dùng đơn giản tư duy ngược có thể phá giải, Thái âm không khỏi quá mức cấp thấp.

Lúc này, Anh Gà Đỏ đột nhiên “Ồ” một tiếng, chỉ vào mọi người, nói:

“Các người có phải đeo tai nghe âm thầm nói chuyện không?”

“Không có nha!” Mọi người vội vàng phản bác.

“Chính là có, cái tai nghe này tôi từng dùng, có phải Hạ Hầu Ngạo Thiên hay không? Tôi nói sao mà nhìn quen mắt như thế.” Anh Gà Đỏ giận dữ, “Các người ở lưng tôi nói cái gì vậy?”

Anh mới phát hiện sao?

Anh mới phản ứng lại sao? Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa không nhịn được lẩm bẩm.

Chương 1481: Triển khai làm người ta không ngờ tới (1)

Mọi người yên lặng tháo tai nghe, thu vào trong túi: “Anh nhìn lầm rồi.”

Anh Gà Đỏ không tin, tới cướp tai nghe, đúng lúc này, thanh âm trầm thấp của viện trưởng từ trong loa góc tường quán cà phê truyền đến:

“Vụ án có tiến triển mới, mọi người đến thư viện tập hợp!”

Tiếng loa liên tục không ngừng truyền phát.

Tiểu đội địa cung đứng bật dậy.

Anh Gà Đỏ cũng không quậy nữa.

Tiếng loa phát ở trong mỗi một kiến trúc của học viện, quanh quẩn từng lần một.

Các học viên, giáo viên phân tán ở các nơi của học viện, nghe tin chạy tới thư viện.

Thư viện, bục diễn thuyết.

Ánh mắt lão viện trưởng từ trên người Chu Minh Hú dời đi, nhìn về phía Kẻ Quan Trắc Tinh Không:

“Triệu Thành Hoàng và Nguyên Thủy Thiên Tôn bên kia trả lời như thế nào?”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không nói:

“Triệu Thành Hoàng tối hôm qua hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn mua tiết học riêng.”

Hắn mang tình huống ở đảo Tim Gà cũng nói ra, “Đạo cụ phát hiện nói dối không có phản ứng, hai người này hẳn là không có vấn đề.”

Viện trưởng lại nhìn Chu Minh Hú một cái, gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Tố:

“Cô bên kia thì sao?”

Lâm Tố nói: “Đáy hồ tất cả bình thường.”

Khi nói chuyện, các học viên lục tục chạy tới thư viện.

Viện trưởng không nói nhiều, khoanh tay đứng ở bục diễn thuyết, trầm mặc chờ đợi.

Trương Nguyên Thanh dẫn các đội viên trên thuyền giặc, lấy tốc độ nhanh nhất chạy về thư viện, dẫn đầu thấy trên bục diễn thuyết cao cao, Chu Minh Hú bị trói gô.

Bên cạnh là lão viện trưởng, Kẻ Quan Trắc Tinh Không cùng Hỏa Ma Lạc Nhạc Thánh.

Vị công tử ca Chu gia này tựa như vừa mới ăn đòn, mặt mũi bầm dập, cúi đầu, giống con gà trống choai uể oải.

Không đến ba phút, các học viên, giáo viên tập trung ở thư viện.

"Hung thủ là Chu Minh Hú sao?"

"Quả nhiên là hắn, vừa thấy đã biết không phải người tốt, hắn buổi sáng còn muốn vu oan Thiên Tôn lão gia."

Các học viên bắt đầu nhao nhao suy đoán.

Thấy người đều đến đông đủ, viện trưởng trầm giọng nói:

"Trải qua điều tra, chúng tôi phát hiện Chu Minh Hú tối hôm qua lúc ở căn tin liên hoan, giữa đường từng rời khỏi mười phút, tôi liền để thầy Kẻ Quan Trắc Tinh Không xác minh."

"Chu Minh Hú nói mình là tiêu chảy, nhưng đạo cụ phát hiện nói dối phản hồi là nói dối."

"Đệch, thì ra hung thủ chính là hắn." Anh Gà Đỏ thẳng như ruột ngựa ngắt lời viện trưởng, "Thiệt cho tôi còn mời hắn ăn, tên bại hoại hiếp giết phụ nữ này, nhưng mà viện trưởng, mười phút có phải quá ngắn rồi hay không?"

Các Thánh Giả đang tình cảm quần chúng trào dâng, yêu cầu nghiêm trị tội phạm, bỗng nhiên kẹt.

Tuy Hỏa Ma này thô bỉ hơn nữa không đáng tin, nhưng lời hắn nói quả thật có vài phần đạo lý.

Từ căn tin đến ký túc xá nữ sinh, qua lại cần mười phút, trừ phi Chu Minh Hú là kẻ yếu sinh lý, nếu không thời gian không giống.

"Giáo viên nói chuyện đừng ngắt lời!"

Lạc Nhạc Thánh đang muốn ra tay dạy dỗ Hỏa Ma thô bỉ cùng nghề nghiệp này, nhưng bị Kẻ Quan Trắc Tinh Không ngăn

lại.

Hiệu trưởng liếc Chu Minh Hú đạng ủ rũ, lại vẻ mặt nổi hung, nói:

“Tự cậu nói.”

Chu Minh Hú ngẩng đầu, đảo qua các học viên bên dưới, thấy từng đôi mắt tràn ngập địch ý cùng chán ghét.

Lửa giận hắn đè nén đã lâu rốt cuộc bùng nổ, “Có cái gì để nói, lão tử có giết người hay không, tổng bộ sẽ điều tra, chuyện liên quan gì tới các ngươi. Các ngươi những kẻ lui về tuyến 2 này, có tư cách gì trói ta.”

Còn chưa nói xong, đã bị Hỏa Ma tát một cái ngã xuống đất, hướng vào bụng thêm một cước.

Chu Minh Hú đau tới mức co lại như tôm, phun ra mật vàng.

Thể chất của Nhạc Sĩ cùng Học Sĩ là đội sổ trong linh cảnh hành giả, Hồng Loan Tinh Quan giai đoạn Thánh Giả, tuy mạnh hơn người bình thường, nhưng mạnh hơn có hạn.

Lạc Nhạc Thánh phẫn nộ quát: “Nói hay không?”

Chu Minh Hú nôn xong mật vàng, thở dốc từng ngụm từng ngụm, “Tôi nói, tôi nói…”

Hắn thở hổn hển hồi lâu, thẳng đến lúc đau đớn giảm bớt, hít thở thông suốt, liền lại bị Lạc Nhạc Thánh xách lên, Hỏa Ma thô lỗ chỉ vào các học viên bên dưới, “Nhìn bọn họ nói.”

Kẻ Quan Trắc Tinh Không thuận thế nhét đạo cụ phát hiện nói dối vào trong tay Chu Minh Hú.

Dưới từng ánh mắt nhìn chăm chú, Chu Minh Hú cắn răng nói:

“Đêm qua, tôi rời khỏi căn tin, quả thật là đi tìm Hạ Triều Tuyết, nhưng cô ta không phải tôi giết, đạo cụ phát hiện nói dối có thể làm chứng cho tôi. Tôi cũng không có năng lực che chắn đạo cụ, bằng không, bây giờ cũng sẽ không đứng ở chỗ này.”

Cái sừng nhỏ màu nâu chưa có phản ứng.

“Cậu vì sao đi tìm Hạ Triều Tuyết?” Hạ Hầu Ngạo Thiên hỏi.

Làm lớp trưởng, hắn cảm thấy mình có nghĩa vụ có trách nhiệm mở miệng chất vấn.

Chu Minh Hú ngập ngừng thật lâu, "Nửa đêm đi ký túc xá nữ sinh, còn có thể là chuyện gì".

Chương 1482: Triển khai làm người ta không ngờ tới (2)

"Cho nên, cậu chính là người tình của Hạ Triều Tuyết? Cô ấy trước khi chết chính là làm tình với cậu. Không đúng, cậu chỉ đi mười phút, thời gian không khớp." Hạ Hầu Ngạo Thiên đầu tiên là giật mình gật đầu, tiếp đó đưa ra nghi ngờ.

"Buổi tối hôm đó tôi uống chút rượu, tính đi tìm cô ấy, nhưng sau khi đến ký túc xá nữ sinh, phát hiện cô ấy không có mặt, liền quay về căn tin." Chu Minh Hú nói:

"Sau đó nữa, tiệc tan, tôi trở về ký túc xá nghỉ ngơi, ngày hôm sau mới biết được cô ấy đã chết."

Cái sừng nhỏ màu nâu vẫn là không có phản ứng.

Nếu như vậy, quả thật liền giải thích thông, Hạ Triều Tuyết không có mặt, cô lúc ấy đã đi đâu? Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Lúc buổi sáng, lại vì sao không báo cáo việc này?"

Chu Minh Hú trầm mặc.

Lạc Nhạc Thánh giơ bàn tay to lên, đe dọa nói: "Cần tôi giúp cậu không?"

Chu Minh Hú theo bản năng rụt cổ, hắn biết ở trước mặt Hỏa Ma nóng nảy, thân phận, gia thế đều không thể trở thành ô dù của mình, ngập ngừng nói:

"Tôi không muốn dính vào án mạng, chuyện này vốn không quan hệ với tôi."

Cái sừng nhỏ màu nâu nở rộ ra hào quang chói mắt.

"Cậu còn dám nói dối." Lạc Nhạc Thánh vung qua một cái tát.

Bốp!

Chu Minh Hú bị đánh lảo đảo, má nhanh chóng sưng đỏ, khóe miệng trào ra tơ máu.

Hắn lúc này mới không tình nguyện khai ra: "Chuyện của tôi với Hạ Triều Tuyết không đủ vẻ vang, tôi đã dùng đạo cụ Tơ Tình…"

Đạo cụ Tơ Tình? Trương Nguyên Thanh dùng mười mấy giây, mới hiểu được ý tứ, Hồng Loan Tinh Quan có một kỹ năng gọi là Tơ Tình, tên như ý nghĩa, tác dụng của kỹ năng này là dẫn tơ hồng cho mình, kéo tơ hồng cho người khác.

Buộc tơ hồng cho mục tiêu, mục tiêu sẽ điên cuồng yêu mình.

—— Có tác dụng trong thời gian hạn định.

Chẳng qua Tơ Tình là kỹ năng cấp 5 mới có thể học, Chu Minh Hú là cấp 4, cho nên mới nói dùng đạo cụ.

Đệch, cái đó và bỏ thuốc kích dục có cái gì khác nhau? Trương Nguyên Thanh tiếp xúc Nhạc Sĩ không nhiều, Hồng Loan Tinh Quan cùng cao hơn nữa, lại chỉ có Chỉ Sát cung chủ.

Mà cung chủ lại từ trước tới giờ chưa từng dùng kỹ năng này đối với hắn, cho nên vừa rồi chưa phản ứng lại.

Không tính Chu Dung cùng Tạ ba ba chỉ có một lần gặp mặt.

"Ghê tởm!"

"Không biết xấu hổ, lão nương con mẹ nó muốn thiến ngươi."

Nữ học viên bên dưới xôn xao, tức giận mắng không ngừng.

Nam học viên cũng vẻ mặt khinh thường, Tam Dương Khai Thái Thái phẫn nộ tham dự mắng chửi.

Lúc này, trên bục diễn thuyết Tống Mạn nhíu mày nói:

"Cậu đã đi ký túc xá nữ sinh, vì sao động vật thực vật chưa phát hiện cậu."

Chu Minh Hú nói:

"Tơ Tình là có tác dụng trong thời gian hạn định, Hạ Triều Tuyết sau khi khôi phục bình thường, phản ứng rất kịch liệt, tôi hứa hẹn sau khi ra ngoài sẽ bồi thường cô ấy, để cô ấy hưởng dụng tài nguyên cùng tài phú của Chu gia, tốn tinh lực rất lớn mới trấn an cô ấy."

“Nhưng cô ấy có yêu cầu, chính là không thể để người khác biết quan hệ của chúng tôi, bởi vì cô ấy ở bên ngoài có bạn trai, cùng thuộc một phân bộ với cô ấy. Cho nên tôi mỗi lần tìm cô ấy hẹn hò, đều sẽ đeo đạo cụ Dạ Du.”

Đạo cụ Thần Dạ Du tuy thưa thớt, nhưng đối với công tử ca linh cảnh thế gia mà nói, hướng gia tộc đổi một món vẫn là không khó.

Hơn nữa “Dạ Du” là kỹ năng chạy trốn cực tốt, linh cảnh hành giả có đủ tài lực đều sẽ nghĩ biện pháp kiếm được một món.

Đương nhiên, năng lực Dạ Du của đạo cụ, khẳng định không thể so sánh với Thần Dạ Du chính quy.

“Quan hệ của hai người, còn có ai biết?” Viện trưởng hỏi.

Căn cứ khám nghiệm tử thi, Hạ Triều Tuyết trước khi chết từng bị xâm phạm, đúng, bây giờ có thể khẳng định là xâm phạm.

Hiển nhiên, người hành hung biết quan hệ của Chu Minh Hú cùng Hạ Triều Tuyết, cho nên cố ý xâm phạm cô, chế tạo ra biểu hiện giả dối “người quen” gây án.

“Không có, tôi chưa lộ ra trước bất kỳ ai.” Chu Minh Hú dùng sức lắc đầu, mà cái sừng nhỏ màu nâu cũng chưa có phản ứng.

Viện trưởng Lý Ngôn Hề trầm ngâm vài giây, “Hạ Triều Tuyết ngày hôm qua có biểu hiện bất thường hay không?”

Chu Minh Hú lắc lắc đầu: “Không có, sáng nay sau khi biết cô ấy bị giết, tôi đã luôn nghĩ ai là hung thủ giết người, tôi vốn cho rằng là Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Ồ? Cậu vì sao sẽ cho rằng như vậy?” Viện trưởng Lý Ngôn Hề nheo mắt.

“Có thể vô thanh vô tức lẻn vào ký túc xá nữ sinh, khẳng định có được năng lực của Thần Dạ Du, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở bên ngoài còn có một danh hiệu, gọi là Lưu Manh Thiên Tôn, hắn giở trò lưu manh không phải rất bình thường sao?” Chu Minh Hú hừ lạnh nói.

Ngươi con mẹ nó đây là thành kiến… Trương Nguyên Thanh muốn lên đài đánh người.

Chương 1483: Triển khai làm người ta không ngờ tới (3)

Viện trưởng có chút thất vọng lắc đầu.

Ông còn cho rằng Chu Minh Hú có thể cho ra manh mối có giá trị.

Lại hỏi thêm mấy vấn đề, sau khi thấy không có thu hoạch gì, Lý Ngôn Hề nói:

"Hành vi dụ dỗ gian dâm Hạ Triều Tuyết của Chu Minh Hú, tôi sẽ báo cáo chi tiết cho tổng bộ, từ giờ trở đi, hắn do thầy Lạc Nhạc Thánh trông giữ. Mọi người đi ăn cơm trước đi, nếu có manh mối, phải kịp thời báo cáo cho giáo viên học viện."

Căn tin.

Trương Nguyên Thanh đeo tai nghe, vừa ăn cá nướng, vừa quan sát học viên trong sảnh, ý niệm truyền âm:

"Tiếp tục họp, đầu tiên, tôi phải phản bác quan điểm của Hạ Hầu Ngạo Thiên, hắn ở quán cà phê thảo luận: Người mặc giáp sẽ lựa chọn bí mật điều tra, mà không phải lựa chọn giết người loại phương pháp lưỡng bại câu thương này."

"Trước đó chúng ta đều tán đồng quan điểm này, nhưng đó là bởi vì chúng ta còn không biết người mặc giáp là thành viên Ám Dạ Mân Côi. Tôi cho rằng, người mặc giáp giết Hạ Triều Tuyết, mục đích rất thuần túy, chính là vì mượn dùng án mạng, mượn dùng phía nhà trường, lôi chúng ta ra."

"Thành viên Ám Dạ Mân Côi có thể hoàn mỹ tránh né đạo cụ phát hiện nói dối, cho nên cái này không phải cách chơi lưỡng bại câu thương, mà là thủ đoạn hữu hiệu."

Tôn Miểu Miểu một tay bế Tiểu Đậu Bỉ, một tay gắp thức ăn, "Cho nên Hạ Triều Tuyết chính là xui xẻo. Hai mươi hai chọn một, cô ấy bị chọn trúng."

Thiên Hạ Quy Hỏa cách ba cái bàn phủ định ý kiến của cô, "Không phải hai mươi hai chọn một, là bảy chọn một."

Tôn Miểu Miểu còn chưa phản ứng lại, liền nghe tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong tai nghe truyền đến:

“Không sai, người mặc giáp xác suất lớn là vị nữ học viên nào đó.”

“Lời khai của Chu Minh Hú, cho chúng ta hai manh mối, một, ký túc xá nữ sinh có lẽ không phải hiện trường đầu tiên xảy ra vụ án. Hai, người mặc giáp biết quan hệ của Chu Minh Hú cùng Hạ Triều Tuyết.

“Chu Minh Hú chưa lộ ra quan hệ của hai người trước bất kỳ ai, đây là điều đạo cụ phát hiện nói dối từng nghiệm chứng, như vậy, có khả năng, là Hạ Triều Tuyết để lộ ra hay không?”

Tôn Miểu Miểu giật mình gật đầu:

“Nguyên Thủy nói rất đúng, loại chuyện này, Hạ Triều Tuyết xác suất đại khái sẽ không nói với nam học viên, khả năng hướng nữ học viên mở lòng lớn hơn. Người mặc giáp ở sau khi giết chết Hạ Triều Tuyết, cố ý ‘xâm phạm’ cô ấy, mục đích chính là để chúng ta mang ánh mắt hoài nghi nhắm vào nam học viên.”

“Ừm, chính bởi vì hung thủ là nữ, cho nên trong cơ thể Hạ Triều Tuyết mới không có dịch thể của đàn ông.”

Nghe đến đó, Triệu Thành Hoàng phát biểu ý kiến:

“Nếu như vậy, phạm vi liền thu nhỏ rồi, Hạ Triều Tuyết bình thường đi lại gần gũi với các nữ học viên nào?”

Tôn Miểu Miểu nghiêng đầu, nhớ lại một phen, nói:

“Hàm Thiền Quân cùng Tiểu Nguyệt Thỏ đi lại rất gần gũi với cô ấy.”

Nữ học viên tổng cộng tám vị.

Thiên Hạ Quy Hỏa âm trầm nói:

“Tìm cơ hội hẹn hai cô ấy đến đảo Bách Thú, mượn tay Hổ Vương thử các cô ấy, đối mặt linh thú cấp 6, các cô ấy hoặc là chết, hoặc là sử dụng đạo cụ Dạ Du giữ mạng.”

“Ai có đạo cụ Dạ Du, áo giáp, người đó chính là thành viên Ám Dạ Mân Côi.”

Ặc, lão ca, tư tưởng của anh rất nguy hiểm nha… Trương Nguyên Thanh nhe răng.

“Nếu chúng ta suy đoán sai lầm thì sao, chẳng phải là hại chết các cô ấy?” Tôn Miểu Miểu nhíu lại lông mày đáng yêu, thuận tay xoa xoa mái tóc máu thưa thớt của Tiểu Đậu Bỉ.

Thiên Hạ Quy Hỏa thản nhiên nói:

“Điểm mấu chốt đạo đức quá cao, thường thường dễ dàng chịu thiệt. So sánh với ích lợi chúng ta đạt được, hại chết hai người tính là gì. Đương nhiên, đây là ở dưới tình huống không có cách nào.”

“Mà chúng ta còn có biện pháp khác, muốn ép các cô ấy để lộ bài tẩy, rất đơn giản, cho đủ nguy cơ là được. Dùng cái mũ đỏ kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn thu các cô ấy.”

“Lại mặc vào Vạn Nhân Đồ của tôi tiến vào mũ không gian săn giết hai người, chuyện này Tôn Miểu Miểu đến xử lý, tôi đề nghị cô buổi tối hành động.”

Mắt Tôn Miểu Miểu sáng lên: “Biện pháp này có thể làm.”

Dẫn các cô tới đảo Bách Thú, quyền chủ động ở chỗ Hổ Vương, không thể khống chế.

Mà kế hoạch thứ hai, quyền chủ động ở chỗ cô.

Thấy đề nghị của mình không ai phản đối, Thiên Hạ Quy Hỏa tiếp tục nói:

“Chúng ta phải làm tốt chuẩn bị tâm lý suy luận sai lầm, cho nên điểm đáng ngờ trên người viện trưởng cũng phải điều tra, không thể kéo dài, ở lúc chúng ta tìm kiếm người mặc giáp, hắn cũng đang tìm chúng ta, đối với kẻ địch này, chúng ta hiểu biết quá ít.”

“Nếu không tốc chiến tốc thắng, sẽ rất bị động.”

Lông mày Triệu Thành Hoàng từng chút một nhíu lại:

“Viện trưởng năm lần bảy lượt thử học viên đêm đó ở lại ký túc xá hay không, lão khẳng định là có vấn đề. Muốn đối phó viện trưởng không khó, khó là kết thúc.”

Chương 1484: Triển khai làm người ta không ngờ tới (4)

“Trừ phi chúng ta giết người diệt khẩu, hoặc là thanh trừ ký ức, bằng không, lấy sự sâu sắc của viện trưởng, lão sẽ thông qua trận tập kích này, nghĩ thông rất nhiều chuyện.”

“Như thế nào làm được đã có thể từ viện trưởng nơi này tra hỏi được tình báo, lại khiến lão quên chuyện này?”

Tiểu đội địa cung trong lúc nhất thời lâm vào trầm mặc.

Kiếm Khách có được Ý Chí Sắt Thép, giết lão không khó, khống chế lão lại khó như lên trời… Trương Nguyên Thanh vất vả suy nghĩ kế sách.

Bữa trưa gần kết thúc, đột nhiên, tiếng Hạ Hầu Ngạo Thiên cười điên cuồng vang lên ở bên tai mọi người:

“Tôi nghĩ ra biện pháp rồi, tôi thật sự là thiên tài, tôi thật sự là thiên tài.”

“Biện pháp gì?” Đám người Tôn Miểu Miểu đồng thanh hỏi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên lại không nói chuyện nữa, một mình ngồi ở nơi xa, kiêu căng ngẩng đầu lên.

Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu, ý niệm truyền âm:

“Lợi hại, Ngạo Thiên huynh không hổ là nhân vật chính, vai phụ chúng tôi cảm thấy không bằng.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lúc này mới thu hồi cái cằm cao ngạo, cúi đầu ăn cơm, “Chúng ta có thể bỏ thuốc viện trưởng, để tinh thần lão bị hao tổn, sau đó dùng đạo cụ thôi miên để thôi miên lão, mọi sự đại cát.”

Thiên Hạ Quy Hỏa nghẹn hồi lâu, nghẹn ra một câu: “Đầu tiên cậu phải có thuốc.”

“Trong tài liệu của địa cung, có một loại dược liệu, tên là Cỏ Sâm La Vạn Tượng, là tài liệu cấp Chúa Tể nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, tôi có thể luyện nó thành khói mê gây ảo giác, không màu không vị, người hít vào khói mê, sẽ sinh ra ảo giác, mờ mịt, rất dễ dàng bị khống chế. Dược liệu phụ trợ mà nói, đảo Linh Thực đã có, đảo Linh Thực có hơn một ngàn loại dược liệu.”

Phương Sĩ am hiểu nhất chính là luyện đan luyện dược, Hạ Hầu Ngạo Thiên vẫn đáng tin, mọi người nghe mà bất ngờ liên

tục.

Trương Nguyên Thanh nói:

“Chủ ý này không tệ, ừm, có thuốc mang thực vật, động vật trong học viện đều độc chết hay không? Kỹ năng của cô giáo Tống Mạn quá phiền rồi, trong học viện rõ ràng không có camera theo dõi, lại khắp nơi đều là camera theo dõi.

“Hai bên vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, thời gian dài, kẻ ngốc cũng biết mọi người đều có thể Dạ Du, Tinh Độn. Giết chết các thực vật, động vật kia, đã có thể tiêu trừ tai hoạ ngầm, lại có thể rải bom khói.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghĩ một chút, “Không thành vấn đề.”

Ăn xong bữa trưa, tiểu đội địa cung trở về quán cà phê, ở WC hoàn thành giao dịch đạo cụ, Trương Nguyên Thanh và Thiên Hạ Quy Hỏa giao “Mũ Đỏ Nhỏ”, “Vạn Nhân Đồ” cho Tôn Miểu Miểu.

Bản thân thì thu hoạch đồng hồ bỏ túi thôi miên của Triệu Thành Hoàng.

Mà Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng đạt được đạo cụ Dạ Du Tôn Miểu Miểu tặng cho, cùng với Bao Tay Tật Phong Giả của Trương Nguyên Thanh.

Hai đạo cụ phối hợp, có thể khiến hắn trực tiếp bay đến đảo Linh Thực hái thuốc.

Tám rưỡi tối.

Buổi chiều gió êm sóng lặng, chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Phòng 404, Anh Gà Đỏ đánh bài xong, đi theo Trương Nguyên Thanh về phòng nghỉ ngơi.

Ánh đèn nhu hòa, bên cạnh bàn có một người đẹp mặt trái xoan khuôn mặt hot trên mạng.

Ngồi trên ghế là cô gái tuyệt đẹp tao nhã đoan trang, mắt đỏ yêu dị.

Các cô giống như búp bê hình người đỉnh cấp nhất.

“Hai âm thi của cậu thực con mẹ nó ngon, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có phải có sở thích gì hay không.” Anh Gà Đỏ đi đến

bên cạnh bàn, ánh mắt đảo quanh ở thân thể mềm mại của Hoa Hồng Máu cùng Ngân Dao quận chúa.

Hắn có chút hoài nghi xu hướng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một âm thi xinh đẹp còn có thể lý giải, hai âm thi đều là tuyệt sắc mỹ nhân, thế này rất kỳ quái.

"Lần trước ở trong phó bản Nhai Sơn, cậu còn chưa có âm thi này." Anh Gà Đỏ nhìn chằm chằm Ngân Dao quận chúa một lát, cảm khái nói:

"Sữa thật bự."

Chủ nhân cùng âm thi tâm ý tương liên, Trương Nguyên Thanh có thể cảm ứng được Ngân Dao quận chúa tức giận.

"Lớn cũng vô dụng, băng lạnh không đủ nóng hổi." Trương Nguyên Thanh nói.

Ngân Dao quận chúa càng thêm tức giận.

"Đúng vậy, vẫn là sữa nóng hầm hập thoải mái, ngủ ngủ." Anh Gà Đỏ duỗi cái lưng mỏi, nằm ngã chỏng vó, vài giây sau, tiếng ngáy đã tới.

Trương Nguyên Thanh vội vàng hướng về Ngân Dao quận chúa chắp tay xin lỗi, dùng phương thức riêng của Thần Dạ Du trao đổi: "Hỏa Sư chính là như thế, quận chúa chớ trách."

Ngân Dao quận chúa: "Không đủ nóng hổi?"

"Trêu cô thôi, trêu cô thôi." Trương Nguyên Thanh liên tục xin lỗi.

"Hừ!" Ngân Dao quận chúa quay đầu đi.

Trấn an xong quận chúa, Trương Nguyên Thanh lên giường ngủ, thời gian trôi qua từng giây từng phút, đến mười rưỡi tối, hắn làm bộ vào WC.

Đóng lại cửa nhà vệ sinh, lấy ra gương Yata, soi về phía bản thân.

Một giây sau, mặt gương phóng ra một luồng hào quang, hóa thành một Trương Nguyên Thanh khác.

Trương Nguyên Thanh này vẻ mặt như thường mở ra cửa nhà vệ sinh, quay về phòng ngủ, chui vào ổ chăn.

Chương 1485: Triển khai làm người ta không ngờ tới (5)

Trương Nguyên Thanh thật sự đã thi triển Tinh Độn thuật, rời khỏi ký túc xá nam sinh.

Ngoài ký túc xá nam sinh, dưới bóng cây nơi nào đó, một ánh sao mông lung mộng ảo dâng lên.

Trương Nguyên Thanh nhìn trái nhìn phải một vòng, bóng đêm nặng nề, xung quanh không có tiếng động, trăng tròn treo cao ở bầu trời đêm, chiếu xuống ánh sáng mát lạnh.

Thực vật xanh biếc cùng đóa hoa muôn hồng nghìn tía, đắm chìm trong ánh trăng trong vắt, tỏ ra có chút uể oải.

Lúc chạng vạng, Hạ Hầu Ngạo Thiên luyện một loại thuốc độc tên là "Bách Hoa Sát", một vốc độc phấn nho nhỏ, có thể làm thực vật trong cả vườn hoa chết hết ở trong sáu giờ.

Động vật ngửi được loại độc phấn không màu không vị này, cũng sống không qua tám giờ.

Tiểu đội địa cung mang chỗ mọc thực vật trong học viện vụng trộm rải hết.

Trương Nguyên Thanh từ trong ô vật phẩm lấy ra một viên sáp, một cái đồng hồ bỏ túi, thứ trước chính là khói độc gây ảo giác, thứ sau là đạo cụ thôi miên Triệu Thành Hoàng cho.

Nhét hai món vật phẩm vào trong túi, sau đó lấy ra Da Người Hoàn Mỹ dán ở trên mặt, da người mỏng như cánh ve nhanh chóng hòa tan, bám vào ở trên người hắn, trong khoảng khắc, hắn biến thành cô giáo Lâm Tố lạnh nhạt quyến rũ.

Kế hoạch của hắn là, ngụy trang thành cô Lâm Tố, đến gặp hiệu trưởng, sau đó dùng khói mê đánh lén, lại mượn dùng đạo cụ thôi miên của Triệu Thành Hoàng.

Sở dĩ chọn Lâm Tố, là kết quả Hạ Hầu Ngạo Thiên bói toán.

Quẻ tượng biểu hiện, trong các giáo viên, chỉ có ngụy trang thành Lâm Tố tiếp cận viện trưởng, mới là thượng thượng đại cát.

…

“Tùng tùng!”

Viện trưởng ngồi ở trước bàn suy tư án mạng, đã nghe thấy tiếng đập cửa.

Ông đứng dậy rời khỏi bên cạnh bàn, mở cửa phòng ra, thấy Lâm Tố xinh đẹp lạnh nhạt đứng ở cửa.

“Cô Lâm Tố?” Lão viện trưởng kinh ngạc nói: “Có chuyện gì sao?”

Lâm Tố này rõ ràng mặc đồng phục học sinh, nhưng ông lại cảm thấy vô cùng tự nhiên, tựa như cô nên mặc như vậy.

“Viện trưởng, trong lòng tôi luôn cảm thấy bất an.” Trương Nguyên Thanh nói ra lời nghĩ một đằng nói một nẻo.

Sau đó, hắn liền thấy viện trưởng Lý Ngôn Hề thở dài, ôm eo hắn, dẫn hắn vào phòng.

Tình huống gì vậy? Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, phát hiện không thích hợp.

Hành động ôm eo quá mức thân mật.

“Tôi biết, hung thủ đã dám giết người, liền tuyệt đối không phải người lương thiện, cô là Học Sĩ, không có bao nhiêu năng lực tự bảo vệ mình, sầu lo cũng là bình thường.” Lý Ngôn Hề ôm cô đứng ở dưới ánh đèn, cúi đầu chăm chú nhìn khuôn mặt lạnh nhạt xinh đẹp, dịu dàng nói:

“Nếu sợ hãi, tối nay cứ nghỉ ngơi ở chỗ tôi đi, cô cũng rất lâu không ở với tôi rồi.”

Trương Nguyên Thanh xác định, hai người này có gian tình.

Cho nên đây là nguyên nhân thượng thượng đại cát?

Sau đó, Trương Nguyên Thanh nghe thấy mình hừ một tiếng điệu đà:

“Dù sao có Tống Mạn hầu ông rồi, tiểu tiện nhân kia lúc trước chính là vì quan hệ nam nữ lung tung, mới bị sung quân đến học viện, công phu trên giường của cô ta so với tôi lợi hại hơn nhiều.”

Cô Tống Mạn quả nhiên là vì sinh hoạt cá nhân hỗn loạn phạt vào học viện. Chậc chậc, lão viện trưởng à, không ngờ ông là

viện trưởng như vậy, ông cùng các giáo viên ngủ với nữ sinh, nữ giáo viên kia của đại học Tùng Hải chúng tôi có gì khác nhau? Trong lòng Trương Nguyên Thanh điên cuồng lẩm bẩm.

Khuôn mặt Viện trưởng trong tang thương lại rất có sức quyến rũ nam tính, cười cười:

"Trong học viện sinh hoạt buồn tẻ vô vị, tôi cùng cô ấy chỉ là an ủi lẫn nhau, cô không cần phải ghen với điều này. Cô ấy mấy ngày nay không tới tìm tôi, chắc là dính lấy học viên nào rồi."

"Sắc trời không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi đi."

Ông tự nghỉ ngơi đi! Trương Nguyên Thanh yên lặng bóp nát viên sáp.

Khí thể không màu không vị nháy mắt khuếch tán.

Trương Nguyên Thanh ở nháy mắt bóp nát viên sáp, liền nín thở.

Theo khí thể khuếch tán, đôi mắt trong trẻo của lão viện trưởng, bỗng nhiên bày ra trạng thái cực độ hỗn loạn, tròng mắt khi thì trợn lên, khi thì hạ xuống, khi thì sáng quắc nhìn chằm chằm nơi nào đó.

Trong miệng lão bắt đầu lẩm bẩm, nói năng lung tung.

Trương Nguyên Thanh lui về phía sau hai bước, giãy thoát vòng tay viện trưởng, bóc Da Người Hoàn Mỹ, từ trong túi lấy ra đồng hồ bỏ túi, treo ở trước mắt viện trưởng.

Đồng hồ bỏ túi chớp lên như con lắc: "Trả lời vấn đề của tôi, trả lời vấn đề của tôi…"

Ước chừng hai phút, hắn mới nhìn thấy hỗn loạn trong mắt viện trưởng biến mất, thay thế vào đó là trống rỗng.

Cái này ý nghĩa thôi miên thành công.

Trương Nguyên Thanh vào thẳng chủ đề: "Lúc buổi sáng, ông vì sao phải hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn tối hôm qua có rời khỏi ký túc xá hay không?"

Viện trưởng lẩm bẩm: "Tôi chỉ là muốn làm rõ hành tung của học viên tối hôm qua."

Chương 1486: Tập trung thân phận người mặc giáp (1)

“Vì sao phải làm rõ hành tung của học viên, không phải đã rửa sạch hiềm nghi rồi sao?”

Viện trưởng lẩm bẩm: “Tôi chỉ là muốn làm rõ hành tung của học viên tối hôm qua.”

Trương Nguyên Thanh dần dần nhíu mày, chỉ là muốn làm rõ hành tung của học viên?

Lý do này không thể thuyết phục hắn.

Hắn lúc ấy đã ba trăm sáu mươi độ không có góc chết tự chứng minh trong sạch, có ở ký túc xá hay không, không quan hệ với vụ án, ngược lại là người mặc giáp biết cửa đá từng bị mở ra, quan tâm vấn đề này nhất.

Viện trưởng ở lúc mấu chốt đó hỏi mình vấn đề này, quá mức làm người ta hoài nghi.

Nhưng thôi miên sẽ không gạt người, viện trưởng trả lời nhất định là lời nói thật phát ra từ trong lòng.

Chỉ là trùng hợp? Là mình đa tâm?

“Ông hoài nghi ai là hung thủ?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Không biết.” Viện trưởng đờ đẫn lắc đầu.

“Ai có hiềm nghi nhất?”

“Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu của Thái Nhất môn. Triệu Phi Vấn, Tạ Linh Chu, Lưu Ngọc Thư của linh cảnh thế gia.”

“Vì sao?”

“Xác suất bọn họ biết nhiệm vụ ẩn lớn nhất.”

Trương Nguyên Thanh trầm mặc hồi lâu, thở dài: “Quên mất chuyện xảy ra đêm nay, lên giường ngủ.”

Viện trưởng đờ đẫn xoay người, cởi quần áo, giày, đắp chăn, tiến vào giấc ngủ.

…

Hôm sau, căn tin.

Tiểu đội địa cung một lần nữa đeo tai nghe, vừa hưởng dụng bữa sáng, vừa trao đổi tình báo.

“Tôi từng thử, Hàm Thiền Quân cùng Tiểu Nguyệt Thỏ đều không phải người mặc giáp, các cô ấy thiếu chút nữa bị tôi đánh chết, cũng không sử dụng đạo cụ tương quan Thần Dạ Du, cũng không có áo giáp Nguyên Thủy nói.” Tôn Miểu Miểu vẻ mặt đầy tiếc nuối:

“Vì cứu các cô ấy, lãng phí nửa ống sinh mệnh nguyên dịch của tôi, hai người bây giờ còn hôn mê, đợi lát nữa tỉnh lại, khẳng định muốn báo cáo giáo viên nói mình bị tập kích, nhưng hai cô ấy không thấy được bộ dáng của tôi, tôi mặc chiến giáp.”

“Quay đầu nhớ trả lại Vạn Nhân Đồ cho tôi.” Thiên Hạ Quy Hỏa cách mấy bàn nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu bên kia thế nào?”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu húp cháo, “Viện trưởng trả lời là: Lão chỉ muốn biết hành tung của học viên tối hôm qua.”

“Chỉ có vậy?” Hạ Hầu Ngạo Thiên không thể tiếp nhận, “Hỏi khéo như vậy?”

“Tôi cũng không tin là trùng hợp, nhưng tựa như, chính là như thế.” Trương Nguyên Thanh thở dài.

Hắn chưa nói rõ tình huống tối hôm qua, chưa lộ ra quan hệ tình nhân của cô Lâm Tố cùng viện trưởng, hắn lại không phải Viên Đình.

Bây giờ ngẫm lại, trong học viện sinh hoạt buồn tẻ, mọi người đều là người trưởng thành, tự nhiên sẽ có nhu cầu, ngươi tình ta nguyện, cũng không có gì đáng chỉ trích.

“Nếu như vậy, điều tra liền kẹt rồi, trong hai ngày kế tiếp, chúng ta sẽ rất bị động.” Thanh âm lạnh nhạt của Triệu Thành Hoàng vang lên ở trong tai nghe.

“Mạch suy nghĩ của chúng ta có phải sai lầm rồi hay không…” Hạ Hầu Ngạo Thiên lẩm bẩm.

Đúng lúc này, trong loa lớn của căn tin, vang lên thanh âm nghiêm khắc hơn nữa kịch liệt đau đớn của viện trưởng:

“Mọi người, lập tức đến thư viện tập hợp.”

Trong lòng tiểu đội địa cung rùng mình, theo bản năng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cậu tối hôm qua có phải lộ sơ hở gì hay không?

“Tôi hôm qua tuyệt đối không lộ sơ hở.” Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt, lặng yên căng thẳng thần kinh, buông đũa, cùng các học viên mờ mịt tương tự đi ra khỏi căn tin, tiến vào thư viện.

Trên đài diễn thuyết, viện trưởng hốc mắt đỏ bừng, trong mắt che giấu đau đớn kịch liệt, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm khắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm học viên tiến vào thư viện.

Ánh mắt ông đảo qua ở trên mặt mọi người, nói từng chữ một:

“Cô giáo Lâm Tố tối hôm qua bị hại rồi.”

Lại có người chết rồi… Lần này chết còn là một giáo viên.

Đại sảnh xôn xao, kinh ngạc, mờ mịt, nôn nóng vân vân các loại cảm xúc, nảy sinh lan tràn ở trong lòng các học viên, nếu có Huyễn Thuật Sư ở nơi này, rất dễ dàng có thể dẫn bạo cảm xúc của các Thánh Giả, chế tạo một hồi náo động quy mô lớn.

Cô giáo Lâm Tố đã chết? ! Nguyên Thủy tối hôm qua còn từng sắm vai cô ấy… Tôn Miểu Miểu vẻ mặt kinh ngạc, theo bản năng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh.

Chỉ thấy hắn đứng ngây ra tại chỗ, như bị sét đánh.

“Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?” Trong tai nghe truyền đến tiếng Hạ Hầu Ngạo Thiên lẩm bẩm.

Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng cau mày, cũng bị sự kiện đột phát này làm cho ngẩn người.

Vài giây sau, Thiên Hạ Quy Hỏa phản ứng lại trước hết, “Viện trưởng chính là người mặc giáp? Ông ta cho rằng tối hôm qua thôi miên mình là Lâm Tố, cho nên giết cô ấy?”

Nếu viện trưởng là người mặc giáp, đáp án Nguyên Thủy thôi miên đạt được không có hiệu quả, có thể giải thích thông.

Lực lượng bí ẩn không thể trừ khử hiệu quả của khói mê ảo thuật, nhưng thuật thôi miên là không có khả năng hỏi ra được

thứ gì.

Chương 1487: Tập trung thân phận người mặc giáp (2)

Triệu Thành Hoàng nhíu mày chặt hơn nữa, "Nếu viện trưởng là người mặc giáp, vậy phỏng đoán trước đó của chúng ta, toàn bộ đều phải phủ định."

Cho dù là tiểu đội địa cung trí tuệ siêu quần, cũng lâm vào tự mình hoài nghi thật sâu.

Thiên Hạ Quy Hỏa quay đầu, liếc các học viên một cái, ánh mắt lướt qua ở trên khuôn mặt sững sờ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng thở dài:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn như tự bế rồi, Hạ Hầu Ngạo Thiên, cậu là đội trưởng, đi hỏi tình huống kiểm tra thi thể xem."

Hạ Hầu Ngạo Thiên "Ừm" một tiếng, hô lớn:

"Viện trưởng, cô giáo Lâm Tố chết như thế nào?"

Lão viện trưởng mặt xám xịt, biểu cảm đau đớn kịch liệt.

Cô giáo Tống Mạn bên cạnh bước lên một bước, bi thương nói:

"Cô giáo Lâm Tố bị chấn nát trái tim, chết ở trên giường, trong phòng không có dấu vết chiến đấu."

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghĩ ngợi, hỏi: "Có bị xâm hại không?"

Tống Mạn lắc lắc đầu: "Không có."

Không bị xâm hại… Thiên Hạ Quy Hỏa nhăn mặt nhíu mày.

Trước mắt điều duy nhất có thể xác định là, cái chết của Lâm Tố, tuyệt đối có liên quan với hành động tối hôm qua của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy.

"Rốt cuộc là ai đang giết người?"

"Mục đích là cái gì?"

“Đệch, ông đây không nhịn được nữa, ông đây là tới tham gia kỳ nghỉ, không phải đến chơi trò ma sói.”

Bên dưới có tiếng kêu gào nổi lên khắp nơi.

“Con mẹ nó yên lặng hết cho lão tử!” Hỏa Ma Lạc Nhạc Thánh trên đài diễn thuyết gầm một tiếng nặng nề, bao trùm lên sóng âm.

Vị Hỏa Ma cấp 5 này tức giận nhìn học viên, nắm lên cái sừng nhỏ màu nâu:

“Thời gian tử vong của cô Lâm Tố là sau nửa đêm, bây giờ, mọi người đều phải kiểm tra nói dối. Mặt khác, mang tình hình của mọi người tối hôm qua viết hết ra giấy.

Các thành viên giám sát lẫn nhau nghĩ kỹ một phen, tối hôm qua đối phương có từng rời khỏi tầm mắt của mình hay không? Vào WC, tắm rửa có vượt qua mười phút hay không?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên thân là đội trưởng, tạo ra tác dụng dẫn đầu, là người đầu tiên tiếp nhận cái sừng nhỏ màu nâu, tự chứng minh trong sạch, sau đó đưa cho Thiên Hạ Quy Hỏa “cùng tổ”, lại tiếp nhận giấy cùng bút Tống Mạn phát đến, viết tình huống hôm qua.

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc ở trong sững sờ “tỉnh táo” lại, hắn trước cầm cái sừng nhỏ màu nâu tự chứng minh trong sạch, tiếp theo ngồi ở trên ghế viết tình huống đêm qua.

Lặng yên chia ra một nửa linh thể, tiến vào trong cơ thể Ngân Dao quận chúa, mở ra Mặt Trắng.

Từ khi người mặc giáp phát hiện cửa đá bị mở ra, đến Hạ Triều Tuyết chết, lại đến cô Lâm Tố chết, một loạt sự kiện cổ quái, cần xâu chuỗi lại từng cái một.

Chỉ cần xâu chuỗi lại, liền có thể nghĩ thông được.

Hắn tính mượn dùng Mặt Trắng âm hiểm giả dối, am hiểu quỷ kế, lấy tốc độ nhanh nhất cân nhắc ra chân tướng.

Đạo cụ phát hiện nói dối truyền tay giữa học viên, rất nhanh đã qua một lần, tình huống hai lần trước đã xảy ra.

Trong học viên không có hung thủ.

“Sao có thể không có hung thủ, sao có thể không có hung thủ.”

Viện trưởng lẩm bẩm, đau đớn kịch liệt trong mắt ông dần dần chuyển hóa thành hung quang, ánh mắt nhìn chằm chằm học viên càng lúc càng lạnh lẽo.

Cái chết của Lâm Tố, tựa như kích thích thật sâu đến ông.

“Cảm xúc của viện trưởng có chút không đúng, ông ấy quá mức phẫn nộ rồi.” Ý niệm Thiên Hạ Quy Hỏa hiện lên, chuyển hóa thành tiếng nói vang lên bên tai tiểu đội địa cung.

Không lôi ra được hung thủ không phải điều bình thường sao, sớm đã trải qua hai đợt, làm viện trưởng tư cách và từng trải thâm hậu, không nên bởi vậy mất khống chế cảm xúc.

Mặt khác, chết một giáo viên, liền đau thương tới vậy?

“Cho nên viện trưởng thật sự có vấn đề đúng không?” Tôn Miểu Miểu nói.

“Không, cảm xúc của ông ấy càng kích động, ngược lại càng không có vấn đề, nhưng quả thật kỳ quái.” Triệu Thành Hoàng suy nghĩ.

Đúng lúc này, bọn họ nghe thấy trong tai nghe truyền đến tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn thở bật ra:

“Tôi nghĩ ra rồi, tôi biết chuyện là thế nào rồi.”

Tinh thần đám người tiểu đội địa cung rung lên.

Ý niệm của Trương Nguyên Thanh chuyển hóa thành giọng nói:

“Kẻ mà người mặc giáp muốn giết không phải Lâm Tố, mà là tôi, hắn chỉ là coi tôi thành Lâm Tố. Tối hôm qua, hắn hẳn là theo dõi ngay tại phụ cận chỗ ở viện trưởng.”

! ! !

Tôn Miểu Miểu suýt nữa không khống chế được vẻ mặt của mình:

“Sao có khả năng? Hắn không có khả năng biết hành động của chúng ta, hắn nếu biết chúng ta hành động, trực tiếp ra tay đối với chúng ta là được.”

“Bởi vì hắn chỉ biết chúng ta sẽ nhằm vào viện trưởng, nhưng không biết chúng ta rốt cuộc là ai.” Trương Nguyên Thanh

nói:

“Chúng ta làm rõ lại từ đầu một lần. Hôm trước sau nửa đêm, người mặc giáp phát hiện cửa đá bị người ta mở ra, vì thế, hắn giết Hạ Triều Tuyết, muốn mượn án mạng dẫn chúng ta ra.”

Chương 1488: Tập trung thân phận người mặc giáp (3)

“Người này tâm tư rất tỉ mỉ, đạo cụ phát hiện nói dối chỉ là một trong những thủ đoạn, hắn còn chôn một móc câu khác, đó chính là viện trưởng hỏi tôi câu kia ‘Có phải luôn ở ký túc xá hay không’, thử nghĩ, người tiến vào cửa đá nghe được vấn đề này, sẽ phản ứng thế nào?”

“Sẽ coi viện trưởng trở thành người thần bí ngày đó lẻn vào hồ, trở thành đối thủ cạnh tranh.” Tiếng của Thiên Hạ Quy Hỏa vang lên.

“Không sai, vì bảo vệ thu hoạch, người tiến vào cửa đá nhất định sẽ điều tra viện trưởng, thậm chí sẽ giết ông ấy.” Trương Nguyên Thanh cho câu trả lời khẳng định, tiếp tục nói:

“Vì thế người mặc giáp tối hôm qua theo dõi chỗ ở của viện trưởng, chờ người tiến vào cửa đá chui đầu vô lưới, hắn nhìn thấy tôi, nhưng tôi đã ngụy trang thành Lâm Tố, hắn giết lầm người rồi.”

Giọng nói lạnh nhạt của Triệu Thành Hoàng truyền đến:

“Ý của cậu là nói, người mặc giáp sau khi giết chết Hạ Triều Tuyết, lại lấy thủ đoạn tương tự thôi miên khống chế viện trưởng, bảo ông ấy ở ngày hôm qua hỏi ra vấn đề kia?

Viện trưởng là Kiếm Khách, có được Ý Chí Sắt Thép, muốn thôi miên ông ấy là không có khả năng, chúng ta có tài liệu cấp Chúa Tể, có Hạ Hầu Ngạo Thiên như vậy Phương Sĩ, phương pháp không thể phục chế.”

“Suy đoán của Nguyên Thủy Thiên Tôn là đúng.” Thiên Hạ Quy Hỏa nói: “Chưa chắc là thôi miên, nhưng nhất định có thủ đoạn tương tự, hắn ở trong bóng tối khống chế viện trưởng, làm quỹ tích hành vi của viện trưởng phù hợp mong muốn của

mình, Nguyên Thủy ngày hôm qua thôi miên viện trưởng nhận được câu trả lời, vừa vặn đã chứng minh một điểm này."

Viện trưởng bị lực lượng nào đó khống chế, ảnh hưởng, chính ông ấy chưa phát hiện, cho nên mới sẽ trả lời: Chỉ là muốn biết quỹ tích hành động của học viên.

Thiên Hạ Quy Hỏa vừa viết tình huống tối hôm qua, vừa bổ sung:

"Mọi người xem, viện trưởng hôm nay phẫn nộ không hợp với lẽ thường, ông ấy có phải lại bị ảnh hưởng hay không? Giả thiết lớn mật một phen, có phải còn có người khác cũng bị ảnh hưởng hay không?

Trong đám học viên này, hầu như không có cấp 5, Thánh Giả cấp 4 lại bị ủy thác trọng trách, tiến vào học viện mưu đoạt nhiệm vụ ẩn, không có chỗ dựa, nói không thông."

Có thể âm thầm ảnh hưởng viện trưởng, vậy cũng có thể ảnh hưởng người khác, mỗi người đều có thể là lá chắn của người mặc giáp, thế này làm sao tìm?

Trong lòng tiểu đội địa cung lặng yên ngưng trọng.

"Có thể tìm, thân phận của người mặc giáp, tôi đã tập trung phạm vi đại khái."

Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tựa như thiên âm, vang ở bên tai đám người Tôn Miểu Miểu.

"Nói mau!" Tiểu đội địa cung thanh âm đều nhịp.

"Hạ Triều Tuyết chính là sơ hở của hắn, người mặc giáp vì sao giết là Hạ Triều Tuyết, mà không phải người khác?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Không phải Hạ Triều Tuyết xui xẻo?" Hạ Hầu Ngạo Thiên trả lời một câu.

"Nhưng Miểu Miểu đã từng kiểm tra, Hàm Thiền Quân và Tiểu Nguyệt Thỏ đều không phải người mặc giáp, vậy suy đoán của chúng ta trước đó phải phủ định, có lẽ cũng không phải Hạ Triều Tuyết xui xẻo, bây giờ trở về đến vấn đề lúc ban đầu, vì sao chết là Hạ Triều Tuyết?" Trương Nguyên Thanh bình tĩnh phân tích:

“Chúng ta đã xem nhẹ một manh mối rất mấu chốt, ngày đó Chu Minh Hú đi tìm Hạ Triều Tuyết hẹn hò, nhưng Hạ Triều Tuyết không có mặt.

Nếu tôi là người mặc giáp, mục tiêu lựa chọn hàng đầu của tôi, khẳng định là người buổi tối hôm đó hành tung không rõ.

Chính bởi vì Hạ Triều Tuyết lúc ấy không ở ký túc xá, cho nên, khi người mặc giáp sau nửa đêm phát hiện cửa đá từng bị mở ra, mới sẽ hoài nghi Hạ Triều Tuyết, quyết đoán ra tay, giết cô ấy.

Nhưng hắn phát hiện đã giết lầm người, liền tương kế tựu kế, lợi dụng án mạng này, câu ra chúng ta, còn có một loạt sự việc sau đó.”

Tạm dừng một chút, Trương Nguyên Thanh nói:

“Nơi này lại dấn ra một vấn đề, trong học viện nhiều người như vậy, người mặc giáp vì sao chỉ biết riêng Hạ Triều Tuyết không có mặt?

Người mặc giáp biết quan hệ của Chu Minh Hú và Hạ Triều Tuyết, như vậy, tình huống đêm đó, ai có thể biết thông qua Chu Minh Hú, biết được Hạ Triều Tuyết không ở trong ký túc xá?”

Câu này tựa như sét đánh giữa trời đánh vào trong đầu tiểu đội địa cung.

Tôn Miểu Miểu hít thở lập tức dồn dập, “Chín người kia liên hoan trong căn tin, người mặc giáp ở ngay bên trong, chín người đó là ai?”

“Không biết, nhưng Anh Gà Đỏ biết, bữa ăn là chính hắn tổ chức.” Khóe miệng Trương Nguyên Thanh nhếch lên, nhìn về phía người bên cạnh.

Anh Gà Đỏ đang dùng bút pháp như gà bới, viết tình hình tối hôm qua, đối với tiểu đội địa cung “tâm niệm câu thông” hoàn toàn không biết.

“Khẳng định không phải Anh Gà Đỏ.” Tôn Miểu Miểu giọng điệu vô cùng tự tin nói.

Lời này của cô nếu như bị Anh Gà Đỏ nghe được, hắn sẽ khiến cô biết cái gì là nam nữ bình đẳng… Trong lòng Trương

Nguyên Thanh nói thầm, đang muốn thấp giọng hỏi Anh Gà Đỏ, đúng lúc này, Tiểu Nguyệt Thỏ dáng người chắc nịch, tựa như tuyển thủ cử tạ giơ tay, nói:

“Viện trưởng, chúng tôi có tình huống báo cáo, tôi cùng Hàm Thiền Quân tối hôm qua bị tập kích.”

Chương 1489: Hung thủ giết người Tôn Miểu Miểu (1)

Viện trưởng đang hãm sâu trong nỗi đau đớn, ánh mắt chợt sắc bén, “Kẻ tập kích là ai?”

Hàm Thiền Quân điềm đạm nho nhã lắc đầu:

“Chúng tôi tiến vào một không gian kỳ quái, có trăng tròn, có cánh đồng bát ngát, có rừng rậm, ở nơi đó, chúng tôi bị một người mặc giáp màu máu đuổi giết, đều đã bị thương nặng.”

Áo giáp! ?

Các giáo viên trên đài diễn thuyết mắt chợt sáng ngời.

Tiểu Nguyệt Thỏ tiếp nhận đề tài, “Tôi lúc ấy bị thương nặng, mất đi ý thức, vốn nghĩ chết chắc rồi, nhưng ngủ một giấc tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường, vết thương trí mạng trên người cũng ly kỳ biến mất.”

Lúc nói lời này, vẻ mặt cô đầy hoang mang.

Hàm Thiền Quân dùng sức gật đầu:

“Tôi cũng vậy, thiếu chút nữa cho rằng mình là đang nằm mơ. Nhưng hai chúng tôi bởi vậy dậy muộn, vừa tính hướng các giáo viên báo cáo, liền nghe viện trưởng kêu gọi, liền tới đây, chúng tôi nói đều là nói thật.”

Tốt Qua Sông đánh giá hai người, lạnh lùng nói:

“Vì sao người thần bí kia sẽ tập kích các người?”

Hàm Thiền Quân và Tiểu Nguyệt Thỏ lắc lắc đầu.

Hỏa Ma Lạc Nhạc Thánh trên đài diễn thuyết quát:

“Lặp lại một vòng phát hiện nói dối.”

Không ổn… Trong lòng tiểu đội địa cung trầm xuống.

Tôn Miểu Miểu khẳng định sẽ lộ tẩy, cô không có năng lực tránh né công năng của đạo cụ phát hiện nói dối.

“Không thể kiểm tra nói dối, Miểu Miểu sẽ bại lộ.” Sắc mặt Triệu Thành Hoàng lạnh lùng.

“Nhưng nếu kháng cự, sẽ bị người mặc giáp nhìn ra, vẫn bại lộ.” Thiên Hạ Quy Hỏa nói.

“Không, đây có lẽ là cơ hội tốt, cơ hội tốt dụ rắn ra khỏi hang.” Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: “Còn cần thiết kiểm tra nói dối sao, kiểm tra nói dối nếu hữ dụng, đã sớm bắt được hung thủ.”

Hỏa Ma Lạc Nhạc Thánh giận dữ: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, phối hợp điều tra.”

“Cút con mẹ nó phối hợp, còn có một ngày nữa là kết thúc huấn luyện, so với tiếp tục điều tra không có ý nghĩa, không bằng tụ tập hết mọi người lại một chỗ, ăn uống cùng nhau, thẳng đến lúc rời khỏi phó bản, như vậy sẽ không phải chết.” Trương Nguyên Thanh quay đầu, hỏi:

“Anh Gà Đỏ, anh cảm thấy thế nào.”

Anh Gà Đỏ trời sinh bạo dân, ném cây bút, ồn ào: “Quá con mẹ nó đúng rồi.”

“Vẫn có thể tính là một biện pháp.”

“Đúng vậy, dứt khoát ở thư viện ngả ra đất nghỉ đi, dù sao ngày mai là kết thúc, chúng ta không ngủ cũng được.”

Đề nghị của Trương Nguyên Thanh, được các học viên nhất trí tán đồng.

“Muốn chạy?” Gương mặt lão viện trưởng bỗng nhiên lạnh lùng, hung tợn nhìn chằm chằm các học viên:

“Muốn sau khi rời khỏi phó bản đào tẩu? Si tâm vọng tưởng, là các người hại chết Lâm Tố, đừng tưởng rằng tránh ở trong học viên là có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, tôi không cho phép, tuyệt đối không cho phép.”

Nói xong lời cuối cùng, lão viện trưởng đã là diện mục đáng sợ, vẻ mặt hung ác.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ông lấy ra một cái còi sắt đen, dùng sức thổi lên.

Tiếng còi bén nhọn quanh quẩn ở thư viện, quanh quẩn ở học viện Tần Phong.

Các học viên bên dưới xôn xao hẳn lên, nhìn nhau, không biết viện trưởng lên cơn thần kinh gì.

Viện trưởng và Lâm Tố là tình nhân, cái chết của Lâm Tố khiến cảm xúc của ông mất khống chế, có chút giống thủ đoạn của Huyễn Thuật Sư, nhưng lại không đúng, loại ảnh hưởng này châm chích rất mạnh. Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Thiên Hạ Quy Hỏa đột nhiên biến sắc, đè tai nghe:

"Viện trưởng quả nhiên bị ảnh hưởng rồi, người mặc giáp muốn làm gì?"

Hàm Thiền Quân và Tiểu Nguyệt Thỏ báo cáo thuộc về tình huống đột phát, không ở trong tính kế của người mặc giáp, cảm xúc của viện trưởng mất khống chế, mới là dự mưu của người mặc giáp.

Tiếng của hắn mới vừa vang lên bên tai tiểu đội địa cung, đã bị một tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc bao phủ.

"Các ngươi đều phải chết, các ngươi chết hết rồi, hung thủ liền phải đền tội." Viện trưởng phẫn nộ quát.

Đệch!

Đám người tiểu đội địa cung đều biến sắc.

Cách làm của người mặc giáp, giống với bọn họ tối hôm qua.

Tính dùng võ lực bức ra kẻ địch.

Thông qua chiến đấu hiểm tử hoàn sinh tìm kiếm mục tiêu, phương pháp này rất cực đoan, nhưng hữu hiệu.

Theo viện trưởng rít gào khàn cả giọng, vách tường thư viện ầm ầm sụp xuống, một con hổ lớn vằn vện xông vào đại sảnh.

Con hổ lớn này mắt xếch trán trắng, vai cao 2 mét, chiều dài cơ thể 5 mét, màu lông đen vàng giao nhau, lông bụng trắng như tuyết.

Đôi mắt dữ tợn xanh thẳm ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm học viên trong sảnh một hồi, nghiêng đầu, nhìn về phía đài diễn thuyết.

Viện trưởng lúc này đã điên cuồng, lấy ra một thanh kiếm dài ba thước, chỉ vào các học viên, lạnh lùng nói:

“Giết sạch bọn họ.”

Con hổ lớn nhận được mệnh lệnh, gầm một tiếng nặng nề, lộ ra hàm răng nhọn ố vàng cùng cái mồm như chậu máu.

“Gào ~ “

Khí tức hung ác dữ dằn rợp trời rợp đất ập tới.

Con mãnh hổ hình thể thật lớn này hung hãn lao vào “đàn dê”, các Thánh Giả trước băng ghế kinh hô, tản ra.

Chương 1490: Hung thủ giết người Tôn Miểu Miểu (2)

“Răng rắc!”

Băng ghế ở trong tấn công của con hổ lớn sụp xuống vỡ vụn.

Con hổ lớn vồ hụt lao về phía trước một cái, dễ dàng ấn Tam Dương Khai Thái Thái tốc độ chậm nhất ở trên mặt đất.

Tam Dương Khai Thái Thái vung nắm đấm nặng nề, đánh dày đặc như mưa rơi vào chi trước con hổ lớn, đánh vang lên “Rầm rầm”, cùng lúc đó, mặt đất hai bên con hổ lớn nhô lên, từng cây măng đá cứng rắn phá đất chui ra, đâm về phía cái bụng trắng trẻo, dưới cằm mềm mại.

Đối mặt vị Sơn Thần này công kích, con hổ lớn không để ý tới, chỉ là chân trước nhẹ nhàng nhấn một cái.

“Ầm!”

Một vầng sáng màu vàng trên người Tam Dương Khai Thái Thái nổ tung.

Ngay sau đó, hắn liền phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, chỉ thấy ngực hắn sụp xuống, móng vuốt cắm vào máu thịt.

Phòng ngự Sơn Thần lấy làm kiêu ngạo, ở dưới vuốt hổ, tỏ ra không chịu nổi một đòn.

Đây là chênh lệch của cấp 6 cùng cấp 4.

Ở lúc này, một đạo kiếm quang sắc bén gào thét lao đến, nhanh như điện, đâm trúng cái trán con hổ lớn.

“Gào!”

Con hổ lớn bị đau, đầu theo bản năng hất sang phải, đồng thời rút về móng vuốt đè ở ngực Tam Dương Khai Thái Thái.

Nhâm Quân Tử vội vàng nắm lên bả vai Tam Dương Khai Thái Thái, mang theo hắn rút lui.

“Viện trưởng, ông điên rồi?”

Lạc Nhạc Thánh nóng nảy lỗ mãng trợn mắt há hốc mồm.

Hắn bởi vì không thể khống chế tính tình của mình, nhiều lần đánh cấp dưới, rốt cuộc có một lần lỡ tay, đánh một cấp dưới bị thương nặng, phân bộ lấy quá mức nóng nảy, không thích hợp tiếp tục đảm nhiệm cương vị chấp sự làm lý do, “sung quân” hắn đến học viện Tần Phong.

Nhưng cho dù là hắn nóng nảy như vậy, cũng bị hành vi của viện trưởng dọa ngây người.

Trong mắt viện trưởng chỉ còn thù hận, giơ trường kiếm lên cao cao, “Xẹt”, kiếm khí bắn ra, chém về phía học viên chạy tứ tán hỗn loạn.

“Bốp!”

Lúc này, một sợi dây leo từ bên cạnh vụt tới, vụt trúng cổ tay viện trưởng, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Mũi kiếm nhất thời hơi lệch đi, kiếm khí hình cung chém chênh chếch ở trên tường.

Tống Mạn rút sợi roi về, nhìn về phía mấy giáo viên bên cạnh, quát:

“Hổ Vương chỉ nghe mệnh lệnh của viện trưởng, ông ấy bây giờ thần trí thác loạn, khống chế ông ấy trước, nếu cứng đầu cố chấp, trực tiếp giết chết.”

Hỏa Ma, Kẻ Quan Trắc Tinh Không, Mặc Bàn mấy vị ùn ùn ra tay.

Tuy cảm thấy nghi hoặc đối với viện trưởng đột nhiên nổi điên, nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ vấn đề.

Đám học viên này đều là Thánh Giả, là chấp sự tương lai, rường cột của quan phương, trong đó không thiếu con cháu trưởng lão bối cảnh thâm hậu, cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn hậu bối cấp hạt giống như vậy, nếu tổn hại ở nơi này, tổng bộ chỉ sợ sẽ xử tử bọn họ.

Tống Mạn vừa bức lui viện trưởng, quát:

"Hỏa Ma, anh đi giúp học viên."

Một bên khác, Nhâm Quân Tử kéo Tam Dương Khai Thái Thái bị thương nặng rời khỏi thư viện, để hắn dựa lưng vào vách tường.

"Chưa thương tổn đến chỗ yếu hại." Nhâm Quân Tử kiểm tra thương thế một lần, khẽ thở phào.

"Thiếu chút nữa cho rằng phải mang theo hối hận rời khỏi rồi." Tam Dương Khai Thái Thái nhổ ra một ngụm nước bọt máu, đau nhe răng trợn mắt, "Đây là cấp 6 sao, quá đáng sợ rồi."

Nhâm Quân Tử thò đầu, nhìn về phía trong thư viện, thấy các học viên đã lấy ra đạo cụ, cùng thi triển thần thông, chiến đấu kịch liệt với Hổ Vương, liền nói ngay:

"Tam Dương, cậu ở nơi này tĩnh dưỡng, tôi đi giúp bọn họ."

"Cẩn thận, đừng chết." Tam Dương Khai Thái Thái dặn dò.

Nhâm Quân Tử gật gật đầu, cầm kiếm, quay về thư viện.

Tam Dương Khai Thái Thái nhìn theo hắn rời đi, bàn tay cọ cọ ở đùi, lau đi vết máu, thò vào túi quần, lấy ra một cái đĩa tròn hoàng kim màu sắc ảm đạm.

Đĩa tròn đường kính 8 cm, to bằng miệng bát.

Mặt đĩa bóng loáng như gương, mặt trái là một vòng phù điêu mặt trời vô số đường nét vây quanh.

Mặt đĩa bóng loáng có khắc một hàng chữ nhỏ:

“Lời tiên đoán: Sau khi người tình cực yêu Lâm Tố bị giết hại, viện trưởng Lý Ngôn Hề lửa giận công tâm, cực kỳ bi thương, ở sau khi đạo cụ phát hiện nói dối không có hiệu quả, Lý Ngôn Hề quyết định sử dụng Hổ Vương của đảo Bách Thú giết sạch học viên, tự mình báo thù. “

Đây là lời tiên đoán tối hôm qua.

Tam Dương Khai Thái Thái thò đầu, nhìn một chút chiến đấu trong thư viện, thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói:

“Hổ Vương ở thư viện đại khai sát giới, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì bảo hộ học viên, không thể không sử dụng bảo vật đạt được trong cửa đá, có thể một đòn giết địch, giết chết Hổ Vương cùng viện trưởng.”

Nội dung lời tiên đoán ở mặt đĩa chậm rãi lau đi, lời tiên đoán mới hiện lên.

Rõ ràng là lời Tam Dương Khai Thái Thái vừa rồi nói.

Đạo cụ này tên “La Bàn Quang Minh —— mảnh vỡ”, là hắn nhặt được, chủ nhân đời trước của nó là vị hội trưởng kia của công hội Thương Nhân.

Cũng là số thứ tự 9 trong đạo cụ mất đi.

Chương 1491: Hung thủ giết người Tôn Miểu Miểu (3)

Mảnh vỡ La Bàn Quang Minh là đạo cụ loại quy tắc, phẩm chất Thánh Giả, công năng của nó rất đơn giản —— lời tiên đoán.

Cầm la bàn, nói ra chuyện bạn kỳ vọng, la bàn sẽ chuyển hóa nó thành lời tiên đoán, cùng nhất định sẽ xảy ra.

Nhưng có sáu hạn chế:

Một, một ngày chỉ có thể tiên đoán ba lần.

Hai, sau khi một lời tiên đoán trước ứng nghiệm hoặc thất bại, mới có thể tiên đoán điều thứ hai.

Ba: Lời tiên đoán chỉ có thể ảnh hưởng giai đoạn Thánh Giả.

Bốn: Lời tiên đoán phải nói ra tên của mục tiêu, không thể trống rỗng.

Năm: Lời tiên đoán phải phù hợp tình thế phát triển.

Sáu: Một lần chỉ có thể tiên đoán một sự kiện.

Lời tiên đoán không phù hợp hạn chế kể trên, sẽ thất bại.

Hạn chế tuy nhiều, nhưng trừ điều thứ năm, cái khác đều không tính là vấn đề lớn.

—— phải phù hợp tình thế phát triển.

Đưa cái ví dụ, hắn giết chết Lâm Tố, lão viện trưởng làm người tình lửa giận công tâm, vì báo thù cho người yêu tàn sát học viên, là phù hợp tình thế phát triển.

Đối mặt kẻ địch đáng sợ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sử dụng bảo tàng sau cửa đá, cũng phù hợp tình thế phát triển.

Lời tiên đoán không phù hợp tình thế phát triển là:

Viện trưởng lửa giận công tâm, tàn sát học viên; Học viên tiến vào trong cửa đá, ngoan ngoãn dâng lên bảo tàng.

Bởi vậy, hắn mới từng bước một bố cục, thông qua lời tiên đoán, giết người, để tình thế phát triển phù hợp ý tưởng của bản thân.

Từ đầu, hắn cho rằng Hạ Triều Tuyết hiềm nghi lớn nhất, bởi vậy thông qua lời tiên đoán ảnh hưởng, tập kích cô, tra hỏi một phen, phát hiện cô không phải là người tiến vào sau cửa đá, chỉ có thể giết người diệt khẩu.

Sau đó lại thông qua án mạng tiên đoán viện trưởng hỏi ra vấn đề kia, kết quả vẫn chưa thành công, đối phương giống hắn, có được năng lực tránh né đạo cụ phát hiện nói dối.

Lâm Tố và Hạ Triều Tuyết chết tính chất giống nhau, đều thuộc về mục tiêu sai lầm, lợi dụng phế vật.

Thẳng đến vừa rồi, hắn rốt cuộc tập trung mục tiêu, xác nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là người tiến vào cửa đá.

Trương Nguyên Thanh cầm tấm khiên, đứng ở trước mặt Mẫu Đơn Tiên Tử, đỡ đòn tát của Hổ Vương.

“Keng!”

Trương Nguyên Thanh chưa thể thủ được, như bóng cao su bắn bay ra ngoài, lăn qua bên người Mẫu Đơn Tiên Tử, Rầm một tiếng va vào vách tường, va đập ra động tĩnh thật lớn cùng vết nứt.

Hổ Vương bị hồ quang bắn ngược, cứng ngắc một phen, công kích tiếp theo chưa thể nối tiếp được.

"Pằng pằng pằng!"

Tôn Miểu Miểu bình tĩnh nổ súng, từng viên đạn bắn vào mắt, mũi các bộ phận yếu ớt của Hổ Vương.

Cô dùng khóe mắt liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, thấy hắn không đáng ngại, trong lòng khẽ buông lỏng.

Chiến đấu chỉ khoảng nửa phút, Tạ Linh Chu cùng Lưu Ngọc Thư ở trong chạy trốn bị Hổ Vương cắn chết trong nháy mắt, Hồng Loan Tinh Quan cùng Phương Sĩ yếu ớt ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Anh Gà Đỏ vì bảo vệ Hạ Hầu Ngạo Thiên, bị cắn đứt một cánh tay, bây giờ đang bị thương nặng nằm ở trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Người còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều đã bị thương, bây giờ chủ lực kiềm chế Hổ Vương là Hỏa Ma Lạc Nhạc Thánh, cùng với Tốt Qua Sông, Nhâm Quân Tử hai vị Kiếm Khách.

Người khác đánh phối hợp.

Viện trưởng đang chiến đấu với Kẻ Quan Trắc Tinh Không, Tống Mạn, Mặc Bàn, cùng với quản lý viên hồ giao nhân chạy tới.

Hợp sức các giáo viên, đánh bại viện trưởng không phải việc khó, nhưng rõ ràng không phải trong hai ba phút có thể giải quyết.

Đệch, Pháo Lôi Bạo ở trong địa cung dùng hết rồi, đạn dược mới còn chưa tích tụ xong, chỉ có thể sử dụng Đai Ngọc Thanh Đế, nhưng trạng thái thú thân nhiều nhất cấp 5, Hổ Vương này con mẹ nó tuyệt đối là cấp 6 đỉnh phong.

Trương Nguyên Thanh không do dự, lấy ra Đai Ngọc Thanh Đế đeo ở trên hông, cũng ấn xuống miếng ngọc bội điêu khắc "gấu" kia trên đai lưng.

Hắn lựa chọn hóa thành gấu.

Ngọc bội bộc phát ra ánh sáng xanh lục chói mắt, khiến cả người Trương Nguyên Thanh tựa như một vầng mặt trời chói chang chói mắt.

“Gào ~ “

Trong hào quang mạnh mẽ, một con gấu đen cao 3 mét hiển hóa, lông rậm màu đen, đứng thẳng lên như người, ngẩng đầu gào rống, nước miếng như mưa.

Trong con mắt màu nâu đen của hắn tràn ngập chiến ý, thân thể hơi cúi xuống, tứ chi như bay, đón đầu Hổ Vương đang có khí thế không thể ngăn cản.

Hai con thú lớn va chạm tạo thành vụ nổ đáng sợ, sóng xung kích sôi trào cuồn cuộn từng tầng, hất bay ghế dựa đã hóa thành mảnh vụn, học viên xung quanh không kịp tránh lui, ngực như bị húc, lảo đảo lui về.

Tiếng gào rống, tiếng gầm gừ quanh quẩn ở trong thư viện, tiếng hai con thú lớn cắn xé cùng vồ tát bao trùm tất cả.

Tam Dương Khai Thái Thái trốn ở bên ngoài, rụt đầu tránh thoát dư âm trùng kích cuồng bạo, chống đỡ thân thể dậy, thò đầu nhìn quét xung quanh.

Vừa lúc thấy gấu đen bị Hổ Vương đè dưới móng vuốt, cắn xé da tróc thịt bong.

Chương 1492: Hung thủ giết người Tôn Miểu Miểu (4)

Hả? Không đúng… Hắn ngẩn ra một phen, nhanh chóng cúi đầu chăm chú nhìn mặt đĩa, xác nhận mình không ghi sai.

Dựa theo nội dung lời tiên đoán, Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ sử dụng, hẳn là bảo vật đạt được trong cửa đá.

Chỉ có vậy?

Đại Hộ Pháp từng nói, trong nhiệm vụ ẩn của học viện Tần Phong cất giấu bảo tàng của Thủy Hoàng Đế.

Làm nhiệm vụ ẩn của phó bản cấp Chúa Tể, bên trong tất nhiên có đạo cụ cường đại.

Đây là chuyện dùng ngón chân cũng có thể nghĩ được.

Tam Dương Khai Thái Thái nhíu mày, vừa kinh vừa nghi, nhưng rất nhanh, hắn đã nghĩ ra nguyên nhân.

Bảo tàng thật sự không ở trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn cúi đầu, nhíu mày suy tư, vài giây sau, lông mày giãn ra, khóe miệng nhếch lên.

Ở trên người Tôn Miểu Miểu.

Người thần bí tối hôm qua tập kích Hàm Thiền Quân cùng Tiểu Nguyệt Thỏ là Tôn Miểu Miểu.

Nguyên nhân Tôn Miểu Miểu nhằm vào hai nữ học viên hắn có thể nghĩ ra, không có gì khác ngoài việc cho rằng người mặc giáp đêm đó lẻn vào hồ giao nhân là nữ học viên.

Dựa theo Hàm Thiền Quân và Tiểu Nguyệt Thỏ nói, hai người các cô gặp tập kích, bị thương nặng gần chết, tỉnh lại lại phát hiện mình ngủ ở trên giường.

Đầu tiên có thể bài trừ ảo thuật, cùng là cấp 4, ảo thuật của Tinh Quan còn chưa đạt tới loại trình độ này, cho dù là Huyễn Thuật Sư ngang cấp cũng không được.

Khả năng còn lại không nhiều, hẳn là Tôn Miểu Miểu phát hiện mục tiêu sai lầm, đánh ngất hai người, cũng sử dụng Sinh Mệnh Nguyên Dịch chữa khỏi cho các cô.

Chống đỡ suy luận của hắn có năm căn cứ:

Một, Tôn Miểu Miểu bối cảnh thâm hậu, dùng được nổi Sinh Mệnh Nguyên Dịch, mà nữ học viên khác không dùng nổi.

Hai, Tôn Miểu Miểu là Tinh Quan, cô có năng lực vô thanh vô tức lẻn vào phòng của Hàm Thiền Quân cùng Tiểu Nguyệt Thỏ.

Ba, Tôn Miểu Miểu hai ngày qua đi lại rất gần với Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể nói như hình với bóng.

Bốn, tối hôm qua hắn là thấy "Lâm Tố" vào phòng viện trưởng, Hàm Thiền Quân cùng Tiểu Nguyệt Thỏ bị tập kích

xảy ra ở cùng đêm, nói rõ Nguyên thủy Thiên Tôn có đồng lõa.

Năm, Nguyên Thủy Thiên Tôn xác suất đại khái có thể che chắn đạo cụ phát hiện nói dối, nhưng hắn vừa rồi từ chối không phối hợp, xui khiến Anh Gà Đỏ phản đối, đây là đang đánh yểm hộ cho đồng lõa.

Nếu Tôn Miểu Miểu không phải, vậy chính là Triệu Thành Hoàng.

Hắn hôm nay còn có một lần cơ hội tiên đoán.

"Tôn Miểu Miểu thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bị thương, dưới tình thế cấp bách, sử dụng bảo bối đạt được trong nhiệm vụ ẩn, mang theo giận dữ đánh chết Hổ Vương cùng viện trưởng, bị học viên và giáo viên nhận định là hung thủ."

Trên la bàn hoàng kim, một lời tiên đoán trước lau đi, lời tiên đoán mới hiện lên.

Trong cắn xé mãnh liệt, thân thể gấu đen ở trong ánh sáng xanh lục sụp đổ tiêu tán, gấu đen dưới móng vuốt Hổ Vương biến thành Trương Nguyên Thanh.

"Bốp!"

Hổ Vương quật đuôi một cái đánh bay Lạc Nhạc Thánh, cúi đầu, cắn xuống một phát.

"Nguyên Thủy!"

Tôn Miểu Miểu hét lên một tiếng, phẫn nộ cùng sầu lo bao phủ tất cả, cô dừng nổ súng, chạy như điên về phía Hổ Vương.

Cô đưa tay chộp vào không trung, trong tích tắc, từng quầng sáng màu đỏ tươi lao ra, bám vào ngoài thân cô, ngưng tụ thành giáp váy, giáp vai, mũ giáp, giáp ngực, giáp cánh tay.

Cô đã triệu hồi ra Vạn Nhân Đồ.

Ngu xuẩn!

Thiên Hạ Quy Hỏa ôm ngực tựa vào bên tường, nhìn thấy một màn này, đột nhiên biến sắc.

Cái này con mẹ nó là áo giáp của mình!

“Là cô ta, tối hôm qua tập kích chúng tôi là cô ta.” Hàm Thiền Quân hét lớn.

“Không sai, chính là bộ giáp này, không ngờ là Tôn Miểu Miểu.” Tiểu Nguyệt Thỏ trầm giọng nói.

Trương Nguyên Thanh vừa triệu hồi ra Khiên Tử Lôi, ngăn cản miệng cọp, đang muốn thi triển Tinh Độn Thuật thoát đi vuốt hổ, khóe mắt liếc thấy một quầng sáng đỏ nhanh chóng lao đến.

Không chờ hắn làm ra phản ứng, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, theo Hổ Vương kêu thảm, móng vuốt đặt ở ngực nhả ra.

Thân thể nặng mấy tấn của Hổ Vương bay lên trời, đánh bay ra ngoài.

Trong giáp cánh tay của Tôn Miểu Miểu ‘Vù’ bắn ra loan đao, bước lên vặn hông, cánh tay kéo loan đao chém xuống.

“Phốc!”

Đầu của Hổ Vương từ cổ rơi xuống, máu tươi trào ra như suối phun, bắn tung tóe đầy đất.

Hổ Vương cấp 6 đỉnh phong, ở trước mặt đạo cụ cấp Chúa Tể không chút sức chống cự.

Giết xong Hổ Vương, Tôn Miểu Miểu xoay người, bật đi, nháy mắt phóng qua nửa đại sảnh, cầm loan đao trong giáp tay đâm vào ngực lão viện trưởng, giơ lên cao cao.

Lão viện trưởng hét thảm một tiếng, thân thể nhanh chóng héo rút, trong chớp mắt bị hút khô máu tươi, hóa thành một thây khô.

Giết người xong, lệ khí trong lòng Tôn Miểu Miểu tăng thêm, dục vọng giết chóc tràn ngập đầu óc.

“Ngươi chính là người mặc giáp, hung thủ giết chết Hạ Triều Tuyết cùng Lâm Tố? !” Kẻ Quan Trắc Tinh Không run rẩy.

Đám người Tống Mạn, Lạc Nhạc Thánh như đối mặt đại địch, nhìn chằm chằm cô.

Chương 1493: Đoạt xá (1)

Hổ Vương và viện trưởng giải quyết rồi, lại nghênh đón một người càng thêm đáng sợ.

Các học viên bị thương ngạc nhiên nhìn tới.

Xong rồi, cô gái ngu xuẩn này, tất cả đều xong rồi… Da mặt Thiên Hạ Quy Hỏa kịch liệt run rẩy, hắn cũng cảm nhận được viện trưởng lửa giận công tâm.

Chẳng qua, so sánh với áo giáp bại lộ, trước mắt gấp gáp nhất ngược lại là khiến Tôn Miểu Miểu cởi áo giáp.

"Cởi giáp xuống, Tôn Miểu Miểu, mau cởi giáp!" Thiên Hạ Quy Hỏa quát to.

Thoáng nghe, hắn như là đang cảnh cáo Tôn Miểu Miểu đừng bốc đồng, giống như cảnh sát yêu cầu kẻ cướp buông súng.

Nhưng thật ra, hắn là đang nhắc nhở Tôn Miểu Miểu trả giá của Vạn Nhân Đồ.

Bộ giáp cấp Chúa Tể này bắt nguồn từ Yêu Mê Hoặc, có hai cái trả giá, một là thời gian mặc không thể vượt qua ba phút, bằng không sẽ thần trí thác loạn, trở thành cỗ máy giết chóc khát máu.

Hai là một lần giết chóc không thể vượt qua ba người (ba sinh mệnh), nếu không cũng sẽ trở thành quái vật khát máu.

Tôn Miểu Miểu đã giết hai sinh mệnh.

Cô giết một người nữa, mọi người đều phải chết.

Tôn Miểu Miểu bỗng tỉnh ngộ, lệ khí biến mất, vội vàng cởi áo giáp màu máu, thu về ô vật phẩm.

Cùng lúc đó, học viên, giáo viên bị thương, toàn bộ trào lên, bao vây Tôn Miểu Miểu.

Bọn họ cầm vũ khí, ánh mắt nhìn chằm chằm tiểu công chúa Thái Nhất môn, muốn ra tay bắt, lại ném chuột sợ vỡ đồ.

"Cô vì sao phải giết Hạ Triều Tuyết cùng Lâm Tố." Tống Mạn dựng thẳng lông mày lá liễu, "Nếu không phải cô giết Lâm Tố, viện trưởng sẽ không nổi điên."

Tôn Miểu Miểu nhíu mày không nói.

Sau khi bình tĩnh lại, cô hoài nghi mình bị người mặc giáp thật sự ảnh hưởng, trở nên không đủ lý trí, vậy mà lại ở dưới vô số ánh mắt sử dụng Vạn Nhân Đồ.

Tình cảnh bây giờ, khiến cô có chút luống cuống chân tay, vô lực giải thích.

Kẻ Quan Trắc Tinh Không do dự một phen, thở dài:

"Viện trưởng vẫn luôn hoài nghi hung thủ là người đêm đó lẻn vào hồ giao nhân, mà căn cứ giao nhân tộc báo cáo, kẻ lẻn vào mặc áo giáp, khó phân biệt nam nữ. Miểu Miểu, không ngờ là cô."

Các học viên ồ lên, ánh mắt càng thêm cảnh giác, tràn ngập địch ý.

"Giết cô ta, báo thù thay viện trưởng, Lâm Tố, còn có học viên Hạ Triều Tuyết." Lạc Nhạc Thánh cả giận nói.

Cách đó không xa, Anh Gà Đỏ cụt tay trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên, đang yếu ớt gần chết giật mình ngồi dậy, cả giận nói:

"Không ngờ cô là như vậy Tôn Miểu Miểu, cô bất nhân tôi bất nghĩa, tôi đồng ý với thầy Lạc."

"Đánh rắm, Miểu Miểu sẽ không giết người, các người dám động vào cô ấy, lão tử liền luyện các người thành âm thi." Viên Đình dẫn đầu phản đối, đứng ở bên cạnh Tôn Miểu Miểu, tức giận nhìn mọi người.

Nhưng hắn vẻ mặt quyết tuyệt, càng giống giúp người thân chứ không giúp lý, trong lòng cũng cho rằng Tôn Miểu Miểu là hung thủ.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh gạt đám đông đi ra, đau đớn nói:

"Tôi cũng không tin Miểu Miểu sẽ làm loại chuyện này, mọi người bình tĩnh…"

Triệu Phi Vấn quát: "Có cái gì phải bình tĩnh, mọi người tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ giả bộ? Ồ đúng rồi, Tôn Miểu Miểu là vì cứu mày, mày có phải đồng lõa của cô ta hay không? Quả nhiên, người hiếp giết Hạ Triều Tuyết là mày à, Chu Minh Hú lúc ấy không nói sai."

Trương Nguyên Thanh yên lặng lui ra phía sau: “Mày ngon thì mày lên, muốn chết không ngăn cản.”

Triệu Phi Vấn lập tức không nói chuyện nữa.

Một màn vừa rồi Tôn Miểu Miểu nháy mắt giết chết Hổ Vương cùng viện trưởng, còn in dấu thật sâu ở trong đầu mọi người.

Mọi người đều có chút tiến thối lưỡng nan.

“Tôi có cái chủ ý.” Một thanh âm từ ngoài đám người truyền đến, Tam Dương Khai Thái Thái dựa vào tường, lảo đảo quay về.

Hắn nói:

“Tôn Miểu Miểu là cháu gái Tôn trưởng lão Thái Nhất môn, chúng ta không có quyền lợi xử trí cô ấy, không bằng trói cô ấy lại, chờ buổi sáng ngày mai phó bản kết thúc, lại hướng tổng bộ báo cáo việc này.”

Nói xong, lại nhìn về phía Tôn Miểu Miểu, nói:

“Cô quá nguy hiểm, phải chịu hạn chế.”

Ánh mắt Tôn Miểu Miểu đảo qua đám người, tiểu đội địa cung đã đeo lại tai nghe, như đang bàn bạc.

Triệu Thành Hoàng trầm giọng nói: “Miểu Miểu, tôi cũng không muốn tin cô là hung thủ, nhưng bây giờ, chỉ có thể như vậy.”

Kế hoãn binh… Tôn Miểu Miểu nghe hiểu, nói:

“Được.”

…

Phòng số 404.

Trương Nguyên Thanh gối hai tay lên sau đầu, nhìn trần nhà, ngẩn người xuất thần.

Hoa Hồng Máu và Ngân Dao quận chúa ngồi ngay ngắn ở giường quý phi bên cửa sổ, vị trí vốn thuộc về quận chúa, Anh Gà Đỏ cụt tay ngồi đó, lúc này đang sụp soạt húp cháo cá ánh trăng.

Trải qua Tống Mạn trị liệu, vết thương của hắn bước đầu khép lại, cánh tay khẳng định là không nối được.

Nhưng Anh Gà Đỏ lạc quan sáng sủa, làm nhân vật nghĩa tử của Tương Bạo trưởng lão, kiếm một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch khôi phục tay cụt là chuyện không hề khó khăn.

Chương 1494: Đoạt xá (2)

Đương nhiên, lấy tính cách của Anh Gà Đỏ, cho dù tay cụt không thể khôi phục, cũng sẽ chỉ cười ha ha nói một câu: Người phiêu bạt giang hồ sao có thể không ăn chém.

Sau đó vui vẻ đun canh gà.

Sau khi chiến đấu kết thúc, Tôn Miểu Miểu bị trói gô, giao cho nhà trường trông giữ, ở dưới mấy vị Thú Vương bọn Tống Mạn, Mẫu Đơn Tiên Tử bôn tẩu trị liệu, thương thế của mọi người được xử lý.

Các học viên thu liễm thi thể viện trưởng, Hổ Vương, Tạ Linh Chu cùng Lưu Ngọc Thư.

Xử lý xong hậu quả, đã hoàng hôn, học viên sức cùng lực kiệt kéo thân thể mỏi mệt quay về ký túc xá nghỉ ngơi.

Mọi người đều cho rằng hung thủ bị bắt, học viện đã an toàn.

Trương Nguyên Thanh mặt ngoài ngẩn người, thực ra thông qua tai nghe, đang câu thông với tiểu đội địa cung ở ký túc xá.

Trương Nguyên Thanh: "Thiên Hạ Quy Hỏa, vấn đề áo giáp không cần lo lắng, Tôn Miểu Miểu là con cháu trưởng lão, tổng bộ hỏi, để Tôn trưởng lão gánh là được, dù sao không có ai biết đó là thứ đạt được trong địa cung."

Thiên Hạ Quy Hỏa: "Miểu Miểu bên kia an toàn không?"

Để Tôn Miểu Miểu chủ động nhận tội, chịu ước thúc, một mặt là mê hoặc người mặc giáp thật sự, một mặt khác là trấn an học viên cùng giáo viên, dù sao bầu không khí giương cung bạt kiếm, rất dễ dàng bị kẻ địch âm thầm ảnh hưởng, dẫn tới cục diện mất khống chế.

Khi đó, đối mặt học viên cùng giáo viên phát cuồng, giết hay không?

Triệu Thành Hoàng: “Cô Tống Mạn phụ trách trông giữ cô ấy, tôi để linh phó âm thầm theo dõi, chúng ta đêm nay phải tìm ra hắn, nếu không hậu hoạn vô cùng.”

Nguyên Thủy trước đó hành động từ chối không phối hợp phát hiện nói dối, quá nửa đã bị người mặc giáp hoài nghi, Tôn Miểu Miểu sử dụng Vạn Nhân Đồ, càng thêm khẳng định.

Người mặc giáp cho dù không tiết lộ chuyện này cho tổng bộ, chờ rời khỏi phó bản, báo lên cho Ám Dạ Mân Côi, vậy mọi người liền nguy hiểm, điều duy nhất có thể làm, đại khái cũng chính là gióng trống khua chiêng hướng tổng bộ hiến vật quý, giữ sạch quan hệ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, chín người đó trong căn tin là ai?”

Trương Nguyên Thanh:

“Đã hỏi Anh Gà Đỏ, lúc ấy chín người có mặt là: Chu Minh Hú, Quỳ Dương Trạch, Lưu Ngọc Thư, Tam Dương Khai Thái Thái, Nhâm Quân Tử, Linh Man Nhi, Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, Triệu Phi Vấn, Viên Đình.”

Thiên Hạ Quy Hỏa theo thói quen bắt đầu phân tích:

“Tạ Linh Chu và Lưu Ngọc Thư đã chết, Chu Minh Hú cùng Viên Đình có thể bài trừ, trong người còn lại, ai hiềm nghi lớn nhất?”

Ở lúc Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Triệu Thành Hoàng còn đang suy tư, Trương Nguyên Thanh đã đưa ra ý tưởng:

“Tôi hoài nghi Tam Dương Khai Thái Thái.”

“Nói như thế nào?” Trong tai nghe truyền đến các đồng đội trăm miệng một lời trả lời.

Trương Nguyên Thanh tìm từ một phen, để ý niệm chuyển hóa thành thanh âm:

“Miểu Miểu khẳng định là bị người mặc giáp ảnh hưởng, cho nên mới sẽ mất đi lý trí vận dụng Vạn Nhân Đồ, tôi ‘nhớ lại’ một lần, lúc ấy mọi người đều đang chiến đấu, chỉ có Tam Dương Khai Thái Thái sớm đã lui ra, hắn có đủ thời gian ảnh hưởng Miểu Miểu.

“Mặt khác, đưa ra ý kiến trông giữ cũng là Tam Dương Khai Thái Thái, nếu hắn là người mặc giáp, cái này phù hợp mục đích của hắn, đêm nay nhất định sẽ ra tay đối với Miểu Miểu.”

Trương Nguyên Thanh tạm dừng một phen, tiếp tục “nghĩ”, “Còn có một nguyên nhân.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên đợi vài giây, chưa đợi được giải thích, liền thúc giục:

“Nguyên nhân gì?”

“Ngày đó lúc lên lớp luyện khí, Tam Dương Khai Thái Thái có phải hỏi ba vấn đề hay không? Về sau tôi từ chỗ thầy Mặc Bàn biết được, sử dụng Gương Ma Vận Mệnh trả giá là, vận mệnh sẽ bị quấy nhiễu.” Trương Nguyên Thanh nói:

“Một vấn đề sẽ có nguy hiểm, hai vấn đề sẽ có nguy hiểm tính mạng, ba vấn đề, cảm giác nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng Tam Dương Khai Thái Thái sống sót, mà thầy Mặc Bàn lại giống như quên chuyện này, thế mà không ở sau chuyện chiếu cố học viên liên tục hỏi ba vấn đề, cái này bình thường sao?”

Mấy người bọn Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe hiểu, Tam Dương Khai Thái Thái có đạo cụ đặc thù, hóa giải trả giá của gương ma.

Mà trả giá của một món đạo cụ cấp Chúa Tể, hiển nhiên không phải một tên Thánh Giả thường dân có thể hóa giải, nhưng nếu là người mặc giáp, thì hợp lý.

“Được, đêm nay hành động, tập kích Tam Dương Khai Thái Thái.” Thiên Hạ Quy Hỏa rốt cuộc có sự quả quyết của Hỏa Sư.

Trương Nguyên Thanh đè tai nghe, “Tam Dương Khai Thái Thái ở phòng 612, đợi lát nữa tôi và Triệu Thành Hoàng trực tiếp Tinh Độn qua, sau đó, tôi sẽ ở trong phòng đốt lên quả cầu lửa, Thiên Hạ Quy Hỏa anh trực tiếp Hỏa Độn tới, Hạ Hầu Ngạo Thiên…”

Nghĩ một chút, hắn nói: “Anh phụ trách trông chừng, ép học viên kinh động trở về. Đương nhiên, lấy thực lực ba người chúng tôi, ra tay tập kích, hắn hẳn là không có sức phản kháng.”

Chương 1495: Đoạt xá (3)

Lúc này, Anh Gà Đỏ húp cháo xong, thích ý thỏa mãn vỗ vỗ bụng, "Tôn Miểu Miểu người phụ nữ độc ác kia đã bị bắt, cậu còn bảo tôi ở lại nơi này làm gì?"

"Miểu Miểu không phải người phụ nữ độc ác." Trương Nguyên Thanh tức giận nói.

"Chậc, cậu có phải nhìn trúng cô ấy hay không." Anh Gà Đỏ khoát tay, bộ dạng không tim không phổi: "Có phải người phụ nữ độc ác hay không đều không sao cả, tôi đi căn tin lấy một phần cháo nữa, cậu có ăn không?"

"Vừa lúc đang đói." Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Đêm khuya, 11: 50.

Phòng số 612, ánh đèn sáng tỏ, Tam Dương Khai Thái Thái ngồi thẳng ở bên cạnh bàn, sắc mặt trong sự bình tĩnh lộ ra mờ mịt.

Đột nhiên, trong phòng dâng lên hai ánh sao như mộng ảo, ngưng tụ thành hai thanh niên tuấn tú khí chất khác nhau, chính là Trương Nguyên Thanh cùng Triệu Thành Hoàng.

Sau khi hiện ra thân hình, Trương Nguyên Thanh khoác Pháp Bào âm Dương lập tức nâng lòng bàn tay, chế tạo ra một quầng lửa.

Lửa bành trướng, nổ tung, lại một bóng dáng hiển hóa trong ánh lửa.

Rõ ràng là Thiên Hạ Quy Hỏa mặt mày sắc bén, dáng người cân xứng.

Nhìn ba người đột nhiên xuất hiện, Tam Dương Khai Thái Thái không có gì bất ngờ, ngược lại lộ ra nụ cười quỷ quyệt:

"Các ngươi đến rồi!"

…

Ký túc xá giáo viên, Tống Mạn vừa tắm rửa xong khoác áo choàng tắm, đi ra khỏi phòng tắm.

Tóc cô còn chưa khô, ướt sũng trùm trên vai lưng, tóc mái cùng tóc mai ẩm ướt rủ xuống, gò má trong màu trắng nõn lộ ra đỏ bừng sau khi tắm.

Tuy sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, nhưng quả thật là một người đẹp chất lượng cao.

Tống Mạn mở ra tủ rượu thủy tinh, lấy ra một chai rượu vang, hai cái ly đế cao, quay đầu nhìn Tôn Miểu Miểu bị trói gô, ngồi ở trên giường quý phi một cái, nói:

“Cô uống rượu không?”

Tôn Miểu Miểu bị những sợi dây leo xanh biếc trói chặt, ngực, sau lưng dán phù chú phong ấn linh phó, cơ thể còn bị tiêm vào độc tố tê liệt.

“Uống uống!” Tôn Miểu Miểu cao hứng nói.

Cô thích uống rượu, nhưng trong học viện vật tư thiếu thốn, chỉ cung ứng bia, Tôn Miểu Miểu là thiên kim hào môn nuông chiều từ bé, không quen uống nước đái ngựa cay đắng.

Tống Mạn rót hai ly rượu, chưa ngay lập tức đưa qua, lắc nhẹ cái, đặt ở một bên.

Cô trước tiên đi đến bên người Tôn Miểu Miểu, nhéo nhéo đùi, vai lưng, cánh tay, xác nhận là mềm nhũn, lúc này mới trở lại cạnh bàn ngồi xuống, vừa lắc ly rượu vang, vừa hỏi:

“Cô với Nguyên Thủy Thiên Tôn làm tình chưa?”

Tôn Miểu Miểu may chưa uống rượu, bằng không nhất định phun ra, “Cô, cô, nói hươu nói vượn cái gì thế? Tôi với Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là bạn bè bình thường.”

Dù sao cũng là cô gái trẻ tuổi chưa lớn, còn chưa thể thản nhiên đối mặt đề tài phương diện này.

Tống Mạn giật mình gật đầu, “Hiểu rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn là hệ cấm dục, vậy sách lược trước đó tôi dùng sai rồi. Ài, Triệu Thành Hoàng cũng không tệ, nhưng hắn cũng là hệ cấm dục, thực đáng tiếc nha.”

Tôn Miểu Miểu trừng to mắt: “Cô có phải câu dẫn hai người bọn họ rồi hay không?”

Tống Mạn nhấp một ngụm rượu vang, cười ha ha nói:

“Cô nhìn thấy đàn ông ưu tú đẹp trai, chẳng lẽ không động lòng sao? Nguyên Thủy Thiên Tôn và Triệu Thành Hoàng đều là người nổi bật trong một thế hệ trẻ, hai người bọn họ nhắm chừng còn là trai tân đó, ngủ với bọn họ, rất có cảm giác thành tựu. Đáng tiếc, hai người này đều là hệ cấm dục.”

Tôn Miểu Miểu lườm nguýt.

Không biết sao nhớ tới Hoa công tử của Thái Nhất môn, người con nối dõi đó của môn chủ cũng là Thú Vương, cũng là loại hình khát vọng sinh sản, phóng túng dục vọng.

Giống với Tống Mạn.

“Viên Đình nói cô là sinh hoạt cá nhân bừa bãi mới bị sung quân đến học viện Tần Phong?” Tôn Miểu Miểu nhấp một ngụm rượu vang đối phương đưa tới, hỏi.

Tống Mạn liếc cô một cái, “Bớt qua lại với gã Viên Đình kia, nhiễm tật xấu lắm chuyện không phải chuyện tốt.”

Cô trầm mặc một phen, sóng mắt lấp lánh, cười nói:

“Trước kia trẻ tuổi chơi bời, cảm thấy có đàn ông tranh giành vì mình rất vẻ vang, về sau bọn họ nổi lên xung đột, lén đấu nhau, một người chết, một người bị thương nặng.

“Người trọng thương kia bị tổng bộ phán tử hình, tôi cũng bị sung quân đến nơi đây.”

Tôn Miểu Miểu “Ồ” một tiếng, cô nhìn thấy cô giáo xinh đẹp phóng đãng này, tuy cười, nhưng ở sâu trong ánh mắt cất giấu hối hận cùng tự trách.

Liền không mở miệng chỉ trích.

Hai người tán gẫu, rượu vang trong ly rất nhanh đã uống hết, Tống Mạn thu hồi ly đế cao, cười nói:

“Tổng bộ mỗi tháng sẽ đưa một lô vật tư vào, đều là tự sản xuất trong linh cảnh, một chai rượu vang này, tôi phải trả nửa tháng tiền lương mua, chỉ có thể cho cô uống nửa ly.

“Sáng mai các người sẽ đi ra ngoài, cô cái con bé này không giống kẻ giết người không chớp mắt. Thôi bỏ đi, không liên quan tới tôi.”

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Tống Mạn đóng tủ thủy tinh, quay đầu nhìn về phía cửa phòng, nói:

“Ai thế!”

“Là tôi.” Ở cửa truyền đến tiếng một người đàn ông.

Chương 1496: Đoạt xá (4)

Tống Mạn nhíu nhíu mày, nhìn thoáng qua Tôn Miểu Miểu, lắc mông đi về phía cửa, vặn tay nắm cửa.

Tôn Miểu Miểu ở phía trong phòng ngủ, không nhìn thấy cảnh tượng ở lối đi, chỉ có thể nghe thấy Tống Mạn cùng người đàn ông đối thoại:

“Sao cậu lại tới đây? Đêm nay tôi phải trông coi Tôn Miểu Miểu, cũng không rảnh rỗi thoải mái tiếp cậu.”

“Một đêm cuối, cô giáo không muốn phóng túng một phen sao?”

Người tình của cô Tống Mạn? Nam học viên nào? Tôn Miểu Miểu nghe có chút quen tai, nhưng không nhớ nổi là ai, dù sao cô và nam học viên hầu như không có lui tới.

Trừ mấy người đó của tiểu đội địa cung.

“Cái này không thể được.”

Tiếng của Tống Mạn vừa vang lên, liền im bặt.

Tôn Miểu Miểu nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, tiếp đó có tiếng người ngã xuống.

Trong lòng cô rùng mình, sau đó, thấy một bóng người đi vào.

“Là ngươi?”

Tôn Miểu Miểu thấy rõ dung mạo người tới, khẽ biến sắc.

Phòng 612.

Thiên Hạ Quy Hỏa chân đạp lên ngực Tam Dương Khai Thái Thái, trong lòng bàn tay phun ra đao lửa đỏ rực, chém xuống một chân cuối cùng của gã.

Triệu Thành Hoàng yên lặng thu hồi đạo cụ, Trương Nguyên Thanh thì tay không, đứng ở một bên.

Chiến đấu nháy mắt kết thúc, một Sơn Thần bị thương đối mặt ba người giáp công, hầu như không có sức khống trả đã bị chế phục.

Thiên Hạ Quy Hỏa lòng dạ độc ác quyết đoán vô cùng, chém Tam Dương Khai Thái Thái thành cây côn người.

"Nếu ngươi không phải người mặc giáp, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ cung cấp Sinh Mệnh Nguyên Dịch khôi phục thương thế của ngươi, chẳng qua, ta cảm thấy không cần thiết." Thiên Hạ Quy Hỏa dùng đao lửa chỉ về phía cổ họng Tam Dương Khai Thái Thái:

"Ta có thể xác định, chính là ngươi!"

Câu "Các ngươi đến rồi" kia của Tam Dương Khai Thái Thái lúc trước, khiến Thiên Hạ Quy Hỏa xác nhận thân phận của đối phương.

Xích Diễm Ly Hỏa Đao, không tệ, lúc này mới vài ngày, hắn đã nhập môn pháp thuật đó, gã này tuy là sỉ nhục của Hỏa Sư, nhưng thiên phú mạnh thái quá… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh từ trên đao lửa dời đi, nhìn về phía Tam Dương Khai Thái Thái, nói:

"Ngươi có cái gì muốn nói?"

Tam Dương Khai Thái Thái nằm thẳng dưới đất, tay chân bị chặt đứt, trên mặt không thấy chút đau đớn nào, cười hê hê nói:

"Các ngươi tìm lầm người rồi, mặt khác, ta không phải Tam Dương Khai Thái Thái, ta chỉ là một cô hồn dã quỷ."

Khi nói chuyện, lại một tiếng cười âm trầm lạnh lẽo từ sau lưng hắn truyền đến:

"Nhiệm vụ của chủ nhân đã đạt thành."

Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày, hất nhẹ mũi chân, lật úp Tam Dương Khai Thái Thái, lưng hướng lên trên, đao lửa dọc theo xương cột sống cắt một cái.

Đồng phục của học viện Tần Phong rách ra, lộ ra máu thịt bên trong, chỉ thấy lưng hắn có một mặt quỷ dữ tợn xấu xí, ngũ quan mơ hồ, hơi nhô lên, giống như phù điêu máu thịt.

Xung quanh mặt quỷ là những mạch máu màu xanh đen kia, nối tiếp xương sống.

Mặt quỷ nhếch miệng, cười âm trầm lạnh lẽo điên cuồng:

"Các ngươi chết chắc rồi, chờ chủ nhân mang tới bộ giáp kia, tất cả mọi người đều phải chết."

…

Ký túc xá giáo viên.

Tôn Miểu Miểu kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, nói:

"Ngươi chính là người mặc giáp, thành viên Ám Dạ Mân Côi."

Người này ngũ quan tuấn tú, không thích nói cười, khí chất dương cương, giống như bộ đội đặc chủng trẻ tuổi, đây là khí chất chỉ Kiếm Khách có.

Chính là Nhâm Quân Tử.

Nhâm Quân Tử nhếch khóe miệng: "Rất kinh ngạc sao, cũng đúng, đối với các người mà nói, hiềm nghi lớn nhất hắn là Tam Dương Khai Thái Thái."

"Tam Dương Khai Thái Thái cái gì, ta không biết ngươi đang nói cái gì?" Tôn Miểu Miểu co rúm lại về phía cửa sổ, ánh mắt liên tiếp liếc bóng đêm thê lương ngoài cửa sổ, nói:

"Ngươi muốn bảo vật trong địa cung phải không, không sai, đều ở trên người ta, nếu ngươi giết ta, mọi thứ đều sẽ trở về linh cảnh, ngươi cũng đừng mong đạt được. Còn có, ngươi đã làm gì Tống Mạn?"

"Ta chỉ là đánh ngất cô ấy, Thú Vương có năng lực chết mà sống lại, giết cô ta quá mức trì hoãn công việc." Nhâm Quân Tử mỉm cười:

"Ngươi là đang đợi đồng bạn của mình sao, cũng đúng, ngươi lựa chọn bó tay chịu trói, là vì câu ta ra. Ta đoán một chút ngươi có mấy đồng bạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định

có, ừm, còn có Hạ Hầu Ngạo Thiên, Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa."

Tôn Miểu Miểu kinh ngạc trợn to mắt: "Ngươi, ngươi biết hết rồi?"

"Buổi chiều mới biết được." Nhâm Quân Tử chỉ chỉ vành tai, cười ha ha nói:

"Chỉ cần xác nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng ngươi, liền có thể biết còn có những đồng bạn nào. Ta là Kiếm Khách, chi tiết người khác không nhìn thấy, ở trong mắt ta, đều rõ ràng hết, ví dụ như tai nghe."

Trong lòng Tôn Miểu Miểu trầm xuống, quả nhiên, liền nghe Nhâm Quân Tử nói:

"Đồng bạn của ngươi sẽ không đến đây, linh phó bọn họ sắp xếp ở bên ngoài sớm đã thu hồi."

Thấy Tôn Miểu Miểu vừa sợ vừa nghi vừa mờ mịt, Nhâm Quân Tử từ trong túi lấy ra một cái la bàn hoàng kim, nói:

"Dưới quy tắc, không ai có thể chống lại, ngươi hẳn là rất tò mò ta là như thế nào ảnh hưởng viện trưởng cùng ngươi nhỉ?"

Nói xong, hắn xoay mặt la bàn, hướng về Tôn Miểu Miểu.

Chương 1497: Đoạt xá (5)

Tôn Miểu Miểu chăm chú nhìn lại, chỉ thấy mặt la bàn viết một hàng chữ:

"Lời tiên đoán: Bởi vì ban ngày Tam Dương Khai Thái Thái khác thường, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoài nghi hắn là người mặc giáp, hắn quyết định mang theo Hạ Hầu Ngạo Thiên, Thiên Hạ Quy Hỏa, Triệu Thành Hoàng, ở 11 giờ 50 phút đêm nay tập kích Tam Dương Khai Thái Thái, vì bảo đảm xác xuất thành công, bọn họ sẽ toàn lực ứng phó. "

Đây là đạo cụ gì? Hắn chính là dùng đạo cụ này ảnh hưởng viện trưởng và mình? Tôn Miểu Miểu nhìn văn tự tin tức, trái tim một lần nữa chìm vào đáy vực.

Khó trách Nhâm Quân Tử sẽ nói, linh phó bị thu về rồi, bởi vì bọn họ sẽ toàn lực ứng phó Tam Dương Khai Thái Thái.

Nhâm Quân Tử có được thuật quan sát nhìn ra cô kích động cùng nghi hoặc, nhưng chưa giải thích, quay đầu nhìn quét chuông đồng hồ treo trên tường, nói:

"Vừa vặn qua rạng sáng, biết ta vì sao lựa chọn lúc này không? Bởi vì ta ngày hôm qua đã dùng hết số lần tiên đoán."

Hắn chăm chú nhìn la bàn hoàng kim, nói:

"Lời tiên đoán đầu tiên của hôm nay: Tôn Miểu Miểu vì giữ mạng, lựa chọn giao ra mọi thứ đạt được trong cửa đá."

Một lời tiên đoán trước bị lau đi, nội dung mới hiện lên.

Nhâm Quân Tử một tay nắm la bàn hoàng kim, một tay nâng cằm Tôn Miểu Miểu lên, tặc lưỡi nói:

"Thật sự là người đẹp ta thấy mà thương, chờ ta lấy được áp giáp, từ trong tay bọn Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm về thứ còn lại, sẽ trở về lâm hạnh ngươi."

Đầu ngón tay cắt xuống phía dưới, kiếm khí xé rách dây leo.

Hắn không lo lắng Tôn Miểu Miểu phản bội, cho dù giải trừ dây leo trói buộc, cô vẫn như cũ ở trạng thái suy yếu, khoảng cách gần như vậy, Kiếm Khách giết Tinh Quan dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, lời tiên đoán của hắn chưa vi phạm năm điều hạn chế, lời tiên đoán chỉ cần thành lập, trong giai đoạn Thánh Giả, không ai có thể vi phạm, đây là quy tắc.

Trong mắt Tôn Miểu Miểu trong sự sợ hãi lộ ra tín nhiệm, như tin tưởng vững chắc chỉ cần giao ra áo giáp cùng Phướn Chiêu Hồn, Nhâm Quân Tử liền nhất định sẽ tha cô.

Cô đưa tay chộp một cái ở không trung, lấy ra một cây phướn dài màu đen âm khí lượn lờ, một bộ giáp toàn thân màu máu lộ ra sát khí, một cái mũ đỏ nhỏ mềm nhũn nằm úp sấp.

Không chỉ một bộ giáp? Trong mắt Nhâm Quân Tử lóe ra sự bất ngờ cùng tham lam, không có chút do dự nào, đưa tay chụp lấy ba món đạo cụ.

Đột nhiên, trong trạng thái mừng như điên, hắn thoáng nhìn thảm bên cạnh hơi trầm xuống, như là có người giẫm ở bên trên.

Tham lam cùng phấn chấn khi nhìn thấy bảo vật, khiến hắn phản ứng chậm một nhịp.

Một giây sau, ngực hắn như bị húc, đau đớn ập tới, cả người bay ra như diều đứt dây, va mạnh vào trên tường.

La bàn trong tay rời tay bay ra.

“Ô ~”

Trong phòng vang lên tiếng gió rít thê lương, ầm ầm hai tiếng, đao gió vô hình theo sát tới, chém trúng hai chân hắn, chém nứt bức tường.

Máu tươi nháy mắt nhuộm đỏ bức tường trắng bóc.

Nhâm Quân Tử khó có thể tin ngẩng đầu nhìn, vị trí vừa rồi đứng xuất hiện một bóng người.

Tuấn tú, trẻ tuổi, nét mặt lộ ra phấn chấn bừng bừng, cùng với một phần rất nhỏ sự dữ tợn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn? !

“Sao có khả năng, ngươi…” Nhâm Quân Tử lộ vẻ mặt kinh hãi, mềm nhũn dựa vào tường trượt xuống.

Hắn hầu như là nháy mắt mất đi năng lực chiến đấu.

“Chém chân của ngươi, cho dù ngươi khoác thêm đạo cụ Dạ Du, cũng đừng nghĩ chạy trốn. Ừm, xuất phát từ bảo hiểm, tay cũng chém.” Trương Nguyên Thanh vung đôi tay đeo bao tay màu lam.

Tiếng xé gió “Vù” vang lên lần nữa, ngay sau đó, Nhâm Quân Tử liền thấy hai bàn tay rời khỏi cổ tay.

Hắn đau tới mức trước mắt tối sầm.

“Ngươi sao có thể ở chỗ này? Ngươi không có khả năng vi phạm lời tiên đoán, đó là quy tắc!” Nhâm Quân Tử ngẩng đầu lên, khuôn mặt tái nhợt toát ra mồ hôi lạnh như hạt đậu.

Ngươi có quy tắc, ta có nhân quả! Trương Nguyên Thanh cười khẩy nói:

“Đã biết ngươi có thể ảnh hưởng người ta, ta khẳng định phải làm phòng bị, về phần vì sao sẽ ở chỗ này, đương nhiên là vì ta đoán được ngươi chính là người mặc giáp.”

Chính như hắn nói, đã biết người mặc giáp có thể "ảnh hưởng" mục tiêu, tự nhiên cần phòng bị trước.

Phương thức phòng bị của Trương Nguyên Thanh, chính là lợi dụng gương Yata chế tạo phân thân, sau đó phủ thêm Da Người Hoàn Mỹ, như vậy, nhân quả của bản thể liền chuyển dời đến phân thân.

Hắn sẽ không bị ảnh hưởng.

"Ngươi đoán được là ta?" Nhâm Quân Tử khẽ biến sắc, "Không có khả năng, ngươi không có khả năng đoán được. Ngươi rõ ràng từ chỗ Mặc Bàn biết được trả giá của sử dụng gương ma, mà Tam Dương chưa chết, đây là sơ hở lớn nhất."

"Ồ, ngươi cũng biết việc này, thì ra là như thế." Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ:

"Vậy thì không sai rồi, cho nên Mặc Bàn thật ra từng tìm Tam Dương Khai Thái Thái, nhưng hắn bị ngươi ảnh hưởng đúng không.

Chương 1498: Học viện Tần Phong (1)

"Ngươi chính là ở sau khi biết được trả giá của gương ma, mới quyết định giết Tam Dương Khai Thái Thái nhỉ. Ài, gương ma nói không sai, kẻ này ngay cả 'Thảo (艹)' cũng không có, phúc mệnh mỏng manh.

"Ngươi làm như vậy, là muốn giữ lại đường lui cho mình, nhỡ đâu gặp phải nguy cơ thân phận bại lộ, liền đẩy tội cho hắn, đẩy hắn đi ra hấp dẫn tầm mắt, làm không tệ.

Nhưng ngươi vẫn để lại một sơ hở."

"Sơ hở nào?" Mất máu quá nhiều, Nhâm Quân Tử đã xuất hiện bệnh trạng choáng váng, nhưng trong lòng đè nén một cơn tức, không cam lòng hỏi.

"Hạ Triều Tuyết chính là sơ hở lớn nhất của ngươi." Trương Nguyên Thanh nói:

"Tuy chúng ta cũng đi nhầm hai bước, trách lầm viện trưởng cùng Tiểu Nguyệt Thỏ bọn họ, nhưng tốt xấu gì cũng nghiệm

chứng một sự kiện, đó chính là mặc kệ Chu Minh Hú hay Hạ Triều Tuyết, đều chưa để lộ ra gian tình.

“Vậy người mặc giáp là như thế nào biết chuyện này? Ta ban ngày vẫn luôn nghĩ vấn đề này, thẳng đến lúc Anh Gà Đỏ nói cho ta biết danh sách bữa ăn căn tin đêm đó, ta mới ý thức được, thì ra là ngươi.

“Chu Minh Hú dụ dỗ gian dâm Hạ Triều Tuyết, cô ấy là bị động tiếp nhận phần quan hệ này, trong lòng nhất định sẽ có hận ý, ít nhiều sẽ ở lúc bình thường toát ra.

“Người khác nhìn không ra quan hệ của Chu Minh Hú và Hạ Triều Tuyết, nhưng ngươi là có khả năng biết được, bởi vì ngươi là Thám Báo, Thám Báo am hiểu nhất quan sát. Ngươi mang theo nhiệm vụ của tổ chức mà đến, ngay từ đầu đã đặc biệt chú ý động hướng của học viên.

“Mà Tam Dương Khai Thái Thái là Thổ Quái, hắn không có khả năng nhìn ra quan hệ của Chu Minh Hú cùng Hạ Triều Tuyết. Nhưng ta lại nghĩ, không đúng, hiềm nghi của Tam Dương Khai Thái Thái rõ ràng lớn hơn nữa.

“Sau đó ta nghĩ tới lời tiên đoán của gương ma, người này ngay cả ‘Thảo’ cũng không có, thật ra chính là ám chỉ gã này tráng niên mất sớm, vì thế ta liền biết, hắn sớm đã chết, người chết sao có thể là người mặc giáp?

“Đêm đó ngươi thấy Chu Minh Hú quay về rất sớm, liền nhìn ra Hạ Triều Tuyết không ở ký túc xá, sau nửa đêm phát hiện có người vào cửa đá, ngươi lập tức hoài nghi Hạ Triều Tuyết, đáng tiếc ngươi giết lầm người rồi.

“Chỉ có thể tương kế tựu kế, chế tạo ra biểu hiện giả dối xâm hại để lầm đường chúng ta. Ừm, hiện trường xảy ra vụ án cũng không phải ký túc xá nhỉ?”

Nhâm Quân Tử trầm mặc một lát, cười thảm một tiếng:

“Giết ta đi.”

“Không, ta sẽ không giết ngươi.” Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói: “Trên người ngươi có đạo cụ lau đi linh thể nhỉ, giết ngươi, ta còn hỏi linh như thế nào. Nhâm Quân Tử, ngươi là đối tượng đầu tiên ta đoạt xá.”

Nhâm Quân Tử biến sắc hẳn, nhưng tay chân đều cụt, hắn ngay cả tự sát cũng không làm được.

Trương Nguyên Thanh thi triển Thần Du, linh thể xuất khiếu, lao vào mi tâm Nhâm Quân Tử.

Lời tác giả:

Xem độc giả phản hồi, nói tôi định nghĩa đối với dự ngôn (lời tiên đoán) không đúng, tôi tra một phen, dưới đây là định nghĩa của lời tiên đoán: Lời tiên đoán chính là đoán trước đối với sự kiện tương lai, dự báo hoặc khẳng định đối với chuyện tương lai xảy ra.

Nói thông tục chính là: Biết trước chuyện xảy ra trong tương lai.

Lời tiên đoán bình thường thuộc về tiên tri, sự kiện phát triển không quan hệ với người tiên đoán, hắn chỉ là biết trước.

Công năng mảnh vỡ La Bàn Quang Minh là: Thực hiện nội dung lời tiên đoán.

Cho nên thoạt nhìn, giống như ngôn xuất pháp tùy.

Công năng chính xác của La Bàn Quang Minh, nên là biết trước chuyện xảy ra xung quanh trong đoạn thời gian nhất định. Như vậy mới hợp lý, nghiêm khắc mà nói, vị độc giả kia lẩm bẩm đúng, là tôi viết trật, nhưng viết cũng viết rồi, không đổi được, cũng chỉ có thể như vậy, nhưng quả thật là tôi viết sai rồi.

“Đây tựa như là một loại cổ thú ký sinh linh trí không thấp?” Thiên Hạ Quy Hỏa đánh giá mặt quỷ dữ tợn, nhìn về phía Triệu Thành Hoàng ở bên, nói:

“Thì ra Tam Dương Khai Thái Thái sớm đã chết, cổ thú cũng có linh trí, nó tựa như biết không ít tình báo, cậu có thể cân nhắc phệ linh.”

Khóe miệng Triệu Thành Hoàng giật giật: “Cắn nuốt loại linh thể không sạch sẽ này sẽ chỉ tăng tốc điên cuồng của tôi, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể thử chút.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn tay không: “Dù sao cậu chỉ là một đạo phân thân.”

Sau khi lời tiên đoán kết thúc, ảnh hưởng của quy tắc liền biến mất, ở sau khi phân thân kéo xuống Da Người Hoàn Mỹ, hắn đã phản ứng lại, nhớ tới đây không phải chân thân.

"Phân thân làm sao, phân thân không có nhân quyền à?" Trương Nguyên Thanh phun nước miếng đầy mặt hắn, "Bản thể đã đang đoạt xá người mặc giáp, các người chờ hắn trở về chia sẻ tình báo là được."

Quả nhiên Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng nhìn nhau một cái, người trước trầm ngâm một phen, liếc nhìn da người một lần, nói:

"Cậu vậy mà không chịu người mặc giáp ảnh hưởng, làm như thế nào?"

Chương 1499: Học viện Tần Phong (2)

"Hê hê, sơn nhân tự có diệu kế, đừng hỏi, hỏi cũng sẽ không nói cho anh." Trương Nguyên Thanh nói.

"Người mặc giáp là ai? Có phải Nhâm Quân Tử hay không?" Thiên Hạ Quy Hỏa hỏi tiếp.

"Không nói cho các người." Phân thân hừ hừ nói.

Phân thân này làm người ta chán ghét giống như bản thể. Trong lòng Triệu Thành Hoàng và Thiên Hạ Quy Hỏa đồng thời toát ra suy nghĩ này.

"Các, các ngươi đang nói cái gì? Cái gì bản thể, cái gì phân thân?"

Mặt quỷ dữ tợn trên lưng phát hiện không đúng.

"Các người đã đều không cắn nuốt, vậy giữ lại nó cũng vô dụng." Ánh mắt Thiên Hạ Quy Hỏa lạnh như băng, Xích Diễm Ly Hỏa Đao dí lên mặt quỷ nhô ra khỏi da thịt, dùng sức đâm.

Trong một đợt tiếng kêu thảm xé tim xé phổi, khói đen cuồn cuộn, mùi thối khét xộc vào mũi, mặt quỷ dữ tợn hóa thành than.

…

Người khi sắp chết, tinh thần lực sẽ theo thân thể cùng nhau suy yếu, nhưng linh thể Nhâm Quân Tử tựa như một khối sắt thép cứng rắn.

Cứng rắn, cô đọng, khó có thể tiêu hóa.

Cho dù suy yếu, Ý Chí Sắt Thép của Kiếm Khách cũng không thể khinh thường.

Độ khó của đoạt xá người sống, so với cắn nuốt tàn linh sau khi chết lớn hơn rất nhiều.

"Ngươi đừng hòng đoạt xá ta, ta từng tiếp nhận Đại Hộ Pháp chúc phúc, phệ linh đối với ta không có hiệu quả, ngươi đừng mong đạt được tin tức." Linh thể Nhâm Quân Tử truyền đến cảm xúc dao động kịch liệt.

Quả nhiên, Trương Nguyên Thanh vừa mới tiến hành phệ linh, liền có một ánh trăng sáng trong sáng ngời từ trong linh thể Nhâm Quân Tử sáng lên, từng chút một đẩy linh thể Trương Nguyên Thanh ra.

Như là chịu kích thích, linh thể của Trương Nguyên Thanh bộc phát ra ánh trăng càng thêm mãnh liệt, trên bầu trời, đường nét một vầng trăng tròn màu đen mơ hồ hiện lên.

Vầng trăng đen này mơ hồ không rõ, giống với khí tức trăng đen của thẻ nhân vật, nhưng tựa như là hình chiếu.

Trăng tròn màu đen tựa như đã dung hợp một chút với linh thể của mình, hình chiếu của nó theo linh thể của mình qua rồi… Trương Nguyên Thanh không biết nên vui hay nên buồn.

Ánh trăng trong linh thể của Nhâm Quân Tử nháy mắt tán loạn, liên quan ý chí của hắn cùng nhau bị mài mòn hủy diệt.

Bởi vì không phải sau khi chết phệ linh, ký ức pha tạp khổng lồ, như thủy triều ập tới, từng lần một càn quét linh thể Trương Nguyên Thanh.

Ở trong một vài hình ảnh tàn phá, Trương Nguyên Thanh đã tìm được tình báo mình muốn.

Đó là một gian phòng ngủ chính rộng rãi trang hoàng xa hoa, Nhâm Quân Tử đứng ở bên giường đang nghe điện thoại:

"Ngươi làm không tệ, rất không tệ!"

“Chuẩn bị một phen, tìm cơ hội vào học viện Tần Phong. Tâm nguyện của thủ lĩnh nhiều năm qua, không chừng sẽ do ngươi tới hoàn thành, đây là công lao thế nào, ngươi hẳn là rõ.”

Trong phòng ngủ xa hoa tương tự.

Nhâm Quân Tử ngồi ở bên cạnh bàn, cầm điện thoại di động, trong điện thoại truyền đến thanh âm như kẹt đờm trong cổ:

“Thủ lĩnh đêm xem thiên tượng, đã nhìn thấy quỹ tích tương lai, hắn nói, ngươi sau khi tiến vào học viện Tần Phong, chỉ cần lưu ý hồ giao nhân, thì có thể thay hắn tìm được món chí bảo đó.”

“Nhưng phải nhớ lấy, việc này tràn đầy nguy cơ, hoặc có huyết quang tai ương. Thủ lĩnh nói, cẩn thận, dứt khoát lưu loát, là mấu chốt hóa giải nguy cơ.”

Trừ tin tức kể trên, Trương Nguyên Thanh còn nhìn thấy rất nhiều bí ẩn riêng tư của Nhâm Quân Tử.

Ví dụ như trên đường tan tầm về nhà, một khối la bàn hoàng kim đánh tan cửa kính xe, đập vào thùng xe; Ví dụ như hắn là trẻ mồ côi, từ nhỏ ở trong doanh trại tập huấn bí mật của một cánh rừng rậm tiếp nhận huấn luyện.

Huấn luyện viên của doanh trại tập huấn căn cứ tính cách, sở trường của mỗi người huấn luyện thêm, người nóng nảy càng thêm nóng nảy; Người chất phác càng thêm chất phác; Người bình tĩnh càng thêm bình tĩnh.

Bồi dưỡng chiến đấu, chịu đòn, suy luận… các loại năng lực, từng bước một hướng về nghề nghiệp đối ứng.

Phương diện này, có một bộ phận số người rất nhỏ sẽ đạt được thẻ nhân vật, trở thành linh cảnh hành giả.

Ở sau khi đạt được Đại Hộ Pháp chúc phúc, các linh cảnh hành giả này bị sắp xếp vào các phân bộ lớn của quan phương, tiến vào linh cảnh thế gia, cũng có một bộ phận số người sẽ nấp ở dân gian, lấy các loại thân phận hoạt động ở xã hội, kết giao hành giả quan phương, con em thế gia, phát triển bọn họ trở thành thành viên Ám Dạ Mân Côi.

Đương nhiên, cũng có ký ức gần đây mưu hại Hạ Triều Tuyết, Lâm Tố, Tam Dương Khai Thái Thái, Nhâm Quân Tử mượn

dùng mảnh vỡ la bàn, ám hại Tam Dương Khai Thái Thái, ở trong cơ thể gã cấy vào cổ thú ký sinh, chuyển biến thành "đồng bạn" .

Hôm qua lúc chiến đấu với Hổ Vương, biết Hổ Vương sẽ xông vào thư viện, hắn cố ý để Tam Dương Khai Thái Thái bị Hổ Vương làm trọng thương, sau đó kéo ra khỏi thư viện, giao mảnh vỡ la bàn cho Tam Dương Khai Thái Thái, để hắn làm ra lời tiên đoán, mình thì lao vào thư viện chiến đấu, thể hiện trong sạch.

Chương 1500: Học viện Tần Phong (3)

Đây là cố ý để Tam Dương Khai Thái Thái lộ ra sơ hở, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn hoài nghi, sau đó hắn lại thông qua la bàn tiên đoán hành động của bốn người đêm nay, mình thì ám độ Trần Thương, tập kích Tôn Miểu Miểu.

Đương nhiên, trong hình ảnh ký ức, còn có tình huống mất hồn hắn và cô Tống Mạn mây mưa.

Không bao lâu, Trương Nguyên Thanh rời khỏi hỏi linh.

Hắn ôm đầu, đau tới mức trán nổi gân xanh, sắc mặt khi mừng khi buồn, vặn vẹo một trận.

Qua thật lâu, mới áp chế hiệu quả xấu của phệ linh, cảm giác Thái âm lực trong cơ thể có chút tăng tiến.

—— Phá Sát Phù dùng một tấm bớt một tấm, có thể tự mình tiếp tục gánh vác, thì cố gắng không dùng.

"Phù ~"

Trương Nguyên Thanh phun ra một hơi, cúi người nhặt lên la bàn hoàng kim rơi dưới đất.

Hắn cẩn thận xem xong tin tức vật phẩm, tuy đã thông qua ký ức của Nhâm Quân Tử, hiểu biết được công năng của đạo cụ này, vẫn còn nhe răng:

"Thực biến thái, đáng tiếc chỉ là phẩm chất Thánh Giả, không có tác dụng đối với Chúa Tể."

Nếu là đạo cụ cấp Chúa Tể, hắn liền phát tài rồi.

“Mảnh vỡ La Bàn Quang Minh trong truyền thuyết, là vị hội trưởng kia năm đó tranh đoạt được? Chậc, để mình nghĩ xem, là giấu đi, hay là nộp lên?” Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Hắn thật ra thiên hướng nộp lên la bàn, đổi lấy ích lợi.

Bởi vì Nhâm Quân Tử gây ra sóng gió, nhất định không thể giấu được tổng bộ, giấu la bàn hoàng kim độ khó rất lớn, dù sao cũng phải cho quan phương một lời giải thích.

Vị hội trưởng kia còn đang treo thưởng đạo cụ mất đi, có lẽ có thể từ chỗ hắn đổi lấy một món cực phẩm.

Nhưng mục đích Nhâm Quân Tử tiến vào học viện Tần Phong, hắn lựa chọn giấu diếm, tổng bộ hỏi thì nói không biết, hắn cũng là người bị hại vô tội.

Tổng bộ nếu hỏi “Cậu chưa phệ linh sao?”, hắn liền nói trên người Nhâm Quân Tử có thủ đoạn lau đi linh thể, nháy mắt tử vong, hồn phi phách tán.

Vuốt ve la bàn hoàng kim trong tay, Trương Nguyên Thanh nhớ tới di sản phụ thân lưu lại, hắn hoài nghi cũng là mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, chỉ là không có chứng cứ.

Trước thu lại, chờ rời khỏi linh cảnh, hỏi một chút ý kiến của cung chủ cùng Phó Thanh Dương, lại quyết định la bàn mảnh vỡ là nộp lên hay tự mình giữ lại… Trương Nguyên Thanh thu la bàn vào ô vật phẩm.

Tiếp theo, hắn nghĩ tới tình báo phệ linh thu hoạch.

Câu nào đó của vị Đại Hộ Pháp kia trong điện thoại làm hắn rất để ý: Tâm nguyện của thủ lĩnh nhiều năm qua, không chừng sẽ do ngươi tới hoàn thành.

“Nhiệm vụ ẩn của học viện Tần Phong, người biết không ít, nhưng vị thủ lĩnh đó tựa như biết trong địa cung có cái gì, bằng không tại sao nói là ‘tâm nguyện’? Vậy thì kỳ quái rồi, địa cung chưa bao giờ mở ra, cao tầng Bách Hoa hội cũng không biết trong địa cung rốt cuộc có cái gì.”

“Thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi không có khả năng biết, có lẽ còn có một loại khả năng khác, cái gọi là tâm nguyện, chỉ là muốn vào phó bản ẩn của học viện Tần Phong?”

Tựa như Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương chủ động hướng hắn đề cập nhiệm vụ ẩn của học viện Tần Phong, nhớ mãi không quên, lại bởi vì không thể tiến vào học viện nữa mà tiếc nuối.

Nghĩ đến đây, trái tim Trương Nguyên Thanh "Oàn thình thịch" điên cuồng nhảy lên vài cái.

Hắn nghĩ đến một khả năng, nếu ừm, chỉ là nếu, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi từng tiến vào học viện Tần Phong, ngẫu nhiên phát hiện nhiệm vụ ẩn.

Nhưng lúc ấy năng lực có hạn, hoặc là không để ở trong lòng, nhiều năm sau phản ứng lại, lấy Quan Tinh thuật phỏng đoán được trong địa cung học viện Tần Phong có bảo bối cực kỳ quan trọng.

Có thể ở thời kì cấp thấp tiến vào học viện Tần Phong, chỉ có linh cảnh hành giả quan phương bồi dưỡng, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi là người quan phương, không, từng là người quan phương? Ặc, ý tưởng này có chút nghĩ kỹ mà kinh nha.

"Chờ rời khỏi học viện, lật xem một chút danh sách quá khứ từng tiến vào học viện Tần Phong, suy đoán của mình chưa chắc chính xác, nhưng điều tra một chút tóm lại không có gì sai, Ám Dạ Mân Côi năm lần bảy lượt trêu vào mình, điều tra thủ lĩnh của bọn họ là cần thiết." Trương Nguyên Thanh nghĩ.

Lúc này, Tôn Miểu Miểu bên cửa sổ kêu lên: "Anh ngẩn người cái gì thế, trong linh thể Nhâm Quân Tử có tình báo gì?"

Trương Nguyên Thanh trước thu hồi mũ đỏ nhỏ, Vạn Nhân Đồ, lại ném Phướn Chiêu Hồn cho Tôn Miểu Miểu, đang muốn giảng giải tình báo, liền nghe cô Tống Mạn chỗ lối đi kêu "ưm" một tiếng, dần dần tỉnh lại.

Mắt của cô thiếu tiêu cự, ngẩn ra vài giây, rốt cuộc nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, chợt bật dậy, triệu hồi ra binh khí, chạy vào trong phòng.

Sau đó liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở bên giường, Tôn Miểu Miểu ngồi bệt ở giường quý phi, cùng với Nhâm Quân Tử chết ở chân tường.

Trong phòng tràn ngập mùi máu tươi.

Chương 1501: Học viện Tần Phong (4)

“Nguyên Thủy Thiên Tôn? Cậu…” Tống Mạn mờ mịt nhìn về phía góc tường: “Hắn…”

Đầu óc còn có chút loạn, chỉ nhớ rõ Nhâm Quân Tử tập kích cô.

“Hắn chính là người mặc giáp.” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

“Hơn nữa còn là tên cuồng dâm, tính dâm loạn Miểu Miểu, vừa vặn bị tôi chạy tới cứu, mông Miểu Miểu cũng bị hắn bóp mấy lần. Sau này tổng bộ hỏi, cô Tống Mạn phải làm chứng thay chúng tôi.”

“Nhâm Quân Tử chính là người mặc giáp?” Tống Mạn nghiến răng ken két, “Khó trách tôi cảm thấy Miểu Miểu không giống hung thủ, vừa rồi hắn nói, phi, thiệt thòi cho lão nương còn cảm thấy hắn công phu trên giường không tệ.”

Cô cái đồ nữ hải vương này… Cô Tống Mạn, cô rất hợp với Linh Quân, quay về tôi giới thiệu cô cho hắn, các người cắm sừng lẫn nhau… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Hắn đi đến bên cạnh giường quý phi, bế ngang Tôn Miểu Miểu lên, nói:

“Sẽ không có nguy hiểm nữa, cô Tống Mạn, tôi đưa Miểu Miểu trở về trước, cô xử lý thi thể một phen, qua mấy giờ nữa, chúng tôi sẽ ra khỏi phó bản, có duyên gặp lại.”

Tống Mạn đầy mình nghi hoặc, nhưng Trương Nguyên Thanh không cho cô cơ hội, bế Tôn Miểu Miểu ra khỏi phòng.

Rời khỏi ký túc xá nữ sinh, Trương Nguyên Thanh đi thẳng về phía ký túc xá nam sinh, ánh trăng sáng rõ, rơi xuống đất thành sương, chỉ là bên vườn hoa không còn thấy hoa tươi mềm mại nữa.

—— đều bị bọn họ độc chết rồi.

Tôn Miểu Miểu mềm nhũn ở trong lòng Trương Nguyên Thanh, nghiêng đầu, ánh mắt hướng chéo về mặt đất, tỏ ra có chút cứng ngắc co quắp, rất mất tự nhiên.

“Cô chưa từng được đàn ông ôm sao?” Trương Nguyên Thanh liếc cô một cái, “Chậc chậc, một đống tuổi rồi, chưa từng có bạn trai?”

Tôn Miểu Miểu so với hắn còn lớn hơn ba tuổi, bộ dáng tiêu chuẩn, gia thế lại tốt, nghĩ hẳn là không thiếu người theo đuổi.

“Liên quan gì tới cậu, nói nhảm nhiều quá.” Tôn Miểu Miểu bĩu môi.

“Bộ dạng đáng yêu, tính cách không đáng yêu một chút nào.” Trương Nguyên Thanh ác ý bóp một phát cái mông mềm mại co giãn của cô.

Tôn Miểu Miểu mặt baby, mắt to mặt tròn tựa như thiếu nữ thanh thuần, thực ra dáng người là có tiền vốn, mông no đủ nhiều thịt, đã có sự đầy đặn của phụ nữ trưởng thành, mà không phải loại mông nhỏ kia của thiếu nữ.

Là hệ thuần dục hiếm thấy.

“Cậu cậu cậu…” Tôn Miểu Miểu đỏ mặt lên, cả giận nói: “Cậu chờ đó, ra khỏi phó bản, tôi bảo ông nội đánh chết cậu.”

Cảm thấy chưa hết giận, liền tức giận đưa tay đi cào mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lại bị bóp thêm vài cái.

…

Ký túc xá nam sinh, phòng số 508.

Phòng Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Trương Nguyên Thanh đặt Tôn Miểu Miểu mềm nhũn ở trên giường quý phi, thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn về phía ba đồng bạn một phân thân, nói:

“Ánh mắt các người nhìn tôi có chút kỳ quái.”

Triệu Thành Hoàng và Thiên Hạ Quy Hỏa chưa nói gì, Hạ Hầu Ngạo Thiên nhíu mày nói:

“Vết cào trên mặt cậu là chuyện gì xảy ra, người mặc giáp cào ra?”

“Ồ, đây là Miểu Miểu cào, tôi cứu cô ấy, cô ấy muốn lấy thân báo đáp, tôi liền từ chối, hừ, đừng mơ!”

“Thúi lắm, rõ ràng là cậu ăn đậu hũ tôi.”

“Tự cô không thể đi, trách tôi?”

Thiên Hạ Quy Hỏa không kiên nhẫn ngắt lời:

“Được rồi, không có tâm tình xem các người liếc mắt đưa tình, trả lại Vạn Nhân Đồ cho tôi.”

Trương Nguyên Thanh lấy ra giáp toàn thân màu đỏ sậm, “rầm” một tiếng ném xuống đất.

Tôn Miểu Miểu thì trừng mắt nhìn sỉ nhục của Hỏa Sư nổi tiếng thiên hạ:

“Không có liếc mắt đưa tình.”

Thiên Hạ Quy Hỏa a một tiếng, vừa nhanh chóng thu hồi Vạn Nhân Đồ, vừa hỏi ngược lại: “Hai người chưa nghĩ tới để cô Tống Mạn giải độc? Một người muốn ôm, một người ôm, chuyện đơn giản như vậy, có cái gì phải thể hiện.”

Trương Nguyên Thanh cùng Tôn Miểu Miểu nhất thời ngây cả người.

Thấy hai người không nói lời nào, Thiên Hạ Quy Hỏa khinh thường cười xùy một tiếng.

Thiên Hạ Quy Hỏa quả thật là Hỏa Sư, Hỏa Sư không hiểu phong tình.

Tôn Miểu Miểu vụng trộm liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, có chút xấu hổ, có chút thẹn quá hóa giận phồng má.

Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng:

“Người mặc giáp là Nhâm Quân Tử, đã bị tôi giết.”

Hắn kể lại tình huống sự việc, tiếp nhận da người đưa qua, lại lấy ra gương Yata thu hồi phân thân.

“Thì ra là như thế.” Thiên Hạ Quy Hỏa giật mình, hỏi: “Món đạo cụ la bàn kia, cậu tính xử lý như thế nào?”

“Xác suất đại khái phải nộp lên, tổng bộ bên kia không dễ làm lấy lệ, tôi tính hỏi ý kiến Phó trưởng lão trước một phen.” Trương Nguyên Thanh nói ra ý nghĩ của mình, “Ở trước đó, chúng ta khớp khẩu cung trước một chút, miễn cho bị tổng bộ phát giác.”

“Thật ra phát giác cũng không sao cả, bọn họ nhiều nhất hoài nghi, không thể nghiệm chứng địa cung từng mở ra hay không.” Triệu Thành Hoàng nói.

Kế tiếp, mọi người bàn bạc thống nhất lí do thoái thác, sau khi định ra xong, Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi cảm thấy cần thiết thêm một tầng bảo hiểm nữa, không phải là không tín nhiệm mọi người, nhưng cẩn thận không bao giờ là thừa.”

Chương 1502: Nguyên Thủy hiến vật quý (1)

Mọi người nhìn hắn, có chút cảnh giác hỏi:

“Bảo hiểm gì?”

“Tôi có Bang Phái Lệnh, mọi người gia nhập bang phái của tôi, thành viên không thể phản bội lẫn nhau, miễn cho đến lúc đó Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu dẫn trưởng bối trong nhà ám sát chúng ta.” Trương Nguyên Thanh nửa nói giỡn nửa nghiêm túc nói:

“Hơn nữa, đến lúc đó chia tài liệu không cần lén gặp, tôi trực tiếp đặt ở kho hàng bang phái, mọi người tự lĩnh là được. Đồ cổ cũng tương tự, đồ cổ giao cho Hạ Hầu Ngạo Thiên đi bán đấu giá, tiền bán được mọi người chia.”

Thiên Hạ Quy Hỏa dân đen lập tức gật đầu: “Tôi đồng ý.”

Tôn Miểu Miểu lườm nguýt, không phản đối.

Triệu Thành Hoàng trầm ngâm một phen, cho rằng việc này không thiệt.

Bang Phái Lệnh quả thật có thể gia tăng độ tín nhiệm, hơn nữa Bang Phái Lệnh sơ cấp công năng đơn nhất, đối với thành viên hầu như không có hạn chế thêm vào.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghĩ một chút, hừ hừ nói:

“Được rồi, tương lai tôi đạt được Bang Phái Lệnh, các người cũng phải gia nhập bang phái của tôi. Tên tôi cũng nghĩ xong rồi, gọi là ‘Cứu Thế Tổ’, không tệ nhỉ?”

Tên rắm chó gì vậy? Mọi người nghĩ.

Sau đó, nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting! Nguyên Thủy Thiên Tôn mời bạn gia nhập bang phái —— Người Chết Trở Về! “

Tên rắm chó gì vậy? ! Mọi người một lần nữa hiện lên ý nghĩ này.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cười nhạo nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, năng lực đặt tên của cậu, bại lộ cậu chỉ là một vai phụ, nhân vật chính vẫn phải là tôi, ha ha ha!”

Điểm chú ý của Tôn Miểu Miểu khác, cô mở ra tin tức thành viên, nhìn quét một lần ID linh cảnh, nhíu mày nói:

“Đều là thành viên nữ.”

Tạ Linh Hi và Ryota Asano cô ấy biết, Tiểu Viên không biết, nhưng không có khả năng có người đàn ông nào sẽ đặt tên cho mình “Tiểu Viên” nhỉ.

“Liên quan cô cái rắm.” Trương Nguyên Thanh rất thù dai.

Tôn Miểu Miểu nghiến răng ken két: “Chờ giao dịch kết thúc, tôi liền rời khỏi bang phái.”

Thành viên không thể chủ động rời khỏi bang phái, bang chủ mới có thể chủ động đá người.

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngáp một cái: “Chín giờ sáng rời khỏi học viện, còn có thể ngủ một giấc, đều lui xuống đi.”

Thiên Hạ Quy Hỏa dẫn đầu rời khỏi.

Triệu Thành Hoàng liếc Tôn Miểu Miểu một cái, lại nhìn một cái Trương Nguyên Thanh, hướng hai người gật gật đầu.

Ặc, hắn có phải hiểu lầm rồi hay không… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, quay đầu nhìn lại, Tôn Miểu Miểu cũng vẻ mặt đầy xấu hổ.

“Cô là tự mình giải độc, hay là tôi dùng Quyền Trượng Sơn Thần thay cô giải độc, sau đó bế cô đi nghỉ ngơi, thuận tiện xin đứa con?” Trương Nguyên Thanh trêu chọc nói.

“Đi đi đi, đồ lưu manh.” Thuốc giải độc Tôn Miểu Miểu vẫn là có, lập tức từ trong ô vật phẩm lấy ra, nuốt một viên.

Tứ chi bủn rủn dần dần khôi phục sức lực, cô trừng mắt nhìn Lưu Manh Thiên Tôn một cái, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh sau đó Tinh Độn rời khỏi.

Trở lại phòng, đầu tiên truyền vào trong tai là tiếng ngáy điếc tai của Anh Gà Đỏ.

Hắn ngã chỏng vó ở trên giường, mồm hơi há ra, ngủ ngáy khò khò.

Hai người vợ đầu trong tương lai của anh, có phải chịu không nổi tiếng ngáy mới ly hôn với anh hay không? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, chịu đựng tiếng ngáy làm người ta bực bội lên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Qua bảy giờ nữa trở về hiện thực, không có thời gian thể nghiệm răng nanh của giao nhân nữ vương, thật sự là tuyệt thế mỹ nhân, luận giá trị nhan sắc quả thật hiếm có địch thủ… Hắn dần dần ngủ.

Hôm sau, chín giờ.

Trương Nguyên Thanh đang chập chờn ngủ, bên tai vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở quen thuộc:

“Ting, chúc mừng ngài hoàn thành linh cảnh nhiều người —— học viện Tần Phong, đánh số: không có, cấp bậc độ khó: Chưa biết, đang kết toán phần thưởng.”

“Phần thưởng đang kết toán, đạt được vật phẩm / đạo cụ: Không có.”

“Thưởng giá trị kinh nghiệm: 0%”

“Kết toán xong, ba mươi giây sau rời linh cảnh.”

…

Vịnh Phó gia.

Biệt thự nhà nghèo, phòng ngủ lầu ba, ba bóng người bỗng dưng xuất hiện.

“Phù, trở về rồi, ở trong phó bản trải qua một kỳ nghỉ kinh tâm động phách.” Trương Nguyên Thanh nhìn căn phòng quen thuộc, khẽ thở phào.

Cửa sổ mở rộng, gió đầu thu và ánh mặt trời cùng nhau tràn vào, căn phòng quét dọn sạch sẽ, điều hòa được cẩn thận tỉ mỉ treo ở trên giường, trong không khí tràn ngập mùi thơm thoang thoảng.

“Về phủ rồi.” Ngân Dao quận chúa truyền đạt ra ý niệm sung sướng.

Trong bất tri bất giác, cô bắt đầu coi căn biệt thự này trở thành phủ đệ của mình, so sánh với địa cung cổ mộ lạnh lẽo cô độc, nơi này có vãn bối mà sư tôn ưu ái.

Có thê thiếp nhà sau của vãn bối lục đục với nhau, có đứa ở không thích nói cười nhưng có hỏi nhất định đáp, còn có phim ảnh có thể tiêu khiển giải trí, điện thoại di động, son phấn vân vân.

Chương 1503: Nguyên Thủy hiến vật quý (2)

Điều này làm Ngân Dao quận chúa có loại cảm giác hạnh phúc mình trở về nhân gian, an ổn qua ngày.

Cho dù có được tâm tính cùng lịch duyệt không màng danh lợi, cô vẫn sẽ tràn ngập hướng tới đối với thế gian muôn vẻ muôn màu.

Lúc này, tiếng linh cảnh nhắc nhở truyền đến:

“Ting! Thiên Hạ Quy Hỏa hướng ngài xin sử dụng Xích Hỏa Tinh Lịch, quặng Hàn Nguyệt, cỏ Long Huyết, Diệt Thế Độc Hỏa…”

“Ting! Hạ Hầu Ngạo Thiên hướng ngài xin sử dụng…”

“Ting! Triệu Thành Hoàng hướng ngài xin sử dụng…”

“Ting! Tôn Miểu Miểu hướng ngài xin sử dụng…”

Mấy kẻ này, cần đến thế sao, tôi cũng sẽ không lừa tài liệu của mấy người… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

“Từ chối!”

Trương Nguyên Thanh đáp lại linh cảnh nhắc nhở, từ chối các thành viên xin.

Một giây sau, điện thoại di động trên bàn "Ting ting" nổ vang.

—— em gái tai thỏ có sạc điện thoại di động cho hắn.

Trương Nguyên Thanh cầm lấy điện thoại di động, quét mặt mở khóa, mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, nhìn thấy tiểu đội địa cung gửi tin nhắn cho hắn.

Thiên Hạ gửi tới một dấu chấm hỏi, Triệu Thành Hoàng phát ra một chuỗi im lặng tuyệt đối, Hạ Hầu Ngạo Thiên là: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, lừa bảo vật của nhân vật chính là tiết tấu tìm chết, cậu chẳng lẽ muốn làm nhân vật phản diện?"

Tôn Miểu Miểu phát ra một cái "heo thối".

Trương Nguyên Thanh đứng ở bên cạnh bàn, cầm điện thoại di động cúi đầu, tạo một cái nhóm chat, kéo đám người Tôn Miểu Miểu vào trong nhóm.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hưởng thụ một phen quyền lợi của bang chủ, tạo uy nghiêm bang chủ (đầu chó)."

"Tôn Miểu Miểu: Hừ, thực ấu trĩ."

Người khác thì nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa gửi đến đơn xin.

Một lần này, Trương Nguyên Thanh đồng ý thỉnh cầu của bọn họ, tài liệu cấp Chúa Tể trong kho hàng bang phái nháy mắt biến mất hơn nửa, bí tịch cực phẩm cũng như thế.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tôi biết tâm tình sốt ruột không chờ nổi của mấy người, chẳng qua, mấy người xác định cầm đi những tài liệu này, ô vật phẩm chứa nổi? "

Mọi người: "…"

Ha ha, một đám chó cỏ chưa từng thấy tiền… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Hắn biết rõ tâm tính các thành viên tiểu đội địa cung này, chưa từng thấy nhiều bảo bối như vậy, sốt ruột không chờ nổi muốn lấy ra xem xét, thưởng thức, cho dù là trừng mắt nhìn, cũng sẽ thu hoạch cảm giác tràn đầy hạnh phúc.

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Nguyên Thủy nói không sai, ô vật phẩm của chúng ta không đủ, chứa không nổi nhiều tài liệu như vậy, trên người giữ lại vài món là đủ rồi, cái khác để ở kho hàng bang phái. Chẳng qua, mỗi lần Nguyên Thủy vào phó bản,

chúng ta đều phải lấy tài liệu ra, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”:

Nhỡ đâu tôi chết ở trong phó bản phải không… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Đề nghị của Thiên Hạ Quy Hỏa đạt được tiểu đội địa cung nhất trí tán thành.

Sau một lúc, tiểu đội địa cung lục tục đệ trình xin sử dụng kho hàng bang phái, một lần nữa đặt tài liệu về kho hàng.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Những đồ cổ không phải tài liệu linh cảnh kia, giá trị rất cao, giải quyết như thế nào?”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tôi có con đường có thể bán ra, mỗi gia tộc Học Sĩ đều kinh doanh hội đấu giá, biết rất nhiều phú hào thích đầu tư đồ cổ, sưu tầm đồ cổ. Nhưng tôi nhiều nhất bán đấu giá một món, nhiều dễ dàng dẫn tới chú ý.”

Cho dù một món, bán được mấy trăm triệu cũng đủ rồi, có thể giảm bớt rất nhiều áp lực tài chính cho hắn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Vậy ra một món đồ cổ trước, tính toán lâu dài, không vội. “

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: OK.”

“Tôn Miểu Miểu: Ngu ngốc!”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Ngu xuẩn!”

“Triệu Thành Hoàng: ? ? ?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Anh con mẹ nó mau sửa lại tên, ngại chết quá chậm?”

Kết thúc trò chuyện nhóm, Trương Nguyên Thanh trước gọi điện thoại cho bà ngoại, trả lời tin nhắn cho dì trẻ, hướng Tiểu Viên báo bình an.

Sau đó đổi bộ quần áo, nhét điện thoại di động vào túi, tới phòng khách lầu một, phát hiện biệt thự trống rỗng, chỉ có em gái tai thỏ cao gầy xinh đẹp ân cần dọn vệ sinh.

“Bọn họ đâu?” Trương Nguyên Thanh nhíu mày hỏi.

Ba cô gái không ở nhà có thể lý giải, nhưng trạch nam Học Sĩ cũng không ở nhà, thì nhất định có việc.

Em gái tai thỏ kinh ngạc vui vẻ nói:

“Nguyên Thủy thiếu gia, ngài đã về rồi.

“Trong bảy ngày ngài không ở đây, Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi đều vào phó bản một lần, Tạ Linh Hi là tối hôm qua vào phó bản, Quan Nhã tiểu thư dẫn Nữ Vương cùng Lý Thuần Phong ra ngoài làm nhiệm vụ rồi.”

Như vậy à, phó bản giai đoạn Siêu Phàm sẽ không vượt quá hai ngày, Tạ Linh Hi muộn nhất buổi tối ngày mai sẽ đi ra… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, cũng chưa hỏi Quan Nhã làm nhiệm vụ gì.

Em gái tai thỏ là không có khả năng biết được.

Chương 1504: Nguyên Thủy hiến vật quý (3)

Hắn hóa thành một ánh sao tiêu tán, xuất hiện ở phòng sách của Phó Thanh Dương.

Phòng khách rộng rãi xa hoa, Tiền công tử một thân áo trắng ngồi ở sau bàn gỗ thịt giá trị cao vút, xử lý công việc của bộ tuần tra, ánh mắt hắn chăm chú xem văn kiện, chưa ngẩng đầu, thản nhiên nói:

“Về sau vào nhà gõ cửa, như vậy không đủ lễ phép.”

Trương Nguyên Thanh nhìn quét một vòng, không thấy Linh Quân, lập tức mở miệng nói:

“Lão đại, học viện Tần Phong đã xảy ra chuyện.”

Phó Thanh Dương lúc này mới ngẩng đầu.

Trương Nguyên Thanh lấy tốc độ nhanh nhất, mang chuyện xảy ra trong học viện Tần Phong nói cho Phó Thanh Dương, lược bớt chi tiết trong địa cung, chỉ nói thành công tiến vào phó bản ẩn, nhưng một cây chẳng chống vững nhà, cho nên mời bốn vị đồng bạn.

Phó Thanh Dương nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn thao tác giết ngược Nhâm Quân Tử, mặt không biểu cảm, không có chút vẻ mặt tán dương, giống như đây là điều hắn phải làm.

Giống như Nhâm Quân Tử chỉ là một tên rác rưởi bé nhỏ không đáng kể, cho dù có được mảnh vỡ La Bàn Quang Minh.

Xử lý rác rưởi chẳng lẽ là việc khó?

“Trước mắt, giáo viên học viện còn chưa biết cửa đá từng mở ra, cũng không biết mục đích Nhâm Quân Tử giết người, tôi với đám người Tôn Miểu Miểu đã khớp khẩu cung.”

Trương Nguyên Thanh nói xong, nói: “Lão đại, anh xem lại xem, còn có sơ hở hay không?”

Phó Thanh Dương nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn kể, lông mày nhíu lại:

“Sơ hở lớn nhất chính là động cơ giết người của Nhâm Quân Tử, thân mang La Bàn Quang Minh, lẻn vào học viện Tần Phong, hắn không có khả năng chỉ vì giết mấy Thánh Giả mới vào cấp 4.”

Suy tư vài giây, hắn nói:

“Giả ngu đi, không cần thiết cho tổng bộ một câu trả lời, dù sao cậu cũng là người bị hại. Chỉ cần chuyện cậu có được chìa khóa không tiết lộ, tổng bộ liền không hoài nghi đến cậu.

“Bọn họ sẽ cảm thấy hoang mang, cảm thấy không hợp lý, cảm thấy bên trong nhất định có tình báo chưa biết, nhưng bọn họ vĩnh viễn không có chứng cứ. Thiên Hạ Quy Hỏa, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Triệu Thành Hoàng, ba người bọn họ còn chưa bại lộ, không cần nhiều lời.

“Lỗ hổng duy nhất là bộ giáp kia của Tôn Miểu Miểu.”

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Tôn trưởng lão sẽ gánh vác.”

…

Kinh thành, tứ hợp viện.

Dưới tàng cây hòe, Tôn Miểu Miểu mặc quần bò bó sát nhạt màu, áo thun màu đen, trang phục thanh thuần, nhảy vũ đạo vui vẻ gần đây lưu hành trên mạng.

Ở phía sau cô, là từng tiểu anh linh, vươn cẳng chân, vung bàn tay, theo cô nhảy vũ đạo giống nhau.

Điện thoại di động trong túi phát ra giọng nam cực giàu tiết tấu, trầm thấp từ tính:

“Yêu em đơn độc đi ngõ tối, yêu bộ dáng không đắt tiền của em, yêu em giống với anh, chỗ hổng cũng giống nhau.”

Cô giống như cô giáo mầm non dẫn dắt trẻ con.

Tôn trưởng lão trên xích đu không thể nhịn được nữa, “Đủ rồi, Miểu Miểu, cháu cút ra ngoài cho ông, về sau còn bật bài hát này, ông liền ném cháu vào doanh trại huấn luyện.”

Mỗi lần nghe được bài hát này, bọn nhỏ trên cây liền mất khống chế tập thể.

Ngọn lửa thuần dương bỗng nhiên dâng trào.

Các anh linh nhỏ bị dọa, vừa hát vang “Chiến sao, chiến đi”, vừa tản ra bỏ chạy, trốn về trong cây hòe.

“Ông nội, cháu vẫn luôn ở doanh trại tập huấn mà, cháu trở về là hướng ông báo cáo sự việc.” Tôn Miểu Miểu rút ra điện thoại di động trong túi, tạm dừng nhạc, nói:

“Học viện Tần Phong đã xảy ra chuyện.”

Cô mang chuyện Nhâm Quân Tử làm ở trong học viện Tần Phong nói đơn giản một lần.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn hoài nghi là thành viên Ám Dạ Mân Côi?” Tôn trưởng lão nhíu mày:

“Nhâm Quân Tử vô duyên vô cớ giết hại học viên làm cái gì? Không, không phải vô duyên vô cớ, hắn tựa như có mục đích gì. Còn có, cháu từ bao giờ có áo giáp cấp Chúa Tể?”

A, ông nội lão hồ ly này, quả nhiên không dễ lừa gạt… Tôn Miểu Miểu giả ngu:

“Cháu nào biết Nhâm Quân Tử vì sao giết người, ông nội, bộ giáp đó là của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn cho cháu mượn chơi chút, lai lịch bộ giáp tựa như có chút vấn đề, hắn không muốn hướng Ngũ Hành minh thẳng thắn lai lịch của áo giáp, muốn mời cháu hỗ trợ lừa gạt cho qua.

“Ngũ Hành minh nếu hỏi tới, ông cứ nói là ông cho cháu được không, coi như cảm tạ hắn cứu cháu một mạng.”

Tôn trưởng lão cười nhạo nói: "Ông vì sao phải giúp hắn, ông cũng hồ đồ như vậy rồi."

Lòng dạ hẹp hòi… Tôn Miểu Miểu lặng lẽ lườm nguýt một cái, chạy bước nhỏ qua, vòng đến đoạn trước xích đu, từ phía sau ôm lấy cổ Tôn trưởng lão, làm nũng nói:

"Ông nội ~ dù sao là chuyện của Ngũ Hành minh người ta, xin ông đó ~ ông nội ông nội ông nội…"

"Được rồi, cháu là nhóc hồ lô sao?" Tôn trưởng lão ghét bỏ nói: "Biết rồi."

Tôn Miểu Miểu vui vẻ ở trên khuôn mặt già của ông nội thơm "Bẹp" một cái.

Chương 1505: Nguyên Thủy hiến vật quý (4)

Sau khi bàn bạc xong ứng phó tổng bộ dò hỏi, Trương Nguyên Thanh lấy ra mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, nói:

"Lão đại, món đồ này xử lý như thế nào?"

Phó Thanh Dương rốt cuộc dâng lên hứng thú, đưa tay tiếp nhận la bàn hoàng kim, đọc thuộc tính vật phẩm.

"Là nó không sai." Phó Thanh Dương gật đầu.

Lúc trước trên hội nghị nội bộ của trưởng lão ba phân bộ lớn, từng triển lãm thuộc tính hai món đạo cụ mất tích.

Ngón tay hắn vuốt ve mặt la bàn, đưa ra đề nghị:

"Tổng bộ trái lại không sao cả, treo thưởng đạo cụ này là vị hội trưởng kia. Đề nghị của tôi là, dùng mảnh vỡ đổi lấy phần thưởng, bán cho vị hội trưởng kia một cái nhân tình."

Cố giữ lại đạo cụ, sẽ kết thù kết oán với công hội Thương Nhân, là thật sự không cần thiết.

Phó Thanh Dương buông la bàn hoàng kim, "Hơn nữa, vật vị hội trưởng kia thưởng cho, so với mảnh vỡ La Bàn Quang Minh thú vị hơn, có giá trị hơn."

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: "Phần thưởng là cái gì?"

“Một tấm phiếu đổi cửa hàng Vạn Giới.”

“Đó là cái gì?”

Phó Thanh Dương lắc đầu: “Không rõ, tôi chỉ biết là, vị hội trưởng kia năm đó tranh đoạt La Bàn Quang Minh, bằng vào một tấm phiếu đổi, độc chiến ba vị Bán Thần.”

“Cái đệch, vậy tôi chẳng phải là cũng có thể đánh ba tên Bán Thần?” Trương Nguyên Thanh kinh ngạc vui sướng, thầm nhủ trên đời lại có đạo cụ cường đại như thế? !

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: “Hội trưởng có thể đánh ba vị Bán Thần, là vì bản thân hắn chính là Bán Thần, nếu là cậu, đại khái có thể đánh ba Thánh Giả.”

Tôi bây giờ đã có thể đánh ba vị Thánh Giả… Trương Nguyên Thanh nhất thời khôi phục lý trí, nhưng không trở ngại hắn ôm sự chờ mong đối với phiếu đổi.

“Tôi sẽ hướng tổng bộ báo cáo việc này, do tổng bộ phụ trách liên lạc hội trưởng, cậu chờ phần thưởng là được.” Phó Thanh Dương đẩy la bàn hoàng kim về phía hắn, ngầm có ý chờ mong hỏi ra vấn đề quan tâm nhất:

“Trong địa cung học viện có cái gì?”

Trương Nguyên Thanh theo bản năng nhìn quanh một vòng, thấp giọng nói:

“Trong địa cung có kho giấu bảo của Thủy Hoàng Đế.”

Hắn mang tình huống thăm dò địa cung, tỉ mỉ nói cho Phó Thanh Dương, tài liệu cùng đạo cụ cấp Chúa Tể nháy mắt lướt qua.

Hắn biết Phó Thanh Dương quan tâm nhất là cái gì.

Lập tức từ trong mũ đỏ nhỏ lấy ra song long ngọc bội cùng tranh Oa Hoàng, thật cẩn thận bày ở trên bàn, may mà bàn Phó Thanh Dương đủ rộng, không cần di chuyển đồ vật, cũng đủ chứa một bức tranh.

Phó Thanh Dương nhìn thấy tranh Oa Hoàng, mắt lập tức nheo lại một cái.

“Thánh anh của Tạ gia?” Hắn hiển nhiên nhận ra đứa bé trong bức tranh.

“Cái lò tôi cũng từng thấy, là Lò Bách Luyện của Liên Tam Nguyệt, ừm, Liên Tam Nguyệt là chủ nhân Vạn Bảo ốc, con gái gia chủ Triệu gia, tôi đoán ID linh cảnh của cô ấy không phải Liên Tam Nguyệt.” Trương Nguyên Thanh nói.

Nói tới việc này, không khỏi nhớ tới lúc trước ở trong cơ sở dữ liệu của quan phương tìm tòi “Liên Tam Nguyệt”, lại không tra được người này.

Về sau mới nghĩ ra, cô gái đó là dòng chính Triệu gia, linh cảnh thế gia đối với ID là có một bộ quy củ nghiêm khắc, linh cảnh ID của cô khẳng định không phải Liên Tam Nguyệt, đây là danh hiệu giang hồ cô tự đặt cho mình, cho nên cơ sở dữ liệu của quan phương mới không tra được.

Phó Thanh Dương chăm chú nhìn bức tranh thật sâu, lâm vào trầm ngâm.

Trương Nguyên Thanh liền nói: “Lão đại, Nữ Oa trong câu chuyện thần thoại là linh cảnh hành giả chân thật tồn tại, vậy chồng kiêm huynh trưởng của bà ấy Phục Hy, có phải cũng tồn tại hay không?”

Phó Thanh Dương phủ quyết ý tưởng của hắn:

“Trong thần thoại thứ có thể tin không nhiều, sự tồn tại của Phục Hy, khả năng lớn hơn nữa là theo kết cấu xã hội biến hóa, sau khi từ xã hội mẫu hệ quá độ đến xã hội phụ hệ, mọi người biên tạo ra, áp chế mẫu quyền.

“Nữ Oa là người tu hành cổ đại, không đại biểu Phục Hy cũng vậy.”

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ, cảm thấy có lý, tâng bốc rất mượt:

“Lão đại anh minh, anh cùng Quan Nhã đều là ở nước ngoài lớn lên, Quan Nhã đối với thần thoại cổ đại của chúng ta không quá hiểu biết, ngài lại hiểu biết thâm hậu.”

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Đừng lấy tôi đánh đồng với rác rưởi.”

Lời này của anh bảo tôi tiếp như thế nào, Quan Nhã tốt xấu gì cũng là bạn gái tôi… Trương Nguyên Thanh không đáp được,

nhìn hắn cầm lấy song long ngọc bội, xem xong thuộc tính vật phẩm, nói:

“Bí mật của song long ngọc, hẳn là ở Tamaka-ga-hara, cần tôi đi cùng cậu một chuyến không?”

“Tôi đã hẹn với Chỉ Sát cung chủ rồi.” Trương Nguyên Thanh từ chối.

Phó Thanh Dương nhíu lại hàng lông mày như kiếm: “Cô ta đáng tin?”

Bảo bối trong Tamaka-ga-hara, cấp bậc cực cao, nhất định là vật giá trị liên thành, tiền tài động lòng người, hắn không yên tâm Chỉ Sát cung chủ.

Chương 1506: Bí mật của thẻ nhân vật (1)

“Đáng tin!”

Trương Nguyên Thanh vừa nói xong, liền thấy đôi mắt Phó Thanh Dương nở rộ ánh sáng trắng chói mắt, mắt không chớp nhìn chằm chằm mình.

Sau đó, lấy ra một cây kéo vàng, ở mi tâm hắn “xẹt” một cái.

“Lão đại, anh đang làm vậy?” Trong lòng Trương Nguyên Thanh dâng lên dự cảm không ổn.

Phó Thanh Dương không đáp, ánh sáng trắng trong mắt tan đi, thu hồi kéo, nói:

“Cậu nghĩ chút nữa, muốn đi cùng Chỉ Sát cung chủ hay không?”

Kỳ kỳ quái quái, hắn có phải cắt cái gì của mình rồi hay không? Trương Nguyên Thanh đầy đầu óc hoang mang, nghe vậy, vẫn gật đầu, “Tôi xác nhận.”

Một lần này, Phó Thanh Dương chưa phản đối.

“Đúng rồi lão đại, tôi ở trong địa cung đạt được một món đạo cụ cực phẩm, tính tặng cho anh.” Nói xong chính sự, Trương Nguyên Thanh nhớ tới Áo Choàng Kiếm Sư.

Đạo cụ cấp Chúa Tể số lượng thưa thớt, cho dù là cao thủ giai đoạn Chúa Tể, đạo cụ trong tay cũng có hạn, hắn cho rằng, Tiền công tử hào phòng nữa, cũng không có khả năng coi đạo cụ Chúa Tể là cặn bã.

Huống chi, đây còn là một món áo choàng thần khí.

Nào ngờ, Phó Thanh Dương cầm lấy văn kiện chưa đọc xong, thản nhiên nói:

"Cậu tự giữ đi."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: "Lão đại, đạo cụ cấp Chúa Tể đó."

Phó Thanh Dương nhíu mày:

"Quá mức ỷ lại đạo cụ, sẽ đánh mất trái tim cường giả, hơn nữa đối với Kiếm Khách mà nói, thủ đoạn càng đơn nhất, chiến ý càng thuần túy. Đạo cụ cấp Chúa Tể trả giá thường thường rất nghiêm trọng, số lượng nhiều chưa chắc là chuyện tốt.

"Nhất là đạo cụ nghề nghiệp khác, trả giá vô cùng kỳ quái, gieo hại vô cùng, điểm ấy cậu hẳn là rõ nhất."

Trương Nguyên Thanh liếc xéo hắn: "Anh xác định không cần? Vậy tôi liền tặng cho Quan Nhã."

Phó Thanh Dương "ừm" một tiếng.

Anh rất nhanh sẽ cầu tôi thu hồi mệnh lệnh đã ban ra… Trương Nguyên Thanh yên lặng lấy ra Áo Choàng Kiếm Sư Cung Đình, "Được, vậy đạo cụ này chính là của Quan Nhã rồi. Lão đại, anh giúp tôi đánh giá một phen."

Phó Thanh Dương nâng mắt nhìn lại, trong tay Nguyên Thủy là một món áo choàng thuần đen, thêu hoa văn đám mây màu vàng, hoa lệ mỹ quan, vẻ ngoài cực có kết cấu.

Cái khác không nói, chỉ bằng hình thức phục cổ đẹp trai ngầu lòi, đã khiến Tiền công tử chú ý phô trương mắt sáng ngời.

"Đạo cụ phòng ngự?"

Khó trách Nguyên Thủy muốn tặng cho mình, phòng ngự quả thật là sở đoản lớn nhất của Kiếm Khách.

Chẳng qua, lấy ánh mắt Tiền công tử đến xem, nhìn chung linh cảnh, nghề nghiệp phòng ngự mạnh nhất là Thổ Quái, trong hình thức đạo cụ, thì lấy loại áo giáp đứng đầu, tiếp theo là một ít đạo cụ bảo vệ cứng rắn, ví dụ như miếng hộ tâm kia của Nguyên Thủy.

Cái áo choàng này tất nhiên ngầu, nhưng xem hình thức, phòng ngự sẽ không quá mạnh, ngoại trừ phòng ngự, hẳn là còn có công năng khác.

Trong lòng nghĩ, ánh mắt Phó Thanh Dương dời lên, nhìn về phía tiểu đệ tâm phúc.

Nguyên Thủy vẻ mặt này… Hắn ngẩn ra một phen.

Bỡn cợt, tự tin, đáng khinh, trong không có ý tốt cất giấu một tia vui sướng khi người gặp họa, tựa như đang chờ xem Phó Thanh Dương hắn xảy ra chuyện xấu.

Ở trước mặt Thám Báo, chút tâm tư nhỏ đó của Trương Nguyên Thanh, tựa như vết hói trên đầu người hói, bại lộ rõ ràng.

Phó Thanh Dương lại nhìn về phía áo choàng hoa mỹ, vẻ mặt nghiêm túc.

Tính cách của Nguyên Thủy hắn rất hiểu biết, có thể khiến tiểu tử này "Không có ý tốt" như thế, nói rõ cái áo choàng này trong tay hắn không tầm thường, hơn nữa có ý nghĩa đặc thù.

Phó Thanh Dương ngồi thẳng người, tiếp nhận áo choàng, lặng im vài giây, thuộc tính vật phẩm hiện lên.

Hắn đầu tiên nhìn thấy là sáu chữ "Áo Choàng Kiếm Sư Cung Đình", trong lòng nhất thời giật mình, thì ra là món đạo cụ nghề nghiệp Thám Báo, trách không được Nguyên Thủy muốn tặng hắn.

Nhìn lướt qua giới thiệu vật phẩm, ở lúc nhìn về phía "ghi chú", con ngươi Phó Thanh Dương ở lúc này kịch liệt co rút lại.

—— Toàn bộ kỹ năng của Thám Báo, Kiếm Khách, Yển Sư, tăng phúc 40%.

Thân là đại thiếu gia của Phó gia, Tiền công tử danh tiếng vang dội, trưởng lão quan phương thân ở địa vị cao, bảo vật

nào chưa từng thấy, cho dù là mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, cho dù là món đạo cụ cực phẩm có được ba loại hình thái kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phó Thanh Dương cũng chỉ cảm thấy không tệ.

Nhưng lúc này, cầm cái áo choàng này, nhịp tim của hắn vậy mà lại khó có thể ngăn được đẩy nhanh hơn.

Đây là một món đạo cụ khiến Thám Báo cả thế giới điên cuồng.

Đây là đạo cụ có thể khiến hắn trong ngắn hạn chiến lực tăng vọt, đọ sức một chút với Chúa Tể có thâm niên, càng quan trọng hơn là nó có thể dùng mãi đến cấp 9, thậm chí trở thành Bán Thần, cũng có thể đạt được tăng phúc.

Nó không phải đạo cụ loại quy tắc, lại có công năng rất nhiều đạo cụ loại quy tắc cũng không thể với tới.

Tăng phúc 40% kỹ năng, phối hợp đòn chém kỹ gần như đạo của hắn, ngày sau trở thành Chúa Tể đỉnh phong, hắn tuyệt đối có lòng tin áp chế mười lão quái vật kia của tổng bộ.

Chương 1507: Bí mật của thẻ nhân vật (2)

Phó Thanh Dương sau khi thành danh, đã rất lâu rất lâu rồi chưa cảm nhận được kích động "Mừng được thần khí".

Lúc này, Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, nói:

"Lão đại, đạo cụ này cũng không tệ lắm nhỉ? Anh nói lúc tôi tặng Quan Nhã, cần thuận thế cầu hôn hay không?"

Trong phòng sách bỗng nhiên an tĩnh lại.

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm nói:

"Đừng nhắc tới kẻ rác rưởi đó, cô ấy không xứng có được đạo cụ này."

Nói xong, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, thu áo choàng vào ô vật phẩm.

Trương Nguyên Thanh cười lên, "Chúc mừng lão đại thu hoạch thần khí."

Nghe vậy, khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương lộ ra một nụ cười, "Giá trị đạo cụ này không thể đánh giá, để sau tôi sẽ bảo 'Hữu Phượng Lai Nghi' tính ra một cái giá đại khái, cậu muốn cái gì, cũng có thể chủ động đưa ra…"

Còn chưa nói xong, liền bị Trương Nguyên Thanh ngắt lời: "Đây không phải giao dịch."

Phó Thanh Dương ngẩn ra.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Đây là quà tôi tặng lão đại, đây không phải giao dịch, cho nên không cần bất cứ hồi báo gì."

Phó Thanh Dương nhìn hắn thật sâu, giờ khắc này, hắn nhìn thấy chỉ có tình cảm chân thành tha thiết cùng thành khẩn thiện ý.

"Được!" Ánh mắt hắn hạ xuống, gật đầu.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới lộ ra nụ cười, tiếp theo lại lấy ra một quyển bí tịch, nói:

"Tôi ở trong địa cung đạt được, cảm giác rất thích hợp lão đại."

Phó Thanh Dương chăm chú nhìn lại, trên trang bìa cũ kỹ, dùng cổ văn viết: "Ngự Kiếm Thuật"

Bí tịch có thể được Thủy Hoàng Đế sưu tầm, nhất định là kiếm thuật đỉnh cao nhất lúc ấy.

Mắt Phó Thanh Dương sáng lên, tiếp nhận bí tịch lật xem, đôi mắt thần thái sáng láng.

Trương Nguyên Thanh như không có việc gì, nói: "Vậy tôi đi về trước viết báo cáo."

"Đợi một chút." Phó Thanh Dương ánh mắt hạ xuống đọc bí tịch, nói: "Tình huống của cậu ở trong địa cung, có một chỗ không rõ."

"Nơi nào?" Trương Nguyên Thanh kinh ngạc.

“Trung tâm thao túng đại quân tượng binh sĩ chưa tìm được.” Phó Thanh Dương nói.

Đại quân tượng binh sĩ khác với tượng binh sĩ ở bậc thang, ngoài Trường Sinh cung, hai kẻ sau có linh hồn, thứ trước không có.

Thứ không có linh hồn là vật chết, không có khả năng kỷ luật nghiêm minh tác chiến.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng nhớ lại một phen, nhíu mày nói:

“Quả thật chưa tìm được cơ chế trung tâm, có lẽ, là linh cảnh đặc thù giao cho chúng nó?”

Phó Thanh Dương lắc đầu: “Chưa chắc, nhưng có một điểm có thể khẳng định, cậu không có vấn đề. Đề nghị cậu thông báo đồng bạn lúc đó, bảo bọn họ kiểm tra thân thể mình một phen.”

Nói cứ như phim kinh dị… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, đáp một tiếng, hóa thành ánh sao như mộng ảo rời đi.

Hắn vừa đi, Phó Thanh Dương liền sốt ruột không chờ được lấy ra Áo Choàng Kiếm Sư Cung Đình, ‘Vù’ mở ra, khoác trên vai.

Trong nháy mắt này, hắn rõ ràng cảm ứng được lực lượng của mình nhận được tăng phúc thật lớn, kiếm khí trong cơ thể rục rịch, thế mà có dấu hiệu tràn ra khỏi cơ thể.

Thuật Quan Sát, Ý Chí Sắt Thép, thể lực, nhanh nhẹn, Ngự Kiếm Thuật, Khống Ngẫu Thuật (khống chế con rối) toàn bộ kỹ năng chủ động cùng kỹ năng bị động của hắn, tất cả đều được thăng hoa.

Loại cường đại này là rõ ràng như thế, khắc sâu như thế.

Trả giá của áo choàng là “chuyên chú”, khoác áo choàng, hắn không bao giờ có thể sử dụng đạo cụ nghề nghiệp khác nữa, nhưng đối với Phó Thanh Dương mà nói, loại thuần túy này chính hợp ý hắn.

Có trợ giúp hắn tu hành kiếm thuật.

Phó Thanh Dương khoác áo choàng, đi thong thả đến trước cửa sổ, pha lê bóng loáng như gương soi ra bóng dáng cao ngất.

Hắn chăm chú nhìn mình "trong gương", áo trắng như tuyết, áo choàng như mực, chỉ vàng hoa văn đám mây uốn lượn, anh tuấn bức người.

Hắn càng nhìn càng thích.

Nó chính là căn cơ mình rèn luyện kiếm thuật, vấn đỉnh tổng bộ. Phó Thanh Dương dang hai tay, làm ra tư thái ôm thiên hạ.

Giờ khắc này, trong lòng hắn hào hùng vạn trượng.

Đột nhiên, một ánh sao như mộng ảo từ phòng sách dâng lên.

Thủ thế của Phó Thanh Dương đột nhiên cứng đờ.

"A, cái này…" Trương Nguyên Thanh nhìn Phó Thanh Dương tư thế ngu ngốc, suy đoán mình đến có thể không đúng lúc, cẩn thận thử nói: "Tôi chỉ là muốn hỏi một chút chị Quan Nhã đi đâu rồi?"

Hắn nhớ tới bạn gái của mình.

Phó Thanh Dương nghiến răng nghiến lợi nói: "Vào phòng phải gõ cửa! !"

…

Mật thất ánh đèn tối tăm, Đại Hộ Pháp khoác áo bào đen, ngồi xếp bằng dưới đất.

Trước người là một trận pháp hình tròn linh lục khắc, trong trận trang trí chu thiên tinh đấu, thoạt nhìn, giống như mang toàn bộ bầu trời đêm in dấu ở trên mặt đất.

Dưới áo bào đen rộng thùng thình, vươn một đôi tay khô gầy, nhẹ nhàng ấn xuống.

Lực lượng tinh tú lấp lánh đưa vào trận pháp hình tròn.

Trong tích tắc, tinh đấu trong trận pháp hình tròn tản mát ra ánh sao trong suốt sáng ngời, mật thất tối tăm nhuộm lên một tầng sương bạc.

Chương 1508: Bí mật của thẻ nhân vật (3)

Chu thiên tinh đấu nhanh chóng chuyển động ở trong trận pháp hình tròn, cuối cùng dừng hình ảnh, bày ra tinh đồ phức tạp không thể lý giải, không thể xem hiểu.

“Không có nguyên nhân.”

Dưới mũ trùm vang lên giọng khàn khàn.

Đại Hộ Pháp bói toán là một loạt nhân quả của sự kiện Nhâm Quân Tử tử vong.

Nếu là vì “tài bảo” mà chết, ngôi sao tương ứng sẽ xuất hiện biến hóa, vì lý do khác mà chết, cũng sẽ xuất hiện biến hóa.

Nhưng tinh đồ trước mắt chưa có bất cứ nhắc nhở gì.

Nhâm Quân Tử chết không có nguyên nhân đặc thù, chết rất mượt rất tự nhiên.

Trầm mặc vài giây, Đại Hộ Pháp lấy ra điện thoại di động, gọi vào một số.

“Đại Hộ Pháp, có gì phân phó?” Điện thoại nhanh chóng kết nối.

“Lấy đến danh sách huấn luyện học viện Tần Phong của kỳ này, chú ý động hướng gần đây của bọn họ, chờ đợi mệnh lệnh của ta.” Đại Hộ Pháp nói.

Nhâm Quân Tử ở học viện Tần Phong săn giết học viên không rõ mục đích, Quan Tinh Thuật không đưa ra được đáp án, không có nguyên nhân, cũng ý nghĩa có thể là bất cứ nguyên nhân gì.

Bao gồm trong học viên có người đã vượt qua nhiệm vụ ẩn.

Một đám học viên này số lượng chỉ nhiều như vậy, rất dễ điều tra.

Đương nhiên, Đại Hộ Pháp còn chưa thể xác định Nhâm Quân Tử giết hại học viên quan phương là vì nhiệm vụ ẩn, bằng không đã không phải chú ý, mà là trực tiếp bắt.

“Vâng!”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng đáp lại cung kính.

…

Kinh thành.

Ngoại ô, núi Phong Lâm.

Bên ngoài núi Phong Lâm, gieo trồng từng mảng lớn cây phong, đến mùa thu, cả dãy núi đều là màu đỏ vàng.

Du khách nơi khác, cùng với người địa phương của kinh thành thích ở cuối thu thời tiết thoải mái lên núi du ngoạn.

Nhưng có rất ít ai xâm nhập dãy núi, bởi vậy không nhìn thấy rừng rậm nguyên thủy bên trong che phủ địa mạo.

Trong rừng rậm nguyên thủy có một tòa bách hoa trang viên, xây tráng lệ, có mảng lớn phòng thủy tinh cùng biệt thự kết cấu đá cẩm thạch.

Từ trên cao quan sát, mảng kiến trúc tràn ngập hơi thở thời thượng kia, tựa như sở nghiên cứu xây ở trong rừng rậm sinh thái.

Bách hoa trang viên là chỗ ở của đại trưởng lão Bách Hoa hội, cũng là nơi ở của toàn bộ gia tộc.

Năm đó Diệu Đằng Nhi cùng người mẹ thân thể đầy đặn, dung nhan tuyệt sắc đó của cô, chính là bị nhốt ở nơi này, ước chừng một năm.

Nhưng nó lúc ban đầu chỉ là một vùng núi hoang tầm thường, thẳng đến khi đại trưởng lão tùy tiện chọn nơi ngủ say, vừa vặn chọn trúng nơi này.

Đại trưởng lão Bách Hoa hội ngủ một giấc nửa năm, khi tỉnh lại, cả khu vực liền thành rừng rậm có thể so với rừng mưa nhiệt đới.

Trong trang viên, dưới một cây tùng xanh cao lớn, lòng bàn tay Vân Trung Tử nâng một vốc hạt ngô, hết sức chuyên chú cho hai con sóc nhỏ ăn.

Phía sau là trợ lý âu phục giày da đeo nơ, đang báo cáo tình hình điều tra sự kiện học viện Tần Phong.

Vân Trung Tử mặc áo xanh dài rộng rộng thùng thình, để búi tóc, ngũ quan tuấn tú, làn da nhẵn nhụi, khí chất tang thương nội liễm, ở dưới hoàn cảnh xanh tươi rậm rạp phụ trợ, tựa như đạo sĩ tu đạo có thành tựu.

Hắn là con trai đại trưởng lão Bách Hoa hội, cậu ruột Linh Quân cùng Diệu Đằng Nhi.

"Đình chỉ đi." Đầu ngón tay Vân Trung Tử khẽ xoa đầu con sóc nhỏ, nói:

"Trọng điểm báo cáo phần báo cáo phân bộ Tùng Hải đệ trình, còn có phản hồi của Tôn trưởng lão Thái Nhất môn."

"Báo cáo phân bộ Tùng Hải đệ trình, giống với học viên khác, về phần Tôn trưởng lão bên kia, đã chứng thật, bộ áo giáp đó là hắn đưa cho Tôn Miểu Miểu giữ mạng." Trợ lý nói.

Vân Trung Tử "Ừm" một tiếng, giọng điệu bình thản:

"Thông báo Linh Quân, bảo hắn theo dõi Nguyên Thủy Thiên Tôn, người khác không cần phải quản."

Trợ lý nhíu nhíu mày: "Ngài đã nhìn ra cái gì?"

"Trong học viện Tần Phong, thứ duy nhất có thể khiến Ám Dạ Mân Côi cảm thấy hứng thú chính là nhiệm vụ ẩn, quay chung quanh trung tâm này đi suy nghĩ, có thể đoán được Nhâm Quân Tử vì sao phải giết học viên." Vân Trung Tử cười cười:

"Lại nghĩ một chút, vì sao giết chết Nhâm Quân Tử là Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

"Ngài là nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong học viện? Không có khả năng, hắn không có khả năng có chìa khóa mở ra cửa đá." Trợ lý cũng là cao tầng Bách Hoa hội.

"Chỉ là hoài nghi mà thôi, tôi nếu có chứng cứ, sớm đi Tùng Hải tóm tiểu tử kia, cho nên bảo Linh Quân theo dõi." Vân Trung Tử cho ăn hết hạt ngô trong tay, xoay người lại, nói:

"Chuyện này đừng tuyên dương khắp nơi, học viện bên kia, lại sắp xếp người đi qua nhậm chức. Đưa con vượn trắng kia phía sau núi tới đảo Bách Thú đi."

"Rõ."

Tiểu đội nhân vật chính hăm hở vào group.

“Tôn Miểu Miểu: Vừa rồi tổng bộ Ngũ Hành minh phái người tới dò hỏi, chuyện Vạn Nhân Đồ ông nội của tôi gánh vác rồi, về sau hẳn là không có vấn đề gì.”

Chương 1509: Bí mật của thẻ nhân vật (4)

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Áp lực phương diện tổ chức có thể xem nhẹ, dưới tình huống không có chứng cứ xác thực, bọn họ sẽ không thế nào cả, thứ tôi lo lắng là Ám Dạ Mân Côi.”

Ám Dạ Mân Côi phái Nhâm Quân Tử lẻn vào học viện, mưu đồ bảo vật trong địa cung, bây giờ Nhâm Quân Tử bị giết rồi, cao tầng chỉ cần có đầu óc, nên làm ra “Có phải có người nhanh chân đến trước hay không” liên tưởng như vậy.

Dù sao, nếu không thu hoạch được gì, Nhâm Quân Tử hẳn là sẽ tiếp tục che giấu tung tích, rời khỏi học viện.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Để tôi trầm ngâm một chút, ừm, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tôn Miểu Miểu nguy hiểm rồi, nhưng không quan hệ với ba chúng ta.”

“Triệu Thành Hoàng: Học viên chỉ có từng đó, dùng cách bài trừ ngu xuẩn nhất là được, cậu cũng không an toàn.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: @ Tôn Miểu Miểu, thu được. Các vị, chuyện Ám Dạ Mân Côi gác lại chút, có chuyện rất quỷ dị, chúng ta ở địa cung gặp được đại quân tượng binh sĩ, trung tâm thao túng có phải vẫn chưa tìm được hay không? Tôi đề nghị mọi người tìm các trưởng lão xem xem, nếu có vấn đề, nhanh chóng điều tra ra.”

“Triệu Thành Hoàng: Tôi vừa gặp mặt cụ.”

“Tôn Miểu Miểu: Ông nội của tôi ngay tại bên cạnh.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Tôi mới từ biệt thự Phó trưởng lão đi ra.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Nguyên Thủy Thiên Tôn đừng dọa người ta, theo tôi suy đoán, đặc thù của tượng binh sĩ có thể đến từ linh cảnh.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: @ Tôn Miểu Miểu, tiểu bảo bối, thay tôi hỏi một chút ông nội của cô, có thể bán tôi bí pháp

Thái Nhất môn hay không, tôi muốn chủ tu Thái âm.”

“Tôn Miểu Miểu: Nguyên Thủy Thiên Tôn cậu khiến tôi cảm thấy thật ghê tởm, chúng ta lại không quen, vì sao phải dùng xưng hô ghê tởm như vậy (ghét bỏ)”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Chỉ đùa một chút, cần đến mức như vậy? Cô ấy có phải uống nhầm thuốc hay không? ?”

Hắn nghĩ mình cùng Tôn Miểu Miểu quan hệ không tệ, mượn cơ hội mưu cầu một phen bí pháp chủ tu, cớ sao mà không làm, kết quả nhận được trả lời như vậy.

Hạ Hầu Ngạo Thiên trả lời một chuỗi “Ha ha ha” vui sướng khi người gặp họa, Triệu Thành Hoàng và Thiên Hạ Quy Hỏa thì không nói gì.

Trương Nguyên Thanh có chút buồn bực rời khỏi group chat, gửi cái tin nhắn cho Chỉ Sát cung chủ:

“Đêm nay có rảnh không, gặp mặt?”

Song long ngọc tới tay, nên trở về Tamaka-ga-hara rồi, thuận tiện khởi binh vấn tội một phen, cô gái này rõ ràng biết Oa Hoàng tồn tại, lại cố ý giả ngu đối với hắn.

Tin nhắn như đá chìm biển lớn.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn nhìn avatar của Tiểu Viên, phát hiện cô ấy cũng chưa trả lời mình.

Hôm nay là làm sao vậy, đều không để ý mình?

Trương Nguyên Thanh nghiến răng hạ quyết tâm, gửi tin nhắn cho Thiên Vương Sợ Hãi:

“Thì ra ngươi trước kia là Ngũ Hành minh à, ngươi là như thế nào từ Kiếm Khách chuyển chức thành Yêu Mê Hoặc.”

Gửi xong, hắn bổ sung một tin nhắn:

“Đương nhiên, muốn trả lời hay không, là tự do của ngươi.”

Thiên Vương Sợ Hãi nhìn thấy nội dung này, nháy mắt trả lời tin nhắn:

“Đối với ngươi mà nói, loại tình báo này cấp cao quá mức, suy nghĩ cho kỹ cứu Ma Nhãn đi, ta sẽ không trả lời ngươi.”

Trương Nguyên Thanh do dự một phen, gửi tin nhắn:

“Ta từng ở trong phó bản giết chóc nhìn thấy một đôi mắt, mắt của Yêu Mê Hoặc, ta thiếu chút nữa bởi vậy chuyển biến thành Yêu Mê Hoặc.”

Hắn gửi tin nhắn này, không phải tìm đường chết, mà là muốn trao đổi tình báo với Thiên Vương Sợ Hãi.

Hợp pháp chuyển tà ác, nghe cũng chưa từng nghe, trong đó có lẽ ẩn chứa tin tức thật lớn.

“Thiên Vương Sợ Hãi: Thứ ngươi biết không ít.”

“Thiên Vương Sợ Hãi: A, ngươi nếu trở thành Yêu Mê Hoặc, Ma Nhãn sẽ vui vẻ đến mức liên tục thăng ba cấp đi. Nguyên nhân ta chuyển chức Yêu Mê Hoặc, là thẻ nhân vật bị tiêu hủy, nói tiêu hủy không chuẩn xác, nên là bị đổi mới. Đương nhiên, cái này chủ yếu là tâm tính bản thân ta đã xảy ra biến hóa.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Thẻ nhân vật còn có thể bị đổi mới?”

Câu này lượng tin tức rất lớn nha, thẻ nhân vật nếu có thể bị đổi mới, vậy hợp pháp cùng tà ác chẳng phải là loạn rồi?

“Thiên Vương Sợ Hãi: Thẻ nhân vật là có thể bị đổi mới, nhưng chỉ có thể hợp pháp đổi mới tự do, tự do không thể đổi mới thành hợp pháp, tựa như một chén nước, ngươi có thể rót mực vào làm nó biến thành đục ngầu, nhưng không thể mang mực nước đổ ra nữa.”

Mình nếu là nói, có thể dùng hệ thống lọc nước, Thiên Vương Sợ Hãi có thể bay đến đánh mình hay không? Trương Nguyên Thanh dùng phương thức trêu chọc, phân tán sự chấn động mãnh liệt do tin tức mang đến.

“Thiên Vương Sợ Hãi: Sự tồn tại của thẻ nhân vật, là một loại bảo hộ đối với linh cảnh hành giả, cũng là cơ chế phòng ngự của bản thân linh cảnh.”

Câu này nhấc lên sóng triều ngập trời ở trong lòng Trương Nguyên Thanh.

Chương 1510: Kinh sợ (1)

Thẻ nhân vật là bảo hộ đối với linh cảnh hành giả, câu này khiến Trương Nguyên Thanh nhớ tới một người tu hành cổ đại —— Thuần Dương chưởng giáo.

Vị sư phụ này của lão mõ già, năm đó vì đột phá cảnh giới, cưỡng ép tu tâm pháp Huyễn Thuật Sư, kết quả phát điên, biến thành kẻ điên hiếu sát thành tính.

Bởi vậy có thể biết, nghề nghiệp hợp pháp tu luyện linh lực nghề nghiệp tà ác, hậu quả chính là tinh thần mất khống chế, cho nên thẻ nhân vật là một loại bảo hộ đối với hành giả hợp pháp.

—— Thẻ nhân vật sẽ hạn chế linh cảnh hành giả tu hành linh lực nghề nghiệp khác.

Mặt khác, Thiên Vương Sợ Hãi nói, thẻ nhân vật chỉ có thể từ hợp pháp hướng tà ác chuyển biến, một điểm này, Trương Nguyên Thanh cho rằng là chính xác.

Oa Hoàng chính là chứng minh.

Oa Hoàng là hai nghề nghiệp Nhạc Sĩ, Học Sĩ, nhưng cô ấy chưa điên cuồng, nói rõ nghề nghiệp hợp pháp có thể song tu lẫn nhau, hơn nữa không có di chứng, cái này liền không cần bảo hộ.

Ý tứ trung tâm của thẻ nhân vật bảo hộ là, phòng ngừa nghề nghiệp hợp pháp tu hành linh lực tà ác, phòng ngừa bọn họ bị "ô nhiễm" .

Nhưng cơ chế tự mình phòng ngự của linh cảnh là có ý tứ gì?

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Thẻ nhân vật bảo hộ hẳn là nghề nghiệp hợp pháp đi, cơ chế tự mình phòng ngự của linh cảnh là có ý tứ gì?"

Thiên Vương Sợ Hãi không quan tâm hắn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tự Do Thiên Vương vĩ đại, xin giải đáp nghi hoặc của ta."

"Thiên Vương Sợ Hãi: Trả lời ngươi hay không là tự do của ta, ta bây giờ không muốn nói cho ngươi."

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, trong lúc nhất thời không phân biệt rõ kẻ này là phát bệnh, hay là "cơ chế tự mình phòng

ngự của linh cảnh" liên quan đến bí mật tầng cấp cao hơn, cho nên không muốn lộ ra.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, Thiên Vương Sợ Hãi chịu cằn nhằn, là chuyện tốt.

Bán Thần cằn nhằn, cho dù là oán giận cùng nói lời thừa không dinh dưỡng, đối với linh cảnh hành giả cấp thấp mà nói, cũng là tình báo cơ mật giá trị liên thành.

"So sánh với quan phương quy củ nghiêm ngặt, nghề tự do tùy ý hơn, càng chịu nói hơn, Thiên Vương Sợ Hãi là kho tình báo rất tốt, nhưng không thể bởi vậy thả lỏng cảnh giác, xem nhẹ đặc tính của nghề nghiệp tà ác."

Thiên Vương Sợ Hãi trên bản chất vẫn là một tên cuồng đồ hiếu sát thành tính, không cố kỵ gì.

Cho dù là Thiên Vương Ma Nhãn chính nghĩa, cũng là người cực đoan nguy hiểm.

Tính cách bọn họ có lẽ rất thú vị, nhưng một khi giết người, tuyệt đối sẽ không chớp mắt.

Rời khỏi giao diện chat, xóa ghi chép nói chuyện với Thiên Vương Sợ Hãi, Trương Nguyên Thanh rời khỏi bàn sách, đi đến bên cửa sổ, nhìn vườn hoa đắm chìm trong ánh mặt trời rực rỡ ngẩn người.

Giữa hè đã qua, đang lúc đầu thu, thời gian đã tới tháng tám.

Còn một tuần nữa, liền phải vào phó bản, nghênh đón phó bản thứ hai sau khi trở thành Tinh Quan —— phó bản nhiều người.

Lời tiên đoán của Gương Ma Vận Mệnh như ở bên tai, hắn chỉ có ba tháng để sống.

Ba tháng nói dài không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, dù sao hắn trở thành linh cảnh hành giả mới hơn bốn tháng.

Tương lai lần nguy cơ làm hắn chết đó, trước mắt ngay cả manh mối cũng chưa xuất hiện.

Bản thân Trương Nguyên Thanh đối với điều này cũng không có đầu mối, ngay cả phòng ngừa chu đáo cũng không làm được.

Bởi vậy, hắn đối với Tinh Tương Thuật sinh ra khát cầu mãnh liệt, cấp 5 Tinh Quan mới có thể học tập Tinh Tương Thuật, lại kèm theo Đại La Tinh Bàn, trình độ hắn có thể thôi diễn hẳn là có thể sánh vai cấp 6.

Đến lúc đó, nguy cơ tử vong bắt nguồn từ nơi nào, như thế nào sinh ra, kẻ địch là ai, liền có thể thông qua Tinh Tương Thuật đạt được gợi ý.

"Nếu có thể đạt được bí pháp Thái Nhất môn thì tốt rồi, thật sự không được chủ tu Tinh Thần, đạt được gợi ý hẳn là sẽ chuẩn hơn rõ ràng hơn, ta liền có thể tránh đi nguy cơ tử vong."

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, đứng ở bên cửa sổ, gửi tin nhắn cho Âm Cơ:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Âm Cơ tỷ tỷ, như thế nào mới có thể từ chỗ Thái Nhất môn đạt được bí pháp chủ tu?"

Tin tức gửi đi, không đến mười giây, Âm Cơ đã trả lời, nhưng nội dung khiến Trương Nguyên Thanh có chút kinh ngạc.

"m Cơ: Đây là bí mật bất truyền của Thái Nhất môn, loại vấn đề này xin đừng hỏi tôi nữa."

Trả lời là trả lời rồi, nhưng giữa những hàng chữ lộ ra xa cách cùng lạnh nhạt, hoàn toàn không giống một chị gái dịu dàng.

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, vài ngày không gặp, liền quên hết tình nghĩa hai ta rồi sao, tốt xấu gì cũng tính là bạn bè chứ.

Duyên khác phái đột nhiên kém đi, khiến hắn mơ hồ phát hiện có chỗ nào không đúng, nhưng lại không thể nói rõ được.

Trương Nguyên Thanh chưa lãng phí tâm tư ở trên chuyện không quan trọng, chuyển sang bắt đầu suy nghĩ hành động cứu vớt Ma Nhãn.

Nếu có thể, hắn cũng không muốn mạo hiểm.

Chương 1511: Kinh sợ (2)

"Nguyền rủa của Thiên Vương Sợ Hãi đối với mình là, trong một tháng không cứu ra Ma Nhãn, mình nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Nguyền rủa không phải trọng điểm, trọng

điểm là hắn lợi dụng lực lượng khế ước làm bảo hiểm trên nguyền rủa."

"Nội dung khế ước là, không mang việc này thông qua bất cứ phương thức nào, truyền cho bất luận kẻ nào, tuyệt không tiêu trừ nguyền rủa."

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, điểm mấu chốt ở câu cuối cùng kia —— Tuyệt không tiêu trừ nguyền rủa.

Có được Da Người Hoàn Mỹ, hắn hoàn toàn có thể chuyển dời nhân quả, để phân thân khoác da người, vi phạm khế ước, lực lượng khế ước sau khi giết chết phân thân, hắn là có thể xin lão mõ già giúp đỡ, thay mình tịnh hóa nguyền rủa.

Nhưng nếu ôm ý tưởng tiêu trừ nguyền rủa sử dụng Da Người Hoàn Mỹ, có thể bị lực lượng khế ước giết chết ngay tại chỗ hay không?

Phân thân còn chưa khoác lên da người, bản thể đã trước một bước trở về linh cảnh.

"Điểm ấy cần đặc biệt chú ý, về sau khi sử dụng da người, nhất định phải khống chế ý niệm của mình, không thể nghĩ tới phương diện này, nhưng chỉ cần khoác da người, mình có phải có thể tiến hành thao tác hay không?"

Suy tư đến nơi đây, Trương Nguyên Thanh lại nghĩ tới lời tiên đoán ba tháng sau tử vong.

Lời tiên đoán này thật ra đã nói rõ, hắn sẽ không tử vong bởi vì chuyện Ma Nhãn.

"Có lẽ chính là vì thao tác này của mình, tránh né nguyền rủa của Thiên Vương Sợ Hãi, cho nên không cần đi cứu Ma Nhãn, bởi vậy còn sống? A, cũng có khả năng là thuận lợi cứu ra Ma Nhãn."

Cứu ra Ma Nhãn, thu hoạch nhân tình của đối phương, không cứu Ma Nhãn, tuy có thể bảo đảm nhất thời bình an, nhưng Thiên Vương Sợ Hãi sẽ kỳ quái —— Nguyên Thủy Thiên Tôn là như thế nào tránh né khế ước cùng nguyền rủa.

Trương Nguyên Thanh là thật không muốn bị vị đầu sỏ ngu ngốc kia nhằm vào.

Suy nghĩ một lát, hắn quyết định trước gác lại việc này một chút, chờ tấn thăng cấp 5 học được Quan Tinh Thuật, căn cứ ngắm sao gợi ý, lại cân nhắc có cứu Ma Nhãn hay không.

…

Khang Dương, khách sạn Châu Tế, nhà ăn băng chuyền.

Linh Quân từ trong túi lấy ra một cái hộp trang sức tinh xảo đẹp đẽ, nhẹ nhàng giao cho cô gái đối diện, thở dài nói:

"Trên hành trình đời người, luôn tràn ngập chia lìa cùng gặp nhau, hôm nay chia lìa, có lẽ là vì ngày mai gặp nhau. Cô nương yêu quý à, phong cảnh xinh đẹp vĩnh viễn ở phía trước, anh không thể cùng em đi tiếp nữa, đi đi, em là con chim tự do rồi."

Sự thật là, hắn tiêu hết tiền rồi, phải đợi tháng sau Bách Hoa hội, Thái Nhất môn phát tiền lương, mới có thể tiếp tục tán gái.

Cô gái mặt trái xoan tóc uốn xoăn lọn lớn, người toàn hàng hiệu, tinh xảo thời thượng, tiếp nhận hộp trang sức, vẻ mặt không nỡ, ai oán nói:

"Linh Quân à, vậy em về sau tìm anh, không cho anh từ chối em, không được block em, không được không nghe điện thoại của em."

Linh Quân nụ cười ôn hòa rạng rỡ, "Em vĩnh viễn có được sự dịu dàng của anh."

Lúc này, điện thoại vang.

"Xin lỗi, anh nghe điện thoại." Linh Quân đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Ra khỏi nhà ăn, tới hành lang yên tĩnh, hắn nhận cuộc gọi, cười nói:

"Chú Triệu, cậu có gì phân phó?"

Trong điện thoại truyền đến giọng đàn ông trung niên nói:

"Linh Quân công tử, Vân Trung Tử trưởng lão bảo tôi chuyển lời cậu, sắp tới theo dõi chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, quan sát biến hóa của hắn, đặc biệt chú ý phương diện đạo cụ, tài liệu."

Linh Quân ngẩn ra: “Làm sao vậy?”

Người đàn ông trung niên liền mang chuyện xảy ra ở học viện Tần Phong giản lược báo cho Linh Quân.

“Thì ra là thế.” Linh Quân nheo mắt, cười âm trầm lạnh lùng:

“Cậu là hoài nghi Nguyên Thủy Thiên Tôn đã phá giải nhiệm vụ ẩn? Không có vấn đề, tôi sẽ theo dõi hắn. A, nhiệm vụ ẩn Tần Phong đến nay chưa giải, tôi trái lại hy vọng Nguyên Thủy Thiên Tôn thành công, chiếc áo cưới này, Bách Hoa hội chúng ta rất thích.”

Người đàn ông trung niên nói: “Cố gắng kín đáo, nhu hòa một chút.”

“Hiểu, Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu tử này rất tín nhiệm tôi, lừa lấy tín tức không khó, chờ tin tức tốt của tôi đi.” Khóe miệng Linh Quân nhếch lên.

…

“Tiểu tử cậu làm sao vậy, chuyện lớn bằng cái rắm cũng làm không xong, cậu tôi đã hoài nghi cậu.”

Phòng hút xì gà, Linh Quân lười biếng nằm ở ghế mềm, bắt chéo chân, thất vọng đến cực điểm đối với năng lực làm việc của học trò: “Ngày đó nghe Phó Thanh Dương nói về nhiệm vụ ẩn với cậu, tôi biết ngay hai ngươi có dự mưu.”

Trương Nguyên Thanh còn chưa mở miệng, Phó Thanh Dương ngồi ở trên sô pha thản nhiên nói:

“Không sao, bọn họ không có chứng cứ, tôi cũng sẽ không để người của Bách Hoa hội tiếp xúc Nguyên Thủy.”

Nói xong, Tiền công tử liếc nhìn Linh Quân một cái:

“Về sau tất cả chi tiêu của cậu ở Tùng Hải, đều có thể tìm tôi chi trả, tấm da hổ đó trong kho hàng bang phái Bạch Hổ vệ tặng cậu.”

Linh Quân ngầm hiểu: “Chỗ cậu bên kia, tôi thay Nguyên Thủy lấy lệ.”

Chương 1512: Kinh sợ (3)

Ba người không nói nữa, thản nhiên phun ra khói trắng.

Qua một lúc, Trương Nguyên Thanh nói: “Lão đại, anh có phải cắt cái gì của tôi rồi hay không?”

Phó Thanh Dương cầm xì gà, bưng lên rượu whisky bên cạnh bàn nhấp một ngụm, “Tơ hồng.”

“Gì?”

Tiền công tử lặp lại nói: “Tơ hồng, tơ hồng tượng trưng nhân duyên.”

“Phốc!” Hoa công tử cười ra tiếng, “Cắt tơ hồng, cậu liền qua vạn bụi hoa không dính một chiếc lá, bởi vì căn bản không có cô gái nào sẽ thích cậu.”

Vậy tôi chẳng phải là giống với Tam Dương Khai Thái Thái, ngay cả “Thảo” cũng không có? Không còn có cô gái nào lao đầu vào lòng?

Trương Nguyên Thanh biến sắc hẳn.

Phó Thanh Dương giọng điệu bình tĩnh giải thích:

“Chỉ Sát cung chủ là Nhạc Sĩ, chỉ cần cô ấy muốn, có thể khiến bất cứ người đàn ông nào yêu mình, tôi và Linh Quân cũng không thể ngoại lệ.”

Về phần vì sao một kéo cắt hết, bởi vì hắn không phải Nhạc Sĩ, không làm được thao tác quá tinh tế.

Linh Quân khoát tay:

“Cái đó không đến mức, chỉ cần cô ấy đủ xinh đẹp, không cần tơ hồng tôi cũng sẽ yêu cô ấy. Mặt khác tơ hồng là có thời gian có hiệu lực, kỹ năng này ở lúc chiến đấu rất phiền toái, giống như sắc dục mị hoặc, dễ dàng làm người ta mềm lòng.”

Hắn là lo lắng mình bị tơ hồng mê hoặc, mắc bẫy của cung chủ, khó trách sau khi xoẹt một cái, lão đại liền không phản đối nữa. Trương Nguyên Thanh nghe hiểu ý tứ của Phó Thanh Dương.

“Vậy, vậy tơ hồng của tôi sẽ khôi phục không?” Hắn nói.

Phó Thanh Dương nói: “24 giờ sau tơ hồng sẽ tự nối lại.”

Vậy may mắn vậy may mắn, giờ này, mình cùng lắm thì không tiếp xúc nữ nhân… Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ như vậy, liền thấy em gái tai thỏ đi vào phòng hút xì gà, đứng ở bên cạnh Phó Thanh Dương, khom người nói:

“Thiếu gia, Quan Nhã tiểu thư đã trở lại.”

Linh Quân vỗ tay, “Nguyên Thủy, thừa dịp bây giờ chia tay với Quan Nhã, tôi giới thiệu Đằng Nhi cho cậu.”

…

Giang Nam, thành Bì Cách.

Trong biệt thự lớn Hạ Hầu gia, Hạ Hầu Ngạo Thiên ngồi ở bên cạnh bàn, trên màn hình máy tính là hình ảnh bưu kiện gửi đi thành công.

Nửa tiếng trước, quan phương gọi tới Hạ Hầu gia, yêu cầu hắn nộp lên một phần báo cáo học viện Tần Phong.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tuy tính cách không đáng tin, nhưng làm Học Sĩ, viết một phần báo cáo không có sơ hở, hắn so với đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn càng am hiểu hơn.

Gửi xong bưu kiện, hắn lại cầm lên điện thoại di động, xem ghi chép nói chuyện, chẳng hề để ý hừ hừ nói:

“Trung tâm tượng binh sĩ có thể có vấn đề gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ biết dọa người.”

Dứt lời, hắn dựa vào ghế công thái học, nhìn trần nhà, vẻ mặt khinh thường.

Vài giây sau, hắn đứng bật dậy, “Vẫn là đi kiểm tra một chút đi.”

Ra khỏi phòng, xuống lầu, tới phòng khách, bảo mẫu đang ở nhà bếp chuẩn bị bữa trưa.

“Thiếu gia muốn ra ngoài sao, phu nhân nói ngài trong thời gian này ở trong phó bản bị kinh hãi, ở nhà bếp nấu canh an thần cho ngài.” Bảo mẫu uyển chuyển nói cho hắn, cơm trưa mời trở về ăn.

Bảo mẫu của Hạ Hầu gia, đặt ở cổ đại chính là gia sinh tử* trong nhà giàu.

Linh cảnh thế gia đối với công nhân trong gia tộc, có một bộ chế độ xét duyệt cực kỳ nghiêm khắc, bọn họ sẽ nhận nuôi trẻ mồ côi, bồi dưỡng thành quản gia, trợ thủ, bảo mẫu… một loạt nhân vật phục vụ.

Cũng sẽ thông báo tuyển dụng một ít người thường ngoài ý muốn cuốn vào trong sự kiện linh cảnh hành giả đến gia tộc làm việc.

Thậm chí sẽ hấp thu linh cảnh hành giả hoang dã góp sức cho gia tộc.

Trải qua hơn trăm năm sinh sản sinh lợi, người thường làm việc cho Hạ Hầu gia, nhiều tới mấy ngàn, đại bộ phận đều là chén vàng tổ tiên truyền xuống, so với làm việc trong thể chế còn ổn định hơn.

Nếu là gia sinh tử có tiền đồ, Hạ Hầu gia còn có thể sắp xếp bọn họ vào công ty gia tộc kinh doanh, địa vị, phúc lợi, thu nhập được tăng lên thật lớn.

“Nói cho lão thái bà, tôi đi nhà tộc trưởng một chuyến.” Hạ Hầu Ngạo Thiên khoát tay, ra ngoài.

Trong xã khu ánh nắng tươi sáng, đường bằng phẳng, từng căn biệt thự sa hoa tọa lạc có trật tự, trong sân nguyên bộ, trồng đầy cây cảnh giá trị cao.

Nhân viên mặc đồng phục làm việc lái xe đưa đò đi dạo.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tản bộ dưới ánh mặt trời, dép lê, quần cộc, áo thun, kiểu tóc tản mạn không gọn gàng, phối hợp ngũ quan tuấn mỹ, nếu không suy xét tính cách, quả thật rất phù hợp hình tượng nam nhân vật chính trong phim hoạt hình.

Không bao lâu, Hạ Hầu Ngạo Thiên bước chậm đến trang viên lớn tộc trưởng ở lại, không nhìn nhân viên bảo an ngăn trở, đạp bay cháu nội của gia chủ, đến phòng sách của gia chủ.

“Ông chú, cháu muốn vào tàng bảo khố của ông.” Hạ Hầu Ngạo Thiên đẩy cửa ra, lớn tiếng nói.

“Ông nội, gã này lại xông vào rồi.” Cháu nội tuổi xấp xỉ gia chủ lớn tiếng nói.

“Ngươi cút đi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên một cước đạp bay hắn.

Chương 1513: Chia tay cùng gặp mặt (1)

Lão gia chủ tóc hoa râm đang nghiên cứu sổ tay luyện khí, nâng mắt nhìn qua, cố ép ra nụ cười:

“Ngạo Thiên à, cháu đi bảo khố làm cái gì?”

“Thân thể không thoải mái, kiểm tra sức khoẻ một phen.”

Cứ như vậy, Hạ Hầu Ngạo Thiên lấy được chìa khóa tàng bảo khố của gia chủ, thật ra đạo cụ kiểm tra sức khoẻ, trong kho hàng bang phái của Hạ Hầu gia cũng có.

Nhưng xin sử dụng đạo cụ trong kho hàng, cần lão tổ tông đồng ý, mà hắn đã bị lão tổ tông kéo vào sổ đen.

Dọc theo bậc thang tới tầng hầm 1, cuối bậc thang là một cánh cửa sắt đen khắc đầy phù văn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cắm chìa khóa dài 10cm vào ổ khóa, vặn ‘Rắc’, trong cửa truyền đến một chuỗi tiếng vang khẽ của bánh răng cùng ổ trục vận chuyển.

Ngay sau đó, phù văn trên cửa sáng lên từng cái, tựa như đèn led màu lam.

Hào quang của phù văn bỗng nhiên hướng trung ương cánh cửa hội tụ, co lại thành một thông đạo xoay tròn, màu xanh lam huỳnh quang.

Hạ Hầu Ngạo Thiên bước vào trong thông đạo, đi tới tàng bảo khố của gia chủ.

Không gian của tàng bảo khố ước chừng hơn một ngàn mét vuông, khung đỉnh cao khoảng 10 mét, do sáu cây cột chống đỡ.

Nơi này chất đống nhiều nhất là đạo cụ bỏ đi (luyện chế thất bại), tiếp theo là tài liệu linh cảnh, mà đạo cụ là ít nhất.

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngựa quen đường cũ đi đến trước một cỗ máy tương tự máy chụp cộng hưởng từ, khởi động máy, sau đó nằm vào.

Đây là thiết bị Hạ Hầu gia dùng lúc tổng kiểm tra sức khỏe.

Cỗ máy hình tròn vận chuyển ong ong, tia hồng ngoại quét thân thể Hạ Hầu Ngạo Thiên từng lần một.

“Tít tít ~”

Lúc này, màn hình nối với dụng cụ truyền đến giọng nữ điện tử:

“Xin không cùng lúc quét hai người, xin không cùng lúc quét hai người…”

“? ? ?”

Nghe được tiếng dụng cụ nhắc nhở, trong đầu Hạ Hầu Ngạo Thiên trước tiên hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi, tiếp đó da đầu phát tê, một cơn lạnh lẽo vô cùng trào lên trong lòng.

Xin không cùng lúc quét hai người.

Tiếng dụng cụ nhắc nhở quanh quẩn ở bên tai từng lần một, Hạ Hầu Ngạo Thiên chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, adrenalin nhanh chóng tiết ra.

Đầu tiên, hắn có thể bài trừ khả năng máy móc trục trặc, đạo cụ kiểm tra sức khoẻ của Hạ Hầu gia sẽ định kỳ kiểm tra bảo dưỡng, hơn nữa hai tháng trước vừa mới tiến hành kiểm tra sức khoẻ.

Thiết bị không có vấn đề.

Như vậy vấn đề xảy ra ở trên người hắn.

Trong hành động thăm dò địa cung, có cái gì theo bọn họ đi ra, mà đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đầu tới đuôi đều chưa phát hiện.

Cả người Hạ Hầu Ngạo Thiên căng thẳng, cứng ngắc ở trên giường kiểm tra đo lường, không nhúc nhích, chờ đợi thiết bị tiếp tục quét.

“Xin không cùng lúc quét hai người, xin không cùng lúc quét hai người…”

Sau khi lặp đi lặp lại nhắc nhở không có kết quả, dụng cụ tựa như từ bỏ, trong thân máy khổng lồ truyền đến một tiếng “Rầm”, bộ kiện nhanh chóng vận chuyển, phát ra tiếng “Ong ong”.

Giống như vòng xoáy xoay tròn tốc độ cao.

Vòng trong thân máy hình tròn sáng lên ánh sáng tím nhu hòa, chiếu xạ ở trên người Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Máy quét thò ra, bắn ra tia hồng ngoại, từ đầu tới chân quét thân thể hắn.

Quá trình này kéo dài vài phút, tiếng "Ong ong" chuyển động tốc độ cao bắt đầu chậm đi, không dồn dập nữa, xoay tròn theo quán tính một lát, hoàn toàn dừng lại.

Đồng thời, trên màn hình nối với thân máy truyền đến giọng nữ:

"Kiểm tra được ngài bị oán linh đẳng cấp cao bám vào, mời dùng Nhật chi thần lực khu trừ."

Hạ Hầu Ngạo Thiên sắc mặt khó coi ngồi dậy, chạy vội đến trước màn hình, trên màn hình hiện ra hình ảnh quét cơ thể.

Trong hình ảnh, hai bóng dáng một đỏ một lam trùng lặp cùng một chỗ, dung hợp với nhau.

Làm Học Sĩ cấp 5 đỉnh phong, Hạ Hầu Ngạo Thiên tự nhiên có thể đọc hiểu bản vẽ biểu hiện, màu đỏ đại biểu là mình thân thể máu thịt, màu lam đại biểu là âm linh.

Hắn bị âm linh bám vào rồi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên không nghĩ ra, vì sao xui xẻo là hắn?

Theo lý thuyết, không nên là chỗ tốt của nhân vật chính, nguy hiểm vai phụ thừa nhận sao?

"Nhật chi thần lực, Nhật chi thần lực…"

Bây giờ không phải thời điểm ảo não, Hạ Hầu Ngạo Thiên sắc mặt trắng bệch, đầu óc nhanh chóng chuyển động, "Mình nhớ ông chú có một món đạo cụ tịnh hóa, là từ chỗ Thái Nhất môn đổi lấy."

Hắn chạy vội về phía giá hàng chất đống đạo cụ, ở bên giá hàng nhanh chóng tìm tòi, tìm kiếm đạo cụ trong trí nhớ.

Giá hàng cả thảy ba hàng, mỗi hàng bốn tầng, bên trên đạo cụ, tài liệu chất đống hỗn độn, ông chú thật sự là ông lão lười

biếng, vậy mà không dựa theo nghề nghiệp, phẩm chất phân loại, căn bản không xứng làm gia chủ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tìm nửa ngày, vẫn không tìm được món đạo cụ tịnh hóa đó.

Trên trán hắn dần dần toát ra mồ hôi lạnh, vẻ mặt càng lúc càng lo lắng, cả người ở trạng thái hỗn loạn, như đang chạy đua với thần chết, chậm một bước, lưỡi hái của thần chết sẽ buông xuống.

Chương 1514: Chia tay cùng gặp mặt (2)

Lúc này, hắn nghe thấy bên tai có người nói:

"Đạo cụ Kim Ô ở hàng thứ ba tầng cao nhất."

Hạ Hầu Ngạo Thiên mừng rỡ: "Đa tạ."

Một giây sau, cả người hắn cứng ngắc ở tại chỗ, khuôn mặt mất hết màu máu, trong ánh mắt toát ra hoảng sợ cùng khẩn trương mãnh liệt.

Trong kho hàng lâm vào tĩnh mịch ngắn ngủi.

Đại khái mười mấy giây, thanh âm già nua kia vang ở bên tai lần nữa:

"Đừng sợ hãi, lão phu sẽ không hại ngươi, trái lại còn phải cảm kích ngươi, là ngươi mang ta ra khỏi địa cung của Thủy Hoàng Đế."

Ngôn ngữ thanh âm này nói Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe không hiểu, nhưng hắn tự nhiên mà vậy hiểu được ý tứ trong lời nói.

Thân là Học Sĩ học thức phong phú, hắn lập tức hiểu, đây là phương thức trao đổi riêng của Thần Dạ Du, mình có thể nghe thấy, nghe hiểu, là vì đối phương chỉ là thông qua phó bản, trực tiếp câu thông tinh thần hai bên.

"Ngươi là ai?" Hạ Hầu Ngạo Thiên thử nói.

Hắn vốn là dây thần kinh to, sau khi trải qua sợ hãi ngắn ngủi, đã ổn định tâm tính.

"Ta là một phương sĩ của nước Tần." Thanh âm đó nói.

“Gạt người, ngươi rõ ràng là Thần Dạ Du.” Hạ Hầu Ngạo Thiên vạch trần đối phương nói dối.

“Lão phu từng tu tập âm dương thuật, nhưng lão phu thật là phương sĩ nước Tần, lấy đâu ra lừa gạt?” Thanh âm già nua hỏi:

“Người trẻ tuổi, nay là năm nào rồi?”

Hắn không biết phân chia cấp bậc của thẻ nhân vật? Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: “Nếu ngươi thật là phương sĩ nước Tần, vậy cách hiện nay đã hơn hai ngàn hai trăm năm.”

Thanh âm trong đầu chưa đáp lại, qua thật lâu, tiếng thở dài khe khẽ truyền đến:

“Đại mộng hai ngàn năm, không ngờ đánh bậy đánh bạ, vậy mà lại để ta lấy phương thức này trường sinh.”

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên máy động: “Ngươi sẽ không là Thủy Hoàng Đế chứ?”

“Ta chỉ là một phương sĩ của nước Tần.” Thanh âm già nua chậm rãi nói: “Thủy Hoàng Đế không tu âm dương thuật, người chết tức hồn diệt.”

Dừng một chút, bổ sung nói:

“Hắn khát cầu trường sinh, là trường sinh quân lâm thiên hạ, mà không phải lấy hình thức hồn phách kéo dài hơi tàn. Hồn phách không có thân thể để dựa vào, gặp được Thần Dạ Du, đó là thịt cá mặc cho người ta xâm lược. Bệ hạ tự so với Tam Hoàng, nhìn lên nhìn xuống cổ kim, lòng dạ còn cao hơn trời, thà chết cũng sẽ không sống tạm.

“Ài, hai ngàn năm đã qua, xem ra Từ Phúc cũng chưa quay về Trung Nguyên đổi hứa hẹn.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên vội hỏi: “Hứa hẹn gì?”

Lão quỷ tự xưng phương sĩ lại chưa trả lời, chuyển sang hỏi:

“Ta ở trên người ngươi tu dưỡng mấy ngày, xem người tu hành hiện nay so với năm đó tựa như có khác nhau, thực lực thấp kém lại có thể tự do ra vào động thiên phúc địa, trong hiện thế linh lực không còn sót lại chút gì, pháp khí ngươi mới vừa rồi

nằm hình thức cổ quái, đủ loại, biến hóa rất lớn, có thể nói rõ với lão phu hay không?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên trầm ngâm một chút, chậm rãi nói:

"Cái này phải bắt đầu nói từ hai mươi ba năm trước, Giang Nam Bì Cách thành Hạ Hầu gia, sinh ra một đứa con thiên mệnh."

Nào ngờ thanh âm già nua của phương sĩ nước Tần mở miệng ngắt lời:

"Ngươi thiên tư bình thường như thế, sao có thể mặt dày vô sỉ tự xưng đứa con thiên mệnh? Dù là Thủy Hoàng Đế năm đó, cũng là ở sau khi thống nhất sáu nước, mới tự xưng vâng mệnh trời."

Hạ Hầu Ngạo Thiên tạm thời không rõ tiêu chuẩn cùng động cơ của vị phương sĩ này, nhịn xuống cơn tức này, nói tỉ mỉ với lão sự tồn tại của linh cảnh, cùng với tổ chức linh cảnh hành giả hiện nay.

Chờ hắn nói xong, đã là nửa tiếng sau.

"Rất thú vị." Phương sĩ nước Tần đánh giá một câu đơn giản, sau đó nói:

"Hạ Hầu Ngạo Thiên, ngươi muốn trở thành Học Sĩ cường đại nhất đương thời không, lão phu có thể thu ngươi làm đệ tử, dạy ngươi thuật luyện đan, thuật luyện khí cao thâm hơn."

Ta quả nhiên là nhân vật chính mệnh trời nha, khó trách bọn họ chưa bị bám vào… Hạ Hầu Ngạo Thiên nhất thời kích động, nhưng hắn dù sao cũng là Học Sĩ, sẽ không bởi vậy mất đi trí tuệ: "Ngươi muốn cái gì?"

"Định kỳ cung cấp linh lực tinh thuần cho ta, phải là nghề nghiệp Học Sĩ. Thay ta tìm được tài liệu đúc lại thân thể, a, đây là chuyện sau khi ngươi tấn thăng Chúa Tể." Thanh âm già nua của phương sĩ nước Tần nói:

"Chẳng qua trước đó, ngươi cần tìm một món pháp khí có thể tẩm bổ nuôi dưỡng hồn phách."

Còn chưa dứt lời, Hạ Hầu Ngạo Thiên nhanh chóng lấy ra một cái nhẫn đen sì âm khí lượn lờ, nói: "Mau vào trong này, giới

chỉ gia gia (ông già trong nhẫn), ta chờ ngươi rất nhiều năm rồi.”

Phương sĩ nước Tần kinh hãi: “Chờ ta nhiều năm? Lời này giải thích thế nào!”

Chương 1515: Chia tay cùng gặp mặt (3)

Muốn nhân tiện mang dì trẻ của anh cũng giới thiệu cho tôi hay không, để tôi hưởng thụ phúc khí giống với Ma Quân? Trong lòng Trương Nguyên Thanh liên tục trợn trắng mắt.

Đương nhiên, lời này hắn là không dám nói ra miệng, sợ bị Linh Quân đánh chết.

Phó Thanh Dương đặt xì gà ở gạt tàn, thản nhiên nói:

“Đằng Nhi còn chưa quên Ma Quân sao?”

Linh Quân mặt đen sì: “Đừng ở trước mặt tôi nhắc tới tên cặn bã kia, Phó Thanh Dương cậu lại cạy vết sẹo nhà tôi, cố ý à?”

Phó Thanh Dương bình tĩnh đứng dậy, “Nguyên Thủy, cậu đi về trước, trước khi sợi nhân duyên khôi phục, thì đừng gặp Quan Nhã.”

Cậu em vợ còn rất để ý nhân duyên của chị họ đấy! Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, hóa thành ánh sao tan đi.

Cách vách, biệt thự nhà nghèo.

Ánh sao từ trong phòng ngủ dâng lên, Trương Nguyên Thanh từ trong tủ quần áo lấy ra ba lô, dây cắm sạc điện thoại di động, máy tính, loa Miêu Vương, nhét hết vào.

Tính về nhà ở một ngày, gặp ông ngoại bà ngoại một chút, chờ sợi nhân duyên khôi phục rồi trở về.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng nhanh chóng tới gần, ngay sau đó, “Rắc” một tiếng, cửa phòng ngủ bị vặn mở, một khuôn mặt trái xoan thanh lệ thò vào, đầu đội tai nghe tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật.

“Em đã nói mà, nghe được trong phòng có động tĩnh.” Khuôn mặt cô gái nở rộ lúm đồng tiền rạng rỡ như hoa: “Nguyên Thủy ca ca, người ta nhớ anh muốn chết “

Cô như nai con trong rừng nhảy nhót vào, không nói hai lời, muốn thừa dịp Quan Nhã tỷ tỷ không có mặt, ăn đậu hủ bạn trai của cô.

Đột nhiên, nai con nhảy đến một nửa, vội hoảng hốt phanh xe.

Tạ Linh Hi dừng bước, trợn to đôi mắt đen trắng rõ ràng, nghi hoặc đánh giá Trương Nguyên Thanh.

Từ trên xuống dưới, lặp đi lặp lại đánh giá.

Trương Nguyên Thanh thử nói: "Làm sao vậy?"

Tạ Linh Hi nhíu mày, sau một lúc lâu, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười lễ phép:

"Không có việc gì, Nguyên Thủy ca ca, em vừa rồi nói giỡn, anh trở về thật sự là quá tốt rồi. A, đúng rồi, bữa trưa chuẩn bị xong rồi, ngài đi xuống ăn không?"

Mỉm cười xa cách mà lễ phép, lời nói khách sáo mà bình thản.

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, giống như mất đi thứ vốn thuộc về mình.

Hắn theo Tạ Linh Hi xuống lầu, bé trà xanh giữ khoảng cách tương đối lễ phép với hắn.

Tới phòng khách, Nữ Vương đã đang cầm bát cơm ra sức ăn, nghe thấy tiếng bước chân, cười quyến rũ:

"Đội trưởng, Linh Hi nói cậu trở về…"

Cô nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh một lúc lâu, nét quyến rũ ở khóe mắt đuôi lông mày bỗng nhiên thu liễm, khẽ gật đầu:

"Đội trưởng, vừa lúc ăn cơm."

Ngay cả Nữ Vương cũng không thích mình nữa, ài… Trương Nguyên Thanh lại một lần lĩnh giáo được sự đáng sợ của Hồng Loan Tinh Quan, một loại đáng sợ ý nghĩa khác.

Hắn có chút không thể tiếp nhận chênh lệch tâm lý như vậy, vừa định đề xuất về nhà, bỗng nhiên giật mình:

Có lẽ Linh Quân là đúng, chị Quan Nhã hướng tới tự do yêu đương, đối với người yêu yêu cầu cực cao, tuyệt không chấp nhận.

Không bằng thừa dịp bây giờ bà không đau cậu không thương, nhanh chóng chia tay với Quan Nhã, bày mình ở vị trí bị cô phụ ấm ức, chờ sợi nhân duyên khôi phục, Quan Nhã không kịp hối tiếc, tất nhiên muốn giữ lại đoạn cảm tình này, mình liền thuận thế đề xuất bốp bốp.

Một bước tới nơi!

Đây là thao tác đạo sư cũng không nghĩ ra được, mình thật sự là tiểu thiên tài, hê hê. Nghĩ đến đây, hắn đủng đỉnh vào ngồi, tiếp nhận bát cơm em gái tai thỏ đưa, không chút để ý bắt đầu ăn.

Không khí trên bàn cơm trầm mặc, Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương việc mình mình làm cúi đầu ăn cơm.

"Đứa ở" Lý Thuần Phong nhìn trái, nhìn phải, nhịn không được nói:

"Hai cô ngày thường một người ca ca dài ca ca ngắn, một người ân cần gắp thức ăn a dua, hôm nay làm sao vậy, chẳng lẽ phụ nữ cũng có thời gian hiền giả?"

Hắn lẩm bẩm càng thêm sắc bén.

Nữ Vương nhíu nhíu mày, "Lý Thuần Phong, anh nói hươu nói vượn cái gì, tôi đối với đội trưởng vẫn luôn rất kính trọng, nhưng cũng giới hạn ở kính trọng, đừng nói giỡn lung tung."

Tạ Linh Hi cười mỉm nói: "Nguyên Thủy ca ca vĩnh viễn là ca ca của em."

Cho dù không yêu nữa, cũng tràn đầy mùi trà xanh.

Lúc này, Quan Nhã báo cáo xong tới đại sảnh biệt thự, xa xa thấy bóng lưng Trương Nguyên Thanh, mắt đẹp sáng ngời, khuôn mặt trái xoan diễm lệ nở rộ lúm đồng tiền.

"Nguyên Thủy, cậu đã về rồi."

Cô vừa cởi xuống sợi dây buộc tóc đuôi ngựa, vừa đi tới.

Đồng thời, thấy bạn trai quay mặt lại.

Quan Nhã bỗng nhiên ngẩn ra một phen.

"Chị Quan Nhã, chờ chị lâu lắm rồi." Trương Nguyên Thanh cười khó lường.

“A, ồ…” Quan Nhã từ trong ngẩn người phản ứng lại, lúc này, cô đã đứng ở bên cạnh Trương Nguyên Thanh, nhìn vị trí bên cạnh Nữ Vương một cái, do dự một phen, vẫn kéo ghế dựa ra, ngồi ở bên cạnh bạn trai.

Chương 1516: Chia tay cùng gặp mặt (4)

Tiếp nhận bát đũa em gái tai thỏ đưa, ăn từng miếng nhỏ một, cô thỉnh thoảng nhìn bạn trai một cái, lâm vào trầm ngâm, khi thì lại nhíu mày, lâm vào hoang mang.

Khi thì lại nhìn bạn trai một cái, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Một bộ dáng tâm sự nặng nề, muốn nói lại thôi.

Thời gian thong thả trôi qua, bát cơm mọi người rốt cuộc thấy đáy. Quan Nhã buông đũa, nghiêng đầu, chăm chú nhìn bạn trai, nói:

“Nguyên Thủy, cậu theo chị vào phòng một phen.”

“Được!” Trương Nguyên Thanh buông đũa, theo cô đi về phía cầu thang.

Nhìn theo bóng lưng hai người biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, Lý Thuần Phong nhìn về phía bé trà xanh, kinh ngạc nói:

“Còn không lấy tai nghe nghe lén?”

“Bệnh thần kinh!” Bé trà xanh cho hắn một cái lườm.

“Ầm!”

Quan Nhã không nhẹ không nặng đóng lại cửa phòng ngủ, kéo ra ghế bên cạnh bàn, ra hiệu Trương Nguyên Thanh ngồi xuống, bản thân thì ngồi ngay ngắn ở bên giường.

Đến rồi, đề xuất chia tay! Biết rõ tính cách cô Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

“Nguyên Thủy…” Quan Nhã cắn cắn cánh môi, hạ quyết tâm, nói: “Lời kế tiếp của chị, có thể sẽ làm cậu không thể tiếp nhận, nhưng mà…”

“Muốn đề xuất chia tay phải không?” Trương Nguyên Thanh dẫn đầu nói chuyện.

Quan Nhã vẻ mặt ngẩn ra, xuất phát từ một loại bản năng, cô muốn phủ nhận, nhưng nhìn khuôn mặt Nguyên Thủy, cuối cùng vẫn gật gật đầu, cười khổ nói:

“Xin lỗi, chị, chị có thể không thích cậu nữa.

“Chị cũng không biết vì sao, nhưng trái tim của chị nói rất rõ ràng cho bản thân, chị đối với cậu không có cảm giác động lòng, chị cũng không biết mình trước kia vì sao sẽ đáp ứng cậu.

Thật sự… xin lỗi.”

Trương Nguyên Thanh liền phối hợp lộ ra vẻ mặt đau lòng, uể oải, ảm đạm, cúi đầu, như một đứa nhỏ bị vứt bỏ.

“Được! Tôi đêm nay sẽ chuyển đi, chị có thể tiếp tục ở nơi này, dù sao nơi này là cứ điểm của tiểu đội chúng ta.”

Cũng là chỗ chị đêm mai cắn môi dựa vào tường! Hắn ở trong lòng bổ sung một câu.

Trương Nguyên Thanh đứng dậy, thấp giọng nói:

“Chị Quan Nhã, tạm biệt.”

Nói xong, chưa cho Quan Nhã cơ hội giữ lại, búng ngón tay, rời khỏi biệt thự.

Quan Nhã nhìn căn phòng trống rỗng, không hiểu sao, lòng của cô cũng trở nên vắng vẻ, giống như mất đi cái gì quan trọng.

Bỏ đi, Nguyên Thủy không dây dưa là tốt rồi… Quan Nhã mang cảm xúc buồn bã không biết từ đâu mà đến ném ra khỏi đầu, thoải mái phun ra một hơi.

Tám rưỡi tối, nhà bà ngoại.

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh cùng Giang Ngọc Nhị vừa ăn xong cơm chiều sóng vai ngồi xếp bằng, ngồi ở trước TV, thao tác tay cầm, khống chế nhân vật trò chơi phối hợp với nhau, đại sát bốn phương.

Hiệu quả âm thanh đầy sống động quanh quẩn ở trong phòng.

Trên đầu dì trẻ, có anh linh mũm mĩm đáng yêu nằm úp sấp, trợn to đôi mắt đen lúng liếng nhìn chằm chằm màn hình TV,

khuôn mặt to bằng bàn tay tràn ngập chuyên chú cùng nghiêm túc.

Khi kịch liệt chiến đấu với boss, Tiểu Đậu Bỉ liền cả người căng thẳng, vô cùng khẩn trương.

Lúc hành hạ đến chết tiểu quái, nó liền nâng lên bàn tay nhỏ vỗ đầu dì trẻ một cái, phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi "A ba".

Dì trẻ đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả.

"Thực đã nghiền ~ Trình độ thao tác của Nguyên Tử mày càng ngày càng cao đấy."

Dì trẻ buông tay cầm, xem hình ảnh "vượt ải", dang đôi tay ra, lười biếng duỗi lưng.

"Chẳng lẽ cháu trước kia trình độ không cao sao?" Trương Nguyên Thanh nắm tay cầm duỗi cái lưng mỏi, thầm nhủ vẫn là dì trẻ tốt, mặc kệ tơ hồng đứt hay không, dì ấy đối với mình trước sau như một.

Thân tình quả nhiên đáng tin hơn tình yêu.

Lúc này, chuông điện thoại di động vang.

Trương Nguyên Thanh buông tay cầm, nghiêng người, rút ra điện thoại di động trong túi quần, người gọi tới —— Phó Thanh Dương.

Hắn lập tức đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhận cuộc gọi:

"Alo!"

Dì trẻ ở bên người, thì không gọi lão đại.

Trong loa truyền đến giọng nói của Phó Thanh Dương vĩnh viễn bình tĩnh, lạnh nhạt: "Hội trưởng công hội Thương Nhân trả lời rồi, ông ấy muốn gặp cậu một chút, ngay tại đêm nay."

Hội trưởng muốn gặp mình? Nhân vật cấp Bán Thần muốn gặp mình?

Trương Nguyên Thanh phản ứng đầu tiên là: "Có nguy hiểm hay không."

Nhìn một lần dì trẻ xinh đẹp trước TV ném đến cái nhìn chăm chú, hắn sửa lời nói: "Đáng tin không?"

“Có thể gặp.” Phó Thanh Dương cho câu trả lời khẳng định, nói: “Mười giờ tối, cậu tới chỗ tôi một chuyến.”

Mười giờ tối… Trương Nguyên Thanh quay đầu, nhìn về phía tủ đầu giường, đồng hồ điện tử biểu hiện 21:15.

“Tôi biết rồi.” Trương Nguyên Thanh lời ít mà ý nhiều trả lời.

Bởi vì dì trẻ ở bên người, hắn cũng không nói gì quá nhiều, sau khi cúp điện thoại, nói với Giang Ngọc Nhị:

“Game hôm nay dừng ở đây.”

Dì trẻ liếc hắn, bĩu môi nói: “Có phải hồ ly tinh ngực bự kia tìm mày hay không?”

“Đi đi đi!” Trương Nguyên Thanh phun nước miếng đầy mặt cô, nói: “Kế tiếp cháu phải đi ngủ, dì cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Chương 1517: Phiếu đổi cửa hàng vạn giới (1)

Dì trẻ không đi, dựng thẳng lông mày, "Mày cũng vài ngày chưa về nhà rồi, thật không dễ gì trở về một chuyến, hôm nay phải chơi với dì đến mười hai giờ, dì còn chưa chơi đã nghiền. Cho dù, cho dù mày đã có bạn gái, cũng không thể quên dì nha."

"Dì chỉ là dì của cháu, không là mẹ của cháu." Trương Nguyên Thanh sửa đúng nói.

Thấy cứng không được, dì trẻ liền mềm, vặn vẹo người, làm nũng nói: "Chơi một ván nữa thôi ~"

Ai có thể từ chối một dì trẻ thích làm nũng chứ, đáng tiếc Trương Nguyên Thanh có chính sự.

Không nói lời thừa với cô, hắn bước qua, cánh tay vươn vào dưới khoeo chân dì trẻ, bế ngang lên, đi thẳng ra khỏi phòng.

"Ai da, mày thả dì xuống, không tôn trọng trưởng bối một chút nào cả." Giang Ngọc Nhị ra sức giãy dụa, đôi chân dài đá lung tung, tức giận đi cào mặt cháu trai.

Tiểu Đậu Bỉ bám vào trên đầu cô vội vàng dùng nắm tay nhỏ đánh vào đầu quả dưa của cô.

Trong phòng khách, ông ngoại bà ngoại đang đeo kính lão viễn thị xem TV, bà ngoại thấy khuê nữ bị cháu ngoại bế ra, nhíu nhíu mày.

"Mẹ, Nguyên Tử bắt nạt con." Giang Ngọc Nhị ác nhân cáo trạng trước, thuận thế giãy vài cái.

Nhưng cánh tay sắt của cháu trai gắt gao kẹp chặt vòng eo nhỏ cùng đôi chân dài, cô không giãy ra được.

"Thả dì trẻ của mày xuống." Bà ngoại xét đến cùng là lòng hướng về con gái.

Trương Nguyên Thanh đành phải thả dì trẻ xuống, thay đổi lí do thoái thác: "Bà ngoại, cháu đi ra ngoài một chút, em họ Quan Nhã mời cháu ăn đồ nướng."

“Buổi tối về ngủ không.” Bà ngoại vừa nghe lại phải đi ra ngoài, vẻ mặt không vui.

“Xem tình huống đi.”

Khi nói chuyện, Trương Nguyên Thanh đã trúng mấy cú đá của dì trẻ, ông ngoại bà ngoại nhìn chằm chằm, hắn cũng không dám ấn khuê nữ của vợ chồng già ở trên mặt đất bắt nạt, chỉ có thể nhịn.

…

Mười giờ tối, một trận cuồng phong lao về phía vịnh Phó gia, cỏ cây trong đình viện rung động “Ào ào”, lá rụng, bụi đất bay lên.

Trong cuồng phong, một bóng người đáp xuống bên cạnh hồ suối phun, sau đó hóa thành một ánh sao như mộng ảo, biến mất không thấy.

Ngoài cửa thư phòng, Trương Nguyên Thanh vừa tháo xuống Bao Tay Tật Phong Giả, vừa gõ cửa.

“Cốc cốc ~”

Rất nhanh, cửa gỗ hai cánh gỗ thịt màu nâu tự động mở, Phó Thanh Dương áo trắng như tuyết, ngồi thẳng ở sau bàn, ánh mắt thâm thúy nhìn tới.

Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào, nhìn trái nhìn phải, nói: “Lão đại, người đâu?”

Hắn chưa thấy bóng dáng vị hội trưởng Bán Thần kia.

Phó Thanh Dương cầm lấy món đồ nào đó trên bàn, vung tay ném tới.

Trương Nguyên Thanh vững vàng tiếp lấy, tập trung nhìn, là một khối ngọc phù màu đen, tính chất mềm mại mượt mà, mặt chính điêu khắc thông đạo hư không tựa như lỗ giun, mặt trái có khắc linh văn xem không hiểu.

“Bóp nát nó.” Phó Thanh Dương nói.

Hội trưởng không ở đây, cũng đúng, mặc dù đều là tổ chức hợp pháp, cũng không có khả năng hoàn toàn tin cậy, phòng bị cơ bản nhất vẫn phải có, hoa văn phía sau tấm ngọc phù này

tương tự với ngọc phù truyền tống của mình, nhưng càng thêm phức tạp, phẩm chất hẳn là cao hơn

Trương Nguyên Thanh không do dự, đầu ngón tay phát lực, rắc một tiếng, bóp nát ngọc đen trơn bóng.

Một giây sau, hắn thấy bóng dáng Phó Thanh Dương nhanh chóng tiêu tán, cảnh vật phòng sách nhanh chóng phai nhạt, sau một đợt dao động như gợn sóng, hắn xuất hiện ở phòng lớn xa hoa của một câu lạc bộ đêm rộng rãi sáng ngời!

Màn hình lớn chiếu hình ảnh mỹ nữ cổ trang nhảy múa, mặt bàn đá cẩm thạch bày đầy rượu và đồ uống, trái cây ăn vặt, trong phòng giải trí còn có một bàn billiards.

Sàn đá cẩm thạch giăng kín hoa văn phản xạ ánh đèn, bóng loáng soi gương được.

Đối diện màn hình lớn là sô pha hình chữ Hồi, một người đàn ông mặc âu phục màu đỏ rượu, đeo mặt nạ màu bạc che nửa mặt, lười biếng ngồi tựa ở trên sô pha.

Người đàn ông thoạt nhìn có chút đỏm dáng này, hẳn chính là hội trưởng, hắn ôm hai người đẹp hở vai, hưởng thụ rượu cùng đồ ăn vặt các cô đút.

Trên sô pha ở hai bên, là từng người đẹp áo yếm váy ngắn.

Các cô khép hai chân, hai tay giao nhau đặt ở bụng, tư thế ngồi tao nhã đoan trang.

Chiêu trò gì vậy? Trương Nguyên Thanh đứng ở tại chỗ, ngẩn ra hồi lâu, thử nói: "Ngài chính là, ngài hội trưởng?"

"Lần đầu gặp mặt, chào cậu chào cậu."

Ngài hội trưởng đẩy ra người đẹp ở hai bên, nhiệt tình chào đón, rất chủ động làm quen khoác vai Trương Nguyên Thanh, "Bầu không khí không tệ chứ, nơi này mới là chỗ đàn ông bàn chuyện, còn không gọi người."

Người đẹp bên cạnh sô pha đồng loạt đứng dậy, đứng thành một hàng, giọng nói quyến rũ cuốn hút:

"Ra mắt Thiên Tôn lão gia ~"

Trương Nguyên Thanh tự cảm thấy là người hiểu xã giao, nhưng một màn trước mắt này, khiến hắn hoàn toàn không biết

nên tiếp lời như thế nào.

Gặp mặt trong lý giải của hắn, là ở trong một kho báu chất đầy tài bảo cùng đạo cụ, hội trưởng công hội Thương Nhân đứng ở đỉnh núi bảo vật, lạnh lùng quan sát mình.

Chương 1518: Phiếu đổi cửa hàng vạn giới (2)

Tỏ vẻ tán thưởng đối với hành vi trả lại đạo cụ của hắn, sau đó ban thưởng phần thưởng linh cảnh hành giả tha thiết ước mơ.

Có kém nữa, công hội Thương Nhân không phải tổ chức phương tây sao, vậy cũng nên là một tòa giáo đường đỉnh nhọn dưới đêm trăng, hội trưởng ngồi ở ngai báu giáo hoàng cao cao, lạnh lùng quan sát con kiến hành hương.

Sau đó lấy danh nghĩa của thần, ban cho phần thưởng.

Tóm lại lần gặp mặt này nên tràn ngập độ ngầu cùng uy nghiêm, vậy mới phù hợp thân phận Bán Thần.

Sao lại thành phòng bao lớn của câu lạc bộ đêm chứ?

Không biết còn tưởng hội trưởng Bán Thần dẫn theo Nguyên Thủy Thiên Tôn đến chơi gái.

“Không thích?”

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây ra như phỗng, ngài hội trưởng sờ cằm suy tư, nói: “Muốn đổi một đám khác hay không?”

“A, không, không cần…” Trương Nguyên Thanh liên tục xua tay.

Ở trước mặt Bán Thần, hắn vẫn có chút câu nệ, con kiến ở trước mặt con voi không mang theo sợ hãi, vậy chính là cuồng vọng.

Hắn cẩn thận đưa ra ý kiến: “Hội trưởng, nếu không, trực tiếp nói chuyện chính?”

Ngài hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc, nghĩ một chút, thở dài nói:

“Hiểu rồi, là các cô nương tôi mời đến không đủ xinh đẹp, lần sau tôi bỏ tiền mời cô nương hiệp hội Mỹ Thần đến tiếp cậu.”

A cái này, một lời đã định? Trương Nguyên Thanh tưởng tượng một phen vẻ đẹp của Annie, cảm thấy mình không thể từ chối cô nương của hiệp hội Mỹ Thần.

“Bốp!”

Hội trưởng búng ngón tay: “Trục xuất!”

Trong dư âm thanh thúy, các cô nương trong phòng đột ngột biến mất, như là chưa bao giờ xuất hiện.

Hội trưởng mặc âu phục màu rượu đỏ, quay về bên sô pha, lười biếng dựa vào, cười nói:

“Rất cảm tạ cậu trợ giúp tôi tìm được mảnh vỡ La Bàn Quang Minh.”

Trương Nguyên Thanh nghe hiểu, tự giác lấy ra la bàn hoàng kim, hai tay dâng.

Ngài hội trưởng đưa tay tiếp nhận, vuốt ve vài cái, cảm khái nói:

“Mảnh vỡ la bàn không tập hợp lại, liền không có ý nghĩa, nhưng có được nó, liền có được tiền vốn để đánh cờ.”

Bàn tay lật một cái, la bàn thu vào ô vật phẩm, lại mở ra, trong tay hắn có thêm một cái tem.

Nói chuẩn xác, là thứ giống với tem.

Trương Nguyên Thanh tập trung tinh thần nhìn, mặt trước cái tem, lấy mực in màu lam đậm viết bốn chữ “cửa hàng vạn giới”, không phải tiếng Trung, mà là một loại thể chữ chưa biết.

Nhưng Trương Nguyên Thanh lại có thể xem hiểu.

Mép tem, cũng lấy mực in màu lam đậm vẽ hoa văn tinh xảo đẹp mắt.

“Nó là của cậu.” Ngài hội trưởng đưa qua.

Trương Nguyên Thanh ôm tâm tình chờ mong tiếp nhận tem, lặng im vài giây, tin tức vật phẩm hiện lên:

“Tên: Phiếu đổi cửa hàng vạn giới (loại A)”

“Loại hình: Bằng chứng”

“Công năng: Đổi”

“Giới thiệu: phiếu đổi loại A, chỉ có thể đổi lấy lực lượng.”

“Ghi chú: Dùng cái gì để giao dịch, nó định đoạt.”

Thật ngắn gọn, ngắn gọn trước nay chưa từng có. Trương Nguyên Thanh rất nhanh xem xong tin tức vật phẩm, một cái trước ngắn gọn như thế, vẫn là Chén Thánh Đọa Lạc.

Tin tức vật phẩm thao thao bất tuyệt chưa chắc không quý giá, nhưng tin tức vật phẩm ít ỏi vài câu, liền nhất định rất quý giá.

“Tấm phiếu đổi này là bảo bối tôi cất giữ nhiều năm, mỗi mười năm mới có thể lấy được một tấm.” Hội trưởng bưng lên ly pha lê, nhấm nháp rượu whisky màu vàng nhạt, nói:

“Nó chỉ có thể đổi lực lượng, đưa cái ví dụ, cậu có thể dùng tài liệu, đạo cụ cực phẩm giai đoạn Thánh Giả giao dịch với nó, nó sẽ tặng lại cho cậu lực lượng ngang cấp.”

“Khi cậu có được lượng lớn đạo cụ, tài liệu vô dụng, tác dụng của nó liền hiển hiện ra. Đổi không có giới hạn, cậu có thể hiến tế đạo cụ cấp Chúa Tể, thậm chí cấp Bán Thần, nó cũng sẽ cho cậu lực lượng tầng cấp tương ứng.”

“Nhưng phải nhớ lấy ba điểm, một: Thánh Giả là không thể thừa nhận lực lượng Chúa Tể, Chúa Tể cũng không thể thừa nhận lực lượng Bán Thần, hậu quả vượt cấp đổi, chính là trở về linh cảnh.”

“Hai: Người đổi chỉ có thể là người cầm phiếu, tôi nghe nói Bill mang món đạo cụ loại nhân quả kia bán cho cậu? Điều tôi muốn nói cho cậu là, cậu không thể để âm thi khoác da người sử dụng phiếu đổi.”

“Ba, phiếu đổi có suy nghĩ của chính mình, nó sẽ từ trên người cậu chọn lựa thứ mong muốn, mà không phải do cậu chỉ định. Cậu có thể đồng ý, cũng có thể từ chối.”

Không thể để âm thi thay thế sử dụng? Có thể khắc chế đạo cụ loại nhân quả, nhất định là đạo cụ loại nhân quả đẳng cấp cao hơn… Trương Nguyên Thanh vuốt ve phiếu đổi chất liệu giấy, mơ hồ đoán được tầng cấp của cửa hàng vạn giới.

Dùng đạo cụ và tài liệu đổi lấy lực lượng, quả thật rất thích hợp nghề nghiệp Thương Nhân.

Ừm, cũng thích hợp Phó Thanh Dương loại chó nhà giàu này.

Mà đối với hành giả bình thường không có tích tụ mà nói, tấm phiếu đổi này giá trị không lớn, nhưng trên người mình quả thật có rất nhiều tài liệu cấp Chúa Tể, cùng với hạn mức tài liệu giá trị mấy trăm triệu, thời khắc mấu chốt, dùng tài liệu giai đoạn Thánh Giả đổi lấy lực lượng, là thủ đoạn giữ mạng không tệ.

Chương 1519: Phiếu đổi cửa hàng vạn giới (3)

Xa không nói, mình chuẩn bị vài món đạo cụ cấp 5, cấp 6, hướng cửa hàng vạn giới đổi, liền có thể đạt được lực lượng tương ứng, cho dù đối mặt Thần Tướng của Binh Chủ giáo, mình cũng không sợ.

Nếu Chúa Tể muốn giết mình, mình cũng có chỗ dựa đồng quy vu tận.

Trương Nguyên Thanh ý thức được giá trị của phiếu đổi, đây là một tấm bảo bối có thể làm người ta bùng nổ tiểu vũ trụ nha. Thời buổi này, trừ nhân vật chính của mệnh trời, người thường phần lớn chỉ có thể vô năng cuồng nộ, ngay cả tư cách liều mạng cũng không có.

Mà ở trong thế giới của linh cảnh hành giả, cấp bậc chênh lệch có lẽ có thể dựa vào ngoại lực san bằng, nhưng chênh lệch giai đoạn, là khó có thể vượt qua.

Đừng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn người đầy bảo bối, thực gặp Chúa Tể, một đầu ngón tay là ấn chết.

Không dễ gì đạt được một câu đánh giá "Thật sự là con sâu cứng đầu".

Nhưng tấm phiếu đổi này, có thể khiến đánh giá tăng lên tới trình độ "Đệch, thiệt thòi lớn rồi", thậm đến cực hạn một đổi một.

Mà giá trị lớn nhất của nó là, tương lai tấn thăng Chúa Tể, hắn có thể bằng vào tiền bạc, đọ sức một chút với Chúa Tể đỉnh phong, cho dù chỉ có một lần.

Nếu là tấn thăng Bán Thần, hắn có thể đánh ba vị!

Cấp bậc càng cao, giá trị phiếu đổi càng lớn.

Cũng không tệ. Trương Nguyên Thanh vui sướng nghĩ, tiếp theo, hắn hỏi tới mục đích thứ hai lần gặp này:

"Tôi nghe Phó trưởng lão nói, ngài năm đó chính là bằng vào tấm phiếu đổi này, địch lại ba vị Bán Thần?"

Nụ cười khóe miệng ngài hội trưởng lập tức biến mất, thở dài nói:

"Miễn bàn chuyện này, tích tụ hơn nửa đời người của tôi, bởi vậy không còn sót lại chút gì, từ đó về sau trải qua cuộc sống nghèo khó bánh ngô ăn kèm hành tây, rất nhiều năm mới một lần nữa giàu lên."

"Phó trưởng lão nhờ tôi hỏi ngài một sự kiện." Trương Nguyên Thanh mặt không đổi sắc nói:

"Hắn đoạn thời gian trước điều tra sự kiện La Bàn Quang Minh, chú ý tới một tổ chức tự xưng 'Tiêu Dao', ừm, ngài biết tổ chức này không, có manh mối gì?"

Hỏi xong, hắn ở trong lòng nói thầm một câu: Lão đại, trách nhiệm này ngài gánh vác cho tốt.

Nếu do Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi ra tổ chức Tiêu Dao, sẽ bại lộ rất nhiều vấn đề.

Nhưng do trưởng lão Ngũ Hành minh, Phó Thanh Dương con cưng của trời dã tâm bừng bừng tới hỏi, liền tỏ ra hợp tình hợp lý.

"Tổ chức Tiêu Dao…" Ngài hội trưởng sờ sờ cằm, nhớ lại hồi lâu, nói: "À, có phải bốn tên lính tôm tướng cua tự xưng Liệt Dương Song Tử, Ám Ảnh Song Tử đó hay không?"

Quá phận rồi nha! Trương Nguyên Thanh gật đầu:

"Đúng, chính là bốn tên lính tôm tướng cua đó, ngài hiểu biết đối với bọn họ không?"

“Chưa từng có tiếp xúc gì cả.” Ngài hội trưởng một lần nữa lâm vào hồi ức:

“Liệt Dương Song Tử là Nhạc Sĩ và Thần Dạ Du, đều là Chúa Tể đỉnh phong. Ám Ảnh Song Tử, một tên là Thần Dạ Du, một tên khác không quá rõ. Lúc ấy Bán Thần cùng Chúa Tể tham dự tranh đoạt nhiều lắm, tôi không chú ý gì cả.”

“Bọn họ có cướp được mảnh vỡ la bàn không?” Trương Nguyên Thanh vội hỏi.

“Có! Hơn nữa là mảnh vỡ quan trọng nhất kia.” Ngài hội trưởng nói: “Tôi nhớ ra rồi, bọn họ là theo lão nguyên soái của Bạch Hổ binh chúng cùng nhau hành động, bởi vì mảnh vỡ trung tâm đó, lão nguyên soái thành cái bia ngắm, ngã xuống ở trong chiến đấu, mảnh vỡ trung tâm đó bị tổ chức Tiêu Dao mang đi.”

Lượng tin tức có chút lớn nha, để tôi xem lại chút… Trương Nguyên Thanh không nói lời gì nữa, lặng lẽ suy tư.

Trong Ám Ảnh Song Tử có Thần Dạ Du, trái lại cũng hợp danh hiệu, có thể tham gia tranh đoạt la bàn, cấp bậc sẽ không thấp, nhân vật như vậy thật ra rất dễ điều tra.

Nhưng một vị khác vậy mà ngay cả hội trưởng Bán Thần cũng không rõ?

Hội trưởng khẳng định sẽ không chú ý quá nhiều “lính tôm tướng cua”, nhưng cũng nói rõ vị kia trong Ám Ảnh Song Tử, có thủ đoạn ẩn nấp đặc thù.

Mà theo Trương Nguyên Thanh hiểu biết, trong các nghề nghiệp lớn của bản thổ, nghề nghiệp am hiểu ẩn nấp, xuất quỷ nhập thần, chính là Huyễn Thuật Sư.

Không đúng, tổ chức Tiêu Dao là lấy thủ hộ thế giới làm nhiệm vụ của mình, sao có khả năng cấu kết với nghề nghiệp tà ác.

Bởi vì là hỏi thay Phó Thanh Dương, hắn không dám trầm ngâm quá lâu, cái này sẽ bại lộ trình độ quen thuộc của hắn đối với tổ chức Tiêu Dao, vì thế áp chế ý niệm cuồn cuộn, kéo đề tài về trên phiếu đổi.

“Hội trưởng, tiến hành đổi như thế nào? Nó thoạt nhìn tựa như không có hứng thú đối với thứ trên người tôi.”

Ngài hội trưởng cười nói:

“Đó là bởi vì nó còn chưa thuộc về cậu.”

Trương Nguyên Thanh đã hiểu, thu “tem” vào ô vật phẩm, một lần nữa lấy ra, kẹp ở đầu ngón tay.

Một giây sau, hắn thấy tem bắn ra một khung đối thoại:

“Vật phẩm đổi: mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên.”

“Có đồng ý hay không? “

Chương 1520: Trở về Tamaka-ga-hara (1)

Trương Nguyên Thanh sững sờ nhìn khung đối thoại bắn ra, tràn đầy trong đầu chỉ còn một chữ: Đệch! !

Hắn bị tấm phiếu đổi này dọa rồi.

Tựa như, bạn ở trên đường gặp được một người ăn xin, hắn kéo bạn lại nói: Tôi biết cậu, cha cậu là Trương Tử Chân, ID linh cảnh Trương Thiên Sư, một trong Liệt Dương Song Tử của tổ chức Tiêu Dao, ID linh cảnh của cậu là Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt ngoài là thành viên Ngũ Hành minh, thân phận sau lưng là truyền nhân Ma Quân.

Đúng, chính là loại cảm giác kinh sợ này.

Mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm, không hề nghi ngờ, là chỉ trăng tròn màu đen trong thẻ nhân vật.

Trương Nguyên Thanh đã sớm không phải người mới năm đó, không, lúc trước, sau khi tốt nghiệp học viện Tần Phong, tri thức linh cảnh của hắn càng thêm phong phú.

Trăng tròn màu đen Ma Quân lưu lại, là tượng trưng lực lượng Thái âm, hơn nữa là loại tầng cấp cao nhất đó.

Phù hợp xưng hô “Thái âm bổn nguyên”.

Trái lại hai chữ “mảnh vỡ” khiến Trương Nguyên Thanh có chút bất ngờ, hắn vẫn luôn cho rằng trăng tròn màu đen là đầy

đủ, nay mới biết lại là mảnh vỡ.

Nghĩ lại một chút, lại cảm thấy cực kỳ hợp lý.

Ma Quân nếu có trăng tròn màu đen đầy đủ, vậy hắn đã sớm tấn thăng Bán Thần.

Cái này con mẹ nó trực tiếp xốc lên móng nhà của mình rồi nha… Trương Nguyên Thanh không biểu lộ gì ở trong lòng đáp lại: Từ chối!

Khung đối thoại lập tức biến mất, ngay sau đó, khung đối thoại mới hiện lên:

“Vật phẩm đổi: Bộ trang bị Tế Trời.”

“Có đồng ý hay không?”

Trương Nguyên Thanh suýt nữa tức quá mà cười, thầm nhủ, mày cái thứ ngu ngốc này, có thể đòi chút thứ không đáng tiền không, đây là muốn vắt cạn của cải nhà mình.

Hắn bỗng nhiên giật mình, cảm thấy công năng này rất hữu dụng.

Hắn có thể mượn năng lực giao dịch của phiếu đổi, tìm ra di vật phụ thân để lại cho hắn. Dựa theo cách nói của cung chủ, phụ thân đã mất để lại thứ chưa biết ở trong linh hồn hắn.

Thứ đó là đầu sỏ gây nên linh hồn phân liệt của hắn, nhưng đến nay, Trương Nguyên Thanh vẫn không biết đó là cái gì, càng tìm không thấy nó.

Sau khi rời khỏi nơi này lại thử kiềm chế một phen cảm xúc kích động, lại một lần nữa từ chối, hắn ném phiếu đổi vào kho hàng bang phái.

“Ngài hội trưởng…” Nguyên Thanh đứng ở tại chỗ, nói: “Ngài vừa rồi nhắc tới Da Người Hoàn Mỹ, đây là một món đạo cụ loại nhân quả, vì sao ngài Bill bán cho tôi?”

Hội trưởng lười biếng tựa vào sô pha, bắt chéo chân, lòng bàn tay cầm ly rượu pha lê, nhẹ nhàng lắc rượu, khẽ cười nói:

“Cậu có thể lý giải thành đầu tư, sau khi La Bàn Quang Minh hiện thế, toàn bộ tổ chức đều đang tìm Thần Dạ Du có tiềm lực để đầu tư. Bill là thương nhân ưu tú, hắn ở trên người cậu đã thấy được tiềm lực.”

“Vì sao đều phải đầu tư Thần Dạ Du, lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh rốt cuộc là có ý tứ gì?” Trương Nguyên Thanh vội hỏi.

Hội trưởng chưa trả lời, nhấp một ngụm rượu mạnh, cười nói:

“Biết quá nhiều tin tức không tương xứng với cấp bậc của mình, không phải chuyện tốt.

Đây là lời khuyên!”

Nếu là lão đại, nhất định sẽ không chút do dự nói cho mình biết! Trong lòng Trương Nguyên Thanh thở dài, nói:

“Tôi không có vấn đề nữa, ngài hội trưởng.”

“Nếu như vậy, không giữ cậu lại nữa.” Hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc buông chén rượu, búng ngón tay “Tách”:

“Phóng…”

“A, đợi một chút!”

Trương Nguyên Thanh vội vàng ngắt lời, cũng lấy ra điện thoại di động đưa đến trước mặt đại lão, cười nịnh nọt: “Thêm bạn?”

Ngài hội trưởng đưa tay sờ về phía túi quần, nhưng lại dừng lại, khôi phục tư thế lười biếng, nói:

“Có chuyện gì, liên hệ Bill là được.”

Không đợi Trương Nguyên Thanh nói chuyện, hắn búng tay vang lên ‘Tách’, “Trục xuất!”

Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, phòng lớn xa hoa của câu lạc bộ đêm nhanh chóng tiêu tán, đèn đường sáng ngời cùng bầu trời đen kịt chiếm cứ tầm nhìn.

Hắn xuất hiện ở ngoài tiểu khu biệt thự vịnh Phó gia.

“Nghề nghiệp Hư Không quá ngầu, truyền tống so với ngự phong phi hành nhanh và tiện hơn nhiều.” Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong miệng, học bộ dáng vị hội trưởng kia, búng ngón tay ‘Tách’:

“Tinh Độn!”

Một ánh sao như mộng ảo dâng lên, hắn xuất hiện ở cửa thư phòng của Phó Thanh Dương.

Gõ cửa, vào phòng.

Tiền công tử một thân áo trắng ngồi ngay ngắn sau bàn, trước bàn trống rỗng, hiển nhiên là đang chờ đợi mình.

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên có loại cảm động phiêu bạt bên ngoài, trở về nhà có người chờ, nếu đổi Tiền công tử thành Tiền cô nương, thì càng tốt rồi.

Ừm, trước mắt Tiền cô nương của Phó gia đang chia tay với hắn.

"Lão đại, tôi đã trở về." Trương Nguyên Thanh tiến lên, lấy ra phiếu đổi cửa hàng vạn giới, "Đây là hội trưởng thưởng cho tôi."

Trong ánh mắt thâm thúy bình tĩnh của Phó Thanh Dương hiện lên sự tò mò có thể thấy được, tiếp nhận cái tem nho nhỏ, tập trung tinh thần đọc lấy tin tức vật phẩm.

Chương 1521: Trở về Tamaka-ga-hara (2)

Bởi vì biết được sự tích hội trưởng một mình đấu ba đại Bán Thần, hắn ôm sự hứng thú và tò mò mãnh liệt đối với vật phẩm này.

Trương Nguyên Thanh ở bên cạnh giải thích đặc tính phiếu đổi.

Phó Thanh Dương nghe xong, đặt tem ở mặt bàn, đẩy trở về, giọng nói thuần hậu bình thản:

"Tôi đề nghị cậu chờ giai đoạn Chúa Tể lại dùng, chiến đấu vượt cấp bậc, ở trong linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, là cực kỳ xa xỉ."

Có vài món đạo cụ cực phẩm, có thể thực hiện vượt cấp chiến đấu, loại tình huống này phần lớn xuất hiện ở Siêu Phàm cùng Thánh Giả.

Đến giai đoạn Chúa Tể, cho dù là Tiền công tử kỹ gần như đạo, cũng không tin tưởng có thể chiến thắng Chúa Tể cấp 8.

Đương nhiên, có Áo Choàng Kiếm Sư, hắn cảm thấy có thể thử chút.

Nhưng phóng mắt toàn bộ linh cảnh, Áo Choàng Kiếm Sư chỉ sợ cũng là một món duy nhất, không có món đạo cụ thứ hai công năng xấp xỉ.

Tôi quyết định ở giai đoạn Bán Thần sử dụng, tôi muốn đánh ba người… Trương Nguyên Thanh thu hồi phiếu đổi, cúi đầu, nói:

"Vậy, à thì, lão đại à, chị Quan Nhã hướng tôi nói chia tay rồi, cô ấy sáng mai nếu phản ứng lại, ừm, ngài có thể đừng nói cho cô ấy chuyện tơ hồng hay không?"

Nghe được ba chữ "nói chia tay", khóe miệng Phó Thanh Dương khẽ nhếch lên, "Có thể, nhưng cậu vì sao cúi đầu?"

Bởi vì tôi không muốn anh nhìn ra tôi muốn ngủ với chị của anh… Trương Nguyên Thanh cúi đầu thở dài:

"Tôi rất khổ sở."

"Cậu không giống như người biết khổ sở."

"A, sắc trời không còn sớm nữa, lão đại nghỉ ngơi sớm một chút."

Trương Nguyên Thanh tinh độn chạy đi.

Rời khỏi biệt thự vịnh Phó gia, Trương Nguyên Thanh lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả, tính cưỡi gió về nhà, điện thoại di động trong túi lại "Ting" một tiếng, nhắc nhở có tin nhắn tới.

Hắn lấy ra điện thoại di động xem.

"Chỉ Sát cung chủ: Đêm nay mười hai giờ, chỗ cũ."

Thật là, tin nhắn ban ngày đến bây giờ mới trả lời… Trương Nguyên Thanh trả lời: "Được."

…

Đêm khuya, mười hai giờ.

Ngoài quán cà phê, nổi lên một trận cuồng phong, tro bụi nhẹ nhàng bay lên, cuốn về phía bầu trời.

Một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, đáp ở trước cửa quán cà phê.

Trương Nguyên Thanh tiến vào cửa thủy tinh mở rộng, thấy Chỉ Sát cung chủ pha cà phê trước quầy.

Cô xinh đẹp trước sau như một, váy đỏ như lửa, tóc đen như thác, mặt nạ màu bạc soi ánh đèn, sáng choang chói mắt.

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm vòng qua quầy bar, tìm một cái bàn tròn sát cửa sổ, không nói một lời chờ đợi.

Vài phút sau, Chỉ Sát cung chủ bưng hai chén cà phê, làn váy quét đất, thướt tha đi đến.

"Chị đã thêm hai thìa đường."

Cô đặt cà phê xuống, tinh nghịch nháy mắt mấy cái.

Trương Nguyên Thanh chưa nhìn cà phê, nâng mắt chăm chú nhìn cung chủ gần trong gang tấc, cổ nhân dùng "Xảo tiếu thiến hề, mỹ mục phán hề, tố dĩ vi huyến hề" để hình dung cô gái xinh đẹp.

Ý tứ là cô nương này cười lên rất tinh nghịch linh động, sóng mắt long lanh câu mất hồn người ta, làn da trắng nõn có được nét động lòng người.

Cổ nhân thực có văn hóa, không giống Trương Nguyên Thanh, nhìn thấy cô nương xinh đẹp dáng người tốt, chỉ biết nói: Ôi đệch ngực to thế!

Nhưng hắn bây giờ cũng không muốn khen Chỉ Sát cung chủ "Ôi đệch ngực to thế", bởi vì hắn bây giờ rất tức giận.

"Tôi lần trước hỏi chị có biết Oa Hoàng hay không, chị nói không biết. Nhưng tôi nhớ rõ, lúc trước chị bị Ma Nhãn đuổi giết, chạy về Tùng Hải, rõ ràng từng nói, chị có một món đạo cụ tên là 'Oa Hoàng Chi Ủng (cái ôm của Oa Hoàng)', vì sao gạt tôi?" Trương Nguyên Thanh đẩy cà phê ra, bày rõ thái độ.

Thật ra hắn sớm đã quên chuyện này, vẫn là trong học viện Tần Phong một lần nữa nghe được "Oa Hoàng Chi Ủng", mới nhớ tới lời cô ngày đó từng nói.

Chỉ Sát cung chủ cười hì hì nói:

"Vậy chị quả thật không biết Oa Hoàng rốt cuộc có tồn tại hay không mà."

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nhìn cô một lát, "Được, chuyện Oa Hoàng gác tạm qua một bên."

Hắn từ trong ô vật phẩm lấy ra phiếu đổi cửa hàng vạn giới, đặt ở mặt bàn, nói:

"Biết nó không, không biết cũng không sao, nó có một công năng, chính là kiểm tra vật phẩm trên người chị, thứ ẩn nấp nữa nó cũng có thể tìm ra."

"Nhưng tôi từ đầu tới đuôi, đều chưa thấy nó tìm ra thứ ba tôi lưu lại. Cung chủ, những lời đó chị nói với tôi, rốt cuộc có bao nhiêu là thật? Tôi còn có thể tin tưởng chị hay không?"

Ánh mắt hắn lạnh lùng mà sắc bén tập trung nhìn.

Bàn tay trắng nõn của Chỉ Sát cung chủ chống cằm, cười mỉm nói: "Cậu nói xem?"

Trương Nguyên Thanh nói: "Chị giấu diếm khiến tôi không cảm thụ được một chút tín nhiệm nào, chuyến đi Tamaka-ga-hara hủy bỏ, chúng ta về sau cũng đừng liên hệ nữa."

Chỉ Sát cung chủ chăm chú nhìn hắn hồi lâu, khóe miệng nhếch lên: "Thì ra tơ tình bị cắt, khó trách trở nên lãnh khốc vô tình như thế."

Chương 1522: Trở về Tamaka-ga-hara (3)

Cô chậm rãi đứng dậy, đi chân trần, vòng qua bàn tròn, làm một cái động tác khiến Trương Nguyên Thanh không kịp trở tay.

—— Cô ôm cổ Trương Nguyên Thanh, ngồi ở trên đùi hắn.

Quen biết lâu như vậy, đừng nói là tương tác thân mật, Trương Nguyên Thanh ngay cả tay cô cũng chưa từng sờ.

Đột nhiên có một chiêu như vậy, khiến hắn chấn động cả người cứng ngắc, không dám nhúc nhích, càng sợ hãi mình không có bất cứ kinh nghiệm gì tiếp xúc với phụ nữ, trong lúc vô ý đụng vào cung chủ.

Đây là bà điên đó.

“Không có lời nào để nói, cho nên dùng phương thức vụng về như vậy đoạt lại quyền chủ động?” Miệng Trương Nguyên Thanh so với anh bạn càng cứng rắn hơn.

Chỉ Sát cung chủ cúi đầu, đôi mắt đẹp dưới mặt nạ chăm chú nhìn thật sâu, cô dịu dàng nói:

“Muốn khống chế cậu rất đơn giản, cậu cảm thấy chị cần thiết dùng mỹ nhân kế đối với cậu sao? Nguyên Thủy, sau khi khâu lại linh hồn cho cậu, chị liền trở nên hỉ nộ vô thường, điên điên khùng khùng, cậu là người duy nhất chị cố nén tính tình, không nỡ thương tổn.”

“Vậy thì thế nào!” Trương Nguyên Thanh mạnh miệng như cũ.

Cô thở dài: “Chị là có rất nhiều chuyện giấu cậu, nhưng tin tưởng chị, cậu sẽ không muốn biết chân tướng, đối với cậu bây giờ tới nói, đây là đau đớn không thể thừa nhận.”

Trầm mặc thật lâu, Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng đẩy cô ra:

“Tám giờ sáng mai, đi Tamaka-ga-hara.”

…

Sớm một chút bảy giờ, group fan nhân vật chính.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Các vị, tôi bị Bách Hoa hội hoài nghi rồi, bọn họ phát hiện có thể có học viên mở ra cửa đá. @ Hạ Hầu Ngạo Thiên, đừng thông qua nhà bán đấu giá gia tộc của các người bán hàng, tôi đề cử một chỗ cho anh, ngươi đi Hoa Đô liên hệ Anh Gà Đỏ, bảo hắn dẫn anh đi một chợ đen tên là Vạn Bảo ốc, anh bảo nữ chủ nhân Vạn Bảo ốc hỗ trợ bán đấu giá.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Vạn Bảo ốc? Cô ấy có thể tin được không?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Coi như đáng tin, đương nhiên, anh nhớ dịch dung rồi hãy đi. Còn có, nếu cô ấy đề cử anh sử dụng cái lò nào đó chế tạo đạo cụ, nhất định nhất định phải từ chối.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Được!”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Các vị, chờ đồ cổ bán đấu giá, tốt nhất cầm tiền mặt, trên tài khoản đột nhiên có thêm một số tiền lớn, rất khó giải thích, tài khoản của mấy người khẳng định cũng bị giám thị. @ Triệu Thành Hoàng, chín giờ sau, kéo Tôn Miểu Miểu về trong group, cô ấy sẽ khóc lóc hướng tôi xin lỗi.”

…

Bì Cách thành, Hạ Hầu gia.

Trong phòng ngủ biệt thự, Hạ Hầu Ngạo Thiên tay trái cầm “thuật luyện đan”, tay phải cầm điện thoại di động, vành tai đeo tai nghe màu đen.

—— Nó có thể hỗ trợ người sử dụng nghe thấy tiếng của linh thể.

“Tôi vốn chưa từng nghĩ tự mình ra mặt bán đồ cổ, chẳng qua trên tài khoản đột nhiên có thêm một khoản tiền, quả thật không dễ giải thích, ngày mai đi Hoa Đô một chuyến đi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên buông điện thoại di động, vừa sờ cái nhẫn sắt đen, vừa tiếp tục nghe phương sĩ nước Tần giảng bài.

Qua hồi lâu, thanh âm già nua nói:

“Nghỉ ngơi thời gian một chén trà.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên rốt cuộc mở miệng: “Lão phương sĩ, mạch suy nghĩ tu hành của ngươi không đúng, dùng đan dược bồi dưỡng tử sĩ, ở hiện đại là không thể thực hiện được. Linh cảnh hành giả chúng ta có giá trị đạo đức.”

Lão phương sĩ đang căn cứ đan phương trong luyện đan thuật, giảng giải hỏa hậu, tác dụng của dụng cụ, số lần thêm nước, liều thuốc… các chi tiết luyện đan.

Đồng thời truyền thụ hắn phương thức chiến đấu chính xác của Phương Sĩ.

Một cái trong đó là luyện chế đan dược, đào tạo tử sĩ không sợ chết, không biết đau đớn, kiêm lực lượng lớn vô cùng.

Thanh âm già nua “A” một tiếng:

“Ngươi tư chất bình thường như thế, thực khiến lão phu thất vọng. Giá trị đạo đức hạn chế ngươi hại người, nhưng không

hạn chế ngươi giết hại sinh linh khác.”

Mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên sáng lên: “Ta hiểu ý tứ của ngươi, ta có thể lợi dụng đạo cụ của Mộc Yêu tụ tập động vật, lại để động vật dùng đan dược, cái này so với tử sĩ bình thường càng có sức chiến đấu hơn.”

Nói xong, Hạ Hầu Ngạo Thiên mới phản bác lời vừa rồi của ông lão trong nhẫn:

“Lão già đáng thương, chèn ép ta sẽ khiến ngươi đạt được khoái cảm sao, trong lòng ngươi tràn ngập hâm mộ cùng ghen tị hay không? Bản nhân vật chính không so đo với ngươi, cường giả sao có thể để ý con kiến đánh giá.”

Trong nhẫn trầm mặc một lát, chậm rãi nói:

“Lão phu biết nguyên nhân ngươi chúng bạn xa lánh rồi.”

… Mười giờ sáng.

Núi Phú Sĩ Nhật Bản, Trương Nguyên Thanh trở lại chốn cũ, đeo khẩu trang cùng kính râm, mặc trang phục leo núi, cải trang bản thân thành bộ dáng du khách.

Chương 1523: Di vật của Oa Hoàng (1)

Theo ký ức, hắn đứng ở cửa vào Tamaka-ga-hara.

Nơi đây thưa thớt bóng người, lo lắng Thiên Phạt biết được Tamaka-ga-hara tồn tại Thiên Hạc tổ cũng chưa sắp xếp thành viên theo dõi, thủ vệ ở nơi này, như vậy sẽ chỉ bại lộ sự tồn tại của Tamaka-ga-hara.

Cái gì cũng không làm, chính là giữ bí mật tốt nhất, cho nên Trương Nguyên Thanh không cần lo lắng hành động lần này bị người ta giám thị.

“Chính là dưới chân.”

Hắn chỉ vào mặt đất, nghiêng đầu nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ.

Vị tỷ tỷ này vẫn là một chiếc váy đỏ, đeo mặt nạ màu bạc, làn váy quét đất, lại không dính bất cứ bụi đất bùn lầy nào, không dính một hạt bụi.

Dọc đường đi, các du khách chân núi đối với cô coi như không thấy, Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời không rõ đây là năng lực của Ti Mệnh, hay là cô mượn dùng đạo cụ.

Ví dụ như nghề nghiệp Hư Không.

Chỉ Sát cung chủ khẽ gật đầu, phía sau "Ầm" nổ tung ra vô số sợi dây đỏ, giống như xúc tu múa may.

Những sợi dây đỏ kia chen chúc đâm vào mặt đất, xé ra tầng nham thạch cùng bùn đất, lộ ra vực sâu tối om.

Chỉ Sát cung chủ làn váy tung bay lao vào trong đó.

Trương Nguyên Thanh thì hóa thành ánh sao như mộng ảo, trước một bước đến đáy hang động, thấy bức tượng đá Tam Túc Kim Ô cao lớn kia.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng làn váy ma sát với không khí, ở trong gió run rẩy khẽ vang, trong khoảng khắc, Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng đáp xuống.

"Tam Túc Kim Ô."

Cô chăm chú nhìn tương đá, cái miệng nhỏ nhắn đỏ au nói: "Truyền thuyết ở ngoài Đông Hải có một cây Phù Tang thần thụ, là nơi Thập Nhật sống, cây thần đồng xanh trong Tamaka-ga-hara, hẳn chính là cây Phù Tang."

"Cách nói chuẩn xác hơn là, cây Phù Tang trong truyền thuyết, là chỉ cái cây đồng xanh kia." Trương Nguyên Thanh lấy ra miếng ngọc, tinh độn tới vị trí hốc mắt của tượng đá, khảm "con mắt" vào trong đó.

Một giây sau, ánh sáng đỏ chói mắt từ mắt Kim Ô phun ra, đánh thẳng tắp vào vách đá, chiếu ra một cánh cửa ánh sáng cao lớn.

…

Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ cùng Quỷ tân nương, phân phó:

"Hai người các ngươi thủ ở chỗ này, nếu có ai xâm nhập, mưu toan cướp đi chìa khóa, lập tức cho ta biết."

Đây là phòng bị cần thiết, nhỡ đâu thực có người ở trong lúc bọn họ tiến vào Takama-ga-hara ý đồ cướp đi la bàn ngọc,

Trương Nguyên Thanh có thể thông qua linh phó ngay lập tức biết được, lại lợi dụng ngọc phù truyền tống trở về ngăn cản.

—— Một khi cánh cổng Takama-ga-hara đóng cửa, ngọc phù truyền tống sẽ mất đi hiệu lực.

Bởi vì ngọc phù truyền tống là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, mà Takama-ga-hara mảng không gian này, hiển nhiên phải cao hơn Thánh Giả.

Quỷ tân nương bế anh linh lên, dịu dàng nói:

"Phu quân cẩn thận, ta sẽ trông cửa cho ngài."

Cũng may Chỉ Sát cung chủ nghe không hiểu linh thể trao đổi, bằng không nương tử nàng phải chịu khổ rồi… Trương Nguyên Thanh ngoái đầu lại nhìn về phía cung chủ duyên dáng yêu kiều.

Hắn vẫn mềm lòng, chưa truy cứu chuyện Oa Hoàng cùng di vật của phụ thân.

Trên đường ngồi máy bay tư nhân tới Nhật Bản, Trương Nguyên Thanh vốn muốn bày ra khuôn mặt chiến tranh lạnh, nhưng cung chủ quá hiểu rồi, cười hì hì nói chêm chọc cười, nói một ít lời ngon tiếng ngọt ái muội, đã dỗ xong Trương Nguyên Thanh lòng dạ sắt đá.

Trương Nguyên Thanh vốn không ăn chiêu này, lạnh lùng nói:

"Năng lực của Nhạc Sĩ tôi là hiểu biết, bớt cái trò này, cung chủ vẫn là dùng với người đàn ông khác đi."

Cung chủ chống cằm, si ngốc nhìn chằm chằm:

"Nhưng chị chỉ muốn dùng với một mình cậu."

Trương Nguyên Thanh liền đầu hàng.

"Lời ngon tiếng ngọt" là bị động chỉ Nhạc Sĩ có, các cô luôn có thể thông qua thanh âm mềm mại, làm mềm đi tâm địa cùng ý chí cứng như sắt thép của đàn ông.

Tạ Linh Hi cũng rất am hiểu cái này, cô có thể tràn đầy hương vị trà xanh đặt mình ở vị trí cô bé đáng thương, bị động của Nhạc Sĩ tạo ra tác dụng cực kỳ quan trọng.

Trương Nguyên Thanh có chút hoài nghi cung chủ có phải lặng lẽ se tơ hồng cho bọn họ hay không, bằng không lấy sự sát phạt quyết đoán của Thiên Tôn lão gia, sao có thể sa vào sắc đẹp?

Nhưng hắn không có chứng cứ.

"Vào đi." Hắn nói.

Không đợi cung chủ gật đầu, dẫn trước bước vào cánh cửa ánh sáng.

Một giây sau, hắn một lần nữa tới không gian bóng tối không trăng không sao—— Takama-ga-hara.

"Đây là một mảng động thiên phúc địa chết đi, không có linh lực, không có sinh cơ, ngay cả oxi cũng rất loãng." Tiếng Chỉ Sát cung chủ từ phía sau truyền đến, cô như có hứng thú đánh giá bóng tối yên tĩnh phía trước.

"Tôi rất kỳ quái, Takama-ga-hara vì sao chưa bị linh cảnh thu đi." Trương Nguyên Thanh nói.

Chỉ Sát cung chủ nói:

"Có hai loại khả năng, một, xuất phát từ nguyên nhân nào đó, linh cảnh cố ý tránh mảng không gian này. Hai, nơi này có vật phẩm phẩm chất cao đến khó tưởng tượng, linh cảnh không thu được.

Chị càng thiên hướng cái trước hơn, bởi vì sức mạnh to lớn của linh cảnh, vượt quá chúng ta tưởng tượng. Nhóc trai bao, cho chút lửa!"

Chương 1524: Di vật của Oa Hoàng (2)

Trương Nguyên Thanh liền lấy ra Pháp Bào âm Dương, khoác ở trên người, hai tay nâng lên trời.

"Vù ~"

Lửa bốc lên, phá tan bóng tối, một quả cầu lửa đường kính mười mét lơ lửng ở đỉnh đầu hai người.

Phạm vi trăm mét nhuộm lên một tầng màu vỏ quất chớp lên.

Sau lưng Chỉ Sát cung chủ lao ra tơ hồng dày đặc, giống như nhụy hoa nghệ tây, bám lên quả cầu lửa, nâng nó lên giữa không trung cao mấy chục mét.

Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội lui về phía sau một bước, nhìn về phía sau cung chủ, chỉ thấy tơ hồng nhỏ bé lại dày đặc kia, là từ trong chiếc váy kéo dài ra.

Quả nhiên, cái váy dài cổ đại hoa mỹ tinh xảo này là một món pháp khí, hơn nữa cấp bậc tuyệt đối không thấp, khó trách cô ấy luôn mặc… Nghi vấn từ trước tới giờ của Trương Nguyên Thanh được giải đáp.

“Đi thôi!”

Cung chủ không để ý động tác nhỏ của trai bao, lập tức dọc theo cầu thang đá đi lên.

Bọn họ không cố ý chạy, lấy một loại tốc độ nhanh nhẹn cố định, trèo lên từng bậc đá loang lổ nứt nẻ.

Trương Nguyên Thanh cách mỗi vài phút, sẽ ngẩng đầu nhìn quả cầu lửa chói mắt một lần, trong lòng nổi lên một nghi hoặc:

Nó sao có thể thiêu đốt lâu như vậy?

Quả cầu lửa thiêu đốt cần linh lực chống đỡ, thoát ly Pháp Bào âm Dương, ai cung cấp linh lực cho nó?

Cung chủ tuy là Chúa Tể, nhưng Nhạc Sĩ cũng không có kỹ năng khống chế lửa.

“Ti Mệnh cấp 7, kỹ năng trung tâm là phục sinh, có thể khiến người chết đi, đạo cụ tổn hại, thậm chí kỹ năng tiêu tán, lặp lại một lần nữa.” Chỉ Sát cung chủ nhìn ra hắn nghi hoặc, giải thích:

“Loại kỹ năng cấp thấp này, chị có thể khiến nó sống lại mãi, vĩnh viễn không tắt, thẳng đến lúc linh lực khô kiệt.”

Năng lực rất cường đại, Nhạc Sĩ quả nhiên là phụ trợ mạnh nhất, không có ‘một trong những’… Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Có hạn chế gì không?”

“Mục tiêu vượt qua cấp bậc không thể hồi sinh, hồi sinh là tạm thời, một lần hồi sinh chỉ có thể duy trì mười phút.” Cung chủ thản nhiên nói ra hạn chế của kỹ năng, cười mỉm nói:

“Xem, bản cung chủ yêu cậu bao nhiêu, móc hết tim gan đối với cậu.”

Miệng phụ nữ quỷ gạt người! Trương Nguyên Thanh ở trong lòng ha ha một cái.

Hai người không nói lời thừa nữa, xuyên qua quần thể kiến trúc đời Tần nằm ở sườn núi, tiếp tục leo lên nửa giờ, rốt cuộc đến đỉnh núi.

Một cây thần đồng xanh như cây cột lớn chống trời, đứng lặng ở đỉnh núi, so sánh với nó, quả cầu lửa đường kính mười mét tựa như đom đóm nhỏ bé.

Ánh lửa khi xuyên qua mấy trăm mét bóng tối, chiếu xạ ở thân cây đồng xanh, chỉ còn một mảng ánh sáng sót lại mờ nhạt.

Chỉ Sát cung chủ kinh ngạc chăm chú nhìn cây thần phía trước, đôi mắt dưới mặt nạ, lóe ra kích động, vui sướng… các loại cảm xúc.

Giống như tín đồ thành kính, đang triều thánh thần trên đường gặp được.

Cô không che giấu những cảm xúc này của mình, bị Trương Nguyên Thanh thấy hết trong mắt.

Cô ấy biết ý nghĩa tượng trưng của cây thần đồng xanh, cô ấy đối với cây thần đồng xanh có hiểu biết tương đối sâu, ở trước khi mình nói cho cô ấy Takama-ga-hara,

Chỉ Sát cung chủ chưa chắc biết Takama-ga-hara cùng cây thần đồng xanh, nhưng cô ấy rất hiểu biết đối với Oa Hoàng, khi mình nói cho cô ấy nơi này có cây thần đồng xanh Oa Hoàng lưu lại, cô ấy liền đoán được ý nghĩa tượng trưng của cây thần đồng xanh.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh làm ra suy luận.

“Đưa song long ngọc cho chị.” Cung chủ vươn bàn tay nhỏ trắng nõn linh lung.

Trương Nguyên Thanh hầu như không chút do dự đưa ra.

Cô tiếp nhận song long ngọc, cưỡi gió mà lên, làn váy phần phật, tựa như một cái con bướm đỏ xinh đẹp, bay về phía cây thần đồng xanh.

Chỉ Sát cung chủ đứng thẳng ở trước cây thần, đầu ngón tay hơi phát lực, khẽ vang "Ầm", song long ngọc nứt vỡ, hai con ngũ trảo thần long trông rất sống động hóa thành bột phấn, chỉ có viên ruby (hồng bảo thạch) kia ở giữa bảo lưu lại.

Cô nắm chặt viên ruby trong suốt lấp lánh kia, vượt về phía thân cây điêu khắc đầy hoa văn.

Ở khoảnh khắc ruby chạm đến thân cây, nó liền hòa tan.

Hào quang màu đỏ sậm chạy dọc theo hoa văn thân cây, như đẩy quân bài domino, nhanh chóng lan tràn, thắp sáng thân cây, thắp sáng cành cây, cuối cùng thắp sáng cả cây thần đồng xanh.

Quá trình này ước chừng tiến hành hai mươi phút, nó quá to lớn rồi, kiến trúc cao nhất từ trước tới nay của nhân loại, cũng không bằng một phần ba của nó.

Chỉ Sát cung chủ tán đi quả cầu lửa chiếu sáng, cây thần đồng xanh nở rộ ánh sáng đỏ, chiếu sáng lên cả Takama-ga-hara, thế giới phủ lên một tầng ánh sáng đỏ nhu hòa.

Nó sống lại rồi, máu thần của Oa Hoàng đã kích hoạt cái cây cao chọc trời này.

"Thực đồ sộ!" Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói.

Vừa dứt lời, hắn nghe thấy tiếng "ầm ầm" trầm thấp dày nặng, từ bên trong cây thần đồng xanh truyền đến.

Sau đó, thân cây tựa như bức tường thành này chậm rãi nứt ra, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Chương 1525: Di vật của Oa Hoàng (3)

Cây đồng xanh lớn vô cùng, không gian bên trong lại rất nhỏ, nhỏ đến mức giống như hang núi thanh tu của thế ngoại cao nhân.

Trong hang một mảng màu đỏ non, mặt đất cùng bốn vách tường không phải đá, không phải đồng xanh, mà là tường thịt

đập đều, mơ hồ có thể thấy được mạch máu.

Có chút cạn lời nha… Trương Nguyên Thanh đứng ở cửa hang, cảnh giác nhìn quét cảnh tượng trong hang.

Suy đoán trước đó là đúng, cây thần đồng xanh này không phải điêu khắc, mà là có sinh mệnh, nó thực con mẹ nó là một thân cây, nhưng lại không có quan hệ gì với cây, vỏ ngoài đồng xanh, bên trong máu thịt.

Hang không lớn, đối diện cửa hang là một cái giường đồng xanh, dài ba mét, rộng một mét, trên giường không có gối đầu chăn bông, chỉ có một cái bình đồng xanh màu xanh đồng loang lổ.

Bình đồng xanh đổ nghiêng, miệng bình hình cung tỏa ra ánh sáng màu vàng, một giọt chất lỏng màu vàng như giọt sương treo ở miệng bình.

Nước nhỏ trên mặt đất hình thành một cái hố nông, chất lỏng màu vàng trong hố gần như khô cạn.

Ngoài ra, bên giường đồng xanh, còn phân tán những tấm đồng xanh, hỗn độn chồng chất.

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nhớ tới đầm nước ngoài cây đồng xanh, có thể xác định, suối bất tử trong đầm nước, là chất lỏng trong bình tràn ra tạo thành.

Nhưng không biết vì sao, chất lỏng trong bình hao hết, đầm nước ngoài cây bởi vậy khô kiệt.

Chỉ Sát cung chủ hít thở dồn dập một cái, sải bước đi vào hốc cây đồng xanh, vòng qua vũng nước, đứng ở bên giường đồng xanh, cầm lấy cái bình đồng xanh tinh xảo linh lung kia.

Nàng cúi đầu chăm chú nhìn bình đồng xanh, lòng ngón tay vuốt ve, lẩm bẩm:

“Nó quả nhiên ở nơi này, nơi này là nơi thời kỳ viễn cổ Oa Hoàng tu hành.”

Trương Nguyên Thanh tò mò nói: “Nó là cái gì?”

Chỉ Sát cung chủ nghĩ một chút, nói:

“Nó có một cái tên, tên Luyện Yêu Hồ, trong thần thoại truyền thuyết, nó có được sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng, có

thể sáng tạo sinh mệnh, cũng là vũ khí luyện hóa hung tà."

"Nhưng diện mạo thật sự của nó, là lực lượng bổn nguyên nhất của nghề nghiệp Nhạc Sĩ, là chí bảo Nhạc Sĩ cấp Bán Thần tha thiết ước mơ."

Lực lượng bổn nguyên nhất của nghề nghiệp Nhạc Sĩ? Trương Nguyên Thanh đột nhiên nghĩ đến mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm trong thẻ nhân vật.

Bình đồng xanh trước mắt là lực lượng cấp Nhân Tiên?

"Bảo vật cấp Bán Thần sao?" Hắn tò mò đánh giá, bình đồng xanh nhìn thường thường không có gì lạ, không chút thần dị.

"Không, càng cao cấp hơn so với Bán Thần." Đôi mắt Chỉ Sát cung chủ lấp lánh tỏa sáng, khóe miệng có nụ cười:

"Có được nó, Bán Thần mới có thể bước vào giai đoạn cao hơn, đáng tiếc nó đang ngủ say, chị bây giờ còn không cách nào thật sự có được nó, nhưng ít ra sinh mệnh nguyên dịch sẽ không thiếu, về sau cậu cần sinh mệnh nguyên dịch, cứ việc tìm chị. Chờ chị nghiên cứu ra công năng khác, sẽ báo cho cậu biết."

"Giai đoạn cao hơn? Trên Bán Thần còn có cấp bậc…" Trương Nguyên Thanh không để ý sinh mệnh nguyên dịch cùng công năng khác của Luyện Yêu Hồ, truy hỏi:

"Giai đoạn cao hơn là cái gì, chị làm sao biết những thứ này?"

Giai đoạn Bán Thần còn có đẳng cấp, điểm ấy trong lòng hắn mơ hồ đoán được, nhưng Luyện Yêu Hồ và Oa Hoàng những tin tức này, chỉ sợ ngay cả trưởng lão quan phương cũng không nhất định biết được.

Lấy cấp bậc Chúa Tể của cung chủ, sao có khả năng biết những bí mật này?

Chỉ Sát cung chủ cầm bình đồng xanh, ánh mắt dời đi, sóng mắt long lanh trông lại, thở dài nói:

"Là cha cậu nói cho chị biết, tổ chức Tiêu Dao lợi hại hơn cậu tưởng tượng, bốn người bọn họ là người phá giải bí mật linh cảnh trước hết, cũng chính là vì vậy, bốn người đều không có kết cục tốt.

Nguyên Thủy, về sau chị sẽ nói cho cậu, nhưng không phải bây giờ, chị không muốn cậu giẫm lên vết xe đổ."

Nói xong, buồn bã cùng thương cảm trong mắt cô biến mất, cảm xúc chuyển biến một trăm tám mươi độ, vui vẻ cười nói như cô gái nhỏ:

"Thật nhiều thần dịch, chia của thôi chia của thôi ~"

Mở nắp bình đồng xanh, nhẹ nhàng vỗ thân bình, sinh mệnh nguyên dịch trong vũng nước chảy ngược lên, ùa vào trong bình.

"Những thứ này hình như không phải sinh mệnh nguyên dịch?" Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn cũng chưa cảm ứng được sinh cơ mênh mông, lực lượng của những chất lỏng này là nội liễm, chưa tiết ra ngoài chút nào.

"Đương nhiên không phải, sinh mệnh nguyên dịch là thứ sau khi pha loãng của chúng nó, hoặc là nói, những chất lỏng này mới là sinh mệnh nguyên dịch thật sự, là căn nguyên Nữ Oa sáng tạo sinh mệnh, Nhạc Sĩ cấp Bán Thần, hàng năm chỉ có thể cô đọng mười mấy lượng. Nó có thể khởi tử hồi sinh, có thể khiến thi thể bộc phát sinh cơ, cho dù là âm thi cũng có thể sống lại. Ừm, chị là chỉ thân thể sống lại. Có chỗ nguyên dịch này, chị có thể chữa khỏi linh thể bị hao tổn." Cô vui vẻ nói.

Chương 1526: Bí ẩn viễn cổ (1)

"Sẽ không điên điên khùng khùng nữa, chờ chị chữa khỏi linh thể, nếu còn thừa, lại cho cậu."

Cô tỏ ra cực kỳ vui vẻ, lảm nhảm rất nhiều.

Đáy lòng Trương Nguyên Thanh có nỗi thương tiếc không tên, thầm nhủ bỏ đi, vậy thuộc về chị hết đi.

Sau đó, hắn nhìn về phía vũng nước, sinh mệnh nguyên dịch màu vàng tuy bị thu đi, nhưng trong vũng nước còn có một tầng vật chất máu thịt màu vàng nhạt, đây là máu thịt đỏ tươi ngâm lâu dài, bị nhuộm thành màu vàng.

Chỉ Sát cung chủ lấy ra một con dao nhỏ bằng bạc, ngồi xổm xuống, xắn tay áo, bàn tay nhỏ trắng trẻo cầm con dao nhỏ, cẩn thận cạo bọn nó xuống.

“Chị cầm Luyện Yêu Hồ rồi, những bảo bối này liền cho cậu đó.” Cô nói: “Đừng xem nhẹ mấy thứ này, cần sinh mệnh nguyên dịch tích lũy năm tháng dài lâu mới có thể hình thành. Trong câu chuyện thần thoại, Oa Hoàng nặn đất tạo người, dùng chính là những tinh hoa này.”

Khi nói chuyện, cô mang “bùn vàng” nhão nhoét đào ra, bàn tay nhỏ linh hoạt nặn ra một bức tượng đất xấu xí.

Nâng mắt lên, cô cười nói: “Giống cậu hay không?”

Nữ Oa cùng tôi đều không khỏi trầm mặc… Trương Nguyên Thanh trực tiếp hỏi: “Nó có tác dụng gì?”

Chỉ Sát cung chủ thản nhiên nói:

“Ngày nào đó cậu bị người ta giết, chỉ cần bảo vệ tốt linh thể của mình, nó chính là một thân thể khác của cậu. Ừm, bây giờ nó còn chưa phải cậu, nhỏ máu tươi lên, bỏ vào trong bình đồng xanh luyện chế bảy bảy bốn mươi chín ngày là được.”

Nói xong, tự tiện chủ trương cầm tay Trương Nguyên Thanh lên, lưỡi dao dính bùn màu vàng cắt mặt trong ngón tay, nhỏ một giọt máu ở bên trên.

Cô lại mở nắp bình đồng xanh, nhét tượng đất vào trong đó, vui vẻ nói: “Được rồi!”

Tương đương có thêm một cái mạng? Vậy quả thật mạnh hơn so với đạt được sinh mệnh nguyên dịch, dù sao sinh mệnh nguyên dịch chỉ có thể trị liệu không thể ngăn địch, mà tượng đất có thể khiến mình về thành… Trương Nguyên Thanh hài lòng một phen, đột nhiên hỏi:

“Vậy nếu tôi chết mà sống lại, đạo cụ trong ô vật phẩm còn không?”

Trương Nguyên Thanh nhìn cô, cô cũng nhìn Trương Nguyên Thanh, ai cũng không nói gì.

Được rồi, chị cũng không biết… Trương Nguyên Thanh vừa đi về phía giường đồng xanh, vừa nói:

“Tôi ngày hôm qua gặp hội trưởng công hội Thương Nhân, hắn nói cho tôi biết, trong Ám Ảnh Song Tử, có một vị Thần Dạ Du, một vị khác không quá rõ.

Tôi tính thông qua quan phương điều tra một chút, chị cảm thấy thế nào?”

“Có thể.” Cô nhẹ nhàng gật đầu: “Có nguy hiểm có khó khăn nhớ tìm chị.”

Khi nói chuyện, Trương Nguyên Thanh rút ra một tấm đồng xanh, nhìn chăm chú, bên trên điêu khắc một bức tranh, nội dung là từng vị tiên dân đang cúng bái một người phụ nữ ôn hòa hiền lành.

Ngũ quan người phụ nữ này có chút mơ hồ, nhưng tràn đầy thần vận, khiến Trương Nguyên Thanh liếc một cái đã nhận ra là Oa Hoàng.

“Đây là tấm đồng xanh thời kỳ viễn cổ dùng để ghi nhớ sự việc, tương tự sách của chúng ta, có thể bị Oa Hoàng để lại trong hốc cây, có thể liên quan đến bí ẩn thời kỳ viễn cổ, mang tấm đồng xanh sửa sang lại ra để xem.” Trương Nguyên Thanh nói.

Hai người cùng nhau mang tấm đồng xanh hỗn độn chất đống bày hẳn hoi ở trên mặt đất, tập trung tinh thần nhìn lại, tấm đồng xanh điêu khắc một vài hình ảnh.

Trong đó có nội dung một tấm đồng xanh ghi lại, khiến con ngươi Trương Nguyên Thanh co rút lại.

—— Bầu trời mây đen quay cuồng, vô số sao băng xuyên thấu tầng khí quyển, lửa thiêu đốt hừng hực, giáng xuống mặt đất.

Tiên dân quần áo tả tơi chạy về phía vẫn thạch, bọn họ từ trong hố nhặt lên vẫn thạch, giơ lên cao cao, hoan hô như sôi trào.

Bọn họ từ đây đạt được thần lực, học được thao túng lửa, khống chế dòng sông, vận chuyển núi đá, sai bảo động vật.

Bọn họ được nhân loại cúng bái, trở thành thần linh.

Hình vẽ khắc trên tấm đồng xanh, mang đến rung động mãnh liệt cho Trương Nguyên Thanh, khiến niệm trong đầu hắn ý nổ tung, cảm xúc cuồn cuộn.

Cổ đại xa xôi, thiên ngoại vẫn thạch giáng xuống mặt đất, nhóm nhân loại đầu tiên tiếp xúc đến vẫn thạch, đạt được lực lượng siêu tự nhiên, từ đó trở thành thần linh trong mắt người phàm.

Cái này không giống với Trương Nguyên Thanh nghĩ, thần linh cổ đại trong lý giải của hắn, là lĩnh ngộ ý nghĩ thâm sâu của thiên địa, sáng tạo tâm pháp tu hành, khống chế linh lực trong trời đất, từng bước một trở thành đại năng trong mắt người thường.

Ai có thể ngờ, cường giả cổ đại được tôn sùng là thần linh, vậy mà lại là một đám người may mắn đạt được mảnh vỡ vẫn thạch.

Điều này làm Trương Nguyên Thanh ảo tưởng tiêu tan, đồng thời dâng lên cảnh giác cùng kính sợ mãnh liệt, mưa thiên thạch là từ đâu mà đến?

Trầm mặc hồi lâu, hắn quay đầu nhìn về phía giai nhân bên cạnh, chỉ thấy cô không hề chớp mắt chăm chú nhìn hình ảnh, suy nghĩ xuất thần.

Hiển nhiên, nội dung hình ảnh cũng cho cô rung động mãnh liệt.

Chương 1527: Bí ẩn viễn cổ (2)

“Cung chủ, nội dung trên tranh…” Trương Nguyên Thanh do dự một phen, nói: “Có mấy phần độ đáng tin?”

Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng nói:

“Nếu là từ nơi khác nhìn thấy, chị sẽ giữ thái độ hoài nghi, nhưng thứ Oa Hoàng lưu lại, hẳn là sẽ không mắc lỗi. Nguyên Thủy, tầng cấp của Oa Hoàng so với cậu tưởng tượng còn cao hơn.

Bà ấy nắm giữ lực lượng đỉnh cao của hai nghề nghiệp lớn Nhạc Sĩ cùng Học Sĩ, ở thần thoại trong truyền thuyết, có được địa vị chí cao.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, “Thực khó có thể tin nha.”

“Cung chủ, chị nói, mưa thiên thạch trong tranh, có thể chính là ngọn nguồn của chúng ta, ngọn nguồn của người tu hành cổ đại, linh cảnh hành giả hay không?” Hắn đưa ra suy đoán tuyệt đối sẽ làm hành giả bình thường kinh hãi, “Lực lượng siêu tự nhiên trên tinh cầu này của chúng ta, là thiên ngoại vẫn thạch mang đến?”

Chỉ Sát cung chủ suy tư hồi lâu, nói:

“Nội dung trên tranh càng nhiều là ý nghĩa tượng trưng, giáng xuống mặt đất chưa chắc là vẫn thạch. Chị trái lại càng thêm tò mò, là ai phóng vẫn thạch.”

Văn minh ngoài hành tinh? Sinh vật chiều không gian cao hơn?

Vì cởi bỏ những nghi hoặc này, hai người nhìn về phía một tấm đồng xanh tiếp theo.

Liên tục xem bốn tấm, nội dung khắc bên trên đều là hình ảnh “thần linh” dẫn theo người phàm chống lại thiên nhiên, sinh sản sinh lợi.

Các thần linh đạt được lực lượng siêu tự nhiên dạy nhân loại sử dụng lửa, thay đổi dòng chảy cho con sông tưới hoa màu, dạy người phàm đêm xem thiên tượng, chế định lịch ngày cùng tiết vân vân.

Một tay dẫn dắt văn minh săn bắn về phía nông canh.

Trương Nguyên Thanh đột nhiên mở miệng, nghi hoặc nói: “Kỳ quái, vì sao không có nghề nghiệp tà ác?”

Nội dung trong phù điêu, tất cả đều là hình ảnh hài hòa vui sướng hướng vinh, chủng tộc sinh sản phát triển.

Nếu nói ngọn nguồn của linh cảnh hành giả là những vẫn thạch này, vậy hẳn là sẽ có nghề nghiệp tà ác.

“Ở nơi này…” Ánh mắt Chỉ Sát cung chủ hướng về phía một trong hai tấm đồng xanh cuối cùng.

Trương Nguyên Thanh vội đi qua, tập trung tinh thần nhìn kỹ hình ảnh nội dung khắc trên phù điêu.

Giống với tấm kia lúc ban đầu, bầu trời mây đen quay cuồng giáng xuống mưa thiên thạch, kèm theo lửa hừng hực thiêu

đốt, xuyên thủng mặt đất.

Mặt đất nứt ra vết nứt đáng sợ, địa hỏa nham thạch nóng chảy phun trào, động vật cùng nhân loại đều dị hóa, biến thành quái vật cao lớn dữ tợn, chúng nó càn quét mặt đất, tàn sát sinh linh.

Trong bối cảnh thảm thiết xác chết khắp nơi, một người phụ nữ cả người phát sáng bay về phía bầu trời.

Một hình ảnh cuối cùng là mây đen tán đi, mặt trời chiếu khắp nơi, trên bầu trời rơi xuống hai luồng hào quang.

Trương Nguyên Thanh "A" hít vào ngụm khí lạnh, bắt đầu nhanh chóng suy luận:

"Đây là lần thứ hai mưa thiên thạch buông xuống, khác với lần đầu tiên, lần này mang đến là hủy diệt cùng tai nạn, vẫn thạch ô nhiễm lượng lớn động vật cùng nhân loại, dị hoá bọn họ thành quái vật, chế tạo tai nạn khó có thể tưởng tượng."

Chỉ Sát cung chủ gật gật đầu, nói:

"Lần thứ hai vẫn thạch giáng xuống, lực lượng mang theo hẳn chính là trận doanh tà ác. Nhóm mưa thiên thạch đầu tiên giáng xuống trước, sinh ra nghề nghiệp hợp pháp, lại giáng xuống đợt mưa thiên thạch thứ hai, chế tạo ra quái vật hiếu sát."

Cô mím môi, thanh âm trở nên trầm thấp: "Giống là có người đang lấy Trái Đất làm thí nghiệm hay không?"

Nếu đám vẫn thạch đầu tiên giáng xuống, tạo nên "thần linh" tà ác cùng hợp pháp, vậy có thể là một loại ngoài ý muốn.

Nhưng loại phóng hai đám mưa thiên thạch có trật tự này, trước xây dựng lại hủy diệt, nói là ngoài ý muốn thì có chút miễn cưỡng, càng giống cố ý làm.

Cho nên chân tướng nghề nghiệp hợp pháp cùng nghề nghiệp tà ác sinh ra, là có người làm thí nghiệm ở trên địa cầu? Phán đoán này làm người ta cảm thấy lưng phát lạnh nha… Trương Nguyên Thanh tiếp tục suy luận:

"Mà Oa Hoàng không đành lòng thiên hạ sinh linh đồ thán, vì thế hy sinh bản thân, hóa giải trận tai nạn này. Trong thần thoại truyền thuyết, trời sập đất nứt, Nữ Oa luyện đá vá trời, từ

nay về sau thiên địa thái bình, không còn tai nạn hủy thiên diệt địa nữa… A, cô ấy vá có lẽ không phải trời, mà là giải quyết kẻ thực nghiệm ngoài bầu trời?"

"Phán đoán rất lớn mật." Chỉ Sát cung chủ gật đầu, cô cũng nghĩ như vậy.

"Như vậy xem ra, cấp bậc của Oa Hoàng có chút khủng bố nha. Chị xem, trong điêu khắc chưa xuất hiện các 'thần linh' kia, chỉ có Oa Hoàng, nói rõ có thể giải quyết tai nạn này chỉ có cô ấy, thần linh khác không đủ tư cách, ừm, cũng không bài trừ tranh điêu khắc Oa Hoàng để lại đang cố ý điểm tô cho đẹp bản thân." Mạch suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh càng lúc càng rõ ràng.

Đầu óc hắn vận chuyển tốc độ cao, tìm tòi tin tức hữu dụng, bỗng nhiên giật mình, thốt ra:

"Tai nạn diệt thế! !"

"Tôi nghĩ một sự kiện, cung chủ, tiền thân của tổ chức Tiêu Dao, phái Tiêu Dao từng ghi lại một hồi tai nạn diệt thế, có thể chính là lần này Oa Hoàng trải qua hay không?"

Chương 1528: Bí ẩn viễn cổ (3)

Hắn chưa giải thích phái Tiêu Dao là cái gì, Chỉ Sát cung chủ tuyệt đối biết, cô gái này hiểu biết đối với tổ chức Tiêu Dao, khẳng định hơn xa hắn.

"Cậu thế mà có thể tra ra phái Tiêu Dao rồi." Chỉ Sát cung chủ cười cười, cô chăm chú nhìn nội dung trên tấm đồng xanh, gật đầu nói:

"Lấy tin tức hiện có phỏng đoán, là đúng."

Trương Nguyên Thanh nói:

"Cho nên La Bàn Quang Minh tiên đoán chiến tranh, chỉ kẻ địch là 'kẻ thực nghiệm' sao? Ừm, chúng ta tạm thời dùng kẻ thực nghiệm để xưng hô kẻ phóng vấn thạch."

"Kết hợp nội dung trên tranh, chúng ta có thể suy luận ra lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh rồi, tai nạn lớn tương tự

thời kỳ viễn cổ sẽ còn xảy ra, lực lượng tà ác sẽ phá hủy toàn bộ thế giới.”

“Nhưng La Bàn Quang Minh nói là ‘nhật nguyệt tinh’ trở về vị trí cũ, nghề nghiệp mấu chốt là Thần Dạ Du, mà không phải Nhạc Sĩ cùng Học Sĩ do Oa Hoàng nắm giữ, cái này rất kỳ quái.”

Chỉ Sát cung chủ ngẫm nghĩ, nói:

“Có lẽ, một nhân vật sắm vai cứu thế tiếp theo là Thần Dạ Du nào đó, La Bàn Quang Minh thấy được tương lai, cho nên đưa ra lời tiên đoán.”

Đây là nguyên nhân các tổ chức lớn đều đang đầu tư Thần Dạ Du? Bọn họ muốn bồi dưỡng ra một vị chúa cứu thế? Không đúng, nghề nghiệp hợp pháp làm như vậy có thể lý giải, nhưng vì sao Tu La cũng đầu tư Thần Dạ Du, nghề nghiệp tà ác không nên là lấy hủy diệt thế giới làm nhiệm vụ của mình sao?

Trương Nguyên Thanh vừa cởi bỏ một bí ẩn, liền lại lâm vào trong hoang mang mới.

Mặt khác, một phán đoán lúc trước của hắn có thể chứng thật là sai lầm —— Linh cảnh hành giả mới là điều bình thường.

Lúc trước, sau khi biết được phái Tiêu Dao lưu truyền tới nay ghi chép diệt thế, hắn suy đoán người tu hành cổ đại không phải điều bình thường, mà là người sống sót sau tai nạn diễn biến.

Người tu hành trước tai nạn, có lẽ giống với linh cảnh hành giả hiện nay.

Nhưng bây giờ, nội dung tranh điêu khắc đã phủ định suy đoán này, Oa Hoàng thời đại đó, hiển nhiên chưa có linh cảnh cái thứ này.

Có thể thấy được linh cảnh quả thật là kết quả của cận đại.

“Không đúng nha…” Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nói.

“Cái gì không đúng?” Cung chủ ném tới ánh mắt dò hỏi.

Trương Nguyên Thanh phân tích nói:

“Oa Hoàng không đúng, kẻ thực nghiệm cũng không đúng… Cung chủ, nếu chị là kẻ thực nghiệm, chị sẽ mang lực lượng

có thể đối kháng mình phóng ra ngoài sao?

Oa Hoàng mạnh có chút không hợp lý, làm người tu hành cổ đại tiếp xúc vẫn thạch trưởng thành lên, thế mà lại xử lý kẻ thực nghiệm? Có thể là chúng ta đã đoán sai, căn bản không có kẻ thực nghiệm hay không?"

Cung chủ mím môi, suy nghĩ một phen, lắc đầu nói:

"Sự tình khẳng định không đơn giản như vậy, hai bức tranh nội dung ngắn gọn, không ghi lại được quá nhiều tin tức, bây giờ định luận còn quá sớm."

Nói xong, hai người lâm vào trầm mặc, không nói nữa, chậm rãi tiêu hóa xong những tin tức kinh thế hãi tục này, sau đó nhìn về phía một tấm đồng xanh cuối cùng.

Nội dung khắc bên trên tương đối đơn giản, tổng cộng hai bức:

Một: Trên một cái cây đồng xanh thật lớn, có mười mặt trời nhỏ sinh sống, chúng nó lơ lửng ở trên mười cành tráng kiện, giống như mặt trời treo ở trên ngọn cây.

Hai: Khi chúng nó rời khỏi ngọn cây, liền biến thành mười con Tam Túc Kim Ô.

"Cổ đại thật sự có Tam Túc Kim Ô sống ở trên cây phù tang." Chỉ Sát cung chủ nhìn vài lần, "Lại một thần thoại truyền thuyết được nghiệm chứng."

Nói xong, nhìn về phía nhóc trai bao bên người, thấy hắn sững sờ chăm chú nhìn bức tranh đầu tiên, cau mày.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi.

"Mặt trời trên ngọn cây có chút quen mắt, tôi từng thấy." Trương Nguyên Thanh dùng giọng điệu không quá xác định nói: "Mặt trời nhỏ Ma Quân dùng để khắc chế Chén Thánh Đọa Lạc, rất giống với chúng nó."

Đương nhiên, chỉ là nhìn tương tự, không thể xác định hai thứ giống nhau hay không.

Dù sao đây chỉ là tranh điêu khắc, không có khí tức chân thật.

Chỉ Sát cung chủ chuyển động đôi mắt đẹp dưới mặt nạ, đầu ngón tay để ở môi, tạo dáng suy nghĩ, "Oa Hoàng bồi dưỡng cái cây thần đồng xanh này, tựa như là vì cho mười con Kim Ô

ở. Có thể được Oa Hoàng coi trọng như thế, tầng cấp của Kim Ô tất nhiên cực cao, chị trái lại cảm thấy, chính là mặt trời nhỏ cậu nói."

"Oa Hoàng không đơn giản nha, vơ vét nhiều vật phẩm đáng sợ như vậy." Trương Nguyên Thanh cảm khái nói.

Lẻ loi một mình phi thiên, giải quyết tai nạn cấp diệt thế, nắm giữ vật chí cao của hai nghề nghiệp lớn Nhạc Sĩ cùng Học Sĩ, lại mang mười con quạ mặt trời nuôi ở trong động thiên phúc địa.

Khó trách nói Oa Hoàng là người duy nhất trong thần thoại truyền thuyết xác nhận chân thật tồn tại.

Mặt khác, Ma Quân từng nói, mặt trời nhỏ là thứ tầng cấp cao nhất của nghề nghiệp Thần Dạ Du, mà mặt trời nhỏ chính là Kim Ô, dựa theo mạch suy nghĩ này, tập hợp đủ mười con quạ mặt trời, chẳng khác nào nắm giữ "Nhật" trong La Bàn Quang Minh?

Chương 1529: Bí ẩn viễn cổ (4)

Khi Trương Nguyên Thanh miên man suy nghĩ, chợt nghe Chỉ Sát cung chủ vui vẻ "A" một tiếng, "Cây thần đồng xanh là nơi Kim Ô sống, quanh năm suốt tháng chịu nhật chi thần lực thiêu đốt, nhất định hấp thu lực lượng của chúng nó. Nguyên Thủy, bản cung chủ tặng cậu một món quà."

Dứt lời, túm váy lao ra khỏi hốc cây.

Trương Nguyên Thanh không biết cô muốn làm gì, theo sát sau, cùng nhau chạy ra khỏi hang.

Tới ngoài hang, hắn thấy Chỉ Sát cung chủ cưỡi gió mà đi, làn váy cùng mái tóc bay lên, tựa như Hằng Nga chạy về phía mặt trăng, bay đến trên cành cây dưới cùng kia.

Trương Nguyên Thanh học hội trưởng búng ngón tay: "Tinh Độn."

Hóa thành ánh sao như mộng ảo tới bên cạnh cung chủ, nói: "Chị muốn làm như thế nào?"

Cho dù cây thần đồng xanh thân cây chịu Kim Ô nung, biến thành tài liệu ẩn chứa Nhật chi thần lực, nhưng bọn họ cũng không di chuyển được cái cây chống trời này.

Lần trước cùng cao tầng Thiên Hạc tổ thăm dò Takama-ga-hara, Trương Nguyên Thanh từng thử độ cứng của cây đồng xanh, không thể phá vỡ.

Hắn cũng không cho rằng cây thần Oa Hoàng luyện chế ra, cung cấp chỗ ở cho Kim Ô là Chúa Tể có thể phá hư, Chúa Tể nếu có thể làm được, Thập Nhật Ô (10 con quạ mặt trời) tượng trưng Nhật chi thần lực chí cao đã sớm thiêu hủy cây thần.

Nói từ trên ý nghĩa nào đó, cái cây thần này tuyệt đối là bảo vật, chỉ là bọn họ giai đoạn này không thể thu vào cùng sử dụng.

"Chị có thể khiến nó sinh ra." Chỉ Sát cung chủ tinh nghịch cười nói.

Gì?

Trương Nguyên Thanh đầy đầu óc dấu chấm hỏi.

Cung chủ cũng không giải thích, vươn tay tơ hồng nổ tung, trải ra rậm rạp ở trên thân cây, như một tấm thảm đỏ không nhìn thấy điểm cuối.

Chỉ Sát cung chủ nói:

"Thai nghén là kỹ năng trung tâm nhất của Ti Mệnh, chỉ cần chị muốn, có thể khiến tất cả sự vật trên đời mang thai, lại thông qua kỹ năng chăm sóc, để 'đứa nhỏ' thuận lợi sinh ra.

"Đứa nhỏ sẽ cướp đi bộ phận lực lượng của cơ thể mẹ, khiến đối phương rớt cấp. Cậu ở Nhai Sơn Chi Hải từng gặp được Thánh Anh, hắn là tràn đầy thể hội."

"Tràn đầy thể hội, cùng vĩnh viễn cũng không muốn thể hội nữa." Trương Nguyên Thanh nhớ lại cảnh tượng ngày đó, vẫn cảm thấy lòng còn sợ hãi, bụng run rẩy.

Cô "ừm" một tiếng: "Chị sẽ để cây đồng xanh sinh ra Nhật chi thần lực."

Khi nói chuyện, Trương Nguyên Thanh cảm nhận được thân cây dưới chân bắt đầu bành trướng, tựa như lúc trước bụng

dưới hắn nhanh chóng phồng lên.

Ngay sau đó, "thảm đỏ" phủ kín thân cây nhô lên, xẹt xẹt bốc khói, một ngọn lửa màu vàng to bằng nắm tay đốt thủng thảm đỏ, chậm rãi trồi lên, treo ở giữa không trung.

Nhiệt độ xung quanh nhanh chóng tăng cao, không khí bị đốt vặn vẹo, từng làn sóng nhiệt làm người ta hít thở không thông đập vào mặt.

Trương Nguyên Thanh cảm giác da mặt bắt đầu phỏng, chân mày, tóc nhanh chóng cháy khét xoăn lại.

Chỉ Sát cung chủ vội vàng lấy ra Luyện Yêu Hồ, mở ra nắp bình, thu ngọn lửa màu vàng vào trong đó.

Tiếp theo, cô làm tương tự để mười cành cây mang thai, sinh sản, vắt ra Nhật chi thần lực ẩn chứa ở trong cây, lần lượt thu vào Luyện Yêu Hồ.

"Chỗ Nhật chi thần lực này là tài liệu cực phẩm, cậu có thể nịnh nọt hiến cho Tam Đạo sơn nương nương, cũng có thể cầu cô ta thay cậu luyện thành đạo cụ. Vấn đề duy nhất là, khí tức của chúng nó quá bá đạo, hơn nữa không thể giữ lại thời gian dài ở thiên nhiên, đạo cụ bình thường không thể thu, chỉ có thể thu vào Luyện Yêu Hồ." Chỉ Sát cung chủ dùng tơ hồng quấn quanh Luyện Yêu Hồ, đeo ở trên người, cười mỉm nói:

"Chị thay cậu bảo quản trước."

Mình sao lại có loại cảm giác bi ai của đàn ông trung niên kiếm được tiền, đều bị vợ giữ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Nhưng cô nói rất có đạo lý, khiến người ta không thể phản bác.

Thu hoạch sinh mệnh nguyên dịch thật sự, một cái tượng đất thế thân, mười đạo Nhật chi thần lực, kiếm lớn rồi, mấy thứ này chờ lúc mình muốn dùng, lại tìm cô ấy lấy là được… Trương Nguyên Thanh nghĩ như vậy, lại vui vẻ hẳn lên.

Kế tiếp, Trương Nguyên Thanh trở lại hốc cây đồng xanh, dùng Mũ Đỏ Nhỏ hút đi sáu tấm đồng xanh.

Phó Thanh Dương còn đang chờ tin tức của hắn, tuy ngoài miệng chưa nói, nhưng Trương Nguyên Thanh có thể nhìn ra

lão đại tràn ngập tò mò cùng ham muốn thăm dò đối với Takama-ga-hara.

Tin tức trên tấm đồng xanh, đủ để rung động Tiền công tử.

“Đi thôi!”

Hắn sốt ruột không chờ nổi muốn về nước.

…

Tỉnh Bảo Thang, Hoa Đô.

Hạ Hầu Ngạo Thiên bụng căng lên toàn canh gà cùng cháo, cáo biệt Anh Gà Đỏ, bắt xe taxi tới khu đô thị lâu năm.

Dựa theo tuyến đường Anh Gà Đỏ cho, hắn xuyên qua ở trong ngõ nhỏ giăng khắp nơi như mạng nhện, dần dần rời xa phố thương mại, tới một ngõ nhỏ yên tĩnh.

Xâm nhập ngõ nhỏ, tiến lên mấy chục mét, thấy được cửa hàng nhỏ treo tấm biển “Vạn Bảo Ốc”.

Chương 1530: Bí pháp chủ tu (1)

Hạ Hầu Ngạo Thiên nheo mắt nhìn, nhãn lực xuyên thấu ảo thuật, thấy cảnh tượng bên trong cửa hàng.

—— Ảo thuật trước cửa hàng chỉ là giai đoạn Siêu Phàm.

Khi cấp bậc chênh lệch cách xa, mặc dù không hiểu ảo thuật, hắn cũng có thể bằng vào mắt thường nhìn thấu hư ảo.

“Chính là nơi này.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lấy ra một tấm mặt nạ da người mỏng như cánh ve, nhẹ nhàng dán lên mặt, da người lỏng lẻo chạm đến trên mặt, nhanh chóng co lại, vặn vẹo đường nét khuôn mặt của hắn.

Cuối cùng biến thành một khuôn mặt bình thường.

Anh Gà Đỏ.

“Bình thường Anh Gà Đỏ đi đến nơi nào cũng sẽ không thu hút người ta chú ý, là vai phụ trời sinh.” Hắn hài lòng sờ sờ mặt, đang muốn vào nhà, bỗng nhiên nghĩ đến, Anh Gà Đỏ cũng tiến vào học viện Tần Phong.

Vì thế vội vàng vuốt ve da mặt, lại thay đổi một khuôn mặt.

Lần này là Hạ Hầu Thiên Vấn chết ở mấy tháng trước.

Người chết an toàn nhất.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đang muốn vào cửa hàng, lại cảm thấy Hạ Hầu Thiên Vấn tuy là người chết, nhưng dù sao cũng là người Hạ Hầu gia, dịch dung thành gã, chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi?

Vì thế lại chà xát mạnh da mặt, thay đổi dung mạo.

Nhưng hắn chà rồi chà, liền ngây cả người, dịch dung thành ai đây?

Hắn tựa như không có bạn bè gì.

Bình thường không cảm thấy có gì, nhưng khi ngươi cần dịch dung thành một người đường nét ngũ quan quen thuộc, mới phát hiện căn bản không nhớ nổi mấy người quen thuộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gần đây trái lại ở trước mặt hắn quét mặt thường xuyên, nhưng làm một thành viên của tiểu tổ chia của, khẳng định không thể dùng mặt gã, đạo lý tương tự, ba người khác cũng thế.

Ngay tại lúc Hạ Hầu Ngạo Thiên trầm ngâm suy nghĩ, trong cửa hàng truyền đến giọng phụ nữ lười nhác:

“Người bạn bên ngoài, đừng chơi xiếc khỉ nữa, vào đi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng ở trước cửa hàng có chút xấu hổ.

Đã bị phát hiện, hắn cũng lười rối rắm nữa, dựa theo người hiện lên trong đầu lúc này, hung hăng chà mặt, hoàn thành dịch dung.

Hắn bước vào cửa hàng, ánh mắt đảo qua từng dãy giá hàng, đảo qua tài liệu cấp thấp bày hỗn độn trên mặt đất, lập tức xác nhận thân phận của Liên Tam Nguyệt.

Thật đúng là luyện khí sư, xác suất đại khái là người Triệu gia.

Tuy trước khi đến đã từ chỗ Anh Gà Đỏ nghe được bối cảnh của bà chủ Vạn Bảo Ốc, nhưng tận mắt nhìn thấy, hắn mới xác nhận đây là một vị luyện khí sư.

—— Phòng làm việc của mỗi một luyện khí sư, đều bừa bộn tựa như phân xưởng gia công máy móc nhỏ, hoặc cửa hàng ngũ kim bên đường.

Đương nhiên, Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng không phiền não loại hỗn độn này, ngược lại có loại cảm giác trở về nhà.

Ánh mắt từ trên giá hàng dời ra, nhìn về phía bên trái, bên trái vị trí sát tường, có một cái quầy thu ngân, phía sau quầy thu ngân là một cô gái xinh đẹp mặc áo da màu đen, áo lót màu lam.

Ngón tay kẹp thuốc lá phụ nữ dài nhỏ, mặt mày lười biếng, khí chất quyến rũ, cực kỳ giống chị đại của băng nhóm trong phim.

"Cô chính là Liên Tam Nguyệt?" Hạ Hầu Ngạo Thiên đi đến trước quầy thu ngân.

Liên Tam Nguyệt ngạc nhiên nhìn hắn, trong lúc nhất thời quên hút thuốc, trợn mắt há hốc mồm nói: "Kakarot (Songoku)?"

Cô ôm bụng cười cười phá lên: "Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người bóp mặt tạo thành nhân vật chính 2D, ha ha ha ha…"

Cô cười đủ chưa! Nhân vật chính chẳng phân biệt được mấy D… Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên kháng nghị một câu, hít sâu một hơi, nói:

"Nghe nói danh dự của cô rất tốt, vụ làm ăn nào cũng có thể làm, có vụ giao dịch, không biết có hứng thú hay không."

Liên Tam Nguyệt thu hồi nụ cười, khôi phục tư thái lười nhác, mím đầu mẩu thuốc lá, trong đôi môi đỏ mọng như lửa cháy phun ra khói trắng, nói:

"Nói nghe một chút."

Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức từ ô vật phẩm lấy ra một bộ khôi giáp, một cái đỉnh đồng xanh, một chuỗi tiền đồng.

Liên Tam Nguyệt lập tức nheo mắt, "Đồ đời Tần?"

Văn vật đời Tần, lấy đồ đồng xanh, gốm sứ là chính, có khác biệt thật lớn với đời sau chơi đồ cổ tranh chữ.

Cô không nhìn tiền đồng, cẩn thận vuốt ve đỉnh đồng xanh cùng khôi giáp, đánh giá:

“Bảo tồn cũng không tệ, loại văn vật này cho dù là trong phó bản cấp Chúa Tể cũng hiếm thấy, còn phải là phó bản tương quan quan to hiển quý đời Tần, nhưng tôi không thu.”

Liên Tam Nguyệt cười nói:

“Văn vật với tôi mà nói không có ý nghĩa, giá lại cao ngất ngưởng, khách nhân đến Vạn Bảo Ốc tôi, chỉ chú ý tài liệu cùng đạo cụ linh cảnh, quần thể mục tiêu của cậu nên là các phú hào thích thu thập, đầu tư đồ cổ.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên như sớm có đoán trước, khuôn mặt Kakarot kiệt ngạo lạnh lùng, “Tôi hy vọng thông qua cô, bán đấu giá văn vật, cho cô 10%.”

Liên Tam Nguyệt lúc này mới gật đầu: “Được, mười hôm sau tới đây lấy tiền.”

Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên nhẹ nhàng thở ra, lại nói: “Tôi hy vọng cô giữ bí mật đối với giao dịch hôm nay, thu bao nhiêu tiền bịt miệng.”

Chương 1531: Bí pháp chủ tu (2)

Liên Tam Nguyệt nghĩ một chút, “Cho 200.000 đi.”

“Thành giao!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên tháo xuống ba lô hai vai, lấy ra bốn cọc tiền mặt, bày ở quầy thu ngân.

Chợ đen giao dịch, dùng đều là tiền mặt, thường thức này hắn là biết.

Nếu tiền mặt không đủ, thì có thể dùng đạo cụ gán nợ, hướng chủ nhân chợ đen cầm đồ, trong kỳ hạn quy định trả tiền là được.

Trả xong tiền mặt, Hạ Hầu Ngạo Thiên xoay người bước đi.

“Đợi một chút!” Liên Tam Nguyệt đột nhiên gọi lại, mỉm cười nói: “Đến cũng đến rồi, không kiến thức một phen chợ đen của Vạn Bảo Ốc?”

Không có tiền, không muốn kiến thức… Hạ Hầu Ngạo Thiên đang muốn từ chối, nhưng một câu của Liên Tam Nguyệt đã hấp dẫn hứng thú của hắn.

“Tuy trong chợ đen thứ tốt không nhiều, nhưng có đôi khi cũng có thể nhặt được hàng.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe được câu này, DNA cũng rục rịch, thầm nhủ chẳng phải chính là cảnh tượng chuyên thuộc về nhân vật chính?

Lập tức thay đổi chủ ý, “Có thể!”

“Vào chợ đen cần thẻ bài, một cái 100.000.” Liên Tam Nguyệt xòe lòng bàn tay, có thể một tấm thẻ bài gỗ sơn đen dài dài, mặt trước viết bốn chữ “Tài Nguyên Quảng Tiến”.

100.000? Sao cô không đi cướp! Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên lẩm bẩm.

Sau khi chi trả phí dụng thẻ bài, hắn tiến vào chợ đen Vạn Bảo Ốc, thấy cảnh tượng rộn ràng nhốn nháo.

“Quy mô thật lớn.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lòng đầy chí khí bắt đầu đi dạo chợ đen, thân là Học Sĩ nội tình tri thức phong phú, lại có ông lão trong nhẫn ở bên, hắn tự tin có thể nhặt được món hời ở chợ đen.

Nửa giờ sau, Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt ngây dại đứng ở trong chợ đen.

Nơi này thế mà, tất cả đều là hàng giả?

Cũng không phải không có đạo cụ cùng tài liệu, nhưng những thứ đó đều là yết giá rõ ràng, không tồn tại tình huống rõ ràng là đạo cụ, tài liệu, lại bị người ta nghĩ lầm là phế vật không đáng tiền.

Tóm lại, đạo cụ cùng tài liệu nơi này đều rất đắt, phế vật cũng rất đắt, căn bản không tồn tại khả năng nhặt được món hời.

“Hiển nhiên là nơi này có vấn đề, mà không phải mình xảy ra vấn đề, cơ duyên của mình không ở nơi này.” Hạ Hầu Ngạo Thiên ảo não 100.000 tệ trôi theo dòng nước, tính rời khỏi.

Lúc này, tiếng Liên Tam Nguyệt từ bên cạnh truyền đến:

“Chưa mua được vật phẩm vừa lòng? Vậy có hứng thú thể nghiệm một phen cảm giác luyện khí hay không.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên thân là Phương Sĩ nghe vậy, DNA lại động, hỏi: “Nói như thế nào?”

Liên Tam Nguyệt vòng eo uyển chuyển, lắc hông phong tình vạn chủng: “Đi theo tôi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ôm tò mò cùng nghi hoặc, đi theo cô rời khỏi chợ đen, xuyên qua lôi đài quyết đấu, đến bên ngoài một gian phòng.

Liên Tam Nguyệt vặn mở cửa phòng, vẫy lui hai thủ vệ bên trong, hướng tới đỉnh lô ba chân bĩu môi, cười nói:

“Nó là luyện khí sư vĩ đại nhất trên đời, cậu có thể chạm vào nó, tra xem thuộc tính.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên cất bước tiến lên, tò mò đưa tay ra, ấn lên thân lò, vài giây sau, hắn lộ ra vẻ mặt rung động:

“Vậy mà… vậy mà là đạo cụ loại quy tắc?”

Mặt khác, hắn cảm thấy cái lò này có chút quen mắt, hơi nhớ lại, đã nhớ ra, trong tàng bảo khố địa cung thờ bức tranh Oa Hoàng, bên trên còn có một cái lò tương tự.

Lúc này, hắn cảm ứng được trong nhẫn truyền đến tinh thần dao động mãnh liệt.

…

Sân bay quốc tế Tùng Hải.

Chiếc máy bay màu trắng bạc cắt qua trời xanh, chậm rãi hạ xuống, dọc theo đường băng trượt hồi lâu, dừng lại.

Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai cùng đeo khẩu trang, cùng Chỉ Sát cung chủ kết bạn ra khỏi cabin, ở dưới nhân viên đón chuyến bay sớm chờ đợi đã lâu dẫn dắt, ngồi lên xe đưa đón.

Đến nhà để xe của sân bay, Chỉ Sát cung chủ cười mỉm cáo từ, tự rời đi.

Trương Nguyên Thanh ngồi lên chiếc xe xa hoa Phó Thanh Dương sắp xếp, quay về vịnh Phó gia.

Hắn lấy ra điện thoại di động, bỏ hình thức máy bay, điện thoại di động lập tức "ting ting" vang không ngừng, mấy chục tin nhắn chưa đọc, mấy chục cuộc gọi lỡ.

Trong đó có ba cái là của Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương, còn lại tất cả đều là của Quan Nhã.

Trương Nguyên Thanh mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, xem tin.

Quan Nhã gửi hắn hơn hai mươi tin nhắn, một nửa là văn tự, thân thiết biểu đạt mình hối hận cùng hoang mang, vừa vãn hồi hắn, vừa nói mình ngày hôm qua có thể đã bị cái gì ảnh hưởng, chia tay không phải bổn ý.

Xin lỗi vì hành vi không có lý trí hôm qua, hy vọng nói chuyện với hắn.

Thấy hắn chậm chạp không trả lời, gọi điện thoại lại tắt máy, đại khái là hoảng rồi, liền bắt đầu gửi tin nhắn thoại, trong mấy tin nhắn thoại cuối cùng mang theo nức nở.

Tạ Linh Hi gửi hắn hai tin nhắn, một cái là anh họ Tạ Linh Chu chết ở học viện Tần Phong, trong nhà thông báo, bảo cô về tham gia lễ tang, cho nên cần rời khỏi Tùng Hải vài ngày.

Một cái khác là rụt rè hỏi: Thật sự chia tay với chị Quan Nhã rồi?

Chương 1532: Bí pháp chủ tu (3)

Bởi vì không có chuyện chia tay, cô bé sáng nay tỉnh lại, lại cảm thấy Nguyên Thủy ca ca là người tình trong mộng, cùng quên mình ngày hôm qua lạnh nhạt.

Tin nhắn của Nữ Vương là, Quan Nhã buổi sáng đi biệt thự cách vách một chuyến, sau khi trở về khóc lớn một trận, cảm xúc không quá ổn định, hy vọng hắn có thể tha thứ Quan Nhã, hòa hảo như lúc ban đầu.

Có thể thấy được Nữ Vương tuy vẫn luôn muốn cướp bạn trai của khuê mật, nhưng đối với Quan Nhã vẫn có cảm tình.

Kế tiếp là tin nhắn của Tôn Miểu Miểu, cái thứ nhất là chín giờ sáng gửi đến, cô thành khẩn xin lỗi ngày hôm qua lời lẽ

kịch liệt.

Cái thứ hai thì ở mười một giờ trưa, đại khái là giày vò ba giờ, không đợi được Nguyên Thủy Thiên Tôn tha thứ, cô mang tính chất thử lại gửi một cái, nội dung là:

“Hừ, quỷ hẹp hòi!”

Một tin nhắn cuối cùng là Âm Cơ, cô giải thích nói ngày hôm qua bởi vì giúp sư tôn tróc nã Thuần Dương chưởng giáo, cho nên biểu hiện có chút không kiên nhẫn, nếu có thời gian, hy vọng tiến hành một cuộc trò chuyện.

Trương Nguyên Thanh lập tức gọi vào số Âm Cơ, vang mười mấy giây, bên kia rốt cuộc kết nối.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Âm Cơ.

“Gọi tôi Nguyên Thủy.” Trương Nguyên Thanh dùng giọng điệu nói giỡn.

Bên kia trầm mặc một giây, cũng chưa tiếp lời, vào thẳng chủ đề, nói:

“Bí pháp Thái âm cùng Tinh Thần là bí mật bất truyền của Thái Nhất môn, đệ tử trong môn trước khi học tập, từng lập khế ước, tuyệt không truyền ra ngoài, hơn nữa từng nhận Thái âm chúc phúc, hỏi linh cũng không hỏi được.”

Thần Dạ Du bình thường khẳng định không thể hỏi linh, nhưng tôi có mảnh vỡ Thái âm, nhưng tôi không có khả năng vì bí pháp, săn giết Thánh Giả của Thái Nhất môn… Trương Nguyên Thanh thở dài, nói:

“Tôi biết rồi.”

Như nghe ra sự mất mát trong giọng nói của hắn, Âm Cơ hạ giọng:

“Nhưng tôi muốn nói không phải cái này…”

Tạm dừng một chút, cô nói: “Cậu biết vì sao môn chủ sẽ sáng chế bí pháp chủ tu Thái âm, Tinh Thần không?”

Vì càng mạnh hơn? Trương Nguyên Thanh dẫn đầu hiện lên đáp án này.

“Tôi nghe sư tôn nói, chủ tu Thái âm, Tinh Thần, là vì tương lai khi đạt tới cảnh giới Bán Thần, càng dễ dàng dung hợp lực lượng chí cao. Đương nhiên, đối với Thần Dạ Du bình thường mà nói, chủ tu Thái âm, Tinh Thần, chỉ là để mình trở nên mạnh hơn.” Âm Cơ nói.

“Dung hợp lực lượng chí cao?” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, sau đó, hầu như là lập tức lĩnh hội ý tứ của đoạn lời này.

Lực lượng chí cao trong miệng Hồng Anh trưởng lão, hẳn là chỉ Nhật Nguyệt Tinh ba đại lực lượng bổn nguyên.

Cho nên, muốn nắm giữ ba đại lực lượng bổn nguyên, nhất định phải ở trước khi tới Bán Thần, chọn một loại lực lượng chủ tu, đây là ý nghĩa “bí pháp chủ tu” tồn tại?

Âm Cơ tiếp tục nói:

“Nếu không chọn bí pháp chủ tu, khi chúng ta tấn thăng Chúa Tể, Nhật Nguyệt Tinh ba luồng lực lượng là cân đối. Mà khi cậu lựa chọn một loại lực lượng trong đó chủ tu, như vậy, loại lực lượng này sẽ vượt lên hai loại khác.”

“Cho nên?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Giọng nói dịu dàng của Âm Cơ đè thấp hơn, tựa như lời thủ thỉ của người tình:

“Cho nên bí pháp chủ tu không phải mấu chốt, mấu chốt là để ba luồng lực lượng mất cân bằng, chỉ cần có thể làm được một điểm này, cậu tu hành bí pháp khác cũng là có thể, ví dụ như Thuần Dương Tẩy Thân Lục.

“Chẳng qua loại bí pháp này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, Thần Dạ Du bình thường căn bản không đạt được, bởi vậy bí pháp Thái Nhất môn chúng tôi mới quý giá như thế.”

Thuần Dương Tẩy Thân Lục chính là bí pháp? Câu trả lời này quả thật khiến Trương Nguyên Thanh bất ngờ, nếu là như vậy, Nhật chi thần lực trong Luyện Yêu Hồ liền có tác dụng rồi.

Hắn hoàn toàn có thể dựa vào những lực lượng đó, đẩy Thuần Dương Tẩy Thân Lục lên cảnh giới tiểu viên mãn.

Không đúng, Nhật chi thần lực trong Luyện Yêu Hồ quá mức hùng hậu, mình dùng chúng nó tu hành, hậu quả xác suất đại

khái là từ sinh mệnh Cacbon biến thành một đống than… Hắn thầm nhủ.

“Nhưng tôi không đề nghị cậu chủ tu Thái Dương.” Âm Cơ nói.

“Là vì tiến triển quá thong thả?” Trương Nguyên Thanh nhớ tới tri thức tìm hiểu được trogn học viện Tần Phong.

“Chậm là một mặt, tôi trước kia từng nghe sư tôn nói, lực lượng chí cao tượng trưng Thái Dương, tựa như đã xảy ra chút vấn đề.” Âm Cơ chậm rãi nói: “Tôi chỉ là nghe nói, tình huống cụ thể không biết.”

Thái Dương xảy ra vấn đề? Nếu như vậy, chủ tu Thái Dương quả thật cần thận trọng cân nhắc. Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Âm Cơ cũng chưa nói chuyện.

Hai người nghe tiếng hít thở của nhau, trầm mặc nửa phút, Trương Nguyên Thanh từ trong trầm ngâm giãy thoát, thuận miệng hỏi:

“Vụ án Thuần Dương chưởng giáo xử lý như thế nào?”

Âm Cơ thở dài:

“Sư tôn mấy ngày hôm trước bố cục dụ dỗ hắn mắc câu, nhưng đã thất bại. Hắn có bí ẩn che chở, hơn nữa không chịu giá trị đạo đức ước thúc, bắt hắn không phải việc một sớm một chiều.”

Chương 1533: Tuyệt vọng (1)

“Hơn nữa chúng tôi phát hiện, thực lực của hắn càng ngày càng mạnh, gần đây hẳn là săn giết không ít Huyễn Thuật Sư.”

Trương Nguyên Thanh nghe ra cô buồn rầu cùng bất đắc dĩ, “Săn giết không ít Huyễn Thuật Sư? Vì sao không thử hợp tác cùng Hư Vô giáo phái.”

Âm Cơ cười khổ một tiếng:

“Nếu là Binh Chủ giáo và Linh Năng hội, chúng tôi trái lại có con đường tiếp xúc. Hư Vô giáo phái xuất quỷ nhập thần, cho

dù là Thái Nhất môn, cũng tìm không thấy cao tầng của bọn họ.”

Trong ba tổ chức lớn trận doanh tà ác, Hư Vô giáo phái là quỷ dị nhất.

Hơn nữa chính tà không chung đường, cho dù có Thuần Dương chưởng giáo cái uy hiếp này, hai bên cũng thiếu một người trung gian vững chắc đạt thành hợp tác.

Thuần Dương chưởng giáo cáo già, có Thái âm che chở, hơn nữa không chịu giá trị đạo đức ước thúc, thao tác xấu quá nhiều, chẳng qua, nếu chỉ là đạt thành hợp tác với Hư Vô giáo phái mà nói, mình trái lại có thể góp chút sức… Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi quen biết một Huyễn Thuật Sư, có lẽ có thể bắc cầu dắt mối.”

Ý niệm Âm Cơ rung lên, trầm ngâm nói:

“Tôi báo cáo trước với sư tôn, xem ý của bà ấy.”

Trương Nguyên Thanh ừm một tiếng: “Tôi cũng cần xác nhận đối phương bằng lòng hợp tác hay không.”

Kết thúc trò chuyện, hắn không liên hệ Tiểu Viên, bởi vì chuẩn bị đến vịnh Phó gia luôn rồi.

Chờ hướng Phó Thanh Dương báo cáo phát hiện ở Takama-ga-hara, lại xử lý việc khác.

Trương Nguyên Thanh click vào hình đại diện Tôn Miểu Miểu, gửi tin:

“Buổi sáng có nhiệm vụ tắt điện thoại, Miểu Miểu, tuy cô nói năng lỗ mãng đối với tôi, nhưng cô vẫn là tiểu bảo bối của tôi.”

Tôn Miểu Miểu trong nháy mắt trả lời tin nhắn:

“Eo ôi ~ cậu thật sến súa.”

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, đây mới là phản ứng chính xác, ngoài miệng nói sến, nhưng cô ấy bây giờ khóe miệng khẳng định đang cười.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Có chuyện muốn nhờ cô.”

“Tôn Miểu Miểu: Vay tiền miễn bàn.”

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái, gửi tin nhắn:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Không vay tiền, tôi muốn nhờ cô giúp tôi tập hợp một phen danh sách toàn bộ Thần Dạ Du Thái Nhất môn từ năm 1990 đến năm 2000, bao gồm hi sinh vì nhiệm vụ. Bổ sung một điểm, từ Thánh Giả đến Chúa Tể.”

Hắn muốn điều tra một chút vị Thần Dạ Du kia một trong Ám Ảnh Song Tử.

“Tôn Miểu Miểu: Cậu tìm cái này làm gì?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Bây giờ còn chưa thể nói, về sau còn có thể có chuyện tương tự nhờ cô, chờ tôi có chút manh mối, lại nói cho cô.”

“Tôn Miểu Miểu: Được rồi, tôi thử xem. Nếu liên quan đến trưởng lão, quyền hạn của tôi khẳng định không đủ, chỉ có thể lừa tài khoản của ông nội tôi.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Sau khi xong việc, mời cô ăn cơm.”

Không bao lâu, tài xế giảm tốc độ, lái vào vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh không đợi hắn dừng xe, búng vang ngón tay “Tách” ngầu lòi: “Tinh Độn!”

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của tài xế, biến mất ở trong xe.

Một giây sau, hắn xuất hiện ở ngoài phòng sách, gõ vang cửa gỗ màu nâu cao lớn.

“Thùng thùng!”

Hắn gõ cửa hai lần, sau đó thi triển Tinh Độn Thuật tiến vào phòng sách.

Trương Nguyên Thanh theo bản năng nhìn về phía cuối thảm đỏ, phát hiện phía sau bàn rộng không có một bóng người, lúc này mới quay đầu nhìn về phía khu tiếp khách bên trái.

Phó Thanh Dương toàn thân áo trắng, đang nâng cốc vui vẻ với đạo sư Linh Quân.

Phó Thanh Dương phụ trách uống rượu, Linh Quân phụ trách vui vẻ.

Khoảnh khắc ánh sao dâng lên, hai người đồng thời xoay đầu lại.

“Ồ, Nguyên Thủy đã trở lại.” Linh Quân cười ha ha nói: “Bạn gái cậu vừa tới, nói mình như bị điên chia tay với cậu, bây giờ rất hối hận, còn không mau đi dỗ một chút.”

Nói xong, thừa dịp Phó Thanh Dương không nhìn thấy mặt hắn, hướng về Trương Nguyên Thanh nháy mắt ra dấu một phen, nụ cười ái muội.

Thao tác này của học sinh, sao có thể giấu được pháp nhãn của đại sư tình yêu.

Xem ra chiêu này của mình có thể làm… Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, đạo sư “cười dâm” cho hắn sự tự tin cường đại.

Nếu là kế này không được, Linh Quân sẽ than thở đưa ra nhắc nhở: “Xem cậu làm chuyện ngu xuẩn, Phó Thanh Dương giao chị họ cho cậu, cậu là đối đãi cô ấy như vậy?”

Đây là ăn ý ngôn ngữ giữa danh sư cao đồ.

Phó Thanh Dương đặt chén rượu xuống, thản nhiên nói:

“Linh Quân, cậu đi ra ngoài trước, tôi có lời muốn nói với Nguyên Thủy.”

Cậu xong rồi… Linh Quân hướng về ái đồ nhún nhún vai, tỏ vẻ mình bất lực.

Tuy kế sách là thiện lương, nhưng thế lực nhà mẹ đẻ của Quan Nhã không thể xem nhẹ.

Trương Nguyên Thanh nhìn theo đạo sư rời khỏi, thay thế vị trí Linh Quân, nâng lên cái khay bày đầy lát chân giò hun khói, ra sức ăn.

Phó Thanh Dương kiên nhẫn chờ đợi, một khay lát chân giò hun khói bị dọn sạch, mới hỏi:

“Trong Takama-ga-hara có cái gì?”

Trương Nguyên Thanh không hề giữ lại mang thu hoạch trong hốc cây báo cho đối phương.

Chương 1534: Tuyệt vọng (2)

Sự tích vô số lần trong quá khứ chứng minh, ở trong thế giới lạnh lẽo này, bạn gái cũng chưa chắc có thể tin, nhưng lão đại là tuyệt đối có thể tin cậy.

“Luyện Yêu Hồ…”

Nghe được Chỉ Sát cung chủ miêu tả về Luyện Yêu Hồ, dù là Tiền công tử xưa nay lòng có tĩnh khí, trầm ổn lão luyện, cũng không khỏi biến sắc, khó có thể giữ được bình tĩnh.

Hắn từng nghĩ bảo bối Oa Hoàng để lại giá trị cao vút, nhưng không ngờ quý trọng đến loại trình độ này.

Vật phẩm tượng trưng cho lực lượng chí cao của một nghề nghiệp.

Việc này truyền ra, trời lớn đất lớn, Chỉ Sát cung chủ cũng không chỗ dung thân, cô sẽ bị toàn bộ linh cảnh hành giả đuổi giết.

“Luyện Yêu Hồ cứ như vậy cho cô ấy?” Phó Thanh Dương nhíu mày.

“Coi như là đầu tư, cung chủ rất thân với tôi, đầu tư cô ấy, tin cậy hơn so với đầu tư Nhạc Sĩ khác.” Trương Nguyên Thanh tự có một bộ tư tưởng, trấn an nói:

“Lão đại, tôi cũng không thiệt thòi, tôi đạt được một khối thân thể, cùng với lực lượng Kim Ô lưu lại.”

Lông mày Phó Thanh Dương lúc này mới giãn ra, “Cậu nên đòi càng nhiều ích lợi hơn, thậm chí có thể sử dụng Luyện Yêu Hồ khống chế Chỉ Sát cung chủ, ta cần ta cứ lấy. Sớm biết như thế, tôi nên đi cùng với cậu.”

Hắn hối hận rồi, nếu cùng Nguyên Thủy tới Takama-ga-hara, Luyện Yêu Hồ sẽ không rơi vào trong tay Chỉ Sát cung chủ.

Đối với cung chủ ta cần ta cứ lấy? Quả thật làm người ta chờ mong… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, tôi chính là phòng bị loại tình huống này mới không để lão đại đi.

Thử nghĩ, Phó Thanh Dương và cung chủ nếu là ở Takama-ga-hara nổi lên xung đột, một bên là cậu em vợ tình sâu nghĩa

nặng, một bên là chị gái giao tình đời trước tình sâu nghĩa nặng, hắn quả thật không biết nên giúp ai.

Nhiều nhất chỉ là ở bên cạnh ồn ào một tiếng: Dừng tay, mọi người đừng đánh nữa mà ~

"Nhưng đã cho, thì không cần nghĩ nhiều, đầu tư của cậu ở về sau sẽ có hồi báo." Phó Thanh Dương là người tính cách quyết đoán, sẽ không rối rắm vì chuyện đã xảy ra:

"Hơn nữa cậu cũng đạt được phân thân tượng đất cùng Nhật chi thần lực, lấy ra cho tôi nhìn xem."

Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng, "Tượng đất phân thân cùng Nhật chi thần lực đều ở trong Luyện Yêu Hồ, cung chủ nói cần ôn dưỡng bảy bảy bốn mươi chín ngày."

Nghe được câu này, khuôn mặt trước giờ lạnh lùng của Tiền công tử lướt qua một dấu chấm hỏi rõ ràng.

Hắn không quá xác định hỏi:

"Cậu là nói, tất cả đồ ở trong tay Chỉ Sát cung chủ, cậu cái gì cũng chưa đạt được? Cậu vào Takama-ga-hara một chuyến, thủ không đi ra?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm lấy ra kéo vàng.

"Lão, lão đại anh muốn làm gì?"

"Tôi cắt đứt nhân duyên của cậu trước, sau đó dẫn cậu đi giết Chỉ Sát cung chủ."

"Đừng đừng đừng, lão đại, chỉ là giao cho cô ấy bảo quản, ngài đừng xúc động."

"Tôi không xúc động, tôi chỉ là huyết áp có chút cao."

Sau đó, Phó Thanh Dương ý thức được mình thất thố, buông kéo vàng xuống, day day mi tâm.

Lòng hắn mệt mỏi phất tay: "Cút, tôi bây giờ không muốn nhìn thấy cậu."

"Nhưng mà lão đại, tôi còn có một việc muốn báo cáo." Trương Nguyên Thanh nói.

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Tôi hy vọng không phải chuyện khiến huyết áp tôi lên cao.”

Nói xong, hắn thấy Nguyên Thủy lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, nhẹ nhàng vung tay, mấy tấm đồng xanh nặng nề rơi xuống, nện thật mạnh ở trên thảm, phát ra tiếng vang nặng nề.

Trương Nguyên Thanh bày tấm đồng xanh ra, nói:

“Lão đại, thứ này rất thú vị, anh nhất định sẽ thích.”

Vẻ mặt Nguyên Thủy có chút giống hiến vật quý, hắn tựa như chắc chắn mình sẽ rất kinh ngạc, thậm chí thất thố, buồn cười… Phó Thanh Dương áp chế tâm tình bất ổn, đẩy bàn đứng lên, đi đến trước tấm đồng xanh.

Hắn biết Nguyên Thủy sẽ không bắn tên không đích, vừa chủ động thu liễm cảm xúc, vừa tập trung tinh thần quan sát tranh điêu khắc.

Nhưng sau khi thấy rõ nội dung tranh điêu khắc, hắn vẫn nhịn không được con ngươi co rút lại, vẻ mặt lạnh lùng bày ra cực đoan rung động.

Loại rung động này, loại cảm xúc dao động mãnh liệt này, ở trên người Tiền công tử cực kỳ hiếm thấy, thậm chí vượt qua phản ứng sau khi nghe nói tin tức Luyện Yêu Hồ.

“Lão đại, anh thấy thế nào?” Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng, rất hài lòng đối với phản ứng của Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương hít sâu một hơi, chưa nói gì, hắn còn đang tiêu hóa nội dung trên tấm đồng xanh.

Trương Nguyên Thanh ngoan ngoãn câm miệng, qua vài phút, hắn nhịn không được mở miệng:

“Lão đại, anh là Thám Báo, anh có thể phân tích ra cái gì?”

Hắn trước thả con tép, bắt con tôm, mang lý giải của mình cùng Chỉ Sát cung chủ nói một lần.

Phó Thanh Dương nhất châm kiến huyết nói:

“Kẻ thực nghiệm? Cậu làm sao xác định, những vẫn thạch này không phải linh cảnh ném. So với giả tưởng ra một kẻ thực

nghiệm không thể nghiệm chứng, linh cảnh phóng vẫn thạch có phải càng phù hợp logic hơn hay không?”

Chương 1535: Tuyệt vọng (3)

“Cậu làm sao xác định, những vẫn thạch này là khởi nguyên của chúng ta, có khả năng hay không, tranh điêu khắc ghi lại, chỉ là một lần hành vi chế tạo siêu năng lực giả của linh cảnh, tựa như giai đoạn đầu thời dân quốc, linh cảnh chế tạo nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên.”

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh cũng nhíu mày theo.

Quả thật, không có bất cứ chứng cứ nào chứng minh vẫn thạch là ngọn nguồn của siêu năng lực giả, nó cũng có thể là quá trình lần chế tạo siêu năng lực giả nào đó của linh cảnh.

Năng lực logic của Thám Báo quả thật mạnh.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói:

“Những phù điêu phóng vẫn thạch này quả thật có dấu vết con người làm ra rất nặng, nhưng linh cảnh dấu vết con người làm ra càng nặng hơn, không có gì ngạc nhiên. Tôi trái lại cảm thấy so với vẫn thạch, sự tồn tại của Oa Hoàng càng đáng giá người ta để ý hơn.”

Hắn thấp giọng nói: “Oa Hoàng là đặc thù, cô ấy không giống với tiên dân khác đạt được siêu năng lực.”

“Ngài cũng cảm thấy nàng đặc thù à, ngài nói chút.” Ở trước mặt Thám Báo, Trương Nguyên Thanh tạm thời vứt bỏ đầu óc, không hiểu liền hỏi.

Phó Thanh Dương suy tư một phen, chậm rãi nói:

“Quá mạnh rồi, mạnh không gì sánh kịp, cô ấy là mẹ của Nhân tộc trong thần thoại truyền thuyết, cô ấy nắm giữ lực lượng đỉnh cao của Học Sĩ và Nhạc Sĩ hai nghề nghiệp lớn, cô ấy vô cùng có khả năng, là một vị cường giả vượt qua Bán Thần.

“Cho nên cô ấy có thể bình ổn tai họa.”

Cảm giác như nói nhảm… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Oa Hoàng mạnh không phải rất rõ ràng sao, không mạnh, cô ấy có thể "luyện đá vá trời" ? Cô ấy có thể luyện chế cây thần đồng xanh, cung cấp chỗ ở cho Kim Ô?

Nếu bởi vì mạnh mà đặc thù, vậy hắn đã sớm nhìn ra.

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, trầm giọng nói:

"Mặc kệ là người tu hành cổ đại, hay linh cảnh hành giả cận đại, chưa bao giờ xuất hiện cường giả trên Bán Thần, đây là vấn đề lớn nhất."

Trong đầu Trương Nguyên Thanh "ầm ầm" chấn động, rất nhiều tin tức ở lúc này bỗng nhiên quán thông.

"Oa Hoàng là thí nghiệm phẩm mất khống chế, cô ấy vượt qua giai đoạn Bán Thần, trở thành tồn tại linh cảnh không thể nắm giữ, thậm chí uy hiếp đến linh cảnh. Ừm, tôi từng nghe có người nói, sự tồn tại của thẻ nhân vật, là cơ chế tự mình phòng ngự của linh cảnh."

"Bởi vì có Oa Hoàng vết xe đổ này, cho nên linh cảnh hạn chế linh cảnh hành giả trưởng thành, cho nên từ sau Oa Hoàng, không ai có thể vượt qua giai đoạn Bán Thần nữa?"

"Năm đó Oa Hoàng "vá trời", tạo thành tổn hại khó có thể tưởng tượng đối với linh cảnh, cho nên linh cảnh dừng lại đến nay, thẳng đến cận đại mới khởi động?"

Trương Nguyên Thanh cảm thấy mình đã tiếp cận chân tướng.

Hắn nói ra suy đoán trong lòng.

"Nếu là kể chuyện, cái này đủ đặc sắc, nhưng hiện thực không phải câu chuyện." Phó Thanh Dương lạnh lùng phản bác:

"Nếu diệt thế thời đại viễn cổ là linh cảnh gây nên, vậy vì sao cận đại, linh cảnh lại bắt đầu duy trì bảo vệ trật tự? Dứt bỏ chi tiết khác, chỉ bằng tự mâu thuẫn một điểm này, đã nói lên sự tình phức tạp hơn so với chúng ta tưởng tượng."

Đúng, linh cảnh đang thúc giục hành giả trưởng thành, không tiếc dục tốc bất đạt, nhưng sự tồn tại của thẻ nhân vật lại là cơ chế tự mình phòng ngự của linh cảnh, hạn chế linh cảnh hành giả vượt qua Bán Thần, đây cũng là điểm mâu thuẫn… Trương Nguyên Thanh cười khổ nói:

“Là tôi nghĩ quá đơn giản rồi.”

Hai người đều trầm mặc, không lên tiếng suy nghĩ.

Sau một hồi, Phó Thanh Dương nói: “Quên đi thứ bên trên, hiểu biết quá nhiều bí mật không hợp với cấp bậc của mình, sẽ chỉ đảo loạn lòng của cường giả. Đối mặt mấy vấn đề này, suy nghĩ là không có hiệu quả, thực lực cùng cấp bậc mới là chìa khóa mở ra bí mật, con người phải sống ở hiện tại.”

Cũng chỉ có thể như vậy… Trương Nguyên Thanh lắc đầu, mang những vấn đề xa xôi này quẳng ra sau đầu, nghĩ đến bạn gái con lai cách vách nức nở khóc, hắn cảm thấy Phó Thanh Dương nói có đạo lý.

Con người phải sống ở hiện tại.

“Lão đại, tôi đi thăm chị Quan Nhã.”

Bắt chước hội trưởng, búng vang ngón tay một cái thật ngầu, hóa thành ánh sao rời đi.

…

Vạn Bảo Ốc.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đeo tai nghe màu đen, nghe thấy Phương Sĩ nước Tần kích động lẩm bẩm:

“Thiên Địa Dong Lô (dong lô: lò luyện), Thiên Địa Dong Lô của Oa Hoàng.”

Thiên Địa Dong Lô? Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn Liên Tam Nguyệt một cái, cũng không sợ cô phát hiện, thấp giọng nói:

“Đây rõ ràng là Lò Bách Luyện.”

Phương Sĩ nước Tần trong nhẫn nói:

“Nó quả thật không phải Thiên Địa Dong Lô, nó là một bộ phận của Thiên Địa Dong Lô, truyền thuyết Oa Hoàng có hai truyền thừa lớn, một là Luyện Yêu Hồ, hai là Thiên Địa Dong Lô.

Thứ trước là chí bảo Nhạc Sĩ tha thiết ước mơ, thứ sau là cực hạn Học Sĩ cả đời theo đuổi. A, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng sử dụng nó, cái lò này, Thủy Hoàng Đế năm đó từng dùng.”

Chương 1536: Tuyệt vọng (4)

Hạ Hầu Ngạo Thiên đã giật mình, lại không cả kinh, "Nó là pháp khí của Thủy Hoàng Đế?"

"Từng dừng lại ngắn ngủi ở trong tay Thủy Hoàng Đế…" Phương Sĩ nước Tần lâm vào hồi ức:

"Thủy Hoàng Đế sau khi thống nhất sáu nước, phái binh Nam chinh Bách Việt, đánh mãi tới Nam Hải, lúc đó Nam Hải có giao nhân, nghe nói Thủy Hoàng Đế cường đại, phái sứ giả lên bờ, tiến cống người đẹp cùng châu báu trong tộc, cũng nói cho Thủy Hoàng Đế, đáy Nam Hải cực uyên (vực sâu), có một món thượng cổ thần khí, tên là Thiên Địa Dong Lô."

Hạ Hầu Ngạo Thiên bừng tỉnh đại ngộ, nhớ tới giới thiệu tin tức vật phẩm của Lò Bách Luyện—— bởi vì một hồi tai nạn chìm vào đáy biển, thẳng đến khi bị… Tìm được.

Thì ra chỗ bị lược đi này là Thủy Hoàng Đế.

"Vậy ta chẳng phải càng nên sử dụng nó." Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

"Ta còn chưa nói xong đâu." Nước Tần Phương Sĩ "thở dài" một tiếng:

"Năm đó lúc vớt thần khí này, từng xảy ra một chuyện quỷ dị, Thủy Hoàng Đế sau khi biết được tin tức, lệnh Từ Phúc tổ chức gần trăm vị kỳ nhân dị sĩ, phối hợp giao nhân tộc vớt thần khí, nào ngờ, sau khi xuống nước bảy ngày, tai ách đã xảy ra, Nam Hải nhấc lên sóng thần thật lớn, kỳ nhân dị sĩ cùng giao nhân lặn vào cực uyên vớt thần khí bị đẩy lên bờ biển, biến thành quái vật thân người đuôi rắn, bọn họ gào rống như phát cuồng, hô lớn —— Oa Hoàng hại ta.

"Sau đó nói năng lung tung bằng ngôn ngữ nghe không hiểu, chết bất đắc kỳ tử."

"Sau đó thì sao?" Hạ Hầu Ngạo Thiên tràn ngập hứng thú tìm kiếm cái lạ.

"Thủy Hoàng Đế tự nhiên sẽ không từ bỏ thần khí, hắn tặng cho Từ Phúc Lễ Phục Tế Trời, Từ Phúc tự mình dẫn người

xuống biển, qua mấy ngày, Từ Phúc mang theo Lò Bách Luyện trở lại."

"Chỉ có một mình hắn trở về, kỳ nhân dị sĩ khác giúp đỡ vớt không còn trở về, Từ Phúc chưa từng hướng người đời lộ ra tình huống vực sâu đáy biển, chỉ là tiến hành một phen nói chuyện bí mật với Thủy Hoàng Đế."

"Về thần khí, Từ Phúc nói là, Thiên Địa Dong Lô trấn hải nhãn, không thể mang ra, chỉ có thể lấy bộ phận của nó, đó là cái Lò Bách Luyện này."

"Nhưng chuyện này cũng chưa chấm dứt, bệ hạ đạt được thần khí, muốn mượn Lò Bách Luyện luyện binh, củng cố giang sơn. Quỷ dị là, binh khí trong lò luyện luyện ra ẩn chứa ma tính đáng sợ."

"Mỗi một người nắm giữ đều điên rồi, gặp người là giết, hô lớn 'Thanh trừ Oa Hoàng dư nghiệt', ở Hàm Dương gây thành tai nạn không nhỏ. Đồng thời, Nam Hải sóng thần liên tục, đất Bách Việt thảm hoạ chiến tranh nổi lên, phản loạn không ngừng."

"Thủy Hoàng Đế rơi vào đường cùng, chỉ đành lại phái Từ Phúc tới Nam Hải, đưa Lò Bách Luyện về cực uyên." Ông lão trong nhẫn nói:

"Ngươi nghĩ xem công năng của Lò Luyện Binh Thao Thiết kia, lại nhìn xem tin tức vật phẩm của Lò Bách Luyện, có cảm thấy quen mắt hay không?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên cẩn thận nhớ lại: "Quả thật có chút tương tự."

"Lò Luyện Binh Thao Thiết là vật phỏng chế Lò Bách Luyện, Thủy Hoàng Đế về sau phái người luyện chế, đáng tiếc vật phỏng chế chung quy là vật phỏng chế, kém xa lò luyện thật sự." Phương Sĩ nước Tần cảm khái.

Thì ra năm đó còn có một chuyện như vậy… Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe say sưa:

"Vấn đề không lớn, nó bây giờ đã bị linh cảnh thu phục, chuyện năm đó sẽ không xảy ra nữa, nếu không Liên Tam Nguyệt chết đầu tiên."

Liên Tam Nguyệt nghe vậy, nheo mắt.

Nhân vật chính cao ngạo không để ý vẻ mặt đương sự, tiếp tục câu thông với linh hồn thượng cổ trong nhẫn:

“Vì sao Từ Phúc không có việc gì?”

Ông lão trong nhẫn nói: “Ta vừa rồi nói, Thủy Hoàng Đế mang Lễ Phục Tế Trời cho Từ Phúc, có Lễ Phục Tế Trời phù hộ, Từ Phúc tự nhiên không việc gì.”

“Lễ Phục Tế Trời?” Hạ Hầu Ngạo Thiên giọng điệu nghi hoặc.

“Ài, vật ấy so với Lò Bách Luyện càng tà tính hơn.” Ông lão trong nhẫn thở dài một tiếng: “Hai ngàn năm nháy mắt đã qua, đều là chuyện cũ, không đề cập tới còn hơn.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm giác được lão già tựa như có chút kiêng kị Lễ Phục Tế Trời, rõ ràng không muốn nói.

Lúc này, Liên Tam Nguyệt không kiên nhẫn nói: “Cậu cùng oán linh trong nhẫn tán gẫu xong chưa, rốt cuộc có mở lò hay không?”

“Sao không mở.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: “Thu phí như thế nào?”

Liên Tam xòe Nguyệt lòng bàn tay, “Lò sử dụng miễn phí, nhưng đá lấy lửa kích hoạt nó cần mua, một khối 500.000.”

Tiếp theo, cô lại giảng giải cơ chế cùng phí dụng phong lô.

“Tôi cần phong lô?” Hạ Hầu Ngạo Thiên a một tiếng: “Cô chưa từng nghe nói nhân vật chính tự mang quầng sáng may mắn sao?”

Đừng tưởng cậu đeo mặt Kakarot, thì có thể nói ra loại lời không não này, kẻ này là đang ngụy trang sao, ngụy trang cũng không tệ… Liên Tam Nguyệt ném đá lấy lửa qua.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tiếp nhận đá lấy lửa, mở nắp, trước bỏ vào tài liệu, lại ném vào đá lấy lửa, bàn tay đặt ở lò luyện, ở trong lòng niệm ra phẩm loại, phẩm chất đạo cụ bản thân muốn.

Chương 1537: Quân thanh vào ải (1)

Lò Bách Luyện bắt đầu chấn động "Ong ong", lỗ khí nắp lò phun ra khí tím dày đặc.

Trong khoảng khắc, khí tím tan đi, lò luyện bình tĩnh trở lại.

Hạ Hầu Ngạo Thiên sốt ruột không chờ nổi đi qua, bàn tay đặt ở thân lò, tra xem trình độ năng lượng tích góp:

——2%

"? ? ?"

Trong đầu hắn hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi.

"Tôi vừa rồi ném vào, là tài liệu phẩm chất Thánh Giả." Hắn mờ mịt nhìn Liên Tam Nguyệt: "Cô không phải chơi tôi?"

"Lò Bách Luyện chính là như thế, không phải phẩm chất càng cao năng lượng tích lũy càng cao, có đôi khi cũng phải xem vận may." Liên Tam Nguyệt nhún nhún vai: "Tiếp không?"

"Không chơi nữa." Hạ Hầu Ngạo Thiên lắc đầu, ví tiền khiến hắn trở nên lý trí.

"Được rồi." Liên Tam Nguyệt cũng không bắt buộc, "Chẳng qua đoạn thời gian trước có kẻ may mắn, dùng lò luyện ra một món đạo cụ đỉnh cấp. Đương nhiên, đây là điều không thể phục chế, người thường cũng không may mắn như vậy."

"Tôi cảm thấy, tôi có thể thử chút nữa."

"U, không tệ, 10%, còn tiếp không?"

"… Tiếp."

"11%, còn tiếp không?"

"Một lần cuối cùng!"

"13%, thật đáng tiếc."

"Một… một lần cuối cùng."

"Cậu thế mà có tài liệu cấp Chúa Tể? !"

"30%, hai món tài liệu cấp Chúa Tể, nếu không thôi đi, tôi cũng đau lòng thay cậu." Liên Tam Nguyệt trực tiếp lắc đầu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng ở trước lò, không nhúc nhích, tựa như hóa đá.

Không biết qua bao lâu, hắn yên lặng đi sang một bên, bóng lưng tràn ngập cô độc cùng tuyệt vọng, giống như Khuất Nguyên đi về phía sông Mịch La.

Hắn không nói một lời từ trong ô vật phẩm lấy ra ống pháo, giá đỡ, túi nguồn năng lượng gần như khô kiệt, không nói một lời bắt đầu lắp ráp.

"Cậu muốn làm gì?" Liên Tam Nguyệt ngẩn ra một phen.

Sau đó, cô nhìn thấy Kakarot ngẩng mặt, một bộ vẻ mặt thấy Krilin bị Frieza bóp nổ, tràn ngập phẫn nộ tuyệt vọng cùng bi thương:

"Không sống nữa, tôi muốn đồng quy vu tận với nó ~"

Trong giọng nói, đã không còn một tia lưu luyến nào đối với thế gian.

…

Biệt thự nhà nghèo, phòng ngủ Quan Nhã, ánh sao như mộng ảo dâng lên.

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn quanh, ánh mắt đảo qua căn phòng tràn ngập hơi thở nữ tính, bày đầy búp bê chòm sao.

"Ồ, chị Quan Nhã không ở đây?"

Lúc này, cô ấy không nên ôm đầu gối rúc ở trên giường nức nở sao?

Trương Nguyên Thanh nghi hoặc mở cửa phòng, xuống lầu, nhìn thấy Nữ Vương cùng quận chúa ngồi bên bàn cơm, đều tự nhìn chằm chằm laptop của mình, nối mạng chơi game.

—— Laptop của quận chúa vốn là Trương Nguyên Thanh mua.

"Quan Nhã đâu?" Trương Nguyên Thanh đứng ở đầu cầu thang, chưa đi xuống.

Nữ Vương trang điểm mây khói phong cách ngự tỷ, quay đầu nhìn lại, xem thường nói:

"Cậu cuối cùng đã trở lại, buổi sáng Quan Nhã không phải không liên hệ được cậu sao, cơm trưa chưa ăn đã đi nhà cậu

tìm, tôi chưa từng thấy cô ấy cảm xúc không ổn như vậy, hai người làm sao vậy?"

Ở trong cảm quan của Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi, ngày hôm qua không thích Nguyên Thủy Thiên Tôn, là biến hóa lặng yên xảy ra ở trong lòng.

Tựa như bạn ngày hôm qua không muốn ăn gà hầm, hôm nay đột nhiên lại muốn ăn, thuộc về biến hóa tình cảm bình thường của nhân loại, bản thân sẽ không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng Quan Nhã lại khác, cô ấy là thật sự mất đi một người bạn trai, cho nên phản ứng kịch liệt nhất.

Đi nhà của mình? Được rồi, cái này rất phù hợp tính cách Quan Nhã… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Biết rồi."

Lúc này, hắn thấy Ngân Dao quận chúa quay đầu, nhìn mình một cái, lại xoay trở về.

"Muốn nói cái gì?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Ngân Dao quận chúa không để ý tới, tập trung sức chú ý ở trên trò chơi, cô cũng không phải mê game, mà là ham thích sự vật hiện đại mới mẻ, lần lượt thể nghiệm.

Trương Nguyên Thanh quay về phòng ngủ, gửi tin nhắn cho Quan Nhã: "Tôi ở vịnh Phó gia."

Sau đó ngồi ở trước bàn, nghĩ một chút chuyện mình kế tiếp phải làm.

Thăm dò Takama-ga-hara tạm thời có một cái kết, thân phận Oa Hoàng, bí mật linh cảnh không phải là trong khoảng thời gian ngắn truy cầu có thể có được kết quả, thuộc loại mục tiêu lâu dài.

Việc sắp tới cần làm, là sắp nghênh đón linh cảnh thứ hai; thay Âm Cơ liên lạc Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, đối phó Thuần Dương chưởng giáo; điều tra thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi cùng Thần Dạ Du trong Ám Ảnh Song Tử; cứu Ma Nhãn hoặc không cứu Ma Nhãn.

Sau nữa, chính là cuối tháng tám Vô Ngân đại sư giảng kinh, gặp người nhà mẹ đẻ Tiểu Viên một chút.

“Tháng tám nhiều việc như vậy, tiệc cua của Tạ gia là tháng chín.”

Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, nói thầm: Cũng thật nhiều công việc nha.

Trừ linh cảnh mỗi tháng một lần, trong thế giới hiện thực cũng luôn có việc làm không hết, lúc này phải cảm tạ giá trị đạo đức rồi, nếu không có giá trị đạo đức hạn chế, tổ chức tà ác nhất định ngày nào cũng gây chuyện.

Đương nhiên, bây giờ quan trọng nhất là thu phục Quan Nhã, để quan hệ nam nữ tiến vào quỹ đạo.

Chương 1538: Quân thanh vào ải (2)

Lúc này, bên tai hắn truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Đinh! Hạ Hầu Ngạo Thiên xin sử dụng.”

Hử? Hạ Hầu Ngạo Thiên muốn lãnh tài liệu cấp Chúa Tể? Không thể nào, gã này thật sự lọt hố rồi?

Trương Nguyên Thanh suýt nữa ‘phốc’ một tiếng cười ra.

Đây quả thật là chuyện Hạ Hầu Ngạo Thiên sẽ làm ra.

“Từ chối!”

Hắn đương nhiên sẽ không đáp ứng Hạ Hầu Ngạo Thiên xin, trước mắt trong kho hàng còn có ba món tài liệu cấp Chúa Tể thuộc về Hạ Hầu Ngạo Thiên, những tài liệu bị Lò Bách Luyện nuốt mất kia, coi như là tiêu tiền mua giáo huấn.

Tổn thất lớn nữa, vẫn hơn táng gia bại sản.

Nếu năng lượng Lò Bách Luyện đã tích góp rất cao, Hạ Hầu Ngạo Thiên khẳng định sẽ gọi điện thoại tìm hắn đòi, loại tình huống đó mà nói, tự nhiên ủng hộ.

Chẳng qua lấy hiểu biết của hắn đối với Lò Bách Luyện, cùng đánh giá đối với tài lực của Hạ Hầu Ngạo Thiên, năng lượng tích lũy quá nửa vừa mới bắt đầu.

Lúc này, vành tai Trương Nguyên Thanh khẽ động, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Chị Quan Nhã đã trở lại… Hắn nhanh chóng lấy ra gương ma, nhét vào sau thắt lưng.

…

Chỗ cửa Vạn Bảo Ốc, một bóng dáng cô đơn đứng đó, khuôn mặt từng mê ngã ngàn vạn thiếu nam kia, lộ ra sự cứng ngắc sắp vĩnh biệt cõi đời.

Trong đôi mắt trống rỗng kia chảy xuôi bi thương giống như đến từ viễn cổ, sắp ngược dòng thành sông.

Làm người ta nhìn mà động dung, sinh lòng thương hại.

Liên Tam Nguyệt nâng mắt nhìn về phía ngoài cửa hàng, thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhấm nháp xì gà cực phẩm Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng.

Qua một lúc, cô lại nâng mắt nhìn, lại tiếp tục thưởng thức xì gà.

Sau khi tuần hoàn vài lần, vị Chúa Tể hỗn loạn trung lập này nhíu mày, đứng dậy đi đến trước cửa tiệm, một tay chống nạnh, một tay cầm xì gà, thở dài nói:

“Như vậy đi, phí dụng đá lấy lửa cùng thẻ bài trả lại cho cậu, rút phần trăm bán đấu giá đồ cổ, tôi chỉ lấy 5%, 5% còn lại cũng trả lại cho cậu.

Không thể nhiều hơn nữa, các tài liệu đó của cậu là bị lò luyện nuốt, cũng không phải rơi vào trong tay tôi, chủ nghĩa nhân đạo chỉ có thể đến nơi đây.”

Ánh mắt trống rỗng của Hạ Hầu Ngạo Thiên tỏa ra ánh sáng hy vọng, kích động nói:

“Ngài thật sự là người tốt, bà chủ.”

Liên Tam Nguyệt tức giận nói: “Cái đó không quan hệ với người tốt.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe vậy, hồ nghi nói:

“Chẳng lẽ cô muốn vào hậu cung của tôi? Nhưng tôi không thích phụ nữ cường thế.”

Liên Tam Nguyệt nhìn hắn, ánh mắt thương hại: “Tôi chỉ là chưa từng thấy ai xui xẻo như vậy, động lòng trắc ẩn.”

“? ? ?”

…

Linh Quân lắc lư ly rượu vang, vuốt mái tóc ngắn ngang tai hỗn độn, cười nói:

“Qua hôm nay, Nguyên Thủy liền thực thành anh rể họ của cậu rồi.”

Trong tay Phó Thanh Dương cầm xì gà, thản nhiên nói:

“Quan Nhã chung quy phải lập gia đình, so với gả vào gia tộc Miller, không bằng lựa chọn Nguyên Thủy, Nguyên Thủy rất tốt, không phải rác rưởi.”

Linh Quân thử nói: “Tôi thấy Nguyên Thủy tiểu tử này, là kẻ đa tình đó, không chừng về sau sẽ lêu lổng với cô gái khác, tương lai cô phụ Quan Nhã thì làm sao bây giờ.”

Phó Thanh Dương chưa đáp lời, cầm lấy kéo xì gà, “Xoẹt” một tiếng, cắt đầu xì gà.

Linh Quân theo bản năng thẳng lưng, sau đó nhớ tới nên lo lắng là Nguyên Thủy, có quan hệ gì với mình?

Liền lại thả lỏng.

Thời kỳ thiếu niên kịp thời dừng cương trước bờ vực, không theo đuổi Quan Nhã, thật sự là quyết định vô cùng chính xác.

Cô gái đó chẳng những bản thân là Thám Báo, nhà mẹ đẻ thế lực đen tối còn tàn nhẫn kiêu ngạo, thật là không phải đối tượng tốt cho lãng tử.

Phó Thanh Dương buông cây kéo, động tác tao nhã cầm lấy khò lửa châm xì gà, hắn chăm chú nhìn ngọn lửa màu lam, nói:

“Cha mẹ Quan Nhã là kết hôn vì ích lợi, sau khi sinh ra cô ấy, cô cô cùng dượng trước liền việc ai người ấy chơi, không can thiệp chuyện của nhau, ở thời điểm Quan Nhã học cấp 2, hai người này hoàn toàn không chịu nữa, ly hôn.

Dưới gia đình nguyên sinh ảnh hưởng, Quan Nhã là yếu đuối, yếu đuối đối với vận mệnh, yếu đuối đối với cảm tình.

Cô ấy không muốn giống cha mẹ, nhưng không dám phản kháng gia tộc, cô ấy khát vọng tự do yêu đương, lại không có lòng tin đối với hôn nhân cùng cảm tình."

Tiền công tử ngậm xì gà, hít sâu một hơi, phun ra khói trắng dày đặc, chậm rãi nói:

"Cô ấy cùng Nguyên Thủy có thể đi đến cuối hay không, tôi không quan tâm, nhưng cô ấy cần đột phá chướng ngại tâm lý của mình, vượt qua sự yếu đuối của mình, theo đuổi thứ mình muốn, bước ra một bước này, đây mới là quan trọng nhất."

Chút tâm tư nho nhỏ đó của Nguyên Thủy, sao có khả năng giấu được đường đường Tiền công tử.

"Dụng tâm lương khổ!" Linh Quân cảm khái một câu, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói:

"Tôi nghe nói một sự kiện, người cha ngựa giống kia của tôi gần đây không phải vẫn luôn ở trong linh cảnh sao, ông ấy quan sát được, linh cảnh sắp tới có thể sẽ có biến hóa."

Chương 1539: Quân thanh vào ải (3)

Ánh mắt Phó Thanh Dương co lại:

"Biến hóa gì?"

Linh Quân nói: "Nghe trưởng lão trong môn nói, linh cảnh khảo hạch công trạng có thể sẽ từ Chúa Tể bao trùm đến Thánh Giả."

Cái gọi là khảo hạch công trạng, là xưng hô của tổ chức lớn đối với "Chúa Tể phải ở trong ba tháng cuối năm, săn giết số lượng nhất định hành giả trận doanh đối địch".

Cái này chẳng phải chính là linh cảnh khảo hạch công trạng đối với các Chúa Tể sao?

Không hoàn thành được khảo hạch, tuy không đến mức trở về linh cảnh, nhưng sẽ có trừng phạt rất nặng, loại trừng phạt này trước mắt chưa có tiêu chuẩn thống nhất, có khi là rớt giá trị kinh nghiệm, có khi là phó bản lần sau độ khó tăng vọt, có khi là bản thân xuất hiện vấn đề, ví dụ như linh cảm của thông linh sư bị phủ bụi, không thể câu thông tồn tại vô thượng trong cõi hư vô nữa.

Các kiểu như thế.

Loại khảo hạch này vốn chỉ nhằm vào Chúa Tể, Thánh Giả và Siêu Phàm mỗi tháng đều phải vào phó bản, áp lực sinh tồn rất lớn, không cần gánh vác áp lực công trạng ngoài định mức nữa.

Phó Thanh Dương nhíu mày: "Nếu là như thế, vậy mâu thuẫn của hợp pháp cùng tà ác sẽ sâu sắc thêm, linh cảnh đang cố ý làm sâu sắc thêm loại mâu thuẫn này."

…

Cửa phòng ngủ bị mạnh mẽ đẩy ra, Quan Nhã hấp tấp chạy về, cô đọng lại đầy một bụng lời nói, tích tụ vô số cảm xúc, nhưng khi nhìn thấy Nguyên Thủy, bỗng nhiên lại không muốn nói nữa.

Nhìn thấy hắn, liền an tâm rồi.

“Phù ~” Quan Nhã nhẹ nhàng phun ra một hơi.

“Tôi về thu dọn đồ đạc.” Trương Nguyên Thanh đứng dậy, nhìn cô, chủ động mở miệng: “Thu thập xong đồ vật là đi, sẽ không tiếp tục ở nơi này nữa.”

Hắn khi nói những lời này, giọng điệu cùng ánh mắt đều vô cùng ôn hòa bình tĩnh, giống như đoạn cảm tình này đã là đi xong nửa đời sau nhớ lại, không có không cam lòng cùng oán hận, sớm đã lòng như nước lặng.

Loại ôn hòa này, là hắn cố ý mượn gương ma tạo ra, dùng để biểu đạt tâm tình mình “bi thương như lòng đã chết”.

Chị Quan Nhã vừa thấy mình như vậy, sẽ hối hận đến mức lao đầu vào lòng, khóc tu tu rơi nước mắt, cầu mình tha thứ, sau đó mình liền có thể ta cần ta cứ lấy… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cười hê hê.

Quan Nhã chăm chú nhìn hắn thật sâu, hít sâu một hơi, đi về phía hắn, nhẹ nhàng nói: “Nguyên Thủy.”

“Không cần nói nữa, cũng đừng vãn hồi…” Trương Nguyên Thanh nâng tay, làm tư thế “từ chối”, nói:

“Tôi ngày hôm qua suy nghĩ rất lâu, có lẽ chị là đúng, tôi chỉ là một cây cỏ ven đường, chị là hào môn thiên kim, môn không đăng hộ không đối, có thể hưởng thụ vẻ đẹp của tình yêu, nhưng không thích hợp hôn nhân.”

Hắn bên này vừa nói xong, trong ngăn kéo bàn truyền đến âm nhạc đã lâu rồi không thấy của loa Miêu Vương:

“Lúc trước là em muốn xa nhau xa nhau liền xa nhau, bây giờ lại muốn dùng chân ái dỗ anh trở về, tình yêu không phải em muốn bán muốn mua thì có thể bán ~”

(bài hát: Mua bán tình yêu)

Mày còn rất biết thêm vai diễn cho mình, ừm, nhưng phát nhạc không tệ, rất hợp với tình hình… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh đau thương nào hơi lòng đã chết.

“Nguyên Thủy, chị muốn nói là.” Quan Nhã đi đến trước mặt, nhìn ánh mắt như đại hiền giả của bạn trai, bỗng nhiên nắm

lên cánh tay hắn, vặn hông, xoay người, một đòn vật qua vai hung ác, mang bạn trai cũ ném văng ra ngoài, rít gào:

“Cậu lại muốn ở trước mặt lão nương chơi trò gì hả?”

Trương Nguyên Thanh bay lên như đằng vân giá vũ, trong đầu hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi.

Cái đó không giống với hắn nghĩ.

Quan Nhã phản ứng vượt quá hắn đoán trước, cô ấy không nên là vẻ mặt đầy nước mắt lao tới, ôm chặt mình, khóc nói:

Anh là điện anh là quang, anh là thần thoại duy nhất sao?

Trong đầu hoang mang, không chậm trễ phản ứng chiến đấu của hắn, Trương Nguyên Thanh lập tức thi triển Tinh Độn, vượt ở trước khi thân thể rơi xuống đất, hóa thành ánh sao bỏ chạy.

Hắn sau đó xuất hiện ở cửa, kêu lên: “Chị làm…”

Chữ “gì” chưa nói ra, đòn roi chân nhanh như tàn ảnh của Quan Nhã đã quật về phía đầu, Trương Nguyên Thanh theo bản năng nâng lên cánh tay đón đỡ.

Cánh tay nháy mắt nứt xương.

Không đợi hắn thi triển Tinh Độn chạy đi, công kích nối tiếp của Quan Nhã theo sát sau đó, không cho bất cứ cơ hội thở dốc nào.

Bốp bốp bốp một chuỗi tiếng vang thanh thúy, Trương Nguyên Thanh bị Quan Nhã “khóa” ở dưới đất.

Tinh Quan cận chiến sao có khả năng là đối thủ của Kiếm Khách, hắn cũng không thể thật sự lấy ra đạo cụ sai khiến âm thi khống chế linh phó đánh bạn gái mình.

Vậy chỉ có thể ôm nỗi hận bị bắt.

“Đau đau đau, gãy rồi gãy rồi, cánh tay tôi gãy rồi…”

Cái chân dài của Quan Nhã gắt gao kẹp cổ Trương Nguyên Thanh, ôm chặt một cánh tay của hắn, lưng phát lực, liều mạng bẻ về phía sau.

Trương Nguyên Thanh cảm giác cánh tay cũng sắp bị giật đứt rồi.

Chương 1540: Quân thanh vào ải (4)

“Không đau cậu không nhớ đời.” Quan Nhã cả giận nói: “Cậu hôm qua chơi trò gì, một năm một mười khai ra cho bà, chị lại cân nhắc là bẻ tay cậu hay là bẻ chân cậu.”

“Tôi không có trò gì, tôi có thể có trò gì, không phải chị đề nghị chia tay sao?”

“Phi, lão nương là Thám Báo, lúc này nếu còn chưa phản ứng lại, chị dứt khoát trở về linh cảnh được rồi.” Quan Nhã quát: “Nói!”

“Việc này đều trách Phó Thanh Dương, là hắn cắt tơ hồng của tôi.”

Quan Nhã chợt phát lực, rắc một tiếng, cánh tay phải Trương Nguyên Thanh trật khớp.

Cô buông tay, thu hồi cái chân dài, cười lạnh nói:

“Cho nên ngày hôm qua cố ý ở trước mặt chị lắc lư, lừa chị chủ động đưa ra chia tay, gia tăng cảm giác tội ác, muốn thấy chị hối hận khóc tu tu rơi nước mắt, chuyện gì cũng đồng ý cậu?

Nguyên Thủy, cậu coi chị chưa thấy đàn ông bao giờ à, không có cậu không sống được sao?”

Cô lại cười lạnh một tiếng, đứng lên, phủi mông, quay đầu đi luôn.

“…”

Trương Nguyên Thanh cảm thấy, mình vẫn quá trẻ tuổi, hoàn toàn tính toán sai lầm sự sâu sắc của một vị Thám Báo.

Được, trộm gà không được còn mất nắm thóc, chị Quan Nhã giống như tức giận. Trương Nguyên Thanh ngồi ở trên mặt đất, bàn tay chống xuống mặt đất, nhấn xuống một cái.

Cánh tay trật khớp lập tức trở lại vị trí cũ.

“Mình chỉ là muốn cùng bạn gái làm chuyện yêu nhau nên làm, khó như vậy sao?” Trương Nguyên Thanh cũng không đuổi theo, thở dài, ngồi trở lại trước bàn, cầm lấy điện thoại di động.

Gửi một tin nhắn cho Linh Quân:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đạo sư, kế hoạch thất bại rồi, kẻ địch quá mức cường đại, học sinh đã bất lực.”

“Linh Quân: Quan Nhã có phải đã nhìn thấu trò xiếc vụng về của cậu hay không, bị đánh rồi nhỉ?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Sao anh biết? Đệch, anh biết tôi sẽ thất bại, vừa rồi còn không nhắc nhở tôi, không những không nhắc nhở tôi, anh còn ám chỉ tôi có thể.”

“Linh Quân: Đừng vội, đợi tới buổi tối, cậu vào phòng Quan Nhã, tất cả đều sẽ thuận theo tâm ý.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Thật hay giả? Anh con mẹ nó đừng lừa dối tôi, tôi không muốn bị đánh nữa.”

“Linh Quân: Bản chất chuyện này à, thật ra là để Quan Nhã ý thức được tầm quan trọng của cậu, cảm tình chưa từng trải qua suy sụp cùng sóng gió là không bền chắc, con người chỉ có thể hội mất rồi, mới hiểu được quý trọng.”

“Linh Quân: Cô ấy là Thám Báo, chút tâm địa gian xảo đó của cậu, cô ấy liếc một cái có thể nhìn thấu, nhưng thể hội mùi vị mất đi, tâm tính cô ấy sẽ lặng yên biến hóa, cô ấy sẽ nghĩ lại mình, làm một người bạn gái, có phải quá không xứng đáng hay không?”

“Linh Quân: Ép bạn trai đến mức dùng những trò đường ngang ngõ tắt này, vậy rốt cuộc là vấn đề của cậu, hay là vấn đề của cô ấy đây? Chỉ cần Quan Nhã thật lòng thích cậu, như vậy, cô ấy sẽ nhận thức được mình sai lầm, cùng làm ra thỏa hiệp.”

Trương Nguyên Thanh xem đi xem lại tin nhắn vài lần, cảm thấy có lý:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Không hổ là đạo sư, nắm chắc đối với tâm lý phụ nữ lô hỏa thuần thanh, bội phục bội phục.”

“Linh Quân: A, đừng tưởng rằng học mấy chiêu, thì có thể không để sư trưởng vào mắt, kinh nghiệm cùng kỹ xảo của sư phụ, là thứ cậu vĩnh viễn cần ngước nhìn.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Học sinh biết lỗi.”

“Linh Quân: Đi đi, hy vọng Nguyên Thủy Thiên Tôn ngày mai gặp là đàn ông.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đạo sư, mang món đạo cụ che chắn thanh âm đó của anh cho tôi mượn dùng chút.”

Linh Quân rất hưởng thụ loại cảm giác truyền thụ kinh nghiệm yêu đương này, phần khoái cảm cùng cảm giác thành tựu này, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể cho hắn.

Kế tiếp, Trương Nguyên Thanh dựa theo Linh Quân dạy, cả buổi chiều đều nhốt mình trong phòng, thẳng đến màn đêm buông xuống, Nữ Vương đi lên gọi ăn cơm cũng không để ý, lấy cái này biểu đạt cảm xúc buồn bực của mình.

Sở dĩ không ra mặt, chủ yếu là cảm xúc ngụy trang ra không thể gạt được Thám Báo, cho nên dứt khoát không xuất hiện.

Nữ Vương gọi người không có kết quả, lon ton xuống lầu, trở lại bên bàn ăn, nói:

“Hai người có phải lại cãi nhau hay không, tôi thấy bộ dáng đội trưởng tâm tình không tốt lắm.”

Quan Nhã không đáp lại, vẻ mặt buồn bực ăn cơm, thỉnh thoảng ngẩn người xuất thần, chưa ăn mấy miếng đã bỏ bát đũa xuống đi lên lầu.

Ngân Dao quận chúa ngồi ở bên cạnh bàn xem tin tức, yên lặng giơ cái loa nhỏ lên:

“Cung Duyên khác thường, việc lớn không ổn, cần tôi thay cô ám sát tình địch không?”

“A?” Nữ Vương nghe không hiểu từ ngữ chuyên nghiệp của Tinh Quan, vẻ mặt mờ mịt.

Ngân Dao quận chúa lại yên lặng đặt loa xuống: “Trì độn như thế, cô không xứng chỉ huy hậu cung.”

…

Mười một giờ đêm.

Điều hòa vù vù thổi gió lạnh, rèm đóng chặt, phòng ngủ một mảng tối đen.

Quan Nhã nằm ở trên giường trằn trọc khó ngủ, vài phút xoay người một lần, xoay mãi đến rạng sáng, sự bực bội trong lòng càng tích tụ càng nhiều.

Chương 1541: Quân thanh vào ải (5)

Lúc này, cô nghe thấy cửa phòng truyền đến tiếng "răng rắc" khe khẽ.

Trong lòng Quan Nhã cả kinh, sau đó nghe thấy thanh âm lén lút:

"Chị Quan Nhã, chị đã ngủ chưa?"

Nghe thấy tiếng của Nguyên Thủy, không biết có phải chột dạ hay không, thân thể Quan Nhã nhất thời cứng đờ.

Cô nằm nghiêng, đưa lưng về cửa phòng, không lên tiếng, giả bộ mình đang ngủ.

Nhưng Nguyên Thủy ngoài cửa không có chút tự giác, Quan Nhã nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng bước vào phòng, sau đó, truyền đến tiếng đóng cửa khe khẽ.

Hắn vào rồi.

Trái tim Quan Nhã điên cuồng đập "thình thịch" hai lần, mím chặt môi, tiếp tục giả bộ ngủ.

Trương Nguyên Thanh chậm rãi đi về phía giường lớn, ánh mắt Thần Dạ Du nhìn xuyên bóng tối, tư thế ngủ cứng ngắc của Quan Nhã thu hết đáy mắt, chăn điều hòa mỏng manh dọc theo đường cong yểu điệu đầy đặn lên xuống.

Bởi vì nghiêng người cuộn mình, đường nét cái mông của Quan Nhã triển lộ vô cùng nhuần nhuyễn.

Tròn trịa no đủ, giống như trăng tròn, như mật đào.

Cô sớm là lứa tuổi chín kỹ rồi, khắp nơi đều tản ra sức quyến rũ kinh người của phụ nữ trưởng thành.

Trương Nguyên Thanh lấy ra hạt châu xanh biếc, kích hoạt, đặt lên bàn, thấp giọng cười nói:

"Chị Quan Nhã, đừng giả bộ ngủ nữa, chúng ta là người yêu hẳn hoi, cứ làm như yêu đương vụng trộm."

Quan Nhã nhất thời không giả bộ được nữa, xoay đầu lại, trừng mắt gắt:

“Chị còn chưa nói tha thứ cậu đâu, vào phòng chị làm gì, đi ra ngoài đi ra ngoài.”

“Đây không phải đến chịu đòn nhận tội sao?” Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên giường, đá rơi dép lê, chui vào chăn, ôm vòng eo nhỏ của Quan Nhã, “Để tôi ôm một cái.”

Quan Nhã mang tính tượng trưng kháng cự một lần.

Đạo sư nói rất đúng, cô ấy chưa nổi giận… Lòng tin của Trương Nguyên Thanh tăng vọt, bàn tay bắt đầu không thành thật vuốt ve bụng Quan Nhã.

Bởi vì tu hành thể thuật, hàm lượng mỡ bụng cực thấp, cho nên sờ vừa mềm mại vừa săn chắc.

Nhưng hắn thích nhất lưu luyến ở phụ cận cái rốn khêu gợi, vòng eo săn chắc bộ vị khêu gợi nhất không phải đường nhân ngư (cơ chéo từ sườn xuống dưới) cùng đường mã giáp (cơ phần bụng), Trương Nguyên Thanh vẫn luôn cho rằng là cái rốn hơi nông.

Bụng hắn kề sát cái mông tròn, giữa hai người cách áo ngủ tơ lụa mềm mại, rõ ràng cảm nhận được bạn gái con lai đầy đặn cùng đàn hồi.

Đáng tiếc Quan Nhã mặc là váy ngủ, không phải đồ ngủ kiểu hai mảnh, khiến hắn chỉ có thể cách quần áo hưởng dụng thân thể mềm mại yểu điệu của bạn gái.

Thân mật vuốt ve kiểu này không phải một lần hai lần, Quan Nhã cũng không kháng cự, hai người đều không nói chuyện, mặc cho thời gian lặng yên trôi đi.

Đột nhiên, Quan Nhã không được tự nhiên xê dịch thân thể về phía trước, tức giận nói:

“Không phải nói phụ kinh thỉnh tội (mang roi tới chịu đòn nhận tội) sao, cậu mang roi tới dùng để đâm chị?”

Nói xong cô liền hối hận, tình cảnh này, thật là không phải thời cơ để nói lời mặn mòi.

Nguyên Thủy nhất định sẽ tị tử thượng kiểm (được nước lấn tới), ồ không, thượng (leo lên) cô.

Nào ngờ, thằng nhóc phía sau cũng chưa có động tác tiến một bước, cánh tay cường tráng mạnh mẽ chỉ vuốt ve cô, xoa qua xoa lại.

"Tôi nghe nói, gia tộc Miller có sáu vị Chúa Tể, Thánh Giả vượt qua hai mươi vị, số lượng Siêu Phàm càng nhiều hơn, cảm giác cũng không được tốt lắm." Trương Nguyên Thanh nói:

"Bạch Hổ vệ của lão đại cũng có hơn hai mươi vị Thánh Giả."

Nghe hắn chủ động nói tới Miller gia tộc, Quan Nhã đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó lắc đầu:

"Bạch Hổ vệ của Phó Thanh Dương đều là Thánh Giả bình thường, cấp 6 không có lấy một ai, Thánh Giả cấp 6 của gia tộc Miller, theo chị tìm hiểu được, đã có 20 vị."

Thánh Giả cấp 6 Thánh Giả cấp 4, có thể dùng khác nhau một trời một vực để hình dung.

Ryo Asano nói Thánh Giả vượt qua 20 vị, 20 từ số lượng này là chỉ cấp 6? Cắt bớt dưới cấp 6? Trương Nguyên Thanh bỗng muốn truyền tống đi Nhật Bản đánh Ryo Asano một trận.

Thầm nhủ, quả nhiên là ngoài miệng không lông làm việc không đáng tin.

Quan Nhã thở dài:

"Hơn nữa, số liệu cậu nói, cũng không bao gồm linh cảnh hành giả gia tộc Miller mời chào."

Số lượng hành giả trong gia tộc, chỉ là một bộ phận nội tình của linh cảnh thế gia, muốn tính toán thực lực của một gia tộc, còn phải xem tài phú, mối quan hệ, đầu tư cùng minh hữu mời chào bọn họ tích góp.

Ví dụ như Phó Thanh Dương, hắn làm Phó gia đại thiếu gia, Bạch Hổ vệ dưới trướng hắn, cũng thuộc về thế lực phụ thuộc Phó gia.

Gia tộc Miller tự nhiên cũng có thế lực, tổ chức phụ thuộc tương tự.

Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng, lâm vào trầm ngâm.

Trong bóng tối, Quan Nhã quay đầu, đôi mắt long lanh chăm chú nhìn hắn, nói:

"Sao đột nhiên hỏi cái này?"

Trương Nguyên Thanh hôn lên cái gáy ngọc trắng nõn thon dài, nói:

"Tôi từng nghĩ, trong đảng không có phe phái, thiên kì bách quái, câu này cũng áp dụng ở linh cảnh thế gia, bên trong linh cảnh thế gia gần như không có khả năng một lòng, đều có lợi ích riêng, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của toàn bộ gia tộc, như vậy kẻ địch của tôi, chỉ là vị hôn phu bát tự còn chưa so kia của chị."

Chương 1542: Quân thanh vào ải (6)

"Ừm, cùng với phe phái kia sau lưng hắn. Nếu như vậy, thật ra tôi căn bản không cần thiết là địch với toàn bộ gia tộc Miller, chị Quan Nhã, đá chặn đường trước mặt chúng ta không tính là lớn. Hơn nữa tôi sẽ cố gắng tích góp mạng lưới quan hệ, xây dựng phe phái của mình."

Phe phái của hắn thật ra đã chậm rãi hình thành.

Trên tầng diện Ngũ Hành minh, Phó Thanh Dương cùng Linh Quân, tiểu đội tuần tra, cùng với Thánh Giả ở trong phó bản giết chóc từng nhận ân huệ của hắn.

Tổ chức dân gian, Chỉ Sát cung chủ ở Tùng Hải, còn có đoàn đội của Vô Ngân đại sư.

Phương diện Thái Nhất môn, Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng, Âm Cơ mấy vị Tinh Quan địa vị cao này.

Trong linh cảnh thế gia, thì có Tạ Linh Hi cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Trương Nguyên Thanh chậm rãi mang mạng lưới quan hệ mình kết bạn, lần lượt nói cho Quan Nhã nghe. Nói thì kỳ quái, Linh Quân bình thường dốc túi truyền thụ, dạy kỹ xảo yêu đương đối với hắn.

Nhưng thật sự đến đêm nay, hắn lại không truyền thụ kỹ nghệ, ngược lại nói một câu:

Chân thành là được.

Vì thế Trương Nguyên Thanh ngửi mùi thơm mát trên mái tóc Quan Nhã, mang suy nghĩ của mình, một năm một mười nói cho cô:

“Tôi có thể cảm giác ra, chị cực độ thiếu cảm giác an toàn, tôi thử dùng cam đoan cùng lời thề đả động chị, nhưng tựa như trừ hành động chân thật, cái khác chị đều không tin.

Chẳng qua tôi quả thật không làm được đáp chuyến bay bay đi nước ngoài, xông vào gia tộc Miller nói cho vị hôn phu kia của chị: Ngươi con mẹ nó cách Quan Nhã xa một chút.

Dù sao hắn cách chị quả thật rất xa, xa đến mức chia ra ở hai đầu của tinh cầu.

Chị Quan Nhã, chị từ đầu tới cuối, đều chưa từng có lòng tin đối với đoạn quan hệ này của chúng ta, đúng không? Chị đang sợ cái gì, Phó gia cùng gia tộc Miller, tôi sẽ gánh vác.”

Trong lòng Quan Nhã bỗng nhiên cực kỳ mềm mại, cô nhớ tới lời buổi sáng hôm qua Phó Thanh Dương nói:

Chia tay thì chia tay, không có Nguyên Thủy, chị còn có thể gả đến gia tộc Miller, chưa hẳn không phải một lựa chọn tốt. Mà Nguyên Thủy lại phải bởi vì chị trực diện một linh cảnh thế gia khổng lồ, chia tay rất tốt.

Đúng vậy, cô cho dù gả đến gia tộc Miller, nhiều lắm chỉ là phương diện cảm tình u ám, nhưng cô vẫn là hào môn phú bà, hưởng dụng vinh hoa phú quý, hưởng dụng tài nguyên của Phó gia cùng nhà Miller.

Nguyên Thủy thì sao, thật muốn so đo, đoạn cảm tình này thiệt thòi nhất là hắn, phiêu lưu cùng áp lực hắn gánh vác, hơn xa cô “vật hi sinh của đám cưới” lui một bước liền thành phu nhân hào môn này.

Mà trong đoạn cảm tình lợi ích cùng phiêu lưu không tỉ lệ thuận này, hắn nghĩ là như thế nào mở rộng mạng lưới quan hệ, kết giao trợ thủ, tương lai có một ngày có thể dẹp yên Phó gia cùng vị hôn phu còn chưa xem bát tự kia.

Tuy hắn tự giễu là cỏ cây ven đường, là thư sinh nghèo trong câu chuyện tình yêu máu chó.

Nhưng điều hắn làm so với những thư sinh nghèo chỉ biết giựt giây thiên kim tiểu thư theo mình bỏ trốn kia mạnh hơn nhiều.

Nhưng cô thì sao, cô cảm thấy tất cả cái này đều là theo lý thường phải làm, kỵ sĩ dũng cảm nên đánh bại kẻ địch, bế công chúa mình yêu về nhà.

Cô cảm thấy mình cần cảm giác an toàn, cho nên Nguyên Thủy phải trưởng thành thật tốt, như vậy có thể vinh quang cưới cô đi, khiến cô không có băn khoăn nữa.

Cho nên không thể dễ dàng bị hắn đạt được như vậy, quá dễ dàng hắn liền không cố gắng nữa.

Nhưng thật ra, cô chỉ là đang vẽ cái bánh mà thôi.

“Nguyên Thủy, xin lỗi…”

Trong căn phòng tối truyền đến một tiếng lẩm bẩm nghẹn ngào.

Quan Nhã sụt sịt mũi, giọng điệu rất nhanh hồi phục bình thường, nhẹ nhàng nói:

“Không phải vấn đề của cậu, là vấn đề của chị, chị quá mềm yếu rồi.”

Cô trầm mặc một phen, nói:

“Tuy cậu ngày hôm qua khiến chị rất tức giận, nhưng chị cũng bởi vậy nghĩ thông một số việc, người yêu với nhau thẳng thắn thành khẩn cực kỳ quan trọng.

“Cậu nói không sai, chị trước kia, quả thật khá bi quan đối với tương lai của chúng ta, vấn đề không ở chỗ cậu, mà ở chị.

“Cậu đừng thấy chị bình thường biểu hiện kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú, đó chỉ là chị dùng để che giấu bản thân yếu đuối mà thôi. Chị còn chưa từng nói cậu chuyện ba mẹ chị nhỉ.”

Biết một chút, lệnh đường cùng gia mẫu giống nhau, đều là từ mẫu thủ trung kiếm, du tử thân thượng tích* loại hình đó… Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Từ mẫu thủ trung tuyến,

Du tử thân thượng y.

Dịch nghĩa: Sợi chỉ trong tay mẹ hiền,

Nay đang ở trên áo người đi xa.

Phòng tối đen, Quan Nhã không nhìn thấy khuôn mặt bạn trai, cho nên không thấy rõ diễn biến tâm lý của hắn lúc này, cô cắn môi:

“Ba mẹ chị là đám cưới ích lợi, ba ba là kiểm sát trưởng của Thiên Phạt, lúc ấy ông cánh chim chưa cứng cáp, cần tư bản ở sau lưng ủng hộ, mà Phó gia cũng cần một vị kiểm sát trưởng ở trong Thiên Phạt thay mình làm việc, vì thế liền có hôn sự này.”

Chương 1543: Quân thanh vào ải (7)

“Mẹ chị ban đầu là thích ông ấy, nhưng ba ba có người mình thích, sau khi kết hôn, cũng chưa cắt đứt phần quan hệ đó, ở sau khi mụ mụ sinh chị, ông ấy liền không động vào mẹ chị nữa.

“Mụ mụ liền ở bên ngoài tìm đàn ông trả thù ông ấy, hai người việc ai người ấy chơi, lại cố tình còn phải ở trong gia tộc biểu hiện ra bộ dáng hài hòa ân ái, làm người ta cảm thấy buồn nôn.”

Cho nên mới mâu thuẫn như thế với hôn nhân à! Trương Nguyên Thanh bỗng nghĩ không ra lời xấu hổ nữa, cái tay đang di chuyển cũng ngừng lại, ôm chặt lấy cô, cho sự an ủi im lặng.

Quan Nhã buồn bã nói:

“Nhưng nguyên nhân chị yếu đuối, trình độ rất lớn bắt nguồn từ mẹ chị, bà ấy có dục vọng khống chế rất mạnh, bà ấy không khống chế được ba ba, cho nên thích khống chế chị, từ nhỏ đến lớn, chị nhớ không rõ mình rốt cuộc từng ăn đòn bao nhiêu lần, mỗi lần nghe được tiếng giày cao gót của bà ấy trở về, chị liền bị dọa phát run.

“Loại sợ hãi này, mãi cho đến khi chị lớn lên cũng chưa tiêu trừ, rõ ràng chị đã là Thánh Giả, nhưng nhớ tới bà ấy, chị liền nhịn không được sợ hãi. Chị ở trước mặt Phó Thanh Dương biểu hiện đối với bà ấy khinh thường bao nhiêu, trong lòng liền sợ hãi bấy nhiêu.

“Cho nên hắn bảo chị kết hôn, chị chỉ có thể trốn, chỉ dám trốn.”

Cô vừa nói, vừa rúc vào trong lòng Trương Nguyên Thanh, tựa như như vậy sẽ có cảm giác an toàn.

“Còn có Phó gia, gia tộc này truyền thừa hơn một trăm năm, nắm giữ tài phú mấy trăm tỷ Dollar, hội tộc lão quản lý tông tộc cùng tài sản, chỗ dựa từ trước tới giờ đều không phải thân tình cùng huyết thống, mà là nắm đấm sắt.

“Khi gia tộc muốn ngươi làm gì, ngươi tốt nhất đừng từ chối! Đây là tín điều bọn chị từ nhỏ ghi nhớ ở trong lòng, khắc ở trong xương tủy. So với Phó gia, linh cảnh thế gia bản thổ đều chỉ là bông hoa sinh hoạt trong nhà kính.

“Chị từng thấy quá nhiều đứa nhỏ nổi loạn bị đánh gãy lưng, mài đi ngạo khí; Từng thấy quá nhiều dòng chính sống qua ngày chờ chết bị đá ra khỏi trung tâm quyền lực; Từng thấy những tộc nhân phản loạn kia bị xử tử.

“Chị sợ gia tộc, cực kỳ sợ hãi, tuy hội tộc lão sau khi biết chị tấn thăng Thánh Giả, tỏ vẻ rất vui vẻ, muốn đón chị trở về nắm giữ sản nghiệp gia tộc…

“Ở Phó gia, chỉ có hai đứa trẻ dám gọi nhịp với hội tộc lão, chính là Phó Thanh Dương cùng chị gái hắn. Người sau tập hợp ngàn vạn sủng ái vào một thân, cô ấy cho dù đốt hội tộc lão, các tộc lão cũng sẽ không trách tội.

“Chẳng qua Phó Thanh Dương lại không giống với chị gái hắn, Phó Thanh Dương thiên tư rất kém, chó gặp cũng lắc đầu cái loại đó. Hắn từ nhỏ đã bị bạn cùng lứa tuổi nhằm vào, bị đánh, bị trêu chọc, bị bắt nạt tới chết.

“Bởi vì hắn là con trai gia chủ, nhưng lại bình thường như vậy, mọi người đều thích bắt nạt hắn. Nhưng Phó Thanh Dương chưa từng nhận thua, hắn luôn luôn phản kháng, cho dù là một mình tác chiến, cho dù bị đánh mình đầy thương tích.”

Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, nhịn không được ngắt lời: "Chị không giúp hắn?"

"Người lớn không cho phép, chị sẽ vụng trộm đưa thuốc cho hắn, nhưng không dám ngỗ nghịch trưởng bối." Quan Nhã lắc đầu, tiếp tục nói:

"Năm ấy mười bốn tuổi, Phó Thanh Dương đột nhiên quật khởi, chị đến nay còn nhớ rõ ngày đó, hắn mặc một bộ đồ trắng, cầm một thanh đao chưa khai nhận, lao vào luyện tập quán, một người chém bay toàn bộ bạn cùng lứa tuổi của gia tộc.

"Những kẻ từng bắt nạt hắn, cho dù chỉ có một lần, hắn đều nhớ ở trong lòng. Chiêu thức của hắn rất đơn giản, chính là chém, nhưng chính là chiêu thức đơn giản như vậy, lại không ai có thể đánh thắng hắn.

"Đương nhiên không có ai có thể thắng hắn, hắn thiên tư kém, cho nên chỉ luyện chém, mỗi ngày vung đao 5000 lần, hắn vung tám năm.

"Hắn đả thương cả thảy sáu mươi người, nhẹ nhất cũng là gãy xương, chuyện này đã chấn động toàn tộc, cha mẹ những người bị thương làm ầm ĩ tới hội tộc lão, yêu cầu nghiêm trị Phó Thanh Dương. Cậu biết Phó Thanh Dương lúc ấy nói gì đối với hội tộc lão không?"

"Nói gì?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Hắn mang cây đao cùn chém tới gấp khúc kia vứt ở trước mặt các tộc lão, nói cho bọn họ, hoặc là giống tám năm quá khứ câm miệng như vậy, hoặc là mười năm sau, thanh đao này chém ở trên thân các người." Quan Nhã nói.

"Thực ngầu!" Trương Nguyên Thanh cảm khái nói.

"Đúng vậy, Phó Thanh Dương tư chất bình thường, nhưng hắn là cường giả trời sinh, hắn có thể vì báo thù, vung đao tám năm, bất chấp mưa gió. Chỉ cần là chuyện hắn muốn làm, liền nhất định sẽ làm được. Mà chị vừa vặn trái ngược, chị thiên tư không tệ, lại là người yếu đuối." Quan Nhã nhẹ nhàng nói:

"Chị không làm được cứng cỏi như Phó Thanh Dương, chị không dám phản kháng Phó gia, chị đến nay cũng sợ hãi mẹ."

Chương 1544: Quân thanh vào ải (8)

Cô rốt cuộc bỏ đi toàn bộ ngụy trang, mang mình chân thật nhất triển lộ ở trước mắt bạn trai.

Trương Nguyên Thanh vậy mới biết, thì ra chị Quan Nhã dưới bề ngoài thành thục ổn trọng, kinh nghiệm phong phú, kiến thức rộng rãi, cất giấu một cô gái nhỏ yếu đuối.

Cho nên cô mới sẽ bất đồng như vậy.

Trong bóng đêm, ai cũng chưa nói nữa, chỉ có điều hòa "Vù vù" thổi gió lạnh.

Trương Nguyên Thanh lại bắt đầu hôn cổ, má của cô, nhẹ nhàng nói: "Đã như vậy, vì sao không từ mụ mụ bắt đầu phản kháng chứ?"

Quan Nhã lẩm bẩm nói:

"Nguyên Thủy, chị không muốn tiếp tục như vậy nữa, cậu giúp chị một phen, giúp chị bước ra một bước này."

Tình yêu là thể nghiệm ngọt ngào hơn nữa ấm áp, tình yêu trên giường càng nên kịch liệt, phóng túng, thuần túy, những bất hạnh cùng thương cảm thơ ấu không nên xuất hiện ở nơi này, cho nên Trương Nguyên Thanh ở bên tai cô khẽ cười nói:

"Cho nên chị Quan Nhã, tôi có thể biết được sâu cạn của chị chưa?"

Lời của hắn làm nhạt đi bi thương cùng ủ dột hồi ức mang đến, khiến tâm tình Quan Nhã chợt có chuyển biến tốt, cười khanh khách nói: "Dựa vào ba tấc đinh của cậu?"

"Không, là từ vườn bách thảo đến tam vị phòng sách."

Quan Nhã chưa phản bác, lặng yên không một tiếng động dựa vào trong lòng hắn.

Mình, mình rốt cuộc có thể nhập cung rồi… Trương Nguyên Thanh nhất thời mừng như điên, hít thở lập tức dồn dập, hắn biết rõ nên dứt khoát mà không dứt khoát nhất định có chuyện.

Lập tức xoay người ngồi dậy, tiểu tướng áo bào trắng mới ra chiến trường, không nói hai lời, tháo đi điền vị, nhấc lên váy

giáp của địch quân, tay cầm thương bạc, liền muốn đâm địch nửa thước.

Tướng địch bất ngờ không kịp phòng bị, gập chân vặn lưng, thân pháp nhanh nhẹn, liên tục né tránh thương bạc đâm, hoảng hốt nói:

“Cậu muốn làm gì?”

Tiểu tướng áo bào trắng đáp: “Lấy đả cẩu bổng pháp của tôi, phá thành địch.”

Tướng địch không vui, nói: “Hai quân giao chiến, cần phái sứ thần với nhau, mò mẫm lẫn nhau, thượng công tâm, hạ công bàn, đợi kẻ địch bại lộ sơ hở, lại một đòn trúng mục tiêu, đại chiến ba trăm hiệp.

Tiểu tướng áo bào trắng dù sao lý luận vững chắc, trong đầu hiện lên kỹ xảo mẫu mực của một đám danh sư Nhật Bản, đối với yêu cầu của tướng địch hiểu rõ trong lòng, lập tức cầm thương bạc nửa thước, nâng lên trán tướng địch, mũi thương chỉ thẳng cằm, vui vẻ nói:

“Chị Quan Nhã, thì ra chị là muốn chính miệng nghiệm chứng tôi dài ngắn.”

“Cút! !”

Tướng địch không chịu nổi chịu nhục, giận dữ, vung bàn tay lên, đánh tiểu tướng áo bào trắng ra khỏi chiến trường.

Tiểu tướng áo bào trắng kinh nghi bất định, không biết nơi nào xảy ra sai lầm, không cam lòng thả cọp về núi, lại kiêng kị uy thế của nó, hai bên ở trong bóng đêm giằng co, giương cung bạt kiếm.

Khoảng khắc, tiểu tướng áo bào trắng nảy ra ý hay, dùng một chiêu mị địch thuật, trở về chiến trường.

Tiểu tướng áo bào trắng rút kinh nghiệm xương máu, lĩnh ngộ nguyên nhân thất lợi, trầm lòng xuống, nhớ tới danh sư hải vương dạy, lấy chỉ pháp “nhẹ mềm chậm vuốt xoa đè gảy” công tâm, lấy kỹ năng chiến đấu bằng lưỡi trong miệng.

Đùa bỡn kẻ địch thở hổn hển, khí tức hỗn loạn, mông run lên, cả người như nhũn ra, không có sức phản kháng.

Tiểu tướng áo bào trắng đứng thẳng dậy, mắt chứa thần quang lao vào bóng tối, tập trung nhìn vào, chỉ thấy:

Đôi chẩm ô vân đọa thúy kiều, hơi thở như lan, mắt đầy xuân kiều. Núi tuyết ngạo nghễ hoa mai điểm. Xuân sang, hương ngọc quanh quẩn, tấm lưng mảnh mai cong vút. Dưới liễu cửa son chỗ mất hồn, thiết giáp bằng ren khóa đêm xuân. Chợt thấy hai con mãng xà trắng tới, muốn nghênh đón lại còn xấu hổ muốn vặn lưng.

Cúi xuống, da chân như xuân nghiên, gót ngọc lấp lánh sáng, Thiên Tôn không buông tay, ngậm ngón tay nghịch đầu lưỡi.

Tướng địch biến sắc, hô to: Tiểu tặc, đừng vội nhục ta!

Nào ngờ đã trúng kế điệu hổ ly sơn bị Thiên Tôn bắt lấy hai con mãng xà trắng, giật xuống giáp ren, động thân đâm ra thương trong tay, nhập địch nửa thước, đổ máu tại chỗ.

Tướng địch kêu đau một tiếng, bàn chân khum lại, nước mắt rơi như mưa.

“Rầm rầm rầm…”

Giường đôi bắt đầu lay động đánh vào trên tường từng lần, từ tha thả đến nhanh chóng, từ chậm đến mau, chăn nổi sóng, chất lỏng đầm đìa.

Một khắc đồng hồ sau, Thiên Tôn điên cuồng hô: Ta ở nhân gian xây tổ tiên, kể từ nay không lên cửu trùng.

Đến lúc này, mây tan mưa tạnh, vạn vật đều yên tĩnh.

Tướng địch thở dốc một lát, nhìn về phía Thiên Tôn, kinh nghi bất định, nói: “Chỉ có vậy?”

“…” Trương Nguyên Thanh tức giận nói: “Em dùng loại ánh mắt nhìn anh nữa, anh tức giận đó.”

(từ giờ dịch giả sẽ đổi cách xưng hô. Vì tiếng Trung chỉ có wo-ni, còn tiếng Việt thì phong phú hơn)

Quan Nhã cười ha ha nói: “Gà giò nho nhỏ.”

Em đừng ép anh dùng Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ nha… Trương Nguyên Thanh nghiến răng nghiến lợi, lại xoay người đè lên.

“Ầm ầm ầm…”

Giường lớn rộng rãi nặng nề, lại một lần nữa va chạm vách tường có tiết tấu, trong lúc đó kèm theo tiếng đệm ở dưới áp lực, lần lượt sụp đổ "Kẽo kẹt".

Chương 1545: Quân thanh vào ải (9)

Điều hòa thổi gió lạnh vù vù, lại không thổi khô được mồ hôi trên thân hai người.

Quan Nhã bị ép đối phó với địch, cũng toát mồ hôi đầy người, thân thể càng lúc càng nóng bỏng, trong bụng tựa như có ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt.

Một ngày này, Quan Nhã biến thành lạn nhã, lại biến thành âm nhã, lại biến thành Z nhã, tiếp theo biến thành U nhã, cuối cùng lấy tống nhã chấm dứt, ngắn ngủn một đêm, đã trải qua biến hóa cuộc đời phức tạp đa dạng.

Hôm sau, Quan Nhã chỉ ngủ một giờ, đã bị tiếng chuông đồng hồ báo thức đánh thức.

Cô vẻ mặt mỏi mệt mở mắt ra, có chút tức giận tắt đi đồng hồ báo thức, phát hiện người bên gối đã không thấy, mở ra phần mềm chat nhìn thoáng qua.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Anh buổi sáng có việc, ra ngoài một chuyến, em nghỉ ngơi cho khỏe. Hề hề, Thần Dạ Du là nghề nghiệp đỉnh phong có thể một ngày một đêm, biết lợi hại rồi chứ."

Quan Nhã nhất thời an lòng, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói:

"Chòm sao Bò Cạp! !"

Cô tối hôm qua khóc hai lần, bị ép bù nước mấy lần, đồ chó kia long tinh hổ mãnh, sức khôi phục lại mạnh, suốt đêm không biết mỏi mệt.

Quan Nhã chỉnh điện thoại di động thành yên lặng, đang muốn tiếp tục ngủ, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, khuôn mặt ửng đỏ ngồi dậy, gắt nói:

"Bẩn chết rồi ~"

Ôm chăn, cúi người nhặt lên váy ngủ rơi rải rác ở trên mặt đất, vội vàng trùm lên trên người, cau mày, tư thế quái dị chạy bước nhỏ vào phòng tắm.

…

Thành phố Kim Sơn.

Ở cửa một cửa hàng bán đồ ăn sáng, hai người trẻ tuổi mặc đồng phục shipper, ngồi xổm trước xe điện gặm bánh bao.

Một người khuôn mặt mũm mĩm, một người tuấn tú gầy gò.

Khấu Bắc Nguyệt liên tiếp nhìn về phía điện thoại di động, lại liên tiếp nhìn về phía cuối con đường, nhíu mày nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn sao còn chưa đến, thế này không phải chậm trễ hai ta kiếm tiền sao?”

Hắn mặt mày kiệt ngạo cường thế, như một con chó săn nhỏ sắc bén, giọng điệu cùng vẻ mặt khi nói lời này tràn ngập tự tin, không biết còn tưởng hắn một phút đồng hồ thu nhập hơn vạn.

“Tùng Hải tới đây khẳng định cần thời gian, phải hơn bốn mươi phút đó, đợi một chút nữa đi.” Nhóc mập trấn an lão đại một câu.

Hắn biết lão đại thật ra là muốn sớm một chút gặp được Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho nên không kiên nhẫn chờ. Nguyên Thủy Thiên Tôn nói muốn tới thành phố Kim Sơn, hẹn hai người bọn họ gặp mặt, lão đại liền lập tức dừng nhận đơn.

Cũng tới địa điểm hẹn nhau chờ.

Kết quả chờ một lần là nửa tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một đoạn thời gian rất dài chưa tới khách sạn Vô Ngân, lão đại nhắc tới không ít, nhất là mấy ngày hôm trước, sau khi vượt qua một lần phó bản cảnh giới Thánh Giả, hắn càng một ngày phải nhắc Nguyên Thủy Thiên Tôn ba lần.

Loại cảm xúc thi được thành tích tốt sốt ruột muốn được khen ngợi này, quả thực tràn ra vẻ mặt lời nói.

Đương nhiên, bản thân Khấu Bắc Nguyệt không cho rằng như vậy, bởi vì hắn là lẩm bẩm như vậy:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có vậy mà thôi”, “Hắn khẳng định không dám coi khinh tôi nữa”, “Nguyên Thủy Thiên Tôn, hừ hừ!”

“Cảm giác đến sớm rồi…” Khấu Bắc Nguyệt hồ nghi nhìn chằm chằm nhóc mập: “Sao cậu không nhắc nhở tôi?”

“Tôi có nhắc nhở cậu mà, chỉ là cậu chưa nghe mà thôi.” Nhóc mập thở dài:

“Lão đại, cậu là Yêu Mê Hoặc đó, Yêu Mê Hoặc dũng mãnh hiếu chiến, khát máu tàn nhẫn, lại không mất mưu kế đó, đừng có coi mình là Hỏa Sư nha, ngẫu nhiên cũng nghe nghe lời trung thành từ tiểu đệ tâm phúc của ngài nha.”

Khấu Bắc Nguyệt đã hướng ánh mắt về cuối con đường.

Lại không nghe vào… Nhóc mập lắc lắc đầu.

Đợi một lát, mắt Khấu Bắc Nguyệt sáng lên, ánh mắt tập trung một chiếc xe taxi chậm rãi đỗ ở ven đường.

Cửa xe đẩy ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai bước ra khỏi thùng xe.

“Bắc Nguyệt, đã lâu không gặp.” Trương Nguyên Thanh phất tay chào: “Chờ rất lâu rồi nhỉ?”

Khấu Bắc Nguyệt không nhanh không chậm đứng dậy, trầm ổn gật đầu:

“Vừa tới!”

Dừng một chút, hắn mang lời thoại đã sớm chuẩn bị sẵn nói ra:

“Tôi đoạn thời gian trước lại vào một lần linh cảnh, rất dễ dàng, 20% kinh nghiệm.”

Trương Nguyên Thanh đã nhìn về phía Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, nói:

“Nam phái gần đây có Huyễn Thuật Sư, Chưởng Mộng Sứ ly kỳ mất tích, tử vong hay không?”

Vẻ mặt nhóc mập bỗng nhiên ngưng trọng: “Có, hơn nữa số lượng không ít.”

“Tôi giá trị kinh nghiệm 20% rồi.”

Quả nhiên, Thuần Dương chưởng giáo đã khôi phục đến giai đoạn Thánh Giả, quá nhanh rồi… Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, nói:

“Cao tầng nam phái đối với chuyện này có ý thế nào?”

“Đã chứng thật là Thuần Dương chưởng giáo làm, trung hạ tầng trong tổ chức bây giờ lòng người hoảng sợ, cao tầng cũng muốn xử lý, nhưng thử vài lần đều chưa thành công, nguyên nhân cụ thể tôi không biết.”

“Tôi giá trị kinh nghiệm 20% rồi.”

Có bí ẩn che chở, lại nào có khả năng bắt được hắn chứ! Trương Nguyên Thanh nói:

“Thái Nhất môn đang truy tung Thuần Dương chưởng giáo, nếu có thể, tôi hy vọng có thể liên thủ với nam phái.”

Chương 1546: Quân thanh vào ải (10)

Nhóc mập đầu tiên là mắt sáng lên, tiếp đó nhíu mày:

“Cái này rất khó, cao tầng nam phái sẽ không tín nhiệm Thái Nhất môn, Thái Nhất môn cũng tương tự. Chẳng qua…”

“Tôi giá trị kinh nghiệm 20% rồi.”

Thanh âm đột nhiên cất cao cắt ngang hai người nói chuyện với nhau.

Trương Nguyên Thanh quay đầu, vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt: “Cho nên thế nào, cần tôi khen cậu sao!”

Khấu Bắc Nguyệt thình lình bị chiếu lại một nước, nhất thời có chút dại ra, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Không cần! !”

Nhóc mập tiếp tục nói: “Nhưng tôi sẽ báo cáo việc này, vài ngày nữa truyền đạt lại thái độ của cao tầng cho anh.”

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, lúc này mới vỗ vỗ bả vai Khấu Bắc Nguyệt, nói:

“Thay tôi hỏi thăm Tiểu Viên.”

“Cút cút cút!”Khấu Bắc Nguyệt kêu lên giống như một con chó săn nhỏ phẫn nộ.

…

Quan Nhã rửa ráy xong, thay một chiếc váy dài nửa người sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái—— không thích hợp mặc quần dài.

Lại mang ga giường, chăn đệm giăng kín vết bẩn tháo xuống, ném vào trong máy giặt hủy thi diệt tích, mở ra cửa sổ, cầm nước hoa đắt đỏ xịt một lúc lâu.

Xác định hương vị của Nguyên Thủy con chết tiệt tan đi, cô mới thả lỏng.

Quan Nhã đứng ở bên cửa sổ, nhìn cảnh sân tràn ngập màu xanh dưới ánh mặt trời, ngẩn người.

Đã tới lúc nên tĩnh tâm nghĩ chuyện của mình.

Quá khứ cô luôn luôn trốn tránh, trốn tránh đám cưới mẫu thân yêu cầu, trốn tránh hoàn cảnh gia tộc, cho rằng chỉ cần lặng lẽ vô danh qua ngày, gia tộc chung quy sẽ quên mình.

Dù sao đám cưới cũng cần chú ý chất lượng, một con gái nhánh phụ phế vật sao có thể sinh ra đời sau ưu tú cho gia tộc Miller chứ?

Nhưng cô quá ngây thơ rồi, thiên phú thứ này, sớm ở lúc con nít bạn không rành thế sự, gia tộc đã thông qua các loại phương thức kiểm tra ra.

Chiến đấu, chỉ số thông minh, năng lực ứng biến, năng lực kết giao quan hệ…

Các loại lớp huấn luyện thời kỳ thiếu niên, đều là gia tộc kiểm tra.

Quan Nhã thành tựu thấp không quan trọng, tính cách của cô dẫn tới bình thường, nhưng không có quan hệ với thiên phú, làm cô con gái cưng của ông trời các hạng kiểm tra đều ở ưu

tú trở lên, thiên phú chiến đấu chỉ dưới chị họ, cô là đối tượng thông gia tuyệt hảo.

Gia tộc là nghĩ như vậy, mẫu thân cũng là nghĩ như vậy.

Đám cưới là nghĩa vụ bắt buộc khi các ngươi hưởng thụ lợi ích của gia tộc tiền lãi —— Từ nhỏ đến lớn, các trưởng bối luôn nói như vậy.

Lời như vậy, ở trong mười mấy năm quá khứ, in dấu thật sâu ở trong lòng bọn họ, trở thành chuyện theo lý thường phải làm.

Cô vẫn luôn trốn tránh đám cưới, lại chưa bao giờ nghĩ tới phản kháng, chính như mẫu thân lúc trước không phản kháng đám cưới.

Bởi vì gia tộc đã đóng xuống dấu chạm nổi tư tưởng ở trên người bọn họ.

Từng màn lúc nhỏ lướt qua ở trong đầu, cha mẹ lạnh nhạt, gia đình lạnh như băng, huấn luyện nghiêm khắc, người tình của mẹ, tiểu tam của cha, hai vợ chồng sắc mặt ghê tởm làm bộ ân ái… Chuyện cũ lần lượt hiện lên, lại nhanh chóng biến mất.

Quan Nhã lấy ra điện thoại di động, gửi một tin nhắn:

“Nếu trong nhà bảo cậu cưới, cưới cô gái không thích thì làm thế nào?”

“Đinh đông!” Tin nhắc trả lời, nội dung là:

“Vậy tôi chính là trẻ mồ côi.”

Quan Nhã nắm điện thoại di động, nhìn về phía cảnh vật ngoài cửa sổ, khóe miệng tinh xảo như điêu khắc có nụ cười nhẹ.

Cô biết nên làm như thế nào rồi.

Quan Nhã mở ra danh bạ, gọi một số điện thoại rất lâu rất lâu rồi chưa liên lạc.

“Tu tu, tu tu ~”

Một hồi lâu sau, cuộc gọi kết nối, trong loa truyền đến giọng nói lạnh lùng của phụ nữ:

“Con còn biết gọi điện thoại cho mẹ? Có phải cho rằng tránh ở chỗ Phó Thanh Dương, thì thật sự có thể không để mệnh lệnh gia tộc vào mắt hay không?”

“Con có bạn trai rồi!”

Đầu kia điện thoại đột nhiên yên tĩnh.

Khóe miệng Quan Nhã nhếch lên: “Mùi vị đàn ông thật không tệ.”

“Quan Nhã! !” Người phụ nữ đầu kia điện thoại hổn hển hét lên: “Con muốn tạo phản có phải hay không, ai cho con cái gan đó! ? Con tin hay không lão nương trong vòng ba ngày, khiến gã đàn ông đó của con chết không có chỗ chôn.”

Quan Nhã cười nói:

“Mẹ, Phó Tuyết, con không phải đang hướng mẹ báo cáo, con là đang thông báo mẹ. Từ nay về sau, đường của con, con muốn tự mình đi.”

Cô đổi giọng, giọng điệu lạnh như băng:

“Mẹ dám động vào người đàn ông của con, con liền dám khiến mình biến thành trẻ mồ côi.”

Nói xong, cô dứt khoát lưu loát kết thúc cuộc gọi. Quan Nhã quay mặt về cửa sổ, dang rộng vòng tay, như là đang ôm cái gì, lẩm bẩm: “Thực sướng ~”

…

Trung Nguyên, Khai Phong phủ.

Người đàn ông trung niên mặc trang phục mát mẻ mùa thu, đội một cái mũ lưỡi trai, sau khi ở cửa sổ bán vé của cảnh khu mua vé vào cửa, xuyên qua cổng thành cao lớn, tiến vào tòa cổ thành có được khí tức lịch sử cổ xưa này.

Ở Khai Phong, có câu ngạn ngữ: Khai Phong thành, thành đè lên thành, trong lòng đất chôn mấy tòa thành.

Chương 1547: Giao lưu (1)

Bởi vì dân tộc đó dòng sông mẹ nước bùn trầm tích, làm hạ du lòng sông cất cao, rất nhiều địa khu độ cao lòng sông, thậm chí so với thành thị còn cao hơn, bởi vậy mỗi khi nước sông tràn ra, bùn cát sẽ bao phủ cả tòa thành thị.

Hậu nhân ở trên phế tích xây dựng lại thành trì, hiện tượng thành đè lên thành liền xuất hiện.

Thành thị thời cổ đã sớm chôn sâu trong lòng đất, trở thành một bộ phận trong lịch sử dài lâu, Khai Phong thành hiện nay, là hậu nhân mới xây, thật ra cũng không có quá nhiều hơi thở lịch sử.

Ánh mặt trời rực rỡ, gió khẽ thổi vào mặt, người đàn ông trung niên bước chậm ở trong cổ thành xa lạ, cuối cùng đứng ở bên một chỗ hồ nước yên tĩnh trồng cây liễu, có được cầu hành lang.

"Trở lại chốn cũ, tâm tình như thế nào?"

Trong nước dâng lên một bóng dáng, thân thể nó là do dòng nước lưu động tạo thành, gương mặt mơ hồ, thân thể phần eo trở xuống ẩn dưới nước.

Phụ cận du khách lui tới không nhiều, lác đác mấy người, đối với người trong ao như không thấy.

Người đàn ông trung niên đội mũ lưỡi trai chăm chú nhìn người trong hồ, trong mắt lóe ra nét điên cuồng, lặng lẽ nói:

"Năm đó quan gia nếu giúp ta luyện thành thần công, ta có thể kéo dài tuổi thọ hai trăm năm, lấy hoàn cảnh lúc đó, ta vô địch thiên hạ, dù là mọi rợ phương Bắc, không dám quấy nhiễu Trung Nguyên ta. Đại Tống diệt vong, sảng khoái lòng người."

Thân thể nước trong hồ chậm rãi nói:

"Vị đồ nhi tốt kia của ngươi đâu, cô ta năm đó vì sao không ra tay."

Thuần Dương chưởng giáo cười lạnh nói:

"Thuần Dương giáo chú ý thuận mệnh trời. Xem tinh tượng, hiểu vạn vật, lại chỉ có thể làm khán giả, không thể lấy sức thất phu ngăn cản thiên địa vận chuyển, nên thuận thế mà làm.

Đồ nhi tốt đó của ta cổ hủ ngu dốt, tình nguyện nhìn vương triều sụp đổ, cũng không muốn ra tay can thiệp.

Đương nhiên, ta trước kia cũng cổ hủ như thế."

Nói xong, ánh mắt thầm chứa sự điên cuồng của hắn nhìn chằm chằm người trong hồ:

“Ám Dạ Mân Côi các ngươi vì sao giúp ta?”

Người dưới nước cười nói:

“Bởi vì ngươi có đủ tiềm lực, ngươi không chịu giá trị đạo đức ước thúc, có thể ở thế giới hiện thực tùy ý làm bậy, đây là điều chúng ta hâm mộ nhất.”

“Ta không có hứng thú đối với hủy diệt thế giới.” Thuần Dương chưởng giáo lạnh lùng nói: “Nói thật đi!”

Người dưới nước nhún nhún vai:

“Đây là lời thật của ta, nếu ta không chịu giá trị đạo đức ước thúc, có thể chơi chết đám linh cảnh hành giả quan phương kia.

Đương nhiên, Đại Hộ Pháp có lẽ còn có một tầng thâm ý khác, ngươi cũng là Thần Dạ Du, ngươi biết, các ngươi nghề nghiệp này thần thần bí bí, làm một bước nhìn mười bước, người ngoài không thể nào biết được suy nghĩ thật sự của các ngươi.”

Thuần Dương chưởng giáo trầm mặc một phen, nói:

“Hẹn ta gặp mặt có chuyện gì?”

Ám Dạ Mân Côi có mục đích gì, hắn không quan tâm, chỉ cần có thể thiết thực trợ giúp mình khôi phục tu vi, đó là điều quan trọng nhất.

“Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh sắp tới có lẽ sẽ có hành động, liên quan vận mệnh hướng đi của ngươi, Đại Hộ Pháp đã nhìn không thấu triệt nữa, bởi vì kẻ địch là Hồng Anh trưởng lão, đối phương cũng có Thái âm phù hộ.” Bóng người dưới nước chậm rãi nói:

“Khi lực lượng Siêu Phàm triệt tiêu lẫn nhau, so với chính là trí mưu cùng giả dối, mà phương diện này, ngươi am hiểu nhất.”

Thuần Dương chưởng giáo a một tiếng: “Bọn họ đang bị ta đùa giỡn xoay vòng vòng.”

“Đại Hộ Pháp còn nói, tương lai không lâu, có lẽ cần ngươi hỗ trợ.” Bóng dáng dưới nước ngẫm nghĩ, dùng giọng điệu cổ quái nói:

“Thủ lĩnh đêm xem thiên tượng, báo cho Đại Hộ Pháp, có người đã nhằm vào thủ lĩnh.”

“Vị kia của Thái Nhất môn?”

“Không, không phải hắn, nếu là hắn, liền không cần chúng ta quan tâm, con kiến sao có thể nhúng tay đánh nhau giữa thần tiên. Nhưng thủ lĩnh chỉ thấy được dao động liên quan vận mệnh của mình, lại không thấy rõ đối thủ.”

Thuần Dương chưởng giáo nói: “Nếu điều kiện cho phép, ta sẽ ra tay.”

Dừng một chút, bổ sung nói:

“Cô gái nhỏ kia của Thái Nhất môn, khí tức hùng hậu thuần khiết, ta rất thích. Ám Dạ Mân Côi nếu có thể giúp ta ăn nàng, ta sẽ hồi báo.”

“m Cơ? Ha ha, nếu Ma Quân còn sống, ta sẽ khuyên ngươi đừng động vào cô ấy.”

Nửa thân người dòng nước hình thành cười cười, “Đúng rồi, còn có một việc, sắp tới đừng giết Huyễn Thuật Sư nam phái nữa. Ngươi giết Huyễn Thuật Sư Siêu Phàm, bọn họ có thể dễ dàng bỏ qua, nhưng Thánh Giả ở các tổ chức lớn đều là trụ cột vững vàng, ngươi nếu tiếp tục, nam phái rất có thể liên thủ với Thái Nhất môn.”

Sự điên cuồng trong mắt Thuần Dương chưởng giáo lập tức tăng vọt, lạnh lùng nói: “Ngươi đang dạy ta làm việc?”

“Đây là lời khuyên! Bỏ đi, ngươi là kẻ điên, nghe không lọt tiếng người.”

Nói xong, hắn sụp xuống thành bọt nước, rơi vào trong ao.

Chương 1548: Giao lưu (2)

Vịnh Phó gia.

Phòng sách rộng rãi xa hoa.

Phó Thanh Dương ngồi ở sau bàn, chăm chú nhìn điện thoại di động trước người, mở loa ngoài, trong loa truyền đến tiếng phụ nữ chỉ trích bén nhọn:

“Phó Thanh Dương, cháu là chiếu cố Quan Nhã như vậy? Nó có bạn trai khi nào, cháu vì sao không nói với ta.

Đám cưới là hội tộc lão quyết định, cháu chẳng lẽ cũng muốn ngỗ nghịch hội tộc lão sao!

Cháu tốt nhất không cần ngỗ nghịch hội tộc lão, không có Phó gia ủng hộ, cháu vĩnh viễn đừng nghĩ vào tổng bộ Ngũ Hành minh.”

Phó Thanh Dương không nhanh không chậm bưng chén uống nước, sắc mặt bình tĩnh nghe trưởng bối phát biểu.

Chờ tiếng mắng tức giận rợp trời rợp đất ở đầu kia dừng lại, hắn bình tĩnh mà lạnh nhạt nói:

“Tôi không phải cấp dưới của bà, không có nghĩa vụ hướng bà báo cáo. Quan Nhã là con gái bà, không phải con gái tôi, cô ấy có bạn trai, có quan hệ gì với tôi đâu, tôi cũng không phải người giám hộ của cô ấy.”

Người phụ nữ bên kia nghe đứa cháu lạnh nhạt trả lời, lửa giận trong lòng một lần nữa bốc lên, lúc trước nếu không phải Phó Thanh Dương che chở Quan Nhã, nó có thể ở Tùng Hải trốn tránh không gặp sóng gió gì?

Bây giờ nói cái gì “Có quan hệ gì với tôi đâu”, quả thực vô sỉ.

Lượt răn dạy tiếp theo theo nhau mà đến, nhưng còn chưa nói được mấy câu, Phó Thanh Dương đã lạnh lùng ngắt lời:

“Đủ rồi, bà là cô cô của tôi, cho nên tôi có thể nhịn bà mười phút, cũng chỉ có mười phút.”

Câu này nói xong, thời gian trò chuyện vừa vặn đến 10:00 phút.

Thanh âm đầu kia điện thoại cứng lại, cô quả thật rất kiêng kị đứa cháu này, đừng nói cô, hội tộc lão cũng kiêng kị tiểu tử này.

Chẳng qua so sánh với kiêng kị, hội tộc lão càng chờ mong hắn trưởng thành hơn. Đám lão già kia chính là như thế, chỉ cần ngươi biểu hiện ra đủ năng lực cùng thiên phú, đừng nói cầm đao ở trước mặt bọn họ, cho dù cưỡi ở trên đầu bọn họ đi tiểu, các tộc lão cũng sẽ cười ha ha nói:

Tè tốt lắm!

Mấy lão già thực tế hơn nữa lạnh lùng, bọn họ chỉ tôn thờ quy tắc cá lớn nuốt cá bé.

Đối với Phó Thanh Dương, chỉ cần không tạo phản, hội tộc lão sẽ vô hạn dễ dàng tha thứ, phần dễ dàng tha thứ này, khiến Phó Thanh Dương càng thêm coi trời bằng vung, mà trưởng bối trong gia tộc lại không thể làm gì được.

Cách vài giây, người phụ nữ nghiến răng nghiến lợi nói:

“Bạn trai nó là ai?”

Nếu bạn trai của Quan Nhã chỉ là người thường, vậy không sao cả, tùy tay đuổi đi. Nếu là linh cảnh hành giả, thì phải xem thân phận thế nào?

Thân phận khác nhau, có phương thức xử lý khác nhau.

Chấp sự bình thường, hoặc là con cháu linh cảnh thế gia, cô là chướng mắt, bổng đả uyên ương độ khó cũng không cao.

Chỉ sợ Quan Nhã tìm người đàn ông lớn tuổi, rất có quyền thế cái loại đó.

Đối với Phó gia mà nói, con cháu chất lượng cao trong tộc cưới xin, là có quy hoạch nghiêm khắc, liên quan đến phương hướng phát triển, kế hoạch vân vân của gia tộc.

Không phải chỉ cần là người có quyền thế là được.

Lấy cái ví dụ, Phó gia muốn tiến quân ngành nghề Internet, vì thế thông gia với đầu sỏ ngành nghề này, kết quả ngươi gả cho ông chủ nghề than ở Tấn tỉnh, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Phó Thanh Dương nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Nói xong bốn chữ này, đầu kia điện thoại lâm vào yên tĩnh.

Phó Thanh Dương cầm điện thoại di động lên, kết thúc cuộc gọi.

Hắn nhìn về phía hai người trước bàn, duỗi cổ dựng thẳng tai nghe náo nhiệt, lạnh lùng nói:

“Nghe xong chưa?”

Trương Nguyên Thanh cùng Linh Quân rụt cổ, người trước cảm khái nói: "Mẹ vợ thật hung dữ, tôi đã muốn bay qua đánh bà ấy."

Hắn mới từ thành phố Kim Sơn trở về, ăn tủy biết vị, vốn định tìm bạn gái dốc túi truyền thụ, kết quả giữa đường bị một cuộc điện thoại của Phó Thanh Dương triệu hồi tới.

Nói là danh sách học viện Tần Phong tập hợp xong.

Hắn liền đổi tuyến đường đến thư phòng trước, vừa vặn nghe được một màn này.

Giọng của mẹ Quan Nhã khiến hắn rất không thích, không phải không dễ nghe, mà là quá cường thế, giọng điệu cực kỳ tương tự với Trần Thục, đều mang theo một tia không cho phép từ chối mình.

Khác biệt duy nhất chính là, Trần Thục tuy là người mẹ không tận trách nhiệm, nhưng bà cũng chỉ là không tận trách nhiệm mà thôi.

Đối với con trai vẫn quan tâm yêu thương, chỉ là không nhiều.

Linh Quân khoát tay:

"Vậy không được, lấy trình độ của cậu, đi Phó gia chính là chui đầu vô lưới. Mẹ Quan Nhã chính là như thế, lão oán phụ phẩm chất hai mươi năm, chẳng qua bề ngoài rất không tệ."

"Cái đó khẳng định, nhìn Quan Nhã là biết." Trương Nguyên Thanh đối với dung mạo mẹ vợ trong lòng đã có hiểu biết.

Khóe miệng Phó Thanh Dương giật giật, "Tuy tôi không thích người cô này, nhưng các cậu ở trước mặt tôi bình đầu luận chân đối với bà ấy, có phải quá không lễ phép hay không?"

Trương Nguyên Thanh vội nói: "Lão đại, bà ấy sẽ tìm tôi gây phiền toái hay không?"

Chương 1549: Giao lưu (3)

"Sẽ!" Phó Thanh Dương đứng dậy rời khỏi bàn, vừa đi về phía tủ rượu, vừa nói:

“Cậu có thể thông gia với gia tộc Miller, coi là một hạng mục giá trị hơn 100 tỷ dollar, người phụ trách hạng mục là cha mẹ Quan Nhã, người đầu tư là Phó gia cùng gia tộc Miller.

Vụ làm ăn này làm xong, hai người bọn họ có thể đạt được lượng lớn phần trăm.”

Vặn mở nắp chai rượu, rót cho mình non nửa chén, khẽ nhấp một ngụm, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn:

“Bây giờ bị cậu làm hỏng rồi, cậu nói có tìm cậu gây phiền toái hay không?”

Linh Quân dùng sức gật đầu, ở bên phụ họa:

“Quan Nhã quả thật bị cậu làm hỏng rồi, mà cậu trừ bỏ cái gọi là tiềm lực, không có cái gì cả. Không có thế lực, không có tài sản, cha mẹ người ta đáp ứng mới là lạ.”

Phó Thanh Dương lạnh lùng liếc hắn một cái, một lần nữa nhìn về phía Trương Nguyên Thanh:

“Thân phận quan phương là cái ô dù rất tốt, bà ấy nhiều nhất chính là vận dụng thế lực trong tay, ở dưới tình huống quy tắc cho phép chèn ép cậu, sau đó lại tìm cậu đàm phán.

Sẽ không dễ dàng lựa chọn ám sát.”

Ám sát… Trương Nguyên Thanh nhíu mày, loại chuyện này xảy ra ở trên thân người thường, mẹ vợ bởi bất mãn con rể vì thế thuê kẻ giết người, quả thực quá phận lắm rồi.

Nhưng ở trên thân gia tộc lớn, ngược lại là nhìn quen lắm rồi.

Một khi liên quan đến lợi ích, quyền lực khổng lồ, luân lý đạo đức thứ này liền biến thành bài trí, từ cổ đến nay đều như thế.

“Vậy bà ấy nếu ám sát tôi thì làm sao?” Trương Nguyên Thanh nói.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Ám sát nhân viên quan phương, tội chết!”

Trương Nguyên Thanh biết, đây là thái độ của Tiền công tử.

Lập tức yên lòng.

Phó Thanh Dương đi trở về bên bàn, lấy ra một kẹp văn kiện, đưa tới:

“Học viện Tần Phong thành lập tới nay, toàn bộ danh sách huấn luyện đều ở đây.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lập tức trở nên kích động.

…

Sau buổi trưa, khách sạn Vô Ngân.

Nhóc mập đỗ xe điện xong, quay về khách sạn, chào hỏi Tiểu Viên đứng ở quầy, vội vàng bước vào bên trong khách sạn.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Viên nhìn cửa chính khách sạn, giọng điệu bình thản hỏi.

Cô vẫn luôn lạnh lùng nhàn nhạt, không thích cười, vẻ đẹp lạnh lùng đó tựa như cây mai lạnh ở tháng chạp.

“Vừa rồi nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Nhóc mập dừng bước, nói: “Thái Nhất môn tựa như muốn hợp tác với nam phái, hắn là người dẫn mối, tôi hướng đại trưởng lão báo cáo việc này.”

Tiểu Viên nhíu lại chân mày tinh xảo, “Hắn đã đến thành phố Kim Sơn?”

“Vâng! Đã về Tùng Hải.”

Nói xong câu này, nhóc mập thân là Huyễn Thuật Sư, cảm xúc cảm ứng được trên người Tiểu Viên dâng trào lên sự không vui mãnh liệt, sau đó bình ổn.

Hàn mai tỏ ra càng lạnh lùng xinh đẹp hơn rồi, cô lạnh lùng “ồ” một tiếng.

Thì ra lão đại lo lắng là đúng… Nhóc mập bình tĩnh nhìn cô vài lần, lão đại Khấu Bắc Nguyệt nói, Tiểu Viên lão nữ nhân này à, có ái muội với tiểu tử Nguyên Thủy Thiên Tôn này.

Hắn rất lo lắng Tiểu Viên bị Nguyên Thủy Thiên Tôn cướp đi.

Nhóc mập lúc ấy thầm nhủ, trời phải có mưa mẹ phải lập gia đình, cậu không ngăn được.

Lời này khẳng định là không dám nói ra, sẽ bị Yêu Mê Hoặc (Hỏa Sư) áp sát đánh đau.

Làm Huyễn Thuật Sư, cảm xúc của Khấu Bắc Nguyệt ở trong mắt hắn, chính là mạng wifi không đặt mật mã, muốn vào là

vào.

Nhưng cảm xúc của Tiểu Viên cực kỳ nội liễm, không dùng kỹ năng, rất khó bắt giữ.

Trước kia nửa tin nửa ngờ đối với ý kiến của lão đại, bây giờ hắn tin rồi.

Vượt ở trước khi Tiểu Viên lạnh lùng liếc tới, nhóc mập chạy vào trong khách sạn, đi thang máy quay về phòng.

Hắn vừa lấy ra mũ giáp màu đen tràn đầy cảm giác khoa học kỹ thuật, vừa đi về phía giường, đội mũ giáp, nằm ở trên giường.

Ý thức ở sau khi xuyên qua một mảng hư không kỳ quái, mông lung, xuất hiện ở trong một tòa đại điện cảnh trong mơ.

Mười sáu cây cột đá tráng kiện chống đỡ khung đỉnh đại điện, thảm màu đỏ tươi từ cửa điện bắt đầu vươn đi, ở cuối là một cái ngai báu bằng vàng.

Trên ngai báu có một bóng dáng cao 6 mét ngồi đó, khoác áo choàng, trong áo choàng là một vầng hào quang màu đen vặn vẹo lóe lên.

"Ra mắt đại trưởng lão!"

Nhóc mập quỳ mọp dưới đất, nói: "Nhiệm vụ ngài giao cho có trả lời rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới vừa tìm tôi."

Ở dưới cái nhìn chăm chú im lặng của người khổng lồ vương tọa, nhóc mập quỳ mọp, mang yêu cầu hợp tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn báo cáo cho đại trưởng lão chỉ dưới một người của nam phái.

Trong đại điện bình tĩnh vài giây, thanh âm hư ảo khó phân biệt nam nữ già trẻ truyền đến:

"Sau lưng Thuần Dương chưởng giáo, là Ám Dạ Mân Côi."

Thân là Huyễn Thuật Sư ưu tú, nhóc mập hiểu ý tứ đại trưởng lão, Ám Dạ Mân Côi tuy không phải tổ chức tà ác, nhưng đối địch với quan phương, đối với Hư Vô giáo phái mà nói, không thể nghi ngờ là việc tốt tọa sơn quan hổ đấu.

Chương 1550: Hàn ý đầu thu (1)

Nhưng Thuần Dương chưởng giáo tương tự cũng là một vị Huyễn Thuật Sư, đối với linh lực của Huyễn Thuật Sư có sự khát cầu bản năng, bởi vậy, là kẻ địch của Hư Vô giáo phái.

"Chúa tể phụ trách bắt Thuần Dương chưởng giáo là ai?" Trong áo choàng vang lên thanh âm hư ảo khó lường.

"Là Hồng Anh trưởng lão của Thái Nhất môn, 'Khiêu Chiến Cao Phong' trưởng lão phân bộ Hàng thành Ngũ Hành minh." Nhóc mập nói.

Trao đổi tin tức cơ bản là điều kiện tiên quyết để đạt thành hợp tác, Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm gửi đến hộp thư của hắn.

Đại trưởng lão trầm ngâm lần nữa, thời gian mấy hơi thở sau chậm rãi nói:

"Trả lời bọn họ, hai ngày sau, do ngươi ra mặt bàn bạc chuyện hợp tác."

A? Mình ra mặt?

Vẻ mặt nhóc mập nhất thời cổ quái, có loại cảm giác tự bê tảng đá đập chân mình.

Đại trưởng lão đáp ứng hợp tác ở trong dự liệu, nam phái đã tổn thất hai vị Thánh Giả, làm tổ chức tà ác số lượng thưa thớt, Thánh Giả là rất quý giá.

Hơn nữa lấy cấp bậc của Thuần Dương chưởng giáo, tổn thất hai vị Thánh Giả mới chỉ vừa bắt đầu.

Bóp chết uy hiếp ở trong nôi là quyết sách sáng suốt, nhưng vì sao là mình ra mặt? Mình vừa mới tấn thăng Thánh Giả, ngày lành còn ở phía sau, không muốn cuốn vào trận phân tranh này.

Nhóc mập ở trong lòng kháng nghị, không dám nói ra.

Người khổng lồ áo choàng cao lớn cúi đầu, chăm chú nhìn hắn, một làn sóng âm như vô số thanh âm hợp thành lao tới:

"Không muốn?"

Nhóc mập bị dọa dập đầu ngay xuống đất, lớn tiếng nói:

"Thuộc hạ nguyện vì tổ chức vượt lửa qua sông, chết cũng không tiếc."

“Tốt lắm.” Sóng âm giảm xuống thành đê-xi-ben bình thường, người khổng lồ áo choàng nói: “Vãng Sự Vô Ngân gần đây có động tĩnh gì? ”

“Cuối tháng Tám muốn triệu tập thành viên đoàn đội, tụng kinh giảng pháp, hóa giải lệ khí.” Nhóc mập thản nhiên báo cáo.

Ngày đó hắn lúc gặp Vô Ngân đại sư, đã từng nói mình là người Hư Vô giáo phái, sau khi gia nhập khách sạn, càng thản nhiên hướng Vô Ngân đại sư bày tỏ, Hư Vô giáo phái mệnh lệnh mình theo dõi chặt hắn.

Vô Ngân đại sư đã cho phép.

“Đại trưởng lão, Vô Ngân đại sư lánh đời không ra, cùng chúng ta đạo khác nhau, nhưng cũng nước giếng không phạm nước sông, ta cho rằng, không cần cố ý chú ý bọn họ.” Nhóc mập thật cẩn thận nói ra ý tưởng.

Trong đại điện truyền đến tiếng thở dài:

“Vãng Sự Vô Ngân hai mươi năm trước đã là Chúa Tể đỉnh phong rồi, giáo chủ nói, hắn rất có thể đã bước ra một bước đó, đạt tới tầng cấp Bán Thần.”

Vô Ngân đại sư đã tới gần tầng cấp Bán Thần? Giáo chủ lời này là có ý tứ gì, hắn không muốn nhìn thấy Vô Ngân đại sư đạt tới tầng cấp đó?

Trong lòng nhóc mập hoảng hốt, đã kinh ngạc tầng cấp của Vô Ngân đại sư, lại lo lắng thái độ của giáo chủ.

Đang muốn thử, chợt thấy cảnh vật đại điện trở nên mơ hồ, ở sau khi xuyên qua không gian kỳ quái, mông lung, hắn mở mắt.

Hắn bị đại trưởng lão đưa ra khỏi cảnh trong mơ rồi.

“Phù ~”

Nhóc mập ngồi dậy, nhíu mày, mơ hồ có loại dự cảm bất hảo.

Trong bất tri bất giác, hắn đã bắt đầu lưu luyến cuộc sống yên bình nơi này, không có kẻ địch, không có áp lực, mỗi ngày đi ship hàng tuy nhàm chán, lại phong phú.

“Đi gặp Vô Ngân đại sư một chút…”

Hắn đứng dậy xuống giường, chạy ra khỏi phòng.

…

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận kẹp văn kiện, mở ra, nhanh chóng nhìn lướt qua danh sách lớp huấn luyện.

Đại bộ phận hành giả quan phương chỉ có một lần cơ hội tiến vào học viện Tần Phong, đó chính là sống qua thời kỳ thực tập, trở thành quan phương hành giả chính thức.

Sau đó tiến vào học viện, tiến hành huấn luyện kỳ hạn bảy ngày, tìm hiểu tri thức các tổ chức lớn, nghề nghiệp, đương nhiên cũng bao gồm linh cảnh.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lật xem danh sách, ghi nhớ Thần Dạ Du đánh dấu đỏ, nghĩ chờ Tôn Miểu Miểu gửi danh sách tới, lại lần lượt đối chiếu.

Phó Thanh Dương tựa vào ghế dựa lưng, nói:

"Cậu muốn thông qua danh sách huấn luyện tra thân phận thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, không có khả năng thành công, bởi vì cậu đã xem nhẹ một sự kiện."

Trương Nguyên Thanh dời ánh mắt từ trong kẹp văn kiện ra, nhìn qua: "Chuyện gì?"

"Trước khi Sở gia diệt môn, Ám Dạ Mân Côi là không có thủ lĩnh, không khó phỏng đoán, lúc đó, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi đã chết, hắn (cô ta) dựa vào đạo cụ loại quy tắc của Sở gia —— Mẫu Thần Tử Cung, để sống lại." Phó Thanh Dương nhìn kẹp văn kiện một lần:

"Mà học viện Tần Phong thành lập chỉ có mười bốn năm, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi không có khả năng từng tiến vào Tần Phong."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: "Anh nói rất đúng."

Hắn đã quên chi tiết này, học viện Tần Phong lập trường mười bốn năm, viện trưởng Lý Ngôn Hề đã chết từng đề cập, chẳng qua lúc ấy sức chú ý của hắn đều ở trên suy tư thân phận của người mặc giáp.

Bởi vậy chưa ghi nhớ chi tiết này ở trong lòng.

Chương 1551: Hàn ý đầu thu (2)

Nghề nghiệp khác nhau đặc điểm khác nhau, đã thấy là không quên, qua tai không quên là kỹ năng bị động nghề nghiệp Học Sĩ, Thám Báo am hiểu quan sát cùng suy luận tính một nửa.

"Nhưng không đúng nha, chưa từng trải qua Tần Phong, chỉ nghe nói trong Tần Phong có nhiệm vụ ẩn mà nói, nói gì tâm nguyện?" Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Trừ phi thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi từng thấy chìa khóa Takama-ga-hara, như Phó Thanh Dương, nhận ra liên hệ giữa hai bên, mới có thể phỏng đoán ra sau cửa đá có bảo bối lớn.

Nhưng đây là điều không có khả năng, chìa khóa Takama-ga-hara là sau chiến tranh thế giới thứ hai mới khai quật, luôn được Thiên Hạc tổ bảo quản, thử nghĩ, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi nếu biết vật ấy, Thiên Hạc tổ đã sớm toàn thể thành tro tàn rồi.

"Hắn nhất định từng vào học viện Tần Phong, chỉ có từng vào học viện Tần Phong, mới có thể có cái hiểu biết đại khái đối với nhiệm vụ ẩn." Trương Nguyên Thanh nói khẳng định.

Linh Quân ở khu nghỉ ngơi, đang cầm điện thoại di động tán gẫu với mỹ nữ thản nhiên nói:

"Tôi khuyên cậu đừng tra xét nữa, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi tầng cấp cực cao, Thần Dạ Du đẳng cấp cao có thể thông qua Quan Tinh thuật nhìn trộm hướng đi vận mệnh của bản thân, cậu tra ra thân phận của hắn, sẽ dẫn phát một loạt hậu quả, hắn có thể thông qua hướng đi của vận mệnh, chú ý tới cậu."

Hoa công tử một bộ giọng điệu kịp thời hưởng lạc:

"Cẩu thả qua ngày tốt bao nhiêu chứ, cần gì tự tìm đường chết."

Anh một tên thái tử gia, đương nhiên không hiểu áp lực của tôi truyền nhân Ma Quân, con trai trưởng Trương Tử Chân này, anh chỉ cần phụ trách ngủ với gái là được rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Mặt khác, hắn cũng không hoảng, bởi vì mảnh vỡ Thái âm sẽ quấy nhiễu thôi diễn về hắn, bất cứ bói toán, thôi diễn nào, đều

sẽ biểu hiện "bình thường" .

Ánh mắt Phó Thanh Dương lạnh lùng: "Cho nên cậu là rác rưởi."

"Lão đại anh minh, lão đại nhìn người rất chuẩn!" Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói.

Linh Quân cúi đầu xem điện thoại di động, cười nhạo nói: "Không hổ là người một nhà, đối ngoại rất đồng lòng đấy."

Tuy danh sách huấn luyện học viện Tần Phong đã vô dụng, nhưng Trương Nguyên Thanh vẫn đang lật xem, "Lão đại, Thiên Vương Sợ Hãi là học viên một kỳ nào, tôi xem xem hắn ID linh cảnh là cái gì?"

Sắc mặt Phó Thanh Dương trầm xuống, chưa nói gì.

Linh Quân ngược lại dâng lên hứng thú: "Cụ thể một kỳ nào tôi cũng quên rồi, nhưng hình như là ba năm trước, cậu lật xem."

Ba năm trước… Trương Nguyên Thanh theo ngày, lật đến năm 2019, lớp huấn luyện năm đó có hai kỳ, một kỳ Siêu Phàm một kỳ Thánh Giả.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh nhanh chóng đảo qua, dừng hình ảnh ở trên một cái ID linh cảnh, thốt ra:

"Bồ Câu Tự Do?"

"Phốc!" Hắn không nhịn xuống, cười ra tiếng.

Đây quả thật là phong cách của Thiên Vương Sợ Hãi, thì ra khi đó hắn đã khát vọng tự do?

Hắn nhớ tới viện trưởng Lý Ngôn Hề từng nói, Nữ Nguyên Soái cùng Thiên Vương Sợ Hãi là bạn học cùng kỳ, liền tiếp tục đánh giá danh sách, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên cái tên nào đó:

"Lão đại, Phó Thanh Huyên này là?"

Trong lòng hắn bỗng có loại dự cảm, một phán đoán rung động lòng người nổi lên trong lòng.

Nữ Nguyên Soái không phải nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, cô rất trẻ tuổi. Quan Nhã từng nói, chị họ của cô thiên

phú dị bẩm, là vãn bối duy nhất được hội tộc lão cưng chiều.

Phó gia là linh cảnh thế gia có thâm niên của Bạch Hổ binh chúng.

Linh Quân cùng Phó Thanh Dương đồng thời nhìn qua, người sau thản nhiên nói:

“Chị của tôi.”

Người trước bổ sung nói: “Cô ấy chính là nguyên soái của Bạch Hổ binh chúng.”

Thực con mẹ nó là cô ấy à? Trương Nguyên Thanh tuy trong lòng có đoán trước, trong lòng vẫn cuồn cuộn lên sóng triều tận trời.

Khó trách Phó Thanh Dương dám mắng nguyên soái là rác rưởi, khó trách hắn dã tâm bừng bừng muốn nhập chủ tổng bộ, sau lưng hắn không chỉ có Phó gia, còn có một người chị nguyên soái.

Đệch, thật sự là kẻ khuôn mẫu nhân vật chính, so với Hạ Hầu Ngạo Thiên nhân vật chính giả kia mạnh hơn nhiều.

Đợi một chút, nguyên soái là chị ruột Phó Thanh Dương, chị họ Quan Nhã, vậy mình chẳng phải là nhất định một bước lên mây?

Nhưng sau đó lại nghĩ, cũng không biết Nữ Nguyên Soái đối với hôn sự của Quan Nhã có ý kiến thế nào, nếu cô ấy cũng tán thành thông gia, việc lớn không ổn.

Tuy Trương Nguyên Thanh trong nháy mắt hiện lên ngàn đầu vạn mối, nhưng Phó Thanh Dương vẫn sâu sắc quan sát được diễn biến tâm lý của hắn, thản nhiên nói:

“Rác rưởi sẽ không quản chuyện.

Trên thực tế, mỗi một vị minh chủ đều phải chịu tổng bộ kiềm chế, công việc Ngũ Hành minh bình thường do tổng bộ xử lý, định đoạt, minh chủ có một phiếu quyết quyền phủ, nhưng không thể tham dự công việc cụ thể, trừ phi là việc lớn liên quan đến Ngũ Hành minh tồn vong.

“Đây là quy củ Ngũ Hành minh buổi đầu thành lập, năm vị minh chủ ở dưới triều đình chứng kiến chế định.”

Chương 1552: Thật thoải mái (1)

Bởi vì quyền lực tuyệt đối dẫn tới hủ bại tuyệt đối? Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng, sau đó nghe Phó Thanh Dương nói:

"Linh Quân, Thái Nhất môn đối với Ám Dạ Mân Côi có ý kiến gì không?"

Đề tài trở về đến chính sự.

Trương Nguyên Thanh cũng buông xuống kẹp văn kiện, nhìn về phía Hoa công tử.

"Tôi nào biết." Hoa công tử nhún nhún vai: "Loại chuyện này, bình thường là nội bộ trưởng lão họp thảo luận, sẽ không hướng chúng ta báo thành quả. Nhưng có thể khẳng định, Thái Nhất môn không tìm thấy thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi."

"Môn chủ là Thần Dạ Du mạnh nhất đương thời, chủ tu Tinh Thần, ngay cả ông ấy cũng không được?" Phó Thanh Dương nhíu cặp lông mày kiếm đẹp đẽ.

Linh Quân buông điện thoại di động, nghiêm túc nói:

"Cậu hẳn là biết, Thái âm khắc chế Tinh Thần. Sau khi sự kiện Hắc Vô Thường kết thúc, Thái Nhất môn tiến hành tổng kiểm tra sức khỏe, nhưng cái gì cũng chưa điều tra ra.

Tôi nghe Triệu trưởng lão nói, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi có thể chủ tu Thái âm, hơn nữa là cường giả chạm đến bổn nguyên, hắn che chở thành viên Ám Dạ Mân Côi."

Chạm đến bổn nguyên? Trương Nguyên Thanh giật mình.

Chẳng lẽ thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi cũng nắm giữ mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm?

Nếu trăng tròn màu đen trong thẻ nhân vật là mảnh vỡ, vậy tất nhiên còn có mảnh vỡ khác.

Như vậy Thái Nhất môn chủ tìm không thấy thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, cũng bình thường.

Đương nhiên, cái này không đại biểu môn chủ không bằng thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, chỉ có thể nói chuyên nghiệp khác nhau,

thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi sở trường ẩn nấp hơn, nhưng ở phương diện thôi diễn bố cục, thì yếu hơn Thái Nhất môn chủ.

Đợi một chút!

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện.

Ma Quân tuy không phải Bán Thần, nhưng hắn cũng nắm giữ mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, mà Thái âm khắc chế Quan Tinh thuật, cho nên Thái Nhất môn chủ không tính được truyền nhân Ma Quân ở nơi nào, đạo lý tương tự, Thái Nhất môn chủ cũng không tính được Ma Quân

Vậy hắn công bố tin tức liên quan Ma Quân đã chết, thật sự chính xác sao?

Đầu thu nóng nực, trong lòng Trương Nguyên Thanh lại dâng lên một cơn lạnh toát.

Tuy thường xuyên lẩm bẩm Ma Quân đũng quần nát, tên ngựa giống, là kẻ thấy gái đẹp liền ngủ, nhưng thật ra trong lòng Trương Nguyên Thanh đối với Ma Quân có kiêng kị cùng sợ hãi thật sâu.

Thẻ nhân vật của hắn bắt nguồn từ Ma Quân, thuộc về di sản Ma Quân, hắn là kẻ được lợi, bởi vậy tuyệt không muốn nhìn thấy Ma Quân còn sống.

Ma Quân đã chết mới là Ma Quân tốt.

Thử nghĩ, nếu Ma Quân còn sống, mảnh vỡ Thái âm hắn để lại trong thẻ nhân vật, cái đồng hồ điện tử không biết tác dụng kia, cùng với đủ loại đạo cụ của hắn, sẽ vô duyên vô cớ tặng cho một người không liên quan?

Trừ các bà góa của Ma Quân, Trương Nguyên Thanh hầu như kế thừa mọi thứ của hắn.

Ma Quân không chết, tận thế của hắn liền tới rồi.

Bởi vậy, ở trong mấy tháng qua, Trương Nguyên Thanh đối với "Ma Quân chết thật chết giả" vấn đề này cực kỳ mẫn cảm, thường thường sẽ dọa chính mình một cái, thường thường sẽ nghĩ một chút.

Cũng sắp thành nút thắt trong lòng rồi.

Nay biết được Thái âm khắc chế Tinh Thần, Trương Nguyên Thanh không thể tránh khỏi lại bắt đầu nghi thần nghi quỷ.

“Không đúng.”

Sau sợ hãi ngắn ngủi, Trương Nguyên Thanh nghĩ đến một chi tiết, Thái Nhất môn chủ công bố đối với bên ngoài, đặc thù của truyền nhân Ma Quân là “trăng tròn màu đen” .

Trăng tròn màu đen đại biểu cho cái gì, người ngoài không biết, nhưng vị Thần Dạ Du mạnh nhất này nhất định biết.

Hắn biết Ma Quân có mảnh vỡ Thái âm, lại còn dám kết luận Ma Quân đã chết, vậy nói rõ Ma Quân là thật sự chết rồi.

Thái Nhất môn chủ không cần thiết phát tán tin tức giả, lừa dối người một nhà đối với hắn có chỗ tốt gì?

“Nói đi cũng phải nói lại, vị Thần Dạ Du mạnh nhất đương thời này vẫn luôn rất thu mình, thậm chí không sinh động bằng thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, không giống Tinh Thần chi chủ am hiểu bố cục một chút nào.”

“A, nhân vật như vậy bố cục, mình nếu có thể cảm giác được, vậy mới gặp quỷ, vô thanh vô tức không có động tĩnh, mới là đáng sợ nhất.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm lẩm bẩm.

Cho tới nay, cũng chưa nghe nói sau khi thẻ nhân vật thoát ly còn có thể sống sót.

Ừm, thẻ nhân vật dị thường lĩnh vực này, Thiên Vương Sợ Hãi hẳn là có kinh nghiệm, có rảnh thử một phen… Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, cắt ngang Phó Thanh Dương cùng Linh Quân đối thoại, nói:

“Lão đại, tôi muốn kết nối thay Hồng Anh trưởng lão cùng Hư Vô giáo phái, cùng nhau đối phó Thuần Dương chưởng giáo, ngài cảm thấy thế nào?”

Phó Thanh Dương hầu như không chần chờ đưa ra ý kiến:

“Có thể! Phụ trách việc này là Hồng Anh cùng Khiêu Chiến Cao Phong, nam phái sẽ đáp ứng.”

Trương Nguyên Thanh nghi hoặc “Ừm ~” một tiếng.

Chương 1553: Thật thoải mái (2)

Phó Thanh Dương giải thích:

"Hồng Anh trưởng lão tính tình ngay thẳng, có điểm mấu chốt đạo đức cực cao. Cao Phong trưởng lão thì ôn hòa, tính công kích yếu, hai người bọn họ khả năng trắng ăn đen không lớn.

"Trong mấy vị trưởng lão Thái Nhất môn, Tôn trưởng lão và Hồng Anh trưởng lão ôn hòa nhất, trưởng lão khác người người kiêu hùng, đa mưu túc trí, hơn nữa có điểm mấu chốt đạo đức linh hoạt.

Hành vi lợi dụng Thuần Dương chưởng giáo làm mồi, lừa giết trưởng lão Hư Vô giáo phái, tuyệt đối làm ra được."

Trương Nguyên Thanh đã hiểu, vừa gật đầu, vừa sinh ra lo lắng:

"Hồng Anh trưởng lão cùng Cao Phong trưởng lão kia, chẳng phải là cũng có nguy hiểm bị nam phái đen ăn trắng?"

Phó Thanh Dương giật giật khóe miệng: "Nếu không có Cao Phong trưởng lão, tôi không đề nghị cậu thúc đẩy hợp tác."

Trương Nguyên Thanh đầu tiên ngẩn ra, sau đó đã hiểu, Cao Phong trưởng lão cả đời bần cùng, có được "Tuyệt đối phòng ngự", lừa giết hắn độ khó rất lớn, bởi vậy Hư Vô giáo phái sẽ không làm chuyện tốn sức mà không được gì.

Thiên phú của Phó Thanh Dương tuy chó cũng phải lắc đầu, nhưng tính lĩnh vực chơi tâm kế có thể nói là kỳ tài. Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái.

…

Trong phật điện cổ xưa, đàn hương lượn lờ.

Nhóc mập chắp hai tay, nói:

"Đại sư, ngài nếu đột phá đến tầng cấp Bán Thần, giáo chủ sẽ ra tay với ngài hay không?"

"Tôi không thể cho cậu đáp án." Bóng lưng màu xanh đậm ngày qua ngày ngồi xếp bằng, truyền đạt ra đáp lại mờ mịt trầm thấp, đè nén loại đau khổ nào đó.

Không thể cho mình đáp án? Nhóc mập nghe được câu trả lời này, khẽ nhíu mày.

Câu này của Vô Ngân đại sư có thể có hai loại suy luận, một, hắn không có tự tin đối với mình đạt tới tầng cấp Bán Thần; Hai, giáo chủ có thể sẽ bất mãn, nhưng chưa chắc sẽ tự dưng gây thù hằn, hai bên không có mâu thuẫn xung đột trực tiếp, cho nên Vô Ngân đại sư cũng không rõ sẽ đưa tới ác ý của giáo chủ hay không.

Tốt xấu gì cũng không phải tin tức xấu nhất! Trong lòng nhóc mập hơi yên tâm, chuyển sang hỏi:

"Ngài thật sự cách Bán Thần chỉ kém một bước? Tôi nghe Bắc Nguyệt nói, ngài nhiều năm qua như vậy, vẫn luôn không tạo sát nghiệt."

Không tạo sát nghiệt, đầu tiên "khảo hạch công trạng" hàng năm liền không thể đạt tiêu chuẩn, tiếp theo, trong một ít phó bản loại đối kháng yêu cầu cao độ, không giết trận doanh đối địch là không thể vượt qua.

Giọng Vô Ngân đại sư mờ mịt trầm thấp quanh quẩn:

"Lúc ban đầu mấy năm đó, tôi luôn sử dụng đạo cụ truyền tống cứng rắn thoát ly linh cảnh, chủ động giáng cấp. Khi cho điểm ẩn của tôi chậm rãi giảm xuống, linh cảnh đẳng cấp cao dần dần bỏ tôi mà đi.

Linh cảnh cấp thấp lấy loại không tử vong chiếm đa số, không cần giết chóc. Ngẫu nhiên, tôi cũng sẽ công phá phó bản bang phái tích góp kinh nghiệm, triệt tiêu nhiệm vụ đồ sát cuối mỗi năm."

Giữ cấp bậc… Nhóc mập không khỏi nghiêm nghị dâng lên sự kính trọng.

Ở giai đoạn Siêu Phàm cùng Thánh Giả, giữ cấp bậc thao tác không khó, nhưng ở giai đoạn Chúa Tể, thao tác giữ cấp bậc hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

Vị Chúa Tể tà ác trước mắt này, vì không tạo sát nghiệt, giữ cấp bậc suốt hai mươi năm, phó bản cấp Chúa Tể giữ cấp bậc không dễ dàng, trong đó tất nhiên có rất nhiều lần nguy cơ sinh tử.

Làm một kẻ nghề nghiệp tà ác, hành vi này, có thể xứng với hai chữ "vĩ đại".

"Phẩm đức của ngài làm người ta khâm phục, cũng khiến tôi hổ thẹn." Nhóc mập khom mình hành lễ, rời khỏi đại điện.

Vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh rời khỏi phòng sách, quay về biệt thự nhà nghèo cách vách.

Trong phòng khách, em gái tai thỏ đang quét tước vệ sinh, trong phòng ngủ nhỏ lầu một, Lý Thuần Phong gõ bàn phím lách cách.

Mà trên bàn cơm đặt hai cái máy tính, lại không thấy Nữ Vương cùng Ngân Dao quận chúa.

"Hai cô ấy đâu?"

Trương Nguyên Thanh bĩu môi về phía computer, hỏi.

"Nữ Vương cùng quận chúa đến phòng chiến đấu cách vách luyện tập rồi." Em gái tai thỏ nhỏ giọng nói.

"U, hiếm thấy." Trương Nguyên Thanh có chút bất ngờ.

Nữ Vương cô nương này đi, cố gắng là cố gắng, nhưng lại không đủ cố gắng, bài tập nên làm cô sẽ làm, năng lực nghiệp vụ còn được, nhưng tuyệt đối không phải loại hình khắc khổ tiến lên kia.

Dùng lời Phó Thanh Dương để nói: Lại một tên rác rưởi!

Em gái tai thỏ muốn nói lại thôi một phen, nhỏ giọng nói:

"Hai người bọn họ vốn là chơi game, nhưng quận chúa không biết nói gì đó với Nữ Vương, cô ấy 'Oa' một cái liền khóc, nói Quan Nhã làm bẩn nam nhân của cô ấy, muốn tìm Quan Nhã liều mạng."

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái: "Sau đó Quan Nhã cũng đi phòng chiến đấu?"

"Cái đó thì không có, Nữ Vương sau khi lên lầu, không biết đã nói gì với Quan Nhã, lúc xuống dưới nổi giận đùng đùng, kéo quận chúa đi luyện chiến đấu." Em gái tai thỏ nhìn kỹ Trương Nguyên Thanh vài lần, che miệng cười khẽ.

Tuy tôi không có thuật quan sát, nhưng trên mặt cô rõ ràng viết mấy chữ "chúc mừng bé trai tân phá thân"… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, lập tức lên lầu.

Chương 1554: Thật thoải mái (3)

Hắn đẩy ra cửa phòng Quan Nhã, đầu tiên ngửi được là mùi nước hoa nồng đậm trong không khí, lại nhìn về phía giường lớn hỗn độn sáng nay lúc rời giường giăng kín dấu vết, ga giường cùng chăn đã thay mới, trải sạch sẽ.

Cô gái đầu tiên trong đời của hắn ngồi ở bên bàn, mặc váy nửa người màu đen cùng áo thun màu trắng, đang đọc phương án phó bản.

Trên ban công ngoài phòng ngủ, ga giường cùng chăn theo gió tung bay.

"Về rồi à? Ăn cơm chưa?" Quan Nhã nhìn chằm chằm màn hình máy tính, chưa quay đầu.

Cô tựa như có chút quẫn bách cùng ngượng ngùng, còn chưa thích ứng loại quan hệ này.

Trương Nguyên Thanh thì khác, người trẻ tuổi mới nếm thử tình yêu, bây giờ đầy đầu óc đều là abcxyz, hơn nữa phải kháng.

"Em đã nói gì với Nữ Vương? Anh nghe nói cô ấy nghĩ không thông, kéo quận chúa đi chiến đấu rồi."

"Em nói…" Quan Nhã tán gẫu tới lĩnh vực am hiểu, cười tủm tỉm nhìn qua:

"Gà giò ăn ngon thật."

"Đồng cảm, anh cũng hiểu được hải sản tươi mới ngon miệng mềm mại." Trương Nguyên Thanh đi đến bên bàn, cúi người, nhẹ nhàng ngậm vành tai trong suốt của bạn gái, cười hì hì nói:

"Quan Nhã tỷ, anh muốn vào hang tiên."

Có bạn gái thích nói chuyện mặn mòi, chỗ tốt lớn nhất chính là lúc tán tỉnh có thể nói thoải mái.

“Không được? !” Quan Nhã nói đến cùng là tài xế giả điểm thi tối đa, nhưng trên thực tế vừa đụng đến tay lái, nhớ tới tối hôm qua bột đại tinh thâm cùng ‘nhật’ rồi lại ‘nhật’, cô theo bản năng kẹp chặt chân, phát ra tiếng hô khẽ ngắn ngủi:

“Em đột nhiên hối hận tìm một người chòm sao Bọ Cạp làm bạn trai.”

Bọ Cạp + Dạ Du, người sợ quỷ thấy sầu.

Trương Nguyên Thanh khom lưng, cánh tay vươn vào khoeo chân, bế cô lên, đặt ở trên bàn.

Quan Nhã liều chết phản kháng, gập chân, đầu gối tì lên ngực hắn, dùng một chiêu kế hoãn binh, nói:

“Đêm qua chém giết quá mãnh liệt, hết đạn lính mệt, cần tu dưỡng gấp, đợi giờ Tý đêm nay, hai quân đối chọi, lại phân thắng bại.”

Trương Nguyên Thanh xoay người chen ra hai con mãng xà trắng bóc, hừ hừ nói:

“Nhân từ đối với kẻ địch, là tàn nhẫn đối với chính mình.”

Quan Nhã bất đắc dĩ, chỉ có thể quấn chặt lưng hắn.

…

Phòng chiến đấu.

“Phù, phù phù.”

Nữ Vương mồ hôi đầm đìa ngã ngồi ở, tóc mai ướt sũng dán trên má, cô há mồm thở hổn hển, khổ sở vung cổ tay tê mỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ có nhiều vết bầm, nửa bên mặt trái hơi sưng lên.

Tuy Ngân Dao quận chúa đã rất cẩn thận, nhưng hai bên chênh lệch quá lớn, khó tránh khỏi sẽ có ngộ thương.

“Tâm tình tốt hơn chút nào chưa?” Ngân Dao quận chúa không chút hoang mang từ trong túi lấy ra cái loa nhỏ.

“Tốt một chút, nhưng loại phương thức dời đi sức chú ý này không lâu dài, tôi bây giờ lại bắt đầu đau lòng rồi.” Nữ Vương mếu, nói:

“Tuy tôi vẫn như cũ có thể cố gắng, tranh thủ tiểu tam thượng vị, xử lý Quan Nhã, nhưng Nguyên Thủy vẫn là non nha, cô có biết mạng đầu của một cậu bé tương lai nhất định oai phong một cõi mê người bao nhiêu không, Quan Nhã chết tiệt, tài gì đức gì, hu hu ~”

Khuôn mặt yêu dị xinh đẹp của Ngân Dao quận chúa tựa như con rối tinh xảo đẹp đẽ, mặt không biểu cảm, vừa vặn như tâm tình của cô lúc này, cầm cái loa nhỏ nói:

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ giựt giây Tạ Linh Hi câu dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn nếu không mắc câu, nói rõ chuyên tình, không có cơ hội để thừa dịp, vậy cô tốt nhất đánh mất suy nghĩ thượng vị, Quan Nhã cũng sẽ chỉ ghi hận Tạ Linh Hi.

“Nếu hắn mắc câu, như vậy ý nghĩa cô cũng có cơ hội, lúc khác lại ra tay dụ dỗ, tranh thủ mang thai trước hết, ở niên đại đó của tôi, ai sinh con trai trước, người đó liền có thể một mình hưởng ân sủng.”

“Tôi chỉ là muốn đào chân tường, chưa nói muốn làm thiếp cho Nguyên Thủy. Quận chúa, cô đừng lấy tư tưởng vương triều phong kiến sử dụng vào hiện đại.” Nữ Vương bĩu môi.

Cướp bạn trai của khuê mật thuộc về thao tác thường quy, nhưng cùng thờ một chồng với khuê mật, cô không đáp ứng.

Nữ Vương bỗng nhiên mắt sáng lên:

“Tôi nghĩ ra biện pháp giải quyết buồn bực rồi, tôi phải mang chuyện này nói cho Tạ Linh Hi.”

Chuyện vui vẻ nhất của người xui xẻo, chính là thấy người khác cũng xui xẻo.

Dứt lời, đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, nhặt lên điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Tạ Linh Hi:

“Linh Hi à, hai ngày nay em không có mặt, Quan Nhã nữ nhân này ngủ Nguyên Thủy rồi, đáng hận nha!”

Tạ gia.

Trước linh đường, Tạ Linh Hi cầm ba cây hương, đứng ở giữa cha mẹ, hướng đường huynh bà con xa tráng niên mất sớm cúi đầu.

Những người nhà của Tạ Linh Chu khuôn mặt bi thương, trầm mặc đối đáp.

Người đầu bạc tiễn người đầu xanh, Tạ Linh Hi có thể lý giải trong lòng người nhà bi ai, nhưng làm thân thích bà con xa, Tạ Linh Hi trừ thổn thức, cũng không có thương cảm quá lớn.

Nhưng mẹ nói, ở trên linh đường nhất định phải biểu hiện thương cảm, vậy mới không mất cấp bậc lễ nghĩa, dù sao cũng là người một nhà, không thể quá lạnh lùng.

Chương 1555: Thật thoải mái (4)

Mẹ sẽ nói ra lời như vậy, trừ bà bề ngoài mềm mại thiện lương, thực ra bản chất giả vờ ngây thơ, nguyên nhân chủ yếu nhất là, đừng nhìn Tạ Linh Chu là đường huynh bà con xa, cũng là dòng chính Tạ gia.

Ở Tạ gia, chỉ cần là huyết mạch của lão tổ tông, giống nhau đều là dòng chính.

Ông của Tạ Linh Hi cùng ông của Tạ Linh Chu là anh em ruột, đều là con của lão tổ tông.

Lại thêm bản thân Tạ Linh Chu là giai đoạn Thánh Giả, bởi vậy ở trong lứa trẻ của gia tộc, có được địa vị không thấp.

Một kẻ dòng chính có tiềm lực mất sớm, tự nhiên cần biểu hiện ra thương cảm cùng tiếc hận nên có.

Cắm hương, Tạ mụ mụ vị trà xanh nghiêng nước nghiêng thành này, đã bắt đầu sụt sịt nức nở khóc lên.

“Linh Chu đứa nhỏ tốt như vậy, sao lại đi rồi chứ, ta là thật sự không ngờ mà ~” Tạ mụ mụ bi thương nói.

Mẫu thân của Tạ Linh Chu nén bi ai, bất đắc dĩ tiến lên trấn an.

“Tố Tố, đây đều là số mệnh, em cũng không cần quá đau lòng, vào bên trong ngồi đi.” Mẹ của Tạ Linh Chu biết các tộc nhân chỉ là đạng tận hết cấp bậc lễ nghĩa.

Tạ mụ mụ liên tiếp nháy mắt ra dấu cho con gái, nhưng Tạ Linh Hi thờ ơ.

Cô quả thật không khóc được.

Lúc này, Tạ Linh Hi cảm giác điện thoại di động trong túi rung lên, cô yên lặng móc ra điện thoại di động nhìn một lần, lại yên lặng thả về trong túi.

Đờ đẫn vài giây, cô đột nhiên "Oa" một tiếng khóc toáng lên, nước mắt ngay lập tức tới, khuôn mặt nhỏ nhắn phải nói là bi thương muốn chết.

Hai Tạ mụ mụ đều bị dọa giật mình.

"Linh Hi, con làm sao vậy?"

"Mẹ, con khó chịu, con khó chịu." Tạ Linh Hi quỳ ngồi xuống đất, ngẩng đầu lên, vươn cổ gào khóc.

Khóc đau lòng muốn chết, khóc ruột gan đứt từng khúc, khóc nước mắt rơi như mưa.

Người nhà, tộc nhân Tạ gia trong ngoài linh đường đều ném đến ánh mắt kinh ngạc, không khỏi động dung vì tiếng khóc.

Tiếng khóc cùng nước mắt phát ra từ phế phủ này là không giả bộ được.

Mẹ của Tạ Linh Chu lần đầu tiên chảy xuống nước mắt vui mừng, khóc đến mức này, cho dù là giả bộ, bà cũng vui mừng.

…

Nhất tuyến xuân phong thấu hải đường, mãn thân hương hãn thấp la thường.

Mặt trời lặn, ánh chiều tà nhuộm bầu trời thành màu đỏ vàng, giống như Thượng Đế tùy tay hắt ra thuốc màu.

Cảnh xuân trong phòng cùng nắng thu ngoài cửa sổ hoà lẫn.

Thân thể Quan Nhã ngửa ra sau, hai tay chống ở mặt bàn, ngửa đầu, mắt lim dim quyến rũ mê ly, khóe mắt đuôi lông mày tràn đầy lười biếng cùng men say, như là cửu vĩ hồ say ngã vào trong lòng Trụ Vương.

Ánh đèn nhu hòa chiếu vào khuôn mặt của cô, tựa như hoa hải đường kiều diễm.

Trương Nguyên Thanh cảm thấy cô cực kỳ xinh đẹp, quá khứ cô chưa bao giờ xinh đẹp như thế, đây là một cô gái sau khi

mở rộng cửa lòng đối với bạn, toát ra quyến rũ cùng vui vẻ động lòng người nhất.

Không biết qua bao lâu, Trương Nguyên Thanh dừng toàn bộ động tác, cơ bắp phần chân bỗng căng thẳng, cứng ngắc bất động.

Lục thụ đái phong phiên thúy lãng, hồng hoa mạo vũ thấu phương tâm.

Rót vào xong, hắn cúi người ôm lấy Quan Nhã, khẽ cắn vành tai, thấp giọng nói:

“Quan Nhã, em thật tốt.”

Quan Nhã cả người mềm nhũn, nhẹ nhàng “ưm” một tiếng.

“Em thật xinh đẹp.”

Quan Nhã lại “ưm” một tiếng.

“Em thật thoải mái.”

Quan Nhã đánh hắn một cái.

Nghỉ ngơi vài phút, Quan Nhã ghét bỏ lau nước miếng ở mặt, cổ, lườm hắn một cái, “Em đi tắm rửa một cái.”

Đẩy hắn ra, váy dài hạ xuống, bước chân phập phù đi về phía phòng tắm.

Cô lại một lần nữa khắc sâu lĩnh ngộ được, tố chất thân thể Kiếm Khách, toàn diện mạnh hơn Tinh Quan, nhưng ở trên năng lực kiên trì, mười 烘 Nhã, cuối cùng đều sẽ biến thành 洪 Nhã (chữ Quan trước thêm bộ Hỏa, chữ Quan sau thêm bộ Thủy trên cơ sở chữ Quan).

“Cùng nhau tắm.” Trương Nguyên Thanh còn chưa hết thèm đề xuất muốn tắm uyên ương.

Quan Nhã khẽ biến sắc, cả giận:

“Anh dám tiến vào, em liền một kiếm chém anh. Cùng lắm thì quay đầu tiêm vào sinh mệnh nguyên dịch cho anh.”

Sinh mệnh nguyên dịch là dùng như vậy? Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, cân nhắc đến mình quả thật có chút đòi hỏi vô độ, vất vả mỹ nhân, không phù hợp duy trì phát triển, liền nói:

“Được rồi.”

Thật ra anh có thể dùng Quyền Trượng Sơn Thần tiêu sưng giảm đau cho em, sau đó em lại phụ trách bài ưu giải nạn cho anh, trừ khử trả giá, như thế tuần hoàn lặp lại, cũng là một loại có thể duy trì phát triển… Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên thao tác xấu hổ này, nhưng không dám nói ra, sợ bị Quan Nhã đánh.

Quan Nhã vào phòng tắm, mười mấy giây sau, tiếng nước vòi hoa sen “ào ào” truyền đến.

Trương Nguyên Thanh ở thời gian hiền giả lấy ra điện thoại di động, mở ra phần mềm trò chuyện, phát hiện hai tin nhắn chưa đọc.

Một cái là của Khấu Bắc Nguyệt:

“Hư Vô giáo phái đã đáp ứng, tối mai gặp mặt nói chuyện ở thành phố Kim Sơn, nhưng có hai điều kiện: Một, anh chỉ có thể đưa Âm Cơ của Thái Nhất môn tới; Hai, cần một món đạo cụ nghề nghiệp Kỵ Sĩ phẩm chất cực cao. Địa điểm buổi tối ngày mai nói cho anh.”

Chương 1556: Chỗ vô thanh nổi tiếng sét (1)

Một cái là Tôn Miểu Miểu gửi đến:

“Tôi mang danh sách Thần Dạ Du năm 1990 —— năm 2000 tập hợp toàn bộ, bao gồm hiện trạng của bọn họ, có rất nhiều người đã trở về linh cảnh, thời gian có hạn, tôi chỉ có thể tổng kết đơn giản cuộc đời của bọn họ, không thể liệt kê ra chi tiết lý lịch cho cậu, lượng công việc quá lớn.”

Lục thủy làm việc rất đáng tin, còn tặng kèm sự tích cuộc đời! Khóe miệng Trương Nguyên Thanh mỉm cười:

“Cảm tạ cảm tạ, quay đầu mời cô ăn cơm, cô vĩnh viễn là bảo bối nhỏ của bản Thiên Tôn.”

Tôn Miểu Miểu: “Ghê tởm, phi!”

Liền không để ý tới hắn nữa.

Trương Nguyên Thanh mang nội dung hai câu nói chuyện phiếm kể trên xóa đi, bảo lưu lại file Tôn Miểu Miểu gửi đến, mở ra laptop của Quan Nhã —— Vừa rồi lúc làm việc, đã ném đến góc bàn.

Thuần thục nhập mật mã laptop, mở ra "phần mềm nói chuyện" phiên bản máy tính, tải xuống file đính kèm.

Đính kèm là một phần bảng, đợi tải xuống xong, Trương Nguyên Thanh mở bảng, bảng tổng cộng có mười trang, một năm một tờ, một tờ nhân số nhiều nhất là hai ngàn ba trăm người.

Một tờ nhân số ít nhất là một ngàn sáu trăm người.

Từ năm 1990 đến năm 2000, tổng nhân số Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, vậy mà lại không đột phá hai ngàn năm trăm người.

Mấy triệu kilomet vuông đất đai, quy mô dân cư hơn một tỷ, dựa theo tỉ lệ này xem, số lượng Thần Dạ Du quả thật thưa thớt.

Đương nhiên, số lượng Thần Dạ Du hoang dã cũng không thể xem nhẹ, nhưng so với tổng dân cư, vẫn ít ỏi.

Trương Nguyên Thanh nhìn kỹ bảng, rất nhanh bắt đầu âm thầm suy nghĩ:

"Tạm thời còn chưa thể xác định vị Thần Dạ Du kia trong Ám Ảnh Song Tử, là quan phương hay hoang dã, điều tra cần từng bước một."

"Ừm, La Bàn Quang Minh xuất hiện ở năm 1998, tổ chức Tiêu Dao lúc đó, Liệt Dương Ám Ảnh tứ tử, đều là Chúa Tể đỉnh phong. Thái Nhất môn năm 1990 đến năm 2000, nhân số Chúa Tể đỉnh phong là 9 vị, trong đó 6 người ở trước năm 1998 đã trở về linh cảnh, không có khả năng tham dự tranh đoạt la bàn, hẳn là không phải Thần Dạ Du của Ám Ảnh."

"Ba vị còn sống, phân biệt là đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan; Thông Linh trưởng lão quản lý doanh địa tập huấn; Tinh Thần Đại Hải trưởng lão nắm giữ đội tuần tra."

"Trước từ ba vị này bắt đầu điều tra đi, tổ chức Tiêu Dao mai danh ẩn tích hơn hai mươi năm, biết những chuyện cũ này đều

là các lão già, nên tìm ai hỏi thăm đây? Viên Đình khẳng định không được, Viên Đình quá trẻ tuổi, không thăm dò được chuyện xa xưa như vậy."

"Hơn nữa lấy phong cách của hắn, chuyện cũ của các Chúa Tể còn chưa thăm dò được, chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn tìm hiểu tình báo các Chúa Tể, sẽ dẫn đầu truyền khắp Thái Nhất môn."

"Tìm Phó Thanh Dương hỏi thăm? Lần trước chính là từ chỗ hắn nghe được tổ chức Tiêu Dao, lần này nếu lại hỏi thăm, mình biểu hiện ra độ chú ý liền quá cao rồi. Phó Thanh Dương là Thám Báo, nhỡ đâu từ trong vẻ mặt của mình nhìn ra cái gì.

"Chậc, Thám Báo thực làm người ta chán ghét nha."

Trương Nguyên Thanh đột nhiên bị làm khó, hắn không dám đi hướng các trưởng lão hỏi thăm tình báo tổ chức Tiêu Dao, nhưng loại chuyện cũ năm xưa này, nhất định phải là các lão già mới biết được.

Bảo Tôn Miểu Miểu đi hướng phía ông nội cô nghe ngóng?

Cái này cũng không bảo hiểm, nhưng thật sự không có cách nào, có thể thử một chút.

Lúc này, Quan Nhã quấn khăn tắm đi ra.

"Nửa giờ, anh còn tưởng em vào phòng tắm sinh con rồi." Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn lướt qua, liền một lần nữa chuyển sức chú ý tới máy tính.

"Anh nếu nhất định phải nói sinh con cũng không sai, ít nhất lưu trình là đúng, chẳng qua số lượng con của anh có hơi nhiều." Quan Nhã cười mỉm nhấn ga, sau đó chờ Nguyên Thủy đua xe với mình.

Nào ngờ vừa rồi còn giống như con chó Teddy nhỏ đang đói, lúc này vậy mà lại không để ý tới đối với sắc đẹp của mình, cũng không bắt chuyện mặn mòi với cô, mà là cau mày nhìn chằm chằm màn hình máy tính.

Cô gái giai đoạn đang yêu, đều cảm thấy mình là cục cưng đáng yêu quan trọng nhất trong lòng bạn trai, không thể chịu được một chút lạnh nhạt nào.

Tuy cho dù vì tư thế đi đường thông thuận, lúc này cũng không nên đi trêu chọc Thần Dạ Du quỷ kiến sầu nữa, nhưng mới nếm thử mùi vị hoan ái, trong lòng Quan Nhã vẫn dâng lên một cảm xúc "Tuy sợ hãi bị đè, nhưng không cản trở ta tức giận", nói:

"Tiểu tử thối, có cái gì so với em càng đẹp hơn?"

"Anh đang tìm một vị cố nhân, nhưng không biết nên tiếp tục như thế nào." Trương Nguyên Thanh mang sầu lo của mình nói cho bạn gái, "Anh nghĩ tìm hiểu bí ẩn, nhưng thoát ly quan phương, con đường cá nhân của anh có chút trứng chọi đá."

"Xích Nhật Hình Quan? Anh đang điều tra các trưởng lão Thái Nhất môn, anh hoài nghi thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi ở trong bọn họ?" Quan Nhã nhíu mày, ý tưởng của Nguyên Thủy rất lớn mật nha.

"Xem như vậy." Trương Nguyên Thanh cũng không tiện giải thích, lấy lệ một câu.

Chương 1557: Chỗ vô thanh nổi tiếng sét (2)

Quan Nhã chưa nói chuyện, đi đến trước tủ quần áo, lấy ra một chiếc váy nửa người, một món áo dài tay thuần bông mềm mại, một món đồ ren màu đen.

Cô ngồi ở bên giường, chưa cởi áo bào tắm, vươn đôi chân trắng dài vào váy, chậm rãi kéo đến vòng eo, "Vì sao không đi hỏi Linh Quân một chút?"

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Quan Nhã liếc hắn một cái, xoay người, cởi áo bào tắm, lộ ra cái lưng ngọc trắng nõn cho hắn, rất nhanh mặc vào áo dài tay, xoay người lại, nói:

"Linh Quân là con của môn chủ, từ nhỏ sinh hoạt ở Thái Nhất môn, luận tư cách và từng trải, Viên Đình Âm Cơ Triệu Thành Hoàng những người trẻ tuổi này đều không bằng hắn. Hơn nữa gã này tính cách tản mạn, không nhậm chức ở quan phương, quan hệ với anh cũng không tệ, hướng hắn lộ ra một chút bí mật, không có gì đáng ngại."

Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

Quan Nhã nâng hai chân, thò vào trong đồ ren màu đen, mang nó dọc theo làn váy, từng chút một xắn lên trên, "Không đúng, anh không phải đang tìm thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi nhỉ, bằng không không cần thiết theo bản năng tránh Linh Quân, chỉ muốn tự mình điều tra."

Trương Nguyên Thanh cười khổ nói: "Quan Nhã, ở trước mặt em, anh bí mật nào cũng không có. Em bảo anh về sau kiếm bồ như thế nào?"

Quan Nhã dựng thẳng lông mày lá liễu, cười lạnh một tiếng: "Anh cứ cặp bồ, xem lão nương cắt để vĩnh trị anh hay không?"

"Em gần đây trình độ tiếng Trung tiến bộ không ít nha."

"Là Lý Thuần Phong hiến kế sách."

"Xem ra hắn cũng không yêu tiền lương của mình." Trương Nguyên Thanh nâng laptop lên, đi đến bên giường, cắn bờ môi đỏ kiều diễm, hôn sâu một cái, nói:

"Anh đi tìm Linh Quân."

…

Biệt thự lớn, phòng Linh Quân.

Linh Quân mặc quần đùi dài tới đầu gối, đứng ở trước gương toàn thân, cầm một cái lược, xử lý mái tóc ngắn ngang tay lộn xộn của mình.

Đột nhiên, ánh sao như mộng ảo xoắn ốc dâng lên, trong ánh sao xuất hiện Trương Nguyên Thanh.

"Cậu rất ít trực tiếp đến phòng tìm tôi nha." Linh Quân tiếp tục xử lý mái tóc rối, đối với Trương Nguyên Thanh đã đến không chút kinh ngạc, "Chuyện gì cần tránh đi Phó Thanh Dương?"

"Không cô gái nào nói cho anh, kiểu tóc tản mạn không gò bó mới là chỗ mê người nhất của anh sao?" Trương Nguyên Thanh đang cầm máy tính, mỉm cười nói.

"Thân là vạn người mê, khó tránh khỏi hy vọng mình mỗi một mặt đều có thể bắt được trái tim của cô nương." Linh Quân thu

cây lược gỗ nhỏ vào trong túi, xoay người lại:

“Cậu có thời gian mười lăm phút, tôi đang chuẩn bị ra ngoài dùng bữa tối với cô gái yêu mến.”

Anh ở Tùng Hải mấy tháng qua, rốt cuộc đã yêu mấy lần, thân là dân bản xứ Tùng Hải, tôi phải chỉ trích loại hành vi này của anh… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, mặt ngoài vô cùng nhiệt tình, đặt máy tính lên bàn, nói:

“Đạo sư, muốn hỏi thăm anh một sự kiện, anh từng nghe nói tổ chức Tiêu Dao không?”

“Tôi chỉ từng nghe nói Lý Tiêu Dao.” Linh Quân nhún nhún vai.

Anh có phải cảm thấy mình rất hài hước hay không? Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một câu, nói:

“Là như vậy, tôi ở học viện Tần Phong không phải xử lý gian tế Ám Dạ Mân Côi sao, tên kia có một món đạo cụ, gọi là mảnh vỡ ‘La Bàn Quang Minh’.

“La Bàn Quang Minh anh từng nghe nói chứ?”

Linh Quân “Ồ” một tiếng: “Vật năm đó một đám Chúa Tể, Bán Thần, vì nó đánh phọt cả óc?”

Trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh, ở cao tầng của các tổ chức lớn không phải bí mật, rất nhiều người biết, nhưng lời tiên đoán của la bàn, người biết ít ỏi không có mấy.

Hắn thở dài một tiếng: “Nghe nói nguyên soái nhiệm kỳ trước của Bạch Hổ binh chúng, chính là chết ở trận chiến đó, ông bố ngựa giống kia của tôi cũng tham dự, đáng tiếc ông ấy sọ não cứng rắn, chưa bị người ta đánh phọt óc.”

Dứt lời, lại thở dài, tựa như cảm giác rất tiếc nuối.

“Đạo cụ đó rất thú vị, tôi về sau mang đạo cụ này trả lại cho hội trưởng, hướng ông ấy hỏi thăm trận chiến tranh đoạt năm đó, từ chỗ ông ấy tìm hiểu được một tổ chức tên là Tiêu Dao.” Trương Nguyên Thanh chưa cho hắn cơ hội tiếp tục nói lời rác rưởi, tiếp tục nói:

“Vị hội trưởng kia nói, tổ chức Tiêu Dao đoạt đi mảnh vỡ la bàn rất lớn, từ đó về sau không rõ tung tích, vị hội trưởng kia

còn nói, tổ chức Tiêu Dao tổng cộng bốn thành viên, trong đó hai người là Thần Dạ Du.

“Tôi rất có hứng thú đối với chuyện này, liền muốn điều tra một chút.”

Đây là bài cũ của Trương Nguyên Thanh, đẩy trách nhiệm cho đại lão, miêu tả động cơ thành hứng thú.

Tuy không tính là cao minh, nhưng việc này đối với Linh Quân mà nói, chính là chuyện hóng hớt, chuyện không quan hệ tới mình, không có người nào sẽ xét hỏi tới cùng.

Quả nhiên, Linh Quân vừa nghe, “Ồ” một tiếng:

“Cho nên cậu muốn hướng tôi hỏi thăm trong Thái Nhất môn ai là người của tổ chức Tiêu Dao? Tôi làm sao biết, tôi cũng chưa từng nghe nói tổ chức này.”

Chương 1558: Chỗ vô thanh nổi tiếng sét (3)

Trương Nguyên Thanh lập tức mang mục tiêu hoài nghi, lý do hoài nghi của mình báo cho Linh Quân, mang cả bảng trong máy tính cho hắn xem.

Nào ngờ Linh Quân ánh mắt đầu tiên nhìn thấy bảng, phản ứng theo bản năng là:

“Cậu thế mà kiếm được bảng thành viên suốt mười năm của Thái Nhất môn? Cậu con mẹ nó có phải ngủ với Tôn Miểu Miểu rồi hay không, bằng không cô ấy làm sao dám trộm tài khoản của Tôn trưởng lão lấy trộm những tin tức này.”

“Anh làm sao biết là Tôn Miểu Miểu.” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Linh Quân bật cười một tiếng:

“Thành viên Thái Nhất môn cậu biết chỉ có từng đó, Viên Đình quyền hạn quá thấp, Âm Cơ tính cách ổn trọng, giữa Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng, Triệu trưởng lão không có khả năng mang tài khoản của mình cho người khác, cho dù là con nối dõi.

“A, không cần tôi tiếp tục nói chứ?”

Linh Quân gã này, ngày thường cà lơ phất phơ, thực ra sâu sắc vô cùng, khó trách Phó Thanh Dương nói hắn là rác rưởi, rõ ràng có thiên phú rất mạnh, lại chỉ biết phong lưu… Trương Nguyên Thanh nịnh bợ:

“Đạo sư anh minh!

Chẳng qua tôi chưa ngủ Tôn Miểu Miểu, cái này không phải trọng điểm.”

Linh Quân nghe xong trực tiếp lắc đầu, cười ha ha nói:

“Không không không, cậu mới là trọng điểm, Quan Nhã năm đó đánh gãy răng cửa của tôi, khi đó tôi liền nghĩ, tương lai tên xui xẻo nào cưới loại cọp cái này, khẳng định bị đánh mỗi ngày nhặt răng cửa, tôi hy vọng cậu có thể hoàn thành tâm nguyện lúc thiếu niên của lão sư.”

“Tôi không phải đến tấu hài với anh.” Khóe miệng Trương Nguyên Thanh run rẩy.

“Được rồi, vậy nói về tổ chức Tiêu Dao này.” Linh Quân trầm ngâm một phen:

“Tôi cảm thấy cậu đã đoán sai, đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan năm đó theo giúp lão ba ngựa giống của tôi ra tay cướp đoạt La Bàn Quang Minh, cho nên hắn khẳng định không phải.

Thông Linh trưởng lão thích rúc ở doanh huấn luyện nơi luyện thi, chơi với các âm thi kia. Tinh Thần Đại Hải trưởng lão nắm giữ đội tuần tra, mấy chục năm chạy lung tung khắp nơi.

“Hai người bọn họ khả năng rất cao, nhưng, Thần Nhật Du cấp Chúa Tể đỉnh phong có thể đếm được trên đầu ngón tay, cha tôi nếu nhìn thấy có Thần Nhật Du đỉnh phong tranh đoạt La Bàn Quang Minh với mình, ông ấy sẽ làm như thế nào?”

“Khẳng định ngay lập tức điều tra Thần Nhật Du trong môn.” Trương Nguyên Thanh nghe hiểu.

Mà nếu dẫn tới Thần Dạ Du mạnh nhất đương đại chú ý, hai vị trưởng lão không có khả năng lớn che giấu tung tích nữa, đương nhiên, không bài trừ Thái Nhất môn chủ năm đó quả thật làm như vậy.

Cũng thành công lôi ra Thần Dạ Du trong bóng tối, chỉ là người ngoài không thể biết được.

Trương Nguyên Thanh nói ra phán đoán của mình.

Đối với điều này, Linh Quân nhún nhún vai: "Không rõ, dù sao tôi không biết."

"Vậy anh nói, Thần Dạ Du trong tổ chức Tiêu Dao, có thể là tán tu hoang dã hay không?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Xác suất không lớn." Linh Quân khẽ lắc đầu:

"Cậu hẳn là biết, linh cảnh hành giả dân gian tố chất thua xa hành giả quan phương, bởi vì bọn họ không có tài nguyên, không có phương án phó bản. Bây giờ còn như thế, huống chi là hơn hai mươi năm trước.

"Lúc ấy phương án phó bản càng ít hơn, cậu muốn nói trong tán tu xuất hiện một vị Thần Nhật Du đỉnh phong, tôi cảm thấy là có thể, nhưng cùng lúc xuất hiện hai người, hơn nữa lăn lộn trong một tổ chức, xác suất quá nhỏ.

Thời điểm năm 1998, số lượng Chúa Tể đỉnh phong của Thái Nhất môn là 3, dân gian nhiều nhất, không có khả năng đạt tới hai người."

Có đạo lý… Trương Nguyên Thanh âm thầm gật đầu.

Ở trong thế giới linh cảnh hành giả, có một chuỗi khinh bỉ*, nó nghiệm chứng rất tốt chân lý tôn sùng thời cổ châm biếm thời nay.

Người tu hành cổ đại cao hơn linh cảnh hành giả, linh cảnh hành giả niên đại sớm hơn, cao hơn linh cảnh hành giả ngày sau.

Đây là vì linh cảnh hành giả trước kia không có phương án, dùng mạng khai hoang, nhân vật ở trong loại niên đại man hoang đó tấn thăng cấp bậc cao, đều là người trâu bò thật sự.

Lúc Trương Nguyên Thanh suy tư, Linh Quân không quá hứng thú đối với chuyện này trượt con chuột, nhìn quét bảng, cảm khái nói:

"Thật nhiều ID linh cảnh quen thuộc nha, có mấy người còn từng bế tôi, đáng tiếc đều trở về linh cảnh rồi, năm tháng

nhanh như đao, từng đao trảm thiên kiêu nha.

Chính là vì nhìn thấu bản chất của linh cảnh hành giả, tôi mới dứt khoát kiên quyết bỏ qua thăng cấp, bỏ qua quyền lực, toàn tâm toàn ý tìm kiếm bạn lữ sinh mệnh đó."

Chương 1559: Kinh lôi! Kẻ địch của Tiêu Dao (1)

Là bạn lữ trên giường đi! Trương Nguyên Thanh vừa ở trong lòng lẩm bẩm, liền nghe Linh Quân bỗng nhiên "Ồ" một tiếng.

"Làm sao vậy?" Trương Nguyên Thanh vội vàng hỏi.

Linh Quân chậm rãi nhíu mày, "Sao không có ID linh cảnh thập thất ca của tôi."

"Thập thất ca của anh?"

Nghe được Linh Quân nói, Trương Nguyên Thanh phản ứng đầu tiên là: "Anh rốt cuộc có bao nhiêu anh chị em, anh ở trong đó đứng thứ mấy?"

Xưng hô thập thất ca, nghe đầy mùi cung đình thời Thanh, anh chị em của Linh Quân, tựa như có hơi nhiều.

Linh Quân trầm ngâm một chút, trả lời:

"Trước khi lập nước đại khái mười mấy người đi. Sau khi lập nước, năm sáu mươi người, con số cụ thể nhớ không rõ, tôi ở nhà xếp thứ bốn mươi ba."

(TQ lập nước năm 1949)

Trương Nguyên Thanh ngây dại, làm người nối nghiệp khoa học chủ nghĩa xã hội, thanh niên tốt thời đại mới tiếp nhận chín năm giáo dục bắt buộc, đầu óc hắn hoàn toàn không thể tiêu hóa tin tức kinh thế hãi tục như thế.

Lặng im vài giây, hắn lẩm bẩm: "Thật đúng là ngựa giống."

Luôn nghe Linh Quân mang bốn chữ "phụ thân ngựa giống" treo ở bên miệng, cho rằng trào phúng cùng bẩn thỉu, không ngờ là trần thuật sự thật.

“Ngựa giống chính là máy gieo hạt không có cảm tình, nữ nhân ông ấy chọn, chỉ coi trọng gien cùng thiên phú, không có bất cứ cảm tình gì đáng nói, không phải chính là ngựa giống? Mẹ tôi lúc gả đến Thái Nhất môn mới 22 tuổi, ông ấy cũng hơn một trăm tuổi rồi, nếu pháp luật hữu hiệu đối với Bán Thần, ông ấy phải ăn củ lạc hơn một trăm lần, bởi vì vợ ông ấy cưới có thể ở đầy toàn bộ vịnh Phó gia.” Trong lời nói của Linh Quân tràn ngập khinh thường đối với phụ thân.

“Tôi nghe xong còn rất hâm mộ.” Trương Nguyên Thanh nói: “Vậy cha anh có phải xây một tòa nhà dùng để làm hậu cung hay không?”

“Cái đó lại không phải, nữ nhân của ông ấy tuy nhiều, nhưng đại bộ phận đều tái giá rồi.”

“Gì?” Trương Nguyên Thanh chưa nghe hiểu.

Linh Quân bĩu môi:

“Ông ấy là ngựa giống mà, nhiệm vụ của ngựa giống chính là gieo giống, lớn mạnh tộc đàn, về phần phụ nữ, chỉ cần sinh con ra, là đi hay ở, ông ấy không để ý, cho dù những cô gái đó cặp kè với bác Tần bảo vệ cửa, ông ấy cũng không bận tâm, dù sao đại bộ phận cô gái sinh con rồi, ông ấy đều sẽ không động vào nữa.

“Chẳng qua, điểm này tôi cảm thấy là chỗ đáng khen duy nhất của ông ấy, ít nhất không hạn chế tự do của những cô gái đó, các cô vẫn như cũ có được cuộc đời của mình.”

“Tôi bày tỏ tam quan chịu chấn động mãnh liệt. Vậy mẹ anh đâu?”

“Mẹ tôi ở năm thứ hai sinh ra tôi trở về linh cảnh rồi, có một lần bà ấy vào phó bản, liền không trở về rồi.” Linh Quân thở dài nói.

Sao người bên cạnh mình mất cha mất mẹ, chưa mất còn không bằng đã mất… Trong lòng Trương Nguyên Thanh tràn ngập lời nói nhảm.

Nhưng nghĩ lại một chút, Linh Quân nếu cha mẹ đều mất hết, Quan Nhã sẽ không nói hắn thơ ấu bi kịch.

Nói đi cũng phải nói lại, vị đại trưởng lão kia của Bách Hoa hội, hiển nhiên không phải Mộc Yêu thuộc tính sinh sản, bằng không em gái họ của Linh Quân có thể ở đây căn biệt thự lớn này.

Linh Quân nhún nhún vai, hoàn toàn thất vọng:

"Không nhắc tới mẹ tôi nữa, tôi đối với bà ấy cơ bản không có ấn tượng.

Tiếp tục nói tên ngựa giống kia, ông ấy là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, người thời đại dân quốc, đến bây giờ sống hơn một trăm năm, ông ấy rất sớm trước kia đã thăm dò rõ quy luật phát thẻ nhân vật.

Cấp bậc càng cao, sinh ra con nối dòng, tỷ lệ đạt được thẻ nhân vật càng cao.

Trước khi lập nước cấp bậc của ông ấy còn chưa cao không thể chạm tới như vậy, sau khi lập nước, tấn thăng Bán Thần, liền bắt đầu điên cuồng sinh con đẻ cái, ông nếu bỏ tinh lực đi điều tra, sẽ phát hiện mỗi một vị lão tổ tông của linh cảnh thế gia, số lượng con cái đều vượt qua hai mươi người."

Thì ra anh hoa tâm như vậy, là gia học sâu xa nha… Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nói:

"Đã vậy, ông ngoại anh còn gả khuê nữ cho Thái Nhất môn chủ?"

"Quan Nhã chẳng lẽ muốn gả vào gia tộc Miller?" Linh Quân bật cười, "Tình yêu là đồ chơi trẻ con mới chơi, người nghèo không chơi nổi, quyền quý khinh thường chơi, cậu tương lai nếu tấn thăng Bán Thần, Ngũ Hành minh nhiều thiên kim đại tiểu thư như vậy, tùy cậu chọn lựa, Quan Nhã muốn ngăn cũng không ngăn được."

Cũng đúng, đến giai đoạn Bán Thần, Quan Nhã cho dù cho mình nhất đao lưỡng đoạn, lấy năng lực tự lành của mình, cũng có thể mọc lại… Trương Nguyên Thanh khát khao một phen năng lực tự lành của Bán Thần, kéo đề tài về quỹ đạo:

"Không nói những thứ này nữa, thập thất ca của anh là chuyện thế nào?"

Trong mắt Linh Quân lộ ra cảm khái, lâm vào hồi ức:

“Hắn là con trai thứ mười bảy của lão cha ngựa giống kia của tôi sau khi lập nước, ở lúc tôi còn rất nhỏ, hắn đối với tôi đặc biệt tốt, hắn không giống với anh chị em khác, trầm ổn, ôn hòa, công chính, các em trai em gái tuổi không lớn đều rất thích hắn.

Bởi vì hắn sẽ mang quà cho chúng tôi, hơn nữa sẽ cảnh cáo các anh lớn tuổi, thích bắt nạt chúng tôi.”

Chương 1560: Kinh lôi! Kẻ địch của Tiêu Dao (2)

“Hắn là đứa con trai có thiên phú nhất phụ thân sinh ra sau khi lập nước, tuổi còn trẻ đã là Chúa Tể, ngồi ngang hàng với các trưởng lão Thái Nhất môn.”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: “Hắn bao nhiêu tuổi, ID linh cảnh là cái gì, nay đảm nhiệm chức vị gì?”

Thái Nhất môn chủ là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, ít nhất một trăm ba mươi tuổi, cho dù là con trai thứ mười bảy sau khi lập nước, tuổi chỉ sợ cũng có thể làm ông nội của hắn.

—— Môn chủ ngựa giống hoàn toàn có năng lực khiến các phi tử hậu cung đồng thời mang thai, con trai thứ nhất cùng con trai thứ mười bảy, tuổi chưa chắc chênh lệch quá lớn.

Tổ chức Tiêu Dao khẩu hiệu trẻ trâu, Trương Tử Chân và Sở Thượng đều là người trẻ tuổi, có thể tiếp nhận loại khẩu hiệu này, tuổi Ám Ảnh Song Tử cũng sẽ không quá lớn.

Dù sao cứu vớt thế giới loại lý tưởng này, người trưởng thành ngoài ba mươi tuổi sẽ chỉ cười trừ, huống chi là lão già thế sự xoay vần.

“ID linh cảnh của thập thất ca tên là Linh Thác, nếu hắn còn sống, hẳn là 47-48 tuổi.” Linh Quân nhớ tới anh trai tráng niên mất sớm, cảm khái ngàn vạn:

“Hắn nếu chưa chết, khẳng định có thể đảm nhiệm vị trí đại trưởng lão. Ừm, tôi biết cậu muốn hỏi, vì sao là con trai thứ mười bảy sau khi lập nước, bởi vì đám con cái trước khi lập nước đều chết sạch rồi, dù sao không phải mỗi người đều có

thể thành linh cảnh hành giả, mà thành linh cảnh hành giả, tỉ lệ tử vong càng cao.

“Linh cảnh thế gia muốn duy trì số lượng hành giả, thì phải không ngừng sinh con, phương diện này, đại bộ phận cả đời là người thường, bộ phận nhỏ trở thành linh cảnh hành giả, nhưng linh cảnh hành giả tỉ lệ tử vong quá cao, cho nên chỉ có điên cuồng sinh con.”

Chết rồi? Trương Nguyên Thanh chưa chú ý đoạn lời phía sau, con ngươi hơi co rút lại, trái tim điên cuồng nhảy lên vài cái, trong đầu hiện lên một ý niệm: Chính là hắn!

Thần Dạ Du Ám Ảnh!

Lại là anh trai của Linh Quân?

Tư chất siêu quần, tuổi không lớn, Chúa Tể đỉnh phong, có được chính nghĩa, hoàn mỹ phù hợp thân phận vị Thần Dạ Du kia trong Ám Ảnh Song Tử.

Thân là con cái của Thái Nhất môn chủ, anh trai của Linh Quân có tài nguyên phong phú, phương án phó bản, đạo cụ, môn phái trợ giúp, lại thêm bản thân thiên phú dị bẩm, tuổi còn trẻ tấn thăng Chúa Tể đỉnh phong, hoàn toàn là có khả năng.

Ám Ảnh Song Tử cũng gặp được bất trắc rồi sao? Trương Nguyên Thanh thở dài nói:

“Thập thất ca của anh, cụ thể là chết một năm nào? Nguyên nhân cái chết là gì?”

Linh Quân nhìn chằm chằm hắn, nhíu mày thật sâu: “Cậu hoài nghi thập thất ca là Thần Dạ Du trong Ám Ảnh Song Tử?”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Linh Quân “A” một tiếng, vốn không có hứng thú đối với chuyện này, hắn lập tức tinh thần tỉnh táo, lấy ra điện thoại di động, nói:

“Tôi tra cơ sở dữ liệu của Thái Nhất môn chút.”

Nhanh chóng đăng nhập tài khoản, tìm “Linh Thác”, kết quả chưa tìm thấy được từ khóa.

Trong cơ sở dữ liệu của Thái Nhất môn không có Linh Thác người này.

“A!”

“A!”

Trương Nguyên Thanh và Linh Quân đồng thời hít một ngụm khí lạnh, hai thầy trò trăm miệng một lời:

“Có vấn đề!”

Linh Quân nhíu mày trầm ngâm, cố gắng nhớ lại, chậm rãi nói:

“Tôi nhớ rõ năm ấy thập thất ca chết, tứ thập cửu muội (em gái thứ 49) mới ra đời, em ấy bây giờ 23 tuổi. Ừm, nhớ ra rồi, thập thất ca là qua đời năm 1999.

“Hình như là chết ở trong phó bản, ít nhất lúc ấy là nói như vậy, tôi còn đau lòng rất lâu, bởi vì thập thất ca đối với tôi không tệ.”

Năm 1999 trở về linh cảnh? Không ngờ Ám Ảnh Thần Dạ Du mới là người chết đầu tiê, sau đó, năm 2000 Sở gia diệt môn, năm 2006, cha mình trở về linh cảnh… Trương Nguyên Thanh rất nhanh làm rõ tuyến thời gian.

Tư liệu biểu hiện, năm 1998 sau trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh, tổ chức Tiêu Dao liền mai danh ẩn tích, mà cung chủ từng nói, cha mình giai đoạn sau luôn luôn lo lắng, lo lắng kẻ địch tìm tới cửa, vì thế, ông không dám nuôi cung chủ ở bên người, chỉ có thể tặng người khác.

Có thể khiến cha mình kiêng kị như thế, xác suất đại khái là Bán Thần, nhưng sẽ là ai đây?

Ừm, Linh Thác là người chết đầu tiên, hắn là ngọn nguồn của việc này. Trương Nguyên Thanh chợt có ý tưởng, chủ động mở miệng, nói:

“Tôi nhớ rõ vị hội trưởng kia nói, tổ chức Tiêu Dao bốn người, lúc trước đoạt đi mảnh vỡ La Bàn Quang Minh trung tâm nhất. Trong mấy năm sau đó, Liệt Dương Song Tử trước sau chết, bây giờ xác định anh trai anh là người chết đầu tiên, một vị Ám Ảnh khác chỉ sợ cũng gặp bất trắc rồi.”

Hắn chủ động chia sẻ tình báo, bày ra một bộ tư thái tò mò tham thảo chuyện cũ năm đó.

Dù sao Linh Quân không phải Thám Báo, nhìn không ra được.

Chương 1561: Kinh lôi! Kẻ địch của Tiêu Dao (3)

“Ý của cậu là, thập thất ca là vì mảnh vỡ trung tâm của La Bàn Quang Minh, chịu khổ tai họa bất ngờ?” Linh Quân sắc mặt ngưng trọng, nói:

“Có đạo lý, nhưng lại không có khả năng lắm. Nếu tôi là thập thất ca, biết sẽ có người mơ ước mảnh vỡ la bàn, vậy tôi khẳng định sẽ tránh ở Thái Nhất môn không ra.

Lão cha ngựa giống là Thần Dạ Du mạnh nhất, các trưởng lão trong môn cũng là một lực lượng không thể bỏ qua, dù là Bán Thần cũng không có khả năng ở dưới mí mắt Thái Nhất môn giết hắn.”

Nói tới đây, Linh Quân nhún nhún vai: “Trừ phi lão cha ngựa giống làm, bằng không…”

Vẻ mặt hắn đột nhiên cứng đờ.

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh đột nhiên dại ra.

Sau đó, hai thầy trò lại ăn ý, quay đầu nhìn bảng trên máy tính một cái, ngây người lần nữa.

Mí mắt Linh Quân chợt giật giật, hầu như là từ trên ghế bật dậy:

“Không có khả năng, điều đó không có khả năng!”

Trương Nguyên Thanh buồn bã nói:

“Thật ra như vậy mới hợp lý không phải sao, bằng không anh làm sao giải thích tư liệu của Linh Thác bị lau đi? Trong Thái Nhất môn, người có thể làm được chuyện này có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

“Cậu… cậu… cậu con mẹ nó đừng nói hươu nói vượn” Linh Quân vẻ mặt kích động, tỏ ra hơi dữ tợn, cả giận nói:

“Nếu là vì mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, ông ấy chỉ cần hỏi đòi thập thất ca là được, ở Thái Nhất môn, không ai có thể ngỗ nghịch ông ấy, các trưởng lão cũng không được.

Hơn nữa ông ấy vì sao phải lau đi tư liệu của thập thất ca?”

Hoa công tử rất ít thất thố như vậy.

“Vì sao lau đi không quan trọng, bản thân lau đi quan trọng nhất, nếu thập thất ca của anh chết không có vấn đề, chỉ là ngoài ý muốn, vậy có cần thiết lau đi tư liệu?” Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“Về phần mảnh vỡ La Bàn Quang Minh… Cái này đã nói lên một sự kiện, La Bàn Quang Minh không đơn giản như tưởng tượng, nó không chỉ là đạo cụ mà thôi, nó còn có tác dụng tầng cấp sâu hơn, tác dụng này, khiến Linh Thác từ chối giao mảnh vỡ la bàn cho phụ thân các anh.”

“Đánh rắm, đây đều là phán đoán của cậu.” Linh Quân bộ mặt dữ tợn.

Không, không phải đoán, hội trưởng từng nói, mảnh vỡ La Bàn Quang Minh là tiền vốn đánh cờ. Cung chủ từng nói, tổ chức Tiêu Dao phá giải bí mật linh cảnh, La Bàn Quang Minh có thể khiến Tiêu Dao tứ tử đánh bạc tính mạng tranh đoạt, nó tuyệt đối không chỉ là đạo cụ tiên đoán mà thôi.

Nó nhất định có tác dụng đặc thù.

Lý do Linh Thác không giao ra mảnh vỡ la bàn là đầy đủ, nhưng hắn vì sao không giao cho phụ thân mình, còn không rõ.

Kẻ địch của Tiêu Dao tứ tử nếu là Thái Nhất môn chủ, vậy tất cả đều có thể giải thích.

Nguyên nhân Ám Ảnh Thần Dạ Du chết đầu tiên được giải thích; Nguyên nhân Trương Tử Chân kiêng kị kẻ địch như thế cũng được giải thích; Nguyên nhân cung chủ không nói cho mình biết chân tướng năm đó cũng có giải thích.

Mảnh vỡ trung tâm la bàn hẳn là không ở trong tay Linh Thác, bằng không sẽ không có chuyện đến tiếp theo, Thái Nhất môn chủ thông qua phệ linh, biết được con mình là Tiêu Dao tứ tử, đạt được tình báo tổ chức này.

Chính bởi vì kẻ địch quá mức cường đại, đáng sợ, cho nên năm đó tổ chức Tiêu Dao mới mai danh ẩn tích, không dám xông pha giang hồ nữa?

Thì ra kẻ địch là Thái Nhất môn chủ sao… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lặng yên cuồn cuộn lên sóng triều ngập trời.

Hắn hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc trong lòng, nói:

“Có phải đoán hay không, điều tra một chút là biết. Thôi bỏ đi, tôi cũng chỉ tò mò mà thôi, đã liên quan đến Thái Nhất môn chủ, vậy dừng ở đây.”

Hắn là cố ý nói như vậy, trước rút mình ra, đoạn chuyện cũ này tán gẫu đến nơi đây, cho dù hắn không điều tra, Linh Quân cũng sẽ đi điều tra.

Sau lưng Linh Quân là đại trưởng lão cùng Phó Thanh Dương, người trước đại biểu Bách Hoa hội, mà Phó Thanh Dương đại biểu nguyên soái.

Cái này so với Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn một mình sờ đá qua sông ổn thỏa hơn nhiều.

Linh Quân ngơ ngác ngồi ở ghế trên, khuôn mặt, ánh mắt dại ra, tựa như bức tượng.

Mười lăm phút đồng hồ đã sớm trôi qua, đạo sư ngài không tìm cô nương hẹn hò sao? Ừm, anh quá nửa đã không có tâm tình nữa… Trương Nguyên Thanh tựa như một gã trai tồi kéo quần lên không nhận người, nói:

“Tôi về ăn cơm.”

Búng ngón tay “Bốp” một cái, hóa thành ánh sao tiêu tán.

…

Tám giờ tối, phòng Quan Nhã.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên cạnh bàn, soạn tin nhắn cho Âm Cơ:

“Hư Vô giáo phái đã trả lời, tối mai, chạm mặt thành phố Kim Sơn, bọn họ chỉ định chị cùng tôi đi qua, không thể dẫn theo trưởng lão. Mặt khác, cần mang theo một món đạo cụ Kỵ Sĩ phẩm chất Thánh Giả tới đó.”

Tin nhắn gửi đi thành công.

Chương 1562: Kinh lôi! Kẻ địch của Tiêu Dao (4)

Theo Phó Thanh Dương nói, hành động truy bắt của Hồng Anh trưởng lão và Cao Phong trưởng lão lâm vào cục diện bế tắc, căn bản tìm không thấy Thuần Dương chưởng giáo.

Tên điên kia tựa như bắt đầu ẩn nấp từ đây, phát triển đáng khinh rồi.

Thế này rất không ổn, Thuần Dương chưởng giáo từng tiến vào thức hải của hắn, biết mảnh vỡ Thái âm tồn tại, tương lai khôi phục thực lực, nhất định sẽ săn giết hắn.

Cho nên, hắn và lão mõ giống nhau —— Thuần Dương chưởng giáo không chết, bổn tọa cuộc sống hàng ngày khó yên.

Âm Cơ trả lời rất nhanh: "Thu được, tôi đi hỏi sư tôn một chút."

Vài giây sau, lại phát ra một cái: "Đa tạ!"

Có thể thấy được tin tức này, đối với bọn họ mà nói cực kỳ quan trọng.

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm bức tường ngẩn người vài giây, sau đó gửi tin nhắn cho Chỉ Sát cung chủ:

"Có phải vị mạnh nhất đương thời kia hay không?"

Hắn tin tưởng, Chỉ Sát cung chủ có thể xem hiểu.

Tin tức gửi xong, chờ trái chờ phải, không đợi được Chỉ Sát cung chủ trả lời.

Không có trả lời, đại biểu cho ngầm thừa nhận? Trương Nguyên Thanh buông điện thoại di động, nhẹ nhàng thở ra, vừa đi về phía phòng tắm, vừa nói:

"Quan Nhã, giúp anh tới phòng lấy khăn tắm cùng quần áo tắm rửa."

"Được." Quan Nhã ngồi ở giường quý phi bên cửa sổ, buông sách trong tay xuống, đứng dậy rời khỏi phòng.

Trong phòng tắm, không khí tràn ngập mùi thơm của dầu gội cùng sữa tắm, trong giỏ trúc ném bừa bãi nội y ren cùng váy dài của phụ nữ.

Quan Nhã vừa tắm rửa xong.

Trương Nguyên Thanh cởi quần áo, ném vào giỏ trúc, nhìn chằm chằm quần áo mình bao trùm quần áo Quan Nhã, hắn cười hề hề một cái.

Trước kia ở nhà, bà ngoại có bệnh thích sạch sẽ đặc biệt để ý phân loại phương diện này, bà mua giỏ trúc cho mỗi người trong nhà, giỏ của mình đựng quần áo của mình, không cho phép lẫn lộn.

Theo Trương Nguyên Thanh thấy, lẫn lộn, là một loại tượng trưng thân mật.

"Tư vị tình yêu thật không tệ."

Vui vẻ ban đêm sắp tới, đã triệt tiêu tâm tình không ổn tối nay.

Đổi thành lúc bình thường, biết kẻ địch là Thái Nhất môn chủ, hắn tối nay đừng nghĩ ngủ ngon giấc.

Trương Nguyên Thanh trần truồng tiến vào gian tắm vòi sen, cách vách chính là bồn tắm lớn, phòng Quan Nhã rất lớn, phòng tắm và WC là tách ra.

…

Khách sạn.

"Cốc cốc!"

Âm Cơ nâng tay, gõ vang cửa phòng của sư phụ Hồng Anh trưởng lão.

Cửa phòng im lặng mở ra, nữ quỷ phía sau cửa hướng về Âm Cơ cung kính hành lễ.

Âm Cơ xuyên qua lối đi, sảnh ngoài, tiến vào phòng ngủ chính, thấy Hồng Anh trưởng lão mặc váy ngủ tơ lụa, đứng ở bên cửa sổ, tập trung nhìn cảnh đêm đô thị phồn hoa.

"Chuyện gì?"

Hồng Anh trưởng lão chưa xoay người, bà đã qua tuổi năm mươi, nhưng thân thể vẫn đầy đặn yểu điệu như trước, nếu chỉ

nhìn bóng lưng, vẫn có thể khiến người khác phái cảm thấy kinh diễm.

Năm mươi tuổi, ở trong linh cảnh hành giả cấp Chúa Tể, thuộc về thanh niên.

“Lão sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa tin con, nói hỗ trợ liên hệ được người của Hư Vô giáo phái rồi.” Âm Cơ nói.

Nghe vậy, khuôn mặt ngưng trọng của Hồng Anh trưởng lão lộ ra bất ngờ cùng vui mừng:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn này đáng tin bất ngờ, nói một chút tình huống cụ thể.”

Âm Cơ liền mang nội dung tin nhắn báo cho lão sư.

“Chỉ để con cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đến?” Hồng Anh trưởng lão nhíu mày, suy tư một lát, nói:

“Có thể thử, trừ đạo cụ nghề nghiệp Kỵ Sĩ, ta còn sẽ ban cho con hai món đạo cụ, một món là Liệt Dương Cảnh vi sư thường dùng, một món là mai rùa phẩm chất Thánh Giả.

Thứ sau có thể bói toán lành dữ, con phối hợp Tinh Tướng Thuật sử dụng, cẩn thận là trên hết.”

Khi nói chuyện, nhẹ nhàng nâng tay, hai món đạo cụ bỗng dưng hiện lên, bay về phía Âm Cơ.

Âm Cơ cung kính tiếp nhận, “Cảm ơn lão sư.”

Hồng Anh trưởng lão xoay người lại, chăm chú nhìn nữ đệ tử sa đen che mặt, thướt tha cao gầy, khẽ cười nói:

“Con cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn thường có liên lạc?”

“Ngẫu nhiên.” Âm Cơ đáp lại.

Nụ cười khóe miệng Hồng Anh trưởng lão càng thêm khắc sâu:

“Trừ đều là thành viên Thái Nhất môn, con gần như không có liên lạc với người ngoài, có phải có hảo cảm đối với hắn hay không.”

Âm Cơ khẽ nhíu mày: “Lão sư nếu là không vui, con không liên hệ với hắn là được.”

“Không, cái này rất tốt.” Hồng Anh trưởng lão đã đi tới, vuốt ve mái tóc của Âm Cơ, thở dài:

“Chuyện kia năm đó, trong lòng lão sư xấu hổ, nhưng đã trôi qua hai năm, con nên quên đi người kia, tìm kiếm cuộc đời của mình. Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng rất tốt, xuất thân quan phương, thiên phú dị bẩm, tương lai tiền đồ không thể hạn lượng, xứng đôi với con.”

Âm Cơ yên lặng lui về hai bước, khom người nói:

“Lão sư, con đi về nghỉ ngơi trước.”

Hồng Anh trưởng lão bất đắc dĩ lắc đầu.

…

“Quan Nhã tỷ, đại cát đại lợi.”

Trong bóng tối, tiếng khẩn cầu của Trương Nguyên Thanh lại một lần nữa vang lên.

Chương 1563: Mai rùa bói toán: Điềm báo đại hung (1)

Điều hòa đưa gió lạnh, mang đến từng đợt cảm giác mát, bên giường phân tán váy ngủ, nội y, cùng với những đống khăn tay.

Trên giường một mảng hỗn độn, Quan Nhã mang thân thể đầy đặn nóng bỏng của mình bọc lại trong đệm chăn, bọc rất kín kẽ, chỉ lộ ra một cái đầu, dùng cái gáy hướng về bạn trai, làm bộ chưa nghe hiểu.

“Đại cát đại lợi, đại cát đại lợi.”

Trương Nguyên Thanh siêng năng ám chỉ.

Quan Nhã nghiến răng nghiến lợi nói: “Em có phải chiều anh quá rồi hay không?”

Từ tối hôm qua đến ban ngày, từ ban ngày đến đêm nay, Nguyên Thủy đòi hỏi có thể nói nghe rợn cả người.

Quan Nhã tuy là Thánh Giả, cũng có chút khó có thể chống đỡ, nhưng vẫn chiều hắn từng lần một.

Cô cùng Nguyên Thủy chênh lệch khoảng sáu tuổi, là tình yêu chị em tiêu chuẩn, bởi vậy chiều hắn khắp nơi, nào ngờ tiểu tử này được voi đòi tiên, càng ngày càng quá phận.

Trương Nguyên Thanh lại cầu xin mấy lần, thấy cô trước sau không đáp ứng, liền biết không thể được, bất đắc dĩ bỏ qua, nói:

"Vậy được rồi, tỷ tỷ tốt, anh vẫn muốn."

Vừa dứt lời, chợt thấy sát khí ập tới, hai ngón tay tì lên đầu, sau đó là tiếng Quan Nhã thở phì phì:

"Nào có xe mới như anh chạy từ sớm đến tối, không bảo dưỡng sao? Ngủ!"

Trương Nguyên Thanh bị dọa run lên, vội vàng co người lại về phía sau, cười gượng nói: "Có đạo lý có đạo lý."

Đợi Quan Nhã thu hồi ngón tay dựng như kiếm, hắn dịch trở về, ôm thân thể mềm mại trắng trẻo thơm mềm, ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, bức rèm kéo chặt, ánh mặt trời mỏng manh mơ hồ xuyên thấu qua khe rèm chui vào, toàn bộ căn phòng yên tĩnh mà tối tăm.

Quan Nhã dần dần tỉnh lại, theo bản năng vươn cánh tay, ôm về phía tình lang cùng chung chăn gối, nào ngờ sờ hụt.

Còn chưa hoàn toàn khôi phục ý thức, cô khẽ nhíu mày, tiếp đó lông mi rậm rung rung, mở đôi mắt đẹp nhìn lại.

Bên gối trống trơn.

Chỉ nhìn một cái như vậy, sáng sớm tốt đẹp tỉnh lại, tâm tình của cô bỗng nhiên trở nên không tốt.

Nhưng sau đó, cô như có cảm giác, lật người, nhìn về phía bàn.

Một bóng người ngồi ở bên cạnh bàn, ánh sáng màn hình màu lam huỳnh quang chiếu vào khuôn mặt hắn, xung quanh nặng nề tối tăm, khuôn mặt kia tuấn lãng sạch sẽ, tươi sáng khắc sâu.

Lòng Quan Nhã lập tức yên ổn, khuôn mặt con lai thanh lịch xinh đẹp nháy mắt sinh động hẳn lên.

Giọng của nàng mang theo một tia ngọt ngào cùng lười biếng, cười ha ha nói:

“Sáng sớm đã tiến vào thời gian hiền giả?”

“Cô gái, em lại chơi với lửa, quên đêm qua là ai khóc kêu ‘Ca ca tha mạng’ rồi sao?” Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn qua, cười nhạo nói.

Hắn thấy Quan Nhã ôm đệm chăn ngồi dậy, đôi chân dài đẹp vươn ra, giẫm ở trên mặt đất, cúi người nhặt lên váy ngủ phân tán ở chân giường, tư thế này, khiến Trương Nguyên Thanh thấy rõ ràng lưng ngọc đường cong mượt mà.

Sa tanh mịn màng như cực phẩm, hơn nữa không giống thiếu nữ lộ ra cảm giác gầy trơ xương như vậy, mà là đầy đặn chỉ phụ nữ trưởng thành có.

Yêu tinh… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía máy tính.

Quan Nhã mặc xong váy ngủ, đi đến bên bàn, từ phía sau ôm cổ hắn, “Anh đang xem phương án phó bản à… Ồ, anh tới đây sắp vào phó bản rồi, em nghĩ một chút… Anh lần này là phó bản nhiều người?”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng: “Phương án phó bản Thái Nhất môn hầu như không dùng đến, nhưng vẫn phải xem, nhỡ đâu lần này dùng đến thì sao?”

Lấy biểu hiện của hắn ở trong Nhai Sơn Chi Hải, phó bản lần sau, tình huống không ổn nhất là, lại gặp phải cục diện 6 kéo 4.

Tệ hơn một cấp là 5 kéo 4.

Tình huống lạc quan nhất cũng là phó bản cấp S.

Thử nghĩ, khi đạo cụ, con bài chưa lật của bạn có thể dễ dàng đánh chết Thánh Giả cấp 4, chém giết với Thánh Giả cấp 5, đối mặt Thánh Giả cấp 6 sơ kỳ cũng có thể đọ sức, như vậy, linh cảnh còn có thể để bạn tiếp tục ở trong phó bản cấp bậc đối ứng tiêu dao tự tại sao?

Linh cảnh là có cơ chế cân bằng.

Tình huống cấp 6 kéo cấp 4, ở trong cơ chế ghép hiếm thấy, nhưng hiếm thấy không đại biểu không có, nguyên nhân hiếm thấy, rất có thể là đại bộ phận mọi người điểm không đủ cao.

Khi điểm ẩn của bạn đủ, có lẽ ghép Thánh Giả đẳng cấp cao liền thành điều bình thường.

Chẳng qua loại hiện tượng này, đại khái chỉ có kỳ tài cực cá biệt có một không hai biết, ví dụ như Nguyên Soái, Ma Quân cũng tấn thăng nhanh chóng mãnh liệt, ở trong thời gian ngắn đạt tới giai đoạn Chúa Tể.

Quan Nhã gác cái cằm V-line ở bả vai hắn, dịu dàng nói:

"Bình an trở về! Chờ điểm của em đề cao, nói không chừng lại có thể ghép đến cùng phó bản với anh."

Từ khi quyết định thăng cấp hẳn hoi, cô không cố ý giữ cấp bậc nữa, đã trải qua phó bản giết chóc biểu hiện trác tuyệt, Quan Nhã bây giờ cho điểm, nhắm chừng có thể ổn định ở cấp A.

Chương 1564: Mai rùa bói toán: Điềm báo đại hung (2)

Với cô mà nói, phó bản cấp A là phải đánh bạc tính mạng mới có thể hoàn thành phó bản, lần trước trong "Lâm An quỷ án", cô có ba lần nguy cơ sinh tử, thiếu chút nữa ngã ở bên trong.

Khó có thể tưởng tượng, Nguyên Thủy quá khứ nhiều lần phó bản cấp S như vậy, là như thế nào chống đỡ qua được.

"Anh bây giờ bảo bối nhiều, cho dù đối mặt cường giả cấp 6, anh cũng có thể chống đỡ một chút." Trương Nguyên Thanh xoay đầu lại, khẽ hôn bờ môi đỏ mọng, hai người bắt đầu hôn nồng nhiệt, hít thở dần dần nặng nề.

Lúc này, trên bàn truyền đến "ting" một tiếng, là cái điện thoại di động dán hình chòm sao đó của Quan Nhã.

Quan Nhã ngẩng đầu, đưa tay cầm lấy điện thoại di động, xem tin, vẻ mặt đột nhiên biến đổi:

"Mẹ em ngày mai đến Tùng Hải."

Hành động nhanh như vậy? Mình còn tưởng mẹ vợ sẽ giống boss nhân vật phản diện, vẻ mặt khinh thường cho mình thời gian phát triển. Trương Nguyên Thanh theo bản năng nhe răng, sau đó xắn tay áo:

“Nghênh đón bước đầu tiên của hạnh phúc, từ chính tay đâm mẹ vợ bắt đầu.”

Quan Nhã: “…”

…

Bảy rưỡi tối, cửa tiểu khu biệt thự vịnh Phó gia.

Một chiếc xe MPV màu đen đến tiểu khu, Âm Cơ ngồi ở hàng ghế sau nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng còi bén nhọn.

Cô hạ cửa kính xe xuống, quay đầu nhìn, chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu lam đỗ ở ven đường, một người trẻ tuổi tuấn tú ngồi ở vị trí ghế lái.

Người trẻ tuổi hướng về cô nhướng mày mỉm cười:

“Mỹ nữ, lên xe đi, bản Thiên Tôn đưa cô đi hóng gió.”

Âm Cơ đối với loại tư thái tự làm thân này của hắn, quả thật có chút không thích ứng, nhưng nhìn khuôn mặt cợt nhả đó, tâm tình xưa nay tăm tối, không hiểu sao nhẹ nhàng hơn chút.

Cô khẽ gật đầu, kéo mở cửa xe.

Trương Nguyên Thanh đánh giá người đàn bà góa của Ma Quân bước xuống xe MPV, đi về phía mình, cô trước sau như một mặc váy dài màu đen dệt tơ xếp lớp, làn váy đính hoa văn ren tinh xảo đẹp đẽ.

Mái tóc như thác nước, sa đen che mặt, đôi mắt trầm tĩnh xinh đẹp, khí chất của cô mờ mịt thần bí, ngầm giấu sự cao quý, tựa như tinh linh của hắc nguyệt.

Ánh sáng đèn đường màu vỏ quất chiếu vào khuôn mặt cô, tăng thêm một phần ấm áp mềm mại cho cuộc sống.

“Ầm!”

Âm Cơ lên xe, nhẹ nhàng đóng cửa.

Trong đôi mắt đen bóng trầm tĩnh của cô hiện lên ánh sao lấp lánh, nói:

“Sư tôn cho tôi hai món pháp khí phòng bị ngoài ý muốn, trước khi gặp, chúng ta phải làm được phòng bị chu đáo, tránh cho rơi vào bẫy của kẻ địch. Tôi nhìn tướng mạo của cậu một chút…”

Lúc này, đánh giá tướng mạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô đột nhiên ngẩn ra.

Vài giây sau, cô cười cười, nói: “Chúc mừng!”

Cung Duyên rực rỡ tỏa sáng, biểu thị Nguyên Thủy Thiên Tôn ở giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, nhưng lại có một đám mây đen như có như không lượn lờ.

Vì thế Âm Cơ thiện ý nhắc nhở: “Cảm tình của cậu sắp tới sẽ có khúc chiết.”

Trương Nguyên Thanh khởi động xe, hòa vào dòng xe cộ, cảm khái nói:

“Mẹ vợ cùng nhạc phụ tương lai không đồng ý hôn sự của tôi cùng bạn gái.”

Âm Cơ ngẩn ra lần nữa, mỉm cười nói:

“Lấy thân phận cùng địa vị của cậu, rất khó tưởng tượng người lớn nhà gái sẽ phản đối.”

“Bởi vì bọn họ có người tốt hơn mà.” Trương Nguyên Thanh đánh vô-lăng, xe chạy vào đường cao tốc, bất đắc dĩ nói:

“Bạn gái tôi là dòng chính Phó gia, Phó gia vốn muốn cho cô ấy kết hôn với gia tộc Miller của Thiên Phạt. Dùng lời của Phó Thanh Dương mà nói, đây là một hạng mục giá trị trăm tỷ, tỷ lệ hồi báo cao, phiêu lưu nhỏ.

“Mà tôi là thường dân, không có tài sản, không có thế lực, không có tiền, có chỉ có tiềm lực hư vô mờ mịt, phiêu lưu lớn, thấy hiệu quả chậm, ngày nào đó chết ở trong linh cảnh, tỷ lệ hồi báo liền về 0.

Trái lại, kết hôn với nhà Miller, tiểu tử đó chết rồi cũng không sao cả, mục đích của bọn họ là hợp tác với gia tộc Miller, mà không phải hợp tác với tiểu tử nghèo kia.”

Âm Cơ nghe vậy, nhất thời nhíu mày, đối với cảm tình của Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm thái độ không lạc quan.

Cô là xuất thân thế lực lớn, môn phái cùng gia tộc khác nhau, sẽ không bắt buộc thành viên kết hôn, nhưng chưa từng ăn thịt heo, chung quy từng thấy heo chạy.

Linh cảnh thế gia kết hôn, tuyệt không giống trong phim diễn, có thể cảm động trời cảm động đất, cảm động mẹ vợ tương lai.

Chính như Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, đám cưới là hạng mục lớn, liên quan đến gia tộc, thế lực phát triển, lợi ích sau lưng khó có thể đánh giá, nào phải ngươi không muốn gả thì có thể không gả?

Ở trước mặt gia tộc, đại bộ phận tộc nhân đều không có tư cách đàm phán, trừ phi là thiên tài khác với số đông.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy tiền đồ vô lượng, nhưng chính như hắn nói, phiêu lưu lớn thấy hiệu quả chậm, còn có khả năng đầu tư về 0, mang đi so sánh, gia tộc Miller phiêu lưu nhỏ, hồi báo cao, làm nhà đầu tư, chọn như thế nào, không cần nói cũng biết.

Chương 1565: Mai rùa bói toán: Điềm báo đại hung (3)

Nói chuyện đến nơi đây, chuyện này vốn nên kết thúc, không nên tiếp tục nữa, nhưng Âm Cơ không biết vì sao, trong lòng dâng lên một sự bốc đồng tìm tòi nghiên cứu, truy hỏi:

“Vậy cậu tính xử lý ra sao?”

Trương Nguyên Thanh bình tĩnh nói: “Tự nhiên là đấu tranh đến cùng.”

“Nhưng đấu tranh chưa chắc có kết quả tốt, sẽ liên lụy cậu.” Âm Cơ nói.

“Sợ cái gì, tôi là người quan phương, Phó gia có thể làm gì tôi? Tôi trước làm to bụng Quan Nhã tỷ, gạo nấu thành cơm, bọn họ chỉ có thể bịt mũi nhận.” Trương Nguyên Thanh khí thế rất đầy đủ, lại nói:

“Chẳng qua mẹ cô ấy kinh nghiệm cũng rất phong phú, vậy mà lại nhìn thấu lòng dạ lang sói của tôi, không cho tôi cơ hội, sáng mai liền bay tới Tùng Hải, tôi còn chưa nghĩ ra dẹp yên bà ấy như thế nào.”

“Đúng vậy, cậu có thân phận quan phương, cậu là có thân phận quan phương.” Âm Cơ thấp giọng lẩm bẩm, chung quy là khác nhau, bọn họ đối mặt là vấn đề cảm tình, mà không phải vấn đề sinh tử.

Bên tai giống như lại vang lên lão sư nghiêm khắc răn dạy: Con nếu muốn hắn chết, con liền tiếp tục ở bên hắn, xem lần sau trưởng lão khác tìm tới cửa, có thể giữ lại tính mạng cho hắn hay không.

Trầm mặc vài giây, cô nhịn không được hỏi:

“Vậy cô ấy thì sao, cô ấy không sợ liên lụy cậu? Hội tộc lão Phó gia có tiếng nghiêm khắc, cho dù không sợ liên lụy cậu, cô ấy lại nên phản kháng gia tộc như thế nào?”

Âm Cơ hôm nay nói có chút nhiều a… Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

“Đã quyết định muốn bên nhau, tự nhiên là cùng nhau gánh vác phiêu lưu, cô ấy nói, Phó gia thực dám bạo lực can thiệp, vậy cô ấy liền khiến mình biến thành trẻ mồ côi.”

Âm Cơ ngây cả người.

Sau đó cô không nói gì nữa, chỉ là kinh ngạc nhìn cảnh vật bên đường ngẩn người, gió đêm làm rối mái tóc của cô, thổi lên quần áo của cô, tựa như hoa đinh hương kết lên sầu bi.

Nửa giờ sau, xe thể thao màu lam lái ra khỏi Tùng Hải, đến địa giới thành phố Kim Sơn.

“Dừng một chút.”

Âm Cơ trầm mặc suốt dọc đường rốt cuộc mở miệng.

Trương Nguyên Thanh đỗ xe ở ven đường, nhìn cô từ ô vật phẩm lấy ra một cái mai rùa, đưa qua, “Lắc trái ba lần, lắc phải ba lần, nó có thể đoán trước cát hung ngày gần đây của cậu.”

Đạo cụ bói toán này bù trừ với Tinh Tướng Thuật, thêm một tầng bảo hiểm.

Cô vốn nên ngay từ đầu đã lấy ra, nhưng nói chuyện với Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến cô nhớ tới chuyện cũ, thẳng đến giờ phút này mới nhớ ra.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận mai rùa, như tên thần côn, giơ cao bên trái lắc ba lần, giơ cao bên phải lắc ba lần, trong mai rùa truyền đến động tĩnh của đồng tiền "leng keng".

Hắn nghiêng mai rùa, đổ đồng tiền ra.

Ba đồng tiền cỡ lớn triển khai, Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn một cái, rồi nâng tầm mắt nhìn về phía Âm Cơ:

"Như thế nào?"

Hắn không phải chủ nhân mai rùa, cũng không phải Phương Sĩ, xem không hiểu quẻ tượng.

Con ngươi Âm Cơ co rụt lại, "Điềm báo đại hung!"

"Gì?" Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen.

Âm Cơ lặp lại nói: "Điềm báo đại hung, cậu sắp tới sẽ có nguy hiểm tính mạng."

Dứt lời, Âm Cơ một lần nữa mở Tinh Mâu, đánh giá tướng mạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, phát hiện cung Ách sáng rõ, không tồn tại huyết quang tai ương.

Tinh Tướng Thuật và quẻ thuật sinh ra xung đột.

Mình con mẹ nó sao lại nguy hiểm rồi, có thể để cho ta sống yên ổn vài ngày hay không, mình vừa mới lên giường với Quan Nhã tỷ… Trương Nguyên Thanh đầy bụng lời nói nhảm.

Lời tiên đoán của Gương Ma Vận Mệnh còn chưa giải quyết, mai rùa bói toán lại thêm một đao.

Trương Nguyên Thanh không cho rằng mai rùa bói toán là sai lầm, mảnh vỡ Thái âm có "suy nghĩ" của mình, nó sẽ ở lúc cần thiết ban cho bí ẩn, như lúc trước ở trong phó bản giết chóc, có các đại lão ở ngoài phó bản dòm ngó, nó sẽ tự che chắn dấu ấn trăng tròn.

Nhưng đại bộ phận thời điểm, nó là không can dự.

Chính là nói, hắn sắp tới thật sự sẽ có nguy cơ lớn.

Âm Cơ cầm lấy mai rùa, lắc trái ba lần, đổ đồng tiền, đồng tiền biểu hiện quẻ tượng khiến cô lại nhíu mày.

Quẻ tượng của cô bình an!

Cũng chính là nói, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ có nguy cơ lớn.

Âm Cơ trầm ngâm vài giây, phân tích:

"Nguy cơ hẳn là không phải bắt nguồn từ cuộc gặp tối nay, bằng không tôi sẽ giống với cậu. Tinh Tướng Thuật chỉ có thể nhìn thấy vận mệnh ngắn hạn, sẽ không vượt qua một ngày, mà quẻ tượng dự báo thời gian gần, trên thời gian xa hơn… Cậu sắp tới có phải cần vào phó bản hay không?"

"Phải!" Trương Nguyên Thanh giật mình gật đầu.

Quẻ tượng dự báo nguy cơ lớn, bắt nguồn từ phó bản?

Ừm, cũng có khả năng bắt nguồn từ mẹ vợ thuê kẻ giết người… Hắn ở trong lòng bổ sung một câu.

Ánh mắt Âm Cơ nhất thời tràn ngập lo lắng.

Chương 1566: Audio Ma Quân lâu rồi không có (1)

"Đi gặp mặt người Nam phái trước đi, chuyện trong phó bản, đến lúc đó nói sau." Trương Nguyên Thanh áp chế cảm xúc nặng nề, không truyền lại cảm xúc cho Âm Cơ, cười nói:

"Tôi vào phó bản, lần nào không phải nguy cơ sinh tử, quen rồi quen rồi…"

Âm Cơ muốn nói lại thôi, nhưng Trương Nguyên Thanh không cho cô cơ hội nói chuyện, một cước đạp chân ga, một lần nữa lên đường.

Hai mươi phút sau, hai người đến địa điểm ước định:

Văn phòng một nhà công ty chuyển phát nhỏ.

Trong văn phòng mười mấy mét vuông, bọc đồ hỗn độn chồng chất, chỉ có trên hai cái ghế, là Tiểu Viên xinh đẹp, khuôn mặt trắng trẻo ngồi.

Khấu Bắc Nguyệt ngồi chễm chệ một ghế khác, một bộ tư thái đại ca xã hội đen dẫn đầu đàm phán.

Nhóc mập nhân vật chính thật sự, ngược lại ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Trương Nguyên Thanh Âm Cơ tiến vào văn phòng, Khấu Bắc Nguyệt dẫn đầu mở miệng, ánh mắt sắc bén, giọng điệu trầm thấp:

"Lần này đàm phán thành công hay không, phải xem thành ý của Thái Nhất môn…"

Vừa dứt lời, Trương Nguyên Thanh sải bước tiến lên, xách sau gáy hắn lên ném sang một bên:

"Biến đi! Người lớn nói chuyện, trẻ con sang một bên."

Khấu Bắc Nguyệt lảo đảo một phen, may mắn có nhóc mập đỡ, lúc này mới chưa ngã xuống, hắn tức giận nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, giận mà không dám nói gì.

Trương Nguyên Thanh ra hiệu Âm Cơ vào ngồi, sau đó nhìn về phía Tiểu Viên nhiều ngày không gặp, cười hì hì nói:

"Dì Tiểu Viên."

Cô vẫn xinh đẹp lạnh lùng, khí tràng cường thế như vậy, ngồi ở nơi đó, tràn đầy khí chất cả hào môn, Âm Cơ dịu dàng thiện lương cũng bị cô đè ép xuống.

Nhìn thấy Tiểu Viên xuất hiện ở đây, trong lòng hắn nhẹ nhàng thở ra, cái này ý nghĩa, Vô Ngân đại sư cũng sẽ chăm chú vào buổi đàm phán này.

Đại sư vẫn là đáng tin, cùng không tin tiết tháo của nam phái, cho nên phái Tiểu Viên đến giám sát.

Cũng có khả năng là Tiểu Viên nghe nói buổi đàm phán này, cố ý tới tọa trấn. Cô là có Nhập Mộng Ngọc Phù, cô đến, ý nghĩa Vô Ngân đại sư cũng đến.

Tiểu Viên mặt lạnh, không thèm để ý đến hắn.

Lại làm sao vậy, mình gần đây không trêu chọc cô ấy nha, cô gái này thật là, lúc lạnh lúc nóng… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ đáng tin là đại sư?

Nếu là Tiểu Viên để ý an nguy của hắn, sao còn có thể bày khuôn mặt thối ra với hắn?

Âm Cơ nhìn về phía Tiểu Viên, nhẹ nhàng nói: "Nam phái các người có kế hoạch gì?"

Lúc này, nhóc mập yếu ớt giơ tay: "À… Tôi mới là sứ giả nam phái."

Âm Cơ nhìn hắn, trong mắt hiện lên một dấu chấm hỏi: "?"

Âm Cơ nhíu mày, có chút không quá xác định nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Hắn chính là 'Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí', chị hẳn là ở trên bảng truy nã từng thấy hắn." Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, đưa ra câu trả lời khẳng định.

Âm Cơ bình tĩnh nhìn vài lần, quả thật nhớ tới một nhân vật như vậy, gật đầu nói:

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí ở giai đoạn Siêu Phàm rất có danh tiếng, thật là Huyễn Thuật Sư của Hư Vô giáo phái (nam phái), chẳng qua Âm Cơ trước kia cũng không quá để ý bọn con nít giai đoạn Siêu Phàm, cho nên chưa ngay lập tức nhận ra.

Nhóc mập thở dài nói:

"Tôi có thể cảm ứng được cảm xúc kinh ngạc của cô, trong lòng cô nghĩ hắn là, gã này sao lại làm tiểu đệ cho một tên Hỏa Sư?

"Tôi đúng là làm tiểu đệ cho người ta, nhưng tôi muốn thay lão đại giải thích một phen, hắn là Yêu Mê Hoặc, không phải Hỏa Sư."

Sự kinh ngạc trong mắt Âm Cơ càng đậm hơn. Thân là chấp sự cao cấp của Thái Nhất môn, cô từng tiếp xúc với rất nhiều Hỏa Sư, đối với khí chất của Hỏa Sư rõ như lòng bàn tay.

Rất khó tưởng tượng, thiếu niên hầu như mang hai chữ "Hỏa Sư" khắc vào đầu, vậy mà lại là một vị Yêu Mê Hoặc.

Hắn cũng không có lệ khí cùng sát khí của Yêu Mê Hoặc.

Âm Cơ thu liễm cảm xúc, thản nhiên nói: "Như vậy, kế hoạch của nam phái các người là cái gì."

"Không có kế hoạch, bởi vì đây là chuyện các trưởng lão cần bàn bạc, mà mục đích chúng ta lần này gặp mặt, chỉ là đơn giản bàn bạc, đánh xuống cơ sở cho về sau hợp tác." Nhóc mập trầm giọng nói:

"Đạo cụ khế ước mang theo không?"

Âm Cơ khẽ gật đầu, mở lòng bàn tay, một vệt ánh sáng vàng óng từ lòng bàn tay nở rộ, ngưng tụ thành một quyển trục màu vàng.

Cô mở quyển trục, trên quyển trục tấm da dê cũ kỹ chế thành vẽ tấm khiên cùng đại kiếm, một hơi thở nghiêm khắc, công chính tràn đầy toàn bộ văn phòng.

Nhóc mập hài lòng gật đầu:

"Cô là đồ đệ yêu của Hồng Anh trưởng lão, đại trưởng lão bảo tôi ký kết khế ước với cô, nếu Thái Nhất môn đen ăn đen, vậy cô sẽ bị khế ước cắn trả, trở về linh cảnh.

"Nếu Hư Vô giáo phái đen ăn đen, như vậy trở về linh cảnh chính là tôi."

Chương 1567: Audio Ma Quân lâu rồi không có (2)

Đây là muốn dùng Âm Cơ để kiềm chế Hồng Anh trưởng lão? Ừm, lấy cảm tình của Hồng Anh trưởng lão đối với Âm Cơ, có tầng trói buộc này, ít nhiều sẽ kiêng kị một chút, chẳng qua cậu tên nhóc mập này, rõ ràng bà không đau cậu không thương, Âm Cơ trao đổi với cậu, Thái Nhất môn thiệt thòi chết… Trương Nguyên Thanh bình tĩnh bàng quan, không can thiệp.

Âm Cơ mở quyển trục, dựa theo nhóc mập yêu cầu, lấy phương thức ngôn ngữ ghi vào nội dung khế ước ở trên quyển trục, nhỏ máu làm chứng, lại ném quyển trục ra.

Nhóc mập đưa tay tiếp nhận, cũng lấy phương thức tương tự, ký kết khế ước bình đẳng.

Sau đó, hắn ném quyển trục trở về, nói: “Trao đổi một phen phương thức liên hệ.”

Âm Cơ lấy ra điện thoại di động, lần đầu thêm bạn tốt với một vị nghề nghiệp tà ác.

“Kế tiếp liền chờ tin tức xấu của chúng tôi đi, hôm nay bước đầu tiếp xúc hoàn thành.” Nhóc mập lui về phía sau một bước, tỏ vẻ mình không có việc gì.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiểu Viên có chuyện hay không, thì không liên quan tới hắn.

Tiểu Viên sắc mặt lạnh nhạt đứng dậy, nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập, “Đi thôi.”

Nhìn cũng không nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, dẫn đầu đi ra khỏi văn phòng.

Khấu Bắc Nguyệt ngẩn người, nhìn nhìn bóng lưng Tiểu Viên, lại nhìn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa vui vẻ vừa phát sầu:

“Hai người có phải lại có mâu thuẫn hay không?”

Bắc Nguyệt nói như vậy, nói lên Tiểu Viên không phải đến tháng, cô ấy cũng chỉ nhằm vào mình, chỉ giận mình… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía nhóc mập.

Nhóc mập dùng khẩu ngữ không tiếng động nói một câu: Anh ngày đó không đi khách sạn.

Nói xong, kéo lão đại muốn tán gẫu thêm vài câu với Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng rời khỏi.

Bởi vì mình không đi khách sạn, cho nên Tiểu Viên tức giận? Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh nhất thời trở nên cổ quái, không biết nên cao hứng hay phiền muộn.

Từ thiên tính đàn ông mà nói, cái này không thể nghi ngờ là chuyện đáng giá vui sướng, Tiểu Viên cáu kỉnh là vì gần đây hắn đã không đi khách sạn Vô Ngân, lại ít liên lạc.

Nói rõ dì Tiểu Viên cảm thấy mình bị lạnh nhạt, loại cảm xúc này cũng không phải là quan hệ nam nữ bình thường có thể có.

Phiền muộn là Trương Nguyên Thanh tự cảm thấy không phải Linh Quân loại tra nam kia, hắn đã có Quan Nhã tỷ, chỉ sợ

phải cô phụ một mảnh tình si của Tiểu Viên rồi.

Nghĩ như vậy, hắn lon ton đuổi theo, chặn Tiểu Viên đi về phía xe hơi màu trắng.

“Dì Tiểu Viên, đã lâu không gặp, cũng chưa nói được mấy câu dì đã muốn đi.” Trương Nguyên Thanh giả bộ không biết tình huống, oán giận.

Xét cho cùng là theo Linh Quân tu hành mấy tháng, nắm bắt đối với tâm lý phụ nữ càng thêm thành thạo, lấy tính cách Tiểu Viên, thẳng thắn nói, sẽ chỉ làm cô thẹn quá hóa giận.

Khi đó không phải quay ngoắt mặt đi, mà là đánh một trận.

Vì thế hắn làm bộ ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngào.

“Cửa hàng bận, không có thời gian.” Tiểu Viên lạnh lùng trả lời, cũng đẩy nhanh bước chân.

“Cái khách sạn nát đó của dì cả ngày không có khách.” Trương Nguyên Thanh lầu bầu.

Tiểu Viên xoay đầu lại, trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Tôi mới từ học viện Tần Phong đi ra, bên trong đã xảy ra án mạng, tôi vẫn luôn ở Tùng Hải tiếp nhận điều tra, bị đưa ra nghi vấn các kiểu, lấy lời khai, liên tục ba ngày, rốt cuộc có thể được thở.” Trương Nguyên Thanh theo ở bên người cô, không chút để ý nói:

“Lần trước là Phó Thanh Dương phái nhiệm vụ, bảo tôi tới tiếp xúc với Hư Vô giáo phái, quay đầu lại họp, thời gian vội vàng, liền không đi khách sạn Vô Ngân, thực đáng tiếc, tôi ngày nào cũng nhớ dì Tiểu Viên.”

Tiểu Viên lạnh lùng liếc xéo nhóc mập phía sau một cái, thản nhiên nói:

“Bận là chuyện tốt, quan phương sẽ trọng điểm bồi dưỡng cậu, tương lai tiền đồ vô lượng, về sau bớt lui tới với chúng tôi đám tà ma ngoại đạo này.”

Dứt lời, mở cửa xe, chui vào ghế lái.

Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập, nói:

“Tôi có việc thương lượng với Tiểu Viên, hai cậu đi về trước đi.”

Khấu Bắc Nguyệt một chút nhãn lực cũng không có, “Chúng tôi không đi xe điện tới đây.”

“Gọi xe.”

“Không có tiền.” Khấu Bắc Nguyệt đúng lý hợp tình: “Gọi xe về khách sạn cần 60 đồng, tôi chạy cả buổi sáng cũng chỉ kiếm được một trăm đồng.”

Trương Nguyên Thanh không nói hai lời, ném 1.000 tệ cho hắn.

Khấu Bắc Nguyệt vui vẻ hẳn lên: “Anh với Tiểu Viên thong thả nói chuyện.”

Như đứa nhỏ cầm khoản tiền tiêu vặt thật lớn, vui vẻ dẫn theo đồng bạn rời đi.

Trương Nguyên Thanh chui vào xe.

Vài phút sau, Âm Cơ gọi điện thoại xong với lão sư từ văn phòng đi ra, vừa vặn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn chui ra khỏi xe, cúi đầu, hướng về cô gái trưởng thành xinh đẹp trong xe phất tay cáo biệt.

Vẻ mặt của người sau đã không lạnh lùng giống vừa rồi, khởi động xe, chạy khỏi công ty chuyển phát.

Chương 1568: Audio Ma Quân lâu rồi không có (3)

Rốt cuộc dỗ xong rồi, Linh Quân nói đúng, đối với cô gái dở chứng, chỉ cần có đủ kiên nhẫn, thì nhất định có thể dỗ được, bởi vì thứ các cô cần, cũng chỉ là bạn dỗ họ… Trương Nguyên Thanh lại một lần nữa cảm khái đạo sư cơ trí.

“Cậu rất quen thuộc với bọn họ?” Âm Cơ làn váy bay bay đi đến.

“Bọn họ đều là người thân bạn bè, anh em tay chân của tôi, ừm, không tính tên nhóc mập kia.” Trương Nguyên Thanh ngoái đầu lại nhìn về phía người đàn bà góa của Ma Quân,

thấy cô nhíu lại đôi lông mày thanh tú, muốn nói lại thôi, liền biết người chị này đang nghĩ cái gì, cười nói:

“Tuy là nghề nghiệp tà ác, nhưng bọn họ chưa từng làm chuyện ác, điểm mấu chốt đạo đức so với đại bộ phận nghề nghiệp hợp pháp còn cao hơn.”

“Tôi không tin.” Âm Cơ thành thực nói.

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai, không giải thích, chỉ chỉ xe thể thao, cười nói:

“Tỷ tỷ, đi thôi, đưa chị về Tùng Hải.

Chị là muốn ở vịnh Phó gia nghỉ ngơi một đêm, hay là trực tiếp đi sân bay?”

Âm Cơ giọng ôn hòa:

“Ban đêm là thời điểm chúng ta có tinh thần nhất.”

Trực tiếp đi sân bay phải không? Trương Nguyên Thanh nghe hiểu, vừa đi về phía xe thể thao, vừa nói:

“Mấy ngày tới đây tôi sẽ tiến vào phó bản, hành động bắt Thuần Dương Chưởng giáo, có khả năng không thể tham dự. Ừm, nếu ra khỏi phó bản, có cần trợ giúp có thể liên lạc tôi bất cứ lúc nào.”

“Được!” Âm Cơ không từ chối.

11:40 tối, xe thể thao màu lam dọc theo cao tốc, đến tầng xuất phát của sân bay quốc tế Tùng Hải.

Âm Cơ mở cửa xe, nhưng chưa lập tức xuống xe, nhẹ nhàng nói:

“Người quan phương thích nhất chụp mũ cho người ta, lại đứng ở trên đại nghĩa đánh bại kẻ địch. Cậu có được thiên phú trác tuyệt, nhưng ở trong tranh đấu quyền lực, không có khả năng là đối thủ của những lão hồ li kia.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: “Tôi nhớ rồi.”

Đây là ám chỉ hắn, giữ khoảng cách với bọn Tiểu Viên, đừng để người ta bắt thóp.

Âm Cơ gật gật đầu, bước ra khỏi xe thể thao, ở trong làn váy tung bay, đi vào đại sảnh chờ bay ánh đèn sáng tỏ.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đuổi theo Âm Cơ, thẳng đến lúc bóng dáng cao gầy yểu điệu hoàn toàn biến mất, hắn thu hồi ánh mắt, lái xe thể thao rời khỏi.

…

Linh Quân đóng cửa phòng, lấy ra bảo châu xanh biếc, kích hoạt "Vách Ngăn Rừng Rậm", ngăn cách thanh âm.

Hắn đưa tay lấy ra điện thoại di động trong túi, nắm ở lòng bàn tay, lộ ra biểu cảm do dự rối rắm, chợt nghiến răng một cái, click mở một dãy số bị block.

—— Victoria!

Nữ trưởng lão Thái Nhất môn, người nước ngoài quốc tịch Trung Quốc, phụ trách xử lý công việc tám tỉnh đông bộ.

Vị trưởng lão này là người nước ngoài duy nhất của Thái Nhất môn, hơn nữa là người nước ngoài sinh trưởng ở bản địa, sau khi trở thành Thần Dạ Du, hợp lý gia nhập Thái Nhất môn, ừm, đó là chuyện hai ba mươi năm trước.

Linh Quân lúc còn rất nhỏ, trưởng lão Victoria đang cảnh xuân tươi đẹp, bởi vì thường xuyên gặp các anh trai lớn tuổi ngược đãi, trưởng lão Victoria thương hại đứa nhỏ không có mẹ này, từng "thu lưu" hắn.

Linh Quân đi theo cô sinh hoạt rất nhiều năm, trong lòng đứa nhỏ âm thầm thề, tương lai phải coi cô giống như trưởng bối mà hiếu kính.

Về sau hắn trưởng thành, Victoria vẫn đang cảnh xuân tươi đẹp như cũ, sức quyến rũ không giảm, vì thế… Ừm, lòng hiếu thảo biến chất.

Victoria đối với đứa nhỏ lớn lên dưới mắt này cũng rất có cảm tình, không chịu được hắn quấn quýt si mê, liền đã xảy ra một đoạn tình yêu vượt qua tuổi tác.

Nhưng Linh Quân là Mộc Yêu loại sinh sản, đối với khác phái, đối với sinh sản có khát vọng cùng không biết đủ theo bản năng, quan hệ hai người duy trì không được mấy năm, liền hoàn toàn tan rã.

Linh Quân có thể tồi với tất cả cô gái trên đời, chỉ có không muốn thương tổn Victoria, ở sau khi biết mình không thể đối

kháng bản năng, liền không liên hệ với cô nữa, bình thường cũng cố hết sức không gặp mặt cô.

Hắn từ chối ở Thái Nhất môn đảm nhiệm chức vụ, chính là không muốn có bất cứ lui tới nào trên công vụ, hội nghị với Victoria.

Hít sâu một hơi, Linh Quân ôm cảm xúc khẩn trương, thấp thỏm, giải trừ block, gọi vào số điện thoại.

Nhạc chuông uyển chuyển du dương vang hồi lâu, đối phương nhận cuộc gọi, trong loa truyền đến giọng nữ tính trong sự mềm mại đáng yêu mang theo một tia khàn khàn:

"Nói!"

Linh Quân hít sâu một hơi, nói: "Victoria, tôi gặp một ít phiền toái."

Một câu còn chưa dứt lời, bên tai liền truyền đến tiếng "tút tút".

Cúp máy rồi.

"Ài ~" Linh Quân lặng lẽ thở dài, đối với Victoria lạnh lùng, hắn hoàn toàn có thể hiểu được, dù sao tình yêu không phải ngươi muốn bán, muốn mua thì có thể bán.

Chẳng qua, cô gái nổi giận, chỉ cần có đủ kiên nhẫn, liền nhất định có thể dỗ được, trừ phi cảm tình đã không còn.

Nhưng lấy thủ đoạn của Hoa công tử, mặc dù cảm tình không còn, hắn cũng có thể khiến tình yêu tro tàn lại cháy.

Chương 1569: Audio Ma Quân lâu rồi không có (4)

Linh Quân gọi một lần nữa, lần này, đối phương cúp máy vài lần, lần thứ sáu, Victoria mới nhận cuộc gọi.

"Cậu chỉ có thời gian ba phút."

Giọng mềm mại đáng yêu mang theo một tia khàn khàn nói.

Trong lòng Victoria vẫn để ý mình… Linh Quân thấp giọng cảm khái, nói:

“Tôi gần đây gặp một ít phiền toái, rất xin lỗi, tôi biết không nên tìm tới cô, nhưng mà Victoria, trừ cô ra, tôi không còn có ai để tín nhiệm.”

“Mặc kệ trôi qua bao nhiêu năm, cô đều là người tôi tín nhiệm nhất trên đời, cho nên ở lúc tôi bó tay không có cách nào, tôi liền nhớ tới cô, như năm đó, tôi lựa chọn nắm chặt tay cô, đi theo cô.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi sáng nay sẽ trở lại kinh thành, đến lúc đó lại tán gẫu, cô chuẩn bị một phen, bố trí nghi thức, chuẩn bị bí ẩn chúc phúc cho tôi.” Giọng điệu Linh Quân vừa dịu dàng vừa ngưng trọng.

Hắn muốn điều tra rõ chân tướng Thập thất ca trở về linh cảnh.

Victoria đơn giản “Ừm” một tiếng, tắt máy.

…

Trương Nguyên Thanh quay về vịnh Phó gia, đã là một giờ sáng.

Làm một thanh niên nhiệt huyết vừa kết thúc đời trai tân, hắn sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào lấy tĩnh chế động, nhưng Âm Cơ tối nay bói toán, đã cho hắn áp lực cực lớn.

Lúc ấy chưa biểu hiện ra ngoài, chỉ là làm bộ bình tĩnh mà thôi.

Bởi vậy, hắn chưa đi phòng Quan Nhã, trở lại phòng ngủ của mình.

Vặn mở cửa phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh thấy Ngân Dao quận chúa cởi quần áo, ngủ thẳng tắp ở trên giường của mình.

Hắn nhất thời ngây cả người, có chút không xác định nói:

“Cô đây là nghĩ thoáng ra rồi?”

Ngân Dao quận chúa mở mắt ra, con ngươi màu máu yêu dị nhìn qua, “Rất nhiều năm rồi chưa thể nghiệm giường.”

Ồ, chỉ là muốn ngủ giường à, cũng đúng, cô ấy trước kia đều là đứng cả đêm, hoặc ngồi cả đêm, dù sao không phải con rối, tuy thân thể không cần nghỉ ngơi, nhưng trong lòng cũng hy vọng có thể ngủ giường, mình đã sơ sót cảm thụ của quận chúa.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, tiến vào phòng, đóng cửa lại.

Hành động của hắn, ngược lại khiến trong lòng Ngân Dao quận chúa sinh ra cảnh giác, con ngươi yêu dị xinh đẹp nhìn chằm chằm hắn, "Tôi sẽ không thị tẩm, cậu muốn làm việc nam nữ hoan ái, có thể tìm Quan Nhã, hoặc lâm hạnh Nữ Vương."

"Cô ngủ của cô, tôi chỉ là muốn tìm một chỗ yên tĩnh." Trương Nguyên Thanh khoát tay, "Mặt khác, tư thế ngủ này của cô không đúng nha, không biết còn tưởng cô buông tay nhân gian."

"Nằm trong quan tài quá nhiều năm rồi." Ngân Dao quận chúa giải thích một câu.

Hắn "Ồ" một tiếng, đi đến bên bàn ngồi xuống, mở đèn bàn, việc mình mình làm suy tư quẻ tượng điềm báo đại hung.

Trước mắt có thể xác minh nguồn gốc nguy cơ có hai phương diện, một là mẹ vợ, hai là phó bản.

Mẹ vợ nếu không hài lòng hắn đứa con rể nhặt này, nhiều nhất là làm khó dễ hắn chèn ép hắn, hoặc là phái cao thủ dạy dỗ hắn, không có khả năng thuê người giết hắn, ít nhất ở sắp tới là không có khả năng.

Vậy chính là bắt nguồn từ phó bản.

"Xem ra, thật đúng là con mẹ nó phó bản 6 kéo 4 nha, lấy trang bị của mình bây giờ, vẫn như cũ có nguy hiểm tính mạng, có thể thấy được phó bản sắp mở ra khủng bố bao nhiêu."

Hắn trầm ngâm một chút, nghĩ đến hai phương án: Một, hướng loa Miêu Vương dò hỏi nội dung phó bản.

Phó bản hắn vào, đều là Ma Quân từng thể nghiệm, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Hai, nghĩ cách tăng lên thực lực của mình.

Hướng Phó Thanh Dương mượn đạo cụ cấp Chúa Tể? Không được, cái này sẽ chỉ tăng thêm độ khó phó bản, nếu thật làm như vậy, không chừng nguy cơ lần này, chính là mượn đạo cụ dẫn tới.

Phải là một thủ đoạn có thể ở trong phó bản tăng lên thực lực, nếu không phải đạo cụ, vậy chỉ có thể là thực lực bản thân hắn đột nhiên tăng mạnh.

"Mình còn thiếu 2% giá trị kinh nghiệm liền thăng cấp, phương diện này có thể cân nhắc. Mặt khác, chính là Thuần Dương Tẩy Thân Lục."

Trương Nguyên Thanh nghĩ tới Nhật chi thần lực trong Takama-ga-hara mang ra, sau đó lại có vấn đề mới —— Mười vầng Nhật chi thần lực quá mức bá đạo, cưỡng ép tu hành, thân thể sẽ bị đốt thành tro tàn.

Nghĩ đến đây, hắn nhìn về phía Ngân Dao quận chúa cứng ngắc thẳng tắp ngủ ở trên giường, nói:

"Quận chúa cao quý, xinh đẹp ơi."

"Nói chuyện hẳn hoi." Quận chúa lạnh lùng ngắt lời.

"Sư tôn cô có truyền thụ bí thuật của Thuần Dương Tẩy Thân Lục cho cô hay không?" Trương Nguyên Thanh nói.

"Tất nhiên là có, nhưng sau khi thân thể tôi chuyển âm thi sau, liền không thể tu hành Thuần Dương Tẩy Thân Lục nữa." Ngân Dao quận chúa nói.

Trương Nguyên Thanh liền hỏi: "Có cách nào nhanh chóng tăng lên cảnh giới của Thuần Dương Tẩy Thân Lục?"

"Không có."

"Được rồi, là tôi hỏi không đúng, " Trương Nguyên Thanh hỏi một lần nữa: "Có cách nào có thể khiến tôi thu lấy lượng lớn Nhật chi thần lực, thân thể không sụp đổ? Đừng nói không có, xin thúc đẩy cái đầu quả dưa thông minh của ngài nghĩ một chút."

Chương 1570: Audio lượng tin tức thật lớn (1)

Quận chúa quả nhiên suy nghĩ, sau đó đưa ra đáp án, "Có được lực lượng sinh mệnh cường đại làm hậu thuẫn, nhưng đây là điều không có khả năng, Nhật chi thần lực cấp Chúa Tể thiêu đốt thân thể, là chuyện trong nháy mắt, sinh mệnh nguyên dịch không kịp phát huy tác dụng, cậu sẽ chết."

Như vậy à, sinh mệnh nguyên dịch cũng không được, vậy quả thật không có cách nào cả… Đợi một chút, cung chủ nơi đó có sinh mệnh nguyên dịch cao cấp hơn!

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, lập tức gửi tin nhắn cho cung chủ:

"Sinh mệnh nguyên dịch dùng hết chưa, còn thừa không?"

Tin nhắn gửi ra ngoài, hồi lâu không có đáp lại.

Xem ra phải đợi một chút. Trương Nguyên Thanh có chút lo âu, nhưng chỉ có thể buông điện thoại di động xuống. Cung chủ từng nói, cô muốn dùng sinh mệnh nguyên dịch trị liệu đầu óc bị điên.

Từ sau khi tách ra ở Takama-ga-hara, cô không có tin tức gì nữa, nghĩ hẳn là đang chữa bệnh.

Trương Nguyên Thanh mở ngăn kéo, lấy ra loa Miêu Vương, một cú Tinh Độn Thuật tới sân thượng biệt thự.

Hắn mở điện thoại di động, phát một đoạn nhạc ngẫu nhiên:

"Ánh trăng dịu dàng triền miên, sương mù mơ hồ khuôn mặt của người ~"

Một bài chấm dứt, hắn vỗ vỗ đỉnh chóp loa Miêu vương, "Tới lượt mày rồi, tao muốn biết tao kế tiếp sẽ là phó bản nào?"

"Xẹt xẹt ~" Trong loa Miêu vương vang lên tiếng dòng điện, sau đó, giọng nữ khàn khàn quanh quẩn:

"Ánh trăng dịu dàng triền miên, sương mù mơ hồ khuôn mặt của anh ~"

Nó cũng không biết, cho nên trả lại bài hát cho mình? Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái, cả giận nói:

“Mày đây là muốn ăn trắng bài hát của tao sao, mày phải cho tao một cái công đạo.”

Loa Miêu Vương trầm mặc, đại khái là đang nghĩ bồi thường như thế nào, vài giây sau, tiếng dòng điện “xẹt xẹt” vang lên lần nữa, ngay sau đó, một giọng nữ khàn khàn mềm mại đáng yêu vang lên:

“Tiểu oan gia, tiểu oan gia, người ta yêu anh chết mất.”

Thanh âm này Trương Nguyên Thanh chưa từng nghe, không phải nữ nhân vật chính trước kia từng xuất hiện.

Cái đệch… Trương Nguyên Thanh ở lúc ba chữ “tiểu oan gia” xuất hiện, liền tay mắt lanh lẹ nắm lên loa Miêu Vương, tiến vào Dạ Du.

“Ma Quân làm bằng sắt, phụ nữ như nước chảy, lần này ngủ là ai? Có lẽ sẽ có tin tức có thể sử dụng.” Trương Nguyên Thanh có chút hoài niệm cảm khái: “Đã lâu chưa nghe audio vận động của Ma Quân rồi.”

Trong loa truyền đến tiếng hò hét bén nhọn, cùng với các loại thanh âm Trương Nguyên Thanh nghe nhiều nên thuộc, audio tương tự hắn từng nghe rất nhiều lần.

Nữ nhân của Ma Quân đều là nữ nhân không giữ bổn phận sao, tiếng kêu lớn như vậy, không sợ ảnh hưởng đến hàng xóm? Lần này nữ nhân vật chính là ai? Trương Nguyên Thanh nay đã không phải trai tân, có một chút kinh nghiệm.

Trước kia nghe audio của Ma Quân, đối với cô gái bên trong thét chói tai không cảm thấy có cái gì, bởi vì các sensei (tiên sinh) trong phim giáo dục của Nhật Bản, đều là kêu như vậy.

Bây giờ mới ý thức được, cô gái Ma Quân ngủ, ai cũng là nữ nhân không giữ bổ phận.

Quan Nhã thì rất hàm súc rất uyển chuyển, xấu hổ.

Hắn nghĩ lại một chút, có thể không liên quan với nữ nhân, là Ma Quân quá mạnh hay không?

Không, dựa theo chấp niệm của Ma Quân ở trên sắc đẹp, nhất định là sử dụng bình xịt quá nhiều dẫn tới… Trương Nguyên Thanh nhớ tới thần khí nằm ở trong ô vật phẩm, đạo cụ này phương diện nào đó mà nói, thật là bảo bối đàn ông tha thiết ước mơ.

Trước kia hắn nghe audio của Ma Quân, thường thường tốn thời gian rất dài, cần không ngừng rời khỏi Dạ Du, lại tiến vào Dạ Du.

Chú ý là một lần.

Mà Trương Nguyên Thanh trải qua tự thể nghiệm, hắn dám khẳng định, Thần Dạ Du sức khôi phục rất mạnh, nhưng phương diện sức kéo dài không tăng thêm.

—— Nếu nhất định phải nói, chỉ kéo dài hơn người bình thường một ít.

Cho dù như thế, đã khiến Quan Nhã kêu ca ca tha mạng.

Vừa nghĩ như vậy, Ma Quân thân là Thần Dạ Du, lại có bình xịt phụ trợ, khó trách có thể tung hoành phong lưu, hồng nhan tri kỷ vô số.

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên có chút động lòng, nhịn không được muốn sử dụng đạo cụ này, nhưng trả giá thành nghiện của nó khiến hắn nhìn mà e sợ.

Ma Quân có thể không kiêng nể gì ngủ với phụ nữ, hắn không được, hắn không muốn để Quan Nhã tỷ cảm thấy gửi gắm sai người.

Khi suy nghĩ tung bay, vui vẻ trong audio cũng chưa dừng lại, tiếng cười khàn khàn của Ma Quân truyền đến:

“Bá mẫu, nghe Đằng Nhi nói, từ khi chồng trở về linh cảnh, bà không tìm thân mật nữa? Trước kia tôi không tin, bây giờ tin rồi.”

Bá mẫu? Thì ra là mẹ của Đằng Nhi… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

Người phụ nữ có chút không vui: “Đừng ở lúc này nhắc tới Đằng… Đằng Nhi “

“Vì sao không nhắc tới, rõ ràng là bà thừa dịp lúc tôi cùng Đằng Nhi chia tay thừa sơ hở mà vào.”

“Nói loại lời này nữa tôi sẽ tức giận…” Người phụ nữ nghiến răng nghiến lợi nói: “Lúc trước tôi nên giết cậu, nếu không phải cậu miệng lưỡi trơn tru, lấy Đằng Nhi làm lợi thế, tôi cũng sẽ không mềm lòng, cuối cùng mắc bẫy của cậu.”

Chương 1571: Audio lượng tin tức thật lớn (2)

Ma Quân cười hề hề nói: “Ngoài miệng nói đau lòng con gái, kết quả vẫn không chống lại được sức quyến rũ của bản Ma Quân.”

Trong giọng nói của Ma Quân xen lẫn sự đắc ý, nghĩ hẳn đây là một chuyện khiến hắn cảm thấy tự hào.

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới một đoạn audio trước kia từng nghe, Ma Quân bị mẹ của Diệu Đằng Nhi đuổi giết, bị thương nặng, ôm loa Miêu Vương nói thầm: Sớm hay muộn có một ngày phải ngủ cô ta.

Mang một kẻ địch trước đây chuyển biến thành người tình thân mật, Ma Quân đắc ý có thể lý giải.

“Tôi xé miệng của cậu.” Người phụ nữ giọng thành thục khêu gợi cả giận.

Trong audio truyền đến tiếng vật lộn ngắn ngủi, nhưng rất nhanh đã bình ổn trong lời lẽ mềm mỏng của Ma Quân.

Qua một lúc, Ma Quân trầm giọng nói:

“Chuyện bảo bà điều tra, có kết quả chưa?”

“… Sau khi vượt qua phó bản giết chóc Thánh Giả cảnh, phó bản đầu tiên giai đoạn Chúa Tể, ngắn thì một tháng, lâu là ba tháng, nhất định sẽ xuất hiện… Nữ Nguyên Soái ở sau khi hoàn thành phó bản Chúa Tể đầu tiên, liền, liền hướng tổng bộ đệ trình thí luyện nắm giữ Hổ Phù, Hổ Phù là đạo cụ thuộc về riêng nguyên soái, phải hoàn thành thí luyện bang phái mới được.” Người phụ nữ nói tới đây, chậm lại một phen, tiếp tục nói:

“Một năm sau, cô ấy đánh thông phó bản bang phái của Bạch Hổ binh chúng, thành công tấn thăng Bán Thần, trở thành tân nhậm nguyên soái. Tính tới trước mắt, chỉ có con đường này có thể nhanh chóng thăng cấp.

“Cậu… cậu muốn phục chế con đường của Nữ Nguyên Soái, nhất định phải gia nhập bang phái, nhưng cậu bị quản chế bởi Phán Quan Mắt Quỷ, muốn gia nhập quan phương là không có khả năng.”

Ma Quân nói:

“Sau Chúa Tể, tần suất phó bản mở ra quá chậm, tôi không có khả năng nằm gai nếm mật mười mấy năm, dù sao bây giờ sống không bằng chết, không bằng đánh cược một phen, chuyện phó bản bang phái, tôi nghĩ chút nữa. Ài, đáng tiếc tôi chưa đạt được Bang Phái Lệnh thuộc về mình.”

Người phụ nữ bình ổn một phen hơi thở hỗn loạn, tiếp theo nói:

“Chuyện thứ hai, Thái Nhất môn chủ chủ tu là Tinh Thần. Theo tôi biết, môn chủ hoàn toàn nắm giữ Tinh Thần bổn nguyên, cậu chỉ có thể chọn Thái âm cùng Thái Dương.”

Ma Quân suy nghĩ, hỏi:

“Trong ba đại bổn nguyên lực, Thái âm tượng trưng âm tính cùng bí ẩn, Tinh Thần tượng trưng vận mệnh cùng vạn vật diễn biến, hai thứ tuy mạnh, nhưng đều không bằng Thái Dương.

“Vị môn chủ kia vì sao không chọn Thái Dương?”

Người phụ nữ đứt quãng nói:

“Tôi… tôi nghe phụ thân nói, chưa có ai có thể tìm được Thái Dương bổn nguyên, từ nhóm Thần Dạ Du đầu tiên sinh ra đến nay, Thái Dương bổn nguyên chưa bao giờ xuất hiện.”

Thái Dương bổn nguyên chưa bao giờ xuất hiện? Vậy mười con Kim Ô kia chạy đi đâu rồi? Mình nhớ rõ Ma Quân về sau là tìm được mặt trời nhỏ rồi. Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, nhíu mày.

“Bá mẫu, nghe Đằng Nhi nói, cô ấy còn có dì cả.” Ma Quân cười nói: “Tựa như gả cho Thái Nhất môn chủ.”

“Đằng Nhi cái con bé chết tiệt này, cái gì cũng nói với cậu.” Người phụ nữ bất mãn hừ một tiếng.

Giọng Ma Quân ồ ồ: “Thái Nhất môn chủ thê thiếp vô số, cha bà nỡ gả con gái cho hắn?”

Đề cập mẹ của Linh Quân, Trương Nguyên Thanh giật mình, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, tập trung tinh thần nghe.

Như gợi lên hồi ức không thoải mái, người phụ nữ thở dài:

“Chị tôi là vợ của Thái Nhất môn chủ, vừa sinh con tới năm thứ hai đã trở về linh cảnh, Thái Nhất môn tuyên bố với bên ngoài chị ấy chết ở linh cảnh, nhưng tôi cho rằng cái chết của chị ấy không đơn giản.”

“Nói như thế nào?” Ma Quân vừa phát lực, vừa hỏi.

“Chị ấy thiên phú dị bẩm, là Mộc Yêu trời sinh, bằng không sẽ không được Thái Nhất môn chủ coi trọng, chị ấy đoạn thời gian đó quả thật sắp vào linh cảnh, nhưng, nhưng chị ấy ở đêm trước vào linh cảnh, từng gọi điện thoại với tôi.” Người phụ nữ đề cập đoạn chuyện cũ này, giọng điệu cũng trở nên bình thường hơn rất nhiều:

“Chị ấy nói, chị ấy phát hiện một bí mật đáng sợ. Tôi có thể nghe ra sự sợ hãi trong giọng nói của chị lúc ấy, nhưng chị ấy chưa nói cho tôi biết rốt cuộc là bí mật gì, dặn dò tôi, nếu tương lai có một ngày chị ấy gặp bất trắc, thì mang Linh Quân nuôi nấng lớn lên cho tốt.

Không bao lâu, tôi liền nghe nói chị ấy chết bởi phó bản linh cảnh.”

Ma Quân truy hỏi:

“Vì sao không nói chuyện này cho cha của bà?”

“Tôi sợ chuyện này liên quan đến Thái Nhất môn chủ.” Cô thở dài nói.

Ma Quân nghi hoặc “Ừm” một cái:

“Có gì đáng sợ? Phụ thân bà là một trong những người có quyền thế nhất Ngũ Hành minh, sau lưng càng có hội trưởng Bách Hoa hội, dù là Thái Nhất môn chủ cũng phải kiêng kị nhỉ?”

Người phụ nữ cười khổ một tiếng:

“Cấp bậc của Thái Nhất môn chủ cao hơn năm vị minh chủ, hắn không những là Thần Dạ Du mạnh nhất đương thời, cũng là nghề nghiệp hợp pháp mạnh nhất bản thổ. Trước khi Ngũ Hành minh thành lập, các minh chủ đều có địa bàn, không phải tụ tập ở kinh thành.

“Ở trước đó, là Thái Nhất môn chủ tọa trấn kinh thành, chấn nhiếp Tu La ở tây bắc. Hơn nữa, môn chủ cùng hội trưởng Bách Hoa hội là anh em bà con.”

Chương 1572: Audio lượng tin tức thật lớn (3)

Thái Nhất môn chủ và Bách Hoa hội trưởng là anh em bà con? Cái đệch, khó trách Bách Hoa hội cùng Thái Nhất môn quan hệ thân mật như vậy… Trương Nguyên Thanh có chút ngoài ý muốn.

Ma Quân và mẹ của Đằng Nhi đối thoại đến đây là hết, Trương Nguyên Thanh lại nghe nửa giờ, trong lúc đó rời khỏi Dạ Du mấy lần, thẳng đến khi Ma Quân hướng trong cơ thể bá mẫu tiêm vào lượng lớn sinh mệnh nguyên dịch, đoạn audio này ở trong tiếng dòng điện “xẹt xẹt” của loa Miêu Vương chấm dứt.

Lượng tin tức có chút lớn nha, audio của Ma Quân thật dễ nghe, vừa có thể nghe kịch da thịt, vừa có thể thu hoạch tình báo.

Dưới ánh trăng, Trương Nguyên Thanh đứng ở sân thượng, quan sát tiểu khu biệt thự yên tĩnh, tập hợp một phen tình báo đêm nay, lấy ra vài từ mấu chốt:

Hợp pháp mạnh nhất, anh em bà con, Tinh Thần bổn nguyên hoàn chỉnh, Thái Dương bổn nguyên chưa bao giờ xuất hiện, phó bản bang phái là con đường nhanh chóng tấn thăng của giai đoạn sau, mẹ Linh Quân trò chuyện trước khi chết, bá mẫu rất ngọt nước.

Phòng ngủ bị quận chúa chiếm lấy, Quan Nhã tỷ cần bảo dưỡng, Trương Nguyên Thanh dứt khoát nằm ở sân thượng,

nhìn bầu trời đêm đen kịt ngẩn người.

Thân là Thần Dạ Du, giờ phút này chính là thời khắc tinh thần hắn phấn chấn.

“Nói tới, thành viên bang phái của mình đã đầy, có thể mở ra phó bản bang phái đầu tiên rồi, phó bản bang phái có lẽ sẽ là chỗ dựa mình đuổi kịp và vượt qua Ma Quân, treo lên đánh nguyên soái.”

“Phó bản kế tiếp là phó bản đối kháng, nếu biểu hiện đủ tốt, thì có thể đạt được Bang Phái Lệnh.”

“Ma Quân về sau hẳn là gia nhập bang phái nào đó, bằng không không có khả năng cách tối cao chỉ có một bước.”

“Bá mẫu nói, Thái Dương bổn nguyên chưa bao giờ xuất hiện, nhưng Ma Quân về sau nắm giữ tiểu Thái Dương, nói rõ Ma Quân đã tìm được Thái Dương bổn nguyên. Chậc, Ma Quân quả thật là một đời kiêu hùng.”

“Mẹ Linh Quân chết bất thường, nhưng mình không thể nói cho Linh Quân, bởi vì không thể giải thích nguồn tin tức.”

Bá mẫu vẫn luôn cất giấu bí mật này, có thể chỉ từng nói với Ma Quân, việc này tiết lộ, tương đương khẳng định sự thật hắn là truyền nhân Ma Quân.

Có thể dùng thân phận giả lộ ra việc này, nhưng không thể do Nguyên Thủy Thiên Tôn tới nói.

…

Trăng tròn treo cao.

Ánh sáng mát lạnh chiếu vào thung lũng yên tĩnh.

Trong thung lũng sinh trưởng cỏ xanh, hoa tươi, thực vật lần lượt phun ra phấn hoa cùng bào tử, sương mù mơ hồ bay về phương xa.

Côn trùng rậm rạp bò ở giữa thực vật, lần lượt đẻ trứng trùng.

Khắp nơi đều là sinh mệnh bừng bừng.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện rất nhiều hình ảnh dọa người:

Đóa hoa nở ra khuôn mặt cô gái nhỏ, nhắm mắt ngủ say, vẻ mặt đầy âm u.

Cỏ xanh mọc ra vết nứt như cái mồm, vô ý thức cắn lại, vang lên "Răng rắc".

Côn trùng lần lượt đẻ trứng, cuối cùng hao hết sinh mệnh tử vong, trứng trùng ấp nở ra ấu trùng, lấy tốc độ sinh trưởng không theo lẽ thường, lại đẻ trứng, vòng đi vòng lại.

Một trận gió khẽ thổi tới, "cô gái nhỏ" mở mắt, phát ra tiếng cười như điên cuồng:

"Mối hận diệt tộc không đội trời chung, giết, giết toàn bộ."

Tiếp đó "Oa oa" khóc lớn, đau lòng muốn chết.

Ở trung ương mảng thung lũng này, máu thịt dựng lên cao cao xếp thành vật thể, giống như núi lửa cỡ nhỏ, chỉnh thể cao ba mét, chỗ đỉnh núi lõm xuống, là một miệng núi lửa đường kính một mét.

Cả ngọn núi thịt khi thì bành trướng, khi thì co lại, tựa như trái tim đập đều.

Trong "miệng núi lửa", dung nham màu vàng quay cuồng, một cái bóng màu đỏ chìm chìm nổi nổi, ngâm trong đó, tựa như ngủ say.

Không biết qua bao lâu, cả ngọn "núi lửa" chấn động, miệng núi lửa phun trào ra hào quang ánh vàng rực rỡ, vào thẳng mây trời.

Hào quang màu vàng mênh mông nhưng nhu hòa, ẩn chứa khí tức sinh mệnh mãnh liệt phóng lên cao, ở trên bầu trời sụp xuống thành gió mạnh màu vàng nhạt, thổi quét cả thung lũng.

Thực vật vặn vẹo quái dị ở trong gió mạnh màu vàng vang xào xạc, từng khuôn mặt cô gái nhỏ mở to đôi mắt, phát ra tiếng kêu thảm thiết sợ hãi mà bén nhọn.

Sau đó, các cô lại ở trong gió mạnh màu vàng nhạt nhắm mắt lại, vẻ mặt an tường, giống như được giải thoát.

Cỏ xanh ngậm lại vết nứt, không mở ra nữa, côn trùng dừng đẻ trứng, không vắt cạn sinh mệnh nữa, vui vẻ nhảy nhót giữa thực vật.

Miệng núi lửa, cô gái trẻ tuổi quanh quẩn hào quang màu vàng nhạt lượn lờ nổi lên, ghé vào miệng núi lửa tựa như thùng tắm,

thoải mái thở dài một tiếng.

“Chúc mừng chúc mừng, cô rốt cuộc chữa khỏi đầu óc.”

Người đàn ông đeo mặt nạ màu bạc, không biết khi nào xuất hiện ở trong thung lũng.

Trong tay hắn cầm một chai rượu whisky, hai ly rượu, cười tủm tỉm nói:

“Ngày tốt cảnh đẹp, gặp việc vui, tôi cảm thấy nên uống một ly.”

Chỉ Sát cung chủ lười biếng ghé vào miệng núi lửa, mái tóc ướt sũng rủ xuống, váy đỏ nhuộm chất lỏng màu vàng, tản mát ra ánh sáng mỏng manh màu đỏ vàng, tràn ngập tiên khí.

Chương 1573: Bá mẫu, có chuyện từ từ nói (1)

Cô duỗi cái lưng mỏi, cười mỉm nói:

“Đúng vậy, rốt cuộc có thể sinh hoạt bình thường rồi, không cần đau khổ áp lực điên cuồng trong lòng. Ừm, xuất quan chuyện đầu tiên, là làm thịt Quan Nhã.”

Người đàn ông đeo mặt nạ ngẩn ra, hồ nghi nói:

“Cô thế này cũng không bình thường nha, có thể càng điên hơn rồi hay không?”

Hắn đặt ly ở không trung, rót rượu trong suốt vàng óng ánh, nói:

“Đã không cần cân nhắc vấn đề hồn phách, vậy tôi đặt ra cho cô một cái mục tiêu nhỏ, trong một năm tấn thăng Chúa Tể đỉnh phong cho tôi, bằng không cô sẽ bị tiểu tử kia vượt qua.

“Chúng ta phải vượt ở trước khi lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh ứng nghiệm gom đủ ba vị Bán Thần, bằng không rất khó sống sót ở trong đại kiếp, càng đừng nói chủ đạo trận tai nạn này.”

Chỉ Sát cung chủ tiếp nhận ly rượu bay tới, phồng má: “Biết rồi, nói lời thừa nhiều quá.”

…

Khách sạn Hảo âm Nhạc.

Trong gian phòng lớn, bóng dáng váy đỏ cao gầy thướt tha bỗng dưng hiện lên.

Lúc này sắc trời trong lành, thời gian là năm giờ sáng.

Chỉ Sát cung chủ tâm tình không tệ hát ca dao, vẫy tay, gọi điện thoại di động trên bàn tới, mở khóa màn hình, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn gửi đến hai tin nhắn.

Cô không đọc tin nhắn thứ nhất, trả lời:

“Bản cung chủ còn giữ lại chút nước tắm, đêm nay chỗ cũ, bản cung chủ ban thưởng cậu nước tắm.”

Bảy giờ sáng, Trương Nguyên Thanh nằm ở sâu thượng mở to mắt, mặt trời đã mọc lên, đầu thu gió buổi sáng mát mẻ.

Ngủ một giờ không sâu, hắn mở khóa điện thoại di động xem thời gian, sau đó phát hiện tin nhắn trả lời của cung chủ.

“Sinh mệnh nguyên dịch còn có dư?” Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ.

Thu lại điện thoại di động, bật tôm dậy, đang muốn Tinh Độn rời khỏi, hắn bỗng thấy một đoàn xe màu đen lái vào vịnh Phó gia, dọc theo trục đường chính, đến ngoài biệt thự lớn của Phó Thanh Dương.

Cùng lúc này, hắn thấy Phó Thanh Dương một thân áo trắng, hiếm thấy đi ra khỏi biệt thự, tới đình viện, như chuẩn bị nghênh đón.

“Ting!”

Điện thoại di động truyền đến tiếng nhắc nhở tin nhắn.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn, Quan Nhã gửi tin nhắn cho hắn:

“Mẹ em tới rồi, chuẩn bị chính tay đâm mẹ vợ chưa (đầu chó).”

Nhìn đoàn xe xa xa chậm rãi dừng đỗ ở cửa biệt thự, Trương Nguyên Thanh đứng ở mép cầu thang, cầm điện thoại di động, bắt đầu suy tư.

Mẹ vợ đến Tùng Hải mục đích rất rõ ràng, khẳng định là mang đi Quan Nhã, đoạn tuyệt con gái lui tới cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao người sau làm ngôi sao mới của quan phương, bà không có khả năng tùy tay đánh giết, như vậy mang đi con gái là phương thức tốt nhất bóp chết đoạn nghiệt duyên này.

Một hồi xung đột không thể tránh được.

Tuy Quan Nhã luôn miệng nói, khi mẹ cô dám chia rẽ chúng ta, cô sẽ khiến mình biến thành trẻ mồ côi.

Nhưng để cô nương âu yếm vì hắn quyết liệt với gia tộc, cha mẹ, bản thân là một loại biểu hiện vô năng, Trương Nguyên Thanh cũng không hy vọng như thế.

Lựa lời nói khẳng định không thể thuyết phục mẹ vợ, mục đích cha mẹ Quan Nhã tổ chức đám cưới, Phó Thanh Dương đã nói rành mạch, minh bạch rõ ràng.

Trương Nguyên Thanh để tay lên ngực tự hỏi, nếu có người phá hủy hạng mục giá trị hơn một trăm tỷ của mình, hắn nhắm chừng sẽ đánh phọt óc đối phương.

“Muốn khiến mẹ vợ thay đổi tâm ý, trừ phi mình cũng là công tử ca của linh cảnh thế gia, mình quả thật là vậy, nhưng cha mình cùng các anh em của ông hai mươi năm trước đã trở linh cảnh, nay chỉ có một người chị thế giao có thể lấy ra giữ thể diện.”

Nhưng cung chủ hiển nhiên sẽ không ở trên loại chuyện này giữ thể diện cho hắn, nếu cung chủ đến, nhắm chừng sẽ giúp đỡ mẹ vợ bắt nạt Quan Nhã, cùng tự mình hộ tống hai mẹ con về Phó gia.

Gia thế là không đáng tin cậy, Phó Thanh Dương bên kia cũng không thể trông cậy vào, lần trước hắn từng nói, thân là biểu đệ, hôn sự của Quan Nhã hắn có thể ngăn một lần hai lần, nhưng không ngăn được ba lần.

Hơn nữa Tiền công tử thờ phụng “trái tim cường giả”, lặp đi lặp lại nhiều lần che chở, là đang dung túng Quan Nhã yếu đuối, không hợp với tư tưởng của hắn.

“Vẫn phải dựa vào bản thân mình.” Trương Nguyên Thanh nhỏ giọng nói thầm:

“Muốn khiến mẹ vợ thay đổi chủ ý, bỏ qua gia tộc Miller lựa chọn mình gần như không thể. Ít nhất trong ngắn hạn mình không thể được lòng bà ấy.

“Cho nên mục tiêu lần này, không phải để bà ấy thay đổi chủ ý, mà là đuổi bà ấy đi, cũng tiến hành uy hiếp hữu hiệu ở trình độ nhất định.”

Trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua loa Miêu Vương, Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên từ trong đoạn audio đó của Ma Quân đạt được dẫn dắt.

—— chế tác Đào Hoa Phù.

Đương nhiên, hắn cũng không phải muốn noi theo Ma Quân ngủ bá mẫu mình, Đào Hoa Phù có thể khiến hắn đạt được phụ nữ ưu ái và hảo cảm, do đó hữu hiệu giảm bớt địch ý của mẹ vợ, trải đường cho kế tiếp đàm phán.

Chương 1574: Bá mẫu, có chuyện từ từ nói (2)

Thử nghĩ, chờ mẹ vợ nhìn thấy hắn, mắt sáng lên, thầm nhủ, tiểu tử này ai u không tệ nha ~

Kế tiếp có phải dễ nói chuyện hơn nhiều hay không?

Mình thật sự là thông minh. Trương Nguyên Thanh lập tức gửi tin nhắn cho Quan Nhã:

“Quan Nhã, em ứng phó trước, cho anh mười lăm phút đồng hồ.”

Biệt thự lớn, đình viện.

Phó Thanh Dương đứng thẳng ở bên cạnh đài phun nước, nhìn cô cô Phó Tuyết bước ra khỏi xe, ở dưới vệ sĩ vây quanh đi tới.

Chỉ nhìn từ bề ngoài, người cô này của hắn hoàn toàn không giống phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi, một thân trang phục công sở vừa người, giày cao gót tất chân đen, váy bút chì phối hợp áo sơmi trắng.

Mái tóc đẹp dùng kẹp tóc thủy tinh cài lên, nhưng lại không phải búi quá đoan chính, từng sợi từng lọn rủ xuống, lộ ra nét lười biếng.

Loại kiểu tóc này nhìn như tùy ý, thực ra tỉ mỉ thiết kế, để cô trong khí chất nghiêm khắc lãnh diễm, tăng thêm cao quý lười nhác, làm nổi bật ra dáng vẻ phu nhân.

Mà không phải người làm việc công sở bôn ba lao lực.

Chỉ nhìn từ dung mạo, cô có gương mặt nữ tính phương Đông thanh lịch đến cực điểm, mặt trái xoan giống với Quan Nhã, nhưng so với con gái ngũ quan con lai tinh xảo độ tương tự không cao, ngược lại có năm sáu phần giống với Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương đẹp trai bao nhiêu, cô cô hắn xinh đẹp bấy nhiêu.

Mắt phượng sắc bén có thần ngầm chứa sóng thu, cái mũi cao ngất thanh tú, môi son diễm lệ gợi cảm, chân mày vừa dài vừa thẳng, lại phối hợp trang phục này, giống như nữ tổng giám đốc gợi cảm đi ra từ trong phim ảnh.

Dung mạo Phó Tuyết bảo trì ở hơn ba mươi tuổi, dáng người cũng chưa thay đổi, tất chân bọc lấy đôi chân dài mượt mà thẳng tắp, váy bút chì bọc cái mông đầy đặn, áo trong vạt áo trắng sơ vin vào váy, thắt ra vòng eo nhỏ nhắn.

Đến giá trị con người này của cô, lại là linh cảnh hành giả, có quá nhiều thủ đoạn bảo dưỡng bản thân.

"Cô cô!"

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm gật đầu.

Phó Tuyết đứng ở trước mặt cháu trai, Phó Thanh Dương có thể ngửi được mùi nước hoa thanh nhã ngân nga trên người cô cô.

"Thanh Dương à…" Phó Tuyết đưa tay vuốt ve bờ ngực cường tráng của cháu trai, nụ cười quyến rũ: "Vài năm không gặp, bộ dạng oai hùng đẹp trai như vậy? Cô cô nhìn cũng động lòng."

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Cô cô tự trọng."

Sắc mặt Phó Tuyết bỗng nhiên chuyển sang lạnh lùng, cười lạnh nói:

“Thì ra Tiền công tử còn nhận thức ta người cô này!”

Nói xong, lập tức bước qua bên người cháu trai, dẫn ba vệ sĩ vào thẳng biệt thự, hiển nhiên không phải lần đầu tiên tới nơi này.

Phó Thanh Dương thở dài, người cô này của hắn tính tình cổ quái, hỉ nộ vô thường, dùng cách nói của người trẻ tuổi chính là “bệnh kiều”, hắn rất không thích giao tiếp với cô cô.

Phó Thanh Dương càng am hiểu chơi tâm kế với các lão hồ li hơn, mọi người đánh cờ, thi triển thủ đoạn, bệnh kiều lại khác, bệnh kiều sẽ lộn bàn cờ, sau đó lao lên cắn ngươi.

Cho nên Phó Thanh Dương đối phó cô cô, trước giờ là vũ lực uy hiếp, tuy rất hữu dụng, nhưng vẫn sẽ cảm thấy đau đầu nhọc lòng.

Trong phòng sách.

Phó Tuyết đến thẳng sau bàn, tu hú chiếm tổ chiếm ngai báu của Phó Thanh Dương, mặt lạnh lùng nói:

“Quan Nhã đâu, bảo nó tới đây gặp cô.”

Phó Thanh Dương không đáp, đi về phía tủ rượu, vừa rót rượu, vừa nói:

“Quan Nhã không phải đứa nhỏ năm đó mặc cho cô đánh chửi, chị ấy có suy nghĩ cùng cuộc đời của chính mình, hai vợ chồng các người không nên vì ích lợi của mình bán con gái.”

“Cô không thích cách nói ‘bán con gái’, Thanh Dương, cháu đừng chọc cô cô tức giận nữa.” Phó Tuyết khoanh hai tay trước ngực, nổi sóng mãnh liệt, đối mặt đứa cháu tính tình lạnh bạc này, cô vẫn cường thế như cũ:

“Gả vào nhà Miller, vinh hoa phú quý hưởng dụng không hết, chúng ta làm cha mẹ, đều là vì con cái.”

“Là cô cô cùng dượng Will vinh hoa phú quý hưởng dụng không hết nhỉ, à, dượng trẻ.” Phó Thanh Dương trong bông có kim đề cập đoạn hôn nhân thất bại này, bóc vết sẹo của cô cô, sau đó nói:

“Dượng Will có thể thăng nhiệm kiểm sát trưởng Hoàng Kim cấp 2, tài sản danh nghĩa của cô cô tăng trưởng kiểu bùng nổ, có nhiều tiền hơn bồi dưỡng linh cảnh hành giả.

Sự nghiệp tài phú của các người thu hoạch gấp bội, chỉ cần hy sinh một đứa con gái là đủ rồi, có lãi lớn.”

Phó Tuyết không thèm để ý đứa cháu trào phúng, lười biếng tựa vào ghế dựa, gác đôi chân đẹp xỏ tất chân lên, cười khanh khách nói:

“Tài phú của cô, cũng là tài phú của Quan Nhã.

Cháu rõ nhất quy củ Phó gia, coi trọng thực lực xem nhẹ huyết thống, Quan Nhã phí phạm thời gian nhiều năm, trên danh nghĩa vẫn là dòng chính, nhưng đã dần dần bị chèn ép ra khỏi trung tâm quyền lực của Phó gia.

Nó còn như thế, con cháu của nó thì sao? Mà chỉ cần gả vào nhà Miller, chúng ta một nhánh này, liền có thể duy trì địa vị siêu nhiên. Thanh Dương, cô cô trước khi đến, đã đạt được hội tộc lão phê chuẩn, đưa Quan Nhã về Phó gia.”

Chương 1575: Bá mẫu, có chuyện từ từ nói (3)

Cô tùy tay tung ra con bài chưa lật.

Hội tộc lão phê chuẩn, tương đương là gia tộc hạ đạt mệnh lệnh chính thức.

Phó gia là thế gia Thám Báo, lấy quân pháp trị gia, mệnh lệnh của hội tộc lão giống như quân lệnh.

Lấy địa vị Phó Thanh Dương giờ này ngày này, muốn nhúng tay việc này thật ra không khó, nhưng cũng phải tuân thủ quy củ, có thể quay về gia tộc tự mình đàm phán với các tộc lão.

Nhưng nếu cứng rắn can thiệp, coi như đối kháng gia tộc.

Hiện nay Phó Thanh Dương vừa tấn thăng Chúa Tể, còn cần mượn dùng thế lực gia tộc đánh cờ với tổng bộ, Phó Tuyết dự liệu hắn sẽ không ở lúc này trở mặt với gia tộc.

Phó Thanh Dương đang muốn nói chuyện, cửa phòng sách đẩy ra.

Quan Nhã mặt lạnh lùng đi vào.

Cô mặc váy nửa người màu đen, thân trên là áo lông dệt kim màu trắng chạm rỗng, bên trong phối hợp một cái áo quây màu đen, giảm bớt gợi cảm của ngự tỷ, thêm thanh xuân xinh đẹp của cô gái.

Hai mẹ con đều xinh đẹp như hoa, cao ráo đầy đặn, làm nền cho nhau tỏa sáng, chỉ là ánh mắt cách không nhìn nhau, không có chút dịu dàng nào, chỉ có lạnh như băng.

Phó Tuyết đột nhiên đẩy bàn đứng lên, đi giày cao gót sải bước tiến lên, giơ cánh tay, "Bốp" một tiếng, tát một cái rất kêu ở khuôn mặt Quan Nhã.

Khuôn mặt trắng nõn mềm mại sưng đỏ một mảng.

…

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh ngồi ở cạnh bàn, toàn bộ tạp vật trên bàn đều bị dọn sạch, chất đầy giấy bùa, chu sa, tơ hồng… các loại tài liệu.

Trương Nguyên Thanh đâu vào đấy nghiền tài liệu, điều phối thành mực nước.

Nhấc bút lông, chấm mực, ở trên giấy vàng phác thảo ra linh lục tràn ngập đạo vận.

Trong lúc đầu bút lông qua lại, Thái âm lực đưa vào theo đó biến hóa, không thể có một chút sai lầm nào.

Vẽ bùa chú ý là quen tay hay việc, kỹ xảo thứ này, hoang phế quá lâu liền dễ dàng xa lạ, Trương Nguyên Thanh báo hỏng hai lá bùa giấy vàng, rốt cuộc luyện ra một tấm.

"Hoàn thành!"

Trương Nguyên Thanh buông bút lông, rung lên Đào Hoa Phù, dẫn bùa tự cháy.

"Xẹt!"

Ánh lửa tươi sáng dâng lên, liếm lá bùa giấy vàng mỏng manh, biến nó thành tro tàn.

Xong phim, mẹ vợ nhìn thấy mình, nhất định trong lòng cực kỳ vui vẻ… Trương Nguyên Thanh không kịp thu thập, búng ngón tay, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Quan Nhã ôm mặt, nghiêng đầu, trầm mặc vài giây, nhìn mẹ, cười lạnh nói:

“Thực hoài niệm nha, ngài bao lâu không đánh con rồi, nếu không bên này cũng cho một phát?”

Cô đưa bên má kia qua, trong ánh mắt tràn đầy châm chọc cùng khinh thường.

Phó Tuyết lộ ra nét thương tiếc, nói thay đổi sắc mặt liền thay đổi sắc mặt, vuốt ve nửa bên mặt sưng đỏ của Quan Nhã, dịu dàng nói:

“Nhã Nhã, mẹ có phải đánh bị thương con rồi hay không?

Mẹ đều là tốt cho con, con tuyệt đối đừng hận mẹ, mẹ về sau không bao giờ đánh con nữa, theo mẹ về nhà đi, mẹ không thể không có con.”

Quan Nhã lui về phía sau một bước, “Về nhà lập gia đình, làm vật hi sinh cho lợi ích của mẹ?”

Phó Tuyết dịu dàng nói:

“Cũng tốt hơn đi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, thứ Ron Miller có thể cho con, là thứ Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể cho. Hắn là con trai trưởng của gia tộc Miller, người kế thừa vị trí gia chủ.

“Con gả cho hắn, con của con tương lai chính là chủ nhân gia tộc Miller, một linh cảnh thế gia, cần tích lũy bao nhiêu thế hệ?”

Cô tận tình khuyên bảo: “Nguyên Thủy Thiên Tôn tiềm lực lớn nữa, hắn có thể sáng tạo một cái linh cảnh thế gia sao?”

“Nhưng con yêu anh ấy.” Quan Nhã nhìn mẹ, giọng điệu cùng vẻ mặt đều vô cùng nghiêm túc.

“Yêu?” Phó Tuyết bật cười, giống như nghe được câu chuyện rất buồn cười, “Nhã Nhã, cảm tình con từng trải qua quá ít, con không hiểu đàn ông. Đàn ông tựa như quạ, đen giống nhau như đúc, cái gọi là yêu của con, chỉ là nhất thời mới mẻ.”

“Tình yêu là sẽ theo thời gian biến mất, đợi tới lúc giỏ trúc múc nước công dã tràng, con hối hận đã muộn, mẹ sẽ không hại con, gả cho Miller, con sẽ có tất cả. Mẹ từng thấy quá nhiều đàn ông bạc tình quả nghĩa, nghe mẹ nói, đừng bướng nữa.” Giọng điệu Phó Tuyết dần dần trở nên nghiêm khắc.

Lần này đến Tùng Hải, cô là nhất định phải mang Quan Nhã đi, bây giờ bổng đả uyên ương còn kịp, kéo dài tiếp, Quan Nhã nếu có bầu, gia tộc Miller không có khả năng nhận đứa con dâu này nữa.

Vì thế, Phó Tuyết dẫn theo đủ nhân thủ, dụ dỗ không được, cô liền cưỡng ép mang Quan Nhã đi.

Quan Nhã ánh mắt bình tĩnh nhìn mẫu thân, “Mẹ, con từng nói cho mẹ, cuộc đời con về sau muốn tự mình đi, con sẽ không tiếp nhận bất cứ sự sắp xếp nào của mẹ nữa, chuyện quá khứ con không so đo, con chỉ cầu mẹ đừng can thiệp cảm tình của con, đừng…”

Tạm dừng một phen, Quan Nhã hiếm thấy dùng một loại ánh mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm mẫu thân, nói từng chữ một:

“Đừng đến mức ngay cả mẹ con cũng không làm được.”

Chương 1576: Phó Tuyết dao động (1)

Phó Tuyết ngây người, ngạc nhiên nhìn con gái ánh mắt kiên định, đột nhiên cảm thấy mình không nhận ra nó nữa.

Từ nhỏ đến lớn, nó có từng phản kháng mình?

Một lần cũng không có.

Thời điểm không tình nguyện nhất, cũng chỉ dám vụng trộm rời nhà trốn đi, trốn tới Tùng Hải tìm kiếm Phó Thanh Dương che chở.

Một đứa con gái nhẫn nhục chịu đựng như vậy, thế mà dám phản kháng? Còn nói ra lời cuồng vọng lớn mật như thế.

Mẹ con cũng không thể làm?

“Quan Nhã, mẹ thấy con là bị Nguyên Thủy Thiên Tôn mê hoặc rồi.” Cái trán trơn bóng của Phó Tuyết nổi lên gân xanh,

khuôn mặt xinh đẹp đùng đùng nổi giận, giơ tay cho một cái tát: “Lão nương hôm nay trái lại muốn gặp vị Nguyên Thủy Thiên Tôn trong truyền thuyết này một chút, hắn có cái gì tốt, dựa vào cái gì khiến con bị ma quỷ ám ảnh.”

Bàn tay chưa vung ra, một cái tay trầm ổn hữu lực, cầm cổ tay Phó Tuyết.

“Bá mẫu, có chuyện gì từ từ nói.”

Giọng nói trẻ tuổi, tràn ngập từ tính của đàn ông truyền đến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn? Phó Tuyết giận dữ xoay người, đồng thời vung ra một bàn tay khác, vài tên vệ sĩ cô mang tới đồng loạt tràn lên.

Đúng lúc này, Phó Tuyết thấy rõ người trẻ tuổi phía sau, chợt thấy gió xuân thổi vào mặt, ngầm sinh nhu tình, lửa giận đáy lòng tiêu tán hơn phân nửa.

Từng trải đời phong phú, cô vậy mà lại tim đập thình thịch.

“Đợi một chút!”

Bàn tay cô vung ra dừng lại giữa đường, sửa thành thủ thế ngăn lại, cản lại ba vệ sĩ đang lao tới.

Phó Tuyết kinh diễm đánh giá người trẻ tuổi trước mắt, “Cậu chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn?” .

Khi hỏi ra câu này, khóe miệng cô không tự giác nhếch lên.

Cô là từng thấy ảnh chụp Nguyên Thủy Thiên Tôn, biết hắn bộ dạng thế nào, nhưng lúc này nhìn thấy người thật, mới biết hắn là thật sự còn hơn cả ảnh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mắt khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt trầm tĩnh, khí chất thần bí mờ mịt, khuôn mặt thầm chứa sự tôn quý, trên người hắn có sức quyến rũ khác thường, chỉ đứng không nói lời nào, đã khiến trong lòng Phó Tuyết sinh ra hảo cảm mãnh liệt.

“Là cháu.” Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, buông ra cổ tay mẹ vợ, vẻ mặt tràn đầy ôn hòa lương thiện cung kính nhường nhịn, nói:

“Bá mẫu, nhìn thấy ngài cháu mới biết Quan Nhã tỷ vì sao xinh đẹp như thế, thì ra là ngài gien tốt, cháu cảm thấy so sánh

với ngài, Quan Nhã vẫn kém một chút."

Đây trái lại là lời nói thật, giá trị nhan sắc của mẹ vợ khiến hắn có chút bất ngờ, quá xinh đẹp quá trẻ tuổi rồi, đứng cùng Quan Nhã, càng giống chị em hơn mà không phải mẹ con.

Nghĩ đến cũng đúng, người phụ nữ có thể được Linh Quân khen "xinh đẹp", sao có thể kém.

Quan Nhã thói quen thích mặc váy bút chì áo sơmi trắng, thì ra là học từ mẹ cô.

"Rất biết nói chuyện." Phó Tuyết cười mỉm nói, vị phu nhân phong lưu xinh đẹp này nâng tay lên, vỗ nhẹ nhẹ khuôn mặt Trương Nguyên Thanh, "Tôi bây giờ trái lại đã biết Quan Nhã vì sao chung tình cậu rồi, chậc chậc, bề ngoài như vậy ta thấy là thương, là phụ nữ thấy đều động lòng."

Cô quay đầu liếc Quan Nhã một cái: "Quả thật không tệ."

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, may mắn tôi không phải Ma Quân, bằng không bá mẫu nguy hiểm rồi nha.

Tình huống gì vậy?

Quan Nhã ngây dại, Nguyên Thủy a dua nịnh hót ở trong đoán trước của cô, phù hợp tính cách của Nguyên Thủy, nhưng phản ứng của mụ mụ, thực sự ngoài dự đoán của mọi người.

Tuy ở trong mắt cô, Nguyên Thủy chính là rất mê người rất tuấn tú, cái này gọi là trong mắt người tình đều là Tây Thi, Quan Nhã có tự mình hiểu lấy.

Danh hiệu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, quả thật rất hấp dẫn cô gái trẻ tuổi, ví dụ như hai tiểu thiếp tà tâm bất tử kia trong biệt thự.

Nhưng mà mụ mụ loại lão nữ nhân lịch duyệt phong phú này, sao có thể bị một anh bạn trẻ tuổi hấp dẫn, có thể được bà nhìn trúng, tất nhiên là đàn ông trưởng thành oai phong một cõi.

Kiểu đàn ông nào bà ấy chưa từng thấy?

Ngoài nghi hoặc, trong mắt Quan Nhã hiện lên cảnh giác, trong lòng dâng lên tức giận, ánh mắt mẹ nhìn Nguyên Thủy khiến cô cực độ không vui.

Cô cảm giác được uy hiếp.

Vẻ mặt Phó Thanh Dương có chút dại ra, sau đó khôi phục, nhìn kỹ Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, giống như đã hiểu cái gì.

“Bá mẫu ánh mắt thật tốt, “ Trương Nguyên Thanh giơ ngón tay cái lên, thuận thế cầu tình:

“Bá mẫu, cháu cùng Quan Nhã tỷ là thật lòng yêu nhau, xin ngài giơ cao đánh khẽ, giúp người, ngày sau cháu nhất định sẽ hồi báo ngài.”

Phó Tuyết lại “Chậc chậc” một tiếng, yêu thương vỗ vỗ khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó sắc mặt trầm xuống:

“Không được!”

Quả nhiên không dễ dàng như vậy, Đào Hoa Phù chỉ là tăng cường hảo cảm của bà ấy đối với mình, không đạt tới mức sắc làm mất khôn… Trương Nguyên Thanh thở dài, lại không muốn bỏ qua, nói:

“Bá mẫu, cháu nên chứng minh năng lực của mình như thế nào? Có lẽ, ngài muốn cái gì, cứ nói thẳng, chỉ cần ngài không mang theo Quan Nhã đi, cháu sẽ dốc hết tất cả thỏa mãn ngài.”

Chương 1577: Phó Tuyết dao động (2)

Trong lòng Quan Nhã ấm áp, làm Thám Báo, cô có thể suy luận ra tâm ý của Nguyên Thủy, ngoài miệng nói chính tay đâm mẹ vợ, thật ra khắp nơi suy nghĩ cho cô.

“Việc này không có dư địa quay về.” Phó Tuyết lạnh lùng từ chối, sau đó vẻ mặt chuyển sang nhu hòa, cười nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cháu là thiên tài quan phương trọng điểm tài bồi, cháu tương lai tiền đồ vô lượng, chân trời nơi nào không có cỏ? Không cần thiết nhớ thương cỏ đuôi chó nhà dì.

Chuyện cháu cùng Quan Nhã, dì không so đo nữa. Dì có thể bồi thường cháu giới thiệu cho cháu cô nương trong tộc.”

Bà nhìn Phó Thanh Dương cùng Quan Nhã một cái, nửa câu sau đã đổi giọng.

Không nói lời thừa nữa, Phó Tuyết lui về phía sau một bước, hai tay nắm vào nhau trước bụng, tư thế đứng tao nhã, thản

nhiên nói:

“Đưa Quan Nhã tiểu thư đi.”

Ba vệ sĩ lạp tức hướng tới Quan Nhã.

Quan Nhã bước nhanh lui về phía sau, tay phải chộp vào hư không, tiếng rồng gầm quanh quẩn, lòng bàn tay có thêm một cây kiếm đồng xanh ba thước.

Thanh Hán Bát Phương kia Phó Thanh Dương tặng cho cô.

Quan Nhã nhìn mẫu thân, trong lòng không có do dự cùng yếu đuối nữa, “Rất hiển nhiên, mẹ cũng không để lời của con ở trong lòng, Phó Tuyết, con đã chuẩn bị tốt làm trẻ mồ côi rồi, mẹ chuẩn bị tốt chưa?”

“Chuẩn bị tốt cái gì?” Phó mụ mụ nhíu mày nói.

Quan Nhã chỉ thẳng mũi kiếm, kiếm khí bức lui một vệ sĩ mặc vest tiến lên, bình tĩnh nói: “Mất con!”

Không khí nháy mắt giương cung bạt kiếm.

Khuôn mặt xinh đẹp của Phó Tuyết ngưng sương, mắt phượng trừng trừng, ngón tay xinh đẹp chưa từng phải làm lụng gì nắm chặt thành quyền, hơi phát run.

Đã bên bờ vực nổi giận rồi.

Vẫn tránh không được một cuộc xung đột nha… Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng, đang muốn đi về phía Quan Nhã, kề vai chiến đấu với cô.

Lúc này, thanh âm lạnh nhạt bình tĩnh của Phó Thanh Dương đánh vỡ cục diện hết sức căng thẳng, “Nguyên Thủy, Quan Nhã, hai người đi ra ngoài trước, tôi có lời muốn nói với cô cô.”

Phó Thanh Dương nhìn bọn họ một cái.

Lão đại có biện pháp thu phục mẹ vợ phát rồ? Mình còn tưởng hắn sẽ khoanh tay đứng nhìn, lão đại quả nhiên là yêu mình… Trương Nguyên Thanh đọc hiểu Phó Thanh Dương ám chỉ, trong lòng mừng rỡ.

Hắn đối với thủ đoạn của Tiền công tử có sự tự tin như mê tín.

Lông mày Quan Nhã cũng giãn ra.

Trương Nguyên Thanh không do dự, kéo tay bạn gái đi ngay, không quên quay đầu sắc dụ Phó Tuyết, "Bá mẫu, ngài cùng lão đại thong thả tán gẫu, cháu cùng Quan Nhã ở dưới lầu chờ."

Phó Tuyết quả thực không từ chối, ôn hoà "Ừm" một tiếng.

Bà là có thời gian, Quan Nhã chạy trốn nhất thời chạy không được một đời.

Đợi hai người rời khỏi, Phó Thanh Dương chậm rãi nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn không giống với mấy người lũ rác rưởi này, hắn có tiềm lực rất mạnh, cùng với một trái tim cường giả trong nghịch cảnh ngược dòng tiến lên, hắn tấn thăng Chúa Tể chỉ là vấn đề thời gian, cô cô, cô từ chối là một vị trưởng lão."

"Hắn quả thật khác thường." Phó Tuyết một lần nữa đi về phía bàn, lười biếng ngồi xuống, khóe miệng cong lên, "Là người trẻ tuổi rất có khí chất, cô thừa nhận hắn rất có sức quyến rũ."

Tạm dừng một chút, thu hồi phong thái quyến rũ, ngón tay búp măng của Phó Tuyết giao nhau đặt ở bụng, nghiêm mặt nói:

"Cô trước khi đến từng điều tra tình báo của hắn, tuy hắn ở giai đoạn Siêu Phàm tốc độ tấn thăng sánh vai Huyên Huyên, tuy quan phương xưng hắn có tư thái minh chủ, nhưng cháu và cô đều rõ, Bán Thần khó bao nhiêu.

Biểu hiện ở giai đoạn Siêu Phàm cũng không thể nói lên cái gì, hắn ở giai đoạn Thánh Giả vẫn bảo trì tốc độ tấn thăng khủng bố như thế, cô mới có thể thừa nhận tiềm lực của hắn."

"Mà cái này cũng chỉ có thể nói lên hắn sẽ trở thành Chúa Tể, về phần tư thái minh chủ, từ nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên sinh ra tới nay, tinh tiến nhanh chóng mạnh mẽ như Nguyên Thủy Thiên Tôn không ít, nhưng có mấy ai giống Huyên Huyên?

"Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ thật có thể trở thành trưởng lão. Ài, Phó gia chúng ta thiếu một trưởng lão quan phương sao? Gia tộc Miller có thể cho chúng ta càng nhiều hơn, lợi ích của một thế gia trăm năm, ở mạng lưới quan hệ, ở tài nguyên làm ăn, ở con đường tình báo, ở các ngành các nghề, ở các phương diện."

Cô giống nữ cường nhân công sở đang đàm phán làm ăn, logic rõ ràng, lời lẽ mạnh mẽ.

Phó Thanh Dương đối với cô cô thao thao bất tuyệt đưa ra đánh giá ngắn gọn:

“Ngu xuẩn!

Cô chưa phát hiện sao, từ khi trận chiến tranh đấu La Bàn Quang Minh tới nay, Phó gia dần dần chuyển dời cơ bản đến trong nước. Phó Thanh Huyên năm đó khiêu chiến thí luyện, cửu tử nhất sinh, vì sao hội tộc lão không ngăn cản?

Cháu lựa chọn gia nhập Bạch Hổ binh chúng, lựa chọn đến Tùng Hải nhậm chức, vì sao hội tộc lão vẫn đồng ý? Dựa theo thói quen trong quá khứ, bọn họ càng thích ném linh cảnh hành giả trong tộc đến Thiên Phạt rèn luyện hơn.

Tệ nữa, cũng là đầu tư hai bên, nhưng mấy năm nay, người trẻ tuổi trong tộc có tư chất có thiên phú, đều xếp vào Ngũ Hành minh.

Cô từng nghĩ cái này là vì sao không?”

Chương 1578: Phó Tuyết dao động (3)

Phó Tuyết chậm rãi nhíu lại đôi lông mày thanh tú tinh xảo.

Cô mấy năm nay dần dần rời xa trung tâm quyền lực Phó gia, bị hội tộc lão phái đi quản lý sản nghiệp gia tộc, bởi vì tin tức chênh lệch, ở trên rất nhiều chuyện trở nên trì độn, trở nên không đủ sâu sắc.

Chính bởi vì như thế, cô mới bức thiết muốn gả Quan Nhã đến gia tộc Miller, mượn điều này trở về trung tâm quyền lực của Phó gia.

Phó Tuyết mím bờ môi đỏ tươi khêu gợi, nói: “Có chuyện nói thẳng.”

“Qua vài năm nữa, thế lực của Phó gia sẽ hoàn toàn từ nước ngoài di dời trở về, mà muốn ở bản thổ cắm rễ, tất nhiên sẽ có một loạt tranh đấu quyền lực, chỉ dựa vào Phó Thanh Huyên là không đủ, minh chủ không xử lý công việc, chị ấy chỉ có thể

làm uy hiếp, không thể sinh ra tác dụng thực tế.” Phó Thanh Dương chậm rãi nói:

“Cho nên hội tộc lão nhất định sẽ ủng hộ cháu tiến vào tổng bộ, để cháu đảm đương người phát ngôn của gia tộc, quá trình sẽ không thuận lợi. Lúc này, có một vị trưởng lão mới lên tiềm lực vô hạn ủng hộ, điều này ý nghĩa cái gì, cô hẳn là có thể hiểu.”

Phó Thanh Dương chống mặt bàn, cúi người, cùng cô cô nhìn nhau ở khoảng cách gần, thản nhiên nói:

“Vài năm sau, một khi hội tộc lão quyết định bán hết tài sản nước ngoài, chuyển dời trọng tâm phát triển đến trong nước, cô bám gia tộc Miller lại có ý nghĩa gì?

Cô đừng tưởng đây chỉ là một hồi đầu tư thất bại, không đơn giản như vậy, khi đó cô đã gả Quan Nhã ra ngoài, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ ghi hận cô, trả thù cô.

Cô cảm thấy hội tộc lão, có thể lựa chọn hy sinh cô, bình ổn lửa giận của hắn hay không?”

Phó Tuyết biến sắc.

Bà hít sâu một hơi, hầu như dán sát mặt cháu trai, chất vấn:

“Phó Thanh Dương, cháu bớt lừa dối cô, đám cưới là hội tộc lão sắp xếp, sự tình liên quan đại kế phát triển của gia tộc, gia tộc ở hải ngoại còn có rất nhiều bố cục, sao có khả năng nói dời đi liền dời đi.”

Phó Thanh Dương đứng thẳng dậy, nhìn xuống dung nhan xinh đẹp như hoa của cô cô, thản nhiên nói:

“Hội tộc lão chỉ là muốn ở trước khi dời đi tài sản, lại kiếm một khoản nữa, dù sao gả đi một Quan Nhã, đối với gia tộc có gì tổn thất? Nhưng mà cô cô, cô chỉ có một đứa con gái.”

“Hoặc là…” Phó Thanh Dương dùng khuôn mặt đơ nhất, nói ra lời độc ác nhất: “Cô có thể cân nhắc gả mình cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Hắn đây là đang trào phúng Phó Tuyết vừa rồi lúc đối mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển biến thái độ.

Phó Tuyết không để ý lời nói ác độc của đứa cháu, cô lâm vào trầm ngâm.

Không thể không thừa nhận, lời của Phó Thanh Dương, từng câu đâm trúng điểm yếu hại của cô, khiến cô không thể bỏ qua.

Phó Tuyết bỗng nhiên nâng tầm mắt lên, nghi ngờ nói:

“Cô trái lại không ngờ, cháu sẽ vì Quan Nhã, tốn nhiều nước bọt như vậy với cô, cái này không giống cháu.”

Lý lẽ của Phó Thanh Dương không thành vấn đề, nhưng hắn quá chủ động, cái này tương phản quá lớn với đứa cháu độc ác, đầy mình ý nghĩ xấu, thiên tính lạnh bạc trong ấn tượng.

Tiểu tử này đối với tộc nhân lạnh lùng cay nghiệt, động cái là gọi rác rưởi, nhìn thấy người cùng thế hệ từng làm nhục mình, tùy tay liền đánh gãy hai chân, thủ đoạn tàn nhẫn đến cực điểm.

Cũng chỉ đối với Quan Nhã tốt một chút, nhưng cũng chỉ là tốt một chút.

Phó Thanh Dương hắn nào từng lấy việc giúp người làm niềm vui như vậy?

Phó Tuyết có lý do hoài nghi cháu trai đang lừa dối cô.

“Tên rác rưởi yếu đuối kia đương nhiên không xứng cháu lãng phí nước bọt.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Cháu là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Vì Nguyên Thủy Thiên Tôn?” Khuôn mặt Phó Tuyết hiện lên một phần kinh ngạc.

Lý do này cô càng thêm không thể lý giải.

Phó Thanh Dương nhìn ba vệ sĩ đứng hầu ở bên cạnh một cái, “Các người đi ra ngoài trước.”

Ba vệ sĩ thì nhìn về phía Phó Tuyết, sau khi đạt được cái gật đầu của cô, xoay người rời khỏi.

Phó Thanh Dương đứng thẳng ở bên cạnh bàn, nói:

“Cháu rất coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn cùng cháu là đồng loại, đều có được một trái tim cường giả.

Cháu cũng rất xem trọng hắn, hắn là tâm phúc của cháu, tương lai sẽ trở thành trợ lực cho cháu vấn đỉnh đỉnh phong, cháu cho rằng phần tình nghĩa này cần kinh doanh thật tốt, cho nên mời cô đừng làm hỏng chuyện của cháu.

Đương nhiên, giúp hắn xử lý vấn đề cảm tình, xem như hồi báo nho nhỏ của cháu."

Nói tới đây, Phó Thanh Dương lấy ra một cái áo choàng màu đen thêu hoa văn đám mây sợi vàng, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, nhìn Phó Tuyết nói:

"Gia tộc Miller có thể cho cô con đường mạng lưới quan hệ, tài nguyên làm ăn, nhưng bọn họ không cho được cô cái này. Cô có thể sờ một chút, chẳng qua cháu chỉ cho phép cô sờ một góc."

Đạo cụ phòng ngự? Phó Tuyết nhíu nhíu mày, vươn một ngón tay ngọc, ấn lên một góc áo choàng.

Một giây sau, tin tức vật phẩm hiện lên.

Chương 1579: Đào hoa sát (1)

Phó Tuyết chỉ nhìn một cái, cả người liền run lên, cảm xúc kích động run hẳn lên, trong đôi mắt đẹp hiện lên tham lam, hiện lên khát vọng mãnh liệt.

Khuôn mặt thì lâm vào dại ra, tựa như không dám tin trên đời có loại đạo cụ thuộc tính này.

Đối với Thám Báo mà nói, đây là một món bảo bối vượt qua đạo cụ loại quy tắc.

Vật báu vô giá.

Ở lúc cô còn đắm chìm trong cảm xúc rung động, Phó Thanh Dương đã thu hồi áo choàng Kiếm Sư Cung Đình, cho dù là Tiền công tử phú giáp một phương, cũng đặc biệt trân trọng đạo cụ này.

"Cháu… cháu làm sao có loại đạo cụ này." Phó Tuyết hít thở ồ ồ, nhìn chằm chằm hắn: "Cháu sao có thể có loại đạo cụ này?!"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng… Phó Tuyết nháy mắt ngây ra như phỗng, ngồi phịch ở ghế dựa lưng.

Cô biết cái gọi là hồi báo của Phó Thanh Dương rồi, hiểu vì sao đường đường Phó gia đại công tử, sẽ hạ mình quan tâm vấn đề cảm tình của cấp dưới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tặng cái gì?

Hắn tặng một món bảo vật sẽ làm thế gia Thám Báo nhấc lên gió tanh mưa máu.

So sánh với đạo cụ này, lợi ích trong đám cưới với gia tộc Miller thu hoạch, quả thực là trò cười.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật là thường dân, cũng không có tài sản, không có mạng lưới quan hệ lan đến các ngành các nghề, nhưng nội tình của hắn so với cô tưởng tượng còn sâu hơn. Nếu cô chỉ coi hắn thành một người trẻ tuổi tiềm lực không tệ, hối hận khẳng định là cô.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Đương nhiên, cháu không phải ám chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng sẽ tặng cô đạo cụ tương tự, cháu chỉ là bảo cô đánh giá chính xác giá trị của hắn, sau đó nghĩ cho kỹ, là tiếp nhận cảm tình của hai người bọn họ, hay là ở trên gia tộc Miller một con đường này đi đến cùng.”

Nói tới đây, kế sách công tâm của Phó Thanh Dương cơ bản hoàn thành, chỉ thiếu một bước cuối cùng:

“Cô không cần đưa ra đáp án ngay bây giờ, có thể quan sát mấy tháng nữa, đầu tư mà, không vội.”

Hắn xoay người rời đi, lưu lại Phó Tuyết một mình một người ngồi ở bên cạnh bàn, ngẩn ngơ xuất thần.

Từ sau khi xác định muốn thông gia, nhiều năm qua, cô lần đầu sinh ra dao động, sinh ra do dự.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng sách bị người ta đẩy ra, một vệ sĩ mặc vest bước nhanh đi vào, đứng ở bên cạnh bàn, dâng điện thoại di động lên, nói:

“Boss, điện thoại của ngài.”

Phó Tuyết lúc này mới phục hồi tinh thần, con ngươi trống rỗng khôi phục thần thái, nhìn về phía điện thoại di động.

Người gọi tới: Trần Thục.

Phó Tuyết hít sâu một hơi, bình phục cảm xúc, để thanh âm không hiện ra khác thường, lúc này mới nhận cuộc gọi:

“Alo!”

“Đã nói đi hồ Wilga chơi thuyền buồm, cô đâu rồi?” Trong điện thoại truyền đến giọng nữ giới trưởng thành.

Người phụ nữ tên Trần Thục này, là đồng bạn làm ăn tương đối quan trọng của Phó Tuyết, vài năm trước quen biết ở trong một câu lạc bộ phú hào.

Bởi vì đều là Hoa kiều, tuổi xấp xỉ, rất nhanh đã trở nên thân quen, sau đó hai người cùng nhau đầu tư không ít ngành nghề, hợp tác thành lập rất nhiều hạng mục.

Cái gọi là chơi thuyền buồm, cũng là một hồi làm ăn mà thôi, đến giá trị con người này của các cô, bất cứ mối quan hệ tiếp xúc nào đều có tính mục đích.

Tuy là một lần tiếp xúc rất quan trọng, nhưng bởi vì con gái đột nhiên mất khống chế, hoàn toàn quấy rầy hành trình, Phó Tuyết chỉ có thể đẩy hết công việc ra sau.

“Tôi từng bảo trợ lý thông báo cô, hoạt động thuyền buồm hủy bỏ.” Phó Tuyết cười giải thích.

Làm một tinh anh giới làm ăn thành thục, khống chế cảm xúc là kỹ năng cơ bản.

Trần Thục trong điện thoại cười nói:

“Việc gì so với chúng ta hợp tác càng quan trọng hơn? Hạng mục này giá trị lớn bao nhiêu, cô hẳn là rõ.”

Phó Tuyết trầm ngâm một phen, thở dài:

“Tôi ở Tùng Hải, đám cưới của con gái tôi với gia tộc Miller xảy ra vấn đề, khuê nữ của tôi yêu một đứa nhỏ bình dân xuất thân nghèo, hơn nữa lần này đặc biệt kiên quyết, không tiếc xé rách da mặt với tôi.”

Đổi thành đồng bạn khác, cô sẽ không nói cho đối phương chuyện riêng tư, nhưng Trần Thục có chút khác.

Một mặt, hai người trừ lui tới trên làm ăn, quan hệ cá nhân cũng rất tốt, được cho là khuê mật.

Một mặt khác, Trần Thục khác với đồng bạn làm ăn bình thường, cô có bối cảnh thần bí mà cường đại, cô rõ ràng là người thường, lại hiểu biết sự tồn tại của linh cảnh hành giả.

Sau lưng cô có một tổ chức dân gian tên "Tế Thế Xã", tổ chức này cường đại mà thần bí, tiền vốn sau lưng không để ai biết, mạng lưới quan hệ trải rộng các quốc gia hải ngoại, có được số lượng linh cảnh hành giả khả quan.

Thậm chí cũng có lui tới trên làm ăn với nghề nghiệp tà ác hải ngoại.

Trần Thục là người phát ngôn ở mặt ngoài của tổ chức này, cô quản lý tài sản của "Tế Thế Xã", bao dung nghề sản xuất, tài chính, mậu dịch, cơ cấu từ thiện vân vân.

Chương 1580: Đào hoa sát (2)

Trần Thục giống với cô, đều là người quản lý chuyên nghiệp của tổ chức lớn, gia tộc lớn.

Trần Thục "Ồ" một tiếng, cười tủm tỉm nói:

"Lấy phong cách Phó gia các người, đây không nên là chuyện cô cần phiền não."

Phó gia quyết định thông gia, khi nào từng cân nhắc ý kiến của bản thân đương sự? Phó Tuyết cũng không phải loại người mẹ cưng chiều con gái đó.

Mà nhà trai đã là bình dân, đứa nhỏ nhà nghèo, như vậy Phó gia có một trăm loại phương pháp đuổi, uy hiếp dụ dỗ, mọi thứ đều thành.

"Tuy là bình dân, nhưng đứa nhỏ này rất không tệ, nếu không phải bạn trai của con gái, tôi cũng rất động lòng… Ừm, cái này không phải mấu chốt, hắn là nhân tài Ngũ Hành minh trọng điểm bồi dưỡng, xử lý cực kỳ khó giải quyết." Phó Tuyết thở dài nói.

“Nhân tài Ngũ Hành minh trọng điểm bồi dưỡng không ít, so sánh với gia tộc Miller, vẫn kém xa.” Trần Thục cười nói:

“Tôi nghe nói Ron Miller cuối năm sẽ vào phó bản giết chóc, đi ra chính là Chúa Tể, người bạn trai kia của khuê nữ cô, có phần thiên tư này?”

Phó Tuyết ngẫm nghĩ, có chút cân nhắc không chuẩn, dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn tốc độ tấn thăng rất nhanh, nhưng hắn vừa tấn thăng Thánh Giả, giai đoạn Thánh Giả biểu hiện như thế nào, thiếu vật tham chiếu, không dễ đánh giá.

“Thiên phú cũng không tệ, ừm, cô có ý kiến gì không?” Phó Tuyết hỏi.

Lời Phó Thanh Dương nói, tự nhiên là có đạo lý, nhưng cái này không thể khiến cô lập tức thay đổi tâm ý, chẳng qua quả thật sinh ra do dự cùng dao động, tâm tính thông gia không kiên định như vậy nữa.

Cho nên Phó Tuyết muốn nghe xem đề nghị của Trần Thục.

Trần Thục thản nhiên nói:

“Cái này có gì phải do dự, trừ phi thiên phú sánh vai vị nguyên soái kia của Phó gia, hoặc là có tâm cảnh như Phó Thanh Dương, nếu không đều không cân nhắc.

“Bước thứ nhất, lợi dụng quyền lực hội tộc lão chèn ép con gái cô, trục xuất nó khỏi Phó gia. Để tiểu tử kia biết, mặc dù cưới đích nữ Phó gia, cũng đừng nghĩ trèo cao.

Bước thứ hai, lợi dụng mạng lưới quan hệ của Phó gia ở Ngũ Hành minh chèn ép hắn, cho hắn một chút đau khổ. Chặn con đường thăng chức của hắn.

Bước thứ ba, phá hư ổn định nội bộ của bọn họ, tìm vài mỹ nữ xuất chúng sắc dụ. Cần tôi giúp cô giới thiệu mấy người nghề nghiệp Ái Dục không?

Ha ha, nhiều nhất một tháng, con gái cô liền hồi tâm chuyển ý.”

Mắt Phó Tuyết sáng lên, mấy mưu kế của Trần Thục quả thật là diệu kế, trước quan sát mấy tháng, về nhà thăm dò thái độ của hội tộc lão, nếu sự tình đúng như Phó Thanh Dương nói, hôn sự này liền tiếp nhận.

Nếu Phó Thanh Dương đang lừa dối cô, liền lập tức chấp hành kế sách của Trần Thục.

Nghĩ đến đây, cô đã có kế sách vạn toàn, cười nói:

“Sự việc tương đối phức tạp, tiểu tử này thân phận cũng không đơn giản, để sau lúc chơi thuyền buồm, mới nói kỹ với cô.”

Kết thúc cuộc gọi, cô nhìn về phía vệ sĩ: “Gọi Quan Nhã qua đây.”

Ở đại sảnh nghỉ ngơi, Trương Nguyên Thanh đau lòng vuốt ve mặt bạn gái:

“Về sau có cơ hội, anh nhất định tát trả thay em, Quan Nhã có đau hay không, anh liếm một chút cho em.”

Quan Nhã bất đắc dĩ ngồi ngay ngắn, gò má rất nhanh đã bị liếm ướt sũng, nhóc trai tân vừa phá thân chính là như thế, rất dính người, hận không thể mang toàn thân ngươi đều liếm một lần, cũng hy vọng ngươi cũng liếm giúp hắn.

Chẳng qua loại cảm giác được bạn trai tôn sùng là hòn ngọc quý trên tay này không tệ.

Càng không tệ hơn là, cô hôm nay phản kháng mẹ, hơn nữa là không có bất cứ gánh nặng tâm lý gì phản kháng, chỉ cần vừa nghĩ đến gả vào gia tộc Miller, đoạn tuyệt lui tới với Nguyên Thủy, quyết tâm trong lòng cô liền chiến thắng bóng ma.

Loại cảm giác thoát khỏi bóng ma, như lấy được cuộc sống mới, ôm lấy điều tốt đẹp này, khiến Quan Nhã tỏa sáng từ trong ra ngoài.

Đương nhiên, phần dũng khí cùng lửa giận thật lớn này, cũng có quan hệ với mẹ biểu hiện ra hứng thú đối với Nguyên Thủy.

Lúc này, vệ sĩ mặc vest màu đen tiến vào sảnh nghỉ ngơi, khom người nói:

“Quan Nhã tiểu thư, sếp mời cô đi qua.”

Quan Nhã nhìn bạn trai một cái, thấy hắn gật đầu, trong lòng không khỏi nói thầm: Nguyên Thủy gã này, tin cậy đối với Phó Thanh Dương so với đối với mình còn sâu hơn.

Cô nhẹ nhàng lau đi nước miếng trên má, theo vệ sĩ đồ đen rời đi.

Một lần nữa quay về phòng sách, Phó Tuyết nhìn con gái vào phòng, không nói hai lời, ném tới một cái huân chương đồng thau, thản nhiên nói:

“Con nên may mắn nam nhân mình tìm đủ ưu tú, may mắn Phó Thanh Dương đã thuyết phục mẹ.

Mẹ có thể quan sát một đoạn thời gian nữa, nhưng con phải lập lời thề.”

Quan Nhã tiếp nhận huân chương đồng thau, trong lòng mừng như điên, mặt ngoài giả câm vờ điếc:

“Lời thề gì?”

Phó Tuyết cười lạnh nói:

“Trong lòng con tính toán thế nào, thì lập lời thề đó.”

Hít sâu một hơi, nói: “Không được mang thai.”

Chương 1581: Đào hoa sát (3)

Gia tộc Miller cũng không để ý “tấm thân xử nữ” thứ này, từng yêu đương ở trong mắt bọn họ là thứ không quan trọng, nhưng làm mẹ của người thừa kế gia tộc, chỉ có thể sinh con cho gia tộc Miller.

Cái này đầu tiên là vấn đề mặt mũi gia tộc, tiếp đó chính là người thừa kế gia tộc nếu có một người anh em cùng mẹ khác cha, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Đối với người thừa kế, đối với gia tộc, đều không phải chuyện tốt.

Mẹ vẫn là rất cáo già. Quan Nhã quả thật có ý nghĩ chưa cưới đã có thai trước, vì lấy lại tự do, đối kháng gia tộc, cô đã có giác ngộ.

Nhưng bây giờ mẹ đã lui một bước, cô không lập lời thề này, hôm nay việc này quá nửa không qua được.

Quan Nhã cầm huân chương đồng thau, ở dưới cái nhìn chăm chú của mẹ, thản nhiên lập lời thề.

Đợi huân chương đồng thau sáng lên vầng sáng uy nghiêm công chính, chứng kiến lời thề, Phó Tuyết vẫy tay, huân

chương tự bay lên, rơi vào trong tay cô.

“Phó Thanh Dương nói với mẹ cái gì?” Quan Nhã tâm tình thoải mái hỏi.

Cô rất tò mò biểu đệ dùng chiêu gì, khiến bà mẹ cố chấp cường thế thay đổi tâm ý.

“Con không cần biết.” Phó Tuyết mặt lạnh lùng nói, nhìn con gái một cái, như có ám chỉ cười lạnh nói: “Con nghĩ kỹ một chút, có lẽ địa vị con ở trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn không bằng Phó Thanh Dương.”

“? ? ?”

Phó Tuyết đứng dậy, nhìn cũng không nhìn con gái, sải bước đi ra ngoài, cũng phân phó bảo vệ: “Bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn tiễn mẹ.”

“Bá mẫu ngài đi thong thả, cháu nhất định sẽ đối với Quan Nhã tỷ thật tốt, ngài yên tâm. Đúng vậy đúng vậy, Quan Nhã so với ngài thật là kém xa, đáng hận cháu sinh muộn hai mươi năm, chỉ có thể làm con rể ngài… Không muộn? A cái này, ha ha, bá mẫu ngài thật thích nói giỡn…”

Ở cửa biệt thự, Trương Nguyên Thanh ân cần tiễn Phó Tuyết lên xe, trên mặt tràn đầy nụ cười, nhìn không ra mâu thuẫn sâu nặng lẫn nhau một chút nào.

Quan Nhã đứng ở trong đình viện, lạnh lùng nhìn bạn trai hướng mẫu thân hiến ân tình.

Đợi đoàn xe Phó Tuyết rời đi, cô nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn lon ton tới, lặng lẽ nói:

“Mẹ em đẹp không?”

“Lớn tuổi sắc suy, kém xa Quan Nhã tỷ.” Trương Nguyên Thanh tràn đầy dục vọng cầu sinh.

Quan Nhã a một tiếng, lại buồn bã nói:

“Mẹ em nói, địa vị em ở trong lòng anh còn không bằng Phó Thanh Dương, em cảm thấy bà ấy sẽ không nói lung tung.”

Trương Nguyên Thanh lập tức đoán được cái gì, vừa muốn dỗ cô, Quan Nhã cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên, anh chột dạ rồi.”

Đệch, mình chán ghét Thám Báo… Hắn thầm nhủ, ho khan một tiếng, nói:

“Cái này kể ra thì dài, Quan Nhã tỷ, chúng ta về nhà trước, anh thong thả nói với em. Ừm, anh lập tức phải vào phó bản rồi, hề hề hề…”

Quan Nhã liếc một cái, thản nhiên nói:

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải chú ý tránh thai, em đã lập lời thề, trước cuối năm không thể mang thai. Mẹ em tính quan sát trước đến cuối năm, xem biểu hiện kế tiếp ở giai đoạn Thánh Giả của anh.”

Sét đánh giữa trời!

Trương Nguyên Thanh như bị sét đánh, đã từng thể hội sự sảng khoái không chút trói buộc, nào có thể chịu được loại hạn chế này.

“Nòng nọc nhỏ tìm mãi không thấy mẹ, cũng không ra làm sao.” Hắn nghĩ một chút, ghé đến bên tai Quan Nhã, nói nhỏ:

“Quan Nhã tỷ, chúng ta…”

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, kinh động các em gái tai thỏ trong biệt thự, mọi người kinh hoảng lao ra cửa xem xét, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nửa chết nửa sống nằm ở trong đài phun nước.

Bức tượng ở đài phun nước sụp xuống.

…

Trên đường tới sân bay, trong xe MPV xa hoa, Phó Tuyết nhìn cảnh vật giật lùi ngoài cửa sổ ngẩn người.

Cô rời khỏi trung tâm quyền lực Phó gia quả thật quá lâu rồi.

Những lời đó Phó Thanh Dương nói, cô chưa bao giờ nghĩ tới, tuy mơ hồ phát hiện Phó gia mấy năm nay đưa tộc nhân tới Thiên Phạt càng ngày càng ít, nhưng Phó gia ở hải ngoại kinh doanh trăm năm, nền móng ở nơi đó.

Đầu tư trong nước cũng phù hợp pháp tắc sinh tồn của nhà tư bản—— trứng vĩnh viễn không đặt hết trong cùng một giỏ.

Nhưng nếu thật sự giống Phó Thanh Dương nói, thông gia với gia tộc Miller tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Trong đám cưới này, Phó gia và gia tộc Miller cầm phần lớn, cô cầm "trích phần trăm", gia tộc tổn thất một Quan Nhã, không quan trọng, nhưng cô chỉ có một đứa con gái.

Tương đương là cô dốc hết toàn bộ, kết quả chỉ lấy phần trăm, hơn nữa hậu hoạn vô cùng.

"Trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh…"

Phó Tuyết lẩm bẩm.

Mục tiêu kế tiếp trái lại rõ ràng, thử hội tộc lão cùng điều tra lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh.

Dựa theo cách nói của Phó Thanh Dương, nguyên nhân gia tộc chuyển đổi phương châm phát triển là trận chiến tranh đoạt kia, điều tra rõ nội dung cụ thể của lời tiên đoán, liền biết Phó Thanh Dương có lừa dối cô hay không.

Đang nghĩ, trong túi của trợ lý truyền đến tiếng chuông điện thoại di động.

Chương 1582: Đào hoa sát (4)

"Sếp, ngài Will gọi tới." Trợ lý đưa điện thoại di động.

Will là chồng trước của Phó Tuyết, cha của Quan Nhã.

Phó Tuyết nhận cuộc gọi, dùng ngoại ngữ trôi chảy trao đổi:

"Tôi đang vội."

Đầu kia điện thoại truyền đến giọng đàn ông trung niên thuần hậu, lộ ra kiên cường cùng cường thế:

"Mang Nhã Nhã về chưa?"

Phó Tuyết trước khi tới nơi này, đã từng liên lạc với chồng trước.

Will biết được con gái ở bờ bên kia đại dương có bạn trai, cực kỳ sốt ruột, nếu không phải Thiên Phạt tổ chức cán bộ đến Hoa quốc cần xử lý một loạt thủ tục cùng phê chuẩn, hắn sẽ cùng nhau bay qua với vợ cũ.

Phó Tuyết trầm mặc vài giây, nói: “Tôi đã thay đổi chủ ý, trước cuối năm, tôi sẽ một mực quan sát Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Đầu kia điện thoại đột nhiên không có tiếng động, sau một hồi, truyền đến thanh âm khó có thể tin của Will: “Cô điên rồi?”

Phó Tuyết sắc mặt bình tĩnh tắt máy.

…

Kinh thành.

Sân bay quốc tế.

Linh Quân mang theo vali hành lý nho nhỏ, đeo kính râm cùng khẩu trang, đi qua đại sảnh hạ cánh.

Quần đùi mùa hè rộng thùng thình, áo thun màu lam lùng thùng, không có đồng hồ không có túi hiệu, thứ duy nhất có thể thể hiện tài lực của hắn là giày thể thao Nike.

Nhưng ở kinh thành loại địa phương này, cái này cũng không tính là gì.

Chẳng qua xác suất quay đầu của Linh Quân vẫn như cũ rất cao, cá cô gái đô thị liên tiếp liếc nhìn.

Mặc kệ đàn ông hay phụ nữ, đối với người khác phái có độ mẫn cảm trời sinh, mặc dù bọc rất kín kẽ, cũng có thể ở trong đám người liếc một cái đã phát hiện.

Thân thể, khí chất là không thể che giấu.

Không giống với bình thường, Linh Quân không quay lại nhìn các cô gái, sau đấy từ trong đó chọn lựa mỹ nữ thuận mắt tiến công chiếm đóng, hắn mặt không biểu cảm xuyên qua vạn bụi hoa, lên xe Victoria phái tới đón.

Bốn mươi phút sau, xe dừng ở ngoài một căn biệt thự lớn vành đai 4.

Linh Quân giao hành lý cho tài xế, ở dưới nhân viên bảo an của biệt thự dẫn dắt, đi thẳng vào, ở trong phòng tiếp khách lầu hai gặp được người phụ nữ khiến lòng hiếu thảo của hắn biến chất, trưởng lão Victoria.

Victoria ngồi ở trên sofa mềm một người, cúi đầu, đang cầm một quyển sách đọc.

Cô có mái tóc dài màu nâu phủ lên vai, đoạn cuối hơi quăn, mặt trứng ngỗng hoàn mỹ, ngũ quan tinh xảo khắc sâu, con ngươi màu lam nhạt phong tình vạn chủng, cô mặc áo 3 lỗ màu trắng cùng quần bó màu đen.

Dáng người nóng bỏng chỉ phụ nữ phương Tây có thể hiện hết không thể nghi ngờ.

Đây là một người phụ nữ tuổi không nhỏ, nhưng dung mạo của cô, dáng người của cô, không có bất cứ dấu vết năm tháng nào, cảnh xuân tươi đẹp không giảm.

“Rất nhiều chuyện không thể thảo luận ở điện thoại.” Linh Quân chăm chú nhìn người phụ nữ yêu mến vài giây, thấp giọng nói:

“Cha tôi còn ở trong phó bản không?”

…

“!”

Trương Nguyên Thanh lui ra, chấm dứt lại một lượt lao động.

Hắn thẳng lưng lên, hưởng thụ một phen gió lạnh điều hòa, lúc này mới cúi người ôm Quan Nhã mồ hôi lấm tấm xụi lơ trên giường hôn môi.

—— Quan Nhã sau vui vẻ thích ôn tồn.

Như vậy mình liền không có tiếc nuối vào phó bản rồi… Trương Nguyên Thanh vừa ôm Quan Nhã, vừa suy tư.

Đuổi đi mẹ vợ, đại bộ phận công việc đều đã giải quyết, còn lại chính là tìm Chỉ Sát cung chủ, lấy đi sinh mệnh nguyên dịch cùng lực lượng Thái Dương, sau đó vào phó bản dùng.

Cất chứa lực lượng Thái Dương vẫn là vấn đề, chẳng qua có cung chủ cùng lão đại hai vị Chúa Tể làm hậu viên, đây là việc nhỏ.

Ôn tồn một khắc đồng hồ, Trương Nguyên Thanh cố nén xúc động làm một lần nữa, đứng dậy mặc quần áo.

“Trước khi vào phó bản, anh cần chuẩn bị một vài thứ, cho nên cần ra ngoài một chuyến.”

“Đợi một chút.” Quan Nhã nhíu mày nói: “Đào hoa sát của anh qua chưa?”

Chuyện mẫu thân cùng bạn trai mắt đi mày lại, Quan Nhã vẫn rất để ý, vì trấn an lòng bạn gái, Trương Nguyên Thanh liền nói cho cô, bá mẫu sinh ra hảo cảm đối với mình, không phải lương tâm bà ấy trỗi dậy, là Đào Hoa Phù đánh mất địch ý của bà ấy đối với mình.

Mà mình sử dụng Đào Hoa Phù, cũng là vì tương lai tốt đẹp của cả hai.

Liền mang công năng cùng tác dụng phụ của Đào Hoa Phù báo cho Quan Nhã.

“Cái này không phải vừa bị em đánh sao, đào hoa sát hẳn là trôi qua rồi.”

Trương Nguyên Thanh nói xong, liền lấy ra gương đồng soi bản thân một chút, vẻ mặt đột nhiên cứng đờ.

Chỉ thấy mình trong gương, mặt mày mây đen bao phủ, vận rủi quấn thân.

Cái này… Trương Nguyên Thanh ngây cả người.

Mình là đi gặp cung chủ, vì sao sẽ mây đen che đỉnh, chẳng lẽ cung chủ có nguy cơ?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh quýnh lên, không nói hai lời, cầm điện thoại di động lên gọi điện cho Chỉ Sát cung chủ.

“Tu tu ~”

Vài giây sau, cuộc gọi kết nối, trong loa truyền đến giọng nữ lười biếng kiều mỵ dễ nghe:

“Chị đang ngủ đó, không phải nói đêm nay gặp mặt sao, cậu nhớ chị như vậy à?”

Chương 1583: Việc nào ra việc đó (1)

Nghe được thanh âm này, Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, đã bởi vì cung chủ còn nhàn hạ thoải mái tán tỉnh, nói rõ không có nguy hiểm, lại bởi vì giọng điệu của cô.

Bình thường trao đổi với cung chủ, cô luôn cười tủm tỉm, một bộ tư thái tiểu ngự tỷ kinh nghiệm phong phú kiến thức rộng rãi, giọng điệu cũng chưa từng thay đổi.

Cũng chỉ lúc bị hắn chất vấn chuyện cũ của phụ thân, cô mới có thể thu hồi phần tưng tửng đó, trở nên nghiêm túc.

Cái này thật ra rất không bình thường, con người đều có hỉ nộ ái ố, có cảm xúc biến hóa, không có khả năng chỉ có một mặt.

Cung chủ trong quá khứ, càng giống là vì áp chế cảm xúc, cố ý duy trì tính cách đơn điệu nào đó để đối mặt hắn.

Mà bây giờ, cung chủ giọng nói mềm mại lười biếng, mang theo ngọt ngào, như là đang oán giận bạn trai quấy rầy cô ngủ.

Bà điên không điên nữa!

Trương Nguyên Thanh vui sướng từ đáy lòng, cái này có thể giảm bớt cảm giác áy náy của hắn, đồng thời cũng không cần lo lắng bởi vì nói sai câu nào, bị chị gái điên treo lên đánh.

“Tôi muốn đi qua ngay bây giờ, bởi vì không thể xác định là hôm nay vào phó bản, hay là ngày mai vào phó bản.” Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn lo lắng đêm nay đã vào phó bản.

Dù sao chuyện trong tay đã kết thúc, không cần thiết cứng rắn kéo dài tới mười hai giờ đêm nay.

Lúc này, Quan Nhã đại khái là nghe được trong điện thoại có giọng phụ nữ, nhặt lên váy ngủ mặc vào, đi tới.

“Được rồi!” Tiếng của cung chủ vẫn mềm mại ngọt ngào như cũ, “Cậu bây giờ đến khách sạn Hảo âm Nhạc chờ chị.”

Trương Nguyên Thanh không dám nói lời thừa nữa, tắt máy.

Hắn vừa ấn nút kết thúc cuộc gọi, cánh tay trắng như tuyết của Quan Nhã liền từ sau lưng ôm lấy hắn, cũng đoạt lấy điện thoại di động, hầm hừ nói:

“Gọi cho ai?”

Cô buông lưng bạn trai ra, nhìn qua nhật ký trò chuyện một cái, nhăn mặt nhíu mày: “Chỉ Sát cung chủ?”

Chẳng qua không hỏi nhiều, mà là mở danh bạ, tìm tòi “Phó Tuyết”, “Mẹ vợ”, “Bá mẫu”… các từ mấu chốt, vẫn không có nội dung, cô lại tìm “mẹ của Quan Nhã”, “Chính tay đâm mẹ vợ”…

Trương Nguyên Thanh liếc xéo, yên lặng xem cô vô cớ làm loạn.

Ở lúc nhìn thấy cô nhập vào “chính tay đâm mẹ vợ”, hắn nhịn không được lẩm bẩm: “Quan Nhã, em hiểu anh mà.”

Quan Nhã “Hừ” một tiếng, lại click vào danh bạ, nhập vào số điện thoại di động của mẫu thân, xác nhận chưa thêm bạn tốt, cô trả lại cho bạn trai điện thoại di động.

“Quan Nhã, thế mà còn tra điện thoại di động của anh, cái này không giống em nha.” Trương Nguyên Thanh thu hồi điện thoại di động nhét vào túi, “Em lo lắng anh cùng bá mẫu âm thầm liên hệ?”

Ở trong nhận thức của hắn, Quan Nhã là cô gái rất tự tin, dáng người, dung mạo, gia thế cùng tầm mắt của cô, quyết định sự tự tin của cô.

Cho nên cực ít ghen, cũng không giống các cô gái nhỏ tuổi kia, thường thường phải kiểm tra một lần điện thoại di động của bạn trai.

Quan Nhã lại hừ một tiếng:

“Mẹ em thủ đoạn quá cao minh, anh chơi không lại bà ấy, tốt nhất vĩnh viễn đừng liên hệ với bà ấy, em sợ bà ấy đột nhiên có một ngày nói: Đây là chú Trương của con.”

“Vậy chúng ta có thể việc nào ra việc đấy, anh gọi em là chị, em gọi anh là ba.”

Quan Nhã tức giật véo mặt hắn: “Anh còn chơi trend?”

“Em không phải cũng vậy?”

Hai người đùa chợt cười cười, trêu chọc quậy phá, lại chạy trở về trên giường, không bao lâu, gầm giường chịu lực phát ra tiếng “Kẽo kẹt”, lại bắt đầu rồi.

…

Kinh thành.

Tầng hầm ngầm, Linh Quân ngồi xếp bằng ở trong trận pháp khắc đầy linh lục, mép trận pháp đốt chín cây nến sáp ong, ngọn lửa xanh lét thiêu đốt.

“Chờ ngọn nến chuyển thành minh hỏa, nghi thức liền hoàn thành.”

Victoria dáng đẹp mặt xinh ngồi xếp bằng ở ngoài trận, nói: “Lần này trở về có chuyện gì?”

Linh Quân nghĩ một chút, nói thẳng: “Tôi nghe được một ít chuyện cũ năm đó của Thập thất ca.”

“Thập thất ca của cậu?” Victoria nhớ lại một phen, nhớ tới vị cố nhân ngày xưa, “Linh Thác phải không, hắn năm đó từng theo đuổi tôi, đáng tiếc tôi không thích đàn ông ngây thơ nhiệt huyết.”

Nói tới đây, cô lạnh lùng nhìn Linh Quân một cái.

Linh Quân không hiểu sao có chút chột dạ, đằng hắng cổ họng, nói cho Victoria tình báo tổ chức Tiêu Dao.

Victoria nghe xong, nhíu mày thật sâu:

“Cậu hoài nghi là môn chủ giết Linh Thác?”

“Không xác định, tôi trở lại kinh thành, chính là vì điều tra chuyện này.” Linh Quân thấp giọng nói:

“Cha tôi còn ở trong phó bản, đây là cơ hội, nhưng tôi lo lắng các trưởng lão tâm phúc của ông ấy sẽ phát giác khác thường, cho nên mới mời cô ban cho tôi bí ẩn của Thái âm.”

Victoria cười lạnh một tiếng: “Cậu làm sao xác định tôi không phải tâm phúc của phụ thân cậu?”

“Không thể xác định.” Linh Quân lắc lắc đầu, thở dài: “Nhưng nếu là cô, chết ở trong tay cô tôi không oán không hối hận.

Victoria, cô là người phụ nữ duy nhất tôi từng yêu trên đời.”

“Chậc chậc, bản lãnh nói lời ngon tiếng ngọt so với năm đó lợi hại hơn nhiều rồi.”

“Cái này không phải lời ngon tiếng ngọt, hành động của tôi đã nói lên thành ý.” Linh Quân không tiếp tục, nói: “Cô hiểu biết bao nhiêu đối với Thập thất ca của tôi?”

Chương 1584: Chỉnh trang chờ xuất phát (1)

Sau bữa trưa, Trương Nguyên Thanh lái xe đến khách sạn Hảo âm Nhạc vùng ngoại thành Tùng Hải.

Hắn liếc một cái liền thấy Vương Thiên làm lễ tân đứng quầy, cậu ruột của Tiểu Đậu Bỉ.

Lúc trước bởi vì việc Hạ Hầu gia, Vương Thiên rời khỏi khoa phụ sản bệnh viện Bình Thái, từ đó về sau không còn tin tức, không ngờ bị Chỉ Sát cung sắp xếp ở nơi này.

Làm công việc giống với Tiểu Viên.

“Đã lâu không gặp!” Trương Nguyên Thanh đi đến trước quầy, mỉm cười chào hỏi.

Vương Thiên đánh giá hắn từ trên xuống dưới, cảm khái nói:

“Rõ ràng mới qua hơn bốn tháng, tôi lại cảm giác đã qua bốn năm.

Lúc trước cậu còn là một thực tập sinh đi theo mỹ nữ con lai làm việc, nay đã trở thành nhân vật lớn được vạn người chú ý.”

Trương Nguyên Thanh trêu chọc nói: “Anh còn sống, cũng tốt lắm, ừm, mỹ nữ hỗn huyết kia bây giờ là bạn gái của tôi rồi. Đúng rồi, anh cấp mấy rồi?”

“Còn chưa thăng cấp, chỉ tăng lên 50% giá trị kinh nghiệm.” Vương Thiên cười nói: “Tôi vào đều là phó bản loại không tử vong. Với tôi mà nói, thăng cấp không phải mấu chốt, sinh tồn mới là việc lớn hàng đầu.”

“Cũng đúng.” Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Cung chủ ở phòng nào?”

“Phòng nọ bên trái lầu 3.” Vương Thiên nói xong, muốn nói lại thôi, hít sâu một hơi, nói: “Nó, nó còn không?”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Đương nhiên còn, tôi không nỡ lấy nó đi đối địch.”

Nhẹ nhàng phun ra một ngụm Thái âm khí, ở trên quầy hóa thành một đứa con nít mũm mĩm đáng yêu.

Ánh mắt Vương Thiên hạ xuống, nhìn về phía quầy, hắn nhìn không thấy linh thể, nhưng linh tính của Nhạc Sĩ có thể cảm ứng được nơi đó có cái gì.

Hắn nâng mắt, ánh mắt mang theo khát vọng cùng khẩn cầu, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh một lần nữa khẽ phun một ngụm Thái âm khí, lượn lờ lao vào trên mặt hắn, Vương Thiên chỉ cảm thấy khuôn mặt chợt lạnh, quanh hốc mắt giống như đọng sương lạnh.

Hắn cảm giác thị lực của mình được giao cho năng lực nào đó, lập tức nhìn về phía quầy, quả nhiên thấy nơi đó có một đứa con nít đáng yêu tóc máu thưa thớt nằm bò.

Khác với lúc trước là, đứa con nít mắt to đen lúng liếng tràn ngập linh động, ngẫu nhiên hiện lên trí tuệ, không trống rỗng ngây thơ nữa.

Ánh mắt Vương Thiên lập tức trở nên dịu dàng, bế anh linh lên, “Chị nếu có thể nhìn thấy con, hẳn vui vẻ bao nhiêu, con của chị ấy vẫn còn, vẫn luôn ở đây.”

Cũng có khả năng bị dọa mẹ con đoàn tụ ngay tại chỗ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, nói:

“Người thường nhìn thấy linh thể, sẽ bị dọa ra bệnh, tôi khuyên anh tốt nhất từ bỏ ý tưởng lớn mật này.

“Anh có mười lăm phút đồng hồ cơ hội tiếp xúc linh thể, thấy linh thể, ôn chuyện cho tốt.”

Dứt lời, tiến vào chỗ sâu trong khách sạn.

Vào thang máy lên lầu, tới phòng ngoài cùng bên trái lầu ba, Trương Nguyên Thanh gõ vang cửa phòng.

“Rắc!”

Tay nắm cửa tự động vặn mở, tiếp đó chậm rãi mở hướng vào trong.

Trương Nguyên Thanh bước vào phòng, xuyên qua lối đi tiến vào phòng khách, ánh mắt đảo qua, thấy Chỉ Sát cung chủ lười biếng ngồi ở sau bàn, phía sau chính là cửa sổ.

Ánh sáng ngoài cửa sổ lao vào trong phòng, cô đắm chìm trong ánh sáng, từng sợi tóc sáng lấp lánh, khuôn mặt lại bao phủ ở trong bóng đen.

Nhìn thấy Trương Nguyên Thanh tiến vào, đôi mắt đẹp dưới mặt nạ màu bạc nở rộ ra hào quang vui sướng, nhưng ở sau khi cẩn thận đánh giá, ánh mắt bỗng trầm xuống, trở nên lạnh lùng.

Ánh sáng ảnh hưởng Trương Nguyên Thanh quan sát, hắn chưa cảm thấy khác thường, mở miệng nói:

“Cung chủ, tôi…”

Tiếng nói vừa dứt, chợt thấy đỉnh đầu sát khí ập tới, ngay sau đó tay chân căng thẳng, hắn còn chưa phản ứng lại, đã lơ lửng trên không, bị treo ở giữa không trung.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi.

“Chị rất tức giận.” Chỉ Sát cung chủ đẩy bàn đứng lên, uyển chuyển đi tới, một đôi chân linh lung lấp lánh dưới làn váy như ẩn như hiện.

Cô đứng ở trước mặt Trương Nguyên Thanh, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

“Chị chán ghét người khác cắm sừng chị, cho dù là cậu cũng không được, đối với đàn ông không sạch sẽ, phương án xử lý của chị là thiến, thả lồng trôi sông, treo bảy bảy bốn mươi chín ngày, làm thành thịt khô…”

Cô bỗng nhiên khụt khịt mũi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Quả nhiên là người không sạch sẽ, trên người cậu có mùi cơ thể cô

gái khác! !”

Dứt lời, ánh mắt cô lạnh như băng triệu hồi ra một lưỡi dao trắng như tuyết, để ở dưới đũng quần Trương Nguyên Thanh:

“Xem ra chỉ có thiến.”

“Cung cung cung chủ, có chuyện từ từ nói.”

Dưới đũng quần chợt lạnh, Trương Nguyên Thanh đang ngây dại rốt cuộc phản ứng lại, biết chuyện mình cùng Quan Nhã đạt thành quản bảo chi giao đã bị cung chủ nhìn ra.

Cô ấy ghen rồi.

Hồng Loan Tinh Quan nắm giữ nhân duyên, trình độ mẫn cảm ở phương diện này, chỉ sợ mạnh hơn Tinh Tướng Thuật.

“Có cái gì để nói.” Giọng điệu Chỉ Sát cung chủ lạnh như băng:

“Chờ cắt xong vật bẩn thỉu phía dưới của cậu, chị sẽ dùng sinh mệnh nguyên dịch giúp cậu khôi phục, cậu liền lại sạch sẽ. Về sau nhớ kỹ, cậu dùng một lần, chị cắt một lần.”

Chương 1585: Chỉnh trang chờ xuất phát (2)

Cô ấy thật sự chữa khỏi bệnh tâm thần rồi sao, sao mình cảm giác càng nghiêm trọng hơn, quả thực là ma quỷ… Trương Nguyên Thanh thử mở ra ô vật phẩm, triệu hồi đạo cụ đối kháng bà điên.

Lại phát hiện mình mất đi cảm ứng với ô vật phẩm.

Từ khi trở thành linh cảnh hành giả tới nay, hắn vẫn là lần đầu gặp phải loại tình huống này.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, hắn hoài nghi bệnh của cung chủ càng nghiêm trọng hơn, bà điên chuyện gì cũng làm ra được.

Mặc dù có sinh mệnh nguyên dịch trị liệu thương thế, nhưng hắn cũng không muốn thể nghiệm mùi vị đau mất lương kê (con gà tốt).

“Cung chủ, có chuyện từ từ nói. Thật ra chị mới là người quan trọng nhất trong lòng tôi…” Trương Nguyên Thanh vừa tìm từ, vừa nhớ lại đạo sư dạy bảo, ý đồ trấn an bà điên.

Chỉ Sát cung chủ cầm dao, khoa tay múa chân một phen dưới khố hắn, đột nhiên thở dài một tiếng:

“Chị vẫn không nỡ trách cậu, bỏ đi, tìm một cơ hội giết Quan Nhã cho hả giận đi.”

Vậy chị trái lại thả tôi xuống đã, á, thít chặt hơn rồi… Trương Nguyên Thanh hít vào một ngụm khí lạnh, từng sợi tơ hồng mảnh như sợi tóc thít vào trong da thịt, thấm ra giọt máu.

Hắn thử nói: “Cung chủ, có thể thả tôi xuống trước hay không?”

Nói xong câu này, tơ hồng thít chặt hơn nữa, giọt máu dọc theo tơ hồng không ngừng chảy xuống.

Trương Nguyên Thanh ngoan ngoãn câm miệng.

Lúc này, Chỉ Sát cung chủ thu hồi toàn bộ cảm xúc, đi đến bên cạnh bàn, lấy ra một cái hũ gốm to bằng quả bóng đá, mười thỏi vàng có khắc phù văn hoa cả mắt.

“Chị lấy ra tinh hoa sinh mệnh nguyên dịch còn thừa gửi ở trong hũ gốm, Nhật chi thần lực phong tồn trong vàng, vàng là vật chứa lâm thời chị nhờ một vị luyện khí sư tạo ra, chỉ có thể chứa chúng nó ba ngày, ba ngày sau, vàng sẽ nóng chảy, cậu nhanh chóng hấp thu.” Cung chủ thản nhiên nói.

Tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng thay hắn.

Ba ngày đủ rồi, sau khi vào phó bản tu hành Thuần Dương Tẩy Thân Lục, nếu có thể sau khi vào phó bản tăng lên cấp 5, mình hẳn là có thể có sức tự bảo vệ mình, vượt qua điềm báo đại hung mai rùa bói toán… Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng tính toán.

“Vì sao nhất định phải tăng lên ở trong phó bản?” Chỉ Sát cung chủ hỏi.

Trương Nguyên Thanh liền mang mai rùa bói toán báo cho đối phương, nói: “Tôi đoán, về sau có thể đều sẽ ghép với linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, mà không phải chơi với người cùng cấp.”

Cung chủ dựa vào mép bàn, đầu ngón tay khẽ gõ cằm, “Suy đoán của cậu là đúng.”

Đúng? Mình về sau đều sẽ cùng nhau tổ đội với linh cảnh hành giả đẳng cấp cao? Trương Nguyên Thanh nhíu mày: “Làm sao chị biết?”

“Không nói cho cậu, tên phụ lòng vong ân phụ nghĩa này.” Chỉ Sát cung chủ kéo váy dài, đi về phía ngoài cửa, hừ nói: “Cậu cứ treo ở nơi này đi, sau khi trời tối có thể xuống.”

…

Kinh thành, trong mật thất.

“Cũng đã nói tôi không thích đàn ông ngây thơ nhiệt huyết, Thập thất ca của cậu lại đã chết nhiều năm như vậy.” Victoria đốt một điếu thuốc phụ nữ, ở trong ánh nến xanh lét nuốt mây nhả mù, chậm rãi nói:

“Tươi tắn rực rỡ, đối đãi người khác nhiệt tình, tự đánh giá mình rất cao, suy nghĩ ngây thơ… Nhắm chừng là những thứ này, hắn có thiên phú siêu mạnh, là một vị cường giả làm người ta kính sợ.

Nhưng hắn có chút suy nghĩ rất ngây thơ, nhớ rõ hắn lúc ấy theo đuổi tôi, có một ngày đột nhiên bật ra một câu: Có muốn cùng hắn song kiếm hợp bích, trở thành bạn lữ cứu vớt thế giới, được người ta kính ngưỡng hay không.”

Thập thất ca còn có thời điểm ‘trẩu’ như vậy? Nhưng chính bởi vì ‘trẩu’, cho nên gia nhập tổ chức Tiêu Dao? Linh Quân nhớ lại huynh trưởng ôn hòa trong ấn tượng, cảm thấy có chút diễn.

Ở sau khi kết thúc trao đổi với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn liền tra bối cảnh tổ chức Tiêu Dao, biết được khẩu hiệu trẻ trâu lại lòe loẹt.

Nay nghe được Victoria nói tới chuyện xưa, càng thêm xác định Thập thất ca chính là Thần Dạ Du trong Ám Ảnh Song Tử.

Bờ môi đỏ mọng của Victoria phun ra khói trắng, “Tôi không thích loại đàn ông này, tôi càng thích gã tôi mới 15 tuổi, đã to

gan lớn mật ăn đậu hủ tôi, nói thiếu niên ghép với thiếu phụ, chín con trâu cũng không kéo ra được."

Vẻ mặt Linh Quân xấu hổ, đổi thành cô gái khác, hắn lúc này đã bắt đầu nói lời tán tỉnh, nhưng hắn đối với Victoria trong lòng có sự xấu hổ, cố nén tình cảm trong lòng, không muốn để đoạn tình cảm không nên có này tro tàn lại cháy.

"Còn không?" Hắn yên lặng nói sang chuyện khác.

Victoria gạt tàn thuốc, "Chẳng qua trải qua cậu nhắc nhở như vậy, tôi ngược lại nhớ ra rồi, hắn trước khi trở về linh cảnh một năm, tựa như từng đánh một trận với đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan, xung đột cực kỳ kịch liệt."

"Nguyên nhân là gì?" Linh Quân vội hỏi.

"Đây là chỗ thú vị nhất, sau hôm đó, Xích Nhật Hình Quan liền xóa tên Linh Thác khỏi Thái Nhất môn. Nguyên nhân cụ thể, chưa lộ ra với bên ngoài, tôi cũng không biết được."

Chương 1586: Chỉnh trang chờ xuất phát (3)

Linh Quân giật mình: "Thì ra Thập thất ca là bị đại trưởng lão xóa tên, mà phụ thân ngầm thừa nhận việc này. Ài, những tình báo này sẽ không viết ở trong tư liệu, chỉ có nguyên lão năm đó mới biết được, quả nhiên là gia hữu nhất lão như hữu nhất bảo (nhà có một người già như có một bảo bối)."

Khuôn mặt xinh đẹp của Victoria trầm xuống: "Nhà có một người già?"

"Ở trong mắt tôi, cô cho dù đến một trăm tuổi, vẫn xinh đẹp động lòng người như thế." Linh Quân không tự giác nói lời tâm tình, sau đó vội vàng dừng lại, nói:

"Còn có cái gì? Ừm, nơi cô cảm thấy đáng ngờ."

"Có." Con ngươi Victoria lấp lánh, hàn huyên nhiều như vậy, cô đã hoàn toàn tiến vào trạng thái phá án, càng nhiều chi tiết không hợp với lẽ thường trong chuyện năm đó nổi lên trong lòng:

“Thập thất ca của cậu trở về linh cảnh không lâu, lại có một vị trưởng lão cũng trở về linh cảnh, ID tên ‘Sơn Hà Vĩnh Tồn’, vị trưởng lão này tư cách lớn từng trải nhiều, là linh cảnh hành giả cuối thời dân quốc.

Trong một năm tổn thất hai vị trưởng lão, có chút không phù hợp lẽ thường, dù sao năm đó không bùng nổ xung đột kịch liệt với tổ chức tà ác. Chẳng qua tôi cùng với vị trưởng lão kia không quá quen thuộc, hắn là một thế hệ lâu đời nhất, mà tôi là phái thanh niên, trong ấn tượng, vị trưởng lão kia ru rú trong nhà, cũng không xử lý công việc trong môn, cho nên cũng không có tiếp xúc trên việc công.”

Khi nói chuyện, một oán linh cầm laptop đến mật thất.

Ở trong mắt Linh Quân, chính là laptop tự bay đi, phiêu phiêu đãng đãng mà đến.

Victoria tiếp nhận laptop, mở ra cơ sở dữ liệu của Thái Nhất môn, tìm bốn chữ “Sơn Hà Vĩnh Tồn”, kết quả biểu hiện: Từ khóa không tồn tại!

“Tư liệu của hắn cũng bị xóa rồi.” Victoria khép lại laptop, “Ít nhất xác định một sự kiện, cái chết của người này, cùng cái chết của Thập thất ca cậu có liên hệ chặt chẽ.”

“Đây là một manh mối, chúng ta nên điều tra tin tức ‘Sơn Hà Vĩnh Tồn’ như thế nào?” Linh Quân hỏi.

“Tra tư liệu vô dụng, tin tức có thể ở lại trong tư liệu, thường thường rất dễ dàng bị lau đi, hướng người biết tình huống tìm hiểu là hữu hiệu nhất.” Victoria đường lối suy nghĩ rõ ràng, nói:

“Hắn cùng Tôn trưởng lão quan hệ vô cùng tốt, có thể cân nhắc từ trên người Tôn trưởng lão đột phá.”

“Lão Tôn hồ đồ…” Linh Quân trầm ngâm gật đầu.

Lúc này, nến sáp ong sắp cháy hết, ngọn lửa nhảy lên một cái, từ ánh sáng màu xanh lét chuyển thành minh hỏa màu vỏ quất.

Chúc phúc bí ẩn hoàn thành.

…

Trên Đông Hải, đại dương mênh mông nổi sóng.

Một tia sáng màu vàng lướt qua chân trời, phi hành ở trên đại dương mênh mông vô biên vô hạn.

Trong hào quang màu vàng, bóng người kia như cầu vồng, tiên tư trác tuyệt, tựa như thần nữ trên chín tầng trời, không dính khí tức phàm trần.

Không biết bay bao lâu, phía trước xuất hiện mảng lớn đất liền cùng rừng rậm, nơi xa nữa, là cánh đồng bát ngát mênh mông vô bờ, cuối cánh đồng bát ngát là một ngọn núi cao nhìn không thấy đỉnh.

“Tìm được nơi mặt trời mọc rồi.”

Trong lòng Tam Đạo sơn nương nương vui vẻ, lập tức đẩy nhanh tốc độ, hào quang màu vàng như sao băng lao về phía núi cao cuối cánh đồng bát ngát.

Không bao lâu, cô đi tới đỉnh núi cao ngất trong mây. Nơi này trống trơn, không có cái gì cả.

“Phù Tang thần thụ không ở trong linh cảnh?”

Tam Đạo sơn nương nương khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú, cái này không giống với tình báo cô từ trong mấy boss linh cảnh tìm hiểu.

Phù Tang thần thụ là nơi mặt trời mọc, có Kim Ô trong truyền thuyết sinh sống, mà Kim Ô vô cùng có khả năng chính là bổn nguyên của Thần Nhật Du, ngọn nguồn của Nhật chi thần lực.

Cô lao lực thiên tân vạn khổ, rốt cuộc tìm kiếm được nơi mặt trời mọc, nhưng nơi này không có cái gì cả.

Còn đang nghi hoặc, đột nhiên, một thanh âm từ phía sau truyền đến:

“Phù Tang thần thụ không ở trong phó bản, nó ở lại Takama-ga-hara của Nhật Bản, bởi vì trong thần thụ có Luyện Yêu Hồ, buổi đầu linh cảnh sinh ra, còn không thể cất chứa bổn nguyên thần khí nghề nghiệp Nhạc Sĩ này, về sau nữa, liền bị vị tồn tại nào đó cố ý để lại Takama-ga-hara.”

Tam Đạo sơn nương nương bỗng ngoái đầu nhìn lại, thấy một bóng người đứng ở phía sau.

Thân thể của hắn xen vào giữa hư ảo cùng chân thật, khuôn mặt bao phủ đám sương màu vàng, thấy không rõ ngũ quan, nhưng ánh mắt ôn hòa, giống như đã từng quen biết.

“Ngươi là…” Tam Đạo sơn nương nương theo bản năng dựng ngón tay như kiếm, Nhật chi thần lực trong cơ thể hiện ra dấu hiệu sôi trào.

Cô cảm thấy ánh mắt này rất quen thuộc, nhưng không nhớ ra được.

Suy tư vài giây, dung nhan tuyệt đẹp của Tam Đạo sơn nương nương khẽ biến sắc: “Ngươi là người kia trong mộng của ta.”

Người nọ cười nói:

“Nương nương, là ta đánh thức ngươi, ngươi từng nghĩ, vì sao người tu hành cổ đại bị thu vào linh cảnh, cơ bản đều thành boss phó bản, chỉ ngươi là ngoại lệ hay không?

“Lần này hiện thân gặp ngươi, là có một chuyện muốn nhờ.”

Chương 1587: Phó bản khác thường (1)

Tam Đạo sơn nương nương nheo mắt, “Là ngươi giúp ta thoát khỏi linh cảnh khống chế? Cần gì giấu đầu lộ đuôi, chân thân tới gặp.”

“Chân thân xảy ra chút vấn đề, không gặp được.” Khi nói chuyện, sương mù màu vàng trên mặt người nọ tan đi, lộ ra chân dung.

Tam Đạo sơn nương nương hoa dung thất sắc, hầu như không khống chế được ngữ điệu, run giọng nói:

“Là ngươi? !”

…

Tám giờ tối, Trương Nguyên Thanh quần áo tả tơi quay về vịnh Phó gia.

Cởi quần áo bị tơ hồng cắt rách, tắm rửa vết máu trên người, sau khi an ủi Quan Nhã, hắn nằm ở trên giường, nhắm mắt điều tức, chờ đợi phó bản buông xuống.

Cả đêm không có việc gì xảy ra.

Thẳng đến bảy giờ hôm sau, bên tai rốt cuộc truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

“Đinh, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Ngũ Hành Chi Loạn”, đánh số: 028”

“Cấp bậc độ khó: A”

“Loại hình: Nhiều người (tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến: ? ? ?”

“Nhiệm vụ phụ tuyến: Vận chuyển quan tài thần bí đến Thần Kiếm sơn trang.”

“Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào.”

“Giới thiệu linh cảnh số 028: Thời Bắc Tống, Thần Kiếm sơn trang nổi tiếng thiên hạ, ủy thác “tiêu cục Hoàng Kỳ”, “tiêu cục Viễn Hải”, “tiêu cục Xích Viêm”, “tiêu cục Linh Viên”, “tiêu cục Tam Kiếm”, đều tự áp tải một cái quan tài thần bí về trang, nào ngờ áp tải trên đường, việc lạ liên tục xảy ra.”

Ngũ Hành Chi Loạn? Đánh số 028, ặc, đánh số rất sát đầu nha… Trương Nguyên Thanh không chút hoang mang triệu hồi Huyết Tường Vi cùng Ngân Dao quận chúa, đè lên bả vai các cô, đồng thời suy tư tin tức phó bản.

Ở trong phó bản hắn gặp được, chủ tuyến chưa công bố, số 028 là một cái đầu tiên.

Không có nhiệm vụ chủ tuyến, cho nhiệm vụ phụ tuyến trước, trên trình độ nhất định đã phản ánh độ khó, cùng với tính kéo dài của phó bản.

Phó bản này sợ không phải hai ba ngày có thể vượt qa.

Mặt khác, cấp bậc độ khó A có chút ra ngoài dự tính, hắn còn cho rằng sẽ là cấp S, nhưng nghĩ lại một chút, linh cảnh số 028, rất có thể là phó bản cấp A của cấp 5, thậm chí cấp 6.

Đối với hắn cấp 4 mà nói, chỉ sợ so với Nhai Sơn Chi Hải cấp S còn đáng sợ hơn.

Cuối cùng, linh cảnh số 028 Ngũ Hành Chi Loạn, cơ sở dữ liệu quan phương cũng không có. Phó bản xếp số càng gần

đầu, tỷ lệ xuất hiện càng nhỏ, trong cơ sở dữ liệu của quan phương không có ghi lại là rất bình thường.

Linh cảnh hành giả không đủ xuất sắc, cả đời cũng không ghép với loại phó bản này.

Linh cảnh hành giả quá mức xuất sắc, thì bởi vì tốc độ tấn thăng quá nhanh, căn bản không có thời gian khai hoang.

Lấy Ma Quân cùng nguyên soái mà nói, phó bản Thánh Giả hai người bọn họ trải qua, sẽ không vượt qua mười cái, phó bản cấp 6 trải qua không vượt qua ba cái.

30 giây rất nhanh trôi qua, cảnh vật trước mắt Trương Nguyên Thanh nhộn nhạo như sóng nước, tiếp đó trước mắt tối sầm, cái gì cũng không cảm giác được.

Trong bóng đêm vô biên vô hạn, vành tai hắn khẽ động, đầu tiên nghe thấy là tiếng đập cửa, cùng với nam giới trẻ tuổi dồn dập kêu gọi:

"Thất đệ, tỉnh tỉnh, mau tỉnh, nghĩa phụ triệu tập chúng ta đi qua."

Ai da, ồn ào chết mất… Trương Nguyên Thanh mở mắt, thấy màn sợi bông màu sắc ảm đạm, cùng với xà nhà gỗ đan xen ngang dọc.

Xà nhà gỗ tồn tại biểu thị, hắn đang ở trong kiến trúc cổ đại.

Sau đó, hắn cảm giác ngực, lưng áo đè thứ gì đó mềm, trắng mịn, cúi đầu nhìn, một câu "Cái đệch" thiếu chút nữa thốt ra.

Ngủ trong lòng hắn là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, da thịt trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp, lông mi dài mà dày, quả nhiên là:

Nha sắc nị, tước quang hàn, phong lưu thiên hướng chẩm biên khán. Thủy cốt nộn, ngọc sơn long, uyên ương khâm lý hóa xuân phong.

Bắt đầu đã ngủ với một cô nương xinh đẹp? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ linh cảnh đối đãi mình không tệ nha, đồng thời, một đoạn ký ức không thuộc về hắn hiện lên trong đầu:

Thân phận bây giờ của hắn có tên "Lâm Từ", là trẻ mồ côi Trần Huyết Đao tổng tiêu đầu tiêu cục Hoàng Kỳ nhận nuôi,

bởi vì thiên tư trác tuyệt, có được tiềm lực tu hành pháp thuật Thần Dạ Du, bởi vậy được Trần Huyết Đao thu làm nghĩa tử.

Tiêu cục Hoàng Kỳ là tiêu cục nổi tiếng nhất Trung Nguyên, tổng tiêu đầu Trần Huyết Đao một tay sáng lập.

Trần Huyết Đao là danh hiệu giang hồ, tên thật sớm không ai biết, hắn là một vị Sơn Thần, ngày xưa, Trung Nguyên đại hạn, giặc cướp hoành hành, một đám đạo phỉ cướp tiêu của tiêu cục Hoàng Kỳ.

Tiêu sư phụ trách áp tải toàn quân bị diệt, không ai còn sống.

Trần Huyết Đao dưới cơn giận dữ, một mình một ngựa xông vào sơn trại, một người một đao giết hết năm trăm tên cướp, từ hoàng hôn giết đến bình minh, sức bền, thể lực có thể nói khủng bố.

Danh hiệu Trần Huyết Đao, là từ lúc ấy mà có.

Trần Huyết Đao tổng cộng có sáu nghĩa tử, cùng với một con gái ruột, Lâm Từ là người nhỏ nhất kia.

Chương 1588: Phó bản khác thường (2)

Mà cô nương này trong lòng hắn, chính là con gái Trần Huyết Đao, kêu Trần Vi, đứng hàng thứ ba, là tam tỷ của Lâm Từ.

Trần Vi cùng đại ca Trác Phái Nhiên có hôn ước, nhưng thích là thất đệ Lâm Từ, hai người giấu nghĩa huynh cùng phụ thân lén tằng tịu với nhau nhiều năm, yêu đương cuồng nhiệt, luôn ở đêm khuya vụng trộm hẹn hò.

Ví dụ như đêm qua.

Thủ đoạn trực tiếp rót ký ức vào rất thú vị, ừm, không tính là rót ký ức vào, càng giống xem một đoạn hình ảnh hơn, bởi vì đoạn ký ức này chưa ảnh hưởng ý thức chủ quan của mình, mình đối với tiêu cục Hoàng Kỳ không có lòng trung thành, đối với cô nương trong lòng cũng không có cảm tình.

Trương Nguyên Thanh vẫn là lần đầu tiên gặp loại tình huống này, cảm giác vô cùng mới lạ.

Tiếng đập cửa còn đang tiếp tục, Trương Nguyên Thanh đáp lại:

“Tứ ca, ngươi đừng gọi nữa, ta dậy ngay đây.”

Ở trong trí nhớ, tứ ca Triệu Hữu Tài tính cách hấp tấp xao động, thiếu kiên nhẫn, luôn thích hấp tấp vì những điều bình thường cùng hô to gọi nhỏ.

“Vậy ngươi mau xuống dưới, đừng để nghĩa phụ chờ lâu, có chuyện rồi!” Triệu Hữu Tài dặn dò một câu, tiếng bước chân dần dần đi xa.

Lúc này, Trần Vi trong lòng mở mắt, nàng chống xuống giường ngồi dậy, nhẹ nhàng thở ra, cười hì hì nói:

“May mắn Tứ đệ chưa đẩy cửa tiến vào, bằng không gian tình của chúng ta liền không giấu được, phụ thân sẽ đánh chết chúng ta.”

Cô có mắt rất to, cằm hơi nhọn, đầu vai vừa trắng vừa tròn, cái yếm đỏ phồng lên, bởi vì tập võ, dáng người khỏe mạnh, khuôn mặt lộ ra anh khí.

Rất phù hợp hình tượng nữ hiệp khách giang hồ dám yêu dám hận.

“Cũng không biết nghĩa phụ triệu tập chúng ta có chuyện gì, nàng còn chưa hô canh tránh thai đâu, tuyệt đối đừng quên.” Trương Nguyên Thanh tự nhiên mà vậy nói ra lời lẽ phù hợp phong cách Lâm Từ.

Ở trong trí nhớ, Lâm Từ đối với vị tam tỷ này thuộc loại ỡm ờ, người trẻ tuổi huyết khí phương cương, làm sao từ chối một vị tỷ tỷ xinh đẹp lao đầu vào lòng?

Nhưng lại kiêng kị nghĩa phụ cùng đại ca, vừa tham luyến thân thể cô gái, vừa lo lắng gian tình bị phát hiện.

“Mang thai rồi thì đệ cưới ta, nếu dám phụ lòng, mang mệnh căn của đệ đốt thành tro.” Trần Vi trừng đôi mắt to, bàn tay nhỏ thò xuống dưới.

Việc Lâm Từ làm có liên quan gì với Nguyên Thủy Thiên Tôn ta… Trương Nguyên Thanh cúi người tránh, tránh được bàn tay hái đào của tam tỷ.

“Còn có, lần sau nhớ dùng vải mang hai người chết kia trùm lại cho ta, mỗi lần làm việc, hai người các nàng ấy ở nơi đó

nhìn chằm chằm, trong lòng ta hoảng hốt.” Trần Vi nói xong, nhìn về phía đầu giường.

Trương Nguyên Thanh quay đầu, chỉ thấy hai cô gái mặc trang phục gọn gàng đứng đầu giường, dung mạo tuyệt sắc, rõ ràng là Ngân Dao quận chúa cùng Huyết Tường Vi.

Không có khác thường tiếp nhận sự tồn tại của hai âm thi, nhân vật trong phó bản cũng bị linh cảnh rót vào ký ức? Trần Vi này có máu có thịt, có linh hồn, có ý thức của mình, là người sống sờ sờ, mà không phải NPC.

Chậc chậc, linh cảnh quả thật có năng lực sáng tạo sinh mệnh, nói, nếu mình ở trong phó bản khiến cô ấy mang thai, đứa nhỏ là sẽ sinh ra, hay là bị linh cảnh cập nhật biến mất? Nếu sinh ra, có thể tạo thành linh cảnh sửa đổi thiết lập phó bản hay không? Đứa nhỏ tính là NPC linh cảnh sinh ra, hay là người thường… Trong lòng Trương Nguyên Thanh sinh ra vô số ý niệm.

Bởi vì thời gian khẩn trương, Trần Vi không triền miên cùng tình lang, vội vàng mặc váy lụa, nhặt lên áo vạt chéo, tập trung tinh thần cảm ứng một lát, thân hình hóa thành một ngọn lửa hừng hực.

Mượn dùng ngọn đèn phòng cách vách, thi triển Hỏa Hành rời khỏi.

—— Phòng của cô ở ngay cách vách.

Đợi cô đi rồi, Trương Nguyên Thanh không nhanh không chậm mặc vào trang phục tiêu sư, đưa tay hướng không trung chộp một cái, chộp ra gương ma, soi mặt.

Tin tức tốt là, ô vật phẩm vẫn như cũ có thể mở ra, cấp bậc cũng chưa thay đổi.

Tin tức xấu là, khuôn mặt biến thành một khuôn mặt tuấn tú xa lạ, tuổi chừng mười bảy, không tỏ ra non nớt.

Hiển nhiên, đây là mặt của Lâm Từ.

Trực tiếp lấy phương thức đoạt xá tiến vào phó bản? Đây là thể nghiệm Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ có.

Hắn nghĩ một chút, nói: “Quận chúa, cô lúc tiến vào linh cảnh, có cảm giác được khác thường không?”

Ngân Dao quận chúa khẽ lắc đầu: "Trước mắt tối sầm, mất đi ý thức ngắn ngủi, liền đến chỗ này, quần áo cũng đã thay đổi."

Cô đưa tay vào ngực sờ soạng một phen, "Cái loa nhỏ vẫn còn."

Thân thể quận chúa chưa thay đổi, chỉ là quần áo đã thay đổi… Trương Nguyên Thanh thò tay vào đũng quần, sờ soạng kỹ một phen, trong lòng đã có suy đoán.

—— Thân thể cũng chưa thay đổi, vẫn như cũ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng bị linh cảnh lấy ảo thuật cực cao thâm che giấu tướng mạo sẵn có, lấy thân phận "Lâm Từ" hoạt động ở trong phó bản.

Căn cứ chống đỡ suy đoán này là: Trương gia nhị công tử sạch sẽ.

Chương 1589: Phó bản khác thường (3)

Mọi người đều biết, mũi khoan vươn vào giếng sâu, khi đi lên tất nhiên dính đầy dầu, quả quyết không có khả năng sạch sẽ như vậy.

Cho nên, thân thể bây giờ của Trương Nguyên Thanh là bản thể, không phải thân thể của Lâm Từ.

"Đồng đội trận doanh hợp pháp hẳn là giống với mình, ở trong đội ngũ tiêu cục nào đó, kẻ địch trận doanh tà ác ở đâu?"

"Cũng không biết linh cảnh sắp xếp cho mình thân phận này, là chọn lựa ngẫu nhiên, hay là có huyền cơ khác, ví dụ như nhiệm vụ ẩn." Trương Nguyên Thanh ngoài miệng lẩm bẩm, đi đến bên cửa sổ, đẩy ra cửa sổ ô vuông.

Tiếng người ồn ào lập tức lao vào phòng, ánh nắng ngoài cửa sổ tươi sáng, trên đường tiếng người ồn ào, người đi đường như dệt cửi, bên đường treo tấm vải biển hiệu, cửa hàng mọc san sát.

Thỉnh thoảng có nhà phú quý đánh xe ngựa đi qua, bánh xe lăn lọc cọc.

Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi phóng đại, chịu chấn động mãnh liệt.

Đây là lần đầu hắn ở trong phó bản, thể nghiệm cảm giác mộng về cổ đại, không là công viên trò chơi khủng bố, trấn nhỏ âm trầm, rừng rậm nguyên thủy âm trầm, sơn thôn phương Bắc kinh hoàng nữa.

Đây mới là sức quyến rũ linh cảnh nên có!

Nơi này mỗi người đều có máu có thịt, có nhịp tim có linh hồn, trăm phần trăm phục nguyên lại sinh hoạt của thành trì cổ đại.

“Mình đột nhiên yêu nơi này rồi, quận chúa, đi, chúng ta thể nghiệm một phen thế giới cổ đại.” Trương Nguyên Thanh hưng phấn nói.

“Thế giới cổ đại không cần thể nghiệm.” Ngân Dao quận chúa thản nhiên nói.

“Ồ, thiếu chút nữa quên cô cũng là lão mõ cổ đại.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Sư tôn nói, cậu từng ở sau lưng vụng trộm gọi người lão mõ, cậu là làm như thế nào không bị đánh.” Ngân Dao quận chúa khiêm tốn thỉnh giáo.

“Bởi vì tôi không trộm quan tài của nương nương.”

“…”

Trong lúc nói chuyện với nhau, một người hai thi dọc theo cầu thang bằng gỗ tới sảnh lớn của khách sạn, lúc này sắc trời sáng rõ, đã qua thời gian ăn sáng, cách bữa trưa lại còn sớm, mấy cái bàn vuông vắn trong sảnh trống rỗng.

Khách điếm này tên “Hữu Khách Lai (có khách tới)”, là khách sạn các tiêu sư tiêu cục Hoàng Kỳ nghỉ ngơi.

Ba ngày trước, một người thần bí tự xưng đến từ Kiếm Thần sơn trang, mang theo quan tài đến gặp tiêu cục Hoàng Kỳ, ủy thác tiêu cục hộ tống quan tài tới Kiếm Thần sơn trang, cũng trả tiền đặt cọc hai ngàn lượng bạc trắng.

Đợi sau khi quan tài đến sơn trang, lại kết toán khoản còn lại ba ngàn lượng bạc trắng.

Tổng cộng năm ngàn lượng.

Nhưng có điều kiện, phải do Trần Huyết Đao tự mình áp tải, đây là một vụ làm ăn lớn đủ tiêu cục Hoàng Kỳ ăn ba năm.

Trần Huyết Đao không chút do dự đáp ứng.

Tiêu cục Hoàng Kỳ áp tải quan tài thần bí, một nắng hai sương chạy đi, hôm qua sau khi vào thành, chọn nơi đây đặt chân nghỉ ngơi hồi phục, bao trọn khách sạn, mang khách nhân ban đầu ở trọ đuổi hết ra.

Vòng tới phía sau sảnh lớn, tiến vào hậu viện rộng rãi, ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua, thấy hơn hai mươi tiêu sư trẻ tuổi khỏe mạnh mặc đồng phục của tiêu cục, dáng người thẳng tắp đứng ở trong viện.

Hỏa Sư Trần Vi đêm qua vừa mới phong lưu khoái hoạt, lúc này thay trang phục gọn gàng tư thế oai hùng hiên ngang, đang hướng hắn nháy mắt, ra hiệu mau tới đây tập hợp.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, mang theo hai âm thi nhanh chóng đứng vào hàng ngũ, đồng thời nhìn về phía đông sương phòng.

Cửa ô vuông của đông sương phòng mở rộng, bên trong truyền đến tiếng răn dạy nghiêm khắc:

“Hai tiêu sư của chúng ta mất tích ở khách điếm của ngươi, chưởng quầy, việc này ngươi khó thoát khỏi can hệ, ta hỏi lại ngươi một lần, tối hôm qua có nghe được động tĩnh lạ hay không?”

Trương Nguyên Thanh vừa nghe thanh âm này, liền biết là đại ca Trác Phái Nhiên.

Tiếp theo là một người đàn ông trung niên sợ hãi mở miệng giải thích:

“Tiêu gia, ngài bản lĩnh cao cường, ngay cả ngài cũng chưa phát hiện khác thường, tiểu nhân lại nào có thể biết.”

Trương Nguyên Thanh nghe một lúc lâu, đại khái đã làm rõ nguyên do sự tình, hai tiêu sư tối hôm qua phụ trách trông coi quan tài, sáng nay không thấy bóng dáng.

Tiêu cục Hoàng Kỳ lục soát hết khách sạn không có kết quả, đang ở bên trong tra hỏi chưởng quầy cùng điếm tiểu nhị.

Trong giới thiệu linh cảnh đề cập, trên đường áp tải quan tài đen, việc lạ liên tục xảy ra, lúc này đã tới rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm cảnh giác.

Lúc này, đông trong sương phòng truyền đến một thanh âm công chính vang dội:

“Lâm Từ đến chưa?”

Các tiêu sư đều nghiêng đầu, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: “Nghĩa phụ!”

“Tiến vào!” Trần Huyết Đao nói.

Trương Nguyên Thanh lập tức bước ra khỏi hàng, bước đi về phía đông sương phòng. Trong phòng ánh sáng tối tăm, bước qua bậc cửa, là sảnh nhỏ tiếp khách, phía trong là phòng ngủ.

Bàn của phòng tiếp khách đã bị dọn sạch, thay thế vào đó là một cái quan tài đen thật lớn.

Chương 1590: Khác thường trong đêm khuya (1)

Nắp quan tài cùng thân quan tài sơn đen, dùng chu sa đỏ đậm vẽ linh lục, đầu quan tài dán một lá bùa vàng, đuôi quan tài dán một tấm bùa tím.

Cả cái quan tài cho người ta cảm giác tràn ngập tà dị âm trầm, liếc một cái đã khiến trong lòng người ta phát lạnh.

Trần Huyết Đao thái dương hơi bạc, chắp hai tay sau lưng, đứng ở trước quan tài đen, chăm chú nhìn nắp quan tài.

Bên người Trần Huyết Đao có một người thanh niên đầu trọc hình thể khôi ngô đứng, trên cái đầu trọc lốc xăm đầy chú văn vặn vẹo, ánh mắt hung dữ, như sát thần khát máu, cho người ta cảm giác áp bách rất mạnh.

Vị này chính là đại ca Trác Phái Nhiên trong đám nghĩa tử, một vị Vụ Chủ.

Ở đời Tống, tiên môn cao cao tại thượng, giang hồ là ngư long hỗn tạp, hợp pháp cùng tà ác cũng không có phân chia trận

doanh, mà bởi vì triều đình sức thống trị mỏng yếu, khó có thể ước thúc nhân sĩ giang hồ.

Bởi vậy khắp nơi đều có khoái ý ân thù thập bộ sát nhất nhân thiên lý bất lưu hành, giết người ở thời đại này rất bình thường, làm nhạt đi phong cách hiếu sát của Yêu Mê Hoặc.

Đương nhiên, Yêu Mê Hoặc giết hại người vô tội, tạo thành một phương sinh linh đồ thán, vẫn như cũ sẽ bị mắng là tà ma, gặp nhân sĩ giang hồ, bao gồm nghề nghiệp tà ác khác vây giết.

Không có phân chia trận doanh linh cảnh, nhưng giang hồ cũng có quy củ.

"Nghĩa phụ!" Trương Nguyên Thanh khom người, vội vàng lừa lấy tình báo:

"Trương Hổ cùng Triệu Mã trực tối hôm qua mất tích?"

Trần Huyết Đao vẻ mặt ngưng trọng gật đầu:

"Toàn bộ khách sạn đều bị chúng ta bao, tối hôm qua ta cũng chưa từng phát hiện có người lẻn vào, chưa nghe thấy hậu viện có người hò hét. Trương Hổ cùng Triệu Mã theo ta nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, đều là hảo thủ, lần này mất tích, thật quỷ dị."

Nói xong, hắn vươn lòng bàn tay, cho Lâm Từ xem khóa đồng bị chém thành hai nửa.

"So sánh dấu vết rồi, là Trương Hổ hoặc Triệu Mã chém. Tối hôm qua, hai người bọn họ phá hủy khóa đồng, tiến vào phòng, sau đó mất tích." Trần Huyết Đao nói xong, nhìn về phía quan tài màu đen.

"Nghĩa phụ, ý của người là, hai người bọn họ mất tích là cái quan tài này tạo thành?" Ánh mắt Trương Nguyên Thanh theo đó nhìn về phía quan tài.

Trần Huyết Đao khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Ngươi là Thần Dạ Du, nhìn xem cái quan tài này, có âm khí tiết ra ngoài hay không?"

Trương Nguyên Thanh theo bản năng muốn thi triển phệ linh, quan sát âm khí, đột nhiên nhớ tới Lâm Từ có chút sợ hãi đối

với Trần Huyết Đao, bình thường lời nói cung kính, không dám có chút chậm trễ.

Vì thế bắt chước Lâm Từ, khom người đáp lại:

"Vâng nghĩa phụ!"

Lấy kinh nghiệm phó bản phong phú của hắn đến xem, linh cảnh đã cho mặt nạ "Lâm Từ", liền nhất định có nguyên nhân, linh cảnh sẽ không làm chuyện không có ý nghĩa.

Phó bản độ khó càng cao, càng cần linh cảnh hành giả cẩn thận, tỉ mỉ đối đãi.

Trước mắt vừa mới tiến vào phó bản, cách chơi trung tâm, nguy cơ, kẻ địch, tất cả đều còn chưa biết, tốt nhất là bảo trì mặt nạ Lâm Từ, làm từng bước, kiên nhẫn quan sát.

Đáp lại xong Trần Huyết Đao, trong hốc mắt Trương Nguyên Thanh toát ra màu tối đen, ngay lập tức nhìn về phía quan tài, ở trong tầm nhìn thuộc về riêng Thần Dạ Du, linh lục giăng kín thân quan tài thần hoa nội liễm, bùa giấy vàng bày ra hào quang màu vàng mỏng manh, mà bùa tím thì tản mát ra các luồng sát khí.

Rõ ràng tím mạnh vàng yếu.

Kỳ quái, giấy vàng là trấn thi phong linh, bùa tím là dưỡng sát nuôi âm, vì sao đồng thời xuất hiện ở trên quan tài?

Hơn nữa bùa vàng linh uẩn rõ ràng yếu hơn bùa tím, không quá sáu ngày, sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực, trận pháp phong ấn trên nắp quan tài kia sẽ mất cân bằng… Trương Nguyên Thanh chuyển động ánh mắt, chăm chú nhìn quan tài.

Ánh mắt hắn dần dần xuyên thấu phong ấn của linh lục, thấy một mảng âm khí nồng đậm đến mức làm người ta tim đập nhanh, lẳng lặng ngủ đông ở trong quan tài.

—— Tầm nhìn của Thần Dạ Du chỉ có thể nhìn thấy bản chất khí tức, không thể nhìn xuyên, cho nên không nhìn thấy trong quan tài rốt cuộc là cái gì.

Nhưng chỉ là chăm chú nhìn mảng âm khí kia, đã khiến Trương Nguyên Thanh tim đập nhanh hơn, adrenalin tăng vọt, giống như gặp nguy cơ sinh tử.

Trong quan tài có hung vật!

Hung vật đáng sợ! !

Hắn chợt nhắm mắt, lui vài bước.

Một bàn tay đặt ở trên vai, sau đó, một luồng khí tức ôn nhuận dày nặng ùa vào trong cơ thể, mang đến cảm giác an toàn mãnh liệt, xoa dịu đi sự rung động dẫn phát trái tim điên cuồng nhảy lên kia.

Trần Huyết Đao trầm giọng nói: "Nhìn thấy gì, dọa ngươi thành như vậy?"

Trác Phái Nhiên cũng nhìn chằm chằm.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, vẻ mặt ngưng trọng:

"Trong quan tài phong ấn hung vật, hung vật cực kỳ đáng sợ."

Lập tức mang thứ mình nhìn thấy, cùng với bùa tím bùa vàng khác thường nói ra.

Chương 1591: Khác thường trong đêm khuya (2)

Nghĩ đến luồng khí tức kia trong quan tài, hắn liền cảm thấy run rẩy một trận, tà vật có thể mang đến cho hắn loại cảm giác này, cấp bậc cao khó có thể tưởng tượng.

Sắc mặt Trần Huyết Đao và Trác Phái Nhiên đồng thời trầm xuống.

"Hung vật." Trần Huyết Đao trầm ngâm nói: "Ta nhớ rõ ngày đầu tiên nhận tiêu, ngươi nói nhìn không thấu thứ trong quan tài."

A? Nguyên chủ gà như vậy sao, khí tức trong quan tài khủng bố như vậy, hắn thế mà không cảm giác được? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, ký ức hắn đạt được rất ít, hơn nữa hiện lên như đèn kéo quân, thiếu chi tiết.

Cái này càng giống linh cảnh cho tin tức không trọn vẹn, chỉ là đổi thành phương thức ký ức.

Trần Huyết Đao nhìn chằm chằm hắn, hỏi:

“Ngươi cảm thấy, vì sao trước sau sẽ xuất hiện biến hóa lớn như vậy?”

Trương Nguyên Thanh bị hỏi có chút bất ngờ không kịp phòng bị, nếu không thể giải thích trước sau khác biệt, rất có thể sẽ làm nghĩa phụ người từng trải này phát giác manh mối.

Cũng may hắn nhanh trí, đầu óc xoay chuyển, ra vẻ ngưng trọng nói:

“Rất có thể có liên quan với cái chết của Trương Hổ, Triệu Mã, bọn họ đã tăng lên lực lượng của hung vật.”

Lý do này hợp tình hợp lý.

Trần Huyết Đao khẽ gật đầu, hắn suy tư một lát, nhìn về phía chưởng quầy cùng điếm tiểu nhị, “Các ngươi đi ra ngoài trước, đóng cửa lại.”

Chưởng quầy như được đại xá, liên tục vâng dạ, dẫn tiểu nhị chạy ra khỏi phòng, đóng lại hai cánh cửa ô vuông.

Đợi hạng người không liên quan rời khỏi, Trần Huyết Đao lập tức nheo mắt, “Người phong quan (phong ấn, đóng quan tài), đã muốn ôn dưỡng hung vật trong quan tài, lại không muốn nó đi ra.”

Trác Phái Nhiên nhíu chặt lông mày, “Đã nuôi hung vật, người phong quan nhất định sẽ phóng thích, chẳng qua là thời cơ chưa tới.”

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhìn đại ca trên danh nghĩa thêm một cái, đây mới là Yêu Mê Hoặc chính cống, khát máu hiếu chiến, nhưng rất có trí tuệ, am hiểu mưu kế.

Khấu Bắc Nguyệt có chút làm mất mặt Yêu Mê Hoặc.

Trần Huyết Đao nhìn hai nghĩa tử, nói:

“Lúc trước nhận tiêu, ta đã cảm thấy việc này sẽ không đơn giản, nay xem ra dự cảm của ta ứng nghiệm rồi.

Cái quan tài này tầng tầng phong ấn, nắp quan tài không thể mở ra, tà vật bên trong không tầm thường. Lần này ta chỉ dẫn theo các ngươi bốn đứa con đi ra, Vi nhi cùng Hữu Tài đều là Hỏa Sư, tính cách xúc động, không nên bàn việc.”

Nói tới đây, hắn tạm dừng một phen, nghiêm mặt nói:

“Từ nhi, ngươi ban ngày ra chợ một chuyến, mua tài liệu vẽ Trấn Thi Phù, áp qua pháp lực của bùa tím.

Phái Nhiên, ngươi dẫn người đi trong thành tìm kiếm Trương Hổ và Triệu Mã, chúng ta dù sao không thể xác định bọn họ có phải thật sự bị hại hay không, đợi một ngày nữa.

Tú thành ngoài sáu mươi dặm có một vị bạn cũ của ta, hắn từng ở Thần Kiếm sơn trang tập kiếm mấy năm, sau du lịch giang hồ, ở Tú thành cắm rễ, ta muốn hướng hắn tìm hiểu tình huống Thần Kiếm sơn trang một phen, có lẽ có thể đạt được tình báo của cái quan tài này.”

Mỗi một vị tiêu sư của tiêu cục đều là vất vả bồi dưỡng, trong lòng Trần Huyết Đao ôm một tia may mắn, muốn đợi một chút nữa.

Trác Phái Nhiên khó hiểu nói:

“Nghĩa phụ, vì sao không bóc lá bùa tím?”

“Không thể!” Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Lá bùa tím có thể tụ sát dưỡng thi, hung vật trong quan tài được ôn dưỡng, ngược lại sẽ an phận ở lại bên trong, nếu bóc lá bùa tím, sợ sẽ xảy ra chuyện.”

Trần Huyết Đao gật đầu, vui mừng nói: “Từ nhi nói có lý.”

Dặn dò xong, Trần Huyết Đao đẩy cửa ra, nhìn các tiêu sư trong sân, cất cao giọng nói:

“Hôm nay ở khách sạn nghỉ ngơi hồi phục, sáng mai lên đường. Ta cho phép các ngươi từng nhóm ra ngoài, nhưng khách sạn phải giữ lại mười người, trước khi trời tối mọi người đều phải trở về.”

Mọi người đồng ý.

Trác Phái Nhiên lập tức điểm ra mấy tiêu sư, mang theo bọn họ rời khỏi khách sạn, tìm kiếm Trương Hổ cùng Triệu Mã.

Trần Huyết Đao nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, “Đêm nay ngươi cùng ta trông coi quan tài.”

“Vâng!”

Trương Nguyên Thanh khom người nói.

Dẫn Huyết Tường Vi cùng Ngân Dao quận chúa rời khỏi hậu viện, tâm tình Trương Nguyên Thanh cũng không tệ, bởi vì hắn có một ngày thời gian đi dạo tòa thành thị cổ đại này.

"Tài liệu vẽ Trấn Thi Phù bản thân mình có, nhưng có thể bỏ tiền mua, vẫn là đừng lãng phí thứ của mình. Nhưng mà…" Trương Nguyên Thanh bỗng nghĩ đến, cổ đại nơi nào có bán tài liệu linh tính?

Lâm Từ khẳng định biết, nhưng hắn không biết.

Đang phát sầu, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng của tứ ca:

"Thất đệ, đợi một chút!"

Quay đầu nhìn lại, tứ ca Triệu Hữu Tài cùng tam tỷ Trần Vi đuổi theo.

Triệu Hữu Tài cao khoảng 1.9m, khôi ngô như gấu, ở trong một đám nghĩa tử, hắn là người duy nhất hình thể có thể sánh vai với đại ca Trác Phái Nhiên.

Hơn nữa khác với đại ca hung dữ, Triệu Hữu Tài mày rậm mắt to, lỗ mãng nóng nảy, khí chất hung dữ lại không mạnh, thoạt nhìn so với Trác Phái Nhiên càng hòa ái dễ gần hơn.

Chương 1592: Khác thường trong đêm khuya (3)

Trong toàn bộ huynh đệ, Lâm Từ và Triệu Hữu Tài quan hệ tốt nhất, bởi vì nguyên chủ cho rằng ở chung với tứ ca nhẹ nhàng nhất, không cần băn khoăn cái gì.

"Cha sắp xếp nhiệm vụ gì cho đệ?" Trần Vi tùy tiện hỏi.

Có tứ ca ở đây, nàng cũng chưa cùng tình lang thân mật với nhau.

Trương Nguyên Thanh giật mình: "Nghĩa phụ bảo ta mua tài liệu vẽ Trấn Thi Phù, ta đang lo nên đi nơi nào tìm đây."

Triệu Hữu Tài không hổ là Hỏa Sư, theo bản năng nói:

"Tự nhiên là đi tiệm thuốc cùng ngõa tứ."

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh nhếch lên: "Đi!"

Ba người ở tiệm thuốc mua chu sa, sau khi hỏi người qua đường, tìm được ngõa tứ lớn nhất trong thành.

Cái gọi là ngõa tứ, chính là trung tâm giải trí dân gian cổ đại, ngõa tứ trong thành quy mô rất lớn, từng lán kết cấu gỗ ở sát nhau, vào lán cần "vé vào cửa" .

Lán hoa sen, lán mẫu đơn, lán dạ xoa, lán voi, nhiều tới hơn ba mươi cái.

Hạng mục biểu diễn giải trí trong mỗi một lán đều khác nhau, múa rối, múa bóng, tạp kỹ, kể chuyện… Cái gì cần có cũng có.

Mặt khác còn có bán thuốc, xem bói, cá độ, ẩm thực, đồ cổ, vật cũ… các mua bán giao dịch.

Một bộ cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt.

Đương nhiên, còn có câu lan nghe khúc mọi người nghe nhiều nên thuộc.

Mua xong tài liệu, ở dưới tứ ca Triệu Hữu Tài dẫn dắt, Trương Nguyên Thanh và Trần Vi vào câu lan, gọi mỹ tửu mỹ thực, thưởng thức vũ cơ trên sân khấu kịch nhẹ nhàng nhảy múa.

Lụa là phiêu phiêu, làn váy bay lên, dễ thương mà không lẳng lơ, diễm mà không tục.

Lại có ti trúc diễn tấu nhạc khí hòa tấu, quần chúng đầy phòng say mê trong đó, vui đến quên cả trời đất.

Đồng thời câu lan còn cung cấp làm ăn da thịt, các khách nhân xem mà đầu to như cái đấu, còn có thể ôm lấy mỹ nhân vào phòng nghỉ ngơi, chỉ là cách âm không quá ổn.

Tiêu sư hành trình dài, buồn tẻ chán nản, trên đường đặt chân ở thành thị, vào lầu xanh, câu lan tiêu khiển là chuyện thường.

Trần Vi đã sớm tập mãi thành thói quen.

Nhưng giờ phút này nghe tiếng tứ ca cùng cô gái câu lan kịch liệt tằng tịu với nhau, đôi mắt đẹp của nàng dần dần mê ly, thâm tình nhìn tình lang, thấp giọng nói:

"Thất đệ, chúng ta cũng vào phòng nghỉ ngơi đi."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm: Đêm qua cô còn chưa ăn no? Sáng nay tôi thấy giường nệm độ ẩm rất kinh

người nha.

Chuyện hắn lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

Tuy Trần Vi và Lâm Từ tình nghĩa thâm căn cố đế, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Trần Vi còn chưa tới mức này.

Nay hắn thế thân Lâm Từ, cô gái này chính là phiền toái lớn nhất.

Ài, mình nếu là Ma Quân loại cặn bã này thì tốt rồi, nữ nhân nào cũng có thể ngày sau lại nói, quả nhiên người không có giới hạn thiên hạ vô địch, mình không thể phản bội Quan Nhã tỷ… Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt nói:

"Tam tỷ, chúng ta ra ngoài là làm chính sự, cái quan tài đó rất kỳ quái, khiến ta cực kỳ lo lắng, không có lòng nào hưởng lạc."

Trước từ chối đã rồi nói sau, chờ trở về khách sạn, hắn phải gác đêm cùng Trần Huyết Đao, lại có thể trì hoãn một đêm, có thể trì hoãn thì trì hoãn.

Nếu không trì hoãn được, cũng chỉ có thể xin lỗi Quan Nhã tỷ.

"Hừ!"

Trần Vi không vui trừng mắt nhìn hắn một cái, không để ý đến hắn nữa.

Trương Nguyên Thanh nhìn ca cơ nhẹ nhàng nhảy múa trên đài, suy nghĩ tung bay, suy tư về nhiệm vụ phó bản.

Nhìn từ trước mắt, nguy cơ giữa đường của nhiệm vụ phụ tuyến, hẳn chính là quan tài dẫn phát chuyện xấu.

Cũng chính là tà vật trong quan tài.

Nhiệm vụ chủ tuyến cần đến sơn trang mới có thể kích hoạt.

Một phó bản linh cảnh trước của hắn là loại nhiều người vượt ải, dựa theo lệ thường của linh cảnh, phó bản này hẳn là trận doanh đối kháng.

Nghề nghiệp tà ác là chờ ở sơn trang, hay là giữa đường cướp tiêu?

Nếu là cái sau, như vậy nhiệm vụ phụ tuyến nguy hiểm lại thêm một cái.

Không biết kẻ địch mình bị ghép, là cấp 5 hay cấp 6.

…

Trước khi mặt trời lặn, ba người quay về khách sạn "Hữu Khách Lai", các tiêu sư lục tục quay về.

Trương Nguyên Thanh im lặng về phòng, bày tài liệu, công cụ ra, chế tác mười tấm Trấn Thi Phù, mười tấm Phong Linh Phù (bùa phong ấn linh hồn, linh thể…), mang lá bùa tới hậu viện.

"Đều nâng cao tinh thần lên, một đám giữa trưa chưa ăn cơm sao?" Trần Vi cầu hoan bị từ chối vừa về đến khách sạn, liền ở hậu viện thao luyện tiêu sư kiểu phát tiết.

Thấy Trương Nguyên Thanh tới, nàng hừ một tiếng, đột nhiên quật một roi tới, nói:

"Thất đệ, ngươi cũng đến luyện với ta một chút."

Có bạn gái Hỏa Sư, tựa như cũng không phải chuyện tốt, tinh lực quá tràn đầy, hơn nữa dễ dàng bị bạo hành gia đình… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

"Vi nhi đừng quậy, để Từ nhi vào nhà." Trong đông sương phòng truyền đến tiếng nói trầm thấp của Trần Huyết Đao.

Trần Vi đối với phụ thân vẫn rất kính sợ, trừng mắt nhìn tình lang một cái, lắc mình nhường đường.

Chương 1593: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (1)

Trương Nguyên Thanh bước qua bậc cửa, tiến vào đông sương phòng, lấy ra một tấm Trấn Thi Phù cùng Phong Linh Phù, dán 'bốp' lên đầu quan tài.

Lúc này mới nhìn về phía nghĩa phụ ngồi ở bên cạnh bàn, lặng lẽ uống trà.

"Nghĩa phụ, hai lá bùa của con chỉ có thể trấn mười hai canh giờ, chờ pháp lực tan đi, cần thay mới." Trương Nguyên Thanh báo cáo.

Trần Huyết Đao lưng thẳng tắp ngồi ở bên cạnh bàn, "Ừm" một tiếng.

Sau khi màn đêm buông xuống, các tiêu sư Siêu Phàm cảnh thao luyện ở hậu viện dần dần giải tán, trong sân rộng lớn chỉ còn lại có hai cha con.

Trần Huyết Đao là Sơn Thần, tính tình trầm, không thích nói chuyện, đối đãi các con cái, tiêu sư cực kỳ nghiêm khắc, mọi người đối với hắn vừa kính vừa sợ, bao gồm nguyên chủ Lâm Từ.

Bởi vậy Trương Nguyên Thanh cũng không tiện chủ động bắt chuyện, nếu không phải cân nhắc hình tượng của nguyên chủ, hắn bây giờ đã kéo nghĩa phụ đọc rap.

Bóng đêm nặng nề, ngoài sân truyền đến từng đợt tiếng côn trùng kêu vang.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở cạnh cửa, vừa cảnh giác sân, vừa đánh giá quan tài.

Xét thấy Trương Hổ cùng Triệu Mã hai người qua đường hy sinh, đêm nay gác đêm, rất có thể là nguy cơ đầu tiên từ khi hắn tiến vào phó bản đến nay gặp phải.

Hung vật trong quan tài cực kỳ đáng sợ.

Tu vi của Trần Huyết Đao rất cao, ít nhất cấp 5, thậm chí có thể là cấp 6, hẳn là tồn tại mức trần của phó bản này, có hắn, cho dù thứ trong quan tài đi ra, hẳn là cũng có thể ứng phó… Trong lòng Trương Nguyên Thanh tính toán cấp bậc của nghĩa phụ.

Người tu hành cổ đại bảo lưu lại "Thổ Quái", "Sơn Thần" những cái tên này, ngẫu nhiên có biến hóa, ví dụ như Thần Nhật Du cùng Kim Ô.

Nhưng bọn họ không có khái niệm cấp bậc, cho nên Trương Nguyên Thanh chỉ có thể mơ hồ đánh giá cấp bậc của Trần Huyết Đao.

"Ta đã mang cả khách sạn luyện hóa thành lãnh địa của ta." Trần Huyết Đao bên cạnh bàn bỗng nhiên nói.

"Có nghĩa phụ trông coi, nghĩ hẳn đêm nay không có khác thường." Trương Nguyên Thanh cười nói.

Cái này là lời thật lòng, kỹ năng trung tâm của Sơn Thần chính là Lĩnh Vực.

Tác chiến ở trong lĩnh vực, có thể áp chế nghề nghiệp tà ác cùng cấp bậc, nhưng "luyện hóa" cần thời gian, xem như trả giá của kỹ năng.

Trần Huyết Đao nghiêng đầu nhìn qua, trầm giọng nói:

"Nhìn ra được, Vi nhi rất thích con, mà không thích Phái Nhiên."

Chẳng lẽ là gian tình của mình cùng Trần Vi, không, Lâm Từ cùng Trần Vi bị hắn phát hiện rồi, ngài câu tiếp theo có phải hay không là: Đêm nay ta muốn thanh lý môn hộ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh hoảng hốt.

"Trong toàn bộ nghĩa tử của ta, ngươi cùng Phái Nhiên là có thiên phú nhất, cũng thông minh nhất, tương lai thành tựu lớn nhất." Thanh âm Trần Huyết Đao trầm thấp như cũ, "Nhưng mà, Từ nhi, con biết ta vì sao lựa chọn Phái Nhiên tiếp nhận vị trí của ta không?"

Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu.

Trần Huyết Đao chậm rãi nói:

"Bởi vì tính cách con quá yếu đuối, Phái Nhiên sát tâm nặng, ta không quá thích, nhưng tiêu cục cần hắn tiêu đầu như vậy. Ta già rồi, tiêu cục sớm hay muộn phải giao vào trong tay Phái Nhiên."

Đây là đang cảnh cáo mình, phải rời xa Trần Vi? Trong lòng Trương Nguyên Thanh phỏng đoán.

Trần Huyết Đao nhìn hắn, ánh mắt uy nghiêm chuyển sang nhu hòa, nói:

"Mấy năm nay ta gom không ít ngân lượng, là của hồi môn cho Vi nhi, chờ đi xong lần tiêu này, con liền dẫn theo Vi nhi cùng bạc đi đi. Có ta trấn, Phái Nhiên sẽ không làm khó dễ các con."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen.

Một mặt là kinh ngạc nghĩa phụ đã biết gian tình của mình cùng tam tỷ, một mặt khác là, hắn từ trong mắt "NPC" này thấy được hiền hoà cùng quan tâm yêu thương.

Một người cha quan tâm yêu thương đối với con gái, một vị nghĩa phụ quan tâm yêu thương đối với nghĩa tử.

Tuy là nhân vật trong linh cảnh, nhưng cũng là có máu có thịt.

Điều này làm Trương Nguyên Thanh yên lặng đánh mất ý tưởng "Có lỗi với Quan Nhã tỷ", Trần Huyết Đao có máu có thịt, Trần Vi cũng thế, hắn xét cho cùng không phải Lâm Từ, không thể mượn tiện lợi linh cảnh cho, làm bản thân thể cô nương.

Có lẽ Trần Vi sẽ không phát hiện khác thường, nhưng trong lòng Trương Nguyên Thanh có chướng ngại.

"Nghĩa phụ…"

Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, đột nhiên nghe thấy trong quan tài truyền đến tiếng móng tay cào nắp quan tài làm người ta ghê răng.

"Kẹt… kẹt…"

Bên trong quan tài truyền đến tiếng móng tay cào nắp quan tài, ở ban đêm yên tĩnh càng thêm rõ ràng, cũng đặc biệt dọa người.

Trần Huyết Đao và Trương Nguyên Thanh đứng bật dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm quan tài.

Người trước chậm rãi cầm lấy trường đao dựa vào bên cạnh bàn, thân thể dâng lên ánh sáng vàng dinh dính dày nặng, cả người lộ ra cảm giác hùng hồn dày nặng như Thái Sơn, tựa như núi cao khó có thể vượt qua.

Thật mạnh, mạnh không thể chiến thắng… Trương Nguyên Thanh rốt cuộc xác định cấp bậc của Trần Huyết Đao, cấp 6 không hề tranh luận.

Chương 1594: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (2)

Sơn Thần cấp 6, hơn nữa là Sơn Thần mở ra lĩnh vực, là kẻ trước mắt hắn không thể chống lại, dốc hết thủ đoạn cũng không thể chống lại.

Đương nhiên, nếu không tiến vào lĩnh vực của đối phương, lấy nội tình hắn đạo cụ Thiên Tôn, đánh không lại còn có thể chạy, không đến mức có nguy hiểm tính mạng.

Tự mình cảm nhận được Trần Huyết Đao cường đại, trong lòng Trương Nguyên Thanh ngược lại yên tâm hơn rất nhiều.

"Kẹt… kẹt…"

Tiếng cào nắp quan tài lớn hơn nữa, cả quan tài đều đang chấn động rất khẽ, thứ bên trong mơ hồ có dấu hiệu phá quan tài mà ra.

Trương Nguyên Thanh yên lặng lấy ra Trấn Thi Phù cùng Phong Linh Phù, về phần đạo cụ, hắn chưa ngay lập tức lấy ra, tuy đám người Trần Vi toàn bộ tiếp nhận hai âm thi tồn tại, nhưng ô vật phẩm cùng đạo cụ ùn ùn không hết dù sao có chút ly kỳ.

Rất khó cam đoan Trần Huyết Đao có thể tự nhiên mà vậy tiếp nhận hay không, cho nên hắn tính yên lặng xem biến hóa trước.

Thực đến hoàn cảnh nguy hiểm, lại lấy ra không muộn.

"Kẹt… kẹt…"

Tiếng cào vẫn đang tiếp tục, quan tài chớp lên càng thêm kịch liệt.

Trần Huyết Đao nhìn về phía nghĩa tử Lâm Từ, trầm giọng nói:

"Ở hai bên quan tài, phân biệt dán một tấm Trấn Thi Phù cùng Phong Linh Phù."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, xuất phát từ cẩn thận, triệu hồi Huyết Tường Vi đứng ở góc phòng, giao lá bùa cho cô, lại thao túng âm thi hoàn thành dán bùa.

Trong nháy mắt hai lá bùa dán lên quan tài, quan tài màu đen vốn chấn động, thế mà dừng lại.

Ồ, an phận rồi? Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, lại có chút ngoài ý muốn.

Hắn còn cho rằng sẽ đại chiến một trận.

“Nghĩa phụ, nó tựa như dừng lại rồi.” Trương Nguyên Thanh duy trì hình tượng, nhìn về phía Trần Huyết Đao.

Khuôn mặt uy nghiêm không thích nói cười của người sau hiện lên một mảng hoang mang, sau đó gật gật đầu:

“Đây là chuyện tốt.”

Dứt lời, dựa đao về bên cạnh bàn, một lần nữa ngồi xuống.

Quả thật là chuyện tốt. Trương Nguyên Thanh cũng trở lại trên ghế tựa, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm quan tài, xuất phát từ bảo hiểm, hắn thi triển phệ linh, kiểm tra trạng thái hung vật trong quan tài.

Giống với ban ngày nhìn thấy, tà dị đáng sợ, nhưng chưa có gì biến hóa.

Kỳ quái, ban ngày nó đã không có việc gì, vì sao buổi tối đột nhiên sinh động hẳn lên? Trương Nguyên Thanh nhíu mày phân tích.

Hắn nhìn về phía Trần Huyết Đao, do dự một phen, nói:

“Nghĩa phụ, Trương Hổ cùng Triệu Mã, đêm qua có phải nghe thấy động tĩnh, cho nên mới bổ ra khóa đồng, vào phòng tra xét hay không?”

Trần Huyết Đao gật gật đầu, lại lắc đầu:

“Bọn họ đều là tiêu sư kinh nghiệm phong phú, gặp được loại tình huống này, nên hướng ta báo cáo trước.”

Hắn thở dài một tiếng: “Nhưng có một điểm có thể khẳng định, bọn họ bị hại, quả thật là chết bởi cái quan tài này.”

Đợi suốt một ngày cũng chưa thấy bọn họ trở về, lại liên hệ động tĩnh trong quan tài vừa rồi, không khó phỏng đoán kết cục của Trương Hổ Triệu Mã.

Trương Nguyên Thanh thuận thế đưa ra nghi hoặc thứ hai, “Nhưng quan tài rõ ràng không thể mở ra, hung vật bên trong là giết người như thế nào, hơn nữa còn là thi cốt vô tồn?”

Nói tới đây, đầu óc hắn chợt lóe linh quang: “Nghĩa phụ, chúng ta mở quan tài đi.”

Ban ngày nắp quan tài không mở được, có lẽ, buổi tối có thể mở ra?

Trần Huyết Đao trầm mặt, lắc đầu:

“Không thể, nhiệm vụ của chúng ta là đưa quan tài đến Thần Kiếm sơn trang, mà không phải xử lý nó. Huống chi nơi đây là khách sạn, nếu không thể khống chế hung vật, trong thành không biết bao nhiêu dân chúng phải gặp họa.”

Tuy dân chúng trong thành đều là NPC, chết rồi cũng sẽ cập nhật lại, chẳng qua hy sinh dân chúng quả thật không phải ưu tiên nhất, nghĩa phụ nói không sai, nếu để hung vật chạy mất, nhiệm vụ phụ tuyến của mình liền thất bại… Trương Nguyên Thanh tán đồng gật gật đầu.

“Nhìn từ tình huống đêm nay, chỉ cần mình cùng Trần Huyết Đao thủ ở chỗ này, hung vật trong quan tài sẽ không phá quan tài ra, đến Thần Kiếm sơn trang hẳn là không phải việc khó.” Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm:

“Xử lý xong nhiệm vụ phụ tuyến, đến Thần Kiếm sơn trang hẳn là có thể biết đồng đội, kẻ địch lần này là ai.

“Linh cảnh hành giả cấp 5 số lượng không ít, nhưng cấp 6 thì có hạn, không biết sẽ ghép với những kẻ địch nào.”

Trương Nguyên Thanh cảm giác bả vai bị người ta đẩy một cái, bỗng nhiên mở mắt, chỉ thấy sắc trời sáng sủa, phía đông mơ hồ có ánh bình minh, trời chuẩn bị sáng rồi.

Mình đã ngủ? Hắn ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, lay tỉnh mình chính là Trần Huyết Đao.

“Đi đánh thức các huynh đệ, chờ người truyền tin trở về, lập tức xuất phát.” Trần Huyết Đao nhìn sắc trời một cái, vẻ mặt ngưng tụ sự trầm trọng.

“Vâng, nghĩa phụ.”

Trương Nguyên Thanh như không có việc gì đáp lời, trong lòng lại âm thầm kỳ quái.

Hắn là Thần Dạ Du đó, người thân của Thái âm, tinh linh đêm tối, thế mà trong bất tri bất giác ở ban đêm ngủ mất?

Chương 1595: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (3)

Cái này giống Thủy Quỷ chết đuối ở trong sông, Hỏa Sư chơi với lửa có ngày chết cháy, hoang đường cỡ nào.

Trương Nguyên Thanh vừa đứng dậy, vừa không lộ dấu vết đảo qua căn phòng, quan tài màu đen thật lớn lẳng lặng đặt đó, Huyết Tường Vi và Ngân Dao quận chúa yên tĩnh đứng lặng ở góc.

Bản thân cũng chưa có khác thường.

Tuy ban đêm buồn ngủ có chút kỳ quái, nhưng hắn quả thật chưa phát hiện chỗ nào không thích hợp.

Đêm nay gió êm sóng lặng.

Vì thế Trương Nguyên Thanh mang theo nghi hoặc, rời khỏi hậu viện, tới sảnh lớn khách sạn.

Lúc này ánh mặt trời chưa sáng, trong sảnh là một mảng tối tăm, cửa khách sạn đã mở ra, điếm tiểu nhị cầm chổi, đang ngáp dọn dẹp rác rưởi trước cửa.

Phương hướng nhà bếp lóe ra ánh lửa, tràn ngập sương mù dày đặc, mang đến hương vị riêng của bánh bao hấp cùng cháo hoa.

Trương Nguyên Thanh bước trên cầu thang bằng gỗ, tới lầu hai, theo nguyên tắc gần gõ vang cửa phòng của tứ ca Triệu Hữu Tài.

Hắn gõ hồi lâu, Triệu Hữu Tài mới vội vàng mở cửa, đồng thời hét lên:

“Đừng gõ nữa đừng gõ nữa, mặc quần áo…”

“Sao chậm như vậy?” Trương Nguyên Thanh thò đầu nhìn thoáng qua phòng.

“Ta mang hai bầu rượu ngày hôm qua cầm về uống hết rồi…” Triệu Hữu Tài thuận miệng giải thích một câu, hỏi:

“Đêm qua còn an ổn hay không?”

Trương Nguyên Thanh liền mang chuyện xảy ra đêm qua báo cho tứ ca.

“Kỳ quái…” Triệu Hữu Tài như có chút suy nghĩ.

Trương Nguyên Thanh giật mình, liền hỏi: “Tứ ca có ý kiến gì không?”

Triệu Hữu Tài nghĩ một chút, nghẹn ra một câu:

“Nhất định là hung vật kia biết nghĩa phụ thủ ở bên ngoài, sợ rồi.”

Mình không nên ôm sự chờ mong đối với Hỏa Sư. Trương Nguyên Thanh không nói lời thừa nữa: “Tứ ca, hỗ trợ mang mọi người gọi dậy, chuẩn bị xuất phát, ta đi gọi Tam tỷ dậy.”

Bỏ lại Triệu Hữu Tài, dọc theo hành lang đi thẳng, đứng ở cửa phòng Trần Vi, bấm tay khẽ gõ.

“Tới rồi!”

Trong phòng truyền đến tiếng của Trần Vi, nhưng qua hồi lâu, nàng mới mở cửa ra.

Thò đầu nhìn quanh một phen, thấy hành lang không người, liền kéo tình lang vào phòng.

“Thất đệ.”

Cặp môi thơm nóng ẩm liền ấn lên.

Trần Vi hiển nhiên có kinh nghiệm mây mưa phong phú, bàn tay nhỏ trêu chọc trên dưới, cái lưỡi thơm linh hoạt dụ người, chỉ qua lại vài cái đã trêu chọc Trương Nguyên Thanh miệng khô lưỡi khô.

“Đừng quậy nữa, lập tức phải xuất phát rồi.”

Trương Nguyên Thanh chưa cố ý từ chối, mà là duy trì hình tượng, ứng phó vài cái qua lại, mới cứng rắn chặt đứt dục niệm, đẩy Trần Vi ra.

Từng trải qua Quyền Trượng Sơn Thần khảo nghiệm, hắn ở phương diện này có sức nhẫn nại rất mạnh.

Khuôn mặt Trần Vi đỏ ửng, hài lòng, cười hì hì nói:

“Đợi tới tòa thành tiếp theo, chúng ta lại thân thiết.”

Hỏa Sư thật tốt nha, Hỏa Sư không phiền não… Trương Nguyên Thanh gánh vác nhiệm vụ hâm mộ thở dài.

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, dừng ở cửa.

Trương Nguyên Thanh và Trần Vi quyết đoán tách ra, một giây sau, cửa khách sạn bị bạo lực đẩy ra.

Nôn nóng hấp tấp như thế, tất nhiên là Hỏa Sư.

Triệu Hữu Tài đứng ở cửa, vẻ mặt cực kỳ khó coi, kêu lên:

“Không ổn rồi, Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc không thấy nữa.”

Trương Nguyên Thanh và Trần Vi trăm miệng một lời: “Cái gì? !”

Dương Sóc và Vương Bình Nhạc ở đêm qua ly kỳ mất tích.

Trần Huyết Đao đóng lại cửa khách sạn, mang toàn bộ tiêu sư đều triệu tập đến hậu viện.

Vẻ mặt mỗi người đều vô cùng ngưng trọng, không khí áp lực bao phủ ở trong lòng mọi người.

Thám Báo trong tiêu sư báo cáo:

“Đã kiểm tra cửa chính cửa sổ, không có dấu vết bị phá hư, trong phòng không có dấu vết chiến đấu, căn cứ tứ gia nói, phòng của hai người đều chưa khóa, Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc hẳn là chủ động rời khỏi phòng.

“Đã thăm dò các huynh đệ của tiêu cục, cùng với chưởng quầy cùng tiểu nhị khách sạn, đêm qua không có ai nghe được động tĩnh.”

Báo cáo xong, tên tiêu sư Thám Báo gầy gò nhanh nhẹn kia lui về đội ngũ.

Trần Huyết Đao đứng ở trên bậc thang của đông sương phòng, trầm ngâm không nói.

Trừ Trần Vi cùng Triệu Hữu Tài nhìn chung quanh, mọi người còn lại đều lộ ra nét suy tư.

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, tâm tình nặng nề lại mờ mịt.

Hắn thầm nhủ nhiệm vụ này mình xem không hiểu nha, Trương Hổ cùng Triệu Mã mất tích, đã xác định có liên quan

với quan tài, nhưng Dương Sóc và Vương Bình Nhạc lại là chuyện gì xảy ra?

Hai kẻ sau mất tích không quan hệ với quan tài? Nhưng cũng quá trùng hợp rồi, giống nhau là hai người, giống nhau là ly kỳ mất tích.

Nhưng nếu là quan tài gây nên, vì sao mất tích là Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc, mà mình cùng Trần Huyết Đao lại không có chuyện gì.

Mặt khác, nếu thật sự là quan tài giết hai người, vậy đêm nay trông coi không có bất cứ ý nghĩa gì, sau này vẫn là một ngày chết hai người, có lẽ đêm mai liền đến lượt mình, khó trách trong giới thiệu phó bản nói, việc lạ liên tục xảy ra.

Thực con mẹ nó quái!

Chương 1596: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (4)

Trương Nguyên Thanh rất lâu rồi chưa gặp phải phó bản khó chơi như vậy, quan hệ nhân vật phức tạp, quan tài đen cổ quái, nguy hiểm chưa biết rối như tơ vò.

Lấy hiểu biết của mình đối với linh cảnh, càng là phó bản tỏ ra hỗn loạn, chưa biết, càng cần phải chú ý chi tiết, tình huống hoàn toàn để linh cảnh hành giả hai một mảng đen sì là không tồn tại.

Đại bộ phận tin tức, thật ra đã sớm cấp đi ra, nhưng thường thường khuyết thiếu mấu chốt tin tức, rất khó xâu chuỗi hắn lên, ta trước mắt gặp được liền là như thế này tình huống Trương Nguyên Thanh rất nhanh suy nghĩ.

Lúc này, Trần Huyết Đao mở miệng nói:

“Thời gian cấp bách, chúng ta không thể tiếp tục ở nơi này trì hoãn, đều đi làm việc, sau khi ăn sáng xong lập tức xuất phát.”

Hắn trực tiếp bỏ qua Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc mất tích, tựa như tính bỏ qua hai người.

“Cha…”

Trần Vi tính tình vội vàng xao động kêu lên, “Không thể đi, chúng ta cần điều tra rõ, Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc là huynh đệ của tiêu cục chúng ta, ngài sao có thể không quản bọn họ.”

Trần Huyết Đao nghiêm khắc liếc nhìn nàng một cái, liền đè ép con gái Hỏa Sư nóng nảy trở về.

Trần Vi không phục, phồng má xoay đầu sang một bên.

Trần Huyết Đao nói:

“Phái Nhiên cùng Từ Nhi lưu lại, người khác làm việc.”

Đợi mọi người giải tán, hắn lại nhìn về phía Trác Phái Nhiên, “Ngươi tiến vào.”

Hai cha con vào phòng, đóng cửa lại.

Trương Nguyên Thanh ngoài sân vểnh tai nghe, rõ ràng thính lực xuất chúng, hắn lại không bắt giữ được bất cứ thanh âm nào.

Là năng lực của lĩnh vực Sơn Thần ngăn cách thanh âm? Trong lòng Trương Nguyên Thanh hiểu rõ, bỏ qua nghe lén, kiên nhẫn chờ đợi.

Qua không lâu, cửa đông sương phòng mở ra, Trác Phái Nhiên vẻ mặt âm trầm bước qua bậc cửa, sải bước rời đi.

“Từ Nhi, tiến vào!”

Tiếng Trần Huyết Đao từ trong phòng truyền đến.

Trương Nguyên Thanh bước qua bậc cửa, đóng cửa lại, thấy Trần Huyết Đao đứng khoanh tay, đứng ở bên cạnh quan tài đen.

“Nghĩa phụ?” Hắn thử nói.

Trần Huyết Đao nhìn chằm chằm quan tài đen, giọng điệu trầm thấp thong thả:

“Ta tối hôm qua đã ngủ.”

Ông cũng đã ngủ? !

Một câu đơn giản, lại khiến ánh mắt Trương Nguyên Thanh đột nhiên co lại, trong lòng nhấc lên sóng triều ngập trời.

“Xem ra con đã ý thức được vấn đề xảy ra ở nơi nào.” Bàn tay Trần Huyết Đao nhẹ nhàng đặt lên nắp quan tài, “Sáng nay dậy, ta thấy con dựa vào cạnh cửa ngủ say, liền ý thức được không thích hợp, nhưng lúc đó vẫn ôm tâm lý may mắn, dù sao cái gì cũng chưa xảy ra, thẳng đến lúc Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc mất tích.”

Nói tới đây, hắn nâng mắt nhìn qua, nói:

“Con cảm thấy, chúng ta vì sao sẽ ngủ say?”

Chưởng Mộng Sứ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh điên cuồng hô lên.

“Chúng ta bị Chưởng Mộng Sứ nhằm vào rồi.” Trần Huyết Đao than khẽ một tiếng:

“Mọi người đều lâm vào ngủ say, bởi vậy chưa nghe thấy động tĩnh Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc ra ngoài. Phóng mắt giang hồ, Chưởng Mộng Sứ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa đều tụ tập ở Tây Bắc, vi phụ không nghĩ ra, tiêu cục Hoàng Kỳ sao có thể bị Chưởng Mộng Sứ nhằm vào.”

Đệch, là linh cảnh hành giả!

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc xác định một sự kiện, phó bản Ngũ Hành Chi Loạn này, quả thật là phó bản trận doanh đối kháng.

Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác, là ngăn cản tiêu cục vận chuyển quan tài đen đến Thần Kiếm sơn trang, hoặc là đoàn diệt đội ngũ tiêu cục.

Hắn cũng rốt cuộc rõ, vì sao linh cảnh cho hắn thân phận “Lâm Từ”, mà không phải lấy thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào đội ngũ, bởi vì thân phận là bảo hộ đối với hắn.

“Nghề nghiệp hợp pháp có thân phận ngụy trang bảo hộ, có tiêu đội làm trợ thủ, cho nên đạt được rất ít tin tức. Mà nghề nghiệp tà ác cần một mình một người đấu toàn bộ đội ngũ, như vậy hắn (cô ta) đạt được tin tức, nhất định nhiều hơn mình.”

“Vị Chưởng Mộng Sứ kia có thể khiến mình cùng Trần Huyết Đao đi vào giấc ngủ, cấp bậc tuyệt đối là cấp 6, cường giả cấp 6 của Hư Vô giáo phái, số lượng chỉ có từng đó, không biết là ai…”

Trương Nguyên Thanh bi ai phát hiện, kẻ địch hắn ghép cùng, quả nhiên là cấp 6.

Hành giả cấp 6 khủng bố bao nhiêu?

Giết cấp 4 như giết chó.

Hơn nữa đối phương nấp trong bóng tối, khó lòng phòng bị, không cẩn thận, Nguyên Thủy Thiên Tôn vĩ đại có thể chết ở trong phó bản.

"Ài, mình đã biết nhiệm vụ phụ tuyến sẽ không đơn giản như vậy."

"Cũng không biết vị Chưởng Mộng Sứ kia là ở trong đội ngũ, hay là ẩn núp ở xung quanh. Ừm, nhìn từ tình huống cá nhân của mình, tuy có thân phận thế thân, nhưng nghề nghiệp là không thay đổi, mà trong đội ngũ tiêu cục, tựa như không có Huyễn Thuật Sư? Trong ký ức của Lâm Từ không có tình báo này."

Khi hắn cảm nghĩ trong đầu hết bài này đến bài khác, Trần Huyết Đao nói:

"Ngươi lại nhìn cái quan tài này một chút!"

Chương 1597: Nhiệm vụ phụ tuyến của nghề nghiệp tà ác (5)

Trương Nguyên Thanh lập tức thi triển phệ linh, đánh giá quan tài.

Một cái nhìn này, khiến sắc mặt hắn biến đổi hẳn, âm khí trong quan tài đen, nồng đậm đến mức khiến tròng mắt hắn đau đớn, tim đập nhanh một trận.

Trương Nguyên Thanh nhắm chặt mắt lại, nhìn về phía Trần Huyết Đao, nửa thật nửa giả kinh hãi nói:

"Nghĩa phụ, nó, nó mạnh hơn rồi."

Khi nói chuyện, hắn lập tức thưởng thức ra mục đích của Chưởng Mộng Sứ —— Hướng hung vật trong quan tài hiến tế sinh mệnh tươi sống, giúp nó sống lại.

Dựa vào kết luận này phỏng đoán, nhiệm vụ của nghề nghiệp tà ác, là hồi sinh hung vật trong quan tài, đoàn diệt tiêu cục.

Mạnh hơn rồi… Sắc mặt Trần Huyết Đao trầm xuống.

Hắn suy tư một phen, nói:

"Uyển thành cách Thần Kiếm sơn trang còn có sáu ngày lộ trình, thời gian của chúng ta không nhiều nữa, ra roi thúc ngựa, phải đưa tiêu đến nơi với tốc độ nhanh nhất."

Đây là tính thi đua thời gian với Chưởng Mộng Sứ trong bóng tối? Phương pháp này không quá cao minh nha, thủ đoạn của Chưởng Mộng Sứ có chút khó đề phòng, để quan tài ăn vài người nữa, hung vật bên trong trực tiếp phá quan tài mà ra. A, có chút khó giải quyết, Huyễn Thuật Sư xuất quỷ nhập thần, quả thật rất khó tìm ra.

Ừm, trong thành tìm không ra Huyễn Thuật Sư, nhưng đến dã ngoại hoang dã, chỉ cần Chưởng Mộng Sứ dám theo dõi, liền nhất định có thể phát hiện, Trần Huyết Đao hẳn là có chủ ý này. Trương Nguyên Thanh thở dài:

"Vâng, nghĩa phụ!"

Hắn dẫn Huyết Tường Vi cùng Ngân Dao quận chúa rời khỏi, dùng phương thức trao đổi riêng của Thần Dạ Du nói:

"Quận chúa, cô dẫn theo Huyết Tường Vi ra khỏi thành trước, cách xa theo đuôi đội ngũ, thuận tiện xem xem có ai theo đuôi tiêu đội hay không."

Nếu Chưởng Mộng Sứ giả không ở trong đội ngũ, liền nhất định sẽ theo đuôi, quận chúa có thể lôi hắn ra.

Nếu Chưởng Mộng Sứ ẩn núp ở trong đội ngũ, hắn biểu hiện quá tích cực, điều tra quá có tính mục đích, sẽ bị Chưởng Mộng Sứ ẩn núp phát giác Lâm Từ là linh cảnh hành giả, vậy thì nguy hiểm rồi.

Đương nhiên, Trương Nguyên Thanh căn cứ tình huống thực tế của mình xuất phát, cho rằng khả năng Chưởng Mộng Sứ ở trong đội ngũ không lớn, nhưng không thể không phòng.

Ngân Dao quận chúa là lá bài tẩy của hắn, bình thường mà nói, một khi chủ nhân lâm vào ngủ say, âm thi liền thành bài trí.

Nhưng quận chúa khác, quận chúa là âm thi có được ý thức độc lập, chủ nhân là ngủ hay tỉnh, đều không ảnh hưởng quận chúa hành động.

Chưởng Mộng Sứ ẩn núp trong bóng tối không biết quận chúa đặc thù, Trương Nguyên Thanh quyết định lợi dụng tin tức chênh lệch, coi quận chúa là con bài chưa lật chuyển bại thành thắng.

Sau khi đơn giản dùng qua bữa sáng, bốn tiêu sư khiêng quan tài đen nặng nề, an trí ở trên xe ngựa kéo, dùng mảnh vải tấm đầy dầu cây trẩu phủ lên, dắt ngựa rời khỏi khách sạn.

"Ồ, thất đệ đâu?" Trần Vi bận tâm tình lang, thấy Lâm Từ không ở trong đội ngũ, vội hỏi.

"Hắn có món đồ để rơi trong phòng trọ rồi." Triệu Hữu Tài nói.

Không bao lâu, Trương Nguyên Thanh bước ra khỏi khách sạn, từ chỗ tiêu sư tiếp nhận cương ngựa, đoàn người hấp tấp rời khỏi Uyển thành.

"Tránh ra, tránh ra!"

Hai tiêu sư cưỡi ngựa khỏe, ở phía trước xua đuổi dân chúng, dọn đường cho đoàn xe.

Trần Vi cưỡi ngựa khỏe, sóng vai cùng phụ thân, hỏi:

"Cha, không đợi huynh đệ đi Tú thành nữa?"

Trần Huyết Đao trầm giọng nói:

"Sài Quế biết tuyến đường, sẽ theo kịp."

"Cần gì vội vàng như vậy ~" Trần Vi nói thầm một tiếng.

Trương Nguyên Thanh lần đầu cưỡi ngựa, lại không có bất cứ cảm giác gượng gạo gì, lấy tố chất thân thể của Thánh Giả, chỉ cần liếc tư thế của đám người Trần Huyết Đao một cái, liền có thể dễ dàng học được.

Mười lăm con ngựa, cộng thêm một chiếc xe ngựa vận chuyển quan tài, nhanh chóng xuyên qua cổng thành, dọc theo đường cái chạy như bay.

Tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe trở thành giọng chính duy nhất.

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn thoáng qua tường thành không tính là cao lớn, trong lòng nói thầm: "Uyển thành, đây là nơi nào, mình học địa lý không tốt lắm "

Đường cái xa xôi, ánh mặt trời sáng lạn, ven đường là cỏ dại xanh mượt, nơi xa là dãy núi chập trùng.

Dã ngoại cổ đại, khắp nơi lộ ra một sự hoang vắng cỏ cây dã man sinh trưởng, điểm ấy hoàn toàn khác với hiện đại Trương Nguyên Thanh sinh hoạt.

Tiếp đó chính là đường cái, so với trong tưởng tượng rộng rãi hơn, đầm chặt, được lợi bởi đời Tống kinh tế phồn vinh, làm đường cái tốt hơn so với triều đại khác.

"Cảm giác phó bản như vậy đến thêm vài lần, mình cũng có thể trở thành một học giả lịch sử ưu tú." Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía cờ xí tiêu cục cắm ở trên sàn xe ngựa.

Cờ xí của tiêu cục Hoàng Kỳ là màu vàng đất, ở trong gió phần phật phấp phới.

Trong đầu hắn không hiểu sao hiện lên một câu trend:

Lưu động hoàng kỳ*!

Chương 1598: Mở quan tài (1)

Một đường ra roi thúc ngựa, buổi trưa, tiêu đội dừng lại ở chỗ râm mát bên cạnh đường cái.

Trần Huyết Đao ở cao trên lưng ngựa, nhìn ngóng xung quanh, nói:

"Nghỉ ngơi một khắc đồng hồ."

Mọi người ùn ùn trèo xuống khỏi lưng ngựa, ngay lập tức lấy xuống túi nước, ừng ực dốc mạnh.

Đang lúc đầu thu, mặt trời đang chói chang, các tiêu sư đội nắng gắt đi đường hai canh giờ, mồ hôi sớm thấm đẫm quần áo, cổ họng khô khốc khó mà chịu được.

Trương Nguyên Thanh một hơi uống hết túi nước, lúc này mới lấy xuống hành lý, cùng với mọi người hưởng dụng bánh bao, gà nướng các loại món ngon, cùng với hoa quả mang ra từ Uyển thành.

Đại bộ phận thời điểm, thứ bọn họ có thể ăn chỉ có lương khô cùng nước sạch, chỉ có đi ngang qua thành thị, thị trấn, mới có thể có mấy bữa ăn ngon.

Trương Nguyên Thanh cùng Trần Vi ngồi sóng vai, ăn hoa quả, thịt tươi mới, cùng với mô mô* mềm xốp.

(*:những chiếc bánh bao có kích thước vừa ăn được làm bằng một thìa nhân được bọc trong bột. Momo thường được hấp, mặc dù đôi khi chúng được chiên hoặc hấp. Nhân thịt hoặc rau)

Triệu Hữu Tài dẫn theo các tiêu sư cho ngựa ăn cỏ, cũng ồn ào:

“Nghĩa phụ, phụ cận có nguồn nước hay không? Nên rửa mũi cho ngựa rồi.”

Trần Huyết Đao đang muốn đáp lời, chợt nghe trên đường cái truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Mọi người tiêu cục theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một con nựa lao nhanh đến, người cưỡi ngựa mặc là trang phục của tiêu cục Hoàng Kỳ.

“Sài Quế đã trở lại.”

Triệu Hữu Tài thân là Hỏa Sư lộ vẻ mặt vui mừng.

“Cha, Sài Quế đã trở lại.” Trần Vi cũng hô theo một tiếng.

Người cưỡi ngựa quay về chính là Sài Quế đi Tú thành truyền tin.

Trần Huyết Đao khẽ gật đầu, treo túi nước, chủ động nghênh đón.

“Họ ~”

Sài Quế ghìm cương ngựa, tuấn mã dưới mông giơ móng trước lên cao, cứng rắn dừng lại.

Hắn không để ý lau mồ hôi, trèo xuống khỏi lưng ngựa, vội vàng chạy tới.

“Huyền Ngọc Chân Nhân trả lời như thế nào?” Trần Huyết Đao hỏi.

Trương Nguyên Thanh, Trần Vi, Triệu Hữu Tài cùng Trác Phái Nhiên, bốn vị nòng cốt tới đón, đứng ở bên cạnh nghĩa phụ.

Sắc mặt Sài Quế lập tức trở nên cổ quái, muốn nói lại thôi.

Trần Huyết Đao thấy thế, nhíu mày nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Sài Quế nuốt ngụm nước miếng, hạ giọng nói:

“Huyền Ngọc Chân Nhân nói, Thần Kiếm sơn trang, sớm ở ba năm trước đã bị diệt môn, trên dưới sơn trang hơn ba trăm người chết hết rồi.”

Thần Kiếm sơn trang ba năm trước đã bị diệt môn?

Đầu thu nóng bức, mặt trời chói chang, trong lòng mọi người lại dâng lên cơn lạnh toát, lưng giống như có con rắn lạnh lẽo đang bò.

Một sơn trang ba năm trước đã không tồn tại, bây giờ sau ba năm, lại ủy thác tiêu cục áp tải một cái quan tài tới sơn trang, a, thật sự là câu chuyện khủng bố… Trương Nguyên Thanh nhìn quanh “người nhà”, Trần Vi cùng Triệu Hữu Tài hai vị Hỏa Sư mở to đôi mắt nhìn, cảm xúc chấn kinh viết ở trên mặt.

Yêu Mê Hoặc Trác Phái Nhiên, thì hàng lông mày dựng lên, mặt lộ vẻ hung tướng, giống như dã thú bị kích thích, làm ra phản ứng gặp kích thích mà hung ác.

Ngay cả Trần Huyết Đao trầm ổn nghiêm túc, vẻ mặt cũng lập tức trở nên ngưng trọng.

“Không có khả năng!” Triệu Hữu Tài lớn tiếng nói:

“Thần Kiếm sơn trang tốt xấu gì cũng là thế lực tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, nếu ba năm trước đã bị diệt môn, vì sao chúng ta chưa thu được tin tức?”

Tuy tiêu cục Hoàng Kỳ cùng Thần Kiếm sơn trang không có lui tới, hơn nữa trời nam đất bắc, nhưng tiêu sư là vào Nam ra

Bắc làm việc, chuyện lớn như vậy, không có khả năng hoàn toàn chưa nghe nói.

Trần Huyết Đao nhìn Sài Quế, trầm giọng hỏi:

“Huyền Ngọc Chân Nhân còn nói gì?”

Sài Quế lắc đầu, “Trần tiêu đầu, việc này quá mức hoang đường, ta cũng không tin, liền hỏi dò Huyền Ngọc Chân Nhân chi tiết, nhưng chân nhân đối với việc này giữ kín như bưng, không chịu lộ ra mảy may.”

Hắn dừng một chút, có chút ngập ngừng nói: “Huyền Ngọc Chân Nhân còn nhờ ta truyền lời, cảnh báo chúng ta tốt nhất đừng đi Thần Kiếm sơn trang, bỏ qua chuyến tiêu này.”

Trần Huyết Đao nhất thời nhíu mày.

“Hừ!” Trác Phái Nhiên hừ lạnh nói: “Lão già kia cái gì cũng không chịu nói, lại khuyên chúng ta bỏ qua chuyến tiêu này?”

Giọng điệu hắn cực kỳ bất mãn.

Trần Huyết Đao chưa tỏ thái độ, mà là quay đầu nhìn nghĩa tử Lâm Từ một cái.

Ý tứ của nghĩa phụ là, nhìn xem tướng mạo của Sài Quế, đề phòng Chưởng Mộng Sứ giả trang? Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu, lập tức mở Tinh Mâu, nhìn kỹ Sài Quế.

Huyễn Thuật Sư có được năng lực thiên biến vạn hóa, cho dù là Thuật Quan Sát của Thám Báo cũng không nhất định có thể phát hiện, nhưng Tinh Tướng Thuật có thể phá giải.

Bề ngoài có thể thiên biến vạn hóa, cung Mệnh là không có khả năng thay đổi.

Trương Nguyên Thanh sớm ở ngày hôm qua đã mang tướng mạo các tiêu sư đều nhìn một lần, bởi vậy nhớ rõ cung Mệnh của Sài Quế.

—— ngày hôm qua lúc nhìn kỹ tướng mạo, hắn chưa nhìn thấy Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc có huyết quang tai ương, đây cũng là nguyên nhân hắn sáng nay chấn động như thế.

Chương 1599: Mở quan tài (2)

Cung Mệnh chưa thay đổi, là chính Sài Quế… Trương Nguyên Thanh không biểu lộ gì gật đầu.

Trần Huyết Đao thu được tín hiệu nghĩa tử truyền đạt, không hoài nghi nữa, nhưng nhíu mày chặt hơn nữa.

Hắn nhìn quanh đám con cái, giọng điệu trầm thấp, "Các ngươi thấy thế nào?"

Triệu Hữu Tài: "Tự nhiên là tới Thần Kiếm sơn trang thăm dò đến tột cùng."

Trần Vi: "Đúng thế đúng thế, mặc kệ là tà ma ngoại đạo nào, bổn cô nương một mồi lửa đốt hết."

Trác Phái Nhiên: "Danh dự tiêu cục Hoàng Kỳ không thể có tổn hại."

Trần Huyết Đao thở dài không tiếng động, nhìn về phía Lâm Từ nghĩa tử nhỏ nhất:

"Từ Nhi, con cảm thấy thế nào?"

Giả thiết tình báo là chân thật, như vậy sự kiện Thần Kiếm sơn trang diệt môn ba năm cũng chưa truyền ra, liền tỏ ra rất quỷ dị, trình độ phức tạp của kịch tình lập tức tăng vọt.

Đám người Trần Huyết Đao là bị linh cảnh "che mắt", cho nên không biết sự kiện Thần Kiếm sơn trang diệt môn? Lấy hiểu biết của mình đối với linh cảnh, chuyến tiêu này, hẳn là không phải hư cấu.

Mà là năm đó thật sự từng xảy ra chuyện này, Thần Kiếm sơn trang trong lịch sử, xác suất đại khái chính là vô thanh vô tức bị diệt môn, không biết năm đó kết cục tiêu cục Hoàng Kỳ như thế nào? Ý niệm trong đầu Trương Nguyên Thanh nhanh chóng xoay chuyển, nghe được câu hỏi của Trần Huyết Đao, cố mang nghi hoặc hỏi ngược lại:

"Huyền Ngọc Chân Nhân không muốn lộ ra tình hình cụ thể, xem ra có ẩn tình khác. Nghĩa phụ, lời hắn nói đáng tin không?"

Trần Huyết Đao nói: "Huyền Ngọc Chân Nhân là hảo hữu nhiều năm của ta."

Ý ở ngoài lời, hắn tin tưởng tình báo của Huyền Ngọc Chân Nhân.

Huyền Ngọc Chân Nhân ở trong phó bản thuộc loại vai phụ ngoài rìa, không có quan hệ lớn với lần áp tiêu này, quả thật không cần thiết phát tán tin tức giả. Trương Nguyên Thanh càng thêm khẳng định quỷ sự Thần Kiếm sơn trang diệt môn là từng chân thật xảy ra, nói:

"Chúng ta đã lên thuyền giặc rồi, lúc này bỏ tiêu, một mặt tổn hại danh dự của tiêu cục, một mặt khác hung vật trong quan tài không dễ xử lý, chung quy không thể mang về tiêu cục nhỉ.

Hơn nữa ngân lượng còn lại còn chưa lấy đâu, con cho rằng, nên đưa quan tài tới Thần Kiếm sơn trang."

Với mình mà nói, Thần Kiếm sơn trang quỷ dị nữa, cũng là chuyện của sau này, hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến, giải quyết kẻ địch ẩn núp trong bóng tối mới là việc cấp bách. Mạch suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh rất rõ ràng.

Trần Huyết Đao khẽ gật đầu: "Có lý."

Cùng là đồng ý đưa tiêu, Lâm Từ nói có lý lẽ có chứng cứ, phân tích rõ ràng minh bạch, trái lại hai con trai một con gái, cũng chỉ biết sính cái dũng của thất phu.

Trương Nguyên Thanh cảm giác được Trác Phái Nhiên không vui nhìn mình một cái.

Hai ngày qua ở chung, hắn phát giác Lâm Từ cùng Trác Phái Nhiên quan hệ không tốt, Trác Phái Nhiên thân là đại ca, hầu như chưa từng chủ động tìm mình trao đổi.

Hiển nhiên, hắn cùng không thích vị thất đệ này.

Có cái nhạc đệm này, tâm tình của các tiêu sư càng thêm nặng nề, khuôn mặt thiếu đi nụ cười, có thêm bất an cùng cảnh giác.

Nhưng có Trần Huyết Đao trấn, lại thêm đã quen cuộc sống liếm máu trên lưỡi đao, quả thật không quá tiếc mạng, bởi vậy không ai lùi bước.

Ăn xong bữa trưa, ở dưới Trần Huyết Đao chỉ dẫn, các tiêu sư tìm được một dòng suối nhỏ, rửa mũi ngựa, bổ sung nước sạch, tiếp tục lên đường.

Một đường nam hạ, chạy tốc độ tối đa, ngắn ngủn ba canh giờ, vậy mà lại gặp hai đám thổ phỉ.

Đám thổ phỉ đầu tiên quy mô không lớn, hơn ba mươi người, trực tiếp bị Trác Phái Nhiên dẫn bốn người cưỡi ngựa lao vào trong đám người, bổ dưa thái rau đoàn diệt.

Trùm thổ phỉ là Kiếm Khách cảnh giới Siêu Phàm, đối mặt Yêu Mê Hoặc giai đoạn Thánh Giả, không có bất cứ sức chống trả nào, một đao lấy đầu.

Đám thổ phỉ thứ hai quy mô lớn, vượt qua một trăm người, có được hai mươi con ngựa, mười mấy cái cung, mỗi người một cây trường đao thép, thủ lĩnh là Thủy Quỷ cảnh giới Thánh Giả.

Lực lượng vũ trang có thể trực tiếp tấn công huyện thành.

Trần Huyết Đao tuy là Thổ Quái, tính tình lại cực kỳ cương liệt, vẫn như cũ từ chối giao phí qua đường, mệnh lệnh ba nghĩa tử cùng con gái dẫn mười người cưỡi ngựa xung trận, chém giết gần hết đám giặc cướp này.

Đến chạng vạng, sắc trời bỗng nhiên chuyển sang âm u, từng đám mây đen to lớn cuồn cuộn đến, che phủ ánh mặt trời, kèm theo gió mạnh.

"Vù vù ~"

Cuồng phong nhấc lên bụi bặm cùng cỏ vụn trên đường cái, bay lả tả cuốn lên bầu trời.

Cả mảng trời đều âm u xuống, tầng mây màu đen nặng trịch ép lên đỉnh đầu, hết sức áp lực.

Cơn mưa này đến không đúng lúc nha… Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, trong lòng trầm xuống.

Trác Phái Nhiên giục ngựa lao nhanh cao giọng nói:

"Nghĩa phụ, trời chuẩn bị mưa rồi, nhìn sắc trời, sợ là mưa tầm tã, vải tránh nước chưa chắc có thể bảo vệ được phù lục cùng trận pháp trên quan tài."

Chương 1600: Mở quan tài (3)

Trần Huyết Đao quay đầu nhìn quan tài đen một cái, "Phủ lên thêm một tầng áo tránh nước."

Trác Phái Nhiên lắc đầu: "Phòng được nhất thời, không phòng được cả đêm."

Trần Huyết Đao không khỏi nhíu mày, hắn trái lại có thể thao túng hoàng thổ chi linh, ở mặt ngoài quan tài ngưng tụ một tầng vỏ đất, nhưng lực lượng ẩn chứa thổ linh tất nhiên dày nặng vô cùng, ngựa kéo không nổi.

Mà lớp vỏ đất không ẩn chứa hoàng thổ chi linh, mưa to vừa tới, trong khoảnh khắc liền bị đánh tan.

Tiêu sư trong đội ngũ, vẫn là lấy Thổ Quái cùng Thám Báo làm chủ, không có Thủy Quỷ.

Lúc này, Trần Vi vui vẻ chỉ vào nơi xa, hô:

"Cha, phía trước có một chỗ đặt chân."

Mọi người theo tiếng nhìn lại, trên đất hoang vắng phía trước, có dựng một tòa nghĩa trang* rách nát, nóc nhà hình chữ Nhất, kèm theo một tòa tiểu viện, chỉnh thể màu đen xám.

Nó lẳng lặng đứng ở dưới bầu trời âm u, lộ ra một phần âm trầm khó có thể diễn tả bằng lời.

Nhưng đối với đám tiêu sư hành tẩu giang hồ này mà nói, ở rừng núi hoang vắng, đây là điểm dừng chân tốt nhất.

Sắc mặt Trần Huyết Đao khẽ buông lỏng, nói:

"Đêm nay tá túc ở nghĩa trang, tạm lánh mưa gió."

Tiêu đội lập tức rẽ vào đường mòn cỏ dại um tùm, vó ngựa như bay, hướng về nghĩa trang chạy đi.

Nghĩa trang này đã có chút năm tháng, cửa đóng chặt giăng kín lỗ sâu mọt đục, chữ trên tấm biển bong ra, treo mạng nhện, tường sân nền phủ kín rong rêu.

Một bộ cảnh tượng tiêu điều rách nát.

Nhưng thật ra nó cũng chưa bị bỏ hoang, nghĩa trang cạnh đường cái, ở thời đại này thuộc loại phương tiện phúc lợi xã hội, chuyên môn thu dụng các lữ khách chết tha hương.

Cách mỗi một đoạn thời gian, sẽ có quan sai đưa người nhà đến nhận xác.

Các tiêu sư tay chân lanh lẹ cởi bỏ dây thừng, dỡ xuống quan tài, lại cởi ngựa kéo xe ra, vứt tấm ván xe ở bên ngoài, dắt ngựa nâng quan tài, đẩy mở cửa nghĩa trang.

Xuyên qua đình viện hẹp, đẩy ra cửa ô vuông lọt gió, các tiêu sư dẫn ngựa mà vào.

Vừa mới bước vào nghĩa trang, Trương Nguyên Thanh đã ngửi được một mùi hôi thối làm người ta không khoẻ.

Ánh mắt nhìn quét, trong nghĩa trang không có phòng, sáu cây cột chống đỡ nóc nhà hình chữ Nhất, bày sáu bảy cái quan tài mỏng phai màu biến thành màu đen, mùi hôi thối chính là từ trong những quan tài này phát ra.

Các tiêu sư buộc cương ngựa, rửa sạch tro bụi trên mặt, đều tự bận rộn.

Trương Nguyên Thanh giao ngựa cho một tiêu sư, lặng yên mở ra Tinh Mâu, đánh giá tướng mạo mỗi một vị tiêu sư.

Tuy kinh nghiệm ngày hôm qua nói cho hắn, Tinh Tướng Thuật nhìn không ra sống chết của đám NPC này, nhưng hắn xuất phát từ thói quen, vẫn nhìn một cái.

“Vẫn không có khác thường, nhìn không ra các tiêu sư có nguy hiểm hay không, hẳn là linh cảnh che chắn cảm giác của mình, nhưng vì sao linh cảnh phải làm như vậy?”

“Chưởng Mộng Sứ ẩn núp ở trong bóng tối, đêm nay nhất định sẽ tiếp tục ra tay, Chưởng Mộng Sứ là thật phiền toái, mộng cảnh cùng ảo thuật khó lòng phòng bị.”

“Mang đi so sánh, trong nghề nghiệp tà ác vẫn là Yêu Mê Hoặc khiến người ta thích hơn, Cổ Vu Sư thích nguyền rủa cùng dùng độc cũng đáng ghét, nhưng không ghê tởm như Chưởng Mộng Sứ.”

“Trần Huyết Đao biết rõ đội ngũ bị Chưởng Mộng Sứ nhằm vào, còn dám đêm ngủ nghĩa trang, không biết hắn có chỗ dựa gì. Hay là nói, ỷ vào tài cao gan cũng lớn, không sợ kẻ địch?”

“Đêm qua Chưởng Mộng Sứ chưa tập kích mình cùng Trần Huyết Đao, có thể chính là vì không dám kinh động vị Sơn

Thần này hay không? May mà có Lâm Từ cái thân phận này yểm hộ mình."

"Ngân Dao quận chúa hầu như chưa từng công bố với bên ngoài, Huyết Tường Vi tương tự cũng chưa từng trực diện kẻ địch cấp 6, nhưng số lần dùng khá nhiều, vị Chưởng Mộng Sứ kia đêm qua không nhận ra, có lẽ là hầu như chưa từng có tiếp xúc với mình, hoặc là linh cảnh âm thầm động tay động chân. Ừm, mình không biết thân phận của Chưởng Mộng Sứ, hắn càng không có khả năng biết kẻ địch là Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Ta chỉ hy vọng vị Chưởng Mộng Sứ kia là cấp 6 sơ kỳ, như vậy ta còn có khả năng đối kháng, nếu là cấp 6 đỉnh phong thì nguy hiểm, nhân vật như vậy chính là một đám mạnh nhất dưới trưởng lão."

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Nguyên Thanh không khỏi nặng nề, hắn rút ra đao của mình, coi thân đao sáng như tuyết như mặt gương, nhìn tướng mạo của mình.

Một cái nhìn này, khiến hắn khó có thể ngăn được biến sắc.

Chỉ thấy trên khuôn mặt, huyết quang cuồn cuộn!

Ở trong dự báo của Tinh Tướng Thuật, huyết quang tai ương đại biểu cho nguy cơ sinh tử, không vượt qua được, đó là chết.

Đệch, thân phận che mắt của mình bị nhìn thấu rồi? Vị Chưởng Mộng Sứ kia biết mình là linh cảnh hành giả, đêm nay tính xuống tay đối với mình?

Chẳng lẽ mình xui xẻo bị chọn làm tế phẩm?

Chương 1601: Mở quan tài (4)

Trương Nguyên Thanh không thể tránh khỏi tim đập nhanh hơn, adrenalin tăng vọt, sinh ra phản ứng gặp kích thích mang tính sinh lý.

Sau đó hít sâu một hơi, kinh nghiệm phong phú áp chế toàn bộ cảm xúc, yên lặng mở ra ô vật phẩm, kho hàng bang phái, nhìn chằm chằm đạo cụ, tài liệu bên trong, tạm dừng vài giây ở trên mười thỏi vàng.

Sau đó, hắn đóng lại ô vật phẩm cùng kho hàng bang phái, tiến đến bên người Trần Huyết Đao, hạ giọng:

"Nghĩa phụ, con đêm nay sẽ có huyết quang tai ương."

Trần Huyết Đao liếc hắn một cái, chậm rãi nói:

"Đối phó Chưởng Mộng Sứ rất đơn giản, tỉnh lại là được."

Tỉnh lại là được? Tỉnh như thế nào, Chưởng Mộng Sứ còn có một kỹ năng tên là Chúa Tể Mộng Cảnh… Trương Nguyên Thanh lộ ra trầm ngâm.

Một bên khác, Trác Phái Nhiên cầm đao, đẩy ra một cái quan tài, hùng hổ mắng:

"Thi thể cũng nát đến sinh giòi bọ rồi, cũng chưa có ai đến nhặt xác."

Hắn lần lượt mở ra quan tài, rốt cuộc tìm được một cái quan tài mỏng không có thi thể, nói:

"Nghĩa phụ, con bổ quan tài ra nhóm lửa?"

Trần Huyết Đao khẽ lắc đầu, "Áo người sống quan tài người chết, đều là mặt mũi nên có."

Hắn nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, nói:

"Mưa trong thời gian ngắn không rơi xuống được, Hữu Tài, con dẫn người đi xung quanh nhặt chút củi."

Trương Nguyên Thanh giật mình, nói:

"Tứ ca, ta đi cùng ngươi."

Không cho phân trần, bước nhanh đuổi kịp Triệu Hữu Tài, chạy ra khỏi nghĩa trang.

Mây đen càng tích tụ càng nhiều, sắc trời hoàn toàn tối đi, cuồng phong vang lên vù vù, khi xuyên thấu cửa sổ, phát ra tiếng rít làm người ta bất an.

Tiểu đội nhặt củi mới vừa đi không đến một khắc đồng hồ, mưa to đã tới.

Giọt mưa lớn như hạt đậu nện phốc phốc lên mái ngói, tí tách dọc theo mái hiên nhỏ xuống, xâu chuỗi thành bức rèm che trong suốt lấp lánh, cuồng phong vừa tới, liền lại bay xéo đi như ngọc vỡ.

Trần Huyết Đao đứng dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn mưa to, không nói một lời.

“Cha, cha đang nghĩ cái gì thế?” Trần Vi bước chân vui vẻ đi tới, “Không cần lo lắng, tiêu cục chúng ta nhiều người, mặc kệ hắn là Thần Kiếm sơn trang, hay Kiếm Thần sơn trang, ngài ra lệnh một tiếng, con mang các huynh đệ san bằng.”

Trần Huyết Đao ngoái đầu lại nhìn con gái một cái, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra nét ôn hòa, nói:

“Đừng lỗ mãng!”

Lúc này, mấy bóng người ôm củi, cúi đầu, nhanh như chớp chui vào nghĩa trang, chính là Triệu Hữu Tài cùng Lâm Từ.

“Nghĩa phụ, bọn con đã trở lại, nhặt được một nửa mưa đã tới, còn không trở lại, củi liền ướt hết.” Triệu Hữu Tài chạy vào nghĩa trang, vừa thả xuống củi ẩm ướt, vừa ồn ào:

“May mà chúng ta nhiều người, củi hẳn là đủ dùng rồi.”

Lửa trại rất nhanh đã bốc lên, các tiêu sư dùng nồi sắt hứng nước mưa, đặt ở trên lửa trại, thả vào thịt khô cùng muối ăn, nấu một nồi canh thịt nóng hôi hổi, ăn kèm với bánh bao.

Lấp đầy bụng, các tiêu sư trầm mặc vây quanh lửa trại ngồi xếp bằng.

Có sự kiện hai đêm trước tiêu sư mất tích, không có ai dám ngủ, không khí tỏ ra hơi ngưng trọng.

Ngoài nghĩa trang mưa to như trút nước, cuồng phong càng thêm mãnh liệt, cửa sổ lâu năm thiếu tu sửa ở trong cuồng phong khẽ chấn động.

Trương Nguyên Thanh ngồi xếp bằng ở chỗ cửa, Tam tỷ không tim không phổi khẽ dựa vào hắn, mắt lim dim buồn ngủ, một bộ dáng có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Ài, mình đột nhiên hiểu vì sao Trác Phái Nhiên không thích Lâm Từ, cho dù trì độn nữa, hẳn là cũng có thể cảm giác được Trần Vi cùng Lâm Từ quan hệ thân mật… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Về phần Trác Phái Nhiên có phát hiện trên đầu bản thân mọc sừng hay không, hắn cũng không biết.

Dù sao Trác Phái Nhiên là Yêu Mê Hoặc có chút trí mưu cùng tâm kế, mà không phải Hỏa Sư.

Đột nhiên, một trận cuồng phong ập tới, cửa ô vuông của nghĩa trang "rầm rầm" thổi tới, bọt mưa cùng cuồng phong ùa vào, lửa trại kịch liệt lay động.

Trương Nguyên Thanh vốn thần kinh căng thẳng bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy bên ngoài gió thảm mưa sầu, bóng đêm nặng nề, ngoài ra, cũng không có gì khác thường.

Làm mình bị dọa nhảy dựng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, đứng dậy đóng lại cửa ô vuông.

Ngay tại lúc hắn đóng cửa, quay người lại, bỗng nhiên ngây cả người.

Lửa trại vang lách tách, các tiêu sư vây quanh lửa ngồi xếp bằng, ai cũng cúi đầu, nhắm mắt, không biết lâm vào ngủ say khi nào, trong đó bao gồm bốn vị Thánh Giả bọn Trần Huyết Đao, Trác Phái Nhiên.

Bọn họ đều bị kéo vào trong mộng cảnh?

Con ngươi Trương Nguyên Thanh kịch liệt co rút lại.

Cùng lúc này, trong góc tối đen của nghĩa trang, cái quan tài màu đen kia, truyền đến tiếng móng tay cào nắp quan tài.

"Kẹt… kẹt…"

Ngay sau đó, nắp quan tài chậm rãi mở ra, thò ra một cái tay quỷ xanh đen giăng kín đốm xác, bắt lấy mép quan tài.

Hung vật trong quan tài sắp đi ra rồi?

Nhìn cái tay quỷ xấu xí vươn ra khỏi quan tài, trái tim trong lồng ngực Trương Nguyên Thanh điên cuồng nhảy lên, bên tai tràn đầy tiếng "thình thịch", một sự sợ hãi khó có thể áp chế được dâng lên, phá hủy sự bình tĩnh của hắn.

Chương 1602: Lại một người đàn bà góa (1)

Ở dưới sự sợ hãi này ảnh hưởng, thân thể hắn khẽ phát run, tay chân run bần bật.

Cảm, cảm xúc sợ hãi của mình bị phóng đại rồi… Trương Nguyên Thanh dù sao kinh nghiệm phong phú, lập tức phát hiện Chưởng Mộng Sứ trong bóng tối đang giở trò.

Phóng đại cảm xúc, cắn nuốt lý trí, là tuyệt kỹ sở trường của Huyễn Thuật Sư.

Hắn hít sâu một hơi, cực lực muốn áp chế cảm xúc sợ hãi.

Nhưng, sự sợ hãi trong lòng chẳng những chưa giảm đi, ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng, hầu như phá hủy lý trí.

Đây không phải Huyễn Thuật Sư bình thường, mà là Chưởng Mộng Sứ cấp 6.

Dẫn bạo cảm xúc của Thánh Giả cấp 4, đối với Chưởng Mộng Sứ cấp 6 mà nói, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Trương Nguyên Thanh sở dĩ chưa sụp đổ trong nháy mắt, một mặt là linh hồn Thần Dạ Du kiên cường dẻo dai, cũng có năng lực lĩnh vực ảo thuật; Một mặt khác là hắn tu hành Thuần Dương Tẩy Thân Lục một đoạn thời gian rồi, sức chống cự đối với hiệu quả xấu rất mạnh.

“Biện pháp thoát ly mộng cảnh rất đơn giản, tỉnh lại là được…” Trương Nguyên Thanh thấp giọng lẩm bẩm, tinh thần rung lên, đánh về phía Trần Huyết Đao một bên khác của lửa trại, lớn tiếng nói:

“Nghĩa phụ, tỉnh lại, tỉnh lại!”

Trương Nguyên Thanh vượt qua lửa trại, đưa tay đẩy về phía bả vai Trần Huyết Đao, nhưng, tay hắn xuyên thấu vị Sơn Thần này.

Hắn ngây cả người.

Không phải mọi người bị kéo vào mộng cảnh, mà là hắn bị kéo vào mộng cảnh!

Là tiến vào mộng cảnh khi nào, lúc đóng cửa? Hay là sớm hơn trước đó, lúc cửa nghĩa trang bị thổi ra?

Sau lưng Trương Nguyên Thanh toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, nắp quan tài bị một lực lượng to lớn hất bay, “ầm” một tiếng rơi xuống đất.

Một bóng dáng vặn vẹo đáng sợ, từ trong quan tài đứng lên thẳng tắp, nó có ngoại hình nhân loại, bả vai lại mọc bốn cái đầu, mỗi cái đầu đều hư thối cao độ, gương mặt sưng phù.

Trên khuôn mặt xấu xí, con mắt trắng dã mở to.

"Răng rắc" liên thanh, bốn cái đầu đồng loạt xoay một trăm tám mươi độ, xoay về phía Trương Nguyên Thanh bên này, bốn đôi mắt trắng dã dọa người âm trầm nhìn chằm chằm hắn.

Nương ánh lửa mỏng manh, Trương Nguyên Thanh thấy rõ bộ dáng chúng nó, chính là bốn vị tiêu sư hai ngày gần đây ly kỳ mất tích.

Chúng nó hẳn là Chưởng Mộng Sứ mượn dùng sầu lo trong lòng mình, biến ảo ra quái vật, mà không phải hung vật thật sự trong quan tài.

Ý niệm vừa dâng lên, hắn liền thấy quái vật lao lên không trung, nhảy thẳng tắp ra khỏi quan tài, tựa như một chiếc xe hơi chạy tốc độ cao, hung mãnh lao về phía mình.

Trương Nguyên Thanh liên tục lui về phía sau, trong quá trình, không ngừng thử Dạ Du, Tinh Độn Thuật, nhưng đều thất bại.

Ô vật phẩm cũng không mở ra được.

Loại tình huống này, hắn từng gặp được một lần, chính là lần đó Bàng chấp sự lợi dụng đạo cụ ám sát hắn.

Trong mộng cảnh người phụ nữ áo trắng giết người hầu như vô địch, đến nay nhớ lại, Trương Nguyên Thanh vẫn có bóng ma tâm lý, chỉ là lúc ấy có Vô Ngân đại sư giúp hắn, mà bây giờ đang ở phó bản, không ai có thể giúp hắn nữa.

Suy nghĩ tung bay, Trương Nguyên Thanh dừng lại bước chân lui về phía sau, rút cương đao, bổ về phía quái vật lao tới trước mặt.

"Keng!"

Lưỡi đao sáng như tuyết chém lên cái đầu ở giữa kia của quái vật, bắn tung tóe ra đốm lửa chói mắt.

Lưỡi đao nháy mắt bị quằn.

Hổ khẩu Trương Nguyên Thanh nắm đao nứt toác, máu tươi chảy ra, đau suýt nữa không cầm được đao.

“Ôi ôi ~”

Trong bốn cái đầu của quái vật phun ra khói đen tanh hôi, gập hai cánh tay lại, móng tay sắc bén chọt đâm về phía trước.

Thật nhanh… Trước mắt Trương Nguyên Thanh hoa lên, tiếp đó ngực truyền đến đau đớn, mười móng tay đen sì đâm vào ngực.

Hắn không chút suy nghĩ, đá một cước lên bộ ngực cứng như sắt thép của quái vật, thuận thế bay ngược.

Trong miệng quái vật bốn đầu phát ra tiếng gầm nhẹ “Ôi ôi”, nhảy lên một cái, dễ dàng bay qua bảy tám mét, bổ nhào tới.

Trương Nguyên Thanh ngay cả cơ hội xem xét thương thế cũng không có, phi thân lao sang bên cạnh.

Sau khi bổ nhào, hắn không chút suy nghĩ, liên tục quay cuồng.

Quái vật bốn đầu nhảy bắn tới, từng lần một cúi người đâm móng tay, từng lần thất bại.

Phương thức công kích của quái vật này giống với phim cương thi mình xem lúc còn nhỏ, đây là ác mộng từ trong bóng ma thơ ấu của mình tinh luyện ra? Cảm giác nguy cơ trong lòng Trương Nguyên Thanh tăng vọt, lăn lộn nhanh hơn.

Đột nhiên, lưng hắn đau đớn, thế quay cuồng chịu cản trở.

Đụng vào cột rồi.

Đáng chết… Trương Nguyên Thanh khẽ biến sắc, hầu như một giây sau, mùi tanh tưởi xông vào mũi.

Hắn trong lúc gấp gáp giơ ngang đao, nâng lên trên.

“Đinh!”

Móng tay đen nhánh sáng bóng đâm vào thân đao, ngay sau đó, cái tay giăng kín đốm xác dùng sức nắm chặt.

Trong tiếng kim loại vặn vẹo làm người ta ghê răng, đao thép thế mà bị bóp thành thanh thép.

Chương 1603: Lại một người đàn bà góa (2)

Trương Nguyên Thanh da đầu phát tê vội vàng từ bên chân quái vật lăn qua, hai cánh tay chống xuống đất, chạy về phía ngoài nghĩa trang.

Hắn thử kéo ra cửa ô vuông, nhưng mặc kệ dùng sức như thế nào, cửa đều chỉ chấn động "ầm ầm", không thể mở ra.

Rơi vào đường cùng, đành phải chạy về phía những cái quan tài mỏng.

Tiếng "ầm ầm" không ngừng, Trương Nguyên Thanh lợi dụng chướng ngại vật đau khổ đấu với quái vật, quan tài mỏng tan rã, hất bay từng cái, hắn tình cảnh càng lúc càng nguy hiểm.

Chưởng Mộng Sứ càng cường đại, mộng cảnh càng nguy hiểm, cấp bậc hai bên chênh lệch càng lớn, sau khi lâm vào mộng cảnh, chịu áp chế càng mạnh.

Trương Nguyên Thanh bị trực tiếp áp chế thành người thường.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Đi ra, ngươi con mẹ nó đi ra cho lão tử."

Trương Nguyên Thanh vừa tránh né quái vật đuổi giết, vừa hổn hển rít gào.

Khi nói chuyện, hắn lại bị quái vật đâm hai phát, vết thương không lớn, nhưng sâu, máu tươi ồ ồ chảy ra.

Mà người phía sau màn trước sau không đáp lại.

Hai bên lại chiến đấu cuốn lấy nhau vài phút, Trương Nguyên Thanh ở trong mộng cảnh chỉ là người thường, thương thế càng lúc càng nghiêm trọng, hành động dần dần chậm chạp, rốt cuộc, ở trong quái vật đuổi cùng giết tận, hắn chưa thể may mắn né tránh, bị một cú nhảy bắn đâm thẳng xuyên thủng trái tim.

Quái vật hung hãn nâng lên hai cánh tay, tựa như một cây trường thương, giơ Trương Nguyên Thanh lên cao cao.

"Ồ, ngươi thế mà không có hậu thủ?"

Đột nhiên, một giọng nói mềm mại đáng yêu truyền đến.

Trương Nguyên Thanh cố hết sức ngẩng đầu, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy bên cạnh quái vật đột ngột xuất hiện

một bóng người, đây là một người phụ nữ đầy đặn cao ráo, cực kỳ mê người.

Cô dung mạo xinh đẹp, mặt mày tràn đầy xuân tình động lòng người, tựa như đào mật chín, hơn nữa là đào mật ai cũng có thể cắn một miếng.

"Y Xuyên Mỹ? !" Trương Nguyên Thanh thốt ra.

Hắn biến sắc hẳn, giăng kín chấn động, cái này không phải ngụy trang, mà là cảm xúc chân thật.

Y Xuyên Mỹ là Thánh Giả cao cấp của Hư Vô giáo phái, nam phái, nghề nghiệp tà ác tiếng tăm lừng lẫy, liên quan lý lịch của cô, quan phương có thể sửa sang lại ra một chồng dày.

Người này thực lực cường đại, là người nổi bật trong cấp 6, ngay cả Phó Thanh Dương cũng chưa thể giết chết cô ta.

Thân là một vị Chưởng Mộng Sứ, cô ta đến vô ảnh đi vô tung, đại bộ phận thời điểm không thấy bóng dáng, nhưng hàng năm trước sau phó bản giết chóc, đều sẽ ra tay thu gặt quan phương hành giả.

Hơn nữa thích chọn lựa đàn ông anh tuấn.

Phương thức thu gặt của cô ta không phải giết người, mà là biến nam hành giả thành nô bộc của mình, để cô ta chơi đùa.

Mặt khác, người này có khuynh hướng chịu ngược đãi mãnh liệt, mấy lần mạo hiểm tính mạng, chủ động thể nghiệm kỹ gần như đạo của Phó Thanh Dương.

Có thể ở dưới tay Phó Thanh Dương năm lần bảy lượt chạy trốn, thực lực có thể thấy được phần nào.

Lần đó Lý Hiển Tông ở Tùng Hải chế tạo tập kích khủng bố, Y Xuyên Mỹ từng công kích Phó Thanh Dương, kéo dài thời gian cho người trước.

Trương Nguyên Thanh đến nay còn nhớ rõ đánh giá của Phó Thanh Dương đối với cô gái này: Bệnh thần kinh!

Nghe được đối phương nói ra tên của mình, Y Xuyên Mỹ "Ồ" một tiếng:

"Ngươi biết ta? Ừm, là Thần Dạ Du của Thái Nhất môn? Ngươi cấp bậc không cao nha, ta sao có thể ghép với ngươi

loại bò sát này.

Không biết dung mạo chân thật của ngươi như thế nào, đáng tiếc nha, ngươi quá yếu rồi, chết trong mộng cảnh, trong hiện thực sẽ chết theo."

Cô xinh đẹp động lòng người, khóe miệng mang nụ cười, trong ánh mắt mang theo sự nghiền ngẫm mèo vờn chuột.

Cô ta không nhận ra mình, mình bây giờ vẫn là dung mạo Lâm Từ? Trương Nguyên Thanh sắc mặt tái nhợt, vô lực treo ở giữa không trung, cố chống đỡ một hơi, nói:

"Ngươi làm sao phát hiện ta? Có thể, có thể nói cho ta biết, để cho ta chết được rõ ràng hay không?"

Y Xuyên Mỹ cười mỉm nói:

"Ngươi đoán!"

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt đầy thất vọng nhìn cô ta, linh quang trong mắt ảm đạm, bị tĩnh mịch lấp đầy.

Hắn đã chết.

Bên ngoài gió thảm mưa sầu, trong nghĩa trang ánh lửa lay động, các tiêu sư ngồi xếp bằng ở bên lửa trại, cúi đầu ngủ say.

Vị trí sát cửa, Trần Vi dựa tình lang Lâm Từ ngủ say, đột nhiên, thân thể của Lâm Từ hóa thành hào quang tiêu tán.

"Hả?"

Trần Vi dựa vào hắn thân thể nghiêng đi, mở mắt nhập nhèm buồn ngủ.

Cũng chính là lúc này, trong đôi mắt to đen bóng sáng ngời của cô chiếu ra một bóng dáng Lâm Từ khác, hắn bỗng dưng xuất hiện, không biết khi nào đã áp sát tới trước người.

Trong tay cầm theo chùy bí đỏ tử kim tinh xảo linh lung, nện vào đầu.

"Ầm!"

Đầu Trần Vi nổ tung giống như dưa hấu, tổ chức não cùng mảnh xương bắn tung tóe.

Thân thể mềm mại của cô chợt cứng ngắc, tiếp đó ngã về phía sau.

Chương 1604: Lại một người đàn bà góa (3)

“Chết rồi? Mình đã xử lý Y Xuyên Mỹ?”

Nhìn xác nữ không đầu vết máu loang lổ, Trương Nguyên Thanh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Tuy chuyện kẻ địch là Y Xuyên Mỹ khiến hắn có chút bất ngờ, nhưng hướng đi của sự tình như hắn dự liệu.

Lời của Trần Huyết Đao cho hắn linh cảm, đã không thể thoát khỏi mộng cảnh, vậy tỉnh mãi, tỉnh thì không sợ Chưởng Mộng Sứ.

Vì thế hắn chủ động ra ngoài nhặt củi, âm thầm lợi dụng gương Yata, chế tạo cho mình một phân thân giống như đúc, mà chân thân thi triển Dạ Du rời khỏi, nấp ở ngoài nghĩa trang, lợi dụng cảm ứng với phân thân, giám thị chặt chẽ nhất cử nhất động trong nghĩa trang.

Trước đó ở trong mộng cảnh, Y Xuyên Mỹ chậm chạp không hiện thân, hắn không dám tùy tiện tấn công, chờ ý niệm đối phương hiển hóa trong mộng cảnh, hắn liền quyết đoán lẻn vào nghĩa trang, tập kích Chưởng Mộng Sứ thân thể yếu ớt.

Người phụ nữ Phó Thanh Dương cũng chưa xử lý được, bị hắn một chùy đánh nổ đầu.

“Xuất phát từ bảo hiểm, xem xem huyết quang tai ương còn có hay không?”

Trương Nguyên Thanh lấy ra gương quỷ, soi về phía khuôn mặt, chỉ thấy mình trong gương đồng, khuôn mặt bao phủ huyết quang.

Cái này… Sắc mặt hắn thay đổi.

Cùng lúc này, có người lạnh lùng nói: “Ngươi làm sao phát hiện ta?”

Theo câu này, hình ảnh nháy mắt biến ảo, nghĩa trang lửa trại “lách tách” không thấy nữa, Trương Nguyên Thanh phát hiện mình đứng ở trong sân nghĩa trang, đứng ở trong bóng đêm mưa sa gió giật.

Cửa ô vuông chiếu ánh lửa mỏng manh, cách hắn không đủ mười bước.

Hắn căn bản chưa đi vào nghĩa trang, mọi thứ vừa rồi nhìn thấy đều là ảo thuật.

“Két ~”

Cửa ô vuông mở ra, Trần Vi sắc mặt âm trầm từ bên trong đi ra, cô vẫn xinh đẹp tuyệt trần như cũ, nhưng thiếu sự tùy tiện cùng sáng sủa của Hỏa Sư.

Cô nhìn kỹ Lâm Từ trong sân, lại hỏi một lần, “Ngươi làm sao phát hiện ta?”

Sự nghiền ngẫm ở trong mộng cảnh lúc trước không còn sót lại chút gì.

Quả nhiên không dễ giết cô ta như vậy, ồ, cô ta vừa rồi chưa lập tức tập kích mình, đúng, thân giả cấp bậc thấp, không đại biểu chân thân cấp bậc thấp, cô ta không nắm chắc thực lực của mình. Trước kéo dài thời gian, triệu hồi quận chúa. Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng:

“Ngươi đoán!”

Y Xuyên Mỹ nhất thời nheo mắt, nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh một lát, chợt cười lên yêu kiều:

“Ta đã nói, đối thủ sao nhỏ yếu như thế, thì ra đó là phân thân, ta thế mà không nhìn ra. Ngươi rốt cuộc là ai? Ta càng ngày càng tò mò thân phận của ngươi.

“Sau khi Phong Đô Quỷ Vương tấn thăng Chúa Tể, trong Tinh Quan cấp 6 của Thái Nhất môn, ta ít nhiều đều từng có tiếp xúc, ngươi không giống bọn họ.”

Trương Nguyên Thanh vừa câu thông Ngân Dao quận chúa cùng Huyết Tường Vi ngoài nghĩa trang, vừa căng thẳng thần kinh, tập trung tinh thần giằng co, lại một lần nhếch khóe miệng:

“Ngươi đoán!”

Y Xuyên Mỹ đứng ở dưới mái hiên, đưa tay tiếp một chuỗi hạt mưa, cười mỉm nói:

“Ngươi đã nhìn thấu thân phận ngụy trang của ta, vậy nên biết ta nhìn thấu ngươi như thế nào chứ? Nói thật, nếu không phải có hạn chế, đêm qua ta nên giết ngươi rồi.”

Hạn chế? Cái gì hạn chế? Nói đến mức này, Trương Nguyên Thanh xác định đối phương xuất phát từ kiêng kị, cho nên dùng lời lẽ thăm dò.

Hắn mừng rỡ phô trương thanh thế, lừa lấy tình báo, nói:

“Là lần đó câu lan nghe khúc à, ta đã từ chối ngươi.”

Y Xuyên Mỹ khẽ gật đầu:

“Quan hệ của Lâm Từ cùng Trần Vi, ngươi ta đều rõ, a, một người trẻ tuổi huyết khí phương cương, từng hưởng mùi vị phụ nữ, ở dưới tình huống điều kiện cho phép, thế mà từ chối người tình cầu hoan.

Trừ các ngươi đám ngụy quân tử quan phương tự xưng là tiêu chuẩn đạo đức cao này, ta thật sự nghĩ không ra khả năng khác.”

Đây cũng chính là vừa khéo mang chúng ta ghép thành một đôi? Nhớ tới cùng cô gái này từng ngủ một giường, còn từng hôn lưỡi, trong lòng Trương Nguyên Thanh liền phát lạnh một phen, đây chính là nhân vật cấp 6 đỉnh phong.

Hắn thử nói:

“Ngươi vừa rồi nói hạn chế, cái gì hạn chế?”

Y Xuyên Mỹ cười tủm tỉm nói:

“Ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta, ngươi là như thế nào phát hiện ta?”

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh lướt qua bả vai cô, nhìn về phía cửa ô vuông, a một tiếng:

“Ngươi đêm qua lên giường với Triệu Hữu Tài nhỉ, mùi xử lý tốt lắm, nhưng hai ngươi mở cửa đều chậm. Ta chính là từ khi đó bắt đầu, hoài nghi nghề nghiệp tà ác không phải ẩn núp ở xung quanh, mà là ở trong đội ngũ.”

“Chỉ bằng cái này?” Y Xuyên Mỹ vẻ mặt không tin.

Đương nhiên còn có, quận chúa cùng Huyết Tường Vi ở bên ngoài tìm tòi nửa ngày, phạm vi mấy dặm quanh nghĩa trang ngay cả bóng người cũng không có, vậy kẻ địch khẳng định ở nội bộ nha… Trương Nguyên Thanh cười khẩy nói:

“Tới ngươi trả lời rồi.”

Y Xuyên Mỹ trầm ngâm một phen, nói:

“Quan tài một đêm chỉ có thể ăn hai người, ta ở ban ngày không thể sử dụng kỹ năng nghề nghiệp của mình, đây là hạn chế của ta.”

Chương 1605: Ai cũng là cao thủ trò chơi (1)

Không quá đúng nhỉ, ngươi sao không trực tiếp để cho quan tài ăn ta cùng Trần Huyết Đao? Trương Nguyên Thanh bắt đầu nhanh chóng phân tích.

Hắn cho rằng Y Xuyên Mỹ chưa nói thật, hoặc là giữ lại bộ phận.

Y Xuyên Mỹ lặp lại đề tài vừa rồi:

"Ngươi chỉ bằng chúng ta mở cửa muộn, liền kết luận thân phận của ta?"

Trương Nguyên Thanh nói:

"Không có ai so với ta càng hiểu Hỏa Sư hơn, Hỏa Sư là sẽ không tìm cùng nghề nghiệp làm bạn lữ, bởi vì bọn họ tính tình nóng nảy căn bản không thể nuôi dưỡng cảm tình.

Trần Vi không có khả năng cấu kết với Triệu Hữu Tài, trừ phi Trần Vi không phải Trần Vi. Sáng nay lúc rời khỏi khách sạn, ta không phải có cái gì rơi ở trong phòng sao, thật ra ta là đi xem giường của Triệu Hữu Tài, chậc chậc, Y Xuyên Mỹ, ngươi thật nước nôi đầy đủ nha."

Hắn cố ý dùng giọng điệu trêu chọc, để biểu hiện mình không sợ hãi, ảnh hưởng Y Xuyên Mỹ phán đoán.

Y Xuyên Mỹ thở dài:

"Nếu không phải ngươi đêm đó từ chối ta, ta cũng không đến mức tìm Triệu Hữu Tài tiết hỏa, hắn ở trong câu lan biểu hiện cũng không tệ. Nhưng nếu có thể, ta vẫn thích tìm ngươi, bởi vì ngươi là Thần Dạ Du.

Tuy không phải mỗi một vị Thần Dạ Du đều là Ma Quân, nhưng sức khôi phục mạnh điểm ấy, ta vẫn rất thích."

Ma Quân rốt cuộc đã ngủ với bao nhiêu người phụ nữ? Trương Nguyên Thanh đã không biết nên làm ra vẻ mặt thế nào.

Ngay lúc này, trong nghĩa trang truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Y Xuyên Mỹ nhếch khóe miệng: “Thời gian đã đến, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành!”

Nhiệm vụ đã hoàn thành? !

Cô ta vừa rồi cố ý thổ lộ tình báo, hấp dẫn chú ý của mình, mặt ngoài là thử mình, thực tế là kéo dài thời gian, cho quan tài ăn người? Trong lòng Trương Nguyên Thanh bùng nổ cảm giác nguy cơ.

Quái vật trong quan tài mạnh bao nhiêu, hắn là rõ nhất.

Một khi quái vật đó giãy thoát phong ấn, tuyệt đối không phải hắn có thể ngăn cản, lại thêm Y Xuyên Mỹ Chưởng Mộng Sứ cấp 6 đỉnh phong này, kết cục tiêu cục Hoàng Kỳ đối mặt chỉ có một cái.

Đoàn diệt!

Trương Nguyên Thanh lần đầu tiên đấu trí so dũng khí cùng nghề nghiệp tà ác cấp 6 ở trong phó bản, thể nghiệm rất không tốt.

Đặt ở trong trò chơi, Y Xuyên Mỹ chính là cao thủ thành danh đã lâu, quả thật không giống với Thánh Giả bình thường, đối mặt nhân vật như vậy, muốn lấy yếu chống mạnh, độ khó quá lớn.

Nếu sỉ nhục của Hỏa Sư cũng ở trong phó bản, hai người liên thủ, có lẽ có khả năng lấy yếu chống mạnh.

Ý niệm trong đầu xoay chuyển nhanh chóng, trên hành động không chậm chạp, Trương Nguyên Thanh búng ngón tay “Tách”, trầm giọng nói:

“Tinh Độn!”

Hắn tính bỏ qua nhiệm vụ phụ tuyến, thoát khỏi nơi đây.

Mưa to như trút nước, cuồng phong gào thét, tiếng của hắn bị bao phủ ở trong mưa gió.

Ánh sao chưa dâng lên, hắn vẫn như cũ đứng lặng tại chỗ.

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, sau đó phản ứng lại, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn lại bị kéo vào mộng cảnh rồi!

Y Xuyên Mỹ đứng ở dưới mái hiên cũng ngẩn ra một phen, ngạc nhiên nói:

“Trong nháy mắt đi vào giấc mộng, thì ra ngươi thật là loài bò sát, ngươi sẽ không ngay cả cấp 5 cũng chưa đến chứ, ngươi loại bò sát này sao có thể ghép vào phó bản.”

Chỉ có cấp bậc áp chế, mới sẽ xuất hiện tình huống nháy mắt đi vào giấc mộng.

Ngươi cấp bậc cao thì ghê lắm à… Trương Nguyên Thanh sắc mặt căng thẳng, phát hiện mình mất đi cảm ứng với quận chúa.

May mắn quận chúa là âm thi có được nhân cách độc lập, chờ cô ấy chạy tới, liền có thể cứng rắn đánh thức hắn.

Bỏ qua nhiệm vụ phụ tuyến, đi Thần Kiếm sơn trang tìm kiếm đồng đội là cơ hội duy nhất trước mắt, nếu kẻ địch là Y Xuyên Mỹ, như vậy đồng đội tất nhiên là cao thủ.

Hung vật đã thoát ly phong ấn, bây giờ đánh giá đang ở trong nghĩa trang giết lung tung, người của tiêu cục Hoàng Kỳ là không kỳ vọng được.

Y Xuyên Mỹ trầm ngâm một phen, nói:

“Thần Dạ Du cấp 4 sao có khả năng ghép với ta, cho dù cho điểm ẩn cao tới đâu, cũng không có khả năng nha. Để cho ta đoán một chút, cho điểm ẩn của ngươi chẳng những rất cao, trong ô vật phẩm rất có thể còn có rất nhiều bảo bối đỉnh cấp.”

Nói tới đây, Y Xuyên Mỹ nheo mắt, đánh giá Lâm Từ từ trên xuống dưới, thử nói:

“Ngươi, là Triệu Thành Hoàng hay Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Thần Dạ Du cấp 4, cho điểm ẩn cao, hơn nữa trong ô vật phẩm còn có lượng lớn bảo vật.

Người cô có thể nghĩ đến cũng chỉ có hai người này.

Trương Nguyên Thanh quật cường giật giật khóe miệng, “Ngươi đoán!”

Đôi mắt Y Xuyên Mỹ lấp lánh, liếm liếm bờ môi đỏ mọng, hưng phấn nói:

“Triệu Thành Hoàng là hạt giống của Thái Nhất môn, Nguyên Thủy Thiên Tôn là bảo bối của Ngũ Hành minh, mặc kệ ngươi là người nào, chinh phục ngươi đều là cảm giác thành tựu thật lớn.

“Như vậy đi, ngươi giao ra bảo bối, ta có thể cân nhắc thu ngươi làm nô lệ, mỗi ngày cho ngươi dục tiên dục tử.”

Chương 1606: Ai cũng là cao thủ trò chơi (2)

Da mặt Trương Nguyên Thanh run rẩy một phen, hắn lần đầu tiên cảm nhận được đãi ngộ tuyệt sắc mỹ nữ trong tiểu thuyết.

Nhân vật phản diện liếm khóe miệng nói: Mùi vị của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, lão tử còn chưa hưởng đâu.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, đối phương đã biểu hiện ra ham muốn, vậy Trương Nguyên Thanh liền sẽ không từ bỏ cơ hội kéo dài thời gian, thở dài nói:

“Ngày đó trong câu lan từ chối ngươi, không phải là đạo đức không cho phép, mà là ta ở phương diện đó thiên phú dị bẩm, thường thường một ngày một đêm còn long tinh hổ mãnh, hơn nữa ta có khuynh hướng dùng bạo lực nghiêm trọng, thích tra tấn phụ nữ từ trong tới ngoài.

“Vì không để Trần Vi phát giác khác thường, chỉ có thể từ chối. Đương nhiên, ngươi cũng không phải Trần Vi, chúng ta là bản thể vào, ngươi chỉ là dùng khuôn mặt Trần Vi mà thôi.

Nếu sớm biết là ngươi, hề hề.”

Đoạn lời này của hắn, chính là đang chiều theo sở thích, cũng không sợ Y Xuyên Mỹ nghe ra, đối với người nhiều ham muốn, những lời này chính là dụ hoặc người ta nhất.

Tựa như tuyệt thế mỹ nhân nói với nhân vật phản diện, người ta thích bộ râu xồm xoàm khêu gợi của ngươi, thích mùi thơm cơ thể nửa tháng không tắm rửa của ngươi, thích mùi cá trên chân ngươi, thích hàm răng vàng của ngươi, ngươi có thể tận tình chà đạp người ta.

Nhân vật phản diện khẳng định sẽ không để ý lời trước đó là thật hay giả, bởi vì trọng điểm ở nửa câu sau cùng.

“Một ngày một đêm, thích dùng bạo lực?”

Quả nhiên, Y Xuyên Mỹ nghe vậy, một lần nữa hưng phấn liếm liếm khóe miệng, trong ánh mắt toát ra thèm nhỏ dãi, cười khanh khách:

“Ta biết rồi, ngươi không phải Triệu Thành Hoàng, ngươi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Thành Hoàng cùng Phó Thanh Dương giống nhau, đều là băng sơn mỹ nhân.”

Sắc mặt cô ta đột nhiên trầm xuống:

“Rất đáng tiếc, nếu là ở hiện thực, ta nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội nô dịch ngươi, nhưng nơi này là phó bản, ta cảm thấy vẫn là giết chết ngươi tương đối tốt hơn.”

Dứt lời, cô ta vác một khẩu súng phóng lựu.

Đối với Chúa Tể Mộng Cảnh mà nói, bất cứ ảo tưởng không thực tế nào, đều có thể cụ thể hóa ở trong mộng.

Chỉ cần cấp bậc đủ cao, ảo tưởng ra sao băng rơi xuống, thế giới hủy diệt cũng không phải việc khó.

“Thời gian có hạn, lần này liền không cụ thể hóa ra cương thi chơi với ngươi, trực tiếp cho ngươi tan xương nát thịt đi. Ài, quan phương thật không dễ gì xuất hiện một vị thiên tài tư chất minh chủ, lại phải chết ở trong tay ta.” Y Xuyên Mỹ vừa tiếc hận vừa hưng phấn:

“Ta chờ mong sau khi rời khỏi phó bản, hướng ba đại tổ chức tự do lĩnh phần thưởng giết chết ngươi.”

Dứt lời, đã bóp cò súng.

Lửa nóng phun trào, đạn hỏa tiễn lao ra khỏi ống phóng rốc két, phát ra tiếng rít thê lương, tinh chuẩn trúng Nguyên Thủy Thiên Tôn ở khoảng cách gần.

Quái vật trên công kích có thể lượn vòng tránh né, tốc độ của vũ khí nóng, đã vượt qua cực hạn phản ứng của thân thể người phàm.

“Ầm!”

Đạn hỏa tiễn nổ tung, ánh lửa bành trướng chiếu sáng toàn bộ sân, sóng khí hong khô nước mưa, ở trong tiểu viện nhấc lên cuồng phong, chấn động cửa sổ vang lên rầm rầm.

Y Xuyên Mỹ đứng ngạo nghễ ở trong khói thuốc súng cùng ánh lửa, khuôn mặt quyến rũ giăng kín hưng phấn.

Đột nhiên, khuôn mặt cô ta thu liễm nét vui mừng, ngạc nhiên nhìn chằm chằm phía trước.

Trong ánh lửa chậm rãi tắt, một bóng người đứng ở trong khói thuốc súng, đeo một tấm mặt nạ màu lam vĩnh viễn không úy kỵ, vĩnh viễn không khuất phục, trên người giăng kín vết cháy cùng khói thuốc súng lượn lờ, tựa như nhân vật chính trong truyện tranh nhiệt huyết thừa nhận một đợt Kamehameha của kẻ địch.

“A!” Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thế tạo dáng ngầu đầu cúi xuống, ngón tay để ở trán, cười lạnh nói:

“Chút tài mọn, không đáng nhắc đến.

Ống phóng rốc két uy lực quá nhỏ, ngươi nếu không nặn ra một quả bom hạt nhân đi?”

Đạn đạo trên bản chất là tinh thần công kích của Chưởng Mộng Sứ, Mặt Lam có thể miễn ba lần tinh thần công kích.

Y Xuyên Mỹ lộ vẻ mặt ngưng trọng, nhìn chằm chằm mặt hắn, “Đạo cụ phẩm chất Thánh Giả nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư? Trái lại đã đánh giá thấp ngươi rồi.”

Cô nghĩ một chút, nâng lên cái tay nhỏ thanh tú, khẽ búng ba lần.

Nhất thời, trong tiểu viện, trong màn mưa xuất hiện ba bóng dáng, phân biệt là Phó Thanh Dương một thân áo trắng khuôn mặt lãnh khốc; Thanh niên đồ đen dung mạo bình thường, ngũ quan kiệt ngạo âm trầm; Tráng niên tóc ngắn dáng người khôi ngô đôi mắt màu đỏ tươi.

Kiếm khí sắc bén, âm khí mênh mông, sát khí như thực chất, đã lấp đầy tiểu viện.

Phó Thanh Dương, Ma Quân cùng Ngân Nguyệt thần tướng.

Y Xuyên Mỹ cười nói: “Ba vị này đều là nhân vật đỉnh cao nhất khủng bố nhất giai đoạn Thánh Giả, ngươi có thể ngăn cản một lần công kích, có thể ngăn cản vây công?”

Trương Nguyên Thanh hừ nhẹ một tiếng, ngón tay để ở trên trán gõ nhẹ một cái, sơn vàng sáng ngời nhanh chóng lan tràn, vẽ ra một cái mặt nạ màu vàng uy nghiêm đoan trang.

Chương 1607: Ai cũng là cao thủ trò chơi (3)

Ngay sau đó, hắn giơ tay, vang lên một tiếng búng tay ‘Tách’:

“Trục xuất!”

“Trục xuất!”

“Trục xuất!”

Phó Thanh Dương, Ma Quân cùng Ngân Nguyệt thần tướng thân hình sụp đổ, hóa thành hư vô.

Dễ dàng giải quyết ba vị đại lão, Trương Nguyên Thanh nâng lên khuôn mặt ánh vàng rực rỡ, thanh âm vang dội uy nghiêm:

“Chỉ có vậy thôi à, còn có chiêu số gì, cứ việc dùng ra.”

Ngân Dao quận chúa sao còn chưa tới, ba lần tinh thần đả kích dùng hết rồi, một mình mình ở trong mộng cảnh căn bản không kéo dài lâu được, nhanh tới cứu vãn bối sư tôn cô ưu ái đi… Trương Nguyên Thanh mặt ngoài vững như lão cẩu, thật ra trong lòng rất hoảng hốt.

Vẻ mặt Y Xuyên Mỹ càng thêm ngưng trọng, cô nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn một lát, đột nhiên khóe miệng nhếch lên:

“Ta biết tác dụng đạo cụ này của ngươi rồi, mặt nạ khác nhau công năng khác nhau, không có khả năng sử dụng vĩnh viễn không dừng. Ngươi đang phô trương thanh thế, muốn kéo dài thời gian.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

Sau đó, hắn liền thấy Y Xuyên Mỹ trước mắt, thân hình nhanh chóng tăng vọt, 2 mét, 3 mét, 5 mét. Trong khoảnh khắc, biến

thành một người khổng lồ sánh vai với nóc nhà nghĩa trang.

Cảm giác áp bách khó có thể hình dung, như san núi lật biển ập tới.

“Ở trong mộng cảnh, ta chính là vô địch.”

Cô ở trên cao nhìn xuống Nguyên Thủy Thiên Tôn, vươn bàn tay thật lớn.

Thật, thật mạnh… Hoàn toàn không thể đối kháng… Mặt nạ màu vàng trên mặt Trương Nguyên Thanh chớp lên một trận, suýt nữa sụp đổ.

Hắn lập tức chuyển đổi mặt nạ, chuyển đổi đến Mặt Lam, thi triển kỹ năng được miễn tinh thần công kích.

Bàn tay Y Xuyên Mỹ lập tức gặp trở ngại, không thể tiếp tục, nhưng ở ngay sau đó, sóng khí vô hình sụp đổ, Mặt Lam tán loạn.

Trương Nguyên Thanh bị tóm vào lòng bàn tay.

“Ngươi có thể có rất nhiều đạo cụ, rất nhiều bảo bối, nhưng trong mộng cảnh, ngươi chỉ là một phàm nhân, bóp chết ngươi, đơn giản tựa như bóp chết con kiến.” Y Xuyên Mỹ cười mỉm nói:

“Cho dù ngươi có đạo cụ Huyễn Thuật Sư phẩm chất Thánh Giả.”

Trương Nguyên Thanh cảm giác được bàn tay đối phương đang không tiếng động phát lực, nghe thấy tiếng xương cốt mình không ngừng vỡ vụn.

Hắn lập tức chuyển đổi mặt nạ, đổi thành Mặt Vàng màu vàng đất.

Thuộc tính của khuôn mặt này là táo bạo hiếu chiến, tố chất thân thể, kỹ năng cùng linh hồn tăng phúc 30%.

“Thật sự là con côn trùng cứng đầu.” Y Xuyên Mỹ cảm ứng được kẻ địch trong tay lập tức trở nên cứng rắn, cô không vội vàng chút nào, khóe miệng nhếch lên:

“Ngươi có phải còn đang chờ âm thi có được linh hồn kia chạy tới cứu viện hay không? Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao,

cô ta cách nghĩa trang không xa, vì sao qua lâu như vậy, còn chưa chạy tới?"

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Y Xuyên Mỹ cười khanh khách nói:

"Ta ban ngày khoác thân phận ngụy trang Trần Vi, là một vị Hỏa Sư, cái này đã là bảo hộ, cũng là trói buộc đối với ta, cho nên ban ngày ta không thể sử dụng kỹ năng nghề nghiệp mình.

Nhưng bản năng thân là Huyễn Thuật Sư vẫn còn, ngày đó vừa mới vào phó bản, ta đã phát giác âm thi đó của ngươi có cảm xúc dao động, có được linh hồn độc lập, ban đầu còn tưởng rằng là Lâm Từ nhân vật này đặc thù."

Trương Nguyên Thanh cả người đau đớn nhớ lại sáng sớm ngày đó vừa mới vào phó bản, Trần Vi nói —— lần sau lúc làm việc đừng để âm thi ở đầu giường.

Cô ta lúc ấy đã cảm giác được quận chúa khác thường? Vậy hậu thủ mình sắp xếp…

"Ngươi nghĩ chút nữa, vì sao đêm đó Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc chết, âm thi của ngươi cái gì cũng không phát hiện?" Y Xuyên Mỹ cười tủm tỉm nói:

"Cô ta lúc ấy bị nhốt trong ảo cảnh, tựa như bây giờ."

Nói xong, đôi mắt đẹp của cô nhìn về phía cửa nghĩa trang, "Cô ta lúc này đang xoay vòng vòng ngoài nghĩa trang đó."

Huyễn Thuật Sư là nghề nghiệp học lệch rất nghiêm trọng, cận chiến yếu như chó, quỷ thuật mạnh như thần.

Cho dù là Thần Dạ Du cũng am hiểu ảo thuật, ở phương diện này cũng phải thua xa Huyễn Thuật Sư.

"Đi chết đi!"

Lòng bàn tay Y Xuyên Mỹ chợt phát lực, ra sức bóp một phát.

Trương Nguyên Thanh cảm giác ý thức lâm vào bóng tối vô biên vô hạn, thân thể linh hồn cấu thành ở trong nháy mắt sụp đổ.

Nếu quận chúa có gương quỷ thì tốt rồi, có lẽ có thể nhìn thấu ảo cảnh… Trong lòng Trương Nguyên Thanh tuyệt vọng nghĩ.

Ở lúc này, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng Y Xuyên Mỹ kêu thảm thiết bén nhọn.

Ngay sau đó, hắn cảm giác bàn tay to lớn buông lỏng, áp lực tan xương nát thịt biến mất.

Trương Nguyên Thanh vừa kinh hỉ vừa mờ mịt nhìn lại, chỉ thấy một đoạn vết đao từ trước ngực Y Xuyên Mỹ xuyên thấu ra, lưỡi đao sắc bén nhuốm máu tươi.

Trong tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, thân thể cao lớn của cô ta nhanh chóng sụp đổ.

Bàn tay to lớn tiêu tán, thân thể Trương Nguyên Thanh từ giữa không trung ngã xuống.

Hắn bỗng mở mắt, cảnh vật trước mắt đã xảy ra biến hóa.

Chương 1608: Quân cờ (1)

Vẫn như cũ là nghĩa trang tiểu viện, nhưng mưa gió sắp tạnh, Y Xuyên Mỹ hình tượng Trần Vi đứng ở dưới mái hiên, trước ngực máu tươi đầm đìa, một đoạn lưỡi đao xuyên thấu ra.

Ở phía sau cô, là Trần Huyết Đao thái dương ngả màu sương, không thích nói cười.

Thân thể của Y Xuyên Mỹ tiêu tan như bọt biển, xuất hiện ở cách mười mấy mét, cô ôm ngực máu tươi đầm đìa, mặt trắng bệch, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Trần Huyết Đao.

"Ngươi, chưa chết?" Y Xuyên Mỹ khẽ biến sắc, lập tức nhìn về phía nghĩa trang.

Xuyên thấu qua cửa ô vuông mở rộng, chỉ thấy bên cạnh lửa trại ảm đạm, các tiêu sư ngồi xếp bằng, cúi đầu ngủ say.

Ở phía sau bọn họ cách đó không xa, quan tài màu đen lẳng lặng đặt ở góc, bên cạnh quan tài đặt một thi thể ngực máu tươi đầm đìa.

Nhìn thấy một màn này, con ngươi Y Xuyên Mỹ hơi co lại.

Hung vật căn bản chưa đi ra.

Tiêu sư đút cho hung vật, đã sớm bị chém giết.

Tiếng kêu thảm thiết không phải bị hung vật cắn nuốt phát ra, mà là bị Trần Huyết Đao chém giết dẫn tới.

Trần Huyết Đao thản nhiên nói:

“Ta đương nhiên sẽ không chết, vẫn luôn chờ ngươi ra tay, đạo cụ bài trừ mộng cảnh ta vẫn là có.”

Câu này vừa nói ra, Trương Nguyên Thanh cùng Y Xuyên Mỹ đều chấn động cả người, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trương Nguyên Thanh mừng như điên: “Nghĩa phụ, ngài cũng là linh cảnh hành giả?”

Trần Huyết Đao liếc hắn một cái:

“Sắm vai nhân vật đã kết thúc, gọi tôi nghĩa phụ nữa, thì có chút xấu hổ.

“Đương nhiên, được Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi là nghĩa phụ, cảm giác cũng không tồi. Tiểu tử cậu là như thế nào ghép vào phó bản cấp 6, có phải ở trong ô đạo cụ giấu đạo cụ phẩm chất Chúa Tể hay không?”

Nói xong, hắn nhìn về phía Y Xuyên Mỹ, “Quả nhiên, ngươi chính là nghề nghiệp tà ác trong đội ngũ.”

Y Xuyên Mỹ khẽ biến sắc:

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Khó trách kẻ địch của mình sẽ là Y Xuyên Mỹ, mình đã cảm thấy không hợp lý, thì ra trong đội ngũ còn có một vị Sơn Thần, số lượng Sơn Thần cấp 6 của quan phương không nhiều cũng không ít, vị này là ai?

Trương Nguyên Thanh vừa vui vẻ vừa tiếc nuối.

Vui vẻ là Sơn Thần cấp 6 có tiếng chịu đòn tốt, hầu như đứng ở thế bất bại.

Tiếc nuối là Sơn Thần tuy chịu đòn tốt, nhưng công kích cùng nhanh nhẹn là hơi yếu trong năm đại nghề nghiệp chủ lưu hợp pháp.

Chẳng qua, nay xem ra, Y Xuyên Mỹ mới là kẻ xui xẻo ghép với hình thức độ khó kia, năm đội ngũ áp tiêu, sáu hành giả

hợp pháp, chỉ có trong tiêu cục Hoàng Kỳ cất giấu hai vị hợp pháp.

Cái này cũng có thể lý giải, dù sao Thiên Tôn lão gia còn chưa dậy thì xong, chỉ là vẻn vẹn cấp 4, không thể đơn thương thất mã (một mình một ngựa) chinh phục yêu nữ cấp 6.

Cần hai cây thương mới được.

"Ta là ai? Ở trước khi ngươi chết, ta sẽ nói cho ngươi."

Trần Huyết Đao lật thân đao, chống xuống mặt đất.

"Đinh!"

Mũi đao cắm ở bậc đài đá, vầng sáng màu vàng đất khuếch tán như gợn sóng, bao trùm toàn trường.

Trong tích tắc, áp lực nặng đáng sợ từ trên trời giáng xuống, lực hấp dẫn của mặt đất mạnh hơn vô số lần.

Y Xuyên Mỹ thân thể yếu ớt trực tiếp ngã ngồi xuống đất, vết thương do đao ở ngực xé rách, từng dòng máu tươi lớn trào ra.

"Thình thịch, thình thịch!"

Trương Nguyên Thanh nghe thấy trái tim kịch liệt nhảy lên, để đối kháng trọng áp chế cung cấp không đủ máu.

Hắn bắp chân chuột rút, bả vai kịch liệt run rẩy, trên người giống như đè ép một ngọn núi lớn. Trần Huyết Đao dưới mái hiên ở trong mắt hắn, tựa như chúa tể, không thể chiến thắng, không thể đối kháng.

Cái này một mặt là cấp bậc áp chế, một mặt khác là trong lĩnh vực của Sơn Thần, Trần Huyết Đao chính là vô địch.

Ngay tại lúc Trương Nguyên Thanh tính lấy ra Giày Hậu Thổ, ngăn cản áp lực của Sơn Thần, chợt thấy thân thể nhẹ đi, trọng lực biến mất.

Trần Huyết Đao trầm giọng nói:

"Cô ta không thể rời khỏi lĩnh vực của ta, cùng nhau ra tay, mài chết cô ta."

Mài chết hắn (ả), đây là một câu Thổ Quái thường treo ở bên miệng, cũng là chiến thuật bọn họ thường dùng, làm nghề

nghiệp sức bền số một, phòng ngự số một, Thổ Quái có được tự tin mài chết bất cứ nghề nghiệp nào.

Nói xong, hắn nâng lòng bàn tay, nhắm vào Y Xuyên Mỹ.

Từng luồng thổ linh lực từ mặt đất dâng lên, ngưng tụ thành những cây trùy đá xoay tròn tốc độ cao, bốn phương tám hướng vây quanh Y Xuyên Mỹ.

Trần Huyết Đao chợt nắm chặt bàn tay, trùy đá xoay tròn tốc độ cao bắn nhanh như mưa rào.

Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Bao Tay Tật Phong Giả, không chút do dự vung ra hai lưỡi đao gió.

Mái tóc Y Xuyên Mỹ "Ầm" nổ tung, hóa thành những sợi dây leo màu đen, quay quanh ở đỉnh đầu, kết thành một tấm khiên gỗ.

Đây là đạo cụ Thú Vương cô ta thu thập, tên "Tóc Thụ Yêu" .

"Đốc đốc đốc!"

Trùy đá đâm vào mặt ngoài khiên gỗ, đao gió chém ra dấu vết thật sâu, đều chưa thể xuyên thủng.

Chương 1609: Quân cờ (2)

Tấm khiên dây leo quấn thành chợt tản ra, như vạn sợi tơ dọc theo mặt đất bò đi, lan tràn cả tòa tiểu viện.

"Lĩnh vực của ngươi tuy lợi hại, nhưng thuộc tính ngũ hành tương khắc, có thể dễ dàng làm được lấy yếu thắng mạnh, phong tỏa linh lực thổ thuộc tính của ngươi cũng không khó." Y Xuyên Mỹ gục trên mặt đất, há mồm thở dốc.

Những dây leo này bao trùm mặt đất, sinh ra rễ cây, gắt gao áp chế thổ linh.

Khiến Trần Huyết Đao không thể tùy ý ngưng tụ đất thành binh sĩ nữa.

Đồng thời, dây leo dọc theo cổ chân Trần Huyết Đao leo lên, trói buộc chặt chẽ hắn.

Ngay tại lúc Y Xuyên Mỹ toàn lực khống chế Trần Huyết Đao, một ánh sao như mộng ảo từ phía sau cô ta dâng lên.

Trong tay Trương Nguyên Thanh nắm một khẩu pháo cầm tay đường kính lớn dài ba mươi cm, nòng súng nhắm vào đầu Y Xuyên Mỹ, bóp cò súng.

“Tách tách ~”

Nòng súng toát ra hồ quang, quả cầu sét màu tím nhạt điên cuồng ngưng tụ.

“A! !”

Y Xuyên Mỹ ngẩng lên cái cổ trắng nõn xinh đẹp, phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Tinh thần đả kích.

Ở lúc này, mi tâm Trương Nguyên Thanh sáng lên hào quang màu lam đậm, vẽ thành một tấm mặt nạ kiệt ngạo bất tuân, vĩnh viễn không khuất phục, được miễn lần tinh thần công kích này.

Tia chớp dạng quả cầu ngưng tụ hoàn thành, lao ra khỏi nòng súng.

Tia chớp dạng quả cầu màu tím sáng lóa chênh chếch đánh vào bên cạnh Y Xuyên Mỹ, chỉ nghe tiếng vang lớn “Ầm”, mặt đất nổ tung ra một hố sâu, cục đất cháy đen bắn tung tóe, dây leo bao trùm khu vực đó hóa thành tro tàn.

Y Xuyên Mỹ bị sóng xung kích cuồng bạo hất bay đi, chân trái của cô ta đứt ngang đầu gối, nửa thân trong màu cháy đen lộ ra màu đỏ tươi.

Chỉ là sóng xung kích của tia chớp dạng quả cầu nổ tung, đã lấy nửa cái mạng của cô ta.

Mình nhắm là đầu cô ta, đánh trượt rồi… Trương Nguyên Thanh không cao hứng nổi, có lực lượng nào ảnh hưởng chính xác của hắn, khiến hắn bắt trượt tia chớp dạng quả cầu.

“Là cầu phúc.” Trần Huyết Đao bị dây leo trói chặt chịu tinh thần đả kích ảnh hưởng, xoang mũi chảy ra máu tươi ấm áp, thân thể của hắn hóa thành cát chảy, từ trong khe hở của dây leo chảy đi.

Lưu Sa một lần nữa ngưng tụ thành hình người, Trần Huyết Đao cầm trường đao, cất bước chân nặng nề chạy về phía Y

Xuyên Mỹ cháy đen nửa người.

Dây leo chỉ thoáng hạn chế hắn, chưa nói là áp chế, có thể ở trong lĩnh vực của Sơn Thần áp chế Sơn Thần, tất nhiên là Sơn Thần cao cấp hơn.

Y Xuyên Mỹ thở dốc từng ngụm từng ngụm, kiêng kị nhìn chằm chằm Pháo Tử Lôi trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt tràn đầy may mắn cùng nghĩ mà sợ sống sót sau tai nạn, cùng với một tia khoái cảm bệnh trạng.

Như cô ta dự liệu, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên mang dị bảo, đạo cụ này trong tay hắn, sức sát thương mạnh mẽ có thể nói là khủng bố.

Nhìn Trần Huyết Đao sải bước chạy tới, Y Xuyên Mỹ một lần nữa ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rít thê lương.

Dùng hết ba lần được miễn, Trương Nguyên Thanh hừ một tiếng, cái trán như bị người ta dùng gậy gỗ hung hăng gõ một phát, bật ngửa ra sau, chóp mũi phun ra hai dòng máu.

Thân thể Trần Huyết Đao nhoáng lên một cái, xoang mũi trào ra máu tươi ấm áp, nhưng hắn không phản ứng kịch liệt giống Trương Nguyên Thanh, vẫn chạy về phía Y Xuyên Mỹ.

Thổ Quái có được sức chịu đựng đáng sợ, cái này cũng thể hiện ở trên năng lực thừa nhận đối với đau đớn.

Rầm rầm rầm! Trần Huyết Đao cất bước chân nặng nề, chạy về phía Y Xuyên Mỹ.

Y Xuyên Mỹ thét chói tai mang tính liên tục, thi triển tinh thần đả kích liên tục, đồng thời thao túng dây leo, ùn ùn giơ lên, một bộ phận quấn quanh mắt cá chân Trần Huyết Đao, một bộ phận cuộn lại thành khiên gỗ.

Cái này hữu hiệu ngăn trở Sơn Thần vốn không linh hoạt.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh không do dự lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần, nhẹ nhàng gõ xuống mặt đất, đá quý xanh biếc ở đỉnh chóp nở rộ ánh sáng.

Sự vật trong sân nhuộm lên một tầng hào quang xanh biếc, dây leo tắm rửa trong đó ùn ùn dị biến, không công kích Trần Huyết Đao nữa, cũng không hình thành khiên gỗ nữa, vung vẩy lung tung như xúc tu.

Chúng nó mất khống chế rồi.

Lại là một món đạo cụ cảnh giới Thánh Giả phẩm chất cao… Y Xuyên Mỹ thấy một màn như vậy, trong lòng như nghẹn khuất.

Trần Huyết Đao thất khiếu trào máu, bước chân lại không chịu chút ảnh hưởng nào, không có dây leo trở ngại, thân đao của hắn bắn ra một tầng ánh sáng vàng, trở nên vô cùng dày nặng, ra sức chém xuống.

Y Xuyên Mỹ gian nan nâng tay, lấy ra một tấm khiên nhỏ bằng đất, đẩy về phía trước.

Tấm khiên nhỏ bằng đất ầm ầm nổ tung, đạo cụ phòng ngự phẩm chất Thánh Giả này, thậm chí không ngăn được một đòn của Trần Huyết Đao.

Nhưng Y Xuyên Mỹ mượn dùng cơ hội đạo cụ chế tạo thở dốc, ra sức quay cuồng.

"Ầm!"

Thân đao bọc ánh sáng vàng đánh ra cái hố khoa trương trên mặt đất.

Chương 1610: Quân cờ (3)

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh thu hồi Quyền Trượng Sơn Thần, cố nén đau đớn linh hồn sụp đổ, con ngươi hiện lên ánh sao.

Hắn mở ra mặt nạ màu lam, đạt được tăng thêm sức chịu đựng, triệt tiêu linh hồn ở bên bờ sụp đổ ở dưới từng lần tinh thần đả kích.

Tiếp theo, để Bao Tay Tật Phong Giả "Vù" nổi lên một trận cuồng phong.

Sau đó, hắn hướng ngoài ba mét phía trước bên trái chém ra lưỡi đao gió.

"Phốc!"

Đao gió chém trúng thực thể, thân hình Y Xuyên Mỹ hiện lên, mà cô ta ban đầu, tiêu tán như bọt biển.

Y Xuyên Mỹ kinh ngạc cúi đầu, ngực bụng bị chém ra một vết thương thấy được nội tạng.

Trương Nguyên Thanh lợi dụng Tinh Tướng Thuật "thôi diễn", thuận lợi chế định ra kế hoạch lợi dụng gió phản hồi định vị kẻ địch thật sự, hữu hiệu tránh né ảo thuật, sát thương kẻ địch.

Liên tiếp bị thương, Y Xuyên Mỹ hầu như ở bên bờ vực mất mạng.

Cô ta nhanh chóng từ ô vật phẩm lấy ra một cái nhẫn xanh biếc đeo lên, con ngươi hiện lên vòng xoáy.

"Phốc!"

Cũng chính là lúc này, Trần Huyết Đao đã tìm đến, lưỡi đao sắc bén phân cô ta thành hai.

Nhưng thi thể chưa chảy ra máu, mà là biến thành hai Y Xuyên Mỹ.

Hai Y Xuyên Mỹ này nhanh chóng bành trướng, hóa thành người khổng lồ cao 5 mét, lạnh lùng quan sát Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Trần Huyết Đao.

"Đệch, lại là mộng cảnh!" Trương Nguyên Thanh bật ra tiếng chửi.

"Hai ngươi đều phải chết!"

Hai Y Xuyên Mỹ ở trên cao nhìn xuống, phẫn nộ phát ra tuyên ngôn tử vong.

Tuy là chịu ngược cuồng, nhưng bị ép đến loại hoàn cảnh này, cô vẫn sẽ phẫn nộ.

"Ngươi không giết nổi ta."

Vẻ mặt Trần Huyết Đao không thay đổi, thân hình dâng lên một luồng ánh sáng vàng dày nặng, bảo vệ linh hồn.

Lĩnh vực Sơn Thần, là kỹ năng trung tâm của hắn giai đoạn này, chiến lực tăng phúc cũng bao gồm phương diện linh hồn.

Tuy trong mộng cảnh không có khả năng chiến thắng Chưởng Mộng Sứ, nhưng có thể đứng ở thế bất bại.

Trần Huyết Đao đi đến bên cạnh Trương Nguyên Thanh, nâng bàn tay, lòng bàn tay có thêm một vòng xoáy tối đen.

Hắn nhẹ nhàng tung ra vòng xoáy.

"Vù!"

Vòng xoáy bỗng nhiên bành trướng, hình thành một hố đen thật lớn đường kính 3 mét, xoay vù vù.

Đây là con đường thoát ly mộng cảnh của hắn.

"Muốn đi? Nào có dễ dàng như vậy." Hai Y Xuyên Mỹ đồng thời cười lạnh: "Trần Huyết Đao, ngươi vừa rồi có thể rời khỏi mộng cảnh, đó là bởi vì ta không ở trong mộng của ngươi."

Đưa tay nhấn một cái, vòng xoáy lập tức tan rã.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, nhíu mày nói:

"Nghĩa phụ, có biện pháp nào khắc chế năng lực mộng cảnh của cô ta không?"

"Mộng cảnh là kỹ năng trung tâm của Chưởng Mộng Sứ, nếu dễ dàng khắc chế như vậy, Chưởng Mộng Sứ đã sớm bị tàn sát hết. Đương nhiên, bọn họ cũng có khuyết điểm, nhân số càng nhiều, cấp bậc càng cao, kéo vào mộng cảnh độ khó càng cao." Trần Huyết Đao giọng điệu bình thản, mặc dù rơi vào mộng cảnh, hắn cũng không chút hoảng hốt, lộ ra một sự trầm ổn:

"Nhớ kỹ, kỹ năng trung tâm của mỗi một nghề nghiệp, đều là tương đối khó giải quyết, cô ta tuy ở hạ phong, nhưng vẫn có cơ hội tuyệt địa phản kích, không thể sơ ý.

Mặt khác, đừng gọi tôi nghĩa phụ nữa."

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Vâng nghĩa phụ."

Trần Huyết Đao liếc hắn một cái: "Tôi bỗng nhiên biết nguyên nhân Phó Thanh Dương thích cậu rồi."

Chấm dứt đề tài, hắn nhìn về phía Y Xuyên Mỹ như người khổng lồ, "Ngươi là Chúa Tể Mộng Cảnh, trong mộng cảnh không ai có thể địch nổi, nhưng ngươi cũng không giết nổi ta, xác định muốn đánh tiêu hao chiến với ta?"

Hắn ở trong hiện thực trấn áp Y Xuyên Mỹ, Y Xuyên Mỹ thì vây hắn ở trong mộng cảnh.

Hai bên lâm vào giằng co.

"Nếu ta không đoán sai, hung vật trong quan tài thức tỉnh là có hạn chế thời gian, đợi tới khi trời sáng, nó sẽ tiếp tục ngủ say." Trần Huyết Đao nói:

"Mà sau khi trời sáng, kỹ năng Chưởng Mộng Sứ của ngươi sẽ bị phong ấn, chỉ còn đường chết."

"Ta là không giết được ngươi, nhưng có thể giải quyết Nguyên Thủy Thiên Tôn." Hai Y Xuyên Mỹ triệu hồi ra ống phóng rốc két, nhắm vào Trương Nguyên Thanh.

Trần Huyết Đao bình tĩnh nói:

"Ngươi sớm nên làm như vậy, nếu ưu tiên giải quyết Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại làm nhiệm vụ phụ tuyến, có lẽ có thể thắng. Biết ta khi nào đoán được thân phận của ngươi chưa?"

Ánh mắt Y Xuyên Mỹ từ trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn dời đi, chăm chú nhìn hắn:

"Khi nào?"

Trần Huyết Đao không biểu lộ gì che Nguyên Thủy Thiên Tôn ở sau người, "Lúc Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc chết."

Trương Nguyên Thanh nấp ở phía sau nghĩa phụ, nghe được lời này, nhịn không được nhìn sau gáy hắn một cái.

Dương Sóc cùng Vương Bình Nhạc chết, chẳng lẽ có huyền cơ khác?

Trần Huyết Đao chậm rãi nói:

"Bọn họ cùng Trương Hổ Triệu Mã giống nhau, đều là Thám Báo.

Nếu ta không đoán sai, hung vật trong quan tài, hẳn là chỉ cần máu thịt Thám Báo đi, cho nên đêm qua gặp nguy hiểm không phải ta cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là Dương Sóc, Vương Bình Nhạc."

Chương 1611: Quân cờ (4)

Y Xuyên Mỹ trầm mặc một phen, cười ha ha nói:

“Phân tích không tệ.”

Trần Huyết Đao tiếp tục nói:

“Còn có thứ càng không tệ hơn, ta đã sớm thử ra thân phận của Lâm Từ, sáng nay lưu lại hắn cùng Trác Phái Nhiên nói chuyện, Trác Phái Nhiên có thể phát hiện bốn người bị hại đều là Thám Báo, mà Lâm Từ lại không có liên tưởng phương diện này.

Ta liền biết, hắn không rõ nghề nghiệp của các tiêu sư, chỉ có thân là tổng tiêu đầu ta mới biết được, vì thế ta lại nghĩ, tình báo Lâm Từ cũng không biết, kẻ địch ngoài đội ngũ là làm sao mà biết được?”

Đã sớm thử ra thân phận của mình? Trương Nguyên Thanh chợt nhớ tới buổi tối ngày đó, lời nói moi hết tâm can Trần Huyết Đao đề nghị hắn cùng Trần Vi “bỏ trốn”.

Lấy sự kính sợ của Lâm Từ đối với Trần Huyết Đao, mình tối hôm qua phản ứng quả thật có chút không ổn.

Mình nên quỳ xuống sám hối, khẩn cầu nghĩa phụ tha thứ chuyện mình ngủ với con gái hắn.

Về phần Trần Huyết Đao vì sao sẽ biết “gian tình” của Lâm Từ cùng Trần Vi, Trương Nguyên Thanh cho rằng là linh cảnh cho tin tức.

Căn cứ đoạn lời này của Trần Huyết Đao phỏng đoán, linh cảnh cho ba người tin tức là không giống nhau, mình thân là Lâm Từ, tin tức đạt được nhắm chừng ít nhất.

Y Xuyên Mỹ hừ nói:

“Không thể là ta ở trong mộng cảnh thử ra?”

Trần Huyết Đao lắc đầu: “Ngươi lúc ấy cũng không thể xác định ai là linh cảnh hành giả.”

Trương Nguyên Thanh ngắt lời nói: “Không, cô ta lúc ấy đã hoài nghi tôi.”

Trần Huyết Đao nhíu nhíu mày, yên lặng tránh người ra.

Trương Nguyên Thanh vội nói: “Nghĩa phụ, ngài tiếp tục nói.”

Trần Huyết Đao liền lại đứng trở về, “Tuy ngươi hoài nghi Lâm Từ, nhưng ngươi không biết hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tinh Quan cấp 6 cũng không dễ bắt nạt, xuất phát từ bảo hiểm, làm nhiệm vụ phụ tuyến trước càng thêm ổn thỏa.”

Y Xuyên Mỹ bị nói trúng cách nghĩ, chưa nói gì.

Trần Huyết Đao nói: “Không thể lần lượt đi vào giấc mộng thử, liền càng không thể lần lượt hỏi thăm, vậy làm sao để không biểu lộ gì thử ra nghề nghiệp của các tiêu sư?”

“Thao luyện bọn họ!” Trương Nguyên Thanh linh quang chợt lóe.

Ngày đó từ câu lan trở về, Trần Vi giả mượn danh nghĩa hờn dỗi, ra sức thao luyện tiêu sư.

Chính là khi đó, cô ta đã thăm dò rõ ràng nghề nghiệp của các tiêu sư.

Trần Huyết Đao “Ừm” một tiếng.

Y Xuyên Mỹ thản nhiên nói:

“Ngươi đã biết thân phận của ta, vì sao không trực tiếp ra tay!”

Trần Huyết Đao đưa ra lý do, “Tọa sơn quan hổ đấu, tìm cơ hội đánh lén, không phải tốt hơn?”

Trương Nguyên Thanh cùng Y Xuyên Mỹ nhất thời không biết phải nói gì.

Người sau hừ nhẹ một tiếng:

“Đa mưu túc trí, ta đại khái đoán được ngươi là ai rồi… Hoàng Thái Cực!”

Hoàng Thái Cực, quả nhiên là hắn! Trong đầu Trương Nguyên Thanh nháy mắt hiện lên một cái hình tượng thanh niên nghiêm túc trầm mặc.

Hoàng Thái Cực là một trong quan phương tứ công tử, chắt trai người đứng đầu Trung Đình, cháu nội của đại trưởng lão quan phương Đế Hồng.

Hắn không giống hỏa công tử như vậy đàng hoàng cường thế, không giống tiền công tử như vậy lấy đức thu phục người, không giống Hoa công tử như vậy phong tao đa tình.

Hắn cực kỳ hạ thấp, bởi vậy danh tiếng nhỏ nhất.

Nhưng danh tiếng nhỏ không đại biểu yếu, Trương Nguyên Thanh từng xem vị Hoàng công tử này thi đấu võ đài, chú ý một cái "Cản địch là chính, lấy chính thắng địch", cơ bản không có thao tác lòe loẹt, đóng vững đánh chắc, đẩy ngang kẻ địch.

"Là ta." Hoàng Thái Cực gật gật đầu, "Cần ta nói một tiếng 'Đã lâu không gặp' không?"

Đều là nhân vật cấp 6 đỉnh phong, lại là thế lực đối địch, Hoàng Thái Cực và Y Xuyên Mỹ tự nhiên là quen biết.

"Ta không thích ngươi, bởi vì đánh với ngươi không có thú vui." Y Xuyên Mỹ lạnh lùng đánh giá một câu, tiếp theo nâng lên súng phóng lựu, "Ta quả thật không tiêu hao nổi, vậy liền giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, thanh trừ một kẻ địch. Hoàng Thái Cực, chúng ta Thần Kiếm sơn trang gặp lại."

Một Y Xuyên Mỹ trong đó biến mất, xuất hiện ở phía sau Trương Nguyên Thanh cùng Hoàng Thái Cực.

"Ở trong mộng cảnh, ngươi không bảo vệ được hắn." Hai Y Xuyên Mỹ đồng thời bóp cò súng.

Đạn hỏa tiễn bắn nhanh đến, trước khi ánh lửa cắn nuốt, Trương Nguyên Thanh nâng mắt cười nói:

"Hắn không cần bảo hộ ta, hắn chỉ cần thay ta kéo dài thời gian."

Ầm!

Lửa bành trướng bao phủ hai người.

Nghĩa trang, trong tiểu viện.

Ngân Dao quận chúa đứng ở trước mặt vãn bối sư tôn ưu ái, ngón tay búp măng điểm ở mi tâm hắn, một phù lục tràn ngập đạo vận khắc ở cái trán.

Nàng bấm tay khẽ búng phù lục.

Bốp!

Phù lục đánh vào chỗ sâu trong thức hải.

Lông mi Trương Nguyên Thanh khẽ nhúc nhích, chợt mở mắt.

Bóng đêm nặng nề, gió ngừng mưa tạnh, lửa trại trong nghĩa trang đã tắt, chỉ còn một đống than bao trùm tro trắng.

Thời điểm chỉ mành treo chuông, quận chúa mang hắn từ trong mộng cảnh kéo ra.

“Cảm tạ! Quận chúa, cô trước tiên lui ra khỏi nghĩa trang, đừng ngay cả cô cũng lâm vào mộng cảnh.”

Chương 1612: Sinh tử một đường (1)

Năng lực của Chưởng Mộng Sứ quá khó chơi, Ngân Dao quận chúa cần đảm đương sứ giả đánh thức.

Nói xong, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng nhìn về phía Y Xuyên Mỹ cách đó không xa. Huyễn Thuật Sư cùng Thần Dạ Du giống nhau, sau khi chết linh hồn cũng có thể duy trì lâu dài, Ngân Dao quận chúa lựa chọn ngay lập tức cứu hắn, mà không phải giết chết Y Xuyên Mỹ, là lựa chọn chính xác.

Ngân Dao quận chúa chưa đi, mà là nhìn về phía trong nghĩa trang, truyền đạt ra tinh thần dao động kịch liệt:

“Hình như, đã xảy ra chuyện.”

Trương Nguyên Thanh đang định ra tay công kích chợt quay đầu, ánh mắt xuyên thấu bóng tối, xuyên qua cửa ô vuông mở rộng, thấy Triệu Hữu Tài mang theo một tiêu sư, sắc mặt nổi hung đứng ở trước quan tài đen.

“Rầm ~” Triệu Hữu Tài một cước đá văng nắp quan tài, vẻ mặt dữ tợn rít gào nói:

“Nghĩa phụ, Tam tỷ là nữ nhân của ta, người nàng yêu vẫn luôn là ta, ngươi tình nguyện giết nàng cũng không đáp ứng chúng ta bên nhau.

Một khi đã như vậy, Hữu Tài chỉ có ngọc đá cùng vỡ với ngài.”

—— chính như Trương Nguyên Thanh và Hoàng Thái Cực dự liệu, nắp quan tài ở buổi tối là có thể mở ra.

Dứt lời, mang tiêu sư Thám Báo trong tay ném vào trong quan tài.

Lúc này, Hoàng Thái Cực và Y Xuyên Mỹ đồng thời rời khỏi mộng cảnh, mở mắt.

Người trước nghe được lời của Triệu Hữu Tài, vẻ mặt trầm xuống, người sau bị thương nặng, lại phát ra tiếng cười duyên vui sướng:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi coi ta cùng Triệu Hữu Tài lên giường chỉ là phát tiết dục vọng?

"Phó bản cho quan hệ giữa người với người phức tạp như vậy, chính là ám chỉ ta lợi dụng cho tốt, đội ngũ tiêu cục là của các ngươi, nhưng cũng có thể là của ta.

Ta sớm đã gieo vào hạt giống phẫn nộ, bi quan và ngọc đá cùng vỡ ở trong thức hải của hắn.

Chỉ chờ thời cơ tiến đến, dùng tới quân cờ này."

Vô sỉ không biết xấu hổ, chơi chiến thuật chính là trái tim! Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh ngưng trọng.

"A! !"

Trong nghĩa trang vang lên tiếng kêu thảm thiết của vị Thám Báo kia.

Sau đó, một đợt tiếng nhai nuốt đáng sợ rõ ràng truyền vào trong tai ba người một thi.

Âm khí mênh mông đáng sợ từ trong nghĩa trang trào ra, cuốn theo hơi ẩm lạnh lẽo âm trầm.

Bầu trời đêm một lần nữa đổ mưa to.

Mưa điên cuồng rơi, hạt mưa như đậu tương phủ đầu nện xuống, ở mái ngói đánh ra tiếng vang thanh thúy, ở trong bùn lầy bắn tung lên gợn sóng dày đặc.

Giữa trời đất một mảng mơ hồ, bên tai chỉ còn lại có tiếng mưa rơi "bộp bộp".

Đây nào phải mưa, rõ ràng là ông trời mở ra miệng cống Thiên Hà, nước lũ dâng trào ở nhân gian.

Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ thấy mưa khủng bố như vậy, chịu đựng đầu căng lên đau đớn "giật giật", giũ Pháp Bào âm Dương ra khoác vào.

Vốn định mượn dùng lực lượng pháp bào gạt nước mưa ra, đạt được tầm nhìn rõ ràng, lại kinh ngạc phát hiện, kỹ năng khống chế nước của Pháp Bào âm Dương biến mất.

Không, không phải biến mất, mà là kỹ năng khống chế nước bị áp chế, bị lực lượng cấp bậc cao hơn áp chế.

Hoàng Thái Cực cũng đã nhận ra khác thường, trầm giọng nói:

"Thử dùng Tinh Độn Thuật rời khỏi nghĩa trang."

Vừa dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hóa thành ánh sao như mộng ảo biến mất, sau đó xuất hiện ở vị trí cửa nghĩa trang.

"Nghĩa phụ, không ra được!" Trương Nguyên Thanh đẩy đẩy cửa gỗ giăng kín vết sâu đục, quay đầu hô lớn.

"Thế giới trong gương!" Sắc mặt Hoàng Thái Cực ngưng trọng trước nay chưa từng có, "Đây là lực lượng vượt qua cảnh giới Thánh Giả, chúng ta ở trong thế giới trong gương, không ra được."

Không ra được… Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, ngẩng đầu nhìn, mưa ào ào rơi xuống.

Hắn tài gì đức gì, xứng giao thủ cùng loại boss này.

"A! !"

Trong nghĩa trang truyền đến một tiếng kêu thảm thiết vừa vội vừa vang, đến từ Triệu Hữu Tài.

Y Xuyên Mỹ cười khanh khách, tràn đầy vui sướng: "Nhiệm vụ phụ tuyến của ta hoàn thành rồi, các ngươi đều phải chết."

Cô ta ngồi xếp bằng ở trong mưa to, bộ dáng chật vật, mạng ngàn cân treo sợi tóc, nhưng mặt đỏ ửng, con ngươi lóe sáng lấp lánh, mắt không chớp nhìn chằm chằm bên trong nghĩa trang.

Xuyên thấu qua màn mưa mơ hồ, một bóng dáng từ bên trong nghĩa trang đi ra.

Hắn đi qua lửa trại, than đỏ như bị rót vào chậu nước lạnh, "Xẹt xẹt" tắt, các tiêu sư ngồi vây quanh ở bên lửa trại, thân thể nhanh chóng khô quắt, mất đi hơi nước, biến thành thây khô.

Kẻ Cướp Đoạt Hơi Nước!

Trương Nguyên Thanh lập tức nhớ tới tiểu hoàng đế của Nhai Sơn Chi Hải, nhưng so sánh với hung vật trong nghĩa trang, tiểu hoàng đế quả thật là quá tiểu (nhỏ) rồi.

Tiểu hoàng đế bóc ra hơi nước của Thánh Giả cấp 4 còn cần thời gian, hung vật thì ở trong nháy mắt mang tiêu sư bọn Trác Phái Nhiên rút thành thây khô, hai bên không thể so sánh.

Bóng dáng kia đi đến dưới mái hiên, dáng người khôi ngô, đôi mắt tĩnh mịch, phần lưng lóe ra hắc quang nồng đậm thâm trầm.

Chương 1613: Sinh tử một đường (2)

Chính là Triệu Hữu Tài.

Nói chuẩn xác, là thể xác của Triệu Hữu Tài.

Hắn bị hung vật trong quan tài đen chiếm cứ thân thể, âm khí rất mãnh liệt, trung tâm là luồng lực lượng thủy thuộc tính kia phần lưng. Trương Nguyên Thanh xuyên thấu qua màn mưa, đánh giá kẻ địch.

Âm khí nồng đậm, biểu thị quái vật trên bản chất là một loại vong linh, vong linh thủy thuộc tính.

Thần Dạ Du đối với vong linh có áp chế trời sinh, bộ trang bị tế trời thì có thể áp chế Thủy Quỷ, nhưng vong linh thủy thuộc tính này cấp bậc quá cao, bộ trang bị tế trời không hoàn chỉnh, chưa chắc có thể áp chế.

Trong lòng hắn tính toán rất nhanh.

“Hẳn là chỉ có được bộ phận đặc tính của Vũ Sư.” Hoàng Thái Cực cũng đang đánh giá quái vật trong quan tài, nói:

“Ngũ hành thổ khắc thủy, bây giờ biết vì sao nó do tiêu cục Hoàng Kỳ áp tải chưa?”

“Vì chờ hắn sau khi phá quan tài một lần nữa áp chế?” Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên.

“Không, là vì ở dưới tình huống tệ nhất, để chúng ta có thể có một tia sinh cơ, chạy về phía Thần Kiếm sơn trang làm nhiệm

vụ chủ tuyến.”

Nghĩa phụ, không ngờ ngài còn rất hài hước… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Y Xuyên Mỹ ngã ngồi ở xa xa nhướng mày cười nói:

“Đến Thần Kiếm sơn trang, các ngươi cũng chỉ còn đường chết, nhiệm vụ phụ tuyến thành công hay không, quyết định nhiệm vụ chủ tuyến thành bại. Các ngươi vĩnh viễn không biết, mình đã mất đi cái gì.”

Trên mặt cô ta tràn đầy đắc ý, tựa như linh cảnh cho cô ta phần thưởng không tồi.

Sắc mặt Hoàng Thái Cực cùng Trương Nguyên Thanh càng thêm ngưng trọng.

Căn cứ Y Xuyên Mỹ nói, không khó suy đoán, bọn họ nhiệm vụ phụ tuyến thất bại, sau khi đến Thần Kiếm sơn trang sẽ rất bị động.

“Có biện pháp nào có thể phong ấn nó về trong quan tài không?” Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói.

Hoàng Thái Cực mặt trầm như nước, khẽ lắc đầu, “Lúc này, sống sót mới là quan trọng nhất.”

Khi nói chuyện, Triệu Hữu Tài bước ra khỏi mái hiên, rõ ràng mưa to như trút, nhưng dây leo, bùn lầy dưới chân hắn lại nhanh chóng khô héo cứng rắn, hơi nước bị cướp đoạt hết.

Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy khuôn mặt khô khốc, tiếp đó miệng khô lưỡi khô, yết hầu đau đớn, tựa như lữ khách hành tẩu ở trong sa mạc, đã ba ngày không uống nước.

Hắn thấy khuôn mặt Hoàng Thái Cực nhanh chóng khô quắt, nổi lên nếp nhăn, trong lòng biết mình cũng như thế.

Hoàng Thái Cực nhấc chân đạp một bước thật nặng.

Một bức tường đất bùn lầy cuồn cuộn nhanh chóng dâng lên, che ở giữa hai bên, ngay sau đó, càng nhiều tường đất nhô lên, hình thành một căn phòng bùn, bọc Triệu Hữu Tài ở trong đó.

Cơn khát khô trong cổ họng Trương Nguyên Thanh lập tức tiêu trừ.

Còn chưa chờ hắn thở phào, bức tường ướt sũng bùn lầy nhanh chóng khô khốc cứng rắn, sinh ra vết nứt.

Hoàng Thái Cực nâng tay, lòng bàn tay hướng về căn nhà đất, trong mắt sáng lên vầng sáng xám xịt, chỉ thấy căn nhà đất tăng tốc cứng rắn, vết nứt mở rộng, hóa thành từng khối giáp đá.

Nháy mắt, nhà đất biến thành nhà đá.

Một bên khác, phía sau Y Xuyên Mỹ sáng lên ánh sao, hóa thành Lâm Từ mặt mày thanh tú, giơ lên cao cao chùy bí đỏ.

Y Xuyên Mỹ cười lạnh nói:

"Không biết tự lượng sức mình!"

Cô ta ngã ngồi bất động, duỗi cái cổ trắng trẻo thon dài, phát ra tiếng rít đê-xi-ben cao.

"Ô~"

Trương Nguyên Thanh thét lớn một tiếng, thất khiếu tràn ra máu tươi, ôm đầu, liên tục lui về phía sau.

"Trở về, đừng bị ả kéo vào mộng cảnh." Hoàng Thái Cực trầm giọng nói.

Ánh sao dâng lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn về tới bên cạnh hắn, không nói hai lời, tay phải đeo bao tay màu lam đậm, lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch, đâm vào tĩnh mạch cổ, bơm chất lỏng màu vàng nhạt vào mạch máu.

Hắn liên tiếp gặp tinh thần đả kích, linh hồn đã ở bên bờ vực sụp đổ, đổi thành Thánh Giả cấp 4 bình thường, lúc này đã trở về linh cảnh.

Trong khoảng khắc, uể oải của hắn, đau đớn của hắn, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất.

Nhưng cái này cũng không thể vãn hồi xu hướng suy tàn của hai người, Y Xuyên Mỹ sống hay chết không quan trọng, cô ta đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ có thể tự bạo, rất khó liên tục không ngừng công kích hai người.

Thật sự khó giải quyết là Triệu Hữu Tài.

Lúc này, từng làn sương đen từ trong khe hở giáp đá tràn ngập ra, nặng trịch bao phủ trên không tiểu viện, ngay cả mái hiên mái ngói, cũng trầm xuống như kẹo đường.

Đây mới là bản thể của hung vật!

“Nghĩa phụ, nó đi ra rồi.” Lông mày Trương Nguyên Thanh nhảy dựng.

Cảm giác mất nước một lần nữa ập tới, Trương Nguyên Thanh thấy máu thịt cánh tay nhanh chóng khô quắt, mắt cũng bởi vì mất nước, nhìn sự vật trở nên mơ mơ hồ hồ.

Hoàng Thái Cực lui về phía sau một bước, sóng vai với Nguyên Thủy Thiên Tôn, trầm giọng quát:

“Mở!”

Mặt đất dưới chân hai người chợt sụp đổ, bùn lầy xung quanh nhanh chóng dâng lên, hình thành một ụ đất dạng cái bát, úp ngược ở đỉnh đầu hai người, ngăn trở sương mù đen sập xuống.

Chương 1614: Sinh tử một đường (3)

Trạng thái mất nước một lần nữa biến mất.

Sơn Thần cảm giác an toàn thật mạnh… Trương Nguyên Thanh được che chở nhẹ nhàng thở ra, nhưng ngay lúc này, yết hầu phát ngứa, cái trán nóng bỏng.

Vài giây sau, hắn cảm nhận được con dao nhỏ cào cổ họng, xi măng bịt lỗ mũi, mở hộp sọ không gây tê, cùng với đau đớn đao nhọn khoét thận.

Hắn đã sinh bệnh.

Sương mù đen chẳng những có được năng lực cướp đoạt hơi nước, còn có thể phát tán ôn dịch.

Bệnh khuẩn xuyên thấu qua ụ đất phòng ngự, thẩm thấu vào.

“Khụ khụ.” Hoàng Thái Cực cũng bắt đầu ho khan, hắn có chút bất ngờ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn:

“Tố chất thân thể của cậu không tệ.”

Hai người thời gian lây nhiễm bệnh tật chênh lệch không nhiều, nói rõ "sức miễn dịch" không khác lắm, nhưng Hoàng Thái Cực là Thổ Quái cấp 6, đối kháng loại ảnh hưởng xấu này, mạnh hơn nhiều so với nghề nghiệp khác cấp bậc tương tự.

Cũng chính là nói, sức chống cự đối với bệnh tật của Nguyên Thủy Thiên Tôn sánh vai cấp 6.

Hoàng Thái Cực lấy ra một bình sứ, đổ vào miệng mấy viên thuốc, sau đó ném cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, "Nó có thể áp chế bệnh tật năm phút đồng hồ, trong năm phút đồng hồ, chúng ta nghĩ không ra biện pháp, thì phải làm tốt chuẩn bị trở về linh cảnh."

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận viên thuốc, nuốt vào, nói:

"Nghĩa phụ, đây chỉ là kế tạm thích ứng, ngài có biện pháp nào?"

Hoàng Thái Cực trầm mặc một giây, "Lúc này, tôi sẽ tương đối hâm mộ Thám Báo."

Bởi vì Thám Báo đầu óc nhanh, rất nhanh trí, thích hợp xử lý loại tình huống trước mắt này? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, trong lúc nhất thời không biết nên khen hắn hài hước hay là có thiên phú kể chuyện dở khóc dở cười.

Đại lão không đáng tin cậy, bản thân đại lão cũng khó bảo toàn, Trương Nguyên Thanh chỉ có thể tự mình suy tư đối sách.

Hắn tính toán một phen, cho dù mình đánh bạc toàn bộ con bài chưa lật, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của hung vật. Đương nhiên, nếu sử dụng vé đổi Cửa Hàng Vạn Giới, trái lại có thể giải quyết quái vật.

Nhưng cái này thuộc về chiêu số ngọc đá cùng vỡ, không có ý nghĩa đối với thoát khỏi khốn cảnh.

Bộ trang bị tế trời là phương hướng, chỉ là phí tổn thử lỗi quá lớn, một khi không thể áp chế sương mù đen, hắn sẽ nháy mắt bị rút thành xác khô.

Vài phút sau, Trương Nguyên Thanh dẫn trước bắt đầu ho khan, hít thở trở nên nặng nề, sau đó là Hoàng Thái Cực.

Mười mấy giây sau, bệnh trạng của hai người tăng lên, nhất là Trương Nguyên Thanh, phổi giống như thành bễ gió của thợ rèn, hít thở nặng nề, phun ra luồng khí nóng rực.

Không được, tiếp tục như vậy, mình còn chưa bị rút cạn hơi nước, đã chết bởi bệnh tật trước… Trái tim Trương Nguyên Thanh kịch liệt nhảy lên, cảm giác mình có thể đau tim đột tử bất cứ lúc nào.

Trong bóng đêm tối đen không có ánh sáng, Hoàng Thái Cực nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, "Nếu cùng đường, tôi có thể đồng hóa cùng đại địa. Tôi có thể sống sót, nhưng rất xin lỗi, tôi không cứu được cậu."

Hắn còn có một biện pháp giữ mạng —— Địa Mạch Chi Linh.

Địa Mạch Chi Linh là kỹ năng Sơn Thần cấp 5, có thể câu thông đại địa, đồng hóa với đất dày, trở thành một bộ phận của đại địa, sông núi.

Sơn Thần mở ra Địa Mạch Chi Linh, sẽ đạt được phòng ngự, sức bền không gì sánh kịp, cùng với linh lực cuồn cuộn không dứt.

Mất nước cùng bệnh tật khó giết chết hắn nữa, nhưng trả giá là không thể nhúc nhích, lâm vào ngủ say.

"Khụ khụ khụ…"

Trương Nguyên Thanh ngã ngồi xuống đất, cái trán nóng bỏng, ý thức bắt đầu đần độn.

Hoàng Thái Cực lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch.

"Bản thân tôi có." Trương Nguyên Thanh xua tay từ chối, cười khổ nói: "Sinh mệnh nguyên dịch không giết được bệnh khuẩn, ý nghĩa không lớn."

Sinh mệnh nguyên dịch có thể khiến tế bào của hắn tỏa sáng sức sống cùng sinh cơ, nhưng vẫn như cũ sẽ bị bệnh khuẩn đoạt lấy sinh mệnh, trị phần ngọn không trị phần gốc.

Hoàng Thái Cực chưa thu hồi, đặt ở trước mặt hắn.

Nghĩ một chút, vị nghĩa phụ thái dương ngả màu bạc này nói:

"Hung vật này chúng ta áp tải, ngũ hành thuộc thủy, một khi bị nó quấn lấy, sẽ chui vào thận của cậu, đoạt lấy sinh mệnh của

cậu. Cậu là Thần Dạ Du, có thể cân nhắc bỏ qua thân thể."

Nói xong, hắn lấy ra một khối nam châm màu đen nhỏ, nói: "Đây là Tức Nhưỡng, linh hồn có thể bám vào, bảo hộ linh hồn, có nó che chở, Y Xuyên Mỹ hẳn là không giết được linh hồn của cậu."

Tức Nhưỡng? Trương Nguyên Thanh đang hít thở ồ ồ có chút kinh ngạc nâng ánh mắt lên, nhìn hắn một cái.

Trong kho hàng bang phái của hắn cũng có thứ đồ chơi này, đây chính là chí bảo giá trị liên thành, Hoàng Thái Cực thế mà mang thứ quý giá như vậy cho hắn mượn?

Tuy mọi người đều là người quan phương, nhưng bèo nước gặp nhau, không có giao tình, bảo vật quý trọng như thế, nói tặng cho liền tặng cho.

"Cảm tạ." Hắn tiếp nhận Tức Nhưỡng, "Nếu tôi chưa chết, nên đánh thức anh như thế nào?"

"Câu thông linh hồn của tôi là được." Hoàng Thái Cực trầm giọng nói.

Chương 1615: Sinh tử một đường (4)

Từng tia sáng vàng từ lòng bàn chân hắn dâng lên, chỉ nghe "Răng rắc" liên thanh, hai chân Hoàng Thái Cực từng chút một xám đi, từng chút một mất đi hào quang, tựa như tảng đá tùy ý có thể thấy được.

Phần xám trắng này hướng lên trên lan tràn, mang hắn từng chút một biến thành tượng đá, không có chút sinh mệnh dao động nào nữa.

"Ài…"

Trương Nguyên Thanh thu hồi sinh mệnh nguyên dịch cùng Tức Nhưỡng, ngồi tựa bên hố, lấy ra gương quỷ soi một chút, huyết quang càng thêm nồng đậm.

Đây là tử kiếp mai rùa biểu hiện?

Ý thức của hắn dần dần biến mất, đầu óc không thể suy nghĩ, tiến vào thời điểm hấp hối.

“Loại trạng thái này căn bản nghĩ không ra kế sách nha. May mắn mình còn có một món thần khí.” Trong ý niệm đứt quãng, hắn lấy ra Đai Ngọc Thanh Đế.

Đai lưng hoa mỹ được khảm ngọc thạch đeo lên eo, Trương Nguyên Thanh không chút do dự kích hoạt “Thanh Đế Trường Sinh Thuật”, nhất thời, ánh sáng xanh lá nhu hòa trong suốt sáng lên, chiếu sáng lên tượng đá.

Trạng thái thể lực, linh lực, tinh thần của hắn thế mà khôi phục đỉnh phong, bệnh khuẩn trong thân thể bị quét sạch.

“Phù!”

Trương Nguyên Thanh lập tức lấy ra Giày Hậu Thổ xỏ vào, đồng thời nắm vé đổi Cửa Hàng Vạn Giới ở lòng bàn tay.

Đầu óc hắn vận chuyển tốc độ cao, mang đạo cụ, tài liệu của ô vật phẩm, toàn bộ lướt qua một lần, cố gắng ở trong tuyệt cảnh tìm kiếm sinh cơ.

“Sương mù đen sẽ xâm nhập thân thể, nếu mình ở sau khi nó tiến vào thân thể, vừa dùng sinh mệnh nguyên dịch, vừa thi triển công năng của bộ trang bị tế trời, có thể áp chế nó hay không?”

“Trên lý luận có thể, nhưng bộ trang bị tế trời nếu không áp chế được, mình sẽ chết ngay tại chỗ.”

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh có linh cảm, nghĩ đến một biện pháp.

Tu luyện Thuần Dương Tẩy Thân Lục!

Sương mù đen là một loại oán linh thủy thuộc tính, như vậy lực lượng Kim Ô có thể khắc chế nó, hắn hoàn toàn có thể ở lúc tu hành Thuần Dương Tẩy Thân Lục, dẫn đường sương mù đen tiến vào trong cơ thể hắn.

Lực lượng Kim Ô thêm bộ trang bị tế trời, xác xuất thành công cực cao.

“Một khi thành công phong ấn sương mù đen, nhiệm vụ phụ tuyến liền có thể tiếp tục làm…”

Khi hiện lên hết bài này đến bài khác, đỉnh đầu truyền đến tiếng nứt nẻ “Răng rắc”.

Sau khi Hoàng Thái Cực lâm vào ngủ say, phòng ngự của tầng đất trên đỉnh đầu mất đi linh lực chống đỡ, ở dưới sương mù đen ăn mòn, bắt đầu mất nước sụp đổ.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh không do dự nữa, quyết định buông tay đánh cuộc, lấy ra mười thỏi vàng ẩn chứa nhật chi thần lực, hũ sứ chuyên chứa sinh mệnh nguyên dịch, cùng với bốn ống sinh mệnh nguyên dịch.

Cũng chính là lúc này, tầng đất sụp đổ xuống, ánh mặt trời ảm đạm cùng mưa to ùa vào.

Y Xuyên Mỹ nơi xa chăm chú trông lại, thấy rõ tình hình đáy hố, cười nói:

“Xem ra Hoàng Thái Cực đã vứt bỏ ngươi, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thần thoại của ngươi kết thúc rồi.”

Cô ta tuy đang cười, nhưng trong ánh mắt mang theo tiếc nuối thật sâu, tựa như nhân vật phản diện háo sắc, bất đắc dĩ xử lý thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Còn không thể thừa dịp còn nóng.

Trương Nguyên Thanh nâng lên gương quỷ, nhìn thoáng qua tướng mạo, nói một câu Y Xuyên Mỹ cảm thấy hoang mang:

“Đừng cho rằng ngươi đã thắng!”

Sương mù đen ẩm ướt nặng nề sụp xuống, bao phủ cái hố nông, bao phủ Trương Nguyên Thanh.

Trong nháy mắt, thân thể Trương Nguyên Thanh khô quắt, làn da dán sát xương cốt, tóc biến thành cỏ khô, hóa thành một khối thây khô.

Khối thây khô này gian nan há mồm, dùng sức hút một cái.

“Ầm ầm ầm!”

Hũ sứ, ống tiêm dưới chân hắn ùn ùn vỡ tan, hóa thành dòng chảy nhỏ ùa vào khoang miệng.

Thân thể khô quắt cũng chưa tràn đầy, sương mù đen ẩm ướt dính dính giống như nếm được ngon ngọt, thông qua lỗ chân lông, xoang mũi, miệng, điên cuồng ùa vào trong cơ thể Trương Nguyên Thanh, tận tình đoạt lấy sinh mệnh lực.

Nhưng hơi nước cướp đoạt cùng bệnh khuẩn có thể nháy mắt giết chết Thánh Giả cấp 4, lại chưa cướp đi sinh mệnh của Trương Nguyên Thanh.

Hắn cố nén đau đớn trong cơ thể, quyết đoán bóp nát mười thỏi vàng trong tay.

Hào quang màu vàng kim chói mắt phá tan bóng tối, mười vầng mặt trời nhỏ từ trong thỏi vàng trồi lên.

Trương Nguyên Thanh lập tức vận chuyển tâm pháp thổ nạp của Thuần Dương Tẩy Thân Lục, một hơi hút hết mặt trời nhỏ trước người vào trong miệng.

"Vù!"

Thân thể hắn lập tức bốc cháy lên ngọn lửa màu vàng, tóc nháy mắt cháy hết, máu thịt tan rã, lộ ra xương sọ đỏ bừng, nhưng lại ở một giây sau, máu thịt tái sinh, tiếp theo lại bị thiêu hủy.

Tuần hoàn lặp lại.

Trong thân thể hắn vang lên "xèo xèo", tựa như nước lạnh giội vào chảo nóng, đó là tiếng sương mù đen bị "bốc hơi".

Nó không có trí tuệ, tuần hoàn bản năng chiếm cứ thận, cắn nuốt sinh mệnh lực, chống lại lực lượng Kim Ô bá đạo cương liệt.

"Sinh mệnh nguyên dịch bảo hộ mình. Nhưng cũng thành căn bản nó đối kháng nhật chi thần lực. Cần, cần áp chế."

Chương 1616: Sinh tử một đường (5)

Ý thức Trương Nguyên Thanh ở trong hai luồng lực lượng đối kháng dần dần mơ hồ.

Hắn cố gắng chống đỡ một luồng ý niệm, kích hoạt bộ trang bị tế trời.

Pháp Bào âm Dương "Vù" một tiếng, bốc lên ngọn lửa hừng hực, hóa thành một cái áo choàng do lửa tạo thành, ở sau người tung bay phần phật, chiếu sáng lên nghĩa trang.

Lực lượng tượng trưng thủy thuộc tính thì thoát ly pháp bào, bao trùm ở trên người hắn, ngưng tụ thành một cái áo choàng màu đen thêu hoa văn huyền điểu.

Trong khiêm tốn lộ ra quý khí.

Bên hông một cái đai lưng xanh biếc lấp lánh tỏa sáng, lộ ra nhu hòa ôn nhuận, hòa tan áo bào đen thâm thúy cùng áo choàng lửa bá đạo.

Trên chân một đôi giày dệt tơ tinh xảo đẹp đẽ, khí tức dày nặng mênh mông, giống như vương giả uy nghiêm công chính.

Y Xuyên Mỹ ngây cả người, Nguyên Thủy Thiên Tôn lưng đeo áo choàng lửa, mặc trường bào màu đen, chân xỏ đôi ủng dài đại khí mênh mông, hông đeo đai ngọc nhu hòa ôn nhuận.

Khí tức của hắn mênh mông, công chính, bá đạo, thâm thúy, tựa như tiên thần trên chín tầng trời.

Sương mù đen chiếm cứ ở phần hông giống như chịu áp chế, liên tiếp bại lui, hào quang màu đen nồng đậm không ngừng ngưng tụ, dung nhập thận Trương Nguyên Thanh, bắt đầu co lại.

Cục diện bế tắc bị đánh vỡ.

Nhật chi thần lực hừng hực thiêu đốt, tổn thương mỗi ngõ ngách của thân thể, rèn luyện xương khớp, nội tạng, mang âm khí trong sương mù đen bốc hơi gần hết, thiêu đốt càng lúc càng cô đọng.

Quá trình này duy trì khoảng mười phút, ngọn lửa màu vàng mới vừa vặt dập tắt.

Mình còn sống, hình như có thể. Trong lòng Trương Nguyên Thanh vừa dâng lên vui sướng, ý thức liền lâm vào bóng tối vô biên vô hạn.

Mưa to đã tạnh.

Thế giới trong gương sụp đổ.

“Cái này…” Y Xuyên Mỹ cố gắng chống đỡ thân thể bị thương nặng, chạy tới bên hố.

—— Thừa dịp sương mù đen cuốn lấy kẻ địch, cô ta sử dụng sinh mệnh nguyên dịch chữa trị thương thế.

Trong cái hố nông, Nguyên Thủy Thiên Tôn ăn mặc hoa mỹ đã hóa thành một thi thể chưng khô, không còn khí tức sinh mệnh, nhưng cô ta cũng không cảm ứng được sương mù đen.

Boss phó bản trực tiếp mất rồi?

"Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng…"

Y Xuyên Mỹ vừa chấn động vừa giận dữ, cục diện tốt đẹp cô ta xây dựng, bỗng nhiên nhanh chóng xoay chuyển, giỏ trúc múc nước công dã tràng?

Nhưng rất nhanh, sức chú ý của cô ta chuyển dời đến trên bộ trang bị tế trời:

"Trên người hắn tựa như là bộ trang bị, bộ trang bị ẩn chứa bốn đại nghề nghiệp…"

Phẫn nộ cùng không cam lòng trong mắt, lập tức bị bất ngờ cùng tham lam thay thế.

Cô ta nhảy xuống cái hố nông, đang muốn lột xuống trang bị của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một tiếng "rắc", tượng đá Hoàng Thái Cực nứt nẻ, vết nứt nhanh chóng chạy đi, giáp đá ùn ùn bong ra.

Ở phía sau tượng đá, có một cô gái tuyệt đẹp con ngươi màu đỏ tươi đứng đó.

Cô đã đánh thức Hoàng Thái Cực.

Lại là khối âm thi này, liên tiếp phá hư chuyện tốt của cô ta.

Hoàng Thái Cực mở mắt ra, nhanh chóng đảo qua quanh mình, ngay sau đó đặt ở trên người Y Xuyên Mỹ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sương mù đen biến mất rồi… Ý nghĩ này chợt lóe qua, không kịp nghĩ nhiều, hắn nhấc chân đạp một bước nặng nề.

Thổ linh lực lập tức bao trùm thi thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, cách trở Y Xuyên Mỹ, ngay sau đó, hắn đưa tay chụp tới, khiến giáp đá hóa thành kiếm đá, bổ về phía Y Xuyên Mỹ.

Thân thể Y Xuyên Mỹ tiêu tan như bọt nước, chân thân xuất hiện ở ngoài hố, hướng về cửa lớn chạy như điên.

Cô ta đi cực kỳ quyết đoán.

Sinh mệnh nguyên dịch tuy đã chữa khỏi thương thế của cô ta, nhưng thể lực cùng tinh thần lực hao tổn cũng chưa khôi phục, mà Hoàng Thái Cực là Thổ Quái, sức bền vô cùng vô tận.

Chiến đấu với hắn chỉ còn đường chết.

Sau khi Hoàng Thái Cực ngủ say, lĩnh vực hắn luyện hóa liền biến mất, Thổ Quái lại là "vụng về" có tiếng, không sở trường tốc độ.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Y Xuyên Mỹ trèo qua tường sân, biến mất ở trong đêm đen.

Ngân Dao quận chúa giơ cái loa nhỏ, "Linh thể của hắn vẫn còn, nhưng không cách nào thức tỉnh, hắn đã xảy ra vấn đề, hắn…"

"Hắn đã chết phải không?" Hoàng Thái Cực nhìn cô một cái, khuôn mặt tuyệt đẹp của âm thi không có biểu cảm, nhưng thân là Thổ Quái, hắn cũng có thể cảm ứng được tinh thần dao động mãnh liệt.

Ngân Dao quận chúa giơ cái loa nhỏ thúc giục, "Đánh thức thân thể hắn, bằng không hắn chỉ có thể chuyển hóa thành linh phó."

Hoàng Thái Cực gật gật đầu, vứt bỏ kiếm đá, lấy ra sinh mệnh nguyên dịch, giải trừ lớp vỏ đá hoàng thổ chi linh ngưng tụ thành, rót vào trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, chờ đợi một lát, trước sau không thấy hắn thức tỉnh.

"Thân thể của Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn chết đi rồi. Hắn rốt cuộc đã làm cái gì?" Hoàng Thái Cực nhíu mày, nhìn về phía âm thi biết nói chuyện.

Chương 1617: Thần Kiếm sơn trang (1)

"Hắn nói phải nghĩ cách áp chế sương mù đen, hắn nói cho tôi biết, mặc kệ có thành công hay không, chỉ cần sau khi gương biến mất lập tức đánh thức anh." Ngân Dao quận chúa ngơ ngác đứng ở nơi đó, con ngươi màu đỏ tươi cũng ảm đạm đi vài phần.

Áp chế sương mù đen? Bàn tay Hoàng Thái Cực dán sát vào phần eo thi thể cháy đen, tập trung tinh thần cảm ứng, phát hiện một luồng khí tức chí âm chí hàn xoay quanh.

Bàn tay hắn nhanh chóng khô quắt.

“Sương mù đen ở trong cơ thể hắn, dung hợp cùng thận hắn… Hắn thành công rồi.” Vị Thổ Quái nghiêm túc cứng ngắc này hiếm thấy lộ ra nét rung động, “Hắn vậy mà thật sự làm được.”

Lấy thân thể cấp 4, áp chế boss có được đặc tính Chúa Tể, hắn tự nhận là không làm được.

Hoàng Thái Cực đột nhiên nhớ tới Phó Thanh Dương ở trong group đánh giá đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn: Càng là nghịch cảnh, càng có thể bùng nổ tiềm lực.

Ánh mắt Ngân Dao quận chúa nhìn về phía Hoàng Thái Cực, “Dẫn hắn đi Thần Kiếm sơn trang, có lẽ có ai có thể cứu hắn, có lẽ trong sơn trang có biện pháp bóc ra sương mù đen, mau dẫn hắn đi.”

“Tôi sẽ, cô đừng vội.”

“Tôi không có vội.”

“Cô rất vội…”

“Tôi không vội!”

Hoàng Thái Cực không tranh cãi nữa, khẽ gật đầu, bàn tay dán sát vào ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn, bùn lầy cuồn cuộn đến, bao bọc thi thể cháy đen, ngưng tụ thành một cái quan tài đất dài 2 mét.

Hoàng Thái Cực khiêng quan tài đất, mang theo Ngân Dao quận chúa, chậm rãi đi ra khỏi nghĩa trang.

“Cộp cộp cộp!”

Năm ngày sau, đường cái uốn lượn bằng phẳng, một con tuấn mã nâu vàng bốn vó như bay, bốc lên một làn khói bụi.

Trên lưng ngựa, một cô gái mặt mày hàm xuân, da trắng xinh đẹp, ghì chặt dây cương kẹp chặt bụng ngựa, vừa quất roi, vừa theo lưng ngựa phập phồng lên xuống.

“Họ!”

Cô dừng lại ở bên cạnh đường cái, chăm chú nhìn hư không trước người, con ngươi mất đi tiêu cự.

Ở trong tầm nhìn của Y Xuyên Mỹ, là một tấm bản đồ như hình chiếu 3D, bên trên vẽ sông núi rừng rậm, thôn trang, đường cái, trong đó có một dòng đánh dấu đỏ:

Thần Kiếm sơn trang!

Vị trí Thần Kiếm sơn trang, là quyền hạn linh cảnh mở ra sau khi cô ta hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến.

"Tuyến đường ở bên trái, xuyên qua mảng rừng rậm đó, tiến lên nửa giờ là tới." Y Xuyên Mỹ ngồi ở lưng ngựa, nhìn sang trái.

Cuối tầm mắt có một rừng cây, nhưng đường đi thông rừng cây gồ ghề, cỏ dại uốn lượn, không có đường đất nện cho ngựa chạy.

Nơi này vốn có đường, nhưng Thần Kiếm sơn trang diệt môn ba năm không ai hỏi thăm, đường ban đầu đã sớm hoang phế.

Y Xuyên Mỹ trầm ngâm một lát, xoay người xuống ngựa, nhẹ nhàng ấn vào trán ngựa một cái.

Con ngựa vàng chấn kinh hí dài, "cộp cộp cộp" thoát ly đường cái, hướng về phía cánh rừng chạy đi.

Y Xuyên Mỹ mạnh mẽ chạy ở vùng đất hoang cỏ dại um tùm, đuổi theo không bỏ.

Tới gần cánh rừng, đột nhiên, con ngựa vàng nâu chạy như điên cắm đầu ngã quỵ, miệng sùi bọt mép, tứ chi co giật.

Y Xuyên Mỹ cẩn thận tới gần, thấy những con rắn độc năm màu sặc sỡ bò ở dưới bụi cỏ, vảy phản xạ ánh mặt trời.

Chỗ cổ của con ngựa, có một con rắn vảy màu sắc sặc sỡ dài nhỏ cắn.

Hiển nhiên, có Thông Linh Sư sớm đến Thần Kiếm sơn trang, cùng ở trên đường bố trí cạm bẫy.

Y Xuyên Mỹ "chậc" một tiếng, nhíu mày, cô ta ghét nhất chính là cạm bẫy, bởi vì Huyễn Thuật Sư đã không có phòng ngự cường đại, cũng không có thân thủ mạnh mẽ, càng không có năng lực tự lành đáng sợ.

Làm không tốt, rất có thể lật thuyền trong mương, chết ở trong cạm bẫy đồng bạn hoặc kẻ địch bố trí.

Cô ta lui về phía sau vài bước, tiến lên, bay vọt, nhảy qua khu vực rắn độc lượn lờ, tiếp tục đi về phía trước.

Lại đi vài phút, cô ta nhìn thấy phía trước xuất hiện cái hố lớn cháy đen, bên hố phân tán mấy thi thể phá thành mảnh nhỏ.

"Biết chôn 'mìn', xem ra là Hỏa Sư, không, Hỏa Ma có đầu óc."

Y Xuyên Mỹ nói thầm một tiếng.

Nghề nghiệp hợp pháp cũng đến Thần Kiếm sơn trang rồi.

Tiêu cục Hoàng Kỳ trì hoãn ở khách điếm hai ngày, lại bởi vì mưa to dừng chạy đi, ở nghĩa trang nghỉ ngơi một đêm, lại thêm cô ta sau khi thoát khỏi nghĩa trang, trốn đi điều tức một đêm.

Tính như vậy mà nói, nếu mấy tiêu đội khác chạy hết tốc độ, hẳn là so với cô ta đến Thần Kiếm sơn trang trước hai ngày.

Hai đại trận doanh hợp pháp cùng tự do, có lẽ đã ở Thần Kiếm sơn trang đánh hai ngày.

Không biết tình hình chiến đấu Thần Kiếm sơn trang như thế nào? Nghĩ đến đây, tâm tình Y Xuyên Mỹ có chút vội vàng.

Vì thế lấy ra một cái áo khoác dệt bằng lông vũ, khoác ở phía sau lưng.

Đạo cụ này tên là "Ưng Chi Vũ", đạo cụ phẩm chất Thú Vương, công năng là hóa thân chim ưng, có tác dụng trong thời gian năm phút đồng hồ.

Ưng thân lực công kích yếu, cho nên phẩm chất bình thường, nhưng năng lực bay lượn năm phút đồng hồ đối với Thánh Giả mà nói, là kỹ năng phụ trợ tha thiết ước mơ.

Chương 1618: Thần Kiếm sơn trang (2)

Trong tích tắc, áo khoác lông vũ dung nhập làn da cô ta, hóa thành những cây linh vũ, quần áo cô ta bị xé rách, đôi chân đẹp vặn vẹo thu hẹp, biến thành móng chim ưng.

Hai cánh tay mở ra, hóa thành cánh chim dài 3 mét.

Khuôn mặt quyến rũ của cô ta kịch liệt biến hóa, mọc ra lông tơ, linh vũ, con ngươi biến thành con ngươi dựng thẳng màu hoàng kim, môi kiều diễm cứng đờ thành mỏ bén nhọn.

“~!”

Trong một tiếng chim ưng kêu, cô ta biến thành một con chim ưng thật lớn, giương cánh bay cao, vỗ cánh lướt qua rừng cây, bay qua dãy núi, bay đi Thần Kiếm sơn trang.

Rất nhanh, một mảng lớn quần thể kiến trúc xuất hiện ở trong tầm nhìn của Y Xuyên Mỹ.

Đây là một tòa sơn trang cổ đại đồ sộ, diện tích cực rộng, nhưng bỏ hoang đã được một thời gian, thực vật sinh trưởng dã man che đi đình đài lầu các, khe hở giữa gạch đá mọc ra cỏ dại.

Ao hồ của vườn hoa khô cạn, mái hiên lầu các đọng đầy lá rụng, một bộ cảnh tượng hoang vắng.

Y Xuyên Mỹ lượn vòn xa xa, ưng thân giao cho cô ta thị lực thật tốt, quan sát cảnh tượng trong sơn trang.

Đột nhiên, đôi mắt ưng của cô ta co lại, thấy trục đường chính của sơn trang, có mười mấy thi thể nằm ngổn ngang.

Như cô ta dự liệu, mấy đội ngũ khác sớm đến sơn trang, cũng mở ra xung đột.

Sơn trang tây viện, Kiếm Các.

Kiếm Các nhìn từ vẻ ngoài, giống như một tòa bảo tháp ba tầng, do gạch xanh cùng gỗ hỗn hợp dựng thành, đỉnh nhọn mái cong, đại khí mênh mông.

Bên trong Kiếm Các, không có bàn ghế đồ gia dụng, trên sân hình tròn đường kính năm mươi mét cắm đầy kiếm rậm rạp.

Từ trên chất liệu, có thể chia làm kiếm đồng xanh, kiếm đồng thau, kiếm đá, kiếm sắt, kiếm thép tốt; Từ trên hình thức, có thể chia làm hán bát phương, đường đao, cự kiếm, đoản kiếm, uyên ương kiếm…

Thanh niên mái tóc đỏ đứng ngạo nghễ ở cửa lầu các, cảnh giác đánh giá động tĩnh bên ngoài.

Hắn mặc trang phục của tiêu cục Xích Viêm, hai tay đeo bao tay che nửa ngón tay màu lửa đỏ, ngũ quan tuấn lãng, mặt mày tràn ngập nóng nảy, giống như một lời không hợp sẽ nhảy lên đánh người.

Ở cách mấy mét phía sau hắn, thanh niên mặc trang phục màu đen ngồi xếp bằng, ngực thêu cuộn sóng màu trắng, mặt mày âm trầm, sắc mặt tái nhợt, vừa nhìn là biết loại người vui giận thất thường, không dễ ở chung.

Cách hai người không xa, là sáu bảy tiêu sư bị thương nặng, ngồi xếp bằng điều tức, đều mặc trang phục màu đen, là người của tiêu cục Viễn Hải.

"Phế vật!" Thanh niên mặt mày âm trầm, nâng mắt nhìn thanh niên tóc đỏ ở cửa một cái, lạnh lùng nói:

"Tất cả đều là phế vật, Khương Cư ngươi cũng là phế vật, ta sao có thể ghép trúng các ngươi đám cặn bã này."

Trong giọng nói âm lạnh mang theo lửa giận cùng bực bội.

Tình huống của trận doanh hợp pháp cực kỳ nguy cấp, trong năm đội ngũ, chỉ có tiêu cục Viễn Hải cùng tiêu cục Xích Viêm thành công đến Thần Kiếm sơn trang.

Trong ba đội ngũ còn lại, tiêu cục Linh Viên cùng tiêu cục Tam Kiếm ở trên đường bị diệt, hành giả hợp pháp trở về linh cảnh, nghề nghiệp tà ác lẻn vào ở trong đội ngũ thành công hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến, mang theo quan tài đến Thần Kiếm sơn trang.

Mà Hỏa công tử Khương Cư của tiêu cục Xích Viêm tuy đã đến Thần Kiếm sơn trang, nhưng hắn là bị tiêu cục đuổi ra.

Hắn ở trên đường áp tải, bị nghề nghiệp tự do trong đội ngũ tính kế, bị người sói đánh thành người sói, lọt vào mọi người của tiêu cục vây công, rơi vào đường cùng giết ra khỏi vòng vây, sớm chạy tới Thần Kiếm sơn trang.

Trước mắt, duy nhất hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến là tiêu cục Viễn Hải.

Nhưng tiêu cục Viễn Hải cùng Hỏa công tử ở Thần Kiếm sơn trang gặp bốn kẻ nghề nghiệp tà ác, cùng với các tiêu sư của

tiêu cục Xích Viêm vây công, một cây chẳng chống vững nhà, quan tài áp tải bị cướp đi.

Vì thế vừa chiến vừa lui, trốn vào Kiếm Các, dựa vào kiếm trận nơi đây chống đỡ kẻ địch, kéo dài hơi tàn.

"Câm miệng cho lão tử!" Khương Cư nhíu nhíu mày, cố nén cảm xúc nóng nảy, nói:

"Lão tử ghét nhất phó bản nhiều người, loạn hết cả lên, khó hiểu đám Hỏa Sư kia của tiêu cục Xích Viêm, quả thực không có đầu óc, người ta nói cái gì thì tin cái đó.

"Chẳng qua, tốt xấu gì còn có tiêu cục Hoàng Kỳ chưa tới, chúng ta chưa chắc sẽ thua."

Bây giờ là hai đánh bốn, bọn họ bên này không chút phần thắng, chỉ có thể dựa vào Kiếm Các tử thủ, tiêu cục Hoàng Kỳ thành điểm mấu chốt trận doanh hợp pháp khởi tử hồi sinh.

Thanh niên khí chất âm trầm lạnh lùng nói:

"Vĩnh viễn đừng gửi gắm hy vọng ở trên thân người khác, nếu tiêu cục Hoàng Kỳ cũng thua…"

Hắn chưa nói tiếp, nhìn về phía Khương Cư, nói:

"Nếu tiêu cục Hoàng Kỳ may mắn đến Thần Kiếm sơn trang, Khương Cư, ngươi phụ trách đi ra ngoài tiếp ứng, ngươi hẳn là biết tiêu cục Hoàng Kỳ là hi vọng cuối cùng của chúng ta."

Chương 1619: Thần Kiếm sơn trang (3)

"Thái Long Thần, ngươi muốn coi ta là vật hi sinh!" Khương Cư nhíu mày, không nói đến tiêu cục Hoàng Kỳ khi nào đến, hắn một mình một ngựa đi ra ngoài tiếp ứng, đối mặt bốn quân địch nghề nghiệp tà ác, xác suất đại khái rất khó còn sống trở về.

Ánh mắt Thái Long Thần hiện lên lạnh lùng:

"Ta nơi này không nuôi phế nhân, nếu ngươi không muốn, lần sau bọn họ đánh vào, ta sẽ không thao túng kiếm trận giúp ngươi."

Cái trán Khương Cư nổi lên gân xanh, nhìn hắn vài giây, nhếch miệng cười nói:

“Chờ ra khỏi phó bản, lão tử muốn đánh chết ngươi!”

Thái Long Thần cười lạnh một tiếng: “Phụng bồi mọi lúc!”

Lúc này, hai người nghe được tiếng chim ưng cao vút.

Ngoài Kiếm Các, một ông lão tóc hoa râm ngồi xếp bằng ở trên một cái quan tài đen, trước người cắm một thanh trường đao màu đỏ dài bốn thước.

Hình thể lão khôi ngô to lớn, tóc hoa râm cột thành đuôi ngựa, mày rậm mắt sắc, một vệt phù văn mê hoặc trên trán tựa như hình xăm.

Tuy là người cao tuổi, nhưng vừa nhìn là biết đại gia có thể nhổ được cây dương liễu.

Ông lão ngẩng đầu lên, cất cao giọng nói:

“Người bên trên, là bạn thì đáp ở nóc lầu các phía sau ta, là kẻ địch thì đáp ở nóc Kiếm Các phía trước ta.”

Thanh âm cuồn cuộn như sấm, quanh quẩn ở phía chân trời.

“~!”

Con chim ưng lớn lượn trên bầu trời kêu một tiếng, lao xuống, đáp ở nóc lầu các phía sau ông lão.

Ngay sau đó, hào quang vặn vẹo một trận, chim ưng to lớn hóa thành một cô gái xinh đẹp mặc áo khoác lông vũ.

Cô ta cười mỉm nhìn ông lão khôi ngô, nói:

“Đã lâu không gặp, Tham Lam thần tướng. Ồ, ngươi sao là lấy mặt mũi thật xuất hiện?”

“Y Xuyên Mỹ?” Ông lão để tóc đuôi ngựa hoa râm, ánh mắt dừng lại ở trên áo khoác lông vũ, lộ ra nét tham lam khát vọng, sau đó lại biểu lộ tham lam đối với dáng người cao ráo yểu điệu của Y Xuyên Mỹ.

Lão cười ha ha nói:

“Ngươi ở trong mắt ta, chính là một bảo tàng làm người ta muốn ngừng mà không được, đạo cụ có thể phi hành không nhiều, thu lại đi, bằng không đại đao của ta đói khát khó nhịn.”

Y Xuyên Mỹ sờ sờ gò má, giật mình nói:

“Sau khi đến sơn trang, thân phận ngụy trang liền biến mất?”

Cô ta sau đó ném chi tiết này ra sau đầu, cười khanh khách nói: “Ta càng hy vọng một cây đại đao khác của ngươi đói khát khó nhịn.”

Nói xong, cô ta cởi áo khoác, thu vào ô vật phẩm.

Cao tầng Binh Chủ giáo đều có chỗ thiếu hụt tính cách đáng sợ, có đôi khi sẽ áp chế lý trí, không cần thiết cố ý mặc đạo cụ dụ dỗ đối phương.

Nội chiến thì không ổn.

Y Xuyên Mỹ đầu tiên là nhìn Kiếm Các nơi xa một cái, tiếp theo nhìn quanh bốn phía, cười nói:

“Xem ra ta đến đúng thời điểm, không cần trốn nữa, ta có thể cảm ứng được tinh thần dao động của các ngươi, ra đi.”

Vừa dứt lời, nóc nhà dưới chân khẽ chấn động, mái ngói ầm ầm phá vỡ, một con mãng xà khổng lồ to như vại nước lao lên.

Mãng xà khổng lồ thân người đuôi rắn, vảy nâu đen dưới ánh mặt trời lóe ra hào quang kim loại, trong lúc vặn vẹo cơ thịt mấp máy, trông rất mạnh mẽ.

Thân người là hình tượng phụ nữ xinh đẹp, con ngươi dựng thẳng màu vàng nhạt, đuôi mắt mọc mấy miếng vảy sặc sỡ đẹp đẽ, lông mày thanh tú, môi đỏ tươi, có loại vẻ đẹp kinh tâm động phách lại làm người ta nổi cả da gà.

Thánh Giả cao cấp Linh Năng hội, phân hội khu tây, Xà Nữ!

Xà Nữ mặc rất mát mẻ, chỉ có một cái áo quây ngực màu đen, thịt mềm no đủ chắc nịch, nặng trịch trói buộc ở trong áo quây ngực.

Da thịt lộ ra màu trắng như đồ sứ, vòng eo nhỏ nhắn, cái rốn gợi cảm.

Trong cái lỗ bị Xà Nữ phá vỡ ra, lại lao ra hai bóng người.

Một tráng hán khuôn mặt xăm đầy hình xăm, ánh mắt hung bạo hiếu chiến, cầm trong tay một cây mã tấu, mặc quần áo gọn gàng màu trắng, chỗ ngực thêu ba thanh kiếm nhỏ.

Một cô gái ong thân thể thướt tha, hoa văn đen vàng giao nhau lan đến toàn thân, đôi mắt tối đen như đá quý, khuôn mặt tinh xảo yêu dị, cái trán có hai cái xúc tu cong cong.

Cô có thân thể cùng tứ chi giống người, cũng có bụng ong no đủ khêu gợi, phần đuôi khảm một cây gai độc tối đen bén nhọn.

Y Xuyên Mỹ không biểu lộ gì lui về phía sau, cười nói: "Đừng tới gần ta như vậy, ta sẽ nhịn không được kéo các ngươi vào mộng cảnh."

Cô ta nhìn về phía tráng hán người đầy hình xăm cùng cô gái ong, cười nói:

"Hai ngươi là ai?"

Tráng hán hình xăm kêu 'hắc' một tiếng:

"Minh chủ Đại Đao minh, ID linh cảnh Bách Nhân Trảm, Yêu Mê Hoặc cấp 5, chấp sự Y Xuyên Mỹ không biết ta rất bình thường, ta vẫn luôn hoạt động ở Tây Bắc."

Tham Lam thần tướng nói:

"Đây là phó bản thăng cấp 5 lên 6 của hắn."

Cấp 5 đỉnh phong, Yêu Mê Hoặc tây bắc, là thế lực phụ thuộc Binh Chủ giáo? Y Xuyên Mỹ khẽ gật đầu, nhìn về phía ong chúa.

Chương 1620: Tiểu Viên phẫn nộ (1)

Ong chúa tuyệt đẹp lạnh nhạt, thản nhiên nói:

"Tán tu, 5 lên 6, ngươi không cần biết ID linh cảnh của ta."

Y Xuyên Mỹ nheo mắt, cười nói:

"Ta thích sự cuồng vọng của ngươi! Ừm, còn có một người đâu?"

"Chết rồi!" Trong bờ môi đỏ mọng của Xà Nữ thè ra lưỡi rắn, giọng nói yêu mị: "Tên kia nhiệm vụ thất bại, cũng không chạy thoát, hẳn là Chưởng Mộng Sứ. Ngươi một mình tới đây, nói lên nhiệm vụ thất bại rồi nhỉ, kẻ địch tiêu cục Hoàng Kỳ là ai?"

Y Xuyên Mỹ trầm ngâm một phen: “Nhiệm vụ phụ tuyến hoàn thành rồi, nhưng cũng thất bại. Ta thậm chí không biết có tính là hoàn thành hay không.”

“Đã có bug?” Xà Nữ nhíu mày: “Chuyện là thế nào?”

Đám nghề nghiệp tà ác ùn ùn nhìn qua.

Y Xuyên Mỹ lại không đáp, cười mỉm hỏi lại:

“Tình huống trong sơn trang thế nào? Vây trong Kiếm Các là ai? Nhiệm vụ chủ tuyến của các ngươi là cái gì? Có thăm dò rõ kịch tình Thần Kiếm sơn trang hay không?”

Cô ta ở lúc hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến, linh cảnh liền cho nhiệm vụ chủ tuyến:

“Mời tới Thần Kiếm sơn trang, đánh thức ma đầu bị phong ấn.”

Không khó nhìn ra, trong quan tài năm đại tiêu cục áp tải, phong ấn một bộ phận của ma đầu.

Nhiệm vụ của nghề nghiệp tự do là cởi bỏ phong ấn quan tài, phóng thích hung vật bên trong, chính là bước thứ nhất đánh thức ma đầu.

Nhưng trừ nhiệm vụ chủ tuyến, cô ta hoàn toàn không biết gì cả đối với kịch tình của Thần Kiếm sơn trang, ở trong phó bản đẳng cấp cao, chưa biết, chính là tai họa ngầm.

Nhóm người này vây Kiếm Các lại không công kích, hiển nhiên là lâm vào cục diện bế tắc, làm kẻ mới tới, cô ta cần phòng bị các đồng đội lấy cô ta tế trời, dùng mạng cô ta đi lấp hố, dựa vào cái này đánh vỡ cục diện bế tắc.

Loại chuyện này ở trong phó bản nhiều người nhìn mãi quen mắt, nghề nghiệp tự do cơ bản không có điểm mấu chốt.

Xà Nữ cuộn thành một đống, thân thể yểu điệu trắng sứ dựng lên cao cao, ánh mắt nhìn về phía Kiếm Các:

“Trong năm tiêu đội, tiêu cục Tam Kiếm cùng tiêu cục Linh Viên bị diệt, bị ta cùng Tham Lam thần tướng diệt. Quyền chủ động của tiêu cục Xích Viêm, bị cô ta giành được.”

Xà Nữ quay đầu nhìn Tiểu Viên một cái.

Y Xuyên Mỹ đánh giá cô gái ong, kinh ngạc nói:

“Ngươi vậy mà có thể áp chế Khương Cư?”

Tiểu Viên lãnh diễm cao ngạo, không thèm để ý tới.

Xà Nữ tiếp tục nói:

“Co đầu rút cổ trong Kiếm Các là Thái Long Thần của tiêu cục Viễn Hải cùng Khương Cư của tiêu cục Xích Viêm.”

“Thái Long Thần?” Y Xuyên Mỹ lập tức hưng phấn hẳn lên, cười khanh khách nói: “Phó bản lần này cũng thật thú vị, tất cả đều là công tử ca quan phương, vì sao không giết vào?”

Khương Cư là con trai bang chủ Xích Hỏa bang, Thái Long Thần là cháu nội Thái trưởng lão Thủy Thần cung.

Thái trưởng lão đứng hàng tổng bộ thập lão, một trong những người có quyền thế nhất quan phương.

“Thái Long Thần hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến, đạt được quyền khống chế Kiếm Các, trận pháp đó cực kỳ cường đại, nếu cường công, có thể lật thuyền trong mương, dứt khoát liền giằng co, chờ đợi tình huống tiêu cục Hoàng Kỳ.” Tham Lam thần tướng nói:

“Ngươi tới vừa lúc, kiếm trận không ngăn được mộng cảnh, Y Xuyên Mỹ, dựa vào ngươi phá cục rồi.”

Trong một ngày hai bên giằng co, trận doanh tà ác từng cường công Kiếm Các, từng dùng khói độc, trùng độc, nhưng đều chưa lấy được hiệu quả gì.

Khương Cư là Hỏa Sư, khắc chế cổ trùng.

Thái Long Thần là Ôn Thần, bệnh tật cũng không kém gì cổ độc của Vu Cổ Sư, hơn nữa càng thêm khó có thể phòng bị, mang khẩu trang cũng không phòng được.

Lại thêm Hỏa Ma tóc đỏ là con trai minh chủ, chiến lực kinh người, lại có Kiếm Các phụ trợ, trận doanh tự do bên này tuy chiếm hết ưu thế, cũng phải thừa nhận đối phương là khúc xương khó gặm.

Lúc này, tác dụng của Chưởng Mộng Sứ liền hiển hiện ra.

Y Xuyên Mỹ nhìn Kiếm Các nơi xa một cái, hỏi:

“Ngươi vừa rồi nói Thái Long Thần lấy được quyền khống chế Kiếm Các. Ta còn chưa làm rõ tình huống phó bản này, Thần Kiếm sơn trang diệt môn là chuyện gì, người ủy thác tiêu cục là thế lực nào, ma đầu trong nhiệm vụ chủ tuyến là chi tiết gì?”

Xà Nữ thản nhiên nói:

“Tham Lam thần tướng là kẻ đầu tiên đến Thần Kiếm sơn trang, hắn ở trong từ đường sơn trang phát hiện một bức thư máu, bên trên ghi lại tình hình diệt môn của Thần Kiếm sơn trang.

Cô ta quay đầu nhìn về phía Tham Lam thần tướng, che miệng cười khẽ: “Thần tướng, cho cô ta xem chút? Nữ nhân này đề phòng chúng ta đấy.”

Tham Lam thần tướng từ ô vật phẩm lấy ra một cuộn giấy Tuyên Thành, nhẹ nhàng ném.

Giấy Tuyên Thành được gió nâng, không nhanh không chậm bay về phía nóc nhà, bị Y Xuyên Mỹ vươn tay bắt lấy.

Cô ta mở ra giấy Tuyên Thành, tập trung tinh thần đọc.

Nội dung bức thư máu dùng thể chữ Khải viết thành, tác giả là trang chủ Thần Kiếm sơn trang “Mộ Dung Văn Tinh” .

Chương 1621: Tiểu Viên phẫn nộ (2)

Kẻ sáng lập Thần Kiếm sơn trang là đại hiệp một thế hệ “Mộ Dung Phú”, người này xuất thân thời Ngũ Đại Thập Quốc, là dân thường, lại cơ duyên thâm hậu, tập được ngũ hành chi thuật, lại lấy kiếm thuật độc bá Giang Nam.

Sau khi Tống lập nước, thiên hạ yên ổn, Mộ Dung Phú về quê hương, thành lập Thần Kiếm sơn trang.

Mộ Dung Phú trước khi mất, dặn dò hậu nhân, Thần Kiếm sơn trang cần lấy kiếm thuật đặt chân trên giang hồ, con cháu đời sau không thể tu hành ngũ hành bí thuật, cũng mang bí thuật vào quan tài.

Đến Mộ Dung Văn Tinh một thế hệ này, Thần Kiếm sơn trang đã sừng sững giang hồ hai trăm năm, tuy không bằng các tiên

môn cao cao tại thượng kia, nhưng ở khu vực Giang Nam cực có danh tiếng.

Mộ Dung Văn Tinh có một con trai, tên "Mộ Dung Long", tư chất siêu quần, tâm cao ngất, lúc trẻ tuổi xông pha giang hồ, gặp người trong tiên môn, bị suy sụp, quay về nhà tiềm tu.

Mộ Dung Văn Tinh mới đầu không bận tâm, cái gọi là người hành tẩu ở giang hồ, nào có không trúng đao, trúng đao rồi, liền biết giang hồ không phải đánh đánh giết giết, là đạo lí đối nhân xử thế, cũng rất tốt.

Nào ngờ, Mộ Dung Long chấp niệm thành ma, một lòng muốn tu thành tuyệt thế thần công, trả thù tiên môn, nhưng nhân sĩ giang hồ làm sao đối kháng với tiên môn?

Vì thế hắn âm thầm đào phần mộ tổ tiên Mộ Dung Phú, trộm ra ngũ hành bí thuật, khổ tu sáu năm, rốt cuộc tẩu hỏa nhập ma, ở trong sơn trang đại khai sát giới.

Mộ Dung Văn Tinh dẫn dắt cao thủ, đệ tử trong tộc, trấn áp Mộ Dung Long điên cuồng, cao thủ trong sơn trang cũng hầu như thương vong hết.

Mộ Dung Văn Tinh tự biết Thần Kiếm sơn trang gặp biến cố lớn này, nhất định rước lấy kẻ thù cùng người rắp tâm bất lương mơ ước, chút ít tộc nhân sống sót không thể bảo vệ được xác Mộ Dung Long cùng ngũ hành bí thuật.

Vì không để giang hồ đại loạn, hắn thiêu hủy thân thể Mộ Dung Long, rút ra ngũ hành chi linh cùng hồn phách, tách ra phong ấn, giao cho tộc nhân mang đi.

Đồng thời, hắn đuổi đi đệ tử sơn trang, thư tín bạn tốt trên giang hồ, nói muốn dẫn Mộ Dung gia tộc lánh đời ẩn cư, dời cả tộc khỏi sơn trang.

Sắp xếp tốt tất cả công việc, Mộ Dung Văn Tinh ở từ đường vắng lặng từ trần.

Trước khi mất viết xuống bức thư máu này.

Đây là một bức thư sám hối hướng tổ tiên xin lỗi.

"Khó trách gọi là Ngũ Hành Chi Loạn, trong phó bản này có lẽ cất giấu bí mật của năm đại nghề nghiệp hợp pháp, có chút thú vị rồi." Y Xuyên Mỹ dâng lên hứng thú.

Làm linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, cô ta biết phó bản bắt nguồn từ lịch sử, chuyện xảy ra ở Thần Kiếm sơn trang, hẳn là chân thật tồn tại trong lịch sử.

Người thần bí ủy thác năm đại tiêu cục, hẳn là người năm đó mơ ước ngũ hành bí thuật, chẳng qua ở trong phó bản bọn họ tựa như không có quá nhiều đất diễn, chỉ đảm đương bối cảnh.

Xà Nữ bò ở nóc nhà, đuôi rắn thon dài khỏe mạnh đè mái ngói vang lên ken két, "Trong bức thư máu đề cập một tin tức, Mộ Dung Phú cơ duyên thâm hậu, tập ngũ hành bí thuật, hắn có thể tập, vì sao Mộ Dung Long lại tẩu hỏa nhập ma?"

"Mang theo ngũ hành bí pháp vào quan tài cũng là một điểm đáng ngờ, Mộ Dung Phú tựa như dự đoán được hậu nhân không thể tu hành thành công." Cô gái ong Tiểu Viên bổ sung một câu.

"Ngũ hành bí thuật, chậc chậc, thực làm người ta thèm nhỏ dãi nha." Tham Lam thần tướng liếm liếm môi, trong ánh mắt lóe ra nét tham lam mãnh liệt.

Sau đó tiếc nuối sờ sờ đuôi ngựa:

"Đáng tiếc ta là Yêu Mê Hoặc."

Xà Nữ thè lưỡi rắn xì xì, cười yêu mị: "Đây có lẽ là nhiệm vụ ẩn, chờ chúng ta giải quyết xong đám công tử ca hợp pháp, lại tới mộ Mộ Dung Phú thăm dò."

Theo nói chuyện với nhau, Y Xuyên Mỹ dần dần thăm dò mạch lạc kịch tình phó bản, cùng với trung tâm đối kháng của hai đại trận doanh.

Nhiệm vụ của trận doanh tự do là phóng thích ma đầu, giết sạch hành giả hợp pháp.

—— Hung vật trong quan tài sau khi trở lại sơn trang, liền biến mất ở trong mộ cung của Mộ Dung Phú.

Mà trận doanh hợp pháp là áp tải bộ phận linh hồn cùng lực lượng của ma đầu đến Thần Kiếm sơn trang, đạt được quyền khống chế một tòa đại trận, mượn dùng lực lượng đại trận giết chết nghề nghiệp tự do.

Bây giờ trong trận doanh hợp pháp, duy nhất hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến là Thái Long Thần của tiêu cục Viễn Hải.

Trong Kiếm Các, Hỏa công tử Khương Cư đấm một phát lên khung cửa, hùng hổ nói:

“Đáng chết, là Y Xuyên Mỹ, xem ra người tiêu cục Hoàng Kỳ thất bại rồi, chúng ta dữ nhiều lành ít.”

Thái Long Thần sắc mặt âm trầm, “Y Xuyên Mỹ chưa hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến, bằng không chúng ta bây giờ đã chết.”

Khi hắn đến Thần Kiếm sơn trang, cao thủ của trận doanh tà ác đã mai phục ở trong sơn trang, Tham Lam thần tướng cường đại hơn nữa đáng sợ, lại có đám người Xà Nữ giúp đỡ, hắn chỉ có thể bỏ qua quan tài, cùng Khương Cư vừa chiến vừa lui, trốn vào Kiếm Các.

Chương 1622: Tiểu Viên phẫn nộ (3)

Cũng chính là nói, trận doanh tà ác chỉ thiếu một cái quan tài liền hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến.

Nếu bộ phận hung vật kia tiêu cục Hoàng Kỳ phụ trách áp tải đã thoát ly phong ấn, ma đầu lúc này nên sống lại rồi.

Khương Cư nhíu mày suy tư vài giây, nói:

“Phải bảo vệ cái quan tài đó của tiêu cục Hoàng Kỳ, bằng không chúng ta thua chắc rồi. Có thể đánh đuổi Y Xuyên Mỹ bảo vệ quan tài, hắn là cao thủ, trong 6 cấp đỉnh phong của Trung Đình, có thể có phần thực lực này, sẽ không vượt qua mười người.”

“Tiêu cục Hoàng Kỳ bên kia là tình huống gì, ta rất tò mò đã xuất hiện bug gì?” Xà Nữ trườn thân thể, vòng quanh Y Xuyên Mỹ, thè lưỡi xì xì: “Bây giờ có thể nói chưa?”

Đám nghề nghiệp tà ác đều nhìn về phía Y Xuyên Mỹ.

“Trong đội ngũ tiêu cục Hoàng Kỳ có hai gã hợp pháp, đều là người quan phương, danh hiệu hai người bọn họ các ngươi không xa lạ, một người là Hoàng Thái Cực, một người là Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Y Xuyên Mỹ nói.

Nghe được Hoàng Thái Cực, đám nghề nghiệp tà ác “chậc” một tiếng, tuy cảm thấy khó giải quyết, nhưng cũng không quá

kinh ngạc, dù sao người có thể ghép với phó bản này, cho dù là quan phương, số lượng cũng có hạn.

Nhưng bốn chữ Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại khiến các đại lão ở đây cả kinh.

Tiểu Viên cảm xúc dao động lớn nhất, gương mặt yêu dị lãnh diễm hơi khựng lại, sững sờ ở nơi đó.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn? !" Xà Nữ ngạc nhiên trợn to đôi mắt đẹp, giọng điệu chấn động:

"Lần trước nghe được tiểu tử này còn là phó bản giết chóc, lúc này mới hai tháng, hắn đã tấn thăng cấp 6? ?"

Người khác cũng là vẻ mặt gặp quỷ.

Tuy, bởi vì số lượng linh cảnh hành giả trận doanh hợp pháp cùng tà ác chênh lệch thật lớn, trong linh cảnh nhiều người, bọn họ các cấp 6 đỉnh phong này, thường xuyên sẽ bị coi là boss ghép với các hành giả hợp pháp cấp 6 sơ kỳ, hoặc cấp 5.

Hai người, thậm chí một người đối kháng sáu gã hợp pháp.

Nhưng ghép ới hành giả cấp 4, là chuyện chưa từng xảy ra.

Không cân nhắc nhân tố như đạo cụ, sáu vị hợp pháp cấp 5 liên thủ, cũng mới vừa đủ đối phó một kẻ nghề nghiệp tà ác cấp 6 đỉnh phong, Thánh Giả cấp 4 đối mặt nghề nghiệp tà ác cấp 6, đến bao nhiêu cũng là giết thoải mái.

Y Xuyên Mỹ khẽ lắc đầu:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn là cấp 4, nhưng không phải Thánh Giả cấp 4 bình thường, ta hoài nghi có đạo cụ hoặc tài liệu cấp Chúa Tể, hơn nữa hắn nhiều lần vượt qua phó bản cấp S, cho điểm ẩn cao đến dọa người, cho nên bị linh cảnh coi là cấp 5 ghép vào, tựa như hai vị này."

Cô ta nhìn cô gái ong cùng tráng hán hình xăm một cái.

Mọi người lúc này mới miễn cưỡng tiếp nhận.

Trong mắt Tham Lam thần tướng hào quang rực cháy, hưng phấn nói:

"Tài liệu cùng đạo cụ cấp Chúa Tể? Đó nhất định là thứ của ta, nhất định là thứ của ta! Ừm, ngươi tiếp tục nói."

Y Xuyên Mỹ lập tức mang giao thủ ở nghĩa trang giản lược nói một lần, nói:

“Khi ta phát hiện không thích hợp, tới gần Nguyên Thủy Thiên Tôn xem xét tình huống, hắn đã chết, nhưng hung vật trong quan tài, ừm, linh lực thủy thuộc tính tựa như dung nhập trong cơ thể hắn, mất đi hung tính.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà đã chết? Hì hì, lúc trước ba tổ chức lớn cùng Ám Dạ Mân Côi dốc hết tâm huyết mưu tính, muốn ở trong phó bản giết chóc trừ bỏ hắn, kết quả trụi lông mà về.” Xà Nữ thản nhiên nói: “Không ngờ hắn vậy mà lại chết ở chỗ này.”

Tráng hán hình xăm cười ha ha nói: “Theo ta nói, lúc trước không cần thiết sốt sắng như vậy, thiên tài cảnh giới Siêu Phàm không tính là thiên tài. Xem đi, đến giai đoạn Thánh Giả, nói chết là chết rồi.”

Tham Lam thần tướng nhẹ nhàng gật đầu:

“Như vậy xem ra, chính là vì linh lực thủy thuộc tính dung nhập trong thi thể hắn, cho nên ngươi mới chưa hoàn thành nhiệm vụ. Không sao, Hoàng Thái Cực chung quy phải đến sơn trang, đến lúc đó đoạt lấy xác Nguyên Thủy Thiên Tôn là được.

Ha ha, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu thực chết ở chỗ này, chờ ra khỏi linh cảnh, liền có náo nhiệt để xem rồi, chuyện tốt, chuyện cực tốt.”

Mọi người đều đang cảm thấy vui sướng vì Nguyên Thủy Thiên Tôn chết, chỉ có Tiểu Viên ngây ngẩn cả người.

Cô ngẩn ra ở nóc nhà, tựa như một pho tượng không có biểu cảm.

“Tôi tựa như nghe được bọn họ nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chết.” Hỏa công tử Khương Cư nhíu mày:

“Tinh Vệ nếu biết, sợ là phải khóc ba ngày, nó rất thích Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần trước còn muốn trộm đạo cụ Chúa Tể của lão cha tặng Nguyên Thủy Thiên Tôn, bị tôi bắt được.

Y Xuyên Mỹ con tiện nhân này, thế mà lại giết Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, Phó Thanh Dương sợ là sắp nổi điên, tổng bộ cũng sắp nổi điên."

"Tổng bộ sẽ không nổi điên, thiên tài chết rồi không có bất cứ ý nghĩa gì. Vẻn vẹn một tên cấp 4, chết thì chết rồi, nhưng có thể phong ấn hung vật, cũng là chết có ý nghĩa." Thái Long Thần thản nhiên nói, "Mang đi so sánh, Hoàng Thái Cực ở trong phó bản, càng làm tôi an tâm hơn, chúng ta cần một kẻ có thể gánh vác."

Chương 1623: Tiểu Viên phẫn nộ (4)

Hỏa công tử gãi gãi mái tóc đỏ, nhe răng nói: "Chờ Hoàng Thái Cực đến đây, xem lão tử giết ngược lại bọn chúng."

Hắn đã sớm muốn lao ra chơi lớn một trận, ngạo cốt của Hỏa Sư, cho phép hắn mặc kệ sinh tử, thống thống khoái khoái đánh một trận.

Nhưng thực lực không cho phép.

"Hả?" Y Xuyên Mỹ bỗng nhiên nghiêng đầu, nhìn về phía cô gái ong ngẩn ra, cười nói:

"Cảm xúc dao động của ngươi nói cho ta biết, ngươi tựa như rất đau khổ, rất phẫn nộ, rất tuyệt vọng. Ngươi cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn là quan hệ thế nào?"

Một đám nghề nghiệp tà ác đều nhìn về phía cô gái ong.

Trong con mắt như đá quý màu đen của Tiểu Viên chợt hiện ra màu đỏ tươi, hai cái xúc tu trên trán kịch liệt run rẩy.

"Ngươi đã giết Nguyên Thủy Thiên Tôn." Cô nâng tay ôm đầu, như là muốn mang cái gì ép trở về, nhưng xúc tu run rẩy càng kịch liệt hơn.

Cô rất muốn giữ lý trí, tìm cơ hội trả thù, đây mới là cách làm chính xác, nhưng cô không khống chế được cảm xúc của mình.

Ở sau khi nghe được tin Nguyên Thủy Thiên Tôn chết, cảm xúc của cô liền mất khống chế.

Đau đớn? Tuyệt vọng? Bi thương? Phẫn nộ? Cô không phân biệt rõ là một loại nào, hoặc là tất cả đều có.

Đi theo Vô Ngân đại sư tu hành nhiều năm dưỡng ra tĩnh khí, hết thảy tan thành mây khói.

Cô lại một lần nhớ lại loại hận ý xé tim xé phổi của năm đó.

Y Xuyên Mỹ đánh giá cô gái ong yêu dị xinh đẹp, cười mỉm hỏi ngược lại: "Có vấn đề gì?"

Vừa nói xong, cô ta thấy hoa mắt, cô gái ong cách mấy mét đã bổ nhào tới trước mắt.

Tiếng cái cánh mỏng chấn động, tốc độ cao nhấc lên cuồng phong, cách một giây mới vang ở bên tai mọi người, mới nhấc lên tóc mái của Y Xuyên Mỹ.

Một màn này xảy ra quá đột ngột, tốc độ của cô gái ong lại vượt qua mọi người đoán trước, dẫn tới ai cũng chưa phản ứng lại.

Cũng may Y Xuyên Mỹ là Chưởng Mộng Sứ, sớm phát hiện cảm xúc của cô gái ong không thích hợp, không có chút nào do dự, trong hốc mắt hiện lên vòng xoáy thâm trầm.

Cây kim phần đuôi Tiểu Viên vừa mới vươn ra, con ngươi liền mất đi tiêu cự, lâm vào mộng cảnh.

"Ầm!"

Dưới quán tính, hai người va thật mạnh vào nhau, quay cuồng từ nóc nhà ngã xuống.

Xương sườn Y Xuyên Mỹ gãy trong nháy mắt.

Va chạm kịch liệt đánh thức Tiểu Viên, từ trong mộng cảnh giãy thoát ra, cái cánh mỏng rung lên "Ông", ngừng thế rơi xuống, lao về phía Y Xuyên Mỹ.

Người sau mở ra đôi môi đỏ mọng, phát ra tiếng kêu bén nhọn.

Tinh thần đả kích!

Nào ngờ cô gái ong rõ ràng là cấp 5, vậy mà lại cứng rắn đối kháng tinh thần công kích đẳng cấp cao, thất khiếu trào máu, nhưng sát ý đã quyết.

Cây kim độc dưới đuôi hung hăng đâm về phía Y Xuyên Mỹ.

“Phốc!”

Kim độc màu đen bén nhọn đâm xuyên qua bàn tay.

Một bóng người khôi ngô cao lớn không biết khi nào đã đứng ở bên cạnh Y Xuyên Mỹ, hắn vươn bàn tay, vừa vặn ngăn trở kim độc.

“A!” Tham Lam thần tướng hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn bàn tay nhanh chóng biến thành màu đen, chảy ra máu đen, da mặt hung hăng run rẩy:

“Đây là độc đau nhất ta ở cảnh giới Thánh Giả từng gặp được!”

Bàn tay biến thành màu đen của hắn, cầm ngược kim độc, nhảy tới một bước, tay phải còn lành lặn nắm chặt, tung một cú đấm, trúng bụng cô gái ong.

“Ầm!”

Sóng khí nổ tung, cô gái ong như đạn pháo bay ngược lên bầu trời, kim độc ở cuối đuôi chia lìa với bụng ong, bắn tung tóe ra chất lỏng như máu tươi.

Cô gái ong ở không trung lộn vài vòng, ổn định thân hình, nhanh chóng bay cao, lượn vòng ở trên cao sơn trang, đã kiêng kị Tham Lam thần tướng, nhưng lại không cam lòng rời đi.

Sau một hồi, cô bất đắc dĩ phát ra một tiếng rít phẫn nộ, thê lương, nhanh chóng bay ra khỏi sơn trang.

Trong Kiếm Các bên kia, Hỏa công tử Khương Cư thừa dịp trận doanh tà ác nội chiến, tuy rất hoang mang, nhưng chưa bỏ qua cơ hội tốt này, khoác một cái áo choàng nghề nghiệp Thần Dạ Du, tiến vào Dạ Du, lặng yên rời khỏi Kiếm Các.

Ngoài sơn trang, Hoàng Thái Cực thái dương ngả sương, trên vai vác một cái quan tài đất, bước đi ở giữa cỏ cây xanh um.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên khuôn mặt nghiêm túc của hắn, bước chân rất vững, mỗi một bước đều lộ ra kiên định không dời, giống như Cự Linh Thần chuyển núi trong thần thoại.

Ngân Dao quận chúa dắt Huyết Tường Vi, đi theo phía sau hắn, trên cẳng chân của Huyết Tường Vi còn có một con rắn độc vảy màu sắc sặc sỡ cắn.

Ngân Dao quận chúa cũng không có tâm tình thay cô xử lý.

Quận chúa giơ cái loa nhỏ, "Tướng mạo của anh tràn ngập huyết quang tai ương, thế cục Thần Kiếm sơn trang không ổn."

Cô có chút bực bội.

Hoàng Thái Cực sắc mặt nghiêm túc "Ừm" một tiếng, trấn an:

"Cô đừng vội."

Hắn vĩnh viễn là một bộ tư thái nghiêm túc, trầm ổn, giống với Thổ Quái khác, trầm mặc ít lời, yên lặng làm việc, ba gậy đánh không ra một cái rắm.

Chương 1624: Sớm mở ra quyết chiến (1)

"Tôi không vội! !" Ngân Dao quận chúa giơ cái loa cao thêm mấy phân, nghiến răng:

"Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn chết ở chỗ này, tôi muốn triệu hồi sư tôn, giết sạch trận doanh tà ác."

Hoàng Thái Cực nói: "Sư tôn cô?"

Ngân Dao quận chúa tựa như nhớ tới cái gì, cái loa nhỏ yên lặng hạ xuống, "Nhưng tôi không có nghi thức triệu hồi sư tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại đã chết."

Nếu cô có thể làm ra vẻ mặt, nhất định là rất uể oải.

Đúng lúc này, tiếng vỗ cánh tần suất cao từ bầu trời truyền đến, chỉ thấy trên bầu trời xanh thẳm, một bóng đen nhanh chóng lao xuống, đáp xuống cách đó không xa, cái cánh mỏng chấn động, nhấc lên làn gió ép cong cỏ xanh, thổi lên tro bụi cùng cỏ vụn.

Đây là một cô gái ong xinh đẹp đen vàng giao nhau, phần đuôi của bụng ong "máu tươi" đầm đìa, ngực bụng lõm xuống, bị thương không nhẹ.

Cô như không có cảm giác, đôi mắt như hắc bảo thạch trống rỗng nhìn chằm chằm quan tài đất trên vai Hoàng Thái Cực.

Thông Linh Sư… Hoàng Thái Cực yên lặng buông quan tài đất xuống, từ trong ô vật phẩm lấy ra một cây trường đao lưỡi

hẹp cầm một tay.

“Cô ta đã bị thương, tôi chủ công, cô phụ trách đánh lén, tranh thủ trong mười chiêu giết cô ta.” Hoàng Thái Cực trầm giọng nói.

Ngân Dao quận chúa lập tức giơ cao cao cái loa nhỏ, “Đây không phải kẻ địch.”

Nghe vậy, Hoàng Thái Cực nhíu mày, hướng về cô ném tới ánh mắt chất vấn.

Ngân Dao quận chúa quay đầu, nhắm cái loa nhỏ về phía Hoàng Thái Cực, giải thích:

“Cô ấy là bạn của Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Không cần mở Tinh Tướng Thuật, Ngân Dao quận chúa cũng có thể nhận ra thân thể cổ trùng của Tiểu Viên. Lúc trước bắc thượng săn giết phản đồ Thiên Hạc tổ cướp lấy chìa khóa Takama-ga-hara, hai người từng liên thủ chiến đấu.

Nhưng quận chúa cũng không ngờ, lại có thể ở trong phó bản gặp được hồng nhan tri kỷ này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ừm, hồng nhan tri kỷ là cách gọi ở thời đại đó của cô.

Dùng xưng hô của thời đại mới, hẳn là làm đối tượng ái muội.

“Bạn?” Hoàng Thái Cực nhíu mày, cũng chưa bởi vì âm thi giải thích mà thả lỏng cảnh giác.

Địch ý của hợp pháp đối với tà ác, sẽ không bởi vì một câu nói mà yếu bớt, với lại, âm thi dù sao không phải bản thân Nguyên Thủy Thiên Tôn, tồn tại khả năng phán đoán sai lầm quan hệ của hai bên.

Thấy Hoàng Thái Cực tựa như không quá tin tưởng, Ngân Dao quận chúa trầm ngâm một chút, đê-xi-ben cái loa nhỏ bỗng nhiên thấp xuống, như nói thầm bên tai nói:

“Là đối tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn ái muội.”

Hoàng Thái Cực vừa nghe, sự đề phòng trong lòng quả nhiên yếu bớt rất nhiều, quan hệ ái muội lại không giống với quan hệ khác, mà lấy hiểu biết của hắn trên đường đi đối với âm thi, cô sẽ không ăn nói bừa bãi.

Nghĩ đến đây, hắn lại quan sát bộ dáng mất hồn mất vía của vị Thông Linh Sư kia nơi xa, liền lại tin thêm vài phần.

Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao vậy? Thế mà ái muội không rõ với nghề nghiệp tà ác, tiền đồ không muốn nữa sao? Hoàng Thái Cực âm thầm nhíu mày, chẳng qua bây giờ không phải là lúc rối rắm những chi tiết này, hắn nhìn về phía cô gái ong xinh đẹp tuyệt luân, trầm giọng nói:

"Tôi muốn biết thái độ của cô."

Tiểu Viên không để ý tới, lẳng lặng chăm chú nhìn quan tài đất, một hồi lâu sau, nhìn về phía Ngân Dao quận chúa, thanh âm tỏ ra hơi trống rỗng:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, thật sự, thật sự… chết rồi?"

Cô là một người không am hiểu biểu đạt cảm xúc, nhưng khi hỏi ra câu này, trong ánh mắt của cô toát ra một tia khẩn cầu, khẩn cầu đối phương có thể cho ra đáp án phủ định.

Khẩn cầu sự thật này không tồn tại.

"Hắn đã chết." Ngân Dao quận chúa nói.

Hào quang trong mắt Tiểu Viên dập tắt.

Cô hơi gục đầu xuống, ở lại khách sạn Vô Ngân rất nhiều năm, từng nghênh đón rất nhiều đồng bạn, cũng từng tiễn bước rất nhiều đồng bạn, mỗi đồng bạn trở về linh cảnh, cô đều sẽ cảm thấy đau lòng.

Nhưng một lần này, người đi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, lòng đặc biệt đau.

Đau đến chết lặng.

"Nhưng lại giống như chưa chết." Ngân Dao quận chúa bổ sung nói.

Tiểu Viên bỗng nhiên ngẩng đầu, nghe được câu này, cô cảm giác một luồng lực lượng rót vào nội tâm, mang đến nhịp tim đập mạnh mẽ.

Cuồng phong nổi lên, Hoàng Thái Cực nghe thấy một tiếng vỗ cánh "Ông", bóng dáng Thông Linh Sư nơi xa như bọt nước phá diệt, chợt xuất hiện ở cạnh quan tài.

Thật nhanh! Hắn có chút hâm mộ nghĩ, đồng thời không nhanh không chậm xoay người, hướng mặt về Thông Linh Sư.

Tràn đầy sự trấn định hắn mạnh mặc hắn mạnh, gió mát thổi qua đồi.

Chỉ cần cô ta dám đụng vào quan tài, Hoàng Thái Cực liền khiến cô ta biết cái gì gọi là lực hấp dẫn của đại địa.

Ngân Dao quận chúa linh hoạt chen vào giữa hai người, nhìn Tiểu Viên, cầm cái loa nhỏ, "Trạng thái của hắn bây giờ tôi nói không rõ, cô đã tìm đến, nghĩ hẳn là từ trong miệng tiện nhân kia biết được tình huống sự việc."

Chương 1625: Sớm mở ra quyết chiến (2)

"Nhật chi thần lực, sinh mệnh nguyên dịch, hung vật thủy thuộc tính, bộ trang bị ngũ hành. Vài loại lực lượng bá đạo lấy thân thể hắn làm chiến trường, hoàn toàn phá hủy sinh cơ của hắn, ngay cả sinh mệnh nguyên dịch cũng không cứu về được, sở dĩ thân thể chưa hóa thành tro tàn, hẳn là Thuần Dương Tẩy Thân Lục bảo vệ hắn."

"Nhưng hắn quả thật đã chết, may mắn là linh thể chưa tiêu tán, hoàn hoàn chỉnh chỉnh giữ lại ở trong thân thể. Trong mấy ngày nay, tôi từng dùng rất nhiều loại bí thuật, ý đồ đánh thức hắn, đều thất bại."

"Tôi chưa bao giờ gặp loại tình huống này, trước mắt suy đoán tương đối bi quan là, hắn đã chết, nhưng lực lượng cường đại nào đó mang linh hồn chết đi của hắn khóa ở trong thân thể, tựa như hổ phách, thoạt nhìn rất sống động, thật ra động vật bên trong sớm đã chết."

"Suy đoán tương đối lạc quan là, có lẽ bóc ra hung vật thủy thuộc tính trong thân thể hắn, có thể đánh thức hắn, nhưng cái này đã vượt qua phạm vi năng lực của tôi."

Tiểu Viên cuối cùng đã hiểu cô vì sao sẽ nói: Giống như đã chết, lại chưa hoàn toàn chết.

"Tôi muốn nhìn hắn một chút." Cô nhìn về phía Hoàng Thái Cực.

Khuôn mặt nghiêm túc của Hoàng Thái Cực lộ ra suy tư, hai giây sau chậm rãi gật đầu:

“Có thể!”

Hắn buông quan tài xuống, theo một tiếng “Rầm” trầm nặng, vầng sáng màu vàng nhạt dọc theo mặt đất lan tràn, một lực hấp dẫn cường đại buông xuống.

Vết thương trên người Tiểu Viên lập tức xé rách, đau khẽ nhíu mày.

Hoàng Thái Cực liếc nhìn cô một cái, đối với lời của Ngân Dao quận chúa lại tin thêm vài phần, làm nghề nghiệp tà ác, vì nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, tự nguyện thân hãm địch doanh, trừ quan hệ nam nữ ái muội không rõ, rất khó làm được một bước này.

Bàn tay hắn dán ở mặt ngoài quan tài, nắp quan tài bùn cứng rắn vỡ ra, hóa thành thổ linh tiêu tán.

Tiểu Viên thấy rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn trong quan tài, nhưng đây chỉ là một thi thể cháy khô, khuôn mặt bị đốt bộ mặt mơ hồ, khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ kia, giống như vĩnh viễn trở thành ký ức.

Nhật chi thần lực phá hủy thân thể của hắn, xương sọ cũng đốt lộ ra, tay chân các chỗ máu thịt đều hoàn toàn nung khô, sớm không còn khái niệm thân thể máu thịt, càng giống miếng thịt cháy khét trong nồi, chỉ còn than.

Khó trách Ngân Dao quận chúa nói hắn đã chết.

Tiểu Viên vươn tay, đầu ngón tay run rẩy đụng vào khuôn mặt hắn, hy vọng dâng lên trong lòng, bị cảnh tượng trước mắt từng chút một dập tắt.

“Xẹt xẹt.”

Đầu ngón tay trắng nõn đột nhiên bốc lên làn khói, Tiểu Viên như điện giật rụt tay về, cúi đầu nhìn lại, đầu ngón tay đỏ bừng, làn da thối rữa, bị nhiệt độ cao tổn thương.

“Nếu cô chạm đến thắt lưng hắn, tay sẽ bị rút cạn hơi nước, những lực lượng kia vẫn còn, nhưng đã hình thành một loại cân bằng.” Ngân Dao quận chúa đưa cái loa nhỏ ghé đến bên tai Tiểu Viên.

“Tôi nghe được rõ, tai chưa điếc.” Tiểu Viên lạnh lùng phất tay đánh bật ra. Cô hít sâu một hơi, từ ô vật phẩm lấy ra một cái hũ sứ, đưa tay vào miệng hũ sứ, bắt ra hai cái kén ve màu cà phê, mấp máy.

Cô nhét vào trong miệng một con, nhai nuốt xuống, sau đó cạy mở miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn, bóp nát một con khác, nước tương vỡ ra chảy vào trong miệng.

Loại kén này là cổ trùng cô tỉ mỉ bồi dưỡng, tên Trọng Sinh cổ.

Có thể ôn dưỡng linh hồn cùng thân thể, trị liệu thương thế trong ngoài, dùng số lượng đủ, thậm chí có thể mọc lại chân tay cụt.

Hiệu quả hơi kém hơn sinh mệnh nguyên dịch, phí tổn bồi dưỡng cũng cao hơn sinh mệnh nguyên dịch.

Cô bình thường có thể không dùng thì không dùng, mỗi một cái kén đều vô cùng quý giá, nhưng bây giờ, cô không ngừng lấy kén ra, bóp nổ một rồi lại một cái, một rồi lại một lần đưa vào trong miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Không cần thử nữa, sinh mệnh nguyên dịch cũng chưa thể cứu hắn.” Ngân Dao quận chúa nhìn về phía Hoàng Thái Cực, nâng cái loa nhỏ cao thêm vài phần, “Đây mới là vội.”

Hoàng Thái Cực gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng, sau đó vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu nghiêm túc trấn an nói:

“Cô đừng nóng vội, sống chết tự có số trời.”

Tuy đối phương là nghề nghiệp tà ác, nhưng hắn cũng tuyệt đối không keo kiệt sự an ủi của mình.

Nghe được lời này, Tiểu Viên tức đến run rẩy.

Lúc này, Hoàng Thái Cực như có cảm giác, nhìn về phía cách đó không xa, trầm giọng nói:

“Đi ra! Ta cảm ứng được bước chân của ngươi.”

Trong lòng Tiểu Viên và Ngân Dao quận chúa cả kinh, nghiêng đầu nhìn lại, một bóng người hiển hóa ở cách mười mấy mét, rõ ràng là thanh niên tóc đỏ kiệt ngạo nóng nảy.

Dáng người hắn khỏe mạnh gọn gàng, nhưng không khôi ngô, đeo bao tay nửa ngón võ thuật chiến đấu chuyên dụng, cực kỳ giống thanh niên bất lương đánh lộn ngoài đường.

“Chuyện gì vậy, Hoàng Thái Cực cậu sao lại tán gẫu với Thông Linh Sư này.” Khương Cư lớn tiếng nói.

Chương 1626: Sớm mở ra quyết chiến (3)

“Cô ấy là bạn của Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Hoàng Thái Cực nghĩ một chút, “Có thể tín nhiệm thích hợp!”

Hắn đã hoàn toàn tin tưởng quan hệ của cô gái này cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô gái này dùng xong kén, thương thế liền thong thả khép lại, cổ trùng quý giá như thế, lại như không cần tiền nhét vào trong miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cái này đâu chỉ là ái muội không rõ, quả thực là lén định chung thân, hứa hẹn sinh tử.

Chẳng qua cô cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tình cảm còn cứng hơn vàng đá, không quan hệ với mình cùng Khương Cư, sẽ không hại Nguyên Thủy Thiên Tôn, không đại biểu sẽ không hại bọn họ, cho nên là có thể tín nhiệm thích hợp.

Không đợi Khương Cư đáp lại, trong bùn đất bên chân hắn chảy ra dòng nước trong suốt, giống như muốn ngưng tụ thành hình người, nhưng ở dưới lực hấp dẫn cường đại, không thể thành công.

Hoàng Thái Cực lập tức thu hồi lực hấp dẫn.

Dòng nước trong suốt ngưng tụ thành hình người, phát ra tiếng cười lạnh âm sắc mơ hồ, như người ở đáy nước mở miệng nói chuyện:

“Có thể tín nhiệm? Hoàng Thái Cực, cậu biết nhiệm vụ chủ tuyến của trận doanh hợp pháp là cái gì không? Ồ, cậu còn chưa đến sơn trang, Khương Cư, cậu tới nói cho hắn.”

“Nhiệm vụ chủ tuyến là thủ hộ tàn thể của ma đầu, tiêu diệt trận doanh tà ác.” Khương Cư nói xong, tát một cái vỡ tan phân thân nước, hùng hổ nói: “Thái Long Thần, chú ý giọng điệu nói chuyện của cậu, lão tử là tiểu đệ của cậu?”

Thân thể của Thái Long Thần một lần nữa ngưng tụ, cũng không so đo Hỏa Sư thô lỗ, nhìn Tiểu Viên:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn tư thông nghề nghiệp tà ác tạm thời không đề cập tới, cô ta cùng chúng ta là quan hệ không chết không ngừng, bây giờ giết cô ta, trận doanh tà ác liền giảm một người.

Hoàng Thái Cực, Khương Cư, lúc này không động thủ, còn đợi tới khi nào?”

Hoàng Thái Cực nhíu nhíu mày, hắn tính tình trầm ổn trung hậu, đã biết đối phương là hồng nhan tri kỷ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền có chút kháng cự vùi hoa dập liễu.

Khương Cư thì không nghĩ nhiều như vậy, bản năng khiến cái bao tay bốc cháy lên, tiến vào trạng thái tác chiến.

Thân là Hỏa Sư ưu tú, hắn tuần hoàn pháp tắc “có thể động thủ liền tuyệt không động não”, huống hồ Thái Long Thần nói rất có đạo lý.

“Chính anh vì sao không động thủ?” Khuôn mặt Ngân Dao quận chúa tựa như con rối tinh xảo xinh đẹp, nhưng thiếu vẻ mặt, hướng phân thân nước, “Giờ phút này ra tay, tất nhiên đưa tới nghề nghiệp tà ác trong sơn trang, Tiểu Viên lại liên thủ với bọn họ, bên ta chắc chắn thua. Chân thân anh trốn ở nơi nào? Động chút mồm mép, liền khiến Hoàng Thái Cực cùng Hỏa Sư thô bỉ lâm vào hiểm cảnh, tính toán cũng thật hay quá.”

Khương Cư nhăn mặt nhíu mày, lửa trên hai tay nhất thời tắt.

Nói có lý.

Phân thân nước hướng ánh mắt về phía Ngân Dao quận chúa, giọng nói âm trầm lạnh lẽo mơ hồ không rõ, “Cô là ai?”

“Là đối tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn ái muội, cũng là âm thi của hắn.” Hoàng Thái Cực vẻ mặt nghiêm túc, có chuyện nói thẳng.

Cổ của Ngân Dao quận chúa cứng ngắc từng chút một xoay đầu lại, nhìn hắn, khuôn mặt con rối tràn ngập cảm giác dại ra.

Hoàng Thái Cực trầm ổn gật gật đầu, giống như đang nói: Tôi hiểu hết.

Tiếp theo, tính tình trung hậu, hắn nhíu mày trầm ngâm một lát, nhìn về phía Tiểu Viên, chậm rãi nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ còn có khả năng cứu sống, nhưng nếu rơi vào trong tay nghề nghiệp tà ác, vậy nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

“Cô nếu muốn cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền tạm thời gác lại tranh đấu trận doanh, chờ cứu sống hắn rồi nói sau.”

Hắn lại nhìn về phía Khương Cư cùng Thái Long Thần: “Chúng ta đang cần nhân thủ, có cô ấy gia nhập, mới có thể chống lại trận doanh tà ác.”

Trong cấp 6 hợp pháp bên này, trừ Khương Cư tóc đỏ thiên phú dị bẩm, có thể liều mạng đối đầu Tham Lam thần tướng, hắn cùng Thái Long Thần gặp nghề nghiệp tà ác cùng cấp bậc, vẫn sẽ có chút cố sức.

Đương nhiên, Hoàng Thái Cực cố sức là không giết được đối phương, Thái Long Thần là nghề nghiệp hợp pháp chính thống, trời sinh yếu hơn nghề nghiệp tà ác một bậc.

Trên thực lực tổng thể, bọn họ vẫn là hơi yếu thế.

Khương Cư liên tục gật đầu: “Ý kiến hay!”

“A!” Thái Long Thần nói: “Quả thật là ý kiến hay.”

Hoàng Thái Cực gã này, đây là lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn áp chế Thông Linh Sư này, ép cô ta cho phe hợp pháp sử dụng, chờ dùng xong, lại qua sông đoạn cầu, trái lại cũng không tệ.

Trong lòng nghĩ, lòng bàn chân Thái Long Thần dâng trào dòng nước, tới cạnh quan tài đất, đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn trong quan tài.

“Hắn đã chết.” Thái Long Thần làm ra đánh giá ngắn gọn mà khẳng định, sau đó, ánh mắt đặt ở trên Pháp Bào âm Dương.

—— Công năng bộ trang bị của bộ trang bị tế trời, chỉ có thể duy trì năm phút đồng hồ, thời gian có tác dụng vừa qua, liền khôi phục nguyên dạng.

Chương 1627: Chém đầu (1)

"Ồ, đây là đạo cụ hắn từng sử dụng ở trên lôi đài, Giày Hậu Thổ, đai lưng mộc thuộc tính… Vậy mà là bộ trang bị ngũ hành?"

Dứt lời, phân thân nước trực tiếp chộp về phía Pháp Bào âm Dương.

Một bàn tay dày rộng bắt được bàn tay nước trong ngưng tụ thành, Hoàng Thái Cực nhíu mày nói:

"Cậu muốn làm cái gì?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chết, tự nhiên là chia đạo cụ của hắn." Phân thân nước thanh âm mơ hồ không rõ, đúng lý hợp tình hỏi ngược lại:

"Chẳng lẽ cậu muốn để lại cho trận doanh tà ác?"

Tiểu Viên cùng Ngân Dao quận chúa tràn ngập địch ý nhìn Thái Long Thần.

Hoàng Thái Cực lắc đầu: "Đây là của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặc dù hắn chết rồi, đạo cụ của hắn cũng nên nộp lên tổng bộ."

Thái Long Thần hơi trầm ngâm, nói:

"Được!"

"Việc cấp bách là dẫn hắn đến sơn trang trước, tiến vào Kiếm Các, chúng ta lấy Kiếm Các làm chiến trường, quyết một trận tử chiến với nghề nghiệp tà ác."

Kiếm Các là sân nhà của hắn, đến nơi đó, liền không do Hoàng Thái Cực định đoạt.

Hoàng Thái Cực gật đầu, đang định nói chuyện, liền nghe chỗ cao truyền đến một tiếng cười điên cuồng điếc tai:

"Các ngươi tới rồi sao?"

Trên bầu trời xanh thẳm, một bóng đen từ chỗ cao nện xuống, giơ cao huyết đao trường đao, chém mạnh về phía quan tài đất.

Tham Lam thần tướng!

Bởi vì xuất hiện Tiểu Viên kẻ phản bội này, vì phòng bị kế hoạch tiết lộ, trận doanh tà ác thay đổi sách lược, không ôm cây đợi thỏ nữa, mà là chủ động tấn công, rời khỏi sơn trang, chặn giết Hoàng Thái Cực.

Sớm mở ra quyết chiến, không cho trận doanh hợp pháp cơ hội thở dốc.

Theo tiếng quát chói tai này, Tham Lam thần tướng từ trên trời giáng xuống, phù văn mê hoặc trên trán sáng lên, bộc phát ra hào quang màu máu chói mắt, như đèn pha bao phủ mọi người.

Mê hoặc!

Ngân Dao quận chúa, Tiểu Viên cùng Khương Cư vẻ mặt đọng lại, ánh mắt trống rỗng.

Chỉ có Hoàng Thái Cực sức chịu đựng thâm hậu, tự động được miễn phù văn mê hoặc tầng cấp thấp, không nhanh không chậm bước chéo một bước, che ở trước quan tài đất, nâng thủ chụp vào lưỡi huyết đao.

"Ầm!"

Lưỡi đao sắc bén chém vào lòng bàn tay Hoàng Thái Cực, truyền đến không phải tiếng vật sắc chặt đứt thân thể máu thịt, mà là tiếng chém vào trong đống cát.

Lòng bàn tay Hoàng Thái Cực ngưng một mảng ánh sáng vàng tựa như bùn lầy.

"Đừng vội nha, muốn đánh, tốt xấu chờ ta đến sơn trang." Hắn cầm ngược đao của Tham Lam thần tướng, sắc mặt nghiêm túc, nhưng giọng điệu trầm ổn nói.

Khi nói chuyện, hắn từ trong ô vật phẩm lấy ra một món Cửu Long Lưu Ly Tráo, nhẹ nhàng chụp lên quan tài đất.

Hào quang trong suốt chợt lóe, một cái lồng lưu ly hình chuông bao phủ quan tài, mặt ngoài lồng thủy tinh ở trong ánh mặt trời phản xạ hào quang bảy màu hoa mỹ.

Đạo cụ này tương đương với phòng ngự của Sơn Thần cấp 6, không bằng hắn, nhưng dùng vào lúc này thích hợp.

"Ầm!"

Nơi xa ánh lửa chợt lóe, cả người Khương Cư bốc lên ngọn lửa hừng hực, tựa như một viên đạn pháo bắn tới, để lại trên mặt đất một dấu vết cháy đen.

Khương Cư vừa rồi là bất ngờ không kịp phòng bị, mới trúng mê hoặc, nay hắn mở ra kỹ năng "Bạo Nộ Giả", tự động bỏ qua lý trí, ôm cuồng nộ, Hỏa Ma dưới loại trạng thái này, là sẽ không bị kỹ năng khống chế tinh thần tầng cấp thấp ảnh hưởng.

Cùng lúc này, Hoàng Thái Cực hai tay cầm lưỡi đao, gắt gao kẹp lấy.

Tham Lam thần tướng hoặc là bỏ qua pháp khí, hoặc là đón đỡ Khương Cư bùng nổ.

"Hừ!"

Cơ bắp toàn thân Tham Lam thần tướng phồng lên, dựng căng lên trang phục bó, sau xương bả vai của hắn vươn ra bốn cánh tay thần quang chói mắt, cơ bắp cuồn cuộn, tràn ngập cảm giác lực lượng.

Hai cánh tay bên trái chợt nắm lại, dốc sức đánh ra, chống chọi một quyền cùng "hỏa pháo" gào thét lao đến.

"Ầm" một tiếng vang lớn, đạn đạo nổ tung, ánh lửa hỗn hợp sóng khí bắn tung tóe, nổ ra một rồi lại một cái hố nông.

Mặt đất sụp đổ, hai chân Khương Cư đứng trên mặt đất, ở trong nhiệt độ cao bày ra dung nham hóa.

Phân thân nước của Thái Long Thần sụp đổ ngay tại chỗ.

"Cút!"

Tham Lam thần tướng đuôi ngựa nổ tung, cơ bắp quanh thân bành trướng lần nữa, sát khí mãnh liệt, tựa như ma thần, hai nắm đấm phát lực, đẩy lui Khương Cư.

Ba nắm tay khác không nhàn rỗi, "Ầm ầm" liên thanh, trong một giây đánh ra mấy bài quyền tổ hợp, nhanh như tàn ảnh.

Quần áo sau lưng Hoàng Thái Cực rách toạc, bay ra như diều đứt dây.

Thân thể hắn chợt trầm xuống, ở dưới lực hấp dẫn của đại địa gián đoạn thế bay ngược, sau khi rơi xuống đất, hai chân còn ở

dưới quán tính, dán mặt đất trượt ra mấy mét.

“Thay tôi tranh thủ thời gian, luyện hóa nơi đây!”

Hoàng Thái Cực nhấc chân, giẫm mạnh một bước.

Trọng lực lên tới cả tấn buông xuống ở trên vai Tham Lam thần tướng.

Kỹ năng trung tâm của Sơn Thần chính là “Sơn Thần”, thân ở trong lĩnh vực, có thể đối kháng với nghề nghiệp tà ác cùng cấp bậc.

Chương 1628: Chém đầu (2)

Khuyết điểm là thời gian phóng thích kỹ năng quá dài, trong lúc luyện hóa lĩnh vực không thể nhúc nhích, nếu không sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cảm nhận được lực hấp dẫn áp chế, hai vai Tham Lam thần tướng trầm xuống, giống như khiêng một cái đỉnh lớn nặng vạn cân.

Bắt lấy cơ hội, Khương Cư hóa thân luồng lửa lao tới, ngồi xổm một cái tránh đi trường đao của Tham Lam thần tướng quét ngang, thẳng lưng, đấm móc lên trên, đánh mạnh vào bụng kẻ địch.

Ánh lửa bắn ra bốn phía.

Bụng Tham Lam thần tướng cháy thành than diện tích lớn, ở lúc hắn quỳ gối chống đối kẻ địch, hai chân Khương Cư bắn ra, nhảy ra như châu chấu, hóa thành một luồng lửa vòng tới sau lưng thần tướng, hướng về sau lưng lại tung một quyền.

“Ầm ầm ầm!”

Hắn giống như quyền thủ bùng nổ nhanh nhẹn, lần lượt tránh đi trường đao chém, sáu tay quét ngang, ở trên người Vụ Chủ cấp 6, lưu lại một rồi lại một vết thương cháy đen.

Ở trong mắt Ngân Dao quận chúa cùng Tiểu Viên, chỉ thấy một luồng lửa cuốn lấy Tham Lam thần tướng hành động chậm chạp, khi thì đi ra hình chữ Z, khi thì đi ra hình chữ V, đột tiến, biến chuyển, nhảy về sau, hoàn toàn không để ý quán tính vật lý.

Bày ra sự nhanh nhẹn làm người ta nhìn mà than thở.

Vụ Chủ lấy cận chiến sát phạt trứ danh, có được sáu cánh tay, Tham Lam thần tướng bị áp chế không chút sức chống trả.

Đây là Hỏa Ma tiểu vô địch giai đoạn Thánh Giả.

Hỏa Ma từ bỏ kỹ năng, từ bỏ đầu óc, từ bỏ tất cả.

"Ầm ầm ầm!"

Luồng lửa không ngừng nổ tung, thân thể khôi ngô của Tham Lam thần tướng, cháy đen không ngừng tích lũy, nhiệt độ cao dần dần xâm nhập tạng phủ.

Trong quá trình này, thần tướng sử dụng hai món đạo cụ, một món là bảo châu nghề nghiệp Thổ Quái, một món là giáp mây nghề nghiệp Mộc Yêu.

Thứ trước sẽ làm hành động chậm chạp, trên tuyết lại còn thêm sương, đồng thời lại bị hỏa linh khắc chế, mà giáp mây càng ngăn không được Hỏa Ma mở ra "Bạo Nộ Giả".

Chờ hai món đạo cụ phòng ngự hư hao, tốc độ phản kích của Tham Lam thần tướng chậm lại, lực đạo giảm đi, Ngân Dao quận chúa bắt lấy cơ hội, vội từ trong lòng lấy ra Búp Bê âm Ngọc, đánh thức oán linh ngủ say ở bên trong.

"Hì hì, chúng ta đến chơi game nha."

Cái bóng một cô gái nhỏ hiện lên, theo bản năng dán sát mặt đất, lướt về phía Tham Lam thần tướng.

Lướt tới một nửa, cảm nhận được cấp 6 đỉnh phong khí tức, cô đột nhiên phanh lại, "Oa" một tiếng khóc lên, vừa khóc vừa chạy trở về:

"Quận chúa, hầu gái còn nhỏ, hầu gái khó gánh vác trọng trách, xin để cho con đường sống."

Tinh thần lực Ngân Dao quận chúa dao động: "Bản thể của ngươi bất diệt, linh hồn sẽ không chết, đi nhanh, bằng không hủy chân thân của ngươi."

Cô giơ lên búp bê hắc ngọc trông rất sống động.

"Vì quận chúa mà chiến, chết cũng không tiếc." Búp bê âm ngọc vừa khóc ngao ngao, vừa nói lời trái lương tâm, cái bóng

dọc theo mặt đất lướt đi, lao về phía Tham Lam thần tướng, rụt rè ôm lấy gót chân hắn.

Cùng lúc đó, Ngân Dao quận chúa hóa thành ánh sao tiêu tán, xuất hiện ở phía sau Tham Lam thần tướng, nâng tay vẽ nhanh, đánh ra một đạo Phong Linh Phù.

Ở dưới tình huống không có đạo cụ từ xa phụ trợ, vẽ bùa trên không trung cũng vẫn có thể tính là một loại thủ đoạn than thế.

Phong Linh Phù không thể tạo thành uy hiếp đối với Tham Lam thần tướng, nhưng lúc này trạng thái của hắn trượt xuống, Phong Linh Phù tác dụng mỏng manh có thể chồng chất thêm loại trạng thái bất lợi này, cho đối phương họa vô đơn chí.

Búp Bê âm Ngọc khống chế mạnh cũng là đạo lý này.

Từng ánh sao sáng lên, Ngân Dao quận chúa khi thì bên trái, đột nhiên bên phải, mỗi một lần Tinh Độn, đều sẽ đánh ra một đạo Phong Linh Phù, khắc ở ót, ngực, lưng chân vân vân của Tham Lam thần tướng.

Lần lượt chèn ép linh thể của hắn.

Búp Bê âm Ngọc thấy thế, kêu to "Oa oa", thêm can đảm cho bản thân, dọc theo gót chân leo lên lưng.

Dưới nhiều tầng buff tích lũy, Tham Lam thần tướng thân thể cứng đờ, xuất hiện dại ra.

"Ông!"

Tiểu Viên rung lên cánh mỏng sau lưng, ở trong ánh lửa bay vút đầy trời chợt trái chợt phải, đánh về phía Tham Lam thần tướng.

Bóng đen chợt lóe, cô đã đánh tới phía sau Tham Lam thần tướng, cái bụng ong gợi cảm no đủ co lại, ngòi ong đen sì bén nhọn bắn ra, hung hăng đâm về phía sau gáy Tham Lam thần tướng.

Đột nhiên, Tiểu Viên phát ra một tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, thân thể của cô tựa như một khối thủy tinh, nhanh chóng rạn nứt, máu tươi từ trong khe hở máu thịt chảy ra.

Cô đã bị nguyền rủa!

Kim độc Tham Lam thần tướng từ trong cơ thể của cô giật xuống, đã trở thành môi giới nguyền rủa.

Khó trách đám người Xà Nữ chưa xông ra, họ đang khai đàn làm phép, chuẩn bị lưu trình nguyền rủa giết chóc.

Lấy thân thể máu thịt làm môi giới nguyền rủa giết chóc khó giải quyết nhất, thân thể Tiểu Viên đang sụp đổ, linh hồn cũng đang sụp đổ, sinh mệnh nhanh chóng trôi đi.

Chương 1629: Ảo thuật (1)

Lúc này, Tham Lam thần tướng chợt xoay tròn, chém ra trường đao màu máu.

“Ô ~ “

Tiếng xé gió thê lương vang ở bên tai, Tiểu Viên ý thức mơ hồ trong lòng trầm xuống, ngay sau đó, cô cảm giác mình đất trời bắt đầu xoay chuyển, thấy mặt đất cháy đen cùng bầu trời xanh thẳm.

Đây là cảm giác bị người ta chém đầu sao? Cô yên lặng thầm nghĩ.

Đột nhiên, cô nhìn thấy cái đầu bay lên, thấy thi thể không đầu, đó không phải cô, mà là Ngân Dao quận chúa.

Rầm!

Tiểu Viên ngã thật mạnh, từng mảng lớn máu thịt phân tán, cô gắng gương ngẩng đầu nhìn, là Ngân Dao quận chúa đẩy cô ra, dùng thân thể của mình tiếp được đao của kẻ địch.

“Ầm!”

Khương cCư một quyền đánh lui Tham Lam thần tướng, đè lại thi thể của Ngân Dao quận chúa, ném về phía xa xa, đồng thời mũi chân nhẹ nhàng hất.

Đầu Ngân Dao quận chúa “bịch bịch” lăn đến bên người Tiểu Viên.

Một bên khác, Tham Lam thần tướng nâng trường đao, há mồm hít một cái, trường đao màu máu lập tức ảm đạm đi vài phần.

Mà thân thể hắn máu thịt nảy sinh, thịt chết hóa thành than bong ra.

Khát máu cuồng bạo!

Đối với Vụ Chủ giai đoạn Thánh Giả mà nói, kho máu là vật tư chiến lược cơ bản nhất, mà binh khí của Vụ Chủ, phần lớn đều có công năng khát máu, chứa máu.

"Thi đấu làm nóng người đã kết thúc!" Tham Lam thần tướng bẻ cổ, xương cốt vang lên răng rắc:

"Chiến đấu vừa mới khai hỏa."

Vừa dứt lời, trên dốc thoải phương hướng Thần Kiếm sơn trang, một con mãng xà khổng lồ nhanh chóng trườn tới, phía sau dẫn theo tráng hán người đầy hình xăm cùng Y Xuyên Mỹ quyến rũ xinh đẹp.

Đầu quận chúa ngã lăn đến trước mặt Tiểu Viên, khuôn mặt xinh đẹp đối diện cô, môi chậm rãi khép mở, cái loa nhỏ nơi xa phát ra âm thanh:

"Mau, trị liệu thương thế của mình. Sau đó ấn đầu của tôi trở về. Bằng không không còn kịp nữa…"

"Cô…"

Tiểu Viên sững sờ nhìn cái đầu xinh đẹp này, áy náy cùng bi ai trong lòng, ở sau khi Ngân Dao quận chúa mở miệng, bỗng nhiên kẹt.

Cô chưa từng thấy âm thi sau khi chặt đầu còn có thể nói chuyện, tuy âm thi này của Nguyên Thủy Thiên Tôn không quá giống với âm thi bình thường, nhưng cái này đã chạm đến điểm mù của cô.

"Cô không có việc gì?" Cô chứng thực hỏi.

"Có chuyện, nhưng nơi này là linh cảnh, tôi có thể tự mình thổ nạp Thái âm lực, chẳng qua linh lục trận pháp trong cơ thể tôi bị phá hủy, tôi cần trị liệu." Ngân Dao quận chúa mấp máy bờ môi đỏ mọng, cái loa nhỏ ở nơi xa phát ra âm thanh:

"Trong ba canh giờ, dùng linh lục cùng tài liệu tu bổ cơ thể của tôi, tôi có thể sống sót."

Tiểu Viên gật gật đầu, cố gắng gượng ngồi dậy, trong lúc nguy cấp, adrenalin tăng vọt.

Thân thể mềm mại vô lực phát ra dục vọng cầu sinh, cô gian nan lấy ra hũ sứ, đưa tay thò vào trong, đột nhiên ngây cả người.

Trong hũ sứ rỗng tuếch, cổ trọng sinh dùng hết rồi.

Lần này, giống như một thùng nước lạnh, dập tắt dục vọng cầu sinh thật không dễ dàng gì kích thích lên.

Hào quang trong mắt Tiểu Viên nhanh chóng ảm đạm, vô lực gục ngã, lồng ngực dần dần mất đi phập phồng, đã ở bên bờ vực cái chết.

Lúc này, trong khóe mắt liếc nhìn của cô, thấy Tham Lam Thần Tướng khôi phục thể lực bước ra một bước, đến bên cạnh cô cùng đầu của Ngân Dao quận chúa, giơ trường đao.

Một bên khác, thân rắn uốn lượn vặn vẹo, đè rạp cỏ cây, cuộn lên khối đất, Xà Nữ yêu dị lại xinh đẹp kia lao vào chiến trường, con ngươi lóe ra hào quang màu đỏ tươi.

Y Xuyên Mỹ cùng Bách Nhân Trảm đi theo phía sau.

Mục tiêu của bọn họ cực kỳ rõ ràng, chính là Ngân Dao quận chúa cùng Tiểu Viên, đánh địch tìm kẻ yếu trước, giết chết hai người trước, lại từng bước tằm ăn rỗi các công tử ca quan phương.

“Đinh!”

Một cây trường đao lưỡi hẹp bọc ánh sáng vàng dinh dính xoay tròn bay tới, va chạm thật mạnh ở trên trường đao màu máu.

Đốm lửa chợt lóe, thanh đao này tựa như đặc biệt nặng nề, Tham Lam Thần Tướng vậy mà lại lảo đảo lui về phía sau, cái tay nắm đao hổ khẩu sụp đổ.

“Ầm!”

Trường đao lưỡi hẹp rơi ở cách Tiểu Viên cùng Ngân Dao quận chúa đó không xa, đập ra một cái hố khoa trương, hòn đá bắn tung tóe như mưa rào đánh trúng các cô.

Một chỗ chiến trường khác, chỉ nghe một tiếng "Cút" hùng hồn, tiếp đó là tiếng sóng lửa nổ tung, Hỏa công tử Khương Cư tựa như ống phóng rocket, quanh thân phun ra ánh lửa màu đỏ vừa nhanh vừa dữ dội.

Hắn đón đỡ ba người từ triền núi bên kia lao tới, chân trái bước ra "RẦM", nắm tay phải vung về phía sau, găng tay nửa ngón màu lửa đỏ mãnh liệt như mặt trời, đánh ra một quyền.

Trong tích tắc, một mảng biển lửa bỗng dưng buông xuống, lao về phía ba người bọn Xà Nữ, độ sáng chói mắt cùng nhiệt độ cao khủng bố càn quét khu vực đó.

Cỏ cây xanh tươi nháy mắt chưng khô, cát đá vặn vẹo nóng chảy, biến thành nham thạch nóng chảy màu đỏ sậm.

Chương 1630: Ảo thuật (2)

Con ngươi Y Xuyên Mỹ, Xà Nữ cùng Bách Nhân Trảm hơi co lại, hoảng hốt né tránh, đồng thời lấy ra toàn bộ đạo cụ phòng ngự trong ô vật phẩm, chống đỡ biển lửa khủng bố này bùng nổ.

Các màn ánh sáng xanh vàng đen phát sáng, lại lần lượt tan vỡ.

Lửa cắn nuốt ba người.

Ba người bọn Y Xuyên Mỹ phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, tựa như người sống bị ném vào lò đốt xác, loại thê lương đó, loại đau đớn đó, từ trong tiếng kêu thể hiện ra hoàn mỹ.

Ba người ở trong biển lửa quay cuồng kêu thảm, vảy bị đốt nứt, máu thịt tan rã, chỉ một cái đối mặt, ba người đã chịu thương tổn đáng sợ.

Làm số ít Thánh Giả có thể đặt tên ngang hàng với Phó Thanh Dương trong quan phương, Khương Cư toàn lực bùng nổ chính là đáng sợ như vậy.

Sau khi đánh ra một quyền này, khí tức của Khương Cư nhanh chóng suy bại.

Cú đấm lửa của hắn không phải kỹ năng, thuần túy là sau khi hỏa linh lực đè ép phun trào, đơn giản thô bạo, không có kỹ xảo, dựa hết vào sức trâu.

Ở lúc Hỏa công tử lấy sức thất phu, một mình cản ba kẻ nghề nghiệp tà ác, Hoàng Thái Cực từ bỏ luyện hóa, chạy tới trước mặt Tiểu Viên và Ngân Dao quận chúa, hắn mang một ống sinh mệnh nguyên dịch cuối cùng ném cho Tiểu Viên.

Tiếp theo nâng chân bước, tường đất nhanh chóng nhô lên, hợp thành một cái ụ đất.

Thi thân của Ngân Dao quận chúa nơi xa, cũng bị ụ đất nho nhỏ bọc lại.

Tham Lam Thần Tướng lạnh nhạt quan sát, cười ha ha nói:

"Điểm mấu chốt đạo đức của lũ hợp pháp các ngươi, thật sự là một nhược điểm trăm lần thử trăm lần linh, mọi việc đều thuận lợi. Ngươi bỏ qua kỹ năng Sơn Thần, tương đương tự phế võ công."

Hắn lại nhìn ba đồng bạn cả người cháy đen ở nơi xa một lần, cười nói:

"Qua đây đi, đừng bị Khương Cư làm thịt, a, thời khắc săn giết thuộc về chúng ta đến rồi."

Nói xong, hắn hít sâu một hơi, lồng ngực phập phồng, "Phù" một tiếng, phun ra lượng lớn sương mù dày đặc, như thủy triều dâng trào ra xung quanh, bao phủ phạm vi mấy chục dặm.

"Đánh rất có trật tự, không vội một chút nào, xem ra các ngươi trước khi ra tay đã làm ra kế hoạch." Hoàng Thái Cực cau mày.

Vội hoặc không vội, là căn cứ hắn phán đoán con bài chưa lật của kẻ địch, kẻ địch càng không vội, càng nguy hiểm.

Đồng đội càng vội, càng không đáng tin cậy.

Sương mù là kỹ năng trung tâm của Vụ Chủ, Tham Lam Thần Tướng nghẹn đến bây giờ mới dùng, nói rõ mọi thứ trước đó đều ở trong dự đoán của đối phương.

"Ô ô."

Lúc này, tiếng xé gió bén nhọn truyền đến, sương mù dày đặc dinh dính dày nặng kịch liệt run lên, toàn bộ hướng lên trên nhấc lên, lộ ra bóng dáng đám người Tham Lam Thần Tướng.

Nhưng ở một giây sau, càng nhiều sương mù dày đặc người trước ngã xuống, người sau tiến lên ập tới, lấp vào khu vực này.

"Không được, sương mù bao phủ phạm vi quá lớn, thổi không tan được, cần Vũ Sư ra tay."

Trong miệng Khương Cư ngậm một cái còi màu đen, thừa dịp vừa rồi tầm nhìn rõ ràng, hắn chạy tới hội hợp với Hoàng Thái Cực.

Thổi không tan… Hoàng Thái Cực nhíu mày, trầm giọng hỏi:

"Cậu còn có bao nhiêu liều sinh mệnh nguyên dịch?"

Khương Cư vừa cảnh giác sương mù dày đặc dâng trào xung quanh, vừa nói:

"Hai liều, cậu thì sao?"

"Tôi mang theo ba liều, nhưng đều hết sạch rồi." Thanh âm Hoàng Thái Cực bình thản: "Hai liều đã cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, một liều cho đối tượng ái muội của hắn.

Bọn Y Xuyên Mỹ bị cậu làm bỏng, phục hồi như cũ cần một đoạn thời gian, chúng ta phải bắt lấy cơ hội ngắn ngủi này, nghĩ ra biện pháp, xoay chuyển bại cục, bằng không chúng ta liền nguy hiểm rồi. Ở trong sương mù dày đặc, cậu rất khó đánh lại Tham Lam Thần Tướng."

Trừ Tham Lam Thần Tướng đến vô ảnh đi vô tung trong sương mù dày đặc, còn có Chưởng Mộng Sứ, Thông Linh Sư hai kẻ phụ trợ mạnh.

Khương Cư nghe mà nhíu mày:

"Ba liều sinh mệnh nguyên dịch tặng người ta hết? Cậu làm người tốt nát quá rồi, tôi sao có thể đánh không lại Tham Lam Thần Tướng? Nghĩ biện pháp cái gì, trực tiếp làm là xong rồi, tôi còn có một chiêu tự bạo chưa dùng."

"Tự bạo là thủ đoạn ngọc đá cùng vỡ của cậu, đừng tùy tiện lấy ra dùng." Trong lòng Hoàng Thái Cực nổi lên cảm giác vô

lực thật sâu:

“Cậu không thể động não một chút không?”

“… Còn có một biện pháp, Thái Long Thần thằng con cháu nhà rùa kia nếu ra tay, chúng ta có lẽ còn có vài phần thắng.” Khương Cư nói.

Hoàng Thái Cực lắc đầu, “Cậu cũng không phải ngày đầu tiên quen biết hắn.”

Thái Long Thần tính tình âm trầm, ích kỷ, lãnh khốc, không nói tình cảm, một khi phản phúc vô tình như nước.

Loại tính cách này ở trong Thủy Quỷ cũng không hiếm thấy.

Nếu tình huống thuận gió, hắn có lẽ sẽ xuất hiện, thế cục ngược gió thì đừng hy vọng hắn liều mạng.

Trước mắt là ngược gió cực điểm, lúc này quá nửa là nấp ở trong Kiếm Các chờ cơ hội, để hắn cùng Khương Cư làm vật hi sinh, bản thân gã lại tìm cơ hội mà động.

Chương 1631: Ảo thuật (3)

Dù sao, mặc kệ là hắn hay Khương Cư, lúc này đều chưa đến cực hạn.

“Hai người các cậu đừng nói nhảm nữa, mang Nguyên Thủy Thiên Tôn vào sơn trang.” Trong ụ đất truyền đến tiếng của Tiểu Viên:

“Hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến, nắm giữ một tòa kiếm trận, chúng ta còn có cơ hội nghịch chuyển thế cục.”

“Ý kiến hay!”

Mắt Khương Cư sáng lên, lúc này lấy ra còi sắt màu đen, thổi tu tu.

Cuồng phong bỗng dưng nhấc lên, sương mù dày đặc tan rã, lộ ra quan tài đất nơi xa.

“Bọn hắn ở nơi xa dòm ngó, khoảng cách an toàn.” Hoàng Thái Cực cảm ứng đại địa một phen, từ trong thổ linh phản hồi, tập trung vị trí kẻ địch trong sương mù dày đặc.

Nói xong, Khương Cư tiêm nửa liều sinh mệnh nguyên dịch vào cánh tay, khiến tế bào một lần nữa tỏa sáng sức sống, ít nhiều khôi phục chút thể lực.

Hai người cùng nhau chạy về phía quan tài đất, Khương Cư đột nhiên dừng lại, nhìn về phía ụ đất:

"Vậy hai người các cô thì sao?"

Bên trong truyền đến tiếng của Tiểu Viên:

"Thương thế của tôi sắp khỏi hẳn rồi, các cậu mang đi quan tài, chẳng khác nào hấp dẫn hỏa lực, tôi ngược lại an toàn."

"Ồ, cô tên Thông Linh Sư này vậy mà thông minh như thế?" Khương Cư vui sướng khen một câu, không nói thêm nữa, theo Hoàng Thái Cực chạy về phía quan tài đất.

Hai tay Hoàng Thái Cực bao phủ ánh sáng vàng, dán sát vào hai bên Cửu Long Tráo, nhẹ nhàng nhổ.

Lồng lưu ly thật lớn phá đất mà lên, nhanh chóng thu nhỏ, bị Hoàng Thái Cực thu hồi. Tiếp theo, hắn khiêng quan tài đất vàng, bước chân nặng nề đi về phía sơn trang.

Trong quá trình này, lực hấp dẫn khổng lồ bao phủ hắn phạm vi mấy chục mét, từng miếng giáp đá bao trùm toàn thân cùng quan tài đất, phòng hộ từng tầng đâu vào đấy.

Lại có Khương Cư di chuyển ở bên, thủ hộ, ra tay đả kích kẻ địch dám cướp đoạt quan tài bất cứ lúc nào.

"Rầm rầm rầm!"

Hoàng Thái Cực bước chân nặng nề tiến lên, rất nhanh đã đến dưới chân sơn trang.

Dọc theo đường đi, ở trong cảm giác của hắn, đám người Tham Lam Thần Tướng chậm rãi đi theo, tìm thời cơ mà động, nhưng lại trước sau chưa ra tay.

"Ô ~"

Khương Cư ngậm cái còi, thổi tan sương mù dày đặc, đã nhìn thấy thềm đá rạn nứt.

Hắn vui mừng quá đỗi: "Đi lên, đi lên liền hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến."

Hoàng Thái Cực bước ra một bước, giẫm trên thềm đá, vẻ mặt hắn bỗng nhiên biến đổi:

“Chưa có linh cảnh nhắc nhở.”

Cũng chính là lúc này, phía sau truyền đến động tĩnh ụ đất nổ tung, cùng với thanh âm mờ mịt lại sợ hãi của Tiểu Viên:

“Hai cậu đi đâu, vì sao không bảo vệ quan tài!”

Cô đã chữa trị thương thế, đang muốn giúp đỡ đồng đội, lại phát hiện Khương Cư cùng Hoàng Thái Cực vứt bỏ quan tài, không thấy bóng dáng.

Theo tiếng của Tiểu Viên truyền đến, tựa như có cái gì bị đâm thủng, Khương Cư cùng Hoàng Thái Cực ngẩng đầu nhìn, nào còn có quan tài gì.

Bọn họ đã trúng ảo thuật.

Ở dưới sương mù bao phủ, bất tri bất giác đã trúng ảo thuật, bị điệu hổ ly sơn rồi.

Quan tài! !

Lửa ngoài thân Khương Cư nổ tung, hóa thành hào quang quay về, đồng thời ngậm còi sắt màu đen, dùng sức thổi lên.

“Tu tu.”

Cuồng phong nhấc lên sương mù dày đặc, theo hắn lao vút đi, hướng hai bên tản ra.

Hắn thấy quan tài đặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lẳng lặng bày ở tại chỗ.

Mà Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm giơ cao trường đao, ra sức chém xuống.

Huyễn Thuật Sư, tên như ý nghĩa, ảo thuật quỷ quyệt khó lường là một trong những kỹ năng trung tâm của Huyễn Thuật Sư, ở trong nghề nghiệp hợp pháp, chỉ có Thuật Quan Sát của Thám Báo có thể nhìn thấu.

Tiếpd dó chính là Tinh Quan cùng cấp bậc, tốn chút thời gian cũng có thể nhìn thấu ảo giác. Hỏa Sư cùng Thổ Quái hoàn toàn không am hiểu lĩnh vực tinh thần, không có ngoại lực ảnh hưởng, rất khó phát giác ảo cảnh.

Nếu rơi vào trong ảo cảnh bị người ta đánh trộm, trực giác nguy cơ của Hỏa Sư trái lại có thể thông qua phương thức báo động trước, để Khương Cư nhìn thấu ảo giác.

Nhưng đám người Tham Lam Thần Tướng hiển nhiên rất hiểu Hỏa Sư, từ đầu tới cuối chưa đánh lén.

"Ầm!"

Hai cây đại đao đồng thời chém lên Cửu Long Lưu Ly Tráo, vòng bảo hộ lưu ly bảy màu tựa như bọt khí run lên, nhộn nhạo lên ánh sáng vàng gấp gáp.

Nhưng nó chống đỡ được, chưa lập tức vỡ tan.

Thấy thế, lòng bàn tay Khương Cư ngưng tụ ra một cây trường thương nóng cháy, lửa mũi thương co lại vào một điểm, phun ra hào quang chói mắt.

Hắn kéo cánh tay về phía sau, đang muốn ném ra trường thương, đột nhiên, yết hầu bắt đầu ngứa ngáy, tiếp đó trái tim đau đớn, phổi nóng rát như lửa.

Lảo đảo một cái, trường thương trong tay Khương Cư tiêu tán, xé cổ áo ra nhìn, làn da trên ngực đã nhuộm màu xanh đen.

Hắn đã trúng cổ độc.

Không biết bắt đầu từ khi nào, khí độc của Xà Nữ giấu ở trong sương mù dày đặc, vô thanh vô tức xâm nhập thân thể hắn.

Chương 1632: Hy vọng duy nhất của toàn đội (1)

"Hoàng Thái Cực, tôi trúng độc rồi." Khương Cư quay đầu rống giận, giọng khàn khàn.

"Giống nhau!"

Trong sương mù dày đặc phía sau truyền đến giọng nói hơi khàn khàn của Hoàng Thái Cực.

Khương Cư hít sâu một hơi, vận hỏa linh lực trong cơ thể, mở ra kỹ năng "Bạo Nộ Giả", nhiệt độ cao mãnh liệt tràn ngập tạng phủ, trừ độc vật lý.

Bệnh trạng trúng độc lập tức giảm bớt, nhưng ngay sau đó, chính là một tiếng phụ nữ thét chói tai đê-xi-ben cao.

Thân thể Khương Cư nhoáng lên một cái, lửa sôi trào ngoài thân nhất thời tắt, hắn đau đớn ôm trán, đôi mắt giăng kín tơ máu, xoang mũi trào ra máu tươi.

Hoàng Thái Cực, Tiểu Viên, cùng với Ngân Dao quận chúa đồng thời cảm thấy đầu óc đau đớn, giống như có que sắt cắm vào đầu, lại như là mạch máu não đồng thời nổ tung.

Tinh thần đả kích.

Khương Cư trợn mắt muốn nứt, cố nén đau đầu, hóa thành một viên đạn pháo lao vào chỗ sâu trong sương mù dày đặc, thấy hai vị Vụ Chủ đang công kích Cửu Long Lưu Ly Tráo.

Không do dự, hắn lập tức để găng tay nửa ngón bùng nổ ánh lửa chói mắt, một lần nữa vung ra biển lửa khủng bố làm bị thương nặng ba người Y Xuyên Mỹ.

Trong lửa cháy, Tham Lam Thần Tướng, Bách Nhân Trảm cùng quan tài đất vặn vẹo biến hình, hóa thành Y Xuyên Mỹ khuôn mặt chứa xuân ý, cười mỉm nói:

“Lửa lớn quá nha, thiêu chết người ta rồi ~”

Khương Cư ngẩn ra, sau đó nhìn thấy Y Xuyên Mỹ nhẹ nhàng vung tay lên, biển lửa ngập trời nhất thời dập tắt.

Một giây sau, cảnh vật trước mắt tiêu tán, hắn một lần nữa thấy được sương mù dày đặc, nghe được tiếng chặt chém Cửu Long Lưu Ly Tráo “Ầm ầm”.

Bờ vai của hắn bị một bàn tay rộng thùng thình ấn, là Hoàng Thái Cực.

“Cậu bị kéo vào mộng cảnh rồi.” Hoàng Thái Cực trầm giọng nói, khi nói chuyện, hắn nâng tay, lòng bàn tay ngưng kết khiên đá.

“Đinh đinh đang đang” một chuỗi tiếng vang loạn, kim độc dày đặc va chạm ở mặt khiên.

Xà Nữ đánh lén nham hiểm bị hắn thoải mái cản được.

Trận doanh hợp pháp bên này có hai vị cấp 6, hai vị cấp 5, Y Xuyên Mỹ rất khó ở lúc bọn họ tỉnh táo, mang tất cả mọi

người kéo vào mộng cảnh.

Bởi vậy lựa chọn Khương Cư tính công kích mạnh nhất.

“Tiện nhân này.” Khương Cư nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này, chỉ nghe nơi xa vang lên một tiếng vỡ “rắc”, Cửu Long Lưu Ly Tráo ở dưới hai vị Vụ Chủ chặt chém, cuối cùng không kiên trì được.

Trong lòng hai người trầm xuống.

“Rắc!” Tham Lam Thần Tướng dùng sống đao gõ vỡ nắp quan tài bùn vàng, chăm chú nhìn, cái nhìn đầu tiên, hắn trước bị pháp bào, đai ngọc cùng giày hoa mỹ hấp dẫn, lòng tham trong mắt rực cháy.

Cái nhìn thứ hai mới đánh giá hình người cháy đen, xác nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật đã chết.

“Đây là bộ trang bị Y Xuyên Mỹ nói? Là của ta rồi, ha ha, là của ta rồi…”

Tham Lam Thần Tướng hưng phấn liếm môi, đưa tay chụp vào đai lưng.

Trong ba món trang bị, đai lưng bộ dạng tốt nhất.

Ngay tại lúc hắn chạm đến đai lưng, chợt thấy độ linh hoạt của ngón tay hạ xuống, làn da nhăn nheo, toàn bộ bàn tay hắn nhanh chóng khô quắt, mất đi hơi nước.

Trong lòng Tham Lam Thần Tướng cả kinh, đang muốn rút bàn tay về, liền nghe cách đó không xa truyền đến tiếng lắc chuông.

Như là đang đáp lại tiếng chuông, vòng xoáy khí phần eo Nguyên Thủy Thiên Tôn phồng lên, hấp thụ chặt chẽ bàn tay, sau đó, cánh tay bắt đầu khô quắt, đánh mất hơi nước, làn da cánh tay bắt đầu co lại.

Nơi xa, Tiểu Viên đứng ở trước một cái bàn làm phép trải mảnh vải dài màu máu, trên bàn phép bày ngọn nến, người rơm, bùa giấy vàng, dây thừng đỏ… các vật phẩm.

Cô cầm một cái chuông đồng thau, lắc vừa nhanh vừa vội.

Ở trong lúc Khương Cư hấp dẫn hỏa lực, cô rốt cuộc hoàn thành công tác chuẩn bị, thi triển ra tuyệt kỹ Thông Linh Sư sở trường!

Tước Phúc!

Cô đã cắt giảm phúc vận của Tham Lam Thần Tướng, mở rộng tai ách hắn gặp phải.

Đột nhiên, chuông trong tay Tiểu Viên "Bùm" nổ tung, cô quay đầu nhìn về phía xa, tuy cách sương mù dày đặc, nhưng linh cảm của Thông Linh Sư khiến cô "nhìn" thấy Xà Nữ.

Đối phương giống cô, khai đàn làm phép, lấy thủ đoạn của Thông Linh Sư khắc chế Thông Linh Sư.

Tham Lam Thần Tướng nhân cơ hội rút bàn tay ra.

Cũng chính là lúc này, từng miếng giáp đá từ đáy quan tài ngưng tụ, cũng nhanh chóng hướng lên trên lan tràn, mang quan tài bị gõ vỡ một lần nữa bao trùm.

Hoàng Thái Cực đã ra tay, tuy đặc tính nặng nề của Thổ Quái khiến hắn chưa thể ngay lập tức chạy tới, chẳng qua có được kỹ năng "Địa Mạch Chi Tử (con của địa mạch)", hắn có thể thông qua địa mạch, từ xa thi triển kỹ năng.

Nhìn thấy một màn này, Tiểu Viên không chút do dự cầm lấy người rơm viết "Nguyên Thủy Thiên Tôn", mang một vệt tro đen bôi ở trên thân người rơm, sau đó cắn chót lưỡi, phun lên bù nhìn một làn sương máu.

Lại đặt nó lên bàn, nắm lên một cái bát nhỏ, đậy lại 'Rầm'.

Chương 1633: Hy vọng duy nhất của toàn đội (2)

Hai tay cô nhanh chóng kết ấn, trong miệng lẩm bẩm.

Giáp đá nơi xa hiện lên một mảng hào quang màu máu, giống như được gia cố, trở nên càng thêm chắc chắn.

Cầu Phúc!

Tham Lam Thần Tướng "Hắc" một tiếng, mắt thấy Khương Cư đã lao đến, bỏ qua ý tưởng mở quan tài, trường đao màu

máu cạy đá quan tài lên, dùng sức hất.

Quan tài đất bay lên.

Tham Lam Thần Tướng khiêng quan tài đá, lui về phía sau một bước.

Sương mù dày đặc nháy mắt bao vây thân thể hắn, mà Bách Nhân Trảm bước lên một bước, hướng về Khương Cư quét lưỡi đao ra.

"Cút!"

Khương Cư cúi thấp người tránh đi, vung chân, một chiêu đấm móc đánh về phía bụng Bách Nhân Trảm.

Nhưng hắn đánh trượt, thân thể tráng hán mặt đầy hình xăm sụp đổ thành sương mù.

Vụ Chủ có thể ở trong sương mù dày đặc hóa thân thành sương mù, do đó tránh né công kích vật lý, cũng ở trong phạm vi sương mù dày đặc bao phủ tùy ý thuấn di.

Điểm yếu là, mỗi lần sử dụng, cần cách mười giây mới có thể phát động kỹ năng này lần nữa.

Hơn nữa không thể mang theo vật nặng, đồng bạn thuấn di.

"Tu tu, tu tu!"

Thoáng trì hoãn như vậy, Khương Cư mất đi tung tích của Tham Lam Thần Tướng, mặc kệ hắn thổi còi như thế nào, vẫn tìm không thấy bóng dáng Tham Lam Thần Tướng.

Lúc này, tiếng bước chân "rầm rầm" vang lên, Hoàng Thái Cực khoác giáp đá, tựa như bò tót lao vào sương mù dày đặc.

Sau đó, bên kia truyền đến tiếng đao chém rìu bổ.

Hoàng Thái Cực thông qua đại địa phản hồi, ở trong sương mù dày đặc đã tìm được Tham Lam Thần Tướng.

"Tu tu tu!"

Khương Cư lập tức phản ứng lại, thổi còi lên, thổi tan sương mù dày đặc, chạy trốn qua.

Rất nhanh, hắn thấy được Hoàng Thái Cực đang cùng Tham Lam Thần Tướng, Bách Nhân Trảm chiến đấu kịch liệt (bị

đánh), đối mặt lưỡi đao của hai vị Vụ Chủ, giáp đá trên người gã không ngừng nứt nẻ, lại không ngừng ngưng tụ.

Yêu Mê Hoặc sở trường phá giáp, dưới tình huống cùng cấp bậc, Sơn Thần cũng không thể làm được không thể phá vỡ, nhưng Sơn Thần đặt chân trên mặt đất, liền tương đương có được linh lực cuồn cuộn không dứt, năng lực duy trì sâu không thấy đáy.

Phòng ngự phá một tầng lại có thể mọc lại một tầng.

"Vù!"

Lòng bàn tay Khương Cư phun lửa, ngưng tụ thành trường đao, quét ngang lưng về phía Tham Lam Thần Tướng vai vác quan tài.

Hoàng Thái Cực thì một lần nữa thi triển lực hấp dẫn, áp chế vị thần tướng Binh Chủ giáo này.

Bốn cánh tay hư ảo của Tham Lam Thần Tướng giơ cao quan tài, chống trường đao màu máu, "Ầm" một tiếng, đao lửa nổ tung, lửa nóng rực thiêu đốt thân thể hắn cứng đờ.

"Ầm!"

Khương Cư thuận thế đá một cước vào đáy quan tài đá, quan tài đá nặng nề lật tung bay về phía nơi xa.

Cùng lúc này, Hoàng Thái Cực lấy thân thể làm vũ khí, một chiêu Thiết Sơn Kháo (húc vai) hung hãn đánh bay Bách Nhân Trảm.

Hoàng công tử và Hỏa công tử đồng thời đuổi theo quan tài đá.

Tiếng kêu bén nhọn một lần nữa vang lên.

Y Xuyên Mỹ trốn ở trong sương mù dày đặc thi triển tinh thần đả kích.

Thừa dịp lúc đầu óc hai người như bị sét đánh, Xà Nữ vặn vẹo thân rắn, uốn lượn như rồng, giành trước tiếp nhận quan tài, giơ lên cao cao.

"Ta lấy được rồi, yểm hộ ta."

Còn chưa dứt lời, liền nghe trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng của Y Xuyên Mỹ:

“Đó là ảo thuật!”

Trong lòng Xà Nữ cả kinh, chăm chú nhìn lại, đôi tay trống trơn, nào còn có quan tài.

Quay đầu nhìn chung quanh, thấy cách đó không xa, âm thi không có đầu khiêng quan tài nhanh chân bỏ chạy, đầu treo ở trên hông, tóc tạo thành nút thắt với đai lưng, miệng ngậm cái loa nhỏ ra lệnh:

“Hoàng Thái Cực, mau tới tiếp quan tài, tôi không bảo vệ được quá lâu.”

Xà Nữ giận dữ, vặn vẹo phần thân trườn nhanh, vừa truy kích, vừa phun tên độc.

Nào ngờ âm thi đó hoàn toàn không sợ, tùy ý tên độc bắn ở trên người, cho dù Hoàng Thái Cực và Khương Cư trúng tên độc cũng đừng nghĩ dễ chịu, nhưng cô lại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Ở lúc này, sương mù dày đặc phía trước Ngân Dao quận chúa cuộn tròn, ngưng tụ thành Tham Lam Thần Tướng tóc hoa râm rối tung.

Cô không chút suy nghĩ, dựng thẳng quan tài đá, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, đá vụn bay tứ tung, lưỡi đao chém về phía cô bị quan tài đá ngăn trở.

Tham Lam Thần Tướng vừa rút đao, vừa cất bước tiến lên.

“Phành phành” liên thanh, Ngân Dao quận chúa miễn cưỡng đấu mấy chiêu, tựa như diều đứt dây bay ngược đi, xương ngực cùng xương sườn bị nắm tay đập gãy, thân thể vốn hao tổn nghiêm trọng, càng thêm họa vô đơn chí.

Tham Lam Thần Tướng đánh lui kẻ địch đang muốn cướp đoạt quan tài đá, lại thấy nó bay lên ngang trời, lảo đảo lao về phía bầu trời.

Ai cũng chưa phát hiện, trên quan tài lau một vết son đỏ sẫm.

“Ong ong.”

Tạp âm như cánh quạt máy bay trực thăng vang lên, Tiểu Viên lướt qua không trung, nâng lên quan tài đá nặng nề, từ từ lên không, bay về phía Thần Kiếm sơn trang.

Chương 1634: Hy vọng duy nhất của toàn đội (3)

Tiểu Viên cúi đầu hô:

“Hoàng Thái Cực, đi Thần Kiếm sơn trang tiếp thu quan tài đá, tôi có thể đối kháng tinh thần đả kích, thay tôi cảnh giác ảo thuật, một khi lâm vào ảo thuật, lập tức đánh thức tôi.”

Mặt đất truyền đến tiếng xé gió thê lương, tiếng của Tiểu Viên im bặt mà dừng lại.

Một viên đạn xuyên thủng ngực của cô, bắn ra làn sương máu thê lương.

Cô tựa như chim gãy cánh, ở bầu trời lung lay sắp ngã mà phi hành, vài lần thiếu chút nữa rơi xuống, nhưng thế mà kiên trì được, cố gắng nâng lên quan tài đá, giống như đây là thứ so với sinh mệnh càng quan trọng hơn.

Trong sương mù dày đặc, Bách Nhân Trảm cầm một cái ná, kéo căng dây, lại một viên đạn bắn nhanh.

“Phốc!”

Một lần này bắn thủng bụng Tiểu Viên.

Cô chưa thể chống đỡ, quan tài đá rời tay, rơi xuống thẳng tắp.

Mà cô dốc hết sức vỗ cái cánh mỏng, lướt đi rơi về phía núi rừng nơi xa.

Bách Nhân Trảm cũng không tính buông tha cô, một lần nữa kéo dây, lực lượng khí huyết nén thành viên đạn.

“Rầm!”

Mặt đất bỗng nhiên nứt ra, mở ra lỗ thủng thật lớn, muốn cắn nuốt hắn.

Bách Nhân Trảm bỏ qua khóa mục tiêu, tung người nhảy ra.

Hoàng Thái Cực thân khoác giáp đá, vẻ mặt phẫn nộ chạy tới, vung trường đao lưỡi hẹp tấn công mãnh liệt một phen, không cho hắn cơ hội bắn nữa.

Một bên khác, Y Xuyên Mỹ và Xà Nữ đã chưa giúp Bách Nhân Trảm, cũng chưa giúp Tham Lam Thần Tướng cướp lấy quan tài đá, người trước cười mỉm nâng tay lên, "Tương đối rồi."

Lòng bàn tay ra sức nắm chặt.

Tham Lam Thần Tướng truy đuổi quan tài đá rơi xuống, mắt thấy sắp tới tay.

"Ầm!"

Ánh lửa chợt lóe, Khương Cư hóa thân đạn pháo, trùng trùng chàng trong quan tài đá, đem nó đánh bay đi ra ngoài.

Ngay sau đó, hắn lao về phía Tham Lam Thần Tướng, dang hai tay, đôi mắt đỏ rực, rít gào:

"Chết cho lão tử! !"

Bay lên không trung, làn da hắn sáng lên màu đỏ sáng như dung nham, mi tâm hiện lên dấu hiệu "lửa" hoa mỹ.

Một giây sau, một vầng mặt trời chói mắt hiện lên, cũng nhanh chóng bành trướng, hủy diệt tất cả sự vật ven đường, bao gồm bụi đất.

Cách vài giây, trời đất vang một tiếng sét, đất rung núi chuyển, đám mây hình nấm cuồn cuộn bốc lên, sóng khí cuồng bạo dọc theo thân núi cuốn lên trên, cuốn lên lá cây đầy trời.

Thần Kiếm sơn trang ở sườn núi giống như trải qua một trận động đất, rất nhiều kiến trúc lâu năm thiếu tu sửa ùn ùn sụp xuống.

Sương mù dày đặc bao phủ ở mảng đỉnh núi này, ở trong vụ nổ khủng bố tiêu tán hết.

Nếu có người từ nơi xa quan sát, một màn này giống đạn đạo nổ tung như đúc.

Khương Cư tự bạo rồi.

Vụ nổ khủng bố duy trì mười mấy giây, bởi vì chỉ là thuần túy hỏa linh bùng nổ, bởi vậy khói đặc nhanh chóng tan đi, chỉ thấy trung tâm vụ nổ xuất hiện cái hố khổng lồ đường kính vượt qua trăm mét.

Đỉnh lầu Kiếm Các.

Thái Long Thần mặc trang phục tiêu cục Viễn Hải, xa xa quan sát chiến đấu ở chân núi.

Ở sau khi sương mù dày đặc bị vụ nổ thổi tan, hắn rốt cuộc thấy rõ tình hình chiến đấu.

"Khương Cư tên phế vật này, một kẻ địch cũng chưa nổ chết." Thái Long Thần nhíu mày.

Hắn dung mạo tuấn tú, làn da lộ ra tái nhợt bệnh trạng, khi nhíu mày, khí chất càng thêm âm trầm.

"Xem ra là không thắng được rồi." Hắn vuốt ve cái vòng đồng ở lòng bàn tay.

Vòng đồng hình thức nhẫn ngón cái, điêu khắc hoa văn chạm rỗng.

Đây là một cái nhẫn truyền tống, vật phẩm tiêu hao phẩm chất Thánh Giả.

Đạo cụ truyền tống nghề nghiệp Hư Không, bình thường đều là vật phẩm tiêu hao, hầu như không thể lặp đi lặp lại sử dụng.

Nhẫn truyền tống có thể khiến người nắm giữ cưỡng ép thoát ly linh cảnh, trả giá là rớt cấp.

Hơn nữa sau khi sử dụng một lần, liền cũng không cách nào ở trong phó bản sử dụng đạo cụ truyền tống nữa, tựa như sửa BUG, linh cảnh sẽ cấm đoán hành giả truyền tống về hiện thực lấy phương thức tương tự thoát ly linh cảnh lần nữa.

Việc này người biết đến rất ít, bởi vì đạo cụ truyền tống là vật tư chiến lược quan trọng của công hội Thương Nhân, tựa như sinh mệnh nguyên dịch gia tộc Nhạc Sĩ sản xuất, không, so với sinh mệnh nguyên dịch càng quý giá hơn.

Ông nội thông qua quan hệ, tiêu hao nhân tình cùng trả giá rất lớn, từ chỗ cao tầng công hội Thương Nhân mua được năm cái nhẫn truyền tống, một cái trong đó ban cho hắn.

Ở sau khi đến Thần Kiếm sơn trang, phát hiện trận doanh hợp pháp thế cục ngược gió rất lớn, Thái Long Thần đã có ý tưởng bỏ qua phó bản lần này, đặc biệt là Y Xuyên Mỹ đến, càng làm hắn kiêng kị không thôi.

Về sau cô gái ong kia phản bội cùng Hoàng Thái Cực đến, khiến hắn thấy được một tia hy vọng, nhưng cũng chỉ là hy vọng, Thái Long Thần theo bản năng cảm thấy đánh không lại.

Hắn cũng không biết vì sao, chính là trực giác.

Vì thế lựa chọn tọa sơn quan hổ đấu, vốn cho rằng năng lực của Hoàng Thái Cực cùng Khương Cư, như thế nào cũng có thể liều chết một tên cấp 6 đối diện, hắn lại ra thu thập tàn cục, thu hoạch chiến lợi phẩm.

Chương 1635: Hy vọng duy nhất của toàn đội (4)

Nào ngờ Khương Cư tự bạo, một mình Hoàng Thái Cực một cây chẳng chống vững nhà.

Bại cục đã định!

Trong cái hố lớn, Khương Cư thân thể tàn phá, hấp hối nằm, trước ngực phập phồng mỏng manh.

Hai cánh tay của hắn nổ tung cụt ngang vai, nửa người phần eo trở xuống nổ tung phá hủy, từng đống ruột từ trong cơ thể trượt ra, nhuộm đỏ đất khô cằn dưới thân.

Dấu hiệu lửa ở mi tâm hắn sáng quắc chói mắt, chảy xuôi ánh sáng như dung nham, từng lần một tắm rửa tàn thể của hắn, duy trì sinh cơ cuối cùng.

Đây là Hỏa Phù vị phụ thân Bán Thần kia để lại cho hắn giữ mạng, cũng là thủ đoạn giữ mạng duy nhất. Phụ thân tôn trọng "núi thây biển máu ra cường giả", cùng không muốn cho con cái quá nhiều con bài chưa lật.

Bởi vậy Khương Cư tuy anh chị em đông đúc, nhưng phần lớn đều là người thường, trở thành linh cảnh hành giả, cơ bản không mấy ai còn sống.

Đến hắn một thế hệ này, cũng chỉ còn lại Khương Tinh Vệ cùng hắn hai anh em.

Bên rìa cái hố khổng lồ, một bức tường đá cháy đen nứt nẻ, đã chặn chấn động từ vụ nổ cho Tiểu Viên cùng Ngân Dao quận chúa.

Hoàng Thái Cực chống vách tường, khẽ thở dốc.

Trong đất khô cằn chỗ xa hơn, Y Xuyên Mỹ khoác áo khoác lông vũ cười khanh khách nói:

"Không có đầu óc, Hỏa Sư đúng là không có đầu óc."

"Quả thật không có đầu óc." Triền núi lửa lớn hừng hực, Tham Lam Thần Tướng xách đao chậm rãi đến. Trên người hắn không có bất cứ thương thế nào, ngay cả quần áo cũng hoàn hảo không tổn hao gì.

Thần tướng đuổi theo quan tài đá, chẳng qua là ảo thuật Y Xuyên Mỹ chế tạo.

Hỏa Sư lỗ mãng cùng táo bạo, ở trước mặt Huyễn Thuật Sư am hiểu dẫn đường cảm xúc, chính là sơ hở cực lớn.

Từ chiến đấu bắt đầu, đến Khương Cư tự bạo, Y Xuyên Mỹ vẫn luôn âm thầm dẫn đường cảm xúc của Hỏa công tử, cổ vũ nóng nảy cùng lửa giận của hắn, lại bởi vì trận doanh hợp pháp lâm vào bị động, Khương Cư một cây chẳng chống vững nhà, cô ta liền thuận thế mà làm, câu động cảm xúc bi quan và ngọc đá cùng vỡ của đối phương.

Từng chút một ảnh hưởng, từng chút một ấp ủ, rốt cuộc, hoàn toàn dẫn bạo cảm xúc của Khương Cư.

"Đáng chết."

Nghe được tiếng ngoài hố, Khương Cư thở hổn hển phun ra một ngụm nước bọt máu. Hắn mở ra ô vật phẩm, lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch, cắn trong miệng, rắc một tiếng cắn nát ống tiêm, nuốt cả ngụm lớn.

Lại mang nửa ống còn lại nuốt vào.

Khí sắc của hắn dần có chuyển biến tốt, hùng hổ mắng:

"Vì sao chưa nổ chết bọn hắn… Hoàng Thái Cực, bảo hộ tôi, chờ lão tử khôi phục, nhất định làm thịt bọn hắn."

Cho dù sinh mệnh lâm nguy, hắn vẫn ồn ào giết người.

Xà Nữ phun lưỡi rắn xì xì, nhìn Khương Cư ở đáy hố, thản nhiên nói:

“Hỏa công tử xin bớt giận, các ngươi ngay từ đầu đã không có phần thắng.

“Ngẫm lại Thái Long Thần vì sao chưa ra tay, hắn bây giờ cả đầu óc đều là bo bo giữ mình, Y Xuyên Mỹ đã sớm hạ ám chỉ tâm lý đối với Thái Long Thần. Muốn ta nói, vẫn là Huyễn Thuật Sư tốt, điểm yếu trong lòng từng người, nhìn được rõ ràng.”

Y Xuyên Mỹ nhếch khóe miệng:

“Muốn dẫn đường cảm xúc của Thái Long Thần không dễ dàng như vậy, may có ngươi cầu phúc, khiến ta một lần đã thành công.”

Ở sau khi cô gái ong phản bội, bọn họ liền phủ định ý tưởng ôm cây đợi thỏ, vốn muốn thừa dịp Hoàng Thái Cực còn chưa đến Thần Kiếm sơn trang, mọi người hợp sức nhổ Kiếm Các.

Nhưng Y Xuyên Mỹ có được tâm linh cảm ứng, phát hiện Thái Long Thần không có tâm tình sợ hãi, cùng với sợ chiến, vì thế lập tức thay đổi ý tưởng, chế định kế hoạch càng thêm chi tiết kín kẽ.

—— Phân cách kẻ địch!

Khai đàn làm phép nguyền rủa cô gái ong, chỉ là một vòng của kế hoạch.

Y Xuyên Mỹ âm thầm mở rộng ích kỷ, lãnh khốc cùng bi quan trong tính cách của Thái Long Thần, khiến hắn sinh ra tâm tình sợ chiến càng thêm mãnh liệt, cái này vốn rất khó hoàn thành ở trong thời gian ngắn, bởi vì âm thầm dẫn đường thường thường cần thời gian.

Nhưng Xà Nữ cầu phúc giải quyết nỗi lo ở sau của cô ta.

Vì thế liền có trận chiến đấu này ở chân núi.

Quả nhiên, Thái Long Thần vừa thấy trận doanh hợp pháp lâm vào bị động, đã lựa chọn bàng quan.

Bách Nhân Trảm lạnh lùng nói:

“Một tên Sơn Thần, một tên Hỏa Sư, ngay cả Thám Báo cũng không có, dựa vào cái gì chơi chiến thuật với chúng ta?

“Ồ, quên mất, Thám Báo đã bị thần tướng đại nhân làm thịt.”

Hoàng Thái Cực thở dài một tiếng, trầm ổn như hắn, lúc này cũng dâng lên cảm giác vô lực thật sâu.

“Các ngươi lũ chó này, có bản lãnh đơn đấu với lão tử, không một ai có thể đánh, đều là phế vật!” Khương Cư thở hổn hển tức giận mắng.

Tiếng mắng của hắn rất nhanh bị đất khô cằn dâng lên che phủ.

Đất khô cằn tầng tầng lớp lớp xây lên, hình thành một ngôi mộ nhỏ, chôn Khương Cư ở bên trong.

Chương 1636: Hy vọng duy nhất của toàn đội (5)

Hoàng Thái Cực nhảy xuống hố, đứng ở trước nấm mộ, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tham Lam Thần Tướng xé xuống góc áo, buộc lại mái tóc hoa râm, nhìn Hoàng Thái Cực một cái, cười nói:

“Giãy chết. Đi thôi, đi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến, hồi sinh Mộ Dung Long.”

Hoàng Thái Cực da dày thịt béo, trong thời gian ngắn khó có thể giết chết, không bằng giao cho boss đến giải quyết.

Hoàng Thái Cực ở trong rừng nơi xa tìm được Tiểu Viên, cô bị vết thương trí mạng, nhưng chưa lập tức chết đi, thân thể vừa mới trải qua sinh mệnh nguyên dịch rửa tội tràn ngập sức sống, thế mà tự mình chữa trị ba bốn phần thương thế.

Dù vậy, thương thế của cô vẫn trí mạng.

“Cô có đạo cụ trị liệu không?” Hắn hỏi.

Tiểu Viên khẽ lắc đầu.

Hoàng Thái Cực ngẫm nghĩ, liền mang đạo cụ trị liệu của mình cho cô, “Đủ cô chống đỡ một lúc.”

Hắn yên lặng xoay người, hướng về Thần Kiếm sơn trang chỗ cao đi đến.

“Anh còn có biện pháp nào không?” Tiểu Viên mang theo một tia mong chờ.

Hoàng Thái Cực khẽ lắc đầu: “Nhưng vẫn phải chiến đấu, chỉ cần chưa chết, thì phải tiếp tục chiến đấu, chúng ta không có đường lui.”

Hy vọng trong mắt Tiểu Viên phá diệt, cô cúi đầu lặng lẽ vài giây, ôm ngực, lảo đảo đi lên theo.

Hai người đi ra khỏi rừng rậm, tới khu vực bốc khói, thấy Ngân Dao quận chúa tới hội hợp.

“Chúng ta còn có cơ hội.” So sánh với hai người, quận chúa tương đối lạc quan: “Hút ra âm vật thuần thủy trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn rất có thể sẽ thức tỉnh. Trên người hắn có rất nhiều con bài chưa lật, hắn là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

Ví dụ như triệu hồi sư tôn.

Ví dụ như tấm vé đổi Cửa Hàng Vạn Giới kia từng hướng cô khoe ra.

Giờ này khắc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cấp bậc thấp nhất, đã thành cọng rơm cứu mạng cuối cùng của bọn họ.

Sắc mặt Hoàng Thái Cực ngưng trọng gật đầu.

Cái đầu treo bên hông Ngân Dao quận chúa ngẫm nghĩ, bổ sung nói:

“Nếu đánh thức thất bại, tôi liền thoát khỏi nơi đây, nghĩ cách sưu tập tài liệu, chữa trị thân thể. Tôi là âm thi, không chịu linh cảnh trói buộc.”

Cô nhìn về phía Tiểu Viên:

“Cô có thể lựa chọn đào tẩu, đợi trận doanh tà ác hoàn thành nhiệm vụ, cô liền có thể rời khỏi linh cảnh.”

Tiểu Viên chưa đáp lại, chỉ trầm mặc tiến lên.

Vai vác quan tài, giẫm gạch đá cỏ dại um tùm, hành tẩu ở trục đường chính của Thần Kiếm sơn trang, Tham Lam Thần

Tướng cảm giác được trong quan tài truyền đến động tĩnh lạ.

Hắn lập tức buông quan tài đá xuống, cẩn thận cảm ứng một lát, động tĩnh lạ trong quan tài lại biến mất.

“Muốn đánh vỡ quan tài đá hay không?” Bách Nhân Trảm hỏi.

Hoàng Thái Cực chế tạo quan tài đá, đã là phòng ngự cường đại, cũng là một phong ấn.

Tham Lam Thần Tướng nhớ tới lực lượng đáng sợ kia trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ lắc đầu:

“Không vội, đi tới tẩm lăng bên kia, xem xem động tĩnh của nó.”

Bốn người tiếp tục tiến lên, đi qua Kiếm Các, Tham Lam Thần Tướng ngẩng đầu lên, hướng về Thái Long Thần đỉnh lầu các, làm cái động tác cắt cổ khiêu khích.

Tiêu sư của tiêu cục Liệt Diễm đã bị Thái Long Thần giết sạch.

Đối mặt đối phương khiêu khích, Thái Long Thần sắc mặt xanh mét, sau đó cười lạnh nói:

“Tham Lam Thần Tướng, ngươi đắc ý cái gì? Nguyên Thủy Thiên Tôn, Khương Cư cùng Hoàng Thái Cực nếu chết ở trong phó bản, tổng bộ tuyệt đối nuốt không trôi cục tức này, ngươi chờ các trưởng lão đuổi giết không ngừng nghỉ đi.”

Tham Lam Thần Tướng quay đầu nhìn về phía Y Xuyên Mỹ, kinh ngạc nói:

“Thằng nhát gan này lấy đâu ra tự tin? Ngươi có cảm ứng ra không?”

Y Xuyên Mỹ cười nói:

“Tâm linh cảm ứng không phải biết trước, ta sao có thể biết. Đừng để ý tới hắn, một tên phế vật yếu đuối sợ chết mà thôi.”

Lời của cô, hiển nhiên so với Tham Lam Thần Tướng khiêu khích càng có sức sát thương hơn.

Đáy lòng Thái Long Thần dâng lên lửa giận ngọc đá cùng vỡ, hắn phát hiện mình khác thường, lập tức áp chế cảm xúc, cưỡng ép bình tĩnh, hừ nói:

“Y Xuyên Mỹ, ngươi muốn dẫn đường cảm xúc của ta, để cho ta làm ra hành vi mất đi lý trí? Chút tài mọn.”

Y Xuyên Mỹ cười khanh khách, áo khoác lông vũ trên người run rẩy vù vù, “Huyễn Thuật Sư thật sự, sẽ chỉ thuận nước đẩy thuyền, thuận thế mà làm, thuận theo tính cách, Thái Long Thần, ngươi sao biết bản thân không bị ta dẫn đường?”

Thái Long Thần biến sắc, hắn lập tức triệu hồi ra kiếm khí trong Kiếm Các, dày đặc rậm rạp, như cá bơi vờn quanh mình bao vây.

Đám người Tham Lam Thần Tướng không để ý tới hắn, dọc theo trục đường chính đi xa.

Không bao lâu, bốn người đi ra khỏi quần thể kiến trúc, dọc theo đường mòn yên tĩnh, xuyên qua một rừng cây, đi tới một mảng tẩm lăng.

Cuối cùng dừng ở trước lăng mộ chính giữa, khí phái nhất kia, tấm bia đá to lớn có khắc tên “Mộ Dung Phú”, cùng với sự tích lúc còn sống.

Mà lúc này, trong quan tài đá chấn động kịch liệt thêm, truyền ra tiếng gõ thùng thùng thùng.

Chương 1637: Ma đầu buông xuống (1)

Ngoài Kiếm Các.

Hoàng Thái Cực nhìn chằm chằm kiếm trận lơ lửng trước người, trầm giọng nói:

“Thái Long Thần, chúng ta đã mất tiên cơ.”

Hoàng Thái Cực tìm từ vài giây, hắn vốn định nói, chuyện cậu bị Y Xuyên Mỹ âm thầm ảnh hưởng có thể bỏ qua, mọi người đồng lòng hợp sức, liều một phen cuối cùng.

Nhưng cân nhắc đến Thái Long Thần thân là cháu nội trưởng lão tổng bộ, được vây quanh tâng bốc quen rồi, đoạn lời này sẽ chỉ làm hắn thẹn quá hóa giận, từ chối hợp tác.

Liền sửa lời nói: “Bây giờ hi vọng cuối cùng chính là đánh thức Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Thật ra, nếu Thái Long Thần không sợ chiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngủ say, trận doanh hợp pháp hoàn toàn có hy vọng thắng, không, thậm chí là tất thắng.

Bởi vì trong trận doanh tà ác, có hồng nhan tri kỷ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng thế sự vô thường, hiện thực không phải so sánh số liệu, hiện thực tràn ngập biến số.

Trong Kiếm Các truyền đến giọng nói âm trầm lạnh lẽo của Thái Long Thần:

"Đó là các ngươi, tôi có thể rời khỏi bất cứ lúc nào. Với tôi mà nói, phó bản thất bại nhiều nhất rớt cấp mà thôi, tôi cũng không tính tham gia phó bản giết chóc cuối năm, rớt cấp không quan trọng."

Có thể rời khỏi bất cứ lúc nào… Hoàng Thái Cực nhíu nhíu mày, sau đó đã hiểu cái gì, "Thì ra là thế."

Tiểu Viên cao giọng nói:

"Cậu đã có thể rời khỏi bất cứ lúc nào, càng không cần thiết sợ chiến, nếu là thắng, gió sẽ đổi chiều. Thua, cũng chỉ là lặp lại con đường ban đầu."

"Nhưng cái này cần mạo hiểm, tôi dựa vào cái gì mạo hiểm!" Thái Long Thần không bị lừa dối, cười lạnh nói: "Các ngươi dựa vào cái gì cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể tỉnh lại. Hắn cho dù tỉnh, thì có thể đánh thắng trận doanh tà ác?"

Cái đầu treo ở bên hông của Ngân Dao quận chúa cắn cái loa nhỏ, "Nguyên Thủy Thiên Tôn là Tinh Quan, khi hắn trấn áp âm vật thủy thuộc tính, nhất định từng xem tướng mạo của mình. Hắn biết mình có thể sống, cho nên mới buông tay đánh cuộc."

Đây là nguyên nhân cô tin tưởng vững chắc Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể được đánh thức.

Lúc trước nếu nhất định phải chết không thể nghi ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không lựa chọn con đường này, hắn đã làm như vậy, nhất định là từ trong tướng mạo, thấy được một đường sinh cơ của mình.

Chỉ là phát triển tiếp sau ra ngoài dự liệu, hắn ở trạng thái không chết không sống, vẫn chưa tỉnh lại.

Thái Long Thần cười nhạo nói:

“Buông tay đánh cuộc, liều khiến mình thành người thực vật?

“Các người nếu có thể đánh thức Nguyên Thủy Thiên Tôn, cần gì chờ tới bây giờ? Vẽ cái bánh lớn liền muốn khiến tôi đi liều mạng?

“Đừng nói lời thừa, tôi sẽ không giúp các người.”

Nói xong, liền không để ý tới hai người một xác ngoài Kiếm Các nữa.

Tiểu Viên cùng Ngân Dao quận chúa đều không phải tính tình nhu nhược, nhưng mắt thấy trợ thủ cuối cùng thái độ lạnh lùng, khoanh tay đứng nhìn, kiên cường như các cô, tâm lý cũng không thể tránh khỏi dâng lên tuyệt vọng.

“Đi thôi.” Tiểu Viên ôm ngực, lảo đảo rời khỏi.

Ngân Dao quận chúa lặng lẽ đi theo.

Hoàng Thái Cực nhìn Kiếm Các, đứng lặng thật lâu, lặng lẽ không lên tiếng xoay người rời đi.

…

Nghĩa trang Mộ Dung gia tộc cỏ dại um tùm, tấm bia đá xám trắng cùng cỏ dại xanh tươi nhuộm đẫm lẫn nhau.

“Thùng thùng, thùng thùng!”

Trong quan tài đá truyền đến tiếng đánh nặng nề, Nguyên Thủy Thiên Tôn nằm ở bên trong tựa như sống lại.

Nhưng trong lòng đám người Tham Lam Thần Tướng rõ, sống lại không phải vị thiên tài Ngũ Hành minh này, mà là linh lực thủy thuộc tính dung nhập trong cơ thể hắn.

Tham Lam Thần Tướng giơ lên trường đao màu máu, ra sức chém xuống.

“Keng!”

Lưỡi đao chém vào giáp đá, chưa từng bổ vỡ.

Hắn một lần nữa giơ cao trường đao, cơ bắp cánh tay nổi lên từng khối, liên tục chém bảy đao, mới chém vỡ lực lượng "Cầu phúc" cùng "Sơn Thần", giáp đá xám trắng cứng rắn nứt vỡ thành khối, lộ ra Nguyên Thủy Thiên Tôn trong quan tài.

Hình người cháy đen này ở trong quan tài kịch liệt rung động, phần eo nhộn nhạo lên từng vòng hắc quang, va chạm quan tài đá.

Đám nghề nghiệp tà ác đồng loạt lui về phía sau, Tham Lam Thần Tướng từng nếm đau khổ đè nén xuống lòng tham đối với đạo cụ, không dám tới gần.

Y Xuyên Mỹ tránh đi xa xa, tập trung tinh thần cảm ứng, cười nói:

"Có khí tức linh hồn, nó sống lại rồi."

Cô ta một lần nữa cảm ứng được khí tức hung vật, cảm nhận được mảnh vỡ linh hồn dao động.

"Nhưng nó tựa như không thể rời khỏi thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn." Bách Nhân Trảm nhìn chằm chằm thân thể kịch liệt rung động.

Mấy cái quan tài lúc trước, ở nháy mắt giải trừ phong ấn, "hung vật" bên trong liền tự ra khỏi quan tài, lượn lờ bay về phía lăng mộ.

"Nó bị phong ấn, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy thủ đoạn nào đó phong ấn ở trong thân thể, chậc chậc, thật sự là hậu bối không tồi." Tham Lam Thần Tướng nhíu mày, không thể không đối mặt một cái vấn đề mới: "Chúng ta cần nghĩ biện pháp đánh vỡ phong ấn."

Chương 1638: Ma đầu buông xuống (2)

"Không, đợi một chút nữa!" Y Xuyên Mỹ như có cảm giác, nhìn về phía lăng mộ của Mộ Dung Phú, ánh mắt giống như xuyên thấu tảng đá, thấy mộ cung, "Ta có thể cảm giác được, bên trong có cái gì đã thức tỉnh."

Vừa dứt lời, tựa như đang đáp lại linh lực thủy thuộc tính triệu hồi, mộ cung tổ tiên Mộ Dung gia kịch liệt run lên, liên quan

khu vực lăng mộ này cũng run rẩy, giống như đã xảy ra động đất.

Ngay sau đó, tảng đá dùng để phong bế mộ cung "Ầm" nổ tung, một quả cầu lửa màu đỏ phát ra nhiệt độ cao phá mộ mà ra, nhiệt độ cao nóng rực làm đám người Tham Lam Thần Tướng liên tục lui về phía sau.

Quả cầu lửa ở trên không lặng mộ xoay quanh một vòng, lao thẳng xuống, lao vào quan tài đá, lao vào trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Không thể thu hồi linh lực thủy thuộc tính, cho nên tụ hợp ngược, chiếm dụng thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Tham Lam Thần Tướng thấp giọng nói.

"Hình như đúng…" Y Xuyên Mỹ nói: "Cái này trái lại giảm đi việc của chúng ta."

Sau đó, lại một đạo hào quang màu xanh biếc uốn lượn mà ra, dưới hào quang xanh lục chiếu rọi, cỏ cây phụ cận lăng mộ điên cuồng nảy sinh, dã man sinh trưởng, tràn ngập sinh cơ bừng bừng.

Ánh sáng xanh biếc kéo cái đuôi ánh sáng nhàn nhạt, lao vào quan tài đá, dung nhập trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khoảng khắc, lại một quầng sáng màu vàng đất dày nặng, nặng trịch bay ra, không có bất cứ dị tượng nào, giản dị tự nhiên, chậm rãi nặng trịch bay về phía quan tài đá.

Ngay sau đó, cửa vào mộ cung đen nhánh, một đạo kiếm khí màu trắng nhạt phát sau mà đến trước, "Vù" một tiếng bắn vào trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này, quầng sáng màu vàng đất dày nặng mới ép mình ở bụng Nguyên Thủy Thiên Tôn, dung nhập vào.

"Đinh! Ngài đã thành công tập hợp đủ lực lượng ngũ hành, Thần Kiếm sơn trang phong bế, kẻ chưa đến, sẽ bị truyền tống ngẫu nhiên đến địa điểm tùy ý của sơn trang, quyết chiến mở ra, mời tiêu diệt kẻ địch."

Linh cảnh hành giả của trận doanh tà ác đồng thời thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Theo ngũ hành tập hợp đủ, trong quan tài đá luân phiên lóe ra năm loại màu sắc trắng xanh đen đỏ vàng, dần dần, năm loại màu sắc dung hợp lẫn nhau, diễn biến thành hai màu đen trắng, giao dung lẫn nhau.

Một uy áp không cách nào hình dung, khó có thể miêu tả từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả lăng mộ.

Khí tức khủng bố ấp ủ ở trong quan tài, tựa như hung vật đáng sợ sinh ra, lại giống như viễn cổ ma vật thức tỉnh.

“Lùi về phía sau!”

Tiếng Tham Lam Thần Tướng trầm thấp mà ngưng trọng, luồng uy áp này, khiến hắn giống như trực diện Thiên Vương, hoặc gặp được trưởng lão trận doanh hợp pháp.

Không hề nghi ngờ, đây là lực lượng cấp Chúa Tể.

Đến cấp bậc này của bọn họ, cũng chỉ có boss cấp Chúa Tể mới có thể trấn được trường hợp.

…

Kiếm Các.

“Đinh! Trận doanh tà ác thành công đánh thức ma đầu, Thần Kiếm sơn trang đóng lại, kẻ chưa đến, sẽ bị truyền tống ngẫu nhiên đến địa điểm bất kỳ của sơn trang, quyết chiến mở ra, mời tiêu diệt kẻ địch.”

Thái Long Thần đứng ở nóc lầu các, nhìn lăng mộ xa xôi, trong vẻ mặt âm trầm lộ ra ngưng trọng cùng kiêng kị.

Trận doanh tà ác hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến, bọn họ đã thành công đánh thức ma đầu.

Mặc dù cách một khoảng cách, hắn vẫn có thể cảm giác được khí tức đáng sợ kia, khí tức cấp Chúa Tể, hơn nữa đối với hắn thân là Ôn Thần, tựa như có áp chế trời sinh.

Chỉ là ngửi được một luồng khí tức, đã khiến trong lòng hắn rung động, sinh ra sự sợ hãi khó có thể nói thành lời.

Tới lúc nên rời khỏi rồi.

Thái Long Thần vuốt ve vòng đồng ở lòng bàn tay, hắn thật ra đã ý thức được mình bị trúng kế rồi.

Nhưng hắn sẽ không thừa nhận là mình ích kỷ cùng yếu đuối bị kẻ địch lợi dụng, mới đưa đến phó bản lần này thất bại.

Sở dĩ bây giờ chưa đi, chỉ là quật cường chờ một cái kết quả cuối cùng.

Trên trục đường chính của Thần Kiếm sơn trang, Khương Cư lảo đảo chạy về phía lăng mộ, nghiến răng nghiến lợi:

"Đệch, vẫn là thua rồi."

"Lão tử còn có thể tự bạo một lần nữa, còn có thể tự bạo một lần nữa…"

Hắn theo luồng khí tức đáng sợ kia mà đi.

…

Ngoài lăng mộ, một ánh sao như mộng ảo dâng lên, Ngân Dao quận chúa đầu treo ở bên hông, sững sờ nhìn quan tài đá nơi xa, nhìn hào quang đen trắng bốc lên từ quan tài đá.

"Chúng ta đã đoán sai." Cô cắn cái loa nhỏ, thanh âm uể oải trầm thấp, "Bọn hắn không phải muốn hút ra lực lượng trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là muốn chiếm cứ thân thể hắn. Chúng ta… hết hy vọng rồi."

Khí tức cùng cảm giác áp bách tràn ra từ trong quan tài đá, khiến cả người cô hơi co rút, trong lòng dâng lên sợ hãi như run rẩy, cùng với… Tuyệt vọng.

Tiểu Viên gắt gao cắn môi, cắn ra máu.

Hoàng Thái Cực thở dài, "Sống chết tự có mệnh trời."

Chương 1639: Ma đầu buông xuống (3)

Thật ra, ở lúc Tham Lam Thần Tướng mang đi quan tài đá, hắn đã có giác ngộ.

Ở lúc Thái Long Thần từ chối ra tay, thấy chết mà không cứu, hắn đã đoán được kết cục.

Chậu sành va vào thành giếng mà vỡ, tướng quân khó tránh bị tử trận (Thường xuyên hoạt động ở nơi nguy hiểm thì khó tránh khỏi tai nạn), từ ngày đó trở thành linh cảnh hành giả, hắn dã làm tốt chuẩn bị trở về linh cảnh.

Chỉ là chung quy có chút không cam lòng, thua quá nghẹn khuất.

Trong khoảng khắc, hai màu đen trắng thu liễm, một cái tay cháy đen đặt lên mép quan tài, sau đó, một hình người cháy đen ngồi dậy.

Hắn chậm rãi mở mắt, ánh mắt trống rỗng mờ mịt, lẩm bẩm:

"Ta là ai? Mộ Dung Phú? Mộ Dung Long?"

Trong ánh mắt hắn, trống rỗng cùng mờ mịt dần dần biến mất, thay thế vào đó là tàn nhẫn cùng điên cuồng, nhếch miệng:

"Là ai cũng không quan trọng, ta chính là ta, ta làm theo ý mình!"

Đám người Tham Lam Thần Tướng lui đến nơi xa nhìn nhau một cái, đột nhiên biết nguyên nhân Mộ Dung Long tẩu hỏa nhập ma rồi.

Hắn tựa như không biệt rõ mình là Mộ Dung Long, hay là tổ tiên Mộ Dung Phú.

Tẩu hỏa nhập ma cũng không hiếm thấy, nhưng lẫn lộn thân phận của mình cùng tổ tiên, liền tỏ ra rất quỷ dị cùng khó có thể lý giải.

Mặt khác, Mộ Dung Văn Tinh trong bức thư máu đề cập, thi thể Mộ Dung Long đã bị hắn thiêu hủy, linh hồn cùng lực lượng ngũ hành "tách rời", giao cho tộc nhân tách ra phong ấn.

Nhưng sau khi quan tài áp tải về Thần Kiếm sơn trang, lập tức vào trong mộ Mộ Dung Phú, chi tiết nhỏ này vốn chỉ là cảm thấy không hợp lý, bây giờ thấy được trạng thái của Mộ Dung Long, đám người Tham Lam Thần Tướng ý thức được, Mộ Dung Long sợ không phải đơn giản tẩu hỏa nhập ma mà thôi.

Lúc này, Mộ Dung Long vẻ mặt điên cuồng há mồm hít một cái, hai khí đen trắng phồng lên, hóa thành vòng xoáy khí cuồn cuộn, từng luồng năng lượng trắng xanh đen đỏ vàng, từ trong mặt đất, tấm bia đá, cỏ cây của lăng mộ bóc ra, hội tụ vào trong miệng hắn.

Những sự vật bị bóc ra năng lượng kia, hoặc nhuộm lên màu xám trắng, hoặc hóa cát, hoặc héo rũ, nhanh chóng mất đi sắc thái.

Mấy kẻ nghề nghiệp tà ác bọn Tham Lam Thần Tướng, cảm giác lực lượng bổn nguyên trong thân thể nhanh chóng trôi đi, bị Mộ Dung Long cắn nuốt, nhất thời kinh hãi liên tục lui về sau.

“Lực lượng quỷ dị lại bá đạo.” Y Xuyên Mỹ thấp giọng nói: “Đây là đặc tính sau khi ngũ hành linh lực dung hợp? Có phải hay không ý nghĩa, năm đại nghề nghiệp hợp pháp thật ra có thể dung hợp?”

Ngũ hành sau khi dung hợp, thế mà có thể cắn nuốt lực lượng nghề nghiệp khác.

“Thật sự là bí thuật làm người ta hâm mộ, nếu ta cũng có thể tu hành ngũ hành bí thuật thì tốt rồi.” Tham Lam Thần Tướng tham lam tất cả, nói:

“Ngũ hành linh lực có thể dung hợp, nhưng năm đại nghề nghiệp hợp pháp không được, không ai có thể đồng thời có được năm thẻ nhân vật. Chẳng qua, ta đột nhiên nhớ tới một tình báo nhiều năm trước.”

Ba người bọn Y Xuyên Mỹ vừa lui về phía sau, vừa nhìn về phía vị thần tướng tư cách và từng trải cực sâu này.

Lúc Tham Lam Thần Tướng tung hoành linh cảnh, bọn họ còn chưa trưởng thành đâu.

“Trong kho tình báo của Binh Chủ giáo ghi lại, Ngũ Hành minh từng triệu tập Học Sĩ, từng nghiên cứu lực lượng ngũ hành, tuy quan phương giữ bí mật đối với điều này, nhưng quần thể tham dự nghiên cứu số lượng khổng lồ, công tác giữ bí mật rất khó làm được không chút sơ hở.” Tham Lam Thần Tướng nhớ lại, nói:

“Cái này đã dẫn tới Binh Chủ giáo chúng ta chú ý cùng coi trọng, từng cố ý phái đặc vụ sưu tập tin tức tương quan, nhưng về sau cũng không thấy Ngũ Hành minh có biến hóa gì ghê gớm, liền dần dần không chú ý nữa.

Bây giờ xem ra, quan phương nghiên cứu rất có thể chính là bí thuật ngũ hành dung hợp.”

“Cho nên quan phương đã thất bại?” Bách Nhân Trảm nói.

“Tất nhiên.” Xà Nữ gật đầu: “Chính như thần tướng vừa rồi nói, không ai có thể có được năm tấm thẻ nhân vật, trừ phi giống Mộ Dung Long, tu hành ngũ hành bí thuật.”

Y Xuyên Mỹ đột nhiên nói:

“Có lẽ, còn có một biện pháp có thể.”

Cô ta nhìn về phía bộ trang bị ngũ hành trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, không, Mộ Dung Long.

Tham Lam Thần Tướng, Xà Nữ cùng Bách Nhân Trảm lập tức hiểu ra, đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Long, ánh mắt nóng rực, lòng tham trong mắt hai kẻ sau, không yếu hơn Tham Lam Thần Tướng một chút nào.

“Rắc rắc.”

Khối than trên người Mộ Dung Long nứt nẻ, rơi ra, lộ ra da thịt trắng nõn như ngọc bên trong.

Khối thân thể này như lấy được cuộc sống mới.

Không phân rõ mình là Mộ Dung Phú hay Mộ Dung Long hắn, cúi đầu đánh giá thân thể mới, hắc một tiếng: “Vậy mà là thân thể Kim Ô?”

Đáng tiếc hắn không tu hành bí thuật Kim Ô, không thể điều động lực lượng Kim Ô trong cơ thể.

Nhưng rất nhanh, sức chú ý đã bị trang bị trên người hấp dẫn, vẻ mặt kiệt ngạo điên cuồng đọng lại, “Lễ Phục Tế Trời?”

Chương 1640: Ma đầu buông xuống (4)

“Lễ Phục Tế Trời trong truyền thuyết?” Mộ Dung Long thần kinh điên cuồng cười lên, “Đại mộng ba năm, vậy mà lại để cho ta ngẫu nhiên đạt được Lễ Phục Tế Trời, ông trời đối đãi ta không tệ.”

Lễ Phục Tế Trời?

Bộ trang bị của Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi là Lễ Phục Tế Trời?

Bốn người Tham Lam Thần Tướng hiện lên ý niệm, sau đó nhìn thấy Mộ Dung Long từ trong quan tài đứng dậy, cúi đầu

nhìn quanh bản thân, tập trung tinh thần cảm ứng một lát, đột nhiên vung hai cánh tay.

“Vù” một tiếng, pháp bào hóa thành lửa cháy, đón gió tung bay.

Nước đen ngưng tụ thành trường bào, hông quấn đai ngọc ôn nhuận, chân đi ủng dài tinh xảo đẹp đẽ, lẫm liệt như thiên thần.

Hắn thay thế thân thể Trương Nguyên Thanh, bị động tiếp thu một vài thứ, ví dụ như thân phận chủ nhân bộ trang bị.

“Ừng ực.” Yết hầu Tham Lam Thần Tướng lăn lộn, nhìn chằm chằm bộ trang bị Tế Trời, nắm đao chặt rồi thả lỏng, thả lỏng lại nắm chặt, thiên nhân giao chiến.

Lúc này, Mộ Dung Long xoay đầu lại, đôi mắt ngầm chứa sự điên cuồng nhìn chằm chằm bốn người, nhếch khóe miệng:

“Các ngươi tu vi không thấp, tiên môn nào? Ta ghét nhất người trong tiên môn, gặp tên nào giết tên đó, niệm các ngươi đánh thức ta, lại tặng ta Lễ Phục Tế Trời, liền tha cho các ngươi. Ừm, thỏa mãn các ngươi một nguyện vọng nữa.

Nói, muốn cái gì.”

Y Xuyên Mỹ biết, đây là cuối cùng của nhiệm vụ chủ tuyến, đồng thời, cô ta cảm ứng được lòng tham của Tham Lam Thần Tướng càng lúc càng mãnh liệt, có thể mất khống chế bất cứ lúc nào, không do dự nữa, cao giọng nói:

“Xin Mộ Dung tiên sinh giết sạch kẻ địch trong sơn trang cho chúng ta.”

Nói xong, chỉ về phía ba người ngoài lăng mộ.

Mộ Dung Long nhếch miệng: “Được!”

Thân thể bỗng nhiên chìm vào đáy quan tài.

Một giây sau, mặt đất phía trước Hoàng Thái Cực, Tiểu Viên cùng Ngân Dao quận chúa nhô lên, chui ra Mộ Dung Long dung mạo Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thổ độn thuật!

Kỹ năng cấp Chúa Tể.

Hoàng Thái Cực cứng ngắc ở tại chỗ, bắp chân kịch liệt chuột rút, gân xanh trên trán nổi lên, hắn đã bị áp chế.

Có thể là bắt nguồn từ Lễ Phục Tế Trời, có thể là bản thân Mộ Dung Long tu hành ngũ hành bí thuật áp chế, tóm lại, hắn giờ phút này ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Ngược lại là Tiểu Viên cùng Ngân Dao quận chúa không thuộc ngũ hành, chịu áp chế khá nhỏ, theo bản năng lui về phía sau.

"Trước bắt ba người các ngươi lót dạ, tới đây đi!" Mộ Dung Long nâng lên hai tay, chợt vồ một cái.

Lòng bàn tay dâng lên hai khí đen trắng, hóa thành vòng xoáy khí cuồn cuộn, che kín hai người một thi.

Lực hút thật lớn cố định bọn họ, không thể mở ra ô vật phẩm, không thể nhúc nhích, lực lượng trong cơ thể giống như xả lũ, mãnh liệt tiết ra ngoài.

Ở trước mặt kẻ địch cấp Chúa Tể, trạng thái toàn thịnh bọn họ còn như con kiến, huống chi là bây giờ đang bị thương nặng, thể lực khô kiệt.

Không có bất cứ dư lực phản kháng nào.

Thổ linh trong cơ thể Hoàng Thái Cực nhanh chóng khô kiệt, sắc mặt rất nhanh xuất hiện suy sút cùng lụn bại của người sắp chết, cho dù hắn đặt chân trên mặt đất, nhưng lực lượng bổ sung theo không kịp tốc độ trôi đi.

Đầu Ngân Dao quận chúa vô lực rủ xuống ở bên hông, đôi mắt màu đỏ tươi yêu dị nhanh chóng ảm đạm, đánh mất linh quang.

Thái âm lực, tinh thần lực của cô tương tự chịu cướp đoạt.

Tiểu Viên hấp hối, vẻ mặt, sắc mặt trắng bệch, tựa như một đóa hoa giấy không có sinh mệnh.

Cô kinh ngạc chăm chú nhìn khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, lặng lẽ thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Hành giả trận doanh tà ác chờ mong nhìn một màn này nơi xa.

"Hoàng Thái Cực, ngươi tảng đá thối trong hầm cầu này, rốt cuộc sắp hóa thành bụi bậm. Sơn Thần sở trường giữ mạng,

nhưng hôm nay, người đứng đầu Trung Đình cũng không bảo vệ được ngươi.” Tham Lam Thần Tướng chống đao mà đứng.

“Không những hắn, Hỏa công tử cũng phải chết. Để ta tính chút, phó bản lần này, quan phương tứ công tử tổn thất hai tên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tổn thất.” Xà Nữ thản nhiên nói:

“Phần công lao này, có thể khiến ta trực tiếp tăng lên thành trưởng lão.”

Bọn họ đúng lý nên vui vẻ, nhiệm vụ lần này, kiếm đầy chậu đầy bát.

Không cân nhắc phần thưởng của bản thân phó bản, riêng là treo thưởng bên ngoài, đã đủ bọn họ ăn đến miệng đầy mỡ.

Lúc này, một tiếng linh cảnh nhắc nhở người ngoài không thể nghe được vang lên:

“Đinh! Chúc mừng ngài thăng cấp Tinh Quan cấp 5.”

Trên trán Mộ Dung Long hiện lên một mảng tinh vân như mộng ảo.

Trong nháy mắt này, tia chớp bổ ra hỗn độn, đánh thức người ngủ say.

Chủ nhân thân thể này thật sự thức tỉnh rồi.

Mắt phải của Mộ Dung Long, điên cuồng rút lui, con ngươi màu nâu hóa thành con ngươi lạ màu vàng nóng chảy, thiêu đốt nhật chi thần lực thuần túy.

“Tên…chó…nào, cướp… Thân thể của ta?”

Theo Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng, cùng với con ngươi vàng nung chảy mở ra, vòng xoáy khí đáng sợ cắn nuốt tất cả đột nhiên xuất hiện kẹt cùng hỗn loạn, giống như máy móc nguồn điện bất ổn.

Chương 1641: Sát phạt quyết đoán (1)

“Nguyên Thủy?” Trong con ngươi dần dần ảm đạm của Tiểu Viên, như hồi quang phản chiếu phát ra hào quang lấp lánh.

Cô đã nghe được tiếng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn tỉnh rồi? ! Hoàng Thái Cực và Ngân Dao quận chúa đều không khỏi sinh ra vui sướng tìm được đường sống trong chỗ chết, chẳng qua người trước cảm xúc biểu hiện ở trên mặt, người sau cảm xúc biểu hiện ở trên tinh thần dao động.

“Ngươi là ai?”

Trương Nguyên Thanh vừa nói xong mở miệng lần nữa, phát ra giọng khàn khàn trầm thấp, mang theo kinh ngạc —— đây là Mộ Dung Long đang nói chuyện.

Hắn cảm giác được, một ý chí mạnh mẽ trong thức hải thức tỉnh, khí tức bá đạo cương liệt, khiến hắn như ở dưới mặt trời chói chang.

Rất hiển nhiên, chủ nhân ban đầu của thân thể này chưa hoàn toàn tử vong.

“Ta là ông nội ngươi!” Trương Nguyên Thanh trong cùng thể xác hùng hổ mắng đáp lại.

Sau khi vượt qua Nhai Sơn Chi Hải, giá trị kinh nghiệm của Trương Nguyên Thanh liền kẹt ở 98%, vốn từng nghĩ săn bắn một vị Tinh Quan tội ác tày trời, thông qua ăn thịt người tăng cấp.

Nhưng bởi vì mãi không có mục tiêu, hơn nữa trong lòng kháng cự loại phương thức thăng cấp này, cho nên 2% giá trị kinh nghiệm kẹt mãi, chậm chạp không thể tấn thăng cấp 5.

Thẳng đến vừa rồi, Mộ Dung Long thông qua Ngũ Hành Đại Pháp, cắn nuốt bổn nguyên của Ngân Dao quận chúa, đánh bậy đánh bạ khiến giá trị kinh nghiệm của Trương Nguyên Thanh đầy, thành công thăng cấp.

Sau khi thăng cấp, linh cảnh sẽ thông qua thẻ nhân vật rót linh lực vào, mà thẻ nhân vật trói buộc với linh hồn.

Không phải thăng cấp đánh thức Nguyên Thủy Thiên Tôn, là linh cảnh đánh thức hắn.

Chỉ là hắn ngủ một giấc tỉnh lại, phát hiện thân thể trở nên đã xa lạ lại cường đại, trong thức hải xuất hiện một linh hồn mới.

Một cái linh hồn cường đại, điên cuồng, cực kỳ không ổn định.

Hắn xác định mình bị người ta chiếm cứ thân thể rồi, nhưng đã không phải bám lên người, cũng không phải đoạt xá.

Loại cảm giác này càng giống trong một cái túi ngủ chen chúc hai người, trên một chiếc xe xuất hiện hai tài xế, mọi người đều có quyền khống chế thân thể, mọi người đều là chủ nhân của thân thể.

Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ gặp phải loại tình huống này, nhưng rất nhanh, hắn đã biết vấn đề xảy ra ở nơi nào, thân thể hắn không là thân thể nọ của trước đây nữa.

Bây giờ trong khối thể xác này, có kim mộc thủy hỏa thổ lực lượng ngũ hành, những lực lượng này cải tạo thân thể hắn, cũng dung hợp, trở thành một bộ phận của thân thể.

Mà những lực lượng này đến từ kẻ tu hú chiếm tổ.

Thân thể hắn biến thành quái vật lắp ghép, biến thành công ty hùn vốn, tên kia là cổ đông, cũng có quyền khống chế thực tế, cho nên liền xuất hiện tình huống hai linh hồn chủ đạo một thân thể.

Mặt khác, kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành chi lực không chịu hắn khống chế.

Hắn thật sự có thể khống chế, là lực lượng Thái âm, Tinh Thần cùng Thái Dương trong cơ thể.

“Nguyên… Nguyên Thủy Thiên Tôn, mau triệt tiêu pháp thuật, tôi sắp không được rồi.”

Trong cái loa nhỏ của quận chúa truyền đến cầu cứu uể oải, tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn thức tỉnh làm người ta phấn chấn, thấy được hy vọng sống, nhưng nàng thật sự sắp không chống đỡ được rồi.

Tiểu Viên sao cũng ở trong phó bản? Đầu của quận chúa… Cô ấy vì mình, treo cả đầu tới bên hông rồi? Phù, Hoàng Thái Cực còn chưa chết… Một con mắt như vàng nung chảy chăm chú nhìn, Trương Nguyên Thanh nhìn ba người trước mắt, trong lòng hiện lên rất nhiều nghi hoặc.

Nhưng hắn rất nhanh phát hiện trạng thái của ba người, biết các đồng bạn mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, lập tức điều

động Nhật chi thần lực trong cơ thể, khiến hai cánh tay bùng nổ ra một vòng hào quang vàng rực.

Vòng xoáy khí hai khí đen trắng ngưng tụ, ở trong hào quang màu vàng bá đạo thuần túy tán loạn.

Tiểu Viên, Ngân Dao quận chúa cùng Hoàng Thái Cực, hai chân mềm nhũn, vô lực ngã bệt xuống đất.

Ba người như lấy được cuộc sống mới, thở dốc từng ngụm từng ngụm. Tiểu Viên sắc mặt tái nhợt, giống như bệnh nặng mới khỏi, cô giờ phút này hoàn toàn không để ý tới tình huống thân thể của mình, kích động vui sướng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn sống lại rồi, hắn sống sót rồi!

Hoàng Thái Cực vội vàng thi triển kỹ năng Địa Mạch Chi Tử, từ trong đại địa cướp lấy linh lực sinh sôi không thôi, khôi phục trạng thái.

Nơi xa, nghề nghiệp tà ác kiễng chân chờ mong, chợt thấy Mộ Dung Long dừng giết chóc, đều nhíu mày.

“Sao dừng lại rồi?” Xà Nữ trườn về phía trước mấy mét, dựng cơ thể lên cao cao.

Mấy người bọn Tham Lam Thần Tướng thì nhìn nhau.

—— Bởi vì vấn đề góc độ, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy sau lưng Mộ Dung Long, không thấy được cái trán hiện lên tinh vân.

Đó là dấu hiệu riêng của Tinh Quan lúc thăng cấp.

Y Xuyên Mỹ nhắm mắt, tập trung tinh thần cảm ứng, niệm lực của cô như radar quét, ở trong “góc nhìn” đặc biệt của Huyễn Thuật Sư, thiên địa một mảng tối đen, linh hồn mọi người xung quanh tựa như ngọn lửa nhảy lên.

Chương 1642: Sát phạt quyết đoán (2)

Ở trong cảm giác của cô, trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, đang có ngọn lửa hai linh hồn giao nhau, đối kháng lẫn nhau, va chạm với nhau.

Một cái trong đó điên cuồng hỗn loạn, tùy ý phát tán cảm xúc.

Mà một cái khác dương cương bá đạo, giống như mặt trời chói mắt, không thể xâm phạm.

Y Xuyên Mỹ chợt mở mắt ra, trong lòng cả kinh: "Hình… hình như là Nguyên Thủy Thiên Tôn thức tỉnh rồi."

"Cái gì? !"

Câu này giống như sét đánh giữa trời, đánh vào trong lòng đám nghề nghiệp tà ác, sắc mặt ai cũng thay đổi hắn nhìn về phía Y Xuyên Mỹ.

"Hắn thực sự chưa chết?" Bách Nhân Trảm sắc mặt khó coi, nhíu mày, "Vì sao ở lúc này tỉnh lại."

Loại tình huống tới gần thành công, lại liên tục sinh ra biến cố này, khiến trong lòng hắn sinh ra dự cảm không lành.

Xà Nữ lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói:

"Không sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻn vẹn cấp 4, cho dù thức tỉnh, cũng không chống lại được Mộ Dung Long."

Vẻ mặt mọi người hơi buông lỏng, Tham Lam Thần Tướng ngẫm nghĩ, nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn là Tinh Quan, rất có thể sẽ Thần Du thoát đi, Y Xuyên Mỹ, ngươi chuẩn bị diệt linh thể hắn bất cứ lúc nào."

Y Xuyên Mỹ gật gật đầu.

Tham Lam Thần Tướng nắm chặt trường đao màu máu, nhìn Bách Nhân Trảm một cái, trầm giọng nói:

"Chúng ta đi qua nhìn xem, Xà Nữ, ngươi ở lại chỗ này bảo hộ Y Xuyên Mỹ, đừng bị Thái Long Thần đánh lén, tuy thằng nhát gan đó quá nửa không dám tới."

Chiến tranh tranh đoạt thân thể đã khai hỏa.

Trương Nguyên Thanh đứng thẳng bất động ở tại chỗ, hắn lúc này, giống như bị phân cách thành hai người.

Mắt trái màu nâu thâm thúy, ngầm chứa sự điên cuồng; mắt phải vàng chói mắt, cương liệt bá đạo.

Nửa mặt bên trái điên cuồng hung dữ, nửa mặt bên phải cương nghị bình tĩnh.

Mà ở ngoài thân hắn, Nhật chi thần lực màu vàng nhạt lưu chuyển, kịch liệt va chạm với hai khí đen trắng, ngươi tới ta đi, giằng co không thôi.

“Hắn đang tranh đoạt quyền khống chế thân thể với boss.” Ngân Dao quận chúa làm nhân sĩ chuyên nghiệp, phát biểu ý kiến.

Hoàng Thái Cực vẻ mặt ngưng trọng, “Có biện pháp nào giúp hắn không.”

Ngân Dao quận chúa lắc đầu, “Không giúp được.”

Tiểu Viên ngã ngồi dưới đất, nghe được lời này, vui sướng trong lòng còn chưa nhạt đi, lo lắng mới liền lại nổi lên.

“Thuần Dương Tẩy Thân Lục của hắn cảnh giới rất cao, không phải không có phần thắng.” Ngân Dao quận chúa nói.

Nằm trong quan tài lâu như vậy, tóm lại là có chút thu hoạch.

Trương Nguyên Thanh cho rằng, hắn đã mang Thuần Dương Tẩy Thân Lục luyện đến tiểu viên mãn rồi, đạt tới cực hạn giai đoạn Thánh Giả, nếu bị động của Thần Nhật Du gọi là “Thái Dương Chi Thể”, như vậy hắn bây giờ chính là “Thái Dương Bán Thể” .

Tuy bởi vì ngũ hành chi lực vào loạn, khiến thân thể này đạt tới tầng cấp khó có thể tưởng tượng, dẫn tới không thể phán đoán ra rõ ràng trình độ tăng phúc của Thuần Dương Tẩy Thân Lục.

Nhưng Trương Nguyên Thanh mang bí tịch “Thuần Dương Tẩy Thân Lục” lăn qua lộn lại xem vài lần, ưu điểm lớn nhất của Thuần Dương Tẩy Thân Lục là “Thiện chiến” cùng “Miễn dịch” .

Thiện chiến chỉ là chiến đấu, bao gồm cận chiến.

Miễn dịch, là chỉ miễn dịch đối với “độc tố”, “ảo thuật”, “thao túng tinh thần” các thương tổn ma pháp tăng lên trên diện rộng.

Dưới mặt trời chói chang không có bóng đen.

Đặc tính bá đạo của Nhật chi thần lực, làm Trương Nguyên Thanh ở trong ý chí cấp Chúa Tể miễn cưỡng chống đỡ được.

Đánh lâu không hạ được, Mộ Dung Long giật mình, không chút do dự mở ra hiệu quả đặc biệt của Lễ Phục Tế Trời.

"Vù!"

Áo choàng lửa đón gió phấp phới, hắc quang bò đầy toàn thân, ngưng tụ thành trường bào màu đen, đai ngọc bên hông lóe ra ánh sáng xanh biếc nhu hòa, Giày Hậu Thổ tinh xảo đẹp đẽ công chính đại khí.

Hai khí đen trắng tăng vọt, bao trùm toàn thân, lập tức đè ép Nhật chi thần lực xuống.

Mắt phải như vàng nung chảy của Trương Nguyên Thanh chậm rãi ảm đạm, mắt thấy sắp tắt, đột nhiên, hắn nâng tay phải, hướng trên người lau một cái.

Bộ trang bị hoa lệ nhất thời biến mất, chúng nó đã trở về ô vật phẩm.

Đây là thao tác Mộ Dung Long không làm ra được.

Nhật chi thần lực bùng nổ lần nữa, liên tục không ngừng đối kháng với hai khí đen trắng.

"Chậc, ngũ hành chi lực của ta sinh sôi không thôi, mà ngươi cuối cùng sẽ có lúc kiệt sức, có thể đấu với ta đến khi nào?" Mắt trái tượng trưng cho Mộ Dung Long kiệt ngạo hung bạo.

"Quả thật, xem ra muốn áp chế ngươi gần như không thể, dù sao cấp bậc chênh lệch giữa chúng ta quá lớn." Trương Nguyên Thanh chống lại hồi lâu, ý thức được nếu không đi cực đoan, mình chung quy sẽ bị thua, thở dài một tiếng, "Vậy cũng chỉ có cắn nuốt ngươi."

Đúng vậy, hắn muốn dùng kỹ năng Phệ Linh nuốt linh hồn của Mộ Dung Long.

Tựa như lúc trước đoạt xá ngược Thuần Dương chưởng giáo.

Chỗ dựa lớn nhất trên người Trương Nguyên Thanh, là mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm Ma Quân để lại cho hắn.

Chương 1643: Sát phạt quyết đoán (3)

Hắn có thể bị kẻ địch mạnh giết chết, nhưng vĩnh viễn không có khả năng bị đoạt xá, bất cứ kẻ địch nào tiến vào thức hải của hắn, cuối cùng đều chỉ có một kết cục.

Cắn nuốt ta? Mộ Dung Long ngẩn ra, sau đó, hắn thấy trong thức hải, linh hồn màu vàng nhạt kia hóa thành thủy triều màu vàng, hướng về mình tràn ngập đến.

Hắn rốt cuộc xác nhận mình không nghe lầm, tiểu tử này muốn đoạt xá hắn.

Tuy Tinh Quan đối với linh thể có sự áp chế trời sinh, tuy đoạt xá, phệ linh là đặc quyền của Tinh Quan, nhưng tiểu tử này không khỏi cũng quá cuồng vọng rồi.

Một giây sau, thủy triều màu vàng bao phủ Mộ Dung Long.

Nhưng cái này giống một cái bánh mỳ dẹt trải ở trên tảng đá, chỉ vậy mà thôi.

Mộ Dung Long kiêm tu ngũ hành, hắn có được "ý chí sắt thép" của Thám Báo, "sức chịu đựng" của Thổ Quái, "nóng nảy" của Hỏa Sư, "mềm dẻo" của Thủy Quỷ, cùng với sống lại của Mộc Yêu.

Linh hồn của hắn không thể hóa giải.

"Hừ, ta từng nói, ngũ hành lực của ta sinh sôi không thôi, dù là Kim Ô đích thân tới, cũng đừng nghĩ cắn nuốt linh hồn của ta." Mộ Dung Long vừa to mồm, bỗng nhiên linh hồn rung động một trận.

Chỉ thấy chỗ cao của thức hải, hiện lên một vầng trăng tròn tối đen, nó tản mát ra hào quang sáng trong, tăng thêm cho sóng biển màu vàng một tầng ánh trăng trắng xóa.

Thái âm lực tinh thuần đến khó tưởng tượng thêm vào người, Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy cấp bậc linh thể cất cao từng tầng, đạt được sức mạnh to lớn không gì sánh kịp.

Kẻ địch cứng rắn như sắt, bùng nổ như lửa, dày nặng như núi này, nhất thời biến thành hổ giấy.

Hắn lập tức thi triển kỹ năng "Phệ Linh".

"A!" Trong thức hải, tiếng kêu thảm thiết của Mộ Dung Long quanh quẩn: "Đây… đây là lực lượng gì? Đây chẳng lẽ là

Nhân Tiên trong truyền thuyết?”

“Xin… Xin tha thứ ta mạo phạm. Xin ngài giơ cao đánh khẽ, ta… ta có thể rời khỏi…”|

Vị ma đầu ngũ hành kiêm tu này, hoàn toàn không còn kiệt ngạo bất tuân, lớn tiếng cầu xin tha thứ, sợ hãi phát ra từ bản năng lực lượng bổn nguyên Thái âm.

Nhưng Trương Nguyên Thanh không cho hắn cơ hội, từng chút một tằm ăn rỗi linh hồn của Mộ Dung Long, cắn nuốt gần hết.

Ầm!

Ý niệm trong đầu hắn nổ tung, vô số mảnh vỡ ký ức, cảm xúc tiêu cực ập tới như thủy triều, hắn tiếp thu toàn bộ mọi thứ của Mộ Dung Long.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên bất động.

Ngay sau đó, hào quang màu vàng, hai khí đen trắng luân phiên lóe ra ngoài thân dập tắt.

Hắn nhắm mắt, ngẩn ra tại chỗ.

Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm cầm đao, chậm rãi tới gần. Bọn họ đã nhận ra thân thể này biến hóa, nhưng không nắm chắc được rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Vừa rồi Nhật chi thần lực cùng ngũ hành lực đánh giằng co, bọn họ thấy ở trong mắt, nói thật, có chút kinh hồn táng đảm.

Thật sự là không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng cỏi như thế, ở trước mặt boss cấp Chúa Tể, vậy mà lại chống đỡ lâu như thế.

Bây giờ thoạt nhìn, đánh giằng co tựa như đã kết thúc.

Ai đã thắng?

Ở dưới hai đại trận doanh khẩn trương nhìn chăm chú, Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở mắt, ánh mắt đục ngầu, ngầm giấu điên cuồng, khóe miệng cũng nhếch lên độ cong thần kinh.

Cái vẻ mặt quen thuộc này, khiến Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm như trút được gánh nặng.

Có thế chứ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao có khả năng chiến thắng Chúa Tể?

Đúng lúc này, bọn họ nghe thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cười quái dị khặc khặc nói:

"Đã lâu chưa thể nghiệm điên cuồng, một lần trước còn là cắn nuốt Thuần Dương chưởng giáo, thực hoài niệm loại cảm giác này nha…"

Thái âm bổn nguyên không có năng lực tịnh hóa, nó tuy có thể bảo đảm Trương Nguyên Thanh lấy yếu chống mạnh, cắn nuốt cường giả, nhưng tinh thần chịu ô nhiễm đều mặc kệ.

Lấy cường độ linh hồn ban đầu của Trương Nguyên Thanh, lúc này nên hoàn toàn phát điên, đánh mất lý trí.

Nhưng Thuần Dương Tẩy Thân Lục đề cao tính dẻo dai của linh hồn hắn, khiến hắn có bộ phận tính chất đặc biệt của Thần Nhật Du, miễn cưỡng gánh vác được, nhưng vẫn như cũ tính tình thay đổi hẳn.

Lợi ích là, hắn hoàn toàn nắm giữ ngũ hành lực trong thân thể, trở thành tổng tài bá đạo duy nhất của công ty cổ phần.

Thân thể Tham Lam Thần Tướng đột nhiên cứng đờ, chỉ cảm thấy máu cả người đông lại ở trong mạch máu, mang đến nỗi sợ hãi khó có thể diễn tả bằng lời, lẩm bẩm: "Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Vẻ mặt hắn đột nhiên dữ tợn hẳn lên, rít gào:

"Không có khả năng, không có khả năng! Ngươi dựa vào cái gì áp chế hắn, ngươi sao có khả năng áp chế hắn!"

Hắn hoàn toàn mất đi thong dong trấn định của thần tướng, rống khàn cả giọng, gân xanh nổi lên.

"Lần đầu gặp mặt, Tham Lam Thần Tướng!"

Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng, ánh mắt điên cuồng, "Ta rất hài lòng với ngươi, ngươi là tài liệu tốt để luyện âm thi."

Dứt lời, hắn biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người.

Chương 1644: Sát phạt quyết đoán (4)

Con ngươi Tham Lam Thần Tướng hơi co lại, bản năng chiến sĩ đang điên cuồng báo động trước, nói cho hắn: Nguy hiểm nguy hiểm nguy hiểm!

Ngay sau đó, lực hấp dẫn khủng bố buông xuống, bao phủ Bách Nhân Trảm cùng Tham Lam Thần Tướng.

Người trước hai chân mềm nhũn, "Bịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Tham Lam Thần Tướng chưa quỳ, nhưng thân thể kịch liệt co rút, bắp chân run rẩy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện ở trước người Bách Nhân Trảm, vẻ mặt lạnh lùng bấm tay, khẽ búng.

"Bốp!"

Một đạo kiếm khí xuyên qua đầu của hắn, ở phía sau gáy mang ra một đống tổ chức não đỏ trắng đan xen.

Con ngươi Bách Nhân Trảm chợt khuếch tán, mềm nhũn vô lực ngã xuống.

Vị Đại Đao minh chủ tung hoành Tây Bắc này, cái gì cũng chưa kịp nói, đã trở về linh cảnh.

Sự sợ hãi nổ tung ở trong lòng Tham Lam Thần Tướng, hắn gầm nhẹ một tiếng, cơ bắp quanh thân bành trướng, gân xanh nổi lên, vậy mà lại cứng cắn đánh bật lực hấp dẫn trói buộc, trường đao màu máu bổ về phía kẻ địch.

"Ầm!"

Lưỡi đao sắc bén chém lên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, truyền đến tiếng chém trúng bao cát.

"Thiên Vương có thể phá phòng ngự của ta, Thần Tướng mà nói, kém một chút." Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng hút một cái, trong thất khiếu Tham Lam Thần Tướng tràn ra ánh sáng yếu ớt màu đỏ nhạt.

Sắc mặt Tham Lam Thần Tướng nhanh chóng trắng bệch, thân thể cứng ngắc, như một thi thể mới từ trong tủ lạnh kéo ra.

Lửa trong thân thể hắn đã bị đánh cắp.

Đây là kỹ năng Hỏa Sư cấp Chúa Tể.

Trương Nguyên Thanh có thể dùng thủ đoạn bạo lực hơn, cũng có thể dùng âm dương nhị khí, nhưng cái này sẽ phá hư thân thể hai vị Vụ Chủ, ảnh hưởng chất liệu của âm thi.

Giết xong hai người, Trương Nguyên Thanh nâng mắt, ánh mắt tà ác nhìn về phía Y Xuyên Mỹ cùng Xà Nữ.

Hai người đàn bà góa của Ma Quân, sắc mặt trắng bệch như tuyết, trong mắt sợ hãi cùng không cam lòng đều có cả.

Sự tình phát triển hoàn toàn vượt qua đoán trước, bọn họ như thế nào cũng không ngờ, boss cấp Chúa Tể thế mà lại bị Nguyên Thủy Thiên Tôn áp chế?

Trong chớp mắt, Bách Nhân Trảm và Tham Lam Thần Tướng trước sau chết đi.

Xà Nữ nhô lên từng miếng vảy giáp, bờ môi đỏ mọng thè lưỡi xì xì, đôi mắt đẹp dần dần chuyển thành đỏ rực, vươn người lên cao cao, giống như rắn hổ mang vận sức chờ phát động.

Dưới sự sợ hãi mạnh mẽ kích thích, thú tính của cô ta theo bản năng tự mình bảo hộ, thay thế lý trí.

Y Xuyên Mỹ lặng yên không một tiếng động chế tạo một cái ảo cảnh, bản thể hướng về phía sau núi lẩn trốn.

Cô ta tuy thích bị lăng nhục ngược đãi, nhưng cô ta không muốn chết.

Còn chưa chạy được mấy bước, Y Xuyên Mỹ thấy trước người dâng lên một ánh sao, rõ ràng là Nguyên Thủy Thiên Tôn tà mị cười lạnh.

Ảo thuật giai đoạn Thánh Giả đã không thể mê hoặc Trương Nguyên Thanh Thuần Dương Tẩy Thân Lục tiểu viên mãn.

Trong lòng Y Xuyên Mỹ rét lạnh, không chút suy nghĩ, ngẩng đầu thét chói tai.

Tinh thần đả kích!

"Ô, có chút đau…" Trương Nguyên Thanh day day lông mày, nói: "Ngươi có hai lựa chọn, một, trở về linh cảnh, hai, làm linh phó của ta."

Không đợi Y Xuyên Mỹ trả lời, Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng, khóe miệng cong lên: "Ta sai rồi, ngươi không có

lựa chọn.”

Nói xong, đưa tay bóp chặt cái cổ trắng như tuyết của Y Xuyên Mỹ, đầu ngón tay dâng lên ngọn lửa, điểm vào mi tâm.

Lửa truyền cho Y Xuyên Mỹ, cô ta há mồm phát ra tiếng thét chói tai thê lương, hốc mắt, miệng, xoang mũi cô ta phun trào ra ánh sáng màu đỏ rực, máu thịt tan rã, hóa thành một khung xương cháy đen.

Một linh thể lượn lờ trồi lên, hướng về bầu trời nhanh chóng bay đi.

Huyễn Thuật Sư cùng Thần Dạ Du giống nhau, sau khi thân thể chết, linh hồn trong khoảng thời gian ngắn sẽ không hủy diệt, hơn nữa hoàn toàn giữ lại ý chí của mình.

Không giống nghề nghiệp khác, một khi chết, linh hồn sẽ tiêu vong hơn phân nửa, chỉ còn lại tàn hồn.

Trương Nguyên Thanh tùy ý đối phương đào tẩu, chưa ngăn cản, chỉ là bày ra tư thế giương cung cài tên.

Nhật chi thần lực màu vàng nhạt ngưng tụ thành trường cung và tên, nhắm ngay linh thể trên bầu trời.

Y Xuyên Mỹ cảm ứng được khí tức Nhật chi thần lực, đột nhiên cứng đờ, giãy dụa hồi lâu, phiêu phiêu đãng đãng quay về, linh hồn quỳ mọp ở dưới chân Trương Nguyên Thanh.

“Ta bằng lòng trở thành linh phó của ngài, để ngài sai phái.” Cô ta đã tiếp nhận số phận.

Làm linh phó, ít nhất còn có thể lấy một loại hình thức khác để sống.

Trương Nguyên Thanh thay đổi phương hướng, nhắm vào Xà Nữ, Nhật chi thần lực thiêu đốt “Xẹt”, hóa thành cung tên lửa, một hơi liên tục bắn ba mũi tên, từng mũi tên bắn thủng đầu Xà Nữ.

Thông Linh Sư mặc kệ là chế tác thành âm thi hay linh phó, đều không phải phẩm chất tốt nhất.

Cho nên Trương Nguyên Thanh lựa chọn để cô ta trở về linh cảnh.

Tiếp theo, hắn há mồm hít một cái, nuốt Y Xuyên Mỹ vào trong bụng.

Giải quyết xong toàn bộ kẻ địch, Trương Nguyên Thanh đi về phía ba người bọn Tiểu Viên, vừa cất bước, hắn lại ngừng lại, lấy ra Phá Sát Phù dán lên đầu.

Chương 1645: Giết người (1)

Phá Sát Phù tự bóc cháy, hóa thành một mặt trời chói chang màu vàng.

Trương Nguyên Thanh lập tức cảm giác điên cuồng cùng cảm xúc khó có thể khống chế trong lòng đều được giảm bớt hữu hiệu, nhưng cũng chỉ là giảm bớt, tịnh hóa trước giờ đều thuận lợi, chưa thể hoàn toàn thanh trừ ô nhiễm tinh thần.

Mộ Dung Long tính ô nhiễm quá mạnh, lực lượng của Phá Sát Phù không đủ, nếu chày Phục Ma vẫn còn thì tốt rồi… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, tốt xấu gì cũng mang phần thần kinh kia áp chế xuống.

Hắn lấy ra hai ống tiêm, phân biệt ném cho Tiểu Viên cùng Hoàng Thái Cực, lạnh lùng nói:

“Không muốn chết thì mau dùng.”

Đây là lời ôn hòa nhất hắn bây giờ có thể nói ra.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Ngân Dao quận chúa, cô đã rớt cấp, từ giai đoạn Thánh Giả, rớt đến cảnh giới Siêu Phàm.

Hơn nữa linh lục khắc vào trong cơ thể hỏng hóc nghiêm trọng, thương tổn đến bổn nguyên, trong hai giờ không chữa trị linh lục, khối thân thể này của cô sẽ hoàn toàn hư hao.

Hai giờ đủ rồi, thăm dò xong mộ cung của Mộ Dung Phú, có thể trở về hiện thực… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, ngoài miệng lại nói:

“Không chết thì dậy, theo lão tử đi mộ cung.”

Hắn ở trong mảnh vỡ ký ức của Mộ Dung Long phát hiện một ít thứ rất thú vị.

Tiểu Viên tiêm vào xong sinh mệnh nguyên dịch, vết thương ở ngực bụng rất nhanh khỏi hẳn, nhưng bổn nguyên bị cướp đi cùng thể lực mất đi, thì cần thời gian điều dưỡng.

Trong lòng cô hết sức vui sướng, nhưng quen che giấu cảm xúc, khuôn mặt lãnh diễm như cũ, "Nguyên Thủy, trạng thái của cậu không thích hợp."

Từ khi mắc bệnh tâm thần, tinh thần tôi càng ngày càng tốt rồi… Trương Nguyên Thanh vốn định nói như vậy, lời đến bên miệng, biến thành cười lạnh:

"Trạng thái của tôi tốt trước nay chưa từng có."

Lúc này, một người trẻ tuổi mặc trang phục tiêu cục Viễn Hải, khí chất âm trầm xuất hiện ở cửa vào lăng mộ.

Thái Long Thần không ngờ, cục diện chắc chắn thất bại, lại có khả năng gió đổi chiều.

Hắn cũng tính chạy lấy người rồi, ôm tâm lý nhìn kết cục một cái, lặng yên ẩn núp tới đây, vừa lúc nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lần lượt đánh chết kẻ địch trận doanh tà ác.

Thái Long Thần vừa chấn động vừa mờ mịt, không rõ đã xảy ra cái gì, vì thế kiên nhẫn quan sát, khi nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra sinh mệnh nguyên dịch cứu chữa đám người Hoàng Thái Cực, mới rốt cuộc xác định thế cục nghịch chuyển.

Nếu trận doanh hợp pháp thắng, tự nhiên không cần truyền tống rời khỏi, mà hắn lúc này hiện thân, là hướng về phía bí mật cuối cùng của Ngũ Hành Chi Loạn mà đến.

Lấy kiến thức cùng kinh nghiệm của Thái Long Thần, không khó nhìn ra phó bản này giá trị cực cao.

Bí thuật ngũ hành nếu mang ra khỏi phó bản, nhất định sẽ làm cả Ngũ Hành minh nhấc lên sóng to gió lớn, đây là công lao ngập trời, hắn sao có khả năng bỏ qua.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh lướt qua Tiểu Viên, nhìn thanh niên tới gần, cười khẩy nói:

"Còn có kẻ sống sót à, đây là loài bò sát nào?"

Hắn vốn là cảm khái cùng ngoài ý muốn phát ra từ trong lòng, nhưng lời đến bên miệng, liền biến thành trào phúng.

Nghe được mấy chữ loài bò sát, Thái Long Thần nhíu mày một cái, cằm hắn hơi nâng lên, tự giới thiệu:

"Thái Long Thần, ông nội của tôi là Thái trưởng lão của tổng bộ."

Hắn cần đặt trước địa vị của mình, trải đường cho kế tiếp chia cắt chiến lợi phẩm.

Cháu trưởng lão tổng bộ? Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu ngẫm nghĩ, chưa từng nghe nói Thái trưởng lão nhân vật này, nhưng cái này không phải vấn đề của Thái trưởng lão, là vấn đề của hắn.

Hắn chưa bao giờ quan tâm ID mười vị trưởng lão tổng bộ, chỉ biết là năm vị đại trưởng lão của năm đại bang phái đứng trong đó, duy nhất biết tục danh, là ông nội của Hoàng Thái Cực, đại trưởng lão tổng bộ Đế Hồng.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu làm không tệ." Thái Long Thần khẽ gật đầu, giống như con em quyền quý con ông cháu cha, khen nhân tài xuất thân dân thường trong tổ chức, nói:

"Cậu đã lập công lớn, chờ ra khỏi linh cảnh, tôi sẽ ở trên báo cáo phó bản báo cáo theo sự thật, để tổng bộ trọng thưởng cậu."

Lại lấy thân phận đạt được quyền chủ động cùng quyền lãnh đạo.

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu, khóe miệng cong lên, "Tôi chán ghét phương thức nói chuyện của cậu, cậu nên may mắn tôi bây giờ trạng thái tinh thần không tệ, qua một bên đợi đi."

Sắc mặt Thái Long Thần hơi đọng lại.

Tiểu Viên ở sau khi nhìn thấy Thái Long Thần, lông mày lá liễu lập tức dựng thẳng lên, ánh mắt lạnh lẽo.

Cái đầu treo ở bên hông của Ngân Dao quận chúa quơ quơ, tựa như muốn thông qua cái loa nhỏ nói gì đó.

Nhưng Hoàng Thái Cực so với các cô còn sớm hơn một bước, trầm giọng nói:

"Trừ Thái Long Thần, Khương Cư cũng ở trong phó bản, nhưng hắn bị thương nặng, hẳn là còn đang điều dưỡng. Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu không phải nói muốn vào mộ cung sao?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn kiệt ngạo ngông cuồng "Ừm" một tiếng, không quan tâm Thái Long Thần nữa, đi thẳng về phía mộ cung.

Chương 1646: Giết người (2)

Tiểu Viên và Ngân Dao quận chúa, hai tầm mắt một trên một dưới, đồng thời nhìn về phía Hoàng Thái Cực, cảm thấy bất mãn đối với hành vi hắn che giấu thay Thái Long Thần.

Nhưng sau đó, Tiểu Viên liền rõ dụng tâm lương khổ của Hoàng Thái Cực.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là có tiền lệ từng giết đồng nghiệp, mà hắn bây giờ trạng thái tinh thần không ổn định, có chút thần kinh, nếu để hắn biết Thái Long Thần làm những chuyện như vậy, rất khó cam đoan Thái Long Thần có thể sống sót.

Mà lấy thân phận địa vị của Thái Long Thần, chết ở linh cảnh, tổng bộ quan phương nhất định sẽ xem xét phó báo cáo bản, làm rõ nguyên nhân cái chết của hắn.

Bất cứ một vị đời hai đời ba thân phận cao quý nào chết, tổng bộ đều sẽ tìm tòi nghiên cứu.

Chết trong tay nghề nghiệp tà ác, tự nhiên không có gì để nói, nhưng nếu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng là quan phương giết chết, tình thế liền nghiêm trọng.

Ngược lại là loại hành vi thấy chết mà không cứu này của Thái Long Thần, tổng bộ không thể nghiêm túc xử phạt, nhát gan, ích kỷ, sợ chiến, đây là nhân tính, ở trong phó bản, không có ai nhất định phải gánh vác trách nhiệm cho sinh mệnh ai.

Tiểu Viên không để ý Thái Long Thần chết sống, nhưng cô để ý tiền đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hít sâu một hơi, đi về phía mộ cung.

Trương Nguyên Thanh đứng ở cửa vào mộ cung, nâng tay đè mi tâm, ép cảm xúc cuồng loạn trở về, sau đó quay đầu nói:

“Ngân Dao, xử lý một phen các đồng bạn tương lai của cô.”

Ngân Dao quận chúa lập tức dừng bước, thu thập xác hai vị Vụ Chủ, trói cùng một chỗ, lại hỏi Tiểu Viên mượn dao găm, chuẩn bị giải phẫu Xà Nữ.

Vảy, da rắn, tuyến độc các thứ trên người Xà Nữ, đều là tài liệu cực phẩm.

Ví dụ như tuyến độc, có thể luyện ra một âm thi sở trường công kích mang theo độc tính.

Nhìn Ngân Dao quận chúa lao lực nơi xa, Hoàng Thái Cực nhìn Thái Long Thần một cái, giọng điệu lạnh nhạt hiếm thấy:

“Cậu không nên tới đây.”

“Không nên tới đây tranh bảo vật của cậu?” Thái Long Thần mặt mày âm trầm, khóe miệng mang theo nụ cười:

“Nếu là trận doanh hợp pháp thắng, làm một phần tử hợp pháp, tôi dựa vào cái gì không thể tới đây.

Cậu cũng đừng oán tôi, phó bản chính là như thế, sống chết có số. Thời điểm thế cục không ổn, giữ mạng là lựa chọn số một, Đế Hồng đại trưởng lão cũng không thể nói tôi cái gì.”

Hoàng Thái Cực nhíu mày nói: “Hắn đã nuốt linh hồn Mộ Dung Long, trạng thái bây giờ rất không ổn định.”

“Đã nhìn ra, như thế nào, muốn lấy hắn dọa tôi?” Thái Long Thần tựa cười mà không cười.

Trạng thái của Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật không quá thích hợp, nhưng còn chưa đến mức đánh mất lý trí, chỉ cần có lý trí, sẽ không đắc tội hắn đứa cháu nội trưởng lão tổng bộ này.

Hoàng Thái Cực xoay người rời đi, thản nhiên nói:

“Đừng nói lung tung, đừng làm chuyện dư thừa.”

Đây là cảnh báo cuối cùng của hắn.

Cửa vào mộ cung, Tiểu Viên nhẹ nhàng nói:

“Thái Long Thần kia tựa như có phương pháp thoát ly linh cảnh.”

Trương Nguyên Thanh đột nhiên ôm eo Tiểu Viên, nụ cười phải nói là tà mị cuồng quyến, nói: “Đừng sợ, tôi có biện pháp để cô thoát ly linh cảnh.”

Tiểu Viên nhăn mặt nhíu mày, vội vàng đẩy hắn ra, thấp giọng nói:

“Cậu là Thần Dạ Du, lực lượng ngũ hành không thuộc về cậu, để ở trong cơ thể, chỉ sợ sẽ có vấn đề.”

Trương Nguyên Thanh đột nhiên thâm tình thở dài nói:

“Tiểu Viên à, tuy tôi đã có bạn gái, nhưng cô hôm nay trả giá đối với tôi, đã cảm động tôi thật sâu, tôi không ngại có thêm một người bạn gái nữa, chờ ra khỏi linh cảnh, chúng ta liền lên giường.”

… Khóe miệng Tiểu Viên co rúm hồi lâu, cuối cùng hít sâu một hơi, không nói chuyện với kẻ bệnh thần kinh.

Trạng thái này của Nguyên Thủy khẳng định là có vấn đề, nhưng cô bất lực.

Rất nhanh, Ngân Dao quận chúa liền mang tài liệu có giá trị trên người Xà Nữ đều giải phẫu ra.

Bốn người ở dưới Trương Nguyên Thanh dẫn dắt, cúi người chui vào mộ cung, dọc theo cầu thang chật hẹp đi xuống, vài phút sau, đến mộ thất.

Mộ thất của Mộ Dung Long là kết cấu kiến trúc buồng mộ gạch gỗ, chia làm hai gian trước, sau, gian trước hình chữ nhật, đỉnh mộ là đỉnh kiểu xếp chồng cắm, hai bên vách tường có tranh tường.

Ở giữa có lối đi tương thông, lối đi dài 9 mét, nối liền gian trước sau, hai bức tường đều xây một cái cửa sổ có song chắn, dưới bức tường phía đông có lời tựa “Cảnh Đức nhất niên Mộ Dung Phú” .

Mọi người ở trung ương lối đi, đã tìm được tấm bia hậu nhân Mộ Dung Phú lập cho hắn.

Trong tấm bia khắc sự tích của Mộ Dung Phú.

Hoàng Thái Cực rất nhanh xem xong sự tích tấm bia, nhíu mày nói:

“Trẻ tuổi bắc thượng, du lịch Trung Nguyên, được kỳ ngộ, luyện thành bí thuật ngũ hành. Kỳ quái, tôi trải qua phó bản đời Tống không ít, phương án phó bản từng xem nhiều đếm không xuể.

Đời Tống tiên môn san sát, nhưng cho dù là những tiên môn kia, tựa như cũng không có liên quan đến bí thuật ngũ hành thứ này. Mộ Dung Phú xuất thân thấp kém, ở lúc ấy niên đại đó, ngược lại đặc thù như thế.”

Chương 1647: Giết người (3)

Trương Nguyên Thanh nâng ngón tay, đè lại mi tâm đau đớn giật giật, cười quái dị vài tiếng “hê hê”:

“Tự nhiên đặc thù, bởi vì hắn là truyền nhân duy nhất của ngũ hành thuật.”

Ngân Dao quận chúa cắn cái loa nhỏ, lộ ra vẻ mặt suy tư, “Tôi hoàn toàn chưa từng nghe sư tôn đề cập, đời Tống còn có ngũ hành thuật.”

“Lão mõ kia thích rúc ở nhà tu luyện, lại chỉ si mê Kim Ô bí thuật cùng a dua nịnh hót, cô ta biết cái rắm.” Giọng điệu Trương Nguyên Thanh tràn ngập khinh thường cười nhạo.

Ngân Dao quận chúa chỉ hận cái loa nhỏ không có công năng ghi âm.

Tiểu Viên thấp giọng hỏi:

“Cậu biết những gì?”

Mọi người đều biết hắn cắn nuốt linh hồn của Mộ Dung Long, đạt được tin tức, nhưng ăn ý không đề cập tới việc này, chủ động không nhìn hắn khác thường, cố ý không đi nhắc tới chuyện ô nhiễm tinh thần, miễn cho kích thích đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tựa như thật cẩn thận không đi kích thích người bệnh tâm thần.

Trương Nguyên Thanh nói:

“Mộ Dung Phú lúc trẻ tuổi, thích chõ mũi vào chuyện người khác, đắc tội nhân sĩ giang hồ, bởi vậy gặp đuổi giết, trốn vào núi sâu rừng già, vào lầm một cái hang núi. Hang núi là một vị ẩn sĩ cao nhân lưu lại, bên trong có một quyển ngũ hành bí tịch, vài món bảo vật, cùng với xương khô tọa hóa của vị cao nhân kia.Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Mộ Dung Phú ở trong xương khô phát hiện thần đan âm dương hai màu, hắn thông qua bí tịch biết được, nuốt dùng loại thần đan này, có thể nhanh chóng nhập môn bí thuật ngũ hành.

Vì thế hắn ăn vào thần đan, ở trong hang núi khổ tu ba năm, bí thuật ngũ hành tiểu thành, lúc này mới rời khỏi hang núi, xông pha giang hồ.”

Tiểu Viên gật gật đầu. Hoàng Thái Cực nói:

“Đây là thứ cậu từ chỗ Mộ Dung Long biết đến?”

“Không.” Trương Nguyên Thanh lộ ra một nụ cười quỷ quyệt:

“Là Mộ Dung Phú nói cho tôi biết, Mộ Dung Phú chính là Mộ Dung Long. Mộ Dung Long lúc trước lẻn vào phần mộ tổ tiên, trộm ngũ hành bí tịch, hắn ở trong xương khô của tiên tổ phát hiện một viên thần đan.

Chính là nuốt ăn xong viên thần đan này, hắn mới tu thành bí thuật ngũ hành. Nhưng nuốt dùng thần đan là có di chứng, ý chí của Mộ Dung Phú thức tỉnh ở trong thân thể hắn, cho nên Mộ Dung Long tẩu hỏa nhập ma.”

Nghe được lời này, đám người Hoàng Thái Cực khẽ biến sắc, “Vậy Mộ Dung Phú năm đó?”

“Đúng!” Trương Nguyên Thanh vẻ mặt khoa trương kể chuyện ma dọa người, “Vị ẩn sĩ cao nhân kia, năm đó cũng sống lại ở trong thức hải của Mộ Dung Phú. Ngũ hành tương hóa, sinh sôi không thôi, chính là chỉ ý tứ này.”

“Chẳng qua Mộ Dung Phú rất may mắn, năm đó hắn rời khỏi hang núi, tẩu hỏa nhập ma, ở trong chốn giang hồ lạm sát kẻ vô tội, bị một vị đạo sĩ vân du chế phục, vị đạo sĩ kia tinh thông pháp thuật của Thần Dạ Du, thay hắn tiêu diệt ý chí của ẩn sĩ cao nhân.

Mộ Dung Phú vì không để hậu nhân giẫm vào vết xe đổ, liền lập quy củ không được tu hành bí thuật ngũ hành.”

Ở trong mộ cung tối tăm này, mọi người thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nụ cười quỷ quyệt, trong lòng phát lạnh một phen.

Thái Long Thần giật mình, nếu tu hành bí thuật ngũ hành, chẳng phải tương đương một loại trường sinh khác?

Đi qua thông đạo, tới gian sau.

Gian sau là hình lục giác, làm kiểu ô che cắt ngắn sáu cánh đều đỉnh nhọn, trên kiến trúc có tranh màu, bốn vách tường cũng có tranh tường màu sắc rực rỡ.

Một cái quan tài đá mở ra trưng bày ở trên nền trung ương, trong quan tài có một bộ xương khô, cùng với sáu món đồ.

Một cây trường kiếm vỏ kiếm mục nát; Một cái chuông đồng thau; Một cái hồ lô màu lửa đỏ; Một dải lụa dài màu đen thêu chỉ vàng; Một cái giỏ trúc.

Cuối cùng là một lệnh bài kim loại chất liệu đồng xanh, nhưng có năm loại màu sắc, bên trên có khắc ba chữ “Bất lương nhân”.

Thái Long Thần nhìn đạo cụ trong quan tài, mắt sáng lên.

Hắn đến đúng rồi.

Nếu hắn một mực tránh ở Kiếm Các, không đến lăng mộ bên này xem xét, cho dù thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, vượt qua phó bản, cho điểm cũng sẽ rất thấp, không đạt được phần thưởng quá lớn.

Làm phần thưởng trận doanh thắng lợi, đạo cụ trong quan tài phẩm chất tuyệt đối không thấp.

Nhưng khiến hắn động lòng nhất là tấm lệnh bài đồng xanh năm màu kia, năm màu đều có, tuyệt đối không phải vật phàm.

Hoàng Thái Cực tìm kiếm một phen, thất vọng nói:

“Không có bí thuật ngũ hành…”

Mọi người đều rất thất vọng, hiển nhiên, linh cảnh cũng không hy vọng loại bí thuật này bị linh cảnh hành giả đạt được.

Bí thuật trong truyền thuyết chưa xuất hiện ở trong phần thưởng.

Thái Long Thần rất nhanh điều chỉnh tâm tính, ho khan một tiếng, cao giọng nói:

“Chúng ta có thể phân phối đạo cụ rồi, nơi này có sáu món đồ, tính cả Khương Cư bên ngoài, vừa vặn sáu người.”

Hắn biết rõ chọn lựa chiến lợi phẩm loại chuyện này, nhanh tay có chậm tay không có, lấy thân phận địa vị của mình, chỉ cần tay chân đủ nhanh, lấy được thứ mong muốn, người ngoài mặc dù bất mãn, cũng sẽ không cuốn chặt không nhả.

Chương 1648: Giết người (4)

Vì thế không chút do dự chụp vào lệnh bài đồng Bất Lương Nhân, nói: “Tôi chọn cái này.”

“Phốc!”

Nước bắn tung tóe.

Thái Long Thần kinh ngạc nhìn cổ tay mình bắn tung tóe ra bọt nước, ngay sau đó, bọt nước một lần nữa ngưng tụ thành cổ tay.

Hắn khó có thể tin nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Mày dám chặt tay của tao?”

Đúng vậy, vừa rồi cổ tay hắn bị chém, bởi vậy kích hoạt bị động của Thủy Quỷ.

Ra tay chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh từng chút một tách ra, vẻ mặt hơi thần kinh, tựa như thằng hề của Gotgam trong phim, “Ai cho mày dũng khí sờ vào chiến lợi phẩm của tao?”

Thái Long Thần giận tím mặt:

“Ai cho mày dũng khí ra tay đối với tao, mặc kệ là ở phó bản hay bên ngoài, ra tay đối với đồng nghiệp quan phương, đều là tội chết. Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày có phải quên tao là ai rồi hay không?”

Cho dù mày là thiên tài, so với cháu nội trưởng lão tổng bộ, chút thân phận địa vị kia đã tính là gì?

Toàn bộ Ngũ Hành minh, trong lứa trẻ, có tư cách ngồi ngang hàng với hắn, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thần thái trong mắt Trương Nguyên Thanh càng lúc càng nguy hiểm, độ cong khóe miệng nhếch lên càng lúc càng lớn, đột nhiên, hắn dùng sức chà chà mặt, lẩm bẩm:

"Bình tĩnh bình tĩnh, xúc động là ma quỷ!"

Hắn không quan tâm Thái Long Thần nữa, cầm lấy lệnh bài đồng xanh "Người Bất Lương".

Mà Hoàng Thái Cực dùng ánh mắt nghiêm túc sắc bén, nhìn thẳng Thái Long Thần, khẽ lắc đầu.

Thái Long Thần hừ nhẹ một tiếng, nhưng ánh mắt càng thêm âm trầm.

Vài giây sau, trong mắt Trương Nguyên Thanh hiện lên thuộc tính tin tức vật phẩm:

"Tên: Yêu Bài Người Bất Lương"

"Loại hình: trang sức đeo"

"Công năng: Chìa khóa"

"Giới thiệu: Yêu bài ngày xưa của vị tồn tại vô thượng nào đó, đi theo hắn nhiều năm, thấm vào ngũ hành lực, đạt được thần tính nhất định. Cầm yêu bài, có thể gặp mặt vị tồn tại vĩ đại kia."

"Ghi chú: Điều kiện tiên quyết sử dụng chìa khóa, là tìm được lỗ khóa."

Yêu bài này, chính là thứ thú vị Trương Nguyên Thanh từ trí nhớ của Mộ Dung Long nhìn thấy.

Nó là Mộ Dung Phú từ trong hang núi kia mang ra, mà căn cứ ký ức của Mộ Dung Phú, vị thế ngoại cao nhân kia là nhân sĩ cuối đời Đường, chính là cầm tấm yêu bài này, gặp mặt một vị tồn tại vĩ đại, do đó đạt được bí thuật ngũ hành.

Món đồ này rất có thể mới là chìa khóa đạt được bí thuật ngũ hành.

Lúc này, Hoàng Thái Cực nói:

“Thái Long Thần, cậu có phải có đạo cụ truyền tống hay không?

Bây giờ phó bản thăm dò xong rồi, chia đều các chiến lợi phẩm này xong, cậu cho cô ấy món đạo cụ đó đi, để cô ấy thoát ly linh cảnh.”

Nhiệm vụ chủ tuyến của phó bản là thanh trừ hành giả trận doanh đối địch, bằng không nhiệm vụ vĩnh viễn không thể hoàn thành.

Bọn họ cũng liền vĩnh viễn không thể trở về.

Thái Long Thần nhìn lệnh bài đồng xanh năm màu trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong mắt hiện lên không vui, nói:

“Đạo cụ truyền tống giá trị liên thành, tôi dựa vào cái gì cho một Thông Linh Sư? Đương nhiên, cô ta có thể trả tiền mua.”

Hoàng Thái Cực nhíu nhíu mày, “Cậu muốn bao nhiêu?”

Thái Long Thần cũng không nhìn hắn, mà là đảo qua Tiểu Viên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, “Đạo cụ trong quan tài tao muốn ba món, lệnh bài đồng xanh trong tay mày cũng phải cho tao.”

Hoàng Thái Cực trầm giọng nói: “Cậu tốt nhất nghĩ thêm chút nữa.”

Trương Nguyên Thanh nhìn cũng không thèm nhìn Thái công tử, nói với Tiểu Viên:

“Tôi có ngọc phù truyền tống đưa cô rời khỏi, đạo cụ trong quan tài, cô chọn lựa ba món, coi như bồi thường rớt cấp. Sau khi trở về, tôi sẽ lại bù cho cô một ít sinh mệnh nguyên dịch cùng tiền mặt.”

Nguyên Thủy cũng có đạo cụ truyền tống? Thái Long Thần ngẩn ra một phen, sau đó nghe mà khẽ biến sắc, như vậy, tiền vốn cho hắn thét giá liền không tồn tại nữa.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Hoàng Thái Cực, cười ngả ngớn, “Nghĩa phụ, ngài có thể lấy một món.”

Hoàng Thái Cực trong lúc nhất thời không phân biệt rõ tiếng nghĩa phụ này là trêu chọc, hay là trào phúng, nghĩ Nguyên

Thủy Thiên Tôn cũng bệnh thần kinh rồi, không cần thiết so đo với hắn.

Liền gật gật đầu.

Trương Nguyên Thanh lại nói với Ngân Dao quận chúa: "Cô cũng lấy một món."

Hắn chưa giữ lại cho mình, đạo cụ của quận chúa, chẳng khác nào đạo cụ của hắn, khi cần thiết, đạo cụ của Tiểu Viên cũng có thể là đạo cụ của hắn.

Trong ô vật phẩm quá nhiều đạo cụ cực phẩm, cùng với toàn bộ tự mình thu nạp, không bằng phân tán ra ngoài, để cho đồng bạn mỗi người một món.

Tựa như phó bản lần này, nếu trên người quận chúa có vài món đạo cụ, nếu Mũ Đỏ Nhỏ đội ở trên đầu Huyết Tường Vi, trận doanh hợp pháp sẽ không kinh hãi nguy hiểm như vậy.

Sắc mặt Thái Long Thần hoàn toàn âm trầm, hắn nghe ra được rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tính chia cho hắn đạo cụ, đây là đối nghịch với hắn?

Mày nói không chia thì không chia?

Chương 1649: Giết người (5)

Thái Long Thần là lớn lên ở trong thể chế quan phương, không sợ nhất là tranh đấu, trong lòng cười lạnh một cái, cầm chuông, giỏ trúc cùng hồ lô lên thu vào ô vật phẩm.

"Cậu…"

Hoàng Thái Cực biến sắc hẳn, hắn lập tức nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ thấy trên mặt Trương Nguyên Thanh nổi lên từng sợi gân xanh, trong ánh mắt điên cuồng cùng thô bạo nhanh chóng khuếch tán.

Hỏng rồi… Trong lòng Hoàng Thái Cực trầm xuống, trầm giọng nói:

"Thái Long Thần, lấy đạo cụ ra, ngay lập tức!"

"Lấy ra?" Thái Long Thần cười lạnh nói: "Chiến lợi phẩm của tao, dựa vào cái gì lấy ra, Hoàng Thái Cực, mày nếu không phục, ra khỏi phó bản, có thể hướng tổng bộ tố cáo tao."

Ngoài miệng nói là Hoàng Thái Cực, thật ra là nói cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn là ám chỉ thân phận của mình.

Trương Nguyên Thanh chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm Thái Long Thần, khóe miệng nhếch lên: "Mày nhìn lại chút, bản thân đã cầm cái gì?"

Thái Long Thần ngẩn ra, theo bản năng nhìn về phía quan tài, chỉ thấy năm món đạo cụ yên lành nằm ở cạnh xương khô.

Mình vừa rồi cầm cái gì?

Thái Long Thần mang mở ra ô vật phẩm, mới phát hiện mình cái gì cũng chưa cầm.

Hắn đã trúng ảo thuật.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày xác định muốn đối đầu đến cùng với tao?" Thái Long Thần giận dữ.

Trương Nguyên Thanh nhếch miệng: "Xin lỗi, tao nhịn không được nữa, Thái công tử, hôm nay tiễn mày trở về linh cảnh."

Hắn nâng tay phải, lòng bàn tay dâng trào hai khí đen trắng, hóa thành vòng xoáy khí cuồn cuộn, che kín vị Thái công tử thân phận hiển hách này.

Thái Long Thần rất nhanh cảm nhận được sự tuyệt vọng cùng sợ hãi của ba người Hoàng Thái Cực vừa rồi, hắn bị vòng xoáy khí cố định thân thể, bổn nguyên linh lực cuồn cuộn trôi đi.

Chỉ ba bốn giây, hắn đã cảm giác được tử vong uy hiếp.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày, xác định mình đang làm cái gì không?" Thái Long Thần trợn to mắt, vẫn còn không dám tin, "Mày tốt nhất nghĩ cho rõ cái đầu óc đần độn của mày."

"Ông nội của tao là trưởng lão tổng bộ, mày dám giết tao, ai cũng không bảo vệ được mày."

"Bảo lão đến!" Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói.

Vòng xoáy khí đột nhiên kịch liệt thêm, thần thái trong ánh mắt Thái Long Thần nhanh chóng ảm đạm.

"Không, không, đừng giết tao, xin mày…" Hắn rốt cuộc ý thức được thân phận của mình không có tác dụng.

Từ nhỏ đến lớn, thân phận mọi việc đều thuận lợi giờ đã vô dụng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự muốn giết hắn.

Nỗi sợ hãi mãnh liệt trào lên trong lòng, hắn thử mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng lời cầu xin trong miệng dần dần không thể nghe thấy

"Đừng giết tao, đừng…"

Thanh âm hoàn toàn biến mất, hắn biến thành một thi thể tái nhợt.

Mà Trương Nguyên Thanh như là ăn thuốc đại bổ, sắc mặt hồng hào.

Hoàng Thái Cực thở dài một tiếng nặng nề, chuyện hắn lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giết Thái Long Thần, trong báo cáo nhiệm vụ mặc kệ viết như thế nào, tổng bộ đều sẽ lặp đi lặp lại xác nhận.

Chờ thoát ly linh cảnh, hắn phải gọi cho Phó Thanh Dương một lần, xem mang việc này ép xuống như thế nào.

“Giết rồi, tốt lắm!” Ngân Dao quận chúa bình luận.

Trương Nguyên Thanh buông tay, ném thi thể đến một bên, tiếp theo, hắn lấy ra một hộp ngọc, từ trong đó lấy ra một ngọc phù, nói:

“Chọn lựa ba món đạo cụ, rời khỏi phó bản.”

Tiểu Viên nhìn thi thể trên mặt đất, muốn nói lại thôi, cuối cùng lặng lẽ tiếp nhận ngọc phù, từ trong quan tài chọn chuông, kiếm cùng giỏ trúc.

Ở dưới Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú, Hoàng Thái Cực chọn lựa dải lụa màu đen, Ngân Dao quận chúa thì lựa chọn hồ lô màu lửa đỏ.

Tiểu Viên cúi đầu, chăm chú nhìn ngọc phù, đọc lấy tin tức vật phẩm, nắm giữ cách dùng đạo cụ này. Cô nâng mí mắt lên nói:

“Tôi đi về trước, cậu tốt nhất nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề tinh thần của mình.”

“Rắc!” Bóp nát ngọc phù.

Ngay sau đó, cô biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người.

Tiểu Viên vừa rời khỏi, các hành giả hợp pháp liền thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người —— Ngũ Hành Chi Loạn, đánh số: 028, cấp bậc độ khó A, đang kết toán phần thưởng.”

“Phần thưởng đang kết toán. Đạt được vật phẩm/đạo cụ: Bang Phái Lệnh cấp 2, Yêu Bài Người Bất Lương. Đinh! Kiểm tra được trên người ngài có lực lượng trái quy định, có ô nhiễm khác thường, đang xử lý.”

Nghe được tiếng linh cảnh nhắc nhở, Trương Nguyên Thanh tà mị cuồng quyến vẻ mặt cứng đờ, thầm nhủ lực lượng trái quy định là mấy cái ý tứ? Xử lý như thế nào?

Hắn dâng lên dự cảm bất hảo.

Sau đó, liền nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở truyền đến:

“Đang tiêu trừ lực lượng trái quy định cho ngài, đang thanh trừ ô nhiễm cho ngài.”

Một giây sau, trong thức hải của Trương Nguyên Thanh, một vầng mặt trời chói chang ánh vàng rực rỡ hiện lên, ánh mặt trời nóng rực cương liệt chiếu khắp thức hải.

Trương Nguyên Thanh đắm chìm trong mặt trời chói chang này, cảm giác linh hồn của mình phát ra tiếng thiêu đốt “lách tách”, bên tai truyền đến tiếng gào rống hư ảo, không cam lòng.

Chương 1650: Bội thu (1)

Ô nhiễm tinh thần cắn nuốt Mộ Dung Long tạo thành, ở trong một làn “khói đen” bốc hơi tiêu tán, cường độ linh hồn đạt tới cấp Chúa Tể cũng nhanh chóng trượt dốc, trở về đến trạng thái bình thường.

Mà ngũ hành lực dung nhập trong cơ thể hắn, bị lực lượng nào đó không thể kháng cự, cưỡng ép từ trong cơ thể rút ra.

Không hề nghi ngờ, đây là lực lượng của linh cảnh.

Đệch, chơi không nổi phải không? Lão tử dựa vào bản lãnh kẹp bug, dựa vào cái gì cướp đoạt? Ý chí Trương Nguyên Thanh khôi phục tỉnh táo, cảm nhận được ngũ hành lực rời xa thân thể, lòng đau như đao cắt.

Ngũ hành lực của Mộ Dung Long, là lực lượng cấp Chúa Tể hàng thật giá thật.

Từng cảm thụ sự cường đại giết cấp 6 như giết chó, giống như đã thể nghiệm cảm giác lún vào khi tăng tốc quá nhanh với Ferrari, lại để hắn trở lại ghế lái xe Wuling HongGuang, chênh lệch to lớn có chút khó có thể tiếp nhận.

Theo ô nhiễm tinh thần nhanh chóng tịnh hóa, Trương Nguyên Thanh dần dần khôi phục lý trí cùng bình tĩnh.

Ít nhất giải quyết được trạng thái điên rồi… Khôi phục lý trí, hắn thở dài.

Nhìn từ góc độ khách quan, giữ lại phần thực lực này, quả thật không quá hiện thực.

Giai đoạn Thánh Giả có được lực lượng sánh vai Chúa Tể, sau này sắp xếp phó bản như thế nào? Linh cảnh có thể trực tiếp ném hắn đến trong phó bản cấp Chúa Tể hay không?

Ghép vượt cấp bậc đã là cực hạn, chưa bao giờ nghe nói ghép phó bản vượt giai đoạn.

Linh cảnh không có khả năng cho phép hắn mang đi thứ trung tâm của phó bản này.

Nhưng vẫn có chút không cam lòng.

"Xử lý xong! Một lần nữa kết toán phần thưởng. Đạt được vật phẩm/đạo cụ: Bang Phái Lệnh cấp 2, Yêu Bài Người Bất Lương, thẻ thể nghiệm ngũ hành linh lực ×2. "

"Thưởng giá trị kinh nghiệm: 100%"

"Đinh! Chúc mừng ngài tấn thăng Tinh Quan cấp 6."

"Thưởng giá trị kinh nghiệm: 7%"

"Kết toán chủ tuyến đã hoàn thành."

"Đinh! Phần thưởng thẻ nhân vật kích hoạt, thưởng đạo cụ: Nhẫn Mị Lực (mị lực: sức quyến rũ)."

"Kết toán xong! Mười phút sau lui ra khỏi linh cảnh."

Trên trán Trương Nguyên Thanh một lần nữa hiện lên tinh vân, một luồng Tinh Thần lực* mênh mông từ trong dấu ấn trào ra, dịu dàng tẩy rửa thân thể, dung nhập từng tế bào, dung nhập từng cái xương.

(tinh thần ở đây mang nghĩa ngôi sao, tinh tú…)

Cơ thể của hắn ở trong Tinh Thần lực tắm rửa chưa có bất cứ biến hóa gì.

Đúng vậy, Tinh Thần lực trong cơ thể hắn tăng vọt, nhưng thể trạng chưa có biến hóa, bởi vì Trương Nguyên Thanh bây giờ, cường độ thân thể đã đạt tới trình độ cấp 6.

Thuần Dương Tẩy Thân Lục tiểu viên mãn.

"… Liên tục tăng hai cấp, phát tài to rồi, hơn nữa tựa như bồi thường mình thẻ thể nghiệm ngũ hành lực." Trái tim Trương Nguyên Thanh điên cuồng đập thình thịch.

Hắn cấp 6 rồi, tuy là cấp 6 sơ kỳ.

Nhưng nếu phối hợp năng lực thú thân của Đai Ngọc Thanh Đế, hắn tự tin có thể chiến đấu cùng Thánh Giả cấp 6 giá trị kinh nghiệm 50% trở lên.

Cấp 6 giá trị kinh nghiệm 90% trở lên, ví dụ như Tham Lam Thần Tướng, Khương Cư, Hoàng Thái Cực những nhân vật này, thì cần ỷ lại đạo cụ khác.

Nhưng mặc kệ như thế nào, chiến lực chân thật của hắn đã chen vào hàng ngũ mạnh nhất kia dưới Chúa Tể.

"Rốt cuộc học được Quan Tinh Thuật rồi, tinh thần lực cường đại hơn vô số lần, về sau có thể không kiêng nể gì sử dụng Tinh Độn Thuật rồi." Vui sướng bất ngờ qua đi, hắn mở ra bảng thuộc tính nhân vật, sốt ruột không chờ nổi xem tin tức.

"Tên họ: Nguyên Thủy Thiên Tôn"

"Chủng tộc: Nhân loại"

"Nghề nghiệp: Tinh Quan"

"Cấp bậc: 6"

"Kỹ năng: Thần Dạ Du —— Dạ Du, Phệ Linh, Thái âm Chi Linh, Khiếu Nguyệt, Mị Thuật, Linh Lục"

"Tinh Quan —— Quan Tinh Thuật, Tinh Tướng Thuật, Tinh Huyễn Thuật, Tinh Độn Thuật, Tinh Thần Chi Thể"

"Giá trị kinh nghiệm: 7%"

"Giá trị đạo đức: 3800"

"Giá trị thanh danh: 4400"

"Quan Tinh Thuật (chủ động): Có thể thông qua chu thiên tinh đấu biến hóa, nhìn thấy thế gian vạn vật biến hóa, thuật này tu hành càng sâu, nhìn thấy biến hóa càng thêm chi tiết (Kỹ năng cần có: Tinh Tướng Thuật)"

Trong đầu Trương Nguyên Thanh ùa vào lượng lớn tin tức liên quan đến Quan Tinh Thuật.

Quan Tinh Thuật tác dụng chủ yếu là nhìn trộm vạn vật diễn biến, dựa vào đó hiểu biết thiên hạ đại thế, nếu chia nhỏ, thì có rất nhiều năng lực kéo dài.

Thô thiển, ví dụ như dự báo mưa nắng, thời tiết, canh giờ, vận thế chòm sao vân vân.

Cao thâm, ví dụ như nhìn thấy dòng sông sinh mệnh của cá thể nào đó, nhưng cảnh giới này phải là chủ tu Tinh Thần mới có thể đạt tới, Tinh Quan bình thường không thể đạt tới trình độ này.

Mặt khác, cấp 5 cùng cấp 6, đều chỉ có một cái kỹ năng Quan Tinh Thuật.

Nhưng Quan Tinh Thuật của cấp 5 là cấp nhập môn, cấp 6 là cấp tinh thông.

Tháng sau là phó bản một người, trước phó bản giết chóc cuối năm, tăng giá trị kinh nghiệm lên tới 50% trở lên không có vấn đề lớn… Giết ba tên cấp 6, một tên cấp 5, thưởng 5500 điểm thanh danh… Trương Nguyên Thanh yên lặng kiểm tra thu hoạch.

Chương 1651: Bội thu (2)

Hắn vốn có 500 điểm thanh danh, tổng thanh danh là 6000 điểm, nhưng giết Thái Long Thần, giá trị thanh danh trừ 1600, chỉ còn 4400.

Loại con cháu thế gia này, tài nguyên phong phú, giá trị đạo đức, giá trị thanh danh so với người cùng cấp xuất thân bình dân cao hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù là 4400 điểm thanh danh, cũng đủ hắn giết hành giả hợp pháp giết đến mềm cả tay. Phải biết rằng, giết một Thánh Giả cấp 4, cũng chỉ khấu trừ mấy chục điểm hơn trăm điểm thanh danh.

“Ài, Thái Long Thần là tai họa ngầm, quá xúc động rồi, không nên giết hắn, chờ trở về hiện thực, tìm lão đại thương lượng một chút…” Hắn vừa thở dài, vừa mở ra ô vật phẩm, xem xét đạo cụ.

Đầu tiên là Bang Phái Lệnh, đạo cụ này xuất hiện khiến hắn có chút bất ngờ, bởi vì Bang Phái Lệnh cần ở trong phó bản phát huy ra tác dụng lãnh tụ, dẫn dắt đồng đội đạt được thắng lợi, cùng khiến đồng đội tâm phục khẩu phục.

Như thế mới có tỷ lệ đạt được Bang Phái Lệnh.

Mà hắn chẳng những chưa dẫn dắt đội ngũ, ngược lại nằm vào vòng chung kết.

“Tên: Bang Phái Lệnh cấp 2 (chờ kích hoạt)”

“Loại hình: Lệnh bài”

“Công năng: Thành lập bang phái (có thể thăng cấp)”

“Giới thiệu: Bang Phái Lệnh cấp 2, có thể thành lập một tiểu đội mười hai người, có thể sáng lập phó bản chỉ thuộc về tiểu đội; Có thể được thưởng giá trị kinh nghiệm thêm vào (bang chủ thưởng là gấp hai thành viên bình thường); Có thể mời đội viên cùng cấp bậc tham dự phó bản; Có thể mở ra kho hàng bang phái.”

“Ghi chú 1: Phó bản thuộc về riêng bang phái cấp 2, nhân số đội viên đạt tới 12 người có thể mở ra.”

“Ghi chú 2: Đạt được Bang Phái Lệnh cấp 2, cần có tố chất ‘Ngăn cơn sóng dữ’.”

“Ghi chú 3: Bang Phái Lệnh không nhìn trận doanh, có thể kéo trận doanh đối địch vào đội.”

“Ghi chú 4: Thành viên bang phái không thể phản bội nhau, không thể tự giết lẫn nhau. “

Nhìn thấy “Ghi chú 2”, nghi hoặc trong lòng Trương Nguyên Thanh rốt cuộc cởi bỏ, thì ra Bang Phái Lệnh cấp 2 cùng Bang Phái Lệnh cấp 1 cơ chế thưởng khác nhau.

“Có chút thành phần vận may, đây là chuyện tốt, nhưng cũng nói rõ Bang Phái Lệnh thứ này rất khó thăng cấp, mỗi giai đoạn đều yêu cầu khác nhau.”

Trương Nguyên Thanh vui sướng kích hoạt Bang Phái Lệnh, để “Người chết trở về” trở thành bang phái cấp 2.

Sau đó, hắn lấy ra “Thẻ thể nghiệm ngũ hành linh lực” cùng “Nhẫn Mị Lực”, đồng thời nắm ở lòng bàn tay, xem xét thuộc tính vật phẩm.

Thẻ thể nghiệm ngũ hành linh lực là một tấm thẻ năm loại màu sắc, chất liệu tương tự với thẻ nhân vật.

Nhẫn Mị Lực là do dây thừng đỏ bện thành, thoạt nhìn tựa như sản phẩm nghệ thuật thủ công bày sạp giá 2 xu.

“Tên: Thẻ thể nghiệm ngũ hành linh lực ×2”

“Loại hình: Tiêu hao phẩm”

“Công năng: Triệu hồi ngũ hành lực”

“Giới thiệu: Một Tinh Quan lợi dụng thủ đoạn phi thường quy kẹp bug, ngoài ý muốn đạt được sức mạnh to lớn cấp Chúa Tể, ở sau khi linh cảnh sửa bug, bồi thường hắn hai tấm thẻ thể nghiệm.”

“Ghi chú: Xin khống chế cảm xúc của mình.”

Đây là tiêu hao phẩm trâu bò nhất, thủ đoạn áp đáy hòm mạnh nhất từ khi mình trở thành linh cảnh hành giả tới nay, ừm, không tính mảnh vỡ Thái âm… Trương Nguyên Thanh rất hài lòng đối với linh cảnh bồi thường.

Công năng của tấm thẻ thể nghiệm này không cần nói cũng biết, về phần trả giá, hẳn là trạng thái thần kinh của hắn trước đó.

Vấn đề không lớn! Trương Nguyên Thanh nghĩ, sau đó nhìn thoáng qua thi thể Thái Long Thần.

Được rồi, vấn đề rất lớn, cần cẩn thận sử dụng. Hắn lặng lẽ nói thầm, sau đó nhìn về phía Nhẫn Mị Lực.

“Tên: Nhẫn Mị Lực”

“Loại hình: trang sức đeo”

“Công năng: Tăng cường sức quyến rũ”

“Giới thiệu: Một vị Hồng Loan Tinh Quan si tình vì đạt được người trong lòng chung tình, hao hết tâm huyết, bện cái nhẫn này, đeo nó lên, sẽ làm người khác phái xung quanh sinh ra hảo cảm đối với ngươi, người khác phái bị nhẫn ảnh hưởng thời gian dài, sẽ sinh ra khát vọng yêu đương đối với ngươi, phát ra đốm lửa tình yêu.”

“Ghi chú: Đáng chết, gái đều bị ngươi tán mất rồi, chúng ta tán cái gì? Đút đít sao!”

“Nhẫn có thể tăng thêm độ hảo cảm của người khác phái, tương đương có được kỹ năng bị động của Hồng Loan Tinh Quan —— Mị lực. Là một món đạo cụ phụ trợ không tệ, đối phó người khác phái rất không tệ. Trả giá là trong lúc đeo nhẫn, dễ dàng đưa tới người đồng tính nhằm vào.”

Trương Nguyên Thanh rất nhanh hiểu rõ công năng cùng trả giá của nhẫn, vẻ mặt lập tức trở nên cổ quái.

Món đồ chơi này là đạo cụ của Ma Quân.

Nhẫn Mị Lực câu dẫn phụ nữ, Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ chinh phục phụ nữ. Ma Quân thực con mẹ nó là tà tu nha, kẻ chỉ dựa vào song tu thăng cấp. Trương Nguyên Thanh cân nhắc nên bán nhẫn cho Linh Quân hay không.

Nghĩ một chút, đạo sư cùng Ma Quân không giống nhau, đạo sư là giảng kỹ xảo, cho hắn thứ đồ chơi này, sẽ chỉ cảm thấy mình đang làm nhục hắn.

Chương 1652: Bội thu (3)

“Tự mình giữ lại cũng rất tốt, về sau lúc Quan Nhã hoặc Tiểu Viên giận mình, là có thể dùng đến nó, không biết có hiệu quả đối với lão mõ hay không?” Trương Nguyên Thanh vẫn quyết định lưu lại tự mình dùng.

Xem xét xong phần thưởng, Trương Nguyên Thanh nhìn đếm ngược một cái, còn có năm phút đồng hồ.

Hắn nhìn về phía Hoàng Thái Cực, thấp thỏm lo âu nói:

“Chuyện Thái Long Thần…”

Sau khi khôi phục lý trí, hắn ý thức được mình quá xúc động rồi.

Đây là một mối họa lớn ngập trời.

Mặt khác, Trương Nguyên Thanh có chút hối hận, Thái Long Thần tuy làm việc không ra sao, làm người ta chán ghét, nhưng tội không đến mức chết nha.

Hoàng Thái Cực trầm giọng nói: “Cậu đừng vội, chờ rời khỏi phó bản, tôi sẽ thương lượng với Phó Thanh Dương. Đến lúc

đó, chúng ta có lẽ cần khớp khẩu cung trước, giữ được báo cáo nhất trí."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen.

Tuy mọi người từng đồng sinh cộng tử, nhưng phen thiên vị không chút quay đầu này của Hoàng Thái Cực, khiến hắn có chút bất ngờ.

Hoàng Thái Cực thở dài một tiếng:

"Trong lúc cậu mê man…"

Mang tình huống Thái Long Thần thấy chết mà không cứu, từ chối xuất chiến, giản lược nói cho hắn.

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trầm xuống, cười lạnh nói: "Chết chưa hết tội."

Ỷ vào mình có đạo cụ truyền tống, thờ ơ lạnh nhạt đồng nghiệp đều là quan phương chịu chết, hành vi của Thái Long Thần, tương đương là đang cố ý hại bọn Hoàng Thái Cực.

Linh cảnh ghép trận doanh thực lực phần lớn tương đương, một chủ lực trong đó cố ý sợ chiến, tương đương hại chết cả đội ngũ.

Nếu vậy thì thôi, sau khi nằm thắng, vậy mà lại còn có mặt mũi đến chia chiến lợi phẩm, còn cướp đạo cụ của hắn?

Đừng nói lúc ấy tinh thần không bình thường, dù là tinh thần bình thường, hắn cũng sẽ làm thịt Thái Long Thần.

Hoàng Thái Cực lại nói:

"Nhưng cậu phải làm tốt chuẩn bị tâm lý sự việc đã bại lộ, báo cáo có thể làm giả, nhưng chúng ta không thể nói dối, ví dụ như ở trước mặt Hổ Phù."

Hổ Phù không kiểm tra được mình, chẳng qua Hoàng Thái Cực quả thật không chống lại được Hổ Phù… Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói:

"Sau khi trở về lại liên hệ."

Nói xong việc chính, hắn ho khan một tiếng, nói:

"Anh đạt được bao nhiêu giá trị kinh nghiệm?"

Hoàng Thái Cực nói: “24%, giá trị kinh nghiệm của tôi sớm đã đạt tới 91%, bây giờ là cấp 6 100%, tăng cũng không thể tăng nữa.”

Nói tới đây, hắn bỗng nhớ tới cái gì, giọng điệu trong vững vàng mang theo tò mò, “Cậu được thưởng bao nhiêu giá trị kinh nghiệm?”

Trương Nguyên Thanh chỉ chờ hắn đặt câu hỏi, dùng một loại giọng điệu vô cùng bình thản nói:

“Tôi cấp 6 rồi.”

Hoàng Thái Cực: “. ? ?”

Khuôn mặt trầm ổn ngưng trọng, hiếm thấy bày ra dại ra.

Hoàng công tử có chút không thể tiếp nhận.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh thầm sướng, búng ngón tay ‘tách’, tinh độn đến bên ngoài, tới cạnh thi thể Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm, thu lại vũ khí của hai người.

Đáng giá nhắc tới, vũ khí của Tham Lam Thần Tướng, là một đạo cụ Thánh Giả phẩm chất cực cao.

Bội thu!

Đạo cụ thu hoạch vẫn là thứ yếu, Trương Nguyên Thanh vui sướng nhất là thu hoạch hai âm thi, một linh phó.

Năng lực cường đại nhất của Thần Dạ Du là khống thi cùng ngự linh, trước kia hắn nội tình quá nông cạn, chưa phát huy ra uy lực thật sự của Thần Dạ Du.

Bây giờ, hắn sẽ có bốn âm thi chất lượng tốt, một linh phó đẳng cấp cao.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh thấy một bóng dáng thất tha thất thểu xuất hiện ở cửa vào lăng mộ, đôi chân hắn máu thịt mơ hồ, mơ hồ có thể thấy được xương cẳng chân, cánh tay trái chỉ phục hồi một nửa.

Suy yếu, sinh mệnh lâm nguy.

Thanh niên này Trương Nguyên Thanh từng thấy, chính là anh trai của Khương Tinh Vệ, kẻ địch số mệnh trước đây của Phó

Thanh Dương —— Khương Cư.

“Cậu không phải đã chết sao, sao sống lại rồi?” Khương Cư người còn chưa tới gần, cổ họng to đã bắt đầu ồn ào: “Chuyện là thế nào, thua không phải chúng ta sao?”

“Ồ, Tham Lam Thần Tướng sao lại chết ở chỗ này rồi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra cái gì, linh cảnh có phải xảy ra bug hay không.”

Trương Nguyên Thanh đáp lại: “Ồ, tôi cấp 6 rồi.”

“Cái gì?” Khương Cư chưa nghe hiểu, lảo đảo đi đến, “Tôi hỏi cậu hợp pháp sao lại thắng rồi.”

“Ồ, tôi cấp 6 rồi.”

“? ? ?”

Thật sự là tên Hỏa Ma nhàm chán… Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, lấy ra trường đao của Bách Nhân Trảm, ném qua.

“Phốc!”

Trường đao xoay tròn cắm ở trước người Khương Cư.

“Có ý tứ gì, muốn đánh nhau?” Khương Cư theo bản năng dựng thẳng lông mày.

“Không, là chiến lợi phẩm chia cho anh.” Trương Nguyên Thanh đứng khoanh tay, thản nhiên nói:

“Linh cảnh không xảy ra bug, là tôi vừa vặn tỉnh lại, giải quyết boss, cũng trợ giúp nghề nghiệp tà ác trở về linh cảnh, bọn họ khóc lóc xin tôi tha, nhưng tôi không tha thứ bọn họ.”

Khương Cư lúc này mới lộ ra vẻ mặt chấn động:

“Cậu… cậu xử lý Boss? Cậu nói nhảm cái gì thế, chỉ cậu một tên vừa tấn thăng cấp 4?”

Hắn tựa như chưa nghe vào tai lời mình vừa nói một chút nào nha… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên không muốn để ý đến hắn nữa.

Chương 1653: Bội thu (4)

Lúc này, Huyết Tường Vi từ trong rừng chạy vội ra, giống như một con báo cái mạnh mẽ.

Sau khi Tiểu Viên rời khỏi, cấm chế bao phủ sơn trang liền biến mất, Trương Nguyên Thanh câu thông Huyết Tường Vi, triệu hồi cô trở về.

Trương Nguyên Thanh nhìn đếm ngược một cái, vội nói:

"Lập tức rời khỏi linh cảnh rồi, cầm đao đi, đó là chiến lợi phẩm tặng cho anh."

Khương Cư lúc này mới phản ứng lại, rút đao lên, lớn tiếng nói:

"Chém gió to ghê, tôi chán ghét người khác gạt tôi. Hoàng Thái Cực cùng Thái Long Thần đâu, bọn họ ai xử lý boss?"

Vừa dứt lời, cảnh vật trước mắt hắn vẫn mơ hồ.

Tầm nhìn từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh một lần nữa thấy phòng ngủ quen thuộc.

Ngân Dao quận chúa đứng bên cạnh hắn, xác chết Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm nằm dưới chân.

"Quận chúa, mau nằm đến trên giường đi."

Trương Nguyên Thanh nháy mắt phản ứng lại, thời gian để lại cho Ngân Dao quận chúa không nhiều, tuy còn có hơn một giờ, nhưng chuẩn bị tài liệu, khắc linh lục đều cần thời gian.

Ngân Dao quận chúa yên lặng đi đến bên giường nằm xuống, móng tay bén nhọn cắt đứt sợi tóc, lấy cái đầu xinh đẹp xuống, đặt ở chỗ cỗ.

Mà Trương Nguyên Thanh thuần thục từ gầm giường kéo ra thùng giấy, cầm bát, bút, hũ giã thuốc các công cụ lấy ra, tiếp theo từ kho hàng bang phái lấy ra chu sa, tài liệu âm tính.

Ở lúc hắn luống cuống tay chân chuẩn bị, Ngân Dao quận chúa đã tự giác cởi váy rồi.

Cô lột sạch bản thân nằm ở trên giường, chân ngọc trắng nõn thẳng tắp, cái bụng phẳng phiu săn chắc, vòng eo thắt đáy lưng ong, núi tuyết trắng trẻo cao ngất.

Trừ núi rét nước lạnh, quận chúa là đại mỹ nhân làm người ta không bắt bẻ được tỳ vết nào.

Thấy Trương Nguyên Thanh đánh giá thân thể mình, Ngân Dao quận chúa yên lặng nằm lên góc chăn, đắp ở vị trí dưới thắt lưng.

"Ngân Dao, tôi thay cô khôi phục thân thể trước, để sau xin tài liệu, giúp cô lên tới cấp 6." Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng nói.

Con ngươi màu đỏ ảm đạm của Ngân Dao quận chúa hơi sáng ngời, ánh mắt hạ xuống, nhìn chằm chằm hắn.

Trương Nguyên Thanh có thể cảm nhận được, tinh thần dao động của cô kịch liệt, cảm xúc rất kích động.

Ngân Dao quận chúa ở trong phó bản thôn Thất Ngữ nằm mấy trăm năm, tuy đạt được tuổi thọ dài lâu, nhưng tu vi đình trệ, khó tiến thêm nữa.

Cô lúc trước đáp ứng làm âm thi cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, nguyên nhân chủ yếu là sư tôn bức bách, nhưng trong lòng, cũng có điều chờ mong đối với tăng lên tu vi.

Người tu hành, ai không muốn tinh tiến?

Nay xem ra, sư tôn ép cô làm âm thi cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không phải là đơn thuần trừng phạt, ngược lại, là thương hại hoàn cảnh của đệ tử, đang giải quyết vấn đề tu hành cho cô.

Chẳng qua sư tôn trước kia là đế cơ, về sau là Kim Ô, thân phận địa vị quá cao, thích làm dáng, bày nghi thức tác phong, không quen biểu đạt tình cảm yêu thương quan tâm.

Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh đã vẽ xong linh lục, lại ở trên đất vẽ trận pháp, rốt cuộc vượt ở trước lúc Ngân Dao quận chúa "đại nạn buông xuống", chữa trị linh lục tổn hại của cô.

…

Vịnh Phó gia.

Phòng sách, Phó Thanh Dương đang hội nghị nói chuyện với năm vị trưởng lão phân bộ Tùng Hải, đèn biểu hiện màu đỏ của điện thoại bàn bỗng nhiên sáng lên.

Hắn thao túng chuột tắt micro, ấn xuống nút loa ngoài của điện thoại bàn.

“Chuyện gì?”

“Thiếu gia, Hoàng Thái Cực gọi tới, nói có chuyện quan trọng thương lượng với ngài.”

Trong loa truyền đến tiếng của em gái tai thỏ.

Hoàng Thái Cực? Phó Thanh Dương ngẩn người.

Quan phương tứ công tử quan hệ sau màn che cũng không tệ, cho dù là Khương Cư cùng hắn ồn ào không thoải mái nhất, cũng là bạn bè lâu năm.

Nhưng Hoàng Thái Cực người này trầm tính hạ thấp, hầu như chưa từng chủ động điện thoại với hắn, một lần trước hai người trò chuyện là khi nào?

Phó Thanh Dương cũng đã quên.

Bình thường mọi người ở trong một group, Hoàng Thái Cực cũng cực ít sủi tăm, đại bộ phận thời gian đều lặn xuống nước.

Chuyện gì, vậy mà lại khiến Hoàng Thái Cực tự mình gọi cho hắn?

Phó Thanh Dương nghĩ một chút, nói: “Nối máy đến nơi này của tôi.”

“Vâng, thiếu gia.” Em gái tai thỏ dịu dàng đáp lại.

Trong loa lập tức truyền đến tiếng “tu tu”, vài giây sau, giọng nói trầm thấp nghiêm túc của Hoàng Thái Cực truyền đến:

“Phó Thanh Dương, tôi ở trong phó bản ghép với Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương hiện lên kinh ngạc rõ ràng, như là chưa nghe rõ, “Cậu nói cái gì?”

“Tôi ghép với Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Hoàng Thái Cực lời ít mà ý nhiều lặp lại một câu.

Phó Thanh Dương lúc này mới xác định mình không nghe lầm, trong lúc nhất thời có chút khó có thể tin.

Bản thân ghép vượt cấp không phải chuyện quá kinh thế hãi tục, Tiền công tử kỹ gần như đạo từng tự mình trải qua, chị gái

rác rưởi trải qua càng thường xuyên hơn.

Nhưng Tinh Quan cấp 4, ghép với Hoàng Thái Cực cấp 6 đỉnh phong, vượt tận hai cấp, cái này liền có chút làm người nghe kinh sợ.

Chương 1654: Sách lược (1)

Cho điểm ẩn của Nguyên Thủy Thiên Tôn cao bao nhiêu?

Hoàng Thái Cực giọng điệu ngưng trọng: "Đã xảy ra chuyện!"

Đã xảy ra chuyện… Con ngươi Phó Thanh Dương hơi co lại.

Hoàng Thái Cực là cấp 6 đỉnh phong, như vậy trận doanh tà ác tất nhiên cũng có kẻ mạnh cấp 6 đỉnh phong.

Cấp 6 giết cấp 4, đơn giản như giết chó, mà Hoàng Thái Cực vô duyên vô cớ là sẽ không gọi điện thoại cho hắn.

Lòng Tiền công tử đột nhiên trầm xuống, giọng theo đó vội vàng:

"Nguyên Thủy hắn…"

"Hắn không sao, đã từ trong phó bản đi ra." Hoàng Thái Cực vừa nghe giọng điệu của Phó Thanh Dương, liền biết Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi rời khỏi phó bản chưa nghĩ liên hệ cấp trên trực tiếp.

Hắn là đang chữa trị âm thi.

Nghe vậy, sắc mặt Phó Thanh Dương khẽ buông lỏng, trái tim đặt lại trong bụng, sau đó liền nghe Hoàng Thái Cực nói:

"Hắn chẳng những không có việc gì, còn lên tới cấp 6 rồi."

Phó Thanh Dương một lần nữa hoài nghi lỗ tai mình nghe lầm, dùng giọng điệu nghi ngờ hỏi:

"Cậu xác định cậu vừa rồi nói là, hắn lên tới cấp 6 rồi?"

"Hắn lên tới cấp 6 rồi." Hoàng Thái Cực cũng không phải người nói nhảm, lặp lại một lần.

Tiền công tử Thái Sơn sập trước mặt cũng có thể mặt không đổi sắc, ngẩn ra ở bên cạnh bàn.

Tháng 6 vượt qua phó bản giết chóc, vừa tấn thăng Thánh Giả, lúc này mới hai tháng, đã lên tới cấp 6, cái này so với Phó Thanh Huyên rác rưởi kia còn nhanh hơn. Hắn cuối năm có thể tham gia phó bản giết chóc, tấn thăng Chúa Tể, mình có phải nên đi phó bản bang phái Bạch Hổ binh chúng rèn luyện hay không? Phó Thanh Dương nhịn không được day day mi tâm.

Thế mà có vài phần cảm giác gấp gáp.

"Hắn đã làm cái gì ở trong phó bản?" Giọng Phó Thanh Dương trầm thấp.

Cho dù tham dự phó bản cấp 6, cũng không nên khiến hắn liên tục tăng hai cấp.

"Hắn đã cắn nuốt linh hồn boss, đánh cắp lực lượng của boss, sau đó giết Tham Lam Thần Tướng, Xà Nữ, Y Xuyên Mỹ cùng một Vụ Chủ tên là Bách Nhân Trảm." Hoàng Thái Cực nói.

Nói xong, hắn nghe thấy điện thoại truyền đến tiếng hít sâu.

Ước chừng mười mấy giây, giọng điệu lạnh nhạt tròn vành rõ chữ của Tiền công tử truyền đến:

"Tôi biết rồi, nói thật, nếu không phải cậu, những lời đó vừa rồi nói, tôi một chữ cũng không tin.

"Cảm tạ báo cho biết, tôi còn đang họp."

Hắn cần bình tĩnh một chút.

Hoàng Thái Cực mở miệng ngắt lời: "Tôi gọi cho cậu, không phải vì hướng cậu báo cáo tin vui."

Phó Thanh Dương ngẩn ra: "Còn có việc khác?"

Mặc kệ là thăng cấp 6 hay giết đám người Tham Lam Thần Tướng, đều là sự kiện lớn, nhưng không phải chủ đề?

"Trên đây đều không phải việc lớn, việc lớn thật sự là…" Hoàng Thái Cực trầm giọng nói: "Thái Long Thần cũng ở trong phó bản, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giết rồi."

"…"Vẻ mặt lạnh nhạt của Phó Thanh Dương đột nhiên thay đổi, theo bản năng nhìn về phía màn hình máy tính, xác nhận dấu hiệu tắt micro vẫn còn, hắn mới yên lòng.

“Báo cáo của cậu tựa như tàu lượn siêu tốc, có thể nói là lên xuống phập phồng, kéo căng sợi dây lòng người ta.” Thân thể hắn hơi ngả về phía trước, ánh mắt thâm thúy, “Nguyên Thủy sẽ không vô duyên vô cớ giết người, mang tình huống sự việc nói hết cho tôi biết.”

Hoàng Thái Cực nói một lần đơn giản tình hình phó bản.

Phó Thanh Dương chưa phát biểu ý kiến, chưa làm ra bất cứ đánh giá nào, “Tôi biết rồi, lát nữa gọi lại cho cậu.”

Hắn đặt tai nghe về lại điện thoại bàn, mở ra microphone, ngắt lời Cẩu trưởng lão, chậm rãi mà nói, “Hội nghị tạm dừng một chút, có chuyện muốn chuyển lời cho các vị.”

“Chuyện gì?” Cẩu trưởng lão hỏi.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn ghép với phó bản cấp 6, hắn ở trong phó bản liên tục tăng hai cấp, bây giờ là cấp 6 rồi. Hắn ở trong phó bản đã giết Tham Lam Thần Tướng, Xà Nữ cùng Y Xuyên Mỹ.” Phó Thanh Dương trực tiếp nói.

Phòng họp online lặng ngắt như tờ.

…

Khách sạn Vô Ngân.

Phòng ngủ gọn gàng đơn giản, bóng người lóe lên, Tiểu Viên trên trán sinh ra xúc tu, mắt kép đen nhánh như đá quý trở về hiện thực.

Ánh đèn sáng tỏ, bức rèm đóng chặt.

Tiểu Viên sau khi nhìn quanh một vòng, đi đến trước tủ quần áo, mở cửa tủ ra, lấy ra một bộ đồng phục lễ tân sạch sẽ.

Khi cô đóng lại cửa tủ quần áo, đã giải trừ cổ thân.

Trong gương toàn thân kiểu lắp âm chiếu rọi ra thân thể cao ráo đầy đặn trắng trẻo, tỉ lệ hoàn mỹ, đường cong eo nhỏ cùng mông tròn biểu lộ hết ý nhị đầy đặn của phụ nữ.

Đôi chân mượt mà có thịt, lại săn chắc trắng nõn, ngực nhọn mà cao, ngũ quan xinh đẹp phóng khoáng.

Cô nhìn chằm chằm mình trong gương, đưa tay sờ vòng eo, nhẹ nhàng bĩu môi.

Hai mươi phút sau, Tiểu Viên tắm rửa xong, sấy khô tóc, thay đồng phục lễ tân ra khỏi phòng, tới sảnh lớn lầu một.

Sảnh lớn khách sạn sáng ngời sạch sẽ, Khấu Bắc Nguyệt ngồi ở sau quầy đá tiếp tân, cầm chuột chơi game.

Nhóc mập chăm chỉ quét nhà.

"Tiểu Viên, cô đã trở lại?"

Chương 1655: Sách lược (2)

Nhìn thấy cô xuống lầu, Khấu Bắc Nguyệt vứt chuột đứng dậy, vẻ mặt đầy vui mừng.

Nhóc mập thẳng lưng lên, nhìn qua.

Tiểu Viên lạnh nhạt gật đầu, ừ một tiếng.

"Lên tới cấp 6 chưa?" Khấu Bắc Nguyệt vội hỏi.

Tiểu Viên khẽ lắc đầu, "Tôi ở trong phó bản gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Cái gì? !" Khấu Bắc Nguyệt còn chưa phản ứng lại, nhóc mập dẫn đầu kinh hô, ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tiểu Viên, thử nói:

"Cô… Giết hắn rồi?"

Lấy thực lực của Tiểu Viên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, đặc biệt người sau, cơ bản có thể bài trừ phó bản "loại không tử vong".

Khấu Bắc Nguyệt nghĩ mãi mới hiểu phản ứng lại, nhất thời trừng to mắt, nhất thời mất đi năng lực quản lý vẻ mặt: "Tiểu Viên, cô…"

Vẻ mặt hắn vừa phẫn nộ vừa kích động vừa lo âu.

Tiểu Viên thản nhiên nói: "Tôi dùng ngọc phù truyền tống hắn cho, cưỡng ép thoát ly phó bản, tôi rớt cấp rồi. Bây giờ chỉ nhiều hơn cậu 70% giá trị kinh nghiệm."

Khấu Bắc Nguyệt không hiểu ngọc phù truyền tống là cái gì, vừa nghe Tiểu Viên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không có gà nhà bôi mặt đá nhau, như trút được gánh nặng.

Sau đó lại bắt đầu nổi nóng:

“Hắn vì sao không tự mình truyền tống ra? Dù sao hắn thăng cấp nhanh như vậy, chậm một chút không quan trọng nhỉ? Đáng giận, thế này bảo người ta làm sao đuổi kịp… Tiểu Viên à, hắn cũng nỡ để cô rớt cấp, Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với cô không phải thật lòng.”

Tiểu Viên nhíu nhíu mày, “Không biết nói chuyện thì đừng nói.”

Mặt không biểu cảm tới sau quầy đá tiếp tân, nghĩ một chút, giải thích:

“Hắn bồi thường tôi ba món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, đều là thượng phẩm.”

“Ba món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả?” Vẻ mặt nhóc mập cực kỳ hâm mộ, sau đó phản ứng lại, thốt ra: “Đợi một chút, chị vì sao sẽ ở lúc 5 lên 6 gặp được Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

“Đúng vậy, chị vì sao sẽ gặp phải Nguyên Thủy Thiên Tôn!” Khấu Bắc Nguyệt lặp lại một lần.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng bọn họ cùng nhau tấn thăng Thánh Giả, mà Tiểu Viên là 5 lên 6, ghép cùng là hành giả cấp 6.

“Hắn cho điểm ẩn quá cao, bảo bối trong ô vật phẩm quá nhiều.” Tiểu Viên nói.

Nhóc mập nghĩ một chút, miễn cưỡng tiếp nhận ý kiến này, tò mò nói:

“Đồng đội của chị là ai, kẻ địch là ai?”

Linh cảnh hành giả cấp 6 không nhiều, Thánh Giả cao cấp của ba tổ chức tự do lớn hẳn là chiếm đại đa số.

Mà Tiểu Viên dùng đạo cụ truyền tống của Nguyên Thủy Thiên Tôn rời khỏi phó bản, nói rõ tự do trận doanh đã thua.

Hành giả cấp 6 trong trận doanh, sợ là trở về linh cảnh rồi.

“Tham Lam Thần Tướng, Xà Nữ…” Tiểu Viên liếc hắn một cái, “Còn có Y Xuyên Mỹ của nam phái các người, đều đã chết, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giết rồi.”

“! ! !” Nhóc mập ngẩn ra ở tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm.

Khấu Bắc Nguyệt há hốc mồm.

“Tôi… tôi muốn hướng đại trưởng lão báo cáo chuyện này!” nhóc mập chạy như điên lao vào trong khách sạn.

…

Ngân Dao quận chúa một tay ôm bộ ngực trắng trẻo đầy đặn, một tay nắm chặt chăn quấn ở bên hông, đi đến trước tủ quần áo, lấy ra một cái áo dài tay vàng nhạt, váy lụa mỏng nhạt màu, một bộ nội y ren màu đen.

Cô đi bước nhỏ quay về bên giường, nhìn qua Nguyên Thủy Thiên Tôn không có ý tứ né tránh, căng mặt, “Nếu cậu muốn nhìn phụ nữ mặc quần áo, có thể đi nhìn Quan Nhã.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Tôi chỉ là muốn xem linh lục của cô chữa trị như thế nào, hành động trôi chảy, xem ra là không có vấn đề rồi.”

“Giảo biện.” Đôi mắt đỏ yêu dị của Ngân Dao quận chúa chăm chú nhìn, “Cậu ngẫu nhiên triển lộ sắc tâm không thể giấu được tôi. Đàn ông có sắc tâm cũng không kỳ quái, nhưng tôi chỉ là một âm thi, nổi lên sắc tâm đối với âm thi rất kỳ quái.”

Không, cô ở trong mắt tôi, chính là một mô hình lắp ráp cực phẩm. Trương Nguyên Thanh không phục: “Ngắm thân thể mỹ nhân, không quan hệ với nổi lên sắc tâm, được rồi, tôi đi phòng Quan Nhã tránh một chút.”

Hắn cầm lấy điện thoại di động trên bàn, hóa thành ánh sao tiêu tán, đi tới khuê phòng bày đầy búp bê chòm sao, mô hình lắp ráp của Quan Nhã.

Quan Nhã không ở trong phòng, thậm chí không ở biệt thự.

Lý Thuần Phong, Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi đều không có mặt, hẳn là lại đi làm nhiệm vụ rồi.

Trương Nguyên Thanh mở ra máy tính của Quan Nhã, đang muốn đăng nhập diễn đàn, điện thoại di động vang.

Người gọi tới: Phó Thanh Dương.

“Lão đại, tôi đã trở về.” Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi.

“Hoàng Thái Cực đã gọi điện với tôi.” Giọng điệu Phó Thanh Dương lộ ra nghiêm túc, “Qua đây một chuyến.”

“Vâng.”

Trương Nguyên Thanh tắt điện thoại, búng ngón tay ‘Tách’, lại hóa thân một ánh sao, rời khỏi phòng.

Trong phòng sách rộng rãi, Phó Thanh Dương nhìn thấy một ánh sao dâng lên, bóng dáng cấp dưới tâm phúc xuất hiện ở trong ánh sáng mờ nhạt như mộng ảo.

Không đợi hắn mở miệng, Trương Nguyên Thanh dẫn đầu nói:

“Lão đại, tôi cấp 6 rồi.”

Phó Thanh Dương lạnh lùng nhìn hắn, “Đừng mang hai chữ ‘khoe khoang’ viết ở trên mặt.”

Chương 1656: Sách lược (3)

Có chút chói mắt! Trong lòng hắn bổ sung một câu.

“Tình huống trong phó bản, Hoàng Thái Cực đã nói với tôi, chuyện cậu giết Thái Long Thần, chỉ có hắn cùng cậu biết, báo cáo phó bản rất dễ khớp. Nhưng Khương Cư là cái sơ hở.” Phó Thanh Dương nói:

“Tổng bộ có thể thông qua báo cáo phó bản của hắn, phán đoán ra Thái Long Thần sợ chiến, mà Thái trưởng lão biết trong tay cháu nội mình có đạo cụ truyền tống. Như vậy Thái Long Thần chết, sẽ rất khó dùng chết trận để lừa gạt qua được.”

Đã sợ chiến, thì không có khả năng chiến đấu.

Thái Long Thần trong tay có đạo cụ truyền tống, sao có thể chết?

Thái trưởng lão nhất định sẽ làm rõ nguyên nhân cái chết của cháu nội, làm một trong thập lão, quyền lực ngập trời, xin Hổ Phù không khó một chút nào.

“Cái này dễ xử lý, thuyết phục Khương Cư làm chứng giả là được.” Trương Nguyên Thanh nói.

Phó Thanh Dương lắc đầu, “Khương Cư không biết nói dối, đừng nói cậu chỉ là quen biết với Tinh Vệ, cậu cho dù là em trai ruột của hắn, hắn cũng sẽ không nói dối vì cậu.”

Tính cách gã này cương liệt như thế? Trương Nguyên Thanh nhất thời nhíu mày, theo bản năng ỷ lại lão đại, “Vậy làm sao bây giờ?”

Người chuyên nghiệp làm việc chuyên nghiệp, có Tiền công tử quyền thuật cao siêu, hắn sẽ không lãng phí tế bào não.

Phó Thanh Dương hiển nhiên sớm có dự án, gọn gàng dứt khoát nói:

“Thủ đoạn cắn nuốt linh hồn boss của cậu là cái gì?”

“Là đạo cụ giữ mạng Tam Đạo sơn nương nương để lại cho tôi, ừm, tiêu hao phẩm.”

“Lý do này tôi trước kia tựa như từng nghe.” Phó Thanh Dương lảm nhảm, nói:

“Nhưng quả thật rất hữu dụng. Tôi nghe Hoàng Thái Cực nói, Thái Long Thần thèm thuồng bộ trang bị Tế Trời của cậu, mà Khương Cư chứng kiến chuyện này, cho nên, chân tướng sự tình hẳn là như vậy.”

Hắn chậm rãi nói:

“Boss phó bản chiếm cứ thân thể của cậu, nhưng hình thành đánh giằng co với cậu, không thể thành công. Hoàng Thái Cực cùng cô gái ong bắt lấy cơ hội, liều chết vồ ngược, hai bên giằng co, Thái Long Thần nhân cơ hội ngư ông đắc lợi, muốn cướp đi bộ trang bị của cậu, sau đó rời khỏi phó bản, nào ngờ cậu ở trong đấu tranh với boss thua trận, boss tạm thời chủ đạo thân thể cậu, nháy mắt giết chết Thái Long Thần, cũng suýt nữa giết chết Hoàng Thái Cực, cuối cùng cậu ngăn cơn sóng dữ, áp chế boss, bình ổn chiến đấu.”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: “Đúng, chính là như thế, mà nguyên nhân tôi áp chế boss là, thời khắc mấu chốt, tôi đã thăng cấp.”

Đây là sự thật.

Vì đoạt bộ trang bị mạo hiểm một chút, hợp tình hợp lý, Thái Long Thần tính cách thế nào, Thái trưởng lão hẳn là rõ.

Đoạn lời này hầu như không có sơ hở.

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, "Nhưng nói dối chung quy là nói dối, mặc kệ bịa đặt không chút sơ hở như thế nào, chỉ cần Thái trưởng lão xét hỏi đến cùng, xin Hổ Phù, lời nói dối sẽ bị chọc thủng, cho nên chúng ta cần chuẩn bị phương án thứ hai."

"Lão đại trí kế vô song, tôi nghe lời anh hết." Trương Nguyên Thanh bày ra tư thái lắng nghe.

"Tôi đã mang chuyện cậu lên tới cấp 6 nói cho các trưởng lão phân bộ Tùng Hải, bao gồm sự tích cậu liên trảm ba vị cấp 6. Chúng tôi tính ở diễn đàn tạo thế cho cậu, đắp nặn cậu thành tấm gương." Phó Thanh Dương nói:

"Quan phương thích nhất kéo một cái cọc tiêu, tạo hình tượng cùng dựng tấm gương, mà mỗi một lần hình tượng sụp đổ, đều là nghi ngờ đối với công bằng chữ tín của quan phương, mặc dù sự việc đã bại lộ, tổng bộ cũng cần cân nhắc vấn đề công bằng chữ tín sụt giảm, đây là ô dù cuủa cậu.

Đến lúc đó, Thái trưởng lão muốn đối phó cậu, lực cản của hắn chính là trưởng lão khác của tổng bộ rồi. Mặt khác, Thái Long Thần cướp đoạt đạo cụ trước, mà cậu lúc ấy lại quả thật bị ô nhiễm tinh thần, giết hắn hợp tình hợp lý, có thể cãi cọ.

Cái đó không giống với tính chất lần đó cậu giết Ngụy Nguyên Châu."

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái luôn: "Người ta lăn lộn ở giang hồ, theo đúng lão đại quan trọng nhất."

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu.

"Quan Nhã, anh đã trở về."

Trương Nguyên Thanh vừa đi về phía biệt thự, vừa gọi điện thoại.

Quan Nhã cười mỉm nói: "Lần này có chút lâu nha, suốt một tuần, phó bản cấp 4 tốn thời gian dài như vậy?"

Tâm tình cô lập tức tươi sáng.

Nguyên Thủy từng đề cập với cô quẻ tượng mai rùa bói toán, cho nên trong một tuần qua, Quan Nhã lúc nào cũng nhớ

thương người đàn ông của mình.

“Đúng vậy, một tuần rồi.” Trương Nguyên Thanh cười hì hì nói: “Nữ Bồ Tát, khi nào trở về chỉ điểm bến mê?”

Quan Nhã “Xì” một tiếng, “Chòm sao Bọ Cạp đói bụng bảy ngày, nghĩ thôi đã cảm thấy đáng sợ. Anh tăng cấp rồi sao?”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng.

“Nhanh như vậy cấp 5 rồi à, em mới 46% giá trị kinh nghiệm, ít nhất cũng phải hai lần phó bản cấp A mới thăng cấp.” Quan Nhã thở dài nói.

“Không, là cấp 6.”

“? ? ?” Quan Nhã ngẩn ra vài giây, gắt: “Đừng nói giỡn, em đang giúp đỡ đồng nghiệp phân bộ Hàng thành điều tra một tên tội phạm truy nã, tạm thời không nói nữa.”

Chương 1657: Quan Tinh Thuật (1)

Kết thúc trò chuyện, Trương Nguyên Thanh vặn mở cửa phòng ngủ, thấy Ngân Dao quận chúa ngồi ở bên bàn, tư thế ngồi đoan chính, dùng tư thế cầm bút lông cầm bút mực nước, viết cái gì ở trên tờ giấy trống.

Thò đầu qua nhìn, cô viết đều là tài liệu tấn thăng cấp 6 cần.

Quận chúa rất để bụng đối với chuyện thăng cấp nha… Trương Nguyên Thanh cầm lấy máy tính, ngồi ở bên giường, mở ra laptop, gõ phím lách cách, viết báo cáo.

Nửa giờ sau, hắn viết xong phương án phó bản, kiểm tra đi kiểm tra lại vài lần, gửi cho Phó Thanh Dương.

Nếu báo cáo không có vấn đề, liền hướng lão đại xin tài liệu luyện chế âm thi, sau đó dùng Quan Tinh Thuật nhìn một cái, Ma Nhãn là cứu hay không cứu

Chờ Quan Nhã trở về, liền để bé trà xanh cùng Nữ Vương đi khai thác phó bản bang phái giai đoạn Siêu Phàm, để các cô tăng điểm kinh nghiệm một phen, cuối năm tấn công phó bản giết chóc.

Đúng rồi, đồ cổ Hạ Hầu Ngạo Thiên xử lý hẳn là đã bán đấu giá rồi nhỉ.

Trương Nguyên Thanh đăng nhập phần mềm nói chuyện phiếm, click "Diễn đàn tiểu đội nhân vật chính hăm hở tiến lên", nhập vào tin tức:

"Tôi mới từ trong phó bản đi ra, có chuyện muốn báo cho mọi người, lúc vào phó bản, tuyệt đối đừng mang đạo cụ cấp Chúa Tể đi vào."

"Tôn Miểu Miểu: Cậu đã vào phó bản yêu cầu cao độ?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tôi đã ghép với linh cảnh hành giả cấp 6."

"Triệu Thành Hoàng: Thật sao?"

"Thiên Hạ Quy Hỏa:…"

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tôi không tin, cậu nếu ghép với cấp 6, sớm đã trở về linh cảnh rồi."

Một câu, làm mọi người đều sôi trào.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Trong ô vật phẩm đừng để quá nhiều bảo bối, có thể cân nhắc ở nhà xây một cái kho tàng bảo, không yên tâm, thì trước khi vào phó bản giao đạo cụ cho trưởng bối bảo quản."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tóm lại, tuyệt đối đừng mang đạo cụ cấp Chúa Tể vào phó bản, linh cảnh sẽ chơi chết các người. Tôi lần này thiếu chút nữa đã không về được."

Bốn người trong group suy nghĩ đạo cụ cùng tài liệu cấp Chúa Tể trong ô vật phẩm của mình, trong lòng âm thầm cảnh giác, quyết định lần sau trước khi vào phó bản, lấy mấy thứ này ra trước.

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Nếu cậu nói như vậy, tôi trái lại nghĩ ra rồi, từ khi gia tộc phân phối cho tôi túi nguồn năng lượng phẩm chất Chúa Tể, phó bản tôi vào độ khó quả thật tăng gấp bội, lần trước thậm chí ghép đến phó bản cấp S, nhưng gia tộc không nói những cái này với tôi nha."

Có thể hay không là nhân phẩm anh quá kém, trưởng bối Hạ Hầu gia cố ý không nói cho anh? Trong lòng Trương Nguyên

Thanh lẩm bẩm.

“Triệu Thành Hoàng: Dựa theo phong cách của linh cảnh thế gia, tôi đoán là đang nuôi cổ, trên người mang theo túi nguồn năng lượng, cho điểm ẩn cao lên, vào phó bản độ khó tăng cường, một khi trưởng thành lên, vậy chính là cường giả.”

“Triệu Thành Hoàng: Không trưởng thành lên, thì nói rõ tư chất không đủ, chết rồi cũng không đáng tiếc. Linh cảnh thế gia muốn lâu dài, phải cam đoan mỗi một thế hệ đều có nhân tài sinh ra ổn định, sở dĩ không công khai, đại khái là vì việc này không đặc sắc, thuộc về quy tắc ngầm.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Triệu Thành Hoàng phân tích rất có đạo lý. @ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu gặp ai?”

Trương Nguyên Thanh chỉ chờ có người hỏi như vậy, lập tức gõ chữ lách cách:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Phó bản lần này kẻ địch có chút mạnh, Tham Lam Thần Tướng, Y Xuyên Mỹ, Xà Nữ, còn có một Thông Linh Sư cấp 5 cùng Vụ Chủ cấp 5, đều là trạng thái 5 lên 6.”

Khó trách hắn nói thiếu chút nữa chết ở trong phó bản, thế mà ghép với nhân vật cấp thần tướng… Bốn người Tôn Miểu Miểu chấn động.

Thần tướng của Binh Chủ giáo, đó là một nhóm cường giả cường đại nhất dưới Chúa Tể, cho dù bọn họ nay thành Thánh Giả, thần tướng vẫn như cũ là tồn tại phải ngước nhìn như núi cao.

Chia ra thuộc tầng dưới chót cùng đỉnh phong của một giai đoạn.

Trừ Tham Lam Thần Tướng, Y Xuyên Mỹ cùng Xà Nữ cũng là Thánh Giả thành danh đã lâu, xếp trong Thiên bảng của bảng truy nã giai đoạn Thánh Giả quan phương.

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Đợi chút, cậu đã trở về, nói rõ trận doanh tà ác chiến bại, đồng đội cậu ghép cùng là ai?”

Tôn Lục Thủy, Triệu Thành Hoàng và Hạ Hầu Ngạo Thiên chợt phản ứng lại, ý thức được đây là một việc lớn, Tham Lam

Thần Tướng, Y Xuyên Mỹ cùng Xà Nữ đều chết ở trong linh cảnh.

Công tích như thế, sau khi công bố nhất định chấn động bốn phương, ai làm?

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hoàng Thái Cực, Khương Cư cùng Thái Long Thần."

Hạ Hầu Ngạo Thiên, Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng bừng tỉnh đại ngộ, Hoàng Thái Cực và Khương Cư đứng trong quan phương tứ công tử, rất sớm đã là cường giả cấp 6, người sau càng tranh phong với Tiền công tử kỹ gần như đạo.

Cũng chỉ có đội hình như vậy mới có thể đánh bại Tham Lam Thần Tướng và Y Xuyên Mỹ các nghề nghiệp tà ác thành danh đã lâu.

Chương 1658: Quan Tinh Thuật (2)

"Triệu Thành Hoàng: Thì ra là bọn họ, khó trách. Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có phải lên tới cấp 5 rồi hay không?"

Hắn có chút bức thiết muốn biết cấp bậc của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn là cấp 5 đi, vượt qua phó bản yêu cầu cao độ như vậy, thưởng giá trị kinh nghiệm khẳng định không ít. Trong lòng ba người khác thầm nghĩ, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động hoặc màn hình máy tính.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tôi cấp 6 rồi."

Nhìn thấy câu trả lời này, trong đầu bốn người trong group hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tham Lam Thần Tướng, Xà Nữ cùng Y Xuyên Mỹ đều là tôi giết, tôi chuẩn bị mang bọn họ luyện thành âm thi, @ Triệu Thành Hoàng, để sau này làm xong, có thể cho anh kiểm tra."

"Tôn Miểu Miểu: Ha ha, cũng cho tôi sờ một chút."

Cô thiếu chút nữa bị dọa, nhìn thấy dòng tin tức phía sau này, cô mới tỉnh ngộ lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn là nói giỡn.

Triệu Thành Hoàng Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên nghĩ giống với cô.

Cũng không muốn dọa các người… Trương Nguyên Thanh mở máy ảnh, nhắm ngay Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm trên mặt đất chụp ảnh, sau đó thấy Phó Thanh Dương trả lời tin nhắn:

"Phó Thanh Dương: Báo cáo phương án phó bản không có vấn đề, tôi share cho Hoàng Thái Cực."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Làm phiền lão đại rồi. Đúng rồi, tôi mang thi thể mấy người bọn Tham Lam Thần Tướng trở lại rồi, chuẩn bị luyện thành âm thi, ba âm thi cấp 6, một linh phó cấp 6, hai âm thi trong đó là 5 tăng lên 6, đại khái cần bao nhiêu tiền?"

"Phó Thanh Dương: Không cân nhắc luyện chế thất bại, lãng phí tài liệu mà nói, đại khái cần hai trăm triệu."

Hai trăm triệu? Hạn mức tài liệu của mình chỉ có một trăm triệu, chỉ thiếu một cái mục tiêu nhỏ, chẳng qua công huân giết chết Tham Lam Thần Tướng cùng Y Xuyên Mỹ, Xà Nữ, nếu đổi thành tiền cùng tài liệu, hẳn là dư dả… Trương Nguyên Thanh nhập tin tức vào, trả lời:

"Lão đại, luyện chế âm thi nên sớm không nên muộn, lưu trình xét duyệt của tổng bộ cần thời gian, có thể cho tôi mượn chút tiền hay không?"

Đồng thời, hắn ở trong group @ Hạ Hầu Ngạo Thiên:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: @ Hạ Hầu Ngạo Thiên, đồ cổ bán đấu giá chưa?"

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Ngày mai đi Vạn Bảo Ốc nhận tiền, tổng cộng bán đấu giá 60 triệu, mỗi người được chia 12 triệu. Liên Tam Nguyệt bị bề ngoài anh tuấn cùng khí chất vương bá của tôi chinh phục, quyết định không muốn rút phần trăm của chúng ta."

Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng cùng Thiên Hạ Quy Hỏa đều rất vui vẻ, chờ mong khoản tiền to lớn vào sổ sách.

Hai người trước tuy xuất thân hào môn, nhưng trong nhà có tiền cùng bọn họ có tiền là hai khái niệm khác nhau, về phần

Thiên Hạ Quy Hỏa, xuất thân thường dân, con đường có thể kiếm tiền không nhiều, khoản tiền lớn 12 triệu, mặc kệ là dùng để cải thiện chất lượng cuộc sống hay mua tài liệu, đều có thể khiến hắn hào phòng một phen.

Mà đồ cổ như vậy bọn họ còn có rất nhiều.

Bị khí chất vương bá của anh chinh phục? Liên Tam Nguyệt không giống người tốt bụng. Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, sau đó thấy Phó Thanh Dương trả lời:

"Cậu liệt kê một phần danh sách cho tôi, ngày mai tôi gom đủ tài liệu cho cậu."

Trương Nguyên Thanh trả lời bằng một cái icon "Điên cuồng lễ bái".

Tiếp theo gửi ảnh chụp đến "Diễn đàn tiểu đội nhân vật chính phấn đấu" .

Nội dung ảnh chụp là hai thi thể, một ông lão tóc hoa râm rối tung, một cái là tráng hán mặt đầy hình xăm.

Hai người song song nằm ở trên sàn gỗ du sắc màu ấm.

Tráng hán mặt đầy hình xăm, đám người Tôn Miểu Miểu không biết, nhưng Tham Lam Thần Tướng tiếng tăm lừng lẫy, nghề nghiệp tà ác cầm cờ đi trước bảng truy nã, bọn họ là từng thấy tư liệu.

"Tôn Miểu Miểu: ? ? ?"

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: ! ! !"

Triệu Thành Hoàng và Thiên Hạ Quy Hỏa thì phát ra một chuỗi dấu chấm than.

…

Kinh thành.

Cạnh bàn, Triệu Thành Hoàng nhìn chằm chằm ảnh chụp trong group, sững sờ một phen.

Tham Lam Thần Tướng thân là một trong tám đại thần tướng của Binh Chủ giáo, nghề nghiệp tà ác tội ác chồng chất, Triệu Thành Hoàng tự nhiên là biết.

Không chút nghi ngờ, ông lão tóc hoa râm ngang vai kia trong ảnh chụp, chính là Tham Lam Thần Tướng.

Có thể hay không, chỉ là người của hợp pháp trận doanh, mang thi thể thần tướng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn? Triệu Thành Hoàng vẫn không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng cấp 6.

Hắn cảm thấy là Nguyên Thủy Thiên Tôn từ chỗ đồng đội phó bản đổi lấy thi thể, nhưng nghĩ lại một chút, Tinh Quan cấp 4 muốn luyện chế âm thi cấp 6, căn bản không có khả năng.

Cấp 5 là cực hạn.

Lúc này, hắn thấy Tôn Miểu Miểu chat riêng với hắn:

"Tôn Miểu Miểu: Mau đi xem diễn đàn Ngũ Hành minh."

Diễn đàn Ngũ Hành minh? Triệu Thành Hoàng mang theo nghi hoặc, mở ra diễn đàn Ngũ Hành minh.

—— Thân là thành viên Thái Nhất Môn, hắn có được quyền hạn ghé thăm, nhưng không thể bình luận bài đăng.

Chương 1659: Quan Tinh Thuật (3)

Giao diện lóe lên, diễn đàn nhảy ra, con ngươi Triệu Thành Hoàng lập tức co rụt lại.

Chỉ thấy trang đầu diễn đàn, một bài đăng bôi đỏ ghim trên đỉnh, tiêu đề là:

Người đăng bài là phân bộ Tùng Hải.

Triệu Thành Hoàng hơi thở cứng lại, vội vàng click bài đăng đọc.

"Mấy ngày trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong phó bản, đã gặp phải Tham Lam Thần Tướng của Binh Chủ giáo, Y Xuyên Mỹ của Hư Vô giáo phái (nam phái), Xà Nữ của Linh Năng hội phân hội khu tây, Tây Bắc Đại Đao minh chủ Bách Nhân Trảm.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn ở lúc nguy cơ ngặn cơn sóng dữ, liên trảm ba vị hành giả cấp 6, nghịch chuyển cục diện, trận chiến này chính là một trận chiến đỉnh phong cuộc đời từ khi

hắn xuất đạo tới nay, cũng là thắng lợi lớn của Ngũ Hành minh."

Nguyên Thủy Thiên Tôn? Triệu Thành Hoàng hướng ghế dựa lưng tựa vào, vẻ mặt sững sờ.

"Tôn Miểu Miểu: Tiểu tử này thực biến thái nha, hắn thật sự cấp 6 rồi, lúc trước đấu lôi đài, hắn cấp bậc thấp hơn anh, bây giờ nghiền áp chúng ta rồi, hu hu hu…"

Khóe miệng Triệu Thành Hoàng giật một cái, lời của Tôn Miểu Miểu, từng chữ đâm vào trong lòng hắn.

Trong lòng hắn dâng lên cảm giác lo âu mãnh liệt, hận không thể lập tức tiến vào phó bản, liên tục tăng hai cấp.

"Tôi không tin, tôi không tin, cái này đều không phải thật, tôi nhất định đã trúng ảo thuật."

Trong phòng ngủ biệt thự, trước máy tính, Hạ Hầu Ngạo Thiên kích động vỗ bàn, bộ mặt phải nói là dữ tợn: "Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng là tiểu đệ của tôi, hành động vĩ đại ngay cả bản nhân vật chính cũng chưa làm ra, hắn dựa vào cái gì làm ra được."

"Hắn dựa vào cái gì làm ra hành động vĩ đại chỉ thuộc về nhân vật chính." Hạ Hầu Ngạo Thiên nghiến răng nghiến lợi lặp lại một lần.

Hắn cũng đang xem diễn đàn của Ngũ Hành minh, vừa thấy nội dung bài đăng, nhất thời có chút chịu kích thích, nhất là đám thành viên quan phương ngốc nghếch liếm Nguyên Thủy Thiên Tôn kia phía dưới bài đăng.

"Thiên Tôn lão gia trâu bò!"

"Chiến tích này vượt qua Tiền công tử rồi!"

"Người số một giai đoạn Thánh Giả!"

"Tôi chờ mong chấp sự cao cấp của tổ chức tà ác run rẩy."

Các kiểu bình luận như thế, khiến Hạ Hầu Ngạo Thiên tự xưng là nhân vật chính hâm mộ đến mức chất phân tách tế bào.

Trong nhẫn truyền đến tinh thần dao động của Thuật Sĩ Tần triều: "Kẻ này trái lại cũng là kỳ tài ngút trời. Ngũ Hành Chi Loạn? Ngũ hành…"

Hạ Hầu Ngạo Thiên thu liễm cảm xúc, “Ngũ hành làm sao vậy?”

Thuật Sĩ Tần triều cảm khái nói:

“Ngươi không phải luôn hỏi ta tình báo Thủy Hoàng Đế sao, a, Thủy Hoàng Đế là kỳ tài đầu tiên từ xưa đến nay tìm hiểu huyền bí ngũ hành.

Hắn tạo ra Lễ Phục Tế Trời, trong lời đồn, hắn mặc Lễ Phục Tế Trời ở Thái Sơn phong thiện, câu thông Hạo Thiên. Từ trong thần dụ của Hạo Thiên, đạt được bí mật trường sinh bất lão.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên cười nhạt: “Vậy sao Thủy Hoàng Đế vẫn đã chết?”

Thuật Sĩ Tần triều cười nói: “Ta là nghe Từ Phúc nói, chẳng qua tiểu tử đó toàn nói dối, Thủy Hoàng Đế lại chưa từng chính diện đáp lại, ai biết thật hay giả?”

…

Văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

Thiên Hạ Quy Hỏa yên lặng xem diễn đàn quan phương, mặt mày ngưng trọng.

“Hắn thăng cấp quá nhanh rồi.” Sỉ nhục của Hỏa Sư thở dài.

Mấy ngày nay, hắn khổ tu Xích Diễm Ly Hỏa Đao, đã dung hội quán thông, tự nhận ở trong Hỏa Ma cấp 4, thuộc về tiêu chuẩn hàng ngũ đứng đầu, trong hai tháng, liền có thể tấn thăng cấp 5.

Nhưng so với Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẫn kém quá xa.

Điều này làm sự kiêu ngạo trong lòng hắn không còn sót lại chút gì, cảm giác lo âu tăng vọt.

Áp lực quá rồi!

…

Kinh thành, hồ Thiên Điểu.

Hồ Thiên Điểu là hồ nhân tạo, bởi vì hai mùa xuân hè nhiều loài thủy cầm mà được đặt tên, không lớn, diện tích chỉ có bảy mẫu, chất lượng nước trong suốt, không có cá cũng không có

cỏ, xuyên qua nước sâu mười mấy mét, có thể trực tiếp thấy đá ở đáy nước.

Nước nơi này có thể trực tiếp dùng để uống, bởi vì Thái trưởng lão Thủy Thần cung ngủ say ở đáy nước.

Bên rìa vùng xanh hóa bên hồ, đoàn người nhanh chóng tiến lên, đứng ở bờ hồ nhân tạo, cầm đầu là một người trung niên mặt trắng không râu, mặt mày âm trầm.

"Đưa báo cáo cho ta, các ngươi lui hết xuống." Thái Thủy Sư sắc mặt âm trầm nói.

Trợ thủ cung kính đưa qua một phần kẹp văn kiện, sau đó mang theo vệ sĩ rời đi.

Người ngoài đi rồi, hắn hướng về mặt hồ khom người, cao giọng nói:

"Phụ thân, Long Thần chết ở trong phó bản rồi."

Mặt hồ bình tĩnh bỗng nhiên nhấc lên sóng triều tận trời, rung chuyển bất an.

Rõ ràng chỉ là cái hồ nhỏ, nhưng sóng cuồn cuộn, lại cho người ta một loại uy áp khủng bố thế như sóng thần.

Một bóng dáng do nước trong ngưng tụ, từ trong sóng lớn dâng lên, thanh âm trầm thấp quanh quẩn trên mặt hồ: "Long Thần có đạo cụ truyền tống, sao có thể chết?"

Trong thanh âm mang theo phẫn nộ, mang theo chất vấn.

Chương 1660: Quan Tinh Thuật (4)

Thân thể Thái Thủy Sư theo bản năng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, khí tràng cường đại của phụ thân thậm chí khiến hơi thở của hắn bắt đầu không thuận.

Thái Long Thần là cháu nội mà phụ thân yêu thích nhất, trình độ coi trọng hơn xa con trai cùng con gái.

Đối mặt phụ thân chất vấn, hắn cúi đầu thấp hơn nữa, hai tay dâng lên kẹp văn kiện, nói:

"Đây là báo cáo nhiệm vụ của Khương Cư, Hoàng Thái Cực cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Kẹp văn kiện tự động bay lên, mở ra, lơ lửng ở trước mặt bóng người nước trong ngưng tụ.

Thân thể nước của Thái trưởng lão nhanh chóng xem xong báo cáo nhiệm vụ, một lúc lâu không nói gì.

"Con thấy thế nào?" Thái trưởng lão chậm rãi nói.

Vẻ mặt Thái Thủy Sư đau đớn kịch liệt, "Long Thần quá không cẩn thận rồi, sớm chút rời khỏi phó bản, sẽ không như thế."

Con trai mình, mình hiểu nhất.

Trên báo cáo nói, hẳn chính là sự thật, đó quả thật là chuyện Thái Long Thần sẽ làm ra.

"Hừ!"

Thái trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

Trong chớp mắt, uy áp mênh mông từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đè Thái Thủy Sư ở trên mặt đất.

"Phụ… phụ thân?"

Thái Thủy Sư mặt mày âm trầm quỳ hai đầu gối xuống đất, vừa mờ mịt vừa ấm ức.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn giằng co với boss, Long Thần mới đi lấy bộ trang bị của hắn. Ha, sớm không thua muốn không thua, cố tình ở lúc Long Thần hành động bại trận?" Giọng Thái trưởng lão lạnh lùng hung bạo:

"Boss đã có thể nháy mắt giết chết Long Thần, thì có thể nháy mắt giết chết Hoàng Thái Cực, vì sao Hoàng Thái Cực chưa chết? Khi Long Thần hành động hắn bại trận, Long Thần chết rồi, hắn lập tức thăng cấp cắn trả boss, thật đúng là khéo nha

Trong lòng Thái Thủy Sư cả kinh, "Phụ thân, ý tứ ngài là?"

"Ta không phải Quẻ Sư, cũng không phải Tinh Quan." Thái trưởng lão lạnh lùng nói lại con trai một câu, sau đó nói: "Lấy con dấu của ta viết một phần thỉnh cầu, thuyên chuyển Hổ Phù, ngươi tự mình đi hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Hoàng Thái Cực một chút."

"Vâng!" Thái Thủy Sư trầm giọng nói.

…

Bảy giờ tối.

Trương Nguyên Thanh cả đêm đều vượt qua ở trong tin nhắn cùng điện thoại oanh tạc, trong đó lấy đồng nghiệp lúc phó bản giết chóc cùng nhau tấn thăng Thánh Giả nhiều nhất.

Tạ Tô của Tạ gia, cùng với Chỉ Sát cung chủ các mối quan hệ phi quan phương này, cũng gửi tin nhắn chúc mừng.

Tiếp đó chính là Tiểu Viên nhắc nhở:

“Dì Ma Pháp Tiểu Viên: Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí nói, ba đại tổ chức tà ác mang cậu từ Địa Bảng, tăng lên tới Thiên bảng rồi, xếp thứ sáu. “

Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ, giá trị con người ba trăm triệu, cộng thêm một món đạo cụ cực phẩm, ba món đạo cụ tinh phẩm giai đoạn Thánh Giả.

Đáng nhắc tới là, Thiên Vương Sợ Hãi của Binh Chủ giáo tự mình gọi điện cho hắn.

Thiên Vương Sợ Hãi biểu đạt bất mãn với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Binh Chủ giáo trời sinh tương khắc, từ Ma Nhãn Thiên Vương đến Sắc Dục Thần Tướng, lại đến Tham Lam Thần Tướng, đã có ba cao tầng chịu hắn tai họa.

Trương Nguyên Thanh lập tức thao thao bất tuyệt trả lời lý giải đối với tự do của mình, rất được Thiên Vương Sợ Hãi thưởng thức, uyển chuyển nhắc nhở Nguyên Thủy Thiên Tôn, kỳ hạn một tháng lập tức sẽ hết.

Nếu không muốn theo Tham Lam Thần Tướng cùng nhau trở về linh cảnh, nên động não một chút cứu vớt Ma Nhãn rồi.

Trương Nguyên Thanh cơm tối cũng ăn không có khẩu vị nữa.

Sân thượng biệt thự, một ánh sao dâng lên, Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua bầu trời đêm âm u, thở dài.

“Dùng Quan Tinh Thuật thôi diễn một phen, xem xem cứu vớt Ma Nhãn lợi hại như thế nào. Nếu hại lớn hơn lợi, mình liền lợi dụng Da Người Hoàn Mỹ triệt tiêu nguyền rủa.”

Trương Nguyên Thanh nhìn màn đêm tối đen, mở Tinh Mâu.

…

Màn đêm nặng nề, Tùng Hải ban đêm rất khó nhìn thấy sao.

Không khí ô nhiễm làm bầu trời không đủ trong vắt, lại thêm ô nhiễm ánh sáng trên mặt đất sẽ bị tầng mây phản xạ, che mất sao, bởi vậy ở Tùng Hải ngắm sao là chuyện rất khó.

Nhưng sau khi học được Quan Tinh Thuật, tầng mây cùng ô nhiễm ánh sáng liền không che mắt được Tinh Quan.

Giờ khắc này, ánh mắt Trương Nguyên Thanh xuyên thấu tầng mây, thấy tinh đấu đầy trời.

Trên bầu trời tựa như trải ra nhung thiên nga đen, từng ngôi sao như hạt đậu rải dày đặc, hoặc lóe lên lấp lánh, hoặc ảm đạm vô quang.

Trong con ngươi Trương Nguyên Thanh soi bóng chu thiên tinh đấu, trong miệng nói nhỏ như niệm chú:

“Cứu vớt Ma Nhãn, cứu vớt Ma Nhãn…”

Sau khi lặp lại mười mấy lần, tinh tú đọng lại trong trời đêm, ở khu vực nào đó bỗng nhiên có di động nhỏ bé, sau đó sinh ra phản ứng dây chuyền, càng nhiều tinh tú hơn bắt đầu di động.

Sau một chuỗi thay đổi khó có thể cân nhắc, sao Mộc cùng sao Hỏa dập dờn tỏa sáng, không ngừng lóe lên.

“Sao Mộc tượng trưng cho phúc vận, sao Hỏa tượng trưng tai ách, cứu Ma Nhãn có thể mang tới phúc vận cùng tai ách cho mình, cũng chính là nói, chỉ cần mình cứu Ma Nhãn, hoặc là phúc vận cao chiếu, hoặc là tai họa buông xuống, không có khả năng trung hòa.”

Chương 1661: Thuyền buồm cùng câu hỏi (1)

“Vậy nếu không cứu thì sao?”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, ánh sao trong mắt tăng vọt, mở ra Quan Tinh Thuật lần thứ hai.

Tinh thần một lần nữa bắt đầu di động, đưa ra cảnh báo, mười mấy giây sau, tinh tượng dừng biến hóa, sao Hỏa dập dờn tỏa

sáng, không ngừng lóe lên.

Mà sao Mộc không lóng lánh.

Kết quả rất rõ ràng, cứu Ma Nhãn, thành công phúc vận cao chiếu, không thành công tai ách buông xuống.

Không cứu Ma Nhãn, tai ách buông xuống.

“Chẳng lẽ phương án Da Người Hoàn Mỹ của mình không được? Hay là nói, bởi vì Tham Lam Thần Tướng chết, làm độ hảo cảm của Thiên Vương Sợ Hãi đối với mình giảm xuống, nếu còn không cứu Ma Nhãn, hắn sẽ ra tay đối với mình, cho nên tai ách buông xuống.”

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh nhất thời ngưng trọng.

Suy tư vài giây, trong lòng hắn đã có quyết định.

Không cứu Ma Nhãn, trăm hại không một lợi, cứu Ma Nhãn mà nói, còn có một nửa cơ hội phúc tinh cao chiếu, lựa chọn như thế nào, không cần nói cũng biết.

“Trình độ Quan Tinh Thuật của mình bây giờ, chỉ có thể nhìn ra nhiều như vậy, nếu có thể từ trong tinh tượng nhình thấy hướng đi cụ thể của vận mệnh thì tốt rồi “

Trương Nguyên Thanh giật mình, mở lòng bàn tay, một tấm sắt đen hình tròn nặng trịch xuất hiện ở trong tay.

Đại La Tinh Bàn!

Công năng trung tâm nhất của đạo cụ này là phụ trợ ngắm sao.

Trương Nguyên Thanh trước khi học được Quan Tinh Thuật, đã từng thông qua một ít vật phẩm, tư liệu liên hệ mạnh, mượn dùng nó để đoán trước tương lai.

Nay hắn đã học được Quan Tinh Thuật, Đại La Tinh Bàn có thể phát huy tác dụng lớn bao nhiêu?

Ngay lập tức, Trương Nguyên Thanh đưa tinh thần lực vào tinh bàn, năng lực như nước dọc theo mặt la bàn di chuyển, lần lượt thắp sáng tinh tượng vẽ bằng sơn bạc.

Tinh tượng trên tinh bàn nhảy ra, hóa thành hình chiếu 3D, nhưng lần này chưa ngưng tụ ở giữa không trung, mà là như nước chảy ùa vào trong Tinh Mâu của Trương Nguyên Thanh.

Trong nháy mắt, trong đầu Trương Nguyên Thanh cũng hình thành một bản đồ chu thiên tinh đấu, đồng thời, hắn cảm giác tinh tượng bầu trời đêm càng "rõ ràng" hơn, trong mơ hồ có thể nhìn thấy hình ảnh vạn vật diễn biến, mông mông lung lung, không quá rõ ràng.

Tác dụng của Đại La Tinh Bàn, vậy mà lại là tăng Quan Tinh Thuật lên tới trình độ chủ tu tinh thần lực? Cái đệch, không hổ là phần thưởng phá kỷ lục phó bản giết chóc, phẩm chất đạo cụ này so với mình tưởng tượng còn cao hơn… Trong lòng Trương Nguyên Thanh mừng như điên.

Trước kia chưa học được Quan Tinh Thuật, không biết giá trị của đạo cụ này, như thế mới phát hiện, Đại La Tinh Bàn tuyệt đối là đạo cụ cực phẩm trong giai đoạn Thánh Giả.

Hắn tương đương với có được bộ phận năng lực chủ tu Tinh Thần.

"Cứu vớt Ma Nhãn, cứu vớt Ma Nhãn…"

Hắn ở trong lòng nói nhỏ, ngưng tụ tinh thần, mở to Tinh Mâu, chuyên chú nhìn vào tinh tượng.

Rất nhanh, tinh tượng bình tĩnh xuất hiện di động, tiếp đó sinh ra phản ứng dây chuyền, cả mảng tinh tú bắt đầu vận chuyển, cứu vớt Ma Nhãn thành công hoặc thất bại, sẽ liên lụy đến tình huống, nhân quả các thứ, đều đưa ra dự báo ở trong quỹ tích di động của tinh tú.

Trương Nguyên Thanh vừa rồi chưa xem hiểu, nhưng sau khi cầm Đại La Tinh Bàn, trong đầu ngưng tụ tinh tượng, hắn bỗng nhiên xem hiểu.

Dung hội quán thông.

Tinh tượng dừng di động, sao Hỏa cùng sao Mộc một lần nữa nở rộ ánh sáng.

Như là tiếp thu được tín hiệu, Đại La Tinh Bàn trong thức hải Trương Nguyên Thanh cũng bắt đầu di động, giống tinh tượng di động trên bầu trời như đúc, cuối cùng sao Hỏa và sao Mộc đồng thời sáng lên.

Hai ngôi sao bỗng nhiên nở rộ, diễn biến ra hai đoạn cảnh tượng tương lai.

—— Thẩm phán đình uy nghiêm ngưng túc, ông nội của Hoàng Thái Cực, đại trưởng lão Ngũ Hành minh Đế Hồng, ngồi ở đài thẩm phán cao cao, bên người là hai ông lão tóc hoa râm.

Hai bên là một nhóm người già, bọn họ khí thế trầm ngưng, không giận tự uy.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi cấu kết Binh Chủ giáo, lén thả Ma Nhãn Thiên Vương, xúc phạm cấm kỵ. Niệm ở ngươi lập được công lao, hơn nữa mưu đồ chưa thành, trải qua trưởng lão hội bàn bạc, tước đoạt thân phận quan phương của ngươi, giam cầm ba năm, phạt năm tỷ, tiền không đủ, trừ bằng đạo cụ."

—— Trong mật thất tối đen âm u, hắn thấy ánh đèn mờ nhạt, thấy Ma Nhãn đeo băng đô thể thao trên trán.

Ma Nhãn nhìn xuống hắn, khóe miệng nhếhc lên: "Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là vị Thiên Vương thứ sáu của Binh Chủ giáo. Sợ Hãi đã từng xin chỉ thị của Tu La, Tu La đồng ý rồi."

Sau đó, hắn nghe thấy được giọng mình khàn khàn đau đớn: "Cút đi, lão tử chết cũng không làm bạn với các ngươi, thả ta rời khỏi."

Hai đoạn hình ảnh tương lai chấm dứt.

"Cái này…" Ánh sao trong mắt Trương Nguyên Thanh thu liễm, bắt đầu nhíu mày.

Thân là Tinh Quan, suy luận nội dung thôi diễn là năng lực phải có. Hình ảnh thứ nhất không khó lý giải, cứu viện Ma Nhãn thất bại, cấu kết tổ chức tà ác, phạm vào cấm kỵ cực lớn.

Chương 1662: Thuyền buồm cùng câu hỏi (2)

Ở trong xử phạt của Ngũ Hành minh, giam cầm không chỉ thuần là ngồi đại lao, kẻ bị giam cầm sẽ bị khống chế, trở thành đối tượng thực nghiệm, tử sĩ, nhận một ít nhiệm vụ tỉ lệ tử vong cực cao, nếu từ chối hoặc đào tẩu, "nguyền rủa" trong cơ thể sẽ bùng nổ, chết oan chết uổng.

Mà phạt tiền năm tỷ, hắn khẳng định không có nhiều tiền như vậy, đạo cụ cực phẩm trên người như vậy sẽ bị quan phương đoạt lại, sung công.

Lấy danh tiếng, công huân cùng mối quan hệ trước mắt tích lũy của hắn, vẫn chịu đãi ngộ như vậy, nói lên tổng bộ rất kiên định ý tưởng chơi chết hắn.

Tổng bộ vì sao phải chơi chết hắn?

Trương Nguyên Thanh suy luận là, hoặc thân phận truyền nhân Ma Quân bại lộ, hoặc là sự việc giết chết Thái Long Thần bại lộ, Thái trưởng lão của tổng bộ bỏ đá xuống giếng. Tiếp đó chính là tổng bộ cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn một thân phản cốt, không khống chế được, cho nên bỏ qua. Hành vi trước đó của hắn (Ngụy Nguyên Châu cùng la bàn lưu manh), để lại ấn tượng rất không tốt ở chỗ tổng bộ.

Thật sự khiến Trương Nguyên Thanh khó hiểu, là đoạn hình ảnh thứ hai.

Hắn tựa như tỉnh lại ở căn phòng âm u nào đó, bị thương nặng, Ma Nhãn Thiên Vương thủ ngay ở bên cạnh, muốn hấp thu hắn trở thành Thiên Vương của Binh Chủ giáo, mà Tu La linh cảnh hành giả mạnh nhất bản thổ đã đồng ý đề nghị của Sợ Hãi.

Vợ của mình lại sẽ không chết ở dưới Tru Tiên Kiếm, mình đầu nhập vào tổ chức tà ác làm gì, cái này tính là phúc vận gì? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Còn có, Thiên Vương không phải chỉ có bốn vị sao! Nhưng rất nhanh, điểm chú ý của hắn từ "vị Thiên Vương thứ sáu" chuyển dời đến trên chuyện "hôn mê thức tỉnh" này.

Lấy tính cách kiệt ngạo bất tuân, bất thường cực đoan của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là không có khả năng làm bạn với đám nghề nghiệp tà ác coi rẻ tính mạng người ta, như vậy hình ảnh vừa rồi nhìn thấy, hẳn là tương lai hắn gặp nguy hiểm, được Ma Nhãn cứu.

Ma Nhãn mang hắn về tổng bộ Binh Chủ giáo, cho nên hắn mới sẽ hô lên "Thả ta rời khỏi" .

Bóng đêm thê lương, vịnh Phó gia đèn đuốc sáng trưng, đèn chiếu sáng của đình viện từng căn biệt thự sáng ngời nhưng

không chói mắt, đứng ở mép sân thượng, thậm chí có thể thông qua cửa sổ, nhìn thấy bóng dáng bận rộn của em gái tai thỏ ở trong biệt thự.

Trương Nguyên Thanh ánh mắt xuất thần nhìn, đầu óc suy nghĩ tốc độ cao.

"Tuy mình có thẻ thể nghiệm ngũ hành lực, nhưng vườn bách thú là đạo cụ loại quy tắc, Cẩu trưởng lão là Chúa Tể cấp 8, mình không có khả năng một mình một ngựa cứu ra Ma Nhãn."

"Hơn nữa có Thiên Vương Sợ Hãi gây chuyện ở Tùng Hải, tổng bộ gần đây có lẽ còn đang nhìn chằm chằm vườn bách thú, nếu nguyên soái còn ở Tùng Hải mình không có khả năng mời đến một vị Bán Thần hỗ trợ."

"Mời Phó Thanh Dương giúp đỡ? Không được, chuyện liên quan đến nguyên tắc không thể kéo lão đại xuống nước."

Phó Thanh Dương tuy rất sủng hắn, nhưng Phó Thanh Dương cũng là có nguyên tắc cùng điểm mấu chốt, ỷ vào Tiền công tử thiên vị, ép hắn đi làm chuyện vi phạm nguyên tắc, Trương Nguyên Thanh không làm ra được.

Hơn nữa, một khi sự việc bại lộ, Phó Thanh Dương chỉ sợ cả đời cũng không thể tiến vào tổng bộ.

Trương Nguyên Thanh ở sân thượng đứng lặng hồi lâu, đau khổ suy tư đối sách.

Đột nhiên, hắn linh cơ khẽ động, hiện lên một ý niệm.

Phương thức mở ra chính xác của Tinh Quan là người đánh cờ, là bố cục, là căn cứ Quan Tinh Thuật phản hồi, từng chút một bố cục, mưu tính, cuối cùng để tình thế phát triển phù hợp mong muốn.

"Mình cũng có thể thử một lần, nhưng mà, làm sao để căn cứ Quan Tinh Thuật đi bố cục?" Trương Nguyên Thanh một lần nữa lâm vào suy tư.

Chỉ nhìn từ phản hồi sau khi hắn học được Quan Tinh Thuật, dựa vào Quan Tinh Thuật bố cục, không thuộc về phạm trù kỹ năng, thuộc về thao tác cá nhân.

Tựa như có người có thể tốc biến xả một đợt tiêu diệt kẻ địch, có người chỉ biết tốc biến vào tường.

Kỹ năng tương tự, nhân vật tương tự, người khác nhau đến thao tác, hiệu quả bày ra hoàn toàn khác nhau.

Quận chúa là Tinh Quan, hơn nữa là người tu hành cổ đại, hỏi cô ấy hẳn là không sai… Trương Nguyên Thanh thu hồi Đại La Tinh Bàn, búng vang ngón tay một cái, Tinh Độn quay về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Ngân Dao quận chúa dáng người thẳng tắp nằm ở trên giường, một tư thế ngủ buông tay nhân gian.

Khoảnh khắc ánh sao dâng lên, cô có điều cảm ứng, mở mắt.

"Quận chúa, tôi muốn hướng cô thỉnh giáo cách dùng Quan Tinh Thuật…" Trương Nguyên Thanh mang nhu cầu của mình nói cho mô hình lắp ráp cực phẩm.

Mô hình lắp ráp cực phẩm mở to đôi mắt màu đỏ tươi yêu dị, vẫn nằm thẳng tắp như cũ, "Trước chế định kế hoạch, lại căn cứ Quan Tinh Thuật đạt được phản hồi, từng chút một sửa chữa, thẳng đến lúc không chút sơ hở."

Ngân Dao quận chúa lại nói, "Nhưng chuyện không chút sơ hở từ trước tới giờ chưa từng tồn tại, thế sự vô thường, mặc dù Tinh Quan lợi hại nữa, cũng không có khả năng cam đoan nhất định có thể thành công."

Chương 1663: Thuyền buồm cùng câu hỏi (3)

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: "Cụ thể nên bắt đầu như thế nào đây?"

Ngân Dao quận chúa suy tư một lát, "Lấy cái ví dụ, cậu muốn ở dưới mí mắt Quan Nhã lâm hạnh Nữ Vương cùng Linh Hi, nhưng muốn giấu diếm được cô ấy là không có khả năng, cho nên cậu phải nghĩ cách điều Quan Nhã đi, nhưng Thám Báo quan sát chi tiết, nói dối là không thể lừa được cô ấy."

"Vì thế cậu liền cần bố cục trước, cậu có thể vụng trộm thu hoạch tin tức các đại đội trưởng tuần tra phân bộ Tùng Hải, âm

thầm làm bọn họ bị thương nặng, lại sắp xếp cho chính cậu một cái lý do không thể rời khỏi Tùng Hải, sau đó, cậu xui khiến một kẻ nghề nghiệp tà ác cấu kết với nhau làm việc xấu, ở địa giới Tùng Hải đại náo một phen."

"Lúc này đội trưởng tuần tra có thương tích trong người, khó có thể xuất binh, phân bộ sẽ phái Quan Nhã đến. Trong quá trình này, cậu cần lặp đi lặp lại thi triển Quan Tinh Thuật, xác nhận mỗi một bước đều không có gì ngoài ý muốn xảy ra."

"Chỉ đợi Quan Nhã vừa đi, cậu liền có thể phá thân Nữ Vương cùng Linh Hi."

"Cô nêu ví dụ này liền tỏ ra tôi là gã tồi, chẳng qua ý tứ của cô tôi bắt được rồi, quả thật thông tục dễ hiểu." Trương Nguyên Thanh hài lòng gật đầu.

Ngày mai trước ra cái kế hoạch, sau đó căn cứ kế hoạch thu thập tình báo, trong vòng ba ngày nhất định phải có kế sách thích đáng!

…

Mười một giờ đêm.

Kinh thành, dưới tàng cây hòe tứ hợp viện, Tôn Miểu Miểu tinh thần phấn chấn ngồi xổm bên cạnh xích đu của ông nội Tôn trưởng lão, đang cầm điện thoại di động, đọc:

"Số đặc biệt số đặc biệt, Nguyên Thủy Thiên Tôn cấp 6 rồi, quá khoa trương rồi, đây là thiên tài so với Phó Thanh Dương càng chói mắt hơn, nếu tôi bị sung quân đến tập huấn doanh, đóng đinh ở trong quan tài, tôi cũng phải dùng dây thanh thối rữa, hô lên: Tôn trưởng lão hồ đồ ~"

Tôn Miểu Miểu nâng mắt nhìn ông nội một cái, giọng thanh thúy nói: "Đây là điều Viên Đình nói, không những Viên Đình, mọi người đều đang nói ngài hồ đồ đấy."

Gió đêm thổi tới, cây hòe lay động, phát ra tiếng cười vui vẻ của bọn nhỏ: "Ông nội hồ đồ, hồ đồ hồ đồ ~"

Tôn Miểu Miểu nhe hàm răng trắng cười hì hì hai tiếng, "Kế tiếp là."

"Không cần đọc nữa!" Tôn trưởng lão khuôn mặt già nua âm trầm, giận dữ vỗ tay vịn một phát, "Đêm hôm không ngủ

được, rúc ở nơi này của ông làm gì, cút cút cút, cút cho lão tử."

Lần này diễn đàn Thái Nhất môn ồn ào thật sự quá lợi hại, trước kia là bọn nhỏ Siêu Phàm ồn ào, bây giờ là Siêu Phàm, Thánh Giả cùng thành viên cấp trưởng lão, đều đang nói lão hồ đồ.

Tôn trưởng lão cảm giác mình không trấn được, liền chỉ có thể xả cơn tức ở trên người cháu gái.

"Ngài sao lại còn tự mình hạ bối phận chứ?" Tôn Miểu Miểu nhỏ giọng nói thầm, "Ngài cũng đừng trách cháu, cháu đã mở mười mấy tài khoản phụ mắng nhau với bọn họ, ồn ào suốt cả đêm, cháu rất nghĩa khí rồi."

Tôn trưởng lão vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn về phía cửa sân.

Một thanh niên tuấn tú mặc quần cộc cùng áo thun rộng thùng thình, tóc xõa không vào nếp dựa vào cửa, cười mỉm nhìn hai ông cháu đấu võ mồm.

"Linh Quân? Cậu tới nơi này của tôi làm gì?" Tôn trưởng lão nhíu mày nói.

"Đến thăm em gái tôi yêu." Linh Quân bước ưỡn ẹo đi vào, nâng tay khoác lên trên vai Tôn Miểu Miểu, "A, Miểu Miểu, mấy tháng không gặp, Linh Quân ca ca nhớ em nhớ đến mức cơm nước không màng, cũng gầy mất vài cân."

Tôn Miểu Miểu hất cánh tay hắn ra, gắt: "Cút cút cút!"

Cô hiển nhiên không muốn để ý tới Linh Quân, lắc cái mông nhỏ rời đi, "Ông nội, cháu đi về trước."

Linh Quân cười tủm tỉm nhìn bóng lưng của cô đi ra khỏi cửa sân, biến mất ở trong tầm nhìn.

Đợi thêm vài giây, xác định Tôn Miểu Miểu đã rời khỏi, hắn thu liễm nụ cười, thần thái đứng đắn hướng về Tôn trưởng lão khom mình hành lễ, "Thật sự là con bé dễ đuổi, trưởng lão, tôi có một số việc muốn thỉnh giáo ngài."

Tôn trưởng lão là ông lão tính tình thối, hừ nói:

“Có chuyện gì, thỉnh giáo Victoria đi, tìm tôi làm cái gì, tôi với cậu lại không thân quen.”

Linh Quân thở dài nói: “Nhưng vấn đề của tôi, chỉ có ngài có thể trả lời.”

Dừng một chút, hắn đi thẳng vào vấn đề, nói:

“Ngài còn nhớ rõ trưởng lão ‘Sơn Hà Vĩnh Tồn’ không?”

Tôn trưởng lão chợt nheo mắt lại.

…

Liên bang Tự Do, hồ Wilga.

Thời gian là mười giờ sáng, mặt trời treo cao cao trên trời xanh, vạn dặm không mây, nước hồ Wilga xanh thẳm giống như bầu trời.

Mặt hồ gió to, thổi gợn sóng lấp lánh, mặt hồ mênh mông vô bờ giống như chứa đầy vàng.

Từng chiếc thuyền buồm điểm xuyết trên mặt hồ, buồm màu trắng căng lên, ở dưới sức gió mạnh, giữa dây thừng cùng cột buồm ngẫu nhiên vang lên tiếng vang “Kẽo kẹt” căng thẳng.

Đây là một đội ngũ thuyền một người, dài 4.23 mét, rộng 1.42 mét, buồm diện tích 7. 06 mét vuông, loại thuyền buồm cấp laser này, thường dùng ở trong giải đấu cấp thế giới.

Được coi là vận động giàu tính cạnh tranh nhất trên thế giới.

Chương 1664: Thuyền buồm cùng câu hỏi (4)

Một chiếc ca nô chỉ có một vị tuyển thủ, bọn họ ngồi ở mép thuyền, thân thể ngửa ra sau, mạnh mẽ thao túng bánh lái cùng buồm, khống chế hướng đi.

Ở trong đội ngũ này, hai chiếc thuyền một người dẫn trước hoàn toàn, chạy song song.

Cầm lái đều là phụ nữ, mặc áo cứu hộ, kính bảo vệ mắt cùng mũ bảo hiểm, tư thế thành thạo lái thuyền theo gió vượt sóng.

Lúc tới gần đích, thuyền đơn bên trái hơi chậm lại một bậc, cách thắng lợi chỉ trong gang tấc.

Hai chiếc ca nô chưa dừng lại, giảm tốc độ di chuyển, cuối cùng vững vàng đến bờ hồ.

Phó Tuyết đạp thân thuyền, nhẹ nhàng bật nhảy, nhảy đến bên bờ, cởi xuống mũ bảo hiểm, kính bảo vệ mắt cùng áo cứu sinh, ném cho anh chàng đẹp trai tóc vàng đi lên đón, quay đầu nhìn về phía sau, cười nói:

“Tôi thắng rồi!”

Cuồng phong vén lên mái tóc của cô, khóe miệng mang theo nụ cười, dáng vẻ phong lưu.

Người phụ nữ trên một chiếc thuyền buồm khác, cũng tháo xuống kính bảo vệ cùng mũ bảo hiểm, tuổi cô khoảng bốn mươi, khuôn mặt trắng thuần không trang điểm, mặt mày tinh xảo, không quyến rũ không nhu nhược, thanh lệ thanh lịch, lộ ra một khí chất gọn gàng nhanh nhẹn.

“Kỹ xảo của cô hầu như chưa có tiến bộ, lần sau tôi có thể thắng cô.” Trần Thục ném trang bị cho anh chàng đẹp trai tóc nâu bên người.

Hai người tới dưới ô che nắng, lười biếng ngồi vào.

Cách đó không xa là một chiếc xe đưa đồ ăn, những người phục vụ trẻ tuổi thuần thục chuẩn bị đồ ngọt hoa quả cùng rượu.

Bọn họ đều mặc quần bơi, lộ ra dáng người cường tráng khêu gợi, ngũ quan anh tuấn thâm thúy.

Trần Thục uống một ngụm nước trái cây, gác chân, tựa vào ghế dựa lưng, cười nói:

“Thuốc gien công ty sinh vật chúng tôi nghiên cứu đã đến thời khắc mấu chốt, chỉ cần có nguồn sinh mệnh nguyên dịch ổn định, có thể trung hòa độc tính trong thuốc.

Công năng của nó là trong thời gian ngắn kích phát tiềm năng của linh cảnh hành giả, mà nếu pha loãng mấy chục lần, là thuốc giảm đau giữ mạng tốt nhất trên thế giới. Tôi tưng để đoàn đội chuyên nghiệp đánh giá, chỉ cần đưa ra thị trường,

hàng năm đều mang đến cho chúng ta lợi nhuận mấy chục tỷ đô la Mỹ."

Phó Tuyết trầm ngâm nói:

"Cô muốn thông qua tôi, từ chỗ Phó gia đạt được cung ứng sinh mệnh nguyên dịch ổn định?"

Gió hồ thổi, ô che nắng khẽ lay động, hai phú bà dưới ô đẫy đà yểu điệu, khuôn mặt chăm sóc tốt trắng nõn xinh đẹp, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Trần Thục cười gật đầu, "Cô biết đó, Tế Thế Xã chúng tôi không lui tới với tổ chức linh cảnh hành giả Trung Quốc, cho nên cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, chỉ có thể hời cho cô rồi."

Phó Tuyết lắc lắc đầu, "Cô biết sinh mệnh nguyên dịch thưa thớt bao nhiêu, lấy địa vị tôi ở Phó gia, không có cách nào cung cấp quá nhiều cho cô. Nếu con gái của tôi gả đến Miller gia tộc…"

Phó Tuyết bỗng dừng lại, nhìn một phen soái ca trẻ tuổi đứng phục vụ ở bên cạnh bàn, âm thầm khoe cơ bụng, nhíu mày nói:

"Cút qua một bên đi, đây không phải cuộc nói chuyện cậu có thể nghe."

Nhân viên trẻ tuổi bất động thanh sắc tạo dáng, thấy dung mạo cùng dáng người của mình chưa thể hấp dẫn hai phú bà, chỉ có thể bất đắc dĩ lui ra.

Phó Tuyết lúc này mới tiếp tục nói: "… Địa vị của tôi liền nước lên thì thuyền lên, cung cấp ổn định sinh mệnh nguyên dịch cho cô, trái lại không khó."

Trần Thục liền nhíu mày, "Người bạn trai kia của con gái cô, không phải rất có địa vị ở quan phương sao?"

Phó Tuyết tức giận nói: "Chức vị của cậu ta không cao."

Chức vị không cao, tự nhiên không có quyền hạn thuyên chuyển sinh mệnh nguyên dịch. Trần Thục liền nói ngay: "Không có chức vị chỉ có tiềm lực, loại con rể này dùng làm gì, cô vẫn là lựa chọn Miller gia tộc đi."

Trong đầu Phó Tuyết hiện lên khuôn mặt tuấn tú của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thở dài nói:

“Tôi lúc ấy cũng không biết bị trút thuốc mê gì, chỉ cảm thấy cậu ta rất không tệ. Không đề cập tới cậu ta nữa, tôi ở Trung Quốc vẫn có chút mối quan hệ, có thể hỗ trợ đi quan hệ một chút, nhưng cô phải thêm tiền.”

Trần Thục cười tủm tỉm nói: “Tôi cũng sẽ không chờ cô quá lâu, cô không phải lựa chọn duy nhất của tôi.”

Phó Tuyết đang muốn nói chuyện, liền thấy nữ trợ lý mặc váy bút chì, cầm điện thoại di động vội vàng chạy tới, đứng ở bên cạnh bàn, khom người đưa điện thoại di động lên, nói:

“Phu nhân, tôi cảm thấy ngài cần đọc tin tức này.”

Phó Tuyết tùy tay tiếp nhận điện thoại di động, tập trung nhìn vào.

Trong nháy mắt này, cô giống như bị sét bổ trúng, ngây ra ở tại chỗ.

Con ngươi của cô hơi co rút lại, khuôn mặt trái xoan tinh xảo xinh đẹp giăng kín dại ra.

Trần Thục liếc nhìn một lần điện thoại thông minh trong tay khuê mật, “Đã xảy ra chuyện gì, dọa cô thành như vậy.”

Phó Tuyết như chưa nghe hiểu, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, đầy đầu óc đều là “liên tục vượt hai cấp”, “đánh gục ba tên cấp 6” các từ ngữ.

Đương nhiên, còn có bốn chữ to “Nguyên Thủy Thiên Tôn”.

Chương 1665: Các bà mẹ rung động (1)

Tâm tình Phó Tuyết giờ phút này, không thể dùng ngôn ngữ đơn giản hình dung, rung động, nghi ngờ, kinh ngạc, mừng như điên, kích động… Các loại cảm xúc cuồn cuộn.

Cô tán thành thiên phú của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bằng không cũng sẽ không lựa chọn quan sát, ở trong đánh giá của cô, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu có thể ở trong ba tháng, từ cấp 4 lên tới cấp 5, như vậy, hắn trong hai năm tương lai liền có hi vọng xông lên Chúa Tể.

Vậy cô liền nhận đứa con rể này.

Trái lại, nếu tốc độ tăng lên của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở giai đoạn Thánh Giả quy củ, thì nói rõ thiên phú của hắn đã đến điểm cuối, Phó Tuyết sẽ không chút do dự lựa chọn Miller gia tộc.

Phó Tuyết như thế nào cũng không ngờ, lúc này mới bao lâu?

Cô từ Tùng Hải về một tuần, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã liên tục vượt hai cấp, trở thành người nổi bật giai đoạn Thánh Giả.

Phó Thanh Dương năm đó cũng không kinh thế hãi tục như vậy nha.

Kinh ngạc qua đi, theo đó mà đến là mừng như điên, tựa như mua xổ số trúng giải thưởng lớn, nhặt đồ nhặt được hàng ngon, làm ăn ký được đơn đặt hàng tám trăm năm.

Dứt bỏ Phó Thanh Dương nói Phó gia di chuyển phương hướng chiến lược, chỉ bằng tư chất của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Phó Tuyết cảm thấy mình liền không có gì phải do dự.

So với gả Quan Nhã vào Miller, lấy về chút phần trăm kia, trực tiếp trở thành mẹ vợ của một vị tiền đồ vô lượng, mới là thật sự đi lên đỉnh phong cuộc đời.

Thậm chí, cô tương lai có thể mượn điều này trở thành một thành viên của hội tộc lão.

Nghĩ đến đây, Phó Tuyết hít thở cũng dồn dập.

“Xem ra cô đã gặp một số việc, như vậy thuyền buồm hôm nay chỉ chơi đến nơi đây.” Trần Thục bắt chéo chân, dựa vào ghế dựa lưng, chậm rãi bưng lên nước trái cây, “Tôi buổi chiều còn có một cuộc gặp mặt làm ăn.”

“A” Phó Tuyết phục hồi tinh thần lại, “Cô nói cái gì?”

Trần Thục nhìn điện thoại di động trong lòng bàn tay cô: “Có thể chia sẻ một phen không?”

Đôi lông mày thanh tú vẽ tinh xảo của Phó Tuyết lập tức bay lên, khuôn mặt xinh đẹp treo lên nụ cười vui vẻ, “Con rể của tôi lên tới cấp 6 rồi, hơn nữa liên trảm ba Thánh Giả cao cấp tổ chức tà ác, đã chấn động Trung Quốc.”

Xưng hô từ “bạn trai của con gái”, tơ lụa chuyển đổi đến “con rể” .

Trần Thục ngẩn ra: “Con rể của cô không phải cấp 4 sao?”

“Cho nên nói chấn động toàn bộ Trung Quốc nha, một cái phó bản liên tục tăng hai cấp, Huyên Huyên năm đó cũng chưa có hành động vĩ đại như vậy, trong thiên tài đại khu thứ nhất, cô cũng không chọn ra được ví dụ thứ hai.” Phó Tuyết mặt mày hưng phấn:

“Tôi bỗng nhiên có chút bội phục ánh mắt của nha đầu thối, bản lãnh chọn đàn ông của nó so với tôi mạnh hơn nhiều. Chậc chậc, từ cấp 4 đến cấp 6, đứa con rể này của tôi chỉ dùng hai tháng thời gian.

Thiên tài đã không cách nào hình dung hắn, phải nói quái thai mới đúng, tuy tôi biết, tình huống lần này khẳng định có thành phần may mắn. Hắn cuối năm có lẽ có thể tham gia phó bản giết chóc, một hơi trở thành Chúa Tể, đó là người quan phương tấn thăng Chúa Tể nhanh nhất từ trước tới nay.

“Trần Thục à, tôi tương lai có lẽ có thể tiến vào hội tộc lão Phó gia.”

Cô thần thái phấn chấn blah blah, lộ ra một sự người gặp việc vui tinh thần thoải mái.

Trần Thục càng nghe càng không thích hợp, bưng lên nước trái cây, cau mày: “Con rể của cô là?”

“Tôi hình như vẫn chưa nói với cô danh hiệu của hắn.” Phó Tuyết cười mỉm nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn! Cô hẳn là từng nghe ID này chứ, thiên tài dần dần dâng lên của Ngũ Hành minh, nghe nói còn đang học đại học.”

Lúc cô nói bốn chữ “Nguyên Thủy Thiên Tôn”, giọng điệu cùng vẻ mặt mang theo một tia khoe khoang.

“Phốc!”

Trần Thục phun ra một ngụm nước trái cây.

“Khụ khụ khụ” Trần Thục buông nước trái cây, kịch liệt ho khan.

Nữ trợ lý cách đó không xa vội vàng chạy tới, đưa lên khăn tay cùng một ly nước trắng.

Nó cũng cấp 6 rồi? Nó sao có thể cấp 6 rồi? ! Trần Thục ngồi ngây người, giống như bị sét đánh trúng, phản ứng giống Phó Tuyết vừa rồi như đúc.

“Boss, boss?”

Nữ trợ lý thấp giọng nói.

Trần Thục như ở trong mộng mới tỉnh, chợt trở về hiện thực, cô tiếp nhận khăn tay, lau qua loa nước trái cây ở khóe miệng, ngực, giọng điệu hấp tấp nói:

“Cầm điện thoại di động đến đây.”

Nữ trợ lý vội vàng từ trong túi lấy ra hai cái điện thoại di động của sếp, một cái làm ăn, một cái riêng tư.

Trần Thục cầm lấy điện thoại riêng tư, gọi vào số “con trai”.

“Xin lỗi, số điện thoại ngài gọi không thể kết nối, xin gọi lại sau.”

Chặn mình rồi? Trần Thục mặt căng cứng, đổi thành điện thoại làm ăn, gọi vào số của con trai.

“Xin lỗi, số điện thoại ngài gọi không thể kết nối, xin gọi lại sau.”

“Đưa điện thoại di động của cô đây.” Trần Thục phân phó.

Nữ trợ lý liền đưa điện thoại di động của mình.

Nhưng một lần này, điện thoại nhắc nhở vẫn như cũ không thể kết nối.

Chương 1666: Các bà mẹ rung động (2)

Trần Thục liền biết, con trai đã từ chối nhận tất cả cuộc gọi số lạ.

Cô nghiến răng nghiến lợi một phen.

“Cô làm sao vậy?” Phó Tuyết lại hỏi một câu, hồ nghi nhìn chằm chằm đồng bạn hợp tác kiêm khuê mật.

“Không có việc gì!” Trần Thục hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh, vẻ mặt cổ quái nhìn cô một cái:

“Thật không ngờ, con rể của cô lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tôi nhớ rõ con gái cô 27 tuổi rồi nhỉ, trước kia từng có bạn trai chưa, sinh hoạt cá nhân loạn không, tính cách tựa như không tốt lắm, bằng không cũng sẽ không trở mặt với cô, thiên phú thế nào, có thể được Phó gia lấy đi làm thông gia, nghĩ hẳn là rất bình thường.”

Phó Tuyết nghe mà ngẩn ra, “Con gái của tôi chưa đắc tội cô nhỉ?”

Trần Thục khoát tay, “Chúc mừng, cô có đứa con rể làm người ta hâm mộ, đáng tiếc tôi chỉ có con trai, không có con gái. Nhưng tôi cảm thấy con gái cô cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không xứng, tuổi con bé có hơi lớn.”

Phó Tuyết nhất thời cười lên, “Tuổi? Tiểu nam sinh tuổi vừa vặn, hắn nếu không phải con rể của tôi, tôi đã tự mình ra tay rồi.”

Trần Thục: “.”

“Cô tốt nhất từ bỏ ý nghĩ không thực tế này.” Cô một bộ dáng nôn nóng hấp tấp, đứng dậy nói:

“Chuyện hợp tác cô nghĩ thêm chút nữa, nghĩ xong rồi gọi cho tôi, tôi buổi chiều còn có hội nghị quan trọng, đi trước.”

Không đợi Phó Tuyết đáp lại, dẫn theo nữ trợ lý vội vàng rời đi.

Trần Thục bước nhanh đi ra mấy chục mét, dùng điện thoại di động gọi vào một số.

Điện thoại vang thật lâu mới kết nối, truyền đến tiếng oán giận: “Tuy chị bên đó là ban ngày, nhưng ngẫu nhiên phải cân nhắc vấn đề lệch múi giờ nha, đừng luôn ở nửa đêm gọi điện cho tôi.”

Trần Thục gọn gàng dứt khoát nói:

“Con trai tôi cấp 6 rồi?”

“A? Nó sao có khả năng cấp 6, nó tấn thăng Thánh Giả mới hai tháng.”

Cái trán trơn bóng của Trần Thục nổi lên gân xanh: “Cô còn không biết? Cô có thể thu thập tình báo hắn hoi hay không, cô có thể đừng luôn phế vật như vậy hay không, một mình tôi lo liệu Tế Thế Xã đã đủ vất vả rồi.”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng ngáp.

Bộ ngực Trần Thục phập phồng một phen, cưỡng chế lửa giận, nói:

“Nó đã cấp 6, dựa theo ước định của chúng ta lúc trước, cô phải nghĩ cách để nó xuất ngoại, tiếp quản Tế Thế Xã.”

“Còn chưa tới lúc, tốc độ thăng cấp của nó ra ngoài chúng ta đoán trước, thuộc về tình huống ngoài ý muốn, dựa theo đánh giá của tôi, nó nên ở thời điểm cuối năm xuất ngoại.”

“Nhưng nó bây giờ đã cấp 6 rồi.”

“Đợi một chút nữa.”

…

“Sơn Hà Vĩnh Tồn?” Ánh sao trong mắt ôn trưởng lão thu liễm, thản nhiên nói:

“Cậu nếu không nói, tôi cũng sắp quên hắn rồi, cũng trở về linh cảnh hơn hai mươi năm rồi, nhắc tới hắn làm cái gì?”

Linh Quân đứng ở dưới tàng cây hòe, lười biếng dựa vào thân cây, “Tôi muốn biết hắn là chết như thế nào?”

“Đã là trở về linh cảnh, tự nhiên là chết ở trong phó bản.”

Cây hòe ở trong gió đêm vang lên “xào xạc”, truyền đến tiếng cười vui của bọn nhỏ: “Chết ở trong phó bản rồi, chết ở trong phó bản rồi ~”

Linh Quân “Ồ” một tiếng:

“Vậy tư liệu của hắn vì sao bị tiêu trừ rồi? Thái Nhất môn thành lập trăm năm, trưởng lão trở về linh cảnh không ít, đều có tên có họ, có thể tra được hồ sơ, vì sao chỉ mỗi mình hắn bị tiêu trừ tư liệu.”

Tôn trưởng lão nhẹ nhàng đong đưa xích đu, “Lão phu hai mươi năm không quản chuyện, cậu nên đến hỏi đại trưởng lão,

lão tiểu tử đó cầm quyền nửa thế kỷ, đến nay còn mang công việc Thái Nhất môn nắm chặt chẽ ở trong tay.”

Linh Quân nhìn kỹ ông lão trên xích đu, nói:

“Tôi nghe Victoria nói, ngài năm đó quan hệ với Sơn Hà Vĩnh Tồn rất tốt, bạn tốt tử vong, ngài không có khả năng hoàn toàn không biết gì cả. Chuyện hắn bị lau đi tư liệu, ngài tuyệt đối biết.”

Tôn trưởng lão nhắm mắt, theo xích đu cùng nhau lay động, giống như chưa nghe thấy.

Linh Quân trực tiếp đứng dậy, đi về phía trước vài bước, trầm giọng nói:

“Tôn trưởng lão, ngài ở trong trưởng lão Thái Nhất môn tuổi hơi trẻ, giống với Victoria đều là phái thanh niên khỏe mạnh. Hai mươi năm trước, ngài là trưởng lão tay nắm thực quyền.

“Nhưng từ khi tôi nhớ chuyện bắt đầu, ngài đã luôn luôn ở trong tiểu viện này dưỡng lão, dưỡng hơn hai mươi năm, từ bốn mươi tuổi dưỡng đến hơn sáu mươi.”

Tôn trưởng lão nhắm mắt dưỡng thần.

“Trước khi tới tôi từng điều tra ngài, thời điểm năm 1999, ngài đột nhiên bàn giao quyền lực, không xử lý công việc trong môn nữa, từ trung tâm quyền lực lui ra, từ đó về sau, ngài liền rất ít rời khỏi nơi này. Mà ở một tháng trước khi ngài bàn giao quyền lực, Sơn Hà Vĩnh Tồn trở về linh cảnh. Cũng chính là một năm đó, đứa nhỏ ngài nhận nuôi đều chết bởi hoả hoạn, nay ký sinh trên cái cây hòe này.” Linh Quân mang theo giọng điệu chất vấn, khí thế ép người:

“Tôn trưởng lão, ngài có thể nói cho tôi biết, đây là vì sao không?”

Chương 1667: Các bà mẹ rung động (3)

Gió đêm thổi, cây hòe lại yên lặng, tiếng cười vui của trẻ con không thấy nữa.

Tôn trưởng lão mở mắt, con ngươi là màu vàng nung chảy, khí tức bá đạo cương liệt nháy mắt tràn đầy tiểu viện.

Linh Quân vốn còn khí thế hùng hổ, hai đầu gối mềm nhũn, mềm nhũn tựa vào thân cây.

“Ai bảo cậu điều tra chuyện năm đó.” Đôi mắt như vàng nung chảy của Tôn trưởng lão tràn ngập uy áp cùng lạnh lùng, lão lúc này, khí tức cường thịnh bá đạo, tựa như liệt dương (mặt trời chói chang) chiến thần, so với ông lão mặc ba lỗ quần cộc vừa rồi như hai người khác nhau.

Linh Quân nghiến răng, chống cự lại uy áp cấp Chúa Tể, trầm giọng nói:

“Thập thất ca của tôi chết không minh bạch, tôi muốn biết chân tướng.”

“Thập thất ca của cậu…” Hào quang màu vàng trong mắt Tôn trưởng lão từ từ thu liễm, hừ lạnh nói: “Đây không phải chuyện cậu nên biết đến.”

“Tôi muốn biết!” Linh Quân thở hổn hển một hơi, chỉ cảm thấy cả người buông lỏng.

Tôn trưởng lão cười lạnh nói: “Làm rõ nguyên nhân cái chết của Linh Thác? Không biết tự lượng sức mình, cậu ngay cả khí tức của tôi cũng không chịu nổi.”

Lão sau đó nhìn về phía ngoài sân, “Đừng cho rằng Victoria đến đây có thể bảo vệ cậu, tôi bây giờ muốn giết cậu, cô ấy chống đỡ được?”

Linh Quân đang muốn nói chuyện, trong lòng đột nhiên phát lạnh.

Ngụ ý của Tôn trưởng lão, hắn nếu điều tra tiếp, sẽ gặp được nguy hiểm tính mạng, nguy hiểm mà Victoria không bảo vệ được.

Phóng mắt Thái Nhất môn, ai có thể uy hiếp đến con trai môn chủ?

Đáp án đã rất rõ ràng.

Linh Quân vẻ mặt ngưng trọng, không thấy lỗ mãng tản mạn của ngày thường nữa, thấp giọng nói:

“Là hắn giết Thập thất ca cùng trưởng lão Sơn Hà Vĩnh Tồn?”

Tôn trưởng lão nhắm mắt lại, theo xích đu chớp lên.

Ngầm thừa nhận.

Vì sao? Miệng Linh Quân mở ra, kẹt ở trong cổ họng, chưa thể hỏi ra.

…

Vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh nhường phòng ngủ cho Ngân Dao quận chúa, tiến vào phòng của Quan Nhã, mang thú nhồi bông hình tượng cự giải xù lông đáng yêu kẹp ở giữa hai chân, đang định ngủ một giấc ngon lành, bổ sung tinh lực cùng thể lực thiếu hụt ở trong phó bản.

Điện thoại di động đột nhiên vang.

Người gọi tới là Giang Ngọc Nhĩ.

"Dì trẻ?" Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi.

"Mẹ mày vừa rồi gọi cho dì." Thanh âm giòn tan của Giang Ngọc Nhĩ truyền đến: "Chị ấy có việc tìm mày, nhưng không gọi được vào số của mày, dì liền nói mày không ở trong nhà."

"Trần Thục tìm cháu làm gì?" Trương Nguyên Thanh cười lạnh một tiếng.

"Hỏi chuyện bạn gái mày."

Hỏi chuyện bạn gái mình? Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Trần Thục ngay cả con trai cũng không muốn quản, đừng nói bạn gái của con trai.

Hơn nữa bà ấy chặn mình, bày rõ gần đây không muốn liên hệ, sao có khả năng bởi vì chuyện bạn gái cố ý tìm hắn?

"Hỏi bạn gái cháu làm gì?" Hắn hỏi.

Giang Ngọc Nhĩ cũng cười lạnh một tiếng, "Ai biết được, nói là muốn nghe một chút bạn gái mày là người thế nào, dì nói là phú bà thích mặt trắng, bao nuôi mày, bây giờ mày mỗi ngày đều mệt chết mệt sống ứng phó phú bà lớn tuổi."

"Chị ấy nghe xong rất tức giận, yêu cầu mày lập tức chia tay." Giang Ngọc Nhĩ nói: "Mày ở đâu, dì trẻ bây giờ tới đón mày."

"Ở ôn nhu hương của phú bà, dì bảo mẹ cháu đi chết đi cho cháu." Trương Nguyên Thanh tắt máy.

Vừa tính tắt máy ngủ, tiếng chuông lại tới, lần này là Phó Thanh Dương.

“Lão đại?”

“Buổi tối càng thích hợp cậu luyện chế âm thi hơn, cho nên tôi bảo người ta sớm sưu tập xong tài liệu, đặt ở trong kho hàng bang phái, cậu nhớ nhận.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

“Cảm ơn lão đại.” Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên.

Phó Thanh Dương hiệu suất đúng là cao nha… Trương Nguyên Thanh vui sướng buông điện thoại di động xuống, mở ra kho hàng Bạch Hổ vệ.

Đạo cụ trong kho hàng dọn trống một nửa, đổi hết thành tài liệu, luyện chế ba âm thi, một linh phó cần quá nhiều tài liệu, Tiền công tử lại giàu có —— đạo cụ thì tràn đầy.

Trương Nguyên Thanh lần lượt xin, mang hơn bốn mươi loại dược liệu lấy ra toàn bộ.

Hắn trước di chuyển giường lớn của Quan Nhã đến bên cửa sổ, dọn ra không gian rộng rãi, tiếp theo dọn dẹp tro bụi dưới giường.

Cuối cùng tới phòng ngủ chuyển thi thể Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm tới, cùng với Ngân Dao quận chúa đặt xác thẳng tắp.

Quận chúa không ngủ, chỉ là đang nhắm mắt dưỡng thần, vừa nghe thấy sớm bắt đầu luyện chế, lập tức mở đôi mắt ra, con ngươi đỏ yêu dị lóe ra ánh sáng.

Cô theo Trương Nguyên Thanh tới phòng Quan Nhã, đi thẳng về phía góc chất đống tài liệu, ngồi xổm xuống, lặp đi lặp lại kiểm tra hồi lâu, hài lòng gật đầu:

“Đủ rồi, không bỏ sót.”

Sau đó, cô bắt đầu cởi áo thun cùng váy dài trên người, so với bất cứ một lần nào trước đây còn dứt khoát lưu loát hơn.

Trương Nguyên Thanh nhìn cô cởi áo dài tay màu vàng nhạt, cởi bỏ cạp váy, để váy dài sa mỏng theo đùi ngọc tuột xuống.

Chương 1668: Luyện chế âm thi cùng nhân vật chính cầu viện (1)

Dưới ánh đèn, da thịt nhẵn nhụi trắng sứ lóe ra hào quang, hòa lẫn với ren màu đen, cực có cảm giác chấn động thị giác.

"Cô đến trước?" Trương Nguyên Thanh khó xử nói: "Tôi còn nghĩ cô ở bên cạnh trông coi cơ, dù sao tôi lần đầu tiên luyện âm thi cấp 6."

Ngân Dao quận chúa cúi đầu, liếc nhìn tài liệu một lần, "Tài liệu không nhiều, cậu nếu là thất thủ ba lần, tôi liền vui mừng một lần vô ích, tôi đến trước."

Không cho phân trần, cúi người cong mông, nắm đường viền hoa ren, mang nó từ trên lưng xắn xuống.

Hiện nay, cô đã có thể rất thản nhiên cởi áo tháo thắt lưng, thẳng thắn thành khẩn gặp nhau. Vẫn có chút ngượng ngùng cùng không khỏe, nhưng trước lạ sau quen, ba lần thoát y rất thuần thục.

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói: "Cô đừng nóng vội chứ, giúp tôi xử lý tài liệu trước."

"Không cần." Ngân Dao quận chúa nằm ngay.

Ồ, cô ấy vậy mà còn có thể đùa giỡn, xem ra rất khát vọng thăng cấp, cũng đúng, cô ấy ở trong cổ mộ lẻ loi hiu quạnh mấy trăm năm khó có thể tiến bộ… Trương Nguyên Thanh cúi người nhặt váy lên, vứt ở dưới eo quận chúa.

Tuy là mô hình lắp ráp cực phẩm, nhưng nhìn nhiều vẫn có chút tâm viên ý mã.

Trương Nguyên Thanh lần lượt triển khai tài liệu, quận chúa 5 lên 6 tài liệu chính là âm Phách Thạch cùng Tinh Thần Chi Tâm, thứ trước là một loại kết tinh do vô số linh hồn ngưng tụ thành.

Thứ sau là trái tim thuần túy, ẩn chứa lượng khổng lồ tinh thần lực, đúng, trái tim của Tinh Quan.

Tài liệu phụ trợ trái lại không nhiều, sáu loại.

Trương Nguyên Thanh ngựa quen đường cũ nghiền nát tài liệu phụ trợ, chế tác xong "mực" vẽ linh lục, đồng thời khắc họa linh lục ở trên hai tài liệu chính —— Đây là một bộ phận của trận pháp, có thể khiến âm thi chứa tài liệu chính tốt hơn.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng công tác giai đoạn trước, hắn nháy mắt nhấc lên váy lụa mỏng trên eo quận chúa, ở trong váy từ từ bay xuống, nâng bút, thoăn thoắt, vẽ xuống từng đường linh lục trôi chảy.

Có lẽ là đêm muộn, trạng thái của Trương Nguyên Thanh không tệ, trong nửa giờ, chưa vẽ sai một nét bút nào, thành công hoàn thành bước thứ hai của công trình to lớn.

"Phù!" Hắn nhẹ nhàng phun ra một hơi, lau mồ hôi trên trán.

"Thiên phú vẽ bùa của cậu rất tốt." Ngân Dao quận chúa khó nén được kinh ngạc, "Lấy căn cơ nông cạn của linh cảnh hành giả, trận pháp cỡ lớn cấp 6, rất khó thành công trong một lần mới đúng, chỉ có người tu hành cổ đại chúng tôi, ngày qua ngày học tập, khắc khổ luyện tập, mới có thể cam đoan xác xuất thành công."

Tôi từng nuốt linh thể của Thuần Dương chưởng giáo… Trương Nguyên Thanh giọng điệu bình thản trả lời: "Với tôi mà nói, đơn giản tựa như làm đề toán học cấp hai."

Ngân Dao quận chúa bị khí thế của hắn chấn nhiếp, "Thật lợi hại, khó trách sư tôn coi trọng cậu như thế, nếu là ở năm đó, người nhất định sẽ thu cậu làm đệ tử đích truyền, chúng ta chính là đồng môn sư tỷ đệ."

"Sau đó cùng nhau trộm quan tài bà ấy?"

"…"

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Trương Nguyên Thanh nghỉ ngơi tương đối rồi, tiếp theo tiến hành một bước cuối cùng, vẽ trận pháp.

Một giờ sau, mặt sàn căn phòng rộng rãi đã có thêm một trận pháp hình tròn, trung ương là Dưỡng Linh Phù, lấy lá bùa này làm trung tâm, linh lục vặn vẹo nhưng tràn ngập đạo vận nối tiếp, lồng ghép vào nhau, tạo thành một trận pháp hình tròn đường kính 5 mét.

Trương Nguyên Thanh bày âm Phách Thạch cùng Tinh Thần Chi Tâm ở rìa trận pháp hình tròn, sau đó bế Ngân Dao quận chúa lên đi đến trung ương trận pháp.

Đặt âm thi xinh đẹp xuống, lui tới ngoài trận pháp hình tròn, ngồi xổm xuống, lòng bàn tay đè linh lục, đưa vào Thái âm lực.

Trận pháp hình tròn, linh lục trên người Ngân Dao quận chúa, linh lục của hai tài liệu chính đồng thời sáng lên, phát ra hắc quang lấp lánh, âm khí mênh mông lao lên trần nhà, lại từ từ chìm xuống, tràn ngập ra ở trong phòng.

Trương Nguyên Thanh vững vàng đưa vào Thái âm lực, trong khoảng khắc, hai tài liệu chính "nóng chảy", hóa thành tinh thần lực lấp lánh cùng linh hồn lực tinh thuần, ùa vào trái tim cùng mi tâm của Ngân Dao quận chúa.

Thân thể quận chúa run lên, chậm rãi lơ lửng, cách mặt đất nửa mét, mái tóc thật dài rủ xuống dưới đất.

Trận pháp bốc hơi Thái âm lực nâng đỡ cô, tẩy rửa thân thể cùng linh hồn của cô, từng chút một luyện hóa lực lượng của hai món tài liệu chính, tăng tốc dung hợp.

Quá trình này kéo dài suốt hai mươi phút, Trương Nguyên Thanh liên tục không ngừng đưa vào Thái âm lực, thiếu chút nữa bị rút cạn thành xác khô.

Nếu chủ tu Thái âm lực, chút tiêu hao này hoàn toàn không tính là gì… Trương Nguyên Thanh nhìn thân thể mềm mại của quận chúa chậm rãi hạ xuống, nghĩ đến còn có hai âm thi một linh phó, âm thầm nhe răng.

Ngân Dao quận chúa trở về trận pháp hình tròn, linh lực còn sót lại trong trận, toàn bộ ùa vào trong cơ thể cô, hấp thu không dư thừa một chút nào.

Chương 1669: Luyện chế âm thi cùng nhân vật chính cầu viện (2)

Cô bật người dậy thẳng tắp, đôi mắt nở rộ ánh sáng đỏ lấp lánh, khí tức cường đại tuôn trào ra, ở trong phòng ngủ rộng rãi thổi lên một trận gió âm mạnh mẽ.

“Tôi đột phá rồi.” Ngân Dao quận chúa vui sướng cảm ứng biến hóa trong cơ thể, lại lặp lại một câu:

“Tôi đột phá rồi!”

Khuôn mặt tuyệt đẹp của cô không có biểu cảm, nhưng dao động tinh thần kịch liệt, như cô gái trẻ hoan hô nhảy nhót.

Trương Nguyên Thanh cực ít ở trên người cô nhìn thấy cảm xúc phập phồng kịch liệt như vậy. Vị quận chúa này du lịch thiên hạ, ý niệm thông suốt, bình thường lấy tư thái “quan sát” bàng quan đám người Nữ Vương.

Giựt giây, trêu đùa, bản thân bàng quan, cười ngắm gió mây.

Cô lúc này, mới giống một cô nương.

“Cô thích ứng cho tốt, tôi nghỉ ngơi nửa tiếng.” Trương Nguyên Thanh đi đến bên cửa sổ, cởi giày, đặt lưng là ngủ.

Mãi cho đến bốn rưỡi sáng, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc luyện Tham Lam Thần Tướng, Bách Nhân Trảm thành âm thi, Y Xuyên Mỹ cũng đã thành linh phó.

Trong đó, tài liệu chính của Bách Nhân Trảm là tuyến độc cùng răng nọc Xà Nữ, vị Đại Đao minh chủ này là cấp 5 đỉnh phong, Trương Nguyên Thanh tăng hắn lên thành cấp 6 sơ kỳ, lại mang tuyến độc, răng nọc của Xà Nữ cấp 6 hậu kỳ dung nhập trong đó, tăng cường phẩm chất của hắn.

Bách Nhân Trảm nay là âm thi cận chiến mang theo độc tố công kích .

Tham Lam Thần Tướng không có bất cứ thuộc tính nào tăng thêm, Trương Nguyên Thanh cân nhắc mãi, cho rằng không cần.

Một mặt, bản thân vị Thần Tướng này chính là nghề nghiệp cận chiến, lại là cấp 6 đỉnh phong, lực lượng, tốc độ, nhanh nhẹn các thuộc tính, so với hắn là chủ nhân còn mạnh hơn một cấp bậc, không cần buff lòe loẹt.

Một mặt khác, âm thi cấp 6 đỉnh phong luyện chế cực kỳ khó khăn, lại thêm tài liệu nghề nghiệp khác, độ khó tăng vọt, tỷ lệ thất bại tăng vọt.

Y Xuyên Mỹ luyện chế đơn giản hơn rất nhiều, không cần tăng thêm tài liệu chính, chỉ cần chuyển hóa cô thành linh phó, đóng vào dấu ấn, lại lấy Thái âm lực của mình tẩy rửa linh hồn, để cô biến thành hình dạng chủ nhân.

Về phần Huyết Tường Vi, Trương Nguyên Thanh không tính tăng cô lên, âm thi này đã bắt đầu thú hóa, dùng bốn năm lần nữa liền hoàn toàn biến thành người sói đánh mất lý trí.

Đến lúc đó chỉ có thể tự tay thanh lý.

Coi như tiêu hao phẩm để dùng là được.

Bốn âm thi, ba linh phó, mình cũng coi như có chút bộ dáng Thần Dạ Du rồi, về sau lại phân phối đạo cụ cho bọn họ, lộ số đấu pháp có thể chuyển đổi tổ hợp… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên dâng lên xúc động luyện tập mãnh liệt.

Bất đắc dĩ, trong khoảng thời gian ngắn tìm không được nghề nghiệp tà ác cùng cấp bậc để luyện tập.

Đang nghĩ, hắn thấy Y Xuyên Mỹ phủ phục dưới đất, truyền đến tinh thần dao động:

“Chủ nhân, tôi có một yêu cầu quá đáng.”

“Nói!” Trương Nguyên Thanh cực kỳ ôn hòa đối với linh phó của mình.

Y Xuyên Mỹ ngẩng lên khuôn mặt xinh đẹp, “Xin chủ nhân mỗi ngày quất roi, lăng nhục tôi.”

Tựa như sợ Trương Nguyên Thanh từ chối, bổ sung nói:

“Nhu cầu phương diện tinh thần, nếu không thể được thỏa mãn, tâm tính của tôi sẽ dần dần vặn vẹo, thẳng đến lúc tinh thần mất khống chế. Đây là bệnh chung của nghề nghiệp tà ác, cấp bậc càng cao, bệnh trạng càng nghiêm trọng.”

Còn có chuyện này? Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật, nhớ lại một lần nghề nghiệp tà ác mình quen biết, hình như thực là như thế.

Mặc kệ là Ma Nhãn, Sợ Hãi, Sắc Dục, cấp bậc càng cao, tâm tính càng vặn vẹo, cùng khó có thể khống chế.

Hắn nghĩ một chút, Thái âm lực ngưng tụ thành sợi roi hư ảo, hung hăng quật lên trên người Y Xuyên Mỹ:

“Như vậy sao?”

Y Xuyên Mỹ hét lên một tiếng, mềm nhũn ngã xuống, lại tinh thần phấn khởi: “Đa tạ chủ nhân, đa tạ chủ nhân, nếu có thể sử dụng Nhật chi thần lực quật tôi, thì càng tốt rồi.”

Thực con mẹ nó biến thái… Trương Nguyên Thanh lập tức thỏa mãn cô ta.

Nghe Y Xuyên Mỹ đau đớn hò hét bén nhọn, hắn trầm giọng nói: “Quất roi còn được, lăng nhục thì thôi, cô ngay cả quận chúa cũng không bằng.”

“Tôi, tôi cũng có thể nhập vào.” Y Xuyên Mỹ không cam lòng thể nghiệm giải trí bị cắt ngang, nhưng bị Trương Nguyên Thanh trừng mắt nhìn một cái, bất đắc dĩ chịu thua, “Ngài là chủ nhân, ngài định đoạt.”

Trương Nguyên Thanh vốn muốn thăm dò một phen tình báo của Hư Vô giáo phái (nam phái), nhưng bận rộn một đêm, sớm đã sức cùng lực kiệt, liền thu linh phó, bảo Ngân Dao mang theo hai âm thi rời khỏi, bản thân lên giường ngủ.

“Ting ting ting!”

Tiếng chuông dồn dập truyền đến.

Đêm nay nhiều điện thoại như vậy? Trương Nguyên Thanh vừa nằm xuống có chút bực bội cầm lấy điện thoại di động, thấy người gọi tới là Linh Quân.

Tinh thần hắn rung lên, cơn mệt mỏi tiêu tán không ít, nhận cuộc gọi.

“Quan Nhã ở bên cạnh cậu không?” Giọng Linh Quân nghiêm túc mà trầm thấp.

“Không chịu nổi quất roi, vừa khóc lóc cầu xin tha thứ gọi ca ca, bây giờ đã ngủ.” Trương Nguyên Thanh nói đùa một phen, sau đó giọng điệu đứng đắn hỏi:

“Cô ấy ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rồi, có chuyện gì?”

Chương 1670: Luyện chế âm thi cùng nhân vật chính cầu viện (3)

Linh Quân thở phào, “Tôi đã tra ra một ít manh mối.”

Lập tức mang tình báo của “Sơn Hà Vĩnh Tồn”, cùng với nguyên nhân cái chết của Linh Thác cùng Sơn Hà Vĩnh Tồn từ chỗ Tôn trưởng lão biết được, thấp giọng nói cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Thật đúng là hắn làm nha…” Trương Nguyên Thanh hít một ngụm khí lạnh, “Tôn trưởng lão có nói nguyên nhân không?”

“Lão Tôn hồ đồ bảo tôi đừng tìm đường chết.” Linh Quân trầm giọng nói.

“Đừng tra nữa.” Giọng điệu Trương Nguyên Thanh ngưng trọng, “Tôi không muốn anh gặp chuyện.”

Là hắn dẫn Linh Quân vào hố, là hắn muốn tìm hiểu chuyện cũ năm đó, làm rõ chân tướng Tiêu Dao giải tán, phụ thân tử vong.

Nhưng nếu làm rõ chân tướng phải đặt vào tính mạng Linh Quân, Trương Nguyên Thanh tình nguyện kéo dài thêm một đoạn thời gian, về sau mình đi điều tra, cũng không biết tai họa ngầm phụ thân một thế hệ đó chôn xuống, có thể sớm bùng nổ hay không.

Ở dưới tình huống hắn không có bất cứ phòng bị gì, cướp đi tính mạng của hắn.

“Tôi không muốn cứ như vậy bỏ qua, nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ thật cẩn thận thử ở ngoài rìa, sẽ không chạm đến trung tâm. Chỉ cần chưa chạm đến trung tâm, tôi sẽ không bị diệt khẩu.” Linh Quân trấn an:

“Có Victoria bảo hộ tôi đó.”

“Victoria là ai?”

“Ừm, ừm… là trưởng bối đáng giá tin cậy.” Linh Quân nói.

Vừa dứt lời, Trương Nguyên Thanh liền nghe thấy trong loa truyền đến tiếng cười lười biếng quyến rũ của phụ nữ: “Vừa rồi ở trên giường còn gọi tôi thân ái, bây giờ đã thành trưởng bối đáng giá tin cậy?”

“Tôi còn có việc, cúp máy trước.” Linh Quân tựa như có chút xấu hổ, vội vàng nói một tiếng.

Mình sai rồi, thằng cha này không tốt hơn Ma Quân điểm nào hết, đều là tra nam không có tiết tháo… Trương Nguyên Thanh nghe trong điện thoại di động truyền đến tiếng báo bận, trong lúc nhất thời đầy mình lời nói nhảm không biết nên phun như thế nào.

Trưởng bối đáng giá tin cậy? Người tình? Lòng hiếu thảo của gã Linh Quân này là pho mát lên men mười mấy năm sao, biến chất không thể biến chất hơn nữa.

Trương Nguyên Thanh nhét điện thoại di động vào dưới gối đầu, suy nghĩ cái chết của Linh Thác cùng Sơn Hà Vĩnh Tồn, suy nghĩ nhân vật Tôn trưởng lão sắm vai ở trong chuyện này.

Rất hiển nhiên, Tôn trưởng lão bị chuyện năm đó liên lụy.

Nhưng hẳn là giao thiệp không sâu, cho nên chỉ bị vùi lấp đi, mà không phải diệt khẩu.

"Thái Nhất môn tuyến này không thể miễn cưỡng, nên gác lại chút, chẳng may hại chết Linh Quân, hoặc là rước lấy Thái Nhất môn chủ chú ý, mình liền nguy hiểm, Phó Thanh Dương cũng không bảo vệ được mình."

"Mình còn có thể từ con đường khác điều tra, không cần thiết liều mạng vào đầm rồng hang hổ… Ngủ trước ngủ trước, điều dưỡng đủ tinh thần nói sau."

Hắn kéo chăn, ngủ say.

Hôm sau, chín rưỡi.

Trương Nguyên Thanh một lần nữa bị tiếng chuông chói tai đánh thức, mắt nhập nhèm cầm lấy điện thoại di động, người gọi tới là Hạ Hầu Ngạo Thiên.

"Lấy được tiền rồi?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi bị người ta nhằm vào rồi." Hạ Hầu Ngạo Thiên cao giọng nói: "Đồ cổ Tần triều chúng ta bán bị người ta theo dõi, tôi tránh ở trong Vạn Bảo Ốc, mau chóng trợ giúp bản nhân vật chính."

"Lúc bán đồ cổ bị nhằm vào rồi?" Cơn mệt mỏi của Trương Nguyên Thanh biến mất, ngồi dậy, giọng điệu nghiêm túc:

“Anh còn ở Vạn Bảo Ốc phải không, tình huống bây giờ thế nào rồi? Liên Tam Nguyệt bên kia là thái độ gì, sao có thể bị theo dõi.”

Trong loa truyền đến tiếng nói căm tức của Hạ Hầu Ngạo Thiên:

“Hôm nay tôi đi lấy tiền, cô ấy đột nhiên nói với tôi, gần đây có hai đám người lén lút lượn lờ ở phụ cận Vạn Bảo Ốc.

Một đám là người phân bộ Hoa thành cùng Triệu gia, một đám không rõ.

Nữ nhân đó nói, là Triệu gia bán đứng cô ấy, cô ấy thông qua tiệm bán đấu giá của Triệu gia đưa đồ cổ ra, không ngờ Triệu gia âm thầm hướng quan phương tố cáo cô ấy.

Sau khi hội đấu giá kết thúc, người quan phương liền lập tức tìm tới cửa, can thiệp với cô ấy, hy vọng có thể từ chỗ cô ấy đạt được tin tức của người ủy thác, nhưng bị Liên Tam Nguyệt từ chối.

“Từ đó về sau, phân bộ Hoa Đô liền sắp xếp nhân thủ theo dõi ở ngoài Vạn Bảo Ốc, may mắn bản nhân vật chính thông minh, trước khi đến đã làm tốt ngụy trang, nếu không tôi đã bại lộ rồi.”

Ai mà không làm tốt ngụy trang trước, không có kẻ ngốc nào sẽ ở cửa Vạn Bảo Ốc dịch dung nhỉ… Trương Nguyên Thanh nói:

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ đại đội nhân mã mai phục ở phụ cận Vạn Bảo Ốc, chỉ cần tôi vừa ra, sẽ bị bắt.” Hạ Hầu Ngạo Thiên cả giận:

“Liên Tam Nguyệt thật sự là nữ nhân vô dụng, rõ ràng là cô ta làm việc bất lực, vừa rồi lại hút xì gà việc không liên quan mình bảo tôi tốt nhất tìm đồng bạn hỗ trợ.”

Triệu gia, chậc, nếu để bọn họ biết kẻ bán đồ cổ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy không phải như gà chọi hăng máu đối phó mình.

Chương 1671: Tiểu thí thân thủ (1)

Học viện Tần Phong mới xảy ra chuyện, quan phương hướng các phân bộ lớn hạ đạt văn kiện, chú ý bất cứ đạo cụ, đồ cổ nào bán ra có liên quan đời Tần, kết quả không được mấy ngày, ở trên chợ lập tức có thêm vài món đồ cổ đời Tần, phân bộ Hoa Đô nếu vô tri vô giác vậy mới kỳ quái, huống chi còn có Triệu gia chủ động mật báo.

Hơn nữa chuyện này quá khéo rồi, mình vừa nổi danh lập vạn, đồ cổ bán đấu giá đã bị nhằm vào, sự kiện học viện Tần Phong, trừ quan phương, kẻ biết tình huống chính là Ám Dạ Mân Côi, một đám người khác quá nửa là Ám Dạ Mân Côi.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảnh giác một phen, hoài nghi Liên Tam Nguyệt phối hợp quan phương hoặc Ám Dạ Mân Côi dụ rắn ra khỏi hang, nhưng lại cảm thấy cái này không phù hợp phong cách của Liên Tam Nguyệt.

Nữ nhân hỗn loạn trung lập này rất coi trọng đối với danh dự bản thân, mà cô ấy đã đáp ứng giữ bí mật cho chuyện này.

“Liên Tam Nguyệt vì sao phải thông qua con đường của Triệu gia bán đấu giá? Cô ấy đây là chủ động trêu chọc quan phương.”

“A, cái này…” Hạ Hầu Ngạo Thiên đột nhiên trở nên ấp úng.

Trương Nguyên Thanh nhất thời dâng lên dự cảm bất hảo:

“Anh lúc trước là nói với Liên Tam Nguyệt như thế nào?”

“Tôi ủy thác Liên Tam Nguyệt bán đấu giá đồ cổ, cùng giữ bí mật đối với vụ giao dịch này.” Ưu điểm duy nhất của Hạ Hầu Ngạo Thiên chính là thành thực.

Là tiểu tử ngươi muốn bán đấu giá? Làm tốt lắm, lần sau đừng làm nữa… Trán Trương Nguyên Thanh nổi gân xanh.

“Anh cho dù chưa từng buôn lậu đồ cổ, cũng từng xem phim chứ, loại giao dịch này, không nên là vụng trộm quan sát người mua, sau đó ở núi non hoang dã hoặc là trong mật thất âm u hoàn thành giao dịch sao? Học Sĩ chỉ số thông minh

không phải rất cao sao, tôi hoàn toàn chưa cảm nhận được ở trên người anh.” Hắn lẩm bẩm.

“Lúc trước tôi ở trong group bán đấu giá đồ cổ, mấy người cũng chưa phản đối mà. Mặt khác, chỉ số thông minh cao biểu hiện ở năng lực học tập mạnh, nhưng không quan hệ với năng lực làm việc, thứ sau càng coi trọng kinh nghiệm hơn.” Hạ Hầu Ngạo Thiên bật lại một câu, sau đó mềm giọng xuống:

“Cậu cần phải nhanh lên nha, tôi đã ở trong group xin giúp đỡ, tốt nhất mang theo Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng và Thiên Hạ Quy Hỏa đi cùng.”

Ngu xuẩn, nếu là một hồi mai phục, vậy chẳng phải là bị người ta tận diệt? Trương Nguyên Thanh nói:

“Khách nhân lui tới Vạn Bảo Ốc không nhiều, cũng không ít, anh dịch dung đi vào, cầm tiền đi ngay, bọn họ không thể khóa mục tiêu anh.”

Vạn Bảo Ốc có không ít nghề nghiệp tà ác ra vào, nếu người quan phương lần lượt điều tra, sớm đã nổi lên xung đột, vậy Hạ Hầu Ngạo Thiên thừa dịp loạn chuồn đi, nhẹ nhàng dễ dàng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tức giận nói:

“Cậu có phải ngốc hay không, 60 triệu phải mấy cái thùng lớn đựng, tôi cầm tiền mặt rời khỏi, khẳng định sẽ bị phát hiện. Không phải ai cũng có một cái mũ đỏ giống cậu.”

“Vậy đổi thành tài liệu?” Trương Nguyên Thanh ý thức được mình bị quán tính tư duy lầm đường.

“Quan phương phái chấp sự cao cấp ngồi thủ Vạn Bảo Ốc, đã có mấy tên nghề nghiệp tà ác bị bắt. Mấy ngày nay Vạn Bảo Ốc không có ai đến, tôi là khách nhân duy nhất của hôm nay, tôi nếu là ra ngoài, nhất định cũng sẽ bị bắt.” Hạ Hầu Ngạo Thiên thở dài một tiếng:

“Liên Tam Nguyệt nói, quan phương kiêng kị cô ấy, cho nên không dám tiến vào Vạn Bảo Ốc gây chuyện, nhưng cô ấy cũng chỉ có thể lui một bước, chấp nhận bọn họ ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ.”

“Được, tôi biết rồi, anh đợi ở Vạn Bảo Ốc, giữ liên hệ mọi lúc.” Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói.

Tắt điện thoại, mở ra group chat.

Phát hiện Hạ Hầu Ngạo Thiên đã ở trong group cứu trợ, Tôn Miểu Miểu, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Triệu Thành Hoàng, vừa nghe có người có chủ ý tiền tham ô, lập trường cùng ý kiến nhất trí bất ngờ.

“Tôn Miểu Miểu: Anh chờ đó, tôi tới ngay bây giờ, giết chết đám người kia phân bộ của Hoa Đô.”

“Triệu Thành Hoàng: Trước nói kỹ một chút tình huống, giết chết bọn họ cũng được, nhưng phải bàn bạc kỹ hơn.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Đúng, phải cảnh giác kẻ địch cố cục, chẳng qua dám nhằm vào tiền của chúng ta, mặc kệ là ai, đều đừng nghĩ có kết cục tốt.”

Trương Nguyên Thanh nhập tin tức, @ mọi người:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Mọi người đừng vội qua, chuyện này tôi đến xử lý, tôi nếu là không giải quyết được, mọi người đến cũng tương tự.”

Nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn rốt cuộc đáp lại Hạ Hầu Ngạo Thiên xin giúp đỡ, trong lòng ba người bọn Tôn Miểu Miểu nhẹ nhàng thở ra.

Quả thật, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn cấp 6 cũng không xử lý được, bọn họ đi sẽ chỉ càng thêm nguy hiểm.

Triệu Thành Hoàng do dự một phen, lựa chọn trầm mặc.

Hắn thật ra rất muốn đi Hoa Đô một chuyến, xem xem trạng thái Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện nay.

Trương Nguyên Thanh buông điện thoại di động, lấy ra gương quỷ soi, tướng mạo bình thường, mười hai cung hào quang trong vắt, không có dao động.

Chương 1672: Tiểu thí thân thủ (2)

Xuất phát từ bảo hiểm, hắn lấy ra Đại La Tinh Bàn, mượn dùng la bàn tinh đấu ngắm sao, làm một lần quan trắc đối với

chuyến đi Hoa Đô của mình.

“Không có nguy hiểm, nhưng không phải buổi tối, không thể nhìn thấy hình ảnh tương lai cụ thể.”

“Tinh Tướng Thuật cùng Quan Tinh Thuật nhìn không ra sơ hở, không đại biểu tuyệt đối an toàn, thành viên Ám Dạ Mân Côi có thể xin bí ẩn phù hộ.”

“Chẳng qua, quan phương chỉ là giao tiếp với Liên Tam Nguyệt, hơn nữa lựa chọn cắm điểm ở ngoài Vạn Bảo Ốc, cái này đã nói lên, bọn họ không có chứng cứ chứng minh đồ cổ đời Tần là từ học viện Tần Phong chảy ra, chỉ là thời cơ quá mức trùng hợp, cho nên điều tra.”

“Bằng không, chỉ sợ đã là Tương Bạo trưởng lão tự mình đi tìm Liên Tam Nguyệt. Nếu như vậy, Ám Dạ Mân Côi liền càng không có nắm chắc hoàn toàn, ngay cả nguồn gốc của đồ cổ cũng không thể khẳng định, liền càng không thể mai phục mình trước.”

“Nhưng cũng không thể sơ ý, phải làm một cái kế hoạch chi tiết, lúc này, ưu điểm của Thần Dạ Du liền thể hiện ra.”

Hoa Đô, Vạn Bảo Ốc.

Kakarot, ồ không, Hạ Hầu Ngạo Thiên hai tay ôm ngực, xương lông mày gồ lên, ánh mắt kiệt ngạo nhìn chỗ cửa hàng, một bộ tư thái đang hẹn nhau chiến đấu với ma nhân Buu (hay Ma Bư).

Bên trái cách mười mấy mét, Liên Tam Nguyệt mặc áo da màu đen, áo quây màu đen, ngậm xì gà, lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, lười biếng cười nói:

“Anh nếu nói trước đấu giá sẽ rước lấy quan phương chú ý, tôi đã lén tìm người mua, tiền tuy ít, nhưng thắng ở an toàn.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩng đầu, trầm giọng nói:

“Không, tiền so với an toàn càng quan trọng hơn.”

“Quả thật, anh cũng táng gia bại sản rồi.” Liên Tam Nguyệt cười trêu ghẹo, “Bây giờ có tiền rồi, nếu không đánh cược Lò Bách Luyện một phen nữa?”

Khóe miệng Hạ Hầu Ngạo Thiên giật giật: "Nữ nhân, cô đã chọc giận tôi rồi."

Liên Tam Nguyệt cười khanh khách nói: "Cho tôi 10 triệu, tôi mang anh ra ngoài, vụ làm ăn này như thế nào?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức từ chối: "Sao cô không đi cướp!"

Liên Tam Nguyệt cười phun ra khói trắng, gã này rất thú vị, luôn có thể mang đến việc vui cho cô, Liên Tam Nguyệt vốn muốn chiếu khấu 75 cho hắn, không ngờ bị lập tức từ chối.

Xem ra hắn rất có lòng tin đối với đồng bạn của mình.

"Lần này là vấn đề của tôi, Triệu gia bán đứng tôi, bày rõ là đang trả thù, anh cân nhắc một chút nữa, tôi có thể chiết khấu cho anh."

"Triệu gia vì sao phải trả thù cô?" Hạ Hầu Ngạo Thiên không nhìn bất cứ đề nghị nào cần tiêu tiền của đối phương.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn anh biết chứ? Đoạn thời gian trước, hắn đánh trọng thương Triệu gia Triệu Phi Trần, là tôi âm thầm xui khiến." Liên Tam Nguyệt thản nhiên nói:

"Vừa lúc những đồ cổ này anh cho tôi lai lịch bất chính, đã bị bọn họ theo dõi, lần sau có thứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhớ nói trước."

Triệu gia cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có thù? Gã này sao chuyên môn đối nghịch với linh cảnh thế gia.

Lúc này, điện thoại di động trong túi Hạ Hầu Ngạo Thiên vang lên, vội vàng lấy ra điện thoại di động, nhận cuộc gọi, đồng thời kích hoạt đạo cụ tiêu trừ âm thanh đeo ở ngực.

"Mở ra kho hàng bang phái, xin hạt châu màu đen cuối cùng kia."

Cuộc gọi vừa kết nối, tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã truyền tới.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa mở ra kho hàng bang phái "Người Chết Trở Về", vừa hỏi: "Sau đó thế nào?"

"Sau đó chờ đợi ba phút, cầm tiền rời khỏi Vạn Bảo Ốc, tôi sẽ âm thầm thay anh giải quyết kẻ địch." Trương Nguyên Thanh nói.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đã tìm được hạt châu màu đen âm khí lượn lờ kia, sau khi xem xong thuộc tính vật phẩm, hướng bang chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn phát ra thỉnh cầu sử dụng.

"Đinh! Thỉnh cầu của ngài được phê chuẩn! Mời ở trong ô vật phẩm xem xét đạo cụ."

Nghe tiếng linh cảnh nhắc nhở, Hạ Hầu Ngạo Thiên mở ra ô vật phẩm, lấy ra hạt châu kia.

Ngọc châu chạm vào lạnh lẽo vừa lấy ra, một làn khói hư ảo lượn lờ hiện lên, hóa thành cô gái quyến rũ mặt mày ẩn tình.

Hạ Hầu Ngạo Thiên biết hạt châu là một món đạo cụ cất chứa linh hồn, hắn quay đầu nhìn chung quanh, nhưng không nhìn thấy linh thể.

Liên Tam Nguyệt sau quầy thu ngân khẽ nhíu đuôi lông mày.

Ở trong cảm giác của cô, có oán linh cường đại đứng bên cạnh Kakarot, loại ở giai đoạn Thánh Giả cũng là đỉnh cao nhất đó.

"Chưởng Mộng Sứ cấp 6, ừm, hẳn là cấp 6." Tiếng của thuật sĩ Tần triều quanh quẩn ở trong đầu Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Cái gì? Chưởng Mộng Sứ cấp 6?

Chưởng Mộng Sứ cấp 6, là Y Xuyên Mỹ nhỉ? Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, thế mà nô dịch cô ta, lúc ở Nhai Sơn Chi Hải, mình cao hơn hắn một cấp, bây giờ hắn cao hơn mình một cấp.

Hạ Hầu Ngạo Thiên kinh ngạc, lập tức mở to mắt, nhìn chung quanh.

"Không cần nhìn nữa, cô ta đi ra ngoài rồi." Trong nhẫn truyền đến tiếng cười của ông lão: "Trước khi đi còn nhìn ta một cái, đây là đã phát hiện sự tồn tại của ta. Ừm, ta đại khái biết thao tác của Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, chuẩn bị một phen, ba phút sau rời khỏi."

Chương 1673: Tiểu thí thân thủ (3)

Ngoài Vạn Bảo Ốc, chỗ rẽ ngõ nhỏ chật hẹp, "Triệu Công Minh" phân bộ Hoa Đô duy trì trạng thái Dạ Du, tay cầm bộ đàm, nói:

“Vạn Bảo Ốc tất cả bình thường, không có ai ra ngoài.”

Ngay sau đó, trong bộ đàm truyền đến tiếng đáp lại: “ ‘Phấn Hiện Thân’ rắc bên ngoài cửa hàng chưa có dấu vết bị giẫm lên.”

Đáp lại Triệu Công Minh là chấp sự khu Bạch Kê phân bộ Hoa Đô, một Kiếm Khách cấp 5.

Mà Triệu Công Minh cũng là Tinh Quan cấp 5.

“Camera theo dõi xung quanh chưa nhìn thấy nhân vật đáng ngờ tới gần, máy bay tàng hình không người lái cũng chưa kiểm tra được mục tiêu khả nghi.”

Thanh âm thứ ba ở trong bộ đàm truyền đến, là Phương Sĩ của Triệu gia.

Triệu gia lần này chẳng những chủ động cung cấp tình báo, còn cực kỳ tích cực tham dự hành động. Triệu Công Minh hỏi thăm một phen, mới biết được việc cục cưng của gia chủ Triệu gia bị trọng thương, không thoát được can hệ với nữ chủ nhân Vạn Bảo Ốc.

Cho nên sau khi Liên Tam Nguyệt thông qua con đường của Triệu gia bán đấu giá đồ cổ, Triệu gia lập tức báo cáo cho phân bộ Hoa Đô, cũng chủ động đề xuất tham dự hành động.

Lòng như lửa đốt muốn bắt được nhân vật sau lưng, còn kéo Liên Tam Nguyệt xuống nước.

Tình huống trước mắt không rõ, chứng cứ không đủ, muốn động vào Liên Tam Nguyệt vị Chúa Tể này, dù là Triệu gia cũng không làm được, cho nên giúp đỡ quan phương, liên thủ phân bộ Hoa Đô đối phó nàng.

Căn cứ vào tầng nguyên nhân này, Hoa Đô phân bộ vui vẻ đáp ứng thỉnh cầu của Triệu gia.

Lúc này, cuồng phong nổi lên “Ô ô”, đao gió trong suốt gào thét đảo qua, máy bay không người lái lượn lờ trên trời ùn ùn nổ tung.

Mạng lưới điện trong khu thành thị cũ này cũng ở cùng lúc đó bị phá hư, camera xung quanh dừng làm việc.

“Đao gió? Phong pháp sư? Đồng lõa của tên kia ra tay rồi.” Phương Sĩ Triệu gia nói nhanh ở trong bộ đàm.

Đồng thời, Triệu Công Minh trạng thái ẩn thân nhìn thấy tên kỳ quặc dịch dung thành nhân vật chính manga kia, mang theo sáu cái rương hành lý, chạy ra khỏi cửa tiệm Vạn Bảo Ốc.

Triệu Công Minh vội vàng nói: “Nhân vật mục tiêu đi ra rồi, các tiểu đội chú ý, phong tỏa cửa ra vào, thấy ai xách sáu cái rương hành lý, lập tức thực thi bắt.”

Nói xong, hắn vừa muốn truy kích mục tiêu, chợt thấy chỗ mấy mét trước người, đột ngột xuất hiện một cô gái đeo kính râm cùng khẩu trang, hai tay đeo bao tay màu đen, một đòn roi chân quật tới “Bốp”.

Cũng là Thần Dạ Du? Cô ta nhìn thấy mình?

Trong lòng Triệu Công Minh rùng mình, hai tay giao nhau trước ngực, đón đỡ đòn vụt chân, cũng triệu hồi ra linh phó.

“Ầm!”

Hai cánh tay như là bị xe tải hạng nặng húc trúng, nháy mắt gãy xương, hắn va thật mạnh lên vách tường, tường gạch đỏ nứt nẻ “Răng rắc”.

Mà linh phó Triệu Công Minh triệu hồi ra, bị nữ Thần Dạ Du kia bóp vào trong lòng bàn tay.

Chỉ cần nhẹ nhàng bóp một cái, linh phó sẽ hóa thành tro bụi.

Triệu Công Minh cố nén đau đớn, hóa thành ánh sao tiêu tán, xuất hiện ở một đầu khác của ngõ nhỏ, nâng lên bộ đàm rống giận:

“Chi viện tôi.”

Vừa rống xong, hắn liền nghe thấy trong bộ đàm truyền đến tiếng cười khàn khàn:

“Được, chờ ta giải quyết xong đồng bạn của ngươi, lại đến chi viện ngươi.”

Sau đó, một giọng nói khàn khàn khác truyền đến:

“Ta đã giải quyết tên Học Sĩ vô dụng này.”

Chờ sau khi Y Xuyên Mỹ rời khỏi, Hạ Hầu Ngạo Thiên liền nghe thấy nơi xa mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt cùng tiếng kêu thảm thiết, căn cứ tín nhiệm đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn chờ ba phút, mới xách lên sáu cái rương hành lý, chạy ra khỏi cửa hàng.

Liên Tam Nguyệt lười biếng ngồi ở quầy thu ngân, đeo một cặp mắt kính kiểu nữ, ánh mắt như xuyên thấu kiến trúc, tập trung tinh thần nhìn cái gì.

"Tất cả đều là âm thi? Bộ dáng đã làm ngụy trang, thú vị."

Đang tiến lên chạy như điên, Hạ Hầu Ngạo Thiên vô kinh vô hiểm rời khỏi khu thành thị cũ, hắn ở bên đường nhìn quanh một phen, ngăn lại một chiếc xe taxi.

"Đi vùng ngoại ô, càng xa càng tốt, hai ngàn tệ." Hắn hướng về phía ghế lái hô.

Tài xế vừa nghe, nhiệt tình mở cửa xuống xe, giúp hắn đặt rương tới cốp sau.

Không đến nửa phút, xe taxi hòa vào dòng xe cộ, nhanh chóng lái đi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cảnh giác nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ cùng phía sau, sợ bị người ta theo dõi, nhưng theo xe taxi dần dần chạy ra khỏi nội thành, tới vùng ngoại ô, lại lái ra khỏi vùng ngoại ô, tiến vào quốc lộ.

Xe trên đường đã rất ít.

Hình như không có đuổi theo! Hắn lúc này mới thở phào, đang muốn lấy ra điện thoại di động liên lạc Nguyên Thủy Thiên Tôn, đột nhiên, hắn thấy tài xế chỗ ghế lái thân thể cứng đờ, có cái khoảnh khắc cương ngắc, sau đó khôi phục.

Hắn bị nhập rồi!

Hạ Hầu Ngạo Thiên kiến thức rộng rãi, lập tức nhìn ra trạng thái của tài xế.

Theo bản năng, hắn muốn lấy ra đạo cụ chiến đấu, nhưng một giây sau, một cơn lạnh như băng dán ở phía sau lưng, tay chân nháy mắt đông cứng, máu đọng lại.

Chương 1674: Cường giả thần bí (1)

Một lực lượng mạnh mẽ xâm nhập trong cơ thể hắn, thay thế quyền khống chế thân thể của hắn.

Hắn cũng bị nhập rồi.

Tài xế trung niên liền quay đầu, lộ ra nụ cười nham hiểm:

"Cảm tạ đồng bạn của mày bám trụ người quan phương, để bọn tao nhặt được món hời lớn. Chậc chậc, 60 triệu tiền mặt tao còn chưa từng thấy đâu, sẽ không khách khí nhận lấy."

Thần Dạ Du, không, Tinh Quan? Đám người thứ hai quả nhiên là Ám Dạ Mân Côi… Làm đương sự tự mình trải qua sự kiện học viện Tần Phong, Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức hiểu ra thân phận kẻ địch.

Hai tên Tinh Quan, một kẻ nhập tài xế, một kẻ nhập hắn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên là Phương Sĩ gầy yếu, thân thể cùng linh hồn đều không nói là cường đại, trơ mắt nhìn mình bị nhập, lại bất lực.

Kẻ địch nhập vào hắn có thể áp chế linh hồn, thao túng thân thể, nói rõ tuyệt đối là giai đoạn Thánh Giả.

Chẳng qua đối phương cũng chưa bày ra ưu thế áp đảo, có thể thấy được kẻ địch không phải Tinh Quan cấp 5, hắn là chỉ cấp 4.

Nếu là Tinh Quan cấp 5, Hạ Hầu Ngạo Thiên căn bản không có điềm báo trước "đông cứng", mà là bị dứt khoát lưu loát đoạt lấy quyền khống chế thân thể.

"Vừa rồi không nhìn lầm, thân thể của mày rất bình thường, bây giờ xem ra, cường độ linh thể cũng rất bình thường. Mày hoặc là Phương Sĩ, hoặc là Hồng Loan Tinh Quan, tao chưa ở trên người mày cảm nhận được sức quyến rũ." Tài xế trung niên vừa lái xe, vừa thông qua gương chiếu hậu, đánh giá Hạ Hầu Ngạo Thiên:

"Cho nên mày là Phương Sĩ."

Hạ Hầu Ngạo Thiên mặt đơ cứng không đáp lại, bởi vì hắn đã không thể mở miệng nói chuyện.

Tài xế mắt nhìn phía trước, việc mình mình cứ làm tiếp tục nói, "Tiền đâu? Bọn tao lấy được là đi ngay. Chậc chậc, 60 triệu có thể mua hai món đạo cụ Thánh Giả phẩm chất trung đẳng."

Giọng điệu tràn ngập tự tin cùng thoải mái, tựa như ăn chắc số tiền này, ăn chắc Hạ Hầu Ngạo Thiên.

"Về phần mày sao?" Lái xe 'a' một tiếng.

Chỉ thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên giơ hai tay, đè lại đầu mình, từng chút một vặn đầu ra phía sau.

Rắc rắc! Xương cổ Hạ Hầu Ngạo Thiên phát ra thanh âm bên bờ vực gãy, khuôn mặt hắn bởi đau đớn cùng thiếu oxy nghẹn đỏ bừng, mắt tuôn ra tơ máu.

Giống như một giây sau, hắn sẽ bởi vì vặn gãy cổ mà chết.

Nhưng hai tay lại ở thời khắc mấu chốt buông lỏng ra.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Tài xế lạnh lùng nói:

"Chỉ cần mày nói ra lai lịch mấy món đồ cổ đời Tần kia, bọn tao có thể tha mày một con đường sống."

Hạ Hầu Ngạo Thiên đang thở hổn hển đột nhiên 'hắc' một tiếng, "Linh thể cấp 5 không thể ăn, lão tử còn chưa muốn tinh thần phân liệt, nhưng nếu mày không phối hợp, tao cũng sẽ không nương tay giống vừa rồi."

Đây là Tinh Quan nhập vào trên người hắn đang nói chuyện.

Trước giết người lại phệ linh, ô nhiễm tinh thần sẽ giảm đến thấp nhất, nếu trực tiếp đoạt xá, nuốt sống một linh hồn hoàn chỉnh, xác suất tinh thần phân liệt ngay lập tức là rất lớn.

Dù sao đây là một Phương Sĩ cấp 5.

Quả nhiên, bọn họ cũng không xác định nguồn gốc đồ cổ đời Tần… Hạ Hầu Ngạo Thiên rốt cuộc thở bình tĩnh lại, hắn dốc hết khả năng, dùng sức trừng mắt nhìn, nhưng chỉ là lông mi run run một cái.

Tài xế thông qua sau gương chiếu hậu liếc hắn một cái, "Để hắn nói chuyện."

Ngay sau đó, Hạ Hầu Ngạo Thiên liền phát hiện mình có thể nói chuyện rồi, Tinh Quan nhập vào đã nhường ra bộ phận quyền khống chế.

Hạ Hầu Ngạo Thiên theo bản năng mở ra ô vật phẩm, sau đó phát hiện tay chân mình vẫn như cũ không thể nhúc nhích, liền lại yên lặng đóng ô vật phẩm.

"Đừng nghĩ kéo dài thời gian, trong mười giây không nói lời nào, bọn tao liền tự mình hỏi linh." Tài xế trung niên dị thường cẩn thận, vẫn luôn chú ý tình huống xung quanh, nhất là xe cộ phía sau.

Đã là phòng bị tổ chức chính phủ, cũng là đang cảnh giác đồng lõa của "Kakarot" đuổi theo.

Mà Tinh Quan nhập vào trên người Hạ Hầu Ngạo Thiên, một lần nữa nâng tay, ôm lấy đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể "Rắc" một cái, bẻ gãy cổ vị Phương Sĩ này.

"Hai tên Tinh Quan bọn mày…" Hạ Hầu Ngạo Thiên rốt cuộc có thể nói chuyện, lại không có thà chết không theo hoặc thấp thỏm lo âu như các kẻ địch nhận định, ngược lại vẻ mặt khinh thường cười nhạo, nói:

"Bọn mày trước khi hành động chưa từng xem tướng mạo sao, ngu xuẩn như thế, khó trách chỉ có thể làm vai phụ đoản mệnh."

"Mày có ý tứ gì!" Tài xế lái xe nhíu mày, theo bản năng mở Tinh Mâu, thông qua gương chiếu hậu quan sát tướng mạo của mình.

Ách cung tất cả bình thường, Duyên cung lập lòe tỏa sáng.

Cái này biểu thị bọn họ sắp phát tài một khoản.

Hoàn mỹ phù hợp sự việc phát triển lúc này.

Tài xế lúc này mới yên lòng, trầm giọng nói:

"Hắn nếu không phối hợp, vậy thì giết hỏi linh đi, cùng lắm thì mời tam hộ pháp dùng Nhật chi thần lực tịnh hóa ô nhiễm của cậu, chúng ta là làm việc cho tổ chức, tam hộ pháp sẽ trợ giúp cậu."

Chương 1675: Cường giả thần bí (2)

Nói mười giây liền mười giây, vị thành viên Ám Dạ Mân Côi này sát phạt quyết đoán, tuyệt không cho đối phương cơ hội kéo dài thời gian.

Nhưng, lời của hắn không được đáp lại, trong gương chiếu hậu, Hạ Hầu Ngạo Thiên vẫn duy trì tư thế hai tay nâng đầu, không nhúc nhích.

"Cậu, làm sao vậy?" Trong lòng tài xế trung niên cả kinh.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhếch khóe miệng, cười nói: "Ồ, không có việc gì, ta vừa ăn hắn, đang tiêu hóa ký ức của hắn."

Vẻ mặt cùng ánh mắt hắn không trẻ trâu rắm thối nữa, tựa như biến thành người khác.

Cái này… Tài xế trung niên biến sắc hẳn, không chút do dự, linh thể thoát ly khối thể xác này, xuyên thấu nóc xe, lao vút lên trời.

Tài xế hai mắt trắng dã, cắm đầu ngã quỵ ở trên tay lái, xe taxi chạy tốc độ cao lao chéo đi va vào lan can bảo hộ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vội vàng bổ nhào, đoạt lấy vô lăng, tránh một hồi tai nạn xe cộ.

"Giữ vững tay lái." Hắn lẩm bẩm một câu.

"Tôi biết rồi, cậu mau đuổi theo đi." Hạ Hầu Ngạo Thiên mệnh lệnh.

"Hắn chưa đi." Linh thể Trương Nguyên Thanh thoát ly thể xác, xuyên thấu nóc xe, thấy một người trung niên hư ảo, bám ở nóc xe, gương mặt dại ra.

Trong nháy mắt người trung niên thoát ly thể xác tài xế, Trương Nguyên Thanh liền dùng Tinh Huyễn Thuật mê hoặc hắn.

Ở trong cảm giác của người trung niên, mình giờ phút này đang liên tiếp thi triển Tinh Độn Thuật cùng phi hành, xa xa thoát khỏi xe taxi.

Nhưng thật ra hắn vẫn luôn ở nóc xe.

Trương Nguyên Thanh đã sớm theo kịp, một mực Dạ Du nấp ở trong xe —— Linh thể cũng có thể thi triển kỹ năng.

Hai tên Tinh Quan sở dĩ không cách nào từ trong tướng mạo nhìn ra tai ách, là vì sau khi Trương Nguyên Thanh tấn thăng cấp 6, đã có thể chủ động kích hoạt mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm, đạt được bí ẩn phù hộ.

Tuy hắn chỉ có thể điều động một tia linh lực bổn nguyên Thái âm, chẳng qua mê hoặc hai tên Tinh Quan cấp bậc không cao, thì dư dả có thừa.

Trương Nguyên Thanh lao về phía linh hồn nóc xe, linh thể bao vây, cắn nuốt gã.

Đôi mắt lập tức tan rã, lâm vào trạng thái tiêu hóa ký ức.

Mười mấy giây sau, linh hồn Trương Nguyên Thanh khôi phục tỉnh táo. Hắn tiêu hóa ký ức của hai Tinh Quan, sau khi liên hệ lẫn nhau, đạt được một ít tình báo thú vị.

Hai vị Tinh Quan này là thành viên bộ Chấp Hành của Ám Dạ Mân Côi, người lãnh đạo trực tiếp là một vị Thần Nhật Du gọi là tam hộ pháp.

Bộ Chấp Hành không cần ẩn núp ở Ngũ Hành minh hoặc linh cảnh thế gia, là ban ngành cơ động của Ám Dạ Mân Côi, ngành này do Thần Dạ Du chủ đạo, kèm theo chút ít nghề nghiệp hợp pháp.

Thậm chí có nghề nghiệp tà ác hoang dã.

Mặt khác, ở trong trí nhớ của hai vị Tinh Quan này, Trương Nguyên Thanh thấy được Thuần Dương chưởng giáo.

Âm thầm trợ giúp Thuần Dương chưởng giáo, chính là ban ngành cơ động của Ám Dạ Mân Côi.

Ngay tại mấy ngày trước, bọn họ vừa giao thủ với Hồng Anh trưởng lão của Thái Nhất môn, trưởng lão Hư Vô giáo phái, thành công chống đỡ được hai tổ chức lớn đuổi giết.

Thuần Dương chưởng giáo bị thương không nhẹ, đang tu dưỡng.

Trước mắt, tam trưởng lão đang mưu tính đối phó Hồng Anh trưởng lão cùng Hư Vô giáo phái, tính dùng Thuần Dương

chưởng giáo làm mồi, mai phục ngược cao thủ của hai tổ chức lớn.

Ám Dạ Mân Côi đây là coi Thuần Dương chưởng giáo thành quân cờ đánh cờ, không sợ nuôi ong tay áo? Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày.

Thuần Dương chưởng giáo trưởng thành lên, đối với Thần Dạ Du, Tinh Quan, Thần Nhật Du của Ám Dạ Mân Côi cũng là một loại uy hiếp.

"Chờ trở về Tùng Hải, báo cáo chuyện này lên, nhắc nhở Hồng Anh trưởng lão cùng Âm Cơ một phen." Trương Nguyên Thanh âm thầm trầm ngâm.

Hắn quyết định mang đi thi thể hai vị Tinh Quan, nói không chừng tương lai có chỗ dùng tới.

Linh hồn hạ xuống, quay về thể xác, nhập vào trên người nhân vật chính:

"Tiền tôi đã thu đi rồi, tự anh trở về không thành vấn đề chứ?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng: "Tiền lấy đi là được."

"Đừng quên mang hạt châu thả lại kho hàng bang phái, đó là tôi hỏi mượn Phó Thanh Dương." Trương Nguyên Thanh không lộ dấu vết liếc ngón cái Hạ Hầu Ngạo Thiên một lần, như có điều ám chỉ cười nói: "Tôi hình như có chút làm điều thừa."

Nói xong, linh thể thoát ly, thi triển Tinh Độn Thuật, rời khỏi xe taxi.

Hắn quay về thân thể mình giấu ở phụ cận khu thành thị cũ, thừa dịp phụ cận không có ai, camera theo dõi chưa khôi phục, thi triển Tinh Độn Thuật biến mất.

Thi thể hai vị Tinh Quan Ám Dạ Mân Côi nằm ở trong một chiếc xe hơi bên đường khu thành thị cũ, bọn họ nhắm mắt tựa lên ghế, giống như đang ngủ.

Bọn họ còn sống, linh hồn tử vong cũng sẽ không làm thân thể nháy mắt chết đi, mà là biến bọn họ thành người thực vật, nếu được chiếu cố tỉ mỉ, thân thể thậm chí có thể "sống" tiếp mãi.

Ánh sao lấp lánh dâng lên ở trong thùng xe, Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở chỗ ngồi phía sau.

Chương 1676: Cường giả thần bí (3)

Hắn lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, thu hai vị Tinh Quan trong xe vào không gian của mũ, hủy diệt máy ghi chép chuyến đi, lại kiểm tra vật phẩm bên trong xe, phát hiện đây là một chiếc xe thuê.

Vậy xe liền không cần xử lý.

Nghĩ một chút, Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm Thái âm lực, hóa thành diễm nữ mặt mày hàm xuân.

"Chủ nhân, ngài còn có gì phân phó?" Y Xuyên Mỹ phủ phục ở dưới chân hắn.

Trương Nguyên Thanh nói:

"Ngươi lúc tiếp xúc Hạ Hầu Ngạo Thiên, có ở trong nhẫn của hắn cảm ứng được linh thể dao động hay không?"

Y Xuyên Mỹ cười giòn tan: "Có, linh thể rất kỳ quái, khí tức tương tự với Thần Dạ Du, nhưng lại phức tạp hơn, như là một con quái khâu lại."

Quái khâu lại… Trương Nguyên Thanh nghĩ một lát, sửa đúng nói: "Nói chuẩn xác, hắn là tu sĩ cổ đại song nghề nghiệp."

Y Xuyên Mỹ trầm ngâm một phen, gật đầu nói: "Đúng."

Chẳng qua trên người Hạ Hầu Ngạo Thiên sao có thể có linh hồn người tu hành cổ đại, người tu hành cổ đại cũng không chịu giá trị đạo đức ước thúc, việc này phải làm rõ, nhưng lại không thể quá cường thế, miễn cho kích thích đến linh hồn trong nhẫn. Trương Nguyên Thanh có chút đau đầu day day mi tâm.

Sau đó, thấy Y Xuyên Mỹ trông mong nhìn mình.

Biến thái! Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm gật đầu:

"Làm tốt lắm, ta phải khen ngợi ngươi."

Dứt lời, Nhật chi thần lực ngưng tụ thành sợi roi, hung hăng quật ở trên người Y Xuyên Mỹ.

Theo khói đen bốc lên, Y Xuyên Mỹ hấp hối ngã vào bên chân hắn, khuôn mặt lộ ra khoái cảm cùng phấn khởi bệnh hoạn: "Cảm, cảm ơn chủ nhân ban thưởng. Chủ nhân đối với ta càng thô bạo, ta càng vui vẻ."

Mình có phải nên tìm cho cô ta một linh phó đầu S* hay không… Trương Nguyên Thanh khuôn mặt lãnh khốc, giống như tổng tài bá đạo cao ngạo lạnh lùng cay nghiệt.

Tư thái lạnh lùng đánh trúng điểm G của Y Xuyên Mỹ.

Lúc này, từng chiếc xe cảnh sát phát ra tiếng hú bén nhọn, chen chúc mà đến.

Phải đi rồi, thừa dịp đường khu thành thị cũ chưa bị phong tỏa! Trương Nguyên Thanh đạp chân ga, mang theo hai thân thể chạy đi.

Hắn lái xe, rời khỏi Hoa Đô, lái vào một đường nhỏ nông thôn yên tĩnh, thừa dịp bốn bề vắng lặng, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, thu cả chiếc xe vào không gian mũ.

Giữa trưa, Trương Nguyên Thanh lấy ảo thuật, Dạ Du trà trộn vào hành khách, quay về Tùng Hải.

Vừa giải trừ chế độ máy bay, liền thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên ở trong group @ mọi người:

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Sự việc đã giải quyết, 60 triệu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm đi rồi, các người đi Tùng Hải tìm hắn đòi tiền đi."

"Tôn Miểu Miểu: Giải quyết rồi? Hai người chưa bị thương chứ, mai phục Hạ Hầu Ngạo Thiên là người nào?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Phân bộ Hoa Đô bên này, có ba Thánh Giả cấp 5, mười sáu Siêu Phàm. Một đám người khác là Ám Dạ Mân Côi, hai vị Tinh Quan cấp 4, đều bị tôi giải quyết rồi. Đương nhiên, đồng nghiệp phân bộ Hoa Đô còn sống, tôi xuống tay có chừng mực."

Tổng cộng năm Thánh Giả, mười sáu Siêu Phàm, bị một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn giải quyết? Ba người bọn Tôn Miểu Miểu lâm vào trầm mặc.

Mười mấy giây sau, Thiên Hạ Quy Hỏa không muốn đắm chìm trong không khí lo âu cùng uể oải nữa, nói sang chuyện

khác:

“Tiếp thu tiền mặt, không cần cố ý đến Tùng Hải một chuyến, chúng ta có thể thông qua mũ đỏ của Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp thu tiền mặt.”

Trong group đều là người thông minh, lập tức hiểu, đều khen ngợi Thiên Hạ Quy Hỏa là Hỏa Sư thông minh.

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Không cần thiết cường điệu tôi thông minh, cái này sẽ làm tôi cảm thấy mấy người đang trào phúng tôi.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Đối với vai phụ mà nói, thông minh là phẩm chất rất khó có được.”

Trong nói chuyện phiếm ngươi một lời ta một câu, mọi người theo thứ tự mở ra kho hàng bang phái, xin sử dụng Mũ Đỏ Nhỏ, lấy đi 10 triệu thuộc về mình.

…

Hắc Long xã.

Trong sảnh tràn đầy phong cách cổ, Tương Bạo trưởng lão ngồi ở ghế gỗ tử đàn, đỉnh đầu là tấm biển viết “Hắc Long xã” mạ vàng.

Tương Bạo trưởng lão cao 1m7, mặc quần áo luyện công màu đen, hoa râm tóc thưa thớt, ăn mặc giống như giang hồ danh túc trong phim công phu.

Nhưng vẻ mặt hắn hung ác, mắt trái có một vết sẹo chém, khuôn mặt ngưng kết sự nóng nảy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xách lên khảm đao, xắn tay áo, lộ ra cánh tay xăm đầy thanh long, dẫn theo tiểu đệ ra đường chém người.

Tương Bạo trưởng lão chậm rãi uống trà nóng, Triệu Công Minh cùng một vị chấp sự khác là Trần Kiếm Tiên nơm nớp lo sợ báo cáo:

“Tập kích tôi là một nữ Tinh Quan, thực lực đánh giá là cấp 6, cô ta tựa như không có sát ý đối với tôi, chỉ đả thương không giết chết.”

“Tập kích tôi là một âm thi, năng lực cận chiến rất mạnh, hắn không có bất cứ kỹ năng gì, nhưng, nhưng tôi ở trước mặt hắn,

không có chút sức chống trả nào. Hắn cũng không có ý giết tôi.”

Chương 1677: Cường giả thần bí (4)

Triệu Công Minh lại nói: “Hung thủ tập kích Triệu Tam Dương tạm thời không quá rõ, lúc ấy mạng lưới điện khu thành thị cũ bị đứt, camera mất linh. Chờ lúc chúng ta phát hiện Triệu Tam Dương, hắn đã chết.”

Tương Bạo trưởng lão chậm rãi uống trà, không có biểu cảm gì, nhưng gân xanh trên trán lặng yên nổi lên.

“Các ngươi mang đi đội viên đâu?”

“Bọn họ phụ trách vây chặn nhân vật mục tiêu, nhưng, nhưng đó là ảo thuật, không phải chân thật. Đồng lõa của nhân vật mục tiêu cực kỳ giảo hoạt, hắn dùng ảo thuật điệu hổ ly sơn, để cho chúng ta cho rằng nhân vật mục tiêu đã rời khỏi Vạn Bảo Ốc.”

“Nữ Tinh Quan, âm thi đẳng cấp cao, kẻ tập kích chưa biết, cùng với ảo thuật có thể lừa được Trần Kiếm Tiên, vậy tất nhiên là Huyễn Thuật Sư.” Ánh mắt Tương Bạo trưởng lão nghiêm khắc:

“Thành phần tổ chức này rất phức tạp nha, tiếp tục nói.”

Triệu Công Minh nhìn Trần Kiếm Tiên một cái, người sau thấp giọng nói:

“Nhân vật mục tiêu cùng đồng bạn của hắn, hắn là có chút sâu xa với quan phương chúng ta, thậm chí chính là người của quan phương, bằng không sẽ không mở một mặt lưới đối với hai chúng tôi. Nữ Tinh Quan Thái Nhất môn, cấp 6, số lượng không phải quá nhiều, chúng tôi đang điều tra.

“Liên Tam Nguyệt bên kia, trưởng lão ngài nếu không tự mình đi một chuyến? Mặt mũi ngài, cô ta không dám không nể.”

Vừa nói xong, liền thấy Tương Bạo trưởng lão giơ bàn tay.

Trong lòng Trần Kiếm Tiên nhất thời tuyệt vọng, làm tốt chuẩn bị trọng thương.

Tương Bạo trưởng lão buông tay, hít sâu một hơi: "Nén giận, nén giận!"

Hắn trừng mắt nhìn Trần Kiếm Tiên một cái, "Tiểu nha đầu đó nước đổ đầu vịt, lão tử đi tìm cô ta, chỉ có thể là đánh nhau. Lấy tính cách cô ta, đánh chết cô ta cũng sẽ không nói."

Chiến đấu cấp Chúa Tể, là muốn kéo người của nửa thành thị chôn cùng sao?

Triệu Công Minh vội nói:

"Tuy chúng ta lần này gặp hạn, nhưng cũng đã nghiệm chứng một sự kiện, lai lịch vài món đồ cổ kia có vấn đề. Ngài nghĩ, đối phương đã có sâu xa với chúng ta, hoàn toàn có thể ra mặt giải thích, không cần lựa chọn thủ đoạn cực đoan chống lại.

Cái này đúng là bởi vì bọn họ không thể giải thích nguồn gốc của đồ cổ."

Tương Bạo trưởng lão nheo mắt, "Ý của cậu là, những đồ cổ đó, rất có thể bắt nguồn từ học viện Tần Phong?"

Triệu Công Minh gật đầu.

Tương Bạo trưởng lão trầm ngâm một phen, "Tôi sẽ báo cáo chuyện này cho tổng bộ, về sau thế nào, để tổng bộ đi quan tâm, không liên quan tới chúng ta."

Đối phương hẳn là đã rời khỏi Hoa Đô, lần này chưa thể bắt được, về sau quá nửa không có cơ hội nữa.

…

Tùng Hải, vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh ngồi xe taxi quay về biệt thự, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, triệu hồi Ngân Dao quận chúa về hiện thực.

Ba âm thi của Tham Lam Thần Tướng, thì ở lại trong không gian mũ.

"Tuy bảo vệ được tiền, cứu ra Hạ Hầu Ngạo Thiên, nhưng vì vài món đồ cổ đại động can qua, bản thân đã là sơ hở. May mắn mình là thông qua Phó Thanh Dương mua tài liệu, nếu là mình xin, cấp trên rất dễ dàng có thể tra ra mình đang luyện chế âm thi phẩm chất cao, sẽ hoài nghi đến trên đầu mình."

Tuy bây giờ vẫn có hiềm nghi, nhưng tính chất nhẹ hơn rất nhiều.

Hơn nữa hắn trước khi ra tay, đã ngụy trang gương mặt âm thi, cũng bày Ngân Dao quận chúa ở mặt ngoài, mà mình chưa bao giờ ra tay.

Ở trong mắt phân bộ Hoa Đô không biết hắn, kẻ tập kích là một nữ Tinh Quan cấp 6.

"Việc này có thể gác lại một chút, trước mắt lửa sém lông mày là chế định kế hoạch giải cứu Ma Nhãn, thời gian để lại cho mình không nhiều nữa."

Xử lý xong công việc trong tay, áp lực nguyền rủa của Thiên Vương Sợ Hãi lại một lần nữa nổi lên trong lòng.

…

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng lạn, gió thu thổi qua vườn hoa, lá cây màu xanh lục đậm màu vang lên "Ào ào".

Khu đô thị chỗ vịnh Phó gia, trong náo nhiệt chọn lấy sự yên tĩnh, không có tiếng người ồn ào, không có tạp âm dòng xe cộ chạy như bay, yên tĩnh bình thản.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở cạnh bàn, trải tờ giấy ra, trong tay xoay bút nước, lười biếng tựa vào ghế dựa, nhìn lay động ngoài cửa sổ đầu óc ngẩn ra.

Sau một lúc, hắn từ trong trạng thái ngây người giãy thoát ra, trên giấy viết:

Một: Xác nhận Nữ Nguyên Soái có ở Tùng Hải hay không.

Hai: Lúc cứu vớt Ma Nhãn, Cẩu trưởng lão cùng Nguyên Soái không thể có mặt.

Ba: Quá trình cứu viện không thể bị cường giả quan phương can thiệp.

Bốn: Cần trợ thủ.

Bốn điểm ngắn gọn, vấn đề dẫn ra lại rất nhiều.

"Xác nhận Nữ Nguyên Soái có ở Tùng Hải hay không, rất đơn giản, hỏi Phó Thanh Dương là được. Nếu Nữ Nguyên Soái ở Tùng Hải, mình liền phải nghĩ cách điệu hổ ly sơn, có cô ấy

nhìn chằm chằm vườn bách thú, mình căn bản không có khả năng cứu ra Ma Nhãn."

Cho dù hắn có thể mời đến cao thủ cấp Bán Thần, nhưng Tùng Hải còn có sáu vị Chúa Tể, bản thân vườn bách thú lại là đạo cụ loại quy tắc.

Một khi động tĩnh lớn, phân bộ Tùng Hải cao thủ tề tụ, hắn căn bản không có cơ hội.

Chương 1678: Kế hoạch mới thành (1)

"Thiên Vương Sợ Hãi lúc ấy từng nói, khi cứu vớt Ma Nhãn, hắn có thể cung cấp trợ giúp thích hợp." Trương Nguyên Thanh phát tán tư duy, nghĩ đến một cái biện pháp.

Có thể để Thiên Vương Sợ Hãi ở địa khu Trường Tam Giác* làm loạn, hấp dẫn Nữ Nguyên Soái chú ý, đạt tới hiệu quả điệu hổ ly sơn.

(Trường Tam Giác: khu vực đồng bằng sông Dương Tử, đồng bằng phù sa trước khi sông Dương Tử đổ ra biển, nằm ở khu vực ven biển phía đông Trung Quốc)

Vừa nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh nắm lên điện thoại di động, gọi vào số Phó Thanh Dương.

Đợi đối phương bắt máy, hắn báo cáo: "Lão đại, tôi sáng nay đi Hoa Đô một chuyến."

Hắn mang sóng gió bán đấu giá đồ cổ nói cho Phó Thanh Dương.

"Chưa giết người là được." Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, lão đại, ngài có phải bị tôi làm ra bóng ma tâm lý hay không? Tôi cũng chỉ giết hai đồng nghiệp mà thôi.

"Ngài mua tài liệu sẽ không rước lấy tổng bộ chú ý chứ?"

"Sẽ không." Phó Thanh Dương lời ít mà ý nhiều trả lời hai chữ, không giải thích thêm, phong cách nói chuyện của hắn xưa nay đã như vậy.

Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng, theo đề tài nói:

“Tôi bây giờ cấp 6 rồi, diễn đàn cùng bên ngoài, kjhắp nơi đều đang truyền bá sự tích của tôi. Treo thưởng của tôi từ Địa Bảng tăng lên tới Thiên Bảng rồi, ngài nói, tên Thiên Vương Sợ Hãi kia, có thể lại đến Tùng Hải gây phiền toái hay không? Lần trước chưa đạt được chìa khóa Takama-ga-hara, hắn khẳng định không cam lòng. Lần này tôi lại giết Tham Lam Thần Tướng.”

Phó Thanh Dương nói: “Nguyên Soái còn ở Tùng Hải.”

Nguyên Soái quả nhiên ở Tùng Hải… Trương Nguyên Thanh yên lặng thở dài một tiếng, ngoài miệng biểu hiện rất vui vẻ, “Vậy thì tốt, có Nguyên Soái, chúng ta liền không cần sợ hãi nữa.”

Sở dĩ gọi điện thoại hỏi Phó Thanh Dương, chính là không muốn để đối phương nhìn thấy vẻ mặt uể oải thất vọng của mình.

Phương thức tốt nhất khắc chế Thuật Quan Sát của Thám Báo, chính là không gặp mặt.

Kết thúc trò chuyện, Trương Nguyên Thanh mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, click avatar của Thiên Vương Sợ Hãi, gửi đi tin nhắn:

“Ta sắp tới chuẩn bị ra tay, Thiên Vương Tự Do vĩ đại, ngài có thời gian không?”

Có lẽ bốn chữ “Thiên Vương Tự Do” nổi lên hiệu quả, Thiên Vương Sợ Hãi rất nhanh trả lời tin tức:

“Ngươi có kế hoạch gì?”

Trương Nguyên Thanh nhập vào tin nhắn: “Kế hoạch còn đang ấp ủ, ta có thể cần ngài ra tay, điệu hổ ly sơn.”

Hắn cũng không nói gì quá rõ ràng, lấy trí tuệ của Thiên Vương Sợ Hãi, tự nhiên có thể hiểu.

Thiên Vương Sợ Hãi: “Biết rồi.”

Không còn đáp lại nữa.

Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, xóa đi ghi chép nói chuyện phiếm, một lần nữa đặt tinh lực vào trong chế định kế hoạch.

Vấn đề Nguyên Soái đã giải quyết, bây giờ nghiên cứu như thế nào thu phục Cẩu trưởng lão.

“Có thể tiếp tục dùng điệu hổ ly sơn kế, chỗ khó là như thế nào điều Cẩu trưởng lão đi. Nữ Nguyên Soái rất dễ dàng, đó là bởi vì Tùng Hải chỉ có một vị Bán Thần, cô ấy không thể không đi.”

“Dụ chó rời khỏi vườn bách thú, phải có biện pháp châm chích.”

Để cung chủ ra mặt, ở địa giới Tùng Hải đại náo một phen, hấp dẫn đi Cẩu trưởng lão?

Không được, không thể bảo đảm ra tay nhất định là Cẩu trưởng lão, cũng có khả năng là Phó Thanh Dương hoặc trưởng lão khác.

Hơn nữa, nếu Cẩu trưởng lão mang theo vườn bách thú đồng thời xuất động, mình chẳng phải là chụp hụt?

Trong lúc nhất thời chưa thể nghĩ ra biện pháp giải quyết, Trương Nguyên Thanh đau đầu vứt bỏ bút nước, vô lực xụi lơ trên ghế công thái học.

“Muốn trở thành một vị Tinh Quan vĩ đại, quá khảo nghiệm chỉ số thông minh rồi, ít nhất Hỏa Sư là không làm được, nếu có năng lực suy luận logic của Thám Báo thì tốt rồi.”

Trương Nguyên Thanh giật mình, linh quang phun trào.

Tuy hắn không có năng lực suy luận logic của Thám Báo, nhưng hắn có Mặt Nạ Quân Hồn nha.

Mặt Trắng giả dối âm hiểm am hiểu mưu kế nhất, cái này không phải còn tốt hơn năng lực logic của Thám Báo?

Lập tức nâng ngón tay, điểm nhẹ mi tâm.

Vầng sáng màu trắng ngà sáng lên, dọc theo khuôn mặt lan tràn, bao phủ cả khuôn mặt, ngay sau đó, thuốc màu đen đỏ phác thảo di chuyển ở khóe miệng, mắt, cấu thành một cái mặt nạ giả dối âm hiểm.

Trương Nguyên Thanh nhướng chân mày xếch, khóe miệng cong lên, hắc một tiếng, tựa vào ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn thỉnh thoảng bật cười một tiếng, khóe miệng nhếch lên; Thỉnh thoảng nhếch đuôi lông mày, trên mặt mang theo nụ cười lạnh, rất quái gở.

Nửa giờ sau, Trương Nguyên Thanh mở mắt, một kế hoạch phức tạp mà chi tiết thành hình ở trong đầu hắn.

Bước thứ nhất: Để Thiên Vương Sợ Hãi ở Trường Tam Giác gây sóng gió, dẫn đi Nữ Nguyên Soái.

Bước thứ hai: Dịch dung thành phụ thân Trương Tử Chân, gọi điện thoại cho Cẩu trưởng lão, lừa lão ra khỏi Tùng Hải.

Căn cứ tình huống lúc trước đại hỗn chiến cấp Chúa Tể trung học Tùng Hải đến xem, mặc dù bản thể ở Tùng Hải, Cẩu trưởng lão cũng rất ít vận dụng vườn bách thú.

Chương 1679: Kế hoạch mới thành (2)

Chỉ là đi gặp "Trương Tử Chân", cũng không phải săn bắn Ma Nhãn hành động quan trọng như vậy, khả năng Cẩu trưởng lão mang vườn bách thú ra ngoài không lớn.

Mặt khác, vừa lúc có thể dùng Trương Tử Chân để thử Cẩu trưởng lão, xem bọn họ rốt cuộc có quan hệ thế nào.

Nhưng đến một bước này, Nữ Nguyên Soái và Cẩu trưởng lão đồng thời rời khỏi Tùng Hải, Tiền công tử thân là Thám Báo, nhất định sẽ nhìn ra không thích hợp.

Cho nên kế tiếp là bước thứ ba:

Lợi dụng Ám Dạ Mân Côi, lại dẫn Tiền công tử ra khỏi Tùng Hải.

Nếu hành động mai phục đám người Hồng Anh trưởng lão của Ám Dạ Mân Côi xảy ra ở phụ cận Trường Tam Giác, như vậy Phó Thanh Dương thân là trưởng lão đội tuần tra, trong chức trách, nhất định sẽ ra tay.

Ba vị này rời khỏi Tùng Hải, giải cứu Ma Nhãn liền trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Bốn vị trưởng lão khác có địa bàn của mình, chỉ cần Tùng Hải không xảy ra náo động, bọn họ rất ít ra tay.

“Kẻ địch của mình, cũng chỉ có vườn bách thú đạo cụ loại quy tắc này.”

Bước thứ tư tìm trợ thủ, nhân tuyển hắn đã có.

—— Tỷ tỷ điên.

Vị cung chủ này thiếu chút nữa thành vợ nuôi từ bé của hắn, là số lượng không nhiều hắn có thể moi móc tim gan tín nhiệm.

Hơn nữa lại là Chúa Tể, có năng lực tham dự việc này.

Sau khi xác lập kế hoạch, Trương Nguyên Thanh cưỡng chế sự kích động trong lòng, bắt đầu cân nhắc chi tiết cụ thể.

“Trừ bước thứ nhất không cần Quan Tinh Thuật nghiệm chứng, bộ sậu khác đều cần cẩn thận mưu tính, cẩn thận chứng thực. Đây là ván cờ đầu tiên mình đánh sau khi học được Quan Tinh Thuật.”

“Nếu thành công, nói rõ mình có thiên phú làm kỳ thủ, có thể cân nhắc chủ tu Tinh Thần. Không thành công, thì chủ tu Thái Dương hoặc Thái âm.”

…

Bốn giờ chiều.

Thành phố Kim Sơn, khách sạn Vô Ngân.

Khấu Bắc Nguyệt đứng ở bên quầy, mang thu nhập hai tháng của mình cùng nhóc mập lấy hết ra.

Hắn vừa ngón tay chấm nước miếng, vừa đếm tiền mặt.

“Lần thứ năm rồi, cậu là cảm thấy đếm thêm vài lần, tiền sẽ nhiều lên?” Tiểu Viên đứng ở một bên cắt ngang hành vi của con trai ngốc.

Khấu Bắc Nguyệt gãi gãi đầu, đầy mặt u sầu:

“Bây giờ đã 22 tháng 8 rồi, một tuần nữa, chính là ngày Vô Ngân đại sư triệu tập đồng bạn giảng pháp, dựa theo tập tục hàng năm, chúng ta cần ở lúc này, phát xuống kinh phí đoàn đội, để bọn họ có thể có sống hết năm yên ấm.”

Hắn nhìn chằm chằm 40.000 tệ tiền giấy trước mặt, thở dài: “Nhưng chúng ta chỉ có chút tiền như vậy, lại thêm thu nhập của khách sạn, không vượt qua 200.000 nhỉ.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn thật ra đã cho bọn họ không ít, chỗ tiền đó, một bộ phận dùng để duy trì khách sạn thu vào không bằng chi ra, một bộ phận dùng để cho đồng bạn trong đoàn đội cứu cấp, một bộ phận là Tiểu Viên lúc 5 lên 6 dùng để mua tài liệu.

Nhóc mập ở bên cạnh xen mồm nói:

"Nếu thật sự không được, thì bán vài món đạo cụ phẩm chất Siêu Phàm đi."

Đề nghị của hắn lập tức bị lão đại phủ quyết: "Đạo cụ quá quý giá, chúng ta cần giữ lại cho đồng bạn về sau, bảo đảm tỷ lệ sinh tồn của bọn họ, cho dù thắt chặt đai lưng quần, cũng không thể bán đạo cụ."

Nhưng mà kinh phí là nhất định phải cho, đây là quy củ Vô Ngân đại sư lập ra.

Vô Ngân đại sư lập quy củ này, ước nguyện ban đầu là ngăn chặn khát vọng của thành viên đoàn đội đối với tiền tài.

Người ta lúc nghèo điên lên rồi, chuyện gì cũng làm ra được, đạo đức cùng lương tri ở trước mặt bần cùng không đáng một đồng.

Cho nên phải phát kinh phí, để thành viên đoàn đội có tiền duy trì sinh hoạt, mà không phải tùy ý bọn họ tự mình đi kiếm tiền.

Khi có tích tụ nhất định, các thành viên của đoàn đội có thể khắc chế xúc động kiếm tiền của mình, tựa như vân du đạo sĩ, chỉ kiếm lấy chút ít tiền tài duy trì sinh tồn, không cho mình cơ hội tiếp xúc nhiều tiền.

Không còn kinh phí nhất định, các thành viên đoàn đội sẽ chủ động kiếm tiền, nghề nghiệp tà ác ở lúc đối mặt dụ hoặc, càng dễ dàng mất khống chế hơn.

Tiểu Viên thản nhiên nói:

"Đừng đếm nữa, tôi sẽ nghĩ cách, cầm tiền đến trong két sắt phòng tôi khóa kỹ."

Khấu Bắc Nguyệt "Ồ" một tiếng, thu hồi tiền mặt, dẫn tiểu đệ tiến vào chỗ sâu trong khách sạn.

Trong thang máy, nhóc mập khó hiểu nói:

“Thiếu tiền vì sao không tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn? Hắn vừa lập công lớn, không thiếu nhất chính là tiền. Quan phương thủ đoạn làm tiền mạnh hơn nhiều so với tổ chức tự do chúng ta.”

“Nói gì vậy!” Nhóc chó săn mặt mày hung hãn không vui nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là thành viên ngoại vi của chúng ta, cũng không phải thành viên trung tâm, nào có đạo lý ngoại vi nuôi trung tâm.”

Nhóc mập tổng kết một phen ý tứ trong lời nói của lão đại: Sĩ diện, không mở miệng được.

Nhóc mập hoàn toàn không để ý nói: “Dù sao lấy quan hệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tiểu Viên, lấy của hắn 800 - 1 triệu cũng không quan trọng, coi như sính lễ thôi.”

Chương 1680: Kế hoạch mới thành (3)

“Hắn cùng Tiểu Viên có quan hệ gì, không một xu quan hệ.” Khấu Bắc Nguyệt phun tiểu đệ mặt đầy nước miếng.

“Lão đại, tôi nói câu này ngài có thể không thích nghe, nhưng anh chưa phát hiện sao, Tiểu Viên gần đây trang điểm rồi.” Nhóc mập hạ giọng.

“A?” Khấu Bắc Nguyệt ngẩn ra, bừng tỉnh đại ngộ: “Khó trách tôi cảm thấy Tiểu Viên đẹp lên.”

Lão đại chẳng những tính tình giống Hỏa Sư, bộ dáng không hiểu phong tình càng giống Hỏa Sư. Nhóc mập liếc xéo hắn một cái:

“Vậy anh lại nghĩ xem, cô ấy vì sao lại trang điểm chứ, trước kia sao không trang điểm. Tiểu Viên và Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong phó bản nhất định đã xảy ra cái gì.”

Khấu Bắc Nguyệt vừa nghe, loại cảm giác lo âu “mẹ phải lấy chồng” kia trong lòng càng sâu hơn nữa.

…

Trương Nguyên Thanh lái xe của Nữ Vương, đến khách sạn Vô Ngân.

Dừng xe tắt máy, từ trong cốp sau xách ra rương hành lý cao bằng nửa người, ở trong tiếng nhắc nhở của cửa tự động cảm ứng "Hoan nghênh ghé thăm", bước vào đại sảnh khách sạn.

Tiểu Viên mặc đồng phục lễ tân, đứng thẳng ở sau đài đá Đại Lý, trang dung tinh xảo, lãnh diễm đại khí.

Ở lúc Trương Nguyên Thanh tiến vào khách sạn, đôi mắt đen nhánh hơi sáng ngời, cẩn thận nhìn kỹ.

"Trạng thái tinh thần của cậu rất tốt, cảm giác áp bách bắt nguồn từ boss cũng đã biến mất." Tiểu Viên trầm ngâm một phen, hiểu ra, "Là linh cảnh tịnh hóa ô nhiễm cùng lực lượng của cậu?"

Trương Nguyên Thanh nhắc tới cái này liền tức, "Linh cảnh chính là không dám chơi, tôi dựa vào bản lãnh kẹp BUG, dựa vào cái gì thu hồi, lại đánh tôi về nguyên hình."

Tiểu Viên mỉm cười một cái, lắc lắc đầu:

"Cậu đã cấp 6, hơn nữa tu thành Kim Ô Chi Thể, vào phó bản một lần có thể có thu hoạch như vậy, đã là may mắn cực lớn, đạt được lực lượng cấp Chúa Tể, đối với cậu mà nói chưa chắc là chuyện tốt."

Trương Nguyên Thanh thì nói, a đúng đúng, Tiểu Viên nói đều là đúng.

Tiểu Viên lườm nguýt hắn một cái, "Nói chuyện đừng giọng điệu kỳ quái."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, sau đó lộ ra nụ cười: "Được!"

Hắn cảm giác thái độ của Tiểu Viên đối với mình đã xảy ra biến hóa, từ lúc biết hắn có bạn gái, thái độ của dì ma pháp này đã trở nên đặc biệt lạnh nhạt.

Lạnh nhạt, bảo trì khoảng cách đối với hắn.

Ngẫu nhiên đáp lại bạn một lần, cho bạn chút nét hòa nhã, nhưng đại bộ phận thời điểm đều như gần như xa, cao ngạo lạnh nhạt bình thản.

Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa cho rằng cô đang nuôi lốp dự phòng.

Hôm nay vừa gặp, phát hiện thái độ lạnh nhạt của Tiểu Viên thu liễm rất nhiều, ở trước mặt hắn càng dễ dàng cảm xúc hóa.

Dựa theo cách nói của Linh Quân, cô ấy đã chậm rãi thích ứng trạng thái có bạn gái của mình, vượt qua thời kỳ rối rắm "đập tay giải tán", cùng vẫn còn sinh ra hảo cảm.

Trương Nguyên Thanh trong khi suy nghĩ xoay chuyển, vừa vui sướng vừa ưu sầu.

Thiên Tôn lão gia đã có bạn gái, Tiểu Viên lại vẫn đối với hắn si tâm không thay đổi, quyết chí thề không dời.

Thế này bảo người ta như thế nào cho phải?

Hắn vừa nghĩ, vừa mang rương hành lý cỡ lớn xách lên, đặt ở trước quầy.

Tiểu Viên nhìn rương hành lý một cái, lại nhìn hắn một cái, ánh mắt tò mò.

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Mở ra nhìn xem!"

Tiểu Viên tò mò, lại ôm một chút chờ mong mở rương, theo khóa "cạch" mở ra, cô ngẩn ra ở nơi đó.

Trong cái rương cao bằng nửa người đựng đầy tiền.

Từng tập tiền giấy màu đỏ chiếu vào con ngươi, chồng chất giống một ngọn núi nhỏ.

"Nơi này có 10 triệu, là bồi thường nối tiếp cho việc rớt cấp của cô, tôi còn chuẩn bị cho cô ba liều sinh mệnh nguyên dịch, không phải loại pha loãng đó, mà là loại nén tiêm một phát nâng cao tinh thần đầu óc sáng suốt, tiêm hai phát không mệt nhọc, tiêm ba phát trường sinh bất lão." Trương Nguyên Thanh cười tủm tỉm đặt ba ống tiêm ở trước quầy.

Tiểu Viên suy nghĩ xuất thần hồi lâu, nhìn rương hành lý một cái, lại nhìn sinh mệnh nguyên dịch một cái, lại nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, bình tĩnh chăm chú nhìn hắn một lát, ánh mắt dịu dàng thu hai món quà lại.

"Tôi vừa lúc thiếu tiền, cuối tháng mọi người sẽ tới đây nghe Vô Ngân đại sư giảng kinh, đến lúc đó cậu đừng vắng mặt." Cô khôi phục tư thái lạnh lùng xinh đẹp, giấu đi sự dịu dàng vừa rồi triển lộ ra.

Mình bây giờ thường thường cầm gương quỷ, đã sớm không bất thường kiệt ngạo, có nghe kinh hay không cũng giống nhau. Trương Nguyên Thanh cho rằng trạng thái tinh thần của mình đã sớm khôi phục.

Nhưng vẫn "Ừm" một tiếng, chưa từ chối Tiểu Viên.

Tiếp theo, hắn nói tới việc thứ hai là:

"Qua đoạn thời gian nữa, tôi tính mở ra phó bản bang phái, chờ thành viên Siêu Phàm trong bang phái thu phục phó bản Siêu Phàm, tôi liền dẫn cô vượt qua phó bản Thánh Giả, ít nhiều có thể vãn hồi chút giá trị kinh nghiệm, lại thêm phó bản linh cảnh, tốc độ khôi phục đỉnh phong của cô sẽ tăng lên rất nhiều."

Chương 1681: Bại lộ (1)

Bang Phái Lệnh cấp 2, có thể mở ra phó bản cấp 4.

Vận khí tốt một chút, gặp được phó bản cấp S, không chừng có thể khiến Tiểu Viên trở về cấp 5.

Sắc mặt Tiểu Viên toát ra chút vui mừng, gật gật đầu.

Trương Nguyên Thanh sau đó hỏi một sự kiện cuối cùng, "Hư Vô giáo phái cùng Thái Nhất môn hợp tác thế nào?"

Tiểu Viên không cần nghĩ ngợi nói:

"Đoạn thời gian trước, Hư Vô giáo phái cùng Thái Nhất môn từng có hợp tác, thiếu chút nữa bắt được Thuần Dương chưởng giáo, nhưng bị hắn chạy thoát. Trong vài ngày sau đó, Hư Vô giáo phái cùng Thái Nhất môn liên tục tổn hại vài Chưởng Mộng Sứ cùng Tinh Quan, thành thuốc bổ cho Thuần Dương chưởng giáo."

Bởi vì Thuần Dương chưởng giáo cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn khúc mắc rất sâu, cho nên Tiểu Viên đặc biệt lưu ý việc này, bình thường sẽ chủ động dò hỏi nhóc mập.

Bị bao vây tiễu trừ, lại càng thêm phô trương, Ám Dạ Mân Côi sớm đã bắt đầu bố cục? Muốn làm một vụ lớn? Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

"Tôi biết rồi, Tùng Hải còn có việc, đi về trước."

Xoay người rời đi.

Tiểu Viên nhíu nhíu mày, có chút không vui, nhưng tự tôn khiến cô không thể mở miệng giữ lại.

Trương Nguyên Thanh đi tới cửa, lại quay trở về, bỗng nhiên nâng tay nhéo nhéo khuôn mặt mềm mại của Tiểu Viên: "Đừng quá nhớ tôi."

Tiểu Viên lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt khó có thể tin.

Cô lại bị đùa giỡn rồi.

Khấu Bắc Nguyệt cất xong tiền mặt, lén lút cùng nhóc mập hút một điếu thuốc, đợi hết mùi thuốc, quay về đại sảnh.

Cửa khách sạn treo khóa, hắn liếc một cái liền nhìn thấy Tiểu Viên đứng ở sau quầy, trước người đặt một cái rương hành lý cỡ lớn, đang đếm từng xấp tiền mặt.

Chân mày cô là nhếch lên, ánh mắt là vui vẻ.

Ánh mắt Khấu Bắc Nguyệt nhìn chằm chằm tiền mặt, nghe thấy được tim mình "Phành phành" cuồng loạn, lắp bắp nói:

"Lấy, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

Hắn đời này cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

Càng không thể lý giải mình lên lầu mộc lúc như vậy, Tiểu Viên đã biến ra nhiều tiền mặt như vậy.

Cô ấy là Thông Linh Sư, không phải ma pháp mụ mụ nha.

Tiểu Viên nâng mắt nhìn qua, nhìn Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập đang trợn mắt cứng lưỡi một cái, "Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi từng tới, hắn cho."

Đoàng!

Một tiếng sét nổ vang bổ vào đầu óc, Khấu Bắc Nguyệt như bị sét đánh, hồn hển nói:

"Hắn thật sự đến đặt sính lễ rồi! ?"

…

Tám giờ tối.

Ngắm sao chấm dứt, Trương Nguyên Thanh quay về phòng ngủ, mở máy tính ra, đăng nhập phòng họp online.

“Bước thứ hai, dùng Ám Dạ Mân Côi dẫn đi Tiền công tử.”

Hắn ở trong đầu suy tư nhiều lần về thuật nói chuyện kế tiếp, diễn luyện từng lần một, thẳng đến tám rưỡi, ID tham dự hội nghị online.

Phó Thanh Dương, Khiêu Chiến Cao Phong, Hồng Anh, Âm Cơ.

Avatar Phó Thanh Dương sáng lên dấu hiệu “microphone”, thanh âm rõ ràng, tràn ngập từ tính, nhưng có chút lạnh nhạt thông qua loa truyền đến:

“Mọi người đến đủ rồi.

Hai vị trưởng lão, tiến độ mọi người bắt Thuần Dương chưởng giáo như thế nào rồi?”

Hồng Anh trưởng lão thở dài một tiếng, trên avatar sáng lên dấu hiệu “microphone”, “Chúng tôi bố cục mấy lần, cùng Thuần Dương chưởng giáo, Ám Dạ Mân Côi đấu lại đấu, mỗi lần đều để bọn hắn chạy thoát, từng bước khó khăn.”

Cao Phong trưởng lão lời ít mà ý nhiều đánh giá: “Đây chính là một trận đánh lâu dài, mà chúng ta không thiếu nhất chính là kiên nhẫn.”

Cái này giới hạn ở Thổ Quái các người nhỉ, chưa nghe ra Hồng Anh trưởng lão đã mệt lòng rồi sao? Trương Nguyên Thanh trước máy tính lảm nhảm, gõ chữ lách cách:

“m Cơ tỷ tỷ, nghe lão đại nói chị đã bị thương?”

“Ừm, tôi bị Thuần Dương chưởng giáo nhằm vào.” Âm Cơ ở khu thảo luận trả lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Xem ra Thuần Dương chưởng giáo khôi phục không ít thực lực rồi.”

Âm Cơ: “Hắn nhiều nhất khôi phục đến trình độ cấp 5, năng lực nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, còn lại là cấp 4, nhưng hắn lúc ấy có thành viên Ám Dạ Mân Côi giúp đỡ, mà tôi cùng với sư tôn lạc đàn.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Quay đầu cùng nhau đối phó hắn, thay chị báo thù.”

Âm Cơ: “Tự tin như thế, cậu thật sự lên tới cấp 6 rồi?”

“mặt cười”

“Khụ khụ!” Cao Phong trưởng lão ho khan một tiếng, “Hai cô cậu có chuyện đợi lát nữa tán gẫu.”

Âm Cơ cùng Trương Nguyên Thanh song song lặng lẽ, khu bình luận khôi phục bình tĩnh.

Hồng Anh trưởng lão cười nói: “Người trẻ tuổi trao đổi với nhau nhiều thêm, không phải chuyện xấu. Phó Thanh Dương, hội nghị hôm nay thảo luận cái gì?”

Buổi chiều hôm nay, Phó Thanh Dương đột nhiên gọi điện thoại liên lạc bọn họ, công bố có tình báo trọng đại của Ám Dạ Mân Côi, tám rưỡi tối tiến hành hội nghị online.

Hồng Anh trưởng lão cùng Cao Phong trưởng lão đều rất coi trọng, người trước còn mời học sinh cùng nhau tham gia.

Phó Thanh Dương nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn điều tra được tình báo quan trọng của Ám Dạ Mân Côi, cực kỳ quan trọng đối với các người.”

Tinh thần ba người bọn Cao Phong trưởng lão rung lên.

Chương 1682: Bại lộ (2)

Trương Nguyên Thanh mở microphone, “Tôi thông qua một con đường kín, biết được Ám Dạ Mân Côi đang ý đồ lợi dụng Thuần Dương chưởng giáo bố trí cạm bẫy, dụ dỗ mọi người mắc câu, nhưng thời gian cùng địa điểm cụ thể còn chưa rõ.”

Hắn chưa nói tình báo bắt nguồn từ giết chết hai tên Tinh Quan cấp 4, tuy phân bộ Hoa Đô không nhất định biết ngày hôm qua có thành viên Ám Dạ Mân Côi nhìn chằm chằm Hạ Hầu Ngạo Thiên, nhưng cẩn thận sẽ luôn không sai.

“Muốn lợi dụng Thuần Dương chưởng giáo dẫn chúng ta mắc câu.” Tiếng Hồng Anh trưởng lão xuyên thấu qua loa vang lên:

“Nguồn tình báo có thể tin được không, nếu thuận tiện, nói cho chúng tôi biết tình hình cụ thể nguồn tình báo. Tôi không phải là không tín nhiệm cậu, chỉ là Ám Dạ Mân Côi rất giảo hoạt, bọn họ có khi sẽ cố ý phát ra tình báo giả.”

Còn rất cẩn thận… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, nói:

“Tình báo bắt nguồn từ thành viên bộ cơ động của Ám Dạ Mân Côi, Tinh Quan cấp 4, lấy cấp bậc cùng địa vị của hắn, là có thực lực tham dự kế hoạch, hẳn là không sai được. Về phần tình hình nguồn tình báo, rất xin lỗi, tôi không thể lộ ra.”

Cao Phong trưởng lão cùng Hồng Anh trưởng lão nhất thời nhíu mày.

Tình báo này rất quan trọng, nhưng chính bởi vì quan trọng, mới càng phải cẩn thận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn nói ra tình huống biết được tình báo, cái này khiến bọn họ khó tránh khỏi sinh ra băn khoăn, không thể tin hết.

“Sư phụ, Cao Phong trưởng lão.” Giọng Âm Cơ nhẹ nhàng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn nói, có thể là liên quan đến riêng tư của hắn, không quan hệ với độ đáng tin của tình báo.

Hắn ở trong tiệc tối câu lạc bộ Bách Hoa, đã kết tử thù với Thuần Dương chưởng giáo, sẽ không lừa gạt chúng ta.”

Lòng Âm Cơ là hướng về mình! Trương Nguyên Thanh vui mừng một phen, thầm nhủ không uổng công tôi nhiều lần liều mình cứu chị.

Hồng Anh trưởng lão nói: “Tôi tin tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng tôi không tin Ám Dạ Mân Côi, quân cờ ở trước khi bị bỏ qua, sẽ không biết mình là quân cờ.”

“Nguồn tình báo tôi có thể làm đảm bảo.” Phó Thanh Dương mở miệng.

Cao Phong trưởng lão trầm mặc hồi lâu, lúc này mới nói:

“Phó trưởng lão làm đảm bảo, vậy thì không có vấn đề. Nguyên Thủy Thiên Tôn, tình báo cậu cung cấp rất có giá trị, tôi sẽ ghi cho cậu một công.”

Công huân nhiều quá rồi, lần sau cho nhiều tiền chút… Trương Nguyên Thanh lập tức nói:

“Ba vị trưởng lão, tôi cho rằng đây là một cơ hội, chúng ta không ngại tương kế tựu kế, lợi dụng tâm lý của Ám Dạ Mân Côi, dụ rắn rời hang.”

Hồng Anh trưởng lão ngẫm nghĩ, cười hỏi:

“Cậu có ý tưởng gì?”

“Tôi nghe nói Thuần Dương chưởng giáo ở sau khi bị thương, đã giết vài Tinh Quan cùng Chưởng Mộng Sứ, hắn rêu rao như thế, trừ chữa thương, càng chính là vì dụ dỗ chúng ta, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn còn có thể tiếp tục săn bắn, thẳng đến khi bị mọi người bắt lấy.” Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“So với để hắn ngẫu nhiên chọn lựa mục tiêu, hại chết đồng nghiệp Thái Nhất môn, không bằng chủ động tung mồi, dẫn hắn mắc câu.”

Hồng Anh trưởng lão như có hứng thú hỏi:

“Cậu đã có ý tưởng này, nghĩ hẳn đã nhắm được mồi câu?”

Trương Nguyên Thanh đè nút microphone, trả lời: “Tôi biết một Chưởng Mộng Sứ của Hư Vô giáo phái, chúng ta có thể tiết lộ ra hành tung của hắn, mượn cái này dẫn ra Thuần Dương chưởng giáo.”

Về phần tiết lộ như thế nào, hắn không quan tâm.

Lấy năng lực của Cao Phong trưởng lão cùng Hồng Anh trưởng lão, nếu ngay cả “tiết lộ” tình báo cũng không làm được, đã sớm bị Ám Dạ Mân Côi xử lý.

Cho dù là Cao Phong trưởng lão thuần phác ôn hòa trứ danh, cũng là Chúa Tể kinh nghiệm phong phú, thủ đoạn phong phú.

Âm Cơ trầm ngâm một phen, xen mồm nói:

“Nhưng cái này hẳn không gạt được Ám Dạ Mân Côi.”

Trương Nguyên Thanh nở nụ cười, “Không sao cả, Ám Dạ Mân Côi cho dù nhìn ra chúng ta đang câu cá, cũng sẽ vui vẻ cắn câu, đây chẳng phải là điều bọn họ muốn sao?”

Ám Dạ Mân Côi biết quan phương đang câu cá, nhưng cái này không quan trọng, ở trong mắt bọn họ, bọn họ mới là ông lão

câu cá, sẽ an bài Thuần Dương chưởng giáo cắn câu, do đó dụ ra Cao Phong trưởng lão cùng Hồng Anh trưởng lão.

Nhưng thật ra, quan phương biết bọn họ sẽ chủ động cắn câu, cũng lợi dụng Thuần Dương chưởng giáo bố trí mai phục.

Quan phương phen này ở tầng khí quyển.

(ý ở tầm, trình độ cao hơn)

Âm Cơ hơi trầm ngâm, đã tiếp nhận kế hoạch của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhíu mày nói:

"Như vậy, năng lực của Cao Phong trưởng lão cùng sư phụ có thể không quá đủ."

Ám Dạ Mân Côi rõ thực lực của hai người, vẫn muốn bố cục đối phó hai vị trưởng lão, nói rõ có nắm chắc nhất định có thể ăn được hai vị Chúa Tể quan phương.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Không sao cả, tôi sẽ ra tay."

Trương Nguyên Thanh mừng rỡ: "Lão đại khí phách, lão đại vậy mà còn biết chơi trend."

Phó Thanh Dương ngẩn ra: "Trend gì?"

Chương 1683: Bại lộ (3)

"A, không có việc gì không có việc gì." Trương Nguyên Thanh đằng hắng cổ họng, "Nếu Cao Phong trưởng lão cùng Hồng Anh trưởng lão không phản đối, vậy sự việc cứ quyết định như vậy, tôi có thể đi liên lạc tên Chưởng Mộng Sứ kia."

Hồng Anh trưởng lão nói: "Tôi không có vấn đề."

Cao Phong trưởng lão "Ừm" một tiếng.

Hội nghị đến đây là kết thúc, Trương Nguyên Thanh rời khỏi phòng họp, tắt phần mềm, hít sâu một hơi.

"Sáng mai liền liên lạc Lương Thần, hy vọng tất cả thuận lợi." Trương Nguyên Thanh yên lặng cầu nguyện.

…

Phòng khách sạn.

Hồng Anh trưởng lão rời khỏi phòng họp online, nâng chén trà lên, hóa thành một ánh sao rồi biến mất.

Một giây sau, cô xuất hiện ở phòng sách của Âm Cơ.

Lúc này, Âm Cơ đang ngồi ở trước máy tính ngẩn người, cân nhắc suy nghĩ tính khả thi của kế hoạch, nhìn thấy ánh sao dâng lên, vội đứng dậy đón chào.

"Sư phụ!"

Hồng Anh trưởng lão nhấp một ngụm trà, gật đầu cười nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đứa nhỏ này không tệ, có thiên phú có trí kế, xứng với con, con có hảo cảm đối với hắn không?"

Trong đôi mắt sáng lấp lánh của Âm Cơ hiện lên bất đắc dĩ, "Sư phụ, ngài đừng loạn điểm uyên ương nữa, con không có cảm giác đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Hồng Anh trưởng lão cười tủm tỉm nói:

"Thái độ của con đối với hắn khác đối với đàn ông khác, ngoài cuộc sáng suốt trong cuộc u mê."

Lúc trước vì bảo vệ tiền đồ của học sinh, cô không thể không bổng đả uyên ương, Âm Cơ tuy chưa bao giờ ngoài miệng trách cô, nhưng đến nay vẫn lụa mỏng che mặt, trong lòng đó là có oán.

Hồng Anh trưởng lão thẹn trong lòng, luôn muốn làm chút bù lại, hy vọng cô sớm ngày quên đi Ma Quân, tìm được chốn gửi gắm tốt.

Âm Cơ sụp mí mắt xuống, nói: "Hắn có bạn gái rồi, sư phụ, ngài cũng đừng quan tâm lung tung nữa."

Hồng Anh trưởng lão nhìn chằm chằm cô một lát, cười nói:

"Được rồi, cảm tình của người trẻ tuổi vẫn là thuận theo tự nhiên tốt nhất. Đề nghị của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi, con thấy thế nào?"

…

Hôm sau, chín rưỡi sáng.

Kinh thành, công ty hữu hạn tập đoàn kiến trúc Hoa Tư, văn phòng tổng giám đốc.

Văn phòng của Hoàng Thái Cực rất lớn, lớn đến có khoảng trống trải, không có sô pha thủ công đắt đỏ, tủ rượu bày đầy rượu ngon phiên bản quý giá, cùng với thảm giá trị chế tạo đắt đỏ.

Trong chất phác lộ ra nghiêm túc, tựa như văn phòng của lãnh đạo lớn.

Trên thực tế, Hoàng Thái Cực quả thật là lãnh đạo lớn, tập đoàn kiến trúc Hoa Tư là công ty lớn quốc gia khống chế cổ phần, không phải xí nghiệp dân doanh.

Trung Đình nắm giữ công ty kiến trúc quốc hữu, tập đoàn kiến trúc Hoa Tư chỉ là một trong số đó, nhưng lại là quy mô lớn nhất, do cháu nội Trung Đình đại trưởng lão Đế Hồng, Hoàng Thái Cực quản lý.

Nếu bàn về tài chính có thể thuyên chuyển, Hoàng Thái Cực mới là Tiền công tử hoàn toàn xứng đáng trong tứ đại công tử.

Chẳng qua ngại bởi thân phận trong thể chế, hơn nữa tính cách tạo thành, hắn bình thường đặc biệt khiêm tốn thu mình.

Không xã giao không uống rượu không nhận hối lộ không chơi gái, yên lặng làm việc.

“Cốc cốc!”

Tiếng đập cửa vang lên.

Hoàng Thái Cực đang xem văn kiện, đầu cũng không ngẩng, trầm giọng nói:

“Vào đi!”

Cửa phòng làm việc đẩy ra, nữ thư ký mặc váy bút chì, áo trắng, khuôn mặt xinh đẹp, dẫn hai người đàn ông mặc vest tiến vào, giọng cung kính nói:

“Hoàng tổng, hai vị này là điều tra viên của tổng bộ, có việc muốn hỏi ngài.”

Hoàng Thái Cực nâng mắt nhìn, hai điều tra viên mặc vest đi giày da, trang phục cẩn thận tinh tế, người bên trái trên ngực đeo huy chương sóng biển, người bên phải đeo huy chương hình kiếm.

Huy chương biểu thị thân phận của bọn họ —— Thủy Thần cung cùng Bạch Hổ binh chúng.

Mặt khác, người trung niên bên trái kia đeo huy chương cơn sóng, trong tay bưng cái khay bằng gỗ, phủ tơ lụa màu đỏ.

"Hoàng công tử…" Người đàn ông huy chương đeo hình kiếm cười nói: "Tôi tên 'Ngô Câu', điều tra viên tổng bộ, lệ thuộc Bạch Hổ binh chúng."

Dứt lời, hắn lấy ra giấy chứng nhận, trên mặt chứa đầy nụ cười đưa qua.

Hoàng Thái Cực chưa tiếp, nhìn lướt qua, sắc mặt nghiêm túc, nói: "Hai vị tìm tôi có chuyện gì?"

"Là như vậy." Ngô Câu thu hồi giấy chứng nhận, "Thái trưởng lão cho rằng, cái chết của Thái công tử còn có rất nhiều chỗ không rõ ràng, ngài ở trong báo cáo nhiệm vụ chưa viết rõ chi tiết, cho nên bảo tôi cùng Thủy Tinh mang theo Hổ Phù, tới hỏi mấy vấn đề."

Khuôn mặt nghiêm túc của Hoàng Thái Cực hơi trầm xuống.

Đối với một Thổ Quái trầm mặc ít lời, hiếm có biểu cảm biến hóa mà nói, "Hơi trầm xuống" đủ để nói lên là rắc rối lớn rồi.

Hoàng Thái Cực trầm mặc vài giây, trước vẫy lui nữ thư ký, tiếp theo nhìn về phía hai người, gật đầu nói: "Mời hỏi."

Ôn Thần ID linh cảnh là "Thủy Tinh" vạch ra tơ lụa màu đỏ, lộ ra một pho tượng hổ thú đồng xanh to bằng bàn tay, tạo thế ngẩng đầu rít gào, đầu hổ, lưng cùng đuôi cấu thành một đường cong trôi chảy.

Chương 1684: Nhận tội (1)

"GRR ~"

Bên tai Hoàng Thái Cực truyền đến tiếng rít gào gội rửa tâm linh, chấn động làm con ngươi hắn tan rã, ở sâu trong thức hải xuất hiện một con bạch hổ mắt xếch thân thể thon dài, thần uy lẫm liệt, mắt hổ nghiêm khắc.

Thần uy như ngục.

Sắc mặt Hoàng Thái Cực lập tức tái nhợt, dưới áp lực thật lớn, trên trán toát mồ hôi, hắn cảm nhận được run rẩy đến từ linh hồn, như rơi vào vực sâu.

Đây là đạo cụ loại quy tắc cấp minh chủ.

Hổ Phù!

Thủy Tinh giơ cao cao cái khay, cao giọng nói:

“Hoàng Thái Cực, Thái Long Thần là chết như thế nào?”

Hoàng Thái Cực sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đổ ròng ròng, môi run nhè nhẹ, như muốn bằng vào sức chịu đựng của Sơn Thần đối kháng Hổ Phù, nhưng chỉ duy trì ba giây, hắn liền khó có thể khống chế được mở miệng thổ lộ tình hình thực tế:

“Thái Long Thần muốn cướp chiến lợi phẩm, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giết.”

Lời này vừa ra, trong văn phòng lâm vào tĩnh mịch.

Vẻ mặt hai điều tra viên kinh hãi nhìn nhau, chuyện này tính chất lớn rồi.

Thiên tài của Ngũ Hành minh, giết cháu nội Thái trưởng lão tổng bộ thương yêu nhất.

Thái trưởng lão là Chúa Tể đỉnh phong, có được đạo cụ loại quy tắc, đứng trong Thập lão, một trong những người có quyền thế nhất toàn bộ quan phương.

Giết cháu nội của lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngại sống lâu?

Nhưng cố tình, Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhân vật loại cọc tiêu, đã thay thế Tiền công tử, trở thành tấm gương trong lòng nhân viên tầng trung tầng dưới.

Gần đây càng nổi bật vô cùng, liên trảm ba tên cấp 6 của tổ chức tà ác, chỉ một phó bản vượt hai cấp xưa nay chưa từng có.

Nhân vật như vậy, chỉ cần không phải cấu kết tổ chức tà ác, phản bội trận doanh, tổng bộ cơ bản đều sẽ dễ dàng tha thứ, nhiều lắm trừng phạt, sẽ tuyệt đối không xé rách da mặt.

Cho nên việc này khó xử lý rồi.

Thủy Tinh nhíu mày, giọng điệu đặc biệt ngưng trọng:

“Hoàng công tử, cậu vì sao không viết rõ ở trong báo cáo phó bản, mà là lựa chọn giấu diếm chân tướng.”

Hoàng Thái Cực một lần nữa lâm vào trầm mặc, nhưng chỉ ba giây, hắn liền bất đắc dĩ nói ra nói thật:

“Thái Long Thần ỷ vào có được đạo cụ truyền tống, sợ chiến, từ chối đối kháng với trận doanh tà ác, làm hại chúng tôi suýt nữa toàn diệt ở trong phó bản, tôi rất tức giận.”

Tạm dừng vài giây, hắn mở miệng lần nữa: “Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi tôi nghĩa phụ, tôi cảm thấy, cảm thấy rất thích, cho nên giúp hắn.”

Tuy cảm giác vô cùng khó giải quyết, trong lòng trầm trọng, nhưng nghe được câu này phía sau của Hoàng công tử, hai điều tra viên vẫn ngẩn ra hồi lâu.

Ngô Câu hít sâu một hơi, “Hoàng công tử, chân tướng sự tình chúng tôi đã biết, cậu còn có cái gì muốn bổ sung.”

Hoàng Thái Cực trầm giọng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc ấy cắn nuốt linh hồn boss, tinh thần thất thường, là Thái Long Thần kích thích đến hắn, giết người không phải bổn ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Hy vọng hai vị có thể chuyển lời của tôi cho Thái trưởng lão.”

Thủy Tinh gật gật đầu: “Chúng tôi sẽ làm, về phần Thái trưởng lão tiếp nhận ý kiến của cậu hay không, chúng tôi không biết được.”

Nói xong, hắn mở ra tơ lụa màu đỏ, một lần nữa đậy lại Hổ Phù.

Hai vị điều tra viên không lưu lại, sắc mặt ngưng trọng, bước chân vội vàng rời đi.

…

Sáng sớm, Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên bàn ăn, hưởng dụng đồ ăn sáng em gái tai thỏ chuẩn bị.

Hắn nghiêng đầu, kẹp điện thoại di động ở giữa vành tai cùng trên vai, vừa cắt xúc xích nướng, vừa chấm bánh quẩy đến trong sữa đậu nành.

“Em còn chưa xử lý xong nhiệm vụ? Có cần anh tới hỗ trợ hay không.” Trương Nguyên Thanh liên tục oán giận nói: “Em còn không về nữa, anh sẽ tìm vui mới.”

Đối với một người trẻ tuổi vừa có bạn gái, cũng ở giai đoạn ăn tủy biết vị mà nói, không có gì so với thiện ác vô báo càng thêm giày vò hơn.

Quan Nhã cười ha ha nói: “Anh vừa lúc có thể rèn luyện một phen tay nghề xuống dốc.”

Cô không hề lo lắng Nguyên Thủy Thiên Tôn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, tiểu tử này gia cảnh không tệ, bộ dáng tuấn tú, muốn tìm bạn gái rất khó?

Không khó một chút nào.

Nhưng hắn quả thật thẳng đến đêm đó, mới ở trong đường hẻm hoan nghênh của cô từ cậu bé lột xác thành đàn ông.

Quan Nhã đã sớm hiểu rõ Nguyên Thủy, hắn bề ngoài lạc quan sáng sủa, thực ra tính cách cô độc, có thể gặp dịp thì chơi, nhưng sẽ không bỏ tinh lực đi ứng phó phụ nữ.

Trước kia hắn không có bạn gái, là vì hắn căn bản không muốn tìm bạn gái.

“Nói thật cho em, tự cấp tự túc so với lăn giường với em thoải mái hơn nhiều.” Trương Nguyên Thanh nghiến răng nghiến lợi hừ hừ hai tiếng.

Quan Nhã cười khanh khách nói: “Vậy tự anh làm thêm vài lần. Em ăn sáng xong rồi, đợi lát nữa có cái hội nghị, tên lần này rất khó chơi, nếu trong một tuần còn không bắt được, em liền dẫn đội về Tùng Hải.”

Chương 1685: Nhận tội (2)

Bắt tội phạm truy nã xác xuất thành công trước giờ không cao, trừ phi bị trực tiếp khóa mục tiêu, bao vây, bằng không đại bộ phận nghề nghiệp tà ác đều có thể dựa vào kỹ năng, ở trong quan phương vây đuổi chặn đường thong dong rời đi.

Nghề nghiệp tà ác trước giờ khó bắt.

Quan Nhã lần này cần bắt là một vị Vụ Chủ, tội phạm truy nã tính tình hung tàn, lấy giết người tìm niềm vui, thời điểm giá trị đạo đức không đủ, liền tập kích thành viên quan phương.

Lần này gây án ở tỉnh Giang Nam, bị hành giả quan phương phân bộ Hàng thành phát hiện hành tung.

Trương Nguyên Thanh kết thúc cuộc gọi, không đợi buông điện thoại di động, cuộc gọi của Phó Thanh Dương nối tiếp mà tới.

Hắn nhận cuộc gọi: "Lão đại?"

"Chuyện cậu giết Thái Long Thần bại lộ rồi, điều tra viên tổng bộ sáng nay mang theo Hổ Phù dò hỏi Hoàng Thái Cực. Tôi thu được tin tức, tổ điều tra đã ở trên đường đến Tùng Hải."

Lời của Phó Thanh Dương, giống như búa tạ nện vào trong lòng Trương Nguyên Thanh.

Cứ phải đuổi ở lúc mấu chốt mình muốn cứu Ma Nhãn thì xảy ra chuyện… Hắn buông xuống dao nĩa, vẻ mặt ngưng trọng: "Tôi nên làm như thế nào?"

Bởi vì từng có dự tính cùng chuẩn bị tâm lý, tuy có chút bất ngờ không kịp phòng bị, nhưng cũng không quá hoảng.

"Phối hợp điều tra." Phó Thanh Dương trầm giọng nói:

"Tôi từng nói, chuyện này có thể cãi cọ, đánh cờ, nhưng cậu không thể biểu hiện quá cực đoan, đừng để các trưởng lão tổng bộ cảm thấy cậu có phản cốt. Cậu chỉ cần nhẫn nại, phối hợp tổng bộ điều tra, còn lại giao cho tôi."

Trương Nguyên Thanh "Vâng" một tiếng, sau đó hỏi:

"Hoàng Thái Cực không sao chứ?"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Hắn là cháu nội đại trưởng lão Đế Hồng, hắn có thể có chuyện gì."

Nhiều nhất chỉ là thông báo phê bình, kiểm điểm vớ vẩn.

Thật sự có chuyện là Nguyên Thủy.

Tuy người bệnh tâm thần giết người không phạm pháp, nhưng cái này chỉ là đối với bình dân cùng giai tầng mà nói.

Nếu giết là thái tử gia, mặc kệ bệnh tâm thần hay không, ngươi cho dù là tên thiểu năng, cũng cho ngươi hủy diệt nhân đạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giết chính là thái tử gia.

Thân là một trong tổng bộ Thập lão, Thái trưởng lão sẽ dễ dàng buông tha người giết chết cháu nội mình?

Tuy Phó Thanh Dương ngoài miệng nói có thể cãi cọ, nhưng sự tình nào có thật sự đơn giản như vậy.

Sau khi kết thúc trò chuyện, Trương Nguyên Thanh buông điện thoại di động xuống, chậm rãi tiếp tục dùng bữa.

Ăn xong bữa sáng, hắn về phòng, mở ra phần mềm nói chuyện phiếm của điện thoại di động, rời khỏi "Diễn đàn phấn đấu tiểu đội nhân vật chính", xóa "Tiểu Viên", "Thiên Vương Sợ Hãi" các bạn tốt.

Lại rút sim điện thoại ra, thay điện thoại di động mới.

Lại mang điện thoại di động cũ cùng loa Miêu Vương đựng vào ba lô, thu vào không gian của Mũ Đỏ Nhỏ.

Xử lý xong hai món vật phẩm, hắn lại mang Ngân Dao quận chúa, Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm ba âm thi thu vào trong mũ đỏ, chỉ để lại Huyết Tường Vi.

Tạm thời còn chưa thể bị tổng bộ biết chuyện mình có ba âm thi cấp 6, sự kiện Hoa Đô Vạn Bảo Ốc còn chưa trôi qua.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh tới cách vách, tiến vào phòng sách.

Hắn liếc một cái liền thấy Tiền công tử ngồi ở sau bàn nhíu mày trầm ngâm, nói:

"Quan Nhã tỷ còn đang chấp hành nhiệm vụ, trước đừng để cô ấy biết, bằng không sẽ phân tâm."

"Đây không phải vấn đề chúng ta nói hay không." Phó Thanh Dương lướt qua đề tài này, như có điều ám chỉ nói: "Thứ nên xử lý, đều xử lý một phen."

Trương Nguyên Thanh gật đầu: "Đều xử lý xong rồi."

Phó Thanh Dương chậm rãi nói:

“Đợi lát nữa người của bộ điều tra sẽ tìm đến cậu, biết bộ điều tra chứ?”

Trương Nguyên Thanh gật đầu, bộ điều tra là cơ quan kiểm tra giám sát tổng bộ thiết lập, kiềm chế ban ngành quan trọng của các phân bộ lớn, có được quyền lực cực cao.

Bộ trưởng bộ điều tra là đại trưởng lão Bạch Hổ binh chúng, phó phòng chính là Thái trưởng lão Thủy Thần cung.

Tổng bộ Thập lão, mỗi một vị đều nắm quyền lớn, quyền lực của bọn họ, không phải trưởng lão phân bộ có thể so sánh.

Nếu so sánh Ngũ Hành Minh thành một bang phái giang hồ, tổng bộ Thập lão chính là mười phái hệ lớn chia cắt quyền lực, trưởng lão phân bộ là tiểu đệ của Thập lão.

Ví dụ như Lạc Thần trưởng lão Thủy Thần cung phân bộ Tùng Hải, chính là phái hệ Thái trưởng lão.

“Ưu thế duy nhất của cậu, chính là thiên phú của cậu.” Phó Thanh Dương nói: “Tôi sẽ nghĩ cách quay vần cho cậu, tranh thủ xử lý khoan hồng.”

Đổi thành thiên tài bình thường, không có bối cảnh hùng hậu, một cửa này tuyệt đối không qua được.

Thái trưởng lão làm Thập lão tổng bộ, muốn xử lý một thiên tài dễ dàng, không có ai sẽ vì một nhân vật không quan trọng đối kháng cùng Thập lão.

Bao gồm các Thập lão.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn khác, tên tuổi hắn quá vang dội, bây giờ hắn cấp 6, Chúa Tể chỉ là mức thấp nhất của hắn, tư thái minh chủ không phải một câu trêu chọc.

Chương 1686: Nhận tội (3)

Cho dù là Thập lão, ở dưới tình huống Nguyên Thủy Thiên Tôn không tìm chết, rất khó dựa vào yêu thích của mình để xử trí hắn.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn dù sao đã giết Thái Long Thần, muốn bình yên vô sự, gần như không thể.

“Xử lý khoan hồng.” Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Ép nhau nóng lên, tôi liền rời khỏi Ngũ Hành Minh, về sau chuyên môn ở Bạch Hổ vệ góp sức cho lão đại.”

“Đừng nói lời tức giận.” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói.

Hai người không trao đổi nữa, lặng lẽ chờ đợi.

Ánh mặt trời dần dần rực rỡ, tiết Xử Thử nóng bức như mùa hè, người làm vườn ở trong vườn hoa tu bổ cành lá sum xuê, vớt lá rụng ở hồ nước.

Tới gần giữa trưa, em gái tai thỏ gõ cửa phòng sách.

“Thiếu gia, điều tra viên của tổng bộ đến rồi.”

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu: “Để bọn họ tiến vào.”

Em gái tai thỏ lui ra ngoài, một lát sau, dẫn ba người đàn ông mặc vest đi giày da quay về, một trung niên, hai thanh niên.

Người đàn ông trung niên lấy ra giấy chứng nhận, khom người nói:

“Phó trưởng lão, phụng mệnh lệnh bộ trưởng Thái trưởng lão, đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn về kinh thành hỏi, đây là văn kiện câu lưu của tổng bộ.”

“Đưa tới kinh thành?” Phó Thanh Dương nhíu nhíu mày, nhìn lướt qua giấy chứng nhận, bên trên viết chức vị cùng ID linh cảnh, tiếp nhận kẹp văn kiện, đọc kỹ xong, “Tôi biết rồi.”

Hắn trả lại văn kiện cho đối phương, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói:

“Phối hợp tổng bộ điều tra.”

“Vâng!” Trương Nguyên Thanh ngoan ngoãn cung kính, nhìn về phía người đàn ông trung niên, “Cần mang còng tay không?”

Người trung niên đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn như sấm bên tai, trong mắt hiện lên một phần kinh ngạc. Trong lời đồn, vị con cưng ông trời này kiệt ngạo bất tuân, giết đồng nghiệp không nhìn kỷ luật, đối kháng tổng bộ không nhìn tổ chức.

Hắn ở trong phó bản làm ra chuyện này, người trung niên không kinh ngạc một chút nào, vốn cho rằng nhìn thấy đám

người mình tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ bày ra tư thái kiệt ngạo bất tuân, từ chối phối hợp.

Không ngờ ngoan ngoãn bất ngờ.

“Còng tay thì không cần, nhưng Thái trưởng lão từng dặn dò, phải cẩn thận kiểm tra chỗ ở của cậu.” Người đàn ông trung niên mỉm cười.

“Ngay tại cách vách.” Trương Nguyên Thanh mặt không đổi sắc nói.

Phó Thanh Dương thì nhìn về phía em gái tai thỏ, “Dẫn bọn họ đi qua.”

Hai thanh niên liền theo em gái tai thỏ rời khỏi.

Phó Thanh Dương nhìn theo ba người đi ra khỏi phòng sách, hắn nhìn về phía người trung niên, nói:

“Thái trưởng lão bảo anh một gã Thánh Giả tới đây, là chờ mong Nguyên Thủy Thiên Tôn kháng lệnh sao?”

Người trung niên nụ cười đầy mặt, đáp lại không chút sơ hở nào: “Ai biết được, tôi chỉ là phục tùng mệnh lệnh của cấp trên.”

Nửa giờ sau, hai thanh niên quay về phòng sách, hướng về cấp trên lắc lắc đầu.

Người trung niên liền nói ngay:

“Phó trưởng lão, vậy không quấy rầy nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn, đi theo chúng tôi một chuyến đi.”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Phó Thanh Dương, người sau thản nhiên nói: “Nhớ kỹ lời tôi nói.”

Phối hợp điều tra, không thể để tổng bộ cảm thấy mình có phản cốt… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, cười nói:

“Hy vọng trong phòng thẩm vấn của tổng bộ không có mười đại khổ hình của Mãn Thanh.”

–

Hai giờ chiều, Trương Nguyên Thanh ngồi máy bay tư nhân đến kinh thành.

Vừa xuống khỏi máy bay, hắn trực tiếp bị dẫn vào xe riêng, đưa đến tòa nhà làm việc của ban điều tra.

Trong phòng thẩm vấn, Trương Nguyên Thanh ngồi ở ghế thẩm vấn, đỉnh đầu là ngọn đèn trắng xóa cùng camera theo dõi, bàn dài phía trước không có một bóng người.

Phòng thẩm vấn không lớn, cũng chỉ có hắn.

Trong lặng lẽ chờ đợi, cửa phòng thẩm vấn "rắc" bị vặn mở ra, một ông lão bọc áo bào đen đi vào, phía sau có trợ lý bưng khay đi theo.

Ông lão áo bào đen mặt trắng không râu, tóc hoa râm, khóe mắt cùng trên trán giăng kín nếp nhăn, vẻ mặt lạnh như băng.

Lão kéo ghế ra ngồi xuống, trợ lý cung kính đặt khay ở mặt bàn.

Ông lão áo bào đen vạch vải đỏ ra, cầm Hổ Phù, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh ở ghế thẩm vấn, giọng điệu lạnh nhạt:

"ID linh cảnh!"

Uy áp đáng sợ đập vào mặt, theo một tiếng hổ gầm, trong thức hải, bạch hổ uy nghiêm lại một lần nữa xuất hiện.

Một vầng trăng tròn đen sì theo đó hiện lên, chiếu xuống ánh sáng mát lạnh, chiếu vào linh hồn Trương Nguyên Thanh.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn." Hắn duy trì sắc mặt trắng bệch.

"Trong phó bản Ngũ Hành Chi Loạn, một vị Thông Linh Sư vì cậu, phản bội trận doanh tà ác, có việc này hay không?" Ông lão áo bào đen hỏi.

"Có, nhưng thân phận cô ấy…"

Trương Nguyên Thanh vừa muốn giải thích, đã bị ông lão áo bào đen lạnh lùng ngắt lời:

"Cậu chỉ cần trả lời có hoặc không có, cái khác không cần phải nói."

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ ngậm miệng.

Ông lão áo bào đen hỏi tiếp: "Có giết Thái Long Thần hay không?"

"Có."

“Lúc giết hắn, cậu bảo trì ý thức tỉnh táo hay không?”

“Lúc ấy tôi…”

Ông lão áo bào đen ngắt lời lần nữa, nghiêm khắc nói: “Trả lời phải, hoặc là không phải.”

Trương Nguyên Thanh nhìn Hổ Phù một cái, “Phải.”

Chương 1687: Nhận tội (4)

Ở dưới Hổ Phù chấn nhiếp, hắn là không thể làm ra cãi lại kịch liệt, cái này sẽ làm người ta nhìn ra hắn miễn dịch Hổ Phù chấn nhiếp.

Ông lão áo bào đen hài lòng gật đầu, thu hồi Hổ Phù, nói với trợ lý:

“Tắt đi camera theo dõi.”

Trợ lý gật gật đầu, rời khỏi phòng thẩm vấn.

Mười mấy giây sau, hắn trở lại phòng thẩm vấn, trong tay đã có thêm một phần văn kiện.

Ông lão áo bào đen ngồi ngay ngắn ở sau bàn, dùng ánh mắt ra hiệu trợ lý đưa văn kiện qua.

Văn kiện đặt ở trước người, Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn lại, đây là một phần thư nhận tội.

Nội dung là, Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác, bởi bất mãn phân phối chiến lợi phẩm, ỷ vào đánh cắp lực lượng của boss, hạ sát thủ.

Trong nội dung chưa nói tới hành vi Thái Long Thần ý đồ ngầm chiếm toàn bộ chiến lợi phẩm, chưa nói tới sợi dây dẫn nổ này, cũng chưa đề cập chuyện hắn vì cứu đồng bạn, bí quá hoá liều cắn nuốt linh hồn boss, dẫn tới tinh thần thất thường.

Càng chưa nói tới Thái Long Thần sợ chiến, trơ mắt nhìn đồng nghiệp chịu chết, sau chuyện vô liêm sỉ tham dự phân phối chiến lợi phẩm.

Trọng điểm chỉ có: Nguyên Thủy Thiên Tôn bất mãn phân phối chiến lợi phẩm, giận mà giết người.

“Tôi không ký, các người oan uổng tôi.” Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi: “Tôi muốn gặp Phó Thanh Dương.”

Hắn bỗng nhiên phát hiện, toàn bộ quan phương, mình có thể dựa vào, chỉ có Tiền công tử.

Ông lão áo bào đen thản nhiên nói:

“Hắn không có quyền lực tham dự đến trong công việc của ban điều tra, ký nó.”

Dứt lời, một dòng nước trong suốt từ trong tay áo lão lao ra, rầm rầm đè ở phía sau lưng Trương Nguyên Thanh.

“RẦM!”

Mặt hắn trực tiếp bị đè ở trên tấm ván ngang của ghế thẩm vấn.

Đây là một vị Chúa Tể, Chúa Tể nghề nghiệp Thủy Quỷ.

Nước trong lưu động dính ở sau lưng, tay chân Trương Nguyên Thanh, giống như nhập vào, thao túng hắn giơ tay lên.

Trợ lý đưa tới bút chuẩn bị sẵn.

Trương Nguyên Thanh không chịu khống chế cầm bút

Con ngươi của hắn chợt co rút lại, phun ra sự dữ tợn mãnh liệt, hắn mở ra ô vật phẩm, ánh mắt đặt ở trên bộ trang bị Tế Trời cùng tấm thẻ thể nghiệm “Ngũ hành lực” kia.

Nhưng lời của Phó Thanh Dương, lại một lần nữa nổi lên trong đầu.

—— không thể để tổng bộ nhìn thấy mình có phản cốt.

Đứng ở lập trường các trưởng lão tổng bộ, bản thân vụ án không quan trọng, người chết là cháu nội Thái trưởng lão, không phải cháu nội bọn họ.

Nhưng thái độ của hắn rất quan trọng.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn là người phục tùng mệnh lệnh, vậy hắn cho dù thật sự bởi vì ích lợi xung đột giết Thái Long Thần, các trưởng lão tổng bộ cũng sẽ bảo vệ hắn.

Trái lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người không thể khống, vậy thì phải đè hắn ở dưới Ngũ Hành sơn, mài đi góc cạnh cùng phản cốt của hắn.

Để hắn từ Tề Thiên Đại Thánh biến thành Đấu Chiến Thắng Phật.

Tư duy của thượng vị giả không giống với người thường, công lý cùng chính nghĩa vĩnh viễn không ở vị trí số một.

Thái trưởng lão cũng là thượng vị giả, hắn muốn chọc giận mình, bức ra phản cốt của mình, tựa như lúc trước mình giết Ngụy Nguyên Châu, hắn muốn cho các trưởng lão tổng bộ nhìn thấy mình không thể khống chế.

Tr quauơng Nguyên Thanh nháy mắt đã hiểu Phó Thanh Dương nhắc nhở.

Tổng bộ muốn trị tội mình, sẽ không chỉ xem thư nhận tội, bây giờ không phải thời cơ phản kháng tốt nhất của mình, không thể trúng kế Thái trưởng lão. Trương Nguyên Thanh áp chế lửa giận hừng hực trong lòng, đóng lại ô vật phẩm.

Bỏ qua phản kháng, tùy ý ông lão áo bào đen thao túng hắn, ký tên ở trên thư nhận tội.

Nguyên Thủy Thiên Tôn

Theo bốn chữ viết xong, dòng nước bám vào phía sau hắn, cuốn lên văn kiện, trở lại phía sau ông lão áo bào đen.

Trong mắt ông lão áo bào đen hiện lên kinh ngạc, yên lặng đứng dậy, cầm lấy thư nhận tội rời đi.

–

Bốn giờ chiều.

Diễn đàn quan phương, bài đăng Nguyên Thủy Thiên Tôn liên tục tăng hai cấp, bị quản lý yên lặng cắt bỏ.

Một bài đăng khác bôi đỏ ghim ở top, xuất hiện ở vị trí bắt mắt nhất:

Bài đăng ở diễn đàn quan phương nhấc lên hiệu quả như động đất.

Vô số hành giả quan phương vừa mờ mịt vừa kinh ngạc click bài đăng, đọc nội dung.

Bài đăng trần thuật đơn giản tình huống sự kiện, cũng mang thư nhận tội của Nguyên Thủy Thiên Tôn dán ra.

Sau khi xem xong bài đăng, thành viên quan phương các phân bộ lớn vẫn có chút khó có thể tin.

Mấy ngày hôm trước, bọn họ còn đắm chìm ở trong công tích vĩ đại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa quay đầu, vị con cưng của trời này đã bị đánh rớt thần đàn, trở thành tiểu nhân ti tiện giết hại đồng nghiệp?

Chương 1688: Thỏa hiệp và đàm phán (1)

“Có phải lầm hay không vậy, tôi không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ làm ra loại chuyện này.”

“A, tôi quả thật nghe nói Thái Long Thần trở về linh cảnh rồi.”

“Thư nhận tội cũng có, còn có thể giả bộ?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn giết đồng nghiệp cũng không phải lần đầu tiên, hắn cũng thật to gan, Thái Long Thần là cháu nội Thái trưởng lão đó.”

“Lầu trên bị ngu à, ngươi phân bộ nào, hãy xưng tên ra.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn xong rồi, trời muốn khiến hắn diệt vong, nhất định khiến hắn điên cuồng trước.”

“Tôi không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ làm ra loại chuyện này, tổng bộ ngu ngốc.”

Lượng trả lời bài đăng tăng vọt.

Trong lúc nhất thời, group tán gẫu riêng, group làm việc các phân bộ lớn của Ngũ Hành minh ùn ùn đăng lại bài đăng, đề tài nổ tung.

Đại bộ phận mọi người đối với việc này giữ thái độ hoài nghi, nhưng thư nhận tội làm bọn họ á khẩu không trả lời được, dẫn tới bộ phận nhỏ kẻ vui sướng khi người gặp họa, biến thành chủ lưu bùng nổ của khu bình luận.

Xây dựng ra một biểu tượng danh tiếng hai cực phân hoá, hình tượng sụp đổ.

…

Kinh thành.

Khách sạn năm sao, trong phòng.

Linh Quân lật xem khu bình luận, hít một ngụm khí lạnh, "Nguyên Thủy nhận tội rồi? Cái này không giống hắn nha."

Phó Thanh Dương ngồi ngay ngắn ở trên sô pha một người, thản nhiên nói:

"Nói rõ hắn đã nghe lọt tai lời của tôi, mục đích của Thái trưởng lão chưa đạt thành, cho nên mới đăng bài hủy hình tượng của hắn, chế tạo dư luận, nhưng trưởng lão khác của tổng bộ sẽ không tùy ý hắn làm như vậy, bài đăng rất nhanh sẽ bị xóa."

Linh Quân lại thấp thỏm lo âu:

"Thái trưởng lão đây là muốn chà đạp hết danh tiếng của hắn, về sau cho dù nhắc một câu 'tinh thần thất thường', cũng giải thích không rõ."

Khi nói chuyện, hắn lật trang web một chút, phát hiện bài đăng đã bị xóa rồi.

"Thật sự bị xóa rồi." Linh Quân buông điện thoại di động.

"Chỉ bằng cái chết của Thái Long Thần, còn không thể trị Nguyên Thủy tội chết, Thái trưởng lão tiếp theo hẳn là sẽ xuất phát từ cấu kết nghề nghiệp tà ác." Phó Thanh Dương nhìn đồng hồ một lần, "Đi thôi, theo tôi bái kiến ông ngoại cậu."

Hắn cần lần lượt đến gặp cửu lão, vận hành thao tác thay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Group tiểu đội nhân vật chính phấn đấu.

"Tôn Miểu Miểu: Nguyên Thủy Thiên Tôn rời group rồi. Mọi người xem diễn đàn Ngũ Hành minh chưa? @ Triệu Thành Hoàng @ Thiên Hạ Quy Hỏa @ Hạ Hầu Ngạo Thiên."

"Triệu Thành Hoàng: Xem rồi, hắn thế mà ở trong phó bản giết Thái Long Thần, mặc kệ xuất phát từ loại nguyên nhân nào, việc này đều rất khó giải quyết."

Tiểu Triệu cao ngạo lạnh lùng, hiếm thấy phát ra một chuỗi biểu cảm "thở dài".

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Đầu óc quan phương có phải có vấn đề hay không? Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không bằng một phần mười bản nhân vật chính, nhưng cũng là nhân tài ưu tú, không mạnh hơn Thái Long Thần kia? Vì một tên bò sát muốn chế tài Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?”

Tuy nói chuyện, làm việc có chút thiên mã hành không, không quá đáng tin, nhưng lập trường của nhân vật chính Hạ Hầu là kiên định không dời thiên hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu giết Thái Long Thần, như vậy họ Thái khẳng định đáng chết.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Đáng hận bản nhân vật chính chưa trưởng thành lên, bằng không giết lên tổng bộ, đạp vỡ Lăng Tiêu, thu phục Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Mọi người đều mặc kệ hắn nói năng lung tung, Tôn Miểu Miểu @ Thiên Hạ Quy Hỏa:

“Cho tôi mượn dùng tài khoản của anh chút, bây giờ diễn đàn Ngũ Hành minh tất cả đều là phỉ mạng Nguyên Thủy Thiên Tôn, tức chết bà đây rồi, tôi muốn đi múa phím.”

Tài khoản Thái Nhất môn không thể bình luận, đăng bài.

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Người trầm mặc là đại bộ phận, kêu gào là bộ phận nhỏ, bài đăng đã xóa, nhưng hạt giống hoài nghi quả thật đã lên men trong lòng thành viên tầng dưới tầng trung. Tổng bộ nếu không chính danh thay Nguyên Thủy Thiên Tôn, vết nhơ này sẽ theo Nguyên Thủy Thiên Tôn cả đời.:

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Nhưng tôi hiển nhiên sẽ không cho cô mượn tài khoản, tôi còn chưa muốn vong mệnh thiên nhai. Chủ yếu là cô mắng nhau trên mạng không có ý nghĩa.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Có biện pháp nào có thể cứu tiểu tử này không? A đúng rồi, Thái Nhất môn các người không phải luôn ồn ào “Tôn trưởng lão hồ đồ” sao, Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng không bằng bảo ông nội các người ra mặt, uy hiếp Ngũ Hành minh, nếu dám chế tài Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền mời chào hắn đến Thái Nhất môn đi. “

“Triệu Thành Hoàng: @ Hạ Hầu Ngạo Thiên, là cụ tôi, ông nội của tôi đã sớm trở về linh cảnh rồi. Mặt khác, chủ ý của

cậu cũng không tốt, thế này tương đương cố ý quấy rối, cố ý làm mất mặt tổng bộ Ngũ Hành minh, phá hư Ngũ Hành minh chấp pháp bình thường, tổ chức chính phủ sẽ không ầm ĩ với nhau đến mức này. “

“Tôn Miểu Miểu: Tổ chức Thiên Phạt ngược lại có thể làm ra loại chuyện này. Hạ Hầu Ngạo Thiên luôn ra chủ ý tồi, mọi người ai còn có biện pháp? “

Chương 1689: Thỏa hiệp và đàm phán (2)

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Hai biện pháp, một, thuê thủy quân dẫn dắt tiết tấu, thông qua dư luận tạo áp lực, lại nghĩ cách thu phục cửu lão, làm một ít nhượng bộ cùng thỏa hiệp, khiến chuyện này chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ. Hai, đưa người nhà ra nước ngoài, sau đó phản bội rời khỏi Ngũ Hành minh, tốt nhất có thể gia nhập tổ chức Thiên Phạt, để tổ chức Thiên Phạt tuyên dương Ngũ Hành minh bức đi thiên tài, tự chặt một tay, nội bộ tham ô hủ bại không thể chứa được ai.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Cuối cùng, mê hoặc một đám tùy tùng, lục tục rời khỏi Ngũ Hành minh, mở rộng ảnh hưởng, đả kích uy vọng cùng địa vị của Thái trưởng lão. Nhưng cái này thuộc về đấu pháp lưỡng bại câu thương, hoàn toàn xé rách da mặt với quan phương, bản nhân không quá đề nghị.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Trên đời vậy mà có Hỏa Sư không biết xấu hổ như thế.”

–

Hàng thành.

Quan Nhã đeo tai nghe, khẩu trang cùng kính râm, dẫn Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi, cùng với một đội trị an viên mặc thường phục, đi dạo ở con đường rộn ràng nhốn nháo.

“Tít!”

Tai nghe lóe đèn vàng một cái, truyền đến thanh âm nghiêm túc mà ngưng trọng của Lý Thuần Phong:

“Tổ trưởng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã xảy ra chuyện.”

Bên đường, Quan Nhã chợt dừng bước, đè tai nghe: “Chuyện gì?”

“Tôi chụp màn hình gửi trong group, cô xem một lần.” Lý Thuần Phong nói.

Quan Nhã lập tức lấy ra điện thoại di động, mở ra group chat tiểu đội tuần tra, thấy một tấm ảnh chụp màn hình, cùng với một đoạn lời của Lý Thuần Phong:

“Bài đăng ban đầu đã xóa.”

Quan Nhã nhíu mày click vào hình ảnh, tập trung nhìn vào, biến sắc hẳn.

“Quan Nhã tỷ tỷ.” Tạ Linh Hi phía sau kinh hô một tiếng, “Nguyên Thủy ca ca bị bắt rồi, bị ban điều tra tổng bộ bắt đi rồi.”

Cô gái vẻ mặt đầy hoảng loạn, hận không thể lập tức quay về Tùng Hải, không, tới kinh thành thăm tù.

Nữ Vương tương đối ổn trọng, chỉ là nhíu chặt lông mày, chờ đợi Quan Nhã trả lời.

“Tiếp tục tuần tra.” Quan Nhã giọng điệu trầm thấp, cất bước tiến lên, đồng thời mở ra microphone, nói:

“Lý Thuần Phong, anh vào tài khoản của tôi, đăng bài, cứ dùng chuyện xóa bài đăng làm văn, nghi ngờ bên trong tổng bộ có người muốn đàn áp Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu tổng bộ không thể đưa ra một cái phán xét xử phạt hợp lý công chính, chúng ta liền bãi công.”

“Chơi âm mưu luận dẫn dắt tiết tấu phải không, như vậy được không? Nguyên Thủy Thiên Tôn thăng cấp quá nhanh, rốt cuộc xúc phạm lợi ích của ai, dân thường chính là dân thường, đừng vọng tưởng có thể trở nên nổi bật, linh cảnh sinh ra chỉ trăm năm, có một số người đã trở nên ngạo mạn rồi.” Lý Thuần Phong chậm rãi nói.

Nữ Vương lập tức nói: “Anh hiểu dư luận, tài khoản của tôi cũng cho anh!”

–

Núi Phong Lâm, đường quanh co lên núi.

Xe MPV màu đen lao vun vút ở quốc lộ yên tĩnh trên núi, Linh Quân lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, lặng lẽ lướt điện thoại di động, hắn bỗng nhiên ồ một tiếng:

“Quan Nhã đăng bài rồi, cô ấy thế mà còn biết dẫn dắt tiết tấu? Lời nói rất sắc bén nha.”

Hắn cập nhật diễn đàn một lần, phát hiện bài đăng bị xóa, nhưng bài đăng tương tự lại bắt đầu lên men.

Càng lúc càng nhiều thành viên quan phương gửi bài đăng nghi ngờ, yêu cầu tổng bộ công khai tình huống vụ án, yêu cầu trực tiếp, yêu cầu để Nguyên Thủy Thiên Tôn nói chuyện.

Chuyện bài nhận tội vô cớ bị xóa, khiến thành viên quan phương vốn giữ sự trầm mặc ngửi được khí tức bất thường, tiết tấu vừa kéo, luận điệu âm mưu luận liền bắt đầu mọc rễ nảy mầm, khỏe mạnh trưởng thành.

“Phó Thanh Dương, cậu muốn thuê thủy quân dẫn dắt tiết tấu hay không? Cảm giác là một đợt cơ hội phản kích.” Linh Quân lướt diễn đàn, tinh thần rung lên.

“Danh vọng cùng danh tiếng của Nguyên Thủy, đã không cần tôi thuê thủy quân dẫn dắt tiết tấu.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Tác dụng của áp lực dư luận sớm đã có hiệu lực, bằng không bài đăng sẽ không bị xóa.”

Tiền công tử nhìn cảnh sắc giật lùi ngoài cửa sổ, giọng điệu trầm thấp:

“Dư luận chỉ có thể tạo áp lực, vĩnh viễn là thủ đoạn phụ trợ, việc thật sự phải làm được, còn cần bản thân đủ cứng rắn.

“Muốn nghiêm trị Nguyên Thủy Thiên Tôn, dựa theo quy củ, phải cần từ năm vị trưởng lão trở lên đồng ý, lôi kéo Thập lão mới là điều chúng ta bây giờ phải làm.”

Trong Thập lão, rõ ràng có thể kéo vào trận doanh bên ta, là đại trưởng lão Bách Hoa hội, hai vị trưởng lão Bạch Hổ binh chúng, đại trưởng lão Đế Hồng, người khác, Phó Thanh Dương đều không có nắm chắc.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên rất đúng lúc.

Trợ lý ngồi ở hàng ghế sau đưa qua điện thoại di động: “Thiếu gia, cô cô ngài.”

Phó Thanh Dương nhíu mày, hắn giờ phút này tâm tình không tốt, vốn không muốn quan tâm Phó Tuyết, nghĩ một chút, vẫn là lựa chọn nhận.

Cuộc gọi vừa kết nối, thanh âm cường thế lại vội thiết của Phó Tuyết liền từ trong loa truyền đến:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn thực giết cháu nội Thái trưởng lão? Tổng bộ muốn xử lý như thế nào, trưởng lão khác thái độ thế nào, Phó Thanh Dương, cháu phải bảo vệ hắn, nếu cháu không có nắm chắc, thì đi tìm Huyên Huyên."

Chương 1690: Thỏa hiệp và đàm phán (3)

Phó Thanh Dương hơi ngẩn ra.

Thái độ của Phó Tuyết đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển biến, khiến hắn có chút bất ngờ.

"Lập trường của cô thật đúng là kiên quyết." Phó Thanh Dương cười nhạo nói.

Kiên quyết lấy ích lợi làm trọng.

Phó Tuyết cười duyên nói: "Đây không phải truyền thống tốt đẹp của Phó gia chúng ta sao."

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: "Cháu không có tâm tình đấu võ mồm với cô, bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn không cần cô nhắc nhở. Nếu cô muốn bỏ ra chút sức, thì bảo chồng tìm quan hệ trước, từ Thiên Phạt bên kia chế tạo chút dư luận."

"Hắn ước gì Ngũ Hành minh xử lý Nguyên Thủy Thiên Tôn." Phó Tuyết cười nhạo nói, sau đó tắt máy.

Không bao lâu, xe MPV màu đen đến chỗ sâu trong núi Phong Lâm, ngừng lại ở tòa trang viên tựa như sở nghiên cứu thực vật kia.

Linh Quân ngựa quen đường cũ dẫn theo Phó Thanh Dương tiến vào trang viên, ngồi xe đưa đón, trải qua từng dãy nhà kính, biệt thự, đến căn biệt thự lớn giống như pháo đài kia ở trung tâm nhất.

Cửa lớn sắt nghệ thuật giống như bụi gan đen, Đằng Nhi tú lệ tuyệt luân đã sớm chờ đợi.

Cô mặc váy liền áo màu lam đậm, lộ ra bờ vai mượt mà, mái tóc bay lên ở trong gió núi, vừa có thanh lệ thuần khiết của thiếu nữ cùng quyến rũ của phụ nữ trưởng thành, hai loại khí chất mâu thuẫn trộn vào nhau, tản mát ra sức quyến rũ kinh người.

Cô vội vàng đón anh họ cùng Phó Thanh Dương, hạ giọng:

“Em đã nghe nói chuyện của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông ngoại vừa nhận được lời mời hội nghị video của Thái trưởng lão.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương hơi trầm xuống.

Rất hiển nhiên, Thái trưởng lão cũng đang làm chuyện giống hắn.

Trong lòng Linh Quân cuống lên, thúc giục: “Vào thôi.”

Ba người kết bạn tiến vào “pháo đài”, tới phòng tiếp khách, chờ một lần là hai giờ.

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm ngồi, giống như một bức tượng điêu khắc.

Linh Quân thì đi qua đi lại, có chút tức giận, có chút xấu hổ.

Thời gian của các Thập lão đều rất quý giá, nào có một cái hội nghị họp hai giờ?

Rõ ràng là ông ngoại đang xử lý lạnh Phó Thanh Dương, cái thái độ này làm người ta hoảng hốt.

Đằng Nhi tư thế ngồi đoan chính, khẽ nhíu lông mày lá liễu, tìm từ nói: “Nguyên Thủy từng cứu em cùng Linh Quân, ông ngoại không thể không hỗ trợ.”

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu.

Lúc này, một người đàn ông trung niên âu phục giày da tiến vào phòng tiếp khách, khom người nói:

“Phó trưởng lão, đại trưởng lão mời ngài đi hậu hoa viên.”

Hậu hoa viên là cách gọi trên danh nghĩa, thật ra là một mảng rừng rậm nguyên thủy, sinh trưởng thực vật biến dị cùng thú

vật dị hóa.

Tán cây tráng kiện buông xuống dây leo như xúc tu, bắt giữ côn trùng cùng động vật loại nhỏ đi ngang qua.

Đàn kiến màu đỏ to bằng bàn tay xồng xộc khắp nơi ở trong rừng rậm, nơi đi qua, động vật cỡ lớn hóa thành thi hài.

Chim to toàn thân bao trùm cánh chim cứng như sắt thép đứng ở trên thân cây, con ngươi màu hổ phách nhìn chằm chằm đàn kiến, đột nhiên lao xuống, mổ con kiến.

Càng có mãng xà, hổ báo, voi các động vật to lớn, nhưng đều có dị biến ở trình độ nhất định, khác biệt với hình thái bình thường.

Phó Thanh Dương đi một mình ở trong rừng rậm nguyên thủy nguy cơ bốn bề, mặc kệ là dây leo hay đàn kiến, hoặc là động vật cỡ lớn, đều hoảng sợ bối rối tránh né hắn.

Phó Thanh Dương ở bên cạnh một đầm nước gặp được đại trưởng lão Bách Hoa hội.

Đây là một quái vật hình người, lão có bề ngoài ông lão nhân loại, hai chân lại là rễ không ngừng mấp máy, cắm chặt xuống đất.

Tóc của lão là những con rắn đen to bằng đầu ngón tay, thè lưỡi xì xì, đong đưa như bèo.

Lão mặc trường bào màu xanh, hai tay lộ ra không ngừng biến ảo, khi là chân vịt, khi là móng vuốt.

“Diệu trưởng lão!”

Phó Thanh Dương cung kính hành một lễ.

Tổng bộ Thập lão có ba tính chất đặc biệt lớn, một: Chúa Tể cấp 9 đỉnh phong; Hai: Có một món đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể; Ba: Tay nắm quyền lực khổng lồ.

Bọn họ là một đám linh cảnh hành giả cường đại nhất kia dưới Bán Thần.

Nhân vật như vậy, Phó Thanh Dương là xa xa không bằng, cho dù có được món Áo Choàng Kiếm Sư kia.

Dù sao hắn chỉ là Chúa Tể mới tấn thăng cấp 7 sơ kỳ.

“Thái trưởng lão muốn định Nguyên Thủy Thiên Tôn tội chết, lý do là cấu kết nghề nghiệp tà ác.” Diệu trưởng lão bên đầm nước giống như trưởng bối ôn hòa, cười ha ha nói:

“Ngũ Hành minh thật không dễ gì xuất hiện một vị thiên tài tư thái minh chủ, khẳng định không thể để hắn bị hủy như vậy, nếu cậu là muốn giữ mạng Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy có thể trở về rồi.

Chuyện này, trong lòng các ông bạn già rất rõ, có chừng mực.”

Phó Thanh Dương lắc đầu: “Tôi biết hắn sẽ không chết, nhưng hắn sẽ trả giá cực kỳ thảm thiết, tôi không thể dễ dàng chấp nhận loại chuyện này xảy ra.”

Diệu trưởng lão chậm rãi nói: “Tổng bộ vẫn luôn chờ cơ hội gõ hắn, cậu hiểu ý tứ của tôi.”

Chương 1691: Thỏa hiệp và đàm phán (4)

“Diệu trưởng lão, không phải ai cũng có thể bị gõ, các người phải thừa nhận, có một số người tính tình cương liệt, thà gãy không cong. Các người luôn mồm muốn gõ Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại cao cao tại thượng không đi hiểu hắn, các người quá ngạo mạn rồi.” Giọng điệu Phó Thanh Dương nghiêm túc:

“Thượng vị giả ngạo mạn, là cái nôi của hỗn loạn, là thuốc độc của trật tự, là căn nguyên tất cả tà ác ở thế gian.”

Diệu trưởng lão chưa tức giận, khuôn mặt tang thương vẫn duy trì nụ cười, “Đấu tranh quyến rũ ở chỗ chia cắt ích lợi, cho nên hiểu được thỏa hiệp, nhường ra ích lợi, là trí tuệ chính trị lớn nhất. Thứ Thái trưởng lão có thể cho, là điều cậu không cho được.”

Phó Thanh Dương không thể phản bác đối với điều này.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, mặc kệ ngươi trí kế bách xuất, kỳ mưu không ngừng, đều là phí công.

Loại thời điểm này, lựa chọn thỏa hiệp thoái nhượng, mới là lựa chọn một trí giả nên làm. Từ cổ đến nay, kẻ liều mạng với lãnh đạo cấp trên, người nào có kết cục tốt?

Các danh thần võ tướng bị biếm ra kinh thành kia trên sách sử chính là ví dụ.

Thỏa hiệp, ẩn nhẫn, tiếp tục leo lên trên mới là chính đạo.

“Ngài đã gặp tôi, nói rõ tôi có thứ khiến ngài muốn.” Ánh mắt Phó Thanh Dương trầm tĩnh.

Diệu trưởng lão cười lên, “Nghe nói, mấy ngày hôm trước Hoa Đô Triệu gia bán đấu giá vài món đồ cổ đời Tần.”

Lão nhìn Phó Thanh Dương một cái: “Lão phu thích đồ cổ đời Tần, Phó trưởng lão có bao nhiêu, lão phu muốn bấy nhiêu.”

Phó Thanh Dương nghe hiểu ý tứ của Diệu trưởng lão.

—— Thứ lấy đi trong học viện Tần Phong, trả lại toàn bộ.

Đối với người tầng cấp này mà nói, rất nhiều chuyện, đều là nguyên tắc tự do, chứng cứ mang tính thực chất ngược lại không quan trọng.

Phó Thanh Dương trầm ngâm một lát: “Trước đó trong tay thật ra có không ít sưu tầm, nhưng đều đã ra tay rồi, nếu Diệu trưởng lão thích, tôi có thể mang vài món còn lại đó tặng ngài.”

Ngụ ý, chỉ có thể trả một bộ phận.

Diệu trưởng lão cười cười, “Tự mình giữ đi.”

Đàm phán thất bại.

Sắc mặt Phó Thanh Dương trầm xuống, lại nghe Diệu trưởng lão nói:

“Đằng Nhi đã đến tuổi lập gia đình, đến bây giờ cũng chưa có đối tượng.”

“Ý tứ Diệu trưởng lão là để Nguyên Thủy Thiên Tôn cưới Đằng Nhi?”

“Không.” Diệu trưởng lão liếc mắt, chăm chú nhìn vị trưởng lão mới tấn thăng tiền đồ vô lượng này, “Là cậu cưới Đằng Nhi.”

“…”

–

Trong phòng tiếp khách, Linh Quân lo âu chờ đợi, rốt cuộc thấy Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm quay về.

“Thế nào, đàm phán ổn thỏa chưa?” Linh Quân cùng Diệu Đằng Nhi đồng thời đứng dậy.

“Đàm phán hỏng rồi!” Phó Thanh Dương nắm lên âu phục màu trắng trên sô pha, xoay người đi luôn.

“Cái gì? Ông ngoại bảo cậu cưới Đằng Nhi? !”

Trên quốc lộ ruột dê rời khỏi núi Phong Lâm, Linh Quân trợn mắt cứng lưỡi.

Đây là con đường hắn chưa bao giờ thiết tưởng.

“Phụ nữ cùng cảm tình với tôi mà nói, là gánh nặng không có ý nghĩa.” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói.

Nhìn ra được, hắn rất tức giận.

“Đúng vậy, phụ nữ sẽ chỉ ảnh hưởng tốc độ rút kiếm của cậu… Tôi cũng không phải là đang chơi trend.” Linh Quân thở dài một tiếng, “Tuy tôi rất vui vẻ chúng ta thân càng thêm thân, nhưng cậu không phải loại hình Đằng Nhi thích.”

“Tôi biết cô ấy thích Ma Quân.” Phó Thanh Dương nói.

“Ma Quân cũng đã chết, nhắc hắn làm chi, ừm, thế nào cũng phải từ trong người tôi quen biết chọn một vị mà nói…” Linh Quân suy nghĩ, khóe miệng run rẩy nói:

“Nguyên Thủy mới là loại Đằng Nhi sẽ thích đó, chỉ là con bé còn chưa quên được Ma Quân.”

“Nếu không chúng ta trở về, hỏi ông ngoại một phen, để cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cưới Đằng Nhi thế nào.” Mắt Linh Quân sáng lên.

“Tôi tình nguyện Nguyên Thủy rời khỏi Ngũ Hành minh.” Phó Thanh Dương thân là cậu em vợ lạnh lùng từ chối.

–

Ban điều tra, phòng thẩm vấn.

Bóng đèn sợi đốt trắng xóa mà tịch liêu, cửa cách âm đóng chặt, ở cùng lúc ngăn cách thanh âm, cũng ngăn cách thời gian.

Trương Nguyên Thanh không nhìn thấy ánh mặt trời bên ngoài, chỉ có thể thông qua đồng hồ treo ở trên tường phán đoán thời gian.

Bây giờ là sáu giờ sáng.

Ngày thứ ba hắn bị đưa tới ban điều tra.

Trong khoảng thời gian này, trừ bỏ cơm uống nước vào WC, hắn đều ngồi ở trong phòng thẩm vấn, không có giường, không có bàn, không có sô pha, chỉ có một cái ghế thẩm vấn lạnh lẽo cứng ngắc.

Trên thực tế, hắn ngay cả WC cũng chưa đi gì, Thánh Giả có thể thời gian dài không ăn cơm không uống nước, nhu cầu đối với thức ăn không cao.

Hai giờ nữa, hắn sẽ bị đưa đi "pháp viện cấp cao nhất Ngũ Hành minh", tiếp nhận tổng bộ thẩm phán.

Chủ thẩm vụ án này là phó phòng bộ điều tra—— Thái trưởng lão.

Trưởng lão các nơi phân bộ sẽ tham dự, đảm đương bồi thẩm đoàn, chấp sự cao cấp của các phân bộ lớn dự thính.

Chín vị trưởng lão khác của tổng bộ dự thính.

Cái này ý nghĩa, Phó Thanh Dương vận hành thao tác không quá lý tưởng.

Chương 1692: Ngỗ nghịch (1)

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm trọng, đồng thời khắc sâu ý thức được quyền thế của Thập lão lớn bao nhiêu, ở dưới điều kiện tiên quyết hắn chiếm "lý", lấy thủ đoạn của Phó Thanh Dương, vẫn còn bị Thái trưởng lão áp chế.

Khó trách Phó Thanh Dương muốn vào tổng bộ, đứng trong Thập lão, Thập lão cùng trưởng lão bình thường hoàn toàn không phải cùng một khái niệm.

Phó Thanh Dương là trưởng lão mới tấn thăng, nền tảng còn chưa củng cố, muốn áp chế Thái trưởng lão, độ khó vẫn là quá lớn.

Chẳng qua Phó Thanh Dương vận hành thao tác không uổng phí, bởi vì việc này dư luận sôi trào, các bên chú ý, cho nên tổng bộ mới sẽ mời các chấp sự cao cấp đại biểu thành viên tầng trung tầng dưới tham dự thẩm phán.

Mà dư luận là Phó Thanh Dương đang đổ thêm dầu vào lửa.

Hắn vốn còn muốn tranh thủ trực tiếp, nhưng bị tổng bộ nghiêm khắc phủ quyết, không có tiền lệ như vậy.

Mặt khác, Phó Thanh Dương cảnh báo rõ ràng, không có nguy hiểm tính mạng, nhưng tổng bộ muốn mượn cái này gõ hắn, có thể sẽ trả giá một chút.

Về phần trả giá là cái gì, tới trình độ nào, phải ở trên thẩm phán đình xem mới biết được.

Tuy thẩm phán chỉ là đi cái lưu trình, xử phạt như thế nào, xử phạt tới trình độ nào, các lão già đều đã thương lượng xong rồi.

Nhưng Tiền công tử sẽ làm ra cố gắng cuối cùng, để xử phạt giảm đến thấp nhất.

Ý niệm ùn ùn, cửa cách âm phòng thẩm vấn đẩy ra, hai người đàn ông mặc âu phục giày da, thẳng lưng đi vào.

“Đã đến giờ, chúng tôi đưa cậu đi thẩm phán đình.”

Hai người lấy ra còng tay, đeo cho Trương Nguyên Thanh, làm ra động tác mời.

Linh cảnh hành giả thân phận đặc thù, không thích hợp cho pháp luật bình thường, thẩm phán đình của bộ điều tra Ngũ Hành minh, chính là chuyên môn dùng để xử lý vụ án linh cảnh hành giả.

Luật pháp dùng để xử phạt linh cảnh hành giả, tương tự cũng khác với pháp luật trong nhận thức của đại chúng, không tồn tại khái niệm nhân quyền, lấy tử hình là chính, giam cầm là phụ.

Một mặt, linh cảnh hành giả có được siêu năng lực, nguy hại đối với xã hội thật sự quá lớn, tựa như một quả bom hẹn giờ, giảng nhân quyền với bom, mới là hành vi không chú ý nhân quyền nhất.

Một mặt khác, tội phạm cá biệt có được thiên phú rất mạnh, nếu không kịp thời đưa về linh cảnh, rất có thể ở trong lúc thường xuyên ra vào phó bản nhanh chóng trưởng thành, cuối cùng trở thành cường giả Thánh Giả, thậm chí cấp Chúa Tể.

Cho nên kịp thời đưa về linh cảnh là phương án đơn giản nhất hiệu suất cao nhất.

Cửa chính thẩm phán đình cao lớn xa hoa mở rộng, Trương Nguyên Thanh ở dưới hai điều tra viên áp giải, xuyên qua hành lang dài, xuyên qua cửa lớn cao 3 mét, tiến vào thẩm phán đình rộng lớn hào nhoáng, tựa như nhà thờ lớn.

Thẩm phán đình bố cục tương tự với pháp viện, có chỗ pháp quan, chỗ người nghe, chỗ công tố, nhưng không có chỗ luật sư.

Mặt khác, ở phía sau chỗ pháp quan, còn có mười cái ghế, cao cao tại thượng, quan sát toàn trường.

Hôm nay là ngày đặc thù, nhân vật truyền kỳ của quan phương Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ ở trong thẩm phán đình của bộ điều tra, tiếp nhận thẩm phán quy cách cao nhất.

Vì thế, các cảnh vệ bộ điều tra đi làm sớm một giờ, phong tỏa tòa nhà, gác các cửa ra vào, nghiêm cấm bất luận kẻ nào ra vào.

Lãnh đạo cấp Chúa Tể tự mình duy trì hiện trường trật tự.

Mục đích chủ yếu của bọn họ là phòng ngừa tội phạm chó cùng rứt giậu, dùng võ lực phản kháng, đào tẩu.

Lúc này, thẩm phán đình to như vậy yên tĩnh không tiếng động, ghế pháp quan, ghế người nghe, ghế công tố không có một bóng người.

Chỉ có các cảnh vệ mặc trang phục chính thống, đeo các loại huy chương ngực, đứng thẳng ở lối đi, bên ghế, giống như thị vệ huấn luyện bài bản thời cổ.

Trương Nguyên Thanh bị đưa tới “chỗ bị cáo” .

Chỗ bị cáo là một cái ghế dựa lớn bằng sắt màu đen, không có khắc hoa, không có chạm rỗng, ngoại hình cổ sơ.

Điều tra viên trẻ tuổi cởi bỏ còng tay, trầm giọng nói:

“Đặt tay ở trên tay vịn.”

Trương Nguyên Thanh vừa nghe theo, vừa đọc tin tức vật phẩm hiện lên trong tầm nhìn:

“Tên: Trầm Mặc Chi Tọa”

“Loại hình: Hình cụ”

“Công năng: Giam cầm”

“Giới thiệu: Một vị tướng quân mời thợ thủ công chế tạo ghế thẩm vấn, nó có thể làm người ta trở nên trầm mặc, hơn nữa không thể nhúc nhích. Tướng quân tự mình thể nghiệm một phen, cực kỳ hài lòng đối với hiệu quả của ghế. Nhưng bi kịch theo đó xảy ra, thợ thủ công chế tạo ghế dựa cũng không biết nên giải trừ giam cầm như thế nào, tướng quân bị nhốt ở trên ghế, ai cũng không có cách nào giải cứu hắn. May mắn là, phó tướng của tướng quân là một vị Hỏa Ma.”

“Ghi chú: Tướng quân: Ngươi chặt đứt tay của ta, ngươi con mẹ nó lão Lục”

Trả giá thoát ly Trầm Mặc Chi Tọa, là chặt đứt hai tay? Trả giá có chút lớn nha, trước không nói dưới trạng thái bị trói buộc, tự chặt hai tay như thế nào, một khi chặt đứt cánh tay, sức chiến đấu giảm mạnh, chỉ sợ sẽ bị “cảnh vệ” bên cạnh trực tiếp chế phục.

Chương 1693: Ngỗ nghịch (2)

Không có cách nào nói chuyện, đây là không cho mình giải thích? Trương Nguyên Thanh vừa đọc lấy tin tức vật phẩm, vừa kinh ngạc phát hiện, hắn đã mất đi năng lực nói chuyện.

Về phần "ghi chú" quá phận hoạt bát, hắn sớm thấy lạ mà không lạ nữa.

Huấn luyện trong học viện Tần Phong khiến hắn ý thức được, bản chất của linh cảnh, rất có thể là đạo cụ phẩm chất cao đến khó tưởng tượng, cấp số phức tổ hợp mà thành.

Ví dụ như giá trị đạo đức là một món đạo cụ loại nhân quả.

Đạo cụ loại quy tắc đều có thể có được ý thức của mình, đạo cụ loại nhân quả đẳng cấp cao càng không ngoại lệ.

Thứ có tư tưởng, liền dễ dàng nghịch ngợm.

Trương Nguyên Thanh sau khi vào ngồi, chờ đợi mười phút, thẳng đến lúc một người trung niên mặc âu phục màu đen, đường pháp lệnh* khắc sâu tiến vào thẩm phán đình.

(*: nếp nhăn từ cánh mũi kéo xuống 2 bên miệng)

Người trung niên nhìn lướt qua Nguyên Thủy Thiên Tôn trên "Trầm Mặc Chi Tọa", sắc mặt lạnh nhạt dời đi, ngồi xuống ở chỗ công tố, nhìn đồng hồ, nói với cảnh vệ đứng ở một bên:

"Đã đến giờ!"

Cảnh vệ khom người, tháo bộ đàm, cất cao giọng nói:

"Mở phiên toà!"

Theo từng tiếng vang "Răng rắc", máy chiếu trên các ghế lớn khởi động, chiếu xuống trên ghế nhất từng chùm tia sáng màu lam huỳnh quang, hóa thành từng vị nam nữ mặc trang phục chính thức.

Thanh niên, trung niên, lão niên ước chừng hơn một trăm người.

Những người này đều là chấp sự cao cấp của các phân bộ lớn (cấp 5 — cấp 6), một nhóm người cấp bậc, quyền lực lớn nhất

dưới trưởng lão.

Hắn thấy được Quan Nhã, Hạ Thụ Chi Luyến, Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng, Âm Cơ các người quen, trừ Hạ Thụ Chi Luyến cùng Âm Cơ cấp bậc đạt tiêu chuẩn, mấy người bọn Quan Nhã đều là đi quan hệ vào.

—— Thánh Giả cấp 4 không có tư cách dự thính.

Ngoài ra, hành giả của linh cảnh thế gia cũng tham dự lần thẩm phán này, chẳng qua số lượng cực ít, tổng cộng không vượt qua mười người.

Trong đó có Tạ Linh Hi cùng Tạ Tô, cùng với một người phụ nữ thanh lệ kiều mỵ, như đinh hương sau mưa.

Trên ghế nhân chứng, là Hoàng Thái Cực sắc mặt nghiêm túc, không thích nói cười.

Ghế bồi thẩm đoàn, là các vị trưởng lão, trong đó có Phó Thanh Dương, Cẩu trưởng lão, Cao Phong trưởng lão, Lạc Thần trưởng lão Trương Nguyên Thanh quen thuộc.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua toàn trường, giao tiếp ánh mắt với Phó Thanh Dương một lần, sau đó nhìn về phía Thái trưởng lão ở ghế pháp quan.

Vị Thái trưởng lão này cả người bao phủ hơi nước mỏng manh, trong hốc mắt không có con ngươi, mà là lóe ra hắc quang, tựa như hai đầm nước tối đen, mi tâm của hắn có một dấu ấn giọt nước màu đen.

Tuổi của hắn không lớn như trong tưởng tượng, đầu đầy tóc đen, thái dương hơi ngả sương, thoạt nhìn càng thêm giống người trung niên đang tuổi tráng niên.

Theo hít thở, trong xoang mũi phun ra hơi nước nồng đậm, trong loa máy chiếu mang theo, mơ hồ truyền đến tiếng gió sét.

Không phải người, giống thần giống ma!

Trương Nguyên Thanh nhìn thẳng Thái trưởng lão vài giây, chợt thấy hít thở dồn dập, phổi nóng rát như lửa đốt, hơi thở phun ra trở nên nóng rực.

Hắn đã sinh bệnh.

Tuy bệnh trạng rất nhẹ, nhưng quả thật đã sinh bệnh.

Chỉ là chăm chú nhìn hình chiếu 3D của Thái trưởng lão, hắn đã sinh ra bệnh trạng nhỏ.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, không khỏi nghĩ đến kỹ năng của Ôn Thần —— truyền bá!

Mọi người đều biết, kỹ năng trung tâm của Ôn Thần là bệnh tật, nhưng bệnh tật là cần truyền bá.

Bản thân "truyền bá" chính là một kỹ năng chủ động, nó có thể khiến bệnh tật thông qua không khí, tiếp xúc, hơi nước, dịch các phương thức, lặng yên truyền bá đến trong cơ thể mục tiêu.

Trương Nguyên Thanh hoàn toàn không ngờ được, một hình chiếu 3D mô phỏng, vậy mà cũng có thể trở thành con đường truyền bá.

Chúa Tể đỉnh phong đáng sợ cỡ nào.

Hắn không dám nhìn thêm, tầm mắt từ trên người Thái trưởng lão dời đi, nhìn về phía sau gã.

Mười cái ghế cao ở phía trên mọi người, chín vị trưởng lão tổng bộ ngồi ngay ngắn, bọn họ đều có tính chất đặc biệt phi nhân, linh lực của bọn họ quá mức cường đại rồi.

Chúa Tể cấp 9 đỉnh phong, tầng cấp sinh mệnh đã sớm siêu thoát người phàm, đặc thù linh lực thể hiện ở tóc, khuôn mặt, tay chân các nơi.

Chỉ có Trung Đình đại trưởng lão Đế Hồng, nội liễm ôn hòa, mênh mông như núi, nhưng vẫn duy trì vẻ ngoài nhân loại, không hiện ra khác thường.

Ở lúc Trương Nguyên Thanh đánh giá các trưởng lão, từng ánh mắt cũng tập trung ở trên người hắn, người nghe cũng tốt, trưởng lão cũng thế, vẻ mặt đều có chút phức tạp.

Thái trưởng lão cất cao giọng nói:

"Mở phiên toà!

Bản đình trật tự, do phía công tố lên án, nhân chứng cung cấp lời khai, hạng người không liên quan, bao gồm bị cáo, không thể ồn ào quấy nhiễu trên tòa."

“Kẻ dự thính không thể quấy nhiễu trật tự trên tòa, không được ngắt lời, không thể ồn ào.”

Tiếng hắn không lớn, lại rõ ràng truyền vào trong tai mọi người, mang theo tiếng gió sét loáng thoáng.

Chương 1694: Ngỗ nghịch (3)

Người trung niên trên ghế công tố lập tức đứng dậy, đọc văn kiện:

“Bản nhân ID linh cảnh Nộ Lãng Kinh Đào, tổ trưởng tổ 3 bộ điều tra, chúng tôi ở lúc thẩm duyệt báo cáo phó bản của Hoàng Thái Cực, phát hiện có tình huống chi tiết bỏ sót, báo láo nói dối.

Trải qua kiểm tra, xác nhận Thái Long Thần bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giết chết, nguyên nhân là Nguyên Thủy Thiên Tôn bất mãn phân phối chiến lợi phẩm.

Căn cứ điều thứ 3 pháp quy Ngũ Hành minh, giết hại, làm bị thương nặng đồng nghiệp, dựa theo trình độ nghiêm trọng của tình tiết, ban tử hình hoặc là xử phạt giam giữ cả đời.

Bản bộ cho rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn phạm tội sự thật rõ ràng, chứng cứ xác thực đầy đủ, hơn nữa có tiền lệ, mời thẩm phán trưởng ban tử hình, lập tức chấp hành.”

Trên ghế người nghe truyền đến tiếng thấp giọng xôn xao, không ngờ bộ điều tra mở miệng đã muốn lấy mạng nhỏ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghe xong, Hoàng Thái Cực ghế nhân chứng liền nói ngay:

“Chánh án, tôi có chuyện muốn nói.”

Thái trưởng lão thản nhiên nói: “Yên lặng!”

Lời nói bao bọc gió sét, lập tức bao phủ qua ồn ào.

Hắn nhẹ nhàng bâng quơ nhìn Hoàng Thái Cực một cái: “Nói!”

Ở dưới mọi người nhìn chăm chú, Hoàng Thái Cực trầm giọng nói:

“Nộ Lãng Kinh Đào lên án không hoàn toàn đúng sự thật, tôi ở trong lời khai từng nói, Thái Long Thần ỷ vào…”

Hắn còn chưa nói xong, đã bị người trung niên ngắt lời: “Chánh án, tôi cho rằng lên tiếng không quan hệ với bản án là cần cấm đoán.”

Thái trưởng lão thản nhiên nói:

“Hoàng Thái Cực, chỉ cần nói sự thực tương quan với bản án, lời không quan hệ với vụ án không cần nhiều lời, có lần sau nữa, tôi sẽ cấm đoán cậu lên tiếng.”

Cái gì gọi là trần thuật không quan hệ với bản án? Lời khai bất lợi đối với cháu nội ngươi, chính là không quan hệ với bản án?

Trương Nguyên Thanh giật giật da mép, lại nói không ra lời.

Hắn ngay cả cơ hội giải thích cho bản thân cũng không có.

Hoàng Thái Cực trầm mặc một phen, tránh đi chi tiết Thái Long Thần sợ chiến, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật đã giết Thái Long Thần, nhưng hắn vì vãn hồi cục diện chắc chắn thất bại của trận doanh hợp pháp, cưỡng ép cắn nuốt linh hồn boss cấp Chúa Tể, dẫn tới thần trí thác loạn, tính tình thay đổi hẳn.

Mà thật sự bất mãn phân phối ích lợi là Thái Long Thần, hắn ý đồ cướp đoạt chiến lợi phẩm, kích thích đến Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn cưỡng ép nuốt linh hồn boss?

Các người nghe bừng tỉnh đại ngộ, như vậy có thể giải thích Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao giết người.

Thần Dạ Du phệ linh di chứng cực lớn, tích lũy đến số lượng nhất định, tinh thần sẽ thất thường, đây là chuyện mọi người đều biết.

Huống chi Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn nuốt là linh hồn BOSS cấp Chúa Tể.

Mặt khác, còn có một chi tiết là những người nghe trước đó chưa từng biết —— Thái Long Thần ý đồ cướp đoạt chiến lợi phẩm.

Là Thái Long Thần bất mãn phân phối ích lợi.

“Chánh án, tôi nghi ngờ!” Người trung niên giơ tay, sau khi đạt được Thái trưởng lão đồng ý, hắn nhìn về phía Hoàng Thái Cực, nói:

“Cậu ở trong lời khai nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn có được đạo cụ giữ mạng Thần Nhật Du ban cho, là một món tiêu hao phẩm, chính là ỷ vào món tiêu hao phẩm đó, mới áp chế boss.

Mọi người đều biết, Thần Nhật Du có thể thanh trừ cảm xúc tiêu cực ô nhiễm, cậu làm sao khẳng định, Nguyên Thủy Thiên Tôn điên cuồng không phải giả vờ?”

Hoàng Thái Cực ngẩn ra.

Thổ Quái tính cách trung hậu thuần phác, đã định sẵn hắn là người thực sự cầu thị.

Hắn quả thật không thể chứng minh, đối phương đưa ra nghi ngờ hợp tình hợp lý, khó có thể phản bác.

Người trung niên a một tiếng, “Chánh án, vấn đề này, tôi cho rằng không cần thảo luận nữa.”

Hoàng Thái Cực nhíu mày nói:

“Không, tôi quả thật không thể chứng minh Nguyên Thủy Thiên Tôn là điên thật, nhưng anh cũng không có chứng cứ chứng minh hắn là giả điên.”

Không đúng, lão Hoàng, nghĩa phụ, anh nên đề xuất Hổ Phù phát hiện nói dối… Trong lòng Trương Nguyên Thanh khẩn trương.

Trên thẩm phán đình không có luật sư, Hoàng Thái Cực đảm đương nhân chứng chính là luật sư của hắn, nhưng tính cách Hoàng Thái Cực, hiển nhiên không thích hợp đối chất công đường, đấu mồm mép.

Nếu là Phó Thanh Dương, đã sớm phản công chết Nộ Lãng Kinh Đào này rồi.

Người trung niên Nộ Lãng Kinh Đào chưa đáp lại Hoàng Thái Cực, hắn không cần đưa ra chứng cứ, hắn chỉ cần đưa ra nghi ngờ, để “tinh thần thất thường” biến thành điểm đáng ngờ là đủ rồi.

Hắn mở ra trang tiếp theo, cất cao giọng nói:

“Chuyện thứ hai, căn cứ Hoàng Thái Cực cùng Khương Cư báo cáo vượt phó bản, trong phó bản Ngũ Hành Chi Loạn, một vị Thông Linh Sư vì cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn, phản bội trận doanh tà ác.

Chánh án, căn cứ điều thứ nhất pháp quy Ngũ Hành minh, cấu kết nghề nghiệp tà ác, cùng nghề nghiệp tà ác ái muội không rõ, đều tử hình.

Bản bộ cho rằng, Nguyên Thủy Thiên Tôn phạm tội sự thật rõ ràng, chứng cứ xác thực đầy đủ, hơn nữa có tiền lệ, xin chánh án ban cho tử hình, lập tức chấp hành.”

Chương 1695: Ngỗ nghịch (4)

Tiếng ồn ào trên ghế người nghe lớn hơn nữa.

Cấu kết nghề nghiệp tà ác là tội nặng, tội nặng xếp hạng nhất.

Hoàng Thái Cực trầm giọng nói:

“Tên nghề nghiệp tà ác kia thân phận đặc thù, lúc trước phân bộ Tùng Hải truy bắt Ma Nhãn, chủ động yêu cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn lẻn vào đoàn đội nghề nghiệp tà ác nằm vùng…”

Chuyện này là Phó Thanh Dương nói cho hắn.

Một đêm trước khi mở phiên toà, Tiền công tử tìm tới hắn, hai người từng có dự đoán đối với phiên toà hôm nay phát triển, ý thức được cô gái ong là cái sơ hở.

Hoàng Thái Cực chính là từ trong miệng Phó Thanh Dương biết được quan hệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng cô gái ong.

Lúc ấy trong lòng hắn có chút vui mừng, cái này chứng minh Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải “cảnh sát xấu” không có điểm mấu chốt, hắn cùng với cô gái ong tiếp xúc thuộc về tính chất nằm vùng, hơn nữa chỗ dựa sau lưng cô gái ong là Vãng Sự Vô Ngân.

Một nhân vật truyền kỳ thân ở bóng tối, lòng hướng tới ánh sáng.

Nằm vùng… Tạ Linh Hi trên ghế người nghe khẽ thở phào.

Cô vừa rồi bị dọa trái tim nhỏ bé cũng sắp vỡ ra rồi, chuyện Nguyên Thủy ca ca giết Thái Long Thần, là có thể cãi cọ.

Nhưng cấu kết nghề nghiệp tà ác, quả thật là tội chết ván đã đóng thuyền.

Nhưng, cô vừa thở phào xong hơi này, liền nghe gã đàn ông bộ điều tra kia cao giọng nói:

“Tôi nghi ngờ!

Chánh án, Nguyên Thủy Thiên Tôn phụng mệnh nằm vùng không giả, nhưng cái này cũng không thể chứng minh hắn không cấu kết nghề nghiệp tà ác.

“Ngũ Hành Chi Loạn là phó bản loại tử vong, trận doanh tà ác cùng hợp pháp nhất định phải phân ra sinh tử, thử nghĩ, rốt cuộc là quan hệ gì, khiến vị Thông Linh Sư kia cam nguyện hy sinh bản thân cũng phải cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết với nghề nghiệp tà ác, đây là sự thực không tranh cãi.”

Tạ Linh Hi khẽ biến sắc, sau đó, nghe thấy được tiếng nói thầm của những người nghe xung quanh.

Trạng thái tinh thần của Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể kết luận, cứng rắn nói hắn giả ngây giả dại, có chút gượng ép.

Nhưng hắn cùng nghề nghiệp tà ác quan hệ không tầm thường, chuyện này, thì không cần chứng cứ.

Hành vi của Thông Linh Sư kia, chính là chứng cứ tốt nhất.

Là quan hệ gì, mới có thể khiến một người không tiếc hy sinh bản thân cũng muốn cứu một người trận doanh đối địch?

“Không xong.”

Tạ Tô thấp giọng lẩm bẩm.

Sắc mặt Quan Nhã cực khó coi, không phải vì vị Thông Linh Sư kia cùng Nguyên Thủy quan hệ không phải là cạn, mà là nàng vét hết trong bụng, cũng chưa thể nghĩ ra lời phản bác.

Không có ai sẽ tin chuyện nghề nghiệp tà ác có lương tâm.

Nguyên Thủy được nghề nghiệp tà ác liều mình cứu giúp, mặc kệ nói cái gì cũng không thể rửa sạch bản thân.

Sát chiêu của Thái trưởng lão ở đây.

Trên ghế người nghe, toàn bộ người có quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng đều dâng lên cảm giác vô lực cùng lo lắng mãnh liệt.

Hoàng Thái Cực ngồi lặng lẽ, hắn cảm giác mình bị chiếu tướng rồi.

Chỉ có Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm. Hắn từ khi tham dự đến bây giờ, trước sau luôn mặt đơ, không có bất cứ biểu cảm dao động nào.

Thái trưởng lão ngồi ở ghế pháp quan cao cao, thản nhiên nói:

"Xin hỏi nhân chứng, vị Thông Linh Sư kia cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, tồn tại quan hệ vượt qua hữu nghị hay không, cậu chỉ cần trả lời đúng hoặc không đúng."

Hoàng Thái Cực môi giật giật, trầm mặc một lúc lâu: "Không thể xác định!"

Trên ghế người nghe, tiếng nghị luận vang lên ong ong.

Ở lúc này, "Không thể xác định", "Không biết" loại trả lời này, thật ra là một loại ngầm thừa nhận.

"Yên lặng!" Thái trưởng lão trầm giọng nói:

"Bản pháp đình nghe lời khai của nhân chứng, cùng bên tố cáo đệ trình chứng cứ, biện luận trên toà án trước đó có Hổ Phù nghiệm chứng, chân thật hữu hiệu, bổn viện ban xác nhận, hiện tuyên bố kết quả thẩm phán.

Bổn viện cho rằng, bị cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn, giết hại đồng nghiệp Thái Long Thần, cấu kết nghề nghiệp tà ác, chứng cứ xác thực đầy đủ, tội danh lên án thành lập. Xét thấy bị cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn công huân hiển hách, cống hiến rất lớn, có thể giảm bớt xử phạt so với pháp luật.

"Phán quyết như sau: Bị cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn, phán xử giam cầm ba tháng, phạt 1 tỷ, tịch thu bộ trang bị Tế Trời, tước đoạt tất cả công huân cùng đãi ngộ.

Phán quyết thành lập, lập tức chấp hành!"

Tiếng xôn xao truyền ra trên ghế người nghe, các chấp sự cao cấp rốt cuộc không kiềm chế được, ùn ùn nghị luận.

“Nguyên Thủy, xong rồi…” Sắc mặt Tôn Miểu Miểu trắng bệch.

Thái trưởng lão chẳng những muốn đoạt đi bộ trang bị Tế Trời của Nguyên Thủy, còn muốn khiến hắn hủy hết hình tượng, vĩnh viễn đóng đinh hắn ở trên cây cột sỉ nhục cấu kết nghề nghiệp tà ác.

Giết hại đồng nghiệp, cấu kết nghề nghiệp tà ác, nhưng quan phương niệm ở trên công lao quá khứ, mở một mặt lưới, chỉ giam ba tháng, phạt tiền phạt đạo cụ mà thôi.

Chương 1696: Sinh ra kiệt ngạo, một thân phản cốt (1)

Người ngoài không những sẽ không nói tổng bộ chèn ép thiên tài, ngược lại cho rằng tổng bộ đã khai ân ngoài pháp luật, có tình có nghĩa.

Lại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, phạm tội chết, lại tránh được thẩm phán chính nghĩa, nhất định bị người ta phỉ nhổ.

Giết người tru tâm cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Thứ Tôn Miểu Miểu cũng có thể nhìn ra, đám người Quan Nhã, Âm Cơ, Triệu Thành Hoàng liền càng thông thấu.

Buổi thẩm phán này, Thái trưởng lão hầu như phá hủy danh tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn thật không dễ dàng gì tích lũy.

Đây là trả thù của Thái trưởng lão, hơn nữa chỉ là bắt đầu.

“Ba, làm sao bây giờ?” Tạ Linh Hi bắt lấy tay áo phụ thân.

“Ài…” Tạ Tô than nhẹ một tiếng, vị thiên tài trẻ tuổi quật khởi như sao băng này, xem như sắp ngã vào đáy vực.

Nộ Lãng Kinh Đào rời khỏi ghế công tố, đi đến trước mặt Trương Nguyên Thanh, lạnh lùng nói:

“Lấy ra bộ trang bị Tế Trời.”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, không nói một lời.

Từ khi công bố kết quả thẩm phán bắt đầu, hắn vẫn luôn cúi đầu.

“Lấy ra bộ trang bị Tế Trời.” Nộ Lãng Kinh Đào lặp lại một lần nữa, thanh âm bình tĩnh: “Trầm Mặc Chi Tọa chỉ là giam cầm hai tay của ngươi, ngươi vẫn có thể mở ra ô vật phẩm, ném ra bộ trang bị.”

Trương Nguyên Thanh vẫn không để ý đến.

Nộ Lãng Kinh Đào quát lớn:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi dám ngỗ nghịch tổng bộ?”

Một cây chùy bí đỏ màu vàng tím rời khỏi ô vật phẩm, từ trong hư không ngã ra, bóng dáng hư ảo thoát ly thể xác, tiếp được cây chùy.

“Ầm ầm!”

Hai tiếng vang nặng cất lên, đứt gân gãy xương.

Trương Nguyên Thanh đang cúi đầu đứng bật dậy.

Các chấp sự trên ghế người nghe cả kinh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cái thái độ này… Là muốn trở mặt với tổng bộ?

“Rầm rầm!”

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, các cảnh vệ trên thẩm phán đình lập tức bao vây, đề phòng toàn bộ tinh thần.

Trương Nguyên Thanh như chưa thấy cảnh vệ như đối mặt đại địch, nhìn thẳng Thái trưởng lão cùng chín vị trưởng lão cao cao tại thượng.

Rốt cuộc có thể mở mồm nói chuyện, hắn nhếch miệng cười nói:

“Lão tử không phục!”

Lão tử không phục!

Nghe được câu này, các chấp sự cao cấp trên ghế người nghe trợn mắt cứng lưỡi, suýt nữa hoài nghi thính lực của mình xảy ra vấn đề.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói lão tử không phục đối với mười vị trưởng lão tổng bộ?

Hắn thật sự muốn gọi nhịp với tổng bộ, gọi nhịp với giai tầng quyền lực cao nhất Ngũ Hành minh.

Ngũ Hành minh thành lập hơn hai mươi năm, có từng xảy ra loại chuyện này không?

Tổng bộ ở trong mắt bọn họ, là trung tâm quyền lực, là thánh đường của linh cảnh hành giả, cao cao tại thượng, quyền sanh sát đều ở nắm trong tay, nhưng sức thống trị của tổng bộ, là không thể nghi ngờ.

Các chấp sự theo bản năng nhìn về phía trưởng lão bồi thẩm đoàn, thấy từng vị Chúa Tể tay nắm quyền to, sắc mặt vừa kinh ngạc vừa khó coi.

Xem ra là không có.

"Ngươi dựa vào cái gì không phục!" Cẩu trưởng lão nhảy dựng lên, đứng ở mặt bàn, quát: "Tổng bộ thẩm phán, ngươi có tư cách gì không phục, bắt hắn, lập tức bắt!"

Hắn tựa như phẫn nộ đến cực hạn, nhe ra răng nanh trắng bóc, trong đôi mắt như cúc áo đen cuồn cuộn cảm xúc làm người ta nhìn mà không hiểu.

Các cảnh vệ lại tiến lên vài bước.

Đồng thời, trong hành lang ngoài thẩm phán đình, truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đang có một đoàn cảnh vệ chạy tới.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Hoàng Thái Cực dùng một loại giọng điệu trầm thấp hơn nữa nghiêm túc: "Đừng nói nữa, nhận tội!"

Ở lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ giết Ngụy Nguyên Châu, tổng bộ Thập lão đã phát giác vị thiên tài này kiệt ngạo bất tuân, toàn bộ giai tầng thống trị trên đời, đều hy vọng dân chúng dưới sự cai trị, bề tôi dưới trướng là con cừu ngoan ngoãn.

Thiên tài toàn thân phản cốt sẽ chỉ là phiền toái, cho nên phải thuần hóa, phải gõ.

Cấp dưới nghe lời, mới là người nối nghiệp đủ tư cách.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biểu hiện ra cá nhân cùng quái đản, rất khó làm tổng bộ yên tâm bồi dưỡng hắn, cho cương vị quan

trọng.

Hoàng Thái Cực làm một trong tứ công tử, rất rõ thái độ của tổng bộ Thập lão, cho nên lập tức hiểu được mục đích của Thái trưởng lão.

Thái trưởng lão muốn bức ra phản cốt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, để trưởng lão khác của tổng bộ nhìn thấy vị thiên tài này không thể khống chế.

Muốn xử lý một vị thiên tài tư thái minh chủ, cần tính toán lâu dài, Thái trưởng lão trước hủy danh tiếng của hắn, lại ép hắn nổi loạn, từng bước kinh doanh, rất đa mưu túc trí.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhận tội!"

Một vị trưởng lão Bạch Hổ binh chúng trầm giọng nói.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhận tội!"

Trưởng lão Trung Đình cũng mở miệng nói.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhận tội!"

Trên ghế bồi thẩm, từng vị trưởng lão mở miệng.

Chỉ có Phó Thanh Dương, vẫn như cũ, im lặng không nói.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhận tội đi!"

Trên ghế người nghe, có người đã muốn ý thức được mấu chốt của vấn đề.

Chương 1697: Sinh ra kiệt ngạo, một thân phản cốt (2)

Các chấp sự quan hệ tốt với Trương Nguyên Thanh, hoặc chấp sự có thiện ý đối với hắn ùn ùn mở miệng.

"Nhận tội đi!"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, tổng bộ xử phạt không sai, cậu đừng hành động theo cảm tình "

"Đúng vậy, không cần thiết tranh khí phách nhất thời."

Thái trưởng lão ngồi ở ghế pháp quan cao cao, vẻ mặt uy nghiêm, giống như thần linh cao cao tại thượng.

Đối với dưới sảnh ồn ào, như khinh thường ngắt lời.

Toàn bộ áp lực đều tụ tập ở trên người Trương Nguyên Thanh, tựa như muốn ép cong lưng hắn, ép sập ý chí của hắn.

Đoạt bộ trang bị của ta, khóa tự do của ta, ta vì quan phương liều mình chiến đấu, lập công lao hãn mã, đổi lấy là cái này?

Chỉ bởi vì ta không phục quản thúc, không chịu biến thành cừu dê ngoan ngoãn?

Thẩm phán đình ồn ào vang lên một tiếng cười càn rỡ.

"Nhận tội? Dựa vào cái gì nhận tội!"

Người trẻ tuổi dưới sảnh nhếch miệng cười, hắn nghiêm nghị không sợ nhìn thẳng mười vị trưởng lão, mang theo vài phần châm biếm, vài phần kiệt ngạo, vài phần quái đản.

Hắn ưỡn lưng thẳng tắp, như có tinh thần bất khuất cùng kiêu ngạo nào không cho phép hắn cúi đầu cúi người.

Có nháy mắt như vậy, ở trong mắt Cẩu trưởng lão, bóng dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn trùng hợp với Ma Nhãn Thiên Vương.

Các chấp sự trên ghế người nghe đồng loạt nhíu mày.

Nói thật, có chút thất vọng, đồng thời có chút phản cảm thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Làm chấp sự cao cấp của Ngũ Hành minh, chung thuyền với Ngũ Hành minh, những người này đối với tổ chức là có độ trung thành cực cao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn công khai ngỗ nghịch tổng bộ thẩm phán, làm bọn họ theo bản năng sinh ra phản cảm cùng địch ý.

Nộ Lãng Kinh Đào hợp thời nhảy ra, lớn tiếng chỉ trích: "Cấu kết nghề nghiệp tà ác, giết hại đồng nghiệp, không phải tội?"

Trương Nguyên Thanh điên cuồng cười lên:

"Ngươi chỉ nói ta giết hại đồng nghiệp, lại không đề cập một câu nào về Thái Long Thần ở trong phó bản đã làm cái gì.

"Thái Long Thần ích kỷ khiếp nhược, ỷ vào có đạo cụ truyền tống, ở trong nhiệm vụ chủ tuyến úy chiến lùi bước, trơ mắt nhìn Khương Cư cùng Hoàng Thái Cực gặp trận doanh tà ác

vây công, thấy chết mà không cứu, ép Khương Cư cùng đường tự bạo, ép Hoàng Thái Cực cúi đầu cầu hắn ra tay, vẫn từ chối!"

Trương Nguyên Thanh ánh mắt sắc bén đảo qua các trưởng lão, đảo qua Thập lão, "Tất cả các ngươi đều biết, nhưng các ngươi đều giả bộ không biết."

Hắn như là bất chấp mọi giá, trước mắt bao người, ở tòa án chất vấn Thập lão.

Trên ghế người nghe, các chấp sự Xích Hỏa bang biến sắc, những tin tức này là điều bọn họ không biết.

Mà các Sơn Thần của Trung Đình, thì trầm mặt, một bộ dáng mất hứng.

"Đánh rắm!" Nộ Lãng Kinh Đào lớn tiếng khiển trách:

"Thái công tử biết nhìn thời thế, làm ra lựa chọn lý trí nhất, chỉ là tránh đi mũi nhọn, lấy đâu ra sợ chiến, cái này không phải lý do ngươi giết hắn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, pháp lý không dung tình, đừng cho rằng ngươi khua môi múa mép, có thể trộm đổi khái niệm."

"Rốt cuộc là ai trộm đổi khái niệm!" Trương Nguyên Thanh hét lớn một tiếng:

"Thái Long Thần khiếp nhược sợ chiến, thấy chết mà không cứu, muốn hại chết Khương Cư cùng Hoàng Thái Cực, ngươi nếu không thẹn với lòng, vì sao không mang báo cáo của Khương Cư cùng Hoàng Thái Cực triển lãm ra trước mặt mọi người, xem xem là ta nói dối, hay là các ngươi vô liêm sỉ!"

Hoàng Thái Cực trầm giọng nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn nói đều là sự thật, vừa rồi ta muốn nói, nhưng Thái trưởng lão không cho phép."

Trên ghế người nghe nháy mắt ồ lên.

Các Hỏa Sư nổi giận chửi ầm lên.

Trương Nguyên Thanh cao giọng nói:

"Ta vì nghịch chuyển cục diện, không tiếc mạo hiểm mất mạng, chủ động cắn nuốt linh hồn boss, dẫn tới tinh thần thất

thường, là ta cứu Hoàng Thái Cực cùng Khương Cư, là ta diệt trận doanh tà ác.

“Thái Long Thần thì sao? Tham sống sợ chết, co đầu rút cổ ở trong Kiếm Các, thờ ơ lạnh nhạt đối với cảnh ngộ của đồng nghiệp. Sau khi thấy ta ngăn cơn sóng dữ, hắn lại ỷ vào mình là cháu nội Thái trưởng lão, lấy thân phận uy hiếp, chẳng biết xấu hổ đòi chiến lợi phẩm, ta không đồng ý, hắn liền cướp.

Đừng nói ta lúc ấy tinh thần thất thường, cho dù thần chí tỉnh táo, người ti tiện vô sỉ như thế, Nguyên Thủy Thiên Tôn ta giết hết không tha.”

Trương Nguyên Thanh bước lên rời khỏi chỗ bị cáo, đi lên hai bước, đứng ở dưới chỗ pháp quan, nhìn chằm chằm Thái trưởng lão:

“Xin hỏi Thái trưởng lão, tội ta ở nơi nào?

“Tội ở giết chết đồng nghiệp, hay là tội ở giết cháu nội ngươi? Ngũ Hành minh này, là của Thái gia ngươi sao, thiên hạ này, là của Thái gia ngươi?”

Ánh mắt hắn lướt qua Thái trưởng lão, nhìn về phía chín vị trưởng lão cao cao tại thượng:

“Ngày đó Ma Nhãn làm hại Tùng Hải, các trưởng lão phân bộ bó tay không có cách nào, là ta phụng mệnh đi vào trong đoàn đội tà ác, mời đến Huyễn Thuật Sư Chúa Tể hỗ trợ, lúc này mới truy bắt Ma Nhãn.

Chương 1698: Sinh ra kiệt ngạo, một thân phản cốt (3)

“Vãng Sự Vô Ngân là người thế nào, các trưởng lão tổng bộ chẳng lẽ không biết? Sau khi truy bắt Ma Nhãn, các loại tạo thế, tuyên dương quan phương uy nghiêm, nay qua sông đoạn cầu, trở tay nói xấu ta công thần này cấu kết nghề nghiệp tà ác.

“Đây là quan phương, quan phương cái rắm chó, các ngươi ngay cả nghề nghiệp tà ác cũng không bằng.”

Tiếng xôn xao bỗng nhiên đọng lại.

Hắn xoay phắt người lại, nhìn về phía chỗ người nghe phía sau:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn ta gia nhập quan phương tới nay, phá phó bản cấp S, giải quyết sự kiện Chén Thánh, trong phó bản giết chóc đoàn diệt nghề nghiệp tà ác, giúp đỡ phân bộ Tùng Hải truy bắt Ma Nhãn, săn giết Sắc Dục Thần Tướng.

“Trong học viện Tần Phong bình ổn vụ án giết người, cứu vớt đồng nghiệp. Trong phó bản Ngũ Hành Chi Loạn, ngăn cơn sóng dữ. Từng vụ việc này, từng sự kiện này, lần nào không phải ta dùng mạng đổi lấy, nhưng ta nhận được cái gì?

“Các vị, nhưng ta nhận được cái gì!”

Hắn cười càn rỡ, lớn tiếng cười: “Ta thành tội nhân cấu kết nghề nghiệp tà ác, ha ha, ha ha ha “

Trên ghế người nghe lặng ngắt như tờ.

Mọi người nhìn người trẻ tuổi kiệt ngạo bất khuất này, hơi động dung.

Vành mắt Quan Nhã ửng đỏ.

Tạ Linh Hi cắn môi, nước mắt rơi như mưa.

Âm Cơ kinh ngạc nhìn hắn, hắn điên cuồng cười, hắn kiệt ngạo, hắn tính cách bất thường cương liệt, cực kỳ giống người kia.

Có cảm giác tương tự với cô còn có Diệu Đằng Nhi.

Trương Nguyên Thanh xoay người lại, nhìn Thái trưởng lão:

“Hôm nay thẩm phán, không phải là vì ta giết cháu nội ngươi? Cái gì chính nghĩa, cái gì luật pháp, hết thảy đều là rắm chó. Ngươi muốn báo thù cứ đến là được, muốn giết muốn chém ta đều nhận, nhưng tội danh có lẽ có, Nguyên Thủy Thiên Tôn ta không tiếp thu!”

Hắn lại nhìn về phía chín vị trưởng lão trước mặt, vẻ mặt kiệt ngạo:

“Gõ? Thuần hóa? Các trưởng lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là một thân phản cốt, sinh ra kiệt ngạo.”

Giọng điệu hắn đầy khí phách, quanh quẩn ở thẩm phán đình.

Những người nghe sững sờ nhìn bóng người này, cái lưng thẳng tắp kia, giống như là thứ cứng rắn nhất thế gian.

Đại trưởng lão Đế Hồng ngồi ở trung tâm cao nhất, nhìn Thái trưởng lão một cái, thu hồi ánh mắt, nhìn người trẻ tuổi kiệt ngạo quái đản này, chậm rãi nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi biết mình đang nói cái gì không? Biết mình đã bỏ lỡ cái gì?"

Trương Nguyên Thanh cười lạnh nói:

"Các ngươi có thể giết ta, không thể khiến ta cúi đầu."

Thẩm phán đình hoàn toàn lâm vào tĩnh mịch.

–

Ngoài cánh rừng tinh không vạn lí, Ngân Dao quận chúa ngồi xếp bằng ở trước giá đặt đồ cổ tài liệu, chán đến chết đùa nghịch tiền cùng đồ cổ đời Tần.

—— Tài liệu cấp Chúa Tể đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn thu vào kho hàng bang phái.

Không gian trong mũ có mặt trời mọc lặn, Ngân Dao quận chúa biết rõ mình bị giấu ở chỗ này ba ngày rồi.

Cô có chút không nán lại nổi nữa, muốn rời khỏi thế giới thu nhỏ này.

Cũng không phải vì nhàm chán, dù sao cô ở lại trong địa cung mấy trăm năm.

Ngân Dao quận chúa chỉ là có chút lo lắng tên kia, ba ngày cũng chưa giải quyết, nói rõ sự kiện đó so với trong tưởng tượng còn phiền toái hơn.

Quả thật phiền toái, Thái Long Thần gì đó, đặt ở triều đại đó của cô, đó là con thân vương, dòng dõi hoàng thất.

Giết dòng dõi hoàng thất, triều đình có thể cho ngươi kết quả tốt?

Đột nhiên, trong túi đeo hông cách đó không xa, truyền đến tiếng dòng điện "xẹt xẹt".

Ngân Dao quận chúa nghiêng đầu nhìn qua, bên tai quanh quẩn tiếng ca nam tính trầm thấp:

“Bọn họ nói, muốn cấm cái cuồng của anh, tựa như lau vết bẩn. Bọn họ nói, phải thuận bậc thang mà lên, mà trả giá là cúi đầu.”

“Vậy để em, không thể, cưỡi gió, anh vẫn kiêu ngạo, loại cô đơn dũng cảm đó, ai nói đánh cờ bình thường không tính là anh hùng.”

“Yêu anh một mình đi ngõ tối, yêu bộ dáng không quỳ của anh, yêu an từng giằng co tuyệt vọng, không chịu khóc một hồi.”

–

Có thể giết, không thể cúi đầu!

Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tựa như một phát búa tạ, đập vào trong lòng mọi người.

Đây là một thiên tài kiệt ngạo, cởi đi áo khoác ngụy trang, mang sự kiêu ngạo cùng khí khái của mình triển lộ cho mọi người.

Cho dù tiền đồ hủy hết, cho dù thân hãm nhà tù. Có thể giết, không thể cúi đầu.

Giờ khắc này, các chấp sự cao cấp ở đây, rốt cuộc ý thức được mình cùng thiên tài chênh lệch ở nơi nào.

Bọn họ không có dũng khí ngỗ nghịch tổng bộ, không có dũng khí chất vấn Thập lão, không có dũng khí ở trên thẩm phán đình hô to:

Sinh ra kiệt ngạo, một thân phản cốt!

Trong lặng lẽ không tiếng động, Thái trưởng lão thản nhiên nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác, giết hại đồng nghiệp, chết không hối cải, công khai ngỗ nghịch tổng bộ, tình tiết ác liệt, lập tức bắt giữ, chọn ngày khác thẩm vấn tiếp.”

Chọn ngày liền không phải phạt tiền phạt đạo cụ nữa.

Mục đích của hắn đã đạt thành, sau hôm nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn vĩnh viễn không có ngày xoay người.

Chương 1699: So với cường quyền càng mạnh hơn (1)

Chỉ là lấy tâm kế cùng thân phận Thái trưởng lão, sớm đã vui giận không hiện ra mặt.

Dứt lời, trưởng lão áo bào đen canh giữ ở bên ngoài chân đạp sóng nước, lao vào thẩm phán đình.

“Các vị, hôm nay là Ngũ Hành minh không chứa được ta, không phải lỗi của ta!” Trương Nguyên Thanh cười lạnh một tiếng, mở ra ô vật phẩm, lấy ra ngọc phù truyền tống sớm chuẩn bị sẵn, cắn ở trong miệng.

Có ngọc phù, hắn muốn đi, Chúa Tể cũng không ngăn được.

Cùng lắm rời khỏi Ngũ Hành minh, lưu lạc chân trời, trở thành một tán tu.

“Thái trưởng lão, cân nhắc nha.”

“Đệch, lão tử cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không sai, Thái Long Thần hại Khương công tử tự bạo, giết hắn có cái gì sai?”

“Các vị trưởng lão, buổi thẩm phán này khó làm kẻ dưới phục tùng, chúng ta phải xin phúc thẩm.”

“Quan phương không thể đối đãi công thần như vậy, khó làm kẻ dưới phục tùng.”

Trong động tĩnh xôn xao, đại bộ phận chấp sự ở ghế người nghe đều đứng lên, trong đó lấy Hỏa Sư kêu gào lớn tiếng nhất.

Một mảng ngả sang ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho dù là chấp sự Thủy Thần cung, cũng lựa chọn im lặng.

Lúc giương cung bạt kiếm, một thanh âm như sấm sét, vang như bom nổ, ầm ầm ầm quanh quẩn ở thẩm phán đình:

“Con mẹ nó, các ngươi đang muốn làm cái gì vậy!”

Vù!

Thẩm phán đại sảnh, một vòi rồng lửa bỗng dưng dâng lên, nhanh chóng xoay tròn, sóng nhiệt cuồn cuộn.

Thẩm phán đình to như vậy, nháy mắt biến thành lò lửa nhiệt độ cao, không khí theo đó vặn vẹo.

Một bóng dáng khôi ngô cao 2 mét từ trong ngọn lửa xuất hiện.

Hắn do nguyên tố dung nham màu đỏ rực tạo thành, đường nét ngũ quan tinh tế, quần áo chi tiết rõ ràng, tựa như người nguyên tố trong truyền thuyết.

Phó Thanh Dương từ đầu tới cuối mặt không biểu cảm, rốt cuộc nhếch khóe miệng lên, đứng dậy nói:

“Ra mắt bang chủ!”

Nhìn thấy người nguyên tố dung nham này hiện thân, tổng bộ Thập lão cùng các trưởng lão trên ghế bồi thẩm đồng loạt đứng dậy.

Ở trong tiếng di động bàn “Rầm rầm”, đám Chúa Tể quyền cao chức trọng này khom người nói:

“Ra mắt bang chủ!”

Sau đó, rầm rầm, tiếng ghế di động càng thêm vang dội, hơn một trăm chấp sự chỗ người nghe, cùng với thành viên linh cảnh thế gia, hầu như là từ trên ghế bật dậy.

Trên mặt bọn họ giăng kín sợ hãi, thân thể căng thẳng, cúi đầu khom người, hô lớn:

“Ra mắt bang chủ!”

Bang chủ? Bang chủ Xích Hỏa bang? ! Trương Nguyên Thanh hít thở không khí nóng rực, kinh ngạc nhìn người nguyên tố lửa.

Hắn không ngờ buổi thẩm phán này sẽ đưa tới Bán Thần, càng không ngờ mình cùng lãnh tụ cao nhất Ngũ Hành minh, là lấy phương thức như vậy gặp lần đầu.

Hắn đánh giá cẩn thận bang chủ một trong năm vị minh chủ.

Tuy là thân thể nguyên tố vật chất như “dung nham” ngưng tụ, nhưng ngũ quan, quần áo cẩn thận tỉ mỉ, tựa như thân thể máu thịt chân thật, bởi vậy hắn có thể thấy rõ đặc thù vẻ ngoài của vị bang chủ này.

——Cao 2 mét, mặc quần áo luyện công rộng thùng thình, tóc đỏ ngang vai, mặt vuông râu xồm, chân mày vừa to vừa rậm.

Nếu xem nhẹ uy áp cường giả cấp Bán Thần, vị bang chủ này cho người ta ấn tượng đầu tiên là. Đại tướng cướp.

Khương bang chủ không quan tâm các trưởng lão cùng chấp sự, nghiêng đầu đánh giá Trương Nguyên Thanh:

"Cậu chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng thu hồi kiệt ngạo cùng phản cốt của hắn, suy tư nên cho đối phương một cái cúi đầu lạy luôn hay không, nhưng lời nói hùng hồn "có thể giết không thể cúi đầu" vừa nói ra, lúc này cúi đầu lạy luôn, Thiên Tôn lão gia làm gì còn thể diện.

"Là tôi." Vì thế hắn cứng cổ, nguy nga không sợ nhìn lại người nguyên tố dung nham.

Nào ngờ, vị minh chủ này vậy mà lại hài lòng gật gật đầu:

"Quả thật có vài phần khí khái, so với đám phế vật chỉ biết cúi người cúi đầu này mạnh hơn nhiều."

Nói xong, hắn quay đầu, nhìn mười vị trưởng lão tổng bộ, một lần nữa phát ra tiếng quát "Ong ong":

"Ta nói, các ngươi con mẹ nó rốt cuộc muốn làm cái gì vậy? Thái Cầm Hạc, ngươi tới trả lời ta, con mẹ ngươi, đang muốn làm cái gì?"

Thái trưởng lão đứng thẳng dậy, hốc mắt tối đen nhìn bang chủ, "Thẩm phán Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Thẩm phán bà nội ngươi!" Khương bang chủ hùng hổ nói: "Thả người cho lão tử."

Thái trưởng lão không kiêu không nịnh: "Bang chủ, ngài không thể nhúng tay công việc trong minh, đây là quy củ chính ngài lập."

"Đánh rắm chó con mẹ ngươi!" Người nguyên tố dung nham tố chất cực cao, miệng phun hương:

"Chúng ta năm đó lập quy củ này, là vì để các ngươi quản lý Ngũ Hành minh tốt hơn, không phải để các ngươi hủy căn cơ Ngũ Hành minh.

“Còn không quản nữa, lão tử lúc trước thành lập bang phái, đánh hạ giang sơn, đã bị các ngươi chà đạp rồi.”

“Nhìn xem các ngươi mười đồ chó này những năm qua đều đã làm cái gì? Mấy năm trước ta nghe người ta nói, muốn tấn thăng trưởng lão, nhất định phải gia nhập mười phái hệ lớn. Ngoài mười phái không có phe phái, các ngươi sao không lên trời?”

Chương 1700: So với cường quyền càng mạnh hơn (2)

Hắn quay đầu hướng xuống đất “Toẹt” một bãi, phun ra một cục dung nham lớn, đốt thủng sàn.

Hành động thô tục như thế, các trưởng lão cả sảnh đường đã không dám giận cũng không dám nói.

Thập lão cao cao tại thượng cúi đầu nhìn xuống, vô cùng ngoan hiền.

Khác với Nữ Nguyên Soái vị Bán Thần mới tấn thăng này, “người thô bỉ” trước mắt là người sáng lập Xích Hỏa bang, là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, trên đời không có linh cảnh hành giả nào tư cách và sự từng trải hơn được hắn nữa.

Đừng nói là trưởng lão các phân bộ lớn, cho dù là Thập lão tổng bộ, cũng là vãn bối của hắn, nghe truyền thuyết của hắn mà “lớn lên”.

Người nguyên tố dung nham “nước miếng bay tứ tung” mắng:

“Chơi tranh đấu đảng phái, chơi nội đấu, cái gì quyền lực đều phải nắm chặt chẽ ở trong tay, gặp kẻ không phục quản thúc, phản ứng đầu tiên liền gõ, thuần phục nghe lời rồi, lại lôi kéo vào trong phe phái cho ngon ngọt.

Trong hai mươi năm qua, mỗi một lần có thế lực mới thò đầu, các ngươi liền lập tức dập tắt, sau đó chia cắt. Tình huống Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã không chỉ một lần hai lần, Phó Thanh Dương lúc trước là bị phái đến Tùng Hải như thế nào?

Các ngươi cảm thấy Phó gia thế lực quá lớn, Phó Thanh Dương tâm cao khí ngạo, khó có thể khống chế, cần mài, cho

nên ném hắn đến Tùng Hải đi ‘mài giũa rèn luyện’, thực cho rằng ta không biết? Lão tử chỉ là không quản, không phải kẻ ngốc.

Lão tử năm đó lúc chiếm núi làm vương, ông nội các ngươi còn chưa sinh ra đâu.”

Hắn lại nhìn về phía bồi thẩm đoàn, càng thêm lửa giận sôi trào:

“Vì sao bồi thẩm đoàn không có trưởng lão Xích Hỏa bang ta tham dự, có phải khinh thường Xích Hỏa bang ta hay không?

Mười mấy trưởng lão, mười mấy Chúa Tể, đều rõ là chuyện gì xảy ra, không ai đứng ra nói chuyện thay Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ai dám đắc tội mười con bê tổng bộ này.”

Các trưởng lão bồi thẩm đoàn xấu hổ cúi đầu, bọn họ rất nhiều năm rồi chưa bị người ta mắng như vậy.

“Đế Hồng, Thái Cầm Hạc, Diệu Sâm, Liệt Diễm, Bách Chiến Quân Thần.” Hắn lần lượt điểm danh, lần lượt đảo qua tổng bộ Thập lão, cười lạnh nói:

“Bản lãnh thuần phục chó của các ngươi so với lão phu mạnh hơn nhiều.”

Các chấp sự cúi đầu thấp hơn nữa, trong lòng thấp thỏm lo âu, những lời này không phải bọn họ có thể ở bên cạnh nghe.

Nhưng trừ thấp thỏm lo âu, trong lòng lại lặng yên cuồn cuộn kích động, thiên tài trẻ tuổi gặp cường quyền chèn ép, minh chủ tự mình hiện thân chủ trì công đạo, loại trường hợp này, có thể cả đời cũng sẽ không có lần thứ hai nữa.

Trong lòng đám người Quan Nhã, Tạ Linh Hi mừng như điên.

Có minh chủ chống lưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể thuận lợi vượt qua kiếp nạn này.

Diệu Đằng Nhi cũng rất vui vẻ, tuy trong Thập lão bị minh chủ giận dữ mắng chửi có ông ngoại của cô.

Đại trưởng lão Đế Hồng hổ thẹn nói: “Chúng ta đã phụ tổ chức tín nhiệm, xin minh chủ thứ tội.”

Cửu lão còn lại khom người theo, Thái trưởng lão trầm giọng nói:

“Bang chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật quan hệ ái muội không rõ với nghề nghiệp tà ác, đã vượt qua phạm trù nằm vùng, hơn nữa Thái Long Thần mặc dù có lỗi, tội không đến mức chết, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn từng có tiền lệ tự tiện giết đồng nghiệp, thuộc về tái phạm.

“Về lý về pháp, đều nên nghiêm trị.”

Người nguyên tố dung nham bật cười một tiếng:

“Bớt con mẹ nó chơi bài này với lão tử, giảng luật luật phải không, cháu nội ngươi tự mình không biết sống chết, chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn thần trí thất thường, dựa theo pháp luật, Nguyên Thủy Thiên Tôn nên vô tội phóng thích.

Thái Cầm Hạc, ngươi đại động can qua tổ chức lần thẩm phán hội này, không phải là nuốt không trôi cục tức này? Cháu nội ngươi thiếu chút nữa hại chết thằng nhóc nhà ta, lão tử cũng nuốt không trôi cục tức này, có phải cũng muốn thẩm ngươi hay không!”

Thái trưởng lão rốt cuộc biến sắc: “Bang chủ, ngài đang uy hiếp ta?”

“Uy hiếp? Ta sẽ không uy hiếp một con kiến tùy tay có thể bóp chết, ngươi còn chưa xứng!” Người nguyên tố dung nham ánh mắt sắc bén đảo qua Thập lão, “Xem ra hai mươi năm qua uỷ quyền, làm các ngươi bành trướng đến coi trời bằng vung rồi.”

“Ta có thể không nhúng tay lần thẩm phán này, lão tử định quy củ, lão tử sẽ tuân thủ. Nhưng ta phải cảnh cáo các ngươi, vị trí tổng bộ Thập lão, là ta cho các ngươi, nếu để ta thấy được các ngươi không xứng ở lại vị trí này nữa, có thể lấy đi bất cứ lúc nào.”

Dứt lời, thân thể hắn tán loạn thành đốm lửa sáng ngời, tiếp đó tắt.

Mười vị trưởng lão lấy Đế Hồng cầm đầu cao giọng nói: “Cung tiễn bang chủ.”

Bang chủ đi rồi, nhưng nhiệt lượng thừa trong không khí giống như vẫn ở lại trong lòng mọi người, không có ai dám nói chuyện.

Trong sự im lặng, đại trưởng lão Đế Hồng lại nhìn Thái trưởng lão một cái, "Thái trưởng lão, duy trì phán quyết ban đầu hay không?"

Thái trưởng lão trầm mặc hồi lâu, chậm rãi nói:

"Bắt giữ Nguyên Thủy Thiên Tôn, bồi thẩm đoàn, người nghe lui ra."

Chương 1701: So với cường quyền càng mạnh hơn (3)

Các trưởng lão, chấp sự ùn ùn cúi đầu, sau đó, máy chiếu trên trần nhà tắt, từng chùm tia sáng biến mất.

Đại sảnh thẩm phán vốn không còn chỗ ngồi, trong chớp mắt chỉ còn lại có Thập lão cùng cảnh vệ.

Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh cũng bị cảnh vệ mang ra khỏi đại sảnh thẩm phán.

Trương Nguyên Thanh một lần nữa trở lại phòng thẩm vấn.

Cảnh vệ sau khi đưa hắn đến nơi đây liền đi luôn, không để lại người trông coi, cũng không đeo còng tay, rất lơi lỏng.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh mới cảm giác được mặt bị bỏng, run rẩy nâng tay, sờ sờ khuôn mặt, đau đến nhe răng trợn mắt.

Mặt hắn bị bỏng rồi.

Lại sờ chân mày, tóc, đều xuất hiện tình huống nóng xoăn lại.

"Chỉ là tiếp xúc cự ly xa, đã bị tổn thương, đây còn chỉ là một phân thân bé nhỏ không đáng kể… Uy của Bán Thần quả nhiên đáng sợ."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần.

Hắn mang đá quý xanh biếc ở đỉnh quyền trượng để lên ngực, kích hoạt công năng trị liệu của đạo cụ.

Trong ánh sáng xanh lục càn quét, khuôn mặt nóng rát trở nên mát mẻ, cảm giác bỏng biến mất, thương thế của hai cánh tay

cũng nhanh chóng khép lại.

—— Dưới năng lực tự lành cường đại của Tinh Quan, bản thân thương thế cánh tay cũng sắp lành rồi.

Kế tiếp chính là chịu đựng dục vọng sinh sôi nảy nở rồi… Hắn bình tĩnh ngồi ngay ngắn ở ghế thẩm vấn, tùy ý thời gian thong thả trôi qua.

Nửa giờ sau, cửa phòng thẩm vấn đẩy ra, một điều tra viên thanh niên tiến vào, mang điện thoại di động bịt kín ở trong túi đặt lên bàn, nói:

“Ngươi có thể đi rồi! Các trưởng lão tổng bộ sau khi thảo luận, cho rằng hành vi của ngươi ở trong phó bản tuy không ổn, nhưng hợp tình hợp lý. Cấu kết nghề nghiệp tà ác là một hồi hiểu lầm.”

Trương Nguyên Thanh sớm có đoán trước ‘hắc’ một tiếng:

“Thập lão thương lượng xong rồi? Ngươi tựa như không phục lắm!”

Vị thanh niên này rõ ràng là phe phái Thái trưởng lão, cau mày, lặp lại:

“Ngươi có thể đi rồi.”

Trương Nguyên Thanh cười khẩy một tiếng, vẫy tay hút điện thoại di động đến, búng tay vang một tiếng “Bốp”, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Vườn hoa bên rìa cổng bộ điều tra, ánh sao dâng lên, Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn lều trại dựng lên cao cao, nhanh chóng đi ra khỏi sân tòa nhà bộ điều tra.

Sao nửa giờ rồi còn chưa khôi phục, xem ra lượng tồn kho của kho vàng có chút khoa trương… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Đây là nguyên nhân hắn lựa chọn Tinh Độn rời khỏi.

Đi ra khỏi cửa chính, Trương Nguyên Thanh liếc một cái liền thấy xe MPV quen thuộc đỗ ở ven đường, cửa xe mở rộng, Tiền công tử áo trắng như tuyết ngồi ở vị trí phía trong.

“Lão đại!” Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười, nhanh chóng tới gần, “Anh nhanh như vậy đã thu được thông báo tôi vô tội

phóng thích rồi?”

Phó Thanh Dương nhìn hắn lên xe, đóng cửa xe, xe MPV khởi động, hòa vào dòng xe cộ.

Tiền công tử mới không nhanh không chậm nói:

“Không cần thông báo, Khương bang chủ là tôi mời đến.”

Mình biết ngay mà… Trương Nguyên Thanh rất tự giác nịnh hót, biểu đạt sự khâm phục của mình đối với lão đại, “Lão đại không hổ là lão đại, ngay cả minh chủ cũng có thể mời nổi, minh chủ chính là không quản chuyện.”

“Cho nên phải là Khương bang chủ.” Phó Thanh Dương mở ra tủ lạnh trên xe, lấy ra ly đế cao, vừa ra hiệu cấp dưới tâm phúc rót rượu, vừa nói:

“Nếu mời Nguyên Soái tên rác rưởi kia ra mặt thay cậu, liền thành lấy thế ép người, không thể phục chúng. Nhưng bang chủ ra mặt vì con cái, hợp tình hợp lý, xuất quân có danh nghĩa. Hơn nữa, Khương bang chủ tính tình nóng nảy cương trực, lại có Khương Cư quan hệ, càng dễ dàng bị thuyết phục hơn.

Đổi thành ba vị khác, tôi cho dù lôi kéo cậu cúi đầu bái lạy, cũng rất khó thuyết phục bọn họ, tôi thậm chí cũng không gặp được bọn họ.”

Cái cúi đầu bái lạy này của anh, có phải đang trào phúng tôi hay không thế… Trương Nguyên Thanh rót rượu cho lão đại, tâm tình vui vẻ:

“Thái trưởng lão lần này trộm gà không được còn mất nắm thóc, ừm, xin lỗi, tôi vẫn không thể khống chế bản thân.”

Tuy bình an vượt qua kiếp nạn này, nhưng hắn vẫn để cho tổng bộ thấy được phản cốt.

Nói từ góc độ nào đó, mục đích của Thái trưởng lão thật ra đã đạt thành, chẳng qua giết địch tám trăm tự tổn hại một ngàn.

Phó Thanh Dương liếc xéo ahứn một cái, “Tôi đã dự liệu được.”

Trương Nguyên Thanh có chút hổ thẹn.

Phó Thanh Dương nhấp một ngụm rượu vang, thản nhiên nói:

“Trước kia tôi luôn theo thói quen đứng ở góc độ mình yêu cầu cậu, hạ thấp, ẩn nhẫn, làm việc phải cân nhắc rồi mới làm, không thể hành động theo cảm tình. Đây là phong cách làm việc của tôi, nhưng cậu với tôi là không giống nhau.

Tôi không thể dùng chuẩn tắc của tôi để yêu cầu cậu, như vậy cùng tổng bộ bắt cậu cúi đầu có cái gì khác nhau?”

Nói tới đây, hắn liếc cấp dưới mặt mày hớn hở một cái, lắc đầu nói:

“Trải qua sự kiện lần này, cậu hẳn là càng hiểu biết Ngũ Hành minh hơn. Thập lão ở quan phương có bá quyền tuyệt đối, có thể áp chế bọn họ chỉ có năm vị minh chủ, nhưng minh chủ lại không quản chuyện.”

Chương 1702: So với cường quyền càng mạnh hơn (4)

“Trưởng lão các phân bộ lớn, đều là từng bị thuần hóa.

Cái này vốn không có sai, bá quyền có thể giảm bớt đấu đá tiêu hao nội bộ, để tổ chức có sức cô đọng hơn, nhưng linh cảnh hành giả tuổi thọ dài đằng đẵng, mười lão già thống trị, sẽ làm quan phương dần dần cứng ngắc cứng nhắc, thiếu sức sống.

Vấn đề nội bộ quan phương rất lớn nha.”

Trương Nguyên Thanh nháy mắt hiểu được ý tứ Phó Thanh Dương, “Lão đại, tôi sẽ giúp đỡ anh tiến vào tổng bộ, quét sạch bệnh trầm kha, cải cách Ngũ Hành minh.”

Phó Thanh Dương lộ ra nụ cười:

“Nguyên Thủy, cậu không thiếu trí tuệ, nhưng tính cách của cậu không thích hợp con đường làm quan. Cậu nên may mắn, Ngũ Hành minh không phải quan trường thật sự, linh cảnh hành giả xét cho cùng vẫn là lấy võ lực đứng đầu.

“Cậu bây giờ là cấp 6, cuối năm vào phó bản giết chóc, tấn thăng Chúa Tể, đến lúc đó, cho dù một thân phản cốt này của cậu tất cả đều chất xương cứng thêm, cũng không cần sợ.”

Giai đoạn Thánh Giả, nhiều nhất là trụ cột vững vàng của tổ chức lớn.

Nhưng đến Chúa Tể thì khác, Chúa Tể Chúa Tể, tên như ý nghĩa, chúa tể một phương.

Khi đó, tính có thể lựa chọn của Nguyên Thủy liền nhiều lắm, tổng bộ đương nhiên cũng có thể chèn ép hắn, nhưng cái này không có bất cứ hiệu quả gì.

Dù sao Thập lão chèn ép Nguyên Thủy, mục đích không phải ép hắn làm phản, mà là thuần hóa hắn.

Đại khái cũng là nhìn đến Nguyên Thủy Thiên Tôn tốc độ trưởng thành quá nhanh, con đường rèn luyện cơ sở mài giũa góc cạnh vô dụng, mới sẽ mượn chuyện Thái Long Thần tiến hành gõ.

Nhưng Phó Thanh Dương rất rõ con đường này không thể thực hiện được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ nhỏ mất cha, lại thiếu tình thương của mẹ, ăn nhờ ở đậu, nội tâm hắn quái gở mẫn cảm, gặp bên ngoài kích thích, sẽ sinh ra phản ứng chịu kích thích rất mạnh.

Loại tính cách này đã định sẵn hắn ăn mềm không ăn cứng.

Càng chèn ép càng phản kháng.

Nhưng tổng bộ Thập lão cũng không đi đồng tình, đi lý giải Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây là điều Phó Thanh Dương nói, thượng vị giả ngạo mạn.

Bọn họ cầm quyền quá nhiều năm, ngạo mạn khắc vào trong xương tủy.

“Sau việc này, ấn tượng của tổng bộ đối với cậu sẽ kém đến mức tận cùng, thiên phú cùng tiềm lực của cậu, sẽ làm bọn họ lựa chọn nhẫn nại, nhưng sẽ không sẽ bồi dưỡng cậu theo hướng người nối nghiệp.” Phó Thanh Dương trầm giọng nói:

“Nhưng không sao, cậu vốn không cần ỷ lại bọn họ, tôi sẽ trải đường thay cậu.”

Nguyên Thủy không thích hợp lăn lộn quan phương, nhưng đây vừa vặn là thứ Phó Thanh Dương hắn am hiểu nhất.

“Về sau phúc lợi đãi ngộ đều sẽ giảm xuống, công huân đổi tài liệu, tiền vân vân, đều sẽ bị ảnh hưởng. Những thứ này đều là việc nhỏ, lão đại, Thái trưởng lão có thể ám sát tôi hay không?” Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Nếu trở mặt rời khỏi quan phương, hắn sẽ không cần băn khoăn phương diện này, bởi vì ám sát trả thù là tất nhiên.

Ngược lại là loại trạng thái nửa vời này khó chịu nhất.

“Trả thù là không thiếu được, càng là loại nhân vật lớn này, làm việc càng không có điểm mấu chốt, bán tình báo của cậu cho nghề nghiệp tà ác, thuê sát thủ ám sát, đều có khả năng, thậm chí ra tay đối với người nhà cậu.” Phó Thanh Dương một hơi uống hết rượu, “Chẳng qua gia thế bối cảnh của cậu, ở lúc cậu giết chết Ngụy Nguyên Châu, tôi đã tiêu hủy, người biết thân phận chân thật của cậu không nhiều, tôi sẽ xử lý tốt.”

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Phó Thanh Dương đột nhiên nheo mắt:

“Cẩu trưởng lão cũng từng xem tư liệu của cậu, luận tư cách và từng trải hắn cao hơn tôi, luận chức vị cũng cao hơn tôi, Thái trưởng lão nếu thông qua hắn đạt được tư liệu của cậu, tôi cũng không thể làm gì được, cậu không lo lắng?”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu: “Tôi tin tưởng nhân phẩm Cẩu trưởng lão, còn có năng lực làm việc của lão đại.”

Phó Thanh Dương “Ừm” một tiếng, thu hồi ánh mắt, thuận miệng nói:

“Cậu có thể xem diễn đàn quan phương, rất náo nhiệt!”

Thật là, mình chán ghét Thám Báo… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, nghe lời lấy ra điện thoại di động.

Cẩu trưởng lão cùng Trương Tử Chân xác suất đại khái là người quen cũ, sẽ không hại hắn đứa con của cố nhân này, bởi vậy không có băn khoăn phương diện này.

Chỉ một cái chi tiết nhỏ như vậy, vẫn bị Phó Thanh Dương phát giác được.

Mở máy, đăng nhập diễn đàn.

Bài đăng ghim top diễn đàn là:

Trương Nguyên Thanh tùy tay click vào, nhìn lướt qua, người đăng bài là phân bộ Tùng Hải, nội dung rất quan phương, chỉ nói trải qua tổng bộ kiểm tra, bài trừ hiềm nghi cấu kết nghề nghiệp tà ác, cái chết của Thái Long Thần thuộc loại ngoài ý muốn thường thấy trong phó bản, không phải là Nguyên Thủy Thiên Tôn có ý định giết người.

Đương nhiên cũng không nhắc tới hành vi của Thái Long Thần ở trong phó bản.

Làm phân bộ quan phương, phân bộ Tùng Hải khẳng định không thể có tính thiên hướng rõ ràng, nội dung bài đăng không có bất cứ vấn đề gì.

Chương 1703: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (1)

Cái gọi là "náo nhiệt" của Phó Thanh Dương, không phải chỉ bài đăng của phân bộ Tùng Hải, mà là bài đăng các chấp sự dự thính thẩm phán đăng.

Trương Nguyên Thanh nhìn bài đăng đầy trang, trợn mắt cứng lưỡi: "Lão đại…"

Phó Thanh Dương gật gật đầu:

"Đều là đội quân bàn phím tôi mua, tới chúng ta phản kích rồi."

Dừng một chút, lại nói: "Bài đăng của Hỏa Ma không quan hệ với tôi."

Để người khác nói thật, cần lấy lợi dụ, để Hỏa Ma nói thật, chỉ cần chọc giận bọn họ.

Tính tình đại bộ phận Hỏa Ma vẫn là rất cương trực.

Trương Nguyên Thanh click vào bài đăng "Nguyên Thủy Thiên Tôn ở tòa giận mắng tổng bộ", ID người đăng bài là "Thập Diện Mai Phục" .

Thập Diện Mai Phục mang tình huống trên thẩm phán đình, dùng bàn phím chuyển hóa thành văn tự, thao thao bất tuyệt, miêu tả chi tiết một lần.

Sau đó dùng tìm từ tràn ngập tình cảm chủ quan hô to:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn tự xưng một thân phản cốt, nhưng tôi nhìn thấy là boong boong thiết cốt. Hắn đối mặt bất công, đối mặt cường quyền, dám lớn tiếng nói ra ‘Lão tử không phục’, tôi không bằng được. Đại khái, đây là chênh lệch của tôi cùng nhân vật thiên kiêu.”

“Sau khi buổi thẩm phán kết thúc, bản nhân suy nghĩ hồi lâu, trong đầu quanh quẩn từng lần một tuyên ngôn bất khuất của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Chúng ta là trận doanh hợp pháp, là quan phương, là người thủ hộ xã hội yên ổn.

Chúng ta hẳn là chính nghĩa, là quang huy, là có tín ngưỡng. Nhưng tổng bộ làm những việc đó, thật sự khiến người ta thất vọng đau khổ. Thử nghĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu là con của minh chủ, Thái trưởng lão còn dám đối phó hắn sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì quan phương làm ra nhiều cống hiến như vậy, công lao hiển hách, lại như thế nào? Hắn thậm chí ngay cả một tên đời hai khiếp nhược cũng không bằng.

Hiện tượng như vậy, khiến tôi người xuất thân tầng dưới chót này cảm thấy khó chịu cùng tuyệt vọng, tôi cảm thấy mình không thể trầm mặc nữa, cho nên mang tình huống thẩm phán đình phát biểu ở trong diễn đàn. Tôi có thể sẽ bị khóa tài khoản, nhưng đã không còn gì sợ hãi.”

Trong bình luận bên dưới, Trương Nguyên Thanh thấy rất nhiều ID quen thuộc.

Có “Jenny đa tình”, “Khương Dương”, “Quả nhân có bệnh”, “Năm rộng tháng dài”, “Bé heo George” các Siêu Phàm.

Cũng có “Hạ Thụ Chi Luyến”, “Hoa Ngữ”, “Diệu Đằng Nhi”, “Cao Sơn Lưu Thủy” các Thánh Giả.

Các hành giả Siêu Phàm lên tiếng thiên hướng nhóm fan hóa, ở sau khi biết được Thiên Tôn lão gia bị oan uổng, cùng ở trên thẩm phán đình “đại náo thiên cung”, đám hành giả Siêu Phàm này hóa lo lắng thành kích tình, hóa kích động thành phẫn nộ.

Ở trong bình luận nói móc mỉa tổng bộ, nói rất nhiều ngôn luận lời lẽ sắc bén, đặt ở cổ đại sẽ bị mất đầu.

“Vương Phi: Đây tuyệt đối là bê bối lớn nhất của quan phương năm gần đây, cảnh ngộ của Nguyên Thủy Thiên Tôn làm người ta oán giận, tổng bộ là đối phó công thần như thế? Tôi hy vọng minh chủ có thể nói được thì làm được.”

Ngôn luận đại nghịch bất đạo kiểu này rất nhiều.

Bình luận của các Thánh Giả thì ôn hòa hơn rất nhiều, thân phận càng cao, càng không dám nói chuyện tùy theo ý thích.

Nhưng đại bộ phận đều là ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặc kệ là nước chảy bèo trôi hay thiệt tình thực lòng.

Trương Nguyên Thanh bừng bừng hứng thú lướt khu bình luận, thẳng đến lần lật trang nào đó, hình ảnh biểu hiện: Bài đăng không tồn tại!

Bài đăng bị xóa rồi.

Hắn quay về trang chủ, cập nhật một lần, phát hiện các bài đăng vừa rồi đều bị xóa rồi.

“Đều xóa rồi.” Hắn kêu ‘a’ một tiếng.

Phó Thanh Dương gác chéo chân, thản nhiên nói:

“Tiết tấu đã dẫn dắt lên rồi, mặc kệ xóa bao nhiêu lần, vẫn sẽ có bài đăng mới chui ra.

Đội quân bàn phím tôi thuê không nhiều, những người này bằng lòng nhận công việc, cũng không phải đơn thuần xem ở trên tiền, ích lợi gầy còm không đủ để làm bọn họ ở diễn đàn chế độ tên thật nghi ngờ tổng bộ, bọn họ là đang ủng hộ cậu.

Linh cảnh hành giả tầng trung tầng dưới quan phương, vẫn có rất nhiều người đứng về phía công lý cùng đạo nghĩa.

Thái trưởng lão khiến ấn tượng của tổng bộ đối với cậu kém đến cực điểm, mà cậu khiến ấn tượng của hành giả quan phương đối với hắn kém đến cực hạn. Ở dưới cường quyền áp bách, các bất mãn cùng nghi ngờ này chỉ có thể chôn dưới đáy lòng, hoặc là biến thành âm thầm lẩm bẩm.

Nhưng nếu có một ngày, có Chúa Tể đỉnh phong mới đứng ra đối kháng Thái trưởng lão, cậu sẽ phát hiện, hắn mất đi thành viên cơ sở ủng hộ cùng tín nhiệm.”

Trương Nguyên Thanh rót hai ly rượu, cười nói:

“Nếu có một ngày đó, tôi hy vọng người kia thay thế Thái trưởng lão, là lão đại.”

“Đinh!” Hai người ăn ý cụng ly.

Chương 1704: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (2)

Phó Thanh Dương buông ly đế cao xuống, nhắc nhở:

“Sắp tới đừng bán đồ cổ đời Tần nữa, Diệu trưởng lão hoài nghi là cậu tiến vào phó bản ẩn của học viện Tần Phong. Lần này, hắn lấy trả lại thu hoạch trong phó bản làm điều kiện, ra tay cứu cậu.”

“Hắn đã tra ra cái gì?” Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

Phó Thanh Dương khẽ lắc đầu:

“Không cần tra, cũng không cần chứng cứ, đối với thượng vị giả mà nói, chứng cứ là bàn giao cùng lấy lệ đối với người đời. Hắn cảm thấy trong học viên của học viện Tần Phong, cậu là có khả năng nhất tiến vào phó bản ẩn, như vậy là đủ rồi.

Tôi không đáp ứng yêu cầu của hắn, hắn liền thay đổi một cái điều kiện, bảo tôi cưới Đằng Nhi.”

“Hắn muốn thông qua đám cưới lôi kéo anh.” Trương Nguyên Thanh nhất thời đã hiểu tính toán của Diệu trưởng lão.

So với đòi về bảo vật trong nhiệm vụ ẩn, đám cưới với Phó Thanh Dương càng thêm có lời, mang vị Chúa Tể trẻ tuổi tiền đồ vô lượng này cột vào trên cùng chiếc chiến xa, đã biến tướng đòi về đạo cụ, lại đạt được Phó gia ủng hộ.

Ài, trong mắt đại lão tất cả đều là ích lợi cùng tính kế. Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, thấp thỏm lo âu nói:

“Vậy, hắn sẽ uy hiếp tôi giao ra đạo cụ sao? Lão đại, bảo bối quan trọng nhất tôi đã hiến cho anh.”

“Cho nên hắn nghĩ cũng đừng nghĩ.” Phó Thanh Dương lạnh lùng phát biểu thái độ, sau đó nói:

“Khương bang chủ vừa gõ Thập lão, thời điểm mấu chốt này, nếu lại chèn ép cậu, nhằm vào cậu, chính là bày rõ gọi nhịp với minh chủ, a, không có ai dám gọi nhịp với Hỏa Sư cấp Bán Thần.

Mặt khác, thái độ của Diệu trưởng lão càng thêm thiên hướng đám cưới, hắn sẽ không cưỡng ép cậu giao ra bảo vật, khả năng lớn hơn nữa là chiêu cậu làm người ở rể.”

Nói tới đây, Tiền công tử nhìn về phía cấp dưới, một bộ vẻ mặt “Tôi rất hiểu cậu” nói:

“Tôi biết cậu không có khả năng đáp ứng đám cưới, đến lúc đó, tôi sẽ thay cậu chắn trở về.”

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên dung mạo thanh lệ tuyệt luân của Diệu Đằng Nhi, khí chất thuần thục mê người đó, đôi mắt long lanh như nai con trong rừng đó.

Lão đại, anh nói anh con người này, cái gì cũng tốt, chỉ là quá võ đoán… Trương Nguyên Thanh bất thình lình thấy Phó Thanh Dương đang đánh giá mình, vội lớn tiếng nói:

“Tôi khẳng định không đồng ý đám cưới, cuộc đời này chỉ yêu một mình Quan Nhã tỷ.”

“Lúc nói chuyện, vì sao phải cúi đầu?”

“Bởi vì khuôn mặt đẹp kinh động thế gian của lão đại khiến tôi tự biết xấu hổ.”

Lúc này, điện thoại di động của Phó Thanh Dương vang.

Trợ lý ngồi ở hàng ghế trước xoay người, đưa điện thoại di động:

“Thiếu gia, cô cô ngài.”

Mẹ vợ mình gọi? Trương Nguyên Thanh thò đầu nhìn lại, người gọi tới quả nhiên là “Phó Tuyết”.

–

Phân bộ Hàng thành.

Trong văn phòng có cửa sổ sát đất, Hồng Anh trưởng lão mặt mày dịu dàng hiền lành, đầu ngón tay cầm chén sứ mỏng như

cánh ve, trên mặt mang theo mỉm cười, hết sức chuyên chú nghe Cao Phong trưởng lão kể tình huống thẩm phán đình.

Chờ hắn nói xong, Hồng Anh trưởng lão đã qua tuổi năm mươi, vẫn không giảm đi sự tao nhã cười nói:

"Có thể giết, không thể cúi đầu.

Thực làm người ta hâm mộ nha, chúng ta lúc trẻ tuổi cũng là kiệt ngạo tự tin như vậy, cảm thấy thế giới đều là của chúng ta."

Cô nhấp một ngụm nước trà thơm, thở dài nói:

"Đáng tiếc khi chúng ta tấn thăng Chúa Tể, thật sự tay nắm quyền to, sớm đã không còn trẻ tuổi. Tự tin cùng góc cạnh năm đó, đã bị mài phẳng đi hết."

Mà tốc độ tấn thăng khủng bố của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến hắn ở lúc bước vào linh cảnh hành giả đẳng cấp cao, vẫn còn duy trì kiệt ngạo cùng bất khuất của người thiếu niên.

Cô buông chén trà, hoảng hốt một phen, nói:

"Điều này làm tôi nhớ tới Linh Thác, con trai xuất sắc nhất của môn chủ, tuổi còn trẻ đã thành Chúa Tể đỉnh phong, trên người hắn luôn có một phần tinh thần phấn chấn làm người ta hâm mộ, giấc mộng là cứu vớt thế giới, trở thành anh hùng tạo phúc nhân loại.

Rất buồn cười, nhưng lại làm người ta hâm mộ."

"Linh Thác?" Cao Phong trưởng lão tiếc hận nói: "Nhân vật như vậy, trở về linh cảnh khi nào?"

Thời gian Cao Phong trưởng lão trở thành linh cảnh hành giả không vượt qua mười lăm năm, cùng không biết Linh Thác hai mươi năm trước trở về về linh cảnh.

Nhưng Thái Nhất môn Chúa Tể đỉnh phong chỉ mấy người như vậy, bên trong cũng không có con nối dòng của môn chủ.

Khả năng duy nhất chính là đã trở về linh cảnh.

Hồng Anh trưởng lão nâng chén uống trà, chưa trả lời thẳng vấn đề của Cao Phong trưởng lão.

Cao Phong trưởng lão vốn là thuận miệng hỏi, chưa hỏi tới cùng, hắn hạ tầm mắt nhìn khay trà, nói:

“Khương bang chủ nói, chúng ta là chó bị thuần phục. Hắn đã là đang gõ tổng bộ Thập lão, cũng là đang gõ chúng ta.

Nhớ rõ trước kia các trưởng lão phân bộ thường thường nghe điều không nghe tuyên, không khúm núm, có cách suy nghĩ cùng chủ kiến của mình. Bây giờ mọi người đều không dám làm việc, bởi vì sợ mắc lỗi, sợ tổng bộ hỏi trách.”

Chương 1705: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (3)

“Dần dần, toàn bộ Ngũ Hành minh liền thiếu sức sống. Tôi cẩn thận suy nghĩ rất lâu, bỗng nhiên phát hiện mình mấy năm nay, thời gian nghiền ngẫm tâm tư cấp trên càng ngày càng nhiều, thời gian săn giết nghề nghiệp tà ác càng ngày càng ít.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trên thẩm phán đình nói những lời đó, khiến tôi rất xấu hổ, nghĩ hẳn cũng làm rất nhiều trưởng lão hổ thẹn.

Hắn có lẽ có thể mang đến cho Ngũ Hành minh biến hóa khác thường, tôi rất chờ mong.”

Hồng Anh trưởng lão cười khổ một tiếng: “Nếu không phải lão Tôn hồ đồ, nhân tài như vậy chính là của Thái Nhất môn ta rồi.”

–

“Tôn trưởng lão quả thật hồ đồ!”

Viên Đình ở trong group tán gẫu theo thói quen chỉ trích một câu, đây là lời dạo đầu hắn gần đây lúc phát biểu ý kiến thường dùng:

“Mọi người xem bài đăng của diễn đàn Ngũ Hành minh chưa, rất nhiều đều bị xóa rồi, nhưng tôi kịp thời lưu lại, muốn thì chat riêng với tôi. Nguyên Thủy Thiên Tôn chiến một trận thành danh nha, danh vọng của hắn đã vượt qua bộ phận Chúa Tể, quan phương tứ công tử cũng không bằng hắn.”

Các Thần Dạ Du trong group ùn ùn sủi bong bóng:

“Phát một phần cho tôi.”

“Tôi cũng muốn, chậc chậc, mỗi lần Nguyên Thủy Thiên Tôn làm việc, Tôn trưởng lão đều sẽ bị lôi ra quất xác, Tôn trưởng lão thật đáng thương, nhưng hắn quả thật hồ đồ.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, chuyện làm ra mỗi vụ một lớn hơn, thế mà ở trên thẩm phán đình công khai gọi nhịp tổng bộ, chậc chậc, đây là điều bao nhiêu người muốn làm mà không dám làm, thành viên tầng dưới chót Ngũ Hành minh coi hắn là thần tượng, cũng không kỳ quái một chút nào.”

“Tôi về sau không bao giờ anti hắn nữa, tôi thậm chí vô cùng hy vọng hắn là người Thái Nhất môn chúng ta.”

Trong tiếng nghị luận khí thế ngất trời, Viên Đình lại một lần nữa lên tiếng:

“Các người ai muốn biết tình hình chi tiết trong Ngũ Hành Chi Loạn, mời chat riêng tôi, tôi đã tự mình hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn, thật sự quá đặc sắc rồi, xem xong mọi người liền biết Thái Long Thần đáng giận bao nhiêu.”

“Tôi muốn tôi muốn.”

“@ Viên Đình, vạn sự thông, ngài trực tiếp đăng bài diễn đàn đi.”

–

Kinh thành.

Trong phòng hội nghị, Thái Thủy Sư vẻ mặt ngưng trọng đảo qua các huynh đệ tỷ muội bên cạnh bàn, tổng cộng mười ba người.

Con cái Thái trưởng lão nhiều tới hơn hai mươi vị, linh cảnh hành giả cùng người thường mỗi bên một nửa.

Con cái bình thường quản lý sản nghiệp của Ngũ Hành minh, con cái linh cảnh hành giả gia nhập quan phương, chiếm cứ vị trí thực quyền.

Thượng vị giả phải sinh nhiều con, đông người, gia tộc mới có thể thịnh vượng, đó là đạo lý này.

“Trên diễn đàn khắp nơi đều là ngôn luận phỉ báng phụ thân, tôi đã bảo quản lý viên xóa bài cấm chat, nhưng nhiệt độ

group chat riêng cũng rất cao, mọi người ai đi tìm ngành an ninh mạng một phen.” Thái Thủy Sư trầm giọng nói:

“Phàm là thảo luận, phỉ báng phụ thân, đều cấm hết group cho tôi.”

Tình thế phát triển làm Thái gia có chút sứt đầu mẻ trán, tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng vẫn mất hết hòa khí với tổng bộ, nhưng danh tiếng, uy vọng của phụ thân chịu đả kích nghiêm trọng.

Chủ yếu nhất là, bộ trang bị Tế Trời chưa tới tay.

Đó là bộ trang bị Ngũ Hành Chi Lực đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tập hợp được ba món, giá trị tuyệt đối vượt qua đạo cụ loại quy tắc cùng phẩm chất.

Dù là Thái trưởng lão, cũng có chút động lòng.

Vốn định thừa dịp lần này làm khó dễ, đoạt lấy bộ trang bị Tế Trời từ trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, nào ngờ trộm gà không được còn mất nắm thóc.

“Biết rồi đại ca.” Một người trung niên lên tiếng, nói tiếp: “Phụ thân có dặn dò, kế tiếp đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế nào hay không?”

Thái Thủy Sư lắc đầu:

“Phụ thân chưa dặn dò, chờ sóng gió qua rồi nói sau.”

Lại một vị thiếu phụ hỏi:

“Vậy Phó Thanh Dương thì sao, muốn lấy hắn khai đao trước hay không?”

Mọi người đều không ngốc, lúc này đã nghĩ lại, Khương minh chủ đột nhiên buông xuống thẩm phán đình, can thiệp thẩm phán, sau lưng khẳng định không thể thiếu Phó Thanh Dương vận hành thao tác.

Thái Thủy Sư trầm ngâm nói:

“Phó Thanh Dương đã thành thế, thế lực Phó gia lại khổng lồ, chủ động xuất kích không có lợi ích. Đối phó loại kẻ địch này, chỉ có thể chậm rãi đợi thời cơ. Trước áp chế dư luận xuống rồi nói sau.”

–

“Bài đăng trên diễn đàn cô xem rồi.” Giọng nói thành thục cuốn hút của Phó Tuyết từ một đầu khác của điện thoại truyền đến, “Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng khái trần từ, giận mắng tổng bộ, minh chủ tự mình ra mặt, ngăn cơn sóng dữ. Phó Thanh Dương, cháu với thằng nhóc thối đó có phải từng khớp kịch bản hay không?”

Giọng của cô cười tủm tỉm, tựa như tâm tình rất tốt.

Phó Thanh Dương rất lấy lệ “Ừm” một tiếng.

Phó Tuyết cười lên giòn tan:

“Là cô đánh giá thấp hai đứa rồi, chẳng những chuyển nguy thành an, còn chiếu ngược lại Thái Cầm Hạc một nước. Lấy danh vọng bây giờ của Nguyên Thủy, dù là trở mặt với tổng bộ, tiền đồ cũng sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn.”

Chương 1706: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (4)

Mẹ vợ nhẹ nhàng cảm khái: “Quan Nhã con bé chết tiệt này, ánh mắt tốt hơn cô nhiều, cô đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn là càng nhìn càng hài lòng.”

Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng, thầm nhủ lúc này mở miệng nói chuyện, có thể làm Phó Tuyết xấu hổ hay không?

Cẩn thận nghĩ một chút, đáp án là sẽ không.

Phó Tuyết là người tâm thần không bình thường.

Phó Thanh Dương nhíu mày, “Cô cô, gần đây cô gọi cho cháu có chút thường xuyên, hy vọng có thể giảm bớt số lần.”

Hắn mịt mờ biểu đạt sự bất mãn của mình.

“Chậc, thật sự là thằng nhóc tuyệt tình, cô cô lúc còn nhỏ thương cháu như vậy.” Phó Tuyết không chút tức giận, cười khanh khách nói: “Vậy cháu đưa số điện thoại di động của Nguyên Thủy Thiên Tôn cho cô.”

Phó Thanh Dương nghiêng đầu liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh một cái.

Trương Nguyên Thanh vội vàng lắc đầu.

“Đầu tiên, cô lúc còn nhỏ cũng không thương cháu. Tiếp theo, vì sao không hỏi xin Quan Nhã?” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói.

Phó Tuyết nhất thời cười lạnh một tiếng: “Con bé chết tiệt kia tâm lý âm u, rất sợ cô cướp người đàn ông của nó.”

Lời này là có thể tùy tiện nói lung tung sao, quả nhiên là bệnh tâm thần… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Phó Thanh Dương yên lặng tắt máy.

Hắn trầm ngâm hồi lâu, nhìn về phía cấp dưới tâm phúc, nói:

“Tôi đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, cậu ở trên thẩm phán đình làm náo động, số lượng nữ đồng nghiệp ngưỡng mộ cậu nhất định tăng vọt. Có cần thiết phải nhắc nhở một phen Quan Nhã ký kết khế ước với cậu.”

“Khế ước gì?” Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

“Khế ước không thể ngoại tình, tôi có thể cung cấp đạo cụ.”

“Lão đại, xem ra anh vẫn càng yêu chị họ của mình hơn nha.”

“Là cái gì cho cậu ảo giác tôi sẽ ở trên loại chuyện này thiên hướng cậu?”

“…”

–

Group tiểu đội nhân vật chính phấn đấu.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Nguyên Thủy Thiên Tôn có phải cầm nhầm kịch bản hay không, hắn có phải trộm kịch bản của tôi hay không vậy?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lòng buồn bã đưa ra nghi vấn trong group.

“Tôn Miểu Miểu: Hừ, anh một tên Phương Sĩ yếu nhớt, mặc kệ Nguyên Thủy Thiên Tôn có cầm nhầm kịch bản hay không, nhân vật chính cũng sẽ không là anh, từ bỏ hy vọng đi.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Quả nhiên là độc nhất lòng dạ đàn bà (nổi giận)”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Thực đáng tiếc, cấp bậc không đủ, chưa thể tham dự thẩm phán đình.”

“Triệu Thành Hoàng: Không có gì đáng tiếc, tham gia thẩm phán không nhất định là chuyện tốt, anh thấy tư thái đó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ chỉ cảm thấy thất vọng, rất thất vọng đối với chính mình.”

Triệu Thành Hoàng tiểu tử này có phải tự bế rồi hay không? Hạ Hầu Ngạo Thiên thầm nghĩ.

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Đó là anh chấp niệm quá sâu, mỗi người tính cách khác nhau, phong cách làm việc khác nhau, tôi sẽ không bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm cái gì, liền thất vọng đối với chính mình. Triệu Thành Hoàng, làm tốt chính mình, làm đến mức tận cùng, mỗi người đều là nhân vật chính. @ Hạ Hầu Ngạo Thiên, câu này cũng áp dụng cho anh.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tuy anh nói rất có đạo lý, nhưng bị Hỏa Sư giáo dục, luôn cảm thấy là lạ.”

“Tôn Miểu Miểu: Anh nghĩ một chút hắn là nỗi sỉ nhục của Hỏa Sư, liền không cảm thấy kỳ quái nữa.”

…

Khách sạn Vô Ngân.

Bốn giờ chiều, nắng oi ả.

Lúc này người gọi ship rất ít, cơ bản không nhận được đơn hàng, cho nên Khấu Bắc Nguyệt liền dẫn theo nhóc mập về khách sạn ngồi điều hòa, thuận tiện quét dọn vệ sinh.

Khấu Bắc Nguyệt phụ trách công việc thoải mái, đẩy giẻ lau ở đại sảnh trống trải.

Nhóc mập cần cù thật thà chà lau cửa thủy tinh.

Hai người thỉnh thoảng liếc Tiểu Viên đang ngồi ở trước quầy, tâm sự nặng nề một lần.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị giam bốn ngày, nghe nói là vì ở trong phó bản cấu kết nghề nghiệp tà ác, giết chết cháu nội của tổng bộ Thái trưởng lão.

Sau khi tin tức truyền ra, các linh cảnh hành giả ba đại tổ chức tà ác hoan hô như sôi trào, chỉ thiếu chưa mua pháo chúc mừng.

Nghe nói các Thông Linh Sư của Linh Năng hội khai đàn làm phép tập thể, nguyền rủa Nguyên Thủy Thiên Tôn bị tổng bộ Ngũ Hành minh xử tử.

Lưu lượng khách các nơi chợ đen lượng tăng vọt, mọi người đều đang tích cực tìm hiểu tình báo, bừng bừng hứng thú chú ý tình thế phát triển.

Rất có hương vị Đại Kim nhìn Nam Tống xử tử Nhạc Phi.

Nhưng Tiểu Viên và Khấu Bắc Nguyệt thì không vui, người trước cả ngày cau mày, tâm sự nặng nề, người sau đi ship hàng liên tiếp mắc lỗi, đi xe bình điện vài lần đâm vào vành đai cây xanh.

Mấy ngày nay không khí khách sạn nặng nề, nhóc mập cũng trở nên trầm mặc.

"À, tôi nói…" Nhóc mập thử nói:

"Nếu không tôi đi chợ giao dịch nam phái tìm hiểu một phen? Nhiều ngày như vậy, kết quả xử phạt của Nguyên Thủy Thiên Tôn hẳn là đã có rồi. Hắn công huân hiển hách, danh vọng lại cao, sẽ không xử phạt quá nghiêm trọng."

Chương 1707: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (5)

"Nhưng người hắn giết là cháu nội trưởng lão tổng bộ." Khấu Bắc Nguyệt nhíu mày nói.

Lão đại, anh luôn ngay thẳng không đúng lúc, không thấy được mặt Tiểu Viên cũng đen sì rồi sao… Nhóc mập âm thầm lẩm bẩm, lon ton chạy vào chỗ sâu trong khách sạn.

Tụ hội của Chưởng Mộng Sứ khá đặc thù, không ở thế giới hiện thực, mà là cử hành ở trong mộng cảnh cùng ảo cảnh, chỉ cần có được đạo cụ tương ứng, cho dù cách mấy ngàn km, cũng có thể gặp gỡ ở trong mộng cảnh.

Bởi vậy nam phái tụ hội, bình thường là hoàn thành giao dịch ở trong mộng cảnh, sau đó thông qua kho hàng bang phái làm trạm trung chuyển, lấy vật đổi vật.

Nếu trong giao dịch liên quan đến tiền tài, thì cần nộp tiền lên cho trưởng lão hội, do trưởng lão hội đến đảm bảo.

"Gã này nhất định là muốn lười biếng, ném việc cho tôi." Khấu Bắc Nguyệt nhìn bóng lưng tiểu đệ rời đi, bĩu môi.

Tiểu Viên lạnh lùng nhìn hắn, "Hôm nay toàn bộ công việc vệ sinh chỉ cậu làm hết."

Khấu Bắc Nguyệt: ". ?"

Hắn vừa mờ mịt vừa ấm ức, cho rằng Tiểu Viên coi mình thành thùng rác cảm xúc, nhưng lại không dám ở lúc này trêu vào cô, tức giận bất bình vùi đầu lau nhà.

Nửa giờ sau, cửa thang máy "Đinh" một tiếng, ngay sau đó, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, kèm theo nhóc mập hô to gọi nhỏ: "Cái đệch cái đệch cái đệch, xảy ra việc lớn rồi…"

Sắc mặt Tiểu Viên đột nhiên trầm xuống, đứng dậy nhìn về phía nhóc mập.

Khấu Bắc Nguyệt cũng ngừng lại.

Chỉ thấy nhóc mập vẻ mặt cổ quái khoa trương, ánh mắt cùng sắc mặt tràn ngập chấn kinh.

Tiểu Viên cố đè nén cảm xúc lo âu, hít sâu một hơi, "Có tiến triển gì?"

Khấu Bắc Nguyệt thúc giục: "Nói mau!"

–

Trên đường ngồi xe taxi tới thành phố Kim Sơn, Trương Nguyên Thanh lại gia nhập group nhân vật chính.

Sau khi quay về Tùng Hải, hắn chưa theo Phó Thanh Dương về nhà, mà là gọi xe đi thành phố Kim Sơn.

Chuyện Thái Long Thần kéo dài quá lâu, kỳ hạn một tháng không còn mấy ngày, hắn phải nắm chặt tiến độ, cứu ra Ma Nhãn, nếu không thành công, cũng có thể có thời gian khởi động phương án thứ hai.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tôi đã trở về, các huynh đệ.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Cậu là trở về khoe khoang công tích vĩ đại của mình sao?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Báo cái bình an mà thôi, cần gì địch ý lớn như vậy?”

“Tôn Miểu Miểu: Bởi vì hắn hâm mộ ghen tị.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tôi đột nhiên phát hiện, Tôn Miểu Miểu ở trong hiện thực rất nhu thuận, đến trên mạng, liền thích phun người ta.”

“Tôn Miểu Miểu: Hừ, cần anh quản?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Khúm núm trong hiện thực, trên mạng trọng quyền xuất kích? Ồ, Thiên Hạ Quy Hỏa sao rời nhóm rồi.”

“Triệu Thành Hoàng: Bị Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Tôn Miểu Miểu trọng quyền bức lui.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Mấy ngày nay để mọi người lo lắng rồi, tôi đã thành công vượt qua cửa ải khó khăn. Trong mấy ngày kế tiếp, mọi người không vào phó bản chứ?”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Trong mấy ngày cậu bị nhốt vào, tôi vừa mới vào phó bản.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Nửa tháng trước vừa mới vào.”

Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng cũng tỏ vẻ sắp tới sẽ không vào phó bản.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Người Chết Trở Về bây giờ là bang phái cấp 2, có thể mở ra phó bản giai đoạn Thánh Giả, tôi muốn mời các vị khai hoang.”

Mắt mọi người trong group sáng lên.

Phó bản bang phái là con đường duy nhất tăng lên giá trị kinh nghiệm ngoại trừ phó bản linh cảnh (trừ Thần Dạ Du).

Phó bản bang phái thậm chí so với phó bản linh cảnh thưởng còn hậu hĩnh hơn, bởi vì thành viên bang phái tổ đội vào phó bản, có tăng thêm giá trị kinh nghiệm.

Chẳng qua phó bản bang phái số lượng có hạn, hơn nữa là một lần, sau khi vượt phó bản thành công, phó bản đó liền trở thành phó bản "đã tiến công chiếm đóng", sẽ không tăng giá trị kinh nghiệm nữa.

—— Mỗi thành viên đều có một lần cơ hội.

"Triệu Thành Hoàng: Khi nào vào phó bản?"

Hắn biểu hiện rất chủ động, thậm chí có chút nôn nóng khó dằn nổi.

Chuyện Triệu Thành Hoàng bây giờ muốn làm nhất, chính là thăng cấp.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đừng nóng vội, tôi xem một chút quy tắc của phó bản bang phái, muốn mở ra phó bản giai đoạn Thánh Giả, có hai điều kiện: Một là vượt qua phó bản giai đoạn Siêu Phàm số lượng đạt tới 3; Hai là nhân số bang phái đạt tới 12 người."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Chúng ta đã là Thánh Giả, không thể vượt phó bản Siêu Phàm, cần chờ các Siêu Phàm trong bang phái vượt xong ba cái phó bản. Mặt khác, bây giờ nhân số bang phái không đủ 12 người, mọi người có thành viên đáng tin để đề cử hay không?"

Người Chết Trở Về trước mắt có tám vị thành viên, còn thiếu bốn vị mới có thể gom đủ 12 người.

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Anh Gà Đỏ đi, hắn là vai phụ rất tốt, thích hợp làm tiểu đệ cho tôi."

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Tôi từ chối!"

Hắn không thích tên Hỏa Ma cả ngày mang "Cậu tên sỉ nhục của Hỏa Sư này" treo ở bên miệng đó.

Chương 1708: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (6)

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Chỉ là gom nhân số, về sau có thể đá ra."

Hắn thuận miệng trấn an Thiên Hạ Quy Hỏa, bình tĩnh mà xem xét, Trương Nguyên Thanh rất thích Anh Gà Đỏ, bởi vì đầu óc đơn giản, kết giao rất nhẹ nhàng.

Lại bởi vì lăn lộn xã đoàn, cực kỳ giảng nghĩa khí.

Nữ Vương cùng Lý Thuần Phong là người của đội tuần tra, lại là giai đoạn Siêu Phàm, phó bản bang phái loại phúc lợi này, không có đạo lý tiện nghi người ngoài, liền hai người bọn họ đi, lại thêm Anh Gà Đỏ, ừm, còn thiếu một người.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nhân tuyển cuối cùng cũng đã có —— Quan Nhã!

Trước kia không mời Quan Nhã, là vì hắn muốn dựa vào bang phái làm mở rộng mạng lưới quan hệ của mình, thành viên quan phương không phải lựa chọn số một.

Bây giờ khác rồi, Quan Nhã là bà xã, có thể móc tim móc phổi móc mệnh căn.

Chủ yếu nhất là, một khi kéo Nữ Vương cùng Lý Thuần Phong vào bang phái, trong đội tuần tra chỉ Quan Nhã chưa vào bang phái.

Lấy sự sâu sắc của Thám Báo, không có khả năng không phát hiện được.

So với để Quan Nhã miên man suy nghĩ, không bằng chủ động chút.

Lúc này, xe taxi chậm rãi giảm tốc, dừng ở ven đường, tài xế nói:

“Đến rồi.”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía ngoài cửa sổ, biển hiệu khách sạn Vô Ngân chỉ cách mười mấy mét.

Hắn trả tiền xe, đẩy cửa xuống xe, đi thẳng về phía khách sạn.

–

“Vốn phán quyết cũng đã định ra rồi, nào ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mắt bao người, ở trên tòa giận mắng tổng bộ Ngũ Hành minh, hắn thế mà nói: Lão tử không phục”

“Ngũ Hành minh thành lập hơn hai mươi năm, tựa như tới bây giờ không có ai dám ngỗ nghịch tổng bộ Ngũ Hành minh. Hê hê, các người là không ở đó, biết Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng mười lão già kia của tổng bộ Ngũ Hành minh như thế nào không, các huynh đệ nam phái đều cảm thấy đã nghiền.”

“Nghe nói, cuối cùng là bang chủ Xích Hỏa bang đích thân tới hiện thân, công khai ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại mắng chửi Thập lão tổng bộ Ngũ Hành minh một trận. Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu tử này, chẳng những không có việc gì, còn danh tiếng lan truyền lớn.”

Vừa vào cửa, hắn liền thấy nhóc mập đứng ở cạnh quầy tiếp tân, mặt mày vui vẻ, nước miếng bay tứ tung.

Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt tập trung tinh thần nghe, Khấu Bắc Nguyệt thỉnh thoảng phụ họa một câu “Cái đệch”, “Trâu bò”, vẻ mặt đầy phấn chấn.

Tiểu Viên mặt mày nhu hòa, khóe miệng mang theo nụ cười, nghe rất chuyên chú, tựa như sợ bỏ sót chi tiết.

“Ài, cuối cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn được vô tội phóng thích, quá đáng tiếc rồi, tiếc nuối lớn nhất trên đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi…” Nhóc mập nghe thấy tiếng nhắc nhở “Hoan nghênh ghé thăm”, quay đầu nhìn về phía cửa chính khách sạn, chuyển đề tài:

“Ừm, cái này không phải tôi nói, là đám Huyễn Thuật Sư nam phái chúng tôi nói.”

Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt nhìn lại, mắt Tiểu Viên sáng rực lên.

Khấu Bắc Nguyệt thì hoàn toàn vui giận hiện ra nét mặt, trừng mắt nhếch miệng, sải bước chạy vội tới:

“Đậu móa, lão tử cho rằng anh sắp xong đời rồi, ở tòa án giận mắng quan phương Thập lão, còn có minh chủ đi ra chống lưng thay anh, thực con mẹ nó trâu bò. Lần sau có loại cơ hội này, gọi tôi đi cùng.”

Cậu nếu ở đó, minh chủ cũng không bảo vệ được tôi… Trương Nguyên Thanh đưa tay đè lại cái trán Khấu Bắc Nguyệt, đẩy ra một phát, đi thẳng về phía Tiểu Viên.

“Đừng lo lắng, tôi không sao rồi.” Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn của dì ma pháp.

Tiểu Viên “Ừm” một tiếng, nói: “Di chứng lớn không?”

“Có Khương bang chủ chống lưng thay tôi, dư luận lại ồn ào dữ như vậy, sắp tới là không có nguy hiểm. Chẳng qua Thái trưởng lão kết thù với tôi, về sau chú ý, nhân vật như vậy tựa như rắn độc kiến huyết phong hầu, không ra tay thì thôi, vừa ra tay là lấy mạng.” Trương Nguyên Thanh nói.

Nghe vậy, Tiểu Viên nhíu mày chặt hơn nữa.

Trương Nguyên Thanh nâng tay, mặt ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng mi tâm của cô, trêu chọc nói:

“Vốn tuổi đã không nhỏ, nhíu mày nữa, liền có nếp nhăn hình chữ Xuyên.”

Tuổi không nhỏ… Tiểu Viên tỏa ra sát khí lườm hắn một cái.

“Khụ khụ khụ! !”

Khấu Bắc Nguyệt chống giả lau dùng sức ho khan, nhắc nhở hai người đừng quá phận.

Tiểu Viên vội vàng đanh mặt, phất tay đánh bật tay Trương Nguyên Thanh ra.

“Bọn họ còn nói, nếu quan phương giam cầm Nguyên Thủy Thiên Tôn, dùng anh làm mồi câu, nhất định có thể câu ra rất nhiều Chúa Tể, tổ chức tà ác dùng Chúa Tể đổi đi Nguyên Thủy Thiên Tôn, cực kỳ có lời.” Nhóc mập phối hợp lão đại, ghé lên nói một câu.

Kiên quyết không cho hai người cơ hội mắt đi mày lại.

Trương Nguyên Thanh liếc tên mập mặt tròn một cái, nói:

“Tôi là tới tìm cậu, thương lượng đối phó Ám Dạ Mân Côi cùng Thuần Dương chưởng giáo, đi theo tôi một chuyến.”

Xoay người đi vào chỗ sâu trong khách sạn.

Nhóc mập vừa nghe là việc chính, vội đi theo.

Mười mấy phút sau, thang máy truyền đến tiếng “Đinh”, tiếp theo, Nguyên Thủy Thiên Tôn đi ra.

Chương 1709: Kế hoạch cứu vớt Ma Nhãn, khởi động (7)

“Tiểu Viên, Bắc Nguyệt, tôi đi về trước.”

Hắn cầm điện thoại di động, bước chân như bay, bộ dáng có việc gấp.

Lại qua vài phút, nhóc mập ủ rũ quay về đại sảnh khách sạn.

“Cậu thoạt nhìn tựa như bị Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt nạt.” Khấu Bắc Nguyệt đánh giá tiểu lão đệ.

“Làm sao vậy?” Tiểu Viên tâm tình không tệ quan tâm một câu.

Nhóc mập vẻ mặt đưa tang:

“Hỏng rồi, tôi đã thành mồi câu, anh ta muốn dùng tôi để câu Thuần Dương chưởng giáo, đại trưởng lão đồng ý rồi.”

Cái này… Mình có phải cần cân nhắc đổi tiểu đệ rồi hay không? Trong lòng Khấu Bắc Nguyệt nghĩ, ngoài miệng trấn an: “Không có việc gì, Hư Vô giáo phái cùng quan phương nhìn chằm chằm, không có nguy hiểm.”

“Lão đại, cảm xúc của anh đã bán đứng anh.”

–

Đêm khuya.

Điều hòa thổi vù vù, giường lớn đong đưa kẽo kẹt.

Không biết qua bao lâu, theo một đợt tiết tấu như gió giật mưa rào, toàn bộ thanh âm đều biến mất, trong phòng chỉ còn lại có tiếng hai người ồ ồ thở dốc.

Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường lớn mềm mại, nhìn trần nhà, trong lòng vô dục vô cầu, chỉ cảm thấy cảnh giới cuộc đời đạt được thăng hoa thật lớn.

Quan Nhã lấm tấm mồ hôi dựa sát vào bạn trai, thở hổn hển một lát, giọng quyến rũ nói:

“Càng ngày càng khó thỏa mãn anh, thân thể bà đây cũng bị anh húc cho tan nát rồi, xem ra phải nạp một người thiếp cho

anh. Em thấy Tiểu Viên kia rất không tệ, đối với anh lại tình sâu nghĩa nặng."

Thân thể Trương Nguyên Thanh cứng đờ, "Quan Nhã tỷ, nói chuyện đừng móc mỉa."

"Chẳng lẽ không đúng?" Trong bóng đêm, Quan Nhã chớp chớp đôi mắt long lanh, tặc lưỡi nói:

"Cô gái có thể vứt bỏ tính mạng vì anh, muốn nói không phải chân ái, em là không tin. Nếu không chúng ta chia tay đi, em không chậm trễ anh tìm kiếm chân ái."

Thẩm phán đã kết thúc, nhưng thẩm phán của bạn gái đến rồi.

"Tiểu Viên là nữ trung hào kiệt, anh từng cứu mạng cô ấy, cho nên cô ấy lấy mạng báo đáp, đây là đạo nghĩa giang hồ." Trương Nguyên Thanh tựa như sớm biết sẽ có cửa ải này, chính nghĩa nghiêm khắc, lớn tiếng nói:

"Nhưng thân ái à, đó không phải tình yêu. Người anh yêu chỉ có em, em là chí ái duy nhất trong lòng anh."

Quan Nhã như con mèo nhỏ "Ưm" một tiếng.

Ồ, cô ấy chưa đề xuất muốn ký kết khế ước, xem ra Phó Thanh Dương chỉ là đang dọa ma mình, lão đại chung quy không nỡ dụng tâm kế đối với mình… Trương Nguyên Thanh âm thầm thở phào, nhưng thân thể vẫn cứng ngắc như cũ, nhỏ giọng thử nói:

"Vậy, Quan Nhã tỷ, có thể buông nó ra hay không? Nó vừa rồi ra sức như vậy, không có công lao cũng có khổ lao mà."

"Còn chưa đủ, thêm ca nữa!"

"Được rồi!"

Điều hòa thổi vù vù, giường lớn đong đưa kẽo kẹt.

–

Hai ngày sau.

Màn đêm buông xuống, nhóc mập kết thúc một ngày làm việc ship đồ, ngồi xe bình điện, đi về phía khách sạn Vô Ngân.

Hai ngày trước, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn rời khỏi, Khấu Bắc Nguyệt liền không cùng đi ship đồ với hắn nữa.

Đại trưởng lão nam phái nói cho hắn, tổ chức sẽ âm thầm phái người tiết lộ ra địa chỉ của "Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí", hắn cái gì cũng không cần làm, chỉ cần chờ đợi Thuần Dương chưởng giáo mắc câu.

Đại trưởng lão còn nói cho hắn, trưởng lão Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh ở trong bóng tối nhìn chằm chằm, mà nam phái lần này xuất động hai vị trưởng lão.

Tổng cộng bốn Chúa Tể, đều đang theo dõi hắn, phương diện an toàn không cần lo lắng.

Nhóc mập cảm thấy rất không đáng tin, chiến đấu cấp Chúa Tể, cho dù là một cái rắm cũng có thể đánh chết hắn.

"Ài, trưởng lão nam phái nhìn thấy mình đi ship đồ ở đây, khẳng định sẽ cảm thấy, loại Thánh Giả mất mặt xấu hổ này, không bằng trở về linh cảnh đi, sau đó cố ý không cứu mình."

"Thật không dễ gì tìm được một lão đại mạnh bóng vía, có cuộc sống yên bình thoải mái, Nguyên Thủy Thiên Tôn tên chó này, luôn tìm việc cho mình."

Nhóc mập vừa tăng tốc, vừa chú ý tình hình giao thông, sốt ruột không chờ được muốn chạy về khách sạn Vô Ngân.

Trong khách sạn có Vô Ngân đại sư tọa trấn.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện xe cộ trên đường, không biết từ khi nào đều biến mất, rõ ràng còn một cái đèn giao thông, trên đường còn rộn ràng nhốn nháo.

Đầu đường phía trước xuất hiện một bóng dáng quần áo tả tơi, sắc mặt tái nhợt phù thũng, đôi mắt hỗn loạn hung ác, mọc răng nanh như cương thi, âm trầm nhìn chằm chằm xe bình điện đang lao vun vút.

Âm thi?

Nhóc mập chợt phanh lại, má phanh cùng lốp xe ma sát phát ra tiếng chói tai.

Cùng lúc đó, cửa hàng bên đường xuất hiện từng âm thi, trên cửa sổ nhà lầu chiếu ra từng khuôn mặt người, trên cao nhìn xuống theo dõi hắn.

Cả thế giới đều là âm vật.

Sắc mặt nhóc mập đột nhiên trắng bệch.

Hắn đã tiến vào thế giới không chân thực, tiến vào thế giới tất cả đều là âm vật.

Nỗi sợ cuồn cuộn ở trong lòng hắn, hắn thầm nhủ, mình chỉ là một Thánh Giả cấp 4, tài gì đức gì khiến đại lão sử dụng loại thủ đoạn này?

Chương 1710: Cố nhân gọi tới (1)

Khắp nơi đều là quỷ ảnh, khắp nơi đều là âm thi.

Thế giới này âm khí ngút trời, không có bất cứ khí tức người sống nào, giống như đi tới thế giới của vong hồn.

Nhóc mập là Huyễn Thuật Sư, chưa tiến vào phó bản Thần Dạ Du, chưa bao giờ thấy cảnh tượng này, bắp chân rất không chịu cố gắng chuột rút, môi run nhè nhẹ.

Thế giới quỷ dị khủng bố, mặt quỷ tái nhợt dọa người, bên đường rậm rạp âm thi… Bất cứ một Thánh Giả cấp 4 nào tới loại địa phương quỷ quái này, đều sẽ sợ hãi.

Ngoại trừ Hỏa Sư.

Ám Dạ Mân Côi nhìn ra quan phương đang câu cá, cho nên tương kế tựu kế? Nguyên Thủy Thiên Tôn chơi mình rồi… Nhóc mập ngoài sự sợ hãi, cũng nghĩ ra mấu chốt của vấn đề.

"Ăn" hắn một tên Thánh Giả, nào cần hưng sư động chúng như vậy.

Trong lòng nhóc mập càng thêm bi quan, cho rằng nam phái cùng quan phương bị Ám Dạ Mân Côi chơi một vố.

"Ô ô."

Tiếng sáo thê lương ai oán, từ trong cao ốc san sát truyền đến, quanh quẩn ở trong bóng đêm.

Mặt quỷ đờ đẫn sau cửa sổ, âm thi ngây ngốc bên đường, nghe được tiếng sáo, lập tức sống lại, kẻ trước xuyên qua thủy tinh, hóa thành gió âm mênh mông cuồn cuộn lao tới.

Kẻ sau trong cổ họng gầm nhẹ "Ôi ôi", như zombie nối đuôi nhau lao tới.

Trong lòng nhóc mập phát lạnh, trong mắt hiện lên sợ hãi, thân là Huyễn Thuật Sư, hắn đối mặt nhiều oán linh như vậy cũng ăn không tiêu, huống chi còn có âm thi.

Hơn nữa các oán linh, âm thi này phẩm chất đều rất cao —— cùng còn đang cuồn cuộn không ngừng từ trong tòa nhà bốn phương tám hướng lao tới.

Đếm cũng không đếm được.

"Xong rồi xong rồi…" Trong lòng nhóc mập vô cùng tuyệt vọng: "Cái này con mẹ nó so với phó bản cấp S còn đáng sợ hơn."

Ở lúc này, bầu trời hiện lên một vầng mặt trời chói chang ánh vàng rực rỡ.

Ánh sáng thuần khiết chói mắt xua tan bóng tối, dưới ánh sáng vàng chiếu khắp, oán linh bay múa đầy trời cùng âm thi rậm rạp "Xẹt xẹt" bốc khói.

Âm vật tương đối nhỏ yếu trong đó trực tiếp hồn phi phách tán.

Mặt trời chiếu sáng, nhiệt độ tăng vọt, bao phủ ở mảng thế giới này, âm khí của sương mù dày đặc cũng mỏng yếu đi vài phần.

Viện binh đến rồi… Nhóc mập vừa mừng vừa sợ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cuối phố dài, một đám người chậm rãi đến.

Cầm đầu là một thanh niên, áo trắng như tuyết, khoác áo choàng màu đen hoa văn đám mây vàng, cột tóc đuôi ngựa ngắn bảnh trai, cao ngạo lạnh nhạt.

Bên trái hắn là phụ nhân dịu dàng vẫn còn nét quyến rũ, bên phải là người trung niên mặc trang phục leo núi, làn da ngăm đen.

Phía sau nữa, là một đám Thánh Giả lấy Âm Cơ cầm đầu.

"Cao Phong trưởng lão phân bộ Hàng thành, Hồng Anh trưởng lão Thái Nhất môn, Phó Thanh Dương cũng đến rồi." Trong lòng nhóc mập dâng lên cảm giác an toàn mãnh liệt.

Có một số người, khi hắn là kẻ địch, ngươi sẽ cảm thấy sợ hãi.

Khi hắn trở thành đồng đội, thì vô cùng yên tâm.

Ví dụ như Phó Thanh Dương.

Về phần trưởng lão nam phái, tuy chưa nhìn đến, nhưng Huyễn Thuật Sư xuất quỷ nhập thần, nhìn không thấy mới là điều bình thường.

"Hừ!"

Ở chỗ sâu trong cao ốc san sát truyền đến một tiếng hừ âm trầm lạnh lẽo.

Một giây sau, một cầu vồng đen sì phóng lên cao, cuốn theo cực hạn âm khí, lao về phía vầng mặt trời vàng kia trên bầu trời.

ẦM!

Hai luồng lực lượng hoàn toàn tương phản va chạm, đồng thời nổ tung, hào quang màu đen rơi trên mặt đất, ngưng tụ thành băng sương.

Luồng lửa màu vàng rơi ở trên mặt đất, nổ ra những cái hố nông.

"Là Thần Nhật Du chủ tu Thái âm." Hồng Anh trưởng lão sắc mặt không thay đổi, ánh mắt bình tĩnh nhìn quét "đại quân âm vật" .

Chỉ có chủ tu Thái âm, mới có thể bằng vào âm khí chống lại Nhật chi thần lực, đương nhiên, cái này cũng là bởi vì Hồng Anh trưởng lão không phải chủ tu Thái Dương.

Cũng chỉ có chủ tu Thái âm, mới có thể nuôi được nổi nhiều oán linh cùng âm thi như vậy.

"Là đại hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi, trong sự kiện Chén Thánh, tôi từng giao thủ với hắn." Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

Oán linh, âm thi mất đi Thái Dương màu vàng áp chế, ở dưới âm khí nồng đậm tẩm bổ, rất nhanh khôi phục, nối đuôi nhau lao về phía nhóc mập, còn có đám người Phó Thanh Dương.

Đột nhiên, một tiếng rít người thường không nghe thấy được khuếch tán.

Oán linh bay múa đầy trời đồng loạt nổ tung, tiếng sáo trong cao ốc truyền đến cũng bị cứng rắn đánh gãy.

Tinh thần đả kích!

Trưởng lão nam phái đã ra tay.

–

Vịnh Phó gia.

Sân thượng biệt thự loại nhỏ, màn đêm thâm trầm, dựa vào lan can trông về phía xa.

Chu thiên tinh đấu giăng kín bầu trời, lấp lánh mà thần bí, cao xa mà tịch liêu.

Trương Nguyên Thanh đứng ở sâu thượng, một tay đặt sau lưng, một tay nâng Đại La Tinh Bàn, trong con ngươi của hắn chảy xuôi ánh sao lấp lánh, ngang đầu, đêm ngắm thiên tượng.

Ở trong góc nhìn của hắn, tinh tú tượng trưng cho sự vật diễn biến nhanh chóng di động, vật đổi sao dời.

Chương 1711: Cố nhân gọi tới (2)

"Ám Dạ Mân Côi ra tay rồi, lão đại chuyến này không có gì ngoài ý muốn, hẳn là có thể giết chết Thuần Dương chưởng giáo. Không đúng, liên quan đến Ám Dạ Mân Côi, ngắm sao cùng quẻ thuật đều không tạo ra tác dụng, may mắn Nguyên Soái rác rưởi ở Tùng Hải."

Thân là một kỳ thủ ưu tú, cần cân nhắc các biến hóa của ván cờ, khống chế phiêu lưu.

Hắn cũng phải cân nhắc nếu đám người Phó Thanh Dương bị Ám Dạ Mân Côi đoàn diệt thì làm thế nào.

Tuy Phó Thanh Dương, Hồng Anh, Cao Phong ba vị Chúa Tể, bao gồm trưởng lão nam phái, đều là Chúa Tể tập hợp trí tuệ, lịch duyệt, giả dối, khẳng định rất ổn.

Nhưng bí ẩn phù hộ của Ám Dạ Mân Côi, khiến bọn họ không thể dựa vào ngắm sao, quẻ thuật để gần lành tránh dữ, lại càng không thể ngờ được Bạch Hổ Nguyên Soái làm Định Hải Thần Châm, sẽ bị gián điệp Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thiên Vương Sợ Hãi dẫn đi.

Bởi vậy cũng không tính là mười phần nắm chắc chín, sẽ có khả năng lật thuyền trong mương.

Cho nên, ở trong bàn bạc của Trương Nguyên Thanh cùng Thiên Vương Sợ Hãi, nhiều nhất bám trụ Nữ Nguyên Soái hai giờ, như vậy, cho dù đám người Phó Thanh Dương gặp nguy hiểm, Nữ Nguyên Soái cũng có thể kịp thời trợ giúp.

"Nếu mục tiêu của mình là cứu ra Ma Nhãn, không cần để ý tới đám người lão đại chết sống, như vậy độ khó bố cục sẽ giảm bớt rất nhiều, mà một khi mục tiêu nhiều lên, ngoài ý muốn cùng phiêu lưu sẽ nhiều lên, xác suất bố cục thất bại cũng sẽ tăng vọt."

"Về sau lúc ngắm sao bố cục, tận khả năng đừng liên quan đến quá nhiều nhân tố, tăng lên xác xuất thành công."

"Ừm, lúc này, Thiên Vương Sợ Hãi hẳn là đã ra tay."

Tất cả đều ở trong khống chế.

Cứu vớt Ma Nhãn ngay tại đêm nay, vì thế, hắn cố ý xin nghỉ, dù sao Quan Nhã một nằm một quỳ, một giờ liền trôi qua.

Mà lấy tinh lực tràn đầy của Thần Dạ Du, một nằm một quỳ hiển nhiên không đủ, Quan Nhã còn phải một ngồi một nằm úp sấp, hai ba giờ chớp mắt là qua.

Thời cơ cứu vớt Ma Nhãn, sẽ bỏ lỡ ở trong từng lần vào ải.

Trong lòng nghĩ, Trương Nguyên Thanh phân ra một nửa ý niệm, tiến vào dấu ấn thuộc về âm thi "Bách Nhân Trảm" trong thức hải.

Thành phố Nhục Tống ngoài một trăm km.

Tầng cao nhất trung tâm thương mại trung tâm thành phố, Bách Nhân Trảm tháo kính râm, hung ác điên cuồng hỗn loạn trong mắt chuyển thành tỉnh táo lý trí.

Mộc Yêu cấp Chúa Tể độn thuật bình thường, tốc độ cũng rất bình thường, lấy tốc độ của Cẩu trưởng lão, ít nhất hai mươi phút mới có thể đến.

Hai mươi phút mình cũng còn chưa thể cứu ra Ma Nhãn, cho nên cần từng bước một dụ dỗ, không thể trực tiếp ở nơi này

gặp hắn… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, cúi đầu nhìn về phía Nhẫn Dịch Dung.

Hắn tính dùng âm thi đóng giả phụ thân.

Nâng tay, lòng bàn tay bao trùm khuôn mặt.

Ánh sáng nhu hòa như sóng nước lóe lên, gương mặt hắn nhanh chóng vặn vẹo, củng cố, biến thành một người đàn ông nho nhã ôn hòa, khoảng 32-33 tuổi.

Sau đó, Trương Nguyên Thanh móc di động ra, nhập vào số điện thoại di động của Cẩu trưởng lão.

–

Vườn bách thú, trong góc xanh um rậm rạp, căn nhà trệt yên tĩnh nào đó.

Ánh đèn sáng như tuyết, trong phòng rộng rãi đơn sơ, trước bàn bên cửa sổ, Nữ Nguyên Soái tóc trắng toát lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, đôi chân dài mặc quần bò màu đen tùy ý gác lên mép bàn.

Cô chẳng những có mái tóc trắng xõa tung, ngay cả lông mi cũng là màu trắng.

Dưới lông mi mày cong cong, giống như hai cái chổi nhỏ màu trắng, là một đôi mắt màu xanh lục nhạt, không phải tròng trắng con ngươi xanh lục, càng giống đã xuất hiện dị hóa hơn.

Đôi mắt trong suốt sáng ngời, tựa như đá quý đẹp nhất thế gian, khóe mắt hơi nhếch lên, tỏ ra thần khí lẫm liệt.

Dung mạo cùng mắt của cô xuất sắc giống nhau, môi mỏng mũi cao, chân mày vừa dài vừa thẳng, khí chất không uyển chuyển hàm xúc không quyến rũ không phiêu dật, mà là một loại uy nghiêm làm người ta nín thở.

Chẳng qua cô ngậm kẹo viên chocolate, má hơi phình lên, cùng với trong tay đang cầm truyện tranh “Chú mèo Poko”, khiến uy nghiêm của cô trộn lẫn không ít thành phần không chân thực.

Mà trên bàn chồng chất truyện tranh, tiểu thuyết ngôn tình, trà sữa giá rẻ các thứ, khiến uy nghiêm minh chủ của cô mất hết.

Nữ Nguyên Soái vừa ngậm kẹo viên chocolate trong miệng, vừa bừng bừng hứng thú xem truyện tranh, đôi bốt gác lên mép bàn, nhẹ nhàng lắc lư.

Nữ Nguyên Soái đến Tùng Hải đã một đoạn thời gian, tuyên bố với bên ngoài là bế quan lĩnh ngộ kiếm đạo, sau đó chưa từng rời khỏi căn nhà trệt nhỏ nữa.

Mỗi ngày xem tiểu thuyết, xem truyện tranh, uống trà sữa, ăn đồ ngọt.

Cô rất trạch (ru rú trong nhà), dù sao ru rú trong phó bản cùng ru rú vườn bách thú, bản chất là giống nhau.

Em trai không có tư chất từng đến thăm cô vài lần, dài dòng khuyên bảo: Kiếm khí của cô quá mức cường thịnh, phải học được thu liễm mũi nhọn, mới có thể nâng cao một bước.

Chương 1712: Cố nhân gọi tới (3)

Nhưng Phó Thanh Huyên cảm thấy, kiếm đạo nên thuận theo tự nhiên, cô vì tấn thăng Bán Thần, đã từng cố gắng một lần.

Không muốn cố gắng nữa.

Nếu thuận theo tự nhiên, qua vài năm, cô tự nhiên mà vậy có thể lĩnh ngộ thu liễm mũi nhọn như thế nào.

Vì thế mỗi lần Phó Thanh Dương dài dòng, cô sẽ dùng kẹo chocolate bịt miệng của hắn.

Sau vài lần, Phó Thanh Dương quả nhiên không tới nữa.

Đại khái lại đang lén lút mắng cô rác rưởi, Phó Thanh Huyên trước kia không ngờ, thằng nhóc kia lại dám lẩm bẩm cô như thế, hơn nữa còn ở trước mặt thuộc hạ nói cô.

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền đến.

Phó Thanh Huyên vội vàng mở ra ô vật phẩm, lấy ra một cái bát ngọc, mang đồ ăn vặt, đồ uống, truyện tranh trên bàn hết thảy thu vào trong đó.

Sau khi làm xong tất cả cái này, tiếng đập cửa vừa lúc vang lên.

“Vào đi!”

Trưởng lão "Hoàng Sa Bách Chiến" ở cửa, cảm ứng được cấm chế bao phủ ở ngoài phòng giải trừ, vội vàng vặn tay nắm cửa.

Đẩy ra cửa phòng, vị trưởng lão thái dương hoa râm này thấy bóng lưng cao gầy đứng ở bên cửa sổ, chắp tay sau lưng, im lặng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Bóng lưng của cô cho người ta một loại uy nghiêm như hít thở không thông.

Hoàng Sa Bách Chiến không tự giác cúi đầu, nói:

"Nguyên Soái, đã xảy ra chuyện."

Phó Thanh Huyên chưa xoay người, trong miệng ngậm kẹo chocolate, phát ra một tiếng giọng mũi uy nghiêm:

"Ừm ~"

Hoàng Sa Bách Chiến báo cáo:

"Thiên Vương Sợ Hãi tập kích ngục giam số 3 thành phố Bình Xuyên, thả ra toàn bộ tội phạm bên trong, công bố muốn trả tự do cho bọn họ. Linh cảnh hành giả phân bộ địa phương chạy tới ngục giam xem xét tình huống, đã gặp phải Thiên Vương Sợ Hãi lưu lại ở trong ngục giam, không đi ra nữa.

Nguyên Soái, đồng nghiệp phân bộ Bình Xuyên sống chết chưa biết, tội phạm chạy trốn ra ngoài, Thiên Vương Sợ Hãi nếu là tiếp tục tập kích nhà tù khác, cục diện nhất định loạn hết cả lên. Hơn nữa đồng nghiệp phân bộ Bình Xuyên bây giờ lòng người hoảng sợ.

Bốn vị minh chủ đều ở kinh thành, chỉ có thể mời ngài ra tay."

Làm trưởng lão Bạch Hổ Binh Chúng, làm một Yển Sư, cho dù liên quan đến cường giả cấp Bán Thần, hắn vẫn biểu hiện tương đối trầm ổn trấn định.

"Trả tội phạm tự do? Sợ Hãi đã bệnh đến loại trình độ này sao?" Giọng Nữ Nguyên Soái cao ngạo lạnh lùng uy nghiêm, "Nhưng mà không sao cả, tôi sẽ ra tay, ông chỉ cần nói cho tôi biết thành phố Bình Xuyên ở đâu?"

"Cách Tùng Hải ba trăm km, hướng Tây Bắc." Trưởng lão Hoàng Sa Bách Chiến tựa như rất rõ tình huống của Nguyên Soái, "Tôi đã gửi định vị vào điện thoại di động của ngài."

Nguyên Soái gật gật đầu, "Nói cho 'Ông Lão Cùng Chú Chó', tôi ra ngoài chốc lát, khi tôi không có mặt, nhớ chuyển dời Ma Nhãn đến khu vực chỗ sâu trong vườn bách thú."

Dứt lời, cửa sổ thủy tinh "choang" vỡ tung, tiếp theo là tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Hoàng Sa Bách Chiến nâng mắt nhìn, một đạo kiếm quang sáng như tuyết lao vút lên trời, tốc độ có thể so với vẫn thạch, chợt lóe rồi biến mất.

Nguyên Soái đi rồi.

"Đã xảy ra cái gì?"

Giọng nói ôn hòa từ phía sau truyền đến.

Hoàng Sa Bách Chiến quay người, thấy một con Teddy lông xoăn ngồi ở cửa, con mắt như cúc áo xoăn đang chăm chú nhìn hắn.

"Thiên Vương Sợ Hãi gây chuyện ở thành phố Bình Xuyên, phân bộ Bình Xuyên hướng ngành tuần tra xin giúp đỡ, không liên hệ được Phó Thanh Dương, liền chuyển tới chỗ tôi." Hoàng Sa Bách Chiến nói.

"Thiên Vương Sợ Hãi?" Cẩu trưởng lão cất bước tiến vào phòng, "Kẻ này gần đây có chút sinh động nha, hy vọng lần này Nguyên Soái có thể cho chút giáo huấn. Kiếm khí của Nguyên Soái, cũng không phải là dễ dàng nhổ đi như vậy."

Hắn bỗng nhiên khụt khịt mũi, "Mùi gì vậy?"

"Mùi gì?" Hoàng Sa Bách Chiến ngửi ngửi, không có mùi gì cả.

Cẩu trưởng lão vừa khụt khịt cái mũi, vừa vòng quanh phòng đi một vòng:

"Có mùi ngọt ngây ngấy, như là… Chocolate?"

Hoàng Sa Bách Chiến dùng một loại ánh mắt "Ông điên rồi à" nhìn hắn, "Phòng của Nguyên Soái sao có thể có mùi chocolate."

"Có lẽ là tôi ngửi lầm rồi?" Bản thân Cẩu trưởng lão cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, hắn không rối rắm đề tài này, trầm giọng nói:

“Thiên Vương Sợ Hãi vì sao sẽ ở lúc này gây chuyện, tôi có chút lo lắng.”

Hoàng Sa Bách Chiến trầm ngâm nói:

“Ông lo lắng Phó Thanh Dương bên kia?”

Cẩu trưởng lão gật đầu: “Nguyên Soái nếu bị Sợ Hãi cuốn lấy, như vậy thành phố Kim Sơn bên kia nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô ấy tất nhiên không chạy về được.”

“Yên tâm đi, nhiều Chúa Tể như vậy, chỉ cần không gặp phải Bán Thần, vấn đề không lớn.” Hoàng Sa Bách Chiến cười nói: “Mặc dù gặp được Bán Thần, Cao Phong trưởng lão còn có một món đạo cụ loại quy tắc, đó là bảo bối ngay cả kiếm khí của Nguyên Soái cũng có thể ngăn trở.”

Cẩu trưởng lão lúc này mới hơi giãn mặt chó ra.

“Đúng rồi, Nguyên Soái bảo tôi báo cho ông, lúc cô ấy không có mặt, chuyển dời Ma Nhãn đến khu vực tầng trong vườn bách thú.” Hoàng Sa Bách Chiến không ở lâu, sau khi nói chuyện phiếm vài câu, rời khỏi vườn bách thú.

Chương 1713: Tiến vào vườn bách thú (1)

Cẩu trưởng lão chậm rãi đi ra khỏi phòng, đi tới cửa, bỗng nhiên quay về, dùng sức khụt khịt cái mũi, ngửi hết bên trái tới bên phải, nói thầm:

“Không ngửi nhầm được, quả thật là mùi chocolate… Không, không có khả năng, Nguyên Soái sao có khả năng ăn chocolate…”

Đang lải nhải, thực vật trong vườn hoa ở cửa “Xào xạc” lay động.

Cẩu trưởng lão vểnh tai nghe một lát, đọc hiểu tin tức hoa cỏ truyền qua.

—— Điện thoại di động hắn đặt ở trong phòng vang.

Cẩu trưởng lão lập tức hóa thành một luồng hào quang xanh lục tiêu tán, ngay sau đó, hắn quay trở về cửa hàng thú cưng

chỗ sâu nhất của ngoại vi vườn bách thú.

Điện thoại di động trên bàn vang không biết mỏi mệt, là một số lạ gọi tới cuộc gọi video.

Cẩu trưởng lão nhảy lên bàn, trầm ngâm vài giây, nâng lên móng vuốt vỗ vỗ nút tiếp nghe.

Cuộc gọi video kết nối, sau khi kẹt hai giây, một khuôn mặt nho nhã ôn hòa xuất hiện ở trong màn hình.

Đôi mắt như cúc áo đen của Cẩu trưởng lão chợt trợn to.

Nó như chó cảnh bị kinh hãi, như phản xạ có điều kiện lui lại mấy bước.

Cẩu trưởng lão bộ dáng bị dọa vãi đái, đây là chó ngáo trợn mắt trong truyền thuyết?

Thông qua màn hình, thấy phản ứng của Teddy lông xoăn trong video, Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa không nhịn được nhếch lên khóe miệng.

Hắn trước kia dùng "cái tẩu đại thám tử" trong kho hàng Bạch Hổ vệ, từng làm bản mô tả đối với Trương Tử Chân, biết phụ thân đã mất là một người ôn hòa, trung nhị, đứng đắn.

Không có sức quyến rũ nhân cách gì đặc biệt lớn, xa không thú vị bằng đám Ngọa Long Phượng Sồ hắn quen biết.

Chẳng qua loại tính cách này rất dễ mô phỏng, vì thế, khóe miệng Trương Nguyên Thanh hiện ra một nụ cười ấm áp, dùng giọng khàn khàn nói:

"Đã lâu không gặp, ông bạn già, nhìn thấy tôi rất bất ngờ?"

Hắn nói câu này là mang chút tm Cơ nho nhỏ, xem xem Cẩu trưởng lão sẽ làm ra đáp lại như thế nào.

Bên kia màn hình, Cẩu trưởng lão sững sờ hồi lâu, thử tới gần, ghé đầu đến trước màn hình, đôi mắt như cúc áo đen soi bóng màu lam huỳnh quang.

Hắn thật chăm chú nhìn cố nhân trong màn hình, "Ngươi không phải Trương Thiên Sư, ngươi là ai!"

Không biết có phải ảo giác không, Trương Nguyên Thanh cảm giác giọng của Cẩu trưởng lão lập tức trở nên tang thương.

Cẩu trưởng lão thanh âm già nua trầm thấp, nói:

“Trương Thiên Sư đã trở về linh cảnh, ta tự mình xác nhận, ngươi rốt cuộc là ai, vì sao phải giả mạo bộ dáng hắn gọi điện cho ta.”

Trương Nguyên Thanh thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói:

“Ông bạn già, tôi là Trương Thiên Sư, tôi cũng chưa trở về linh cảnh, lúc trước là bất đắc dĩ giả chết mà thôi. Mấy năm nay, tôi vẫn luôn tránh ở nước ngoài, gần đây mới trở về cố thổ.”

Cẩu trưởng lão cười nhạo nói: “Toàn nói bậy!”

Hắn bỗng nhiên nhe răng trợn mắt, răng nanh trắng như tuyết chìa ra, bày ra tư thái cực đoan nổi giận: “Ngươi rốt cuộc là ai, có mục đích gì, đừng lấy cố nhân của ta ra giỡn!”

Quả nhiên, Cẩu trưởng lão cùng Trương Tử Chân là bạn bè, chuẩn không cần chỉnh, hắn từng xem tư liệu của mình, biết phụ thân mình là Trương Tử Chân, cho nên sớm đã biết mình là con cố nhân, khó trách đối với mình rất tốt, mình xoa đầu chó hắn cũng có thể nhịn, còn tưởng rằng là mình cúi đầu lạy luôn đã chinh phục hắn.

Trương Nguyên Thanh sớm đã có dự đoán, nhưng nhìn thấy phản ứng của Cẩu trưởng lão, vẫn là ngẩn ra, Cẩu trưởng lão trong ấn tượng ôn hòa tùy ý, là con chó rất thú vị, không, trưởng bối rất thú vị.

Chưa bao giờ thấy hắn nổi giận như vậy.

Cẩu trưởng lão cùng cha mình, năm đó cũng là có câu chuyện đi! Trong lòng hắn nghĩ vậy, thở dài nói:

“Tôi biết ông không tin, rất xin lỗi, giấu diếm ông lâu như vậy. Tôi muốn hẹn ông gặp mặt, tôi ở tầng cao nhất cao ốc Bạch Ngân thành phố Nhục Tống…”

Đối phương còn chưa nói xong, Cẩu trưởng lão đã nâng lên móng vuốt, ấn về phía nút kết thúc, thản nhiên nói:

“Lão phu không có hứng thú.”

Trương Nguyên Thanh không vội chút nào, khóe miệng nổi lên nụ cười mỉm: “Nhiều năm trôi qua như vậy, vườn bách thú

tôi tặng ông, ông có hoàn toàn nắm giữ hay không?"

Móng vuốt của Cẩu trưởng lão đột nhiên cứng đờ, ánh mắt nó lập tức trở nên thâm thúy.

Nhân vật cấp Chúa Tể không dễ lừa nha, may mắn trong tay tôi đều là hoa quả khô, còn sợ không hù được ông? Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ôn hòa, thanh âm không nhanh không chậm:

"Ông là biết tên thật của tôi, tên thật của linh cảnh hành giả, chỉ có thể tiết lộ cho người thân cận nhất."

Tạm dừng một chút, hắn chậm rãi nói: "Trương Tử Chân!"

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh liền thấy Cẩu trưởng lão con ngươi chấn động, cả người, không, cả con chó đều ngây ngẩn.

Trương Nguyên Thanh cũng không chuẩn bị cho hắn cơ hội bình tĩnh, tiếp tục tung một loạt bom hạng nặng:

"Nói tới, năm đó trở về linh cảnh đầu tiên là Linh Thác, sau khi Sở gia bị diệt môn, Tiêu Dao liền tan rã, tôi không thể không giả chết thoát thân. Ông là biết mà."

Chương 1714: Tiến vào vườn bách thú (2)

"Ông…" Vẻ mặt Cẩu trưởng lão hoàn toàn thay đổi, vừa kinh vừa nghi. Hắn nhìn chằm chằm Trương Tử Chân trong màn hình, cứng rắn kiềm chế cảm xúc vội vàng, thử nói:

"Ông nói ông luôn trốn ở nước ngoài, vậy ông vì sao đột nhiên trở về cố thổ?"

Trương Nguyên Thanh đối đáp trôi chảy, cười ôn hòa nói:

"Lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh sắp ứng nghiệm, toàn bộ thế giới sẽ nghênh đón đại biến cục, tôi vẫn luôn chờ đợi thời cơ này, cho nên liền đến.

Ông bạn già, tôi ở cao ốc Bạch Ngân chờ ông, có chuyện bí mật thương lượng."

Nói xong, mặc kệ phản ứng của Cẩu trưởng lão, kết thúc cuộc gọi.

Cẩu trưởng lão chưa chắc đã tin tưởng đầu này điện thoại Trương Tử Chân là người thật, nhưng hắn nhất định sẽ đến thành phố Nhục Tống.

Chỉ vì một đáp án.

Bạn cũ đã mất ly kỳ sống lại, không có gì so với cái này càng có thể câu dẫn ham muốn điều tra hơn, tựa như lúc trước hắn biết được anh Binh mất tích, lo lắng đến mức hận không thể tự mình tới tỉnh Giang Nam tìm kiếm.

Sân thượng cao ốc Bạch Ngân, gió đêm gào thét, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng tắt máy, rút sim điện thoại, lại từ trong túi lấy ra tờ giấy trước đó chuẩn bị sẵn, dùng một khối xi măng đè kỹ.

Làm xong tất cả cái này, hắn đi đến bên mép sân thượng nhìn về phía xa.

Đèn đường tựa như chuỗi những viên ngọc trai phát sáng, ánh đèn trong cửa sổ nhà dân cao ốc, thì như ngôi sao rải rác ở trong trời đêm.

"Sớm biết đã đeo Bao Tay Tật Phong Giả…" Trương Nguyên Thanh nói thầm, nâng tay đè khuôn mặt, theo hào quang nhộn nhạo như sóng nước, hắn dịch dung thành một người qua đường tướng mạo thường thường, đẩy ra cửa sân thượng, biến mất ở trong lối đi âm u.

Gió đêm ập tới, tờ giấy run run, bên trên viết ngoáy:

"Tôi bị người ta theo dõi rồi, mời đến bách thảo viên đến phòng sách thứ ba gặp."

–

Vườn bách thú.

Trương Tử Chân, Linh Thác, lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh… Cẩu trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, hồi lâu không có phản ứng.

Đại khái ba phút sau, hắn nhảy xuống bàn, tới ngoài phòng, dọc theo con đường rộng rãi của vườn bách thú tiến lên, sau

khi rẽ mấy lần, đến chuồng sư tử.

Cẩu trưởng lão tiến vào phòng nhỏ giam giữ Ma Nhãn, nói với cây long não rủ xuống những sợi dây leo tráng kiện:

“Đi khu vực trung tâm!”

Dây leo như bức rèm che nhẹ nhàng lay động, giống như đang đáp lại.

“Rễ cây từ trong bùn đất rút ra sẽ chết? Sẽ không chết, đừng nghĩ mình yếu ớt như vậy, mày chính là lười mà thôi.” Cẩu trưởng lão nhìn chằm chằm cây long não, không vui nói:

“Mày nếu là không đồng ý, tao liền mang việc Ma Nhãn phong ấn giao cho cây đa già cách vách mày, nó nhớ thương bạn già của mày rất lâu rồi.”

“Phành phành phành!”

Mặt đất xi măng vỡ ra, cây long não lưu loát mang rễ của mình từ trong lòng đất rút ra, gốc rễ rắc rối đan xen kéo ra bùn đất, hầu như dính đầy toàn bộ phòng.

Đồng thời, dây leo rủ xuống giơ lên, xé rách nóc nhà, trần nhà đổ bê-tông “Rầm rầm” rơi xuống.

Cây long não tráng kiện nhưng không tính là quá cao này cất bước chân nặng nề, đi về phía khu vực trung tâm vườn bách thú, nhìn qua có chút sốt ruột không chờ được.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ma Nhãn trong thân cây xoay đầu lại, nhìn về phía Teddy lông xoăn ngồi xổm ở trong phế tích.

Sắc mặt hắn đã càng thêm uể oải.

Cẩu trưởng lão vẫn chưa để ý tới, ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời thâm trầm, thấp giọng nói:

“Ta cần ra ngoài một chuyến, trong lúc đó, bất cứ ai xâm nhập vườn bách thú, đều là kẻ địch.”

Bóng đêm nặng nề, trừ cây long não bước đi bằng gốc rễ phát ra động tĩnh, không có bất cứ thanh âm nào nữa.

Cẩu trưởng lão lại lặp lại một câu.

Trong hư không rốt cuộc truyền đến đáp lại không kiên nhẫn, “Biết rồi.”

Cẩu trưởng lão sớm đã quen vườn bách thú lạnh nhạt, tựa như vợ của người thành thật còn nhớ thương bạn trai cũ đã chết nhiều năm, người thành thật trừ bất đắc dĩ, cũng không có cách nào.

Hắn hóa thành một đạo hào quang xanh lục, nhảy ở giữa những cái cây, rất nhanh đã rời khỏi vườn bách thú.

Đạo hào quang xanh lục này lấy thực vật xanh hóa bên đường làm ván cầu, lóe lên vài cái, liền lao ra vài trăm mét, nhanh chóng đi xa.

Ngoài vườn bách thú, dưới ánh đèn vàng úa.

Trương Nguyên Thanh đeo mặt nạ màu bạc rời khỏi Dạ Du, hiện ra thân hình, lấy ra điện thoại di động, gọi vào một số:

“Cẩu trưởng lão đi rồi.”

Tắt máy xong, vài phút sau, một dải lụa đỏ do chỉ đỏ bện thành uốn lượn lướt qua bầu trời đêm, đáp xuống bên cạnh hắn.

Chỉ đỏ nổ tung “Ầm”, hóa thành một vị giai nhân váy đỏ như lửa.

“Quy tắc của vườn bách thú chị biết chứ?” Trương Nguyên Thanh nhìn Chỉ Sát cung chủ, “Ma Nhãn bị giam giữ ở chuồng sư tử, nơi đó có một con sư tử màu trắng, chỉ có buổi tối mới sẽ xuất hiện, nó là cảnh vệ trông coi Ma Nhãn. Cung chủ, chị tới đối phó.”

Chỉ Sát cung chủ khẽ gật đầu, cười mỉm nói:

“Cậu thật sự muốn thả ra Ma Nhãn? Việc này nếu bại lộ, Ngũ Hành minh sẽ không có chỗ dung thân cho cậu.”

Chương 1715: Tiến vào vườn bách thú (3)

“Tôi từng xem tinh tượng, không cứu Ma Nhãn, tôi nhất định có đại kiếp nạn. Mà cứu ra Ma Nhãn, tương lai sẽ có phúc báo.” Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội bán thảm với thế gia tỷ tỷ (chị gái mối quan hệ kết giao thế hệ trước), nói:

“Chị biết tôi nhân quả quấn thân, nói không chừng khi nào sẽ gặp được bậc cửa không bước qua được, cho nên mỗi một cái phúc báo đều phải gắt gao bắt lấy.”

Ừm, không tính phúc báo 996 (làm việc 9h sáng - 9h tối, 6 ngày mỗi tuần).

“Đây là vận mệnh của cậu.” Chỉ Sát cung chủ thản nhiên nói: “Thời gian của chúng ta không nhiều, vào đi.”

Váy đỏ căng lên, một lần nữa hóa thành một dải lụa đỏ, theo gió uốn lượn, chui vào vườn bách thú nơi xa.

“Tách!”

Trương Nguyên Thanh búng vang ngón tay một cái, tán loạn thành ánh sao như mộng ảo.

Vườn bách thú nằm ở vùng ngoại thành, xung quanh không có nhà cao tầng, tiểu khu cư dân gần nhất cũng ở ngoài 3km, vừa đến buổi tối liền hoang tàn vắng vẻ.

“Bịch.”

Sau khi tiến vào vườn bách thú, Chỉ Sát cung chủ nhanh nhẹn hạ xuống.

Thực vật trong vườn tươi tốt, trục đường chính cùng đường mòn đan xen ngang dọc như mạng nhện, ánh sáng đèn đường rất mỏng manh, như bị bịt kín một tầng lụa đen.

“Vườn này lúc ban ngày du khách rất nhiều, là công viên hot trên mạng của Tùng Hải, nhưng đến ban đêm, toàn bộ nhân viên công tác đều sẽ rời khỏi nơi này.” Trương Nguyên Thanh không phải lần đầu tiên đến đây, ngựa quen đường cũ dẫn đường.

Một trong những quy tắc: Không thể nói hai chữ "động vật".

Cho nên Trương Nguyên Thanh cố ý tránh từ mẫn cảm.

Chỉ Sát cung chủ sóng vai đi với hắn, làn váy quét đất, nói: "Đây cũng là quy tắc, đến buổi tối, nó sẽ sống lại."

Bà điên hiển nhiên cũng biết, dùng "nó" để đại chỉ.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, bỗng nhiên tới gần cung chủ, thấp giọng nói:

"Chị có biết hay không, vườn này là di vật của cha tôi, Cẩu trưởng lão cùng cha tôi là bạn cũ."

Chỉ Sát cung chủ kinh ngạc nói: "Phải không?"

"Lúc tôi lần đầu tiên tới nơi này, khí linh nhận tôi thành ông ấy." Trương Nguyên Thanh nói.

Về phần một chuyến này, hắn không sợ bị khí linh nhìn ra, bởi vì hắn điều động lực lượng mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, che giấu khí tức linh hồn.

Chỉ Sát cung chủ nghiêng đầu suy tư một lát, khẽ lắc đầu:

"Không quá rõ, chị đối với đạo cụ của cha cậu không có ấn tượng gì, ai sẽ vô duyên vô cớ triển lãm đạo cụ cho trẻ con chứ."

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt tán đồng gật đầu: "Đúng vậy!"

Khi nói chuyện, hắn ở trong lòng câu thông Y Xuyên Mỹ: "Điều cô ấy nói là thật hay giả?"

Tiếng của Y Xuyên Mỹ vọng lên từ đáy lòng: "Chủ nhân, tôi không thể nhìn trộm cảm xúc biến hóa của Chúa Tể."

Phế vật, cần ngươi làm gì!

Hai người bước nhanh tiến lên, trong lúc đó gặp một con thỏ, một nhân viên công tác mặc đồng phục màu lam.

Con thỏ nhỏ lông xù bám riết không tha theo bọn họ suốt đường, thấy hai lữ khách trước sau không quan tâm mình, bất đắc dĩ chạy vào vành đai xanh hóa.

Mà nhân viên công tác đồng phục màu lam, ở sau khi Trương Nguyên Thanh uyển chuyển từ chối trợ giúp, liền không theo nữa.

Rất nhanh, ở dưới Trương Nguyên Thanh dẫn dắt, hai người tới vườn bách thú.

Cảnh tượng trước mắt khiến Trương Nguyên Thanh chấn động, căn phòng nhỏ vốn giam giữ Ma Nhãn, nóc nhà bị xốc, trên đường nhỏ ngoài phòng rơi đầy khối bùn, cùng với dấu chân hỗn độn, nhìn không ra là động vật gì.

Quan trọng nhất là, cây long não phong ấn Ma Nhãn không thấy nữa.

“Hắn bị chuyển đi rồi.” Chỉ Sát cung chủ ngồi xổm ven đường, dùng đầu ngón tay chọc chọc khối bùn, “Rất mới mẻ, vừa bị dời đi không lâu, chúng ta dọc theo dấu chân kỳ quái tìm qua, hẳn là có thể tìm được Ma Nhãn.”

Bởi vì Nguyên Soái không ở đây, bản thân lại phải ra ngoài, cho nên Cẩu trưởng lão dời Ma Nhãn đi? Hắc, khinh thường hắn… Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, bực bội khó hiểu.

Tinh Quan lợi hại nữa, cũng không cách nào tính đến mỗi một chi tiết… Hắn yên lặng làm cái tổng kết, áp chế cảm xúc bực bội, nói:

“Chỉ có thể kiên trì đi.”

Hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía chuồng sư tử, chỉ thấy trên tảng đá lớn trong chuồng trống trơn, sư tử trắng trước kia mỗi lần đều có đó không thấy nữa.

Là theo Ma Nhãn cùng nhau dời đi? Trong lòng hắn nói thầm.

Dọc theo “dấu chân” hỗn loạn một đường mò mẫm, hơn mười phút sau, bọn họ dừng lại ở một chỗ lối rẽ.

Đầu đường dựng hai cái bảng hướng dẫn, chỉ sang bên trái viết “phòng nghỉ nhân viên”, chỉ sang phải viết “Cấm tiến lên” .

Phía dưới dòng chữ “cấm tiến lên”, còn có một hàng chữ nhỏ ghi chú:

“Khi ngài nhìn thấy tấm bảng hướng dẫn này, nói lên là đêm khuya, xin đừng ở đêm khuya tiến vào khu vực trung tâm của vườn bách thú. Nhìn thấy bảng hướng dẫn, xin lập tức quay về đường cũ, hoặc là tới phòng nghỉ của nhân viên, hướng nhân viên xin giúp đỡ.”

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh có chút cứng ngắc nhìn về phía tỷ tỷ con dâu nuôi từ bé, "Quy tắc của khu vực trung tâm vườn động… là cái gì nhỉ?"

Chương 1716: Sổ tay nhân viên (1)

Chỉ Sát cung chủ bình tĩnh nhìn lại: "Cậu cảm thấy chị sẽ biết?"

"Móa, vậy làm sao bây giờ?"

"Đừng nói thô tục, đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể, coi như là thể nghiệm một cái phó bản cấp S, rất thú vị."

"Thú vị cái rắm nha, sẽ chết người đó." Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng, nói: "Đi con đường nào? Để tôi xem tướng mạo."

Chỉ Sát cung chủ nâng tay đè lại mặt nạ màu bạc: "Xem chính cậu."

Trương Nguyên Thanh lập tức tiến vào Dạ Du, tháo xuống mặt nạ, lấy ra gương quỷ, mặt hướng về đường nhỏ "cấm tiến lên", mở ra Tinh Mâu.

Gương quỷ chiếu rọi ra mặt hắn, trên mặt huyết quang bao phủ.

Ặc, sẽ có nguy hiểm tính mạng… Trương Nguyên Thanh quay về hướng "phòng nghỉ nhân viên", tập trung nhìn vào.

Vẫn như cũ huyết quang bao phủ.

Mặc kệ đi con đường nào, đều là đường chết.

"Tình huống không ổn, mặc kệ đi con đường nào, đều là huyết quang tai ương."

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía cung chủ.

Ở trong dự báo của Tinh Tượng Thuật, huyết quang tai ương đại biểu cho nguy hiểm tính mạng, là nguy cơ đẳng cấp cao nhất.

Nếu là mây đen bao phủ, sẽ có phiêu lưu bị thương, nhưng không có nguy hiểm tính mạng.

“Nơi này là đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể, có nguy hiểm tính mạng rất bình thường.” Cung chủ giọng mềm mại, rất êm tai, cũng rất bình tĩnh, nghe không ra chút ngưng trọng nào.

Cô chỉ vào con đường kia đi thông “cấm tiến lên”, “Dấu chân đi thông bên này, chúng ta đi đường này.”

“Tôi biết tôi biết.” Trương Nguyên Thanh liên tục đáp nhanh, ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm thâm thúy, nói:

“Để tôi quan sát tinh tượng một phen, tinh không vĩ đại sẽ cho gợi ý.”

Trong các nghề nghiệp lớn, kỹ năng biết trước tương lai có ba loại, phân biệt là quẻ thuật, lời tiên đoán cùng Quan Tinh thuật.

Trong đó, quẻ thuật chỉ có thể bói lành dữ, không có bất cứ chi tiết nhỏ nào.

Lời tiên đoán là trực tiếp đạt được một cái kết quả cụ thể, nhưng không có tiền căn hậu quả.

Quan Tinh thuật là mạnh nhất, nó chẳng những có thể kiểm tra lành dữ, còn có nhìn trộm vận mệnh (đoạn ngắn hình ảnh tương lai), cùng với diễn biến phát triển của vạn vật.

Diễn biến phát triển của vạn vật, trình độ trước mắt của Trương Nguyên Thanh còn chưa làm được.

Trong đôi mắt hiện lên ánh sao thần bí lấp lánh, hắn thấy tinh đấu đầy trời trang trí ở bầu trời đêm như nhung thiên nga đen, nhưng tinh đấu vốn nên rõ ràng lấp lánh, giờ phút này bịt kín một tầng bóng đen.

Tựa như người cận thị năm trăm độ nhìn lên tinh không, chỉ có thể nhìn thấy trên trời có ánh sao, căn bản không nhìn thấy sao.

Vườn bách thú hạn chế Quan Tinh thuật của mình, chậc, đạo cụ loại quy tắc đúng là phiền toái… Lòng bàn tay Trương Nguyên Thanh trầm xuống, Đại La Tinh Bàn xuất hiện.

Trong nháy mắt, tinh hà mơ hồ trở nên rõ ràng hơn chút.

Nhưng cũng chỉ là rõ ràng hơn chút, xa xa chưa đạt tới tiêu chuẩn ngắm sao.

“Quan Tinh thuật của tôi chịu hạn chế rồi.” Trương Nguyên Thanh tiếc nuối lắc đầu, “Không có cách nào nhìn thấy hình ảnh tương lai, hack bị cấm rồi.”

“Vậy thì động não, đừng luôn nghĩ cách bật hack chơi gian!” Giọng Chỉ Sát cung chủ dễ nghe, “Nhớ rõ câu danh ngôn phá giải đạo cụ loại quy tắc kia không?”

“Là quy tắc đều có lỗ hổng.” Trương Nguyên Thanh theo bản năng trả lời, sau đó nhớ tới cái gì, “Nhưng không đúng nha, Thánh Anh của Tạ gia hình như không có lỗ hổng.”

Tuy rời xa Thánh Anh, rời xa tiếng khóc, bụng sẽ xẹp xuống, nhưng chạy trốn hiển nhiên không thể tính là lỗ hổng của đạo cụ.

“Ai nói không có, muốn phá giải tiếng khóc của Thánh Anh rất đơn giản.” Chỉ Sát cung chủ cười mỉm nói: “Cho cái núm vú cao su là được, nếu không có núm vú cao su, đầu ngón tay cũng có thể, tóm lại bịt miệng Thánh Anh, liền có thể phá giải tiếng khóc của nó.”

“Cái này, cái này đơn giản một cách không ngờ.” Trương Nguyên Thanh cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng lại thể hồ quán đỉnh.

“Dỗ trẻ con có cái gì khó.” Chỉ Sát cung chủ thản nhiên nói, sau đó kéo đề tài về quỹ đạo, “Muốn tìm ra lỗ hổng của quy tắc, nhất định phải nắm giữ quy tắc trước. Hai cái biện pháp, một, dùng mạng người đến lấp, cậu không phải dẫn theo âm thi sao, triệu hồi ra. Hai, chủ động tìm kiếm quy tắc, đề nghị của tôi là đi phòng nghỉ nhân viên.”

Trương Nguyên Thanh vừa lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, vừa khiêm tốn thỉnh giáo:

“Vì sao phải đi phòng nghỉ nhân viên?”

Chỉ Sát cung chủ là linh cảnh hành giả tư cách và từng trải thâm hậu, lại là cấp Chúa Tể, so với hắn càng thêm quen thuộc đạo cụ loại quy tắc cấp bậc cao này.

“Căn cứ hiện tượng khu vực ngoại vi quan sát được, tình báo chúng ta có thể đạt được giới hạn ở cột mốc đường, nhưng cái này hiển nhiên không đủ chúng ta hiểu biết quy tắc của vườn, vậy chỉ có thể dùng mạng âm thi đi thử sai. Nó nếu thật là đạo

cụ của cha cậu, như vậy lúc trước, cha cậu khẳng định cũng là dùng âm thi, linh phó thử lỗi, từng chút một phá giải quy tắc bên trong vườn." Chỉ Sát cung chủ giống hoa đán sân khấu kịch, nhẹ nhàng vung tay áo dài, không chút để ý nói.

Chương 1717: Sổ tay nhân viên (2)

"Nhưng nội tình của cậu xa xa chưa đạt tới trình độ của cha cậu, cậu không dễ dàng gì gom được hai âm thi cấp 6, không muốn chúng nó tổn hại ở nơi này nhỉ?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Chỉ Sát cung chủ nâng tay, tạo thành lan hoa chỉ, chỉ về phía "Phòng nghỉ nhân viên":

"Nói từ trên lý luận, nhân loại là động… thích lưu lại dấu vết nhất. Nhân viên làm việc ở trong vườn, khẳng định sẽ lưu lại một chút ghi chép công tác nha, nhật ký nha… Cái gì đó, đây là tình báo chúng ta cần."

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, vội vàng nịnh nọt: "Tỷ tỷ thật thông minh, về sau ai có thể lấy được tỷ tỷ, đó là phúc tu luyện tám kiếp."

Chỉ Sát cung chủ thuận tay ôm cổ hắn, thản nhiên nói:

"Vậy cậu cưới chị đi."

Đôi mắt dưới mặt nạ màu bạc long lanh, tựa như minh châu lập lòe sáng lên trong đêm tối.

"Cung chủ, bây giờ chúng ta người đang ở hiểm cảnh, không phải chỗ nhi nữ tình trưởng." Trương Nguyên Thanh đè lại bả vai của cô, nhẹ nhàng đẩy ra, vung lên Mũ Đỏ Nhỏ trong tay.

Bốn bóng dáng từ trong hư không ngã ra, rõ ràng là tam đại kim cương của "Người Chết Trở Về".

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, lại thu hồi Tham Lam Thần Tướng.

Có hắn cùng Chỉ Sát cung chủ, phương diện chiến lực không thiếu, tác dụng của âm thi càng nhiều là làm vật hi sinh, dò mìn.

Đã như vậy, khẳng định không thể để Tham Lam Thần Tướng đi dò mìn, Hoa Hồng Máu thì rất không tồi. Bắt đầu từ một khắc đó cô đội Mũ Đỏ Nhỏ, cô đã là đồ bỏ đi.

Chỉ là có chút tiếc, dù sao âm thi này xinh đẹp xuất sắc.

Về phần Ngân Dao quận chúa, là đồng bạn, không phải âm thi.

"Đi thôi!"

Trương Nguyên Thanh dẫn đầu đi về phía "phòng nghỉ nhân viên", nhưng Chỉ Sát cung chủ ngăn cản hắn, cười nói:

"Thánh Giả nho nhỏ, đừng đoạt nổi bật với bản cung chủ, trốn phía sau chị."

Dứt lời, bước sen uyển chuyển, dọc theo đường mòn tiến lên.

Hai bên đường nhỏ mọc đầy bụi cây, sau bụi cây là từng mảng lớn thực vật, đèn đường cách mỗi mười lăm mét mới có một cái, vàng vọt, độ sáng chiếu sáng giới hạn ở một cái vòng tròn chiếu trên mặt đất.

Xung quanh yên tĩnh, tiếng bước chân của bốn người truyền ra ở trong bóng đêm tối đen, tỏ ra càng thêm cô tịch, càng thêm khủng bố.

Đi khoảng mười phút, phía trước xuất hiện một căn nhà nhỏ, ngói đỏ tường xám, phong cách kiến trúc nhà trọ, tổng cộng hai tầng, mỗi tầng có bảy phòng.

Căn nhà nhỏ đứng lặng trong bóng đêm, cửa sổ tối om, càng kỳ quái hơn là, phòng để người ta ở lại, xung quanh thế mà ngay cả đèn đường cũng không có.

Dẫn tới căn nhà nhỏ, cùng với xung quanh, là một mảng bóng tối hoàn toàn.

Lại thêm thực vật phụ cận tươi tốt, cho người ta cảm giác là —— Trong núi sâu rừng già, gặp một căn nhà nhỏ bỏ hoang tối đen.

"Rõ ràng là đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp Mộc Yêu, sao cảm giác so với phó bản linh dị của Thần Dạ Du còn dọa người hơn?"

Trương Nguyên Thanh nhỏ giọng nói thầm.

“Cậu không cảm thấy thế này rất thú vị sao?” Chỉ Sát cung chủ thản nhiên nói: “Coi đây trở thành là một lần hẹn hò, chúng ta đi vào rạp chiếu phim, mua hai tấm vé xem phim kinh dị, đợi lát nữa nhất định sẽ xuất hiện hình ảnh khủng bố kinh sợ, chị có thể thét chói tai rúc vào trong lòng cậu, cho cậu ăn đậu hũ chút, hoặc là, cậu dựa sát vào trong lòng chị?”

Bệnh tâm thần của chị thật sự khỏi rồi sao, sao tôi cảm giác vẫn là điên điên khùng khùng nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, chẳng qua, cảm xúc khẩn trương ngưng trọng quả thật hòa tan không ít.

Ngân Dao quận chúa nhìn cung chủ một cái, lại nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, yên lặng giơ lên cái loa nhỏ, nhỏ giọng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu rốt cuộc có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ?”

Tuy trong loa truyền đến là tiếng khe khẽ nói nhỏ, nhưng mọi người đều nghe được.

Chỉ Sát cung chủ đánh giá âm thi xinh đẹp, cau mũi, “m thi vì sao phải bảo tồn linh trí, nhóc trai bao, chị thanh lý thay cậu nhé?”

Đó là một hậu cung không nói quy củ… Ngân Dao quận chúa yên lặng buông cái loa nhỏ xuống, không nói chuyện nữa, làm bộ mình là âm thi không não.

“Vào xem chút, đừng lãng phí thời gian nữa, kéo dài tiếp, Cẩu trưởng lão sẽ trở lại.”

Trương Nguyên Thanh lấy tay, nắm lên bàn tay nhỏ bé của Chỉ Sát cung chủ, dắt cô đi về phía căn nhà nhỏ.

Cung chủ điên nhất thời quên Ngân Dao quận chúa đến một bên, vui vẻ, bước chân vui sướng đi theo Trương Nguyên Thanh vào căn nhà nhỏ.

“Két ~”

Trương Nguyên Thanh tới cửa phòng đầu tiên bên trái, đưa tay ra, không khóa, nhẹ nhàng dùng sức liền đẩy ra.

Trong phòng là một mảng tối đen.

Ánh mắt hắn từ từ đảo qua, phòng không lớn, bày hai cái giường sắt hai tầng, bốn giường ngủ.

Ở giữa là một cái bàn dài, trên bàn có lọ hoa, chén, quần áo… các đồ dùng sinh hoạt, đều đọng đầy tro bụi, bao gồm mặt bàn.

Vị trí sát cửa sổ, thì có hai cái tủ để đồ kiểu đứng.

Chương 1718: Nhân viên công tác mất tích (1)

"Nơi này khẳng định không phải cho nhân viên bình thường ở." Trương Nguyên Thanh lau bụi đọng trên mặt bàn.

Hắn chỉ là nhân nhân viên tác vườn bách thú hẳn hoi ban ngày.

"Là nhân viên mặc đồng phục lam, đen trong quy tắc." Chỉ Sát cung chủ nói, đôi mắt đẹp từ từ đảo qua gian phòng, "Thú vị là, bọn họ tựa như chưa từng trở lại?"

Bằng không cũng sẽ không đọng đầy tro bụi.

"Ban đêm bọn họ hoạt động trong vườn, nhưng ban ngày cũng không trở lại sao, vậy ý nghĩa tồn tại của căn nhà ký túc xá này là cái gì?" Trương Nguyên Thanh khó hiểu.

Chỉ Sát cung chủ lắc đầu, đi thẳng về phía tủ đứng.

Hai người hai âm thi nhanh chóng tìm kiếm, Trương Nguyên Thanh và cung chủ mở ra tủ đứng tìm kiếm vật phẩm có giá trị, Ngân Dao quận chúa và Hoa Hồng Máu thì ngồi xổm xuống, kéo ra tủ gầm giường.

Trương Nguyên Thanh mở ra cửa tủ, trong tủ để đồ là chăn bông, quần áo cùng khăn mặt bàn chải đánh răng các đồ dùng sinh hoạt, cùng với một tấm thẻ làm việc.

Thẻ làm việc bị gạch mất họ, tên là: Kiều Tuấn.

"Có một quyển sổ tay nhân viên."

Chỉ Sát cung chủ từ trong tủ để đồ lấy ra một quyển sổ tay mỏng manh.

Sổ tay nhân viên? Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, sổ tay nhân viên tất nhiên cùng một nhịp thở với vườn bách

thú, là manh mối cực kỳ có giá trị.

Lập tức ghé qua.

Chỉ Sát cung chủ thuận thế rúc vào trong lòng nhóc trai bao, mở ra quyển sổ, cùng đọc với hắn.

Ngân Dao quận chúa cũng muốn ghé qua xem, nhưng bị cung chủ lạnh lùng lườm một cái, liền yên lặng lui ra.

"Nhân viên thân ái:

"Chào bạn, đầu tiên phải nói tiếng xin lỗi với bạn, bạn chưa thể thành công rời khỏi vườn bách thú, bạn chết ở nơi này, nhưng so sánh với người khác, bạn là may mắn, bởi vì bạn được chọn trúng, vườn bách thú giao cho bạn sinh mệnh thứ hai.

Bạn sẽ vĩnh viễn làm việc cho vườn bách thú, thẳng đến cuối thời gian, hoặc là chán ghét mới thôi, xin quý trọng sinh mệnh thứ hai đến không dễ, cố gắng trở thành một nhân viên công viên ưu tú.

Làm việc ở vườn bách thú, xin nhất định phải tuân thủ quy tắc dưới đây."

Đệch, ban đêm nhìn thấy nhân viên đồng phục lam, đen, là người chết chết ở vườn bách thú biến thành? Nhưng vì sao mình hoàn toàn không cảm ứng được khí tức của linh thể?

Nếu, mình chết ở vườn bách thú, có thể cũng biến thành nhân nhân viên tác hay không?

Chỉ là lời mở đầu của sổ tay nhân viên, đã khiến Trương Nguyên Thanh kinh ngạc.

"Chậc chậc, chết ở trong vườn, sẽ biến thành nhân viên công tác?" Chỉ Sát cung chủ rúc vào trong lòng Trương Nguyên Thanh, nghiêng đầu, nói:

"Lấy tư chất của chị, khẳng định có thể làm nhân viên công tác, nếu có thể giữ lại ý thức của mình, vậy cũng không tính là quá tệ."

Rất tệ đó được không, cái này không phải trở thành con rối của vườn bách thú sao? Trương Nguyên Thanh ở trong lòng lớn tiếng lẩm bẩm, ngoài miệng thấp giọng phụ họa:

“Thật sự là cái góc độ mới lạ, tỷ tỷ là kỳ nữ tử, ừm, tỷ tỷ lật trang, chúng ta xem quy tắc nội dung một chút.”

Đối mặt một bà điên, bạn chỉ có thể dỗ.

“Được!” Chỉ Sát cung chủ bộ dáng rất dễ dỗ, lật qua lời mở đầu, trang đầu tiên ghi chú nhân viên xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người.

Một: Ở khu vực ngoại vi vườn bách thú nhìn thấy du khách, xin lễ phép tiến lên hỏi đối phương cần trợ giúp hay không, thỏa mãn tất cả nhu cầu của đối phương, nếu bạn có thể hỗ trợ cùng một người hai lần, như vậy chúc mừng bạn, người đó sẽ thay bạn ở lại vườn bách thú làm việc, mà bạn sẽ đạt được thân thể người đó.

Hai: Ở khu vực ngoại vi vườn bách thú nhìn thấy đồng nghiệp mặc đồng phục nhân viên màu đen, không cần để ý tới, không cần nói chuyện với nhau, nhớ lấy, không cần nói chuyện với nhau.

Ba: Buổi tối mỗi ngày phải dựa theo tuyến đường quy định tuần tra, cũng mang vấn đề phản hồi cho người quản lý vườn bách thú.

Bốn: Nếu ở lúc tuần tra khu vực trung tâm, gặp được đồng nghiệp đồng phục màu đen, phải lớn tiếng la lên, đưa tới người quản lý hoặc là đồng nghiệp khác, đưa hắn ra khỏi khu vực trung tâm, nếu người quản lý cùng đồng nghiệp chưa đáp lại, có thể hướng gấu trúc, sư tử trắng xin giúp đỡ.

Năm: Nếu gặp sương mù dày đặc, xin dừng lại ở tại chỗ, không nên cử động, đừng nói chuyện, chờ đợi sương mù dày đặc tan đi.

Sáu: Khi đi qua vườn hoa tơ hồng vàng, cố gắng nhanh chóng thông qua, nhìn thấy có người kêu gọi, tuyệt đối đừng quay đầu.

Bảy: Trong vườn bách thú không có mèo, nếu nhìn thấy mèo, mời lập tức kết thúc tuần tra, báo cáo cho người quản lý hoặc sư tử trắng.

Tám: Mời nhớ kỹ, gấu trúc là một loại động vật dễ thương hàm hậu, nếu không phải, mời hướng thẻ nhân viên, lớn tiếng đọc ra tên của bạn.

Chín: Gấu trúc là động vật đáng giá tôn kính, phải cúi đầu, nhớ lấy, đừng ở trước mặt nó đề cập ba chữ "thú ăn sắt".

Mười: Khỉ trong vườn không biết nói chuyện.

Chương 1719: Nhân viên công tác mất tích (2)

Mười một: Mỗi tuyến đường chỉ có một tuần tra viên, nếu ở trong tuyến đường tuần tra của bạn nhìn thấy đồng nghiệp đồng phục màu lam, xin chú ý thẻ làm việc của hắn, thẻ làm việc còn, liền hô lên tên của hắn. Nếu thẻ làm việc của hắn không còn nữa, mời lập tức chạy.

Mười hai: Mỗi lần tuần tra phải kết thúc ở trong nửa giờ, nếu vượt qua nửa giờ, mời chú ý màu sắc đồng phục của mình, cùng không để ý tất cả chạy trở về.

Mười ba: Khi không có nhiệm vụ tuần tra, mời ở lại ký túc xá nhân viên, đừng ra ngoài, nghe được động tĩnh khác thường, mời nằm ở trên giường, làm bộ ngủ, không cần để ý tới, tuyệt đối đừng rời giường.

Trang thứ nhất đến nơi đây liền kết thúc, nhưng bên dưới có một hàng nội dung viết tay:

"Quy tắc bổ sung mới: Nếu bạn họ Trương, mời gạch đi dòng họ ở trên thẻ làm việc. Xin đừng hô lên tên họ Trương, một khi hô lên, mặc kệ là người gọi hay người bị gọi, đều sẽ bị nó chú ý tới."

Trương Nguyên Thanh lập tức nhớ tới tấm thẻ công tác gạch đi dòng họ kia, đã tìm được nguyên nhân.

Cái quy tắc mới này bày rõ nhằm vào mình nha, không, là nhằm vào cha mình. Hắn nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ, phát hiện cô vừa vặn ngẩng đầu lên, đối diện với mình.

"Quy tắc mới không phải quy tắc." Cô nói.

"Nói như thế nào?" Trương Nguyên Thanh chăm chú lắng nghe.

Cung chủ cười hì hì nói: "Cậu ôm eo chị, chị liền nói cho cậu."

Ngân Dao quận chúa lục lọi tung tóe ở một bên, nhịn không được ngẩng đầu nhìn qua, con ngươi màu đỏ tươi lộ ra sự ngưng trọng.

Đó là một con hồ ly đáng sợ, so sánh với cô ấy, Quan Nhã, Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi, thủ đoạn đều không đủ đặt vào mắt.

Nữ nhân này sớm hay muộn lực áp một đám hồng nhan tri kỷ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần lượt độc chết bọn họ.

Trong lòng Ngân Dao quận chúa run sợ.

Lúc này đang ở hiểm cảnh, quả thật không phải thời điểm thủ vững nam đức, Trương Nguyên Thanh ỡm ờ ôm vòng eo nhỏ của cung chủ, xúc cảm tốt bất ngờ.

Có sự mềm mại cùng tinh tế riêng của phụ nữ, khiến hắn lưu luyến quên về.

“Quy tắc của đạo cụ loại quy tắc là không thay đổi, chưa nghe nói có thể tùy ý sửa chữa, trên sổ tay nhân viên bổ sung, càng giống một loại cấm kỵ hơn, mà không phải quy tắc.” Cô nói.

“Đã hiểu, đề cập ‘người phụ lòng’ sẽ chọc giận nó.” Trương Nguyên Thanh nhíu mày, “Nếu như vậy, tôi tự giới thiệu, ngược lại chỉ còn đường chết?”

Vốn trong lòng hắn còn tồn một ít ảo tưởng, khí linh vườn bách thú biết được hắn là con trai của Trương Tử Chân, sẽ mở một mặt lưới nương tay, thậm chí phản chiến.

“Biết thì tốt. Mặt khác, tính toán nhỏ nhặt của cậu ngay từ đầu đã không đúng, quy tắc của đạo cụ loại quy tắc, thậm chí không phải bản thân đạo cụ có thể thay đổi, bằng không sao gọi là quy tắc?” Cung chủ nói.

“Chị làm sao biết tôi có tính toán gì, chị hiểu tôi như vậy?” Trương Nguyên Thanh đánh giá cung chủ.

“… Đừng nói lời thừa, sổ tay còn chưa xem xong đâu.”

Cung chủ lật đến trang tiếp theo, lại phát hiện nội dung phía sau bị xé mất rồi.

“Hết rồi.” Cô nũng nịu nói.

“Lúc này giọng điệu nên ngưng trọng một chút.”

“Nhưng được cậu ôm, người ta vui vẻ mà.”

Ngân Dao quận chúa nhất thời ngưng trọng.

Trương Nguyên Thanh thở dài: “Tôi biết ngay không đơn giản như vậy, nào có mang hạng mục công việc chú ý nói toàn bộ cho bạn, nếu như vậy, đạo cụ loại quy tắc cũng quá dễ phá giải rồi.”

“Không, mặc dù nói cho cậu, cũng không đại biểu có thể phá giải.” Chỉ Sát cung chủ khẽ lắc đầu:

“Ví dụ như điều thứ tám, khỉ không biết nói chuyện, nhưng nếu nói chuyện thì sao, làm sao bây giờ? Trong sổ tay không có ghi. Phương diện này rất nhiều đều là hạng mục công việc chú ý, nhưng chưa đề cập biện pháp giải quyết.”

“Giải quyết không được, rất có thể chỉ còn đường chết.” Trương Nguyên Thanh thở dài.

Hắn lập tức lĩnh hội được sự đáng sợ của đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể.

Giày khiêu vũ màu đỏ cũng là đạo cụ loại quy tắc, nhưng chỉ có một quy tắc, mà vườn bách thú khắp nơi đều là quy tắc, một khi kích hoạt một cái trong đó, rất có thể trở về linh cảnh ngay lập tức.

Cho dù hắn bây giờ có được các loại con bài chưa lật, đạo cụ, cũng rất khó sống sót.

Không những hắn, cho dù là cung chủ tỷ tỷ, trái với quy tắc, quá nửa cũng có nguy hiểm tính mạng.

Lý do rất đơn giản, cung chủ là Chúa Tể cấp 7, Cẩu trưởng lão là cấp 8, mà Cẩu trưởng lão cấp 8, đến nay cũng chưa hoàn toàn nắm giữ vườn bách thú.

Đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể, cơ bản đều có lai lịch, nhưng vườn bách thú quá tiền vệ rồi, như là đạo cụ loại quy tắc xuất hiện sau khi linh cảnh sinh ra.

Hắn trong khi đầu óc xoay chuyển, thấy Ngân Dao quận chúa xốc lên gối đầu phủ đầy tro bụi, như tranh công giơ lên cái loa nhỏ:

“Có manh mối mới!”

Trương Nguyên Thanh cùng Chỉ Sát cung chủ lập tức đi qua.

Chương 1720: Nhân viên công tác mất tích (3)

Ngân Dao quận chúa nắm trong tay là một quyển giấy ghi chú nhỏ, bên trên viết mấy hàng chữ:

"Lại có đồng nghiệp 'chết đi', bọn họ lần thứ hai bị cướp đi sinh mệnh, từ khi tên kia xảy ra chuyện, trong ký túc xá mỗi ngày đều có người chết, nơi này không thể nán lại nữa.

May mắn quản lý viên đáp ứng xây ký túc xá mới cho chúng ta."

Lật tiếp về phía sau, giấy ghi chú phía sau là bỏ trống, chưa được sử dụng.

Nội dung trên giấy ghi chú, khiến ba người bọn Trương Nguyên Thanh biết nguyên nhân ký túc xá bỏ hoang, có một kẻ đã xảy ra chuyện, từ đó về sau, nhân viên công tác trong ký túc xá bắt đầu lục tục tử vong.

Mà người quản lý vườn bách thú thế mà không có năng lực xử lý việc này, lựa chọn đổi ký túc xá.

Cẩu trưởng lão có chút tạ nha… Ừm, hẳn là Cẩu trưởng lão đi, chung quy không thể là cha mình khi đó lưu lại… Sức chú ý của Trương Nguyên Thanh không dừng lại quá lâu ở trên giấy ghi chú, nói:

"Lại tìm sổ tay nhân viên chút đi, xem có cái hoàn chỉnh hay không."

Nói xong, hắn ném sổ tay nhân viên cho quận chúa.

Ba người tiếp tục tìm kiếm, không thu hoạch được gì.

May mà nơi này nhiều phòng, còn có mười ba gian phòng chờ đợi tìm tòi.

Bọn họ lần lượt tìm từng phòng, lục lọi hết tầng thứ nhất, trước sau chưa tìm được quyển sổ tay nhân viên thứ hai.

Liền bắt đầu tìm kiếm tầng thứ hai.

Rốt cuộc, bọn họ đẩy ra phòng ngoài cùng bên phải tầng thứ hai, cũng là một căn phòng cuối cùng.

Không giống với phòng khác là, cửa gian phòng này, là khóa.

Treo một cái khóa hình chữ U.

Người khóa cửa như là sợ hãi có cái gì đi ra, khóa cửa lại, cho dù dọn khỏi nơi này, cũng chưa cởi bỏ khóa.

Gian phòng này có chút quỷ dị, xuất phát từ bảo hiểm, trong hốc mắt Trương Nguyên Thanh toát ra màu tối đen, nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt.

Không có dấu vết âm vật hoạt động… Hắn giải trừ "Phệ Linh", lấy ra gương quỷ, mở Tinh Mâu, trong tướng mạo, giữa đôi mắt huyết quang lượn lờ, vẫn chưa biến hóa.

Lúc này tính cực hạn của Tinh Tướng Thuật liền nổi bật ra.

Hắn không thể phán đoán giữa huyết quang tai ương cùng vào phòng có quan hệ gì không.

"Bên trong không có dấu hiệu sinh mệnh." Thân là Ti Mệnh, cung chủ đưa ra kết luận mang tính quyền uy.

"Cũng không có khí tức âm vật." Trương Nguyên Thanh nói.

Ở sau khi được cung chủ đồng ý, hắn tiến lên vài bước, cầm khóa chữ U, bàn tay lặng lẽ phát lực.

Lưỡi khóa "Rắc" một tiếng, bị hắn cứng rắn bẻ ra.

Cửa phòng mở ra, một mùi mốc ùa vào xoang mũi.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh cảnh giác đảo qua phòng, giường hai tầng trống trải, bàn dài trống trải, cùng với tro bụi phủ kín từng góc.

Nơi này nhìn qua không có gì đặc thù, thậm chí so với phòng trước đó càng thêm sạch sẽ.

Ngân Dao quận chúa cúi người nhìn thoáng qua gầm giường: "Thu dọn rất sạch sẽ, không lưu lại cái gì."

Sạch sẽ quỷ dị!

Trương Nguyên Thanh cùng Chỉ Sát cung chủ theo thường lệ đi về phía tủ để đồ bên cửa sổ, bốn cửa tủ, ba cái mở, một cái khóa.

Mà ba cái tủ để đồ mở rộng, bên trong trống trơn, mọi thứ đều bị dọn sạch.

“Kỳ quái, người ở trong phòng này tựa như đã dọn đi, mà người phòng khác, thì như là… Vội vàng đào tẩu, ngay cả đồ dùng sinh hoạt cũng chưa thu dọn.” Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói.

Chỉ Sát cung chủ trầm mặc không nói, tới trước tủ để đồ duy nhất khóa kia, trong tay áo bò ra hai sợi tơ hồng, quấn quanh khóa đồng, chợt bẻ một phát.

Tiếng “Phành” khẽ vang lên, khóa đồng đã nứt.

Hai sợi tơ hồng ôm lấy vòng xích, kéo ra bên ngoài, cửa tủ để đồ liền mở ra.

Trong tủ để đồ có một món đồng phục màu lam, một bộ đệm chăn, một ít đồ dùng sinh hoạt, một cái thẻ làm việc, còn có một quyển sổ.

Trương Nguyên Thanh vui sướng cầm lấy quyển sổ, lại phát hiện đây là một quyển bút ký, mà không phải sổ tay nhân viên.

“Không phải sổ tay nhân viên, toàn bộ tòa nhà ký túc xá, chỉ có một quyển sổ tay nhân viên.” Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng.

Cái này ý nghĩa, bọn họ không thể bổ toàn quy tắc của vườn bách thú.

“Vương Minh Minh.” Chỉ Sát cung chủ cầm lấy thẻ làm việc nhìn một cái, lại thả lại, nói: “Xem xem trong sổ viết cái gì.”

Lúc cô nói chuyện, Trương Nguyên Thanh đã mở sổ ra:

“Tôi tên Vương Minh Minh, là nhân viên công tác của vườn bách thú, trên sổ tay nhân viên nói, tôi đã chết ở trong vườn bách thú, nhưng tôi hoàn toàn không nhớ nổi chuyện trước kia. Điều duy nhất có thể khẳng định là, phải sống sót, phải làm việc thật tốt. Từ hôm nay trở đi, tôi chính là một nhân viên bên trong vườn, phụ trách tuần tra ban đêm.”

“Người quản lý nói cho chúng tôi biết, phải đọc thuộc sổ tay nhân viên, nghiêm khắc dựa theo quy tắc của sổ tay làm việc. Khu vực trung tâm của vườn bách thú có chín tuyến đường, tôi

phụ trách cái thứ hai, đây là ngày đầu tiên tôi tuần tra, hy vọng tất cả thuận lợi.”

Chương 1721: Nhân viên công tác mất tích (4)

“Đêm nay chuyện gì cũng chưa xảy ra, tôi rât may mắn. Ngày mai không cần trực, có thể ở trong ký túc xá nghỉ ngơi cả ngày.”

“Đêm qua, tôi nghe được ngoài cửa sổ có người đang gõ thủy tinh, tôi không dám nhìn về phía đó, dựa theo quy củ của sổ tay nhân viên, nằm ở trên giường làm bộ ngủ, không dám nhúc nhích. Nhưng tôi nghe thấy Lý Ngang cách vách nhỏ giọng nói với tôi: Cái bóng ngoài cửa sổ cao 2 mét, là quái vật.”

“Tôi không dám trả lời hắn.”

“Sáng nay tỉnh lại, Lý Ngang không thấy nữa! !”

“Quản lý viên nói, loại chuyện này thường xuyên xảy ra, đây là kết cục của người không tuân thủ quy tắc.”

“Đêm nay tuần tra, tất cả thuận lợi, chưa gặp được ngoài ý muốn.”

“Đêm qua, tôi lại nghe gặp thấy tiếng gõ thủy tinh. Sáng nay, trong phòng ngủ lại có một người mất tích.”

“… Lại có người mất tích.”

“Đêm nay tuần tra rất thuận lợi.”

“Lại có người mất tích. Toàn bộ phòng ngủ chỉ còn một mình tôi.”

“Đêm nay tuần tra rất thuận lợi.”

“Phòng ngủ khác cũng đã xuất hiện mất tích”

“Đêm nay tuần tra rất thuận lợi.”

“Tối hôm qua lại có người mất tích, từ sau khi Lý Ngang mất tích, đồng nghiệp trong tòa nhà ký túc xá liền bắt đầu liên tiếp mất tích. Mọi người nói, buổi tối mỗi ngày đều có quái vật ở

ngoài cửa sổ gõ cửa thủy tinh, nhưng nó không gõ cửa thủy tinh phòng ngủ tôi nữa."

"Đêm nay tuần tra rất thuận lợi."

"Tối hôm qua lại có người mất tích."

Trương Nguyên Thanh lật xem từng trang, đây là một quyển bút ký kỳ quái, bên trên nhắc tới tuần tra cùng nhân viên mất tích, nhưng chưa từng lắm lời bao nhiêu, ít ỏi sơ lược.

Nguyên nhân sự việc là, sau sự kiện lần nào đó gõ cửa thủy tinh, Lý Ngang cùng phòng ngủ với Vương Minh Minh mất tích, sau đó liền giống như mở ra hộp ma Pandora, nhân viên công tác trong tòa nhà ký túc xá liên tiếp mất tích.

Quyển bút ký này đơn giản phục nguyên lại tình huống của tòa nhà ký túc xá bỏ hoang.

"Trong giấy ghi chú nhắc tới 'tên kia' chính là Lý Ngang?" Ngân Dao quận chúa thừa dịp cung chủ nhíu mày suy tư, vụng trộm ghé qua liếc nhìn một cái.

Trương Nguyên Thanh vừa muốn nói chuyện, liền nghe Chỉ Sát cung chủ hít thở gấp rút, thấp giọng nói:

"Không đúng!"

"Tên kia, là chỉ Vương Minh Minh, không phải Lý Ngang."

Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại.

"Vì sao?" Ngân Dao quận chúa thốt ra, hỏi xong, đại khái là biết cô gái không nói quy củ này sẽ không trả lời mình, cô tự giác xoay cái loa nhỏ về hướng Trương Nguyên Thanh, nói:

"Vì sao? Mất tích rõ ràng là Lý Ngang."

Cô vừa xem xong nội dung bút ký, còn chưa kịp suy nghĩ.

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trở nên khó coi:

"Cô nhìn kỹ tình huống tuần tra của Vương Minh Minh."

"Tình huống tuần tra." Ngân Dao quận chúa nhìn quét bút ký vài lần, giọng điệu bỗng nhiên ngưng trọng: "Thuận lợi, mỗi ngày đều thuận lợi! !"

"Đúng, mỗi ngày đều thuận lợi, nhưng đây là điều không có khả năng. Nếu mỗi ngày đều thuận lợi, vì sao trong sổ tay còn

có thể có nhiều quy tắc như vậy, nhiều hạng mục công việc chú ý như vậy?" Trương Nguyên Thanh mặt âm trầm:

"Chỉ có một loại giải thích, Vương Minh Minh đã xảy ra vấn đề, nhưng chính hắn chưa ý thức được. Có lẽ, buổi tối hôm đó "mất tích" căn bản không phải Lý Ngang, mà là Vương Minh Minh."

Ngân Dao quận chúa tuy là âm thi, nhưng cẩn thận ngẫm nghĩ, cũng cảm thấy có chút khủng bố.

Chỉ Sát cung chủ bỗng nhiên nói:

"Còn có một loại khả năng, Vương Minh Minh không phải gặp chuyện ở lúc quái vật gõ cửa sổ, mà là sớm hơn nữa, ở thời điểm hắn lần đầu tiên tuần tra đã xảy ra chuyện.

"Nhưng hắn chưa ý thức được mình đã xảy ra vấn đề, cho nên trở về ký túc xá. Quái vật gõ cửa kia trên bút ký, chính là bản thân Vương Minh Minh.

"Là hắn hại chết một rồi lại một đồng nghiệp, cái này cũng phù hợp tin tức giấy ghi chú lưu lại."

Ngân Dao quận chúa giơ cái loa nhỏ nói: "Vậy gian phòng này vì sao khóa?"

Trương Nguyên Thanh biến sắc:

"Vương Minh Minh phải về ký túc xá, mỗi đêm đều phải về ký túc xá, nhân viên công tác muốn ngăn cản loại hành vi này, cho nên khóa lại cửa phòng ngủ của hắn. Vương Minh Minh không thể quay về phòng ngủ, liền trở về phòng ngủ của nhân viên khác, cho nên mỗi ngày có người chết."

Đúng lúc này, trong hành lang ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cứng ngắc.

Tiếng bước chân rất cứng ngắc, không có loại nhẹ nhàng kia của người sống, giống như đầu gối cứng ngắc đi đường.

Ở lúc đám người Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng bước chân, nó đã tiếp cận cửa.

Rất đột ngột, chủ nhân của bước chân tựa như căn bản không muốn cho người trong phòng thời gian phản ứng.

Vương Minh Minh đã trở lại?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, adrenalin tăng vọt, bản năng mở ra ô vật phẩm, chuẩn bị lấy ra đạo cụ chiến đấu.

Nhưng trong tích tắc, hắn lại thay đổi chủ ý, hạ giọng, phát ra nhắc nhở ngắn ngủi:

“Lên giường!”

Nhanh chóng lao về phía cái giường bên trái, đồng thời thao túng Hoa Hồng Máu vô thanh vô tức nhảy lên giường bên trên, nằm thẳng tắp.

Chương 1722: Kiếm của Phó thiếu gia (1)

Ngân Dao quận chúa cùng cung chủ đồng thời hành động, người trước lựa chọn giường dưới phía bên phải, mà người sau lựa chọn… giường của Trương Nguyên Thanh.

Một làn váy đỏ nhẹ nhàng chui vào trong lòng của Trương Nguyên Thanh, dùng sức chui vào trong lòng hắn, đôi chân ngọc lấp lánh kia dưới làn váy nghịch ngợm móc lấy chân hắn.

Từng làn hương thơm lao vào xoang mũi, không phân biệt được là mùi dầu gội đầu, hay là mùi thơm của cơ thể phụ nữ trẻ tuổi.

Thế này cũng quá biết dụ dỗ rồi nhỉ… Trương Nguyên Thanh vừa bất đắc dĩ nghĩ, vừa hít thở chậm lại, làm bộ mình đang ngủ.

Sổ tay nhân viên điều thứ mười ba quy định:

Buổi tối ở ký túc xá nghe được động tĩnh khác thường, mời nằm ở trên giường, làm bộ ngủ, không cần để ý tới, tuyệt đối đừng rời khỏi giường.

Ở trong đạo cụ loại quy tắc đẳng cấp cao này, Trương Nguyên Thanh cho rằng, tuân thủ quy tắc so với chiến đấu càng an toàn hơn.

Bọn họ lợi hại nữa, có thể mạnh hơn so với một món đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể?

Tiếng bước chân vào nhà.

Thùng, thùng, thùng. Tiếng bước chân cứng ngắc mà nặng nề, đi qua cửa, tiến vào phòng.

Trương Nguyên Thanh nhắm chặt mắt, nhìn không thấy chủ nhân bước chân, lại càng không dám mượn dùng góc nhìn của linh phó thăm dò, nhìn từ tiếng bước chân phản hồi, hắn có thể tưởng tượng ra chiều cao, thể trọng, cùng với tư thế đi đường của người ta.

Đối phương chiều cao vượt qua 2 mét, thể trọng hai trăm kg trở lên, tiếng bước chân nặng nề không giống như một người sống, như là một thi thể lạnh lùng cứng ngắc.

Sau khi tiến vào phòng, tiếng bước chân chưa dừng lại, mà là bồi hồi ở trong phòng.

Thùng thùng thùng… Nó bồi hồi ở giữa giường.

Nó biết trên giường có người, nó có thể nhìn thấy chúng ta… Trong lòng Trương Nguyên Thanh có phán đoán, thầm nghĩ.

Lúc này, hắn nghe thấy tiếng bước chân dừng lại ở bên giường mình.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh ngửi thấy một mùi ẩm ướt hôi thối, tựa như con chuột thối rữa trong cống thoát nước.

Không cần nhìn cũng biết, vật kia đang nhìn hắn, hơn nữa cách rất gần.

Trương Nguyên Thanh hít thở chậm lại, không nhúc nhích.

Đại khái ba năm phút sau, mùi hôi thối đi xa, tiếng bước chân thùng thùng vang lên lần nữa, đi về phía cửa phòng.

Tiếng bước chân nặng nề cứng ngắc đi ra khỏi cửa phòng, tiếp đó vang lên ở hành lang, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Bốn người trên giường đều rất xảo quyệt, vẫn chưa dậy, đợi rất lâu sau đó, Chỉ Sát cung chủ vịn lên ngực Trương Nguyên Thanh ngồi dậy, nhìn chung quanh, nói:

“Nó đi rồi.”

Trương Nguyên Thanh lúc này mới mở mắt ra, đầu tiên là nhìn quanh một phen, nhìn cửa một lần, lại quan sát cửa sổ, xác nhận không có quái vật đáng sợ, rốt cuộc như trút được gánh nặng.

Thành công tránh đi một nguy cơ.

Ngoài sự thoải mái, đáy lòng hắn nổi lên cảm giác kích thích lâu rồi không có, loại kinh hoàng, sợ hãi đó lúc ở đường hầm Xà Linh lại đã trở lại.

“Mau rời khỏi đi, nó có lẽ còn có thể trở về, chúng ta đã lấy được một bộ phận quy tắc, nên làm việc chính rồi, thời gian không nhiều nữa.” Trương Nguyên Thanh chưa quên mục đích đêm nay tới đây.

Lúc này, hắn mới phát hiện quận chúa nằm ở trên giường chưa dậy.

“Cô là tính ở đây ngủ tới khi trời sáng sao?” Trương Nguyên Thanh tức giận nói.

Ngân Dao quận chúa không nhanh không chậm mở mắt, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ giơ lên cái loa nhỏ:

“Ổn một chiêu, nhỡ đâu nó giết cái hồi mã thương thì sao?”

Cho nên để hai bọn tôi làm vật hi sinh? Quận chúa thật ra rất cẩu nha, vừa cẩu vừa nhát gan… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái, “Từ ngữ hiện đại học không tệ, cô nếu không ổn hai chiêu, ngủ ở đây đi, chờ chúng tôi xử lý xong, về tìm cô.”

Ngân Dao quận chúa làm bộ chưa nghe thấy hắn trào phúng, yên lặng đứng dậy, sắm vai một âm thi không não.

Ba người một thi nhảy khỏi tầng lầu, dọc theo đường mòn mọc đầy bụi cây, cỏ dại cùng cây cối, nhanh chóng đi xa.

Ánh trăng sáng trong, trong phòng tối đen, vắng vẻ không tiếng động, quyển bút ký vứt ở trên mặt đất kia quỷ dị tự động lật trang, trang giấy trống xuất hiện một hàng chữ:

“Đêm nay tuần tra rất thuận lợi ta rất vui vẻ, bởi vì trong tòa nhà ký túc xá có bốn nhân viên mới đến, hai người không có nhịp tim, hai người có nhịp tim. Rất lâu rồi chưa có nhân viên mới, ta rất tịch mịch, ta… Sẽ một mực đi theo bọn họ.”

–

Nhóc mập chưa bao giờ thấy chiến đấu cấp Chúa Tể, hơn nữa là Chúa Tể đại hỗn chiến.

Mặt trời màu vàng dâng lên một rồi lại một cái, sau đó bị dập tắt, lại dâng lên, lặp đi lặp lại.

Con đường sụp đổ ra từng vết nứt, nhà cao tầng ở trong vết nứt lung lay sắp đổ, người khổng lồ đá cao 6 mét từ trong vết nứt bò ra, đập nát một rồi lại một âm thi.

Rễ cây tráng kiện phá đất mọc lên, xúc tu như trải ra đầy trời, nghiền nát từng người khổng lồ đá.

Người thần bí mặc áo bào đen, đứng ở trên nhà cao tầng nơi xa, giơ cao một thanh trường kiếm than đen mài giũa, sáng bóng, giống như thống soái vạn quân, chỉ huy đại quân âm vật cuồn cuộn không ngừng xung phong.

Chương 1723: Kiếm của Phó thiếu gia (2)

Trong lúc đó còn có bốn thanh phi kiếm tung hoành bay múa, gào thét như điện, cùng với thỉnh thoảng phát ra tiếng rít quái dị chói tai, xé rách tinh thần.

Phó Thanh Dương toàn thân áo trắng, khoác áo choàng hoa mỹ, ngạo nghễ mà đứng, vô số âm thi nối đuôi nhau lao tới, nhưng chưa thể tới gần hắn phạm vi 10 mét.

Ở ngoài 10 mét, thi thể chất đống một tầng lại một tầng, trong vòng 10 mét lại sạch sẽ.

Thân thể Hồng Anh trưởng lão nở rộ hào quang vàng óng, hai tay kết ấn, từng vầng mặt trời thu nhỏ từ trên đỉnh đầu cô dâng lên, hào quang vàng óng chiếu khắp, tà ma âm vật nhanh chóng đạt được tịnh hóa.

Chúa Tể hai bên cách không gian đấu pháp, kỹ năng hoa cả mắt ùn ùn không dứt.

Toàn bộ hành trình không có cận chiến, kỹ năng đấu nhau.

Trường hợp càng giống thần tiên đấu pháp hơn, cận chiến vật lộn tựa như thành kỹ thuật của thất phu, không lên đường mặt bàn.

Bên đường, ở cửa một tiệm trà sữa, nhóc mập ngồi khoanh chân dưới đất, vừa run sợ, vừa xem cuộc chiến.

Ở bên cạnh hắn, là Âm Cơ, Hạ Thụ, Hoa Ngữ, Cao Sơn Lưu Thủy… tổng cộng sáu Thánh Giả.

Bảy người ngồi xếp bằng, làm thành một vòng, trung ương là một pho tượng thổ địa công bằng đất to cỡ bàn tay.

"Đạo đạo đạo cụ này hữu dụng không? Có thể ngăn được công kích cấp Chúa Tể sao? Nếu chúng ta bị Chúa Tể nhằm vào làm sao bây giờ?" Nhóc mập sắc mặt trắng bệch, líu cả lưỡi.

Thánh Giả quan phương trầm mặc không nói, cùng không để ý tới kẻ nghề nghiệp tà ác này.

"Nói, tôi tiến vào thì thôi, dù sao cũng là mồi câu, mấy người vì sao cũng nghĩ không thông như vậy, chiến đấu cấp Chúa Tể là chúng ta không tiêu tiền đã có thể tham dự?"

Thấy vẫn không có ai đáp lại, Âm Cơ mềm lòng nghĩ một chút, nhẹ nhàng nói:

"Yên tâm, đạo cụ này có thể ngăn được Chúa Tể công kích, ít nhất có thể ngăn ba lần, mà cái này cũng đủ các trưởng lão cứu viện, chúng tôi là tới đối phó Thuần Dương chưởng giáo, nhưng hắn tựa như không có đây."

"Cũng có thể trốn đi rồi, tìm cơ hội ra tay đối với chúng ta." Tiếng Hạ Thụ Chi Luyến như khối băng va chạm.

Đừng kẻ địch chưa dẫn ra, chúng ta bị Chúa Tể xử lý trước… Nhóc mập thầm nhủ.

Lẩm bẩm thì lẩm bẩm, có người cùng nhau run rẩy với hắn, chính hợp tâm ý hắn.

Hắn cần nhất, thiếu nhất chính là cảm giác an toàn.

Cho nên mới cần lão đại.

"Xem bọn họ đánh đi, tựa như trong thời gian ngắn cũng không phân ra thắng bại được." Nhóc mập không có cảm giác an toàn tìm kiếm đề tài.

Hoa Ngữ nhíu lại lông mày tinh xảo, không kiên nhẫn nói:

"Ngươi nói lời thừa nhiều quá, nếu không phải Hư Vô giáo phái cùng quan phương ước pháp tam chương, lão nương bây giờ đã tiễn ngươi trở về linh cảnh."

Nghề nghiệp hợp pháp đối với nghề nghiệp tà ác chưa bao giờ hòa nhã, cho dù tên mập này nhìn qua coi như ôn hòa.

“Rõ ràng là lo lắng chọc giận trưởng lão nam phái, cho nên không dám giết tôi.” Nhóc mập sửa đúng nói.

“…”

Lúc này, Âm Cơ nhíu nhíu mày, nói: “Mấy người cẩn thận quan sát một phen, trưởng lão nam phái bao lâu chưa thi triển tinh thần đả kích rồi?”

“Hai phút rồi…” Khuôn mặt mũm mĩm của nhóc mập chợt ngưng trọng: “Có hai phút rồi, trước đó cách mỗi mười giây sẽ phát động một lần tinh thần đả kích.”

Trong lòng đám người Hạ Thụ Chi Luyến rùng mình.

Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí còn sống, khả năng trưởng lão nam phái phản bội không lớn, chân tướng duy nhất là, hai vị trưởng lão nam phái đã bị tập kích.

Trước mắt, Ám Dạ Mân Côi xuất động hai vị trưởng lão, đại hộ pháp thao túng đại quân âm vật, cùng với Xuân Thần (tên nghề nghiệp Mộc Yêu cấp Chúa Tể).

Bằng vào hai vị Chúa Tể, sao có khả năng là đối thủ của quan phương cùng nam phái.

Ám Dạ Mân Côi nếu muốn lấy đen ăn đen, khẳng định đã triệu tập đủ nhân thủ, cho nên, trưởng lão nam phái rất có thể bị Chúa Tể quân địch ẩn núp trong bóng tối dây dưa rồi.

Lấy đặc tính qua lại vô tung của tâm ma, nếu không thể ngay lập tức thoát khỏi kẻ địch, nói rõ đối phương cực kỳ khó chơi.

Giằng co lâu như vậy, Ám Dạ Mân Côi bắt đầu phản kích.

Ý nghĩ này mới vừa hiện lên trong lòng các Thánh Giả, liền thấy Phó Thanh Dương bỗng nhiên giơ ngang Ngọc Long Kiếm trong tay, làm ra tư thế đón đỡ.

“Phành!”

Tiếng vang sắc bén chói tai, tia lửa văng khắp nơi.

Phó Thanh Dương chợt trượt lui, giày da thủ công đắt đỏ “Rẹt” một tiếng nứt toác, âu phục trắng mới tinh ở trong khí

kình xé ra từng vết nứt.

Một bóng người khôi ngô cao lớn hiển hóa ở vị trí Phó Thanh Dương vừa rồi đứng thẳng.

Người này cao 1m9, tám cánh tay, cả người giăng kín phù văn vặn vẹo quái dị, cơ bắp như sắt thép đúc, không có một chút mỡ thừa, vận động viên thể hình thành công nhất trên đời ở trước mặt hắn cũng phải tự biết xấu hổ.

Tám cánh tay phân biệt nắm đao thương song kiếm kích vòng côn thừng!

Hắn có cái đầu trọc bóng loáng, ngũ quan thô ráp cương nghị, vành tai, cánh mũi, môi đeo vòng bạc.

Ngân Nguyệt Thiên Vương! !

Chương 1724: Kiếm của Phó thiếu gia (3)

Không chỉ các Thánh Giả, Hồng Anh cùng Cao Phong hai vị trưởng lão cũng hơi biến sắc.

Ngân Nguyệt Thiên Vương tuy là mới vào giai đoạn Chúa Tể, nhưng hắn là quái thai từng được Tu La chúc phúc, sớm từ lúc Thánh Giả đỉnh phong, đã có thể qua một hai chiêu với Chúa Tể, hơn nữa là nghề nghiệp đỉnh phong.

Nhân vật như vậy không thể coi như Chúa Tể giai đoạn sơ kỳ để đối đãi.

Ai cũng không biết, hắn bây giờ cường đại bao nhiêu.

Sau khi đánh lui Phó Thanh Dương, thân là nghề nghiệp cận chiến, Ngân Nguyệt Thiên Vương lập tức áp sát đánh nhanh, tám món vũ khí từ bốn phương tám hướng đánh tới, mau như sấm sét, nhanh như tàn ảnh.

Phó Thanh Dương cho dù có thuật quan sát, nhưng chung quy chỉ có một thanh kiếm, rất nhanh trên người đã bị thương, xuất hiện từng vết thương máu thịt mơ hồ.

Hắn vẻ mặt lạnh lùng, vừa vung kiếm đón đỡ, vừa không nhanh không chậm lui về phía sau, đồng thời triệu hồi ra bốn thanh phi kiếm, từ phía sau, bên cạnh công kích Ngân Nguyệt Thiên Vương.

Trong lúc nhất thời, phi kiếm di chuyển vòng quanh tráng hán tám cánh tay, mỗi lần thử tập kích, đều bị dễ dàng gạt bay, bắn ra tia lửa.

Ngân Nguyệt Thiên Vương vừa đánh nhanh, vừa điên cuồng cười nói:

"Ồ, Phó Thanh Dương, ngươi sao yếu đi rồi. Ồ, ta quên mất, Yển Sư đối với cận chiến không tăng thêm nhiều. Kỹ Gần Như Đạo của ngươi đâu, mau dùng ra, xem ta chống đỡ được hay không?"

Vẻ mặt hắn bởi vì hiếu chiến cùng hưng phấn mà vặn vẹo, điên cuồng cười không ngừng.

Phẫn nộ thật ra cũng không phải thuộc tính tinh thần của Ngân Nguyệt Thiên Vương, hiếu chiến mới đúng.

Hồng Anh trưởng lão cùng Cao Phong trưởng lão lúc này ra tay, viện trợ Phó Thanh Dương.

Thám Báo ở giai đoạn Thánh Giả, là nghề nghiệp cận chiến đỉnh cao nhất, nhưng đến giai đoạn Chúa Tể, liền hướng về phương hướng "thống soái lĩnh quân" phát triển.

Mà Yêu Mê Hoặc giai đoạn Chúa Tể, gọi là Viễn Cổ Chiến Thần, tiếp tục thâm canh năng lực chiến đấu.

Luận đơn đấu mà nói, Yển Sư không có khả năng là đối thủ của Viễn Cổ Chiến Thần.

Mặt khác, Kỹ Gần Như Đạo của Phó Thanh Dương tuy là quy tắc, nhưng quy tắc là "tất trúng", mà không phải tất sát.

Đến giai đoạn Chúa Tể, rất khó giống lúc Thánh Giả một chiêu quyết định, không thể cản trở.

Một bên khác, đại hộ pháp quấn áo bào đen, cầm trong tay kiếm than xuôi gió bay tới, phía sau là sóng gió âm khí như sóng thần.

Hắn nên ra tay rồi.

"Không cần hỗ trợ!"

Thanh âm lạnh nhạt của Phó Thanh Dương, ngăn lại hai vị trưởng lão chuẩn bị chi viện.

Tuy hắn liên tiếp bại lui, tuy năng lực cận chiến hắn lấy làm kiêu ngạo bị Viễn Cổ Chiến Thần gắt gao áp chế, vẻ mặt hắn vẫn lạnh nhạt, bình tĩnh như cũ.

Người đàn ông này tựa như vĩnh viễn không có cảm xúc lên xuống kịch liệt, trừ lúc giận dữ mắng Nguyên Thủy Thiên Tôn vào phòng phải gõ cửa.

Một khắc nào đó, Phó Thanh Dương chém thẳng một chiêu đánh lui Ngân Nguyệt Thiên Vương.

Bịch bịch bịch! Tráng hán tám cánh tay lảo đảo lui về phía sau, đôi tay kia đón đỡ đòn chém nứt toác hổ khẩu.

Hắn ngẩn người.

Phó Thanh Dương nhìn như một kiếm tùy tay, nhưng lại ẩn chứa lực lượng khiến hắn cũng không thể ngăn cản.

"Xẹt!"

Sau khi đánh lui Ngân Nguyệt Thiên Vương, Phó Thanh Dương cắm Ngọc Long Kiếm xuống mặt đất, dựng ở trước người.

Tiếp theo, hắn nâng tay hướng trong hư không chộp một cái, chỉ nghe tiếng vang lớn "RẦM", một cái hộp đồng xanh cao bằng nửa người nặng trịch rơi xuống.

Nắp hộp đồng xanh có khắc bạch hổ thần uy lẫm liệt, bốn mặt hộp điêu khắc Chu Yếm, Nhai Tí các loại hung thú.

Phó Thanh Dương một cước đá văng nắp hộp, "Keng" một tiếng, nắp hộp mở ra, từng bóng đen từ trong hộp đồng xanh nhảy ra, chúng nó do đồng xanh đúc, cao 1m6, cầm trong tay kiếm đồng xanh thời đại Chiến Quốc, ngũ quan hung ác lại thống nhất, ước chừng trăm con.

Phó Thanh Dương vươn hai tay, lòng bàn tay hướng xuống, mười ngón tay linh hoạt run rẩy, tựa như bậc thầy múa rối tài nghệ thành thạo.

Trăm tượng binh sĩ đồng xanh đồng loạt quay đầu, ánh mắt hung ác trống rỗng, lành lạnh nhìn chằm chằm Ngân Nguyệt Thiên Vương.

“Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu?” Ngân Nguyệt Thiên Vương nhếch miệng nở nụ cười, cơ bắp hai bên vai nhô lên, vỡ ra, chui ra hai cái đầu máu tươi đầm đìa.

Hai cái đầu giống Ngân Nguyệt Thiên Vương như đúc oai phong ngông cuồng nói: “Lại có thể nào làm khó dễ được ta!”

Viễn Cổ Chiến Thần ba đầu tám tay, không sợ nhất chính là quần chiến.

Kết cục cuối cùng của những tượng binh sĩ đồng xanh này, tất nhiên là bị hắn băm nát từng cái.

“Ngươi không phải muốn thể nghiệm một phen đòn chém của ta sao?”

Phó Thanh Dương mở miệng, áo choàng phía sau vang lên “Soạt” một tiếng, phần phật phất phới. Hắn đã mở ra công năng tăng phúc của Áo Choàng Kiếm Sư Cung Đình.

Trăm bức tượng binh sĩ đồng xanh, như bị rót vào sức mạnh to lớn khó có thể tưởng tượng, chúng nó chậm rãi giơ lên kiếm đồng xanh.

Trong nháy mắt này, cảm giác nguy cơ thật lớn từ bốn phương tám hướng ập tới, đè sập Ngân Nguyệt Thiên Vương.

Chương 1725: Kiếm của Phó thiếu gia (4)

Ở trong cảm giác của hắn, mỗi một thanh kiếm đều ẩn chứa quy tắc không thể tránh né, mỗi một thanh kiếm tràn đầy kiếm khí phân kim đoạn ngọc.

Kiếm khí đáng sợ, thậm chí làm đau đớn hai vị trưởng lão cùng các Thánh Giả.

Một trăm thanh kiếm Kỹ Gần Như Đạo? !

Hắn có lẽ có thể chống đỡ một lần Kỹ Gần Như Đạo của Phó Thanh Dương, nhưng hắn có thể chống đỡ một trăm lần sao?

Cảm giác nguy cơ thật lớn nổ tung ở trong lòng Ngân Nguyệt Thiên Vương, mỗi một sợi dây thần kinh, mỗi một tế bào của hắn đều đang điên cuồng rít gào, bảo hắn mau chạy trốn.

Nhưng hắn chạy không thoát.

Hắn bị một trăm thanh kiếm Kỹ Gần Như Đạo tập trung.

“Vừa rồi chưa hoàn thủ, là muốn xem xem ngươi sau khi tấn thăng Chúa Tể, thực lực đã đạt tới trình độ nào.” Phó Thanh Dương một bộ giọng điệu đánh giá tiểu bối:

“Các phương diện đều kém chút, lần sau cố gắng cho tốt.”

Hai tay nhẹ nhàng ép một cái: “Chém!”

Ngay sau đó, một trăm thanh kiếm đồng xanh, đồng thời hạ xuống.

Một trăm đạo kiếm khí bao phủ Ngân Nguyệt Thiên Vương.

“Rắc rắc.”

Vị Thiên vương mới tấn thăng này phân thân ngay tại chỗ, khối thịt, nội tạng tàn phá rơi xuống đất, bắn tung tóe đầy đất một màu đỏ thê lương.

Phó Thanh Dương nhìn xuống, sắc mặt lạnh lùng nhìn thịt nát đầy đất, thản nhiên nói:

“Ta còn chưa dùng sức, ngươi đã ngã xuống.”

Hồng Anh trưởng lão cùng Cao Phong trưởng lão ngây ra tại chỗ.

Đại hộ pháp cưỡi gió mà tới, làm một cú phanh gấp ở không trung.

Các Thánh Giả ngồi xếp bằng ở tại chỗ, ai cũng ngây ra như phỗng, mất hồn mất vía.

Khung cảnh tràn ngập yên tĩnh.

–

Vườn bách thú.

Trương Nguyên Thanh dẫn theo cung chủ cùng quận chúa, một lần nữa về tới đầu lối rẽ.

Lúc này, khối bùn phân tán trên mặt đất đã tiếp cận khô cạn, từ khi tiến vào vườn bách thú đến bây giờ, nhắm chừng hai mươi phút rồi.

Cẩu trưởng lão cho dù chưa tới thành phố Nhục Tống, cũng không kém là bao, nếu hắn chưa phản ứng lại, phát hiện đây là

kế điệu hổ ly sơn, cùng lập tức quay về, như vậy Trương Nguyên Thanh cũng chỉ có thời gian hai mươi phút.

Huống chi còn có một Nữ Nguyên Soái có thể trở về bất cứ lúc nào.

Thiên Vương Sợ Hãi không cầm chân được Nguyên Soái bao lâu, dựa theo cách nói của cuồng nhân tự do, công kích vật lý của Nữ Nguyên Soái ở trong cường giả cấp Bán Thần, cũng là cầm cờ đi trước.

Chiến đấu với Nguyên Soái, dựa vào là thanh máu hùng hậu cứng rắn chống đỡ.

Trương Nguyên Thanh có chút vội, tốc độ nói rất nhanh nói:

"Tôi từng quan sát quy mô vườn động, khu vực trung tâm sẽ không quá lớn, muốn tìm được cây long não kia nhốt Ma Nhãn sẽ không quá khó khăn."

"Nhưng tuyến đường nhiều!" Ngân Dao quận chúa nắm cái loa nhỏ:

"Tuyến đường khác nhau, gặp được nguy hiểm cũng khác nhau, hy vọng tuyến đường cây long não đi, là các quy tắc kia chúng ta từng thấy ở trong sổ tay nhân viên."

"Nào có may mắn như vậy?" Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói.

Đột nhiên, hắn nhớ tới "Vòng Cổ May Mắn" trong ô vật phẩm, loại địa phương dựa vào đánh cuộc, dựa vào vận khí này, Vòng Cổ May Mắn có lẽ có thể phát huy kỳ hiệu.

Trương Nguyên Thanh lập tức lấy ra vòng cổ đeo lên, nói:

"Đây là thứ tốt, có thể khiến nữ thần may mắn yêu tôi."

"Vậy chị liền làm thịt cô ta." Cung chủ nói.

"Phi phi phi, trẻ con không biết nói chuyện trẻ con không biết nói chuyện…" Trương Nguyên Thanh gắt.

Hai người hai thi dọc theo đường xi măng rộng rãi, sải bước đi nhanh, một đường truy tìm dấu vết bùn đất vỡ vụn, không bao lâu, một cái cột mốc đường xuất hiện ở trong tầm nhìn của mọi người.

“Vườn hoa tơ hồng vàng”

Sổ tay nhân viên điều thứ sáu, nháy mắt hiện lên ở trong đầu bọn họ:

“Lúc đi qua vườn hoa tơ hồng vàng, cố gắng nhanh chóng thông qua, nhìn thấy có người kêu gọi, tuyệt đối đừng quay đầu.”

Trương Nguyên Thanh vui vẻ nói:

“Vòng cổ có hiệu lực rồi.”

Nguy cơ trong vườn bách thú, phân tán ở trong chín con đường, tuyến đường đơn nhất nguy hiểm sẽ không quá nhiều, có lẽ xuyên qua vườn hoa tơ hồng vàng, liền có thể gặp được Ma Nhãn rồi.

Không cần trao đổi, hai người hai thi bắt đầu chạy vội.

Mười mấy giây sau, Trương Nguyên Thanh ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng.

Ánh trăng mông lung, phía trước xuất hiện một vườn hoa, giữa màu xanh biếc, trang trí đóa hoa dạng tơ màu trắng, khẽ phập phồng ở trong gió đêm.

Không thể nhìn… Hắn yên lặng thu hồi ánh mắt, cũng đẩy nhanh bước chân chạy.

Trong sổ tay nhân viên viết rõ “nhanh chóng thông qua” cùng “không thể quay đầu”, hắn lo lắng nhìn thêm vài lần, sẽ kích hoạt chuyện đáng sợ nào đó.

Vườn hoa tơ hồng vàng diện tích không lớn, đường kính đại khái cũng chỉ hai trăm mét, đối với bọn họ mà nói, khoảng cách này nhắm mắt cũng có thể qua…

Nhưng đúng lúc này, xung quanh đột nhiên dâng lên sương mù.

Sương mù dày đặc không biết từ đâu mà đến, nháy mắt trắng xóa một mảng, mỏng như áo lụa, nhẹ như bụi bặm.

Con đường phía trước không thấy nữa.

Chương 1726: Chuồng khỉ có thể ném phân (1)

Sổ tay nhân viên điều thứ năm —— Nếu gặp sương mù dày đặc, mời dừng lại ở tại chỗ, đừng động đậy, đừng nói chuyện, chờ đợi sương mù dày đặc tan đi.

Trương Nguyên Thanh chợt dừng bước, tâm tình chìm vào đáy vực.

Trương Nguyên Thanh hoàn toàn không ngờ được, "vườn hoa tơ hồng vàng" cần nhanh chóng thông qua cùng "sương mù dày đặc" không thể hành động, vậy mà lại kích hoạt cùng lúc.

Nữ thần may mắn giống như nghe được Chỉ Sát cung chủ uy hiếp, âm thầm trả thù.

Không có bất cứ sự do dự gì, hắn mở ra ô vật phẩm, hai tay đeo bao tay màu xanh thẳm.

"Ô ô ~"

Cuồng phong lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán đi bốn phương tám hướng, sương mù dày đặc theo dòng không khí, cuồn cuộn dâng trào.

Gió mạnh có thể ép cong thân cây thổi hồi lâu, thổi đi từng mảng lớn sương mù dày đặc, nhưng chung quy sẽ có nhiều sương mù dày đặc hơn bổ khuyết lại, giống như vĩnh viễn cũng thổi không hết.

Mười mấy giây sau, Trương Nguyên Thanh dừng lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Bao Tay Tật Phong Giả chuyên môn khắc chế sương mù dày đặc mất đi hiệu lực, đây là chuyện chưa bao giờ gặp, nói rõ sương mù dày đặc phẩm chất rất cao, vượt qua cực hạn của đạo cụ phẩm chất Thánh Giả.

Đáng chết, trong sương mù dày đặc không thể nói chuyện không thể nhúc nhích, nhưng làm khúc gỗ, nguy hiểm của vườn hoa tơ hồng vàng tất nhiên tiến đến, làm sao bây giờ làm sao bây giờ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh khẩn trương.

Theo cuồng phong dừng lại, sương mù khôi phục bình tĩnh, như dòng chảy nhỏ yên tĩnh chảy xuôi, như dòng cát chậm rãi tung bay.

Xung quanh là một mảng yên tĩnh, tầm nhìn không đủ 1 mét, Trương Nguyên Thanh không nhìn thấy Ngân Dao quận chúa cùng Chỉ Sát cung chủ, bốn phía đều là sương mù trắng xóa.

Hắn không dám mở miệng kêu gọi hai người, cũng không dám dùng phương thức "nói chuyện" chỉ Thần Dạ Du có, bởi vì trong sương mù dày đặc không thể nói chuyện, "không thể nói chuyện" trong sổ tay nhân viên, quá nửa là chỉ không cho phép trao đổi trên bất cứ ý nghĩa nào.

Mà không phải nói chuyện ý nghĩa mặt chữ, vậy mới phù hợp cấp bậc của đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể.

Trong yên tĩnh, hắn nhìn thấy sương mù dày đặc phía trước xuất hiện nhiễu loạn, một đường nét cao lớn hình thù kỳ quái như ẩn như hiện, tựa như đang tới gần mình, nhưng không có chút thanh âm nào.

Theo đường nét tới gần, Trương Nguyên Thanh nhìn càng lúc càng rõ ràng. Đây là một người khổng lồ cao 3 mét, mọc ba cái đầu, tám cánh tay.

Hắn ở trần thân trên, có cơ bắp cuồn cuộn trong truyện tranh mới có thể xuất hiện, làn da hiện ra màu xám trắng bệch, giống như người cơ bắp tạo hình bằng đá hoa cương.

Nhưng kỳ quái là, người khổng lồ này đôi mắt tối đen trống rỗng, nước mắt như máu tươi chảy qua má, tròng mắt bị móc sống xuống. Mà cổ, vai, gốc đùi hắn, có miệng vết thương màu đỏ sậm, như là sau khi bị người ta năm ngựa xé xác một lần nữa khâu lại.

Viễn… Viễn Cổ Chiến Thần? ! Trong đầu Trương Nguyên Thanh ngay lập tức bật ra ý nghĩ này, ba đầu tám tay, là dấu hiệu riêng của Viễn Cổ Chiến Thần.

Khó trách… Hắn lập tức biết nguồn gốc của sương mù dày đặc, cũng rõ nguyên nhân Bao Tay Tật Phong Giả không thể thổi tan sương mù.

—— Rất khó nói người khổng lồ viễn cổ trước mắt còn sống, cái này thậm chí cũng không phải thi thể của nó, bởi vì nó đi

đường không có thanh âm, Trương Nguyên Thanh hoài nghi là sương mù dày đặc ngưng tụ thành.

Ý chí bất khuất, hoặc chấp niệm không cam lòng của Viễn Cổ Chiến Thần sau khi chết hóa thành sương mù dày đặc? Nhưng hắn lại không cảm ứng được khí tức linh thể.

Trương Nguyên Thanh càng thêm không dám sơ ý, hít thở bình tĩnh lại.

Cho dù đối phương là oán linh, hắn cũng sẽ không sinh ra một chút ý định nào đi lên chiến đấu.

Hắn đã qua cái tuổi hai tay đút túi, ngửa mặt lên trời hận đời vô đối.

Tiểu phi côn làm sao địch nổi lão lạp xưởng viễn cổ?

Viễn Cổ Chiến Thần ba đầu tám tay đi từng bước một đến, rất nhanh tới gần Trương Nguyên Thanh, khi hai bên cách 3 mét, nó tựa như cảm ứng được cái gì, đột nhiên dừng lại.

Trái tim Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa dừng đập, sau đó lại không thể khống chế nhanh chóng đập lên, huyết áp tăng vọt.

Hắn không dám nhúc nhích chút nào.

Nếu chưa từng xem sổ tay nhân viên, gặp được sương mù dày đặc, nhìn thấy chấp niệm của Viễn Cổ Chiến Thần, phản ứng bình thường khẳng định là chạy trốn, mà một khi hành động, thì nhất định bị chấp niệm trong sương mù dày đặc nhằm vào.

Chỉ còn đường chết.

Sương mù yên tĩnh chảy xuôi, Viễn Cổ Chiến Thần đứng lặng bất động, Trương Nguyên Thanh cũng không dám động.

Hai bên giằng co vài giây, Viễn Cổ Chiến Thần đột nhiên phát ra một tiếng gào rống phẫn nộ, không cam lòng, mang theo vô tận oán hận:

“% ￥ #!”

% ￥ #? Đây tựa như là một câu tiếng địa phương, phát âm cực kỳ cổ quái, trình độ khó giải của nó có thể đọ với tiếng địa phương Giang Nam Bì Cách thành. Trương Nguyên Thanh chưa nghe hiểu.

Chương 1727: Chuồng khỉ có thể ném phân (2)

Rốt cuộc, ở sau tiếng gầm nặng nề, Viễn Cổ Chiến Thần cất bước chân không phát ra tiếng, lướt qua Trương Nguyên Thanh, tiếp tục tiến lên.

Phù… Trương Nguyên Thanh lặng yên thở phào.

Đột nhiên, một tiếng kêu gọi mơ hồ quỷ dị từ vườn hoa truyền đến:

“Trương Nguyên Thanh ~”

Thanh âm này như là tiếng mèo kêu, ở trong đêm tối yên tĩnh nghe được, vừa khủng bố vừa quỷ dị, làm trong lòng người ta phát lạnh.

Trương Nguyên Thanh dựng tóc gáy.

Dừng lại quá lâu ở vườn hoa tơ hồng vàng, đã kích hoạt nguy cơ của khu vực này.

“Trương Nguyên Thanh, Trương Nguyên Thanh ~”

Thanh âm đó không ngừng kêu, thấy hắn chưa đáp lại, càng thêm dồn dập bén nhọn.

Chỉ chút trình độ này sao, trực tiếp gọi tên của mình, xem ra là thanh âm trong lòng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, tuy sau khi nghe được kêu gọi, quả thật sinh ra bản năng quay đầu mãnh liệt, nhưng thân là Thánh Giả, khắc chế bản năng rất nhẹ nhàng.

“Trương Nguyên Thanh…” Thanh âm trong vườn hoa dồn dập kêu, truyền vào lỗ tai:

“Ngươi không muốn biết phụ thân rốt cuộc để lại cái gì ở trong linh hồn của ngươi sao?”

Trương Nguyên Thanh suýt nữa muốn quay đầu, nhưng mạnh mẽ khắc chế.

“Ngươi không muốn biết chân tướng tổ chức Tiêu Dao diệt vong sao?”

“Ngươi không muốn biết Trương Tử Chân rốt cuộc sống hay chết sao?”

“Ngươi không muốn biết Ma Quân rốt cuộc sống hay chết sao?”

“Nhìn ta, mau nhìn ta ~”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt cứng ngắc, ở trong từng tiếng chất vấn, khát vọng mãnh liệt chiếm cứ bản năng, đánh sập lý trí, đầu hắn từng chút một quay qua.

Những thứ này tất cả đều là nghi hoặc trong lòng hắn khát vọng được giải đáp nhất, đặc biệt là Ma Quân chết hay sống, gần như thành ác mộng, lúc nào cũng quấy nhiễu.

Cũng chính là ở giờ khắc này, hắn đã hiểu căn nguyên lực lượng của “vườn hoa tơ hồng vàng”.

—— tâm ma!

Tên nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư cấp Chúa Tể: Tâm Ma, lại xưng là Hư Vô Giả. Thứ trước là danh xưng cổ đại.

Kỹ năng trung tâm của Tâm Ma gọi là “Tâm Ma”, là bản cường hóa khống chế cảm xúc.

Theo cấp bậc của hắn tăng lên, Phó Thanh Dương lợi dụng quyền hạn của mình, hướng hắn công khai rất nhiều tình báo cấp Chúa Tể.

Tình báo của Tâm Ma ở ngay trong đó.

Ở trong truyền thuyết cổ đại, người tu đạo phải độ thiên kiếp mới có thể phi thăng thành tiên, mà lúc độ thiên kiếp liền có một đạo tâm ma kiếp.

Thật ra đây là vặn vẹo cùng sai lệch đối với sự tích tâm ma.

Mỗi người đều có tâm ma, có chuyện cũ không muốn đối mặt, có một số người có thể kiếm trảm tâm ma, mà có một số người cả đời đều không bước qua được bậc cửa đó.

Người không bước qua được bậc cửa, một khi gặp “tâm ma”, dữ nhiều lành ít.

Trương Nguyên Thanh lúc này chính là bị tâm ma thừa sơ hở mà vào, hắn không biết phương thức giết người của tâm ma,

nhưng biết chỉ cần quay đầu, khẳng định có thể giết chết hắn là được.

Mà theo hắn từng chút một quay đầu, sương mù dày đặc đã bị nhiễu loạn, Viễn Cổ Chiến Thần đang dần dần đi xa, đột nhiên dừng bước, xoay đầu lại, hốc mắt trống rỗng tối đen nhìn qua.

Khủng bố hơn nữa dọa người.

Ót Trương Nguyên Thanh cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Không thể quay đầu, không thể quay đầu… Hắn ở trong lòng liều mạng cảnh báo mình, nhưng lý trí còn sót lại đã không thể chiến thắng bản năng, hắn vẫn đang từng chút một quay đầu.

Ngay tại khoảnh khắc hoa tơ hồng vàng xuất hiện ở khóe mắt tầm nhìn, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc dừng lại, con ngươi hắn hóa thành màu vàng nung chảy, trong lỗ chân lông của làn da tản mát ra ánh sáng yếu ớt màu vàng.

Thời khắc mấu chốt, hắn đã vận chuyển Thuần Dương Tẩy Thân Lục!

Tượng trưng cho lực lượng tinh thuần nhất bá đạo nhất thế gian, đã khắc chế được tâm ma, lý trí một lần nữa trèo lên cao địa.

Viễn Cổ Chiến Thần rất lâu chưa đạt được sương mù phản hồi, một lần nữa cất bước rời khỏi.

“Trương Nguyên Thanh, Trương Nguyên Thanh ~”

Tiếng nói the thé, quỷ dị tiếp tục kêu gọi, dụ hoặc.

Thanh âm vẫn có thể dụ hoặc Trương Nguyên Thanh, chỉ là hắn không còn không chút phản kháng nữa.

Không bao lâu, sương mù dày đặc bên người tan đi, bầu trời đêm tối đen một lần nữa xuất hiện, đương nhiên còn có cung chủ váy đỏ, Ngân Dao quận chúa cùng Hoa Hồng Máu.

“Đi!”

Trương Nguyên Thanh hô to một tiếng.

Hai người hai thi nhanh chóng thông qua vườn hoa tơ hồng vàng, dừng lại ở đầu một chỗ lối rẽ.

Trương Nguyên Thanh lòng còn sợ hãi nói: “Thiếu chút nữa chết rồi, thiếu chút nữa chết rồi…”

Lúc này, hắn mới phát hiện Ngân Dao quận chúa và Chỉ Sát cung chủ đang quan sát bùn đất trên mặt đất, vẻ mặt bình tĩnh bất ngờ, tình hình vừa rồi giống như chỉ là một hồi thể nghiệm giải trí.

“Các người…” Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nói: “Có phải quá bình tĩnh rồi hay không.”

Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ nhắm vào hắn: “Viễn Cổ Chiến Thần kia rất cường đại, nhưng chỉ cần không động đậy là được. Về phần hoa tơ hồng vàng kêu gọi, đó chỉ là tâm ma nho nhỏ đang quấy phá.”

Chương 1728: Chuồng khỉ có thể ném phân (3)

“Nho nhỏ? Cô một tiểu âm thi vừa lên tới cấp 6, lấy đâu ra khẩu khí lớn như vậy, không biết còn tưởng rằng lão mõ là đồ đệ của cô đó.”

“Cậu lại gọi sư tôn lão mõ rồi, tôi phải ghi một nét ở trong nhật ký, tôi học được viết nhật ký rồi.” Ngân Dao quận chúa nói năng hùng hồn đầy lý lẽ ghé cái loa nhỏ đến trước mặt hắn:

“Cậu quên gương quỷ là ai chế tác? Tôi ngày xưa bỏ qua vinh hoa phú quý cùng thân phận, du lịch giang hồ, sớm đã ý niệm thông đạt, chặt đứt chấp niệm.”

Ý niệm thông đạt cái rắm… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, tôi nhìn thân thể của cô một lần cô liền tức giận muốn chết, lần trước tôi ở địa cung học viện Tần Phong bóp vếu cô, côn còn cho tôi một cái gõ đau đấy!

Hắn tiếp theo nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ, vị này đã gặp họa diệt môn, theo lý thuyết nên tâm ma quấn thân.

Chỉ Sát cung chủ cười khẽ nói: “Chị có thể thôi miên mình quên thù hận.”

Chỉ mình gà mờ nhất? ! Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận.

–

Thành phố Nhục Tống, cao ốc Bạch Ngân.

Trong bóng đêm, một đạo hào quang xanh lục nhanh chóng lướt đến, đáp xuống sân thượng của cao ốc, hóa thành một con chó Teddy nhỏ nhắn xinh xắn.

Cẩu trưởng lão ánh mắt thâm thúy nhìn quanh sân thượng, cuối cùng dừng ở trên tờ giấy bị tảng đá đè.

Một góc tờ giấy bay lên ở trong gió.

Cẩu trưởng lão khẽ nâng móng vuốt, hòn đá tự động lăn ra, tờ giấy tự bay lên, đưa đến trước mặt hắn.

Chăm chú nhìn lại, trên giấy viết:

“Tôi bị người ta theo dõi, mời đến ‘Bách thảo viên đến phòng sách Tam Vị*’ gặp chút.”

Trúng kế rồi? !

Trong lòng Cẩu trưởng lão rùng mình, lập tức ý thức được mình đã trúng kế điệu hổ ly sơn.

Nhưng một giây sau, thể chữ trên giấy hấp dẫn hắn chú ý.

Hắn giống như xem kỹ mấy lần, ở trong trí nhớ xa xưa mơ hồ tìm được mẫu để đối chiếu, lẩm bẩm: “Là chữ viết của Tử Chân.”

Trầm ngâm một lát, Cẩu trưởng lão hóa thành một đạo hào quang xanh lục chạy đi, hướng tới chỗ ở cũ của bình xịt lớn nổi tiếng lịch sử bay đi.

–

Trương Nguyên Thanh nản lòng lướt qua tình huống vừa rồi, ánh mắt dọc theo bùn rơi thưa thớt, nhìn về phía con đường bên trái.

“Con đường này đi thông chuồng khỉ.” Chỉ Sát cung chủ vui vẻ nói: “Xem ra Vòng Cổ May Mắn của cậu vẫn hữu dụng.”

Chính là đàn khỉ nọ trên mạng nói, sẽ ị ngay tại chỗ sau đó ném về phía du khách? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm

bẩm, đồng thời quy tắc của sổ tay nhân viên lại một lần nữa hiện lên.

Mười: Khỉ trong vườn không biết nói chuyện.

Quy tắc này càng như là nhắc nhở, tựa như biển cảnh báo dựng ở bên đập chứa nước, viết: "Cấm bơi lội", "Cấm câu cá" .

Cấm bơi lội là sợ chết đuối, cấm câu cá càng đơn giản dễ hiểu hơn.

Nhưng con khỉ này không biết nói chuyện tính là có ý tứ gì, nếu nói chuyện thì sao, sẽ xảy ra cái gì?

Hai người một thi mang theo nghi hoặc, lựa chọn tuyến đường bên trái tiếp tục tiến lên.

Chạy tốc độ cao hai phút, phía trước xuất hiện một cái vườn dùng hàng rào lưới sắt vây lại, trong vườn có ao, núi giả, thực vật xanh, ở trong đêm đen yên tĩnh không tiếng động, nửa cái bóng khỉ cũng không nhìn thấy.

"Không có khỉ, đi mau!"

Trong lòng Trương Nguyên Thanh khẽ buông lỏng, thúc giục các đồng bạn đẩy nhanh bước chân.

Bọn họ chạy như điên ở trên đường xi măng không tính là rộng rãi, rất nhanh vòng qua nửa chuồng khỉ, đột nhiên, trong bóng đêm phía trước đi ra một vị nhân viên đồng phục áo lam, đội mũ lưỡi trai, vành nón thật dài che mất mắt cùng nửa khuôn mặt.

Hắn bước đi trong bóng đêm, giống như vong linh đêm khuya.

"Hắn không có thẻ làm việc."

Chỉ Sát cung chủ dẫn đầu chợt dừng bước, hạ giọng.

Không có thẻ làm việc… Trương Nguyên Thanh nháy mắt nhớ lại điều thứ mười một của sổ tay nhân viên:

Nếu thẻ làm việc của hắn không còn, xin lập tức chạy.

"Mau, nấp đi!"

Chỉ Sát cung chủ nhanh chóng nhìn quanh, dẫn đầu chui vào trong lùm cây ven đường.

Sau một chuỗi "sột soạt sột soạt", hai người hai thi nấp xong, xuyên thấu qua khe hở bụi cây, xem xét động tĩnh bên ngoài.

Tên nhân viên công tác đồng phục màu lam kia tựa như chưa chú ý tới bọn họ, hoặc là không nhìn bọn họ, vẫn duy trì bước chân máy móc, cứng ngắc, đi từng bước đến.

Từ bên cạnh lùm cây tiểu đội trốn đi qua, tiếp tục đi về phía bóng tối nơi xa.

Ở lúc hắn đi qua mọi người, Trương Nguyên Thanh tập trung tinh thần nhìn lại, kinh ngạc phát hiện, nhân viên công tác đồng phục màu lam này, phía sau lưng nhuộm màu đen sì loang lổ.

Đồng phục màu lam, đang hướng đồng phục màu đen chuyển hóa.

Hiện tượng này khiến hắn chấn động, áo đen là áo lam chuyển hóa mà thành?

"Cậu xem tư thái của hắn, tựa như đang mộng du." Chỉ Sát cung chủ cũng quan sát được hiện tượng này, thấp giọng nói:

"Cho nên Vương Minh Minh cũng là như thế, cũng không biết mình xảy ra vấn đề, biến thành nhân viên đồng phục màu đen."

Chương 1729: Lai lịch vườn bách thú (1)

"Không không không, nhân viên đồng phục màu đen không quỷ dị như vậy, chúng ta ở ngoại vi từng nhìn thấy, Vương Minh Minh hẳn là đã biến thành quái vật khác." Trương Nguyên Thanh liên tục lắc đầu.

Chỉ Sát cung chủ nghiêng đầu nhìn qua, "Đó là ở ngoại vi, quy tắc bên ngoài chỉ hai ba điều, thoải mái đơn giản, nhân viên bên ngoài có thể giống với khu vực trung tâm sao? Vương Minh Minh kia bởi nguyên nhân nào đó chưa bị đuổi ra khỏi khu vực trung tâm, hậu quả là bạo sát đồng phục màu lam được không?"

Ngân Dao quận chúa cũng tích cực phát biểu ý kiến:

“May mà chúng ta trốn kịp thời, bằng không chúng ta cũng sẽ bị bạo sát, hoặc là bị hắn liên lụy, đưa tới đồng phục màu lam khác cùng sư tử trắng.”

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, cảm thấy có lý, gật gật đầu, cùng đưa ra một cái nghi hoặc khác:

“Nhưng rất kỳ quái nha, đồng phục lam vì sao sẽ chuyển biến thành đồng phục đen? Logic tầng dưới chót là cái gì, trò chơi của khí linh? Sở thích ác ý của khí linh?”

Hắn từng tiếp xúc vài món đạo cụ loại quy tắc, quy tắc thật ra chính là một loại xưng hô khác của năng lực.

Ví dụ như đuổi giết vĩnh viễn không ngừng nghỉ, ví dụ như nghe xong tiếng khóc liền mang thai, ví dụ như ngăn cản một lần công kích bất cứ hình thức nào.

Những năng lực này được giao cho “tính cưỡng chế”, liền thành quy tắc.

Quy tắc của vườn bách thú khiến hắn cảm giác rất khó hiểu, nếu nói sương mù dày đặc cùng vườn hoa tơ hồng vàng còn có thể lý giải, vậy hiện tượng thu nạp vong linh chết ở trong vườn làm nhân viên, sau đó lại để nhân viên tuần tra, yêu nhau giết nhau, hắn không thể lý giải.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, hành động không thể trì hoãn, Trương Nguyên Thanh nhảy ra khỏi bụi cây, đang muốn cùng đồng bạn tiếp tục chạy đi, bỗng nhiên linh cảm xúc động, cảm giác mình bị nhìn chăm chú.

Hắn theo cảm giác, nghiêng đầu nhìn về phía chuồng khỉ.

Trên núi giả bên cạnh ao, không biết từ khi nào, có một con khỉ ngồi xổm.

Trước khi trốn vào bụi cây, nơi đó rõ ràng không có khỉ.

Đây là một con khỉ hình thể đặc biệt khổng lồ, ngồi xổm độ cao đã vượt qua 1m5, mõm Thiên Lôi, xương lông mày hơi nhô lên, bộ lông nâu đen, một đôi mắt trong bóng đêm lóe sáng lấp lánh, ngầm giấu màu máu.

“Đừng nhìn, chạy nhanh đi.” Cung chủ nói.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, không nhìn con khỉ ở núi giả, sải bước đi nhanh.

Con khỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào bọn họ, miệng nói tiếng người:

“Cẩu trưởng lão, vườn bách thú này về sau liền giao cho anh, nó không thể thu vào ô vật phẩm, không thể mang vào linh cảnh, với tôi mà nói, nó là gánh nặng… A, mày đừng nổi nóng, tao vừa rồi nói sai, mày là đáng yêu nhất.”

“Cẩu trưởng lão, vườn bách thú không thể không có quản lý viên, bằng không mấy thứ kia trấn áp ở bên trong sẽ ra ngoài, anh là trưởng lão quan phương, thủ hộ là nghĩa vụ của anh.”

Con ngươi Trương Nguyên Thanh chợt co rút lại, rốt cuộc không bước chân nổi nữa.

Bóng đêm thê lương, ánh trăng che phủ một nửa ở trong mây mù, chỉ lộ ra một cái đường nét mơ hồ.

Chuồng khỉ tối đen yên tĩnh, treo mấy cái đèn đường như đèn bắt muỗi, phạm vi chiếu sáng không vượt qua 2 mét, chẳng những chưa mang đến ánh sáng, ngược lại tăng thêm vài phần quỷ dị âm trầm.

Nghe được con khỉ mở miệng, Trương Nguyên Thanh cũng không bước chân được nữa.

Chỉ Sát cung chủ cùng Ngân Dao quận chúa phía trước cũng dừng lại, nhìn nhìn Trương Nguyên Thanh, lại nhìn nhìn con khỉ.

Lúc này, con khỉ to lớn trên núi giả mở miệng lần nữa:

“Không thể thu vào ô vật phẩm thì không thể nhận chủ, đây là đạo cụ loại quy tắc anh chế tạo, ở cổ đại chính là bản mạng pháp khí. Nguyên chủ không chết, bản mạng pháp khí là sẽ không nhận người khác làm chủ. Trương Thiên Sư, anh đây là khó xử tôi mà.”

Con khỉ to lớn tạm dừng vài giây, lại nói:

“Tôi đã nói với nó, có chuyện quan trọng phải xử lý, sẽ rời khỏi một đoạn thời gian, có thể vài ngày, có thể mấy tháng, cũng có thể vài năm, trong lúc đó sẽ do anh tới làm quản lý viên, nó đáp ứng rồi.”

“Cẩu trưởng lão, anh nếu là không muốn nhận trách nhiệm này, tôi có thể nghĩ biện pháp khác, nhưng anh biết trong vườn bách thú trấn áp cái gì, giao cho người không đáng tin, tôi không yên tâm, anh cũng sẽ không yên tâm nhỉ.”

Đây là một đoạn đối thoại, đối thoại xảy ra ở hai mươi năm trước, thậm chí lâu hơn nữa, bị khỉ trong chuồng “ghi lại”.

Mà hai bên đối thoại là Trương Thiên Sư cùng Cẩu trưởng lão.

Con khỉ theo thường lệ tạm dừng vài giây, tiếp tục nói:

“Bốn người các anh lúc trước không nên xông vào di tích đó, xông vào di tích, thả ra những thứ đáng sợ kia, đã không thể đưa bọn họ vào linh cảnh, lại khó có thể hoàn toàn hủy diệt, bây giờ tạo ra đạo cụ này thu dụng chúng nó, biến thành xấu hổ như vậy.”

“Nơi đó cất giấu bí mật của linh cảnh, không thể không đi.”

Chương 1730: Lai lịch vườn bách thú (2)

Đối thoại đến đây liền kết thúc, bởi vì con khỉ bự “khẹc khẹc” hú lên quái dị, nhảy xuống khỏi núi giả, dựng thẳng cái đuôi, mau lẹ chạy vào chỗ sâu trong chuồng khỉ.

Mà Trương Nguyên Thanh vẫn đắm chìm ở trong nội dung đối thoại, đứng ở bên bụi cây cạnh hàng rào, mí mắt cụp xuống trầm ngâm.

Lượng tin tức quá lớn, hắn phải nghĩ kỹ một phen.

“Làm sao vậy?” Tiếng của Chỉ Sát cung chủ chen ngang hắn, “Cậu rốt cuộc phát ngốc cái gì?”

“Tỷ tỷ, lời con khỉ này vừa rồi nói, chị thấy thế nào?” Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu, tựa như mới phản ứng lại, vẻ mặt cổ quái nhìn chằm chằm Chỉ Sát cung chủ: “Vừa rồi con khỉ nói chuyện, chị chưa nghe thấy?”

Lần này, sắc mặt Chỉ Sát cung chủ cũng thay đổi rồi.

Ngân Dao quận chúa cũng muốn biến sắc, nhưng cô là âm thi, không làm ra biểu cảm được.

“Chúng tôi chỉ nghe thấy con khỉ đó kêu ‘khẹc khẹc’.” Ngân Dao quận chúa nâng cái loa nhỏ lên, nói đến phía sau, thanh âm yếu đi, cô thật cẩn thận đánh giá Trương Nguyên Thanh:

“Cậu không sao chứ?”

Chỉ có một mình mình có thể nghe thấy khỉ nói chuyện? Trương Nguyên Thanh vẻ mặt kinh ngạc, khi nghe được con khỉ nói tiếng người, trong lòng hắn tuy có dự cảm bất hảo, nhưng con khỉ đã mở miệng nói chuyện, trở thành sự thực không thể sửa đổi.

Vì thế liền ôm tâm lý đi một bước xem một bước, tiếp tục nghe.

Nhưng chỉ có một mình hắn nghe được con khỉ mở miệng nói chuyện, tính chất liền khác.

Vì sao chỉ hắn có thể nghe được?

Chỉ Sát cung chủ sau khi nhìn kỹ một phen, chưa phát hiện Nguyên Thủy Thiên Tôn có cái gì khác thường, liền hỏi:

“Cậu nghe được cái gì?”

Có lẽ trong nội dung con khỉ nói sẽ có nhắc nhở.

Trương Nguyên Thanh liền mang đối thoại con khỉ “phát ra”, từ đầu tới cuối nói cho hai người.

Ngân Dao quận chúa là người ngoài cuộc, đã không biết Trương Thiên Sư, cũng không thân quen Cẩu trưởng lão, coi như câu chuyện lạ mà nghe.

Trong giọng nói của Chỉ Sát cung chủ lộ ra chấn kinh:

“Vườn động này là… Cha cậu tạo ra? Không phải là đến từ linh cảnh? Khó trách hai mươi mấy năm qua, Cẩu trưởng lão cũng chưa hoàn toàn nắm giữ đạo cụ này, bởi vì nó tâm tâm niệm niệm chủ nhân đời đầu tiên của mình.”

Dưới sự kinh ngạc, thiếu chút nữa thốt ra “vườn bách thú (động vật viên)” cùng “Trương Thiên Sư”, vậy thì xúc phạm cấm kỵ của vườn bách thú.

Nó tâm tâm niệm niệm cha mình, đã đợi hơn hai mươi năm, lại không biết ông ấy vĩnh viễn cũng không thể trở về…

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc hiểu được vườn bách thú vì sao u oán như thế.

“Thần Dạ Du không có kỹ năng chế tạo đạo cụ, kẻ chủ đạo hẳn là không phải cha tôi, nhưng ông ấy khẳng định tham dự sáng tạo vườn bách thú. Những thứ này đều không quan trọng, thật sự khiến tôi để ý là quỷ dị vườn trấn áp cùng di tích tổ bốn người thăm dò.”

Hắn không dám nhắc tới tổ chức Tiêu Dao, sợ đưa tới biến hóa không tốt.

Chẳng qua, từ tình huống trước mắt phân tích, khí linh của vườn bách thú tựa như sẽ không chủ động ra tay, vị khí linh này hẳn là cũng muốn tuần hoàn quy tắc của mình, kết hợp lần trước khí linh nhận lầm hắn là Trương Tử Chân, vừa u oán lên án, vừa trơ mắt nhìn hắn rời đi đến xem, bản thân khí linh tựa như không có thủ đoạn công kích.

Toàn bộ năng lực của nó, đều giấu ở trong những điều quy tắc.

Chỉ Sát cung chủ trầm ngâm nói:

“Bọn họ ở trong quá trình truy tìm bí mật linh cảnh, đã tìm được di tích nào đó tồn tại ở trong hiện thực, kết quả vô ý thả ra tà vật phong ấn ở bên trong, vì ngăn cản quái vật làm hại hiện thực, cho nên tạo ra vườn này dùng để thu dụng quỷ dị.”

“Nhân viên tuần tra, mục đích là phòng ngừa quỷ dị thoát khỏi vườn? Nhưng bọn họ cũng sẽ bị quỷ dị ảnh hưởng, từ đồng phục lam biến thành đồng phục đen.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nghi hoặc không lâu trước đó của hắn đã được giải thích, nhân viên công tác “yêu nhau giết nhau” không phải sở thích ác ý của khí linh, mà là kết quả của đạo cụ loại quy tắc này cùng tà vật bên trong vườn đối kháng.

Viễn Cổ Chiến Thần trong đám sương mù dày đặc kia, hẳn là một trong những tà vật.

Lúc này, Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ, nói:

“Trong mỗi một chuồng đều giam giữ tà vật, tà vật cùng tâm ma (Hư Vô Giả) trong vườn hoa tơ hồng vàng có liên quan,

sương mù dày đặc cùng Viễn Cổ Chiến Thần có liên quan, vậy…"

Cô nhìn về phía chuồng khỉ: "Nơi này có liên quan với tà vật nào?"

Trương Nguyên Thanh đang muốn làm ra suy đoán, bỗng nhiên cảm giác cả người phát ngứa, nâng tay gãi gãi cổ, vậy mà lại gãi xuống một đám lông tơ nâu đen.

Trong lòng hắn nhất thời nổi lên dự cảm điềm xấu, sau đó liền nghe thấy tiếng kinh hô của Chỉ Sát cung chủ:

"Nguyên Nguyên Thủy, cậu biến thành khỉ rồi! !"

Ngân Dao quận chúa cũng nhìn mà choáng váng, kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn.

Chương 1731: Lai lịch vườn bách thú (3)

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, lập tức lấy ra gương quỷ, trong gương đồng chiếu rọi ra một khuôn mặt nửa người nửa khỉ, hơn nữa đang nhanh chóng hóa khỉ vượn.

Trong lỗ chân lông trên mặt có lông khỉ nâu đen nhanh chóng sinh trưởng, xương lông mày nhô lên, tròng đen chuyển thành màu vàng vụn vỡ, mu bàn tay cũng mọc ra lông đen, mười ngón tay dài ra, bàn tay hẹp lại, xương sống bắt đầu cong lại.

Hắn hiểu rồi.

Hậu quả của nghe được khỉ nói chuyện, là biến thành khỉ.

Lực lượng căn nguyên là nguyền rủa!

Hắn từng ở trong phó bản trấn âm Dương gặp được sự kiện tương tự, lần đó tất cả mọi người trong đội ngũ đều biến thành mèo.

Chỉ Sát cung chủ cùng Ngân Dao quận chúa có chút luống cuống chân tay, mặc kệ là nguyền rủa, hay tịnh hóa nguyền rủa, đều không phải sở trường của các cô.

"Nguyên Thủy, tịnh hóa nguyền rủa!" Cung chủ vội vàng nói.

Không cần cô nhắc nhở, Trương Nguyên Thanh đã vận chuyển Thuần Dương Tẩy Thân Lục, điều động Nhật chi thần lực trấn

áp nguyền rủa.

Nhưng mà dị hóa chỉ thoáng ngưng trệ, chưa dừng lại.

Cái này khác với vườn hoa tơ hồng vàng, lần đó hắn chưa xúc phạm quy tắc, cho nên Nhật chi thần lực trấn áp được tâm ma dụ hoặc.

Thân thể dị hóa vẫn đang tiến hành, tư duy của Trương Nguyên Thanh cũng xảy ra biến hóa, trí lực nhanh chóng hạ xuống, leo trèo, ăn cùng ngủ trở thành thứ hắn lúc này khát vọng nhất.

Biến hóa không phải đơn thuần ngoại hình biến hóa, mà là biến hóa từ trong ra ngoài.

Một khi hắn dị hóa kết thúc, hắn sẽ hoàn toàn biến thành khỉ, mất đi nhân cách làm nhân loại.

Trương Nguyên Thanh kiệt lực nghĩ cách, nhưng chỉ số thông minh đã trượt vào vực sâu, đầu óc như một đống tương hồ, trống rỗng.

Khỉ tuy là động vật thông minh, nhưng so với nhân loại, kém quá xa.

“Nguyên, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ánh mắt của cậu ngu đi rồi.”

Ngân Dao quận chúa sâu sắc phát hiện hiện tượng này, cuống lên xoay vòng vòng, nhưng chuyện mà Nhật chi thần lực cũng không thể giải quyết, cô có thể có biện pháp nào?

Chỉ Sát cung chủ sải bước đi đến, con ngươi hiện lên một mảng ánh sáng yếu ớt hư ảo, “Nhìn chị!”

Trương Nguyên Thanh nửa người nửa khỉ theo bản năng nâng tầm mắt, trong mắt chiếu rọi ra mắt của cung chủ, vì thế mắt hắn cũng nhuộm lên một vệt ánh sáng yếu ớt hư ảo.

“Cậu là Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải khỉ, cậu là Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải khỉ “

Thanh âm nhẹ nhàng mờ mịt lặp lại từng lần một.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh trống rỗng, vẻ mặt ngẩn ra, nhưng chỉ số thông minh trượt vào vực sâu của hắn lại ở lúc này phanh xe, nhận thức bản thân nhân loại thức tỉnh.

Một giây sau, con ngươi của hắn phun ra linh quang, ngắn ngủi khôi phục trạng thái.

Không do dự, Trương Nguyên Thanh lập tức mở ra ô vật phẩm, lấy ra Da Người Hoàn Mỹ cùng gương Yata.

Gương đồng không có tay cầm, tựa như trăng tròn chiếu rọi ra bóng dáng nửa người nửa khỉ, tiếp theo, mặt gương bắn ra một vệt ánh sáng vàng, hóa thành một Trương Nguyên Thanh nửa người nửa khỉ khác.

"A, mới ra đã trạng thái trượt dốc rồi, bản thể ngươi cũng cấp 6 rồi, sao luôn gặp phải nguy hiểm…"

Tên nửa người nửa khỉ này vừa lẩm bẩm, vừa nắm lên Da Người Hoàn Mỹ, dán ở trên mặt.

Da người như khối sáp hòa tan, bao trùm thân thể hắn, vẫn như cũ là nửa người nửa khỉ, chưa có bất cứ biến hóa nào, nhưng Trương Nguyên Thanh thật sự bắt đầu rụng lông, tròng đen, bàn tay các bộ phận dị hóa dần dần khôi phục.

Gương Yata chế tạo phân thân, gánh vác nhân quả của bản thể.

Phân thân không có Nhật chi thần lực cùng thôi miên thêm vào, rất nhanh hoàn toàn hóa khỉ, vò đầu bứt tai, kêu loạn "khẹc khẹc".

Trương Nguyên Thanh nháy mắt bắt lấy con khỉ lên, bước đầu kiểm tra, phát hiện đây là một con khỉ thật sự, cường độ xương khớp, tính dẻo dai của cơ bắp vân vân, đều là khỉ.

Mình nếu là biến thành khỉ, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không thể khôi phục, cái nguyền rủa này tuyệt đối là cấp Chúa Tể, thậm chí còn cao hơn… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ lại còn sợ, ngón tay phát lực, "Rắc" bẻ gãy cổ con khỉ.

Con khỉ lông màu nâu dừng giãy dụa, tứ chi vô lực buông xuống, sau đó hóa thành ánh sáng vàng tán loạn.

Trong tay Trương Nguyên Thanh chỉ còn một tấm da người mỏng như cánh ve.

Loại thời điểm này, chỗ tốt của nhiều đạo cụ liền thể hiện ra.

Linh cảnh hành giả rất nhiều nghề nghiệp, mỗi nghề nghiệp đều có năng lực đặc thù, ở vườn bách thú quy tắc pha tạp, thủ

đoạn nhiều, so với cấp bậc cao càng quan trọng hơn.

Đừng nhìn Chỉ Sát cung chủ là Chúa Tể, nhưng gặp phải tình huống vừa rồi, cô không có lấy một chút biện pháp nào, nghề nghiệp là có tính cực hạn.

“Cái đạo cụ này rất hữu dụng đấy, ở đâu ra vậy?” Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng thở ra, nhìn chằm chằm Da Người Hoàn Mỹ, cười hì hì nói: “Đưa nó cho chị mượn chơi chút đi.”

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng thu về ô vật phẩm, đằng hắng cổ họng:

“Đi thôi, làm chính sự quan trọng hơn.”

Cung chủ cau cái mũi: “Keo kiệt!”

Chương 1732: Đến điểm cuối (1)

Hai người hai thi tiếp tục tiến lên, bôn ba ở khu vườn âm u tĩnh mịch, có nhạc đệm vừa rồi, bọn họ càng thêm cẩn thận.

Ven đường, Trương Nguyên Thanh quan sát chung quanh, mong chờ ở khu vực cây xanh nơi nào đó nhìn thấy cây long não phong ấn Ma Nhãn, trong đội ngũ chỉ có hắn từng thấy cái cây đó.

Không cao, nhưng đặc biệt to.

Lại đi qua một chỗ lối rẽ, lần này, biển chỉ đường biểu hiện là “chuồng gấu trúc” cùng “chuồng hươu cao cổ” .

Lúc này, bùn vỡ trên mặt đất đã thưa thớt đến mức khó phát hiện, chúng nó chỉ hướng là khu chuồng gấu trúc.

“Nữ thần may mắn quả nhiên chiếu cố tôi.” Trương Nguyên Thanh vui vẻ nói.

Quy tắc của chuồng khu gấu trúc từng xuất hiện ở trong sổ tay nhân viên, mà hươu cao cổ thì hoàn toàn không biết gì cả.

Lúc này, nơi xa truyền đến một tiếng gầm nhẹ trầm hùng.

Cách rất xa, mơ hồ có thể nghe thấy.

Trương Nguyên Thanh nghe được tiếng rống, mặt mày hớn hở: “Tiếng kêu của sư tử trắng, chúng ta cách cái cây kia

không xa nữa.”

Tinh thần Chỉ Sát cung chủ cùng Ngân Dao quận chúa rung lên.

Sớm một chút hoàn thành nhiệm vụ, sớm một chút rời khỏi cái vườn bách thú gặp quỷ này.

Tuy các cô chưa từng oán giận cái gì, nhưng trong mười mấy phút ngắn ngủn, từ vườn hoa tơ hồng vàng đến chuồng khỉ, Nguyên Thủy đã trải qua hai lần nguy cơ sinh tử, nếu là con đường phía trước dài đằng đẵng, ai biết còn có thể có bao nhiêu cửa ải khó khăn.

Cái cây mục tiêu trước mắt ở ngay phía trước, không thể nghi ngờ là liều thuốc trợ tim tốt nhất.

Rất nhanh, bọn họ đến chuồng gấu trúc.

Khu chuồng gấu trúc gieo trồng mảng lớn rừng trúc, có núi giả có ao nước, Trương Nguyên Thanh xa xa thấy một con gấu trúc bộ lông bẩn thỉu ngồi ở trong rừng, trong lòng ôm một cây trúc, cúi đầu ngủ gật, ngáy khò khò.

Rất ngu rất dễ thương… Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi buông lỏng, nhìn thấy gấu trúc ngu ngốc dễ thương, ý nghĩa gió êm sóng lặng.

Hắn thầm nhủ có thế chứ, sao có thể từng bước kinh tâm, gặp cái gì cũng xảy ra chuyện? Vậy không khỏi cũng quá xui xẻo rồi, Vòng Cổ May Mắn trên cổ mình cũng không phải là hàng giả.

Lập tức thoải mái bước nhanh tiến lên.

Nhưng đúng lúc này, Ngân Dao quận chúa run rẩy giơ lên cái loa nhỏ:

“Con…con gấu trúc kia thật dọa người…”

Tinh thần dao động của Ngân Dao quận chúa rất kịch liệt, như là thấy được thứ nào đó vô cùng đáng sợ.

Dọa người? Trương Nguyên Thanh kinh ngạc một phen, lại nhìn về phía gấu trúc trong rừng trúc nơi xa, chưa có bất cứ biến hóa gì, vẫn như cũ là vừa bẩn vừa ngu xuẩn, cho dù đang ngủ, thoạt nhìn cũng không quá thông minh.

Hắn lập tức nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ, người sau nhẹ nhàng nói:

“Chị nhìn thấy giống với cậu.”

Thần thái của cung chủ tương đối bình tĩnh, không có gì lo lắng, dù sao xảy ra vấn đề không phải nhóc trai bao của cô.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, thấp giọng nói:

“Cô nhìn thấy gì?”

Trong cái loa nhỏ truyền đến giọng run run của Ngân Dao quận chúa:

“Một con gấu trúc cao 3 mét, rất khôi ngô, móng vuốt sắc bén. Mắt của nó là màu đỏ, có chút tương tự với mắt của Yêu Mê Hoặc, rất hung tàn rất đáng sợ. Nó đang nhìn chằm chằm tôi, như là muốn xé nát tôi.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, adrenalin tăng vọt, không chút suy nghĩ, lập tức lấy ra Da Người Hoàn Mỹ, nói:

“Lập tức rời khỏi, nếu nó đuổi giết ra, tôi sẽ bảo Hoa Hồng Máu thay thế cô.”

Công năng của gương Yata còn đang phục hồi, chỉ có thể dùng Hoa Hồng Máu làm kẻ chết thay.

Tiểu đội bắt đầu lập tức hành động, dọc theo đường nhỏ xem xét, chạy như điên về phía trước, mười mấy giây đã chạy ra khỏi khu chuồng gấu trúc, tới một khu vực trống trải.

“Chưa đuổi theo.” Trương Nguyên Thanh dừng lại ở bên đèn đường, nhìn về phía Ngân Dao quận chúa: “Thế nào, thân thể có biến hóa gì không?”

Ngân Dao quận chúa lắc lắc đầu: “Không có!”

Kỳ quái, thế mà không có việc gì?

Trương Nguyên Thanh hồ nghi vòng quanh Ngân Dao quận chúa đánh giá, khi hắn đi tới phía sau quận chúa, ánh mắt chợt sắc bén.

Phía sau lưng Ngân Dao quận chúa đã xuất hiện một khối tối đen loang lổ.

Trên lưng Ngân Dao quận chúa xuất hiện vết tối đen loang lổ, to bằng bàn tay, như là bị hắt mực nước.

Cái này không khác gì ở chuồng khỉ nhìn thấy nhân viên đồng phục màu lam kia, khác nhau ở chỗ, đốm đen sau lưng đồng phục màu lam, đã khuếch tán bao trùm toàn bộ lưng.

Ngân Dao quận chúa là vừa mới xuất hiện, chưa khuếch tán.

Nhưng, ngay trong thời gian Trương Nguyên Thanh quan sát, dấu vết to bằng bàn tay, lặng yên không một tiếng động lan ra, khuếch tán đến to bằng hai bàn tay.

"Làm sao vậy?" Ngân Dao quận chúa cảnh giác giơ cái loa nhỏ lên, "Ánh mắt của cậu tựa như đang nhìn một người mắc bệnh nan y."

"Cô không phải người mắc bệnh nan y, nhưng cô sắp xong đời rồi." Chỉ Sát cung chủ nhắc nhở một câu: "Sau lưng cô đen rồi."

Chương 1733: Đến điểm cuối (2)

Ngân Dao quận chúa đầu tiên là ngẩn ra, sau đó ý thức được cái gì, đầu "Rắc" một tiếng vặn đến phía sau, cúi đầu nhìn lưng.

Cô 'răng rắc' xoay đầu trở về, lập tức giữ chặt ống tay áo Trương Nguyên Thanh, cái loa nhỏ truyền ra thanh âm dồn dập:

"Mau, để cho Hoa Hồng Máu thay tôi."

Quận chúa thật nhát gan! Trương Nguyên Thanh sắc mặt ngưng trọng gật đầu:

"Tôi sẽ, chẳng qua tôi cảm thấy cô cùng Hoa Hồng Máu đều còn có thể cứu giúp một lần. Ừm, chính cô có cảm giác chỗ nào không đúng không?"

Ngân Dao quận chúa lắc đầu: "Thân thể cùng linh hồn đều rất bình thường."

"Cô không có cảm giác, không đại biểu không có việc gì." Chỉ Sát cung chủ vòng quanh Ngân Dao quận chúa, làn váy màu đỏ kéo dưới đất.

Nói đến kỳ quái, cô kéo làn váy ở vườn bách thú chạy ngược chạy xuôi, vậy mà không dính vết bẩn.

Cái váy này tựa như có hiệu quả tránh bụi.

Chỉ Sát cung chủ sau khi dạo qua một vòng, nói:

“Trong vườn hẳn là có loại ô nhiễm nào đó, người bị ô nhiễm sẽ hắc hóa, biến thành quái vật nào đó, ví dụ như nhân viên đồ đen, ví dụ như Vương Minh Minh.”

“Cô chưa cảm giác được khác thường, mới là khác thường lớn nhất. Vương Minh Minh không phải cũng cảm thấy mình rất bình thường sao, trong chuồng khỉ nhìn thấy tên đồng phục lam kia, hắn tựa như cũng không biết là mình bị ô nhiễm.”

Trương Nguyên Thanh giật mình, nhớ tới sổ tay nhân viên điều thứ tám:

Xin nhớ kỹ, gấu trúc là một loại động vật dễ thương hàm hậu, nếu không phải, xin hướng về thẻ nhân viên, lớn tiếng đọc ra tên của bạn.

“Ngân Dao, tên của cô, lớn tiếng đọc ra tên của cô.” Hắn quát khẽ.

Câu này giống như kích hoạt chốt mở nào đó, đôi mắt màu đỏ tươi của Ngân Dao quận chúa bỗng nhiên hiện ra nét ngây dại, lẩm bẩm:

“Tên của tôi, tôi, không nhớ được nữa.”

Trong nháy mắt này, Trương Nguyên Thanh chú ý tới, dấu ấn màu đen sau lưng cô, giống như mực nước nhanh chóng lan ra, rất nhanh chiếm cứ nửa cái lưng.

Ăn mòn kịch liệt thêm rồi? Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, hai tay sáng lên vầng sáng màu vàng nhạt thuần khiết bá đạo, để ở sau lưng Ngân Dao.

“Mực nước” khuếch tán được áp chế mắt thường có thể thấy được.

Con ngươi màu đỏ của Ngân Dao quận chúa dại ra, lẩm bẩm:

“Tên của tôi, tên của tôi… Tôi không nhớ được nữa.”

Con mắt của Chỉ Sát cung chủ hiện lên hào quang hư ảo, đi đến trước Ngân Dao quận chúa, đối diện với cô, để con ngươi màu đỏ cũng sáng lên ánh sáng hư ảo.

Thôi miên!

"Cô là Ngân Dao quận chúa, cô là Ngân Dao quận chúa…"

Chỉ Sát cung chủ lặp lại từng lần, thanh âm nhẹ nhàng, mang theo lực lượng làm người ta yên tâm.

Nhưng mà vô dụng.

Ngân Dao quận chúa lẩm bẩm như nói mê, chưa tìm về được mình, mà mực nước sau lưng cô, ở sau khi bị áp chế ngắn ngủi, bắt đầu điên cuồng vồ ngược, tiếng "Xẹt xẹt" không ngừng truyền đến, từng làn khói đen bốc hơi.

Trương Nguyên Thanh cảm giác hai tay tựa như chân gà thò vào nồi dầu, lực lượng tà dị không sạch sẽ đang triệt tiêu Nhật chi thần lực, ý đồ ăn mòn ngược lại hắn.

Lực lượng ô nhiễm cấp bậc quá cao, Nhật chi thần lực gà mờ của hắn bây giờ không thể áp chế, chờ Ngân Dao quận chúa hoàn toàn "hắc hóa", cô ấy liền xong đời.

"Thôi miên vô dụng sao!" Trương Nguyên Thanh vừa lấy ra Phá Sát Phù, vừa hô.

—— Phá Sát Phù đã không còn lại nhiều.

Chỉ Sát cung chủ trầm ngâm một phen, nói: "Thôi miên tựa như không có hiệu quả, cũng có thể là, chị chưa nói đúng tên của cô ấy."

Thì ra Ngân Dao là phong hào của quận chúa? Cô ấy thế mà còn là một quận chúa có phong hào… Trương Nguyên Thanh kích hoạt Phá Sát Phù, tạm thời áp chế mực nước ăn mòn.

Nhưng hắn có chút bị làm khó, Ngân Dao quận chúa chưa bao giờ lộ ra tên của mình.

Nên hỏi ai đây?

Trong lịch sử có lẽ có thể tra được tên của quận chúa, dù sao cô là có phong hào, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Lý Thuần Phong bác học đa tài khẳng định có thể điều tra ra, nhưng

vườn bách thú che chắn tất cả tin tức, đạo cụ loại quy tắc này ngay cả Quan Tinh Thuật cũng có thể che chắn.

Cho dù điện thoại di động vệ tinh Bắc Đẩu đến đây cũng không dùng được nha.

“Cô ấy là quận chúa đời Minh, họ Chu!” Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ.

Không biết tên đầy đủ, nhưng có thể kêu gọi dòng họ, thật sự không có cách nào cả, cũng chỉ có thể thử một lần.

Nếu vẫn không thể đánh thức Ngân Dao quận chúa, vậy chỉ có thể hy sinh Hoa Hồng Máu.

Chỉ Sát cung chủ băng tuyết thông minh, lập tức hiểu ý tứ của hắn, đổi giọng: “Cô là Ngân Dao quận chúa, cô họ Chu.”

Thanh âm của Nhạc Sĩ có ma lực cường đại, lại phối hợp năng lực thôi miên, dù là tảng đá cũng có thể bị đánh thức.

Đôi mắt trống rỗng dại ra của Ngân Dao quận chúa nở rộ ra một điểm linh quang, lướt qua trong tích tắc.

Chương 1734: Đến điểm cuối (3)

“Cô là Ngân Dao quận chúa, cô họ Chu.”

Trong từng lần lặp lại, linh quang trong ánh mắt trống rỗng không ngừng nở rộ, càng lúc càng cường thịnh.

“Tôi, tôi là… Chu Huy Dao.” Linh quang trong mắt Ngân Dao quận chúa bỗng nhiên nở rộ, con mắt màu đỏ tươi tựa như hai bóng đèn nhỏ. Cô giơ cao cái loa nhỏ, giống như nhân vật chính manga nhiệt huyết thiêu đốt tiểu vũ trụ:

“Tôi là Chu Huy Dao (Zhū huī yáo)!”

Trương Nguyên Thanh thấy đốm đen trên lưng cô vang lên “Xẹt xẹt”, hóa thành từng mảng lớn khí đen, tiêu tán ở trong trời đêm.

Cha mẹ cô thật đúng là quỷ tài đặt tên, đại danh gọi là Trư Hội Giảo (Zhū huì yǎo - heo biết cắn), phong hào gọi là dâm dược (Yín yào). Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, cười nói:

“Heo biết cắn, không cần kêu lớn tiếng như vậy, cô sẽ đưa tới nhân viên công tác.”

Thân thể Ngân Dao quận chúa cứng ngắc, cô chợt xoay người, đưa cái loa nhỏ đến bên tai Trương Nguyên Thanh, sửa đúng nói:

“Chu Huy Dao, Chu Huy Dao, là Chu Huy Dao!”

Chỉ Sát cung chủ bên cạnh nhíu mày thật sâu, dùng một loại giọng điệu lạnh lùng vô cùng nói:

“Hai người là đang liếc mắt đưa tình sao?”

Ngân Dao quận chúa rất kiêng kị cô, lập tức cuộn cờ thu trống.

Chỉ Sát cung chủ hừ lạnh một tiếng, cảnh giác nhìn quanh mình, bọn họ ở giữa “chuồng gấu trúc” cùng khu chuồng kế tiếp, bên người là mảng lớn thực vật xanh hóa, dưới chân là đường nhỏ lát đá phiến, ven đường còn có hai cái ghế dài công cộng.

Cô thu hồi ánh mắt, giọng điệu nghiêm túc:

“Có chút không thích hợp, chúng ta gặp được nguy hiểm quá dày đặc rồi, nếu đây là điều bình thường, khu vườn đã sớm lộn xộn, quản lý viên phải không ngừng bổ sung nhân viên công tác mới, không ngừng dập tắt các nhân viên hắc hóa kia.”

“Nhưng trên thực tế, đạo cụ này ở Tùng Hải hơn hai mươi năm, vẫn luôn rất ổn định.”

Dọc đường, hầu như không có một chỗ khu chuồng nào là an toàn, bắt đầu đã gặp được quy tắc tổ hợp, sau đó chuồng khỉ, chuồng gấu trúc, bọn họ đều đã gặp phải nguy cơ, bị ô nhiễm.

Trương Nguyên Thanh đã sớm chú ý tới chi tiết nhỏ này, nhíu mày suy tư một lát, thử nói:

“Có khả năng, vấn đề xảy ra ở trên người chúng ta hay không?”

Ánh mắt Chỉ Sát cung chủ âm trầm, khẽ gật đầu: “Chị chính là ý tứ này, chúng ta đã bị nhằm vào, có thể là khí linh, có thể là thứ khác.”

“Khí linh nhằm vào sao, cố ý để khác thường bên trong vườn trở nên vô cùng sinh động, để chúng ta từng bước kinh tâm?”

Trương Nguyên Thanh lâm vào suy tư.

Lúc này, Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ:

“Tôi có cái nhìn khác.”

Trương Nguyên Thanh cùng Chỉ Sát cung chủ đồng thời nhìn về phía cô.

Giọng ngự tỷ của Ngân Dao quận chúa đột nhiên trầm thấp:

“Tôi từng thể nghiệm lực lượng ô nhiễm, tôi có quyền lên tiếng.”

“Nói.” Trương Nguyên Thanh cùng cung chủ trăm miệng một lời.

Ngân Dao quận chúa tìm từ nói: “Hai người còn nhớ rõ quy tắc chuồng khỉ không?”

Trương Nguyên Thanh trả lời, “Khỉ trong vườn không biết nói chuyện.”

Ngân Dao quận chúa nắm cái loa nhỏ, gật gật đầu:

“Vừa rồi Nguyên Thủy Thiên Tôn thiếu chút nữa biến thành khỉ, nguy cơ hung hiểm như vậy, lại chưa đưa ra biện pháp giải quyết, sổ tay nhân viên tồn tại là vì để nhân viên làm hết phận sự công tác, đối kháng quỷ dị, mà không phải đưa đồng bạn cho quỷ dị, cho nên vì sao không viết ra phương pháp giải quyết chứ?”

Không đợi Trương Nguyên Thanh cùng Chỉ Sát cung chủ trả lời, cô tiếp tục nói:

“Cái này chỉ có một loại khả năng, lực lượng ô nhiễm là thong thả, ở trong bất tri bất giác ảnh hưởng thân thể cùng tư tưởng, cũng sẽ không trực tiếp trí mạng. Các nhân viên áo lam sẽ ở trên đường tuần tra bất tri bất giác bị ô nhiễm, nhưng chỉ cần kịp thời phát hiện cùng xử lý, liền không có vấn đề.”

“Chỉ có nhân viên cực cá biệt ở trong quá trình tuần tra xảy ra sai lầm, chưa dựa theo sổ tay nhân viên chấp hành công tác, mới có thể làm sâu sắc ô nhiễm, chuyển hóa thành nhân viên đồ đen.”

“Nhưng chúng ta vừa mới tiến vào nơi này, rõ ràng chưa bao giờ bị ô nhiễm, vì sao nhảy vọt qua giai đoạn ‘tích lũy’, trực

tiếp ô nhiễm bùng nổ chứ?”

Mặc kệ là Nguyên Thủy Thiên Tôn dị hoá, hay là hắc hóa của cô, đều là trí mạng.

Cái này hiển nhiên là ô nhiễm bùng nổ sau khi đạt đến cực hạn, rất không hợp lý.

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc hạ phán đoán: “Trừ phi chúng ta đã sớm bất tri bất giác bị ô nhiễm.”

Nói xong, ba người lâm vào trầm mặc, mang toàn bộ chi tiết sau khi tiến vào vườn bách thú đều nhìn lại một lần, rốt cuộc là bị ô nhiễm khi nào?

Trương Nguyên Thanh ý niệm không đủ thuần, chỉ cần không đến mười giây, liền bỏ qua xét hỏi đến cùng, nhiệm vụ chủ tuyến của hắn là cứu Ma Nhãn, áp lực lớn nhất, không có cách nào chuyên tâm suy nghĩ.

Chương 1735: Đến điểm cuối (4)

“Trước đừng…”

Vừa định nói trước đừng nghĩ, cứu Ma Nhãn quan trọng hơn, liền thấy đôi mắt đẹp dưới mặt nạ của Chỉ Sát cung chủ nở rộ tinh quang:

“Chúng ta đã bỏ quên một cái chi tiết.”

“Bút ký của Vương Minh Minh có vấn đề, cửa phòng ngủ bị khóa, Vương Minh Minh không thể quay về phòng ngủ của mình, cho nên hắn mới đi gõ cửa sổ phòng ngủ khác, nhân viên ký túc xá bởi vậy lần lượt chết đi.”

“Nhưng trong bút ký chúng ta nhìn thấy, rõ ràng ghi lại mỗi một đêm đều có người mất tích, nơi này là tự mâu thuẫn phải không?”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh phát lạnh, không vào được phòng ngủ, cho nên mới “giết người”, như vậy trong bản bút ký không nên ghi lại từng dòng mất tích… Bút ký là ai viết?

Đệch, vốn tưởng rằng kịch tình ký túc xá đã kết thúc, không ngờ đặt ở nơi này chờ mình?

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía hai người bạn, các cô cũng đang nhìn Trương Nguyên Thanh.

Trong trầm mặc không tiếng động, Trương Nguyên Thanh thân là trung tâm nói:

"Đây có lẽ là một loại nguyền rủa, nguyền rủa cấp bậc rất cao, nhưng tôi hẳn là đã không có việc gì. Cung chủ trước mắt còn chưa gặp vận rủi, hẳn là cấp bậc của chị đủ cao, kháng được nguyền rủa ăn mòn, về phần quận chúa mà nói…"

Hắn không dám nói Ngân Dao quận chúa đã bài trừ tai họa ngầm, cho dù cô vừa mới tiếp nhận Phá Sát Phù rửa tội.

Dù sao nguyền rủa có thể ảnh hưởng mình có được Nhật chi thần lực, nói rõ Phá Sát Phù không xử lý được, trừ phi Thần Nhật Du ra tay.

"Vì sao sau khi tu vi tăng lên, ngược lại cảm thấy mình càng yếu đi!" Ngân Dao quận chúa hướng chủ nhân phát ra lên án.

Mình về sau cố hết sức không xen vào tranh đấu tầng cấp Chúa Tể, cố hết sức… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, "Thời gian không nhiều nữa, chúng ta tiếp tục tiến lên."

Đội ngũ dọc theo đường mòn uốn lượn chạy vội, hai ba phút sau, phía trước xuất hiện một cái hồ nhân tạo.

Mặt nước tối đen bình tĩnh, tỏa ra một tầng sương mỏng, trung ương hồ nước mọc một cái cây long não tráng kiện, cành lá cao vút như lọng, dây leo rủ xuống như rèm.

Giữa dây leo rậm rạp, mơ hồ có một đường nét hình người đầu gục xuống.

Ma Nhãn Thiên vương!

Trong lòng Trương Nguyên Thanh mừng rỡ, đang muốn lao tới bờ hồ, hắn từ trong lùm cây chạy ra, trong khóe mắt tầm nhìn, bỗng nhiên liếc thấy một con sư tử trắng cường tráng uy mãnh nằm úp sấp bên bờ.

Phanh gấp một cái!

"Trốn đi trốn đi."

Hắn dẫn theo cung chủ cùng Ngân Dao quận chúa trốn về phía sau lùm cây.

Hai người một thi cẩn thận thò đầu ra, đánh giá con sư tử trắng tư thế oai hùng bất phàm kia.

Nó tư thái lười biếng nằm ở bên bờ, híp mắt, giống như đang ngủ gật, thỉnh thoảng phe phẩy cái đuôi, biểu thị nó cũng chưa ngủ say.

"Sư tử trắng tiêu chuẩn gì?" Chỉ Sát cung chủ nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nếu chỉ là tiêu chuẩn cấp 7, vậy cô muốn mạnh mẽ chém giết.

"Tôi không rõ, tôi chưa bao giờ thấy nó ra tay, từ đầu tôi cho rằng nó là kẻ thủ hộ ngoại vi, nhưng xem xong sổ tay nhân viên, nếu không có gì bất ngờ, con sư tử trắng này hẳn là kẻ mạnh nhất khu vườn, tôi thậm chí hoài nghi Cẩu trưởng lão cũng không nhất định xử lý được nó." Trương Nguyên Thanh hạ giọng.

Chỉ Sát cung chủ ngẩn ra một phen, ngẫm nghĩ, nói: "Đã như thế, vậy cũng chỉ có dẫn dắt nó rời đi."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, bỗng nhiên nói:

"Nhạc Sĩ am hiểu truyền bá thanh âm, có thể ở dưới tình huống không quấy nhiễu sư tử trắng câu thông Ma Nhãn hay không? Ví dụ như sóng siêu âm sóng hạ âm gì đó, gã này bị nhốt ở khu vườn mấy tháng, biết khẳng định nhiều hơn chúng ta."

"Thanh âm sư tử trắng không nghe thấy, Ma Nhãn nhất định cũng không nghe thấy." Cung chủ phủ quyết ý tưởng kỳ lạ của hắn, nghiêng đầu suy tư chốc lát, nói:

"Nhưng quả thật có cái biện pháp liên hệ Ma Nhãn, nhưng lại sẽ không bị sư tử trắng phát hiện."

Cái gọi là đi trăm dặm tới chín mươi mới tính là một nửa, càng tiếp cận thành công, càng phải cẩn thận, không thể ngã ở trên vạch đích.

Trong sổ tay nhân chưa nói tới quy tắc của hồ nhân tạo, sư tử trắng là đối tượng cầu cứu của các nhân viên trong sổ tay, cấp

bậc cực cao, lại thêm cây long nhãn phong ấn Ma Nhãn cũng không thể xem nhẹ.

Có thể nói, một bước cuối cùng này, so với tầng tầng cửa ải trên đường đi còn khó khăn hơn.

Bởi vậy, Trương Nguyên Thanh mới sẽ đề xuất câu thông với Ma Nhãn trước, nghe đề nghị của vị Chúa Tể này.

Nhưng muốn vòng ra khỏi sư tử trắng liên lạc Ma Nhãn, ở dưới tình huống không có thiết bị thông tin, hầu như không làm được. Phái linh phó đi qua, hoặc Tinh Độn qua, đều sẽ quấy nhiễu sư tử trắng.

Cho nên nghe được Chỉ Sát cung chủ có cách vòng qua sư tử trắng liên lạc Ma Quân, Trương Nguyên Thanh vui sướng nắm lấy bàn tay nhỏ của cung chủ tỷ tỷ, "Biện pháp gì?"

Dẫn cô cùng nhau hành động quả nhiên là cử chỉ sáng suốt.

Chương 1736: Dắt tơ hồng (1)

Chỉ Sát cung chủ nhỏ giọng nói:

"Từng nghe nói tâm linh cảm ứng không, không cần thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác các cảm giác truyền thống này, mà dùng 'giác quan thứ sáu' đến truyền tư duy cùng cảm giác tin tức."

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: "Có cách nào để tôi cùng Ma Nhãn đạt thành tâm linh cảm ứng?"

"Rất đơn giản." Chỉ Sát cung chủ cười khẽ, từ ô vật phẩm lấy ra một đôi bao tay tơ lụa màu đỏ đội, nói:

"Chỉ có hai bên cực kỳ ăn ý, trải qua luyện tập thời gian dài, mới có thể tiến hành tâm linh cảm ứng, nhưng cái này không phải tuyệt đối. Có đôi khi, hai người thật lòng yêu nhau, tình đậm sâu, cũng có thể cảm xúc cộng hưởng, do đó sinh ra tâm linh cảm ứng."

Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, bỗng nhiên dâng lên dự cảm bất hảo, vội vàng ngắt lời:

"Chị chị chị muốn làm cái gì?"

“Đương nhiên là dắt mối tơ hồng thay cậu cùng Ma Nhãn.” Đôi mắt đẹp dưới mặt nạ màu bạc chớp chớp, mang theo vài phần trêu tức cùng nghịch ngợm, “Chẳng lẽ cậu muốn để chị, hoặc là âm thi quận chúa này tương thân tương ái với Ma Nhãn?”

“…”

Tôi là kiên quyết chống lại văn hóa đam mỹ! Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật vài cái, nhìn nhìn cung chủ, lại nhìn nhìn quận chúa, cuối cùng nhìn về phía Huyết Tường Vi, trầm ngâm nói:

“Cô ấy được không?”

Chỉ Sát cung chủ tức giận nói:

“Cậu nói xem, cô ấy tựa như một khúc gỗ, nếu se duyên cô ấy hữu dụng, chị dứt khoát lấy tảng đá chẳng phải là càng tốt hơn? Đương nhiên, cậu cũng có thể tiếp quản thân thể của cô ấy, nhưng cái đó và trực tiếp se duyên bản thể có cái gì khác nhau. Ồ ồ, chị hiểu rồi, đổi thành nữ trang dẫn dắt tơ hồng với Ma Nhãn sẽ làm cậu nhập vai tốt hơn phải không?”

“… Đừng nói nữa, vẫn là bản thể đi.” Trương Nguyên Thanh ôm mặt, tiếp nhận số phận khoát tay.

Nữ nhân này, rõ ràng ngoài miệng nói thương hắn, dẫn dắt tơ hồng cho hắn cùng người đàn ông khác, lại hưng phấn đôi mắt tỏa sáng.

“Được!” Khóe miệng Chỉ Sát cung chủ nở rộ nụ cười, lại từ ô vật phẩm lấy ra hai người giấy vẽ chú văn, người giấy là một nam một nữ, cắt giản dị tự nhiên, không khác gì đánh dấu WC nam nữ.

“Tôi muốn nam.” Trương Nguyên Thanh vội vàng nói.

Con ngươi Chỉ Sát cung chủ nổi lên hào quang hư ảo, nhìn về phía hồ nhân tạo, như là đang đánh giá cái gì.

Vài giây sau, cô nâng lên tay phải đeo bao tay đỏ, hướng không trung nhẹ nhàng nhón một cái, như là bắt lấy sợi dây vô hình. Cô kéo sợi dây đó lại, vòng quanh người giấy nữ quấn vài vòng.

Sau đó, làm tương tự vậy vươn tay trái về phía Trương Nguyên Thanh, kẹp sợi dây, vòng qua người giấy nam quấn vài vòng.

Làm xong tất cả cái này, Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng xếp hai tờ giấy cùng một chỗ.

Hai người giấy như là bị nhựa cao su dính chặt, không thể tách ra.

“Nhắm mắt lại, tập trung tinh thần cảm ứng, cậu có thể ở trong thức hải cảm ứng được linh hồn của Ma Nhãn.” Chỉ Sát cung chủ nói xong, tò mò nói: “Cậu bây giờ đối với Ma Nhãn có cảm giác gì?”

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một lúc lâu, nói: “Không cứu ra Ma Nhãn, tôi sống cũng không có ý nghĩa nữa.”

Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ: “Eo ~”

Cô cũng là không làm ra được biểu cảm, bằng không bây giờ nhất định là vẻ mặt đầy chán ghét.

Chỉ cần có thể để mình cứu ra Ma Nhãn, nối tơ hồng đã tính là gì, bái đường thành thân mình cũng không sao cả… Trương Nguyên Thanh nhanh chóng điều chỉnh tâm tính, nhắm mắt lại, tiến vào minh tưởng.

Ý niệm dần dần bình tĩnh, tâm tình thả lỏng, như là ở đêm hè nào đó, ngồi ở dưới tàng cây hòe già uống trà, hưởng thụ gió đêm hiu hiu.

Hắn cảm giác được rồi, cảm giác được linh hồn nào đó, ngay trong thức hải, nhưng giống như cách một bức tường vô hình.

Có thể thấy được, không thể chạm đến.

Trương Nguyên Thanh thử khuếch tán tinh thần lực, câu thông với linh hồn kia:

“Ma Nhãn Thiên Vương? Ma Nhãn Thiên Vương “

Gió lạnh hiu hiu, cành lá tươi tốt của cây long nhãn lay động ở trong gió, vang lên xào xạc.

Ma Nhãn Thiên Vương ngủ say một giấc, hắn đã rất nhiều năm chưa nằm mơ rồi, hơn nữa vậy mà mơ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong mộng cảnh hiển nhiên so với trong hiện thực càng thú vị hơn, trong hiện thực hắn còn chưa trưởng thành lên, chưa biết mình muốn cái gì.

Trong mộng cảnh, bọn họ nắm tay thanh tẩy thế giới, dọn dẹp toàn bộ dơ bẩn cùng xấu xí, nghiền nát toàn bộ bất công cùng áp bách, thế giới không còn cường quyền cùng lừa gạt nữa, không có cậy mạnh bắt nạt yếu, không có lấy việc công làm việc riêng, không có quan hệ cởi quần áo.

Thế giới biến thành đầy tốt đẹp, chính như thế giới hắn lúc thiếu niên, hướng về mảng phế tích kia ở trong lòng thề.

Ngay tại lúc hắn hô to "Đây mới là thế giới trong lý tưởng của ta", đã tỉnh mộng.

Thế giới này vẫn xấu xí như cũ.

Bóng đêm nặng nề, gió đêm từ bốn phương tám hướng thổi tới, dây leo khẽ lay động, Ma Nhãn chậm rãi phun ra một ngụm khí đục, giống như thở dài.

Chương 1737: Dắt tơ hồng (2)

“Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Không biết vì sao, hắn bỗng nhiên rất nhớ nam nhân này.

Ma Nhãn Thiên Vương từng muốn mang hắn về Binh Chủ giáo, tự mình bồi dưỡng vị nhân tài cùng chung chí hướng này, bất đắc dĩ nay thành tù nhân.

Đoạn thời gian trước hắn cảm ứng được khí tức của Nguyên Soái, liền biết Thiên Vương Sợ Hãi từng tới Tùng Hải.

Nhưng lấy thực lực của Sợ Hãi, muốn ở trong phân bộ Tùng Hải cùng Nguyên Soái vây công cứu hắn ra, vẫn kém chút.

Bây giờ hy vọng thoát vây duy nhất của hắn là tiến vào phó bản, nhưng cái này cần thời gian.

Phó bản cấp Chúa Tể, phải mấy tháng mới có một lần, thậm chí một năm chỉ có một lần.

Một năm sau, không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể trưởng thành tới trình độ nào.

“Ma Nhãn Thiên Vương, Ma Nhãn Thiên Vương…”

Lúc này, tiếng lẩm bẩm thấp giọng truyền đến ở trong đầu.

Ma Nhãn thần dung mỏi mệt ngẩn ra một phen, sau đó, hắn ở trong thức hải cảm ứng được một linh hồn, đối phương ngay trong thức hải của hắn, lại cách một tầng chướng ngại không thể vượt qua.

“Ai?”

Ma Nhãn phát hiện mình chưa có bất cứ sự cảnh giác gì, chỉ cảm thấy đó là tồn tại quan trọng nhất, đáng giá tín nhiệm nhất trong sinh mệnh.

“Ta là Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Linh hồn trong thức hải đáp lại.

Ma Nhãn ngẩn người, một giây sau, đôi mắt ảm đạm nở rộ ra hào quang lóa mắt.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn! !”

Ý niệm nổ tung ở trong đầu hắn.

“Là ta, hê, ngươi phản ứng rất kích động đấy, có phải nhớ ta hay không? Khụ khụ, có phải rất muốn đi ra ngoài hay không?”

Ma Nhãn Thiên Vương trầm mặc vài giây, bỗng nhiên nhếch khóe miệng:

“Thú vị, ngươi rốt cuộc tới cứu ta rồi.”

Hắn tự nhiên mà vậy liền xác định mục đích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, giống như mọi người có sự ăn ý mãnh liệt, ngươi tới vườn bách thú, trừ cứu ta, còn có thể là vì cái gì?

Dù sao ngươi từng yêu ta như vậy… Ma Nhãn Thiên Vương dùng sức lắc lắc đầu, giũ đi ý niệm kỳ quái.

“Đúng vậy, ta tới cứu ngươi, ta xuyên qua tầng tầng cửa ải nguy hiểm, trải qua vô số nguy cơ, chính là vì đưa ngươi từ nơi này cứu ra. Ặc, xin bỏ qua nội dung ở trên, ta chủ yếu là muốn hướng ngươi hỏi một ít tình báo.”

“A, ngươi tới vườn bách thú, chỉ là muốn hướng ta hỏi tình báo?”

“Đừng hiểu lầm, ý tứ của ta là, hỏi tình báo cứu ngươi ra ngoài.”

“Vậy còn tàm tạm, ngươi phản bội Ngũ Hành Minh rồi?”

“Không có, là Sợ Hãi ép ta tới nơi này cứu ngươi.”

“Sợ Hãi ép ngươi? A, Sợ Hãi không ép ngươi, ngươi có phải vĩnh viễn sẽ không đến hay không?”

Hai người thông qua tơ hồng dẫn dắt, ở trong đầu thông thuận trao đổi, nhưng Ma Nhãn Thiên Vương thường thường sẽ có cảm xúc, mà Trương Nguyên Thanh mỗi lần ở lúc đối phương có tình cảm, liền vội kinh hãi giải thích

“Ta hiểu rồi.” Ánh mắt Ma Nhãn Thiên Vương tìm kiếm ở bờ hồ, “Nghĩ cách dẫn dắt rời đi sư tử trắng, cấp bậc của nó rất cao, nó là hóa thân của lực lượng khí linh, chuyên môn xử lý quỷ dị chạy ra ngoài, các ngươi không phải đối thủ của nó.”

“Cây long nhãn không có lực công kích, ngươi có thể coi nó là đường ống vận chuyển năng lượng, nó không có lúc nào là

không rút lấy linh lực của ta, vận chuyển cho vườn bách thú. Chỉ cần có ngoại lực công kích, nó rất dễ dàng sẽ thỏa hiệp, không thỏa hiệp, các ngươi hủy nó là được."

"Cái hồ này có cổ quái, trong hồ không có phản ứng sinh mệnh, nhìn thấy thuyền bên bờ chưa, đó hẳn là phương pháp duy nhất băng qua hồ. Đương nhiên, nếu ngươi có thể uy hiếp cây long nhãn đưa ta về bên bờ cũng được, nó có thể vượt qua hồ nước."

"Hiểu rồi." Trương Nguyên Thanh yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Hắn vừa muốn kết thúc câu thông, bỗng nhiên nghe Ma Nhãn Thiên Vương nói:

"Ngươi có phải dùng đạo cụ kỳ quái của nghề nghiệp Nhạc Sĩ câu thông với ta hay không?"

"Đúng vậy."

Ma Nhãn trầm mặc.

Một hồi lâu sau, tiếng hắn truyền đến: "Làm không tệ, lần sau đừng làm như vậy nữa."

"Được."

Trương Nguyên Thanh mở mắt, ngay lập tức nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ:

"Cung chủ, cắt tơ hồng."

"Ồ, không thú vị như trong truyện viết, cậu cũng chưa lộ ra cảm tình quyết chí thề không dời, tình cảm so với vàng còn bền hơn." Chỉ Sát cung chủ tựa như có chút thất vọng, làm một cái tư thế tay kéo, hướng về hư không xoẹt một cái.

Thần con mẹ nó tình cảm so với vàng còn bền hơn, tôi đối với Ma Nhãn tình so với vàng còn bền hơn chị rất vui vẻ? Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm.

Khoảnh khắc tơ hồng "cắt đứt", loại cảm giác vô hạn nhu tình, vô hạn thương tiếc kia của hắn đối với Ma Nhãn đã biến mất.

Nghĩ hẳn Ma Nhãn cũng vậy.

“Thật ra không cần cắt, lấy cấp bậc của Ma Nhãn, qua nửa phút nữa hiệu quả của tơ hồng liền biến mất.” Cô nói.

Trương Nguyên Thanh không quan tâm cô, thò đầu ra khỏi bụi cây, cẩn thận nhìn quanh, quả nhiên ở chỗ sư tử trắng nằm, thấy được một góc con thuyền đưa đò.

Đó là một chiếc thuyền gỗ nhỏ hai đầu hơi nhếch lên, lẳng lặng nổi ở mặt nước.

Hắn rụt đầu về, mang lời của Ma Nhãn thuật lại cho quận chúa cùng cung chủ.

Chương 1738: Dắt tơ hồng (3)

“Chị đến phụ trách dẫn dụ sư tử trắng, nhưng không thể xác định cụ thể có thể kéo dài bao lâu.” Chỉ Sát cung chủ nói, “Sư tử trắng là hóa thân lực lượng khí linh, vậy chị nhiều nhất chỉ có thể cầm chân ba phút, không, một phút đồng hồ.”

Cái này hiển nhiên quá ngắn.

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, lấy ra Giày Hoạt Sạn cùng Đai Ngọc Thanh Đế và Pháp Bào âm Dương, “Ba món đạo cụ này chị mang theo, công năng của chúng nó rất mạnh, hữu dụng đối với chị.”

Hiệu quả vô địch của Giày Hoạt Sạn, thuật trường sinh cùng hóa thú của Đai Ngọc Thanh Đế, cùng với bị động của Pháp Bào âm Dương, đều là kỹ năng giữ mạng rất mạnh.

Có mấy thứ này, lại thêm thực lực, đạo cụ của bản thân cung chủ, cầm chân vài phút nghĩ hẳn không khó.

“Cậu thật nhiều thứ tốt.” Chỉ Sát cung chủ vui vẻ thu hồi đạo cụ.

Cô lập tức lao ra khỏi bụi cây, vạn sợi tơ phía sau “ẦM” nổ tung, ngưng tụ thành một cây côn mềm dài mười mấy mét, hung hăng đập về phía sư tử trắng nơi xa.

Sư tử trắng thoải mái chợp mắt, chợt mở con mắt màu vàng.

Bóng trắng lóe lên, liền nghe “PHÀNH” một tiếng, côn mềm đập nát nham thạch chắc chắn xây bên bờ, đã đánh trượt.

Trong con mắt màu vàng của sư tử trắng chiếu rọi ra bóng dáng Chỉ Sát cung chủ, nó tựa như bị chọc giận, lông bờm dựng thẳng từng sợi, ngẩng đầu rít gào.

"GRAO!"

Sư tử trắng nhe răng trợn mắt, tứ chi như bay, hóa thành bóng trắng chạy tới.

Cây côn mềm tán loạn thành ngàn vạn sợi tơ, nhanh chóng rụt về, Chỉ Sát cung chủ không nhanh không chậm thuận gió lao lên, hướng về chỗ sâu trong bóng tối lao đi.

Bóng đỏ bóng trắng truy đuổi đi xa.

Đợi lúc không nhìn thấy bóng dáng của hai bên, Trương Nguyên Thanh lập tức mang theo hai âm thi nhảy ra, chạy về phía thuyền nhỏ bỏ neo trên mặt hồ.

Mặt hồ tối đen, không có một chút gợn sóng nào, rõ ràng gió đêm hiu hiu, vùng hồ này lại giống như một đầm nước lặng.

Tĩnh mịch làm người ta sợ hãi.

Đại viện ngón đen tường trắng, một luồng hào quang xanh lá đáp xuống nóc nhà, hóa thành Teddy lông xoăn.

Cẩu trưởng lão quan sát căn nhà cỏ ba tầng sân này, đảo qua cẩn thận mỗi một góc, thời gian này không có khả năng có du khách, nhân viên công tác cũng đều tan ca rồi.

Trong bóng đêm, nhà cổ yên tĩnh không tiếng động.

Nó chưa phát hiện bất cứ nhân vật đáng ngờ, khí tức đáng ngờ nào, di tích cổ này bình thường không thể bình thường hơn nữa.

Suy tư vài giây, trong mắt Cẩu trưởng lão hiện lên hào quang xanh biếc nồng đậm, cái tai dài rủ xuống khẽ động.

Gió mang đến tiếng của thực vật.

Nó tập trung tinh thần nghe một lát, trong đôi mắt như cúc áo chảy xuôi ra hào quang nổi giận.

Thực vật của nhà cổ nói cho hắn, ban đêm gió êm sóng lặng, không có bất luận kẻ nào đến nơi này.

Tất cả đều là kế điệu hổ ly sơn.

Người sau lưng lợi dụng tình cảm của hắn cùng Trương Tử Chân, lừa hắn từ Tùng Hải đến nơi này.

Mục đích chân thật là… Cứu Ma Nhãn!

Cẩu trưởng lão hóa thành một đạo hào quang xanh lục, lao vút lên trời.

…

Trương Nguyên Thanh cúi người nhặt lên một cục đá, bấm tay bắn ra.

Hòn đá bắn nhanh, hòn đá vốn nên bay ra mấy chục mét, ở khoảnh khắc lướt về phía mặt hồ, tựa như bị lực lượng nào đó áp chế, rơi thẳng tắp vào trong hồ.

Không bay qua được? Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh lập tức ngưng trọng.

Vậy độn thuật thì sao?

Không dám mạo hiểm, hắn nằm úp sấp ở bên bờ, thật cẩn thận vươn tay về phía mặt hồ, chưa cảm giác được có lực lượng đáng sợ gì lôi kéo.

Nghĩ một chút, hắn vươn tay về phía hồ nước.

Nước hồ lạnh lẽo, xúc cảm không khác gì với nước bình thường, nhưng trong tầm nhìn của Trương Nguyên Thanh lại nhảy ra tin tức vật phẩm:

“Tên: Nhược Thủy”

“Loại hình: Nước”

“Công năng: chìm”

“Giới thiệu: Tương truyền Phượng Lân Châu là nơi một vị tồn tại không thể miêu tả sống, Nhược Thủy chìm mọi sự vạn vật cách trở người phàm triều kiến, chỉ có Lân Mộc trên Phượng Lân Châu mới có thể nổi ở trên Nhược Thủy. “

“Ghi chú: Vạch trọng điểm —— Lân Mộc. “

Thế mà là Nhược Thủy, Nhược Thủy trong truyền thuyết, lão ba năm đó chế tạo vườn bách thú, rốt cuộc đã dùng bao nhiêu kỳ trân dị bảo? Phong ấn trong vườn bách thú rốt cuộc là cái gì!

Trương Nguyên Thanh kinh ngạc.

Hắn nhịn không được nhìn về phía chiếc thuyền gỗ kia nổi ở trên mặt nước, dựa theo giới thiệu thuộc tính vật phẩm, chiếc thuyền này là Lân Mộc chế tạo?

Cây long nhãn nhốt Ma Nhãn, là một cây Lân Mộc?

"Đừng lãng phí thời gian nữa." Ngân Dao quận chúa nắm cái loa nhỏ nhắc nhở: "Cậu đã lãng phí bốn mươi giây rồi."

"Tôi biết tôi biết rồi…"

Xuất phát từ bảo hiểm, Trương Nguyên Thanh quyết định để Huyết Tường Vi ngồi thuyền qua, nếu tất cả đều ổn, hắn sẽ đích thân ngồi thuyền.

Thời gian có hạn, nhưng cẩn thận nên có vẫn phải có.

Nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, Huyết Tường Vi đi đến bên bờ, tung người nhảy về phía thuyền gỗ.

Chương 1739: Cứu ra Ma Nhãn (1)

"Thùng!"

Cô vững vàng đáp ở mép thuyền, sau đó ở dưới mệnh lệnh của Trương Nguyên Thanh, bắt đầu chèo thuyền.

Thuyền nhỏ chậm rãi chạy về phía giữa hồ, lưu lại một tuyến đường hơi nổi lên nếp nhăn.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh và Ngân Dao quận chúa truy đuổi thuyền nhỏ, nhìn nó dần dần tiếp cận cây long nhãn.

Nhưng đúng lúc này, chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Thuyền gỗ vốn di chuyển bình thường, quỷ dị chìm xuống, từng chút một chìm xuống.

Trương Nguyên Thanh và Ngân Dao quận chúa trơ mắt nhìn nước hồ bao phủ qua hai chân, eo, bả vai Huyết Tường Vi, cuối cùng biến mất trên mặt hồ.

Thuyền nhỏ không chút dấu hiệu chìm nghỉm, chưa gặp công kích, cũng chưa phát ra động tĩnh lạ, kéo theo âm thi trên thuyền cứ như vậy chìm vào đáy hồ.

Nhìn Huyết Tường Vi biến mất trên mặt hồ, Trương Nguyên Thanh đau lòng một phen.

Âm thi này đi theo bên người hắn lâu nhất, từ Siêu Phàm làm bạn đến Thánh Giả. Tuy luôn coi cô thành tiêu hao phẩm, nhưng khi Huyết Tường Vi thật sự bỏ hắn mà đi, trong lòng vẫn có sự không nỡ mãnh liệt.

Nhưng bây giờ không phải lúc đau lòng tổn thất.

"Tại sao có thể như vậy?"

Trương Nguyên Thanh ngạc nhiên nhìn về phía Ngân Dao quận chúa, người sau lắc lắc đầu, trong cái loa nhỏ truyền ra tiếng chần chờ:

"Vô duyên vô cớ chìm xuống, chưa phát hiện có cái gì khác thường."

Tại sao có thể như vậy. Trương Nguyên Thanh nhíu mày, lâm vào trầm ngâm.

Chẳng lẽ ngồi thuyền vượt nước không phải lựa chọn chính xác? âm thi không thể vượt nước? Thuyền đột nhiên rò?

Có quá nhiều khả năng, sự tình lập tức trở nên khó giải quyết.

Đang lúc khó hiểu, mặt hồ đột nhiên nổi lên cái gì, chăm chú nhìn lại, là chiếc thuyền nhỏ kia chìm vào đáy hồ.

Thuyền nhỏ hai đầu hơi vểnh lên lại nổi lên, nhưng trên thuyền đã không thấy bóng dáng Huyết Tường Vi.

Điều này làm sự tình thoạt nhìn, giống như là thuyền nhỏ có ý thức chìm nghỉm, đã xử lý người trên thuyền.

Trương Nguyên Thanh biến sắc: "Không đúng, phương thức ngồi thuyền qua sông không đúng, cái hồ này là có quy tắc, không phải đơn giản lên thuyền là được, chúng ta phải biết quy tắc là cái gì."

Đầu tiên có thể xác định, thuyền là có thể nổi trên mặt hồ.

Lựa chọn lợi dụng thuyền nhỏ vượt hồ hẳn là không sai, nhưng trong đó thiếu tin tức mấu chốt, cũng chính là quy tắc.

"Nhưng chúng ta làm sao biết quy tắc?" Ngân Dao quận chúa có chút khó khăn, "Trong sổ tay nhân viên không có ghi lại,

hơn nữa thời gian của chúng ta không nhiều."

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, quận chúa ơi quận chúa, lúc này cô còn muốn tăng thêm sự lo âu của tôi, cần cô làm gì.

Nhưng không thể không thừa nhận, quận chúa là đúng, thời gian không nhiều.

Cẩu trưởng lão bất cứ lúc nào cũng có khả năng quay về, Nữ Nguyên Soái cũng vậy. Trí mạng nhất là, Chỉ Sát cung chủ không cầm chân được bao lâu, một khi sư tử trắng quay về, bọn họ chỉ có thể đào tẩu.

Hành động cứu viện Ma Nhãn tuyên bố thất bại.

Cũng đã đến một bước này, nếu thất bại trong gang tấc, Trương Nguyên Thanh cảm thấy mình sẽ tức hộc máu.

Phải nghĩ cách mò mẫm ra quy tắc của hồ Nhược Thủy.

Nhưng trong sổ tay nhân viên không ghi lại quy tắc của hồ Nhược Thủy, mà tìm khắp ký túc xá cũng chưa tìm được sổ tay bộ phận phần sau.

Kỹ năng Gương Yata đang phục hồi, không thể chế tạo phân thân, Huyết Tường Vi đã không còn.

Coi Tham Lam Thần Tướng là vật hi sinh không thể nghi ngờ là hành vi phá gia chi tử, hơn nữa chưa chắc có thể trong mốt lần mò ra quy tắc chính xác.

Bọn họ không có âm thi cấp thấp đảm đương vật hi sinh mò mẫm quy tắc, mà Nhược Thủy quá mức nguy hiểm, cơ bản không có tỷ lệ cho phép sai lầm.

Còn có thể từ nơi nào đạt được quy tắc?

Đột nhiên, trong đầu Trương Nguyên Thanh lóe lên linh quang, sổ tay nhân viên là không có, nhưng nhân viên có nha.

Vì sao không hỏi nhân viên?

Nhân viên trong vườn bách thú, là vô cùng khát vọng trợ giúp du khách.

"Tìm nhân viên, chúng ta đi tìm nhân viên." Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, nhìn về phía Ngân Dao quận chúa,

“Nhân viên sẽ nói cho chúng ta biết quy tắc của hồ Nhược Thủy.”

Hai người dọc theo đường lúc tới đây quay về.

Ma Nhãn Thiên Vương giữa hồ, nhìn hai bóng người bên bờ nhanh chóng rời đi, biến mất ở trong đêm đen, nhịn không được nhíu nhíu mày.

“Không thích hợp, vì sao thuyền chìm?” Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía tán cây tươi tốt trên đỉnh đầu: “Lão thụ yêu, ngươi biết không.”

Cây long nhãn lắc lư cành lá.

“Ngươi nói Cẩu trưởng lão lập tức sẽ trở lại, bảo ta đừng đắc ý?” Ma Nhãn Thiên Vương nhếch khóe miệng, “Chờ thoát khốn, ta đưa ngươi đi sa mạc tây bắc, trồng ngươi đến chỗ Tu La bế quan.”

Tán cây run rẩy một trận.

Ven đường chưa nhìn thấy Chỉ Sát cung chủ và sư tử trắng, nhưng dấu vết chiến đấu cực kỳ rõ ràng, đấu đá cây cối ngã xuống ngổn ngang, bụi cây đều bị nhổ trụi, lá rụng hỗn độn phân tán, phủ kín con đường ngắm cảnh.

Tình hình chiến đấu có chút kịch liệt nha… Trương Nguyên Thanh đẩy nhanh bước chân.

Chương 1740: Cứu ra Ma Nhãn (2)

Rốt cuộc, ở trên đường xuyên qua chuồng gấu trúc, tới chuồng khỉ, bọn họ thấy một nhân viên đồng phục màu lam, từ hướng chuồng khỉ đi tới.

Vị nhân viên đồng phục màu lam này không nhìn dấu vết chiến đấu ven đường, tuần tra đâu vào đấy.

Nhân viên tuần tra tựa như chỉ nhằm vào quỷ dị cùng ô nhiễm, không phụ trách chiến đấu… Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ, vừa nghênh đón.

Nhìn thấy du khách chạy về phía mình, tên đồng phục màu lam kia quả nhiên hỏi ra vấn đề cơ giới hóa:

“Xin hỏi, ngài cần trợ giúp sao?”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng đáp lại: “Đúng vậy, tôi cần.”

Trong nháy mắt này, mũ lưỡi trai của nhân viên đồng phục màu lam cũng không khỏi nâng lên mấy cm, giọng điệu cũng đã thêm sự tươi sống của nhân loại, vội vàng nói:

“Xin hỏi tôi có thể giúp ngài cái gì? Xin hỏi, tôi có thể giúp ngài cái gì!”

Nếu tôi nói, có thể giúp tôi cứu ra Ma Nhãn hay không, gã này có thể quay đầu chạy lấy người hay không? Ý nghĩ này chợt lóe qua âm trong đầu Trương Nguyên Thanh, hắn quyết định vững vàng trước đã, nói:

“Xin nói cho tôi biết quy tắc của hồ Nhược Thủy.”

Nhân viên đồng phục màu lam trầm mặc, tựa như là chưa từng gặp được du khách hỏi quy tắc, đại khái bốn năm giây, hắn nói:

“Thuyền nhỏ bên hồ sẽ đưa anh giữa hồ, nhưng thuyền nhỏ chỉ có thể chở một người.”

Lời của nhân viên đồng phục màu lam, khiến Trương Nguyên Thanh đột nhiên biến sắc, hắn đã biết Huyết Tường Vi vì sao chìm vào đáy hồ.

Lúc ấy ở trên thuyền không chỉ một mình Huyết Tường Vi, có cái gì, đã theo Huyết Tường Vi lên thuyền.

Mặc kệ là hắn hay là Chỉ Sát cung chủ, đều không có phát hiện

Trương Nguyên Thanh cảm giác phía sau lưng có chút rét run, một cơn lạnh lẽo khôn kể trào lên trong lòng.

Tựa như nhân vật chính trong câu chuyện khủng bố về nhà, hưởng thụ bữa tối người nhà làm, hoà thuận vui vẻ với vợ con, ngày hôm sau tỉnh lại mới nhớ ra, vợ con đã chết nhiều năm.

Có cái gì vẫn luôn đi theo bọn họ, từ đầu tới đuôi, hắn cùng cung chủ đều chưa phát hiện.

Nhân viên đồng phục màu lam tràn đầy chờ mong hỏi: “Xin hỏi, ngài còn cần trợ giúp không?”

Trương Nguyên Thanh lấy lại bình tĩnh, nói: “Hết rồi, cảm ơn.”

Nhân viên đồng phục màu lam có chút thất vọng, lại nhìn về phía Ngân Dao quận chúa: “Xin hỏi, ngài cần hỗ trợ không?”

Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ: “Không.”

Nhân viên đồng phục màu lam thất vọng rời khỏi.

Hắn mới vừa đi, Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Có cái gì đi theo chúng ta!”

Ngân Dao quận chúa nhìn xung quanh, con mắt màu đỏ tản mát ra hào quang yêu dị.

Nhưng mặc kệ cô cố gắng cảm ứng như thế nào, đều không thể tìm được người thứ 3.

Cảm giác vô lực cùng sợ hãi lên men ở trong lòng quận chúa.

Trương Nguyên Thanh thì lấy ra gương quỷ, soi loạn một phen đối với xung quanh, cũng chưa tìm được thứ đáng ngờ. Hắn sau đó thi triển phệ linh, vẫn không có thu hoạch.

Nếu lúc trước lấy tấm gương kia treo ở địa cung Thủy Hoàng Đế, tấm gương đó có thể soi ra dạ du, ở phương diện “soi quỷ”, mạnh hơn gương quỷ nhiều lắm.

“Kẻ địch chưa biết, chúng ta gặp kẻ địch chưa biết.” Trong cái loa nhỏ của Ngân Dao quận chúa truyền ra thanh âm dồn dập:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, đề nghị của tôi là lập tức rời khỏi nơi này, nó tất nhiên đã quan sát được chúng ta đã phát hiện nó, tiếp tục ở lại nơi này, có thể sẽ dẫn phát biến hóa nào đó chưa biết.”

“Mà chúng ta thậm chí không thể phát hiện được nó, càng đừng nói thanh trừ. Từ bỏ cứu vớt Ma Nhãn đi.”

Đây là đề nghị cô đưa ra sau khi cân nhắc lợi hại.

Bây giờ đã làm rõ quy tắc, lại gặp phải vấn đề khó càng thêm khó giải quyết, mà giải quyết vấn đề khó này, lại không biết quá trình sẽ xảy ra bao nhiêu rắc rối.

Thời gian để lại cho bọn họ so với để lại cho đội tuyển bóng đá quốc gia còn ít hơn.

Quá khó rồi.

“Đừng vội đừng vội, cho tôi nửa phút nữa…” Trương Nguyên Thanh liên thanh nói.

Kiêng kị quỷ dị đi theo ở bên người khiến hắn không thể tĩnh tâm suy nghĩ, thời gian lại còn lại không nhiều, trong lúc nhất thời nôn nóng trán đổ mồ hôi.

Trong lo âu, hắn nâng tay, đầu ngón tay ấn lên trán, vầng sáng màu trắng ngà sáng lên, như nước chảy lan tràn cả khuôn mặt.

Rất nhanh, mặt Trương Nguyên Thanh liền biến thành Mặt Trắng giả dối gian hoạt trong vở kịch.

Ngân Dao quận chúa biết Mặt Trắng tượng trưng cho cân nhắc, yên lặng khoanh tay đứng ở một bên, không dám lên tiếng quấy rầy.

—— Trong toàn bộ nữ giới Trương Nguyên Thanh biết, dâm dược quận chúa (Ngân Dao quận chúa) là hiểu biết hắn nhất, hầu như biết toàn bộ đạo cụ của hắn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đại khái nửa phút sau, Trương Nguyên Thanh giải trừ mặt nạ, cười lạnh nói:

“Tôi nghĩ được biện pháp rồi.”

Cảm xúc của hắn ở dưới tác dụng của trả giá của đạo cụ, trở nên hỉ nộ vô thường.

“Biện pháp gì?”

Ngân Dao quận chúa vội hỏi.

Chương 1741: Cứu ra Ma Nhãn (3)

Trương Nguyên Thanh xoay người, sải bước quay về, vừa đi vừa nói:

“Còn nhớ trong quy tắc điều thứ tư cùng điều thứ chín nói như thế nào không, gấu trúc là động vật đáng giá tôn kính, phải cúi đầu; Gặp được đồng nghiệp đồng phục màu đen, phải lớn tiếng kêu gọi, đưa tới người quản lý cùng đồng nghiệp khác.

“Nhưng nếu người quản lý và đồng nghiệp chưa đáp lại, có thể hướng gấu trúc cùng sư tử trắng xin giúp đỡ.

“Có thể thấy được gấu trúc là hình tượng chính diện, tôi thậm chí hoài nghi, cô sở dĩ nhìn thấy gấu trúc hung ác, chính là vì tên kia đuổi theo cô, gấu trúc nhìn chằm chằm không phải cô, mà là quỷ dị bên cạnh cô.”

Ngân Dao quận chúa theo bản năng đưa tay sờ về phía sau lưng.

Bọn họ vốn là ở giữa chuồng gấu trúc cùng chuồng khỉ, chạy chậm tiến lên, mười mấy giây đã tới chuồng gấu trúc.

Xuyên qua hàng rào lưới sắt cao cao, Trương Nguyên Thanh lại một lần thấy con gấu trúc lười nhác, bẩn thỉu kia, nó đã tỉnh, đang ôm trúc non cắn ăn, hàm răng cực tốt thuần thục tước đi vỏ xanh tầng ngoài trúc, ăn miếng lớn.

“Trèo vào, đừng dùng kỹ năng.” Trương Nguyên Thanh nói.

—— Trong lúc hành động ở vườn bách thú, hắn vẫn luôn để Y Xuyên Mỹ duy trì ảo thuật, bảo đảm đặc thù trang phục nhân viên bên ta không bị thực vật ghi nhớ.

Một người một thi tung người phóng qua hàng rào lưới sắt cao cao, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Tựa như nghe thấy động tĩnh, gấu trúc đang ngồi ở trong rừng trúc ăn cơm, nghiêng đầu nhìn qua.

Ngân Dao quận chúa tựa như bị dọa sợ, theo bản năng dựa vào bên người Trương Nguyên Thanh, cái loa nhỏ truyền đến giọng run rẩy:

“Nó, nó giống với lần trước…”

Quỷ dị ngay tại bên cạnh Ngân Dao quận chúa? Trương Nguyên Thanh kéo cô từ phía sau ra, nhẹ nhàng đẩy về phía trước, “Đi qua, nhớ cúi đầu.”

Ngân Dao quận chúa nắm chặt cái loa nhỏ, do dự một phen, cắn răng, bước qua.

Cô tới ngoài rừng trúc nhỏ, hướng về gấu trúc cúi đầu thật sâu.

Mà lúc này, gấu trúc tròn vo vứt cây trúc, cất bước trầm ổn mạnh mẽ, chậm rãi đi về phía Ngân Dao quận chúa.

Đôi mắt đen như hạt đậu của nó thế mà lại có vài phần ngưng trọng, vòng quanh Ngân Dao quận chúa bắt đầu xoay quanh.

Xoay mỗi một vòng, vẻ mặt nó liền dữ tợn thêm một phần, sau ba vòng, nó đã nhe răng trợn mắt, hết sức hung ác.

Trương Nguyên Thanh chú ý tới, hai chân Ngân Dao quận chúa bắt đầu như nhũn ra, con ngươi màu đỏ tươi yêu dã liên tục rung động.

Gấu trúc quận chúa cảm giác được không giống với trong mắt hắn, cô thừa nhận áp lực cực lớn.

"Đừng nhúc nhích!" Trương Nguyên Thanh cao giọng nhắc nhở, "Nếu cô không chịu nổi, tôi có thể khống chế thân thể cô."

Vừa mới dứt lời, hung ác gấu trúc đột nhiên bổ ngã Ngân Dao quận chúa, mở ra răng nanh sắc bén, cắn một phát về phía cái cổ trắng trẻo của Ngân Dao quận chúa, tiếp theo đó là lắc đầu trí mạng.

"Xẹt xẹt."

Trên người Ngân Dao quận chúa truyền đến tiếng nổ vang nước lạnh đổ vào chảo dầu, từng mảng lớn khói đen nồng đậm bốc hơi.

Làn khói đen này cũng chưa tiêu tán, ở giữa không trung hóa thành một khuôn mặt người khủng bố, mang theo không cam lòng quan sát gấu trúc một lát, liền chạy về phía khu vực ngoại vi của vườn bách thú.

Gấu trúc nhả miệng, đối với Ngân Dao quận chúa như bỏ giày rách, cất bước chân lười biếng trở lại tại chỗ, ôm lấy cây trúc chưa ăn xong, hết sức chuyên chú gặm ăn.

Phù, xử lý xong… Trương Nguyên Thanh vội bước lên phía trước xem xét, phát hiện cổ Ngân Dao quận chúa hoàn hảo không tổn hao gì, chỉ có hai hàng dấu răng nhợt nhạt.

Gấu trúc công kích cũng chưa nhằm vào cô.

Nhưng Ngân Dao quận chúa tựa như sinh ra bóng ma tâm lý rất mạnh đối với gấu trúc, nhanh chóng lui về phía sau, cái loa nhỏ thúc giục: "Mau chóng rời đi."

Một người một thi nhảy ra khỏi chuồng gấu trúc, lúc này mới có thời gian thảo luận làn khói đen vừa rồi:

“Đó là cái gì?”

“Quỷ dị trong vườn.”

“Tôi biết, tôi nói bản chất của nó là cái gì?”

“Tuy tôi sống lâu hơn cậu mấy trăm năm, nhưng tôi cũng không biết.”

“Ồ, vậy bỏ đi “

Chạy bước nhỏ quay về hồ Nhược Thủy, lúc này, chiếc thuyền nhỏ kia đã tự quay về bên bờ, lẳng lặng nổi ở mặt hồ.

Dựa theo quy tắc đi thuyền, mình cần mang linh phó “phun” ra trước, bảo đảm một người lên thuyền, nhưng linh hồn của mình có sứt mẻ, có sợi chỉ cung chủ lấy linh hồn bện, cái này tính là một người hay hai người?

Trương Nguyên Thanh có chút không nắm chắc.

Đã như vậy, cũng chỉ có thể để âm thi xuất động, vì thế, hắn nhìn về phía Ngân Dao quận chúa.

Ngân Dao quận chúa giả bộ mình là một âm thi không có đầu óc.

Quận chúa, tố chất nghề nghiệp của cô còn chờ tăng lên nha, quay đầu viết một quyển sổ tay nhân viên cho cô, tiêu đề gọi là “xung phong hãm trận vì chủ nhân như thế nào” hoặc là “như thế nào lấy lòng chủ nhân tốt hơn”… Trương Nguyên Thanh tức giận nói:

“Cô là tự mình đi, hay tôi khống chế thân thể cô đi xuống?”

Chương 1742: Tây bắc rất xa (1)

Ngân Dao quận chúa yên lặng đi về phía thuyền nhỏ, cái loa nhỏ nhỏ giọng lên án: “Đàn ông quả nhiên đều vô tình, một khắc trước còn ân sủng có thừa, ngay sau đó liền ban thưởng lụa trắng cùng rượu độc.”

Cô nhảy “rầm” đến thuyền nhỏ, thật cẩn thận thu lại cái loa, nhét vào túi, bắt đầu chèo thuyền.

Thuyền nhỏ phá vỡ mặt nước bình tĩnh, di chuyển ở mặt hồ nổi lên nếp nhăn, khi đi ngang qua nơi Huyết Tường Vi chìm

nghỉm, Trương Nguyên Thanh thông qua dấu ấn thức hải, cảm nhận được Ngân Dao quận chúa khẩn trương.

Chờ thuyền nhỏ bình an vô sự lướt qua nơi đó, quận chúa khẩn trương lại biến thành khẽ nhảy nhót.

Rốt cuộc, thuyền nhỏ đến bên cạnh cây long nhãn.

Trương Nguyên Thanh nhìn thấy Ngân Dao quận chúa lấy ra cái loa nhỏ, triển khai đối thoại với Ma Nhãn, cách quá xa, nghe không rõ nội dung cụ thể.

Nhưng không bao lâu, Ngân Dao quận chúa thu lại cái loa nhỏ, mười ngón tay đột nhiên sinh ra móng tay đen sì sắc bén, đâm thật sâu vào thân cây tráng kiện của cây long nhãn.

Cô như là xé giấy, xé rách vỏ cây cùng sợi bên trong, tạp âm thật lớn ngay cả Trương Nguyên Thanh bên bờ cũng nghe rõ ràng.

Vụn gỗ bay tứ tung, vỏ cây bong ra.

Thân thể Ma Nhãn trong thân cây dần dần lộ ra, không đến mười mấy giây, thân thể khô gầy của Ma Nhãn liền từ trong thân cây giãy thoát ra.

Hắn trần truồng không mảnh vải, da bọc xương, giống như người bệnh ung thư giai đoạn cuối.

Chẳng qua hắn vẫn mạnh mẽ như cũ, từ trong thân cây giãy ra, bắt lấy hai sợi dây leo, giẫm lòng trong thân cây bị xé rách, đứng vững vàng.

Ngân Dao quận chúa bắt đầu trở về điểm xuất phát.

Cũng không biết Ma Nhãn nói gì với cây long nhãn, vài giây sau, cây long nhãn đứng lặng trên mặt hồ bắt đầu động, di chuyển tới bên bờ na.

Nhanh lên nhanh lên nhanh lên… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng cầu nguyện không thành tiếng.

Càng là lúc này, trong lòng hắn càng thấp thỏm, sợ sau lưng truyền đến tiếng của Cẩu trưởng lão nói: Ngươi tên gián điệp này!

Hoặc là Nữ Nguyên Soái cười lạnh: Thì ra em trai của ta nuôi một tên trộm nhà.

Hoặc là sư tử trắng xử lý cung chủ, đang chậm rãi tới gần hắn, chuẩn bị làm một cú khóa cổ họng chém giết.

Cũng may tất cả cái này đều chưa xảy ra, Ngân Dao quận chúa và Ma Nhãn thuận lợi lên bờ.

Ma Nhãn Thiên Vương cầm lấy dây leo, nhẹ nhàng đu đến trên bờ, đánh giá Trương Nguyên Thanh, nhếch khóe miệng:

"Làm không tệ, Quỷ Đao Thiên Vương."

Mấy tháng không gặp, nụ cười của hắn rạng rỡ như mới gặp.

Trương Nguyên Thanh nháy mắt đã hiểu ý tứ đối phương, gật đầu nói:

"Ngươi vừa rồi nói gì với nó?"

Ma Nhãn Thiên Vương cười nói:

"Ta nói cho nó, nếu đưa ta về trên bờ, tạm tha nó một lần, không mang theo nó về tổng bộ Binh Chủ giáo."

"A, thật ra nó chỉ cần ở lại trong hồ, ta căn bản không có cách nào làm gì nó, thuyền chỉ có thể chở một người."

Nghe được lời này, cây long nhãn kịch liệt lay động hẳn lên, tựa như vô cùng phẫn nộ.

Nó thoạt nhìn không quá thông minh… Trương Nguyên Thanh thúc giục:

"Nguyên Soái cùng Cẩu trưởng lão của Bạch Hổ binh chúng lập tức quay lại, đi thôi!"

Ngay tại lúc hắn tính trốn chạy, bỗng nhiên một tiếng rống phẫn nộ đến mức tận cùng truyền đến.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy cung chủ toàn thân đẫm máu, hoảng sợ chạy trở về.

Ở phía sau cô, sư tử trắng hùng tráng đuổi theo không tha.

"GRRR ~"

Gầm một tiếng nặng nề, sư tử trắng chợt lao tới, bổ ngã Chỉ Sát cung.

Mắt thấy khanh bản giai nhân* sắp mất mạng trong miệng sư tử, cung chủ hơi nghiêng người, hai chân trượt "Xẹt" một phát

trên mặt đất, tiến vào trạng thái nửa chân thật nửa hư ảo, "lướt qua nhau" với sư tử trắng bổ nhào tới.

Trương Nguyên Thanh lập tức hô lớn:

"Ném đai lưng tới đây!"

Chỉ Sát cung chủ kết thúc cú trượt, chống tay xuống đất, hai chân giẫm một cái, một lần nữa chạy tới bên hồ, đồng thời cởi xuống đai ngọc màu xanh bên hông, dùng sức ném ra.

Trương Nguyên Thanh chạy nhanh về phía trước vài bước, vươn tay bắt lấy đai ngọc, không chút do dự ném cho Ma Nhãn Thiên Vương, nói:

"Dùng nó khôi phục lực lượng!"

Từ trong truy đuổi ngắn ngủi của Chỉ Sát cung chủ và sư tử trắng, không khó nhìn ra thực lực của sư tử trắng là nghiền áp cung chủ.

Người ở đây có thể đối phó sư tử trắng chỉ có Ma Nhãn Thiên Vương, nhưng Ma Nhãn quá hư yếu rồi, bên người lại tìm không thấy túi máu để Yêu Mê Hoặc khát máu cuồng bạo.

Ma Nhãn Thiên Vương tiếp nhận đai ngọc tỏa ra hoa quang, tập trung nhìn vào tin tức vật phẩm, khuôn mặt tuấn lãng lộ ra kinh ngạc, nhịn không được nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Sau đó, hắn a một tiếng, trên mặt tràn đầy nụ cười đeo đai ngọc ở bên hông.

Một giây sau, ánh sáng xanh lục nồng đậm nở rộ, tẩy rửa thân thể mỏi mệt này, rót linh lực vào cho tế bào, xoa dị tổn thương cùng suy yếu của cơ thể.

Chương 1743: Tây bắc rất xa (2)

Đai Ngọc Thanh Đế là đạo cụ cấp Chúa Tể, chữa trị Ma Nhãn cũng chưa vượt qua cực hạn của nó.

Mỏi mệt diệt hết, lực lượng cuồn cuộn tràn ngập tứ chi bách hải, thân thể khô gầy tràn đầy lên, cơ bắp to lớn chống đỡ làn da.

“Rất thoải mái…” Ma Nhãn lười biếng duỗi lưng, khóe miệng cong lên nụ cười thương hiệu. Hắn nâng tay đè lại băng đô vận động trên trán, nói:

“Trốn tới phía sau ta.”

Trương Nguyên Thanh và Ngân Dao quận chúa lập tức làm theo, người sau thậm chí so với chủ nhân còn nhanh hơn.

Theo băng đô vận động trượt xuống, một mắt dựng thẳng vành mắt đỏ đậm, tròng mắt màu vàng nhạt bại lộ ra, con mắt này lạnh lùng vô tình, tràn ngập tà ác cùng hỗn loạn, “ục ục” chuyển động.

Chỉ Sát cung chủ và sư tử trắng đang truy đuổi đều cứng đờ.

Kẻ sau bỏ qua mục tiêu, khom người nhe răng, nhìn chằm chằm Ma Nhãn Thiên Vương, trong cổ họng phát ra tiếng ô ô gầm nhẹ.

“Vù vù!”

Con mắt màu vàng nhạt kia xoay chuyển, nhìn chằm chằm sư tử trắng, sau đó, một chùm tia sáng màu vàng ròng phun trào ra, chiếu về phía hóa thân lực lượng khí linh.

“GRAO ~”

Tiếng rống thê lương chấn động bầu trời đêm tối đen, sư tử trắng đau đớn lăn lộn trên mặt đất, lông bờm màu trắng nhuộm lên màu máu, ma văn quỷ dị bò đầy thân thể thon dài.

Nó nhe răng nanh, mắt thú tràn ngập màu máu, bộ lông từ trắng biến thành đen, từ một con sư tử trắng thần dị bất phàm, biến thành tựa như ma vật đến từ địa ngục.

Chỉ Sát cung chủ một bên khác, tuy chưa bị “Ma Nhãn” nhìn chăm chú, nhưng cánh tay, cổ các bộ vị nổi lên những cái mụn nhọt nhỏ, như là có vô số con trùng nhỏ đang mấp máy.

Đôi mắt đẹp của cô lóe ra điên cuồng, linh lực nghề nghiệp Ti Mệnh lâm vào bạo loạn.

“Nó là hóa thân của lực lượng đạo cụ loại quy tắc này, Ma Nhãn của ta chỉ có thể áp chế, không thể giết chết. Các ngươi đi trước, đến bên ngoài chờ ta.” Con mắt dựng thẳng của Ma Nhãn Thiên Vương liên tục áp chế sư tử trắng.

Trương Nguyên Thanh và Ngân Dao quận chúa cực kỳ nghe lời, lập tức từ phía sau Ma Nhãn lao ra, người trước chạy vội tới trước cung chủ, bế ngang cô đang bị thương nặng hơn nữa thân thể ở trạng thái mất khống chế lên, xa xa vòng ra khỏi sư tử trắng, chạy vào trong bóng đêm.

Ba người dựa theo tuyến đường lúc tới đây, ngựa quen đường cũ hướng ra khu vực ngoại vi chạy như điên, bởi vì sớm quen thuộc quy tắc, hơn nữa theo quỷ dị bên người rút lui tan rã, dọc theo đường đi gió êm sóng lặng.

Rốt cuộc, bọn họ về tới đầu ngã rẽ "phòng nghỉ nhân viên".

Trương Nguyên Thanh đột nhiên dừng lại, hắn giao Chỉ Sát cung chủ cho Ngân Dao, nói:

"Tôi phải trở về nhìn một cái, quyển nhật ký kia có cổ quái, rõ ràng không có ai tiến vào phòng ngủ, nhưng nó lại có thể tự mình ghi lại nội dung, tôi phải trở về nhìn một cái."

Ngân Dao quận chúa ôm lấy cung chủ bỏ chạy, "Vậy bản thân cậu cẩn thận."

Nguyên Thủy Thiên Tôn có Phá Sát Phù, có Nhật chi thần lực hộ thân, có Da Người Hoàn Mỹ rất nhiều thủ đoạn, như thế nào cũng không tới lượt cô một nữ tử yếu ớt đến quan tâm.

Quận chúa bây giờ chỉ muốn lập tức rời khỏi vườn bách thú, trình độ kinh sợ nơi này cho cô, còn hơn xa phó bản Ngũ Hành Chi Loạn.

Ngũ Hành Chi Loạn không kinh sợ, đó chỉ là một trận khổ chiến, khổ chiến tương tự quận chúa trong lúc hành tẩu giang hồ từng gặp rất nhiều lần.

Nhìn theo quận chúa rời đi, Trương Nguyên Thanh búng ngón tay 'TÁCH', hóa thành ánh sao tiêu tán.

Trước tòa nhà ký túc xá, ánh sao sáng ngời dâng lên, hắn mục tiêu rõ ràng quay về phòng ngủ kia, lao vào phòng, sải bước nhặt lên quyển sổ kia trên mặt đất.

Trong tiếng trang giấy loạt xoạt, ánh mắt Trương Nguyên Thanh hơi co lại.

"… Ta rất vui vẻ, bởi vì trong tòa nhà ký túc xá có bốn nhân viên mới đến. Ta… Sẽ một mực đi theo bọn họ."

Đọc đoạn lời này, Trương Nguyên Thanh lại một lần nữa dâng lên cảm giác mát lạnh.

Hiển nhiên, đây là viết ở sau khi bọn họ rời khỏi, mà quái vật tên là Vương Minh Minh, lúc ấy đã rời khỏi.

Tuy không bài trừ khả năng Vương Minh Minh quay về viết nhật ký, nhưng xét thấy tình báo trước mắt nắm giữ, hàng chữ này sợ là quyển bút ký tự mình viết lên.

May mắn trở về xem xét, nếu là trực tiếp rời đi, bản bút ký sẽ trực tiếp bại lộ thân phận của bọn họ.

Vương Minh Minh này không giống với nhân viên đồ đen bình thường, trên người hắn nhất định có câu chuyện, nhưng không có thời gian thăm dò… Trương Nguyên Thanh lập tức muốn xé trang giấy này, nghĩ lại một chút, nó đã có thể tự mình viết, như vậy xé giấy liền không có ý nghĩa.

—— Chờ sau khi hắn rời khỏi, chỉ sợ lại sẽ xuất hiện một hàng chữ mới.

Mang nó đi… Trương Nguyên Thanh cuộn quyển bút ký lại, nhét vào trong túi, thi triển Tinh Độn Thuật rời khỏi phòng.

Ngoài vườn bách thú.

Trương Nguyên Thanh theo liên hệ với âm thi, ở một chỗ góc chết ẩn nấp camera không thể quay chụp được, gặp được Chỉ Sát cung chủ và Ngân Dao quận chúa.

Chương 1744: Tây bắc rất xa (3)

Cung chủ ngã ngồi dưới đất, đang cầm một ống sinh mệnh nguyên dịch, trút ừng ực.

Tuy Ti Mệnh có được kỹ năng tự lành cường đại, nhưng kỹ năng tự lành cũng cần linh lực chống đỡ, sinh mệnh nguyên dịch ban đầu nhất, chính là thuốc tự lành các Ti Mệnh chuẩn bị cho bản thân lúc linh lực khô kiệt.

Ngân Dao quận chúa ở một bên cảnh giới, ánh mắt không rời cổng vườn bách thú.

Trương Nguyên Thanh bước nhanh tới gần, ở nháy mắt tránh đi camera, đã giải trừ Dạ Du.

“Đột nhiên cảm thấy, khu ngoại ô hoang vắng này tràn ngập cảm giác an toàn, tôi đời này cũng không muốn lại vào vườn… Phù, vườn bách thú, bây giờ có thể quang minh chính đại nói vườn bách thú rồi.” Hắn hướng hai người đẹp lộ ra nụ cười.

Nói xong, liền thấy Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ, âm trầm nói:

“Cậu có từng nghĩ, thật ra cậu trước mắt nhìn thấy đều là ảo thuật, cậu vẫn đang ở trong vườn bách thú hay không?”

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái, “Cô tốt nhất chỉ là nói giỡn.”

Chỉ Sát cung chủ lấy ra Pháp Bào âm Dương, Giày Hoạt Sạn, ném trả lại cho hắn, ánh mắt nhìn về phía vườn bách thú, giọng điệu còn có chút suy yếu:

“Ma Nhãn còn chưa đi ra, lúc này nói những thứ này vẫn còn sớm.”

Vừa dứt lời, một bóng dáng cao ngất thẳng tắp xuất hiện ở phía sau mọi người, mỉm cười nói:

“Vườn bách thú không có quản lý viên là không vây được ta.”

Trương Nguyên Thanh theo tiếng quay đầu, bóng dáng cao ngất thẳng tắp kia chính là Ma Nhãn Thiên Vương. Hắn mặc một bộ đồng phục nhân viên màu đen, cổ áo mở rộng, lộ ra cơ ngực to lớn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Ma Nhãn, trên người Trương Nguyên Thanh bốc lên từng làn khói đen, phát ra tiếng vang “Xẹt xẹt”.

Nguyền rủa của Thiên Vương Sợ Hãi đã tiêu trừ.

Phù… Trương Nguyên Thanh rốt cuộc như trút được gánh nặng, “Sư tử trắng thế nào rồi? Ngươi chưa xử lý nó chứ?”

Tuy làm gián điệp một phen, nhưng hắn chung quy là trận doanh hợp pháp, vườn bách thú là di vật của lão cha, là đạo cụ của Cẩu trưởng lão.

Ma Nhãn Thiên Vương cười nói: “Nó không phải thân thể máu thịt, là hóa thân lực lượng khí linh, không tồn tại cái khái niệm tử vong này.”

Hắn liếc Ngân Dao quận chúa cùng Chỉ Sát cung chủ một cái, "Ta có lời muốn nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai ngươi cút đi trước."

"Được!" Ngân Dao quận chúa không chút tiết tháo vứt bỏ chủ nhân, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Chỉ Sát cung chủ nhíu mày.

"Không sao đâu." Trương Nguyên Thanh hướng cô gật đầu, cũng thêm vào cho cô một tầng ảo thuật.

Cung chủ trầm ngâm một phen, chưa nói gì, thân thể tan rã thành ngàn vạn sợi tơ.

Sợi tơ hội tụ thành một cái dải băng, cưỡi gió, lượn lờ bay về phương xa.

Ma Nhãn Thiên Vương cởi xuống đai lưng, tùy tay ném qua, "Đạo cụ không tệ."

Trương Nguyên Thanh lấy tay tiếp nhận, tiếp theo bả vai trầm xuống, tay Ma Nhãn đặt ở nơi đó.

Hai bóng đen phóng lên cao, trốn vào đêm tối nặng nề.

Sân thượng một tòa cao ốc, Ma Nhãn Thiên Vương trên trán đeo băng đô vận động, quan sát thành thị đèn đuốc lấp lánh, lười biếng duỗi lưng, dang vòng tay.

"Cảm giác lại thấy ánh mặt trời, rất không tệ!"

Hắn ở trong gió đêm cảm khái như thế.

Trương Nguyên Thanh trêu chọc nói: "Ta còn tưởng rằng chuyện đầu tiên khi ngươi chạy thoát, là giết vài tên tham quan ô lại trợ hứng một chút."

"Thanh tẩy thế giới là quá trình dài đằng đẵng, không vội ở nhất thời." Ma Nhãn Thiên Vương phục hồi tinh thần, đánh giá người bạn tự nhận là cùng chung chí hướng, khóe miệng nhếch lên:

"Vừa rồi còn tưởng nhìn lầm, thì ra ngươi thật sự tấn thăng Thánh Giả đỉnh phong rồi."

"Cách đỉnh phong còn kém rất nhiều, mới vào cấp 6." Trương Nguyên Thanh khiêm tốn nói.

Nói xong, hắn sợ Ma Nhãn làm một câu: Không hổ là nam nhân ta nhìn trúng, theo ta về Binh Chủ giáo, đại hưng tây bắc đi.

“Xem ra ở trong thời gian ta bị nhốt, đã xảy ra không ít chuyện nha. Chờ ta trở về Binh Chủ giáo, sẽ lần lượt tìm hiểu.” Ma Nhãn Thiên Vương khẽ gật đầu, “Ngươi bây giờ quan hệ với quan phương thế nào?”

Hắn tựa như chắc chắn Nguyên Thủy Thiên Tôn và quan phương sẽ không quá hòa hợp.

Quả nhiên, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cười khổ một tiếng: “Bằng mặt không bằng lòng.”

Ma Nhãn Thiên Vương vui vẻ cười lên: “Nếu lại mang chuyện ngươi cứu ta truyền ra ngoài, vậy quan phương liền không có chỗ dung thân cho ngươi nữa, ngươi chỉ có thể đầu nhập vào ta.”

Ngươi thế này không giảng võ đức nha… Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh hơi cứng đờ.

“Thanh lý thế giới cần phải có đại giác ngộ, ngươi còn chưa thức tỉnh, cưỡng ép kéo ngươi nhập bọn, cũng không phải điều ta muốn.” Ma Nhãn Thiên Vương dùng sức vỗ bả vai Nguyên Thủy Thiên Tôn:

“Ta cần là đồng bạn cùng chung chí hướng, dưa chín ép sẽ không ngọt. Nhưng ta tin tưởng, ngày đó sẽ không quá xa.”

Lý trí không giống nghề nghiệp tà ác! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

“Đúng rồi, năm trong phó bản giết chóc, tấn thăng Chúa Tể là ai?” Ma Nhãn hỏi.

Chương 1745: Quỷ thành (1)

“Phó Thanh Dương, Phong Đô Quỷ Vương cùng Ngân Nguyệt Thần Tướng.” Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, tò mò nói: “Ta nhớ rõ Binh Chủ giáo chỉ có thể có bốn vị Thiên vương, ngươi cùng Ngân Nguyệt sẽ sinh tử chiến hay không?”

Ma Nhãn ở trong tứ đại Thiên Vương của Binh Chủ giáo xếp thứ tư.

“Đối với Ngân Nguyệt mà nói thì đúng, đối với ta không phải.” Ma Nhãn cười nói: “Ta tuy cấp bậc thấp nhất, nhưng không đại biểu chiến lực thấp nhất.”

Nhìn chung Yêu Mê Hoặc bản thổ, chỉ có hắn tu Mê Hoặc Chi Nhãn đến cảnh giới cao nhất —— Ngoại trừ Tu La.

Cái này tương tự Kỹ Gần Như Đạo của Phó Thanh Dương.

“Chẳng qua quy củ là quy củ, Binh Chủ giáo xuất hiện một vị Thiên Vương không dễ dàng, Ngân Nguyệt chỉ cần lui về vị trí Thần Tướng, thì không cần sinh tử chiến.” Ma Nhãn giải thích.

Hắn nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí có chút ôn hòa: “Hành động đêm nay, ta sẽ thuyết phục Sợ Hãi giữ bí mật thay ngươi. Sau này ngươi có gì khó khăn, có thể liên hệ ta, đây là hồi báo của ta đối với ngươi.”

Trương Nguyên Thanh thuận thế nói:

“Ngươi ở trong vườn bách thú hai tháng, có bao nhiêu hiểu biết đối với đạo cụ này?”

Ma Nhãn Thiên Vương suy tư vài giây, chậm rãi nói:

“Đạo cụ này hẳn là vì giam giữ một số thứ gì đó mà tạo ra, cái cây kia trên đường mang ta tới hồ Nhược Thủy, ta cảm ứng được một luồng khí tức cổ xưa, đến từ động vật bên trong vườn.”

“Những động vật nhốt ở trong chuồng đó?” Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

Vài giây sau, hắn dừng suy nghĩ, hỏi: “Cổ xưa?”

Ma Nhãn Thiên Vương gật đầu: “Khí tức cổ xưa giống với Tu La.”

“Ta chưa nghe hiểu.” Trương Nguyên Thanh rất thật thà.

“Tu La không giống với chúng ta, đều là Yêu Mê Hoặc, nhưng trên người hắn có khí tức của cổ lão giả. Cổ lão giả là xưng hô sau lưng của chúng ta.” Ma Nhãn Thiên Vương ngẫm nghĩ, nói:

“Ngươi biết ba đại bổn nguyên lực của Thần Dạ Du không?”

“Biết.” Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Ma Nhãn Thiên Vương ngẩn ra, lại một lần nữa nhìn kỹ Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhếch khóe miệng: “Không tệ, lúc trước gặp ngươi, ngươi vẫn là con gà mờ, ngắn ngủn hai tháng, thay da đổi thịt đấy.”

Dừng một chút, hắn trở về đề tài vừa rồi:

“Tu La chính là nắm giữ bổn nguyên lực của Yêu Mê Hoặc, coi như là bổn nguyên lực đi.”

“Nghe hiểu nguyên nhân Tu La cường đại, nhưng không hiểu nửa câu sau.”

“Ngươi có biết, nghề nghiệp tà ác là không có Bán Thần hay không?”

“Cái này biết.”

“Nghề nghiệp hợp pháp có Bán Thần, là vì nghề nghiệp hợp pháp có bổn nguyên lực thứ này, đạt được nó, chính là Bán Thần. Nhưng nghề nghiệp tà ác không có.” Ma Nhãn Thiên Vương nói:

“Nay mọi người đều biết, nghề nghiệp tà ác mạnh hơn hợp pháp, nhưng thật ra, ở trước khi Tu La leo lên đỉnh phong, hợp pháp là nghiền áp tà ác, bởi vì hợp pháp có Bán Thần. Bằng không lúc trước trận doanh hợp pháp sao đạt được thiên hạ?

“Thẳng đến lúc Tu La nổi lên, mọi người mới biết, thì ra tà ác cũng có thể sánh vai Bán Thần, nhưng không có ai biết Tu La là làm như thế nào. Đến ngày nay, nghề nghiệp tà ác khám phá bí mật này đều đã thành Bán Thần, bọn họ chính là lãnh tụ cao nhất của ba đại tổ chức tà ác.”

Còn có một đoạn chuyện cũ như vậy à… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Cũng chính là nói, trên thân động vật trên vườn bách thú cất giấu bí mật tấn thăng Bán Thần của nghề nghiệp tà ác?”

Khó trách trong đối thoại của lão cha ma quỷ cùng Cẩu trưởng lão, sẽ nói di tích kia ẩn chứa bí mật của linh cảnh.

“Được rồi, nên nói đều nói xong rồi, ta phải về Binh Chủ giáo.” Ma Nhãn Thiên Vương cười sáng lạn: “Chờ mong lần sau gặp mặt của chúng ta.”

Dứt lời, ẦM một tiếng, như một quả tên lửa lao vào bầu trời.

Trương Nguyên Thanh nhìn theo bóng dáng hắn biến mất, lại thấy bóng dáng hắn một lần nữa xuất hiện, ẦM một tiếng nện ở sân thượng của cao ốc.

“Còn, còn có chuyện gì?” Trương Nguyên Thanh cẩn thận nói.

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn hắn, trầm mặc vài giây, nói:

“Tây bắc rất xa, cho ta mượn chút tiền.”

“…”

Thật là, một chút cái giá của Thiên Vương Binh Chủ giáo cũng không có… Trương Nguyên Thanh sau khi cho mượn năm trăm tệ tiền giấy, rốt cuộc đuổi đi Ma Nhãn Thiên Vương.

May mắn hắn vẫn luôn có thói quen mang tiền mặt, bằng không lúc này chỉ có thể cùng Ma Nhãn mắt to trừng mắt nhỏ.

Hoặc là nói: Ngươi chờ ở nơi này, ta đi mua quýt cho ngươi*, a không đúng, ta về nhà lấy tiền cho ngươi.

Thật cứng ngắc, gặp khó khăn, dựa vào năng lực trộm chút tiền cũng có thể lý giải, chúng ta phải có điểm mấu chốt đạo đức linh hoạt. Nhất định phải nhớ trả tiền nha… Trương Nguyên Thanh đeo Bao Tay Tật Phong Giả, ở trong gió mạnh chợt thổi lên, bay đi khu Khang Dương.

…

Chương 1746: Quỷ thành (2)

Trong chiến trường thoát ly hiện thực, âm thi cháy đen không trọn vẹn trải ra từng bộ, phủ kín phố lớn ngõ nhỏ. Thành thị giống như đã xảy ra một trận đại chiến có một không hai, khắp nơi đều là thi thể ngổn ngang, số lượng oán linh lao vun vút ở không trung giảm mạnh.

Phó Thanh Dương áo trắng như tuyết cầm Ngọc Long Kiếm, một trăm tượng binh sĩ vây quanh hắn, tựa như quân nhân thấy

chết không sờn.

Yển Sư giống như tướng quân trên sa trường, luôn có thiên quân vạn mã để bọn họ chỉ huy, một thân chuyển chiến ba ngàn dặm, một mình ngăn cản trăm vạn quân.

Hồng Anh trưởng lão và Cao Phong trưởng lão dựa lưng vào nhau mà chiến, thoạt nhìn rất thong dong, không chật vật, cũng không suy yếu. Một mình Phó Thanh Dương đã chặn hai vị Chúa Tể đối diện, áp lực của bọn họ không lớn.

Trên nhà cao tầng phụ cận, ba vị cường giả cấp Chúa Tể phân biệt đứng ở phương vị khác nhau, quan sát kẻ địch mặt đường.

Bọn họ phân biệt là đại hộ pháp, tam hộ pháp, ngũ hộ pháp (Xuân Thần) của Ám Dạ Mân Côi.

Khác với Chúa Tể quan phương bảo trì tao nhã, ba vị này của Ám Dạ Mân Côi tóc tai bù xù, quần áo tả tơi, trên người trải rộng vết kiếm cùng tổn thương.

Hồng Anh trưởng lão cùng Cao Phong trưởng lão đều là Chúa Tể có thâm niên, người sau càng là đứng đầu phân bộ Hàng thành, chiến lực, sức phòng ngự có thể nghĩ mà biết.

Mà thực lực của Phó Thanh Dương càng ra ngoài hai bên dự đoán, đừng nói Chúa Tể cấp 7, cấp 8 bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của vị Tiền công tử này.

Dẫn tới ba vị trưởng lão của Ám Dạ Mân Côi tình hình chiến đấu thất lợi, nếu không phải Thần Nhật Du cùng Xuân Thần năng lực khôi phục, năng lực duy trì thuộc loại xuất sắc ở trong các nghề nghiệp lớn, lúc này đã sớm bị thua.

“Không ổn, hai vị trưởng lão nam phái ta sao không có động tĩnh.”

Nhóc mập vây quanh Thổ Địa Công ngồi xếp bằng, vẻ mặt đầy lo lắng.

Hai vị trưởng lão nam phái không biết là bị xử lý rồi, hay là bị nhốt, hoặc là đào tẩu rồi, tóm lại không còn có động tĩnh.

“Nam phái các ngươi không có cao thủ nữa sao, phái hai tên gối thêu hoa đánh thi đấu đỉnh phong.” Hoa Ngữ mặt tròn đáng yêu, nói ra lời đâm chọc người ta nhất.

Nhưng nhóc mập biết, vị nữ chấp sự vẻ ngoài ngọt ngào này, thật ra là tương đối thiện lương ôn hòa trong mấy vị Thánh Giả ở đây.

Bởi vì nữ Kiếm Khách "Hạ Thụ Chi Luyến" cùng "Cao Sơn Lưu Thủy" của phân bộ Tùng Hải, ánh mắt nhìn hắn lạnh lùng mà cảnh giác, tựa như chỉ cần hắn có chút động tĩnh lạ, sẽ lập tức chém xuống đầu chó của hắn.

"Sẽ không thực sự lật thuyền trong mương chứ?" Nhóc mập nhíu mày.

Huyễn Thuật Sư là nghề nghiệp cực kỳ học lệch, sở trường quá trường, sở đoản cũng thật sự đoản, một khi bị nghề nghiệp cận chiến có chuẩn bị áp sát, xác suất đại khái bị một combo hủy diệt.

Lúc này, tiếng cười lạnh của đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi truyền vào tai mọi người.

"Hồng Anh trưởng lão, các ngươi sẽ không cho rằng ta chỉ có chút chuẩn bị này chứ. Đã biết là các ngươi đang câu cá, nếu không thể lấy ra thứ cấp Bán Thần, không khỏi cũng quá thiếu tôn trọng các vị rồi. Ta biết Nữ Nguyên Soái ngay tại Tùng Hải, nhưng cô ta không tới được." Đại hộ pháp cắm xuống đất ma kiếm bóng mỡ, hướng về bầu trời âm trầm tối tăm dang đôi tay:

"Quỷ thành vĩ đại, sống lại đi."

Bầu trời vốn đã tối tăm âm trầm, bỗng nhiên u ám quay cuồng, khí lạnh mênh mông buông xuống, lập tức từ đầu thu biến thành rét đậm.

Nhà cao tầng không thấy nữa, thậm chí ngay cả vết nứt trên mặt đất Cao Phong trưởng lão xé rách ra cũng không thấy nữa.

Mảng thế giới này biến thành một mảng cổ thành hoang vu tĩnh mịch.

Đám người Phó Thanh Dương đứng ở trên trục đường chính trải phiến đá, hai bên lầu cổ san sát, cuối trục đường chính là một cổng chào cao lớn, trên tấm biển viết hai chữ "Quỷ Thành".

Nhưng đây cũng không phải cổ thành đơn thuần, cổ lâu bên đường treo "mật thất chạy trốn", "massage foot quỷ dị", "nói chuyện đêm với quỷ", "cương thi lui tới", "minh hôn", "đại đào sát (chạy-giết) khủng bố" các biển hiệu máu chảy đầm đìa.

Càng thêm giống một khu vui chơi lấy linh dị làm chủ đề.

Nhưng Phó Thanh Dương cùng hai vị trưởng lão lại có chút tê dại da đầu, đây là một món đạo cụ cấp Bán Thần.

"Ta biết Nguyên Soái ở Tùng Hải, nhưng cô ta sẽ không tới đây." Đại hộ pháp đứng ở trên nóc một tòa nhà cổ, giọng điệu lạnh nhạt:

"Ba vị, nghênh đón Quỷ Thành khủng bố đi."

…

Một đạo kiếm quang từ bầu trời hạ xuống, quay trở về vườn bách thú.

Cô gái cao gầy đầu đầy tóc bạc cầm một thanh kiếm dính máu, chậm rãi đi về phía nhà trệt, quần bò màu đen phác thảo ra đường cong đôi chân nữ tính đầy đặn mượt mà.

Uyển chuyển mà đi, đôi chân tao nhã đan nhau.

Nguyên Soái tóc trắng ngừng lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn Teddy lông xoăn ngồi xổm ở cửa nhà, giọng nói lạnh nhạt mà uy nghiêm:

"Tựa như đã xảy ra việc lớn."

Ở trước mặt cô, bất luận kẻ nào cũng không có bí mật.

Chương 1747: Quỷ thành (3)

"Nguyên Soái, ngài rốt cuộc đã trở lại." Cẩu trưởng lão cúi đầu hành lễ, giọng điệu ngưng trọng trước nay chưa từng có:

"Hai việc: Ma Nhãn bị người ta cứu đi rồi; Phó Thanh Dương, Hồng Anh cùng Khiêu Chiến Cao Phong mất đi liên hệ. Hành động của Thiên Vương Sợ Hãi đêm nay không phải ngẫu nhiên, chúng ta đã lâm vào trong một âm mưu thật lớn."

Nữ Nguyên Soái nhíu lại cặp lông mày anh khí bừng bừng:

“Ông không ở vườn bách thú?”

Cô dễ dàng suy luận ra nguyên nhân Cẩu trưởng lão uể oải.

Cẩu trưởng lão lắc đầu: “Tôi bị người ta dụ ra ngoài, việc này là tôi thất trách, để tôi giải thích…”

Nữ Nguyên Soái phất tay ngắt lời:

“Không có hứng thú! Nếu sự tình thật nghiêm trọng như đã nói, vậy bây giờ không phải lúc nói lời thừa. Nói cho tôi biết, ai cứu đi Ma Nhãn.”

Phong cách làm việc của cô dứt khoát lưu loát, không chút nào ướt át dài dòng.

Cẩu trưởng lão trầm giọng nói:

“Còn chưa điều tra ra.”

“Nhưng có một điểm có thể khẳng định, Thiên Vương Sợ Hãi, Ám Dạ Mân Côi, cùng với người xâm nhập vườn bách thú cứu ra Ma Nhãn. Đây là một hồi âm mưu từng vòng lồng vào nhau, mục đích chỉ sợ không chỉ là cứu ra Ma Nhãn.

“Nếu, nếu thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi cũng ra tay, vậy ba người bọn Phó Thanh Dương nguy ở sớm tối…”

“Hắn không dám ra tay, hắn cùng Thái Nhất môn chủ đánh cờ nhiều năm, ai vào cục người đó chết trước.” Phó Thanh Huyên thản nhiên nói: “Nói cho tôi biết vị trí Phó Thanh Dương.”

“Thành phố Kim Sơn!” Cẩu trưởng lão nói.

Phó Thanh Huyên xoay người bước đi, mới vừa đi hai bước lại dừng lại, ngoái đầu nhìn lại nói: “Gửi vị trí thành phố Kim Sơn đến điện thoại di động của tôi, không có dẫn đường tôi không tìm thấy.”

…

Nhà bà ngoại, ánh sao sáng ngời mộng ảo từ phòng ngủ yên tĩnh dâng lên.

Trương Nguyên Thanh ở trong bóng đêm đánh giá phòng ngủ nhỏ gần một tháng chưa trở về, chăn điều hòa trải phẳng phiu ở trên giường, thùng rác rỗng tuếch, nhưng có lồng vào túi rác màu đen.

Mặt bàn, mặt sàn đều không có bụi đọng, sạch sẽ.

Nghĩ hẳn bà ngoại thường xuyên quét tước phòng thay hắn, chờ đợi cháu ngoại trở về.

Trương Nguyên Thanh nói với bọn Quan Nhã đêm nay muốn về nhà một chuyến, chế tạo cho mình một cái lý do không có mặt hợp lý, bây giờ sự việc đã giải quyết, đương nhiên không thể trực tiếp về vịnh Phó gia.

Hắn đá tung giày, dang rộng tay chân ngã lên giường, thoải mái cảm khái một tiếng:

"Vẫn là ổ chó nhà mình thoải mái."

Dù sao cũng là phòng ở mười mấy năm, bất cứ phòng nào cũng không thể thay thế được địa vị của nó ở trong lòng, cho dù trong phòng kia có bạn gái rất nuột.

Trương Nguyên Thanh nhìn trần phòng, nhìn lại từng lần một tình hình ở vườn bách thú.

Bọn họ một đường đều rất cẩn thận, ảo thuật của Y Xuyên Mỹ đủ để mê hoặc đại bộ phận sự vật —— thực vật cùng nhân viên.

Bút ký ở tòa nhà ký túc xá bỏ hoang cũng bị hắn mang về.

Huyết Tường Vi chìm vào đáy hồ xem như chứng cứ phạm tội để lại hiện trường xảy ra vụ án, chẳng qua Nhược Thủy chìm vạn vật, không phải đạo cụ quy tắc, nhưng có được đặc tính quy tắc, cho dù là Cẩu trưởng lão nghĩ hẳn cũng không có cách nào vớt ra Huyết Tường Vi.

Khí linh và Bán Thần cũng thế.

Nay sơ hở duy nhất là cây long nhãn cùng sư tử trắng.

Thứ trước từng thừa nhận Ngân Dao quận chúa công kích, hẳn là biết mình là bị âm thi cào rách da, mổ bụng cứu ra Ma Nhãn.

Nhưng nó lại không biết Ngân Dao quận chúa, bằng vào một âm thi hoài nghi đến trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, quá mức hoang đường. Lại thêm Ma Nhãn Thiên Vương sau khi lên bờ, từng vá víu một lần.

—— Hắn cố ý nói danh hiệu Quỷ Đao Thiên Vương.

“Ám Dạ Mân Côi và Binh Chủ giáo quan hệ không tầm thường, Quỷ Đao Thiên Vương hoàn toàn có thể có một món đạo cụ thao túng âm thi, về phần hắn vì sao phải khống chế âm thi, quy tắc phức tạp đa dạng của vườn bách thú là lý do tốt nhất.”

“Chỉ là sư tử trắng có chút phiền toái. Mỗi nghề có chuyên gia, trong nghề nghiệp hợp pháp, có thể nhìn thấu ảo thuật chỉ có Thuật Quan Sát của Thám Báo. Nói từ trên lý luận, sư tử trắng cấp bậc tuy cao, nhưng nó không phải toàn năng, nó chỉ là hóa thân lực lượng khí linh, không phải linh cảnh hành giả thật sự, thuộc tính thậm chí rất đơn nhất.”

“Nhưng cũng không thể quá tuyệt đối, ngày mai thử Cẩu trưởng lão một lần.”

“Lão đại bên kia hành động không biết thuận lợi hay không, có xử lý Thuần Dương chưởng giáo hay không…”

“Sau này phải luyện thêm mấy âm thi cùng linh phó, cấp bậc không cần quá cao, nhưng số lượng phải nhiều, chuyên môn đảm đương vật hi sinh cùng tiêu hao phẩm. Nếu không lại gặp phải tình huống như vườn bách thú, mình liền phải hy sinh Tham Lam Thần Tướng…”

Nghĩ một chút, hắn chậm rãi ngủ, tỉnh lại đã trời sáng, trong phòng khách truyền đến tiếng hò hét cùng đập cửa bà ngoại gọi dì trẻ rời giường.

Trên bàn cơm, một nhà năm người hưởng dụng bữa sáng bình thản mà ấm áp, chỉ là không khí thì không quá ấm áp.

Chương 1748: Quỷ thành (4)

Dì trẻ ngậm một cái quẩy, liếc đôi mắt xinh đẹp, nốt ruồi lệ khóe mắt vừa gợi cảm vừa đáng yêu, hầm hừ:

“U, đây không phải nàng dâu nhỏ nhà chúng ta gả ra ngoài sao, đây là về nhà mẹ đẻ thăm người thân nha.”

Một phần oán niệm đập vào mặt.

“Đừng nói bừa!” Bà ngoại tóc hoa râm tức giận nói.

Trương Nguyên Thanh vừa định nói bà ngoại vẫn là yêu cháu, bà ngoại tuyệt vời, liền nghe bà ngoại chuyển hướng:

“Rõ ràng là người ở rể gả ra ngoài.”

Hai mẹ con kẻ xướng người hoạ châm chọc khiêu khích, cuối cùng vẫn là anh họ Trần Nguyên Quân đứng ra nói lời công đạo:

“Nguyên Tử tuổi này, có bạn gái, khẳng định là cả ngày dính lấy nhau. Nghỉ hè trôi qua một nửa, chờ khai giảng, phải đặt tâm thả lại trên việc học, không nhiều thời gian yêu đương như vậy…”

Ông ngoại nghiêm túc mà trầm mặc trước sau như một, đã không can thiệp sinh hoạt của con cháu, cũng không phát biểu ý kiến.

Bà ngoại lập tức chuyển dời họng pháo đến trên người cháu nội:

“Cháu làm sao không biết xấu hổ ở nơi này đóng giả người từng trải, Nguyên Tử cũng có bạn gái rồi, cháu vẫn là một con chó.”

Bà ngoại bà gần đây có phải lướt mạng quá mức hay không, vậy mà còn có thể chơi trend… Trương Nguyên Thanh sụp soạp húp cháo, ở bên xem diễn.

Trần Nguyên Quân bất ngờ không kịp đphòng bị, lại không dám tranh luận, liền nhìn về phía cô trẻ, “Nơi đó không phải cũng có con chó sao, bà nội nuôi một con là nuôi, nuôi hai con cũng là nuôi.”

Giang Ngọc Nhị liền thở phì phì lấy đũa gõ đầu quả dưa của cháu trai.

Thừa dịp hai người quậy phá, bà ngoại quay đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói:

“Mẹ cháu vẫn rất quan tâm cháu, cũng gọi điện thoại hỏi bà chuyện Quan Nhã rồi, sau này nhận cuộc gọi của nó chút, đừng chặn số mẹ cháu.”

Ồ, Trần Thục từ khi nào quan tâm vấn đề cảm tình của mình như vậy, cái này không giống bà ấy nha.

Trương Nguyên Thanh có chút kinh ngạc.

Hiểu mẹ ai bằng con, Trần Thục là loại mẫu thân cường thế lại bá đạo đó, tuyệt đối không phải người mẹ cục cưng ngoan, cục cưng là tim gan của mình.

Đối với chuyện nuôi con, thái độ nhất quán của bà là còn sống là được, nếu có thể, cũng đừng quá phế vật.

Bà ngay cả giáo dục cùng thành tích của con cũng lười quản, huống chi là bạn gái.

"Bà ấy nói như thế nào?" Trong lòng Trương Nguyên Thanh ít nhiều là lòng già rất an ủi.

"Nó nói Quan Nhã quá lớn tuổi, hai đứa không thích hợp."

"Bảo bà ấy chim cút đi."

"Nói chuyện hẳn hoi, đó là mẹ cháu." Bà ngoại cũng lấy đũa gõ đầu quả dưa của cháu ngoại.

"Bà ấy chưa từng quản cháu, họp phụ huynh chưa bao giờ đi, chưa từng đón sinh nhật với cháu, chưa từng kiểm tra bài tập của cháu, mỗi lần về nhà chính là cho tiền, đều do bà ngoại không giáo dục tốt bà ấy." Trương Nguyên Thanh trở tay một cái bắt cóc đạo đức.

Bà ngoại cùng ông ngoại nhất thời có chút xấu hổ.

Con gái không ra gì, lão vợ chồng già ít nhiều có chút trách nhiệm, quả thật đã thua thiệt cháu ngoại.

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh quay về vịnh Phó gia, lập tức đi biệt thự lớn của Phó Thanh Dương, lại bị em gái tai thỏ báo cho biết thiếu gia chưa về nhà.

Trương Nguyên Thanh lập tức ý thức được không ổn, chiến đấu gì phải kéo dài một đêm?

Hắn lập tức gọi điện thoại cho Cẩu trưởng lão, giọng nói nhắc nhở tắt máy.

Lại thử gọi điện thoại cho Phó Thanh Dương, giọng nói nhắc nhở là: Số bạn gọi ngoài vùng phủ sóng.

Cao Phong trưởng lão, Âm Cơ, Hạ Thụ Chi Luyến… Hắn gọi hết một lần hành giả quan phương mình biết, tham dự lần hành

động này, giọng nói nhắc nhở không có khác biệt ở ngoài vùng phủ sóng.

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên có chút cuống lên, hắn ý thức được mình có thể chơi quá lửa rồi, có chuyện gì không ổn đã xảy ra.

Hắn vội vàng rời khỏi biệt thự lớn, chạy vội về biệt thự nhà nghèo của mình, lao vào phòng khách, vừa vặn thấy Quan Nhã dẫn theo thành viên tiểu đội đi vào trong sân.

Các cô mặc quần áo luyện công màu trắng, người đẹp con lai ngực cao eo nhỏ chân dài, phối hợp dung mạo tinh xảo cùng tóc uốn xoăn cuộn sóng, gợi cảm, thành thục, xinh đẹp.

Sau khi trở thành thiếu phụ, khuôn mặt cô có thêm một phần uyển chuyển hàm xúc cùng mềm mại đáng yêu.

Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi cũng mỗi người mỗi vẻ, người trước trang điểm khói, dáng người đầy đặn, trước ngực treo vài cân phong tình, người sau thanh xuân xinh xắn, nữ sinh cấp ba tỏa ra sức sống.

So sánh với các cô, Lý Thuần Phong vẻ mặt đầy không tình nguyện, ủ rũ rời đi.

Hiển nhiên là muốn đi phòng luyện công tập huấn, rèn luyện võ thuật chiến đấu.

“Nguyên Thủy ca ca ~”

Tạ Linh Hi vừa u oán vừa vui sướng gọi một tiếng.

Từ sau khi biết Nguyên Thủy ca ca bị Quan Nhã phá đồng tử thân, Tạ Linh Hi liền biến thành thiếu nữ như hoa đinh hương, mỗi ngày đều ai oán.

Cô gái nhỏ trẻ tuổi càng có cái tôi, dục vọng chiếm hữu càng mạnh, Nữ Vương thì bình tĩnh hơn rất nhiều, thời buổi này đàn ông ưu tú người nào chưa từng có vài lần yêu, có lẽ Quan Nhã dạy dỗ ra Thiên Tôn lão gia, cuối cùng tiện nghi cô thì sao?

Chương 1749: Lập công (1)

Cái gọi là đàn ông chính là một cây thương, đầu thương càng mài càng bóng lưỡng.

Trương Nguyên Thanh xua tay, vòng qua ba người, kéo Quan Nhã vào nhà.

Quay về phòng ngủ, đóng cửa lại, hắn thấp giọng nói:

“Gọi điện thoại cho người chị họ Bán Thần đó của em, ngay bây giờ, lập tức!”

“Gọi điện thoại cho cô ấy?”

Quan Nhã hơi nhíu mày, tuy là chị họ huyết mạch tương liên, nhưng cô tựa như rất kháng cự liên lạc vị Bán Thần kia.

Cô quan sát được sắc mặt của bạn trai, trong lòng hơi trầm xuống: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Phó Thanh Dương cùng hai vị trưởng lão bố cục săn giết Thuần Dương chưởng giáo cùng Ám Dạ Mân Côi, đến bây giờ còn chưa trở về, suốt một đêm rồi, cái này không hợp lý, Nguyên Soái cô ấy là ở Tùng Hải.” Trương Nguyên Thanh nói tốc độ cực nhanh.

Quan Nhã cũng ý thức được tính nghiêm trọng của tình huống.

Đối với linh cảnh hành giả mà nói, Bán Thần có được lực lượng mang tính áp đảo, chiến đấu thế nào phải khiến biểu tỷ kéo dài một đêm?

Cô lập tức từ trong túi quần lấy ra điện thoại di động, mở khóa màn hình, mở danh bạ, tìm được tên “Phó Thanh Huyên”, gọi qua.

“Tu tu, thu tu ~”

Điện thoại vang hồi lâu, bên kia rốt cuộc kết nối.

Trương Nguyên Thanh nghe thấy một giọng nữ rất có khuynh hướng cảm xúc truyền đến:

“Em rất ít gọi cho chị, làm sao vậy?”

Thanh âm không mềm mại đáng yêu, có khuynh hướng cảm xúc như khối băng va chạm, cùng với uy nghiêm loáng thoáng.

Chỉ nghe tiếng, hắn li tưởng tượng hình tượng một nữ hoàng mặc long bào, quân lâm thiên hạ.

Quan Nhã hít sâu một hơi, thấp giọng nói:

“Chị, Phó Thanh Dương còn chưa trở về…”

“Hắn đã xảy ra chuyện.” Đầu kia điện thoại thanh âm lạnh lùng nói:

“Hắn là bị người Ám Dạ Mân Côi cuốn vào giới tử tu di, chị ở thành phố Kim Sơn vòng vo một đêm, dùng đạo cụ tìm người, chỉ có thể xác định hắn còn ở thành phố Kim Sơn, nhưng không thể định vị chuẩn xác. Có thể kiên trì một đêm còn chưa trở về linh cảnh, đứa em trai này của chị trái lại là rác rưởi rất có thực lực.”

Luận rác rưởi đã bị Phó Thanh Dương phát dương quang đại rồi sao… Trương Nguyên Thanh ở bên lẩm bẩm.

Quan Nhã cười khổ nói: “Lúc này chị còn thù dai, làm sao bây giờ?”

“Đoàn tham mưu, các trưởng lão phân bộ Tùng Hải đang họp thương lượng, nhưng còn chưa đưa ra một cái phương án.” Nữ Nguyên Soái nói: “Còn có việc gì không, chị rất bận.”

Trương Nguyên Thanh nhỏ giọng nói: “Hỏi cô ấy chuyện rốt cuộc là thế nào, chúng ta nên có chuẩn bị đầy đủ mới phải, sao có thể biến thành như vậy.”

Tuy bàn tay phía sau màn là mình, nhưng hắn mơ hồ ý thức được bố cục của mình đã mất khống chế.

Nhưng hắn không nói ra được nơi nào có vấn đề, tất cả đều là trực giác của Tinh Quan.

“Bên cạnh em là Nguyên Thủy Thiên Tôn?” Nữ Nguyên Soái nghe được tiếng của hắn, giọng điệu bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo, thanh âm tràn ngập khuynh hướng cảm xúc lạnh như băng cùng uy nghiêm nói:

“Chính là cậu thường xuyên cùng Phó Thanh Dương ở sau lưng nói tôi là rác rưởi?”

Trương Nguyên Thanh vốn rất lo âu, nghe được lời này, cả người giật mình một cái, suýt nữa cúi đầu vái ngay, để Nguyên Soái nhìn một chút thành ý của mình, nhưng cân nhắc đến cách điện thoại, thành ý sâu nữa Nguyên Soái cũng không cảm giác được, liền nói:

“Nguyên Soái, lời của Phó trưởng lão, cá nhân tôi là cực lực phản đối hơn nữa không đồng ý.

“Tôi từng nói rõ ràng cho hắn, Nguyên Soái là con cưng của trời, kỳ nữ tử có một không hai thế gian, tuổi còn trẻ đứng hàng Bán Thần, giống như Võ Chiếu xưng đế, xưa nay chưa từng có, nhưng Phó trưởng lão người này à, hắn một thân phản cốt nha.”

“Lời này thật ra nói rất hay.” Giọng Phó Thanh Huyên thoáng dịu đi, sau đó nghiêm mặt nói:

“Đêm qua, Thiên Vương Sợ Hãi thả ra tội phạm trong ngục giam thành phố Bình Xuyên, cố ý dẫn tôi rời khỏi Tùng Hải, hắn vì đối phó tôi, mang theo chiến đao của Tu La, tôi bị hắn cầm chân có chút lâu, chờ về tới vườn bách thú, Ma Nhãn đã bị người ta cứu đi, Phó Thanh Dương mất liên lạc.

“Cẩu trưởng lão đêm qua liên lạc Xích Nhật Hình Quan đại trưởng lão của Thái Nhất môn hỗ trợ, Xích Nhật Hình Quan đêm xem thiên tượng, phản hồi nói, Ngân Nguyệt Thiên Vương của Binh Chủ giáo chết trận ở thành phố Kim Sơn, sau đó nữa, hắn liền không ‘nhìn’ thấy.”

Ngân Nguyệt Thiên Vương xuất hiện ở thành phố Kim Sơn? Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại, hắn lập tức thu liễm cảm xúc, truy hỏi:

“Nguyên Soái, bây giờ chỗ khó là cái gì?”

“Định vị Phó Thanh Dương, phá vỡ giới tử tu di, tiến vào trong đó.” Nữ Nguyên Soái chưa bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đẳng cấp thấp mà kiêu căng, có cái gì nói cái đó:

“Giới tử tu di vây khốn Phó Thanh Dương tương tự với đạo cụ không gian, nhưng khác với Thế Giới Vặn Vẹo của câu lạc bộ Tửu Thần lần trước, thứ trước có ‘bí ẩn’ thêm vào, kiếm khí của tôi không định vị được, liền không thể chém vỡ.”

Nói xong, cô lưu loát tắt máy.

Chương 1750: Lập công (2)

“Chờ anh vài phút.” Trương Nguyên Thanh cúi đầu hôn lên khuôn mặt mềm mại của Quan Nhã, sau đó rời khỏi phòng.

Hắn trở lại phòng ngủ của mình, lấy ra điện thoại di động, sắc mặt xanh mét gửi tin nhắn thoại cho Thiên Vương Sợ Hãi:

“Đậu má tên chó, ngươi chơi ta?”

Vài giây sau, Thiên Vương Sợ Hãi trả lời một cái tin nhắn:

“Đây là tự do của ta (mỉm cười)”

Trương Nguyên Thanh im lặng vài giây, giọng điệu trầm thấp phát ra một tin nhắn thoại nữa:

“Bắt đầu từ khi nào.”

“Thiên Vương Sợ Hãi: Ngươi đoán (mỉm cười)”

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh đột nhiên dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi gửi đi tin nhắn thoại:

“Ngươi chờ cho lão tử, lão tử sẽ bẻ gãy đầu chó của ngươi!”

Hắn cực kỳ giận dữ, cho dù đầu kia điện thoại di động là một vị Bán Thần.

Nhưng trừ phẫn nộ, trong lòng Trương Nguyên Thanh còn có sợ hãi cùng lạnh lẽo không muốn nói ra miệng.

Ngân Nguyệt Thiên Vương của Binh Chủ giáo hiện thân thành phố Kim Sơn, đủ để chứng minh hành động đêm qua, Ám Dạ Mân Côi và Binh Chủ giáo là đã thông đồng, như vậy Thiên Vương Sợ Hãi cầm chiến đao của Tu La cầm chân Nguyên Soái, không chỉ là vì kéo dài thời gian giúp hắn, càng kéo dài thời gian cho đại hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi.

Hắn dự cảm không sai, có người lợi dụng hắn bố cục, tương kế tựu kế, thuận nước đẩy thuyền, muốn ăn ba vị trưởng lão quan phương, cứu ra Ma Nhãn, cùng nắm bắt điểm yếu trí mạng của thiên chi kiêu tử Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một mũi tên hạ ba con chim.

Mà có thể làm được những thứ này, chỉ có cường giả cùng là Tinh Quan, là vị hộ pháp nào đó của Ám Dạ Mân Côi, thậm chí là thủ lĩnh ẩn nấp phía sau màn, chưa bao giờ hiện thân.

Cũng không biết, bố cục này là bắt đầu từ khi nào, nếu là bắt đầu từ ngày đó trung tâm thương mại mới gặp Thiên Vương Sợ Hãi, cũng đã bố cục, vậy thì quá khủng bố rồi.

Trận chiến đầu tiên tấn thăng Tinh Quan, đã bị người ta hung hăng dạy dỗ một trận.

Sẽ không để các ngươi đắc ý, đệch… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, đè nén xuống sự uể oải cùng phẫn nộ trong lòng, quyết đoán mở ra Mặt Trắng, triển khai cơn bão đầu óc.

“Nguyên Soái khó xử ở chỗ không thể định vị Phó Thanh Dương, hắn bị nhốt ở trong đạo cụ không gian, có lực lượng bí ẩn thêm vào, không thể định vị, công kích sắc bén nữa cũng tương đương đánh vào không khí.”

“Định vị Phó Thanh Dương, định vị Phó Thanh Dương…”

Trương Nguyên Thanh nhớ tới giày khiêu vũ màu đỏ vứt trong ô vật phẩm, thật lâu chưa từng sử dụng.

Giày khiêu vũ màu đỏ hình thái sử dụng 1: Hướng mục tiêu chỉ định ném ra giày khiêu vũ màu đỏ (cũng có thể thông qua máu tươi, da tóc các tế bào của mục tiêu làm môi giới để khóa mục tiêu), nó sẽ tiến hành đuổi giết không ngừng nghỉ đối với mục tiêu

Đây là quy tắc!

“Mình có thể để giày khiêu vũ màu đỏ đuổi giết Phó Thanh Dương, vậy không phải có thể khóa mục tiêu hắn sao?” Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên.

Đạo cụ tìm người của Ngũ Hành minh tìm không thấy Phó Thanh Dương, đó là bởi vì “công năng” và “quy tắc” không thể nói gộp được.

Ở trong hệ thống của linh cảnh, có thể áp chế quy tắc, chỉ có quy tắc.

Hắn lập tức chạy ra khỏi phòng, tìm Quan Nhã, nói thật nhanh:

“Gọi thêm cuộc điện thoại nữa cho chị của em.”

…

Vườn bách thú.

Trong phòng nhỏ của sủng vật, Cẩu trưởng lão ngồi xổm ở trước máy tính, giọng trầm thấp:

“Trước mắt, đoàn tham mưu của Bạch Hổ binh chúng còn chưa đưa ra phương án mới, Phó Thanh Dương, Hồng Anh cùng Khiêu Chiến Cao Phong có thể trở về linh cảnh bất cứ lúc nào, mà Thánh Giả hành động cùng bọn họ, vô cùng có khả năng đã gặp bất trắc.”

Đôi mắt cúc áo đen đảo qua avatar bốn vị trưởng lão phân bộ Tùng Hải trong màn hình, giọng điệu hắn có chút áy náy:

“Ma Nhãn cũng bị cứu đi rồi, hắn là chúng ta liên hợp bắt, việc này là tôi thất trách.”

Microphone trên avatar Lạc Thần trưởng lão sáng lên:

“Ông vì sao rời khỏi vườn bách thú?”

“Có người giả mạo cố nhân của tôi, lừa tôi ra khỏi Tùng Hải.” Cẩu trưởng lão nói.

“Cố nhân?” Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão trầm ngâm nói: “Đã có thể ngụy trang thành cố nhân của ông, mặc kệ là đối với cố nhân của ông hay đối với ông, đều có hiểu biết rất khắc sâu, đây là một cái manh mối.”

“Tôi sẽ tra, nhưng cái này cần thời gian.” Cẩu trưởng lão trả lời.

“Đồ phế vật, trông giữ tù phạm chuyện đơn giản như vậy cũng làm hỏng.” Diệt Thế Thiên Hỏa trưởng lão cả giận, tiếng đập bàn thông qua microphone, quanh quẩn ở phòng nhỏ của thú cưng:

“Cái này còn cần điều tra sao, cái vườn nát đó của ông không phải có nhân viên cùng khí linh sao, hỏi bọn họ chút là biết.”

Cẩu trưởng lão yên lặng thừa nhận lời nói thô bỉ của đối phương, “Tôi từng hỏi thực vật cùng nhân viên, xâm nhập vườn bách thú có bốn người, nhưng thực vật không nói rõ được đặc thù của những người đó, nhân viên ở dưới sự trợ giúp của tôi hoàn thành phác họa nhân vật, bốn người xâm nhập dùng cùng một khuôn mặt, rất rõ ràng, nhân viên của tôi bị ảo thuật ảnh hưởng.”

Chương 1751: Lập công (3)

“Kẻ chứng kiến duy nhất là sư tử trắng cùng cái cây kia phong ấn Ma Nhãn, tiếc nuối là, sư tử trắng bị thương nghiêm trọng, đang tiếp nhận khí linh điều trị, tạm thời chưa thức tỉnh.”

“Cây long nhãn trái lại đưa ra một ít manh mối, trong bốn người xâm nhập, có một âm thi, có một vị chìm vào hồ Nhược Thủy. Mọi người biết, sự vật chìm vào Nhược Thủy, vĩnh viễn không thể vớt lên nữa. Mặt khác, căn cứ cách nói của nó, Ma Nhãn xưng hô một kẻ xâm nhập trong đó ‘Quỷ Đao Thiên Vương’ .”

“Tôi hôm nay xem xét camera giám sát ngoài vườn, chưa quay chụp được người xâm nhập.”

Tức Nhưỡng trưởng lão của Trung Đình nhíu mày nói: “Quỷ Đao Thiên Vương? Xem ra Binh Chủ giáo dự mưu đã lâu, thế mà xuất động ba vị Thiên Vương.”

“Không đúng!” Hoàng Sa Bách Chiến trầm giọng nói: “Không phải Quỷ Đao Thiên Vương, cái cây đó của ông nghe lầm rồi.”

“Nói như thế nào?” Diệt Thế Thiên Hỏa ồm ồm nói.

“Nếu là Quỷ Đao Thiên Vương, vì sao phải tránh đi camera theo dõi, vì sao phải thi triển ảo thuật?” Hoàng Sa Bách Chiến nói: “Thiên Vương của Binh Chủ giáo xâm nhập doanh địa địch cứu người, cần che giấu sao? Câu nói kia của Ma Nhãn, càng như là giấu đầu lòi đuôi, hắn đang che giấu thay người nào đó.”

Thám Báo chính là Thám Báo, vĩnh viễn là sâu sắc nhất.

“Người nào?” Tức Nhưỡng trưởng lão hỏi.

Hoàng Sa Bách Chiến chậm rãi nói:

“Không rõ, nhưng thân phận người này hẳn là rất mẫn cảm, không thể truyền tin. Xét thấy quan hệ của Binh Chủ giáo cùng Ám Dạ Mân Côi, tôi đoán là mật thám Ám Dạ Mân Côi xếp vào ở quan phương.”

“Cẩu trưởng lão, điều tra một chút tình báo vị cố nhân kia của ông đi, đây mới là manh mối.”

Cẩu trưởng lão “Ừm” một tiếng, sau đó chuyển hướng đề tài:

“Ma Nhãn đã được cứu đi, việc này đã thành kết cục đã định, bây giờ quan trọng nhất là cứu ra ba vị trưởng lão biến mất.”

Vừa mới dứt lời, một ID avatar là người đẹp tóc bạc, tự tiện “xâm nhập” phòng họp online.

Giọng nói tràn ngập khuynh hướng cảm xúc cùng uy nghiêm của Nguyên Soái ở trong loa của các trưởng lão truyền ra:

“Bây giờ là chín rưỡi sáng, Phó Thanh Dương mất liên lạc tám giờ rồi, các người bó tay không có cách nào tám giờ, tôi mất hứng.”

Năm vị trưởng lão trong phòng hội nghị, trong nháy mắt thấy da đầu phát tê.

Lấy tính tình vị đại tiểu thư điêu ngoa này, mất hứng là uy hiếp cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng bọn họ quả thật không có cách nào, trước mắt đã xác định, Ám Dạ Mân Côi vận dụng lực lượng vượt qua tầng cấp Chúa Tể.

Cẩu trưởng lão lấy lại bình tĩnh, giọng điệu khiêm tốn:

“Nguyên Soái, đoàn tham mưu còn chưa cho ra phương án mới, chỉ có hai phương án là: Mời Thái Nhất môn chủ tự mình định vị; mời hội trưởng công hội Thương Nhân ra tay. Nhưng hai vị Bán Thần đều còn chưa trả lời.”

Bán Thần không phải vạn năng, tìm người loại chuyện này, các minh chủ Ngũ Hành minh không nhúng tay vào được, tìm người chuyên nghiệp mới được.

Giọng điệu Phó Thanh Huyên chuyển sang lạnh lùng:

“Nếu hai người bọn họ trước sau không trả lời thì sao?”

Các trưởng lão á khẩu, phòng họp tràn ngập yên tĩnh.

Bọn họ đang chuẩn bị nghênh đón lửa giận của Nguyên Soái, bỗng nhiên nghe thấy Phó Thanh Huyên nói:

“Tôi nghe điện thoại!”

Avatar Nguyên Soái rời khỏi phòng họp.

Các trưởng lão trong phòng hội nghị vẫn không dám nói lời nào, tâm tình đặc biệt nặng nề.

Tiếng thở dài của Cẩu trưởng lão vang lên trong loa.

Lúc này, Phó Thanh Huyên lại lần nữa đăng nhập, lấy một loại giọng điệu tương đối nhẹ nhàng nói:

“Năm người các vị lập tức điều động chấp sự phân bộ Tùng Hải, tới thành phố Kim Sơn, chuẩn bị duy trì bảo vệ trật tự.”

Các trưởng lão trong phòng họp đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó đoán được cái gì, Cẩu trưởng lão vui vẻ nói:

“Thái Nhất môn chủ đáp ứng hỗ trợ rồi?”

Mấy vị trưởng lão khác cũng nghĩ như vậy.

Phó Thanh Huyên thản nhiên nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn nói hắn có biện pháp tìm được Phó Thanh Dương.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn? !

Các trưởng lão trong lúc nhất thời ngây cả người.

…

Phó Thanh Dương là người rất cẩn thận, cho dù trong chỗ ở của mình, cũng sẽ không lưu lại quá nhiều dấu vết.

Tóc rụng ở gối đầu, bàn chải đánh răng ở nhà vệ sinh, tế bào có thể tồn tại trên quần áo vân vân, đều xử lý rất sạch sẽ.

—— Em gái tai thỏ từng tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc, xử lý những chi tiết này cực kỳ tận chức tận trách.

Tóc rụng xuống sẽ bị thiêu hủy, quần áo, nội y từng mặc tiêu độc sát trùng trước, không có bất cứ tổ chức sinh vật nào lưu lại.

Tiền công tử hiển nhiên cũng không phải thanh niên bị trĩ, trong WC không tìm thấy DNA, lại càng không là phải nghệ nhân thủ công, trong thùng rác không lưu lại con cháu của Phó gia.

Cuối cùng vẫn là Trương Nguyên Thanh ở trên bàn phòng ngủ của hắn, đã tìm được nửa chén rượu chưa uống hết.

Từ mép ly thủy tinh, đã đạt được tế bào da trên khoang miệng Tiền công tử.

Hắn dùng khăn tay cẩn thận lau miệng ly, mang đi tổ chức thượng bì, sau đó đi ra khỏi biệt thự, ở bên cạnh đài phun nước

trong sân chờ đợi.

Chương 1752: Lập công (4)

Không bao lâu, một đạo kiếm quang trắng xóa xuất hiện ở chân trời.

Hắn vừa nhìn thấy đạo kiếm quang kia, còn chưa kịp phản ứng, kiếm quang trắng xóa đã đáp xuống trong sân.

Kiếm quang tiêu tán, một nữ tử trẻ tuổi mặc quần bò bó sát, chân đi bốt cao kiểu nữ, nhanh nhẹn lập cho đình viện.

Đây là một cô gái không thể dùng "mỹ lệ", "xinh đẹp" các từ ngữ để hình dung.

Bởi vì những từ ngữ này là dùng để hình dung mỹ nữ thế gian.

Nguyên Soái không phải cô gái thế gian, cô là nữ chính trong thế giới 2D đi ra.

Một mái tóc bạc xoã tung, lông mi cũng là màu trắng, một đôi con ngươi lạ màu xanh lục nhạt trong suốt sáng ngời, mắt rất lớn, khóe mắt hơi vểnh lên, thần khí lẫm liệt.

Khuôn mặt tuyệt đẹp không có tỳ vết, làn da nhân loại sẽ tuyệt đối không hoàn mỹ như thế.

Tóc trắng, con ngươi lạ, mắt to như truyện tranh, dung nhan đẹp đến không có tỳ vết nào, dáng người tuyệt đỉnh. Bất cứ trạch nam nào thấy cô cũng sẽ điên cuồng.

Mô hình cực phẩm, không, mô hình còn sống… Trương Nguyên Thanh nghĩ từ đáy lòng.

Nguyên Soái tóc trắng bỗng nhiên nhíu mày, lạnh lùng nói:

"Ánh mắt của cậu, tựa như tôi lúc còn nhỏ thấy được búp bê yêu thích."

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái ngay:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mắt Nguyên Soái, Nguyên Soái vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Lông mày Phó Thanh Huyên giãn ra, liền bỏ qua sự bất kính nho nhỏ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói:

“Cậu có thể giúp tôi định vị Phó Thanh Dương?”

Trương Nguyên Thanh mắt nhìn xuống, không đi nhìn dung nhan của Nguyên Soái, nói: “Xin Nguyên Soái đưa tôi đi thành phố Kim Sơn.”

“Được!”

Phó Thanh Huyên khẽ gật đầu, không chút ướt át bẩn thỉu lấy ra điện thoại di động, thao tác một phen, sau đó đưa tay đè lại bả vai Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh nghe được trong điện thoại di động của đối phương truyền đến giọng nữ điện tử:

“Chuẩn bị xuất phát, toàn bộ hành trình sáu mươi km, ước chừng cần…”

Dẫn đường? Vì sao phải mở dẫn đường? Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một loạt dấu chấm hỏi.

Một giây sau, tiếng nổ thật lớn nổ tung ở bên tai, cuồng phong ập đến trước mặt giống như cương đao thổi qua thân thể, thành thị phía dưới nhanh chóng rút lui.

Bên tai trừ tiếng gió gào thét, còn có phần mềm dẫn đường “kinh hô” :

“Ngài đã vượt quá tốc độ, xin giảm tốc đi chậm. Ngài đã vượt quá tốc độ, xin giảm tốc đi chậm.”

Kiếm quang trắng xóa đáp xuống sân thượng một tòa cao ốc của thành phố Kim Sơn.

Phản ứng đầu tiên của Trương Nguyên Thanh là: Đặt chân trên mặt đất là chuyện hạnh phúc nhất trên đời. Phản ứng thứ hai là sờ sờ đầu, phát hiện đường chân tóc của mình dịch lên mấy cm.

Gió mạnh tựa như cương đao quả thật đã thổi đi một bộ phận mái tóc của hắn.

Phó Thanh Huyên quan sát thành thị không quá phồn hoa này, giọng điệu uy nghiêm mà lạnh lùng:

“Tìm người!”

Sự lạnh nhạt của cô không phải nhằm vào người nào đó, tựa như là từ nhỏ đã như thế.

Từ nhỏ đã là nữ hoàng cao cao tại thượng, có cảm giác khoảng cách rõ ràng với các thần tử.

Ở chung với cô ấy áp lực có chút lớn nha, Ma Quân vẫn là trâu bò, loại nữ nhân khí phách này cũng muốn ngũ… Cúi đầu cúi đầu, không thể bị cô ấy nhìn ra… Trương Nguyên Thanh cúi thấp đầu, triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ trong ô vật phẩm, hai mảng ánh sáng yếu ớt màu đỏ sậm đan xen, hóa thành một đôi giày khiêu vũ mới tinh.

"Cốp cốp cốp…"

Giày khiêu vũ màu đỏ vừa xuất hiện, liền cất bước chân vui vẻ, chuẩn bị vòng quanh chủ nhân xoay quanh, nhưng nó đột nhiên cứng đờ, sau đó từ bỏ chủ nhân, tới trước mặt Nguyên Soái, giày bên trái lui về phía sau một bước, gót giày hơi nhếch lên.

Hành một lễ quỳ gối tao nhã.

Nguyên Soái nhíu mày, "Đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp Hư Không, khó trách cậu dám lớn giọng."

Trương Nguyên Thanh nắm chặt khăn tay ở trong tay, nhét vào trong giày khiêu vũ màu đỏ.

Giày khiêu vũ màu đỏ yên lặng bất động, tựa như đang đọc lấy DNA trong khăn tay, đại khái ba bốn giây, nó bỗng bắt đầu hành động, bộp bộp lao ra khỏi sân thượng, dọc theo thân tường dốc đứng chạy như điên.

Phó Thanh Huyên đứng ở sân thượng bất động, ánh mắt chăm chú nhìn nó xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, xuyên qua từng dãy nhà cao tầng.

Rốt cuộc, giày khiêu vũ màu đỏ dừng lại ở nơi cực xa xôi.

Đó là một đầu đường đèn xanh đèn đỏ.

Giày khiêu vũ màu đỏ xoay vòng vòng ở đầu đường, thỉnh thoảng bay lên đạp hai cái, hung hăng đạp vào hư không, đá ra gợn sóng không gian người phàm mắt thường không thể nhận ra.

Nó đã tìm được Phó Thanh Dương, nhưng nó không vào được.

Người đi đường, xe cộ bên đường, đối với đôi giày khiêu vũ nhảy lên nhảy xuống này như không thấy.

“Thì ra ở đây…”

Phó Thanh Huyên tung người nhảy lên, hóa thân một đạo kiếm quang trắng xóa, lao về phía ngã tư đường nơi xa.

Cái đệch, cô gái này cứ như vậy lao qua? Cũng không dùng ảo thuật sao, cô là muốn lên thời sự sao? Trương Nguyên Thanh cả kinh biến sắc, vội vàng lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả, khống chế cuồng phong đuổi theo.

Chương 1753: Cố chấp cuồng (1)

Hắn nay là Thánh Giả cấp 6, có thể thi triển Tinh Huyễn Thuật quy mô lớn rồi.

Trương Nguyên Thanh vừa cưỡi gió lao ra khỏi cao ốc, đạo kiếm quang kia đã tới gần ngã tư đường.

Hắn lúc này ý thức được phi hành là không bổ cứu được, lập tức thi triển Tinh Độn Thuật, lúc này mới miễn cưỡng đuổi theo cái đuôi của kiếm quang.

Một giây sau, kiếm quang đến ngã tư đường.

“Ông!”

Không khí nổi lên nếp nhăn như gợn sóng, truyền đến hiệu quả âm thanh một tiếng sóng khí chấn động, tựa như pháo cỡ lớn nổ tung ở đáy nước.

Mắt thường có thể thấy được, hư không ngã tư đường xé rách ra một lỗ thủng dài sáu mét, trong giới tử tu di tối om lộ ra âm khí mênh mông cùng khủng bố làm đáy lòng người ta phát lạnh.

Giống như mở ra cổng địa ngục.

Người qua đường xung quanh rốt cuộc phản ứng lại, trước đó bởi vì tốc độ quá nhanh, đại bộ phận mọi người đều chưa chú ý tới kiếm quang tới gần.

Nhưng ở thời điểm kiếm quang xé rách giới tử tu di, bộc phát ra ánh sáng mạnh, cùng với cơn lạnh đột ngột hạ nhiệt độ, khiến những người phàm kia đã nhận ra không thích hợp.

Bọn họ đều nhìn về phía ngã tư đường.

Thời khắc mấu chốt, Trương Nguyên Thanh liên tục thi triển Tinh Độn Thuật rốt cuộc đã đến, giơ tay, búng ngón tay 'TÁCH'.

Một mảng ánh sao trộn lẫn lực lượng linh hồn khuếch tán, nháy mắt bao trùm phạm vi trăm mét.

Tài xế bên trong xe, người chạy xe bình điện, cùng với người đi đường đi bộ, ánh mắt hơi trống rỗng, tiếp đó khôi phục, mọi người không chú ý ngã tư đường nữa, việc ai người đó làm lái xe, bước đi.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, thầm nhủ may mắn khống chế được cục diện, bằng không ngày mai tiêu đề đầu đề tin tức trên mạng chính là:

Sau đó bình luận bên dưới là các trạch nam tranh luận người tóc trắng này là nữ nhân vật chính của bộ anime nào.

Lỗ thủng tối om thong thả khép lại, Nguyên Soái tóc bạc nhẹ nhàng bước một bước, bay vào khe hở không gian.

Giày khiêu vũ màu đỏ "bộp bộp" theo vào, thề phải xử lý Phó Thanh Dương.

"Nguyên Soái, đợi tôi một chút."

Trương Nguyên Thanh chạy vội đến lỗ thủng dần dần khép lại, lao đầu vào.

Hình ảnh đột nhiên biến hóa, con đường thành thị ánh mặt trời sáng lạn không thấy nữa, thay thế vào đó là một tòa cổ thành âm khí bao phủ.

Trục đường chính trải đá phiến kéo dài về phía chỗ sâu trong cổ thành bóng tối u tĩnh, trước người là một cổng chào cao lớn, treo tấm biển "quỷ thành".

Nhà lầu tràn đầy phong cách cổ hai bên trục đường chính, treo tấm biển càng thu hút ánh mắt người ta.

Cảm giác như là đi tới khu vui chơi khủng bố chủ đề linh dị.

“A, âm khí nơi này nồng đậm đến mức có thể đông cứng Thần Dạ Du nha.” Trương Nguyên Thanh tuân theo lựa chọn trong lòng, tới gần chị họ vợ cao gầy yểu điệu: “Nguyên Soái, ngài phải bảo vệ tôi.”

Phó Thanh Huyên uy nghiêm mà lạnh nhạt “Ừm” một tiếng, giống như nữ hoàng đáp ứng che chở con dân của cô.

Con ngươi của cô nở rộ ánh sáng trắng rực rỡ, ánh mắt đảo qua quỷ thành, rất nhanh ra kết luận, thản nhiên nói:

“Đạo cụ cấp Bán Thần, do nhiều loại lực lượng, đạo cụ linh dị tổ hợp thành, không có khí linh, trung tâm là một món đạo cụ loại quy tắc, trái lại cùng vườn bách thú của Cẩu trưởng lão có hiệu quả kỳ diệu như nhau.”

“Bộp bộp.”

Giày khiêu vũ màu đỏ bỏ qua hai người, trực tiếp hướng về cuối phố dài chạy đi.

Hai người lập tức đuổi theo. Nữ Nguyên Soái thong dong trấn định tiến lên, Trương Nguyên Thanh thì vẻ mặt cảnh giác, nhìn chung quanh, mỗi một cửa hàng nơi này đều lưu lại âm khí đáng sợ.

Mỗi một cửa hàng đều có thể dễ dàng giết hắn.

Nhưng lúc này, hai bên con đường tràn đầy cảnh tượng hỗn độn.

Tấm biển “mật thất chạy trốn” treo lệch, “mát xa chân quỷ dị” cửa tiệm bị đập, tiệm minh hôn đầu Quỷ tân nương bị chém xuống, cùng khăn voan đỏ của cô lăn cùng một chỗ, một đôi con ngươi tràn ngập oán hận nhìn chằm chằm mặt đường.

Tiệm “cương thi thường lui tới” cũng bị đập, bên trong cửa tiệm nghiêng lệch, từng cương thi cháy đen vắt ngang, tựa như vừa chịu Nhật chi thần lực rửa tội.

Rất hiển nhiên, những cửa hàng này đều là đám người Phó Thanh Dương đập.

Nhưng càng đi vào sâu bên trong, cửa hàng giữ lại càng hoàn chỉnh, loại biến hóa này biểu thị đám người Phó Thanh Dương cũng không có năng lực đập tiệm xét nhà, nhiều nhất bứt ra mà lui.

Phía trước xuất hiện một cửa hàng có cửa tiệm nửa sụp xuống, bên trên treo tấm biển "Thét chói tai kinh hãi".

Cửa tiệm này tựa như là bị đập, nhưng chưa đập hoàn toàn.

Trương Nguyên Thanh xuyên thấu qua cửa mở rộng nhìn vào, vừa vặn thấy cửa tiệm thò ra một khuôn mặt già nua trải rộng nếp nhăn, hốc mắt chảy máu đen sì, lặng lẽ nhìn lén hai người.

Đó là một bà lão rất lớn tuổi, sắc mặt trắng bệch, trong hốc mắt chảy ra máu đen sì.

Chương 1754: Cố chấp cuồng (2)

Ở nháy mắt tiếp xúc với ánh mắt Trương Nguyên Thanh, bà ta không tiếng động há to mồm, rách đến bên tai, máu đen sì sền sệt chảy xuôi như nước đường.

"Ô ~"

Trong cửa tiệm thổi lên một trận gió âm dọa người, bà lão mặc áo vải thời dân quốc, rít lên lao về phía Trương Nguyên Thanh.

Đây vốn nên là một oán linh tầng cấp Chúa Tể, nhưng nó tựa như vừa bị Nhật chi thần lực làm bị thương nặng, khí tức trượt dốc, xen vào giữa Thánh Giả cùng Chúa Tể.

Cấp 7 yếu!

Mắt Phó Thanh Huyên liếc xéo, dùng khóe mắt nhẹ nhàng nhìn oán linh giương nanh múa vuốt, thậm chí chưa dừng bước, dựng ngón tay như kiếm, đang muốn giải quyết thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trương Nguyên Thanh đột nhiên động, vậy mà lại chủ động nghênh đón oán linh cấp 7 yếu.

Thấy thế, Nguyên Soái nhíu nhíu mày.

Hốc mắt trái Trương Nguyên Thanh chợt hiện ra năng lượng tối đen nồng đậm, mắt phải hóa thành con ngươi vàng nóng chảy, cánh tay trái hắn nhuộm lên âm khí đen sì, cánh tay phải sáng lên hào quang vàng óng thuần khiết bá đạo.

Lực lượng Thái âm cùng Thái Dương đồng thời tràn đầy thân thể.

Tay trái Trương Nguyên Thanh bắt lấy cổ bà lão, Phệ Linh áp chế, tay phải vỗ nhẹ vào trán nó.

Xẹt xẹt liên thanh, trán lão phụ bốc lên từng trận khói đen, phát ra tiếng thét chói tai thê lương chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe được.

Khí tức của nó nhanh chóng trượt dốc.

Trương Nguyên Thanh mở miệng hít một cái, bà lão liền hóa thành khói đen bị hắn nuốt vào trong bụng.

Không đến 3 giây, một oán linh cấp 7 yếu đã bị thu phục.

Phó Thanh Huyên thu ngón tay dựng thành kiếm, lông mày đã sớm giãn ra, cô như có hứng thú đánh giá Trương Nguyên Thanh, nói:

"Nhật chi thần lực… Cậu thế mà lấy thân thể Thánh Giả cất chứa Nhật chi thần lực, quả nhiên là thiên tài, tương lai có thể mong chờ."

Nếu các trưởng lão quan phương nghe được câu này, nhất định sẽ càng thêm coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Soái không đến ba mươi tuổi bước lên đỉnh phong, thiên phú mạnh mẽ trên đời hiếm thấy, dù là Ma Quân cũng phải thấp hơn cô một bậc.

Nhân vật như vậy không thể tránh khỏi tự cao tự đại, Phó Thanh Dương cảm thấy thiên tài cả thiên hạ đều là rác rưởi, mà cô cảm thấy Bán Thần toàn thế giới đều là rác rưởi.

Chỉ là cô không nói.

Trong người trẻ tuổi đương đại, có thể được cô tán thành, trừ Ma Quân không có ai khác nữa.

Em trai ruột Phó Thanh Dương ở trong mắt cô, cũng chỉ là một con chim ngốc cần cù bù thông minh mà thôi.

Trương Nguyên Thanh lui về tại chỗ, lớn tiếng nói:

"Chính bởi vì có Nguyên Soái, tôi mới dám mạo hiểm, là Nguyên Soái cho tôi dũng khí."

Phó Thanh Huyên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chưa từng ngờ, vị thiên tài mới tấn thăng này của quan phương, vậy mà lại biết nói tiếng người như vậy.

“Cậu thiếu linh phó?”

“Cực thiếu!”

Phó Thanh Huyên hơi trầm ngâm:

“Tôi dẫn cậu càn quét một phen, nơi đây linh phó âm thi chất lượng tốt số lượng không ít, nhưng tôi chỉ thay cậu cướp đoạt giai đoạn Thánh Giả, nếu muốn đạt được âm thi cùng oán linh cấp Chúa Tể, cần cậu tự mình cố gắng, bổn tọa sẽ không dục tốc bất đạt.”

Trái tim Trương Nguyên Thanh điên cuồng đập thình thịch, chần chờ nói: “Cái này, có thể chậm trễ cứu người hay không? Phó trưởng lão còn chưa thoát ly nguy hiểm.”

So sánh với linh phó cùng âm thi chất lượng tốt, hắn càng lo lắng an nguy của Phó Thanh Dương hơn.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của Phó Thanh Huyên rốt cuộc lộ ra một nụ cười, sau đó thu liễm, nhìn về phía xa, nói:

“Bọn họ trong thời gian ngắn không chết được, rác rưởi nên trốn kỹ ở trong chăn bông.”

Nửa câu sau Trương Nguyên Thanh chưa nghe hiểu, nhưng không cản trở hắn cúi đầu vái ngay:

“Đa tạ Nguyên Soái!”

…

Sa mạc tây bắc.

Sa mạc Gobi là một trong những địa khu hoang vu lớn nhất trên thế giới, chạy dài ở tây bắc đại lục, vượt qua thảo nguyên và vành đai tây bắc của nước Hoa.

Phóng mắt nhìn lại, trên mặt đất liên miên chập trùng khắp nơi đều là đá lộ ra, trong cuồng phong giống như cũng trộn lẫn hạt cát.

Ban ngày nóng khắc nghiệt, ban đêm lạnh, đất không thể canh tác, núi không thể săn bắn, trên vùng đất rộng lớn vô ngần

thưa thớt bóng người.

Các học gia địa lý cho rằng, sa mạc Gobi hình thành là vì địa thế cất cao, đá ráp không ngừng bị phong họa ăn mòn, biến thành lượng lớn vật chất nhỏ vụn hình thành.

Nhưng so với sa mạc loại cấm khu sinh mệnh thật sự này, sa mạc Gobi địa thế phập phồng, núi đá sừng sững, trên thị giác muôn màu muôn vẻ.

Chân một ngọn núi tên "Đằng Cách Lý" tọa lạc từng căn nhà một tầng bùn vàng khối đá đắp lên, đã đứng lặng hơn mười năm ở trong ánh mặt trời khắc khiệt phơi.

Đằng Cách Lý ở trong tiếng Mông là ý tứ "Thần", các Yêu Mê Hoặc của Binh Chủ giáo nhập gia tùy tục, đặt tên cho ngọn núi vốn không có tên này là Đằng Cách Lý.

Bởi vì trong núi có lãnh tụ tinh thần của các Yêu Mê Hoặc ngủ say —— Tu La.

Chương 1755: Cố chấp cuồng (3)

Tu La lựa chọn ngọn núi đá này ngủ say cũng không có câu chuyện gì quá lớn, thuần túy là không hy vọng lúc ngủ bị quấy rầy, tây bắc hiếm thấy vết chân liền thành lựa chọn của hắn.

Đẩy về phía trước hai mươi năm, nơi Tu La ngủ say không phải núi thánh "Đằng Cách Lý", mà là một ngọn núi vô danh khác.

Lúc ấy Ngũ Hành minh vừa thành lập, tổng bộ Thập lão vừa nắm giữ quyền lớn, vội vã hướng các phe triển lãm quyền uy cùng chiến tích của mình, thương lượng một chút với cấp trên, liền quyết định tấn công bằng vũ khí hạt nhân với Tu La.

Kết quả núi bị đánh bom hạt nhân san bằng, Tu La chưa làm sao, vì thế Tu La không nhà để về tính đổi nơi náo nhiệt để ngủ. Hắn đã lựa chọn kinh thành.

Lúc ấy việc này rất ồn ào, tổ chức linh cảnh hành giả nước ngoài đều gắt gao chú ý, cuối cùng là Thái Nhất môn chủ và Khương bang chủ liên thủ đánh một trận với Tu La.

Tu La rời khỏi địa giới kinh thành, trở về sa mạc tây bắc, trận doanh hợp pháp không còn có ý đồ tấn công hạt nhân Tu La.

Trong một căn nhà một tầng tới gần lòng núi, vật chất máu thịt màu đỏ sậm, như nước bùn phủ kín toàn bộ căn phòng.

Mà ở giữa phòng, vật chất máu thịt chồng chất cao cao thành núi, một cái khoang thuyền thịt dài 3 mét khảm một nửa vào trong vật chất máu thịt.

Giữa khoang thịt cùng vật chất máu thịt nối liền những sợi mạch máu màu xanh tím.

Cả ngọn núi thịt thong thả phập phồng, tựa như trái tim đập đều.

Đây là đạo cụ loại quy tắc của Sở gia —— Mẫu Thần Tử Cung!

Mặc dù có chữ "Thần" này, nhưng nó không có hào quang thánh khiết, trái lại, có một sự kinh khủng kỳ bí.

Đột nhiên, màng thịt mặt ngoài khoang thịt bị căng lên, nổi lên đường nét một bàn tay, một giây sau, bàn tay kia căng lên xé rách màng thịt, người đàn ông bên trong giống như trẻ sơ sinh xé rách nhau thai, từ trong khoang thịt lăn ra.

Đây là một gã cao to chiều cao 1m9, đầu trọc sáng bóng, ngũ quan thô ráp cương nghị, vành tai, cánh mũi, môi lưu lại lỗ, nhưng không có vòng bạc.

Hắn đã sống lại!

Bông tai cùng vòng bạc không ở trong phạm trù sống lại của Mẫu Thần Tử Cung, quần áo đương nhiên cũng không phải.

Ngân Nguyệt Thiên Vương run rẩy bò dậy, dựa lưng vào khoang thịt mà ngồi, ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà một tầng lâm vào trầm mặc thật lâu.

"Ta vốn cho rằng Ma Nhãn sẽ là kẻ đầu tiên từ trong Mẫu Thần Tử Cung sống lại, không ngờ là ngươi. Vừa tấn thăng Thiên Vương, đã không thể không lợi dụng đạo cụ này sống lại, xem ra ngươi bị đả kích rất lớn."

Tiếng cười tao nhã mà tản mạn từ bên người truyền đến.

Ngân Nguyệt Thiên Vương nghiêng đầu nhìn, nói chuyện là thanh niên mặc âu phục phẳng phiu, tóc ngắn tiêu sái, đeo bông tai màu bạc, tinh xảo tao nhã giống như là quản gia trong nhà quý tộc.

Ngân Nguyệt Thiên Vương thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu lên, vẫn ngẩn người như cũ.

Thiên Vương Sợ Hãi an ủi không mệt mỏi nói:

"Biết ngươi rất có cảm giác thất bại, thời điểm giai đoạn Thánh Giả, ngươi và hắn chênh lệch không lớn, sau khi tấn thăng Chúa Tể, chiến lực của Viễn Cổ Chiến Thần vốn nên mạnh hơn xa Yến Sư.

"Nhưng hắn đánh ngươi tựa như lớp 6 đánh mẫu giáo."

Ngân Nguyệt Thiên Vương lạnh lùng nói: "Nói xong thì cút ra ngoài, ta muốn yên tĩnh chút."

"Xin lỗi, ta sửa lại dùng từ một phen, có lẽ đổi mẫu giáo thành lớp 1, trong lòng ngươi sẽ dễ chịu hơn rất nhiều." Sợ Hãi nói.

Khóe miệng Ngân Nguyệt Thiên Vương run rẩy một phen.

Thiên Vương Sợ Hãi không hề ý thức được mình bây giờ làm người ta ghét bao nhiêu, ngồi xuống ở khoang thịt, mỉm cười nói:

"Cần gì so sánh với yêu nghiệt chứ, phóng mắt cả thế giới, trừ Phó Thanh Dương, có mấy ai có thể ở giai đoạn Thánh Giả lĩnh ngộ quy tắc. Ta rất nhiều năm trước đã quen biết hắn, cũng từng nghe nói chuyện của hắn. Người này là một tù nhân."

Nói tới Phó Thanh Dương kình địch này, Ngân Nguyệt Thiên Vương rốt cuộc đáp lại hắn, "Tù nhân?"

"Không sai, tù nhân! Hắn ở trong lòng vẽ một vòng tròn, nhốt mình ở bên trong, hơn hai mươi năm chưa từng bước ra khỏi vòng này. Ta rất nhiều năm trước đã biết Phó Thanh Dương, ta đối với loại người vứt bỏ tự do này xưa nay căm thù đến tận xương tuỷ." Thiên Vương Sợ Hãi nói:

"Lúc ấy hắn vẫn là Siêu Phàm, chiến lực thường thường, thiên phú bình thường. Ngươi biết, cùng đẳng cấp cùng kỹ năng, chính là có một số người mạnh có một số người yếu."

“Cái này quyết định bởi tính phù hợp nghề nghiệp cùng sức lĩnh ngộ kỹ năng, những thiên phú này Phó Thanh Dương một cái cũng không chiếm, phương diện vượt phó bản, tuy không tệ, nhưng so với thiên tài thật sự thì kém nhiều lắm.

“Nhưng hắn một mực đứng ở trong cái vòng đó, mỗi ngày bất chấp mưa gió vung đao, bỏ qua giải trí, bỏ qua tình yêu, bỏ qua tất cả, trong thế giới của hắn chỉ có kiếm cùng quyền lực, bởi vì hai thứ này, có thể khiến hắn quên bản thân tự ti cùng khiếp nhược ngày xưa.”

Chương 1756: Cố chấp cuồng (4)

“Khiếp nhược? Tự ti?” Ngân Nguyệt Thiên Vương chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Lời này ai cũng không tin, đường đường Tiền công tử, nhân vật tuyệt đỉnh Kỹ Gần Như Đạo, vậy mà khiếp nhược cùng tự ti?

“Cho nên muốn giết Phó Thanh Dương rất đơn giản, ở cùng cảnh giới khiêu chiến hắn, hắn sẽ không lùi bước.” Thiên Vương Sợ Hãi nhếch khóe miệng: “Chết cũng sẽ không lui.”

Ngân Nguyệt Thiên Vương giật mình: “Ở trong bàn cờ của các ngươi, Phó Thanh Dương đã có nơi chôn xương thuộc về hắn?”

Thiên Vương Sợ Hãi không tiếp tục đề tài này, cười nói:

“Cho nên, ngươi dựa vào cái gì có thể thắng hắn chứ, dựa vào cái gì có thể thắng một tên cố chấp cuồng tự giam cầm mình hai mươi mấy năm chứ?”

Ngân Nguyệt Thiên Vương không còn lời nào để chống đỡ, lạnh lùng nói: “Cút đi, đừng ở chỗ này cản trở ánh mắt ta.”

“Chậc chậc, ta rất tò mò, ngươi ở trước mặt Tu La, còn có thể càn rỡ vô lễ như vậy hay không.” Thiên Vương Sợ Hãi bắt chéo chân, không có một chút dấu hiệu rời khỏi.

Ngân Nguyệt Thiên Vương không do dự, “Ta tôn kính hắn, sợ hãi hắn, nhưng ta vẫn như cũ sẽ như vậy.”

Khi nói câu này, chuyện cũ chợt lóe qua trong đầu Ngân Nguyệt Thiên Vương.

Hắn sinh ra ở liên bang Tự Do bờ bên kia đại dương, cha mẹ là nô lệ trong một nông trường địa khu trung bộ liên bang, quốc gia kia được xưng văn minh nhất cường thịnh nhất của nhân loại từ trước tới nay từ buổi đầu lập nước, buôn bán nô lệ cùng dân cư đã kèm theo lịch sử của nó.

Phúc lợi xã hội hoàn thiện cao độ cùng phí tổn nhân lực cao vút, khiến quốc gia cường đại kia luôn thiếu sức lao động giá rẻ. Đến ngày nay, bọn họ vẫn đang làm việc buôn người, chẳng qua so sánh với sự dã man cùng cường thế của tổ tông, những kẻ này đã học được dùng lớp áo khoác văn minh cùng tự do bao bọc sự tham lam, xấu xí của mình, hoạt động không thể lộ ra trước người khác cũng từ dưới ánh mặt trời chuyển thành cống thoát nước âm u.

Cha mẹ Ngân Nguyệt Thiên Vương ôm theo sự hướng tới đối với liên bang Tự Do, đi theo một đám đồng hương nhập cư trái phép đến thánh địa trong cảm nhận, nhưng nghênh đón bọn họ không phải văn minh cùng tự do, lại càng không phải tiền lương hậu đãi cùng cuộc sống tốt đẹp.

Nghênh đón bọn họ là nô dịch cùng ẩu đả, bọn họ bị mang đi nông trường rời xa thành thị, đeo còng tay cùng xích chân, trở thành sức lao động giống như súc vật.

Chủ nông trường không cần trả tiền lương, còn có thể tận tình sử dụng bọn họ, cùng hắn đội cảnh sát nhóm cùng nhau.

Ngân Nguyệt Thiên Vương là con do nô lệ sinh, từ khi vừa ra đời, hắn đã ở trong bóng ma của trật tự.

Thơ ấu cùng thiếu niên của hắn là một đoạn chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, phong tỏa ở sâu trong ký ức, ngẫu nhiên mới có thể lấy ra nhớ lại, tựa như tửu quỷ nhấm nháp rượu ngon cất giữ nhiều năm.

Từ nhỏ cha mẹ đã nói cho hắn, nếu không biết ai là chủ nhân của mình, vậy con liền nghĩ, ai là người con không thể mắng.

Người không thể mắng, chính là chủ nhân!

Ngân Nguyệt Thiên Vương căm hận mình sinh ra, căm hận đoạn năm tháng đau đớn đó, cho nên ở sau khi bỏ trốn khỏi

nông trường trở thành linh cảnh hành giả, hắn ở trong lòng thề với chính mình, trên đời này không có ai là không thể mắng.

Bao gồm Tu La.

Các thành viên Binh Chủ giáo đều cho rằng Ngân Nguyệt Thần Tướng mới nên là Bạo Nộ, bởi vì hắn luôn miệng nhả hương, thật ra, hắn chỉ là không muốn làm nô lệ nữa.

Chuyện cũ nghĩ đến đây liền có thể kết thúc rồi, tựa như rượu ngon không thể uống thả cửa, cần chậm rãi thưởng thức.

Ngân Nguyệt Thiên Vương thu hồi suy nghĩ, nhíu nhíu mày:

"Ngươi đang đợi người sống lại?"

Thiên Vương Sợ Hãi vỗ vỗ khoang thịt dưới thân, cười gật đầu.

Ngân Nguyệt Thiên Vương không hỏi thêm nữa, sau khi trầm mặc vài giây, đột nhiên nói:

"Phó Thanh Dương, thật sự cố chấp đến trực diện nguy hiểm, chết cũng không lùi?"

…

"Chết cũng không thể đi ra!"

Trong góc âm u, Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng nói.

Đây là một bảo tàng nghệ thuật búp bê, phong cách trang hoàng đơn giản thời thượng, lại giá trị không hề thấp.

Chiếu vào trong mắt, là búp bê đủ loại kiểu dáng, cô gái xinh đẹp đáng yêu, cô gái trưởng thành quyến rũ, thanh niên âu phục giày da, người già chống gậy…

Giá hàng bên cạnh tường trưng bày rất nhiều thương phẩm tương quan búp bê, dưới cầu thang xoay tròn, là rương giấy thu nạp thân thể búp bê, bộ phận cơ thể thậm chí trực tiếp chồng chất ở trên rương.

Những con búp bê này tinh xảo tao nhã, ngũ quan sống động như thật, lộ ra một sự quỷ dị cùng âm trầm vô cùng, mặt chúng nó hướng về cùng một phương hướng, ánh mắt trống rỗng hội tụ ở một chỗ.

Người thường nếu ở ban đêm vào lầm bảo tàng búp bê như thế, nhất định sẽ bị dọa đái ra quần.

—— Trên sàn đá cẩm thạch bóng loáng có thể soi gương trải một bộ chăn bông cũ nát.

Chăn bông rất lớn, có thể chứa mười mấy người, phủ kín non nửa cái bảo tàng nghệ thuật búp bê.

Chương 1757: Nhân vật bất ngờ không kịp phòng bị (1)

Tầng ngoài chăn bông hiện ra chín đường nét hình người, ở giữa là Phó Thanh Dương, bên trái hắn là Cao Phong trưởng lão, bên phải là Hồng Anh trưởng lão.

Bên kia của Cao Phong trưởng lão là "Cao Sơn Lưu Thủy", "Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí" ba người đàn ông, Hồng Anh trưởng lão bên này là Âm Cơ, Hạ Thụ Chi Luyến, Hoa Ngữ ba nữ Thánh Giả.

Phó Thanh Dương ngẩng đầu, chăn bông đắp ở trên đầu chiếu xuống cái bóng, ánh mắt hắn bình tĩnh đảo qua bảo tàng nghệ thuật búp bê, nói:

"Cao Phong trưởng lão, nửa thân dưới của anh khôi phục chưa."

Cao Phong trưởng lão ngăm đen gầy yếu ngẩng đầu, sắc mặt ngưng trọng lắc đầu:

"Còn chưa, nhưng lực lượng nguyền rủa bắt đầu suy yếu, Hồng Anh trưởng lão, ngực ngài thì sao?"

Hồng Anh trưởng lão lạnh lùng nói: "Không cần anh quan tâm."

Tiểu đội quan phương gặp nguy cơ lớn, quỷ thành sau khi sống lại, các hành giả quan phương vốn muốn lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến.

Nhưng nghênh đón là thần quái trong cửa hàng liên tiếp sống lại, lao ra khỏi cửa hàng, vây công người sống xâm nhập trong thành, đối với tinh khí của bọn họ có đuổi cũng không đi.

Lúc nguy cơ, Phó Thanh Dương quan sát ra phương pháp hóa giải, đó chính là chủ động vào cửa hàng.

Lực lượng thần quái của quỷ thành có ý thức lãnh địa, hoặc là nói quy tắc rất mạnh, không thể vào cửa hàng của "đồng nghiệp".

Cho nên chỉ cần một đường tiếp tục vượt ải, thì có thể tránh kết cục bị bọn quỷ trong thành cắn nuốt.

Nhưng đây là uống rượu độc giải khát, bởi vì đạo cụ cấp Bán Thần, không phải bọn họ có thể đánh vượt ải được, ba mươi mạng cũng không được.

Chẳng qua bọn họ vẫn chống đỡ cả đêm, Phó Thanh Dương khoác Áo Choàng Kiếm Sư công kích sắc bén vô cùng, Hồng Anh trưởng lão trời sinh áp chế oán linh âm thi, mà phòng ngự của Cao Phong trưởng lão là vách tường mọi người có thể dựa vào.

Nhưng ở bảo tàng nghệ thuật búp bê này, bọn họ rốt cuộc không chống đỡ được nữa.

Trong bảo tàng búp bê này không có thần quái đáng sợ, chỉ có búp bê đặt hỗn độn, nguy hiểm chính là đến từ những búp bê này, ở nháy mắt tiểu đội quan phương bước vào trong bảo tàng, bọn họ đã bị búp bê theo nhằm vào.

Sau đó nguy cơ đáng sợ buông xuống, bao gồm Hồng Anh trưởng lão ở trong, thân thể mọi người bắt đầu dị hoá, biến thành mô hình cơ thể.

Nửa thân dưới Cao Phong trưởng lão biến thành búp bê, Hồng Anh trưởng lão là ngực, Âm Cơ là mông, Hoa Ngữ là sau lưng, thân thể mỗi người đều có một chút bộ vị chuyển biến thành mô hình.

Đây là một loại nguyền rủa đáng sợ, ít nhất là nguyền rủa cấp Chúa Tể đỉnh phong.

Cấp bậc vượt qua ba vị Chúa Tể ở đây.

Thời khắc mấu chốt, Cao Phong trưởng lão lấy ra một cái chăn bông rách, hét lớn một tiếng: Mau vào trong chăn!

Mọi người lúc này mới được cứu.

Đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể nghề nghiệp Thổ Quái —— Chăn Bông Kẻ Nhát Gan!

Chăn bông có thể ngăn cản tất cả công kích trên đời, cho dù là Bán Thần, cũng không cách nào dựa vào bạo lực phá hủy nó.

Đạo cụ loại quy tắc này có ba cái trả giá:

Một là bần cùng, người nắm giữ đạo cụ từ nay về sau vô duyên với tiền tài, bất luận kẻ nào lấy bất cứ hình thức nào cho tài phú, cuối cùng đều sẽ bỏ hắn mà đi.

Hai là thời gian dài, mỗi lần sau khi mở ra chăn bông, phải đạt tới độ dài thời gian quy định, mới có thể xốc lên chăn bông.

Thời gian kéo dài là bốn giờ.

Vượt qua bốn giờ còn chưa rời khỏi chăn bông, sẽ bị vĩnh viễn phong ấn ở trong chăn bông, thẳng đến lúc chết.

Ở trong lúc đó, người tránh ở trong chăn bông không thể làm ra thao tác gì.

Ba là nhát gan, một khi tiếp nhận chăn bông che chở, liền không thể tránh khỏi nhát gan.

Hồng Anh trưởng lão nghiêng đầu, chăm chú nhìn góc nghiêng khuôn mặt hoàn mỹ như tạc tượng của Tiền công tử, nói:

“Chết cũng không thể đi ra ngoài ý tứ là, phong ấn ở trong chăn bông ít nhất chết tao nhã? Chúng ta tránh ở trong chăn bông đã ba giờ rưỡi rồi.”

Cao Phong trưởng lão thở dài nói: “Phải chết tao nhã, cũng không phải lựa chọn trở thành búp bê, cô xem những búp bê kia, tao nhã bao nhiêu.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Không, chết ở trong chăn bông càng thêm tao nhã, ba hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi đang chờ chúng ta làm ra lựa chọn, nếu lựa chọn trở thành búp bê, chúng ta chính là đầu hươu người ta treo ở trên tường, ngà voi bày ở trên cái giá, thành vẫn phẩm sưu tầm, rất không có thể diện.”

Trong lòng các Thánh Giả sốt ruột muốn chết, vừa vội vừa sợ, thầm nhủ là lúc nào rồi, các trưởng lão vậy mà còn có tâm lý

nhàn nhã nói chuyện phiếm.

Cuộc đời của bọn họ đã nghênh đón đếm ngược.

Ở phương diện đối mặt sinh tử, tố chất tâm lý của Thánh Giả và Chúa Tể chênh lệch quá nhiều.

Lúc quỷ thành sống lại, các Thánh Giả không chút hoảng hốt, tự tin Nguyên Soái sẽ tới cứu người, tâm tính vững như chó già.

Chương 1758: Nhân vật bất ngờ không kịp phòng bị (2)

Lúc vượt qua nhà ma dọc phố, các Thánh Giả không chút hoảng hốt, tự tin Nguyên Soái sớm hay muộn sẽ đến cứu người.

Nhưng sau khi bọn họ tránh ở trong chăn bông ba giờ rưỡi, trong lòng bọn họ ai cũng hoảng.

Hết thời gian rồi.

Bọn họ chỉ còn nửa giờ sinh mệnh, mà lúc này, Nguyên Soái tựa như còn ở trên đường cưỡi ngựa chạy tới.

"Tôi tôi tôi không nên đáp ứng Nguyên Thủy Thiên Tôn." Nhóc mập run giọng nói: "Thuần Dương chưởng giáo liên quan gì tới tôi, tôi làm shipper đang yên đang lành, tích điểm sốt một, tôi không nên xen vào."

Âm Cơ nhổm đầu dậy, cách rất nhiều cái đầu, nhìn về phía nhóc mập, "Bảo cậu xen vào không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, là trưởng lão nam phái các người, mà bọn họ tựa như đã sớm chạy trốn rồi."

Hai vị Huyễn Thuật Sư cấp Chúa Tể kinh nghiệm phong phú, sao có khả năng đồng thời tử vong, quá nửa là sớm phát hiện quỷ thành tồn tại, sớm chạy trốn rồi.

Tuy chưa xử lý được Thuần Dương chưởng giáo, nhưng có thể chơi xỏ chết ba vị Chúa Tể quan phương, như thế nào cũng không thiệt.

Về phần Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, Thánh Giả, nho nhỏ vứt bỏ là vứt bỏ.

Nhóc mập trầm mặc.

Người khác thì không có tâm tư tham dự thảo luận.

Hoa Ngữ chấp sự sắc mặt tái nhợt, như tới tận thế, Hạ Thụ Chi Luyến vẻ mặt đầy cay đắng, mấy vị nam chấp sự cũng bi quan uể oải, giống như tội phạm tử hình tới pháp trường.

Lúc này, một luồng ánh sáng yếu ớt màu đỏ sậm từ ngoài cửa tiệm lao vào, là một đôi giày khiêu vũ nhỏ mới tinh tinh xảo.

Đôi giày khiêu vũ này bộp bộp lao vào cửa hàng, hướng thẳng đến Phó Thanh Dương, không nói hai lời, liền cách chăn bông hung hăng đạp một trận.

Phành phành phành! Tiếng đạp nặng nề quanh quẩn ở trong cửa hàng, mỗi một cước đều vận đủ sức, như có thù không đợi trời chung với Phó Thanh Dương.

Nhưng, công kích của nó thậm chí ngay cả gãi ngứa cách giày cũng không tính.

"Đây là…" Hoa Ngữ chấp sự mặt mày tái nhợt, vẻ mặt sợ hãi, mắt hạnh đột nhiên tỏa sáng.

Âm Cơ hít thở gấp gáp, "Giày khiêu vũ màu đỏ của Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Mắt mọi người đều sáng lên, bao gồm ba vị Chúa Tể.

Đây là giày khiêu vũ màu đỏ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc đấu lôi đài, hắn từng sử dụng đôi giày khiêu vũ màu đỏ này.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đến rồi!" Hạ Thụ Chi Luyến mặt mày giãn ra, hưng phấn nói.

Ở lúc tuyệt vọng, người trẻ tuổi chói mắt như mặt trời kia chiếu vào trong lòng bọn họ.

"Đủ rồi đủ rồi, những âm thi cùng linh phó này đủ tôi dùng đến Chúa Tể rồi, cảm tạ chị họ."

Người trẻ tuổi chói mắt như mặt trời đang bận cúi đầu bái lạy, thậm chí ngay cả chị họ cũng đã gọi rồi.

Trên phố dài âm u, trước một cửa hàng tên "Quỷ du kích", Trương Nguyên Thanh đã đạt được âm thi thứ chín.

Ở sau khi Nguyên Soái hỗ trợ phong ấn, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ thu lại âm thi cậu bé.

Trong mười mấy phút thăm dò, bọn họ tổng cộng sưu tập được chín âm thi, sáu oán linh, đại bộ phận cấp bậc đều ở cấp 4 cùng cấp 5, âm thi cấp 6 chỉ có hai, oán linh một.

Mà chúng nó sẽ bị phong ấn thời gian dài, thẳng đến khi Trương Nguyên Thanh tăng giá trị kinh nghiệm lên tới cấp 6 đỉnh phong.

Lấy số lượng dự trữ Thái âm lực của hắn trước mắt, rất khó tiếp tục nuôi dưỡng, khống chế âm vật cùng cấp bậc nữa, trừ phi chủ tu Thái âm.

Dù sao chiến lực cấp 6 đủ dùng rồi, tham nhiều không nhai kỹ, với lại, Trương Nguyên Thanh bây giờ cần nhất, thật ra là một ít âm vật cấp thấp có thể làm vật hi sinh.

Chiến lực cấp cao phải có, vật hi sinh cấp thấp cũng không thể thiếu.

Mắt thấy bạn trai Quan Nhã thu hồi âm vật, Phó Thanh Huyên chậm rãi nói:

"Nên đi nhặt rác rồi, thuận tiện xử lý ba tên chuột nhắt kia."

Nói xong, cô đưa tay đè lại bả vai Trương Nguyên Thanh.

Ồ, lần này sao không mở dẫn đường nữa? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, một giây sau, hắn một lần nữa cảm nhận được đau đớn dao thép cạo đường chân tóc.

Cũng may loại đau đớn này chỉ duy trì hai ba giây, hai chân hắn liền một lần nữa đặt chân mặt đất, hắn xuất hiện ở ngoài một bảo tàng búp bê, cửa tiệm mở rộng, sảnh trưng bày bóng loáng có thể soi gương bày đầy búp bê chân thật, ồ không đúng, không chân thật, nhưng sống động như thật.

Theo ánh mắt âm trầm mà trống rỗng của chúng nó, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía chăn bông rách trải ra ở trên sàn.

Chín người nằm song song, trên người đắp chăn bông rách màu lam sậm, chỉ lộ ra một cái đầu, cực kỳ giống người hầu

ngủ song song trên giường đất lớn trong hào môn vùng đông bắc ngày xưa.

Chăn bông rách? Hạ Thụ Chi Luyến ở "Nhai Sơn Chi Hải" nhắc tới Chăn Bông Kẻ Nhát Gan, chỉ chính là đạo cụ loại quy tắc này của Cao Phong trưởng lão? Phốc, tư thái bây giờ của bọn họ không chút thân phận đáng nói… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại cảm thấy một màn này buồn cười nói không nên lời.

Chương 1759: Nhân vật bất ngờ không kịp phòng bị (3)

Ở lúc Trương Nguyên Thanh nhìn thấy bọn họ, đám người Phó Thanh Dương nâng đầu nhìn chằm chằm cửa tiệm, cũng thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nguyên Soái.

Không có một tia do dự, Trương Nguyên Thanh bằng vào tốc độ tay độc thân nhiều năm luyện thành, nhanh chóng lấy ra điện thoại di động, mở máy ảnh.

"Tách!"

Đèn flash chợt lóe rồi biến mất, vẻ mặt cứng ngắc của chín người dừng hình ảnh ở trong màn hình.

Trương Nguyên Thanh thu hồi điện thoại di động, làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra, giọng điệu nghiêm túc nói:

"Các vị, Nguyên Soái tới cứu mọi người rồi."

Ba vị Chúa Tể cùng sáu vị Thánh Giả toát ra vui sướng cùng kích động đại nạn không chết, sau đó không hẹn mà cùng nhìn túi quần cất điện thoại di động của Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần.

Lúc này, Phó Thanh Huyên đã nhìn quét xong bảo tàng búp bê, cô đã quan sát nguy cơ bên trong, bước quan bậc cửa, dựng ngón tay như kiếm, cánh tay quét ngang.

Mười mấy con búp bê tinh xảo đẹp đẽ đứt ngang lưng, tàn thể "rầm rầm" ngã trên mặt đất.

"Các người an toàn rồi." Cô thản nhiên nói.

Nữ hoàng lạnh lùng lại uy nghiêm, giống như chỉ làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Cao Phong trưởng lão lập tức đứng dậy, xốc lên chăn bông cũ nát thật dày, thu đạo cụ loại quy tắc này vào ô vật phẩm.

"Ra mắt Nguyên Soái! Tạ ân cứu mạng của Nguyên Soái."

Ba vị trưởng lão khom mình hành lễ.

Trong quá trình này, giày khiêu vũ màu đỏ siêng năng giận dữ đạp Phó Thanh Dương, không giết hắn thề không bỏ qua.

Các Thánh Giả hoảng sợ khom người, thở mạnh cũng không dám, đối mặt minh chủ chí cao vô thượng, khiêm tốn cùng hèn mọn là thái độ phải triển lộ ra.

Giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho dù đứng ở bên cạnh Nguyên Soái, cũng không có chút gò bó cùng khẩn trương, thật không hổ là nhân vật truyền kỳ sinh ra kiệt ngạo, một thân phản cốt.

“Không cần cảm tạ tôi, là Nguyên Thủy Thiên Tôn tập trung được vị trí của mấy người, tôi mới có thể tiến vào.” Nữ Nguyên Soái nâng tay.

Mọi người bất ngờ một phen, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà phát huy ra tác dụng mấu chốt như thế, ánh mắt nhìn hắn càng thêm cảm kích.

Hồng Anh và Cao Phong trưởng lão hướng về Trương Nguyên Thanh gật đầu cảm tạ.

Trương Nguyên Thanh thì cho Âm Cơ cùng Hạ Thụ Chi Luyến một nụ cười có phong phạm quý ngài.

Phó Thanh Huyên nói xong, xoay người muốn đi ra khỏi cửa hàng, ánh mắt bỗng nhiên dừng hình ảnh ở trên áo choàng của Phó Thanh Dương.

“Đưa nó cho chị xem chút.”

Thân là Thám Báo mạnh nhất đương thời, cô liếc một cái liền nhìn ra đây là một món bảo vật hiếm có trên đời của nghề mình.

Phó Thanh Dương vừa muốn từ chối, áo choàng phía sau liền bị một lực lượng to lớn kéo đi, kêu vù vù bay vào trong tay Nguyên Soái.

Phó Thanh Huyên bắt lấy áo choàng, nhìn chăm chú vài giây, con ngươi lạ màu xanh lục nhạt nở rộ hào quang lóa mắt.

Trương Nguyên Thanh lần đầu tiên thấy cô lộ ra vẻ mặt hưng phấn, trái lại Phó Thanh Dương, chị có bao nhiêu hưng phấn, em trai liền có bấy nhiêu lo âu.

“Đạo cụ này cậu lấy đâu ra? Cho cậu lãng phí, tặng chị đi.” Phó Thanh Huyên nói.

“Mặt dày vô sỉ.” Cái trán Phó Thanh Dương nổi gân xanh, tựa như Thọ Vương Lý Mạo bị phụ hoàng cướp vợ.

Đúng vậy đúng vậy, áo choàng là vật lão đại yêu quý, hành động này của Nguyên Soái ngài so với Lý Long Cơ cướp con dâu có gì khác nhau đâu? Trương Nguyên Thanh có ý nói thay lão đại vài câu, bất đắc dĩ vị trí thấp tiếng nói nhẹ, chỉ có thể xem kịch.

Cao Phong trưởng lão cùng Hồng Anh trưởng lão mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chị gái muốn cướp món đồ chơi của em trai, đây là việc nhà của Phó gia.

“Đừng nhỏ mọn như vậy, bản Nguyên Soái cứu cậu một mạng, tặng chị món đạo cụ coi như hồi báo, hợp tình hợp lý… Được rồi được rồi, cho chị mượn chơi vài ngày thì được chứ.” Phó Thanh Huyên thấy lão đệ một bộ tư thái tính gà nhà bôi mặt đá nhau cũng không tiếc, bất đắc dĩ lui một bước.

Cô khoác áo choàng trên vai, “40% tăng phúc, chị có thể thử một phen kiếm thuật tự nghĩ ra rồi.”

Nói xong, cô từ ô vật phẩm lấy ra một thanh kiếm đồng xanh, để nó lơ lửng giữa không trung, ngón tay búp măng khẽ búng sống kiếm.

Hoa văn đám mây màu vàng trên áo choàng tản mát ra ánh sáng mỏng manh.

“Đinh!”

Kiếm đồng xanh phát ra tiếng rồng gầm réo rắt, vậy mà lại phân liệt ra hai thanh kiếm giống nhau như đúc.

Khuôn mặt lạnh nhạt của Phó Thanh Huyên lộ ra một mảng vui sướng, chiêu kiếm thuật này cô đã nghiên cứu rất lâu, nhưng mãi chưa thể thành công, trạng thái trong lý tưởng là phân liệt ra hai thanh kiếm.

Mỗi một thanh đều có uy lực của bản thể.

Nhưng cô lúc trạng thái tốt nhất, cũng mới phân liệt một đạo kiếm khí.

Cái áo choàng này trực tiếp khiến kiếm thuật của cô tăng lên một nấc thang.

Tối hôm qua nếu có áo choàng thêm vào, cô đã chính tay đâm đầu chó của Thiên Vương Sợ Hãi.

"Đi!"

Ba thanh kiếm đồng xanh xen kẽ bay múa, gào thét lao ra.

Chương 1760: Linh Thác (1)

Vài giây sau, mọi người trong bảo tàng nghe thấy trong bóng đêm truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết khàn cả giọng.

Sau đó nữa, ba thanh phi kiếm đâm ba thi thể quay về, đứng lơ lửng ở ngoài bảo tàng búp bê.

Phó Thanh Huyên phất tay, hai thanh kiếm đồng xanh trong đó tiêu tán, thi thể trên đó rơi bịch xuống đất.

Cô tiếp theo thu hồi một thanh kiếm đồng xanh cuối cùng.

Ba thi thể này đều khoác áo choàng, rõ ràng là ba vị hộ pháp Ám Dạ Mân Côi.

Cường giả cấp Chúa Tể, như cắt rau hẹ đã không còn nữa.

"Ám Dạ Mân Côi có Mẫu Thần Tử Cung của Sở gia, ba người này sẽ sống lại ở tây bắc, nhớ kỹ khuôn mặt bọn họ, quay về tuyên bố lệnh truy nã."

Phó Thanh Huyên phất tay cách không gian đánh rớt mũ trùm của ba vị Chúa Tể, dưới mũ trùm là một ông lão tóc hoa râm, một người trung niên sắc mặt âm trầm, một người phụ nữ trung niên tướng mạo bình thường.

Trương Nguyên Thanh cẩn thận đảo qua khuôn mặt ba người, chưa ở trong trí nhớ tìm thấy nhân vật đối ứng.

Đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng Hồng Anh trưởng lão kinh hô:

"Sơn Hà Vĩnh Tồn trưởng lão? !"

Bốn chữ "Sơn Hà Vĩnh Tồn" gõ nặng nề vào trong lòng Trương Nguyên Thanh, hắn sắc mặt kinh hãi quay đầu nhìn về

phía Hồng Anh trưởng lão, bật thốt lên nói:

“Bà…”

“Bà xác định?” Phó Thanh Dương so với hắn nhanh hơn một bước, tựa như là chuyên môn vì chặn họng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

So sánh với cấp dưới tâm phúc đột nhiên biến sắc, Tiền công tử vẫn bình tĩnh trấn định, giống như băng sơn mỹ nhân trong tiểu thuyết đàn ông tránh lui.

Trương Nguyên Thanh lập tức câm miệng, ý niệm trong đầu cuồn cuộn, tựa như sóng triều ngập trời.

“Vĩnh Tồn Sơn Hà là ai?” Phó Thanh Huyên nhíu nhíu mày.

Cô đương nhiên không có khả năng từng nghe nói người trở về linh cảnh hơn hai mươi năm, lúc Sơn Hà Vĩnh Tồn nhậm chức ở Thái Nhất môn, Phó Thanh Huyên vẫn là bạn nhỏ mẫu giáo buộc tóc hai bên, đeo balô nhỏ màu hồng.

“Là Sơn Hà Vĩnh Tồn.” Phó Thanh Dương sửa đúng nói.

Cao Phong trưởng lão cũng nhìn về phía Hồng Anh, hắn là mười năm gần đây trở thành linh cảnh hành giả.

Ánh mắt Hồng Anh trưởng lão vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt già nua kia nơi xa, trên mặt đọng lại chấn kinh, mờ mịt, khó có thể tin, cách vài giây, mới hít sâu một hơi, nói:

“Hắn là trưởng lão Thái Nhất môn, rất có thâm niên rồi, linh cảnh hành giả những năm cuối dân quốc, nhưng hơn hai mươi năm trước đã trở về linh cảnh.”

Đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, lại là trưởng lão trước đây của Thái Nhất môn? Đám người Âm Cơ sắc mặt cổ quái.

Đối với bọn họ mà nói, tin tức này thật sự có chút khó có thể tiêu hóa.

“Trở về linh cảnh.” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Trưởng lão Thái Nhất môn trở về linh cảnh, thành đại hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi? Rốt cuộc là trở về linh cảnh, hay là phản bội Thái Nhất môn.”

Nghe vậy, mọi người ở đây đồng loạt nhìn về phía Hồng Anh trưởng lão.

Phụ nhân vẫn còn duyên cười khổ một tiếng: “Đây chính là điều tôi chấn động.”

Phó Thanh Dương gật gật đầu, không nói nữa.

Thân là Thám Báo, hắn có thể phán đoán Hồng Anh trưởng lão nói là lời thật hay lời giả, huống chi bên người còn có một vị Thám Báo cấp Bán Thần.

Không ai có thể nói dối ở trước mặt Nguyên Soái.

“Hai người khác nhận ra không, cũng là quan phương?” Phó Thanh Huyên nhìn về phía em trai.

Cô tựa như không quá rõ bộ dáng trưởng lão quan phương, đây là điều đương nhiên, Nguyên Soái mỗi ngày bận xem truyện tranh, ăn kẹo chocolate, nào có thời gian rảnh đi tìm hiểu trưởng lão quan phương đám ô hợp này.

Phó Thanh Dương chưa đáp lại, đi đến bên thi thể người đàn ông trung niên cùng người phụ nữ trung niên, kiểm tra một lát, sau khi xác nhận không có đạo cụ dịch dung, lắc đầu nói:

“Bọn họ không phải Chúa Tể quan phương, nhưng sau khi xác nhận dung mạo, điều tra thân phận không khó.”

Đang nói, lầu các, cửa hàng, con đường của quỷ thành bắt đầu trong suốt hóa, tựa như ảo ảnh đang biến mất.

“Quỷ thành sắp Dạ Du rời khỏi rồi.” Phó Thanh Huyên nói, “Chuẩn bị trở về hiện thực.”

Cái này đạo cụ yếu rời khỏi, sau lưng chủ nhân ở triệu hồi nó.

“Biểu tỷ, không có cách nào ngăn cản sao?” Trương Nguyên Thanh vội hỏi.

Biểu tỷ? Băng sơn mỹ nhân Tiền công tử lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Người khác cũng ngẩn ra.

Mà càng làm bọn họ khó có thể tin là, Nguyên Soái thế mà chưa sửa lại xưng hô của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khẽ lắc đầu:

“Thám Báo không có loại năng lực này.”

Phó Thanh Dương mặt lạnh lùng đánh giá cấp dưới tâm phúc, suy tư hắn rốt cuộc cúi đầu vái ngay bao nhiêu lần rồi.

Phó Thanh Huyên cũng không phải là cô gái tính khí tốt.

Quỷ thành đang tăng tốc "hư hóa", đường nét thế giới hiện thực bắt đầu xuất hiện, giống như hai bức tranh xếp chồng.

Qua vài giây nữa, tiếng người ồn ào cùng tạp âm xe động cơ chạy trên mặt đường truyền vào trong tai, quỷ thành hoàn toàn biến mất, bọn họ xuất hiện ở chính giữa đường cái.

Thi thể ba vị hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi cũng theo quỷ thành cùng nhau rời đi.

Chương 1761: Linh Thác (2)

Một chiếc xe nhỏ màu trắng đang lái về phía đám người, chủ xe bất thình lình nhìn thấy phía trước xuất hiện một đám người, bất ngờ không kịp phòng bị, theo bản năng vội đánh tay lái.

Nhưng ở trong chớp mắt, nhóm người này lại biến mất không thấy, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Chủ xe lại vội vàng chỉnh thẳng tay lái, xe hơi lệch sang trái mấy mét, nhanh chóng trở về quỹ đạo, bình an vô sự lái xe đi.

Ven đường, ở dưới Tinh Huyễn Thuật của Hồng Anh trưởng lão thêm vào, mọi người nhìn theo xe hơi màu trắng đi xa, Phó Thanh Huyên nói:

"Giải tán đi, tôi cần trở lại kinh thành. Phó Thanh Dương, chuyện này cậu điều tra, tra xong rồi nói cho chị biết một tiếng."

Phó Thanh Dương túm cánh tay chị gái: "Trả lại áo choàng cho tôi."

Phó Thanh Huyên làm bộ chưa nghe thấy, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: "Về sau Thập lão lại thẩm cậu, liên hệ chị là được, cậu là người Bạch Hổ binh chúng, không cần Hỏa Sư thô bỉ kia ra tay."

"Vâng biểu tỷ." Trương Nguyên Thanh đáp một tiếng.

Phó Thanh Huyên nhìn hắn một cái, "Cậu tựa như biết không ít."

Cô không nhiều lời, từ trong túi quần bò lấy ra điện thoại di động, mở ra dẫn đường, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, thản nhiên nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, gửi ảnh cậu chụp cho chị."

Bao gồm Phó Thanh Dương ở trong, mọi người đều biến sắc, ùn ùn hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn ném tới ánh mắt thầm chứa uy hiếp.

Trương Nguyên Thanh mắt không nhìn nghiêng mở phần mềm, thêm bạn avatar tóc trắng, gửi tấm ảnh 'cùng ngủ chung trên chiếc giường lớn'.

Phó Thanh Huyên hài lòng gật đầu, sau đó mở ra dẫn đường, ở trong thanh âm nhẹ nhàng của giọng nữ điện tử lao lên trời xanh.

"Chuẩn bị xuất phát, toàn bộ hành trình 1268 km, ước chừng cần… Ngài đã vượt quá tốc độ, xin giảm tốc đi chậm, ngài đã vượt…"

…

Sa mạc Gobi, tổng bộ Binh Chủ giáo.

Trong căn nhà một tầng đặt Mẫu Thần Tử Cung, Thiên Vương Sợ Hãi chợt đứng dậy, nhìn về phía khoang thịt, thở dài nói:

"Sống lại rồi… Xem ra chưa giết chết Phó Thanh Dương."

Ngân Nguyệt Thiên Vương quay đầu nhìn, chỉ thấy đường nét một bàn tay chống lên màng thịt mặt ngoài khoang thịt, ngay sau đó, một bóng người xé rách "nhau thai", từ trong khoang thịt bò ra.

Hắn tóc hoa râm, trải rộng nếp nhăn, nhưng thân thể cơ bắp no đủ, cao lớn.

Vị lão nhân này sau khi bò ra, khoang thịt nhanh chóng "khép lại", màng thịt chữa trị.

Nhưng rất nhanh, bàn tay thứ hai chống căng lên màng thịt, lần này là một người trung niên.

Sau người trung niên, là một người phụ nữ trung niên dung mạo bình thường.

Thiên Vương Sợ Hãi búng vang ngón tay "Tách" một cái, ba bộ quần áo trang trọng xuất hiện ở trên nóc khoang thịt, cười nói:

"Quần áo đã chuẩn bị sẵn, ba vị, ở trần nói chuyện rất không tao nhã."

Đại hộ pháp cầm quần áo lên, chậm rãi mặc vào, giọng khàn khàn:

"Thân phận của ta bại lộ rồi, hành động thất bại."

Ngân Nguyệt Thiên Vương cả giận nói: "Trước khi hành động, ngươi nói thủ lĩnh của các ngươi từng thôi diễn rất nhiều lần, lần này tất nhiên thành công."

Thiên Vương Sợ Hãi sờ sờ cái đinh bạc trên vành tai, "Tuy tính kế liên quan đến tầng cấp Bán Thần, thất bại là việc thường có, nhưng chúng ta cần thiết thảo luận một phen, thất bại ở khâu nào."

"Ma Nhãn cứu ra chưa?" Tam hộ pháp hỏi.

"Hắn rất nhanh sẽ trở về Binh Chủ giáo." Thiên Vương Sợ Hãi gật đầu.

Ba vị hộ pháp Ám Dạ Mân Côi đồng loạt nhíu mày, đại hộ pháp giọng khàn khàn nói:

"Ngươi cầm chân Nguyên Soái đủ lâu, khâu của ngươi không thành vấn đề, Ma Nhãn cũng kéo ra rồi… Xem ra khâu thất bại là Phó Thanh Huyên định vị được quỷ thành như thế nào."

"Quỷ thành có thủ lĩnh thi triển bí ẩn che chở, cô ta không có khả năng tìm được."

"Nếu không biết…" Thiên Vương Sợ Hãi nhún nhún vai: "Xem ra là vị môn chủ kia ra tay rồi, tất cả không biết nghi hoặc, đổ hết cho hắn là được."

Vị kỳ thủ vô song thế gian kia, vị nhân vật chủ tu Tinh Thần kia, hắn bố cục, đánh cờ, vĩnh viễn là âm thầm diễn biến.

Ngươi thậm chí cũng không cảm giác được hắn ra tay khi nào, hắn rốt cuộc có ra tay hay không.

Hắn tựa như thần linh đứng ở chiều không gian cao hơn, quan sát thế gian vạn vật phát triển cùng diễn biến, ngẫu nhiên đẩy quân cờ một cái, ngươi cũng không cảm giác ra được điều gì khác thường.

Có thể khiến thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi tính sai bố cục, vậy không cần nghĩ nữa, nhất định là vị kia ở trong bóng tối giở trò.

"Nhưng có một điểm có thể khẳng định, Ám Dạ Mân Côi về sau phải đánh cờ ở ngoài sáng với quan phương rồi." Đại hộ pháp thở dài nói.

…

Phòng họp online.

Đại trưởng lão tổng bộ Đế Hồng tự mình tham dự hội nghị, người tham dự có Hồng Anh trưởng lão, Triệu trưởng lão của Thái Nhất môn, Phó Thanh Dương, Cẩu trưởng lão của phân bộ Tùng Hải, cùng với Cao Phong trưởng lão của phân bộ Hàng thành.

Chủ đề hội nghị lần này là một loạt sự kiện đêm qua xảy ra ở Tùng Hải, lấy cứu viện Ma Nhãn làm trung tâm.

Chương 1762: Linh Thác (3)

"11:05 phút đêm đó, Hoàng Sa Bách Chiến của phân bộ Tùng Hải trưởng lão nhận được phân bộ Bình Xuyên gọi điện cầu cứu, 11:14 phút, Nguyên Soái tới ngục giam số ba của thành phố Bình Xuyên, 11:17 phút, tôi thu được cuộc điện thoại thần bí tự xưng cố nhân."

Cẩu trưởng lão giọng điệu trầm thấp báo cáo tình hình tối hôm qua, tập hợp toàn bộ chi tiết, khôi phục trở lại chân tướng.

"Bạn cũ của ông là tình huống thế nào vậy?" Đế Hồng đại trưởng lão trầm giọng hỏi.

"Hắn là người tổ chức Tiêu Dao, một trong Liệt Dương Song Tử, ID linh cảnh Trương Thiên Sư, chủ nhân đời trước của vườn bách thú, tôi năm đó từng hướng tổng bộ báo bị." Cẩu trưởng lão thản nhiên nói.

“Hắn không phải đã chết sao?” Đế Hồng đại trưởng lão nói.

“Cho nên tôi mới bị dụ đi.” Cẩu trưởng lão thở dài một tiếng.

Đế Hồng đại trưởng lão không hỏi thêm nữa, chuyển sang nói:

“Triệu trưởng lão, Hồng Anh trưởng lão, Sơn Hà Vĩnh Tồn là chuyện thế nào? Trong tư liệu của Thái Nhất môn viết, người này ở năm 1999 tiến vào phó bản, từ đó về sau mất tích, Thái Nhất môn phán đoán người này đã trở về linh cảnh. Nhưng hắn vì sao đột nhiên xuất hiện, còn thành đại hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi?”

Dấu hiệu microphone trên avatar của Triệu trưởng lão sáng lên, “Sơn Hà Vĩnh Tồn quả thật đã trở về linh cảnh, chính như trong cơ sở dữ liệu ghi lại, hắn ở mùa đông năm 1999 tiến vào phó bản, không có tin tức nữa. Loại này tình huống, chúng ta bình thường ngầm thừa nhận là trở về linh cảnh.”

“Đây là hắn lúc tiến vào phó bản, từng hướng Xích Nhật Hình Quan báo bị, đây là phó bản hắn vào.”

Trong khung đối thoại tải lên một phần văn kiện.

Các trưởng lão đang muốn click mở ra, liền nghe Phó Thanh Dương lạnh lùng ngắt lời:

“Triệu trưởng lão, công phu chuẩn bị Thái Nhất môn làm không tệ.”

Câu này khiến các trưởng lão trong phòng họp giật mình, Phó Thanh Dương tựa như biết chút gì đó.

Triệu trưởng lão trầm giọng nói:

“Phó trưởng lão có ý tứ gì?”

Microphone của avatar Phó Thanh Dương nhảy lên, “Một tuần trước, cơ sở dữ liệu Thái Nhất môn, tin tức liên quan Sơn Hà Vĩnh Tồn là tra không có người này. Nhưng buổi chiều hôm nay, sau khi Hồng Anh trưởng lão báo cáo việc này, tư liệu Sơn Hà Vĩnh Tồn liền khôi phục, Triệu trưởng lão không nên giải thích một phen?”

Lời vừa nói ra, giọng điệu Đế Hồng đại trưởng lão nghiêm túc: “Phó Thanh Dương, việc này thật sao!”

Phó Thanh Dương nhàn nhạt “Ừm” một tiếng:

“Cùng năm trở về linh cảnh, cùng bị lau đi tư liệu, còn có một người.”

“Ai?”

Trong phòng hội nghị đồng thời vang lên vài tiếng truy hỏi.

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: “Con trai thứ mười bảy của Thái Nhất môn chủ, một trong Ám Ảnh Song Tử của tổ chức Tiêu Dao, Linh Thác!”

Trong phòng họp tràn ngập tĩnh mịch.

…

“Thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, có phải Thập thất ca Linh Thác của tôi hay không?”

Kinh thành, dưới tàng cây hòe, Linh Quân nhìn chằm chằm Tôn trưởng lão trên xích đu, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Hôm nay Nữ Nguyên Soái ở thành phố Kim Sơn chém đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, thì ra hắn chính là Sơn Hà Vĩnh Tồn của Thái Nhất môn, như vậy thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, có phải chính là Linh Thác hay không?”

Hắn từ chỗ Phó Thanh Dương cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn biết được việc này.

Suy đoán của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Phó Thanh Dương là, Linh Thác chính là thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, Linh Thác và Sơn Hà Vĩnh Tồn cùng năm trở về linh cảnh, cùng bị xóa đi tư liệu, lại cân nhắc đến cấp bậc thủ lĩnh của Ám Dạ Mân Côi, vị Thập thất ca kia hiềm nghi lớn nhất.

“Khó trách thành viên Ám Dạ Mân Côi trải rộng quan phương cùng linh cảnh thế gia, đây vốn chính là tổ chức từ trong chúng ta phân liệt ra ngoài. Vì sao? Thập thất ca vì sao phải làm như vậy?

“Tôn trưởng lão, ông không giấu được nữa, nói cho tôi biết đi.”

Victoria lười biếng dựa vào trên thân cây, ngón tay kẹp một điếu thuốc phụ nữ, nhìn người đàn ông của mình hướng lão Tôn nổi giận.

Chợt nghe thấy "tin dữ", Linh Quân ngồi im ở trong phòng thật lâu, điều này dọa Victoria giật mình, ôm hắn vào lòng dịu dàng nói, cục cưng làm sao vậy, cục cưng có việc gì nói với em.

Nhưng cục cưng chưa nói, mà là trực tiếp dẫn cô tới chỗ ở của Tôn trưởng lão.

Tôn trưởng lão nhắm mắt, lắc lư theo xích đu.

Thật lâu sau, lão mở mắt ra, ánh mắt nhìn bầu trời xanh thẳm, chậm rãi nói:

"Cậu nghĩ không sai, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi chính là Linh Thác, Sơn Hà Vĩnh Tồn là kẻ đi theo hắn. Tôi cùng Sơn Hà Vĩnh Tồn là tri kỉ bạn tốt, tư tưởng cũng rất giống nhau.

"Thái Nhất môn tước quyền lực của tôi là có lý do, bọn họ lo lắng tôi trở thành thành viên bí ẩn của Ám Dạ Mân Côi."

Linh Quân lập tức siết chặt hai nắm tay, da mặt hung hăng run rẩy.

Ám Dạ Mân Côi làm những việc đó, không tốt hơn tổ chức tà ác chỗ nào, mà ở trong ấn tượng của hắn, Thập thất ca là người anh trai ôn hòa, tràn ngập chính nghĩa.

Là đối tượng hắn hồi bé tôn sùng.

Chương 1763: Ngu xuẩn (1)

"Hắn vì sao biến thành như vậy?" Victoria nhíu mày nói: "Linh Thác tuy không giống người đàn ông ổn trọng đáng dựa dẫm, nhưng một người lập chí muốn cứu vớt thế giới, sao có thể là người xấu chứ?"

"Con người là sẽ thay đổi, ai có thể cam đoan mình cả đời chỉ làm người tốt. Một Chúa Tể đỉnh phong, mỗi ngày ồn ào cứu vớt thế giới, bản thân cái này chính là một chuyện rất đáng sợ." Tôn trưởng lão thản nhiên nói.

"Đáng sợ?" Victoria nhíu mày.

Tôn trưởng lão bật cười một tiếng, "Người cố chấp chẳng lẽ không đáng sợ?"

Lão theo xích đu đong đưa, ở trong tiếng kẽo kẹt, đong đưa tan đi thần thái trong mắt.

Tôn trưởng lão nhìn bầu trời, ánh mắt mất đi tiêu cự, lâm vào hồi ức xa xưa:

"Ở trong trưởng lão của Thái Nhất môn, Sơn Hà Vĩnh Tồn quan hệ với Linh Thác tốt nhất, hắn là linh cảnh hành giả những năm cuối dân quốc, sinh ra ở niên đại chiến tranh nước mất nhà tan, cho nên cực kỳ thưởng thức đối với bộ tư tưởng cứu vớt thế giới kia của Linh Thác.

"Nhưng ở trong mắt trưởng lão khác, vị Thập thất công tử này liền tỏ ra có chút trẻ trâu, ừm, lúc ấy còn chưa có 'trẻ trâu' từ này, tuy thiên phú tuyệt hảo, nhưng thân là con trai của môn chủ, tác phong như thế thật sự không đủ trầm ổn, tỏ ra khó gánh vác trách nhiệm lớn, quản lý một tổ chức chính phủ, không giống với đánh đánh giết giết.

"Chẳng qua trọng tâm của Linh Thác cũng không ở Thái Nhất môn, hắn bí mật gia nhập một tổ chức tên là 'Tiêu Dao', trở thành một trong Ám Ảnh Song Tử, cùng bốn người bạn gọi là cùng chung chí hướng săn giết nghề nghiệp tà ác, duy trì thế giới hòa bình.

"Môn đồ Thái Nhất môn là cấm đoán gia nhập tổ chức khác, nhưng bốn người trẻ tuổi hiệu suất làm việc cũng không tệ, chúng tôi liền vẫn luôn giả bộ không biết chuyện này. Đương nhiên, phản đối cũng vô dụng, tổ đội bốn tiểu tử kia có thể khiêu chiến chúng tôi một đám lão già này.

"Thẳng đến một năm đó, tổ chức Tiêu Dao cùng tiền nhiệm Nguyên Soái tham dự tranh đoạt La Bàn Quang Minh, Nguyên Soái ngã xuống, tổ chức Tiêu Dao mang đi mảnh vỡ trung tâm quan trọng nhất.

"Sau đó, môn chủ yêu cầu hắn giao ra mảnh vỡ trung tâm, Linh Thác từ chối, vì thế còn đánh nhau to với môn chủ, tranh chấp tan rã trong không vui."

Linh Quân thốt ra: "Hắn một Chúa Tể đỉnh phong dựa vào cái gì đánh nhau to với loại đại lão kia?"

Tôn trưởng lão lắc đầu:

“Có lẽ là vì mảnh vỡ trung tâm không ở trên người hắn đi, môn chủ chưa làm khó hắn. Nhưng từ đó về sau, Linh Thác liền rất ít về Thái Nhất môn. Năm sau, cũng chính là năm 1999, đột nhiên có một ngày, Sơn Hà Vĩnh Tồn nói cho tôi biết, Linh Thác muốn làm một việc lớn, nếu chuyện đó thành công, có thể cởi bỏ bí mật linh cảnh, cởi bỏ chân tướng người tu hành cổ đại chết sạch. Linh cảnh hành giả có thể thoát khỏi vận mệnh diệt vong.”

“Bí mật của linh cảnh là cái gì?” Victoria dập tắt tàn thuốc, thẳng người lên.

Xích đu đung đưa kẽo kẹt, Tôn trưởng lão nói:

“Không biết, bởi vì Linh Thác không còn trở về, hắn đã chết, môn chủ là nói như vậy, sau đó nữa, Xích Nhật Hình Quan xóa đi tư liệu của Linh Thác.

“Sơn Hà Vĩnh Tồn vì thế tinh thần sa sút một đoạn thời gian, nhưng nửa năm sau, hắn đột nhiên tìm tới tôi, nói một đoạn lời khó hiểu.”

Nói tới đây, lão dừng lại, trong ánh mắt toát ra hoang mang cùng khó hiểu, thời gian cách nhiều năm, tựa như những lời đó vẫn như cũ là bí ẩn trong lòng lão.

Linh Quân và Victoria đều chưa truy hỏi, trầm mặc nhìn lão.

Tôn trưởng lão chậm rãi nói:

“Hắn nói, hợp pháp chung cuộc là sụp đổ, là hủy diệt, là lạnh như băng; tất cả đều sai rồi, trận doanh tà ác mới là hợp pháp thật sự. Nay trận doanh hợp pháp đang nghịch thiên mà làm.

“Hắn mời tôi thoát ly Thái Nhất môn, thành lập một tổ chức mới, tên là Ám Dạ Mân Côi!”

Tà ác mới là hợp pháp? Mà trận doanh hợp pháp thật ra là tà ác? Linh Quân và Victoria kinh ngạc nhìn nhau.

Linh Quân lẩm bẩm nói: “Hắn điên rồi à?”

Đây vốn là một câu lẩm bẩm, Tôn trưởng lão lại bất ngờ gật đầu:

“Đúng vậy, hắn điên rồi, trạng thái tinh thần của hắn rất không thích hợp, cho nên tôi chưa đáp ứng hắn. Tôi lúc ấy muốn

thông báo đại trưởng lão, nhưng hắn đột nhiên nổi điên, đại chiến một trận với tôi, đứa nhỏ tôi nhận nuôi…”

Tôn trưởng lão nghiêng đầu, nhìn về phía cây hòe, trong mắt hiện lên sự áy náy: “Chính là lúc ấy bị chết cháy.”

Cành lá cây hòe không có gió vẫn tự lay động, nhẹ nhàng lay động, như là đang an ủi lão.

Tôn trưởng lão thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói:

“Tôi không phải đối thủ của hắn, chưa thể lưu lại, hắn rời khỏi Thái Nhất môn, từ đó về sau không xuất hiện nữa. Đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan xóa đi tư liệu của hắn, tuyên bố với bên ngoài Sơn Hà Vĩnh Tồn đã trở về linh cảnh.

“Hai năm sau, Sở gia bị Binh Chủ giáo cùng Ám Dạ Mân Côi diệt môn, đạo cụ loại quy tắc Mẫu Thần Tử Cung mất đi.”

Chương 1764: Ngu xuẩn (2)

Linh Quân suy sụp mà đứng, lẩm bẩm:

“Thập thất ca, không, Linh Thác chính là khi đó sống lại? Hắn cùng Sở Thượng của Sở gia tình như tay chân, muốn dùng đạo cụ loại quy tắc, căn bản không cần diệt môn, cái này, cái này nói không thông.”

Cái đó hoàn toàn không giống với hắn nghĩ.

Ở trong chuyện cũ này, Thập thất ca nên là hình tượng chính diện, phụ thân ngựa giống mới là đại nhân vật phản diện mới đúng.

Linh Quân tựa như nhớ tới cái gì, chợt nhìn về phía Tôn trưởng lão, ánh mắt sắc bén:

“Không đúng, lần trước tôi từng hỏi ông, có phải ông ấy giết Linh Thác hay không, ông đã ngầm thừa nhận.”

Tôn trưởng lão thản nhiên nói: “Đó chỉ là không muốn cậu điều tra tiếp mà thôi, cậu chẳng lẽ còn chưa phát hiện sao, sau lưng câu chuyện xưa này sương mù trùng trùng.”

Victoria “Ừm” một tiếng, nhìn về phía người tình trẻ của mình:

“Môn chủ quan niệm huyết thống mỏng manh, cũng không phải người cưng chiều con cái, hắn muốn mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh, thì nhất định sẽ đạt được, làm sao nói tha Linh Thác là tha?

“Điều kiện sử dụng Mẫu Thần Tử Cung là chuẩn bị sẵn túi máu cùng người có quan hệ huyết thống, Linh Thác tựa như biết mình sẽ chết!

“Chính như cậu nói, Linh Thác cùng Sở Thượng là đồng bạn so với anh em ruột còn thân hơn, hắn cần Mẫu Thần Tử Cung sống lại, nào cần diệt môn?

“Sơn Hà Vĩnh Tồn là nổi điên như thế nào? Ai nói cho hắn những tin tức đảo điên đúng sai đó? Những thứ này đều là điểm đáng ngờ, chúng ta không thể xác định môn chủ ở bên trong sắm vai nhân vật thế nào. Tôn trưởng lão không cho cậu điều tra là đúng.”

Linh Quân vẻ mặt đờ đẫn, đứng ngẩn người.

…

“Cho nên, Linh Thác chính là thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi?”

Giọng Đế Hồng đại trưởng lão trầm trọng trước nay chưa từng có, “Khó trách, đột nhiên toát ra một cái Ám Dạ Mân Côi, thủ lĩnh là Thần Dạ Du cấp bậc cao, trừ Thái Nhất môn các người nội bộ phân liệt, còn có thể từ đâu ra?”

Giọng điệu tuy trầm trọng, nhưng không quá mức rung động hoặc kinh ngạc.

Hiển nhiên, thân là đại trưởng lão Ngũ Hành minh, hắn không phải chưa từng cân nhắc khả năng này.

Nay chỉ là khẳng định mà thôi.

Cẩu trưởng lão cảm khái nói:

“Trước khi Sở gia diệt môn, Ám Dạ Mân Côi không có thủ lĩnh. Đến ngày nay, tôi rốt cuộc biết ý tứ câu này của Ma Nhãn.”

“Chuyện này Thái Nhất môn phải chịu trách nhiệm.” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói.

“Chịu trách nhiệm như thế nào, nếu là bắt Linh Thác, như vậy chúng tôi mấy năm nay vẫn luôn đang làm.” Triệu trưởng lão thản nhiên nói.

“Nói rõ ràng sự tình đi.” Đế Hồng đại trưởng lão nói: “Trong nội dung ông vừa rồi kể có rất nhiều điểm đáng ngờ, Linh Thác chết như thế nào, Sơn Hà Vĩnh Tồn vì sao phản bội rời khỏi Thái Nhất môn, các người vì sao tước quyền lực Tôn trưởng lão.”

Đối mặt đại trưởng lão Ngũ Hành minh chất vấn, microphone trên avatar Triệu trưởng lão nhảy lên, giọng điệu lạnh nhạt:

“Có một số việc, chúng tôi cũng không thể hiểu hết. Có một số việc, chỉ có môn chủ mới biết. Chuyện Bán Thần không muốn nói, không ai có thể cưỡng cầu.

“Trên thực tế, hội nghị hôm nay không có bất cứ ý nghĩa gì, chỉ là đã biết thân phận chân thật của kẻ địch mà thôi, nhưng thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi là ai rất quan trọng sao, điều tra rõ thân phận, nắm giữ chi tiết vụ án, sau đó truy bắt hắn quy án?

“Chúng ta tuy là chấp pháp giả, nhưng chúng ta không phải nhân viên trị an, chúng ta là linh cảnh hành giả. Đại bộ phận thời điểm, đối mặt kẻ địch, đối mặt tà ác, chúng ta không cần chứng cứ cùng lý do, tiêu diệt là được.

“Các người chỉ cần biết Linh Thác đã thành kẻ sa ngã, đã phản bội trận doanh, vậy là đủ rồi.

“Thân phận không quan trọng, cho dù thân phận chân thật của hắn thật ra là một con chó, hắn cũng là Bán Thần, là kẻ địch đáng sợ, là tồn tại có thể chống lại môn chủ, năm vị minh chủ.

“Đối kháng với Ám Dạ Mân Côi vẫn phải tiếp tục, sẽ không bởi vì thân phận thủ lĩnh mà xảy ra bất cứ thay đổi gì, cũng sẽ không bởi vì đã biết thân phận thủ lĩnh tổ chức bí ẩn, liền có thể tróc nã hắn.”

Phó Thanh Dương cười lạnh nói: “Đừng trộm đổi khái niệm, mặc kệ ở bất cứ thời điểm nào, tình báo vĩnh viễn là quan trọng nhất. Thái Nhất môn cái gì cũng không chịu nói, lại trông cậy vào Ngũ Hành minh chùi đít thay các người?”

Triệu trưởng lão cũng vô cùng cứng rắn:

“Đầu tiên, đừng nói các người chùi đít thay Thái Nhất môn, trở về hỏi các minh chủ một chút, vì sao thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi chưa từng hiện thân. Tiếp theo, các người không đối phó Ám Dạ Mân Côi, nó sẽ không sẽ ăn mòn Ngũ Hành minh?

“Tôi vừa rồi nói, thứ các Bán Thần không muốn nói, không thể cưỡng cầu. Thực cho rằng năm vị minh chủ cái gì cũng không biết sao, nhiều nhất là không rõ Linh Thác mà thôi, nhưng các minh chủ để ý thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi là Linh Thác hay là chó?”

Phòng họp trong lúc nhất thời lâm vào trầm mặc.

Chương 1765: Ngu xuẩn (3)

Cẩu trưởng lão ho khan một tiếng, “Nếu là Linh Thác, tất cả liền chân tướng rõ ràng, tôi sở dĩ bị dẫn đi, trừ cuộc điện thoại kia, còn có chữ viết Trương Thiên Sư lưu lại. Linh Thác là một trong Ám Ảnh Song Tử, hắn nhất định quen thuộc chữ viết của Trương Thiên Sư.”

Nhưng, lúc này đã không ai để ý việc nhỏ này nữa, hoặc là nói, mọi người cũng tán đồng ý kiến này, cảm thấy không cần thiết thảo luận.

Đế Hồng đại trưởng lão giọng điệu lạnh nhạt: “Tan họp đi!”

…

Trong thư phòng lớn của biệt thự vịnh Phó gia.

“Sự tình đã điều tra xong, thủ lĩnh của Ám Dạ Mân Côi là Linh Thác con trai thứ mười bảy của môn chủ Thái Nhất môn, biết cậu lười xem tư liệu, hắn là người tổ chức Tiêu Dao.”

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm kể lại tin tức, hắn kể rất chi tiết rất nghiêm túc.

Nhưng trong miệng cô gái đầu kia điện thoại “Ừ ừ” không ngừng, tràn đầy sự lấy lệ.

“Chị có nghiêm túc nghe tôi nói chuyện không?”

“Thì ra là Linh Thác à, vậy chị hiểu rồi.”

“Chị hiểu cái gì? Những lời đó của Sơn Hà Vĩnh Tồn là có ý tứ gì? Chị hiểu biết đối với Linh Thác, không, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi bao nhiêu?” Phó Thanh Dương nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng vang khẽ vuốt ve vải dệt.

“Chuyện Bán Thần ít hỏi, cậu chưa có tư cách biết.” Phó Thanh Huyên đại bộ phận thời điểm đều là tính tình thối này.

Không đợi Phó Thanh Dương nói chuyện, cô vui vẻ nói: “Thật sự là món bảo bối tốt, nó có thể tăng phúc toàn bộ kỹ năng dưới Bán Thần của chị, bao gồm bị động, chiến lực của chị ít nhất tăng lên hai thành.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương bắt đầu hung hăng giật giật.

Tựa như thấy vợ cùng người tình trước mặt hắn khoe ân ái.

“Tôi nhiều nhất cho chị chơi vài ngày.”

“Mùa xuân mùa hè mùa thu cùng mùa đông.”

“Phó Thanh Huyên!” Tiền công tử nổi trận lôi đình, rốt cuộc không nhịn được nữa.

“Cậu sau khi tấn thăng Chúa Tể cũng chưa vào phó bản, phó bản cấp 7 cũng không khả năng tiếp xúc đến loại đạo cụ cực phẩm này, ai đưa cho cậu?” Phó Thanh Huyên tò mò nói.

Phó Thanh Dương không để ý tới.

“Là Nguyên Thủy Thiên Tôn à.” Trong giọng nói lạnh nhạt của Phó Thanh Huyên mang theo ý cười, “Chị lúc ở quỷ thành đã nhìn ra. Chậc chậc, cậu tốn bao nhiêu tiền mua từ chỗ hắn, bán gấp đôi cho chị đi.”

“Tặng cho!”

Nữ Nguyên Soái đầu kia điện thoại ngẩn ra một phen, thời gian rất dài chưa nói chuyện.

Sau một hồi, cô nghiêm mặt nói:

“Tình nghĩa của hai cậu thâm hậu hơn chị tưởng tượng, chị nghiên cứu một tuần sau đó trả lại cậu, Nguyên Thủy Thiên Tôn tương lai có thể trở thành phụ tá đắc lực của cậu, có thể phó thác sinh mệnh.”

“Chị đang dạy tôi làm việc?” Tiền công tử kiêu căng như cũ, tắt máy.

Đinh!

Điện thoại di động vang một tiếng.

Màn hình hiện tin là “Phó Thanh Huyên” gửi đến.

Tiền công tử click vào xem, biến sắc hẳn.

“Phó Thanh Huyên: Cái avatar này không tệ.”

Avatar từ người đẹp tóc trắng biến thành ngủ chung giường lớn.

“Phó Thanh Dương: Đổi lại avatar.”

“Phó Thanh Huyên: Cậu đang dạy chị làm việc?”

“Phó Thanh Dương: Áo choàng nhiều hơn một tuần.”

Nguyên Soái yên lặng đổi lại avatar.

Hoàng hôn, Phó Thanh Dương ngồi ở sau bàn, Trương Nguyên Thanh đứng ở trước bàn, ánh mắt hai người nhìn chằm chằm điện thoại di động trên mặt bàn, màn hình biểu hiện người gọi —— Linh Quân!

“… Tình báo tôi tìm hiểu ra chỉ những thứ này, sau lưng việc này đủ loại điểm đáng ngờ, Tôn trưởng lão cũng không quá rõ, Victoria cho rằng, ông ấy là không rõ.” Giọng điệu Linh Quân có chút ủ dột.

Chuyện này đối với hắn mà nói đả kích cực lớn.

“Phó Thanh Dương, kết quả hội nghị thế nào? Cậu có cái gì muốn bổ sung.” Linh Quân hỏi.

“Thứ tôi biết thậm chí không chi tiết bằng cậu.” Phó Thanh Dương giọng điệu lạnh lùng, “Triệu trưởng lão từ chối lộ ra bất cứ tình báo nào, hắn là Chúa Tể đỉnh phong, biết sẽ nhiều hơn so với Tôn trưởng lão, chẳng qua kết hợp tin tức của cậu, tôi cho rằng ông ta cũng chưa chắc biết mọi thứ sau lưng.”

“Tà ác mới là hợp pháp, rất điên cuồng nha. Linh Thác lúc ấy đã chết, những tin tức đảo điên tam quan này là ai nói cho Sơn Hà Vĩnh Tồn?” Trương Nguyên Thanh thấp giọng cảm khái.

“Ý của cậu là ngựa giống ở phía sau màn chủ đạo tất cả cái này?” Linh Quân là người thông minh, lập tức hiểu ý.

“Ai biết được, trước dứt bỏ lão cha ngựa giống đó của anh, để chúng ta làm rõ lại một phen tình hình sự việc.” Hai tay Trương Nguyên Thanh chống lên mặt bàn, nhìn chằm chằm điện thoại di động, nói:

“Sau khi trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh kết thúc, Tiêu Dao tứ tử vốn cách chân tướng linh cảnh rất gần từ trong mảnh vỡ trung tâm đạt được dẫn dắt thật lớn, vì thế quyết định làm một việc lớn, rất có thể là hoàn toàn phá giải bí mật linh cảnh.

“Bọn họ biết rõ lần này đi sẽ có nguy hiểm tính mạng, vì thế chuẩn bị trước túi máu cùng người có quan hệ huyết thống, dùng cho sống lại.”

Linh Quân lập tức ngắt lời: “Đợi chút, lợi dụng người có quan hệ huyết thống sống lại, cái này nghe qua chính là việc nhân vật phản diện làm, chẳng lẽ tổ chức Tiêu Dao ở lúc ấy đã điên tập thể?”

Chương 1766: Lại tới vườn bách thú (1)

Phó Thanh Dương cũng ngắt lời hắn, khuỷu tay chống mặt bàn, mười ngón tay giao nhau, nói:

“Không nhất định cần người có quan hệ huyết thống, cũng có thể là ‘thân thể clone’, Sở Thượng là Ti Mệnh, phục chế một thân thể clone với hắn mà nói không khó. Hắn thậm chí có thể cho Tiêu Dao tam tử sinh ra ‘người có quan hệ huyết thống’.”

Trương Nguyên Thanh theo bản năng che bụng, lại buông ra, tiếp tục nói:

“Trong sự kiện đó, Linh Thác đã chết, không biết vì sao, Tiêu Dao tam tử chưa lựa chọn hồi sinh Linh Thác, khiến người ủng hộ Linh Thác, cũng chính là Sơn Hà Vĩnh Tồn không thể không đầu nhập vào Binh Chủ giáo, liên thủ diệt Sở gia, hồi sinh Linh Thác.”

“Tiêu Dao tam tử vì sao không hồi sinh Linh Thác?” Linh Quân hỏi ngược lại.

Trương Nguyên Thanh nói: "Không biết, đây là bí ẩn trung tâm nhất, không biết năm đó đã xảy ra cái gì, liền vĩnh viễn không thể làm rõ."

"Cái này không có cách nào điều tra nha." Linh Quân thở dài nói.

"Lão đại cảm thấy thế nào?" Trương Nguyên Thanh nâng ánh mắt nhìn về phía Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương mặt lạnh, không để ý đến hắn.

"Lão đại, anh đột nhiên trở nên lạnh nhạt đối với tôi rồi."

Phó Thanh Dương cười lạnh một tiếng, "Cậu tốt nhất cầu nguyện Phó Thanh Huyên đừng gửi loạn tấm ảnh kia."

"Ảnh nào?" Linh Quân đầu kia điện thoại tò mò nói.

Nhưng Trương Nguyên Thanh và Phó Thanh Dương đều không thèm để ý hắn.

Phó Thanh Dương buông khuỷu tay, giao sức nặng thân thể cho ghế dựa, nâng ngón tay khẽ gõ mặt bàn, chậm rãi nói:

"Muốn làm rõ chuyện xảy ra năm đó, tự nhiên phải hỏi người biết tình huống năm đó. Có một người, không, có một món đồ có lẽ biết."

"Cái gì vậy?" Linh Quân hỏi.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh khẽ động, liền nghe Phó Thanh Dương trầm giọng nói:

"Vườn bách thú!

"Căn cứ tin tức Cẩu trưởng lão ở trên hội nghị nói ra, chủ nhân tiền nhiệm của vườn bách thú là Trương Thiên Sư một trong Liệt Dương Song Tử của tổ chức Tiêu Dao, về sau tặng cho Cẩu trưởng lão.

"Sau khi hội nghị kết thúc, tôi tra xét tư liệu, phát hiện thời gian Cẩu trưởng lão hướng tổng bộ báo bị là ngày 12 tháng 10 năm 2000, mà Linh Thác chết ở năm 1999.

"Cũng chính là nói, Trương Thiên Sư là ở sau sự kiện đó tặng vườn bách thú cho Cẩu trưởng lão. Đạo cụ là đồng bạn thân

mật nhất của linh cảnh hành giả, đạo cụ có được khí linh, biết mọi thứ của chủ nhân.

“Nó có lẽ biết chuyện năm đó.”

Tinh thần Linh Quân rung lên: “Để Cẩu trưởng lão câu thông với khí linh.”

Phó Thanh Dương khẽ lắc đầu:

“Cẩu trưởng lão không phải kẻ ngốc, hắn quá nửa đã ý thức được một điểm này, nhưng hắn đến nay chưa tổ chức hội nghị, chưa hướng tổng bộ báo cáo, nói rõ khí linh chưa nói cho hắn.”

“Cậu thế này tương đương chưa nói, được rồi, coi như là một cái phương hướng.” Linh Quân oán giận nói.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh im lặng không lên tiếng đi về phía tủ rượu, làm bộ muốn rót rượu, lấy cái này tránh đi tầm mắt Phó Thanh Dương có thể nhìn về phía mình.

Hắn đã nghĩ được biện pháp.

—— Một lần nữa tiến vào vườn bách thú, ngụy trang thành Trương Tử Chân, từ chỗ khí linh lừa lấy tình báo.

Nhưng thân thế là bí mật cực kỳ quan trọng của hắn, không thể bị bất luận kẻ nào biết, mà Phó Thanh Dương quá sâu sắc.

Trương Nguyên Thanh rót hai ly rượu whisky, khi quay về bên cạnh bàn, đã áp chế ý niệm tương quan vườn bách thú, Trương Tử Chân, hắn vừa nhấp ngụm rượu, vừa thở dài nói:

“Việc này tạm thời chưa có cửa đột phá, gác lại trước đi, tôi cần xử lý tình báo một chút. Đạo sư, anh sắp tới không nên đụng vào vụ này, chờ có đầu mối, chúng ta lại liên lạc.”

Hắn buông chén rượu, “Lão đại, tôi trở về bầu bạn Quan Nhã tỷ, thuận tiện luyện âm thi linh phó biểu tỷ cho tôi.”

Đêm nay hành động ngay.

Phó Thanh Dương gật đầu: “Trước khi trời tối, tôi sẽ sắp xếp xong tài liệu cho cậu.”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái ngay: “Đa tạ lão đại.”

Sau đó hóa thành ánh sao tiêu tán.

Lòng bàn tay Phó Thanh Dương nâng ly rượu, trầm mặc vài giây, ánh mắt dừng ở trên ly rượu Trương Nguyên Thanh chỉ nhấp một ngụm, ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên thâm thúy.

“Cậu chỉ uống Coca, ngu xuẩn!”

Trương Nguyên Thanh tâm sự nặng nề trở lại biệt thự, trong nhà ăn, các đội viên tiểu đội tuần tra đang ngồi ở bên cạnh bàn hưởng dụng bữa tối.

Hương vị nguyên liệu nấu ăn cao cấp tản mát ra ùa vào xoang mũi, quanh quẩn nhũ lưỡi, hắn đã một ngày chưa ăn bỗng cảm thấy đói bụng, liền lập tức đi về phía bàn ăn, vừa ngồi xuống, em gái tai thỏ đã xới cơm cho hắn.

Trương Nguyên Thanh bưng bát, ăn như hổi đói. Thức ăn của tiểu đội tuần tra là tiêu chuẩn của Phó Thanh Dương, nguyên liệu nấu ăn trực tiếp lấy từ bên kia.

Tiền ăn các đội viên một tháng ăn hết, thậm chí so với tiền lương của bọn họ còn cao hơn.

Sau khi lùa mấy miếng cơm, Trương Nguyên Thanh liếc nhìn đường cong mông Tạ Linh Hi bất tri bất giác đầy đặn lên, giật mình, nói:

“Linh Hi à, gần đây béo rồi!”

Chương 1767: Lại tới vườn bách thú (2)

Khuôn mặt nhỏ của Tạ Linh Hi vui vẻ, vội buông đũa, nhẹ nhàng ưỡn lên bộ ngực càng thêm no đủ, nói:

“Có sao có sao, nơi nào béo? Nguyên Thủy ca ca anh mau nhìn xem, em nơi nào béo?”

Cố gắng ưỡn ngực.

Lông mày Quan Nhã giật giật, thầm nhủ con bé chết tiệt đây là hoàn toàn không đặt mình người bạn gái chính quy này vào mắt nha, công khai câu dẫn người đàn ông của mình.

“Nơi nào cũng béo!” Trương Nguyên Thanh hơi tạm dừng ở ngực Tạ Linh Hi, vui mừng với sự phát triển của cô bé.

Lúc mới gặp bé trà xanh là em gái dễ thương cấp A, tương lai có một ngày, có thể trở thành Quan Nhã loại cường giả cấp E này, cũng coi như hắn một tay nuôi lớn.

“Phải chú ý dáng người nha Linh Hi, gần đây có phải lơ là tu hành hay không.” Trương Nguyên Thanh phê bình một câu, sau đó tiến vào đề tài chính: “Vì để dáng người của em bảo trì yểu điệu, anh đã chuẩn bị nhiệm vụ thí luyện cho ba người.”

Nghe vậy, Nữ Vương và Lý Thuần Phong đều nhìn lại.

“Đêm nay chuẩn bị một phen, vào phó bản bang phái!”

“Phó bản bang phái?” Tạ Linh Hi nhất thời hưng phấn hẳn lên, “Đúng vậy, em gia nhập Người Chết Trở Về rất lâu rồi, cũng còn chưa vào phó bản bang phái đâu. Nguyên Thủy ca ca, người ta nhất định sẽ cố gắng khai hoang cho bang phái.”

“Đội trưởng, tôi cũng sẽ cố gắng khai hoang.” Nữ Vương vội đi theo bày tỏ lòng trung thành, sau đó mới nhớ tới mình không phải thành viên Người Chết Trở Về: “Nhưng tôi còn chưa gia nhập bang phái đâu.”

“Tôi cũng không phải.” Lý Thuần Phong nói.

Trương Nguyên Thanh buông đũa, mở ra kho hàng bang phái, “Bây giờ liền mời mọi người. Ồ, Quan Nhã, em cũng gia nhập bang phái của anh đi, hai vợ chồng chúng ta cùng nhau gây dựng sự nghiệp.”

Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương ăn ý bĩu môi.

Rất nhanh, bốn người đều thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Quan Nhã sau khi click xác nhận, mở ra danh sách thành viên.

Tiểu Viên, Ryo Asano, Tạ Linh Hi, Tôn Miểu Miểu… Tỷ lệ thành viên nữ có chút nhiều. Quan Nhã tiếu lí tàng đao liếc bạn trai một cái, giọng điệu dịu dàng:

“Trước kia chưa chú ý bang phái của anh, bây giờ mới phát hiện, anh đã lặng lẽ mở hậu cung rồi.”

Đàn bà một khi ghen liền giọng điệu kỳ quái.

Trương Nguyên Thanh biết rõ nếu mình cũng giọng điệu kỳ quái, đêm nay cũng đừng nghĩ lên giường nữa, liền giữ im lặng.

Nữ Vương cùng Lý Thuần Phong lại kinh ngạc một phen, ID linh cảnh trong danh sách thành viên, trừ Tiểu Viên cùng Ryo Asano, ai ai cũng như sấm bên tai, đều là nhân vật đỉnh cấp một thế hệ trẻ tuổi của quan phương.

Những người này vậy mà cam tâm tình nguyện trở thành cấp dưới của Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Chờ vượt qua ba cái phó bản Siêu Phàm, lại kéo Anh Gà Đỏ vào, mở ra phó bản Thánh Giả… Trương Nguyên Thanh click cửa sổ hơi co lại góc trên bên phải kho hàng, ở trong các mục lựa chọn bắn ra, click "phó bản bang phái" .

Phó bản bang phái cùng một nhịp thở với trình độ thành viên, tinh anh trong thành viên càng nhiều, độ khó phó bản bang phái càng cao.

Nhưng tiềm lực cũng càng lớn.

Trương Nguyên Thanh rất chờ mong phó bản đầu tiên của bang phái là cấp bậc độ khó nào.

"Ting! Kích hoạt linh cảnh bang phái hay không?"

"Kích hoạt!"

"Ting! Linh cảnh bang phái kích hoạt. Linh cảnh đang sinh thành, xin đợi."

"Ting! Linh cảnh bang phái sinh thành xong."

"Mã số: 2209, khách sạn Đông Tinh."

"Cấp bậc độ khó: A"

"Loại hình: Nhiều người (loại tử vong)"

" nhiệm vụ chủ tuyến: Giải quyết sự kiện quỷ dị trong khách sạn"

"Ghi chú: Vật phẩm không thuộc linh cảnh không thể mang vào."

"Giới thiệu linh cảnh số 2209: Khách sạn Đông Tinh là một khách sạn cực kỳ nổi tiếng, truyền thuyết, một gian phòng khách cuối cùng tầng thứ sáu khách sạn không thể ở, đèn hành lang tầng thứ bảy mỗi lần đến 12 giờ liền lóe ra ánh sáng màu máu; 3 giờ sáng sẽ có nhân viên phục vụ không có gõ cửa;

Phòng số 408 vách tường tràn ngập mùi thối; Bà lão mặt mèo bồi hồi trong hành lang; 11 giờ đêm hành lang sẽ biến thành mê cung; ban đêm TV luôn không thể tắt; Trong gương của nhà vệ sinh sẽ luôn xuất hiện dấu tay máu, quản lý viên khách sạn gần đây đang dán bố cáo xin giúp đỡ, hy vọng có ai có thể hỗ trợ xử lý sự kiện quỷ dị của khách sạn."

Tin tức phó bản rất nhanh đồng bộ cho các thành viên bang phái.

Cấp A? Loại tử vong?

Vẻ mặt ba người bọn Tạ Linh Hi nhất thời đọng lại ở trên mặt.

Chậc, phó bản loại tử vong cấp A, hành giả Siêu Phàm trong bang phái đều là cấp 3, như vậy cấp bậc phó bản đối ứng cũng là cấp 3. Trong đầu Trương Nguyên Thanh ngay lập tức đối chiếu là trấn âm Dương cùng thôn Thất Ngữ.

Cũng không tệ, dựa theo xu thế này, giai đoạn Thánh Giả có thể sẽ xuất hiện phó bản cấp S.

Bé trà xanh sợ đầu tiên, khuôn mặt nhỏ như mếu: "Nguyên Thủy ca ca, bây giờ rút khỏi bang phái còn kịp không?"

Nữ Vương hoa dung thất sắc, ngập ngừng nói: "Đội, đội trưởng, tôi cảm thấy khai hoang không thích hợp tôi, có lẽ tôi còn có tác dụng khác, ừm, ừm, thứ Quan Nhã có thể làm cho cậu, tôi cũng có thể…"

Lý Thuần Phong đờ đẫn nói: "Tôi chỉ là một Học Sĩ."

Chương 1768: Lại tới vườn bách thú (3)

Độ khó quả thật có chút lớn, bổn ý của mình là để bọn họ rèn luyện, nhưng nếu tử vong tỉ lệ quá cao, quả thật mất nhiều hơn được, phải nghĩ cách đề cao tỷ lệ sinh tồn, cùng với trấn an bọn họ… Trương Nguyên Thanh vốn định nói chút lời khích lệ sĩ khí, nhưng nghĩ một chút cảnh ngộ của mình lúc trước ở trấn âm Dương cùng thôn Thất Ngữ, lại nhìn nhìn tin tức của phó bản bang phái, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy quá phận.

Đang suy tư trấn an đội viên như thế nào, chợt nghe tiếng vang khẽ "Bốp", đây là tiếng đũa vỗ nhẹ lên mặt bàn phát ra.

Quan Nhã thẳng lưng lên, nhíu lại chân mày vẽ tinh xảo, vừa dài vừa thẳng, cau mày nhìn quét các đội viên.

Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương một khắc trước còn vẻ mặt suy sụp, yên lặng thẳng lưng lên, sắc mặt đoan chính.

Lý Thuần Phong đẩy rẩy mắt kính, tư thế ngồi thẳng tắp.

Quan Nhã nói:

"Trên người các người đều có đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, vẻn vẹn phó bản Siêu Phàm đã sợ thành như vậy?"

Cô nhìn về phía Nữ Vương trước:

"Lúc ở thôn Thất Ngữ, cô là cấp 3 12% giá trị kinh nghiệm, bây giờ cô là cấp 3 hậu kỳ 80% giá trị kinh nghiệm, tiếp cận 70% giá trị kinh nghiệm, thực lực chân thật của cô ít nhất tăng gấp đôi."

"Cái này cũng chưa tính đạo cụ phẩm chất Thánh Giả Nguyên Thủy tặng cho cô, phó bản cấp A đối với cô mà nói, là có nguy hiểm, nhưng không phải nhất định chết. Nữ Vương cô có phải sống quá an nhàn rồi hay không? Vừa gặp được nguy cơ liền lùi bước, chỉ bằng cô như vậy, làm sao xứng tranh Nguyên Thủy với tôi!"

Cô lại nhìn về phía Tạ Linh Hi:

"Em là dòng chính Tạ gia, gia tộc chờ mong đối với em không phải tốt, mà là ưu tú. Ở trong linh cảnh thế gia, tiêu chuẩn cân nhắc có phải hậu nhân ưu tú hay không, chính là xem chiến tích phó bản cấp A."

"Lý Thuần Phong, Nguyên Thủy mời chào anh tới đây, để anh từ tán tu đến biên chế, là ôm sự chờ mong đối với anh. Quan phương rất ít nghề nghiệp ngoài ngũ hành, Học Sĩ là điểm cộng rất lớn, nếu anh có thể tấn thăng Thánh Giả, quan phương khẳng định sẽ bồi dưỡng anh, đề bạt anh, không muốn trở thành một vị chấp sự tay nắm thực quyền sao?"

Ba vị thành viên cúi đầu, lâm vào trầm mặc.

Trương Nguyên Thanh có chút kinh ngạc nhìn Quan Nhã, giờ khắc này, hắn từ trên khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng của bạn gái thấy được bóng dáng Phó Thanh Dương, hoặc là Phó Thanh Huyên.

Cái này đại khái là khí chất riêng của Thám Báo, lãnh tụ trời sinh, khí chất thống ngự cấp dưới.

Thám Báo đối ứng lực lượng kim loại trong ngũ hành, bạch hổ thuộc kim, nắm giữ sát phạt, mỗi một vị Thám Báo đẳng cấp cao đều là lãnh tụ trời sinh, đặt ở cổ đại chính là thiên mệnh tướng tinh.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Quan Nhã đã là lãnh tụ trong đội ngũ.

Lý Thuần Phong dám nói giỡn với hắn, Tạ Linh Hi dám làm nũng làm ngoáo ộp với hắn, Nữ Vương dám sắc dụ hắn, nhưng bọn họ ở trước mặt Quan Nhã, liền giống như lính đầu to thấy tướng quân.

Mặt khác, Trương Nguyên Thanh còn chú ý tới các đội viên trầm mặc không phải bị ép bởi cường thế, mà là đang suy nghĩ, tự bơm hơi cho mình, làm công tác tư tưởng cho chính mình.

Đây là một loại cách dùng khác của Thuật Quan Sát, biết lòng người, mới có thể đánh thẳng vào yếu hại.

Chấp niệm của Nữ Vương đối với hắn cầu mà không được, Linh Hi tình trạng xấu hổ làm độc đinh gia chủ nhất mạch lại quá mức "tầm thường", khát vọng của Lý Thuần Phong từ tán tu đến biên chế ngày càng tăng vọt. Quan Nhã nhẹ nhàng bâng quơ nói mấy câu, chọc lại là trúng tâm khảm bọn họ.

"Tôi sẽ bảo Nguyên Thủy chuẩn bị vài món đạo cụ hoặc phù lục nghề nghiệp Thần Dạ Du, dùng để khắc chế âm vật." Quan Nhã nói: "Còn có vấn đề không?"

Ba người bọn Tạ Linh Hi lúc này mới như trút được gánh nặng, gật gật đầu.

Quan Nhã một lần nữa cầm đũa lên: "Ăn cơm."

Trong phòng ngủ rộng rãi, Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên bàn, cầm ngọn bút chấm nước chu sa, vẽ ra từng lá bùa giấy vàng.

Quan Nhã tắm rửa xong đứng ở bên cạnh bàn, dùng một cái khăn lông khô lau mái tóc hơi xoăn. Cô mặc áo ngủ tơ lụa, cả

người phát ra mùi thơm sữa tắm, câu dẫn Trương Nguyên Thanh muốn buông bút lông làm chó liếm.

“Ài, đội ngũ anh dựng lên, đột nhiên bị em soán vị, làm không tệ nha.” Trương Nguyên Thanh ánh mắt không rời phù lục, tô tô vẽ vẽ trên bùa giấy vàng.

Quan Nhã cười mỉm nói: “Anh làm cũng không tệ mà.”

Trương Nguyên Thanh hậm hực nói: “Em tốt nhất nói là công tác.”

“Đạo cụ nghề nghiệp Thần Dạ Du là không có, nhưng những lá bùa này vậy là đủ rồi.” Hắn vẽ xong một lá bùa cuối cùng, thổi khô “nét mực”, nói: “Sau đó lại đưa con trai bảo bối đi cùng, hẳn là mười phần nắm chắc chín rồi.”

Con trai bảo bối, là chỉ Tiểu Đậu Bỉ.

Tiểu Đậu Bỉ bây giờ là trình độ đỉnh phong giai đoạn Siêu Phàm, tuy kỹ năng trung tâm là “Trao đổi” cùng “Tầm bảo”, nhưng thân là anh linh, bản năng cùng năng lực chiến đấu của oán linh mọi thứ không thiếu.

Chương 1769: Lại tới vườn bách thú (4)

“Phù ~”

Hắn phun ra một ngụm Thái âm lực, Tiểu Đậu Bỉ lăn trên mặt bàn.

“Con trai, buổi tối đi làm nhiệm vụ, theo hai dì vào phó bản.” Trương Nguyên Thanh xoa cái đầu quả dưa tóc máu thưa thớt của anh linh.

Tiểu Đậu Bỉ “A ba” một tiếng, mở đôi mắt to ngây thơ vô tà, một bộ dáng ngây thơ vô tri, nghe không hiểu tiếng người.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói:

“Sau khi trở về, cho con chơi máy chơi game ba ngày.”

Tiểu Đậu Bỉ vừa nghe, ý chí chiến đấu sục sôi giơ bàn tay nhỏ dùng sức vỗ mặt bàn, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang “A ba” một tiếng.

Lúc này lại nghe hiểu tiếng người rồi.

Quan Nhã chậc chậc hai tiếng, người thế nào nuôi linh phó thế đó, thằng nhỏ này tính tình giống y hệt Nguyên Thủy.

Tạ Linh Hi, Nữ Vương và Lý Thuần Phong ngồi ngay ngắn ở trên sô pha phòng khách, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Thời gian đến 10 giờ tối, ba người thấy một xấp bùa giấy vàng phiêu phiêu đãng đãng từ cầu thang đi xuống, lại phiêu phiêu đãng đãng tới trên bàn trà.

Tạ Linh Hi cầm lên một xấp bùa giấy vàng thật dày, từ trong đó rút ra một tấm:

"Đây là âm Nhãn Phù."

Cô nói xong, lấy linh lực điểm hỏa lá bùa, ánh lửa sáng ngời nhảy lên, một luồng khí âm hàn ùa vào bàn tay cầm lá bùa, tiếp đó chiếm cứ hai mắt.

Tròng mắt mát lạnh một phen, ngay sau đó, cô đã nhìn thấy anh linh bò trên bàn trà.

Nữ Vương cùng Lý Thuần Phong thì mang các loại lá bùa chia đều thành ba phần —— bọn họ sớm thông qua tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn gửi ở trong group, nhớ kỹ công năng sử dụng, thời gian duy trì, phương pháp mở ra, cùng với hình ảnh đối ứng linh lục của các loại lá bùa.

"Ting!"

Điện thoại di động của ba người đồng thời vang lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn gửi đến tin nhắn:

"Chuẩn bị, ba giây sau mở ra phó bản bang phái."

Bọn họ nhanh chóng thu hồi lá bùa, Tạ Linh Hi ôm Tiểu Đậu Bỉ vào trong lòng, bên tai đúng lúc truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ting, bản đồ linh cảnh mở ra xong, hoan nghênh tới 'linh cảnh bang phái Người Chết Trở Về—— khách sạn Đông Tinh', đánh số: 2209."

"Đi đây!"

Trương Nguyên Thanh cảm ứng được liên hệ của mình cùng Tiểu Đậu Bỉ gián đoạn, "Phó bản giai đoạn Siêu Phàm sẽ

không vượt qua 24 giờ, buổi tối ngày mai bọn họ có thể trở về."

Quan Nhã "Ừm" một tiếng, xoay người trên giường: "Ngủ đi."

"Anh buổi tối phải ra ngoài một chuyến, làm chính sự." Trương Nguyên Thanh nói.

Quan Nhã vừa trèo lên giường giọng điệu đột nhiên chuyển sang lạnh lùng: "Ồ, lúc đi nhớ tắt đèn."

Kéo chăn điều hòa, nghiêng người, dùng cái gáy hướng về hắn.

Trương Nguyên Thanh nhìn đồng hồ điện tử một lần, yên lặng cởi áo ngoài, đi về phía giường đôi.

"Ồ, anh không phải muốn ra ngoài làm chính sự sao?" Quan Nhã lật người, dùng đầu gối tì vào ngực hắn, không cho hắn lên giường.

"Bầu bạn em mới là chính sự." Trương Nguyên Thanh ứng đối tự nhiên.

Quan Nhã xì một tiếng, hai đầu gối gắt gao tì vào ngực, cười mỉm nói: "Được nha, làm đi, tư thế này luôn."

"Cái này không được, anh ngoài tầm tay với, em mở đầu gối ra."

"Vậy anh đáp ứng em một sự kiện." Quan Nhã nhân cơ hội đưa ra điều kiện: "Anh để Tiểu Viên rời khỏi bang phái."

Cô gái này nha, ở sau khi xác định quan hệ yêu nhau, luôn có thể vô sự tự thông dùng hai thứ áp chế đàn ông, một là thân thể, hai là con cái.

"Em đợi một chút, anh gọi điện cho Linh Quân."

Trong đôi mắt đẹp ngập nước của Quan Nhã hiện lên khó hiểu: "Vì sao phải gọi cho hắn?"

"Thỉnh giáo một phen loại thời điểm này nên nói lời ngon tiếng ngọt như thế nào."

"Cút (cổn)!"

"Được, lăn (cổn)!"

Vài phút sau, bọn họ bắt đầu lăn trên giường, giường phát ra tiếng "kẽo kẹt" có tiết tấu.

…

2 giờ sáng, vườn bách thú vùng ngoại thành.

Trên đường phố vùng ngoại thành trống trải tịch liêu, một bóng người mặc quần áo thể thao có mũ, đội khẩu trang, ở dưới đèn đường vàng úa chiếu, chậm rãi tới gần vườn bách thú.

Vườn bách thú vừa đến đêm sẽ đuổi nhân viên công tác đi, chỉ có một vị quản lý viên là Cẩu trưởng lão trông coi.

Cẩu trưởng lão bình thường sẽ không ở ngoại vi của vườn.

Bóng người này tới trước cổng sắt đóng chặt, nhẹ nhàng trèo qua cánh cổng như bụi gai sắt thép, tới trong vườn bách thú.

Hắn chưa xâm nhập khu vườn, mà là đứng ở dưới quầng sáng của một ngọn đèn đường.

Đây là một âm thi, Nguyên Soái từ trong quỷ thành thay hắn "cướp đoạt" được, loại thời điểm này, tác dụng của vật hi sinh liền thể hiện ra.

Trương Nguyên Thanh nắm giữ âm thi này, tính dùng nó để câu thông khí linh.

Khí linh nhận lầm hắn là phụ thân Trương Tử Chân, hoặc là quan hệ huyết thống hoặc là linh hồn, nếu là thứ sau, hắn bây giờ chủ đạo âm thi, hắn là có thể dẫn khí linh ra.

Nếu không được, trái lại nghiệm chứng huyết thống cái suy đoán này.

Chẳng qua Trương Nguyên Thanh vẫn như cũ sẽ không tự mình xuất hiện, hắn sẽ nhẹ nhàng đọc ra tên "Trương Tử Chân".

Thời gian nhanh chóng trôi qua, hơn mười phút sau, khí linh cũng chưa xuất hiện, loại cảm giác bị nhìn trộm kia cũng chưa buông xuống.

Chương 1770: Cố nhân cùng chuyện xưa (1)

Xem ra chỉ có phóng đại chiêu rồi… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm tối đen, thấp giọng nói:

“Trương — Tử — Chân!”

Vừa dứt lời, trong vườn bách thú cuồng phong gào thét, thực vật xung quanh cuồng loạn lay động, vang lên xào xạc, tựa như quỷ ảnh.

Một tầm mắt từ trong trời đêm buông xuống, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Cuồng phong gào thét, cuốn lên lá rụng cùng tro bụi đầy trời, thực vật phập phồng như sóng, toàn bộ vườn bách thú giống như sống lại.

Ở trong cảnh tượng dọa người này, Trương Nguyên Thanh lại một lần nữa cảm ứng được “nhìn chăm chú”, cái nhìn chăm chú đáng sợ đến từ trong cõi nào đó.

Mà khác với lần trước, lần này khí linh ném đến cái nhìn chăm chú ẩn chứa lửa giận ngập trời, tựa như thần linh bị người phàm chạm vào vảy ngược, dị tượng cuồng phong gào thét chính là chứng minh vị thần linh này phẫn nộ.

Một cơn lạnh lẽo, hồi hộp khó có thể diễn tả bằng lời nảy lên trong lòng, Trương Nguyên Thanh dần sinh ra cảm giác khẩn trương tay không trực diện mãnh thú.

Lông trên mu bàn tay dựng thẳng từng sợi, adrenalin điên cuồng tiết ra, cơ chân, lưng lặng lẽ căng lên. Thân thể đang làm ra phản ứng đáp lại kích thích kịch liệt, tự động điều chỉnh đến trạng thái chiến đấu tốt nhất.

Không ổn, phản ứng có chút lớn nha… Trương Nguyên Thanh cảm giác được rõ ràng, nhiệt độ không khí xung quanh bắt đầu hạ xuống, trong bóng đêm giống như có vô số đôi mắt đang nhìn trộm, bóng đêm nhuộm lên một tầng khí tức nguy hiểm.

Một khắc đó hô lên Trương Tử Chân, hắn đã xúc phạm quy tắc.

Suy nghĩ trong đầu Trương Nguyên Thanh xoay chuyển nhanh chóng, tuy ý nghĩa tồn tại của âm thi chính là làm vật hi sinh, nhưng hắn đến vườn bách thú là lấy tín tức, không phải ngàn dặm tặng âm thi, phải lập tức bổ cứu.

Rất nhanh hắn nghĩ ra biện pháp, thấp giọng nói:

"Ta là con trai của Trương Tử Chân, Ta là con trai của Trương Tử Chân…"

Theo tiếng lẩm bẩm như nói mê, cuồng phong gào thét dừng lại, con mắt nhìn trộm trong bóng đêm nhanh chóng biến mất.

Bóng đêm nặng nề, bốn phía yên tĩnh, mọi thứ vừa rồi giống như chưa xảy ra.

Quả nhiên hữu dụng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh khẽ buông lỏng, khí linh là có ý thức của mình, là tồn tại lý trí có thể câu thông.

Như vậy, chỉ cần nói ra thân phận của mình, nó nhất định sẽ nghe thấy.

Về phần vì sao không dối xưng hắn là Trương Tử Chân, một mặt là thông qua vừa rồi thực nghiệm, khí linh tựa như là thông qua huyết mạch để phán đoán thân phận, âm thi không phải bản thể, khó có thể ngụy trang.

Một mặt khác là, quan hệ của lão cha cùng khí linh rõ ràng không bình thường, ở trước mặt khí linh ngụy trang thành Trương Tử Chân rất dễ dàng bị nhìn thấu, đến lúc đó sẽ chọc giận khí linh, đi ngược lại mục đích tới đây.

"Cậu là con nối dõi của hắn?"

Một thanh âm trong sự trong trẻo mang theo nét trẻ con truyền đến, giống thiếu nữ cao ngạo lạnh lùng.

Trương Nguyên Thanh theo tiếng nhìn xung quanh, rốt cuộc ở trong lùm cây sau người, đã tìm được một con thỏ nhỏ mắt đỏ, nó xuyên thấu qua khe hở bụi cây, cẩn thận mà tò mò, lạnh như băng mà không vui đánh giá mình.

Khí linh nhập lên trên thân con thỏ? Có chút dễ thương, nghe thanh âm, hình thái ý thức của khí linh là thiếu nữ. Trương Nguyên Thanh thử nói: "Ngài, chính là khí linh của động… khu vườn này?"

“Cậu là con nối dõi của hắn?”

Con thỏ nhỏ quật cường hỏi một lần nữa.

“Đúng vậy, Trương Tử Chân là cha tôi.” Trương Nguyên Thanh đưa ra câu trả lời rõ ràng.

Con thỏ nhỏ lặng lẽ nhìn hắn, tựa như đang cân nhắc độ chân thật.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói:

“Lần trước tôi từng tới nơi này, cô nhận lầm tôi thành ông ấy.”

Việc này chỉ có hắn cùng khí linh hắn biết.

“Là cậu, tôi nhớ ra rồi.” Con thỏ nhỏ mấp máy cái miệng chẻ làm ba, thái độ xuất hiện dịu đi rõ ràng, “Cậu là Thần Dạ Du kia, con nối dõi của hắn quả thật hẳn là Thần Dạ Du. Trương Tử Chân đâu, hắn ở nơi nào?”

Giọng điệu cũng chuyển biến tốt rồi.

Mình nếu nói người cũng đã trở về linh cảnh mười mấy năm rồi, nó có thể bùng tổ ngay tại chỗ hay không? Trương Nguyên Thanh quyết định vững vàng chút, lắc đầu nói:

“Tôi không biết, ở lúc tôi còn rất nhỏ ông ấy đã rời khỏi, nói là đi làm một việc lớn, không còn trở về.”

Đây là cái cớ hắn căn cứ trong chuồng khỉ, Trương Tử Chân cùng Cẩu trưởng lão đối thoại cải biên mà ra, phù hợp nhận thức của khí linh.

“Cậu cũng không biết hắn ở đâu?” Môi con thỏ nhỏ khẽ mấp máy, thanh âm trong sự trong trẻo lộ ra thất vọng, giọng điệu chuyển sang lạnh lùng:

“Cậu tới nơi này làm gì, muốn lấy danh nghĩa Trương Tử Chân lấy được sự tín nhiệm của tôi, sau đó từ trong tay Tiểu Cẩu cướp tôi đi sao? Cậu tuy là con nối dõi của hắn, nhưng với tôi mà nói, cái này cũng không phải điểm cộng, trái lại, người mẹ kia của cậu khiến tôi cực kỳ không vui.”

“Cô biết mẹ tôi?” Trương Nguyên Thanh giật mình.

“Không biết, nhưng tôi biết nhân loại sẽ chỉ sinh con với đồng loại thân cận nhất, cho nên tôi không vui.” Con thỏ nhỏ nói

năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Chương 1771: Cố nhân cùng chuyện xưa (2)

Cho nên cô là ghen tị? Nói cô một khí linh vì sao sẽ có dục vọng chiếm hữu mạnh như vậy đối với chủ nhân… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, đồng thời nhìn quanh, sợ nhìn thấy trong bóng đêm đi ra một con chó Teddy lông xoăn.

“Sẽ không có ai tới được.” Con thỏ nhỏ cách bụi cây nhìn trộm hắn, thanh âm có sự giòn tan cùng trong trẻo của thiếu nữ, “Nói ra mục đích của cậu.”

Trương Nguyên Thanh sớm có bản thảo, nghe vậy, không hề do dự nói:

“Sau khi trở thành linh cảnh hành giả, tôi đã gia nhập quan phương, ở dưới một lần cơ hội ngẫu nhiên, đã biết thân phận Liệt Dương Song Tử của Trương Tử Chân, vì thế tôi vẫn luôn âm thầm điều tra, muốn tìm được người cha mất tích nhiều năm.”

“Ở trong quá trình điều tra, tôi đã phát hiện cô, phát hiện quan hệ của Cẩu trưởng lão cùng ông ấy, mà ngay tại hôm nay, tôi phát hiện Linh Thác một trong Ám Ảnh Song Tử, biến thành thủ lĩnh một tổ chức tà ác.

“Tôi muốn hướng cô tìm hiểu một sự kiện, năm 1999 rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Là cái gì dẫn tới cái chết của Linh Thác, tổ chức Tiêu Dao sau khi đạt được mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh, rốt cuộc đã làm cái gì.”

Con thỏ nhỏ ngồi xổm trong bụi cây, con mắt màu đỏ nhìn chăm chú vào hắn, chưa đáp lại.

Nhưng Trương Nguyên Thanh cũng không hoảng chút nào, trong lời nói của hắn vừa rồi, mang “tìm kiếm phụ thân” trải ra trước, mà đây chính là điều khí linh khát vọng nhất.

Với lại, làm con, tìm kiếm người cha mất tích là thiên kinh địa nghĩa, khí linh muốn tìm được Trương Tử Chân, nhất định phải dựa vào hắn.

Trên đời còn có gì so với con trai càng thêm muốn biết "Ba ba đi đâu rồi" sao?

Quả nhiên, thanh âm lạnh lùng như thiếu nữ của con thỏ nhỏ nói:

"Sau khi đạt được mảnh vỡ trung tâm của La Bàn Quang Minh, bốn người bọn họ từng ở lại khu vườn một đoạn thời gian, cả ngày nghiên cứu mảnh vỡ trung tâm. Khu vườn là căn cứ bí mật của tổ chức Tiêu Dao, bọn họ bình thường sẽ tụ hội ở chỗ này, thương lượng kế hoạch. Tôi không quan tâm đối với chuyện La Bàn Quang Minh, chưa tham dự, chỉ biết có một ngày, bọn họ đột nhiên rất hưng phấn, nói một ít lời rất kỳ quái."

"Lời kỳ quái?" Trương Nguyên Thanh vội vàng truy hỏi: "Bọn họ đã nói gì?"

"Hình như là chìa khóa, vật chứa, Thái Dương bàng chi cái gì đó, tóm lại chính là lĩnh ngộ phương pháp sử dụng mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, sau đó Tử Chân nói với tôi, muốn rời khỏi một đoạn thời gian, trong lúc đó vườn bách thú không có quản lý viên, nhưng tôi là khí linh trưởng thành, hắn hy vọng tôi có thể học được tự mình trấn áp tà vật."

Bố tôi là hiểu CPU… Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, nói:

"Bọn họ đã đi đâu?"

"Tiến vào linh cảnh rồi, bốn người cùng đi, nói muốn cởi bỏ bí mật cuối cùng nhất của linh cảnh."

Tiến vào linh cảnh rồi? Trương Nguyên Thanh nhíu mày: "Cùng nhau tiến vào linh cảnh? Dựa vào đạo cụ truyền tống sao?"

Đối với đại bộ phận linh cảnh hành giả mà nói, tiến vào phó bản linh cảnh là hành vi bị động, một tháng một lần, do linh cảnh chủ đạo.

Chỉ có đạo cụ truyền tống có thể đánh vỡ hạn chế này.

"Là thông qua mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh tiến vào linh cảnh." Con thỏ nhỏ theo bản năng co lại cái mũi hồng hào, vừa ngửi lung tung, vừa phát ra thanh âm lạnh lẽo:

“Tôi đã quên bọn họ rời khỏi bao lâu, nhưng vĩnh viễn nhớ rõ một ngày đó bọn họ trở về, bởi vì tất cả bất hạnh, chính là từ ngày đó bắt đầu.”

“Bọn họ khi trở về rất chật vật, bị thương không nhẹ, sau khi quay về khu vườn, bốn người không biết đã xảy ra tranh chấp gì, cãi nhau to một trận, nhưng tôi không biết nội dung cụ thể, lúc ấy thanh âm bị đạo cụ ngăn cách, lần đó cãi nhau, Tử Chân cùng bọn họ tan rã trong không vui, sau đó nữa, thân thể hắn liền xảy ra vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Hắn đã bị nguyền rủa, nguyền rủa rất đáng sợ, là nguyền rủa đáng sợ nhất từ trước tới nay tôi từng gặp. Thân thể hắn mỗi ngày một kém đi, lực lượng nguyền rủa đang ăn mòn sinh mệnh của hắn, nhưng bản thân Tử Chân hoàn toàn không bận tâm, hắn trở nên trầm mặc ít lời, thường xuyên một mình ngẩn người. Có một ngày, đột nhiên nói với tôi muốn ra ngoài làm một chuyện, lần đó đi không lâu, rất nhanh đã trở về, nhưng cũng mang về một tin tức không tốt —— Linh Thác đã chết. Sau khi Linh Thác chết, hắn mang theo tôi chuyển nhà, tới Tùng Hải, từ đó về sau rất ít ra ngoài, mỗi ngày cùng tôi phong ấn tà vật trong vườn bách thú, ngẫu nhiên về nhà một chuyến.”

“Hắn như là đang tránh né cái gì, hai người khác cũng không đến khu vườn tìm hắn nữa. Sau đó nữa, đột nhiên có một ngày, hắn nói với tôi, Sở Thượng cũng đã chết.”

“Cái chết của Sở Thượng tựa như đả kích rất lớn đối với hắn, hắn không ở lại khu vườn nữa, thường xuyên ra ngoài, thẳng đến có ngày nói với tôi, hắn cần rời khỏi một đoạn thời gian, bảo tôi đi theo con chó nhỏ kia.”

“Từ đó về sau tôi không còn gặp hắn nữa.”

Chương 1772: Cố nhân cùng chuyện xưa (3)

Trương Nguyên Thanh từ trong đó lấy ra hai tin tức mấu chốt:

Một, Linh Thác không phải ở chết ở trong "hành động" cởi bỏ bí mật linh cảnh, mà là ở sau khi rời khỏi linh cảnh.

Hai, mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh có thể khiến linh cảnh hành giả xuyên qua phó bản, nó có thể là thứ kiểu như chìa khóa.

Hắn có chút thất vọng, tin tức này tất nhiên quan trọng, nhưng chưa đạt tới mong muốn của hắn.

Giọng nói lạnh lùng có nét trẻ con, bất tri bất giác đã có thêm tang thương cùng mơ hồ:

"Thật ra những năm gần đây, tôi thường xuyên nghĩ, hắn có thể đã trở về linh cảnh, nhưng con chó nhỏ nói với tôi, hắn chỉ là rời khỏi, chưa có bất cứ chứng cứ nào chứng minh hắn đã chết. Cậu tên là gì?"

Trương Nguyên Thanh nghe nhập tâm, trong chớp mắt chưa phản ứng lại, hơi do dự, trả lời:

"Trương Nguyên Thanh!"

"Trương Nguyên Thanh…" Con thỏ nhỏ chăm chú nhìn hắn: "Cậu sẽ tìm được hắn, đúng không?"

"Tôi sẽ." Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Sau khi cẩn thận tiêu hóa tin tức, hắn bỗng nhiên nhớ tới nội dung đối thoại ghi lại trong chuồng khỉ, lập tức hỏi:

"Tôi tìm hiểu được thứ giam giữ trong khu vườn, liên quan đến bí mật của linh cảnh, ngài có thể nói cho tôi biết không?"

"Đó là một lần thăm dò sai lầm." Con thỏ nhỏ nhu thuận ngồi xổm, nói:

"Bọn họ đã tiến vào một chỗ di tích, nơi đó phong ấn tà linh đến từ viễn cổ, tôi nghe Tử Chân nói, chúng nó là thú hồn không chịu tiêu vong, tràn ngập oán niệm cùng ác ý, chỉ có thân thể động vật có thể chịu tải chúng nó, vì thế hắn dùng tài liệu mang ra trong di tích, lại gần như táng gia bại sản tự bỏ tiền túi, nhờ người ta chế tạo ra đạo cụ này, mang tôi dung nhập trong đó, luyện thành khí linh."

"Đợi một chút, cái gì gọi là 'Mang tôi dung nhập trong đó', cô không phải khí linh sinh ra từ trong khu vườn?"

“Bản thân tôi chính là một món đạo cụ loại quy tắc, am hiểu phong ấn.”

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, thầm nhủ khó trách cô ỷ lại Trương Tử Chân như thế, lại không thân cận Tiêu Dao tam tử, thì ra ngay từ đầu đã là đạo cụ của lão ba ma quỷ.

“Thú hồn không chịu tiêu vong là có ý tứ gì?”

“Là vong hồn trong một cuộc chiến tranh thời kì viễn cổ, trận chiến tranh đó cậu hẳn là biết.”

Tôi vì sao sẽ biết? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

“Trong vong hồn có một ý chí bất khuất bất diệt, nó bồi hồi ở chỗ sâu trong khu vườn, luôn không cam lòng gầm rú: % ￥ #. Tử Chân nói, câu này là…” Con thỏ nhỏ chăm chú nhìn hắn, “Hiên Viên!”

Trương Nguyên Thanh ngay từ đầu chưa phản ứng lại, vài giây sau thất thanh nói:

“Hoàng đế Hiên Viên? !”

Con thỏ nhỏ chưa đáp lại.

Đệch, thì ra ngôn ngữ như tiếng địa phương Bì Cách thành, là thổ ngữ thời kì thượng cổ? Trong miệng Viễn Cổ Chiến Thần kia hô lớn là Hiên Viên, hoàng đế trong truyền thuyết?

Như vậy xem ra, đạo chấp niệm Viễn Cổ Chiến Thần kia trong vườn bách thú, thân phận là… Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một vị thần thoại kiêm nhân vật lịch sử đại danh đỉnh đỉnh.

Kế sau Oa Hoàng, lại có hai vị nhân vật truyền thuyết được chứng thật là linh cảnh hành giả —— Hoàng Đế cùng Xi Vưu.

Quay đầu ngẫm lại, miêu tả kỹ năng của Viễn Cổ Chiến Thần, có chút giống với Xi Vưu trong truyền thuyết, đặc biệt là Vụ Chủ. Trong truyền thuyết, Xi Vưu bị Hoàng Đế phân thây bêu đầu, tương xứng với đạo ý chí hóa thân bất khuất kia mình thấy. Thì ra Xi Vưu là Viễn Cổ Chiến Thần, không, không đúng, đó chỉ là oán niệm sau khi chết hóa thành, bản thể không biết khủng bố bao nhiêu.

Cho nên trận chiến tranh này, chính là trận chiến Trục Lộc? Mình nhớ rõ học giả lịch sử đến nay cũng chưa tìm được vị trí xảy ra trận chiến Trục Lộc, có thể sẽ không là bị nhét vào tu di giới tử dặm đi. Hoặc là, bản thân nó chính là xảy ra ở trong tu di giới tử?

Chợt nghe thấy bí ẩn, suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh như là nổ tung.

Lúc này, con thỏ nhỏ kia giọng trẻ con lanh lảnh nói:

"Trở về đi, đêm nay gặp mặt tôi sẽ không lộ ra trước bất kỳ ai, bao gồm Tiểu Cẩu. Nếu cậu tìm được Trương Tử Chân, bảo hắn lăn trở về gặp tôi."

Nói xong, con thỏ xoay người muốn nhảy đi.

"Đợi một chút!" Trương Nguyên Thanh làm ra động tác giữ lại kinh điển "Tử Vi chờ một chút"*.

Con thỏ nhỏ dừng lại, quay đầu chăm chú nhìn: "Còn có chuyện gì?"

"Tôi muốn biết một người khác của Ám Ảnh Song Tử là ai?" Trương Nguyên Thanh nói.

Tam tử đã biết là Trương Thiên Sư, Sở Thượng cùng Linh Thác, một vị cuối cùng thân phận cực kỳ thần bí, nghe nói, người ngoài chưa bao giờ thấy diện mạo thật sự của người này.

Người ngoài không biết, nhưng khí linh của vườn bách thú nhất định biết.

Trương Thiên Sư và Sở Thượng đã trở về linh cảnh, Linh Thác trở thành kẻ sa ngã, vị thành viên cuối cùng kia kết cục lại là như thế nào?

Là giống với hai người trước trở về linh cảnh, hay là giống với Linh Thác trở thành kẻ sa ngã.

Chương 1773: Đại kỳ thủ (1)

"Tôi từng đáp ứng hắn không tiết lộ thân phận của hắn, nhưng cậu đã là con nối dõi của Tử Chân, nói cho cậu cũng không sao." Con thỏ nhỏ nói:

“Tên của hắn là Vãng Sự Vô Ngân!”

Sét đánh giữa trời!

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra ở tại chỗ.

“Vãng Sự Vô Ngân” là một trong Ám Ảnh Song Tử, thế mà là hắn, thế mà sẽ là hắn? Đệch đệch đệch, lượng tin tức quá lớn, để ta từ từ đã… Trong đầu Trương Nguyên Thanh ngàn đầu vạn mối, ý niệm bùng nổ.

Tin tức này tạo thành chấn động rất lớn đối với hắn, dẫn tới đầu óc lộn xộn, đánh mất năng lực suy nghĩ.

Hắn ngẩn ra hồi lâu, mới lần lượt sắp xếp lại ý niệm hỗn loạn trong đầu:

Một vị cuối cùng của Ám Ảnh Song Tử thân phận thần bí, xuất quỷ nhập thần, chưa bao giờ bị người ngoài biết được thân phận cùng dung mạo, lại là nghề nghiệp tà ác, hoàn mỹ phù hợp đặc tính của Huyễn Thuật Sư.

Vô Ngân đại sư ngày xưa lấy giết chóc ngăn giết chóc, lấy giết chuộc lỗi, chuyên môn săn bắn nghề nghiệp tà ác, trên tư tưởng phù hợp với tổ chức Tiêu Dao.

Vô Ngân đại sư rất nhiều năm trước đã là Chúa Tể đỉnh phong, phương diện cấp bậc cũng ăn khớp. Chẳng qua Vô Ngân đại sư ở giai đoạn Thánh Giả rất nổi tiếng, căn cứ trong cơ sở dữ liệu quan phương ghi lại, đó là gần ba mươi năm trước, tuổi của đại sư rõ ràng lớn hơn ba người khác một đống, sao có thể lăn lộn chung với đám con nít trẻ trâu kia.

Không, nên nói, chính bởi vì loại tư tưởng cứu thế này của tổ chức Tiêu Dao, mới có thể hấp dẫn Vô Ngân đại sư.

Khẩu hiệu trẻ trâu không sao cả, tín ngưỡng phù hợp là được.

Thì ra Vô Ngân đại sư đau đớn như vậy, chân tướng là bắt nguồn từ nguyền rủa lúc trước?

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, càng nhiều vấn đề hình thành ở trong đầu:

“Cẩu trưởng lão có biết thân phận Ám Ảnh Song Tử của Vô Ngân đại sư hay không? Vô Ngân đại sư có biết thân phận

chân thật của Trương Thiên Sư hay không? Vô Ngân đại sư có biết thân phận của mình hay không?"

Mấy vấn đề này lại diễn sinh ra một nghi hoặc mới, không, là diễn sinh ra một vấn đề trí mạng—— Linh Thác có biết thân phận chân thật của Trương Thiên Sư hay không.

Vừa nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh thất thanh nói: "Đợi một chút, tôi còn có một vấn đề."

Con thỏ nhỏ vốn muốn rời khỏi một lần nữa ngừng lại, ném đến ánh mắt không vui:

"Cậu dài dòng cùng đáng ghét nghĩ hẳn là di truyền từ mẹ."

Trào phúng thì trào phúng, đừng kèm theo mẹ tôi nha…
Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Tiêu Dao tam tử, có biết thân phận chân thật của Trương Thiên Sư hay không? Cẩu trưởng lão có biết Vãng Sự Vô Ngân là một trong Tiêu Dao tứ tử hay không?"

Con thỏ nhỏ nghiêng đầu, suy nghĩ vài giây, giọng thanh thúy nói:

"Tôi vừa rồi nói, tôi từng đáp ứng hắn, không mang tên của hắn nói cho bất luận kẻ nào. Trừ cậu ra, tôi chưa bao giờ nói với ai 'Vãng Sự Vô Ngân' là người tổ chức Tiêu Dao."

"Tiểu Cẩu có biết hay không, tôi không rõ, dù sao tôi chưa nói cho hắn. Hắn và Trương Tử Chân có giao tình, lại không có lui tới với ba người còn lại, hẳn là không biết."

"Trong Tiêu Dao tứ tử, Sở Thượng và Linh Thác là con em thế gia, ID linh cảnh tính chỉ hướng rất rõ ràng, cho nên thân thế bọn họ không thể nào giấu diếm, nhưng bọn họ hẳn là không biết gia thế bối cảnh của Tử Chân, Tử Chân là người cẩn thận, sẽ không tùy tiện tiết lộ ra ngoài thân phận của mình."

Trương Nguyên Thanh vừa gật đầu, vừa nói:

"Vậy, Cẩu trưởng lão làm sao biết bối cảnh gia đình của cha tôi?"

"Cái đó cũng không phải Tử Chân chủ động tiết lộ, đây là câu chuyện của hắn cùng Tiểu Cẩu, cậu có thể tự mình đi hỏi."
Con thỏ nhỏ thản nhiên nói.

Cẩu trưởng lão hoặc là người dẫn đường của Trương Tử Chân, tựa như thập trưởng đối với mình, hoặc hai người có tình nghĩa cực kỳ thâm hậu, tựa như mình cùng lão đại… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Nghĩ đến cũng đúng, nếu Linh Thác biết phụ thân tên Trương Tử Chân, mình không có khả năng thuận lợi lớn lên.

Nếu Trương Tử Chân tiết lộ thân phận cho Linh Thác, sau vụ án Sở gia diệt môn, hắn nên mang theo cung chủ cùng Trần Thục giấu đi.

Nhìn từ như vậy, Vô Ngân đại sư cũng không biết thân phận của mình, cũng đúng, đại sư tuy từng cứu mình, từng giúp mình, nhưng càng nhiều là bởi vì mình có ân tình đối với đoàn đội bọn họ, đồng thời hiểu tư tưởng của hắn, thực ra không quá mức thiên vị mình.

Ba ngày sau chính là ngày Vô Ngân đại sư giảng kinh, mình nên thừa dịp cơ hội này ngả bài với hắn, hỏi thăm chuyện cũ năm đó hay không?

Trương Nguyên Thanh chỉ do dự hai giây, liền nói ra ý nghĩ của mình, hy vọng khí linh có thể đưa ra ý kiến.

“Tôi không thể đưa ra ý kiến.” Con thỏ nhỏ giọng lạnh nhạt: “Mỗi người đều phải trả giá cho lựa chọn của mình, người trả cái giá này là cậu, nếu tôi đưa ra ý kiến, một khi cậu gặp chuyện, như vậy người trả giá liền biến thành tôi, tôi không muốn tương lai Tử Chân nhìn thấy tôi, thầm oán tôi hại chết con nối dõi của hắn.”

Nói xong, con thỏ nhỏ nhảy nhót rời khỏi.

Chương 1774: Đại kỳ thủ (2)

Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Chỉ Sát cung chủ:

“Đêm nay gặp một lần, chỗ cũ.”

…

Ở chỗ sâu trong khu vườn, khu thú cưng yên tĩnh.

Cẩu trưởng lão ngồi ở trên bàn, cúi đầu nhìn chằm chằm điện thoại di động trước mặt, màn hình điện thoại di động biểu hiện đang trò chuyện, người trò chuyện là Phó Thanh Dương.

“Cẩu trưởng lão, năm đó là ông báo cáo Trương Thiên Sư tử vong, nhưng vì sao ngày hôm qua nhìn thấy hàng giả, ông không chút do dự đi ra ngoài, có phải ở trong lòng ông, cũng cho rằng Trương Thiên Sư chưa chết hay không?”

“Trương Thiên Sư năm đó lúc giao vườn bách thú cho tôi, từng dặn dò, nếu trong ba năm chưa trở về, vậy hắn hẳn là đã trở về linh cảnh.”

“Thì ra là như thế, nhưng nếu Linh Thác có thể dựa vào Mẫu Thần Tử Cung sống lại, vì sao Trương Thiên Sư cùng Sở Thượng chưa sống lại vậy?”

“Có khả năng, đã sống lại, nhưng cuối cùng vẫn đã chết hay không?”

“Cẩu trưởng lão nói có lý, tôi còn có một vấn đề, ngài cùng Trương Thiên Sư là quan hệ thế nào, có thể mang vườn bách thú đạo cụ loại quy tắc này phó thác cho ngài, nghĩ hẳn quan hệ không tầm thường nhỉ, tôi đã ở trong cơ sở dữ liệu tra hồ sơ của ngài.”

“Phó Thanh Dương, có lời gì nói thẳng đi.”

“Tôi muốn biết bối cảnh gia đình Trương Thiên Sư, hắn tuổi còn trẻ đã thành Chúa Tể đỉnh phong, phần gien này, con nối dõi của hắn nói không chừng cũng là Thần Dạ Du.”

“Có lẽ thế, nhưng cho dù là lão tổ tông của linh cảnh thế gia, môn chủ Thái Nhất môn, xác suất sinh ra linh cảnh hành giả cũng rất thấp, mà những năm đó quốc gia đang làm kế hoạch hóa gia đình, đề xướng con một, xác suất một thai sinh ra linh cảnh hành giả chỉ sợ có chút thấp.”

Hai người đối thoại nghe qua tựa như nói chuyện phiếm, thực ra lời nói sắc bén khắp nơi, mạch nước ngầm mãnh liệt.

“So sánh với các chuyện cũ năm xưa đó, tôi sau khi xem xong hồ sơ, trái lại rất tò mò hai tên Hư Vô Giả (Tâm Ma) kia của nam phái đã đi đâu?” Cẩu trưởng lão nói.

Nay có thể khẳng định, Ám Dạ Mân Côi và Binh Chủ giáo tổng cộng xuất động bốn vị Chúa Tể, mà lúc ấy quỷ thành chưa sống lại, chiến lực như vậy, hiển nhiên không có khả năng đánh chết hai vị trưởng lão nam phái.

Nhưng sự thật là, hai vị trưởng lão nam phái, đánh tới một nửa đã đi.

Phó Thanh Dương nói: "Lúc ấy Thuần Dương chưởng giáo cũng không có mặt, kế hoạch mai phục thất bại, trưởng lão nam phái nhân cơ hội rút đi có thể hiểu được, còn có thể mượn cơ hội lừa giết chúng ta."

Cẩu trưởng lão nghĩ một chút, nói: "Tôi cùng đám người kia của nam phái tiếp xúc nhiều năm, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải quen biết với tên Chưởng Mộng Sứ kia của nam phái sao, bảo hắn hỏi một chút."

"Được!"

…

Thế giới mộng cảnh.

Mười sáu cây cột đá tráng kiện chống đỡ khung đỉnh đại điện, thảm màu đỏ tươi từ cửa điện bắt đầu kéo dài, ở cuối là một ngai báu hoàng kim.

Một bóng dáng cao 6 mét ngồi ở ngai báu hoàng kim nơi cao, khoác áo choàng, trong áo choàng là một mảng ô quang vặn vẹo lóe lên, tượng trưng cho cảm xúc dơ bẩn nhất hỗn loạn nhất thế gian.

Hai luồng ánh sáng hư ảo ngưng tụ trong đại điện, yên tĩnh vặn vẹo hóa thành hai bóng dáng khoác áo choàng.

"Các ngươi đã trở lại?"

Bóng dáng vương tọa hoàng kim phát ra thanh âm chẳng phân biệt được nam nữ, khó phân biệt già trẻ.

"Ra mắt đại trưởng lão." Hai bóng người áo choàng khom người, người nọ bên trái nói: "Kế hoạch mai phục thất bại, Thuần Dương chưởng giáo chưa xuất hiện, Ngân Nguyệt Thiên Vương của Binh Chủ giáo chết ở dưới kiếm của Phó Thanh Dương, chiến lực của Phó Thanh Dương có thể đối

kháng cấp 8, chúng ta đề nghị nâng cao thứ hạng của hắn ở bảng săn giết."

"Chiến lực có thể đối kháng cấp 8…" Đại trưởng lão thấp giọng lẩm bẩm, thanh âm to lớn hư ảo: "Giống với Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau khi chuyển chức thế vẫn cường thịnh như cũ, tương lai sẽ thành họa lớn trong lòng."

Phán đoán tiềm lực của một người lớn hay không, liền xem biểu hiện của hắn sau khi chuyển chức.

Rất nhiều thiên tài Siêu Phàm cảnh, ở sau khi trở thành Thánh Giả đều sẽ trở thành bình thường. Rất nhiều tinh anh giai đoạn Thánh Giả, ở sau khi trở thành Chúa Tể, liền trở nên rất quy củ.

Bởi vậy, có thể tấn thăng Chúa Tể đỉnh phong, đều là thiên tài trong thiên tài, yêu nghiệt trong yêu nghiệt.

Trước mắt quan phương có hai vị nhân vật ở sau khi chuyển chức, xu thế vẫn mãnh liệt như cũ: Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Phó Thanh Dương.

Người trước Chúa Tể có thể mong chờ, người sau chỉ sợ có thực lực tấn thăng Chúa Tể đỉnh phong, thậm chí đứng hàng Thập lão.

Người nọ bên trái tiếp tục nói: "Hành động săn giết ba vị trưởng lão quan phương của Ám Dạ Mân Côi thất bại, chúng ta hôm nay thăm dò được, Nguyên Soái kịp thời chạy tới, dẫn bọn họ từ quỷ thành đi ra."

Chương 1775: Đại kỳ thủ (3)

"Bố cục của vị kia đã thất bại? Điều này trái lại hiếm thấy." Đại trưởng lão chậm rãi nói.

"Không, cũng không tính là thất bại." Vị trưởng lão kia bên phải mở miệng, nói: "Trong lúc giao thủ, tam trưởng lão của Ám Dạ Mân Côi tìm được vị trí hai chúng ta ẩn nấp, hắn đưa đến một cái tin tức."

Tạm dừng một phen, vị trưởng lão này tiếp tục nói:

“Vị thủ lĩnh kia của Ám Dạ Mân Côi, muốn đối thoại với giáo chủ.”

“Đối thoại với giáo chủ?” Giọng điệu đại trưởng lão đột nhiên tăng thêm, “Lý do của Ám Dạ Mân Côi là cái gì?”

“Hắn nói, cơ hội thành Bán Thần.” Trưởng lão bên phải nói: “Nếu giáo chủ bằng lòng gặp hắn, bảy ngày sau, đưa một phần đạo cụ nối tiếp mộng cảnh đến khách sạn Tam Long của Hàng thành, phòng số 206.”

Đại điện bình tĩnh bỗng nhiên run lên, hào quang màu đen dưới mũ trùm của đại trưởng lão đột nhiên tỏa sáng.

Nghề nghiệp tà ác không có giai đoạn Bán Thần, cái gọi là cơ hội thành Bán Thần, là chỉ con đường đạt được lực lượng cấp Bán Thần.

Vị trưởng lão kia bên trái bổ sung nói:

“Hai chúng ta sau chuyện phân tích, đây là một trong những mục đích Ám Dạ Mân Côi chủ động mắc câu, vị thủ lĩnh kia muốn mượn lần chiến đấu này, lấy được liên hệ với giáo chủ.

“Hai chúng ta đi rồi, đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi mới hồi sinh quỷ thành, bằng không hai chúng ta khẳng định không ra được, cho dù không chết ở quỷ thành, cũng sẽ bị Nguyên Soái thanh lý.”

Đại trưởng lão trầm mặc rất lâu, giọng nói khó phân biệt nam nữ quanh quẩn trong điện, “Trong ba tổ chức tự do lớn, chỉ có Tu La của Binh Chủ giáo nhiều lần đạt được loại lực lượng đó, Hư Vô giáo phái chúng ta cùng hai vị hội trưởng Linh Năng hội, chỉ từng đạt được một lần cơ duyên. Nếu giáo chủ có thể lại đạt được một lần cơ duyên, Hư Vô giáo phái liền không có nam phái cùng bắc phái nữa, ta sẽ báo cho hắn, các ngươi làm không tệ.”

…

Văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, quán cà phê.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trước cửa sổ sát đất sạch sẽ, nhìn văn phòng cảnh sát ánh đèn sáng sủa ngẩn người.

Nói tới, có một thời gian không gặp thập trưởng, tuy lúc rảnh rỗi lướt mạng, từng nghe thập trưởng miệng đầy “không đủ tao

nhã", "Tao nhã vĩnh viễn không lỗi thời", nhưng dù sao không chính tai nghe thấy, ngẫu nhiên vẫn sẽ nhớ.

Đối diện bàn tròn, cung chủ đeo mặt nạ nửa mặt màu bạc, lâm vào sự trầm mặc kéo dài.

Ở sau khi Trương Nguyên Thanh nói cho cô, Linh Thác chính là thủ lĩnh của Ám Dạ Mân Côi, cô giống như đã tự bế.

Kẻ thù diệt môn là anh em tốt lúc còn sống của cha, đổi là ai cũng không chịu nổi.

Trương Nguyên Thanh nhấp một ngụm cà phê, cảm thấy không đủ ngọt, lại thêm một thìa đường, nhẹ nhàng quấy.

"Ba nã mã đích thủy tẩy côi hạ, cực phẩm trong hạt cà phê, một năm chỉ sản xuất mười kg, nào có thêm đường như cậu?" Cung chủ phồng má, tức giận nói.

Tôi vẫn là cảm thấy nước Coca ngon hơn… Trương Nguyên Thanh cười nói: "Hoàn hồn rồi? Hôm nay tìm chị đến, còn có một việc, chị biết một người khác của Ám Ảnh Song Tử là ai không?"

Cung chủ lắc đầu.

"Là Vãng Sự Vô Ngân, vị Vô Ngân đại sư kia tôi quen biết."

Nói xong, lòng trong ngón cái Trương Nguyên Thanh vuốt ve nhẫn ngón cái bạch kim nghề nghiệp Thám Báo, nhìn chằm chằm vào mắt Chỉ Sát cung chủ.

Hắn từ trong đó thấy được kinh ngạc, hoảng hốt các loại tâm tình, không giống ngụy trang.

Nhẫn là hắn từ trong kho hàng bang phái Bạch Hổ vệ mượn được, Phó Thanh Dương luôn có đạo cụ đủ kiểu không đếm xuể.

"Hắn cũng thật biết nấp, chú Tử Chân cùng cha chị đều đã chết, cậu nói hắn vì sao còn sống, Linh Thác vì sao chưa giết hắn?" Cung chủ cười lạnh: "Cậu nói hắn cùng Linh Thác có phải cùng một bọn hay không?"

"Đừng dẫn dắt cảm xúc, Vô Ngân đại sư là người tốt, tôi có lòng tin đối với phẩm tính của hắn." Trương Nguyên Thanh đi

thẳng vào vấn đề: “Ngày kia là ngày hắn giảng pháp, tôi muốn ngả bài với hắn.”

Thấy ánh mắt của cung chủ tỷ tỷ trở nên sắc bén, hắn vội bổ sung nói: “Đương nhiên, tôi sẽ báo cáo trước với biểu tỷ.”

“Biểu tỷ?” Đôi mắt dưới mặt nạ ngẩn ra, “Cậu lấy đâu ra biểu tỷ.”

“Biểu tỷ của Quan Nhã, đương nhiên chính là biểu tỷ của tôi.” Trương Nguyên Thanh chỉ chỉ đỉnh đầu, “Nguyên Soái của Bạch Hổ binh chúng, nếu tôi thực xảy ra chuyện ngoài ý muốn, biểu tỷ cùng biểu đệ sẽ báo thù thay tôi.”

“Ồ, biểu đệ là Phó Thanh Dương phải không?” Cô bĩu môi.

Cung chủ cầm cái muỗng nhỏ màu bạc, nhẹ nhàng quấy cà phê, “Cậu đã sớm hạ quyết tâm, chị phản đối cũng vô dụng, vậy thử xem.”

Trương Nguyên Thanh một hơi uống hết cà phê, nhẹ nhàng nói: “Làm rõ xong chuyện năm đó, sẽ ngay lập tức nói cho chị.”

Hắn giơ tay, búng vang ngón tay ‘Tách’, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Chỉ Sát cung chủ nhìn chỗ ngồi trống rỗng, nói thầm: “Cái tốt không học học cái xấu.”

Chương 1776: Chat group lâu rồi mới có (1)

Hôm sau, chín giờ tối.

Trương Nguyên Thanh hai cánh tay chống xuống giường, lưng mồ hôi đầm đìa, đang lần lượt hướng Quan Nhã triển lãm sức bền cùng sức bật của cơ lưng, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting! Người Chết Trở Về —— khách sạn Đông Tinh công phá hoàn thành, hai mươi giây sau thành viên trở về, thế giới linh cảnh thứ hai đang mở ra, mời một lát nữa tra xem”

Quan Nhã mắt lim dim, hàm răng cắn lên cánh môi đầy đặn, mái tóc đen nhánh phủ kín gối đầu màu trắng, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ như say.

Cô một tay cầm lấy cánh tay bạn trai chống ở bên vòng eo, một tay che trên đỉnh đầu, miễn cho đầu luôn bị va đập vào giường.

Chăn điều hòa mỏng manh đã sớm từ chỗ eo mông Trương Nguyên Thanh trượt xuống đến khoeo chân, cẳng chân Quan Nhã gắt gao ôm lấy bắp chân hắn, đầu ngón chân xinh xắn hơi quặp lại.

Quan Nhã đang hưởng thụ cực hạn vui vẻ, bỗng nhiên phát hiện bạn trai trên người ngừng lại, vô cùng quen thuộc Trương Nguyên Thanh, cô biết còn chưa tới thời khắc dốc túi truyền thụ, không khỏi mở mắt ra, giọng ngọt ngào mềm mại đáng yêu:

“Làm sao vậy?”

“Linh Hi cùng Nữ Vương đã vượt qua phó bản, còn có hai mươi giây nữa là về.” Trương Nguyên Thanh vui vẻ nói.

Quan Nhã lập tức “tỉnh táo”, bàn tay nhỏ vội vỗ lên cánh tay hắn, “Dậy dậy.”

“Làm gì?” Trương Nguyên Thanh khó hiểu.

“Anh hai mươi giây có thể kết thúc sao?”

“Nói vớ vẩn, anh như thế nào cũng phải hai giờ.”

Quan Nhã lườm nguýt: “Vậy không được rồi, bọn họ trở về không chừng đi tìm anh đó.”

“Cái này dễ xử lý, anh để Bạch Lan, không, Y Xuyên Mỹ canh ở bên ngoài, đuổi đi là được.” Bụng Trương Nguyên Thanh gắt gao tì chặt, đóng đinh Quan Nhã ở trên giường, không cho cô động đậy, “Quan hệ hai ta bọn họ đều biết.”

“Cút đi, Linh Hi có đạo cụ nghe trộm, em cũng không muốn bị nó nghe lén, còn không dậy nữa em dùng kiếm khí đâm anh.”

“Đâm thì đâm đi, dù sao anh tối nay cũng đâm em một giờ rồi, coi như có qua có lại.”

Trong tiếng rủ rỉ của tình lữ, Trương Nguyên Thanh rời khỏi thân thể Quan Nhã, tựa như rút ra nút gỗ của rượu vang, hai người nhanh chóng đứng dậy, nhặt lên quần áo ngủ phân tán trên mặt đất mặc vào.

Hai người mặc quần áo ngủ, mới vừa đi ra khỏi phòng ngủ, liền nghe phòng khách lầu một truyền đến tiếng kêu của Tạ Linh Hi:

"Nguyên Thủy ca ca, bọn em đã về rồi ~"

Trương Nguyên Thanh cũng một lần nữa cảm ứng được Tiểu Đậu Bỉ.

Dọc theo cầu thang tới lầu một, Trương Nguyên Thanh cùng Quan Nhã thấy được ba người xụi lơ ở sô pha, quần áo trên người bọn họ đã rách nát, nhưng quần áo chiến đấu Nano bó sát mặc ở bên trong bảo tồn khá ổn, chỗ tổn hại có thể thấy được máu tươi đầm đìa.

Cũng may sau khi giá trị kinh nghiệm tăng lên, đạt được linh lực rót vào, thân thể tràn đầy lực lượng, bởi vậy ba người tuy mỏi mệt, nhưng cũng chỉ là mỏi mệt.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần, lần lượt chữa lành ngoại thương cho ba người.

—— Bây giờ đã có bạn gái, trả giá của quyền trượng không là phiền não nữa, ngược lại là tình thú. Trong biệt thự cũng không có động vật, không cần lo lắng sinh ra ý nghĩ không nên có đối với động vật.

"Phó bản bang phái chúng ta là không cần viết báo cáo nhiệm vụ, kể một lần thu hoạch của mọi người cùng tình huống trong phó bản, sau đó trở về phòng nghỉ ngơi đi." Quan Nhã ngồi ngay ngắn ở đối diện ba người, uy nghiêm của lãnh đạo triển lộ không bỏ sót.

Ba người ngươi một lời ta một câu bắt đầu báo cáo.

Tạ Linh Hi bây giờ tại giá trị kinh nghiệm là 85%, Nữ Vương là 100%, Lý Thuần Phong cũng là 100%, một phó bản cấp A, trực tiếp khiến hai vị vốn giá trị kinh nghiệm tiếp cận viên mãn tới đỉnh điểm.

Mỗi người thu hoạch một món đạo cụ Siêu Phàm phẩm chất không tệ, cùng với mười mấy loại tài liệu giàu linh tính.

Phó bản cấp A thu hoạch cực kỳ hậu hĩnh.

Lý Thuần Phong uống một ngụm nước, báo cáo:

“Chúng tôi chẳng những đã xử lý sự kiện quỷ dị của khách sạn Đông Tinh, còn phá giải kịch tình ẩn giấu, chủ khách sạn Đông Tinh, tổ tiên là nhảy đại thần*.

“Bởi vì khách sạn làm ăn càng ngày càng kém, hắn nhớ tới kế sinh nhai này của tổ tiên, liền về nhà tìm được bí phổ tổ truyền, muốn sửa lại phong thủy của khách sạn.”

“Nhưng hắn hoàn toàn là người thường, nhầm lẫn coi trận pháp triệu hồi tà ma thành phong thủy trận, lúc này mới dẫn phát một loạt sự kiện quỷ dị. Chúng tôi đã tìm được bản bí phổ đó, phát hiện trong bí phổ kẹp một mảnh bản đồ.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Nữ Vương.

Nữ Vương mở ra lòng bàn tay, một quyển sách cổ bìa bị quăn xuất hiện ở lòng bàn tay, ánh mắt cô liếc loạn một cái, tựa như đang tìm cái gì, cười nói:

“Sửa đúng một chút, không phải chúng tôi phát hiện, là con trai cậu phát hiện.”

Chương 1777: Chat group lâu rồi mới có (2)

Trương Nguyên Thanh vẫy vẫy tay, Tiểu Đậu Bỉ ghé vào trên đùi Tạ Linh Hi, nhanh nhẹn đội bí phổ, đưa đến trước mặt chủ nhân.

“Làm không tệ.” Trương Nguyên Thanh một tay cầm sách cổ, một tay xoa đầu Tiểu Đậu Bỉ.

Sách cổ rất mỏng, ít ỏi mười mấy trang, vẽ trận pháp cùng chú văn, cùng với chú giải chữ triện.

Trương Nguyên Thanh nhìn quét vài lần, liền mất đi hứng thú đối với những trận pháp này, pháp thuật giai đoạn Siêu Phàm mà thôi, tuy kết hợp linh lục của Thần Dạ Du cùng nguyền rủa

của Vu Cổ Sư, coi như sáng tạo mới kinh diễm của người tu hành cổ đại, nhưng cấp bậc quá thấp.

Trong sách cổ kẹp một tấm bản đồ tổn hại, bằng da màu nâu xám, không phân biệt rõ là của động vật hay người, nó hẳn là một bộ phận của bản đồ hoàn chỉnh nào đó, chỉ có một góc nhỏ.

Bên trên vẽ ô vuông, cùng với đường cong vặn vẹo đại biểu con đường, chú thích địa danh.

"Thủ pháp vẽ bản đồ là phép 'Kế lý họa phương*' kinh điển, bắt nguồn từ đời Tấn, phần bản đồ này độ chi tiết tương đối cao, nhìn ra là vẽ thời Đường Tống." Lý Thuần Phong đẩy đẩy mắt kính, nói:

"Địa danh đánh dấu bên trên tôi không biết, cho nên, có thể bài trừ bản đồ cả nước, cả tỉnh, nhiều nhất chính là bản đồ quận huyện, trước mắt còn không cách nào định vị là nơi nào."

Kế lý họa phương là cái gì vậy… Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra, trong lòng cảm khái trong đoàn đội có Học Sĩ thật tốt, mặt ngoài trấn định gật đầu, nói: "Tôi xem tin tức vật phẩm một chút."

"Tên: Mảnh bản đồ thần bí"

"Loại hình: Bản đồ"

"Công năng: Định vị"

"Giới thiệu: Bản đồ thời cổ lưu truyền tới nay, nguồn gốc chưa biết, địa khu chưa biết, nhưng nó từng ở thời cổ xa xôi dẫn phát một hồi gió tanh mưa máu."

"Ghi chú: Gió tanh mưa máu ý nghĩa nó rất quan trọng, chỉ số thông minh cao xin bỏ qua ghi chú này, nếu ngươi là Hỏa Sư, tác dụng của ta liền thể hiện ra."

Tình huống gì vậy, ngay cả linh cảnh cũng bắt đầu trào phúng Hỏa Sư rồi sao… Trương Nguyên Thanh xem nội dung ghi chú, đầy một bụng lời nhảm muốn bật ra.

Đồng thời, hắn ý thức được tầm quan trọng của bản đồ, nếu tập hợp đủ bản đồ, có lẽ có thể tìm được bảo bối.

Đây là chỗ tốt của phó bản bang phái, tán tu chỉ có thể từ trong linh cảnh thu hoạch vật phẩm cùng tài nguyên, nhưng bang phái lớn còn có thể từ trong phó bản riêng đạt được thứ tốt.

"Đây hẳn là vật phẩm nhiệm vụ liên hệ phó bản nào đó." Trương Nguyên Thanh thu bản đồ vào kho hàng bang phái, nói: "Để chúng ta xem xem phó bản bang phái thứ hai là cái gì?"

Nghe vậy, đám người Quan Nhã đều thẳng người dậy, tập trung tinh thần chờ đợi.

Trương Nguyên Thanh mở ra giao diện bang phái, lựa chọn tạo phó bản.

"Ting! Linh cảnh đang tạo, xin chờ đợi"

"Linh cảnh bang phái tạo xong."

"Đánh số: 3704, doanh trại tập huấn điên cuồng."

"Cấp bậc độ khó: B"

"Loại hình: Nhiều người (loại không tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Chiến thắng đối thủ trong doanh trại tập huấn, đạt được hạng nhất."

"Ghi chú: Không phỉa vật phẩm linh cảnh không thể mang vào."

"Giới thiệu linh cảnh số 3704: Đây là một doanh trại tập huấn bồi dưỡng binh chủng đặc thù, hội tụ kỳ nhân dị sĩ các nơi trong cả nước, đội ngũ ở trong thi đấu đạt được quán quân, có thể đạt được lượng lớn tiền thưởng cùng vật phẩm thần khí."

"Loại không tử vong trong cấp B vẫn là rất hiếm thấy." Lý Thuần Phong thở phào.

Tạ Linh Hi và Nữ Vương cũng phun ra một hơi thật dài, cảm giác cả người thoải mái.

Vận may của bọn họ không tệ, rút ra được một phó bản loại không tử vong, cho dù bị giết ở phó bản, cũng có thể bình yên vô sự trở về hiện thực, cái này ở trong phó bản cấp B cũng không gặp nhiều.

Bình thường mà nói, phó bản cấp S cùng cấp A nhất định là loại tử vong, phó bản cấp B là phó bản tinh anh bình thường hay gặp, phần lớn đều là loại tử vong. Dưới cấp B, mới là phó bản loại không tử vong.

—— Đương nhiên, đây là xác suất của linh cảnh nhiều người, linh cảnh một người đều là loại hình tử vong.

"Vậy đêm nay nghỉ ngơi cho khỏe, sáng ngày mai vào linh cảnh." Trương Nguyên Thanh nói.

"Sáng mai đã vào à, người ta muốn ở thêm với Nguyên Thủy ca ca vài ngày." Tạ Linh Hi làm nũng nói.

Quan Nhã lạnh lùng nói: "Loại phó bản này mấy giờ là đi ra rồi, nhắm chừng chỉ là đánh một trận thi đấu đoàn đội, an tâm đi, Nguyên Thủy chị sẽ tiếp."

Tạ Linh Hi bĩu môi.

"Đi nghỉ ngơi đi." Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thế ngồi, phất phất tay.

Chờ các đội viên lên lầu, hắn lập tức bổ ngã Quan Nhã, thuần thục liếm một trận: "Quan Nhã, mau giúp anh tiêu sưng."

"Đừng! Sẽ bị Linh Hi nghe thấy."

"Hê hê, anh biết ngay em sẽ nói như vậy, xem, đây là cái gì!" Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, "Chúng ta vào bên trong chơi."

"…"

Chương 1778: Chat group lâu rồi mới có (3)

Trương Nguyên Thanh vừa muốn mở ra không gian đạo cụ, liền nghe thấy một tiếng "A ba" vang dội.

Cúi đầu nhìn, Tiểu Đậu Bỉ ghé vào mép bàn trà, mở đôi mắt to đen lúng liếng, mắt không chớp nhìn chằm chằm hắn.

Trong đôi mắt to tràn ngập linh quang lóe ra sự chờ mong.

Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng, nói: "Quên nói chuyện này với ngươi, trong nhà không có máy chơi game, máy chơi game ở trong nhà cụ, về sau về bên đó lại chơi đi."

Tiểu Đậu Bỉ vừa nghe, lăn một vòng ngay tại chỗ, đôi chân nhỏ mũm mĩm dùng sức đạp loạn, khóc toáng lên.

…

Sáng sớm hôm sau.

Trương Nguyên Thanh ăn xong bữa sáng, vừa đưa ba người bọn Tạ Linh Hi vào linh cảnh, liền thấy "Group tiểu đội nhân vật chính phấn đấu" có người @ mình.

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: @ Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiến độ không tệ nha, lúc này đã vào phó bản thứ hai rồi."

Thân là thành viên bang phái, hắn cũng có thể thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở.

"Triệu Thành Hoàng: Hy vọng cuối tuần này có thể vào phó bản Thánh Giả một lần, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng."

Triệu Thành Hoàng rất chờ mong phó bản bang phái của "Người Chết Trở Về".

Cấp bậc độ khó của phó bản bang phái, căn cứ tiêu chuẩn của thành viên mà quyết định, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Giả, cho nên cấp bậc độ khó của phó bản bang phái ít nhất là cấp A, xác suất đại khái là cấp S.

Hắn bây giờ giá trị kinh nghiệm là 40%, một lần phó bản cấp S, ít nhất có thể tăng 20%, như vậy, trong hai tháng, hắn là có thể tấn thăng cấp 5.

"Tôn Miểu Miểu: Nếu có thể vào phó bản cấp S, nói không chừng có thể đạt được đạo cụ cực phẩm."

Từ khi ở địa cung học viện Tần Phong phát tài một khoản, cô đã yêu loại cảm giác này. Phiêu lưu cùng thu nhập có tỷ lệ thuận, bồi hồi ở bên lằn ranh sự sống cái chết, thu hoạch đạo cụ cực phẩm.

Vô cùng kích thích.

"Triệu Thành Hoàng: Gần đây Tùng Hải có phải đã xảy ra chuyện, hơn nữa liên quan đến Thái Nhất môn hay không, tôi

hướng cụ tìm hiểu tình huống, ông ấy chưa nói cho tôi biết, bình thường mà nói, chỉ có sự kiện đặc biệt trọng đại, ông ấy mới sẽ giữ bí mật đối với tôi."

"Tôn Miểu Miểu: Ồ, cụ của anh cũng không chịu nói với anh sao, ông nội của tôi cũng thế. Ông nội gần đây tâm tình không phải tốt lắm, còn mắng tôi một trận, bảo tôi đừng xen vào việc của người khác."

Ồ, hai người bọn họ làm sao mà biết, chuyện này cấp bậc giữ bí mật rất cao nha, trưởng lão cấp 7 cũng chưa chắc có quyền hạn biết được, Thánh Giả tham dự trong sự kiện cũng ký hiệp nghị giữ bí mật… Trương Nguyên Thanh nhập tin nhắn:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Các người từ nào biết Tùng Hải xảy ra việc lớn."

"Tôn Miểu Miểu: Viên Đình nói, nhưng hắn cũng không biết cụ thể đã xảy ra cái gì, nói là một biến lớn, sự kiện lớn truyền ra nhất định sẽ chấn động quan phương."

Viên Đình, tuyệt… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật, cảm giác Viên Đình "thẩm thấu" đối với quan phương so với Ám Dạ Mân Côi mạnh hơn nhiều, không phát triển hắn trở thành cơ sở ngầm, là Ám Dạ Mân Côi thất trách.

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Theo tin tức tôi đạt được, Ma Nhãn hình như được cứu đi rồi, đêm đó ngục giam số 3 thành phố Bình Xuyên gặp phải Thiên Vương Sợ Hãi tập kích, Nguyên Soái lưu lại ở Tùng Hải chạy qua xử lý, bị Binh Chủ giáo điệu hổ ly sơn."

Ma Nhãn bị cứu đi rồi? Ba người bọn Tôn Miểu Miểu kinh ngạc một phen, làm Thiên Vương của Binh Chủ giáo, Ma Nhãn là kẻ nổi bật trong cấp Chúa Tể, một nhân vật đáng sợ như vậy bị cứu đi, không khác thả hổ về rừng.

Thiên Hạ Quy Hỏa trong bất tri bất giác đã bồi dưỡng mạng lưới tình báo, gã Hỏa Sư này là có thủ đoạn! Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

"Triệu Thành Hoàng: Ai làm?"

Xa tận chân trời gần ngay trước mắt, chính là tại hạ. Trương Nguyên Thanh chưa sủi tăm, có chút chột dạ.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Ma Nhãn người này tôi biết, chuyên giết tham quan, trong các tiểu thuyết, chính là tiểu đệ của bản nhân vật chính. Mặt khác, chuyện này có quan hệ gì với Thái Nhất môn?”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Bớt đọc tiểu thuyết linh tinh, tình huống cụ thể tôi không rõ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định biết.”

Vừa nói xong cái này, bọn họ liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong group gửi một tấm ảnh chụp.

Trong ảnh chụp, đám người Phó Thanh Dương, Hồng Anh trưởng lão, Âm Cơ ngủ chung chăn, ngẩng đầu lên, sắc mặt cứng ngắc nhìn ống kính.

Tôn Miểu Miểu cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên phát ra một chuỗi dấu chấm hỏi.

Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng là một chuỗi dấu chấm than.

“Tôn Miểu Miểu: Tôi có phải hoa mắt hay không, tôi vừa rồi tựa như thấy được một tấm ảnh chụp không thể tưởng tượng.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Cô không nhìn lầm”

Quả thật không thể tưởng tượng.

Tấm ảnh chụp này nếu truyền ra, nhất định là đề tài hóng hớt lớn nhất quan phương năm nay.

Chương 1779: Đoàn đội khách sạn Vô Ngân (1)

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Sự việc là như vậy, Ám Dạ Mân Côi lấy cứu vớt Ma Nhãn Thiên Vương làm mục đích, bày ra hành động cùng nhau săn giết ba vị trưởng lão quan phương, vì thế, Ám Dạ Mân Côi vận dụng đạo cụ cấp Bán Thần, một tòa quỷ thành.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Ảnh chụp là cảnh tượng bọn họ trốn ở trong chăn run rẩy, địa điểm ngay tại quỷ thành, khi tôi cùng Nguyên Soái chạy đi cứu viện, thuận tay chụp được. Ngứa tay không nhịn được, xin quên ảnh chụp vừa rồi.”

Cậu là không biết chữ "Chết" viết như thế nào à… Trừ Hạ Hầu Ngạo Thiên, trong lòng ba người khác lẩm bẩm.

Thì ra là việc này, Nguyên Soái cũng đi ra, sự kiện đó giữ bí mật cũng có thể lý giải.

Tin tức Bán Thần tự mang vầng hào quang giữ bí mật.

Nhưng kế tiếp, nội dung tin nhắn của Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến thành viên trong group hoài nghi mắt mình đã có vấn đề.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Nguyên Soái đã đánh chết đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, thân phận chân thật của vị đại hộ pháp này là trưởng lão trước đây của Thái Nhất môn, ID linh cảnh 'Sơn Hà Vĩnh Tồn' ."

Đầu óc Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng hai vị thành viên Thái Nhất môn vang lên ông ông.

Bọn họ chưa từng nghe nói "Sơn Hà Vĩnh Tồn" nhân vật này, nhưng bốn chữ "trưởng lão trước đây", đủ khiến bọn họ mất đi năng lực quản lý biểu cảm.

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Khó trách phải giữ bí mật, đây là đang giữ thể diện của Thái Nhất môn, đường đường trưởng lão lại là cao tầng của tổ chức bí ẩn."

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Không chỉ là vấn đề thể diện, chuyện này nếu tiết lộ, nhân viên cơ sở của quan phương sẽ mất đi cảm giác tín nhiệm cùng cảm giác an toàn đối với tổ chức. Nhân vật cấp trưởng lão lại là đại hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi, tổ chức bí ẩn này đã thẩm thấu đến loại trình độ này rồi sao?"

Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng đều cho rằng như vậy, việc này truyền bá ra ngoài, quan phương sẽ xuất hiện khủng hoảng lòng tin, đặc biệt Thái Nhất môn, khó trách các trưởng bối giữ kín như bưng.

Tuyệt đối không thể để Viên Đình biết… Trong lòng hai người âm thầm thề.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Nhưng thật sự khiến chuyện này trở thành cấm kỵ, không phải Sơn Hà Vĩnh Tồn, mà là một người khác."

Bốn người trong group biến sắc, còn có một tầng tin tức sâu hơn nữa?

Là ai?

Tuy mình cũng từng ký hiệp nghị giữ bí mật, chẳng qua trong group không có Viên Đình, không cần lo lắng tin tức lộ ra ngoài… Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, tính nói cho các đội viên thân phận thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi.

Mấy người này cùng hắn chẳng những có quan hệ ích lợi mạnh, còn có quá mệnh giao tình, hơn nữa cùng ở một bang phái, là đồng bạn có thể tín nhiệm.

Nghĩ đến mấy vị này hoặc nhiều hoặc ít cũng từng có ý tưởng "Mang Nguyên Thủy Thiên Tôn buộc cùng một chỗ với mình".

Trương Nguyên Thanh nhập tin nhắn:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Thủ lĩnh của Ám Dạ Mân Côi, là Linh Thác con trai thứ mười bảy của Thái Nhất môn chủ, Sơn Hà Vĩnh Tồn là tùy tùng của hắn. Vị Linh Thác này, là con nối dõi xuất sắc nhất của Thái Nhất môn chủ, không đến ba mươi tuổi đã là Chúa Tể đỉnh phong, ở năm 1999 trở về linh cảnh, ít nhất Thái Nhất môn là tuyên truyền với bên ngoài như vậy."

ẦM!

Giống như có bom nổ tung trong lòng, nhấc lên sóng thần hủy thiên diệt địa.

Mặc kệ là sỉ nhục của Hỏa Sư tm Cơ thâm trầm, hay là Hạ Hầu Ngạo Thiên thỉnh thoảng chập mạch, ở trong nháy mắt đọc được tin này, cả người liền ngây dại.

Hai người Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng, ở sau khi dại ra ngắn ngủi, thân thể kịch liệt co lại, run rẩy, rõ ràng bên người gió êm sóng lặng, adrenalin của bọn họ lại điên cuồng tiết ra.

Giờ khắc này, cảm giác tín nhiệm cùng cảm giác an toàn của bọn họ đối với tổ chức đã bị phá hủy.

Dẫn tới thân thể xuất hiện phản ứng khi gặp kích thích khoa trương.

Tổ chức bí ẩn thẩm thấu quan phương cùng linh cảnh thế gia, tổ chức bí ẩn làm nhiều việc ác, thủ lĩnh của nó lại là con nối dõi của môn chủ.

Cái này đã không phải bên trong tổ chức xuất hiện phần tử thối nát, cái này quả thực là "Bệ hạ cớ gì mưu phản".

Đối với thành viên Thái Nhất môn mà nói, đây là sự kiện lớn đảo điên tam quan, phá hủy độ tín nhiệm, độ trung thần của tổ chức.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Mọi người biết là được, đừng truyền ra ngoài, đây là tốt với mọi người."

"Tôn Miểu Miểu: Trời ạ, tôi vì sao phải hỏi? Tôi vì sao phải biết những thứ này, tôi có thể bị diệt khẩu hay không."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Có khả năng, mau sinh đứa nhỏ để lại huyết mạch, nếu có thể, tôi muốn tận một chút sức nhỏ nhoi."

"Tôn Miểu Miểu: Cút, đồ lưu manh này."

Tôn Miểu Miểu phát ra một chuỗi emoji chửi ầm lên, bị hắn nói chêm chọc cười một phen, tâm tính ổn định chút.

Chương 1780: Đoàn đội khách sạn Vô Ngân (2)

"Thiên Hạ Quy Hỏa: @ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có biết ẩn tình chi tiết trong đó không, vị kia xây dựng Ám Dạ Mân Côi, là xuất phát từ loại mục đích nào, người nào bày mưu đặt kế? Thái Nhất môn cùng quan phương có thể bởi việc này sinh ra xung đột hay không?"

Ở lúc người khác còn đắm chìm ở cảm xúc chấn kinh, sỉ nhục của Hỏa Sư đã bắt đầu suy nghĩ thứ tầng cấp sâu hơn nữa.

Điều Thiên Hạ Quy Hỏa lo lắng là, Linh Thác xây dựng Ám Dạ Mân Côi là Thái Nhất môn chủ bày mưu đặt kế, mà việc này nay bị vạch trần, hai tổ chức chính phủ lớn rất có thể xảy ra xung đột? Có chút âm mưu luận, chẳng qua khi cân nhắc các đại lão này, âm mưu luận vẫn luôn tốt hơn ngốc nghếch trắng trẻo ngọt ngào. Trương Nguyên Thanh soạn tin nhắn:

"Tôi không thể cho ra đáp án. Nhưng người con trai thứ mười bảy này là cường giả cấp minh chủ, chủ tu Thái âm, không yếu hơn Thái Nhất môn chủ."

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Hiểu rồi.”

Sau đó, hắn rút về vấn đề vừa rồi.

“Triệu Thành Hoàng: Càng là loại thời điểm này, càng khát vọng tăng lên cấp bậc, thực lực cứng vĩnh viễn là chỗ dựa lớn nhất.”

Lần này ngay cả Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng có chút sốt ruột không đợi được, hận chỉ mong phó bản bang phái lập tức mở ra, tăng cấp bậc lên tới cấp 6 rồi nói sau.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đúng vậy đúng vậy, cho nên lúc ấy tôi bảo Nguyên Soái ở quỷ thành thay tôi vơ vét một lượng lớn oán linh cùng âm thi giai đoạn Thánh Giả, tăng cường thực lực bản thân rất nhiều.”

Câu này hoàn mỹ đạt tới hiệu quả kết thúc nói chuyện phiếm, trong group không ai mở miệng nữa.

Về sau vẫn là bớt khoe, luôn đả kích bọn họ cũng không tốt, dù sao đều là thanh niên tài tuấn kiêu ngạo… Trương Nguyên Thanh đang muốn rời khỏi phần mềm tán gẫu, bỗng nhiên thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên chat riêng với hắn.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Cậu có phải có một món Bộ Trang Bị Tế Trời hay không?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đúng vậy.”

Bởi vì sự kiện Thái Long Thần, Bộ Trang Bị Tế Trời ở cao tầng quan phương sớm đã không phải bí mật, cũng chỉ hắn bây giờ cánh chim cứng cáp, nếu là lúc Siêu Phàm cảnh bại lộ bộ trang bị tồn tại, rất có thể sự tình phát triển chính là: Nguyên Thủy Thiên Tôn lưng trúng ba mươi sáu đao, quan phương phán định tự sát.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tôi tìm hiểu được, Thủy Hoàng Đế là người đầu tiên từ xưa đến nay thăm dò rõ bí mật ngũ hành, hắn tự tay tạo ra Bộ Trang Bị Tế Trời, cùng thông qua Thái Sơn phong thiện, câu thông Hạo Thiên trong truyền thuyết, nghe nói Thủy Hoàng Đế chính là ở sau Thái Sơn phong thiện, đạt được thần dụ, bắt đầu tìm kiếm thuốc bất tử.”

Trương Nguyên Thanh vốn cảm thấy nhân vật chính Hạ Hầu miệng chó không thể mọc ra ngà voi, không ngờ lại là tình báo

trọng đại cơ xnày.

“Thủy Hoàng Đế là người đầu tiên lĩnh ngộ bí mật ngũ hành, vậy, trong phó bản ‘Bí Mật Ngũ Hành’ anh Binh tự phong ấn, kẻ ngủ say chẳng lẽ là Thủy Hoàng Đế? Nhưng đó rõ ràng là phó bản đời Đường mà.”

“Căn cứ sự tích Mộ Dung Phú phỏng đoán, lực lượng ngũ hành sinh sôi không thôi, có thể thông qua phương thức ‘đoạt xá’ sống lại vô hạn, đệch, Thủy Hoàng Đế sống đến đời Đường?”

“Mình đạt được Bộ Trang Bị Tế Trời, lại đạt được Yêu Bài Người Bất Lương, nhân quả trong cõi nhà đó nha.”

“Thủy Hoàng Đế là từ chỗ Hạo Thiên đã biết Takama-ga-hara tồn tại? Thì ra là thế… Hạo Thiên là cái gì, cảm giác là cái hố to”

Ý niệm ùn ùn tuôn ra, Trương Nguyên Thanh trả lời:

“Vị oán linh cổ đại kia trong nhẫn của anh nói cho anh?”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: ! ! ! Làm sao cậu biết? !”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tôi không biết cậu đang nói cái gì.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Được rồi, đừng giả bộ với tôi nữa, anh có phải quên nghề nghiệp của tôi hay không. Cũng không phải việc gì lớn, tôi còn biết, vị oán linh cổ đại kia là trong địa cung mang ra.”

Lúc ấy Phó Thanh Dương dựng lại tình huống ở địa cung, cho rằng “trung khu thần kinh” khống chế tượng binh sĩ chưa tìm được, là tai họa ngầm, tiểu đội địa cung vì thế cố ý tìm trưởng bối, cấp trên kiểm tra thân thể.

Chỉ có Hạ Hầu Ngạo Thiên im lặng, chưa đáp lại chuyện này.

Lúc ấy ở Hoa Đô phát hiện oán linh cổ đại trú trong nhẫn của gã, Trương Nguyên Thanh đã có sự hoài nghi, nay nghe xong tình báo của Hạ Hầu Ngạo Thiên, cơ bản khẳng định rồi.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Được rồi, quả thật không tính là việc lớn, dù sao đối với nhân vật chính mà nói, đây là cơ duyên theo lý thường, tôi chủ yếu là sợ cậu ghen tị.”

Anh nghĩ nhiều rồi, tôi có cả đống di sản của Ma Quân, có phiếu đổi Cửa Hàng Vạn Giới, Bộ Trang Bị Tế Trời, đạo cụ loại quy tắc có thể thăng cấp, cùng với biểu tỷ ưu ái, tôi dựa vào cái gì ghen tị ông lão trong nhẫn của anh.

Chương 1781: Đoàn đội khách sạn Vô Ngân (3)

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đúng đúng đúng, đãi ngộ của nhân vật chính không phải vai phụ chúng tôi có thể có được, chỉ có Ngạo Thiên huynh mới có cơ duyên cỡ này, tôi rất tự mình hiểu lấy.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Nguyên Thủy à, tôi chỉ thích cái sự thông thấu này của cậu.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tôi cho anh một cái tình báo nữa, đặc điểm của lực lượng ngũ hành là sinh sôi không thôi, sau khi chết ngưng kết thành đan, người dùng đan này sẽ bị đoạt xá, tuần hoàn lặp lại. “

Nói xong, hắn rời khỏi phần mềm trò chuyện.

…

Giang Nam, Bì cách thành.

Khu biệt thự Hạ Hầu gia, Hạ Hầu Ngạo Thiên cầm điện thoại di động, thấp giọng nói:

“Lão già, sự tồn tại của ông đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện, hắn thậm chí biết ông là lão mõ đời Tần.”

Trong nhẫn truyền đạt ra “thanh âm” già nua, “Lần trước hắn đã phát hiện tôi rồi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩn ra, chỉ trích: “Sao ông chưa nói cho tôi biết?”

Phương sĩ đời Tần cười “Ha ha” một tiếng: “Tôi cho rằng cậu có thể phát giác được.”

Vẻ mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên cứng đờ, nói bù lại: “Kẻ thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, tôi sẽ không để ý mọi lúc các vai phụ lục đục với nhau.”

“Nếu ở thời kì đỉnh phong của lão phu, nửa câu sau của cậu chính là tìm chết.” Phương sĩ đời Tần đã quen phương thức nói chuyện của hắn, không so đo, chuyển sang nói:

“Cậu mang tình báo Bộ Trang Bị Tế Trời nói cho hắn rồi?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên gật gật đầu, “Ông không phải muốn biết ‘Hạo Thiên’ rốt cuộc là cái gì sao, hắn bây giờ đã tập hợp ba món bộ trang bị, chỉ thiếu một món cuối cùng, chờ hắn gom đủ Lễ Phục Tế Trời, câu thông Hạo Thiên, khẳng định sẽ chia sẻ tình báo với tôi, ông cũng có thể thỏa mãn tâm nguyện.”

Dừng một chút, hắn “A” một tiếng: “Đúng rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn nói cho tôi biết một sự kiện, có liên quan với Thủy Hoàng Đế.”

Phương sĩ đời Tần nhất thời có hứng thú: “Chuyện gì?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn thoáng qua điện thoại di động, soi nội dung tin nhắn nói:

“Hắn nói, lực lượng ngũ hành sinh sôi không ithô, người tu hành lực lượng ngũ hành sau khi chết sẽ kết ra nội đan, người dùng nội đan sẽ bị đoạt xá, tuần hoàn lặp lại.”

Nói xong, hắn lần đầu tiên rõ ràng cảm ứng được tinh thần dao động kịch liệt, hỗn loạn của phương sĩ đời Tần này.

…

Ngày hôm sau, mặt trời mới mọc, đỏ rực treo ở phía đông.

Ánh bình minh ấm áp nhu hòa, chiếu vào trên thân người ta có cảm giác ấm áp lười biếng.

Khách sạn Vô Ngân đóng chặt cửa, trên tay nắm cửa bằng sắt treo tấm biển “Tạm dừng kinh doanh”.

Trong phòng lớn phía đông tầng hai, sô pha, bàn trà bị dọn sạch, một cái bàn dài màu nâu rộng rãi thay thế đồ gia dụng ban đầu.

Mọi người bên cạnh bàn thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Năm trước tới khách sạn nghe đại sư giảng kinh có hai mươi hai người, năm nay cũng chỉ còn lại mười sáu người.”

“Đúng vậy, Xấu Hổ Làm Cha tháng tư trở về linh cảnh, chú Trương đi tháng bảy. Ài, có lẽ sang năm, trong các vị đang ngồi, cũng có người sẽ trở về linh cảnh.”

“Trở về linh cảnh đối với chúng ta mà nói, làm sao không phải một loại giải thoát chứ?”

“Tôi năm nay cũng từng tìm được nghề nghiệp tà ác chưa đánh mất lương tâm, nhưng cuối cùng đều đã sa ngã, khổ hải vô nhai, kẻ bằng lòng quay đầu ít ỏi không có mấy.”

“Tốt xấu vẫn là có dòng máu tươi mới bổ sung vào, cậu tên ‘Lương Thần Trạch Chủ Mà Thí’ phải không, tôi từng nghe nói về cậu, cậu gia nhập gia đình lớn này, tôi là rất hoan nghênh, nhưng sao cậu có thể nhận Bắc Nguyệt làm lão đại chứ, cậu là muốn hại chết hắn sao?”

“Đừng lo lắng, Bắc Nguyệt đứa nhỏ này tuy tính tình giống Hỏa Sư, nhưng bát tự so với Hỏa Sư cứng hơn nhiều, anh/chị xem hắn không phải sống khỏe mạnh sao?”

Cách lúc Vô Ngân đại sư giảng kinh còn có một giờ, mọi người ngồi ở bên cạnh bàn uống trà ôn chuyện, tán gẫu điều tai nghe mắt thấy trong một năm.

Nhóc mập làm người mới ngồi ở phía cuối bàn dài, thật cẩn thận đánh giá “mọi người trong nhà” bên cạnh bàn.

Không giống với trong tưởng tượng, hắn vốn cho rằng đây là một đoàn thể khổng lồ, không ngờ chỉ có vẻn vẹn mười sáu người, nếu trừ hắn, chỉ có mười lăm người.

Trong những người này, có người đàn ông trung niên mặc áo sơmi giá rẻ, đeo mắt kính, vừa nhìn là biết thật thà.

Có người già tóc bạc trắng, gần đất xa trời; Có người trung niên vạm vỡ, diện mạo dữ tợn; có nữ học sinh cấp 2 mặc đồng phục giặt bạc phếch, chết hết nét trẻ con.

Có bà thím khí chất giống “dì Oa*”, có cô gái gợi cảm quyến rũ, như mời mọc.

Trong đó, giai đoạn Siêu Phàm chỉ có hai người, còn lại đều là Thánh Giả.

Trong thành viên năm nay giảm bớt, phần lớn đều là Siêu Phàm cảnh.

Mỗi một vị Thánh Giả đều không ở dưới hắn, không, phải nói, hắn và Khấu Bắc Nguyệt là tồn tại đội sổ trong Thánh Giả.

Chương 1782: Năng lực xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (1)

Kiệt ngạo như lão đại, giờ phút này ngồi ở bên người Tiểu Viên, ngoan ngoãn giống như học sinh gương mẫu.

Trước khi họp, Khấu Bắc Nguyệt từng nhắc nhở hắn, nói những kẻ này tuy một lòng hướng thiện, nhưng tuyệt đối không phải tính tình tốt, chọc giận bọn họ, nguy hiểm sinh mệnh khẳng định không có, nhưng sẽ bị đánh tơi bời.

Ví dụ như người trung niên vẻ mặt dữ tợn kia, ID linh cảnh "Tổng Giáo Đầu Lâm Xung", Vụ Chủ cấp 6, là phần tử bạo lực một lời không hợp liền đánh người. Khấu Bắc Nguyệt nói, trước kia thường xuyên bị kẻ này đánh, đương nhiên, cái đó không thoát được quan hệ với bản thân Khấu Bắc Nguyệt cũng thích cố chấp so bì.

Nhân vật như thế, vốn nên là kiêu hùng danh tiếng vang dội, nhưng nhóc mập chưa bao giờ nghe nói danh hiệu của hắn.

Theo vị Tổng Giáo Đầu này tự giới thiệu, hắn là huấn luyện viên một phòng tập thể hình, tiền lương hàng tháng vài vạn, khi nói tới thu nhập, hắn đắc ý ngạo nghễ nhìn mọi người trong nhà.

Càng làm nhóc mập không thể hiểu nổi là, "mọi người trong nhà" thật sự toát ra vẻ mặt hâm mộ.

Lại ví dụ như ông lão tóc bạc trắng kia, là một giáo viên, Khấu Bắc Nguyệt nói, khi lão nói ngươi không thể làm cái gì, ngươi tốt nhất nghe lời.

"Ồ, Tiểu Viên cô rớt cấp rồi?" Người đàn ông trung niên thật thà đẩy đẩy mắt kính.

Vị này là Thông Linh Sư cấp 6.

Khấu Bắc Nguyệt vội nói:

"Tiểu Viên ở trong phó bản gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể không dùng đạo cụ truyền tống cưỡng ép rời khỏi phó bản, rớt cấp là trừng phạt linh cảnh cho."

Nguyên Thủy Thiên Tôn? Mọi người bên cạnh bàn đồng loạt nhíu mày.

Thân là Huyễn Thuật Sư, nhóc mập lập tức phát hiện cảm xúc mọi người không vui.

Chính như Khấu Bắc Nguyệt nói, người trong đoàn đội đều cực kỳ bao che khuyết điểm.

Ông lão tóc bạc trắng nói:

"Là vì chuyện chú Trương, cảm thấy nợ hắn nhân tình sao?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân vật này, bọn họ có nghe nói, được coi là nhân vật thiên tài tư chất minh chủ, bởi vì tán đồng tư tưởng của Vô Ngân đại sư, mà được đại sư thưởng thức.

Tiểu Viên ở lúc thông báo sự kiện chú Trương bị hại, từng đề cập người trẻ tuổi này.

"Dì Oa" vẻ mặt âm trầm lạnh lùng nói:

"Vì sao không phải hắn thoát ly phó bản."

"Tôi tự nguyện." Tiểu Viên không có biểu cảm gì liếc Khấu Bắc Nguyệt một cái.

Tổng Giáo Đầu Lâm Xung nhếch miệng: "Cô trước đó từng nói, hắn cũng muốn tới nghe đại sư giảng kinh phải không, nghe nói người này gần đây nhảy 2 cấp, có cơ hội luận bàn một phen."

Khấu Bắc Nguyệt vội nói: "Xung ca, tôi theo anh cùng nhau đánh hắn."

Nhóc mập thầm nhủ, lão đại vẫn là quá non, loại thời điểm này, phải nói: Đánh giá của tôi là, anh đánh không lại hắn.

Như thế mới có thể làm gay gắt mâu thuẫn.

Từ khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa tới 10 triệu "sính lễ", lão đại liền ghen đến bây giờ.

"Nghe xong đại sư giảng kinh, có phải nên phát kinh phí hay không, tôi nhìn trúng rất nhiều mỹ phẩm cùng túi xách, nhưng tiền lương quá ít không mua được." Cô gái quyến rũ công việc là giao dịch viên ngân hàng, thưởng thức móng tay đã làm đẹp của mình.

“Tôi sang năm vào cấp 3, học phí cùng phí ăn uống đều sẽ tăng cao.” Nữ sinh cấp 2 ăn mặc mộc mạc, gia cảnh rõ ràng không tốt nói: “Dì Tiểu Viên, năm nay kinh phí là bao nhiêu?”

Ông lão tóc bạc trắng cũng cùng thành viên khác ném đến ánh mắt mong chờ.

Kinh phí không có con số cụ thể, lúc nhiều một năm 100.000, khi ít 10.000, trông hết vào tình huống kinh doanh của khách sạn.

Các nghề nghiệp tà ác ở đây, trừ nữ sinh cấp 2 vị thành niên, người khác đều có việc làm.

Nhưng thu nhập ít ỏi rất khó chống đỡ chi tiêu của linh cảnh hành giả, tài liệu cấp Thánh Giả đều là ít nhất 7 chữ số, đạo cụ càng đừng nói nữa.

Vô Ngân đại sư lại có quy định, không thể sử dụng năng lực của mình kiếm tiền tài, cho dù là giao dịch ngươi tình ta nguyện.

Có vài thứ, mở một lỗ hổng, sẽ càng tích càng nhiều, thẳng đến khi thủy triều sa ngã phá hủy đê đập, vặn vẹo tâm trí.

Nghề nghiệp tà ác muốn bảo vệ bản tâm không bị đặc tính nghề nghiệp ô nhiễm tâm trí, thì phải so với hợp pháp càng thêm hợp pháp, phải so với người bình thường có được điểm mấu chốt đạo đức cùng thủ vững cao hơn nữa.

Quần thể thế nào có được điểm mấu chốt đạo đức vượt qua người thường?

Tăng nhân!

Hoặc là nói, tư tưởng tôn giáo.

Trên thực tế, bất cứ tôn giáo chủ lưu nào trên thế gian, lý niệm cùng tư tưởng trung tâm đều là khuyên người ta hướng thiện, đề xướng một mặt quang huy trong nhân tính.

Về phần kết quả bày ra thường thường sẽ bị người đời lên án, thực không phải lỗi của tôn giáo, chính là cái ác của nhân tính.

Chống lại vật chất cùng tiền tài dụ hoặc, là bước đầu tiên đối kháng tâm ma, tự mình cứu rỗi.

Các thành viên đoàn đội quả thật tuân thủ rất tốt Vô Ngân đại sư dạy bảo, cho dù là giao dịch viên ngân hàng "Điềm Tâm Hồng Ma" ham muốn vật chất mạnh nhất, thật ra cũng đang khắc chế ham muốn hưởng thụ vật chất của mình.

Nhưng nếu kinh phí có thể cao một chút, ai không muốn chứ.

Chương 1783: Năng lực xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (2)

Tiểu Viên ngồi ở vị trí đầu, nhìn quét hai bên bàn dài, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, nói:

"Kinh phí của năm nay là 500.000, mỗi người 500.000."

Vừa dứt lời, các nghề nghiệp tà ác bên cạnh bàn đồng loạt ngẩn ra, hoài nghi mình nghe lầm.

Mỗi người 500.000? Tổng kim ngạch chính là 8 triệu, đối với đoàn đội trước giờ túng quẫn mà nói, đây là một con số thiên văn.

Giao dịch viên ngân hàng "Điềm Tâm Hồng Ma" trang điểm lộng lẫy kinh ngạc nói:

"Việc làm ăn của khách sạn đã làm tới trình độ này sao, năm trước rõ ràng doanh thu ảm đạm. A, đây là một con số làm người ta sung sướng."

Đám người nữ sinh cấp 2 vẻ mặt lạnh nhạt, "Dì Oa" thần sắc âm trầm…, trên mặt đều không khỏi nổi lên một nụ cười.

"Năm nay cũng doanh thu ảm đạm, tiền là từ con đường khác kiếm được." Tiểu Viên lại nhìn Khấu Bắc Nguyệt một cái, giọng điệu bình tĩnh nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn bồi thường tôi 10 triệu tiền mặt, cộng thêm ba món đạo cụ thượng phẩm giai đoạn Thánh Giả, ừm, còn có mấy ống sinh mệnh nguyên dịch."

Các thành viên bên cạnh bàn toát ra vẻ mặt bất ngờ.

Nói thật, cái bồi thường này bọn họ là hài lòng, thậm chí cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn quá biết sống.

“Ba món đạo cụ thượng phẩm, mấy ống sinh mệnh nguyên dịch, nếu đổi thành tiền mặt, chỉ sợ cũng hơn trăm triệu rồi nhỉ, hơn nữa còn là có tiền cũng không có chỗ mua.” Huấn luyện viên thể hình Lâm Xung ‘hắc’ một tiếng: “Tiểu tử này rất không tệ.”

“Cũng rất có tiền.” Nữ sinh cấp 2 đánh giá.

Ánh mắt nhóc mập đảo qua bên cạnh bàn, cảm xúc mọi người từ vừa rồi không vui, đã biến thành hài lòng, tán đồng.

Tiểu Viên lại nói: “Trên thực tế, Nguyên Thủy Thiên Tôn trợ giúp đối với đoàn đội xa không chỉ như thế, group chat cùng tin nhắn có thể bị quan phương theo dõi, cho nên tôi không nói nhiều, có những lời chỉ có thể nói riêng.”

Nghe vậy, mọi người ném về phía Tiểu Viên cái nhìn chăm chú, làm ra tư thái lắng nghe.

“Di ngôn của Xấu Hổ Làm Cha chính là hắn mang đến, biết rõ Xấu Hổ Làm Cha là nghề nghiệp tà ác, biết đồng bạn của hắn cũng là nghề nghiệp tà ác, chỉ bởi vì tin tưởng Xấu Hổ Làm Cha là người tốt, liền nguyện ý mạo hiểm lớn như vậy.” Tiểu Viên thản nhiên nói:

“Lần đầu tiên thấy mặt hắn, tôi đã tin tưởng hắn là người tốt.”

“Thù của Bắc Nguyệt là hắn hỗ trợ báo, văn phòng cảnh sát chứng minh vô tội cũng là hắn bận trước bận sau thu xếp. Hắn cứu Bắc Nguyệt hai lần, lần đầu tiên sau khi cứu người, giúp Bắc Nguyệt báo thù lớn rồi, lần thứ hai cứu người, giúp Bắc Nguyệt tấn thăng Thánh Giả.”

“Hắn tán thành tư tưởng của Vô Ngân đại sư, cho rằng nghề nghiệp không phải là tiêu chuẩn duy nhất cân nhắc nhân tính, kẻ hợp pháp hủ bại tham lam tính nguy hại không yếu hơn nghề nghiệp tà ác một chút nào.”

“Hắn không tiếc trái với kỷ luật của quan phương, chém giết cháu nội của chú Trương, cũng không phải bởi vì hiếu sát, mà là hắn bất bình thay chú Trương. Hắn biết khách sạn kinh doanh không tốt, bởi vậy thường xuyên tìm tôi hỗ trợ, nhân cơ hội trả thù lao.”

Theo Tiểu Viên từ từ kể ra, các nghề nghiệp tà ác bên cạnh bàn, hoặc lộ ra kinh ngạc, hoặc gật đầu mỉm cười, hoặc chậc

chậc liên thanh, hoặc biểu lộ thiện ý, hoặc vẫn như cũ mặt không biểu cảm.

Nhưng đều ở trong lòng yên lặng đúc lại hình tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn, đồng thời cũng lại đúc lại thái độ của Tiểu Viên đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

—— làm nữ đại đồ đệ cao ngạo lạnh lùng dưới trướng Vô Ngân đại sư, Tiểu Viên chưa bao giờ cẩn thận tường tận kể về một người đàn ông như thế.

Tường tận đến mức mang chuyện hắn từng làm, một năm một mười nói ra.

Ở trong miêu tả của cô, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực là người đàn ông hoàn mỹ nhất trên đời, thiên phú tuyệt hảo, tính cách linh hoạt, giàu chính nghĩa cùng điểm mấu chốt đạo đức.

Trừ các cống hiến làm ra cho đoàn đội, Tiểu Viên còn giới thiệu chi tiết hành vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở quan phương, cái gì giúp đỡ trưởng lão săn giết Tham Lam Thần Tướng, xử lý sự kiện Chén Thánh, nhốt Ma Nhãn Thiên Vương vân vân.

Mà mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn "lòng dạ sắt đá", Ma Nhãn Thiên Vương của Binh Chủ giáo vẫn ưu ái hắn, coi trọng hắn như cũ, coi hắn là đồng đạo.

Ai cũng biết Ma Nhãn Thiên Vương lại bị gọi là Phẫn Thanh Thiên Vương, trong mắt không thể chứa nổi hạt cát, cho dù là cướp kẹo que của trẻ con, ngươi cũng phải lấy cái chết tạ tội.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể được vị Phẫn Thanh Thiên Vương này coi là đồng đạo, có thể thấy được điểm mấu chốt đạo đức là cực cao.

Hình tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong lòng mọi người vù vù tăng lên, nhuộm lên một tầng hào quang thánh khiết.

"Quả thật là tiểu tử thú vị." Tổng Giáo Đầu Lâm Xung vuốt râu ngắn cứng rắn trên cằm, nói: "Tiểu tử đó khi nào đến?"

Trải qua Tiểu Viên giới thiệu một phen, mọi người sinh ra hứng thú nồng đậm đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 1784: Năng lực xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (3)

Khấu Bắc Nguyệt xem thời gian, nói: "Hẳn là sắp tới rồi."

Nói xong, điện thoại di động quả nhiên vang lên, người gọi —— Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ở dưới nhìn chăm chú của mọi người, hắn nhanh chóng nhận cuộc gọi, trong loa truyền đến lời nói lời ít mà ý nhiều: "Xuống dưới lấy đồ."

Khấu Bắc Nguyệt lập tức từ trên ghế bậy dậy, kích động chạy ra khỏi phòng lớn.

Người đàn ông trung niên đẩy đẩy mắt kính, nói: "Nó thoạt nhìn cũng không giống đối địch Nguyên Thủy Thiên Tôn nha."

Cô gái quyến rũ bật cười một tiếng, "Trẻ con tuổi nổi loạn, ai biết được."

Ông lão tóc bạc trắng giọng trầm thấp: "Càng là tuổi nổi loạn, càng phải có kiên nhẫn, đối đãi trẻ con không thể chỉ trông vào đánh, nhưng cũng không thể không đánh."

"Bác Dương, ngài cũng đã về hưu rồi, đừng giữ mãi bộ lý luận giáo dục đó nữa." Người đàn ông quyến rũ mi mắt cong cong, trang điểm nhẹ, ngón tay tạo hình Lan Hoa Chỉ, vẻ mặt chán ghét nói.

Hắn quay sang cầm tay giao dịch viên ngân hàng "Điềm Tâm Hồng Ma" bên cạnh, tiếng chói tai, giọng điệu khoa trương: "Ai u, Hồng Ma muội muội làm nail ở đâu thế, thật đẹp, chờ nghe kinh xong, dẫn tỷ tỷ đi làm."

Đợi hơn mười phút, cửa phòng rốt cuộc mở ra, Khấu Bắc Nguyệt đẩy một chiếc xe đưa đồ ăn tiến vào, một người trẻ tuổi đi theo phía sau, ngũ quan coi như không tệ, tuy không phải đại soái ca mặt như quan ngọc, mắt như tinh tú, nhưng cũng tính là tuấn tú sáng sủa.

Khí chất đồng thời có tà dị tôn quý của Thần Dạ Du cùng mờ mịt thần bí của Tinh Quan.

Người trẻ tuổi cũng đẩy một chiếc xe đưa đồ ăn, trên xe đưa đồ ăn bày đầy nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp cùng những chai rượu ngon.

“Các người lại làm cái gì? Hôm nay là ngày đại sư giảng kinh, không phải ngày uống rượu tụ hội.” Bà thím khí chất âm trầm lạnh lùng nói, cô đánh giá vị thiên tài quan phương này, có chút bất mãn.

Trương Nguyên Thanh đóng cửa lại, nhìn lướt qua mọi người bên cạnh bàn, cuối cùng nhìn về phía Tiểu Viên.

Tiểu Viên liền từ bên trái bắt đầu, lần lượt giới thiệu.

Trương Nguyên Thanh liền mặt đầy nụ cười đi qua bên cạnh bàn, bắt tay với mỗi một vị thành viên, đá lông nheo với cô gái quyến rũ, xoa đầu nữ sinh cấp 2, nói với người đàn ông xinh đẹp khêu gợi: Tỷ tỷ thật xinh đẹp.

Một bộ dáng lần đầu gặp như đã quen từ lâu, khiến mọi người rất không thích ứng.

“Nghe kinh giảng pháp cũng không chậm trễ ăn uống mà.” Trương Nguyên Thanh đẩy một hộp hồng trà tinh phẩm tới trước mặt “dì Oa”, “Lá trà lão tổ tông Tạ gia tự mình bồi dưỡng, dì Phương ngài nếm thử. Bắc Nguyệt, mau đun nước đi, dùng thùng Tuyết sơn băng tuyền kia tôi mang đến.”

Mắt dì Phương sáng lên, vẻ mặt do dự một phen, yên lặng mở ra hộp đồng, khẽ hít vào hương thơm lá trà.

Trương Nguyên Thanh tiếp theo lại đưa rượu ngon cho Tổng Giáo Đầu Lâm Xung, đẩy bánh ngọt cao cấp cho nữ sinh cấp 2, đưa hộp quà trang điểm, chăm sóc da bản giới hạn cho “Điềm Tâm Hồng Ma” cùng “Bá Vương Biệt Cơ”, tặng xì gà cực phẩm cho bác Dương tóc hoa râm…

Thật ra Khấu Bắc Nguyệt đã sớm mang ID linh cảnh, hoặc tên gọi thân mật, tư liệu, tính cách sở thích các thứ của thành viên đoàn đội, tổng hợp ở trong văn bản gửi cho hắn.

Trương Nguyên Thanh lần này là có chuẩn bị mà đến, tựa như lần đầu tiên gặp người nhà thân thích bạn gái, hắn đều chuẩn bị cho mỗi người món quà khó có thể từ chối.

Mà người nhận được quà, quả thật rất hài lòng.

“Về sau mọi người đều là người một nhà, đây là danh thiếp của tôi, tương lai gặp bất cứ chuyện gì đều có thể tìm tôi.” Trương Nguyên Thanh phát danh thiếp cho thành viên ngồi đây.

Khấu Bắc Nguyệt nhân cơ hội kéo ghế dựa, muốn ngồi trở lại bên cạnh Tiểu Viên, nhưng Trương Nguyên Thanh tay mắt lanh lẹ, túm cổ áo hắn kéo ra bên ngoài, “Đi đi đi, mang lên lẩu dưới lầu, mang lên lò vi ba cùng nồi gang.”

Trương Nguyên Thanh thuận thế vào ngồi, khi cúi đầu, nói nhỏ bên tai Tiểu Viên: “Cũng được chứ?”

Tiểu Viên liếc hắn một cái.

Trương Nguyên Thanh từ chỗ sâu trong ánh mắt cô thấy được sự dịu dàng.

Khấu Bắc Nguyệt rất nhanh đi mà quay lại, không bao lâu, trong phòng bay lên làn sương thơm phức, trong nước lẩu nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp chìm chìm nổi nổi. Khấu Bắc Nguyệt nắm mã tấu, cắt thức ăn ở trên bàn.

Nhóc mập đứng ở trước lò vi ba, dùng một cái chảo làm bít tết.

Trương Nguyên Thanh cùng Lâm Xung kề vai sát cánh, chè chén, còn uống chén rượu giao bôi với “Điềm Tâm Hồng Ma”, hai thành viên giai đoạn Siêu Phàm hắn cũng không bỏ bê, nói ẩu nói tả muốn thu bọn họ làm người cung cấp thông tin.

Mọi người vốn có chút kháng cự, nhưng trình độ nghệ thuật ngôn ngữ của Nguyên Thủy Thiên Tôn cực cao, hắn tán gẫu với Lâm Xung võ thuật chiến đấu, tán gẫu với Điềm Tâm Hồng Ma xa xỉ phẩm, tán gẫu với Bá Vương Biệt Cơ đồ trang điểm, tán gẫu cùng bác Dương giáo dục con em, tán gẫu cùng dì Oa, không, dì Phương lá trà. Vài chén rượu xuống bụng, không khí liền sôi nổi hẳn lên.

Chương 1785: Năng lực xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn (4)

Vài vị trưởng bối lớn tuổi uống trà, thưởng thức rượu, cũng liền không nói cái gì nữa.

Trên khay trước người Tiểu Viên bày nửa miếng bít tết, trong tay cầm chén rượu, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn hô hào trong đám người, khuôn mặt lạnh nhạt của cô chậm rãi có nụ cười.

Cô không phải một người thích náo nhiệt, nhưng bọn họ cái đoàn đội này, quả thật cần náo nhiệt.

Hàng năm tụ hội, mọi người đều là như có thù sân hận lớn, điều từng trải trong quá khứ giống như một vết sẹo khó có thể khép lại in ở trong lòng, năm tháng cứu rỗi kéo dài gian nan mà cay đắng, dẫn tới đại bộ phận mọi người trên mặt đều không có nụ cười.

Cho nên, cười một chút rất tốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa như một liền thuốc vui vẻ, tiêm vào trong đoàn đội.

Rượu qua ba tuần, Tổng Giáo Đầu Lâm Xung đè bả vai Trương Nguyên Thanh, miệng phun mùi rượu nồng nặc, hét lên:

“Tôi nghe nói cậu đã xử lý Tham Lam Thần Tướng? Lão tử ở giai đoạn Thánh Giả còn chưa từng sợ ai, đến đến đến, mọi người cấp bậc giống nhau, đánh một trận, xem xem ai trâu bò hơn.”

Lời này vừa ra, người bên cạnh bàn đồng loạt nhíu mày.

Dì Phương vẻ mặt âm trầm lạnh lùng nói: “Lâm Xung, cậu đã quên mình làm sao lại bị truy nã?”

Trong đầu Trương Nguyên Thanh đúng lúc nhớ tới tư liệu của vị “Báo Tử Đầu” này, người này ngày xưa chơi bời lêu lổng, tính cách nóng nảy bốc đồng, rất thích so bì dũng khí hung hăng, ở trong một lần ngoài ý muốn đánh chết người, thành tội phạm bỏ trốn.

Về phần đánh chết ai, trong tư liệu Khấu Bắc Nguyệt cho chưa nói tới, tóm lại người hung hăng này đặc biệt hiếu chiến, hơn nữa khi đánh nhau không biết nặng nhẹ.

“Linh cảnh hành giả chúng ta nếu muốn sống sót, không phải cần đánh sao, dì Phương ngài đừng nói nữa, tôi đã sớm muốn luận bàn với Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Lâm Xung không nghe khuyên bảo, mãng phu sao có khả năng nghe khuyên? Kéo Trương Nguyên Thanh liền đi ra ngoài.

“Thằng cha này, vừa uống rượu vào liền nổi điên.” “Bá Vương Biệt Cơ” xinh đẹp quyến rũ nhíu mày nói.

Người khác đều buông đũa, chau mày.

Qua một khắc đồng hồ nữa đại sư sẽ giảng kinh, cũng không có thời gian cho hắn càn quấn, đồng thời cũng sợ hắn đả thương Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh nhìn Tiểu Viên, người sau nhíu mày lắc đầu, vì thế hắn liên tục xua tay:

“Không đánh không đánh.”

Mọi người đều thở phào, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là có lý trí, biết không thể cứng đối cứng với tửu quỷ cường đại.

Lâm Xung lại mất hứng, hai mắt trừng trừng: “Người anh em, có phải khinh thường tôi hay không? Yên tâm, anh đây xuống tay có chừng mực.”

Vụ Chủ đúng là Vụ Chủ, cho dù là Vụ Chủ tự mình cứu rỗi, nổi nóng lên bộ dáng cũng rất dọa người.

Trương Nguyên Thanh lại xua tay: “Tôi là sợ tôi xuống tay không có chừng mực, đánh bị thương anh.”

Mọi người ở đây khẽ biến sắc, thầm nhủ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng uống nhiều rồi, hắn căn bản không lý trí.

Tổng Giáo Đầu Lâm Xung dựng thẳng hàng lông mày rậm, cảm thấy mình bị xem thường cùng vũ nhục.

Trương Nguyên Thanh liền không chút hoang mang lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, vung tay, liền thấy mười bóng dáng từ trong mũ ngã ra, mặc thống nhất, trêu ngực thêu “Người Chết số 1” đến “Người Chết số 10” .

Bọn họ sắc mặt trắng bệch, con mắt mờ mịt hung ác, cả người phát ra khí tức âm hàn.

Ba âm thi cầm đầu càng khiến mọi người lông mày giật giật.

Mười âm thi, ba cái cấp 6, còn lại đều là Thánh Giả.

Ngay sau đó, bọn họ liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng phun khí, trong chớp mắt, trong phòng gió âm gào thét, mơ hồ có tiếng quỷ khóc, âm khí cường đại bao phủ mọi người.

Lẩu sôi trào đều ngừng sôi.

Tổng Giáo Đầu Lâm Xung mờ mịt nhìn Trương Nguyên Thanh.

Đám người Bác Dương cũng mờ mịt nhìn hắn.

Đây là đội hình một Tinh Quan vừa tấn thăng cấp 6 nên có?

Đội hình như vậy, đơn đấu đoàn đội bọn họ có lẽ không làm được, nhưng đối phó một Vụ Chủ cấp 6, thậm chí cũng không cần bản thân ra tay.

"Đi thôi, đi luận bàn." Trương Nguyên Thanh kéo tay Xung ca.

Xung ca rút mạnh về, nháy mắt tỉnh rượu, "Không đánh nữa, tôi cảm thấy không cần thiết luận bàn…"

Liên hoan tiếp tục, nhưng ánh mắt mọi người nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã lặng yên xảy ra biến hóa.

Đây là một người mới không sai, nhưng hắn dùng nửa năm thế gian ngắn ngủn, đã đi xong con đường vài năm, thậm chí mười mấy năm của người khác, hắn so với trong lời đồn càng thêm đáng sợ càng thêm cường đại.

Đây là một vị nhân tài mới xuất hiện, nhưng cũng là nhân vật cần nhìn thẳng, thậm chí ngưỡng mộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cống hiến đối với khách sạn Vô Ngân đạt được bọn họ tán đồng, mà bây giờ, thực lực hắn bày ra, đã đạt được bọn họ tôn trọng.

Nhóc mập cùng Khấu Bắc Nguyệt nhìn nhau một cái, người sau có chút hâm mộ năng lực xã giao của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặc kệ ở nơi nào, hắn luôn có thể trấn áp cục diện.

Chương 1786: Xin đại sư sám hối (1)

Tiểu Viên giúp đỡ cắt một miếng bít tết, đẩy tới trước mặt Trương Nguyên Thanh, sau đó nhìn đồng hồ nữ, nói:

“Còn có năm phút đồng hồ.”

“Trước khi vào chỗ, tôi nói trước với cậu một ít quy củ cùng lưu trình.”

“Lúc đại sư giảng kinh, đừng ngắt lời, đừng nói chuyện, đừng buồn ngủ, nhưng có thể khóc. Sau khi giảng kinh kết thúc, mỗi người đều có cơ hội sám hối, nếu cậu có xúc động sám hối, không cần đè nén nội tâm của mình, lớn tiếng nói ra, như vậy cũng có lợi cho khai thông cảm xúc.”

Tôi là đến để đại sư sám hối! Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

“Lúc vào sân, đại sư sẽ ở trước phật dựng thẳng một tấm gương chiếu yêu, trong gương sẽ phóng ra cậu bản chất nhất, mỗi người đều phải soi. Gương chiếu yêu là đạo cụ cấp Chúa Tể, ngày thường muốn dùng cũng không có cơ hội.” Tiểu Viên kiên nhẫn giảng giải.

Gương chiếu yêu, chiếu thấy mình bản chất nhất? Trương Nguyên Thanh giật mình.

Bác Dương tóc trắng xóa cười hiền lành:

“Đó là dùng để soi chúng tôi đám kẻ ác này, cậu là nghề nghiệp hợp pháp, cũng là đứa nhỏ tốt, soi hay không soi đều giống nhau.”

“Hy vọng năm nay lệ khí của tôi đừng sâu nặng như vậy, bằng không một năm tu hành liền trôi theo dòng nước.” Tổng Giáo Đầu Lâm Xung chờ mong lại khẩn trương nói.

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Viên lại nhìn nhìn đồng hồ, lấy ra một tấm ngọc phù màu đen, giọng lạnh nhạt:

“Đã đến giờ!”

Dứt lời, ở trong lúc mọi người thẳng lưng lên, cô bóp nát ngọc phù.

“Rắc!”

Trong tiếng vang của ngọc phù tan vỡ, một mảng ánh sáng âm u màu đen từ trong lòng bàn tay Tiểu Viên bành trướng, khiến

vật phẩm trong phòng bịt kín một tầng màn đen.

Cảnh vật trong phòng bắt đầu vặn vẹo, bàn ghế, rượu ngon món ngon hết thảy biến mất, sàn đá chất phác thay thế thảm, khung trang trí vẽ Phật cùng Bồ Tát thay thế trần nhà, ánh nến sáng yên tĩnh thiêu đốt.

Bọn họ đã tới một gian Phật điện rộng rãi sáng ngời, cổ hương cổ sắc.

Mọi người hầu như là theo bản năng nhìn về phía bức tượng Phật cao đến khung trang trí kia, tay niêm hoa mí mắt hạ xuống, toàn thân trang phục vàng, thoạt nhìn mặt mũi hiền lành, thực ra trong mắt Phật lim dim ngầm chứa sự hung tợn.

Chưa có biến hóa… Mọi người yên lặng lẩm bẩm, lúc này mới hướng ánh mắt về bóng lưng nạp y màu xanh kia ngồi khoanh chân dưới tượng Phật.

Xem ra mọi người cũng giống với mình sợ Vô Ngân đại sư mất khống chế nha, vào điện nhất định phải xem tượng Phật trước… Trương Nguyên Thanh phát hiện trong điện có thêm rất nhiều bồ đoàn, vừa vặn phù hợp số người ở đây.

Mà phía trước bên trái, dựng một tấm gương toàn thân khắc khung hoa bọc đồng xanh.

Mặt gương đầy mơ hồ.

“A Di Đà Phật!” Thanh âm trầm thấp nhẫn nại đau đớn của Vô Ngân đại sư quanh quẩn:

“Xin các vị đứng nghiêm trước gương, minh tâm kiến tính, soi chính mình.”

“Vâng, đại sư!”

Tiểu Viên chắp hai tay, khom mình hành lễ, là người đầu tiên đi về phía gương toàn thân.

Khi cô đứng ở trước gương, mặt gương mơ hồ bỗng nhiên rõ ràng, trong gương chiếu rọi ra bộ dáng của Tiểu Viên.

Cô mặt mày tinh xảo, trong đôi mắt sáng ngời thầm chứa sự dịu dàng, khóe miệng có nụ cười, tựa như tràn ngập chờ mong đối với tương lai.

Mọi người nhìn nhau, trong ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tị vừa bất ngờ, đương nhiên cũng có sự vui mừng từ đáy lòng.

“Thiện tai!”

Vô Ngân đại sư vui mừng khẽ nói.

Tiểu Viên bình tĩnh lui về, ánh mắt không lộ dấu vết liếc Trương Nguyên Thanh một cái, sau đó hướng về mọi người chắp tay hành lễ.

Mọi người hoàn lễ.

“Bá Vương Biệt Cơ” tự mình nhận là nữ, lắc lắc vòng eo hơi to chào đón, vẻ mặt đầy kích động ôm Tiểu Viên:

“Năm trước nhìn thấy cô trong gương, vẫn là bộ dáng lạnh như băng, bất cận nhân tình. Năm nay đột nhiên trở nên đáng yêu, tỷ muội, chúc mừng, là cái gì tiêu tan mài mòn đi oán khí trong lòng cô?”

Chúc mừng thì chúc mừng, anh đừng ôm Tiểu Viên của tôi, cho dù anh cho rằng mình là nữ… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng lặng lẽ kháng nghị.

Nói thật hắn không phải quá muốn giao tiếp với vị “tỷ tỷ” này nhiều, bởi vì hắn luôn hướng về mình đá lông nheo, nói không chừng, vị “tỷ tỷ” này ôm Tiểu Viên, trong lòng nghĩ tới hắn cũng nói không chừng.

“Mùi thối hoắc của tình yêu.” Khấu Bắc Nguyệt lầu bầu một tiếng.

“Cậu nói cái gì?” Tổng Giáo Đầu Lâm Xung vỗ vai của hắn một phát.

Khấu Bắc Nguyệt hơi rụt người lại, liên tục lắc đầu: “Chưa nói cái gì, chưa nói cái gì.”

Khi hai người nói chuyện, nữ sinh cấp 2 ID linh cảnh là Triệu Hân Đồng đi tới trước gương toàn thân.

Cô là cô gái nhỏ thanh tú đáng yêu, trắng trẻo mịn màng, lúm đồng tiền mơ hồ, không thích cười, nhưng nhìn ngoan ngoãn. Nhưng mà, trong gương chiếu rọi ra là một cô gái nhỏ vẻ mặt âm trầm, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh quỷ dị.

Mặt gương bóng loáng nhuộm lên một tầng xám đen nhợt nhạt, như bị ô nhiễm.

“Tiểu Đồng sao so với năm trước còn hung hơn?” Bác Dương tóc hoa râm nhíu mày: “Trong trường học đều là giáo viên cùng bạn học, không lẽ còn có thể làm gay gắt thêm lệ khí của cháu?”

Chương 1787: Xin đại sư sám hối (2)

Nữ sinh cấp 2 yên lặng rời khỏi trước gương, giọng lạnh nhạt: “Giáo viên thì tất cả đều là người tốt sao, bạn học thì tất cả đều là người tốt sao?”

“Làm thầy người ta, sao không phải người tốt? Bạn học của cháu giống với cháu, đều còn là trẻ con, không được nói như vậy.” Bác Dương không vui nói.

“Bác Dương làm giáo viên cả đời, chẳng lẽ không biết trẻ con mới là ác ma sao?” Triệu Hân Đồng bật lại một câu, yên lặng ngồi xuống ở bồ đoàn.

Kế tiếp là bác Dương, hình tượng bác Dương ở trong gương, là một ông già rơi lệ, trong mắt lộ ra cô độc tịch mịch, hai tay dính đầy máu tươi.

Mặt gương nhuộm lên một tầng hào quang màu máu.

Hình tượng Tổng Giáo Đầu Lâm Xung trong gương, là hình tượng diện mạo dữ tợn, ánh mắt hung ác, hiếu chiến, tàn bạo, giống như con sói cô đơn trong rừng rậm, hung ác nhìn chằm chằm mọi người.

Tiếp theo là “Bá Vương Biệt Cơ”, trong gương chiếu rọi ra là một cô gái quyến rũ xinh đẹp, ngũ quan có chút tương tự với Bá Vương Biệt Cơ, nhưng càng thêm nữ tính hóa.

Cô gái xinh đẹp khêu gợi này khi nhìn quanh, toát ra lại không phải quyến rũ, mà là âm trầm hung ác cùng căm hận.

Mặt gương cũng nhuộm lên một tầng màu máu nhàn nhạt.

Mấy vị các người, vấn đề đều rất lớn nha, như vậy xem ra, ngược lại là Triệu Hân Đồng tính chất nhẹ nhất… Trong lòng Trương Nguyên Thanh đánh giá.

Mười sáu thành viên lần lượt tới trước gương, Khấu Bắc Nguyệt đã cởi bỏ khúc mắc, trong lòng không có vướng bận, hình tượng trong gương là một thằng nhóc chó săn thần thái nóng nảy, ở thời kỳ nổi loạn, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi.

Trái lại có ba người, hình tượng trong gương làm Trương Nguyên Thanh bất ngờ.

Một vị là người trung niên đeo kính đen, bề ngoài thành thật, hắn giống giáo viên dạy toán nhã nhặn, hoặc là dân công sở bình thường, nhưng trong gương chiếu rọi ra, lại là một hình tượng đại nhân vật phản diện bộ dáng điên cuồng, ôm trán điên cuồng cười.

Mặt gương nhuộm lên một tầng hào quang màu máu có thể nói nồng đậm, biểu thị người này sát tính rất nặng.

Một vị là dì Phương khí chất âm trầm, trong gương soi ra bà, là bà thím già mặt không biểu cảm, âm trầm đến xương tủy, khuôn mặt gầy tràn đầy nếp nhăn khiến Trương Nguyên Thanh nhớ tới bà lão ma chuyên đóng phim ma trong phim ảnh ngày xưa.

Mặt gương ngưng kết một tầng bóng tối thâm trầm, đây là biểu hiện lệ khí sâu nặng.

Một vị cuối cùng là "Lương Thần Trạch Chủ Mà Thí", ra ngoài dự liệu, vị Chưởng Mộng Sứ thiên tư cực cao này, hình tượng trong gương lại là tên mập khúm núm, khiếp nhược nhát gan.

Bộ dáng thật cẩn thận nhìn chung quanh đó, tựa như con chuột nhát gan.

Nhát gan khiếp nhược, sở thích là tìm lão đại… Trương Nguyên Thanh nhìn nhóc mập lúc vội vàng rời khỏi gương toàn thân, khuôn mặt tròn xoe uể oải, như có chút suy nghĩ.

Sau khi soi gương xong, các thành viên đánh giá "bản thân" lẫn nhau, lớn tiếng chúc mừng đối với thành viên tâm tính có điều chuyển biến tốt, nhẹ nhàng khuyên bảo đối với thành viên "bệnh tình" tăng thêm.

Nghiễm nhiên thành hội trao đổi người chung phòng bệnh.

“Sao cậu là loại bộ dáng nhát gan này?” Khấu Bắc Nguyệt nhỏ giọng biểu đạt sự bất mãn của mình.

Nhóc mập vẻ mặt đầy xấu hổ, miễn cưỡng cười chuyển hướng đề tài: “Đại sư sắp giảng kinh rồi, lão đại, chúng ta vào ngồi đi.”

Khấu Bắc Nguyệt gật gật đầu, đang muốn xoay người, bỗng nhớ tới Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa soi gương, “Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ còn anh.”

Mọi người nghe vậy, đều nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải là thành viên đoàn đội trên ý nghĩa nghiêm khắc, cho nên loại lưu trình thuộc về riêng đoàn đội này đương nhiên không có đạo lý hắn làm gương cho binh sĩ, chờ chánh chủ xong, mới có thể đến lượt hắn thể nghiệm.

“Người có thể khiến Ma Nhãn Thiên Vương ưu ái có thừa, nghĩ hẳn là Thiên sứ lập lòe tỏa sáng đi.”

“Cũng có thể là tiểu ma tiên Balala.”

“Có lẽ trên trán còn có dấu hiệu mặt trăng.”

Mấy người Lâm Xung và Điềm Tâm Hồng Ma cười đùa vài câu.

Mình đã rất lâu rồi chưa sinh ra ý tưởng cực đoan, từ khi có gương quỷ, mỗi ngày tâm bình khí hòa, đối với cuộc sống đối với cuộc đời tràn ngập hướng tới tốt đẹp… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, bước về phía gương toàn thân khung bọc đồng xanh khắc hoa.

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía mặt gương.

Chỉ thấy, trong gương chiếu rọi ra một người phá thành mảnh nhỏ.

Một người bị phân cách hai nửa, bên trái cứng ngắc chất phác, bên phải tà mị cười lạnh.

Nhân cách tà mị này hung ác, bất thường, kiệt ngạo, nguy hiểm…

Mà ở giữa “hai người” hoàn toàn khác nhau, là từng vết nứt khoa trương, tựa như thủy tinh giăng kín vết rạn.

Mặt gương nhuộm lên một tầng bóng tối nồng đậm, thâm trầm, so với dì Phương vừa rồi còn hắc ám hơn.

Mọi người đều ngây ra, ngơ ngác nhìn thiên tài được quan phương ra sức tuyên dương, nhìn hình mẫu đạo đức này được Ma Nhãn coi là đồng đạo.

Lại là kẻ… tà ác so với bọn họ càng tà ác hơn?

Chương 1788: Xin đại sư sám hối (3)

Người bất thường như thế, thế mà vẫn là nghề nghiệp hợp pháp, Nguyên Thủy Thiên Tôn rốt cuộc đã gặp phải cái gì?

Mà người khổ lớn thù sâu như thế, lại dùng mỉm cười cùng rạng rỡ ngụy trang bản thân, sưởi ấm người khác…

Trong mắt dì Phương có bất ngờ, Hồng Ma tỷ cùng Cơ tỷ vẻ mặt ngạc nhiên thương tiếc, bác Dương nheo mắt, Triệu Hân Đồng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, người trung niên đẩy mắt kính, khóe miệng nhếch lên.

Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập ngây người, người sau thấp giọng lẩm bẩm: "Ai mới là nghề nghiệp tà ác chứ?"

Đây là mình sao, đây mới là mình sao… Trương Nguyên Thanh sững sờ đứng ở trước gương.

Thì ra mình là như vậy sao?

Bất thường cực đoan, vỡ nát, tinh thần phân liệt, đây là mình?

Một người, lệ khí so với nghề nghiệp tà ác còn nặng hơn?

"A Di Đà Phật, các vị vào ngồi đi." Tiếng Vô Ngân đại sư đánh vỡ sự yên lặng.

Mọi người đều từ trong cảm xúc cổ quái giãy thoát, trầm mặc không nói đi về phía bồ đoàn.

Trương Nguyên Thanh trước gương hít sâu một hơi, đi về phía bồ đoàn cuối cùng.

"Đây không phải vị trí của cậu!" Mọi người đồng thanh nói.

Lâm Xung vẻ mặt đầy đau thương dẫn Trương Nguyên Thanh tới cái bồ đoàn kia cách Vô Ngân đại sư gần nhất, "Đây mới là

vị trí của ngài.”

Người khác hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn ném đến ánh mắt thương hại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã là người nhà.

Khó trách hắn tán đồng như thế đối với tư tưởng của Vô Ngân đại sư, khó trách Vô Ngân đại sư cho phép nghề nghiệp hợp pháp trở thành thành viên ngoại vi của đoàn đội, thì ra Nguyên Thủy Thiên Tôn giống với bọn họ, đều là người đáng thương bôn ba ở trên đường cứu rỗi.

Trương Nguyên Thanh: “…”

Mọi người suy nghĩ lên lên xuống xuống, chỉ có Vô Ngân đại sư chưa phát biểu ý kiến, hắn tựa như một bức tượng Phật, yên tĩnh mà ngồi, lạnh nhạt quan sát thăng trầm trên đời.

Đợi sau khi mọi người vào ngồi, tiếng ngâm tụng trong trầm thấp nhẫn nại đau đớn của đại sư vang lên:

“Quan Tự Tại Bồ Tát, khi đi sâu vào Bàn Nhược Ba La Mật Đa, soi thấy ngũ uẩn giai không, độ tất cả khổ ách.”

Trương Nguyên Thanh tối hôm qua lật mấy bản kinh Phật, lập tức nghe ra đây là “Tâm Kinh” đại danh đỉnh đỉnh, tư tưởng trung tâm là tự tính bản không, cho rằng Bàn Nhược có thể độ tất cả cực khổ, đạt được niết bàn cuối cùng, chứng bồ đề quả.

Mang kinh văn này nói cho quần thể tự mình cứu rỗi này, trái lại là hợp tình hợp lý, nhưng Trương Nguyên Thanh không thông Phật pháp, nghe như lọt vào trong sương mù, hắn thầm nhủ đệ tử tư chất ngu dốt, tham tài háo sắc, không lý giải được một chút nào Phật pháp cao thâm nha.

Nhưng dần dần, Trương Nguyên Thanh cảm giác một luồng lực lượng không hiểu được như gió xuân thổi qua mảnh ruộng tâm hồn, mang đi bực bội cùng ủ dột, tâm tình bỗng trở nên thoải mái, ý niệm thông suốt.

Thanh âm trầm thấp của Vô Ngân đại sư, giống như cũng trở nên uy nghiêm thần thánh.

Hắn lập tức hiểu ra, kinh Phật không phải trọng điểm, đại sư mới là trọng điểm.

Hư Vô Giả (Tâm Ma) có thể kích phát nút thắt trong lòng người ta, cũng có thể dựa vào năng lực của mình, trấn an cảm xúc của mọi người, hóa giải chấp niệm trong lòng.

Tiếng tụng kinh tầng tầng lớp lớp quanh quẩn, chui vào trong tai mỗi một vị thành viên đang ngồi, sinh ra cộng hưởng với tâm linh bọn họ, Trương Nguyên Thanh giờ khắc này cũng có cảm giác tinh thần được gội rửa.

Tựa như quên hiện thực phiền não, không lo lắng đủ loại vấn đề khó bên người nữa.

Bóng ma của Ma Quân, Ám Dạ Mân Côi bao phủ, Thái trưởng lão trả thù, tổng bộ không vui, điểm yếu rơi vào trong tay Binh Chủ giáo… Tất cả đều bị quên đi.

Như ta nghe thấy, tứ đại giai không.

Bất tri bất giác, tiếng tụng kinh dừng lại, Trương Nguyên Thanh mở mắt, lại có loại ảo giác phù sinh như mộng, mở mắt trăm năm.

Hắn có chút mờ mịt, có chút bình tĩnh nhìn quanh, phát hiện khuôn mặt đại bộ phận mọi người đều có nước mắt, nhưng vẻ mặt vô cùng thoải mái.

Vô Ngân đại sư đưa lưng về phía mọi người chậm rãi nói:

“Các ngươi có thể tự sám hối.”

Trong nháy mắt này, đáy lòng Trương Nguyên Thanh dâng lên “ham muốn mở lòng” mãnh liệt, muốn mang bí mật đè ép ở trong lòng phun hết ra, phun ra liền thoải mái, giống như tên mập vắt cạn hai trăm cân nước béo trên người.

Chỉ nghe “Oa” một tiếng, nhóc mập mặt đầy nước mắt, gào khóc:

“Đại sư tôi muốn sám hối, tôi muốn sám hối… Tôi không nên đi theo lưu manh, không nên đi theo lưu manh bắt nạt bạn học, tôi nên học tập thật tốt, hồi báo xã hội.”

Cho dù bây giờ tâm tính bình thản, không một gợn sóng, nhưng Trương Nguyên Thanh nghe được lời này, trong đầu vẫn hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi.

Hắn thầm nhủ các vị đang ngồi đây, người nào không gánh án mạng? Người nào không có một đoạn chuyện cũ nghĩ lại mà kinh?

Mọi người đều là người đáng thương khổ lớn thù sâu, ngươi lại ở nơi này sám hối thời học sinh không học tập cho tốt, có phải quá không tôn trọng người ta rồi hay không?

Chương 1789: Xin đại sư sám hối (4)

"Tôi, tôi thời điểm trung học đặc biệt túng, lại bởi vì bộ dạng béo, tâm lý tự ti, cho nên thường xuyên bị trùm trường bắt nạt, vừa mới bắt đầu bọn họ tống tiền tôi tiền tiêu vặt, thấy tôi không dám nói cho giáp viên, liền được nước lấn tới, bắt đầu đánh tôi. Từ đầu là ở trong ký túc xá đánh tôi, về sau là ở trong lớp đánh tôi."

"Sau nữa, lại thăng cấp thành lấy tôi tìm niềm vui, ép tôi thổ lộ với nữ sinh xinh đẹp trong trường học, trước mặt mọi người xem trò cười của tôi, bắt tôi đi hẹn giáo viên tiếng Anh, tôi không đáp ứng, bọn họ liền đánh tôi."

"Tôi mỗi ngày phải lấy nước nóng cho bọn họ, đưa cặp lồng đựng cơm, giặt quần áo, tôi không muốn bị đánh, liền cố gắng lấy lòng bọn họ, nhưng vẫn ù ù cạc cạc bị đánh, bọn họ coi tra tấn tôi trở thành giải trí. Có lần đánh ác quá, cuối tuần về nhà vết thương chưa tan, bị ba mẹ tôi thấy được."

"Ba mẹ tôi tới trường học làm ầm lên một trận, bọn họ uy hiếp tôi, dám nói ra sẽ giết tôi. Nhưng giáo viên ở dưới cha mẹ ra oai nói với tôi, cứ việc lớn mật yên tâm nói ra, trường học sẽ làm chủ thay tôi."

"Tôi tin giáo viên, mang người bắt nạt tôi nói ra hết. Giáo viên rất vui mừng, trịnh trọng hướng cha mẹ cam đoan, bọn họ sẽ xử lý tốt chuyện này. Nhưng xử lý của trường học, chẳng qua là gọi tới người lớn trong nhà đối phương giáo dục miệng, sau đó thông báo phê bình đối với đám học sinh ác liệt kia."

"Tôi liền thảm rồi, sau đó bọn trùm trường tìm tới tôi, nói cho tôi biết bị đánh phải đứng thẳng, bọn họ lần lượt đi lên tát tôi, dùng đầu thuốc lá châm bỏng bụng tôi."

“Bọn họ đắc ý nói cho tôi biết, nói cho người lớn cùng giáo viên cũng vô dụng, trường học không thể làm gì bọn họ. Còn nói phải lấy năm trăm tệ để bọn họ tha thứ ta, bằng không liền mỗi ngày dùng đầu thuốc lá làm bỏng tôi.”

“Tôi không có một chút biện pháp nào cả, người trưởng thành bị thương, còn có thể dùng pháp luật để bảo hộ mình, nhưng tôi cho dù bị bọn họ đánh chết, thật sự, không có một chút biện pháp nào cả.”

“Thẳng đến có một ngày, tôi ở quán game gặp một đám côn đồ không làm việc đàng hoàng, bởi vì máy chơi game chơi thích, rất được Đao ca thưởng thức, Đao ca chính là lão đại của đám côn đồ kia, cũng là côn đồ, nhưng ở trong mắt tôi, đó là nhân vật lớn. Đao ca nói bảo tôi về sau theo hắn lăn lộn, nhưng mỗi tháng phải cống nạp một trăm tệ.”

“Tôi nói cho Đao ca, tiền đều bị bọn trùm trường đoạt đi rồi, Đao ca cũng rất có nghĩa khí, cuối tuần lúc tan học, hắn dẫn người chặn mấy tên trùm trường kia, kéo đến sân thể dục của trường học đánh đau một trận, đánh bọn họ phải vào bệnh viện.”

“Từ đó về sau, đám trùm trường thấy tôi liền đi đường vòng, a, thì ra bọn họ cũng chỉ là một đám hổ giấy, chỉ biết đùa giỡn uy phong ở trong trường học.”

“Tôi bắt đầu theo lưu manh ngoài trường chơi bời lêu lổng, ra vào khu trò chơi cùng quán net, học được hút thuốc uống rượu, tiền không đủ liền hỏi xin cha mẹ, tôi cũng thành học sinh hư trong mắt giáo viên bạn học, nhưng tôi không bị bắt nạt nữa.”

Từ đó về sau hắn tự cho mình là lưu manh, lấy bắt nạt người ta làm vui, lấy ác làm tín ngưỡng, đã làm rất nhiều chuyện không thể tha thứ.

Hắn cố gắng muốn quên quá khứ, nhưng cảnh ngộ thời thiếu niên giống như một vết sẹo xấu xí, khó có thể khép lại, đến nay nhớ lại vẫn còn máu tươi đầm đìa.

“Tôi phải có lão đại, một khi không có lão đại, tôi khiếp nhược tự ti kia sẽ từ chỗ sâu trong linh hồn bò ra, tựa như một vong linh giết không chết xóa không xong, có lão đại rồi tôi liền

không sợ nữa, kẻ địch lợi hại nữa tôi cũng dám liều mạng với hắn.”

Nhóc mập phủ phục dưới đất, nước mắt giàn giụa: “Vô Ngân đại sư, tôi muốn giết chết bản thân yếu đuối kia, tôi muốn làm học sinh ngoan…”

Vô Ngân đại sư chắp hai tay, chậm rãi nói: “A Di Đà Phật! Nhận biết mình thật sự, là bước đầu tiên của giải hòa với chuyện cũ, chúc mừng thí chủ.”

Người khác đều chắp tay, dùng giọng điệu hâm mộ cùng vui mừng nói: “Chúc mừng thí chủ.”

Sau một lúc lâu, thấy không có ai “sám hối” nữa, Vô Ngân đại sư trầm giọng nói:

“Đến đây chấm dứt, hy vọng các vị sang năm…”

Một giọng nói cắt ngang lời hắn: “Đại sư, ngài Phật pháp cao thâm, minh tâm kiến tính, ngài chẳng lẽ không sám hối sao, nếu ngài muốn sám hối, tôi có thể cho ngài một cơ hội.”

Trong điện đột nhiên yên tĩnh.

Mọi người đều dùng một loại vẻ mặt “ngươi điên rồi” nhìn người nói chuyện —— Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chẳng lẽ đại sư trấn an, chẳng những chưa xoa dịu đi tổn thương trong lòng hắn, ngược lại làm trầm trọng thêm “bệnh tình” của hắn?

Tiểu Viên kinh ngạc nhìn hắn, không rõ đầu óc gã này lên cơn điên cái gì.

Vô Ngân đại sư vẫn chưa tức giận, thanh âm quanh quẩn trong điện: “Thí chủ lời ấy ý gì!”

Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn bóng lưng nạp y màu xanh, nói từng chữ một:

“Liệt Dương cùng Ám Ảnh!”

Chương 1790: Chuyện cũ (1)

Vừa dứt lời, bức kim Phật kia ở cao nhìn xuống chợt mở ra, Kim Cương Nộ Mục!

Năm chữ "Liệt Dương cùng Ám Ảnh", như là một loại chú văn mở ra, kim Phật mở đôi mắt đang lim dim, đó là một đôi mắt ngưng tụ không sạch sẽ nhất hỗn loạn nhất thế gian.

Là cụ thể hóa của tất cả "Ác", là ác quỷ ngàn năm trong địa ngục đang nhìn chăm chú nhân gian.

Mọi người trong điện xuất phát từ bản năng, nâng mắt nhìn về phía đôi mắt kim Phật.

ẦM!

Ý niệm của mọi người đều nổ tung, ký ức thác loạn, tư duy thác loạn, cảm xúc thác loạn. Tai mắt mũi miệng tràn ra máu tươi.

Các thành viên trên bồ đoàn ngã ngang ngã dọc, đau đớn ôm đầu kêu thảm.

"A Di Đà Phật."

Thời khắc mấu chốt, Vô Ngân đại sư ổn định cảm xúc, một tiếng Phật hiệu quanh quẩn trong điện, mắt của kim Phật chậm rãi khép mở, khôi phục trạng thái nheo mắt.

Tiếng Phật hiệu này ẩn chứa năng lực xoa dịu hỗn loạn cùng thương thế, trạng thái đầu đau muốn nứt của mọi người lập tức được thả lỏng.

Tiếng kêu thảm thiết đau đớn biến thành thở dốc.

Vô Ngân đại sư nhẹ nhàng phất tay, các thành viên tựa như bức tranh bị cục tẩy xóa đi, tiêu tán từng tấc một, chỉ để lại một mình Trương Nguyên Thanh.

Trong căn phòng lớn ở lầu hai khách sạn, bóng dáng mọi người đồng thời hiện lên, trở về đến chỗ ngồi ban đầu.

Mọi người đều ngồi bệt ở ghế dài, kịch liệt thở dốc, sắc mặt tái nhợt, giống như lữ nhân vừa mới từ trong miệng cọp chạy thoát.

"Chuyện gì vậy?" Tổng Giáo Đầu Lâm Xung lảo đảo đứng dậy, một vẻ mặt như tới tận thế, hét lên: "Tượng Phật mở mắt rồi? Tượng Phật mở mắt rồi! Đại sư có phải mất khống chế rồi hay không! ?"

Vẻ mặt người khác thấp thỏm lo âu tương tự, mang ánh mắt ném về phía "dì Oa", không, dì Phương âm trầm, bà là Chưởng Mộng Sứ cấp 6, cùng nghề nghiệp với Vô Ngân đại sư, nếu đại sư mất khống chế, bà là có thể phát giác được.

Dì Phương mặt âm trầm, lạnh lùng nói:

"Hoảng cái gì mà hoảng? Đại sư nếu mất khống chế, chúng ta còn ra được?"

Nghe vậy, sắc mặt mọi người thoáng chuyển biến tốt, Tiểu Viên thấp giọng nói: "Nhưng tượng Phật đại sư quả thật đã mở mắt, lần đầu tiên trong mười mấy năm qua."

"Cái này nói rõ đại sư vừa rồi suýt nữa mất khống chế." Giọng điệu Bác Dương ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Đại sư vì sao mất khống chế?

"Là Nguyên Thủy Thiên Tôn." Người đàn ông trung niên thật thà lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Tiểu tử kia đã nói gì với đại sư, không phải sám hối, tôi nói là câu nói cuối cùng kia."

Người cả phòng nhìn nhau, đều từ trong mắt của đồng bạn thấy được hoang mang cùng khó hiểu.

"Chưa, chưa nghe được." Khấu Bắc Nguyệt gãi đầu, "Tôi chỉ nghe được hắn nói cho đại sư một cơ hội sám hối, a, cho đại sư cơ hội sám hối, Nguyên Thủy Thiên Tôn là điên rồi sao?"

Mọi người mặc kệ đứa nhỏ tuổi nổi loạn nói lời thừa.

Dì Phương trầm giọng nói:

"Câu nói cuối cùng kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn, dùng ảo thuật bao bọc, người thi triển ảo thuật cấp bậc so với tôi còn cao hơn nữa, các người không nghe được là rất bình thường. Nhưng không thể phủ nhận là, câu nói kia quả thật khiến đại sư thiếu chút nữa mất khống chế."

"Cho nên, hắn rốt cuộc đã nói gì?" Xung ca trợn to mắt.

Không ai có thể trả lời hắn, bởi vì đây chính là điều mọi người tò mò.

"Vô Ngân đại sư không có nguy hiểm chứ, có phải quan phương muốn đối phó chúng ta hay không?" Triệu Hân Đồng

tuổi không lớn, lại cực am hiểu dùng ác ý đo lường người khác.

“Sẽ không!” Bác Dương lắc lắc đầu, “Quan phương sẽ không để Nguyên Thủy Thiên Tôn đến tặng mạng.”

Mọi người không nói chuyện nữa, đều trầm mặc, cố gắng nhớ lại cảnh tượng trước khi đại sư “mất khống chế”, muốn nhớ lại khẩu hình của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng vị trí của hắn quá gần phía trước, mọi người chỉ có thể nhìn thấy sau lưng hắn, không nhìn thấy mặt hắn.

Qua hồi lâu, giao dịch viên ngân hàng quyến rũ tặc lưỡi nói:

“Hôm nay cũng thật thú vị, Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà lại là phần tử nguy hiểm so với chúng ta càng thêm bất thường, hơn nữa hắn là có chuẩn bị mà đến, vận đại chiêu muốn tung cho đại sư.”

“Tiểu Viên, cô quen biết với hắn lâu nhất, quen thuộc hắn nhất, tình huống này của hắn cô biết không?”

Mọi người đều nhìn về phía Tiểu Viên.

Từ khi rời khỏi Phật điện, lông mày Tiểu Viên chưa từng giãn ra, nghĩ một chút, nói:

“Trạng thái tinh thần của hắn quả thật có vấn đề, đặc biệt cực đoan, nhưng không nên khoa trương như thế, cũng có thể…”

Tạm dừng một phen, cô thở dài nói: “Tôi chưa nói chi tiết với mọi người chuyện trong phó bản, hắn ở trong phó bản bị boss nhập vào, trả giá thật lớn mới nghịch chuyển thế cục.”

Tiểu Viên từ từ kể ra chuyện xảy ra trong phó bản.

Mọi người im lặng không lên tiếng nghe, việc này Khấu Bắc Nguyệt đã biết, không có lòng nào nghe nữa, hắn nhìn quanh một lần, thấy nhóc mập co người ngồi ở trong góc, ôm đầu gối, một bộ tư thái bị thế giới vứt bỏ… Không, một bộ tư thái không muốn khiến thế giới chú ý.

Chương 1791: Chuyện cũ (2)

“Cậu làm sao vậy?” Khấu Bắc Nguyệt ghé lên hỏi.

Nhóc mập ngẩng đầu, ánh mắt dại ra, không ham sống nữa, "Lão đại, tôi muốn về nam phái…"

"Vì sao?"

"Anh coi như tôi chết rồi đi, chết về mặt xã hội cũng là chết, khi anh ở nơi nào đó chết về mặt xã hội, biện pháp tốt nhất là đi nơi khác phát triển." Nhóc mập bi thương nói.

"Ồ, vậy cậu đi đi."

"Hả? Lão đại anh không giữ lại tôi sao?"

"Không cần giữ lại, quay đầu tôi mang chuyện trước kia của cậu truyền đến trên chợ đen, chờ cậu cũng chết ở nam phái, cậu liền sẽ trở lại."

"… Lão đại anh vẫn luôn sắm vai Hỏa Sư đúng hay không, anh thật ra là Yêu Mê Hoặc giả dối."

"Cậu bị ngu à, tôi vốn là Yêu Mê Hoặc."

…

Phật điện tĩnh lặng tràn đầy nét cổ kính.

Trương Nguyên Thanh há mồm thở dốc, mồ hôi như hạt đậu dọc theo gò má chảy xuống, cứ như vậy thở hổn hển rất lâu, nhịp tim hỗn loạn của hắn mới dần dần bình ổn, cảm giác linh hồn xé rách cũng giảm bớt rất nhiều.

Rốt cuộc đã có sức nói chuyện, Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi:

"Đại sư, ông còn nhớ tổ chức Tiêu Dao hay không."

"A Di Đà Phật, chuyện cũ như khói, cần gì nhắc lại." Thanh âm Vô Ngân đại sư trong sự trầm thấp, xen lẫn đau đớn, "Thí chủ là làm sao biết được quá khứ của bần tăng?"

"Khí linh vườn bách thú nói cho tôi biết." Trương Nguyên Thanh nói.

Lần này, Vô Ngân đại sư trầm mặc vài giây, mới trả lời:

"Nó vì sao nói cho cậu?"

Trương Nguyên Thanh nhìn thoáng qua ngọn nến yên tĩnh thiêu đốt, ngửi mùi hương khói lượn lờ, chuyện tới trước mắt, lại có chút do dự.

Trước khi đến, hắn từng xem tướng mạo, từng xem tinh tượng, lại dùng đạo cụ bói toán của Hạ Hầu Ngạo Thiên cho bản thân một quẻ, cuối cùng hướng hai chị em Phó Thanh Dương và Phó Thanh Huyên báo cáo hành trình hôm nay.

Sau khi cân nhắc vài giây ở trong lòng, hắn nói:

"Đại sư biết tên vốn có của tôi không?"

Vô Ngân đại sư lặng lẽ mà ngồi, chưa đáp lại.

Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn bóng lưng hắn, giọng điệu nghiêm túc: "Tôi họ Trương, Trương của Trương Thiên Sư."

Lời này vừa nói ra, con mắt khép hờ của tượng Phật như rung động một cái, mơ hồ có dấu hiệu một lần nữa mở ra.

Toàn bộ Phật điện đều lắc lư mãnh liệt, nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Tòa Phật điện này là tâm cảnh của Vô Ngân đại sư biến thành, động tĩnh của Phật điện, đại biểu cho cảm xúc của đại sư.

Sau khi nói ra câu này, Trương Nguyên Thanh ngược lại không còn gì để mất, không cố kỵ gì nữa, "Cha tôi chính là Trương Thiên Sư, ông ấy ở lúc tôi vừa vào tiểu học liền qua đời, tôi đối với ông ấy hầu như không có ấn tượng, thẳng đến khi trở thành Thần Dạ Du, gia nhập quan phương, tôi ở dưới lần cơ hội ngẫu nhiên nào đó tiến vào vườn bách thú, khí linh căn cứ huyết mạch, nhận lầm tôi là Trương Thiên Sư."

"Tôi tìm đọc cơ sở dữ liệu của quan phương, biết tổ chức Tiêu Dao tồn tại, gần đây Tùng Hải xảy ra một loạt chuyện, Nguyên Soái chém đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, phát hiện hắn là Thái Nhất môn tiền nhiệm trưởng lão Sơn Hà Vĩnh Tồn, quan phương đã biết Linh Thác chính là thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi."

"Vì thế tôi tìm tới vườn bách thú, hướng khí linh thẳng thắn thân phận, nó cũng không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng đã nói với tôi thân phận ngài, ngài chính là vị Ám Ảnh Chi Tử thần bí nhất kia."

Một hơi nói xong những thứ này, Trương Nguyên Thanh thẳng lưng, thân thể ngả về phía trước, "Đại sư, tôi lần này đến, là

muốn hỏi ông chuyện cũ năm đó. Năm 1999, bốn người rốt cuộc đã làm cái gì?"

Trong điện một mảng tĩnh mịch.

Rất lâu rất lâu, Vô Ngân đại sư chắp hai tay lại, thấp giọng niệm tụng Phật hiệu:

"A Di Đà Phật! Thì ra là con của cố nhân."

Trương Nguyên Thanh chắp hai tay, khom người cúi đầu: "Xin đại sư giải thích nghi hoặc."

"Trương thí chủ, chuyện cũ đã thành mây khói, cần gì chấp mê bất ngộ." Vô Ngân đại sư thở dài nói: "Biết quá nhiều, có lợi gì cho cậu?"

Trương Nguyên Thanh cười khổ nói:

"Đại sư, có người nói cho tôi biết, phụ thân năm đó để lại cho tôi một món đồ, tôi đoán đó là mảnh vỡ trung tâm của La Bàn Quang Minh. Tôi đã ở trong cuộc, nếu không thể biết người biết ta, tương lai chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết."

"Đại sư, xem ở trên tình cảm của cha tôi, xem ở trên tình cảm của chúng ta, xin ngài nói cho tôi biết."

Hắn cùng Vô Ngân đại sư cũng là có tình cảm.

Vô Ngân đại sư trầm mặc thật lâu, chậm rãi nói:

"Mới vừa rồi trong gương biểu hiện cậu, là cậu chân thật nhất, trên người cậu không có mảnh vỡ trung tâm của La Bàn Quang Minh."

"Đại sư, ở lúc tôi học cấp ba, mảnh vỡ la bàn không biết xảy ra vấn đề gì, đột nhiên xé rách linh hồn của tôi."

Hắn còn chưa nói xong, đã bị Vô Ngân đại sư ngắt lời, giọng điệu đại sư tràn ngập ngưng trọng cùng hoang mang: "Cậu nói cái gì?"

"Tôi nói, mảnh vỡ la bàn xé rách linh hồn của tôi."

"Mảnh vỡ la bàn không có năng lực này."

Chương 1792: Chuyện cũ (3)

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

“Ông ông ông…” Vẻ mặt của hắn đột nhiên kích động hẳn lên, thanh âm cũng biến thành chất vấn:

“Mảnh vỡ la bàn sẽ không xé rách linh hồn tôi? Sao có khả năng, ông vừa rồi đã nhìn thấy mà, linh hồn của tôi quả thật từng bị may vá, tin tức này là người thân cận nhất của tôi nói cho tôi biết, cô ấy sẽ không gạt tôi, chúng tôi là quan hệ có thể giao phó tính mạng cho nhau.”

Bởi vì cảm xúc quá mức kích động, hắn từ ngồi xếp bằng biến thành quỳ thẳng, thân thể ngả về phía trước, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng lưng đại sư.

Giọng điệu Vô Ngân đại sư không thay đổi: “Nó sẽ không xé rách linh hồn bất luận kẻ nào, Nguyên Thủy, mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh không ở trên người cậu, vấn đề linh hồn của cậu bắt nguồn từ thứ khác.”

Mông Trương Nguyên Thanh gục xuống, suy sụp mà ngồi: “Vậy… là nguyên nhân gì?”

“Bần tăng không biết.”

Trầm mặc vài giây, Vô Ngân đại sư chậm rãi kể:

“Năm đó, bốn người chúng tôi mượn dùng mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, mở ra một thông đạo thần bí, nó đi thông chỗ sâu nhất của linh cảnh, ở nơi đó, chúng tôi đã thấy chân tướng của linh cảnh, đó là một cái chân tướng làm người ta tuyệt vọng.

“Chúng tôi không dám dừng lại quá lâu, mượn dùng mảnh vỡ la bàn trở về hiện thực, lần thăm dò đó khiến chúng tôi sinh ra chia rẽ, Linh Thác cho rằng nên công khai việc này, nhưng Trương Thiên Sư cảm thấy, cái này sẽ chỉ tạo thành khủng hoảng, dẫn tới kết cấu xã hội sụp đổ.

“Không đợi chúng tôi tranh cãi ra một cái kết quả, chuyện càng khó giải quyết hơn đã xảy ra, chúng tôi đã bị nguyền rủa. Một loại nguyền rủa đáng sợ, Nhật chi thần lực được xưng tịnh hóa tất cả không thể tiêu trừ, tìm không thấy ngọn nguồn, linh thể cùng thân thể đều tra không ra vấn đề, nhưng thân thể chúng tôi ngày càng sa sút, từng bước một tới gần suy vong.”

Trương Nguyên Thanh trong đờ đẫn, suy nghĩ dần dần kéo lại, lớn mật suy đoán: “Là linh cảnh nguyền rủa?”

“Không phải linh cảnh, nhưng cũng có thể nói là linh cảnh.” Vô Ngân đại sư nói:

“Từ đầu chúng tôi đối với nguyền rủa hoàn toàn không biết gì cả, Sở Thượng cùng Linh Thác về đến gia tộc, tông môn, tra hết tư liệu cũng không tìm được biện pháp hóa giải. Thật sự khiến chúng tôi biết được diện mạo thật của nguyền rủa, là Linh Thác làm một cái thực nghiệm.”

“Thực nghiệm gì?” Trương Nguyên Thanh truy hỏi.

“Linh Thác mang bí mật ở chỗ sâu trong linh cảnh nói cho một người bình thường, kết quả là người nọ nguyền rủa quấn thân, chết oan chết uổng ngay tại chỗ.” Vô Ngân đại sư thở dài nói:

“Nguyền rủa là chúng tôi từ chỗ sâu trong linh cảnh mang ra, một khắc đó khi chúng tôi biết được chân tướng linh cảnh, chúng tôi đã gặp nguyền rủa. Toàn bộ người biết chân tướng đều sẽ bị nguyền rủa.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, thử nói: “Có từng thử nói cho Bán Thần không?”

“Linh Thác thử rồi, hắn nói cho Thái Nhất môn chủ.”

Cho nên, không có hiệu quả đối với Bán Thần? Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng: “Cho nên, tôi còn chưa có tư cách biết bí mật ở chỗ sâu trong linh cảnh, đúng không?”

Vô Ngân đại sư im lặng không nói.

Tốt xấu vẫn là có thu hoạch… Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, suy nghĩ hồi lâu, nói: “Ngài ngồi yên ở đây mười mấy năm, chính là vì đối kháng nguyền rủa?”

Vô Ngân đại sư khẽ gật đầu:

“Nguyền rủa cùng đặc tính của nghề nghiệp tà ác đều có, theo nguyền rủa ngày càng sâu sắc, tôi dần dần không thể khống chế bản tính, mỗi ngày đều bị dục vọng khát máu tra tấn, vô cùng đau đớn.”

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh chắp hai tay, thành kính niệm tiếng “A Di Đà Phật” .

Không phải đối với Phật, mà là đối với vị đại sư này.

Đối kháng bản năng mười mấy năm, thừa nhận đau đớn mười mấy năm, phần nghị lực cùng định lực này, hắn cảm thấy không bằng.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục hỏi: "Vậy ngài biết Linh Thác chết như thế nào không? Sở Thượng vì sao không dùng Mẫu Thần Tử Cung hồi sinh Linh Thác?"

Vô Ngân đại sư im lặng một lát, thanh âm trầm thấp quanh quẩn trong điện: "Bởi vì Linh Thác, là ba người chúng tôi giết."

Trình độ chấn kinh của Trương Nguyên Thanh giờ phút này, tựa như ba ngày trước nghe được khí linh nói một vị cuối cùng của Ám Ảnh Song Tử là "Vãng Sự Vô Ngân", loại cảm giác đầu óc bị người ta đập một cái, hoặc là dòng điện xẹt qua quanh thân, lại một lần nữa buông xuống.

"Linh Thác là các người giết? Cho nên Sở Thượng không hồi sinh hắn, cho nên Ám Dạ Mân Côi mới sẽ cấu kết Binh Chủ giáo diệt Sở gia…" Trương Nguyên Thanh dùng sức xoa xoa mặt, có chút không thể tiếp nhận sự thực này.

Nhưng nhân quả quả thật khớp.

"Đại sư ông biết không, em trai Linh Thác là anh em tốt của tôi, tôi đột nhiên thành con trai kẻ thù giết anh hắn."

"Xin lỗi, để cậu sinh ra phiền nhiễu rồi." Vô Ngân đại sư thanh âm trầm thấp.

"Phiền nhiễu thật ra không có, sinh ra là đầy đầu óc toàn lời nói nhảm." Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng.

Chương 1793: Thần Dạ Du sa ngã (1)

Đương nhiên, nếu Trương Tử Chân cũng chết vào tay Linh Thác, Linh Quân chính là em trai của kẻ thù giết cha hắn.

Vậy mọi người hết nợ!

Hắn tốn vài giây tiêu hóa tin tức, ổn định cảm xúc, sau đó hỏi: "Cho nên, các người vì sao phải giết Linh Thác."

“Cậu chưa nghe ra sao, Linh Thác dùng mạng người thường nghiệm chứng suy đoán của mình.” Vô Ngân đại sư nói, “Tuy khẩu hiệu của tổ chức Tiêu Dao là vì cứu vớt thế giới, chuyện gì cũng làm ra được. Nhưng mặc kệ Trương Thiên Sư hay Linh Thác, đều không phải người máu lạnh coi mạng người như cỏ rác.”

“Cho nên trạng thái tinh thần của Linh Thác đã xảy ra vấn đề!” Trương Nguyên Thanh nghe hiểu.

Vô Ngân đại sư duy trì tư thế chắp tay mà ngồi, thanh âm trầm thấp vang lên ở trong điện:

“Nghiêm trọng hơn xa vậy, nguyền rủa bất tri bất giác ăn mòn Linh Thác, đâu chỉ là trạng thái tinh thần xảy ra vấn đề, hắn sớm đã sa ngã, biến thành tồn tại so với nghề nghiệp tà ác càng sa ngã hơn.

“Bất đắc dĩ, chúng tôi chỉ có thể liên thủ giết hắn, chỉ là không ngờ, Linh Thác đã sớm bố trí hậu chiêu, ở sau khi hắn chết hai năm, Ám Dạ Mân Côi sinh ra, liên thủ với Binh Chủ giáo diệt Sở gia, cướp đi Mẫu Thần Tử Cung hồi sinh Linh Thác.”

Linh Thác đã sa ngã… Trương Nguyên Thanh nhíu mày thật sâu, cái này trái lại phù hợp biến hóa giai đoạn sau của Linh Thác, Ám Dạ Mân Côi làm những chuyện đó, đã không phải điều một kẻ sĩ chính nghĩa sẽ làm.

Nhưng nếu Linh Thác đã sa ngã, liền có thể giải thích thông.

Như vậy xem ra, Sơn Hà Vĩnh Tồn cũng đã sa ngã, cho nên tính tình thay đổi hẳn?

Còn có, vì sao kẻ sa ngã là Linh Thác?

Trương Nguyên Thanh suy tư nói: “Các người phán đoán Linh Thác sa ngã như thế nào? Chỉ bởi vì hắn hại một người thường?”

“A Di Đà Phật!”

Không thể nói? Được rồi, liên quan đến bí mật tương quan linh cảnh kia, Linh Thác năm đó khẳng định còn làm chuyện gì… Trương Nguyên Thanh không rối rắm vấn đề này, chuyển sang hỏi:

“Nhưng không đúng nha đại sư, các người cũng đã trúng nguyền rủa, nhưng thẳng đến lúc tôi sinh ra, vào tiểu học, cha tôi đều còn bình thường nha, hơn nữa ông không phải cũng bình thường sao.”

Lão ba nếu không bình thường, vậy sự việc phát triển nên là —— Trương Thiên Sư liên thủ với Linh Thác diệt Sở gia.

Hoặc là, tổ chức Tiêu Dao tập thể nhập ma, thành lập tổ chức tà ác lớn thứ bốn.

“Linh Thác sở dĩ sa ngã, là vì nghề nghiệp của hắn, Thần Dạ Du!” Vô Ngân đại sư chậm rãi nói: “Mà chúng tôi giết hắn, cũng là bởi vì nghề nghiệp của hắn, Thần Dạ Du cấp bậc cao một khi sa ngã, nhất định phải chết.”

“Vì sao?” Trương Nguyên Thanh thốt ra.

“A Di Đà Phật!”

Trả lời hắn là đại sư thấp giọng niệm tụng Phật hiệu.

Vô Ngân đại sư chưa trả lời, nhưng đây là đáp án tốt nhất.

Trương Nguyên Thanh rõ.

Đệch, bí mật ở sâu trong linh cảnh có liên quan với Thần Dạ Du? Cho nên, đây là nguyên nhân nghề nghiệp Thần Dạ Du vì sao đặc thù?

Thần Dạ Du sa ngã phải chết? Trương Nguyên Thanh không biết sao nghĩ tới Ma Quân.

Hắn nhớ rõ Ma Quân ở trong audio từng nói với anh Binh, muốn vấn đỉnh chí cao, nhất định phải thanh trừ lực lượng của Chén Thánh Đọa Lạc, mà lúc ấy Ma Quân đã là nửa bước chí cao.

Bây giờ Vô Ngân đại sư nói cho hắn, Thần Dạ Du sa ngã phải chết.

Hai việc thế mà lại quỷ dị liên hệ lại.

“Vậy cha tôi vì sao chưa sa ngã?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Hỏi xong, hắn sợ Vô Ngân đại sư trả lời một câu: Là cái gì khiến cậu sinh ra ảo giác cha cậu chưa sa ngã?

Vô Ngân đại sư niệm tiếng Phật hiệu, "Giết xong Linh Thác, tổ chức Tiêu Dao liền giải tán, tôi bởi vì nguyền rủa quấn thân, ở bên bờ vực mất khống chế, không thể không cấu tạo ảo cảnh này, không đặt chân hiện thực nữa, không gặp mặt với Trương Thiên Sư, Sở Thượng nữa. Phụ thân cậu có sa ngã hay không, bần tăng không biết."

Như vậy xem ra, cha mình hẳn là thông qua phương pháp nào đó, tránh được kết cục sa ngã… Trương Nguyên Thanh lại hỏi:

"Cha tôi năm đó từng nói với người ta, ừm, chính là con gái duy nhất của Sở Thượng, ông nói, ông đang tránh né một kẻ thù. Kẻ thù kia có phải Linh Thác hay không?"

Vô Ngân đại sư nói: "Linh Thác sau khi chết mà sống lại, thuận lợi tấn thăng Bán Thần, chuyện hắn muốn làm đầu tiên, chính là báo thù cùng cướp lấy mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh. Khí linh có nói cho cậu, La Bàn Quang Minh là chìa khóa hay không?"

"Không những là chìa khóa, còn là vật chứa, là bàng chi của Thái Dương." Nói tới đây, con ngươi Trương Nguyên Thanh chợt co rút lại.

"Không sai, La Bàn Quang Minh là bàng chi của Thái Dương, có La Bàn Quang Minh, mới có thể tìm được 'Thái Dương' ." Vô Ngân đại sư thản nhiên trả lời.

La Bàn Quang Minh là bàng chi của Thái Dương, đạt được la bàn mới có thể tìm được Thái Dương, cho nên các Bán Thần mới sẽ vì la bàn đánh vỡ đầu chảy máu. Cho nên Tu La mới sẽ đầu tư Linh Thác, bởi vì Linh Thác là Thần Dạ Du sa ngã, bị hợp pháp không thể chứa chấp.

Chương 1794: Thần Dạ Du sa ngã (2)

Thì ra là thế, thì ra là thế… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, "Cho nên cha tôi là bị Linh Thác giết?"

Linh Thác là năm 2001 sống lại, phụ thân là chết năm 2006.

Trong bốn năm này, hai bên rất có thể còn đang đánh cờ, chiến đấu, cuối cùng Linh Thác thắng, phụ thân trở về linh cảnh.

Cung chủ từng nói, phụ thân Trương Tử Chân từng nói muốn ra ngoài làm một việc lớn, vì thế cố ý gửi nuôi cô ở trong nhà người khác.

Nay xem ra, rất có thể chính là một lần sinh tử cục với Linh Thác nha.

Một lần đó hắn đã trở lại, nhưng sáu năm sau, hắn chung quy không chạy thoát vận rủi.

Trương Nguyên Thanh lặng lẽ thở dài, "Đại sư, đã là báo thù, vì sao Linh Thác chưa tìm ngài?"

"Không tinh thông ảo thuật, dù là Bán Thần cũng không vào được chùa miếu của tôi." Vô Ngân đại sư tạm dừng ngắn ngủi, chậm rãi nói: "Thần Dạ Du bố cục sâu xa, cậu lại làm sao biết hắn không đang chuẩn bị đối phó tôi?"

Điều này cũng đúng… Trương Nguyên Thanh nhất thời không còn lời nào để chống đỡ.

Hắn nghĩ ngợi, nói: "Một sự kiện cuối cùng, đại sư, lúc các người quyết định thăm dò bí mật linh cảnh, có chuẩn bị trước máu cùng con nối dõi chứ?"

Vô Ngân đại sư khẽ gật đầu.

Trương Nguyên Thanh lập tức trở nên bất ngờ: "Vậy tôi có phải có thể hồi sinh cha tôi hay không?"

Linh Thác có thể sống lại, Trương Thiên Sư và Sở Thượng vì sao không thể?

"Ngày đó Sở Thượng dùng máu tươi cùng máu thịt của chúng tôi đắp nặn một phân thân, dùng để hồi sinh, phân thân này chúng tôi đều tự giao cho người mình tín nhiệm nhất." Vô Ngân đại sư nói:

"Tôi cũng không biết Trương Thiên Sư và Sở Thượng giao phân thân cho ai, sau khi Sở gia diệt môn, Mẫu Thần Tử Cung bị Binh Chủ giáo cướp đi, phân thân liền không có đất dụng võ. Cậu nếu có thể tìm được phân thân của hai người bọn họ, đoạt lại Mẫu Thần Tử Cung, tự có thể hồi sinh bọn họ."

Mắt Trương Nguyên Thanh đột nhiên sáng ngời, một dự cảm mãnh liệt hiện lên trong đầu:

Phân thân của Trương Tử Chân ở chỗ Trần Thục!

Sau khi phụ thân chết, Trần Thục quay đầu liền ném con trai về nhà mẹ đẻ, lấy danh nghĩa công tác đi xa hải ngoại, ngày lễ ngày tết mới trở về một lần.

Bây giờ nghĩ đến liền rất không hợp lý, bà ấy ra nước ngoài để làm gì? Lạ nước lạ cái.

Nếu chỉ là muốn kiếm tiền nuôi gia đình, lấy quan hệ của Trần gia ở Tùng Hải, bà ấy vẫn có thể tìm được một công việc tốt, nuôi gia đình sống tạm không chút khó khăn.

Bà ấy đây là mang phân thân của phụ thân ra ngoài lánh họa.

Cho nên cha mình còn có khả năng chết mà sống lại, chỉ cần có thể từ chỗ Binh Chủ giáo đoạt lại Mẫu Thần Tử Cung. Nếu có thể tìm được phân thân của Sở Thượng, như vậy cha của cung chủ cũng có hy vọng sống lại… Trương Nguyên Thanh hít sâu mấy hơi, bình ổn cảm xúc kích động trong lòng.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, có thể có khả năng một nhà đoàn viên.

“Tôi không có vấn đề nữa.” Trương Nguyên Thanh chắp hai tay, “Đa tạ đại sư thay tôi giải rất nhiều nghi hoặc quấy nhiễu đã lâu.”

“Đã là con cố nhân, không cần nói cảm ơn.” Vô Ngân đại sư trầm giọng nói: “Tháng Chín tôi sẽ vào linh cảnh một lần, ngắn thì mấy ngày, lâu là hơn tháng mới có thể trở về, trong khoảng thời gian này, mong chiếu cố khách sạn nhiều hơn.”

“Tôi nên làm như vậy!” Trương Nguyên Thanh nói.

Vừa dứt lời, cảnh vật trước mắt nhanh chóng biến hóa, tượng Phật, khung trang trí, ánh nến, cùng với bóng lưng nạp y màu xanh kia chậm rãi tiêu tán.

Hắn một lần nữa về tới căn phòng lớn.

Từng ánh mắt sắc bén đồng loạt nhìn qua.

Trương Nguyên Thanh vượt ở trước khi mọi người mở miệng, trầm giọng nói:

“Các vị, tôi biết các người có rất nhiều điều muốn hỏi, thực không dám giấu, tôi là con tư sinh thất lạc nhiều năm của đại

sư, hôm nay thay người mẹ đã mất nhiều năm kia của tôi, hướng ông ấy đòi cái công đạo.

“Đại sư vừa rồi đã sám hối, tôi đã tha thứ ông ấy.”

Từng ánh mắt sắc bén kia nhất thời trở nên dại ra.

Mọi người nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Viên lạnh lùng nói: “Không muốn nói thì đừng nói.”

Cô sau đó nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt đang trợn mắt cứng lưỡi, khuôn mặt trắng nõn giật một cái.

Người ngoài không hiểu biết Nguyên Thủy Thiên Tôn thì thôi, đứa nhỏ ngốc này thế mà cũng tin?

Mọi người cũng không phải người hiếu chuyện truy hỏi tới cùng, vừa nghe Tiểu Viên nói như vậy, liền không hỏi nữa.

Trương Nguyên Thanh ha ha một tiếng: “Ăn cơm ăn cơm, đến đến đến, Xung ca, chúng ta tiếp tục uống.”

Triệu Hân Đồng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại nhìn người khác, yên lặng cầm lên cặp sách treo ở ghế dựa:

“Tôi hôm nay xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều còn phải đi học, tạm biết các chú bác dì.”

Cô đeo ba lô nặng nề ở trước ngực, hai tay bảo vệ, đánh vòng eo nhỏ ra ngoài.

Trương Nguyên Thanh nhớ trước khi tới, túi sách của cô vẫn là rỗng tuếch.

Chương 1795: Thần Dạ Du sa ngã (3)

“Cơ tỷ tỷ” cũng xách lên cái túi nhỏ màu hồng, đeo trên vai, hướng về Trương Nguyên Thanh tung một cái hôn gió:

“Tỷ tỷ cũng phải đi làm rồi, tiểu ca, có rảnh liên thêm nha.”

Người khác đều cáo từ.

Thành viên đoàn đội này đến từ ngũ hồ tứ hải, có mấy người là ngồi máy bay tới, đều có việc riêng, cũng không tính ở Kim Sơn thị lâu.

Bọn họ mỗi người xách theo một cái túi xách nặng nề dung lượng lớn, lục tục rời khỏi.

Tiểu Viên và Trương Nguyên Thanh đứng dậy tiễn, Khấu Bắc Nguyệt cùng tiểu đệ của hắn thì ở lại thu thập cơm thừa canh cặn trên bàn.

Nhìn bọn họ mỗi người hoặc gọi xe, hoặc lái xe rời khỏi, Tiểu Viên thu hồi ánh mắt, đôi mắt tròn mà quyến rũ nhìn chằm chằm hắn, "Đã nói gì với đại sư?"

"Dù sao không phải cầu hôn!" Trương Nguyên Thanh nói lấy lệ.

Tiểu Viên sắc mặt lạnh lùng, quay đầu bước đi.

"Đừng đi đừng đi, chúng ta đến ghế nghỉ ngơi nói…"

Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập khi thu thập xong cơm thừa canh cặn, xách túi rác màu đen cỡ lớn xuống lầu, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ghế nghỉ ngơi sau quầy lễ tân ở đại sảnh.

Mà Tiểu Viên ngồi trên đùi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thối không biết xấu hổ nói nhỏ cái gì, Tiểu Viên toàn bộ hành trình mặt lạnh, lại tùy ý tay hắn ôm eo ăn đậu hũ.

Thấy hắn xuống, Tiểu Viên đứng bật dậy, đi đến bên quầy lễ tân, cúi đầu làm bộ thu thập vật phẩm.

Khấu Bắc Nguyệt lúc mang theo túi rác đi ngang qua quầy lễ tân, dùng sức "Hừ" một tiếng biểu đạt bất mãn, khi đi đến cửa khách sạn, lại dùng sức "Hừ" một tiếng.

"Hừ hừ hừ hừ hừ…"

Khấu Bắc Nguyệt dẫn theo tiểu đệ, một đường hừ hừ đi xa.

Trương Nguyên Thanh rời khỏi khách sạn Vô Ngân, lấy ra chìa khóa xe mở khóa cửa xe, ngồi vào ghế lái, cài dây an toàn.

Trước lấy ra điện thoại di động gửi tin nhắn báo bình an cho hai chị em Phó gia, Phó Thanh Dương trả lời một cái "Ừm" lời ít mà ý nhiều, Phó Thanh Huyên thì không đáp lại.

Group tiểu đội nhân vật chính có mấy chục tin chưa đọc, phần lớn là Hạ Hầu Ngạo Thiên và Tôn Miểu Miểu phun nhau online, mấy cái cuối cùng là Triệu Thành Hoàng @ hắn khi nào vào phó bản bang phái.

Ba người bọn Tạ Linh Hi đã thành công vượt qua ba phó bản bang phái, một cái cấp A, hai cái cấp B.

Nay ba người đều đã giai đoạn Siêu Phàm đại viên mãn, muốn tiến một bước nữa, nhất định phải tham gia phó bản giết chóc cuối năm.

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nhập tin nhắn:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Buổi sáng ngày mai tiến vào linh cảnh, mọi người chuẩn bị một phen."

Trả lời tin nhắn xong, hắn thấy trong danh bạ biểu hiện một cái "xin kết bạn", avatar người xin là một con mắt màu máu.

"Ma Nhãn Thiên Vương? Hắn làm sao biết tài khoản phần mềm chat của mình? Ồ đúng rồi, nhất định là Sợ Hãi đề cử mình cho hắn, chậc, thành phần tà ác trong danh sách bạn càng ngày càng nồng đậm rồi."

Trương Nguyên Thanh yên lặng đồng ý thỉnh cầu của Ma Nhãn.

Hắn rời khỏi phần mềm chat, gửi một tin nhắn cho Chỉ Sát cung chủ: "Đêm nay gặp một lần."

Tin tức Vô Ngân đại sư lộ ra cần trao đổi với cô gái này một phen, vốn đang muốn khởi binh vấn tội, nhưng về sua cẩn thận nhớ lại, Trương Nguyên Thanh phát hiện cung chủ chưa bao giờ nói linh hồn hắn xé rách là La Bàn Quang Minh tạo thành.

Cô nói Trương Tử Chân để lại cho mình một món đồ, mà đủ loại chứng cứ về sau chứng minh, mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh ở trong tay Trương Thiên Sư, là hắn theo lý thường cho rằng xé rách linh hồn chính là La Bàn Quang Minh.

Nhưng nếu không phải mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, lại sẽ là cái gì đây?

Đang lúc suy tư, điện thoại di động "Ting" một tiếng, Ma Nhãn gửi tin nhắn tới.

“Chuyển khoản”

Click vào xem, Ma Nhãn Thiên Vương chuyển cho hắn 500 tệ.

Trả, trả tiền rồi… Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh lập tức trở nên cổ quái.

Quan phương không phát cho ngươi cờ thưởng đạo đức danh dự, Nguyên Thủy Thiên Tôn ta là kẻ đầu tiên không phục!

Hắn thu hồi điện thoại di động, nổ máy, đánh vô lăng, lái xe rời khỏi khách sạn Vô Ngân.

…

Mười hai giờ đêm.

Quán cà phê đối diện văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, đẩy ra cửa thủy tinh bóng loáng như gương.

Chỉ Sát cung chủ váy đỏ như lửa đứng ở bên quầy, cúi đầu, hết sức chuyên chú pha cà phê, mái tóc như thác nước rủ xuống trên mặt.

“Gần đây tìm chị càng ngày càng thường xuyên, cái này cũng không phải là dấu hiệu tốt nha, cậu đã có bạn gái, không thể ỷ lại như vậy đối với chị.” Giọng nói của cô rất vui mừng, cùng với một chút đắc ý.

“Có chính sự nói với chị.” Trương Nguyên Thanh nhắc nhở cô đừng cợt nhả.

“Nói.” Chỉ Sát cung chủ cúi đầu pha cà phê.

“Tôi tựa như đã tìm được biện pháp hồi sinh lão phụ thân của hai ta.” Trương Nguyên Thanh nói.

Ấm nước “Coong” rơi trên mặt đất, nước nóng bắn lên váy của cô.

Chương 1796: Mời Anh Gà Đỏ (1)

Trương Nguyên Thanh đi đến bên cạnh váy đỏ, nắm cánh tay mảnh khảnh kéo cô đến một bên, “Chị xem chị, hạt cà phê thật tốt, thủy tẩy côi hạ đó, đàn bà phá của!”

Chỉ Sát cung chủ tóm ngược lại cánh tay hắn, đôi mắt dưới mặt nạ dập dờn như sóng nhìn chằm chằm hắn, giọng điệu vội vàng:

“Cậu đã tìm hiểu được tình báo gì? Nói mau!”

Trương Nguyên Thanh không chút hoang mang giãy thoát, “Có chút khát, làm cho tôi ly cà phê đi, a đúng rồi…”

Hắn nhéo nhéo cái cằm đường nét mềm mại mượt mà của cung chủ, “Tôi chán ghét cafe tinh khiết, Vanilla Latte*, 7 phần đường.”

Bây giờ đến lượt hắn nắm giữ chủ động.

Chỉ Sát cung chủ bình tĩnh nhìn hắn một cái, hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, “Ừm” một tiếng.

“Chị nên trả lời: Vâng, trai bao đại nhân!” Trương Nguyên Thanh sửa đúng.

“Chị có phải nể mặt cậu quá hay không?”

“Vậy tôi đi?”

“Mời ngài vào ngồi, trai bao đại nhân.”

“Ngoan!”

Vanilla Latte rất nhanh đã làm xong, Chỉ Sát cung chủ bưng cà phê, đánh vòng eo nhỏ, váy dài bay bay, đặt bộ mông đầy đặn mượt mà ở trên đùi Trương Nguyên Thanh.

Đã điều chỉnh tốt tâm tính, cô cười tủm tỉm nói:

“Trai bao đại nhân, cần chị đút cho cậu hay không?”

Trương Nguyên Thanh phát hiện dưới váy đỏ chui ra dây nhỏ mấp máy, trói chặt cẳng chân mình, nhất thời vẻ mặt hơi cứng đờ.

Cô gái này tâm lý trả thù thật mạnh, không biết đùa.

“Cung chủ tỷ tỷ, vừa rồi là nói giỡn, chúng ta nói chính sự đi.”

Hắn chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện.

Chỉ Sát cung chủ nhếch lên bờ môi đỏ mọng, nụ cười yêu dã quyến rũ, thanh âm cũng mềm mại đáng yêu tận xương, giống như Đát Kỷ dụ hoặc Trụ Vương, “Đàn ông có quyền thế, phải

học được như thế nào ôm nữ nhân ở trên ngai báu quyền lực, cũng phải học được nhấm nháp rượu ngon như thế nào, bởi vì chúng nó là thứ cụ thể hóa của quyền lực."

"Được rồi." Trương Nguyên Thanh uống một ngụm cà phê ngọt lịm, không kiên trì bảo cô về chỗ ngồi của mình, vào thẳng chủ đề:

"Tôi đã gặp Vô Ngân đại sư, hắn thừa nhận thân phận Ám Ảnh Song Tử của mình, nói với tôi chuyện cũ năm đó."

Lập tức mang những việc kia đại sư nói cho biết, thuật lại chi tiết cho cô.

Chỉ Sát cung chủ đeo mặt nạ, không nhìn thấy vẻ mặt, nhưng ánh mắt cô khi thì sắc bén, khi thì trầm ngâm, sau khi nghe được năm đó Tiêu Dao tứ tử đều lưu lại phân thân, ánh mắt cô nở rộ ra thần thái khó có thể miêu tả, lóe ra mừng như điên, kích động.

Chờ Trương Nguyên Thanh nói xong, Chỉ Sát cung chủ chậm rãi bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nói:

"Nhưng chị không biết phụ thân giao phân thân cho ai."

Cô gối đầu lên bả vai Trương Nguyên Thanh, "Có lẽ cho mẹ chị, nhưng bà ấy cũng trở về linh cảnh rồi. Cậu biết đó, linh cảnh hành giả một khi tử vong, tất cả mọi vật trong ô vật phẩm đều sẽ trở về linh cảnh."

Trương Nguyên Thanh từ trong giọng nói của cô nghe ra bi thương cùng bàng hoàng.

Thứ trở về linh cảnh, còn có thể tìm về sao?

Trong phó bản nguy cơ trùng trùng, phân thân không có ý thức máu thịt có thể sống sót ở trong phó bản?

Đáp án là phủ định.

"Nhưng có cái niệm tưởng là chuyện tốt." Cô thở dài một tiếng.

"Chị biết mẹ tôi mang theo phân thân của Trương Tử Chân không?" Trương Nguyên Thanh nói sang chuyện khác.

Chỉ Sát cung chủ rúc vào trong lòng hắn, lắc lắc đầu.

Cũng đúng, nếu cô biết Trần Thục mang theo phân thân của Trương Tử Chân, vừa rồi phản ứng sẽ không khoa trương như vậy. Trần Thục chưa nói cho cô, trái lại cũng dễ hiểu… Trương Nguyên Thanh nắm thật chặt cánh tay, ôm thân thể mềm mại nhuyễn ngọc ôn hương này vào trong lòng.

Trần Thục là người phụ nữ có tm Cơ có thủ đoạn, bà cũng cần cân nhắc Chỉ Sát cung chủ ở lại bản thổ có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không, do đó tiết lộ phân thân của chồng chuyện này.

Đây là bí mật lớn nhất của bà.

Trương Nguyên Thanh quá hiểu biết mẹ của mình rồi, tâm tư thâm trầm, ai cũng không tin, đối với ai cũng giấu, bề ngoài lạnh lùng, trong lòng bất thường cực đoan

Lúc này, Chỉ Sát cung chủ bỗng nhiên nói:

“Chị lo lắng một sự kiện.”

“Cái gì?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Chỉ Sát cung chủ thẳng lưng, nhìn hắn, “Nếu cậu là thủ lĩnh của Ám Dạ Mân Côi, sau khi Trương Tử Chân chết, cậu vì đạt được mảnh vỡ của La Bàn Quang Minh, cậu sẽ làm như thế nào?”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, nói: “Tôi sẽ không để ý tất cả điều tra người nhà của Trương Tử Chân, người thân bạn bè của hắn cũng không buông tha.”

“Nhưng Linh Thác không biết bối cảnh gia đình của Trương Tử Chân.” Cung chủ nói.

“Nhưng tôi và Trương Tử Chân là anh em, tôi biết giới bạn bè của hắn, tôi sẽ thử xuất phát từ trên người những bạn bè quan hệ tốt với hắn, ví dụ như, ví dụ như…” Trương Nguyên Thanh hít thở gấp gáp:

“Cẩu trưởng lão được ủy thác vườn bách thú.”

Chỉ Sát cung chủ nhẹ nhàng nắm tay hắn, dịu dàng nói: “Còn không?”

Chương 1797: Mời Anh Gà Đỏ (2)

Trong bàn tay mềm truyền đến ấm áp khiến nội tâm lạnh lẽo của Trương Nguyên Thanh đạt được một chút nhiệt độ, thanh âm của cô dịu dàng như người mẹ lẩm bẩm, xoa dịu cảm xúc của hắn.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi:

"Trương Tử Chân là Thần Dạ Du, nếu hắn có con nối dõi, lại vừa mới trở thành linh cảnh hành giả, vậy khẳng định là Thần Dạ Du, tôi sẽ chú ý chặt chẽ Thần Dạ Du quần thể này."

"Gần mười lăm năm nay, có Thần Dạ Du đặc biệt nghịch thiên hay không?"

"Có, Ma Quân."

"Kết cục của Ma Quân như thế nào?"

"…"

Trương Nguyên Thanh nói không ra lời, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt.

Ma Quân cùng Phán Quan Mắt Quỷ đồng quy vu tận chuyện này, có tin tức cấp bậc sâu hơn, cái này Trương Nguyên Thanh sớm biết được.

Lúc đó Ma Quân nửa bước chí cao, lại có thần khí khắc chế Chén Thánh Đọa Lạc, sao có khả năng đồng quy vu tận với Phán Quan Mắt Quỷ?

Trương Nguyên Thanh đã biết, trong người tham dự việc này, có vị nhân vật thần bí kia đầu tư Ma Quân, bây giờ nghĩ đến, thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi rất có thể cũng ở trong đó.

Cho nên Ma Quân là chết ở trong ván cờ cấp cao có Bán Thần tham dự?

Khớp rồi, mình trước đó đã rất kỳ quái, Ma Quân là Thần Dạ Du nửa bước chí cao, trình độ Quan Tinh Thuật đỉnh cấp, đã có sự chuẩn bị chi tiết, sao nói chết là chết. Nhưng nếu đối thủ là thủ lĩnh của Ám Dạ Mân Côi, liền hợp tình hợp lý.

Vị Bán Thần này là chủ tu Thái âm.

Ma Quân rất có thể chết ở trong bố cục của Linh Thác, đáng tiếc hắn không phải người Linh Thác muốn tìm, sau Ma Quân, Thần Dạ Du xuất sắc nhất chính là mình, mà mình thường

xuyên ra vào vườn bách thú, mình cùng đoàn đội của Vô Ngân đại sư lui tới chặt chẽ

“Nguyên Thủy cậu bị theo dõi rồi, rất có thể đã đặt mình trong ván cờ.” Cung chủ nhẹ nhàng nói.

Trương Nguyên Thanh nhịn không được ôm chặt cung chủ, thế giới là lạnh lẽo như thế, chỉ có thân thể nóng hầm hập mới có thể cho hắn ấm áp.

“Yên tâm.” Chỉ Sát cung chủ nâng mặt hắn, mím môi, nói: “Năng lượng của cậu vượt quá tưởng tượng của chính cậu, ít nhất cậu không phải một mình chiến đấu, nhưng điều cậu bây giờ phải làm là mau chóng tăng lên thực lực.”

Nhưng tôi không uống Red Bull… Trương Nguyên Thanh mua vui trong khổ, nghĩ.

Chỉ Sát cung chủ cười tủm tỉm nói:

“Cho nên cai phụ nữ đi, lập tức chia tay với Quan Nhã, phụ nữ sẽ chỉ ảnh hưởng tốc độ thăng cấp của cậu, nếu cậu không tiện mở miệng, chị thay cậu nói với Quan Nhã.”

Được lắm, ở chỗ này chờ tôi à… Trương Nguyên Thanh tức giận nói: “Không có tâm tình nói nhảm với chị.”

“Vậy không nói nữa, cậu ôm chị một cái.” Cô dịu dàng nói.

Quán cà phê đèn đuốc sáng trưng, ngoài phố màn đêm nặng nề, cửa sổ sát đất bóng loáng như gương chiếu ra bóng dáng hai người ôm nhau, váy đỏ như lửa, duy mỹ mà an tường.

…

“Đạo sư, tôi muốn sám hối, tôi là cặn bã, tôi không xứng với Quan Nhã tỷ.”

Sáng sớm hôm sau, sân thượng biệt thự nhà nghèo, Trương Nguyên Thanh cầm điện thoại di động khe khẽ nói nhỏ.

“Có phải lên giường với cô gái nào rồi hay không?” Trong thanh âm của Linh Quân lộ ra sự lười nhác, tựa như còn chưa rời giường.

“Cái đó thì không phải, năng lực ngự hạ (cai quản bên dưới) của tôi vẫn là rất mạnh.” Trương Nguyên Thanh thở dài, thành

khẩn cảnh tỉnh: “Nhưng tôi quả thật đã động lòng đối với cô gái khác.”

“Là cô gái nào thế?”

“Không phải một, là hai người.”

“Tiểu tử cậu…” Đầu kia điện thoại Linh Quân hít ngụm khí lạnh, “Cậu đợi một lát nha, tôi mặc quần áo, trên giường có người, không tiện nói chuyện.”

Đại khái ba phút sau, tiếng của Linh Quân xuyên thấu qua loa truyền đến:

“Tôi ở WC, đã dùng đạo cụ cách âm, chậc chậc, cậu không giống với tôi, tôi là lãng tử, theo đuổi là ‘Không cần thiên trường địa cửu’, chỉ cần ‘Từng có được’, các cô nương từng với tôi cũng là nghĩ như vậy, cho nên tôi có thể xuyên qua vạn bụi hoa không dính một chiếc lá, chưa bao giờ cô phụ ai.”

“Anh chính là tìm bạn tình ngắn hạn mà.”

“Thô bỉ!” Linh Quân phun hắn một câu, tiếp tục nói: “Tiểu tử cậu nếu động lòng đối với cô nương nào, vậy thì không chia tay được, nhưng cậu cũng không thể mở hậu cung nha, cậu lại không phải Bán Thần, cậu dựa vào cái gì mở hậu cung.”

—— Trước mắt ở bên ngoài mở hậu cung thu nhiều thê thiếp, đều là linh cảnh hành giả đời thứ nhất, nhân vật cấp Bán Thần.

“Đừng nói nhảm nữa, tôi có chút mê mang rồi.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Sinh viên vô dụng.” Linh Quân cười khẩy một tiếng: “Đơn giản là chọn một người yêu nhất thôi.”

“Tôi đều yêu cả.”

“Đều yêu chính là ai cũng không yêu.”

“Này này này, tôi gọi cho anh không phải để anh đến nói nhảm.”

“Vậy cậu nói xem, cậu yêu các cô ấy cái gì?”

“Quan Nhã mặt đẹp, dáng ngon, có kiến thức cùng tầm mắt của thiên kim nhà giàu, nhưng không có bệnh công chúa của

thiên kim nhà giàu, ở với cô ấy tôi luôn rất vui vẻ rất thả lỏng, mặc kệ tôi làm cái gì, cô ấy đều sẽ ủng hộ tôi.”

Chương 1798: Mời Anh Gà Đỏ (3)

“Ừm, là người vợ hiền không tệ.”

“Tiểu Viên tuổi hơi lớn một chút, nhưng hoàn mỹ phù hợp quan điểm chọn bạn đời của tôi, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, tôi đều sẽ có cảm giác động lòng, hơn nữa cô ấy đối với tôi tình sâu nghĩa nặng.”

“Hồng nhan tri kỷ tình sâu nghĩa nặng, quả thật không nên cô phụ, còn một người nữa thì sao?”

“Một người khác thì không nói nữa, cô ấy luôn tán tôi.”

“Nguyên Thủy à…” Linh Quân trầm ngâm một chút, “Từ góc độ sinh vật học mà nói, đàn ông đào hoa là thiên tính, truyền bá gien của mình là bản năng tiến hóa mấy ngàn mấy vạn năm, cái này giống phụ nữ thích tìm đàn ông có tiền, trên bản chất là đang tìm người nuôi, nuôi bản thân cùng con, tương tự là thiên tính sinh sản tiến hóa in dấu ở trong gien. Cậu không cần cảm thấy hổ thẹn cùng có cảm giác tội lỗi. Đương nhiên, thứ quá hiện thực quá chân thật, liền tỏ ra không đủ tốt đẹp, chúng ta không nói cái này…”

Hắn tạm dừng một chút, chậm rãi nói: “Muốn giải quyết vấn đề của cậu rất đơn giản, tôi hỏi cậu, cậu cùng Quan Nhã ở chung là ngang hàng sao?”

“Đúng vậy!” Trương Nguyên Thanh theo lý thường trả lời: “Người yêu đương nhiên là ngang hàng.”

“Đã là ngang hàng, cậu dựa vào cái gì muốn mở hậu cung chứ?” Linh Quân nói.

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

“Hoàng đế cùng các phi tử ngang hàng sao, đại lão gia cùng các thê thiếp cổ đại ngang hàng sao? Chính bởi vì không ngang hàng, cho nên mới có thể tam cung lục viện ba vợ bốn nàng hầu. Kẻ bao nuôi chính là thượng vị giả, người dựa vào kẻ bao nuôi, chính là hạ vị giả. Người cổ đại nhận thức quy tắc này, cho nên kẻ bao nuôi ở trong một gia đình có địa vị siêu

nhiên. Quy tắc này đến nay vẫn còn tồn tại, chẳng qua từ quy tắc mặt ngoài biến thành quy tắc ngầm.” Linh Quân nói:

“Tương lai của cậu không thể đong đếm, Chúa Tể chỉ là bước khởi điểm, có lẽ có một ngày có thể trùng kích Bán Thần cũng nói không chừng. Một vị Bán Thần cùng phối ngẫu giảng ngang hàng, bản thân đã không lý trí, cũng không phù hợp hiện thực khách quan.

“Lão cha ngựa giống kia của tôi sẽ giảng ngang hàng với một đám phi tử sao, lão tổ tông linh cảnh thế gia sẽ giảng ngang hàng với các phối ngẫu sao? Lui một bước mà nói, các đại lão có quyền thế kia trên xã hội, sẽ giảng ngang hàng với bà vợ già trong nhà sao?

“Mấu chốt là, chưa từng có ai phê bình loại hành vi bất bình đẳng này của bọn họ, vì sao? Đây là hiện thực, nói ra không dễ nghe, nhưng hiện thực chính là hiện thực. Ừm, nếu phối ngẫu cũng là Bán Thần, vậy bàn luận kiểu khác.

“Tương lai cậu thành Chúa Tể, thành Bán Thần, cậu nói cậu muốn mở hậu cung, Quan Nhã không đáp ứng, tin hay không bà mẹ tuổi rất lớn nhưng đặc biệt xinh đẹp kia của cô ấy nhảy ra đầu tiên áp chế cô ấy.”

Anh vì sao phải cường điệu “Tuổi rất lớn nhưng đặc biệt xinh đẹp”? Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm.

“Cậu phải học được áp chế Quan Nhã, áp chế Tiểu Viên, áp chế cô gái cậu không muốn nói ra miệng kia. Cậu là ngồi ở trên ngai báu quyền lợi, mà bọn họ chỉ có thể ngồi ở trên đùi cậu, nếu các cô ấy không ngồi, cũng chỉ có thể ngồi dưới đất.” Linh Quân nói:

“Vi sư hôm nay không giảng kỹ xảo tán gái với cậu, những thứ đó đều là hư ảo, hiện thực cùng chân lý mới là vĩnh hằng.”

Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra: “Tựa như hiểu rồi, nhưng lại không hoàn toàn hiểu.”

“Cậu là người thông minh, cậu đã hiểu, chỉ là không muốn tiếp nhận.” Linh Quân thản nhiên nói: “Cái này cần thời gian. Còn có việc gì không, người bao nuôi tôi đang kêu gọi tôi, thân là hạ vị giả, tôi cần đi phục vụ cô ấy.”

Tôi vốn còn muốn thảo luận một phen huyết hải thâm cừu của hai nhà chúng ta… Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Không có việc gì nữa."

Linh Quân tắt máy.

Trương Nguyên Thanh yên lặng quay về phòng ngủ, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, đó là Quan Nhã đang tắm rửa.

Buổi sáng phải vào phó bản bang phái, hắn mở ra giao diện bang phái, đưa vào ID "Anh Gà Đỏ", gửi lời mời.

So với phó bản linh cảnh, phó bản bang phái chỉ có hạn chế giai đoạn, không có hạn chế cấp bậc.

Siêu Phàm không thể tổ đội với Thánh Giả, nhưng Thánh Giả có thể tổ đội với Thánh Giả, cũng chính là nói, cấp 3 có thể dẫn cấp 1, cấp 6 có thể kéo cấp 4, đây là đặc điểm chỉ bang phái có.

Nhưng tương ứng, độ khó phó bản cũng sẽ đề cao.

Mặt khác, phó bản bang phái hạn chế nhân số cũng khác với phó bản linh cảnh bình thường.

Phó bản bang phái cấp 2 cần thành viên đạt tới 12 người mới có thể tiến vào, 12 người chính là mức cao nhất của nhân số tổ đội.

Mà phó bản linh cảnh bình thường, hạn chế nhân số trận doanh là không nhiều hơn sáu người.

"Hy vọng Tiểu Viên cùng Quan Nhã đừng đánh nhau ở trong phó bản, ừm, may mà mình chưa từng tán Tôn Miểu Miểu." Trương Nguyên Thanh nghĩ đến đây, bỗng nhiên vẻ mặt cứng đờ:

"A đúng, mình muốn hỏi Linh Quân chính là chuyện này, mà không phải lý luận kẻ cung ứng chó má gì cả."

Chương 1799: Mặc tông cơ quan thành (1)

Trương Nguyên Thanh chà chà mặt, khẽ thở dài.

Tối hôm qua sau khi tán gẫu xong với Chỉ Sát cung chủ, lòng hắn liền rối loạn.

Không phải vì bị cung chủ trêu đùa trái tim nhỏ bé, mà là bị Linh Thác dọa, sáng nay tỉnh lại vẫn có chút mất hồn mất vía.

Tuy trong lòng ôm một tia tâm lý may mắn, nhưng lý trí nói cho hắn, trong bàn cờ của Linh Thác, tuyệt đối có một quân cờ tên là "Nguyên Thủy Thiên Tôn".

Cũng không biết quân cờ này khi nào bắt đầu giết.

…

Hoa Đô, Hắc Long xã.

Trong đại sảnh treo tấm biển mạ vàng, mùi thơm hải sản theo làn sương nóng hôi hổi tràn ngập.

Một già một trẻ ngồi ở bên bàn tròn cổ hương cổ sắc ăn cháo.

Người trẻ tuổi đi dép xỏ ngón, áo thun cùng quần cộc, ngũ quan bình thường, chiều cao bình thường, bưng bát sứ, phát ra tiếng sụp soạt.

Ông lão mặc quần áo luyện công màu đen, tóc hoa râm thưa thớt, ăn mặc giống như giang hồ danh túc trong phim võ thuật.

Hai người đều là Hỏa Sư, đều chiều cao bình thường, ngũ quan bình thường, cho nên trong phân bộ Hoa Đô vẫn luôn truyền lưu tin đồn nhảm Anh Gà Đỏ là con tư sinh của Tương Bạo trưởng lão.

Luận tuổi, Tương Bạo trưởng lão có thể làm ông nội Anh Gà Đỏ, lão cũng quả thật coi Anh Gà Đỏ như cháu nội đối đãi, không, so với cháu nội ruột thịt còn coi trọng hơn.

Cha của Anh Gà Đỏ trước kia là tiểu đệ tâm phúc của Tương Bạo trưởng lão, thay hắn chắn đao đi bán muối rồi.

Tương Bạo trưởng lão liền dẫn Anh Gà Đỏ theo bên người bồi dưỡng, chờ Anh Gà Đỏ trưởng thành, tính tình càng ngày càng giống Tương Bạo trưởng lão, sau đó trở thành Hỏa Sư.

Tương Bạo trưởng lão rất hài lòng đối với người trẻ tuổi một tay bồi dưỡng lên này, điều bất mãn duy nhất chính là gã Hỏa Sư này không quá thông minh, học xong cấp 2 liền bỏ học.

Tuy đã học cấp 2, trình độ văn hóa chân thật nhiều nhất lớp 7*.

Bản thân Tương Bạo trưởng lão cũng không thích đọc sách, cảm thấy đọc sách chẳng tác dụng quái gì, nhưng đến trên người hậu bối, vẫn hy vọng bọn họ có thể trở thành người văn hóa.

“Gần đây xã đoàn tiền lời thế nào?” Tương Bạo trưởng lão giọng điệu uy nghiêm.

“Cảm ơn hạng mục a gia (ông) cho.” Anh Gà Đỏ nhếch miệng: “Cái đệch, thực con mẹ nó thích.”

Tương Bạo trưởng lão vung bàn tay một phát, “Mày con mẹ nó đừng cả ngày cái đệch cái đệch, một câu cái đệch có thể đi khắp thiên hạ? Cái đồ không thể đưa ra khỏi cửa, mất mặt xấu hổ.”

Anh Gà Đỏ bị đánh liền nhận sai, “Rõ rồi a gia, cháu về sau chú ý, ngài hỏi lại một lần nữa.”

“Gần đây xã đoàn tiền lời thế nào?”

Tương Bạo trưởng lão quả thật rất thương yêu đứa cháu nội không có huyết thống này.

Anh Gà Đỏ vỗ đùi: “Khẳng định tốt nha, quả thực thu nhập của chị em tiệm ban đêm —— càng ngày càng tăng.”

“…” Tương Bạo trưởng lão một chưởng đập hắn xuống gầm bàn.

“Hai đứa cháu nội của ta đều là Thanh Hoa Bắc Đại, sao mày lại không nên thân?”

“Có thể là bởi vì, hai người bọn họ không phải ngài nuôi lớn?”

“… Lão tử hôm nay phế mày.”

“Đừng đánh nữa đừng đánh nữa, a gia, Nguyên Thủy Thiên Tôn mời cháu gia nhập bang phái của hắn.”

Tương Bạo trưởng lão xắn tay áo lên, đang định thi triển một bộ Hàng Long Thập Bát Chưởng ở trên người đứa cháu nội không có huyết thống này, nghe vậy, không khỏi gián đoạn chiêu mở đầu.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn mời cháu gia nhập bang phái của hắn?” Ông lão nhíu mày.

Anh Gà Đỏ liên tục gật đầu:

“Tối qua đã gửi tin nhắn cho cháu biết, nói bang phái còn thiếu một người mới có thể mở ra phó bản bang phái, muốn kéo cháu đi vào góp đủ số, cùng nhau vào phó bản thăng cấp, sau này nếu muốn rời khỏi bang phái, bất cứ lúc nào cũng có thể.

“Hôm nay tìm a gia ăn cháo, chính là muốn hỏi ý kiến ngài một chút.”

Anh Gà Đỏ chỉ là không quá thông minh, nhưng không phải kẻ ngốc, gia nhập bang phái đối với linh cảnh hành giả mà nói, là chuyện cực kỳ trọng đại, nghiêm túc.

Hắn rất thưởng thức Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho rằng là có thể thổ lộ tình cảm, nhưng hắn cũng đại biểu cho Tương Bạo trưởng lão, nay Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc tội tổng bộ, như vậy gia nhập bang phái “Người Chết Trở Về”, ở trong mắt một số người nào đó của tổng bộ, chính là Tương Bạo trưởng lão công khai ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bản thân Anh Gà Đỏ không sao cả, nhưng không thể không cân nhắc lập trường của Tương Bạo trưởng lão.

Tương Bạo trưởng lão một lần nữa ngồi trở lại bên cạnh bàn, bưng bát húp cháo, nói:

“Tiểu Từ à, cậu thấy thế nào?”

Trong sảnh còn có một người trung niên âu phục giày da đứng đó, là thư ký của Tương Bạo trưởng lão, chủ yếu thay lão xử lý công việc phân bộ, nghề nghiệp là Kiếm Khách.

Ở trong cao tầng của Ngũ Hành minh, lãnh đạo Hỏa Sư thích tìm Thám Báo làm thư ký, một mặt là hỏa khắc kim, khống chế có ưu thế trời sinh, tiếp đó chính là Thám Báo tính phục tùng mạnh, tính kỷ luật mạnh, hơn nữa sâu sắc lý trí, vừa lúc bù lại chỗ thiếu hụt trên tính cách của Hỏa Sư.

Chương 1800: Mặc tông cơ quan thành (2)

Mà thư ký cùng lãnh đạo thuộc loại quan hệ nước lên thì thuyền lên, trời sinh buộc chặt, lãnh đạo cần tiền, thư ký liền nghĩ mọi biện pháp kiếm tiền, lãnh đạo muốn ăn cá muối, thư ký sẽ chuẩn bị Hải Thiên Thịnh Diên*. Lãnh đạo muốn lâm hạnh nữ cấp dưới, thư ký sẽ cố gắng dẫn mối.

Nếu thư ký bản thân là nữ, vậy bớt việc, nháy mắt lao đầu dâng hiến.

Thư ký Từ đứng ở một bên chậm rãi đi lên, khom người nói nhỏ:

"Trưởng lão, ngài năm trước ở trên vấn đề kinh phí, chỉ vào thư ký của Đế Hồng đại trưởng lão mắng chửi một trận, lúc cuối năm, lại chống đối Kim trưởng lão. Năm nay trên hội nghị tổng bộ, ngài trước mặt mọi người biểu đạt bất mãn đối với tổng bộ, nói tướng ở bên ngoài lệnh vua có điều không theo, ám chỉ bọn họ quản quá nhiều."

"Tôi không ám chỉ, tôi là nói rõ." Tương Bạo trưởng lão hùng hồn nói.

Thư ký cười khổ một tiếng: "Tôi nghe bạn bè làm việc ở tổng bộ nói, trong Thập lão, có người muốn thay thế ngài đi, bọn họ cho rằng ngài không phục tùng tổ chức, không tuân thủ kỷ luật của tổ chức. Lúc mấu chốt này, tôi không đề nghị ngài nhấc lên quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, người sáng mắt đều nhìn ra được hắn đã đắc tội tổng bộ, mà minh chủ là không quản chuyện."

Thư ký dừng một chút, bổ sung nói: "Với lại, minh chủ chống lưng cho hắn, nhưng sẽ không chống lưng cho ngài."

Tương Bạo trưởng lão "sụp soạt" húp cháo: "Con người hắn thế nào?"

Thư ký Từ nói: "Tôi bây giờ thay ngài thu thập tư liệu của hắn, trong năm phút đồng hồ bảo người ta đưa tới."

Tương Bạo trưởng lão khoát tay: "Không cần thiết, Gà Đỏ, cháu thân với tiểu tử kia, cháu nói."

"Tiểu tử đó đặc biệt giảng nghĩa khí. Ồ không, tiểu tử đó quả thực là Quan nhị gia chuyển thế nghĩa bạc vân thiên, Tần Cối tái sinh cáo già." Anh Gà Đỏ kiêu ngạo ưỡn ngực, "A gia,

cháu nói như vậy, có đủ văn nhã hay không, đủ có văn hóa hay không?"

Cậu mang Quan nhị gia cùng Tần Cối bày cùng một chỗ, Nhạc Phi hắn đồng ý sao? Thư ký Từ lắc đầu bật cười.

"Vậy thì gia nhập." Tương Bạo trưởng lão nói.

Thư ký Từ ngẩn ra, vẻ mặt nhất thời đọng lại, hắn đi lên vài bước, nhíu mày nói: "Trưởng lão, cân nhắc nha, thời kỳ đặc thù, đừng gây thêm rắc rối."

Tương Bạo trưởng lão khoát tay: "Gà Đỏ, lăn lộn giang hồ quan trọng nhất là cái gì?"

"Đương nhiên là nghĩa khí rồi ~" Anh Gà Đỏ nói tiếng Quảng lưu loát: "Người lăn lộn ở giang hồ, thứ nhất phải không có lỗi với đại lão, thứ hai phải không có lỗi với anh em, thứ ba không thể đụng vào chị dâu."

Tương Bạo trưởng lão nhìn về phía thư ký Từ: "Rõ chưa?"

Thư ký Từ cười khổ một tiếng: "Không quá rõ."

"Cho nên cậu không có tố chất lăn lộn xã đoàn, cũng chỉ làm thư ký cho lão tử." Tương Bạo trưởng lão vừa sụp soạt húp cháo, vừa tùy ý nói:

"Lão tử 16 tuổi ra ngoài lăn lộn, có thể sống đến bây giờ, dựa vào không phải giỏi đánh đấm, là nghĩa khí! Lão đậu của Gà Đỏ thay tôi chắn đao, là vì hắn giảng nghĩa khí."

Anh Gà Đỏ vỗ bàn: "A gia nuôi lớn cháu, cũng là bởi vì a gia giảng nghĩa khí."

Thư ký Từ nhíu nhíu mày, thử nói: "Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn giảng nghĩa khí, sẽ không bạc đãi Gà Đỏ?"

"Huynh đệ giảng nghĩa khí là có thể đổi mạng, điều này so với cái gì cũng quan trọng hơn, đúng không a gia." Anh Gà Đỏ nói: "Chúng ta lăn lộn giang hồ, chỉ xem nghĩa khí."

"Lần sau loại chuyện này đừng hỏi ta."

"Vâng a gia, vậy cháu hôm nay vào phó bản luôn."

"Húp cháo húp cháo, trời sập xuống cũng phải chờ húp xong cháo."

…

Vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh đứng ở dưới vòi hoa sen, hưởng thụ dòng nước mạnh mẽ ập tới, giọt nước lạnh như băng cọ rửa ở trên người, dọc theo cơ bắp to lớn chảy xuống, giống như cũng cọ rửa đi bực bội cùng bất an trong lòng.

“Phù~”

Hắn ngẩng đầu lên, tùy ý nước lạnh giội lên khuôn mặt, nâng lên ngón tay gõ lên trán, mở ra Mặt Trắng âm hiểm giả dối.

“Mình khẳng định ở trên bàn cờ của Linh Thác, hắn đến nay còn chưa ra tay, nói rõ thời cơ chưa tới, năm đó Ma Quân cũng bình an tấn thăng Chúa Tể cảnh, hơn nữa là Chúa Tể cấp 9.”

Đây là chuyện tốt, nói rõ Linh Thác chưa chắc sẽ ở giai đoạn Thánh Giả đối phó hắn, hắn còn có thời gian.

Nhưng tương tự cũng là chuyện xấu, bởi vì Ma Quân cũng Chúa Tể đỉnh phong rồi, vẫn khó thoát khỏi kết cục ngã xuống.

“Thái Nhất môn chủ cũng là người biết tình huống, Linh Thác nhằm vào Ma Quân, vị Thần Dạ Du mạnh nhất đương thời kia sao có khả năng xem nhẹ Ma Quân. Bây giờ Linh Thác nhằm vào mình, trong bàn cờ của Thái Nhất môn chủ, khẳng định cũng có ‘Nguyên Thủy Thiên Tôn’ quân cờ này, Linh Thác cùng môn chủ là quan hệ cha hiền từ con hiếu thảo, như vậy môn chủ chính là ô dù của mình, ít nhất là đối tượng có thể mượn sức, đây là chuyện tốt.”

Chương 1801: Mặc tông cơ quan thành (3)

“Mảnh vỡ La Bàn Quang Minh quả thật không ở trên người mình, Vô Ngân đại sư từng kiểm nghiệm, cái này cũng là chuyện tốt.”

“Lúc Ma Quân chết, người thần bí kia đầu tư hắn có mặt ở đó, anh Binh chuyển giao di sản Ma Quân cho mình, người thần bí không có khả năng không biết, như vậy, hắn khẳng định đang

âm thầm chú ý mình, đây cũng là trợ lực của mình, hắn rốt cuộc là ai?"

Các loại ý niệm lần lượt hiện lên, đầu óc nhanh chóng xử lý tin tức.

Cân nhắc đi cân nhắc lại, Trương Nguyên Thanh ra kết luận, dưới tình huống các bên đấu sức, hắn tạm thời là an toàn.

Hắn giống như là con kiến của thế giới 2 chiều, kiêu ngạo lao ngang lao dọc, nhưng thật ra ở đỉnh đầu hắn, một đám nhân loại chiều không gian cao hơn đang lạnh lùng quan sát con kiến nhỏ yếu này.

Đầu ngón tay của nhân loại sớm hay muộn sẽ ấn xuống, ở thời điểm bọn họ cảm thấy thời cơ thỏa đáng.

Cho nên, tạm thời an toàn, nhưng một khi thời cơ đến, chính là cấp Bán Thần, sát cơ khủng bố.

"Cứt chó, đột nhiên nhớ cuộc sống buổi tối mỗi ngày chơi game với dì trẻ, đêm khuya vắng người làm nghệ nhân, tuy mỗi ngày đi học buồn tẻ vô vị, nhưng tốt xấu gì cũng thoải mái."

Trương Nguyên Thanh khẽ thở dài một tiếng.

Hắn ngay cả thời gian cùng Quan Nhã yêu đương hẳn hoi cũng không có, đi dạo phố, du lịch, xem phim các hoạt động tình lữ vốn nên có này, đều là có thể chém thì chém, có thể giảm liền giảm.

Chỉ có thể đến buổi tối mới bồi thường cô thật tốt, nói một ít lời tâm tình. Cũng sắp biến thành bạn tình rồi.

Chuyện này là thế quái nào!

Lẩm bẩm thì lẩm bẩm, vẫn phải trở về hiện thực, hắn tắt đi vòi hoa sen, bọc khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm, click vào danh sách thành viên bang phái.

"Ồ, Anh Gà Đỏ tên ngu ngốc kia sao còn chưa nhận lời mời?"

Quan Nhã ngồi đối diện hắn ở bên cạnh bàn chà lau trường kiếm nói.

"Bạn của anh chính anh không rõ sao?" Quan Nhã tức giận nói.

Cô đã thay quần áo chiến đấu tinh xảo ngắn gọn, giày bộ đội kiểu nữ, quần bộ đội rằn ri, áo ba lỗ màu xanh lục đậm, áo khoác Nano loại ngắn có một chút công năng phòng ngự.

Cao gầy gợi cảm lại tư thế oai hùng hiên ngang, phối với dung mạo con lai tinh xảo cùng tóc uốn xoăn, cực kỳ xinh đẹp.

"Ồ, sao em còn trang điểm, em là vào phó bản, không phải tranh nhau khoe sắc." Trương Nguyên Thanh nói.

Quan Nhã nhất thời lộ ra nụ cười lạnh nguy hiểm: "Đương nhiên là đi gặp hậu cung của anh."

"Đừng giọng điệu kỳ quái, anh cũng chưa thành Bán Thần đâu, lấy đâu ra hậu cung." Trương Nguyên Thanh không cẩn thận nói ra lời trong lòng.

Ở trước khi Quan Nhã dựng thẳng lông mày lá liễu, phát giận, hắn bế bạn gái lớn hơn vài tuổi đến trên bàn, điên cuồng mổ một trận, gọi tỷ tỷ tốt lão bà tốt, trong lòng Quan Nhã vui vẻ, hừ hừ vài tiếng, liền tha cho hắn.

Cô trước giờ tương đối cưng chiều người bạn trai tuổi còn nhỏ này.

…

Group tiểu đội nhân vật chính phấn đấu.

"Triệu Thành Hoàng: Khi nào vào phó bản? Anh Gà Đỏ kia tựa như chưa vào bang phái."

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Vừa rồi đã hỏi, hắn nói húp cháo trần nữa, trời sập xuống cũng phải chờ húp cháo xong."

"Tôn Miểu Miểu: Người Hoa Đô chính là thích lãng phí thời gian ở trên loại chuyện không có ý nghĩa này."

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Đó là cô chưa từng xem tư liệu của Tương Bạo trưởng lão, xem qua là biết chấp niệm của bọn họ đối với trà chiều lớn bao nhiêu. Tôi gần đây tra một chút bối cảnh của Anh Gà Đỏ, hắn từ nhỏ mất cha, là theo Tương Bạo trưởng lão phân bộ Hoa Đô lớn lên, tôi liền nhân tiện tìm hiểu một phen Tương Bạo trưởng lão."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Nói rõ!"

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Tương Bạo trưởng lão mấy năm trước tham dự bao vây tiễu trừ một tên Chúa Tể Linh Năng hội, mắt thấy sắp bao vây tiễu trừ thành công, hắn đột nhiên rời khỏi chiến đoàn, nói cho mấy vị trưởng lão quan phương: Đã đến giờ trà chiều.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Sau đó liền đi uống trà chiều.”

“Tôn Miểu Miểu: Ha ha ha, Thiên Hạ Quy Hỏa anh thế mà còn biết kể chuyện, thành công chọc cười tôi rồi.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Đây là sự thật.”

Trong group nhất thời một mảng im lặng tuyệt đối.

Hỏa Sư làm việc không đáng tin như vậy sao? Trương Nguyên Thanh đối với Anh Gà Đỏ kẻ dở hơi này có lý giải khắc sâu, lúc Nhai Sơn Chi Hải, mạng cũng sắp không còn rồi, còn nhớ canh gà của gã.

Đi theo ông lão như vậy lớn lên, hắn không ở lúc đánh boss dừng lại nói phải làm một bát canh hải sản, đã là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Lúc này, linh cảnh truyền đến tiếng nhắc nhở—— Anh Gà Đỏ gia nhập bang phái.

“Tôn Miểu Miểu: Anh Gà Đỏ đến đây, Nguyên Thủy, mau kích hoạt phó bản bang phái.”

Trương Nguyên Thanh trả lời một cái “Ừm”, rời khỏi group chat, mở ra giao diện bang phái, lựa chọn tạo phó bản.

“Ting! Linh cảnh đang tạo, xin chờ đợi”

“Linh cảnh bang phái tạo xong.”

“Đánh số: 039, Mặc tông cơ quan thành.”

Chương 1802: Thông Linh Sư này nhất định là bạn gái cậu nhỉ? (1)

“Cấp bậc độ khó: S”

“Loại hình: Nhiều người (loại tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến: Điều tra rõ nguyên nhân Mặc tông diệt vong.”

“Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào.”

“Giới thiệu linh cảnh số 039: Mặc tông cơ quan thành là tiên môn tiếng tăm lừng lẫy tây nam, tổ sư khai tông lập phái hoạt động ở đời Đường, một thân cơ quan thuật truyền thừa từ Tiên Tần Mặc gia. Giang hồ đồn đãi Mặc tông đạt được một món bảo vật thượng cổ lưu truyền tới nay, ai có bảo vật này sẽ đạt được thiên hạ”

“Phó bản cấp S, thật đúng là ngoài dự liệu, trong tình lý nha.” Quan Nhã thở dài, “Lão nương qua phó bản cấp A là đánh bạc tính mạng rồi, cái phó bản cấp S này cũng không biết có thể còn sống trở về hay không.”

“Đừng nói lời ủ rũ!” Trương Nguyên Thanh vỗ một cái ở bên mông nàng, “Không phải bảo em trước khi vào phó bản, tìm em họ thích lấy đức thu phục người kia của em đòi bảo bối sao?”

“Anh muốn đi tự mình đi.” Quan Nhã gắt hắn một trận, “Thứ tốt hắn có thể sẽ không cho em, nhưng nhất định sẽ cho anh.”

Người này có một món đạo cụ cực phẩm của Thám Báo, đã tặng cho Phó Thanh Dương. Phó Thanh Dương có thứ tốt cũng luôn nghĩ tới hắn.

Rốt cuộc ai mới là chị họ, ai mới là bạn gái?

Trương Nguyên Thanh liền hề hề mấy tiếng: “Ai bảo em là rác rưởi chứ.”

“Trương Nguyên Thanh anh muốn chết à.” Quan Nhã thẹn quá hóa giận, nâng thủ phách hắn một cái con dao.

“Suỵt, đừng gọi tên thật, sẽ bị Linh Hi nghe lén được.”

“Được rồi, đạo cụ kia của nó trả giá là sau mỗi lần sử dụng, ù tai mười lăm phút đồng hồ, bình thường sẽ không sử dụng.”

“Làm sao em biết?”

“Lúc làm nhiệm vụ em từng mượn dùng.”

Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng, mở ra phần mềm chat, lập mới một cái group lâm thời, kéo toàn bộ các Thánh Giả của bang phái vào trong group, bao gồm Ryo Asano ở Nhật.

—— Vì thuận tiện liên hệ với tổ chức, cô chuyên môn tải phần mềm nói chuyện phiếm bản tiếng Trung.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Các vị, tin tức phó bản bang phái thấy rồi chứ, rất bất hạnh, phó bản đầu tiên giai đoạn Thánh Giả là cấp S. Cân nhắc đến cấp bậc của tôi, trình độ nguy hiểm của phó bản có thể nghĩ mà biết, ai muốn rời khỏi, bây giờ có thể nói."

Phó bản cấp S là phó bản ngay cả chính hắn cũng không bảo đảm sinh mệnh.

Các Thánh Giả trong bang phái, trừ Hạ Hầu Ngạo Thiên, người khác đều là cấp 4, vào phó bản phiêu lưu rất cao.

Phó bản linh cảnh không được chọn, nhưng phó bản bang phái có thể lùi bước, trong group đều là bạn bè, bạn gái, đối tượng ái muội cùng đối tượng có thể là ái muội.

Cho nên Trương Nguyên Thanh cần thiết nhắc nhở một lần.

"Triệu Thành Hoàng: Tôi đã hướng ông báo cáo, nếu tôi chết ở trong phó bản, ông sẽ không tìm cậu gây phiền toái, đây là lựa chọn của chính tôi."

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tôi không cần hướng gia tộc báo cáo, giá trị kinh nghiệm của tôi 89%, nếu có thể vượt qua phó bản cấp S lần này, liền có thể thuận lợi tấn thăng cấp 6."

"Anh Gà Đỏ: @ Hạ Hầu Ngạo Thiên, cậu đương nhiên không cần báo cáo, gia tộc của cậu cũng lười quản cậu. Giá trị kinh nghiệm của tôi là 77%, nếu có thể vượt qua phó bản bang phái cấp S, tháng này lại qua một lần linh cảnh một người nữa, tôi liền cấp 5 rồi."

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: @ Anh Gà Đỏ, anh không biết nói chuyện thì ngậm miệng, nhìn xem Thiên Hạ Quy Hỏa, cùng là Hỏa Sư, sao chênh lệch to lớn như thế?"

"Anh Gà Đỏ: Nói lời thừa, hắn là sỉ nhục của Hỏa Sư, có thể giống nhau sao?"

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Nếu phải vứt bỏ đầu óc, tôi tình nguyện mình là sỉ nhục.”

“Anh Gà Đỏ: Cậu có ý tứ gì, cậu có phải ám chỉ tôi không có đầu óc hay không? Muốn đánh nhau sao?”

“Tôn Miểu Miểu: Hắn là nói thẳng.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đều con mẹ nó câm miệng cho lão tử!”

Thật là, Anh Gà Đỏ vừa đến, trường hợp liền mất khống chế… Trương Nguyên Thanh bằng vào uy vọng bang chủ của mình, ổn định cục diện.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Không có ai rời khỏi sao? Ryo Asano, cô có phải không biết tiếng Trung hay không?”

“Ryo Asano: Tôi biết, Nguyên Thủy-kun, tôi cũng muốn thăng cấp, hơn nữa tôi tin tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể dẫn chúng tôi thuận lợi thông quan, kính nhờ (cúi đầu)”

“Anh Gà Đỏ: Cậu nói người Nhật này thực thú vị, động cái là cúi đầu.”

“Tôn Miểu Miểu: Tinh thần cung tượng vẫn là đáng giá khẳng định (cười).”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Chữ có phải nhầm rồi hay không?”

“Tôn Miểu Miểu: Không gõ nhầm mà.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Ồ, cô đang châm chọc người Nhật, tin hay không cô ấy phun cô nước thải hạt nhân đầy mặt!”

Ryo Asano yên lặng đọc trộm, cảm nhận được ác ý thật sâu đến từ bạn bè nước khác.

Nhưng lại không dám ở trong group cãi nhau với bọn họ, chỉ có thể ở trong lòng vụng trộm mắng một tiếng: Ba ka (ngu ngốc) ~

Trải qua một phen trao đổi, trong group không có ai rời khỏi, Hạ Hầu Ngạo Thiên và Tiểu Viên giống nhau, chỉ thiếu một cái phó bản yêu cầu cao độ là có thể thăng cấp. Anh Gà Đỏ thì có hi vọng thông qua phó bản cấp S, đẩy giá trị kinh nghiệm tới đỉnh phong của cấp bậc trước mặt.

Chương 1803: Thông Linh Sư này nhất định là bạn gái cậu nhỉ? (2)

Người khác là bước vào giai đoạn sau của cấp bậc đó.

Một phó bản cấp S, ít nhất có thể tiết kiệm cho bọn họ hai tháng thời gian.

Về phần bản thân Trương Nguyên Thanh, hắn bây giờ là 7% giá trị kinh nghiệm, thuộc về cấp 6 sơ kỳ, nếu có thể tăng giá trị kinh nghiệm lên tới 90% trở lên, thực lực cứng của hắn sẽ tăng gấp đôi.

Hai âm thi cấp 6 lưu trữ ở trong Mũ Đỏ Nhỏ là có thể bắt đầu luyện rồi.

Một người, năm âm thi cấp 6, còn không tính linh phó.

Trong cấp 6 còn có ai là đối thủ của hắn?

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Nếu không có ai rời khỏi, vậy có chút hạng mục chú ý, tôi ở trong group nói rõ một lần. Vì an toàn sinh mệnh của mọi người, mời mang đạo cụ, tài liệu giai đoạn Chúa Tể lấy ra, đừng đặt ở ô vật phẩm. Đừng nghĩ lợi dụng bug, linh cảnh sẽ không cho chúng ta cơ hội, một khi mang theo vật phẩm giai đoạn Chúa Tể, sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho đoàn đội."

Hắn câu này chủ yếu là nói với đội ngũ địa cung.

"Anh Gà Đỏ: Lấy đâu ra vật phẩm giai đoạn Chúa Tể, thứ đồ chơi đó muốn mua cũng không mua được phải không."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Không có tốt nhất, chuẩn bị một phen, mười giờ tiến vào phó bản bang phái."

Bây giờ là chín rưỡi, hắn cần cho đám người Thiên Hạ Quy Hỏa một chút thời gian gửi đạo cụ.

Đáng giá nhắc tới, Trương Nguyên Thanh đã mang tài liệu cấp Chúa Tể, thẻ thể nghiệm Ngũ Hành Chi Loạn giao cho Phó Thanh Dương, để hắn hỗ trợ bảo quản.

Trước mắt đạo cụ cấp Chúa Tể duy nhất trên người là "Đai Ngọc Thanh Đế", chẳng qua đạo cụ này hạn chế cực lớn, thú hóa tăng phúc không thể vượt qua giai đoạn.

Tương lai Trương Nguyên Thanh tấn thăng Chúa Tể, sử dụng đai ngọc này, vẫn như cũ có thể được tăng phúc, nhưng bây giờ hắn là Thánh Giả cảnh, sau khi thú hóa nhiều nhất đạt tới cấp 6 đỉnh phong.

“Bàn Xoay âm Dương của anh xin được chưa?” Quan Nhã hỏi.

Trước khi phó bản sinh thành, hai người ngay trong đêm khuya từng thảo luận nhỡ đâu ghép đến phó bản cấp S nên làm cái gì, vì bảo đảm tỷ lệ sinh tồn của đoàn đội, đầu tiên là “bỏ đi Chúa Tể hóa” .

Tiếp theo là chuẩn bị thêm một ít đạo cụ cực phẩm giai đoạn Thánh Giả, trong đó còn có Bàn Xoay âm Dương cùng Thánh Anh.

Trương Nguyên Thanh lúc trước trả lại Bàn Xoay âm Dương, từng có ước định với phân bộ Hoài Hải, có thể mượn Bàn Xoay âm Dương ba lần, phân bộ Hoài Hải đã đáp ứng, nhưng đã tăng thêm một điều kiện: Cần Phó Thanh Dương cho phép.

Phó Thanh Dương đương nhiên cho phép, hướng tổng bộ đệ trình xin sử dụng.

Nhưng tổng bộ chặn lại đơn xin, cũng chưa nói từ chối, nhưng mỗi lần Tiền công tử gọi cho tổng bộ, nhận được câu trả lời thống nhất là: Đang đi lưu trình, xin kiên nhẫn chờ đợi!

Chính là ghê tởm ngươi, chính là chặn ngươi.

Đi lưu trình có thể là vài ngày, cũng có thể là mấy tháng, thậm chí vài năm.

“Xin được rồi, Phó Thanh Dương cuối cùng tìm lão đại phân bộ Hoài Hải, lấy danh nghĩa Phó gia, tặng cho phân bộ Hoài Hải 80 triệu phí tài trợ, hắc, thỉnh cầu trong cùng ngày đã xuống đến rồi.” Trương Nguyên Thanh cười lạnh nói: “Tiền này nhắm chừng đã bị phân bộ Hoài Hải cùng một ít người của tổng bộ chia đều rồi.”

Nghe vậy, Quan Nhã nhíu mày, một số người nào đó của tổng bộ và phân bộ Hoài Hải, tương đương là lợi dụng quyền lực trong tay, hung hăng làm thịt Phó Thanh Dương một khoản.

80 triệu, có thể mua một món đạo cụ cực phẩm, tuy quá nửa là có tiền cũng không có ai bán.

“Anh và Phó Thanh Dương đều không phải loại người chịu được thiệt thòi, đã nghĩ trả thù như thế nào chưa?” Quan Nhã nói.

Trương Nguyên Thanh cười tà mị: “Bàn Xoay âm Dương này đến chỗ anh, muốn cầm về không dễ dàng như vậy, chờ ra khỏi phó bản, anh sẽ nói cho phân bộ Hoài Hải, Bàn Xoay âm Dương…”

Hắn vỗ tay “Bốp”: “Mất rồi!”

Quan Nhã nhăn mặt nhíu mày: “Chủ ý tồi gì vậy, phân bộ Hoài Hải có thể đáp ứng? Tổng bộ có thể đáp ứng?”

“Yên tâm, lúc trước ký hiệp nghị, giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, một khi mất đi Bàn Xoay âm Dương, phân bộ Hoài Hải phải thu hồi mọi thứ đã cho anh, cùng từ tổng bộ xóa đi một lần công huân cấp A của anh.” Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“50 triệu tiền mặt, một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, công huân cấp B. Công huân tùy tiện lấy, nó đối với anh ý nghĩa đã không lớn, anh cũng đã xé rách da mặt với tổng bộ, anh cần công huân làm gì?”

“Đạo cụ phẩm chất Thánh Giả anh không thiếu, về phần 50 triệu tiền mặt sao, hắc, anh đã đăng ký căn nhà này đến danh nghĩa lão đại, số dư thẻ ngân hàng không nhiều nữa, cũng đã đổi thành tiền mặt.”

“Đòi tiền là không có, cùng lắm thì định tính anh thành nợ xấu, mỗi tháng từ trong tiền lương của anh trừ đi một số tiền trả nợ, nhưng anh sẽ để ý những thứ này? So với Bàn Xoay âm Dương, những thứ này đều không tính là chuyện.”

Chương 1804: Thông Linh Sư này nhất định là bạn gái cậu nhỉ? (3)

“Anh cũng thật âm hiểm.” Quan Nhã nhéo nhéo mặt bạn trai.

“Người âm hiểm là em trai em, đây là chủ ý của hắn, ác nhân tự có ác nhân trị.” Trương Nguyên Thanh hừ hừ nói: “Bọn họ đã không để ý võ đức, thì chớ trách chúng ta lừa gạt, đến đánh lén, ăn bao nhiêu, hết thảy đều phải nôn ra.”

Khi nói chuyện, đã mười điểm sáng.

Trương Nguyên Thanh mở ra giao diện bang phái, click “Mặc tông cơ quan thành”.

Bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở quen thuộc, sau khi đọc giây 30, cảnh vật trước mắt nổi lên gợn sóng, trở nên mơ hồ.

Một đợt “ánh sóng nhộn nhạo” mông mông lung lung, ngay sau đó, hình ảnh tiếp cận bình tĩnh, trời xanh mây trắng cùng non xanh nước biếc chiếu vào mi mắt.

Trương Nguyên Thanh phát hiện mình đang ở một đường hẹp quanh co, trước người là rừng cây rậm rạp, phương xa là dãy núi mênh mang uốn lượn như rồng, phía sau đồng hoang mọc cỏ xanh phập phồng, điểm xuyết rải rác hoa dại muôn hồng nghìn tía.

Bên người là Quan Nhã, chỗ xa nữa là Tiểu Viên, Thiên Hạ Quy Hỏa, Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Anh Gà Đỏ cùng Ryo Asano.

Tổng cộng chín người.

“Chào các bạn! Lại gặp mặt rồi.”

Anh Gà Đỏ dẫn đầu triển khai kết giao nhiệt tình, lần lượt bắt tay với đám người Tôn Miểu Miểu.

—— Thiên Hạ Quy Hỏa không quan tâm hắn.

Anh Gà Đỏ lại chạy tới nhiệt tình bắt tay với Ryo Asano, “Thì ra là em gái xinh đẹp như vậy, bộ dạng rất nhu thuận, làm quen một lần, Hoa Đô Anh Gà Đỏ, người Hoa Đô bọn anh tương

đối thu mình, em gái Asano có bạn trai chưa, anh giới thiệu một người cho em."

Thiên Hạ Quy Hỏa thản nhiên nói: "Bộ dáng nhiệt tình đó của cậu như là đến từ đông bắc."

Anh Gà Đỏ không để ý tới hắn chút nào, vui vẻ chạy đến trước mặt Tiểu Viên, vừa cảm khái cô xinh đẹp lạnh lùng, vừa lớn tiếng nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, người này chính là Tiểu Viên nhỉ? Thông Linh Sư kia trong phó bản Ngũ Hành Chi Loạn phản bội trận doanh vì cậu? Ai u, quả thật xinh đẹp, có phải bạn gái cậu hay không?"

Tiểu Viên lạnh lùng liếc hắn một cái, sau đó nhìn về phía Quan Nhã, nói: "Bạn gái thật ở bên kia kìa."

Không khí đột nhiên trầm mặc một phen.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Quan Nhã.

Nụ cười hào sảng của Anh Gà Đỏ ngượng ngùng ở trên mặt.

Quan Nhã tự nhiên thoải mái mỉm cười, "Chào anh, tôi tên là Quan Nhã, bạn gái của Nguyên Thủy."

"A cái này… Xin chào xin chào, Ha ha ha, ha ha ha" Anh Gà Đỏ cười vài tiếng xấu hổ.

Gã thối tha này, rõ ràng đã có bạn gái, còn ái muội với Thông Linh Sư, còn, còn thường xuyên đùa giỡn mình… Tôn Miểu Miểu tức giận phình má, mặt nhất thời dài như cái bơm.

Sao lại mang bạn gái và đối tượng ái muội cùng nhau kéo vào phó bản, quá mức không khôn ngoan… Thiên Hạ Quy Hỏa âm thầm nhíu mày, thao tác thiểu năng như thế, không giống chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ làm ra, đổi thành Hạ Hầu Ngạo Thiên hoặc Anh Gà Đỏ, trái lại là bình thường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu tử này, ánh mắt tìm bạn gái thật ra rất tốt, nhưng hắn sao có thể để hai cô gái chạm trán chứ, hắn cho rằng mình là nam chính trong tiểu thuyết sao? Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm thấy kẻ này không biết trời cao đất rộng, không có số mệnh nhân vật chính, lại mắc bệnh của nhân vật chính.

Hắn nhân vật chính này còn chưa tìm hồng nhan tri kỷ đây, tuy hắn cảm thấy mình cũng không cần phụ nữ loại sinh vật phiền toái này.

Lúc này, mọi người đồng thời thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting! Mời ở trước khi trời tối đến Mặc tông. “

“Khụ khụ khụ…” Trương Nguyên Thanh thuận thế đánh vỡ không khí xấu hổ, mặt không đổi sắc nói:

“Nhiệm vụ phụ tuyến đã có, trước khi trời tối đến Mặc tông, nói rõ Mặc tông cách chúng ta không xa, nhưng cũng không gần, tôi đi đỉnh núi phụ cận tìm xem.”

Hắn hướng ánh mắt về dãy núi trùng điệp, “Mọi người ở tại chỗ chờ.”

Nói xong, lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả màu xanh thẳm, hai tay nhấn xuống một cái, ở trong cuồng phong “vù vù”, bay qua rừng cây, bay về phía dãy núi xa xa.

Nhìn bóng lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh chóng bay đi, mọi người ăn ý hiện lên ý nghĩ giống nhau: Hắn chuồn rồi!

Trời xanh như tẩy, đám mây giống như kẹo bông đọng lại ở bầu trời.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu quan sát, tán cây tươi tốt giống tấm thảm màu xanh lục trải ra, bao phủ địa mạo.

Hắn rất nhanh đến đỉnh một ngọn núi gần nhất, vòng quanh đỉnh núi trùng điệp phi hành, trong quá trình đó hạ xuống mấy lần, làm hết thời gian chờ phục hồi kỹ năng phi hành.

Nửa giờ sau, không có thu hoạch, hắn trở lại trong đội ngũ.

“Chưa thấy có kiến trúc di chỉ.” Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

Nói xong, hắn liền thả lỏng đầu óc, chờ đợi các đồng đội phân tích.

Người đang ngồi đây ai cũng là nhân tài, tuy nói chuyện không dễ nghe như hắn, nhưng đầu óc là tốt.

Quả nhiên, sỉ nhục của Hỏa Sư chưa bao giờ làm người ta thất vọng, trầm ngâm nói:

“Tòa thành cơ quan của Mặc tông sẽ không quá xa, quá xa một ngày không tìm thấy. Nhưng nếu cho chúng ta một ngày thời gian, muốn tìm được cửa vào, chỉ sợ phải tốn một phen công phu, hẳn là ngay tại vùng núi này.”

Mạch suy nghĩ lập tức rõ ràng.

Chương 1805: Mở cửa (1)

“Vậy phải tìm cửa vào như thế nào?” Anh Gà Đỏ không hiểu liền hỏi, theo thói quen thả trôi đầu óc.

Quan Nhã đang muốn nói chuyện, chợt thấy đồng hoang phía sau xuất hiện một nông phu dắt trâu, mắt lập tức sáng lên, thản nhiên nói:

“NPC đây không phải là tới rồi sao?”

Trương Nguyên Thanh dẫn các đội viên chạy qua.

Nhìn thấy một đám người mặc áo quần lố lăng chạy về phía mình, nông phu bị dọa giật mình, nắm dây cương chạy trở về.

“Đại thúc chậm đã!”

Trương Nguyên Thanh chặn đứng đường lui.

“Các, các người là ai?” Nông phu hoảng sợ đánh giá bọn họ.

“Chú từng nghe nói tòa thành cơ quan Mặc tông chưa?” Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề nói.

Nghe vậy, nông phu biến sắc hẳn, bịch một tiếng quỳ xuống, thanh âm thê lương: “Đừng, đừng đưa tôi đi nơi đó, van cầu các vị đại gia, đừng đưa tôi đi nơi đó.”

Đối mặt phản ứng khoa trương của thôn phu, Trương Nguyên Thanh cùng các đồng đội nhìn nhau, vẻ mặt ôn hoà nói: “Lão bá, ông đừng sợ, chúng tôi sẽ không thương tổn ông, chỉ là muốn hỏi một ít tình huống.”

Nông phu mắt điếc tai ngơ, chỉ là không ngừng dập đầu:

“Quân gia, quan gia, đại gia, tiểu nhân chỉ là kẻ chăn trâu, van cầu các người, đừng đưa tôi đi nơi đó.”

Kế tiếp, mặc kệ đám người Trương Nguyên Thanh hỏi cái gì, nông phu trước sau một bộ thấp thỏm lo âu tư thái, chỉ để ý dập đầu cầu xin tha thứ, khó có thể câu thông.

Chẳng lẽ NPC này cần ám ngữ, khẩu hiệu đặc biệt để kích hoạt? Đám người Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

“Này, chú!” Anh Gà Đỏ nhịn không được, túm áo nông phu, xách hắn ở giữa không trung, hùng hổ nói:

“Hỏi ông đó, ông là điếc hay mù? Tự nói với mình nữa, tin hay không lão tử một mồi lửa đốt chết ngươi đó.”

Nói xong, hắn giơ đao tay, “Xẹt” một tiếng, đao tay dâng lên ngọn lửa tươi sáng, phát ra nhiệt độ cao nóng rực.

“Mặc tông ngay tại vùng núi đó! Trong truyền thuyết, chỉ cần xuyên qua rừng rậm phía trước, tới điểm cuối, liền có thể nhìn thấy Mặc tông có các tiên nhân sinh hoạt.” Nông phu chỉ dãy núi phương xa, nhanh chóng khai ra.

Vậy đã khai rồi… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái, hắn theo bản năng cho rằng, trong phó bản cấp S thu hoạch tin tức cần phương pháp cùng trí tuệ.

Nghĩ như vậy, hắn nhìn đám người Thiên Hạ Quy Hỏa một cái, phát hiện biểu cảm nhỏ của mọi người đều không khác biệt lắm.

“Xuyên qua mảng rừng rậm này là tới?” Anh Gà Đỏ nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía các đồng đội phía sau, nhắc nhở: “Tôi sâu sắc phát hiện không thích hợp.”

“Không cần sâu sắc cũng có thể phát hiện không thích hợp.” Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn chằm chằm thôn phu, sắc mặt nghiêm túc, hỏi:

“Ông vừa rồi đang sợ cái gì? Đừng mang ông đi vào trong đó, trong núi có gì nguy hiểm sao?”

Đao tay phát ra nhiệt độ cao tạo ra tác dụng đe dọa rất tốt, nông phu nơm nớp lo sợ trả lời:

“Trong núi là nơi các thần tiên ở, đương nhiên nguy hiểm. Cánh rừng này cũng rất nguy hiểm, từ nhỏ trưởng bối trong thôn đã bảo chúng tôi rời xa cánh rừng này, bởi vì người đi vào đều chết ở bên trong.”

“Các thần tiên Mặc tông không thích bị quấy rầy, cho nên ở trong rừng an bài yêu quái gác.”

“Vài năm trước, có người Kim tới nơi này, nói là muốn vào núi, bọn họ bắt rất nhiều thôn dân dẫn đường, nhưng đều không trở về. Sau lục tục lại có người Kim tới đây, chết hết ở bên trong.”

“Người Kim.” Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày: “Bây giờ là niên hiệu gì?”

Nông phu vẻ mặt ngây dại.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cười nhạo nói:

“Anh hỏi thôn phu sơn dã một chữ cũng không biết về niên hiệu? Anh không có bệnh chứ? Chẳng qua hắn đã nhắc tới người Kim, vậy hẳn là thời kì Nam Tống.”

Tôn Miểu Miểu nhao nhao lên tiếng: “Trong giới thiệu phó bản đề cập, Mặc tông đạt được một món bảo vật thượng cổ lưu truyền tới nay, ai được bảo vật này được thiên hạ. Người Kim phái binh tới Mặc tông, mục đích không cần nói cũng biết.”

Sau đó, bọn họ hỏi chi tiết truyền thuyết về rừng rậm, cùng với nhân số, các nhóm người Kim tiến vào rừng rậm.

Sau khi đuổi đi thôn phu, mọi người thấp giọng thảo luận.

“Người Kim đến đây ba lần, toàn quân bị diệt, nhưng chưa chắc là chết ở trong rừng, cũng có khả năng chết ở tòa thành cơ quan.” Thiên Hạ Quy Hỏa mở đầu, nói:

“Chúng ta cần một vật hi sinh vào cánh rừng dò mìn, làm rõ nguy cơ bên trong.”

Nói xong, hắn nhìn về phía ba vị Tinh Quan.

Loại chuyện này chỉ có Thần Dạ Du mới có thể làm được.

“Không cần phiền toái như vậy!” Anh Gà Đỏ vỗ ngực, “Tôi trực tiếp một mồi lửa đốt cánh rừng này.”

Thấy không có ai phản đối, Anh Gà Đỏ lập tức nâng hai tay, ngưng tụ ra một quả cầu lửa đường kính 3 mét, sóng khí nóng bức thổi quét mọi người liên tục lui về phía sau.

Hắn lao nhanh vài bước, ra sức ném ra quả cầu lửa.

"ẦM!"

Quả cầu lửa nổ tung ở trong khu rừng rậm rạp, bốc lên ánh lửa chói mắt cùng khói đặc, nhưng rất nhanh đã bình ổn, thế lửa chưa cháy lên.

Chương 1806: Mở cửa (2)

"Phóng hỏa đốt núi không thể thực hiện được." Trương Nguyên Thanh nói: "Nếu đơn giản như vậy, người Kim đã sớm một cây đuốc đốt sạch ngọn núi này."

Mọi người đều vẻ mặt bình tĩnh, đối với chuyện quả cầu lửa không thể điểm hỏa rừng rậm không có gì kinh ngạc.

Anh Gà Đỏ trợn tròn mắt: "Các người là đều đã đoán được phải không?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên cười nhạo nói: "Cái này không phải chuyện rõ ràng sao?"

Anh Gà Đỏ nhất thời có chút mất hứng, "Vậy vì sao không nhắc nhở tôi?"

Bởi vì anh là Hỏa Sư mà… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút: "Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất kiểm nghiệm chân lý."

Anh Gà Đỏ lúc này mới lộ ra nụ cười: "Tiểu tử cậu nói chuyện đúng là làm người ta thoải mái."

Tiểu Viên vẫn luôn yên lặng không lên tiếng rốt cuộc mở miệng, giọng lạnh nhạt: "Đừng lãng phí thời gian nữa."

Trương Nguyên Thanh lập tức lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, vung ra hai âm thi, một cái là người đẹp tóc dài mặc quần bò màu xám, áo thun màu đen, một cái là người trung niên tiều tụy âm trầm lạnh lẽo.

Người trước là Ngân Dao quận chúa, người sau là một âm thi cấp 4 đạt được từ quỷ thành.

—— Đáng giá nhắc tới, Ngân Dao quận chúa đeo bên hông một cái hầu bao, trong tay cầm một cái loa nhỏ.

Cô vừa xuất hiện, liền giơ lên cái loa nhỏ, "Các vị giang hồ hảo hán, tại hạ Ngân Dao, Đại Minh quận chúa, hạnh ngộ hạnh ngộ."

"Cái đệch!" Anh Gà Đỏ kinh hô một tiếng: "Cô ấy có thể nói chuyện? Cô ấy không phải âm thi sao?"

Đôi mắt yêu dị màu đỏ tươi của Ngân Dao quận chúa nhìn về phía Anh Gà Đỏ:

"Tôi vẫn luôn có thể nói chuyện, lần trước ở trong học viện Tần Phong anh nói xấu Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyên chọn âm thi xinh đẹp, có sở thích bất lương, tôi còn chưa tìm anh tính sổ đâu."

"A cái này… Chào cô chào cô…" Anh Gà Đỏ lại xấu hổ.

Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu cũng ngây cả người, vẻ mặt đầy kinh ngạc, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy âm thi có ý thức của mình.

Chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn khống chế âm thi cấp 4 kia đi về phía rừng rậm phía trước, Tôn Miểu Miểu vội vàng gọi lại:

"Ài, cậu ngươi muốn dùng âm thi cảnh giới Thánh Giả dò đường?"

"Có vấn đề gì?" Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại.

Cậu là phá gia chi tử sao! Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng lộ ra vẻ mặt giống nhau như đúc.

Triệu Thành Hoàng nói:

"Để tôi dò đường đi."

Không cho phân trần, lấy ra rương đồng xanh nặng nề, nắp hộp "rầm rầm" mở ra, phía sau Triệu Thành Hoàng nổi lên một cái bóng u ám mặc trường bào rách nát.

U linh nâng tay, đầu ngón tay vươn ra sợi dây nhỏ đen sì, chui vào rương đồng xanh.

Một tượng binh sĩ đen sì, lóe ra hào quang kim loại từ trong rương nhảy ra, ở u ảnh thao túng hạ, cất bước chân cứng ngắc, rầm rầm rầm đi về phía rừng rậm.

“Phạm vi hành động của tượng binh sĩ là ba trăm mét, chúng ta cần vừa thăm dò vừa tiến lên.” Triệu Thành Hoàng nói.

Thừa dịp sức chú ý của mọi người tập trung ở trên thân tượng binh sĩ, Trương Nguyên Thanh ghé sát vào Ngân Dao quận chúa, thấp giọng nói:

“Ai bảo cô mang theo nó đi ra.”

“Tôi cảm thấy nó đáng yêu.” Ngân Dao quận chúa vén lên áo thun của Trương Nguyên Thanh, nhét cái loa nhỏ vào trong bụng hắn, như vậy thanh âm sẽ nhỏ chút.

“Tôi cảm thấy vẻ mặt cô viết muốn gây chuyện.” Trương Nguyên Thanh hạ giọng, cả giận nói: “Cô lúc trước nhìn thấy nó, cũng không phải là cảm thấy như vậy, cô thiếu chút nữa giết tôi, cô hẳn là biết lai lịch của nó.”

“Tiền nhiệm chủ nhân của nó lúc trước dùng nó ghi lại một đống ô ngôn uế ngữ mắng tôi, tôi mấy ngày hôm trước đã nói, tôi muốn đập nát nó, bây giờ nó ngoan rồi, là cái đạo cụ thức thời.” Ngân Dao quận chúa nói.

Đang nói, Triệu Thành Hoàng bỗng nhiên trầm giọng nói:

“Tượng binh sĩ chặt đứt liên hệ với tôi rồi.”

Trương Nguyên Thanh theo tiếng nhìn lại, sợi dây nhỏ đen sì kia từ đầu ngón tay bóng ma vươn ra đã đứt, vô lực rủ xuống.

“Bên trong tình huống gì vậy?” Thiên Hạ Quy Hỏa vội hỏi.

“Là thụ yêu*.” Triệu Thành Hoàng nói: “Trong mảng rừng rậm này khắp nơi đều là thụ yêu, chúng nó tập kích tượng binh sĩ của tôi, chiến lực đại khái ở khoảng cấp 4, số lượng rất nhiều, phương thức công kích là đòn vật lý.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên sờ cằm, nói:

“Thụ yêu à, hơn nữa là thụ yêu kháng lửa rất cao, tượng binh sĩ trong năm phút đồng hồ đứt kết nối, rừng rậm quy mô lớn như vậy, số lượng thụ yêu đại khái là mười mấy mét một cây, nếu xông vào, băng qua rừng rậm chỉ sợ phải trực diện mấy

trăm thụ yêu công kích, cho dù có đạo cụ trị liệu, phòng ngự, chỉ sợ cũng phải giảm quân số."

"Nguyên Thủy, cậu nên ra mặt rồi."

Đã thử ra "thân phận" cùng thủ đoạn công kích của kẻ địch, vậy thì dễ xử lý rồi.

Trực tiếp xuất động Nguyên Thủy Thiên Tôn là được.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của đám người Tiểu Viên, Trương Nguyên Thanh chậm rãi cởi áo thun cùng quần, chỉ còn một cái quần đùi màu đen.

Chương 1807: Mở cửa (3)

Ryo Asano và Tôn Miểu Miểu kinh hô một tiếng, hoảng hốt dời ánh mắt đi.

Quan Nhã và Tiểu Viên thì chưa có phản ứng.

"Giúp tôi bảo quản tốt!"

Trương Nguyên Thanh vốn muốn ném quần áo cho Quan Nhã, nghĩ một chút, ném cho Anh Gà Đỏ.

Sau đó, hắn từ ô vật phẩm lấy ra Đai Ngọc Thanh Đế, bước vào rừng rậm.

"Soạt soạt."

Hắn giẫm lá rụng phủ kín mặt đất, tiến vào rừng rậm.

Vừa tiến vào cánh rừng, ánh sáng liền lập tức ảm đạm đi, tầng tầng lớp lớp tán cây che mất ánh mặt trời.

Trương Nguyên Thanh cẩn thận tiến lên, quan sát thực vật xung quanh.

Cây cối nơi này đều tráng kiện cao lớn, nhỏ nhất cũng phải một người ôm, thân cây và cành đen sì, bề mặt bóng loáng, giống như phủ một tầng màng kim loại chống nước chống cháy.

Những cái cây này hẳn là giống đặc thù, đáng tiếc trong đội ngũ không có Mộc Yêu, không thể phổ cập khoa học cho

chúng ta… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ, đấm thẳng một phát lên thân cây bên cạnh.

Rắc, thân cây theo tiếng mà gãy.

"Không phải thụ yêu."

Hắn tiếp tục đi về phía trước, đi gần năm phút đồng hồ, nhìn thấy phía trước dựng đứng một cái cây to ba người ôm.

Dưới cây đặt nằm ngang một bức tượng binh sĩ đen sì, thân thể nặng trịch ép vào bùn đất mềm xốp, chỉnh thể hoàn hảo không tổn hao gì.

Nó hẳn là đã bị hao tổn, nhưng đặc tính của Tức Nhưỡng đã giao cho nó năng lực "tái sinh".

Nói tới, Tức Nhưỡng của Hoàng Thái Cực còn ở chỗ mình, gã này cũng không quản. Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nhớ tới chi tiết này.

Tới gần tượng binh sĩ, hắn lại nhìn thấy một đống xương gãy, xương sườn, xương đùi, đầu lâu các thứ.

Người bình thường tử vong, hài cốt là hoàn chỉnh, nhưng những xương cốt này phân tán đầy đất, càng thêm giống thức ăn trên bàn ăn, máu thịt ăn sạch, xương cốt vứt tùy tiện.

Trừ xương cốt, hắn còn nhìn thấy mũ giáp tổn hại cùng mấy thanh đao rỉ sắt.

"Những thứ này hẳn là hài cốt quân Kim lưu lại, lá rụng có dấu vết bị lật ra, là Triệu Thành Hoàng điều tra?"

Ý nghĩ này vừa hiện lên, Trương Nguyên Thanh chợt thấy mắt cá chân căng thẳng, cúi đầu nhìn, hai cái rễ như cổ tay cuốn lấy mắt cá chân.

Ngay sau đó, tiếng sột soạt vang lên, trong tầng tầng lớp lớp tán cây lao ra mấy cái dây leo mềm mại dẻo dai, mang theo lá cây, trói gô hắn.

Đồng thời, trên thân cây bóng loáng của cái cây to kia phía trước nứt ra hai con mắt tối tăm ẩn sâu, cùng với một cái lỗ thủng răng nanh đan xen.

Rễ lùi về trong lòng đất, dây leo thì kéo Trương Nguyên Thanh, đưa hắn về phía lỗ thủng trên thân cây.

Trương Nguyên Thanh lập tức kích hoạt kỹ năng "thú hóa", ngoài thân mọc ra lông đen to cứng, hình thể cất cao, đầu to ra tròn trịa đi, trên đầu mọc ra cái tai tròn.

Trong khoảnh khắc hóa thành một con gấu đen cao 2 mét, dây leo trói chặt hắn ở lúc biến thân đã bị hình thể tăng vọt giật đứt.

"GRRR!"

Gấu đen nhe răng rít gào, nước miếng dọc theo hàm răng trắng nhởn rỏ xuống, cả mảng rừng cây đều run rẩy ở trong tiếng gầm gừ.

Nó đứng thẳng lên, chi trước dùng sức đẩy, thân cây không sợ lửa đốt không sợ lôi điện, không thể phá vỡ theo tiếng mà gãy, vết nứt thân cây tựa như con mắt, lỗ thủng hàm răng đan xen theo đó khép kín.

Gấu đen sau đó bắt đầu xung phong ở trong rừng rậm, đẩy đổ một rồi lại một cái cây to.

Thụ yêu cường đại ở trước mặt nó, nhỏ yếu giống như cỏ dại tùy ý giẫm đạp.

Ngoài rừng rậm, đám người Quan Nhã nghe phương xa truyền đến tiếng sụp đổ "Rầm" cùng gấu đen rít gào thật lớn, trong lòng thế mà lại dâng lên cảm giác an toàn mãnh liệt.

"Động tĩnh thật lớn, chậc chậc, Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, lúc trước cùng nhau ở Nhai Sơn Chi Hải tổ đội, hắn vẫn là kẻ yếu nhất kia." Anh Gà Đỏ cảm khái nói:

"Hai ba tháng thời gian, so với chúng ta đều lợi hại hơn rồi."

So với chúng ta đều lợi hại hơn rồi… Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Quan Nhã tự tay dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn vào quan phương, Tiểu Viên từng là đại lão Thánh Giả cảnh, Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng khi đấu lôi đài từng bắt nạt Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hạ Hầu Ngạo Thiên tự xưng là nhân vật chính đều trầm mặc.

"Ồ, các người sao đều không nói lời nào vậy?" Anh Gà Đỏ nhìn bọn họ.

Không có ai để ý đến hắn.

Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ, "Bọn họ chê anh miệng tiện!"

Anh Gà Đỏ ngẩn ra: "Tôi nói sai cái gì sao?"

Hắn tức giận nói: "Các người là phân biệt vùng miền, khinh thường người Hoa Đô phải không?"

Vẫn không có ai để ý đến hắn.

Ngân Dao quận chúa ghé cái loa nhỏ đến bên tai hắn, nhỏ giọng nói: "Bọn họ kỳ thị anh."

"…"

Cuối rừng rậm là một vách đá lởm chởm, trên vách đá khảm một cánh cửa đá cao 3 mét.

Trên cửa đá có khắc một phù điêu bát quái, Càn Khôn Chấn Khảm Ly các thể chữ gồ lên.

Trương Nguyên Thanh sắc mặt trắng bệch ngồi bệt dưới đất, nói:

"Cánh cửa này không mở ra được, hẳn là cần chìa khóa riêng mới được, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, kế tiếp liền giao cho các người."

Chương 1808: Tiết dụng minh quỷ (1)

Sau khi thú hóa đau đớn cơ bắp xé rách, đứt gân gãy xương còn đang tra tấn hắn, không nỡ sử dụng Thanh Đế Trường Sinh Thuật cùng sinh mệnh nguyên dịch, kỹ năng tự lành của Quyền Trượng Sơn Thần hiệu quả không lớn, liền chỉ có thể cứng rắn chịu đựng.

Quan Nhã đại khái là muốn ở trước mặt Tiểu Viên thể hiện ân ái, lúc vừa tới, thấy bộ dạng thê thảm này của Trương Nguyên Thanh, vội vàng đấm chân bóp vai, thiếu chút nữa đấm hắn qua đời ngay tại chỗ.

Bị Trương Nguyên Thanh rưng rưng mắng một trận "chim cút", liền tức giận không để ý tới hắn nữa.

Lúc này đang đứng ở trước cửa, cùng đám người Tôn Miểu Miểu quan sát cửa đá.

“Bí quyết mở cửa hẳn là ở trên bát quái đồ, nếu nhớ không lầm, phương diện này là sở trường của Học Sĩ.” Quan Nhã nói.

Tôn Miểu Miểu quay đầu, “Hạ Hầu Ngạo Thiên, giao cho anh, Mặc gia cơ quan thuật hẳn là tổ chức Học Sĩ làm chủ.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhíu mày:

“Là lĩnh vực của Học Sĩ không sai, nhưng thứ đồ chơi này tựa như một cái khóa điện tử, tôi là thợ mở khóa, nhưng tôi chỉ có thể phá khóa, phá giải mật mã khóa điện tử cùng mở khóa là hai việc khác nhau.”

“Cậu chính là không làm nổi.” Anh Gà Đỏ vẫn chưa hấp thụ giáo huấn, vẫn nhanh mồm nhanh miệng như cũ.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên bỗng cúi đầu, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm cái nhẫn ngón cái đen sì kia trên ngón cái, tựa như đang lắng nghe thanh âm gì.

Vài giây sau, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ nói:

“Ai nói tôi không xử lý được, bát quái đồ trên cửa, thật ra là Bát Quái Phong Môn Trận thời đại Tiên Tần lưu truyền tới nay, dựa theo tuyến đường chính xác đưa linh lực vào có thể mở khóa, đơn giản!”

Nói xong, hắn ấn loạn một chập ở trên chữ phù điêu, sau đó ấn xuống Thái Cực Ngư* trung ương.

Chỉ nghe cửa đá chấn động “Ầm ầm”, chậm rãi hướng một bên trượt ra.

Sau cửa đá không phải lòng núi tối đen âm u, mà là một hành lang ánh nến lay động.

Hành lang có dấu vết đục đẽo rõ ràng, không phải tự nhiên hình thành, mặt tường bằng phẳng dính vết máu màu đỏ sậm.

Mà ở cửa hành lang, thi cốt trải đầy đất.

Hành lang bề rộng chừng 3 mét, cao 5 mét, đi thông chỗ sâu trong lòng núi, không nhìn thấy điểm cuối, trên hốc tường bày bát dầu, ngọn lửa le lói như hạt đậu yên tĩnh thiêu đốt.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng ở trước cửa, cái mũi ngửi ngửi, nói:

“Hàm lượng dưỡng khí rất cao, mùi hôi thối rất nhạt, đèn còn đang thiêu đốt, nói rõ hệ thống tuần hoàn không khí trong hang động vận chuyển bình thường, hẳn là sẽ không có khí độc cái gì, có thể tiến vào.”

Hắn quay đầu nhìn các đồng đội:

“Các người ai đi vào làm vật hi sinh? Tôi là Học Sĩ, phụ trách bày mưu nghĩ kế.”

Tiểu Viên bỗng nhiên nói:

“Đã là tòa thành cơ quan, trong hành lang nhất định sẽ có cơ quan, chúng ta cần một Thám Báo làm thăm dò hiện trường.”

Mọi người đều nhìn về phía Quan Nhã, ở đây chỉ có một Thám Báo là cô.

Quan Nhã lạnh lùng nói: “Cô nói thẳng bảo tôi xung phong là được rồi.”

Tiểu Viên khẽ gật đầu: “Vậy làm phiền rồi.”

Quan Nhã: “A ~”

Khi hai người nói chuyện, Hạ Hầu Ngạo Thiên yên lặng mang tai nghe điện thoại kiểu nhét tai phát cho đám người Tôn Miểu Miểu.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Hai nữ nhân này có thể làm hỏng việc hay không, tôi thường xuyên ở trong phim ảnh, tiểu thuyết nhìn thấy loại nhân vật thiểu năng tranh giành tình nhân, sau đó thời khắc mấu chốt ngáng chân này, phải biết rằng đây là phó bản cấp S, không thể chứa chấp nhân vật phụ thiểu năng, huống hồ còn là hai người.”

“Triệu Thành Hoàng: Bọn họ có thể thành Thánh Giả, thì không có khả năng là hạng người ngu ngốc, cậu đừng quan tâm lung tung. Chẳng qua Nguyên Thủy Thiên Tôn đã dẫn theo bạn gái, thì không nên dẫn cô gái quan hệ không minh bạch, thật sự không khôn ngoan.”

“Tôn Miểu Miểu: Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này, lúc thông minh rất thông minh, lúc thiểu năng cũng rất thiểu năng, đặc biệt vấn đề xử lý cảm tình.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Nhắm chừng không có kinh nghiệm yêu đương gì, a, một sinh viên thông minh nữa, cũng chỉ ăn cơm hai mươi năm mà thôi, không có khả năng làm được chu đáo, so với lão bánh quẩy còn kém xa.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tuy tuổi không lớn, trêu ong ghẹo bướm lại rất nhiều, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn qua là biết tra nam, có một số cô gái lại cứ thiêu thân lao đầu vào lửa, thật sự là đầu óc có bệnh.”

“Tôn Miểu Miểu: Lời này của anh quá phận rồi, tôi căn bản không thích Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh đừng có giọng điệu kỳ quái.”

“Triệu Thành Hoàng: Miểu Miểu, hắn không phải đang nói cô…”

Trương Nguyên Thanh kéo thân thể mỏi mệt đi tới, nhìn chằm chằm vành tai bọn họ, “Các người nói thầm sau lưng cái gì thế?”

“Không có gì!” Mọi người tháo xuống tai nghe điện thoại, ăn ý thu vào túi.

Lúc này, Quan Nhã cầm trong tay một thanh kiếm đồng xanh hán bát phương*, sải đôi chân dài, dẫn đầu đi vào hành lang.

Chương 1809: Tiết dụng minh quỷ (2)

Trương Nguyên Thanh sợ cô có sơ xuất, vội vàng đi vào theo.

Tiểu Viên hôm nay mùi thuốc súng sao lại đậm như vậy? Hắn đuổi theo Quan Nhã, thấp giọng nói:

“Bà xã, không cần tức giận với cô ấy.”

Quan Nhã thản nhiên nói: “Em không phải chòm sao Cự Giải, sẽ không yêu vào liền không biết nghĩ gì nữa, yên tâm đi, em sẽ không so đo với cô ta, về phần anh sao, rời phó bản lại tính sổ.”

Mặt cô lạnh lùng, bước đi ở giữa khe hở thi hài chồng chất, khi thì đá bộ này một cái, khi thì đá văng bộ kia, sau đó lại cẩn thận đánh giá vách tường.

Vài phút sau, Quan Nhã nhìn về phía các đội viên đi theo vào, nói:

“Những người chết ở cửa này, phần lớn đều là lưng hướng lên trên, bọn họ là ở lúc chạy trốn bị giết. Từ vết cắt phẳng phiu của xương cốt, cùng với vết kiếm trên tường có thể phán đoán, kẻ địch là kiếm khách, số lượng ở hai người trở lên.”

“Những người này chết hết ở đầu hành lang, nói rõ một khi tiến vào tòa thành cơ quan, cửa đá sẽ đóng lại. Hành lang này là thông đạo đơn hướng, hoặc là vượt qua, hoặc là chết.”

Hoặc là vượt qua, hoặc là chết… Mọi người đồng loạt nhíu mày, khó tránh khỏi tâm tình nặng nề.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói:

“Các người đừng bị phó bản cấp S dọa, trước khi đến tôi từng đọc luận văn trong cơ sở dữ liệu của gia tộc, cường độ phó bản là có giới hạn. Trong chúng ta có cấp 4, có cấp 5, nhưng chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn một người cấp 6.

“Nói từ trên lý luận, nguy hiểm trong tòa thành cơ quan, nhiều nhất là cấp Chúa Tể yếu, hơn nữa khẳng định là boss. Ở trước khi gặp boss, đại bộ phận cửa ải Nguyên Thủy Thiên Tôn đều có thể xử lý.”

Mọi người nghe vậy, trong lòng an tâm một chút.

“Không đúng!” Tôn Miểu Miểu thấp giọng nói:

“Tôi vừa rồi đã xem tướng mạo mọi người, trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn, mỗi người đều có huyết quang tai ương.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mây đen bao phủ, kèm theo huyết quang. Cái này ý nghĩa chúng ta có thể chết bất cứ lúc nào, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể bị thương nặng, có thể chết.”

Ryo Asano siết chặt nắm tay, nhỏ giọng nói thầm một câu tiếng Nhật, như là đang bơm hơi cho bản thân.

Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ: “Không thể khinh thường, Nguyên Thủy Thiên Tôn dù sao chỉ là Thần Dạ Du, năng lực đơn nhất, rất nhiều nguy hiểm hắn có thể chống đỡ được, lại chưa chắc cứu được chúng ta.”

Trương Nguyên Thanh dẫn đội tiến lên, mọi người giữ khoảng cách 10 mét với hắn.

Đi trong hành lang u ám hơn mười phút, đột nhiên, Trương Nguyên Thanh dừng bước, phía trước có hai kiếm khách khoác áo tơi, đội nón.

Bọn họ đứng thẳng giống như bức tượng, mặt hướng về mọi người, cúi đầu, vành nón che đi khuôn mặt.

"Ngân Dao, đi thử bọn họ một chút." Trương Nguyên Thanh nói.

Ngân Dao quận chúa lúc này tiến lên, khi đi đến bên người Quan Nhã, đưa tay đoạt lấy hán bát phương cổ kiếm trong tay cô, nói:

"Mượn kiếm dùng một chút."

Cô bước chậm nghênh đón hai kiếm khách, trong hầu bao phát ra tiếng dòng điện "xẹt xẹt", sau đó, tiếng ca réo rắt quanh quẩn:

"Ăn sương uống tuyết, đúc mười năm mài một kiếm, xem ta một ngựa giữ ải, dám nói là vạn người không thể vượt qua ~"

Ngân Dao trở tay vỗ một cái, loa Miêu Vương lập tức thành thật.

Lúc này, hai kiếm khách đội nón chợt ngẩng đầu, dưới nón là hai khuôn mặt đeo mặt nạ sắt đen, cùng với hai đôi mắt lóe ra ánh sáng đỏ.

"Mê Hoặc Chi Nhãn." Ngân Dao quận chúa nói, cô nâng tay đè mi tâm.

Hai kiếm khách đội nón "Keng" một tiếng rút ra bội kiếm, vù vù liên thanh, kiếm khí xẹt qua không khí vang lên tiếng xé gió thê lương.

Ngân Dao quận chúa không nhanh không chậm nâng lên kiếm đồng xanh, kéo ra một mảng hoa kiếm, đinh đinh đang đang, tia lửa văng khắp nơi.

Cô vung kiếm quét ngang, bắt đầu công kích hai kiếm khách, cúi người, Dạ Du, vô thanh vô tức lướt tới trước mặt kiếm khách, hai tay đặt ở ngực hai kiếm khách, chợt phát lực.

ẦM!

Hai kiếm khách bay ngược đi.

“Trở về đi!” Trương Nguyên Thanh nhìn về phía các đồng đội phía sau, “Tiêu chuẩn cấp 4 đỉnh phong, các người ai đi?”

Lúc kết toán phó bản, là căn cứ mỗi người cống hiến kết toán phần thưởng.

Cho dù là cấp S, nhưng nếu cả hành trình nằm thẳng, cũng sẽ không có giá trị kinh nghiệm quá cao.

Vừa dứt lời, hai quả cầu lửa đồng thời bắn ra, nổ tung ầm ầm, Anh Gà Đỏ cùng Thiên Hạ Quy Hỏa dẫn đầu lao ra.

Sau đó là hai tiếng súng vang ‘pằng pằng’, Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng từ xa bắn chi viện —— Hành lang nhỏ hẹp, không thể chứa nhiều người hỗn chiến.

Quan Nhã thấy thế, không chút hoang mang móc súng điểm xạ.

Năm người liên thủ, rất nhanh giải quyết hai kiếm khách.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vội bước lên phía trước, cởi đi áo tơi và nón, lộ ra thể xác tổn hại nghiêm trọng, thân thể kiếm khách sắt cùng gỗ lắp ráp thành.

Đây là hai con rối.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cạy ra tầm sắt hơi lõm xuống trước ngực con rối, tặc lưỡi nói:

“Hay nha hay nha, hai con rối này công nghệ chế tạo có chút cổ xưa rồi, nhưng có thể duy trì vận chuyển hơn một ngàn năm, trí tuệ của cổ nhân thật sự là làm người ta kinh ngạc than thở. Nguyên Thủy, thu bọn nó, tôi mang về nghiên cứu kỹ.”

Chương 1810: Tiết dụng minh quỷ (3)

Trừ công nghệ chế tác cổ xưa, tài liệu trên thân con rối giá trị cũng rất cao.

Trương Nguyên Thanh liền lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ thu đi con rối kiếm khách, nhắc nhở:

“Duy trì hơn một ngàn năm, rất có thể là sự thần kỳ linh cảnh giao cho, mà không phải công nghệ con rối trâu bò bao nhiêu. Mặt khác, thứ này đối với anh hữu dụng sao, anh chỉ là phương sĩ, không phải luyện khí sư.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩng khuôn mặt tuấn tú lên, khinh thường nói:

“Không hiểu nhỉ, cơ quan thuật là nhánh phụ của luyện khí thuật, không cần tới giai đoạn Chúa Tể cũng có thể học tập, cơ quan thuật từ xưa lưu truyền tới nay chia ra hai lưu phái lớn, Mặc gia cùng Lỗ Ban.

“Lỗ Ban cơ quan thuật về sau lại dung hợp pháp thuật nguyền rủa của Thông Linh Sư, linh lục của Thần Dạ Du, bị hậu nhân coi là áp thắng thuật. Mà Mặc gia cơ quan thuật, thì chậm rãi tiêu vong ở trong lịch sử.”

“Đợi tới lúc người tu hành cổ đại diệt sạch, áp thắng thuật cũng thất truyền. Mấy năm trước, quan phương cùng Học Sĩ tam gia cũng từng liên thủ làm một cái quỹ ‘phát triển cổ thuật’, nhưng cuối cùng không được việc gì.”

Tôn Miểu Miểu tràn đầy hứng thú truy hỏi: “Vì sao?”

“Thời gian là một mặt, bất cứ kỹ thuật nào cũng là dựa vào tích lũy, cơ quan thuật đã sớm thất truyền, không có sư phụ dạy dỗ, chỉ dựa vào chính mình nghiên cứu, mười mấy năm mới có thể nhập môn. Lịch sử linh cảnh hành giả mới vẻn vẹn trăm năm. Linh cảnh thế gia thành có sẵn mô, cũng mới chỉ năm mươi năm.” Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm khái nói:

“Một mặt khác, cơ quan thuật là nhánh phụ của luyện khí thuật, đối với Chúa Tể mà nói, có tài liệu cùng thời gian này, tôi trực tiếp luyện đạo cụ không phải càng tốt hơn? Cho nên cơ quan thuật đến nay cũng chưa phát dương quang đại, trong ba gia tộc Học Sĩ lớn, một bộ phận nhỏ số người si mê đạo này còn đang nghiên cứu, cũng quả thật làm ra không ít thứ tốt, chỉ là quá tiểu chúng (đối nghịch với đại chúng).”

Thiên Hạ Quy Hỏa nghĩ một chút, nói: “Nơi này có lẽ sẽ có bí tịch cơ quan thuật, đến lúc đó bí tịch thuộc về cậu, cậu cung cấp cơ quan vũ khí cho bang phái.”

“Chỉ cần trả tiền, gì cũng được.” Túi tiền Hạ Hầu Ngạo Thiên trước giờ rất túng quẫn.

Đoàn người tiếp tục tiến lên, ven đường lại đã gặp “tên độc” công kích, quả cầu đá công kích, khói độc công kích, oán linh tập kích, có kinh hãi nhưng không nguy hiểm vượt qua tầng tầng cửa ải khó khăn.

Rốt cuộc đi ra khỏi hành lang dài đằng đẵng, tới một cái hang đá thật lớn.

Lối vào hang đá dựng một tấm bia đá, viết bốn chữ “minh quỷ”, “tiết dụng”.

Cả hang đá đại khái 60 mét vuông, chỉ có hai thông đạo, một cái là cửa vào, một cái là cửa ra đối diện mọi người.

Mặt đất hang đá là một tấm bát quái đồ thật lớn, vị trí cửa ra dựng một pho tượng ác quỷ mặt xanh nanh vàng cao 3 mét.

Giữa hai thông đạo, khoảng cách đường thẳng chỉ có 60 mét, đối với mọi người mà nói, trong chớp mắt có thể vượt qua.

Nhưng mặt đất có khắc bát quái, phủ kín thi hài cùng xương vỡ.

Biểu thị trong hang đá từng bước sát khí.

“Minh quỷ cùng tiết dụng là có ý tứ gì?” Anh Gà Đỏ hỏi.

“Tiết dụng chính là ý tứ tiết kiệm đó, minh quỷ không biết.” Tôn Miểu Miểu một bộ dáng trình độ văn hóa không tốt lắm.

Hạ Hầu Ngạo Thiên làm người học rộng nhất ở đây, phổ cập khoa học nói:

“Minh quỷ cùng tiết dụng là tư tưởng của Mặc gia, tiết dụng chính là phản đối phô trương lãng phí, tiết kiệm tiêu dùng đề cao sức sản xuất. Về phần minh quỷ, tranh luận trọng đại, ý kiến được tán đồng nhất là: Phải tin ngưỡng quỷ thần, quỷ thần thiện ác rõ ràng, cho nên phải ôm lòng sợ hãi, không làm chuyện xấu.”

Thiên Hạ Quy Hỏa yên lặng nghe xong, nhìn kỹ tình huống trong hang đá, nói:

“Người chết nơi này nhiều hơn bên ngoài, rất nguy hiểm, quy củ cũ, dùng âm thi dò đường.”

Triệu Thành Hoàng lập tức lấy ra rương đồng xanh, dùng linh phó khống chế tượng binh sĩ, tiến vào hang đá.

“Thùng!”

Tượng binh sĩ vừa bước vào hang đá, hình cá âm dương kia ở trung ương bát quái đồ bắt đầu từ từ chuyển động, mà ác quỷ mặt xanh nanh vàng kia chỗ cửa ra quay đầu, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo nhìn chằm chằm tượng binh sĩ.

Thùng! Thùng!

Khi tượng binh sĩ bước ra bước thứ ba, cá âm dương vừa mới xoay xong một vòng.

Một giây sau, trong mắt ác quỷ mặt xanh nanh vàng kia bắn ra hai luồng hào quang màu trắng.

ẦM!

Tượng binh sĩ nháy mắt nổ thành mảnh vỡ, rầm rầm phân tán đầy đất.

Hòn đá nát bét khẽ run rẩy, nhanh chóng tụ lại, một lần nữa ngưng tụ thành tượng binh sĩ.

Trương Nguyên Thanh đột nhiên nói: “Bước về phía trước một bước!”

Linh phó của Triệu Thành Hoàng một lần nữa tiếp quản tượng binh sĩ, thao túng nó bước một bước.

Cá âm dương trung ương bát quái đồ một lần nữa chuyển động, khi nó xoay xong một vòng, trong con mắt hung dữ của ác quỷ mặt xanh nanh vàng bắn ra hai đạo hào quang màu trắng.

Chương 1811: Phương pháp phá cục khó có thể tiếp nhận (1)

Tượng binh sĩ một lần nữa nổ tung.

Sau một lần nữa ngưng tụ, Trương Nguyên Thanh nói: “Lui về!”

Tượng binh sĩ lui về, một lần này chưa gặp công kích.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía bạn gái Thám Báo:

“Nói như thế nào?”

Quan Nhã sớm đã quan sát quy luật, nói:

“Chỉ cần có thứ tiến vào hang đá, sẽ kích hoạt bức tượng ác quỷ công kích, trước khi cá âm dương xoay xong một vòng, phải xuyên qua hang đá, đến cửa ra.”

Anh Gà Đỏ liền nói ngay: “Cái này dễ làm, tôi Hỏa Hành một cái liền qua.”

“Không đơn giản như vậy.” Quan Nhã nhìn xương vỡ trong hang đá, “Mặc tông là tiên môn, người Kim dám đến, khẳng định là triệu tập số lượng không ít người tu hành cổ đại, trong những người này, chẳng lẽ không có Hỏa Sư? Độn thuật khẳng định là không được, Nguyên Thủy, anh dùng linh phó thử xem?”

Trương Nguyên Thanh khẽ phun ra một ngụm âm khí, một linh phó hình tượng là thanh niên mổ bụng gào thét lao đi, lướt về phía cửa ra, tốc độ cực nhanh.

Chỉ thấy cá Thái Cực trung ương bát quái đồ nháy mắt xoay xong một vòng, đôi mắt bức tượng ác quỷ bắn ra hai chùm tia đen sì, chiếu vào trên thân linh phó.

Linh phó phát ra tiếng kêu thảm thiết bén nhọn không có âm thanh, tiêu tán thành một đám khói đen.

“Hồn phi phách tán rồi.” Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Quan Nhã gật gật đầu:

“Hào quang màu trắng nhằm vào vật thật, hào quang màu đen nhằm vào âm vật, tốc độ càng nhanh, cá âm dương chuyển động càng nhanh, độn thuật cũng không được…”

Cô đột nhiên lấy ra súng ngắn nòng lớn, hướng về bức tượng ác quỷ bóp cò súng.

“Pằng!”

Viên đạn vừa thoát ly nòng súng, cá Thái Cực liền lấy tốc độ mắt thường khó thấy xoay xong một vòng, ngay sau đó hào quang màu trắng lóe lên, đầu đạn nổ thành bột phấn.

“Chỉ cần là trải qua hang đá, mặc kệ là cái gì, đều sẽ gặp công kích có tính hủy diệt.” Quan Nhã lắc đầu.

“Cường độ công kích có thể trực tiếp tiêu diệt cấp 5, tượng binh sĩ của tôi lực phòng ngự không tệ, Thánh Giả cấp 4 cũng không thể dễ dàng đánh vỡ.” Triệu Thành Hoàng trầm giọng nói.

Anh Gà Đỏ trợn tròn mắt: “Vậy chẳng phải là không thể hóa giải?”

“Không đến mức.” Thiên Hạ Quy Hỏa nói: “Mọi người xem hài cốt phân bố, có mấy thi hài tới gần cửa ra, cũng chính là nói, bọn họ đã chống đỡ qua vài lần ác quỷ công kích, thiếu một bước đã thành công, bọn họ thành công như thế nào?”

Tôn Miểu Miểu giật mình: “Chiến thuật biển người.”

Thiên Hạ Quy Hỏa gật đầu: “Chính là như thế, dùng âm thi và tượng binh sĩ làm vật hi sinh, chúng ta xông qua.”

Hắn nghĩ một chút, nói: “Tượng binh sĩ của Triệu Thành Hoàng có năng lực ‘tự lành’, trước đừng dùng âm thi.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Triệu Thành Hoàng.

Người sau ngầm hiểu, mười ngón tay linh phó kéo dài ra những sợi dây màu đen, vươn vào rương đồng xanh.

Từng bức tượng binh sĩ đen sì chui ra, tổng cộng mười hai cái.

Những tượng binh sĩ này đều là do tượng binh sĩ trong địa cung lúc trước cải tạo thành.

Triệu Thành Hoàng tuy không có nhiều âm thi như vậy, nhưng tượng binh sĩ so với âm thi cấp 4 bình thường còn mạnh hơn.

“Thùng thùng thùng!”

Mười hai bức tượng binh sĩ bước chân chỉnh tề lao vào hang đá.

Thái Cực ngư điên cuồng chuyển động, trong mắt bức tượng ác quỷ bắn ra một rồi lại một chùm tia sáng, nhanh như laser.

Thiên Hạ Quy Hỏa nặn quả cầu lửa, ra sức ném ra.

Tôn Miểu Miểu thì thi triển Tinh Độn Thuật.

Ánh lửa từ ngoài thân Thiên Hạ Quy Hỏa dâng lên, Tinh Quang bao bọc Tôn Miểu Miểu.

Ánh lửa tắt, ánh sao tiêu tán, hai người ở tại chỗ không nhúc nhích.

Mà ở trước khi ánh sao cùng ánh lửa bao vây bọn họ, tượng binh sĩ trong hang đá sớm đã bị "laser" đánh tan.

"Không thể sử dụng kỹ năng." Thiên Hạ Quy Hỏa khẽ biến sắc, hắn tựa như nghĩ tới cái gì, chợt nhìn về phía tấm bia đá, "Tiết dụng. Trong hang đá không thể sử dụng kỹ năng."

"Mười hai âm thi, kiên trì không đến hai giây." Giọng điệu Triệu Thành Hoàng ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Đội ngũ trong lúc nhất thời lâm vào trầm mặc.

Nhưng, chuyện càng tệ hơn đã xảy ra, Anh Gà Đỏ chỉ vào hành lang phía sau, kêu lên:

"Có sương mù độc!"

Mọi người quay đầu nhìn lại, một mảng lớn khói đặc màu xanh (lục) vàng, như sương mù dày đặc ập tới.

Trong lúc nhất thời tiểu đội hai mặt thụ địch.

Đối mặt sương mù độc như khói đặc ập tới, Tiểu Viên chủ động nghênh đón, đứng ở bên ngoài khói độc, hít sâu một hơi.

Khói độc màu xanh vàng lượn lờ ùa vào xoang mũi, khuôn mặt trắng trẻo của Tiểu Viên nhanh chóng nổi lên ban đỏ, sinh ra từng khối bọt nước sưng tấy có mủ, con mắt sáng ngời long lanh trở nên đục ngầu, chảy ra huyết lệ.

Trong khoảnh khắc, một đại tỷ tỷ xinh đẹp trưởng thành, biến thành người xấu xí khuôn mặt đáng sợ.

"Tiểu Viên."

Trương Nguyên Thanh khẽ biến sắc, vừa lấy ra Đai Ngọc Thanh Đế, vừa chạy vội qua.

"Đừng qua đây!"

Tiểu Viên lạnh lùng ngăn lại, cùng từ trước khói độc lui về.

Chương 1812: Phương pháp phá cục khó có thể tiếp nhận (2)

Cô đeo khuôn mặt giăng kín bọt nước bọc mủ, đỏ lên thối rữa kia, thản nhiên nói:

“Độc này mấy người không chống đỡ được, cho dù có giải độc hoàn cùng đạo cụ trị liệu, một khi bị khói độc bao phủ, liên tục gặp ăn mòn, cũng nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

“Mà nếu không có giải độc hoàn cùng đạo cụ trị liệu, Hỏa Sư cùng Kiếm Khách sẽ chết ngay tại chỗ.”

Hỏa Sư cùng Kiếm Khách khẽ biến sắc.

Sắc mặt đám người Tôn Miểu Miểu cũng không tốt đến đâu, khói độc phong tỏa đường lui, bọn họ chỉ có thể kiên trì vượt ải, Quan Nhã phân tích không sai, tòa thành cơ quan quả nhiên là thiết kế có vào không có ra.

Không qua ải, vậy thì chết.

“Tôi là âm thi, không sợ độc.” Ngân Dao quận chúa tựa như học sinh tiểu học kiêu ngạo, giơ lên cái loa nhỏ.

“Xẹt xẹt.” Loa Miêu Vương trong hầu bao phối hợp phát nhạc: “Bạn là điện, bạn là quang, bạn là thần thoại duy nhất ~”

“Câm miệng!” Trương Nguyên Thanh tức giận huyết áp tăng vọt, hắn thầm nhủ hai kẻ dở hơi đi chung với nhau, chờ ra khỏi phó bản, liền tách hai bên ra.

“Hắn tức giận rồi, nể mặt chút.” Ngân Dao quận chúa vỗ vỗ hầu bao.

Tiếng nhạc nhất thời dừng lại.

Trương Nguyên Thanh trừng mắt nhìn Chu Huy Dao một cái, sau đó lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần: “Mặt của cô thế nào, cần trị liệu không?”

“Không cần, trong năm phút đồng hồ sẽ khôi phục, cổ độc giai đoạn Thánh Giả không giết nổi tôi.” Tiểu Viên biểu hiện rất lạnh nhạt, lúc này trái lại không kích thích tới Quan Nhã.

Đổi là Tạ Linh Hi, sẽ khóc nói: Ca ca em hủy dung rồi, ca ca em đau quá, ca ca ôm em một cái ~

"Tôi xem chút…" Trương Nguyên Thanh vẫn không yên tâm, cẩn thận quan sát, phát hiện vết sưng đỏ trên mặt Tiểu Viên bắt đầu biến mất, bọc mủ cũng dần dần khô.

Thể chất kháng độc của Vu Cổ Sư đã có hiệu lực, độc tố trong cơ thể đang nhanh chóng phân giải, độc có thể dễ dàng giết chết Thánh Giả cấp 4, đối với Tiểu Viên mà nói, vài phút có thể phân giải xong.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thu hồi Quyền Trượng Sơn Thần, đeo bao tay màu lam, hai tay đẩy ra ngoài.

"Ô ~"

Gió mạnh nhấc lên trong hành lang, xé khói độc vàng xanh ập tới trước mặt thành mảnh nhỏ.

Khói độc bị ép trở về rồi.

Trương Nguyên Thanh bình tĩnh lại mau lẹ tháo xuống bao tay, nhìn quanh một trận, ném bao tay cho Anh Gà Đỏ:

"Gà Đỏ, anh tới thổi gió!"

Ném bao tay cho Anh Gà Đỏ xem như phân phối nhân lực tài nguyên hợp lý, Anh Gà Đỏ không cần động não, hắn chỉ cần làm việc là được.

"Đến đến đến…" Trương Nguyên Thanh triệu tập mọi người lại, "Mọi người tới đây thảo luận một phen, tiếp thu ý kiến quần chúng, qua cửa ải này như thế nào."

Quan Nhã tốc độ nói rất nhanh, đơn giản rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu nói một lần quy tắc hang đá.

Một: Kỹ năng không thể sử dụng.

Hai: Tốc độ càng nhanh, công kích đến càng nhanh.

Ba: Linh thể cùng thực thể đều sẽ bị công kích.

Bốn: Cường độ công kích có thể dễ dàng đánh nát tượng binh sĩ lực phòng ngự đạt tới cấp 5.

Tôn Miểu Miểu nhíu mày nói: “Trong đội ngũ không có Thổ Quái, phòng ngự là yếu thế của chúng ta, không chống đỡ qua được.”

“Ba người chúng ta góp âm thi một chút, trên số lượng hẳn là đủ dùng chiến thuật biển người, nhưng trả giá quá lớn.” Triệu Thành Hoàng trầm giọng nói.

Sỉ nhục của Hỏa Sư nói: “Không cần phiền toái như vậy, tôi đã có ý tưởng, chúng ta nấp vào trong Mũ Đỏ Nhỏ, chỉ cần cậu thông qua hang đá, chẳng khác nào chúng ta thông qua hang đá.”

Mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên sáng lên: “Không sai, độ khó của một cửa này đối với Nguyên Thủy mà nói hẳn là không khó.”

Chủ ý của Thiên Hạ Quy Hỏa đạt được các đội viên nhất trí tán thành.

“Mấy người nghĩ ra biện pháp chưa?” Anh Gà Đỏ đột nhiên kêu lên: “Gió tựa như không quá hữu dụng.”

Mọi người chợt quay đầu, chỉ thấy khói độc màu xanh vàng tán loạn ở trong hành lang, luồng khí quả thật bức lui khói độc, nhưng gió là sẽ bắn ngược.

Anh Gà Đỏ nhấc lên từng làn khí, ở bốn vách tường hành lang, chỗ rẽ các vị trí chịu cản trở, bộ phận luồng khí bắn ngược trở về, tính cả khói độc đi cùng.

Mặt khác, khói độc càng lúc càng nhiều, còn đang không ngừng gia tăng.

Thời gian không đợi người ta.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ.

“Đợi chút!” Quan Nhã kiềm chế cảm xúc vội vàng xao động, sau khi một lần nữa đánh giá kế hoạch, quan sát ra một cái lỗ hổng, nhíu mày:

“Điều kiện tiên quyết kế hoạch thành công là Nguyên Thủy có thể thông qua hang đá, các người phán đoán bức tượng ác quỷ công kích ở khoảng cấp 5, nhưng đây là tượng binh sĩ của Triệu Thành Hoàng chỉ có tầng cấp này.

“Chúng ta chưa dùng phòng ngự cấp 5 trở lên thử, nếu Nguyên Thủy cũng không chống đỡ được thì sao, mọi người đều sẽ chết ở chỗ này.”

Trong lòng mọi người trầm xuống.

Trương Nguyên Thanh phóng mắt nhìn, dùng mắt đo đạc đường kính hang đá một lần, ở trong lòng bắt đầu nhanh chóng tính toán.

Chương 1813: Phương pháp phá cục khó có thể tiếp nhận (3)

Giày Hoạt Sạn năm lần trượt, hắn là có thể để mình tới vị trí trung ương hang đá, bị động Thủy Quỷ của Pháp Bào âm Dương có thể ngăn một lần công kích, còn lại dùng Tử Kim Thuẫn đến chống đỡ, lại thêm thú hóa của Đai Ngọc Thanh Đế cũng là một cái mạng… Trước thử một lần mức trần công kích của bức tượng ác quỷ… Hắn lấy ra Pháo Lôi Bạo thân súng thon dài, chuyển đổi thành tấm khiên nhỏ hình tròn.

“Vậy thử trước cường độ công kích của ác quỷ.”

Cầm tấm khiên nhỏ, ở dưới cái nhìn chăm chú hơi khẩn trương của mọi người, bước vào hang đá.

Bước vào một bước, âm dương ngư lập tức xoay một phần ba.

Trương Nguyên Thanh nhìn bức tượng cùng Thái Cực ngư một lần, liên tục bước ra hai bước.

Âm dương ngư nháy mắt xoay xong, một giây sau, trong hai con ngươi bức tượng ác quỷ bắn ra hai đạo hào quang màu trắng, hang đá tối tăm vì thế bừng sáng.

Rầm!

Tấm khiên nhỏ trong tay Trương Nguyên Thanh vỡ tung, mảnh vỡ kim loại bắn tung tóe trên mặt đất, tự động mềm đi, nung chảy thành một vũng chất lỏng kim loại.

Đạo cụ cực phẩm Thánh Giả cảnh, Tử Kim Thuẫn lực phòng ngự kinh người.

Chỉ có thể ngăn một đòn.

Đám người Thiên Hạ Quy Hỏa phía sau đột nhiên biến sắc.

“Cánh tay phải gãy xương mang tính vỡ nát…” Trương Nguyên Thanh đứng thẳng bất động ở tại chỗ, chưa động đậy.

“Mau lui về.” Tiểu Viên và Quan Nhã hầu như đồng thời mở miệng.

“Lui về phía sau sẽ không công kích.” Tôn Miểu Miểu bồi thêm một câu.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới nhanh chóng lui về phía sau, chất lỏng kim loại phân tán đầy đất ùn ùn trở về, dung nhập tấm khiên tàn phá, chữa trị đạo cụ.

“Phiền toái rồi…” Giọng Trương Nguyên Thanh ngưng trọng, “Tấm khiên này của tôi Thánh Giả bình thường không phá vỡ được, cường độ công kích của ác quỷ có thể giết tất cả chúng ta. Mặt khác, còn có một chuyện càng phiền toái hơn.”

“Chuyện gì?” Trong lòng Thiên Hạ Quy Hỏa dâng lên dự cảm bất hảo.

“Vừa rồi tôi phát hiện, năng lực chuyển đổi hình thái, năng lực bắn ngược hồ quang của đạo cụ bị cấm chỉ, cũng chính là nói, trong hang đá sử dụng công năng đạo cụ, tiết dụng không chỉ hạn chế kỹ năng, cũng hạn chế đạo cụ.” Trương Nguyên Thanh nói.

Tin tức này đối với tiểu đội mà nói, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí.

Nếu công năng của đạo cụ cũng bị hạn chế, chẳng phải là cần lấy thân thể cứng rắn đối kháng? Vậy người ở đây đều phải chết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngoại lệ.

Khóe miệng Thiên Hạ Quy Hỏa hung hăng giật một cái.

Lông mày Tôn Miểu Miểu cũng nhíu chặt lại.

“Mấy người rốt cuộc có nghĩ được biện pháp không vậy?” Anh Gà Đỏ trong hành lang kêu to.

“Anh đừng có ồn ào!” Hạ Hầu Ngạo Thiên quay đầu, phiền não hô, ngay sau đó, con ngươi hắn hơi co lại.

Trước đó Anh Gà Đỏ cách bọn họ còn xa 10 mét, bây giờ chỉ còn 5 mét.

Khói độc dọc theo vách đá tán loạn, đang từng chút một ăn mòn không gian an toàn, rất nhanh sẽ bao vây bọn họ.

“Phải nghĩ biện pháp, phải nghĩ biện pháp…” Thiên Hạ Quy Hỏa sắc mặt trầm trọng, đi qua đi lại.

“Chúng ta có thể cùng nhau trốn vào mũ, đây là đường lui cuối cùng.” Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ.

“Trong mũ không ăn không uống, uống rượu độc giải khát mà thôi.” Quan Nhã thấp giọng nói.

“Đệch, lão tử không thủ được nữa.” Anh Gà Đỏ quát to một tiếng, nhanh chóng chạy trở về.

Khói độc không nhanh không chậm tràn về phía mọi người, đã là gần ngay trước mắt.

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Viên trên khuôn mặt có vết sưng đỏ bước lên một bước, từ trong ô vật phẩm lấy ra một nắm bột phấn vàng nâu, bột phấn lấp lánh, nhìn kỹ, là những quả trứng côn trùng như trứng cá muối.

Tiểu Viên ném trứng côn trùng trong tay ra ngoài.

Sương mù nồng đậm màu xanh vàng bỗng hơi “trầm”, tiếp theo lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được loãng đi, chậm chạp.

Lửa sém lông mày chợt hóa giải.

Tiểu Viên vội vàng nói: “Trứng trùng ấp nở cần cổ độc, nhưng số lượng trứng trùng có hạn, nhiều nhất chống đỡ ba mươi giây, Nguyên Thủy, chúng ta kế tiếp làm sao bây giờ?”

“Tôi đang nghĩ tôi đang nghĩ.” Trương Nguyên Thanh có chút cuống lên.

Hắn không quá hiểu biết đối với cơ quan thuật, đối với Mặc gia cũng không biết, dưới tình huống thiếu tin tức, thông minh nữa cũng không có cách.

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh giật mình, kéo Hạ Hầu Ngạo Thiên đến một bên, thấp giọng nói:

“Anh là Học Sĩ, anh hẳn là biết tin tức Mặc gia cơ quan thuật, anh là nhân vật chính, anh có thể phá giải nó.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên thầm nhủ, tôi tuy là nhân vật chính, nhưng tôi không phải thần toàn trí toàn năng nha.

Nhưng lúc này, hắn nhìn thấy ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía ngón cái của mình.

Nhân vật chính băng tuyết thông minh hoàn toàn tỉnh ngộ, đúng vậy, mình là nhân vật chính, mình là có lão gia gia trong nhẫn đi theo bên cạnh.

Lão gia gia là Học Sĩ cấp bậc cao, người tu hành cổ đại cùng thời kỳ với Mặc gia, cùng nghề nghiệp, cùng thời kỳ, lão khẳng định từng có tiếp xúc với Mặc gia.

Mà khai phái tổ sư của Mặc tông là đồ tử đồ tôn Mặc gia.

Chương 1814: Phế tích (1)

Hạ Hầu Ngạo Thiên nắm cái nhẫn sắt đen, trong lòng yên lặng kêu gọi:

"Sư phụ, giang hồ cứu cấp."

Trong đầu hắn vang lên tiếng cười già nua của phương sĩ Tần triều: "A, có việc gọi sư phụ, không có việc gì lão đầu tử."

"Ta lại không gọi sai, ngươi một lão đầu tử đã chết mấy ngàn năm nha… Khụ khụ, sư phụ, ta sai rồi." Hạ Hầu Ngạo Thiên ở thời khắc mấu chốt, luôn co được giãn được.

Phương sĩ Tần triều cười ha ha nói: "Con đường này là đường phải qua đi thông khu vực bên trong, lúc bình thường đệ tử Mặc tông cũng phải đi ngang qua, nếu nguy hiểm như vậy, đệ tử Mặc tông đã sớm chết sạch sẽ, ngươi từng nghĩ nguyên nhân trong đó không?"

Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên vui vẻ: "Ngài là nói, trước mắt chứng kiến đều là ảo thuật? Ảo thuật của Mặc tông vậy mà lại huyền diệu như thế, ngay cả Y Xuyên Mỹ cũng chưa nhìn ra được."

"Không, là Mặc tông mở ra cơ quan, cho nên trở nên nguy hiểm như vậy."

"… Ngươi nói chuyện đều gợi đòn như vậy sao?"

“Học từ ngươi đó.”

Da mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên vặn vẹo một phen, cố nhịn xuống, cúi đầu làm tiểu đệ: “Có biện pháp nào phá giải không?”

Phương sĩ Tần triều cười nói: “Còn nhớ ý tứ ‘minh quỷ’ không?”

“Tín ngưỡng quỷ thần, lòng mang sợ hãi, không làm chuyện xấu.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn thoáng qua khói độc một lần nữa sinh động, cùng với các đồng đội sứt đầu mẻ trán, nhanh chóng trả lời.

Phương sĩ Tần triều “Ừm” một tiếng: “Quân tử thuần lương có thể trực tiếp thông qua, quỷ thần sẽ không công kích. Nếu quỷ thần công kích, thì nói rõ làm việc có hổ thẹn.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên sáng tỏ thông suốt.

“Vậy, vậy nếu là người có hổ thẹn, nên thông qua như thế nào?” Hạ Hầu Ngạo Thiên vội hỏi.

Phương sĩ Tần triều cười ha ha nói: “Không phải mới vừa nói sao, tín ngưỡng quỷ thần, lòng mang sợ hãi. Từng làm chuyện xấu gì, thẳng thắn ở trước mặt quỷ thần là được.”

Tinh thần Hạ Hầu Ngạo Thiên rung lên, cao giọng nói:

“Tôi biết thông qua hang đá thế nào rồi, tôi đã nghĩ ra phương pháp phá giải.”

Các đội viên vẻ mặt bất ngờ, không ngờ thanh niên trẻ trâu không đáng tin này, thời khắc mấu chốt vậy mà lại đáng dựa dẫm vào như thế?

Trương Nguyên Thanh cười cười: “Nói mau!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên không đáp, bước về phía hang đá, âm dương ngư sau đó bắt đầu chuyển động.

Ở lúc hắn bước ra bước thứ ba, Hạ Hầu Ngạo Thiên lớn tiếng nói:

“Tôi không nên trộm tiền riêng của cha tôi trả nợ.”

Bước thứ ba hạ xuống.

Bức tượng ác quỷ lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn, công kích chưa buông xuống.

Hạ Hầu Ngạo Thiên quay đầu, nói:

“Phải tin ngưỡng quỷ thần, lòng mang sợ hãi, không làm chuyện xấu. Từng làm chuyện xấu, sám hối ở trước mặt quỷ thần.”

Nụ cười trên mặt Trương Nguyên Thanh chậm rãi biến mất.

Sám hối… Vẻ mặt vui sướng của các đội viên, giống như một bức tranh, nhất thời đọng lại ở trên mặt.

Tuy đã đạt được phương pháp vượt qua hang đá, nhưng tiểu đội bang phái không vui nổi một chút nào.

Ai chưa từng làm chút chuyện xấu?

Đây là thứ có thể tùy tiện nói sao, việc lớn rơi đầu, việc nhỏ mất mặt, về sau còn lăn lộn ở trên đường như thế nào.

Sắc mặt Tiểu Viên đột nhiên trầm xuống, nàng là người không muốn nhìn lại chuyện cũ nhất.

Tuy quy tắc thông qua rất thái quá, nhưng ít ra không có nguy hiểm tính mạng, hơn nữa nếu mọi người cùng chơi, cũng rất vui. Ừm, Thiên Hạ Quy Hỏa tâm tư thâm trầm, Triệu Thành Hoàng hũ nút, Tôn Miểu Miểu nhìn như đáng yêu thực ra có tm Cơ, Anh Gà Đỏ đại biểu cho Tương Bạo trưởng lão, Hạ Hầu Ngạo Thiên rõ ràng là Học Sĩ nhưng thần kinh thô… Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua các đồng đội bên người, trong lòng bỗng toát ra một chủ ý.

Thiên Hạ Quy Hỏa vội vàng nói: “Hạ Hầu Ngạo Thiên, cậu về đây trước, tôi có cái đề nghị.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng ở tại chỗ, hắn đã chống đỡ qua một lần, không tiếp tục tiến lên sẽ không gặp công kích.

“Nói như thế nào?” Nhân vật chính Hạ Hầu hỏi.

“Nếu sám hối có thể vượt qua hang đá, chúng ta hoàn toàn không cần thiết cùng tiến lên, cậu mang Mũ Đỏ Nhỏ, chúng tôi trốn bên trong.” Thiên Hạ Quy Hỏa nói, “Thứ cậu nói không có ai có thể nghe được, mà chúng tôi cũng có thể tránh đi sám hối, tránh cho riêng tư tiết lộ.”

Hắn cắn hai chữ “riêng tư” rất nặng, hy vọng vị đồng đội chập mạch tự xưng là nhân vật chính này có thể ý thức được mình

chung quy là người phàm, vẫn là có khác biệt với nhân vật chính tràn ngập năng lượng tốt đẹp trong câu chuyện.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe hiểu Thiên Hạ Quy Hỏa ám chỉ, trầm ngâm một chút, cảm thấy có lý, dù sao trộm tiền riêng của cha trả nợ loại chuyện này, nói ra quả thật không dễ nghe.

"Ý kiến hay!" Hạ Hầu Ngạo Thiên xoay người quay về, "Nguyên Thủy Thiên Tôn, đưa mũ đỏ cho ta."

Trương Nguyên Thanh không để ý tới hắn, mà là nhìn về phía Tiểu Viên, nói:

"Cô vào trong mũ nán lại trước một lát."

Mỗi một người nghề nghiệp tà ác đều có một đoạn chuyện cũ hoặc đau đớn, hoặc tuyệt vọng, hoặc âm u, là đau đớn không muốn nhìn lại nhất trong đời, Tiểu Viên chưa ở trong đại sư giảng kinh sám hối, nói rõ sự kiện đó trong lòng cô cũng không muốn cho nhiều người biết.

Chương 1815: Phế tích (2)

Tiểu Viên không khỏi nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhu hòa nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, sau đó biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh không nhìn cái tay Hạ Hầu Ngạo Thiên vươn ra, thu Mũ Đỏ Nhỏ vào ô vật phẩm, nói:

"Mọi người đều là quân tử hào kiệt, chưa từng làm hoạt động gì không dám lộ ra với người khác, theo tôi trực tiếp đi vào."

Thần con mẹ nó tực tiếp đi vào… Mọi người đều dùng một loại ánh mắt "Cậu có phải đầu óc có bệnh hay không?" nhìn hắn.

Nhưng Trương Nguyên Thanh tựa như chơi thật, sải bước đi vào hang đá.

"Cậu…" Tôn Miểu Miểu ở sau người phát ra tiếng kinh hô ngắn ngủi.

Đây là chuyện con người làm?

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bước vào hang đá, Thiên Hạ Quy Hỏa nhíu mày, dẫn đầu ý thức được tính toán của Nguyên Thủy Thiên Tôn —— Hắn muốn nhân cơ hội thử trong đội ngũ có ai trầm mê quyền lực sắc đẹp dần dần sa ngã hay không? Hoặc là có ai trở thành cơ sở ngầm của Ám Dạ Mân Côi hay không?

Nguyên Thủy Thiên Tôn đây là muốn mò thấu chúng ta? Triệu Thành Hoàng cũng có ý tưởng tương tự.

Nhưng khác với âm mưu luận của Thiên Hạ Quy Hỏa, hắn cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn làm như vậy, là vì tăng cường ràng buộc với đội viên, cùng với nắm nhược điểm của nhau.

Bởi chuyến đi địa cung học viện Tần Phong, bọn họ thành châu chấu trên một sợi dây thừng, đồng thời lại gia nhập bang phái Người Chết Trở Về, quan hệ càng thêm chặt chẽ, sớm vượt qua quan hệ của bạn bè cùng đồng nghiệp.

Càng như là tiểu đoàn đội dắt tay cùng ăn, ích lợi cùng hưởng.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ, bọn họ thật ra hiểu biết lẫn nhau không sâu, trừ Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng từ nhỏ đã quen biết… Đối với Thiên Hạ Quy Hỏa, Hạ Hầu Ngạo Thiên, thậm chí Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều không phải quá hiểu biết.

Quen biết không tính là lâu, qua lại cũng không nhiều.

Nếu không phải bị ích lợi buộc chặt, căn bản sẽ không đi với nhau.

Giao tình thứ này là cần thời gian, cái gọi là lâu ngày thấy lòng người, không có thời gian tích lũy, làm sao hiểu rõ?

Trước mắt cũng là một cơ hội.

Trương Nguyên Thanh đi từng bước một về phía trước, cao giọng nói:

“Tôi từng dùng kính viễn vọng rình coi cậu vào quán gội đầu, cùng lấy cái này áp chế, đòi tiền tài.”

Bước ra ba bước, hoàn toàn không có việc gì.

Hắn lập tức có phán đoán, quay đầu nói:

“Cái gọi là việc xấu hổ, hắn là việc chỉ trái pháp luật loạn kỷ cương, vi phạm lương tâm cùng đạo đức. Trò đùa dai không ở hàng ngũ này, trừ phi là chuyện cực kỳ ác liệt, cùng tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

“Mọi người chú ý chút, đừng nói sai, đừng nói dối, sẽ chết người.”

Nói xong, lại đi tới ba bước, cũng cao giọng kêu: “Tôi không nên ăn cắp tài vật, giá họa cho bạn học từng bắt nạt tôi, hại hắn không thể không chuyển trường.”

Tiểu tử này từ nhỏ đã âm hiểm như vậy sao? Vừa uy hiếp cậu, vừa giá họa bạn học… Đám người Quan Nhã nghe mà ngẩn ra.

Thiên Hạ Quy Hỏa thở dài: “Vào đi, hắn đã tỏ rõ chúng ta phải thẳng thắn thành khẩn công bố.”

Mọi người do dự một phen, lại tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Anh Gà Đỏ dẫn đầu chạy về phía hang đá, ngẩng đầu ưỡn ngực nói:

“Tôi lần đầu tiên giết người là 14 tuổi, chém gián điệp Hắc Long xã, tên hình như là A Huy. Ồ đúng rồi, thời điểm cấp 2 đánh gãy chân một đứa bạn học con phú nhị đại, bởi vì hắn tán em gái tôi chấm. Từng ném xuống sông con nợ mượn vay nặng lãi không trả, tên quên rồi.”

Cho vay nặng lãi, thu phí bảo hộ, bạo lực đả thương người, hối lộ quan viên… Hắn vừa đếm kỹ tội nghiệt của mình, vừa ngẩng đầu mà bước, rất nhanh vượt qua Trương Nguyên Thanh, thuận lợi đến cửa ra.

Nghiễm nhiên thành kẻ nổi bật nhất trong đội ngũ.

Người thứ hai là Ngân Dao quận chúa.

Cô cầm cái loa nhỏ, đi nhanh về phía trước, trong loa truyền đến thanh âm không nhanh không chậm:

“Lúc tám tuổi đẩy em trai xuống ao hoa sen giá họa Trương thị, cực kỳ áy náy. Mười tuổi mang Liễu thị tranh sủng với mẹ đẩy xuống giếng nước. Mười sáu tuổi không thích nha hoàn, ban cho cái chết. Không thích gia nô, ban cho cái chết. Không

thích phụ vương, ban cái chết cho trắc phi của ông. Ám sát mệnh quan triều đình, thay phụ thân quét dọn đối thủ…”

Hai người này là ma quỷ sao? Các đội viên ngây người.

Từng vụ việc này, quả thực tâm địa độc ác, máu lạnh vô tình.

Cân nhắc đến Ngân Dao quận chúa là thượng vị giả của vương triều phong kiến, bọn họ cho rằng vẫn là Anh Gà Đỏ tâm địa độc ác hơn.

Anh Gà Đỏ cùng Ngân Dao quận chúa lần lượt đến cửa ra, quay đầu nhìn lại, mọi người còn bồi hồi ngoài hang đá, mà khói độc đã bay qua hành lang, tràn ngập đến mép hang đá.

Anh Gà Đỏ kêu lên:

“Không phải là giết người cướp của chút việc đó sao, có cái gì phải ấp a ấp úng, khói độc cũng liếm đến phía sau lưng Ryo Asano.”

Ryo Asano “A” một tiếng, như điện giật nhảy vọt vào hang đá, như bất kể mọi giá kêu lên:

“Tôi sau khi trở thành linh cảnh hành giả, đánh lén chị gái cùng tộc thường xuyên cười nhạo tôi, lỡ tay đánh chị ấy thành trọng thương, tôi, tôi vẫn luôn rất hối hận.”

Chương 1816: Phế tích (3)

Nói xong, cô thật cẩn thận đánh giá mọi người, phát hiện các đồng đội sắc mặt như thường, giống như cô nói chỉ là một việc nhỏ không đáng kể.

Cả người Ryo Asano thoải mái phun ra một hơi.

Triệu Thành Hoàng mặt không biểu cảm bước vào hang đá, vừa đi vừa nói: “Lúc còn nhỏ bởi vì ghen tị Linh Quân, vì thế giựt giây con cái khác của môn chủ đi bắt nạt hắn.”

Trương Nguyên Thanh đằng trước chợt dừng bước: “Triệu Thành Hoàng anh từng làm loại chuyện này? Lòng ghen tị của anh rất nặng đó, tôi phải nói cho Linh Quân.”

Triệu Thành Hoàng mặt lạnh lùng: “Tùy tiện.”

Vừa nói xong, hắn liền nghe Tôn Miểu Miểu phía sau nhỏ giọng nói:

“Vài năm trước tôi cùng Triệu Thành Hoàng ở trên diễn đàn, bởi vì ý kiến không hợp nổi lên tranh chấp, tôi đổi clone phun hắn ba ngày, phun hắn đến mức tự bế, sau đó ở trong hiện thực làm bộ người tốt an ủi hắn, hắn cực kỳ cảm tạ tôi.”

“Làm bạn, tôi có một chút áy náy như vậy.”

Triệu Thành Hoàng như bị sét đánh, khó có thể tin nhìn cô, có một loại mờ mịt cùng đau đớn bị gái hư lừa gạt cảm tình.

“Gia nhập quan phương ba năm, kiếm chác phi pháp 5 triệu.” Thiên Hạ Quy Hỏa đi lên ba bước, “Sau khi điều nhiệm Tùng Hải, nhận hối lộ 2 triệu.”

Lại ba bước.

Mọi người yên lặng nhìn hắn.

Thiên Hạ Quy Hỏa mặt đơ cứng, giải thích:

“Ngũ Hành minh cùng quan trường không khác nhau, muốn lăn lộn tốt, phải thu tiền của người ta, cũng phải tặng tiền người ta, tôi chỉ là thích ứng hoàn cảnh.”

“Giải thích chính là che giấu.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói thầm.

Khóe miệng Thiên Hạ Quy Hỏa giật giật.

Khói độc ập về phía Quan Nhã, cô hung hăng liếc tên phụ lòng một cái, hít sâu một hơi, nhanh chóng tiến vào hang đá, hạ giọng:

“Lúc trung học, cùng Phó Thanh Dương từ chợ đen mua được một món đạo cụ nguyền rủa, dùng nó nguyền rủa mẹ. Mẹ thiếu chút nữa gặp tai nạn xe cộ mà chết, nằm ở bệnh viện nửa tháng, đến nay bà ấy còn cho rằng là gặp đối thủ cạnh tranh ám toán.”

Tiếng cô ép rất thấp, nhưng ở đây đều là Thánh Giả, tai thính mắt tinh, nghe rõ ràng.

Mọi người vẻ mặt cổ quái nhìn Quan Nhã.

Tôn Miểu Miểu mở lớn miệng, “Chị cùng mẹ chị có thù gì sao, chị không phải con đẻ?”

Quan Nhã cả giận nói: “Liên quan quái gì tới cô.”

Tôn Miểu Miểu bĩu môi, mắt thấy khói độc phía sau dâng trào, vội sải bước tiến lên, “Tôi mở clone ở trên diễn đàn đăng rất nhiều bài đăng phỉ báng, công kích Âm Cơ, dẫn dắt một đợt chấn động trên mạng, bởi vì cảm thấy cô ấy cùng Ma Quân yêu nhau, khiến Thái Nhất môn mất hết mặt mũi, còn, còn có một chút ghen tị, tôi rất hối hận.”

Thiên Hạ Quy Hỏa: “Duy trì quan hệ nam nữ không chính đáng với mấy nữ cấp dưới, theo như nhu cầu, chưa từng yêu.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên: “Lúc cấp 2, lão ba muốn mở clone (khai tiểu hào, ở đây có thể hiểu là sinh ra 1 phiên bản nhỏ của mình - con), tôi mỗi ngày đều bỏ thuốc tránh thai đặc chế vào trong rượu của ông ấy, ông ấy cố gắng ba năm cũng không thành công, không thể không từ bỏ sinh con thứ 2, ông ấy bây giờ tựa như không thể sinh con nữa.”

Ryo Asano: “Lúc tiền tiêu vặt không đủ, sẽ lấy danh nghĩa nhà Asano, hướng bọn nhỏ nhà tài phiệt đòi phí bảo vệ.”

Triệu Thành Hoàng: “Từng ngộ sát một hành giả hợp pháp, không dám hướng tổ chức thừa nhận, áy náy đến nay.”

Trương Nguyên Thanh vô cùng đau đớn: “Ma Nhãn nếu ở đây, các người đều phải chết…”

Trong sám hối ngươi một lời ta một câu, mọi người đâu vào đấy đi tới, rất nhiều chuyện lông gà vỏ tỏi đều bị lật ra.

Giống Trương Nguyên Thanh loại người không có tiết tháo này, chỉ riêng ở trên người cậu đã phạm rất nhiều chuyện trái pháp luật loạn kỷ cương.

Tội lỗi của Tôn Miểu Miểu phần lớn liên quan đến bạo lực trên mạng, hôm nay bắt nạt người này, ngày mai bắt nạt người kia, ngày kìa bắt nạt ông nội.

Chuyện Thiên Hạ Quy Hỏa tự lộ ra tính chất ác liệt nhất, liên quan đến giao dịch quyền lực - sắc đẹp, nhận hối lộ đút lót, đã làm rất nhiều “thao tác thường quy” trong quan trường.

Tội của Quan Nhã phần lớn tập trung ở trên người cha mẹ, hướng tổ chức Thiên Phạt viết thư tố cáo nặc danh, tố cáo cha mình.

Chụp ảnh nude của mẹ, sau đó gửi ảnh cho mẹ, chế tạo khủng hoảng để báo thù mẹ bạo lực gia đình.

Lúc đi học gặp nữ bạn học nhằm vào, liền vận dụng quan hệ trong nhà gõ, kết quả có lần thiếu chút nữa gây ra tai nạn chết người.

Sau vài phút, mọi người đối với nhau có hiểu biết khắc sâu hơn, kiến thức được mặt u ám trong lòng mỗi người.

Rốt cuộc, bọn họ thoát ly hang đá, đến vị trí lối ra.

"Phù…"

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, bao gồm Trương Nguyên Thanh.

Tuy hắn tự nhận không phải đứa trẻ bớt lo, từng làm rất nhiều việc sai lầm, nhưng chuyện lúc còn trẻ chưa chắc đều còn nhớ rõ, đồng thời cũng không xác định thường xuyên bắt sóc bỏ lọ, hướng dì trẻ chia sẻ ảnh 18+ có tính là chuyện xấu hổ không.

Chương 1817: Phế tích (4)

Hang đá dài thêm 10 mét nữa, hắn phải tự bạo cứu vớt Ma Nhãn, truyền nhân Ma Quân một loạt sự kiện.

"Rốt cuộc vượt qua rồi." Tôn Miểu Miểu như hư thoát thở phào.

"Đúng vậy, ghi lại hết rồi." Ngân Dao quận chúa vỗ vỗ hầu bao.

Hả? Mọi người đồng loạt nhìn về phía cô.

Trên trán Trương Nguyên Thanh nổi gân xanh, vội nói: "Cô ấy mặc dù có linh trí, nhưng có đôi khi sẽ luôn nói mấy lời kỳ quái, làm chút chuyện kỳ quái, không nhìn là được."

Ngân Dao quận chúa phối hợp thẳng lưng, không nhúc nhích, làm bộ mình là âm thi không có đầu óc.

Trừ Quan Nhã, mọi người miễn cưỡng tin lí do thoái thác của hắn.

Trương Nguyên Thanh thở dài, có lẽ là ở nhân gian lâu, Ngân Dao quận chúa dần dần tìm về nhân tính. Cô du lịch thiên hạ

trăm năm, đức hạnh không màng danh lợi cũng chậm rãi hiển lộ.

—— Ài, chính là chơi!

Lúc ở biệt thự đổ thêm dầu vào lửa các kiểu, xúi giục Nữ Vương, Linh Hi cùng Quan Nhã trạch đấu, ở bên ngoài gây rối các kiểu, nói không kiêng dè, có thể giả ngu có thể cơ trí, có thể chơi trend có thể tiếp trend.

Có chút làm người ta đau đầu.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, vung lên, Tiểu Viên cao gầy xinh đẹp "ngã" ra.

Cô nhìn quanh một vòng, thấy mọi người không bị thương, khẽ gật đầu: "Tốt lắm!"

Lại nhìn Quan Nhã một cái.

Vị thiên kim con lai Phó gia này vẻ mặt đầy sắc lạnh, chỉ thiếu viết mất hứng ở trên mặt, nhìn cũng không thèm nhìn bạn trai mình.

Hiển nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn khi thấy cô trúng độc quan tâm cùng chỉ chiếu cố một mình cô, làm Quan Nhã nổi cơn ghen.

Tiểu Viên "A" một tiếng, lộ ra nụ cười.

Tương ứng, cái trán trơn bóng của Quan Nhã gân xanh giật giật.

"Tiếp tục đi tới!" Trương Nguyên Thanh làm bộ chưa thấy hai cô gái lục đục với nhau, hô tiếng khẩu hiệu, dẫn theo các đồng đội cảm xúc không quá cao xuất phát.

Hành lang rộng 3 mét rẽ ngoặt liên tục, trong hốc tường bày bát dầu, ven đường chưa thấy thi thể, nói lên hành lang này không có cơ quan cạm bẫy.

Quả nhiên, đi hơn mười phút, bọn họ chưa gặp bất cứ nguy hiểm gì.

"Có gió." Tiểu Viên đột nhiên nói.

Rẽ qua một góc, phía trước có ánh sáng sáng ngời chiếu vào mi mắt, tầm nhìn rộng rãi bừng sáng.

Bọn họ thấy được một cái hang động thiên nhiên hình thành, đỉnh đầu là nửa góc trời xanh, nửa bên khác có vách đá vươn ngang ra, thả xuống những sợi dây leo như bức rèm che.

Trong hang động khắp nơi đều là kiến trúc tàn phá, cơ quan tạo vật tàn phá, dưới vách đá có một hồ sâu, bên đầm dựng một guồng nước lung lay sắp đổ, bên guồng nước phân tán ống trúc dẫn nước.

Ngoài ra, trên vách đá khảm vào những cơ quan bao đựng tên bằng gỗ, nhưng bởi vì thiếu bảo trì, sớm đã mục nát không chịu nổi.

"Tôi lúc trước cưỡi gió điều tra, chưa nhìn thấy hang động này." Hốc mắt Trương Nguyên Thanh trào ra màu đen sì, mở ra phệ linh, đảo qua hang động to lớn, "Không có khí tức âm vật hoạt động."

Quan Nhã thì nâng ngón tay đè trán, từng vòng gợn sóng màu trắng nhạt khuếch tán, "Không có khí tức sinh mệnh hoạt động."

Mọi người lúc này mới dọc theo đường mòn cỏ dại um tùm đi xuống, đi chưa được mấy bước, Quan Nhã đã ở trong bụi cỏ phát hiện mấy thi hài còn sót lại xương cốt.

Cô sau khi kiểm tra một phen, nói:

"Khôi giáp mặc trên thân người chết giống với bên ngoài, hẳn là quân Kim, hai bộ khác không có mũ giáp, căn cứ trang phục mục nát phán đoán, đại khái là đệ tử Mặc tông."

Hạ Hầu Ngạo Thiên theo thói quen sờ cằm, phân tích:

"Cho nên chân tướng Mặc tông bị diệt rất rõ ràng, chính là người Kim làm. Người Kim từ Mặc tông mang đi món bảo bối trong truyền thuyết kia, sau đó xua quân nam hạ, biến Bắc Tống thành Nam Tống."

"Niên hiệu còn chưa biết đâu, cách nói của anh quá võ đoán." Quan Nhã suy tư nói: "Chẳng qua Mặc tông diệt vong không thoát được quan hệ với người Kim. Tôi cho rằng món bảo bối kia vẫn ở Mặc tông, bằng không độ khó phó bản cấp S liền không hợp lý."

Thiên Hạ Quy Hỏa nói:

“Mặc tông ở tây nam, quân Kim có thể công đến nơi đây, nói rõ Bắc Tống đã không tồn tại. Đoạn lịch sử phủ đầy bụi này hẳn là xảy ra ở Nam Tống.

“Còn có nha, Mặc tông diệt vong bởi quân Kim bao vây tiễu trừ rất có thể chỉ là mặt ngoài, bằng không nhiệm vụ chủ tuyến cũng quá đơn giản rồi. Bây giờ chỉ xem chúng ta có thể sưu tập được bao nhiêu tin tức.”

Trương Nguyên Thanh “ừm” một tiếng, “Phân tán hành động, điều tra một lần.”

Hang động không nhỏ, hơn ba mươi căn nhà, đại bộ phận đã sụp xuống, chưa sụp cũng lung lay sắp đổ, kết cấu bằng gỗ mục nát không chịu nổi, phải dựa vào tường đất đầm cứng rắn chống đỡ.

Bọn họ phát hiện rất nhiều thi hài, quân Kim và đệ tử Mặc tông dây dưa với nhau, có chút thậm chí xương cốt cũng “tương dung (hòa vào nhau)”, có thể thấy được tình hình chiến đấu lúc trước thảm thiết bao nhiêu.

Sau khi tìm kiếm một vòng, chưa có bất cứ phát hiện gì.

Mặt khác, không có đường đi.

Chương 1818: Phi nhạc (1)

Hang động thiên nhiên này tựa như chính là trung tâm của Mặc tông, mọi người dạo qua một vòng, chưa nhìn thấy đường đi thông nơi khác.

“Dọc theo vách đá sờ soạng một vòng, chưa phát hiện cơ quan, không có đường.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

“Bên dưới phế tích đi tìm chưa?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Dùng linh phó xuyên tường thấu vật, đều mò mẫm một lần rồi, không có ô ngầm cùng cơ quan.” Tôn Miểu Miểu lắc đầu.

Bản đồ phó bản khẳng định chưa đi hết, nhưng bọn họ đã gặp khốn cảnh.

Tìm không thấy đường đi thông cửa ải tiếp theo.

“Phát hiện một ít thứ tương đối thú vị.” Quan Nhã dỗi không nhìn Trương Nguyên Thanh, chỉ vào đầm nước dưới vách đá, nói: “Nhìn kỹ nơi đó.”

Bọn Trương Nguyên Thanh tới trước đầm nước, nước đầm trong suốt, nhưng sâu không thấy đáy, như một vầng trăng tròn màu lam đen khảm ở trong hang động.

Anh Gà Đỏ nhẹ nhàng đá guồng nước mục nát một phát, nhìn chung quanh:

“Nơi này có vấn đề gì?

“Nói chuyện, lúc này hẳn là giờ ăn, không biết trong đầm nước có cá hay không, xuống xem chút? Không chừng có thể ăn một bữa sashimi, chậc chậc, tươi!”

Nhưng tuyệt đối đừng có cá, bởi vì ăn xong cơm trưa, trà chiều liền không xa, boss đánh tới một nửa, gã này muốn uống trà chiều làm sao bây giờ? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Quan Nhã nói: “Toàn bộ hang núi đều tìm không thấy cơ quan đường ngầm, cái đầm nước này là khả năng duy nhất.”

Trương Nguyên Thanh giật mình gật đầu, “Ý của em là, lối vào cửa ải tiếp theo ở dưới đầm nước?”

Quan Nhã không để ý tới hắn.

Ngân Dao quận chúa giật mình: “Lối vào ở dưới đầm nước.”

Quan Nhã tán thưởng: “Thật thông minh.”

“Vậy còn chờ cái gì?” Anh Gà Đỏ lấy ra một cái áo khoác da cá đặc chế khoác vào, “Xuống nước đi, tôi bây giờ cũng là có đạo cụ Thủy Quỷ, tốn 5 triệu đó.”

Hắn lời này là nói cho Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, lúc trước ở Nhai Sơn Chi Hải, vẫn là hướng Âm Cơ mượn đạo cụ lặn xuống nước.

“Tôi để âm thi đi xuống xem đường trước một chút.” Triệu Thành Hoàng lấy ra rương đồng xanh, mở nắp rương ra, một âm thi thủy thuộc tính nhảy ra, lao đầu vào đầm nước.

Sóng trắng, bọt nước quay cuồng, nước đầm bình tĩnh nổi lên gợn sóng, âm thi giống như một con cá nhanh nhẹn, quẫy thân

hình, lao về phía đáy đầm.

Triệu Thành Hoàng nhắm mắt, toàn tâm toàn ý thao túng âm thi.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Tôn Miểu Miểu, "Nói tới, dọc theo đường đi cũng không thấy cô dùng âm thi, không mang?"

"Không mang!" Tôn Miểu Miểu cho câu trả lời khẳng định.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh chấn kinh: "Cô có lòng tin đối với tôi như vậy tôi là rất vui vẻ, nhưng là quá đùa cợt rồi phải không?"

Tôn Miểu Miểu nhất thời trợn trừng mắt, "Tôi ở phương diện khống thi thiên phú bình thường, nhưng độ phù hợp với linh phó rất cao, cho nên tôi chủ luyện linh phó."

Mắt của cô vừa to vừa tròn, điều khó có được là không tỏ ra quyến rũ lẳng lơ, có sự sáng ngời cùng linh khí như trẻ con, lúc trợn mắt cũng tỏ ra đáng yêu.

"Ồ như vậy à." Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, "Vậy tôi an tâm rồi, không cần phải quản cô nữa."

Tôn Miểu Miểu cả giận: "Cậu dựa vào cái gì mặc kệ tôi?"

"Hắn dựa vào cái gì quản cô?"

Nói chuyện không phải một người, Tiểu Viên cùng Quan Nhã ăn ý mở miệng hỏi ngược lại.

Tôn Miểu Miểu bị nghẹn một phen, hừ nhẹ một tiếng, hướng ánh mắt về phía đầm nước.

Trong hiện thực cô là gái ngoan không biết cãi nhau, nếu ở trên mạng, giờ phút này đã tung đòn tấn công mạnh mẽ, dùng một cái bàn phím khiến hai cô gái biết thế nào là cường giả.

Ngân Dao quận chúa gập lại cất đi cái loa nhỏ, thu vào trong túi, kéo kéo góc áo Trương Nguyên Thanh, hất mặt, ý bảo hắn đi qua một bên nói chuyện.

Trương Nguyên Thanh liền theo cô đến một bên, Ngân Dao quận chúa dùng phương thức trao đổi riêng của Thần Dạ Du, nhỏ giọng nói:

“Tội chứng của bọn họ loa Miêu Vương đều ghi lại rồi, có nhược điểm này, cậu có thể sai khiến bọn họ, khống chế bọn họ. Phụ vương năm đó chính là khống chế vây cánh như vậy.”

Tạm dừng một chút, nói: “Một chiêu này đối với các phi tần hữu hiệu tương tự.”

Bắt nạt ông nội trên mạng, nguyền rủa mẹ, bỏ thuốc tránh thai cho cha, những thứ này tính là nhược điểm gì… Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Bảo quản tốt, về sau xem tôi nhào nặn bọn họ như thế nào.”

Khi nói chuyện, hắn nhìn các đồng đội một cái, đối với những người bạn này có hiểu biết khắc sâu hơn, rõ ràng hơn.

Trương Nguyên Thanh đối với lần sám hối này coi như hài lòng, trừ Anh Gà Đỏ lăn lộn xã đoàn từng làm không ít chuyện xấu, người khác đều vẫn ổn.

Mà cho dù là Anh Gà Đỏ, vài năm gần đây cũng dần dần không động vào hoạt động mặt tối nữa.

“Cho vay nặng lãi mới kiếm được mấy đồng, hơn nữa di chứng lớn như vậy, a gia tôi tùy tiện cho vài cái hạng mục, liền đủ tôi kiếm vài cái mục tiêu nhỏ, hơn nữa đều là tiền sạch sẽ.”

Anh Gà Đỏ là nói như vậy.

Chương 1819: Phi nhạc (2)

Tiếp theo là Thiên Hạ Quy Hỏa, vấn đề của hắn tương đối nghiêm trọng, ở trong mắt Ma Nhãn Thiên Vương, sỉ nhục của Hỏa Sư nên mổ bụng tạ tội.

Nhưng Thiên Hạ Quy Hỏa khác với đám người Tôn Miểu Miểu, hắn là xuất thân bình dân, muốn ngoi lên, tất nhiên là người đầy bùn lầy.

Làm một Thánh Giả quyền cao chức trọng, đút lót nhận hối lộ mấy triệu, ở Tùng Hải ngay cả một căn nhà tốt chút cũng mua không nổi, nhiều lắm dùng để cải thiện sinh hoạt, cho nên Trương Nguyên Thanh cảm thấy vẫn ổn.

Đôi mắt đỏ của Ngân Dao quận chúa sáng ngời: “Cái loa cho tôi bảo quản sao?”

“Có thể!” Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Nhưng cô và nó đều phải ở trong phạm vi tầm mắt của tôi, ở ngoài tầm mắt, cô không thể mang theo nó.”

Ngân Dao quận chúa vui sướng gật đầu, sau đó hồ nghi nói:

“Cậu đột nhiên có chút tốt đối với tôi. Chúng ta từng ước định, đừng hy vọng tôi thị tẩm.”

Cô không có cơ hội, bởi vì cô là lạnh… Trương Nguyên Thanh không nhiều lời với cô, quay về bên đầm nước.

Lúc này, Triệu Thành Hoàng mở mắt, nói:

“Đáy nước có một thông đạo, trong thông đạo không có nguy hiểm, nối liền một đầm nước khác, ngoài đầm nước là một hang động, trong hang động có một cỗ máy kim loại kỳ quái.

“Bên đầm nước dựng hai tấm bia đá, một tấm viết ‘Phi Mạng’, ‘Phi Nhạc’, một tấm viết ‘Tinh Trung Báo Quốc’ .”

Hạ Hầu Ngạo Thiên sờ sờ cằm, “Ý tứ của Phi Mệnh là không tin số mệnh, mệnh ta do ta không do trời.”

Anh Gà Đỏ hiếm thấy cơ trí một hồi: “Vậy Phi Nhạc chính là không tin âm nhạc nhỉ?”

“Hiển nhiên không phải, anh có thể đọc nhiều sách chút không?” Hạ Hầu Ngạo Thiên khinh bỉ nói, “m nhạc chỉ là mặt ngoài, ‘Nhạc’ trong Phi Nhạc, là chỉ chế độ lễ nhạc, chế độ lễ nhạc rườm rà xa hoa lãng phí, hao tài tốn của, không hợp với tư tưởng tiết dụng tiết táng (dùng tiết kiệm chôn tiết kiệm) của Mặc gia, cho nên phải chống lại chế độ lễ nhạc.”

“Vậy Tinh Trung Báo Quốc là có ý tứ gì?” Anh Gà Đỏ không phục.

Hạ Hầu Ngạo Thiên trầm ngâm một chút: “Có lẽ là lang yên khởi giang sơn bắc vọng, long khởi quyển mã trường tê kiếm khí như sương*? Trong tư tưởng Mặc gia không có cái này nha, hôm nay…”

“…”

“Được rồi, câm miệng đi!” Trương Nguyên Thanh thân là bang chủ, kịp thời cắt ngang nói chuyện không có ý nghĩa, nói:

“Triệu Thành Hoàng, anh dùng âm thi thử một lần, xem sẽ gặp phải nguy hiểm gì?”

Triệu Thành Hoàng khẽ gật đầu, một lần nữa nhắm mắt lại.

Qua nửa phút, hắn đột nhiên mở mắt, giọng điệu ngưng trọng: “m thi cùng tôi mất liên hệ rồi.”

Trương Nguyên Thanh biết, đối với Thần Dạ Du mà nói, cái này ý nghĩa âm thi đã bị hủy, vội hỏi: “Đã gặp cái gì?”

Vẻ mặt Triệu Thành Hoàng nhất thời có chút cổ quái, “Tôi chỉ nhìn thấy cỗ máy đó chuyển động, sau đó linh thể của tôi liền trở về, tôi thậm chí không biết đã xảy ra cái gì.”

Cái này… Trương Nguyên Thanh cũng trở nên ngưng trọng theo, nguy hiểm chưa biết là đáng sợ nhất.

Bởi vì bạn không thể làm ra phòng bị châm chích, khi nguy hiểm tiến đến, sẽ chết không minh bạch.

Đám người Quan Nhã Tiểu Viên cũng rõ đạo lý này, bởi vậy vẻ mặt đều có chút nghiêm túc, chỉ có Anh Gà Đỏ vẫn không sợ trời không sợ đất, tràn ngập ý chí chiến đấu:

“Chúng ta xuống xem chẳng phải biết ngay? Ở nơi này cân nhắc lung tung cũng vô dụng.”

Cái khác không nói, có đôi khi lời người không có đầu óc nói, ngược lại không thể phản bác.

Nhưng Triệu Thành Hoàng vẫn cảm thấy nên vững vàng một phen, nghiến răng, nói:

“Tôi thử chút nữa.”

Nói xong, trong rương thu nạp đồng xanh lại nhảy ra một âm thi, tung người lao vào đầm nước.

Trong bọt khí màu trắng dày đặc nhộn nhạo, tay chân âm thi hơi vụng về quạt nước, hướng về đáy đầm lặn xuống.

Trong sự trầm mặc chờ đợi của mọi người, Triệu Thành Hoàng nhắm mắt đột nhiên nói:

“Tôi đã nhìn thấy âm thi kia lúc trước, nó bị chém đầu rồi, hoàn toàn hư hao.”

Quan Nhã lập tức nói: “Quan sát phụ cận có cơ quan đao sắc ẩn giấu hay không, quan sát một phen vị trí âm thi ‘tử vong’ có lưu lại vết đao vết kiếm hay không.”

Vết kiếm vết đao cùng đường đạn giống nhau, có thể suy luận ngược ra phương hướng công kích đánh tới, từ đó tìm ra vị trí cơ quan.

“Không có.” Triệu Thành Hoàng nhíu mày.

“Khống chế âm thi tới gần thử xem, lần này chú ý một chút, nhìn rõ nguy cơ là cái gì.” Thiên Hạ Quy Hỏa nói.

Tiểu Viên và Ryo Asano im lặng không lên tiếng, chuyên chú nhìn.

Hai người bởi vì nghề nghiệp cùng quốc tịch, không hợp với tiểu đoàn đội, cho nên dọc theo đường đi đều rất trầm mặc.

Triệu Thành Hoàng duy trì nhắm mắt, “Ừm” một tiếng.

Mười mấy giây sau, hắn mở mắt, khóe miệng giật vài cái, “Lại mất kết nối rồi, lần này vẫn như cũ chưa thấy nguy hiểm đến từ nơi nào, nhưng tôi đã phát hiện một cái chi tiết.”

“Chi tiết gì?” Trương Nguyên Thanh thay mọi người hỏi ra.

“Văn tự trên máy móc kim loại tựa như thay đổi rồi.”

Chương 1820: Phi nhạc (3)

“Văn tự gì?”

Khóe miệng Triệu Thành Hoàng lại giật một cái: “Văn tự cổ đại, không nhận ra.”

Mọi người nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên, người sau chống nạnh ngẩng đầu: “Anh viết xuống.”

Triệu Thành Hoàng từ ô vật phẩm lấy ra một cây đoản đao, viết một chữ ở đất bùn bên đầm nước.

Mọi người vẻ mặt ngẩn ra.

Hạ Hầu Ngạo Thiên “Ồ” một tiếng: “Chung đỉnh văn (văn tự ở chuông và đỉnh), chữ này là ý tứ chó.”

“Chó?”

Mọi người vẫn là vẻ mặt ngẩn ra.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhún nhún vai: "Dù sao chữ là ý tứ này."

"Đủ rồi, nét bút của các người khiến tôi không cách nào chịu nổi, xuống nước đi!" Anh Gà Đỏ thấy đều là những tin tức vô dụng, rốt cuộc không nhịn nổi nữa, cắm đầu vào trong đầm nước.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói:

"Xuống nước đi, ở nơi này đoán mò cũng vô dụng, Triệu Thành Hoàng đã tổn thất hai âm thi, lại để âm thi đi làm vật hi sinh như vậy, cũng vẫn không có thu hoạch, tổn thất vô ích mà thôi."

Hắn khoác thêm Pháp Bào âm Dương, lao vào trong đầm, theo Anh Gà Đỏ cùng nhau xuống nước.

Mọi người bên đầm lần lượt lấy ra đạo cụ Thủy Quỷ, 'Phốc phốc' lần lượt nhảy cầu.

Nước đầm lạnh lẽo, trong suốt, nổi rất nhiều vi sinh vật như bụi bặm, sau 5 mét, đáy đầm liền hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Thành viên tiểu đội bang phái nhẹ nhàng đong đưa thân người, khống chế dòng nước, đi xuống mãi, hai ba phút sau đến đáy đầm.

Trương Nguyên Thanh xa xa thấy bóng dáng Anh Gà Đỏ, Hỏa Sư không có đầu óc đang chui vào trong một cái hành lang tối đen.

Hắn nhanh chóng đuổi theo, cùng Anh Gà Đỏ một trước một sau tiến vào hành lang, hành lang khúc chiết hướng lên trên, vài phút là tới cuối.

"Ào!"

Anh Gà Đỏ nhảy ra khỏi đầm nước, cẩn thận nhìn quanh.

Trương Nguyên Thanh từ phía sau hắn chui ra, ở bên đầm nước nhẹ nhàng chống một cái, nhảy ra khỏi đầm nước.

Ánh lửa màu đỏ sậm dâng lên, hơi nước trên người vang lên "xèo xèo", Trương Nguyên Thanh vừa chưng khô thân thể ướt sũng, vừa nhìn quét hang động.

Hang động không tính là quá lớn, khoảng gấp đôi hang động "tiết dụng", "minh quỷ".

Trung ương hang động dựng một cỗ máy móc kim loại cao 3 mét, nó có bệ vuông vắn nặng nề, đúc từ đồng xanh, dài rộng cao đều là 1 mét.

Trên bệ dựng một vầng trăng non đúc từ đồng thau, giống như một chiếc thuyền Nguyệt Nha nổi ở mặt nước.

Giữa hai đầu trăng lưỡi liềm nhòn nhọn lơ lửng một quả cầu đồng thau to bằng quả bóng đá, do những khối nhỏ vuông vắn tạo thành, giống như rubik.

Mỗi một khối rubik nhỏ đều in chung đỉnh văn vặn vẹo.

"Ào ào."

Tiếng lao ra khỏi mặt nước liên tiếp vang lên, đám người Quan Nhã, Tiểu Viên lục tục nhảy ra khỏi đầm nước.

Thiên Hạ Quy Hỏa đè bả vai Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Triệu Thành Hoàng, bằng vào năng lực khống chế lửa xuất sắc chưng khô hơi nước, đồng thời quan sát cảnh tượng trong hang động.

"Chưng khô nước một phen." Trương Nguyên Thanh ném Pháp Bào âm Dương cho Quan Nhã.

"Thật sự có 'Tinh Trung Báo Quốc' ." Anh Gà Đỏ đá đá tấm bia đá, lại chỉ vào máy móc kim loại nơi xa, nói:

"Nguy hiểm có phải đến từ thứ đó hay không?"

Tiểu Viên vẫn luôn trầm mặc đột nhiên nói:

"Chưa chắc, cũng có khả năng là bên trên."

Cô chỉ chỉ đỉnh đầu.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, đỉnh hang đá trải rộng lỗ thủng tối đen to bằng vại nước.

"Vì sao?" Tôn Miểu Miểu vừa ngẩng đầu, vừa hỏi.

"Hai thi thể địa điểm tử vong khác nhau." Tiểu Viên giải thích: "m thi thứ nhất chết ở phía dưới lỗ thủng, âm thi thứ hai chết ở cạnh máy móc."

"Có đạo lý." Tôn Miểu Miểu gật gật đầu.

Quan Nhã a một tiếng: “Hai âm thi đều là bị vật sắc chém đầu, nếu nguy hiểm đến từ đỉnh đầu, trên mặt đất đã lưu lại vết kiếm, nhưng không có, cho nên nguy hiểm đến từ máy móc kim loại.”

Tiểu Viên nhìn cô một cái: “Cô nói cái gì vậy là cái đó.”

Quan Nhã ngoài cười nhưng trong không cười: “Cảm ơn!”

“Khụ khụ!” Trương Nguyên Thanh đánh gãy “tranh chấp” đúng lúc, nói: “Triệu Thành Hoàng, anh dùng tượng binh sĩ thử xem, bây giờ quan trọng nhất là làm rõ quy tắc của hang đá này, phương thức công kích, cường độ công kích của nó vân vân.”

Triệu Thành Hoàng lập tức lấy ra rương đồng xanh, triệu hồi ra linh phó, thao túng một bức tượng binh sĩ đồng xanh tới gần.

Mọi người nhìn chằm chằm tượng binh sĩ, kiên nhẫn chờ đợi, loại thời điểm này, chỗ tốt của việc trong đội ngũ có Thần Dạ Du liền thể hiện ra.

Vĩnh viễn có vật hi sinh dò mìn.

Tượng binh sĩ thông suốt đi qua máy móc kim loại, lượn một vòng ở trong hang đá, chưa gặp bất cứ công kích nào.

Kết quả này khiến mọi người vừa mờ mịt vừa bất ngờ.

“m thi sẽ gặp công kích, nhưng tượng binh sĩ sẽ không? Khác biệt giữa đôi bên là cái gì?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Tượng binh sĩ là vật chết, là vật phẩm, mà âm thi tuy không có sinh mệnh, nhưng âm vật cũng là một loại sinh vật.” Tri thức chuyên nghiệp của Tôn Miểu Miểu vẫn là rất vững chắc.

“Nếu thu mọi người vào trong Mũ Đỏ Nhỏ, sau đó thi triển năng lực điều khiển vật ném qua thì sao?” Trương Nguyên Thanh đột phát ý tưởng kỳ lạ.

Chương 1821: Mệnh ta do ta không do trời (1)

Nghĩ đến liền làm.

Hắn lập tức lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, cùng triệu hồi ra Y Xuyên Mỹ, lợi dụng năng lực ngự vật của linh phó, ném Mũ Đỏ Nhỏ ra.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Mũ Đỏ Nhỏ phiêu phiêu đãng đãng tiến lên, lúc đi qua máy móc kim loại, bên trong cơ quan vũ khí này bỗng nhiên truyền đến tiếng chấn động "Ong ong".

Theo tiếng bánh răng chuyển động và cần gạt thúc đẩy vang lên.

Triệu Thành Hoàng trầm giọng nhắc nhở: "Chính là tiếng này, nó sắp công kích rồi."

Trong nền máy móc kim loại truyền đến bánh răng vận chuyển tốc độ cao và trục nối truyền lực rít gào, cả cỗ máy móc kim loại kịch liệt chấn động hẳn lên, giống như động cơ công suất quá tải.

Ngay sau đó, hai đầu trăng non đúc đồng thau bắn ra hồ quang màu vàng, lách tách tiếp nối ở trên quả cầu đồng thau.

Quả cầu đồng thau chợt vang lên "Răng rắc", từng khối vuông kim loại kết cấu chặt chẽ tản ra, nhanh chóng chuyển động như rubik.

Sau đó dừng hình ảnh, một khối vuông kim loại di động đến vị trí trung ương quả cầu đồng thau, bên trên viết một chữ chung đỉnh văn xiêu xiêu vẹo vẹo.

Chính là thể chữ Triệu Thành Hoàng vừa rồi viết xuống bên đầm nước —— Cẩu (chó)!

Quả cầu đồng thau bắn ra một đạo hồ quang dày đặc, vặn vẹo, trúng Mũ Đỏ Nhỏ đang bay.

Mũ Đỏ Nhỏ nhất thời rơi xuống, thân mũ sáng lên hồ quang nhảy nhót "tánh tách".

Y Xuyên Mỹ thử thao túng Mũ Đỏ Nhỏ, nhưng năng lực ngự vật không có tác dụng.

"Không thể ngự vật." Y Xuyên Mỹ quỳ mọp xuống, vểnh mông lên cao cao, giọng nói thầm chứa sự chờ mong: "Y Xuyên Mỹ làm việc bất lực, xin chủ nhân hung hăng quất roi ta, đừng thương tiếc!"

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng lập tức trở nên cổ quái.

Đặc biệt Tôn Miểu Miểu, vẻ mặt phức tạp nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không ngờ hắn là loại người này.

Trước công chúng, ngươi nói hươu nói vượn cái gì thế, ta không nên thả ngươi ra… Da mặt Trương Nguyên Thanh run rẩy, "Để sau lại thu thập ngươi."

Há mồm nuốt Y Xuyên Mỹ trở lại trong bụng.

"Hai người làm sao vậy?" Quan Nhã quan sát lời nói vẻ mặt, từ trong vẻ mặt của hai vị Tinh Quan Thái Nhất môn, đã nhìn ra manh mối.

—— Cô tuy có thể cảm ứng được linh thể, nhưng không nhìn thấy, càng không nghe được tiếng linh phó nói chuyện.

"Y Xuyên Mỹ phát tác bệnh tinh thần, thỉnh cầu anh ngược đãi cô ta." Trương Nguyên Thanh chủ động thẳng thắn, cùng vẻ mặt đầy chính khí, nói:

"Anh là loại người đó sao, anh một thân chính khí, người giang hồ xưng tiểu Ma Nhãn, nghiêm khắc từ chối."

Thiên Hạ Quy Hỏa trầm giọng nói: "Đừng nói những lời không quan trọng đó nữa, kế tiếp làm sao bây giờ?"

Quan Nhã liền không rối rắm việc này nữa, nói:

"Phát động công kích quả thật là cơ quan vũ khí, nếu không có gì bất ngờ, âm thi trong Mũ Đỏ Nhỏ đã trúng chiêu, nhưng đạo cụ không lấy về được, không thể phán đoán âm thi đã chịu công kích thế nào."

Cô vừa nói xong, Tiểu Viên liền tiếp nhận đề tài, "Tóm lại không phải chém đầu, nói rõ còn có một loại phương thức công kích chưa kích hoạt, trong hang động có lẽ có hai loại nguy hiểm."

Hai người vẫn đang âm thầm phân cao thấp.

Âm thi của mình đều ở trong mũ, đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn nha… Trương Nguyên Thanh âm thầm lo âu, hướng ánh mắt về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên, nói:

“Lúc này, liền cần nhân vật chính của chúng ta đến bày mưu nghĩ kế.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức kiêu ngạo nâng cằm lên, sau đó làm bộ suy nghĩ, “Để tôi nghĩ chút, để tôi nghĩ chút.”

Hắn ở trong đầu câu thông lão gia gia trong nhẫn:

“Sư phụ, đây là cái gì?”

“Không biết.” Phương sĩ Tần triều lười biếng trả lời.

“Ngươi sao có thể không biết chứ?” Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt nghi ngờ:

“Ngươi cũng là đồ cổ đời Tần, lại là phương sĩ, ngươi khẳng định từng có qua lại với Mặc gia. Ngươi có phải ghen tị bản nhân vật chính tài hoa hơn người, phong lưu phóng khoáng, muốn hại chết ta hay không?”

Phương sĩ đời Tần thở dài:

“Mỗi lần nghe ngươi nói chuyện, đều muốn từ trong nhẫn nhảy ra đánh ngươi. Hại chết ngươi đối với ta có lợi gì? Ta cũng không muốn ở lại trong linh cảnh. Không biết chính là không biết, quên rồi.”

“Quên? Sao có thể chứ?”

“Chính là quên, ngươi sẽ nhớ rõ chuyện trước mười tuổi của mình sao?”

“Sẽ không.”

“Vậy ngươi dựa vào cái gì yêu cầu ta nhớ chuyện mấy ngàn năm trước.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên không có lời nào để chống đỡ, nhưng không phải thật sự hết ngôn từ, mà là ý thức được một vấn đề của lão gia gia trong nhẫn—— Ký ức không được đầy đủ.

Đã gặp qua là không quên được là năng lực cơ bản nhất của Học Sĩ, sao có khả năng quên đi?

Bởi vậy linh hồn phương sĩ đời Tần hắn là có chút vấn đề, có thể liên quan đến riêng tư của lão gia gia, cho nên hắn lựa chọn trầm mặc.

“Cho dù thân là nhân vật chính, tôi cũng không phải vạn năng nha.” Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm khái một tiếng.

Đã dần dần quen thuộc người này, mọi người lập tức hiểu ý tứ của hắn —— Ta cũng không hiểu!

Chương 1822: Mệnh ta do ta không do trời (2)

Ồ, ngay cả đồ cổ đời Tần cũng không biết? Trương Nguyên Thanh nhíu mày, suy tư thật lâu, nói:

“Vậy cũng chỉ có lớn mật thử, cẩn thận phòng thủ. Tôi dẫn đội tiến lên, các người theo ở phía sau. Ryo Asano, Triệu Thành Hoàng, hai người phụ trách cảnh giới nguy hiểm bên trên, tôi đến phụ trách đốikháng máy móc công kích.

“Người khác xem thời cơ để ứng biến.”

Ryo Asano là Thủy Quỷ, có thể thân thể đón đỡ công kích vật lý, tượng binh sĩ của Triệu Thành Hoàng là vật hi sinh có thể lặp đi lặp lại chữa trị sử dụng, hai người bọn họ ứng phó nguy hiểm trên đỉnh đầu là thích hợp nhất.

Cứ như vậy, đội ngũ lấy Trương Nguyên Thanh làm đầu rồng, đội ngũ ngay ngắn có trật tự, cẩn thận đi về phía máy móc kim loại.

—— Muốn đến cửa ra đầu kia của hang động, như thế nào cũng không vòng ra khỏi cơ quan tạo vật ở trung ương này.

“Ong ong.”

Ở lúc mọi người tới gần máy móc kim loại, trong nền của nó lại truyền đến tiếng va chạm của bánh răng vận chuyển tốc độ cao, trục nối truyền lực.

Trương Nguyên Thanh không chút hoang mang lấy ra Khiên Tử Kim, để mặt khiên hướng về máy móc kim loại, trầm giọng cảnh báo:

“Chú ý!”

Một màn vừa rồi xảy ra lần nữa, hai đầu trăng non bắn ra hồ quang màu vàng nối tiếp với quả cầu đồng thau lơ lửng, khối

vuông kim loại nhỏ chặt chẽ rời rạc ra, chuyển động như rubik.

Ở dưới cái nhìn chăm chú khẩn trương mà ngưng trọng của mọi người, khối vuông kim loại nhỏ trung ương quả cầu đồng thau, từ "Cẩu" chuyển đổi thành một thể chữ xa lạ.

"Là Trư!" Hạ Hầu Ngạo Thiên cao giọng nói.

Vừa dứt lời, quả cầu đồng thau bắn ra hồ quang dày đặc, bắn về phía mọi người.

Trương Nguyên Thanh không chút do dự tiến lên, giơ mặt khiên, cản lại hết hồ quang bắn nhanh đến.

"Tách tách."

Khiên Tử Kim gặp công kích cũng bắn ngược ra hồ quang màu vàng tím, hai loại hồ quang màu sắc khác nhau hòa lẫn.

Quá trình này duy trì mười mấy giây, cuối cùng bình ổn.

Trương Nguyên Thanh lắc lắc cánh tay tê dại, quay đầu nhìn về phía các đồng đội, nghi hoặc nói:

"Chỉ có vậy?"

Đám người Quan Nhã cũng có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều là kinh hỉ.

Tiểu Viên bừng tỉnh đại ngộ, "Xem ra sát chiêu thật sự ở đỉnh đầu chúng ta."

Quan Nhã hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng chỉ có thể khuất phục trước hiện thực, ngẩng đầu nhìn về phía nóc hang động, trầm giọng nói: "Cảnh giới đỉnh đầu, bảo vệ lưng cùng đầu mình."

Mọi người vòng qua máy móc kim loại, tiếp tục tiến lên, Trương Nguyên Thanh đi vài bước, lắc lắc cánh tay phát tê, nói:

"Cánh tay có chút tê."

"Không sao chứ?" Anh Gà Đỏ bên cạnh hỏi.

"Không sao, có thể là bị giật tê rần." Trương Nguyên Thanh nhìn Hỏa Sư bên cạnh, tức giận nói: "Sao anh chạy tới bên

người tôi rồi, chạy nhanh như vậy làm gì, đã nói bảo trì đội hình."

Anh Gà Đỏ nôn nóng nói: "Là cậu quá chậm, chúng tôi đều là bốn chân đi đường, cậu xách tấm khiên, ba chân đi đường, tôi lập tức vượt qua cậu."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: "Cái gì bốn chân đi đường?"

Hắn quay đầu nhìn về phía sau, các đồng đội vừa ngẩng đầu cảnh giới đỉnh đầu, vừa lắc mông đi nhanh, cái đuôi ngắn gấp khúc vui vẻ vung vẩy ở sau mông.

Ồ, đúng, mọi người đều là bốn chân đi đường, là mình chậm… Trương Nguyên Thanh quay đầu, nhanh chóng bước ba chân, dẫn theo đội ngũ chạy về phía cửa ra.

Đợi một chút!

Hắn chợt dừng lại ba chân, ý thức được không thích hợp.

Trương Nguyên Thanh chấn động biến sắc hẳn, kêu lên: "Làm sao vậy, sao mọi người biến thành heo rồi?"

Thứ đi theo phía sau nào phải người, rõ ràng là một đàn heo trắng trẻo mập mạp, cái tai như quạt mo, lưng thon dài.

Lại cúi đầu, hắn thấy chi trước cùng chân ngắn ngủn của mình, chân phải nâng lên, đặt ở trên tay cầm kim loại của tấm khiên tròn.

Chính bởi vì chân nâng tấm khiên, cho nên hắn là ba chân đi đường.

Mặt khác, khóe mắt hắn thấy miệng cùng cái mũi thật dài của mình.

Hắn cũng biến thành heo rồi.

"Cái gì gọi là chúng ta biến thành heo rồi?" Tôn Miểu Miểu tức giận nói: "Chúng ta vốn là heo mà, toàn nói lời ngu xuẩn, cậu đi nhanh chút."

Nói xong, cô chạy chậm vài bước, hướng về mông Trương Nguyên Thanh cho một cú heo mẹ xung phong.

Trương Nguyên Thanh bị húc lảo đảo một cái, tâm tình lại chìm vào đáy vực, chúng ta vốn chính là heo?

Chúng ta từ khi nào biến thành heo rồi.

Hắn lo lắng ngăn cản mọi người, không, mọi heo.

“Thiên Hạ Quy Hỏa, anh là người hay heo?” Hắn kêu.

Thiên Hạ Quy Hỏa bình tĩnh trả lời: “Nếu nhớ không lầm, người là hai chân đi đường, cậu cảm thấy thế nào?”

Anh Gà Đỏ nôn nóng vòng quanh đội ngũ chạy một vòng, cái đuôi heo vui vẻ đóng đưa, nói: “Bụng đói quá, sao còn chưa có ai đến cho ăn vậy, tôi muốn ăn cám mịn, phải tươi mới.”

Người này biến thành heo rồi, còn nhớ mãi ăn cám tươi mới? Trong lòng Trương Nguyên Thanh càng thêm sợ hãi, dùng sức dụi dụi Quan Nhã, kêu lên:

“Quan Nhã, em là nhân loại hay là heo?”

Quan Nhã hừ hừ hai tiếng: “Em không phải nhân loại cái giống loài ti tiện vô sỉ này, đừng nói chuyện với em, tìm con heo cái già kia của anh đi.”

Chương 1823: Mệnh ta do ta không do trời (3)

Tiểu Viên lạnh lùng nói: “Heo cái già làm sao vậy, nam nhân của cô chỉ thích heo nái già, đây là điều chính mồm hắn nói với tôi.”

Mồ hôi lạnh của Trương Nguyên Thanh “Vù” chảy xuống, không phải vì chuyện thích heo cái già, mà là sự tình quá mức quỷ dị hoang đường.

Bọn họ tựa như trúng ma chú biến thân trong câu chuyện trẻ thơ, từ người biến thành heo, càng đáng sợ hơn là, tư duy logic của mỗi người đều rất rõ ràng, lại chưa có ai ý thức được xảy ra vấn đề.

Mỗi người đều kiên định cho rằng mình là một con heo.

“Triệu Thành Hoàng, anh là người sao?” Trương Nguyên Thanh kêu to.

Triệu Thành Hoàng lạnh lùng nói: “Đang yên đang lành, sao cậu có thể mắng heo?”

“…”

Trương Nguyên Thanh cũng cuống lên xoay vòng vòng, nôn nóng dụi qua dụi lại.

Ngân Dao quận chúa vội vàng ngồi xổm xuống, miệng heo ngậm một cái loa nhỏ, nhắc nhở:

“Mọi người cẩn thận, bảo vệ tốt bản thân, Nguyên Thủy Thiên Tôn lên cơn điên rồi.”

Cô ngồi xổm là muốn phòng bị cái gì… Trương Nguyên Thanh giận dữ.

Thiên Hạ Quy Hỏa bình tĩnh phân tích: “Yên tâm, Nguyên Thủy Thiên Tôn hẳn là còn chưa tới thời kỳ động dục.”

Trương Nguyên Thanh tức kêu quang quác.

“Ồ, ngươi thế mà có thể bảo trì nhận thức của nhân loại.” Một thanh âm truyền vào trong đầu Trương Nguyên Thanh.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh chấn động, “theo tiếng” nhìn về phía một con heo trắng phong lưu phóng khoáng —— Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Trên chân con heo trắng này đeo một cái nhẫn sắt đen.

“Ngươi là?”

Trương Nguyên Thanh dùng phương thức trao đổi của Thần Dạ Du hỏi.

“Chúng ta từng gặp, ở trong địa cung của Thủy Hoàng Đế.” Thanh âm kia trong già nua lộ ra ngưng trọng, “Bây giờ không phải thời điểm ôn chuyện, tình huống của các ngươi rất tệ, nhận thức của mọi người đều bị thay đổi rồi.”

“Đúng vậy, bọn họ cho rằng mình là heo.” Trương Nguyên Thanh vội vàng nói: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, tiền bối mau nghĩ biện pháp.”

“Xem ra ngươi cũng chịu ảnh hưởng rồi, trở nên không quá thông minh.” Phương sĩ đời Tần thở dài nói: “Ta không giúp được ngươi, nhưng đại khái đoán ra chuyện là thế nào rồi.”

“Chuyện là thế nào?” Trương Nguyên Thanh theo bản năng truy hỏi.

Hắn quả thật trở nên không quá thông minh, giống với Hỏa Sư, không hiểu liền hỏi, bỏ qua suy nghĩ.

“Đây là một loại nguyền rủa cường đại, nguyền rủa có thể biến người ta thành động vật, Mặc tông dung nhập bí thuật nguyền rủa vào trong cơ quan thuật, người trúng nguyền rủa sẽ sinh ra nhận thức sai lầm, kiên định tin tưởng mình chính là một con heo.” Phương sĩ đời Tần nói:

“Ngươi cho dù nói với bọn họ một trăm lần bọn họ thật ra là người, cũng không có ai sẽ tin tưởng ngươi, bởi vì ta đã từng thử. Tiểu tử ngốc này thế mà lại nói với ta, nhân loại loại động vật ngu xuẩn này, làm sao xứng đánh đồng với heo, đầu heo là đầu thông minh nhất trên đời, mà hắn là thông minh nhất trong heo.”

Lão Phương sĩ thở dài một tiếng: “Cũng may loại nguyền rủa này là có thời gian có tác dụng, sẽ không duy trì quá lâu.”

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra: “Vậy thì tốt vậy thì tốt.”

“Tốt?” Phương sĩ đời Tần cười ha ha nói: “Ở loại địa phương nguy hiểm này biến thành heo, tốt ở nơi nào? Ngươi thử xem còn có thể mở ra ô vật phẩm hay không, có thể phóng thích kỹ năng hay không?”

Trương Nguyên Thanh thử một lần, mặt heo lập tức tái nhợt, “Không, không mở ra được…”

“Kỹ năng còn có thể thi triển không?”

“Kỹ năng cũng mất rồi…”

Cảm giác nguy cơ trong lòng Trương Nguyên Thanh nháy mắt bùng nổ, ở trong phó bản biến thành heo, lại đánh mất kỹ năng, hầu như chỉ còn đường chết.

Mặt khác, hắn luôn cảm thấy loại cảnh ngộ này rất quen thuộc, trước kia tựa như từng chịu đau khổ tương tự, nhưng não heo không nhớ ra được.

“Hạn chế hắn là bắt nguồn từ ‘Phi Nhạc’, nhưng trung tâm thật sự của một cửa này là Phi Mệnh, còn nhớ ý tứ Phi Mệnh không?” Phương sĩ đời Tần nói:

“Mệnh ta do ta không do trời. Không tin vận mệnh, mới có thể phản kháng vận mệnh. Không tin mình là heo, mới có thể phản kháng vận mệnh bị người ta xâm lược, đây là khảo nghiệm của Mặc tông.

“Ta đã quên rất nhiều chuyện, cho nên chưa thể sớm cảnh báo.

“Ngươi có thể giữ được bản ngã, nói rõ ngươi là người không tin số mệnh, là kẻ cực đoan nhất kiệt ngạo nhất trong đội ngũ. Chậc chậc, sinh ra kiệt ngạo, một thân phản cốt. Thì ra không phải kêu gào khẩu hiệu, là lời thật lòng nha.”

Vừa dứt lời, đỉnh đầu truyền đến tiếng bánh răng chuyển động “Ong ong”.

Một giây sau, một con rối người cầm cương đao, từ trong lỗ thủng phía trên Anh Gà Đỏ hạ xuống.

Ánh đao lóe lên, chém về phía đầu Anh Gà Đỏ.

Trương Nguyên Thanh sợ hãi biến sắc, ba vó như bay, từ bên cạnh hung hăng húc về phía con rối người.

Rầm!

Lưỡi đao của con rối người hơi lệch, lưỡi đao chém trúng sau lưng Anh Gà Đỏ, giống như dao nung đỏ hồng cắt pho mát, da thịt nháy mắt nứt ra, tính cả xương cột sống bị một đao chặt đứt.

Máu tươi phun trào như suối.

Anh Gà Đỏ theo tiếng mà ngã xuống đất, bốn vó kịch liệt run rẩy, phát ra tiếng kêu thảm thiết bên bờ vực cái chết.

Chương 1824: Sống chết một đường (1)

Khung xương của con rối người này do đồng xanh chế tạo, thân thể là sắt thép cùng gỗ tổ hợp thành, đầu gối, khuỷu tay các khớp xương được khảm quả cầu bằng sắt bóng loáng, trung tm Cơ quan ngực bao trùm tấm đồng xanh khắc hoa, trong tay còn cầm một thanh cương đao nhuốm máu.

Thoạt nhìn là đồ tể giết heo, không, nhìn qua liền biết là đao khách rất khó đánh.

Hỏa Sư là nghề nghiệp cận chiến, tuy không có phòng ngự khoa trương cùng năng lực tự lành biến thái, nhưng nghề nghiệp cận chiến cơ thể khỏe mạnh, khí huyết tràn đầy, dù bị vết thương trí mạng cũng có thể kéo dài hơi tàn rất lâu, sẽ không dễ dàng chết đi.

Nhưng Anh Gà Đỏ dần dần không giãy giụa nữa, xương sống bị chém đứt, muốn động đậy cũng không động đậy được, tứ chi khẽ run rẩy, mắt thấy đã mất nửa cái mạng, nửa cái mạng còn lại cũng đang nhanh chóng trôi đi.

Đại khái là bởi nhận thức thay đổi, tin tưởng mình là con heo, vậy thật sự chỉ là con heo.

Tiếng heo kêu nổi lên bốn phía, Ryo Asano nhát gan thét một tiếng chói tai: "Anh Gà Đỏ chết rồi, chạy mau đi! !"

Đàn heo lập tức giải tán, chạy tán loạn khắp nơi ở trong hang đá.

Một màn này thoạt nhìn vừa hoang đường vừa buồn cười, rất khó tưởng tượng, các thiên tài trẻ tuổi trong trận doanh hợp pháp, có một ngày sẽ lấy loại hình thái này chạy trốn, vừa chạy còn vừa phát ra tiếng thở dốc "Khò khè khò khè".

Nhưng Trương Nguyên Thanh không cười nổi một chút nào, nguy cơ to lớn đã buông xuống.

Nghề nghiệp lợi hại nữa, đạo cụ mạnh nữa, đều không chống lại được một đao của kẻ địch, bây giờ bọn họ là heo, một đao chém đầu, nói chết thì chết.

Trương Nguyên Thanh chợt bổ ngã Tôn Miểu Miểu đi qua bên người, kêu to:

"Đừng chạy nữa, đều đến bên cạnh tôi, con rối người này chiến lực không cao, tôi có tấm khiên có thể ngăn trở."

Nếu tùy ý bọn họ chạy loạn, căn bản không bảo vệ nổi

"Buông tôi ra, buông tôi ra…" Tôn Miểu Miểu phát ra tiếng "éc éc" cao vút lại gấp gáp, bốn vó đạp loạn ý đồ đá văng Trương Nguyên Thanh, kêu lên:

"Dao mổ của nhân loại đến rồi, không chạy chờ chết sao?"

Trương Nguyên Thanh quát: “Cô cái con heo này, chạy loạn ai cũng không sống được, lúc này phải đoàn kết một lòng mới có thể sống sót, phải phối hợp.”

“Chúng ta vốn chính là heo mà…” Tôn Miểu Miểu kịch liệt giãy dụa, nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu óc cậu có phải có bệnh hay không, heo là không biết phối hợp lẫn nhau.”

Lúc này, con rối người cầm đao, đảo qua hang động, lướt qua ở trong đàn heo tán loạn khắp nơi, dừng ở trên thân hai con heo vặn vẹo đánh nhau cùng một chỗ.

Tiếng bánh răng chuyển động và trục nối truyền lực vang lên ở trong lồng ngực nó, động lực bành trướng thúc đẩy con rối đao khách bắn người lên, lấy tư thái hổ đói vồ dê, giơ cao chiến đao.

Trương Nguyên Thanh rùng mình, vội vàng điều chỉnh thân thể, chi sau cường tráng chống đỡ thân thể, đứng thẳng như người, giơ tấm khiên chắn phía trước.

Keng!

Tia lửa văng khắp nơi.

Cương đao ở mặt ngoài Khiên Tử Kim chém ra một vết đao nhợt nhạt, “Tách tách”, hồ quang màu vàng tím bắn ra ở trên người con rối đao khách, không thể ảnh hưởng đến một vật chết.

Trương Nguyên Thanh quay cuồng cả thân heo ra ngoài, ngã váng đầu hoa mắt, mặt mũi bầm dập.

Các khớp xương con rối đao khách “răng rắc” liên thanh, chuyển động thân thể, nâng cánh tay trái, nhắm ngay Tôn Miểu Miểu chạy trốn.

Tấm chắn trong bàn tay vahcj ra, lộ ra lỗ tròn tối om, bên trong truyền đến tiếng cơ quan.

“Vù vù!”

Hai mũi tên ngắn bắn nhanh ra, trúng bụng cùng cổ Tôn Miểu Miểu.

Con heo trắng nhỏ bé kêu thảm một tiếng, nặng nề ngã trên mặt đất, máu tươi đỏ sẫm hơi nóng nhuộm đỏ thân thể béo

trắng.

Cô cố gắng giãy dụa vài cái, cuối cùng vô lực mềm nhũn gục xuống, hấp hối.

Nhìn thấy cái một màn này, nỗi sợ hãi thỏ chết cáo thương nổ tung ở trong lòng đám người Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng, bất cứ ý nghĩ phản kháng cùng chiến đấu nào cũng không còn, bọn họ tuần hoàn bản năng của động vật, tranh nhau lao về phía cửa ra.

Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa, Quan Nhã, Tiểu Viên bốn con heo trắng chạy song song, xông lên trước nhất.

Ryo Asano và Hạ Hầu Ngạo Thiên chậm một nhịp, đi theo phía sau mông bọn họ.

Ngân Dao quận chúa đứng ở nơi xa, oai đầu, không tiếng động nhìn chăm chú vào tất cả cái này, tựa như đang rối rắm là chiến đấu, hay là chạy trốn.

Tâm tính tu vi, cảnh giới tinh thần của cô, so với đám người Quan Nhã mạnh hơn mấy cấp bậc, bởi vậy có thể miễn cưỡng đối kháng bản năng động vật.

Nhưng lại không thể hoàn toàn khôi phục nhận thức, dưới ý chí cùng bản năng chống lại, ngược lại tỏ ra đần độn, như con hươu ngốc.

“Ong ong… Rầm Rầm…”

Trung tâm bên trong con rối người vận hành hết công suất, máy móc vận chuyển tạo ra động lực mênh mông kinh người, nó như một chiếc xe thể thao đạp hết chân ga, lao về phía đàn heo chạy tới cửa vào.

Chương 1825: Sống chết một đường (2)

“Rầm rầm rầm…”

Tiếng bước chân chạy vội nặng nề mà vang dội, trong chớp mắt đuổi kịp đàn heo, tung người nhảy, nhảy tới Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Ryo Asano phía sau, bổ một đao về phía Quan Nhã đằng trước.

Một đao này hạ xuống, nhất định đầu một nơi mình một nẻo.

Thời khắc mấu chốt, Trương Nguyên Thanh cắp Khiên Tử Kim, bốn vó như bay, cộp cộp thành dồn dập như mưa rào.

Hắn tung người nhảy lên, mang theo thể trọng 100 kg, đội Khiên Tử Kim, từ bên cạnh đánh bất ngờ, đánh thật mạnh lên trên thân con rối đao khách.

"Rầm rầm rầm!"

Bọn họ quấn quít quay cuồng, con rối đao khách mỗi một vòng quay cuồng, đều phát ra tiếng kim loại va chạm nặng nề.

Trung tâm động lực trong lồng ngực phát ra tiếng vận chuyển tốc độ cao "Ong ong", con rối người nháy mắt điều chỉnh trọng tâm, khuỷu tay và đầu gối trụ vững mặt đất, cứng rắn ổn định thân thể, nâng tay có ngay một mũi tên.

Mũi tên cắm vào chân sau Thiên Hạ Quy Hỏa, đầu mũi tên xuyên thấu máu thịt, từ mặt trong toát ra.

Thiên Hạ Quy Hỏa kêu thảm một tiếng, cắm đầu ngã xuống đất, thân thể dưới quán tính quay cuồng vài vòng, kéo cái chân bị thương, vừa kêu thảm vừa bò về phía trước.

Mà đám heo Quan Nhã, Tiểu Viên, ở lúc Trương Nguyên Thanh cùng con rối đao khách lao vào đàn heo, liền tan tác rồi.

"Đừng đi cửa ra, trở về, trở về."

Trương Nguyên Thanh cuống muốn chết.

Quy luật hành động của con rối đao khách rất rõ ràng, heo ý đồ thoát khỏi hang động, sẽ ưu tiên trở thành mục tiêu của nó.

Trong hai phút ngắn ngủn, Anh Gà Đỏ cùng Tôn Miểu Miểu gần chết, Thiên Hạ Quy Hỏa bị thương nặng.

Nếu không phải hắn bằng vào Khiên Tử Kim xả thân liều mạng ngăn cản, chỉ sợ ba người này đã đầu một nơi mình một nẻo.

Nhưng cho dù như vậy, ba người bọn họ chỉ sợ cũng chống đỡ không qua được nguyền rủa chấm dứt, người khác thì có thể chết bất cứ lúc nào.

Phải nghĩ cách xử lý con rối đao khách, Pháo LôI Bạo? Không được, móng heo không nổ được súng. Chùy Tử Kim? Móng heo cũng không cầm nổi Chùy Tử Kim, hơn nữa thân heo năm

thước quá mức vụng về, không đủ linh hoạt, dựa vào tấm khiên có thể kéo dài hơi tàn, nếu cầm chùy cận chiến cùng con rối, sợ là sẽ bị một đao chém bay đầu heo.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, con rối đao khách lại cách không trung bắn ra hai mũi tên, một mũi tên trúng bụng, một mũi tên trúng sau gáy.

Thiên Hạ Quy Hỏa nhất thời mềm nhũn, hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, mạng ngàn cân treo sợi tóc.

“Keng keng keng!”

Con rối đao khách không quản hắn nữa, quay người bổ ra cương đao, bổ Trương Nguyên Thanh liên tục lui về phía sau.

Cũng may con rối đao khách cũng không phải loại hình chỉ số thông minh, công kích hung hãn thì hung hãn, nhưng không có kỹ xảo, chỉ biết dùng sức trâu.

Cho nên Trương Nguyên Thanh có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Mắt thấy Trương Nguyên Thanh gặp ánh đao liên miên công kích, ba con heo nơm nớp lo sợ nhích lại gần, tựa như muốn tới hỗ trợ, lại sợ hãi không dám tiến lên.

Chúng nó phân biệt là Quan Nhã, Tiểu Viên và Ngân Dao quận chúa.

Đúng lúc này, tiếng kèn Xona đến, tưng tiếng thê lương, từng tiếng cao vút.

Cả hang động đều bị tiếng kèn Xona lấp đầy.

Thanh âm đến từ hầu bao của Ngân Dao quận chúa, loa Miêu Vương chủ động ra tay rồi.

Trong tiếng kèn Xona thê lương, trong mắt Ngân Dao quận chúa chậm rãi sáng lên ánh sáng màu đỏ tươi.

Trong ánh mắt Quan Nhã, Tiểu Viên bốc cháy lên phẫn nộ cùng chiến ý, các cô từ heo nhà sợ hãi nhát gan, biến thành lợn rừng nóng nảy phẫn nộ.

Triệu Thành Hoàng, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Ryo Asano rúc ở nơi xa không dám tiến lên, thân thể cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, trong ánh mắt cũng thiêu đốt lửa giận cùng chiến ý xao động.

Cùng lúc đó, thân thể béo trắng của bọn họ bành trướng, từng khối cơ thịt gồ lên, như là bị tiêm vào thuốc cải tạo gien, biến thành heo cơ bắp ma quỷ.

Biến hóa như vậy cũng xảy ra ở trên người Trương Nguyên Thanh.

“Keng!”

Lại là một đao thế lớn lực trầm, tấm khiên văng đốm lửa ra khắp nơi, nhưng lần này Trương Nguyên Thanh không lui, chân gắt gao bám lấy mặt đất, tứ chi tráng kiện chợt bắn ra.

Hắn húc thật mạnh vào ngực con rối người.

“Rầm rầm rầm…” Con rối người lảo đảo một phen.

Còn chưa chờ hắn đứng vững, Quan Nhã từ bên cạnh đánh tới, húc ngã nó.

Trung tâm bên trong con rối người vận chuyển tốc độ cao, điều chỉnh trung tâm, đang muốn bật người dậy, Quan Nhã cơ bắp phát triển giơ móng lên cao cao, đạp vào ngực nó.

Ngân Dao quận chúa, Tiểu Viên đồng thời giơ chân, giẫm đạp ở ngực nó, bằng vào thể trọng đè chặt con rối này.

Khớp nối khuỷu tay con rối đao khách vang răng rắc, cánh tay giơ lên, lưỡi đao nhắm ngay bụng Quan Nhã.

Đúng lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên cắn một phát vào khuỷu tay, móng trước Triệu Thành Hoàng đạp lên thân đao, giẫm cương đao trở về.

Ryo Asano thì ở một bên khác đè chặt tay trái con rối đao khách, phòng ngừa nó phóng ra tên bắn lén.

Chương 1826: Mang thai (1)

Kèn Xona vang từng tiếng, đàn heo chung sức, trong lúc nhất thời gắt gao ápc hế con rối đao khách.

Thấy thế, Khiên Tử Kim ở tay phải, không, móng phải Trương Nguyên Thanh nóng chảy, chuyển đổi thành hình thái quả bí đỏ nhỏ.

Hắn ngoạm cán chùy, như phát cuồng lao về phía con rối đao khách, ngẩng đầu lên cao cao, lại nặng nề hạ xuống.

"Keng!"

Tấm đồng xanh ở ngực con rối người lập tức lõm xuống, dưới cộng hưởng đáng sợ, linh kiện khuỷu tay, đầu gối các khớp vang lên ong ong.

Tay chân nó nhất thời mất đi lực lượng, trở nên rời rạc vô lực.

Đàn heo giẫm ở trên người nó, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng tính cả bộ não đều đang chấn động, màng tai phát ngứa.

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu lên, lại một chùy hạ xuống.

"Keng!"

Lần này hoàn toàn đánh tan con rối đao khách, linh kiện khớp nối phành phành nổ tung, trung tâm máy móc ở ngực truyền đến tiếng vang bánh răng sụp đổ, trục nối gãy.

Răng Trương Nguyên Thanh buông lỏng, chùy bí đỏ "Phành" rơi xuống đất.

Hắn vô lực xụi lơ dưới đất, như kiệt sức thì thào: "Rốt cuộc xử lý xong rồi."

Khi nói chuyện, hắn thấy hình thái mấy con heo bên cạnh xảy ra biến hóa, cái đầu trụi lủi mọc tóc ra, mặc vào quần áo, chân hóa thành năm ngón tay. Đặc thù nhân loại đang nhanh chóng trở về.

Nguyền rủa kết thúc rồi, chỉ số thông minh một lần nữa chiếm lĩnh cao địa.

Mọi người sống sót sau tai nạn, ngoài sự may mắn, nhớ lại từng màn vừa rồi, lại có chút xấu hổ cùng quẫn bách.

So với "tiết dụng", "minh quỷ" một cửa đó càng thêm xấu hổ không biết chui vào đâu, cho dù là Hạ Hầu Ngạo Thiên dây thần kinh to, cũng không khỏi dâng lên các suy nghĩ đại loại như "Không bằng trở lại", "Tìm cái kẽ đất chui vào".

Trương Nguyên Thanh trước sau bảo trì ý thức nhân loại, vừa đi về phía Anh Gà Đỏ, vừa lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần ném cho Quan Nhã, thúc giục: "Mau mau mau, cứu người!"

Mấy người chưa bị thương nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, đều tự chạy về phía Thiên Hạ Quy Hỏa, Tôn Miểu Miểu cùng Anh Gà Đỏ, cứu chữa đồng đội gần chết.

Rất may mắn, bởi vì nguyền rủa kịp thời trôi qua, ba người vốn mạng ngàn cân treo sợi tóc trạng thái trở về, rụt lại cái chân bước vào quỷ môn quan.

Bị thương nghiêm trọng nhất là Anh Gà Đỏ, xương cột sống đứt gãy, nội tạng bị hao tổn, hơn nữa mất máu nghiêm trọng, cho dù linh lực trở về, trạng thái của hắn vẫn tồi tệ.

Vị Hỏa Sư này suy yếu nằm ở trên mặt đất, môi cùng sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, con ngươi tan rã, lồng ngực kịch liệt phập phồng, trái tim đang làm việc quá tải, cố gắng cung cấp máu tươi cho đại não thiếu oxy, nhưng cái này ngược lại tăng tốc mất máu.

Trương Nguyên Thanh lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch màu vàng trong suốt, tiêm vào tĩnh mạch cổ Anh Gà Đỏ.

Cái này không phải sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, sinh mệnh nguyên dịch pha loãng không thể cứu lại một Thánh Giả lâm nguy, đây là sinh mệnh nguyên dịch ban đầu Tạ gia thanh toán theo giai đoạn.

Trương Nguyên Thanh tiêm vào nửa ống sinh mệnh nguyên dịch liền dừng lại, chờ đợi Quan Nhã đưa tới Quyền Trượng Sơn Thần.

Nay lượng tồn sinh mệnh nguyên dịch của hắn cũng không nhiều, sau khi giúp Anh Gà Đỏ bước đầu ổn định thương thế, còn lại giao cho đạo cụ tự lành là được.

“Đau quá, ngứa quá…”

Anh Gà Đỏ rên rỉ, mùi vị xương gãy nối lại cũng không dễ chịu, tương đối đau đớn.

Xương cột sống nhanh chóng mọc ra, chỗ gãy nối tiếp nhau, máu thịt mấp máy sinh trưởng, nhưng còn chưa hoàn toàn chữa trị đã mềm nhũn.

Quan Nhã khuôn mặt ửng đỏ đi tới, cô đã bước đầu ổn định thương thế của Thiên Hạ Quy Hỏa.

“Anh Gà Đỏ không có việc gì chứ, em tới trị liệu cho anh ta.” Quan Nhã giờ phút này sóng mắt mù sương quyến rũ, má đỏ ửng như say.

Trương Nguyên Thanh vừa thấy trạng thái của cô, liền biết tác dụng phụ của Quyền Trượng Sơn Thần đã có hiệu lực, lập tức lấy ra gương quỷ, vừa đoạt lấy quyền trượng, vừa đưa gương quỷ qua, thấp giọng nói:

“Cầm!”

Quan Nhã tuy trong lòng còn tức, nhưng vẫn đau lòng bạn trai, chần chờ một phen, “Anh tới?”

“Anh có Nhật chi thần lực hộ thân, kháng tính đối với trạng thái tiêu cực rất mạnh. Vừa rồi anh có thể duy trì nhận thức của mình, cũng là nguyên nhân này.” Trương Nguyên Thanh nói.

Phương sĩ đời Tần nói, hắn có thể bảo trì nhận thức của nhân loại, là vì một thân phản cốt không tin số mệnh, nhưng Trương Nguyên Thanh tự mình biết, tính cách chỉ là một bộ phận nguyên nhân, càng nhiều là Thuần Dương Tẩy Thân Lục rèn luyện hắn thành kim cương bất hoại thân.

Đối mặt nguyền rủa, cổ độc, tinh thần khống chế các kỹ năng, có kháng tính siêu mạnh.

Quan Nhã lúc này mới tiếp nhận gương quỷ, ham muốn cuồn cuộn nhất thời đè ép xuống, thủy triều mùa xuân bình ổn mạch nước ngầm, chân cũng không mềm nhũn nữa.

Trương Nguyên Thanh đem đặt đá quý xanh biếc đầu Quyền Trượng Sơn Thần ở sau lưng Anh Gà Đỏ, hào quang xanh lục

nhu hòa sáng lên, máu thịt dừng mấp máy một lần nữa sinh trưởng, bao trùm xương cột sống.

Chương 1827: Mang thai (2)

Thương thế của Anh Gà Đỏ cuối cùng chữa trị bảy tám phần, có thể hành động bình thường.

“Có thể đứng lên không?” Trương Nguyên Thanh vươn tay.

“Đậu xanh rau má, đi một vòng trong quỷ môn quan rồi.” Anh Gà Đỏ hùng hổ nắm bàn tay hắn, vừa đứng dậy vừa nói lời cảm tạ: “May mà có cậu, bằng không thật sự toi rồi, mỗi lần vào phó bản cấp S đều là xiếc đi dây, sống sót dựa hết vào vận may.”

“Nửa ống sinh mệnh nguyên dịch, nhớ trả tôi.” Trương Nguyên Thanh kéo hắn dậy.

Anh Gà Đỏ khoác vai hắn, giao trọng lượng thân thể cho hắn, hào sảng nói:

“Không thành vấn đề, sinh mệnh nguyên dịch tôi cũng có.”

Lòng bàn tay lật một cái, từ ô vật phẩm lấy ra một ống thuốc tiêm.

Trương Nguyên Thanh chưa tiếp, thản nhiên nói:

“Ra khỏi phó bản lại trả tôi.”

Anh Gà Đỏ bình tĩnh nhìn hắn vài lần, cực ít thấy lộ ra vẻ mặt trịnh trọng, “Tôi không nhìn lầm, cậu là người giảng nghĩa khí.”

Sau khi nghỉ ngơi hồi phục đơn giản, các đội viên đi đến trước cơ quan vũ khí, đánh giá một phen, tiếp theo vươn tay đụng vào thân máy, đọc lấy tin tức.

“Tên: Máy Lục Súc”

“Loại hình: Cơ quan vũ khí”

“Công năng: Nguyền rủa, dẫn đường tinh thần”

“Giới thiệu: Tông chủ Mặc tông, căn cứ bí pháp cơ quan Mặc gia truyền thừa, dung nhập lực lượng nguyền rủa, lực lượng

mộng cảnh, kèm theo nhiều loại tài liệu đỉnh cấp tạo thành, có thể thay đổi mệnh cách của tất cả sinh vật, có tác dụng trong thời gian năm phút đồng hồ, không có hiệu quả đối với thứ không phải sinh mệnh thể."

"Ghi chú: Đạo cụ này không thể mang ra khỏi phó bản."

"Thì ra còn bao hàm năng lực mộng cảnh, khó trách có thể ảnh hưởng nhận thức của chúng ta." Ryo Asano bừng tỉnh đại ngộ.

Mộng cảnh cùng ảo thuật đáng sợ nhất không phải sức sát thương, mà là mê hoặc đối với tinh thần, nhận thức.

"Đáng tiếc không thể mang ra khỏi phó bản, bằng không phát tài rồi." Tôn Miểu Miểu tiếc hận nói, được lợi từ sức khôi phục khủng bố của Thần Dạ Du, thương thế của cô đã hoàn toàn ổn rồi.

"Xảo đoạt thiên công, xảo đoạt thiên công nha." Hạ Hầu Ngạo Thiên thâm tình vuốt ve cơ quan tạo vật, vẻ mặt đầy tiếc nuối, "Đáng tiếc không mang đi được."

"Nó sẽ không sẽ biến chúng ta thành heo chứ?" Anh Gà Đỏ đá đá nền, lòng còn sợ hãi nói.

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Một cửa này chúng ta đã qua, hẳn là không có nguy hiểm, tiếc nuối là, cũng chưa có thu hoạch tốt."

Nói xong, hắn nhặt lên Mũ Đỏ Nhỏ, thu vào ô vật phẩm, khi lại lấy ra, đạo cụ này đã khôi phục bình thường.

Trương Nguyên Thanh sau đó thu con rối đao khách vào không gian mũ.

"Trong quá trình vượt qua phó bản, thu hoạch càng ít thứ, lúc kết toán thưởng càng phong phú." Thiên Hạ Quy Hỏa đại nạn chưa chết, hiếm thấy hài hước một phen:

"Cái này gọi là định luật bảo toàn phần thưởng."

Thấy các đồng đội chưa đáp lại, hắn ngẩn ra: "Không buồn cười sao?"

Mọi người vừa nhặt về một cái mạng, nào có nhàn hạ thoải mái nghe anh kể chuyện cười nhạt nhẽo… Trương Nguyên Thanh yên lặng xoay người, "Đi thôi, đi cửa ải tiếp theo."

Mọi người yên lặng rời đi theo, lưu lại Thiên Hạ Quy Hỏa lâm vào trầm ngâm.

Cứ như vậy, bọn họ tiếp tục bôn ba ở trong hành lang rộng rãi, khi thì xuống dưới, khi thì hướng lên trên, hốc tường ánh nến lay động, đỉnh đầu không phải vách đá, bọc một tầng trần nhà bằng gỗ, cách mỗi 10 mét có một ống khói, có gió rất nhỏ từ trong lỗ khí ùa vào.

Đi hơn mười phút, Anh Gà Đỏ bỗng nhiên chà chà cánh tay, nói:

“Sao đột nhiên trở lạnh rồi? Là ảo giác của tôi sao.”

Cũng không phải chỉ có hắn cảm thấy lạnh, người khác cũng cảm giác được khí lạnh di động trong không khí, từng tia từng luồng chui vào lỗ chân lông.

“Không phải ảo giác, là âm khí.” Tôn Miểu Miểu nói: “Phía trước âm khí rất nặng, cực kỳ nặng, so với âm khí đảo luyện thi của học viện Tần Phong còn nặng hơn.”

“Không phải đảo luyện thi, là đảo Tim Gà.” Triệu Thành Hoàng nói.

“Tôi quên rồi.” Tôn Miểu Miểu lè lưỡi.

“Thè đầu lưỡi cái gì, ghê tởm tởm.” Trương Nguyên Thanh dẫn đầu cười nhạo nói.

“Cậu lặp chữ mới ghê tởm.”

“Ồ, cô sao không dúi mông tôi nữa?”

“Cậu…”

Thấy hai người còn có rảnh rỗi thoải mái đấu võ mồm, bọn Quan Nhã bỗng nhiên không hoảng nữa, đội ngũ này cả thảy ba vị Tinh Quan, không sợ nhất chính là âm vật.

Tiếp tục tiến lên, trong hành lang thổi lên ngọn gió âm u lạnh lẽo, độ ẩm không khí đã tăng lên rồi, ánh sáng cũng càng lúc càng sáng.

Đi vài phút nữa, mọi người đã thấy cửa ra, ánh mặt trời mỏng manh từ cửa hành lang chiếu vào.

Ngoài hành lang là một hẻm núi, vách đá đen sì cao ngất cắm những cây cọc gỗ song song, trên cọc gỗ đặt ngang quan tài mục nát, phóng mắt nhìn, ước chừng có hơn trăm cái.

Bùn đất hẻm núi có màu nâu đen, không có một ngọn cỏ.

Ánh mặt trời chiếu vào hẻm núi, không cảm thụ được bất cứ nhiệt độ gì, ánh sáng cũng là trắng xóa.

Cửa hành lang dựng hai tấm bia, một tấm viết "tiết táng", "thượng hiền", một tấm khác viết "thu thập cựu sơn hà (thu thập núi sông cũ)" .

Chương 1828: Mang thai (3)

"Đến rồi." Trương Nguyên Thanh dừng bước, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, ở trong mắt ba vị Tinh Quan, trong hẻm núi âm khí tràn ngập, che mất ánh mặt trời, đập vào mắt đều là oán linh.

Nam nữ già trẻ đều có, có quân Kim mặc khôi giáp, cũng có đệ tử mặc trang phục Mặc tông.

Có cái mất đầu, có cái thất khiếu đổ máu, có cái vẻ mặt căm hận, có cái bi ai khóc than.

Nhưng ở lúc mọi người đến hẻm núi, các oán linh bay ở giữa không trung, lượn lờ trên mặt đất kia đồng loạt nhìn lại, từng đôi mắt trắng dã dọa người lạnh lùng nhìn chăm chú.

Người bình thường thấy một màn như vậy, tất nhiên bị dọa mất vía, dù là linh cảnh hành giả trong lòng cũng phải phát lạnh.

Cũng may trừ ba vị Tinh Quan, người khác không nhìn thấy.

Bọn họ còn đang đánh giá quan tài trên vách đá cùng tấm bia đá.

Hạ Hầu Ngạo Thiên theo thường lệ phổ cập khoa học cho mọi người: "Tiết táng chính là phản đối lãng phí thời gian cùng tài phú ở trên thân người chết, thượng hiền chính là chẳng phân biệt sang hèn chỉ cần có tài là đề cử."

Tiểu Viên khẽ gật đầu:

“Tiết táng một tầng hàm nghĩa khác chính là lợi dụng phế vật, mang người chết đi luyện thành âm vật, dùng để trấn thủ cửa ải. Thượng hiền chỉ cần có tài là đề cử, là mặc dù kẻ địch, cũng có thể là ‘đồng bạn’, sử dụng nó chiến đấu cho mình.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên cả kinh, vỗ tay tán thưởng: “Lý giải cấp xí nghiệp.”

Nói xong, bên trong hẻm núi nổi lên gió âm mãnh liệt, thổi Phương Sĩ cơ thể yếu ớt run rẩy một trận.

Tôn Miểu Miểu cao giọng cảnh báo, kêu lên: “Lui về phía sau, tất cả lui về phía sau, oán linh đột kích!”

Oán linh giống như thủy triều, rợp trời rợp đất lao tới.

Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng bước lên hai bước, đứng song song với Trương Nguyên Thanh, trong hốc mắt ba vị Tinh Quan chợt xuất hiện năng lượng tối đen dinh dính, thi triển kỹ năng Phệ Linh.

Đại quân oán linh tới như thủy triều đồng loạt khựng lại một trận, xuất hiện rối loạn.

Thần Dạ Du áp chế đối với oán linh đã tạo ra tác dụng.

“Nếu Chiêu Hồn Phiên mang vào được thì tốt rồi, những thứ này đều là lính của tôi.” Tôn Miểu Miểu tỏ ra hơi tiếc nuối nói, thừa dịp đại quân oán linh bị áp chế ngắn ngủi, cô nâng tay chụp về hư không.

Chộp ra một cái đạo bào màu vàng giăng kín vết máu, vẽ đầy linh lục.

Cô hướng đạo bào thổi một hơi, sau đó tung nó lên cao cao, nói: “Thu!”

Đạo bào bỗng dưng trải ra, sinh ra một vòng xoáy âm khí.

Các oán linh thét chói tai hóa thành làn khói, theo tiết tấu của vòng xoáy, hút vào trong đạo bào.

Đạo cụ thật mạnh… Trương Nguyên Thanh hâm mộ một phen, đạo bào rõ ràng là một món đạo cụ cực phẩm, tầng cấp cùng phẩm chất đều không phải Tôn Miểu Miểu cấp 4 có thể có được.

Nguồn gốc duy nhất chính là phúc trạch của môn phái hoặc trưởng bối.

Có một môn phái Thần Dạ Du làm chỗ dựa đúng là tốt, không giống hắn, tiến vào phó bản chuyên thuộc về Thần Dạ Du tổng cộng chỉ vài cái như vậy, đạt được đạo cụ nghề nghiệp của mình cực kỳ có hạn.

Trong ô vật phẩm tất cả đều là hàng rẻ tiền lòe loẹt của các nghề nghiệp lớn.

Đột nhiên, chỗ cao của hẻm núi truyền đến một tiếng thét chói tai thê lương.

Đầu óc mọi người ở đầu hành lang chấn động 'Ong', như là bị người ta gõ vào đầu một côn, xoang mũi chảy ra chất lỏng ấm áp, đầu óc mê muội một phen.

"Rắc!"

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh nghe thấy một tiếng xương gãy thanh thúy, quay đầu nhìn, đầu Tôn Miểu Miểu vặn đến phía sau, da thịt trên cổ bởi vì tính bền không đủ mà xé rách, chảy ra từng đống máu tươi.

Hốc mắt của cô chảy huyết lệ, vẻ mặt đọng lại ở trên mặt.

Đạo bào mất đi chủ nhân thao túng, nhẹ nhàng rơi xuống.

Ở trong tầm nhìn của Trương Nguyên Thanh, một người mặc áo bào đen, oán linh tóc tai bù xù nhập vào Tôn Miểu Miểu, lấy phương thức đơn giản nhất hiệu suất cao nhất làm cô bị thương nặng.

"Rắc rắc."

Đầu gối, khuỷu tay Tôn Miểu Miểu, liên tiếp vặn thành cái quẩy.

Mà Triệu Thành Hoàng cùng các đồng đội phía sau còn đang mờ mịt, chưa ai có thể cứu cô.

"Miểu Miểu…" Trương Nguyên Thanh biến sắc hẳn.

"Đệch, oán linh Huyễn Thuật Sư!" Hắn buột mồm nói tục, trong hốc mắt một lần nữa toát ra màu đen sì, đưa tay kẹp chặt cổ Tôn Miểu Miểu, bắt lấy oán linh bên trong.

Bởi vì có Thuần Dương Tẩy Thân Lục hộ thể, hắn chịu thương tổn nhẹ nhất, tạo thành mê muội cũng rất nhỏ bé, hầu như là trong nháy mắt khôi phục bình thường.

Bởi vậy mới có thể vươn tay giúp đỡ.

Vừa chạm đến oán linh trong cơ thể Tôn Miểu Miểu, Trương Nguyên Thanh liền ý thức được đây là một oán linh cấp bậc cao Thánh Giả đỉnh phong, so với hắn còn cao hơn cả một cột giá trị kinh nghiệm.

Cảm nhận được áp chế đến từ Tinh Quan cùng cấp bậc, tinh thần lực của oán linh bành trướng, muốn triển một lần tinh thần đả kích nữa.

Chương 1829: Mang thai (4)

Nhưng từ đỉnh đầu Trương Nguyên Thanh bay ra Y Xuyên Mỹ xinh đẹp, trong con ngươi nhộn nhạo lên vòng xoáy thâm thúy.

Mộng cảnh!

Lực đạo phản kháng của oán linh trong cơ thể Tôn Miểu Miểu càng lúc càng yếu, càng lúc càng yếu, dần dần tiến vào mộng cảnh.

Bắt lấy cơ hội Y Xuyên Mỹ sáng tạo, lòng bàn tay Trương Nguyên Thanh ngưng tụ hào quang màu vàng óng mỏng manh, ra sức kéo ra bên ngoài.

Oán linh tóc tai bù xù, mặc áo bào đen bị kéo ra.

Ngay sau đó, hào quang màu vàng óng ngưng tụ thành một cây trường mâu mỏng manh, mảnh khảnh, nhắm ngay oán linh ném ra.

"Xẹt xẹt ~"

Hào quang màu vàng óng xuyên thủng thân thể hư ảo của oán linh, bốc lên cả mảng lớn làn khói.

"Y Xuyên Mỹ!"

Ném xong trường mâu, Trương Nguyên Thanh lập tức hô to.

Y Xuyên Mỹ và chủ nhân tâm ý tương thông, không chút do dự vươn ra cái cổ trắng như tuyết, hướng oán linh phát động tinh thần đả kích.

Cũng ngay tại một giây sau, oán linh vang lên tiếng thét chói tai, chợt im bặt, nó ôm đầu đau khổ kêu rên lên.

Lúc này, Triệu Thành Hoàng từ trong tinh thần đả kích khôi phục, không nói hai lời, từ ô vật phẩm lấy ra một xấp Phong Linh Phù, vung tay ném ra.

Phong Linh Phù bắn ra, bám ở trên người oán linh, giống như bàn ủi nung đỏ hồng đập vào người tuyết, bốc lên lượng lớn khói đen.

Quan Nhã từ phía sau hai người lao ra, nhanh nhẹn như rồng bơi, nhảy lên cao cao, hướng về oán linh nhảy chém một phát!

Sát khí của Kiếm Khách đối với oán linh có sức sát thương tương đối cao, mà Thuật Quan Sát của cô, có thể mơ hồ cảm ứng được vị trí của oán linh.

Liên tiếp gặp công kích, khí tức của oán linh kịch liệt trượt dốc, từ cấp 6 đỉnh phong ngã tới cấp 6 sơ kỳ, nó xông nhanh lên, vừa hướng về vách đá cao ngất chạy trốn, vừa phát ra tiếng thét chói tai.

Tinh thần đả kích!

Oán linh may mắn còn tồn tại trong hẻm núi theo nó hướng lên trên bay đi, như thiêu thân lao đầu vào lửa, dung nhập trong cơ thể oán linh áo bào đen.

Nó cắn nuốt oán linh lớn mạnh bản thân, lại một lần nữa phát ra tiếng thét chói tai, lần này không phải tinh thần đả kích, mà là triệu hồi.

Hơn trăm quan tài đặt ngang ở trên vách đá, đồng thời xốc lên nắp quan tài, cảnh nắp quan tài từ chỗ cao "Rầm rầm" rơi xuống giống như mưa rơi, cực kỳ đồ sộ.

Trong quan tài, từng âm thi thối rữa xấu xí ngồi dậy, răng rắc xoay đầu, nhìn về phía tiểu đội bên dưới.

"Được lắm, tất cả đều là âm thi, âm thi phẩm chất cao." Trương Nguyên Thanh chậc chậc liên thanh, "Thực giàu có nha."

Thân là Tinh Quan, căn cứ khí tức có thể phán đoán ra phẩm chất của những âm thi này, Siêu Phàm cảnh chiếm đa số, nhưng phẩm chất Thánh Giả cũng không thiếu.

Mà đối mặt âm thi, Thần Dạ Du không có năng lực áp chế mang tính trời sinh, Trấn Thi Phù trái lại hữu dụng, nhưng đại quân âm thi số lượng khổng lồ như thế, vẽ bùa hiển nhiên không phải cử chỉ sáng suốt, còn không bằng đánh tan bằng vật lý.

Triệu Thành Hoàng cảm thấy khó giải quyết, trầm giọng nói: "Nghiêm túc chút, kế tiếp có trận khổ chiến."

Hơn trăm âm thi, cộng thêm một oán linh cấp 6 chủ trận, cho dù cường đại như tiểu đội Người Chết, cũng là một trận khổ chiến.

"Ở trong lĩnh vực của tôi, sao có khả năng để nó kiêu ngạo?" Trương Nguyên Thanh nâng tay chộp một cái.

Một cái đầu trẻ sơ sinh xuất hiện ở lòng bàn tay.

Bộ dáng đứa trẻ sơ sinh cực kỳ đáng yêu, hai má mũm mĩm, da thịt trắng nõn như sữa, lông mi thật dài đan vào nhau, tựa như đang ngủ say.

Nếu không phải chỉ có một cái đầu, nó sẽ là baby khiến người ta yêu quý.

"Cái đệch!"

Anh Gà Đỏ và Hạ Hầu Ngạo Thiên đồng thời kinh hô, cùng theo bản năng ôm bụng.

"Cậu cậu cậu con mẹ nó sao lại mang thứ này đến." Anh Gà Đỏ vẻ mặt khẩn trương, chậm rãi lui về phía sau.

Cũng lui về phía sau còn có Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Quan Nhã khẽ nhíu đuôi lông mày, biết đây là Thánh Anh của Tạ gia, có thể khiến hoàng hoa khuê nữ cùng đại khuê nam thể nghiệm tư vị mang thai.

"Làm sao vậy?" Ryo Asano thấy hai người đột nhiên khẩn trương, hơn nữa lộ vẻ mặt sợ hãi, tò mò hỏi một câu.

Anh Gà Đỏ liếc cô một cái, "Em còn chưa có bạn trai nhỉ? Chưa từng sinh con nhỉ?"

Ryo Asano vừa xấu hổ vừa tức, thầm nhủ người này một chút lễ phép cũng không có, sao có thể mạo phạm thiếu nữ mười tám tuổi như thế.

Anh Gà Đỏ hừ hừ nói:

“Thứ đồ chơi đó gọi là Thánh Anh, tiếng khóc sẽ làm người ta mang thai.”

Vù!

Ryo Asano, Tiểu Viên, Ngân Dao quận chúa, Thiên Hạ Quy Hỏa tranh nhau lui về phía sau.

Cảm ứng được hình ảnh phía sau, Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng:

“Không muốn mang thai con của tôi, thì bịt tai vào, lui về hành lang.”

“Kế tiếp là thời gian quỷ sinh con!”

Nói xong, hắn đặt Thánh Anh ở bả vai.

Cổ Thánh Anh sinh trưởng ra mạch máu cùng thần kinh, nối tiếp với máu thịt bả vai hắn.

Nó bởi vậy đạt được sinh cơ, đôi mắt nhắm chặt chợt mở ra.

Chương 1830: Từ đầu đến cuối tòa thành cơ quan diệt vong (1)

Đôi mắt đứa trẻ sơ sinh trong suốt hồn nhiên, ngập nước nhìn chằm chằm đại quân âm thi, cái miệng nhỏ nhắn mở ra, “Oa” khóc lên.

“Oa oa.”

Tiếng khóc non nớt to rõ quanh quẩn ở hẻm núi, quanh quẩn ở trong hành lang, đám người Tiểu Viên đang hướng chỗ sâu trong hành lang chạy trốn, không thể tránh khỏi nghe được tiếng trẻ con khóc.

Một giây sau, bụng bọn họ hơi nhô lên, cũng ở trong vài giây truyền đến thai động, phát ra tiếng trẻ con khóc chói tai.

“… Nguyên Thủy Thiên Tôn, con mẹ nó cậu không thể đợi thêm lát nữa sao?” Hạ Hầu Ngạo Thiên vịn vào vách tường hành lang, nhảy cẫng lên mắng.

Sao có thể để đường đường nhân vật chính ở trước công chúng mang thai, tôi không cần mặt mũi sao?

Vừa mắng xong, hắn liền dựa vào bên tường, ôm cái bụng càng lúc càng lớn, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Tiểu Viên một tay vịn tường, một tay ôm bụng, khóe miệng hơi run rẩy.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ lấy phương thức như vậy thể nghiệm mang thai, người khởi xướng còn là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quan Nhã vốn là cõng Tôn Miểu Miểu chạy trốn, Tôn Miểu Miểu bị vết thương trí mạng, tự lành cần một chút thời gian, vô lực hành động.

Nhưng tiếng khóc vừa tới, cô liền ốc còn không mang nổi mình ốc, ôm cái bụng tròn như quả bóng dựa lưng vào vách đá, đau tới mức khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, lông mày cũng nhíu lại một chỗ.

“Tôi tôi tôi mang thai rồi? Biến thái, Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biến thái!” Ryo Asano chống đao, cúi đầu nhìn bụng, một bộ dáng chuẩn bị khóc rồi.

Cô đã thừa nhận nỗi đau mang thai tuổi này không nên có.

So sánh với phụ nữ, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Triệu Thành Hoàng lần đầu thể nghiệm tư vị mang thai, quả thực tâm tính bùng nổ, tam quan của trai thẳng chịu chấn động mãnh liệt.

Hai người sắc mặt xanh mét, một bộ dáng muốn chửi má nó, nhưng đứa nhỏ trong bụng quá quậy, bây giờ chỉ muốn dựa vào tường nghỉ ngơi.

Chỉ có Anh Gà Đỏ quật cường vịn vách tường lảo đảo đi vội, thấy các đồng đội chưa đi theo, quay đầu quát:

“Đừng dừng lại, đi mau, đứa nhỏ trong bụng sẽ cướp đi linh lực cùng kỹ năng của các người, không muốn rớt cấp thì mau đi theo tôi, rời xa tiếng khóc thì không sao.”

Lúc này, bụng các thành viên tiểu đội đã tiếp cận sáu tháng, mặt ngoài cái bụng nổi lên bàn tay nhỏ bé của trẻ sơ sinh, thai nhi trong bụng tựa như muốn phá vỡ bụng bò ra.

Linh lực, thể lực bắt đầu trôi đi, kỹ năng giai đoạn Siêu Phàm cũng từ trong gien bọn họ bóc ra, chuyển dời đến trên thân thai nhi.

Mọi người cảm nhận được biến hóa của mình, trong lòng trầm xuống, cố nén lục phủ ngũ tạng điên đảo đau đớn, dựa vào vách tường lảo đảo tiến lên.

Đi vài bước, Quan Nhã bỗng nhớ tới Tôn Miểu Miểu còn nằm ở tại chỗ, vội vàng dừng bước, môi tái nhợt kêu lên: "Miểu Miểu."

Tôn Miểu Miểu hôn mê cũng chưa thể tránh được vận mệnh mang thai.

"Cô đi trước, tôi đi cứu cô ấy." Thanh âm vững như chó già của quận chúa truyền đến.

Quan Nhã nhìn về phía Ngân Dao quận chúa, thở dốc vài cái, thúc giục nói: "Mau, mau đi!"

Ngân Dao quận chúa chạy vội trở về, vác lên Tôn Miểu Miểu bụng to, như một con báo cái nhanh nhẹn, đuổi theo mọi người, vượt qua mọi người, biến mất ở chỗ sâu trong hành lang.

Các thành viên tiểu đội dựa vào tường đi nhanh hồi lâu, tiếng khóc của trẻ con dần dần tụt lại sau lưng, cuối cùng không thể nghe thấy.

Thai nhi trong bụng đầu tiên là trở nên an phận, tiếp theo mất đi hoạt tính, cái bụng nhô lên chậm rãi khôi phục, nhưng cơ bụng đau đớn xé rách vẫn theo bọn họ như cũ.

Sự đau đớn này ở trong mắt mọi người lại là tuyệt vời như thế.

Thai nhi không còn nữa, thật tốt.

"Không ổn!" Ngân Dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ, trầm giọng nói.

Nghe vậy, mọi người hầu như là theo bản năng ôm bụng, làm ra chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào, giống như chim sợ cành

cong.

Anh Gà Đỏ quay đầu nhìn quanh, thấy cũng không có nguy cơ buông xuống, cũng không có tiếng trẻ con khóc, thở phào, tiếp đó cả giận nói:

“Cô tự dưng hớt hải cái gì!”

“Tôi chưa mang thai!” Ngân Dao quận chúa nói.

“Chưa mang thai không phải chuyện tốt?” Anh Gà Đỏ gắt.

“m thi không thể mang thai, vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn đối phó kẻ địch như thế nào?” Ngân Dao quận chúa vươn tay đoạt lấy hán bát phương cổ kiếm trong tay Quan Nhã, nhấc chân đi ngay: “Tôi phải trở về giúp hắn.”

Đám người Triệu Thành Hoàng khẽ biến sắc, quả thật, âm thi đã không thể mang thai, như vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn đối phó trăm âm thi như thế nào?

“Để cô ấy đi đi.” Quan Nhã ngồi xếp bằng dưới đất, giọng điệu bình tĩnh: “Công năng của Thánh Anh Nguyên Thủy rõ nhất, đã bảo chúng ta đi, hắn tự nhiên có nắm chắc đối phó âm thi, không cần lo lắng.”

Không có ai so với cô càng hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn hơn, đó là người đàn ông cô hiểu tới tận gốc rễ.

Ngân Dao quận chúa cách đó không xa bỗng dừng bước, quay đầu nhìn về phía mọi người, nắm cái loa nhỏ:

“Có cái vấn đề muốn hỏi các người.”

Chương 1831: Từ đầu đến cuối tòa thành cơ quan diệt vong (2)

Mọi người nhìn qua.

Quận chúa nói: “Quan Nhã, Tôn Miểu Miểu, Thiên Hạ Quy Hỏa.”

Cô lần lượt đọc ra tên mọi người, sau đó hỏi: “Tư vị bị Nguyên Thủy Thiên Tôn làm mang thai thế nào?”

? ? ? Mọi người đều trầm mặc nhìn cô, vẻ mặt muốn đánh người.

Ngân Dao quận chúa tiếc hận vỗ vỗ hầu bao, quay đầu chuồn.

Đáng tiếc, chưa lưu lại được điểm yếu này.

…

Âm thi cuồng bạo khát máu giương nanh múa vuốt lao tới, Trương Nguyên Thanh đứng ở đầu hành lang, ở dưới sự bảo vệ của Y Xuyên Mỹ, đâu vào đấy lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả đeo lên, lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần nắm ở tay trái.

Cuối cùng từ kho hàng bang phái lấy ra một hộp trà bằng sắt vuông vức.

Trong hũ trà đựng đầy bào tử dạng bột phấn màu đen.

Trương Nguyên Thanh ném hộp trà lên không trung cao cao, kích hoạt kỹ năng của Bao Tay Tật Phong Giả, khống chế luồng khí, cuốn bào tử bay về phía âm thi đại quân lao tới trước mặt.

Tiếp theo, hắn giơ lên cao Quyền Trượng Sơn Thần, chống xuống mặt đất.

"Đốc!"

Đá quý xanh biếc ở đỉnh chóp quyền trượng phát ra hào quang màu xanh lục lấp lánh nhưng không chói mắt.

Trong không khí truyền đến tiếng nổ khẽ, từng mảng thực vật màu đen nhanh chóng sinh trưởng, có dây leo vặn vẹo như xúc tu, hình thái tương tự bạch tuộc, hoặc là cây cỏ lăn biết mấp máy.

Những thực vật này tự động bắt giữ âm thi, dây leo như xúc tu gắt gao cắn chặt thân thể lạnh như băng, sau đó tham lam cướp lấy Thái âm chi lực.

Loại thực vật này tên là Cỏ Vuốt Quỷ, thực vật trong phó bản riêng của Thần Dạ Du cũng hiếm thấy, chúng nó yêu cầu đối với hoàn cảnh cực kỳ hà khắc, phải sinh trưởng ở bãi tha ma âm khí nồng đậm.

Chúng nó không thể sinh trưởng trong đất đai, phải cắm rễ ở trên thi thể, lấy thịt thối làm chất dinh dưỡng. Nếu thi thể tiêu

hao hết, Cỏ Vuốt Quỷ sẽ kết ra hạt giống, tiến vào ngủ đông dài đằng đẵng, chờ đợi cơ hội.

Sinh mệnh lực của hạt giống rất ương ngạnh, có thể ngủ đông mấy chục năm, thậm chí hơn trăm năm.

Bởi vì đặc tính hút thịt thối cùng Thái âm lực của chúng nó, Thái Nhất môn hao phí phí tổn nhân lực cùng thời gian thật lớn, bồi dưỡng lượng lớn Cỏ Vuốt Quỷ, chuyên môn dùng để bài trừ các hung địa âm khí cường thịnh như bãi tha ma.

Bởi vì đặc tính khắc chế âm thi của Cỏ Vuốt Quỷ, Trương Nguyên Thanh hướng Phó Thanh Dương xin một ít.

Lão đại đúng là lão đại, chưa bao giờ từ chối hắn đòi hỏi.

Ở dưới Cỏ Vuốt Quỷ dây dưa, âm thi hành động nhất thời trở nên chậm chạp, âm khí dần dần trôi đi, mà chúng nó không có linh trí, thậm chí không biết đi dọn dẹp Cỏ Vuốt Quỷ trên người.

Oán linh áo bào đen thấy thế, lập tức phát ra một tiếng thét chói tai cao vút, như đang truyền đạt mệnh lệnh nào đó.

Âm thi đần độn rốt cuộc "ý thức" được thứ nguy hiểm cho bản thân là cái gì, cúi đầu dọn dẹp Cỏ Vuốt Quỷ quấn quanh ở ngoài thân.

Cỏ Vuốt Quỷ lấy thịt thối làm đất đai, mà thi thể là không thể phản kháng, do đó chúng nó cũng chưa tiến hóa ra năng lực chiến đấu, hầu như không chút sức chống cự bị "nhổ tận gốc", xé thành mảnh vụn.

Sau đó tiếp tục lao về phía Trương Nguyên Thanh đầu hành lang.

"Oa oa."

Tiếng trẻ con khóc nỉ non vẫn đang tiếp tục.

Những Cỏ Vuốt Quỷ bị xé thành mảnh vụn kia bỗng nhiên sống lại, mảnh vỡ nhanh chóng sinh trưởng, Cỏ Vuốt Quỷ giống như sinh vật đơn bào phân liệt ngược lại càng nhiều hơn.

Tiếng trẻ con khóc nỉ non giao cho chúng nó năng lực sinh sôi nảy nở.

Mặt khác, trong miệng mũi hơn trăm âm thi chui ra những cái xúc tu màu đen, vặn vẹo mấp máy, bụng chúng nó nhô lên cao cao, giống như phụ nữ có thai.

Nhưng chúng nó mang trong bụng không phải thai nhi, mà là từng đống Cỏ Vuốt Quỷ.

Những bào tử Cỏ Vuốt Quỷ kia, bộ phận nhỏ thông qua miệng mũi âm thi tiến vào trong cơ thể, số lượng rất ít, ở trong tiếng Thánh Anh khóc nỉ non nhanh chóng sinh sôi nảy nở, không ngừng sinh sôi nảy nở.

Rốt cuộc ở lúc này bùng nổ.

Dọn sạch Cỏ Vuốt Quỷ trên người đơn giản, dọn sạch Cỏ Vuốt Quỷ trong bụng, là điều âm thi không thể làm được.

Trương Nguyên Thanh ngay từ đầu tính toán, chính là lợi dụng năng lực "sinh dục" của Thánh Anh, để bào tử có hạn sinh sôi nảy nở ra vô hạn Cỏ Vuốt Quỷ, lại thông qua đặc tính của Quyền Trượng Sơn Thần, kích hoạt bào tử sinh trưởng, cùng dị hóa chúng nó, khiến nó có sức công kích mạnh hơn nữa.

Thấy hiệu quả đạt tới, hắn lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, vung lên.

Chín âm thi lấy Tham Lam Thần Tướng cầm đầu, từ trong mũ ngã ra.

Trương Nguyên Thanh phất phất tay: "Phế đi bọn chúng."

Dứt lời, một ánh sao từ trong đại quân âm thi dâng lên, Ngân Dao quận chúa từ trong ánh sao hiện thân, vung kiếm quét ngang.

Phốc phốc liên thanh, mấy cái đầu bay lên ngang trời, âm thi không đầu ầm ầm ngã xuống đất.

Chương 1832: Từ đầu đến cuối tòa thành cơ quan diệt vong (3)

Tham Lam Thần Tướng dẫn các hào kiệt người chết, hung hãn lao vào quân địch, quân đoàn âm thi mang cái bụng to không chút sức chống trả, từng cái đầu hư thối bay lên.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía oán linh áo bào đen bay ở không trung, nâng tay ôm trán, "Nên giải quyết ngươi rồi."

Hào quang màu lam đậm từ đầu ngón tay bộc phát, nhanh chóng lan tràn cả khuôn mặt, ba màu đen trắng đỏ phác thảo ở miệng cùng mắt, vẽ ra một cái mặt nạ kiệt ngạo bất tuân, tính tình cương trực.

Mặt Lam, sức chịu đựng tăng lên 50%, được miễn ba lượt tinh thần công kích.

Trương Nguyên Thanh khống chế cuồng phong, dẫn Y Xuyên Mỹ phóng lên cao, lao về phía oán linh áo bào đen.

Trong hốc mắt oán linh áo bào đen hiện lên vòng xoáy thâm trầm, kéo hai người vào mộng cảnh.

"Chút tài mọn!" Y Xuyên Mỹ giơ tay, học thói quen của chủ nhân, búng ngón tay 'Tách'.

Không gian xung quanh nhất thời trải rộng vết rạn, tan vỡ như thủy tinh.

Mộng cảnh hóa giải.

Oán linh áo bào đen không chút do dự ngẩng đầu, phát ra tiếng thét chói tai, thi triển tinh thần đả kích!

Khuôn mặt Trương Nguyên Thanh sáng lên hào quang màu lam, miễn lần công kích này, Nhật chi thần lực cuồn cuộn hội tụ vào lòng bàn tay, ngưng tụ thành một thanh trường đao hào quang màu vàng óng mỏng manh.

Ra sức chém xuống.

Thân thể của oán linh áo bào đen nháy mắt chia làm hai nửa, làn khói xẹt xẹt bốc lên.

Một âm vật cấp 6 chuyển thành oán linh, hơn nữa không có đạo cụ, căn bản không có khả năng hắn chống lại thân là Tinh Quan.

Hốc mắt Trương Nguyên Thanh chợt toát ra năng lực đen sì dinh dính, há mồm hít một cái, hút hai mảnh tàn hồn vào trong bụng.

Phệ Linh!

Trong tòa thành cơ quan khắp nơi đều là cơ quan cùng con rối, thật không dễ gì gặp được một "sinh vật" có linh trí, nói không chừng có thể từ trong trí nhớ của oán linh, nhìn trộm được chân tướng tòa thành cơ quan diệt vong.

Trong thức hải, oán linh tan rã thành dòng lũ cảm xúc tiêu cực hỗn loạn, tà ác, tràn ngập, cọ rửa linh thể của Trương Nguyên Thanh, mang tới đau đớn cùng hỗn độn như tinh thần phân liệt, sau đó bị ý chí của hắn áp chế.

Ký ức tan vỡ hiện lên từng màn một, Trương Nguyên Thanh đọc lấy tin tức thân phận vị oán linh áo bào đen này, hắn là một vị Chưởng Mộng Sứ hoạt động ở đời Tống, lúc đó nước Kim hùng cứ phương Bắc, xua quân nam hạ, đánh hạ Tống triều Biện Kinh, bắt làm tù binh hai vị vua.

Vị Chưởng Mộng Sứ này vì theo đuổi vinh hoa phú quý, nguyện trung thành nước Kim, theo thiết kỵ nước Kim nam hạ diệt Tống. Nhưng đã gặp phải Nhạc Bằng Cử đám tướng lĩnh yêu nước phản kháng, tiến độ nam hạ chịu cản trở.

Cao tầng quân đội nước Kim đạt được một cái mật báo, Mặc tông ở tây nam không lâu trước đó đạt được một món chí bảo thượng cổ truyền lưu, có thể tạo ra cơ quan vũ khí hủy diệt thiên địa.

Vừa vặn có thể giải quyết tình trạng xấu hổ của nước Kim.

Vì thế cao tầng nước Kim phái sứ giả đến Mặc tông "mượn" bảo vật, cũng hứa hẹn sau khi nhất thống thiên hạ, tôn Mặc tông làm quốc giáo, phát triển cơ quan thuật.

Nhưng Mặc tông không thức thời, chém sứ giả nước Kim.

Triều đình nước Kim tức giận, lập tức điều động người tài ba dị sĩ dưới trướng, cùng với cao thủ trong quân, có thể nói tinh nhuệ ra hết, thề phải diệt Mặc tông.

Thủ lĩnh dẫn đội là một vị Viễn Cổ Chiến Thần, cũng là nhân vật lớn trong quân đội triều đình nước Kim.

Vị Chưởng Mộng Sứ này theo thủ lĩnh một đường giết tới đây, kiệt sức mà chết, bị cơ quan nơi đây trói buộc, trở thành linh phó trấn thủ hẻm núi.

Đến đây, tuyến kịch tình tòa thành cơ quan Mặc tông, Trương Nguyên Thanh đã hoàn toàn làm rõ.

Tiếng bước chân khẽ nhưng hỗn độn từ trong hành lang truyền đến.

Các đội viên khôi phục thể lực chạy trở về, bọn họ kinh ngạc nhìn thi thể hỗn độn đầy đất, tuy biết Nguyên Thủy Thiên Tôn độc lập lưu lại ứng phó kẻ địch, thì nhất định có nắm chắc.

Nhưng thấy một màn như vậy trong lòng vẫn rung động khôn kể.

Ở trong lòng bọn họ, có thể đơn đấu cường giả hẻm núi, nên là quan phương tứ công tử cường giả tầng cấp đó, là một nhóm người mạnh nhất dưới Chúa Tể kia.

Bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng làm được rồi.

Trong bất tri bất giác, hắn đã đứng ở đỉnh phong giai đoạn Thánh Giả.

"Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu, tôi để lại cho mỗi người các người một âm thi cấp 5, chờ ra khỏi phó bản, giá trị kinh nghiệm của các người hẳn là đủ khống chế âm thi cấp bậc này." Trương Nguyên Thanh chỉ chỉ âm thi bị Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm giẫm ở dưới chân, bụng phình to.

Mắt Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng lập tức sáng ngời.

Đặt ở Thái Nhất môn, một âm thi cấp 5, như thế nào cũng phải công huân cấp B mới có thể đổi.

Tôn Miểu Miểu tuy không chơi thi, nhưng có thể bán cho đồng môn nha.

Chương 1833: Một cửa ải cuối cùng (1)

"Thứ tốt trong phó bản cấp S đúng là nhiều." Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm khái xong, oán giận nói: "Sao cậu không giữ lại thêm mấy cái, chia tôi một cái bán lấy tiền nha."

Tôi còn nợ mấy chục triệu đó… Câu này hắn xấu hổ nói ra.

Quan Nhã hỏi: "Có thử Phệ Linh không?"

“Anh đã làm rõ tiền căn hậu quả tòa thành cơ quan diệt vong.” Lập tức mang tình báo Phệ Linh thu hoạch, báo chi tiết cho các đồng đội.

“Thì ra là thế!” Mọi người giật mình, nhưng không kinh ngạc, cái này ở trong dự đoán của bọn họ.

Thiên Hạ Quy Hỏa nhăn mặt nhíu mày, bỗng nhiên lắc đầu:

“Tựa như không đúng, nhiệm vụ chủ tuyến là điều tra rõ nguyên nhân Mặc tông diệt vong, theo lý thuyết, chúng ta bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến, nhưng phó bản chưa nhắc nhở.”

Lời của Thiên Hạ Quy Hỏa khiến tiểu đội Người Chết lâm vào trầm ngâm, quả thật, dựa theo cơ chế trước đây của linh cảnh, sau khi hoàn thành nhiệm vụ phó bản sẽ đưa ra tiếng nhắc nhở.

Anh Gà Đỏ thấy các đồng đội trầm ngâm, hắn cũng trầm ngâm một phen, sau đó nói:

“Tôi cảm thấy cậu tên sỉ nhục của Hỏa Sư này đang tranh cãi chuyện không đâu!”

Thiên Hạ Quy Hỏa cau mày, lạnh lùng nói: “Cái đầu trên cổ chúng ta không phải để trang trí, nghĩ một chút, linh cảnh sẽ không xảy ra sai lầm, như vậy khẳng định là chúng ta sai rồi, tòa thành cơ quan diệt vong có nguyên nhân khác.”

Anh Gà Đỏ không phục: “Thì không có khả năng là chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cơ chế của là tòa thành cơ quan phải vượt ải, không thể quay đầu, cho nên chỉ có chờ chúng ta đánh bại BOSS, mới có thể kích hoạt linh cảnh nhắc nhở.”

Thiên Hạ Quy Hỏa hỏi ngược lại: “Vậy anh giải thích một phen ‘trước khi trời tối tiến vào tòa thành cơ quan’ nhiệm vụ phụ tuyến này, sau khi hoàn thành vì sao sẽ có tiếng nhắc nhở? Lúc ấy chúng ta đã tiến vào tòa thành cơ quan.”

Anh Gà Đỏ suy nghĩ, cái khó ló cái khôn: “Đó là bởi vì còn chưa đóng cửa.”

Thiên Hạ Quy Hỏa trong lúc nhất thời thế mà không có lời nào để chống đỡ.

Anh Gà Đỏ ngẫu nhiên vẫn là rất cơ trí đấy… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút, "Có thể là ký ức oán linh áo bào đen mắc lỗi hay không, chuyên môn dùng để làm chúng ta lạc lối."

Tiểu Viên gật gật đầu, "Không bài trừ khả năng này."

Đội ngũ trầm mặc vài giây, Quan Nhã nói: "Nếu Anh Gà Đỏ suy đoán là thật, chúng ta liền nguy hiểm rồi, trong trí nhớ của oán linh, dẫn binh tiến công Mặc tông là Viễn Cổ Chiến Thần, boss cuối cùng của tòa thành cơ quan rất có thể là hắn."

"Không có khả năng!" Triệu Thành Hoàng khẽ biến sắc, "Chúng ta không có khả năng gặp boss cấp Chúa Tể, kẻ địch cuối cùng của tòa thành cơ quan, hoặc là hai tên, hoặc ba tên cấp 6, hoặc là một tên cấp Chúa Tể yếu."

Mọi người đều xuất thân "danh môn vọng tộc", hiểu biết đối với cơ chế linh cảnh, nhận thức vượt xa hành giả hoang dã.

Nếu là phó bản mọi thành viên cấp 6 đỉnh phong, boss nhất định là cấp Chúa Tể, bằng không làm sao rèn luyện linh cảnh hành giả, boss cùng cấp bậc quả thật chưa chắc là đối thủ của linh cảnh hành giả.

Nhưng bọn họ chi đội ngũ này, Thánh Giả cấp 4 chiếm đại đa số, kẻ địch cuối cùng liền không có khả năng là Chúa Tể.

Cân nhắc đến thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai ba tên cấp 6 rất khó tạo thành uy hiếp trí mạng đối với hắn, bởi vậy boss tòa thành cơ quan, xác suất đại khái là Chúa Tể yếu.

Quan Nhã nói: "Ý tứ của tôi là, rất có thể là Viễn Cổ Chiến Thần sau khi làm yếu đi, cho dù như vậy, đó cũng là nghề nghiệp tà ác chiến lực đỉnh phong, đội ngũ rất khó thương vong bằng 0."

Trương Nguyên Thanh nói: "Buồn lo vô cớ là vô dụng, đi gặp boss trước một chút đi, theo lý thuyết, chúng ta còn phải trải qua một cửa ải nữa."

Sau khi nghỉ ngơi hồi phục một lát, đội ngũ một lần nữa xuất phát, ở trên vách đá mặt phía đông hẻm núi, đã tìm được hang núi đi thông bên trong tòa thành cơ quan.

Dọc theo hang núi khúc chiết tiến lên, khi thì hướng lên trên, khi thì đi xuống, rẽ ngoặt nhiều lần, trên đường có rất nhiều thi hài, bọn họ căn cứ thi hài phân tán, tránh né kim độc tên ngầm các loại cơ quan.

Càng đi vào trong, cường độ của cơ quan càng cao, độc châm ám tiễn bôi kịch độc Tiểu Viên cũng không chống đỡ được, cũng mang theo hiệu quả phá giáp.

Sau khi cẩn thận tiến lên mười lăm phút đồng hồ, rốt cuộc đi ra khỏi hang núi, phía trước mở rộng sáng ngời.

Đây là một không gian thật lớn hầu như đào rỗng lòng núi, trải rộng nhà lầu phong cách đời Tống, tọa lạc có trật tự, con đường phân chia gọn gàng ngăn nắp, nghiễm nhiên là một tòa thành thị cổ đại loại nhỏ.

Trong thành nhỏ còn có hệ thống cung cấp nước, thông gió cùng chiếu sáng phát triển, rìa thành thị có mấy đầm nước lớn, bên đầm nước là guồng nước thành từng dãy, cùng với vài căn phòng chứa nước.

Phòng chứa nước sẽ mang một bộ phận nước sạch dẫn dòng đến trong lòng sông con người đào ra, cho các đệ tử nước dùng hằng ngày.

Chương 1834: Một cửa ải cuối cùng (2)

Đỉnh hang núi cao rộng khảm một mâm thủy tinh thật lớn, đường kính khoảng 60 mét, nó tập trung ánh sáng ngoài núi, mang đến ánh sáng cho mảng thành thị trong lòng đất này.

Trên vách đá xây dựng tầng tầng lớp lớp hành lang, xoắn ốc mãi hướng lên trên, đi thông đỉnh hang núi, hành lang cách mỗi 10 mét, liền có một lỗ thủng đường kính 2 mét, bước đầu tính toán là hệ thống thông gió.

Chỉ là chưa nghe thấy tiếng tấm quạt gió chuyển động, có thể là bởi bỏ hoang quá lâu, hệ thống sinh hoạt nơi này sớm đã dừng làm việc, hoặc là phương thức thông gió của cổ nhân chỉ là mở ra cái lỗ.

“Thực đồ sộ nha, nơi này hẳn chính là tổng bộ Mặc tông nhỉ, nếu chưa tổn hại, hẳn là sẽ càng thêm đồ sộ đi.” Tôn Miểu

Miểu thấp giọng cảm khái.

Đúng vậy, tất cả cái này đều là tàn phá.

Thành nhỏ đời Tống giống như gặp phá dỡ bạo lực, đại bộ phận nhà lầu đều đã sụp xuống, khu vực ngoại vi trái lại vẫn ổn, còn có không ít thứ bảo trì nguyên dạng, nhưng càng đi vào trong, phế tích hóa càng nghiêm trọng.

Năm đó trung tâm thành thị hẳn là từng xảy ra một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Trên hang đá tầng tầng lớp lớp hành lang gấp khúc cũng tàn phá, gãy từng đoạn một, xích sắt hành lang rủ xuống hẳn là treo bàn đạp, thùng gỗ các thứ, để vật thể lên xuống, lúc này cũng biến thành những sợi dây thừng dài ngắn không đồng nhất.

Mặt khác, xem dấu vết trên mặt đất, nơi này vốn nên có rất nhiều cơ quan tạo vật muôn kiểu kỳ quái, bởi vì mọi người của tiểu đội thấy được thứ đồ chơi tương tự đường ray.

Nhưng bây giờ nơi này là phế tích.

Trong lúc Tôn Miểu Miểu cảm khái, Triệu Thành Hoàng, Trương Nguyên Thanh và Quan Nhã đều tự thi triển Phệ Linh cùng Thuật Quan Sát, quan sát khí tức oán linh cùng người sống.

“Không có khí tức oán linh.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Khu vực trung tâm thành thị, kiểm tra đo lường được khí tức người sống.” Quan Nhã có phát hiện, cô nhìn về phía bạn trai, nói: “Đỡ em giẫm một cái.”

Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu, cúi người vươn chân, lộ ra đầu gối.

Quan Nhã lui về phía sau vài bước, chạy bước nhỏ lao đi, giẫm một bước ở trên đầu gối Trương Nguyên Thanh, dáng người cao gầy khỏe khoắn lao vút lên không trung, nhảy lên cao hơn 10 mét.

Đầu gối Trương Nguyên Thanh “Rắc” một tiếng nứt vỡ.

Một cước này ít nhiều có chút ân oán tư nhân… Trương Nguyên Thanh nhe răng trợn mắt ôm Tôn Miểu Miểu bên

cạnh: “Đỡ tôi một cái, đỡ tôi một cái.”

Lúc mấu chốt này, hắn là không dám đụng vào Tiểu Viên.

Tôn Miểu Miểu mang tính tượng trưng kháng cự vài cái, liền chủ động đỡ lấy eo hắn, cũng dùng cái lưng nhỏ làm gậy chống.

Tiểu Viên liếc Tôn Miểu Miểu một cái, nhìn Trương Nguyên Thanh nói: “Cần để cô em gái nhỏ này cũng đỡ cậu một phen hay không?”

Cô là chỉ Ryo Asano.

“Dì Tiểu Viên, đừng giọng điệu kỳ quái nữa… Quan Nhã xuống rồi.”

Quan Nhã “Bịch” rơi xuống đất, tốc độ nói cực nhanh:

“Trung tâm thành thị có một mảnh đất trống, cách chúng ta đại khái 1. 2 km, trên đất trống có một bộ… Cơ giáp*, trong cơ giáp tồn tại dấu hiệu sinh mệnh, ngoài ra, chưa điều tra được kẻ địch khác.”

“Cơ giáp? Cô xác định cô nói là cơ giáp? 1.2 km, cô thấy rõ sao.” Anh Gà Đỏ vẻ mặt không tin, lại rất có hứng thú: “Kiểu dáng thế nào, Gundam hay là Transformers.”

“Đàn ông các người đều nhàm chán như vậy sao, tôi nói kẻ địch là cơ giáp, anh quan tâm là Gundam hay là Transformers?” Quan Nhã lạnh lùng nói, “Tôi đổi cái cách nói, đó là một cơ quan tạo vật cao 3 mét, hình người. Về phần tôi có nhìn rõ ràng hay không, nhãn lực của Thám Báo không cần anh quan tâm.”

“Đừng nói nhảm nữa, đã biết kẻ địch là ai, vậy cứ dựa theo quy củ cũ, đưa vật hi sinh ra.” Trương Nguyên Thanh hạ đạt mệnh lệnh, sau đó nhìn về phía Anh Gà Đỏ, “Tôi nói ngầu nhất trong Transformers là Optimus Prime, không bắt bẻ được chứ?”

“Tôi cảm thấy là Bumblebee.” Anh Gà Đỏ không phục.

Triệu Thành Hoàng yên lặng lấy ra rương đồng xanh, triệu hồi ra một âm thi Siêu Phàm, thao túng nó đi qua con đường hỗn độn, xâm nhập trung tâm thành thị.

Tượng binh sĩ phạm vi có hạn, không thể thao túng từ xa.

Tôn Miểu Miểu không chơi âm thi, âm thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là giai đoạn Thánh Giả, dùng để làm vật hi sinh quá mức lãng phí, Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp ứng, Triệu Thành Hoàng hắn cũng không đáp ứng.

Không thể nhìn nổi loại phá gia chi tử này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn coi như có nghĩa khí, để lại cho hắn một âm thi cấp 5, Triệu Thành Hoàng tính mua cả âm thi kia của Tôn Miểu Miểu, xem ở trên phần thanh mai trúc mã, bảo cô chiếu khấu 6 phần.

Triệu Thành Hoàng cắt đứt suy nghĩ phát tán, nhập vào âm thi, cẩn thận bước qua gạch ngói, cây gỗ gãy, tránh đi hố to nhỏ, không bao lâu đã đến khu vực trung tâm, thấy một cơ quan tạo vật hình người cao 3 mét, lẳng lặng đứng lặng.

Chương 1835: Một cửa ải cuối cùng (3)

Hắn rốt cuộc hiểu Quan Nhã vì sao gọi nó là cơ giáp, so với con rối người trước đó nhìn thấy, khối cơ quan tạo vật này quả thực chính là hạ bậc không gian đả kích.

Thân thể cao 3 mét chế tạo từ đồng xanh, khửu tay đầu gối cổ tay… các khớp, do bộ kiện đồng thau có tính kiên cường dẻo dai cấu thành.

Nó thân thể cao lớn, lại không thô ráp, thậm chí có thể xưng là mỹ quan, hình thể là tam giác ngược tiêu chuẩn, vai rộng eo nhỏ chân dài, thân thể đồng xanh khắc hoa văn phục cổ tinh xảo đẹp đẽ.

Chỗ chi tiết nhỏ cấu tạo cực kỳ tinh tế, cánh tay khảm vào túi cơ quan đặt cung tên, ngực bụng phồng lên, nhìn không ra bên trong có cái gì, nhưng nhất định rất nhiều hàng.

Một tay cầm đại đao sắt thép dài 2 mét, một tay khác cầm tấm khiên đồng xanh như ván cửa.

Triệu Thành Hoàng thu hồi ánh mắt, đánh giá khu vực trung tâm này.

Dưới chân cơ quan tạo vật là một hình bát quái đường kính tới trăm mét, từ đồng thau, đồng xanh và sắt đen đúc thành, mà nó thì đứng ở trên Thái Cực ngư.

Trong khu vực này không có bất cứ kiến trúc nào, tương tự với quảng trường thị dân trong thành thị.

Đương nhiên, cổ đại không có cách nói này, bát quái đồ sắt thép đúc này ở trung tâm nhất của thành thị, nói rõ nó là "kiến trúc" cực quan trọng.

Triệu Thành Hoàng đi ra khỏi con đường, tới rìa bát quái đồ, thấy bên tay trái dựng ba tấm bia đá, phân biệt có khắc "Kiêm ái, phi công", "Thiên chí, thượng đồng" cùng "Khu trục kim tặc" .

"Hai tấm bia đá… Cơ quan tạo vật kia chính là boss, boss lớn tòa thành cơ quan Mặc tông không phải Viễn Cổ Chiến Thần? Nhân vật phản diện của phó bản thế mà lại là Mặc tông sao?" Triệu Thành Hoàng cả kinh.

Dựa theo quy luật của tòa thành cơ quan, hai cái "tư tưởng" một cái cửa ải, bọn họ vượt qua ba cửa ải sáu tư tưởng. Sót lại còn có bốn tư tưởng hai cửa ải.

Bây giờ bốn tư tưởng của Mặc gia đều ở nơi này, rõ ràng dễ thấy, hang núi này chính là bản đồ cuối cùng, cửa ải cuối cùng.

Cái đó không giống với bọn họ trước đó nghĩ.

Triệu Thành Hoàng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía cơ quan tạo vật trung ương bát quái đồ, suy tư nên lao tới trước cơ quan, nhảy lên đánh đầu gối nó, thử một phen phương thức công kích của vị boss này hay không.

Một giây sau, ánh mắt hắn kịch liệt chấn động.

Cơ quan tạo vật không biết từ khi nào đã đứng ở cách hắn 2 mét, cũng giơ lên cao khảm đao* đúc bằng sắt.

Âm thi này của Triệu Thành Hoàng là Yêu Mê Hoặc, bảo lưu lại bản năng chiến đấu, có được sức phản ứng, sức phối hợp cùng sức bật vượt qua bình thường.

Ở trong nháy mắt nhìn thấy cơ quan tạo vật, bản năng thân thể hắn nhanh hơn phản ứng, làm ra động tác né tránh.

Nhưng thân thể căng thẳng bỗng nhiên không chịu khống chế, cảm giác khẩn trương cùng cảm giác nguy cơ trong lòng vô duyên vô cớ tiêu tán, khối cơ quan tạo vật trước mắt này, tựa như biến thành trưởng bối hòa ái dễ gần, bạn bè quan hệ thân mật, người nhà có thể dựa dẫm…

Một giây sau, trường đao gang hạ xuống, âm thi phân thành hai mảnh.

Triệu Thành Hoàng bên ngoài thành thị bỗng nhiên mở, vẻ mặt mờ mịt.

Quan Nhã đánh giá vẻ mặt hắn:

"Anh thoạt nhìn tựa như bị anh em bán đứng, bị cha vay nặng lãi viết tên của anh, bị vợ ngoại tình con không phải con đẻ, rất ít nhìn thấy vẻ mặt phong phú cấp bậc như vậy. Anh đã gặp phải cái gì?"

Đám người Trương Nguyên Thanh chấn động, không ngờ Triệu Thành Hoàng đi trong thành một chuyến, thế mà gặp nhiều thương tổn như vậy.

Triệu Thành Hoàng hít sâu mấy lần, bình ổn cảm xúc phức tạp trong lòng, sắc mặt khôi phục lạnh lùng, giọng điệu nhàn nhạt nói:

"Tôi không có anh em, chưa kết hôn, cha cũng không cần vay nặng lãi, nhưng tôi vừa rồi quả thật rất khó chịu, khổ sở muốn tự sát…"

Hắn lấy lại bình tĩnh, nói:

"Vừa rồi trong tra xét, xác định hai việc, một: Nơi này chính là một cửa ải cuối cùng, bộ cơ giáp kia là boss cuối cùng của phó bản, bên quảng trường bát quái dựng ba tấm bia đá… Chúng ta đều nghĩ sai rồi, kẻ địch không phải Viễn Cổ Chiến Thần của triều đình Kim, là cơ giáp của Mặc gia."

"Hai: Năng lực của Kiêm Ái là làm người ta đánh mất ý chí chiến đấu, cho dù kẻ địch hướng ngươi vung dao mổ, ngươi cũng sẽ không có bất cứ ý niệm phản kháng nào, thậm chí sẽ cảm thấy bi thương, bởi vì đó là anh em tay chân, người thân bạn bè tình sâu nghĩa nặng của ngươi."

Năng lực của Kiêm Ái là làm người ta đánh mất ý chí chiến đấu? Mọi người chợt cảm thấy khó giải quyết, đối mặt kẻ địch cấp Chúa Tể yếu, đánh mất ý chí chiến đấu kết cục thường thường là tử vong.

Chỉ bằng "Kiêm Ái" đã khó giải quyết như thế, huống chi còn có ba quy tắc khác.

Anh Gà Đỏ hít một ngụm khí lạnh, thực sự cầu thị, có chuyện nói thẳng: "Xong rồi, lần này không chừng phải chết một nửa số người mới được?"

Chương 1836: Mò mẫm quy luật (1)

Lời này không thể nghi ngờ đã có tuyết lại còn thêm sương, sắc mặt các đội viên càng khó coi hơn.

Ryo Asano thực lực yếu nhất, khuôn mặt nhỏ căng lên, yên lặng nắm chặt Băng Phách Đao.

Nếu đội ngũ nhất định sẽ xuất hiện thương vong, cô biết mình chính là kẻ hy sinh đầu tiên. Nhật Bản số lượng linh cảnh hành giả thưa thớt, số lượng dự trữ đạo cụ càng ít, tuy tổ trưởng cùng các phó tổ trưởng thường xuyên vỗ bả vai của cô nói: Ryo, làm thật tốt, cô là hy vọng tương lai của Thiên Hạc tổ.

Nhưng thật ra đạo cụ Chúa Tể trong Takama-ga-hara tìm về, các đại nhân chưa bao giờ để cô chạm vào.

Đạo cụ phẩm chất Thánh Giả trái lại đã cho một món, nhưng phẩm chất thường thường, hơn nữa không phải công kích mạnh, phòng ngự mạnh, chỉ là một món đạo cụ phụ trợ, có thể tạo được tác dụng gì?

Lúc này, Ryo Asano trạng thái căng thẳng vành tai khẽ động, nghe thấy được tiếng cơ quan "Răng rắc" vang dày đặc, cùng với tiếng bánh răng chuyển động tốc độ cao ong ong.

Trong lòng cô cả kinh, nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, thanh âm đến từ lỗ thủng trải rộng ở vách đá, như đường hầm kia.

"Chú ý, địch tập kích!" Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe thanh âm liền phán đoán ra là cơ quan vũ khí, "Số lượng rất nhiều."

Vừa dứt lời, trong lỗ thủng bên trái trượt ra từng cơ quan tạo vật, hình thức máy bay không người lái, khung xương sắt thép, cánh màng, khoang trong bụng vươn ra những ống sắt tối đen, giống như họng súng kíp.

Số lượng "máy bay không người lái" hơn ba mươi cái, sau khi trượt ra lỗ thủng, chúng nó lướt đi xoay quanh ở trên không cổ thành, điều chỉnh thân máy, nòng súng tối om nhắm vào mọi người.

Một giây sau, tiếng "Phành phành" không dứt bên tai, nòng súng phun ra lửa, từng viên đạn đen sì bắn về phía mọi người bên dưới.

Một viên đạn rơi ở bên cạnh Anh Gà Đỏ, "ẦM" một tiếng, ánh lửa bành trướng cùng luồng khí càn quét trực tiếp hất hắn bay đi, quần áo trên người xé rách, làn da trong đen lộ ra màu đỏ, một viên đạn khiến hắn bị thương không nhẹ.

"Ầm ầm ầm…"

Từng viên đạn nổ tung ở bên cạnh mọi người, ánh lửa nóng rực cùng luồng khí khủng bố, lấy tư thái không thể tránh né cho Tiểu Đội Người Chết đòn nặng.

Chỉ một hiệp, mọi người đều đã bị thương.

"Vì sao trong một phó bản đời Tống sẽ có máy bay không người lái? Đời Tống đã phát minh thuốc súng rồi sao, còn chế tạo ra máy bay ném bom, Mặc tông trâu bò như vậy, sao không đi chinh phục thế giới a?" Anh Gà Đỏ quát to.

"Loại thời điểm này anh đừng có lẩm bẩm." Trương Nguyên Thanh giơ lên tấm khiên nhỏ, bảo vệ Quan Nhã ở sau người.

Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng ở nháy mắt chịu tấn công, liền hóa thành ánh sao rút khỏi khu vực này.

Tiểu Viên cũng ở khoảnh khắc mở ra thân thể cổ trùng, biến thành cô gái ong vàng yêu dị kinh diễm, bằng vào tốc độ không thể địch nổi tránh đi oanh tạc đến tiếp sau.

Ryo Asano bị nổ ra bị động của Thủy Quỷ, vội vàng triệu ra hai con thức thần*, ngăn cản oanh tạc như mưa rơi.

Máy bay không người lái từ đỉnh đầu mọi người gào thét lao qua, bay về phía chỗ cao của hang núi, sau khi lướt đi một

vòng, điều chỉnh xoay thân máy.

“Như vậy không được!” Thiên Hạ Quy Hỏa lớn tiếng nói: “Không có đầu óc, chết rồi sao, chưa chết dậy làm việc.”

Nói xong, hắn cất bước đi ra, lòng bàn tay phun trào lửa màu đỏ, ngưng tụ thành một thanh trường đao phát ra nhiệt độ cao, vặn vẹo không khí, chợt hướng lên trời quét ngang.

Không gian lòng núi rộng lớn xẹt qua một bức tường lửa hình cung như sóng biển.

“ẦM! ẦM! ẦM…”

Viên đạn bị lửa liếm, hóa thành những phát pháo hoa bành trướng, toàn bộ hang núi đều đang run rẩy, đá vụn bột đá rơi rào rào xuống.

Một bên khác, Anh Gà Đỏ đeo găng tay màu đỏ, hướng về bầu trời ném ra những quả cầu lửa, ở dưới năng lực khống chế lửa chuẩn xác, ngăn chặn viên đạn còn lại.

Trong lúc nhất thời, trong hang núi bắt đầu dâng lên làn gió nóng rực.

Màn đạn đợt thứ hai bị cản lại, máy bay không người lái xẹt qua đỉnh đầu mọi người, bay về phía chỗ cao.

Trương Nguyên Thanh vội vàng đeo Bao Tay Tật Phong Giả, nhấc lên từng cơn gió mạnh, bất đắc dĩ không gian lòng núi rộng lớn, máy bay không người lái lướt đi quá cao, gió mạnh chỉ khiến chúng nó lung lay muốn rơi một lát.

Trương Nguyên Thanh không cam lòng chém ra hai lưỡi đao gió, chém rơi hai máy bay không người lái.

Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng đều móc ra súng ngắn, nhưng cái này hiển nhiên không thể ngăn cản màn đạn đợt thứ ba, khả năng bắn súng nhanh nữa, cũng không có khả năng ở trong vài giây đánh rơi hơn ba mươi cơ quan tạo vật.

Chương 1837: Mò mẫm quy luật (2)

Ở lúc này, gió âm gào thét nổi lên, Tôn Miểu Miểu phun ra một ngụm âm khí kéo dài, từng vị linh phó từ trong cái miệng

nhỏ nhắn nối đuôi nhau mà ra, phiêu phiêu đãng đãng lao về phía máy bay không người lái.

Ngay sau đó chính là thanh âm ghê răng của khung xương sắt thép cong gãy, đối mặt các cơ quan tạo vật không có thần dị này, năng lực khống chế vật phẩm cơ bản nhất của linh phó đã có thể thoải mái đối phó.

Yêu cầu duy nhất là số lượng linh phó phải nhiều.

Từng chiếc máy bay không người lái từ bầu trời rơi xuống, phát nổ ở các nơi của thành thị như phế tích.

"Kết thúc rồi…" Ryo Asano như trút được gánh nặng, giải trừ Thức Thần, hướng về Tôn Miểu Miểu cúi đầu: "Arigato, Tôn-chan."

"Không cần cảm ơn, đây chỉ là vừa mới bắt đầu, chúng ta đến nay cũng chưa khai chiến với boss, lại bị các tiểu lâu la này làm cho chật vật như thế." Tôn Miểu Miểu thi triển Tinh Độn Thuật quay về, khuôn mặt tròn trịa ngọt ngào giăng kín sự ngưng trọng, "Bây giờ có thể xác định, trong lỗ thủng vách núi cất giấu cơ quan tạo vật, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đây chỉ là đợt thứ nhất."

Anh Gà Đỏ lảo đảo đi tới, trừng mắt nhìn Thiên Hạ Quy Hỏa, khó có thể tin nói:

"Cậu vừa rồi cái đó là chiêu số gì? Cậu một Thánh Giả cấp 4 sao có thể có linh lực dư thừa như thế, phương thức khống chế lửa tinh diệu như thế?"

Người thường xem náo nhiệt, trong nghề xem cách thức.

Thiên Hạ Quy Hỏa chém ra đao lửa một lần đó, ở trong mắt người ngoài nghề chính là hắt ra một mảng biển lửa, nhưng ở trong mắt Hỏa Sư, giống như là người dùng Nhất Dương Chỉ gặp người dùng Lục Mạch Thần Kiếm.

Nhịn không được muốn quỳ xuống trước đối phương.

Thiên Hạ Quy Hỏa từ chối trả lời, "Không liên quan tới anh."

Hạ Hầu Ngạo Thiên bên cạnh bật cười một tiếng:

"Hỏa Sư ngu xuẩn, anh luôn tự tìm mất mặt."

“Cậu tên Phương Sĩ yếu ớt này, luôn phá rối tôi, là có ý kiến đối với tôi phải không.” Anh Gà Đỏ giận dữ.

“Tôi không phải có ý kiến đối với anh, ý tứ của tôi là, các vị đang ngồi đều là rác rưởi.” Hạ Hầu Ngạo Thiên kiêu căng nói.

“Tuy biết cậu là đang bắt trend, nhưng cậu mang tính tình gợi đòn suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn.”

Mắt thấy hai người sắp đánh nhau, Tiểu Viên lạnh như băng ngắt lời, “Tuy tôi dọc theo đường đi cố gắng bảo trì trầm mặc, nhưng tố chất chuyên nghiệp của hai người khiến tôi hoài nghi, các người là như thế nào lên tới Thánh Giả cảnh, có thể giảm bớt lời thừa thãi không có ý nghĩa, nói thêm ý kiến có chút tính tham khảo hay không?”

Thiên Hạ Quy Hỏa biết rõ tính cách hai người, kịp thời mở miệng nói: “Chuyện phương diện chiến thuật hỏi bọn họ vô dụng.”

Hắn nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là bang chủ, nói:

“Bang chủ, cậu đối với hành động kế tiếp có ý kiến gì không?”

Trừ Anh Gà Đỏ, người khác lập tức hiểu ý tưởng của Thiên Hạ Quy Hỏa.

Kẻ địch cấp Chúa Tể yếu, lấy chiến lực cùng đạo cụ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lấy trình độ tinh nhuệ của tiểu đội này, vượt ải khẳng định không khó.

Nhưng nếu muốn thương vong bằng 0, thì không phải “Mọi người theo tôi cùng nhau xông lên” có thể xử lý được.

Nếu thật làm như vậy, đội viên phải tổn thất một nửa.

Cho nên lúc này, năng lực trù tính chung, năng lực chỉ huy của thủ lĩnh liền tạo ra tác dụng cực kỳ quan trọng.

Thời điểm khảo nghiệm năng lực Nguyên Thủy Thiên Tôn vị bang chủ này đến rồi.

Hắn có lẽ là thiên tài thông minh, nhưng chưa chắc là lãnh tụ đủ tư cách.

Tôi lại không phải Nguyên Phương, tôi có thể có ý kiến gì… Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm, nếu Thẻ Thể

Nghiệm Ngũ Hành chưa giao cho Phó Thanh Dương bảo quản, đừng nói Chúa Tể yếu, cho dù là Chúa Tể chính thống, hắn cũng có thể đấu một trận.

Nhưng nếu Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành cùng đạo cụ cấp Chúa Tể chưa giao cho Phó Thanh Dương, chỉ sợ boss trong tòa thành cơ quan liền thật sự là cấp Chúa Tể rồi, oán linh áo bào đen vừa rồi, nói không chừng chính là cấp Chúa Tể yếu. Thông minh vặt thủ đoạn nhỏ, không thể lợi dụng bug của linh cảnh.

"Bất cứ kế hoạch nào chế định, đều cần tình báo chống đỡ, chúng ta trước mắt hiểu biết quá ít đối với cơ giáp, cho nên nhiệm vụ chủ yếu kế tiếp là sưu tập tình báo, biết người biết ta trăm trận trăm thắng thôi." Trương Nguyên Thanh vẻ mặt trấn định, lộ ra sự bình tĩnh bày mưu nghĩ kế.

"Tôi đã không còn âm thi nữa." Triệu Thành Hoàng mặt âm trầm.

Dọc đường, hắn tổn thất ba âm thi Siêu Phàm cảnh, chỉ còn lại có hai âm thi cấp 4, nhưng đây là một trong những chiến lực trung tâm, coi là vật hi sinh không khỏi phí phạm của trời.

"Vậy liền lấy tài liệu ngay tại chỗ." Trương Nguyên Thanh nói: Lục Thủy, Tiểu Triệu, đều mang theo tài liệu luyện thi không?"

Triệu Thành Hoàng ngẩn ra một phen, gật gật đầu: "Mang theo một ít, không nhiều, có thể luyện chế ba âm thi Siêu Phàm cảnh."

Tôn Miểu Miểu thì nghi hoặc nói: "Cậu là đang gọi tôi sao?"

Chương 1838: Mò mẫm quy luật (3)

"Trừ cô ra, còn có ai có nhiều nước như vậy?" Trương Nguyên Thanh cười nói.

(chữ Miểu do 3 chữ Thủy ghép thành, Miểu Miểu = 6 chữ Thủy)

Tôn Miểu Miểu tức nghiến răng nghiến lợi: "Không cho phép cậu tự tiện đặt ngoại hiệu cho người ta."

Trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó nói: "Tôi cũng mang theo một ít, nhưng ít hơn Triệu Thành Hoàng, nhiều nhất hai con."

"Tôi luyện năm con, mười âm thi lại thêm tượng binh sĩ của Triệu Thành Hoàng, vật hi sinh vậy là đủ rồi." Trương Nguyên Thanh xoay người bước đi, "Về hẻm núi, nơi đó có âm thi, tuy tứ chi không đầy đủ, nhưng vốn cũng không trông cậy vào chúng nó chiến đấu, đảm đương vật hi sinh lợi dụng phế vật vừa vặn. Chờ thăm dò rõ tình báo cơ giáp, tôi lại nói kế sách tác chiến, đại khái có mạch suy nghĩ rồi."

Cứ như vậy, mọi người quay về hẻm núi, ba vị Tinh Quan chọn lựa, chọn mười âm vật phẩm tướng không tệ, miễn cưỡng giữ lại toàn thi, biểu diễn một phen kỹ thuật luyện thi hiện trường cho các đồng đội.

Chênh lệch của ba người rõ ràng trực quan triển lộ ở trước mặt mọi người, Trương Nguyên Thanh luyện xong năm âm thi, Triệu Thành Hoàng mới luyện hai, Tôn Miểu Miểu vừa vẽ xong trận đồ luyện thi.

—— Trận đồ luyện thi cùng luyện linh không giống nhau.

Luyện xong âm thi, mọi người quay về lòng núi, Trương Nguyên Thanh nói:

"Miểu Miểu, cô tới xung phong, từ giờ trở đi, mang chuyện cô nhìn thấy, nghe được, làm được, một năm một mười ghi nhớ, chờ kết thúc thăm dò, nói toàn bộ cho Quan Nhã."

"Quan Nhã, em tới phân tích."

Tôn Miểu Miểu cùng Quan Nhã gật gật đầu, người trước nhắm mắt, phân ra một nửa linh thể tiến vào trong cơ thể âm thi, khống chế thể xác này.

Sau đó, thao túng âm thi cụt tay đi về phía chỗ sâu trong thành thị.

Đại khái qua mười phút, cô mở mắt, "Tôi biết cơ chế của Phi Công rồi, giống với tên, không thể công kích mục tiêu."

Tiếp theo, cô thao túng âm thi thứ hai, đi về phía chỗ sâu trong thành thị.

Mọi người ở tại chỗ chờ đợi, nhưng còn chưa đợi được tình báo đợt thứ hai của Tôn Miểu Miểu, tiếng cơ quan động đậy

cùng tiếng bánh răng xoay tròn tốc độ cao ong ong, lại một lần nữa từ trong lỗ thủng truyền đến.

Máy bay không người lái lại tới oanh tạc.

Có kinh nghiệm một lần trước, Tiểu Đội Người Chết dễ dàng giải quyết uy hiếp của máy bay ném bom.

Âm thi thứ hai của Tôn Miểu Miểu rất nhanh tuyên bố hy sinh.

"Lần này tôi chưa trực tiếp công kích nó, lựa chọn quan sát, nhưng nó vẫn chém tôi, tôi cũng bị Kiêm Ái rồi." Tôn Miểu Miểu vẻ mặt bi thương nói.

Cô cũng bị ba ba vay nặng lãi viết thay tên, bị bạn trai cắm sừng rồi? Trương Nguyên Thanh thương hại nghĩ, sau đó trầm ngâm nói: "Cho nên, không công kích sẽ kích hoạt Kiêm Ái?"

Quan Nhã lắc đầu, "Không đúng, cơ chế trung tâm không phải cái này, Miểu Miểu, cô vừa rồi nói, cô lần thứ hai chưa trực tiếp công kích nó, vậy một lần trước, là cô gặp mặt liền công kích, đúng không."

Tôn Miểu Miểu gật gật đầu.

Quan Nhã lại hỏi: "Khi nào bị Kiêm Ái, thời gian cụ thể."

Tôn Miểu Miểu nghĩ một chút, nói: "Không vượt qua một phút đồng hồ."

Quan Nhã nhìn về phía Triệu Thành Hoàng, "Anh thì sao?"

"Vài phút." Triệu Thành Hoàng nói xong, tựa như nhớ tới cái gì, bổ sung nói: "Tôi ở chỗ tối của con đường quan sát vài phút, chưa gặp nguy hiểm, nhưng sau khi bước vào bát quái đồ, hình như cũng không tới một phút đồng hồ đã bị công kích."

Quan Nhã hài lòng gật đầu, "Nhìn từ trước mắt, Kiêm Ái cùng Phi Công đều có khoảng cách thời gian, cái trước ở một phút đồng hồ, cái sau càng ít hơn, thời gian chuẩn xác hơn, cần hai người đi thử thăm dò."

Mò ra một cái "quy luật" rồi… Trong lòng mọi người rung lên.

Triệu Thành Hoàng nhai nuốt kỹ càng đặc điểm của "Phi Công" cùng "Kiêm Ái", chủ động thay Trương Nguyên Thanh

xin đi giết giặc: “Công phá phó bản là thứ Nguyên Thủy Thiên Tôn sở trường nhất, lần này để hắn đi đi.”

Trương Nguyên Thanh hồ nghi nhìn hắn, “Anh là muốn nhìn tôi xấu mặt à?”

Triệu Thành Hoàng: “Trường hợp nghiêm túc, đừng đùa cấp thấp kiểu đó.”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Quan Nhã, Quan Nhã gật gật đầu: “Hắn chính là muốn thấy anh xấu mặt.”

Vẻ mặt Triệu Thành Hoàng cứng đờ.

Gã này mặt ngoài cao ngạo lạnh lùng đứng đắn, lòng dạ thật ra rất xấu xa… Mọi người trầm mặc nhìn Triệu Thành Hoàng.

Trương Nguyên Thanh vui vẻ chọn một âm thi không đầu tay chân đầy đủ, thao túng nó, dọc theo con đường hỗn độn, lao vào chỗ sâu trong thành thị.

1.2 km lộ trình, trong nháy mắt đã tới, hắn xa xa nhìn thấy quảng trường bát quái trống trải, nhìn thấy cơ giáp đứng ở trên âm dương ngư.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, Trương Nguyên Thanh bước một chân vào bát quái đồ, cũng ở trong lòng đếm giây.

Một, hai, ba, bốn…

Lúc giây thứ bốn, hắn đã đến trước cơ giáp, một cú bước lướt vòng đến bên cạnh người, cơ bắp vai lưng bùng nổ, BỐP, pháo quyền hung hãn nện thật mạnh ở đầu gối cơ giáp.

Nắm tay âm thi nổ tung ngay tại chỗ, thịt vụn thối rữa văng khắp nơi, lộ ra ngón tay gãy xương.

Chương 1839: Kế hoạch 0 thương vong (1)

Cơ giáp gặp công kích lui về phía sau một bước, kéo giãn khoảng cách, khảm đao sắt đúc quét ngang.

—— khảm đao dài chừng 2 mét, ngược lại hạn chế cận chiến, không kéo giãn khoảng cách rất khó công kích kẻ địch.

Trương Nguyên Thanh quay cuồng một cái, đỉnh đầu đao phong gào thét.

Hắn mượn dùng quay cuồng kéo gần lại khoảng cách, dính chặt cơ giáp, vung ra cú đấm tay trái hoàn hảo.

ẦM! Nắm tay nổ tung lần nữa.

Lúc này, hắn thầm đếm tới 15.

Ý chí chiến đấu trong lòng Trương Nguyên Thanh đột nhiên tiêu tán, ngẩn ra ở tại chỗ.

Một giây sau, hắn phản ứng lại, hai chân bắn ra, bật sang bên trái, đinh một tiếng, nơi ban đầu đặt chân bắn ra tia lửa chói mắt, người cơ giáp chém trượt.

Sau khi né tránh công kích, Trương Nguyên Thanh dựa vào thân thủ linh hoạt, vòng quanh cơ giáp quay cuồng, trượt xẻng, du mà không đấu, cũng tiếp tục đếm giây.

Lúc này, hắn đã từ trong trạng thái Phi Công giãy thoát ra, không công kích là vì âm thi cường độ công kích có hạn, khó có thể phá vỡ phòng ngự.

Khi hắn đếm giây đến 50, tinh thần hoảng hốt một phen, người cơ giáp cao lớn trước mắt, giống như thành người thân bạn bè yêu quý nhất.

Vì thế, hắn nhìn người thân bạn bè yêu quý nhất hướng mình vung dao mổ, trong lòng chỉ có bi thương khổ sở, không có một chút ý niệm phản kháng nào.

Ngoài phế tích thành thị, Trương Nguyên Thanh mở mắt, đồng thời triệu hồi ra gương quỷ, tan biến đi bi thương cùng phiền muộn cuồn cuộn trong lòng.

—— Chủ yếu là không thể cho các đồng đội cơ hội xem việc vui.

Nắm gương quỷ. hắn vẻ mặt lãnh khốc "sẽ không yêu nữa", nói:

"Sau khi tiến vào bát quái đồ mười lăm giây, tự động kích hoạt Phi Công, 50 giây kích hoạt Kiêm Ái. Phi Công thời gian duy trì là một giây, Kiêm Ái không biết, bởi vì nháy mắt Kiêm Ái,

tôi đã chết, nhưng hẳn là sẽ giống với Phi Công, đều là một giây.

“Đáng tiếc là, Thượng Đồng và Thiên Chí chưa nghiệm ra.”

Vừa nói xong, trong lỗ thủng đường hầm vách núi một lần nữa truyền đến tiếng cơ quan vận động rắc rắc.

Sau đó, từng cơ quan tạo vật nhảy ra, không phải máy bay không người lái, mà là các loại con rối máy móc tạo hình cổ quái, có chó cơ quan cõng hộp nỏ dạng tổ ong, ở trong phế tích nhảy nhót như giẫm trên đất bằng.

Có con rối chiến sĩ cầm kiếm đồng xanh, nhảy cao 3 mét, giống như tuyệt thế kiếm khách.

Cũng có cơ quan vũ khí tạo hình cổ quái, tựa như con quay, quanh thân được khảm lưỡi dao sắc bén.

Số lượng đạt tới hơn năm mươi.

“Nhiều như vậy?” Tiếng kinh hô của Anh Gà Đỏ vừa cất lên, một con chó cơ quan đồng xanh cùng gỗ tổ hợp thành đứng ở cách hắn mười mấy mét, dưới bàn chân truyền đến tiếng vang đinh thép đóng vào mặt đất.

Một giây sau, chó cơ quan lưng cõng hộp nỏ dạng tổ ong, phát ra tiếng cơ quan dày đặc chói tai.

Tên nỏ tựa như màn mưa bao phủ Anh Gà Đỏ.

“Đệch!”

Lửa nổ tung ‘ẦM’, Anh Gà Đỏ hóa thành một luồng lửa, đã hiểm lại càng hiểm hơn từ trong mưa tên chạy thoát.

Tên nỏ phóng xuống, phát ra tiếng “Phốc phốc” trầm đục, bốc lên một mảng bụi bậm.

Những mũi tên nỏ này mang theo hiệu quả phá giáp rất mạnh, đầu mũi tên tản ra hào quang u ám, hiển nhiên là bôi độc.

“Ô ô.”

Gió âm càn quét, Tôn Miểu Miểu phun ra từng vị linh phó, quỷ khóc sói tru đón đầu cơ quan tạo vật.

Trương Nguyên Thanh cùng Triệu Thành Hoàng vội vàng phun ra linh phó phối hợp, Quan Nhã tránh ở sau tấm khiên

của bạn trai, cầm súng bắn. Ryo Asano triệu hồi Shikigami giúp đỡ.

Tiểu Viên, Thiên Hạ Quy Hỏa và Anh Gà Đỏ, bằng vào ưu thế tốc độ, triền đấu với con rối cận chiến.

Hai bên triển khai giao tranh kịch liệt, mười mấy phút sau, rốt cuộc giải quyết xong đống cơ quan tạo vật này.

Thấy chiến đấu kết thúc, Hạ Hầu Ngạo Thiên từ đầu hành lang chạy ra, cao giọng nói:

"Tôi biết rồi, Thượng Đồng, những cơ quan tạo vật này đại biểu cho Thượng Đồng, phối hợp giữa chúng nó rất ăn ý, như là có tư tưởng thống nhất, nghe theo chỉ huy thống nhất."

Hắn giống như là vì biểu hiện tác dụng của mình, cường điệu nói: "Ví dụ như tôi là trung tâm đoàn đội, là chỉ huy thống nhất của các người."

Mọi người xem nhẹ câu cuối cùng này của hắn, Trương Nguyên Thanh vừa triệu hồi linh phó, vừa nói: "Chính là nói, bây giờ chỉ thiếu quy tắc 'Thiên Chí', tốt lắm, Tiểu Triệu, chúng ta tiếp tục."

Mười phút sau, "rác rưởi" trong hẻm núi nhặt được tiêu hao hết, bọn họ rốt cuộc thăm dò toàn bộ quy tắc cùng cơ chế một cửa ải này.

Một: Phi Công mười lăm giây kích hoạt.

Hai: Kiêm Ái năm mươi giây kích hoạt.

Ba: Thượng Đồng ba phút kích hoạt một lần.

Bốn: Thiên Chí năm phút đồng hồ kích hoạt một lần, duy trì ba mươi giây.

—— Quy tắc của Thiên Chí bắt nguồn từ bát quái đồ, người cơ giáp sẽ đạt được địa phong thuỷ hỏa lôi, thuấn di các năng lực.

Năm: Điều thứ nhất, hai, bốn, ở sau khi tiến vào bát quái đồ kích hoạt; điều thứ ba ở sau khi tiến vào lòng núi kích hoạt.

Sáu: Sau khi một vòng quy tắc kết thúc, bắt đầu lượt tuần hoàn tiếp theo.

Chương 1840: Kế hoạch 0 thương vong (2)

Sau khi liệt kê rõ toàn bộ quy tắc, Tiểu Đội Người Chết lâm vào trầm mặc.

Người cơ giáp mình đồng da sắt đao súng bất nhập, bắt đầu chém người mỗi người một nhát, còn trang bị tên nỏ, pháo năng lượng hơi nén các loại trang bị.

Dựa theo cường độ này, muốn thương vong bằng 0 vượt ải căn bản không có khả năng.

"Tôi có cái chủ ý…" Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: "Chúng ta tiêu hao hết trước cơ quan vũ khí cất giấu trong vách đá, như vậy 'Thượng Đồng' liền giải quyết, có phải áp lực giảm hẳn hay không?"

Tôn Miểu Miểu lắc đầu nói:

"Anh chưa tham dự chiến đấu, không thể nhận thức được rõ ràng một sự kiện, cường độ của cơ quan thú càng lúc càng cao. Lúc ban đầu máy bay không người lái, linh phó của tôi có thể dễ dàng phá hủy, một lần gần nhất, linh phó của tôi đã không bẻ gãy được thân thể sắt thép của chúng nó."

Thiên Hạ Quy Hỏa bổ sung nói: "Chúng ta không thể xác định trong tường rốt cuộc dự trữ bao nhiêu cơ quan thú, quét một ngày chưa quét xong mà nói, cậu nghĩ một chút đến lúc đó cường độ cơ quan thú khủng bố bao nhiêu."

Hạ Hầu Ngạo Thiên á khẩu không trả lời được.

"Vậy làm sao bây giờ?" Anh Gà Đỏ nhìn chung quanh, hắn nhìn về phía sỉ nhục của Hỏa Sư giả dối nhiều mưu, sỉ nhục của Hỏa Sư cau mày, vẻ mặt ngưng trọng. Lại nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên học phú năm xe, Hạ Hầu Ngạo Thiên đôi mắt vô thần, một bộ dáng hồn vía treo ngọn cây.

Nhìn về phía Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng, Quan Nhã cùng Tiểu Viên nghề nghiệp tà ác, sắc mặt mọi người đều ngưng trọng mà trầm mặc.

Anh Gà Đỏ hít vào một ngụm khí lạnh: "Các người đều hết chiêu rồi sao."

“Bởi vì quả thật rất khó giải, cần mạng người đi lấp đầy.” Trương Nguyên Thanh nói.

Anh Gà Đỏ mất hứng nói: “Nghe qua như là đang nói mát.”

Quan Nhã nhất thời nhìn về phía bạn trai, chỉ thấy ngưng trọng trên mặt hắn biến mất, vẻ mặt trở nên thoải mái.

Vẻ mặt cô vui vẻ: “Anh có chủ ý rồi?”

Mọi người đang suy tư đối sách, lập tức quay đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, trong ánh mắt ngầm chứa sự chờ mong.

“Không tính là vậy…” Trương Nguyên Thanh lắc đầu, nói: “Nhưng có một cái phương hướng thử, rời khỏi nơi này trước đi, miễn cho kích hoạt cơ quan thú.”

Tinh thần các đội viên rung lên, đoàn người rời khỏi không gian lòng núi.

Quay về hành lang, Trương Nguyên Thanh khoanh chân ngồi xuống, ở trong ánh mắt của mọi người nhìn vào nói:

“Đầu tiên, thời gian Phi Công ảnh hưởng chỉ có một giây, trong một giây không thể phản kích, vậy thì né tránh, vấn đề không lớn. Sát chiêu thật sự là Kiêm Ái.”

“Thời gian Kiêm Ái kích hoạt là năm mươi giây, cho nên điểm mấu chốt thứ nhất: Bốn mươi lăm giây sau, chúng ta nhất định phải rời khỏi bát quái đồ.”

Mọi người khẽ gật đầu.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: “Nguy cơ thật sự ở trong lúc ‘Thượng Đồng’ cùng ‘Thiên Chí’ kích hoạt, phải có một người rảnh tay xử lý cơ quan thú, bằng không người cơ giáp và cơ quan thú giáp công, chúng ta nhất định phải chết không thể nghi ngờ.”

Tôn Miểu Miểu lập tức giơ tay: “Tôi đến đi, tôi có linh phó cùng súng ống, có thể trong thời gian ngắn nhất giải quyết cơ quan thú, nhưng linh phó của cậu cùng Triệu Thành Hoàng phải giao cho tôi.”

Cô số lượng linh phó nhiều, nhưng cấp bậc không cao.

“Được, cơ quan thú để Tôn Miểu Miểu xử lý, kế tiếp là Thiên Chí. Người cơ giáp chiến lực cực cao, nếu có thần dị của Thiên Chí giúp đỡ, trong ba mươi giây, trong chúng ta nhất định xuất hiện thương vong, điểm ấy tôi còn chưa nghĩ ra làm thế nào.” Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên, “Nhưng tôi biết, nhân vật chính vĩnh viễn sẽ không làm người ta thất vọng.”

Hắn nói chuyện thật dễ nghe… Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩng đầu lên, cứng đờ bất động —— Lặng lẽ câu thông ông lão trong nhẫn.

Mười mấy giây sau, hắn nói: “Giao cho tôi đi, bát quái trận đồ vận chuyển là có quy luật, tôi sẽ mượn dùng ba lô kiểu phun khí ở trên bầu trời quan sát.”

Nói tới đây, Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn về phía Ngân Dao quận chúa: “Đến lúc đó, cô cho tôi mượn dùng cái loa kia một chút.”

Tuy hắn có tai nghe càng tiện hơn, nhưng số lượng tai nghe có hạn, hơn nữa trong chiến đấu rất dễ dàng rơi ra, cho nên không cân nhắc.

Ngược lại loa trong tay nữ âm thi xinh đẹp này có thể khuếch đại thanh âm, đến lúc đó mọi người đều có thể nghe thấy hắn nhắc nhở.

Ngân Dao quận chúa chưa trả lời, vỗ vỗ hầu bao, loa Miêu Vương phát ra giọng nữ cao vút: “Ngươi không sao chứ ~”

Trương Nguyên Thanh giơ bàn tay: “Hai ngươi kỳ quái một lần nữa thử xem.”

Quận chúa lại vỗ vỗ hầu bao, loa Miêu Vương liền phát ra tiếng cười đặc biệt hèn: “Ha ha ha, một chữ, tuyệt*!”

Trương Nguyên Thanh buông bàn tay xuống, nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên:

“Được rồi, cô ấy đã đồng ý.”

Lúc này, Thiên Hạ Quy Hỏa trước sau chưa nói gì, trầm giọng nói:

“Nguyên Thủy, đây chỉ là sách lược ứng đối cơ bản nhất, phiêu lưu vẫn như cũ rất lớn. Hơn nữa cậu đã xem nhẹ bản

thân người cơ giáp.”

Chương 1841: Phá giáp (1)

Phương án Nguyên Thủy Thiên Tôn chế định, đều là kế hoạch tác chiến ứng đối quy tắc cơ sở nhất, cũng không kinh diễm, Thiên Hạ Quy Hỏa hắn cũng có thể nghĩ ra được.

Tin tưởng người khác cũng có thể.

Hơn nữa trong toàn bộ kế hoạch, chưa nói tới phương án công hạ nhằm vào người cơ giáp.

Kế hoạch như vậy tựa như lâu đài trên không, có lẽ người cơ giáp bùng nổ một cái, đợt đầu tiên liền thương vong thê thảm nặng nề.

“Tôi còn chưa nói xong đâu.” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: “Nhân vật chính, pháo Italia của cậu mang theo không?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên mượt mà tiếp nối trend, “Mang theo, nhưng chỉ còn lại một phát cuối cùng, lần trước chúng ta đã dùng bảy phát.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Nhằm vào người cơ giáp, tôi có hai phương án, một là lấy pháo Italia của Hạ Hầu Ngạo Thiên làm trung tâm, xé rách cơ giáp. Hai là phá hủy sinh mệnh thể bên trong cơ giáp, bên trong cơ giáp khẳng định có người thao túng.”

“Phương án thứ hai là bổ sung sau khi phương án thứ nhất thất bại.”

Khóe miệng Triệu Thành Hoàng run rẩy một phen, “Thánh Anh quả thật rất hữu dụng, nhưng cũng sẽ làm chiến lực của chúng ta bị hao tổn.”

Mọi người không tự chủ được ôm bụng, vẻ mặt đều không quá dễ coi.

Trương Nguyên Thanh nhướng mày cười nói: “Ai nói tôi muốn dùng Thánh Anh, tôi mang theo Lưu Manh Bàn. Ồ, chính là Bàn Xoay âm Dương của phân bộ Giang Hoài.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Anh Gà Đỏ từng kiến thức uy lực Lưu Manh Bàn mừng rỡ:

“Cậu thế mà ngay cả thứ này cũng mang ra?”

Đám người Tôn Miểu Miểu chưa từng thấy Lưu Manh Bàn, thì lộ ra vẻ mặt tò mò.

Thiên Hạ Quy Hỏa giật mình nói: “Chính là đạo cụ kia chỉ có lưu manh mới có thể khống chế? Tôi nghe nói biệt hiệu Lưu Manh Thiên Tôn của cậu chính là do đó mà có.”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Trường hợp nghiêm túc, đừng đùa cấp thấp như vậy.”

Triệu Thành Hoàng cho hắn một cái lườm nguýt.

Anh Gà Đỏ thúc giục nói: “Kế hoạch rất chu toàn, chúng ta trở về chơi nó, sớm vượt ải sớm về.”

Người khác cũng cảm thấy chiến thuật coi như ổn thỏa, có thể buông tay đánh cược, nhưng mà Trương Nguyên Thanh khẽ lắc đầu:

“Nếu chỉ là như vậy, tôi vị bang chủ này cũng quá không xứng chức, tôi muốn cam đoan thương vong bằng 0.”

Dứt lời, hắn ở trong ánh mắt chờ mong của mọi người, lấy ra Đại La Tinh Bàn.

“Sau khi chiến thuật chế định, kế tiếp phải thôi diễn tính khả thi của nó, làm được không chút sơ suất nào.” Lòng bàn tay Trương Nguyên Thanh vuốt ve tinh bàn, đưa vào tinh thần chi lực.

Trên mâm tròn tối đen, tinh tú màu bạc sáng hiện lên, giống như hình chiếu 3D long trọng mộng ảo.

Chu thiên tinh đấu xoay tròn ở giữa không trung, hóa thành vòng xoáy tinh tú, toàn bộ ùa vào mi tâm Trương Nguyên Thanh.

Triệu Thành Hoàng cùng Tôn Miểu Miểu nhìn một màn này, ánh mắt tràn ngập khát vọng, cực kỳ hâm mộ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong hành lang tràn đầy yên tĩnh, mọi người hít thở chậm lại, chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn thôi diễn kết thúc.

Mười mấy phút sau, Anh Gà Đỏ tính nôn nóng kiềm chế không được, chạm vào mu bàn tay Tôn Miểu Miểu, hạ giọng:

“Quan Tinh Thuật tốn thời gian như vậy sao?”

“Cái này tính là gì, ông nội của tôi ngắm sao, ngắm một lần chính là cả đêm.” Tôn Miểu Miểu vẻ mặt đầy hâm mộ: “Quan Tinh Thuật là kỹ năng trung tâm của Tinh Quan, có thể biết thiên hạ vạn vật, gặp dữ hóa lành, nhưng chỉ có thể thi triển ở ban đêm, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy mà lại có một món đạo cụ cực phẩm.”

Ở giai đoạn Tinh Quan, quan tinh chỉ có thể tiến hành ở ban đêm, không ai ngoại lệ.

Đến giai đoạn Thần Nhật Du, mới có thể thông qua khắc trận đồ phụ trợ quan tinh, không chịu thời gian hạn chế.

Bởi vậy Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng chưa bao giờ nghĩ tới hắn có thể thông qua quan tinh để thôi diễn chiến thuật, dù sao bây giờ còn chưa tới ban đêm.

Một giờ sau, trong tiếng kêu “ục ục” của cái bụng Anh Gà Đỏ, Trương Nguyên Thanh mở mắt.

Hắn hướng tới mọi người dựng thẳng lên một đầu ngón tay, giọng điệu trầm thấp mà tang thương:

“Tôi nhìn thấy một ngàn bốn trăm vạn lẻ sáu trăm linh năm loại khả năng tương lai, mà chúng ta chỉ có một lần cơ hội thắng.”

(1 tình tiết trong phim Avengers: Infinity War, khi Dr Strange nói chỉ có 1 khả năng thắng trong 14.000.605 loại khả năng tương lai)

Quan Nhã đá hắn một cước, “Đừng chơi trend nữa, nói chính sự.”

Vẻ mặt cô lập tức trở nên thoải mái, cẩu nam nhân có tâm tình nói giỡn, chứng minh hắn có nắm chắc.

Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt nói:

“Phải ở vòng thứ nhất đã giải quyết boss, nếu kéo dài tới vòng thứ hai, trong chúng ta sẽ xuất hiện thương vong. Kế tiếp, tôi sẽ mang chi tiết quá trình chiến đấu nói cho mọi người, mỗi

một khâu đều không thể xuất hiện sai sót, một khi sai lầm, cả ván đều thua, hiểu chưa."

Các đội viên vừa vui sướng vừa ngưng trọng, ùn ùn ngồi xếp bằng xuống.

Chương 1842: Phá giáp (2)

Nửa giờ sau, Anh Gà Đỏ và Thiên Hạ Quy Hỏa khiêng "pháo Italia" Hạ Hầu Ngạo Thiên lắp ráp xong, đi theo cuối đội ngũ, vội vàng chạy về phía lòng núi.

Đoàn người mục tiêu rõ ràng hướng về quảng trường trung ương chạy như điên, ven đường trở ngại trùng trùng, chồng chất gạch ngói các tạp vật ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc tiến lên.

Cũng may thể trạng của Thánh Giả không phải trưng bày cho có, nhất là Hỏa Sư, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Anh Gà Đỏ khiêng tạo vật sắt thép nặng hơn 1 tấn, ở trong phế tích nhảy nhót trái phải.

—— Dựa theo cách nói của Hạ Hầu Ngạo Thiên, thật ra đại pháo này thuộc về cơ quan tạo vật, mà không phải đạo cụ trên ý nghĩa nghiêm khắc.

Không bao lâu, bọn họ đến quảng trường bát quái kim loại đúc.

"Rầm!"

Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Anh Gà Đỏ buông đại pháo sắt thép xuống, phát ra tiếng vang lớn dày nặng trầm hùng.

Tiếp theo, hai vị Hỏa Sư hướng về phế tích ném ra từng đống lửa, điểm hỏa phế tích căn nhà kết cấu gỗ, để mảng cổ thành này dấy lên lửa lớn hừng hực.

Tôn Miểu Miểu phụ trách đếm giây lập tức hô lớn: "Hai phút rồi, còn có một phút đồng hồ, chuẩn bị tốt nghênh đón cơ quan thú."

"Là cô chuẩn bị tốt nghênh đón cơ quan thú." Trương Nguyên Thanh lấy ra Đai Ngọc Thanh Đế đeo ở trên eo, lao về phía người cơ giáp đứng ngạo nghễ ở trên âm dương ngư.

Trong quá trình đó, hắn đã kích hoạt kỹ năng "thú hóa", cơ bắp căng lên làm rách quần áo, lông đen thô cứng xuyên thủng làn da, đỉnh đầu mọc ra vành tai hình tròn, bàn tay bàn chân khổng lồ hóa, cũng mọc ra móng vuốt cứng rắn.

Rít gào "Ngao" một tiếng, nước miếng như mưa.

Một con gấu đen cao 2 mét, rít gào lao về phía người cơ giáp.

Phát hiện kẻ địch tới gần, người cơ giáp điều chỉnh thân thể, hướng gấu đen nổi giận, cũng nâng lên cánh tay phải trang bị hòm tên.

Trong tiếng cơ quan "Răng rắc", một cái bóng thật nhanh bắn về phía gấu đen, 'Phốc' bắn thủng trái tim.

Mà gấu đen cũng bằng vào tinh thần không sợ chết, lao tới trước mặt người cơ giáp, móng vuốt phải ra sức vung lên, đánh bật trường đao sắt đúc người cơ giáp chém tới.

Một giây sau, quái vật sắt thép này liền bị gấu đen gắt gao ôm lấy.

Người cơ giáp và gấu đen lặng lẽ đấu sức, người trước thân thể phát ra tiếng "Kẽo kẹt" làm người ta ghê răng, mà hai cánh tay gấu đen, thì bị từng chút một đẩy ra.

Ngoài hình bát quái, trong hầu bao Ngân Dao quận chúa truyền đến tiếng hô kiên quyết của phụ nữ: "Đoàn trưởng, anh nã pháo đi, đừng để tôi xem thường anh…"

Hạ Hầu Ngạo Thiên không chút do dự bóp cò.

ẦM!

Một vầng mặt trời hơi nén lại thoát ly nòng pháo, nuốt sống người cơ giáp và gấu đen quấn lấy nhau cùng một chỗ.

Bước thứ nhất của chiến thuật: Phá giáp!

Ở trong Quan Tinh Thuật thôi diễn, bên trong cơ giáp có phòng hộ chuyên môn khắc chế tinh thần công kích, ảo thuật, tinh thần đả kích, mộng cảnh cùng với linh phó xuyên tường các loại năng lực, đối với nó đều là không có hiệu quả.

Bởi vậy, muốn giết chết sinh mệnh thể bên trong cơ giáp, nhất định phải phá giáp trước.

Ở dưới pháo kích lực lượng cấp Chúa Tể, thân thể gấu đen nứt nẻ, sụp đổ từng tấc một, bản thể Trương Nguyên Thanh hiện lên, bị sóng xung kích của vụ nổ hất bay đi.

Hắn quay cuồng ở trên mặt đất mười mấy vòng, xương cốt toàn thân nứt gãy, làn da cháy đen, hộc từng ngụm từng ngụm máu.

Thân thể nặng nề của người cơ giáp thịch thịch lui về phía sau, thân thể rèn từ kim loại bốc lên khói trắng, giống như máy móc ống dẫn cháy hỏng, chiến đao trong tay nó đỏ bừng vặn vẹo, nhưng vỏ ngoài thân thể lại chưa có chút tổn hại nào.

Công kích cấp Chúa Tể chưa thể phá giáp.

Đám người Trương Nguyên Thanh cũng không bất ngờ, tuy người cơ giáp chưa tới tầng cấp Chúa Tể, nhưng chống đỡ một lần công kích của Chúa Tể khẳng định là không có vấn đề.

Bằng không cái khổ người này có tác dụng gì?

Tôn Miểu Miểu quát: "Mười hai giây!"

Trương Nguyên Thanh bị thương nặng trong lòng rùng mình, không chút do dự kích hoạt Trường Sinh Thuật của Đai Ngọc Thanh Đế, thân thể ở trong ánh sáng màu xanh lá nhu hòa nhanh chóng chữa trị.

Hắn nhanh chóng lấy ra Pháp Bào âm Dương, Giày Hoạt Sạn cùng Khiên Tử Kim, đứng dậy trượt một cái, vừa vặn lúc này, người cơ giáp rầm rầm rầm sải bước chạy tới, trường đao sắt đúc bị nung đỏ hồng ra sức chém xuống.

Hai bên bước qua đời nhau.

Trương Nguyên Thanh vội vàng đứng dậy, như là diễn luyện vô số lần, xoay người, giơ tấm khiên, lại vừa vặn ngăn trở người cơ giáp nhanh chóng mạnh mẽ xoay người chém.

Keng!

Khiên Tử Kim vỡ ra vết nứt khoa trương, xương cánh tay phải Trương Nguyên Thanh vừa khép lại, ở trong lực phản chấn thật lớn gãy xương lần nữa.

Hắn ở trước kh bay ngược ra ngoài, nặn một quả cầu lửa ném về phía người cơ giáp, quát: "Thời gian Phi Công trôi qua rồi."

Quả cầu lửa trúng người ngực cơ giáp, "ẦM" nổ tung, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Anh Gà Đỏ xuất hiện ở trong ánh lửa bành trướng.

Lòng bàn tay Thiên Hạ Quy Hỏa phun ra lửa nóng, ngưng tụ thành đao lửa phát ra nhiệt độ cao, chợt vung chém.

Chương 1843: Phá giáp (3)

Đao lửa hình cung "Phốc" chém trúng ngực người cơ giáp, khiến tấm bảo vệ đồng xanh vốn nóng lên trở nên giòn đã có tuyết lại còn thêm sương.

Ngay sau đó, hai nắm tay Anh Gà Đỏ cháy lên ngọn lửa phừng phừng, hung mãnh tung nắm đấm.

Trong tiếng vang lớn 'ẦM', xen lẫn tiếng vang thanh thúy xương ngón tay gãy.

Mặt ngoài đồng xanh cũ kỹ hiện ra vặn vẹo biến hình.

Không để ý tới đau đớn, sau khi công kích thành công, hai vị Hỏa Sư một trái một phải nhanh chóng rút lui.

"Ong ong."

Tiếng vỗ cánh như cánh quạt vang lên đúng lúc, Tiểu Viên xách Ryo Asano lướt qua giữa không trung, khi đến đỉnh đầu người cơ giáp, buông lỏng tay, khiến thiếu nữ Nhật Bản rơi tự do.

Ryo Asano giơ Băng Phách Đao trên đỉnh đầu, cao giọng niệm chú ngữ:

"Băng sương giáng xuống!"

Thân đao giăng kín hoa văn tinh thể băng, 'ken két' ngưng đọng một tầng vỏ băng, tản mát ra khí lạnh mắt thường có thể thấy được.

Cùng lúc đó, làn da Ryo Asano hiện ra màu băng lam như mộng ảo, mái tóc dài thả trên lưng không gió mà tự bay lên, từng sợi tản ra, giữa sợi tóc lượn lờ băng tinh như ánh sao.

Khí lạnh rợp trời rợp đất buông xuống, ngưng kết hơi nước trong không khí, ở trên hình bát quái kim loại đông lạnh ra

một tầng băng mỏng.

Trường đao của người cơ giáp đâm về phía không trung, đâm thủng thiếu nữ không thể tránh né, bắn ra cả mảng lớn bọt nước.

Một bên khác, Quan Nhã cầm hán bát phương cổ kiếm, sải đôi chân dài khởi xướng xung phong, mạnh mẽ tựa như một con báo cái.

Người cơ giáp lập tức nâng cánh tay trái, hướng cô bắn tên, đồng thời tấm che bụng mở ra, lộ ra những nòng súng đen sì, phun ra lửa, trút ra màn đạn diện tích che phủ cực rộng.

Nhưng Quan Nhã đã dự đoán trước công kích của nó, ở trong màn đạn né tránh xê dịch, ở trong ánh lửa vụ nổ đột tiến, một kiếm đưa ra, kiếm khí gào thét như long ngâm.

"Rắc!"

Tấm chắn đồng xanh dày nặng ở ngực người cơ giáp nứt ra, nứt tương tự còn có hán bát phương cổ kiếm của Quan Nhã.

Lúc này, Triệu Thành Hoàng ngoài sân hô: "Bốn mươi bảy giây, rút lui!"

Thiên Hạ Quy Hỏa và Anh Gà Đỏ đồng thời thi triển Hỏa Hành, luồng lửa màu đỏ rực bốc lên, bao bọc toàn thân, bọn họ sau đó xuất hiện ở trong phế tích hừng hực thiêu đốt.

Mục đích điểm hỏa phế tích là ở chỗ này.

Người cơ giáp vứt bỏ trường đao sắt đúc, dang đôi tay, đều tự ngắm Ryo Asano cùng Quan Nhã chạy về phía mép quảng trường.

Cánh tay trái bắn ra mũi tên dài nửa mét, cánh tay phải trượt ra tấm chắn lòng bàn tay, lộ ra họng súng tối om, lửa lóe lên. Tên cùng viên đạn đều tự bắn về phía sau lưng Ryo Asano cùng Quan Nhã.

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Viên như một con chim ưng săn mồi đáp xuống, quắp đi Ryo Asano.

Tên lướt sát qua hai người.

Một bên khác, phía sau Quan Nhã dâng lên ánh sao lấp lánh, Trương Nguyên Thanh cầm trong tay tấm khiên tròn xuất hiện

ở trong ánh sao.

ÀM!

Tấm khiên chặn viên đạn, nhưng lực tấn công bùng nổ đẩy hắn lảo đảo một cái.

Trương Nguyên Thanh vừa vấp ngã, vừa lấy ra bàn xoay to bằng chậu rửa mặt, không phải vàng không phải sắt không phải ngọc, hung hăng ném ra ngoài.

Bàn xoay lượn vòng rơi ở bên chân người cơ giáp, kim đồng hồ nhanh chóng xoay tròn.

Trương Nguyên Thanh ném bàn xoay xong, búng ngón tay 'Tách', lấy Tinh Độn Thuật thoát đi quảng trường bát quái đường kính trăm mét.

Năm mươi giây đã đến, "Kiêm Ái" đúng giờ buông xuống, trên quảng trường không có một bóng người.

Người cơ giáp mờ mịt đứng.

Trương Nguyên Thanh đếm một hai ba, sau đó búng ngón tay "Tách", ánh sao dâng lên từ trước mặt người cơ giáp.

Hắn cầm trong tay Pháo Lôi Bạo đường kính nòng súng lớn dài 30 cm, nhắm ngực vỡ ra vết nứt, bóp cò súng.

Điện tím nhanh chóng ngưng tụ, tia chớp dạng quả cầu bắn ra.

Mà tấm chắn ngực người cơ giáp trượt ra, họng súng xếp thành hàng nhắm Trương Nguyên Thanh, cũng bóp cò súng.

"Phốc phốc phốc…"

Viên đạn dày đặc trực tiếp xuyên thấu thân thể hắn, bọt nước bắn tung tóe, Pháp Bào âm Dương mang theo bị động Thủy Quỷ, miễn viên đạn bắn.

"ÀM!" Tia chớp dạng quả cầu cũng ở cùng một lúc tập trung người cơ giáp, hoàn toàn xé rách tấm bảo vệ đồng xanh giăng kín vết nứt.

Ngực người cơ giáp, là một ông lão đầu đầy tóc bạc, hai mắt lão nhắm chặt, sau gáy, ngực cắm những ống dẫn kim loại to bằng đầu ngón tay, nối tiếp trang bị bên trong cơ giáp.

Mảnh đồng xanh vỡ cắt qua khuôn mặt cùng thân thể lão, chảy ra máu tươi màu đỏ đen, lão vẫn nhắm mắt, chưa có bất cứ phản ứng nào.

Kim đồng hồ Bàn Xoay âm Dương ngừng lại vào lúc này, chỉ về phía khu vực màu đen.

Tất cả cái này đều ở trong đoán trước của Trương Nguyên Thanh, bởi vì trên cổ hắn đeo Vòng Cổ May Mắn, kim đồng hồ tất nhiên chỉ hướng màu đen.

Trên Bàn Xoay âm Dương, hiện ra một cái khung đối thoại chỉ có linh cảnh hành giả có thể thấy:

“Kim đồng hồ: Màu đen”

“Ghi chú 1: Trả lời vấn đề của bàn xoay, trả lời đúng có thể một lần nữa xoay kim đồng hồ, tích lũy ba lần màu trắng, có thể giải trừ phong cấm. “

“Ghi chú 2: Kẻ đáp sai, chết! “

Chương 1844: Đánh bại (1)

Cùng lúc này, tiếng cơ quan răng rắc vang lên, lỗ thủng vách núi bên trái trượt ra “máy bay không người lái”, lỗ thủng bên phải nhảy ra cơ quan tạo vật đủ loại kiểu dáng.

Hai bên cộng lại, số lượng hơn trăm, nhiều hơn xa so với bất cứ một lần nào trước đó.

Tôn Miểu Miểu kinh hô: “Không tốt, lần này cơ quan thú quá nhiều rồi.”

Nhìn cơ quan tạo vật dày đặc từ trong lỗ thủng vách đá trượt ra, trong lòng Tiểu Đội Người Chết hoặc nhiều hoặc ít đều có xúc động chửi má nó.

Trước đó nhiều lần như vậy, cơ quan con rối đều là một bên xuất hiện, hoặc là trái, hoặc là phải, rất ít hai bút cùng vẽ, song long xuất động.

Theo thời gian gia tăng, cơ quan tạo vật trong lỗ thủng vách đá chẳng những đang mạnh lên, số lượng còn đang tăng vọt.

Bọn họ băn khoăn là chính xác, thời gian kéo dài càng dài, cơ quan tạo vật trong vách đá càng mạnh, cuối cùng toát ra một đống con rối cấp 6 cũng nói không chừng.

Lúc đó thật sự chỉ có thể vẻ mặt cười khổ nói nhảm một tiếng: Một chữ thôi, tuyệt!

Sau đó trở về linh cảnh!

Tôn Miểu Miểu lấy ra súng ngắn, nhắm một con rối người bóp cò súng.

Pằng pằng!

Con rối người mượn dùng phế tích làm công sự che chắn, né tránh viên đạn, cũng lập tức thay đổi quỹ tích đột tiến, khi thì bên trái, khi thì sang phải, khi thì từ đống đất nào đó nhảy ra.

Tôn Miểu Miểu kinh ngạc một phen, cao giọng cảnh báo: "Trong cơ quan con rối có trí năng cao tồn tại!"

"Không phải có trí năng cao, là tất cả đều trí năng cao." Quan Nhã lớn tiếng nói, tài bắn súng của cô càng chuẩn hơn, nhưng vừa rồi thế mà có một phát bị né tránh.

Trong lòng mọi người trầm xuống.

Chẳng những cường độ thân thể, lực công kích tăng cường, còn trở nên "trí năng" hóa, muốn trong khoảng thời gian ngắn giải quyết cơ quan con rối liền càng khó hơn.

Nào ngờ, một đợt vừa dẹp yên đợt sau lại nổi lên, Tiểu Viên thanh âm hơi bén nhọn từ không trung truyền đến:

"Người cơ giáp đang tự lành!"

Các thành viên Tiểu Đội Người Chết quay phắt đầu lại, thấy từng hạt mảnh vỡ đồng xanh nhỏ vụn, đang hướng về ngực người cơ giáp hội tụ, từng chút một chữa trị lỗ thủng, che ông lão bên trong cơ giáp.

"Tức Nhưỡng!" Sắc mặt Triệu Thành Hoàng nháy mắt trở nên khó coi, "Trong thành phần cơ giáp này có Tức Nhưỡng."

Hắn quá rõ đặc tính của Tức Nhưỡng, Tức Nhưỡng ba đặc tính lớn: Một, tự mình chữa trị. Hai, ôn dưỡng linh hồn. Ba, có thể dung nhập trong tất cả tài liệu, là tài liệu phụ trợ cực phẩm.

Ở trong phó bản linh cảnh, Tức Nhưỡng số lượng rất ít, lại phân bố cực rộng, thường thường có thể gặp được, nhưng lượng cũng không nhiều, một lần phát hiện mấy gam, đã là thu hoạch lớn.

“Không thể để nó tự lành, nếu không chúng ta vừa rồi cố gắng liền uổng phí, thua chắc rồi!” Anh Gà Đỏ kêu to: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghĩ biện pháp, mau nghĩ biện pháp.”

“Tôi biết rồi, anh rống lớn tiếng làm chi!” Trương Nguyên Thanh cả giận nói.

“Hủy bỏ kế hoạch A, đổi kế hoạch B.” Quan Nhã là lãnh tụ quyết đoán lại bình tĩnh.

“Không được! Kế hoạch B không thể cam đoan thương vong bằng 0.” Trương Nguyên Thanh thân là nam nhân của lãnh tụ, lập tức phủ quyết.

Chiến thuật của kế hoạch A là, do Tôn Miểu Miểu một mình một ngựa giải quyết cơ quan thú, linh phó của Triệu Thành Hoàng và Trương Nguyên Thanh phụ trợ. Người khác thì phối hợp Bàn Xoay âm Dương, tốc chiến tốc thắng xử lý sinh mệnh thể bên trong người cơ giáp.

Toàn bộ quá trình khống chế ở trong vòng năm phút đồng hồ, không thể để quy tắc “Thiên Chí” kích hoạt.

Quy tắc Thiên Chí một khi kích hoạt, độ khó sẽ tăng vọt.

Kế hoạch B là do Hạ Hầu Ngạo Thiên nhắc nhở quy luật bát quái đồ, mọi người đồng lòng hợp sức sống qua Thiên Chí, ở thời kỳ đầu của đợt thứ hai xử lý người cơ giáp, nhưng có lẽ sẽ xuất hiện thương vong.

Hắn nhìn người cơ giáp quảng trường bát quái một cái, nghiến răng, nói:

“Tiếp tục thi hành kế hoạch A, mọi người giúp đỡ Tôn Miểu Miểu xử lý cơ quan thú. Tôi đến đối phó người cơ giáp, tôi xử lý nó. Nhưng mọi người phải cam đoan tôi sẽ không bị cơ quan con rối công kích.”

Chuyện quá khẩn cấp, các đồng đội không nói lời thừa thêm nữa, không có bao nhiêu dư thừa hơn nữa không cần thiết

quan tâm cùng lo lắng, căn cứ tín nhiệm đối với hắn, đều tự lao vào chiến đấu.

Tiểu Viên bỏ lại Ryo Asano, như máy bay chiến đấu lướt qua bầu trời, bằng vào tốc độ không gì sánh kịp, tránh đi viên đạn bắn quét của "máy bay không người lái", vòng đến sau lưng quần thể máy bay, lấy bạo lực xé rách một chiếc máy bay không người lái.

Hai tay của cô bởi vậy máu tươi đầm đìa, bạo lực đối kháng không phải lĩnh vực cô gái ong sở trường, đánh lén cùng độc tố mới đúng.

Nhưng đối mặt những quái vật sắt thép này, cô không thể không kiên trì tay xé cơ giáp.

Cũng may có linh phó của ba vị Tinh Quan phụ trợ, từng oán linh bay múa ngang trời, bằng vào năng lực khống chế vật ảnh hưởng tuyến đường, độ chính xác của máy bay không người lái.

Chương 1845: Đánh bại (2)

Triệu Thành Hoàng lấy ra rương đồng xanh, mười hai bức tượng binh sĩ đều xuất hiện, tạo thành trận doanh hình tam giác, có trật tự ổn định đón đầu cơ quan thú, con rối hình người.

Quan Nhã, Thiên Hạ Quy Hỏa và Anh Gà Đỏ là chủ lực đối phó cơ quan thú trên mặt đất, ba vị nghề nghiệp cận chiến giết vào giết ra, nhanh như gió, xâm lược như lửa.

Cơ quan thú muốn vật lộn với bọn họ còn kém xa, nhưng thân thể sắt thép đao thương bất nhập nước lửa bất xâm, cũng không phải đám người Quan Nhã nói dỡ là dỡ.

Ngân Dao quận chúa và Ryo Asano phụ trách khống chế cục diện, bên nào cần nhân thủ chạy bên đó, bảo đảm các đội viên không lâm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân.

Loa Miêu Vương cũng phát huy đầy đủ tác dụng, một khúc kèn Xona trợ hứng, cung cấp tăng phúc chiến lực có chút ít còn hơn không.

Cống hiến duy nhất của Hạ Hầu Ngạo Thiên, chính là cung cấp vài món đạo cụ tương đối thực dụng cho mọi người.

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ rớt xuống Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm, nhưng hắn chưa lập tức công kích, mà là chú ý Bàn Xoay âm Dương.

Khung đối thoại trên bàn xoay sau khi đọng lại mười giây, một cái khung đối thoại mới bắn ra.

"Vấn đề: Ngày nào đó, ba khách nhân tới cửa hàng phong tục*, một người là thái giám, một người là đạo sĩ, một người là thương nhân. Bà chủ gọi hoa khôi đến, nói với ba vị khách nhân, các người ai có thể đạt được thân thể của hoa khôi, người đó liền có thể được miễn phí. Cuối cùng thương nhân đạt được miễn phí. "

"Ghi chú: Mời nói ra nguyên nhân thái giám cùng đạo sĩ thất bại, mời nói rõ nguyên nhân thương nhân thành công, trả lời trong ba mươi giây. Đếm ngược: 00: 29: 45"

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ 0.5 giây, trong lòng đã có đáp án.

Nhưng hắn là sẽ không nói cho người cơ giáp, há mồm phun ra Y Xuyên Mỹ duy nhất giữ ở bên người, phân phó: "Tinh thần đả kích!"

Y Xuyên Mỹ không chút do dự ngẩng đầu, phát ra tiếng thét dài bén nhọn.

Cô sau đó thấp giọng nói: "Chủ nhân, đối phương cấp bậc cao hơn tôi, tinh thần đả kích không có hiệu quả."

"Vậy mộng cảnh thì sao?" Trương Nguyên Thanh lập tức thay đổi sách lược.

Trong mắt Y Xuyên Mỹ hiện lên vòng xoáy thâm thúy, nhìn chằm chằm người cơ giáp nơi xa, vài giây sau, cô lắc lắc đầu: "Hắn ý chí cực kỳ kiên định, muốn kéo hắn vào mộng cảnh, tôi cần mười lăm phút đồng hồ."

Mười lăm phút đồng hồ hoa cúc đồ ăn đều nguội rồi… Suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chuyển động, hạ đạt mệnh lệnh: "Cố định những mảnh vỡ đồng xanh kia."

Y Xuyên Mỹ nhẹ nhàng bay vào quảng trường bát quái, treo ở trên không người cơ giáp, hai tay nhấn một cái, mảnh vỡ đồng xanh nhanh chóng hội tụ nhất thời bị "Ấn" ở trên mặt đất.

Tiến độ chữa trị chịu cản trở.

Y Xuyên Mỹ trình độ cấp 6 đỉnh phong, ngăn cản Tức Nhưỡng chữa trị dễ dàng.

Trương Nguyên Thanh vẫn còn chưa ra tay, ánh mắt nhìn chằm chằm Bàn Xoay âm Dương, đồng thời lấy ra Bộ Trang Bị Tế Trời mặc vào, lấy ra Pháo Lôi Bạo, lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả.

Đồng thời giao Giày Hoạt Sạn cùng Bao Tay Thú Vương cho Tham Lam Thần Tướng, giao Quyền Trượng Sơn Thần cho Bách Nhân Trảm.

Ba phút mười tám giây, ba phút hai mươi giây… Hắn ở trong lòng thầm đếm thời gian.

Thiên Chí sẽ ở năm phút đồng hồ sau mở ra, hắn phải ở trước khi "Thiên Chí" kích hoạt, bằng sức một người xử lý người cơ giáp, vậy nhất định phải có Bàn Xoay âm Dương giúp đỡ.

Làm đạo cụ cực phẩm giai đoạn Thánh Giả, cho dù là Chúa Tể, cũng sẽ bị cướp đoạt sinh mệnh lực, tuy Chúa Tể chưa chắc để ý chút sinh mệnh lực đó.

Nhưng đối phó sinh mệnh thể cấp Chúa Tể yếu, Lưu Manh Bàn có thể tạo được tác dụng suy yếu thật lớn.

Ba phút bốn mươi giây!

Hỏi đáp ba mươi giây đã đến giờ, Bàn Xoay âm Dương phóng ra chùm tia sáng tối đen, đánh thẳng tắp vào trên lỗ thủng to bằng nắm tay ở ngực người cơ giáp.

Ông lão bên trong cơ giáp, khuôn mặt vốn già nua nếp nhăn rất nhanh tăng thêm, làn da trở nên khô héo ảm đạm.

Sinh mệnh lực của lão đang trôi đi.

Lúc này cách thời gian Thiên Chí kích hoạt còn có một phút hai mươi giây, Trương Nguyên Thanh lập tức kích hoạt hiệu quả đặc biệt của Bộ Trang Bị Tế Trời, khoác lửa đỏ, mặc trang phục màu đen, hông đeo đai ngọc, chân đạp Hậu Thổ.

“Tách!”

Hắn búng ngón tay, ánh sao dâng lên từ trước mặt người cơ giáp, nâng lên Pháo Lôi Bạo, nhắm ông lão tóc bạc, bóp cò súng.

Thân thể nặng nề của người cơ giáp bắn về phía sau, tia chớp dạng quả cầu đuổi theo nó mà đi.

Người cơ giáp nhảy về phía sau mười mấy mét, sau khi hạ xuống đất bổ nhào sang bên, lướt qua tia chớp dạng quả cầu sát, thân hình khổng lồ dày nặng, độ linh hoạt lại không thấp.

“ẦM!”

Tia chớp dạng quả cầu ở mặt đất kim loại đúc nổ ra vết cháy đen dạng bắn tung tóe.

Chương 1846: Đánh bại (3)

Người cơ giáp vừa đứng vững, Trương Nguyên Thanh liền mang theo hai âm thi, từ phương vị khác nhau khởi xướng tiến công.

“Keng!”

Không nhìn người cơ giáp quét ngang trường đao, Chùy Tử Lôi của Trương Nguyên Thanh đập thật mạnh về phía ngực người cơ giáp, nhưng bị nó dùng bàn tay trái ngăn trở.

Toàn bộ cánh tay trái người cơ giáp kịch liệt rung động.

“Bốn phút mười giây.” Thân thể Trương Nguyên Thanh bị khảm đao quét bay.

Tiếng phành phành keng keng không dứt bên tai, sau khi mở ra Bộ Trang Bị Tế Trời, Trương Nguyên Thanh đạt được toàn bộ kỹ năng giai đoạn Siêu Phàm của Thủy Quỷ, Mộc Yêu, Hỏa Sư, Thổ Quái, hơn nữa cường độ đạt tới Thánh Giả cảnh.

Lại thêm kỹ năng của Tinh Quan, tương đương tập hợp năm nghề nghiệp lớn vào một thân.

Mà hiệu quả cướp đoạt sinh mệnh của Bàn Xoay âm Dương, vẫn luôn tác dụng ở trên thân người cơ giáp, rất rõ ràng suy yếu tầng cấp của nó.

Người cơ giáp rất nhanh ý thức được vấn đề này, một đao đẩy ra ba kẻ địch, rầm rầm hướng xa xa chạy đi.

—— Phạm vi lĩnh vực Bàn Xoay âm Dương bao phủ là 40 mét.

Ánh sao như mộng ảo dâng lên, Trương Nguyên Thanh cản đường người cơ giáp, lấy cân bằng siêu mạnh của Mộc Yêu né tránh tên cùng viên đạn công kích, lại một chùy nện vào bàn tay trái người cơ giáp bảo vệ trước ngực.

Đinh tán chỗ khớp nối cánh tay trái người cơ giáp kịch liệt chấn động, mơ hồ có dấu hiệu bung ra.

Nó vội vàng lui về một bước, vung đao quét ngang, lại bị Tham Lam Thần Tướng dựng thẳng đao đỡ được.

“Bốn phút hai mươi giây!”

Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội lại một chùy, tiếp theo tiến vào Dạ Du, để hai âm thi cấp 6 đỉnh phong hấp dẫn hỏa lực.

Âm thi tầng cấp này đã có chiến lực cường đại, lại không sợ tử vong, hơn nữa có linh tính nhất định, ở trong chiến đấu biết né tránh, đón đỡ, có thể xưng phụ trợ cực phẩm.

“Bốn phút ba mươi giây!”

Thân hình Trương Nguyên Thanh hiện lên, đánh lén thành công, ‘Keng’ một chùy, đinh tán cánh tay trái người cơ giáp rốt cuộc không chịu nổi bắn bay, vỏ ngoài đồng xanh răng rắc rạn nứt.

Hắn chưa tham công, lần nữa tiến vào Dạ Du, đồng thời hướng Y Xuyên Mỹ hạ đạt mệnh lệnh “giam cầm” đinh tán.

“Bốn phút bốn mươi giây!”

Trương Nguyên Thanh từ dưới háng người cơ giáp trượt ra, nện một chùy thật mạnh.

“Rắc!” Cánh tay trái người cơ giáp rốt cuộc sụp đổ, vết nứt dọc theo vỏ ngoài đồng xanh chạy đi, không ngừng xé rách, cuối cùng ẦM một tiếng nổ tung.

Vô số mảnh vỡ đồng xanh cộng hưởng bắn tung tóe.

Ngực người cơ giáp không được che chắn nữa.

Tham Lam Thần Tướng cùng Bách Nhân Trảm đồng thời áp sát, một người đỡ trường đao, một người ôm sau lưng, không cho người cơ giáp cơ hội chạy trốn.

Trương Nguyên Thanh bước lướt tiến lên, ngón tay buông lỏng, Chùy Tử Lôi rơi xuống, lòng bàn tay hắn phun lửa, ngưng tụ thành một thanh đao nhỏ cháy dữ dội, đâm về phía lỗ thủng to bằng nắm tay.

—— Chùy Tử Lôi không thể đột phá lỗ thủng giết chết kẻ địch bên trong, mà Pháo Lôi Bạo tụ lực lượng lại quá lâu.

Thanh đao nhỏ bốc cháy thành công đâm xuyên qua ngực ông lão tóc bạc, nhiệt độ cao thiêu đốt sinh cơ của thân thể già nua này.

Bọn họ không đoán sai, kẻ địch không phải Viễn Cổ Chiến Thần của triều đình Kim, mà là Mặc tông, Mặc tông là môn phái Học Sĩ, mà Học Sĩ thân thể gầy yếu, cho nên đao lửa có thể dễ dàng đâm thủng thân thể ông lão.

Lúc này, hào quang đen Bàn Xoay âm Dương phóng ra tiêu tán, lĩnh vực bao phủ phạm vi 40 mét biến mất.

Cái này ý nghĩa ông lão đã hoàn toàn tử vong.

Một giây sau, người cơ giáp ầm ầm ngã xuống đất, phát ra một tiếng vang lớn nặng nề.

“Năm phút đồng hồ, thời gian vừa vặn!” Trương Nguyên Thanh đứng ở bên cạnh người cơ giáp, thở phào một hơi thật dài.

“Xử lý chưa? Xử lý rồi chứ!”

Anh Gà Đỏ đứng ở lưng chó cơ quan, giật một phát bao đựng tên dạng tổ ong xuống, ngẩng đầu lên, phấn chấn nhìn về phía quảng trường bát quái.

Một giây sau, hắn đã bị con rối hình người bên cạnh đánh tới chém bay.

Thiên Hạ Quy Hỏa thi triển Hỏa Hành chạy tới cứu viện, Xích Diễm Ly Hỏa Đao phun ra, ánh lửa lóe lên, theo tiếng nổ “ẦM”, con rối hình người bay ngược như đạn pháo, húc vào phế tích nơi xa.

“Lúc chiến đấu đừng phân tâm.” Thiên Hạ Quy Hỏa mắng một tiếng, sau đó cũng hướng ánh mắt về phía quảng trường bát quái.

Tiểu Viên, Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu đều ở dưới tình huống xác nhận mình an toàn, nhìn về phía quảng trường bát quái trung tâm thành thị.

Bọn họ nghe được tiếng vang lớn cơ giáp ngã xuống đất.

Xa xa, bọn họ thấy trên quảng trường bát quái, chỉ có Trương Nguyên Thanh cùng hai âm thi đứng lặng hùng dũng.

Người cơ giáp nằm bên chân ba người, không dậy nữa.

Đại cục đã định!

Nguyên Thủy Thiên Tôn gã này thực mạnh nha… Khuôn mặt tròn tròn của Tôn Miểu Miểu nở rộ lúm đồng tiền, đồng thời phát ra cảm thán từ đáy lòng.

Hắn thật sự xử lý người cơ giáp rồi, đáng tiếc vừa rồi bận rộn chiến đấu, không thể phân tâm, chưa nhìn thấy quá trình chiến đấu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 1847: Kết toán phần thưởng (1)

Mà Ryo Asano làm tuyển thủ khống chế toàn trường tương đối thoải mái, cho nên thấy cả quá trình Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh tan người cơ giáp.

Cho cô ấn tượng sâu nhất không phải sự cường đại của âm thi, không phải lực phá hoại của Chùy Tử Kim, mà là Bộ Trang Bị Tế Trời.

Dứt bỏ Bộ Trang Bị Tế Trời hiệu quả đặc biệt khoa trương cùng uy áp châm chích không nói, kỹ năng cơ sở của bốn nghề nghiệp lớn tập hợp vào một thân bày ra sức chiến đấu, thật sự là khủng bố như vậy.

Làm Thủy Qủy, Ryo Asano chịu chấn động thật lớn.

Cũng chịu chấn động thật lớn còn có Triệu Thành Hoàng cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên, người trước cảm giác lo âu lập tức bùng nổ, chỉ cảm thấy mình và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm

không phải đồng bạn ngang hàng, hắn tựa như con gà được đại thần kéo theo.

Người sau thì cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa như so với hắn càng giống nhân vật chính hơn, tuy nhân vật chính này không có ông lão trong nhẫn, khiến hắn có chút cảm giác thất bại.

Quan Nhã bình tĩnh nhất, thấy bạn trai chưa bị thương, lập tức cao giọng nói:

"Nguyên Thủy, lại đây hỗ trợ!"

"Được!" Trương Nguyên Thanh vừa đáp lời, vừa đảo qua bốn phía, máy bay không người lái xoay quanh trên bầu trời còn có hơn ba mươi chiếc, trên mặt đất có mười mấy cơ quan thú, con rối hình người.

Vấn đề không lớn… Hắn ném Bao Tay Tật Phong Giả cho Tham Lam Thần Tướng, chia ra một nửa linh thể thao túng âm thi.

Cuồng phong cuốn lên, một người một thi hướng về phương hướng trái ngược lao ra, Tham Lam Thần Tướng khống chế luồng khí bay lên trời, trường đao phối hợp đao gió chém xuống từng chiếc máy bay không người lái.

Trương Nguyên Thanh thì vung lên Chùy Tử Kim, một chùy một con, thân thể kiên cố của cơ quan thú, con rối hình người ở dưới Chùy Tử Kim cộng hưởng tan thành mảnh vụn.

Không đến mười phút, dưới sự đồng lòng hợp sức của tiểu đội, đã dọn hết toàn bộ cơ quan tạo vật.

Khi một con chó cơ quan cuối cùng ngã xuống, bên tai mọi người truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ting! Ngài đã đánh bại boss, mười lăm phút đồng hồ sau kết toán phần thưởng. "

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, mượn cậu Mũ Đỏ Nhỏ dùng chút." Hạ Hầu Ngạo Thiên phấn chấn thúc giục: "Mau mau mau, chỉ có mười lăm phút đồng hồ, những thứ này đều là tài liệu cực tốt."

Cơ quan tạo vật tuy bị phá hỏng, nhưng thân thể, linh kiện, đều là tài liệu tốt khó có được, hắn hoàn toàn có thể lợi dụng

tài liệu cải tạo ra cơ quan thú mới, kém nhất, cầm bán lấy tiền cũng là một khoản khổng lồ.

Trương Nguyên Thanh tùy tay ném Mũ Đỏ Nhỏ cho Hạ Hầu Ngạo Thiên, bỗng nhiên cảm thấy nơi nào không đúng, ồ lên: "Sau khi vượt ải phó bản không nên là trực tiếp kết toán phần thưởng sao, vì sao là mười lăm phút đồng hồ sau?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên đang lòng tràn đầy vui mừng thu thập phế phẩm ngẩn ra, dừng công việc trong tay.

Đám người Quan Nhã cũng ngây cả người.

Mọi người đều là linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, vượt phó bản nhiều đếm không xuể, nhưng chưa bao giờ gặp được loại tình huống này.

Lão tài xế tư duy tỉ mỉ, logic rõ ràng dẫn đầu phản ứng lại, "Cái này nói rõ chúng ta chưa hoàn thành nhiệm vụ."

"Cái gì?" Anh Gà Đỏ biến sắc, "Chẳng lẽ người cơ giáp không phải boss cuối cùng?"

"Người cơ giáp đương nhiên là boss, nhưng nhiệm vụ chủ tuyến của chúng ta là điều tra rõ nguyên nhân Mặc tông diệt vong." Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn quét mọi người, nói: "Rất hiển nhiên, chúng ta còn chưa hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến."

Nói xong, hắn nhìn về phía Anh Gà Đỏ: "Tôi trước đó suy đoán là đúng, tòa thành cơ quan diệt vong có nguyên nhân khác."

Trước đó ở trong hẻm núi hai Hỏa Sư từng tranh luận, Anh Gà Đỏ cho rằng nhiệm vụ chủ tuyến đã hoàn thành, nhưng cần tiêu diệt boss mới có thể kết toán.

Thiên Hạ Quy Hỏa thì cho rằng tòa thành cơ quan Mặc tông hủy diệt có nguyên nhân khác.

Bây giờ xem ra, Thiên Hạ Quy Hỏa là chính xác.

Không hổ là sỉ nhục của Hỏa Sư!

Trương Nguyên Thanh nhìn phó bản biểu hiện đồng hồ đếm ngược, thở dài:

"Đã biết nhiệm vụ chủ tuyến không đơn giản như vậy, quả nhiên là cái hố, xem ra chúng ta còn cần giải câu đố này, bằng

không, thưởng phó bản cấp S lần này sẽ giảm mạnh."

Nếu thưởng suy giảm, gian khổ cùng cố gắng cả quãng đường vừa qua liền uổng phí một nửa.

Cảm xúc của các đội viên một lần nữa căng thẳng, tích cực thúc đẩy đầu óc.

Mười mấy giây sau, Quan Nhã bỗng nhiên nói: "Nguyên Thủy, tìm bảo vật một chút, trong giới thiệu phó bản đề cập bảo vật."

"Đúng, bảo vật còn chưa tìm được, nếu có thể tìm được chí bảo thượng cổ lưu truyền tới nay, cho dù nhiệm vụ chủ tuyến chưa hoàn thành, chúng ta cũng không thiệt." Anh Gà Đỏ vỗ tay khen hay.

Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm Thái âm chi khí, rơi xuống đất hóa thành đứa bé mũm mĩm đáng yêu, tóc máu thưa thớt.

"Tìm bảo bối!" Trương Nguyên Thanh xoa cái đầu quả dưa của Tiểu Đậu Bỉ, "Không tính các phế phẩm trên mặt đất."

Chương 1848: Kết toán phần thưởng (2)

Tiểu Đậu Bỉ nay linh trí tăng vọt, đã có thể khống chế bản năng tầm bảo của mình, làm được thăm dò bảo vật có châm chích.

Sau khi thu được mệnh lệnh của chủ nhân, anh linh "A ba a ba" bò xa.

Tôn Miểu Miểu mắt tỏa sáng đuổi theo, một bộ dáng si nữ, bị Trương Nguyên Thanh túm sau gáy trở về, "Đừng quấy nhiễu nó làm việc, thời gian của chúng ta không nhiều nữa."

"Tôi cùng nhau tìm với nó, cậu buông tôi ra, ai da Nguyên Thủy Thiên Tôn… cậu buông tôi ra." Tôn Miểu Miểu tức giận nước miếng phun đầy mặt hắn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tiếp tục thu thập tài liệu, người khác vừa suy tư, vừa chờ đợi kết quả tầm bảo.

Mười phút sau, Tôn Miểu Miểu cùng Tiểu Đậu Bỉ quay về.

Anh linh bò đến trước mặt chủ nhân, hai cái tay nhỏ béo chống mặt đất, ngẩng đầu, nhíu hàng lông mày mờ nhạt, hướng phía hắn "A ba a ba" một phen.

Trương Nguyên Thanh nghe không hiểu lời ma quỷ của nó, nhưng thân là chủ nhân, nháy mắt đã hiểu tinh thần dao động của Tiểu Đậu Bỉ.

Không có bảo bối.

Trong lòng núi không có bảo bối!

Tôn Miểu Miểu sắc mặt ngưng trọng hướng mọi người lắc đầu: "Tiểu linh phó của Nguyên Thủy Thiên Tôn có được kỹ năng tầm bảo, nhưng nó cái gì cũng chưa tìm được, căn bản không có bảo bối thượng cổ lưu truyền tới nay, cũng có khả năng không ở nơi này…"

Cô nhìn thoáng qua đếm ngược: "Còn lại năm phút đồng hồ thoát ly phó bản, muốn để nó đi nơi khác tìm chút hay không?"

"Hết thời gian rồi." Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

Quan Nhã trầm ngâm nói: “Tôi có thể biết chuyện là thế nào rồi.”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía cô.

Quan Nhã nói: “Mọi người không cảm thấy kỳ quái sao, từ cửa thứ hai bắt đầu, chúng ta thấy được ‘Tinh trung đền nợ nước’, ‘Thu thập núi sông cũ’, ‘Đuổi giặc Kim’ ba tấm bia đá, những thứ này không phải tư tưởng của Mặc gia, lại đặt song song với tư tưởng Mặc gia.”

Không đợi các đồng đội đáp lại, cô nói ra ý kiến của mình: “Bởi vì đây là tư tưởng của tòa thành cơ quan Mặc tông.”

“Cái này có thể nói lên cái gì?” Anh Gà Đỏ không hiểu liền hỏi, mà người khác như có chút suy nghĩ.

“Nói lên động cơ!” Quan Nhã nói: “Nguyên Thủy từ trong trí nhớ của oán linh kia biết được, triều đình Kim nam hạ chịu cản trở, lâm vào tình cảnh quẫn bách, gặp đúng lúc giang hồ truyền lưu Mặc tông đạt được một món chí bảo thượng cổ lưu truyền, bởi vậy, triều đình Kim triệu tập người tài ba dị sĩ dưới trướng, đến Mặc tông đoạt bảo, tất cả cái này có phải quá trùng hợp hay không.”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: “Ý của em là…”

Quan Nhã gật gật đầu:

“Tin tức là giả, căn bản không có chí bảo, là Mặc tông cố ý phát ra, mục đích chính là đưa tới cao thủ triều đình Kim, lừa bọn họ đến tòa thành cơ quan nguy cơ trùng trùng, sau đó một lưới bắt hết, giảm bớt áp lực của Nam Tống, suy yếu uy hiếp của người tu hành cổ đại. Đây là chân tướng tòa thành cơ quan diệt vong.

“Mặc tông đã thành công, cho nên chúng ta gặp được boss là người cơ giáp, mà không phải Viễn Cổ Chiến Thần của triều đình Kim. Nếu không đoán sai, vị lão tiền bối kia trong cơ giáp, hẳn là tông chủ Mặc tông, trạng thái của lão khẳng định không ở đỉnh phong, chiến lực bị hao tổn nghiêm trọng, ngã tới cấp Chúa Tể yếu.”

Vừa dứt lời, bên tai mọi người truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting, ngài đã hoàn thành linh cảnh bang phái—— Tòa thành cơ quan Mặc tông, đánh số: 039, cấp bậc độ khó S, đang kết toán phần thưởng.”

Chính xác!

Mọi người mừng như điên, thì ra là có chuyện như vậy.

Thì ra là một hồi âm mưu, một hồi âm mưu bày ra vì bảo vệ quốc gia.

Trương Nguyên Thanh tựa như nhớ tới cái gì, hóa thành ánh sao tiêu tán, xuất hiện ở bên cạnh người cơ giáp.

Các đội viên đều nhìn về phía quảng trường bát quái, đuổi theo bóng lưng hắn, không biết hắn đột nhiên đi qua là muốn làm gì.

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm ông lão trong cơ giáp vài giây, trong hốc mắt chợt toát ra năng lượng tối đen dinh dính.

Ngay sau đó, linh thể còn sót lại trong thi thể ông lão hiện lên.

Lão vẫn như cũ nhắm mắt, vẻ mặt an tường, không có lệ khí, không có oán khí.

“Tôi đã cảm thấy kỳ quái, thì ra sớm đã chết.” Trương Nguyên Thanh thấp giọng lẩm bẩm.

Vừa rồi lúc giao thủ, hắn đã cảm thấy ông lão không thích hợp, tuy khống chế cơ giáp, có được sức mạnh ý chí cường đại, nhưng hoàn toàn không giống người sống.

Giờ phút này trực quan đánh giá tàn linh của ông lão, Trương Nguyên Thanh mới phát hiện ông lão sớm đã chết, thân thể của lão bị cơ giáp lấy phương pháp nào đó duy trì sinh cơ, nhưng linh hồn của lão đã sớm chết đi.

Còn sót lại ở trong bộ thể xác này, chỉ là một đạo chấp niệm.

Chấp niệm do linh hồn cấp Chúa Tể ngưng tụ.

Đại khái là trong lòng vướng bận cố quốc cùng người dân đi, cho nên quật cường lưu lại ở nhân gian.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Tiền bối, triều đình Kim đã diệt, Đại Tống bảo vệ rồi.”

Vừa dứt lời, ông lão chấp niệm ầm ầm sụp đổ, tiêu tán ở trong thiên địa.

Chương 1849: Kết toán phần thưởng (3)

Ài… Trương Nguyên Thanh phun ra một ngụm khí đục, chuyển chú ý về phía tin tức linh cảnh.

“Phần thưởng đang kết toán… Đạt được vật phẩm / đạo cụ: Nhẫn Thợ Khéo, Tiết Dụng Lệnh (tiêu hao phẩm), Minh Quỷ Lệnh (tiêu hao phẩm), Tiết Táng Lệnh (tiêu hao phẩm), Thượng Hiền Lệnh (tiêu hao phẩm), Thượng Đồng Lệnh (tiêu hao phẩm), Máy Lục Súc (mô phỏng), Kiêm Ái Lệnh (tiêu hao phẩm), Phi Công Lệnh (tiêu hao phẩm)”

“Thưởng giá trị kinh nghiệm: 39%”

“Nhiệm vụ chủ tuyến kết toán hoàn thành!”

“Kết toán xong! Mười phút sau lui ra khỏi linh cảnh.”

Không có phần thưởng riêng thẻ nhân vật? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen.

Theo bản năng, hắn suy đoán đạo cụ tồn kho của Ma Quân dọn hết rồi, nhưng rất nhanh bài trừ khả năng này, lấy cấp bậc của Ma Quân, sẽ không thiếu đạo cụ cấp Chúa Tể.

Chẳng lẽ phần thưởng riêng của thẻ nhân vật chỉ có thể thông qua phó bản linh cảnh thường quy kích hoạt, phó bản bang phái không được? Trương Nguyên Thanh cho rằng khả năng này lớn hơn nữa.

Không có di vật của Ma Quân thì không có đi, đầu tiên là Bình Xịt Kéo Dài, sau đó là Nhẫn Mị Ma (nhẫn sức quyến rũ), thực sợ hắn lần sau cho mình một món đạo cụ song tu… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Nói tới, Miếng Hộ Tâm Kẻ Bất Khuất ở trước khi hắn phá thân đã hư hao, trước sau không cơ hội thể nghiệm song tu bí thuật với Quan Nhã, rất tiếc nuối.

Đúng rồi, Hoàng Thái Cực khẳng định có đạo cụ phương diện này, để sau tìm hắn mua!

Lúc này, trên trán hắn hiện lên dấu hiệu tinh vân, một luồng lực lượng tinh tú mênh mông từ trong dấu ấn trào ra, dịu dàng tẩy rửa thân thể, dung nhập từng tế bào, dung nhập từng cái xương.

Trong nháy mắt này, hắn cảm giác Quan Tinh Thuật, Tinh Tướng Thuật, Tinh Độn Thuật cùng Tinh Huyễn Thuật bước lên một cái bậc thang mới.

Cảm thụ trực quan nhất là cường độ cùng độ thuần thục của kỹ năng tăng lên, Tinh Thần chi lực càng thêm hùng hậu, dần dần không cần lo lắng liên tục sử dụng Tinh Độn Thuật dẫn tới linh lực khô kiệt.

Quan Tinh Thuật thành thạo biểu thị, hắn ở phương diện thôi diễn sẽ càng thêm chuẩn xác, toàn diện, hình ảnh tương lai nhìn thấy sẽ càng nhiều.

Như vậy, các Tinh Quan mới vào cấp 5 kia, sẽ bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Mặt khác, linh thể trở nên càng thêm cứng cỏi cường đại, mở rộng Thái âm lực, có thể cắn nuốt càng nhiều linh thể lớn mạnh Thái âm lực.

Trình độ hùng hậu của Thái âm lực, quyết định số lượng cùng phẩm chất âm thi hắn khống chế.

Thao túng âm thi là dựa vào Thái âm lực, không quan hệ với Tinh Thần lực, nếu không chủ động tích lũy Thái âm lực, cho dù đạt tới cấp 6, số lượng linh phó, âm thi có thể thao túng cũng có hạn, sẽ không mạnh hơn cấp 4 Tinh Quan quá nhiều.

Cho nên mới sẽ có cách nói "chủ tu" này.

"Cái đệch, nhiều lệnh bài như vậy…" Anh Gà Đỏ bất ngờ trực tiếp vỗ đùi, "Tôi cảm giác có thể đánh Thánh Giả cấp 6."

Xem ra lệnh bài là phần thưởng tối thiểu, chỉ cần sống sót vượt qua cửa ải đều sẽ đạt được một tấm lệnh bài. Trương Nguyên Thanh đảo qua khuôn mặt các đồng đội, cho dù không có Thuật Quan Sát, cũng có thể trực quan nhìn thấy vẻ mặt phấn chấn lại mừng như điên của bọn họ.

"Tôi trở về cấp 5 rồi, giá trị kinh nghiệm là 22%." Khuôn mặt ngự tỷ xinh đẹp lạnh lùng của Tiểu Viên lộ ra một nụ cười

rạng rỡ.

Như vậy, nhiều nhất ba tháng, cô có thể trở lại tiêu chuẩn cấp 5 đỉnh phong, trước cuối năm có thể trùng kích cấp 6, có lẽ có thể kịp phó bản giết chóc.

Có Nguyên Thủy Thiên Tôn bồi thường cô ba món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, lại có lần này thưởng lệnh bài tiêu hao phẩm, đạo cụ, nếu sử dụng thỏa đáng, cô là có hi vọng vào phó bản giết chóc thử xông lên Chúa Tể cảnh.

Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng, một lạnh lùng ít lời, một trầm mặc nghiêm túc, giờ phút này lại căn bản không đè nén được ý cười trên mặt.

Từ học viện Tần Phong tới nay, bọn họ đạt được đạo cụ, tài liệu cấp Chúa Tể, bây giờ lại đạt được một món đạo cụ Thánh Giả cảnh phẩm chất cực tốt, cùng với lệnh bài có thể xưng là bug, mắt thường có thể thấy được giàu hẳn lên rồi.

Giá trị kinh nghiệm của hai người đều đã đột phá giới hạn 50%, bước vào cấp 4 hậu kỳ.

Ryo Asano và Tôn Miểu Miểu tương tự nhận được thưởng giá trị kinh nghiệm hậu hĩnh, người trước đạt được 15% giá trị kinh nghiệm, người sau là 26%.

Chẳng qua so sánh với giá trị kinh nghiệm tăng lên, Ryo Asano càng thêm vui vẻ là đạt được một món đạo cụ phẩm chất cực tốt: Ống Thiên Cơ.

Ống Thiên Cơ có thể biến ảo ba loại hình thái, phân biệt là nỏ, khiên cùng con rối.

Nhật Bản thiếu nhất chính là đạo cụ tài nguyên, vì bù lại đạo cụ thiếu thốn, người tu hành cổ đại Nhật Bản đã sáng tạo pháp thuật Shikigami.

Nhưng Shikigami chung quy không bằng đạo cụ mạnh mẽ hàng thật giá thật.

Lão sư nói đúng, đi theo Nguyên Thủy-kun mới có thể có tiền đồ rộng lớn, đây là kỳ ngộ của riêng cô, kỳ ngộ người khác của Thiên Hạc tổ mong muốn mà không thể cầu được.

Chương 1850: Kết toán phần thưởng (4)

Quan Nhã vui vẻ nhìn về phía bạn trai: “Giá trị kinh nghiệm của em đến 73% rồi, trước cuối năm có thể cấp 5.”

Trương Nguyên Thanh ngoài miệng nói Quan Nhã tỷ giỏi quá, Quan Nhã tỷ không hổ là người số ba của giới trẻ Phó gia.

Trong lòng nghĩ là: Thật chậm, đám người này theo mình cùng nhau tấn thăng Thánh Giả, mình cũng cấp 6 trung kỳ rồi, bọn họ còn bồi hồi ở cấp 4

Những người này đều là tinh anh trong tinh anh, tốc độ tăng lên có thể xưng ưu tú, thậm chí kinh diễm.

Nhưng so với hắn mà nói, vẫn là quá chậm.

“A ha ha ha, lão tử sắp thiên hạ vô địch rồi.” Tiếng cười điên cuồng của Hạ Hầu Ngạo Thiên cắt ngang cảm xúc vui sướng của mọi người.

Mọi người đều nhìn về phía kẻ đầu óc chập mạch này.

“Tôi cấp 6 rồi, tôi cấp 6 rồi!” Hạ Hầu Ngạo Thiên hất hàm lên, “Đương nhiên cái này không phải trọng điểm, đối với tôi mà nói, cấp 6 là chuyện sớm hay muộn, trọng điểm là, phó bản thưởng cho tôi một quyển bí tịch cơ quan thuật.”

“A… Chúc mừng chúc mừng!” Mọi người đều lộ ra nụ cười chân thành, từ đáy lòng.

Về sau có cơ quan tạo vật giá rẻ để dùng rồi.

Một lần phó bản cấp S, trực tiếp mang thực lực chỉnh thể bang phái tăng lên một cấp bậc, thu hoạch coi như không tệ, nhưng sắp tới không muốn vào phó bản nữa, muốn về nhà nằm làm con cá muối… Trương Nguyên Thanh thu hồi sức chú ý, mở ra ô vật phẩm, lấy ra lệnh bài.

Năng lực của lệnh bài là quy tắc cửa ải bọn họ gặp được, nhưng so với nguyên bản yếu hơn một tầng cấp, nhưng vẫn như cũ có thể coi là đòn sát thủ tiêu hao phẩm.

Tiếp theo, hắn lấy ra “Nhẫn Thợ Khéo”, đây là một cái nhẫn ngón cái sắt đen giản dị tự nhiên, tay chạm vào thấy ấm áp, không có cảm giác lạnh lẽo của sắt.

“Tên: Nhẫn Thợ Khéo”

“Loại hình: Vật phẩm trang sức”

“Công năng: Tăng lên độ thân mật của đạo cụ”

“Giới thiệu: Chiếc nhẫn tông chủ Mặc tông yêu thích, nó có thể tăng lên độ thân mật của người đeo cùng đạo cụ, đạt được hảo cảm của khí linh. Suy yếu trả giá sử dụng đạo cụ của người đeo, biên độ suy yếu 30%. Có thể chủ động miễn một lần trả giá đạo cụ.”

“Ghi chú 1: Chủ động được miễn chỉ hữu hiệu đối với đạo cụ loại trả giá.”

“Ghi chú 2: Cẩn thận khí linh ghen tuông vì bạn.”

Ôi đệch thần khí… Trương Nguyên Thanh lập tức trợn tròn mắt, trái tim đập thình thịch kinh hoàng.

Một món đạo cụ cực phẩm loại phụ trợ, công năng suy yếu trả giá của đạo cụ quá ít thấy, Trương Nguyên Thanh nay cũng coi như duyệt vô số đạo cụ, lại vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đạo cụ công năng này.

Lấy Giày Hoạt Sạn mà nói, được miễn 30%, ý nghĩa hắn có thể trượt thêm 1.5 cái xẻng.

Quả thực là phúc âm của người chơi giàu có.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, mang đạo cụ của cậu cho tôi xem chút.” Hạ Hầu Ngạo Thiên vội vàng tới so bì.

Trương Nguyên Thanh liền đưa Nhẫn Thợ Khéo qua.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tiếp nhận chiếc nhẫn, tập trung tinh thần đọc lấy tin tức vật phẩm, vài giây sau, hắn ném nhẫn trở về, cao hứng phấn chấn nói: “Xì, đạo cụ rác rưởi! Quả nhiên là phần thưởng của tôi hậu hĩnh nhất.”

Mọi người vẻ mặt hồ nghi nhìn chằm chằm cái nhẫn trong tay Trương Nguyên Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong việc vượt qua phó bản làm ra cống hiến trác tuyệt, sao có khả năng thưởng cho một món đạo cụ rác rưởi?

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đạo cụ của cậu là thuộc tính gì?” Tôn Miểu Miểu giọng nũng nịu hỏi.

“Suy yếu 30% trả giá đạo cụ, chủ động miễn một lần trả giá.” Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Đạo cụ rác rưởi!”

Đám người Thiên Hạ Quy Hỏa hít thở chợt dồn dập, ánh mắt nóng rực tham lam nhìn chằm chằm Nhẫn Thợ Khéo.

Anh Gà Đỏ nuốt nuốt nước miếng: "Bán, bán không?"

"Cút!"

"…"

Đối với Học Sĩ mà nói, Nhẫn Thợ Khéo quả thật là đạo cụ rác rưởi, nhưng đối với nghề nghiệp khác mà nói, nó là thần khí cực phẩm có thể làm người ta vì tiền tài mà mất mạng.

"Còn có chút thời gian, mau quét dọn chiến trường." Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, thu hồi âm thi, đạo cụ.

Mọi người đều nhặt cơ quan tạo vật tổn hại.

"A đúng rồi…" Hạ Hầu Ngạo Thiên nhớ tới một chuyện: "Vấn đề lần này của Lưu Manh Bàn kia, cậu nghĩ ra đáp án không, lần trước cậu trả lời ra là may mắn nhỉ?"

"Cậu nhìn thấy vấn đề của nó?" Trương Nguyên Thanh liếc xéo kẻ này một cái, sau đó phát hiện người khác yên lặng nhìn mình, "Được rồi, các người cũng chú ý."

Thiên Hạ Quy Hỏa nói:

"Tôi cũng tò mò đáp án, phong cách của Bàn Xoay âm Dương là cố định, nếu có thể thăm dò logic sau lưng vấn đề, có thể suy một ra ba, hoàn toàn hiểu rõ cái này đạo cụ."

Nói xong, hắn đưa ra phân tích của mình, thả con săn sắt, bắt con cá rô: "Thái giám cùng đạo sĩ chịu giới hạn bởi nghề nghiệp, đều không thể gần nữ sắc, cho nên thương nhân miễn thanh toán là điều theo lý thường, nhưng nguyên nhân thương nhân thành công, khẳng định không phải vì tiền nhỉ."

Nếu là vì tiền, Bàn Xoay âm Dương sẽ bị gọi là "Lưu Manh Bàn" .

Chương 1851: Hắc tử (1)

Lời dễ hiểu rõ như vậy, người phân bộ Giang Hoài sẽ không buồn bực với nó như thế. Trương Nguyên Thanh thấy mọi người chờ mong nhìn mình, nghĩ một chút, nói:

“Tôi quả thật đã đoán ra đáp án, nhưng không xác định chính xác hay không.”

Tạm dừng một phen, hắn công bố đáp án của mình:

“Khẳng định là thương nhân nha, bởi vì người làm ăn luôn nói: Tôi tiên kiền vi kính*!

“Cho nên đáp án chính xác hẳn là: Bỏ lỡ cơ hội, khiêm tốn cầu đạo, tiên kiền vi kính. Vậy khẳng định là người tiên kiền vi kính được lá thăm đầu. Chính xác hay không tôi không biết, dù sao bàn xoay chưa từng nghiệm chứng.”

Mọi người: “? ? ?”

Trương Nguyên Thanh không giấu riêng truyền thụ tâm đắc, “Thật ra logic sau lưng Lưu Manh Bàn rất đơn giản, chưa chắc có đáp án cố định, nhưng phải làm nó hài lòng. Mà càng lưu manh, nó càng hài lòng.”

Khóe miệng Thiên Hạ Quy Hỏa run rẩy: “Quả nhiên là Lưu Manh Thiên Tôn!”

Triệu Thành Hoàng yên lặng gật đầu: “Không gọi nhầm ngoại hiệu.”

Lúc này, năm phút đồng hồ đếm ngược vừa lúc kết thúc, cảnh vật trước mắt mọi người hiện ra dạng gợn sóng, tầm nhìn tràn đầy mơ hồ.

Cái bàn sạch sẽ phản xạ ánh sáng lạnh lùng sáng tỏ của đèn sợi đốt, điều hòa thổi gió lạnh thích hợp, ngoài cửa sổ là ánh chiều tà màu máu cùng bầu trời xanh thẳm, tầng mây ngưng tụ như kẹo bông, nửa bên ráng vàng, nửa bên trắng bóc.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên cạnh bàn, vẫn duy trì tư thế khi tiến vào phó bản, quần áo trên người rách mướp, may khoác Pháp Bào âm Dương mới tránh cho lộ hàng.

“Trở về rồi!” Hắn duỗi lưng, cảm khái một tiếng.

Sau đó quay đầu nhìn lại, Quan Nhã đứng ở bên giường, trên người treo Ngân Dao quận chúa như gấu túi.

Quận chúa ôm lấy cổ Quan Nhã, chân ngọc thon dài gắt gao quắp lấy lưng lão tài xế, trong hầu bao truyền đến audio của loa Miêu Vương:

“Tôi lúc ấy rất sợ hãi! !”

Thanh âm hèn hèn, nghe qua có chút quen tai, Trương Nguyên Thanh nghe một lát, mới xác định là đoạn audio trend nào đó lưu hành trên mạng vài năm trước.

Nghĩ hẳn là lúc trước đi theo Ma Quân ghi lại.

“Cô làm gì thế?” Trương Nguyên Thanh nhìn quận chúa.

Trong cái loa nhỏ của quận chúa phát ra tiếng hừ lạnh cực kỳ bất mãn, cực kỳ không vui, sau đó hóa thành ánh sao tiêu tán, trở về phòng ngủ cách vách.

Nay Trương Nguyên Thanh vào ở phòng Quan Nhã, phòng ngủ ban đầu đã bị quận chúa chiếm lấy.

“Cô ấy làm sao vậy?” Trương Nguyên Thanh không hiểu ra sao.

“Tức giận thôi.” Quan Nhã bĩu môi, cởi áo ngoài, nắm lấy góc áo ba lỗ nhỏ bó sát người, xắn lên trên, thân thể trắng muốt chỉ mặc áo lót ren màu đen liền bại lộ ở trước mặt bạn trai, “Anh lúc ra khỏi phó bản không mang theo cô ấy, là chính cô ấy chủ động ôm chặt em, mới đi theo cùng nhau trở về.”

“Anh nhìn thấy cô ấy ở bên cạnh em, biết em sẽ mang cô ấy trở về.” Trương Nguyên Thanh thưởng thức dáng người đầy đặn của bạn gái, tặc lưỡi nói: “Tính tình quận chúa càng ngày càng cổ quái, anh vẫn thích bộ dáng cao ngạo lạnh lùng của cô ấy lúc ban đầu.”

Tuy đã từng thấy rất nhiều lần, nhưng dáng người của lão tài xế đối với hắn vẫn có sức hấp dẫn thật lớn, làn da cô rất đẹp, mịn màng trắng nõn, lại thêm lượng mỡ cơ thể chỉ phụ nữ có, trắng bóng rất mê người.

Bụng phẳng lì sắc nét, đường cơ phần bụng xinh đẹp gợi cảm.

“Quận chúa này tâm địa rất ác độc, luôn thích giựt giây Nữ Vương cùng Linh Hi đối nghịch với em, lại không hề cân nhắc hậu quả hai người họ thất bại, thuần thuần lấy làm vui, nhưng đối với nh coi như trung thành.” Quan Nhã cởi bỏ đai lưng quần rằn ri, quần dài rộng theo đôi chân dài trượt xuống, bờ mông đầy đặn cùng chân dài mượt mà triển lộ không bỏ sót.

Cô chưa cởi đồ lót ren, lắc mông đi về phía phòng tắm: "Em đi tắm."

Trương Nguyên Thanh liếm liếm môi: "Cùng nhau cùng nhau."

Nhanh chóng cởi quần áo, trần như nhộng đuổi theo Quan Nhã tiến vào phòng tắm.

Vòi hoa sen ào ào phun nước ấm, cọ rửa hai thân thể ôm nhau, tấm lưng ngọc ngà của Quan Nhã dán vào vách tường, đôi chân ngọc trắng nõn quắp lấy lưng bạn trai, cái cằm V-line gác ở bả vai hắn.

Cô vừa hưởng thụ dư vị, vừa nói:

"Lần này có thể vượt qua phó bản cấp S, ít nhiều có chút thành phần may mắn, em không đề nghị anh lại kéo bọn họ vào phó bản nhiều người cấp S nữa."

"Trừ Thiên Hạ Quy Hỏa, những kẻ này đều có chút bối cảnh, nếu thật chết ở trong phó bản bang phái, trưởng bối của bọn họ có lẽ sẽ không ở mặt ngoài trách anh, nhưng trong lòng chẳng lẽ không ghi hận? Khẳng định sẽ có khúc mắc."

"Bọn họ còn sống, tác dụng đối với anh lớn hơn nữa."

Trương Nguyên Thanh đang nâng bờ mông tròn của lão tài xế, thịt mềm từ kẽ ngón tay tràn ra, hắn hưởng thụ thân thể mềm mại của bạn gái, đáp lại: "Biết rồi biết rồi."

Quan Nhã đánh lên lưng hắn một cái, gắt: "Đừng lấy lệ."

Chương 1852: Hắc tử (2)

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Nhưng một khi sống sót, lợi ích không phải rất lớn sao? Độ khó của linh cảnh sẽ căn cứ thực lực đội ngũ tiến hành điều chỉnh, mỗi một cái cấp S đối với bọn họ mà nói đều là khảo nghiệm kích phát tiềm năng, nhưng cũng sẽ không là cửa ải khó khăn nhất định phải chết. Nói tới, may mà có em, bằng không nhiệm vụ chủ tuyến quá nửa xong phim rồi."

Chân tướng Mặc tông diệt vong, cho quá ít manh mối, chỉ có mấy tấm bia đá, cùng với chí bảo vĩnh viễn không có khả năng

tìm được.

Lấy đầu óc của Trương Nguyên Thanh, cuối cùng khẳng định có thể nghĩ thông, nhưng linh cảnh cho không nhiều thời gian, cho nên phá giải nhiệm vụ chủ tuyến, trọng điểm thật ra ở Quan Nhã.

Sức quan sát cùng năng lực suy luận logic là thiên phú của riêng Thám Báo.

"A…" Quan Nhã bỗng nhiên rên một tiếng yêu kiều, gắt: "Anh để em nghỉ một phen. Ừm, phó bản nhiều người là như thế, các loại nghề nghiệp nguyên tố hỗn tạp, em chỉ là phát huy ra tác dụng của Thám Báo mà thôi. Đúng rồi, bây giờ là đầu tháng chín, anh tháng này phải vào linh cảnh một người nhỉ?"

"Đúng vậy, tháng chín rồi!" Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói.

Hắn chỉ có hai tháng để sống, dựa theo lời tiên đoán của gương ma, cuối tháng mười hoặc đầu tháng mười một, hắn sẽ chết.

Quan Nhã không nhìn thấy mặt bạn trai, bằng không có thể thấy sự ngưng trọng trên mặt hắn.

Tắm rửa xong, hai người thay quần áo thường ngày khô mát, trở lại phòng ngủ.

Trương Nguyên Thanh mở khóa màn hình điện thoại di động, đăng nhập group chat "Người Chết Trở Về", nhập tin nhắn:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tắm rửa xong tới báo cáo, có việc!"

Trừ Tôn Miểu Miểu cùng Ryo Asano, người khác đều nhắn tin đáp.

Đợi thêm mười phút, Tôn Miểu Miểu cùng Ryo Asano lục tục lên mạng.

Chờ người đến đông đủ, Trương Nguyên Thanh gởi tin:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Phó bản của Bang Phái Lệnh cấp 2 là ba cái, chúng ta đã vượt qua một cái, nếu các người còn chịu đựng được, sáng mai tiếp tục khai hoang."

“Triệu Thành Hoàng: Không thành vấn đề!”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Được!”

Hai người dã tâm lớn nhất nếm được ngon ngọt, không hề nghĩ ngợi, lập tức đáp ứng.

Người khác từng có vài giây do dự, lần lượt đồng ý.

Tuy rất muốn ở trong hiện thực mò cá* vài ngày, điều chỉnh tâm tính, hưởng thụ cuộc sống, nhưng phó bản tòa thành cơ quan Mặc tông quá thơm rồi, khiến các thành viên bang phái mắt thường có thể thấy được cường đại hẳn lên.

Không có linh cảnh hành giả nào có thể từ chối dụ hoặc của thăng cấp.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tốt, năm phút đồng hồ sau tôi sẽ kích hoạt phó bản bang phái thứ hai.”

Gửi xong tin này, Trương Nguyên Thanh click avatar của Ryo Asano, nhập tin:

“Gương Yata tôi đặt ở kho hàng bang phái, lát nữa cô xin sử dụng, trả lại nó cho Thiên Hạc tổ. Món đạo cụ thứ hai, tôi chọn Thanh Kiếm Kusanagi. “

“Ryo Asano: Thanh Kiếm Kusanagi do tổ trưởng bảo quản, nghe nói tổ trưởng cực kỳ yêu quý đạo cụ này, coi trọng như tính mạng, ai cũng không có quyền sử dụng cùng chạm đến, nhưng ngài Nguyên Thủy-kun đã mở miệng, tổ trưởng nhất định sẽ đồng ý.”

Nói lời thừa, không đồng ý chính là bội ước, tổ trưởng các người chưa có cái gan này… Trương Nguyên Thanh bĩu môi, nhấc Quan Nhã bên giường lên, đặt ở trên đùi.

“Quan Nhã, thanh kiếm đó Phó Thanh Dương tặng cho em hư hao rồi, Thanh Kiếm Kusanagi của Nhật Bản là đạo cụ cấp Chúa Tể nghề nghiệp Thám Báo, kỳ hạn sử dụng một tháng, em cầm chơi trước, để sau anh bù cho em một thanh kiếm cực phẩm.”

“Chậc chậc, em còn cho rằng ngươi sẽ đưa đi cho Phó Thanh Dương.” Quan Nhã cười tươi như hoa, “Rốt cuộc có chút bộ dáng của bạn trai rồi.”

Trong lúc nói chuyện phiếm, Trương Nguyên Thanh mở ra kho hàng bang phái Bạch Hổ vệ, xin trở về tài liệu cấp Chúa Tể, gương Yata, Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Lực của mình.

Hắn để gương Yata vào kho hàng bang phái của "Người Chết Trở Về", một giây sau, Ryo Asano liền phát đến "thỉnh cầu sử dụng".

Trương Nguyên Thanh lựa chọn "đồng ý", tiếp đó click vào giao diện bang phái, lựa chọn tạo phó bản.

"Ting! Linh cảnh đang tạo, xin đợi"

"Linh cảnh bang phái tạo xong."

"Đánh số: 367—— Bóng Tối Thảo Nguyên."

"Cấp bậc độ khó: B"

"Loại hình: Nhiều người (loại không tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Đánh lui thám báo quân Mông."

"Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào."

"Giới thiệu linh cảnh số 367: Sau khi diệt Kim, Nam Tống muốn thừa dịp Mông Cổ lui binh thu phục lãnh thổ đã mất, nhưng Nam Tống quân sự gầy yếu, chưa thể thành công. Mông Cổ coi đây là cớ, ở năm công nguyên 1235 lần đầu xâm lược phương Nam. Hai quân giao chiến, thám báo đi trước. Dũng sĩ thiện chiến, nghiền nát bọn hắn!|

"Ồ, cấp B loại không tử vong, vận may không tệ." Trương Nguyên Thanh nở nụ cười.

Hắn chưa bởi vì phó bản cấp B mà thất vọng, phải biết rằng, phó bản cấp S là số rất ít nhân vật yêu nghiệt mới có thể ghép vào, đại bộ phận thiên tài, ví dụ như quan phương tứ công tử, phó bản bọn họ vào phổ biến là cấp A.

Chương 1853: Hắc tử (3)

Mà giống Thiên Hạ Quy Hỏa, Triệu Thành Hoàng các nhân vật tinh anh này, phó bản ghép lấy cấp B chiếm đa số, thỉnh thoảng có cái cấp A.

Trong group chat, Ryo Asano dẫn đầu lên tiếng:

“Ryo Asano: Quá tuyệt, tôi thích loại phó bản này, giá trị kinh nghiệm cao, lại sẽ không chết.”

“Tôn Miểu Miểu: Coi như là giải trí sau khi phó bản cấp S kết thúc, phó bản cấp B loại không tử vong nếu có thể vượt qua hoàn mỹ, hẳn là có thể tăng 8% giá trị kinh nghiệm.”

“Triệu Thành Hoàng: Tàm tạm.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Vì sao không phải cấp S, tôi hiện nay, phó bản cấp A xem cũng lười xem. Ừm, ngày mai mấy giờ vào phó bản?”

Các thành viên bang phái thoáng có chút thất vọng, nhưng càng nhiều là như trút được gánh nặng, thực sự để bọn họ vào phó bản cấp S một lần nữa, nhắm chừng da đầu phát tê.

Phó bản cấp B loại không tử vong, đã không cần lo lắng nguy hiểm tính mạng, lại có thể đạt được một phần giá trị kinh nghiệm khả quan, cớ sao mà không làm, cho dù thất bại, cũng chỉ là khấu trừ giá trị kinh nghiệm.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Ngày mai vẫn là 10 giờ vào phó bản, chẳng qua lần này tôi sẽ không tham gia.”

“Tôn Miểu Miểu: Vì sao?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Phó bản dưới cấp A không chơi, không có hứng thú.”

Mọi người: “…”

…

Khách sạn Vô Ngân.

Trong căn hộ hai ngủ một khách, Tiểu Viên mặc áo bào tắm, nghiêng người ngồi ở bên cạnh bàn, nghiêng đầu, mái tóc đen như thác nước, cẩn thận dùng một cái khăn lông khô lau tóc.

Mặt bàn trước người bày một cái máy tính, màn hình biểu hiện giao diện chat của bang phái “Người Chết Trở Về”.

Phó bản bang phái ngày mai cô khẳng định là muốn tham gia, bang phái cấp 2 có thể mở ra ba phó bản giai đoạn Thánh Giả,

cô một cái cũng không bỏ sót, như vậy mới có thể lấy thời gian ngắn nhất khôi phục đỉnh phong.

Mấy kẻ nghề nghiệp hợp pháp trong group nói xong chính sự, mồm năm miệng mười nói về thu hoạch của tòa thành cơ quan Mặc tông, thuận miệng trò chuyện một ít việc vặt, việc thú vị của quan phương.

Tiểu Viên khép lại laptop, mở tủ quần áo, thay đồng phục, tới đại sảnh lầu một.

Thời gian là sáu rưỡi chiều, Khấu Bắc Nguyệt ngồi ở ghế nghỉ ngơi quầy lễ tân, thao túng chuột, hết sức chăm chú chơi game.

Khách sạn cần người chiếu cố, cho nên hắn hôm nay chưa đi làm shipper.

Nghe thấy tiếng giày cao gót quen thuộc, Khấu Bắc Nguyệt bất ngờ ngẩng đầu nhìn qua, "Tiểu Viên, cô đã về rồi!"

Tiểu Viên "Ừm" một tiếng: "Đi ship đồ đi."

"Cái này lại không vội." Khấu Bắc Nguyệt nói, "Giá trị kinh nghiệm cô bao nhiêu rồi? Trở lại cấp 5 chưa?"

Tiểu Viên gật gật đầu, "Cấp 5 22%."

Khấu Bắc Nguyệt ngẩn ra một phen, "Vì sao nhiều như vậy?"

Hắn biết Tiểu Viên là cấp 4 đầy cột giá trị kinh nghiệm, phó bản nào có thể một lần tăng lên 22% giá trị kinh nghiệm? Phải biết rằng hắn đường đường Khấu Bắc Nguyệt, bây giờ cũng mới cấp 4 32% giá trị kinh nghiệm, còn là ba lần phó bản tích lũy.

"Phó bản cấp S!"

"Cấp S!" Khấu Bắc Nguyệt chấn kinh trợn to mắt, sau đó nghĩ lại mà còn sợ, nếu phó bản cấp S, ý nghĩa Tiểu Viên hôm nay nhiều lần giãy dụa ở bên bờ vực sống chết.

"Ngày mai tôi còn cần vào phó bản bang phái tiếp, lần này là cấp B loại không tử vong, nhưng có thể sẽ đi vài ngày." Tiểu Viên nói, "Lúc tôi không có mặt, cậu phụ trách chiếu cố khách sạn, có việc tìm Vô Ngân đại sư."

Khấu Bắc Nguyệt nghe vậy, vỗ đầu: “Thiếu chút nữa quên nói cho cô, Vô Ngân đại sư hôm nay đã vào phó bản, trước khi đi đã thông qua mộng cảnh chuyển lời cho tôi.”

“Hôm nay sao…” Tiểu Viên giật mình nói, Vô Ngân đại sư từng báo cho bọn họ, gần đây hắn sẽ tiến vào linh cảnh, thời gian trở về chưa biết. Đại sư cường giả tầng cấp này, có đôi khi một cái phó bản có thể phải một tháng, thậm chí lâu hơn nữa.

“Biết rồi.” Tiểu Viên tới quầy lễ tân, tắt đi trò chơi của Khấu Bắc Nguyệt, thản nhiên nói: “Có việc tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, không có việc gì thì trông quán cho tốt, bây giờ ra ngoài ship đồ.”

“Lập tức đẩy tới Thủy Tinh rồi…” Khấu Bắc Nguyệt lẩm bẩm một tiếng, ở dưới cái trừng mắt của mẹ, cầm lấy mũ bảo hiểm trên bàn, lon ton ra khỏi cửa khách sạn.

…

Thái Nhất môn.

Triệu Thành Hoàng rời khỏi tứ hợp viện, leo lên xe đạp điện ở cửa, lướt nhanh như gió ở trong ngõ nhỏ cũ kỹ, tới chỗ ở của ông cách 1 km.

Trong khu đô thị cũ này có cao tầng Thái Nhất môn ở, từng nhà đều là tứ hợp viện, gạch xanh ngói đen cửa sơn đỏ, cộng thêm hai con sư tử đá nhỏ.

Buổi đầu lập nước, tổng bộ Thái Nhất môn đã ở nơi này, các trưởng lão ở tứ hợp viện lớn, các chấp sự ở tứ hợp viện nhỏ.

Triệu Thành Hoàng và Tôn Miểu Miểu lúc nhỏ lớn lên ở ngay nơi này, cùng bọn nhỏ trong môn ở trong ngõ nhỏ lao như bay, hôm nay đi chỗ trưởng lão nào đó học trộm võ thuật, ngày mai đi chỗ trưởng lão nào đó nhảy đại thần.

Bọn họ vô luận chạy đến nơi nào, đều là âm thi linh phó ở bên cạnh thủ hộ.

Chương 1854: Hạ Hầu Ngạo Thiên bành trướng (1)

Theo kinh tế phát triển tốc độ cao, Thái Nhất môn có tổng bộ mới, tứ hợp viện biến thành căn hộ lớn, khu thành thị cũ biến thành tiểu khu sa hoa thời thượng.

Mọi người lục tục dọn đi, nhưng các trưởng lão lớn tuổi vẫn như cũ ở trong ngõ nhỏ, ở trong tứ hợp viện tràn ngập cảm giác lịch sử.

Bọn họ ở nơi này sắp một thế kỷ rồi, cũ kỹ giống như tòa nhà.

Tới tứ hợp viện của ông, Triệu Thành Hoàng phanh xe, đỗ xe điện ở cửa, gõ vang cửa tứ hợp viện.

"Kẽo kẹt ~"

Cửa sân tự động mở ra, linh phó đứng ở phía sau cửa hướng về Triệu Thành Hoàng hành một lễ.

Màn đêm buông xuống, trong tòa nhà cổ tràn ngập khí tức niên đại tám mươi của thế kỷ trước, Triệu trưởng lão ngồi dưới tàng cây, đánh cờ với một ông lão tóc bạc trắng tương tự.

"Ông!" Triệu Thành Hoàng khom người nói.

Triệu trưởng lão "Ừm" một tiếng: "Lão Tiền, ông về nhà trước."

Ông lão tóc bạc trắng khẽ gật đầu, hóa thành một làn khói bay về phía căn phòng.

Triệu trưởng lão chỉ chỉ đối diện, ra hiệu hắn ngồi xuống, ánh mắt lại vẫn như cũ không rời bàn cờ: "Trở về rồi?"

Triệu Thành Hoàng gật gật đầu: "Thu hoạch không nhỏ, muốn mời ông thay cháu chuẩn bị tài liệu, cháu muốn luyện một âm thi cấp 5."

"Phó bản nào?"

"Cấp S!"

Triệu trưởng lão rốt cuộc ngẩng đầu lên, cười cười, "Đối với cháu mà nói, phó bản cấp S vẫn quá nguy hiểm, nhưng theo Nguyên Thủy Thiên Tôn đi vào, thì ổn cả, đi theo yêu nghiệt cùng nhau lăn lộn, ít nhiều có thể dính chút yêu khí."

Đổi làm trước kia, ông khen Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy, trong lòng Triệu Thành Hoàng khẳng định sẽ không phục.

Nhưng dần dần, hắn đã không có bất cứ cảm giác gì nữa, có thể là đã quen, cũng có thể là giao tình dần sâu, liền không ghen tị nữa.

Triệu trưởng lão nói: "Luyện thi không vội, buổi tối nói sau, xem thế cờ này của ông."

Lão chỉ vào một quân đen, hỏi: "Nó nên làm thế nào cho phải! Ông là tiếp tục đặt quân, hay là bỏ không để ý?"

Triệu Thành Hoàng chăm chú nhìn qua, quân đen kia bị quân trắng bao vây nhiều vòng, chỉ để lại một con đường chạy trốn, nhưng nhiều nhất hai bước, sẽ bị quân trắng thắt cổ.

Nghĩ một chút, Triệu Thành Hoàng nói: "Tiếp tục đặt quân, sợ là phải bồi thêm hai quân nữa."

Triệu trưởng lão thở dài: "Đúng vậy, phải bồi thêm hai quân nữa, Tiểu Tôn hẳn là cũng đang phiền não chuyện này."

…

"Bớt lui tới với Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Dưới tàng cây hòe, Tôn trưởng lão khiển trách.

Trong lòng Tôn Miểu Miểu bế một cô bé, một tay khác cầm điện thoại di động, vừa nói chuyện phiếm, vừa bật lại ông nội:

"Ai cần ông quản."

Tôn trưởng lão trên xích đu giận dữ: "Con bé chết tiệt, cánh cứng cáp rồi phải không?"

Thấy ông nội tựa như thật sự tức giận rồi, mà không phải cười đùa mắng yêu, Tôn Miểu Miểu lập tức sửa lời, cười hì hì nói:

"Biết rồi biết rồi, nhưng mà ông nội, theo Nguyên Thủy Thiên Tôn lăn lộn có lợi lắm, so với gặp phải coi tiền như rác còn thích hơn. Ông xem, cháu vừa vượt qua phó bản cấp S, ông vừa rồi cũng nói những lệnh bài kia có thể khiến cháu vượt cấp chiến đấu, đều là con bài chưa lật giữ mạng nha."

Tôn trưởng lão đánh giá cháu gái bên cạnh, khuôn mặt tròn trịa đáng yêu, mang một chút nét mũm mĩm trẻ con, cười lên lộ ra hàm răng đều tăm tắp, mắt vừa tròn vừa sáng, trong bất tri bất giác, con bé đã thành đại cô nương rồi.

“Ài!” Lão Tôn thở dài một tiếng: “Miểu Miểu à, cháu năm nay hình như 24 rồi?”

“Vâng.” Tôn Miểu Miểu nhéo nhéo khuôn mặt bé gái trong lòng, đây là đứa bé trên cây hòe, bạn chơi lúc còn nhỏ của cô.

“Đã tới tuổi cập kê rồi.” Tôn trưởng lão nói: “Cháu cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thế nào, trẻ tuổi, thiên phú tốt, bộ dạng tựa như cũng không tệ, rất thích hợp làm đối tượng nhỉ?”

Tôn Miểu Miểu chợt căng cứng thân thể, dùng sức lắc đầu: “Đương nhiên không phải, tiểu tử này đáng khinh, đáng ghét, hoa tâm, cô gái nào coi trọng hắn chính là mắt bị mù.”

“Lúc ta ở trước mặt bà nội cháu khoe mã giả ngu, cha cháu còn chưa sinh ra đâu.”

“Được rồi, là có một chút như vậy.” Tôn Miểu Miểu thò ngón út ra, vẻ mặt hậm hực.

Cô vốn cho rằng sẽ bị ông nội già mà không đứng đắn giễu cợt, kết quả Tôn trưởng lão chỉ là nhìn màn đêm dần dần tối tăm, rất lâu chưa nói.

“Ông nội?” Tôn Miểu Miểu thử nói.

Tôn trưởng lão thở dài: “Nếu khúc mắc quá sâu, quân cờ ngoài bàn cờ, sớm hay muộn bị kéo vào, thật không biết có phải nghiệt duyên hay không.”

“Căn bản nghe không hiểu.” Tôn Miểu Miểu phồng má.

“Cháu từ nhỏ đã ngu ngốc, đương nhiên nghe không hiểu.”

“Ông già thối.”

Đêm nay bạo lực mạng với ông.

…

Nhật Bản, Ginza.

Cao ốc tổng bộ Thiên Hạc tổ, Đại Sơn Ốc.

Đại Sơn Ốc là nơi các cán bộ Thiên Hạc tổ mở tiệc chiêu đãi khách, làm tổ chức chính phủ của Nhật Bản, lúc Thiên Hạc tổ mở tiệc chiêu đãi khách quý, đương nhiên không thể dẫn người đi bên ngoài ăn cơm.

Chương 1855: Hạ Hầu Ngạo Thiên bành trướng (2)

Đại Sơn Ốc có rượu ủ lâu năm đỉnh cấp nhất, nhân viên phục vụ xinh đẹp nhất Nhật Bản, một cuộc điện thoại, nguyên liệu nấu ăn tươi ngon nhất Nhật Bản sẽ ở trong một giờ đưa đến trên thớt của bếp trưởng Đại Sơn Ốc.

Đại Sơn Ốc, phòng "Nam Hải Đạo", các cán bộ Thiên Hạc tổ tụ tập một chỗ, Ryo Asano vừa mới vào ngồi, tổ trưởng Kobe Ichiro nghiêm túc mà uy nghiêm lộ ra mỉm cười có thể nói là ôn hòa:

"Chúc mừng minh châu của Thiên Hạc tổ chúng ta vượt qua phó bản cấp S, Ryo-chan, cô đã là cán bộ lý lịch dày nhất trong chúng ta."

Hỏa Ma Furugori Magatsu tùy tiện hỏi: "Ryo-chan nhất định thu hoạch rất nhiều bảo bối nhỉ?"

"Đã đạt được tiêu hao phẩm vượt cấp chiến đấu cùng đạo cụ Thánh Giả phẩm chất thượng đẳng." Ryo Asano trả lời theo sự thật.

Các cán bộ Thiên Hạc tổ lộ ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ, móc nối được Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân vật truyền kỳ này, thành tựu tương lai của Ryo-chan nhất định sẽ vượt qua bọn họ.

Ryo Asano rất hưởng thụ ánh mắt như vậy, lấy ra gương Yata, bày ở trên bàn rượu, "Tổ trưởng, Nguyên Thủy quân trả lại gương Yata."

Mắt Kobe Ichiro hơi sáng lên, vẫy vẫy tay, gương Yata tự hành bay lên, rơi vào trong tay hắn.

Các cán bộ cũng thở phào một hơi, lộ ra nụ cười thoải mái.

Nay Nguyên Thủy Thiên Tôn đã khác với lúc trước, sau khi liên tục tăng hai cấp, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã là nhân vật bọn họ không thể trêu vào.

Bởi vậy các cán bộ Thiên Hạc tổ lo được lo mất, sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn trở mặt vô tình, chiếm lấy gương Yata.

Lời kế tiếp của Ryo Asano khiến nụ cười trên mặt mọi người chậm rãi biến mất, “Món đạo cụ thứ hai Nguyên Thủy-kun muốn là Thanh Kiếm Kusanagi.”

Long Khi Nhất trầm mặc vài giây, nói:

“Ryo-chan, cô rất rõ ý nghĩa của ba món đạo cụ trong Takama-ga-hara tìm về đối với Thiên Hạc tổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ đã khác xưa, cho dù hắn mượn không trả, Thiên Hạc tổ cũng không thể làm gì được.

“Chúng tôi muốn mời cô ra mặt nói giúp, hủy bỏ ước định lúc trước.”

Các cán bộ chờ mong nhìn về phía Ryo Asano.

“Không được!” Ryo Asano khẽ lắc đầu.

“Vì sao không được?” Hỏa Ma Furugori Magatsu cả giận nói: “Cô cùng Nguyên Thủy-kun quan hệ rất tốt không đúng sao, bằng không sao có thể gia nhập bang phái của hắn, nhưng cô cũng đừng quên mình là cán bộ Thiên Hạc tổ, Nhật Bản mới là tổ quốc của cô, khuỷu tay của cô không thể treo ra bên ngoài.”

“Furugori-kun, an tâm một chút chớ nóng vội.” Kobe Ichiro nhìn về phía Ryo Asano, “Ryo-chan, nói ra suy nghĩ của cô.”

Ryo Asano mím môi, thẳng lưng, “Tổ trưởng, tôi nói giúp chưa chắc hữu dụng, hơn nữa Nguyên Thủy-kun là người để ý tín dụng, sẽ tuyệt đối không chiếm lấy đạo cụ của Thiên Hạc tổ, cũng sẽ không cho phép chúng ta bội ước. Mặt khác, các vị đánh giá quá thấp tài phú của Nguyên Thủy-kun rồi.”

“Đánh giá thấp tài phú của hắn?” Kobe Ichiro ngẩn người.

Ryo Asano nghiêm mặt nói: “Bảo bối của Nguyên Thủy-kun so với chúng ta tưởng tượng còn nhiều hơn, ba món đạo cụ Chúa Tể của Thiên Hạc tổ, đối với Nguyên Thủy-kun mà nói, có lẽ chỉ là một món vũ khí dùng tốt mà thôi… Furugori-kun đừng tức giận, tôi sẽ chậm rãi nói cho các người…”

Lập tức mang điều tai nghe mắt thấy ở tòa thành cơ quan Mặc tông, nói chi tiết cho các cán bộ Thiên Hạc tổ.

Từ Thánh Anh đến Chùy Tử Kim, lại đến Bộ Trang Bị Tế Trời cùng Bàn Xoay âm Dương, mỗi một món đạo cụ đều là cực phẩm, đều là thần khí Thiên Hạc tổ có thể làm đồ gia truyền.

Cho dù cấp bậc không so được với ba món đạo cụ trong Takama-ga-hara, nhưng chính như Ryo Asano nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thiếu đạo cụ cực phẩm.

“Theo tôi được biết, Nguyên Thủy-kun còn có đạo cụ cấp Chúa Tể, chỉ là chưa đưa vào trong phó bản.” Ryo Asano bổ sung nói.

Các cán bộ im lặng dùng ánh mắt trao đổi, đã kinh ngạc lại có kiêng kị.

“Không hổ là thiên tài truyền kỳ của quan phương nha…” Kobe Ichiro cảm khái một tiếng, không do dự nữa, lấy ra Thanh Kiếm Kusanagi.

Thanh Kiếm Kusanagi là một thanh kiếm đồng xanh dài hai thước, gỉ đồng màu xanh của thân kiếm đã chà lau sạch sẽ, còn bôi dầu, đốc kiếm hoa văn đồng xanh sáng bóng đẹp mắt.

Kobe Ichiro lưu luyến không rời ném nó cho Ryo Asano: “Cầm đi.”

Ryo Asano tiếp nhận thần kiếm, truyền đến kho hàng bang phái của Người Chết Trở Về.

Rốt cuộc xử lý xong… Tâm tình cô vui vẻ nghĩ.

“Ryo-chan!” Kobe Ichiro nói: “Qua vài ngày nữa, chấp hành quan cấp 1 của Thiên Phạt sẽ dẫn đội đến Nhật Bản, đến lúc đó cán bộ Thiên Hạc tổ đều phải ra mặt tiếp kiến, mấy ngày tới sẽ không vào phó bản chứ?”

“A, tôi ngày mai còn cần vào phó bản bang phái.” Ryo Asano khó xử nhíu mày, “Chấp hành quan cấp 1 muốn Nhật Bản chúng ta làm cái gì?”

Kobe Ichiro trầm giọng nói: “Bây giờ còn không thể nói, nhưng không quan hệ với chúng ta, bọn họ muốn đi là đại lục. Đến lúc đó cô sẽ biết. Phó bản bang phái để sau đi.”

“Vâng!” Ryo Asano nói.

Chương 1856: Hạ Hầu Ngạo Thiên bành trướng (3)

Giang Nam, Bì Cách thành.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đá văng phòng sách của tộc trưởng.

“Thúc công (em trai của ông), cháu lại tới rồi!” Hạ Hầu Ngạo Thiên lớn tiếng nói.

“Ông nội, gã này lại xông vào.” Cháu nội của lão gia chủ lớn tiếng nói.

“Ngươi biến đi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên một cước đạp bay hắn.

Lão gia chủ ngồi ở bên bàn viết sổ tay “tài liệu học” thở dài một tiếng, nâng mắt nhìn qua, nặn ra nụ cười:

“Lần này lại muốn đi kho báu?”

“Không phải, cháu đến đàm phán một vụ làm ăn với thúc công.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: “Nhưng trước khi đàm phán việc làm ăn, cháu cho rằng thúc công nên hỏi hỏi cấp bậc của cháu trước.”

Lão gia chủ ngẩn ra, bật thốt lên nói: “Cháu cấp 6 rồi?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên vênh mặt.

Lão gia chủ vừa kinh vừa hỉ vừa ưu sầu, trong giới trẻ Hạ Hầu gia, Thánh Giả cấp 6 có thể đếm được trên đầu ngón tay, vốn nên là việc vui lớn, nhưng lại là tên lêu lổng đầu óc chập mạch như vậy.

Thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên bảo trì tư thế lỗ mũi nhìn người, lão gia chủ thử nói: “Cho nên, làm ăn cháu nói là?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên từ trong túi tiền lấy ra mấy bản vẽ, “Thúc công xem một chút.”

Lão gia chủ vẻ mặt hồ nghi, tiếp nhận bản vẽ, tập trung nhìn vào, trong đôi mắt đục ngầu đột nhiên phóng ra ánh sao, cái tay cầm tờ giấy thế mà lại nhẹ nhàng run lên.

“Hay, hay nha.” Lão gia chủ kích động tới mức cả người phát run, “Thiết kế con rối tinh diệu như thế, đây, đây là ra từ tay vị đại sư nào?”

Cơ quan con rối đối với Học Sĩ cấp Chúa Tể mà nói không tính là gì, lão gia chủ kích động là mạch suy nghĩ của bản vẽ thiết kế, cấu tạo bên trong thứ thiên hướng kỹ thuật này.

“Thúc công, bộ dáng của ngài như chưa trải đời vậy.” Hạ Hầu Ngạo Thiên dùng lỗ mũi nhìn vị trưởng bối này, “Bản vẽ giống như vậy, cháu có một quyển.”

Nghe được hai chữ “một quyển”, ánh mắt của lão gia chủ bỗng nhiên sắc bén, sắc bén đến mức Hạ Hầu Ngạo Thiên có chút sợ hãi.

“Một quyển? Có phải bí tịch cơ quan hoàn chỉnh hay không? Cháu lấy đâu ra, mau, mau lấy ra cho thúc công nhìn xem.”

Hạ Hầu lão gia chủ nháy mắt bắt lấy cánh tay Hạ Hầu Ngạo Thiên, bàn tay khô gầy bộc phát ra lực lượng cường đại, ông lão này xưa nay ôn hòa bình thản, được coi là lòng dạ rộng lớn —— Bởi vì là trưởng bối ít ỏi trong gia tộc có thể chịu được Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Giờ phút này lại kích động giống như người trẻ tuổi bà xã vừa sinh con đầu lòng.

Cái gọi là nhất diệp tri thu*, một tờ bản vẽ cơ quan con rối tinh diệu tuyệt luân, dự báo chất lượng cùng cấp bậc của cả bí tịch.

Cơ quan thuật là thứ tốt nha, đạo cụ không thể thông dụng, số lượng có hạn, nhưng cơ quan thuật là có thể chế tạo lượng lớn, tương tự trang bị cho quân đội.

Nó có thể hoàn toàn thay đổi kết cấu trung hạ tầng của một thế lực, khiến lực lượng cơ sở của Hạ Hầu gia vượt qua linh cảnh thế gia khác, thậm chí đạt tới trình độ khiến quan phương kiêng kị.

Chỉ là cơ quan thuật thứ đồ chơi này, là từng thế hệ tích lũy kỹ thuật, không phải có tiền có thực lực có thể khai sáng, nghiên cứu phát triển ra.

Người tu hành cổ đại dùng mấy ngàn năm tích lũy kỹ thuật, linh cảnh hành giả đương đại muốn dùng trăm năm thời gian đuổi kịp, sao có khả năng?

Cho nên, một quyển bí tịch ghi lại các loại cơ quan tạo vật, trình độ quý giá không cần nói cũng biết.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hít vào một ngụm khí lạnh, "Thúc công, bộ dáng ngài bây giờ giống nhân vật phản diện, cháu tức giận rồi."

Lão gia chủ ngẩn ra, sau đó ý thức được mình đã thất thố, vội vàng buông tay, trừng mắt nói: "Nói!"

Hạ Hầu Ngạo Thiên chợt có ý tưởng, đối đáp trôi chảy:

"Cháu sáng nay vào phó bản bang phái của Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Cháu vào phó bản? Cháu còn gia nhập bang phái của Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Lão gia chủ mờ mịt nói: "Sao ta không biết. Ừm, cái này không quan trọng, cháu tiếp tục."

"Phó bản tên là tòa thành cơ quan Mặc tông, cấp S, cơ quan bí tịch là một trong những chiến lợi phẩm, trước mắt bị Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo quản, nhưng người trong bang phái có quyền đọc bất cứ lúc nào." Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

Phó bản cấp S, tòa thành cơ quan Mặc tông… Lão gia chủ nhíu mày, trong đầu nhanh chóng lướt qua một lần cơ sở dữ liệu, năng lực đã gặp qua là không quên được của Học Sĩ khiến lão rất nhanh bắt giữ được từ ngữ tương quan.

"Đời Tống là có một tiên môn như vậy, trong cơ sở dữ liệu của chúng ta có, nhưng cấp bậc độ khó chỉ có cấp C, hơn nữa chỉ có một cái phó bản như vậy, tên là Mặc tông thí luyện." Lão gia chủ nói:

"Phần thưởng phó bản cấp thấp cũng rất thưa thớt bình thường."

"Đó là bởi vì tòa thành cơ quan ở thời Nam Tống đã diệt vong, lịch sử ngắn ngủi, cho nên phó bản đối ứng không nhiều, chúng ta lần này nhiệm vụ chủ tuyến chính là điều tra rõ nguyên nhân nó bị diệt." Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

Chương 1857: Hạ Hầu Ngạo Thiên bành trướng (4)

Hạ Hầu lão gia chủ gật gật đầu, phó bản cấp S mà nói, loại phần thưởng này trái lại cũng có thể lý giải.

“Ngạo Thiên à, cháu vừa rồi nói, thành viên trong bang phái có thể cùng hưởng bí tịch cơ quan thuật đúng không?” Trong ánh mắt của lão gia chủ ngầm chứa sự mong chờ: “Gia tộc muốn mua nó, chỉ cần ra giá.”

“Vậy thì phải xem biểu hiện của gia tộc rồi.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

“…” Lão gia chủ đại khái là xem ở trên phần bản vẽ, lại hoặc là biết rõ đức hạnh của tiểu tử này, hít sâu một hơi nhịn xuống, vẻ mặt ôn hòa nói:

“Vậy tấm bản vẽ này, cháu chuẩn bị bán bao nhiêu?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: “Thứ cháu nợ gia tộc xóa bỏ, đúng rồi, cháu lại dùng mất một cái túi nguồn năng lượng rồi, cũng xóa bỏ.”

“Được!” Lão gia chủ lập tức đáp ứng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hồ nghi nói: “Thúc công, cháu có phải bán rẻ rồi hay không?”

“Phần bản vẽ này cũng không đáng giá 150 triệu, nhưng gia tộc bằng lòng trả giá vượt mức vì vãn bối ưu tú.”

“Thúc công anh minh, vãn bối ưu tú cho rằng, gia tộc nếu không trả thêm 150 triệu nữa?”

“Ngạo Thiên à…”

“Thúc công ngài nói.”

“Cút!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên bị trục xuất khỏi biệt thự, trước khi đi không cam lòng, lại đá cháu nội của lão gia chủ mấy cước.

Trên đường về biệt thự, Hạ Hầu Ngạo Thiên thân thể nhẹ như chim én, chỉ cảm thấy không nợ nần gì cả người nhẹ tênh. Nhưng trong lòng hắn còn có một việc muốn làm, chuyện này không làm, liền như xương cá mắc ở cổ, khó có thể ngủ.

Quay về biệt thự nhà mình, lấy ra máy bay không người lái, treo lên biểu ngữ cùng loa chuẩn bị sẵn.

“Tôi lên cấp 6 rồi, phải chơi lớn.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

Trong nhẫn truyền đến tiếng đáp lại: “Ngươi lại tính thông báo cả gia tộc sao?”

Máy bay không người lái bay lên không trung, hai dải biểu ngữ rủ xuống thẳng tắp, trên đó viết:

“Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo.”

“Ta của ngày hôm qua ngươi lạnh nhạt mặc kệ, ta của hôm nay ngươi trèo cao không nổi, ngày kia ta một ngón tay gõ chết ngươi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nắm điều khiển từ xa, thao túng máy bay không người lái bay lên không trung, khinh thường nói: “Cường giả chưa bao giờ hướng con kiến khoe khoang, sẽ chỉ hướng kẻ mạnh hơn khiêu khích.”

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của ông lão trong nhẫn, máy bay không người lái bay về phía chỗ sâu trong khu biệt thự, bay về phía một căn nhà cổ.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Trong lòng Phương Sĩ Tần triều trầm xuống.

“Đi nơi lão tổ tông bế quan lượn một vòng, lão năm đó khi ta nhục ta, hôm nay để lão biết, kẻ nào khinh ta trời sẽ vứt bỏ hắn.” Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt chí khí đói ăn thịt Hồ Lỗ cười khát uống máu Hung Nô, đãi từ đầu, giận đánh mặt tổ tông, hướng lên trời khuyết.

“Lão tổ tông Hạ Hầu gia cấp bậc gì?” Phương Sĩ Tần triều thử nói.

“Chênh lệch với tôi không lớn.”

“Chúa Tể?”

“Bán Thần!”

Phương Sĩ Tần triều kinh hãi: “Ngươi con mẹ nó tìm chết hả?”

…

Cao ốc Quốc Tế.

Annie mặc bộ đồ vest công sở tinh xảo, ngồi ở trước máy tính, nhanh chóng viết mail.

Hôm nay là ngày hướng tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần định kỳ báo cáo tình báo, cô mang tình báo gần đây sưu tập được viết vào trong mail.

"Tháng 8, trong linh cảnh nhiều người, Nguyên Thủy Thiên Tôn liên tục tăng hai cấp, sáng lập kỷ lục từ trước tới nay chưa từng có, nhưng cũng bởi vì ở trong phó bản giết chết cháu nội của Thái trưởng lão tổng bộ Ngũ Hành minh mà bị truy hỏi trách tội.

"Việc này bởi Xích Hỏa bang chủ ra mặt can thiệp, cuối cùng thu cờ dẹp trống, nhưng khúc mắc của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tổng bộ Ngũ Hành minh càng sâu hơn, bằng mặt không bằng lòng, tôi cho rằng, hiệp hội nên bắt lấy cơ hội tiến một bước lôi kéo, phát triển Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành hội viên có thâm niên, Annie bất cứ lúc nào cũng làm tốt chuẩn bị hiến thân.

"Theo tin tức tin cậy, trong sự kiện Ma Nhãn Thiên Vương thoát khỏi Tùng Hải, Ám Dạ Mân Côi nghi ngờ liên lụy cực sâu với cao tầng Thái Nhất môn, tình hình cụ thể chưa biết, tôi vốn định từ chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn tìm hiểu tình báo, nhưng hắn đối với sắc đẹp của tôi coi như không thấy, tuy đã trở thành thành viên ngoại vi của hiệp hội, lại chưa từng chủ động liên lạc tôi.

"Đương nhiên, cái này không phải Annie không đủ xuất sắc, mà là người này khác với Ma Quân, không phải sắc đẹp có thể dụ dỗ, cần dùng cảm tình, tính toán cho lâu dài."

Khi viết đến đây, Annie thở dài một tiếng, đôi mắt xanh thẳm như biển lớn hiện lên sự mất mát.

Cô tự xưng là mỹ mạo, ngạo nghễ đối mặt nữ giới, phối hợp sức quyến rũ của nghề nghiệp, luôn có thể thuận lợi mọi lúc, cực ít có người đàn ông nào có thể bỏ qua sức quyến rũ của cô.

Nhưng không thể không thừa nhận, xinh đẹp cũng không phải vạn năng.

Hành vi kéo cô vào lãnh cung của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lòng tự tin của khiến vị quan ngoại giao kiêu ngạo xinh đẹp này bị đả kích nghiêm trọng.

Viết xong mail, cô cẩn thận kiểm tra mấy lần, gửi đến hòm thư của bộ trưởng ngoại giao.

Chương 1858: Hạ Hầu Ngạo Thiên mất tích (1)

Annie bưng ly nước lên đứng dậy, đi đến trước máy nước uống rót một ly nước ấm, khi cô trở lại bên cạnh bàn, phát hiện bộ ngoại giao đã trả lời một mail.

Buông ly nước xuống, mở mail.

“Nhiệm vụ treo thưởng hội viên ngoại vi:

“Tội phạm truy nã cấp A Minh Vương lẻn vào Trung Quốc, mời nghĩ biện pháp bí mật bắt giữ.

“Treo thưởng: 6 triệu đô la Mỹ, 160 điểm.

“Đề nghị: Ủy thác cho thành viên ngoại vi Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Phòng ăn xa hoa rộng rãi, Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên bàn tròn điêu khắc từ gỗ cây tử đàn, dưới mông là ghế dựa cao gỗ tử đàn thuần thủ công chế tạo, chạm trổ rồng phượng.

“Bộ gia cụ này rất đẹp, lão đại mua đâu vậy?”

“Trong linh cảnh mang ra, đồ cổ Tống triều, tôi về nước nhậm chức đã được vài năm, về sau thứ trong nhà, sẽ chậm rãi đổi mới thành quốc phong*.”

“Ý tưởng là không tệ, nhưng ngồi ở trước bàn ăn kiểu Trung ăn trứng cá muối cá tuyết rán, dùng dao ăn cùng dĩa ăn, luôn cảm thấy là lạ. Ừm, thịt bụng cá ngừ cali không tệ, có thể cho tôi một con không.”

“Khẩu vị trong khoảng thời gian ngắn khó có thể thay đổi, chậm rãi điều chỉnh đi. Tôi nhớ trong tủ lạnh có một con cá ngừ vây xanh chưa rã đông, để sau bảo em gái tai thỏ xử lý cho cậu.”

“Cảm ơn đại lão, tôi nhớ Linh Quân nói anh không thích đồ ăn bản thổ, bởi vì lúc trung học bị hắn lừa ăn món cay Tứ Xuyên, thượng thổ hạ tả cả một ngày?”

“Tôi nhớ cá ngừ vây xanh hình như ăn hết rồi.”

“Quá đáng lắm, Linh Quân thật sự là quá đáng, có cơ hội tôi nhất định bay tới Bắc Kinh thay ngài dạy dỗ hắn… Lại nói chuyện Linh Thác đã có một cái kết, hắn vì sao còn chưa về Tùng Hải?”

“Tựa như là Victoria không cho hắn về.”

“Tôi từng nghe đạo… Linh Quân nói tới, hình như là trưởng lão Thái Nhất môn?”

“Linh Quân lúc thơ ấu từng được cô ấy chiếu cố.”

“Sau đó Linh Quân liền hiếu thảo với cô ấy đến tận trên giường?”

Trương Nguyên Thanh nói xong, liền bị Quan Nhã đá một cước.

Bên bàn ăn, chị em Phó gia cùng Trương Nguyên Thanh hưởng dụng bữa tối phong phú, đây là bữa ăn đầu tiên sau khi rời khỏi phó bản, ba người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, nghiễm nhiên là tiệc tối gia đình hài hòa tốt đẹp.

Đại bộ phận thời gian là Trương Nguyên Thanh blah blah, Phó Thanh Dương sắc mặt cao ngạo lạnh lùng, nhưng có hỏi nhất định đáp, Quan Nhã thì ở bên cạnh sắm vai hiền thê lương mẫu, nụ cười dịu dàng, rót rượu cho em họ, rót Coca cho bạn trai, chỉ nguyện cuộc sống tiếp tục như vậy, năm tháng yên bình tốt đẹp.

“A đúng rồi, Hạ Hầu Ngạo Thiên đạt được một quyển bí tịch cơ quan thuật, lão đại có thể dùng võ trang Bạch Hổ vệ, nhưng phải tự mình cung cấp tài liệu, tiểu tử đó rất nghèo.” Trương Nguyên Thanh nhớ tới chi tiết này.

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, "Biết vì sao linh cảnh thế gia có thể phát triển lớn mạnh không, trừ các lão tổ tông thế gia là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, sánh vai minh chủ, quan trọng nhất là ba gia tộc Học Sĩ là thương nhân cung cấp đạo cụ của quan phương, ba gia tộc Nhạc Sĩ là thương nhân cung cấp sinh mệnh nguyên dịch."

"Ý tứ của ngài là…"

"Chúng ta có thể làm thương nhân cung cấp cơ quan vũ khí, cơ quan vũ khí giá trị chế tạo thấp, có thể mở rộng quy mô lớn, tăng lên năng lực tác chiến của thành viên cơ sở quan phương." Phó Thanh Dương nói:

"Đây là một chiến tích, cũng là chi phiếu chính trị của chúng ta."

Nói xong, hắn hiếm thấy chủ động nâng ly.

Trương Nguyên Thanh vội nâng Coca lạnh cụng với lão đại, thầm nhủ không hổ là lão đại, là mình trí tuệ chính trị quá thấp.

"Còn có một việc, lão đại, anh cho tôi số điện thoại của Hoàng Thái Cực." Trương Nguyên Thanh nói: "Tức Nhưỡng của hắn còn ở chỗ tôi."

Phó Thanh Dương không nghĩ nhiều, khẽ gật đầu.

Ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh và Quan Nhã cáo từ rời khỏi, trở lại cách vách, tắt đèn tạo người.

…

Hôm sau, chín rưỡi sáng.

Group bang phái vương giả.

"Ryo Asano: Vài ngày nữa, chấp hành quan cấp 1 của Thiên Phạt muốn dẫn đội đến Nhật Bản, tôi không thể vào phó bản, xin lỗi các vị…"

Nhưng không có ai để ý một nhân vật phụ mờ nhạt vắng họp, trái lại rất có hứng thú đối với hành động thăm Nhật của Thiên Phạt.

"Tôn Miểu Miểu: Thiên Phạt lại muốn phái người đi Nhật Bản? Lại muốn làm gì, gần đây quan phương chúng ta cùng tổ

chức Thiên Phạt không có xung đột nhỉ?”

Tuy dưới bối cảnh lớn, tổ chức hợp pháp của các quốc gia là đồng minh, nhưng nên đấu đá vẫn phải đấu đá, nguồn gốc đấu tranh lớn nhất ở hai phương diện: Một, tranh đoạt nhân tài.

Tổ chức Thiên Phạt chẳng những hấp thu nghề nghiệp hợp pháp của đại khu thứ nhất, một thế kỷ qua, còn không ngừng đào chân tường đại khu thứ hai.

Phó gia làm thế gia Thám Báo, mấy chục năm qua đã luôn kề vai sát cánh với Thiên Phạt, mà tổ chức, thế gia tương tự không ở số ít.

Hai: Tranh đoạt quyền phát biểu của thế giới linh cảnh.

Tổ chức hợp pháp có chút quy mô xung quanh Trung Quốc, cơ bản đều là tiểu đệ của Thiên Phạt, tổ chức mang tính đại biểu —— Thiên Hạc tổ.

Chương 1859: Hạ Hầu Ngạo Thiên mất tích (2)

Gặp lúc Thiên Phạt cùng Ngũ Hành minh có mâu thuẫn, cao tầng Thiên Phạt sẽ dẫn đội an ủi Thiên Hạc tổ, tham thảo vấn đề hòa bình khu châu Á, tham thảo Thiên Hạc tổ phát triển, tham thảo đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai hợp tác.

Tóm lại, Thiên Hạc tổ chính là công cụ Thiên Phạt dùng để đánh mặt Ngũ Hành minh, Thái Nhất môn, cũng là cọc tiêu cho linh cảnh hành giả toàn thế giới xem.

Để mọi người nhìn thấy, ai mới là lão đại.

Đương nhiên, thực đến lúc tổ chức tà ác có hành động, hai tổ chức chính phủ lớn nhất trên thế giới, nên hợp tác vẫn là hợp tác.

“Ryo Asano: Hình như là muốn làm chuyện gì, nhưng tổ trưởng chưa nói cho tôi biết.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Người dẫn đội là ai? Chấp hành quan màu sắc gì?”

“Ryo Asano: Là ai không rõ, màu sắc là đồng xanh.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đồng xanh là có ý tứ gì? Chấp hành quan cấp 1 là cấp bậc gì?”

“Anh Gà Đỏ: Cùng câu hỏi!”

“Triệu Thành Hoàng: Chấp hành quan cấp 1 tương đương trưởng lão, chia ra đồng xanh, bạc trắng, hoàng kim ba giai đoạn, đối ứng là cấp 7, 8, 9. Chủ thể của chấp hành quan là Phong Pháp Sư, chủ thể của kiểm sát quan là Lôi Pháp Sư. Đương nhiên cũng có nghề nghiệp khác, dù sao tổ chức Thiên Phạt hấp thu số lượng rất lớn nghề nghiệp hợp pháp. “

Như vậy à… Trương Nguyên Thanh đã hiểu, hắn hiểu biết đối với đại khu thứ nhất có hạn, dù sao vừa tấn thăng Thánh Giả, liền bởi vì chuyện Ngụy Nguyên Châu bị giáng chức, không thể tìm đọc tin tức thế lực nước ngoài nữa.

Tuy cũng có thể dùng quyền hạn của Quan Nhã, Phó Thanh Dương, nhưng hắn luôn lăn lộn ở bản thổ, thiếu tiếp xúc với thế lực nước ngoài, liền không có động lực đi thăm dò thế lực nước ngoài xa bắn đại bác cũng chẳng tới.

Dù sao lúc gặp chính sự, bất cứ lúc nào cũng có thể từ chỗ Phó Thanh Dương đạt được tin tức.

Duy nhất dính dáng rất sâu là Hiệp Hội Mỹ Thần, cũng rất có hứng thú, nhưng không thể dùng tài khoản của Quan Nhã, bởi vì sẽ để lại lịch sử lưu lãng, cũng không thể dùng của Phó Thanh Dương.

Dùng tài khoản của Tiền công tử tìm đọc tư liệu Hiệp Hội Mỹ Thần, tương đương với trộm tài khoản xã giao của hắn, ở nhóm bạn đăng: Đêm khuya tịch mịch, muốn hẹn hò!

Tiền công tử sẽ cho hắn một chiêu Kỹ Gần Như Đạo.

Lúc này, Triệu Thành Hoàng gửi một tin nhắn riêng cho hắn:

“Ngày hôm qua tôi đã đi gặp ông, ông ấy ám chỉ tôi một ít thứ khó hiểu.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Nói chút.”

“Triệu Thành Hoàng: Ông ấy chưa nói rõ, căn cứ suy luận của bản thân tôi, ông ấy là muốn thông qua tôi nói cho cậu: Thân ở trong cuộc, tự cầu nhiều phúc.”

Trái tim Trương Nguyên Thanh điên cuồng đập thình thịch vài cái, theo bản năng khủng hoảng, hoài nghi bí mật của mình ở trước mặt các đại lão không thể che giấu điều gì.

Nhưng rất nhanh bình ổn cảm xúc, bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ.

Triệu Thành Hoàng ở trong quan phương, bị trêu là thái tử gia của Thái Nhất môn, địa vị đặt song song với Linh Quân, nguyên nhân chủ yếu chính là, hắn là dòng độc đinh dòng chính Triệu trưởng lão.

Mà Linh Quân có huynh đệ tỷ muội không đếm xuể.

Triệu trưởng lão ở Thái Nhất môn rất khiêm tốn thu mình, nhưng thật ra lão là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, Chúa Tể cấp 9 đỉnh phong, cũng không kém đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan bao nhiêu.

Nhân vật như vậy, đối với Linh Thác sa ngã, đối với tổ chức Tiêu Dao bị diệt, sợ là có nhận thức tương đối rõ ràng.

Như vậy, Linh Thác cùng môn chủ sẽ nhằm vào "Thần Dạ Du hoang dã thiên phú xuất chúng" chuyện này, Triệu trưởng lão nghĩ hẳn trong lòng cũng có tính toán.

Lão Triệu là lo lắng mình bước vào vết xe đổ của Ma Quân?

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đa tạ báo cho biết, tôi sẽ cảnh giác."

Hắn trả lời tin nhắn xong, nhìn thời gian một cái, đã 10 giờ.

Lập tức đổi giao diện, trở lại group chat bang phái:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Lập tức vào linh cảnh, nếu đều không có vấn đề gì, điểm danh đi."

Các thành viên ùn ùn điểm danh.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hạ Hầu Ngạo Thiên điểm danh. @ Hạ Hầu Ngạo Thiên"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Hạ Hầu Ngạo Thiên đâu?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên không thấy nữa.

"Anh Gà Đỏ: Xong đời, sẽ không là về gia tộc khoe khoang, sau đó bị gia tộc cắt thận rồi chứ? @ Nguyên Thủy Thiên Tôn,

sinh mệnh nguyên dịch tôi đưa lên kho hàng bang phái, cậu thu một phen."

"Tôn Miểu Miểu: Đây quả thật là chuyện Hạ Hầu Ngạo Thiên có thể làm ra."

"Quan Nhã: Không, hẳn là không phải chuyện bí tịch. Tuy tiếp xúc với hắn không sâu, nhưng tên kia mặt ngoài lòe loẹt, thật ra rất có tm Cơ, có thể bởi vì việc khác không tới được."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tôi lát nữa liên lạc Hạ Hầu gia một phen đi, mọi người vào phó bản trước, không cần phải để ý tới hắn."

Nhiệm vụ bang phái mỗi người đều có cơ hội.

Nói xong, hắn ở trong giao diện bang phái lựa chọn ID người tham dự, cũng kích hoạt phó bản.

Mấy chục giây sau, Quan Nhã võ trang hạng nặng bên người thân thể phai nhạt đi, biến mất không thấy.

Chương 1860: Minh Vương (1)

Trương Nguyên Thanh gọi điện thoại cho Hạ Hầu Ngạo Thiên trước, phát hiện tắt máy.

Liền gọi điện thoại cho Phó Thanh Dương, muốn gọi điện thoại cho "dịch vụ khách hàng" của Hạ Hầu gia.

"Tu tu ~"

Điện thoại kết nối, trong loa truyền đến giọng nữ ngọt ngào:

"Chào ngài, nơi này là đường dây nóng của Hạ Hầu gia, xin hỏi là hợp tác làm ăn hay là…"

Trương Nguyên Thanh ngắt lời nói: "Tôi là Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Đầu kia điện thoại đột nhiên truyền đến tiếng ghế dựa bị đổ, tiếp theo microphone tựa như bị bịt kín, cách vài phút, mới truyền đến thanh âm nơm nớp lo sợ của cô gái nhỏ:

"Ngài, ngài còn đang nghe không?"

Mình dọa người như vậy sao… Trương Nguyên Thanh "Ừm" một tiếng: "Tôi tìm Hạ Hầu Ngạo Thiên, điện thoại hắn tắt máy rồi."

"A? Cái này, cái này…" Cô gái nhỏ không ngờ là loại chuyện này, lắp bắp nói: "Hạ Hầu Ngạo Thiên là dòng chính gia tộc, tôi, tôi không quá rõ tình huống của hắn, ngài chờ chút, tôi bảo quản lí trả lời ngài."

Tiếp theo, một giọng nam trầm ổn truyền đến: "Chào ngài, tôi là Hạ Hầu Phái, ngài muốn hỏi tình hình gần đây của Hạ Hầu Ngạo Thiên phải không?"

"Đúng vậy." Trương Nguyên Thanh nói.

Thanh âm Hạ Hầu Phái trở nên có chút cổ quái, "Hắn, bị lão tổ tông treo ở trên trời rồi."

"Cái gì?" Trương Nguyên Thanh chấn động: "Treo trên trời là có ý tứ gì."

"Ý tứ mặt chữ. Theo group nội bộ gia tộc đồn đãi, Hạ Hầu Ngạo Thiên không biết vì sao chọc giận lão tổ tông, lão tổ tông giận dữ ra tay, tự mình tạo ra một chiếc máy bay không người lái, treo hắn ở trên trời, bay ở trên không Hạ Hầu gia một ngày một đêm."

"…" Trương Nguyên Thanh thử nói: "Lão tổ tông nhà mấy người hắn là sẽ không làm thịt hắn chứ?"

"Tâm tư của lão tổ tông không thể phỏng đoán, nhưng nghĩ hắn sẽ không, nghe nói Hạ Hầu Ngạo Thiên tấn thăng cấp 6 rồi."

"Được, tôi hiểu rồi."

"Khách khí, xin hỏi còn có cái gì có thể giúp ngài?" Hạ Hầu Phái giọng điệu cung kính.

"Hết rồi, cảm ơn." Trương Nguyên Thanh tắt máy, trầm ngâm một chút, tính mặc kệ Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Chuyện có thể chọc giận lão tổ tông, khẳng định không phải bí tịch cơ quan thuật, Bán Thần sẽ không để ý loại đồ chơi nhỏ này, Hạ Hầu Ngạo Thiên đại khái là lại làm chuyện ngu xuẩn gì rồi đi.

Linh cảnh thế gia rất chú trọng huyết mạch cùng nhân tài, Hạ Hầu Ngạo Thiên nay là Thánh Giả cấp 6, chỉ cần không làm ra việc mưu nghịch "Ta đã vào Lục Địa Thần Tiên, mời lão tổ tông chịu chết", hẳn là không có nguy hiểm tính mạng.

Trương Nguyên Thanh sau đó gọi cho Hoàng Thái Cực.

"Vị nào vậy?"

Trong điện thoại truyền đến thanh âm trầm ổn lão luyện của Hoàng Thái Cực.

"Nghĩa phụ, là con đây!" Trương Nguyên Thanh ân cần nói.

"…Nói chuyện tử tế." Hoàng Thái Cực thở dài.

"Hoàng ca, Tức Nhưỡng của anh vẫn ở chỗ tôi, cho cái địa chỉ, tôi tự mình đưa qua." Trương Nguyên Thanh nói.

Hoàng Thái Cực trầm mặc vài giây, "Có việc cầu tôi?"

"Hoàng ca quả nhiên tuệ nhãn như đuốc, ừm, tôi muốn hướng ngài mua hai món đạo cụ, đạo cụ có được công năng song tu, tốt nhất là chỉ có một công năng như vậy." Trương Nguyên Thanh nói.

Đạo cụ công năng đơn nhất giá rẻ.

"Song tu là thiên phú của nghề nghiệp Thổ Quái, hiệu quả đối với nghề nghiệp khác sẽ suy giảm, hơn nữa đạo cụ có công năng song tu số lượng thưa thớt." Hoàng Thái Cực còn chưa nói xong, liền nghe thấy trong microphone truyền đến Nguyên Thủy Thiên Tôn hô to:

"Nghĩa phụ! !"

Hoàng Thái Cực thở dài, "Tôi quả thật có vài món tồn kho, lát nữa gửi một phần tin tức vật phẩm cho cậu, cậu chọn lựa một phen đi."

"Đa tạ nghĩa phụ!"

Hoàng Thái Cực yên lặng tắt máy.

Trương Nguyên Thanh hưng phấn lăn lộn ở trên giường, sau đó điện thoại di động liền vang lên.

Nhìn lướt qua người gọi —— Annie!

Annie?

Trương Nguyên Thanh nhìn thấy cái tên này cũng ngẩn ra một phen, mới nhớ tới mình có một vị trợ lý Hiệp Hội Mỹ Thần.

—— Trợ lý công tác, sinh hoạt đều có thể xử lý.

Từ sau khi sự kiện câu lạc bộ Tửu Thần bình ổn, hắn đã chưa từng liên hệ cô gái này.

Sau đó nữa, trải qua một ít sự kiện ác liệt, di chuyển bên bờ vực sự sống cái chết, rõ ràng mới trôi qua hơn một tháng, lại cảm giác xa cách nhiều năm.

Cô ấy đây là bị biếm lãnh cung quá lâu, tịch mịch khó chịu? Trong lòng Trương Nguyên Thanh trêu chọc, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhận cuộc gọi:

"Annie?"

Điện thoại bên kia truyền đến Annie giọng nói dịu dàng, nhưng phát âm tiếng Trung sứt sẹo, "Nguyên Thủy tiên sinh, bây giờ có rảnh không, tôi muốn gặp mặt cậu."

"Chuyện gì?" Trương Nguyên Thanh chưa lập tức đáp ứng.

Nếu đối phương nói muốn ăn cơm, vậy hắn liền không lưu tình chút nào từ chối.

Nói tới, sở dĩ giữ khoảng cách với Annie, không phải chán ghét cô gái này, mà là sức quyến rũ của nghề nghiệp Ái Dục thật sự làm người ta khó có thể chống đỡ.

Cái gì dung mạo hoàn mỹ, dáng người hoàn mỹ vân vân, cái này ai trêu vào được, không thể lấy cái này khảo nghiệm cán bộ quan phương nha.

Cho nên Trương Nguyên Thanh không quá dám ở chung với cô, Thiên Tôn lão gia đối với bản thân là rất hiểu.

Chương 1861: Minh Vương (2)

"Hiệp Hội Mỹ Thần có một nhiệm vụ muốn mời ngài hỗ trợ, trong điện thoại không tiện nói." Annie hạ giọng.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: "Hai giờ chiều, tôi đến cao ốc Quốc Tế một chuyến."

"Được." Annie nói.

Kết thúc điện thoại, Trương Nguyên Thanh mở ra máy tính, đăng nhập hòm thư.

Có một mail chưa đọc.

Người gửi là Hoàng Thái Cực.

Danh sách đạo cụ song tu đã đến.

Tổng cộng bốn món đạo cụ song tu, Hoàng Thái Cực trăm phần trăm phục hồi lại cách thức tin tức vật phẩm của linh cảnh.

"Tên: Bình Sứ Ngự Nữ"

"Loại hình: Đồ sứ"

"Công năng: Song tu"

"Giới thiệu: Thời kỳ thượng cổ, một vị Phương Sĩ si mê song tu chi đạo, vì đạt được đan dược song tu lấy không hết dùng không cạn, bỏ ba mươi năm công phu, luyện chế một món đồ sứ có thể tự sinh thành đan dược song tu, gọi là Bình Sứ Ngự Nữ."

"Ghi chú 1: Bình sứ mỗi ngày sản sinh một viên Ngự Nữ Đan, trong lúc dược lực có hiệu lực ngự nữ song tu, có thể giúp tăng tu vi, dương tinh rót vào nữ thể, có thể giúp tăng tu vi của nữ."

"Ghi chú 2: Rời khỏi ta, ngươi chính là Nguyễn Tiểu Nhị."

"Ghi chú 3: Ngự nữ ba ngàn, càng nhiều càng tốt."

"Tên: âm Dương Hợp Hoan Khâm (khâm: chăn, mền)"

"Loại hình: Hàng dệt"

"Công năng: Song tu"

"Giới thiệu: Thu thập tơ tằm xám ngâm ở trong địa mạch ba mươi năm, nạp thổ linh lực, sau đó đặt ở đỉnh Thái Sơn ba năm, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, phun ra nuốt vào âm dương khí, kèm theo nhiều loại thiên tài địa bảo luyện chế thành. Ở trong chăn hợp hoan, có thể giúp tăng tu vi."

"Ghi chú 1: Chỗ thiếu hụt lớn nhất của nó chính là tư thế cùng sân bãi chịu hạn chế."

"Tên: Áo Thuần Dương"

“Loại hình: đồ dùng tình thú”

“Công năng: Song tu”

“Giới thiệu: Nó lấy bong bóng cá của cự thú (thú khổng lồ) biển sâu Cá Ngàn Mắt chế tác, cá này có được năng lực sinh sản cường đại, máu thịt nó là thần dược tráng dương cực phẩm. Một vị Ôn Thần vì chữa khỏi bệnh không tiện nói ra của thân thể, lặn xuống biển sâu săn giết một con Cá Ngàn Mắt, cũng sử dụng máu cá cùng thịt cá ngâm bảy bảy bốn mươi chín ngày, lại ủy thác Sơn Thần ôn dưỡng ba năm, Áo Thuần Dương từ đó sinh ra.”

“Ghi chú 1: Thời gian hợp hoan ít hơn hai giờ, ta sẽ không đáp ứng.”

“Ghi chú 2: Đã mặc quần áo lao động, hy sinh chút cảm giác lanh lẹ là không thể tránh khỏi.”

“Tên: Vòng Nam Châm Lưỡng Nghi”

“Loại hình: Vũ khí”

“Công năng: Song tu, lòng có linh tê”

“Giới thiệu: Vòng tròn hai khối nam châm sinh ra ở địa mạch chế tạo thành, phương thức đeo: đeo ở gốc đùi, nam trái nữ phải. Sau khi đeo không thể tháo xuống, khi hợp hoan có thể giúp tăng tu vi, cũng có thể khiến nam nữ hai bên sinh ra tâm linh cảm ứng.”

“Ghi chú: Nam châm chỉ có hai khối, một đời một kiếp một đôi người.”

Trừ thuộc tính vật phẩm, Hoàng Thái Cực còn rất quan tâm gửi hình ảnh.

Bình Sứ Ngự Nữ chính là một bình thuốc nhỏ màu xám đất, to bằng bàn tay; âm Dương Hợp Hoan Khâm là chăn tơ lụa màu vàng đất, hoa văn huyền ảo phức tạp.

Cái gọi là Áo Thuần Dương, là bao cao su bong bóng cá người cổ đại dùng, trong ảnh chụp mền nhũn, lỏng lẻo, như là bị người ta tuần hoàn lợi dụng vô số lần.

Vòng Nam Châm Lưỡng Nghi là hai cái vòng tròn màu đen, dưới ảnh chụp ghi chú: Có thể căn cứ kích cỡ đùi người đeo

biến hóa kích thước.

Bình Sứ Ngự Nữ yết giá: 8 triệu.

Âm Dương Hợp Hoan Khâm yết giá: 11 triệu.

Áo Thuần Dương yết giá: 6 triệu.

Vòng Nam Châm Lưỡng Nghi yết giá: 23 triệu.

Song tu là kỹ năng giai đoạn Thánh Giả, bởi vậy đạo cụ này đều là phẩm chất Thánh Giả, hơn nữa đạo cụ công năng song tu số lượng thưa thớt, yết giá chưa nói là bán phá giá nhảy lầu, nhưng tuyệt đối là giá hữu nghị chiết khấu rất lớn.

Không những không kiếm tiền, ngược lại là nửa bán nửa tặng.

Hoàng Thái Cực quả thật rất giảng nghĩa khí.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, đầu tiên loại bỏ Áo Thuần Dương, thứ đồ chơi này không biết bị bao nhiêu người dùng qua, cho dù Hoàng Thái Cực chưa từng dùng, nhưng căn cứ giới thiệu vật phẩm, năm đó người luyện chế nó khẳng định từng dùng.

Hơn nữa trả giá có chút lớn —— Cảm giác thể nghiệm vui vẻ sẽ giảm bớt.

Chẳng qua một cái trả giá khác trái lại rất mê người, nó có thể khiến người sử dụng độ kéo dài đạt tới hai giờ, nhưng công năng trùng lặp với Bình Xịt Kẻ Kiên Trì.

Với lại, Trương Nguyên Thanh không để ý độ kéo dài, tuy hắn lúc trạng thái tốt nhất cũng mới nửa giờ, nhưng Thần Dạ Du sức khôi phục cực kỳ đáng sợ, hắn có thể liên tục vài lần nửa giờ.

Ma Quân sử dụng Bình Xịt Kẻ Kiên Trì, có thể là một lần một đêm, nhưng Thiên Tôn lão gia hắn có thể bảy lần một đêm, làm tròn, mọi người không khác nhau mấy.

Tiếp theo bài trừ Bình Sứ Ngự Nữ.

Luận độ tiện lợi mà nói, Bình Sứ Ngự Nữ hiển nhiên hoàn toàn xứng đáng số một, khi cần làm một viên, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào, cực kỳ thuận tiện.

Chương 1862: Minh Vương (3)

Nhưng trả giá của nó rất không hữu hảo, một: Một ngày chỉ sản xuất một viên, một ngày chỉ có thể song tu nửa giờ, hiệu suất quá thấp.

Hai: Thứ này cắn lâu, tương lai không có nó liền thành Nguyễn Tiểu Nhị.

Phương thức tốt nhất đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải giết hắn, mà là cướp đi bình sứ của hắn, liền có thể làm hắn thống khổ, mất đi hy vọng sống.

Ba: Sẽ biến thành Ma Quân loại ngựa giống nhìn thấy mỹ nữ liền ngủ đó.

Cuối cùng bài trừ Vòng Nam Châm Lưỡng Nghi, lý do của Trương Nguyên Thanh là quá đắt, tuyệt đối không phải đặc tính một đời một kiếp một đôi người của nó.

Đương nhiên, nếu để Quan Nhã biết, khẳng định sẽ dùng kiếm ép hắn mua cái này.

Trương Nguyên Thanh yên lặng xóa mail, cũng cầm lấy điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Hoàng Thái Cực:

"Nghĩa phụ, con chọn Chăn âm Dương Hợp Hoan."

Đạo cụ này trả giá là nhẹ nhất, đơn giản là khiến Quan Nhã về sau chỉ có thể nằm, nằm úp sấp, nghiêng, không có cách nào ngồi ở trên bàn, vểnh mông, cùng với treo ở trong phòng tắm.

Không đợi Hoàng Thái Cực trả lời, hắn lại gửi tin nhắn: "Nhưng tiền mặt tôi không đủ, hai phương án, một, dùng một món đạo cụ giá trị tương đương trao đổi. Hai, nợ trước, trong một tháng kết toán tiền cho anh."

10 triệu tiền mặt hắn vẫn lấy ra được, nhưng sẽ trở nên tương đối túng quẫn, cũng may ngày hôm qua sau khi tán gẫu xong, Phó Thanh Dương quyết định thi hành kế hoạch cơ quan vũ khí thông dụng.

Đến lúc đó sẽ có phần trăm thu nhập cuồn cuộn không ngừng.

Hoàng Thái Cực trả lời: "Trao đổi đạo cụ."

Làm thương nhân bất động sản lớn nhất trong nước, không thiếu nhất chính là tiền, đối với linh cảnh hành giả mà nói, tài liệu cùng đạo cụ mới là đồng tiền mạnh.

“Không thành vấn đề!” Trương Nguyên Thanh lập tức mang tin tức Bao Tay Thú Vương gửi cho đối phương, sau đó hỏi: “Vậy tôi hôm nay đến kinh thành một chuyến?”

Hoàng Thái Cực: “Tôi sẽ bảo trợ lý mang theo đạo cụ đến Tùng Hải một chuyến, cậu mang vòng tay cùng Tức Nhưỡng cho hắn là được.”

Trương Nguyên Thanh phát ra một chuỗi động tác “OK”.

Nếu kinh thành tới, phải ngồi máy bay bốn giờ, cho nên Trương Nguyên Thanh tính đi gặp Annie một chút, xem Hiệp Hội Mỹ Thần sắp xếp nhiệm vụ gì cho hắn.

Làm hội viên ngoại vi Hiệp Hội Mỹ Thần, Trương Nguyên Thanh được hưởng cơ hội mua đạo cụ, tình báo, tuyên bố treo thưởng cùng với thông qua Hiệp Hội Mỹ Thần làm trung gian, quen biết một ít nhân vật lớn.

Nghe nói còn có phúc lợi mở ngân bát*. Tuy hắn chưa bao giờ sử dụng quyền lực này, nhưng về sau có lẽ có thể sử dụng đến (không phải chỉ ngân bát).

Cho nên Hiệp Hội Mỹ Thần con đường này phải duy trì tốt.

Trương Nguyên Thanh lập tức gọi điện cho Annie, nói cho cô mình bây giờ có thời gian rảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đến cao ốc Quốc Tế.

Nào ngờ Annie gửi cho hắn một cái địa chỉ cư trú, hẹn hắn ở nơi đó gặp mặt.

Nửa giờ sau, một chiếc “BMW” màu trắng đến mục tiêu.

Nữ Vương đeo kính râm hạ cửa kính xe, thò đầu nhìn về phía nơi ở sa hoa, oa một tiếng:

“Lão gia, cậu có bạn ở nơi này sao, tôi lần trước từng tới nơi này xem phòng, 1m2 vuông giá 200.000*, có thể trực tiếp nhìn thấy Tùng Giang, phong cảnh rất tuyệt.”

“Cô tới nơi này xem nhà làm cái gì?” Trương Nguyên Thanh vừa gửi tin nhắn cho Annie, vừa nói: “Vịnh Phó gia chúng ta ở

so với nơi này càng đắt hơn, biệt thự nội thành cũng không phải là căn hộ view sông nào có thể so sánh, mặt khác 'lão gia' là cái quỷ gì, cô vẫn gọi tôi là đội trưởng đi."

"Phụ nữ đều thích loại căn hộ diện tích lớn phong cảnh tốt này mà, Thiên Tôn lão gia khi nào mua nhà cho tiểu nữ tử?" Nữ Vương vứt cho hắn một cái nháy mắt.

Tạ Linh Hi bên cạnh bật cười một tiếng: "Ca ca, chị ấy muốn làm thiếp cho anh đấy, mua nhà nơi này là được rồi, ám chỉ rất rõ ràng nha. Hừ, phụ nữ mê vật chất, không giống em, chỉ cần ca ca thích em, cho dù cùng ca ca uống gió Tây Bắc, cũng rất ngọt ngào."

Nữ Vương "Phi" một tiếng: "Trong nhà em có tiền, em đương nhiên không vật chất."

Lúc này, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy Annie trả lời tin nhắn: "Tôi ở căn 1202 tòa 3."

Hắn buông điện thoại di động xuống, liếc Nữ Vương thầm chứa sự chờ mong một cái, "Quan Nhã đồng ý, tôi không có ý kiến. Hai người ở chỗ này chờ, tôi hẳn là rất nhanh sẽ trở lại."

Nói xong, như làm màu búng ngón tay, hóa thành ánh sao mộng ảo biến mất ở trong thùng xe.

Trong căn hộ 1202, phòng khách, ánh sao lấp lánh mộng ảo dâng lên, Trương Nguyên Thanh từ trong ánh sao xuất hiện, ánh mắt đảo qua, liền thấy Annie ghé vào bên ban công đón ánh nắng, nhìn quét qua bên ngoài tiểu khu.

Ở khoảnh khắc hắn xuất hiện, người đẹp tóc vàng mắt xanh này liền có cảm ứng, xoay người nhìn, khuôn mặt xinh đẹp nở rộ nụ cười vui sướng.

"Cậu rất lâu chưa tới gặp tôi rồi." Annie lặng lẽ giấu đi sự vui sướng, lộ ra một phần u oán ta thấy còn thương.

Chương 1863: Minh Vương (4)

Cô mặc bộ đồ công sở tinh xảo, váy ống, áo vest nhỏ phối hợp sơmi trắng cùng tất chân đen.

Trang phục công sở nữ cũng chia loại hình, nữ cường nhân, nữ lãnh đạo mặc bình thường là quần dài, âu phục cũng càng thêm chính thức. Phụ trách công tác tiếp đãi, làm thư ký, trợ lý, thì mặc váy ống cùng âu phục thiên về tinh xảo, làm nổi bật lên thuộc tính bình hoa.

“Đã nói không sử dụng mị hoặc đối với tôi.” Trương Nguyên Thanh ngồi vào sô pha một người, “Coca lạnh, cảm ơn.”

Annie liền ân cần dâng cho hắn Coca lạnh, lúc này nên nhân tiện ngồi xuống trên đùi hắn, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt chéo chân, khiến mưu đồ của cô chưa thể thành công.

“Nói chuyện chính đi.” Trương Nguyên Thanh chỉ chỉ sô pha đối diện.

Annie lập tức thu liễm nét quyến rũ cùng nụ cười, tiến vào trạng thái làm việc công.

“Tổng bộ hiệp hội hy vọng cậu có thể hỗ trợ bắt một tên tội phạm truy nã, hơn nữa phải bí mật bắt, đừng kinh động tổng bộ quan phương.” Cô cầm lên một tập tư liệu trên bàn trà, “Đây là tin tức tên tội phạm truy nã đó.”

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng phun ra một ngụm Thái âm lực, triệu hồi ra Quỷ tân nương.

Quỷ tân nương hô tiếng “Phu quân”, sau đó dâng tư liệu lên.

Tất cả cái này ở trong mắt Annie, đó là Nguyên Thủy Thiên Tôn phun ra một ngụm âm khí, tư liệu liền tự bay vào trong tay hắn.

Cường đại hơn nữa ngầu.

Trương Nguyên Thanh chăm chú đọc tư liệu, Annie rất hiểu chuyện phiên dịch thành tiếng Trung.

Tội phạm truy nã Hiệp Hội Mỹ Thần muốn bắt, ID linh cảnh là “Minh Vương”, Thâm Uyên Hành Giả, cấp 6.

—— Thâm Uyên Hành Giả là xưng hô nghề nghiệp Vĩnh Dạ sau khi chuyển chức.

Minh Vương là thành viên một tổ chức tà ác của nước ngoài tên là “Hắc Dạ Chi Mộng”, tổ chức này không thể so sánh với

“Linh Năng hội”, “Hư Vô giáo phái” loại quái vật lớn này, là một tổ chức dân gian cực có thực lực, hoạt động ở châu u.

Đại khái hai năm trước, tổ chức này bị diệt, thủ lĩnh bị tổ chức Thiên Phạt tiễn về linh cảnh, Minh Vương làm nòng cốt quan trọng bắt đầu hành trình đào vong dài đằng đẵng.

Mấy năm nay, tổ chức hợp pháp nước ngoài vẫn luôn bí mật truy bắt người này, đại khái là thật sự cùng đường, Minh Vương không lâu trước đó lẻn vào Trung Quốc.

Ngũ Hành minh và tổ chức Thiên Phạt không có điều ước dẫn độ, thành viên tổ chức Thiên Phạt ở Trung Quốc không có quyền trú đóng thế lực, chấp pháp.

Cho nên địa bàn của Ngũ Hành minh ngược lại là an toàn.

“Nghề nghiệp Vĩnh Dạ à…” Trương Nguyên Thanh tặc lưỡi một tiếng.

Cấp 6 mà nói, ở trong phạm vi hắn có thể đối phó, nghĩ đến cũng đúng, nếu là cao thủ cấp Chúa Tể, Hiệp Hội Mỹ Thần cũng sẽ không giao nhiệm vụ cho hắn.

Nhưng nghề nghiệp Vĩnh Dạ làm người ta rất đau đầu, nếu nhớ không lầm, nghề nghiệp Vĩnh Dạ am hiểu phong ấn, am hiểu ngủ (thu liễm khí tức), thần bí giống với Huyễn Thuật Sư của bản thổ, là nghề nghiệp cực kỳ khó bắt.

Nhưng chính bởi vì khó bắt, cho nên Minh Vương mới có thể một mực tránh né tổ chức hợp pháp nước ngoài truy bắt.

“Tôi có thể thử xem, nhưng không bảo đảm thành công.” Trương Nguyên Thanh nói.

Trên mặt Annie nở rộ nụ cười, “Phần thưởng nhiệm vụ là 6 triệu đô la Mỹ, 160 điểm. Có điểm, ngài mới có thể làm càng nhiều chuyện hơn.”

Giết một Thánh Giả cấp 6, mới thưởng 6 triệu đô la Mỹ, nếu đổi thành Nhân Dân Tệ, đại khái 40 triệu, có hơi ít, chẳng qua điểm trái lại cho rất nhiều… Trương Nguyên Thanh yên lặng gật đầu.

Thông qua Hiệp Hội Mỹ Thần tuyên bố nhiệm vụ là cần điểm, party người lớn cũng cần.

Lúc tuyên bố treo thưởng, nếu tiền không đủ, có thể thông qua điểm hướng Hiệp Hội Mỹ Thần vay không có lãi suất. Khi điểm tích lũy đến mức nhất định, còn có thể từ hội viên ngoại vi thăng cấp thành hội viên Bạch Ngân, mở ra càng nhiều quyền hạn hơn.

“Nhiệm vụ này tôi nhận, nhưng có cái vấn đề.” Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Vì sao phải bí mật bắt? Nếu có thể dùng lực lượng của Ngũ Hành minh, sẽ giảm bớt đi rất nhiều độ khó truy bắt.”

Annie nhất thời lộ ra vẻ mặt do dự cùng khó xử.

“Xem ra bên trong còn liên lụy một ít tin tức thú vị.” Trương Nguyên Thanh nói.

Một Thánh Giả cấp 6 tất nhiên quan trọng, nhưng không nên khiến tổ chức hợp pháp nước ngoài bám riết không tha như thế.

Các Thần Tướng của Binh Chủ giáo cũng là cấp 6, nhưng thái độ của Ngũ Hành minh đối với bọn họ là, có thể bắt thì bắt, không thể bắt thì thôi, chỉ cần không gây ra sự kiện khủng bố trọng đại, quan phương sẽ không nhằm vào kẻ nghề nghiệp tà ác nào đó mà liều mạng.

“Cái này…” Annie lộ vẻ mặt khó xử, do dự một lát, cắn răng nói: “Hiệp hội không có quy định không cho phép tiết lộ tình báo, tôi có thể nói cho cậu, nhưng việc này liên quan đến một bí ẩn, ngài phải cam đoan không tiết lộ ra ngoài.”

“Tôi rất kín miệng, tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài cho bất luận kẻ nào.” Trương Nguyên Thanh đưa ra hứa hẹn.

Chương 1864: Giáo hội hơn một trăm năm trước (1)

Annie nhận được hứa hẹn gật gật đầu, nâng ly nước lên nhấp một ngụm, mới nói:

“Đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai thời gian mở ra là khác nhau, đại khu thứ nhất thời gian cụ thể là năm 1882, sớm hơn đại khu thứ hai 30 năm.”

Tuy không biết Annie vì sao đề cập những thứ này, nhưng Trương Nguyên Thanh vẫn phối hợp gật gật đầu, "Năm 1882, trong lúc cách mạng công nghiệp lần thứ hai."

Cách nói đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai, chính là căn cứ thời gian mở ra để quyết định.

Annie nói: "Ba mươi năm thời gian, cũng đủ sinh ra một đám linh cảnh hành giả cường đại, cùng với một tổ chức cường đại đến mức khó tưởng tượng. Lúc ấy tổ chức linh cảnh hành giả cường đại nhất trên thế giới, là giáo hội châu u."

"Giáo hội?" Trương Nguyên Thanh thẳng lưng, vẻ mặt từ tản mạn chuyển đổi đến nghiêm túc.

Hắn chưa từng nghe nói "giáo hội".

"Đúng, giáo hội." Annie khẽ gật đầu, "Lúc ấy một đám nghề nghiệp hợp pháp cường đại nhất hầu như đều là thành viên giáo hội, mà giáo hoàng thủ lĩnh của bọn họ là vị Bán Thần đầu tiên của toàn thế giới, đó là một niên đại các anh hào tập hợp, cũng là niên đại giáo hội thống trị toàn bộ thế giới linh cảnh hành giả. Tổ chức tà ác chỉ có thể lăn lộn xã hội đen, trốn ở nông trường, ở giai tầng công nhân phát triển thế lực của mình, xã hội thượng lưu bọn họ không thể nào nhúng tay, bởi vì giáo hội ép bọn họ thở không nổi, nghề nghiệp hợp pháp không muốn bị giáo hội thống trị, chỉ có thể làm thợ săn tiền thưởng, nhưng cũng phải tuân thủ quy củ của giáo hội."

"Giáo hội sở dĩ cường đại, là bởi vì bọn họ có truyền thừa của siêu năng lực giả cổ đại hoàn chỉnh. Ở thời Trung Cổ tối tăm, những người tu hành giáo hội săn giết vu nữ, người sói, quỷ hút máu, sáng tạo một rồi lại một truyền thuyết, câu chuyện bọn họ truyền lưu ở dân gian, bị người ta viết thành sách, cuối cùng diễn biến thành đồng thoại."

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới Mũ Đỏ Nhỏ, không gian bên trong mũ gian nhà gỗ đó, bên trong ghi lại một câu chuyện hắc ám.

Trong câu chuyện đề cập con gái chủ nhân nhà gỗ bị người sói bắt đi, sinh ra một bé gái, cô gái mang theo con của người sói chạy trốn, hướng linh mục xin giúp đỡ.

Linh mục giết chết người sói, cũng chế tạo ra Mũ Đỏ Nhỏ dùng để phong ấn huyết thống người sói của cô gái.

Câu chuyện Mũ Đỏ Nhỏ vừa vặn nghiệm chứng lẫn nhau với ý kiến của Annie.

“Tuy về sau siêu năng lực giả mai danh ẩn tích, nhưng truyền thừa của giáo hội vẫn luôn còn, sự tích về siêu năng lực giả cổ đại, bị viết thành điển tịch bảo tồn ở trong lầu các của giáo hội, chỉ có các đời giáo hoàng cùng cao tầng khác tìm đọc. Sau khi linh cảnh hành giả sinh ra, giáo hội dẫn đầu phản ứng lại, không có bất cứ chướng ngại tâm lý gì tiếp nhận sự tồn tại của linh cảnh, cũng nhanh chóng bồi dưỡng tinh nhuệ, chiêu nạp nhân tài, ở trước khi tổ chức linh cảnh hành giả dân gian thành hình, giáo hội đã dẫn trước xa xa.”

Nói tới đây, Annie tạm dừng một phen, vẻ mặt có chút ngưng trọng:

“Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, ba mươi năm sau, một trận chiến bắt đầu. Chiến tranh quấy rối bố cục của thế giới, cũng khiến trật tự giữa linh cảnh hành giả phá tan, linh cảnh hành giả của các quốc gia châu u, có dự mưu có tổ chức tập kết lại, nghề nghiệp tà ác cùng nghề nghiệp hợp pháp liên thủ vây công giáo hội, đồng thời trong giáo hội cũng xuất hiện thế lực phản loạn, một năm đó, đại khu thứ hai vừa mới mở ra.”

“Chiến tranh thế giới thứ nhất đánh bốn năm, đánh sập ý chí của Đức, cũng đánh sập giáo hội. Sau đó, Thiên Phạt, Công Hội Thương Nhân, Hiệp Hội Mỹ Thần, Giáo Hội Hải Thần. Các tổ chức hợp pháp nổi tiếng ngày nay này mới lục tục sinh ra, dùng ngạn ngữ của các người để nói, ừm, nhất kình lạc vạn vật sinh*.”

Trương Nguyên Thanh nghe xong, tiêu hóa hồi lâu, hỏi: “Nhưng cái đó và Minh Vương có quan hệ gì?”

Annie nói: “Đoạn lịch sử đó giáo hội diệt vong, ở trong bất cứ điển tịch nào cũng không tìm thấy, tổ chức hợp pháp cùng tổ chức tà ác đều không tìm thấy. Đoạn chuyện cũ đó bị cố ý giấu đi, cho dù là tôi thân là Thánh Giả, cũng chỉ từng nghe nói giáo hội. Rất hiển nhiên, trong đó cất giấu bí mật không muốn ai biết.”

Nói lời thừa, chuyện này không cần là Nguyên Phương cũng biết không đơn giản… Trương Nguyên Thanh suy đoán nói: "Cho nên, Minh Vương kia biết?"

Annie gật gật đầu:

"Giáo hội bị diệt hơn một trăm mười năm, linh cảnh hành giả tham dự náo động năm đó cũng chết gần hết rồi, còn lại đều đang ở địa vị cao, thủ lĩnh Hắc Dạ Chi Mộng, tổ chức chỗ Minh Vương năm đó từng tham dự tràng náo động kia, lúc ấy hắn hẳn vẫn là tiểu nhân vật mới ra đời."

"Vài năm trước, tổ chức Thiên Phạt bởi vì một vụ án diệt môn triển khai điều tra đối với 'Hắc Dạ Chi Mộng', trong lúc vô ý phát hiện một ít manh mối tương quan với giáo hội, sau đó mở lại truy tìm đối với chuyện cũ này."

Chương 1865: Giáo hội hơn một trăm năm trước (2)

"Các tổ chức hợp pháp lớn xuất động tinh nhuệ truy bắt thủ lĩnh 'Hắc Dạ Chi Mộng', nhưng vị thủ lĩnh này dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, trả giá bằng tính mạng. Cao tầng Hắc Dạ Chi Mộng cũng lần lượt chết trận, chỉ có 'Minh Vương' còn sống, cũng thành công chạy thoát bao vây, trốn đến nay."

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ vài giây, đưa ra hai vấn đề:

"Một, các người xác định Minh Vương biết những chuyện cũ đó? Hai, người sống sót hơn một trăm năm trước đều ở địa vị cao, những người đó đối với chuyện này có thái độ thế nào?"

Annie trả lời: "Vấn đề thứ nhất không cần nghi ngờ, đám cao tầng các tổ chức lớn tự có phương pháp xác nhận. Về phần vấn đề thứ hai…"

Cô vẻ mặt rối rắm, muốn nói lại thôi.

Thấy bộ dáng này của cô, Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên phúc chí tâm linh* : "Đấu tranh chính trị?"

*một thành ngữ Trung Quốc, diễn tả tư duy linh hoạt và hành động thích hợp của một người khi gặp thời cơ.

Tốt xấu gì là theo Phó Thanh Dương lăn lộn, mưa dầm thấm đất, hắn ít nhiều cũng tích lũy chút kinh nghiệm cùng ánh mắt phương diện đấu tranh.

Chuyện giáo hội năm đó bị diệt có ẩn tình khác, kẻ tham dự nay ở trong các tổ chức hợp pháp lớn đang có địa vị cao, lại liên tưởng đến tổ chức hợp pháp nước ngoài đuổi theo không bỏ đối với Minh Vương.

Rõ ràng dễ thấy, trong tổ chức hợp pháp có người muốn thông qua Minh Vương, lật đổ những người ở địa vị cao kia.

Đây là một cuộc đấu tranh nội bộ.

Minh Vương ở trong đó sắm vai nhân vật "nhân chứng".

Annie cười khổ một tiếng: "Tôi cũng cho rằng như vậy."

Trương Nguyên Thanh lười biếng ngồi tựa ở trên gối mềm, lâm vào trầm mặc thật lâu.

Trong phòng khách tràn đầy yên lặng, Annie mím môi, quan sát vẻ mặt của hắn, chủ động mở miệng nói:

"Tôi biết, chuyện này có chút phức tạp, nhưng…"

"Nhưng phải thêm tiền!"

"A?"

Trương Nguyên Thanh nhìn cô nàng phương Tây, tăng thêm giọng điệu: "Tôi nói, phải thêm tiền!"

Annie bị phương thức ra bài không theo lẽ thường này của hắn đánh không kịp trở tay, vừa vui vẻ vừa ngây dại, ngây ra vài giây mới nói: "Được, tôi sẽ phản hồi yêu cầu của cậu cho tổng bộ, ừm, giá ngài mong muốn là bao nhiêu?"

"Điểm cùng tiền thưởng tăng gấp đôi." Trương Nguyên Thanh công phu sư tử ngoạm.

Annie đảo mắt như rang lạc, giống như đang suy tư, "Lấy tầm quan trọng của Minh Vương, tổng bộ hiệp hội hẳn là sẽ đáp ứng."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Tôi chờ tin tức của cô, mặt khác, có tổ chức máu thịt của Minh Vương không?"

Annie lắc đầu.

“Có tình báo mới nhất của hắn không?”

“Không có, chỉ biết hắn ở nửa tháng trước lẻn vào Trung Quốc.”

“Có khả năng là thủ thuật che mắt, hắn thật ra đã rời khỏi Trung Quốc hay không?”

“Quốc gia xung quanh đều là cơ sở ngầm của Thiên Phạt, tôi cảm thấy khả năng hắn rời khỏi Trung Quốc không lớn.”

Không có hành tung, không có tình báo, không có tổ chức máu thịt, vậy chẳng phải là biển rộng tìm kim? Trương Nguyên Thanh học Hạ Hầu Ngạo Thiên sờ sờ cằm, “Tôi biết rồi, nếu không có chuyện khác, tôi đi về trước, có thể liên hệ bất cứ lúc nào.”

Hắn bắt chéo chân, lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, giơ tay lên, búng ngón tay ‘Tách’, tiêu tán trong ánh sao dâng lên.

Annie mở miệng ngập ngừng, có chút nhụt chí “Ài” một tiếng, “Đi thực quyết đoán…”

Vịnh Phó gia, thư phòng lớn.

Trương Nguyên Thanh đáp ứng tuyệt không tiết lộ ra ngoài, đang sôi nổi thảo luận chuyện cũ của giáo hội với Phó Thanh Dương.

“Cho nên, ngay cả Phó gia cũng không biết quá trình giáo hội bị diệt?”

Phó Thanh Dương lắc đầu, “Giáo hội là kỳ chiến tranh thế giới thứ nhất bị diệt, Phó gia là chiến tranh thế giới thứ hai mới xuất hiện thế, cách ở giữa nửa thế kỷ. Tôi trái lại từng nghe nói về giáo hội, nhưng trong ấn tượng, giáo hội chỉ là một tổ chức thời kỳ đầu linh cảnh hành giả sinh ra sáng lập, tựa như những người nổi tiếng hot trên mạng ngắn ngủi lướt qua phía chân trời, không có gì quan trọng. Nhưng bây giờ xem ra, chân tướng giáo hội bị diệt không đơn giản nha.”

“Tôi cảm thấy chính là bánh ngọt một lần nữa phân chia.” Trương Nguyên Thanh nói, “Giáo hội thống trị cái niên đại thảo mãng kia, nhưng theo linh cảnh hành giả tăng nhiều, theo cấp bậc mọi người đề cao, kẻ có dã tâm ùn ùn không dứt, mọi người không cam lòng bị giáo hội thống trị nữa, vì thế thừa

dịp đại chiến thế giới thứ nhất, thừa dịp thời cuộc rung chuyển, hợp pháp cùng tà ác liên thủ lật đổ giáo hội, tổ chức hợp pháp nước ngoài, chính là ở thời đại đó sinh ra."

"Không bài trừ loại khả năng này, nhưng nếu chỉ là như vậy, hôm nay cậu sẽ không nhận được nhiệm vụ bắt Minh Vương." Khuôn mặt anh tuấn của Phó Thanh Dương tràn ngập nghiêm túc, "Kẻ địch cậu phải đối mặt không chỉ là Minh Vương, còn có những kẻ muốn Minh Vương kia."

"Dù sao không phải nhiệm vụ linh cảnh, tôi lượng sức mà làm, không hoàn thành cũng không sao cả." Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai.

Phó Thanh Dương nghĩ một chút, nói:

"Tôi phải cho cậu cái nhắc nhở, sau khi bắt được Minh Vương, đừng hỏi nhiều, nếu lỡ tay giết hắn, đừng hỏi linh. Chuyện này quan hệ với cậu không lớn, không cần thiết cuốn vào trong đó. Nhân quả của cậu đã đủ nhiều, đừng trêu chọc thế lực nước ngoài nữa."

Chương 1866: Giáo hội hơn một trăm năm trước (3)

"Nhưng cái này cũng là thóp, lão đại không muốn?"

"Nếu tôi là nhậm chức ở Thiên Phạt, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này."

"Đã rõ." Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Đúng rồi, tôi nghe Ryo Asano nói, chấp hành quan cấp 1 của Thiên Phạt, sắp tới sẽ dẫn đội tới Nhật Bản thăm hỏi, nghe ý tứ trong lời nói của cô ấy, quan phương chúng ta cùng Thiên Phạt lại nổi lên xung đột rồi?"

"Không có chuyện này." Phó Thanh Dương nói.

Nói xong, hai người đồng thời phản ứng lại, nhìn nhau một cái.

Trương Nguyên Thanh "Hắc" một tiếng: "Thú vị rồi."

"Tổ chức Thiên Phạt chỉ sợ là ý không ở trong lời nha, chẳng qua so sánh với chuyện này, phân bộ Giang Hoài sáng nay gọi

điện tôi, hỏi cậu có từ trong linh cảnh đi ra hay không.” Phó Thanh Dương trầm ngâm nói:

“Hạ Hầu Ngạo Thiên kia, cậu bảo hắn đến Tùng Hải một chuyến, tôi bàn việc làm ăn với hắn. Thừa dịp cơ quan thuật cơn gió đông này, giúp cậu giải quyết chuyện Bàn Xoay âm Dương.”

“Hắn bị lão tổ tông Hạ Hầu gia treo lên trời rồi.” Trương Nguyên Thanh thở dài, nói đơn giản về tính cách ác liệt của Hạ Hầu Ngạo Thiên, “Tôi cảm thấy rất tốt, chữa bệnh trung nhị* một chút cũng không sai.”

Phó Thanh Dương nghe xong, lạnh lùng đánh giá: “Lại là tên rác rưởi.”

Ở trong mắt anh ai mà không rác rưởi! Trương Nguyên Thanh cúi đầu, yên lặng lẩm bẩm một câu.

…

Ba rưỡi chiều.

Trợ lý của Hoàng Thái Cực đến Tùng Hải, đưa tới chăn bông song tu, cũng mang đi Tức Nhưỡng cùng Bao Tay Thú Vương.

Chăn âm Dương Hợp Hoan là tơ lụa dệt thành, trọng lượng thậm chí so với chăn điều hòa còn nhẹ hơn. Trương Nguyên Thanh ôm đạo cụ mới yêu thích không buông tay vuốt ve, hận không thể lập tức tìm người thể nghiệm hiệu quả song tu, bất đắc dĩ là Quan Nhã đang ở phó bản, đói mà không có cái ăn.

Trương Nguyên Thanh buổi chiều rút thời gian rảnh trở về nhà bà ngoại một chuyến, mua quà cho ông ngoại bà ngoại dì trẻ cùng với cả nhà cậu, ăn xong bữa tối bị cậu kéo đi nhảy ở quảng trường.

Cậu là thú cưng mới của các bác gái nhảy múa quảng trường, dùng lời của cậu mà nói: Cậu chỉ dùng ba ngày, đã dựa vào kỹ thuật nhảy siêu phàm thoát tục chinh phục các dì các cô trong phạm vi mười dặm.

Cậu lôi kéo Trương Nguyên Thanh, gặp ai cũng nói đây là y bát truyền nhân của tôi, kế thừa vẻ đẹp cùng tài hoa của tôi, không tin bảo hắn hiến dâng một điệu nhảy cho mọi người.

Vì thế Trương Nguyên Thanh liền dùng kỹ thuật nhảy siêu phàm thoát tục kinh diễm một đám đông các bác gái các bà dì.

Trên đường về nhà, cậu mặc quần bó sát âu phục màu rượu vang, dùng sức vỗ bả vai y bát truyền nhân:

“Cháu cũng là có bạn gái rồi, bằng không tối nay nhảy vậy, việc lớn cả đời của cháu liền giải quyết rồi, các bà dì hận không thể mang con gái giới thiệu cho cháu.”

Trương Nguyên Thanh nói, cái này lại không xung đột, cháu có thể đã có vợ lại có bạn gái.

Cậu nói, ồ, cháu thế này cũng không giống cậu, chúng ta một chi này đối với tình yêu là rất trung trinh.

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, cậu năm đó khi vào quán gội đầu giúp đỡ các dì xinh đẹp cũng không phải là nghĩ như vậy.

“Vậy cháu giống ai?” Hắn hỏi.

Cậu nói, giống người cha kia của cháu, cha cháu chính là lãng tử phong lưu, cưới mẹ cháu còn chưa đủ, luôn thích ở bên ngoài trêu hoa ghẹo bướm. Mỗi lần hắn không tuân thủ nam đức, cậu liền đánh hắn, hắn liền quỳ xuống nói, anh vợ đừng đánh nữa, em nhất định đối đãi Trần Thục thật tốt.

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ thôi đi, chỉ cái kỹ thuật nhảy mèo ba chân đó của cậu, đánh một vị Chúa Tể đỉnh phong?

Đêm đó liền ở lại nhà bà ngoại, chơi game với dì trẻ đến nửa đêm, hôm sau, hắn lại gọi điện cho Hạ Hầu Ngạo Thiên, thế mà kết nối được rồi.

“Nhân vật chính, nghe nói anh bị lão tổ tông treo trên tời? Sao lại thế chứ!” Trương Nguyên Thanh nghe điện thoại di động, cố nén ý cười hỏi.

“Đó là lão tổ tông đang thưởng cho tôi.” Hạ Hầu Ngạo Thiên hầm hừ, “Tôi nói với lão tổ tông, bản nhân vật chính đã cấp 6, ông hối hận việc năm đó hay không? Lão tổ tông tỏ vẻ rất hối hận, cùng khen: Các hạ sao không cưỡi gió lên, như diều gặp gió chín vạn dặm.”

“Sau đó?”

“Sau đó liền đưa tôi lên trời.”

“Ngạo Thiên huynh, chúng ta là đồng môn nha.”

“Hả?”

“Giọng điệu chém gió của anh, cực kỳ giống cậu của tôi, anh là quan môn đệ tử của hắn đi… Được rồi, không nói lời thừa với anh nữa, đến Tùng Hải một chuyến, Phó Thanh Dương muốn tìm anh bàn bạc một vụ làm ăn lớn, huynh đệ tôi biết anh thiếu tiền, chuyên môn tranh thủ cơ hội cho anh, mau qua đây.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên như đối mặt đại địch nhìn chằm chằm người đàn ông sau cái bàn rộng rãi, hắn thu hồi cái cằm kiêu căng, cô đọng ánh mắt không ai bì nổi, thẳng sống lưng lên.

Hắn không thể không thừa nhận, hôm nay, hắn, Hạ Hầu Ngạo Thiên, đã gặp một kình địch có thể xưng là cường đại.

Chương 1867: Làm ăn (1)

Phòng sách hào hoa xa xỉ như cung điện, đồ gia dụng khắp nơi lộ ra hơi thở tiền tài, thảm mềm xốp đến khó lấy tưởng tượng, trên bàn bày đồ ngọt thoạt nhìn cũng rất ngon và rượu đắt đỏ.

Ở trên tiền tài, Hạ Hầu Ngạo Thiên thua, thua tâm phục khẩu phục.

Ở trên dung mạo, hắn tự nhận xuất sắc, ngũ quan tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, dưới tình huống mặt mộc, so với các tiểu sinh lưu lượng mỗi ngày được gọi là ca ca kia mạnh hơn vài cấp bậc.

Nhưng quan sát người đàn ông này khoảng cách gần, Hạ Hầu Ngạo Thiên lần đầu ở trên giá trị nhan sắc mất đi lòng tin, thấy khuôn mặt anh tuấn đến mức không tỳ vết kia của đối phương, là kiệt tác Thượng Đế tự tay điêu khắc.

Ở trên khí chất, đối phương ngồi ở bên bàn chuyên dụng sang trọng đắt đỏ, tựa như tổng thống trong Nhà Trắng, mặc âu phục màu trắng phẳng phiu có sự nghiên cứu, sau lưng treo tranh chân dung bản thân chiếm cứ nửa bức tường.

Thật ứng với câu nói kia: Trang bức như phong, thường bạn nhữ thân (làm màu như gió, thường làm bạn bên thân).

“Hay cho một vị Tiền công tử!” Hạ Hầu Ngạo Thiên thở dài một tiếng:

“Vừa gặp mặt đã ra oai phủ đầu với tôi, là Hạ Hầu Ngạo Thiên tôi thua. Tôi thừa nhận, giai đoạn này mà nói, tôi cùng với anh có một chút chênh lệch bé nhỏ không đáng kể như vậy, nhưng anh đừng có đắc ý, chính cái gọi là đừng khinh thiếu niên nghèo, một gã Bán Thần trước đó khinh tôi, đã ở nhà tổ tự bế sám hối.

“Bây giờ bắt đầu đàm phán làm ăn đi, rất tiếc nói cho anh, tôi sẽ không bị dọa.”

Nhìn người trẻ tuổi đối diện, trong ánh mắt Phó Thanh Dương hiện lên một mảng hoang mang cùng mờ mịt, trẻ trâu khó có thể lý giải, tự đại không giảng đạo lý, kiêu ngạo như tự mình thôi miên. Các tâm lý cùng cảm xúc này ở dưới Thuật Quan Sát, nhìn một cái không sót gì.

Nhưng chính bởi vì chân thật, Phó Thanh Dương mới cảm thấy không chân thực.

Vừa rồi trong nháy mắt đó, hắn từ trong vẻ mặt cùng ánh mắt của Hạ Hầu Ngạo Thiên thấy được phẫn nộ, thấy được ý chí chiến đấu, thấy được hưng phấn, thấy được khuất nhục, thấy được không cam lòng.

Hắn chỉ chào hỏi với đối phương, đối phương lại ở trong lòng suy diễn một bộ phim truyền hình yêu hận tình thù ít nhất 40 tập.

Trên thế giới thực có loại kỳ cục này sao?

Ánh mắt Phó Thanh Dương khẽ động, áp chế hoang mang cùng mờ mịt trong lòng, duy trì tư thái cao ngạo lạnh lùng, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn nói cho tôi biết, cậu ở trong tòa thành cơ quan của Mặc tông đạt được một quyển bí tịch cơ quan thuật, đó là một quyển bí tịch vẽ rất nhiều bản vẽ cơ quan tạo vật.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn về phía Trương Nguyên Thanh bên bàn, tức giận nói: “Sao cậu có thể phản bội tôi? Chúng ta chính là người của một bang phái.”

“Thế này sao có thể gọi là phản bội chứ, đây là hợp tác nha, anh bây giờ có kỹ thuật trung tâm, nhưng thiếu tiền, anh phải huy động vốn nha.” Trương Nguyên Thanh hướng về Phó Thanh Dương làm ra động tác nâng tay: “Tiền công tử của chúng tôi, bằng lòng làm người đầu tư Thiên Sứ của anh.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt không tin đánh giá hai người, nghĩ một chút, hồ nghi nói:

“Các người có phải ở ngoài phòng sách sắp xếp ba trăm đao phủ, chỉ cần tôi từ chối, liền đập chén ra hiệu, lao vào xử lý tôi phải không?”

“Không có không có, ngoài phòng sách không có đao phủ, chỉ có em gái tai thỏ eo nhỏ chân dài mặt đẹp.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Phi, xa hoa hưởng lạc cùng cực!” Hạ Hầu Ngạo Thiên ghen tị đến mức chất bích phân ly*.

“Chờ anh cùng Tiền công tử hợp tác đạt thành, anh cũng có thể xa hoa hưởng lạc cùng cực như vậy.” Trương Nguyên Thanh nối tiếp vô cùng mượt.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa nghe, có chút chờ mong sờ cằm, “Tôi không cần em gái tai thỏ, tôi muốn tiểu ngự tỷ mặc tất dài có đai đeo.”

Khóe miệng Phó Thanh Dương hơi run rẩy, lạnh lùng nói:

“Phòng sách của tôi không phải nơi các người thảo luận phong hoa tuyết nguyệt.”

Ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn Hạ Hầu Ngạo Thiên:

“Chúng ta có thể hợp tác, cậu làm xưởng sản xuất, tôi làm quản lý, nguyên vật liệu chế tác cơ quan do tôi cung cấp, cậu chỉ phụ trách gia công, chế tác. Tôi đến phụ trách tiêu thụ, cũng chỉ có thể do tôi tiêu thụ, cậu không thể có nhà phân phối chi nhánh khác, không thể tiết lộ bí tịch cơ quan thuật cho bất luận kẻ nào, bao gồm Hạ Hầu gia.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhún nhún vai: “Nhưng tôi đã tiết lộ bí tịch cơ quan thuật cho Hạ Hầu gia.”

“Cái gì?” Trương Nguyên Thanh chấn động.

Phó Thanh Dương lại vẻ mặt trấn định, “Tiết lộ bao nhiêu?”

Chương 1868: Làm ăn (2)

“Không hổ là Thám Báo, thế mà chưa dọa được anh.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nâng cằm lên, “Tôi dùng một tờ con rối hình người cấp thấp nhất xóa nợ ở gia tộc, nó hiển nhiên không đáng giá 150 triệu, nhưng thúc công nói bằng lòng trả giá vượt mức cho tôi, nói trắng ra chính là muốn bản vẽ cơ quan tiếp theo, mà tôi cũng càng có khuynh hướng hơn bán bản vẽ cho gia tộc.”

Trương Nguyên Thanh vội nói: “Hồ đồ nha, anh sao lại hồ đồ giống như Tôn trưởng lão, gia tộc phát triển nào có quan trọng bằng bang phái phát triển?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên hừ nói: “Khẳng định là gia tộc phát triển quan trọng.”

Gã này ngoài ý muốn có não vậy… Trương Nguyên Thanh không khỏi nhíu mày, quả thật, gia tộc phát triển khẳng định quan trọng hơn bang phái phát triển, cho dù Hạ Hầu Ngạo Thiên không được trưởng bối gia tộc thích.

Nhưng đặc điểm của linh cảnh thế gia, định sẵn chủ yếu là tộc nhân có huyết thống, thì nhất định sẽ được che chở cùng ân huệ, nhất định chỉ cần không phải A Đẩu, cho dù bị chán ghét nữa, chỉ cần thực lực đủ, gia tộc nhất định sẽ uỷ quyền.

Trước mắt mà nói, tác dụng của Người Chết Trở Về còn chưa lớn như vậy.

Phó Thanh Dương không nhìn lời nói của Hạ Hầu Ngạo Thiên, bình tĩnh kể quy hoạch của mình, “Tôi tính lấy danh nghĩa bang phái ‘Người Chết Trở Về’, thành lập một công ty, sau đó lấy thân phận kẻ nắm giữ công ty nói chuyện hợp tác với Thái Nhất môn, Ngũ Hành minh, trở thành xưởng cung ứng cơ quan vũ khí của hai tổ chức chính phủ.”

“Chờ hợp tác ổn định với quan phương, tôi sẽ mở rộng nghiệp vụ đến linh cảnh thế gia, tổ chức dân gian dựa lưng vào quan phương, bọn họ về sau đều sẽ từ chỗ chúng ta lấy hàng. Kiếm lấy lợi nhuận, chúng ta chia bốn sáu, cậu bốn, tôi sáu.”

Phó Thanh Dương nhìn Hạ Hầu công tử, “Bây giờ chúng ta bàn bạc lại, là gia tộc phát triển quan trọng, hay là bang phái phát triển quan trọng?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên thanh âm vang dội, vẻ mặt kiên quyết: “Bang phái phát triển quan trọng!”

Gã này cho quá nhiều, Hạ Hầu Ngạo Thiên không thể không khuất phục, hắn không có tiền không có tài nguyên, hoặc là mang cơ quan bí tịch lấy giá cao bán cho gia tộc, hoặc là giống với Phó Thanh Dương, lấy danh nghĩa gia tộc thành lập một công ty.

Hắn nhiều nhất chính là CEO trong công ty, tuyệt đối không có khả năng có 40% cổ phần.

Gia tộc nhiều xí nghiệp như vậy, không có bất cứ cá nhân nào có được trên 10% cổ phần, chính gia chủ cũng không có.

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu:

“Biệt thự cách vách tôi đã mua, dùng làm nhà xưởng chế tạo cơ quan thuật, cậu bây giờ là người phụ trách nhà xưởng, quay đầu tôi sẽ sắp xếp một đám Học Sĩ tới đây, do cậu quản lý bọn họ, một ít bộ kiện không tính là trung tâm, liền giao cho bọn họ đi chế tạo.”

Nói tới đây, Phó Thanh Dương nhắc nhở:

“Thân là nhân vật chính, cậu cần đoàn đội cùng tiểu đệ, nơi này là bước đầu tiên Hạ Hầu Ngạo Thiên cậu vang danh thiên hạ, trở thành sánh vai Lỗ Ban, Mặc Tử.”

Sức sát thương của câu này, không thua gì Quan Nhã nói với Trương Nguyên Thanh: Lão gia, em về sau mỗi tháng đều nạp thiếp cho anh.

Mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên đột nhiên sáng lên, nở rộ ra sắc thái phấn chấn cùng kích động.

“Hợp tác vui vẻ!”

“Hợp tác vui vẻ!”

Đuổi đi Hạ Hầu Ngạo Thiên, Phó Thanh Dương nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói:

“Trong 40% cho hắn, tôi sẽ ở trên hợp đồng viết rõ, 5% trong đó làm quỹ cho bang phái các cậu vận chuyển. Nhưng tôi sẽ không nói ở bây giờ, chờ hắn ổn định, tôi sẽ nói cho hắn, từ chối đóng góp cổ phần thuần kỹ thuật, hắn phải vét sạch tích tụ đầu tư đến trong sản xuất nhóm cơ quan vũ khí đầu tiên.

“Chờ chi phí chìm* tích lũy đến trình độ nhất định, ta sẽ cắt cổ phần của hắn, một người có được 40% cổ phần, không thích hợp công ty phát triển lâu dài, cậu cảm thấy cắt đến bao nhiêu thích hợp.”

“30% đi, quá ít hắn sẽ tạo phản, đến lúc đó tôi rất khó dỗ.” Trương Nguyên Thanh nói.

Phó Thanh Dương gật gật đầu, lại nói: “Tôi sẽ lấy ra 10% cổ phần tặng cậu, cậu có thể mời một ít người tin được đóng góp cổ phần, ví dụ như vị mẹ vợ làm không chu đáo kia của cậu. Bà ấy mấy năm gần đây làm ăn cũng không tốt.”

10% cổ phần tương lai phải bao nhiêu tiền nha… Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái ngay: “Đa tạ lão đại!”

…

Lý Thuần Phong đeo ba lô hai vai, mang theo rương hành lý, yên lặng ra khỏi phòng.

Phòng khách, trên sô pha, hai người đẹp một lớn một nhỏ mặc quần đùi chia sẻ đồ ăn vặt kinh ngạc nhìn qua.

Tạ Linh Hi kinh ngạc nói: “Lý Thuần Phong anh muốn nghỉ làm sao?”

Nữ Vương cũng nhìn qua, vẻ mặt mờ mịt lại không nỡ.

Làm Học Sĩ, tác dụng của Lý Thuần Phong ở trong tiểu đội không thể thay thế, khi chấp hành nhiệm vụ quấy nhiễu tín hiệu của kẻ địch, định vị vị trí của kẻ địch, quấy nhiễu camera theo dõi của quân địch vân vân, nghiễm nhiên thành hậu thuẫn kiên cường của tiểu đội.

Chương 1869: Làm ăn (3)

Mà ở trong sinh hoạt, hắn chẳng những biết sửa máy tính, sửa điều hòa, thay bóng đèn, sửa máy giặt, còn có thể vượt tường lửa đến mạng internet bên ngoài chụp lại tình báo thú vị.

Trừ không biết đánh nhau, hầu như là tiểu trợ lý toàn năng.

Thân thể Học Sĩ sánh vai đoàn đội.

"Không phải nghỉ làm, tạm thời điều chuyển công tác mà thôi." Lý Thuần Phong chỉ chỉ bên ngoài, "Phó trưởng lão mua biệt thự lớn phía sau chúng ta, muốn cải tạo nó thành nhà xưởng cơ quan vũ khí, tôi bị điều đến bên đó."

"Cái này chẳng khác nào nghỉ làm sao?" Tạ Linh Hi nhíu lại hàng lông mày nhỏ, "Vậy anh về sau không phải người của đội chúng ta nữa?"

"Lúc không có nhiệm vụ, tôi sẽ ở bên kia vặn ốc, khi có nhiệm vụ, tôi sẽ cùng nhau có mặt với các người." Lý Thuần Phong nói.

Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi trợn mắt cứng lưỡi: "Phát rồ như thế? Cái này không được, cái này không phải bắt anh làm gia súc sao?"

Lý Thuần Phong nghe vậy, lộ ra vẻ mặt rối rắm, cuối cùng là khuất phục, thanh âm trống rỗng nói:

"Tôi vốn là từ chối, cái này không phù hợp tiết tấu sinh hoạt của tôi, sẽ làm chất lượng cuộc sống của tôi rơi đến đáy vực, nhưng Phó trưởng lão nói, sau tiền lương hắn cho thêm quá nhiều số 0 rồi."

Lý Thuần Phong ngồi ở trong đại sảnh lầu một biệt thự, mờ mịt nhìn sổ tay nhân viên trong tay, so với nói là sổ tay, thật ra chính là một tờ giấy đóng dấu.

Ngẩng đầu là "sổ tay nhân viên phòng kỹ thuật Người Chết Trở Về".

Bên trên bày ra ba mươi hạng mục chú ý, nhưng đều rất thái quá, ví dụ như điều thứ nhất: Hạ Hầu Ngạo Thiên là lãnh đạo phòng kỹ thuật, cũng là lãnh đạo duy nhất.

Lại ví dụ như điều thứ hai: Xin nhớ kỹ Hạ Hầu Ngạo Thiên là Học Sĩ có trí tuệ nhất từ xưa đến nay, xin có kính ý thật cao đối với hắn —— Gặp mặt phải cung kính ân cần thăm hỏi! !

Lại ví dụ như điều thứ sáu: Ở phòng kỹ thuật, xin nhớ kỹ mọi thứ Hạ Hầu Ngạo Thiên nói đều là đúng, nếu bạn có ý kiến phản đối, vậy nhất định là bạn sai rồi.

Lại hoặc là điều thứ mười chín: Hạ Hầu Ngạo Thiên cực kỳ quan tâm yêu thương cấp dưới, mỗi thứ bảy sẽ mở lớp giảng bài, truyền thụ ý nghĩa cao thâm của nghề nghiệp Học Sĩ cùng tri thức uyên bác như biển, cho nên ở mỗi thứ bảy về sau, xưng hô hắn: Hiệu trưởng! !

Cái này tính là ý gì, vị trưởng phòng kỹ thuật mới tới này là muốn chơi trò sùng bái cá nhân sao?

So với nói là sổ tay nhân viên, chẳng bằng nói là điều lệ tẩy não.

Tôi là đến làm việc, không phải tới bán thân… Lý Thuần Phong thiếu chút nữa hoài nghi mình đã vào ổ bán hàng đa cấp.

“Xem vẻ mặt của anh, tựa như không quá hài lòng đối với điều lệ chế độ của phòng kỹ thuật chúng ta nha.” Hạ Hầu Ngạo Thiên ngồi nghiêm chỉnh, giọng trầm thấp.

Nay hắn coi như là lãnh đạo, chỉ huy ngành quan trọng nhất của bang phái, công ty lớn tương lai giá trị thị trường mấy trăm tỷ, boss phải có uy nghi và khí phái của boss.

Lý Thuần Phong thầm nhủ đây đều là những thứ lộn xộn gì vậy, tôi khẳng định không hài lòng, công việc này tôi không làm nữa.

Đang muốn từ chối phần office này, điện thoại di động “Ting” một tiếng.

Hắn cầm điện thoại di động lên xem, là Nguyên Thủy Thiên Tôn gửi tin nhắn tới, nội dung là:

“Thằng cha này đầu óc không quá nhanh nhạy, về sau đừng quan tâm hắn là được, làm cho tốt, Phó trưởng lão nói phát cho anh một chiếc xe, một tài xế.”

Lý Thuần Phong nhìn chằm chằm tin nhắn, nghiêm túc đọc vài lần, yên lặng triển lãm tin nhắn ở điện thoại di động cho Hạ Hầu Ngạo Thiên, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn gửi cho tôi, dựa theo điều thứ hai của sổ tay nhân viên, phải bảo trì kính ý cao nhất đối với Hạ Hầu lãnh đạo, Nguyên Thủy Thiên Tôn phỉ báng lãnh đạo như thế, tôi là kẻ đầu tiên không tán đồng.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghiêm nghị kính trọng, đứng lên, vươn tay: “Đồng chí tốt.”

Lý Thuần Phong: “Lãnh đạo tốt!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên vui vẻ dẫn Lý Thuần Phong đi thăm nơi làm việc, đại sảnh lầu một phá toàn bộ vách tường, chỉ để lại cột chịu lực, tăng thêm ao làm mát, phòng thí nghiệm, máy CNC, máy in 3D các thiết bị.

Những thứ này đều là thiết bị cơ sở nhất.

Chế tạo đạo cụ không cần những thứ này, nhưng chế tác cơ quan vũ khí, thiết bị công nghiệp hiện đại hóa tuyệt đối là vũ khí sắc bén.

Lầu hai là phòng công cụ, có công cụ hoàn chỉnh đầy đủ nhất, nếu tài liệu đủ, bạn thậm chí có thể ở nơi này chế tạo một chiếc xe thể thao.

Nhưng Lý Thuần Phong đối với những thứ này cũng không có hứng thú, thiết bị tốt nữa cũng là kết quả của công nghiệp hiện đại mà thôi.

“Lãnh đạo, Phó trưởng lão bảo tôi tới chế tác cơ quan vũ khí, nhưng đi một vòng rồi, trong nhà xưởng tất cả đều là vật phàm.” Lý Thuần Phong nhíu mày, “Lò luyện đâu? Tôi chưa thấy lò luyện mấu chốt nhất.”

Luyện khí cũng tốt, chế tác cơ quan vũ khí cũng tốt, đều không tách rời hai thứ trung tâm nhất.

Chương 1870: Ngầm chiếm (1)

Một là bản vẽ, hai là lò luyện.

Bản vẽ nghĩ hắn không cần hắn quan tâm, nhưng lò luyện hắn chưa thấy, nơi này là "nhà xưởng", lại không có lò luyện.

"Chỉ chờ câu này của anh." Hạ Hầu Ngạo Thiên học Nguyên Thủy Thiên Tôn búng ngón tay: "Đi theo tôi!"

Hắn dẫn Lý Thuần Phong trở lại lầu một, đứng ở trong rãnh bát giác bên cạnh ao làm mát, trước mặt vị Học Sĩ này, lấy ra một cái lò đồng xanh cao bằng nửa người.

Thân lò điêu khắc ác thú giống như đầu dê.

"Xem thuộc tính một chút!" Hạ Hầu Ngạo Thiên kiêu ngạo hất hàm.

Hắn chờ mong tiểu Học Sĩ này sau khi xem xong thuộc tính của lò, lộ ra kích động hưng phấn, sau đó càng thêm kính ngưỡng đối với hắn vị lãnh đạo này.

Lý Thuần Phong tò mò vươn tay, đặt lên thân lò, vài giây sau, hắn lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn, "Thứ tốt!"

"Thứ tốt?" Hạ Hầu Ngạo Thiên lộ ra vẻ mặt bất ngờ, nhìn chằm chằm Lý Thuần Phong, "Chỉ có vậy?"

Cấp Chúa Tể đó, đây là đạo cụ cấp Chúa Tể đó.

Cậu không quỳ trước nó một cái, có xứng đáng với cấp bậc của nó?

Bằng không thế nào? Lý Thuần Phong nghĩ một chút, nói: "Ồ, nói tới, thuộc tính của cái lò này rất giống một món đạo cụ loại quy tắc tôi từng gặp, đạo cụ đó tên là 'Bách Luyện Dong Lô' ."

Nói xong, hắn thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên đột nhiên ôm ngực, một tay khác chống ở đỉnh lò, khuôn mặt tuấn tú hung hăng run rẩy, một bộ dáng mắc bệnh tim.

"Lãnh đạo làm sao vậy?" Lý Thuần Phong chấn động.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghiến răng nghiến lợi: “Không có việc gì, chỉ là bỗng nhiên tim đau thắt.”

…

Hôm sau, buổi sáng.

Phó Thanh Dương triệu hồi cấp dưới tâm phúc đến phòng sách, đi thẳng vào vấn đề nói:

“Tôi đã hướng tổng bộ cùng phân bộ Giang Hoài gửi mail, nói cậu đã đánh mất Bàn Xoay âm Dương, cậu chuẩn bị một phen, không cần bao lâu, tổng bộ hẳn là sẽ phái người tới dò hỏi tình huống.”

Tinh thần Trương Nguyên Thanh chấn động, trầm ngâm nói: “Lão đại hy vọng tôi có thái độ?”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, cười lạnh nói: “Bảo cậu ôn hòa hiền lành cung kính tiết kiệm, bảo cậu ngoan ngoãn nghe lời, bảo cậu hủy đi phản cốt, bảo cậu lúc bật lại tổng bộ Thập lão cân nhắc rồi mới làm, cậu làm được sao?”

Trương Nguyên Thanh nhất thời có chút xấu hổ.

Phó Thanh Dương hừ lạnh một tiếng: “Cậu tùy ý phát huy là được.”

Lão đại, giọng điệu của anh tựa như cha mẹ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Trương Nguyên Thanh “Ồ” một tiếng, sau đó vào ngồi ở khu tiếp khách, hưởng dụng bánh ngọt nấm cục đen, thịt chân giò hun khói, kem các đồ ăn vặt nhỏ trên bàn trà thủy tinh.

Mấy thứ này đều là tiêu chuẩn của khu tiếp khách, cho dù không có khách, cho dù Tiền công tử không ăn, em gái tai thỏ cũng sẽ đổi mới mỗi ngày.

Tiền công tử không sợ lãng phí, Tiền công tử cần thể diện.

Ước chừng hai giờ sau, cửa phòng “RẦM” một tiếng bị đá văng, một người trung lão niên hai bên tóc mai hoa râm xông vào.

Người trung lão niên này mặc trang phục trường hợp chính thức màu đen, mặt vuông, râu xồm, hai bên khóe miệng hơi rủ

xuống, nếp nhăn ở mi tâm cùng nếp nhăn nơi khoé mắt khắc sâu, khí chất cứng rắn nghiêm túc.

Cực kỳ giống thám tử cảnh sát cẩn thận tỉ mỉ thiết diện vô tư trong truyện tranh.

Chính là trưởng lão phân bộ Giang Hoài, ID linh cảnh "Cảnh Tham*", đại đội trưởng văn phòng cảnh sát Giang Hoài trước đây.

Phía sau Cảnh Tham trưởng lão là người trung niên mặc trang phục chính thức, đeo mắt kính gọng vàng, khí chất ôn hòa.

—— Thư ký của đại trưởng lão tổng bộ Đế Hồng.

"Phó Thanh Dương cậu làm cái quỷ gì?" Lão Cảnh Tham sải bước đi đến, trực tiếp không nhìn Trương Nguyên Thanh, trừng mắt nhìn Phó Thanh Dương sau bàn, quát: "Bàn Xoay âm Dương của lão tử đâu!"

Phó Thanh Dương ngồi ngay ngắn nguy nga, mặt không đổi sắc:

"Cảnh Tham trưởng lão, nghe nói ông lúc trẻ tuổi tính cách kiên cường, công chính không sợ hãi, làm trưởng lão nhiều năm như vậy, nên sửa lại tính tình chút, một món đạo cụ giai đoạn Thánh Giả mà thôi, đã tính là cái gì?"

Lời này rõ ràng đã tạo ra tác dụng trái ngược, trên trán Cảnh Tham trưởng lão nổi gân xanh, hung tợn trừng mắt nhìn hắn, "Một món đạo cụ giai đoạn Thánh Giả mà thôi? Được, Phó Thanh Dương cậu là có đạo cụ, hôm nay không giao ra Bàn Xoay âm Dương, vậy đền một món đạo cụ phẩm chất tương đương, bằng không đừng mơ được yên."

Bàn Xoay âm Dương là đạo cụ cực phẩm giai đoạn Thánh Giả, là pháp bảo trấn bộ của phân bộ Giang Hoài.

Nói không chút khoa trương, kẻ địch dưới cấp Chúa Tể, chỉ cần mang theo đạo cụ này, cơ bản có thể xử lý, có thể xưng thần khí chiến lược.

Mà ở cấp Chúa Tể, đối mặt kẻ địch cấp 7, Bàn Xoay âm Dương cũng có thể tạo được tác dụng suy yếu không tệ.

Đạo cụ quan trọng như thế, một câu "đánh mất ở trong phó bản" đã muốn giấu đi?

Phó Thanh Dương im lặng không nói, chỉ là nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, người sau ngầm hiểu, nuốt bánh ngọt, đứng dậy nói:

“Cái đó có quan hệ gì với Phó trưởng lão? Đồ là tôi đánh mất, tôi đền là được.”

Chương 1871: Ngầm chiếm (2)

Cảnh Tham trưởng lão ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn, lạnh lùng nói:

“Cậu đã chịu gánh vác trách nhiệm, vậy không còn gì tốt hơn, tôi biết trên người cậu có không ít thứ tốt, vừa vặn có hai thứ có thể bồi thường phân bộ Giang Hoài, một món là Bộ Trang Bị Tế Trời, một món khác là phiếu đổi Cửa Hàng Vạn Giới, cậu chọn một cái để đền đi.”

Ông muốn ăn cứt sao, khẩu vị lớn như vậy, không sợ vỡ bụng chết ông? Trong lòng Trương Nguyên Thanh cười lạnh.

Bộ Trang Bị Tế Trời tự nhiên không cần phải nói, phiếu đổi Cửa Hàng Vạn Giới chính là tiêu hao phẩm đỉnh cấp có thể khiến Bán Thần 1v3, ở trong mắt Bán Thần đều là bảo bối như con bài chưa lật giữ mạng.

“Được, tôi đền!” Trương Nguyên Thanh sớm có bản thảo, cao giọng nói:

“Dựa theo hiệp nghị lúc trước ký, tôi sẽ trả lại phân bộ Giang Hoài tất cả phần thưởng, phân biệt là 50 triệu tiền mặt, một món đạo cụ phẩm chất bình thường giai đoạn Thánh Giả, cùng với công huân cấp B.

“Nhưng bởi vì tôi từ khi thành danh tới nay, hưởng thụ xa hoa, thích chơi gái thích đánh bạc, sớm đã thua sạch, 50 triệu tiền mặt không thể hoàn lại, tổng bộ có thể xếp tôi vào sổ đen tín dụng, chờ tôi gom đủ tiền, nhất định trả.”

Phó Thanh Dương đặt một chuỗi vòng cổ ở bàn thượng, tiếp lời nói: “Đạo cụ tôi bỏ ra thay hắn, công huân cấp A cấp B tổng bộ sẽ trừ, Cảnh Tham trưởng lão, cầm đạo cụ đi đi.”

Cảnh Tham trưởng lão phất tay, chém vỡ bàn trà trước người Trương Nguyên Thanh, giận không thể át: “Phó Thanh Dương,

cậu dám chơi tôi!”

Phó Thanh Dương đối chọi gay gắt, nói: “Ông đánh không lại tôi.”

Khí tràng giữa hai người va chạm lẫn nhau, từng luồng kiếm khí đáng sợ như đạn lạc bắn ra bốn phía, lưu lại ở trần nhà, thảm, đồ gia dụng… từng lỗ kiếm nhỏ bé.

Trương Nguyên Thanh vội vàng lấy ra điện thoại di động mở ra công năng quay chụp, kêu lên:

“Được lắm được lắm, trưởng lão phân bộ Giang Hoài vậy mà lại ở Tùng Hải hành hung, trong mắt không có kỷ cương, biết pháp phạm pháp, tôi ghi lại hết rồi, tôi phải đi chỗ biểu tỷ tố cáo ông.”

“Biểu tỷ cậu?” Cảnh Tham trưởng lão càng lúc càng phẫn nộ.

“Biểu tỷ tôi là Nguyên Soái.” Trương Nguyên Thanh mở to cổ họng kêu.

Kiếm khí va chạm đột nhiên yếu đi.

Lý thư ký ở bên cạnh xem cuộc chiến ho khan một tiếng nặng nề, rốt cuộc mở miệng nói chuyện:

“Hai vị đều là trưởng lão quan phương, đừng làm quá khó coi, tôi đại biểu đại trưởng lão đến điều giải việc này.”

Hắn nhấc chân bước vào giữa khí tràng hai bên, hai luồng lĩnh vực kiếm khí đồng thời tán loạn, hóa thành gió giật đảo qua phòng sách.

Cảnh Tham trưởng lão hừ lạnh một tiếng: “Hôm nay không giao ra Bàn Xoay âm Dương, ai điều giải cũng vô dụng.”

“Đánh mất rồi!” Phó Thanh Dương một lần nữa ngồi xuống.

Cảnh Tham trưởng lão nheo mắt, “Vậy đền Bộ Trang Bị Tế Trời cho phân bộ Giang Hoài.”

Phó Thanh Dương cười lạnh nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn đang ghi không?”

“Ghi, lão đại!”

“Tốt lắm.” Phó Thanh Dương gật gật đầu, nhìn về phía Lý thư ký, nói: “Lý thư ký, Cảnh Tham trưởng lão của phân bộ Giang

Hoài thèm thuồng Bộ Trang Bị Tế Trời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến Tùng Hải tôi càn quấy, muốn cưỡng ép cướp đoạt, dựa theo quy củ quan phương, nên xử lý như thế nào?"

Lý thư ký cười ha ha ba phải: "Nói quá lời rồi, Phó trưởng lão nói quá lời rồi."

Phó Thanh Dương không nhìn hắn, hỏi: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, nên như thế nào!"

Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói: "Nên cách chức! Mặt khác, Phó trưởng lão làm người phụ trách bộ tuần tra phân bộ Tùng Hải, có trách nhiệm duy trì trật tự, bảo vệ khu trực thuộc, nếu có linh cảnh hành giả hành hung, dựa theo quy định của quan phương, mặc kệ thân phận gì, đều giết không tha!"

Lý thư ký cùng Cảnh Tham trưởng lão biến sắc, nhưng người sau càng nhiều là nổi giận. Hắn tấn thăng Chúa Tể, trở thành trưởng lão phân bộ Giang Hoài tới nay, còn chưa từng có ai dám cứng rắn như vậy với hắn.

"An tâm một chút chớ nóng, an tâm một chút chớ nóng." Lý thư ký dùng ánh mắt càng cường thế hơn áp chế Cảnh Tham trưởng lão, đi thong thả đến bên bàn, cười ha ha nói:

"Phó Thanh Dương, chúng ta người ngay không nói tiếng lóng, chuyện này rốt cuộc là thế nào, cậu biết tôi biết, liền không cần ở nơi này diễn trò nữa. Như vậy đi, Phó gia giúp đỡ phân bộ Giang Hoài 80 triệu, hoàn trả đủ số."

"Không chỉ như thế, phân bộ Giang Hoài lại lấy một khoản tiền tương tự, đầu tư Phó gia."

Ánh mắt hắn chân thành tha thiết nhìn Phó Thanh Dương, "Như thế nào?"

Tiền công tử nhíu nhíu mày, đáp không vào câu hỏi: "Nguyên Thủy, mấy ngày hôm trước tôi có từng nói với cậu hay không, Phó gia cho phân bộ Giang Hoài một khoản tiền tài trợ, hạn mức cụ thể là bao nhiêu? Tôi nhất thời không nhớ ra."

"Tôi nhớ!" Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: "Lão đại, là tám trăm triệu."

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, hướng ánh mắt về phía Lý thư ký: "Ngài nghe thấy chưa?"

Nụ cười trên mặt Lý thư ký chậm rãi biến mất, thở dài nói: "Khẩu vị của Phó công tử có phải quá lớn hay không?"

Chương 1872: Ngầm chiếm (3)

Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng hỏi ngược lại: "Lúc trước giữ chặt quyền sử dụng bàn xoay, sao không nghĩ lại xem khẩu vị của mình lớn hay không?"

"Vậy chính là không thể đàm phán rồi?"

"Không tiễn!"

Lý thư ký nhìn hắn một cái thật sâu, lại liếc Trương Nguyên Thanh một cái, tựa như người này không đáng để mình nhìn thẳng đối đãi.

"Đi thôi!" Lý thư ký xoay người rời đi.

Rời khỏi biệt thự vịnh Phó gia, hai người tiến vào xe riêng, chờ xe lái khỏi tiểu khu biệt thự vịnh Phó gia, Lý thư ký rút ra một điếu thuốc, cầm ở trong tay thưởng thức:

"Thấy rõ chưa?"

Cảnh Tham trưởng lão "Ừm" một tiếng:

"Hắn đang nói dối, bàn xoay chưa mất."

Lý thư ký gật đầu: "Phó Thanh Dương là muốn đen ăn đen nha."

Cảnh Tham trưởng lão cơn giận còn sót lại chưa tan, hừ nói:

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, Lý thư ký, chỉ có thể thông qua ông hướng đại trưởng lão, bảo tổng bộ tạo áp lực cho hắn. Phó Thanh Dương khác với Nguyên Thủy Thiên Tôn, tên phản cốt kia không cần tiền đồ, Phó Thanh Dương thì khác, hắn sẽ không vì một cái Bàn Xoay âm Dương đối nghịch với tổng bộ."

Lý thư ký lắc lắc đầu: "Hướng đại trưởng lão phản hồi? Ông bảo tôi nói như thế nào, nói chúng ta nhận hối lộ 80 triệu sao?"

Giữ quyền sử dụng Bàn Xoay âm Dương việc này, là hành vi lén lút của bọn họ, đại trưởng lão Đế Hồng không biết tình huống.

Cảnh Tham trưởng lão nhíu mày nói: "Phân bộ Giang Hoài sẽ không ngậm bồ hòn làm ngọt việc này, tôi đồng ý, trưởng lão khác cũng không đồng ý."

"Vậy thì đi càn quấy!" Lý thư ký cười khẩy nói: "Đứa nhỏ biết khóc sẽ được bú, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngay cả 50 triệu tiền phạt cũng không cho, bảo tổng bộ giữ hắn, khi nào trả tiền, khi đó thả ra."

Cảnh Tham trưởng lão nhíu mày: "Giữ hắn cần Thập lão ký tên, ông và tôi không có quyền."

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tổng bộ quan hệ rất xấu, nhưng tốt xấu gì là nhân vật ngôi sao, trưởng lão bình thường không có quyền lực câu lưu hắn.

Lý thư ký châm điếu thuốc, thản nhiên nói:

"Tra án ông có thủ đoạn, chuyện phương diện này liền không am hiểu nhỉ? Đại trưởng lão bên kia tôi là không cách nào đi nói, nhưng ông có thể đi tìm Thái trưởng lão, tin tưởng hắn rất nguyện ý ký lệnh bắt.

Sau khi bắt giữ Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông lại nói với Thái trưởng lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn dối xưng Bàn Xoay âm Dương mất, muốn độc chiếm đạo cụ này, bàn xoay là tài sản của quan phương, biết đây là tội gì không!

Chuyện kế tiếp ông không cần quan tâm, Thái trưởng lão sẽ thay chúng ta xin Hổ Phù, thẩm vấn Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Mắt Cảnh Tham trưởng lão sáng lên.

Lý thư ký tiếp tục nói: "Lúc thẩm vấn nhớ hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút, Phó Thanh Dương có biết tình huống hay không, a, định cho hắn một cái tội bao che hoặc là tội đồng lõa không khó chút nào, họ Phó đã nể mặt mà không nhận, thì đừng trách chúng ta vô tình."

Cảnh Tham trưởng lão lập tức lắc đầu: "Hắn là em trai của Nguyên Soái, có thể đừng động vào thì đừng động."

Một người ở trong phòng sách nổi giận kêu gào, một người luôn cười tủm tỉm ba phải, nhưng đến sau lưng, nham hiểm vẫn là người sau.

“Nguyên Soái sẽ không quản việc này, lần trước bang chủ đã ngoại lệ nhúng tay công việc của Ngũ Hành minh, cô ấy lại nhúng tay, Thập lão liền có thể danh chính ngôn thuận kháng nghị không tuân theo, ba vị minh chủ khác cũng sẽ không dung túng cô ấy.”

Các minh chủ có thể nhịn một lần, nhưng sẽ không nhịn lần thứ hai, bằng không quy củ năm đó bọn họ định ra liền chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Huống hồ tình huống lần này khác với lần trước, chuyện này Nguyên Thủy Thiên Tôn không chiếm lý, hắn quả thực đang ngầm chiếm tài sản của quan phương.

…

Trong phòng sách.

Phó Thanh Dương nói: “Hai ngày này về nhà trước tránh một chút, chờ tin tức của tôi. Họ Lý là tên âm hiểm, sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Trương Nguyên Thanh trấn định uống Coca, “Lão đại, anh cảm thấy kẻ địch một bước tiếp theo là cái gì?”

“Tìm họ Thái hỗ trợ.” Phó Thanh Dương cười lạnh.

“Anh hùng có chung cái nhìn.” Trương Nguyên Thanh nói.

Phó Thanh Dương không quan tâm hắn khen tặng, liếc qua, “Tám trăm triệu, khẩu vị của cậu cũng không nhỏ.”

“Nhỡ đâu đáp ứng thì sao?”

“Nằm mơ!”

“Dù sao lão đại anh cũng không muốn cầm lại 80 triệu kia.”

“80 triệu kia là tiền mua Bàn Xoay âm Dương, không có số tiền này, cậu liền thực sự thành ngầm chiếm tài sản quan phương, Thập lão không đáp ứng, minh chủ cũng sẽ không đáp ứng.”

“Vẫn là lão đại ngài cân nhắc chu toàn, kế tiếp phải dựa vào lão đại tung hoành rồi.”

Phó Thanh Dương trầm mặc không nói.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái ngay: “Phiền lão đại rồi.”

Phó Thanh Dương lúc này mới gật đầu: “Việc nhỏ!”

…

Chín giờ tối.

Trương Nguyên Thanh ngồi khoanh chân ở sân thượng biệt thự, trước người bày Đại La Tinh Bàn, trong hốc mắt áp súc ánh sao như mặt nước.

Màn đêm nặng nề, bầu trời đêm mênh mang cao xa trong mắt người phàm, ở trong mắt hắn chi chít đầy sao, lấp lánh mà mộng ảo, yên tĩnh mà thần bí.

Chương 1873: Không mượn (1)

Khi Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu chăm chú nhìn bầu trời đêm, nghiêm túc ngắm sao, vẻ mặt hắn không buồn không vui, khí chất thần bí hư vô mờ mịt, giống như thánh hiền thời cổ ngồi ở đỉnh núi nhìn cổ kim.

Sau khi bước vào cấp 6 trung kỳ, Quan Tinh Thuật được tăng lên trên diện rộng, chủ yếu thể hiện ở biên độ thời gian tăng trưởng, lấy sự kiện Bàn Xoay âm Dương mà nói, trước đó Trương Nguyên Thanh có thể nhìn thấy tiến độ tương lai ba ngày của việc này.

Bây giờ là bảy ngày.

Đây là biên độ thời gian tăng trưởng.

Chẳng qua, chỉ cần liên quan đến Chúa Tể cấp bậc cao, như vậy trong tiến độ sự kiện sẽ giăng kín những khu vực sương mù bao phủ, những khu vực này không thể nhìn trộm.

Mà liên quan đến Bán Thần, thì ngay cả khu vực sương mù cũng không có, Bán Thần tựa như có năng lực phản quan tinh phản bói toán, linh cảnh hành giả cấp bậc thấp không “nhìn” thấy bọn họ.

“Ô, quả nhiên có sương mù, nói rõ việc này có Chúa Tể cấp bậc cao tham dự, lão đại không đoán sai, bọn họ sẽ mời Thái trưởng lão ra tay, nhưng cũng có thể là Đế Hồng trưởng lão?”

“Có Hoàng Thái Cực tầng quan hệ này, vị đại trưởng lão này hẳn là không đến mức chủ động đối phó mình, nhưng chuyện

Bàn Xoay âm Dương, hắn không có khả năng đứng về phía mình, tổng bộ sẽ không dễ dàng tha thứ mình ngầm chiếm tài sản nhà nước."

Hắn vốn không muốn ngầm chiếm tài sản nhà nước, nhưng 80 triệu của lão đại không thể phí phạm.

Về sau từ chối thỏa hiệp của Lý thư ký, là nuốt không trôi cục tức này.

Cái này giống người khác tính kế chơi ngươi, sau khi thất bại nói lời xin lỗi, trả lại tiền liền muốn kết thúc? Nào có chuyện hời như vậy.

Mặc kệ là hắn hay Phó Thanh Dương, đều không phải loại người tôn thờ chịu thiệt là phúc đó.

Trương Nguyên Thanh thu liễm ánh sao trong mắt, kết thúc thôi diễn, khiến tin tức tương quan Bàn Xoay âm Dương tiêu tán.

Vài giây sau, hắn một lần nữa mở mắt, ánh sao rực rỡ, chu thiên tinh đấu một lần nữa hiện lên, ngôi sao va chạm, di chuyển vị trí, biểu hiện ra hướng đi của tương lai.

Lần này, Trương Nguyên Thanh thôi diễn là tung tích "Minh Vương".

Ngôi sao trong trời đêm va chạm càng lúc càng kịch liệt, hào quang lóe ra cũng xuất hiện biến hóa, toàn bộ màn đêm như biến thành màn hình, chỉ có người nắm giữ ám hiệu mới có thể xem hiểu biến hóa của màn hình.

Mười mấy phút sau, ngôi sao lóe lên bất định cùng dao động biến hóa trở về tại chỗ, sau đó, một ngôi sao phía tây nam đột nhiên tỏa sáng, tiếp đó ảm đạm.

Trương Nguyên Thanh bỗng mở mắt, "Hướng tây nam… Minh Vương ở hướng tây nam."

Hắn từ chỗ Annie đòi được tư liệu Minh Vương tương đối chi tiết, lấy tư liệu làm môi giới tiến hành thôi diễn, có thể đạt được phương vị cụ thể đã là thu hoạch đáng mừng.

Muốn tiến một bước nữa, phải sinh ra nhân quả với đối phương, hoặc có vật phẩm bên người, máu thịt da tóc vân vân

các vật làm môi giới, nhưng giai đoạn này mà nói, mấy thứ này không có khả năng đạt được.

“Chờ sự kiện Bàn Xoay âm Dương kết thúc, đi tây nam một chuyến, coi như nghỉ phép. Ừm, thôi diễn đám người Quan Nhã một lần nữa.”

Hắn một lần nữa mở Tinh Mâu, quan sát tinh tượng.

“Linh cảnh ngăn cách Quan Tinh Thuật, nhưng mình và Quan Nhã nhân quả quá sâu, ít nhiều có thể đạt được gợi ý… Còn sống? Phó bản loại không tử vong đương nhiên còn sống, thôi diễn cái quần què.”

Trương Nguyên Thanh kết thúc quan tinh, cảm giác mắt có chút mỏi, cùng với cảm giác choáng rất nhỏ.

Quan Tinh Thuật quá hao phí Tinh Thần lực rồi, hơn nữa hắn còn phải vừa quan tinh, vừa duy trì Đại La Tinh Bàn.

“Có chút xấu hổ nha, mình bây giờ Thái âm lực không bằng kẻ chủ tu Thái âm, Tinh Thần lực không bằng kẻ chủ tu Tinh Thần, chẳng qua mình có Nhật chi thần lực, là thiên địch của cùng nghề.”

Lúc này, một vệt ô quang người thường không thể thấy lướt qua bầu trời, đáp xuống sân thượng.

Một đôi tuấn nam mỹ nữ từ trong ô quang hiện thân.

“Nguyên Thủy, đã lâu không gặp!” Tuấn nam cười tủm tỉm hướng hắn vẫy tay.

Trương Nguyên Thanh hoàn toàn không để ý tới hắn, nhìn chằm chằm người đẹp huyết thống nước ngoài.

Đây là một tỷ tỷ, không, dì dung mạo cùng giá trị nhan sắc đều có thể xưng là kinh diễm.

Tóc dài màu nâu chấm vai, ngọn tóc hơi xoăn, mặt trái xoan hoàn mỹ, ngũ quan tinh xảo khắc sâu, con ngươi màu lam nhạt phong tình vạn chủng, cô mặc ba lỗ màu trắng, áo da màu đen, cùng với một cái quần bò bó sát.

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ không hổ là nữ nhân khiến lòng hiếu thảo của đạo sư biến chất, quả nhiên là vị tuyệt sắc.

“Này này này!” Linh Quân tức giận nhìn hắn, “Thời gian cậu nhìn chằm chằm Victoria vượt qua giá trị an toàn rồi, mời thu hồi ánh mắt của cậu, bằng không thầy trò chúng ta hôm nay ân đoạn nghĩa tuyệt.”

“Tôi chỉ là tò mò mà thôi, đừng lấy lòng của mình, đo dạ quân tử.” Trương Nguyên Thanh xùy.

Linh Quân nói: “Victoria, đây là người tôi nói với cô, háo sắc phong lưu, bạn gái trải rộng Tùng Hải - Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Trương Nguyên Thanh: “? ? ?”

Chương 1874: Không mượn (2)

Victoria mỉm cười: “Chào cậu!”

Khẩu âm Bắc Kinh tiêu chuẩn, tiếng phổ thông thậm chí so với Trương Nguyên Thanh người phương nam này còn rõ ràng hơn.

Trương Nguyên Thanh không trêu chọc nữa, đứng dậy hành lễ, nghiêm mặt nói: “Làm phiền ngài rồi.”

“Nhấc tay mà thôi.” Victoria nói.

Mục đích chuyến này của cô là bố trí trận pháp, ban cho Nguyên Thủy Thiên Tôn lực lượng bí ẩn.

…

Buổi sáng hôm sau, Trương Nguyên Thanh vừa ăn hai miếng sủi cảo chiên, một đám nhân viên chấp pháp liền hấp tấp xông vào, ai cũng mặc trang phục trường hợp chính thức, tuấn nam mỹ nữ, không biết còn tưởng rằng là phim thần tượng Hàn Quốc.

Cầm đầu là một người thanh niên cường tráng như gấu đen, cũng mặc trang phục trường hợp chính thức, nhưng nút thắt áo sơmi mở ra hai nút, lộ ra lông đen xoăn rậm.

Vị tráng hán khí chất nhìn giống Hỏa Sư, dáng người nhìn giống Hỏa Sư này, bước đến trước bàn ăn, thanh âm thô ráp vang dội:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi là chấp sự cao cấp phân bộ Giang Hoài, ID linh cảnh Liệu Nguyên Thiên Hỏa, ngài nghi ngờ ngầm chiếm tài sản của Ngũ Hành minh, mời theo chúng tôi trở về phối hợp điều tra, đây là lệnh câu lưu tổng bộ ký phát.”

Còn phái một tên Hỏa Sư tới đây… Trương Nguyên Thanh lập tức rõ dụng tâm hiểm ác của Lý thư ký cùng Cảnh Tham trưởng lão.

Sau thẩm phán hội, mọi người đều biết Nguyên Thủy Thiên Tôn kiệt ngạo bất tuân, ngay cả tổng bộ Thập lão cũng dám bật, cho nên phân bộ Giang Hoài phái một vị Hỏa Sư bốc đồng nóng nảy truy bắt hắn, là vì để hai cái thùng thuốc súng va chạm một chút.

Một khi hắn phản kháng, thậm chí ra tay, vậy tính chất sự việc liền thăng cấp thành “Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ tội chống lại lệnh bắt” .

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đặt ở trên lệnh bắt, thấy ID linh cảnh kẻ ký tên—— Thái Cầm Hạc!

“Đi đâu?” Hắn thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn bánh bao.

“Phân bộ Giang Hoài.” Tráng hán nói.

Trương Nguyên Thanh “Ồ” một tiếng, giọng điệu bình thản, “Chờ tôi ăn sáng xong.”

Quả nhiên, tráng hán vừa nghe, lông mày rậm lập tức dựng ngược, đè lại bả vai Trương Nguyên Thanh, “Mời theo chúng tôi trở về, lập tức…”

Còn chưa nói xong, ánh mắt hắn bỗng nhiên trống rỗng, kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

Các tuấn nam mỹ nữ của phân bộ Giang Hoài phía sau, ai cũng ngẩn ra ở nơi đó.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng đẩy ra bàn tay trên vai, vùi đầu ăn cơm, chờ cuối cùng một ly sữa đậu nành vào bụng, hắn rút ra khăn tay lau khô miệng, nói:

“Tôi ăn xong rồi.”

Câu này giống như chú ngữ giải trừ ma pháp, mọi người đang sững sờ đều khôi phục, trong mắt một lần nữa tỏa sáng thần thái, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đều ngẩn ra.

Ở trong ý thức của bọn họ, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ chối không xứng hợp, đã bị Liệu Nguyên chấp sự cường thế áp giải, ngồi trên xe đặc biệt tới phân bộ Giang Hoài.

Mọi người cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có vậy mà thôi, cùng nghĩ trên đường tìm cơ hội làm khó dễ một phen vị nhân vật thiên tài này, dù sao thân là cán bộ trung tầng phân bộ Giang Hoài, mọi người đều đối với chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn xâm chiếm bảo bối nhà mình cực độ bất mãn, không thân thiện.

Nhưng bây giờ, bọn họ vẫn như cũ đang ở biệt thự, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười ngồi ở trước bàn ăn trống trơn.

Ảo thuật!

Bao gồm "Liệu Nguyên Thiên Hỏa" ở trong, con ngươi mọi người phân bộ Giang Hoài hơi co lại, uy phong và khí thế của kẻ chấp pháp giống như bị giội một xô nước lạnh.

Bọn họ thậm chí không rõ mình trúng ảo thuật khi nào.

Thấy hiệu quả ra oai phủ đầu đạt tới, Trương Nguyên Thanh mỉm cười đứng dậy: "Tôi bằng lòng phối hợp điều tra, đi thôi."

Hắn đưa hai tay đến trước mặt tráng hán, "Muốn còng tay hay không?"

Vẻ mặt Liệu Nguyên Thiên Hỏa biến ảo một phen. Trước khi xuất phát, Cảnh Tham trưởng lão quả thật từng ám chỉ, nói Nguyên Thủy Thiên Tôn ngầm chiếm tài sản của phân bộ Giang Hoài, trên đường gõ thích hợp.

Nhưng bây giờ xem ra, cho dù là bạo lực chấp pháp, nhắm chừng cũng tiến hành trong ảo thuật.

Lúc này, một nữ tử trẻ tuổi dung mạo tương đối tốt phía sau nói: "Không cần, ngài chỉ cần trở về giúp đỡ điều tra, không phải phạm nhân."

Liệu Nguyên Thiên Hỏa theo bậc thang mà xuống, "Đi thôi!"

Đội tuần tra phân bộ Giang Hoài là lái xe đến, trở về tự nhiên cũng là lái xe, Giang Hoài tới Tùng Hải cần vượt qua tỉnh, tổng lộ trình 230 km, buổi sáng xuất phát, giữa trưa mới đến phân bộ Giang Hoài.

Có ra oai phủ đầu không lâu trước đó, dọc theo đường đi, đội chấp pháp an an phận phận, chưa làm khó dễ hắn, chưa khiêu khích hắn.

Trương Nguyên Thanh trực tiếp bị đưa tới trong phòng thẩm vấn của phân bộ Giang Hoài, phòng nhỏ, ánh đèn lạnh, ghế thẩm vấn, cùng với một thiết bị ghi hình nhắm vào hắn.

Bố cục không khác gì phòng thẩm vấn của ngành điều tra ở tổng bộ.

Sau khi hắn bị vứt ở phòng thẩm vấn một giờ, cửa cách âm nặng nề bị đẩy ra, một thanh niên mang theo vài phần khí chất quân nhân đi vào.

Chương 1875: Không mượn (3)

"Tôi hỏi, cậu đáp." Thanh niên vào ngồi, trước buông bút ghi âm xuống, lại mở ra sổ khẩu cung, cầm bút, lạnh lùng nói:

"Bàn Xoay âm Dương đánh mất ở phó bản nào."

"Phó bản bang phái."

"Cấp bậc gì?"

"Cấp S, tòa thành cơ quan Mặc tông."

Động tác viết của thanh niên khựng lại một phen, nâng mắt nhìn hắn một lần, tiếp tục hỏi: "Danh sách thành viên bang phái đi cùng."

"Danh sách thành viên liên quan đến riêng tư, tôi từ chối trả lời."

"Bàn Xoay âm Dương mất đi như thế nào, nói chi tiết quá trình."

Địa điểm làm việc của phân bộ Giang Hoài thiết lập ở trung tâm thành thị rộn ràng nhốn nháo, quy mô tương tự với văn

phòng cảnh sát, ra cửa rẽ trái 100 mét là trung tâm thương mại, xung quanh đều là chung cư.

Bên phải còn có một trường tiểu học.

Địa điểm làm việc của các phân bộ lớn đều thiết lập ở trung tâm thành phố, thoạt nhìn, điều này đi ngược lại với ước nguyện ban đầu tuyệt không tiết lộ linh cảnh hành giả tồn tại, tổng bộ siêu năng lực giả nên thiết lập ở vùng ngoại thành không người mới ổn thỏa nhất.

Nhưng thật ra các phân bộ lớn của quan phương chọn địa chỉ là cực kỳ có chú ý, điều kiện xếp hạng hàng đầu chính là "Nhân viên dày đặc" .

Nơi nhân viên càng dày đặc càng an toàn, sự tồn tại của giá trị đạo đức khiến toàn bộ linh cảnh hành giả ném chuột sợ vỡ đồ, không có ai muốn ở phố xá sầm uất đại khai sát giới, cho dù là Bán Thần cũng sẽ kiêng kị.

Bởi vậy từ khi Ngũ Hành minh thành lập tới nay, các phân bộ lớn hầu như chưa từng bị đại lão trận doanh tà ác nhằm vào.

Đổi thành vùng ngoại thành không người, sợ sớm đã bị Chúa Tể, Bán Thần của tổ chức tà ác hốt cả ổ.

Dù sao người ta là chân trần, đến vô ảnh đi vô tung, mà quan phương là kẻ duy trì trật tự, chạy được hòa thượng chạy không được chùa. Bởi vậy ở trong đối kháng trận doanh tàn khốc, không thể không hy sinh một ít đạo nghĩa và thiện lương trong mắt người thường.

Văn phòng tầng cao nhất, Cảnh Tham trưởng lão đứng ở bên cửa sổ sát đất, nhìn con đường dòng xe cộ như nước chảy, nói:

"Liệu Nguyên Thiên Hỏa nói, ảo thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đạt tới trình độ đỉnh phong giai đoạn Thánh Giả, đó hẳn là không phải Tinh Huyễn Thuật, hắn đã luyện Y Xuyên Mỹ thành linh phó."

"Lại thêm thi thể của Tham Lam Thần Tướng, một mình hắn đã tương đương mấy vị Thánh Giả cấp 6. 5 tháng ngắn ngủn, đã đạt tới thành tựu như thế, quả thực nghe rợn cả người." Ông lão áo bào đen bên bàn tròn thở dài, "Nếu tính cách có thể ôn hòa chút, tổng bộ sẽ không để ý tất cả bồi dưỡng hắn thành vị minh chủ thứ sáu đi, nhưng có vết xe đổ Nguyên Soái, Thập

lão sẽ không để hắn cầm quyền, trừ phi có thể mài phẳng góc cạnh.”

“Nguyên Soái…” Cảnh Tham trưởng lão nghe vậy, lập tức nhớ tới những chuyện lộn xộn kia của năm đó.

Nguyên Soái lúc trẻ tuổi tuy không có một thân phản cốt này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng tương tự có tính cách ác liệt, cường thế, bá đạo, một lời không hợp liền lấy kiếm đâm người.

Nguyên Soái là ở Thánh Giả cảnh đảm nhiệm chức vị ở Ngũ Hành minh, trước Thánh Giả cảnh, cô là nhậm chức ở tổ chức Thiên Phạt, nghe nói khi hội tộc lão Phó gia tính để vị thiên chi kiều nữ này đi ăn máng khác đến Ngũ Hành minh, hai vị thủ lĩnh Bán Thần của Thiên Phạt đều kinh động, phái một đội ngũ chấp hành quan cấp 1 tạo thành vào đóng ở Phó gia tạo áp lực.

Ngũ Hành minh cũng không cam lòng yếu thế, vội vàng phái đi đoàn trưởng lão, hai bên ở Phó gia tốn một năm, gặp mặt là cãi cọ, cãi cọ xong liền đánh, hận không thể đào phần mộ tổ tiên. Cuối cùng nhường ra lợi ích thật lớn mới mời chào bà cô này đến Ngũ Hành minh.

Thật không dễ gì mời chào hạt giống đến dưới trướng, tổng bộ coi như bảo bối, cho cô phúc lợi cùng tiện lợi lớn nhất, nâng lên cao cao.

Nâng rồi nâng, liền xảy ra chuyện.

Thân là hòn ngọc quý trên tay linh cảnh thế gia, bản thân Phó Thanh Huyên dung mạo cũng xuất sắc, lại thêm thiên phú dị bẩm, cô theo lý thường trở thành đối tượng theo đuổi của đám trẻ tuổi tuấn ngạn, đời hai đời ba quan phương.

Đời hai đời ba là quần thể rất phức tạp, trong đó không thiếu nhân kiệt như quan phương tứ công tử, nhưng cũng có rất nhiều bao cỏ xa hoa lãng phí hưởng lạc.

Vì thế liền có người dùng kỹ xảo hạ lưu, nhưng Phó Thanh Huyên tư thái minh chủ, trí tuệ siêu quần, nào phải bao cỏ có thể tính kế, liền một kiếm đâm chết người ta.

Chuyện này tuy là đối phương có sai trước, nhưng tội không đến mức chết, hơn nữa chết sống không nên do Phó Thanh

Huyên đến quyết định, vì thế tổng bộ liền muốn gõ tính tình minh châu Phó gia một chút, để khiến cô thu liễm, phạt cũng không nặng, giáng chức, nhốt một tháng, phạt tiền 30 triệu, cùng với hai món đạo cụ.

Phó Thanh Huyên nào từng chịu tức như vậy, cô ở Phó gia là tiểu công chúa, ở Thiên Phạt là tiểu công chúa, ở Ngũ Hành minh thành trưởng công chúa, rất ương ngạnh điêu ngoa, liền ầm ĩ đến tổng bộ, khiến Thập lão mất hết mặt mũi.

Chương 1876: Nhận tội? (1)

Ví dụ tương tự còn có rất nhiều, Phó Thanh Huyên trong lúc nhậm chức không phục quản thúc, thường xuyên ra tay đả thương đồng nghiệp, phàm ai cô không vừa mắt đều giáo huấn, tính chất ác liệt đều đâm bị thương, tuy không gây ra án mạng nữa, nhưng tổng bộ căn bản không khống chế được.

Cô sở dĩ vào phó bản bang phái rèn luyện, cũng là bởi vì mâu thuẫn trở nên gay gắt đến khó điều hòa, so với mâu thuẫn của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tổng bộ bây giờ còn thâm hơn.

Cũng may cô ở trong phó bản rèn luyện một năm, sau khi đi ra tính tình có điều lắng đọng lại, không bộc lộ sắc bén nữa.

Mấy năm nay đảm nhiệm Nguyên Soái, dần dần thành thục, rốt cuộc có bộ dáng minh chủ.

Cho nên tổng bộ gõ Nguyên Thủy Thiên Tôn là có đạo lý, vì tránh cho lại xuất hiện Phó Thanh Huyên "đứa nhỏ" nổi loạn như vậy.

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng cắt ngang suy nghĩ của Cảnh Tham trưởng lão, hắn nhìn về phía cửa kính mờ của văn phòng, nói: "Vào đi!"

Kiếm Khách trẻ tuổi đẩy cửa mà vào, sau khi dâng lên ghi chép liền lui xuống.

Cảnh Tham trưởng lão quay về bên cạnh bàn, ngồi đối diện với ông lão áo bào đen, nghiêm túc đọc ghi chép.

Khuôn mặt nghiêm túc của hắn lộ ra một phần châm biếm: "Bàn Xoay âm Dương rơi vào vực sâu? Lấy cớ vụng về, hắn

có phải thực cho rằng Phó Thanh Dương có thể thay hắn dẹp yên chuyện này hay không?"

Ông lão áo bào đen thản nhiên nói: "Ngầm chiếm Bàn Xoay âm Dương, quả thật có chút không coi ai ra gì."

Ở trên chuyện này, phân bộ Giang Hoài cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn có xung đột lợi ích không thể điều hòa.

Cảnh Tham trưởng lão hừ nói: "Chẳng những không coi ai ra gì, còn rất ngu xuẩn! Tài sản của quan phương là hắn muốn ăn thì ăn? Tổng bộ sẽ không đáp ứng, các minh chủ cũng sẽ không đáp ứng."

Loại tiền lệ này mở ra, phân bộ khác có phải cũng đều noi theo, chuyển dời tài sản nhà nước đến hầu bao cá nhân hay không?

Mấy năm nay, có thân thuộc của không ít chấp sự, trưởng lão, nghĩ mọi biện pháp ăn tài sản của Ngũ Hành minh đến trong túi tiền của mình, mang tiền nhà nước lấy thủ đoạn hợp pháp chuyển hóa thành tài sản tư nhân.

Tổng bộ đối với hành vi như vậy trước giờ là nghiêm trị không tha.

Hắn nâng chén trà nhấp một ngụm, nhìn về phía ông lão áo bào đen: "Hổ Phù xuống chưa?"

Ông lão áo bào đen lắc đầu: "Thái trưởng lão đã hướng Nguyên Soái xin, trước tan tầm hôm nay hắn là có thể đến."

"Chờ Hổ Phù xin xuống, định tính chuyện này, các minh chủ cũng sẽ không dung túng hắn." Cảnh Tham trưởng lão ném ghi chép: "Ngu xuẩn!"

Hai người không nói nữa, trầm mặc uống trà.

Không bao lâu, điện thoại di động trước mặt ông lão áo bào đen vang, Cảnh Tham trưởng lão liếc màn hình điện thoại di động sáng lên một cái, người gọi tới là thư ký của Thái trưởng lão.

Ông lão áo bào đen nhận cuộc gọi, click mở loa ngoài, cười nói: "Thư ký Chu."

Đầu kia điện thoại truyền đến giọng đàn ông trầm thấp: "Hổ Phù chưa xin được, Nguyên Soái từ chối rồi."

"Cái gì?"

Ông lão áo bào đen và Cảnh Tham trưởng lão chợt thẳng lưng, kinh ngạc nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động.

"Nguyên Soái từ chối rồi." Thư ký của Thái trưởng lão lặp lại một lần.

Ông lão áo bào đen cầm lấy điện thoại di động, giọng điệu dồn dập: "Lý do là cái gì?"

"Cô ấy nói…" Giọng điệu thư ký Chu bỗng nhiên cổ quái, "Tâm tình không tốt, không cho mượn!"

Tâm tình không tốt, không cho mượn.

Nghe được câu trả lời này, da đầu Cảnh Tham trưởng lão phát tê một phen, hắn vừa rồi vì sao sẽ cảm thấy Nguyên Soái dần dần thành thục ổn trọng?

Nguyên Soái vẫn là Nguyên Soái kia, tính cách vẫn ác liệt như cũ, chưa bao giờ thay đổi.

Thành thục ổn trọng là giả tượng, xét đến cùng là trên đời hiện nay đã không có ai dám trêu chọc cô.

Không có ai trêu chọc, đương nhiên sẽ ôn hòa.

"Không thể bởi vì loại nguyên nhân buồn cười này khiến kế hoạch của chúng ta thất bại trong gang tấc." Ông lão áo bào đen nói: "Cảnh Tham trưởng lão, ông hẳn là có đạo cụ phân biệt nói dối, đạo cụ cấp Chúa Tể là đủ."

Cảnh Tham trưởng lão áp chế lửa giận, "Nguyên Soái vì sao không cho mượn Hổ Phù? Rõ ràng là Phó Thanh Dương đang từ trong đó làm khó dễ, ông cảm thấy lấy trí tuệ của Phó Thanh Dương, hắn không cân nhắc đến đạo cụ cấp Chúa Tể cũng có thể uy hiếp Nguyên Thủy Thiên Tôn sao, vậy cũng quá khinh thường Thám Báo chúng tôi rồi. Thư ký Chu, xin Thái trưởng lão nghĩ biện pháp một chút, nhất định phải khiến Nguyên Soái cho mượn Hổ Phù."

Thanh âm thư ký Chu trầm xuống: "Minh chủ không nhúng tay công việc là quy củ, nhưng minh chủ không cho mượn đạo

cụ, ông bảo Thái trưởng lão làm sao bây giờ, bắt buộc Nguyên Soái sao?"

Trên đời này không có ai có thể bắt buộc Nguyên Soái.

Khi ông lão áo bào đen trầm ngâm, Cảnh Tham trưởng lão liếc lão một cái, nói: "Chúng ta đừng mò mẫm lung tung ở trong lĩnh vực mình không am hiểu, phương diện đấu tranh, đồng chí tổng bộ mới là hảo thủ trong đó, đúng không, thư ký Chu?"

Chương 1877: Nhận tội? (2)

Thư ký Chu cười cười, thanh âm vẫn trầm thấp như cũ, "Cảnh Tham trưởng lão đây là khen tôi, hay là trào phúng? Quả thật không tính là vấn đề lớn, Nguyên Soái không cho mượn Hổ Phù, vậy liền không cần Hổ Phù nữa, trọng điểm việc này từ trước tới giờ đều không phải chứng cứ có tính thực chất, trọng điểm là Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn ngầm chiếm Bàn Xoay âm Dương. Thập lão sẽ tùy ý loại chuyện này xảy ra sao? Đừng nói Thập lão, dù là minh chủ cũng sẽ không dễ dàng tha thứ, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn khư khư cố chấp, kẻ địch của hắn chính là Thập lão, là các minh chủ. Cho nên…"

Cảnh Tham trưởng lão đã hiểu: "Cho nên chúng ta chỉ cần cho tổng bộ một cái cớ, một cây đao xử trí hắn, chuyện còn lại liền không cần chúng ta quan tâm."

"Không sai!" Thư ký Chu cười nói.

Khuôn mặt nghiêm túc của Cảnh Tham trưởng lão lộ ra nụ cười: "Tôi biết nên làm như thế nào rồi."

Phòng thẩm vấn.

Trương Nguyên Thanh đã bị vứt đó năm giờ, bây giờ là sáu rưỡi chiều, mặt trời sắp xuống núi rồi.

Hắn ngồi ở ghế thẩm vấn, nhắm mắt, không nhúc nhích như bức tượng.

Đột nhiên, cửa cách âm của phòng thẩm vấn mở ra, Cảnh Tham trưởng lão hai bên tóc mai hoa râm một mình tiến vào trong phòng, hai tay trống trơn, đã không cầm bút, cũng không cầm sổ.

Cảnh Tham trưởng lão tắt máy quay phim, kéo ghế dựa ra vào ngồi, thản nhiên nói:

“Chơi đủ chưa! Cậu ở khu làm việc vén vén nữ nhân viên, tự tiện khống chế máy tính phát video dâm uế, thao túng nhân viên nhục mạ trưởng lão phân bộ Giang Hoài, quậy phân bộ gà bay chó sủa, bằng vào những thứ này, tôi có thể giữ cậu mười ngày.”

Cảnh Tham trưởng lão đợi một lát, thấy hắn luôn nhắm mắt ngồi ngay ngắn, không nhúc nhích, lạnh lùng nói:

“Tin hay không tôi một kiếm bổ linh thể của cậu!”

Trương Nguyên Thanh lúc này mới mở mắt, nhếch khóe miệng: “Ông nói chuyện phải có chứng cứ, ai chẳng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn tôi chuyên tình, là quý ngài, đời này chưa từng động vào video dâm uế, ông nói những thứ này đều là có lẽ có. Tần Cối trưởng lão, ông đây là ép tôi toàn quân ngâm Vịnh Mãn Giang Hồng nha.”

Cảnh Tham trưởng lão tự động không nhìn lời rác rưởi của hắn, như là tự nói:

“Phân bộ Giang Hoài trước giờ không giàu có, so sánh với Tùng Hải các người, tiền lương, phúc lợi của đồng nghiệp bọn tôi không đáng giá nhắc tới, lúc trước cậu công phu sư tử ngoạm, vừa muốn đạo cụ vừa muốn 50 triệu tiền mặt, cao tầng phân bộ đều là phản đối.

Nhưng cậu rất cường thế, dám đập bàn với tổng bộ. Tổng bộ tuy bất mãn, nhưng niệm cậu tiềm lực vô hạn, liền dung túng cậu, phân bộ Giang Hoài bọn tôi cũng chỉ có thể tiếp nhận, đây là quy củ, mệnh lệnh của cấp trên chỉ có thể vâng theo, cho dù không công bằng.

Lần này cậu mượn Bàn Xoay âm Dương, thu cậu chút tiền không quá phận, chúng tôi cũng chỉ thu một lần, hai lần sau này sẽ không thu nữa, mượn Bàn Xoay âm Dương phải giao tiền, cái này cũng là quy củ.”

Nói tới đây, hắn lắc lắc đầu:

“Phó Thanh Dương là chính khách khôn khéo, hắn không có khả năng không phẩm ra sự ăn ý này, nhưng hắn lại giựt giây

cậu ngầm chiếm Bàn Xoay âm Dương, thật không biết là dụng tâm gì?"

Trương Nguyên Thanh nheo mắt: "Kế ly gián vụng về, mặt khác, không cần nói với tôi một bộ quy tắc ngầm đó của ông, tôi không tiếp thu!"

Cảnh Tham trưởng lão thản nhiên nói: "Tôi biết cậu sẽ không nhận, cậu nếu là hiểu những quy củ cùng đạo lý này, cậu đã không đi tới hôm nay một bước này, cậu vốn nên có tiền đồ tốt hơn, thật đáng buồn!"

"Tôi không cảm thấy." Trương Nguyên Thanh vẫn luôn bình tĩnh: "Có một vĩ nhân từng nói, ẩn dật là trí tuệ, nhưng bướng bỉnh mới đáng kính. Ừm, vĩ nhân đó chính là tôi."

Cảnh Tham trưởng lão bật cười một tiếng, không chút nào che giấu sự trào phúng của mình, ngoài miệng lại nói:

"Tôi lúc trẻ tuổi giống với cậu, chỉ nhận lý, nhưng hiện thực đã dạy tôi làm người. Được rồi, không nói lời thừa với cậu nữa, trước nói cho cậu một cái tin tức tốt, Nguyên Soái từ chối cho mượn Hổ Phù.

"Đồng thời nói cho cậu một cái tin tức xấu, chúng tôi có biện pháp khiến cậu nói thật."

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, đang muốn nói chuyện, chợt thấy Cảnh Tham trưởng lão sau bàn thẩm vấn nâng rảnh tay, lòng bàn tay hướng xuống, năm ngón tay hơi nhếch lên, giống như bậc thầy điều khiển rối.

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh cảm giác có sợi dây gì không nhìn thấy từ đỉnh đầu buông xuống, chui vào sau gáy của hắn, bả vai, khuỷu tay, đầu gối, cổ tay cổ chân các chỗ, đều có cảm thụ tương tự.

Con ngươi của hắn kịch liệt co lại một phen, nhưng rất nhanh, ngay cả con ngươi co rút lại chuyện này, hắn cũng không thể tự chủ hoàn thành.

Hắn đã thành rối gỗ treo dây trong tay Cảnh Tham trưởng lão.

Đây là năng lực của Yển Sư.

"Tin tức xấu chính là, chúng tôi không cần Hổ Phù." Cảnh Tham trưởng lão mỉm cười đứng dậy, mở ra máy quay, tiếp

theo quay về sau bàn thẩm vấn lấy ra một tấm lệnh bài sắt đen, vừa nắm trong tay, vừa nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn lệnh bài của tôi, bây giờ tôi hỏi cậu, Bàn Xoay âm Dương rốt cuộc có mất đi hay không."

Nói xong, tay trái hắn khẽ động.

Chương 1878: Nhận tội? (3)

Môi Trương Nguyên Thanh run run, tựa như muốn giãy dụa một phen, nhưng vẫn là nói ra lời nghĩ một đằng nói một nẻo: "Chưa đánh mất."

Cảnh Tham trưởng lão hỏi tiếp: "Vì sao phải nói dối?"

Ngón trỏ tay trái hắn giật giật.

Trương Nguyên Thanh chịu hắn thao túng, trả lời: "Tôi muốn nuốt riêng Bàn Xoay âm Dương."

Cảnh Tham trưởng lão vốn định hỏi tiếp Phó Thanh Dương có biết tình huống hay không, nhưng suy nghĩ mãi, vẫn là bỏ qua.

Làm em trai của Nguyên Soái, đại thiếu gia của Phó gia, trưởng lão tay nắm thực quyền của phân bộ Tùng Hải, Phó Thanh Dương mặc kệ là bối cảnh hay bản thân, đều cứng như làm bằng sắt.

Liên lụy người như vậy vào sẽ chỉ hỏng việc, không có bất cứ lợi ích nào.

Vì thế hắn sửa lời nói: "Cảm tạ phối hợp, toàn bộ lời cậu hôm nay nói, máy quay phim đều ghi lại, tôi sẽ phản hồi đúng sự thật với tổng bộ."

Nói xong, tay trái nắm chặt, chặt đứt sợi dây vô hình.

Nhưng thân thể Trương Nguyên Thanh vẫn chưa khôi phục, các khớp xương như là rỉ sắt, khó có thể nhúc nhích.

Cảnh Tham trưởng lão đứng dậy đi đến trước máy quay phim, tắt công năng thu, thản nhiên nói: "Năm phút đồng hồ sau, trạng thái của cậu sẽ khôi phục, cậu có thể tiếp tục ở lại chỗ này, cũng có thể về Tùng Hải, tùy ý!"

Tháo xuống máy quay phim trên giá đỡ, xoay người rời đi.

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Trong đại sảnh bị cải tạo thành nhà xưởng, Phó Thanh Dương ngồi ở trên cái ghế dựa lưng cao duy nhất, hai tay giao nhau đặt ở bụng, đánh giá bốn món cơ quan vũ khí trước mặt.

“Giới thiệu một phen đi.” Hắn hướng ánh mắt về Hạ Hầu Ngạo Thiên ở bên.

“Cũng đã tới lúc để anh kiến thức một chút thành quả của tôi rồi, bốn món cơ quan vũ khí này là tôi thức trắng hai ngày hai đêm làm ra. Vì hoàn thành nhiệm vụ của anh, nhân viên ưu tú Lý Thuần Phong của chúng tôi suýt nữa đột tử ở trong ao làm mát, tôi đề nghị tăng tiền lương.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

“Vì ổn định kết cấu tiền lương của nhân viên, tôi quyết định cướp đoạt quyền tăng tiền lương của cậu.” Phó Thanh Dương nói: “Tôi buổi chiều có cuộc họp, cậu chỉ có thời gian năm phút đồng hồ, bắt đầu đi.”

“Họp cái gì?” Hạ Hầu Ngạo Thiên hỏi.

“Hội thẩm phán Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Hắn lại đã phạm chuyện gì?” Hạ Hầu Ngạo Thiên vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

“Lý Thuần Phong kia đâu, nếu chưa đột tử bảo hắn đi ra giải thích.” Phó Thanh Dương dùng giọng điệu lạnh lùng biểu đạt sự bất mãn của mình.

Hắn bỗng nhiên có chút bội phục Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể thoải mái có thừa ứng phó loại Phương Sĩ rác rưởi này.

Hạ Hầu Ngạo Thiên “ho khan” một tiếng, rốt cuộc không nói lời thừa nữa, cầm lấy một cái giáp cánh tay kim loại, nói:

“Nó gọi là Găng Tay Atlas, nhìn rất cồng kềnh, thật ra tổng trọng lượng không vượt qua 5 cân, chọn dùng tài liệu là Phong Cương (thép gió), Phong Cương đặc điểm chính là nhẹ, cho dù là Học Sĩ và Nhạc Sĩ không sở trường thể lực, cũng có thể thoải mái khống chế.

Tôi cấy vào trong găng tay hệ thống cảm ứng, có thể phân biệt động tác của người đeo…”

Vừa nói, hắn vừa đeo giáp cánh tay, tung một cú đấm lên bàn làm việc.

RẦM!

Bàn làm việc đúc từ sắt thép phát ra tiếng vang lớn.

“Một quyền này sánh vai Hỏa Sư cấp 3 sơ kỳ, khuyết điểm là quá tốn nguồn năng lượng, chỉ có thể đánh ba lần, sau đó phải nạp điện. Nạp điện công năng này là tôi tự mình thêm vào. Sau đó, trong găng tay còn trang bị chốt, chứa sáu mũi tên ngắn phá giáp, một mũi có thể phá phòng ngự của Thổ Quái cấp 1. Cùng chỗ liên tục bốn lần trúng mục tiêu, có thể phá phòng ngự Thổ Quái cấp 2 hậu kỳ, nếu tẩm độc, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.” Hạ Hầu Ngạo Thiên chậm rãi nói:

“Mặt khác, Phong Cương tuy nhẹ, nhưng có tiếng chắc chắn, khi cần thiết còn có thể làm tấm khiên.”

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu, Phương Sĩ này tuy tính cách cổ quái lòe loẹt, nhưng trình độ chuyên nghiệp cũng không tệ.

“Hệ thống bảo mật thế nào?”

“Yên tâm, tôi cấy vào trong giáp cánh tay trang bị tự hủy loại nhỏ, chỉ cần có người thử tháo dỡ nó, trang bị tự hủy sẽ khởi động, cam đoan sẽ không tiết lộ kết cấu bên trong cơ quan.”

Tiếp theo, Hạ Hầu Ngạo Thiên cầm lấy nỏ lớn dài 1 mét: “Khuyết điểm của nó là khó ngắm, hơn nữa cần lực cánh tay rất mạnh mới có thể sử dụng. Nhưng uy lực tên nỏ so với súng bắn tỉa còn mạnh hơn, người sử dụng trong lý tưởng của tôi là Thám Báo.”

Món cơ quan vũ khí thứ ba là một quả cầu.

“Cơ quan vũ khí này gọi là Phật Nộ Đường Liên, ấn xuống cái nút này, sau đó ném ra ngoài, kim độc phá giáp sẽ bắn ra, tầm sát thương là 30 mét, bao trùm 360 độ không có góc chết, yên tĩnh hơn lựu đạn, sức sát thương lại mạnh hơn. Sau khi sử dụng, trang bị tự hủy sẽ khởi động, thuộc loại tiêu hao phẩm.”

“Vì sao phong cách đặt tên của cậu biến hóa lớn như vậy.” Phó Thanh Dương nhìn thoáng qua “Găng Tay Atlas” cùng “Phật Nộ Đường Liên” .

Chương 1879: Kiếm đầu tiên thành thần (1)

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩn ra một phen, dùng một loại ánh mắt thương hại trông lại, "Anh không biết Găng Tay Atlas thì thôi, anh ngay cả Phật Nộ Đường Liên cũng không biết? Anh nhất định không có tuổi thơ, thật đáng thương."

Đuôi lông mày Phó Thanh Dương giật một cái.

Hạ Hầu Ngạo Thiên bắt đầu giới thiệu một món cơ quan vũ khí cuối cùng, một cơ quan con rối!

"Con rối này giá trị chế tạo cao nhất, tôi ở trong mắt nó cấy vào mắt của Yêu Mê Hoặc, nó có được năng lực mê hoặc, trong cánh tay trái cấy vào nỏ phá giáp. Mặt khác, nó còn có được bản năng chiến đấu của Kiếm Khách, có thể so với âm thi của Thần Dạ Du, không, là âm thi phiên bản tăng mạnh. Ở trong giai đoạn Siêu Phàm, nó mạnh mẽ hơn nữa hữu dụng, quan phương nhất định sẽ không tiếc trả giá mua nó, cũng hy vọng chúng ta sản xuất lượng lớn."

"Được rồi!" Phó Thanh Dương nói, "Cậu thu một phần video biểu thị cho tôi, lại viết cho tôi một phần số liệu cơ quan vũ khí, trước hai giờ chiều cho tôi, không có vấn đề chứ?"

"Lý Thuần Phong còn chưa đột tử, tôi sẽ bảo hắn hoàn thành."

"… Đều được."

Phó Thanh Dương rời khỏi phòng kỹ thuật của Người Chết Trở Về.

…

Hai rưỡi chiều, phòng họp tổng bộ.

Máy chiếu trên trần phòng sáng lên đèn vàng, sau khi lóe lên vài giây, từng chùm tia sáng màu lam huỳnh quang chiếu ở hai bên của phòng họp dài.

Các vị trưởng lão ngồi ngay ngắn trong chùm tia sáng, tổng cộng hai mươi người, sáu vị trưởng lão phân bộ Tùng Hải đều có mặt, bốn vị trưởng lão phân bộ Giang Hoài cũng ở đây.

Năm người còn lại là Thái trưởng lão phụ trách lần hội nghị này, cùng với thư ký của chín vị trưởng lão khác ở tổng bộ.

Thái trưởng lão cả người bao phủ đám sương nhàn nhạt, ánh mắt sớm đã không phải con người nữa nói:

"Hội nghị lần này do tôi chủ trì, tiến hành thảo luận vụ án Nguyên Thủy Thiên Tôn ngầm chiếm tài sản quan phương."

Thư ký Lý của Đế Hồng đại trưởng lão chủ động đứng dậy, trong tay nắm điều khiển từ xa, nói:

"Tôi thuyết minh đơn giản trước với các vị từ đầu đến cuối sự việc. Vài ngày trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy khai thác phó bản bang phái làm lý do, hướng tổng bộ xin sử dụng Bàn Xoay âm Dương.

Sau khi ra khỏi phó bản, hắn dối xưng Bàn Xoay âm Dương đánh mất ở trong phó bản, hôm qua tôi cùng Cảnh Tham trưởng lão phân bộ Giang Hoài tới cửa hỏi tình hình cụ thể, hắn từ chối không trả lời, càng không muốn trả bồi thường lúc trước ước định sẵn.

Lúc ấy tôi và Cảnh Tham trưởng lão liền ý thức được không thích hợp, liền để ngành tài vụ của tổng bộ tra xét tài khoản của Nguyên Thủy Thiên Tôn, phát hiện hắn ở sau khi mượn Bàn Xoay âm Dương, liền lập tức lãnh hết tiền mặt trong tài khoản, cũng mang một căn biệt thự danh nghĩa chuyển cho Phó Thanh Dương.

Tôi cùng Cảnh Tham trưởng lão lập tức ý thức được đây là một lần hành vi ngầm chiếm tài sản quan phương có dự mưu, vì thế hướng tổng bộ xin lệnh câu lưu, mang Nguyên Thủy Thiên Tôn về phân bộ Giang Hoài thẩm vấn."

Nói tới đây, hắn nâng tay, ấn điều khiển từ xa, "Trải qua phân bộ Giang Hoài thẩm vấn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cung khai, mời mọi người xem."

Màn vải phía sau Thái trưởng lão chậm rãi hạ xuống, máy chiếu bắn ra chùm tia sáng xanh thẳm, chiếu một phần video dài hai mươi giây ở trên màn vải.

Trong hình ảnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở ghế thẩm vấn, mắt nhìn phía trước.

Tiếng Cảnh Tham trưởng lão vang lên: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn lệnh bài của tôi, bây giờ tôi hỏi cậu, Bàn Xoay âm Dương rốt cuộc có mất đi hay không?"

"Chưa mất đi."

"Vì sao phải nói dối?"

"Tôi muốn nuốt riêng Bàn Xoay âm Dương."

Video chiếu đến nơi đây liền kết thúc, ngắn gọn, nhưng bằng chứng như núi.

Thái trưởng lão thản nhiên nói: "Dựa theo luật pháp quan phương, ngầm chiếm tài sản chung xử lý ra sao?"

Thư ký Lý trả lời:

"Bàn Xoay âm Dương là đạo cụ cực phẩm Thánh Giả cảnh, giá trị khó có thể đánh giá, đổi thành tiền mặt, ít nhất 200 triệu, hơn nữa còn là có tiền cũng không có chỗ bán. Theo luật mà nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chạm đến tiêu chuẩn tội chết."

"Tôi nghi ngờ tính chân thật của video!" Cẩu trưởng lão dẫn đầu mở miệng, "Ngày đó phân bộ Giang Hoài muốn từ trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn bạch phiêu* giá thấp Bàn Xoay âm Dương, hai bên tranh cãi rất không thoải mái, tôi có lý do hoài nghi Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị ảnh hưởng, nội dung trong video không đủ làm chứng. Thái trưởng lão, tôi đề nghị phúc thẩm, do trưởng lão phân bộ Tùng Hải và phân bộ Giang Hoài cùng nhau chứng kiến."

"Bạch phiêu? Lão cẩu này, vậy mà lại vũ nhục chúng ta như thế." Một vị trưởng lão phân bộ Giang Hoài hừ lạnh nói:

"Vậy ông giải thích như thế nào hành vi dời đi tài sản của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt khác, hắn cung cấp ghi chép về Bàn Xoay âm Dương mất đi, nói không tỉ mỉ, lại không chịu lộ ra tin tức thành viên bang phái, không có nhân chứng có thể chứng minh hắn thật sự mất đi Bàn Xoay âm Dương."

Chương 1880: Kiếm đầu tiên thành thần (2)

Cảnh Tham trưởng lão tiếp lời: “Tôi là có chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh.”

“Đây không phải việc nhỏ, mỗi một chi tiết đều nên lặp đi lặp lại xác nhận, mà không phải phân bộ Giang Hoài mang người đi, chuyên quyền độc đoán đưa ra cái gọi là bằng chứng. Rất xin lỗi, nếu là như thế, phân bộ Tùng Hải chúng tôi không phục.” Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão giọng điệu lạnh như băng phát biểu ý kiến.

“Được nha, chẳng qua tôi đề nghị bắt giam trước, mời trưởng lão Thái Nhất môn tịnh hóa một lần, thuận tiện mời Phó trưởng lão hướng Nguyên Soái cầu đến Hổ Phù, như vậy mới công chính công bằng.” Ông lão áo bào đen phân bộ Giang Hoài giọng điệu kỳ quái nói một câu.

“Ông có ý tứ gì?” Diệt Thế Thiên Hỏa của Tùng Hải giận dữ đập bàn, “Muốn đánh nhau phải không, có phải muốn đánh nhau hay không, ngươi hẹn cái thời gian địa điểm, lão tử không tiễn ngươi trở về linh cảnh, ta liền từ đi chức vụ trưởng lão.”

Hai bên xảy ra tranh chấp, chỉ có Phó Thanh Dương trầm mặc không nói, như là một khán giả, lạnh lùng ngồi ngay ngắn ở nơi đó.

“Đốc đốc!”

Thư ký của Diệu trưởng lão gõ gõ bàn, cắt ngang hai đại phân bộ khắc khẩu.

Đây là một vị trung niên mặc Hán phục, nho nhã hiền hoà, “Tội chết liền không cần nhắc nữa, chúng ta nói chút thực tế. Đầu tiên, ngầm chiếm tài sản quan phương tính chất rất nghiêm trọng, tổng bộ là sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra.”

Hắn nâng chén trà lên uống một ngụm, không nhanh không chậm, tràn ngập sự thoải mái có thừa của thượng vị giả, buông chén trà tiếp tục nói:

“Phân bộ Giang Hoài đã lấy được chuỗi chứng cứ hoàn chỉnh, vốn nên có thể phán rồi, nhưng tổng bộ vẫn quyết định hôm nay mở hội nghị này, hội nghị riêng tư nha, không có video bảo tồn, cho nên có một số lời, mọi người cứ thoải mái nói.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào, trong lòng mọi người rất rõ, không cần cãi cọ nữa. Tôi đại biểu Diệu trưởng lão đưa cái phương án, mọi người tham khảo một chút."

Vị thư ký này nhìn quét mọi người, nói:

"Bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lại Bàn Xoay âm Dương, lại đền một món đạo cụ giá trị tương đương, việc này coi như kết thúc, không công bố với bên ngoài, không phát ra thanh minh."

"Bàn Xoay âm Dương là đạo cụ cực phẩm Thánh Giả cảnh, một món đạo cụ giá trị tương đương là nói đền liền đền? Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu không có thì sao?" Diệt Thế Thiên Hỏa cả giận nói.

Cẩu trưởng lão nâng móng vuốt, ra hiệu hắn an tâm một chút chớ nóng vội, đôi mắt cúc áo nhìn chằm chằm người trung niên nho nhã hiền hòa, chậm rãi nói: "Thư ký Dương, ngài muốn cái gì, hoặc là nói, tổng bộ muốn cái gì!"

Thư ký Dương chưa nói chuyện, thư ký Lý bên người thản nhiên nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải có một Bộ Trang Bị Tế Trời sao, nếu hắn chịu bồi thường ra, Bàn Xoay âm Dương mất thì mất, tổng bộ sẽ bỏ qua chuyện cũ."

Cẩu trưởng lão chậm rãi đảo qua Thái trưởng lão, đảo qua chín vị thư ký, hắn đã rõ ý tưởng của tổng bộ.

Chứng cứ không quan trọng, video chỉ là một cái lý do để tổng bộ làm khó dễ.

Thái độ của tổng bộ rất rõ ràng, Bàn Xoay âm Dương là vật của quan phương, trước kia là vậy, về sau cũng vậy, ai động vào tài sản của quan phương, người đó phải trả giá đắt.

Mặt khác, còn có một tín hiệu: Tổng bộ muốn Bộ Trang Bị Tế Trời!

Cẩu trưởng lão không rõ Bộ Trang Bị Tế Trời có cái gì thần dị, nhưng tổng bộ năm lần bảy lượt muốn đạt được nó, nói lên bộ trang bị kia cất giấu thứ rất quan trọng, trình độ quan trọng vượt qua bản thân bộ trang bị.

So sánh với thái độ dễ dàng tha thứ của tổng bộ đối với ngầm chiếm tài sản quan phương, trình độ "cảm thấy hứng thú" của

Thập lão đối với Bộ Trang Bị Tế Trời, mới là điều Cẩu trưởng lão lo lắng nhất.

Cũng may từ trước mắt mà nói, giá trị hứng thú này, còn chưa tới trình độ tình thế bắt buộc.

Bằng không tham dự hội nghị sẽ không là thư ký, mà là Thập lão.

"Bộ Trang Bị Tế Trời không có khả năng bồi thường cho phân bộ Giang Hoài." Cẩu trưởng lão lập tức từ chối.

"Đừng vội từ chối." Thư ký Lý cười cười, "Nói tới, chuyện này bởi lòng tham của Nguyên Thủy Thiên Tôn dựng lên, hắn nên trả giá đắt. Mấy vị trưởng lão phân bộ Tùng Hải, các người không cần thiết thanh toán vì sai lầm của hắn. Tổng bộ bận tâm thể diện hắn, mới đề xuất giải quyết riêng, các người đương nhiên có thể từ chối, nhưng lần sau có thể chính là văn kiện đầu đỏ."

Đây là uy hiếp!

Văn kiện đầu đỏ là phê văn chính thức của tổng bộ, giống như thánh chỉ thời cổ, một khi văn kiện hạ đạt, lại từ chối liền ý nghĩa phản bội quan phương.

Đến lúc đó hoặc là bị cưỡng chế chấp hành, hoặc là trở thành tội phạm truy nã, không có loại khả năng thứ ba.

Các trưởng lão phân bộ Tùng Hải nhất thời trầm mặc.

Quan lớn hơn một cấp còn áp chết người ta, huống chi đây là quyết định của tổng bộ, là quyết định của trung ương.

Phân bộ địa phương đối kháng trung ương như thế nào?

Chương 1881: Kiếm đầu tiên thành thần (3)

"Lão tử không quản nữa!" Diệt Thế Thiên Hỏa trưởng lão phẫn nộ offline, bóng người biến mất trong chùm tia sáng màu lam huỳnh quang, trống rỗng.

Lạc Thần cùng Hoàng Sa Bách Chiến khẽ thở dài.

Cẩu trưởng lão im lặng không nói.

Trái lại phân bộ Giang Hoài bên kia, đám người Cảnh Tham trưởng lão lộ ra nụ cười, trước khi hội nghị bắt đầu, bọn họ đã dự liệu được kết cục.

Phân bộ Giang Hoài chỉ là lính trước ngựa, thật sự muốn xử lý Nguyên Thủy Thiên Tôn là tổng bộ.

Bộ Trang Bị Tế Trời nói là bồi thường cho phân bộ Giang Hoài, nhưng cuối cùng khẳng định sẽ bị tổng bộ thu đi, chẳng qua phân bộ Giang Hoài có thể đạt được một lượng lớn bồi thường, cùng với một món đạo cụ không thua gì Bàn Xoay âm Dương.

"Đốc đốc!"

Tiếng gõ thanh thúy mạnh mẽ quanh quẩn ở phòng họp, đánh vỡ sự trầm mặc.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, thanh âm đến từ Phó Thanh Dương sau khi hội nghị bắt đầu, một câu cũng chưa nói.

Vị đại thiếu gia Phó gia này mặc âu phục trắng như tuyết, ngũ quan anh tuấn đến mức làm người ta hít thở không thông, chậm rãi mở miệng:

"Tôi nhớ Phó Thanh Huyên lúc trước tấn thăng Bán Thần, tiếp nhiệm chức vụ Nguyên Soái, Thập lão đều tặng quà, nhớ rõ lúc cô ta thu lễ, nói như thế nào không?"

Câu này không có bất cứ quan hệ gì với hội nghị lần này, nhưng chín vị thư ký biến sắc hẳn, đám sương quanh thân Thái trưởng lão đột nhiên run rẩy.

Một màn này khiến trưởng lão hai đại phân bộ càng thêm tò mò cùng khó hiểu, Nguyên Soái lúc trước nói gì? Một câu của Phó Thanh Dương, thế mà khiến vài vị của tổng bộ nghe tiếng biến sắc, dù là Thái trưởng lão cũng kiêng kị.

"Phó Thanh Dương!" Thư ký Lý giận tím mặt: "Cậu biết mình đang nói cái gì hay không?"

Thư ký tám vị trưởng lão khác vẻ mặt không tốt nhìn chằm chằm Phó Thanh Dương, trong ánh mắt không che giấu nét lạnh như băng.

Nguyên Soái lúc trước nói là: Để tôi nghĩ một chút, các người mười lão già này có bị tôi nhét vào danh sách tất sát hay

không!

Nguyên Soái lúc trước nói câu này ý tứ là, may các ngươi chưa đắc tội chết với ta, bằng không kiếm đầu tiên thành thần, chém người tổng bộ trước.

Bây giờ Phó Thanh Dương nhắc lại chuyện xưa, là đang cảnh cáo tổng bộ, cảnh cáo Thập lão, đừng mang một người trẻ tuổi có tư chất minh chủ đắc tội chết.

Uy hiếp trắng trợn!

"Điều tôi muốn nói là, tổng bộ Thập lão đức cao vọng trọng, xưa nay dẫn dắt hậu bối, nhân hậu hiền hoà, nhất định sẽ tha thứ sai lầm làm mất đi Bàn Xoay âm Dương của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có lẽ qua một lát nữa, Thập lão sẽ đặc xá hắn." Phó Thanh Dương lấy vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng, nói ra lời nói dối không có ai tin.

Thư ký Lý cười lạnh, "Tôi thấy cậu là…"

Bốn chữ người si nói mộng còn chưa nói ra, liền thấy Thái trưởng lão nghiêng đầu, tựa như muốn nghe cái gì, sau đó nói: "Hội nghị tạm dừng!"

Sau đó, hắn biến mất ở trong chùm tia sáng màu lam huỳnh quanh.

Cái biến hóa này làm người ta bất ngờ.

Cảnh Tham trưởng lão nhíu mày nói: "Thái trưởng lão sao lại…"

Hắn đột nhiên phản ứng lại, tức giận nhìn Phó Thanh Dương, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cậu lại làm cái quỷ gì?"

Các trưởng lão của phân bộ Giang Hoài, cũng đều hướng về Phó Thanh Dương ném tới ánh mắt lạnh lùng.

Mọi việc chỉ sợ đêm dài lắm mộng, tới gần thắng lợi, Thái trưởng lão đột nhiên rời đi, cái này làm bọn họ có dự cảm bất hảo.

Bốn vị trưởng lão phân bộ Tùng Hải, thì vẻ mặt tò mò cùng chờ mong.

Chín vị thư ký nhíu mày trầm ngâm.

Phó Thanh Dương vẫn trầm mặc ngồi ngay ngắn như cũ, không vui không buồng, giống như thánh thủ tình trường xuyên qua vạn bụi hoa không dính một chiếc lá, nói hai ba câu quấy động tâm hồn các trưởng lão đại loạn, một mình hắn cao ngạo lạnh lùng.

Thời gian lặng yên trôi qua, nửa giờ sau, chùm tia sáng màu lam huỳnh quang ở thủ tọa lóe lên một cái, bóng dáng Thái trưởng lão xuất hiện ở phòng họp.

Hắn đảo qua các trưởng lão, đọng lại vài giây ở trên người Phó Thanh Dương, chậm rãi tuyên bố:

"Ở việc Nguyên Thủy Thiên Tôn mất đi Bàn Xoay âm Dương, tổng bộ đã có định đoạt, kết quả xử phạt như sau, khấu trừ công huân cấp A cấp B đều một lần, phạt tiền 5 triệu, một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, hạn trong vòng 3 ngày giao nộp tiền phạt."

Phòng họp lặng ngắt như tờ.

Mọi người đều ngây ra.

Cảnh Tham trưởng lão sắc mặt cứng ngắc, như bức tượng ngồi yên ở trên ghế dựa cao. các trưởng lão phân bộ Giang Hoài, vẻ mặt không khác gì với hắn.

Đám người Cẩu trưởng lão của phân bộ Tùng Hải, là vừa kinh vừa hỉ vừa mờ mịt, liên tiếp nhìn về phía Phó Thanh Dương.

"Tan họp!"

Thái trưởng lão trầm giọng nói.

"RẦM!"

Phân bộ Giang Hoài, văn phòng tầng cao nhất, Cảnh Tham trưởng lão một chưởng đập vỡ bàn làm việc đắt đỏ, văn kiện, sách, máy tính cùng đồ dùng làm việc nổ tung.

Động tĩnh thật lớn đưa tới trợ lý văn phòng cách vách vội vàng đẩy ra cửa văn phòng lãnh đạo.

Chương 1882: Gia tộc phản cốt tử (1)

“Trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì…” Trợ lý bỗng nhiên khựng lại, lộ vẻ mặt hoảng sợ.

Cảnh Tham trưởng lão gương mặt dữ tợn, mắt giăng kín tơ máu, trán nổi gân xanh, đã ở bên bờ vực nổi giận mất khống chế.

Hắn chưa bao giờ thấy lãnh đạo phẫn nộ như thế, liền không dám hỏi nữa.

“Đi ra ngoài!” Cảnh Tham trưởng lão gằn từng chữ.

Trợ lý cuống quít rời khỏi văn phòng, đóng cửa lại.

Cảnh Tham trưởng lão đứng ở văn phòng một lúc lâu, hít sâu một hơi, đè ép cảm xúc tiêu cực xuống, hắn mặt không biểu cảm gọi điện thoại cho thư ký Lý.

Nhưng bên đó tắt máy.

Sau đó gửi đến một cái tin nhắn, nói là đang họp.

Cứ như vậy qua nửa giờ, thư ký Lý gọi lại cho hắn một cuộc điện thoại.

“Tổng bộ rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn ngầm chiếm Bàn Xoay âm Dương? Còn có phạt tiền là chuyện gì, 5 triệu? Đuổi ăn mày sao?”

Cảnh Tham trưởng lão đã rất khắc chế, nhưng giọng điệu vẫn không chịu khống chế trở nên kịch liệt.

Thư ký Lý trầm mặc mấy giây, thở dài, “Chuyện này dừng lại ở đây, không có gì tiếp theo nữa.”

Lửa giận Cảnh Tham trưởng lão vừa áp chế lập tức hừng hực bốc lên, nghiến răng nghiến lợi: “Lý do đâu!”

“Phó Thanh Dương cho tổng bộ một khoản bồi thường.” Thư ký Lý hạ giọng: “Một khoản bồi thường khiến Thập lão không thể từ chối, mang đi so sánh, Bàn Xoay âm Dương không phải là không thể dứt bỏ.”

“Bồi thường gì?”

“Bây giờ vẫn là bí mật, không thể lộ ra.”

“Vậy Bộ Trang Bị Tế Trời thì sao, là tổng bộ muốn Bộ Trang Bị Tế Trời, cứ như vậy lãng phí lần cơ hội này?”

“Đừng nói lời tức giận.” Giọng điệu thư ký Lý trở nên nghiêm túc, “Mạnh mẽ đòi Bộ Trang Bị Tế Trời tương đương bức phản Nguyên Thủy Thiên Tôn, bức phản Nguyên Thủy Thiên Tôn các minh chủ liền nhất định sẽ nhúng tay, lợi ích gì cũng không kiếm được.”

Dừng một chút, hắn thở dài: “Phó Thanh Dương cho quá nhiều rồi, tiểu tử này tương lai nếu vào tổng bộ, chúng ta quá nửa không có kết cục tốt.”

“Tiền phạt đâu!” Cảnh Tham trưởng lão nghiến răng: “50 triệu một đồng cũng không thể thiếu.”

“Ông đừng nhắc tới tiền, đại trưởng lão vừa rồi đã gõ tôi, hắn biết chuyện 80 triệu rồi. Phó Thanh Dương không nhắc việc này, là đang cảnh cáo chúng ta, trong tay hắn nắm thóp chúng ta.” Thư ký Lý trầm giọng nói:

“Nhận hối lộ 80 triệu, đủ chúng ta uống no bụng.”

Cảnh Tham trưởng lão cũng sắp nghiến gãy cả răng rồi, hắn yên lặng cúp điện thoại.

Một lát sau, trong văn phòng một lần nữa truyền đến tiếng đập phá.

Các nhân viên bên ngoài run rẩy, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

…

Vịnh Phó gia, trong thư phòng, Trương Nguyên Thanh vui vẻ nói:

“Kết thúc rồi? Bàn Xoay âm Dương thật sự thuộc về tôi rồi?”

Hắn mới từ phân bộ Giang Hoài trở về, liền từ chỗ Phó Thanh Dương nhận được tin vui.

Cái này phù hợp kết quả Tinh Tượng Thuật thôi diễn, nhưng kết quả là không chuẩn xác, bởi vì liên quan đến Chúa Tể đỉnh phong, cường giả cấp bậc này sẽ không bị nhét vào trong phạm trù thôi diễn.

Phó Thanh Dương ngồi thẳng bên cạnh bàn, lạnh nhạt gật đầu.

“Lão đại, anh đàm phán với tổng bộ như thế nào?” Trương Nguyên Thanh tò mò nói.

Hắn biết Phó Thanh Dương muốn mượn cơ quan vũ khí cơn gió đông này thay hắn giải quyết chuyện Bàn Xoay âm Dương, nhưng nội dung giao dịch cụ thể của Tiền công tử cùng tổng bộ thì không biết.

“Một phần số liệu cơ quan vũ khí, một phần báo giá.” Phó Thanh Dương nói.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Phó Thanh Dương chống hai khuỷu tay lên mặt bàn, a một tiếng:

“Đương nhiên không đơn giản như vậy, tôi lấy danh nghĩa Hạ Hầu Ngạo Thiên, gửi cho tổng bộ một phần thư kế hoạch hợp tác, hy vọng có thể cung cấp cơ quan vũ khí cho Ngũ Hành minh, hứa hẹn trong nửa năm khiến bốn món cơ quan vũ khí trở thành phối trí tiêu chuẩn của tiểu đội đóng quân của quan phương, cũng ở trên giá cho ra ưu đãi chiết khấu 5 phần.

Cơ quan vũ khí một khi thông dụng, có thể tăng cường rất lớn thực lực của thành viên cơ sở quan phương, giảm bớt thương vong trong chiến đấu, đề cao sức thống trị của Ngũ Hành minh, mười lão già kia của tổng bộ không có lý do từ chối.

Tôi còn nói cho bọn họ, bốn món cơ quan vũ khí chỉ là bắt đầu, sau này sẽ có cơ quan vũ khí càng nhiều công năng, càng nhiều chủng loại. Biết cái này ý nghĩa thế nào không?”

“Trang bị thay đổi, đổi mới vĩ đại.” Trương Nguyên Thanh dang đôi tay.

“Đổi mới chưa nói tới, nhưng trang bị thay đổi là thật.” Phó Thanh Dương nhìn hắn, giải thích:

“Cậu có thể không biết, quan phương năm đó liên hợp ba gia tộc Học Sĩ, từng thành lập một quỹ nghiên cứu tên là ‘Phát triển cổ thuật’, mục đích của nó, chính là muốn dùng cơ quan thuật nhấc lên thay đổi trang bị, tăng lên chiến lực của linh cảnh hành giả tầng trung tầng dưới, để Ngũ Hành minh ở trong khoảng thời gian ngắn rút ngắn lại chênh lệch với Thiên Phạt, thậm chí đạt tới ngang hàng.

Chương 1883: Gia tộc phản cốt tử (2)

Đây là một chiến lược cực kỳ có tầm nhìn xa, mười lão già kia của tổng bộ tuy làm người ta chán ghét, nhưng quả thật có chút cân lạng. Bất đắc dĩ cơ quan thuật dựa vào là kỹ thuật tích lũy, cái này không phải tiêu tiền có thể xử lý được.

“Tựa như động cơ tiên tiến, chip tính năng cao, không làm được chính là không làm được, người ta tích lũy kỹ thuật hơn một trăm năm, ngươi dựa vào cái gì cho rằng mình bỏ ra mười mấy hai mươi năm thì có thể đuổi kịp và vượt qua? Người tu hành cổ đại tích lũy hơn một ngàn năm cơ quan kỹ thuật, linh cảnh hành giả chỉ có một trăm năm lịch sử dựa vào cái gì đuổi kịp và vượt qua?”

Phó Thanh Dương chậm rãi nói:

“Đương nhiên, tổng bộ có thể đáp ứng nhanh như vậy, chủ yếu là bởi vì tôi nói cho bọn họ, báo giá tương tự, mười phút sau Hạ Hầu Ngạo Thiên sẽ gửi cho Thiên Phạt nước ngoài.”

Nói xong, ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn Trương Nguyên Thanh, vẻ mặt “Tôi nói xong rồi, cậu mau đi lưu trình đi”.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu bái ngay: “Lão đại anh minh!”

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu.

“Chẳng qua lão đại, nửa giá có phải quá thiệt thòi hay không?” Trương Nguyên Thanh tốt xấu gì là sinh viên, năng lực tính nhẩm vẫn được, chỉ Tùng Hải đã có bốn năm mươi tiểu đội, mấy trăm hành giả Siêu Phàm.

Toàn bộ Ngũ Hành minh bao nhiêu tiểu đội, có thể tưởng tượng.

Nhiều cơ quan vũ khí vậy, tất cả nửa giá, tổn thất bao nhiêu tiền? Hơn nữa phí tài liệu là Phó Thanh Dương ứng ra, tài chính khổng lồ như thế, hai họ Mã* cũng phải đập nồi bán sắt gom tiền nhỉ.

“Nửa giá không phải vấn đề, có thể từ trên phí duy tu kiếm trở về, chỉ cần giảm bớt thích hợp tuổi thọ sử dụng của cơ quan vũ khí, lại cấy vào trang bị tự tiện tháo dỡ tự hủy, quan phương duy tu cơ quan vũ khí, cũng chỉ có thể mời chúng ta giúp đỡ.” Phó Thanh Dương nói:

“Tôi thậm chí có thể cho bọn họ sử dụng miễn phí, bởi vì miễn phí mới là đắt nhất. Chỉ cần tăng phí duy tu vài lần vẫn có thể kiếm đầy bát đầy chậu.”

Anh đây là hành vi chim cánh cụt gì vậy… Trương Nguyên Thanh lảm nhảm.

“Lúc lẩm bẩm tôi, tốt nhất cúi thấp đầu.” Phó Thanh Dương ánh mắt lạnh lùng.

“Khụ khụ!” Trương Nguyên Thanh vội vàng đằng hắng cổ họng, nói: “Vậy tài chính của ngài đủ sao, cái này cũng không phải là một số lượng nhỏ… Ồ quên mất, sau lưng ngài còn có Phó gia.”

Nào ngờ Phó Thanh Dương khẽ lắc đầu: “Tôi không tính để cho Phó gia nhúng tay, nếu như vậy, kẻ quyết sách của công ty chúng ta liền biến thành hội tộc lão Phó gia.”

“Vậy, ngài có thể có nhiều tiền mặt như vậy sao?” Trương Nguyên Thanh kinh ngạc.

Nếu không để Phó gia nhúng tay, bằng vào tài sản cá nhân của Phó Thanh Dương, chỉ sợ chống đỡ không nổi khoản chi khổng lồ như vậy.

“Không có!” Phó Thanh Dương quả quyết lắc đầu, nói: “Cho nên bảo cậu kéo Phó Tuyết nhập bọn, cô ta mấy năm nay làm ăn tuy kinh tế đình trệ, nhưng cũng tích góp trăm tài sản 8 tỷ 10 tỷ, tiền không phải liền có sao?”

Dừng một chút, Phó Thanh Dương nhếch khóe miệng: “Chờ cô ta đầu nhập toàn bộ tài sản vào công ty chúng ta, cô ta liền không còn đường lui, thậm chí sẽ vì chuỗi tài chính của công ty mà dốc hết sức kiếm tiền. Phó Tuyết làm người quản lý chuyên nghiệp cho Phó gia mười mấy năm, mạng lưới quan hệ rất rộng, quen biết rất nhiều phú hào, mọi người cũng sẽ bằng lòng nể mặt Phó gia cho cô ta vay tiền, phương diện tài chính, chúng ta liền không cần lo lắng nữa.

Nhưng tôi sẽ không cho cô ta quyền quyết sách, như vậy cô ta phải xem sắc mặt chúng ta. Đến lúc đó đừng nói Phó gia không đồng ý hôn sự của cậu cùng Quan Nhã, cho dù Quan Nhã thay lòng đổi dạ không muốn gả cho cậu, cô ta cũng phải mang con gái trói lại đưa đến phòng tân hôn.”

“Anh thật con mẹ nó âm hiểm nha… A, ý tứ của tôi là, lão đại thực con mẹ nó anh minh nha.” Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra, cảm giác sâu sắc mình lịch duyệt xã hội quá nông cạn, không hiểu được lòng người hiểm ác.

Đã bàn bạc đến nơi đây, Trương Nguyên Thanh thân là một trong những cổ đông của công ty, thuận thế đưa ra một ít ý kiến của bản thân:

“Bí tịch cơ quan quan trọng như thế, trong quan phương sẽ có ai giở trò hay không, ví dụ như trộm bản vẽ cơ quan, hoặc là phái Học Sĩ gián điệp lẻn vào công ty chúng ta học trộm kỹ thuật? Công ty chúng ta muốn phát triển lớn mạnh, khẳng định cần rất nhiều Học Sĩ.”

“Cho nên Bạch Hổ vệ tôi nuôi liền có đất dụng võ, bọn họ sẽ là bảo an tốt nhất của công ty.” Phó Thanh Dương hiển nhiên đã cân nhắc đến mấy vấn đề này, “Phương diện Học Sĩ, tôi có hai dự án, một là để Lý Thuần Phong tìm người, hắn là Học Sĩ của Vạn Bảo ốc, nơi đó không thiếu nhất là Học Sĩ. Hai là do Hạ Hầu Ngạo Thiên từ Hạ Hầu gia chọn lựa tộc nhân tin cậy.”

Chương 1884: Gia tộc phản cốt tử (3)

“Hạ Hầu gia bây giờ chỉ sợ ý định thanh lý môn hộ cũng có rồi, còn có thể cho chúng ta Học Sĩ?” Trương Nguyên Thanh cáu kỉnh nói.

“Đó là chuyện của bản thân Hạ Hầu Ngạo Thiên, chỉ cần hắn có thể đối kháng được áp lực của Hạ Hầu gia, Hạ Hầu gia tự nhiên sẽ hợp tác với chúng ta.” Phó Thanh Dương nói.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên có thể đối kháng được sao?” Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

“Rất khó, cho nên tôi đã thêm ba lớp bảo hiểm.” Phó Thanh Dương làm việc không một sơ hở, “Một, ký kết khế ước cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên, nếu hắn lựa chọn đầu nhập gia tộc, lực lượng khế ước sẽ giết chết hắn.”

“Hai, tôi chẳng những bảo hắn vét sạch tích tụ ứng ra phí tài liệu, còn cho hắn mượn 200 triệu nợ bên ngoài.”

“Ba, tôi đã điều năm vị Thánh Giả Bạch Hổ vệ tới đây, các Thánh Giả cùng Học Sĩ nàyđều chịu hắn quản lý, kêu hắn lãnh đạo. Hạ Hầu Ngạo Thiên người này, lòe loẹt phô trương, hận chỉ muốn làm náo động ở trước mặt toàn thế giới, trước kia hắn ở Hạ Hầu gia độc lai độc vãng, không có ai quan tâm hắn, dục vọng trong lòng thật ra mãi không được thỏa mãn, bây giờ hắn ở nơi này, tựa như trở về nhà.”

“Lão đại anh thật con mẹ nó anh minh nha.” Trương Nguyên Thanh phục cmn sát đất.

…

“Cháu đang nói chuyện với ai?”

Trong nhà xưởng cách vách, Hạ Hầu Ngạo Thiên lười biếng tựa vào trên ghế lưng cao, bắt chéo chân, có năm vị Thánh Giả đứng phía sau, giống như người phát ngôn của xã đoàn.

Ở đối diện hắn, là một người trung niên đeo kính đen, khí chất giáo sư đại học.

Giáo sư đại học vốn nên nho nhã nhã nhặn, giờ phút này lửa giận công tâm, tức giận mặt đỏ tai hồng, chỉ vào Hạ Hầu Ngạo Thiên nổi giận nói:

“Hạ Hầu Ngạo Thiên, cháu có biết mình đã làm cái gì hay không? Cháu có bí tịch cơ quan thuật, không chia sẻ với gia tộc ngược lại tiện nghi người ngoài? Gia tộc nuôi cháu hơn hai mươi năm, cháu chính là hồi báo gia tộc như vậy sao!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên sững sững không sợ:

“Chú Sáu, nuôi cháu là cha mẹ, có quan hệ gì với gia tộc đâu chứ? Chờ cháu kiếm được tiền, tự nhiên sẽ hồi báo cha mẹ, chú đừng vội ở nơi này lảm nhảm, chú tuy là chú Sáu của cháu, nhưng cần biết, ở trước mặt chú là người giàu nhất cả nước tương lai.”

“Cháu cháu cháu…”

“Chú Sáu, chú đã không xứng ngồi ngang hàng với cháu, thúc công đến đây cháu mới có thể nói mấy câu với ông ấy, lão tổ tông đến đây cũng chỉ xứng cháu nói một tiếng ‘dọn chỗ’ .”

Người đàn ông trung niên chỉ vào hắn, cả người phát run, tức nói không ra lời, qua thật lâu, mới vô cùng đau đớn nói:

“Ngắn ngủn mấy ngày không gặp, cháu thế mà đã bành trướng đến nước này?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên hất hàm lên.

Người đàn ông trung niên hít sâu một hơi: “Chỉ cần cháu có thể chia sẻ cơ quan thuật với gia tộc, cổ phần có thể đàm phán.”

“Cháu ký hợp đồng rồi.”

“Tiền vi phạm hợp đồng gia tộc bỏ ra thay cháu.”

“Cháu ký khế ước rồi.”

“Chúng ta sẽ mời lão tổ tông ra tay hóa giải.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẫm nghĩ, nói: “Thái độ gia tộc rất không tệ, nhưng mà, cháu từ chối!”

“Vì sao?” Giáo sư trung niên phẫn nộ chất vấn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hất hàm, “Nói cho hắn!”

Năm Thánh Giả phía sau đồng loạt khom người, cao giọng hô: “Lãnh đạo tốt! !”

“Thấy chưa, đây là thứ Hạ Hầu gia không thể cho cháu, một đám lão già các người, đều là trưởng bối của cháu, chỉ biết ở trước mặt cháu cậy già lên mặt, nơi này, mới là thiên đường của cháu.” Hạ Hầu Ngạo Thiên dang đôi tay, giống như tín đồ ngoan đạo ôm hào sáng của chúa.

“Chỉ bởi vì cái này?” Giáo sư trung niên ôm ngực liên tục lui về phía sau, không thể tiếp nhận lý do này.

Hắn phẫn nộ nhìn chằm chằm Hạ Hầu Ngạo Thiên vài giây, xoay người đi luôn.

Hắn là không có cách nào thuyết phục đứa cháu tính cách cổ quái này, bảo lão gia chủ đến xử lý đi. So sánh với đám vãn bối ăn chơi thích vòi tiền, thích chơi gái kia, tính cách ác liệt của Hạ Hầu Ngạo Thiên mới là điều khiến các trưởng bối gia tộc đau đầu nhất.

Ăn chơi tính là gì? Ai lúc trẻ tuổi chưa từng ăn chơi, chậm rãi sẽ trưởng thành ổn trọng.

Đối mặt con cháu ăn chơi, các trưởng bối nhiều nhất chính là phê bình giáo huấn, mà đối mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên, trong túi các trưởng bối phải kèm theo một lọ thuốc trợ tim hiệu quả nhanh.

“Chú Sáu khoan đã!” Hạ Hầu Ngạo Thiên đột nhiên hô.

Người đàn ông trung niên lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại.

Hạ Hầu Ngạo Thiên từ trong ngăn kéo lấy ra một phần văn kiện, “Đây là thư hợp tác cháu soạn, phần lớn khẳng định là không thể cho gia tộc, nhưng cháu dù sao họ Hạ Hầu, bằng lòng nhường ra cho gia tộc một ít lợi. Chỉ cần Hạ Hầu gia tộc cung cấp Học Sĩ giai đoạn Siêu Phàm cho công ty cháu, cháu có thể cho Hạ Hầu gia 5% cổ phần, một nửa do cháu bỏ ra, một nửa do Phó Thanh Dương cho.”

Mắt người đàn ông trung niên sáng lên, bước đến, tiếp nhận văn kiện trong tay Hạ Hầu Ngạo Thiên, giọng điệu nhu hòa vài phần:

“Vậy mới đúng chứ, chú sẽ báo cáo cho gia tộc, cháu chờ tin tức đi.”

Chương 1885: Gia tộc phản cốt tử (4)

Sáng lập một công ty chế tạo cơ quan vũ khí, tất nhiên cần tài chính khổng lồ, nếu ký đòi tiền lại phải cung cấp Học Sĩ, như vậy 5% cổ phần hiển nhiên là không có lời.

Nhưng chỉ cung cấp Học Sĩ, như vậy 5% cổ phần chính là phúc lợi.

Đuổi đi chú Sáu, Hạ Hầu Ngạo Thiên vô cùng vui vẻ đi vặn ốc.

…

Liên bang Tự Do, bang Phúc Nhĩ Khắc Châu.

Xe thể thao màu đỏ vừa đánh bóng, chạy như bay ở ngoại ô, hai bên là từng mảng lớn ruộng lúa mạch, trời xanh như được giặt, mây trắng bay bay, phong cảnh đẹp tựa như đồng thoại.

Cô gái lái xe cũng đẹp như thơ như họa, còn mang chút mê người như ma quỷ.

Một cô gái nhìn không ra tuổi, nhưng khẳng định đã đến tuổi trưởng thành như đào mật, mái tóc xoăn nhẹ tinh xảo bay lên ở trong gió, đeo kính râm màu đen, mũi cao cao, cằm nhọn, khuôn mặt trang điểm rất tinh xảo.

Váy ngắn màu đen phối hợp áo sơmi màu trắng, phác thảo ra dáng người linh lung cuốn hút của phụ nữ trưởng thành.

Rất nhanh, xe thể thao màu đỏ dừng lại ở bên ngoài một tòa trang viên lớn.

Cô gái trong xe tháo xuống kính râm, nhìn thoáng qua camera theo dõi trước cánh cổng sắt nghệ thuật như bụi gai màu đen.

Vài giây sau, cánh cổng sắt nghệ thuật chậm rãi mở ra.

Xe thể thao màu đỏ lái vào trang viên, trang viên diện tích cực lớn, tự mang trung tâm thương mại, quán bar, thậm chí còn có một trường học.

Dòng chính, chi phụ, bên nhà ngoại Phó gia, cộng lại, tổng cộng 5-60 ngàn người, đều ở trong tòa trang viên lớn như thành nhỏ này.

Xe thể thao màu đỏ đến bên ngoài một kiến trúc như lâu đài đỉnh nhọn, kiến trúc trong trang viên phổ biến đều là biệt thự, nhà cao tầng phong cách tinh xảo đẹp đẽ, chỉ có tòa lâu đài này cổ xưa giống như đến từ thế kỷ trước.

Người ở bên trong cũng là đồ cổ thế kỷ trước.

—— Các tộc lão Phó gia.

Tộc lão hội do linh cảnh hành giả nhóm đầu tiên, nhóm thứ hai cùng nhóm thứ ba của Phó gia tạo thành, trẻ tuổi nhất cũng tám mươi tuổi.

Những người này hợp thành trung tâm quyền lực của Phó gia.

Làm đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy trong linh cảnh hành giả, Phó gia có được tài sản hơn trăm tỷ (đô la Mỹ), số lượng linh cảnh hành giả trong tộc rất lớn, càng có hai vị Chúa Tể đỉnh phong.

Số lượng Chúa Tể dưới cấp 9 cũng không ít.

Nhưng ở trước khi Phó Thanh Huyên nổi lên, Phó gia vẫn luôn có cái tiếc nuối, đó chính là chưa từng xuất hiện một vị Bán

Thần.

Bây giờ tiếc nuối mới của Phó gia là, chưa xuất hiện vị Bán Thần thứ hai.

Phó Tuyết đỗ xe, đóng cửa xe thật mạnh, trong tiếng vang lớn 'Rầm', cô tháo kính râm, mặt lạnh lùng, hùng hổ xông vào lâu đài cổ.

Cô tới thẳng văn phòng của quản gia, tức giận nhìn anh họ bà con xa, "Phó Long, vì sao bán ra ba công ty niêm yết tôi quản lý, anh phải cho tôi một cái giải thích hợp lý."

Anh họ bà con xa mặc trang phục trường hợp chính thức, sắc mặt nghiêm túc lạnh lùng, giống như quan quân kinh nghiệm sa trường.

Đối mặt em gái họ chất vấn, hắn giọng điệu lạnh nhạt trả lời:

"Quyết định của hội tộc lão, từ khi nào cần hướng cô giải thích?"

Khuôn mặt trắng bóc xinh đẹp của Phó Tuyết giật giật, đột nhiên cười khanh khách: "Được, dù sao tôi sắp thất nghiệp rồi, rất rảnh rỗi."

Nói xong, cô kéo qua ghế dựa, như vô lại ngồi ở đối diện quản gia, từ túi xách hàng hiệu lấy ra bật lửa, thuốc lá phụ nữ, bờ môi đỏ mọng diễm lệ mím đầu điếu thuốc, bắt đầu nuốt mây nhả mù.

Phụ nữ xinh đẹp làm cái gì cũng là cảnh đẹp ý vui, ngay cả hút thuốc cũng tràn ngập ý nhị.

Nhưng Phó Long chưa bao giờ động vào thuốc lá rượu bia nhíu nhíu mày.

Hai bên giằng co vài giây, Phó Long bất đắc dĩ phun ra một hơi, "Cô vẫn cố tình gây sự giống như lúc còn nhỏ."

"Nói!" Phó Tuyết trừng mắt, "Gia tộc có phải tính bán tháo tài sản, chuyển dời trọng tâm kinh doanh đến trong nước hay không?"

Cô hôm nay tới nơi này có hai mục đích, một là xác nhận trọng tâm phát triển của gia tộc, nghiệm chứng lời của Phó Thanh Dương. Hai là tới gây chuyện.

Quy hoạch phát triển của gia tộc cô không thể can thiệp, chỉ có thể khuất phục, nhưng vì sao chỉ bán công ty cô quản lý?

Phó Tuyết từng hỏi thăm, gần đây bán tháo chỉ có ba công ty niêm yết cô quản lý, công ty tộc huynh tộc đệ khác quản lý, vẫn hừng hực kinh doanh như cũ.

Mấy năm nay bởi vì Quan Nhã không chịu cố gắng, lại ly hôn với chồng, một mình cô đau khổ chống đỡ, vẫn bị gia tộc dần dần đẩy ra khỏi trung tâm quyền lực.

Thân là con gái gia chủ đời trước, dòng chính trong dòng chính, tình cảnh có thể nói thê thảm.

Các tộc lão cũng quá bắt nạt người ta rồi.

Phó Tuyết là người phụ nữ háo thắng, khổ sở cùng ấm ức trong lòng ngẫu nhiên cũng muốn tìm người mở lòng, nhưng độc thân mười mấy năm, muốn mở lòng cũng không có ai nghe.

Chỉ có thể quậy.

“Sao cô biết việc này?” Phó Long nhíu nhíu mày, nói: “Gia tộc là muốn chuyển dời tài sản đến trong nước, nhưng bán công ty của cô không phải vì chuyện này.”

Chương 1886: Khách quý của Thiên Phạt (1)

Phó Tuyết nhíu lại hàng lông mày tinh xảo: “Vậy chính là các tộc lão cố ý nhằm vào tôi?”

Phó Long liếc cô một cái: “Cô còn chưa xứng!”

Hắn trầm giọng nói:

“Là Phó Thanh Dương, hắn gần đây ký một vụ lớn với Ngũ Hành minh, khiến các tộc lão thấy được cơ hội cùng hy vọng mở rộng địa bàn ở trong nước, vì thế liền bán ba công ty cô quản chuẩn bị tiền, nhưng Phó Thanh Dương từ chối gia tộc đầu tư, bởi vì hắn nói ra một cái yêu cầu hội tộc lão không thể đáp ứng.”

“Yêu cầu gì?”

“Phó Thanh Dương nói, bảo cha hắn cút đi, hắn muốn làm gia chủ.” Phó Long cảnh cáo: “Các tộc lão bởi vì việc này giận dữ, cô tốt nhất đừng quậy nữa, miễn cho bọn họ chuyển lửa giận đến trên người cô.”

Phó Tuyết nghiến răng, “Các người đều bắt nạt tôi.”

Cô hít sâu một hơi, “Phó Thanh Dương cùng Ngũ Hành minh ký đơn hàng gì, khiến các tộc lão coi trọng như thế?”

“Cô còn nhớ rõ hạng mục ‘Phát huy mạnh cổ thuật’ Ngũ Hành minh dẫn đầu mười mấy năm trước chứ?”

“Có chút ấn tượng.” Phó Tuyết nhíu mày, “Gia tộc chúng ta có phải cũng tham dự hay không?”

“Gia tộc không tham dự, chẳng qua đã bỏ tiền, lúc ấy Ngũ Hành minh vừa thành lập chưa được mấy năm, năm đại bang phái còn ở thời kỳ kết hợp, thực lực tương đối gầy yếu, thường xuyên bị Thiên Phạt bắt nạt, bởi vậy bức thiết muốn tăng lên thực lực, nhưng linh cảnh hành giả thăng cấp không thể cưỡng cầu, chỉ có thể xuất phát từ trang bị, đạo cụ thưa thớt quý giá, dù là thế gia Học Sĩ cũng không cách nào sản xuất lượng lớn, Ngũ Hành minh nghiên cứu đi nghiên cứu lại, liền nhằm vào cơ quan thuật.” Phó Long nhớ lại, nói:

“Lúc ấy đại lục còn chưa có tiền như bây giờ, tổng bộ Ngũ Hành minh kinh phí có hạn, cho nên từng tìm đến Phó gia, hy vọng có thể đạt được tài trợ. Cô lúc ấy vừa ly hôn không lâu, tinh thần cực kỳ sa sút, không phải uống rượu chính là đánh con gái, bên người quay quanh một đám trai ăn bám.”

“Cái này đều là chuyện cũ năm xưa rồi, nhắc cái này làm gì?” Phó Tuyết có chút xấu hổ, vội vàng chuyển hướng đề tài: “Anh tiếp tục nói.”

Sắc mặt Phó Long lạnh lùng, gật gật đầu:

“Gần đây, Phó Thanh Dương không biết từ nơi nào đạt được một quyển bí tịch cơ quan thuật, tính sản xuất lượng lớn, trở thành nhà buôn cung ứng cơ quan vũ khí cho Ngũ Hành minh.”

Phó Tuyết nghe mà tim đập thình thịch:

“Linh cảnh thế gia của đại lục có thể phát triển lớn mạnh, chính là bởi vì bọn họ cung cấp sinh mệnh nguyên dịch cùng đạo cụ cho quan phương, nhưng hai thứ này lượng sản xuất có hạn, mà cơ quan vũ khí có thể sản xuất lượng lớn. Nếu gia tộc có thể trở thành nhà cung ứng cơ quan vũ khí, có thể hoàn toàn đứng vững gót chân ở đại lục.”

Cô tao nhã phun ra một làn khói trắng, vẻ mặt đầy hướng tới: “Khó trách các tộc lão muốn tham dự vào, ai không muốn chứ, tôi cũng muốn có thể chia một chén canh, đáng tiếc đứa cháu đó của tôi trời sinh bạc tình, chướng mắt tôi người cô lớn tuổi sắc suy này.”

“Tiếng Trung của cô dùng từ rất có vấn đề, bạc tình cùng người cô lớn tuổi sắc suy tốt nhất đừng dùng chung một chỗ, cô lúc còn nhỏ học văn hóa đã rất kém.” Phó Long trầm giọng nói.

Phó Tuyết bĩu môi: “Anh học bá anh ghê gớm?”

Phó Long chưa tiếp lời, nghiêm mặt nói: “Nhưng Phó Thanh Dương cho một cái điều kiện các tộc lão không thể đáp ứng, ít nhất giai đoạn này, các tộc lão sẽ không đáp ứng để hắn kế thừa vị trí gia chủ.”

Vị trí gia chủ Phó gia luân phiên, chỉ xảy ra ở dưới hai loại tình huống, một là tiền nhiệm gia chủ chết ở linh cảnh, người thừa kế thuận thế thượng vị. Hai là gia chủ tự mình làm chán rồi, chủ động uỷ quyền, tiến vào hội tộc lão.

Phó gia gia tộc lớn như vậy phe cánh san sát, nhưng nếu muốn phân chia rõ ràng, thật ra chỉ có hai phái: Hội tộc lão cùng phe phái gia chủ.

Cũng chính là nói, thế lực của gia chủ là có thể chống lại hội tộc lão.

Phó Thanh Dương đưa ra điều kiện này, tương đương là bảo hội tộc lão bức cung tạo phản, bắt buộc đương nhiệm gia chủ thoái vị.

Đương nhiệm gia chủ khẳng định không đồng ý, đến lúc đó chính là Phó gia bởi vì tranh đấu quyền lực mà nội bộ tự tiêu hao.

Phó Tuyết "A" một tiếng: "Đây là gia quy cắn trả, nếu không phải gia quy Phó gia, hắn sao có thể không vừa mắt với cha đẻ?"

"Nói như thế nào?" Phó Long nhíu mày.

"Chuyện Phó Thanh Dương lúc còn nhỏ, anh với tôi đều biết, từ ban đầu nhất, hắn ở bên ngoài bị bắt nạt, liền khóc hu hu chạy đi tìm anh trai tôi xin giúp đỡ, nhưng Phó gia tin thờ quy tắc cá lớn nuốt cá bé, nếu là ở trong gia tộc cũng bị bắt nạt, tương lai ra bên ngoài, càng là phế vật, cho nên đối với trẻ con trong tộc chọn dùng quản lý quân sự hóa."

"Có vấn đề gì?"

"Đương nhiên không có vấn đề, lúc trước người anh trai đó của tôi cũng là nói với nó như vậy, hắn nói, thế giới này vốn là cường giả vi tôn, con nếu là cường giả, tự mình tìm về công đạo, nếu là kẻ yếu, chết rồi cha cũng sẽ không thương tiếc." Phó Tuyết tặc lưỡi nói.

Chương 1887: Khách quý của Thiên Phạt (2)

"Phó Thanh Dương đòi vị trí gia chủ này, chính là muốn nói cho gia chủ đạo lý tương tự, hắn đang trả thù, tựa như năm đó hắn trả thù những đứa nhỏ từng bắt nạt hắn, tôi nhớ rõ con trai anh cũng ở trong đó."

"Đúng vậy, bị đánh gãy hai chân." Phó Long chậm rãi gật đầu: "Thì ra là thế, xem ra hội tộc lão khuyên không nổi hắn."

Phó Tuyết thu hồi nụ cười, nói: "Phó Thanh Dương đã không muốn để gia tộc nhập cổ phần, vậy, khoản tiền đó bán ra công ty…"

"Sẽ được đầu tư đến đại lục, không quan hệ với cô." Phó Long thản nhiên nói.

Hàm răng Phó Tuyết cắn chặt môi dưới, "Long ca, anh biết tôi mấy năm nay làm ăn ảm đạm, hoàn cảnh kinh tế không tốt, ngành sản xuất cạnh tranh lớn, công ty gia tộc để tôi quản lý đều là sản nghiệp xuống dốc tiền cảnh phát triển không tốt,

cho dù như vậy, hội tộc lão còn muốn cắt rau hẹ tôi, không khỏi quá bắt nạt người ta rồi."

Phó Long nhìn về phía cửa, giọng điệu bình tĩnh mà lạnh nhạt: "Cô có thể đi nói với các tộc lão."

Phó Tuyết vội vàng nói: "Anh là người liên lạc của hội tộc lão cùng gia tộc, nếu là anh…"

Phó Long lạnh lùng nói: "Tôi dựa vào cái gì giúp cô, cô đã quên quy tắc của gia tộc? Người không có năng lực nên bị đào thải."

Phó Tuyết đột nhiên khựng lại, hốc mắt đỏ lên.

Vẻ mặt Phó Long chuyển sang dịu dàng, nói: "Thúc đẩy Quan Nhã cùng gia tộc Miller là cơ hội duy nhất của cô, cô cũng vẫn luôn cố gắng thúc đẩy chuyện này, nhưng tôi nghe nói, cô gần đây đã thay đổi chủ ý?"

Nghe đến đó, Phó Tuyết rốt cuộc rõ vì sao là công ty đứng tên mình bị bán.

Phe phái ủng hộ thông gia trong hội tộc lão đang phát lực, mà Phó Long cũng là người ủng hộ Quan Nhã kết hôn với gia tộc Miller.

"Quan Nhã đã có bạn trai, là Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi rất hài lòng đối với thằng nhóc này, thông gia với gia tộc Miller không nhất định là lựa chọn tốt." Phó Tuyết thu hồi vẻ mặt đáng thương, chuyển đổi thành tư thái nữ cường nhân, giống như người đối diện không là anh họ nữa, mà là đối thủ cạnh tranh làm ăn.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc tội tổng bộ, cô hẳn là biết."

"Huyên Huyên lúc trước không phải cũng đắc tội tổng bộ? Thiên tài đều là kiêu ngạo cùng nổi loạn."

"Xem ra cô đối với hắn quả thật rất hài lòng, vậy còn chờ cái gì chứ, đi đại lục đầu nhập vào hắn đi." Phó Long thản nhiên nói.

Phó Tuyết hừ lạnh một tiếng, xoay người đi luôn, nhưng lúc này, điện thoại di động trong túi xách của cô vang lên, lấy ra nhìn, người gọi tới là Phó Thanh Dương.

“Nghe ở đây, mở loa ngoài.” Phó Long vội vàng nói.

Phó Tuyết liếc hắn một cái, cũng không từ chối, nhận cuộc gọi.

“Mẹ vợ, đã lâu không gặp nha.” Trong điện thoại truyền đến không phải tiếng của Phó Thanh Dương, mà là một người trẻ tuổi nghe ngữ khí có thể tưởng tượng được rất nhảy nhót.

Phó Tuyết ngẩn ra một phen: “Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Ánh mắt Phó Long nhất thời trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động.

“Là con, tán gẫu với dì chút chính sự, bên cạnh không có tiểu thịt tươi chứ?” Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói.

Khóe miệng Phó Tuyết nhịn không được nổi lên ý cười, gắt: “Tiểu thịt tươi không có, có một lão thịt khô.”

“Ồ, Quan Nhã không phải nói dì thích trai trẻ sao?”

“Con bé chết tiệt này.” Phó Tuyết nghiến chặt răng, nghiêm mặt nói: “Cháu dùng điện thoại di động của Phó Thanh Dương gọi dì, có việc gì?”

“Có vụ làm ăn muốn bàn bạc với ngài.”

“Làm ăn?” Phó Tuyết hồ nghi nói, “Cháu có thể có việc làm ăn gì, cháu một đứa con nít chưa tốt nghiệp đại học.”

“Phó Thanh Dương thành lập một công ty nghiên cứu phát triển cơ quan thuật, cháu chiếm 10% cổ phần, công ty bây giờ thiếu tiền, cháu tính chuyển dì 5% cổ phần, mẹ vợ nếu cảm thấy hứng thú, có thể chuẩn bị tiền, sau đó đến đại lục đàm phán hợp đồng.”

Sét đánh giữa trời, ngũ lôi oành đỉnh!

Phó Tuyết nháy mắt cứng đờ.

Khuôn mặt lạnh lùng của Phó Long giăng kín kinh ngạc.

Cách vài giây, Phó Tuyết chợt phản ứng lại, tay cô cũng đang hơi phát run, cô cực lực áp chế cảm xúc kích động, nhưng thanh âm vẫn nhịn không được phát run:

“Cháu, cháu cháu cũng không nên trêu dì làm vui, loại chuyện tốt này có thể đến lượt dì?”

“Ngài là mẹ vợ của con mà, con là nửa con trai của ngài, làm tròn, ngài chính là mẹ con.” Trương Nguyên Thanh cười nói.

Phó Tuyết thiếu chút nữa bị viên đạn bọc đường của hắn bắn cho đầu óc choáng váng, bước chân vội vàng ra khỏi văn phòng, tới bên ngoài lâu đài cổ, không khí mới mẻ cùng ánh mặt trời ấm áp khiến cảm xúc kích động của cô bình ổn lại một chút.

“5% cổ phần, con tính đòi bao nhiêu phí chuyển nhượng cổ quyền?” Phó Tuyết thấp giọng nói: “Nguyên Thủy à…”

Trương Nguyên Thanh cười đánh gãy: “Gọi con.”

Phó Tuyết xùy một tiếng, “Dì nói cho con, dì tích tụ có hạn, nếu con ra giá quá cao, dì cũng ăn không vô.”

“5% cổ quyền, 1,5 tỷ đô la Mỹ.”

“1,5 tỷ?” Phó Tuyết hoa dung thất sắc, “Con là muốn lão nương đập nồi bán sắt hay là bán mình?”

Chương 1888: Khách quý của Thiên Phạt (3)

“Mẹ, mẹ đừng diễn nữa, Phó Thanh Dương nói mẹ có thể lấy ra, mẹ liền nhất định có thể. Đương nhiên, con còn có một bộ phương án khác, “ Trương Nguyên Thanh nói: “Con có thể chỉ đòi ngài 1 tỷ đô la Mỹ phí chuyển nhượng cổ quyền, làm trả giá, ngài phải cho công ty vay 1 tỷ đô la Mỹ không có lãi suất, chờ công ty có lợi nhuận, sẽ ngay lập tức hoàn lại khoản nợ này.”

“Cho công ty vay 1 tỷ đô la Mỹ…” Phó Tuyết bắt đầu ở trong lòng nhanh chóng tính toán.

1 tỷ đô la Mỹ mua 5% cổ phần, cô khẳng định là kiếm rồi, phát tài lớn rồi.

Nhưng muốn bảo cô lại cho công ty vay 1 tỷ đô la Mỹ, chỉ có thể vay tiền.

Thực đập nồi bán sắt mà nói góp đủ 1,5 tỷ không khó, như vậy, thật ra chỉ cần cho vay thêm 500 triệu là được.

Ngân hàng bên kia khẳng định đi không thông, bởi vì nếu bán tháo tài sản, thì không có đồ gì có thể gán nợ vay. Biện pháp duy nhất là xin giúp đỡ từ gia tộc, hoặc là dùng đạo cụ gán nợ hướng người quen mượn tiền.

Phó Tuyết ngay lập tức nghĩ đến Trần Thục, vị khuê mật này rất có tiền, cực kỳ có tiền, mọi người quan hệ cũng không tệ, gần đây lại nhờ tới mình, tìm cô ấy vay 500 triệu hẳn là không khó.

Nghĩ đến đây, Phó Tuyết nói: "Được, dì bây giờ mua vé máy bay về đại lục luôn, buổi tối chúng ta gặp."

Nói xong, cô tắt điện thoại, mở cửa xe.

Lúc này, Phó Long từ trong lâu đài cổ chạy ra, đè lại cửa xe, trầm giọng nói:

"Các tộc lão muốn gặp cô, Phó Tuyết, cơ hội của cô tới rồi. Chỉ cần cô chuyển nhượng 5% cổ quyền cho gia tộc, gia tộc sẽ không bạc đãi cô, cô sẽ có được ba công ty niêm yết tình huống tài vụ nổi trội xuất sắc, hội tộc lão còn đáp ứng đề cao phần trăm của cô."

Phó Tuyết quay đầu nhìn lâu đài cũ kỹ một lần, lại nhìn về phía Phó Long, nâng tay khẽ vuốt ve ngực người anh họ, thản nhiên nói:

"Tôi phải đi đại lục đầu nhập vào con rể tôi rồi, để hôm khác lại đến gặp tộc lão đi."

"Ngươi cút cho lão nương!" Cô đẩy Phó Long một phát, ngồi lên xe thể thao màu đỏ, đạp chân ga chạy đi khỏi lâu đài cổ.

Ánh mặt trời rực rỡ, đồng ruộng màu vàng xanh kéo dài đến cuối tầm nhìn, gió mát thổi tới trên mặt cũng mang theo men say lười biếng.

Phó Tuyết vừa lái xe, vừa gọi cho Trần Thục.

"Trần Thục à, tôi bị mấy lão già Phó gia bắt nạt."

Điện thoại vừa kết nối, Phó Tuyết liền vội vã không chờ được bán thảm, mang tình hình gần đây của mình nói cho khuê mật kiêm đồng bạn hợp tác.

Trần Thục yên lặng nghe xong, giọng điệu bình tĩnh: “Lấy tính cách cường thế của cô, thực bị bắt nạt sẽ chỉ cắn răng chống đỡ, chết vì sĩ diện, sao có thể khóc thảm? Cô trực tiếp nói xoay ngược lại đi.”

“Phó Thanh Dương ở đại lục thành lập một công ty nghiên cứu phát triển cơ quan thuật, tôi có quyền mua 5% cổ phần.” Phó Tuyết cười ha ha, có chút mặt mày hớn hở, nói: “Nhưng tài chính của tôi không đủ, cô có thể cho tôi vay 500 triệu đô la Mỹ hay không, lãi suất tốt nhất thấp hơn ngân hàng một chút, Trần Thục, tôi gần đây đang giúp cô thu mua sinh mệnh nguyên dịch.”

“Chỉ cần cô có thể xử lý xong sinh mệnh nguyên dịch, tôi có thể cho vay tiền lãi suất thấp, chẳng qua, tôi phải nhắc nhở cô, loại chuyện tốt này sao có thể rơi xuống trên đầu cô?” Trần Thục bình tĩnh lại lý trí.

Phó Tuyết tựa như chỉ chờ cô đặt câu hỏi, vội nói: “Ai da, còn không phải có con rể tốt.”

“Cái gì? !” Giọng điệu Trần Thục biến đổi.

Gió gào thét bên tai khiến Phó Tuyết chưa chú ý tới điều không thích hợp trong giọng nói của khuê mật, việc ta ta cứ làm cười nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn có cổ phần công ty nghiên cứu phát triển cơ quan, đây không phải muốn hiếu thuận tôi vị mẹ vợ này sao, vừa rồi còn một câu một tiếng mẹ, gọi miễn bàn thân thiết bao nhiêu. Ài, Quan Nhã con bé kia, ánh mắt nhìn đàn ông quả thật chuẩn hơn tôi, không phục không được đâu.”

“Hắn gọi cô là mẹ, còn rất thân thiết?” Giọng Trần Thục lạnh đi.

Nguyên Tử đại bộ phận thời điểm cũng sẽ không gọi cô là mẹ, dù có gọi, cũng là lạnh như băng khuyết thiếu cảm tình.

Lời của Phó Tuyết khiến cô có chút không thể tiếp nhận.

“So với Quan Nhã gọi càng thân thiết hơn, Quan Nhã con bé chết tiệt kia, gọi tôi một tiếng mẹ, cứ như gọi kẻ thù. A không nói nó nữa, Trần Thục, tôi sắp tới phải dùng tới số tiền đó, cô nhanh nhất bao lâu có thể cho tôi?”

“Không cho mượn!” Trần Thục lạnh lùng từ chối, cũng kết thúc cuộc gọi.

“? ? ?”

…

Tokyo màn đêm bao phủ, Ginza năm đó được xưng có thể mua toàn bộ liên bang Tự Do sáng lên đèn nê ông lấp lánh mộng ảo.

Ban đêm buông xuống, nhưng đối với Ginza mà nói, cuộc sống về đêm tuyệt vời vừa mới bắt đầu, đèn rực rỡ cùng bật lên, khu vực phồn hoa này đắm chìm trong biển đèn đủ mọi màu sắc.

Lúc này quán bar, câu lạc bộ đêm đều biểu hiện ra sức quyến rũ độc đáo của chúng nó, từng vị nhân sĩ thành công bụng phệ kết bạn ra vào, mang theo tiếng hoan hô cười nói.

Chương 1889: Ryo Asano xin giúp đỡ (1)

Ryo Asano đứng ở trước cửa sổ sát đất thật lớn, quan sát cảnh đêm như mộng ảo.

Bọt biển của Ginza sớm đã phá diệt, hùng tâm tráng chí của người trong nước cũng hóa thành bọt nước, một lần nữa thần phục ở dưới chân kẻ địch cường đại.

Chính như Thiên Hạc tổ thần phục ở dưới chân Thiên Phạt.

Tối nay, khách quý Thiên Phạt sắp đến, thân là cán bộ Thiên Hạc tổ, lại là cô gái xinh đẹp duy nhất, cô phải theo các cán bộ cùng nhau tiếp đãi khách quý.

Tổ trưởng còn cố ý yêu cầu cô trang điểm tỉ mỉ, mặc vào kimônô anh đào đẹp đẽ.

Đây là lần đầu tiên Ryo Asano tiếp kiến sứ giả Thiên Phạt, trước kia cô là không có tư cách, lãnh đạo, tinh anh Thiên Phạt, đối với cô mà nói cao không thể với tới.

Nghe nói trong mấy vị thành viên lần này đến, có nhân vật kiệt xuất giai đoạn Thánh Giả, phóng mắt cả thế giới cũng là tinh anh hàng ngũ đứng đầu.

Không biết so với Nguyên Thủy-kun như thế nào? Cô không biết sao lại hiện lên ý nghĩ này.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đánh gãy suy nghĩ của cô, nhân viên văn phòng Thiên Hạc tổ mặc trang bị công sở tiến vào văn phòng, khẽ nói:

"Asano bộ trưởng, tổ trưởng mời ngài đi qua, khách nhân đã đến đại sơn ốc."

Ryo Asano gật gật đầu, thải guốc gỗ, mại hi toái bộ pháp trước khi tới Đại Sơn Ốc.

Cô vào thang máy tới tới tầng lầu tương ứng Đại Sơn Ốc, ở dưới nhân viên phục vụ dẫn dắt, đi tới phòng, rất xa đã nghe thấy tổ trưởng dùng tiếng Anh không lưu loát nói:

"Người Săn Ma các hạ, ngài đến là vinh hạnh của Nhật Bản, là vinh hạnh của Thiên Hạc tổ."

Nhưng đối phương không thèm để ý.

Người Săn Ma? Ryo Asano ở trong đầu vơ vét hồi ức, rất đáng tiếc, cô cũng chưa từng nghe nói cái tên này.

Tổ chức Thiên Phạt số lượng chấp hành quan cấp 1 đông đảo, cô không biết cũng bình thường.

Trong lòng nghĩ, Ryo Asano đến cửa phòng, nhẹ nhàng gõ vang cửa, cùng nói: "Tổ trưởng!"

"Vào đi." Kobe Ichiro đáp lại.

Ryo Asano đẩy cửa ra, ánh mắt đảo qua phòng, trên chiếu tatami bày bàn rượu, các vị khách tư thế lười nhác ngồi khoanh chân ở bên bàn.

Chiếm thủ vị là một người trung niên tóc ngắn màu vàng, mũi cao mắt xanh, bên mai hơi bạc, để râu đẹp mắt, ngũ quan khí chất có vài phần tương tự với nhân vật chính bộ phim "Dr Strange (phù thủy tối thượng)" kia Ryo Asano thích.

Nghĩ hẳn chính là chấp hành quan "Người Săn Ma" trong miệng tổ trưởng.

Trừ vị Chúa Tể này, trong phòng còn có ba thanh niên nước ngoài, một vị tản mạn, một vị nghiêm túc, một vị ngả ngớn

kiêu căng, vị cuối cùng kia khi đánh giá mình, ánh mắt mang theo tính xâm lược rõ ràng.

“Đến, lại đây, ngồi ở bên cạnh chấp hành quan Người Săn Ma.” Kobe Ichiro cười nói.

Tổ trưởng uy nghiêm lúc này nụ cười khiêm tốn, tư thái rất cung kính.

Ryo Asano bước nhỏ đi tới chỗ ngồi, vươn thẳng lưng, rót rượu cho chấp hành quan đại nhân.

“Biết nói ngoại ngữ không?” Người Săn Ma liếc cô gái xinh đẹp bên cạnh một cái, dùng tiếng Nhật hỏi.

“Biết!” Ryo Asano gật đầu.

Người Săn Ma liền hỏi: “Ngành tình báo Thiên Phạt tra được cô cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn quan hệ rất tốt, còn là thành viên bang phái của hắn.”

Sắc mặt Ryo Asano ngẩn ra, vội vàng nhìn về phía tổ trưởng.

Kobe Ichiro trầm giọng nói: “Chấp hành quan đại nhân hỏi cô nói, biết cái gì thì nói cái đó.”

Thiên Phạt xếp vào trong Thiên Hạc tổ không ít cơ sở ngầm, việc Ryo Asano cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn kết duyên cũng không phải là cơ mật không thể tiết lộ, Thiên Hạc tổ không cố ý giấu diếm, Thiên Phạt muốn tra những thứ này rất dễ dàng.

Ryo Asano dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, chấp hành quan đại nhân.”

Người Săn Ma đạo: “Chúng tôi nhận được tố cáo, người tố cáo nói Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân của Ma Quân, cũng có chứng cứ xác thực, bây giờ muốn hỏi cô mấy vấn đề, hy vọng cô trả lời đúng sự thật.”

Nguyên Thủy quân là truyền nhân Ma Quân? Ma Quân hung danh vang dội kia?

Ryo Asano khẽ biến sắc, bị lời của chấp hành quan đại nhân làm chấn động.

Thiên Hạc tổ cùng Ngũ Hành minh không có quan hệ ngoại giao tốt, trái lại có liên hệ chặt chẽ với Thiên Phạt (tiểu đệ), cho nên Ryo Asano thật sự nghe nói Ma Quân nhân vật này,

không phải trong thời điểm hắn ở đại lục oai phong một cõi, mà là hắn ở phương tây ngủ với phụ nữ.

Từng có đoạn thời gian, group nội bộ Thiên Hạc tổ luôn có thể nhìn thấy một ít lời đồn tương tự.

Đầu tiên là, người đàn ông thần bí của đại lục trở thành cục cưng mới của hội trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần.

Sau đó là, người đàn ông thần bí của đại lục thu được trái tim chấp hành quan nào đó của tổ chức Thiên Phạt, hai người tới nơi nào đó hưởng tuần trăng mật.

Sau đó nữa là, người đàn ông thần bí của đại lục cùng tiểu thư quý tộc nào đó ra vào khách sạn đỉnh cấp.

Tiếp theo là, thiên kim quý tộc nào đó cùng kiểm sát quan lạnh lùng xinh đẹp tranh giành người tình, đang gây sự đánh nhau to, nguyên nhân vậy mà lại là một người đàn ông Hoa kiều thần bí.

Chương 1890: Ryo Asano xin giúp đỡ (2)

Hầu như người đàn ông thần bí kia cách vài bữa sẽ xuất hiện ở trong diễn đàn luôn đang ngủ với phụ nữ, chấp hành quan xinh đẹp của Thiên Phạt, kiểm sát quan lạnh lùng, thiên kim thế gia quý tộc, bà của nhân vật lớn nào đó, thậm chí còn có nghề nghiệp tà ác hung danh hiển hách.

Một ngày nào đó, Ryo Asano tò mò hỏi lão sư Ryuzaki Ichiro, người đàn ông Hoa kiều thần bí kia là ai?

Lão sư nói: Gã đó tên Ma Quân!

Ma Quân ngủ nhiều phụ nữ như vậy, trong đó không thiếu bồ nhí của nhân vật lớn, vợ người địa vị cao, cùng với phụ nữ chất lượng cao rất nhiều người theo đuổi, tránh không được bị người ta nhằm vào.

Quyết đấu trường hợp công khai, ám sát nham hiểm không biết xấu hổ, vô thanh vô tức nguyền rủa nhiều đếm không xuể, nhưng vị nhân vật tà đạo bị nửa thân dưới chi phối này, chẳng những chưa chết ở nước ngoài, ngược lại bày ra chiến lực khiến người ta sợ hãi, đến một tên đánh một tên, đến hai tên đánh một đôi.

Cường giả hợp pháp, tà ác hắn từng đánh nhiều như phụ nữ từng ngủ cùng.

Ryo Asano nghe mà vô cùng hướng tới, hướng tới sự cường đại của vị nhân vật tà đạo kia, đồng thời lại tràn ngập sợ hãi đối với đánh giá về hắn, dù sao Ryo-chan cũng là cô gái xinh đẹp nổi tiếng của Thiên Hạc tổ.

Nhỡ đâu có ngày, vị Ma Quân kia nghe nói diễm danh của Ryo-chan, vượt biển xa tới Nhật Bản yêu cầu cô thị tẩm thì làm sao bây giờ?

Về sau Ryo Asano phát hiện mình lo nghĩ nhiều rồi, vẻ đẹp của cô còn chưa kịp danh dương tứ hải, vị kỳ tài ngút trời tiếu ngạo nhất thời kia đã trở về linh cảnh.

Ở trong lòng Ryo Asano, Ma Quân là đại danh từ của tà ác cùng biến thái, Nguyên Thủy Thiên Tôn là tiểu lang quân thành thực giữ chữ tín, hai bên một trời một vực, sao có thể sinh ra liên hệ?

Nếu nhất định cứ phải tìm điểm chung, chính là hai người thiên phú dị bẩm giống nhau.

Ryo Asano ngẩn ra xuất thần rất lâu, Người Săn Ma cũng không truy hỏi, thong thả thưởng thức rượu.

“Tôi thích rượu mạnh, nhưng rượu Juyondai khiến tôi kiến thức được vẻ đẹp của Sake.” Người Săn Ma thả xuống chén không, nghiêng đầu nhìn về phía Ryo Asano bên cạnh, mỉm cười:

“Không cần quá khẩn trương, chỉ là hỏi mấy vấn đề.”

Ryo Asano giật mình hoàn hồn, nhìn về phía Kobe Ichiro, người sau gật gật đầu.

Ryo Asano hít sâu một hơi, ngoan ngoãn phục tùng: “Chấp hành quan đại nhân muốn hỏi cái gì? Tôi sẽ mang mọi thứ biết được đều nói cho ông.”

Đôi mắt màu lam thâm thúy của Người Săn Ma chăm chú nhìn Ryo Asano, nghiêm mặt nói:

“Cô từng cùng hắn vào phó bản vài lần, có nhìn thấy lúc hắn vượt qua phó bản, cái trán hiện lên dấu hiệu trăng tròn màu đen hay không?”

Ryo Asano nghĩ một chút, lắc đầu nói:

“Không có!”

Vị thanh niên tóc vàng vẻ mặt nghiêm túc kia đột nhiên hỏi: “Là không có, hay là chưa nhìn thấy?”

Ryo Asano cúi đầu xuống, trả lời theo sự thật:

“Tôi chỉ từng cùng Nguyên Thủy-kun vào phó bản hai lần, một lần là phó bản giết chóc, một lần là phó bản bang phái. Lúc phó bản giết chóc kết toán, hắn không ở bên cạnh tôi, bởi vậy chưa nhìn thấy. Lúc phó bản bang phái, hắn đã là Thánh Giả, dấu hiệu trên trán là tinh vân.”

Thanh niên vẻ mặt nghiêm túc gật gật đầu, không nói nữa.

Người Săn Ma tiếp tục hỏi: “Cô mang đạo cụ hắn từng sử dụng, hết thảy báo cáo một lần.”

“Cái này…” Ryo Asano nhíu nhíu mày, nhanh chóng vận dụng đầu óc.

Thật kỳ quái, Thiên Phạt vì sao phải hỏi đạo cụ của Nguyên Thủy-kun?

Đúng rồi, bọn họ nói Nguyên Thủy-kun là truyền nhân Ma Quân, cho nên muốn thông qua đạo cụ Nguyên Thủy-kun sử dụng để tiến một bước xác nhận hắn có phải truyền nhân Ma Quân hay không?

Ryo Asano nghĩ tới khả năng này, cũng cho rằng mình đã đoán được chân tướng.

Nếu Nguyên Thủy-kun chưa đạt được di sản của Ma Quân, từ đâu lại nói tới truyền nhân Ma Quân?

Cô bởi vậy mở ra liên tưởng, suy đoán tổ chức Thiên Phạt là thèm thuồng bảo tàng Ma Quân lưu lại, bởi vậy mới điều tra Nguyên Thủy-kun.

Người Săn Ma giọng điệu ôn hòa, “Cô và hắn là cùng một bang phái, chuyện phản bội hắn không thể làm, nhưng lộ ra tin tức đạo cụ không ở trong phạm trù phản bội, đã không phải phản bội, vậy thì nói thoải mái.”

Vị chấp hành quan này thấy cô rất lâu không nói, cho rằng cô là không muốn phản bội thành viên bang phái.

Kobe Ichiro liên tiếp nháy mắt cho Ryo Asano, ra hiệu cô ngoan ngoãn phối hợp.

Ryo Asano mím môi, nói:

“Tôi rõ, nhưng tôi cùng Nguyên Thủy-kun tiếp xúc không sâu, không nhất định biết toàn bộ đạo cụ của hắn, tôi, tôi nhìn thấy cái gì liền nói cái đó.”

Thấy các vị khách Thiên Phạt không có dị nghị, cô tiếp tục nói:

“Nguyên Thủy-kun có một bộ trang bị, do pháp bào hai màu nước lửa, giày hệ thổ, còn có một cái đai lưng tạo thành. Hắn còn có một vũ khí có thể biến ảo ba loại hình thái, phân biệt là khiên, pháo cầm tay cùng chùy nhỏ. Hắn còn có một chiếc mũ mềm màu đỏ tự mang không gian…”

Ryo Asano vừa nhớ lại, vừa nói.

Chương 1891: Ryo Asano xin giúp đỡ (3)

Cô tổng cộng nói bốn món đạo cụ một bộ trang bị, phân biệt là Pháo Tử Lôi, Quyền Trượng Sơn Thần, Đại La Tinh Bàn, Mũ Đỏ Nhỏ cùng Bộ Trang Bị Tế Trời.

Ryo Asano lựa chọn chúng nó là có lý do, đầu tiên bốn món đạo cụ này đều để lại ấn tượng mãnh liệt cho cô, Nguyên Thủy-kun ở trong phó bản liên tiếp sử dụng.

Phương diện này, Quyền Trượng Sơn Thần đến từ phó bản giết chóc, làm người tham dự phó bản, cô có thể trăm phần trăm xác nhận không quan hệ với Ma Quân.

Tiếp theo, Bộ Trang Bị Tế Trời hiển nhiên cũng không quan hệ với Ma Quân, Ryo Asano biết năm nay Ngũ Hành minh đấu lôi đài, phần thưởng hạng nhất của giai đoạn Siêu Phàm là Giày Hậu Thổ.

Thiên Hạc tổ từng thu thập tình báo của Nguyên Thủy-kun, đấu lôi đài tin tức trọng đại như thế tự nhiên sẽ không bỏ qua. Đương nhiên, thuộc tính Giày Hậu Thổ Thiên Hạc tổ không biết.

Như vậy, chỉ có Mũ Đỏ Nhỏ, Pháo Tử Lôi cùng Đại La Tinh Bàn ba món đạo cụ không thể xác định lai lịch.

Nhưng, nếu chúng nó đến từ Ma Quân, Nguyên Thủy-kun không có khả năng thường xuyên sử dụng nó như thế, vậy chẳng phải là công khai nói: Mọi người đi ngang qua đừng bỏ qua, nhìn xem, đều đến nhìn một cái tôi tên truyền nhân Ma Quân này.

—— Tuy Ryo Asano không cho rằng Nguyên Thủy-kun là truyền nhân Ma Quân.

Đương nhiên, Ryo Asano còn nhớ Nguyên Thủy-kun tương đối thường xuyên sử dụng món cái bao tay Phong Pháp Sư kia, nhưng cô không có khả năng bán sạch nội tình của Nguyên Thủy-kun, lộ ra một bộ phận ứng phó tổ chức Thiên Phạt là được rồi.

Không thể cái gì cũng không nói, nhưng lại không thể nói hết.

Người Săn Ma cau mày nghe xong, lại hỏi tường tận công năng của những đạo cụ kia, sau đó nhìn về phía vị thanh niên tóc vàng sắc mặt nghiêm túc kia, nói:

“Cái mũ mềm màu đỏ kia, tựa như là Mũ Đỏ Nhỏ trong truyền thuyết đồng thoại.”

Thanh niên tóc vàng nói:

“Không nhất định, cái Mũ Đỏ Nhỏ đó nghe nói có được năng lực nhiễu sóng, nhưng cô ấy vừa rồi chưa nói tới. Những thứ này không quan trọng, nó không phải đạo cụ của người đó.”

Người Săn Ma khẽ gật đầu, tiếp theo lấy ra điện thoại di động, mở ra một phần văn bản, đưa cho Ryo Asano, nói:

“Cô nhìn kỹ xem, có nhìn thấy đạo cụ bên trên hay không?”

Ryo Asano gật gật đầu, hai tay tiếp nhận điện thoại di động, cẩn thận xem văn bản, trong văn bản vẽ hình rất nhiều đạo cụ, cũng sử dụng văn tự miêu tả đơn giản kỹ năng đạo cụ.

Miêu tả không phải rất kỹ, đại khái là căn cứ năng lực bên ngoài đạo cụ bày ra làm ra miêu tả.

Đạo cụ trong văn bản tổng cộng có mười sáu món, lan đến hai đại khu, hợp pháp tà ác đều có, hơn nữa xem miêu tả, phẩm

cấp thấp nhất cũng là giai đoạn Thánh Giả, tìm không thấy Siêu Phàm.

Đương nhiên, vị Ma Quân kia lúc nổi tiếng hải ngoại, tựa như đã là Chúa Tể?

Ryo Asano xem hết hình ảnh, lắc lắc đầu: "Rất xin lỗi, tôi chưa nhìn thấy Nguyên Thủy-kun từng sử dụng đạo cụ trong hình ảnh."

Người Săn Ma và ba thanh niên nhìn nhau một cái.

Kobe Ichiro quan sát, cười sang sảng nói: "Ryo-chan cùng Nguyên Thủy-kun chỉ từng gặp hai lần, hơn nữa đều ở trong phó bản, căn bản không thân với hắn."

Thanh niên ngả ngớn ngạo mạn nhưng ngũ quan cực kỳ anh tuấn cười tủm tỉm nói: "Không thân sao lại mời Ryo-chan của chúng ta gia nhập bang phái của hắn?"

Kobe Ichiro lại cười lên ha ha, "Ryo-chan của chúng tôi là cô gái xinh đẹp nổi tiếng Thiên Hạc tổ, bề ngoài đáng yêu như vậy, cô gái xinh đẹp đáng yêu vô luận ở nơi nào cũng có ưu đãi."

Đây là đang nói cho các vị khách Thiên Phạt, Nguyên Thủy Thiên Tôn thằng nhãi kia mơ ước sắc đẹp Ryo-chan nhà chúng tôi.

Thanh niên ngả ngớn đánh giá khuôn mặt Ryo Asano một lần, hiểu ý cười.

Ryo Asano uyển chuyển đứng dậy, lấy lý do đi vệ sinh rời bữa. Cô vừa đi tới cửa, liền nghe thanh niên sắc mặt nghiêm túc nói:

"Còn có một việc cần quý cô Ryo Asano phối hợp!"

Ryo Asano mỉm cười nói: "Ngài nói."

Thanh niên tóc vàng nói: "Bất cứ chuyện nào hôm nay xảy ra ở trên tiệc, không thể lộ ra trước bất kỳ ai, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn. Cái này không phải hứa hẹn miệng, cần cô lập khế ước."

Nắm tay nhỏ Ryo Asano thu ở trong kimônô chợt nắm chặt, trên mặt vẫn là nụ cười khiêm tốn ôn hòa: "Vâng."

Nói xong, liền nhìn thẳng vào thanh niên tóc vàng, chờ hắn lấy ra đạo cụ khế ước.

Thanh niên tóc vàng vẻ mặt lạnh lùng không thay đổi, thản nhiên nói: "Nhìn chăm chú vào mắt của tôi, thề với tôi là được."

Hắn là nghề nghiệp Kỵ Sĩ? Ryo Asano có chút kinh ngạc, số lượng nghề nghiệp Kỵ Sĩ cực kỳ thưa thớt, cô lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người sống.

Ryo Asano lấy lại bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào mắt đối phương, trong đôi mắt màu lam nhạt kia bỗng nhiên toát ra hào quang màu vàng kim, thần thánh mà uy nghiêm.

Thanh niên tóc vàng nói: "Đọc theo tôi, tôi lập ra lời thề, tuyệt không mang nói chuyện tối nay nói cho bất luận kẻ nào, nếu như vi phạm, liền để tôi trở về linh cảnh."

"Tôi thề, tuyệt không mang chuyện tối nay nói cho bất luận kẻ nào, nếu như vi phạm, liền để tôi trở về linh cảnh." Ryo Asano lớn tiếng nói.

Chương 1892: Ryo Asano xin giúp đỡ (4)

Hào quang màu vàng kim trong mắt thanh niên tóc vàng lập tức mãnh liệt, khuôn mặt tuấn lãng ngưng trọng nghiêm túc như tượng tạc, thanh âm to rõ uy nghiêm, "Tôi đã chứng kiến!"

Một vòng ánh sáng yếu ớt màu vàng nhạt khuếch tán, hóa thành gió nhẹ đảo qua phòng uống rượu.

Ryo Asano giật mình, cảm giác trong cõi hư vô có quy tắc thành lập, có lực lượng hình thành gông xiềng ở trong lòng, lướt qua trong tích tắc.

Khế ước đã thành, các khách quý Thiên Phạt thu hồi ánh mắt, tiếp tục uống rượu. Ryo Asano kéo cửa phòng uống rượu ra, bước nhỏ đi về phía nhà vệ sinh, cô càng lúc càng nhanh, bước nhỏ biến thành đi nhanh, đi nhanh biến thành chạy chậm.

Chạy tới nhà vệ sinh, đẩy ra một ô không có ai, Ryo Asano dựa lưng vào cửa, ôm ngực, bắt đầu kịch liệt thở dốc.

Vẻ mặt của cô trở nên cực độ hoảng sợ, trấn định cùng tao nhã ở trên bàn rượu không còn sót lại chút gì, trong đầu chỉ có một ý niệm:

Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân Ma Quân! !

Không thể sai, cô ở trong tập hình ảnh thấy được hai món đạo cụ quen thuộc, một cái là nhẫn có thể thay đổi dung mạo, một món khác là cái bao tay Phong Pháp Sư màu lam.

Cái bao tay Phong Pháp Sư tự nhiên không cần phải nói, cái nhẫn kia, cô từng thấy, thấy ở trong phó bản giết chóc.

Ở trong nguyên thủy rừng rậm bôn ba, Nguyên Thủy-kun vì không bị nghề nghiệp tà ác nhằm vào cố ý thay đổi dung mạo, mà lúc ấy trong tay hắn đeo cái nhẫn kia.

Nếu là một món đạo cụ có lẽ là trùng hợp, vậy hai món đạo cụ trùng hợp…

“Phải nhắc nhở Nguyên Thủy-kun, bằng không hắn sẽ bị Thiên Phạt điều tra ra! Nhưng mình đã lập lời thề, không thể tiết lộ.”

“Mình cần một món đạo cụ có thể miễn khế ước, hoặc là một món đạo cụ chết thay chuyển dời thương tổn…”

Nhưng mà, trước không nói có loại đạo cụ này hay không, mặc dù có, loại đạo cụ công năng này cũng không phải cô có thể tìm được.

Ý niệm trong đầu Ryo Asano nhanh chóng xoay chuyển, sốt ruột tới mức trán toát ra mồ hôi.

Đột nhiên, cô giật mình, vì sao không hỏi Nguyên Thủy-kun? Hắn rất nhiều bảo vật, hơn nữa thân là nhân vật ngôi sao của Ngũ Hành minh, cho dù không có loại đạo cụ này, khẳng định cũng có con đường có thể mượn được.

Rõ ràng có chỗ dựa lớn như vậy, vì sao còn phải một mình mình sốt ruột?

Nghĩ đến đây, Ryo Asano vội vàng từ trong túi của kimônô lấy ra điện thoại di động, mở ra phần mềm chat, gửi tin nhắn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn:

“Nguyên Thủy-kun, có một việc gấp muốn thỉnh giáo ngài, tôi ở dưới Kỵ Sĩ chứng kiến, bị bắt lập khế ước, xin hỏi có biện pháp nào miễn lực lượng khế ước hay không?”

Nghĩ một chút, cô lại bổ sung một câu:

“Không cần hoàn toàn giải quyết khế ước, chỉ cần chuyển dời thương tổn hoặc chết thay, một lần là đủ.”

Trương Nguyên Thanh đang cùng mẹ vợ xinh đẹp nâng cốc trò chuyện vui vẻ, ly chân cao, ánh nến, món ngon phong phú.

Địa điểm ngay trong biệt thự của Phó Thanh Dương.

Nửa giờ trước chính sự đã đàm phán xong, mẹ vợ không chút do dự ký hợp đồng, lựa chọn loại phương án thứ hai, lấy giá 1 tỷ đô la Mỹ mua 5% cổ quyền, lại cho công ty vay không lãi suất 1 tỷ đô la Mỹ làm tài chính giai đoạn đầu.

Phó Thanh Dương ký xong hợp đồng là đi luôn, hắn còn phải đi phòng luyện công luyện tập chém, không có thời gian quan tâm người cô đáng ghét này.

Phó Tuyết liền nói, mau cút mau cút, đừng quấy nhiễu ta ôn chuyện với con trai.

Trên bàn cơm, Trương Nguyên Thanh ân cần rót rượu cho mẹ vợ, nói mẹ vợ ngài thật sự là nữ cường nhân, Quan Nhã so với ngài còn kém xa, chúng ta về sau cùng nhau kinh doanh công ty, làm lớn làm mạnh, hợp tác vui vẻ.

Phó Tuyết liền mắng hắn, nói đừng cho rằng dì không biết tiểu tử con lòng dạ lang sói, không phải là muốn trói dì đến trên thuyền giặc của con sao, như vậy dì cũng chỉ có thể một con đường đi đến tối, nhưng con đã đưa ra bảng giá dì không thể từ chối, dì tiếp nhận rồi.

Phó Tuyết uống không ít rượu, khóe mắt đuôi lông mày đều đỏ, sóng mắt mê ly quyến rũ, tiếng nói chuyện dần dần to lên.

Cô ấy nói con là không biết, Phó gia không có lấy một chút mùi vị nhân tình, nếu muốn sống dễ chịu, phải vận đủ sức mà làm, lừa của đội sản xuất cũng chưa mệt như dì.

Trương Nguyên Thanh nói, ai u, mẹ ở nước ngoài lâu, thế mà còn có thể bắt trend, phải uống một cái.

Phó Tuyết một ngụm cạn hết rượu vang, tiếp tục nói: Con căn bản không biết mẹ góa con côi chúng ta vất vả bao nhiêu, dì thiên phú bình thường, năng lực bình thường, trừ bộ dạng xinh đẹp không có bản lãnh gì, mỗi ngày bị lũ chó kia trong gia tộc xa lánh, chuyện tốt vĩnh viễn không tới lượt dì. Quan Nhã con bé kia trái lại có thiên phú, nhưng nó không chịu cố gắng nha, nó chẳng những không hiểu dì, nó còn nguyền rủa dì, đừng cho rằng dì không biết, lão nương là Thám Báo. Nguyền rủa dì thì thôi, nó không thăng cấp hẳn hoi, còn giữ cấp bậc, con mẹ nó.

Chương 1893: Nguy cơ thân phận tiết lộ (1)

Trương Nguyên Thanh chấn động: Mẹ, ngài uống say rồi, toàn nói luyên thuyên, ngài còn nhớ mẹ của Quan Nhã là ai không?

Phó Tuyết ấm ức nói, con đừng ngắt lời, dì còn chưa nói xong đâu, ngay cả bạn bè cũng bắt nạt dì, vừa nghe dì muốn vay tiền, cô ta thế mà đề xuất đòi một nửa cổ phần, còn đòi đúng lý hợp tình, nói cái gì đây là thứ cô ấy nên có được. Dì cãi cọ với cô ấy hồi lâu, cô ấy mới đáp ứng chỉ lấy một thành cổ phần. Đúng rồi, cô ấy còn mắng con không ra làm sao.

Trương Nguyên Thanh giận dữ, nói người bạn đó của dì là ai, dì mang địa chỉ người đó nói cho con biết, cam đoan đánh người đó ngay cả mẹ cũng không nhận ra.

Phó Tuyết khoát tay, nói mặc kệ cô ta, may mắn con là có lòng hiếu thảo, biết thông cảm dì không dễ dàng gì. Đến, con, chúng ta uống một ly.

Rượu qua ba tuần, Phó Tuyết ghé vào trong lòng Trương Nguyên Thanh nức nở khóc.

Trương Nguyên Thanh đang muốn gọi em gái tai thỏ đưa con ma men nữ này về phòng, điện thoại di động vang "Ting".

Là Ryo Asano gửi tin nhắn tới.

Như thế nào miễn lực lượng khế ước? Tôi nếu có biện pháp này, tôi còn cần đội mũ công tác* thân thiết cùng Quan Nhã tỷ? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

"Ting!"

Rất nhanh tin nhắn thứ hai đã đến.

Trương Nguyên Thanh một tay nâng Phó Tuyết say không còn biết gì, một tay cầm điện thoại di động, nhíu mày: "Một lần là đủ? Ryo Asano đã gặp chuyện gì?"

Trương Nguyên Thanh nhập tin nhắn, "Đã xảy ra chuyện gì, có thể lộ ra…"

Ngón tay gõ chữ khựng lại một chút, hắn thầm nhủ mình thế mà cũng thực sự uống nhiều rồi, Ryo Asano đã chưa nói ra từ đầu đến cuối sự việc, nói rõ cô không thể tiết lộ.

Xóa văn tự, một lần nữa soạn: "Vội không!"

Ryo Asano trả lời trong nháy mắt: "Rất vội, cực kỳ vội, cấp tốc. Nguyên Thủy-kun, tôi là lén chạy ra, thời gian không nhiều, về chậm sợ bị hoài nghi."

Lông mày Trương Nguyên Thanh từng chút một nhíu lại, nhìn mẹ vợ trong lòng một cái, gọi tới em gái tai thỏ hầu hạ bên cạnh bàn, nói:

"Đưa bà ấy về phòng."

Phó Tuyết ngẩng khuôn mặt ửng đỏ, ánh mắt mê ly nhìn hắn, cười ha ha nói: "Không, không cần cô ấy, con đưa dì trở về phòng."

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nhìn cô vài giây, bỗng nhiên bổ một phát đao tay vào động mạch cổ của cô.

Phó Tuyết "Hự" một tiếng, ngất đi.

Trương Nguyên Thanh ném cô cho em gái tai thỏ, mặt không biểu cảm nói: "Đưa cô ấy trở về phòng."

Thật là, Quan Nhã sao lại dính vào người mẹ phong lưu như vậy, hừ, cô còn muốn làm Lý Long Cơ à… Hắn nhìn theo em gái tai thỏ đỡ Phó Tuyết hôn mê rời khỏi, thu hồi ánh mắt, chuyển dời tâm tư đến trên chuyện Ryo Asano.

Yêu cầu của Ryo Asano, đối với người ngoài mà nói gần như không thể hoàn thành, nhưng đối với Trương Nguyên Thanh mà nói, tạm thời miễn lực lượng khế ước là chuyện rất đơn giản, chỉ cần có Da Người Hoàn Mỹ là được.

Vấn đề không ở chỗ độ khó của sự kiện, mà ở chỗ hắn cho mượn đạo cụ hay không.

Da Người Hoàn Mỹ không phải đạo cụ bình thường, nó là đạo cụ nhân quả, giá trị cao hơn loại quy tắc.

Trên đời này, người có thể khiến hắn cam tâm tình nguyện cho mượn Da Người Hoàn Mỹ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Ryo Asano không ở hàng ngũ này.

Nhưng Ryo Asano tựa như gặp chuyện khẩn cấp, thân là thành viên bang phái, không thể ngồi xem mặc kệ, lúc trước kéo em gái học sinh Nhật Bản vào bang phái, trừ mở rộng con đường, còn bởi vì nhìn ra cô bé này tâm tính tương đối thuần lương.

Phương diện nhân phẩm Ryo Asano vẫn là đáng tin.

"Để Quan Tinh Thuật đến quyết định đi."

Trương Nguyên Thanh búng vang ngón tay một cái, Tinh Độn đến ban công ngoài phòng ngủ của Phó Thanh Dương, lấy ra Đại La Tinh Bàn, mở Tinh Mâu.

Hai ba phút sau, hắn tắt ánh sao trong mắt, mang Da Người Hoàn Mỹ từ ô vật phẩm lấy ra, cất vào kho hàng bang phái.

"Cô xin sử dụng món đạo cụ da người kia trong kho hàng bang phái, sau đó hướng Kobe Ichiro mượn gương Yata, dùng gương chế tạo phân thân khoác da người, thay cô gánh vác trả giá vi phạm lời thề." Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn.

Ginza, Đại Sơn Ốc.

Ryo Asano cầm điện thoại di động, bước nhỏ đi ở hành lang dài phục cổ, trong tay nhắm chặt điện thoại di động.

Cô rời khỏi thời gian tương đối rồi, trở về quá muộn dễ bị phát giác không thích hợp, tuy sau khi ký kết khế ước, các vị khách Thiên Phạt hẳn là yên tâm.

—— Thiên Phạt rất rõ thực lực cùng nội tình của Thiên Hạc tổ, biết bọn họ không có khả năng có thủ đoạn tiêu trừ khế ước.

"Ting!"

Lúc này, điện thoại di động vang một lần, Ryo Asano nhanh chóng mở khóa màn hình, nhìn lướt qua tin nhắn của Nguyên Thủy-kun, sau đó xóa ghi chép nói chuyện phiếm, như trút được gánh nặng thu điện thoại di động vào túi mặt trong kimônô.

Làm xong tất cả cái này, cô vừa lúc trở lại cửa Đại Sơn Ốc.

Chương 1894: Nguy cơ thân phận tiết lộ (2)

“Xin lỗi, tôi về rồi đây!”

Ryo Asano đẩy cửa, quay về bên cạnh chấp hành quan đại nhân, thẳng lưng, yên tĩnh làm bình hoa, ngẫu nhiên rót rượu.

Rượu qua ba tuần, Người Săn Ma nói:

“Kobe tổ trưởng, lần này Thiên Phạt cắt cử tôi đến Nhật Bản, là có chuyện muốn mời ông hỗ trợ.”

Kobe Ichiro vội vàng nói:

“Chấp hành quan đại nhân, Thiên Hạc tổ lúc nào cũng chuẩn bị phục vụ cho Thiên Phạt!”

Người Săn Ma hài lòng gật đầu, nói:

“Một tội phạm truy nã cấp A của Thiên Phạt gần đây lẻn vào Trung Quốc, chúng tôi muốn thông qua Thiên Hạc tổ hướng Ngũ Hành minh xin dẫn độ bắt.”

Kobe Ichiro bừng tỉnh đại ngộ, Thiên Phạt cùng Ngũ Hành minh chưa từng ký điều ước dẫn độ, bởi vậy thành viên Thiên Phạt không thể ở trên lãnh thổ Ngũ Hành minh quản hạt bắt tội phạm.

Nhưng Thiên Hạc tổ cùng Ngũ Hành minh là có điều ước dẫn độ, cũng không phải quan hệ hai bên tốt bao nhiêu, mà là căn cứ vào một nguyên nhân cực kỳ hiện thực: Nhật Bản cùng Trung Quốc quá gần.

Từ Trung Quốc đến Nhật Bản, Thủy Qủy giai đoạn Siêu Phàm cũng có thể thoải mái vượt qua, càng đừng nói Thánh Giả.

Nếu không có điều ước dẫn độ, như vậy Nhật Bản rất có thể trở thành cảng an toàn cho nghề nghiệp tà ác đại khu thứ hai tránh họa, đây là điều hai bên đều không muốn thấy.

Không chỉ Nhật Bản, quốc gia xung quanh Trung Quốc cơ bản đều ký điều ước dẫn độ với Ngũ Hành minh, về phần quốc gia nhỏ không có tổ chức chính phủ linh cảnh hành giả, thì không cần điều ước dẫn độ, muốn vào thì vào, muốn bắt thì bắt.

Kobe Ichiro nói: “Tôi biết rồi, xin chấp hành quan đại nhân yên tâm, tôi ngày mai đi làm chuyện này luôn.”

Trên mặt Người Săn Ma lộ ra nụ cười: “Chúc hữu nghị của Thiên Hạc tổ cùng Thiên Phạt thiên trường địa cửu.”

Khách và chủ nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Một bữa rượu uống đến mười hai giờ đêm mới kết thúc, Kobe Ichiro dẫn các khách nhân tôn quý rời khỏi Đại Sơn Ốc, đi thang máy tới phòng tiếp khách.

Trong cao ốc Thiên Hạc có phòng chuyên môn chiêu đãi khách quý, dựa theo tiêu chuẩn khách sạn năm sao bố trí.

Đợi các vị khách tiến vào phòng, Ryo Asano nhìn tổ trưởng, nhỏ giọng nói:

"Tổ trưởng, tôi đi về nghỉ ngơi trước."

Kobe Ichiro gật gật đầu, nghĩ một chút, lại kéo cô đến trong hành lang yên tĩnh không người, thấp giọng nói:

"Ryo-chan, trên người Nguyên Thủy-kun thật sự không có đạo cụ của Ma Quân?"

Ryo Asano khẽ lắc đầu.

Kobe Ichiro nhẹ nhàng thở ra.

Ryo Asano thuận thế nói: "Tổ trưởng, vì sao Thiên Phạt sẽ cho rằng Nguyên Thủy-kun là truyền nhân Ma Quân chứ?"

Ánh mắt Kobe Ichiro hơi lóe lên, "Thái Nhất môn mấy tháng trước triệu tập môn đồ tìm kiếm truyền nhân Ma Quân, Ma Quân là Thần Dạ Du sa ngã, nếu Nguyên Thủy-kun là truyền nhân Ma Quân, vậy Thiên Phạt liền có thể danh chính ngôn thuận giải quyết hắn. Thiên Phạt cũng không hy vọng nhìn thấy Ngũ Hành minh lại có thêm một vị Bán Thần."

Ryo Asano bừng tỉnh đại ngộ, lại nói: "Ngài có bị bọn họ yêu cầu lập lời thề hay không?"

Kobe Ichiro gật gật đầu, "Cô đi rồi, các cán bộ đều đã lập lời thề."

Quả nhiên không có kẽ hở để chui… Ryo Asano gật gật đầu, cô suy nghĩ, nói:

"Tổ trưởng, nếu Thiên Phạt muốn đối phó Nguyên Thủy-kun, vậy, vậy chúng ta còn muốn tiếp tục đầu tư ở trên người Nguyên Thủy-kun không?"

Kobe Ichiro chính nghĩa nghiêm khắc: “Vậy chúng ta chỉ có thể bỏ qua Nguyên Thủy-kun, Thiên Phạt là chỗ dựa lớn nhất kiên cố nhất của Thiên Hạc tổ, Ryo-chan, cô phải nhớ kỹ một điểm này.”

Ryo Asano dùng sức gật đầu, sau đó cáo từ rời khỏi.

Cô đi thang máy tới bãi đỗ xe tầng hầm, tiến vào chỗ ngồi, tài xế vừa lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, cô liền nhận được tin nhắn của Kobe Ichiro:

“Kẻ địch của Thiên Phạt, không nhất định là kẻ địch của chúng ta, duy trì tốt quan hệ với Nguyên Thủy-kun. Xóa tin nhắn này.”

“Mình đã biết đó không phải lời trong lòng của tổ trưởng.” Ryo Asano nhỏ giọng nói thầm, sau đó xóa tin nhắn.

Về trong nhà, cô không rảnh để ý thay kimônô, vừa cởi guốc gỗ, vừa nắm điện thoại di động gửi tin nhắn:

“Nguyên Thủy-kun, tôi về nhà rồi, bây giờ là thời gian an toàn, tôi muốn xin sử dụng Mũ Đỏ Nhỏ, còn có âm thi trong mũ của anh.”

Vài giây sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời:

“Cô thật nhiều chuyện, là muốn vét sạch gia tài của tôi sao?”

Ryo Asano chưa trả lời, đợi một lát, mở ra kho hàng bang phái, phát hiện Mũ Đỏ Nhỏ xuất hiện ở trong ô vuông.

Cô cười ngọt ngào, liên tục xin quyền sử dụng Mũ Đỏ Nhỏ cùng Da Người Hoàn Mỹ.

Bên tai vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở, sau đó hai món đạo cụ xuất hiện ở trong tay.

Ryo Asano thu bọn nó vào ô vật phẩm, hoàn thành nhận chủ, tiếp theo run lên Mũ Đỏ Nhỏ, chín âm thi từ không gian trong mũ ngã xuống.

Tham Lam Thần Tướng vừa ra, ánh mắt hung ác hỗn độn liền lóe lên linh quang, sau đó phát ra thanh âm khàn khàn khó nghe:

“Chuyện gì vậy?”

Khi nói chuyện, Tham Lam Thần Tướng đảo qua khuê phòng cô gái phong cách Nhật Bản, sạch sẽ thanh lịch, trong không khí bay mùi thơm riêng của phòng nữ sinh.

Chương 1895: Nguy cơ thân phận tiết lộ (3)

Ryo Asano cả kinh, chợt thẳng lưng: "Nguyên Thủy-kun? Anh, anh sao lại tới đây."

Tôi đương nhiên phải tới, đại bộ phận gia sản của tôi đều ở trong tay cô… Trương Nguyên Thanh gật đầu nói: "Không yên tâm cô, đến xem chút, đã xảy ra cái gì?"

Khi nhìn thấy Ryo Asano muốn dùng âm thi gánh vác trả giá, Trương Nguyên Thanh vốn là từ chối, nhưng nghĩ lại một chút, nếu âm thi đưa tới, hắn cũng có thể bằng vào bản thể cùng âm thi cảm ứng hiện trường, tựa như càng bảo hiểm hơn chút.

Nguyên Thủy-kun quả nhiên là người tốt… Ryo Asano cảm động một phen.

"Bây giờ còn không thể nói." Ryo Asano nắm lên Da Người Hoàn Mỹ, ánh mắt di chuyển ở trên người âm thi.

Trương Nguyên Thanh chỉ về phía một người trung niên, "Hắn đi."

Ryo Asano liền ném Da Người Hoàn Mỹ qua, da người mỏng manh sau khi tiếp xúc âm thi liền hòa tan, bao vây người trung niên, trong chớp mắt âm thi trung niên sắc mặt trắng bệch biến thành nữ sinh cấp 3 thanh lệ đáng yêu.

"Chuyện này nói đến thì dài, tôi dùng tin nhắn văn tự nói cho anh." Ryo Asano sợ vừa mở miệng, trả giá trái với khế ước liền buông xuống, lãng phí một âm thi.

Cô mở ra ghi chú trong điện thoại di động, ngồi ở bên cạnh bàn, cúi đầu, ngón tay búp măng bay múa, mang việc trên buổi gặp đêm nay miêu tả chi tiết một lần.

Viết ước chừng một ngàn chữ, Trương Nguyên Thanh liền ước chừng đợi nửa giờ.

“Tôi xong rồi, Nguyên Thủy-kun.” Ryo Asano đưa điện thoại di động qua.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận, tập trung nhìn vào, hầu như ngay tại một giây sau, mi tâm âm thi khoác Da Người Hoàn Mỹ phun trào ra hào quang vàng óng mãnh liệt, ngã thẳng xuống đất, hoàn toàn biến thành một xác chết.

Ryo Asano nhìn âm thi thay mình thừa nhận trả giá, nuốt nuốt nước miếng.

Người tổ chức Thiên Phạt đến Nhật Bản? Dẫn đầu là chấp hành quan Người Săn Ma? Không quen biết… Trương Nguyên Thanh nhanh chóng xem nội dung, xem một lát, con ngươi hắn kịch liệt co rút lại.

Tổ chức Thiên Phạt tiếp nhận tố cáo, có chứng cứ vô cùng xác thực chứng minh mình là truyền nhân Ma Quân?

Càng kinh sợ hơn còn ở phía sau, Ryo Asano ở trong tập ảnh thấy được Nhẫn Dịch Dung cùng Bao Tay Tật Phong Giả.

Cô ấy biết mình là truyền nhân Ma Quân rồi… Trương Nguyên Thanh chợt nhìn về phía em gái học sinh Nhật Bản, âm thi không có hơi thở, không có nhịp tim, nhưng bản thể xa ở đại lục, giờ phút này tim đập như cuồng, adrenalin tăng vọt.

Trừ Phó Thanh Dương hiểu trong lòng mà không nói ra, hắn lần đầu tiên bị người ta phát hiện thân phận truyền nhân Ma Quân, có loại cảm giác kinh hoàng bí mật bị bại lộ.

Ryo Asano bị ánh mắt sắc bén của hắn dọa giật mình, như phản xạ có điều kiện thẳng lưng lên: “Tôi sẽ không phản bội Nguyên Thủy-kun, tuyệt đối sẽ không.”

Trương Nguyên Thanh lấy lại bình tĩnh, cố áp chế cảm xúc cuồn cuộn, tiếp tục xem xong nội dung nửa đoạn sau.

Nửa sau là nói chuyện liên quan điều ước dẫn độ.

Ánh đèn sáng ngời lấp đầy khuê phòng, Ryo Asano mặt căng, duỗi lưng thẳng, khẩn trương không nhúc nhích.

Trương Nguyên Thanh cầm điện thoại di động, không nhúc nhích tương tự, giống như hóa thân thành bức tượng.

Thật lâu sau, giọng hắn khàn khàn khó nghe nói:

“Lực lượng khế ước của cô đã tiêu trừ, lời thề giai đoạn Thánh Giả lực lượng có hạn, vừa rồi đã hao hết, cô có thể nói thoải mái rồi.”

Hắn vừa nói, vừa thu âm thi cùng Da Người Hoàn Mỹ vào trong Mũ Đỏ Nhỏ, chỉ để lại Tham Lam Thần Tướng.

“Thiên Phạt có dùng đạo cụ phát hiện nói dối đối với cô hay không? Trên tiệc rượu tối nay có Thám Báo hay không?” Trương Nguyên Thanh trầm giọng hỏi.

“Chưa sử dụng đạo cụ phát hiện nói dối, lão sư là Kiếm Khách có khí tiết, không thích xu nịnh khách nhân Thiên Phạt, không tham dự tiệc tối.” Ryo Asano trả lời theo sự thật.

Không có phát hiện nói dối, không có Thám Báo… Trong lòng Trương Nguyên Thanh khẽ buông lỏng, suy tư vài giây, nói:

“Bọn họ đang nói dối, Thiên Phạt không có chứng cứ khẳng định tôi, nếu nắm giữ chứng cứ khẳng định, còn cần thiết hỏi cô?”

Tạm dừng vài giây, tiếp tục nói: “Dò hỏi cô vấn đề quan trọng như vậy, lại ngay cả đạo cụ phát hiện nói dối cũng không mang, cái này càng như là được thì được mà không được cũng không sao, vốn đã không ôm hy vọng đối với cô, cho nên mới lơi lỏng như thế.”

“A?” Ryo Asano ngây dại, cái này không giống với cô nghĩ, “Bọn họ không có chứng cứ chứng minh anh là truyền nhân Ma Quân, thậm chí ngay cả hoài nghi cũng không tính, vậy vì sao tốn bao công sức?”

“Bởi vì mục đích chân thật của bọn họ vốn không phải tôi, mà là Minh Vương.” Trương Nguyên Thanh nói, “Tôi chỉ là tiện tay.”

Ryo Asano nghe hiểu, “Bọn họ là thuận tay đối phó anh?”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng:

“Ma Quân ngã xuống không lâu tôi liền nổi lên, Thiên Phạt không giống Ngũ Hành minh, từng dùng Hổ Phù kiểm tra tôi. Ở trong mắt bọn họ, một Thần Dạ Du đột nhiên quật khởi, thiên phú mạnh đến mức không thể tưởng tượng, có khả năng là truyền nhân Ma Quân hay không?

Chỉ cần có khả năng, vậy thử một lần, dù sao lại không thiệt thòi gì, chỉ là thật sự để bọn họ mèo mù vớ chuột chết rồi, may mắn cô hôm nay nhanh nhẹn."

Chương 1896: Nguy cơ thân phận tiết lộ (4)

"Có, có chuyện tôi cần phải phải nhắc nhở Nguyên Thủy-kun." Ryo Asano giơ tay, "Ngài, ngài sao có thể thường xuyên sử dụng đạo cụ Ma Quân chứ, cái bao tay kia ngài từng dùng ở trước mặt rất nhiều người, lần trước vào Takama-ga-hara, ngài từng sử dụng ở trước mặt đám người tổ trưởng."

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật.

Ryo Asano nhỏ giọng nói:

"Nhưng tổ chức Thiên Phạt không biết ngài từng tới Nhật Bản, cùng từng có tiếp xúc với đám người tổ trưởng, ở trong mắt bọn họ, cán bộ khác của Thiên Hạc tổ là không có dính dáng tới Nguyên Thủy-kun, người không liên quan, cho nên chưa cho bọn họ xem tập ảnh. Nhưng chỉ cần bọn họ xem tập ảnh, anh liền xong đời rồi."

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật.

Ryo Asano lại nói: "Chẳng qua ngài yên tâm, tổ trưởng rất coi trọng hữu nghị của Thiên Hạc tổ cùng ngài, cho dù đã biết, quá nửa cũng sẽ thay ngài giấu diếm. Được rồi, tôi cũng không xác định, nhưng hắn hẳn là sẽ không chủ động tiếp xúc việc này."

Trương Nguyên Thanh đau đầu day day mi tâm.

Trong vài món đạo cụ của Ma Quân, Nhẫn Dịch Dung mình rất ít dùng, cho dù dùng cũng sẽ đeo bao tay, chỉ có trong phó bản giết chóc không có bao tay, Ryo Asano cùng Mẫu Đơn Tiên Tử hẳn là có chú ý tới nó.

Mẫu Đơn Tiên Tử một tiểu nhân vật, vô duyên vô cớ sẽ không có ai tìm tới cô ấy, thậm chí cũng không biết cô ấy từng thấy Nhẫn Dịch Dung.

Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ vẫn luôn bị giấu ở ô vật phẩm, Quan Nhã cũng chưa từng thấy.

Loa Miêu Vương mình vẫn luôn rất chú ý, cho dù mang ra ngoài, cũng là giấu ở trong túi đeo hông, người ngoài chỉ có thể nghe thấy tiếng, không nhìn thấy bộ dáng của nó.

Nhẫn Mị Lực mình còn chưa từng sử dụng trước mặt mọi người.

Cái đồng hồ điện tử không có tin tức vật phẩm kia cũng giấu ở ô vật phẩm.

Chỉ có Bao Tay Tật Phong Giả thường xuyên sử dụng, đạo cụ này quá hữu dụng. Là mình quá sơ ý rồi, mình quá sơ ý rồi… Trương Nguyên Thanh nhớ lại số lần mình sử dụng Bao Tay Tật Phong Giả trước mặt mọi người.

Đại bộ phận thời điểm, hắn sẽ dùng đạo cụ này đi đường, cũng không cần lo lắng bị người ta thấy.

Nhưng có mấy lần là có người thấy, hơn nữa người thấy đều còn sống khỏe.

Một lần là ở trên đấu lôi đài Vạn Bảo ốc, lúc hắn giết chết tên Kiếm Khách kia từng sử dụng; Một lần là trợ giúp Thiên Hạc tổ săn giết phản đồ, hắn từng dùng bao tay xua tan sương mù; Một lần là cùng cán bộ Thiên Hạc tổ liên thủ thăm dò Takama-ga-hara; Một lần là phó bản Ngũ Hành Chi Loạn, hắn từng sử dụng ở trước mặt Hoàng Thái Cực.

Một lần gần nhất là phó bản tòa thành cơ quan Mặc tông.

Trong Vạn Bảo ốc mình là dịch dung, trừ Triệu gia và Liên Tam Nguyệt, không có ai biết mình là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lần đó ở Đông Bắc, kẻ chứng kiến là thành viên tiểu đội tuần tra cùng nghề nghiệp tà ác, Thiên Phạt như thế nào cũng không có khả năng hỏi nghề nghiệp tà ác, huống chi đám tiểu lâu la kia chưa chắc còn nhớ rõ cái bao tay.

Hoàng Thái Cực là cái vấn đề.

Về phần thành viên bang phái Người Chết Trở Về, bọn họ còn ở trong phó bản, chờ bọn họ đi ra, mình liền lập tức mở ra một

phó bản cuối cùng, tuyệt đối không thể để bọn họ gặp mặt người Thiên Phạt.

Không được, lỗ hổng vẫn là quá nhiều… Trương Nguyên Thanh thở dài.

Thiên Phạt có tập ảnh, quan phương bản thổ khẳng định cũng có tập ảnh đạo cụ Ma Quân, chẳng qua mình lúc bình thường giấu kỹ, chưa lộ ra ngoài ánh sáng, duy nhất thường xuyên sử dụng là Bao Tay Tật Phong Giả.

Nhìn từ trước mắt, Bao Tay Tật Phong Giả đạo cụ Phong Pháp Sư này là Ma Quân ở hải ngoại đạt được, hắn nhắm chừng coi là một món đồ chơi nhỏ, chơi vài lần liền cất đi.

Cho nên linh cảnh hành giả trong nước cũng không biết Bao Tay Tật Phong Giả, nhưng Thiên Phạt nếu công khai phần tập ảnh kia, hắn liền bại lộ.

Thiên Phạt lần này đến Trung Quốc, chủ yếu là vì bắt Minh Vương, tra truyền nhân Ma Quân chỉ là nhân tiện, Ryo Asano nơi này chưa đạt được đáp án hài lòng, có lẽ liền tạm thời gác lại, không có chứng cứ mang tính thực chất, không nhất định sẽ điều tra đến cùng.

Không, không đúng, trong thẻ nhân vật Ma Quân có mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm, sự việc nhật nguyệt tinh liên quan lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh.

Thiên Phạt biết tầm quan trọng của Ma Quân.

Thế lực lớn của đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai đều đang đầu tư Thần Dạ Du, Thiên Phạt chẳng lẽ không đầu tư? Bọn họ khẳng định cũng có Thần Dạ Du bản thân đầu tư.

Như vậy, tầm quan trọng của truyền nhân Ma Quân liền tăng lên thẳng tắp, Thiên Phạt khẳng định cũng muốn đoạt được Thái âm bổn nguyên cho Thần Dạ Du mình đầu tư.

Bọn họ đêm nay dò hỏi Ryo Asano chỉ là bước thứ nhất, xác nhận mình hiềm nghi lớn hay không mà thôi, đợi tới đại lục, nhất định sẽ xác nhận thêm.

Nói không chừng sẽ hướng quan phương công bố tập ảnh.

Cảm giác trốn không thoát, làm sao bây giờ làm sao bây giờ… Tinh thần Trương Nguyên Thanh căng thẳng cao độ.

Chương 1897: Tiệc rượu cùng đến (1)

Mục đích tổ chức Thiên Phạt lần này đến thăm Nhật Bản, một là Minh Vương, hai là điều tra một chút truyền nhân Ma Quân.

Không có khả năng bởi vì điểm đáng ngờ không nhiều liền từ bỏ thăm dò đối với hắn, không có khả năng bởi vì mục tiêu chủ yếu là Minh Vương liền từ bỏ khí tra hắn, lúc này ôm tâm lý may mắn chính là tự mình lừa mình.

Chủ yếu là người ta cũng không cần tra hắn, chỉ cần hướng Ngũ Hành minh công bố phần tranh ảnh kia, tất cả đều xong rồi.

Thái Nhất môn chủ biết trên người Ma Quân có Thái âm bổn nguyên, bằng không sẽ không tìm truyền nhân Ma Quân. Nếu môn chủ biết, Linh Thác sẽ không biết sao?

Thân phận truyền nhân Ma Quân một khi tiết lộ, Thái Nhất môn chủ và Linh Thác chỉ sợ liền trực tiếp ra tay đối với hắn, Ngũ Hành minh cũng không bảo vệ được hắn.

Trương Nguyên Thanh mặt ngoài bình tĩnh, thực ra đầu óc vận chuyển tốc độ cao, nhanh chóng suy tư ra hai phương án:

Một, chuồn mất! Thoát ly quan phương, đi xa chân trời, làm một tán tu giang hồ.

Hai, dùng Minh Vương làm tiền vốn giao dịch, âm thầm đạt thành "giải hòa" với Thiên Phạt.

Hai phương án này di chứng đều rất lớn, cảm giác không quá khả thi… Trương Nguyên Thanh yên lặng thở dài một tiếng, nói:

"Qua vài ngày nữa, chờ các thành viên bang phái thoát ly phó bản, tôi sẽ lập tức mở ra phó bản thứ ba, cô chuẩn bị một phen, đừng đi theo Thiên Hạc tổ cùng nhau thăm Trung Quốc, miễn cho người Thiên Phạt tâm huyết dâng trào, dùng đạo cụ phát hiện nói dối đối với cô… Không, cô ngày mai liền vào tòa thành cơ quan Mặc tông, ở lại nơi đó một ngày, tránh đầu sóng ngọn gió."

Ryo Asano suy nghĩ vài giây, "Được, trước khi Thiên Phạt đến, tôi đã từng nói với tổ trưởng muốn vào phó bản bang

phái, việc này sẽ không tỏ ra đột ngột."

Trương Nguyên Thanh khen ngợi: "Ryo-chan, cô làm không tệ, cô là nòng cốt của Người Chết Trở Về, tôi sẽ bồi dưỡng cô thật tốt."

Tuy tính cách có chút yếu đuối, nhưng chỉ số thông minh vẫn là đạt chuẩn, coi như tin cậy.

Ryo Asano vui vẻ nói: "Tôi sẽ không cô phụ Nguyên Thủy-kun tin cậy."

Thấy bộ dáng hưng phấn mắt sáng long lanh của cô, Trương Nguyên Thanh âm thầm suy nghĩ, con bé này và Hạ Hầu Ngạo Thiên là cùng một cái loại hình, kẻ sau khát vọng đứng ở dưới đèn tựu quang được mọi người nhìn thấy.

Mà Ryo Asano cũng khát vọng được ủy thác trọng trách, mà không phải ở Thiên Hạc tổ làm một vật biểu tượng.

Chỉ cần bắt được thứ mỗi người khát vọng, hoặc là chỗ thiếu hụt của tính cách, liền có thể khống chế rất dễ. Phó Thanh Dương am hiểu đùa bỡn lòng người cùng quyền mưu như thế, thiên phú là một mặt, Thuật Quan Sát của Thám Báo không thể không tính công lao.

"Vậy tôi đi về trước." Trương Nguyên Thanh ném Mũ Đỏ Nhỏ cho Ryo Asano, rời khỏi thức hải của âm thi.

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Bên bàn ăn bát đĩa hỗn độn, Trương Nguyên Thanh cúi đầu, trên mặt phủ một tầng màu trắng, mặt mày giả dối gian xảo trơn trượt, khóe miệng khi thì nhếch lên, mắt đảo như rang lạc, một bộ dáng đang ấp ủ gian kế.

Vài phút sau, hắn thu được Ryo Asano trình xin Mũ Đỏ Nhỏ.

Nước sơn màu trắng trên mặt Trương Nguyên Thanh biến mất, từ ô vật phẩm lấy ra gương quỷ, áp chế trả giá "Tính cách thay đổi thất thường" của Mặt Nạ Quân Hồn.

Sau đó mở ra kho hàng bang phái, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, xác nhận đồ vật đều trả lại đầy đủ, hắn mới yên tâm thu lại Mũ Đỏ Nhỏ.

“Mặt Trắng cũng không đưa ra được phương án hóa giải có thể nói hoàn mỹ, chuyện này có chút khó xử lý rồi.” Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, đứng dậy rời khỏi nhà ăn, đi thẳng đến phòng luyện công.

“Cộp cộp.”

Tiếng bước chân của hắn quanh quẩn trong hành lang sáng bóng có thể soi gương, rất nhanh tới ngoài phòng luyện công của căn nhà phụ.

Trong cửa sổ sát đất trong suốt đến mức giống như không tồn tại, hai tay Phó Thanh Dương cầm một thanh kiếm gỗ, chùng gối, bổ chém từng lần một.

Không có huyền ảo đáng nói, cũng không có đặc hiệu cùng dị tượng, chính là chém thẳng bình thường nhất, không có chút khí khái Kỹ Gần Như Đạo, càng giống một người mới học hơn.

Trương Nguyên Thanh đứng ở bên cửa sổ sát đất, lẳng lặng nhìn một màn này.

Phó Thanh Dương trong phòng luyện công giống như chưa phát hiện hắn, kiên trì bền bỉ chém. Thời gian thong thả trôi qua, mãi đến ba giờ sáng, Phó Thanh Dương thu kiếm đứng, nghiêng đầu nhìn về phía bên cửa sổ sát đất.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới búng ngón tay, hóa thành ánh sao chạy vào trong phòng.

“Lão đại, luyện như vậy có thể luyện ra lực lượng quy tắc? Tôi bây giờ luyện còn kịp không?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Bất cứ một sự kiện nào, chỉ cần kiên trì bền bỉ, đều có thể nhập đạo!” Phó Thanh Dương ngồi khoanh chân, đặt ngang kiếm ở đầu gối, “Đây là đạo của tôi, không phải của cậu, kẻ học tôi chết, kẻ giống tôi sống.”

“Thể hồ quán đỉnh nha.” Trương Nguyên Thanh nói: “Vậy lão đại cảm thấy tôi thích hợp đi đạo nào? Xin đừng nói cái gì đường nhỏ bụi cây treo đầy sương trắng, bằng không tôi sẽ hoài nghi anh đang lái xe, đương nhiên, đại đạo ngựa xe như nước tôi cũng không thích.”

Chương 1898: Tiệc rượu cùng đến (2)

Phó Thanh Dương không nhìn cấp dưới tâm phúc lảm nhảm, "Vẻ mặt của cậu nói cho tôi biết, cậu tựa như gặp chút chuyện."

"Lão đại anh rất không thú vị nha, cũng không biết tiếp trend." Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng: "Không phải việc của tôi, tôi có một người bạn…"

"Khi người ta có bí ẩn khó nói không tiện nói ra, bình thường sẽ dùng 'Tôi có một người bạn' để yểm hộ." Phó Thanh Dương nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ trend này hắn tiếp được.

Trương Nguyên Thanh bỗng kẹt, ngược lại là hắn không tiếp được.

Thân phận truyền nhân Ma Quân, hắn cùng Phó Thanh Dương hiểu trong lòng nhưng không nói ra, ngươi không nói, ta cũng liền làm bộ như không biết.

Tương lai xảy ra chuyện, nhiều lắm là một cái trách nhiệm thiếu sát sao, nhưng ngươi một khi nói ra, đó chính là bức ta tỏ thái độ, thân là trưởng lão quan phương, là báo lên hay bao che?

Thật là, lão đại sao đột nhiên biết chơi trend, cái này không phù hợp tính cách của hắn, gần đây chịu cái gì kích thích sao, đột nhiên sinh ra hứng thú đối với mấy thứ này?

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói:

"Tôi có một người cậu, ông ấy lúc trẻ tuổi lăn lộn xông pha, cắt tóc thanh nữ hút thuốc mặc quần ống leo chơi dàn nhạc, chúng tôi đều gọi ông ấy bại hoại của gia tộc. Gần đây tôi mới biết được, thì ra ông ấy năm đó ở bên ngoài có con tư sinh, bây giờ hai mẹ con kia tìm tới Tùng Hải rồi. Cái này cũng trách ông ấy không tốt, không có việc gì cứ thích ở trên mạng nhảy nhót hát rap, không thu mình khiêm tốn chút nào, con tư sinh giờ chẳng phải đã biết ông ấy là ở Tùng Hải sao?"

Phó Thanh Dương ngẩn ra một phen, ánh mắt thâm thúy đánh giá hắn một lát, "Con tư sinh biết địa chỉ người cậu kia của cậu không?"

“Cái này trái lại không biết.” Trương Nguyên Thanh nói: “Bọn họ cũng là đến Tùng Hải tìm bừa, chưa có mục tiêu rõ ràng, nhưng trong tay con tư sinh có ảnh chụp của cậu tôi, lấy ảnh chụp hỏi người quen, cậu tôi liền bại lộ, cảm giác khó giải.”

Vẻ mặt Phó Thanh Dương nhất thời ngưng trọng, cặp lông mày kiếm rậm nhíu chặt.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Lão đại, anh nói tôi nửa đường chặn giết con tư sinh, có tính là nhọc một lần sướng cả đời hay không?”

Phó Thanh Dương nhìn hắn một cái, “Con tư sinh tìm tới cửa, cậu của cậu cùng lắm ly hôn, thân bại danh liệt. Nếu giết người, đó chính là tội nặng xử bắn, đừng dùng sai lầm lớn đi bổ khuyết sai lầm nhỏ, không khôn ngoan.”

“Vậy nên làm cái gì bây giờ?”

“Có thể đánh tiếng với bạn bè ông cậu nhà cậu hay không?”

“Có chút khó, dù sao trong đám bạn đó cũng có kẻ âm trầm muốn hắn xui xẻo, không hoàn toàn là bạn tốt. Lão đại, cho một số tiền đuổi con tư sinh đi thế nào?”

“Người ta chính là tới chia tài sản ông cậu của cậu, dùng tiền không thể đuổi đi người mê tiền, ngược lại sẽ nuôi thành sâu bọ hút máu, hút cậu ngay cả cốt tủy cũng không còn.”

“Không phải tôi không phải tôi, là cậu của tôi.”

“Chuyện này có chút khó giải quyết, cho dù là tôi cũng nghĩ không ra kế sách vạn toàn, nhưng kế hoãn binh trái lại có một cái.”

“Mời lão đại nói!” Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, thẳng sống lưng.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Ở trước khi con tư sinh tìm được cậu, thuê người giả trang thành ông cậu nhà cậu đi quậy, hỏa lực tự nhiên liền chuyển dời đến trên thân người cậu giả. Nhưng biện pháp này độ khó rất cao, bởi vì quá khéo, cho nên phải có một lý do hợp tình hợp lý. An toàn của người cậu giả cũng là vấn đề, con tư sinh trẻ tuổi khỏe mạnh, nghĩ hắn rất giỏi đánh, bên cạnh còn có quần chúng hỗ trợ.”

Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

Ý tứ của lão đại là, bảo mình đẩy ra một tên truyền nhân Ma Quân?

Đây trái lại là ý kiến hay, truyền nhân Ma Quân tự mình hiện thân, vậy Thiên Phạt còn có cần thiết tra Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân Ma Quân sao?

Nhưng mà, truyền nhân Ma Quân sớm không hiện ra muộn không hiện ra, cố tình hiện thân lúc này, không có một lý do hợp lý, khó có thể thuyết phục Thiên Phạt.

Hắn trầm ngâm không nói, trong đầu hiện ra linh quang, đủ loại ý niệm dâng lên, lại trầm xuống.

Lúc này, Phó Thanh Dương nói:

"Biệt thự cách vách, tôi tính dùng làm tổng bộ công ty, bộ kiện trung tâm của cơ quan sản xuất ở nơi đó. Về phần linh kiện, cần một nhà xưởng lớn hơn nữa.

Tôi ở vùng ngoại thành Tùng Hải mua một nhà xưởng, thông qua mạng lưới quan hệ đặt hàng một lượng lớn thiết bị chất lượng cao, cùng với nguyên vật liệu cơ quan vũ khí, Phó Tuyết chuẩn bị tiền cần thời gian, tôi sẽ tổ chức một tiệc rượu, mời người trẻ tuổi quan phương tới chơi, thuận tiện hướng bọn họ chuẩn bị tiền, nhưng thời gian tổ chức tiệc rượu còn chưa định ra.

Tôi nhớ Đằng Nhi rất có thiên phú phương diện làm ăn, cô ấy là có tiền, tôi sẽ mời cô ấy."

Nói xong, hắn cầm kiếm đứng dậy, "Thời gian nghỉ ngơi đã kết thúc, đi ra ngoài đi."

Trương Nguyên Thanh không nghĩ ra lý do hợp lý truyền nhân Ma Quân hiện thân, nghe không tập trung lắm, thấy lão đại hạ lệnh đuổi khách, chỉ có thể bất đắc dĩ rời khỏi.

Chương 1899: Tiệc rượu cùng đến (3)

Hắn thi triển Tinh Độn Thuật quay về biệt thự, tắm ào một lần, nằm ở trên giường, tiếp tục suy nghĩ.

“Người của Thiên Phạt rất nhanh sẽ tới, xác suất đại khái chính là ngày mai, mình chỉ có một ngày thời gian.”

Nằm ở trên giường, hắn bỗng có chút nhớ Quan Nhã.

Lúc phiền lòng, bên cạnh có người an ủi mở đường là chuyện rất hạnh phúc, con người chính là như thế, khi đã nhấm nháp mùi vị của tình yêu, liền không muốn cô đơn một mình.

“Giả trang truyền nhân Ma Quân thật ra cũng khó, trong di sản Ma Quân mình trước mắt tiếp thu, Nhẫn Mị Lực, Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ cùng đồng hồ điện tử đều không phải đối địch, cố ý lấy ra trước mặt kẻ địch, không khỏi quá giả.”

“Chỉ có Bao Tay Tật Phong Giả có thể sử dụng, nhưng bộ phận nhỏ số người như Hoàng Thái Cực từng thấy mình sử dụng nó, lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả tương đương không đánh đã khai.”

“Audio hèn hạ của Loa Miêu Vương, tương tự cũng bị bộ phận số người nghe nhiều nên thuộc.”

Trương Nguyên Thanh bỗng phát hiện, muốn chứng minh mình là truyền nhân Ma Quân, thế mà còn rất khó khăn, nhưng không chứng minh mình là truyền nhân Ma Quân, thì không thể làm Thiên Phạt cùng quan phương tin tưởng.

“Trừ phi có ai có thể làm chứng cho mình, chứng minh mình là truyền nhân Ma Quân.”

Trương Nguyên Thanh đột nhiên ngẩn ra, tiếp theo biểu cảm đọng lại ở trên mặt.

Hắn phản ứng lại!

Hắn đã lĩnh ngộ ám chỉ ở đoạn lời cuối cùng kia của Phó Thanh Dương!

Diệu Đằng Nhi!

Diệu Đằng Nhi là mấu chốt phá cục, Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ, Nhẫn Mị Lực không thể lấy ra ở trước công chúng, nhưng có thể lấy ra ở trước mặt Diệu Đằng Nhi.

Cô là thân mật của Ma Quân, biết mấy thứ này.

Diệu Đằng Nhi chính là nhân chứng của hắn.

“Đóng giả truyền nhân Ma Quân, ở trên tiệc đêm mai bắt đi Diệu Đằng Nhi, cố ý lăng nhục cô ấy, cho cô ấy xem Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ cùng Nhẫn Mị Lực, sau đó tự xưng truyền nhân Ma Quân, muốn tiếp thu toàn bộ di sản của Ma Quân.”

“Mọi người đều biết, đàn bà góa cũng là di sản.”

“Chờ sau khi Diệu Đằng Nhi được cứu ra, cô ấy sẽ thay mình chứng minh mình là truyền nhân Ma Quân…”

“Hoàn mỹ! ! Phó Thanh Dương anh thực con mẹ nó âm hiểm nha, em gái họ của anh em tốt cũng tính kế, tôi thích, hê hê hê.”

Trương Nguyên Thanh xoay người ngồi dậy, lấy ra điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Ryo Asano: “Tôi cần số điện thoại di động của tổ trưởng các người.”

Sáng sớm hôm sau.

Phó Thanh Dương tỉnh lại, cầm lấy điện thoại bàn đầu giường, gọi điện thoại dưới lầu, phân phó:

“Đến phòng sách cầm máy tính của tôi qua đây.”

Hắn dập máy, tiến vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Chờ hắn rửa mặt xong trở lại phòng ngủ chính, trên bàn bên cửa sổ đã bày sẵn điện thoại làm việc, cùng với một ly cà phê nóng hổi.

Phó Thanh Dương một tay bưng cà phê, một tay mở ra laptop, nhập mật mã, mở ra hòm thư.

Hắn click vào mail, nội dung là một tin nhắn ngắn gọn:

“Thiên Hạc tổ tám giờ tối nay đến thủ đô.”

Phó Thanh Dương yên lặng xóa mail, một lần nữa cầm lấy điện thoại bàn đầu giường, gọi điện thoại dưới lầu:

“Thời gian tiệc tối định ở tám giờ tối nay.”

…

Màn đêm buông xuống, một chiếc máy bay màu bạc chui ra khỏi tầng mây, mang theo tiếng vang lớn ầm ầm ầm, đáp xuống sân bay quốc tế Bắc Kinh.

Khi máy bay lướt đi, thanh niên ngả ngớn ngạo mạn cười nói:

“Liệp Ma Nhân* chấp hành quan, lần này tới đây chơi, ngài không ngại tôi tìm Khương Cư đánh nhau chứ?”

Liệp Ma Nhân giọng ôn hòa:

“Không chậm trễ chính sự, tùy ý.”

Một thanh niên tản mạn khác nhún nhún vai:

“Có cái gì đáng đánh, Khương Cư là con cái Bán Thần, trời sinh có thể sánh vai nghề nghiệp đỉnh phong, hội giao lưu năm kia cậu thiếu chút nữa bị hắn đánh chết, Hỏa Sư một khi động thủ liền vứt bỏ chỉ số thông minh, xuống tay không có chừng mực.”

Liệp Ma Nhân lắc đầu: “Osment tháng trước ở trong Hải Thần cung đạt được Hải Dương Chi Tâm, hắn đã khác trước kia. Hỏa Sư đại lục chiến đấu không thích dùng quá nhiều đạo cụ, ở trên thực lực tổng hợp, Khương Cư đánh không lại hắn. Osment lần này là muốn rửa sạch sỉ nhục trước đây.”

Thanh niên ngả ngớn ngạo mạn cười nói: “Chấp hành quan đại nhân, ông đừng lộ hết bài của tôi chứ, nói ra liền không có ý nghĩa.”

Khi nói chuyện, máy bay trượt đi chậm rãi dừng lại.

Liệp Ma Nhân để râu xồm đẹp mắt, đôi mắt lam thâm thúy dẫn ba vị thanh niên cùng các cán bộ Thiên Hạc tổ, dọc theo cầu thang đi xuống, ở dưới nhân viên tiếp đón chuyến bay dẫn đường, ngồi xe riêng rời khỏi sân bay.

Tình hình giao thông ở kinh thành ùn tắc, ba chiếc xe MPV xa hoa đi một chút dừng một chút, thong thả lái về phía khách sạn lớn Ngũ Hành minh dùng để tiếp đãi khách quý.

Cùng lúc đó, Tùng Hải, vịnh Phó gia.

Trong biệt thự lớn của Phó Thanh Dương, từng chiếc xe sang ra vào, từng vị đời hai đời ba đời bốn mặc lễ phục đến tiệc tối.

Chương 1900: Tiệc tối (1)

Trương Nguyên Thanh được sắp xếp ở cửa biệt thự tiếp đãi khách nhân, thấy một thanh niên ngoài ba mươi tuổi từ trong một chiếc xe MPV màu đen đi xuống.

Ngũ quan của hắn không tính anh tuấn lại rất ưa nhìn, đường nét khuôn mặt tựa như điêu khắc, nhưng không lạnh cứng, mặc trang phục trường hợp chính thức có sự nghiên cứu kỹ, khí chất ôn hòa nội liễm, công chính rộng lượng, nghiêm túc lại không nghiêm khắc, giống doanh nhân trẻ tuổi đầy hứa hẹn.

Trương Nguyên Thanh mừng rỡ, dang hai tay chào đón, lớn tiếng nói: "Nghĩa phụ! !"

Các quý công tử đại tiểu thư đang đi về phía trong biệt thự kinh ngạc dừng bước, ngoái đầu nhìn lại.

Nghĩa phụ? Nguyên Thủy Thiên Tôn còn có nghĩa phụ?

Là ai?

Vẻ mặt Hoàng Thái Cực cứng đờ.

Bị từng ánh mắt kinh ngạc và ngạc nhiên nhìn chăm chú vào, chân Hoàng Thái Cực xuất hiện tạm dừng, lại ở trong khoảnh khắc khôi phục bình thường, nhưng dáng người lặng yên thẳng lên, sắc mặt cũng càng thêm nghiêm túc, đi cùng ngôi sao thảm đỏ, lập tức có gánh nặng thần tượng.

"Tôi từng nói với cậu rất nhiều lần, đừng gọi tôi nghĩa phụ." Hoàng Thái Cực nhíu mày, nghiêm trang nói.

"Thuận miệng thuận miệng." Trương Nguyên Thanh nói: "Nghĩa hoàng ca à, tiệc tối hôm nay ngài nhất định phải hỗ trợ, lão đại đưa ra lợi tức hàng năm là 2.9%, cho nên người bằng lòng cho vay số tiền lớn không nhiều."

Hoàng Thái Cực trầm giọng nói: "2.9 là hơi thấp, gửi tiền hạn mức lớn ở ngân hàng cũng kiếm hơn so với cái này."

"Cho nên đây không phải muốn mời ngài hỗ trợ sao, ai chẳng biết bán đất cùng bán căn hộ là đại gia."

Hoàng Thái Cực vẻ mặt làm việc công: "Tiền của tập đoàn không phải tiền của tôi, một khoản đầu tư tiền lời thấp, sẽ hạ thấp đánh giá cùng danh tiếng của tôi."

Còn chưa dứt lời, Trương Nguyên Thanh đột nhiên hô to: "Nghĩa phụ à ~"

Khóe miệng Hoàng Thái Cực khẽ giật giật: “Tôi cân nhắc một chút.”

“Đa tạ nghĩa phụ.” Trương Nguyên Thanh dẫn Hoàng Thái Cực tiến vào nhà ăn bữa tiệc, cao giọng nói: “Lão đại, các vị khách quý, nghĩa phụ tôi đến rồi.”

Trong nhà ăn, các tuấn nam mỹ nữ mặc trang phục trường hợp chính thức cùng lễ phục kinh ngạc nhìn qua.

Từng vị người quen, từng ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ, giờ phút này đều tập trung ở trên người Hoàng Thái Cực.

Hoàng Thái Cực không có Thuật Quan Sát, nhưng hắn có thể thoải mái hiểu được đám đời hai đời ba đời bốn kia của quan phương kinh ngạc, ngoài ý muốn, cùng với một tia hâm mộ nhìn với cặp mắt khác xưa.

Loại ngoài ý muốn cùng hâm mộ này, không giống với thân phận quan phương tứ công tử của hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nay đã khác xưa, sau phó bản Ngũ Hành Chi Loạn, hoàn toàn chen thân danh sách người mạnh nhất dưới Chúa Tể, luận thực lực, đã có thể ngồi ngang hàng với quan phương tứ công tử.

Luận danh tiếng (mặc kệ danh tiếng tốt hay danh tiếng xấu), hắn đều vượt qua Hoàng công tử lặng lẽ ít lời, Hỏa công tử nóng nảy bốc đồng, Hoa công tử lười nhác phong lưu, cùng với l Tiền công tử ấy đức thu phục người.

Tiếng “nghĩa phụ” này, là mọi người kinh ngạc cùng ngoài ý muốn đối với Hoàng Thái Cực thế mà thu phục Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hoàng Thái Cực yên lặng thẳng lưng, như ngôi sao đi thảm đỏ đi vào đại sảnh yến hội, các vị khách thân phận hiển hách đều vây lên chào hỏi, thái độ nhiệt tình mà cung kính.

Trương Nguyên Thanh rời khỏi nhà ăn, xuyên qua đình viện, tiếp tục ở cửa biệt thự nghênh đón khách.

Rất nhanh, hắn lại nghênh đón hai người quen, đồng thời cũng là nhân vật chính của tiệc tối lần này.

—— Diệu Đằng Nhi cùng Linh Quân.

Diệu Đằng Nhi tối nay mặc cực kỳ bắt mắt, mặc áo lót trong tơ lụa màu trắng mềm mại lóe sáng, váy dài xếp ly màu lam nhạt, nhẹ nhàng khoan khoái giống như một bó hoa lan.

Mà cái này vừa vặn hoàn mỹ phù hợp khí chất cùng dung mạo của cô, thanh lệ thoát tục, lại không mất đi nét quyến rũ của phụ nữ trưởng thành.

"Đằng Nhi muội muội, một ngày không gặp như cách ba thu nha." Trương Nguyên Thanh cất tiếng cười to, dang tay ra đi lên đón, giống như muốn thân thiết ôm Diệu Đằng Nhi.

Trên mặt Diệu Đằng Nhi nở rộ nụ cười xinh đẹp, thoải mái ôm hờ hắn một lần, hừ hừ nói: "Tuổi tôi lớn hơn cậu, cậu phải gọi tỷ tỷ."

"Vậy không được, Linh Quân là bạn bè thân thiết, anh em tay chân của tôi, cô là em gái hắn, vậy chính là em gái tôi. Chậc chậc, Đằng Nhi muội muội tối nay là muốn diễm áp quần phương sao?" Trương Nguyên Thanh chân thành lại nhiệt tình khen ngợi.

Diệu Đằng Nhi gắt: "Miệng lưỡi trơn tru."

"Xấu hổ không dám nhận, xấu hổ không dám nhận nha!" Trương Nguyên Thanh nắm lên bàn tay nhỏ của Diệu Đằng Nhi, vỗ mu bàn tay, moi móc tim gan nói: "Đằng Nhi muội muội ở trong mắt tôi, chính là người đẹp số một quan phương, so với Âm Cơ còn đẹp hơn ba phần."

Vẻ mặt cùng giọng điệu hắn đầy nghiêm túc, chỉ thiếu thề với trời.

Câu này rõ ràng đã gãi đến tâm khảm của Diệu Đằng Nhi, khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân lập tức nổi lên nụ cười tươi tắn.

Cô bỗng nhiên thở dài:

"Chuyện hội thẩm phán tôi rất xin lỗi."

Cô là chỉ việc Diệu trưởng lão chưa ở trên hội thẩm phán giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 1901: Tiệc tối (2)

“Ài, Diệu trưởng lão đa mưu túc trí nha, biết tôi cùng Linh Quân còn có cô giao tình thâm hậu, cho dù ông ấy không giúp tôi, tôi cũng không có cách nào ghi hận.” Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai.

Diệu Đằng Nhi nhìn hắn vài lần, lại cười lên.

“Đằng Nhi, em đi vào trước, anh nói chuyện với Nguyên Thủy một chút.” Linh Quân bên cạnh ho khan một tiếng, thúc giục em gái họ mau đi vào, đừng dây dưa với Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa.

Diệu Đằng Nhi khẽ gật đầu, gót sen uyển chuyển xuyên qua đình viện, đi về phía biệt thự.

“5 giây!” Linh Quân lặng lẽ nói.

“Cái gì 5 giây?” Trương Nguyên Thanh ném tới ánh mắt nghi hoặc.

“Cậu nắm tay Đằng Nhi 5 giây, Đằng Nhi rất chán ghét có tiếp xúc thân thể với người khác phái, bao gồm bắt tay, nhưng nó chẳng những ôm cậu, còn cho cái tay chân giò muối của cậu cầm tay nó.”

“Chỉ là ôm hờ mà thôi, tôi cũng chưa đo ra tấm lòng của em gái anh.”

“Này này, cậu miệng ba hoa em gái tôi nữa, tôi trở mặt nha.” Linh Quân thở dài, “Chẳng qua Đằng Nhi chính là thích cậu loại hình này, có thiên phú, không đứng đắn, EQ cao, biết lấy lòng người ta. Đáng tiếc cậu đã có Quan Nhã, bằng không gửi gắm Đằng Nhi cho cậu, tôi là rất hài lòng.”

“Thôi đi, Phó Thanh Dương sẽ cho chúng ta mỗi người một chiêu Kỹ Gần Như Đạo.”

“Điều cậu lo lắng thế mà lại là Phó Thanh Dương sẽ cho chúng ta mỗi người một kiếm, mà không phải Quan Nhã đau lòng khổ sở? Cậu càng để ý cảm nhận của Phó Thanh Dương hơn phải không.”

“Đừng có đột nhiên trở nên hủ, nên đi vào rồi.” Một tay Trương Nguyên Thanh đẩy hắn vào đình viện.

…

Tám giờ tối, các vị khách được mời tới lục tục đến biệt thự vịnh Phó gia.

Địa điểm yến hội ở tòa nhà phụ bên trái, nơi đó có đại sảnh chuyên môn dùng để tổ chức yến hội, diện tích chừng hơn 500 mét vuông, trải thảm thật dày, trần nhà treo tầng tầng lớp lớp đèn thủy tinh như hoa sen cửu phẩm.

Bàn dài phủ khăn ăn màu trắng bày ngay ngắn có trật tự, đồ ăn trên bàn đều là món ăn đỉnh cấp.

Em gái tai thỏ dẫn nữ nhân viên phục vụ xen kẽ ở giữa đám người, mang đến càng nhiều món ngon cùng rượu, trung ương bữa tiệc có một chiếc đàn dương cầm sơn sáng bóng, Diệu Đằng Nhi thanh lệ tuyệt luân như hoa lan cúi đầu đánh đàn, ngón tay trắng nõn xinh đẹp linh hoạt lướt đi ở trên phím đen trắng.

Phó Thanh Dương thân là chủ nhân, mặc âu phục trắng như tuyết, tóc đuôi ngựa ngắn, khuôn mặt anh tuấn như tạc tượng cao ngạo lạnh lùng như cũ.

Hắn dẫn theo cấp dưới tâm phúc Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần lượt từng cùng tinh anh quan phương nói chuyện với nhau, cụng ly, nghiễm nhiên là hai kẻ trung tâm nhất của tiệc tối.

Rượu qua ba tuần, không khí càng lúc càng nhiệt liệt, Hoàng Thái Cực cũng dẫn theo Nguyên Thủy Thiên Tôn lượn một vòng, không hề kháng cự hắn gọi mình nghĩa phụ.

Trương Nguyên Thanh đã biết nhiệm vụ lão đại giao cho mình hoàn thành rồi, Hoàng công tử sẽ cho vay tiền.

Thật ra bữa tiệc lần này, phần lớn là ở chỗ Hoàng Thái Cực, hắn là CEO tập đoàn xây dựng của chính phủ, gặp đúng dịp năm nay ngành bất động sản uể oải, tập đoàn giảm bớt đầu tư tài chính ở ngành bất động sản, cho nên tiền mặt có cả đống lớn.

Thu phục Hoàng Thái Cực, chẳng khác nào thu phục 80% tài chính thiếu thốn.

Nhưng Phó Thanh Dương nói, Hoàng Thái Cực người này a, cứng ngắc nghiêm túc, làm ăn chỉ để ý việc công, mặt mũi Tiền công tử ở chỗ Hoàng Thái Cực cũng không hữu dụng lắm.

Còn may mà có Nguyên Thủy Thiên Tôn tên nghĩa tử này ra trận.

Trương Nguyên Thanh kính xong hai vòng liền không uống nữa, hắn không biết uống rượu, rượu đắt đỏ nữa vào miệng hắn cũng là lãng phí, hắn càng thích Coca ướp lạnh hơn, nhưng Phó Thanh Dương nói, trường hợp nghiêm túc thì phải có bộ dạng của trường hợp nghiêm túc, trên tiệc tối không có chỗ dung thân cho Coca.

Bây giờ, hắn ngồi ở vị trí gần ban công, hóng gió mát hiu hiu của buổi tối, bình tĩnh quan sát các quý ngài và các quý cô nói cười.

Hắn đang chờ đợi cơ hội.

Linh Quân "bệnh cũ tái phát", lại bắt đầu tán gái toàn trường, ở giữa đám phụ nữ lớn tiếng cười nói, trái tán một em phải tán một em, không rảnh quan tâm em gái họ của mình.

Tầm mắt của đại bộ phận mọi người đều ở trên thân Phó Thanh Dương, Hoàng Thái Cực… mấy vị nhân vật ngôi sao, người quan tâm Diệu Đằng Nhi không nhiều.

Theo lý thuyết, lấy dung mạo, dáng người, gia thế của Diệu Đằng Nhi, cũng là một trong những nhân vật ngôi sao, nhưng cô và Âm Cơ giống nhau, còn chưa quên tình lang ngày xưa, bởi vậy ở trong trường hợp xã giao giữ mình trong sạch, không cho bất luận gã đàn ông chất lượng cao nào cơ hội.

Lâu ngày liền không dính đến nữa, dù sao mọi người đều là nhân vật có uy tín danh dự, cóc ba chân không dễ tìm, phụ nữ hai chân chỗ nào cũng có, cần gì tự tìm sự mất mặt ở trên người cô?

Lúc này, Phó Thanh Dương nhất thời "vô ý", ngực bị bắn tung tóe vài giọt rượu vang, lập tức lấy thay quần áo làm lý do dời bữa tiệc.

Chương 1902: Tiệc tối (3)

Phó Thanh Dương chân trước mới vừa đi, sau lưng liền có một em gái tai thỏ đi về phía Diệu Đằng Nhi, thấp giọng nói:

“Diệu Đằng Nhi tiểu thư, thiếu gia có việc thương thảo với cô, mời đi theo tôi.”

Phó Thanh Dương có việc tìm mình? Diệu Đằng Nhi nhìn lướt qua sảnh tiệc, quả thật không thấy Phó Thanh Dương ở đây, liền gật đầu đứng dậy, mỉm cười nói:

“Được.”

Cô theo em gái tai thỏ rời khỏi tiệc, dọc theo cầu thang đi xuống, tiến vào gian phòng khách nào đó của lầu một.

Em gái tai thỏ khom người nói: “Xin ngài chờ chút, thiếu gia lập tức tới.”

Nói xong, đóng cửa lại rời khỏi.

…

Kinh thành.

Đội ngũ thăm Trung Quốc do Thiên Phạt cùng Thiên Hạc tổ tạo thành, đến khách sạn Phong Lâm Vãn.

Cửa khách sạn, một người trung niên âu phục phẳng phiu, nho nhã hiền hòa chờ đã lâu.

“Liệp Ma Nhân chấp hành quan, chào ông, tôi là thư ký của Diệu trưởng lão, Dương Dung!” Người trung niên cười nho nhã lễ độ, tư thái bắt tay không thể bắt lỗi.

Đây là Liệp Ma Nhân lần đầu tiên đại biểu Thiên Phạt thăm Ngũ Hành minh, hắn đương nhiên cũng là quan ngoại giao, nhưng chủ yếu phụ trách là châu u, lần này là vì quan ngoại giao phụ trách châu Á vừa vặn đã vào linh cảnh, Thiên Phạt liền giao nhiệm vụ cho hắn.

Liệp Ma Nhân đánh giá dung mạo đối phương, nhanh chóng ở trong đầu tìm được tư liệu tương quan.

Dương Dung, thư ký đại trưởng lão Bách Hoa hội, phó phòng bộ ngoại giao.

Diệu trưởng lão của Bách Hoa hội là bộ trưởng bộ ngoại giao, chuyên môn phụ trách tiếp đãi tổ chức hợp pháp quốc tế, là thể diện cùng hình tượng đối ngoại của Ngũ Hành minh.

Liệp Ma Nhân vẫn luôn cảm thấy Ngũ Hành minh lựa chọn Diệu trưởng lão đảm nhiệm bộ trưởng ngoại giao, là một quyết định thông minh hơn nữa có tâm kế.

Vị Mộc Yêu cường đại kia tính cách ôn hòa, thiếu góc cạnh, lại đa mưu túc trí, rất thích hợp ở trên trường hợp ngoại giao tê liệt kẻ địch, cũng ở trên quốc tế đắp nặn ra hình tượng ôn hòa vô hại của Ngũ Hành minh.

Ở lúc Liệp Ma Nhân đánh giá thư ký Dương, thư ký Dương cũng đang quan sát hắn, cùng với ba vị thanh niên Thiên Phạt.

Trong ba người này, Hải Yêu Osment là gương mặt cũ, hắn từng có hai lần thăm Trung Quốc, một lần là giai đoạn Siêu Phàm, lúc đó hắn tựa như Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ, nhân vật cấp ngôi sao của Thiên Phạt.

Thân là Hải Yêu, lại không gia nhập giáo hội Hải Thần, lúc giai đoạn Siêu Phàm đã một mình một ngựa săn giết mấy tên nghề nghiệp tà ác cùng cấp bậc, có được lý lịch cùng chiến công phong phú, khiến giáo hội Hải Thần bóp cổ tay thở dài.

Như Thái Nhất môn bóp cổ tay thở dài Tôn trưởng lão hồ đồ.

Nhiều năm trước theo bộ ngoại giao Thiên Phạt thăm Trung Quốc, ở trên hội giao lưu đánh bại sáu vị Siêu Phàm của Ngũ Hành minh, nổi bật vô cùng.

Năm trước lại tới một lần, đã là Thánh Giả cấp 6, nhưng lần đó hắn gặp Khương Cư không động não, suýt nữa bị Khương Cư đánh chết.

Lần này là lần thứ ba hắn thăm Trung Quốc.

Trong hai vị khác, khí chất tản mạn giống với Linh Quân là Phong Pháp Sư Hoover York, khác với Linh Quân là, người này bề ngoài tản mạn, thực ra là phần tử giết chóc.

Sư phụ là chấp hành quan hoàng kim cấp 1 Doyle Jerome, Chúa Tể đỉnh phong.

Thiên phú cùng thực lực của Hoover York không thể so với Osment, tương tự với Hoàng Thái Cực cùng Khương Cư.

Về phần vị thanh niên nghiêm túc trầm mặc, thoạt nhìn cẩn thận tỉ mỉ như sư khổ tu kia, thư ký Dương chưa từng thấy, thậm chí không nhớ ra được tư liệu tương quan của hắn.

Vậy chỉ có hai loại khả năng, một, gã này là vũ khí bí mật của Thiên Phạt, hơn nữa dị thường thu mình, cho nên Ngũ Hành minh chưa từng điều tra người này.

Hai, kẻ này là tiểu lâu la hàng thật giá thật, kéo đến góp đủ số. Tiểu lâu la đương nhiên không có tư cách để thư ký Dương chú ý, dù sao Thiên Phạt tinh anh quá nhiều, chung quy không có khả năng mỗi một người đều điều tra chi tiết.

Thiên Phạt mỗi lần thăm Trung, sẽ mang theo một đám tinh nhuệ cấp thiên tài, một mặt là hướng tổ chức hợp pháp nước ngoài triển lãm nội tình cùng nhân tài của mình, một mặt khác là trong quá trình ngoại giao, không thể thiếu muốn "giao lưu", mang gà tới sẽ chỉ mất mặt.

Có thể đại biểu tổ chức hành tẩu nước ngoài, đều là một đám tinh anh nhất, bất cứ tổ chức nào cũng như vậy.

"Diệu trưởng lão sớm đã chờ đợi, mời vào trong."

Thư ký Dương dẫn thành viên Thiên Hạc tổ cùng Thiên Phạt vào khách sạn, đi thang máy tới tầng lầu, tiến vào phòng.

Trong phòng phong cách thanh lịch kiểu Trung, một ông lão có vẻ ngoài hình người ngồi ngay ngắn ở bên bàn tròn, mỉm cười nhìn các sứ giả đi vào.

Lão có khuôn mặt ôn hòa ấm áp bình thản, giống như tiên tri trí tuệ thời cổ, nhưng tóc của lão là những con rắn đen to bằng ngón tay, thè lưỡi kêu xì xì, đong đưa như bèo.

Hai chân lão là xúc tu mấp máy, cắm chặt xuống đất.

Chương 1903: Mất tích (1)

Vốn lấy cấp bậc của Liệp Ma Nhân, là không có tư cách để Diệu trưởng lão tự mình tiếp kiến, nhưng hắn đại biểu cho Thiên Phạt mà đến, xuất phát từ cấp bậc lễ nghĩa, Diệu trưởng lão không thể vắng họp.

Liệp Ma Nhân bước dài lên trước, không kiêu không nịnh bắt tay với Diệu trưởng lão.

Cán bộ Thiên Hạc tổ thì hận không thể cắm đầu xuống đất, khom người nói: "Bái kiến Diệu trưởng lão!"

Ba vị Thánh Giả thanh niên đều tự quản lý vẻ mặt, khom người ân cần chào hỏi.

Liệp Ma Nhân chấp hành quan có thể không kiêu không nịnh, nhưng bọn họ không được, đây đã là tôn trọng đối với người địa vị cao, cũng là bắt nguồn từ đối phương áp chế tâm lý thiên nhiên đối với hành giả cấp thấp.

"Ngồi đi, tiệc tối đã chuẩn bị xong." Diệu trưởng lão mỉm cười, ra hiệu mọi người vào ngồi.

Đợi mọi người vào ngồi, hưởng dụng mấy phần đồ ăn, Diệu trưởng lão nói:

"Thư thỉnh cầu của Thiên Hạc tổ chúng tôi đã xem, tội phạm truy nã Thiên Phạt muốn bắt có thân phận thế nào?"

Trong văn kiện xin của Thiên Hạc tổ, viết là tội phạm truy nã Thiên Hạc tổ muốn dẫn độ truy bắt, không quan hệ với Thiên Phạt, bởi vì đây là "chuẩn mực" trên trình tự, nhưng mọi người đều biết chuyện là thế nào.

Chỉ là bắt tên tội phạm truy nã mà thôi, Ngũ Hành minh vui vẻ nể mặt Thiên Phạt một phen, một hai năm gần đây, quan hệ của Thiên Phạt cùng Ngũ Hành minh vẫn tạm được.

"Một tội phạm truy nã cấp A, tổ chức của hắn đã bị tiêu diệt, nhưng trong tay người này nắm giữ danh sách một ít người âm thầm cấu kết trong tổ chức hợp pháp."

Trưởng lão Liệp Ma Nhân giới thiệu đơn giản cấp bậc, nghề nghiệp cùng bối cảnh tổ chức của Minh Vương.

Diệu trưởng lão nghe xong, khẽ gật đầu: "Chỉ cần Thiên Phạt trong quá trình truy bắt tuân thủ quy tắc, không thương tổn bình dân, không làm lớn sự kiện, không từ chối Ngũ Hành minh giám sát cùng phụ trợ, chúng tôi bằng lòng cung cấp tiện lợi."

Liệp Ma Nhân lộ ra nụ cười: "Ngài là vị trưởng giả rộng lượng."

Hai bên nâng chén cùng uống.

Nói chuyện phiếm một lát, Liệp Ma Nhân nói tới việc chính thứ hai, "Ma Quân ngã xuống đã gần một năm, không biết

Ngũ Hành minh có tìm được truyền nhân Ma Quân hay không?"

"Chưa!" Diệu trưởng lão lắc đầu, "Ngũ Hành minh không quan tâm ai là truyền nhân Ma Quân, đó là chuyện Thái Nhất môn cân nhắc."

"Nhưng nếu phát hiện tung tích truyền nhân Ma Quân, Ngũ Hành minh cũng sẽ không mặc kệ nhỉ." Liệp Ma Nhân trầm giọng nói: "Chúng tôi nhận được tố cáo, đã bước đầu khóa mục tiêu thân phận truyền nhân Ma Quân."

Diệu trưởng lão nhất thời nheo mắt, nhìn chằm chằm Liệp Ma Nhân vài giây, trầm giọng nói:

"Là ai?"

Trong đại sảnh rượu thịt náo nhiệt, bên ban công, Trương Nguyên Thanh làm bộ làm tịch bưng một ly rượu sâm banh, ánh mắt nhìn ngắm màn đêm nặng nề.

Bản năng của Tinh Quan rục rịch ở trong lòng, nhìn thấy bầu trời đêm liền nhịn không được muốn ngắm sao, tựa như kẻ háo sắc nhìn thấy đường link thần bí sẽ theo bản năng mở ra tường lửa.

Đoàn đội Thiên Phạt hẳn là đã đến kinh thành, triển khai tiếp xúc với bộ trưởng ngoại giao lão Diệu, mục tiêu chủ yếu của bọn họ là Minh Vương, chờ đàm phán ổn thỏa hợp tác bắt Minh Vương, mới sẽ thử thân phận truyền nhân Ma Quân.

Thời gian để lại cho mình không nhiều… Trương Nguyên Thanh nghĩ, chợt nghe có người đi đến bên cạnh, hừ nói:

"Cậu cũng không được người ta theo đuổi như trong tưởng tượng nha, mọi người đều không thèm để ý tới cậu."

Quay đầu nhìn, người đến là Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Hắn mặc âu phục vừa người, trong tay bưng ly đế cao, dáng thẳng tắp, ngũ quan tuấn mỹ, đè ép đại bộ phận đàn ông trên bữa tiệc xuống.

"Anh không ở cách vách vặn đinh ốc, tới đây làm gì?" Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ phát tán.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đắc ý nói: "Vặn ốc xong rồi… Phi, cái gì vặn đinh ốc, tôi là đang phấn đấu vì sự nghiệp, sản xuất, lắp ráp cơ quan vũ khí với tôi mà nói, không có chút khó khăn, cho nên tới đây chơi một chút, để những người trẻ tuổi kia của Ngũ Hành minh cảm thụ hào quang của tôi."

"Tính tới trước mắt, đã sản xuất bao nhiêu cơ quan vũ khí?"

"Bốn cơ quan vũ khí cộng lại, tổng cộng ba mươi món." Hạ Hầu Ngạo Thiên mũi hếch lên trời, "Nhà xưởng bên kia tôi từng đi khảo sát, dựa theo quy mô đó, chờ bổ sung đủ nhân thủ, lắp ráp xong dây chuyền sản xuất thành thục, sản lượng một ngày có thể đạt tới trăm món, ba ngày là có thể võ trang toàn bộ tiểu đội phân bộ Tùng Hải. Một tháng, võ trang toàn bộ phân bộ Ngũ Hành minh."

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: "Hiệu suất ra ngoài tôi đoán trước, không hổ là nhân vật chính, vừa mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp đã thể hiện hết mũi nhọn, cạn một ly."

Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt đầy hưởng thụ, một hơi uống cạn rượu trong ly, phát hiện Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là nhấp nhất cái miệng nhỏ, "Sao cậu không cạn?"

"Ồ, tôi heo rừng không ăn được cám nhuyễn, loại đồ uống sa hoa này, là đi kèm với Ngạo Thiên huynh loại nhân sĩ thành công này."

Chương 1904: Mất tích (2)

Hạ Hầu Ngạo Thiên liền rất vui vẻ, kéo một cái ghế tới, muốn tâm tình với Nguyên Thủy Thiên Tôn quy hoạch phát triển công ty.

Trương Nguyên Thanh bận lòng chính sự, nào có thời gian ứng phó trẻ trâu, liền nghiêm mặt nói: "Ngạo Thiên huynh, anh có phát hiện, anh cách nhân vật lớn thật sự, còn thiếu một thứ hay không?"

Mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên sáng lên: "Cái gì vậy?"

"Nữ nhân!"

"Nữ nhân?" Hạ Hầu Ngạo Thiên lộ ra vẻ mặt trầm ngâm: "Có đạo lý, bên cạnh mỗi một vị nhân vật chính đều là mỹ nữ vờn

quanh, phương diện này tôi quả thật làm không tốt, tuy nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng tiến độ nghiên cứu cơ quan thuật của tôi, nhưng thân là nhân vật chính, tôi nên cho các cô ấy đủ kiên nhẫn."

Các cô ấy… Tiểu tử ngươi, còn muốn mở hậu cung phải không? Trương Nguyên Thanh vội nói:

"Cái này không phải khéo sao, ở đây đều là nữ tính nhân loại cao chất lượng, có nhan sắc có tiền có gia thế, không thiếu nữ tổng giám đốc lạnh lùng xinh đẹp cùng đại tiểu thư kiêu ngạo, hình tượng như thế chính là tiêu chuẩn phải có nhân vật chính, tôi đến dẫn tiến thay anh."

Tìm cho hắn mấy em gái đuổi đi xong việc.

Vì thế Trương Nguyên Thanh dẫn theo Hạ Hầu Ngạo Thiên, đi tới nơi mỹ nữ tập hợp—— Ghế của Linh Quân!

"Các chị, các em, giới thiệu cho mọi người một vị thanh niên tuấn ngạn." Trương Nguyên Thanh mở ra bàn tay, nâng Hạ Hầu Ngạo Thiên một phen, "Hạ Hầu Ngạo Thiên, người trẻ tuổi xuất sắc nhất Hạ Hầu gia tộc, cũng là CEO công ty nghiên cứu phát triển cơ quan thuật."

Mắt các mỹ nhân sáng lên, nhao nhao tiếp đón:

"Chào tổng giám đốc Hạ Hầu!"

"Oa, tổng giám đốc Hạ Hầu thật đẹp trai, quả nhiên là rồng phượng trong loài người."

"Em thích soái ca có tài hoa có tri thức."

Cô nương có thể đến bên cạnh Linh Quân, phổ biến đều tương đối thoáng, a không, tương đối cởi mở.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt đầy hưởng thụ, lỗ mũi hếch lên trời, "Ánh mắt các cô quả thật không tệ, tôi bằng lòng cho các cô một cơ hội, nhưng bản nhân vật chính đối với chọn lựa thành viên hậu cung là rất hà khắc."

Mấy mỹ nhân ngẩn ra, che miệng cười khanh khách, cảm thấy tổng giám đốc Hạ Hầu thật hài hước thật thú vị.

Một chị gái trang dung diễm lệ, dáng người đầy đặn trêu chọc:

“Vậy, tổng giám đốc Hạ Hầu đêm nay có thời gian hay không, người ta muốn đến trong phòng của anh tiếp nhận chọn lựa, thời gian cả một đêm đó.”

Các cô gái bên cạnh cười phá lên, luận trêu chọc đàn ông, các cô là kẻ lão luyện.

Nào ngờ Hạ Hầu Ngạo Thiên nhăn mặt nhíu mày, kiêu căng nói: “Cả một đêm? Vậy không được, hừ nữ nhân, cô có biết thời gian của tôi quý giá bao nhiêu không, dựa theo tình huống lợi nhuận cùng tiềm lực phát triển của công ty chúng tôi, ta một giờ kim ngạch lợi nhuận là sáu chữ số, mà cái này chỉ là tạm thời, chờ nhà xưởng chúng tôi làm xong dây chuyền sản xuất.”

Hắn bắt đầu hùng hồn nói, tán gẫu về quy hoạch phát triển, chế độ quản lý, số liệu tài vụ của công ty cùng với tham số cơ quan vũ khí, tận tình hướng đội dự bị hậu cung này triển lãm thực lực của mình.

Giống một con khổng tước giống đực xòe đuôi.

Tiếng cười của đám oanh oanh yến yến dần dần biến mất, mờ mịt nhìn hắn.

“Phốc!” Linh Quân phun ra một ngụm rượu, hắn nhìn về phía học sinh, ánh mắt trao đổi: Cậu từ đâu tìm được tên không não như vậy?

Chính là đưa tới cho anh dạy dỗ… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đáp lại.

Không dạy được không dạy được! Linh Quân liên tục lắc đầu.

…

Kinh thành, khách sạn Phong Lâm Vãn.

Liệp Ma Nhân nhìn ngược lại cái nhìn chăm chú của Diệu trưởng lão, trầm giọng nói: “Vị truyền nhân Ma Quân kia chúng tôi khóa mục tiêu, chính là nhân vật như mặt trời giữa trời của Ngũ Hành minh, ID linh cảnh: Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Sự sắc bén trong ánh mắt Diệu trưởng lão chậm rãi thu liễm, nhấp một ngụm quốc tửu (rượu mang thương hiệu, bộ mặt quốc gia), cười nhàn nhạt:

“Chấp hành quan các hạ, các người từ nơi nào đạt được tình báo? Có chứng cứ mang tính thực chất hay không?”

Liệp Ma Nhân chưa nói chuyện, Hải Yêu Osment bên cạnh nói:

“Chúng tôi nhận được tố cáo bí mật, người tố cáo là một vị linh cảnh hành giả của đại khu thứ hai, hắn từng tổ đội với Nguyên Thủy Thiên Tôn tham dự phó bản, theo vị tố cáo kia nói, ở lúc phó bản kết thúc, thấy đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện dấu hiệu trăng tròn màu đen.”

Diệu trưởng lão tựa như hiểu cái gì, hướng ánh mắt về phía Liệp Ma Nhân, “Thiên Phạt phán đoán như thế nào vị tố cáo kia lên án chân thật hữu hiệu?”

Liệp Ma Nhân mỉm cười nói: “Chúng tôi đã làm phát hiện nói dối đối với hắn.”

Diệu trưởng lão gật gật đầu, lại hỏi: “Kẻ tố cáo là ai, ID linh cảnh là cái gì, có đi theo đoàn đội thăm Trung hay không?”

“Rất xin lỗi, tin tức của người tố cáo cần giữ bí mật, đây là quy củ.” Liệp Ma Nhân lắc đầu.

Diệu trưởng lão “Ồ” một tiếng, một bộ dáng các người nói có đạo lý, nhưng tôi rất khó xử, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn là tinh anh Ngũ Hành minh trọng điểm bồi dưỡng, nếu không có nhân chứng, chúng tôi rất khó căn cứ Thiên Phạt lên án bắt, thẩm vấn Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Chương 1905: Mất tích (3)

“Chờ thẩm vấn xong Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúng tôi tự nhiên sẽ công khai ID linh cảnh của người tố cáo.” Liệp Ma Nhân mặt không đổi sắc: “Diệu trưởng lão tựa như không tin?”

“Chấp hành quan các hạ sao lại nói vậy chứ, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật vấn đề rất lớn, nên tra, nên tra.” Diệu trưởng lão cười ha ha nói: “Đúng rồi, tôi đã chuẩn bị cho mấy vị đặc sản kinh thành, lát nữa bảo người ta đưa tới phòng cho mọi người.”

Liệp Ma Nhân trưởng lão nghiêm trang nói:

“Diệu trưởng lão đây là đang dẫn đề tài dời đi sao, chúng tôi hoài nghi đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn là có bằng chứng, tin tưởng Ngũ Hành minh cũng biết, lúc trước Ma Quân quấy động sóng gió khắp u Mĩ đại lục, phá hủy nghiêm trọng trật tự giữa linh cảnh hành giả, tuy là nghề nghiệp hợp pháp, nhưng không hề nghi ngờ, hắn là một kẻ sa ngã so với nghề nghiệp tà ác càng tà ác hơn.”

“Ngũ Hành minh cũng cho rằng như vậy, nhưng chấp hành quan các hạ, Ma Quân là Ma Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn cho dù là truyền nhân Ma Quân, lại có quan hệ gì với Ma Quân đâu?”

“Diệu trưởng lão có điều không biết, Ma Quân lúc trước đánh cắp rất nhiều đạo cụ quan trọng của Thiên Phạt, chúng tôi truy tìm truyền nhân Ma Quân, là vì tìm về vật phẩm mất trộm, đây là danh sách, mời Diệu trưởng lão xem qua.”

Liệp Ma Nhân vừa nói xong, Hải Yêu Osment liền từ trong túi công văn lấy ra một phần danh sách đưa qua.

Diệu trưởng lão tập trung đảo qua, đám rắn đen trên đầu đồng loạt co rụt lại, như là bị dọa.

“Đều là đạo cụ cực phẩm nha, không ngờ Ma Quân trộm nhiều đồ như vậy. Ồ, Phong Thần Quyền Trượng này, nếu tôi nhớ không lầm, cuối năm trước tôi còn thấy thủ tịch chấp hành quan các hạ sử dụng.”

“Đó là đồ phỏng chế!” Liệp Ma Nhân mặt không đổi sắc nói: “Chính phẩm đã bị Ma Quân trộm đi.”

“Ma Quân quả thật là nhân vật ghê gớm, có thể từ trong tay Bán Thần đánh cắp pháp trượng.” Diệu trưởng lão nhấp một ngụm rượu, “Nhưng mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Ma Quân không có quan hệ, chấp hành quan các hạ có điều không biết, Ngũ Hành minh đã sớm dùng Hổ Phù kiểm tra.”

“Không phải?” Liệp Ma Nhân nheo mắt.

“Không phải!” Diệu trưởng lão lắc đầu.

Liệp Ma Nhân lâm vào trầm ngâm, Hải Yêu Osment thì cùng hai đồng bạn thanh niên nhìn nhau, ba vị thanh niên tuấn ngạn

của Thiên Phạt đều nhíu mày.

Hổ Phù bọn họ là biết, tượng trưng cho thân phận nguyên soái Bạch Hổ binh chúng, đạo cụ loại quy tắc, phát hiện nói dối là năng lực kèm theo của nó, tác dụng thật sự của nó là "chấn nhiếp" .

Nó đối với linh cảnh hành giả nghề nghiệp bản thân có áp chế tuyệt đối, Hổ Phù vừa ra, ai dám không theo, đối với linh cảnh hành giả nghề nghiệp khác cũng có sức chấn nhiếp, chỉ là hiệu quả so với nghề nghiệp bản thân mà nói thì kém chút.

Không có Thám Báo nào có thể ngỗ nghịch người nắm giữ Hổ Phù, tựa như không có binh sĩ nào có thể ngỗ nghịch nguyên soái.

Nếu là đạo cụ cấp Bán Thần xác nhận cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy khả năng hắn là truyền nhân Ma Quân liền giảm bớt rất nhiều.

Liệp Ma Nhân suy tư hồi lâu, nói: "Cái này kỳ quái, Tự Do Chi Ưng là từng trải qua đạo cụ phát hiện nói dối, cô ấy không có khả năng nói dối."

Diệu trưởng lão cười nói: "Có thể cô ấy nhìn lầm rồi đi, thiên hạ vật tương tự chỗ nào cũng có, ví dụ như bột giặt quần áo cùng vũ khí hóa học có tính sát thương quy mô lớn."

Đám người Thiên Phạt vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt hiện lên nét giận dữ.

Liệp Ma Nhân nhanh chóng áp chế tức giận, nói: "Tóm lại, sự việc đã xuất hiện mâu thuẫn, liền càng nên điều tra rõ. Diệu trưởng lão, trừ lời khai của Tự Do Chi Ưng, Thiên Phạt còn có chứng cứ khác."

Diệu trưởng lão nhíu nhíu mày, thu hồi tư thái ôn hòa hiền lành, trầm giọng nói: "Chứng cứ gì?"

Liệp Ma Nhân lại không trả lời, mà là nói:

"Ở trước khi chúng tôi công khai chứng cứ, Diệu trưởng lão cần ký kết khế ước với tôi, một khi xác định Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân Ma Quân, cần giao hắn cho Thiên Phạt để thẩm tra xử lý trước, các vật phẩm kia bị Ma Quân

đánh cắp quá mức quý trọng, hy vọng Ngũ Hành minh có thể hiểu."

Diệu trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng nhìn kỹ Liệp Ma Nhân, trong mắt quanh quẩn ánh sáng xanh lục âm u.

Lão có thể phán đoán ra đối phương là có nắm chắc nhất định, ít nhất ở phương diện "chứng cứ", không phải ăn nói bừa bãi.

Cũng chính là nói, Thiên Phạt nắm giữ tin tức có thể chỉ ra và làm chứng truyền nhân Ma Quân.

Thứ trên đời có thể chứng minh thân phận truyền nhân Ma Quân, Thái Nhất môn chủ đã nói cho mọi người, trăng tròn màu đen cùng phần thưởng thuộc về riêng thẻ nhân vật, thứ sau tượng trưng cho di sản của Ma Quân.

Trăng tròn màu đen không thể nghiệm chứng, trừ phi ở trong phó bản.

Như vậy chứng cứ Thiên Phạt nắm giữ, hẳn là phần thưởng riêng, đổi lại mà nói, chính là di sản của Ma Quân.

Chương 1906: Như cố nhân đến (1)

Như vậy cái gọi là chứng cứ là gì, đã rất rõ ràng —— Đạo cụ, vật phẩm của Ma Quân.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân Ma Quân, lấy cấp bậc của hắn, khẳng định đã tiếp thu bộ phận di sản, phó bản tiểu tử kia vào đều là cấp S, hung hiểm khó lường, như vậy che giấu thực lực trong phó bản là tìm chết.

Cho nên, hắn hoặc nhiều hoặc ít sẽ triển lộ chút con bài chưa lật, cũng chính là đạo cụ của Ma Quân.

Quả thật là mạch suy nghĩ không tệ.

Diệu trưởng lão trầm ngâm nói:

"Sự việc liên quan di sản Ma Quân, tôi bây giờ không thể cho các người câu trả lời. Thực không dám giấu, Ma Quân cũng đã trộm đi rất nhiều bảo vật của Ngũ Hành minh. Ví dụ như Nguyên Soái hổ… Bội kiếm, ừm, bội kiếm!

“Tôi sẽ triệu tập trưởng lão tổng bộ họp, nhanh chóng cho các người phản hồi.”

Liệp Ma Nhân hỏi: “Khi nào có thể cho ra phản hồi?”

“Trong vòng ba ngày đi.”

Liệp Ma Nhân không vui nói:

“Ngũ Hành minh các người làm việc chỉ thích kéo dài, kéo dài đối với người một nhà, đối với chúng tôi cũng kéo dài, hiệu suất thật sự thấp. Không bằng như vậy, ngay đêm nay đi, tôi cũng tham dự hội nghị. Diệu trưởng lão, đây là tố cầu cơ bản nhất của Thiên Phạt, hy vọng đừng từ chối. Ngũ Hành minh chẳng lẽ không muốn mau chóng xác nhận truyền nhân Ma Quân sao?”

Diệu trưởng lão trầm ngâm một phen, tìm kiếm truyền nhân Ma Quân quả thật quan trọng, vì tránh cho đêm dài lắm mộng, nhanh chóng khai triển nhanh chóng kết thúc. Điều lão do dự, đơn giản là Liệp Ma Nhân đưa ra “ưu tiên thẩm tra xử lí”, nhưng chuyện này có thể giằng co ở trên hội nghị.

Lập tức gật đầu, nói: “Có thể, vậy tôi liền…”

Còn chưa dứt lời, cửa phòng đẩy ra, thư ký Dương sắc mặt ngưng trọng sải bước mà vào, tới bên cạnh Diệu trưởng lão, ghé tai nói nhỏ vài câu.

Vẻ mặt ôn hòa của Diệu trưởng lão đột nhiên biến sắc.

Thư ký Dương nói cho hắn, Đằng Nhi tiểu thư ly kỳ mất tích.

Diệu trưởng lão khác với kẻ khác trong nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, tuy là Mộc Yêu, nhưng không phải loại hình ham thích sinh sản.

Lão chỉ có ba đứa con, một trai hai gái, trưởng nữ gả cho Thái Nhất môn chủ, đã trở về linh cảnh, nay chỉ còn hai đứa con.

Bởi vậy Diệu trưởng lão cực kỳ coi trọng đối với con cháu, Linh Quân, Diệu Đằng Nhi đều là miếng thịt trong lòng lão, năm đó biết được Linh Quân ở Thái Nhất môn bị bắt nạt, lão liền trực tiếp nuôi cháu ngoại ở bên người, tuy lúc ấy cháu ngoại càng muốn đi sống với Victoria của Thái Nhất môn hơn.

Lão nhốt con gái nhỏ cùng Đằng Nhi, cũng là căn cứ vào tình yêu của lão phụ thân, không giống Thái Nhất môn chủ, chỉ để ý sinh mặc kệ nuô, đối với bản thân đặc biệt lạnh lùng, đừng nói mẹ con cùng thờ một chồng, cho dù là con cháu trực tiếp biểu diễn chân tay tương tàn, Thái Nhất môn chủ cũng sẽ không quản.

Diệu trưởng lão rất nhanh lại thu liễm cảm xúc, nhìn đám người Thiên Phạt, mỉm cười nói:

"Hôm nay gặp gỡ trước hết như vậy, thư ký Dương, thay tôi chiếu cố một phen khách quý Thiên Phạt."

Nói xong, lão hóa thành một luồng hào quang xanh lục, biến mất khỏi phòng.

Đi đột ngột như thế, khiến đám người Thiên Phạt bất ngờ không kịp phòng.

Liệp Ma Nhân nhíu mày, "Thư ký Dương, đã xảy ra chuyện gì? Nếu tôi có thể biết…"

Ba vị thanh niên tài tuấn Thánh Giả cảnh nhìn qua.

Thư ký Dương áy náy nói: "Diệu trưởng lão cần xử lý một ít việc riêng, cháu gái ngoại ông ấy, Diệu Đằng Nhi tiểu thư mất tích rồi. Chấp hành quan các hạ có nhu cầu gì, mặc kệ là việc công, hay là việc riêng, đều có thể nói với tôi."

Liệp Ma Nhân cũng không muốn nói rõ ngọn ngành với một thư ký, gật gật đầu mang tính lễ tiết.

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Trị an viên cùng tiểu đội hành giả khu Khang Dương phong tỏa tiểu khu biệt thự, cấm đoán bất cứ xe cộ nào ra vào.

Đội trưởng đội 2 Lý Đông Trạch dẫn theo mấy cấp dưới điều tra từng nhà, nhưng đều chưa tìm được vị quý nữ mất tích kia.

"Rất xin lỗi, quấy rầy rồi."

Lý Đông Trạch ngụy trang thành trị an viên, hướng hộ gia đình giá trị con người xa xỉ tao nhã tạ lỗi, giải thích:

“Tiểu khu không có vấn đề trị an, vị mất tích kia có thể là tự mình rời khỏi, xin an tâm nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ không đến nữa.”

Nói xong, hắn dẫn đội viên rời khỏi tiểu viện, chống gậy chống, tới nhà tiếp theo.

“Tôi nghe nói vị đại tiểu thư kia là Thánh Giả, có thể ở trên tiệc tối cao thủ tập hợp bắt đi cô ấy, nào phải chúng ta có thể tìm được? Với lại, cũng không có khả năng giấu ở trong tiểu khu nha, công tác như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa.”

Nói chuyện là một cô gái ngoài hai mươi, mái tóc nâu uốn xoăn nhẹ thời thượng, trang dung tinh xảo, dáng người cao gầy yểu điệu.

Cô là thành viên đội 2 mới chiêu mộ, nghề nghiệp là Thủy Quỷ, ID linh cảnh Tiểu Ma Tiên, vừa trở thành linh cảnh hành giả ba tháng, người mới hoàn toàn, bởi vì mặt đẹp giọng ngọt, khắp nơi chú ý tinh xảo, rất được Lý Đông Trạch thích, cảm thấy là hạt giống tốt có thể bồi dưỡng thành tinh anh tao nhã, ưu đãi khắp nơi.

Chương 1907: Như cố nhân đến (2)

“Hơn nửa đêm tuần tra điều tra, không tao nhã một chút nào, phụ nữ thức đêm sẽ tăng tốc già cả.” Tiểu Ma Tiên oán giận nói.

“Mỉm cười đối mặt công tác vất vả chính là tao nhã lớn nhất!” Lý Đông Trạch thản nhiên nói, “Đừng oán giận, đây là làm cho người bên trên xem, con cháu nhân vật lớn mất tích, bên dưới tự nhiên phải sứt đầu mẻ trán, không lẽ ở nhà ngủ ngon?”

“Thập trưởng, anh cho dù ngủ một giấc dài cũng không quan hệ nhỉ, anh chính là bề tôi công huân bồi dưỡng ra Nguyên Thủy Thiên Tôn, đức cao vọng trọng nha.” Tiểu Ma Tiên nói.

“Cô lời này nghe qua cảm giác rất nhiều năm rồi, nhưng rõ ràng mới trôi qua hơn nửa năm.” Lý Đông Trạch thở dài, dừng chân nhìn về phía biệt thự của Phó Thanh Dương, “Bỗng nhiên có chút nhớ lúc còn Nguyên Thủy cùng Quan Nhã, ừm, còn có Tinh Vệ.”

Đáng tiếc bọn họ định sẵn là nhân vật lớn không tầm thường, là đường thẳng giao cắt với mình, sẽ chỉ có tích tắc cùng xuất hiện, sau đó đường ai nấy đi, không có giao hội nữa.

Tiểu Ma Tiên cũng lộ ra nét sùng bái, "Đáng tiếc tôi vào đội quá muộn, chưa gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn trong truyền thuyết, vừa rồi anh cũng chưa để tôi vào biệt thự, tôi còn chưa từng thấy thần tượng đâu. A đúng rồi, Vương Thái nói Quan Nhã xinh đẹp hơn tôi, có phải thật hay không?"

"Vương Thái có chỗ tốt, chính là không biết nói dối."

"Ài, cho nên mới có thể câu dẫn được Nguyên Thủy Thiên Tôn nhỉ?"

"Cô có địch ý đối với cô ấy?"

"Phụ nữ đối với loại người cùng giới ăn cỏ gần hang trèo cao này đều sẽ có địch ý nha."

"Quan Nhã cũng không phải là trèo cao, cô ấy là… Bỏ đi, làm việc đi, đừng nói lời thừa." Lý Đông Trạch cầm gậy chống, tao nhã tiến lên: "Thiên phú của cô không tệ, cố gắng một chút, vẫn là miễn cưỡng có thể nhìn thấy bóng lưng của bọn họ."

"Thập trưởng, để hôm khác anh dẫn tiến tôi cho Nguyên Thủy Thiên Tôn nha, tôi muốn kết bạn với hắn."

Đại sảnh tiệc tối.

Các tinh anh trẻ tuổi tham gia yến hội tập trung một chỗ, có người không ngừng dò hỏi, chú ý chặt chẽ sự kiện phát triển; Cũng có người không chút để ý uống rượu, việc không liên quan mình treo lên cao cao.

Nhưng mặc kệ có để ý Diệu Đằng Nhi chết sống hay không, bọn họ đều chưa thể rời khỏi đại sảnh, cần chờ đợi tổng bộ hỏi, phối hợp điều tra sau đó mới có thể rời khỏi.

Linh Quân ngồi ở trên sô pha, cau mày, ánh mắt lo âu, thường thường nhìn chậu hoa bên chân một cái, như đang chờ đợi cái gì.

Trong chậu hoa bên chân gieo trồng một cây giống xanh nhạt, phiến lá màu xanh lục nhạt trong suốt lấp lánh, tràn ngập sinh cơ bừng bừng.

Cái cây giống này đến từ rễ phần chân Diệu trưởng lão, là lực lượng của lão biến thành, khi cần thiết, có thể đảm đương cầu nối câu thông Diệu trưởng lão, cũng chính là phân thân.

Bởi cây giống này là bùa hộ mệnh Diệu trưởng lão ban cho đám con cháu —— Nhưng không thể sử dụng ở trong linh cảnh.

Trong bình tĩnh chờ đợi, cây giống sáng lên hào quang xanh nhạt nhu hòa, thân nó nhanh chóng sinh trưởng, cũng kéo dài ra cành tương tự tay chân, tán cây diễn biến thành "đầu" của nhân loại, phiến lá xanh nhạt chồng lên nhau giống như tóc.

Trên thân cây cách tán cây gần nhất mở ra một đôi mắt thâm thúy.

Một luồng lực lượng mênh mông cường đại, lại tràn ngập sinh cơ thổi quét toàn bộ đại sảnh, khiến các vị khách đã câu nệ khó chịu, lại thư thái cả người.

"Ông ngoại!"

Linh Quân lộ vẻ mặt vui mừng.

Ông ngoại của Linh Quân? Mọi người trong đại sảnh đều nhìn về phía thực vật hình người cao 2 mét, hoảng hốt không ngừng khom mình hành lễ: "Diệu trưởng lão!"

Diệu trưởng lão đảo qua mọi người, ở toàn trường chỉ tạm dừng một lát trên thân hai người trẻ tuổi chưa hành lễ.

—— Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Lão thu hồi ánh mắt, nhìn cháu ngoại vẻ mặt đầy bất ngờ giống như tìm được điểm tựa, giọng điệu ngưng trọng, "Ba phút đồng hồ nói xong từ đầu đến cuối sự kiện."

Linh Quân tốc độ nói cực nhanh, "Lúc chín giờ, cháu phát hiện Đằng Nhi không thấy đâu nữa, mới đầu cho rằng em ấy chỉ là không ở nhà ăn, nhưng mãi đến chín rưỡi em ấy vẫn chưa xuất hiện, gọi điện thoại không có ai nhận, tìm hết biệt thự cũng chưa tìm được, tài xế cùng xe cũng đều chờ ở bên ngoài."

"Cháu tìm Phó Thanh Dương lấy camera theo dõi, phát hiện em ấy bị một người phục vụ đưa tới phòng cho khách lầu một, sau đó không còn đi ra. Cháu tìm người phục vụ kia hỏi cô ấy

chuyện là thế nào, nhưng cô ấy hoàn toàn không nhớ nổi mình từng đưa Đằng Nhi đi, trải qua chúng cháu xác nhận, tinh thần cô ấy bị ảnh hưởng, có thể là thuật thôi miên, có thể là ảo thuật."

"Có người lợi dụng em gái tai thỏ lừa Đằng Nhi đến phòng cho khách, sau đó đưa em ấy đi. Ông ngoại, cháu nói xong rồi."

Diệu trưởng lão lạnh lùng nhìn Tiền công tử áo trắng như tuyết trong đám người, nói: "Phó Thanh Dương, người của cậu bị thao túng, cậu không biết? Đằng Nhi mất tích ở trong biệt thự, cậu không biết? Cậu là Thám Báo không phải Hỏa Sư, nếu cậu không cho ra câu trả lời khiến tôi hài lòng, cũng đừng trách bổn tọa hỏi tội."

Chương 1908: Như cố nhân đến (3)

Hỏa Sư làm sao vậy, ông có phải khinh thường Hỏa Sư chúng tôi hay không… Hỏa Ma ở đây nói thầm trong lòng.

Phó Thanh Dương cúi đầu, giọng áy náy nói: "Là tôi thiếu sát sao, bây giờ quan trọng nhất là tìm được Đằng Nhi, Linh Quân vừa rồi nói không đủ rõ ràng, tôi bổ sung mấy điểm."

Dừng một chút, hắn tiến một bước phân tích sự kiện, "Người tôi mời đều ở nơi này, người phục vụ tiệc tối cũng đều triệu tập lại rồi, số người khớp. Cho nên, hoặc là Đằng Nhi tự mình rời khỏi, hoặc là người bắt đi cô ấy có được thủ đoạn che chắn khí tức cùng không bị camera quay được, nếu thực có người như vậy mà nói…"

"Huyễn Thuật Sư cùng Thần Dạ Du có thể làm được điểm ấy." Trong đám người, một vị Kiếm Khách phân tích:

"Thuật dịch dung của Huyễn Thuật Sư có thể thay đổi khí tức, dung mạo, dáng người, thích hợp nhất ở trong trường hợp này vàng thau lẫn lộn, ẩn thân của Thần Dạ Du tương tự cũng có thể làm được. Nhưng Mộng Cảnh Xuyên Toa của Huyễn Thuật Sư cùng Dạ Du của Thần Dạ Du, đều không có cách nào mang theo cơ thể sống đi cùng.

Nhưng camera theo dõi biểu hiện là, Đằng Nhi tiểu thư sau khi tiến vào phòng, liền mất tích. Chúng tôi đến nay vẫn chưa nghĩ ra cô ấy là rời khỏi như thế nào."

Vừa nói xong, liền có một vị Hỏa Ma cao giọng nói: "Cái này còn cần nghĩ sao, khẳng định là vào phó bản rồi, tôi vừa rồi đã từng đề cập khả năng này, các người không tin."

Linh Quân nhíu mày: "Tôi vừa rồi cũng từng nói với cậu, thời gian Đằng Nhi vào phó bản không ở gần đây. Mặt khác, trước khi vào phó bản sẽ có 30—60 giây giảm xóc, cô ấy hoàn toàn có thời gian cho chúng ta biết."

Hỏa Ma kia hồ nghi nói: "Cậu từng nói sao, sao tôi không nhớ."

Linh Quân không kiên nhẫn nói: "Hỏa Sư thì đừng phát biểu ý kiến, ở bên cạnh nghe đi."

Hỏa Ma kia giận dữ, đang muốn phát giận, liếc một cái Diệu trưởng lão mặt trầm như nước (hắn cho rằng mặt trầm như nước), biết điều không nói chuyện nữa.

Diệu trưởng lão giọng trầm thấp đưa ra đáp án, "Nếu người bắt cóc Đằng Nhi có đạo cụ không gian, truyền tống, có thể làm được điểm ấy."

Phó Thanh Dương nói:

"Hai loại đạo cụ này đều cực kỳ hiếm lạ, thuộc về đại khu thứ hai. Tôi từng khám tra hiện trường, không có dấu vết chiến đấu, nếu không phải Đằng Nhi tự mình rời khỏi, vậy cô ấy chính là trong nháy mắt bị chế phục. Đằng Nhi là Thú Vương cấp 4, người có thể nháy mắt chế phục cô ấy ít nhất là cấp 6. Lại có được đạo cụ nghề nghiệp đại khu thứ hai hiếm thấy, người có hai nhân tố kể trên sẽ không nhiều."

Nghe vậy, Hạ Hầu Ngạo Thiên vụng trộm nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, sau đó bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt.

Gã này hoài nghi là mình làm? Cũng phải, hai cái điều kiện mình đều phù hợp, ài, Diệu trưởng lão quan sát toàn trường, động tác nhỏ của gã này đã sớm bị lão thấy được. Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ ở trong lòng thở dài một tiếng, sau đó cố ý mở miệng nói:

“Anh nhìn tôi làm chi!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩn ra một phen, không dự đoán được hắn sẽ chủ động dẫn lửa vào người, trong lúc nhất thời không biết nên đáp lại hay không.

Ánh mắt Diệu trưởng lão khẽ lóe lên, nhìn chằm chằm Hạ Hầu Ngạo Thiên:

“Cậu có phát hiện gì? Tiểu tử Hạ Hầu gia.”

“A cái này…” Hạ Hầu Ngạo Thiên do dự một phen, bị ép bởi áp lực của Chúa Tể đỉnh phong, thẳng thắn nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thần Dạ Du cấp 6, hắn có một món đạo cụ không gian, nhưng hắn cả quá trình đều ở trong nhà ăn, không có khả năng bắt đi cháu ngoại gái của ông.”

Từng ánh mắt hoặc quang minh chính đại, hoặc mịt mờ đánh giá Trương Nguyên Thanh, trong đó có Kiếm Khách.

“Đạo cụ của tôi ở đây.” Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, chấn động rớt xuống một âm thi, triển lãm năng lực không gian cho mọi người, sau đó tức giận nói: “Không nhất định là Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư, người có được đạo cụ hai nghề nghiệp lớn cũng có thể làm được. Với lại, tôi bắt đi Đằng Nhi làm gì, làm áp trại phu nhân?”

Không nói láo… Mấy vị Kiếm Khách trong khách khứa yên lặng thu hồi ánh mắt.

Diệu trưởng lão cũng thu hồi ánh mắt.

Hừ, án bắt cóc tôi với lão đại mưu tính, nào phải các người có thể nhìn thấu? Không phải Chúa Tể đỉnh phong nghề nghiệp Thám Báo cũng không được. Trương Nguyên Thanh đặt tay lên phần eo, cảm thụ một phen gương quỷ cắm ở đai lưng quần.Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Món đồ chơi này là khắc tinh của Thuật Quan Sát.

Chỉ cần không phải Thám Báo cấp Chúa Tể, đừng hòng nhìn thấu hắn ngụy trang.

Đương nhiên, cũng sẽ không Yển Sư chuyên môn thẩm vấn hắn, ở trên vụ án Diệu Đằng Nhi mất tích, hắn gần như không

tồn tại động cơ gây án, Diệu trưởng lão và Linh Quân cũng không có khả năng hoài nghi đến hắn.

Bị nhạc đệm nhỏ cắt ngang, Phó Thanh Dương tiếp tục nói:

"Trừ phù hợp hai điều kiện kể trên, chúng ta còn cần động cơ. Diệu trưởng lão, Linh Quân, Đằng Nhi có kẻ thù nào không?"

Bất động thanh sắc dẫn đường.

Chương 1909: Như cố nhân đến (4)

"Đằng Nhi tính tình dịu dàng thân thiện, rất ít kết thù với người ta." Linh Quân đầu tiên là lắc đầu, tiếp theo nhỏ giọng nói thầm: "Nếu nhất định nói kẻ thù, Âm Cơ tính là một nửa…"

Bị Diệu trưởng lão lạnh lùng liếc một cái, vội vàng câm miệng.

Đã không có manh mối, lại không có mục tiêu hoài nghi, thôi diễn vụ án lâm vào khốn cảnh.

"Ông ngoại, tổng bộ có đạo cụ tìm người, đây là phương pháp nhanh nhất chúng ta tìm được Đằng Nhi." Linh Quân nhắc nhở.

Diệu trưởng lão lại chưa đáp lại, lão nhớ tới vụ án bắt cóc kia Đằng Nhi cùng Ma Quân kết nghiệt duyên.

Lúc ấy lão cũng vận dụng đạo cụ tìm người, đó là một món đạo cụ bói toán cùng Quan Tinh kết hợp, lấy ngày sinh tháng đẻ, vật phẩm bên người làm môi giới, có thể suy tính ra vị trí nhân vật mục tiêu.

Nhưng lần đó tìm người thất bại, đạo cụ chưa đưa ra nhắc nhở gì.

Nếu là trong quan phương có người muốn đối phó lão, như vậy lần này đạo cụ tìm người cũng sẽ không có bất cứ phản ứng nào.

Lúc này, Phó Thanh Dương nói: "Đạo cụ tìm người quả thật là phương pháp nhanh nhất, Diệu trưởng lão có gì băn khoăn phải không?"

Diệu trưởng lão phục hồi tinh thần, hỏi ngược lại: “Cậu muốn nói cái gì!”

Phó Thanh Dương vẻ mặt lạnh lùng, nhưng lời lẽ rất thành khẩn, “Việc này xảy ra trong biệt thự của tôi, tôi có trách nhiệm. Nguyên Thủy Thiên Tôn có một món đạo cụ tìm người có sẵn, chỉ cần có tin tức DNA của Đằng Nhi, liền có thể tìm được cô ấy, đây là quy tắc.”

Lực lượng quy tắc! Trong ánh mắt Diệu trưởng lão lóe lên ánh sáng âm u, quay đầu nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, giọng điệu mang theo cấp bách cùng nghi ngờ: “Đằng Nhi mất tích hơn một giờ rồi, vì sao bây giờ mới nhắc tới? Vì sao sau khi phát hiện nó mất tích chưa lập tức tìm người.”

Nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói xen lẫn chất vấn.

Mọi người cũng theo đó hướng ánh mắt về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh yên lặng đi đến bên cạnh lão đại, cảm giác mình là an toàn, lúc này mới cười lạnh một tiếng:

“Tôi vì sao phải giúp ông tìm cháu gái, Diệu trưởng lão quên ngày đó ở trước khi hội thẩm phán, Phó trưởng lão xin ông giúp đỡ, ông trả lời hắn như thế nào?”

Lời vừa nói ra, không khí xung quanh đột nhiên đọng lại, Diệu trưởng lão nheo mắt, nhìn chằm chằm thật sâu người trẻ tuổi đang cười lạnh.

Bao gồm Hoàng Thái Cực ở trong, đám thanh niên tài tuấn Ngũ Hành minh ngơ ngác nhìn Trương Nguyên Thanh.

Gã này thực dũng cảm nha.

Tuy không phải lần đầu tiên, nhưng vẫn rất dũng cảm nha, hắn là thật sự không sợ chết sao?

Trong thân thể hơn một trăm cân* chứa hai trăm cân phản cốt.

Gã này thực biết đoạt sự nổi bật… Hạ Hầu Ngạo Thiên thầm nhủ.

Linh Quân khẩn trương, “Nguyên Thủy, Đằng Nhi là Đằng Nhi, ông ngoại là ông ngoại, cậu, cậu coi như xem ở trên mặt mũi của tôi, hỗ trợ đi.”

Kéo dài càng lâu, Đằng Nhi càng nguy hiểm.

Linh Quân nôn nóng muốn chết.

Diệu trưởng lão khoát tay, ra hiệu cháu ngoại câm miệng, lão ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Nói đi, cậu muốn cái gì!"

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói: "Tôi chẳng muốn cái gì cả, chờ ông tới đây, chỉ là muốn nói cho ông, còn có chín lão già khác, hoàng đế đã chết hơn một trăm năm rồi, thu hồi sự ngạo mạn của các người. Các người cũng có lúc cầu người ta."

Trong đại sảnh một lần nữa lâm vào tĩnh mịch, nhưng trong lòng mọi người lại nhấc lên sóng triều ngập trời, nhấc lên xôn xao.

Bọn họ vẫn đã xem nhẹ Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây nào phải hai trăm cân phản cốt, rõ ràng là hai trăm tấn.

Thẩm phán hội đã kết thúc, nhưng hiềm khích giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tổng bộ, đã sâu đến mức không thể khép lại.

Không chỉ là tổng bộ chán ghét Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bản thân hắn tựa như cũng không tính giải hòa với tổng bộ.

Chỉ có Hạ Hầu Ngạo Thiên chịu dẫn dắt sâu, cảm thấy "Thu hồi sự ngạo mạn của các người" câu này rất có khí thế, lập luận sắc sảo.

Lần sau gặp lão tổ tông, liền nói như vậy.

Cũng tương đối rồi… Phó Thanh Dương liếc cấp dưới tâm phúc một cái.

Bọn họ đạo diễn là vở kịch truyền nhân Ma Quân tiếp thu di sản của Ma Quân, tính tới trước mắt, thời gian khống chế vừa vặn tốt.

Nhân vật phản diện bắt đi nữ nhân vật chính mấy giờ cũng chưa động vào một lần, loại tiết mục này sẽ chỉ xuất hiện ở trong phim, huống chi truyền nhân Ma Quân chính là giơ cờ hiệu tiếp thu di sản.

Kéo dài tiếp, Nguyên Thủy không ngủ Diệu Đằng Nhi cũng đừng nghĩ xong việc.

Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu, lập tức lấy ra khăn tay sớm chuẩn bị sẵn: "Lời tôi nói đã nói xong, đây là thứ Phó trưởng lão cho tôi, bên trên có tế bào biểu bì khoang miệng lau xuống từ ly rượu Đằng Nhi từng uống."

Hắn trước mặt mọi người triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ, nhét khăn tay vào trong giày.

"Cốp cốp cốp…"

Giày khiêu vũ màu đỏ cất bước vui vẻ, xuyên tường đi ra, biến mất ở trong đêm đen.

Chương 1910: Dũng sĩ cứu vớt công chúa (1)

Diệu Đằng Nhi biết mình bị bắt cóc, nhưng không biết kẻ bắt cóc là ai!

Cô tỉnh lại đã được ba phút, nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tiếp tục giả bộ ngủ.

Tay chân cô bị trói chặt, tầm nhìn một mảng tối đen, mắt hẳn là bị bịt miếng vải đen.

Sở dĩ không dám hành động thiếu suy nghĩ, là vì phát hiện cả người mình bủn rủn vô lực, thân thể có chút ngứa, có chút đau. Diệu Đằng Nhi suy đoán mình là trúng độc, độc tố rất mãnh liệt, nhưng không đến mức chết, mà là làm người ta đánh mất năng lực hành động.

Lấy đặc tính của Mộc Yêu, hóa giải độc tố không khó, nhưng cần thời gian, cho nên cô giả bộ ngủ.

Mắt tuy bị bịt, nhưng thính giác vẫn còn, cô ở trong một căn phòng yên tĩnh, cuộn mình ở trên giường, giường rất mềm, nhưng xúc cảm ga giường hơi thô ráp, rẻ tiền.

Ga giường không có mùi người, lại có mùi nước giặt thoang thoảng.

Nói rõ cái giường này vừa mới thay ga, hơn nữa chưa từng có ai ngủ.

Phòng rất yên tĩnh, nhưng mơ hồ có thể nghe thấy tạp âm nhỏ của xe chạy, ý nghĩa cô đang ở một kiến trúc sát đường.

Ký ức của Diệu Đằng Nhi còn dừng lại ở biệt thự vịnh Phó gia, cô ở trong phòng cho khách chờ Phó Thanh Dương, bỗng nhiên hoảng hốt một phen, sau đó liền mất đi ý thức.

Ai bắt cóc mình?

Giống cô loại người này thiên phú không tệ, nhưng không xuất chúng, hơn nữa không đảm nhiệm chức vụ ở quan phương, gần như sẽ không bị nghề nghiệp tà ác nhằm vào.

Có thể lặng yên không một tiếng động bắt cóc cô đi, nhất định là cao tầng của tổ chức tà ác, cao tầng sẽ không đối phó một nữ tử yếu ớt "tầm thường không có gì lạ", xâm nhập biệt thự Phó Thanh Dương chỉ vì bắt cóc cô?

Tiền lời cùng phiêu lưu căn bản không tỷ lệ thuận.

Diệu Đằng Nhi nghĩ đến là đối thủ của ông ngoại, cậu, loại chuyện này cô trước kia từng gặp được.

Lúc này, vành tai cô khẽ động, bắt giữ đến tiếng "tít tít" khe khẽ, đó là tiếng thẻ phòng quẹt cửa phòng.

Mình ở trong khách sạn… Diệu Đằng Nhi đã biết mình đang ở chỗ nào.

"Cô tỉnh rồi chứ?"

Một thanh âm xa lạ, khàn khàn truyền đến, ngay sau đó là tiếng bước chân rất nhỏ.

Có người giẫm lên thảm mềm xốp đi về phía giường.

Cả người Diệu Đằng Nhi căng thẳng.

Người nọ đứng ở bên giường, đưa tay tháo xuống bịt mắt trên mặt cô.

Phòng không bật đèn, nguồn sáng duy nhất là ánh sáng đèn đường xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu vào.

Diệu Đằng Nhi ngẩng đầu, nhìn về phía người bên giường, "Ngươi là ai, vì sao phải bắt cóc…"

Cô đã nhìn rõ bộ dáng người nọ, đầu óc chấn động "Ông", tựa như sét đánh ngang tai!

Một người đàn ông trẻ tuổi đứng bên giường, ngũ quan bình thường, khóe miệng mang theo nụ cười, nhìn như thần thái phấn khởi, ở sâu trong ánh mắt lại ngưng tang thương vô cùng.

Ma Quân!

Đầu óc Diệu Đằng Nhi nổ tung, ngàn đầu vạn mối, hỗn loạn lộn xộn, hỗn loạn giống với ý niệm là cảm xúc, kích động, bi thương, vui mừng, đau đớn, nhớ nhung chua cay mặn ngọt, toàn bộ trào lên.

Ma Quân trở về linh cảnh gần một năm, trong một năm qua, cô làm bộ không để ý, làm bộ nghiến răng nghiến lợi, ở trước mặt trưởng bối cười lạnh hắn chết chưa hết tội.

Nhưng chỉ có tự mình biết, nỗi nhớ của cô chưa từng dừng lại một ngày nào, đau đớn cùng bi thương của cô không có một ngày nào nhạt đi.

Cô ngày đêm đêm nhớ nhung kẻ phụ lòng bạc tình quả nghĩa, lại ngầm chứa sự dịu dàng kia.

Nước mắt lập tức mơ hồ hốc mắt, tràn qua gò má, Diệu Đằng Nhi si ngốc nhìn chằm chằm khuôn mặt quen thuộc, nức nở nói:

“Anh, anh…”

Cô vốn muốn nói, anh không phải đã chết rồi sao?

Lời đến yết hầu lại kẹt, nước mắt chảy càng nhiều hơn nữa.

Chậc chậc, hay cho một cái điềm đạm đáng yêu, Đằng Nhi lúc khóc, có một phong vận khác nha, mình hoài nghi nghiêm trọng Ma Quân thích bắt nạt cô ấy chính là vì vậy… Người đàn ông bên giường nhíu mày, dùng giọng khàn khàn riêng nói:

“Tôi chưa chết, đó chỉ là biểu hiện giả dối mê hoặc người đời, trong thời gian này tôi đi tránh đầu sóng ngọn gió, ngủ đông là vì tương lai một bước lên trời, ngày tôi trở về, nhất định đã thành vị thần chí cao, tôi sẽ cầm lại thứ thuộc về mình.”

Hắn nhấc lên cái cằm nhọn của Diệu Đằng Nhi, khóe miệng mang theo nụ cười tà mị điên cuồng:

“Ví dụ như cô!

Bây giờ tôi đã trở về, thế nào, giờ này ngày này, bị bổn đại gia bắt cóc lần nữa, là tâm tình thế nào?"

Hắn cố ý đề cập bị bắt cóc lần nữa để gia cố thân phận của Ma Quân.

Trương Nguyên Thanh là biết diện mạo Ma Quân, Quỷ tân nương Bạch Lan từng miêu tả dung mạo người thần bí cướp đi tiểu Thái Dương, chính là Ma Quân.

Quả nhiên, Diệu Đằng Nhi vừa nghe, buồn vui đan xen, cắn môi, nước mắt rơi như mưa: "Tôi tình nguyện lúc trước chưa bao giờ gặp anh, hận không thể giết anh."

Cô vừa khóc, vừa giãy dụa ngồi dậy, mềm nhũn bổ nhào vào trong lòng người đàn ông, thút thít khóc, trong miệng mắng "xấu xa", "khốn kiếp", nhưng không có lực sát thương, càng như là bạn gái nhu nhược đang lên án bạn trai xấu xa.

Chương 1911: Dũng sĩ cứu vớt công chúa (2)

Người đàn ông 'a' một tiếng: "Cô vẫn yếu đuối như vậy, trừ khóc cái gì cũng không biết."

Dựa theo tính cách của Trương Nguyên Thanh, lúc này sẽ dùng lời ngon tiếng ngọt trêu đùa trái tim của cô gái, để cô nín khóc mỉm cười, sau đó chính là thuận nước dong buồm lấy tay cầm của ta, bịt lỗ hổng của nàng.

Nhưng căn cứ audio loa Miêu Vương ghi lại, Ma Quân đối với Đằng Nhi cũng không dịu dàng, cực kỳ giống thanh niên bất lương nước ngoài đối đãi bạn gái, một câu một cái con bitch này, cùng đắc chí cho rằng là gọi yêu.

Thời gian có hạn, hắn không để bi thương của Đằng Nhi lên men, nói: "Tôi không có thời gian xem cô ở nơi này khóc nhè, mảnh bản đồ lần trước đưa cho cô đâu, trả lại cho tôi đi."

Tiếng khóc của Diệu Đằng Nhi khựng lại, ngẩng đầu lên, trừng mắt nói: "Không cho, đó là gia sản anh chia cho tôi. Trừ phi, trừ phi anh cầm lại bộ phận kia cho Âm Cơ."

Người đàn ông nhíu mày, trong mắt hiện lên không vui: “Tôi không muốn nói lần thứ hai.”

Diệu Đằng Nhi ấm ức cắn cánh môi, “Vậy, vậy anh cởi bỏ dây thừng của tôi, tôi lấy cho anh. Ừm, tôi tựa như trúng độc rồi, anh giải giúp tôi.”

Người đàn ông “Ừm” một tiếng, giật đứt dây thừng buộc chặt ở trên người cô, lại từ trong túi lấy ra một ống tiêm, bơm vào tĩnh mạch cổ.

Vài giây sau, tay chân Diệu Đằng Nhi khôi phục sức lực, cô thẳng lưng, ngồi kiểu vịt* ở trên giường, “Thứ anh tặng tôi, tôi đều mang theo bên người.”

Đột nhiên, cô từ trong ô vật phẩm lấy ra một cây gai gỗ dài ba tấc, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai cắm vào ngực người đàn ông.

Máu tươi ấm áp bắn tung tóe, cô thuận thế xoay người lăn đến một bên khác của giường, lại chộp một cái, lấy ra một cái bồn hoa nho nhỏ, thét to: “Ông ngoại cứu cháu!”

Cây mầm nhỏ khẽ lay động, chưa có bất cứ biến hóa nào.

Diệu Đằng Nhi ngẩn ra.

Một giây sau, cảnh vật trong phòng như ảo ảnh tan vỡ.

Diệu Đằng Nhi mờ mịt mở mắt, ánh đèn sáng tỏ, cô nằm ở trên giường lớn của khách sạn, mái tóc dài màu nâu tản ra ở trên ga giường trắng phau, giống như đóa hoa nở rộ, tay chân vẫn như cũ bị trói chặt, thân thể vẫn đang bủn rủn vô lực.

Mọi thứ vừa rồi đều là ảo cảnh!

Duy nhất không thay đổi là nước mắt trong mắt cô.

“Chậc chậc, ngươi làm sao nhìn thấu thân phận của ta?” Người bên cửa sổ cười nói: “Ta ngụy trang hẳn là cũng không tệ.”

Diệu Đằng Nhi khụt khịt mũi, áp chế cảm xúc trong ảo cảnh mang ra, lạnh lùng nhìn về phía bên cửa sổ.

Nơi đó có một người trẻ tuổi ngũ quan bình thường, ngầm chứa tang thương, rõ ràng là Ma Quân.

Nhưng Diệu Đằng Nhi biết, hắn không phải!

“Hắn là kẻ rất mâu thuẫn, kiệt ngạo bất thường, nhưng lại dịu dàng thiện lương, đại đa số thời điểm, hắn đối với ta đều rất không kiên nhẫn, nhưng chỉ cần ta khóc, hắn nhất định sẽ dỗ ta, mặc dù lúc dỗ cũng rất không kiên nhẫn.” Diệu Đằng Nhi cười lạnh nói:

“Ngươi không phải hắn, ngươi chỉ là tiểu nhân ti tiện ngụy trang thành hắn.”

A, thì ra Ma Quân là loại đàn ông đối ngoại nói “Ở nhà tôi làm chủ”, thực ra là làm chó liếm của vợ? Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh hơi cứng ngắc.

“Thái Nhất môn chủ và Nguyên Soái nói hắn đã chết, vậy tuyệt đối không thể sai.” Trong mắt Diệu Đằng Nhi hiện lên một mảng đau đớn, nhanh chóng thu liễm, nhìn chằm chằm hắn, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Ngươi rốt cuộc là ai, bắt cóc ta có mục đích gì!”

“Thì ra ngươi cũng không phải yêu vào thành ngu.” Trương Nguyên Thanh xoay người lại, giơ tay, cười tủm tỉm nói: “Ta quả thật không phải Ma Quân, về phần bắt cóc ngươi, đương nhiên là tiếp thu di sản của hắn.”

Dưới ánh đèn, ngón trỏ cái tay kia đeo một chiếc nhẫn bằng bạc.

Con ngươi Diệu Đằng Nhi đột nhiên co rút lại, thất thanh thét chói tai: “Ngươi, ngươi chính là truyền nhân Ma Quân Thái Nhất môn đang tìm? !”

Trương Nguyên Thanh vuốt ve nhẫn, nhếch lên nụ cười: “Rõ ràng dễ thấy!”

Diệu Đằng Nhi sững sờ nhìn hắn, khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ tựa như tạc tượng, nước mắt trong hốc mắt giàn giụa, ẩn chứa bi thương như thủy triều.

Truyền nhân Ma Quân xuất hiện, chứng cứ người nọ trở về linh cảnh lại thêm một cái.

Cô chưa từng hy vọng xa vời Ma Quân còn sống, nhưng loại cảm giác bị đao đâm đi đâm lại này quá đau rồi.

“Ta vừa rồi nói, không có thời gian xem ngươi khóc nhè, giao ra món đồ Ma Quân đưa cho ngươi đi.” Trương Nguyên

Thanh cường điệu nói: “Phần mảnh bản đồ kia.”

Trong mắt Diệu Đằng Nhi hiện lên một phần kiên quyết: “Ngươi giết ta đi.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh “chậc” một tiếng, Linh Quân nói không sai, Diệu Đằng Nhi là tính tình ngoài mềm trong cứng, xem ra uy hiếp đe dọa bình thường là vô dụng.

Chẳng qua không sao, hắn còn có tuyệt chiêu.

Vì thế hắn cười ha ha: “Giết ngươi? Ta vì sao phải giết ngươi, vừa rồi nói rồi, ta là tới tiếp thu di sản của hắn, mảnh bản đồ là di sản, ngươi cũng vậy.”

Diệu Đằng Nhi biến sắc.

Chương 1912: Dũng sĩ cứu vớt công chúa (3)

Trương Nguyên Thanh đi thong thả đến bên giường, Diệu Đằng Nhi hoảng sợ di chuyển đến chân giường, nhưng bị hắn tóm chặt mắt cá chân trắng nõn, kéo trở về.

Váy dài xếp ly màu lam ở trong quá trình kéo trượt đến gốc đùi, một đôi chân ngọc thon dài ở dưới ánh đèn lóe ra hào quang trắng sứ, nhẵn nhụi tựa như ngà voi.

Trương Nguyên Thanh thưởng thức mắt cá chân mịn màng mát lạnh, lộ ra nụ cười tà ác: “Nữ nhân của Ma Quân quả nhiên là cực phẩm, xúc cảm này, làn da này, chậc chậc…”

Diệu Đằng Nhi phát ra tiếng thét chói tai cao vút.

“Kêu đi, kêu rách cổ cũng sẽ không có ai nghe thấy, ta đã bày ra linh lục cách âm ở trong phòng.”

Nói xong, hắn ở trong lòng lẩm bẩm một câu: Lời thoại tiêu chuẩn của nhân vật phản diện!

Hắn chưa tiến một bước xâm phạm Diệu Đằng Nhi, mà là một bộ tư thái mèo vờn chuột, cười tủm tỉm từ trong túi lấy ra hai vật phẩm, triển lãm cho cô xem, thú vị ác ý nói:

“Ta không giống với Ma Quân tên cặn bã kia, ta chưa từng bắt buộc phụ nữ, chẳng qua, cái nhẫn này có thể khiến ngươi rất

nhanh yêu ta. Mà cái bình xịt này, sẽ làm ngươi không rời bỏ ta được."

Giọng Trương Nguyên Thanh trầm thấp khàn khàn, cố ý bắt chước tiếng của Ma Quân, nhưng ở trong tai Diệu Đằng Nhi, lại giống như ác ma lẩm bẩm, "Ngươi sẽ cam tâm tình nguyện hầu hạ ở dưới thân ta, sẽ chủ động đòi lấy, sẽ báo đáp bằng dòng suối, sẽ quên đi kẻ thất bại kia."

Tiếng thét chói tai của Diệu Đằng Nhi khựng lại một phen, sững sờ nhìn Nhẫn Mị Lực cùng Bình Xịt Kẻ Bền Bỉ, vài giây sau, trong đôi mắt đẹp của cô chợt toát ra cực độ sợ hãi, cực độ tuyệt vọng.

Hiển nhiên, cô biết công năng của hai đạo cụ này.

A, xin lỗi Đằng Nhi, hy vọng cô đêm nay sẽ không gặp ác mộng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh có chút áy náy, giật đứt dây thừng trói ở trên chân cô, nhưng không phải vì mở trói, mà là tiến một bước ép cô đi vào khuôn khổ.

Thân thể Trương Nguyên Thanh ngã về phía trước, tấm thân cường tráng tách ra đôi chân dài trắng bóc của Đằng Nhi, một tay chống ở bên tai cô, một tay dọc theo mặt ngoài cái đùi trơn bóng hướng lên trên, vươn vào làn váy, đụng đến mép ren, sau đó ngừng lại.

Diệu Đằng Nhi bởi vì sợ hãi mà co giật, lại một lần phát ra tiếng thét chói tai cao vút tuyệt vọng.

"Ồ, ngươi lúc lên giường với Ma Quân không phải rất lẳng lơ sao, trong cái loa kia đã ghi lại tiếng kêu trên giường của ngươi, sao bây giờ ngược lại đóng vai hoàng hoa khuê nữ rồi?"

Hắn vừa để lộ ra càng nhiều tin tức, vừa chờ đợi cảm xúc của Đằng Nhi bình tĩnh trở lại.

Bắt cóc đến bây giờ hơn một giờ, từ góc độ Diệu Đằng Nhi suy nghĩ, đám tinh anh quan phương trong buổi tiệc khẳng định đã phản ứng lại.

Anh họ Linh Quân sẽ ngay lập tức thông báo ông ngoại, mà lấy thủ đoạn của ông ngoại, lấy năng lực của đám người Phó Thanh Dương, Nguyên Thủy Thiên Tôn, tìm được cô chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên kéo dài thời gian là nhiệm vụ quan trọng hàng đầu, Diệu Đằng Nhi vì tự bảo vệ mình, nhất định sẽ giao ra mảnh bản đồ.

Mà từ góc độ truyền nhân Ma Quân để nói, lâu như vậy còn chưa xâm phạm Diệu Đằng Nhi, là vì vị truyền nhân này mục tiêu chủ yếu là di vật Ma Quân trên người Đằng Nhi, ngủ cô là thứ yếu.

Logic liền khép vòng.

Mọi người sẽ không bởi vì truyền nhân Ma Quân nhăn nhó không ngủ Diệu Đằng Nhi mà cảm thấy kỳ quái.

"Ta…" Diệu Đằng Nhi cuối cùng không kiên trì được, thét to: "Cho ngươi, cho ngươi! !"

Trương Nguyên Thanh thuận thế thẳng người dậy, tay từ dưới váy rụt về, vẫn duy trì mỉm cười tà mị điên cuồng: "Ta thích cô nương biết điều, về sau ngươi liền đi theo ta đi."

Dứt lời, giật đứt dây thừng trên cổ tay Diệu Đằng Nhi, "Đừng giở trò, ngươi không thể xác định mình còn ở ảo cảnh hay không, nếu lại dám gạt ta…"

Hắn liếc dáng người linh lung núi non chập trùng của Diệu Đằng Nhi một cái, cười hề hề.

Diệu Đằng Nhi lạnh toát một trận, day day cổ tay đau mỏi, cắn môi, từ trong ô vật phẩm lấy ra một mặt dây chuyền ngọc vỡ hình tam giác, trắng như mỡ dê, mặt ngoài có khắc những điểm lõm nhỏ, giống như các ngôi sao.

Cô bình thường sẽ đeo vật phẩm này ở trên cổ, tối nay bởi vì tham gia tiệc tối, cần đeo vòng cổ kim cương, cho nên tháo xuống thu vào ô vật phẩm.

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, vươn tay đoạt lấy mảnh ngọc.

Vài giây sau, thuộc tính vật phẩm hiện lên:

"Tên: Vũ Hóa Tiên Ngọc (tàn)"

"Loại hình: Ngọc bội"

"Công năng: Mở ra"

“Giới thiệu: một trong các mảnh vỡ chìa khóa kho báu Vũ Hóa tiên môn, tập hợp đủ mảnh vỡ có thể mở ra kho báu của Vũ Hóa tiên môn.”

“Ghi chú: Mảnh vỡ tổng tổng cộng có sáu khối.”

Vũ Hóa tiên môn? Sao có chút quen tai nha, hình như từng nghe ở nơi nào… Cái đệch, nhớ ra rồi, Vũ Hóa tiên môn hậu cung ba ngàn người đẹp kia khiến Ma Quân lưu luyến quên về?

Chương 1913: Dũng sĩ cứu vớt công chúa (4)

Ma Quân giấu bảo bối của mình vào trong phó bản? Ở ngoài dự đoán lại hợp tình hợp lý, không có chỗ nào so với phó bản càng an toàn hơn. Mảnh vỡ tổng cộng có sáu khối, mảnh vỡ khác ở nơi nào?

Trương Nguyên Thanh khép lại bàn tay, nắm mảnh vỡ trong lòng bàn tay, hỏi:

“Mẹ ngươi có phải có một khối hay không?”

Diệu Đằng Nhi biến sắc, liên tục lắc đầu: “Mẹ ta không có mảnh bản đồ, ngươi đừng thương tổn bà ấy.”

Ồ, Ma Quân chưa để lại mảnh vỡ cho mẹ vợ? Chậc chậc, vẫn là mình tốt với mẹ vợ… Đằng Nhi có một khối, Âm Cơ khẳng định cũng có, Betty của Hiệp Hội Mỹ Thần kia cũng có một khối, ba khối còn lại ở đâu? Trương Nguyên Thanh ý niệm chuyển động, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt dâm đãng, “Tiểu mỹ nhân, kế tiếp là thời gian chúng ta đêm xuân một khắc…”

“Chờ, đợi một chút.” Diệu Đằng Nhi vội vàng ngăn lại, giọng điệu có chút bối rối: “Ta còn chưa nói xong, ta còn biết tung tích hai mảnh vỡ, Thái Nhất môn Âm Cơ và một tiện nhân tên là Betty của Hiệp Hội Mỹ Thần đều có một khối.”

Coi như thông minh! Trương Nguyên Thanh lập tức dừng lại, vừa thưởng thức bàn chân nhỏ của Đằng Nhi, vừa hỏi:

“Còn không?”

Nói xong, làm ra động tác tách ra hai chân của cô.

Diệu Đằng Nhi bị dọa thân thể mềm mại run lên, kẹp chặt hai chân, run giọng nói: "Có, có… Nhưng không phải mảnh bản đồ, ta biết một ít tin tức về Ma Quân."

Trong mắt Trương Nguyên Thanh lóe lên ánh sao, "Nói."

Con ngươi linh động của Diệu Đằng Nhi nhanh chóng chuyển động, giống như đang kiểm tra tin tức trong đầu, nói:

"Ma Quân tuổi chân thật không lớn, nhỏ hơn ta, nhỏ hơn rất nhiều rất nhiều, có lần hắn ở trước mặt ta nói lỡ miệng, hắn nói, cô cũng 25 rồi, thế mà còn chưa từng có đàn ông, chờ tôi đến 25, nữ nhân của tôi có thể ở đầy khách sạn Quốc Thịnh Lệ Cảnh.

"Lúc ấy tính cách của hắn còn chưa vặn vẹo như về sau, phụ nữ bên người còn chưa nhiều, cho nên…"

"Cho nên với hắn mà nói, 25 tuổi là chuyện thật lâu về sau, Ma Quân thế mà lại là tiểu tử chưa dứt sữa?" Trương Nguyên Thanh sờ cằm, làm ra bộ dạng ngoài ý muốn.

Thấy Diệu Đằng Nhi lặng lẽ trầm mặc, một bộ dáng cố gắng kéo dài thời gian, hắn lạnh lùng nói: "Ta chưa bảo ngươi dừng."

Diệu Đằng Nhi vội nói:

"Ta còn biết Ma Quân là sa ngã như thế nào."

"Chẳng lẽ không phải uống chất lỏng trong Chén Thánh Đọa Lạc?" Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại.

Diệu Đằng Nhi lắc đầu: "Ta chỉ không phải cái này, ta là nói, quá trình Ma Quân sa ngã. Ta sau khi kết duyên với hắn, hắn rất nhanh liền lấy chơi chán làm lý do muốn đuổi ta, đại bộ phận thời gian đều là ta quấn quýt si mê hắn."

"Có một lần, hắn chủ động tìm tới ta, hướng ta tìm hiểu tin tức một vị đội trưởng khu Triêu Dương, ta không muốn làm ra hành vi phản bội đồng nghiệp, liền từ chối hắn.

Nhưng hắn nói với ta, quan phương đã sớm bị thẩm thấu thành cái sàng, tổng kiểm tra sức khỏe tầm thường chỉ có thể cam đoan đại bộ phận mọi người sạch sẽ, không thể bắt được các phần tử hủ bại được lực lượng đẳng cấp cao che chở, quan phương cũng không có khả năng sử dụng Hổ Phù đối với mỗi

một nhân viên cơ sở, đội trưởng kia hắn muốn giết chính là kẻ sa ngã, kẻ sa ngã được một tổ chức bí ẩn che chở, về sau ta mới biết được tổ chức bí ẩn kia là Ám Dạ Mân Côi."

Trương Nguyên Thanh ngắt lời: "Kể trọng điểm, ta không có hứng thú nghe yêu hận khúc mắc của ngươi cùng Ma Quân."

Diệu Đằng Nhi kẹt một phen, hít sâu một hơi, tiếp tục nói:

"Hắn lúc ấy còn nói tới một sự kiện, hắn nói, hắn chính là ở sau khi đạt được thẻ nhân vật, tin lầm trị an viên, tin lầm quan phương, mới trở thành nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ."

Quả nhiên là như thế… Trương Nguyên Thanh giật mình, một cái suy đoán lúc trước được nghiệm chứng.

Giai đoạn đầu sự kiện chén thánh, u Hướng Vinh từng giết một quân nhân tên là Triệu Anh, hắn là cố vấn văn phòng cảnh sát đường Tương Thủy, thành viên Bạch Hổ binh chúng, Thám Báo cấp 2.

Mà thân phận chân thật của hắn là kẻ sa ngã, âm thầm làm việc thay Phán Quan Mắt Quỷ, lợi dụng chức vụ, mang một ít tay mơ vừa trở thành linh cảnh hành giả mà sợ hãi báo án, bán đứng cho Phán Quan Mắt Quỷ, do người sau lợi dụng chén thánh khống chế, phát triển trở thành nô bộc.

u Hướng Vinh chính là một trong số đó.

Bởi vậy cũng biết, Phán Quan Mắt Quỷ thông qua vận chuyển ích lợi, biến hành giả quan phương tầng dưới chót địa khu trong văn phòng cảnh sát đông nam thành nanh vuốt, chuyên môn quan sát linh cảnh hành giả cho hắn, lại thông qua chén thánh khống chế.

Phó Thanh Dương vì thế cố ý hướng tổng bộ xin Hổ Phù, phát động tổng kiểm tra sức khỏe, quả thật bắt được một đám con sâu làm rầu nồi canh.

Lúc ấy Trương Nguyên Thanh từng hoài nghi, anh Binh cùng Ma Quân rất có thể chính là như thế, trở thành nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ.

Nay xem như xác nhận rồi.

Chương 1914: Lễ vật (1)

“Ma Quân là hướng văn phòng cảnh sát nào báo án?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Diệu Đằng Nhi lắc đầu: “Hắn sẽ không nói cho ta biết loại chi tiết này, bởi vì vậy sẽ làm ta khóa mục tiêu bối cảnh gia đình cùng thân phận chân thật của hắn.”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng, xem như đã tiếp nhận ý kiến của cô, “Còn gì không?”

Diệu Đằng Nhi lập tức nói: “Có, còn có. Ma Quân từng đi hải ngoại.”

“Ta biết, hắn là được Hiệp Hội Mỹ Thần mời, đi hải ngoại ngủ với gái. Ừm, nói chuẩn xác, là vượt biển đi ngủ vị hội trưởng phong hoa tuyệt đại vưu vật kia.” Trương Nguyên Thanh a một tiếng:

“Cái loa nói hết cho ta biết rồi.”

Nào ngờ Diệu Đằng Nhi lắc đầu: “Không, hắn đi hải ngoại có nguyên nhân khác.”

Đột nhiên, tiếng “đát đát” thanh thúy từ ngoài cửa sổ truyền đến, hai người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một đôi giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh tỏa ra ánh sáng đỏ u ám, giẫm lên cửa sổ sát đất bóng loáng dốc đứng, xuất hiện ở trong tầm nhìn của bọn họ.

Đôi mắt đẹp của Diệu Đằng Nhi nở rộ ra thần thái lóa mắt, trái tim điên cuồng đập thình thịch.

Cô nhận ra đôi giày khiêu vũ này, giày khiêu vũ màu đỏ của Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Cũng chính là nháy mắt giày khiêu vũ màu đỏ xuất hiện, một ánh sao như mộng ảo từ trong phòng dâng lên, hóa thành một thanh niên tuấn tú.

Hắn vừa xuất hiện, liền phẫn nộ quát:

“Cẩu tặc, ngươi dám tổn thương một sợi tóc của Đằng Nhi muội muội, bản Thiên Tôn lột da của ngươi.”

“Là ngươi, Nguyên Thủy Thiên Tôn!” Truyền nhân Ma Quân kia sợ hãi biến sắc, giận dữ hét: “Nguyên Thủy Thiên Tôn chết

tiệt, ngươi phá hỏng của ta chuyện tốt, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Dứt lời, cũng hóa thành một ánh sao, tiêu tán ở trong phòng khách sạn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy tới chưa truy kích, lập tức chạy vội tới bên giường, bế Diệu Đằng Nhi lên, vẻ mặt thương tiếc: “Đằng Nhi muội muội, cô không sao chứ!”

Thanh âm dịu dàng, vẻ mặt quan tâm, bờ ngực vững chãi mạnh mẽ, cho Diệu Đằng Nhi cảm giác an toàn mãnh liệt.

Dũng sĩ giết ác long cứu công chúa cũng chỉ đến thế này thôi.

Trong lòng Diệu Đằng Nhi ấm ức, sợ hãi cùng nghĩ mà sợ, một hơi bùng nổ hết ra, tựa vào trong lòng hắn khóc toáng lên.

Trương Nguyên Thanh thì dịu dàng kéo váy dài xuống, che đi đôi chân đẹp thon dài của cô, thuận tiện lưu luyến ngắm bàn chân tinh xảo linh lung trắng nõn một lần.

Lúc này, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân ồn ào hỗn độn.

…

Phòng giường lớn của khách sạn, ánh đèn sáng tỏ.

Nhân viên quan phương đi theo đến đều bị đuổi lui đến hành lang, trong phòng chỉ có bốn người, một cái cây.

Trương Nguyên Thanh và Phó Thanh Dương đứng ở bên cửa sổ, Linh Quân và phân thân Diệu trưởng lão đứng ở bên giường.

Diệu Đằng Nhi vành mắt ửng đỏ ngồi ở mép giường, trong tay cầm khăn tay, cái mũi đo đỏ, ở sau khi xác nhận mình an toàn, cô khóc toáng lên một trận, bây giờ cảm xúc vừa mới ổn định.

Thấy cháu gái ngoại đã khôi phục bình tĩnh, Diệu trưởng lão trầm giọng nói:

“Biết là ai bắt cóc cháu không?”

Cảm xúc Diệu Đằng Nhi vừa mới ổn định, suýt lại một lần nữa sụp đổ, cắn chặt cánh môi: “Là truyền nhân Ma Quân…”

“Cái gì?” Linh Quân kinh hô thành tiếng, “Em xác định là truyền nhân Ma Quân?”

Trương Nguyên Thanh và Phó Thanh Dương “phối hợp” lộ ra vẻ chấn kinh.

Ánh mắt Diệu trưởng lão ngưng trọng.

Diệu Đằng Nhi nghiến răng nghiến lợi:

“Em rất xác định!

Hắn có đạo cụ của Ma Quân, hơn nữa không chỉ một món, mặt khác, hắn còn biết một ít chuyện tương đối riêng tư, những việc này chỉ có em cùng Ma Quân biết.”

Sắc mặt Linh Quân khó coi, “Nếu chỉ có em cùng Ma Quân biết, hắn lại làm sao mà biết được?”

Diệu Đằng Nhi do dự một phen, “Ma Quân có một đạo cụ ghi lại tin tức, hắn thường thường mang theo trên người, chỉ có người kế thừa di vật của Ma Quân, mới có khả năng biết những việc đó.”

Cô chưa nói món đạo cụ đó có thể ghi lại audio, phương thức ghi lại tin tức có thể có rất nhiều loại, ghi lại audio mà nói, khó tránh khỏi sẽ làm người ở đây liên tưởng đến phương diện nào đó.

“Không, vẫn là không có khả năng!” Linh Quân vẫn không tin, “Ma Quân trở về linh cảnh suýt soát một năm rồi, truyền nhân Ma Quân thiên phú xuất chúng nữa, cũng không có khả năng là Thánh Giả.”

“Không sai!” Phó Thanh Dương gật đầu: “Phó bản giết chóc một năm chỉ mở ra hai lần, cuối năm trước, giữa năm nay tấn thăng Thánh Giả chỉ có từng đó, nhưng bên trong không có một ai phù hợp.”

“Có kẻ phù hợp.” Diệu trưởng lão quay đầu, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Xa cuối chân trời gần ngay trước mắt.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, sau đó cười lạnh nói:

“Diệu trưởng lão lúc này đã mưu tính trả thù? Chậc chậc, quả nhiên là quan càng lớn lòng dạ tầm mắt càng hạn hẹp. Linh

Quân, anh cũng nhìn thấy ông ngoại mình đức hạnh thế nào rồi, tương lai nếu là lại xảy ra chuyện không thoải mái, anh đừng trách tôi, hai lần cứu Đằng Nhi, tôi đã hết lòng.”

Chương 1915: Lễ vật (2)

Linh Quân nghe vậy, liếc Diệu trưởng lão một cái, vẻ mặt có chút xấu hổ:

"Ông ngoại, Nguyên Thủy từ đầu tới đuôi đều ở cùng một chỗ với chúng ta, hắn không có khả năng là truyền nhân Ma Quân, Hổ Phù cũng từng nghiệm chứng."

"Thần Dạ Du là có thể thao túng âm thi." Diệu trưởng lão thản nhiên nói.

"Không đúng!" Diệu Đằng Nhi lắc đầu, "Vừa rồi tên truyền nhân Ma Quân kia lúc rời khỏi, đã thi triển Tinh Độn Thuật. Không chỉ như vậy, hắn còn biết ảo thuật, linh lục, nhưng âm thi là không thể thi triển kỹ năng chủ động. Cháu cùng hắn từng có tiếp xúc, có thể xác định hắn là người sống."

Diệu trưởng lão nhất thời trầm ngâm không nói.

Lúc này, Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

"Muốn làm rõ chuyện này, phải biết trước logic hành vi, hoặc là nói động cơ của vị truyền nhân Ma Quân kia. Thứ lỗi tôi ngu dốt, nếu Nguyên Thủy là truyền nhân Ma Quân, tôi không nghĩ ra động cơ hắn bắt cóc Đằng Nhi là cái gì."

Diệu trưởng lão lạnh lùng nói:

"Tối hôm qua đội ngũ thăm Trung của Thiên Phạt vừa đến kinh thành gặp gỡ tôi, Thiên Phạt lên án Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân Ma Quân, tôi đang muốn đáp ứng liên thủ điều tra cùng Thiên Phạt.

Kết quả đêm nay liền từ trên trời giáng xuống một vị truyền nhân Ma Quân, còn là Thánh Giả có thể dễ dàng ở dưới mí mắt các người bắt đi Đằng Nhi, có phải quá khéo rồi hay không?"

Linh Quân và Diệu Đằng Nhi kinh ngạc nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Phó Thanh Dương "Ồ" một tiếng, "Thiên Phạt vừa lên án xong Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng thời điểm, hắn liền thu được tin tức, sau đó tự đạo tự diễn một vở này, sao tôi không

biết hắn thần thông quảng đại như thế, thế mà xếp vào gián điệp ở cao tầng Thiên Phạt, có thể sớm thu hoạch loại tình báo cấp bậc này. Nếu Diệu trưởng lão nhất định phải cắn chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy thì lấy ra chứng cứ."

Tiền công tử càng ngày càng kiêu ngạo nha, dám nói như vậy với Diệu trưởng lão một trong Thập lão… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Đương nhiên, cũng có khả năng là vì trước mắt chỉ là phân thân.

Linh Quân nghe xong, lập tức lắc đầu:

"Nguyên Thủy không có khả năng sớm đạt được tin tức, lại nói, cho dù hắn sớm thu được tin tức, vậy nhất định là Thiên Phạt nắm giữ chứng cứ có thể khẳng định hắn là truyền nhân Ma Quân, cho nên mới tự đạo tự diễn rửa sạch hiềm nghi. Ông ngoại, chứng cứ của Thiên Phạt đâu?

"Lui một bước nữa nói, mặc dù Thiên Phạt thật sự có chứng cứ, nhưng Nguyên Thủy vẫn luôn cùng một chỗ với chúng cháu, vừa rồi Đằng Nhi cũng nói, hắn thậm chí đối mặt với vị truyền nhân Ma Quân kia, chẳng lẽ hắn có thể phân thân hay sao?

"Cấp bậc truyền nhân Ma Quân quả thật tồn tại điểm đáng ngờ, nhưng cái này có quá nhiều khả năng, bằng vào cái này liền nhận định Nguyên Thủy là truyền nhân Ma Quân, quá võ đoán."

Hiển nhiên là đoạn lời kia của Trương Nguyên Thanh vừa rồi tạo ra tác dụng, Linh Quân cũng cho rằng ông ngoại đang mượn thời cơ trả thù.

Điều này làm Hoa công tử cảm thấy phẫn nộ cùng hổ thẹn.

Diệu trưởng lão hình thái người cây im lặng không nói, lão quả thật không có chứng cứ, Thiên Phạt lên án càng giống muốn gán tội cho người khác cắn bừa.

Lão chỉ là cảm thấy tất cả cái này đều quá khéo.

Diệu trưởng lão nhìn về phía Diệu Đằng Nhi, nói: "Mục đích hắn bắt cóc cháu là cái gì? Nói cho ông biết tình huống, cái này rất quan trọng."

Diệu Đằng Nhi nói đại khái một lần tình huống, bớt đi tình huống bị truyền nhân Ma Quân chiếm tiện nghi, trọng điểm miêu tả hắn khát vọng đối với mảnh bản đồ.

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: "Tôi cũng không biết mảnh bản đồ gì cả."

Diệu Đằng Nhi gật gật đầu: "Nguyên Thủy quả thật không biết."

Chuyện này cô hầu như chưa từng công bố với bên ngoài, lúc lần trước đến Tùng Hải tìm Annie của Hiệp Hội Mỹ Thần hỏi, từng hướng cô lộ ra một chút, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là không có khả năng biết đến.

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu:

"Cho nên, truyền nhân Ma Quân bắt cóc Đằng Nhi, muốn là cái gọi là mảnh bản đồ. Động cơ đã có, Diệu trưởng lão còn có cái gì muốn nói?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu là truyền nhân Ma Quân, tự nhiên có thể biết mảnh bản đồ, cái này không thể trở thành chứng minh hắn vô tội." Diệu trưởng lão thản nhiên nói.

Sắc mặt Phó Thanh Dương trầm xuống, "Trừ Nguyên Thủy là truyền nhân Ma Quân, tôi cho rằng còn có một loại khả năng, bắt cóc Đằng Nhi không phải bản thân truyền nhân Ma Quân, mà là đồng lõa của hắn. truyền nhân Ma Quân đến nay thân phận không rõ, bối cảnh không rõ, ai có thể phán định hắn là sói độc hành? Có lẽ hắn đã sớm gia nhập tổ chức nào đó, ví dụ như Ám Dạ Mân Côi, ví dụ như Thái Nhất môn…"

Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Diệu trưởng lão, tiếp tục nói:

"Nếu truyền nhân Ma Quân là thành viên tổ chức nào đó, như vậy thu về tất cả di sản của Ma Quân, nhất định trở thành mục hàng đầu tiêu của tổ chức đó. Bắt cóc Đằng Nhi liền không tỏ ra đột ngột, so sánh với tự dưng phỏng đoán Nguyên Thủy là truyền nhân Ma Quân, điều tra rõ những thứ này mới là quan trọng nhất.

"Diệu trưởng lão cắn chặt Nguyên Thủy không tha, sợ là có ân oán cá nhân quấy phá đi."

Chương 1916: Lễ vật (3)

Linh Quân và Diệu Đằng Nhi thật cẩn thận nhìn về phía ông ngoại, bọn họ cũng nghĩ như vậy.

Diệu trưởng lão tâm kế cực sâu, cũng không tức giận.

Phó Thanh Dương đi lên hai bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Diệu trưởng lão, "Lời chỉ có thế, nếu Diệu trưởng lão vẫn cắn chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân Ma Quân, có thể hướng Nguyên Soái xin Hổ Phù, có thể tổ chức hội nghị Thập lão. Nguyên Thủy, chúng ta đi!"

Trương Nguyên Thanh phối hợp phát ra một tiếng cười lạnh, lại không dám đi qua bên cạnh Diệu trưởng lão, búng ngón tay 'Tách', biến mất khỏi phòng khách sạn.

Đợi hai người rời khỏi, Diệu trưởng lão suy tư một lát, nói:

"Linh Quân, cháu đưa Đằng Nhi về kinh thành, ta cần hướng chấp hành quan của Thiên Phạt xác nhận một sự kiện."

Nói xong, người cây nhanh chóng héo rũ, lá cây ố vàng, thoái hóa thành một cái cây nhỏ chết héo.

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Trong phòng của Quan Nhã, ánh sao lấp lánh mộng ảo dâng lên, Trương Nguyên Thanh từ trong ánh sao hiện thân.

Hắn sau đó nhìn về phía "phân thân" nằm ở trên giường.

Phân thân Trương Nguyên Thanh vẫy vẫy tay, "Hây, bản thể, chúng ta lại gặp mặt rồi, sự tình xử lý thế nào rồi? Ừm, tôi từng xác nhận Linh Hi đã ngủ, sẽ không giám sát nghe chúng ta nói chuyện."

"Diệu trưởng lão hoài nghi là tôi làm, nhưng chỉ là hoài nghi mang tính bảo thủ, dù sao tôi không có khả năng có phân thân, không có khả năng biết Thiên Phạt muốn điều tra tôi, lão nhắm chừng cũng không quá tin tưởng là tôi làm." Bản thể Trương Nguyên Thanh nói, "Trái lại cậu hỏi ra tin tức Ma Quân có chút thú vị."

Phân thân Gương Yata chế tạo không phải là cá thể độc lập, bản thể có thể cảm giác mọi thứ của phân thân, có thể thao túng hành vi của phân thân, hai thứ nghiêm khắc mà nói là cùng một linh hồn.

Nhưng loại cảm giác này là đơn hướng, phân thân không thể cảm giác trái lại, chia sẻ hành vi lời nói cử chỉ của bản thể.

Phân thân oán giận nói: "Cậu tới quá sớm, tôi còn chưa hỏi ra nguyên nhân Ma Quân đi hải ngoại."

"Công năng tìm người là quy tắc, tôi không thể khống chế tốc độ của giày khiêu vũ màu đỏ." Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: "Nguyên nhân Ma Quân ra nước ngoài không phải tình báo quan trọng nhất định phải biết, về sau có cơ hội lại tìm tòi nghiên cứu đi."

"Có đạo lý!" Phân thân gật gật đầu, chỉ vào một đống đạo cụ trên bàn, "Đồ vật đều ở nơi này, chậc chậc, bàn chân Đằng Nhi xúc cảm thật tốt."

Bản thể Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng: "Tôi cảm nhận được."

Nói xong, hắn lấy ra Gương Yata, thu phân thân về trong gương.

Trương Nguyên Thanh đi đến bên cạnh bàn, thu hồi vài món đạo cụ, kéo ra ghế dựa ngồi xuống, nhìn lại hành động hôm nay.

Sơ hở nhỏ vẫn là có, ví dụ như "trùng hợp", ví dụ như cấp bậc truyền nhân Ma Quân quá cao.

Như Phó Thanh Dương nói, việc này không có kế sách hóa giải hoàn mỹ.

Nhưng chút trùng hợp này không nguy hiểm đến tính mạng, dù sao cho dù là Thiên Phạt, cũng chỉ cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể là truyền nhân Ma Quân, mà không phải thật sự đạt được chứng cứ có tính mấu chốt.

Một khi nghe nói truyền nhân Ma Quân hiện thân, bọn họ khẳng định sẽ một lần nữa đánh giá cả sự kiện.

Về phần nguyên nhân cấp bậc truyền nhân Ma Quân quá cao, Phó Thanh Dương vừa rồi đã đưa ra giải thích càng thêm hợp

lý.

Thái Nhất môn hoặc Ám Dạ Mân Côi muốn âm thầm đoạt lại di sản của Ma Quân, cái này hoàn toàn phù hợp logic.

Kẻ trước không muốn cùng hưởng di sản Ma Quân với Ngũ Hành minh, vì thế ra hạ sách này, kẻ sau bản thân chính là tổ chức bí ẩn, làm ra chuyện này rất bình thường.

Diệu trưởng lão là thượng vị giả, thượng vị giả tất nhiên đa nghi, lão hoài nghi mình, nhưng càng hoài nghi Thái Nhất môn cùng Ám Dạ Mân Côi hơn.

So sánh, muốn suy luận ra Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đầu tới đuôi đều có chứng minh "không có mặt ở hiện trường", ù ù cạc cạc biết được tình báo của Thiên Phạt, sau đó tự đạo tự diễn một vở kịch này, hiển nhiên là "trùng hợp" và "truyền nhân Ma Quân dựa lưng vào tổ chức thần bí" càng làm người tin phục hơn, càng phù hợp lẽ thường hơn.

"Kế tiếp chính là rời khỏi Tùng Hải né tránh đầu sóng ngọn gió, đi địa khu tây nam bắt Minh Vương, thuận tiện thu gặt một chút linh thể nghề nghiệp tà ác, tăng lên Thái âm lực, luyện ra âm thi cấp 6 cuối cùng kia."

"Có thể làm đều làm rồi, nếu còn bị tra ra thân phận truyền nhân Ma Quân, mình liền trực tiếp từ biên cảnh tây nam xuất ngoại trốn chạy."

"Nếu trong ngắn hạn không bại lộ thân phận, như vậy truyền nhân Ma Quân phải thỉnh thoảng kéo ra đi lại một phen, chỉ xuất hiện một lần, liền tỏ ra quá cố ý."

"Bảo thủ một chút, Quan Tinh nghiệm chứng một phen, xem sắp tới có tai họa hay không…"

…

Khách sạn Phong Lâm Vãn.

Liệp Ma Nhân và ba vị Thánh Giả vừa mới ngủ, bị mời đến phòng họp tầng cao nhất, ở nơi đó gặp được Diệu trưởng lão bộ dáng không giống con người.

Chương 1917: Lễ vật (4)

“Diệu trưởng lão, cháu gái ngoại của ngài tìm được rồi?” Liệp Ma Nhân lời lẽ quan tâm.

Diệu trưởng lão khẽ gật đầu, “Tôi mời các vị tới đây, chính là vì việc này.”

“Việc này có gì quan hệ với chúng tôi?” Liệp Ma Nhân lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Không quan hệ với các người.” Diệu trưởng lão đảo qua đám người Thiên Phạt, giọng điệu trầm thấp ngưng trọng: “Nhưng có quan hệ với truyền nhân Ma Quân, người bắt cóc cháu gái ngoại của tôi, tự xưng truyền nhân Ma Quân.”

Liệp Ma Nhân chấn động.

Hải Yêu Osment thì kinh ngạc nhìn nhau với hai vị đồng bạn.

Diệu trưởng lão nghiêm mặt nói: “Các người phải nói đúng sự thật cho tôi biết, ở trước buổi nói chuyện tối hôm qua, có tiết lộ ra ngoài tin tức lên án Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân Ma Quân hay không?”

Liệp Ma Nhân khẽ lắc đầu: “Đây là cơ mật.”

Hải Yêu Osment bổ sung nói: “Chúng tôi chỉ từng đề cập chuyện này với cán bộ Thiên Hạc tổ, nhưng bọn họ đều ở dưới Natsusa chứng kiến, lập lời thề không tiết lộ.”

Thanh niên Kỵ Sĩ tên là Natsusa trầm giọng nói: “Kẻ tiết lộ nhất định phải chết, Thiên Hạc tổ không có Chúa Tể, không có khả năng vi phạm lời thề. Mà lực lượng lời thề là sẽ không bị bất cứ lực lượng nào tiêu trừ, tịnh hóa.”

Chúa Tể làm trái lời thề sẽ gặp cắn trả, chỉ là không nguy hiểm đến tính mạng mà thôi.

“Tôi biết rồi.” Diệu trưởng lão lắc đầu nói: “Nếu như vậy, các người lên án nhất định thất bại, Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải truyền nhân Ma Quân.”

Liệp Ma Nhân cau mày, “Không thể võ đoán như vậy, Diệu trưởng lão, Tinh Quan có được năng lực nhìn trộm tương lai.”

“Hắn không phải Tinh Quan chủ tu Tinh Thần lực, hắn không quan trắc được sự kiện Chúa Tể tham dự.” Diệu trưởng lão

nói: “Hơn nữa, lúc xảy ra chuyện, hắn có chứng minh không có mặt ở hiện trường, tôi tận mắt nhìn thấy.”

Lập tức mang tình huống bữa tiệc, tình huống Diệu Đằng Nhi bị bắt cóc nói cho mọi người.

“Cái này…” Liệp Ma Nhân nhất thời không nói nên lời, “Vậy có lẽ, là tin tức tố cáo chúng tôi thu được có sai lầm.”

Diệu trưởng lão nói: “Thiên Phạt không phải có chứng cứ tiến một bước lên án Nguyên Thủy Thiên Tôn sao?”

Liệp Ma Nhân cười xấu hổ, “Truyền nhân Ma Quân đã tự động hiện thân, vậy lên án về Nguyên Thủy Thiên Tôn tạm thời gác lại, điều chúng ta phải làm đầu tiên là truy tra truyền nhân Ma Quân hiện thân.”

Không có mục tiêu mới cần điều tra, đã có mục tiêu, tự nhiên là tìm ra truyền nhân Ma Quân tối hôm qua xuất hiện trước.

Diệu trưởng lão gật đầu nói: “Tôi đã phái người thông báo Thái Nhất môn, trưởng lão Thái Nhất môn sẽ lấy Đằng Nhi làm môi giới, thôi diễn tung tích của truyền nhân Ma Quân, có kết quả sẽ báo cho các vị.”

“Đúng rồi.” Diệu trưởng lão ý vị sâu xa nói: “Các vị nếu muốn tìm truyền nhân Ma Quân, không ngại tiếp xúc với Thái Nhất môn một phen.”

Nói chuyện kết thúc.

Liệp Ma Nhân mang theo ba cấp dưới về phòng, Hải Yêu Osment dẫn đầu nói:

“Như vậy xem ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn và truyền nhân Ma Quân không có liên quan, chúng ta vốn chỉ là suy đoán, bây giờ tựa như có thể xác định rồi?”

“Ừm!” Liệp Ma Nhân gật gật đầu, lại nói: “Bảo trì quan sát, xem vị truyền nhân Ma Quân kia tiếp theo có động tác hay không.”

“Vậy còn cần công bố tập hình đạo cụ không?” Hoover York lười nhác hỏi.

“Truyền nhân Ma Quân đã chủ động hiện thân, con bài chưa lật này gác lại trước một chút, quan sát một phen tiến độ lùng

bắt của Ngũ Hành minh. Trong lúc đó, chúng ta âm thầm thăm viếng, nếu có thể vòng ra khỏi Ngũ Hành minh khóa mục tiêu truyền nhân Ma Quân, vậy là tốt nhất.” Liệp Ma Nhân nói:

“Hơn nữa, chúng ta lần này nhiệm vụ chủ yếu là bắt Minh Vương, ở trên chuyện này, bất cứ việc nào cũng có thể lùi lại sau.”

Đang nói, chuông cửa vang.

Hoover lười nhác cùng Natsusa nghiêm túc chưa động đậy.

Hải Yêu Osment bĩu môi, đi đến hành lang mở ra cửa phòng.

Một nhân viên phục vụ khách sạn đứng ngoài cửa, đẩy một chiếc xe đẩy, trên mặt mang theo mỉm cười cung kính, dùng ngoại ngữ lưu loát nói:

“Khách nhân tôn quý, đây là quà bộ phận lễ tân cho ngài.”

Đám khách quý Thiên Phạt tập trung nhìn vào, trong xe đẩy đặt bốn túi bột giặt.

“Fuck!”

…

Group lớn của Thái Nhất môn.

Tám giờ sáng, có người ở trong group phát một dòng tin tức:

“Chuyện bí ẩn kinh thiên, tôi nghe người bạn Ngũ Hành minh nói, truyền nhân Ma Quân đã hiện thân?”

Như loại group trưởng lão, chấp sự tập hợp này, đại bộ phận thời điểm là không có ai nói chuyện, ngẫu nhiên lúc có nhiệm vụ quy mô lớn, trưởng lão ra lệnh một tiếng, các chấp sự, đội trưởng trả lời một cái: “Nhận được!”

Cực kỳ nghiêm túc, cực kỳ công thức.

Thần Dạ Du tầng dưới chót ngay cả sủi tăm cũng không dám, lái xe nói chêm chọc cười đăng ảnh loại tình huống sôi nổi này, sẽ chỉ xuất hiện ở trong group nhỏ.

Nhưng hôm nay chuyện này có chút lớn, liền liều chết gửi đến group lớn, cũng là muốn xem xem phản ứng của các chấp sự, trưởng lão, nghiệm chứng một phen tin tức là thật hay không.

Chương 1918: Ra ngoài du lịch (1)

Quả nhiên, tin tức này vừa ra, đầu tiên là Thần Dạ Du cấp đội trưởng sủi tăm thảo luận, tiếp theo là các chấp sự Tinh Quan.

Group lớn môn phái nghiêm túc lập tức biến thành group nhỏ quần ma loạn vũ.

"Truyền nhân Ma Quân rốt cuộc xuất hiện rồi sao, ở đâu ở đâu, mau đi bắt nha, cơ hội thăng chức tăng lương đừng bỏ qua."

"Sao tôi chưa nghe đồng nghiệp Ngũ Hành minh nói, tung tin vịt à?"

Từng dòng tin nhắn nhanh chóng tràn đầy màn hình, không có ai tin tưởng, thẳng đến khi nhân vật cấp trưởng lão xuất hiện.

"Phong Đô Quỷ Vương: @ Hắc Nguyệt Quý Tộc, từ nơi nào nghe nói?"

Trong group lập tức yên tĩnh, không ai gửi tin nhắn tràn màn hình nữa.

"Hắc Nguyệt Quý Tộc: Trưởng lão, tôi là nghe một người bạn Ngũ Hành minh nói, hắn là cấp trên tối hôm qua ở Tùng Hải tham gia tiệc tối trưởng lão Phó Thanh Dương tổ chức, nghe nói truyền nhân Ma Quân hiện thân ở trên tiệc tối, tình hình cụ thể không quá rõ."

"m Cơ: Tin tức đáng tin không?"

Cô vừa xuất hiện, không khí trong group lập tức trở nên vi diệu, Phong Đô Quỷ Vương và Âm Cơ, một người là tình địch của Ma Quân, một là người tình của Ma Quân.

Nay truyền nhân Ma Quân xuất hiện, hai vị này nghĩ hẳn tâm tình phức tạp đi.

Hắc Nguyệt Quý Tộc nơm nớp lo sợ nhập tin nhắn:

"Tôi, tôi không biết nha…"

Lúc này, trong group có người gửi tin nói:

"Loại chuyện này, hỏi Viên Đình một chút là biết. @ Viên Đình"

Mọi người đều phản ứng lại, đúng vậy, Thái Nhất môn có tiểu linh thông Viên Đình, chỉ cần không phải loại tình báo tuyệt mật không phải Chúa Tể đỉnh phong không thể biết, Viên Đình đều có thể tìm hiểu được.

Hắn thậm chí biết Tiền công tử âm thầm mắng Nguyên Soái là rác rưởi!

Năng lực thu thập tình báo này, có thể xưng thần thông quảng đại.

“Viên Đình: Ồ, tin tức của các người rất nhanh đây, tôi đang chat riêng với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuyện này tôi đã thăm dò rõ mạch lạc.”

Đám Thần Dạ Du Thái Nhất môn tinh thần rung lên.

“m Cơ: @ Viên Đình, truyền nhân Ma Quân thật sự xuất hiện?”

“Viên Đình: Hôm qua Phó Thanh Dương trưởng lão vì vay tiền tổ chức tiệc tối, trong bữa tiệc, Diệu Đằng Nhi cháu gái ngoại Diệu trưởng lão ly kỳ mất tích, may mắn bọn họ có một món đạo cụ loại quy tắc tìm người, ngay đêm đó tìm về Diệu Đằng Nhi.”

“Viên Đình: Căn cứ cách nói của Diệu Đằng Nhi, người bắt cóc cô ấy tự xưng truyền nhân Ma Quân, thân phận cơ bản đã xác định, sẽ không xảy ra sai lầm. Còn nhớ rõ lúc tháng sáu tôi từng nói với mọi người không, Đằng Nhi là người tình của Ma Quân. “

“Hắc Dạ Quý Tộc: Nhớ, cậu còn nói mẹ cô ấy cũng là người tình của Ma Quân.”

“Hắc Dạ Quý Tộc: Ngài tiếp tục nói.”

“Viên Đình: Theo vị truyền nhân Ma Quân kia tự khởi tố, hắn là tới tiếp thu di sản của Ma Quân, trong tay Diệu Đằng Nhi có một món di vật Ma Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, di vật đã bị truyền nhân Ma Quân lấy đi.”

“Viên Đình: @ Âm Cơ, Âm Cơ chấp sự, cô phải cẩn thận, truyền nhân Ma Quân rất có thể để ý tới cô đó.”

“Phong Đô Quỷ Vương: Hừ, không biết sống chết, cứ việc đến!”

Ở trong Viên Đình thao thao bất tuyệt miêu tả, các Thần Dạ Du Thái Nhất môn làm rõ mạch lạc sự việc.

Thì ra truyền nhân Ma Quân vẫn luôn đáng khinh phát triển, hắn có thể đã đầu phục tổ chức thần bí nào đó, trong tổ chức này không thiếu Thần Dạ Du đẳng cấp cao, bọn họ âm thầm mưu đồ di sản của Ma Quân, cũng vươn xúc tu về phía cháu gái ngoại đại trưởng lão Bách Hoa hội.

“Viên Đình: Tôi đang thảo luận với Nguyên Thủy Thiên Tôn đây, chúng tôi nhất trí cho rằng, truyền nhân Ma Quân đã đầu phục Ám Dạ Mân Côi.”

“m Cơ: Có chứng cứ gì sao?”

“Viên Đình: Không có, nhưng nếu không phải đầu nhập vào Ám Dạ Mân Côi, vậy chỉ có thể có thể đầu nhập vào Thái Nhất môn chúng ta.”

Gã này nói chuyện vẫn là nói không cần nghĩ như vậy, không sợ bị trưởng lão treo lên đánh sao? Trong group nhất thời trầm mặc, không ai dám tiếp lời.

…

Tứ hợp viện phong cách thế kỷ trước.

Trong sảnh chính, chấp hành quan cấp 1 Thiên Phạt Liệp Ma Nhân ngồi ngay ngắn ở ghế thái sư, nghiêng đầu, con ngươi màu lam nhạt chăm chú nhìn Xích Nhật Hình Quan ở một cái ghế thái sư khác.

Hắn yên lặng nghe xong Xích Nhật Hình Quan giải thích, nhíu mày nói: “Ngay cả ngài Chúa Tể đỉnh phong như vậy, cũng không cách nào thôi diễn ra tung tích của truyền nhân Ma Quân?”

Xích Nhật Hình Quan có dáng người khôi ngô xé sống hổ báo, cao 2 mét, cơ bắp no đủ cường tráng, rõ ràng hơn một trăm tuổi, khuôn mặt lại không có nếp nhăn.

Thứ duy nhất tượng trưng tuổi là đầu đầy tóc bạc.

Vị Thần Nhật Du cường đại này tiếc nuối nói:

“Thái Nhất môn cũng rất muốn bắt truyền nhân Ma Quân, nhưng Quan Tinh Thuật chỉ có thôi diễn tương lai, không thể

hồi tưởng quá khứ, trong tương lai, Diệu Đằng Nhi sẽ không gặp truyền nhân Ma Quân tập kích nữa.”

Chương 1919: Ra ngoài du lịch (2)

“Nhưng, lấy sự thần dị của Quan Tinh Thuật, lấy tiểu thư Diệu Đằng Nhi làm môi giới, hẳn là có thể đạt được gợi ý chứ?” Liệp Ma Nhân hiển nhiên là hiểu biết Quan Tinh Thuật.

Xích Nhật Hình Quan lắc đầu: “Truyền nhân Ma Quân được bí ẩn che chở, tinh tượng không có bất cứ gợi ý gì.”

Liệp Ma Nhân lại nói: “Có thể hay không mời môn chủ…”

Còn chưa dứt lời, đã bị Xích Nhật Hình Quan uyển chuyển từ chối: “Môn chủ quan sát thiên hạ, thôi diễn tương lai, nơi ở của hắn là cấm địa, tôi cũng không cách nào tới gần, chỉ có thể chờ đợi triệu hồi.”

Liệp Ma Nhân tiếc nuối đứng dậy: “Quấy rầy rồi.”

Hắn bước ra khỏi cửa sảnh chính, đi ra khỏi tứ hợp viện, cùng ba cấp dưới chờ đợi ở cửa tiến vào xe.

Xe chạy ra khỏi khu thành thị cũ này, Liệp Ma Nhân mới nói:

“Thái Nhất môn chưa bói toán được tin tức của truyền nhân Ma Quân, thậm chí ngay cả gợi ý cũng không có.”

“Như vậy xem ra, truyền nhân Ma Quân quả thật đã đầu phục tổ chức bí ẩn.” Hải Yêu Osment cười lạnh: “Chấp hành quan đại nhân, ngài còn nhớ lời Diệu trưởng lão không?”

Liệp Ma Nhân gật gật đầu: “Hắn là ám chỉ chúng ta, truyền nhân Ma Quân có thể đã đầu phục Thái Nhất môn.”

Osment ‘chậc chậc’ nói: “Lão già là muốn lợi dụng chúng ta điều tra Thái Nhất môn, chấp hành quan đại nhân, chúng ta mắc câu hay không?”

Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn tuy như cây liền cành, nhưng trong một bang phái còn có phe cánh, huống chi là hai tổ chức. Thái Nhất môn bắt cóc Diệu Đằng Nhi đòi lấy di sản Ma Quân, theo Osment thấy là hoàn toàn có khả năng, hơn nữa rất hợp lý.

Dù sao nếu đi lưu trình quan phương, Ngũ Hành minh khẳng định sẽ chào giá trên trời, yêu cầu chia sẻ di sản của Ma Quân.

Liệp Ma Nhân trầm ngâm nói:

"Đương nhiên phải điều tra, hơn nữa phải điều tra quang minh chính đại, phải mời Ngũ Hành minh giúp đỡ. Chẳng qua những thứ này đều có thể chậm lại, tìm Minh Vương trước."

Osment đột nhiên nói: "Muốn kích hoạt mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, cần vài ngày thời gian nhỉ?"

"Là kích hoạt Gương Dự Ngôn (dự ngôn: lời tiên đoán)." Liệp Ma Nhân nhìn cấp dưới, nói: "Cậu muốn nói cái gì?"

Osment ngạo mạn nhếch miệng cười nói:

"Ngũ Hành minh tặng bột giặt trào phúng chúng ta, Thái Nhất môn lại coi chúng ta là kẻ ngốc lấy lệ, lão tử không vui, tôi muốn đại náo một phen. Ví dụ như… Đánh chết Khương Cư, đánh chết Phong Đô Quỷ Vương."

Lười nhác Hoover cười nhạo nói: "Ngu xuẩn, Phong Đô Quỷ Vương đã tấn thăng Chúa Tể, cậu trái lại quan tâm tình báo Ngũ Hành minh rất nhiều nha."

Osment nhún nhún vai:

"Vậy thì đánh Âm Cơ, ồ đúng rồi, còn có Nguyên Thủy Thiên Tôn. Mỗi ngày nghe các chấp hành quan cấp 1 nhắc tới Nguyên Thủy Thiên Tôn, lỗ tai cũng chai lên rồi, không dễ gì đến Trung Quốc một chuyến, không đánh kẻ này một trận, vậy cũng quá tiếc nuối rồi."

Natsusa mặt không biểu cảm dỡ đài: "Cậu là muốn giẫm lên hắn để nổi danh."

Osment còn chưa nói, Hoover lười nhác cười nói:

"Có gì không thể, chúng ta không phải vẫn luôn làm như vậy sao? Ừm, cấp 6 lâu năm của Ngũ Hành minh không phải mục tiêu của chúng ta, trong bạn cùng lứa tuổi, lấy ra tay được chỉ quan phương tứ công tử, Phó Thanh Dương đã là Chúa Tể, Khương Cư là của cậu, vậy tôi tìm Linh Quân chơi chút, Hoàng Thái Cực thì thôi, đánh hắn quá mệt."

Nói xong, hắn nhìn về phía thanh niên trầm mặc ít lời ở ghế sau, "Natsusa, cậu có thể chơi với hắn một chút, Kỵ Sĩ các người sức bền vô hạn, không kém gì Thổ Quái."

"Sức bền của Thổ Quái là đứng đầu trong toàn bộ nghề nghiệp, Kỵ Sĩ không bằng Thổ Quái." Natsusa chỉ luận sự lắc lắc đầu, "Mặt khác, Kỵ Sĩ không chiến đấu vô vị."

Hắn nghiêm túc khắc nghiệt tiếp theo nhìn về phía Osment, trầm giọng nói:

"Nhân viên phục vụ đưa bột giặt kia, cậu sáng nay có phải muốn vụng trộm dìm chết hắn hay không?"

"Tôi là nghề nghiệp hợp pháp, cũng không phải nghề nghiệp tà ác tâm địa độc ác." Osment chẳng hề để ý cười nói: "Giữ lại hắn một mạng, lúc này hắn là ở bệnh viện."

Natsusa gật gật đầu, từ trong ô vật phẩm lấy ra một tấm da dê, lấy tay thay bút, viết sột soạt:

"Osment Harry, cậu trái với công ước tổ chức hợp pháp toàn thế giới, ghi tội một lần, tập hợp đủ ba lần, tôi liền chém cậu một kiếm."

"Oh my god, Kỵ Sĩ các người tính cách cứng ngắc tựa như thịt bò khô thời Trung Cổ, các người vĩnh viễn đều không có khả năng đứng ở địa vị cao ở trong tổ chức, bởi vì thủ trưởng các người, cấp dưới các người, thậm chí người thân của các người đều lo lắng sẽ bị các người một kiếm giết chết, mà lý do có thể là bọn họ buổi sáng ra ngoài không cẩn thận giẫm chết một con kiến." Osment lớn tiếng trào phúng.

"Đó là người, không phải con kiến."

"Ở trong mắt tôi, hắn chính là con kiến."

"Osment, nếu cậu vẫn là tâm tính như vậy, vậy tương lai, cậu cũng sẽ trở thành con kiến bị người ta giẫm chết."

"Gặp quỷ rồi, thu hồi bộ đạo lý lớn này của cậu, tên Kỵ Sĩ đáng ghét khô khan này."

Chương 1920: Ra ngoài du lịch (3)

Liệp Ma Nhân khoát tay, cắt ngang hai người tranh chấp, nói:

“Hoover, liên hệ thư ký Dương của bộ ngoại giao một phen, nói chúng ta muốn tổ chức một hội giao lưu, hỏi hắn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Khương Cư, Linh Quân cùng Âm Cơ sắp tới sẽ vào phó bản hay không?”

Hoover oán giận nói: “Sớm biết đã dẫn đoàn trợ lý tới đây.”

Hắn lấy ra điện thoại di động gọi cho thư ký Dương, biểu đạt đơn giản mong muốn của Thiên Phạt, sau đó tắt máy.

Xe MPV chạy hơn mười phút, thư ký Dương gọi lại một cuộc.

Hoover yên lặng nghe xong, nói tiếng cảm ơn, tắt máy, nói:

“Hội giao lưu không thành vấn đề, Ngũ Hành minh và Thái Nhất môn đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể dự thi, Tùng Hải bên kia nói, hắn ra ngoài du lịch rồi.”

“Ra ngoài du lịch?” Osment ngẩn ra một phen, “Nghề nghiệp hợp pháp của quan phương tự do như vậy?”

“Đã nói với cậu rồi, cần chú ý tình báo Ngũ Hành minh nhiều hơn.” Hoover giải thích: “Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tổng bộ Ngũ Hành minh quan hệ rất kém, hắn bây giờ là viên chức tầng dưới chót, cầm tiền lương còm cõi nhất, lại nào sẽ để ý công tác chứ?”

…

Trời xanh như giặt, ánh nắng tươi sáng.

Đường cao tốc thẳng tắp đi thông cuối tầm nhìn, hai bên là đồng ruộng mênh mông, bông lúa ngả vàng lay động ở trong gió.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở ghế phụ, vừa gặm bánh chưng nhân thịt mua ở khu phục vụ cao tốc, vừa nhìn núi xanh ngoài cửa kính càng lúc càng nhiều, nói:

“Bánh chưng nhân thịt Hòa Thành đúng là ngon, Nữ Vương, đợi lát nữa ra khỏi cao tốc, mua mấy hộp bánh chưng nhân thịt mang theo, chúng ta trên đường từ từ ăn.”

Bọn họ đã lái ra khỏi Tùng Hải, tiến vào địa giới Hòa Thành, Hòa Thành là thành thị cấp Địa của tỉnh Giang Nam, mà địa

mạo tỉnh Giang Nam thuộc loại đồi núi, từng mảng lớn dãy núi này, là thứ ở Tùng Hải không nhìn thấy được.

Trương Nguyên Thanh lần này ra ngoài có hai mục đích, một là bắt Minh Vương, hoàn thành nhiệm vụ của Hiệp Hội Mỹ Thần, thuận tiện tránh đầu sóng ngọn gió. Hai là săn bắn nghề nghiệp tà ác, cắn nuốt linh thể, tăng lên Thái âm lực.

Sau giai đoạn Thánh Giả, lực lượng thẻ nhân vật rót vào biến thành Tinh Thần lực, hắn lại không chủ tu Thái âm, cho nên muốn tăng lên Thái âm lực, chỉ có không ngừng cắn nuốt linh thể phẩm chất cao.

Đối với Thần Dạ Du và Tinh Quan mà nói, đây là con đường tìm chết.

Nhưng Trương Nguyên Thanh mang Nhật chi thần lực, cắn nuốt linh thể ô nhiễm tinh thần sớm đã không thể ảnh hưởng đến hắn.

Nữ Vương lái xe "Ồ" một tiếng, sau đó kiêng kị liếc gương chiếu hậu bên trong xe một cái, trong gương chiếu ra một người đẹp tuyệt sắc tóc vàng mắt xanh.

Cô bĩu môi, dùng giọng địa phương thành phố Bàng Giải nói:

"Linh Hi, em nói hắn dẫn con hồ ly này theo bên người làm gì?"

"Thừa dịp Quan Nhã tỷ không có đây trêu hoa ghẹo nguyệt thôi, chờ Quan Nhã tỷ trở về, em phải tố cáo anh ấy." Tạ Linh Hi ghế sau hừ hừ nói.

Lần này ra ngoài, Trương Nguyên Thanh mang theo cả Annie, điều này làm Tạ Linh Hi và Nữ Vương cảm thấy áp lực gấp bội.

Tuy hai cô tự cao về vẻ đẹp, nhưng ở trước mặt nghề nghiệp Ái Dục, Quan Nhã cũng không tự tin nổi, huống chi các cô.

Đại khái chỉ có nữ Nhạc Sĩ mới có thể cạnh tranh với nghề nghiệp Ái Dục.

Nữ Vương thở phì phì nói: "Thì ra hắn thích gái Tây, hừ, khó trách sẽ coi trọng Quan Nhã, bây giờ lại cặp với Annie này, ngực cô ta cũng thật lớn…"

“Hai người nói chuyện chú ý chút nha, tôi là người Tùng Hải, tiếng thành phố Bàng Giải các người tôi cũng nghe hiểu.” Trương Nguyên Thanh cắt ngang hai người rủ rỉ nói chuyện không đâu.

“Á ~” Tạ Linh Hi cả kinh, nũng nịu nói: “Ca ca, người ta đều là nói giỡn thôi.”

Trương Nguyên Thanh “A” nói: “Các người cũng chỉ bắt nạt Annie nghe không hiểu tiếng địa phương.”

Hắn ăn xong bánh chưng nhân thịt, nhét túi rác vào khe ở cửa xe, lấy ra điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Ma Nhãn Thiên Vương:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Thiên Vương, tôi đang ra ngoài du lịch, muốn từ Tùng Hải đến tây nam vùng Vân Quý, ven đường tính thay trời hành đạo, anh có tình báo nghề nghiệp tà ác hay không?”

“Ma Nhãn Thiên Vương: Chờ chút!”

Vài phút sau, Ma Nhãn Thiên Vương gửi đến một chuỗi dài danh sách.

Trương Nguyên Thanh kích động click vào xem, sau đó phát hiện không đúng, bởi vì tên bên trên đều là tên họ giản dị tự nhiên, không phải ID linh cảnh.

“Ma Nhãn Thiên Vương: Đây là danh sách tham quan ô lại tỉnh Giang Nam, Phúc tỉnh, hai tỉnh Vân Quý, số lượng không nhiều, cậu dùng tạm đi. Giá trị đạo đức của tôi có hạn, đang lo không có cách nào thu thập bọn họ, giao cho cậu.”

Giao cho tôi? Nô tì không làm được đâu… Trương Nguyên Thanh trán nổi gân đen, nhập vào tin nhắn: “Tham quan ô lại tự có pháp luật xử trí.”

Nghĩ một chút, xóa nội dung đi, một lần nữa soạn: “Nhưng tôi càng muốn săn giết nghề nghiệp tà ác hơn.”

Rất nhanh, Ma Nhãn Thiên Vương một lần nữa gửi đến một phần văn kiện.

Chương 1921: Nam Minh thị (1)

“Ma Nhãn Thiên Vương: Binh Chủ giáo hoạt động ở phương Bắc, tây nam mạng lưới tình báo mỏng yếu, chỉ có từng đó. “

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Đa tạ Thiên Vương, có rảnh cùng nhau giết tham quan.”

Hắn mở ra văn kiện, cẩn thận đọc xong, sau đó mang ghi chép chat cùng nhau xóa bỏ.

Trương Nguyên Thanh tựa vào ghế dựa, nhắm mắt, kết hợp tin tức đã có, ở trong đầu phác thảo ra tuyến đường hành động.

Hắn vốn có ba phần tình báo, một phần đến từ quan phương, một phần đến từ Y Xuyên Mỹ, một phần đến từ Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, bây giờ lại có tình báo của Ma Nhãn Thiên Vương.

Bốn phần tình báo kết hợp lại, có thể đủ giết một đám nghề nghiệp tà ác rồi.

“Nguyên Thủy tiên sinh, tôi nghe nói chấp hành quan Thiên Phạt dẫn đội đến Trung Quốc.” Ánh mắt Annie từ điện thoại di động dời ra, tựa như vừa mới nhận được tin tức, giọng điệu nghiêm túc nói:

“Dẫn đầu là chấp hành quan Đồng Xanh cấp 1 Liệp Ma Nhân, Phong Pháp Sư cấp 7, tên nghề nghiệp: Phủ Khám Giả*.”

“Phủ Khám Giả?” Trương Nguyên Thanh nói: “Nói một chút với tôi đặc điểm của Phủ Khám Giả.”

Hắn biết đặc tính của Phong Pháp Sư, giới hạn ở giai đoạn Thánh Giả, tin tức cấp Chúa Tể không có quyền hạn tiếp xúc.

“Phủ Khám Giả có hai năng lực trung tâm lớn, một là chúa tể bầu trời, đối với kẻ địch phi hành có áp chế tuyệt đối, không ai có thể ở không trung chiến thắng Phủ Khám Giả. Mà nếu đứng trên mặt đất chiến đấu, sẽ trở thành bia ngắm sống, gặp đao gió công kích như mưa rền gió dữ.” Annie vẻ mặt kiêng kị nói:

“Hai là phủ khám (từ cao nhìn xuống), bất cứ động tĩnh nào trên mặt đất cũng khó thoát khỏi mắt Phủ Khám Giả, bọn họ có được góc nhìn từ trên cao xuống, Phủ Khám Giả cấp 7, có thể nhìn thấy động tĩnh trong phạm vi mười dặm.”

Trương Nguyên Thanh thốt ra một chữ “đệch”, “Nói trước, nếu không cẩn thận đối đầu Phủ Khám Giả, tôi chỉ có thể rút

lui.”

“Hiểu.” Annie nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục nói: “Tổng bộ hiệp hội phát đến cảnh báo, quan ngoại giao của chúng tôi tìm hiểu được một tình báo, Liệp Ma Nhân rất có thể mang theo Gương Dự Ngôn.”

“Gương Dự Ngôn là đạo cụ gì?” Trương Nguyên Thanh vừa nghe cái tên này liền cảm thấy không ổn.

“Thiên Phạt năm đó tranh đoạt được hai khối mảnh vỡ la bàn, một khối trong đó chế tạo thành đạo cụ, gọi là ‘Gương Dự Ngôn’, nó là một món đạo cụ loại quy tắc, đương nhiên, bản thân mảnh vỡ la bàn chính là loại quy tắc.” Annie nói tới đạo cụ này, vẻ mặt ngưng trọng mà nghiêm túc:

“Đạo cụ này có được ba loại công năng tiên đoán, một: Tiên đoán điềm hung trong một ngày của người nắm giữ. Hai: Tiên đoán điềm lành trong một ngày của người nắm giữ. Ba: Tiên đoán mục tiêu trong một ngày của người nắm giữ.”

“Quá, quá mạnh rồi nhỉ?” Tạ Linh Hi và Nữ Vương nghe mà gương mặt dại ra.

“Lái xe cẩn thận.” Trương Nguyên Thanh nhắc nhở.

“A, ồ ồ.” Nữ Vương tập trung sức chú ý lái xe, nhưng vẫn không che giấu được sự rung động cùng hâm mộ trong ánh mắt, “Quả thực là thần khí chơi xấu, tôi nếu là có loại bảo bối này thì tốt rồi. Lão gia, La Bàn Quang Minh là cái gì vậy?”

“Một món bảo vật cực phẩm, các Bán Thần vì nó đánh sống đánh chết, mỗi một mảnh vỡ của nó đều là loại quy tắc, mảnh vỡ trung tâm càng khoa trương hơn, nhưng không nên hỏi tôi khoa trương bao nhiêu, bởi vì tôi cũng không biết.” Trương Nguyên Thanh nói xong, lâm vào trầm ngâm.

Hắn đang lo lắng một sự kiện, hắn có được mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, ở trong Quan Tinh Thuật thôi diễn, biểu hiện là tất cả bình thường, mà không phải che chắn, phản quan tinh.

Mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên có được năng lực tương tự nhân quả, cho nên Thần Dạ Du địa vị cao lợi hại nữa cũng không phát hiện được hắn khác thường.

Vậy tiên đoán thì sao?

Gương Dự Ngôn có thể tiên đoán được nội dung liên quan hắn không, là tiên đoán bình thường, hay là trực tiếp che chắn nội dung liên quan hắn, do đó dẫn tới tiên đoán không chuẩn?

Nếu là thứ sau, liền xấu hổ.

Liệp Ma Nhân sẽ nghĩ, vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn nho nhỏ, lại có thể che chắn đạo cụ loại quy tắc tiên đoán?

Kẻ này khẳng định có vấn đề!

Trương Nguyên Thanh nghĩ một lát, hỏi: "Trả giá của Gương Dự Ngôn là cái gì?"

Thiên Phạt đã trao quyền Gương Dự Ngôn cho Liệp Ma Nhân sử dụng, nói rõ đạo cụ này thường thường được sử dụng, lấy thủ đoạn của đám quan ngoại giao Hiệp Hội Mỹ Thần, làm rõ tin tức chi tiết của Gương Dự Ngôn không khó.

Không có gì là ngủ một giấc không giải quyết được. Nếu có, vậy để hội trưởng đến ngủ.

Quả nhiên, tình báo Annie đạt được rất đầy đủ, nói:

"Hai cái trả giá, phân biệt là 'Người đùa bỡn vận mệnh, cuối cùng sẽ bị vận mệnh đùa bỡn' ; mỗi ngày chỉ có thể sử dụng một lần, mỗi lần chỉ có thể chọn một trong ba cát, hung, mục tiêu."

Ừm, trả giá thứ nhất có lợi đối với mình, cho dù tiên đoán liên quan mình sai lệch, cũng có thể dùng "Bị vận mệnh đùa bỡn" để giải thích… Gương Dự Ngôn phạm vi tiên đoán là một ngày, cái này ý nghĩa Liệp Ma Nhân không thể trực tiếp tiên đoán được kết quả bắt Minh Vương hoặc sự kiện nào đó trong quá trình, bởi vì hắn không có khả năng ở trong một ngày liền thúc đẩy sự kiện đến trình độ đó.

Chương 1922: Nam Minh thị (2)

Cái này cũng ý nghĩa, Thiên Phạt không thể ở trong ngắn hạn một bước đến nơi khóa mục tiêu Minh Vương, mình hắn là có thể dẫn trước bọn họ.

Trương Nguyên Thanh nói: "Không mua bánh chưng nhân thịt nữa, Nữ Vương, trước khi trời tối đến Kha Thành, tôi cần xử

lý mấy đám tiểu lâu la.”

Ba ngày sau, chiếc xe nhỏ màu trắng thường thường không có gì lạ đã đến ngoại thành Nam Minh thị Bát Quý tỉnh*.

Màn đêm vừa lúc buông xuống, xe chạy ở quốc lộ xám xịt, hai bên là ruộng lúa cùng dãy núi, đỉnh đầu là bầu trời đêm màu lam đen, các ngôi sao lẻ loi lóe lên.

“Bát Quý tỉnh thật nhiều núi nha, khắp nơi đều có. Annie tỷ tỷ, sơn thủy Bát Quý tỉnh có thể xưng là một đặc sắc, để sau em dẫn chị đi chơi.” Tạ Linh Hi ghé vào bên cửa kính xe, nhìn ngắm bên ngoài.

Trong ba ngày, bé trà xanh đã thân với Annie, trà xanh chính là rất biết kết giao bạn bè, trước nhu thuận ra vẻ dễ thương tiến vào trong lòng của ngươi, sau đó đột nhiên đâm một đao, nói: Ca ca là của em.

Trong ba ngày, Trương Nguyên Thanh săn giết vượt qua hai mươi kẻ nghề nghiệp tà ác, phần lớn là giai đoạn Siêu Phàm, Thánh Giả chỉ có ba vị.

Thái âm lực tiến bộ không ít, nhưng còn chưa tới trình độ có thể khống chế thêm một âm thi cấp 6.

Annie lấy ra điện thoại di động, click bản đồ nhìn thoáng qua, “Du lịch không vội, chính sự quan trọng hơn. Chúng ta ở thành thị biên cảnh, Nguyên Thủy tiên sinh, là đi phân bộ Ngũ Hành minh trước, hay là quan tinh định vị?”

“Quan tinh định vị đi, xem một chút phương vị tên kia.” Trương Nguyên Thanh nói, “Nữ Vương, vào sát bên đường dừng xe.”

Xe con màu trắng chậm rãi giảm tốc, dừng lại ở ven đường.

Trương Nguyên Thanh thi triển Tinh Độn Thuật tới nóc xe, ngồi khoanh chân, lấy ra Đại La Tinh Bàn bày ở trước người, đạo cụ cực phẩm này khiến Quan Tinh Thuật của hắn trực tiếp sánh vai Tinh Quan chủ tu Tinh Thần lực, nay đã là thần khí hắn quan tinh nhất định phải có.

Không có nó, Trương Nguyên Thanh tuyệt đối không định vị được Minh Vương.

Hắn mở Tinh Mâu, đưa Tinh Thần lực vào kích hoạt Đại La Tinh Bàn, ngẩng đầu quan tinh, hơn mười phút sau, ánh sao trong hốc mắt Trương Nguyên Thanh thu liễm, lộ vẻ mặt vui mừng:

“Annie, chúng ta tới mục tiêu rồi.”

Cửa xe lập tức mở ra, người đẹp tóc vàng cao gầy quyến rũ nhảy xuống xe, vui vẻ nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh:

“Minh Vương nấp ở Nam Minh thị?”

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Chính là vùng này, nhưng không thể tập trung vị trí cụ thể, hắn có thể trốn ở thành phố này, có thể trốn ở huyện thành bên dưới, thậm chí nông thôn.”

Nam Minh thị ở trên bản đồ cả nước, chỉ có một khối nhỏ bằng hạt vừng, nhưng ở trong hiện thực, muốn từ trong đó tìm ra một tên nghề nghiệp tà ác am hiểu ẩn nấp, giống như biển rộng tìm kim.

Trước dùng tài khoản của Quan Nhã xem tình huống Nam Minh thị một chút… Trương Nguyên Thanh quay về trong xe, nói: “Linh Hi, đưa máy tính cho anh.”

Tạ Linh Hi vội vàng dâng laptop của mình cho ca ca.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận máy tính, dùng tài khoản của Quan Nhã đăng nhập cơ sở dữ liệu quan phương, tìm tòi phân bộ Nam Minh.

Tin tức rất nhanh đã có, phân bộ Nam Minh lệ thuộc phân bộ Thanh Hòa, do chấp sự cao cấp “Truy Độc Giả*” quản lý, linh cảnh hành giả phân bộ Nam Minh tổng nhân số 32 người, tổng cộng sáu tiểu đội linh cảnh hành giả.

Trong ghi chú giới thiệu đơn giản tình huống Nam Minh thị, Nam Minh thị ở trong phạm vi thế lực Linh Năng hội phân hội khu tây, bởi vậy Vu Cổ Sư Linh Năng hội cực kỳ ngông cuồng.

Lại bởi vì là thành thị biên cảnh, tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, tội phạm bỏ trốn của nước ngoài, linh cảnh hành giả bị truy nã trong nước, nghề nghiệp tà ác Linh Năng hội phân hội khu tây, ngư long hỗn tạp, cho nên trị an không quá tốt.

Các tổ chức phạm tội này làm buôn lậu thuốc phiện, lừa bán người, gọi điện nhắn tin lừa đảo các loại hoạt động phi pháp, kiếm lời kếch sù, bọn họ không những không sợ tổ chức chính phủ, thậm chí còn kiêu ngạo lùng bắt trái lại hành giả quan phương Nam Minh thị.

Kiêu ngạo đến mức làm người ta giận sôi.

Mà một khi phân bộ Thanh Hòa tổ chức nhân thủ tổng truy quét, bọn họ liền lập tức lui về vượt biên, chạy trốn tới nước ngoài tạm lánh.

Hành giả quan phương Nam Minh thị tỷ lệ tử vong xếp top 3 ở trong phân bộ Thanh Hòa, so với Tùng Hải giàu có và đông đúc yên ổn, tình cảnh các quan phương hành giả của thành thị biên cảnh này dị thường gian nan.

“Cái này không đúng nha, phân bộ Thanh Hòa nên là phân bộ mạnh nhất Ngũ Hành minh mới đúng, lão tổ tông Thanh Hòa tộc là nhân vật có thể đánh với người đứng đầu Trung Đình.” Trương Nguyên Thanh nhíu mày một phen.

Chương 1923: Nam Minh thị (3)

Hắn ngẫm nghĩ, xóa “phân bộ Nam Minh”, nhập vào “Phân bộ Thanh Hòa” .

Tin tức lần này tìm ra khiến hắn chấn động, tỷ lệ tử vong của quan phương hành giả phân bộ Thanh Hòa vậy mà ở trong toàn bộ phân bộ cấp tỉnh Ngũ Hành minh xếp trong top 3.

Trong tư liệu là miêu tả như vậy: Cấp đội trưởng thường đổi mới, chấp sự hàng năm bỏ trống.

Ý tứ chính là nói, linh cảnh hành giả cấp đội trưởng thường xuyên hy sinh, Thánh Giả số lượng không đủ, chức vị chấp sự bỏ trống, không có ai muốn đến phân bộ Thanh Hòa nhậm chức.

“Cái này không khoa học.” Trương Nguyên Thanh thấp giọng lẩm bẩm.

Thế giới linh cảnh hành giả Bát Quý tỉnh hỗn loạn không chịu nổi, điều này tăng lên rất nhiều độ khó bắt Minh Vương, mà

tình cảnh gian nan của đồng nghiệp phân bộ Thanh Hòa, cũng khiến hắn cảm thấy hoang mang, không vui.

Tuy mâu thuẫn với tổng bộ rất không thoải mái, nhưng điều này không quan hệ với phân bộ khác, nhìn thấy đồng nghiệp phân bộ tình cảnh khó khăn như vậy, hắn theo bản năng dâng lên cảm xúc cùng chung mối thù.

"Nơi càng loạn càng cần địa đầu xà hỗ trợ, trước đi phân bộ Nam Minh một chuyến, xin đồng nghiệp địa phương giúp đỡ một chút, thuận tiện hỏi xem toàn bộ phân bộ Thanh Hòa là có chuyện gì. Thành thị biên cảnh hỗn loạn không thể tránh được, nhưng cũng quá thê thảm rồi, dựa theo thực lực của phân bộ Thanh Hòa không nên như thế."

Xe con màu trắng nổ máy, dọc theo quốc lộ tiếp tục tiến lên.

Nửa giờ sau, xe tiến vào nội thành, lại qua nửa giờ nữa, dựa theo địa chỉ cơ sở dữ liệu quan phương ghi lại, bọn họ đi tới văn phòng cảnh sát Nam Minh thị —— Cứ điểm phân bộ Nam Minh.

Đây là một toàn nhà văn phòng cảnh sát rất có cảm giác niên đại, tường loang lổ phai màu, lộ ra một cảm giác phong sương thành thị nhỏ tuyến mười tám*.

Trương Nguyên Thanh mang theo ba người đẹp mỗi người một vẻ tiến vào tòa nhà hành chính, đi cầu thang lên lầu ba, đi tới địa điểm làm việc của phân bộ Nam Minh.

Lúc này đã là tám giờ tối, lầu ba đèn đuốc sáng trưng, từng nhân viên văn chức sắc mặt âm trầm nghiêm túc bận rộn, đi lại vội vàng.

Trương Nguyên Thanh nghe được có người nói: Tám rưỡi tiến hành bắt.

Phân bộ Nam Minh tựa như có hành động truy bắt gì, cho nên người toàn bộ phân bộ đều đang tăng ca.

Nam Minh thị nằm ở tây nam, cách đường biên giới rất gần, người nơi này bề ngoài khí chất có chút khác biệt với người Tùng Hải, làn da càng thêm ngăm đen, thân hình hơi nhỏ, nhưng cũng càng thêm nhanh nhẹn tháo vát.

"Mấy người là ai?"

Một người đàn ông da ngăm đen gầy gò chú ý tới bọn họ, chủ động chào đón, ánh mắt đánh giá các vị khách không mời mà đến này.

Hắn chưa bởi vì ba cô gái xinh đẹp chất lượng cao mà thả lỏng cảnh giác, ánh mắt sắc bén cẩn thận, nói:

"Nơi này là khu vực nội bộ văn phòng cảnh sát, không phải nhân viên công tác không thể đi vào, các người muốn báo án, đi đại sảnh lầu một đăng ký."

Trương Nguyên Thanh nói: "Đồng nghiệp, chúng tôi là phân bộ Tùng Hải, tới đây chấp hành nhiệm vụ bí mật."

Nữ Vương phối hợp mở ra túi xách, từ bên trong lấy ra một phần văn kiện đưa qua.

Phần văn kiện này là thư bảo đảm của phân bộ Tùng Hải, đảm bảo Trương Nguyên Thanh là thành viên phân bộ Tùng Hải, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ bí mật, bởi vậy thân phận tin tức cần giữ bí mật, hy vọng các nơi phân bộ phối hợp.

Trừ văn tự thuyết minh, cuối cùng còn đóng dấu con dấu của Phó Thanh Dương, cùng với một chuỗi số hiệu nhiệm vụ.

Bất cứ một vị hành giả quan phương nào đều có thể nhập số hiệu ở trong cơ sở dữ liệu, sau đó tìm được phân bộ Tùng Hải lập án.

Phần thư đảm bảo này là hắn đặc biệt hỏi xin Phó Thanh Dương, mục đích chính là ở lúc cần thiết tiếp xúc với chính phủ địa phương một phen.

Nhưng hắn không thể bại lộ thân phận, Nguyên Thủy Thiên Tôn gây thù hằn vô số, tổ chức tà ác nằm mơ cũng muốn giết hắn, trong quan phương người muốn hắn chết cũng không thiếu.

Rời khỏi Tùng Hải, phải hạ thấp làm việc, vì thế hắn lợi dụng thuật dịch dung của Y Xuyên Mỹ thay đổi dung mạo.

Người đàn ông gầy gò hồ nghi tiếp nhận văn kiện, xem xong nội dung, giọng điệu cùng sắc mặt lập tức tốt lên, nói: "Các người đi phòng khách ngồi trước, tôi cần nghiệm chứng một lần nữa."

Chỉ chỉ phương hướng phòng khách, sau đó cầm văn kiện vội vàng rời khỏi.

Mấy người bọn Trương Nguyên Thanh ở tại chỗ không nhúc nhích, chờ khoảng mười phút, thẳng đến khi một người trung niên mặc trang phục lịch sự từ trong khu vực làm việc đi ra, bước nhanh nghênh đón.

“Các bạn là đồng nghiệp phân bộ Tùng Hải phải không, tôi là đội trưởng đội 3 Nam Minh thị, ID linh cảnh Học Hải Vô Nhai (biển học vô bờ).” Hắn nhiệt tình vươn tay.

Trương Nguyên Thanh vừa vươn tay, vừa đánh giá người trung niên.

Chương 1924: Nam Minh thị (4)

Khác với người Nam Minh thị, người trung niên âu phục giày da này bụng phệ, khuôn mặt đầy đặn, làn da rất trắng, không giống người địa phương.

Thông qua lực đạo bắt tay, độ đàn hồi của cơ bắp, trình độ căng của da thịt đến xem, hoặc là Nhạc Sĩ hoặc Học Sĩ.

Mà căn cứ ID linh cảnh phán đoán, xác suất đại khái là Học Sĩ.

“Chúng tôi đang thực thi hành động truy bắt, nhân thủ có chút không đủ, chiêu đãi không chu toàn, các vị tới phòng khách ngồi trước một chút.” Học Hải Vô Nhai áy náy nói.

Hắn dẫn bốn vị đồng nghiệp phân bộ Tùng Hải tiến vào phòng khách, tự mình rót trà —— Hứng nước nóng trong máy nước uống.

Học Hải Vô Nhai sau khi dâng trà, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, nói:

“Chấp sự Truy Độc Giả tự mình dẫn đội hành động, không ở văn phòng cảnh sát, mấy người có chuyện gì có thể nói với tôi, có thể thỏa mãn, tôi nhất định tận lực thỏa mãn.”

Trương Nguyên Thanh nói: “Chúng tôi là tới bắt một tên tội phạm truy nã, người nước ngoài, đã trốn đến chúng ta nơi này. Căn cứ tình báo hữu hiệu, chúng tôi xác nhận hắn trốn ở địa

giới Nam Minh thị, tôi muốn hỏi một chút, bình thường tội phạm bỏ trốn của nước ngoài sẽ nấp ở nơi nào của Nam Minh thị?

Nếu có thể, tôi muốn thông qua các anh điều lấy camera giám sát đường phố của Nam Minh thị."

Học Hải Vô Nhai cười khổ nói: "Vậy lượng công việc liền lớn lắm, tình huống phân bộ mọi người cũng thấy rồi, nhân thủ căn bản không đủ, nếu không vội, có thể chờ chấp sự trở về nói sau."

Hắn thử nói: "Tên tội phạm truy nã kia cấp bậc gì?"

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Cấp bậc không cao, một mình tôi có thể xử lý."

Học Hải Vô Nhai cẩn thận đánh giá người trẻ tuổi này một phen, tướng mạo thường thường, cũng không cảm giác được khí tức kẻ có địa vị cao, đại khái là nhân vật cấp đội trưởng.

Bí mật bắt tội phạm bỏ trốn, lại chỉ dẫn theo ba cấp dưới, nói rõ giá trị kinh nghiệm của hắn không cao, có lẽ là cấp 3 sơ kỳ.

Đội trưởng cấp 3 giá trị kinh nghiệm max, nhân số cấp dưới cao nhất là mười người.

"Dù sao có cái gì cần cứ việc đưa ra." Học Hải Vô Nhai cười nói.

Trương Nguyên Thanh vừa lúc muốn thăm dò tình huống phân bộ Thanh Hòa, lập tức nói:

"Tôi lần đầu tiên đến Bát Quý tỉnh, trên đường tra xét tư liệu, phân bộ Nam Minh, không, toàn bộ phân bộ Thanh Hòa tình cảnh đều không tốt lắm nha, đây là có chuyện gì vậy? Nếu nhớ không lầm, Thanh Hòa tộc thực lực rất mạnh mới đúng."

"Cái này…" Học Hải Vô Nhai một lần nữa cười khổ:

"Phân bộ Thanh Hòa là rất mạnh, nhưng cái này không quan hệ với chúng ta, toàn bộ phân bộ Thanh Hòa thật ra chia làm hai phái lớn, một phái là các phân bộ lệ thuộc trực tiếp Ngũ Hành minh, một phái chính là Thanh Hòa tộc.

Thanh Hòa tộc tuy quy thuận quan phương chúng ta, nhưng thật ra nghe điều không nghe tuyên, vị lão tổ tông kia của

Thanh Hòa tộc lại cấm đoán tộc nhân có quá nhiều tiếp xúc với bên ngoài, căn bản không thể trông cậy vào bọn họ."

"Nghe qua giống như là chư hầu." Bé trà xanh bình luận.

"Không khác biệt lắm." Học Hải Vô Nhai nhún nhún vai, "Thanh Hòa tộc lúc trước quy thuận quan phương vốn là không tình nguyện, về sau liền nói, bọn họ chỉ cam đoan Bát Quý tỉnh trật tự không tan vỡ, tự xưng là Định Hải Thần Châm, nhưng thật ra nghề nghiệp tà ác có giá trị công đức trói buộc, dù muốn khiến Bát Quý tỉnh trật tự tan vỡ cũng không làm được nha. Chậc, Thanh Hòa tộc đám người này, kinh phí hàng năm tổng bộ phát xuống muốn lấy đi 80%, cái gì cũng không làm, rất gian xảo trơn trượt.

Đồng nghiệp chúng tôi rơi đầu đổ máu nóng, mỗi người lương hàng tháng chỉ có 6000…"

Hắn đột nhiên dừng lại, cười gượng nói: "Nói lỡ rồi nói lỡ rồi, các người nghe một chút là được rồi, đừng để vào trong lòng, càng đừng nói ra ngoài nha, bằng không tôi sẽ rất xấu hổ."

Nói những thứ này với mấy đồng nghiệp xa lạ, rõ ràng là trong lòng oán giận đã lâu, Thanh Hòa tộc quả thật quá phận… Trương Nguyên Thanh nhíu mày: "Tổng bộ biết không?"

Đặc thù của phân bộ Thanh Hòa hắn có nghe nói, nhưng không ngờ nghiêm trọng, ác liệt như vậy.

"Tổng bộ đương nhiên biết, nhưng lại có thể thế nào đây, Thanh Hòa tộc trước kia cũng từng buôn ma túy, bọn họ ở trong Thập Vạn Đại Sơn, thiếu tiền, con đường kiếm thường quy không có tiền, cũng chỉ có thể đi tà môn ma đạo. Bây giờ thì rất tốt, coi như hàng năm tiêu tiền mua bọn họ an phận, ổn định quan trọng nhất mà." Học Hải Vô Nhai cười nói.

Cười rất nghề nghiệp hóa, cũng rất bất đắc dĩ.

Tiêu nhiều tiền như vậy nuôi một đám tổ tông, các người không bằng mời Ma Nhãn Thiên Vương đến trừng gian trừ ác… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: "Tôi thấy trên tư liệu nói, tổ chức tà ác cực kỳ ngông cuồng, có đôi khi còn có thể lùng bắt các người?"

"Đó là Linh Năng hội làm, tổng bộ bọn họ ngay ở Điền tỉnh (tỉnh Vân Nam) cách vách, chúng tôi nơi này cũng là phạm vi

thế lực của Linh Năng hội, thế lực quan phương ở biên cảnh quả thật yếu chút, nhưng chúng tôi cũng thói quen rồi, bình thường khiêm tốn hạ thấp là được.” Học Hải Vô Nhai chẳng hề để ý nói.

Chương 1925: Cứu viện (1)

Tổ chức tà ác ở thành thị biên cảnh thế lớn, lại có thể rời khỏi biên giới bất cứ lúc nào, ẩn núp ở các nước Đông Nam Á, cực kỳ khó chơi.

“Mấy năm qua thật ra đang chậm rãi tốt lên, tổng bộ hàng năm đều sẽ hướng mấy tỉnh biên cảnh vận chuyển tinh anh, lại thêm con đường kiếm tiền của Linh Năng hội dần dần nhiều lên, xung đột tuy thường xuyên có, nhưng không trước kia kịch liệt như vậy. Trước kia mới thảm cơ, hành giả quan phương bản địa thường xuyên bị Linh Năng hội, tội phạm xuyên quốc gia giết cả nhà, phân bộ chúng tôi có đồng nghiệp, mười năm không dám về nhà, người nhà cũng đều cho rằng hắn đã chết.”

“Đồng nghiệp bản địa đều đang liều mạng gom tiền, gom đủ tiền đưa người nhà rời tỉnh, như vậy liền không vướng bận nữa. Đồng nghiệp nơi khác điều tới, đại bộ phận đều làm không đủ ba năm, đến đây nơi này không vượt qua ba tháng, đã điên cuồng viết xin thư, muốn điều đi.”

Trương Nguyên Thanh đánh giá hắn: “Anh thoạt nhìn không giống người bản địa.”

“Ồ, tôi là từ ngoài tỉnh điều tới, mười năm.” Học Hải Vô Nhai nói.

“Sao anh không điều đi?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Vốn là muốn đi, tôi là Học Sĩ, tôi chỉ muốn làm học thuật làm nghiên cứu, không thích đánh đánh giết giết, điều đến chưa được một tháng tôi đã muốn đi, nhưng về sau liền không đi được nữa.”

“Vì sao không đi được?”

“Chiến hữu của tôi đều chết ở chỗ này, chết một đám rồi lại một đám, tôi phải thủ thay bọn họ.”

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một lát, lướt qua đề tài này, "Bọn họ khống chế thế lực xã hội đen buôn lậu thuốc phiện, lừa bán người, gọi điện gửi thư lừa đảo, không cần lo lắng giá trị công đức?"

Học Hải Vô Nhai vừa nghe liền biết đây là vị tân thủ, "Bọn họ có phương pháp tẩy giá trị đạo đức. Đầu tiên, bọn họ không phải trực tiếp khống chế thế lực xã hội đen, mà là đảm đương ô dù cho bọn hắn, giải quyết một ít kẻ địch bọn hắn không thể đối phó, sau đó thu phí bảo hộ khổng lồ, dựa vào loại phương pháp cầu sát đường biên này giảm bớt khấu trừ giá trị đạo đức."

"Sau đó, bọn họ sẽ ở nước ngoài thiết lập rất nhiều cơ cấu từ thiện, quyên tiền kiếm được trong nước đến nước ngoài, có thể cướp lấy từng đống giá trị đạo đức, ở trong phán đoán của linh cảnh, từ thiện là chẳng phân biệt biên giới. Mà các nước Đông Nam Á cũng rất vui vẻ bật đèn xanh cho bọn họ, chỉ cần quyên tiền, làm gì cũng phối hợp."

"Tuy tiền kiếm được hơn phân nửa đều phải quyên ra ngoài, bù lại giá trị đạo đức hao tổn, nhưng vẫn là một vụ làm ăn tốt. Mặt khác, Linh Năng hội cũng sẽ ở nước ngoài làm một ít việc thiện, giết một chút tội phạm, giúp đỡ chính nghĩa một chút, chỉ cần dụng tâm, phương thức kiếm giá trị đạo đức vẫn là rất nhiều. Chẳng qua công đức đều ở nước ngoài mà thôi."

"Không chỉ Linh Năng hội, rất nhiều tổ chức tà ác, tổ chức dân gian đều sẽ làm như vậy, không phải chuyện gì mới mẻ."

Qua một phen nói chuyện với nhau, Trương Nguyên Thanh đối với tình huống phân bộ Nam Minh có nhận thức tương đối chi tiết.

Đang trò chuyện, một nữ viên chức vội vàng đẩy ra cửa kính mờ phòng khách, vẻ mặt sợ hãi nói:

"Đội trưởng, lão đại vừa mới mất liên lạc, có người che chắn tín hiệu của hắn, hắn cần chi viện."

Học Hải Vô Nhai đứng bật dậy, sắc mặt ngưng trọng, nhưng không bối rối, hạ đạt mệnh lệnh đâu vào đấy, "Thông báo đội 3 đội 4 lập tức chi viện, thông báo đồng nghiệp văn phòng cảnh sát, lập tức chi viện."

Nữ viên chức tốc độ nói cực nhanh trả lời: “Đã thông báo, nhưng nhanh nhất cũng cần nửa giờ.”

Học Hải Vô Nhai tiếp tục nói: “Thông báo văn phòng cảnh sát phụ cận, phái trị an viên chi viện.”

Nữ viên chức gật gật đầu, vẻ mặt lo âu: “Đều đã dựa theo lưu trình ngài bố trí làm rồi, nhưng ngài biết đó, trị an viên bình thường tác dụng không lớn, chỉ có thể kiềm chế.”

Đạn đối với linh cảnh hành giả cấp 3 trở xuống vẫn có uy hiếp, nhưng nghề nghiệp tà ác biên cảnh cũng không phải đơn đả độc đấu, dưới trướng bọn hắn là có thế lực xã hội đen.

Mà hỏa lực của thế lực xã hội đen so với trị an viên còn mãnh liệt hơn.

Học Hải Vô Nhai trầm giọng nói: “Thứ nên bố trí, chúng tôi đều đã bố trí, kế tiếp mặc cho số phận là được, đi ra ngoài nói cho bọn họ, cứ theo lẽ thường làm việc.”

Nữ viên chức cắn cắn môi, gật đầu rời khỏi.

Trương Nguyên Thanh nhìn bóng lưng của cô một lần, lại nhìn về phía Học Hải Vô Nhai, nói:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Học Hải Vô Nhai đã khôi phục bình tĩnh, trầm giọng giải thích:

“Mấy ngày hôm trước chúng tôi thu được tình báo của người cung cấp thông tin, nước ngoài có một đám buôn thuốc phiện sắp tới sẽ nhập cư trái phép tới đây, giao dịch với thế lực xã hội đen bản địa, chúng tôi cùng văn phòng cảnh sát địa phương theo dõi ba ngày, tối nay thực thi truy bắt.

Chấp sự Truy Độc Giả hẳn là gặp được mai phục, hoặc là gặp kẻ địch mạnh, đối phương có thủ đoạn che chắn tín hiệu.”

Chương 1926: Cứu viện (2)

Nữ Vương nghe đến đó, nhíu nhíu mày: “Có chút nguy hiểm rồi.”

Học Hải Vô Nhai bất đắc dĩ cười, "Chuyện thường có, quen là được rồi, ở biên cảnh chính là như thế, mỗi lần hành động đều có thể chết, lại có thể làm sao bây giờ, chung quy không thể trơ mắt nhìn bọn hắn đưa vào từng lô thuốc phiện, đưa từng người đi."

Nói xong, hắn đứng dậy nói:

"Xin lỗi, tôi phải đi ra ngoài ổn định lòng người, các cô cậu có chỗ ở chưa, nếu chưa có, tôi bảo người ta an bài một phen, nhưng chỉ có thể ở lại ký túc xá văn phòng cảnh sát, chúng tôi kinh phí có hạn, không sắp xếp được khách sạn quá cao cấp."

Tâm tư vị đội trưởng đội 3 này đã không ở đây, ngoài miệng nói là điều bình thường, nhưng điều bình thường không đại biểu không khẩn cấp, bây giờ các anh em phân bộ gặp nguy cơ, hắn có chút đứng ngồi không yên.

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Nam Minh thị các người cũng không có khách sạn năm sao đáng để ý."

Hắn thu hồi nụ cười: "Anh tập hợp một phần tư liệu sự kiện cho tôi, cho tôi biết địa chỉ truy bắt, nếu thời gian còn kịp."

Hắn lấy ra điện thoại di động nhìn một cái, "Tôi có lẽ có thể cứu trở về chấp sự của mấy người."

Học Hải Vô Nhai dừng bước, ngẩn ra một phen, sau đó toát ra vẻ mặt vui mừng, "Các cô cậu có thể hỗ trợ tốt nhất, chờ chút, tôi lập tức đi lấy tư liệu."

Các đồng nghiệp tới từ Tùng Hải này cũng là một phần chiến lực không tầm thường, đặc biệt vị đội trưởng tướng mạo thường thường này, có thể được cắt cử vượt tỉnh đuổi bắt tội phạm truy nã, nghĩ hắn rất biết đánh.

Học Hải Vô Nhai nhắm chừng hắn là vị Thám Báo, hoặc là Mộc Yêu cấp 3.

Lập tức sải bước chạy ra khỏi phòng khách, mười mấy giây sau quay về, đưa trở về một chồng tư liệu.

Học Hải Vô Nhai hoàn toàn không còn sự bình tĩnh vừa rồi, nói thật nhanh:

"Thủ lĩnh tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, nòng cốt đều ở nơi này. Tin tức thân phận chấp sự Truy Độc Giả cũng ở nơi này,

địa chỉ là thôn Tam Phản huyện Sùng Thủy, tôi bây giờ bảo người lái xe đưa các cô cậu qua, cứu người như cứu hỏa, các vị nếu đang không có việc gấp, liền xuất phát luôn bây giờ đi."

Hắn giao tư liệu cho Trương Nguyên Thanh, khom người nói: "Kính nhờ!"

Còn có tư liệu chấp sự, ừm, đây là sợ chúng ta nhận lầm người ngộ thương đồng đội, còn rất cẩn thận… Trương Nguyên Thanh thu hồi tư liệu, uyển chuyển từ chối:

"Chúng tôi tự có xe."

Nói xong, dẫn theo đám người Tạ Linh Hi rời khỏi, đi ra khỏi sân lớn của văn phòng cảnh sát, đoàn người chui vào xe.

Xe khởi động, lao vút đi, Trương Nguyên Thanh vừa lấy ra điện thoại di động, mở ra phần mềm bản đồ, vừa nói:

"Sắp xếp cho mọi người một nhiệm vụ, thăm dò Nam Minh thị một chút, tìm hiểu một phen diện mạo thành thị này, xem xem có phải thật loạn như vậy hay không, tôi đi cứu người."

Tạ Linh Hi dùng sức gật đầu: "Ca ca cẩn thận."

"Nên cẩn thận là bọn hắn." Trương Nguyên Thanh búng vang ngón tay một cái, hóa thành ánh sao tiêu tán.

…

Khu làm việc lầu ba.

Học Hải Vô Nhai đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn theo mấy vị đồng nghiệp phân bộ Tùng Hải đi ra khỏi sân rộng của văn phòng cảnh sát, lái xe đi xa.

Nữ viên chức vừa rồi báo cáo tình huống đột phát đứng ở bên cạnh hắn, thấp thỏm lo âu nói:

"Bọn họ mới đến, có thể được không?"

Phệ Học Hải Vô Nhai lắc đầu: "Đội trưởng cấp 3 của Tùng Hải đều là tinh nhuệ, rất mạnh, đương nhiên cũng không thể trông cậy hết vào bọn họ, kẻ địch có thể uy hiếp đến chấp sự Truy Độc Giả, tất nhiên là Thánh Giả."

Nói tới đây, hắn thở dài, "Tận sức người nghe mệnh trời đi, tôi hoài nghi người cung cấp thông tin cho tình báo có vấn đề,

chúng ta có thể bị người ta câu cá rồi.”

Nữ viên chức kinh ngạc một phen: “Ngài sao không nhắc nhở bọn họ?”

“Bọn họ không phải tay mơ.” Học Hải Vô Nhai chợt khẽ cười khổ một tiếng: “Tôi không dám nhắc nhở, tôi sợ bọn họ không đi.”

Nữ viên chức cũng cười khổ theo một tiếng.

…

Thôn Tam Phản huyện Sùng Thủy.

Nơi này ở những năm 80 là tụ điểm tàng chứa thuốc phiện tiếng thối rõ ràng, bởi vì gần biên cảnh, phụ cận thường có băng đảng tội phạm quy mô tương đối lớn hoạt động.

Người sinh sống ở nơi này hoặc nhiều hoặc ít đều giấu vật phẩm vi phạm lệnh cấm.

Sau đó ôm đoàn, kèm súng, hình thành một cấm khu người chấp pháp không dám dễ dàng giao thiệp.

Băng đảng tội phạm liền lấy thôn Tam Phản làm lô cốt đầu cầu, phán tán ra vật phẩm vi phạm lệnh cấm, khuếch tán đến toàn bộ tỉnh Bát Quý, thậm chí cả nước.

Đến đầu những năm 90, bên trên phái quân đội tới bao vây tiễu trừ, nhổ thế lực xã hội đen chiếm cứ ở nơi này, tịch thu thuốc phiện. Sau đó theo kinh tế khôi phục cùng đả kích nặng nề, bầu không khí buôn lậu thuốc phiện không nói quét sạch, ít nhất đại bộ phận mọi người đã có nghề nghiệp mới.

Nhưng độc sót lại chưa tan, bất cứ nơi nào cũng sẽ có người kiếm tiền không chính đáng, nhanh có tiền, ngưỡng cửa thấp, trả giá đơn giản là bỏ qua đạo đức cùng giẫm lên pháp luật.

Chương 1927: Cứu viện (3)

Vương Đức Phát trong thôn chính là một người như vậy.

Ngày xưa là lưu manh trộm gà bắt chó, không làm ăn tử tế, cũng không muốn làm ruộng, vài mẫu đất trong nhà quanh năm bỏ hoang.

Về sau nghiện thuốc phiện, ở trong giới của hắn càng đi càng xa, thành một thành viên của băng đảng buôn lậu thuốc phiện.

Hắn ở bên thôn dựng một trại nuôi heo, nhưng đây chỉ là nghề nghiệp ở mặt ngoài, sau lưng là lô cốt đầu cầu băng đảng buôn lậu thuốc phiện, gánh vác giao dịch, cứ điểm các loại tác dụng.

Địa điểm chiến đấu ngay trong trại nuôi heo.

Bảy tám chiếc xe bị bắn thành cái sàng đỗ ở ngoài trại nuôi heo, có mấy chiếc xe trên thân còn trải rộng dấu vết lửa thiêu khói hun.

Bên cạnh xe có thi thể đẫm máu, máu tươi nóng hổi từ trong vết đạn ồ ồ chảy ra, bọn họ là quan phương hành giả cùng trị an viên của phân bộ Nam Minh.

Lần hành động này tổng cộng có chín linh cảnh hành giả, mười hai trị an viên tham dự, nhưng ở trong vài phút, đã có một nửa số người hy sinh ở trong đọ súng.

Thật sự giết chết bọn họ là cổ độc. Làm phía chính phủ trường kỳ tiếp xúc với Linh Năng hội, trong lúc chấp hành nhiệm vụ, nhân viên chấp pháp đều sẽ đeo mặt nạ phòng độc.

Cổ độc giai đoạn Siêu Phàm đã sớm không thể uy hiếp đến bọn họ, nhưng hôm nay gặp tình huống ngoài ý muốn, trong băng đảng buôn lậu thuốc phiện có một vị Thông Linh Sư cấp bậc cao.

Cổ độc hắn phóng ra không màu không mùi, sau khi tiếp xúc làn da liền lập tức xâm nhập, không nguy hiểm đến tính mạng, lại sẽ làm người ta bủn rủn toàn thân.

Lúc này, trị an viên cùng quan phương hành giả sống sót lấy thân xe yểm hộ, kéo dài hơi tàn.

Trạng thái trúng độc chưa nghiêm trọng thêm, bởi vì vị Thông Linh Sư kia đang đối phó chấp sự Truy Độc Giả.

“Tiểu Vương, tín hiệu khôi phục chưa?” Đội trưởng đội 1 quát.

“Chưa.” Người trẻ tuổi tên là Tiểu Vương đeo mặt nạ phòng độc, tránh ở sau đầu xe một chiếc xe khác, thao túng một chiếc máy tính.

“Điện thoại vệ tinh đâu?”

“Điện thoại vệ tinh cũng vô dụng, lũ chó kia dùng thủ đoạn phi thường quy, có thể là đạo cụ. Chúng ta không liên hệ được phân bộ, không thể báo cáo tình huống kẻ địch.” Tiểu Vương hùng hổ nói:

“Chúng ta hẳn là bị người cung cấp thông tin bán đứng rồi, lần giao dịch này là bẫy, Linh Năng hội muốn xử lý chấp sự Truy Độc Giả.”

“Báo cáo cũng vô dụng, phân bộ chúng ta không có Thánh Giả, trừ phi hướng thành phố Hồng Lâm cách vách cầu viện, nhưng không còn kịp rồi.” Đội trưởng kia nhìn phía đông trại nuôi heo một lần, nói: “Cậu cùng các anh em thủ ở nơi này, tôi đi giúp chấp sự.”

“Đi cc!” Tiểu Vương nổi giận nói: “Đi chịu chết sao? Thánh Giả chiến đấu anh xen vào cái gì, chờ độc tính qua, lập tức rút lui, đây là quy củ.”

Ở quan phương, cấp dưới rất ít nói chuyện với cấp trên như vậy, nhưng ở phân bộ Nam Minh, mọi người đều là anh em sống chết có nhau.

Quy củ Nam Minh thị chính là, bất cứ lúc nào cũng phải nhớ kỹ, giữ lại thực lực là tôn chỉ số một.

Thành thị biên cảnh trị an hỗn loạn, nghề nghiệp tà ác trong nước ngoài nước tụ tập, đãi ngộ của phân bộ cũng không tốt, dẫn tới quan phương hành giả đều không muốn tới đây.

Thiếu nhân thủ là vấn đề mỗi phân bộ biên cảnh đều phải đau đầu.

Gặp loại tình huống này, chết một người tốt hơn chết một đám.

Chết một chấp sự, tổng bộ còn có thể trong thời gian ngắn cắt cử chấp sự mới, nếu chết một đám hành giả quan phương, vậy phân bộ liền xong rồi.

Tổng bộ cũng rất khó ở trong thời gian ngắn sắp xếp một lượng lớn hành giả quan phương bù vào.

Đây là lựa chọn phải làm ra.

“Tôi không bảo các cậu theo tôi cùng tiến lên, mọi người cứ theo lẽ thường rút lui là được.”

Đội trưởng đội 2 “Lương Sơn Thủy Sư*” nhặt lên súng ngắn của trị an viên bỏ mình ở bên cạnh, hai khẩu súng đồng loạt bắn, vừa hỏa lực áp chế kẻ địch, vừa thấp giọng nói:

“Tôi đi kéo dài thời gian, để chấp sự chống đỡ thêm một lúc, không chừng có thể chống đỡ tới lúc viện binh đến.”

Gặp mấy kẻ địch ngắm bắn bên này bị mình bắn bức bách lùi về công sự che chắn, hắn khom lưng, đang muốn lao ra, nhưng Tiểu Vương phía sau đột nhiên bổ nhào ngã hắn.

“Chó má! Anh đang nói cái chó má gì vậy!” Trán Tiểu Vương nổi gân xanh, nổi giận:

“Không có cứu viện nữa, anh cũng nói phân bộ chúng ta không có Thánh Giả, chờ Thánh Giả của Hồng Lâm thị tới đây, đồ ăn cũng nguội hết rồi. Đừng cho rằng tôi không biết anh đang nghĩ cái gì, ngươi cái dừng bút chính là muốn chịu chết, đem mình khi vật hi sinh đổi chấp sự đi ra.”

Lương Sơn Thủy Sư mở mồm mắng chửi, khuỷu tay thúc một phát vào ngực Tiểu Vương, muốn đánh bật hắn ra, “Chết một đội trưởng mà thôi, tổng bộ có thể lấy thời gian ngắn nhất điều đến một người, nhưng nếu chết một chấp sự cấp 5, Thánh Giả cũng không phải là rau cải trắng, nhiệm kỳ của chấp sự mới sẽ rất dài, đến đây cũng không nhất định muốn làm tiếp, một chấp sự ổn định thời gian dài quan trọng bao nhiêu cậu không biết sao!”

Chương 1928: Cứu viện (4)

Kẻ này rõ ràng trúng độc suy yếu, lại bộc phát ra lực lượng thật lớn, Lương Sơn Thủy Sư giãy mấy lần thế mà chưa thể đánh bật hắn ra.

Bộp bộp bộp… Mưa đạn trút xuống, bắn xuyên vỏ xe, cắm vào bên trong đầu xe.

Lương Sơn Thủy Sư lập tức thu khuỷu tay, ấn đầu Tiểu Vương xuống, quát:

“Nghe, nghe, Vương Tiểu Nhị, anh họ của cậu chính là kẻ hút thuốc phiện, hút thê ly tử tán, hút cửa nát nhà tan, cậu từng nói, ở năm ấy cậu đọc cấp ba, hắn bán đứa con lớn ba tuổi, chỉ vì mấy vạn tệ tiền hút thuốc phiện, chị họ cậu bởi vì việc này uống thuốc sâu tự sát. Hắn là bại hoại của gia tộc các người, mỗi người nhắc tới hắn đều nghiến răng nghiến lợi, cậu một lần muốn thừa dịp chưa tròn mười tám tuổi, xách đao giết hắn.”

Vương Tiểu Nhị ngẩn người, giận tím mặt:

“Đừng nhắc tên khốn đó với tôi, đều là con mẹ nó chuyện cũ năm xưa rồi, anh là vì chọc giận tôi là sao, đúng vậy, anh thành công chọc giận tôi rồi đó, đậu má.”

Khi nói chuyện, nâng cánh tay hướng về trại nuôi heo bên kia bắn bừa mấy phát.

“Anh họ cậu là tên khốn, nhưng cậu có từng nghĩ không, hắn cũng không muốn khốn kiếp nha.” Giọng Lương Sơn Thủy Sư bỗng nhiên trầm thấp, “Thuốc phiện thứ này cậu biết, càng ngày càng cao cấp, càng ngày càng đáng sợ, nghiện rồ liền không cai nổi, chết cũng không cai được. So với thuốc phiện bây giờ, nha phiến ma túy chỉ là kẹo làm ẩm cổ họng, đến cái rắm cũng không bằng. Giống anh họ cậu loại người khốn kiếp này, biên cảnh còn có rất nhiều rất nhiều. Có bao nhiêu người trở thành bại hoại gia tộc, có bao nhiêu đứa nhỏ bị bán đi? Việc của chúng ta tựa như trị thủy, nơi nào hở thì bịt nơi đó, nhưng chấp sự một khi chết, đập lớn liền đã vỡ, nước lũ sẽ bao phủ toàn bộ Nam Minh thị, toàn bộ Bát Quý tỉnh, chảy về phía cả nước. Kẻ khốn kiếp giống anh họ cậu sẽ càng ngày càng nhiều.”

Vương Tiểu Nhị ngây dại.

Tiếng súng không ngừng vang lên, hỏa lực của kẻ địch liên tục trút xuống, tốc độ nói của Lương Sơn Thủy Sư cũng càng lúc càng nhanh:

“Năm trước cậu ở phân bộ Thanh Hòa trong thi đấu đoạt được hạng 3 giai đoạn Siêu Phàm, chấp sự từng hỏi cậu, có muốn đi thành thị khác phát triển không, cậu đã từ chối, cậu vì sao từ chối? Bởi vì nơi này là quê hương của cậu, cho nên cậu không

muốn đi, cậu muốn lưu lại phòng thủ. Nhưng mà nơi này… Con mẹ nó cũng là nhà của lão tử.”

Vương Tiểu Nhị hốc mắt đỏ bừng, tay lại buông lỏng ra.

“Lựa chọn con đường này thì đừng sợ chết, chờ cấp bậc cậu tăng lên rồi, cậu đáng chết cũng phải chết, dám rời khỏi Nam Minh, lão tử thành quỷ cũng không buông tha cậu. Lão tử mười năm không về nhà, cậu nhớ rõ có rảnh thay tôi thăm cha mẹ.” Lương Sơn Thủy Sư một cước đá văng hắn, như mũi tên rời cung chạy ra ngoài.

“Pằng pằng pằng!”

Tiếng súng liên tiếp vang lên, bên chân Lương Sơn Thủy Sư bắn tung lên từng mảng bụi bậm, đó là viên đạn hất tung bụi đất. Rất nhanh, thân thể hắn cũng bắn tung tóe bọt nước.

Viên đạn đã bắn trúng hắn.

Lương Sơn Thủy Sư không để ý tới một chút nào, kiên trì nhắm bóng tối hướng đông chạy như điên, hắn là Thủy Quỷ, công kích vật lý bình thường không thương tổn được hắn.

“Yểm hộ đội trưởng!”

Vương Tiểu Nhị hốc mắt đỏ lên rống to, thò nửa cái đầu ra, hai tay cầm súng, không ngừng bóp cò súng.

Hắn biết rõ bị động của Thủy Quỷ, bị động của mỗi Thủy Quỷ đều là có cực hạn, không có khả năng duy trì mãi, tựa như nín thở, bạn chung quy phải đổi hơi, một khi liên tục bị đạn công kích, khi đổi hơi, sẽ bị bắn thành cái sàng.

Mà đội trưởng đã trúng cổ độc, thân thể không ở trạng thái toàn thịnh.

“Pằng!”

Một tiếng vang lớn bao trùm tiếng súng ngắn quanh quẩn ở trong bóng đêm.

Súng bắn tỉa! Trong lòng Vương Tiểu Nhị quen thuộc súng ống đột nhiên trầm xuống, sau đó, hắn nghe thấy trong bóng tối nơi xa truyền đến tiếng vang máu thịt chia lìa cùng tiếng té ngã.

Vương Tiểu Nhị biến sắc hẳn, quay ngoắt đầu lại, Lương Sơn Thủy Sư ngã xuống trong vũng máu, đầu gối bị viên đạn đường kính lớn xé rách, chỉ nối bằng một tầng da.

Trong trại nuôi heo có một tay súng bắn tỉa, tài bắn súng không kém gì hắn.

Tay súng bắn tỉa một mực ngủ đông không nổ súng, tùy ý hai bên sống mái với nhau, vừa rồi sâu sắc bắt giữ được thời gian đổi hơi của đội trưởng, một đòn trúng mục tiêu.

Thám Báo, đây là một vị Thám Báo sa ngã.

Vương Tiểu Nhị thấy rõ ý đồ của tay súng bắn tỉa, nhiệm vụ của tay súng bắn tỉa là mang tất cả mọi người đều áp chế ở hiện trường sống mái với nhau, bảo đảm Thông Linh Sư của Linh Năng hội thuận lợi vây giết chấp sự.

"Cứu người, cứu người nha!" Vương Tiểu Nhị sắc mặt dữ tợn rít gào một tiếng, không chút do dự, nghiêng ngả lảo đảo xông ra ngoài.

Khóe miệng kẻ tập kích nấp trong bóng tối đang nhếch lên nụ cười lạnh, nhắm Vương Tiểu Nhị.

Hắn chưa giết Thủy Quỷ kia, chính là đang vây điểm đánh viện binh, hắn chắc chắn hành giả hợp pháp quan phương sẽ cứu đồng đội.

Chương 1929: Cứu viện (5)

Đạo đức, hữu tình, chính nghĩa, vĩnh viễn là điểm yếu trí mạng của những kẻ này.

Vương Tiểu Nhị chỉ là Thám Báo cấp 2, trong bóng đêm không thể nhìn thấy vị trí cụ thể của tay súng bắn tỉa, không thể phán đoán đường đạn. Nhưng lấy tốc độ của súng bắn tỉa, mặc dù dự đoán được đường đạn, tố chất thân thể của Thám Báo cấp 2 cũng không làm được tránh đi viên đạn bắn tỉa, huống chi hắn bây giờ còn có chút suy yếu bủn rủn.

Nhưng Vương Tiểu Nhị thản nhiên tiếp nhận vận mệnh của mình, hắn chính là đi ra làm bia ngắm sống.

Hắn chưa đánh tiếng với đồng đội phía sau, thậm chí không có ánh mắt giao lưu, nhưng Vương Tiểu Nhị tin tưởng, ở một khắc đó mình trúng đạn, đồng đội phía sau sẽ cứu đi Lương Sơn Thủy Sư.

Mặt khác, hắn chỉ có trúng đạn, mới có thể thông qua đường đạn xác định kẻ địch ở phương vị nào, trước khi chết hắn sẽ đáp lễ một phát súng, nếu vận khí tốt có thể giết chết tay súng bắn tỉa, vận may kém bắn trượt, có thể ép tay súng bắn tỉa rụt cổ, sáng tạo thời gian cho đồng đội cứu người.

"Pằng!"

Nòng súng tối đen thon dài phun lửa, viên đạn đường kính lớn xoay tròn rời nòng tốc độ cao.

Khoảnh khắc tiếng súng vang lên, Vương Tiểu Nhị nghiêng ngả lảo đảo vậy mà lại kiệt sức né tránh xê dịch thân thể cứng đờ, sự sâu sắc đến từ Thám Báo, khiến hắn dự cảm được cái chết của mình.

Đúng lúc này, một bàn tay không chút dấu hiệu từ sau vai hắn vươn ra, lòng bàn tay đẩy về phía trước.

Viên đạn xoay tròn tốc độ cao giống như va chạm vào tường khí vô hình, mềm mại, dốc hết toàn lực xoay tròn, nhưng trước sau không thể khoan thủng tầng phòng ngự đó.

Biến hóa bất thình lình xảy ra, khiến tất cả mọi người đều ngây cả người.

Vương Tiểu Nhị ngơ ngác nhìn một màn này, phía sau hai quan phương hành giả hướng về Lương Sơn Thủy Sư chạy như điên cũng cứng ngắc ở tại chỗ, không biết nên tiến hay lui.

"Đừng thất thần, đang đánh đó!"

Thanh âm bình tĩnh từ phía sau truyền đến, ngay sau đó, Vương Tiểu Nhị thấy cổ tay cái tay kia xoay lại, bấm tay nhẹ nhàng búng.

Viên đạn bắn nhanh đi, xuyên thấu bóng tối, biến mất ở trong trại nuôi heo, bên trong chợt truyền đến một tiếng "Phốc", là tiếng thi thể ngã xuống đất.

Con ngươi Vương Tiểu Nhị kịch liệt co rút lại, thần kinh căng lên từng sợi, giống như ở trong rừng ngẫu nhiên gặp mãnh hổ,

loại cảm giác nguy cơ adrenalin tăng vọt đó khiến da đầu hắn phát tê.

Đây là lực lượng cường đại cỡ nào? Tay không tiếp viên đạn bắn tỉa, trong nháy mắt đánh gục Thám Báo ẩn nấp trong bóng tối.

Chấp sự Truy Độc Giả cũng không thể thoải mái làm được một bước này.

"Đừng sợ, viện binh!"

Thanh âm kia phía sau trấn an Vương Tiểu Nhị một câu, búng ngón tay 'Tách', khẽ cười nói: "Xử lý bọn hắn!"

Vừa dứt lời, một bóng đen từ bên đường nhỏ cỏ xanh ngoài trại nuôi heo lao ra, trong tay cầm một cây trường đao màu đỏ, rầm rầm rầm lao về phía trại nuôi heo, nhảy qua chướng ngại vật bố trí từ xe hơi màu đen.

"Pằng pằng pằng…"

Đám buôn thuốc phiện canh giữ ở ngoài trại nuôi heo điên cuồng bắn. Ở biên cảnh hơi hỗn loạn, các hành giả tầng dưới chót chiến đấu vẫn lấy súng ống làm chủ, tuy cũng có thể bằng vào kỹ năng, thân pháp tránh đạn, nhưng phe phần tử phạm tội cũng có nghề nghiệp tà ác, trước khi tiêu hao hết đạn dược của địa phương, tùy tiện xông qua vật lộn sẽ chết rất nhanh.

Hơn nữa trong tay băng đảng tội phạm cỡ lớn thường thường còn có lựu đạn, thậm chí súng phóng lựu những thứ đồ chơi này. Làm việc ở loại địa phương này, đầu tiên phải lén lút, lén lút được mới có thể sống sót, có mạng mới có thể chấp pháp.

Nhưng tên Trình Giảo Kim nửa đường giết ra này một khi xung phong không chút lý trí, tựa như một con trâu điên.

Một giây sau, một màn khiến tất cả mọi người ở đây trợn mắt cứng lưỡi đã xảy ra, viên đạn như mưa rào bắn ở trên người bóng đen cầm đao không né không tránh, bắn ra tiếng vang trầm gậy gỗ đập bao cát.

Chưa thể phá vỡ phòng ngự.

Người nọ cứ như vậy đội mưa bom bão đạn lao vào trại nuôi heo, sau đó, tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi truyền đến,

xen lẫn tiếng súng kịch liệt, nhưng rất nhanh ngay cả tiếng súng cũng đã biến mất.

Trong trại nuôi heo tràn ngập yên tĩnh.

Đám trị an viên, quan phương hành giả rúc ở đầu xe nhìn nhau, cách vài giây, một vị Hỏa Sư cấp 2 dẫn đầu không nhịn nổi, hai tay cầm súng, họng súng hướng xuống, chậm rãi tới gần trại nuôi heo.

Khi tới gần cửa nhỏ hẹp cách không đủ 5 mét, hắn ném một quả cầu lửa vào, ánh lửa thiêu đốt chiếu sáng lên cảnh tượng chuồng heo đơn sơ, đầy đất là mảnh thi thể, máu tươi đặc sệt dọc theo mặt sàn xi măng lồi lõm lan tràn, không có một khối nào đầy đủ.

"Chết, chết hết rồi…" Hỏa Sư lẩm bẩm.

"Vị, vị kia viện binh đâu, là viện binh à." Có người hỏi, nửa câu sau nói thật cẩn thận.

Hỏa Sư lại ném một quả cầu lửa vào, ánh mắt nhìn quét, kêu lên: "Không thấy nữa!"

Chương 1930: Cứu viện (6)

Không thấy nữa… Vương Tiểu Nhị quay đầu nhìn quanh, vị cao thủ kia phía sau cũng không thấy nữa, màn đêm nặng nề, thanh âm vừa rồi giống như là ảo giác.

Đột nhiên, ánh mắt hắn co lại, thấy cạnh cái chân gãy rời của Lương Sơn Thủy Sư đánh rơi một ống tiêm màu vàng nhạt.

Sinh mệnh nguyên dịch? !

Vương Tiểu Nhị vừa mừng vừa sợ, hô to: "Là viện binh, là viện binh của quan phương!"

Chỉ có người một nhà mới sẽ để lại sinh mệnh nguyên dịch quý giá như thế, tổ chức hợp pháp dân gian, cao thủ Thanh Hòa tộc? Vị cao thủ thần bí kia không những là viện binh, còn là nhân vật lớn, nhân vật lớn thông cảm với hành giả tầng dưới chót.

"Thật là viện binh…"

Các quan phương hành giả cùng trị an viên may mắn còn sống sót như trút được gánh nặng, khuôn mặt dính đầy vết máu cùng mồ hôi lộ ra vui sướng tìm được đường sống trong chỗ chết, cùng với thoải mái như trút được gánh nặng.

Vương Tiểu Nhị lảo đảo chạy như điên tới bên cạnh đội trưởng, nhặt lên sinh mệnh nguyên dịch liền đâm vào tĩnh mạch cổ.

Lương Sơn Thủy Sư mất máu quá nhiều rất nhanh tỉnh lại, câu đầu tiên khi mở mắt ra: "Đệch, lão tử thế mà chưa chết."

"Viện binh đến rồi, viện binh đến rồi, hơn nữa là viện binh rất mạnh…" Vương Tiểu Nhị vừa mở miệng, đã bị Lương Sơn Thủy Sư phất tay ngắt lời, "Tôi vừa rồi còn chưa ngất, súc sinh trong trại nuôi heo bị chém sạch mới ngất."

Vương Tiểu Nhị cười tươi, nói: "Ngài cũng sắp chết rồi còn vững vàng như vậy, vậy ngài đội trưởng đã nhìn thấy chưa, cứu viện là ai?"

Lương Sơn Thủy Sư lắc đầu, "Đưa lưng về phía tôi, chưa nhìn thấy."

"Vậy hắn biến mất như thế nào?"

"… Tôi hoảng hốt một phen, chưa thấy rõ, có thể là mất máu quá nhiều?"

"Nhưng mà viện binh ở đâu ra vậy?" Vương Tiểu Nhị bình tĩnh lại, "Thành phố chúng ta không có loại nhân vật lớn này nha. Chẳng lẽ là phân bộ Tây Ni? Nhưng cũng không kịp nha."

Phân bộ Tây Ni là phân bộ lớn nhất tỉnh Bát Quý (không tính Thanh Hòa tộc), có hai vị trưởng lão tọa trấn, nhưng cách nơi đây hơn 400 km. Trưởng lão cũng không có khả năng ở trong thời gian ngắn chạy tới.

Hai người nhất thời trầm mặc.

"Chuyện không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa, dù sao chấp sự được cứu rồi, sau khi hành động kết thúc tự nhiên biết." Lương Sơn Thủy Sư nói.

Vương Tiểu Nhị dùng sức gật đầu.

Lương Sơn Thủy Sư đột nhiên nói: “Những lời kia lúc trước tựa như có chút ra vẻ quá, quên nó đi, tôi không muốn ngày mai ở trong phân bộ nghe được bất luận kẻ nào đề cập.”

“Yên tâm, tôi cũng không phải Viên Đình kia của Thái Nhất môn.”

…

Phía đông trại nuôi heo là từng mảng lớn đất hoang, mọc đầy cỏ dại, lầy lội ướt át.

Truy Độc Giả là Kiếm Khách ngoài ba mươi tuổi, làn da ngăm đen, dung mạo thật ra rất anh tuấn, nhưng hàng năm gió thổi nắng phơi khiến làn da trở nên thô ráp, anh tuấn không quá rõ ràng nữa.

Trừ ngăm đen cùng thô ráp, đặc thù duy nhất của khuôn mặt là mất lông mày, chân mày bên trái chỉ có một nửa.

Lúc này, Truy Độc Giả khoác một bộ giáp mây phát ra ánh sáng xanh lá âm u, tay cầm một cây trường kiếm ánh bạc lấp lánh, đang chiến đấu cuốn lấy một con gián hình người.

Người gián cao 3.5m, khôi ngô lại linh hoạt, chỗ cổ tay mọc ra hai cây chất sừng bén nhọn dài 1m, hoặc đâm hoặc gạt hoặc chém, đánh bất phân thắng bại với Truy Độc Giả.

Luận năng lực cận chiến, Thông Linh Sư cũng không phải đối thủ của Kiếm Khách, nhưng cổ độc mùi đậm đặc rải ở trong không khí, theo hít thở xâm nhập trong cơ thể Truy Độc Giả, tằm ăn rỗi sinh cơ của thân thể này.

May mắn thân là chấp sự cấp 5 hắn coi như có chút của cải, đạo cụ giai đoạn Thánh Giả cả thảy hai món, áo giáp Mộc Yêu đã có thể khôi phục thể lực, giải độc lại có thể tăng cường phòng ngự.

Kiếm là vật báu chém sắt như chém bùn, có thể dễ dàng cắt giáp trụ cứng rắn của người gián.

Nhưng Truy Độc Giả vẫn cửu tử nhất sinh, trừ người gián, bên cạnh còn có một Thông Linh Sư, Thông Linh Sư này dáng người thấp bé, giống như chuột, móng vuốt to ngắn kẹp một cây ống trúc đen dài nửa mét.

Kèm theo Tước Phúc thêm vào tên khí “Phốc phốc” như mưa.

Truy Độc Giả vừa chống đỡ người gián công kích, vừa đề phòng mũi tên khí đánh lén, giống như đang đi trên dây, có chút vô ý sẽ mất mạng.

Mà dù vậy, kiệt sức cũng là chuyện sớm hay muộn.

Hai vị Thông Linh Sư lộ số cực kỳ nham hiểm, một người chủ công, một người áp trận, con chuột lớn áp trận chỉ đánh lén không áp sát, một khi Truy Độc Giả ý đồ đào tẩu, con chuột lớn áp trận có thể lập tức ngăn trở.

Mà hai người áp sát chiến đấu, rất dễ dàng để chấp sự cấp 5 của phân bộ Nam Minh đào tẩu.

"Ha ha, Truy Độc Giả, thật ra tình báo ngươi thu được không sai, chúng ta quả thật có một lượng lớn thuốc phiện muốn đưa vào, chẳng qua không phải hôm nay, là ngày kia." Con chuột lớn phun ra hai mũi tên độc, cười giả dối:

"Giết ngươi, thuốc phiện có thể nhanh chóng khuếch tán ở Nam Minh thị, lấy thời gian ngắn nhất đưa đến các nơi của Bát Quý tỉnh, lại chảy về phía cả nước, đến lúc đó muốn ngăn chặn lô thuốc phiện này liền khó khăn."

Chương 1931: Cứu viện (5)

Truy Độc Giả mặt lạnh lùng, "Các người sẽ không thực hiện được."

Người gián đâm song kiếm, giận dữ cười lên vang ong ong: "Vịt chết còn mạnh miệng, ngươi đã là nỏ mạnh hết đà, ai có thể cứu ngươi. Trại nuôi heo bên kia tiếng súng dừng lại rồi, anh em ngươi mang đến đã chết sạch, rất nhanh sẽ đến lượt ngươi."

Khuôn mặt Truy Độc Giả hiện lên một tia đau đớn, cắn răng cắn tới mức cơ hàm gồ lên, nhưng kiếm chiêu tựa như không loạn, bộ pháp trôi chảy như cũ.

Kiếm Khách có Ý Chí Sắt Thép, ý chí chiến đấu vĩnh viễn sẽ không sụp đổ.

"Rắc!"

Một tiếng xương khớp vỡ vụn đột ngột truyền đến, người gián và Truy Độc Giả đang giao chiến ăn ý lui về phía sau hai bước, đều tự dùng khóe mắt liếc qua.

Một cái liếc mắt này khiến người gián sợ vỡ mật.

Bên cạnh con chuột lớn không biết khi nào xuất hiện một thanh niên tướng mạo thường thường, trong tay xách một cái đầu nhỏ máu, dính non nửa đoạn xương cổ, máu tươi đỏ sẫm rơi xuống từng giọt.

Thi thể không đầu của con chuột lớn mềm nhũn gục ở một bên, mặt cắt cổ be bét máu thịt chảy ra từng vòi máu tươi nóng bỏng.

Một cường giả thần bí đột nhiên xuất hiện, không cần tốn nhiều sức giết chết Thông Linh Sư cấp 5.

Mà bọn họ thậm chí ngay cả người thần bí này khi nào tới gần cũng không biết.

Người gián liên tục lui, vẻ mặt vô cùng sợ hãi, phát ra tiếng rống giận ong ong:

“Ngươi là ai? Ngươi là ai!”

Thân là dân bản xứ Bát Quý tỉnh, thân là nòng cốt Linh Năng hội, hắn đối với Thánh Giả phân bộ Thanh Hòa rõ như lòng bàn tay, mà lấy cấp bậc của người thần bí này, chỉ sợ là cường giả cấp 6.

Nhân vật như vậy cho dù phóng mắt toàn bộ tỉnh, cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có mấy vị như vậy.

Nhưng hắn chưa từng thấy người này.

“Ta chỉ là một Hỏa Sư đến từ Tùng Hải, ID linh cảnh Tam Thanh Đạo Tổ.” Thân thể Trương Nguyên Thanh bốc lên ngọn lửa hừng hực, chiếu sáng bóng tối, lòng bàn tay phun ra lửa, ngưng tụ thành trường đao.

Một giây sau, hắn hóa thành một luồng lửa thẳng tắp lao về phía người gián.

Người gián vừa muốn né tránh, con ngươi bỗng nhiên tan rã, bày ra vòng xoáy thâm trầm.

Hắn đã trúng Tinh Huyễn Thuật.

“Phốc!”

Sợi lửa sát qua bên người, cái đầu mọc xúc tu quay cuồng bay lên, rơi bịch xuống đất.

Thi thể không đầu ầm ầm ngã xuống, mặt cắt chỗ cổ cháy đen, máu tươi phun ra từng dòng nhỏ.

“Cậu là… Đồng nghiệp phân bộ Tùng Hải?” Truy Độc Giả cầm trường kiếm trong tay, chưa thả lỏng cảnh giác.

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng, trước mặt vị Kiếm Khách chấp sự này, quang minh chính đại cởi Pháp Bào âm Dương.

Nhưng ở trong mắt Truy Độc Giả, Hỏa Sư Tùng Hải tự xưng Tam Thanh Đạo Tổ, chỉ là phủi phủi tro bụi trên quần áo.

—— Tuy Kiếm Khách có Thuật Quan Sát nhìn thấu ảo thuật, nhưng dưới cấp bậc áp chế, Truy Độc Giả vẫn trúng chiêu.

Trương Nguyên Thanh không thể quang minh chính đại sử dụng kỹ năng của Thần Dạ Du, Thần Dạ Du phân bộ Tùng Hải chỉ có một mình Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Nhưng cậu thoạt nhìn căn bản không giống Hỏa Sư.” Truy Độc Giả trầm giọng nói, làm Kiếm Khách, chút sức quan sát này vẫn phải có.

“Kiến thức ít thì hỏi thăm thêm, Tùng Hải có hai sỉ nhục của Hỏa Sư, một là Thiên Hạ Quy Hỏa, một chính là tôi.” Trương Nguyên Thanh nhàn nhạt giải thích, sau đó nhìn về phía sau, nói:

“Người của anh tới rồi.”

Truy Độc Giả nâng mắt nhìn, quả nhiên thấy đám người Lương Sơn Thủy Sư sải bước chạy tới, nhìn thấy chấp sự không việc gì, trên mặt bọn họ toát ra nét mừng như điên.

Truy Độc Giả lập tức nghênh đón, câu đầu tiên nói:

“Đã hy sinh bao nhiêu anh em?”

“Hy sinh bốn anh em, anh em văn phòng cảnh sát hy sinh sáu người.” Lương Sơn Thủy Sư ảm đạm nói.

Cơ hàm Truy Độc Giả hung hăng căng lên.

“Nếu không phải vị chấp sự này…” Vương Tiểu Nhị cảm kích nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, “Chúng tôi chỉ sợ đều đã chết.”

Lương Sơn Thủy Sư cúi đầu thật sâu: “Đa tạ sinh mệnh nguyên dịch của chấp sự, phân bộ chúng tôi sẽ… Tôi gom đủ tiền sẽ trả ngài. Ngài là phân bộ nào?”

“Phân bộ Tùng Hải, Tam Thanh Đạo Tổ.” Truy Độc Giả chủ động tiến lên, rốt cuộc buông lỏng cảnh giác, nhìn thật kỹ thanh niên tự xưng sỉ nhục của Hỏa Sư, “Ngài sao lại đến thâm sơn cùng cốc này của chúng tôi.”

Hắn tựa như không thích biểu đạt tình cảm, vẻ mặt vẫn cứng rắn như cũ, nhưng sự cảm kích trong mắt lại nồng hậu liếc một cái có thể thấy được.

“Nơi này không phải thâm sơn cùng cốc, nơi này là chiến trường đáng kính.” Trương Nguyên Thanh vươn tay, cười nói: “Tới đây đuổi bắt một tên tội phạm truy nã, vừa tới phân bộ Nam Minh báo danh, nghe đội trưởng Học Hải Vô Nhai nói các người đã gặp mai phục, đặc biệt đến xem.”

Thì ra là thế!

Các hành giả quan phương của phân bộ Nam Minh bừng tỉnh đại ngộ, hóa giải nghi hoặc cuối cùng, nụ cười trên mặt theo đó nhiệt tình.

May mắn vị chấp sự cao cấp này tới đây làm việc, nếu không phân bộ Nam Minh đêm nay chắc chắn gặp tai ương ngập đầu.

Chương 1932: Truyền thuyết của chấp sự (1)

Sau đó yên lặng suy tư, Tam Thanh Đạo Tổ là ai?

Phân bộ Tùng Hải, bọn họ chỉ từng nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn, người đô thị lớn đặt tên đều bá đạo như vậy sao?

Lúc này, điện thoại di động trong túi liên lạc viên Vương Tiểu Nhị vang, lấy ra xem, nói: “Học Hải Vô Nhai gọi tới.”

Bọn họ vừa rồi lúc quét tước chiến trường, đã thu pháp khí che chắn tín hiệu, nay thông tin khôi phục.

Truy Độc Giả nhận điện thoại di động: “Đưa tôi đi.”

Cùng lúc này, một cái bóng âm u lướt đến, bám vào sau lưng Trương Nguyên Thanh, ghé tai nói nhỏ:

“Chủ nhân, phụ cận còn có một tên nghề nghiệp tà ác, hình như là người quen của ngài.”

Vì phòng ngừa có cao thủ khác âm thầm phục kích, Trương Nguyên Thanh trước khi nhúng tay chiến đấu, phái Y Xuyên Mỹ tra xét xung quanh, kết quả thật sự đã tìm được chim sẻ ẩn thân trong bóng tối.

Chỉ là không ngờ còn là người quen?

Trương Nguyên Thanh mịt mờ đảo qua bóng tối xung quanh, không biểu lộ gì cả trao đổi tinh thần:

“Là bạn hay kẻ địch?”

Người quen có rất nhiều loại, bạn cùng kẻ địch đều tính.

“Xem như bạn đi, ngài ở khách sạn Vô Ngân từng thấy hắn, một người trung niên đeo kính mắt.” Y Xuyên Mỹ rõ ràng có thể sử dụng tinh thần trao đổi, lại cố tình làm ra động tác ghé tai ái muội.

Khách sạn Vô Ngân, người trung niên đeo mắt kính? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, trong đầu hiện lên một hình tượng —— Người đàn ông trung niên mặc áo sơmi rẻ tiền, đeo kính mắt, trung thực.

Thành viên đoàn đội Vô Ngân đại sư, Thông Linh Sư cấp 6, ID Nhân Gian Lưu Lãng Khách.

Hắn sao lại ở chỗ này? Hắn là người thành phố Nam Minh, hay ra ngoài làm việc? Trương Nguyên Thanh dùng tinh thần lực trao đổi:

“Hắn ở đâu? Có phát hiện cô hay không?”

“Đã đi rồi, tôi và hắn cùng cấp bậc, lại là trạng thái linh phó, không thể giấu được hắn.” Y Xuyên Mỹ nhỏ giọng nói: “Nhưng giá trị kinh nghiệm của tôi cao hơn hắn rất nhiều, hắn nhìn không thấu ngụy trang của tôi, chưa phát hiện thân phận chân thật của cậu.”

Y Xuyên Mỹ từng hiện thân ở trong khách sạn Vô Ngân, nếu không ngụy trang, sẽ bị "Nhân Gian Lưu Lãng Khách" nhận ra.

Chưa phát hiện thân phận của cô là được, hắn sao có thể xuất hiện ở nơi này, để sau tìm Tiểu Viên tìm hiểu một phen. Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày, trên chiến trường Linh Năng hội mai phục chấp sự quan phương, xuất hiện một tán tu Thánh Giả, bản thân đã không hợp lý.

Băng nhóm buôn lậu thuốc phiện địa điểm, thời gian giao dịch là giữ bí mật, hành động truy bắt của hành giả quan phương cũng giữ bí mật.

Trường hợp này không nên xuất hiện một tán tu, trừ phi vị tán tu này cũng cuốn vào trong sự kiện.

Truy Độc Giả nhận cuộc gọi, nói:

"Hành động đã kết thúc, thành công đánh gục hai tên Thông Linh Sư cùng với một đám thế lực, thông báo văn phòng cảnh sát phụ cận tới thu thập hiện trường đi."

Đầu kia điện thoại, Học Hải Vô Nhai nhẹ nhàng thở ra, nghi hoặc nói: "Lần này không phải mai phục sao?"

"Là mai phục." Truy Độc Giả nói.

"Lần này là tình huống gì?"

"Hai tên Thông Linh Sư cùng đẳng cấp, giai đoạn Siêu Phàm còn chưa tính chuẩn." Truy Độc Giả giọng điệu bình tĩnh, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Thám Báo phần lớn đều tính cách này, nghiêm túc như quân nhân.

Đầu kia điện thoại trầm mặc một phen, như là đang tiêu hóa tin tức kinh người này, sau một lúc lâu truyền đến thanh âm phấn chấn cùng vui sướng của Học Hải Vô Nhai: "Tôi hiểu rồi, chấp sự anh lại sáng tạo kỳ tích rồi."

"Không phải, lần này thiếu chút nữa đã chết." Truy Độc Giả trầm giọng nói: "May có đồng nghiệp đến từ phân bộ Tùng Hải, là hắn đã cứu tôi."

"?"

Đầu kia điện thoại bỗng nhiên kẹt, một hồi lâu sau, Học Hải Vô Nhai thử nói: "Cứu, cứu ngài? Vị đồng nghiệp kia đến từ phân bộ Tùng Hải?"

Truy Độc Giả lời ít mà ý nhiều gật đầu.

Học Hải Vô Nhai lẩm bẩm: "Hắn, hắn là cấp bậc gì vậy, hắn không phải đội trưởng Siêu Phàm sao?"

Truy Độc Giả thản nhiên nói: "Hỏa Sư cấp 6, ID linh cảnh Tam Thanh Đạo Tổ, Tùng Hải chỉ có hai vị sỉ nhục của Hỏa Sư, một vị là Thiên Hạ Quy Hỏa, một vị là hắn, cậu ngay cả cái này cũng không biết?"

Học Hải Vô Nhai hoàn toàn ngẩn ra.

Nhân vật kia bị hắn coi là đội trưởng Siêu Phàm, thế mà là chấp sự cao cấp?

Cấp 6 đó, đây là nhân vật hắn có thể ngồi xuống cùng nhau nói chuyện phiếm?

Đây là đại lão hắn phải quỳ xuống đón tiếp nha.

Cảm xúc rung động lên men ở trong lòng, nhưng Học Hải Vô Nhai không đắm chìm trong đó, mà là lập tức hiểu ý tứ chấp sự.

Trong điện thoại truyền đến tiếng gõ lách cách, một lát sau, Học Hải Vô Nhai cười khổ nói:

"Tôi quả thật cô lậu quả văn, cũng không biết Tùng Hải còn có một vị chấp sự như vậy."

Nghe được lời này, Truy Độc Giả nheo mắt.

Ý tứ đoạn lời đó của hắn vừa rồi, là là ám chỉ Học Hải Vô Nhai điều tra một chút vị "Tam Thanh Đạo Tổ" này, lý do rất đơn giản, số lượng Thánh Giả cấp 6 của Ngũ Hành Minh vẫn là không ít, nhưng trẻ tuổi như vậy, phóng mắt quan phương có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chương 1933: Truyền thuyết của chấp sự (2)

Hắn chưa từng nghe nói ID này.

Học Hải Vô Nhai đưa ra một câu trả lời không tốt lắm ——
Tra không có người này.

Học Hải Vô Nhai tuy là cấp đội trưởng, nhưng hắn nắm giữ hệ thống phân bộ Nam Minh, lấy quyền hạn phân bộ, nhân vật dưới trưởng lão, tư liệu chi tiết không nói, tra ID nhân vật vẫn là không có vấn đề.

"Chẳng qua…" Học Hải Vô Nhai thấp giọng nói: "Bây giờ nói chuyện có tiện không?"

Truy Độc Giả nghĩ một chút, cầm điện thoại di động đi đến một bên, "Nói."

"Vị Tam Thanh Đạo Tổ kia, ừm, xưng hắn Tam Thanh Đạo Tổ đi, hắn là tới chấp hành nhiệm vụ bí mật, có thư đảm bảo của phân bộ Tùng Hải, nhưng tin tức thân phận giữ bí mật." Học Hải Vô Nhai nói.

Truy Độc Giả lập tức nhíu mày: "Nhiệm vụ bí mật?"

"Cụ thể tôi cũng không biết, nhiệm vụ bí mật mà. Thực may mắn nha, nếu không phải vị nhân vật lớn này đột nhiên đến thăm, phân bộ chúng ta lần này tổn thất thê thảm nặng nề rồi, ở trước khi chấp sự mới tới, các anh em chỉ có thể rúc ở nhà không dám đi làm."

Truy Độc Giả không muốn nghe hắn nói lời thừa, yên lặng kết thúc trò chuyện.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh làm bộ thu thập chiến lợi phẩm, kiểm tra thi thể, kèm theo Tinh Huyễn Thuật mê hoặc mọi người, thần không biết quỷ không hay thu linh thể của hai Thông Linh Sư.

Phân bộ Nam Minh.

Học Hải Vô Nhai cúp điện thoại, nhìn về phía từng vị nhân viên nhìn chăm chú vào mình, chờ đợi tin vui, cười nói:

"Nguy cơ hóa giải, phân bộ chúng ta lại lập công lớn, đánh gục hai tên Thông Linh Sư."

Tiếng hoan hô lập tức vang lên, các nhân viên tăng ca thêm giờ như trút được gánh nặng.

“Đánh gục hai tên Thông Linh Sư?” Một vị nữ viên chức vui vẻ nói: “Lại có thể phát tiền thưởng rồi, chấp sự của chúng ta có phải lại sáng tạo truyền thuyết hay không?”

Khi mọi người nhất trí tán đồng ý kiến này, Học Hải Vô Nhai lắc đầu:

“Không phải chấp sự, là đồng nghiệp đến từ Tùng Hải vừa xong, dẫn đầu là vị Thánh Giả cấp 6, hắn đã cứu anh em phân bộ chúng ta.”

Tiếng hoan hô cứng lại, các nhân viên vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Người trẻ tuổi thường thường không có gì lạ đó, là Thánh Giả cấp 6! ?

Vậy mà lại là nhân vật lớn như vậy!

“Tổng bộ có phải phái hắn đến thị sát công tác hay không? Chúng ta có phải có Thánh Giả cấp 6 tọa trấn hay không?” Có người kích động hẳn lên.

Kinh ngạc trên khuôn mặt nhân viên khác chuyển thành chờ mong cùng vui sướng.

Học Hải Vô Nhai miễn cưỡng cười, chưa đánh vỡ sự chờ mong của bọn họ: “Công tác của lãnh đạo là giữ bí mật, tôi không rõ.”

Tổng bộ ngẫu nhiên sẽ phái chấp sự cao cấp tới thị sát công tác, càn quét một phen băng đảng phạm tội biên cảnh, duy trì trị an ổn định.

Mỗi lần càn quét lớn, chỉ hy vọng cái này.

Chẳng qua phần lớn chấp sự cao cấp chỉ là tới đây làm thủ tục, càn quét vài thế lực nhỏ không đau không ngứa, lại ở một đoạn thời gian, Linh Năng hội phối hợp hạ thấp một thời gian, thị sát cũng liền trôi qua.

Dù sao ổn định trên đại cục đã đạt thành mục tiêu, hơn nữa Linh Năng hội là có không ít Chúa Tể.

Chỉ cần không phải gây ra sự kiện khủng bố lớn, lại không có xung đột lợi ích mạnh, chấp sự cao cấp cũng không muốn mạo hiểm tính mạng.

Đến sau nửa đêm, thi thể trị an viên, hành giả quan phương chết trận vận chuyển về văn phòng cảnh sát, ở dưới Truy Độc Giả chấp sự dẫn dắt, toàn thể thành viên phân bộ Nam Minh ở trong phòng đặt xác cử hành một lễ truy điệu ngắn gọn.

Lễ truy điệu chính thức phải chờ tới khi đi xong lưu trình, xử lý vinh quang.

Dùng lời Lương Sơn Thủy Sư tự giễu nói: Chúng ta là kẻ chấp pháp trong bóng tối, ngày chết, mới là thời điểm chúng ta vinh quang nhất.

Trương Nguyên Thanh cũng tham dự lễ truy điệu, lặng lẽ nhìn chăm chú vào đám anh hùng trong bóng đêm này, so sánh với ở trong quyền lực đấu đá lẫn nhau, hắn càng hướng tới những người này hơn.

Đơn giản thuần túy hơn nữa nhiệt huyết, kiên định thủ hộ thứ mình muốn thủ hộ, có thể là quê nhà, có thể là tín ngưỡng.

Trong lúc ai điếu, hắn đột nhiên nảy ra ý tưởng, Ma Nhãn vì sao không đến biên cảnh? Nơi này quả thực là khu vui chơi của hắn nha, khắp nơi tràn ngập tội phạm.

Nghĩ lại một chút, Ma Nhãn nếu tới, chấp niệm bùng nổ, không để ý tất cả giết lung tung một phen, sau đó giá trị đạo đức trừ sạch, toàn cầu truy nã.

Liền rõ nguyên nhân hắn không đến biên cảnh.

Thanh tẩy thế giới gánh nặng đường xa nha.

Hội ai điếu chấm dứt, Vương Tiểu Nhị nhiệt tình dẫn theo Trương Nguyên Thanh tới ký túc xá của nhân viên.

“Đây là phòng của ngài.” Vương Tiểu Nhị đẩy ra cửa một gian ký túc xá, ký túc xá của nhân viên tương đối đơn sơ, là loại giường tầng kia, tổng cộng bốn chỗ nằm.

“Tạm ổn!” Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua, thấy đệm chăn là sạch sẽ, liền gật gật đầu.

Đổi thành trước kia hắn sẽ không ở loại địa phương này, từ khi trở thành linh cảnh hành giả, hoàn cảnh thế nào cũng từng ở lại, ngủ ở trong đống thi thể hắn cũng có thể thích ứng, thậm chí cảm giác giống như trở về ổ chó.

Chương 1934: Truyền thuyết của chấp sự (3)

“Vô Nhai đội trưởng nói, ngài còn có ba vị đồng đội nữ, tôi đã ở ký túc xá nữ bên kia sắp xếp xong phòng.” Thái độ của Vương Tiểu Nhị có thể nói rất cung kính.

Vốn phân bộ là muốn sắp xếp khách sạn năm sao cho vị nhân vật lớn này, nhưng Đạo Tổ chấp sự từ chối, nói tôi cũng là từ tầng dưới chót từng bước một leo lên, trải qua mười năm, đau khổ từng chịu so với kẹo các người từng ăn còn nhiều hơn, không yếu ớt như vậy.

Trong lòng mọi người cả kinh, vị Đạo Tổ chấp sự này nhìn trẻ tuổi, thế mà đã trở thành linh cảnh hành giả mười năm? Quả nhiên tư cách từng trải thâm hậu.

“Không cần, sắp xếp các cô ấy ở bên này của tôi đi.” Trương Nguyên Thanh chỉ vào giường trống trơn: “Vừa lúc bốn chỗ ngủ.”

“Vâng, vâng.” Vương Tiểu Nhị liếc hắn một cái.

Này, cái ánh mắt “Ngươi cái gã này tính mở party” này của anh là chuyện gì vậy, tôi nhìn ra hết đó… Trương Nguyên Thanh làm bộ chưa hiểu.

Vương Tiểu Nhị lại nói: “Chấp sự nói, ngày mai sẽ đặt phòng ở khách sạn, tẩy trần cho anh.”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng, lại nói: “Tình huống giống đêm nay, có thường xảy ra không?”

“Cũng không phải thường xuyên, chuyện tương tự hàng năm đều có vài lần đi, bọn người Linh Năng hội rất thích dùng loại tình báo giả này lừa chúng tôi đi ra, sau đó mai phục. Đương nhiên, chúng tôi cũng có thi thố phản chế, lần này tính là tương đối mạo hiểm, nhưng lại có thể làm sao bây giờ, có đôi khi biết rõ là cạm bẫy, vẫn phải nhảy vào.” Vương Tiểu Nhị đầu tiên là thở dài một tiếng, sau đó nói:

“Cũng may Truy Độc Giả chấp sự của chúng tôi rất mạnh, cực kỳ mạnh, hắn chính là kẻ sáng tạo kỳ tích của phân bộ chúng tôi.”

Rất mạnh sao, chưa nhìn ra… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: "Tôi tương đối tò mò, có thể nói một chút không?"

Vương Tiểu Nhị vừa nghe, hưng phấn nói tới chuyện cũ của Truy Độc Giả:

"Từng có bốn lần bị Thánh Giả Linh Năng hội vây công, một lần xảy ra ở ba năm trước, lúc ấy hắn vừa tấn thăng Thánh Giả, ở trong một lần hành động truy bắt bọn buôn người, hắn đã gặp một tên Vu Cổ Sư cấp 5 vây công, mọi người đều cho rằng hắn chết chắc rồi, nhưng không ngờ hắn lại có thể giết ngược lại đối phương, khi mọi người tìm được hắn, đều không dám tin."

"Một lần gần nhất là năm trước, hắn tấn thăng cấp 5, bị ba tên Thánh Giả vây công, lần đó tuy chưa giết ngược lại được, nhưng thành công chạy thoát, nghe nói còn đánh bị thương nặng một Thông Linh Sư ngang cấp."

"Đầu năm nay, hắn một mình một ngựa giết vào cứ điểm một đám buôn thuốc phiện, lại đánh gục một Thánh Giả, bảy Siêu Phàm nước ngoài."

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ cái này con mẹ nó là khuôn mẫu nhân vật chính nha, nhân vật như vậy theo lý thuyết có thể điều đến Tùng Hải, Hàng thành, kinh thành các đô thị lớn nhậm chức, sao lại nán lại ở phân bộ biên cảnh?

Nhưng dần dần, hắn càng nghe càng không thích hợp.

Từ chiến đấu bám trụ hắn đêm nay quan trắc được mà nói, thực lực của Truy Độc Giả cũng không mạnh.

Trên người chỉ có hai món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, đối mặt hai Thông Linh Sư cùng cấp bậc vây công, đau khổ chống đỡ, sức chiến đấu cũng ở trung thượng du, cũng không xứng đôi với chiến tích trong miệng Vương Tiểu Nhị.

"Thì ra là thế, không ngờ Truy Độc Giả chấp sự còn có những công tích vĩ đại này." Trương Nguyên Thanh nói: "Hắn sao không điều nhiệm đến địa khu phát triển?"

Vương Tiểu Nhị nhất thời vẻ mặt cảnh giác: "Ngài sẽ không là muốn đào người chứ, Truy Độc Giả chấp sự sẽ không đi."

Nói tới đây, hắn nhỏ giọng nói:

“Phụ thân của chấp sự trước kia là cảnh sát truy bắt ma túy, về sau hy sinh, mẫu thân cũng bị bọn buôn ma túy giết hại. Hắn lúc ấy còn đang đi học, tránh được một kiếp. Phân bộ Thanh Hòa vốn muốn điều hắn rời biên cảnh, nhưng hắn từ chối, hắn nói, đời này đều sẽ không rời khỏi nơi này, hắn muốn liều mạng tới cùng với đám buôn thuốc phiện kia. Cho nên Đạo Tổ chấp sự, ngài vẫn là từ bỏ ý niệm này đi. Chịu ở lại biên cảnh, đều là có tín ngưỡng của mình, bằng không sớm đã buông xuôi rồi.”

Mình nếu là thành Bán Thần, liền điều Thập lão tới đây nhậm chức… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một câu.

Tiễn bước xong Vương Tiểu Nhị, hắn vào nhà vệ sinh, mở ra bộ đồ đánh răng duy nhất vệ sinh, thuận tiện gửi tin nhắn cho Nữ Vương:

“Văn phòng cảnh sát, ký túc xá nam phòng 404.”

Rửa mặt xong, Trương Nguyên Thanh trở lại phòng, triệu hồi ra Y Xuyên Mỹ, nói:

“Cô đi theo dõi Truy Độc Giả, có tình huống liên hệ dấu ấn.”

Y Xuyên Mỹ hơi nghiêng đầu, “Hắn có vấn đề gì?”

“Có vấn đề lớn!” Trương Nguyên Thanh ‘a’ một tiếng: “Thực lực của hắn rất bình thường, không hợp với lời đồn, trong đó tất có nguyên nhân, theo dõi kỹ là được.”

Phân bộ Nam Minh không có cường thủ giai đoạn Thánh Giả, các Siêu Phàm nhìn không ra được, nhưng ở trong mắt hắn loại đại lão cấp 6 này, liếc một cái liền nhìn ra sâu cạn của gã.

Chương 1935: Cấu kết nghề nghiệp tà ác (1)

Che giấu thực lực khả năng cũng không lớn, bởi vì không cần thiết, hơn nữa che giấu thực lực sẽ chỉ làm càng nhiều anh em chết đi.

Cho nên nhất định có vấn đề.

Y Xuyên Mỹ nghĩ một chút, thử nói: “Nếu là hoàn thành nhiệm vụ, chủ nhân có thể thưởng tôi mấy roi hay không?”

Trương Nguyên Thanh đạp một cước, “Tiện nhân, đi làm việc!”

Y Xuyên Mỹ bị một cước này đạp bay ngược ra ngoài, hài lòng bay đi.

Trương Nguyên Thanh về tới giường, ngồi xếp bằng, bắt đầu tiêu hóa linh thể hai tên Thông Linh Sư của Linh Năng hội.

Hấp thu linh thể tăng lên Thái âm lực là một trong những mục tiêu của hắn, hai tên Thông Linh Sư địa vị ở Linh Năng hội không thấp, nếu có thể từ trong đó tìm ra càng nhiều cứ điểm hơn, thì có thể nhổ tận gốc.

Phân bộ Nam Minh không có Thần Dạ Du, Linh Năng hội sẽ không phòng bị một điểm này.

Tiếp đó chính là, Minh Vương chạy trốn tới thành phố Nam Minh, chung quy phải đến gặp địa đầu xà chứ.

Căn cứ tin tức Annie cung cấp, nghề nghiệp Vĩnh Dạ có một chỗ thiếu hụt phi thường lớn, cách mỗi mười ngày phải ngủ say một lần, mỗi lần ba ngày.

Mà mỗi lần ngủ say, sinh mệnh thể phụ cận cũng sẽ theo đó ngủ say, phạm vi xem cấp bậc mà quyết định.

Minh Vương là Thánh Giả cấp 6, phạm vi ảnh hưởng sẽ rất lớn, hắn không có khả năng tùy tiện tìm một hoang sơn dã lĩnh ngủ say, ở trên lãnh địa này, không có nơi nhân loại không thể đặt chân.

Một lần hai lần còn được, số lần nhiều, tuyệt đối sẽ bị người ta phát hiện hiện tượng lạ.

Thậm chí có thể đã xuất hiện một ít truyền thuyết chuyện ma, Linh Năng hội là địa đầu xà, tin tức linh thông, nói không chừng sẽ có tình báo.

Linh thể hóa thành dòng lũ ký ức cọ rửa thức hải, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy từng hình ảnh tan vỡ, xem xong cả cuộc đời ngắn ngủi của hai Thông Linh Sư. Ừm, là sự kiện khắc sâu ký ức trong cuộc đời.

Người ta sau khi tử vong, linh thể liền không trọn vẹn, hình ảnh ký ức cũng không trọn vẹn, sẽ chỉ giữ lại ký ức tương đối

khắc sâu trong cuộc đời, cùng với cách thời gian tử vong rất gần.

Một vị Thông Linh Sư trong đó, cũng chính là người gián, còn là một trị an viên sa ngã, lúc trẻ tuổi tràn ngập nhiệt huyết, thề phải không đội trời chung với cờ bạc thuốc phiện, đối với hoàng bảo tồn thái độ.

Về sau phát hiện thủ trưởng là ô dù, đồng nghiệp là đồng bọn, cùng bởi vì không chịu thông đồng làm bậy bị vu hãm vào tù, ở trong ngục giam đại triệt đại ngộ, từ đó về sau vứt bỏ đạo đức cùng lương tri, ôm lấy bóng tối, trở thành một Vu Cổ Sư.

"Cho nên phải hòa quang đồng trần*" Trong lòng Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên hiện lên lời của Tôn chấp sự Bác sĩ tâm lý phân bộ Tùng Hải.

Người cực đoan chính là sẽ như vậy, một khi tín ngưỡng sụp đổ, liền nhanh chóng hắc hóa, sa ngã còn triệt để hơn so với bất luận kẻ nào.

Nhưng người hòa quang đồng trần lại khác, bọn họ từng kiến thức bóng tối, ý niệm thông suốt, ngược lại càng thêm kiên định, ổn định.

"Nhưng hòa quang đồng trần không phù hợp tính cách của mình." Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, tiếp tục hấp thu mảnh vỡ linh thể.

Vài giây sau, hắn hoàn toàn hấp thu mảnh vỡ ký ức, vẻ mặt đầy vui mừng.

Hắn tìm được vài tình báo cực kỳ quan trọng, một là cứ điểm Linh Năng hội, cứ điểm lớn nhỏ tổng cộng sáu cái, bài trừ cứ điểm lớn có Chúa Tể tọa trấn, năm cứ điểm còn lại tụ tập không ít thế lực xã hội đen Linh Năng hội nắm giữ.

Hai là, quả nhiên có tung tích của Minh Vương.

Một vị Siêu Phàm của Linh Năng hội từng hướng người chuột báo cáo, cứ điểm nào đó Tây Sơn bên kia xuất hiện hiện tượng lạ, vài tên tội phạm thăm dò địa bàn tiến vào núi sâu mất liên lạc, khi phát hiện, đã ngủ sắp chết rồi.

—— bởi vì mấy ngày thiếu nước thiếu ăn.

Cái này ý nghĩa Minh Vương quả thật đã xuất hiện, ngủ say quả thật là sơ hở của hắn.

Minh Vương mới đến, lựa chọn ở trong núi sâu rừng già hóa giải đặc tính (trả giá) của nghề nghiệp, ngủ say quả thật là sơ hở của hắn.

Tiếc nuối là, Minh Vương hẳn là đã thức tỉnh hơn nữa rời đi.

Đoạn ký ức này xảy ra ở ba ngày trước, bởi vì thời gian không lâu, sau khi chết chưa tiêu tán, còn bị tàn linh nhớ kỹ.

"Thời gian ngủ say lần sau của Minh Vương là bảy ngày sau, nếu lại xuất hiện tình huống cơ thể sống ngủ say diện tích lớn, hẳn là có thể lợi dụng vệ tinh quân sự định vị hắn, tìm Phó Thanh Dương hỗ trợ…"

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên.

Khó trách Minh Vương sẽ bị ép vào bước đường cùng, không thể không lẻn vào đại lục.

Vệ tinh gián điệp của liên bang Tự Do là đứng đầu toàn cầu, muốn xem nơi nào thì xem nơi đó, Minh Vương khẳng định là ngủ say mỗi một lần, liền phải lặn lội đường xa di chuyển trận địa, bằng không khẳng định sẽ bị vệ tinh quan trắc được.

Chương 1936: Cấu kết nghề nghiệp tà ác (2)

"Ặc, nhưng nếu là núi sâu rừng già, cho dù xuất hiện hiện tượng động vật ngủ say, rừng cây cũng có thể che phủ, vệ tinh chưa chắc có thể định vị được, nhưng có manh mối vẫn tốt hơn không có manh mối, ít nhất biết hắn ba ngày trước xuất hiện ở nơi nào. Ngày mai đi Tây Sơn nhìn xem, nếu gã này để lại DNA thì càng tốt."

Hắn lấy ra điện thoại di động, gọi cho Khấu Bắc Nguyệt.

Mới vang hai tiếng, điện thoại liền kết nối, trong loa truyền đến thanh âm mơ mơ màng màng của Khấu Bắc Nguyệt:

"Hơn nửa đêm anh làm cái gì?"

Hiển nhiên là bị tiếng điện thoại đánh thức.

“Tìm cậu hỏi chút chuyện.” Trương Nguyên Thanh nói: “Nhân Gian Lưu Lãng Khách kia cậu quen không?”

“Không quen, từng bị hắn đánh.”

“Nói cứ như có ai chưa từng đánh cậu.”

“Anh…” Khấu Bắc Nguyệt nghiến răng nghiến lợi một phen, sau đó ngoan ngoãn trả lời: “Tôi chỉ biết hắn là người tỉnh Bát Quý, tới từ vùng nghèo khổ, là trẻ mồ côi, ừm, hình như là trẻ mồ côi, tính tình cổ quái, ích kỷ, rất không được người khác thích.”

“Đừng một câu một cái vùng nghèo khổ, cậu cũng chỉ một gã dân bản xứ thành phố cấp Địa*, lấy đâu ra cảm giác về sự ưu việt, tôi người Tùng Hải trong mắt người cả nước đều là chân đất này còn chưa nói.” Trương Nguyên Thanh một bộ giọng điệu bố giáo dục con.

Đến từ tỉnh Bát Quý, thì ra nơi này là quê nhà của tên kia à… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen: “Cậu cảm thấy hắn đáng tin không, có thể đã âm thầm sa ngã hay không? Tôi nhớ rõ trên đại hội giảng kinh của Vô Ngân đại sư, nội tâm hắn cực độ vặn vẹo, cực độ khát máu.”

Nghề nghiệp tà ác tóm lại là nghề nghiệp tà ác, cho dù một lòng hướng thiện, xác suất sa ngã cũng lớn hơn hành giả hợp pháp, hơi chịu tình huống bên ngoài kích thích, nói không chừng liền sa ngã.

Biên cảnh nơi tràn ngập tội phạm như vậy, rất dễ dàng sa ngã.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, không cho phép anh vũ nhục bạn của tôi!” Khấu Bắc Nguyệt giận dữ.

“Cậu lặp lại lần nữa!”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, không cho phép anh… Anh nói có thể có đạo lý, nhưng tôi muốn giải thích vài câu.”

“Được, cho cậu cơ hội giải thích.”

Khấu Bắc Nguyệt nói: “Tôi với hắn không thân, nhưng mà, Vô Ngân đại sư giảng pháp có thể hóa giải oán khí cùng chấp niệm trong lòng người ta, mặc kệ hắn trước đó có sa ngã hay không, bây giờ khẳng định sẽ không.”

“Hiểu rồi!” Trương Nguyên Thanh tắt máy.

“A đúng rồi, Tiểu Viên nói anh đang chế tạo cơ quan thuật, có thể hay không, ừm, tôi có thể thay anh thử dùng một lần hay không?” Khấu Bắc Nguyệt vẫn là không thể bỏ qua mặt mũi cầu hắn, vì thế thay đổi cái cách nói uyển chuyển.

Nói xong, chậm chạp chưa chờ được Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời, tập trung nhìn vào màn hình điện thoại di động, tức đến nổ phổi.

“Treo rồi? Đáng giận, gã này coi mình là cái gì, dùng xong là vứt?” Khấu Bắc Nguyệt nằm ở trên giường buồn bực hai chân đá một phen.

Trương Nguyên Thanh vừa tắt máy, tiếng bước chân truyền đến ở trong hành lang.

Cửa sắt sơn xanh lá của ký túc xá đẩy ra, bé trà xanh nhảy nhót tiến vào, trong tay kéo hành lý, bừng bừng hứng thú nhìn chung quanh.

“Oa, chúng ta đều ở nơi này sao, ca ca, anh cũng ở nơi này sao?” Cô tựa như chưa từng ở loại phòng ngủ đơn sơ này, nhưng lại rất có hứng thú.

Nữ Vương cùng Annie đi theo phía sau.

Tạ Linh Hi thuần thục đoạt chỗ nằm bên cạnh Trương Nguyên Thanh, ngửi ngửi gối đầu cùng đệm chăn, nhíu mày nói: “Rất lâu chưa dùng rồi, đầy cái mùi ngột ngạt.”

“Dùng tạm một phen đi, đại tiểu thư!” Trương Nguyên Thanh hầm hừ nói.

“Được mà, ca ca nói cái gì là cái đó.” Tạ Linh Hi cười ngọt ngào.

“Em nửa đêm đừng leo lên giường ca ca là được.” Nữ Vương ở một bên cười nhạo, cô cũng muốn chỗ nằm này, nhưng bị con bé này giành trước.

Annie thì mở ra hành lý, lấy ra một đống sản phẩm chăm sóc da, váy ngủ, khăn mặt dùng một lần cùng đồ dùng rửa mặt vân vân.

Phụ nữ chú ý tinh tế, phụ nữ càng xinh đẹp càng phải tinh tế.

Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, hai tay gối lên đầu, nói: “Nói một chút đi, đều tìm hiểu được cái gì rồi?”

“Một cái huyện thành nhỏ xơ xác, kinh tế rất kém, nhưng kẻ nghiện không ít.” Nữ Vương dẫn đầu nói: “Chúng tôi đã đi quán bar, KTV loại cửa hàng mở về đêm này, phát hiện người hút thuốc phiện rất nhiều, trộm cắp cũng rất nhiều, hoàn cảnh trị an như là niên đại 80 90.”

“Thành thị biên cảnh, loạn một chút là bình thường.” Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

“Số lượng linh cảnh hành giả giai đoạn Siêu Phàm hẳn là không ít, chúng tôi đi sáu cửa hàng hoạt động về đêm, có ba cửa hàng hoạt động về đêm bên trong có linh cảnh hành giả trú đóng.” Tạ Linh Hi tiếp theo nói.

“Các cô gây chuyện rồi?” Trương Nguyên Thanh nói, linh cảnh hành giả giai đoạn Siêu Phàm, khi không bày ra kỹ năng, khác biệt với người thường không lớn, ít nhất mắt thường là không phân biệt được.

Chương 1937: Cấu kết nghề nghiệp tà ác (3)

“Không cần gây chuyện, lấy vẻ đẹp của chúng tôi, chỉ cần đi cửa hàng hoạt động về đêm một vòng, liền có một đống ong bướm, cũng chỉ có tên không có nhãn lực nào đó đối với chúng tôi coi như không thấy.” Nữ Vương múa máy một phen dáng người đầy đặn cao ráo của mình, hừ hừ hai tiếng.

“Tên không có nhãn lực có thể giả bộ ngủ, sau đó tùy ý các người xâm phạm, nhưng bản thân các người không nắm bắt được thôi.” Trương Nguyên Thanh nói: “Còn gì không?”

“Thành phố Nam Minh số lượng hành giả dân gian nhiều hơn phân bộ.” Annie giọng điệu nghiêm túc: “Người phân bộ này rất nguy hiểm, bọn họ lúc đi làm tan ca, rất dễ dàng bị người ta theo dõi, sau đó mò đến chỗ ở.”

Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng: “Cho nên đại bộ phận bọn họ lựa chọn ở ký túc xá, mười năm cũng không dám về nhà.”

Trong ký túc xá đồng đội nhiều, lại có súng ống, hơn nữa còn có rất nhiều trị an viên thân là người thường, nghề nghiệp tà ác cũng phải suy nghĩ một chút thực lực có đủ hay không, hoặc là giá trị đạo đức có đủ hay không.

Ở lúc bản thân yếu thế, lợi dụng mạng người thường để kẻ địch ném chuột sợ vỡ đồ, rất sáng suốt, cũng rất bất đắc dĩ.

Tạ Linh Hi nhíu mày nói: “Nơi càng loạn lực lượng quan phương càng mỏng yếu, nơi càng phồn hoa, ngược lại càng cường giả như mây!”

“Em là cường giả, em cũng không muốn ở lại thâm sơn cùng cốc nha.” Nữ Vương nói.

“Em có thể không biết đạo lý này?” Bé trà xanh bĩu môi, nói: “Ca ca, chúng ta lúc bắt Minh… Tội phạm truy nã, thuận tiện dọn dẹp nơi này một phen?”

Annie nhăn mặt nhíu mày: “Không được, bắt tội phạm truy nã trước, đây mới là mục đích chủ yếu của chúng ta chuyến này.”

“Đó là mục đích chủ yếu của chị.” Tạ Linh Hi tuổi tuy nhỏ, nhưng lời nói lại rất sắc bén: “Bắt tội phạm truy nã hay không đối với bọn em tổn thất không lớn, nhưng quét sạch phần tử phạm tội biên cảnh, đối với bọn em mà nói càng có ý nghĩa hơn, chị đương nhiên không để ý trị an biên cảnh, đây cũng không phải quốc gia của chị.”

“Được rồi, hai tay đều phải bắt, hai tay đều phải vững.” Trương Nguyên Thanh hô tiếng khẩu hiệu cắt ngang hai người tranh chấp, “Tôi đã tìm được manh mối của tội phạm truy nã.”

Annie vẻ mặt mừng rỡ, không ngờ Nguyên Thủy tiên sinh hiệu suất cao như vậy, đối với hành động bắt Minh Vương lại thêm mấy phần tin tưởng.

Trương Nguyên Thanh liền mang tình huống hỏi linh được nói cho ba vị cô nương, sau đó hỏi:

“Ra tay ở lúc hắn ngủ say, có phải có thể làm được vạn vô nhất thất hay không?”

Annie khẽ lắc đầu:

“Ở trong lĩnh vực, cơ thể sống cấp bậc thấp hơn hắn đều sẽ lâm vào ngủ say, ngang cấp cũng sẽ gặp cơn mệt mỏi mãnh liệt. Trừ phi có thể công kích từ xa, nhưng hắn khi ngủ say cũng không phải không hề phòng bị, lĩnh vực sẽ tự động bắt giữ nguy cơ sau đó đánh thức hắn. Sau khi cưỡng ép tỉnh dậy, hắn sẽ lâm vào trạng thái suy yếu ngắn ngủi, tôi nghĩ chút… Cấp 6 mà nói, trạng thái suy yếu là mười phút.”

“Mười phút hắn là đủ tôi làm thịt hắn, ồ không, bắt sống.” Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên không nói chuyện nữa, bởi vì hắn bắt giữ được tín hiệu Y Xuyên Mỹ truyền về.

Tiểu khu cách vách văn phòng cảnh sát, bãi đỗ xe ngầm.

Truy Độc Giả vừa kết thúc hội ai điếu không lâu, sắc mặt ủ dột dọc theo dốc thoải, tiến vào bãi đỗ xe ngầm.

Đêm đã khuya, trong bãi đỗ xe yên tĩnh không người, ngọn đèn trắng như tuyết chiếu sáng lên không gian rộng lớn.

Truy Độc Giả dừng lại ở một chỗ góc yên tĩnh, vừa nhìn quanh, vừa trầm giọng nói:

“Ngươi đã tới muộn, phân bộ bởi vậy đã chết rất nhiều anh em, bọn họ vốn không nên chết.”

Một thanh âm từ sau cột truyền đến, khàn khàn trầm thấp: “Trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Bởi vì ngươi ngoài ý muốn, bao nhiêu gia đình mất đi người gánh vác?” Truy Độc Giả cả giận nói: “Ngươi có thể phụ trách không?”

“A, ta chỉ quản ngươi chết sống, mạng của người khác có quan hệ gì với ta đâu?” Thanh âm sau cột chống cười lạnh một tiếng, “Ta tới là muốn nói cho ngươi, Hỏa Sư kia cứu ngươi không đơn giản.”

“Đương nhiên không đơn giản, Thánh Giả cấp 6, không phải Hỏa Sư, tự xưng Tam Thanh Đạo Tổ, nhưng phân bộ Tùng Hải tra không có người này.” Truy Độc Giả đã sớm điều tra, thản nhiên nói: “Hắn là đến chấp hành nhiệm vụ bí mật, ta bây giờ còn chưa thể xác định có phải có liên quan với ngươi hay không, mấy ngày nay ngươi đừng vội liên hệ với ta.”

Dừng một chút, hắn thử nói: “Ngươi ra ngoài mấy ngày nay, không trêu vào chuyện gì chứ?”

“Sao? Sợ ta liên lụy ngươi?” Thanh âm sau cột cười nhạo.

Vẻ mặt Truy Độc Giả lạnh lùng, “Ta là sợ ta không cứu được ngươi.”

Thanh âm sau cột trầm mặc một phen, giọng điệu chuyển sang mềm mỏng, “Yên tâm, ta không ở bên ngoài gây chuyện, hôm nay tìm ngươi là phải nhắc nhở ngươi, bên cạnh Hỏa Sư kia có một oán linh rất mạnh, loại mà ngay cả ta cũng kiêng kị đó.”

Chương 1938: Thành viên bang phái trở về (1)

Truy Độc Giả chấn động: “Oán linh còn mạnh hơn so với ngươi?”

Hắn trái lại không kỳ quái Hỏa Sư có thể thao túng oán linh, oán linh không phải chỉ có Thần Dạ Du mới có thể thao túng, dùng đạo cụ cũng tương tự.

Hắn giật mình là đối phương tối hôm qua thế mà còn chưa bày ra toàn lực.

Kế tiếp, lời của người nọ nấp ở chỗ tối, một lần nữa khiến Truy Độc Giả cả kinh.

“Nó đã phát hiện ta.”

“Cái này…” Con ngươi Truy Độc Giả hơi co lại.

“Yên tâm, chỉ là phát hiện ta mà thôi, quá nửa sẽ coi ta trở thành người của Linh Năng hội, vô duyên vô cớ, sẽ không liên tưởng đến ngươi.” Người nọ nói: “Đương nhiên, ngươi cầu nguyện hắn tốt nhất là Hỏa Sư, nếu là Thám Báo, vấn đề của ngươi có thể đã bị hắn phát hiện.”

“Ta biết rồi.” Truy Độc Giả ngẫm nghĩ, “Nếu không phải hướng về ngươi, vậy hắn đến Nam Minh thị có mục đích gì?”

“Không biết, nếu không có việc gì, ta trước…” Thanh âm sau cột đột nhiên biến đổi: “Ngươi bị theo dõi rồi.”

Vừa dứt lời, sau cột bộc phát ra tiếng xé gió cao vút, bén nhọn đến giống như đâm thủng màng tai.

Tinh thần đả kích.

Nhưng một giây sau, một luồng lực lượng tinh thần cường đại hơn bén nhọn hơn càn quét, đó là tinh thần đả kích oán linh phát ra, trực tiếp bao phủ công kích của kẻ trước.

Truy Độc Giả nháy mắt ù tai, đầu đau muốn nứt, trong xoang mũi trào ra máu tươi ấm áp.

Nhưng Ý Chí Sắt Thép của Kiếm Khách khiến hắn áp chế đi đau đớn do tinh thần xé rách, lập tức triệu hồi ra trường kiếm, làm ra tư thái nghênh địch.

“Chính là nó, oán linh bên cạnh Hỏa Sư kia.” Thanh âm sau cột vang lên lần nữa, xen lẫn cảm giác đau đớn.

Truy Độc Giả biến sắc hẳn, thậm chí có chút tuyệt vọng.

Chuyện hắn cấu kết nghề nghiệp tà ác bị phát hiện rồi, bị vị chấp sự cao cấp đến từ phân bộ Tùng Hải kia phát hiện.

Hắn chỉ có hai con đường: Một là liên thủ với đồng bạn giết người diệt khẩu. Hai là nhận tội, rời khỏi cương vị bây giờ,

tiếp nhận tổng bộ xử phạt.

Truy Độc Giả theo bản năng mở ra Thuật Quan Sát, hốc mắt chợt hiện ra hào quang thuần trắng, trường kiếm trong tay thì quanh quẩn một luồng sát khí ẩn chứa lực lượng sát phạt.

Đây là kỹ năng bị động của Kiếm Khách —— Chấn Sát!

Chuyên phá vật quỷ mị tai họa.

Hắn ở nháy mắt tiến vào trạng thái tác chiến, nhưng vẫn chưa hạ quyết tâm, giết người diệt khẩu không phải điều hắn mong muốn, nhưng cứ vậy rời khỏi cương vị, thậm chí thoát ly Ngũ Hành minh, càng thêm không cam lòng.

Hắn lâm vào quyết định lưỡng nan!

"Nhân Gian Lưu Lãng Khách" phía sau cột không rối rắm như hắn như vậy, không chút do dự từ trong bóng tối lao ra. Hắn là một người đàn ông khô gầy âm trầm, ngũ quan xấu xí, đây đương nhiên không phải tướng mạo sẵn có, Huyễn Thuật Sư là dịch dung đại sư xuất sắc nhất trên thế giới, có thể bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào thay đổi dung mạo, khí chất và khí tức.

Tay trái Nhân Gian Lưu Lãng Khách kéo một sợi roi u ám thâm thúy, phù văn hư ảo quay quanh thân roi chìm nổi, thoạt nhìn chính là đạo cụ chuyên môn nhằm vào linh thể.

Tay phải hắn thì lấy ra một tấm gương đồng to bằng chậu rửa mặt, chiếu về phía vị nữ oán linh kia lơ lửng giữa không trung gara.

Hắn muốn dùng hành động của mình để bức bách Truy Độc Giả làm ra quyết định.

Tình huống trước mắt mà nói, thoát ly Ngũ Hành minh hoặc nhận tội, đều là cái giá không thể thừa nhận. Dưới sự so sánh, giết một Thánh Giả quan phương không liên quan, là lựa chọn tối ưu.

Khuôn mặt Truy Độc Giả co rúm một phen, cơ hàm gồ lên, tựa như hạ quyết định nào đó, nâng kiếm ngăn lại "Nhân Gian Lưu Lãng Khách", trầm giọng nói:

"Chúng ta đi!"

Nhân Gian Lưu Lãng Khách lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, "Ngươi xác định muốn theo ta cùng làm tội phạm truy nã?"

Lông mày đứt đoạn bên trái Truy Độc Giả giật giật, hít sâu một hơi: "Đi thôi."

Nhân Gian Lưu Lãng Khách hừ lạnh một tiếng: "Lòng dạ đàn bà, ngươi giống với cha ngươi, cả đời khó thành châu báu!"

Đúng lúc này, phương hướng dốc thoải cửa vào bãi đỗ xe ngầm truyền đến một thanh âm bình tĩnh:

"Đi không nổi đâu, tôi đã đến đây, các người một tên cũng đừng nghĩ đi được."

Hai người đều nắm vũ khí, cảnh giác nhìn về phía dốc thoải.

Một bóng dáng đi ra, xuất hiện ở trong tầm nhìn của bọn họ, rõ ràng là vị Hỏa Sư tự xưng "Tam Thanh Đạo Tổ" kia.

"Truy Độc Giả, anh là chấp sự quan phương, anh hẳn là biết cấu kết nghề nghiệp tà ác là tội chết!" Sắc mặt Trương Nguyên Thanh lạnh như băng, giọng điệu nghiêm khắc: "Tôi đêm nay vừa nghe nói truyền thuyết của anh, liền biết trong đó có khác thường, nay xem ra, những cái gọi là chiến tích huy hoàng kia, chẳng qua là anh cấu kết nghề nghiệp tà ác ngụy trang ra biểu hiện giả dối, thủ đoạn cày chiến tích này của anh, trái lại có một phong cách riêng."

Truy Độc Giả lập tức nắm chặt chuôi kiếm, cong lưng, căng cơ bắp, trầm giọng nói:

"Tôi có nỗi khổ trong lòng của tôi, nhưng ngài đã phát hiện, tôi không có lời nào để nói. Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự, tôi chỉ xin cậu mở một mặt lưới, để tôi rời khỏi "

Chương 1939: Thành viên bang phái trở về (2)

"Câm miệng!" Trương Nguyên Thanh lạnh lùng ngắt lời: "Phạm vào tội chết còn muốn đi?"

Nhân Gian Lưu Lãng Khách nheo mắt lại, sát khí mãnh liệt.

Truy Độc Giả thì cười khổ một tiếng, biết một cuộc chiến đấu không thể tránh được.

Ồ, thế mà chưa động thủ… Trương Nguyên Thanh không thăm dò nữa, đổi giọng điệu, "Tôi có mấy vấn đề muốn hỏi anh, nếu câu trả lời của anh khiến tôi hài lòng, tôi có thể coi như chuyện đêm nay chưa xảy ra."

Hai người đều ngẩn ra.

Truy Độc Giả ngạc nhiên nói: "Ngài, ngài là muốn kéo dài thời gian?"

"Cơ hội của anh chỉ có một lần." Trương Nguyên Thanh một bộ tư thái cao ngạo lạnh lùng, hỏi: "Anh cùng Chưởng Mộng Sứ này quan hệ thế nào?"

Truy Độc Giả không khỏi nhìn đồng bạn ngụy trang thành người đàn ông xấu xí một lần, do dự một phen, nói: "Huynh đệ!"

"Thân huynh đệ (anh em ruột)?" Trương Nguyên Thanh hỏi tiếp.

"Anh em ruột khác mẹ khác cha."

"Anh đừng có chơi trend với tôi, tôi sẽ tức giận."

"Hắn là con nuôi của cha tôi."

"Cho nên anh lợi dụng hắn cày chiến tích?"

"Bảo vệ trị an biên cảnh, quét sạch thế lực xã hội đen là lý tưởng cùng theo đuổi chung của chúng tôi." Truy Độc Giả khi nói tới câu này, vẻ mặt trang nghiêm, như là đang thề đối với quốc huy.

Nhân Gian Lưu Lãng Khách lại cười lạnh một tiếng: "Đó là theo đuổi cùng lý tưởng của cậu, thứ tôi muốn, chẳng qua là báo thù."

Không có nhân tố lợi ích, không phải quan hệ hợp tác ích lợi lui tới, là quan hệ huynh đệ và người thân… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, "Tôi hiểu rồi, bây giờ mời anh đi về trước, tôi muốn nói chuyện với vị Chưởng Mộng Sứ này."

Ánh mắt Truy Độc Giả đột nhiên sắc bén, trầm giọng nói: "Xem ra ngài vẫn không chịu buông tha chúng tôi."

Lúc này, Nhân Gian Lưu Lãng Khách thấy một u ảnh từ trong cơ thể "Tam Thanh Đạo Tổ" bay ra, không có bất cứ ngụy trang gì, là một cô gái khuôn mặt xinh đẹp, mặt mày quyến rũ.

Hắn đầu tiên là ngẩn ra một phen, sau đó nhớ tới vị oán linh này là ai, tiếp theo liên tưởng đến chủ nhân của cô.

Con ngươi Nhân Gian Lưu Lãng Khách đột nhiên co rút lại, vội vàng nói: "Cậu đi về trước."

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của Truy Độc Giả hơi cứng ngắc, ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía đồng bạn bên cạnh.

"Cậu đi về trước, tôi không có việc gì." Nhân Gian Lưu Lãng Khách lặp lại một lần.

Truy Độc Giả khẽ nhìn hắn một cái, phát hiện huynh đệ âm trầm máu lạnh này của hắn, vậy mà lại thu hồi địch ý cùng sát khí.

Hắn rốt cuộc là ai? Vẻ mặt Truy Độc Giả nhìn về phía Tam Thanh Đạo Tổ cũng thay đổi, trầm ngâm vài giây, hắn nói: "Tự cậu cẩn thận."

Thu hồi trường kiếm, xoay người đi về phía chỗ sâu trong bãi đỗ xe ngầm.

Tiếng bước chân của hắn vang lên ở không gian trống trải, sau đó biến mất.

Xác nhận hắn rời đi, Nhân Gian Lưu Lãng Khách từ trong túi quần lấy ra mắt kính gọng vàng đeo lên, ngũ quan của hắn theo đó khôi phục thành người trung niên thật thà, thản nhiên nói:

"Sao cậu ở nơi này?"

"Tới đây bắt tội phạm truy nã, linh phó của tôi tối hôm qua đã thấy anh, tôi còn không tin, cố ý gọi điện thoại hỏi Khấu Bắc Nguyệt, mới biết được anh là người tỉnh Bát Quý." Trương Nguyên Thanh cười nói.

Nhân Gian Lưu Lãng Khách gật gật đầu, hai tay đút túi, "Cần hỗ trợ không?"

Hắn chưa hàn huyên, thoạt nhìn cũng không nhiệt tình, nhưng giọng điệu bình tĩnh không có cảnh giác, tựa như gián điệp móc nối, tuy mọi người lần đầu tiên gặp mặt, đều biết đôi bên có chung tín ngưỡng cùng tư tưởng, là đồng chí có thể giao phó sinh mệnh.

Thành viên đoàn đội Vô Ngân chính là như vậy.

Không có giao tình với nhau, lại có tín ngưỡng so với giao tình càng quan trọng hơn.

Tín ngưỡng chung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là người được Vô Ngân đại sư tán thành, là người được cho phép tiến vào phật miếu nghe kinh, cho nên Nhân Gian Lưu Lãng Khách tán đồng hắn.

Tiếp đó chính là ở sâu trong nội tâm, hắn đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn có một tia thương hại.

Gã này bệnh nặng hơn bất cứ ai khác, là kẻ đáng thương.

"Cần, cho tôi phương thức liên hệ anh, tôi sẽ liên hệ anh." Trương Nguyên Thanh nói, cũng không nhắc hắn chuyện giữ bí mật với Truy Độc Giả, bởi vì cái này không cần nói.

Hai người trao đổi phương thức liên hệ.

Trương Nguyên Thanh lại nói: "Thân phận của tôi tạm thời đừng tiết lộ, bất cứ ai cũng không được, anh biết tình cảnh tôi xấu hổ bao nhiêu."

"Chúa Tể Linh Năng hội nếu biết cậu đã đến biên cảnh, sẽ dốc toàn bộ lực lượng." Nhân Gian Lưu Lãng Khách thản nhiên nói: "Tôi biết."

Trương Nguyên Thanh gật đầu, trước mặt hắn, búng ngón tay 'Tách', hóa thành ánh sao rời đi.

"Cộp cộp cộp…"

Tiếng bước chân từ chỗ sâu trong bãi đỗ xe truyền đến, Truy Độc Giả đi mà quay lại, nhìn thấy "Nhân Gian Lưu Lãng Khách" bình yên vô sự, hắn nhẹ nhàng thở ra, trầm giọng hỏi:

"Hắn là ai vậy?"

“Một người có thể tín nhiệm.” Nhân Gian Lưu Lãng Khách nói.

“Người có thể tín nhiệm?” Truy Độc Giả lâm vào trầm ngâm, sau đó có chút khó có thể tin: “Trừ tôi, cậu thế mà còn biết chấp sự cao cấp của quan phương, hơn nữa còn tín nhiệm hắn như thế? Cái này không hợp lý.”

Nhân Gian Lưu Lãng Khách nghĩ một chút, nói: “Thân phận của hắn nói ra sẽ dọa cậu nhảy dựng, cậu tốt nhất đừng thăm dò. Trở về đi, cậu sẽ không có bất cứ chuyện gì.”

Chương 1940: Thành viên bang phái trở về (3)

Sáng sớm hôm sau, Trương Nguyên Thanh bị tiếng cười líu ríu đánh thức, mở mắt ra, thấy ba cô gái, cô bé mặc áo ngủ hở hang, ngồi ở bên cạnh bàn trang điểm.

Tạ Linh Hi mặc quần đùi hồng, đai đeo hở vai, dáng người thiếu nữ tốt đẹp như cành liễu đâm chồi.

Nữ Vương mặc váy ngủ sa đen bán trong suốt, ren màu trắng bên trong như ẩn như hiện, lưng ngọc đẹp mềm mại nhưng không có đai an toàn áo ngực.

Annie lớn mật thoải mái hơn nữa, cô chỉ mặc một bộ đồ ren màu đen, da thịt bóng loáng như sữa, dáng người hoàn mỹ của nghề nghiệp Ái Dục triển lộ không bỏ sót, mỗi một chỗ đường cong đều là duyên dáng, lượng mỡ cơ thể nữ giới phác thảo ra dáng người khiến Trương Nguyên Thanh chỉ nhìn một cái hormone đã nhanh chóng tiết ra.

Thật là, các cô nàng sáng sớm ra là cố ý câu dẫn mình sao… Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, áp chế hormone xao động, làm bộ như không có việc gì đứng dậy.

Nói một tiếng “Tảo (chào buổi sáng)”, sau đó gãi đầu tiến vào nhà vệ sinh.

Ba cô gái im lặng không lên tiếng, nhưng đều dùng khóe mắt liếc bóng lưng hắn, chờ hắn tiến vào nhà vệ sinh, Tạ Linh Hi nhỏ giọng nói:

“Nguyên Thủy ca ca cứng ngắc.”

“Con nít nói chuyện đừng thấp kém như vậy.” Nữ Vương gắt cô một tiếng, sau đó tiếc nuối nói: “Vẫn là có hiệu quả, nhưng hắn thật giỏi nhịn, chỉ nhìn trộm chúng ta một cái.”

Annie càng tiếc nuối: “Sớm biết nên mang tới đuôi heo.”

“Đuôi heo?” Tạ Linh Hi và Nữ Vương đồng thời nhìn qua.

Annie nhếch khóe miệng, cười thần bí: “Đó là vũ khí bí mật của tôi, tôi sẽ không nói cho các người.”

Trong nhà vệ sinh, Trương Nguyên Thanh: “…”

Rửa mặt xong, hắn cởi áo ngủ, còn chưa kịp thay quần áo khô mát, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Linh cảnh bang phái —— Bóng Tối Thảo Nguyên, đánh số 367 đã đánh hạ xong, thành viên bang phái sẽ ở ba mươi giây sau trở về.”

Hả? Đám người Quan Nhã vượt qua phó bản rồi? Trương Nguyên Thanh vừa mừng vừa lo, mừng là đám ma quỷ kia rốt cuộc bình an đi ra, lo là đám ma quỷ kia đi ra rồi.

“Ca ca, bạn gái anh gọi điện.”

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói thanh thúy của Tạ Linh Hi.

“Đến đây!” Trương Nguyên Thanh mặc cái quần lót boxer rời nhà vệ sinh, ở dưới cái nhìn chăm chú nóng bỏng của Annie cùng Nữ Vương cầm lấy điện thoại di động bên gối, nhận cuộc gọi.

“Ở đâu thế, trong nhà không có một ai.” Giọng nói cười tủm tỉm mềm mại đáng yêu của Quan Nhã truyền đến.

“Ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ.” Trương Nguyên Thanh nói, “Linh Hi cùng Nữ Vương anh dẫn đi, Lý Thuần Phong tạm thời điều chuyển công tác.”

“Điều chuyển công tác?” Quan Nhã kinh ngạc hỏi ngược lại.

Trương Nguyên Thanh liền nói cho cô chuyện công ty nghiên cứu phát triển cơ quan thuật, Quan Nhã nghe xong lên cơn hờn

dỗi: “Anh cần gì phải cho Phó Tuyết cổ phần, quá hời cho bà ấy rồi, tự mình giữ lại không phải càng tốt hơn?”

Trương Nguyên Thanh cười hì hì nói: “Lúc này cũng còn chưa gả cho anh, khuỷu tay đã hướng ra ngoài rồi?”

Quan Nhã hừ một tiếng.

Trương Nguyên Thanh hiểu ý cười, Quan Nhã ngoài miệng nói hời cho Phó Tuyết, nhưng dù sao cũng là mẹ con huyết thống thân mật, tình cảnh Phó Tuyết mấy năm nay nhắm chừng trong lòng cô có biết.

Mình giúp Phó Tuyết một phen, trong lòng Quan Nhã miễn bàn vui vẻ bao nhiêu.

Đã thay mẫu thân giải quyết đại kế phát triển, lại hoàn toàn trói mẫu thân lên thuyền, cảm tình của hai người không có nỗi lo ở sau nữa.

Về phần phụ thân bên kia, vẻn vẹn một người ở rể, không khống chế được hôn nhân của cô.

“Tỷ tỷ, bọn em ở biên cảnh nè, vừa dậy.” Tạ Linh Hi ngây thơ tươi tắn giơ lên điện thoại di động, sefile một tấm mình cùng Nữ Vương, Annie.

Cái đệch… Trương Nguyên Thanh tay mắt lanh lẹ, lập tức đoạt lấy điện thoại di động của cô, tiếp tục nói chuyện với Quan Nhã:

“Em tắm rửa trước một cái, tán gẫu sau.”

Vội vàng tắt máy, hắn lập tức xóa ảnh Tạ Linh Hi chụp, uy hiếp nói: “Tin hay không anh bảo bà điên treo em lên đánh?”

Tạ Linh Hi không sợ trời không sợ đất, sợ nhất tỷ tỷ điên, lập tức xoắn xuýt, giọng nũng nịu nói: “Ca ca, lúc em chụp ảnh không nghĩ nhiều như vậy mà ~”

Trương Nguyên Thanh hừ lạnh một tiếng, thúc giục: “Mau mặc quần áo.”

Quay về bên giường, hắn gửi tin nhắn ở trong group:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Mọi người lập tức tắm rửa, nghỉ ngơi hồi phục, một giờ sau ở trong group tập hợp, tôi có chuyện quan trọng thông báo.”

Sau đó thu hồi điện thoại di động, thúc giục ba cô nương bán thịt, "Mau mặc quần áo, hôm nay có việc."

Mười phút sau, hắn mang theo ba vị mỹ nhân đã trang điểm rời khỏi ký túc xá, tới tòa nhà văn phòng cảnh sát.

Hắn tính hôm nay bắt đầu bao vây tiễu trừ cứ điểm Linh Năng hội trong mảnh vỡ ký ức của hai tên Thông Linh Sư, cùng điều tra tung tích Minh Vương.

Việc này, thật ra có thể độc lập hoàn thành, càng bí ẩn càng an toàn.

Nhưng nếu dẫn theo thành viên quan phương của phân bộ Nam Minh, bọn họ sẽ từ trong hành động kiếm được lượng lớn công huân, công huân chính là tiền thưởng, là con đường tốt nhất tăng lên đãi ngộ.

Chương 1941: Thành viên bang phái trở về (4)

Tiến vào tòa nhà văn phòng cảnh sát, đến tầng lầu tương ứng phân bộ Nam Minh.

Một vị nữ viên chức đang cầm văn kiện, vội vàng xuyên qua khu vực làm việc, thấy Trương Nguyên Thanh tiến vào, lập tức dừng lại, thân thể căng thẳng, câu nệ mà cung kính hô:

"Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự!"

Chậc, cái tên này nghe qua thật trẻ trâu… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên có chút hối hận, nhưng tên đã đặt như nước đổ đi, thu cũng không thu về được, chỉ có thể căng mặt, gật gật đầu.

Hắn mới vừa đi tới gần khu làm việc, liền thấy Truy Độc Giả dẫn đám người Lương Sơn Thủy Sư, Vương Tiểu Nhị, Học Hải Vô Nhai đi ra.

Truy Độc Giả hướng hắn khẽ gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng trước sau như một, nhìn không ra sự khác thường.

Trương Nguyên Thanh thấy bọn họ sắc mặt ảm đạm ngưng trọng, hỏi: "Hôm nay phải tổ chức buổi tượng niệm?"

Truy Độc Giả khẽ lắc đầu, “Lễ truy điệu không phải hôm nay, là người nhà các huynh đệ hy sinh đến đây.”

Phân bộ Nam Minh hy sinh bốn linh cảnh hành giả, người nhà sáng nay thu được thông báo liền lập tức chạy tới.

Trương Nguyên Thanh theo mọi người phân bộ đến phòng đặt xác, xa xa đã nghe thấy kêu khóc, có người trưởng thành xé tim xé phổi, có trẻ con khóc nỉ non chói tai, có người trưởng thành thấp giọng nghẹn ngào.

Trong phòng đặt xác rộng rãi vây đầy người, đều là người nhà của bốn người hi sinh.

Bọn họ có người là cha của đứa nhỏ, có người là con trai độc nhất của cha mẹ, có người là vợ chồng.

Bọn họ lúc còn sống không ai hỏi thăm, khi chết, lại nhất định có bốn gia đình tan vỡ.

Truy Độc Giả an ủi xong người nhà, đi vào hành lang, châm một điếu thuốc, nói:

“Mấy ngày nay phân bộ sẽ rất bận, có thể không có thời gian giúp ngài làm việc, ngài có thể tìm hắn.”

Trương Nguyên Thanh chưa nói chuyện, chỉ là nhìn phòng đặt xác kêu khóc không dứt.

Truy Độc Giả cười khổ một tiếng, “Ở Tùng Hải, một lần chết bốn hành giả quan phương, hắn tính là việc lớn nhỉ?”

“Là sự kiện đặc biệt lớn!” Trương Nguyên Thanh sửa đúng.

“Nhưng ở chúng tôi nơi này, rất bình thường!” Truy Độc Giả phun ra một hơi thuốc kéo dài, “Hành động quy mô nhỏ chết trị an viên, hành động quy mô lớn chết hành giả quan phương, chỉ cần xảy ra xung đột, liền nhất định sẽ người chết. Kiếm tiền ít, tỉ lệ tử vong lại cao, ai có chút tiền đồ đều không muốn ở lại nơi này.”

“Tổng bộ nên phái thêm cao thủ tới đây.” Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Truy Độc Giả liếc hắn một cái, “Ngài lời này nghe qua, không giống tay già đời từng làm mười năm nha. Linh cảnh hành giả không giống với trị an viên, quân đội bình thường, chúng ta

loại người này, vốn đã là treo đầu trên lưng quần, bất cứ lúc nào cũng có thể chết ở trong phó bản. Nói trắng ra là chính là một đám liều mạng, ai dám quá mức bức bách bọn liều mạng chứ, tổng bộ cũng không dám. Cậu ở trong phó bản đã suýt chết nhưng vẫn còn sống, đi ra còn phải lo lắng hãi hùng, vậy làm sao mà sống được? Cậu nếu là cường giả, cậu chịu sao?"

"Mạnh mẽ ấn hành giả hợp pháp ở biên cảnh, đến cuối cùng hoặc là sa ngã, hoặc là phản bội." Truy Độc Giả đưa qua một điếu thuốc, nói: "Đây là nguyên nhân biên cảnh thiếu nhân thủ, kẻ chịu lưu lại, hoặc là có tín ngưỡng, hoặc là xuất thân tỉnh Bát Quý, đều muốn thay đổi quê nhà của mình, nhưng hỗn loạn cùng rách nát là đặc điểm của biên cảnh, từ cổ đến nay đều là như thế, không thay đổi được."

Đừng bán đáng thương kiếm đồng tình với tôi, chuyện của anh tôi sẽ không tiết lộ… Trương Nguyên Thanh khoát tay, từ chối thuốc lá của đối phương, nói:

"Linh Năng hội là khống chế thế lực xã hội đen buôn thuốc phiện, bán người các loại thủ đoạn kiếm lời, bọn họ không dám trực tiếp làm việc, cho nên mấu chốt hẳn là các thế lực xã hội đen huấn luyện tốt kia. Bọn họ đều là người thường, chỉ cần tìm ra cứ điểm, giết sạch, Linh Năng hội sẽ yên tĩnh một đoạn thời gian rất dài, đúng không?"

Truy Độc Giả thở dài một tiếng: "Đầu tiên, những cứ điểm này không dễ tìm. Tiếp theo, từng cứ điểm đều có số lượng không ít Vu Cổ Sư tọa trấn, cường công chính là chịu chết."

Lương Sơn Thủy Sư từ phòng đặt xác đi ra cũng thở dài:

"Nhưng nếu thật sự có thể quét sạch thế lực xã hội đen Linh Năng hội khống chế, quả thật sẽ an ổn một đoạn thời gian."

"Thật ra phân bộ Thanh Hòa hàng năm đều sẽ phái chấp sự cao cấp tới thị sát công tác." Vương Tiểu Nhị nghiến răng nghiến lợi: "Nhưng kẻ chịu đánh bạc tính mạng liều mạng với Linh Năng hội không nhiều, dù sao chúng ta bên này không có Chúa Tể."

Tỉnh Bát Quý là có Chúa Tể, nhưng thành phố Nam Minh không có, dù sao nơi này chỉ là một thành phố cấp huyện.

“Cho nên tôi đến đây!” Trương Nguyên Thanh nói, “Tôi có biện pháp lấy thời gian ngắn nhất, ở trước khi Chúa Tể của Linh Năng hội phản ứng lại, nhổ cứ điểm của Linh Năng hội ở địa khu thành phố Nam Minh.”

Chương 1942: Phương thị thải sa trường (1)

Vẻ mặt lạnh lùng của Truy Độc Giả lập tức kích động hẳn lên, nhìn chằm chằm hắn: “Thật?”

Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Truy Độc Giả dùng sức hít sâu một hơi, nhìn về phía phòng đặt xác, quát: “Thông báo toàn bộ huynh đệ, lập tức tập hợp!”

Đám người Lương Sơn Thủy Sư vẻ mặt mừng như điên.

Rất nhanh, 27 linh cảnh hành giả phân bộ Nam Minh hiện có, ở dưới lầu văn phòng cảnh sát nhanh chóng tập kết, trên mặt mỗi người cũng khó giấu đi phấn chấn cùng kích động, trong ánh mắt thiêu đốt ý chí chiến đấu cất cao.

Trước khi xuống lầu tập kết, Truy Độc Giả chấp sự lấy lời lẽ giới thiệu vắn tắt chặn chỗ hiểm yếu nhất nói cho bọn họ mục đích lần tập kết này —— Tam Thanh Đạo Tổ chịu tổng bộ ủy thác thị sát phân bộ Nam Minh, phụ trách công tác càn quét xã hội đen.

Từ đầu, các linh cảnh hành giả của phân bộ tuy bất ngờ, nhưng cảm xúc cũng không cao, công tác thị sát của chấp sự cao cấp hàng năm đều sẽ mở ra, có thể tiêu phí tinh lực chém vài tên Vu Cổ Sư của Linh Năng hội, đó là lãnh đạo đã làm rất nhiều rồi.

Càng nhiều hơn là dẫn đội dọn dẹp một phen thế lực nhỏ bé người thường tạo thành, lại tọa trấn một đoạn thời gian, để trị an thành phố Nam Minh thanh tịnh ngắn ngủi, để thuốc phiện trong cửa hàng hoạt động về đêm biến mất mười ngày nửa tháng.

Sau đó nên như thế nào thì như thế đó.

Hoàn cảnh của biên cảnh chỉ như vậy, địa phương quyết định phong mạo trị an, đừng nói chấp sự, Chúa Tể, quốc gia cũng không thay đổi được.

Nhưng một câu của Truy Độc Giả chấp sự, đã thay đổi suy nghĩ của các thành viên quan phương, hắn nói: Chuẩn bị tốt hy sinh đi.

Câu này giống như một liều thuốc trợ tim, mang tới cho mọi người ý chí chiến đấu vô hạn cùng tinh lực tràn đầy.

Mọi người đều lấy tốc độ nhanh nhất mang theo súng ống, chạy đi khu làm việc, chỉ dùng năm mươi giây đã tập kết xong.

Học Hải Vô Nhai thân là kẻ trù tính chung phía sau màn đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn từng chiếc xe MPV màu đen lái đi khỏi văn phòng cảnh sát, hắn tốc độ nói cực nhanh nói:

“Thông báo văn phòng cảnh sát huyện Ngọc Hồ đợi lệnh, thông báo bệnh viện nhân dân huyện Ngọc Hồ đợi lệnh, thông báo đại đội cảnh sát đường sắt huyện Ngọc Hồ, tắt camera giám sát đường phố quanh bãi khai thác cát Phương thị huyện Ngọc Hồ, phong bế đường phố phụ cận.”

Nữ trợ thủ vừa truyền đạt mệnh lệnh, vừa lo lắng nói:

“Bãi khai thác cát thật là cứ điểm? Chúng ta căn bản không quen thuộc bố cục cùng đường xá bên đó, không có sắp xếp chiến thuật cùng bố trí châm chích, cắm đầu xông lên, thực…”

Cô hít sâu một ngụm, đánh bạo nói: “Rất không khôn ngoan. Đội trưởng, chúng ta nên đưa ra nhắc nhở. Mặt khác, lấy ánh mắt cùng tố chất chuyên nghiệp của ngài, ở trước khi bọn họ chạy tới bãi khai thác cát, hẳn là có thể chế định ra chiến thuật tương đối ổn định…”

Cô còn chưa nói xong, đã bị Học Hải Vô Nhai ngắt lời:

“Là rất không khôn ngoan, nhưng cô cảm thấy Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự là tay mơ sao? Chúng ta không quen thuộc hắn, nhưng có thể trở thành chấp sự cao cấp, khẳng định không ngốc đi. Lui một bước mà nói, Truy Độc Giả chấp sự là tay mơ sao, lúc hắn chiến đấu hăng hái ở tuyến một, cô còn chưa nhận chức đâu.

“Vấn đề cô có thể nghĩ đến, bọn họ không thể nghĩ tới? Đã dám làm như vậy, tự nhiên có nguyên nhân có nắm chắc, chờ đợi tin báo chiến thắng là được.”

Nữ trợ thủ không nói chuyện nữa, lo lắng chuyển thành chờ mong.

…

Đội ngũ sáu chiếc xe MPV cũ kỹ tạo thành chạy như bay ở con đường thành thị, cơ sở hạ tầng thành thị biên cảnh không thể so sánh với Tùng Hải.

Đường 2 xe chạy, sơn kẻ đường mài mòn nghiêm trọng, xám xịt không đủ sạch sẽ, cũng may tình hình giao thông rất tốt, không có tình huống chen chúc của thành phố lớn.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trong chiếc xe dẫn đầu kia, cúi đầu chơi điện thoại di động.

Group bang phái Người Chết Trở Về.

Thời gian nghỉ ngơi 60 phút còn chưa tới, nhưng trong group đã bắt đầu tán gẫu khí thế ngất trời.

Bởi vì vào là phó bản cấp B, mọi người thu hoạch đều bình thường, không có gì đáng nói, nhưng hai việc trong hiện thực, khiến các thành viên bang phái mới ra khỏi phó bản chấn động.

“Tôn Miểu Miểu: Trời ạ, truyền nhân Ma Quân hiện thân, còn bắt đi Diệu Đằng Nhi em gái họ Linh Quân, sứ đoàn thăm Trung của Thiên Phạt cũng đến, ở lại phó bản vài ngày, bên ngoài thế mà xảy ra nhiều chuyện như vậy. “

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Truyền nhân Ma Quân hiện thân? Ma Quân ngã xuống tính toán đâu ra đấy mới một năm đi, truyền nhân của hắn không có khả năng bắt đi Diệu Đằng Nhi.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Các người đã thật lòng thành ý đặt câu hỏi, tôi liền đại phát từ bi nói cho các người, truyền nhân Ma Quân có thể đã đầu phục Ám Dạ Mân Côi hoặc Thái Nhất Môn, bắt đi Diệu Đằng Nhi là vì di sản của Ma Quân.”

“Triệu Thành Hoàng: Sao cậu biết những thứ này.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tôi nói.”

Chương 1943: Phương thị thải sa trường (2)

Trương Nguyên Thanh lấy ngôn ngữ ngắn gọn nhất miêu tả tình huống sự việc.

“Triệu Thành Hoàng: Nếu là như thế, vậy thì phiền toái rồi, truyền nhân Ma Quân nếu là đầu phục Ám Dạ Mân Côi, Linh Thác một khi lấy được di sản Ma Quân, hắn rất có thể vượt ngược lại môn chủ.”

“Tôn Miểu Miểu: Nói chi tiết.”

“Triệu Thành Hoàng: Ông từng nói, trên người Ma Quân cất giấu thứ khiến môn chủ cũng coi trọng.”

Linh Thác chủ tu là Thái âm, nếu là Bán Thần, vậy hắn khẳng định đã đạt được bộ phận mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm, nếu để Linh Thác tập hợp đủ bổn nguyên Thái âm, dựa theo đặc điểm Thái âm khắc chế Tinh Thần, Linh Thác sẽ trở thành Thần Dạ Du mạnh nhất đương thời… Trương Nguyên Thanh không biết sao thở dài một tiếng, áp lực trên vai nặng trịch.

Sau khi thành viên trong group hàn huyên vài câu, liền chuyển đề tài tới đoàn đội ghé thăm của Thiên Phạt.

“Triệu Thành Hoàng: Kẻ dẫn đội đoàn ghé thăm gọi là “Liệp Ma Nhân”, là chấp hành quan cấp 1 của bộ ngoại giao Thiên Phạt, tôi vừa rồi tra xét một phen, hắn là phụ trách châu u, không biết lần này vì sao đến chúng ta nơi này. Hắn dẫn theo ba cấp dưới, phân biệt là Osment Harry, Hoover York, Natsusa, Charles.”

“Anh Gà Đỏ: Đủ rồi đủ rồi, tên nước ngoài vừa thấy đã đau đầu, vẫn là tên Nhật Bản cùng Hàn càng phù hợp thẩm mỹ của tôi hơn.”

Không có ai quan tâm Anh Gà Đỏ lảm nhảm, Triệu Thành Hoàng tiếp tục nói:

“Trừ Natsusa Charles không có tư liệu chi tiết, Osment cùng Hoover đều là nhân vật cấp 6 đỉnh phong, tương tự quan phương tứ công tử. Lần này có trò hay để xem rồi.”

“Tôn Miểu Miểu: Đúng vậy đúng vậy, đáng tiếc Tiền công tử đã là Chúa Tể, bằng không chúng ta có thể nhìn thấy hắn hành hạ đến chết tinh anh Thiên Phạt.”

“Triệu Thành Hoàng: Tinh anh nhất Thiên Phạt không phải thế hệ trẻ, mà là thế hệ trước, trong những người đó, có kẻ có thể sánh vai với Tiền công tử, thậm chí có kẻ mạnh hơn cũng nói không chừng.”

“Tôn Miểu Miểu: Chúng ta cũng có thế hệ trước, hôm nay ngủ một giấc thật ngon, sau đó chờ hội giao lưu. Tôi nghe nói Thiên Phạt muốn tổ chức hội giao lưu, Osment kia muốn khiêu chiến Hỏa công tử, rửa sạch sỉ nhục trước kia.”

Khi hai vị con cháu trưởng lão thân phận cao quý nói chuyện với nhau, người khác đều không nói chuyện nữa.

Bởi vì tình báo liên quan đến đại khu thứ nhất, hai vị Hỏa Sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất thân bình dân không chen vào được, Hạ Hầu Ngạo Thiên và Quan Nhã thì không có hứng thú đối với Thiên Phạt.

Nhưng nghe đến hội giao lưu, lập tức liền có hứng thú.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh nhập vào tin nhắn:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Được rồi, đã đến giờ, kế tiếp tuyên bố sự tình quan trọng, toàn thể thành viên chuẩn bị một phen, mười phút sau tiến vào phó bản bang phái tiếp theo.”

“Tôn Miểu Miểu: ? ? ?”

“Quan Nhã: ? ? ?”

“Anh Gà Đỏ: ? ? ?”

“Tiểu Viên: ? ? ?”

Triệu Thành Hoàng đỏng đảnh cao ngạo lạnh lùng cùng Thiên Hạ Quy Hỏa thành thục ổn trọng chưa đặt dấu hỏi, nhưng trong đầu bọn họ tất nhiên là một chuỗi dấu chấm hỏi.

Ryo Asano thân là bé trong suốt, chưa phát biểu ý kiến.

Còn muốn xem hội giao lưu? A, tôi sao có khả năng cho các người cơ hội tiếp xúc với Thiên Phạt. Trương Nguyên Thanh không chút do dự mở ra bảng điều khiển bang phái, kích hoạt phó bản bang phái.

Tiếng linh cảnh nhắc nhở quanh quẩn ở bên tai toàn bộ thành viên.

“Ting! Linh cảnh đang tạo, xin chờ đợi”

“Bang phái linh cảnh tạo xong.”

“Đánh số: 092 —— Hồ sơ chuyện lạ Lâm An quỷ thị.”

“Cấp bậc độ khó: A”

“Loại hình: Nhiều người (loại tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến: Điều tra rõ sự khác thường của Lâm An quỷ thị.”

“Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào.”

“Giới thiệu linh cảnh số 367: Công nguyên năm 1127, Đinh Hợi, năm Bảo Khánh thứ 3, Mông Cổ diệt Tây Hạ, tàn sát ba trăm dặm, vô số lưu dân chạy về phía nam, trong chợ đen Lâm An gần đây liên tục xảy ra việc lạ, có người ở đêm tối nhìn thấy âm binh mượn đường, trẻ con liên tiếp mất tích, thi thể không đầu nửa đêm gõ cửa… Phòng bổ đầu Lâm An tra án không có kết quả, dẫn tới dân gian lòng người hoảng sợ.”

Thế mà lại là phó bản cấp A, xem giới thiệu linh cảnh, hẳn là lưu dân Tây Hạ, nhân sĩ giang hồ đang giở trò quỷ… Trương Nguyên Thanh sờ sờ cằm, không để ý tới mọi người trong group kháng nghị, lập tức kích hoạt phó bản, mang thành viên Thánh Giả cảnh ngoại trừ Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng mình xếp vào trong danh sách phó bản.

Hạ Hầu Ngạo Thiên gần đây đều ở trong xưởng vặn đinh ốc, Trương Nguyên Thanh tính rút thời gian tự mình dẫn hắn vào phó bản, không ở trong danh sách lần này.

“Tôn Miểu Miểu: Nguyên Thủy Thiên Tôn tên khốn kiếp, tôi còn mặc áo ngủ.”

“Anh Gà Đỏ: Cô là ngu ngốc sao, mặc áo ngủ còn có thời gian mắng chửi người? Ồ, cô muốn mặc áo ngủ vào phó bản à?”

Tôn Miểu Miểu chưa đáp lại, hẳn là đi thay áo ngủ.

Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa, Tiểu Viên mấy người, tuy tràn đầy lời nói nhảm, nhưng thấy là phó bản cấp A, oán

niệm nhất thời tiêu tán không ít.

Chương 1944: Phương thị thải sa trường (3)

Phó bản yêu cầu cao độ ý nghĩa hồi báo cao, phù hợp nhu cầu của bọn họ.

Trương Nguyên Thanh lặng lẽ chờ đợi 60 giây, thông qua tiếng linh cảnh nhắc nhở, xác nhận bọn họ đã tiến vào linh cảnh, lúc này mới thở phào.

Dựa theo linh cảnh giới thiệu, loại phó bản cần tra án, phá án này, thời gian đều sẽ không ngắn.

Kế tiếp an tâm xử lý chuyện trước mắt.

Người phụ trách bãi khai thác cát tên Lý Chính Đức, hắn cùng không có đạo đức gì.

Cha mẹ đặt cho hắn cái tên này cũng không có đạo đức gì, sinh ra nghèo khổ hắn từ nhỏ phải dựa vào trộm cắp để sống, trong nhà bốn anh chị em, cha mẹ bồi dưỡng bọn họ thành trộm cắp, chuyên môn trà trộn ở khu du lịch, trộm tiền của du khách.

Về sau chính phủ bắt đầu chỉnh sửa, xếp bọn họ vào sổ đen, đuổi khỏi khu du lịch, cuộc sống thời điểm khó khăn nhất, cha thậm chí muốn chặt hai chân hắn, là mẹ gắt gao bảo vệ hắn.

Về sau nữa, một quần thể có được công năng đặc dị thu lưu hắn, dạy hắn tri thức sử dụng súng ống, chiến đấu cùng với phản điều tra, sắp xếp cho hắn công việc vận chuyển thuốc phiện.

Thời gian nhoáng lên một cái mười mấy năm, Lý Chính Đức bán sức cho Linh Năng hội đến nay, dựa vào hung hăng không sợ chết cùng công phụ nịnh bợ, hầu hạ các đại gia Linh Năng hội thoải mái, từ một con la vận chuyển thuốc phiện, trở thành ông chủ bãi khai thác cát này.

Bãi khai thác cát là nghề nghiệp ở mặt ngoài, sau lưng là một chỗ cứ điểm của Linh Năng hội, phụ trách giấu thuốc phiện cùng buôn người.

Bãi khai thác cát ba mặt là núi, nằm ở nơi hẻo lánh, hệ thống camera giám sát trải rộng thành thị ở nơi này không phát huy ra tác dụng, cho dù thực xảy ra vấn đề, cũng có thể trốn vào núi.

Trong núi có cạm bẫy Linh Năng hội bố trí, bôi đầy độc tố, đám người kia của văn phòng cảnh sát dám đến, tuyệt đối có vào không có ra.

Giờ phút này, Lý Chính Đức đang chờ ở ngoài một căn nhà sàn, bên trong truyền đến tiếng phụ nữ trẻ tuổi kêu khóc chói tai, cùng với tiếng giường đôi rầm rầm.

Đó là một vị siêu năng lực giả của Linh Năng hội đang lâm hạnh cô nương "mới tới".

Người tổ chức bắt tới đều sẽ an bài trong ký túc xá nhà sàn, nữ ở một chỗ, nam ở một chỗ, trước mắt cũng chưa mở rộng nghiệp vụ đến trẻ con.

Bởi vì hình thức làm ăn, chủ yếu là quay chụp video điện giật, ngược đãi, hướng người nhà đòi tiền tài, bán cho liên bang Tự Do cùng tây đại lục đảm đương lao động nô lệ, bán cho lão đại nước ngoài làm nô lệ phát tiết nhu cầu sinh lý.

Đương nhiên, trước khi bán, vật phẩm là có thể sử dụng nhiều lần.

Lý Chính Đức liếm liếm đầu lưỡi, nghĩ chờ đại lão hưởng dụng xong, đêm nay hắn cũng nếm thử mùi vị.

Sau khi hai vị lãnh đạo "Chuột Đen" cùng "Gián" của cứ điểm hy sinh, giao dịch thuốc phiện, người của bãi khai thác cát liền dừng lại, công tác khai thác cát cũng dừng, mọi người cấm ra ngoài, chờ đợi lãnh đạo mới tới.

Trước mắt trong bãi khai thác cát chỉ còn ba vị siêu năng lực giả, một người mê đánh bạc, ở trong kho hàng đánh bài cùng các huynh đệ bên dưới. Một người mê nữ sắc, ở ký túc xá nhà sàn chơi đùa.

Một người mê nam sắc, cũng ở trong nhà sàn hưởng dụng nam nô.

Vị đại nhân đó dáng người dung mạo đều rất không tệ, đáng tiếc có khuynh hướng ngược đãi, từng nam nô bị hắn lâm hạnh

đều rất thê thảm.

Ví dụ như, vị đại nhân kia đối với sức bền có yêu cầu nghiêm khắc, thấp hơn mười phút là phế vật, sẽ bị treo lên ngược đãi, dùng roi, dùng côn điện.

Thấp hơn hai mươi phút, sẽ bị đeo vòng kim loại, đeo liên tục ba ngày.

Mỗi lần vượt qua nửa giờ mới tính đủ tư cách.

Lý Chính Đức tuổi không nhỏ, súng ống càng ngày càng mềm, thật sự không thỏa mãn được vị đại nhân kia, sẽ không tìm ngược đãi.

Lúc này, động tĩnh bên trong ngừng lại, tiếp theo cửa ký túc xá hiệu quả cách âm không tệ mở ra, một thanh niên mũi cao môi mỏng, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc đi ra.

Ánh mắt Lý Chính Đức vụng trộm liếc vào trong, một thân thể trắng bóc hiện lên ở trong tầm nhìn, theo cửa ký túc xá đóng lại mà biến mất.

Lý Chính Đức thu hồi ánh mắt, nịnh nọt giơ ngón tay cái lên:

“Cao đội trưởng lợi hại! Tiểu nhân nếu có một phần mười bản lãnh của ngài thì tốt rồi.”

Thanh niên họ Cao mũi cao môi mỏng thản nhiên nói: “Cái này không tính là gì, chúng tôi loại người này, thể lực trước giờ rất tốt.”

Lý Chính Đức tiếc hận nói: “Tôi nếu có thể trở thành người giống ngài như vậy thì tốt rồi.”

Cao đội trưởng đánh giá Lý Chính Đức, ‘a’ một tiếng:

“Anh từ nhỏ sống quá an nhàn, tuy chuyện xấu làm hết, nhưng anh sống rất dễ chịu, anh chưa bao giờ tuyệt vọng, liền chưa bao giờ muốn trả thù thế giới, cho nên cả đời cũng không thể trở thành người như chúng tôi.”

Lý Chính Đức vội vàng khom người, nói vâng vâng vâng, ngài là có thiên phú, tôi không được, tôi chỉ là một tên nhãi nhép.

Chương 1945: Đại thắng (1)

Cao đội trưởng "Ừm" một tiếng, nói: "Gần đây trông nghiêm chút, ai cũng không cho phép ra ngoài, một khi phát hiện có người vụng trộm chuồn ra, giết chết ngay tại chỗ."

"Vâng!" Lý Chính Đức nói xong, lo lắng nói: "Cao đội trưởng, lần này… To chuyện sao?"

"Kẻ ngoại hiệu Truy Độc Giả kia của văn phòng cảnh sát, xưa nay là nhân vật khó giải quyết, hai vị đại nhân thất thủ là bọn họ năng lực không được, nhưng ở trong phạm trù có thể lý giải." Cao đội trưởng đột nhiên cười lạnh một tiếng:

"Nơi này là địa bàn của Linh Năng hội, quan phương đám người đó, năm nào không phải làm chút bộ dáng? Bọn họ dám toàn diện khai chiến với chúng ta? Giờ lại chưa tới cuối năm, các đại nhân vật còn chưa tới thời điểm 'đánh giá thành tích'.

"Với lại, bãi khai thác cát này mới hai năm, chúng ta làm việc trước giờ ẩn nấp, tra không đến nơi đây. Ừm, đợi lát nữa gọi theo mấy huynh đệ, theo tôi vào núi tuần tra."

"Vâng!" Lý Chính Đức khom người nói.

Cao đội trưởng liếc hắn một cái, lại nhìn cô nương trong nhà sàn một lần, liếm liếm môi: "Cô nàng kia rất ngọt nước, đêm nay thưởng cho anh chơi chút."

Lý Chính Đức mừng như điên: "Cảm ơn Cao đội trưởng, cảm ơn Cao…"

Hắn bỗng nhiên cảm giác một mảng lớn chất lỏng ấm áp hắt ở đỉnh đầu mình, mờ mịt ngẩng đầu, thấy trước ngực Cao đội trưởng thò ra một cái tay máu tươi đầm đìa, bàn tay nắm một trái tim đỏ tươi.

Bản thân Cao đội trưởng mở to hai mắt, khó có thể tin cúi đầu, nhìn ngực mình.

Thần Dạ Du vốn sở trường ám sát, đến vô ảnh đi vô tung, đánh lén một Vu Cổ Sư giai đoạn Siêu Phàm nhẹ nhàng dễ dàng.

Trái tim tàn phá còn đang nhảy lên, máu "Ồ ồ" trào ra. Thanh niên lạnh lùng tàn khốc chưa lập tức chết đi, con ngươi màu nâu co rút lại thành con mắt dựng thẳng màu vàng, cái mũi sụp

xuống thành hai cái lỗ khí, môi rộng đến bên tai, làn da chuyển thành màu xanh đen, mọc ra mụn nhọt cứng rắn.

Cả người hắn biến thành một con cóc hình người, xấu xí.

Hóa cổ!

Hắn phải liều chết đánh cược.

Nhưng hắn vừa hoàn thành hóa cổ, bàn tay kia liền chợt nắm chặt, bóp nát trái tim đỏ tươi, một tay khác cắm vào lỗ thủng ở ngực, ra sức xé.

Người cóc cứng rắn xé thành hai đoạn, dễ dàng tựa như xé rách người giấy.

Từ tập kích đến xé nát, toàn bộ quá trình không vượt qua ba giây, con ngươi Lý Chính Đức mở rộng, cả người còn ở trạng thái dại ra.

Cao đội trưởng được hắn tôn làm thần linh, Cao đội trưởng có thể dễ dàng bóp nát sắt thép, đá vỡ đá, cứ như vậy bị người ta giết, dễ dàng tựa như bóp chết một con kiến.

Lý Chính Đức lúc này mới thấy rõ kẻ tập kích, đây là một thanh niên tướng mạo thường thường, thuộc về loại kẻ bình thường ném vào trong đám người cũng tìm không ra.

"Tha mạng, tha…" Lý Chính Đức vừa muốn mở miệng cầu xin tha thứ, chợt nghe "rắc" một tiếng, sau đó thấy sau lưng mình, thấy hành lang phía sau.

Mình, mình làm sao vậy? Ý niệm hắn lóe lên, ý thức lâm vào bóng tối vĩnh hằng.

Lý Chính Đức cổ xoay một trăm tám mươi độ ầm ầm ngã xuống, đại tiểu tiện mất khống chế, nhuộm đẫm đũng quần, hai chân khẽ run rẩy.

Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở mình đạt được giá trị danh vọng cùng khấu trừ giá trị đạo đức, nhưng hắn không để ý, nay giết một tên nghề nghiệp tà ác, hoặc giết một người bình thường, đều không đủ để làm hắn tra xem số liệu.

Với lại, giết loại kẻ ác này, quay về văn phòng cảnh sát định tính kết án, hắn sẽ nhận được một khoản phần thưởng giá trị

đạo đức càng thêm hậu hĩnh.

Mà khi tích lũy giá trị đạo đức hậu hĩnh, tương lai trong chiến đấu ngộ sát bình dân, sẽ không xấu hổ đến mức trở thành tội phạm truy nã của linh cảnh. Tuy hắn vẫn rất luôn cẩn thận không đi thương tổn bình dân, nhưng theo cấp bậc càng cao, lực phá hoại càng mạnh, rất khó cam đoan không có gì bất ngờ xảy ra.

Lúc trước tình cảnh xấu hổ của Nguyên Soái, hội trưởng cùng ông chủ câu lạc bộ ba tên rác rưởi, chính là chứng minh tốt nhất.

Có thể không làm, nhưng phải có chuẩn bị phòng bị ngoài ý muốn.

Hốc mắt Trương Nguyên Thanh chợt xuất hiện năng lượng tối đen dinh dính, nhìn chằm chằm thi thể Người Cóc, triệu hồi ra linh thể còn sót lại trong thi thể.

Hắn há mồm nuốt vào linh thể giương nanh múa vuốt, tràn ngập khí tức bất thường.

Mười giây sau, sau khi tiêu hóa xong mảnh vỡ ký ức lưu lại trong linh thể, hắn búng ngón tay, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Bãi cát cách xa ký túc xá nhà sàn, dưới một cỗ máy đào móc, một đám thanh niên trai tráng mặc áo ba lỗ, áo sơmi chim cò, quay quanh một cái bàn vuông hoặc đứng hoặc ngồi.

Bọn họ đang chơi ba cây, thắng tiền cười ha hả, thua tiền đậu má nó.

Trên bàn trừ bài, còn có từng cọc tiền giấy.

Bắt mắt nhất là một gã xăm trổ, mặc áo màu đen, quần bò, cổ đeo một sợi dây vàng, miệng ngậm điếu thuốc, nheo mắt xem bài, tư thế ngồi rất khí phách.

Chương 1946: Đại thắng (2)

"Đệch, bài rác rưởi!" Gã áo đen lập tức vứt bài trong tay, lại phun ra nửa điếu thuốc, dùng sức giẫm tắt.

Gã áo đen ID linh cảnh là "Đổ Thánh", trước khi thành linh cảnh hành giả là con bạc, có bất cứ thứ gì, hắn đều có thể đặt ở

trên chiếu bạc.

Tiền, vợ, con, bao gồm mạng của mình.

Hắn hưởng thụ khoái cảm đánh cược, thua cược, đưa vợ lên giường của người khác cũng cam tâm tình nguyện. Hắn chính là theo đuổi loại kích thích một đêm phất nhanh hoặc hoàn toàn mất hết này, cho rằng đây là sức quyến rũ lớn nhất của đánh bạc.

Cho nên hắn cũng không chơi gian, chơi gian liền không có ý nghĩa, một ván cược tất thắng, đã không kích thích lại thiếu cảm giác thành tựu.

Đám lưu manh trong bãi khai thác cát thích chơi với hắn, chính là vì một điểm này.

Tiền trước người Đổ Thánh sắp thua hết, nhưng hắn không thèm để ý, châm một điếu thuốc, chờ đợi ván tiếp theo bắt đầu.

Ván thứ hai bắt đầu, Đổ Thánh châm một điếu thuốc, cầm lấy hai lá bài xem xong, sau đó từng chút một nặn ra một lá bài cuối cùng.

Ba lá bài phân biệt là “2”, “6”, “9” .

Lại một bộ bài rác rưởi!

Đổ Thánh vừa muốn mắng ra miệng, phía sau đã truyền đến một thanh âm trước: “Ồ, bài thật rác rưởi!”

“Bài rác rưởi!” Đổ Thánh phụ họa một câu, sau đó ngẫm nghĩ, nhớ ra phía sau mình không có ai mà.

Chợt quay đầu nhìn lại, thấy một thanh niên tướng mạo thường thường, không biết từ khi nào đứng ở phía sau mình.

“Ngươi…” Đổ Thánh biến sắc, người này không phải làm việc trong bãi khai thác cát, là người ngoài hoàn toàn lạ mặt.

Hắn theo bản năng bật người dậy, muốn kéo giãn khoảng cách, nhưng một giây sau, bàn tay người đàn ông phía sau đặt ở đỉnh đầu hắn.

“Ầm!”

Đầu giống như quả dưa hấu nổ tung, tổ chức não hỗn hợp mảnh xương bắn ra xung quanh, tung tóe đầy bàn.

Đám lưu manh bên cạnh bàn, hoặc cầm bài ngây người, hoặc kinh ngạc nhìn thi thể không đầu ngã xuống đất, trong lúc nhất thời đều ngây dại.

Bọn họ không có cơ hội phản ứng, Y Xuyên Mỹ từ phía sau chủ nhân bay ra, phát ra tiếng rít của oán linh.

Bịch bịch… Mười mấy người bên cạnh bàn đều ngã xuống đất, chết vô thanh vô tức.

Trương Nguyên Thanh theo thường lệ nuốt linh thể Đổ Thánh, sau đó hỏi:

"Y Xuyên Mỹ, cô giết người thường sẽ khấu trừ giá trị đạo đức không?"

"Chủ nhân, một khắc đó cậu luyện tôi thành oán linh, tôi đã mất đi thẻ nhân vật, tôi bây giờ là nô bộc của ngài, không phải linh cảnh hành giả." Y Xuyên Mỹ dán phía sau lưng chủ nhân, nịnh nọt nói: "Người ta vẫn luôn muốn có một chủ nhân ngược đãi tôi, quất roi tôi."

"Cố gắng làm việc, bớt nói lời ngoài lề, đêm nay quật chết cô." Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói.

"Vâng ~" Y Xuyên Mỹ được hứa hẹn, hưng phấn uốn éo khoe dáng.

Trương Nguyên Thanh thì đi đến bên giường, thu hồi từng cọc tiền mặt dính máu, "Tịch thu sung công!"

Hắn nhìn về phía xa xa nhà sàn ký túc xá cho nô lệ nam ở kia, một cái Tinh Độn Thuật tới gian ngoài cùng bên trái kia.

Điều hòa thổi gió mát vù vù, trong phòng không tính là rộng rãi kê một cái giường đôi thoải mái, trên giường một cô gái gợi cảm ngẩng đầu, phát ra tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu mê người.

Cô ngũ quan xinh đẹp, dáng người ngực tấn công mông phòng thủ, dưới khố là một người đàn ông trẻ tuổi, phía sau một người đàn ông, đang tiền hậu giáp kích.

So sánh với cô gái hưởng thụ, hai người đàn ông hoàn toàn một vẻ mặt bị ép làm việc, chết lặng lại máy móc làm vận động lặp lại.

Bên giường có hai hàng đàn ông trần truồng quỳ, cúi đầu, giống như nam phi chờ đợi nữ hoàng lâm hạnh, trong vẻ mặt cùng ánh mắt bọn họ không có bất cứ sắc dục gì, ngược lại có chút sợ hãi cùng khẩn trương.

Chậc chậc, cô gái này quả thực là Sắc Dục Thần Tướng phiên bản nữ, loại phụ nữ này nên giao cho Ma Quân đến đối phó, cam đoan cô ta từ nay về sau lưu lại bóng ma tâm lý, không gần nam sắc nữa… Trương Nguyên Thanh đứng ở bên giường, thưởng thức vở kịch trên giường phim ảnh cũng rất khó thấy.

Hắn không sợ bị cô gái phát hiện, bởi vì Y Xuyên Mỹ dẫn bạo tình dục của ba người, làm bọn họ trầm mê ở trong thú vui xác thịt. Lúc này, cho dù có thêm một cây súng tì vào cổ họng cô gái, cô ta cũng sẽ không có phản ứng, thậm chí sẽ theo bản năng mà mút.

—— Đương nhiên, Trương Nguyên Thanh là sẽ không giao ra súng của bản thân.

Hai hàng nô lệ nam quỳ ngồi ở bên giường lâm vào trong ảo cảnh, hoàn toàn không phát hiện đối với người xa lạ đột nhiên xuất hiện.

Đánh giá một lát, Trương Nguyên Thanh chợt cảm thấy không thú vị, đưa tay bóp chặt cổ cô gái, hơi dùng sức.

Rắc một tiếng, đã chết, chết vô thanh vô tức, hai người đàn ông trên giường tiếp tục vận động theo quy luật, hoàn toàn chưa phát hiện cô gái đã chết.

Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, gọi vào số điện thoại di động của Truy Độc Giả, "Vào đi, Vu Cổ Sư bên trong đều giải quyết rồi."

Chương 1947: Đại thắng (3)

Năm phút sau, đoàn xe lao vào bãi khai thác cát, Truy Độc Giả mang theo hành giả quan phương chạy tới, phần tử phạm tội trực ở cửa chính lập tức kéo vang cảnh báo, hơn hai mươi tên tội phạm cầm súng nghỉ ngơi ở trong ký túc xá lao ra khỏi phòng.

Bọn họ lúc này mới phát hiện đồng bạn bãi khai thác cát bên kia đã chịu khổ tàn sát, đoàn xe lao vào căn cứ bãi khai thác cát tiến quân thần tốc.

“Pằng pằng pằng…”

Tiếng rít gào của súng ngắn vừa vang lên, thân thể đám kẻ xấu liền không hiểu sao bị chém eo, giống như gặp phải laser cắt.

Đó là kiếm khí của Truy Độc Giả.

Chỉ một hiệp, thế lực còn sót lại ở bãi khai thác cát đã bị tiêu diệt, đoàn xe ngừng lại, các hành giả quan phương cầm súng lao vào các nơi, điều tra kẻ địch may mắn còn sống sót.

Ánh mắt Truy Độc Giả đảo qua, đầu tiên là nhìn về phía Người Cóc và Lý Chính Đức ngã ở cạnh nữ ký túc xá.

Tập kích phía sau, một đòn mất mạng. Ánh mắt hắn khẽ lóe lên, nhìn thật sâu Người Cóc bị xé thành hai nửa, tiếp theo, lững thững tiến lên, đi tới bên cạnh Đổ Thánh.

Thi thể ngã về phía trước, xương sọ vỡ nát, cũng là phía sau đánh lén một đòn mất mạng, hắn rất sở trường đánh lén… Truy Độc Giả lại nhìn về phía đám lính tôm tướng cua, lại cả kinh.

Thân thể những người này không có bất cứ tổn thương nào, giống như là bị người ta cứng rắn lau đi linh hồn.

Tính tới trước mắt, không có bất cứ thủ đoạn nào của Hỏa Sư.

Hắn quả nhiên không phải Hỏa Sư.

“Báo cáo chấp sự, phần tử võ trang của bãi khai thác cát đã tiêu diệt hết, tổng cộng ba mươi tám người. Chúng ta ở phía đông phát hiện một kho đạn, giấu mấy chục kg thuốc phiện, hai mươi rương tiền giấy, ở khu ký túc xá phát hiện nam nữ bị bắt, trước mắt đã khống chế lại, đang phân biệt có kẻ địch trà trộn trong đó hay không…” Thám Báo Vương Tiểu Nhị cầm một khẩu súng trường quay về, lớn tiếng báo cáo.

Vẻ mặt hắn vui sướng mà kích động.

Truy Độc Giả hài lòng gật đầu, hỏi: “Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự đâu?”

Vẻ mặt kích động của Vương Tiểu Nhị bỗng nhiên cứng đờ, hạ giọng nói: "Hắn, hắn đang vơ vét tiền của bãi khai thác cát."

Truy Độc Giả ngẩn ra, cả giận nói: "Tiền tham ô phải sung công, ngăn cản hắn."

Vương Tiểu Nhị rụt cổ, "Muốn đi anh đi, tôi không dám."

Truy Độc Giả nghĩ một chút, phát hiện mình cũng không dám, da mặt run rẩy một phen.

Khi hắn cố lấy dũng khí, dựa vào chấp niệm của Kiếm Khách đối với kỷ luật, hắn đi về phía kho đạn, lại phát hiện Tam Thanh Đạo Tổ đã rời khỏi, tiền trong kho hàng sạch bóng.

Trong núi rừng phía tây bãi khai thác cát, Trương Nguyên Thanh đeo Bao Tay Tật Phong Giả, nhấc lên cuồng phong đè cong ngọn cây, xa xa thấy bóng dáng ba người bọn Tạ Linh Hi.

Hắn lập tức hạ xuống, thu hồi bao tay, búng vang ngón tay 'Tách' một cái độn đến bên cạnh các cô.

"Nguyên Thủy tiên sinh, nơi này hẳn chính là chỗ Minh Vương ngủ say, chúng tôi ở khu vực này phát hiện rất nhiều thi thể động vật, tử vong tập thể, đã có mùi thối rữa, ăn khớp với thời gian Minh Vương ngủ say." Annie nói.

"Chúng ta cần khóa mục tiêu vị trí Minh Vương ngủ say." Trương Nguyên Thanh nói.

Annie lập tức nói: "Căn cứ bước đầu thăm dò, Minh Vương ngủ say ảnh hưởng đạt tới trình độ phạm vi 500 mét, chúng ta có thể căn cứ thi thể động vật, đo ra vòng ngoài, sau đó tính toán ra tâm đường tròn."

"Lập tức đi làm!" Trương Nguyên Thanh nói.

Ba cô gái đều chưa nhúc nhích.

"Có vấn đề gì?"

"Bọn tôi quên tính tâm đường tròn như thế nào rồi."

"Annie cùng Nữ Vương quên rồi có thể hiểu được, dù sao lớn tuổi, Tạ Linh Hi em làm sao vậy, em là nữ sinh cấp 3 đó."

“Nguyên Thủy ca ca, người ta học dốt mà.”

“Là căn bản không học, dù sao là linh cảnh hành giả, trong nhà có tiền có thế, đi học phấn đấu là chuyện anh loại dân thường này mới làm, em chỉ cần nằm yên là được rồi… Một đám phế vật, vẫn phải là tôi cao tài sinh này giải quyết.”

Trương Nguyên Thanh vừa nói, vừa đưa lưng về phía mọi người, lặng lẽ lấy ra điện thoại di động tìm: Cầu phương thức tính tâm đường tròn!

“Nguyên Thủy ca ca làm gì thế?”

“Truy Độc Giả gửi tin nhắn cho anh, anh trả lời một phen.”

Không bao lâu, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng tìm được tâm đường tròn, tâm đường tròn không có cỏ dại bụi cây, ở dưới tàng cây mấy cây tùng, bộ dáng phạm vi 10 mét.

Trương Nguyên Thanh đi qua đi lại dưới tàng cây, cúi đầu tìm kiếm.

“Nguyên Thủy ca ca, phương pháp của anh em cảm thấy không quá ổn, cho dù để lại DNA, nghĩ hắn cũng phân hủy rồi.” Tạ Linh Hi cảm thấy mình nên bày ra lễ thường của học sinh cấp 3.

“Anh biết.” Trương Nguyên Thanh tiếp tục tìm kiếm, “DNA bình thường có thể phân hủy, tóc không nhanh như vậy, ngủ ba ngày, nhỡ đâu hắn rụng tóc thì sao?”

“Thật có đạo lý nha.” Tạ Linh Hi tâm phục khẩu phục.

Dù sao linh cảnh hành giả ngủ cũng sẽ rụng tóc, cô thường xuyên rụng.

Chương 1948: Đại thắng (4)

Sau một lúc lâu, chưa phát hiện bất cứ lông tóc nhân loại gì, Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng: “Được rồi, hắn không có bệnh rụng tóc, vậy chỉ có thể dùng biện pháp ngốc nhất.”

Hắn lấy ra Chùy Tử Lôi, chuyển đổi thành hình thức khiên tròn, bắt đầu đào đất.

“Phương thức ngu xuẩn nhất?” Annie cảm thấy khó hiểu đối với hành vi của hắn.

“Hắn từng ngủ nơi này, chỗ bùn đất này tất nhiên lây dính khí tức của hắn, tôi muốn mang về, khi sử dụng Quan Tinh Thuật, chúng nó sẽ cho tôi gợi ý, chỗ bùn đất này là vật phẩm duy nhất có liên quan với Minh Vương.” Trương Nguyên Thanh giải thích.

Đôi mắt đẹp của Annie nở rộ hào quang, vui vẻ nói: “Có chỗ bùn đất này, có thể tìm được hắn?”

“Khẳng định không thể, nhưng hẳn là có thể xác định phương vị đại khái, đến lúc đó tìm tòi kiểu trải thảm, chẳng qua phải đợi hắn ngủ say mới được, bằng không tìm tòi kiểu trải thảm chính là đả thảo kinh xà.” Trương Nguyên Thanh nói.

Rất nhiều, hắn như vơ vét sạch sẽ sưu tập mấy chục cân bùn đất mềm xốp ẩm ướt, dùng Mũ Đỏ Nhỏ mang đi.

Trong nửa ngày kế tiếp, Trương Nguyên Thanh trừ tận gốc một cứ điểm khác trong trí nhớ của hai vị Thông Linh Sư, linh cảnh hành giả cùng phần tử phạm tội giết chết ngay tại chỗ, không để lại một ai.

Hắn căn cứ ký ức của Thông Linh Sư cứ điểm nơi đó, truy tìm nguồn gốc lại tìm được một cứ điểm, san khi càn quét xong cứ điểm đó, ngựa không dừng vó chạy tới chỗ tiếp theo, lặp lại như thế ba lần, tổng cộng tiêu diệt sáu chỗ cứ điểm, mang cứ điểm Linh Năng hội xếp vào ở thành phố Nam Minh, trong một ngày hầu như diệt trừ toàn bộ.

Chỉ có chỗ cứ điểm kia Chúa Tể tọa trấn không dám đi.

Khi nhổ một cứ điểm cuối cùng, đã là ba giờ sáng.

Chỗ tốt của chiến thuật sấm sét là được, kẻ địch căn bản không có cơ hội truyền tin tức đến cứ điểm chỗ Chúa Tể, ở trong trí nhớ Trương Nguyên Thanh thu hoạch, các cứ điểm Linh Năng hội, chín giờ sáng mỗi ngày sẽ liên lạc một lần, báo cáo bình an.

Mà bọn họ hôm nay trận đầu hành động ở mười rưỡi, lúc ba giờ sáng đã nhổ toàn bộ cứ điểm, khi vị Chúa Tể kia sáng mai phản ứng lại, hắn đã thành một cái độc trại tứ cố vô thân.

Loại chiến thuật này chẳng những phải có ưu thế cấp độ nghiền áp, còn phải là Thần Dạ Du mới có thể làm, nghề nghiệp khác không làm được.

Mà cho dù là Tinh Quan, trong vòng một ngày cắn nuốt nhiều linh thể như vậy, cũng sẽ tạo thành gánh nặng tinh thần thật lớn.

Trương Nguyên Thanh khác, hắn là nửa Thuần Dương thân.

…

Trong căn tin văn phòng cảnh sát, ánh đèn sáng tỏ.

Toàn thể nhân viên phân bộ Nam Minh tập trung một chỗ, trên từng cái bàn ăn dài bày đầy món ngon, cá hấp bia, luosifen*, tiết vịt nấu giấm, ốc đồng nấu.

Hành giả quan phương và nhân viên văn chức ngồi ở bên cạnh bàn, trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười, trong mắt phát sáng.

Nhớ lại tình huống giữa trưa, buổi chiều cùng buổi tối hôm nay, bọn họ vẫn cảm thấy như bước trên mây, như rơi vào cảnh trong mơ, khó có thể tin.

Nhân viên hành động tận mắt chứng kiến từng cứ điểm bị diệt trừ, từng phần tử tội phạm bị đánh gục, sự sùng bái đối với Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự tràn ra vẻ mặt và giọng nói, hận không thể khiến Truy Độc Giả nhường ra vị trí bộ trưởng phân bộ để tặng cho hắn.

Nhân viên văn chức ngồi văn phòng tâm tình lại khác, hoàn toàn như nghe thần thoại.

Buổi sáng Học Hải Vô Nhai phấn chấn hô to "Bãi khai thác cát Phương thị tiêu diệt", toàn trường hoan hô, lập tức làm từng bước thông báo trị an viên dọn dẹp thi thể, cứu viện người vô tội bị lừa bán.

Nhưng khi từng cứ điểm liên tiếp bị nhổ, các nhân viên văn chức ở văn phòng ngược lại trợn tròn mắt, một độ cho rằng "Học Hải Vô Nhai" đang nói mơ, mắc bệnh hoang tưởng.

Nữ trợ thủ còn cố ý gọi điện thoại hướng Truy Độc Giả chấp sự chứng thực.

Giống như nằm mơ.

Không sai, chính là nằm mơ. Trước kia phân bộ Thanh Hòa phái tới chấp sự thị sát công tác, không thiếu kẻ lòng mang chí khí, nhưng muốn mò ra cứ điểm Linh Năng hội nào có dễ như nói?

Cứ điểm là thường xuyên đổi mới, lâu là hai ba năm, ngắn thì mấy tháng, đã khó điều tra, lại dễ gặp mai phục.

Sau vài lần, các chấp sự liền lười biếng, thành viên phân bộ Nam Minh cũng từ thất vọng đến chết lặng, không ôm kỳ vọng nữa, ai có điều kiện rời khỏi thành phố Nam Minh, ai không có điều kiện đau khổ thủ vững.

Rốt cuộc cuối cùng, tổng bộ phái một vị chấp sự cao cấp cường đại đến thái quá, lấy thế càn quét quét sạch thế lực Linh Năng hội làm hại nhiều năm, cho dù bọn hắn chung quy sẽ ngóc đầu trở lại, cũng ít nhất sẽ có thời kỳ ổn định một năm trở lên.

Chương 1949: Chia tiền (1)

Trong văn phòng hoan hô từ buổi sáng kéo dài đến tối, mỗi người đều tràn đầy nhiệt tình, tích cực liên lạc văn phòng cảnh sát các nơi, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp công việc dọn dẹp hậu quả, bởi vì tổ hành động giữa trưa không ăn cơm, các cô cũng bởi vậy ở lại trước bàn máy tính, chưa đi căn tin.

Bữa tối tốc chiến tốc thắng lùa mấy miếng, lại bắt đầu phụ trách công việc liên lạc, đến bây giờ đã bụng đói kêu vang, nhưng không ai động đũa, hướng ánh mắt về phía Truy Độc Giả.

Truy Độc Giả yên lặng đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng như băng tuyết tan rã, lộ ra nụ cười hiếm thấy ở trong mắt mọi người của phân bộ, nâng chén nói: “Hôm nay đại thắng, mọi người hoan nghênh Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự.”

Mọi người liền nhìn về phía Tam Thanh Đạo Tổ!

Vị chấp sự thường thường không có gì lạ, lại tràn ngập sức quyến rũ này.

Ánh mắt mọi người đều nhìn qua, ngưỡng mộ cùng kính trọng trong ánh mắt kia không che giấu.

Uy vọng và nhân khí Truy Độc Giả tích lũy trong mấy năm, ở trong vòng một ngày đã bị một tên sỉ nhục của Hỏa Sư đến từ Tùng Hải vượt qua.

Cảm giác được người ta kính trọng thật tốt… Trương Nguyên Thanh theo bản năng giơ lên rượu trong tay, vừa thấy là Coca, nhất thời giận dữ, "Là ai rót Coca cho tôi, nam tử hán đại trượng phu, sao có thể sa vào nước ngọt, đổi rượu cho tôi."

Tạ Linh Hi liền nói, vâng vâng vâng, là người ta sơ sót, bây giờ dâng rượu cho chấp sự đại nhân.

Lập tức rót một cốc bia Dũng Sấm Thiên Nhai.

Trương Nguyên Thanh bưng cốc bia lên ừng ực một hơi uống cạn, bia ở trong bụng hắn Dũng Sấm Thiên Nhai (dũng mãnh xông pha chân trời).

Thực con mẹ nó khó uống… Hắn hào sảng cười to, "Ngon, rót đầy!"

Văn chức cùng hành giả đang ngồi đều gật đầu, đây mới là bộ dáng Hỏa Sư nên có.

Trước đó Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức mọi người cũng hoài nghi hắn có phải Hỏa Sư hay không.

Tạ Linh Hi lại rót đầy một chén rượu, Trương Nguyên Thanh bưng chén rượu lên, đang muốn dõng dạc phát huy kỹ xảo của người giỏi quan hệ xã hội, bỗng nhiên nhớ tới thân phận mình bây giờ là Hỏa Sư.

Hỏa Sư nào biết nói những thứ lòe loẹt, Hỏa Sư sẽ chỉ nói: Các huynh đệ làm tốt lắm, đến, uống rượu! Đệch, rượu này thực mạnh.

Vì thế hắn chợt có ý tưởng, cao giọng nói:

"Các anh chị em vất vả rồi, mọi người cạn chén này, sau đó tôi tặng mọi người một món quà."

Hắn cho ba vị mỹ nhân bên người một ánh mắt ra hiệu.

Nữ Vương dẫn Annie và Tạ Linh Hi rời khỏi căn tin.

Mọi người vừa đứng dậy bưng rượu, vừa nhìn theo các cô rời khỏi, ánh mắt lóe lên sự chờ mong.

Cạn xong chén rượu đầu tiên bắt đầu bữa ăn, mọi người bụng đói kêu vang vùi đầu ăn, Hỏa Sư thiếu tướng ăn nhất, Thám Báo tư thế ngồi nghiêm chỉnh nhất, người khác thì chênh lệch không lớn.

Trong khoảng khắc, Tạ Linh Hi, Nữ Vương cùng Annie đều tự đẩy một chiếc xe đẩy quay về, trên xe đẩy xếp rương hành lý màu bạc.

Mọi người đều buông đũa, ngừng ăn, quay đầu nhìn qua.

Ba người bọn Tạ Linh Hi đỗ xe đẩy ở bên bàn ăn, sau khi được Trương Nguyên Thanh cho phép, các cô xếp rương hành lý ở trên bàn cơm, "Cạch" một tiếng mở ra.

Trong mười cái rương lớn chứa đầy tiền mặt đỏ rực.

Tiếng đũa rơi xuống lạch cạch vang lên, thành viên cả sảnh đường kinh ngạc nhìn tiền trong rương, mắt không dời đi được nữa.

Trương Nguyên Thanh lớn tiếng tuyên bố: "Nơi này có 30 triệu, tôi tính mang chúng nó chia đều cho mọi người, mỗi người có thể được chia 660.000."

Cạch! Cạch!

Đũa liên tiếp rơi xuống, sau đó là tiếng lặng lẽ nuốt nước miếng.

Từng đôi mắt nhìn chằm chằm tiền giấy chợt nóng bỏng.

Tiền lương bình quân của bọn họ cũng chỉ 5-6000, cộng thêm tăng ca, thưởng tích lũy, công huân vân vân, một năm cũng liền mười mấy vạn. Nhân viên văn chức thì ít hơn một nửa.

66 vạn, là tiền bọn họ không ăn không uống gom góp năm năm, mười năm.

Truy Độc Giả thân là Kiếm Khách biến sắc hẳn, vẻ mặt mọi người đều ở dưới sự quan sát của hắn, khát vọng cùng lòng tham trong mắt đám cấp dưới hầu như sắp mất khống chế.

Truy Độc Giả lập tức đứng dậy, trầm giọng nói:

“Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự nói giỡn với mọi người đó, những thứ này là tiền tham ô thu được, phải nộp lên phân bộ Thanh Hòa.”

Khát vọng cùng mong đợi trong mắt mọi người dập tắt, biết đây là quy củ, đều miễn cưỡng cười vui:

“Thiếu chút nữa đã tin, ha, ha ha.”

“Nam Minh thị giá hàng không cao, cần nhiều tiền như vậy làm gì, phân bộ Thanh Hòa sẽ kiểm tra sổ sách.”

“Bây giờ tiền lương đủ tôi nuôi gia đình rồi.”

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm đảo qua mọi người, lặp lại nói: “Điều tôi vừa rồi nói, chân thật hữu hiệu.”

Vẻ mặt mọi người cứng lại, yên lặng nhìn hắn, lại nhìn Truy Độc Giả, ai cũng chưa nói gì, tựa như đang chờ đợi một cái đáp án xác định.

Truy Độc Giả chăm chú nhìn Trương Nguyên Thanh, “Mượn một bước nói chuyện.”

Trương Nguyên Thanh đứng dậy, theo hắn tới cạnh bồn hoa ngoài nhà ăn. Đêm mùa thu cực kỳ mát mẻ, gió đêm hiu hiu, Truy Độc Giả châm một điếu thuốc, hút đầu thuốc sáng đỏ lên, lại dùng sức phun ra, để khói trắng theo gió bay về nơi xa.

Chương 1950: Chia tiền (2)

“Tôi biết cậu là tràn đầy ý tốt, nhưng không cần thiết.” Truy Độc Giả lắc đầu, “Gieo hại vô cùng.”

“Nói như thế nào?” Trương Nguyên Thanh cũng xin một điếu thuốc, châm lửa, chẳng qua chỉ hút mấy hơi.

“Cậu biết không, trị an viên, linh cảnh hành giả biên cảnh tiền lương đều không cao, cấp trên sẽ cho chúng tôi phúc lợi vô hình cùng tiền trợ cấp kếch xù, để chúng tôi được hưởng đặc quyền, được hưởng bảo đảm, không có nỗi lo ở sau. Nhưng mà, vĩnh viễn không có khả năng cho chúng tôi khoản tài chính lớn có thể chi phối.” Truy Độc Giả nhìn chằm chằm hắn:

“Khi một người có tiền rồi, cũng liền mất đi tinh thần liều mạng cùng ý chí chiến đấu ương ngạnh, chỉ có người hoàn

toàn không có gì cả mới sẽ đi làm công việc khổ nhất mệt nhất, đây là nhân tính, mà nhân tính không chịu nổi nhất là tiền tài khảo nghiệm. Cậu cho bọn họ tiền, không phải đang trợ giúp bọn họ, cậu là đang hủ hóa bọn họ."

Trương Nguyên Thanh cười cười: "Tôi biết, không thể lấy tiền khảo nghiệm cán bộ, cán bộ nào chống lại được khảo nghiệm như vậy."

Truy Độc Giả lạnh lùng nói: "Dùng lời thoại trong phim lấy lệ với tôi?"

Hắn có thể quan sát ra Tam Thanh Đạo Tổ không nghe vào tai những lời đó.

Trương Nguyên Thanh thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nói:

"Tôi là người theo chủ nghĩa duy tâm, không thích nghe đạo lý lớn, nhưng anh đã muốn giảng đạo lý, tôi cũng nói với anh một chút. Cổ nhân nói, bất khả sử kỳ đống tễ vu phong tuyết*. Có phải cũng rất có đạo lý hay không?"

Truy Độc Giả nhíu nhíu mày, vẫn không tán đồng, lại không có lời nào để chống đỡ.

"Cho nên, đạo lý trên đời còn nhiều, có một số đạo lý còn là tự mâu thuẫn, cho nên làm người làm việc không cần giảng đạo lý, theo tiếng lòng mách bảo là được." Trương Nguyên Thanh gạt tàn, "Hủ hóa thì hủ hóa, sa ngã thì sa ngã, bọn họ đã làm cống hiến lớn như vậy cho biên cảnh, dựa vào cái gì cứ vặt lông bọn họ mãi, thế nào cũng phải vặt bọn họ đến khi trở thành liệt sĩ sao? Bọn họ cầm tiền, rời khỏi Nam Minh thị, tự có người sau này lên gánh vác, người sau này tương lai gom tiền, muốn rời khỏi cũng kệ bọn họ rời khỏi, lại sẽ có người tới sau nữa gánh vách. Cứ phải tận mắt thấy huynh đệ mình chết trận một đám mới đổi một đám?"

Truy Độc Giả ngây cả người, trong lúc nhất thời nói không nên lời, sau một lúc lâu mới trầm giọng nói:

"Cậu quả thật là người duy tâm, tôi biết cậu là ai rồi."

Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng: "Nhớ giữ bí mật!"

Hắn không sợ Truy Độc Giả biết được thân phận của mình, bởi vì Truy Độc Giả sẽ không bán đứng hắn, phương diện này

đã có nhân phẩm khẳng định, cũng có quan hệ mặc chung cái quần với Nhân Gian Lưu Lãng Khách.

Tiếp đó chính là, mặc dù bán đứng Trương Nguyên Thanh cũng không sợ, trong tay hắn nắm ngọc phù truyền tống, một cái ý niệm có thể về Tùng Hải phòng sách vịnh Phó gia, cắm đầu bái lạy, mời Phó Thanh Dương hỗ trợ.

Trương Nguyên Thanh quay về căn tin, ở trong ánh mắt chờ mong của mọi người, cao giọng nói:

"Đàm phán xong rồi, chia tiền!"

Tiếng vỗ tay cùng hoan hô lập tức vang lên, toàn bộ phòng ăn đều lâm vào trong bầu không khí cuồng nhiệt, các nữ viên chức tự phát hỗ trợ kiểm kê tiền giấy, 60 vạn một đống, một đống rồi lại một đống bày ở mặt bàn.

Đồ ăn nhất thời không thơm nữa, trong mắt mọi người đều chỉ còn lại có tiền.

Bọn họ vào sống ra chết nhiều năm, từng thấy nhiều tiền hơn nữa, nhưng chưa bao giờ thấy nhiều tiền thuộc về mình như vậy.

Truy Độc Giả dáng người cao ngất đứng ở ngoài nhà ăn, lặng lẽ nhìn các cấp dưới tươi cười rạng rỡ, hô to "Cảm tạ Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự".

Hắn đẩy ra cửa nhà ăn.

Tiếng hô ồn ào nhiệt liệt lập tức yên tĩnh, mọi người không tự giác an phận.

Truy Độc Giả mặt lạnh lùng, đi đến bên cạnh bàn, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm từng chồng tiền giấy trên bàn.

Các nhân viên của phân bộ đều cúi đầu im lặng.

Truy Độc Giả cầm lấy một tập tiền giấy vỗ vỗ ở lòng bàn tay, thản nhiên nói: "Có phần của tôi hay không?"

Tiếng hoan hô lập tức lại vang lên.

Một bữa cơm ăn đến bốn giờ sáng mới chấm dứt, các nhân viên phân bộ mỗi người một cái túi da rắn, kết bạn quay về ký túc xá.

Trương Nguyên Thanh dẫn ba vị nữ đội viên trở lại phòng ngủ của mình, đóng cửa sổ, bốn người ngồi ở bên cạnh bàn mở cuộc họp nhỏ.

“Căn cứ kinh nghiệm quan tinh của tôi, bùn đất thu thập nơi ngủ say, chỉ có thể định vị được một cái phạm vi đại khái, có thể là một thôn, có thể là một huyện, không thể định vị chuẩn xác.” Trương Nguyên Thanh phân tích:

“Nếu muốn không đánh rắn động cỏ, nhất định phải chờ hắn lâm vào ngủ say.”

Chương 1951: Chia tiền (3)

“Vậy trong khoảng thời gian này, chúng ta trước hết ở lại phân bộ Nam Minh?” Annie thấp thỏm lo âu: “Vị Chúa Tể kia của Linh Năng hội có thể trả thù hay không?”

Khu trực thuộc Nam Minh thị là có cấp Chúa Tể trú đóng, tối qua phân bộ Nam Minh nhổ tận gốc sáu cứ điểm của Linh Năng hội, Linh Năng hội sao có thể từ bỏ ý đồ.

“Sẽ không!” Nữ Vương lắc đầu: “Tôi từng hỏi hành giả của phân bộ, Linh Năng hội cùng Thanh Hòa tộc có ăn ý, Chúa Tể bình thường chỉ tọa trấn cứ điểm, sẽ không chủ động ra ngoài bắt nạt kẻ nhỏ yếu. Nếu Chúa Tể của Linh Năng hội trả thù, như vậy Thanh Hòa tộc liền không thể ngồi yên không lý đến nữa, nhất định sẽ phát động phản kích.”

Thanh Hòa tộc dù sao hàng năm cầm nhiều tiền như vậy của tổng bộ Ngũ Hành minh, bình thường có thể làm chưởng quầy phủi tay, nhưng nếu Linh Năng hội xuất động Chúa Tể bắt nạt cứ điểm thành phố cấp huyện, như vậy Thanh Hòa tộc nhất định sẽ ra tay, bằng không tổng bộ Ngũ Hành minh sẽ không đáp ứng.

Cho nên lâu ngày, Thanh Hòa tộc và Linh Năng hội liền bồi dưỡng ra ăn ý, mặc cho người bên dưới quậy như thế nào, Chúa Tể không thể ra tay. Đương nhiên, nếu ngươi nghĩ không thông, muốn đánh vỡ sự ăn ý, vậy cũng được, làm tốt chuẩn bị trở về linh cảnh là được.

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Là đạo lý này, Chúa Tể trả thù không cần phải quản, lần này tuy mệt mỏi chút, nhưng thu hoạch không nhỏ, mỗi người phát 1 triệu tiền thưởng."

Nữ Vương hoan hô nhảy nhót, Tạ Linh Hi phối hợp lộ ra nụ cười vui mừng, chỉ có Annie người nước ngoài ngay thẳng nói:

"Nguyên Thủy tiên sinh, cậu lần này tổng cộng thu được 9362 vạn (93,62 triệu) tệ, chỉ thưởng cho chúng ta 100 vạn (1 triệu) sao?"

Tạ Linh Hi lập tức răn dạy: "Ca ca cho bao nhiêu chính là bấy nhiêu, đó là tiền của ca ca, cho một phần người ta cũng có thể vui vẻ cả ngày."

Trương Nguyên Thanh rất an ủi lòng già, Linh Hi tuổi không lớn, kỹ nghệ trà xanh lại già giơ thâm hậu nhất.

"Kế tiếp chỉ chờ phân bộ Thanh Hòa định tính cho vụ án, tuyên bố thông cáo, sau đó chờ giá trị đạo đức tăng lên." Trương Nguyên Thanh đi đến bên giường, nằm xuống thật mạnh, "Đi ngủ đi ngủ."

…

Tiểu khu cách vách văn phòng cảnh sát, bãi đỗ xe ngầm.

Đêm khuya tương tự, Truy Độc Giả cầm theo một túi tiền giấy đi gặp, tới sau cái cột kia, ném túi da rắn nặng nề chứa đầy tiền giấy qua.

"Tiền này cậu cầm, 66 vạn."

Nhân Gian Lưu Lãng Khách khẽ gật đầu: "Không tệ, năm nay nằm liền có một trăm mười vạn tiền mặt, là năm bội thu."

Hắn không khách khí với anh em của mình.

Nhưng anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, hắn mở ra túi da rắn, đơn giản rút ra mấy tờ nhìn chút, hài lòng gật gật đầu: "Tiền đâu ra vậy?"

"Hôm nay chúng tôi nhổ sáu cứ điểm của Linh Năng hội, từ bên trong vơ vét được." Truy Độc Giả nói.

"Cậu đổi tính rồi?" Nhân Gian Lưu Lãng Khách cười nhạo nói: "Lén nuốt tiền tang vật là phải ngồi tù, cái này không phù

hợp phong cách của cậu."

"Tiền này không phải tôi cho cậu, là Nguyên… Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự bảo tôi mang cho cậu, phân bộ mỗi người đều có." Truy Độc Giả bất đắc dĩ lắc đầu.

Là hắn… Ánh mắt Nhân Gian Lưu Lãng Khách khẽ lóe lên, nói: "Cậu cảm thấy hắn là người thế nào?"

Truy Độc Giả suy nghĩ, cân nhắc nói: "Một người tốt, người cường đại, người tản mạn tùy hứng."

Nói xong, hắn bổ sung nói: "Một người theo chủ nghĩa duy tâm."

Nhân Gian Lưu Lãng Khách vừa rồi còn thờ ơ, vẻ mặt lạnh lùng, nghe được câu đánh giá cuối cùng này, rốt cuộc khẽ gật đầu.

Muốn nói trước đó cảm giác tán đồng là bắt nguồn từ tín ngưỡng chung của đoàn đội Vô Ngân đại sư, như vậy bây giờ hắn đối với gã Nguyên Thủy Thiên Tôn này, có quan cảm cùng tán thành không tệ ở phương diện cá nhân.

…

Nam Minh thị, một sòng bạc ngầm cỡ lớn.

Chủ nhân sòng bạc là một người trung niên khôi ngô cao lớn, mặc quần áo luyện công màu đen rộng rãi thoải mái, trong tay bưng ấm trà tử sa, ngồi ở bên đài quan sát lầu hai, bình tĩnh quan sát các con bạc đánh bạc đỏ cả mắt trong đại sảnh.

Thiết bị của sòng bạc này đều là từ Đông Phương Đổ Thành vận chuyển tới, bố cục cũng phỏng theo sòng bạc lớn bên kia.

Nhân vật lớn, các quan viên của mấy huyện thị biên cảnh đều thích tới nơi này chơi mấy ván, bên trên có người bảo kê, cho nên nơi đây trước giờ kinh doanh xuôi chèo mát mái.

Sòng bạc không có nghề nghiệp thêm vào, thì chỉ là sòng bạc, bởi vậy cho dù là hành giả quan phương, cũng sẽ không tra đến nơi đây.

Nhưng thật ra Đấu gia chủ nhân sòng bạc là Chúa Tể của Linh Năng hội.

“Đấu gia!” Một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám uyển chuyển đi đến, ghé tai nói vài câu với Đấu gia.

Vẻ mặt Đấu gia đột nhiên âm trầm, “Chấp sự tổng bộ phái xuống?”

“Nghe nói ID linh cảnh là ‘Tam Thanh Đạo Tổ’, nghề nghiệp chưa biết.” Cô gái sườn xám mở ra tờ giấy A4 trong tay, “Đây là bức tranh văn phòng cảnh sát vẽ miêu tả.”

Chương 1952: Cướp tiền (1)

Linh Năng hội xếp vào cơ sở ngầm ở trong văn phòng cảnh sát, đây là thao tác thường quy, các phân bộ lớn của Ngũ Hành minh thích thiết lập địa điểm làm việc ở văn phòng cảnh sát, như vậy chỉ cần phát triển trị an viên bình thường, hoặc là nhân viên văn chức của văn phòng cảnh sát trở thành người cung cấp thông tin, là có thể nắm giữ tương đối rõ ràng hành động của hành giả quan phương.

Chiêu này là dương mưu, Ngũ Hành minh có thể làm tổng kiểm tra sức khoẻ cho quan phương hành giả, nhưng bọn họ không có tư cách làm kiểm tra cho văn phòng cảnh sát cùng quan viên trong triều đình.

Số lượng hành giả quan phương có hạn, nhân viên chính phủ số lượng vô hạn, hơn nữa rất dễ dàng hủ hóa sa ngã, căn bản không thể phòng bị được.

Ngũ Hành minh cũng rõ việc này, cho nên tình báo, hành động cơ mật, rất ít lộ ra với trị an viên.

Mặc dù mang theo trị an viên hành động, cũng sẽ không nói rõ ngọn ngành.

Đấu gia tập trung nhìn quét bức tranh, liền dời ánh mắt đi: “Trong Thánh Giả cấp 6 của Ngũ Hành minh không có người này.”

Hắn suy tư vài giây, nói: “Bảo thành viên trong sòng bạc tạm thời đừng ra ngoài, quan sát một phen, dù sao cứ điểm của Nam Minh thị cũng chưa tới, vị chấp sự cao cấp kia không dám tới. Hắn nếu tiếp tục làm ầm ĩ, sẽ dời đi trận địa, tự nhiên có người thu thập hắn.”

Toàn bộ Nam Minh thị cũng chỉ sáu cứ điểm, liên quan đến tiền mặt, tài sản, vật phẩm cũng chỉ mấy trăm triệu, cùng không đáng hắn đại động can qua săn giết chấp sự cao cấp, cái này sẽ đưa tới cao thủ của Thanh Hòa tộc.

Linh cảnh hành giả của Thanh Hòa tộc là chưởng quầy phủi tay, mọi sự mặc kệ, Linh Năng hội rất thưởng thức bọn họ biết điều, mấy năm nay mọi người tường an vô sự, sống rất dễ chịu.

Ai cũng không muốn đánh vỡ phần ăn ý này.

Nhoáng lên một cái trôi qua ba ngày, Trương Nguyên Thanh dẫn theo ba vị nữ đội viên đi dạo Nam Minh thị một lần, tuy là thành thị nhỏ biên cảnh, nhưng sơn thủy Nam Minh cực kỳ không tệ.

Trương Nguyên Thanh lấy danh nghĩa du ngoạn, đi hết sơn thủy địa khu Nam Minh thị một lần.

Thôn Bích La, núi thấp liền núi thấp, nước biếc từ trong núi chảy qua, chảy về phía đồng ruộng liên miên, lúa trên đồng phập phồng như sóng, thôn dân đội mũ rơm cúi người thu gặt lúa.

Annie đội mũ rộng vành của phụ nữ, leo lên đỉnh núi, lấy ra khăn tay ẩm lau mồ hôi, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp giăng kín ửng hồng, không còn trang dung tinh xảo, không còn bộ đồ công sở, lại càng tỏ ra tươi sống sinh động.

“Mệt quá, chúng ta đi một ngày rồi, Nguyên Thủy ca ca, nghỉ ngơi một chút.” Tạ Linh Hi thở dốc nói.

Mồ hôi dọc theo cái cổ thon dài của thiếu nữ chảy xuống, mái tóc đen ướt sũng dính ở trên cái cổ trắng sứ.

Ái Dục và Nhạc Sư đều không phải nghề nghiệp lấy thể lực sở trường, chạy khắp núi đồi một ngày, bị mệt không hề nhẹ.

Trái lại Nữ Vương mặt không đỏ thở không gấp, thậm chí cũng chưa đổ mồ hôi.

“Tôi cho các người chút nước sạch!” Cô đi đến bên khe núi, lấy tay chộp một cái.

Hai quả cầu nước to bằng chậu rửa mặt thoát ly dòng suối, ở dưới sự khống chế của Nữ Vương treo ở giữa không trung, cô

đưa tay thò vào trong quầng nước, qua vài giây, "Tịnh hóa xong rồi, hai người muốn uống hay không?"

Cô đẩy quả cầu nước tới trước người Annie cùng Tạ Linh Hi.

Annie ngả người về phía trước, bờ môi đỏ mọng nhẹ nhàng chạm đến mặt ngoài quầng nước, mút một ngụm, thất vọng lắc đầu:

"Không ngọt, cô tịnh hóa hết khoáng chất rồi."

Cô vốc một vốc nước rửa mặt, sau khi lau khô vệt nước, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh:

"Nguyên Thủy tiên sinh, vùng núi này giáp với đồng ruộng, vừa rồi tôi nhìn thấy có thôn dân vào núi, Minh Vương hẳn là sẽ không chọn nơi ngủ say ở chỗ này."

Trương Nguyên Thanh gật đầu phụ họa: "Ngủ say ba ngày, chỉ cần có một thôn dân mất tích, văn phòng cảnh sát liền mò đến đây. Vùng núi này không sâu, có thể bài trừ, buổi chiều tiếp tục, cách lúc Minh Vương ngủ say còn có hai ngày rưỡi."

Trong thời gian ba ngày, bọn họ nhắm chừng đi hết một lần vùng núi phụ cận Nam Minh thị, tập trung sáu chỗ Minh Vương có thể sẽ lựa chọn.

Theo tư liệu tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần truyền tới, khuyết điểm tính cách của Minh Vương là ghen tị.

Ghen tị ai so với mình mạnh hơn, đẹp trai hơn, có tiền hơn. Chỉ cần là ai có ưu điểm hắn không bằng, Minh Vương đều sẽ ghen tị, do đó hủy diệt đối phương.

Chỗ thiếu hụt tính cách này từ góc độ trước mắt mà nói, không có chỗ nào có thể lợi dụng.

Minh Vương làm linh cảnh hành giả, tầng cấp sinh mệnh không phải người phàm có thể so sánh, người có thể khiến hắn ghen tị không nhiều. Có thể giết cũng có thể tránh né, chỉ cần ở lại nơi ít người là được.

Cho nên phương pháp vững vàng nhất vẫn là quy hoạch trước đó của Trương Nguyên Thanh, nghiên cứu địa hình trước, lại đợi mục tiêu lâm vào ngủ say, lợi dụng Quan Tinh Thuật làm định vị bước đầu, cuối cùng triệu tập nhân thủ tìm kiếm.

Chương 1953: Cướp tiền (2)

“Nói tới, chiến công đã báo lên, vì sao còn chưa phát thông báo?” Trương Nguyên Thanh dẫn theo ba người xuống núi, “Tôi còn chờ thưởng giá trị đạo đức đây.”

“Lưu trình của quan phương chậm một chút không phải rất bình thường sao, thủ tục một cái rồi lại một cái, người làm việc thích mò cá lười biếng, chỉ cần không phải cứu người cứu hoả, có thể kéo dài bao lâu là bấy lâu.” Nữ Vương bĩu môi, “Tôi trước kia còn muốn làm nhân viên văn chức, không có lý tưởng nhưng thư thái, dù sao bát cơm ổn định.”

Đang nói, điện thoại di động trong túi Trương Nguyên Thanh vang lên.

Người gọi tới là Truy Độc Giả.

Vừa xuống núi, vừa nhận cuộc gọi: “Có việc?”

Truy Độc Giả giọng điệu ngưng trọng: “Cậu ở đâu, tốt nhất lập tức trở về một chuyến.”

Trương Nguyên Thanh khẽ nhíu mày: “Đã xảy ra cái gì?”

“Nhân viên thẩm tra của phân bộ Thanh Hòa mang theo người ban điều tra tới đây, muốn gặp cậu!” Truy Độc Giả trầm giọng nói: “Vì chuyện tiền tang vật.”

Hành giả quan phương lén nuốt tiền tang vật là tội nặng, huống chi hạn mức tiếp cận trăm triệu tệ.

Nếu đặt ở trên người nhân viên chính phủ, nhẹ thì hai mươi năm, nặng thì tử hình.

Trương Nguyên Thanh chẳng hề để ý “A” một tiếng: “Cứ nói tôi đi rồi, không ở phân bộ Nam Minh, chuyện tôi phát tiền cho nhân viên phân bộ đừng nói.”

Đối với đại bộ phận linh cảnh hành giả mà nói, đây quả thật là tội nặng.

Nhưng Trương Nguyên Thanh không bận tâm một chút nào, lén nuốt tiền tang vật đơn giản là giam cầm, xử phạt, ảnh hưởng thăng chức. Nhưng quan hệ của hắn cùng tổng bộ bây giờ, thăng chức cũng đừng nghĩ nữa.

Hắn cũng đã là nhân viên tầng dưới chót nhất.

Còn lại không có gì ngoài giam cầm, nhưng tổng bộ sẽ không bởi vì việc này giam cầm hắn, bởi vì thời điểm này Nguyên Thủy Thiên Tôn đã là chân trần, ép nữa, thì phản bội rời khỏi Ngũ Hành minh.

Trước khi có vấn đề mang tính nguyên tắc, tổng bộ sẽ không bởi vì loại chuyện này trừng trị hắn, chút tiền ấy ở trong mắt tổng bộ, là vấn đề mang tính nguyên tắc sao, hiển nhiên không phải.

Truy Độc Giả trầm giọng nói: "Không đơn giản như vậy, ban điều tra là người Thanh Hòa tộc. Mặt khác, chuyện cậu chia tiền cho thành viên phân bộ đã bị bộ điều tra biết, bọn họ bây giờ đã tịch thu tiền tang vật, muốn truy hồi bộ phận kia cậu tham ô."

"Tôi không thích hai chữ 'tham ô', cái này sẽ phá hư cảm tình của tôi cùng Ma Nhãn Thiên Vương." Trương Nguyên Thanh sửa đúng một câu, sau đó nói: "Các ngươi không phải có một bộ hệ thống của mình sao, sao có thể dính tới người Thanh Hòa tộc?"

Quan phương tỉnh Bát Quý lấy Thanh Hòa tộc làm trung tâm hành chính, nhưng cái này chỉ là trên danh nghĩa, Thanh Hòa tộc căn bản không quản chuyện, trung tâm hành chính thật sự là phân bộ Tây Ni.

Tương tự phân bộ Hàng thành tỉnh Giang Nam, nơi đó có hai vị trưởng lão tọa trấn.

"Phân bộ Thanh Hòa dù sao cũng là ban ngành lãnh đạo cao nhất của bộ máy hành chính, bọn họ không quản chuyện, là bọn họ lười, một khi bọn họ muốn quản, các phân bộ lớn toàn bộ tỉnh Bát Quý đều phải nghe, đây là sự tôn trọng đối với một tổ chức có được người sánh vai Bán Thần." Truy Độc Giả giải thích.

"Vậy bọn họ bây giờ vì sao muốn quản?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Phân bộ Thanh Hòa quản lý quyền to tài chính, tiền tang vật thu được dựa theo lưu trình, là phải nộp lên Thanh Hòa tộc." Truy Độc Giả nhất châm kiến huyết nói:

“Cậu lén nuốt tiền tang vật, tương đương cướp tiền của bọn họ, cướp một trăm triệu. Nếu cậu không nộp lên tiền tang vật, bọn họ sẽ không nhận lần hành động này, các huynh đệ không kiếm được một chút công huân nào.”

Tôi vất vả mò ra cứ điểm, tôi một mình một ngựa xử lý kẻ địch, tiền mồ hôi nước mắt của tôi khi nào thành của bọn họ? Trương Nguyên Thanh cười lạnh một tiếng:

“Bảo bọn họ rửa cổ chờ.”

Tắt máy, Tạ Linh Hi lập tức hỏi: “Ca ca, như thế nào rồi?”

“Về phân bộ Nam Minh, thu thập mấy tiểu lâu la không biết điều.” Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm nói.

…

Phân bộ Nam Minh, khu làm việc.

Cửa nhám đóng chặt, toàn bộ thành viên phân bộ an phận ngồi ở trên vị trí, cúi đầu, vẻ mặt uể oải, không khí nặng nề.

Một giờ trước, thẻ tiền lương cùng toàn bộ chi phiếu danh nghĩa của bọn họ đóng băng, lãnh đạo phân bộ Thanh Hòa yêu cầu bọn họ trong vòng ba ngày nộp lên tiền tang vật, cũng quyết định cho phân bộ Nam Minh một cái thông báo phê bình, khấu trừ tiền thưởng tích lũy năm nay.

Sáu mươi sáu vạn còn chưa cầm nóng tay đã bị đoạt đi, thưởng cuối năm cũng không còn.

Chỉ xem Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự có bằng lòng phối hợp hay không, nếu thái độ hắn tốt chút, nộp lên tiền tang vật, phân bộ Thanh Hòa có lẽ sẽ mở một mặt lưới.

“Còn cho rằng có thể phát tài một khoản, tôi hôm nay cũng đi xem nhà rồi.” Vương Tiểu Nhị thở dài một tiếng.

“Tôi mới vừa ở tiệm 4S đặt một chiếc xe mới, tiền đặt cọc cũng nộp rồi, cái xe nát kia tôi đã lái nhiều năm, vẫn luôn muốn đổi!” Một nữ viên chức nhíu mày, khuôn mặt khổ sở.

Người khác hoặc cười khổ hoặc thở dài, tình cảnh bi thảm.

Chương 1954: Cướp tiền (3)

“Đạo Tổ chấp sự không phải người phân bộ Thanh Hòa chúng ta, đừng nổi lên xung đột nha.” Một nữ nhân viên thấp giọng nói.

“Không nổi lên xung đột được, trừ phi là trưởng lão, bằng không đều giống nhau, phân bộ Thanh Hòa gửi mail cho Tùng Hải là đủ rồi, muốn ồn ào đến tổng bộ, hắn lãnh đạo cấp bậc này, sẽ không chịu xử phạt quá lớn, nhưng cảnh cáo xử phạt nội bộ tổ chức đã đủ hắn uống no bụng.” Lương Sơn Thủy Sư nói.

Lúc này, cửa kính mờ đẩy ra, Tam Thanh Đạo Tổ tướng mạo thường thường dẫn ba nữ đội viên giá trị nhan sắc xuất chúng quay về.

Các nhân viên của khu làm việc lập tức đứng dậy, trong sầu lo lộ ra nét vui mừng.

“Người Thanh Hòa tộc ở đâu?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Vương Tiểu Nhị lập tức đứng dậy chào đón, thấp giọng nói: “Ở văn phòng cách vách, lãnh đạo đang răn dạy chấp sự Truy Độc Giả, ngài, ngài nhớ cẩn thận chút nha.”

Người khác cũng dùng ánh mắt cầu xin nhìn tới, 66 vạn chia hoa hồng đã không còn hy vọng, chỉ cần phân bộ Thanh Hòa có thể từ bỏ ý định xử phạt, giữ được tiền thưởng, coi như hạ cánh an toàn rồi.

Vương Tiểu Nhị biết suy nghĩ của mọi người, nghĩ Đạo Tổ chấp sự là Hỏa Sư, nơm nớp lo sợ nhắc nhở một câu:

“Vị lãnh đạo kia của bộ điều tra tính cách nóng nảy, nghe nói là quản tộc pháp của Thanh Hòa tộc, rất nghiêm khắc, ngài đừng để mâu thuẫn gay gắt.”

Nói xong, chỉ chờ Tam Thanh Đạo Tổ cúi đầu.

Nào ngờ vị Hỏa Sư đến từ Tùng Hải này gật gật đầu, hỏi: “Trưởng lão?”

Vương Tiểu Nhị liên tục lắc đầu: “Trưởng lão sao có khả năng quản những việc nhỏ này.”

Không phải trưởng lão thì tốt, dưới trưởng lão ta vô địch, trên trưởng lão một đổi một… Trong lòng Trương Nguyên Thanh

lẩm bẩm vài câu, vượt qua Vương Tiểu Nhị, đi về phía phòng họp.

Đi đến một nửa, hắn đột nhiên quay về, hướng vào đầu Vương Tiểu Nhị vỗ một cái:

"Đừng làm mâu thuẫn trở nên gay gắt? Anh đang dạy tôi làm việc!"

Vương Tiểu Nhị ôm đầu: "? ? ?"

Trương Nguyên Thanh không để ý tới hắn, xuyên qua khu vực làm việc, đẩy ra cửa phòng họp ở cuối.

Trong phòng hội nghị rộng rãi có bốn người ngồi, thủ vị là một người trung lão niên gầy gò, có làn da ngăm đen riêng của Thanh Hòa tộc, dáng người không cao, ngoài 1m7.

Phương diện ăn mặc lại không phải trang phục dân tộc nền màu lam, thêu hoa văn tinh xảo đẹp đẽ trong tưởng tượng của Trương Nguyên Thanh, mà là âu phục thoải mái hẳn hoi, khí chất trong sự nghiêm khắc cổ hủ lộ ra lạnh nhạt, kiêu ngạo của lạnh nhạt.

Hai người khác một trung niên, một thanh niên, mặc áo sơmi màu trắng cùng quần âu.

"Cậu cũng là chấp sự kinh nghiệm phong phú, sao lại làm ra loại chuyện này, thực cho rằng phân bộ là kẻ ngốc sao? Chúng tôi hoài nghi toàn bộ phân bộ Nam Minh thị đều rất có vấn đề." Lãnh đạo Thanh Hòa tộc đang răn dạy Truy Độc Giả, thấy cửa phòng họp đẩy ra, hắn không biết cố ý hay vô tình, cố ý cất cao giọng:

"Thân là chấp sự, không có quy củ không có kỷ luật, có phải cũng không để Ngũ Hành minh vào mắt hay không?"

Các nhân viên bên ngoài đều nghe được, ném đến ánh mắt thấp thỏm lo âu.

"U!" Người trung niên mặc áo sơmi trắng đứng dậy, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, lại liếc Truy Độc Giả sắc mặt lạnh lùng một cái: "Vị này chính là Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự nhỉ? Đến đến, ngồi!"

Hắn chỉ chỉ chỗ trống bên cạnh Truy Độc Giả.

Trương Nguyên Thanh liếc lãnh đạo Thanh Hòa tộc một cái, ngồi xuống ở bên cạnh Truy Độc Giả.

"Tự giới thiệu một phen." Người trung niên áo sơmi trắng tựa như rất am hiểu kéo bầu không khí, "Tổ trưởng tổ 6 bộ điều tra phân bộ Tây Ni, ID linh cảnh Ngẩng Đầu Có Thần Linh, vị này là phó phòng bộ điều tra phân bộ Thanh Hòa, ID linh cảnh là Anh Túc (cây thuốc phiện)."

Bộ trưởng Anh Túc của Thanh Hòa tộc mắt không nhìn nghiêng, nhìn cũng không thèm nhìn Trương Nguyên Thanh.

Hắn cuối cùng giới thiệu vị thanh niên kia: "Giống với tôi, tổ trưởng tổ 3 bộ điều tra phân bộ Tây Ni."

Thanh niên áo sơmi trắng tự báo họ tên: "ID linh cảnh Luosifen*."

Tên rất hay, anh cũng nói làm tôi đói bụng rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Ngẩng Đầu Có Thần Linh ngồi xuống, nói: "Là như thế này, mục đích chúng tôi lần này đến, ngài nghĩ hẳn đã biết, khoản tiền tang vật này, đúng ra là phải nộp lên, dù sao cũng là kỷ luật mà."

"Sẽ nộp lên." Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Nộp lên cho phân bộ Tùng Hải."

Ngẩng Đầu Có Thần Linh nghẹn lời, nếu như vậy, hắn quả thật không bắt lỗi được.

"Nộp lên phân bộ Tùng Hải?" Bộ trưởng Anh Túc của Thanh Hòa tộc lạnh lùng nói: "Người phân bộ Tùng Hải, từ khi nào có quyền chấp pháp ở chỗ chúng tôi. Cứ điểm Linh Năng hội là phân bộ Nam Minh càn quét, chiến công cùng tiền tang vật, nên do chúng tôi tiếp thu."

"Tiền tang vật tôi nộp, không quan hệ với các người." Trương Nguyên Thanh lắc đầu từ chối.

Chương 1955: Sở thích của biểu tỷ (1)

"Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự, gọi cậu là Tam Thanh Đạo Tổ đi, chúng tôi từng điều tra cậu, Ngũ Hành minh căn bản không

có ID linh cảnh này.” Bộ trưởng Anh Túc giọng điệu lạnh nhạt mà cường thế:

“Cậu lén nuốt tiền tang vật phân bộ Nam Minh thu được, đã làm trái nghiêm trọng kỷ luật của Ngũ Hành minh, nếu không nộp lên, phân bộ Thanh Hòa là có tư cách tạm thời giam giữ cậu, sau đó thông báo cho tổng bộ.”

Vị phó phòng này chưa bởi vì cấp bậc của đối phương mà luống cuống, vẫn duy trì kiêu căng như cũ, người Thanh Hòa tộc nên kiêu căng.

“Tôi lặp lại lần nữa, tiền của tôi, không quan hệ với mấy người.” Thái độ Trương Nguyên Thanh không thay đổi, “Không có ai có thể từ trong tay tôi cướp tiền, Phó Thanh Dương gặp tôi, cũng phải ngoan ngoãn dâng tiền.”

Bộ trưởng Anh Túc chỉ chỉ máy quay phía sau, lạnh lùng nói: “Cậu sẽ chịu trách nhiệm vì lời nói của cậu.”

Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, vươn hai tay ra:

“Đến, còng tôi đi!”

Không khí trong văn phòng nhất thời trở nên cứng ngắc.

“Khụ khụ!” Ngẩng Đầu Có Thần Linh đằng hắng cổ họng, cười gượng làm nóng bầu không khí: “Có việc từ từ nói, có tranh cãi phải giảng, có mâu thuẫn thì đàm phán, mọi người ngồi ở trong phòng hội nghị giải quyết xong việc.”

Loại chấp sự cấp bậc này, cưỡng chế khẳng định không được, người Thanh Hòa tộc lại vẫn luôn kiêu căng, phân bộ Tây Ni phái hắn tới đây, chính là làm chất bôi trơn.

Thật ra hắn cũng không muốn xen vào, tiền tang vật có quan hệ gì với hắn đâu, là phân bộ Thanh Hòa muốn khoản tiền tang vật đó.

Ở trong mắt Thanh Hòa tộc, đây là cướp tiền của bọn họ.

Thân là thế lực linh cảnh hành giả cường đại nhất tỉnh Bát Quý, phân bộ Thanh Hòa sao có thể dễ dàng cho phép loại chuyện này xảy ra.

Bộ trưởng Anh Túc thản nhiên nói: “Là ai không muốn đàm phán? Ở trên địa bàn phân bộ Thanh Hòa, là rồng là hổ đều

phải nghe lời. Giảng quy củ mới là khoan dung lớn nhất đối với cậu, hung hăng vô lý, a, ở tỉnh Bát Quý, không ai có thể hung hăng vô lý ở trước mặt Thanh Hòa tộc."

"Nghiêm trọng, nghiêm trọng!" Ngẩng Đầu Có Thần Linh nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, "Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự, ngài làm như vậy, lưu trình không đi được tiếp nha. Tiêu diệt một cứ điểm, cần thẩm tra tiền tang vật, thân phận tội phạm, tang vật vân vân, xét duyệt xong rồi mới có thể tuyên bố thông báo, nên phát tiền thưởng thì phát tiền thưởng, nên cho công lao thì cho công lao."

"Bây giờ tiền tang vật chưa tới nơi, xét duyệt liền vĩnh viễn không thể thông qua, vậy các huynh đệ phân bộ Nam Minh liền giỏ trúc múc nước công dã tràng, còn bị đóng băng thẻ tiền lương, còn phải bị thông báo phê bình, thưởng cuối năm cũng không còn." Nói tới đây, hắn nhìn Truy Độc Giả một cái:

"Chấp sự Truy Độc Giả, anh cảm thấy thế nào, nói vài câu nói vài câu."

Truy Độc Giả lạnh lùng nói: "Tất cả xử phạt của phân bộ Thanh Hòa tôi đều tiếp nhận."

Một bộ dáng nước đổ đầu vịt.

"Ầy, anh." Ngẩng Đầu Có Thần Linh trừng mắt nhìn hắn một cái, lại nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói: "Các huynh đệ phân bộ Nam Minh đều rất vất vả, chuẩn bị cuối năm rồi, vất vả hơn nửa năm, giờ xử phạt thì oan nha."

Đây là lấy thành viên phân bộ Nam Minh áp chế? Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, đứng dậy đi đến cạnh cửa phòng họp, mở ra cửa kính mờ.

Các nhân viên khu làm việc đang hết sức chăm chú nhìn bên này, thấy cửa mở ra, đồng loạt cúi đầu.

Thấy người mở cửa là hắn, lại đều ngẩng đầu nhìn qua.

Trương Nguyên Thanh lấy ra thư đảm bảo chuẩn bị sẵn, đứng ở cạnh cửa, giọng vang vọng:

"Đã muốn đi cấp bậc, vậy nói một chút lời quan phương, tôi đến tỉnh Bát Quý chấp hành nhiệm vụ bí mật, đây là văn kiện Phó trưởng lão phân bộ Tùng Hải ký."

“Dựa theo quy củ của Ngũ Hành minh, đội tuần tra phân bộ cấp tỉnh ở lúc vượt tỉnh truy bắt tội phạm, chỉ cần thông báo phân bộ địa phương một tiếng là được, lúc cần thiết, có thể hướng phân bộ địa phương điều động nhân thủ, tìm kiếm sự giúp đỡ.”

“Bởi vậy, càn quét cứ điểm Linh Năng hội là một vòng trong nhiệm vụ bí mật của tôi, tiền tang vật cùng vật chứng là thuộc về phân bộ Tùng Hải. Đội trưởng Ngẩng Đầu Có Thần Linh anh đã nhắc nhở tôi, bây giờ mời mang bột mỳ trắng, súng ống các tang vật thu được, trả lại cho tôi.”

“Tiền tôi phát cho nhân viên phân bộ, là tiền thưởng phân bộ Tùng Hải cho, tôi đã đánh tiếng trước với Cẩu trưởng lão Tùng Hải, các người có thể gọi điện chứng thực.”

“Về phần hành vi tự tiện đóng băng thẻ tiền lương của nhân viên phân bộ Nam Minh các người, tôi nghĩ chấp sự Truy Độc Giả sẽ hướng tổng bộ viết tin tố cáo. Đồng nghiệp phân bộ Nam Minh kêu oan, bãi công, cũng là không thể tránh được.”

Ngẩng Đầu Có Thần Linh biến sắc.

Hắn không thể phản bác, bởi vì đoạn lời này của đối phương, nói hợp tình hợp lý, hợp pháp hợp quy.

Đương nhiên cũng có thể tiếp tục khuyên bảo, nhưng cái này hiển nhiên vô dụng.

Chương 1956: Sở thích của biểu tỷ (2)

Hắn cũng dám cổ động nhân viên phân bộ Nam Minh tố cáo, bày rõ muốn liều mạng đến cùng.

Trái lại đám người phân bộ Nam Minh, mắt hơi sáng lên, không phải vì viết tin tố cáo, mà là có người kiên định đứng ở lập trường bọn họ các nhân viên tầng dưới chót này, tranh thủ ích lợi cho bọn họ.

Bộ trưởng Anh Túc trào phúng nói:

“Chứng cứ ở phân bộ Tây Ni, có năng lực cậu đi cướp.”

Trương Nguyên Thanh nhàn nhạt đáp trả: “Tôi sẽ lại cho bọn họ một khoản tiền, có năng lực anh lần lượt cướp từng người,

xem bọn họ tạo phản hay không, xem tôi giết anh hay không."

Trong khu làm việc, đột nhiên có người hét lớn một tiếng:

"Ai dám cướp tiền của lão tử, lão tử liền liều mạng với kẻ đó!"

Nói xong, Hỏa Sư nói chuyện không động não kia đã bị đồng nghiệp bịt kín miệng, nhưng ánh mắt thành viên phân bộ cũng dần dần thay đổi, trở nên nổi loạn cùng không tốt, giống như có người chống lưng, lưng lập tức cứng rắn.

Vẻ mặt bộ trưởng Anh Túc đột nhiên lạnh lùng, mặt không biểu cảm nói:

"Các người đi ra ngoài trước!"

Ngẩng Đầu Có Thần Linh cùng Luosifen yên lặng đứng dậy đi ra khỏi phòng họp, Truy Độc Giả hơi do dự, vừa đứng dậy, vừa nói:

"Hy vọng cậu có thể bình tĩnh."

Đợi ba người rời khỏi phòng họp, đóng lại cửa kính mờ, bộ trưởng Anh Túc phất phất tay, trên tường mọc ra dây leo xanh biếc, che đi máy quay.

Hắn nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, thản nhiên nói:

"Cậu có phải cho rằng, cậu thân phận chấp sự cao cấp, dựa lưng vào phân bộ Tùng Hải, thì có thể ở tỉnh Bát Quý không kiêng nể gì hay không? Dù sao phân bộ Tùng Hải là phân bộ cấp tỉnh, mà cậu thân là chấp sự cao cấp, địa vị chỉ dưới trưởng lão, truy bắt cậu phải được tổng bộ hoặc phân bộ Tùng Hải cho phép."

"Chẳng lẽ không đúng?" Trương Nguyên Thanh cười tủm tỉm nói, ánh mắt lại vô cùng lạnh như băng.

Bộ trưởng Anh Túc cũng cười, nói tới một đoạn chuyện cũ: "Lúc trước người đứng đầu Trung Đình thắng hiểm lão tổ tông, nhét Thanh Hòa tộc vào Ngũ Hành minh, ở trong Thập Vạn Đại Sơn thiết lập phân bộ Thanh Hòa, tuyên bố với bên ngoài là thu phục, nhưng thật ra là tự trị."

"Chỉ cần Thanh Hòa tộc cam đoan tỉnh Bát Quý trật tự không sụp đổ, không bị Linh Năng hội hủ hóa, phân bộ Thanh Hòa liền được hưởng quyền thống trị cao nhất. Cho nên các phân

bộ lớn của tỉnh Bát Quý chỉ có thể nghe lời phục tùng, cho nên chúng tôi chưa bao giờ quản chuyện, cho nên động tác của Linh Năng hội giới hạn ở mua bán bột trắng, thuận tay dắt dê bắt một ít người, không dám ăn mòn hai giới chính trị buôn bán."

"Anh muốn dùng Thanh Hòa bộ ép tôi?" Ánh mắt Trương Nguyên Thanh dần dần chuyển sang lạnh lùng, việc này hắn quả thật lần đầu nghe nói, như vậy xem ra, phân bộ Thanh Hòa làm chưởng quầy phủi tay liền lý giải được rồi.

"Không, tôi chỉ là muốn nói cho cậu, cậu đối với có hiểu lầm phân bộ Thanh Hòa, hiểu lầm rất lớn." Bộ trưởng Anh Túc lạnh lùng nhìn thẳng hắn, "Phân bộ Thanh Hòa không chịu tổng bộ quản hạt, chúng tôi là thế lực có cấp Bán Thần, mười lão già kia của tổng bộ quản không được chúng tôi, chúng tôi làm việc, cũng chưa bao giờ cần bọn họ cho phép, chỉ cần nguyên tắc lớn không xảy ra vấn đề, phân bộ Thanh Hòa chính là thổ hoàng đế của tỉnh Bát Quý."

"Sau đó?"

"Thổ hoàng đế truy bắt một chấp sự cao cấp không tuân thủ quy củ, cần hướng tổng bộ xin sao? Đương nhiên không cần!" Bộ trưởng Anh Túc lấy ra một hạt giống màu đen, nhẹ nhàng ném ra.

Hạt giống sau khi rơi xuống đất điên cuồng sinh trưởng, hóa thành những cây dây leo vặn vẹo, bao trùm vách tường, mặt sàn, cửa sổ sát đất cùng cửa kính mờ, che lại phòng họp.

Làm xong tất cả cái này, Anh Túc bộ trưởng lấy ra một cái nhẫn đá quý màu đen đeo lên.

Nháy mắt, tóc của hắn quanh quẩn thủy nguyên tố, di động như thực vật thủy sinh.

"Biết cậu là Hỏa Sư, cho nên tôi đã làm đầy đủ chuẩn bị." Bộ trưởng Anh Túc giọng điệu lạnh như băng: "Tôi đã cho cậu cơ hội, nhưng cậu không quý trọng nha."

"Anh có phải thực cho rằng Thanh Hòa tộc là chủ nhân thế giới hay không? Ai cũng phải nhường các người?" Giọng điệu Trương Nguyên Thanh cũng lạnh như băng: "Tổng bộ nhường

các người, là vì muốn lấy đại cục làm trọng, tôi vừa vặn là người không thích lấy đại cục làm trọng.”

Ngoài phòng họp.

Toàn bộ thanh âm trong phòng họp đều biến mất, từng mảng lớn bóng đen chặn ánh đèn lộ ra trong tường thủy tinh, xúc tu mảnh khảnh từ trong khe hở cửa thủy tinh vươn ra.

Lãnh đạo của phân bộ Thanh Hòa đã ra tay.

“Ài, cần gì chứ, cần gì phải đối đầu với Thanh Hòa tộc, dù là trưởng lão khu vực khác cũng phải lễ nhượng ba phần đối với Thanh Hòa tộc.” Ngẩng Đầu Có Thần Linh lắc đầu thở dài.

Hắn cố hết sức rồi, đáng tiếc Hỏa Sư đến từ Tùng Hải không biết điều. Cũng đúng, Hỏa Sư mà, có thể biết điều mới kỳ quái, vậy chỉ có thể nếm thử đau khổ.

Ở Tùng Hải, các trưởng lão muốn xử lý hắn, có lẽ còn phải hướng tổng bộ gửi mail, đạt được phê chuẩn mới được.

Chương 1957: Sở thích của biểu tỷ (3)

Thanh Hòa tộc không cần, Thanh Hòa tộc chỉ cần không tạo phản, tổng bộ sẽ không thế nào đối với bọn họ.

Trên thực tế, cho dù Thanh Hòa tộc tạo phản, cũng không phải tổng bộ thập lão có thể xử lý. Lão tổ tông Thanh Hòa tộc tuy không phải Bán Thần, nhưng hắn đã luyện hóa toàn bộ Thập Vạn Đại Sơn, ở trong lãnh địa đó, hắn có thể tranh phong với Bán Thần.

Sơn Thần hoàn toàn xứng đáng!

Luosifen cũng lắc lắc đầu, “Cầu gì được nấy đi.”

Các nhân viên khu làm việc sắc mặt cực kỳ khó coi, trong lòng, bọn họ không muốn nhìn thấy Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự bị Thanh Hòa bộ khuất nhục truy bắt, bị ép giao ra tiền tang vật.

Chấp sự này là Thánh Giả duy nhất những năm gần đây chịu đại động can qua làm việc, hắn trong vài ngày ngắn ngủn, chuyện làm cho Nam Minh thị vượt qua tuyệt đại bộ phận mọi người của Thanh Hòa tộc.

So với những chưởng quầy không quản chuyện kia của Thanh Hòa tộc, người như vậy càng đáng giá ủng hộ cùng tôn kính.

Chỉ có Truy Độc Giả sắc mặt bình tĩnh.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trong phòng hội nghị không có chút thanh âm nào, ngẫu nhiên bóng đen trên tường thủy tinh sẽ kịch liệt run rẩy, giống như dây thường xuân gặp được gió mạnh.

Qua năm phút đồng hồ, bóng đen trên tường thủy tinh cũng không động đậy nữa.

Rốt cuộc, cửa kính mờ phòng họp mở ra, đi ra là Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự tướng mạo thường thường, quần áo hắn hoàn hảo không tổn hao gì, trừ có chút ẩm ướt.

Mà ở phía sau hắn là phòng họp một mảng hỗn độn.

Bàn hóa thành bột phấn, đầy đất đều là dây leo đứt gãy cùng nước đọng ngập mu bàn chân, trong không khí tràn ngập mùi khét.

Bộ trưởng Anh Túc đến từ Thanh Hòa tộc, tạo thành hình chữ Đại nằm ở trên mặt đất, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm trần nhà, vẻ mặt lạnh lùng kiêu căng không còn nữa, thay thế vào đó là ngây ngốc dại ra.

Từng đôi mắt tập trung ở trên người Trương Nguyên Thanh, từng gương mặt trong sự dại ra lộ ra rung động.

Lãnh đạo phân bộ Thanh Hòa rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, nhưng vẫn thua Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự. Hắn mạnh như thế nào?

Lúc này, các nhân viên phân bộ Nam Minh ý thức được, bọn họ căn bản không rõ vị chấp sự này rốt cuộc đáng sợ bao nhiêu.

Thứ bọn họ hiểu biết, có lẽ chỉ là một bộ phận bé nhỏ không đáng kể của bản thân hắn.

Truy Độc Giả đối với điều này lại bình tĩnh bất ngờ, giống như sớm đoán trước được.

Câu "Hy vọng cậu có thể bình tĩnh" kia không phải nói với Tam Thanh Đạo Tổ, là nói với bộ trưởng Anh Túc của Thanh

Hòa tộc.

Ngẩng Đầu Có Thần Linh hoảng sợ chạy vào văn phòng, cúi người kiểm tra một phen, sắc mặt xanh mét, nói:

“Cậu, cậu đã làm cái gì đối với hắn? ! Cậu phá hủy linh trí một vị Thánh Giả cao cấp của Thanh Hòa tộc? Thanh Hòa tộc sẽ đuổi giết cậu, tổng bộ cũng không bảo vệ được cậu!”

“Chỉ là để hắn tinh thần tự tiêu hao vài ngày.” Trương Nguyên Thanh nói: “Trở về nói cho người Thanh Hòa tộc, khi nào mở lại thẻ tiền lương của bọn họ, khi đó tìm tôi hóa giải dấu ấn tinh thần.”

Tiếp theo, hắn lại nhìn về phía mọi người, lộ ra nụ cười hào sảng chỉ Hỏa Sư có, “Mỗi người chia thêm 100.000, lần này đừng cất ngân hàng, giữ tiền mặt đi.”

Mọi người ngơ ngác nhìn hắn, có nháy mắt như vậy, bọn họ muốn dùng số tiền này rời khỏi Nam Minh thị, đi Tùng Hải đầu nhập vào vị chấp sự này.

Ngẩng Đầu Có Thần Linh nhìn Trương Nguyên Thanh một cái thật sâu, cõng Anh Túc trưởng lão lên rời khỏi khu làm việc.

“Cậu tốt nhất đổi cái chỗ ở, đừng ở lại văn phòng cảnh sát, Thanh Hòa tộc sẽ không nuốt trôi cục tức này.” Luosifen thấp giọng cảnh báo.

“Thanh Hòa tộc nho nhỏ, tôi còn chưa để vào mắt, bao gồm lão tổ tông của bọn họ.” Trương Nguyên Thanh học Hạ Hầu Ngạo Thiên mũi hếch lên trời.

Bá đạo cỡ nào! Các nhân viên bị thuyết phục.

Quả nhiên là Hỏa Sư, tự phụ lại cuồng vọng… Luosifen lắc đầu, đuổi theo bóng lưng đồng bạn rời đi.

“Mọi người làm việc, đợi lát nữa tôi sẽ bảo cấp dưới đưa tiền tới đây.” Trương Nguyên Thanh hướng mọi người gật đầu, sải bước rời khỏi.

Hắn nhanh chóng lao về phía hành lang, ở chỗ không người búng ngón tay, Tinh Độn rời khỏi.

Trong ký túc xá nhân viên, Trương Nguyên Thanh từ trong ánh sao như mộng ảo hiện thân, không nói hai lời lấy ra điện

thoại di động gọi vào số Phó Thanh Dương:

“Lão đại, tôi đắc tội Thanh Hòa bộ rồi, mau tới cứu mạng!”

Trong loa truyền đến giọng nói lạnh lùng của Phó Thanh Dương:

“Tìm nghĩa phụ cậu đi, tôi không giúp được cậu.”

“Lão đại nói gì vậy, nghĩa phụ là khách sáo, lão đại mới là cả đời.”

“Ba phút nói xong.”

Trương Nguyên Thanh liền mang sự tình từ đầu đến cuối khai ra một lần, câu nói cuối cùng kia của hắn thuần túy là: Các đại lão gia thiếu ăn đòn —— điên cuồng làm màu!

Đừng nói lão tổ tông Thanh Hòa tộc, tùy tiện đến vài vị Chúa Tể, đã có thể khiến hắn quỳ xuống hát bài chinh phục, lại có hành động bắt Minh Vương tên đã trên dây, hắn thật sự không thể đắc tội Thanh Hòa tộc.

Chương 1958: Món quà của nương tử (1)

Phó Thanh Dương yên lặng nghe xong, nói: “Tìm biểu tỷ cậu đi.”

Trương Nguyên Thanh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó phản ứng lại, “Ý tứ của lão đại là, dùng biểu tỷ chí cao vô thượng mỹ mạo kinh người khoáng cổ tuyệt kim kia của tôi để áp chế phân bộ Thanh Hòa?”

“Cô ta không ở bên cạnh tôi, không cần liếm như vậy.” Phó Thanh Dương nói, “Dù sao tôi là không áp chế được, hoặc là cậu chạy trở về.”

“Rõ rồi, ừm, biểu tỷ thích cái gì?”

“Thích đồ ngọt cùng truyện tranh.”

“Lão đại anh đừng trêu tôi.”

“Tôi còn có việc.” Phó Thanh Dương thấy không phải việc gì lớn, liền không có tâm tư dài dòng với hắn, quyết đoán tắt máy.

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, khuôn mặt đầy u sầu, Nguyên Soái tuy nói sẽ bảo kê hắn, nhưng ai biết có phải lời khách sáo hay không, loại nhân vật lớn đó, ngươi cũng không có khả năng yêu cầu cô ấy thực hiện hứa hẹn.

Thích đồ ngọt cùng truyện tranh, lão đại càng ngày càng thích nói giỡn, khí chất lạnh lùng của Tiền công tử đâu? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, mở ra group chat, click avatar người đẹp tóc trắng.

Thích đồ ngọt cùng truyện tranh? Rốt cuộc có phải nói giỡn hay không, nếu lầm, mình sẽ bị Nguyên Soái một kiếm đâm chết… Trương Nguyên Thanh suy tư một phen, lập tức tải xuống rất nhiều hình nhân vật manga dễ thương, từ Pikachu màu vàng ngày xưa, đến Qua Vương gần đây phổ biến một thời.

Ở giữa xen lẫn "cô gái nhỏ bắn súng ngắn", "hình tượng tế bào máu nhân cách hóa", "mèo con màu đen lưu lạc" vân vân.

Do dự vài giây, hắn lựa chọn gửi đi.

Cái gì cũng không nói, trực tiếp gửi hình ảnh, đây là một loại phương thức xã giao bây giờ đang lưu hành.

Nguyên Soái sẽ không bởi vì những hình ảnh này liên tưởng đến "Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà cho rằng mình thích truyện tranh" cái thứ trẻ con mới thích này.

Thám Báo lợi hại nữa, cũng không thể nào cách màn hình nhìn trộm được trong lòng bạn.

Hình ảnh gửi đi xong, Trương Nguyên Thanh chờ rồi chờ, chờ rồi chờ, đại khái hai mươi phút, hắn nghe được "Ting" một tiếng.

Vội vàng xem tin tức.

"Nguyên Soái: Có việc? Gói biểu cảm của cậu thật nhiều."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, có thể nói với bạn nửa câu phía sau, nói lên tâm tình của Nguyên Soái cũng không tệ, hai chữ "Có việc" lạnh như băng, vậy mới không ổn.

Hắn nhanh chóng ở trong lòng cân nhắc, tìm từ.

Nguyên Soái là rất thích cúi đầu lạy ngay, hai chị em Phó gia cùng một tính tình, nhưng ở trong điện thoại không lạy được, hiệu quả cũng suy giảm mạnh, truyện tranh cùng đồ ngọt khẳng định không được… Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hắn tìm từ xong, gửi tin nhắn:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Nhiều ngày không gặp Nguyên Soái, dáng người yểu điệu như tiên của ngài ngày đó như ở trước mắt, kiếm quang chặt đứt dòng sông vận mệnh in dấu trong lòng, tiếng kiếm ngân trong trẻo như long ngâm quanh quẩn bên tai."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Dẫn tới gặp được một chút suy sụp, tôi thế mà không có cốt khí nghĩ tới ngài, mới phát hiện ngài đã là chỗ dựa lớn nhất cùng chỗ dựa vững chắc nhất trong cảm nhận của tôi. A, tôi cũng không phải là yêu cầu ngài cái gì, mà là tôi cảm thấy xấu hổ vì ý niệm trong khoảnh khắc đó của mình, người đời đều nói tôi là tuyệt thế thiên tài, tư chất minh chủ, lại không biết, tôi ngay cả một phần vạn của ngài cũng không bằng được."

Gửi xong hai đoạn thao thao bất tuyệt, hắn lại bổ sung một cái gói biểu cảm Pikachu ngây thơ rực rỡ.

Nói có chút lòe loẹt, lấy trí tuệ của Nguyên Soái, quá nửa có thể nhìn ra mình muốn cầu cô ấy làm việc. Bình thường mà nói, nói đứng đắn thành khẩn chút càng dễ dàng tạo hảo cảm, nhưng nếu sau này muốn thường xuyên cầu cô, vậy nhất định phải lòe loẹt, càng lòe loẹt càng tốt… Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Thành khẩn, nghiêm túc cầu người, xem ở mặt mũi Phó Thanh Dương, Phó Thanh Huyên khẳng định sẽ đáp ứng, nhưng bạn không thể một lần lại một lần, một lần lại một lần thành khẩn cầu người ta làm việc, cái này sẽ làm Nguyên Soái cảm thấy mình bị vặt lông dê, sẽ cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn này thật nhiều chuyện vớ vẩn.

Nhưng nếu dùng loại phương thức quỳ liếm lòe loẹt này, tình huống liền khác, bạn cung cấp cho cô ấy giá trị cảm xúc, cô ấy sẽ cảm thấy, người này liếm mình như thế, một ít chuyện nhấc tay, mình giúp liền giúp, mình không phải đơn thuần bị vặt lông dê, mình là viện trợ, bố thí một phen chó liếm của mình.

Vậy một lần hai lần ba lần, đều không sao cả.

Phó Thanh Dương từng lần một giúp hắn, chính là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn là tiểu đệ của bản công tử, hắn liếm mình như vậy, mình là có trách nhiệm đối với hắn, mình nếu không giúp hắn, anh hùng thiên hạ sẽ nhạo báng Phó Thanh Dương mình ngay cả tiểu đệ cũng không bảo vệ được, tương lai ai còn theo mình lăn lộn?

Tiền công tử ta cũng cần thể diện.

“Nguyên Soái: Đừng nói những lời thừa này với chị, trực tiếp nói ra, đã gặp chuyện gì!”

Chị về sau sẽ thích loại nói lời thừa này… Trương Nguyên Thanh kiện nhập tin tức:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Là như thế này, tôi ở tỉnh Bát Quý, mai danh ẩn tích xử lý một nhiệm vụ.”

Chương 1959: Món quà của nương tử (2)

Hắn mang tình huống mình tiêu diệt cứ điểm Linh Năng hội, bởi vì vấn đề tiền tang vật xảy ra mâu thuẫn với Thanh Hòa bộ, nói theo sự thật cho Phó Thanh Huyên.

"Nguyên Soái: Đơn giản, chị sẽ gửi một mail cho phân bộ Thanh Hòa, nói cho hắn cậu là người của chị, thay chị làm việc, bọn họ sẽ không làm khó dễ cậu nữa."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Nếu lại làm khó thì sao?"

"Nguyên Soái: Chị sẽ phi kiếm lấy đầu người."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Ngài là điện, ngài là quang, ngài là thần thoại duy nhất!"

Trương Nguyên Thanh hài lòng rời khỏi phần mềm chat, nhìn về phía ba vị mỹ nhân bên trái, nhướng mày cười nói:

"Sự việc xử lý xong, phân bộ Thanh Hòa không dám tìm tôi gây phiền toái nữa."

Tạ Linh Hi vốn vẻ mặt sầu lo mặt mày hớn hở: "Ngài tìm Phó Thanh Dương hỗ trợ? Không đúng, phân bộ Thanh Hòa là có cường giả sánh vai Bán Thần, Tiền công tử thế lực lớn nữa, Thanh Hòa tộc cũng sẽ không nể mặt, Thanh Hòa tộc ngay cả thập lão cũng không nhất định nể mặt."

Trong nhà cô là có lão tổ tông Bán Thần, rất rõ một cái thế lực như vậy đáng sợ bao nhiêu.

Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng:

"Anh trực tiếp gửi tin nhắn cho Nguyên Soái, cô ấy nợ anh một cái nhân tình, hơn nữa rất thưởng thức anh, cho rằng anh là người so với Ma Quân càng có thiên phú hơn, càng có thể trở thành Bán Thần hơn.

Trong giới trẻ đương thời, nếu ai có thể tấn thăng Bán Thần, cô ấy cho rằng chính là anh, cho nên cô ấy rất thích ý thành lập quan hệ tốt đẹp hơn nữa ổn định với anh, mà thành lập quan hệ tốt đẹp ổn định, phương pháp nhanh nhất chính là thi ân cho anh."

Nữ Vương bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt sùng bái: “Lão gia, ngài cũng đã khiến Nguyên Soái coi trọng như thế.”

Ánh mắt của mình thật không tồi.

Annie vừa kính nể tài hoa cùng thiên phú của Nguyên Thủy tiên sinh, lại vừa thầm sinh ưu sầu, Nguyên Thủy tiên sinh cùng tổng bộ quan hệ không tốt khiến cô thấy được hy vọng đào chân tường, bây giờ chút hy vọng đó trở nên vô cùng xa vời.

Một nhân vật có thể khiến Bán Thần hạ thân phận tôn quý chủ động thi ân, kết giao, nào phải mình có thể mê hoặc chứ, trừ phi hội trưởng tự thân ra trận.

Trên đường quay về khách sạn, Ngẩng Đầu Có Thần Linh gọi vào số của vợ phó bộ trưởng Anh Túc.

“Ai thế!” Đầu kia của điện thoại truyền đến tiếng phụ nữ to rõ, nói tiếng phổ thông khẩu âm rất nặng.

“Chị dâu, tôi là Ngẩng Đầu Có Thần Linh của phân bộ Tây Ni, hôm nay cùng bộ trưởng Anh Túc ra ngoài làm việc.” Ngẩng Đầu Có Thần Linh rất cung kính trả lời.

Phân bộ Thanh Hòa khác với phân bộ khác, không có thư ký, trợ lý gì, không có một bộ hệ thống chức vụ hoàn chỉnh.

Bộ trưởng Anh Túc bị Tam Thanh Đạo Tổ đánh thành đứa con ngốc nhà địa chủ, hắn chỉ có thể gọi điện thoại báo cáo cho vợ bộ trưởng.

“Anh ấy đâu? Sao là cậu gọi điện cho tôi.” Người phụ nữ bên kia hùng hổ hỏi.

“Là như thế này, ngài nghe tôi nói nha…” Ngẩng Đầu Có Thần Linh nuốt ngụm nước miếng, “Bộ trưởng Anh Túc xảy ra chút chuyện…”

Hắn mang tình huống sự việc nói cho người phụ nữ đầu kia điện thoại, sau đó lập tức để điện thoại di động đến một bên.

Một giây sau, trong loa truyền đến tiếng người phụ nữ trung niên rít gào:

“Lão nương mặc kệ hắn là ai, mặc kệ hắn thân phận gì, tôi đều muốn hắn chết, muốn hắn chết! !”

Trên mặt Ngẩng Đầu Có Thần Linh tràn đầy nụ cười khổ, người vợ cả này của Anh Túc bộ trưởng cũng không phải là người bình thường của Thanh Hòa tộc, cô là em gái đương nhiệm tộc trưởng Thanh Hòa tộc.

Bằng không phó phòng bộ điều tra này chức vị tay cầm quyền to, sao có thể rơi xuống trên người bộ trưởng Anh Túc? Đây chính là chức vụ quản lý tộc pháp, phải là Chúa Tể mới được.

Cho nên, ở trên địa bàn phân bộ Thanh Hòa, người phụ nữ này muốn ai chết, nhưng tuyệt đối không phải lời khi tức giận, người ta có thực lực cùng nội tình này.

Rít gào qua đi, người phụ nữ hùng hổ nói:

"Cậu an trí tốt hắn, nếu hắn xảy ra chuyện gì, tôi ngay cả cậu cùng nhau xử lý. Chờ ở khách sạn, tôi sẽ mời chú Sáu đi xử lý Đạo Tổ gì đó."

Chú Sáu trong miệng cô là chính bộ trưởng bộ điều tra, Chúa Tể hàng thật giá thật.

"Vâng, vâng!"

Ngẩng Đầu Có Thần Linh cho dù cách điện thoại, cũng cúi đầu khom lưng.

Người phụ nữ đầu kia điện thoại tắt máy.

Xe tiếp tục chạy đi, qua hơn mười phút nữa mới đến khách sạn.

Đây là khách sạn năm sao số lượng không nhiều của Nam Minh thị —— Nhưng thật ra quy cách chỉ có bốn sao, cách phân bộ Nam Minh có chút xa, thật ra phụ cận văn phòng cảnh sát có không ít khách sạn rẻ, nhưng Anh Túc bộ trưởng không muốn dùng tạm.

Sau khi quy thuận Ngũ Hành minh, Thanh Hòa tộc mấy năm nay phát triển rồi. Nhớ ngày đó chỉ là một đám quê mùa kiếm ăn trong núi, linh cảnh hành giả trong tộc làm vệ sĩ cho các đại lão, đào quặng, thu tiền vay nặng lãi, vận chuyển thuốc phiện vân vân, việc bẩn việc mệt gì cũng làm.

Chương 1960: Món quà của nương tử (3)

Niên đại 80-90, hai mối hại lớn của tỉnh Bát Quý chính là Linh Năng hội cùng Thanh Hòa tộc.

Về sau người đứng đầu Trung Đình lực áp lão tổ tông Thanh Hòa tộc, cả bộ tộc quy thuận triều đình, hàng năm mấy trăm triệu, một tỷ mấy kinh phí, lập tức xoay người.

Nay sống phú quý quen rồi, đám Nhị Cẩu Tử, Triệu Thiết Trụ cùng Ngưu Thúy Hoa* kia bắt đầu nói bố cục giảng phô trương, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống Steven, Vincent, Musk.

Ngẩng Đầu Có Thần Linh đẩy mở cửa xe, ở dưới sự giúp đỡ của Luosifen, dìu Anh Túc bộ trưởng tiến vào khách sạn.

Trong lúc thang máy đi lên, Luosifen thấp giọng nói:

"Tam Thanh Đạo Tổ là chấp sự cao cấp của Tùng Hải, nhân vật lớn cấp bậc này, tổng bộ cũng sẽ quý trọng, chúng ta cần thông báo phân bộ Tùng Hải một phen hay không?"

So sánh với "Ngẩng Đầu Có Thần Linh" lưng sớm bị phân bộ Thanh Hòa ép cong, trong lòng vị chấp sự trẻ tuổi này càng thiên hướng Ngũ Hành minh hơn.

"Một chấp sự cao cấp mà thôi, so với toàn bộ phân bộ Thanh Hòa, nhẹ như lông hồng. Mặt khác, chuyện này không quan hệ với chúng ta, chúng ta là tới điều hòa, điều không được, có quan hệ gì với chúng ta đâu? Bừa bãi xen vào đối với chúng ta có lợi gì chứ, mặc kệ là phân bộ Tùng Hải hay phân bộ Thanh Hòa, một cái rắm có thể đánh chết chúng ta." Ngẩng Đầu Có Thần Linh nhìn Anh Túc dại ra si ngốc một cái, hừ nói:

"Thèm tiền tới chết! Cậu đừng xem đám Thanh Hòa tộc này tên nào cũng cau mày làm bộ thâm trầm, hai ba mươi năm trước tất cả đều là nhà quê, nhà giàu mới nổi mà thôi, trước kia nghèo thành chó, bây giờ mới sẽ có chấp niệm đối với tiền.

Chậc chậc, một trăm triệu nha, cái này so với giết cả nhà bọn họ còn khó chịu hơn."

Luosifen mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không nói chuyện nữa.

Hai người ra khỏi thang máy, về tới phòng, vứt Anh Túc bộ trưởng dại ra si ngốc lên giường.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Ngẩng Đầu Có Thần Linh vang.

Người phụ nữ kia gọi tới.

Ngẩng Đầu Có Thần Linh mặt mũi tự nhiên, theo thói quen toát ra nụ cười nịnh nọt:

“Chị dâu, có gì phân phó?”

“Đưa tên ma quỷ kia về đây đi.” Người phụ nữ lạnh lùng nói.

“A?” Ngẩng Đầu Có Thần Linh lập tức ngây ra.

Người phụ nữ đột nhiên rít gào: “Đưa tên ma quỷ đó về cho tôi, ngay bây giờ, tai điếc rồi phải không, có cần tôi tự mình tới đón cậu hay không!”

Ngẩng Đầu Có Thần Linh bị dọa cả người run rẩy: “Vâng, vâng, lập tức quay về.”

Hắn nơm nớp lo sợ tắt máy, cùng Luosifen nhìn nhau mờ mịt.

“Không, không truy cứu nữa?” Luosifen mãi mới giật mình hiểu ra, thở phào: “Xem ra cô ta cũng không ương ngạnh như anh nói, vẫn là có lý trí, chơi chết một chấp sự cao cấp, cũng không phải là có thể dễ dàng dẹp yên.”

“Cô ta không có lý trí, phụ nữ là động vật cảm xúc, lại tác oai tác quái nhiều năm rồi, trông cậy vào cô ta cân nhắc lợi hại?” Ngẩng Đầu Có Thần Linh lắc đầu, “Khẳng định là có chuyện gì đã xảy ra, việc lớn có thể áp chế tính tình thối của cô ta.”

Nói xong, hai người nhìn nhau, bỗng nhiên hiện lên phán đoán lớn mật.

“Vị Tam Thanh Đạo Tổ chấp sự kia.” Vẻ mặt Luosifen kinh sợ: “Không xen vào là đúng, không xen vào là đúng.”

Ngẩng Đầu Có Thần Linh lẩm bẩm: “Rốt cuộc có lai lịch gì vậy?”

…

Trời vừa tối.

Trong kho hàng bỏ hoang nào đó của Nam Minh thị, Trương Nguyên Thanh một tay bưng bát sứ phát ra âm khí nồng hậu, một tay cầm bút lông, khuôn mặt tuấn lãng giăng kín ngưng trọng, ngòi bút chạy trên mặt đất, linh lục huyền ảo vặn vẹo tràn ngập đạo vận nhanh chóng thành hình.

Đây là trận pháp ngưng luyện linh phó.

Hắn còn có hai âm thi cấp 6, một oán linh cấp 6 còn chưa luyện chế, trước đó muốn Thái âm lực tích lũy đến trình độ nhất định, có thể cân nhắc luyện một âm thi nữa.

Sau khi cẩn thận cân nhắc, cảm thấy số lượng âm thi quá nhiều, mà linh phó quá ít.

Quỷ Tân Nương cùng Tiểu Đậu Bỉ nên thăng cấp rồi.

Trương Nguyên Thanh tính mang oán linh cấp 6 kia hóa thành chất dinh dưỡng đút cho Tiểu Đậu Bỉ cùng Bạch Lan.

Tiểu Đậu Bỉ có thể thuận lợi đột phá Thánh Giả, mà Bạch Lan vốn có tiêu chuẩn cấp 4 đỉnh phong, hắn là có thể đột phá đến cấp 6 sơ kỳ.

Thật ra trực tiếp luyện oán linh thành linh phó sẽ càng bớt việc hơn, nay làm việc, giống như cởi quần đánh rắm làm điều thừa.

Nhưng Bạch Lan và Tiểu Đậu Bỉ hắn đã dùng quen, nay Quỷ Tân Nương sớm theo không kịp bước chân, linh phó cấp 4 đỉnh phong, tựa như chỉ còn lại có tác dụng làm vật hi sinh.

Bản thân Bạch Lan tựa như cũng ý thức được vấn đề này, dần dần không gọi hắn phu quân nữa, yên lặng chờ đợi bị vứt bỏ.

Trương Nguyên Thanh vỗ đầu, tuy Quỷ Tân Nương mình là không ngủ được, nhưng mình cùng cô ấy tri kỷ đã lâu, sao có thể vứt bỏ? Liền quyết định mang oán linh cấp 6 cho cô cắn nuốt.

Chương 1961: Hội giao lưu (1)

Nhưng cắn nuốt oán linh cấp bậc cao hơn mình, không khác gì dùng thuốc độc, cho nên cần khắc linh lục trận pháp chiết xuất.

Khi một nét linh lục cuối cùng hạ xuống, Thái âm lực trở nên quán thông, nối liền ở cùng một chỗ, Trương Nguyên Thanh cảm giác được trong phòng có lực lượng mênh mông, khủng bố đang dâng trào.

Hắn lập tức ngoắc tay, một cái hộp gỗ màu đỏ đen từ trong góc bay tới, rơi vào trong tay.

Trương Nguyên Thanh lợi dụng năng lực khống vật, đưa nó vào trong trận.

Tiếp theo, hắn triệu hồi ra Tiểu Đậu Bỉ và Bạch Lan, trong âm khí tràn ngập, một cô gái mặc áo cưới đỏ tươi, bế đứa bé mũm mĩm đáng yêu xuất hiện.

"Chủ nhân!"

Quỷ Tân Nương uyển chuyển thi lễ, cung kính đứng ở một bên.

Trương Nguyên Thanh "Ừm" một tiếng, cười nói: "Nương tử, ta cho chuẩn bị một phần quà cho nàng."

Bạch Lan che khăn voan đỏ kinh ngạc quay đầu, "nhìn" về phía linh lục khắc trên mặt đất, từng có kinh nghiệm thăng cấp, cô bình tĩnh xem trận đồ một lát, kinh hỉ xoay người, "Phu quân, ta có thể tăng tu vi rồi?"

Trương Nguyên Thanh "Ừm" một tiếng, "Ta vẫn luôn bôn tẩu vì chuyện của nàng, tốn nhiều thời gian như vậy, rốt cuộc kiếm đủ tài liệu, tìm được một oán linh cấp 6."

Quỷ Tân Nương trùm khăn voan hoa mỹ, nhìn không thấy mặt, nhưng Trương Nguyên Thanh biết, dưới khăn voan nhất định là khuôn mặt vui quá mà khóc, tình cảm nảy sinh.

"Phu quân tình sâu nghĩa nặng, đáng hận ta là thân thể hồn phách, không lấy gì hồi báo được, hức hức hức."

Quỷ Tân Nương tin là thật, cảm động.

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu: "Nàng đã gọi ta phu quân, thì là người của ta, người trong nhà không cần phải nói cảm ơn, đi thôi."

Quỷ Tân Nương nức nở bế Tiểu Đậu Bỉ bay về phía trong trận.

Dựa theo tiêu chuẩn của Linh Quân, mình loại ngay cả linh phó cũng theo thói quen lời ngon tiếng ngọt này, đã là trình độ đỉnh cấp tra nam, ừm, tra nam cấp khẩu hải*… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Mà trái lại Linh Quân là tra nam loại hình thực tiễn.

Thấy Quỷ Tân Nương lướt tới trong trận, Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, ngồi xổm xuống, đặt bàn tay ở trong trận đồ.

Thái âm trận đồ bốc lên một trận năng lượng tối đen dinh dính, giống ngọn lửa âm u tối đen bao vây Quỷ Tân Nương, cũng bao vây hộp gỗ màu đỏ đen.

Hộp gỗ ở dưới Thái âm lực tối đen dinh dính nung, phát ra tiếng ngân kịch liệt, mơ hồ truyền ra tiếng rít thê lương của oán linh.

Từng luồng linh lực vô hình, mênh mông bị trận pháp rút ra, thông qua ngọn lửa âm u chiết xuất, tịnh hóa ý chí hỗn loạn trong linh lực, lại từng tia từng luồng vào trong cơ thể Bạch Lan cùng Tiểu Đậu Bỉ.

Linh lực của hai mẹ con mắt thường có thể thấy được bành trướng, lớn mạnh. Oán linh trong cái hộp kêu rên liên tục, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn lực lượng của mình bị bóc ra gần hết như tơ tằm.

Quá trình này kéo dài hơn mười phút, oán linh trong hòm dần dần hủy diệt, mà Tiểu Đậu Bỉ và Bạch Lan hoàn toàn hấp thu lực lượng của nó, kẻ trước tấn thăng cấp 4, người sau như nguyện đột phá đến cấp 6.

Nhưng quá trình luyện chế còn chưa kết thúc, Trương Nguyên Thanh lại vẫy tay, trong bóng đêm bay tới một đống vật chất đục ngầu, giống như thủy ngân kết khối.

Mặt ngoài của nó có vật chất dinh dính đục ngầu như thủy ngân chảy xuôi.

Tài liệu này gọi là Ôn Dịch Chi Nguyên, nghề nghiệp Thủy Quỷ phẩm chất Thánh Giả, tên như ý nghĩa, tác dụng của nó chính là phát tán ôn dịch cùng bệnh tật.

Trương Nguyên Thanh luyện Quỷ Tân Nương thành Bệnh Tân Nương, để trong linh lực của cô ẩn chứa bệnh tật, linh phó phát tán bệnh tật so với âm thi càng đơn giản hơn, ví dụ như nhập vào, xuyên thấu, liền có thể gieo bệnh tật vào trong cơ thể kẻ địch.

Âm thi chủ công, Y Xuyên Mỹ đánh khống chế, Quỷ Tân Nương phụ trách buff suy yếu.

Như vậy, hắn có thể đánh mười Thánh Giả cấp 6.

Theo cấp bậc tăng lên, sự khủng bố của Thần Dạ Du dần dần hiển lộ ra, trừ Tiền công tử loại quái thai kỹ gần như đạo này, thiên phú mạnh như Khương Cư, mạnh như Hoàng Thái Cực, bây giờ cũng không phải đối thủ của hắn.

"Như vậy nắm chắc giết Minh Vương liền lớn hơn nữa."

Trương Nguyên Thanh liên tục kích hoạt trận pháp, hòa tan Ôn Dịch Chi Nguyên, dung nhập nó vào trong cơ thể Quỷ Tân Nương, lại lấy Thái âm lực tế luyện một phen, rốt cuộc đại công cáo thành.

"Phu quân!"

Lực lượng trận đồ vừa tan đi, Quỷ Tân Nương liền sốt ruột không chờ nổi bế đứa nhỏ bay tới, một bộ dáng như keo như sơn.

Phụ nữ quả nhiên phải tặng quà mới được nha, nữ quỷ cũng tương tự. Trương Nguyên Thanh nghĩ mình đã rất lâu chưa tặng quà Quan Nhã, thế này không tốt, cảm tình là cần kinh doanh.

Cho nên Tiểu Viên cũng phải có.

Ừm, cung chủ cũng phải có.

Hắn nghĩ vu vơ, mở miệng nói: "Thử truyền bá bệnh tật đối với ta."

Quỷ Tân Nương ngoan ngoãn phục tùng, đồng thời vô cùng tin cậy đối với năng lực của phu quân, lập tức ôm đứa bé ngốc nhà mình xuyên qua thân thể Trương Nguyên Thanh.

Chương 1962: Hội giao lưu (2)

Mới đầu không có khác thường, ba giây sau, hắn bắt đầu cảm giác yết hầu phát ngứa, khẽ ho khan, năm giây sau, phổi xuất hiện cảm giác bỏng, trong cơ thể bắt đầu nóng lên, trán nóng rực.

Mười giây sau, Trương Nguyên Thanh bắt đầu nôn khan, hơn nữa tứ chi vô lực, váng đầu hoa mắt.

Mười lăm giây sau, tất cả bệnh trạng đều biến mất, thân thể hơi suy yếu.

Hai mươi giây sau, hoàn toàn khôi phục.

“Không vận chuyển Nhật chi thần lực tịnh hóa, ôn dịch đối với mình chỉ có thể làm đến một bước này, tương đương với một cái buff suy yếu ngắn ngủi. Ừm, mình tuy chưa chủ động đối kháng bệnh tật, nhưng thân thể sau khi Nhật chi thần lực tắm rửa trời sinh có năng lực chống đỡ các loại trạng thái tiêu cực.”

“Lại thêm Thần Dạ Du tràn đầy sức tự lành, cho nên chỉ có thể ảnh hưởng mình mười giây, nhưng nghề nghiệp khác không có Nhật chi thần lực, không có năng lực tự lành khủng bố, thời gian duy trì cùng trình độ nguy hại của bệnh tật sẽ tăng lên rất nhiều.”

“Lúc sinh tử chiến, loại suy yếu này là đủ.”

Trương Nguyên Thanh hài lòng gật đầu, sau đó từ trong lòng Quỷ Tân Nương bế Tiểu Đậu Bỉ, thử nói: “Gọi ba ba?”

Tiểu Đậu Bỉ nghiêng đầu, mắt to trong suốt hồn nhiên mở to nhìn hắn.

Tựa như trở nên thông minh hơn, nhưng thông minh không nhiều lắm, vẫn là đứa con ngốc nhà địa chủ… Trương Nguyên Thanh bĩu môi.

Nuốt Quỷ Tân Nương cùng con trai ngốc vào trong bụng, hắn bắt đầu dọn dẹp dấu vết trong kho hàng, thu hồi công cụ vẽ bùa, lau đi trận đồ trên mặt đất, sau khi xử lý tốt tất cả, hắn ở trong tiếng búng tay thanh thúy, hóa thành ánh sao tiêu tán.

…

Phân bộ Nam Minh, ký túc xá nhân viên.

Chín rưỡi tối, ánh sao lấp lánh mộng ảo sáng lên, Trương Nguyên Thanh quay về ký túc xá, nhìn quanh một vòng.

Trong ký túc xá không rộng, Nữ Vương mặc áo ba lỗ màu trắng, quần đùi màu đen, ghé vào dưới ban công tập hít đất.

Hùng đại cùng hùng nhị (vòng 1) cô dưỡng hơn hai mươi năm quy mô rất lớn, ở dưới tác dụng từ sức hút của trái đất càng tỏ

ra vĩ ngạn, Trương Nguyên Thanh liếc một cái, vừa vặn thấy khe rãnh trắng bóc.

Thiên Tôn lão gia là quân tử đứng đắn, chỉ cho phép mình làm Miêu Nhân Phượng ba giây, liền lưu luyến dời ánh mắt đi, nhìn về phía Annie bên trái.

Cô bé Tây đang xem "binh pháp Tôn Tử", học tập chiến thuật của Trung Hoa cổ quốc.

Tạ Linh Hi ngồi ở bên cạnh bàn, thử mã màu son môi của mình, cô có chút phát sầu, qua mấy tháng nữa liền tròn mười tám một, sau khi thành niên là đi tuyến đường tiểu ngự tỷ gợi cảm quyến rũ, hay là tiếp tục ở bên cạnh ca ca, làm một em gái biết nghĩ cho người khác?

Nguyên Thủy ca ca khẳng định càng thích tiểu ngự tỷ tóc uốn đi tất, thoa son môi hơn, nhưng em gái biết nghĩ cho người khác là điểm mạnh cùng ưu thế của cô, đi tuyến đường tiểu ngự tỷ, tuy đón ý nói hùa khẩu vị của Nguyên Thủy ca ca.

Nhưng cô có thể ngự hơn được Nữ Vương cùng Quan Nhã?

Cô còn ở năm tháng "Trước không nở sau không cong, trước mặt đại G thật buồn cười".

"A, Nguyên Thủy ca ca đã về rồi." Tạ Linh Hi đảo mắt, ra vẻ ấm ức nói: "Người ta phiền chết rồi."

"Dì cả (kinh nguyệt) lỡ hẹn rồi?"

Tạ Linh Hi ngẩn ra, "Đương, đương nhiên không phải, người ta phiền não là son môi nào có thể được ca ca thích."

"Son môi không lấy lòng anh được."

"Vậy cái gì có thể lấy lòng ca ca?" Tạ Linh Hi vội hỏi.

"Đuôi heo ~" Annie trên giường tầng nhỏ giọng lầu bầu.

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên không còn tâm tư đùa Tạ Linh Hi, nằm lên trên giường: "Ngủ, các người bận việc của các người."

Tạ Linh Hi cũng mất đi tâm tư nghiên cứu mã màu son môi, nhàm chán nắm lên điện thoại di động lên mạng lướt sóng.

"A!"

Tạ Linh Hi bỗng nhiên kinh hô một tiếng, "Ca ca, anh xem diễn đàn Ngũ Hành minh."

Trương Nguyên Thanh nghi hoặc lấy ra điện thoại di động dưới gối, đăng nhập diễn đàn quan phương, theo bản năng quét về phía bài đăng bôi đỏ ghim đỉnh, đều là những bài đăng không có độ hot gì, độ hot cao nhất vẫn là: Truyền nhân Ma Quân hiện thân!

Bài cũ một tuần trước.

Hắn đang nghi hoặc, ánh mắt quét xuống, nhất thời hiểu ý tứ Tạ Linh Hi.

Bài đăng này số lượng bình luận vượt qua 999+, lượng đọc đạt tới 20.000, đề tài có thể nói cực nóng.

Trương Nguyên Thanh click bài đăng đọc:

"Đoàn thăm viếng của Thiên Phạt tối nay cùng quan phương tổ chức một hội giao lưu, trên hội nghị, ba vị nòng cốt trẻ tuổi của Thiên Phạt hướng các Thánh Giả đỉnh phong của Ngũ Hành minh khởi xướng khiêu chiến.

Nào ngờ, Hỏa công tử thảm bại, Âm Cơ trọng thương, Hoa công tử sợ chiến, quan phương thể diện lớn nhất, lại là Hoàng công tử chịu đòn."

Trừ văn tự giải thích, bài đăng còn kèm theo một phần video.

"Ồ, chiến tích thảm như vậy sao?" Trương Nguyên Thanh ngẩn người.

Hội giao lưu này ở trong dự đoán của hắn, tính cách thối của Thiên Phạt đã sớm từ chỗ Phó Thanh Dương biết được, nhưng quan phương thua thảm như vậy, hắn có chút bất ngờ.

Chương 1963: Hội giao lưu (3)

Sau khi Tiền công tử Kỹ gần như đạo cùng "Phong Đô Quỷ Vương" song song tấn thăng Chúa Tể, chiến lực đỉnh phong giai đoạn Thánh Giả của quan phương quả thật tổn hao nhiều.

Nhưng Khương Cư là con cái Bán Thần, thiên phú mạnh đến thái quá, từ rất sớm đã là cấp 6 đỉnh phong, Hỏa Ma vừa bật, thiên hạ vô song.

Vậy mà sẽ thảm bại?

Về phần Linh Quân sợ chiến cùng Hoàng Thái Cực chịu đòn, hắn trái lại có thể lý giải. Người trước tính cách tản mạn, không để ý danh tiếng, ở trong mắt Linh Quân, dụ hoặc của chiến đấu nổi danh, thậm chí không bằng đường cong cái mông mượt mà của cô gái trẻ.

Cái gọi là sợ chiến, hẳn là từ chối Thiên Phạt khiêu chiến.

Hoàng Thái Cực rất dễ lý giải, Thổ Quái mà, chịu đòn là phương thức chiến đấu của bọn họ, đặc tính nghề nghiệp chính là như thế, cũng không tính là khuất nhục gì.

Trái lại Âm Cơ bị thương nặng khiến Trương Nguyên Thanh có chút căm tức, cũng không phải bởi vì hắn muốn kế thừa đàn bà góa của Ma Quân, mọi người tốt xấu từng cùng chung hoạn nạn, là có giao tình.

Ôm tâm tình nghi hoặc, Trương Nguyên Thanh click vào video xem.

Video là quay chụp từ xa, đầu tiên xuất hiện ở trong màn hình là thanh niên tóc đỏ kiệt ngạo Khương Cư, ở đối diện hắn là một vị thanh niên tóc trắng dáng người thon dài.

Tóc ngắn ngang vai, ngũ quan lập thể, cách có chút xa, mơ hồ là kẻ kiêu căng.

Trận chiến đấu này từ bắt đầu đến kết thúc, chỉ có ba phút, mà nguyên nhân Khương Cư chiến bại cũng trực quan có thể thấy được —— Rơi vào trong sân nhà của kẻ địch.

Trên cổ thanh niên tóc vàng kia treo một viên đá quý màu lam, tác dụng của nó có chút tương tự với Thủy Thần Ấn của "Duy Ngô Độc Tôn", có thể phóng ra mấy trăm hơn một ngàn tấn nước biển.

Đồng thời, nó còn tăng phúc linh cảnh hành giả, biến thanh niên tóc vàng thành một dị nhân tóc xanh thẳm, con ngươi bảo thạch hóa, thân thể tràn đầy chú văn rườm rà.

Vị dị nhân này đứng ở sóng biển quay cuồng, trong sóng dưới chân, quái thú hình thể thật lớn phá sóng mà ra, triển lộ một góc nhỏ của thân thể khổng lồ.

Hắn khống chế sóng biển cuồn cuộn, nuốt chửng con của Bán Thần, lửa cháy bốc hơi nước biển, hơi nước tràn ngập che mất màn ảnh.

Năm phút sau, Khương Cư hôn mê bất tỉnh, mà thanh niên tóc vàng tuy tiêu hao nghiêm trọng, nhưng vẫn sừng sững giữa sân.

"Mặt dây treo kia là món bảo bối, kém cỏi nhất cũng là đạo cụ cực phẩm, thậm chí đạo cụ loại quy tắc." Trương Nguyên Thanh làm ra phán đoán.

Khương Cư thua ở sân nhà đối phương, thua ở trong quy tắc của hội giao lưu.

Gặp loại đối thủ này, cách làm bình thường tránh đi mũi nhọn, sau đó dùng quả cầu lửa, mâu lửa các thủ đoạn tấn công từ xa chơi thả diều, hai bên đều không làm gì được đối phương.

Nhưng hội giao lưu là có sân bãi hạn chế, hơn nữa nhất định phải phân ra thắng bại, không cho Khương Cư không gian né tránh xê dịch.

Thanh niên tóc vàng vẻ mặt kiêu căng kia sau khi chiến thắng Khương Cư, cực kỳ ngạo mạn lưu lại một câu: "Nguyên Thủy Thiên Tôn của Ngũ Hành minh các người tựa như sớm đã rời khỏi Tùng Hải, là biết tôi muốn khiêu chiến hắn sao?"

Tính ám chỉ cực kỳ rõ ràng —— Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy rồi!

Trương Nguyên Thanh mơ hồ từ trong video nghe thấy rất nhiều tiếng chửi má nó, công kích Hải Yêu tên Osment này vô sỉ, cấp 6 đỉnh phong, muốn bắt nạt một vãn bối vừa bước vào cấp 6.

Trận thứ hai là Phong Pháp Sư Hoover vs Âm Cơ.

Trận chiến đấu này, Âm Cơ thua cực kỳ đáng tiếc, phương thức giao thủ của hai bên rất đơn nhất, Âm Cơ thao túng linh phó công kích Phong Pháp Sư trên không trung, mà Phong Pháp Sư chém ra đao gió thực thi không trung oanh tạc.

"Con Mắt Bầu Trời" của Phong Pháp Sư có được sức quan sát sâu sắc, có thể quan sát tất cả động tĩnh ở mặt đất, hoàn mỹ khắc chế Tinh Độn Thuật.

Mà đao gió oanh tạc kiểu trải thảm, thì khắc chế kỹ năng trung tâm của Thần Dạ Du —— Dạ Du.

Linh phó của Âm Cơ chưa thể ở trước khi chủ nhân ngã xuống giải quyết kẻ địch, cô bị hai lưỡi đao gió chém trúng ngực bụng mà thua.

Trận chiến đấu thứ ba thì rất nhạt nhẽo, đối chiến với Hoàng Thái Cực là một thanh niên tóc nâu mắt lam, khí chất trầm mặc nghiêm túc, giống như kỵ sĩ thời Trung Cổ cứng ngắc thủ cựu.

Quá trình chiến đấu là vị thanh niên nước ngoài tràn đầy khí chất kỵ sĩ này cầm một cây kiếm chữ thập, đao to búa lớn ấu đả Hoàng Thái Cực.

Hai bên tuần suất cao cường độ cao chiến đấu nửa giờ, ai cũng không làm gì được ai, ăn ý lấy ngang tay kết thúc.

“Quan phương lần này có chút mất mặt, cấp 6 thế hệ trước chưa ra tay, cũng đúng, thắng mất mặt, thua càng mất mặt.” Trương Nguyên Thanh vừa lướt xem khu bình luận, vừa hỏi: “Annie, trong Thiên Phạt, cao thủ giống như vậy có nhiều không?”

“Ngài là muốn hỏi so với Ngũ Hành Minh như thế nào nhỉ?” Annie không cần nghĩ ngợi nói ngay:

“Số lượng cao thủ đứng đầu các giai đoạn, Thiên Phạt khẳng định là trội hơn Ngũ Hành Minh, bằng không Thiên Phạt sao có thể là tổ chức hợp pháp cường thịnh nhất trên thế giới?

Chương 1964: Người Thiên Phạt tới (1)

“Đây cũng là nội tình đại khu thứ nhất dẫn trước đại khu thứ hai mấy chục năm, cũng là khác biệt chế độ của Ngũ Hành minh cùng Thiên Phạt mang đến, Thiên Phạt hấp thu toàn bộ nghề nghiệp hợp pháp của hai đại khu, mà Ngũ Hành minh là lấy kim mộc thủy hỏa thổ năm nghề nghiệp lớn làm chủ.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, “Thiên Phạt thứ gì cũng hấp thu, không thể phủ nhận, lượng biến là sẽ dẫn phát chất biến.”

Annie mỉm cười, vuốt mái tóc vàng mềm mại đến sau tai, "Thật ra Ngũ Hành minh đã phát triển cực kỳ nhanh. Sau khi năm tổ chức lớn xác nhập, giảm bớt tiêu hao nội bộ, nhân tài tinh anh bắt đầu phun trào như giếng, chiến lực đứng đầu các giai đoạn đã ngang hàng với Thiên Phạt, kém chỉ là số lượng mà thôi."

Ví dụ như chiến lực đứng đầu giai đoạn Thánh Giả, trong giới trẻ có quan phương tứ công tử, Âm Cơ, Phong Đô Quỷ Vương vân vân, chiến lực đứng đầu Thánh Giả cảnh của Thiên Phạt cũng chỉ trình độ này, khác nhau ở chỗ, số người của Thiên Phạt có thể sẽ nhiều hơn một chút.

"Ba người này đều rất mạnh, cô cảm thấy tôi chiến đấu với bọn họ, có mấy phần thắng?" Trương Nguyên Thanh đưa video cho Annie xem.

Annie đặt sách xuống, ghé vào trên giường, xem hết không ngừng.

Cô suy tư hồi lâu, thực sự cầu thị trả lời:

"Osment thế mà đạt được Hải Dương Chi Tâm, ngài không phải đối thủ của hắn, dù sao ngài vừa tấn thăng cấp 6. Nhưng chỉ cần không chủ động tiến vào lĩnh vực của hắn, ngài là sẽ không thua, dù sao Thần Dạ Du ở trong các nghề nghiệp lớn, là có tiếng xuất quỷ nhập thần."

"Hoover mà nói, ưu thế cùng khuyết điểm của Phong Pháp Sư đều rất rõ ràng, xem tình huống cụ thể mà quyết định, lấy cấp bậc cùng thực lực bây giờ của ngài…" Cô lướt qua đề tài này, tiếp tục nói:

"Về phần Natsusa này, nếu không nhìn lầm hắn là nghề nghiệp Kỵ Sĩ, sức chịu đựng của Kỵ Sĩ có thể sánh vai Thổ Quái, công kích có thể tranh phong với Hỏa Sư, hơn nữa kỹ năng khế ước cực kỳ khó chơi, hắn có thể là kẻ mạnh nhất trong ba người."

Tạ Linh Hi ở bên cạnh chen vào một câu: "Dù sao Nguyên Thủy ca ca một người cũng đánh không lại."

Annie cười mỉm nói: "Nhưng tiềm lực của Nguyên Thủy tiên sinh, so với bọn họ còn mạnh hơn, cho ngài một năm hay năm

rưỡi nữa, những kẻ gọi là cao thủ đứng đầu kia, đều là tiểu nhân vật mà thôi.”

Đây trái lại là lời nói thật, ở trong lòng Annie, Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhân vật truyền kỳ có thể đặt song song với Ma Quân, sớm hay muộn tấn thăng Chúa Tể, Thánh Giả chỉ là một cái quá độ trong kiếp sống linh cảnh của hắn.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ mới vào cấp 6, cánh chim còn chưa cứng cáp —— Annie cũng không biết chiến lực chân thật của Trương Nguyên Thanh.

“Hải Dương Chi Tâm là cái gì?” Trương Nguyên Thanh không để ý tới Annie nịnh hót.

“Hải Dương Chi Tâm nghe nói là di vật của Hải Thần Poseidon, sau khi Poseidon chết, trái tim của hắn hóa thành một viên đá quý ngưng tụ quyền lực của biển cả, các Hải Yêu biển sâu vì kế thừa trái tim Poseidon, trở thành Hải Thần mới mà mở ra chém giết. Cuối cùng trái tim Poseidon tan vỡ, vỡ thành sáu viên Hải Dương Chi Tâm.” Annie ừa nhớ lại, vừa nói:

“Trước mắt, Hải Thần giáo hội góp nhặt ba viên Hải Dương Chi Tâm, ba viên khác còn thất lạc ở trong phó bản, không ngờ Osment có thể từ trong linh cảnh đạt được một viên, xem ra hắn năm nay từng tiến vào linh cảnh cấp S.”

Trương Nguyên Thanh “Ồ” một cái, cầm lại điện thoại di động, tiếp tục xem bình luận bài đăng.

“Thần tiên đánh nhau, thần tiên đánh nhau, xem rất đã nghiền, nhưng hai thua một hòa, có chút nuốt không trôi cục tức này.”

“Khương Cư sao không dùng đạo cụ, hắn là con của Bán Thần, chẳng lẽ không có đạo cụ loại quy tắc? Cho dù Hỏa Sư không thích dùng đạo cụ, nhưng vì mặt mũi quan phương cũng nên dùng.”

“Quá đả kích người ta rồi, có chút khó chịu, Thiên Phạt tùy tiện đến vài tinh anh, liền đánh phế tinh anh cấp hạt giống của chúng ta rồi.”

“Thật ra cũng không không khoa trương như vậy, mấy tên đó cũng là cấp hạt giống.”

Đây là bình luận lý trí.

“Rác rưởi, thực con mẹ nó rác rưởi! Khương Cư vì sao không tự bạo? Cẩu thả sống sót có ý tứ gì, ta muốn thoát ly Xích Hỏa bang, xấu hổ làm bạn với người này.”

“Hỏa công tử ít nhất đã xuất chiến, Linh Quân của Thái Nhất môn trực tiếp sợ chiến, truyền ra người nước ngoài nhìn chúng ta, quá sỉ nhục rồi, ta cũng muốn di dân đi liên bang Tự Do.”

“Linh cảnh thế gia bên ngoài đã đang cười nhạo chúng ta, nói chúng ta nội chiến trong nghề, vừa gặp tổ chức nước ngoài, chẳng là cái gì cả. Tổ chức tà ác, tổ chức dân gian cười nhạo sẽ chỉ càng thêm khoa trương. Ài, lần này uy vọng của quan phương gặp đả kích nghiêm trọng, chúng ta các nhân viên cơ sở này cũng cảm thấy mất hết mặt mũi.”

“Đại khái cũng chỉ tốt hơn tuyển bóng đá nam quốc gia một chút đi.”

Những cái này là bình luận cực đoan.

Chương 1965: Người Thiên Phạt tới (2)

Trương Nguyên Thanh kéo xuống dưới, thế mà thấy được Linh Quân trả lời:

“Hội giao lưu nhàm chán, tôi không ra tay, không phải sợ chiến, mà là để cơ hội lại cho đệ tử của tôi. Đệ tử của tôi là Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Phía dưới bình luận này tràn ngập tiếng mắng.

Đương nhiên không phải mắng Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là mắng Linh Quân vô sỉ.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn khi nào thành học sinh của ngươi, thối không biết xấu hổ, lại nói hắn mới vào cấp 6, như thế nào cũng không tới lượt hắn chiến đấu với tinh anh Thiên Phạt.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn là nghề nghiệp đỉnh phong, hắn nếu cấp 6 đỉnh phong, nào có chuyện của các ngươi, Hoa công tử vô sỉ.”

“Nói đi cũng phải nói lại, Hải Yêu kia sau khi đánh thắng, tựa như khiêu khích Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn sang năm có

thể lại đến hay không? Chúng ta chờ năm sau đi, sang năm Nguyên Thủy Thiên Tôn hẳn là có khả năng chơi hắn."

"Cười, sang năm nói không chừng hắn cũng Chúa Tể rồi."

Xuống chút nữa chính là thảo luận tốc độ thăng cấp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn cấp 6 đỉnh phong chống lại ba người bọn Osment có bao nhiêu phần thắng.

Không quan hệ với mình… Trương Nguyên Thanh yên lặng rời khỏi diễn đàn.

"Ngủ đi!" Hắn nhét điện thoại di động về dưới gối đầu, kéo chăn lên, luyện chế linh phó cấp 6 rất tốn Thái âm lực, lúc này đã có chút mỏi mệt.

"Nguyên Thủy ca ca, anh chưa tắm rửa chưa đánh răng đâu." Tạ Linh Hi nhắc nhở.

"Không tắm nữa, tiểu tiên đồng ỉa đái vẫn thơm."

"Y, thô tục!"

Hôm sau, ở giữa ba vị nữ đội viên cảnh xuân chợt tiết vờn quanh, Trương Nguyên Thanh dậy rửa mặt, đợi nửa giờ, thúc giục nhiều lần, các cô rốt cuộc ăn mặc trang điểm xong, trang dung tinh xảo rời khỏi ký túc xá.

Tiến vào tòa nhà văn phòng cảnh sát, tới tầng lầu tương ứng phân bộ Nam Minh, vừa bước vào khu vực làm việc, Vương Tiểu Nhị liền chạy tới, vẻ mặt phức tạp nói:

"Lãnh đạo, thẻ tiền lương của chúng tôi bỏ đóng băng rồi, tiền bị cắt đi cũng đã trở lại."

Phân bộ Thanh Hòa không những chưa trả thù, ngược lại đã chịu nhún, đây là điều mọi người hoàn toàn không ngờ tới.

Nguyên Soái làm việc hiệu suất rất cao đấy, cũng đúng, Thám Báo làm việc nhanh nhẹn gọn gàng, không có bệnh trì hoãn… Trương Nguyên Thanh nghiêm trang gật đầu:

"Tốt lắm!"

Hắn một bộ dáng như trong dự liệu, khiến Vương Tiểu Nhị càng thêm sùng bái kính ngưỡng.

“A đúng rồi, Đạo Tổ chấp sự, ngài có chú ý diễn đàn hay không?” Vương Tiểu Nhị thở dài nói: “Chúng ta lần này bị Thiên Phạt vả mặt rồi, năm trước Hỏa công tử kiếm được thể diện, năm nay trả hết lại.”

Một vị nữ viên chức đi ngang qua ghé lên, nhíu mày vô cùng đau đớn:

“Sau khi Tiền công tử tấn thăng Chúa Tể, quan phương chúng ta không có một ai biết đánh, ta còn là fan của Hoa công tử, không ngờ Hoa công tử sợ chiến đấu.”

Vương Tiểu Nhị hừ nói:

“Hoa công tử vốn chính là tên mặt trắng lòe loẹt, còn thối không biết xấu hổ nói Nguyên Thủy Thiên Tôn là học sinh của hắn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu cấp 6 đỉnh phong, sớm đã trấn áp ba tên quỷ tây kia của Thiên Phạt.”

Trương Nguyên Thanh “Ồ” một tiếng: “Anh là fan của Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

“Ai mà không chứ?” Lương Sơn Thủy Quân bưng chén nước đi tới, “Xuất thân bình dân, thiên phú dị bẩm, giận dữ bật lại tổng bộ thập lão. So sánh với quan phương tứ công tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn loại nhân vật bình dân quật khởi này, mới là tấm gương của nhân viên cơ sở chúng tôi.”

“Tôi thích nhất Nguyên Thủy Thiên Tôn, đáng tiếc hắn còn chưa hoàn toàn trưởng thành lên.” Nữ viên chức kia tiếc hận nói, nói xong, thật cẩn thận nói:

“Đạo Tổ chấp sự, ngài có thể đấu lại những cao thủ Thiên Phạt kia hay không?”

Cô vừa rồi còn nói cô là fan của Hoa công tử… Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái, thở dài lắc đầu:

“Đánh không lại đánh không lại, tôi ở trong cấp 6 thuộc loại trình độ trung dung.”

Nữ viên chức vẻ mặt đầy thất vọng “Ồ” một tiếng, sau đó cười ngọt ngào nói: “Nhưng theo ý tôi, Đạo Tổ chấp sự ngài so với bọn họ càng thêm hào quang vạn trượng.”

Cho nên cô bây giờ vứt bỏ Hoa công tử cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, bắt đầu fan tôi? Trương Nguyên Thanh nói tránh

đi: “Chấp sự Truy Độc Giả có đây không?”

“Ở văn phòng!” Nữ viên chức vội nói: “Tôi dẫn ngài đi qua.”

Trương Nguyên Thanh theo cô xuyên qua khu vực làm việc, ven đường đều là “chào lãnh đạo”, “chào chấp sự”, mọi người giọng điệu cung kính, vẻ mặt thân mật, phần sùng kính phát ra từ trong lòng đó hầu như muốn tràn ra.

Trương Nguyên Thanh ở trong từng tiếng đáp lại “chào mọi người”, đi vào văn phòng của Truy Độc Giả.

“Cốc cốc!”

Nữ viên chức gõ cửa thủy tinh, dịu dàng nói: “Chấp sự, Đạo Tổ chấp sự tìm ngài.”

“Vào đi!” Truy Độc Giả ở bên trong đáp lại.

Nữ viên chức đẩy ra cửa thủy tinh, dẫn Trương Nguyên Thanh đi vào, lại đóng cửa rời khỏi.

Ánh mắt Truy Độc Giả rời khỏi máy tính, nghiêng đầu nhìn qua, “Tôi vừa gọi cho phân bộ Tây Ni, bọn họ đang đi lưu trình, tiền thưởng và công huân rất nhanh sẽ xuống, cho nên tang vật liền không trả nữa, có thể không?”

Chương 1966: Người Thiên Phạt tới (3)

Ý tứ của hắn là, lần hành động này tính của phân bộ Nam Minh, dù sao Trương Nguyên Thanh ngày hôm qua ở trong phòng hội nghị nói, lần hành động này là lấy danh nghĩa phân bộ Tùng Hải triển khai, phân bộ Nam Minh chỉ là từ bên cạnh giúp đỡ.

“Tùng Hải cũng chướng mắt chút công lao này.” Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, đây chính là điều hắn muốn.

Truy Độc Giả nhẹ nhàng thở ra, “Ngài tìm tôi là?”

“Từ hôm nay trở đi, mọi thành viên đợi lệnh, trong hai ngày tôi sẽ có hành động.” Trương Nguyên Thanh tựa như chỉ huy cấp dưới của mình, không chút khách khí ra lệnh:

“Tôi sắp khóa mục tiêu tên tội phạm truy nã kia, đến lúc đó cần các anh giúp đỡ, phân bộ Nam Minh chỉ cần phụ trách

phong tỏa khu vực là được, không cần tham dự chiến đấu, có vấn đề hay không?"

Truy Độc Giả gật đầu: "Cậu có thể tận tình phân phó, cao thấp phân bộ đều nguyện ý vượt lửa quá sông vì cậu, ừm, cái này không phải lời khách sáo."

Trương Nguyên Thanh vừa muốn nói chuyện, điện thoại di động trong túi bỗng nhiên vang.

Người gọi tới là Phó Thanh Dương.

Hắn nhìn Truy Độc Giả một cái, nhận cuộc gọi, nghiêm trang nói:

"Chuyện gì, Phó trưởng lão!"

Phó Thanh Dương đầu kia điện thoại trầm mặc một giây, hiểu ý Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể ở trường hợp công khai, có gánh nặng thần tượng, liền không để ý hắn không cung kính ở trên xưng hô, trầm giọng nói:

"Vừa nhận được tin tức, người Thiên Phạt đến tỉnh Bát Quý rồi, bọn họ sẽ tiếp xúc với phân bộ Thanh Hòa."

Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại.

…

Một chiếc xe MPV xa hoa chạy ở xa lộ trên núi uốn lượn, trên đường không có xe cộ nào, trống trải yên tĩnh.

Ánh mặt trời sáng lạn phủ lên dãy núi, thực vật tươi tốt xanh um, tiếng chim hót không dứt bên tai.

Đây là một xa lộ xây dựng ở trong núi rừng nguyên thủy, trừ con đường này, không có dấu vết con người hoạt động nữa, phong cảnh đẹp một cách không ngờ.

Hoover hạ cửa kính xe xuống, bừng bừng hứng thú thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Hải Yêu Osment kiêu căng, thì nằm ở ghế dựa lưng lười biếng chợp mắt.

Natsusa hàng ghế cuối cùng, tư thế ngồi thẳng tắp, trên đầu gối đặt một cái máy tính, nói:

“Phân bộ Thanh Hòa và Ngũ Hành minh thuộc loại quan hệ hợp tác, mệnh lệnh của tổng bộ Ngũ Hành minh ở nơi này rất khó hữu hiệu thi hành, trông cậy vào bọn họ trợ giúp, độ khó có chút lớn.”

Hắn đang xem tư liệu của phân bộ Thanh Hòa, bọn họ đầu tiên là nhờ đại trưởng lão Thái Nhất môn giúp quan tinh, lại theo lời tiên đoán gợi ý, đã định vị được tỉnh Bát Quý.

“Quan hệ hợp tác?” Hải Yêu Osment mở mắt.

Natsusa giải thích:

“Thanh Hòa tộc là một dân tộc thiểu số của tỉnh Bát Quý, dân cư mấy trăm ngàn, đương nhiên, đám Thanh Hòa tộc này không có quan hệ với phân bộ Thanh Hòa.

“Cái gọi là phân bộ Thanh Hòa, là tộc đàn lấy huyết mạch vị Sơn Thần kia sánh vai với Bán Thần thành lập lên, cậu có thể lý giải thành linh cảnh thế gia.”

“Tiếp tục!” Osment gật gật đầu.

Natsusa nói:

“Phân bộ Thanh Hòa trước mắt quy mô dân cư đại khái là 20.000, không phải linh cảnh hành giả ở thành thị ngoài núi, bọn họ ở nơi đó xây rất nhiều tiểu khu. Linh cảnh hành giả thì ở trong núi, người Thanh Hòa tộc lấy ở trong núi làm vinh dự, bởi vì lão tổ tông của bọn họ ở trong núi.

Vị Sơn Thần kia luyện hóa Thập Vạn Đại Sơn thành lãnh địa, mượn dùng địa lợi, hắn có thể tranh phong với Bán Thần.

Trước khi linh cảnh hành giả xuất hiện, một mũi Thanh Hòa tộc này tinh thông một ít cổ thuật cùng y thuật từ thời cổ lưu truyền tới nay, không được tán thành, trải qua Ngũ Hành minh xác nhận, đó là truyền thừa của người tu hành cổ đại.”

Hoover thu hồi ánh mắt, hỏi: “Dân phong như thế nào?”

“Dã man dũng mãnh.” Natsusa lời ít mà ý nhiều trả lời, sau đó bổ sung nói: “Nhưng rất yêu tiền, bởi vì ở trước khi quy thuận Ngũ Hành minh, bọn họ rất nghèo.”

Osment nhất thời cười, “Việc có thể sử dụng tiền giải quyết, đều không tính là việc.”

Thân là quý công tử xuất thân gia tộc tư bản lâu đời, hắn thích người yêu tiền, bởi vì hắn rất có tiền. Hắn cũng khinh thường người thích tiền, bởi vì những người đó đều là "nô lệ" .

Lúc này, Liệp Ma Nhân trầm mặc bỗng nhiên nói:

"Vùng cảnh khu này rất đẹp, trừ Thanh Hòa bộ, hiếm có người ngoài đặt chân."

"Ngài là muốn nói người Thanh Hòa tộc bá đạo?" Natsusa nhìn về phía chấp hành quan đại nhân.

"Không." Hoover cười nói: "Ý tứ chấp hành quan đại nhân là, Minh Vương rất có thể chọn ở nơi này ngủ say. Nơi này quả thật là phong thủy bảo địa, Thập Vạn Đại Sơn lãnh thổ rộng rãi, người Thanh Hòa bộ chỉ tụ tập ở một xó, sẽ không phát hiện hắn."

Natsusa giật mình, "Chấp hành quan đại nhân, ngài là muốn thu mua phân bộ Thanh Hòa, để bọn họ giúp đỡ chúng ta điều tra cả vùng núi, Minh Vương một khi chọn ở nơi này ngủ say, hắn nhất định phải chết."

Liệp Ma Nhân mỉm cười gật đầu.

Lúc này, phía trước xuất hiện một trấn nhỏ mới tinh tinh xảo.

Chương 1967: Đêm trước (1)

Vòng qua ngọn núi này, tầm nhìn phía trước trống trải, cách mấy trăm mét là một hõm núi bằng phẳng, trấn nhỏ tọa lạc ở nơi đó, thuần một sắc biệt thự đơn lẻ có vườn hoa, đường xi măng bằng phẳng thẳng tắp giăng khắp nơi ở trong trấn.

Trấn nhỏ từ khe núi bắt đầu, kéo dài mãi về phía núi sâu, nói trấn nhỏ không đủ thỏa đáng, thôn trấn có thể chứa 20.000 người, quy mô sẽ không nhỏ.

Trình độ xa hoa của nó vượt qua Natsusa đoán trước.

Trên đường hắn từng tìm tòi ảnh chụp nơi dân tộc thiểu số tỉnh Bát Quý tụ cư, nhà đất xám xịt phủ mái ngói đen nâu, lão nông xắn ống quần dắt trâu cày, bước đi ở trên đường mòn trải đá cuội trắng, thứ duy nhất có hơi thở hiện đại hóa là cột điện đứng ở đầu thôn.

Vì thế Natsusa hình thành ấn tượng cố hữu đối với nơi dân tộc thiểu số nước ngoài tụ cư——thôn xóm nghèo khổ gần như ngăn cách với thế gian.

Lúc này thấy được một màn này, liền có chút sững sờ.

Không những không nghèo nàn lạc hậu, ngược lại giàu làm người ta líu lưỡi.

Natsusa rất nhanh phản ứng lại, phân bộ Thanh Hòa là thế lực mạnh nhất tỉnh Bát Quý, kinh phí các phân bộ lớn tỉnh Bát Quý đều phải lĩnh từ phân bộ Thanh Hòa. Tổng bộ Ngũ Hành minh hàng năm đút cho bọn họ tiền, đã bằng với lợi nhuận gộp trong một năm của một xí nghiệp cỡ lớn.

Một thế lực như vậy, sao có khả năng trải qua cuộc sống nghèo khổ? Bọn họ xây cung điện ở trong núi cũng không kỳ quái.

Natsusa nhìn khe núi phương xa, con ngươi màu lam nhạt khôi phục bình tĩnh: "Phân bộ Thanh Hòa, đến rồi…"

Vừa dứt lời, trong rừng rậm bên phải phía trước bỗng nhiên toát ra một con vượn khổng lồ lông rậm cao 3 mét, kéo một khúc gỗ, một tay chống đất tiến lên vài bước, ra sức ném ra.

Khúc gỗ xoay tròn đập đến.

Liệp Ma Nhân hàng ghế trước hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó, một lốc xoáy loại nhỏ từ trước xe bốc lên, cuốn khúc gỗ lên bầu trời, rơi vào rừng rậm cách đó không xa.

"Két ~"

Tài xế dùng sức đạp phanh, lốp xe ở trên xa lộ ma sát ra dấu vết màu đen.

Phía trước, một người thanh niên cầm súng ngắn đi ra khỏi cánh rừng, hắn mặc áo vải thân đối màu lam thêu hình màu sắc hoa mỹ, làn da ngăm đen, ánh mắt tràn ngập tính công kích, có sự dũng mãnh riêng của Thanh Hòa tộc.

Hắn trước trấn an con vượn khổng lồ nóng nảy, sau đó dùng tiếng phổ thông khẩu âm rất nặng hô:

"Có phải người Thiên Phạt hay không?"

Trước khi đội ngũ Thiên Phạt xuất phát, tổng bộ Ngũ Hành minh có hướng phân bộ Thanh Hòa gửi mail nói cho biết.

Hải Yêu Osment thò đầu ra, lạnh lùng nói: “Các người chính là dùng phương thức lấy khúc gỗ đập xe hoan nghênh khách nhân? Quả nhiên là một đám chủng tộc ngu xuẩn thấp kém chưa khai hóa.”

Nửa câu sau cùng là dùng ngoại ngữ nói.

Thanh niên kia quả nhiên chưa nghe hiểu, lặp lại một câu: “Có phải người Thiên Phạt hay không?”

Liệp Ma Nhân khoát tay, ra hiệu Osment bình tĩnh đừng làm hỏng việc, từ trong túi xách tùy thân lấy ra một phần văn kiện, khống chế luồng không khí đưa qua, mỉm cười nói:

“Đây là thư thuyết minh của tổng bộ Ngũ Hành minh.”

Phần văn kiện đó phiêu phiêu đãng đãng cưỡi gió, lướt về phía thanh niên áo lam.

Thanh niên áo lam đưa tay tiếp nhận, tùy ý đảo qua văn tự tin tức, trọng điểm xem kỹ Ngũ Hành minh tổng bộ con dấu, xác nhận không thành vấn đề sau, hắn đem văn kiện giấy chiết điệt tốt, thu vào túi tiền, kháp im miệng thần thổi một cái khẩu tiếu.

Không bao lâu, trong rừng rậm truyền đến tiếng xào xạc, bụi cây kịch liệt chớp lên.

Ngay sau đó, một con hổ to lớn vằn vện vai cao 1.6 mét nhảy ra, ‘Rầm’ đáp ở trên xa lộ.

Thanh niên áo lam leo lên lưng hổ, ra lệnh con vượn khổng lồ quay về rừng rậm, sau đó quay đầu hướng về phía xe hô:

“Đi theo tôi!”

Con hổ to lớn vằn vện không nhanh không chậm đi về phía trấn nhỏ.

Xe MPV thong thả đi theo. Hoover chăm chú nhìn con hổ to lớn vằn vện, nói: “Vị lão tổ tông kia của Thanh Hòa bộ là Thổ Quái nhỉ, nhưng người này tựa như là Mộc Yêu?”

Natsusa nhìn màn hình máy tính một lần, gật đầu nói: “Thổ Quái và Mộc Yêu chính là nghề nghiệp chủ lưu của Thanh Hòa bộ, trong đó Thổ Quái địa vị cao hơn Mộc Yêu. Nhưng

kỳ quái là, vị nhân vật sánh vai Bán Thần kia là Thổ Quái, con cháu của hắn lại liên tục xuất hiện Mộc Yêu."

Mắt Osment sáng lên, như ngửi được hương vị có chuyện hóng hớt: "Chẳng lẽ con cái của hắn thật ra là giống hàng xóm?"

"Không khí bên này trái lại còn chưa mở ra đến trình độ này." Natsusa lắc đầu, nói: "Còn nhớ tôi vừa rồi nói không, Thanh Hòa tộc truyền lưu rất nhiều y thuật cùng cổ thuật người tu hành cổ đại truyền thừa xuống, y thuật hẳn là bắt nguồn từ Mộc Yêu, hơn nữa quanh năm sinh hoạt ở trong núi sâu, tinh thông tập tính của thực vật, cho nên càng thêm phù hợp với Mộc Yêu.

"Thị tộc ở lâu trong núi sâu, Thổ Quái và Mộc Yêu xuất hiện nhiều là bình thường, không nhất định theo huyết thống tổ tông."

Chương 1968: Đêm trước (2)

Mộc Yêu cùng Thổ Quái là tính chất gần gũi nhất trong năm đại nghề nghiệp, khi bọn họ ở giai đoạn Thánh Giả, rất nhiều đặc tính, thủ đoạn đều nhất trí thần kỳ.

Ví dụ như dị hóa thực vật, thao túng động vật.

Khi nói chuyện, xe đã đến trấn nhỏ.

Người lập tức nhiều lên, người Thanh Hòa tộc hoặc đứng ở bên cửa sổ quan sát khách nhân bên ngoài đến, hoặc đứng ở cửa sân, vài đứa bé bướng bỉnh lao tới ven đường vây xem, lớn mật nhổ nước bọt về phía xe.

Osment nhăn mặt nhíu mày, có chút muốn giết chết đám nhãi con này.

Làm dòng chính của Harry gia tộc, được trưởng bối gia tộc coi trọng, từ nhỏ đã được vây quanh nịnh nọt, hắn đối với bất cứ sự vô lễ cùng mạo phạm nào đều không dễ dàng tha thứ, cho dù đối phương là trẻ con.

Nhưng hắn không phải loại con ông cháu cha nóng lên liền mất khống chế, biết lúc này chính sự quan trọng, liền nâng cửa kính xe nhắm mắt, làm cái mắt điếc tai ngơ.

Rất nhanh, thanh niên cưỡi con hổ to lớn đưa bọn họ tới trước một căn biệt thự lớn.

Căn biệt thự này có vườn hoa rộng lớn, diện tích 2.000 mét vuông, biệt thự xây dựng tráng lệ, một nhà chính đỉnh nhọn kèm theo hai căn ở bên, giữa ba kiến trúc thông qua cầu hành lang trên không trung nối liền.

Thanh niên trên lưng hổ rống lên: "Tộc trưởng, tộc trưởng… A Quý thúc, khách nhân Thiên Phạt đến rồi."

Xưng hô tiếng phổ thông sứt sẹo cùng với tiếng địa phương xen lẫn khẩu âm nồng hậu, ít nhiều phá hủy mỹ cảm cao đại thượng của biệt thự.

Vài phút sau, một cô nương trẻ tuổi đội mũ bạc, cưỡi một con chuột lớn tới ngoài cửa sắt, tò mò đánh giá chiếc xe, giọng dịu dàng:

"Anh Thiết Ngưu, xem qua chứng minh chưa?"

Bộ dáng của cô cực kỳ xinh đẹp thanh tú, làn da trắng nõn, đôi mắt sáng ngời trong suốt, khuôn mặt không trang điểm lộ ra một sự hồn nhiên cùng chất phác rời xa phù hoa.

"Xem rồi xem rồi." Thanh niên tức giận nói: "Em gái Vân Mộng, anh là sơ ý, nhưng anh không ngốc, em xem, bản thuyết minh."

Cô nương trẻ tuổi nhìn lướt qua văn kiện, lập tức mở ra cửa sắt, để xe lái vào trong sân.

…

"Phó trưởng lão, tôi có phiền toái rồi." Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói.

Thiên Phạt có thể định vị được Minh Vương, hắn không bất ngờ một chút nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể thông qua Quan Tinh Thuật đạt được gợi ý, như vậy Thần Nhật Du của Thái Nhất môn đương nhiên cũng có thể, còn có thể tính chuẩn hơn nữa. Lại thêm món đạo cụ loại quy tắc kia Gương Dự Ngôn phụ trợ, Thiên Phạt tìm Minh Vương so với hắn càng dễ dàng hơn.

Ý tưởng ban đầu của Trương Nguyên Thanh là đánh một cái thời gian chênh lệch, thừa dịp Thiên Phạt không biết hắn cũng đang đuổi bắt Minh Vương, vụng trộm xử lý vị nghề nghiệp tà ác nước ngoài này.

Ai ngờ việc không hoàn toàn theo mong muốn của người ta, Thiên Phạt vừa vặn ở thời gian mấu chốt Minh Vương sắp ngủ say đến đây.

Cũng không biết là thật sự khéo như vậy, hay là Gương Dự Ngôn tạo ra tác dụng.

"Tốt nhất đừng nổi lên xung đột với Thiên Phạt, bởi vì phân bộ Thanh Hòa sẽ không giúp cậu, cậu sẽ đối mặt nhiều tầng vây công, cực kỳ nguy hiểm." Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

"Chuyện này tôi không giúp được cậu, tự mình xem xét thời thế đi."

Bắt Minh Vương là việc riêng Nguyên Thủy tự mình nhận, thành công hay không, đều không có ảnh hưởng quá lớn.

Tiền công tử bận trăm công ngàn việc, cũng không muốn lãng phí thời gian cùng tinh lực ở trên những việc nhỏ này.

Sau khi cảnh báo một câu, hắn kết thúc cuộc gọi.

Xem ra chỉ có thể thông qua tự mình cố gắng rồi… Trương Nguyên Thanh thở dài, hắn vốn muốn mời Tiền công tử đến giúp, thấy là thái độ như vậy, đành phải thôi.

"Cần hỗ trợ không?" Truy Độc Giả quan sát, biết hắn đã gặp phải phiền toái.

"Đương nhiên cần, đợi lệnh là được." Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nhớ tới người anh em khác mẹ khác cha của Truy Độc Giả.

Vị Huyễn Thuật Sư cấp 6 kia là trợ lực không tệ, lại thêm Truy Độc Giả vị Kiếm Khách cấp 5 này, tuy nói không thể thành chủ lực, nhưng tốt xấu gì là Kiếm Khách cấp 5.

Trước hướng Vân Mộng tìm hiểu một phen hành tung của Thiên Phạt… Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi dẫn đội viên ra ngoài làm việc trước, hai ngày này mọi thành viên đợi lệnh, chờ tin tức của tôi.”

Ở trong cái gật đầu Truy Độc Giả rời khỏi văn phòng.

…

Thập Vạn Đại Sơn, biệt thự lớn của Thanh Hòa tộc trưởng.

Trong phòng tiếp khách, Liệp Ma Nhân đánh giá kỹ tộc trưởng Ngô A Quý trên thủ vị, tuổi chừng sáu mươi, tóc hoa râm, mặc áo vải màu lam phong cách Thanh Hòa tộc, khuôn mặt ngăm đen tràn đầy nếp nhăn.

Dáng người khôi ngô, tuổi tác sáu mươi, thân thể ba mươi tuổi, vẻ mặt chất phác, giống một lão nông thường thường không có gì lạ.

Trong đầu Liệp Ma Nhân tự động hiện lên tư liệu của Ngô A Quý, cháu đích tôn của lão tổ tông Thanh Hòa tộc, Thổ Quái cấp 8, tính cách hàm hậu thành thật, quá mức không có tính khí, tộc nhân kính mà không sợ, không phục quản thúc, có nhiều cử chỉ kiêu ngạo ương ngạnh.

Chương 1969: Đêm trước (3)

Nói trắng ra, chính là một người hiền lành không có ai sợ, bởi vậy mọi người bên cạnh hắn đặc biệt ương ngạnh kiêu ngạo.

So sánh với tộc trưởng, người Thanh Hòa tộc càng sợ bộ trưởng bộ điều tra hơn, cũng chính là con trai thứ sáu của lão tổ tông, quyền lực thậm chí cao hơn tộc trưởng.

Vị bộ trưởng kia, lúc này cũng ở phòng tiếp khách, ngồi ở đối diện Liệp Ma Nhân.

Tên của hắn là Ngô Hữu Hoa, Xuân Thần (Mộc Yêu) cấp 8. Tuổi xấp xỉ với Ngô A Quý, chòm râu hoa râm tết thành bím tóc xoắn quẩy ngắn ngủn, ánh mắt sắc bén nghiêm khắc, không giận tự uy.

Nhìn qua là biết lão nhân cực kỳ cường thế bá đạo, so với người cháu Ngô A Quý là hai cái cực đoan.

“Là như thế này…” Liệp Ma Nhân mỉm cười nói: “Một tên tội phạm truy nã của Thiên Phạt gần đây lẻn vào tỉnh Bát Quý,

chúng tôi suy đoán hắn có thể sẽ ẩn núp ở trong Thập Vạn Đại Sơn."

Tộc trưởng Ngô A Quý chưa nói chuyện, bộ trưởng điều tra Ngô Hữu Hoa trầm giọng mở miệng:

"Thiên Phạt là muốn bảo chúng tôi hỗ trợ điều tra ở trong núi?"

Liệp Ma Nhân gật đầu: "Đúng vậy."

Không đợi Ngô Hữu Hoa mở miệng, hắn quay đầu nhìn ba tên cấp dưới một cái.

Ba người bọn Osment ăn ý mang hòm bảo hiểm kiểu xách tay bên chân đặt lên bàn, bật khóa 'rắc', từng tập tiền giấy màu xanh lục đặt chỉnh tề ở trong hòm.

Liệp Ma Nhân thành khẩn nói: "Nơi này có 3 triệu tiền đặt cọc đô la Mỹ, sau khi sự việc kết thúc, chúng tôi sẽ trả 5 triệu đô la Mỹ khoản cuối nữa. Điều phân bộ Thanh Hòa phải làm là hỗ trợ tìm người, cùng với phong tỏa Thập Vạn Đại Sơn, cấm đoán bất luận kẻ nào ra vào."

Tổng cộng 8 triệu đô la Mỹ, dựa theo tỉ suất hối đoái bây giờ, chính là hơn 50 triệu nhân dân tệ.

Ngô Hữu Hoa hài lòng gật đầu: "Được, nếu cần Chúa Tể ra tay, vậy phải thêm tiền."

Liệp Ma Nhân tự tin cười: "Không cần!"

Đúng lúc này, bên ngoài phòng tiếp khách đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động chói tai.

Ngô Hữu Hoa nhíu mày, khiển trách: "Vân Mộng!"

"Xin lỗi xin lỗi, lục thúc công cháu không phải cố ý nghe lén, cháu đi luôn bây giờ."

Vân Mộng ở cửa bịt điện thoại di động chạy đi, cô chạy mãi ra khỏi biệt thự, tới bên một chỗ vườn hoa yên tĩnh, nhận cuộc gọi, thấp giọng nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn? Anh thế mà chủ động liên hệ tôi, anh vừa rồi thiếu chút nữa hại tôi bị chú Sáu trách phạt."

“Xin lỗi, tôi không biết cô có việc.” Bên kia truyền đến chất giọng đàn ông động lòng người của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vân Mộng mím môi, “Cũng, cũng không phải việc gì lớn đâu, anh, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Không có việc gì, đoạn thời gian trước công vụ quấn thân, gần đây rảnh rỗi, liền nhớ tới còn có một chiến hữu xinh đẹp đáng yêu, cho nên đánh tiếng, gần đây như thế nào?” Trương Nguyên Thanh cười nói.

Vân Mộng từ nhỏ lớn lên trong núi sâu, nào từng trải qua loại viên đạn bọc đường này, trong lòng có chút mừng thầm, “Gần đây tốt lắm nha, ban ngày nuôi heo chăn bò, bồi dưỡng thảo dược, buổi tối ở nhà xem phim. Đúng rồi, tôi sắp cấp 5 rồi, hì hì.”

“Lợi hại lợi hại, không hổ là thiếu nữ thiên tài cùng tôi dũng mãnh xông pha Nhai Sơn Chi Hải.” Trương Nguyên Thanh từng bước tăng mạnh thế công: “Tôi ở quan phương từng thấy không ít nữ tinh anh, nhưng kẻ có thể so sánh với cô ít ỏi không có mấy.”

Vân Mộng cười khanh khách nói: “Làm gì có, luận thiên phú cùng thực lực, Âm Cơ mạnh hơn tôi nhiều lắm, cô với cô ấy quan hệ hẳn là không tệ nhỉ?”

“m Cơ? Ha ha, tôi cũng sắp quên cô ấy rồi, sau khi kết toán xong chia tay đã không liên hệ với cô ấy nữa, trái lại anh, khiến tôi thỉnh thoảng nhớ tới.”

Trương Nguyên Thanh theo học tra nam tình thánh, rõ ràng nhất những cô gái nhỏ không rành thế sự này thích nghe cái gì.

Nụ cười khóe miệng Vân Mộng không tự giác mở rộng, vui vẻ nói: “Nói chuyện với anh thật dễ nghe, nhưng tôi sẽ không bị anh lừa.”

“Tôi lừa cô làm gì?” Trương Nguyên Thanh đột nhiên thở dài một tiếng: “Tôi gần nhất cũng phiền chết rồi, nói không chừng phải thân bại danh liệt.”

Nụ cười của Vân Mộng đột nhiên biến mất, quan tâm nói: “Làm sao vậy?”

“Còn không phải người Thiên Phạt, hội giao lưu ngày hôm qua biết chứ, quan phương chúng ta thảm bại, tên Hải Yêu kia đánh bại Hỏa công tử còn chưa đủ, muốn khiêu chiến tôi. Cô biết tôi mới vào cấp 6, khẳng định không phải đối thủ của hắn, một khi thua, chẳng phải chính là thân bại danh liệt sao?” Trương Nguyên Thanh nói.

Vân Mộng vừa nghe, đầu tiên là cùng chung mối thù hừ một tiếng, sau đó trấn an: “Anh yên tâm, bọn họ không có thời gian tìm anh gây phiền phức.”

“Ồ? Vì sao?” Trương Nguyên Thanh ra vẻ kinh ngạc.

Vân Mộng hạ giọng, lén lút nói: “Nói riêng cho anh thôi, đội ngũ Thiên Phạt ở nhà tôi nè, vừa tới phân bộ Thanh Hòa chúng tôi.”

Trương Nguyên Thanh liền thuận thế hỏi: “Ồ, Thiên Phạt đến nhà các cô làm gì?”

“Tôi vừa rồi chính là đang nghe lén chuyện này, nói là muốn mời chúng tôi hỗ trợ lục soát Thập Vạn Đại Sơn, giúp bọn họ bắt tội phạm truy nã, còn cho chúng tôi 3 triệu đô la Mỹ tiền đặt cọc đó.”

Chương 1970: Đêm trước (4)

“Phân bộ Thanh Hòa đáp ứng rồi?”

“Chú Sáu của tôi đáp ứng rồi, hắn rất coi trọng tiền, tiền là căn cơ cam đoan Thanh Hòa tộc phồn vinh hưng thịnh, hắn thường thường nói với chúng tôi như vậy.”

“… 3 triệu đô la Mỹ mời cao thủ trong tộc các người ra tay?”

“Không đâu, chỉ là tìm người, chú Sáu nói nếu ra tay phải thêm tiền.”

“Ồ như vậy à, Thiên Phạt chó nhà giàu thực có tiền.” Trương Nguyên Thanh giọng điệu tùy ý đánh giá một câu, tiếp theo lại kéo đông kéo tây nói chuyện phiếm nửa giờ, lúc này mới ở trong tiếng “bye bye” lưu luyến của Vân Mộng tắt máy.

“Không ổn nha!”

Trong ký túc xá nhân viên, Trương Nguyên Thanh cào đầu, có chút nôn nóng.

Ba cô gái bên cạnh bàn, dùng một loại vẻ mặt phức tạp "Tên tra nam này dỗ phụ nữ thật có thủ đoạn, nhưng vì sao chưa từng dỗ mình" nhìn hắn.

"Thu hồi suy diễn trong lòng các người, sự tình có chút phiền phức rồi." Trương Nguyên Thanh cường thế kéo các cô vào trạng thái hội nghị, "Thiên Phạt cho rằng Minh Vương có thể chọn nơi ngủ say ở Thập Vạn Đại Sơn, đây là một lối suy nghĩ nha, lãnh địa phân bộ Thanh Hòa, nói từ trên ý nghĩa nào đó là an toàn nhất."

Annie nhíu mày nói: "Vậy thì phiền toái rồi, Liệp Ma Nhân đã vượt qua cực hạn chúng ta có thể thừa nhận, lại có phân bộ Thanh Hòa trợ trận, bắt Minh Vương xác xuất thành công hầu như bằng 0."

"Cho nên nhất định phải nghĩ ra một biện pháp." Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh nghiêm túc, "Nghĩ ra một biện pháp khiến phân bộ Thanh Hòa không nhúng tay việc này. Rất khó hướng Nguyên Soái xin giúp đỡ, bởi vì đây là đang can thiệp tự do của phân bộ Thanh Hòa, bọn họ sẽ kháng nghị, hơn nữa sẽ tiết lộ cho Liệp Ma Nhân, như vậy Liệp Ma Nhân liền biết tồn tại đối thủ cạnh tranh cũng đang truy bắt Minh Vương."

Nữ Vương đề nghị: "Nhờ Phó trưởng lão giúp đỡ thì sao?"

"Hắn sẽ không xen vào." Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

Trái lại có thể xin Ma Nhãn Thiên Vương giúp đỡ, chỉ cần là mình mở miệng, hắn khẳng định đáp ứng, chẳng qua tây bắc cách nơi đây mười vạn tám ngàn dặm, Viễn Cổ Chiến Thần không biết độn thuật, không kịp chạy tới.

Ừm, còn có thể tìm cung chủ… Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ như vậy, liền nghe Tạ Linh Hi nói:

"Tìm cung chủ tỷ tỷ nha."

"Cung chủ tỷ tỷ là ai?" Annie hỏi.

"Một trong những hậu cung của Nguyên Thủy ca ca." Tạ Linh Hi nói.

Trương Nguyên Thanh cho cô một cái ký đầu, "Một vị Nhạc Sĩ Chúa Tể."

Hắn sờ cằm nói: "Lấy thực lực của cung chủ, bám trụ Liệp Ma Nhân không thành vấn đề. Nhưng nếu xuất hiện đối thủ cùng cấp bậc, Thiên Phạt nhất định sẽ hướng phân bộ Thanh Hòa xin giúp đỡ, Thanh Hòa tộc số lượng Chúa Tể chỉ sợ không ít."

Một thế lực lớn như vậy, ba bốn Chúa Tể chung quy là có.

"Em nghĩ ra một biện pháp!" Bé trà xanh lộ ra nụ cười xảo trá: "Ca ca, Vân Mộng kia là đối tượng ái muội của anh nhỉ, vậy cô ấy khẳng định bằng lòng giúp anh."

Trương Nguyên Thanh vốn muốn giải thích, nghe được lời này, giật mình: "Ý của em là?"

"Để cô ấy hỗ trợ lừa đi người Thiên Phạt thôi, cứ nói phát hiện tung tích Minh Vương, sau đó dẫn theo người Thiên Phạt ở trong rừng rậm đi vòng vèo, chúng ta nhân cơ hội khóa mục tiêu Minh Vương, truy bắt khống chế hắn." Tạ Linh Hi nói:

"Thiên Phạt cho dù biết Vân Mộng gạt người, cũng không dám ở trên địa bàn Thanh Hòa tộc như thế nào đối với cô ấy, trả giá duy nhất là, cô ấy sau chuyện có thể sẽ bị ép bất đắc dĩ khai anh ra."

Trương Nguyên Thanh chịu dẫn dắt rất lớn: "Ý kiến hay, cứ dùng biện pháp này, nhưng không cần Vân Mộng. Anh biết nên làm như thế nào rồi."

…

Đêm ngày hôm sau, khách sạn bên ngoài cảnh khu Thập Vạn Đại Sơn.

Trương Nguyên Thanh ngồi xếp bằng ở sân thượng khách sạn, trước người chất túi đất nhỏ cao nửa mét, đỉnh túi đất đặt một khối la bàn sao đúc bằng sắt đen.

Kỳ hạn Minh Vương ngủ say đã đến.

Phân bộ Thanh Hòa cách thành phố Nam Minh hơn trăm km, lái xe cần khoảng 3 giờ.

Nếu Minh Vương thật sự lựa chọn ở đây ngủ say, chờ hắn chạy tới Thập Vạn Đại Sơn, nói không chừng Thiên Phạt đã thành công bắt Minh Vương dẹp đường về phủ.

Cho nên hắn đặc biệt tới đây trước, ở trong cảnh khu ngắm sao.

Mà nếu nơi ngủ say Minh Vương lựa chọn không phải Thập Vạn Đại Sơn, dù sao hắn phải ngủ ba ngày, cùng lắm thì một lần nữa khóa mục tiêu, mà thành viên Thiên Phạt ở trong Thập Vạn Đại Sơn, không có khả năng nhanh hơn hắn.

Trương Nguyên Thanh mở Tinh Mâu, trong con ngươi chiếu rọi ra tinh đấu lấp lánh, phủ đầy bầu trời đêm như nhung thiên nga đen.

"Nơi Minh Vương ngủ say, nơi Minh Vương ngủ say…"

Miệng hắn khép mở, nói nhỏ như niệm chú.

Tinh đấu đầy trời như bị triệu hồi, đưa ra phản hồi, ngôi sao nào đó run rẩy, lao về phía ngôi sao cách vách, ngôi sao lại lao về phía ngôi sao, sinh ra hiệu quả chuỗi như Domino.

Tinh đấu đầy trời ở trong sự va chạm, bày ra dạng vòng xoáy.

Chương 1971: Nơi ngủ say (1)

Con ngươi Trương Nguyên Thanh ánh sao nồng đậm, mắt không chớp chăm chú nhìn tinh đấu, đầu óc giống như máy tính vận chuyển tốc độ cao, đạt được phản hồi, tiến hành thôi diễn, tiếp tục đạt được phản hồi

Trong rừng rậm tươi tốt, một người đàn ông cường tráng thân hình cao lớn, cẩn thận đi thong thả ở vùng núi phủ kín lá khô mục nát.

Hắn có gương mặt người phương Tây điển hình, mũi cao mắt lam, hốc mắt thâm thúy, tóc ngắn màu nâu nhạt, bên miệng có một vòng râu cực có ý nhị cảu đàn ông trưởng thành.

Mặc trang phục leo núi dễ dàng cho hành động.

Người đàn ông không phải bôn ba không có mục tiêu, hắn theo dấu hiệu mấy ngày hôm trước lưu lại, rất nhanh tìm được một hang núi bỏ hoang.

Sau khi nơi ngủ say lần trước thiếu chút nữa bị thế lực dân bản xứ địa phương phát hiện, Minh Vương liền ý thức được "nơi không người" bình thường cũng không bảo hiểm.

Hắn cần cấm khu thật sự, khu không người mà người thường sẽ không đến, hành giả dân bản xứ tránh còn không kịp.

Thông qua vài ngày tìm hiểu, Minh Vương tập trung Thập Vạn Đại Sơn chỗ phân bộ Thanh Hòa.

Thập Vạn Đại Sơn diện tích lãnh thổ rộng lớn, du khách sẽ chỉ du ngoạn ở khu vực cố định, hành giả trận doanh hợp pháp cùng tự do lại càng không dám ở trong núi thăm dò, hoàn mỹ phù hợp nhu cầu của hắn.

Mà cho dù là linh cảnh hành giả phân bộ Thanh Hòa, khu sinh sống của bọn họ cũng là cố định, Thập Vạn Đại Sơn lớn như vậy, không có khả năng nhàn rỗi không có việc gì liền đi dạo một lần.

Ba ngày thời gian bọn họ cũng không đi dạo nổi.

Tai họa ngầm duy nhất là dị thú sinh hoạt ở trong núi, Mộc Yêu phân bộ Thanh Hòa nuôi rất nhiều dị thú loại hình chiến đấu ở trong núi.

Nhưng trải qua Minh Vương mấy ngày nay quan sát, những dị thú này là không cho phép tới khu vực ngoại vi, dù sao những sinh vật này nếu bị du khách nhìn thấy, sẽ gây ra động tĩnh không nhỏ.

Khu vực hoạt động của dị thú là khu vực trung bộ Thập Vạn Đại Sơn.

Nơi Minh Vương lựa chọn, vừa vặn là chỗ giao giới của ngoại vi cùng trung bộ, nơi đây không có nguồn nước, không có cây ăn quả, chỉ có từng mảng lớn rừng rậm, tương đối cằn cỗi.

Cho nên ngay cả động vật cũng tương đối ít, sóc là khách quen duy nhất.

"Xào xạc."

Giẫm lá thông khô vàng, Minh Vương tiến vào hang núi khá nông, nhìn quanh một vòng, chọn một nơi khô ráo bằng phẳng ngồi xuống.

Tiếp theo, hắn lấy ra tinh dầu, nến, phù chú bằng bạc, nước cất hoa hồng các loại tài liệu, bố trí đơn giản một cái nghi thức ma pháp che giấu khí tức, thanh âm.

Thu hồi tài liệu, lại từ ô vật phẩm lấy ra một bức tượng quỷ đồng (đồng: đứa trẻ) bịt mắt âm ngọc điêu khắc bóng loáng.

Hắn nửa quỳ, hai tay chắp lại, hướng tới quỷ đồng cầu nguyện.

Đây là tiêu hao phẩm khi hắn đi ngang qua Đông Nam Á, mua từ chợ đen nơi đó, tiêu hao phẩm này dung hợp bộ phận đặc tính của Thần Dạ Du cùng Thông Linh Sư, trong bức tượng ký túc anh linh cường đại, nó có được năng lực chúc phúc.

Chỉ cần hướng anh linh cầu nguyện, liền có thể đạt được chúc phúc trong cõi hư vô, do đó tâm tưởng sự thành (trong lòng nghĩ việc gì thì việc đó thuận lợi).

Minh Vương biết, đây là kỹ năng của nghề nghiệp tà ác dị quốc Thông Linh Sư—— Cầu Phúc!

Cầu phúc xong, Minh Vương thu hồi bức tượng, dựa lưng vào vách đá, nghĩ kỹ quy hoạch sau này.

Hắn tính một lần sau tỉnh lại liền rời khỏi tỉnh Bát Quý, tới tỉnh Thải Vân cách vách càng thêm hỗn loạn, vốn là tính ở lại tỉnh Bát Quý thêm một đoạn thời gian, gom đủ tiền lại rời khỏi.

Nhưng Minh Vương tìm hiểu được, tổng bộ Ngũ Hành minh phái một vị cao thủ càn quét thế lực dân bản xứ địa phương, điều này làm hắn ngửi được nguy cơ.

Mặt khác, đoàn giao lưu của Thiên Phạt cũng đã đến đại lục, là hướng về phía hắn.

Bởi vậy hắn không thể dừng lại ở tỉnh Bát Quý quá lâu, đến tỉnh Thải Vân, nghĩ cách kiếm một số tiền, sau đó một đường hướng tây, tiến vào khu không người, tới nơi đó tránh đầu sóng ngọn gió.

Nghĩ một chút, Minh Vương nhắm mắt lại lâm vào ngủ say.

Hơi thở của hắn dần dần đều đều, kéo dài, bóng dáng hắn dần dần trở nên mơ hồ, tựa như hòa hợp một thể với hang núi, giống như một khối đá không bị để ý.

Gió núi thổi qua rừng rậm, tiếng lá thông xào xạc cũng trở nên yên tĩnh.

Tiếng côn trùng kêu vang biến mất, từng con côn trùng rơi xuống, sóc từ ngọn cây ngã xuống. Ma chú ngủ say đã bao phủ mảng rừng rậm này.

…

Tinh đấu như vòng xoáy chậm rãi bình tĩnh, ngay sau đó, một ngôi sao phía đông nam nhanh chóng rơi xuống.

“Phía đông nam, Thập Vạn Đại Sơn.” Trương Nguyên Thanh đưa tay đặt ở mặt ngoài Đại La Tinh Bàn.

Trong đầu hắn sáng lên tinh hà hư ảo, phục chế lại hoàn mỹ tinh tú vận chuyển trong màn đêm, tương tự có một ngôi sao rơi xuống ở phía đông nam.

Ngôi sao này rơi vào thức hải, tạo nên một bộ hình ảnh tương lai.

Chương 1972: Nơi ngủ say (2)

Trong hình ảnh, dãy núi uốn lượn như rồng, xanh tươi rậm rạp.

Theo hình ảnh không ngừng kéo vào, cuối cùng dừng hình ảnh ở một mảng rừng rậm.

“Tìm được nơi Minh Vương ngủ say rồi!”

Trương Nguyên Thanh chợt mở mắt, quả nhiên, có vật phẩm Minh Vương từng tiếp xúc thời gian dài, định vị liền dễ dàng hơn nhiều.

“Minh Vương quả nhiên trốn ở trong Thập Vạn Đại Sơn, nếu là bình thường, tỷ lệ hắn bị phát hiện rất thấp, nhưng bây giờ phân bộ Thanh Hòa mấy ngàn người, tìm khắp núi đồi, muộn nhất một ngày có thể phát hiện nơi hắn ngủ say. Mình phải tốc chiến tốc thắng, không thể kéo dài…”

Hắn lập tức lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho Truy Độc Giả, nói: “Chuẩn bị xuất phát, tới Thập Vạn Đại Sơn.”

Sau đó, hắn lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ ra Ngân Dao quận chúa.

“Làm việc dựa theo kế hoạch, mang theo Da Người Hoàn Mỹ đi phân bộ Thanh Hòa tìm Vân Mộng.” Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên liếc qua hầu bao chỗ vòng eo của cô, khóe miệng giật giật: “Thứ đồ chơi này cô không thể mang.”

Ở dưới Ngân Dao quận chúa ấm ức kháng nghị, Trương Nguyên Thanh cứng rắn tháo xuống hầu bao, thu về không gian mũ.

…

Phân bộ Thanh Hòa.

Trong tòa phụ của biệt thự tộc trưởng, Hải Yêu Osment kiêu căng đang cao hứng nói về gia thế, kiến thức, ánh mắt của mình, hướng cô miêu tả nội tình tư bản trăm năm tích lũy.

Người bình thường không đáng Osment khoe khoang gia thế của mình, nhưng cô nương bên người tên Vân Mộng này thì có thể.

Cô rất đẹp, mắt to trong suốt linh động, khí chất sạch sẽ hồn nhiên, đều hấp dẫn Osment thật sâu.

Làm quý công tử gia tộc tư bản lâu đời, Osment có bệnh chung của quý công tử —— phong lưu.

Hắn rất thích ý phát sinh chút chuyện tuyệt vời với các cô nương xinh đẹp nước ngoài, tuy đoạn quan hệ này nhất định ngắn ngủi, nhưng đây chính là điều hắn muốn.

Osment nói hồi lâu, thấy cô nương bên cạnh bàn có chút xuất thần, không tập trung lắm, liền hỏi:

“Cô đang nghĩ cái gì?”

“Tôi lập tức phải đi cho heo ăn, cho ăn xong còn cần đi giúp các người lục soát trong núi, anh nói nhanh lên, nói xong tôi sẽ đi luôn.” Vân Mộng thành thực trả lời.

Vẻ mặt Osment cứng đờ.

Vân Mộng nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Anh có phải muốn tán tôi hay không?”

“Tán là có ý tứ gì?”

“Muốn ngủ tôi.”

Osment nặn ra nụ cười mỉm, "Sự hồn nhiên cùng nụ cười của cô hấp dẫn tôi thật sâu, tình yêu không phải ngủ, là hấp dẫn lẫn nhau."

Vân Mộng "Ồ" một tiếng: "Vậy anh xong phim, tôi không muốn ngủ với anh, anh cũng không ưa nhìn như Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Vẻ mặt cô có chút ghét bỏ, người đàn ông tóc vàng mắt lam này, ngũ quan lồi ra giống tinh tinh chưa tiến hóa hoàn toàn, người nước ngoài đều là tinh tinh chưa tiến hóa hoàn toàn.

Cô càng thích loại bề ngoài trong tuấn lãng lại đủ nhu hòa kia của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"…" Osment ngồi ngây ra ở nơi đó, giống như một pho tượng.

"A, xin lỗi." Vân Mộng không cẩn thận nói thật vội vàng xin lỗi, "Tôi, tôi đi cho heo ăn."

Một đôi chân dài sải bước, bịch bịch bịch chạy ra khỏi phòng khách.

Osment yên lặng lấy ra một tấm gương thủy tinh có tay cầm, soi về phía gương mặt dại ra cứng ngắc của mình.

Tóc như vàng, hốc mắt thâm thúy, cái mũi cao ngất, đường nét khuôn mặt như tạc tượng, khuôn mặt này lấy ra tuyệt đối là thịnh thế mỹ nhan như siêu sao thiên vương.

Xấu?

Da mặt Osment hung hăng co giật một trận, thầm nhủ Nguyên Thủy Thiên Tôn là thứ chó gì, một thằng nhóc mặt non choẹt có tư cách gì đánh đồng với mình, hắn còn chưa anh tuấn bằng Phó Thanh Dương.

Lúc này, điện thoại di động của Osment vang.

Người gọi tới là Liệp Ma Nhân.

"Chấp hành quan đại nhân." Hắn nhận cuộc gọi.

"Phân bộ Thanh Hòa có tin tức hay không?" Liệp Ma Nhân gọn gàng dứt khoát hỏi.

Osment lắc đầu: "Tạm thời chưa có."

Lục soát núi đã bắt đầu, Liệp Ma Nhân thân là Phong Pháp Sư mang theo Hoover, Natsusa tham dự trong đó, chỉ để lại Osment ở phân bộ Thanh Hòa tiếp thu tin tức.

Một khi người phân bộ Thanh Hòa tộc có tin tức truyền về, hắn có thể lập tức thông báo Liệp Ma Nhân.

Liệp Ma Nhân có chút thất vọng "Ừm" một tiếng, "Qua mười hai giờ nữa, số lần sử dụng Gương Dự Ngôn sẽ làm mới, tôi sẽ tiên đoán tình huống ngày mai, hy vọng có thể có thu hoạch."

Bọn họ ngày hôm qua từng thông qua đạo cụ tiên đoán mục tiêu, nội dung là: Hôm nay có thể bắt được Minh Vương hay không.

Gương Dự Ngôn đưa ra kết quả là —— phủ (phủ định, không).

Cũng chính là nói, hôm nay là không bắt được Minh Vương, nhưng không bắt được, có rất nhiều loại khả năng.

Chưa chắc là tìm không thấy Minh Vương, cũng có thể là cùng ngày sẽ bị Minh Vương đào tẩu, nhưng chỉ cần khóa mục tiêu Minh Vương, ngày hôm sau nói không chừng liền bắt được.

Cho nên nên lùng bắt vẫn phải lùng bắt.

"Chấp hành quan đại nhân, không cần sốt ruột, chúng ta là có thời gian." Osment cười nói.

Hắn còn chưa ngủ được cô gái Thanh Hòa bộ, tạm thời không muốn rời khỏi.

Liệp Ma Nhân nói: "Cậu tiếp tục ở phân bộ Thanh Hòa để ý, vừa có tin tức lập tức cho tôi biết."

Hai người kết thúc trò chuyện.

Chương 1973: Ngõ hẹp gặp nhau (1)

Chỗ giao giới trung bộ cùng ngoại vi Thập Vạn Đại Sơn, hai người trẻ tuổi mặc trang phục Thanh Hòa tộc, tay cầm súng ngắn, đều tự dẫn theo một con sói lớn, báo hoa, bôn ba ở trong rừng rậm tươi tốt.

“A Hân ca, mệt quá, chúng ta tìm chỗ nào ngủ một giấc đi.” Thiếu niên hơi nhỏ tuổi ngáp một cái, “Giờ này tôi bình thường đều ngủ rồi.”

“Cậu cũng cấp 2, một ngày không ngủ không chết được.” Thanh niên lớn tuổi khiển trách: “Cả ngày chỉ biết ngủ, tuần tra một ngày phát 200 đô la Mỹ, công việc tốt như vậy cậu còn lười.”

“Chúng ta cũng không thiếu chút tiền ấy mà.” Thiếu niên nói.

“Cậu không thiếu tôi thiếu, qua vài năm nữa, chờ cậu có bạn gái liền biết, tiền nhiều nữa cũng tiêu hết, nữ nhân đều là ăn tiền.” Thanh niên một bộ giọng điệu người từng trải nói.

Khi nói chuyện, bọn họ tiến vào một chỗ rừng rậm.

Thiếu niên lẩm bẩm: “Rõ ràng là anh bị người ta hút máu, phụ nữ bây giờ đều rất thực tế, yêu đương vào là liều mạng hút máu, hút xong người nào bỏ người đó, thật sự ngu ngốc cho phụ nữ tiêu tiền, bao nhiêu cũng không đủ. A Hân ca tôi nói cho anh, tiền là cho phụ nữ thấy, không phải cho phụ nữ tiêu.”

Thanh niên bật cười một tiếng: “Xem video ngắn ít thôi, đó đều là lừa dối các người đám con nít này.”

Hắn bỗng nhiên choáng váng một phen, từng đợt mệt mỏi ập tới, “Ồ, đột nhiên mệt quá.”

Nói xong, liền nghe bên cạnh truyền đến tiếng “bịch” ngã xuống đất, quay đầu nhìn lại, thiếu niên đã ngã ở trong núi phủ kín lá thông, ngủ ngáy khò khò.

Sói lớn cùng báo hoa cũng lung lay sắp ngã, thân thể to lớn lảo đảo ngã xuống đất, lâm vào ngủ say.

Con ngươi thanh niên hơi co lại.

Tìm, tìm được rồi… Hắn nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời lấy ra điện thoại di động, muốn báo cáo với tộc nhân.

Nhưng cơn mệt mỏi rất lớn như thủy triều ập tới, thanh niên vừa lấy ra điện thoại di động, hai mắt trợn một cái, ngã rầm xuống đất, phát ra tiếng ngáy đinh tai nhức óc.

Nửa giờ sau, một ánh sao từ trong bóng đêm dâng lên.

Người trẻ tuổi dáng người cao ngất nhưng tướng mạo thường thường từ trong ánh sao hiện thân.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua, thấy hai người Thanh Hòa tộc cách đó không xa ngủ say.

Đã bị tìm được rồi sao… Trong lòng hắn rùng mình.

Lúc ăn cơm chiều, hắn lại tìm Vân Mộng tán gẫu một giờ, từ chỗ cô tìm hiểu được bố trí của Thanh Hòa tộc cùng Thiên Phạt.

Lần soát núi này, Thanh Hòa tộc tổng cộng xuất động hai ngàn tộc nhân, vài con dị thú, cách mỗi một giờ hướng trong tộc báo cáo một lần, một khi có người vượt qua một giờ còn chưa báo cáo, phân bộ Thanh Hòa sẽ phát hiện điều khác thường.

Sau đó căn cứ khu vực đội ngũ đó phụ trách, tới tra xét.

Hai người này không biết ngủ say bao lâu, có thể vừa ngủ say, cũng có thể ngủ say sắp một giờ rồi, thậm chí người Thanh Hòa tộc đã đến đây.

“Thời gian không nhiều nữa!” Trương Nguyên Thanh gọi điện thoại di động cho Ngân Dao quận chúa:

“Lập tức hành động!”

Thông báo xong Ngân Dao quận chúa, Trương Nguyên Thanh cảm giác được một cơn mệt mỏi rất nhỏ ập tới, có loại cảm giác mỏi mệt chơi game xuyên đêm.

“Cách xa như vậy vẫn bị ảnh hưởng, ma chú ngủ say có chút khủng bố nha…”

Hắn mở ra danh bạ, gọi vào số điện thoại di động của Chỉ Sát cung chủ, đợi tới sau khi đối phương bắt máy, lập tức nói:

“Cung chủ, tôi tìm được Minh Vương rồi.”

“Mười phút!” Trong điện thoại di động truyền đến thanh âm mềm mại của cung chủ.

Tắt máy, Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, triệu hồi ra một âm thi cấp 4, phun ra một linh phó cấp 4.

Hắn trước thao túng âm thi đi về phía rừng rậm, một mực đi ra mười mấy mét, âm thi ầm ầm ngã xuống đất, ngủ say bất tỉnh,

mặc cho Trương Nguyên Thanh thao túng như thế nào cũng không có phản ứng.

Thử câu thông dấu ấn trong linh thể, lại phát hiện dấu ấn đại biểu cho âm thi kia hiện ra màu xám trắng, không thể câu thông.

"Ngủ say là một loại phong ấn, ừm, phù hợp đặc tính nghề nghiệp Vĩnh Dạ."

Trương Nguyên Thanh nhìn thời gian một cái, sau đó thao túng linh phó tiến vào nơi ngủ say, nhìn theo linh phó phiêu phiêu đãng đãng lướt ra mười mấy mét, sau đó như một chiếc lá rụng trầm xuống, ngã trên mặt đất ngủ say.

"Tất cả thứ dùng sinh mệnh, có ý thức, có linh lực đều sẽ chịu ảnh hưởng? Chậc, đặc điểm nghề nghiệp này cực kỳ rõ ràng!" Trương Nguyên Thanh búng ngón tay 'Tách', xuất hiện ở bên cạnh âm thi cùng linh phó.

Trong nháy mắt, cơn mệt mỏi mãnh liệt ập tới, tựa như chơi game một ngày một đêm, mí mắt nặng nề.

Mệt quá, thằng cha này mở một phòng khám "Trợ giúp người bệnh mất ngủ" nhất định kiếm tiền rất tốt… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, thuận tay thu âm thi về Mũ Đỏ Nhỏ, lại nuốt linh phó.

"Tách!"

Hắn búng ngón tay lần nữa, lại tiến lên 2-30 mét.

Một lần này, Trương Nguyên Thanh trực tiếp lảo đảo một cái, suýt nữa ngã quỵ.

Vô cùng vô tận mệt mỏi ập tới, đã không phải thức một ngày một đêm, mà là đời này chưa từng ngủ.

Chương 1974: Ngõ hẹp gặp nhau (2)

Trừ mệt mỏi, thân thể cũng xuất hiện không khoẻ, tứ chi bủn rủn, lực lượng Thái âm và Tinh Thần chịu cản trở, một thân bản lĩnh cường đại bị phong ấn hơn phân nửa.

Trương Nguyên Thanh dốc sức vận chuyển Nhật chi thần lực, mới miễn cưỡng bị xua tan vây ý, bảo trì ý niệm trong đầu

thanh tỉnh.

“Minh Vương giá trị kinh nghiệm cao hơn mình, ma chú ngủ say áp chế đối với mình rất mạnh, nếu không phải Thuần Dương Tẩy Thân Lục phát huy tác dụng, mình đã ngủ thành một con lợn chết.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, bỏ qua ý tưởng xâm nhập trung tâm, thi triển Tinh Độn Thuật quay về.

Luận thực lực tổng hợp, hắn có âm thi, linh phó, có các loại đạo cụ cùng con bài chưa lật, có thể nói là treo lên đánh Minh Vương.

Nhưng những con bài chưa lật này là tăng thêm phương diện chiến lực, không có công năng đối kháng ngủ say, muốn ở nơi ngủ say tập kích Minh Vương, độ khó rất lớn.

“Ngủ say của nghề nghiệp Vĩnh Dạ thuộc loại thần kỹ giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, chỉ cần cấp bậc không vượt qua bản thân, cơ bản đều sẽ cùng nhau ngủ say.”

Đương nhiên, cái này không đại biểu Trương Nguyên Thanh không có cách nào, chỉ cần kẻ địch xâm nhập nơi ngủ say đủ cường đại, Minh Vương sẽ từ trong ngủ say bừng tỉnh.

Mà Minh Vương sau khi bừng tỉnh sẽ tiến vào trạng thái suy yếu ngắn ngủi, đó là thời cơ tốt nhất bắt hắn.

Về phần bây giờ sao, Trương Nguyên Thanh có biện pháp tốt hơn —— Chỉ Sát cung chủ.

Trực tiếp mời đến cao thủ cấp Chúa Tể trấn áp, xong hết mọi chuyện, đây là ưu thế của địa đầu xà.

Mười phút rất nhanh trôi qua, nhưng cung chủ chậm chạp chưa tới, Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn dò hỏi tình huống, bên kia chưa đáp lại.

Lại qua năm phút đồng hồ, hắn mới nhìn thấy một dải lụa đỏ diễm lệ uốn lượn bay tới.

…

Thời gian “trực ban” cực kỳ buồn tẻ, Osment đang cầm laptop, đăng nhập cơ sở dữ liệu của Thiên Phạt, tìm kiếm tư liệu “Nguyên Thủy Thiên Tôn”.

Tư liệu về Nguyên Thủy Thiên Tôn, nội bộ Thiên Phạt từng có thu thập chi tiết.

Từ khi hắn xuất đạo đến nay, tất cả sự tích đều bị ghi lại ở trong cơ sở dữ liệu, phó bản thí luyện bắt đầu, là đường hầm Xà Linh xưng là cấp bug.

Sau khi thuận lợi vượt qua phó bản lần đầu tiên, hắn từ đó về sau một bước lên mây, lấy tốc độ thăng cấp chấn động toàn bộ thế giới linh cảnh, sáng tạo một rồi lại một hành động vĩ đại.

Sự trưởng thành của hắn khiến Ngũ Hành minh cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng khiến những kẻ cầm quyền hồi hộp.

Đúng vậy, hồi hộp!

Căn cứ cao tầng Thiên Phạt phân tích, những kẻ cầm quyền của Ngũ Hành minh, đối với tâm tính của vị thiên chi kiêu tử này là kiêng kị nhiều hơn vui sướng.

Các thành viên cơ sở của Ngũ Hành minh, trước sau không rõ vì sao quan hệ của tổng bộ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng ngắc như vậy, không rõ tổng bộ vì sao phải gõ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bọn họ thậm chí cảm thấy cao tầng tổng bộ là kẻ ngốc.

Đây là điển hình mông đít quyết định tư duy, ở trong một chế độ giai cấp dần dần cố hóa, kẻ cầm quyền sợ nhất là cái gì?

Là tất cả nhân tố ảnh hưởng quyền lực của mình!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa như một cây chùy, từng bước một trưởng thành tiếp, khi lực lượng cây chùy đủ lớn, nó sẽ đập vỡ kết cấu quyền lực rắc rối khó gỡ, cố hóa.

Cho nên những kẻ cầm quyền bức thiết muốn ở trước khi hắn trưởng thành lên thuần phục hắn, biến hắn thành một cây chùy nắm giữ ở trong tay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thăng cấp càng nhanh, những kẻ cầm quyền lại càng bức thiết.

Về phần di chứng làm như vậy mang đến, ví dụ như đánh mất sự tín nhiệm, đánh mất sự tín nhiệm của hành giả cơ sở đối với tổ chức, tuyệt thế thiên tài cùng tổ chức nội bộ lục đục, những

sự trả giá này ở trước mặt ích lợi, quyền lực cá nhân, liền tỏ ra chẳng quan trọng như vậy nữa.

Cổ đại quyền quý thâu tóm đất đai, chẳng lẽ không biết hậu quả làm như vậy?

Nước mất nhà tan đó là chuyện của mấy chục năm hơn trăm năm sau, nào có quan trọng như lợi ích bây giờ đưa tay có thể đoạt được!

Cao tầng Thiên Phạt phán đoán, Nguyên Thủy Thiên Tôn sau này sẽ đối mặt ba loại khả năng. Một, hắn sẽ cưới con cái vị nhân vật lớn nào đó, trở thành một bộ phận của giai cấp cố hóa. Hai, hắn sẽ thoát ly Ngũ Hành minh, thành lập tổ chức thuộc về mình. Ba, hắn sẽ cùng Ngũ Hành minh giữ quan hệ như gần như xa, không tiếp xúc đến trung tâm quyền lực, thẳng đến khi trở thành Bán Thần, được Ngũ Hành minh đề cử thành vị minh chủ thứ sáu, sau đó mang hắn gác xó, cũng không tiếp xúc đến trung tâm quyền lực.

Osment từ trong gia tộc tìm hiểu được, cao tầng Thiên Phạt đã đang bí mật bày ra âm mưu, âm mưu thúc đẩy Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Ngũ Hành minh quyết liệt.

Osment nhanh chóng lướt qua tư liệu đã từng đọc, rốt cuộc ở trong tình báo Nhai Sơn Chi Hải tìm được Vân Mộng.

“Khó trách cô gái kia sẽ nhắc tới Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô ta thầm mến Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Osment hừ một tiếng.

Chương 1975: Ngõ hẹp gặp nhau (3)

Hắn xem kỹ tư liệu, trong lòng bắt đầu tính toán.

Sau khi bắt được Minh Vương, hắn sẽ mời Vân Mộng tới Tùng Hải, sau đó lấy danh nghĩa Thiên Phạt hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa ra khiêu chiến, trước mặt cô gái kia đánh bại Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Có ngủ với cô gái hay không đã không quan trọng, quý công tử chính là nuốt không trôi cơn tức này. Càng là người được đám đông tâng bốc vây quanh, càng lòng dạ hẹp hòi.

Đương nhiên, hắn khiêu chiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thuần túy là tranh giành người tình, tiểu tử kia thăng

cấp quá nhanh, không thừa dịp lần này chèn ép một phen, sang năm nói không chừng đã là Chúa Tể.

Osment có tự tin nữa đối với bản thân, gặp loại nhân vật cấp yêu nghiệt này, cũng chỉ có thể cầu ổn.

Lúc này, tiếng bước chân dồn dập xuyên qua đình viện, Vân Mộng nói là đi cho heo ăn đi mà quay lại, vẻ mặt vội vàng.

"Tìm được rồi, tìm được tội phạm truy nã của Thiên Phạt các người rồi."

Cô vào phòng khách liền lớn tiếng ồn ào hẳn lên.

Osment đứng bật dậy, ánh mắt sắc bén, phấn chấn nghênh đón, truy hỏi: "Ở nơi nào?"

Vân Mộng chỉ về hướng Đông Bắc, nói: "Bên kia, hướng Đông Bắc, ở chỗ giao giới trung bộ cùng ngoại vi Thập Vạn Đại Sơn, đội tuần tra của chúng tôi ở nơi đó bị lực lượng không biết tên ăn mòn, lâm vào ngủ say, động vật cũng ngủ rồi."

"Hướng Đông Bắc, chỗ giao giới trung bộ cùng ngoại vi." Osment tự nói vài câu, nhanh chóng lấy ra điện thoại di động, gọi điện thoại di động cho Liệp Ma Nhân.

…

Lụa đỏ "Ào" tản ra, ở trong ngàn vạn sợi tơ khuếch tán, một cô gái trẻ tuổi mặc váy dài cổ đại hoa mỹ, chân trần như tuyết nhanh nhẹn hạ xuống.

"Sao muộn vậy." Trương Nguyên Thanh vừa mở miệng, cô gái kia liền làm một cú én non lướt trên rừng, lao vào trong lòng hắn.

Hai chân Chỉ Sát cung chủ quặp lấy lưng hắn, hai cánh tay cuốn lấy cổ, hừ nói:

"Cậu thế này có tính là có việc Chung Vô Diễm, vô sự Hạ Nghênh Xuân hay không?"

Chị thế này bảo tôi đáp như thế nào… Trương Nguyên Thanh theo bản năng dang hai tay, làm ra động tác trong sạch, nhưng một giây sau, liền tự nhiên mà vậy thu hồi, hai tay nâng cái

mông tròn đầy đặn co giãn, cảm thụ được thịt mông mềm mại tràn ra khỏi kẽ ngón tay, tiếp tục lời vừa rồi:

“Sao muộn năm phút đồng hồ?”

Mông Chỉ Sát cung chủ trầm xuống, giao trọng lượng cho bàn tay hắn, nâng tay chỉ chỉ bầu trời, nhỏ giọng nói:

“Đụng phải Liệp Ma Nhân tuần tra, không cảm động.”

Thiên Không Chi Đồng (con mắt bầu trời) có được sức quan sát đáng sợ, tất cả động tĩnh ở mặt đất đều sẽ bị phát hiện.

Cảm xúc Trương Nguyên Thanh vừa bởi vì cung chủ đến thả lỏng, một lần nữa căng thẳng hẳn lên: “Liệp Ma Nhân tuần tra đến bên này?”

Chỉ Sát cung chủ hơi gật đầu: “Bây giờ tình huống thế nào?”

“Minh Vương ngay trong mảng rừng rậm này, nhân viên soát núi đã trúng chiêu, bây giờ không rõ bọn họ ngủ bao lâu, phân bộ Thanh Hòa bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện khác thường, thời gian có hạn, chúng ta cần lập tức hành động.” Trương Nguyên Thanh nói.

Chỉ Sát cung chủ đang muốn nói chuyện, đột nhiên vành tai khẽ động, vội vàng nói: “Liệp Ma Nhân đến rồi!”

Vừa dứt lời, Trương Nguyên Thanh phát hiện một làn gió nhẹ thổi đến, rừng rậm lay động.

Hầu như không có bất cứ sự do dự nào, hắn lập tức lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, mang Chỉ Sát cung chủ và hai người Thanh Hòa tộc, hai con dị thú thu vào mũ không gian, thi triển Dạ Du ẩn thân, lặng im tại chỗ.

Vừa làm xong những thứ này, rừng rậm lắc lư lập tức tăng lên.

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn xuyên bóng tối, trong trời đêm thâm trầm, một bóng đen nhỏ bé nhanh chóng lướt đến, lượn lờ ở trên không rừng rậm.

Trái tim hắn lập tức treo lên.

Minh Vương ngủ say ở trong rừng rậm, một khi Liệp Ma Nhân nhìn ra manh mối, vậy sự việc phát triển liền không thể tránh khỏi đi hướng cực đoan.

Mà cho dù Minh Vương chưa phát hiện, chỉ cần phân bộ Thanh Hòa phát hiện trong đội ngũ soát núi có người mất liên lạc, có lẽ một giây sau, điện thoại di động trong túi Liệp Ma Nhân liền vang.

“Ting ting ting…”

Tiếng chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, quanh quẩn ở bầu trời đêm.

Trương Nguyên Thanh dưới cây trái tim đột nhiên dừng đập, da đầu tê dại từng đợt.

Tiếng chuông rất nhanh dừng lại, hẳn là Liệp Ma Nhân đã nghe điện thoại, nhưng khoảng cách quá xa, Trương Nguyên Thanh nghe không thấy nội dung cụ thể, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Ba giây, năm giây, mười giây… Đột nhiên, trên trời truyền đến tiếng vang sắc bén “Ô”, gió mạnh ép cây tùng cong lưng, bóng dáng kia trong trời đêm, ở trong tiếng gió bén nhọn nhanh chóng đi xa, biến mất không thấy.

“Đi, đi rồi?” Trương Nguyên Thanh vừa mừng vừa sợ, sau đó ý thức được là kế điệu hổ ly sơn của quận chúa có hiệu lực.

…

Phân bộ Thanh Hòa.

Lầu chính biệt thự tộc trưởng, Ngô A Quý hàm hậu thuần phác cầm điện thoại di động, thanh âm cũng lộ ra một sự trung thực chất phác:

“Vân Mộng nói đã tìm được mục tiêu, ở hướng Đông Bắc, tới gần khu vực bên ngoài. Mọi người lập tức tập kết tộc nhân đi qua, hỗ trợ phong tỏa khu vực.”

Chương 1976: Ngõ hẹp gặp nhau (4)

Một đoạn lời hắn khựng lại ba lượt, chính là một lão nông không giỏi ăn nói.

Trên thực tế, Ngô A Quý chính là nông dân, hắn nửa đầu cuộc đời chính là làm ruộng cùng vào phó bản, về sau trong tộc có

tiền, xây biệt thự lớn, mọi người bắt đầu sống an nhàn sung sướng hưởng phúc.

Ngô A Quý vẫn duy trì tiết tấu quá khứ, mặt trời mọc vác cuốc rời nhà, bình tĩnh ngồi ở đồng ruộng trong núi, hóng gió phơi nắng, nhìn hoa màu của mình ngày một trưởng thành.

Mặt trời lặn về nhà.

Không phải là hắn không thích hưởng phúc, trong tộc xây biệt thự hắn cũng vui vẻ, nhưng hắn trồng trọt cả đời, đột nhiên có một ngày không cần trồng trọt nữa, hắn còn có thể làm gì? Hắn chỉ biết hoảng hốt.

“Cảm ơn Ngô A Quý tộc trưởng.” Osment ngoài miệng khách khí cung kính, trong mắt lại hiện lên một phần khinh thường.

Người hầu cấp thấp nhất trong gia tộc cũng có thể ở hội trường quy mô ngàn người hoàn thành một hồi diễn thuyết lưu loát.

Vân Mộng đi đến bên cửa sổ nhìn lại, trong trấn nhỏ sáng lên ánh đèn, tộc nhân có được năng lực tác chiến đều từ trong giấc ngủ tỉnh lại, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới hướng Đông Bắc.

Sở dĩ có hiệu suất cao như vậy, không phải vì uy vọng của tộc trưởng Ngô A Quý, mà là uy vọng cùng với hứa hẹn của lục thái công Ngô Hữu Hoa, đồng ý sau khi xong việc, người tham dự soát núi cùng phong tỏa, đều có thể đạt được 10.000 đô la Mỹ.

“Chúng ta cũng đi qua đi.” Ngô Vân Mộng nhìn về phía Osment, ánh mắt nóng lòng muốn thử.

Cô cũng không phải thật đơn độc thuần ngây thơ sao, vẫn thích tiền… Osment nhếch khóe miệng, cảm thấy mình có nắm chắc lớn hơn nữa.

Hắn lập tức mỉm cười nói: “Được! Chờ bắt được tội phạm truy nã, tôi thưởng thêm Vân Mộng tiểu thư 10.000 đô la Mỹ.”

Vân Mộng chưa trả lời, sốt ruột không chờ được chạy ra khỏi phòng khách.

Osment bước nhanh đuổi theo, hai người vừa xuyên qua đình viện, liền thấy một người trung niên béo trắng mặc áo dài vải xanh, vẻ mặt vội vàng chạy vào.

Người trung niên nhìn thấy hai người kết bạn mà đến, lập tức dừng lại, ngạc nhiên nhìn Vân Mộng:

“Ồ, Vân Mộng sao cháu ở nơi này? Cháu không phải cùng Tào Nữu tuần núi sao?”

“A cái này…” Vân Mộng lập tức nghẹn lời, lắp bắp nói: “Cửu thúc, cháu, cháu tuần được một nửa liền trở lại, bởi vì phát hiện tung tích tội phạm truy nã mà.”

Cô tựa như không biết nói dối, mặt đỏ tai hồng hoa chân múa tay.

Cửu thúc mờ mịt nói: “Nhưng vừa rồi lúc Tào Nữu báo cáo, rõ ràng nói cháu ở bên cạnh cô ấy mà. Con bé này, từ nhỏ đã không biết nói dối.”

Cửu thúc là phụ trách liên hệ với đội ngũ tuần núi.

“Ồ, chú hiểu rồi.” Cửu thúc phản ứng lại, “Tào Nữu gạt chú, cháu con bé này có phải hay không ở nhà lười biếng, để cho Tào Nữu làm việc thay cháu, muốn lừa phí tuần sơn phải không?”

“Cháu, cháu…” Vân Mộng lắp bắp không nói nên lời, vẻ mặt đầy xấu hổ.

Osment nheo mắt.

Lúc này, cửu thúc nói: “Quay đầu truy cứu cháu sau.”

Dứt lời, vội vàng đi vào trong, nhưng Osment gọi lại hắn, “Ông không phụ trách liên lạc nhân viên tuần sơn, đến chỗ tộc trưởng làm gì?”

Cửu thúc liền nói: “A Hân cùng Động Cáp hai thằng nhãi con chưa báo cáo đúng hạn, tôi đến thông báo tộc trưởng một phen, xem cần tổ chức nhân thủ đi tìm hay không.”

Nhân viên mất liên lạc ở hướng tây nam, vừa lúc trái ngược với địa điểm phát hiện Minh Vương. Ngô Vân Mộng rõ ràng đang tuần sơn với đồng bạn, lại xuất hiện ở nơi này. Con mắt màu lam của Osment chợt co rút lại, không chút do dự, hắn chộp về phía Ngô Vân Mộng bên cạnh, quát khẽ:

“Ngươi là ai!”

Bàn tay chụp hụt.

Ngô Vân Mộng sớm đã lui ra, cô vừa lui, vừa cào rách làn da, kéo xuống một lớp màng da mỏng như cánh ve.

Nào phải Mộng Vân, rõ ràng là một thi quỷ diễm lệ, hốc mắt tối đen, đồng tử màu đỏ tươi, yêu dị mà xinh đẹp.

Nữ thi quỷ lạnh lùng nhìn hai người một cái, học chủ nhân giơ tay lên, búng ngón tay 'Tách', hóa thành ánh sao tiêu tán.

Osment dại ra hai giây, đột nhiên biến sắc.

Đã xảy ra chuyện, có người đang làm bọn họ lầm đường, có người muốn cướp Minh Vương.

Osment vừa lấy ra điện thoại di động, vừa nói với cửu thúc:

"Lập tức triệu tập nhân thủ, đi tìm hai nhân viên mất tích kia, tôi đi mời tộc trưởng của các người."

Cửu thúc liếc hắn một cái, không bận tâm gì.

"Tôi thêm 1 triệu nữa, các người chia."

"Cậu vĩnh viễn có thể tin tưởng sự nhiệt tình cùng thành khẩn của Thanh Hòa tộc, khách nhân tôn quý."

Nhiệt tình con mẹ ngươi… Osment thiếu chút nữa mang lời thô tục học được ở kinh thành phun ra, hắn xoay người chạy về phía biệt thự.

Một đường lao vào phòng khách, nhìn thấy Ngô A Quý hàm hậu giản dị, vừa vặn lúc này, Liệp Ma Nhân bắt máy.

"Chấp hành quan đại nhân, chúng ta bị lừa rồi, Minh Vương ở hướng Tây Nam, mau mau chạy đi. Có người đang cướp Minh Vương với chúng ta."

Không đợi Liệp Ma Nhân trả lời, hắn tắt điện thoại, nói:

"Tộc trưởng Ngô A Quý, xin lập tức dẫn tôi đi hướng Tây Nam, tôi bằng lòng trả tiền."

Chương 1977: Tự chặt một tay (1)

"Được!" Ngô A Quý đứng lên.

Osment ngẩn ra, "Ngài, ngài không nghe giá của tôi chút?"

“Đó là thứ lục thúc muốn, không phải tôi.” Ngô A Quý đã đi tới, đè lại bờ vai của hắn, “Chúng ta đi thôi.”

Ánh sáng xanh lục chợt lóe rồi biến mất, trong phòng khách không có bóng người nữa.

…

Rừng rậm.

Trương Nguyên Thanh nhìn lụa đỏ bay về phía chỗ sâu trong cánh rừng, lẳng lặng chờ đợi.

Vài phút sau, hắn cảm giác cơn mệt mỏi nhỏ bé tiêu tán, liền biết ma chú ngủ say của Minh Vương đã tiêu trừ.

Trương Nguyên Thanh lập tức lao vào rừng rậm, xa xa thấy trong tay Chỉ Sát cung chủ xách một đoạn lụa đỏ, đoạn cuối lụa đỏ trói một người đàn ông nước ngoài tóc ngắn màu nâu.

Người này mặc trang phục leo núi mùa hè, tay chân cong gãy, thân thể bị lụa đỏ bao vây, chỉ lộ ra một cái đầu, đang tuyệt vọng mà hoảng sợ trừng mắt nhìn bóng lưng Chỉ Sát cung chủ.

Trương Nguyên Thanh từng xem ảnh chụp của hắn lập tức xác nhận, đây là Minh Vương.

“Cung chủ, chúng ta chạy nhanh đi.” Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, nhanh chóng lên đón.

Đột nhiên, hắn dừng bước, con ngươi co rút lại nhìn phía sau Chỉ Sát cung chủ.

Một mảng ánh sáng xanh lục đáp xuống chỗ mười mét phía sau cung chủ, một lão nông tóc hoa râm đứng trong ánh sáng xanh lục, còn có thành viên Thiên Phạt Osment anh tuấn kiêu căng.

…

Đệch… Da đầu Trương Nguyên Thanh phát tê, không thể tránh khỏi dâng lên cảm xúc uể oải cùng tức giận.

Mắt thấy sắp thành công, nào ngờ thất bại trong gang tấc.

Quan Tinh Thuật cấp 6 liên quan đến Chúa Tể thì không quá linh, hơn nữa việc này liên lụy tương đối nhiều thế lực, phân

bộ Thanh Hòa, Thiên Phạt, bao gồm bản thân Minh Vương, đều có thể sẽ quấy nhiễu đến Quan Tinh Thuật.

Cho nên một màn trước mắt này không ở trong kế hoạch của hắn.

Ông lão bên cạnh Osment không thể nghi ngờ là một vị Chúa Tể, ở dưới mí mắt lão mang đi Minh Vương là không có khả năng, mang theo cung chủ rút lui?

Ném cái mũ cho cung chủ, để cô thu Minh Vương vào không gian của Mũ Đỏ Nhỏ, sau đó cùng cô truyền tống rời khỏi? Nhưng mình chỉ có một khối ngọc phù truyền tống. Cung chủ cũng vào mũ trái lại có thể, nhưng vị Chúa Tể kia hiển nhiên sẽ không cho mình cơ hội hành động.

Giao ra Minh Vương, cúi đầu bái lạy, lợi dụng thân phận chấp sự quan phương thong dong mà lui? Trái lại có xác suất rất lớn rời khỏi, nhưng lại không cam lòng…

Trong tích tắc, Trương Nguyên Thanh nghĩ đến rất nhiều loại kế sách ứng đối.

Chỉ Sát cung chủ đứng lặng tại chỗ, không nhúc nhích, dưới làn váy lao ra tơ hồng đồng loạt nhắm ngay phía sau, giống như rắn hổ mang ngẩng đầu hạ thấp thân thể, tìm thời cơ mà động.

Trương Nguyên Thanh phát giác cô khẩn trương, cô thậm chí cũng không dám động.

Vị Chúa Tể Thanh Hòa tộc này, cấp bậc cao hơn trong tưởng tượng của hắn, ít nhất là cấp 8, bởi vì Chúa Tể cấp 7 bình thường, sẽ không khiến cung chủ kiêng kị như thế.

Ánh mắt Osment đầu tiên là đặt ở trên người Minh Vương trói thành bánh chưng, mắt sáng lên, tiếp đó nhìn về phía cô gái váy đỏ cùng người đàn ông trẻ tuổi tướng mạo bình thường.

“Các người cũng muốn Minh Vương?” Ánh mắt hắn chuyển động ở giữa ba người, giọng điệu lạnh như băng: “A, kẻ làm chủ sau lưng là ai.”

Trương Nguyên Thanh không thèm để ý tới.

Ngô A Quý dùng một loại giọng điệu “Có gì từ từ thương lượng” nói: “Để người lại, ta sẽ để các ngươi rời khỏi.”

Vị Chúa Tể này giống như không có ý tứ động thủ, mình nhớ ra hắn là ai rồi, tộc trưởng Thanh Hòa tộc Ngô A Quý, nổi danh người hiền lành, nếu không bắt Minh Vương thì thôi… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh lóe lên, nếu là lão, toàn thân mà lui không khó.

"Nói nhảm với bọn họ làm gì!"

Osment trực tiếp ra tay, hai cánh tay ôm hờ trước ngực, nước biển "ục ục" lăn lộn, ngưng tụ thành một con tuấn mã xanh thẳm chiều cao tới vai 1m7, hai cánh tay ôm hờ ra sức đánh ra, con tuấn mã lông bờm, đuôi ngựa trông rất sống động này ngẩng đầu tung vó, lao về phía Chỉ Sát cung chủ.

Tơ hồng như xúc tu bắn ra, đâm vào thân thể tuấn mã, lại nhẹ nhàng xé một phát.

Tuấn mã màu xanh thẳm tán loạn thành bọt nước, ào ào trút xuống đầy đất.

Cung chủ hừ lạnh một tiếng, tơ hồng dư thế chưa suy, quấn về phía Osment.

Ngô A Quý khuôn mặt hàm hậu vội vàng nâng bàn tay, nhấn xuống một cái, trong tích tắc, trọng lực mênh mông buông xuống, tơ hồng giương nanh múa vuốt nháy mắt bị "vỗ" ở trên mặt đất, ngay cả mấp máy cũng không làm được.

Thân thể mềm mại của Chỉ Sát cung chủ khẽ run lên, bả vai giống như vác ngọn núi lớn.

Trương Nguyên Thanh cùng Minh Vương thì không kiên cường như vậy, một người trực tiếp thực hiện cắm đầu bái lạy, một người trực tiếp nằm thẳng (vật lý).

Ngô A Quý nhìn về phía Osment, khuyên nhủ: "Người bị đoạt, đòi về là được, có chuyện từ từ nói."

Lão lại nhìn về phía bóng lưng Chỉ Sát cung chủ, lời lẽ thấm thía: "Các người không mang hắn đi nổi đâu, rời khỏi nơi này, nếu đồng ý, gật đầu một cái."

Chương 1978: Tự chặt một tay (2)

Osment thấy thế, biết không thể làm trái một vị Chúa Tể cấp 8, cho dù lão là người hiền lành, lập tức hừ lạnh nói:

“Hôm nay trước hết buông tha các ngươi, ta mặc kệ các ngươi là ai, sau chuyện ta sẽ điều tra, một khi để ta tra ra thân phận hai ngươi, cứ chờ trở về linh cảnh đi, người cấp thấp ti tiện.”

“Muốn chết!” Chỉ Sát cung chủ lạnh giọng nói.

Người cấp thấp? Ở địa bàn của Ngũ Hành minh còn dám kiêu ngạo như vậy, gã này bình thường cuồng vọng quen rồi, thực cho rằng mỗi người đều kiêng kị Thiên Phạt… Đầu Trương Nguyên Thanh đập ở trên mặt đất phủ kín lá thông, phát ra tiếng cười khàn khàn:

“Người trẻ tuổi, lệ khí đừng nặng như vậy, một kẻ trước lệ khí nặng Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã thay hình đổi dạng không dám dùng mặt mũi thật gặp người ta nữa.”

Osment cũng là kẻ sát phạt quyết đoán, nghe vậy, trực tiếp từ ô vật phẩm lấy ra một khẩu súng lục nòng lớn, nhắm về phía đầu kẻ nói ẩu nói tả kia.

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thế cắm đầu bái lạy, cao giọng nói: “Ta là chấp sự cao cấp của Ngũ Hành minh.”

“Pằng!”

Tiếng súng đồng bộ vang lên.

Ngô A Quý giống như lão nông vất vả cày cấy thấy lợn rừng đang dúi rau nhà mình, chạy nhanh vài bước, đưa tay chộp một phát, nắm đạn trong lòng bàn tay.

“Ngươi…” Lão nhìn chằm chằm người trẻ tuổi tư thế quỳ nằm úp sấp, nghĩ một chút, chất vấn: “Ngươi có bằng chứng gì?”

Khi nói chuyện, nhẹ nhàng phất tay, tán đi trọng lực trên thân người trẻ tuổi.

Trương Nguyên Thanh bật người dậy, hoạt động gân cốt đau mỏi, phủi bùn đất trên người, lúc này mới lấy ra bằng chứng của phân bộ Tùng Hải, giơ lên cao cao: “Đây là bằng chứng.”

Cây tùng phía sau đột nhiên sinh ra dây leo, cuốn lấy văn kiện giấy, ném nó về phía lão nông thuần phác hàm hậu.

Ngô A Quý tiếp nhận giấy, liếc một lần con dấu phân bộ Tùng Hải, "Dấu là nhận ra, nhưng bên trên viết cái gì, tôi không biết chữ."

? Khí thế Trương Nguyên Thanh ấp ủ lên đột nhiên kẹt, hít sâu một hơi ổn định tâm tính, nói: "Phân bộ Tùng Hải phái tôi đến chấp hành nhiệm vụ bí mật, mục tiêu nhiệm vụ chính là Minh Vương này. Bây giờ đã bắt quy án, hy vọng phân bộ Thanh Hòa có thể giúp tôi."

"Giúp như thế nào?" Thái độ của Ngô A Quý biến hóa nghiêng trời lệch đất.

"Để chúng tôi rời khỏi." Trương Nguyên Thanh liếc Osment một cái.

"Không được!" Osment biến sắc, đôi mắt lam nhìn chằm chằm, "Ngô A Quý tộc trưởng, phân bộ Thanh Hòa đã thu tiền, đáp ứng giúp chúng tôi phong tỏa khu vực."

Không có ai có thể trêu chọc Thiên Phạt, người trêu chọc Thiên Phạt đều sẽ trả giá thê thảm đau đớn.

Hắn ở trong lòng bổ sung một câu.

"Tiền sẽ trả." Ngô A Quý gấp lại văn kiện giấy, nói với Trương Nguyên Thanh: "Tôi có thể ủng hộ nhiệm vụ của các người, nhưng hai người phải theo tôi trở về, tôi cần tìm người lên máy tính tra một phen, ừm, chữ bên trên cũng phải để Vân Mộng nhìn xem."

"Không cần xem nữa!"

Thanh âm uy nghiêm vang dội từ chỗ sâu trong rừng rậm truyền đến.

Trương Nguyên Thanh theo tiếng nhìn lại, trên cây tùng phía sau Ngô A Quý nở ra một nụ hoa màu trắng, cao khoảng 2 mét.

Nụ hoa chậm rãi nở rộ, một ông lão đứng trong nhụy hoa, cũng mặc trang phục dân tộc Thanh Hòa tộc, cũng đầu đầy hoa râm, nhưng so với Ngô A Quý hàm hậu thuần phác, ông lão này mày rậm mắt to, không giận mà tự có uy, chòm râu hoa râm tết thành bím sừng dê.

Ngô Hữu Hoa, bộ trưởng bộ điều tra phân bộ Thanh Hòa, quản tộc quy, là một trong những người có quyền thế nhất phân bộ Thanh Hòa, đại bộ phận thời điểm, có thể xóa "Một trong những" đi.

Bá đạo, dễ giận, hiếu chiến, ham tiền như mạng… Trong đầu Trương Nguyên Thanh xẹt qua tư liệu người này, trong lòng trầm xuống.

Cùng lúc đó, chỗ bóng tối truyền đến tiếng vang lớn ngọn cây lay động, như là có một đàn khỉ ở trên cây leo trèo nhảy nhót, không ngừng tới gần.

Trong khoảng khắc, từng bóng dáng xuất hiện ở trong tầm nhìn, đó là một đám Mộc Yêu so với khỉ vượn còn mạnh mẽ hơn, bọn họ nhảy lên ở giữa ngọn cây, mỗi một lần đu đưa, đều như bay lên lướt ra mười mấy mét.

Bọn họ cũng sẽ chạy như điên trên mặt đất, rừng rậm địa thế phập phồng như giẫm trên đất bằng.

Mộc Yêu bị động —— Kẻ leo trèo.

Bất cứ địa hình phức tạp nào cũng không làm khó được các Mộc Yêu, ở thời cổ, Mộc Yêu là quân tiên phong chuyên môn phá cửa ải hiểm trở tòa thành đơn độc.

Mộc Yêu phân bộ Thanh Hòa dẫn đầu chạy tới, kết đội vây quanh ở phía sau Ngô Hữu Hoa, các Mộc Yêu này đều là bộ đội nghe lệnh từ bộ trưởng điều tra, mà các Thổ Quái thuộc về tộc trưởng Ngô A Quý, chịu giới hạn bởi tốc độ, còn đang trên đường chạy tới.

"Vù vù ~"

Cuồng phong gào thét, luồng không khí mạnh mẽ ép cong rừng rậm, thân cây căng lên thẳng tắp.

Hai bóng người cưỡi gió lướt đến, rõ ràng là Liệp Ma Nhân và Hoover, trong tay người sau còn mang theo thanh niên Kỵ Sĩ Natsusa nghiêm túc cứng ngắc.

Thiên Phạt nhân cũng chạy tới.

Chương 1979: Tự chặt một tay (3)

Lần này, Thiên Phạt cùng tộc nhân phân bộ Thanh Hòa bao vây Trương Nguyên Thanh và Chỉ Sát cung chủ.

Liệp Ma Nhân ở trên bầu trời quan sát, ánh mắt xưa nay ôn hòa, lúc này lạnh lùng vô tình.

Hoover cùng là Phong Pháp Sư trong sự lười nhác mang theo lạnh lùng, Natsusa nghiêm túc trước sau như một, Osment thì khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, lộ ra vẻ mặt mèo vờn chuột.

Trên trời dưới đất đều là đồng bạn, hai người này có chạy đằng trời.

Ánh mắt Thanh Hòa tộc nhân mang theo sự đánh giá và tò mò, khe khẽ nói nhỏ mạch lạc sự việc.

Vân Mộng thân ở trong đó nghe một lát, kinh ngạc phát hiện mình thế mà thành một trong những nhân vật chính của sự kiện.

—— Có người giả mạo cô hướng tộc nhân cung cấp tin tức giả, điều Thiên Phạt cùng các chiến sĩ Thanh Hòa tộc ra khỏi nơi tụ tập, ý đồ hớt tay trên tội phạm truy nã tên là Minh Vương, hơn nữa thiếu chút nữa thành công.

Vân Mộng cẩn thận đánh giá hai người, người đàn ông trẻ tuổi dung mạo bình thường, là loại hình cô sẽ không nhìn lần thứ hai, nhưng trên người hắn luôn có khí chất làm người ta giống như đã từng quen biết.

Cô gái váy đỏ hẳn là người đẹp xuất sắc, tuy đeo mặt nạ, mặc váy dài hoa mỹ, nhưng dáng vẻ thướt tha kia, khiến cô cùng là phụ nữ cũng nhịn không được ánh mắt lưu luyến, sinh ra sự hướng tới.

Nhưng mình không biết bọn họ, vì sao phải đóng giả mình? Vân Mộng nhíu mày, cảm thấy không quá thích hợp.

Bởi vì từ trong lời kể của tộc nhân, kẻ hàng giả kia thậm chí tiếp xúc ông, nhưng chưa bị phát hiện.

“Chấp hành quan đại nhân, chính là hai người này muốn hớt tay trên Minh Vương.” Osment cao giọng nói.

Đáp lại hắn là đao gió của Liệp Ma Nhân, bắn chụm như mưa to, bao phủ Chỉ Sát cung chủ và Trương Nguyên Thanh phía

dưới, người trước còn ở dưới trọng lực áp bách, không thể làm ra động tác né tránh.

Ngô A Quý nhíu nhíu mày, bùn đất dưới chân Trương Nguyên Thanh và Chỉ Sát cung chủ nhô lên, hình thành một vách tường hình cầu.

"Ầm ầm!"

Đao gió chém lên vách tường, bắn tung tóe lên bụi đất xám xịt.

Ánh mắt Liệp Ma Nhân sắc bén, "Ngô tộc trưởng, ông đây là ý tứ gì?"

"Bọn họ là chấp sự cao cấp của Ngũ Hành minh, ông không thể giết bọn họ." Ngô A Quý lắc đầu, lại nhìn về phía Ngô Hữu Hoa, có chút không quá trôi chảy giải thích tình hình cụ thể, vừa lấy ra văn kiện, vừa nói:

"Lục thúc, chúng ta là một phần tử của Ngũ Hành minh, dựa theo quy củ, nên giam giữ Minh Vương trước, chờ sau khi phân bộ Tùng Hải xác nhận, lại áp giải Minh Vương đi Tùng Hải."

"Hành động của phân bộ Tùng Hải không quan hệ với chúng ta." Bộ trưởng điều tra Ngô Hữu Hoa hừ lạnh một tiếng, đoạt lấy văn kiện giấy trong tay đứa cháu xé nát, thản nhiên nói: "Bây giờ bọn họ không phải chấp sự Ngũ Hành minh nữa, đuổi hai vị này đi, càn quấy nữa, phế đi cũng được."

Khi nói chuyện, ánh mắt hắn nghiêm khắc trừng lên nhìn đứa cháu một lần, 8 triệu đô la Mỹ tương đương tặng không, tiền tài đưa tay có thể đạt được lại muốn từ chối ngoài cửa?

Thật sự là không lo cho gia đình không biết củi gạo dầu muối đắt. Đứa cháu này chỉ biết làm ruộng, tộc trưởng, căn bản không biết lo liệu một bộ tộc 20.000 người khó bao nhiêu.

Trong đám người, Vân Mộng nhìn giấy vụn bay đi theo gió, nhíu lại đôi lông mày thanh tú.

Cô có chút bất mãn lục thái công đối đãi ông nội như vậy, nhưng mặc kệ là bối phận hay thực lực, cô đều không có tư cách nói gì.

Người Thanh Hòa tộc có cái nhìn tương tự với cô cũng không ít, người Thanh Hòa tộc đối với tộc trưởng là kính mà không sợ, không sợ, nhưng rất tôn kính.

Ngô A Quý trầm mặc vài giây, giọng điệu nghiêm túc:

"Lục thúc, đừng tự mình lừa mình, xé văn kiện hắn cũng là chấp sự cao cấp của quan phương, Minh Vương này có thể là phạm nhân quan trọng, giao cho Thiên Phạt không được, ít nhất phải hỏi phân bộ Tùng Hải trước."

Lão nghĩ một chút, bổ sung nói: "Chú nghĩ, nếu tổng bộ sang năm trừ kinh phí của chúng ta thì sao?"

Ngô Hữu Hoa không để ý thái độ của phân bộ Tùng Hải, nhưng trừ kinh phí đã đánh trúng mệnh môn.

Liệp Ma Nhân khẽ nhíu mày, đứng ở không trung, cất cao giọng nói: "Ngô tộc trưởng nếu nhất định phải như thế, tôi sẽ không miễn cưỡng, nhưng mời phân bộ Thanh Hòa trả lại 3 triệu tiền đặt cọc."

Người Thanh Hòa tộc bên dưới khẽ biến sắc.

Hoover cười mỉm nói: "Nếu phân bộ Thanh Hòa bằng lòng giúp Thiên Phạt việc này, chúng tôi lại thêm 2 triệu đô la Mỹ, tổng cộng 10 triệu."

Bên dưới, tiếng nghị luận sôi trào, theo bản năng tính toán tỉ suất hối đoái, 10 triệu đô la Mỹ có thể đổi 70 triệu tiền nước nhà.

Ngô Hữu Hoa vui sướng, vuốt bộ râu sừng dê, cười nói:

"Thiên Phạt đúng là hào phóng, hợp tác vui vẻ!"

Hắn quay sang nhìn về phía đứa cháu, trầm giọng nói:

"A Quý, tổng bộ nhiều nhất là hỏi trách, sẽ không cắt xén kinh phí, kinh phí là điều kiện để chúng ta đầu nhập vào Ngũ Hành minh, tổng bộ dám trừ kinh phí, chúng ta liền dám quậy. Cháu không nên cắt đứt con đường kiếm tiền của các tộc nhân, cứ hỏi bọn họ có đáp ứng hay không?"

Chương 1980: Xung đột (1)

“Không đáp ứng!” Lập tức có người hô lớn.

Tiếp theo, tiếng hô “Không đáp ứng” lúc trầm lúc bổng, người Thanh Hòa tộc vẻ mặt phấn chấn, tình cảm quần chúng trào dâng.

Osment chậc chậc liên thanh, đây là lực lượng của tiền tài.

Hắn trầm mặc liếc Ngô A Quý một cái.

Trương Nguyên Thanh và Chỉ Sát cung chủ liếc nhau, người sau khẽ lắc đầu.

Cục diện trước mắt, muốn dẫn đi Minh Vương là không có khả năng, có thể toàn thân mà lui đã là vạn hạnh.

Trương Nguyên Thanh bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ:

“Phân bộ Thanh Hòa không sợ tổng bộ, chỉ nhận mặt tiền, hoàn toàn bị Thiên Phạt thu mua rồi, khả năng hoàn thành nhiệm vụ hầu như bằng 0.”

“Nếu không muốn từ bỏ, đầu tiên phải khiến phân bộ Thanh Hòa biết khó mà lui, như vậy mình cùng cung chủ tổ đội, cộng thêm ‘Nhân Gian Lưu Lãng Khách’ ẩn núp trong bóng tối, liền có thể phân cao thấp với đội ngũ Thiên Phạt, chỉ xem có đáng giá hay không.”

Hắn lạnh lùng đảo qua Osment kiêu căng, đảo qua Hoover đánh trọng thương Âm Cơ.

Đáng giá không?

Có đáng giá hay không không biết, nhưng mình muốn đánh bọn hắn… Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh lạnh lùng.

Hắn đối với mấy người này của Thiên Phạt vốn không có hảo cảm, sau hội giao lưu, ấn tượng càng kém tới cực điểm.

Loại người chạy tới nhà vả mặt này, nếu không phải kiêng kị thân phận truyền nhân Ma Quân bại lộ, lấy tính cách của hắn, trên hội giao lưu đã dạy bọn họ làm người.

Không ngờ trên hội giao lưu không có cơ hội, ở trong Thập Vạn Đại Sơn trái lại đối đầu.

“Muốn làm phân bộ Thanh Hòa biết khó mà lui, lấy một cái thân phận chấp sự vô danh khẳng định không đủ tư cách, mình

phải dùng acc chính! Lấy uy vọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cộng thêm Nguyên Soái uy hiếp cùng giao tình với Vân Mộng, liền có khả năng khiến phân bộ Thanh Hòa chủ động rời khỏi, chỉ xem thao tác như thế nào…”

Đầu óc Trương Nguyên Thanh vận chuyển tốc độ cao.

Lúc này, lại có một đám người Thanh Hòa tộc chạy tới, trong đó thế mà có người quen —— Phó phòng Anh Túc.

Anh Túc phó phòng làn da ngăm đen, khí chất nghiêm khắc nhìn thấy Trương Nguyên Thanh, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó nghiến răng nghiến lợi chen đám người ra, lao tới trước nhất, lạnh lùng nói:

“Đại ca, lục thúc, hắn đả thương tôi, hắn chính là kẻ nọ ngầm chiếm tài sản của chúng ta.

Hắn căn bản không phải Tam Thanh Đạo Tổ gì, hắn chính là một tên tiểu nhân không dám bại lộ ID chân thật.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt người Thanh Hòa tộc xung quanh liền trở nên khác hẳn, cảnh ngộ của Anh Túc phó phòng mấy ngày hôm trước bọn họ nghe nói.

Nghe nói chấp sự cao cấp tên “Tam Thanh Đạo Tổ” này ngầm chiếm gần một trăm triệu tiền tang vật, tiền đó vốn nên là quy về trong tài khoản phân bộ Thanh Hòa.

Không những ngầm chiếm tiền của Thanh Hòa tộc, còn đánh phó phòng Anh Túc bị thương nặng.

Ánh mắt Ngô Hữu Hoa lập tức biến thành lạnh lẽo, trong tay áo trào ra dây leo xanh nhạt, bao lấy Minh Vương vốn bị trói gô, ra sức kéo.

Tiếng sợi tơ đứt “phựt phựt” không dứt bên tai, Chỉ Sát cung chủ đấu sức thất bại hừ nhẹ một tiếng.

Minh Vương bị dây leo xanh nhạt quấn quanh, trái nhìn Thanh Hòa tộc, phải ngó Thiên Phạt, lại quay đầu liếc Chỉ Sát cung chủ và Trương Nguyên Thanh một cái, trong mắt trừ tuyệt vọng, còn lộ ra một tia mờ mịt không ham sống nữa.

Ngô Hữu Hoa giẫm Minh Vương dưới chân, nhìn Trương Nguyên Thanh, lạnh lùng nói:

“Ta mặc kệ ngươi là ai, đả thương tộc nhân của ta, chính là đối địch với chúng ta, niệm ở trên phần ngươi là chấp sự Ngũ Hành minh, tự chặt một tay, sau đó cút!”

Lời này tương đương ở trước mặt mọi người sỉ nhục một vị chấp sự cao cấp.

Mọi người đều nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, có người trêu tức đùa cợt, có người căm ghét khoái ý, có người cười hì hì xem náo nhiệt.

Sát khí trong mắt Chỉ Sát cung chủ càng thêm mãnh liệt.

“Ép ta tự chặt một tay?” Trương Nguyên Thanh giơ tay, đặt trên trán, hoàn toàn hạ quyết tâm, cùng lắm thì treo thưởng không làm nữa.

“Tổng bộ thập lão cũng chưa nói loại lời này với ta, Ngô bộ trưởng uy phong lớn lắm nha, ngươi muốn nhìn xem ta là ai hay không!”

Nói xong, nhẹ nhàng lau một phát, khuôn mặt tầm thường kia vặn vẹo như sóng nước, hóa thành một gương mặt trẻ tuổi tuấn tú.

Khuôn mặt này đối với đại bộ phận mọi người mà nói là xa lạ, cho dù có vài phần ấn tượng, trong lúc nhất thời cũng không nhớ ra là ai.

Mà lại bởi vì hắn vừa rồi kêu gào, tộc nhân phân bộ Thanh Hòa theo bản năng nghĩ vị này chẳng lẽ là nhân vật lớn đến từ tổng bộ? Ừm, nhân vật lớn mà nói có chút gà mờ, có thể là con cái của nhân vật lớn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn!” Trong đám người truyền đến một tiếng thét chói tai kích động.

Đó là Vân Mộng nhận ra hắn, cô gái nhỏ vẻ mặt hưng phấn phất tay, da thịt màu lúa tiểu mạch dâng lên ửng đỏ kích động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn? Tiếng ồn ào lập tức nổ tung:

“Ai?”

“Hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn? Tiểu tử trên hội thẩm phán mắng tổng bộ thập lão?”

“Thiên tài tốc độ thăng cấp nhanh nhất!”

Chương 1981: Xung đột (2)

“Đại lão phó bản giết chóc dẫn đoàn tấn thăng?”

“Kẻ nọ dẫn em gái Vân Mộng qua phó bản cấp S?”

“Cái đệch, đây là thần tượng của tôi? Sao hắn lại ở chỗ này.”

Mỗi người đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn đều có nhận thức cùng lý giải của mình.

Thành viên Thiên Phạt vẻ mặt không giống nhau, Liệp Ma Nhân nheo mắt, ánh mắt giống như ngưng tụ thành một chùm, tập trung tiêu cự ở trên người Trương Nguyên Thanh, trừ ngoài dự liệu, không có phản ứng quá lớn.

Natsusa có chút kinh ngạc, thiên tài Ngũ Hành minh luôn muốn gặp lại không gặp được, vậy mà lại sẽ xuất hiện ở nơi này.

Hoover là sau khi kinh ngạc, cảm thấy phiền toái cùng khó giải quyết, loại thiên tài được chú ý này nhúng tay vào, sẽ làm sự việc trở nên rất phiền toái. Phân bộ Thanh Hòa nhiều người như vậy nhìn, giết lại không thể giết.

Mà Osment tối nay vừa xem qua tư liệu của Nguyên Thủy Thiên Tôn, rốt cuộc mang ảnh trong tư liệu đối chiếu với khuôn mặt trước mắt này.

Hắn hưng phấn không thua gì Vân Mộng, Thượng Đế là thương xót hắn, tự mình đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn đến trước mặt hắn.

Trong rừng rậm ngoài 30 mét, Truy Độc Giả giơ kính viễn vọng, tầm mắt tập trung ở trên người Trương Nguyên Thanh, trong tai nghe truyền đến Vương Tiểu Nhị, Lương Sơn Thủy Quân hô to gọi nhỏ:

“Tam Thanh Đạo Tổ là Lưu Manh Thiên Tôn? A không, Thiên Tôn lão gia oh my god, chúng ta thế mà ở chung với Nguyên Thủy Thiên Tôn nhiều ngày như vậy, hắn thậm chí còn phát tiền cho chúng ta, chúng ta có thể thổi mười năm nha.”

“Vương Tiểu Nhị, đừng kích động như vậy, thần tượng của anh, không, thần tượng của chúng ta có phiền toái rồi.”

Trong kênh sôi trào, cho dù là đội hành động huấn luyện tốt kỷ luật phân minh, giờ phút này cũng khó giữ được bình tĩnh, sự chấn động mãnh liệt làm bọn họ biến thành một đám ruồi bọ ồn ào, kích động thảo luận, trong đó xen lẫn "Trời ạ", "Cái đệch", "Mẹ kiếp" các từ ngữ thô tục.

Truy Độc Giả đè tai nghe, trầm giọng nói:

"Mấy người đang chấp hành nhiệm vụ!"

Tiếng huyên náo trong kênh đọng lại.

Truy Độc Giả lại nói: "Mọi người ở tại chỗ đợi lệnh, chờ đợi ký hiệu của Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Tiếng ồn ào hoàn toàn biến mất, thành viên phân bộ Nam Minh cảm xúc căng thẳng, rõ ràng là thế cục rất không ổn, lại ai cũng phát ra ý chí chiến đấu cùng kích tình dâng cao.

"Ngô Hữu Hoa, ông muốn vì 10 triệu đô la Mỹ, từ trong tay tôi cướp người?" Trương Nguyên Thanh hiện ra diện mạo thật sự, dứt khoát không giả bộ nữa.

Ngô Hữu Hoa đánh giá người trẻ tuổi từ trên xuống dưới, kinh ngạc nhưng không kiêng kị, nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu còn chưa xứng uy hiếp tôi."

"Tôi là không có tư cách, nhưng Nguyên Soái thì sao?" Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói:

"Ông cho rằng tội phạm truy nã bình thường có thể khiến tôi tự mình truy bắt? Ông cho rằng đánh tộc nhân của các người chút việc nhỏ này, thật sự cần Nguyên Soái tự mình gửi mail tới? Phân bộ Thanh Hòa các người có phải ở trong núi lâu, làm đầu óc xơ cứng rồi hay không?"

Đây là nguyên nhân hắn dùng acc chính, một chấp sự không danh tiếng gì chấp hành nhiệm vụ bí mật cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn chấp hành nhiệm vụ bí mật, hoàn toàn là hai khái niệm.

Giống như sự khác biệt của cảnh sát chấp hành nhiệm vụ cùng bộ đội đặc chủng chấp hành nhiệm vụ.

Ngô Hữu Hoa tuy bá đạo cường thế, nhưng một Chúa Tể bận lòng tộc đàn, an nguy cùng phát triển của tộc đàn chính là điểm yếu của hắn.

Hắn phải nghĩ một chút, hỏng việc lớn của Ngũ Hành minh, tổng bộ thậm chí Nguyên Soái sẽ tha cho phân bộ Thanh Hòa hay không, 10 triệu đô la Mỹ có phải đáng giá hay không.

Trương Nguyên Thanh bị ép đến một bước này là không có cách nào cả, Hiệp Hội Mỹ Thần nói là bí mật chấp hành nhiệm vụ, nhưng sự việc tiến triển đến bây giờ, muốn vô thanh vô tức giải quyết là không có khả năng.

Hắn đương nhiên cũng có thể thong dong mà lui, không có ai dám ngăn hắn, lại càng sẽ không bắt hắn tự chặt một tay.

Nhưng dựa vào cái gì người Thiên Phạt muốn, hắn liền nhất định phải nhường?

Một Chúa Tể cấp 7 dẫn ba Thánh Giả cấp 6, liền dám ở địa bàn Ngũ Hành minh diễu võ dương oai, còn đả thương bạn tốt Âm Cơ của hắn… Ừm, còn có Hỏa công tử.

Ngũ Hành minh có phải ngoại chiến ngoài nghề* hay không hắn không biết, nhưng Trương Nguyên Thanh khẳng định không phải.

Hắn ngay cả tổng bộ thập lão cũng dám mắng, sợ mấy tên Thánh Giả Thiên Phạt?

Trước cướp được Minh Vương vào tay rồi nói sau, Hiệp Hội Mỹ Thần nếu kiêng kị Thiên Phạt không muốn nữa, hắn liền giao cho Ngũ Hành minh, tổng bộ nếu biết bí mật trên người Minh Vương, khẳng định sẽ đòi lấy quân bài này.

Cho nên cũng không tính là lừa phân bộ Thanh Hòa.

“A, tên nước ngoài này tựa như rất quan trọng? Chúng ta giúp Thiên Phạt cướp người, có thể chọc giận tổng bộ hay không? Nguyên Thủy Thiên Tôn nói hắn là đang làm việc thay Nguyên Soái.”

Chương 1982: Xung đột (3)

“Tổng bộ nhất định sẽ mượn cơ hội gõ chúng ta, tổng bộ thập lão sớm đã muốn gõ chúng ta, không chừng sẽ cắt kinh phí.”

“Cảm giác có chút không đáng giá nha…”

Trong đám người vang lên tiếng khe khẽ nói nhỏ.

“Lục thái công, ông nội, Nguyên Thủy Thiên Tôn là bạn của cháu.” Vân Mộng lớn tiếng nói.

Ngô Hữu Hoa và Ngô A Quý đều không bận tâm cô, nhưng Ngô Hữu Hoa quay đầu liếc các tộc nhân phía sau một cái, hắn phát hiện thái độ của người trẻ tuổi trong tộc lặng yên biến hóa.

Ngô Hữu Hoa biết, đó là quần chúng ủng hộ đối với kẻ đức cao vọng trọng (quầng sáng ngôi sao), mà người lớn tuổi trong tộc, thì cân nhắc lợi hại, trở nên lý tính.

Trương Nguyên Thanh biết lúc này nếu hứa hẹn một số tiền, có thể thoải mái đuổi phân bộ Thanh Hòa, nhưng hắn cứ không cho.

Nếu phân bộ Thanh Hòa vẫn lựa chọn trợ giúp Thiên Phạt, như vậy vàng thật bạc trắng của tổng bộ mấy năm nay đã nuôi một đàn ong tay áo.

Ngô Hữu Hoa suy tư vài giây, nghiêng đầu nhìn về phía cháu trai, “A Quý, cháu thấy thế nào?”

Trong lòng hắn đã có quyết định, nhưng cần người khác đẩy một phát.

Tộc trưởng hàm hậu thành thật không có gì bất ngờ xảy ra nói: “Mang Minh Vương đi, nộp lên tổng bộ.”

Liệp Ma Nhân vẻ mặt ngưng trọng.

Phù ~ Ngô Hữu Hoa nhẹ nhàng phun ra một hơi, theo bậc thang nói: “Lời của cháu có đạo lý, nhưng chú từ chối.”

Ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, cao giọng nói:

“Chấp hành quan các hạ, người này là phạm nhân tổng bộ muốn, dựa theo quy củ, tôi nên truy bắt người này nộp lên tổng bộ Ngũ Hành minh. Nhưng tôi từng nói, phân bộ Thanh Hòa vĩnh viễn là bạn của Thiên Phạt, người tôi sẽ không nộp lên, nhưng phân bộ Thanh Hòa sẽ rời khỏi việc này.”

Liệp Ma Nhân nghĩ một chút, gật đầu đáp lại: “Cảm tạ các hạ, 3 triệu tiền đặt cọc không cần trả.”

Hắn hiểu sự ám chỉ của Ngô Hữu Hoa, nếu Thiên Phạt muốn trả 3 triệu tiền đặt cọc, như vậy phân bộ Thanh Hòa lựa chọn

chính là nộp lên Minh Vương.

Ở trong mắt Liệp Ma Nhân, phân bộ Thanh Hòa mặc dù rời khỏi, Thiên Phạt cũng vẫn có thể mang đi Minh Vương.

Một Nhạc Sĩ Chúa Tể, một gã Nguyên Thủy Thiên Tôn mới vào cấp 6, Liệp Ma Nhân nghĩ không ra khả năng thất thủ.

Nhưng vì vững vàng, Liệp Ma Nhân mở miệng nói: "Làm phiền Ngô bộ trưởng phong tỏa khu vực này, đừng để kẻ không liên quan xâm nhập, chúng tôi sẽ trả thêm 1 triệu thù lao."

Ngô Hữu Hoa vui vẻ gật đầu, mũi chân khẽ hất, hất Minh Vương lên bầu trời.

Chỉ Sát cung chủ "A" một tiếng, dưới váy lao ra tơ hồng dày đặc, bám lấy thân thể Minh Vương, muốn kéo hắn trở về.

"Ô ~"

Mảng lớn đao gió buông xuống, chặt đứt tơ hồng, lưu lại ở trên núi từng khe rãnh.

Bắt đầu đánh rồi!

Nhân mã Thanh Hòa tộc nhanh chóng lui đi, nhưng không một ai rời khỏi, người lớn tuổi ở nơi xa xem cuộc chiến, người trẻ tuổi lấy ra điện thoại di động leo lên ngọn cây, có người quay video, có người chụp ảnh.

Cũng may diễn đàn Ngũ Hành minh không có công năng trực tiếp, bằng không lúc này đã mở post trực tiếp rồi.

Liệp Ma Nhân lấy tay chộp một cái, lấy ra một cái giá chữ thập màu đen dài nửa mét, trên giá chữ thập là một khối phù điêu bộ xương màu đen.

Hắn vung tay, giá chữ thập màu đen hạ xuống, 'phốc' đóng đinh ở bên cạnh Minh Vương, một mảng hắc quang u ám khuếch tán, bao phủ phạm vi 20 mét.

Trong phạm vi hắc quang bao phủ, tơ hồng mấp máy mất đi sức sống, hóa thành vật phàm. Minh Vương nằm thẳng tắp ở trên mặt đất, chỉ còn lại có tròng mắt có thể chuyển động.

Khu vực này đã bị phong ấn.

Tất cả lực lượng siêu phàm đều sẽ mất đi thần dị.

Giá chữ thập màu đen đúng là đạo cụ nghề nghiệp Vĩnh Dạ.

Mục đích của Liệp Ma Nhân rất rõ ràng, trước "Ổn" trụ Minh Vương, chờ giải quyết Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng đồng bạn của hắn, lại thu hoạch chiến lợi phẩm. Nếu không Minh Vương xác suất đại khái sẽ chết ở trong hai bên hỗn chiến.

Chỉ Sát cung chủ chủ động cắt đi bộ phận tơ hồng kia, càng nhiều tơ hồng hơn ở dưới váy nhanh chóng đan xen, dệt thành một dải lụa màu đỏ.

Dải lụa chở cô phóng lên cao, bay về phía Liệp Ma Nhân trên không trung.

Cùng lúc đó, tiếng ca kỳ ảo dịu dàng quanh quẩn ở trong trời đêm, trừ khử lệ khí, hóa giải ý chí.

Liệp Ma Nhân vốn định khống chế cuồng phong chém ra đao gió, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy an tường, từ chối chiến đấu không cần thiết.

Thân là chấp hành quan kinh nghiệm phong phú, hắn lập tức phản ứng lại, quyết định thật nhanh nâng bàn tay, nhẹ nhàng vỗ vào vành tai, phá vỡ màng nhĩ.

"Ô ~"

Trên trời nhấc lên cơn lốc khoa trương, lá cây, cát bụi cuốn lên bầu trời, bầu trời đêm sáng sủa bày ra màu sắc xám xịt.

Trong cơn lốc xen lẫn đao gió, Chỉ Sát cung chủ giẫm dải lụa màu đỏ, như chiếc thuyền con lắc lư trái phải, hoàn toàn ở vào thế yếu.

Chương 1983: Trận chiến quan tinh (1)

Cung chủ có chút lỗ mãng nha, bầu trời là sân nhà của Phong Pháp Sư, nhưng nếu không tới gần, quả thật không có cách nào đánh. Trương Nguyên Thanh quan sát chiến đấu trên không trung, suy tư nếu mình vận dụng Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Lực, nên đánh Liệp Ma Nhân như thế nào.

Nhưng hình như có chút khó.

Chúa Tể có năng lực phi hành, nhưng cái này chỉ là kèm theo, tính cơ động khẳng định không bằng Phong Pháp Sư, trừ phi có thể nháy mắt hạ gục Liệp Ma Nhân, nếu không đối phương chuồn, Trương Nguyên Thanh cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Cho nên Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành phải dùng ở thời khắc mấu chốt, nếu sử dụng bây giờ, Liệp Ma Nhân hoàn toàn có thể kéo dài thời gian.

Trước để cung chủ thử một chút… Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía ba người hợp vây đến.

Osment làm một cái tư thế vuốt tóc trán thật ngầu, vuốt tóc mái đến sau đầu, cười mỉm nói:

"Theo lý thuyết, chúng ta nên tốc chiến tốc thắng, nhưng thật không dễ gì gặp được gã này, cho tôi năm phút đồng hồ thế nào? Năm phút đồng hồ đủ tôi giải quyết hắn."

Hoover nhún nhún vai, "Tôi không sao cả."

Natsusa trầm giọng nói: "Cậu có thể lên trước, khi cần thiết, tôi sẽ ra tay, lấy nhiệm vụ làm trọng."

Trong rừng rậm nơi xa, Truy Độc Giả nghe các cấp dưới thỉnh cầu xuất chiến, yên lặng tắt đi tai nghe, nhìn về phía "Nhân Gian Lưu Lãng Khách" bên người, "Chuẩn bị ra tay."

Nhân Gian Lưu Lãng Khách đẩy đẩy mắt kính: "Không cần, hắn chưa ra hiệu."

Truy Độc Giả lập tức nhíu mày: "Cậu để hắn một mình đối mặt ba vị Thánh Giả của Thiên Phạt?"

"Xem là được!" Nhân Gian Lưu Lãng Khách lạnh lùng nói.

Lúc này, Truy Độc Giả thông qua kính viễn vọng nhìn đêm, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy một cái mũ đỏ nhỏ.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng vung tay, nhất thời, chín bóng người xuất hiện ở phía sau hắn, âm khí mênh mông bao phủ cả mảng rừng rậm, người Thanh Hòa tộc xa xa quan sát cũng cảm nhận được một cảm giác mát lạnh thấu xương (vật lý).

Lại có một ánh sao từ bên cạnh hắn dâng lên, nữ thi quỷ yêu dị xinh đẹp quay về, trong tay cô nắm một cây quyền trượng dây leo nâu xanh bện thành.

Trương Nguyên Thanh tựa như còn chưa đủ, liên tục phun ra hai ngụm Thái âm lực, Y Xuyên Mỹ cùng Quỷ Tân Nương người thường không thể nhìn thấy hiện lên, đứng ở đỉnh đầu hắn.

Âm khí tăng vọt.

Ba âm thi cấp 6, hai linh phó cấp 6, đây là nội tình của quan phương đệ nhất phản cốt —— Còn chưa tính đạo cụ.

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nhìn ba vị thiên kiêu chi tử (con cưng của trời) Thiên Phạt, "Năm phút đồng hồ đủ rồi, đủ ta giải quyết các ngươi."

Vẻ mặt kiêu căng của Osment chậm rãi cứng đờ, Hoover yên lặng thu hồi tư thái lười nhác, vẻ mặt nghiêm túc của Natsusa càng thêm nghiêm túc, thân thể căng thẳng.

Thanh Hòa tộc nơi xa ngơ ngác nhìn một màn này.

Truy Độc Giả gương mặt dại ra, nghe thấy tiếng cười nhạo của anh em khác cha khác mẹ bên cạnh:

"Thiên Phạt lần này sắp mất hết mặt mũi rồi."

Natsusa trầm giọng nói: "Cùng lên!"

Khóe miệng Osment giật một cái: "Được."

Hắn hít sâu một hơi, hừ lạnh nói: "m thi của Thần Dạ Du đều là bò tót không biết kỹ năng, kẻ địch cấp 6 như vậy, tôi có thể đánh mười con."

Vừa dứt lời, một ánh sao từ phía sau hắn dâng lên.

Nữ thi quỷ mắt đỏ yêu dị, tung một quyền về phía gáy hắn.

Osment xoay mũi chân, bỗng xoay người, vừa nâng tay chống đỡ, vừa đấm ra.

"Ầm!"

Quyền Trượng Sơn Thần cứng rắn nện mạnh lên cánh tay Osment, tay áo nứt ra, lộ ra cánh tay sinh trưởng vảy màu xanh đen bên trong.

Ngân Dao quận chúa gập khuỷu tay, giật về phía trước, tiếp được nắm đấm.

“Rắc!”

Xương ngón tay Osment lập tức gãy, vảy của cánh tay cũng bị đánh nứt, hắn lảo đảo lui về phía sau, kinh ngạc trợn to mắt, phải biết rằng thân thể Hải Yêu chẳng những lực lượng lớn vô cùng, còn có được vảy phòng ngự cực cao.

Hắn cấp 6 đỉnh phong thế mà chịu thiệt ở trước mặt một âm thi, âm thi này chẳng những có kỹ xảo chiến đấu thành thạo, lực lượng thân thể cũng không kém gì hắn.

Thật ra Ngân Dao quận chúa xa không phải đối thủ của Osment, thực lực của cô đại khái tương đương Tinh Quan cấp 6 10%, Thần Dạ Du cũng không phải nghề nghiệp loại hình vật lộn, sở dĩ có thể áp chế Osment, là vì Quyền Trượng Sơn Thần.

Quyền Trượng Sơn Thần có một công năng “luyện hóa”, là năng lực Trương Nguyên Thanh cực ít sử dụng, bởi vì cái này cần thời gian.

Ngân Dao quận chúa vừa rồi mãi không xuất hiện, chính là đang vụng trộm luyện hóa khu vực này. Trước đó, phân bộ Thanh Hòa ở đây đều là Mộc Yêu, không cảm thụ được địa mạch biến hóa, Thổ Quái duy nhất Ngô A Quý khẳng định là cảm ứng được, nhưng trước sau giữ im lặng.

“Ô ô ~”

Tiếng gió thê lương từ đỉnh đầu truyền đến, Ngân Dao quận chúa nhanh nhẹn lướt về phía sau, nơi đặt chân ầm ầm liên thanh, xuất hiện mấy vết chém.

Ngân Dao quận chúa giơ tay, một tiếng búng tay “tách” vang lên, trở lại bên người chủ nhân.

Chương 1984: Trận chiến quan tinh (2)

Hoover hạ độ cao, lơ lửng ở đỉnh đầu Natsusa cùng Osment, cùng Trương Nguyên Thanh và các âm thi của hắn triển khai hai bên giằng co.

Ánh mắt Hoover đảo qua chín âm thi, lại dừng lại vài giây ở trên không trung, nói:

"Trừ ba âm thi kia khí tức đạt tới cấp 6, kẻ còn lại không đủ gây sợ hãi, nhưng có hai luồng tinh thần lực rất cường đại, hẳn là linh phó cấp 6. Nguyên Thủy Thiên Tôn này thế mà luyện ra nhiều âm vật phẩm chất cao như vậy."

Osment kiêu căng mặt mũi âm trầm, "Hừ, tôi có đạo cụ khắc chế âm vật."

Hoover gật gật đầu: "Vậy chế định chiến thuật đi."

Bờ môi của hắn khép mở, lại không có thanh âm truyền ra nữa, Osment cùng Natsusa nghiêng tai lắng nghe.

Thanh âm dựa vào không khí truyền bá, thân là Phong Pháp Sư, hắn dùng luồng khí nén độ rộng thanh âm truyền bá là chuyện rất dễ dàng làm được.

Khi ba người mưu đồ bí mật, Trương Nguyên Thanh làm một động tác khiến người đang xem cuộc chiến đầy mờ mịt. Hắn lui về phía sau mười mấy mét, ngồi khoanh chân, lấy ra một cái khay tròn đen sì, đặt trên đầu gối.

Đây là muốn làm gì?

Hoover vốn cũng chưa xem hiểu, thẳng đến khi trong hốc mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện lên ánh sao, con ngươi hắn hơi co lại, lập tức nói:

"Bỏ qua kế hoạch, tự do phát huy!"

Làm tinh anh của Thiên Phạt, hắn biết rõ phương thức chiến đấu của Thần Dạ Du, lúc giai đoạn Siêu Phàm, Thần Dạ Du là thích khách đứng đầu, đến giai đoạn Tinh Quan, liền thành độc thủ phía sau màn bài binh bố trận.

Mà một khi Tinh Quan tích lũy của cải phong phú, có được âm thi cùng linh phó phẩm chất cao hơn nữa số lượng rất nhiều, bọn họ sẽ ẩn ở phía sau màn, lợi dụng Quan Tinh Thuật thôi diễn tương lai, lại thao túng linh phó và âm thi tiến hành chiến đấu.

Cho nên Hoover quyết đoán bỏ qua kế hoạch chiến đấu, bởi vì cái này rất có thể bị Nguyên Thủy Thiên Tôn lợi dụng Quan Tinh Thuật nhìn thấu nội dung kế hoạch, nhằm vào trước.

Hai tay Hoover liên tục vung, đao gió dày đặc như mưa, lướt về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi khoanh chân.

Trương Nguyên Thanh không để ý tới, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hốc mắt nhét đầy ánh sao.

Đợi đao gió đánh tới, hắn nhẹ nhàng bâng quơ lấy ra Khiên Tử Lôi ném về phía đỉnh đầu, đồng thời phân ra một nửa linh thể khống chế Quỷ Tân Nương.

Quỷ Tân Nương thuận lợi tiếp được Khiên Tử Lôi, giơ lên trên.

"Keng keng keng…"

Đao gió như mưa rào chém lên mặt khiên, tia lửa bắn tung tóe.

Quỷ Tân Nương giơ tấm khiên di động lên xuống, đỡ hết đao gió chém về phía bản thể, càng nhiều đao gió hơn xẹt qua Trương Nguyên Thanh, cây tùng phía sau đổ xuống thành từng mảng.

Mặt khiên rất nhanh tích tụ một phần ba năng lượng.

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu ngắm sao thấp giọng lẩm bẩm: "Cơn lốc!"

Cùng lúc đó, Hoover nơi xa dang đôi tay: "Cơn lốc!"

Một lốc xoáy cao 3 mét từ trước người hắn dâng lên, lảo đảo lao về phía Trương Nguyên Thanh, trong quá trình đó, độ cao cùng đường kính của lốc xoáy nhanh chóng bành trướng.

Cành khô cùng lá thông bị cuốn vào trong gió, nháy mắt nghiền thành bột phấn, ùn ùn bay về phía không trung.

Đây nào phải lốc xoáy, rõ ràng là máy cắt bẻ gãy nghiền nát.

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thế ngắm sao, một tay khác từ trong hư không lấy ra Pháp Bào âm Dương, Giày Hậu Thổ, Đai Ngọc Thanh Đế, lần lượt vứt cho Tham Lam Thần Tướng, lại ra lệnh Tham Lam Thần Tướng mặc vào, hiệu quả bộ trang bị kích hoạt.

Vung lửa thành áo bào, huyền thủy làm áo, đai ngọc lấp lánh tỏa sáng, ủng dài lượn lờ ánh sáng vàng dày nặng, hiệu quả đặc thù khoa trương khiến người vây xem vốn ngẩng đầu quan sát Chúa Tể chiến đấu, trong lòng rung động một phen, đều

cảm nhận được áp lực như hít thở không thông, như gặp thiên địch.

“Không thể hít thở nữa.”

“Chuyện… Chuyện gì vậy? Nhịp tim thật nhanh, thật là khó chịu…”

Mộc Yêu, Thổ Quái, Hỏa Sư, Thủy Quỷ ở đây xuất hiện sự khó thở, tim đập nhanh hơn, adrenalin tăng vọt… các loại bệnh trạng.

Ngay cả Ngô A Quý, Ngô Hữu Hoa hai vị Chúa Tể cũng cảm nhận được một cảm giác áp bách mỏng manh.

“Bộ Trang Bị Tế Trời, đây là Bộ Trang Bị Tế Trời Thái trưởng lão trên hội thẩm phán từng nhắc tới.”

Trong tai nghe, đội hành động của phân bộ Nam Minh nghe được Truy Độc Giả chấp sự lẩm bẩm.

Tham Lam Thần Tướng tập hợp hiệu quả đặc thù khoa trương ở trên người, nửa ngồi xổm xuống, hai tay dán mặt đất.

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển, từng bức tường đất đội đất mọc lên, che ở trước mặt cơn lốc.

Một mình Giày Hậu Thổ không có năng lực khống chế đất, nhưng hiệu quả bộ trang bị của Bộ Trang Bị Tế Trời có, nó có thể khiến người mặc có được toàn bộ kỹ năng giai đoạn Siêu Phàm của bốn đại nghề nghiệp.

Tiếng ầm ầm liên thanh, từng bức tường đất sụp xuống, cơn lốc bẻ gãy nghiền nát đánh vỡ tường đất, nhưng càng nhiều tường đất đội đất mọc lên, che ở trên đường cơn lốc tiến lên.

Mãi cho đến khi bức tường đất thứ sáu sụp xuống, cơn lốc rốt cuộc “kiệt sức” sụp đổ, trong rừng rậm nhấc lên một cơn cuồng phong.

Chương 1985: Trận chiến quan tinh (3)

Một bên khác, Osment kích hoạt Hải Dương Chi Tâm treo ở ngực.

Đá quý xanh thẳm sáng lên, tản mát ra ánh sáng lam nhu hòa, trong hư không mơ hồ có tiếng sóng biển vang.

Sóng biển đến rồi, dưới chân Osment trào ra sóng biển, nâng hắn lên cao cao, giống như một bức tường cao. Tiếp theo, hắn từ ô vật phẩm lấy ra một dấu ấn màu lam dạng tia chớp, dán lên trán.

"Xẹt xẹt ~"

Ký hiệu tia chớp trên trán sáng lên, đôi mắt hắn hóa thành con mắt màu trắng chói sáng, toàn thân có rắn điện nổ tanh tách, lôi điện cường thịnh dung nhập sóng biển dưới lòng bàn chân, hình thành một bức tường sóng ở trong bóng đêm phát ra ánh sáng màu lam trắng.

Ký hiệu tia chớp là đạo cụ nghề nghiệp Lôi Pháp Sư, công năng là phóng thích lượng lớn tia chớp.

Tia chớp có kỳ hiệu đối với âm vật, phối hợp nước tính năng dẫn điện rất mạnh, có thể sinh ra lực phá hoại một cộng một lớn hơn hai.

Osment có rất nhiều đạo cụ, phẩm chất Siêu Phàm, Thánh Giả cũng không ít, nhưng cường đại nhất chỉ ba món, vì đối phó Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn trực tiếp toàn lực ứng phó.

Thân là Hải Yêu, Osment cũng không sợ đoàn chiến, "Muốn xem xem bộ dáng âm thi bị nướng thành than đen không?"

Nói xong, sóng biển cao 5 mét mãnh liệt lao về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng các âm thi của hắn, cây tùng ven đường gãy "Răng rắc", ngã xuống thành từng mảng.

Một màn tráng lệ này khiến mọi người đang xem cuộc chiến mở rộng tầm mắt, đất bằng nổi sóng lớn, Ôn Thần giai đoạn Thánh Giả là không làm được.

Tham Lam Thần Tướng sải bước tiến lên, chủ động đón đỡ sóng biển, nâng tay phải, lòng bàn tay đẩy về phía trước.

Sóng lớn mãnh liệt mà đến chợt đọng lại, như là gặp phải bức tường vô hình, khó tiến lên thêm nửa tấc.

Lòng bàn tay Tham Lam Thần Tướng nhẹ nhàng chấn động, sóng biển ào ào sụp đổ, hóa thành bọt trắng cọ rửa đất núi.

Luận năng lực khống chế nước, Thủy Quỷ cũng không kém hơn Hải Yêu.

Tham Lam Thần Tướng tập hợp bốn nghề nghiệp lớn vào một thân, hầu như là toàn năng.

Natsusa cũng ý thức được tình huống này, lập tức lấy ra một cây kiếm thẳng cao bằng nửa người, tay cầm chữ thập.

Hắn cắm kiếm thẳng ở trước người, hai tay đè chuôi kiếm, trầm giọng nói:

"Quy tắc trận chiến đấu này là: Cấm đoán sử dụng âm thi cùng linh phó."

Chuôi trường kiếm kỵ sĩ bộc phát ra ánh sáng trắng thần thánh, luật pháp ký kết, quy tắc buông xuống.

Một nửa linh thể kia Trương Nguyên Thanh nhập vào Tham Lam Thần Tướng bị "bắn" ra, thông qua dấu ấn trở về thức hải, dấu ấn toàn bộ âm thi, linh phó biến thành màu xám.

Natsusa thi triển là một trong những kỹ năng trung tâm của Pháp Quan: Pháp Lệnh!

Pháp Quan có thể thông qua pháp lệnh chế định luật pháp, kẻ cấp bậc thấp hơn bản thân, luật pháp chính là quy tắc, không thể phản kháng. Kẻ cao hơn bản thân hoặc ngang cấp bản thân, luật pháp không thể hình thành quy tắc áp chế.

Nhưng chỉ cần vi phạm luật pháp, Pháp Quan có thể thi triển kỹ năng chủ động thứ hai: Tài Quyết (trọng tài, phán quyết).

Trương Nguyên Thanh quan tinh bất động, thản nhiên nói: "Ngân Dao!"

Ngân Dao quận chúa ngầm hiểu, lập tức từ trong túi lấy ra Da Người Hoàn Mỹ gấp chỉnh tề, ném về phía một âm thi cấp 4 bên người.

Âm thi đó biến thành bộ dáng Trương Nguyên Thanh.

Tiếp theo, Ngân Dao quận chúa giơ gậy chống, cây tùng xung quanh ùn ùn dị hoá, lay động tán cây, hướng về Natsusa phóng ra lá thông như kim thép.

Ở dưới tình huống luật pháp không thể hình thành quy tắc, muốn bài trừ quy tắc cực kỳ đơn giản.

Chỉ cần để âm thi phát động công kích là được.

Lá thông tự nhiên không thể thương tổn đến Natsusa, nhưng luật pháp hắn chế định bởi vậy bài trừ.

“Kẻ trái pháp luật, đáng chém!”

Natsusa bất đắc dĩ lựa chọn một kỹ năng trung tâm khác “Tài Quyết”, vẻ mặt trang nghiêm giơ trường kiếm, ra sức chém xuống.

Mi tâm âm thi cấp 4 kia vỡ ra, vết nứt hướng xuống phía dưới, chém sống thành hai nửa.

“Tới ta rồi!”

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu ngắm sao lấy ra La Bàn Lưu Manh cùng Vòng Cổ May Mắn, ném cho một âm thi cấp 4.

Âm thi kia một tay nâng bàn xoay, một tay đeo vòng cổ, xoay kim đồng hồ.

Trên bàn xoay đen trắng, kim đồng hồ xoay vù vù.

Trương Nguyên Thanh lại lấy ra giày thể thao không có logo vứt cho âm thi cấp 6 Bách Nhân Trảm, lại từ trong tay Quỷ Tân Nương tiếp nhận Khiên Tử Kim ném ra, trong quá trình đó, hắn thu hồi linh thể trong cơ thể Quỷ Tân Nương, thông qua dấu ấn chuyển dời đến trên người Bách Nhân Trảm.

Bách Nhân Trảm đưa tay nhặt lên Khiên Tử Kim, đi vào Giày Hoạt Sạn, chạy về phía Osment đứng ở trên sóng biển.

Tham Lam Thần Tướng mặc Bộ Trang Bị Tế Trời lao vút đi, mục tiêu là Natsusa.

Âm thi còn lại như đàn sói vờn quanh, chờ đợi cơ hội.

Ngân Dao quận chúa án binh bất động, canh giữ ở trước người chủ nhân.

“Ô ~”

Trong tiếng xé gió thê lương, đao gió dày đặc như làn đạn, chém về phía Bách Nhân Trảm.

Đao gió của Thánh Giả đỉnh phong, có thể dễ dàng chém eo hắn không sở trường phòng ngự.

Chương 1986: Trận chiến quan tinh (4)

Bách Nhân Trảm giơ cao tấm khiên, nhanh nhẹn né tránh đao gió, nếu không thể tránh né, liền lợi dụng Giày Hoạt Sạn cưỡng ép tránh né.

Natsusa nhảy lên cao cao, cây kiếm thẳng bộc phát ra ánh sáng trắng chói mắt, hướng về Tham Lam Thần Tướng phát động nhảy chém.

Thần Thánh Trảm Kích!

Kỹ năng nghề nghiệp Kỵ Sĩ ở giai đoạn Siêu Phàm, kỹ năng này có được lực lượng thần thánh thêm vào, kiêm có hai tầng công kích vật lý, tinh thần, Thổ Quái cùng cấp bậc dính một kiếm cũng phải bị thương.

Tham Lam Thần Tướng ở dưới tính chất Mộc Yêu thêm vào, nói dừng là dừng, mặt ngoài trường đao dâng lên ánh lửa chói mắt, lưỡi đao vẩy ngược.

Keng!

Trường đao cùng kiếm thẳng va chạm với nhau, ánh lửa cùng thánh quang đan xen càn quét, Natsusa chỉ cảm thấy hai cánh tay tê dại, hổ khẩu nứt toác.

Tham Lam Thần Tướng cầm đao lao lên, tay chân cùng sử dụng, ánh đao như mưa, trong một đợt điên cuồng tấn công nhanh như mưa rào, vị Kỵ Sĩ lấy cận chiến cường đại trứ danh này của Thiên Phạt, bay ra ngoài như bao tải rách, nặng nề ngã ở trên mặt đất, cả người nhiều chỗ đao chém, máu tươi đầm đìa, khó có thể khép lại.

Hắn ngay cả thời gian chế định luật pháp cũng không có.

Nhìn thấy một màn này, con ngươi Osment và Hoover kịch liệt co rút lại.

Natsusa là cận chiến mạnh nhất trong ba người, nhưng ở trước mặt âm thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả mười giây cũng không chống đỡ được.

Tham Lam Thần Tướng vốn chính là Yêu Mê Hoặc cấp 6 đỉnh phong, sở trường cận chiến, dưới Bộ Trang Bị Tế Trời thêm vào, hắn đồng thời có võ thuật chiến đấu của Yêu Mê Hoặc,

quái lực, cân bằng của Mộc Yêu, tốc độ, nhanh nhẹn của Hỏa Sư, sức bền, phòng ngự của Thổ Quái.

Trong Thánh Giả cảnh, người có thể cận chiến với hắn gần như không tồn tại.

Osment có được sân nhà cùng Hoover không quân đều không dễ đối phó, ngược lại là Natsusa "thường thường không có gì lạ" thành điểm yếu của đoàn đội.

Tham Lam Thần Tướng kéo đao chạy nhanh, đánh về phía Natsusa.

Thời khắc mấu chốt, trong sóng biển dưới chân Osment lao ra một con tuấn mã trông rất sống động, vượt ở trước Tham Lam Thần Tướng chạy tới, cắp lên Natsusa hất lên lưng ngựa, bốn vó như bay chạy về trong lĩnh vực của chủ nhân.

Trong Hải Yêu giai đoạn Siêu Phàm, có một kỹ năng gọi là "Ngự Mã Giả", ngựa là con hải quái đầu tiên Hải Yêu nắm giữ, có được hai năng lực lớn xung phong cùng chạy trốn.

"Đừng để ý âm thi đó, nó không có năng lực khống chế nước, dám tới gần tôi, chỉ còn đường chết." Osment quát: "Giải quyết con này trước."

Hắn có Hải Dương Chi Tâm, trong lĩnh vực nước biển bao trùm, hắn là không thể chiến thắng, duy nhất có thể uy hiếp đến hắn là âm thi cũng có được năng lực khống chế nước này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tập trung đạo cụ quan trọng ở trên thân âm thi mạnh nhất là đấu pháp rất sáng suốt.

Hoover cao giọng đáp lại: "Được!"

Hắn bỏ qua chặn lại đối với Bách Nhân Trảm, từ ô vật phẩm lấy ra một con mắt to bằng trứng ngỗng, chỉnh thể màu đỏ tươi, con ngươi là con mắt dựng thẳng đen sì.

Đây không phải tròng mắt nhân loại, mà là tròng mắt của động vật to lớn nào đó.

Con mắt dựng thẳng bắn ra chùm tia tối đen, chiếu thẳng tắp vào trên người Tham Lam Thần Tướng, không có ai có thể nhanh hơn ánh sáng, âm thi cấp 6 đỉnh phong cũng không được.

“Rắc rắc.”

Thân thể Tham Lam Thần Tướng nhanh chóng nhuộm lên một tầng xám trắng, hiện ra màu sắc nham thạch, xám trắng không ngừng lan tràn, trong khoảnh khắc, Tham Lam Thần Tướng liền biến thành một bức tượng đá.

Hoover và Osment đồng thời ra tay, người trước chém ra đao gió, người sau nén nước biển thành cột nước ẩn chứa xung lượng đáng sợ, trong cột nước ẩn chứa dòng điện mạnh mẽ.

Tham Lam Thần Tướng ở dưới hai tầng công kích sụp đổ, hóa thành mảnh vỡ.

Mảnh vỡ sau đó biến mất.

Hoover biến sắc: “Là ảo thuật… Osment, cẩn thận!”

Đỉnh đầu Osment, một bóng đen bỗng dưng xuất hiện, trường đao bổ thẳng.

Cùng lúc này, Y Xuyên Mỹ ngẩng đầu, phát ra tiếng bén nhọn người thường không nghe thấy.

Đầu óc Osment và Hoover chấn động ‘Ong’, xoang mũi phun trào ra máu tươi ấm áp.

Thời điểm chỉ mành treo chuông, Natsusa nửa hôn mê mở mắt, tinh thần đả kích đối với hai đồng bạn mà nói xé rách linh hồn, đối với vị Kỵ Sĩ trong lúc giai đoạn Siêu Phàm, rèn luyện cơ thể cùng tinh thần như nhà sư khổ hạnh này mà nói, cũng không phải là khó có thể chịu được.

Thậm chí kích thích đến hắn, khiến hắn sớm thức tỉnh.

Nhìn âm thi từ trên trời giáng xuống, Natsusa sắc mặt tái nhợt bình tĩnh lấy ra một con rối đứng chổng ngược, mang nó nhắm ngay Tham Lam Thần Tướng trên đỉnh đầu.

Con rối là đạo cụ nghề nghiệp Hú Tửu Giả (kẻ say rượu, nát rượu), có thể khiến cảm nhận của mục tiêu mất cân đối, mất đi cảm giác đối với cơ thể.

Tham Lam Thần Tướng mất đi cảm giác lực của hai tay, trường đao khó chém xuống nữa.

Bắt lấy cơ hội, Hoover chém ra mảng lớn đao gió chém lên trên người Tham Lam Thần Tướng, nhưng có phòng ngự Thổ

Quái hắn chỉ bị đánh bay ra ngoài.

Chương 1987: Trận chiến quan tinh (5)

Một bên khác, Bách Nhân Trảm đứng ở cách hai người 10 mét, Khiên Tử Lôi trong tay nóng chảy, ngưng tụ thành một khẩu pháo cầm tay dài 30 cm, họng pháo đen ngòm nhắm ngay hai người, bóp cò súng.

Họng pháo lóe ra hồ quang, một tia sét dạng cầu sáng lóa gào thét mà ra.

Osment kịp thời tỉnh táo, trong sóng biển dưới chân chui ra một con hải quái to lớn, mở ra cái miệng khổng lồ nuốt vào tia sét dạng cầu.

"Ầm!"

Thân thể hải quái nổ tung, hóa thành một trận mưa to.

Dư âm vụ nổ cách Osment và Natsusa rất gần, sóng khí cuồng bạo húc bọn họ khí huyết cuồn cuộn, hít thở như bị nghẹn.

Bách Nhân Trảm công kích thất thủ lập tức chuyển Lôi Bạo Pháo đổi thành hình thái Khiên Tử Lôi, nâng lên trời, vừa vặn sét đánh lúc trước trong hư không hạ xuống—— đây là trả giá sử dụng Lôi Bạo Pháo.

Osment sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh thao túng nước biển, ngưng tụ thành một con hải quái lao về phía Bách Nhân Trảm.

Ầm!

Hải Yêu đánh vào mặt khiên, lực va đập khủng bố đánh bay Bách Nhân Trảm ra ngoài, Khiên Tử Kim vỡ ra vết nứt, nhưng năng lượng tấm khiên rốt cuộc tụ tập đầy.

Hoover một lần nữa vung ra cơn lốc, Bách Nhân Trảm trượt xẻng một cái tránh đi, bỏ qua tiến công, lui về bên cạnh Trương Nguyên Thanh.

Hoover không truy kích, thao túng luồng khí kín đáo đưa thanh âm đến trong tai hai đồng bạn, "Toàn bộ ứng đối của chúng ta đều bị Nguyên Thủy Thiên Tôn tính đến, không thể

để hắn tiếp tục quan tinh, bằng không không có bất cứ phần thắng nào. Gã này đạo cụ quá nhiều, quá nhiều rồi."

Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu có chút nghiến răng nghiến lợi.

Bọn họ đã là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng cực phẩm đạo cụ thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay, chưa bao giờ thấy ai giống Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chẳng những dùng âm thi linh phó chất lượng cao, ngay cả đạo cụ phẩm chất cao cũng nhiều như vậy

Osment nghe vậy, khóe miệng hung hăng giật giật, lại không thể kiêu căng nổi.

Tuy rất không muốn thừa nhận "Nguyên Thủy Thiên Tôn rất mạnh" điểm ấy, nhưng sự thật bày ở trước mắt khiến hắn không thể phủ nhận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí chưa phái linh phó ra tay, chỉ phái bộ phận binh lực đã làm bọn họ chật vật như thế.

Natsusa tiêm vào nửa ống sinh mệnh nguyên dịch, sinh mệnh nguyên dịch của Thiên Phạt số lượng dự trữ không khổng lồ như Ngũ Hành minh, nhưng Natsusa thân là tinh anh vẫn có một chút.

Vết đao chém không thể khôi phục lập tức dừng đổ máu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn còn không thể tự lành. Hắn vừa cảm thụ được thương thế chuyển biến tốt, vừa nói: "Cậu nói rất có đạo lý, nhưng bên cạnh hắn có âm thi cùng linh phó phẩm chất cao thủ hộ, chiến thuật của cậu không dễ thành công như vậy, hơn nữa, cái này có thể cũng ở trong dự đoán của hắn hay không?"

Vẻ mặt Hoover đọng lại.

"Ầm!"

Đột nhiên, một cái khay tròn hai màu đen trắng đã ném tới, vững vàng đáp ở cách bọn họ không xa, rơi vào trong nước biển Osment triệu hồi ra.

Trong lòng ba người rùng mình, theo tiếng nhìn lại.

Khay tròn bị nước biển bao phủ, nhìn không thấy bản thể, nhưng một khung đối thoại rõ ràng chiếu vào trong mắt ba vị linh cảnh hành giả.

“Vấn đề: Ngày nào đó, một vị học sinh túi tiền xấu hổ nhưng tài hoa hơn người tới cửa hàng phong tục, cửa hàng phong tục đang làm hoạt động, cửa hàng trưởng suy nghĩ một vế đối trên, nói chỉ cần đối ra vế dưới, liền có thể chơi miễn phí cô nương trong tiệm một lần. Vế trên là: Mỹ nhân nằm nghiêng, ngang dọc hai cái miệng nhỏ nhắn.”

“Ghi chú: Mời đáp ra vế dưới, trả lời trong ba mươi giây. Đếm ngược: 00: 03: 45”

Chỉ còn ba giây, khi Bàn Xoay âm Dương ném đến, đã còn lại ba giây.

Trương Nguyên Thanh vẫn luôn chờ Bàn Xoay âm Dương đọc giây, đây là một trong những chiêu quyết định thắng bại của hắn.

Câu đối? !

Ba vị hành giả nước ngoài lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Có linh cảnh phiên dịch, thể chữ của bàn xoay ở trong mắt bọn họ là tiếng mẹ đẻ, đọc hiểu không khó, nhưng bọn họ căn bản không biết cái gì là câu đối.

Khi mờ mịt, ba giây trôi qua.

Bộ phận màu đen của Bàn Xoay âm Dương đánh ra ba đạo hắc quang chiếu vào trên người Osment, Natsusa cùng Hoover.

Hơi thở của ba người cứng lại, sinh cơ trong cơ thể nhanh chóng trôi đi, thân thể trở nên suy yếu, ánh mắt ảm đạm, làn da mất đi hào qaung, nháy mắt già đi vài tuổi.

Hoover sợ hãi biến sắc, bay lên trời, khi đến tầng trời thấp 40 mét, va đầu lên bức tường vô hình.

Đây là lĩnh vực của Bàn Xoay âm Dương.

“Khụ, khụ khụ.”

Hoover vừa muốn thử phá vỡ cấm chế, chợt thấy yết hầu phát ngứa, phổi nóng rát như thiêu đốt, cái trán nóng bỏng.

“Bịch!”

Hắn từ không trung ngã xuống, ho khan không dừng, thậm chí xuất hiện bệnh trạng nôn mửa.

“Khụ khụ! !”

Osment và Natsusa bắt đầu ho khan theo, hai người cũng đã nhiễm bệnh, cái này đã tăng tốc sinh mệnh của bọn họ trôi đi.

Bệnh tật Quỷ Tân Nương phát tán, lặng yên không một tiếng động xâm nhập thân thể bọn họ, rốt cuộc bùng nổ ở lúc này.

Chương 1988: Lão đại, tôi gây ra họa lớn rồi (1)

Osment khó duy trì Hải Dương Chi Tâm nữa, sóng biển cao ngất sụp xuống, hóa thành bọt nước tẩy rửa ngọn núi.

Hắn và Natsusa cùng nhau rơi xuống trong bùn lầy.

“Ô ~”

Lúc này, trên trời cuồng phong gào thét, một đao gió to lớn dài đến 10 mét buông xuống, chém về phía cấm chế của La Bàn Lưu Manh.

Liệp Ma Nhân vẫn luôn chú ý chiến đấu phía dưới.

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc hành động, hắn đoạt lấy Khiên Tử Lôi trong tay Bách Nhân Trảm, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Ánh sao chợt xuất hiện ở trên cấm chế, Trương Nguyên Thanh giẫm lên cấm chế, như đứng trên không, kích hoạt lực lượng quy tắc của tấm khiên tròn!

Mặt khiên bắn ra một khiên năng lượng to lớn.

Ầm!

Lưỡi đao gió to lớn kia chém lên khiên năng lượng, không thể nhấc lên bất cứ sóng gió gì.

Cái này tranh thủ được thời gian cho duy nhất Tham Lam Thần Tướng ở lại trong cấm chế, hắn cầm đao đi đến trước mặt Hoover, đá rơi xuống sinh mệnh nguyên dịch đối phương vừa lấy ra, giơ lên trường đao.

Hoover nhanh chóng lấy ra một lọ nước hoa, phun về phía Tham Lam Thần Tướng, "Thả ta…"

Nước hoa có sức quyến rũ làm người ta thần hồn điên đảo, là đạo cụ nghề nghiệp Ái Dục, người ngửi được mùi sẽ bị mị hoặc, không thể xuống tay đối với người nắm giữ nước hoa.

Nhưng, ánh đao không tạm dừng chém xuống.

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh cười lạnh, hắn đã sớm "nhìn" thấy một bước này, cho nên thu hồi linh thể, âm thi là sẽ không bị mị hoặc, nó chỉ là con rối.

Hai tay hai chân Phong Pháp Sư rời khỏi thân thể, phát ra tiếng kêu rên đau đớn.

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Osment, Natsusa lập tức tuyệt vọng.

Osment suy yếu vô cùng chợt cắn răng, run rẩy lấy ra sinh mệnh nguyên dịch, tính cưỡng ép tiêm vào.

Hắn không cam lòng cứ như vậy nhận thua.

Tham Lam Thần Tướng nặn ra một quả cầu lửa đập tới, nổ tung ở bên cạnh hắn.

Ầm một tiếng, Natsusa cùng Osment song song hất bay.

Trương Nguyên Thanh thao túng Tham Lam Thần Tướng sải bước tiến lên, giẫm một chân ở trên mặt Osment, phát ra thanh âm khàn khàn:

"Các ngươi thậm chí cũng không đáng ta sử dụng con bài chưa lật."

Khuôn mặt anh tuấn của Osment dâng lên ửng đỏ kích động, môi kịch liệt run run, hắn đã suy yếu tới mức ngay cả lời cũng không nói ra được. Từ khi thành danh tới nay, chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy.

Trường đao của Trương Nguyên Thanh liên trảm, chặt đứt hai tay hai chân của hai người.

Trước mắt Osment tối sầm, ngất đi.

Chúa Tể trên không trung còn đang chiến đấu cuốn lấy nhau, chiến đấu trên mặt đất lại đã kết thúc.

Ngân Dao quận chúa ngoài cấm chế giơ lên cái loa nhỏ hò hét: "Đạo Cụ Thiên Tôn, danh bất hư truyền."

Xa xa, những người vây xem im ắng, không có hoan hô, không có cổ vũ, chỉ có tiếng hít thở ồ ồ cùng nuốt nước miếng.

Ở các phân bộ lớn của Ngũ Hành minh, khắp nơi truyền lưu truyền thuyết Nguyên Thủy Thiên Tôn, thời gian không lâu, lại đủ đặc sắc, bởi vậy được người ta nói chuyện say sưa.

Nhưng rất ít ai thật sự biết Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh bao nhiêu, ở trong các loại đồn đãi, hắn nổi tiếng nhất là năng lực vượt phó bản, cùng với tốc độ thăng cấp khoa trương, chiến lực ngược lại là thứ yếu.

Mọi người đều biết âm thi linh phó cần thời gian tích lũy, Thần Dạ Du còn chia ra ba con đường "Nhật Nguyệt Tinh", thăng cấp nhanh nữa, so với những kẻ có thâm niên chủ tu lực lượng nào đó nhiều năm, khẳng định chênh lệch rất lớn.

Bởi vậy Osment lúc khiêu khích Nguyên Thủy Thiên Tôn, thái độ của nhân viên cơ sở trong diễn đàn Ngũ Hành minh là —— ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, có chim ngươi chờ cuối năm.

Cuối năm Thiên Tôn lão gia liền Chúa Tể, đến lúc đó dựa vào cấp bậc nghiền áp.

Nhưng hôm nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cập nhật nhận thức của phân bộ Thanh Hòa cùng phân bộ Nam Minh, chiến lực hắn bày ra sớm đã nghiền áp cấp 6 đỉnh phong có thâm niên.

Một người đơn đấu ba vị Thánh Giả đỉnh phong của Thiên Phạt, lấy được toàn thắng.

Điều kỳ quái nhất là, bản thân hắn từ đầu tới đuôi đều chưa ra tay, dựa vào đạo cụ cùng âm thi phối hợp, dựa vào Quan Tinh Thuật thôi diễn, giống như trí giả bày mưu nghĩ kế.

Max điểm làm màu!

Sau sự yên tĩnh ngắn ngủi, các Mộc Yêu Thanh Hòa tộc leo lên ngọn cây đang xem cuộc chiến bộc phát ra một đợt sóng âm, không có ý nghĩa, thuần túy là sóng âm phát tiết cảm xúc rung động.

Vân Mộng nhỏ giọng hét lên, hận không thể hát sơn ca Thanh Hòa tộc cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, mắt cô sáng lấp lánh, giống như nhìn thấy bảo vật hiếm có trên đời.

“Đây là cái quái thai gì…” Ngô Hữu Hoa cau mày, thấp giọng lẩm bẩm.

“Đạo cụ quá nhiều rồi.” Tộc trưởng Ngô A Quý việc nào nói việc đấy, “Đến giai đoạn Chúa Tể, thì không thể đánh như vậy nữa.”

Đạo cụ phẩm chất Chúa Tể rất ít, cực kỳ ít, cho dù là Chúa Tể có thâm niên, đạo cụ trong tay cũng rất khó vượt qua ba món, còn là phẩm chất bình thường cái loại đó.

Ngô Hữu Hoa trầm giọng nói: “Đạo cụ khiến chiến lực của hắn cao ảo nghiêm trọng, nhưng hắn trở thành linh cảnh hành giả mới nửa năm nha.”

Chương 1989: Lão đại, tôi gây ra họa lớn rồi (2)

Mới nửa năm nha…

Chiến đấu đêm nay truyền ra, mười lão già kia của tổng bộ ngồi không yên được nữa.

Tổ chức tà ác cũng không ngồi yên được.

Hơn nữa đạo cụ làm sao không phải một bộ phận của thực lực, lịch sử tiến hóa của nhân loại chính là lịch sử cải cách vũ khí.

Trong rừng rậm chỗ xa hơn, Truy Độc Giả nghe thấy “anh em ruột” bên cạnh tặc lưỡi nói: “Đến vô ích rồi, căn bản không cần tôi hỗ trợ mà.”

Tôi cũng đến vô ích rồi… Truy Độc Giả nói thầm một tiếng, đè tai nghe, mở ra công năng thu âm, trong kênh im ắng, chỉ có tiếng hít thở ồ ồ, ngẫu nhiên có người thấp giọng thì thào lời vô nghĩa “Cái đệch”, “Điều đó không có khả năng”.

Tam quan của đội hành động phân bộ Nam Minh gặp chấn động mãnh liệt.

Đến bây giờ còn ngây dại.

Trương Nguyên Thanh thao túng Tham Lam Thần Tướng nhặt lên Bàn Xoay âm Dương trên mặt đất, xoay kim đồng hồ đến phần trắng, cấm chế bao phủ phạm vi 40 mét tiêu trừ.

Ba vị Thánh Giả của Thiên Phạt không thể chết được, xung đột thì xung đột, giết người tính chất liền khác. Dù sao ba người này mất hết mặt mũi, Trương Nguyên Thanh còn chờ đợi bọn họ tỉnh lại sau đó tiếp tục chịu khuất nhục.

Chẳng qua, mạng có thể giữ lại, chiến lợi phẩm không thể buông tha.

Thừa dịp Chỉ Sát cung chủ không để ý tất cả ngăn trở Liệp Ma Nhân, Tham Lam Thần Tướng bước nhanh cúi người giật xuống Hải Dương Chi Tâm ở cổ, dấu ấn tia chớp ở mi tâm Osment.

Cướp đi kiếm thẳng kỵ sĩ cùng con rối khâu vá của Natsusa, sau đó là nước hoa mị hoặc của Hoover.

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh bước vào khu vực phong ấn của giá chữ thập màu đen, lực lượng Thái âm Thái Dương cùng Tinh Thần trong cơ thể nhất thời đọng lại, khó có thể điều động.

Dấu ấn âm thi, linh phó trong thức hải cũng biến thành xám trắng.

Âm thi và linh phó thuộc về lực lượng siêu phàm kéo dài, tiến vào nơi đây sẽ mất liên lạc, hắn chỉ có thể tự mình tiến vào.

Tuy lực lượng siêu phàm bị phong ấn, nhưng tốt xấu gì vẫn là người bình thường.

Trương Nguyên Thanh đi đến trước giá chữ thập, cúi người, ôm lấy giá chữ thập đen sì dài nửa mét, ra sức thẳng lưng.

“Phốc ~”

Giá chữ thập cứng rắn rút ra, kéo ra đất đen mềm xốp lầy lội.

Trương Nguyên Thanh thu giá chữ thập vào ô vật phẩm, không dám có chút ngừng lại nào lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, thu hồi Minh Vương bị trói gô.

Lại lấy tốc độ cực nhanh thu âm thi, linh phó vào Mũ Đỏ Nhỏ.

Làm xong tất cả cái này, đỉnh đầu cuồng phong gào thét, thổi hắn lảo đảo một cái, Liệp Ma Nhân đã đến.

Hắn ngắn ngủi thoát khỏi Chỉ Sát cung chủ dây dưa, cưỡi gió, giống như một chiếc máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm lao xuống.

Trong đôi mắt màu lam nhạt của vị chấp hành quan này tràn ngập lửa giận, vẻ mặt lạnh lẽo, tựa như thần linh diệt thế trong thần thoại truyền thuyết.

Hắn quả thật hận không thể diệt Nguyên Thủy Thiên Tôn, cảm xúc phẫn nộ hầu như phá hủy lý trí.

Ba cấp dưới liên thủ, thế mà thảm bại ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, thân là cấp trên, hắn không thể tiếp nhận thất bại như vậy.

"Ngươi đi không nổi!" Tiếng Liệp Ma Nhân quanh quẩn như gió sét: "Ngươi không chạy thoát được tầm mắt của ta."

Làm không quân trong linh cảnh hành giả, không ai có thể chạy thoát hắn truy tung, Con Mắt Bầu Trời và cảm ứng không khí có thể khiến hắn bắt giữ được Thần Dạ Du, mà phi hành siêu cao tốc kéo dài khắc chế Tinh Độn Thuật.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy không thoát.

Chỉ Sát cung chủ cả người đẫm máu, giẫm lụa đỏ truy đuổi ở phía sau, nhưng tốc độ của cô hiển nhiên không có khả năng nhanh hơn máy bay chiến đấu.

Cuồng phong gào thét, thực vật đầy khắp núi đồi đều đang lắc lư, cuồng loạn như tảo biển.

Các Mộc Yêu trên ngọn cây ùn ùn ngã xuống, hồi hộp nhìn bầu trời. Bọn họ đã xem nhẹ một sự kiện, mấu chốt thật sự của trận chiến đấu này không phải tranh phong giữa Thánh Giả.

Ở Chúa Tể.

"Ông nội, ông nội…" Vân Mộng kêu lên: "Mau giúp hắn."

Đối mặt cuồng phong ập tới, Trương Nguyên Thanh đứng ngạo nghễ, phất phất tay, nhếch khóe miệng:

"Chấp hành quan đại nhân, nghĩ xem như thế nào chuộc lại đạo cụ đi, sau này còn gặp lại."

Nói xong, ngón tay dùng sức, rắc một tiếng bóp nát ngọc phù truyền tống trong lòng bàn tay.

Liệp Ma Nhân hóa thành tàn ảnh húc vỡ thân thể Trương Nguyên Thanh, nhưng đây chỉ là một tàn ảnh, hắn đã biến mất.

Cứ như vậy biến mất ở trước mặt mọi người.

"Truyền tống?" Sắc mặt Liệp Ma Nhân lập tức xanh mét.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà có đạo cụ truyền tống? Hắn vì sao có thể có được đạo cụ nghề nghiệp Hư Không?

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Liệp Ma Nhân nhìn về phía Nhạc Sĩ Chúa Tể trên không trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy được hòa thượng không chạy được chùa miếu, Minh Vương cùng đạo cụ của ba cấp dưới thành chiến lợi phẩm của người ta, tương ứng, hắn cũng cần chiến lợi phẩm.

Ví dụ như Nhạc Sĩ Chúa Tể này.

Chương 1990: Lão đại, tôi gây ra họa lớn rồi (3)

Chỉ Sát cung chủ cười khanh khách nói:

"Chấp hành quan đại nhân, nghĩ xem như thế nào chuộc lại đạo cụ đi, sau này còn gặp lại."

Nói xong, ở trong vẻ mặt cứng ngắc của chấp hành quan, lấy ra một cuộn da dê, nhẹ nhàng rung lên.

Cuộn da dê bộc phát ra ánh sáng trắng chói lòa, tiếp đó co rút lại, tính cả cô gái váy đỏ cùng nhau co rút lại thành kích thước hạt gạo, sau đó tiêu tán biến mất.

Lại là một món đạo cụ truyền tống?

Đạo cụ truyền tống nghề nghiệp Hư Không từ khi nào thành cà phê giá rẻ, ai cũng có thể mua một ly?

Da mặt Liệp Ma Nhân hung hăng run rẩy, tác động râu xồm bên miệng, không khí xung quanh cuồng bạo hỗn loạn, chính như trong lòng hắn giờ phút này.

Nơi xa, Truy Độc Giả đè tai nghe: "Rút lui."

Vân Mộng trong rừng như trút được gánh nặng, "Ông nội, không cần ông nữa."

…

Tùng Hải, biệt thự vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở trong phòng Quan Nhã, mỏi mệt ngồi bệt dưới đất, "Cái đệch, thiếu chút nữa bị Chúa Tể xử lý rồi, may mà ngọc phù truyền tống không có độ trễ."

Hắn thở hổn hển mấy hơi, mang một màn Liệp Ma Nhân hầu như dán ở trước mắt từ trong đầu xua đi, bình ổn cảm xúc nghĩ mà sợ.

Sau đó, hắn bắt đầu đánh giá lợi hại của lần chiến đấu này, cùng với công việc giải quyết hậu quả.

Đầu tiên là quyền sở hữu Minh Vương, chuyện này khẳng định không giấu được, như vậy Minh Vương là giao cho Ngũ Hành minh hay Hiệp Hội Mỹ Thần, liền cần đánh cờ cùng cân nhắc.

Nếu cho Ngũ Hành minh, chuyện mình hôm nay đánh thành viên Thiên Phạt liền có thể dẹp yên, Osment quá kiêu ngạo, trên dưới quan phương đều nghẹn một cục tức, bây giờ mình đánh hắn, Ngũ Hành minh nếu xử phạt mình, nhân viên cơ sở khẳng định tạo phản.

Nếu bán Minh Vương cho Hiệp Hội Mỹ Thần, Ngũ Hành minh vẫn sẽ bảo vệ mình, nhưng lòng không có khả năng hướng về mình, nhắm chừng sẽ yêu cầu mình trả lại đạo cụ của ba người bọn Osment, bình ổn mâu thuẫn.

Trước để Annie liên lạc Hiệp Hội Mỹ Thần, xem xem đối diện phản hồi.

Tiếp theo là con bài chưa lật bại lộ trong trận chiến đấu này, Nhẫn Dịch Dung hắn chưa dùng, thay đổi dung mạo dựa vào là năng lực của Y Xuyên Mỹ.

Nhưng Bàn Xoay âm Dương, ngọc phù truyền tống là cái phiền toái.

Bàn Xoay âm Dương trái lại còn tốt, Phó Thanh Dương dùng hợp đồng cơ quan vũ khí "mua", đây là chuyện hai bên hiểu trong lòng mà không nói ra.

Phiền toái nhất là ngọc phù truyền tống, truyền nhân Ma Quân vừa hiện thân, Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu liền sử dụng ngọc phù truyền tống, các lão cáo già quan phương sẽ nghĩ như thế nào?

Mình có thể đẩy cho hội trưởng, cứ nói từ chỗ hắn mua tiêu hao phẩm, tổng bộ biết mình cùng vị hội trưởng kia có qua lại.

Trong khi đầu óc xoay chuyển, hắn gọi điện cho Annie.

Tiếng chuông vang hai giây, Annie liền bắt máy, lấy một loại giọng điệu khẩn trương, tràn ngập chờ mong hỏi: "Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Các cô giờ phút này còn ở trong cảnh khu Thập Vạn Đại Sơn đợi lệnh.

"Minh Vương đã tới tay, nhưng sự việc xuất hiện tình huống không thể vãn hồi." Trương Nguyên Thanh giản lược mang tình hình hai bên tranh đoạt chiến báo cho Annie.

Đầu kia điện thoại lâm vào lặng im thật lâu, tiếng hít thở của Annie càng lúc càng ồ ồ.

Qua rất lâu, cô rốt cuộc tiêu hóa tình báo, lẩm bẩm: "Ngài, ngài một mình đã đánh bại Osment, Hoover cùng Natsusa?"

Này này, cô lầm trọng điểm rồi, trọng điểm không nên là sự việc không giấu được, Hiệp Hội Mỹ Thần các người chuẩn bị làm thế nào sao… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, mặt ngoài thoải mái vô cùng, cười nói:

"Đánh bại bọn họ không phải chỉ là việc nhấc tay?"

Annie run giọng nói: "Tôi, tôi xin lỗi vì trước đó xem nhẹ, ngài là thiên tài vượt qua Ma Quân, hội trưởng nhất định sẽ ưu ái ngài."

Đừng, tôi cũng không muốn cô ấy vượt biển đến ngủ với tôi… Trương Nguyên Thanh nói: "Liên lạc Hiệp Hội Mỹ Thần một phen đi."

"Rõ, rõ!" Giọng điệu Annie cung kính.

Kết thúc trò chuyện, Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, lần lượt lấy ra chiến lợi phẩm.

Liệp Ma Nhân cần cứu trị ba cấp dưới, từ tỉnh Bát Quế đến Tùng Hải, không tính chuẩn bị giai đoạn trước, chỉ ngồi máy bay tư nhân, cũng phải bốn giờ.

Hắn có đầy đủ thời gian.

Trương Nguyên Thanh nắm lên đá quý màu xanh thẳm, đọc lấy thuộc tính vật phẩm:

"Tên: Hải Dương Chi Tâm (không trọn vẹn)"

"Loại hình: Đá quý"

"Công năng: Quyền lực hải dương"

"Giới thiệu: Sau khi Poseidon chết trái tim hóa thành "Hải Dương Chi Tâm", nó ở trong sự tranh đoạt của các Hải Quái vỡ thành sáu phần, tập hợp đủ sáu viên Hải Dương Chi Tâm, có thể kế thừa lực lượng của Poseidon. Gió bão là hơi thở của hắn, Hải Yêu là con dân của hắn, ngựa là thân cận của hắn, không có Hải Yêu nào có thể ở biển cả ngỗ nghịch lực lượng của Poseidon, đây là quy tắc. "

"Ghi chú 1: Chỉ có Hải Yêu mới có thể sử dụng nó."

"Ghi chú 2: Poseidon là một vị thần linh kiêu căng cuồng vọng."

Chương 1991: Lão đại, tôi gây ra họa lớn rồi (4)

Thật đúng là đạo cụ loại quy tắc, ở trong biển cả có được quyền chúa tể tuyệt đối. Trương Nguyên Thanh tiếc hận thở dài, đáng tiếc chỉ có Hải Yêu có thể sử dụng nó.

Ừm, nếu giết Osment, luyện hắn thành âm thi, vậy mình chẳng phải là có thể nắm giữ đạo cụ loại quy tắc này?

Đến lúc đó tứ hải mênh mông, ta phiêu nhất!

"Đạo cụ này chỉ sợ không giữ được, nghĩ cách bán được giá tốt đi." Trương Nguyên Thanh thu hồi Hải Dương Chi Tâm, chuyển sang cầm lấy con rối tay chân mọc nhầm chỗ.

"Tên: Con Rối Mất Cân Đối"

“Loại hình: búp bê”

“Công năng: Cảm giác mất cân đối”

“Giới thiệu: Vị Thất Tự Giả (thất tự: mất trận tự) nào đó sau khi uống say, luôn thích đứng chổng ngược ỉa đái. Có ngày, bạn đời hắn rốt cuộc chịu không nổi, vì thế chế tác con rối này. Mỗi khi vị Thất Tự Giả kia sau khi say rượu đứng chổng ngược ỉa đái, bạn đời hắn sẽ sử dụng con rối để hắn mất đi cảm giác đối với tay chân, Thất Tự Giả bởi vậy bỏ tính xấu.”

“Ghi chú: Nửa tháng sau, bạn đời nhiễm thói quen đứng chổng ngược ỉa đái.”

? ? ?

Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi.

“Sử dụng đạo cụ này trả giá là dần dần nhiễm tật xấu đứng chổng ngược ỉa đái? Cái đệch, không hổ là nghề nghiệp tà ác, cái này không tốt hơn thích đuôi heo ở chỗ nào cả.”

Trương Nguyên Thanh chán ghét thu đạo cụ lại, tiếp theo lại xem xét thuộc tính của Kiếm Thẳng Kỵ Sĩ cùng Nước Hoa Mị Hoặc.

Kiếm Thẳng Kỵ Sĩ là đạo cụ Thánh Giả cảnh phẩm chất cực tốt, nó có thể tăng phúc kỹ năng của Kỵ Sĩ, Pháp Quan, đối với Natsusa mà nói là thần khí, đối với nghề nghiệp khác, chẳng có tác dụng quái gì.

Công năng của Nước Hoa Mị Hoặc rất đơn giản, tên như ý nghĩa, ngửi được mùi nước hoa sẽ sinh ra hảo cảm mãnh liệt đối với chủ nhân đạo cụ.

“Đạo cụ này không tệ, nếu chồng chất với Nhẫn Mị Lực của mình, quả thực là sát thủ sư nãi*.” Trương Nguyên Thanh tính lưu lại.

Về sau gặp kẻ địch là nữ, hắn có dựa vào mỹ nam kế thoát vây.

Cuối cùng, hắn cầm lấy phù hiệu tia chớp.

“Tên: Lôi Thần Chi Ấn”

“Loại hình: trang sức”

“Công năng: Lôi điện”

“Giới thiệu: Một vị Lôi Pháp Sư cường đại vì khống chế tính tình nóng nảy của mình, luyện chế một vật trang sức có thể chứa lực lượng lôi điện, vật trang sức tắm rửa lôi điện thời gian dài, lâu ngày, ẩn chứa lực lượng sấm sét đáng sợ. Người đeo có thể dẫn lực lượng lôi điện vào trong tài liệu không cách điện, đạt được lôi điện thêm vào. “

“Ghi chú 1: Nạp điện hai giờ, sử dụng mười phút.”

“Ghi chú 2: Khi ngươi hô lên “Lấy sấm sét đánh tan bóng tối”, ngươi phải chú ý tính tình nóng nảy của mình.”

Đạo cụ phụ trợ, tăng cường sức sát thương, có được công năng tự mình nạp điện, một lần chỉ có thể sử dụng mười phút, sau đó phải hai giờ sau lại dùng… Trương Nguyên Thanh rất thích đạo cụ này.

Nó tương tự với buff đỏ, trả giá cũng nhẹ, thương tổn tăng lên rất khả quan.

Tìm lão đại cùng bàn bạc chút, xem giải quyết hậu quả như thế nào… Xem xong toàn bộ đạo cụ, hắn vô cùng sốt sắng chạy đi biệt thự, vượt qua tường vây như bụi gai đen, tới phòng sách lầu hai.

“Lão đại, lão đại, tôi gây họa lớn rồi.”

Trương Nguyên Thanh dùng sức đẩy ra hai cánh cửa gỗ cao lớn dày nặng.

Trong phòng sách, Phó Thanh Dương ngồi ở trên sô pha khu giải trí, trong tay cầm một điếu xì gà, hưởng thụ ban đêm yên tĩnh.

Xì gà cháy đều đều, nửa điếu tàn xì gà xám trắng chưa rơi xuống, bất cứ một người hút xì gà nào nhìn đều sẽ khen một tiếng: Hút hay quá!

Nhìn thấy Trương Nguyên Thanh xông vào, Phó Thanh Dương ngẩn ra một phen, “Sao cậu trở lại rồi?”

“Tôi ở tỉnh Bát Quế gặp Thiên Phạt, còn đánh một trận với bọn họ, Osment, Hoover và Natsusa không giảng võ đức, vây công tôi.” Trương Nguyên Thanh gục đầu xuống, nghiến răng nghiến lợi.

Một bộ dáng ở bên ngoài bị chọc tức, trở về tìm lão đại tố khổ.

Phó Thanh Dương đã hiểu, liền nói:

“Minh Vương bị Thiên Phạt cướp rồi, cậu cũng bị Osment sỉ nhục? Việc này cứ như vậy đi, tôi vốn đã không đồng ý cậu tham dự vào.”

Nói xong, hắn an ủi: “Đánh ba người quả thật quá miễn cưỡng, tôi ở giai đoạn Thánh Giả nếu gặp ba người bọn họ cũng không có nắm chắc tất thắng. Ừm, nhiều nhất 50-50 đi. Nếu nuốt không trôi cục tức này, chờ bọn họ trở về, tôi thay cậu tổ chức một hội giao lưu, cho cậu cơ hội báo thù.”

“Ồ, lão đại chỉ có thể 50-50 à?” Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, vẻ mặt đắc ý: “Nhưng tôi đánh ba người bọn họ nằm úp sấp rồi.”

Tàn xì gà trong tay Phó Thanh Dương rớt xuống.

Có nháy mắt như vậy, ánh mắt Tiền công tử dại ra một phen, lại tích tắc khôi phục, thong dong bình thản bình luận:

“Làm không tệ, trên người cậu nhiều đạo cụ cùng âm vật như vậy, nếu đánh không thắng nữa, vậy chính là rác rưởi.”

Chương 1992: Diễn đàn náo nhiệt (1)

Lão đại, anh là đang cố vãn hồi tôn nghiêm sao… Lúc trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ câu này, đầu là cúi thấp.

“Nhưng tôi tựa như gây họa lớn rồi, Thiên Phạt sẽ không bỏ qua cho tôi, trong lòng tôi bây giờ rất hoảng.” Trương Nguyên Thanh nói.

Cậu sẽ hoảng? Phó Thanh Dương lạnh lùng liếc hắn một cái, thuận thế nói: “Vậy quả thật phải cùng bàn bạc một chút, nói chi tiết quá trình ra.”

Trương Nguyên Thanh mang toàn bộ quá trình chiến đấu miêu tả chi tiết cho Phó Thanh Dương, ngay từ đầu kéo da hổ Nguyên Soái làm lá cờ lớn lừa dối phân bộ Thanh Hòa, đến cuối cùng lợi dụng đạo cụ truyền tống thoát ly chiến trường.

Từ đầu tới cuối, một năm một mười.

Phó Thanh Dương yên lặng nghe xong, thình lình hỏi một câu: "Cậu bây giờ phải quan tâm đầu tiên, chẳng lẽ không phải Chỉ Sát cung chủ sao."

Trên mặt lão đại viết đầy hai chữ "tra nam"… Trương Nguyên Thanh nói: "Cô ấy nếu thoát ly chiến đấu, sẽ liên hệ tôi."

Nào có thời điểm chiến đấu gọi điện thoại thúc giục?

Trương Nguyên Thanh lúc xin Chỉ Sát cung chủ giúp đỡ, đã từng chia sẻ tư liệu Liệp Ma Nhân, đặc tính nghề nghiệp của Phong Pháp Sư với cô, Chỉ Sát cung chủ đưa ra câu trả lời vấn đề không lớn.

Không nhất định có thể thắng, nhưng tuyệt đối sẽ không thua.

Cho nên Trương Nguyên Thanh cũng không lo lắng an nguy của cung chủ, với lại, Nhạc Sĩ và Ái Dục giống nhau, đều rất sở trường giữ mạng.

Hắn vừa nói xong, điện thoại di động trong túi liền vang.

Nhìn qua người gọi tới: Cung chủ điên.

Trương Nguyên Thanh ngạc nhiên nhận cuộc gọi, thử nói: "Cung chủ, đánh xong rồi?"

Trong loa truyền đến thanh âm mỏi mệt của Chỉ Sát cung chủ: "Chị thoát ly chiến đấu rồi."

Phó Thanh Dương nhíu nhíu mày, nhìn chằm chằm điện thoại di động, khẽ nâng cằm.

Trương Nguyên Thanh nháy mắt đã hiểu ý tứ của lão đại, hỏi: "Nhanh như vậy?"

Ở trên giường, nghề nghiệp Ái Dục là tiểu yêu tinh dính người. Ở trên chiến trường, Phong Pháp Sư mới là tinh quái dính người khiến các nghề nghiệp lớn đau đầu, không có chút thủ đoạn đặc thù, căn bản không có khả năng thoát khỏi Phong Pháp Sư đuổi bắt.

Nói từ trên lý luận, cung chủ là không có khả năng nhanh như vậy thoát ly chiến đấu.

Chỉ Sát cung chủ cười mỉm nói: "Đừng cho rằng chỉ cậu có đạo cụ truyền tống. Được rồi, chị bị thương một chút, ngủ gật tu dưỡng một phen, cậu nhớ rõ chia hoa hồng đó."

Cô tựa như không muốn nhiều lời việc này, sau khi báo bình an liền tắt máy.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Truyền tống tuy chỉ là kỹ năng giai đoạn Thánh Giả, nhưng đạo cụ có được công năng truyền tống lại cực kỳ thưa thớt, cô một Nhạc Sĩ, lấy đâu ra con đường mua?"

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: "Tôi không biết."

Hẳn là thông qua con đường của Trần Thục mua, Trần Thục bà già này cùng Bill tiên sinh là đồng bạn hợp tác, bà ấy khẳng định có thể tiếp xúc được Công Hội Thương Nhân.

Phó Thanh Dương lướt qua đề tài này, trầm ngâm vài giây, nói:

"Trước viết một phần báo cáo cho tôi, tôi thay cậu gửi cho tổng bộ, giải thích tiền căn hậu quả sự tình. Minh Vương xử lý như thế nào, trước xem xem cái giá của các bên, để tổng bộ, Hiệp Hội Mỹ Thần cùng Thiên Phạt ra giá, không cần vội vã làm quyết định.

"Các chiến lợi phẩm kia cậu thu hoạch, nói từ trên ý nghĩa nghiêm khắc, chúng nó không phải chiến lợi phẩm, bởi vì Thiên Phạt không phải kẻ địch, Ngũ Hành minh sẽ không tán thành cái gọi là chiến lợi phẩm."

Chiến lợi phẩm là từ trên người kẻ địch đoạt lấy, nếu đó là chiến lợi phẩm, như vậy Thiên Phạt và Ngũ Hành minh chính là kẻ địch.

"Nhưng không thể cứ như vậy trả lại chứ?" Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Phó Thanh Dương a một tiếng: "Bớt đòi chút."

Trương Nguyên Thanh lúc này mới lộ ra nụ cười: "Được lão đại… Ừm, vậy tôi viết báo cáo nhiệm vụ ngay bây giờ?"

Viết báo cáo nhiệm vụ có hai ý nghĩa, một là hướng tổng bộ tỏ thái độ, chuyện Minh Vương Ngũ Hành minh có thể tham dự. Hai là hợp lý hóa ngọc phù truyền tống.

Hắn chỉ cần ở trong báo cáo nhiệm vụ viết rõ, đạo cụ truyền tống là hội trưởng Công Hội Thương Nhân bán cho hắn, như vậy đạo cụ truyền tống liền có xuất xử.

Cái này phải giải thích, nếu không các tên cáo già sẽ mở ra liên tưởng.

Một phần báo cáo nhiệm vụ có thể giải quyết rất nhiều phiền toái.

“Không vội, gặp Minh Vương trước một chút.” Phó Thanh Dương nói, “Tôi rất tò mò bí mật trên người hắn.”

“Không phải nói không dính vào vũng nước đục?”

“Tình huống bây giờ khác rồi, quyền sở hữu Minh Vương nhất định phải bày ở mặt ngoài đàm phán, như vậy bí mật trên người hắn, hoặc nhiều hoặc ít sẽ bị người ta biết được, thêm chúng ta cũng không nhiều.” Phó Thanh Dương nói.

Lão đại quả nhiên điểm mấu chốt có chút linh hoạt… Trương Nguyên Thanh đang có ý này, lập tức lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, khẽ vung lên, một người đàn ông mũi cao mắt lam, tóc ngắn nâu nhạt ngã nhào ở trên thảm.

Hắn mặc trang phục leo núi mùa xuân, đường nét khuôn mặt cứng cáp, bên miệng có một vòng râu mờ nhạt.

Chương 1993: Diễn đàn náo nhiệt (2)

Giờ phút này trong ánh mắt Minh Vương đã không còn tuyệt vọng cùng mê mang, bình tĩnh lạnh nhạt, giống như lữ nhân trôi giạt đã lâu tìm được nơi trở về.

“Khí chất này không giống nghề nghiệp tà ác.” Phó Thanh Dương lạnh lùng đánh giá một câu, dùng ngoại ngữ tiêu chuẩn cường điệu hỏi:

“Lần đầu gặp mặt, tôi tên Phó Thanh Dương, anh hẳn là từng nghe nói Phó gia.”

Minh Vương đánh giá hắn, “Đúng vậy, thế gia Thám Báo, rất nổi tiếng ở tây phương.”

Phó Thanh Dương đánh giá hắn, nói:

“Minh Vương, anh đã bị bắt, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi anh, ngươi là muốn nằm ở trên mặt đất trả lời, hay là đến trên sô pha tiếp khách của tôi tán gẫu?”

“Có cái gì khác nhau sao?”

“Nếu ở trên sô pha tán gẫu, anh có thể hưởng dụng rượu ngon, rượu whisky, rượu sâm banh, rượu vang thậm chí rượu xái.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

“Thì ra là quý ngài!” Minh Vương lộ ra nụ cười, “Tôi lựa chọn qua bên kia.”

Tốc độ nói của các người có thể chậm một chút không, thính lực tôi không phải tốt lắm… Trương Nguyên Thanh không chen miệng vào được, chỉ có thể ở bên cạnh lẩm bẩm.

Phó Thanh Dương bấm tay bắn ra một đạo kiếm khí, chặt đứt tơ hồng cùng chồi non trên người Minh Vương.

Minh Vương trái lại rất tiêu sái, phủi mông đứng dậy, ngồi vào sô pha đơn đắt đỏ, nói:

“Tôi muốn một ly Mizuwari, tốt nhất cho chút đồ ăn nữa.”

Phó Thanh Dương thỏa mãn nhu cầu của hắn, rất nhanh, em gái tai thỏ dâng đồ ngọt cùng ăn vặt mỹ vị, rót rượu cho hai người, mang tới Coca lạnh cho Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh yên lặng mở ra phần mềm phiên dịch.

Minh Vương một hơi uống cạn rượu mạnh trong ly, cầm lên đồ ngọt cùng đồ ăn vặt ăn như hùm như sói, “Có cái gì muốn hỏi?”

“Lão đại, gã này tựa như đang mưu tính gì.” Trương Nguyên Thanh thấp giọng cảnh báo.

Minh Vương biểu hiện quá tiêu sái, cái đó không hợp với trạng thái hắn lúc bị bắt biểu hiện ra.

Phó Thanh Dương tư thế ngồi đoan chính, mặt không đổi sắc, nói: “Hắn chỉ là mệt mỏi.”

Tiền công tử nhìn chằm chằm Minh Vương, hỏi: “Thiên Phạt vì sao muốn bắt anh.”

Minh Vương nuốt xuống thức ăn, lại rót rượu cho mình, trả lời:

“Đòi một phần danh sách.”

“Danh sách gì?” Tiền công tử nheo mắt.

Minh Vương ánh mắt thâm thúy nhìn bàn trà, xuất thần vài giây, nói: "Một phần danh sách ghi lại tin tức thành viên một tổ chức tên là 'Tự Do Minh Ước', nói chuẩn xác, là danh sách tin tức thân phận bộ phận thành viên."

"Tự Do Minh Ước? Đây là tổ chức gì?" Trương Nguyên Thanh lập tức nhìn về phía Tiền công tử, phát hiện lão đại cũng đang nhíu mày suy tư.

Được rồi, Tiền công tử cũng chưa từng nghe nói…

"Các người không có khả năng từng nghe nói tổ chức này, bởi vì nó sau khi giáo đình diệt liền giải tán, hoặc là nói, ẩn nấp đi rồi." Giọng Minh Vương trầm thấp:

"Giáo đình diệt, ở mặt ngoài là linh cảnh hành giả trận doanh hợp pháp, tà ác bất mãn giáo đình chính sách tàn bạo, vì thế liên hợp lại lật đổ nó, nhưng thật ra là một tổ chức thần bí ở phía sau màn thúc đẩy tất cả cái này, tổ chức đó tên là 'Tự Do Minh Ước' .

"Nó là tổ chức linh cảnh hành giả cổ xưa nhất thần bí nhất trên thế giới, lịch sử đủ để tương đương với giáo đình. Thủ lĩnh của tôi Vĩnh Hằng Chi Mộng từng nói, Tự Do Minh Ước là vì lật đổ giáo đình mà thành lập."

Minh Vương lại uống một ngụm rượu, giọng điệu trầm thấp trang trọng, giống như tín đồ thành kính ngâm tụng kinh điển:

"Nhóm các thần đồ đầu tiên, ở bên hồ nước máu tươi tạo thành thề, muốn lật đổ tín ngưỡng của ngụy thần, muốn diệt sạch truyền thừa của dị đoan, muốn khiến giáo đình ở trong lửa giận của chân thần hóa thành tro bụi.

"Bọn họ từng cắt cổ tay, dùng máu tươi chứng minh tín niệm của mình, ý chí cùng máu tươi của bọn họ tạo thành thâm thúy như hồ nước."

"Nghe qua như là tà giáo." Trương Nguyên Thanh hỏi: "Thần đồ là có ý tứ gì?"

Minh Vương lắc đầu, "Tôi sẽ mang thứ tôi biết đến nói cho các người, thứ tôi chưa nói, chính là không biết."

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói:

“Thủ lĩnh của tôi Vĩnh Hằng Chi Mộng chính là nhóm thần đồ đầu tiên, hắn tận mắt chứng kiến lời thề đó, cũng ở bên hồ máu lập ra lời thề lật đổ giáo đình. Tôi không chỉ từng một lần hỏi hắn địa điểm lập ra lời thề, hắn nói: Ở thần quốc.”

“Thần quốc hẳn là phó bản nào đó, hoặc giới tử không gian tương tự phó bản. Nếu chỉ là như vậy, Thiên Phạt không cần thiết đuổi theo không tha đối với anh.” Tiền công tử thản nhiên nói.

Theo hắn thấy, loại chuyện này rất bình thường, thủ đoạn, phương thức tranh quyền đoạt lợi của nhân loại phần lớn là giống nhau, từ cổ đến nay không biết từng xảy ra bao nhiêu chuyện tương tự.

“Tôi vừa rồi nói, Tự Do Minh Ước chưa bao giờ biến mất, chỉ là ẩn nấp đi. Nếu tổ chức linh cảnh hành giả đương thời là kẻ thống trị dưới ánh mặt trời, như vậy Tự Do Minh Ước là vương giấu ở trong bóng ma lịch sử.” Minh Vương giọng điệu nghiêm túc, “Bọn họ từ trong bóng tối thao túng thế giới, chủ đạo hướng đi của thế giới, trừ một tay chủ đạo giáo đình bị diệt, trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh hai mươi mấy năm trước cũng là bọn họ bày ra. Lại ví dụ như sự kiện kiểm sát quan đứng đầu Thiên Phạt gặp tập kích ám sát; sự kiện động đất phong hội Mã Kỳ sơn năm 07.”

Chương 1994: Diễn đàn náo nhiệt (3)

Vẻ mặt Phó Thanh Dương chợt nghiêm túc hẳn lên.

Trương Nguyên Thanh nghe có chút ngẩn ra, sau khi xem xong nội dung phần mềm phiên dịch mới ý thức tính nghiêm trọng của sự việc.

Trương Nguyên Thanh nhấp một ngụm Coca, “Kiểm sát quan đứng đầu Thiên Phạt bị tập kích cùng sự kiện động đất là?”

Phó Thanh Dương giải thích:

“Kiểm sát quan đứng đầu Thiên Phạt bị tập kích là mười năm trước, vị Bán Thần kia không có chút dấu hiệu nào gặp phải một lần tập kích, tôi nghe trưởng bối trong tộc nói, nếu không phải vừa vặn phó hội trưởng Công Hội Thương Nhân lúc ấy

ngay tại phụ cận, Thiên Phạt có thể sẽ tổn thất một vị Bán Thần. Thủ tịch kiểm sát quan là một trong những Bán Thần mạnh nhất đương thời."

Trương Nguyên Thanh lập tức có chút tê dại da đầu.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói:

"Sự kiện động đất phong hội Mã Kỳ sơn năm 07, tham dự đều là nhân vật nổi tiếng của đại khu thứ nhất, có linh cảnh thế gia, tổ chức hợp pháp, tổ chức dân gian, cùng với quan viên bình thường chuyên môn phụ trách quản lý linh cảnh hành giả của các quốc gia.

"Bọn họ tựa như là vì hạng mục nào đó mới tụ tập cùng một chỗ họp, trong lúc hội nghị, Mã Kỳ sơn đột nhiên xảy ra động đất, núi sập đất nứt, tất cả mọi người tham dự hội nghị đều chết ở trong động đất, không ai sống sót."

Cái này có chút khủng bố nha… Trương Nguyên Thanh "A" một tiếng: "Mục đích của hội nghị là cái gì?"

Phó Thanh Dương lắc đầu: "Nội dung hội nghị là nghiêm khắc giữ bí mật, tôi cũng không chú ý, để sau hỏi thăm một chút."

Hắn nhìn chằm chằm Minh Vương, "Anh làm sao biết những thứ này?"

Minh Vương nhún nhún vai, "Vĩnh Hằng Chi Mộng là cha tôi, ông ấy từng sinh rất nhiều đứa con, tôi là kẻ xuất sắc nhất trong đó. Ông ấy coi tôi là người nối nghiệp bồi dưỡng."

Phó Thanh Dương đánh giá đối phương vài giây, xác nhận tính chân thật, hắn cầm lấy ly rượu thủy tinh nhẹ nhàng lay động, nghe tiếng va chạm thanh thúy của cục đá ở trong ly thủy tinh, chậm rãi nói:

"Một tổ chức thần bí cổ xưa, một tay mưu tính giáo đình bị diệt, có được thực lực ám sát Bán Thần, nấp ở trong bóng tối ảnh hưởng hướng đi của thế giới. Rất đáng sợ, nhưng tôi cảm thấy không đơn giản như vậy."

"Nói như thế nào?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Phó Thanh Dương chậm rãi nói: "Giáo đình năm đó phong cách làm việc quả thật bá đạo, nhưng nó dù sao cũng là tổ

chức hợp pháp, nếu nó chưa bị diệt, truyền thừa đến nay, sẽ thế nào?"

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói: "Thiên hạ này, là của giáo đình, cũng là của hợp pháp."

"Đúng!" Phó Thanh Dương gật gật đầu, "Như vậy ai sẽ muốn hủy diệt hợp pháp đây, là trận doanh tà ác, giả thiết suy đoán này thành lập, Tự Do Minh Ước chính là một cây đao treo ở đỉnh đầu toàn bộ trận doanh hợp pháp, chẳng qua tôi cảm thấy sự việc có thể phức tạp hơn một chút, bởi vì trong Tự Do Minh Ước đã có hợp pháp cũng có tà ác, có chút giống phái trung lập."

Trương Nguyên Thanh ừ ừ hai tiếng, mặc kệ là hợp pháp hay tà ác, đều là quang minh chính đại.

Phong cách của Tự Do Minh Ước này càng thêm giống Ám Dạ Mân Côi, đương nhiên, lịch sử cùng trình độ thần bí của Ám Dạ Mân Côi, hoàn toàn không thể so sánh với Tự Do Minh Ước.

"Trong tay cha anh, Vĩnh Hằng Chi Mộng nắm giữ bộ phận danh sách, sau khi ông ấy chết, có phải giao cho anh danh sách hay không." Phó Thanh Dương hỏi.

"Phần danh sách này đã bị tôi xé bỏ, nó ở đây." Minh Vương chỉ chỉ đầu mình, nụ cười ý vị sâu xa, "Các người muốn không, tôi có thể viết ra."

"Không!" Trương Nguyên Thanh cùng Phó Thanh Dương nhát gan trăm miệng một lời.

Đây là một cái dụ hoặc thật lớn, nhưng bản thân dụ hoặc quá trí mạng, liên quan phần danh sách đó, dù là Tiền công tử thiên hạ anh hùng đều rác rưởi cũng không muốn đụng vào.

Minh Vương nhún nhún vai, "Phương thức trả thù tốt nhất, là không để ý tất cả đọc ra, xem ở trên phần rượu whisky cùng đồ ngọt, tôi sẽ không hại các người."

"Anh thiện tâm không giống nghề nghiệp tà ác." Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nói.

"Tôi không phải người tốt, tôi làm hết chuyện xấu, tôi chỉ là quá mệt mỏi rồi, mệt đến mức đối với tất cả đều đã mất đi

hứng thú.” Minh Vương mỏi mệt tựa vào trên sô pha, “Mấy năm nay tôi chạy khắp nửa địa cầu, tôi ngay cả ngủ cũng không an ổn, người tôi muốn trả thù nhất là Vĩnh Hằng Chi Mộng, ông ta không nên nói cho tôi biết phần danh sách đó, tên chó đẻ này.”

Phó Thanh Dương đeo còng tay (đạo cụ) cho Minh Vương, bảo Trương Nguyên Thanh dẫn đi phòng giam cầm trong lòng đất.

Đợi tiểu đệ áp giải phạm nhân rời khỏi, Phó Thanh Dương quay về phòng ngủ, thay quần áo võ đạo, cầm kiếm gỗ tới phòng luyện công.

“Thiếu gia?”

Em gái tai thỏ trực đêm thấy bộ trang phục này của hắn, không khỏi ngẩn ra: “Tu hành của ngài hôm nay không phải đã kết thúc rồi sao?”

Tiền công tử là người rất có quy luật, giống như đồng hồ cơ tinh vi, phương diện tu hành cũng có quy hoạch nghiêm khắc, hôm nay là bị cái gì kích thích sao?

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Chuẩn bị ăn khuya, về sau thời gian tu hành của tôi gấp bội.”

Chương 1995: Diễn đàn náo nhiệt (4)

Chuyên cơ tỉnh Bát Quế bay đi kinh thành, trong cabin xa hoa tinh xảo, Liệp Ma Nhân ánh mắt lạnh lùng đảo qua ba cấp dưới.

Được trị liệu kịp thời, bọn họ đã thoát ly nguy hiểm tính mạng, trừ thân thể có chút suy yếu, cũng không đáng ngại.

Nhưng tinh thần chịu thương tổn là thứ sinh mệnh nguyên dịch không thể chữa trị.

Đêm nay trận chiến đấu này, chịu đả kích lớn nhất là Osment, giờ phút này hắn hai mắt vô thần ngồi bệt ở trên ghế tựa xa hoa, sắc mặt tái nhợt, con ngươi tan rã, giống như một con rối gỗ không có sinh khí.

Osment có thể đi đến cảnh giới này bây giờ, tuyệt đối không phải người tâm trí yếu ớt, nhưng Liệp Ma Nhân biết, lần suy sụp này quá lớn.

Thân là quý công tử của gia tộc Harry, ở trong gia tộc được mọi người bao quanh, ở Thiên Phạt nhân vô số ánh mắt chú ý, kết quả ở đất khách, bị một thằng nhóc trở thành linh cảnh hành giả vừa tròn nửa năm, nghe nói còn đang học đại học hung hăng giẫm ở dưới chân.

Người ta còn là một cân ba.

Liệp Ma Nhân lại nhìn về phía Hoover, Phong Pháp Sư trẻ tuổi lười nhác nằm, tựa như đang ngủ, nhưng Liệp Ma Nhân chú ý tới nắm tay hắn vẫn nắm chặt, từ khi lên máy bay đến bây giờ chưa từng buông ra.

Hoover xuất thân đại gia tộc, đồng thời còn là học sinh của chấp hành quan Hoàng Kim cấp 1 Doyle Jerome.

Đặt ở Ngũ Hành minh, đó chính là đệ tử đích truyền của thập lão.

Ở trong Thiên Phạt, địa vị Hoover thậm chí cao hơn Osment.

Vị Phong Pháp Sư thiên phú dị bẩm này nhìn như tản mạn, thực ra vô cùng kiêu ngạo, lười nhác là hắn bày ra khinh thường đối với sự vật bên ngoài, không có ai có thể khiến hắn nghiêm túc đối đãi.

Hắn đêm nay chịu đả kích cũng không nhẹ hơn Osment.

Mà Natsusa tâm tính cứng cỏi nhất, lặng lẽ ngồi ở vị trí góc, sắc mặt uể oải, sau khi lên máy bay liền chưa từng nói chuyện.

Liệp Ma Nhân nhìn đồng hồ một cái, "Cách kinh thành còn bốn giờ, tôi chỉ cho các cậu bốn giờ, sau khi xuống máy bay, tôi hy vọng có ba cấp dưới trạng thái tốt phối hợp công tác của tôi."

Nói xong, hắn thu hồi ánh mắt, mở ra màn hình điện thoại di động, đăng nhập diễn đàn Ngũ Hành minh.

Các quản lý viên diễn đàn Ngũ Hành minh triệt bỏ toàn bộ bài đăng ghim, chọn lựa ra ba bài đăng bôi đỏ ghim trên đỉnh.

Ba bài đăng này, một cái là bài viết của một đồng nghiệp tên là "Vương Tiểu Nhị" phân bộ Nam Minh, một cái là bài đăng video của đồng nghiệp "Vân Mộng" phân bộ Thanh Hòa, một cái là bài đăng video "Cửu Thúc" phân bộ Thanh Hòa.

Ba bài đăng kể là một sự kiện: Nguyên Thủy Thiên Tôn ở tỉnh Bát Quế trong Thập Vạn Đại Sơn đoàn diệt ba vị Thánh Giả đỉnh phong của Thiên Phạt.

Bài đăng của Vương Tiểu Nhị là văn tự miêu tả, mang việc "Tam Thanh Đạo Tổ" làm ở thành phố Nam Minh, mãi cho đến tình hình trong Thập Vạn Đại Sơn nghiền áp ba đại Thánh Giả, từ đầu tới cuối kể một lần.

Bài đăng của Vân Mộng là một đoạn video dài năm phút đồng hồ, ghi lại cả quá trình Nguyên Thủy Thiên Tôn đoàn diệt ba vị Thánh Giả.

Bài đăng của Cửu Thúc ghi lại là trận chiến Chúa Tể trên bầu trời.

Đêm khuya, thời điểm mười hai rưỡi, trong diễn đàn bình tĩnh đột nhiên xuất hiện lượng lớn bài đăng đến từ nhân viên phân bộ Thanh Hòa, nội dung tiêu đề có thể nói ghê người:

Rải rác, chừng hai ba mươi bài đăng đề tài tương tự, các quản lý viên diễn đàn ngay lập tức chú ý tới, bọn họ ở sau khi tìm hiểu xong tình hình sự việc, trợn tròn mắt.

Toàn bộ bài đăng đều đang kể một sự kiện khiến người ta không thể tiếp nhận, lại nhiệt huyết sôi trào.

—— Nguyên Thủy Thiên Tôn bằng vào sức một người, nghiền áp ba vị Thánh Giả đỉnh phong của Thiên Phạt.

Nói nhảm mà thôi!

Đây là đề tài truyền thông câu view cũng không bịa ra được, nhưng sau khi xem xong nội dung video, quản lý viên diễn đàn ở trong cực độ chấn kinh cùng kích động đã tiếp nhận hiện thực.

Bọn họ lập tức hướng bộ tuyên truyền của ban ngành cấp trên gửi tin báo cáo việc này, ở sau khi được lãnh đạo phê chuẩn, rút bỏ toàn bộ bài đăng ghim trên đỉnh, chọn lựa ra ba bài đăng

chỉ ra tình hình sự kiện tiến hành ghim trên đỉnh, thuận tiện các hành giả quan phương sáng mai hiểu biết tình hình sự việc.

Vốn cho rằng ngày mai sẽ là một ngày dư luận sôi trào, nhưng bọn họ tính sai rồi, trong nửa giờ sau khi bài đăng ghim đỉnh, lượng đọc đạt tới 10.000 làm người ta sợ hãi, hơn nữa mỗi một giây đều đang tăng lên.

Một giờ sau, lượng đọc vượt qua tổng số lượng linh cảnh hành giả quan phương.

Rất hiển nhiên, trừ hành giả quan phương, các linh cảnh thế gia lớn, Thần Dạ Du Thái Nhất môn các linh cảnh hành giả có được quyền hạn đăng ký, đều đang xem bài đăng.

Chương 1996: Diễn đàn náo nhiệt (5)

Không cần nghĩ cũng biết, đám cú đêm trên diễn đàn đột nhiên hóng được chuyện lớn, thông báo đồng nghiệp, bạn bè, sau đó đồng nghiệp lại thông báo đồng nghiệp, một truyền mười mười truyền trăm, quan phương hành giả trong lúc ngủ mơ đều bò dậy hóng hớt.

Đừng nói là hành giả cơ sở, loại việc lớn này, chỉ sợ ngay cả thập lão cũng đã kinh động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn một mình đơn đấu ba vị Thánh Giả của Thiên Phạt, hơn nữa hình thành thế cục nghiền áp, đối với thành viên Ngũ Hành minh mấy ngày hôm trước còn nghẹn một cục tức mà nói, không thua gì fan bóng đá nhìn thấy đội tuyển quốc gia ở World Cup đoạt giải quán quân.

Mà đối với các Chúa Tể mà nói, nguyên nhân trận xung đột này càng là thứ bọn họ cần họp thảo luận ngay trong đêm.

Quan phương hành giả thảo luận chủ yếu tập trung ở trong bài đăng của "Vương Tiểu Nhị" cùng "Vân Mộng", về phần hai vị Chúa Tể chiến đấu, một mặt bởi vì khoảng cách quá xa, hình ảnh không rõ, một mặt khác là bị chiến tích của Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiền áp, người chú ý không nhiều.

"Hoàng Thái Cực: Khi phó bản Ngũ Hành Chi Loạn chấm dứt, chiến lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thật là trình độ mới

vào cấp 6, mới qua nửa tháng, hắn đã vô địch giai đoạn Thánh Giả."

"Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan: Trời, tôi hoàn toàn không thể tin được, tôi đối với Thiên Tôn lão gia tình thâm ý trọng, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ tới hắn có thể làm được loại chuyện này, tôi có phải lâm vào ảo giác rồi hay không?"

"Mẫu Đơn Tiên Tử: Trên đời hẳn là không có loại ảo thuật quy mô này, Thiên Phạt Osment đánh bại Hỏa công tử, Hoover đánh thắng Âm Cơ, nhưng ba người liên thủ cũng không chạm được vào một sợi tóc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu không phải diễn đàn ghim trên đỉnh, tôi cũng sẽ hoài nghi tính chân thật của video."

"Xanh Thẳm Sợ Hãi: Vậy cũng chính là nói, cho dù quan phương tứ công tử lúc trước liên thủ, cũng sẽ bị Thiên Tôn lão gia nghiền áp, đây là chiến lực cấp bậc gì? Dưới Chúa Tể hẳn là không có đối thủ."

"Thảo Đầu Thần: A ha ha, Osment đâu? Các anh em kinh thành, có tổ đội đi khách sạn Phong Lâm Vãn trào phúng Hải Yêu hay không, quá mức hả giận, về sau chuyển thành fan Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Lạc Nhật Hoàng Hoa: Quan phương tứ công tử đã là quá khứ, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới là chiến lực đỉnh phong giai đoạn Thánh Giả của chúng ta, Osment kia tính là cái gì, ba người như hắn cũng không đủ Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh, tôi cho rằng chỉ nhận thức Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Hỏa Chủng: Lão tử mấy ngày nay sắp buồn bực chết rồi, làm hay lắm! Thể diện Ngũ Hành minh đánh mất, Nguyên Thủy Thiên Tôn thay chúng ta lấy lại rồi. Osment kia về sau chỉ sợ vĩnh viễn cũng sẽ không đến quốc gia chúng ta nữa, ba người này trở về Thiên Phạt cũng là trò cười quốc tế, ba đánh một bị nghiền áp, vết nhơ cả đời cũng không xóa đi được, quá sướng, đêm nay phải uống một chén."

"Bông Tuyết Trắng Sữa: Tôi đã chuẩn bị ngày mai vượt tường đi diễn đàn Thiên Phạt xem kịch, thực sướng nha, nghĩ thôi cũng sướng, tôi mở chai rượu, xem video một lần nữa."

“Ngưu Tiểu Muội: Thiên Tôn lão gia ở trong danh sách treo thưởng chợ đen lại sắp tăng lên rồi nhỉ, lần này hẳn là sẽ trực tiếp chen vào hạng nhất Thiên bảng. “

Khu bình luận like cao nhất đều là loại bình luận cảm xúc kích động này.

Vài ngày trước, ba vị thành viên Thiên Phạt ở trên hội giao lưu đánh bại Hỏa công tử, Âm Cơ, Hoa công tử tránh mà không chiến, Hoàng công tử chiến tích tốt nhất còn là ỷ vào da dày thịt béo ngang tài ngang sức.

Trong lứa trẻ Ngũ Hành minh, thế mà tìm không ra tồn tại có thể chống lại ba Thánh Giả của Thiên Phạt, dẫn tới Osment thái độ cuồng vọng châm chọc khiêu khích.

Phàm là hành giả quan phương có cảm giác vinh dự tập thể, trong lòng ai không nghẹn khuất?

Bây giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy chiến tích huy hoàng hơn cường thế hơn nghiền áp các Thánh Giả Thiên Phạt, khiến toàn bộ hành giả quan phương nghẹn cục tức cảm thấy khuất nhục được nở mày nở mặt.

Xuống chút nữa, liền có người bắt đầu thảo luận bản thân chiến đấu.

“Tôi lần đầu tiên nhìn thấy phương thức chiến đấu như vậy, Tinh Quan còn có thể đánh như vậy sao? Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đầu tới đuôi đều chưa ra tay, thế này cũng quá ngầu rồi.”

“Lấy âm thi cùng linh phó làm lính, bản thể lợi dụng Quan Tinh Thuật bày mưu nghĩ kế, trong Thái Nhất môn là có cao thủ biết dùng loại chiến thuật này, nhưng đều là kẻ chủ tu Tinh Thần lực có thâm niên, bình thường làm không được, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới tấn thăng Thánh Giả bao lâu, quá yêu nghiệt rồi.”

“Mọi người xem, trên người âm thi kia mặc chính là Bộ Trang Bị Tế Trời nhỉ? Natsusa kia thế mà ngay cả mười chiêu cũng không tiếp được, tôi từng xem hắn cùng Hoàng Thái Cực chiến đấu, rõ ràng năng lực cận chiến rất mạnh.”

“Món đạo cụ có thể chuyển đổi hình thái kia hình như cũng là cực phẩm, đạo cụ của Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự nhiều,

Đạo Cụ Thiên Tôn danh bất hư truyền, trận chiến đấu này cũng quá đặc sắc rồi nhỉ."

Chương 1997: Đồng chu hội (1)

"Cái đệch, đây không phải Bàn Xoay âm Dương của phân bộ Giang Hoài chúng ta sao, không phải nói đánh mất ở trong phó bản sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn quả nhiên nuốt riêng bảo bối của chúng ta, tổng bộ nên làm chủ cho chúng ta."

"Làm con mẹ nó chủ, Bàn Xoay âm Dương nên cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, đừng nói một món Bàn Xoay âm Dương, cho dù cướp đạo cụ loại quy tắc của các người, lão tử cũng giơ hai tay đồng ý."

"Đúng thế đúng thế."

Bình luận càng lúc càng nhiều, các hành giả quan phương tụ tập ở diễn đàn, hoan hô nhảy nhót.

Danh tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt đến đỉnh phong.

Nơi tụ tập của Thái Nhất môn, tiểu khu sa hoa.

Đêm khuya, Âm Cơ ngồi ở sau bàn sách bên giường, nghiêm túc nghiên cứu Thuần Dương Tẩy Thân Lục, thiên phú của cô rất tốt, tuy không bằng Ma Quân loại kỳ tài đó, nhưng ít ra có thể sóng vai với Phong Đô Quỷ Vương.

Nhưng tính tình Âm Cơ quá dịu dàng, không thích chiến đấu, bởi vậy ở trên thành tựu yếu hơn Phong Đô Quỷ Vương.

Vài ngày trước chịu đau khổ ở trên tay Hoover, tuy không phải cá tính tranh cường háo thắng, nhưng khó tránh khỏi kích lên sự bốc đồng biết sỉ rồi sau đó phấn đấu.

Lúc này, điện thoại di động đặt ở mặt bàn vang một lần, ánh mắt cô từ trên Thuần Dương Tẩy Thân Lục dời đi, liếc màn hình điện thoại di động một cái.

Là lão sư Hồng Anh trưởng lão ở diễn đàn chấp sự @ cô.

Âm Cơ click vào diễn đàn chấp sự, nhìn thấy vài phút trước, đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan gửi một tin:

“Xích Nhật Hình Quan: Toàn bộ Tinh Quan chú ý, đây là video chiến đấu của Nguyên Thủy Thiên Tôn ở phân bộ Thanh Hòa, đối với các người mà nói, là chiến đấu cấp độ sách giáo khoa, đều xem một chút.”

Phía dưới tin này là một phần video.

Âm Cơ nhìn lướt qua tin nhắn các chấp sự trả lời:

“Mức trần chiến lực dưới Chúa Tể.”

“Toàn bộ ứng đối của ba người Osment, Nguyên Thủy Thiên Tôn giống như đều tính được, Quan Tinh Thuật của hắn đạt tới cảnh giới này?”

“Hay nha, linh phó cùng âm thi phối hợp khéo léo, đạo cụ phân phối cũng rất hợp lý, có rất nhiều chi tiết có thể lặp lại cân nhắc, điều này làm tôi chủ tu Tinh Thần lực cảm thấy xấu hổ.”

“Chậc chậc, đầu tiên chặt tay chân Hoover, cảm giác Nguyên Thủy Thiên Tôn có thù oán với hắn? Có phải đang báo thù thay Âm Cơ hay không?”

Chiến đấu cấp sách giáo khoa? Âm Cơ kinh ngạc trợn to đôi mắt đẹp, cô ý thức được Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thánh Giả Thiên Phạt bùng nổ xung đột.

Mà trận xung đột này đã kinh động đại trưởng lão, được hắn coi là chiến đấu cấp bậc sách giáo khoa.

Hắn chặt tay chân Hoover, báo thù cho mình? Hắn sẽ không xảy ra cái gì ngoài ý muốn chứ… Âm Cơ vội vàng click vào video quan sát.

Sau vài giây giảm xóc, video bắt đầu phát, Âm Cơ dẫn đầu nhìn thấy là một mảng rừng rậm rạp, góc nhìn quay chụp là từ trên cao quay xuống, chỗ người quay chụp hẳn là ngọn cây.

Trong màn ảnh, hai nhóm người đang ở trong rừng rậm giằng co, bên trái chính là ba vị Thánh Giả trẻ tuổi của Thiên Phạt, bên phải là Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng âm thi của hắn.

Trong hình ảnh, Hải Yêu Osment dẫn trước ra tay, triệu hồi ra sóng lớn bọt trắng xóa cuồn cuộn, phóng ra hồ quang màu lam trắng, thúc đẩy sóng lớn cao 5-6 mét như sóng thần lao về phía kẻ địch.

Toàn bộ quá trình chiến đấu tính toán đâu ra đấy cũng chỉ năm phút đồng hồ.

Nếu là linh cảnh hành giả bình thường, sẽ kinh ngạc than thở bởi Nguyên Thủy Thiên Tôn có được số lượng rất nhiều đạo cụ cực phẩm, bộ trang bị ngũ hành đáng sợ, Bàn Xoay âm Dương khó giải, Khiên Tử Kim ngay cả công kích của Chúa Tể cũng có thể tiếp được…

Nếu là Tinh Quan bình thường, ví dụ như Viên Đình, thì sẽ kinh ngạc than thở âm thi, linh phó phẩm chất cao số lượng đông đảo đó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng sinh ra cảm xúc hâm mộ ghen tị mãnh liệt.

Nhưng ở trong mắt Âm Cơ loại chấp sự cao cấp này, thứ thật sự hấp dẫn bọn họ là chi tiết người thường dễ dàng xem nhẹ.

Lúc chiến đấu bắt đầu, sóng biển của Osment, cơn lốc của Hoover, pháp lệnh của Natsusa, hầu như đều là nháy mắt đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa giải.

Trong quá trình chiến đấu, Hoover đao gió tập kích, hóa đá tập kích, con rối mất cân đối của Natsusa các loại thủ đoạn, cũng là tình huống như vậy.

Phải biết rằng, những công kích này đều là xuất hiện trong chớp mắt, hơn nữa lập tức có hiệu lực, căn bản không có khả năng có thời gian phản ứng.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm được, hắn dự phán được trước thủ đoạn công kích của kẻ địch.

Trừ quá trình chiến đấu gặp chiêu phá chiêu, đạo cụ cùng âm thi phối hợp cũng rất có chú ý, dùng lực lượng bộ trang bị tăng phúc Tham Lam Thần Tướng, để âm thi này có thể lấy tốc độ nhanh nhất đánh bị thương nặng Kỵ Sĩ Natsusa, đánh phế chủ lực cận chiến của kẻ địch.

Biết Osment ở trong sân nhà vô địch, liền dùng đạo cụ phối hợp ra âm thi nhanh nhẹn cao, né tránh cao, bùng nổ cao hơn nữa có được năng lực công kích từ xa, ép Hoover không thể không ra tay ngăn trở, bảo vệ đồng đội.

Chương 1998: Đồng chu hội (2)

Chỉ dựa vào hai âm thi đã kiềm chế ba người quân địch.

Mà tất cả cái này, đều là vì để ba người bọn Osment mệt mỏi ứng phó, xem nhẹ sát chiêu thật sự —— Bàn Xoay âm Dương.

Khi âm thi thường thường không có gì lạ kia ném ra Bàn Xoay âm Dương, chiến đấu thật ra đã kết thúc.

Quá mượt!

Toàn bộ quá trình chiến đấu không có thao tác làm người ta kinh ngạc than thở, không có cao trào bùng nổ trong tuyệt cảnh, mượt đến mức thường thường không có gì lạ, đến nỗi cho người ta một loại cảm giác quá mức đơn giản.

Mà bởi vì chấn động thị giác của đạo cụ cùng âm thi, loại đơn giản này sẽ bị quy trách nhiệm cho Đạo Cụ Thiên Tôn quá nhiều pháp bảo.

Chỉ có các Tinh Quan mới biết được, đạo cụ cùng âm thi chỉ là phụ trợ, trung tâm thật sự là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn tựa như một chiếc siêu cấp máy tính năng lực tính toán khủng bố, thông qua Quan Tinh Thuật thôi diễn ra quá trình chiến đấu.

Ngươi biết kịch bản rồi, đương nhiên có thể thoải mái mượt mà giải quyết chiến đấu.

Từ chiến đấu bắt đầu đến âm thi ném ra Bàn Xoay âm Dương hơn ba phút đồng hồ, Âm Cơ quan sát lặp đi lặp lại, nghiền ngẫm từng lần một.

Sau đó mới chưa hết thèm quan sát khoảng chừng nửa phút đến tiếp sau.

Khi nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tự mình nhảy lên cấm chế, kích hoạt khiên năng lượng ngăn trở đao gió của Liệp Ma Nhân, đôi mắt đẹp của Âm Cơ ngẩn ngơ.

Hiệu quả tấm khiên này của Nguyên Thủy Thiên Tôn cô là biết, lúc trước ở trong câu lạc bộ Bách Hoa, chính mắt thấy hắn cố gắng tích tụ năng lượng, đỡ mưa tên vốn nên đoàn diệt mọi người.

Hắn ngay cả Liệp Ma Nhân ra tay cũng tính được… Là dựa vào đầu óc, hay dựa vào Quan Tinh Thuật?

Điểm này rất quan trọng.

Nếu là cái sau, ý nghĩa Quan Tinh Thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn không kém gì Tinh Quan chủ tu Tinh Thần.

Âm Cơ kéo thanh tiến độ, lại xem một lần, phát hiện được Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong quá trình chiến đấu, là có ý thức tích tụ năng lượng của tấm khiên.

Hắn thật sự có thể tính được Chúa Tể, cái này không hợp lý… Âm Cơ khó có thể tin nghĩ.

Mặc dù có ý thức tích góp năng lượng, cũng có thể suy luận là hậu chiêu để ngừa vạn nhất, dù sao ở dưới tình huống quân địch có Chúa Tể, giữ lại một chiêu không chịu thiệt, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là Tinh Quan, hơn nữa đã biết hắn có được sức tính toán siêu cao.

Vậy thì không thể lừa mình dối người.

Sau khi xem video một lần nữa, cô tắt đi video, thấy các chấp sự trong group còn đang thảo luận nội dung chiến đấu.

“ Công Tước Hút Máu: Lợi hại, lợi hại nha, Nguyên Thủy Thiên Tôn trung tuần tháng 6 tấn thăng Tinh Quan, trung tuần tháng 9 đã có chiến lực như vậy, tôi đột nhiên ý thức được, thiên phú của hắn mạnh hơn chúng ta tưởng tượng, ừm, tôi là chỉ thiên phú nghề nghiệp.”

Thiên phú rất nhiều loại, ở trong nhận thức chung của linh cảnh hành giả, hai loại thiên phú quan trọng nhất, một là thiên phú vượt phó bản; Hai là thiên phú nghề nghiệp.

Nhân vật mang tính đại biểu cho thứ trước là Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhân vật mang tính đại biểu cho thứ sau là Tiên Thiên Hỏa Đức Khương Cư.

“Ánh Trăng Không Ngủ Ta Không Ngủ: Thiên phú vượt phó bản mạnh, thiên phú nghề nghiệp mạnh, cái này con mẹ nó không phải phiên bản Ma Quân sao?”

“Ánh Trăng Không Ngủ Ta Không Ngủ: Thiên phú khiến người ta đố kỵ, quả thật có thể nói chiến đấu cấp độ sách giáo khoa, nhưng chúng ta cũng không có nhiều đạo cụ như người ta.”

“Viên Đình: @ Ánh Trăng Không Ngủ Ta Không Ngủ, chính là phiên bản Ma Quân, ngay cả hảo cảm đối với Âm Cơ chấp

sự cũng tương tự.”

Group chat yên tĩnh, đề tài bị Viên Đình tán gẫu vào ngõ cụt rồi.

“m Cơ: Hoover là Phong Pháp Sư, lại lẻ loi một mình, chặt tay chân hắn trước rất hợp lý, không quan hệ với tôi.”

“Viên Đình: Phong Pháp Sư cơ thể yếu ớt, Hoover đã mất đi năng lực hành động, hơn nữa muốn nói trình độ làm người ta ghét, Osment còn từng trào phúng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng hắn rõ ràng càng chán ghét Hoover hơn, rất khó nói không là vì cô nha.”

Âm Cơ nhất thời có chút xấu hổ mím chặt môi.

“Xích Nhật Hình Quan: Các vị đối với video còn có cái nhìn thế nào?”

Đại trưởng lão là đang nhắc nhở Viên Đình, bây giờ là “thời gian lên lớp”, không phải thời điểm nói chuyện phiếm.

Thời gian lên lớp như vậy ở trước kia cũng không hiếm thấy, các trưởng lão Thái Nhất môn ngẫu nhiên sẽ ở ngoài việc công, rút thời gian dạy Tinh Quan môn hạ.

Đêm nay gặp đúng dịp có tư liệu sống tốt, đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan tự mình “lên bục giảng dạy” .

Các Tinh Quan đều phát biểu suy luận của mình, Xích Nhật Hình Quan rất nghiêm túc lần lượt trả lời, hoặc tán dương hoặc chỉ ra chỗ sai, cùng trả lời “Ánh Trăng Không Ngủ Ta Không Ngủ” oán giận:

“Mỗi người tình huống đều không giống nhau, mỗi một trận chiến đấu hoàn cảnh cũng không giống nhau, tôi bảo các người học tập là mạch suy nghĩ chiến đấu, đạo cụ nhiều ít đều có đấu pháp khác nhau.”

Chương 1999: Đồng chu hội (3)

Âm Cơ nhập tin nhắn: “Tôi cảm thấy mọi người đều chưa chú ý tới một chi tiết, Quan Tinh Thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã có thể tính được Chúa Tể…”

Ngón tay cô đột nhiên dừng lại, sau một phen do dự, Âm Cơ xóa tin nhắn này, giữ im lặng.

Cô đột nhiên không muốn bại lộ quá nhiều con bài chưa lật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây là bảo vệ xuất phát từ bản năng.

Dù sao mọi người là bạn.

…

Vịnh Phó gia.

Tổng bộ công ty nghiên cứu phát triển cơ quan thuật, trong văn phòng CEO đơn sơ, Hạ Hầu Ngạo Thiên mặc quần áo bảo hiểm lao động màu lam, vẻ mặt dại ra ngồi ở trước máy tính.

Trong màn hình phát chiến đấu ở Thập Vạn Đại Sơn.

Video chiếu đi chiếu lại từng lần một, Hạ Hầu Ngạo Thiên ngồi yên bất động, giống như bị rút ra linh hồn.

Trong chiếc nhẫn sắt đen truyền đến tiếng ông lão cảm khái:

“Hậu sinh khả uý nha, lấy tư chất cùng năng lực của hắn, nếu là sinh ở thời Tần, nhất định sẽ được Thủy Hoàng Đế coi trọng, phong vương bái tướng. Cho dù ẩn ở giang hồ, cũng là một hào hiệp.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên bỗng nhiên ôm ngực, vẻ mặt đau đớn, há mồm thở dốc.

Phương sĩ đời Tần cả kinh: “Làm sao vậy?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên run giọng nói:

“Tôi từ nhỏ khổ đọc điển tịch, chỉ yêu Tam Quốc Diễn Nghĩa, nghĩ Chu lang (Chu Du) quạt lông khăn chít đầu, đàm tiếu nhân gian, bọn giặc hóa thành tro bụi, làm người ta sinh ra sự hướng tới, nhưng ông trời bất công, đã sinh Du sao còn sinh Lượng? Ô hô ai tai!”

“Nói tiếng người!” Ông lão chưa từng đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa.

Hạ Hầu Ngạo Thiên lời ít mà ý nhiều biểu đạt tư tưởng trong lòng: “Ghen tị chết lão tử rồi!”

Hắn hít sâu một hơi, hỏi: "Ông già, nếu tôi sinh ở thời cổ, Thủy Hoàng Đế có thể nể trọng tôi hay không? Tôi là nhân vật như thế nào?"

"Một trong bách công."

Bách công chính là quan nhỏ làm chế tạo, sản xuất.

"…" Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm giác bị vũ nhục, "Chỉ vậy?"

Phương sĩ đời Tần cười ha ha nói: "Cậu bây giờ làm không phải là cái này sao?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngây dại, cảm giác trong lòng có cái gì vỡ vụn.

Là đạo tâm!

…

Chuyên cơ đáp xuống sân bay quốc tế kinh thành.

Khi các thành viên Thiên Phạt trở lại kinh thành, đã là năm rưỡi sáng, cuối mùa thu, trong không khí xen lẫn cơn lạnh.

Osment mặt không biểu cảm đi ra khỏi cabin, nhìn bóng đêm mênh mông nơi xa, thế mà có vài phần hiu quạnh.

Đoàn người ngồi xe riêng trở lại khách sạn Phong Lâm Vãn, vừa bước vào đại sảnh khách sạn, liền cảm giác từng ánh mắt ném tới, những ánh mắt này đến từ lễ tân khách sạn, quản lý đại sảnh, nhân viên tiếp khách.

Bọn họ mỉm cười, vẻ mặt cung kính, nhưng ở chỗ sâu trong ánh mắt kia cất giấu đùa cợt, khinh thường cùng với ngạo mạn khiến Osment không thể dễ dàng tha thứ.

Đám nhân viên phục vụ vốn nên rất cung kính này, thế mà cũng trở nên ngạo mạn rồi.

Liệp Ma Nhân sắc mặt âm trầm dẫn theo ba tên cấp dưới xuyên qua đại sảnh, vào thang máy đi lên, trực tiếp đi gặp bộ ngoại giao của khách sạn.

Quản lí ban ngành ngoại giao quần áo ngăn nắp ngồi ở sau bàn làm việc, trên mặt mang theo nụ cười, như là đặc biệt chờ bọn họ.

Liệp Ma Nhân tràn ngập ý nhị đàn ông trưởng thành chậm rãi nói:

“Chúng tôi muốn gặp Diệu trưởng lão!”

Quản lí bộ ngoại giao chưa động đậy, vẫn như cũ ngồi ở sau bàn, cười nói:

“Diệu trưởng lão đang họp, chấp hành quan đại nhân đi về nghỉ ngơi trước đi.”

Chân mày Osment nhướng lên, như là tìm được chỗ phát tiết cảm xúc, “Có gặp chúng tôi hay không là chuyện Diệu trưởng lão cần cân nhắc, chuyện ông phải làm là báo cáo.”

Quản lí bộ ngoạigiao thu hồi nụ cười, giọng điệu giải quyết việc công nói:

“Đây là điều Diệu trưởng lão dặn dò.”

“Ông…” Osment giận dữ, vừa muốn phát tác, nhưng Liệp Ma Nhân khoát tay, đè hắn trở về, gật đầu nói:

“Chúng tôi chờ Diệu trưởng lão trả lời.”

Trở lại căn hộ lớn, Osment quét hết vật phẩm trên bàn rơi xuống đất, nghiến răng nghiến lợi:

“Chủng tộc ti tiện, phàm nhân ti tiện, tôi muốn móc mắt bọn chúng ta, đập gãy răng bọn chúng, xé nát miệng bọn chúng.”

Hắn chịu không nổi loại thái độ mặt ngoài khách khí đối với ngươi, thực ra ở trong lòng chế giễu đó.

Natsusa trầm giọng nói:

“Cậu đang vô năng cuồng nộ.”

Osment liên tục lui về phía sau, chỉ cảm thấy trong lồng ngực tích một ngụm máu bầm, thiếu chút nữa phun ra.

“Thua chính là thua.” Natsusa nói: “Đây là một lần tu hành rất tốt.”

“Fuck!” Vẻ mặt Osment dữ tợn: “Tôi không giống với các người lũ chịu ngược cuồng này.”

Hải Yêu tính tình hung hãn nóng nảy.

Hoover thở dài: “Tôi muốn về nước… Bỏ đi, tôi tạm thời không muốn về nước, xử lý xong chuyện Minh Vương, tôi muốn đi chung quanh một chút.”

Lúc này về nước, khẳng định sẽ trở thành trò cười.

Osment: “Đi cùng đi.”

…

Trong nhà kính thủy tinh và khung sắt thép xây dựng, Diệu trưởng lão hình thái nửa người nửa cây, nhìn quét hình chiếu 3D bên cạnh bàn hội nghị, nghe đại trưởng lão Ngũ Hành minh Đế Hồng kể.

“… Tình hình lần xung đột này chính là như thế, trước mắt, Minh Vương bị giam giữ ở trong biệt thự của Phó Thanh Dương, bất cứ lúc nào cũng có thể áp giải đến kinh thành.”

Chương 2000: Đồng chu hội (4)

Thái trưởng lão lạnh lùng nói:

“Thân là thành viên Ngũ Hành minh, âm thầm qua lại với Hiệp Hội Mỹ Thần nước ngoài, chúng ta cần làm một lần điều tra sâu đối với quan hệ xã hội, bối cảnh gia đình của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Kiếm Các trưởng lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn lệ thuộc Bạch Hổ binh chúng, tôi hy vọng ngài có thể công khai tư liệu cá nhân của hắn.”

Kiếm Các trưởng lão tóc bạc như tuyết, sắc mặt lạnh lùng:

“Đầu tiên, cái này không hợp quy củ. Tiếp theo, tư liệu cá nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Phó Thanh Dương ép xuống rồi, chưa giao tới chỗ tôi.”

“Tư liệu cá nhân thứ quan trọng như vậy, các người để mặc cho Phó Thanh Dương giữ riêng?” Thái trưởng lão cả kinh: “Tư liệu cá nhân là chỗ dựa quan trọng để tổ chức quản lý nhân viên.”

Kiếm Các trưởng lão thản nhiên nói: “Chị gái ông là Nguyên Soái, ông cũng có thể làm như vậy.”

“Được rồi!” Đế Hồng trầm giọng ngắt lời, “Thế lực nước ngoài tiếp xúc với thiên tài bên trong tổ chức là không thể ngăn chặn, quan hệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tổng bộ đủ cứng ngắc rồi, tôi không hy vọng lại thấy có mâu thuẫn xảy ra.”

Trên thực tế, không chỉ là thiên tài, không ít Chúa Tể của Ngũ Hành minh âm thầm cũng mắt đi mày lại với thế lực nước ngoài.

Mấy năm khoa trương nhất, có một số phân bộ còn tổ chức quan phương hành giả xuất ngoại du lịch; Phát cho nhân viên phân bộ lịch sử tổng quát linh cảnh thế lực nước ngoài biên soạn; Phát giáo lý các tổ chức lớn.

Sau khi tổng bộ nghiêm khắc chỉnh đốn, loại không khí này mới chuyển biến tốt.

Có thể không chỉnh đốn sao, kẻ địch cũng cài cắm vào trong cao tầng rồi.

Giọng Đế Hồng chuyển sang hòa hoãn, nói: “Hắn cũng đang thử chữa trị quan hệ với tổng bộ, phần báo cáo nhiệm vụ này chính là chứng minh, nghĩ xem xử lý Minh Vương như thế nào đi, tôi nơi này còn có một phần báo cáo Phó Thanh Dương đệ trình.”

Lập tức mang tình báo “Tự Do Minh Ước”, bộ phận danh sách các tin tức báo cho chín vị trưởng lão tổng bộ.

Các Chúa Tể đỉnh phong đang ngồi đây lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, thân là kẻ cầm quyền tổ chức hợp pháp số một số hai đương thời, bọn họ là biết Tự Do Minh Ước.

Ở trước mặt kẻ cầm quyền thật sự, thế giới không có bí mật.

Chẳng qua cho dù là bọn họ, hiểu biết đối với Tự Do Minh Ước cũng rất có hạn, tổ chức này ẩn nấp trong bóng tối, hơn nữa cũng không nhảy nhót, có đôi khi mười mấy năm cũng không có động tác, cái này không giống với nghề nghiệp tà ác mỗi ngày nghĩ cách gây chuyện.

Nhưng thành viên tổ chức này, quả thật là một đám nhân vật nguy hiểm đứng ở trong bóng tối thúc đẩy, ảnh hưởng thế giới phát triển.

Người đời chỉ là rối gỗ treo dây trong tay bọn họ.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Phó Thanh Dương biết danh sách sao?” Đại trưởng lão Thủy Thần cung bỗng nhiên nói.

Đế Hồng khẽ lắc đầu.

Đại trưởng lão Thủy Thần cung “Ừm” một tiếng, “Coi như có chừng mực… Tôi cho rằng chuyện này nên thông báo minh chủ.”

Cấp bậc Tự Do Minh Ước, đã vượt qua phạm vi quyền hạn của bọn họ.

“Đã thông báo.” Đế Hồng nói, “Ý tưởng của phụ thân là, mang danh sách không ràng buộc tặng cho Thiên Phạt, nhưng làm trao đổi, Thiên Phạt cần hướng chúng ta công khai tất cả tình báo về ‘Tự Do Minh Ước’.”

Diệu trưởng lão bỗng nhiên nói: “Minh chủ muốn đối phó Tự Do Minh Ước?”

“Tự Do Minh Ước so với trong tưởng tượng của chúng ta càng khổng lồ hơn, trong lúc chiến tranh thế giới thứ hai, bọn họ từng ở đại lục phát triển thế lực, khi đó linh cảnh hành giả bản thổ vừa mới quật khởi, chịu đủ chiến hỏa tàn phá, Tự Do Minh Ước thừa cơ mà vào, thành lập một tổ chức tên là ‘Đồng Chu hội’, đồng chu cộng tế (đồng lòng hợp sức)!” Giọng Đế Hồng trầm thấp:

“Bọn họ lôi kéo một đám linh cảnh hành giả bản thổ, cùng với tinh anh hai giới chính trị thương mại, tạo thành cái gọi là thế lực kháng chiến, mục đích chân thật là muốn thừa dịp thời điểm chúng ta suy yếu nhất, âm thầm khống chế quốc gia này, trở thành chúa tể sau màn che.

“Phụ thân lúc trẻ tuổi, chính là một thành viên của Đồng Chu hội.”

Bên cạnh bàn hội nghị lâm vào tĩnh mịch, cho dù là Chúa Tể cấp thập lão, cũng bị đoạn bí ẩn này làm chấn động.

Người đứng đầu Trung Đình là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên của bản thổ, sinh ở cuối đời Thanh đầu dân quốc, không ngờ thế mà lại là một thành viên của Tự Do Minh Ước?

“Tôi cũng chưa từng nghe nói Đồng Chu hội.” Diệu trưởng lão cùng là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên khẽ lắc đầu, “Đương nhiên, lúc đó tôi vẫn là tiểu nhân vật, niên đại đó điều kiện thông tin cũng kém, nhưng Đồng Chu hội nếu phát triển lớn mạnh, tôi khẳng định sẽ biết, về sau đã xảy ra cái gì?”

Đế Hồng trưởng lão lắc lắc đầu: “Phụ thân chưa nói.”

Phòng họp một lần nữa lâm vào trầm mặc, một lát sau, Thái trưởng lão lạnh lùng nói:

“Diệu trưởng lão, chuẩn bị tiếp đãi Hiệp Hội Mỹ Thần đi, thuận tiện bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn báo cái giá.”

Chương 2001: Cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần (1)

Giữa trưa ngày hôm sau, Trương Nguyên Thanh tinh thần hưng phấn rời giường, ở dưới sự hầu hạ của em gái tai thỏ hưởng dụng bữa trưa.

Lúc này, hắn mới dám tắt chế độ máy bay của điện thoại di động.

Một giây sau, phần mềm chat truyền đến tiếng “ting ting” dày đặc, ước chừng có mấy trăm tin nhắn chưa đọc, mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Hiển nhiên, chiến đấu trong Thập Vạn Đại Sơn đã truyền ra.

“May mắn mình có dự kiến trước, bằng không ngủ cũng ngủ không ngon.” Hắn click vào danh bạ, xem tin nhắn.

Trong danh sách bạn bè tất cả đều là tin nhắn chưa đọc.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua, dẫn đầu click vào avatar hai vị Thiên Vương.

Nhân vật cấp Thiên Vương, luôn làm người ta đặc biệt để ý (sợ hãi).

“Thiên Vương Sợ Hãi: Tốt lắm, chúc mừng tấn thăng hạng nhất Thiên bảng, chờ ngươi tấn thăng Chúa Tể, ta sẽ phái Ngân Nguyệt Thần Tướng tới giết ngươi, chờ mong không?”

Thiên Vương cân nhắc nha… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ mình cũng đã là hạng nhất bảng truy nã Thiên bảng giai đoạn Thánh Giả? Hạng nhất Thiên bảng đã đủ tư cách để Chúa Tể ra tay, xem ra trong khoảng thời gian này phải co vòi rồi.

Trương Nguyên Thanh soạn tin nhắn:

“Là rất chờ mong, chờ mong tiễn Ngân Nguyệt về linh cảnh.”

Gửi tin nhắn xong, hắn cảm thấy mình tìm từ có chút phiêu, Sợ Hãi không phải Ma Nhãn, sẽ không sủng hắn, nhỡ đâu phái Chúa Tể tới sửa ống nước thì làm sao?

Nên cho cường giả cấp Bán Thần tôn trọng cơ bản nhất… Trương Nguyên Thanh vì thế lại bù thêm một cái: “Ta thích nói chuyện phiếm với ngài, bởi vì ta có thể tự do phát biểu ý kiến, đổi thành Chúa Tể, Bán Thần khác, ta nói chuyện với bọn họ là không có tự do.”

Thiên Vương Sợ Hãi quả nhiên vui vẻ, trả lời một tin nhắn: “Thú vị!”

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo xem tin nhắn của Thiên Vương Ma Nhãn:

“A, chiến lực tinh tiến rất nhanh đấy, ta từ chỗ Ngân Nguyệt biết chuyện ngươi làm ở tỉnh Bát Quý rồi, không làm ta thất vọng. Cuối cùng cảnh báo ngươi một câu, đừng quá ỷ lại đạo cụ.”

Thiên Vương Ma Nhãn còn gửi một cái gói icon cậu bé ba mắt, con mắt dựng thẳng hướng về màn hình phóng ra hào quang sặc sỡ.

Ta biết, giai đoạn Chúa Tể ít đạo cụ thôi… Trương Nguyên Thanh gõ chữ trả lời:

“Ta không cần ngươi khích lệ, ta chỉ là không thể dễ dàng tha thứ hành vi ức hiếp kẻ nhỏ yếu.”

Nhân cơ hội cày hảo cảm của Ma Nhãn một đợt.

Sau đó hắn gửi tin nhắn thử: “Thiên Vương, trận doanh tà ác nếu có âm mưu săn giết ta, ngươi cần phải kịp thời cho ta biết nha.”

Thiên Vương Ma Nhãn lại gửi một cái icon cậu bé ba mắt phóng ra hào quang sặc sỡ.

Trương Nguyên Thanh vốn muốn đọ icon một chút, ngẫm nghĩ vẫn là bỏ qua, quay về danh sách bạn bè, click vào avatar đứa con ngốc nhà Tiểu Viên, Khấu Bắc Nguyệt gửi cho hắn rất nhiều tin nhắn:

"Khấu Bắc Nguyệt: Tôi nghe Lương Thần nói, anh ở tỉnh Bát Quý trong Thập Vạn Đại Sơn đánh nhau với người của Thiên Phạt? Anh sao lại chạy đi biên cảnh rồi, ừm, cái này không quan trọng, điều tôi muốn nói là, buổi sáng hôm nay nội bộ Nam phái tổ chức hội nghị khẩn cấp giai đoạn Thánh Giả."

"Khấu Bắc Nguyệt: Cao tầng Nam phái yêu cầu các Chưởng Mộng Sứ nghiêm túc xem video tác chiến của anh, hiểu biết thói quen chiến đấu, đạo cụ, âm thi của anh, bọn họ muốn mang anh nghiên cứu thấu triệt, làm chuẩn bị cho tương lai săn giết."

"Khấu Bắc Nguyệt: Anh có phải ngu ngốc hay không, đánh nhau còn để người ta ở bên cạnh quay video."

"Khấu Bắc Nguyệt: A đúng rồi, Y Xuyên Mỹ là học sinh của lục trưởng lão Nam phái, cũng là đồ chơi trên giường của hắn, hắn rất bất mãn đối với anh."

Hắn bô lô ba la nói rất nhiều, cả đoạn không có một câu quan tâm, nhưng cả đoạn đều đang nhắc nhở hắn chú ý an toàn.

Trương Nguyên Thanh trả lời một cái "Ồ" đơn giản, lần lượt xem tin nhắn còn lại, tất cả đều là chúc mừng.

Như Tạ Tô, Khiêu Chiến Cao Phong… các đại lão, rụt rè nói một tiếng "Chúc mừng" hoặc "dương danh lập vạn", Hạ Thụ Chi Luyến chấp sự cao cấp như vậy, thì 666.

Mà Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan, Mẫu Đơn Tiên Tử, Bạch Hổ Vạn Tuế đám bạn bè kết bạn trong phó bản giết chóc, chính là nịnh bợ tâng bốc không có điểm mấu chốt.

Trương Nguyên Thanh lần lượt trả lời, trả lời đại lão, thì nói "Tôi còn cần cố gắng nhiều hơn". Trải lời người cấp bậc chênh lệch không lớn, thì nói "Chờ mong cùng nhau vào phó bản". Trả lời người thực lực chênh lệch lớn, thì nói "Có rảnh đến Tùng Hải chơi, tôi dẫn đi câu lan nghe khúc".

“Lão đại không gửi tin nhắn cho mình, nói rõ tổng bộ bên kia còn chưa tỏ thái độ, Annie chưa liên hệ mình, Hiệp Hội Mỹ Thần bên kia xem ra còn phải đợi một chút, hy vọng quyền sở hữu Minh Vương sớm một chút quyết định, mình qua vài ngày nữa liền phải vào phó bản một người“

Thật ra Phó Thanh Dương là từng gửi tin nhắn cho hắn, nhưng không phải vì chuyện Minh Vương.

Phó Thanh Dương sáu giờ sáng gửi một tin nhắn: “Hạ Hầu Ngạo Thiên muốn từ chức, cậu ứng phó một phen.”

Chương 2002: Cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần (2)

Sáu giờ ba mươi phút lại gửi một tin nhắn: “Giải quyết rồi! Về sau bớt nói hắn là vặn đinh ốc.”

Đại khái là thấy hắn chưa trả lời, Phó Thanh Dương chỉ có thể tự mình trấn an Hạ Hầu Ngạo Thiên, cho nên tin nhắn thứ hai rõ ràng mang theo cảm xúc.

Từ chức? Hạ Hầu Ngạo Thiên không phải rất hài lòng cuộc sống bây giờ sao, ra vào đều có vệ sĩ, mỗi ngày được người ta gọi lãnh đạo… Trương Nguyên Thanh trả lời: “Vâng lão đại, vất vả lão đại rồi.”

Trả lời xong tin nhắn, hắn xem cuộc gọi nhỡ, trong mười mấy cuộc gọi nhỡ, một nửa là của bà ngoại, một nửa là của Phó Tuyết.

Bà ngoại không gọi điện được, liền gửi tin nhắn thoại: Cháu sao lại tắt điện thoại? Mẹ cháu có việc gấp tìm cháu, đọc được tin mau chóng gọi lại.

Trần Thục làm ăn ở nước ngoài, có thể từ trong tay ngài Bill mua được viên thuốc nhỏ màu lam, nói rõ không thiếu tiếp xúc với linh cảnh hành giả, bà đương nhiên là biết linh cảnh hành giả tồn tại, ngày đó sau khi nói xong chuyện cũ thế hệ cha chú với cung chủ, Trương Nguyên Thanh đã rõ một điểm này.

Mà lấy quan hệ của cung chủ cùng Trần Thục, khẳng định sẽ nói cho bà Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là con bà.

Hừ, nay hắn mạnh mẽ áp chế ba Thánh Giả của Thiên Phạt, tin tức tất nhiên truyền đến nước ngoài, Trần Thục thật sự là bà mẹ chỉ biết lợi ích lại thực tế, lúc con trai là sinh viên bình thường không có gì lạ, bà một năm cũng chưa chắc gọi một cuộc điện thoại.

Bây giờ con trai nổi tiếng một bước lên mây, lập tức liên hệ.

Nhưng chậm, Trương Nguyên Thanh cự tuyệt tha thứ nàng.

Phó Tuyết cũng là mẹ vợ lợi ích, gửi cho hắn một chuỗi tin nhắn thoại, một câu một cái con trai tốt, miệng toàn lời nịnh bợ, còn hỏi hắn điện thoại Quan Nhã sao không ai bắt máy, nói mình lớn tuổi rồi, cũng không muốn tìm đối tượng nữa, cảm giác rất tịch mịch, muốn bế cháu ngoại. Bà gần đây đang cố gắng tìm kiếm Kỵ Sĩ cấp Chúa Tể.

——Kỵ Sĩ cấp Chúa Tể có thể miễn lời thề, hủy bỏ pháp lệnh!

Quan Nhã ngày đó bị bà ép lập lời thề tránh thai, bây giờ mẹ vợ tự gieo nhân quả xấu rồi.

Quan Nhã có cảm giác nguy cơ hay không khó mà nói, nhưng Phó Tuyết tràn ngập cảm giác nguy cơ, sợ con gái không giữ được bạn trai, bị tiểu hồ ly tinh bên ngoài cướp đi.

Trương Nguyên Thanh cùng mẹ vợ hoàn toàn là gặp dịp thì chơi, trong lòng cũng không coi trọng bà thế nào cả, liền không trả lời.

Trả lời xong toàn bộ tin nhắn, Trương Nguyên Thanh mở ra diễn đàn quan phương.

Diễn đàn hầu như tất cả đều là đề tài "Nguyên Thủy Thiên Tôn đơn đấu ba Thánh Giả Thiên Phạt", độ hot cao, thậm chí vượt qua lần đó hắn ở trong phó bản giết chóc đoàn diệt trận doanh tà ác.

Đây là hàm lượng vàng của Thánh Giả đỉnh phong.

Một trận chiến này đã cập nhật lại nhận thức của hai đại trận doanh hợp pháp cùng tà ác đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến các tổ chức lớn, gia tộc, rõ ràng trực quan nhận thức được chiến lực chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đồng thời, cũng tỏ rõ một vị vô địch Thánh Giả cảnh sinh ra.

Phó Thanh Dương ở lúc Thánh Giả đỉnh phong, Chúa Tể cũng khách khí đối với hắn, vinh quang vô hạn. Mà bây giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vượt qua Tiền công tử lúc trước.

Trương Nguyên Thanh cày bài đăng bình luận, xem hành giả quan phương thổi phồng mình, trong lòng thầm sướng.

Ngẫu nhiên nhìn thấy người phân bộ Giang Hoài ló mặt, yêu cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lại Bàn Xoay âm Dương, yêu cầu tổng bộ chủ trì công đạo, phía dưới loại bình luận này, cơ bản đều là thuần một sắc:

"Lời bất lợi cho đoàn kết đừng nói!"

Bàn Xoay âm Dương việc này, đặt ở lúc bình thường có lẽ sẽ đưa tới tranh chấp bị người ta lên án, nhưng bây giờ nhiệt tình tăng vọt của nhân viên cơ sở quan phương còn chưa biến mất, chính là thời điểm danh tiếng Trương Nguyên Thanh như mặt trời giữa trời, đừng nói chiếm Bàn Xoay âm Dương, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho dù chiếm hoàng hoa khuê nữ, cũng có fan não tàn đứng ra tẩy trắng thay hắn.

Trương Nguyên Thanh cày hồi lâu, rất nhanh đã chán lời tâng bốc, đang muốn rời khỏi diễn đàn, bỗng nhiên cập nhật được một bài đăng, tiêu đề là:

Click vào xem, thì ra có người tải video ra nước ngoài, ngắn ngủn một buổi sáng, tin tức Osment, Hoover cùng Natsusa bị Nguyên Thủy Thiên Tôn của Ngũ Hành minh đánh bại liền truyền ra.

Thiên Phạt căn cứ truyền thống tốt đẹp thao túng dư luận, ngay từ đầu là không thừa nhận, ngành quản lý tình báo, tin tức mạng ——ICIC, đã xóa hết video diễn đàn nội bộ, đăng bài làm sáng tỏ, nói video là giả, linh cảnh hành giả Ngũ Hành minh bất mãn ba vị Thánh Giả bọn Osment ở trên hội giao lưu biểu hiện mạnh mẽ, vì thế chế tạo tin tức giả, video giả lừa mình dối người.

Sau đó diễn đàn Thiên Phạt bắt đầu thực thi quản lý khống chế, cấm chat ID đăng video, xóa tất cả bài đăng thảo luận đề tài này.

Chương 2003: Cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần (3)

Vì thế liền có người trèo tường đến Ngũ Hành minh bên này share bài đăng —— Diễn đàn các tổ chức chính phủ lớn là bán công khai, làm tổ chức chính phủ, phải có một con đường công bố thông cáo, chính sách, tin tức đối ngoại, bởi vậy chỉ cần có mã mời, liền có thể đăng nhập diễn đàn tổ chức chính phủ.

Ngũ Hành minh cùng Thiên Phạt đều là như thế.

Thành viên cơ sở Thiên Phạt vừa thấy là tin tức chứng thực của quan phương Ngũ Hành minh, lập tức ý thức được mình đã bị lừa, tình báo là thật.

Lại thêm thành viên nội bộ Thiên Phạt giao hảo cùng ba người bọn Osment gọi điện thoại hỏi, Hoover cùng Osment không đưa ra câu trả lời chuẩn xác, nhưng Natsusa đã thừa nhận.

Kỵ Sĩ sẽ không nói dối.

Vì thế diễn đàn nội bộ Thiên Phạt lại một lần nữa triển khai tranh luận kịch liệt, bài đăng căn bản không xóa nổi, các Học Sĩ của Ngũ Hành minh nhân cơ hội chụp lại rất nhiều bài tranh luận, còn cẩn thận phiên dịch thành tiếng Trung, bê về diễn đàn Ngũ Hành minh cho mọi người hóng hớt.

“Oh my god, thế mà là thật? Loại tin tức này rõ ràng vừa nghe chính là giả mà.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn có phải người mới thiên tài kia hay không? Hắn không phải tháng sáu tấn thăng Thánh Giả sao, vì sao đột nhiên trở nên mạnh như vậy, có lẽ là Chúa Tể biến thành bộ dáng của hắn, ta biết Huyễn Thuật Sư của Hoa quốc bên kia biến thân rất lợi hại.”

“Nếu ngươi thật sự nghĩ thế, như vậy tự mình lừa gạt mình, chính là chúng ta rồi.”

“A, lại nhớ lại một phen chiến đấu trong video, hắn thật cường đại, hắn tuyệt không lao lực đã đánh bại Osment, Hoover cùng

Natsusa. Trong Thánh Giả Thiên Phạt chúng ta có cường giả như vậy không?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta nhớ hắn rồi."

"Hắn là một Thần Dạ Du làm người ta sợ hãi."

"Hắn thật nhiều đạo cụ nha, là con tư sinh của Bán Thần sao?"

"Fuck, ba người liên thủ còn thua thảm như vậy, Osment cùng Hoover nên bị đóng đinh ở trên cây cột sỉ nhục, bọn họ không xứng đảm nhiệm Hoàng Kim chấp hành quan cấp 2."

"Tạp chủng ICIC, nhiều lần gạt chúng ta, nói cho chúng ta biết Ngũ Hành minh không có cao thủ, nói cho chúng ta biết Osment cùng Hoover có thể quét ngang toàn bộ Thánh Giả Ngũ Hành minh, trong miệng bọn họ không có một câu nói thật."

"Không, bọn họ có nói thật, nói thật chính là trái lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn kia có thể quét ngang toàn bộ Thánh Giả của chúng ta."

"Trên thực tế, ICIC trước sau chưa nói thật, bọn họ từ trước tới giờ đều không truyền bá tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói với mọi người, đó chỉ là một Thần Dạ Du coi như xuất sắc, Ngũ Hành minh thổi phồng hắn thành thiên tài có được tư thái minh chủ, loại thiên tài trình độ này, ở Thiên Phạt lại đâu đâu cũng có, Ngũ Hành minh đối mặt tình cảnh xấu hổ nhân tài điêu linh."

"Đúng vậy đúng vậy, ta nhớ ra rồi, ta thật muốn dùng giày hung hăng đá nát mông bọn họ, ta nhất định sẽ đá nát mông bọn họ, ta thề!"

Trương Nguyên Thanh đang xem hăng say, có cuộc gọi tới, Annie gọi.

Hiệp Hội Mỹ Thần đưa ra câu trả lời rồi? Trương Nguyên Thanh vội vàng bắt máy.

"Nguyên Thủy tiên sinh, bộ trưởng của chúng tôi đến rồi, muốn gặp cậu!" Annie giọng dịu dàng nói.

Bộ trưởng? Bộ trưởng bộ ngoại giao của Hiệp Hội Mỹ Thần? Hiệp Hội Mỹ Thần thế mà trực tiếp phái một vị cao tầng tới đây. Trương Nguyên Thanh suy nghĩ, nói:

“Được, tôi ở phòng sách của Phó Thanh Dương chờ cô ấy.”

Annie ngập ngừng một phen, nhẹ nhàng nói:

“Bộ trưởng muốn gặp mặt riêng cậu.”

Gặp riêng tôi? Cái này sao được, nhỡ đâu cô ấy muốn diều hâu ăn gà con làm sao bây giờ. Trương Nguyên Thanh còn chưa cuồng vọng đến trình độ gặp riêng cao tầng thế lực nước ngoài, từ chối nói:

“Không được! Tôi chỉ tiếp nhận gặp mặt ở vịnh Phó gia.”

Một khi đối phương mang ác ý, hắn chỉ sợ trở về linh cảnh ngay tại chỗ, lui một bước mà nói, cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần nếu muốn khống chế hắn, nháy cái mắt lắc cái mông, Trương Nguyên Thanh phải tuột quần ngay tại chỗ, hóa thân máy đóng cọc không có cảm tình.

Vĩnh viễn đừng hoài nghi sức quyến rũ của nghề nghiệp Ái Dục.

Hắn ngay cả sức quyến rũ của Annie cũng không ngăn được, huống chi là bộ trưởng.

Annie tựa như dự đoán được hắn sẽ từ chối, nói:

“Nếu hội trưởng Công Hội Thương Nhân cũng có mặt thì sao?”

“Hội trưởng cũng có mặt?”

Trương Nguyên Thanh theo bản năng kinh ngạc một phen, bộ trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần vậy mà có thể mời đến một vị Bán Thần làm bảo đảm?

A, cũng đúng, xem quan hệ của Bill cùng Annie liền biết Hiệp Hội Mỹ Thần cùng Công Hội Thương Nhân thuộc loại minh hữu thân mật… Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, thay đổi giọng điệu:

“Nếu hội trưởng cũng có mặt, tôi có thể gặp bộ trưởng các người một chút.”

Hắn cùng vị hội trưởng kia tán gẫu cũng không tệ, hội trưởng cũng từng ám chỉ muốn đầu tư hắn. Đương nhiên, Trương Nguyên Thanh đáp ứng gặp mặt, không phải vì những thứ này,

mà là một vị Bán Thần sở trường truyền tống, ẩn nấp chịu tham dự, ngươi còn có từ chối gì lý do chứ?

Chương 2004: Cực phẩm đạo cụ —— bạn sinh linh nguyệt (1)

Hoàng đế muốn gặp nông phu, nông phu nhìn thoáng qua kho lương trong nhà, sợ sau khi đi chui đầu vô lưới?

Từ chối không có ý nghĩa, người ta mời ngươi gặp mặt nói chuyện, đó là người ta có thành ý, ngươi nếu không gặp, nói không chừng một giây sau hắn liền truyền tống tới đây.

Annie nhẹ nhàng thở ra, thản nhiên nói: "Tôi đã ở cửa vịnh Phó gia."

Trương Nguyên Thanh cúp máy, bảo em gái tai thỏ lái xe đưa đón đi nghênh đón.

Một lát sau, em gái tai thỏ dẫn Annie tiến vào.

Annie là ngay trong đêm ngồi máy bay từ tỉnh Bát Quý trở về, tối hôm qua cô hướng tổ chức báo cáo tình hình chi tiết bắt Minh Vương, sau đó ngay trong đêm lên máy bay quay về Tùng Hải.

Cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần ngay trong đêm tổ chức hội nghị khẩn cấp, quyết định phái bộ trưởng ngoại giao đến xử lý việc này.

"Hiệp Hội Mỹ Thần các người chịu bỏ ra cái giá thế nào?" Trương Nguyên Thanh nhìn thẳng người đẹp tóc vàng ngồi ở bên cạnh, "Vì bắt Minh Vương tôi đã trả giá quá nhiều, đắc tội Thiên Phạt không nói, còn bị người ta quay video, nội khố cũng bị lột sạch sẽ rồi."

Sự việc phát triển đến một bước này, thù lao nhiệm vụ Hiệp Hội Mỹ Thần cung cấp hiển nhiên đã không đủ, phải thêm tiền!

Annie mỉm cười nói:

"Trước đó ngài từng tăng giá một lần, 12 triệu đồng liên bang, 320 điểm. Cái giá này đã vượt qua cực hạn tôi có thể hứa hẹn,

càng đừng nói tăng giá, ngài có nhu cầu gì, chỉ có thể hướng bộ trưởng của chúng tôi đề xuất."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, Annie là Thánh Giả cấp 4 đỉnh phong, quả thật không có tư cách hứa hẹn loại chuyện này.

"Chúng ta ở nơi nào gặp mặt?"

Annie chưa trả lời, mà là từ ô vật phẩm trảo ra hai viên ngọc thạch màu đen, mặt đá khắc hoa văn huyền ảo rườm rà.

"Nó sẽ đưa chúng ta đi gặp hội trưởng." Annie nói xong, giao một viên trong đó cho Trương Nguyên Thanh, bóp nát viên kia trong tay.

Ngọc thạch màu đen hóa thành hạt ánh sáng như mảnh vụn, bám dính ở trên người Annie, ánh sáng mạnh chợt lóe, Annie biến mất ở phòng khách biệt thự.

"Rắc!"

Trương Nguyên Thanh sau đó bóp nát viên kia trong tay.

Một giây sau, hắn một lần nữa tới phòng riêng câu lạc bộ đêm tráng lệ, đèn treo đài sen thủy tinh hoa mỹ, gạch men sứ hoa đen sáng bóng có thể soi gương lát nền, sô pha da thật vừa thấy đã biết giá trị chế tạo đắt đỏ cùng bàn thủy tinh màu đen bày đầy rượu và trái cây.

Trong màn hình tinh thể lỏng thật lớn, các người đẹp trang phục rực rỡ nhảy múa uyển chuyển. Trong góc chồng chất tiền giấy màu xanh lục như ngọn núi nhỏ.

Mà ở trên sô pha da thật rộng rãi, có hai vị đại lão ngồi.

Một người đeo mặt nạ bạc, mặc âu phục màu rượu đỏ, bắt chéo chân, lười biếng tựa vào trên sô pha.

Một người mặc váy dài Bohemia, lộ vai tròn trịa trắng nõn, mái tóc lấp lánh như vàng dùng một cái kẹp tóc khảm kim cương cài lên, lười biếng thả xuống vài sợi vàng.

Cô không đeo mặt nạ, dung mạo xinh đẹp triển lộ không bỏ sót.

Làn da của cô trắng như sữa, ngũ quan tinh xảo như tạc tượng, cánh môi đầy đặn, đường cong, độ cao cái mũi, kích thước đôi

mắt, lông mi rậm. Mỗi một chi tiết đều tinh xảo đến mức hoàn mỹ không tỳ vết.

Đây nhất định là tác phẩm hài lòng nhất của Thượng Đế.

Tuổi cô nhìn không ra được, nhưng hắn là không nhỏ, năm tháng chưa để lại dấu vết ở trên khuôn mặt cùng dáng người của cô, đều nén lại ở trên khí chất, giống như rượu ủ tuyệt thế, ngửi một hơi liền say.

Mình vẫn là quá trẻ tuổi, mình vẫn là quá trẻ tuổi, mình thế mà lo lắng cô ấy diều hâu ăn gà con. Trương Nguyên Thanh si ngốc chăm chú nhìn, trầm mê ở trong sức quyến rũ của nghề nghiệp Ái Dục cấp Chúa Tể không thể rút ra được, hận không thể 'làm' trước để kính!

Nhưng không biết vì sao, hắn cảm thấy vị nữ bộ trưởng này giống như đã từng quen biết.

Trương Nguyên Thanh chợt nhắm mắt lại, lấy ra gương quỷ nắm ở trong tay, xua tan tà đầy mãn đầu óc.

Phù ~ tìm về lý trí, hắn lặng lẽ phun ra một hơi, khom mình hành lễ, "Ra mắt hội trưởng, ra mắt bộ trưởng."

Trong lòng hắn thầm kinh hãi, vị bộ trưởng ngoại giao này chỉ là sức quyến rũ nghề nghiệp tăng thêm ở trên người, đã thiếu chút khiến hắn thần hồn điên đảo, ý loạn tình mê, nếu đối phương chủ động thi triển mị hoặc, mình chỉ sợ không có chút phản kháng nào giao ra điểm yếu.

"5 giây." Tuyệt sắc vưu vật nghiêng đầu nhìn hội trưởng, cười nói: "Trong cảnh giới Thánh Giả, có thể ngăn cản sức quyến rũ của tôi không nhiều, 5 giây là trị số rất nguy hiểm."

Cô nói là tiếng Trung, giọng dịu dàng êm tai, tròn vành rõ chữ.

Trương Nguyên Thanh nhớ Annie từng nói, thành viên bộ ngoại giao của Hiệp Hội Mỹ Thần, ai cũng là đại sư ngôn ngữ, hạng khảo hạch đầu tiên tiến vào bộ ngoại giao, chính là phải tinh thông từ bốn loại ngôn ngữ trở lên.

Không biết nói ngoại ngữ, bàn gì ngoại giao?

Hội trưởng bắt chéo chân, cười ha ha nói: "Nói như thế nào?"

Chương 2005: Cực phẩm đạo cụ —— bạn sinh linh nguyệt (2)

Tuy bên cạnh đã không có công chúa bồi rượu, nhưng hắn vẫn là như lúc mới gặp, bộ dáng không phải quá đứng đắn.

"Trong vòng 5 giây dời tầm mắt đi, thường thường có sức chống cự vượt quá bình thường đối với nữ sắc, thường thấy ở 'Ghét phụ nữ', 'Đồng tính', 'công năng giới tính có vấn đề', 'Tu sĩ' loại quần thể này." Tuyệt sắc vưu vật cười cười:

"Nhưng cậu hẳn là không thuộc về những thứ kể trên, tôi nghe Annie nói, cậu thâm tình đối với đuôi heo, xem ra là thật."

Đuôi heo gặp quỷ, cái trend này không qua được phải không… Trương Nguyên Thanh quay đầu trừng mắt nhìn Annie nhu thuận đứng ở một bên.

"Tôi cảm thấy không phải nguyên nhân này." Hội trưởng cười cười, "Có khả năng hay không, tính cách cậu ta thật ra cực kỳ bất thường lạnh lùng, hơn nữa có ý thức tự mình bảo hộ rất mạnh, phát hiện mình chịu dụ hoặc không thể khống chế, cơ năng thân thể sẽ tự cứu."

Nghe vậy, vẻ mặt Trương Nguyên Thanh cứng ngắc một phen, có loại cảm giác không khỏe bị lột hết quần áo.

"Được rồi, đừng nói giỡn với thiên tài của chúng ta nữa." Tuyệt sắc vưu vật tủm tỉm cười, nói:

"Tôi là bộ trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần, Eddie Diana, ID linh cảnh chính là 'Diana', tôi là trẻ mồ côi, không có người nhà, cho nên không cần lo lắng tên thật bại lộ."

"Bộ trưởng Diana." Trương Nguyên Thanh gật đầu, vào thẳng chủ đề:

"Tôi vốn định lấy hình thức bán đấu giá, để Ngũ Hành minh, Thiên Phạt và Hiệp Hội Mỹ Thần cạnh tranh, nhưng Phó Thanh Dương nói cho tôi biết, tổng bộ rất có thể sẽ lựa chọn chia sẻ danh sách trong tay Minh Vương, như vậy Hiệp Hội Mỹ Thần cần hướng tôi mua danh ngạch chia sẻ, các người tính ra giá bao nhiêu?"

Nắm gương quỷ, hắn nhìn thẳng khuôn mặt tuyệt đẹp của Diana:

“Các người hẳn là biết giá trị của Minh Vương.”

Nhìn khuôn mặt này, loại cảm giác giống như đã từng quen biết kia càng thêm mãnh liệt.

Diana tư thế ngồi đoan chính tao nhã, mỉm cười nói:

“Tôi lần này đến Hoa quốc, chủ yếu là gặp cậu, tôi đã từng gặp Minh Vương, cùng từ chỗ hắn lấy được danh sách.”

“Cái gì?” Trương Nguyên Thanh biến sắc, theo bản năng nhìn về phía hội trưởng.

Vịnh Phó gia có Phó Thanh Dương tọa trấn, Thuật Quan Sát của Thám Báo có thể so với radar, tuyệt đối không phải nghề nghiệp Ái Dục có thể lẻn vào, chỉ có Chúa Tể, Bán Thần nghề nghiệp Hư Không mới có thể vô thanh vô tức làm được một điểm ấy.

Các người đây là không giảng võ đức! Trong lòng hắn điên cuồng hô.

Diana cười nói:

“Chúng tôi chỉ là không muốn cãi cọ với Ngũ Hành minh, Thiên Phạt, cho nên sớm thu hoạch danh sách, nhưng thù lao vẫn như cũ sẽ cho cậu.”

Nói tới đây, cô tạm dừng một phen, “Điểm cùng tiền vẫn là dựa theo ước định ban đầu như vậy, Hiệp Hội Mỹ Thần thêm cho cậu một món vật phẩm, là lúc trước Ma Quân dể lại cho hội trưởng của chúng tôi.”

Để lại cho hội trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần? Tiền chơi gái sao… Trương Nguyên Thanh nhất thời nâng cao tinh thần, “Vật phẩm gì?”

Diana mở ra ô vật phẩm, lấy ra một món vật phẩm đặt ở mặt bàn thủy tinh đen.

Đó là một vầng trăng tròn to bằng đồng xu, tối đen âm trầm, hào quang đèn treo thủy tinh cũng không thể chiếu sáng lên bề mặt của nó.

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm vầng trăng tròn tối đen, cảm giác Thái âm lực trong cơ thể như chịu triều tịch, trở nên dị thường sinh động, mà bản thân hắn, giống như là gà chọi hăng máu.

“Tôi có thể xem xét thuộc tính vật phẩm không?” Ánh mắt hắn gắt gao nhìn trăng tròn màu đen.

“Nó đã là của cậu.” Diana nụ cười dịu dàng.

Trương Nguyên Thanh sốt ruột không chờ được nắm lên trăng tròn màu đen, vài giây sau, thuộc tính vật phẩm hiện lên:

“Tên: Bạn Sinh Linh Nguyệt”

“Loại hình: trang sức”

“Công năng: Thái âm thân hòa (độ thân cận, sự thân cận)”

“Giới thiệu: Vật cộng sinh Thái âm bổn nguyên, có được công hiệu tăng lên Thái âm lực cùng độ thân hòa của Thần Dạ Du.”

“Ghi chú 1: Chỉ có Thần Dạ Du chủ tu Thái âm, hoặc chưa bao giờ chủ tu bất cứ một loại lực lượng nào mới có thể đeo.”

“Ghi chú 2: Trong lúc sử dụng, Nhật chi thần lực cùng Tinh Thần lực sẽ bị suy yếu.”

Vật cộng sinh Thái âm bổn nguyên, tăng lên Thái âm lực cùng độ thân hòa? Cái này không phải tương đương với chủ tu Thái âm sao! Trương Nguyên Thanh động dung, sửa cầm thành nâng, hai tay khẽ run.

“Cậu có thể thể nghiệm một phen.” Hội trưởng bắt chéo chân cười tủm tỉm nói.

Trương Nguyên Thanh không chút do dự dán vầng trăng đen lên trán, nháy mắt, nó hòa tan thành một vũng nước màu đen, chủ động dọc theo khuôn mặt lan tràn, phác thảo ra một bộ hoa văn dạng dây leo.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, thấy trên mặt bàn thủy tinh đen bóng loáng có thể soi gương chiếu rọi ra khuôn mặt mình.

Đôi mắt u ám thâm thúy, khuôn mặt giăng kín hoa văn dạng dây leo, giống như hình xăm, tà dị tôn quý, tựa như quân vương cao quý trong bóng đêm.

Annie vẻ mặt si mê nhìn hắn.

Thái âm lực trong cơ thể Trương Nguyên Thanh sôi trào, trở nên càng thêm hùng hậu, phẩm chất càng thêm tinh thuần, Dạ Du, Khiếu Nguyệt, Thần Du các kỹ năng, đều đạt được sự tăng phúc thật lớn.

Ít nhất tăng lên 50%.

Chương 2006: Cực phẩm đạo cụ —— bạn sinh linh nguyệt (3)

Hắn ban đầu thời gian Dạ Du là 60 phút, bây giờ tăng lên tới 90 phút, Khiếu Nguyệt chiến lực tăng lên biến thành 1. 5 lần, số lượng âm thi cấp 6 trước mắt thao túng cực hạn là ba con, sau khi tăng lên là 4. 5 con. Tăng phúc chi khủng bố, vượt qua Áo Choàng Kiếm Sư của Phó Thanh Dương.

Chẳng qua, hắn đây chỉ có thể tăng phúc kỹ năng của Thần Dạ Du, hơn nữa trả giá cũng rất lớn, kỹ năng Tinh Quan, Thần Nhật Du sẽ bị suy yếu 50%.

Nhưng Bạn Sinh Linh Nguyệt có một chỗ tốt, nó là căn cứ cơ sở của bản thân người đeo tăng phúc, cũng chính là nói, hắn có thể dùng mãi đến Chúa Tể, thậm chí Bán Thần.

Nếu hắn lựa chọn chủ tu Thái âm lực, trời sinh liền so với Thần Dạ Du khác tu Thái âm lực mạnh hơn 50%.

Ma Quân thực con mẹ nó nhiều thứ tốt nha… Trương Nguyên Thanh hiện lên ý niệm, lúc này, cẩn thận cảm ứng biến hóa trong cơ thể, thức hải hắn mạnh chấn động, hiện lên một vầng trăng tròn tối đen.

Vầng trăng tròn này lơ lửng ở chỗ sâu trong ý thức, vô hạn cao xa, lại gần trong gang tấc.

Mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên chủ động xuất hiện.

Đồng thời, Trương Nguyên Thanh cảm giác giữa mình cùng mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, hình thành liên hệ vi diệu nào đó.

Nó giống như biến thành một bộ phận lực lượng của bản thân, có thể câu thông, có thể miễn cưỡng khống chế.

Hắn tự nhiên mà vậy học được một hạng năng lực: Bí ẩn che chở!

Cái này khác với trước đó bị động bí ẩn, Trương Nguyên Thanh có thể mượn dùng mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, chủ động thi triển bí ẩn che chở cho đồng đội, đạo cụ, âm thi.

Bí ẩn là năng lực cơ sở nhất của Thái âm bổn nguyên, nhưng thế này đã đủ.

Mình rốt cuộc biết Ma Quân vì sao mạnh như thế, cái này con mẹ nó bật hack rồi… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách Ma Quân đến giai đoạn Chúa Tể, vẫn như cũ có thể đại sát bốn phương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, chính là dựa vào Bạn Sinh Linh Nguyệt câu thông mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, đạt được bộ phận lực lượng Bán Thần mới có thể có được.

Bật hack có thể không mạnh sao?

“Tôi rất hài lòng thù lao của Hiệp Hội Mỹ Thần.” Trương Nguyên Thanh nâng tay chộp lên khuôn mặt một phát, hoa văn dạng dây leo biến mất, khôi phục thành vầng trăng đen to bằng đồng xu.

Có đạo cụ này, hắn đã có thể là Thần Dạ Du chủ tu Thái âm, cũng có thể là Tinh Quan (Đại La Tinh Bàn) chủ tu Tinh Thần, tương lai tấn thăng Thần Nhật Du, mang Thuần Dương Tẩy Thân Lục luyện đến đại thành.

Hắn chính là Thần Nhật Du chủ tu Thái Dương.

Tương lai, chiến lực của hắn chỉ sợ sẽ cực kỳ khủng bố.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn kết thúc thể nghiệm, Diana giọng điệu nghiêm túc, “Từ trong lời vừa rồi của cậu không khó nghe ra, cậu là biết giá trị của Minh Vương. Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi hỏi cậu, cậu có phải từ chỗ Minh Vương hiểu biết được Tự Do Minh Ước tồn tại, đạt được nội dung danh sách rồi hay không?”

“Chỉ biết Tự Do Minh Ước, không biết nội dung danh sách.” Trương Nguyên Thanh nói.

Đôi mắt đẹp của Diana chăm chú nhìn, nhìn hắn một lát, khẽ gật đầu:

“Đừng ý đồ đụng vào danh sách, cái này rất nguy hiểm, cho dù là Hiệp Hội Mỹ Thần, ở trên việc đối mặt vấn đề Tự Do Minh Ước cũng phải thật cẩn thận.”

Trương Nguyên Thanh bày ra tư thái nghiêm túc lắng nghe, “Tôi có thể hỏi vì sao không?”

Diana chưa trả lời, hội trưởng ở bên nói:

“Sau khi giáo đình hủy diệt, các tổ chức hợp pháp lớn lần lượt thành lập, trật tự đương thời, là sinh ra ở trong trật tự cũ hủy diệt. Mà người thành lập trật tự mới, có một bộ phận chính là người năm đó tự tay lật đổ giáo đình.

Trong những người này, cậu cảm thấy có thành viên ‘Tự Do Minh Ước’ hay không?”

Trương Nguyên Thanh đã hiểu, “Cho nên chuyện này trên bản chất, thật ra là một hồi hành vi ‘tự điều tra’ của tổ chức hợp pháp nước ngoài.”

Diana nói:

“Một cái tổ chức bí ẩn âm thầm ảnh hưởng bố cục thế giới, khiến kẻ cầm quyền các tổ chức lớn cảm nhận được bất an. Tự Do Minh Ước có thể chủ đạo giáo đình hủy diệt, vậy thì có thể chủ đạo Thiên Phạt hủy diệt, chủ đạo Hiệp Hội Mỹ Thần hủy diệt. Chúng tôi không muốn cãi cọ với Thiên Phạt, Ngũ Hành minh, chính là kiêng kị điểm ấy.”

“Noi theo Ngũ Hành minh tổ chức tổng kiểm tra sức khỏe thì sao? Tôi cảm thấy Nguyên Soái hẳn là sẽ cho mượn Hổ Phù, Tự Do Minh Ước hẳn là không có bí ẩn che chở.” Trương Nguyên Thanh căn cứ kiến thức của mình đưa ra đề nghị.

“Đầu tiên, chúng tôi không muốn để chuyện này truyền bá, cái này sẽ tạo thành khủng hoảng. Tiếp theo, nói dối có đôi khi không nhất định cần lực lượng bí ẩn mới được, danh sách là hữu hiệu nhất, cũng kín đáo nhất.” Diana cười nói.

Như thế nào cũng được, dù sao không liên quan tới tôi… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ Ám Dạ Mân Côi đã đủ để tôi

đau đầu, chuyện nhân quả vớ vẩn của các người, các người tự mình giải quyết.

Chương 2007: 8 triệu biết đi (1)

“Thù lao đã cho cậu, bây giờ nên nói một chút về chính sự rồi.” Diana nói: “Annie có từng nói với cậu chuyện cũ Hiệp Hội Mỹ Thần đầu tư Ma Quân chứ?”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

“Vậy cậu hẳn là cũng rõ hiệp hội thái độ của đối với cậu, tôi đã lấy được danh sách, vốn có thể không chi trả thù lao cho cậu, món đạo cụ kia Ma Quân lưu lại, là hiệp hội bắt đầu đầu tư đối với cậu.” Diana nét cười bình thản, “Hiệp hội đã đặt cược đối với cậu, cậu cũng đã tiếp nhận, vậy thì ký hiệp ước, bằng không chúng tôi không có cảm giác an toàn.”

Trương Nguyên Thanh thẳng lưng lên, thử nói: “Các người có yêu cầu gì?”

Nụ cười trên mặt Diana đậm thêm, “Thứ nhất, cậu phải có được Annie, cô ấy là trợ lý chúng tôi chuẩn bị cho cậu, yên tâm, cô ấy rất sạch sẽ. Thứ hai, cuối năm cậu sau khi tấn thăng Chúa Tể, phải đến Hiệp Hội Mỹ Thần một chuyến.”

“Hai việc này không có trước sau, cậu có thể chậm rãi thích ứng, chậm rãi cân nhắc.” Cô nói.

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhìn Annie đứng ở bên cạnh một cái.

Ài, mình cũng đối mặt tình huống giống với Ma Quân rồi, nếu muốn xâm nhập hợp tác với Hiệp Hội Mỹ Thần, có một số việc liền không thể tránh né, ví dụ như ngủ Annie, ví dụ như bị hội trưởng của bọn họ ngủ…

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: “Tôi càng thiên hướng bảo trì quan hệ hữu hảo hợp tác có thù lao, Hiệp Hội Mỹ Thần có thể sai phái tôi, trả tiền là được. Tôi nếu có gì cầu Hiệp Hội Mỹ Thần, cũng sẽ trả tiền. Ít nhất trước mắt, tôi càng thêm thiên hướng phương thức này.”

Ngụ ý, tôi không muốn ngủ với người của các vị, cũng không muốn bị ngủ.

Hội trưởng bên cạnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

“Thiếu niên à, đừng cổ hủ như vậy chứ, đàn ông tồi mới làm đề lựa chọn, đàn ông tốt nên khiến các nữ nhân thích mình có một cái nhà.”

Diana quay đầu, u oán liếc hội trưởng một cái, “Cho nên đây là nguyên nhân anh không cần tôi?”

“Tôi là đàn ông tồi mà, cô đi theo tôi không có tiền đồ tốt.”

Trương Nguyên Thanh cưỡng ép xoay đầu đi, lúc này mới mang “Bộ trưởng, tôi có thể cho cô một cái nhà” câu này nuốt trở về.

Sức quyến rũ của người phụ nữ này quá đáng sợ rồi, hoàn toàn không phải hắn giai đoạn này có thể chống lại được.

Diana hừ lạnh, không để ý tới hội trưởng cợt nhả, nhìn Trương Nguyên Thanh, nói:

“Như vậy, hôm nay gặp mặt dừng ở đây, cậu rất ưu tú, tôi chờ mong cậu vượt qua Ma Quân.”

Trương Nguyên Thanh đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm cô, nói:

“Diana bộ trưởng, chúng ta trước kia có phải từng gặp hay không?”

Trương Nguyên Thanh hỏi xong liền hối hận, theo lý thuyết, hắn là không có khả năng từng gặp Diana.

Đối phương là bộ trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần, tuổi chỉ sợ so với hắn còn lớn hơn, mà mình vẫn luôn sinh sống ở Tùng Hải, trở thành linh cảnh hành giả mới nửa năm. Trước đó, hắn là sinh viên bình thường không có gì lạ.

Mọi người căn bản không ở cùng một thế giới, giống như hai đường thẳng song song sẽ không cắt nhau.

Nhưng Trương Nguyên Thanh chính là cảm thấy quen thuộc, lại nhớ không nổi từng gặp ở nơi nào.

Diana mỉm cười nói:

“Nếu cậu từng gặp tôi, vậy cậu liền không thể quên được tôi.”

Trương Nguyên Thanh nhất thời không còn lời nào để chống đỡ, loại tuyệt sắc mỹ nhân cấp bậc này, chỉ cần từng gặp một lần, chỉ sợ so với mối tình đầu còn khó quên hơn.

"Có lẽ… Là tôi nhớ lầm rồi." Trương Nguyên Thanh cười cười, nhìn về phía hội trưởng, nói: "Ngài có thể bán tôi một món đạo cụ truyền tống không?"

"Đạo cụ truyền tống không có, tiêu hao phẩm truyền tống có vài món." Hội trưởng nhún nhún vai.

"Thì loại ngọc thạch kia ngài cho Annie, cho tôi một khối đi." Trương Nguyên Thanh nói.

Mục đích chân thật của hắn, thật ra là vì lưu lại "ghi chép mua bán", tương lai tổng bộ Ngũ Hành minh thật muốn điều tra kỹ lai lịch ngọc phù truyền tống, ghi chép mua bán hôm nay chính là yếm hộ tốt nhất.

Đương nhiên, Thương Nhân hội trưởng xuất quỷ nhập thần, tổng bộ xác suất đại khái là tìm không thấy hắn, lúc trước nếu không có chuyện Câu Lạc Bộ Tửu Thần, Ngũ Hành minh căn bản không tiếp xúc đến vị hội trưởng này.

Về phần bản thân đạo cụ truyền tống, đạo cụ truyền tống có thể lặp lại sử dụng vô cùng hiếm có, giá cao thái quá, hắn đã có Hộp Ngọc Truyền Tống, mỗi tháng có thể ổn định sản xuất một tấm ngọc phù truyền tống, không cần thiết lại bỏ tiền tiêu phí vô ích mua nữa.

Hội trưởng đeo mặt nạ bạc xòe lòng bàn tay, một viên ngọc thạch màu đen xuất hiện, hắn nhẹ nhàng ném qua: "300.000 đồng liên bang."

Trương Nguyên Thanh tiếp lấy ngọc thạch, thu vào ô vật phẩm, lại lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, thu hồi tiền mặt màu xanh lục nhạt xếp thành đống trong góc, để lại 30 tập.

Thương Nhân hội trưởng giơ tay, búng ngón tay 'Tách': "Trục xuất!"

Annie và Trương Nguyên Thanh đồng thời biến mất ở trong phòng.

Diana nghiêng đầu, cười mỉm nhìn hội trưởng bên cạnh, "Hắn tựa như nhận ra tôi rồi."

Hội trưởng đột nhiên hừ lạnh một tiếng, như là nhớ tới chuyện gì không vui.

Chương 2008: 8 triệu biết đi (2)

Trở lại biệt thự nhà nghèo, Trương Nguyên Thanh nhìn Annie, cười nói: "Có phải rất thất vọng hay không?"

Annie cười khổ nói: "Có một chút."

Trương Nguyên Thanh sờ cằm, nói:

"Dựa theo phong cách nghề nghiệp Ái Dục các người, cho dù tôi không đồng ý cô sử dụng mị hoặc đối với tôi, nhưng cô thực dùng, tôi cũng không chống lại được. Annie, bộ trưởng Diana nói, cô còn rất sạch sẽ, nói lên cô không giống với người tình kia của Ma Quân, cô không muốn lấy sắc hầu người ta."

Annie trầm mặc một phen, bỗng nhiên cười khẽ nháy mắt mấy cái, cười nói: "Có phải rất thất vọng hay không?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Có một chút."

Annie buồn cười, nhích lại gần, nhỏ giọng nói: "Nguyên Thủy tiên sinh, cậu đối với tôi quả thật có sức dụ hoặc rất mạnh. Nhưng tôi không hy vọng cậu vì nghề nghiệp mà xem thường tôi."

Nói xong, cô hơi khom người: "Tôi đi về trước."

Trương Nguyên Thanh nhìn theo cô rời khỏi, lập tức lên lầu quay về phòng.

"Mình nhất định từng thấy cô ta, nhất định từng thấy cô ta…"

Trương Nguyên Thanh mở ra tủ đầu giường, lấy ra viên thuốc nhỏ màu lam, đổ cả một bình thuốc ở lòng bàn tay, sau đó nằm lên trên giường, bắt đầu nhớ lại gương mặt phụ thân.

Hắn rất thuận lợi khiến đầu óc tiến vào sôi trào, tạp âm không có ý nghĩa, hình ảnh tan vỡ, quanh quẩn như đèn kéo quân.

Ký ức của Trương Nguyên Thanh tựa như băng ghi hình tua ngược, kéo thời gian về ngày hôm qua, hôm kia, một tuần trước, một tháng trước… Vẫn đang không ngừng lùi về.

Cường độ hồi tưởng như vậy, đổi thành trước kia đã sớm chết bởi đầu óc nổ tung, nhưng nay hắn đã là Thánh Giả đỉnh phong, CPU ở trong từng lần cập nhật trở nên vô cùng cường đại.

Một tháng, hai tháng, ba tháng, bốn tháng, năm tháng, sáu tháng… Đột nhiên, trong xoang mũi Trương Nguyên Thanh phun ra hai dòng máu tươi, hình ảnh gián đoạn ở buổi sáng ngày đó hắn tiếp thu thẻ nhân vật anh Binh gửi đến.

Cơn đau xé rách linh hồn ập tới, Trương Nguyên Thanh vội vàng ăn vào cả bình viên thuốc nhỏ màu lam, run rẩy từ ô vật phẩm lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch, tiêm vào 20 ml.

"Phì phò."

Hắn mồ hôi đầm đìa nằm ở trên giường, ở trong tiếng thở dốc phì phò, đau đớn chậm rãi bình ổn.

"Chỉ có thể nhớ lại sáu tháng trước, đến cực hạn rồi sao… Ừm, mình chưa từng gặp cô ta, ở trong sáu tháng mình trở thành linh cảnh hành giả chưa từng gặp Diana, cũng chính là nói, nếu mình thật sự từng gặp cô ta, vậy hẳn là trước khi trở thành linh cảnh hành giả."

"A, cái này kỳ quái nha, tuyệt sắc vưu vật Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa từng gặp, Trương Nguyên Thanh tài gì đức gì? Chẳng lẽ thật là mình nhớ lầm?"

"Lần hồi tưởng này khiến mình nhớ lại rất nhiều chi tiết quá khứ xem nhẹ, đáng chết, Thuần Dương Chưởng giáo biết trên người mình có lực lượng Nhân Tiên, hắn cùng Ám Dạ Mân Côi mắt đi mày lại, Linh Thác có phải biết mảnh vỡ Thái âm ở trên người mình hay không?"

"Không, nếu như vậy, mình đã sớm tèo rồi, mình có thể sống đến bây giờ, nói rõ Thuần Dương Chưởng giáo che giấu lực lượng Nhân Tiên, hắn muốn độc chiếm bảo bối trên người mình, hắn nhất định sẽ nghĩ mọi cách giết mình."

"Mình biết người thần bí đầu tư Ma Quân là ai rồi, con mẹ nó chính là hội trưởng. Ma Quân về sau móc nối với Hiệp Hội Mỹ Thần, quá nửa cũng là hắn bắc cầu, bây giờ hắn lại muốn dắt mối thay mình với Hiệp Hội Mỹ Thần."

Hắn nhớ lại rất nhiều rất nhiều chi tiết, các chi tiết bị mình quên đi đó, phát hiện vấn đề của rất nhiều người.

Trương Nguyên Thanh nằm trên giường, ngẩn người thật lâu.

Đợi tới khi mồ hôi trên người khô hết, hắn thở dài đứng dậy, mang những suy đoán cùng phát hiện này chôn sâu đáy lòng, đi cách vách.

Tiến vào phòng sách, nhìn thấy Phó Thanh Dương, nói cho hắn cuộc gặp mặt vừa rồi, bớt đi một ít chi tiết không quá quan trọng, ví dụ như: Hiệp Hội Mỹ Thần yêu cầu hắn ngủ Annie, yêu cầu hắn sang năm đi tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần làm khách.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Phó Thanh Dương không có bất cứ biểu cảm gì, "Hiệp Hội Mỹ Thần trả thù lao cậu là được, về phần từ con đường nào đạt được danh sách, không sao cả. Tổng bộ vừa mới gửi mail cho tôi biết, bảo tôi ngày mai áp giải Minh Vương vào kinh. Cho nên chín giờ tối nay, cậu chuẩn bị một phen, có cái hội nghị muốn cậu tham gia."

Nhìn khuôn mặt anh tuấn này, Trương Nguyên Thanh lại thở dài, nếu nhất định phải tìm một người thiệt tình thực lòng đối đãi hắn, chưa bao giờ lừa gạt hắn, thế mà lại là Phó Thanh Dương.

"Cậu đã gặp chuyện gì?"

"A? Không có gì."

"Nhưng biểu cảm trên mặt cậu tựa như bạn gái chạy theo anh em tốt, còn cuỗm đi tiền của cậu, sau đó phát hiện cha mẹ không phải ruột thịt, còn dùng danh nghĩa của cậu vay nặng lãi không trả hết." Phó Thanh Dương nói.

Có thảm như vậy sao… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

"Nhưng cho dù cả thế giới phản bội tôi, tôi cũng tin tưởng lão đại là thật lòng." Kỹ thuật nói chuyện của Trương Nguyên Thanh đã kỹ gần như đạo.

Chương 2009: 8 triệu biết đi (3)

Phó Thanh Dương lộ ra nụ cười, liền lướt qua đề tài này, nói: "Thiên Phạt muốn chuộc những đạo cụ kia, tổng bộ cũng muốn hỏi một chút cậu tính bán Minh Vương thế nào. Cậu có thể thử đòi một số thứ bình thường muốn, nhưng không có được."

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút: "Đạo cụ loại quy tắc?"

"Có gì không thể?" Nụ cười khóe miệng Phó Thanh Dương càng đậm hơn.

Trương Nguyên Thanh nhất thời trong lòng nóng rực, buồn bực bạn gái ôm tiền chạy theo huynh đệ, cha mẹ không phải ruột thịt hơn nữa dùng danh nghĩa hắn vay nặng lãi hết thảy tan thành mây khói.

Sung sướng lấy ra ngọc thạch màu đen Thương Nhân hội trưởng bán cho hắn, hai tay dâng lên:

"Lão đại, tôi nhớ rõ anh tựa như không có đạo cụ truyền tống, đây là cố ý hướng hội trưởng cầu được, lão tiểu tử kia chết sống không bán, tôi cầu rất lâu."

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, dâng lên cao cao.

—— Chủ yếu là sợ bị Phó Thanh Dương nhìn ra nói dối.

Phó Thanh Dương ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ hắn sẽ để ý loại "việc nhỏ" này, trầm mặc một phen, thản nhiên nói:

"Cậu quá nhiều tâm sự rồi, tôi sẽ không xét hỏi đến cùng, nhưng cậu vĩnh viễn có thể tin tưởng tôi."

Ngài lời này đừng bị Quan Nhã nghe thấy… Trương Nguyên Thanh mua vui trong khổ nói thầm, "Cảm ơn lão đại."

…

Liên bang Tự Do.

Trong phòng tiếp khách của trang viên nào đó, Trần Thục mặc váy lụa mỏng nhạt màu xã giao xong một đồng bạn làm ăn, bưng ly rượu, nghiêng đầu nhìn về phía sô pha.

Nơi đó có một cô gái xinh đẹp được theo đuổi bao quanh, lễ phục của cô bảo thủ tao nhã, lộ ra đôi vai tròn, làn da và khí sắc không kém gì cô nương trẻ tuổi trên bữa tiệc.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn là bạn trai của con gái tôi, tôi đang chuẩn bị sang năm tổ chức hôn lễ cho hai đứa đó…”

“Bản thân cậu ta cũng là rất hướng tới Thiên Phạt, hướng tới liên bang, chỉ là Osment người kia, mũi nhọn quá sắc bén, chọc con rể tôi mất hứng.”

“Tôi cũng không biết cực hạn của cậu ta ở đâu, cậu ta là kẻ sáng tạo kỳ tích. Đúng vậy, cậu ta là người vô cùng kiệt ngạo, lại chỉ rất cung kính đối với tôi, con gái của tôi thường thường bởi vì tôi sức quyến rũ quá lớn mà lo lắng, ài, điều này làm tôi cực kỳ buồn rầu.”

Trên mặt Phó Tuyết mang theo nụ cười tao nhã, chuyện trò vui vẻ với đám bạn vây quanh ở bên người.

Đây là một buổi tiệc tư nhân, kẻ tổ chức là một vị bạch ngân kiểm sát quan cấp 2 của Thiên Phạt, đối ứng Thánh Giả cấp 5, khách nhân tham gia buổi tiệc thân phận cũng không đơn giản, hoặc là con em linh cảnh thế gia, hoặc là thành viên bên trong các tổ chức hợp pháp lớn, thành viên tổ chức dân gian thân với chính phủ.

Cũng có giống Trần Thục loại nhân vật nổi tiếng lẫn vào thế giới linh cảnh hành giả này.

Phó Tuyết theo lý thường phải làm trở thành tiêu điểm bữa tiệc, bởi vì cô tự xưng mẹ vợ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong lòng Trần Thục nghẹn một hơi, một phương diện mất hứng Phó Tuyết lấy con trai cô đoạt nổi bật, một mặt khác là cảm giác Phó Tuyết đoạt đi thứ thuộc về mình.

Vẻn vẹn một bà mẹ vợ liền ở nơi đó kéo da hổ làm cờ lớn, mà cô người mẹ đẻ này lại phải mai danh ẩn tích.

Lúc này, chủ nhân buổi tiệc Ivan Charles bưng rượu vang đi về phía Phó Tuyết, mỉm cười nói:

“Tuyết, Will nói với tôi, cô càng coi trọng Nguyên Thủy Thiên Tôn hơn, cho nên từ chối đám cưới với nhà Miller, ánh mắt của cô rất chuẩn, nhưng Will tựa như không quá vui.”

Phó Tuyết cười tao nhã, “Cảm thụ của anh ta không ở trong phạm vi cân nhắc của tôi.”

Charles lướt qua đề tài này, tò mò nói: “Tuyết, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự rất nghe lời cô sao?”

“Đương nhiên!” Phó Tuyết hất cao cái cằm nhọn.

“Hắn rất hướng tới Thiên Phạt?”

“Hướng tới không khí tự do nơi này.”

Trần Thục cách đó không xa khóe miệng run rẩy.

Charles vui vẻ nói: “Quá tốt rồi, là như vậy, tôi cùng Will tính lấy danh nghĩa cá nhân, hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn trợ cấp 8 triệu đồng liên bang, hy vọng cô có thể hỗ trợ liên lạc.”

Năng lực nạp tiền là kỹ năng truyền thống của Thiên Phạt, trong dự toán tài chính của Thiên Phạt, có một khoản kinh phí chuyên môn hướng tinh anh nghề nghiệp hợp pháp các quốc gia toàn thế giới quyên giúp.

“Đương nhiên có thể!” Phó Tuyết cười nói: “Tôi sẽ chuyển lời thiện ý của Thiên Phạt.”

Chỉ có chuyển lời! Cô thầm nhủ.

Charles cười nói: “Chúng tôi cũng sẽ cho các người một khoản tiền cảm tạ.”

Hai người vui vẻ cụng ly.

Buổi tiệc chấm dứt, Phó Tuyết ở dưới vệ sĩ vây quanh, eo nhỏ đong đưa phong tình vạn chủng, đi về phía xe của mình.

Cô xa xa nhìn thấy Trần Thục tựa vào đầu xe, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc lá phụ nữ, mặt không biểu cảm chờ đợi.

Phó Tuyết xua xua tay, bảo vệ sĩ lui ra, một mình tiến lên, hăng hái cười nói: “Có lời gì không thể nói ở trên buổi tiệc?”

Trần Thục cười nhạo nói: “Tôi xem như biết cái gì gọi là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng rồi nha.”

Chương 2010: 8 triệu biết đi (4)

Phó Tuyết cười khanh khách, “Tôi coi như biết cái gì gọi là ghen tị làm người ta xấu xí, Trần Thục, cô có phải đỏ mắt rồi hay không vậy, ài, cái này đại khái là số mệnh của cô, năm

trước tôi từng ở đại lục mời một vị thầy bói xem cho tôi, hắn nói tôi sau bốn mươi lăm tuổi sẽ phát triển rực rỡ, rất chuẩn. Cô ghen tị cũng vô dụng, tôi nhớ rõ cô ở đại lục có con trai đúng không, không có con gái thật sự là đáng tiếc."

Trần Thục nheo mắt, ngoài cười nhưng trong không cười: "Đúng vậy, tôi đó là nghiệt tử, không so được với con rể của cô. Tôi không nói lời thừa với cô, tôi cũng muốn tài trợ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô hỗ trợ móc nối."

Phó Tuyết sảng khoái đáp ứng.

…

"Thiên Phạt muốn tài trợ mình?"

Trương Nguyên Thanh đọc tin nhắn mẹ vợ gửi đến, trực tiếp nhíu mày.

Tiền cho thật ra không ít, mình nếu là nhận, chẳng phải là thành 8 triệu biết đi? Thiên Phạt về sau có thể ép mình phát tin tức phỉ báng Ngũ Hành minh hay không nhỉ?

Trương Nguyên Thanh nhịn không được bắt đầu lẩm bẩm ở trong lòng.

Hắn soạn tin nhắn trả lời: "Không cân nhắc!"

Mình là loại người vì 8 triệu liền bán đứng tổ chức đó sao, trừ phi thêm số 0.

" Phó Tuyết: Đừng vội từ chối, Phó Thanh Dương có nói cho con, cùng thế lực nước ngoài bảo trì quan hệ thân mật, duy trì thể ích lợi chung, có lợi cho củng cố địa vị của con ở Ngũ Hành minh hay không?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Lời này nói như thế nào?"

"Phó Tuyết: Con là người thông minh, con nghĩ xem, nếu con cùng Thiên Phạt có lợi ích liên lụy rất mạnh, ví dụ như con cung cấp cơ quan vũ khí cho Thiên Phạt, con cung cấp tiện lợi cho tư bản sau lưng Thiên Phạt, để bọn họ kiếm tiền ở Ngũ Hành minh, tương lai, tổng bộ muốn đối phó con, Thiên Phạt sẽ trơ mắt nhìn?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Con nếu có quan hệ ích lợi mạnh với Thiên Phạt, Ngũ Hành minh cũng không có khả năng để

con ở địa vị cao. “

“Phó Tuyết: Con trai ngốc của ta, con cho rằng mấy năm trước trưởng lão bên trong Ngũ Hành minh vì sao đi lại gần với Thiên Phạt? Con cho rằng tổng bộ thập lão, ở bên trong Thiên Phạt không có đồng bạn? Bên ngoài không có bạn, một khi ở đấu tranh nội bộ thất bại, con ngay cả cơ hội lật ngược thế cờ cũng không có, kẻ địch của con sẽ không cần tốn bao nhiêu sức xóa đi mọi thứ của con.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Vậy Tế Thế xã lại là tổ chức gì?”

“Phó Tuyết: Một tổ chức dân gian của nước ngoài, thế lực rất lớn, thành viên trải rộng các ngành các nghề, tuy không thể so sánh với Thiên Phạt, Giáo Hội Hải Thần, Hiệp Hội Mỹ Thần các tổ chức chính phủ này, nhưng ở trong tổ chức dân gian cầm cờ đi trước.”

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, mẹ vợ không có đầu óc nha, loại thế lực tạp bài không rõ thành phần này ngài cũng đề cử cho con, ngài chính là đồng đội heo như con của Lý Cương.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Con cân nhắc một chút.”

Hắn tắt đi phần mềm tán gẫu.

…

Buổi tối, phòng sách Phó Thanh Dương.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở sau bàn thuộc về Tiền công tử, thẳng sống lưng, đầy cõi lòng chờ mong.

Phó Thanh Dương từng nói, quân bài hắn nắm trong tay, đủ để đổi lấy một món đạo cụ loại quy tắc, nhưng Thiên Phạt tuyệt đối sẽ không cam tâm tình nguyện giao ra, trên hội nghị không thể thiếu được cãi cọ.

Chỉ cần có thể chống đỡ được áp lực, hắn liền có thể kiếm đầy chậu đầy bát.

Hội nghị online tối nay là loại hội nghị hình chiếu 3D kia, mà loại thiết bị cao cấp này chỉ có trưởng lão mới được phát, vì thế Phó Thanh Dương nhường phòng sách cho cấp dưới tâm phúc, bản thân đi gian phòng sách nhỏ kia của phòng ngủ chính.

Tiền công tử là quý công tử có sự chú ý, không thích người khác vào khuê phòng của mình, cho dù người đó là Trương Nguyên Thanh.

Khi thời gian đến chín giờ đúng, ba bộ máy chiếu trên trần nhà "Tít" một tiếng, đèn vàng lóe lên, cỗ máy chính ở giữa phóng ra tia hồng ngoại quét Trương Nguyên Thanh, ngay sau đó ba cái máy chiếu thò ra đầu kim loại, chiếu ra chùm tia sáng màu lam mạnh mà sáng.

Ba chùm tia sáng giao hội, ở khu vực trung ương phòng sách chiếu ra một cái bàn hội nghị rộng rãi.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua, thấy bên cạnh bàn có Diệu trưởng lão, thư ký Chu (thư ký của Thái trưởng lão), thư ký Lý (thư ký của Đế Hồng đại trưởng lão), Thiên Phạt Liệp Ma Nhân, ba vị thủ hạ bại tướng, còn có Phó Thanh Dương.

Osment, Hoover và Natsusa đồng thời nhìn tới, hai người trước vẻ mặt hơi trầm xuống, trong mắt ngầm có địch ý cùng lửa giận.

Natsusa mặt không biểu cảm.

Lại Kỵ Sĩ chính trực, bị người ta đánh cũng vẫn sẽ tức giận, cho nên Natsusa lựa chọn không để ý tới Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ồ, các thủ hạ bại tướng của tôi, lại gặp mặt rồi." Trương Nguyên Thanh tươi tắn chào hỏi, giống như mọi người là bạn tốt.

Thủ hạ bại tướng… Hoover, Osment vẻ mặt vặn vẹo hẳn đi, người trước cơ hàm hung hăng căng lên, người sau một bộ dáng muốn ăn thịt người nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

Gia thế, thân phận cùng cấp bậc của bọn họ, tạo nên lòng tự trọng siêu mạnh của bọn họ, chịu không nổi loại hành vi khiêu khích bóc vết sẹo này của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 2011: Phí tổn thất tinh thần (1)

Natsusa cũng cảm giác khuôn mặt bị hung hăng đánh một cái tát.

Liệp Ma Nhân ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn Trương Nguyên Thanh.

Không khí trên bàn hội nghị có chút ngưng trọng nghiêm túc.

Mắt thấy các vị khách Thiên Phạt bị một câu của Nguyên Thủy Thiên Tôn làm cho tâm tính có chút tan vỡ, thư ký Lý đằng hắng cổ họng, nhìn về phía Diệu trưởng lão ghế đứng đầu, đầu đầy con rắn nhỏ, nói:

"Nhân viên đến đủ rồi, vậy, Diệu trưởng lão, chúng ta bắt đầu chứ?"

Diệu trưởng lão khẽ gật đầu, nhìn quét mọi người bên cạnh bàn, nói:

"Hai việc, một, sau khi trải qua tổng bộ bàn bạc quyết định, sẽ cùng Thiên Phạt chia sẻ mọi thứ của Minh Vương, Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt Minh Vương có công, thưởng một lần công huân cấp A, tiền thưởng 5 triệu, một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, nâng lên làm đội trưởng đội 3 đội tuần tra phân bộ Tùng Hải.

"Hai, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng các vị khách Thiên Phạt ở trong Thập Vạn Đại Sơn nổi lên xung đột, đây là một hồi hiểu lầm, lập tức trả lại đạo cụ phi pháp đoạt được."

Diệu trưởng lão trọng điểm nhìn quét thành viên Thiên Phạt cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, một bộ tư thái "Các ngươi có thể bắt đầu nói chuyện rồi": "Hai bên có gì dị nghị không?"

Liệp Ma Nhân gật đầu nói: "Chúng tôi không có dị nghị."

Trương Nguyên Thanh giơ tay, "Tôi có dị nghị."

Đối với hắn phản đối, mọi người đều có chuẩn bị tâm lý, nhưng thư ký Lý và thư ký Chu vẫn không tự giác nhíu mày.

Đây là chỗ bọn họ chán ghét Nguyên Thủy Thiên Tôn, một cấp dưới luôn phản đối bạn, ai có thể thích nổi?

Diệu trưởng lão chưa biểu lộ gì cả, thanh âm ôn hòa: "Mời nói ra ý kiến của cậu."

Trương Nguyên Thanh nói: "Thứ nhất, tôi không cần công huân, không cần chức vị đội trưởng, lại càng không cần tiền mặt."

Công huân cùng chức vị đều là hư ảo, tổng bộ nói tước đoạt liền tước đoạt, nói trắng ra chính là muốn dùng 5 triệu cùng một món đạo cụ Thánh Giả chơi hắn miễn phí.

Thư ký Chu đầu ngón tay gõ mặt bàn, nghiêm khắc nói:

"Đây là quyết định của tổng bộ, Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu nhiều lần cãi lời tổng bộ, trong mắt còn có tổ chức hay không, có kỷ luật hay không? Cậu loại đồng chí thiếu giác ngộ, thiếu phục tùng này, tổng bộ tương lai làm sao ủy thác trọng trách?"

Thư ký Lý tiếp lời nói: "Không cần công huân, không cần chức vị, cậu muốn làm gì? Có phải muốn thoát ly tổ chức hay không?"

Hai vị thư ký mở màn đã trái phải giáp công, từng câu đều là lời tru tâm, mang theo chất vấn.

"Bớt chụp mũ cho tôi." Trương Nguyên Thanh giọng điệu cứng rắn, "Chức vị nói hạ liền hạ, công huân nói đoạt liền đoạt, mang uy tín của tổng bộ coi là trò đùa, trên việc nhỏ làm cứng, việc lớn coi như không thấy. Tôi muốn hỏi, các người muốn làm gì? Là muốn hủy căn cơ Ngũ Hành minh, hay là mang giang sơn năm vị minh chủ đánh hạ coi là thứ của mình? Lời của Khương bang chủ trên hội thẩm phán đều đã quên rồi sao?"

Mấy vị chấp hành quan của Thiên Phạt nhìn nhau một cái.

Bọn họ biết Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng tổng bộ quan hệ không hòa hợp, nhưng tình báo đến từ văn bản cùng tận mắt nhìn thấy, cảm thụ vẫn là không giống nhau.

Thư ký là thân tín, đại biểu trưởng lão, răn dạy thư ký tương đương răn dạy trưởng lão, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cuồng vọng đến trình độ này.

Phải biết rằng, Ngũ Hành minh cùng Thiên Phạt khác nhau, trong Thiên Phạt số lượng tư bản, gia tộc rất nhiều, kiềm chế lẫn nhau, trừ Bán Thần cao cao tại thượng không ai dám mạo phạm, dù là Chúa Tể đỉnh phong có đôi khi cũng sẽ bị đối chọi.

Nhưng Ngũ Hành minh sức thống trị rất mạnh, minh chủ uỷ quyền, thập lão nắm quyền cao, rất khó tưởng tượng, bọn họ sẽ dễ dàng tha thứ một người như vậy tồn tại.

Mặt khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng không phục tổng bộ, sách lược muốn mượn tổng bộ đe dọa Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm lại đạo cụ của bọn họ, xác xuất thành công càng thấp.

Diệu trưởng lão mở miệng ngăn ba người tranh chấp, "Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu muốn cái gì?"

Trương Nguyên Thanh liền nói ngay: "Năm mươi loại tài liệu phẩm chất Thánh Giả, không giới hạn nghề nghiệp. Sáu món tài liệu cấp Chúa Tể, không giới hạn nghề nghiệp. Một món đạo cụ cực phẩm cấp bậc Kiếm Khách."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu đừng có quá phận!" Thư ký Lý dẫn đầu phát hỏa.

"Tổng bộ không muốn, tôi có thể bán Minh Vương cho Hiệp Hội Mỹ Thần."

"Hiệp Hội Mỹ Thần đã rời khỏi."

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía Liệp Ma Nhân: "Các người hoàn toàn có thể vòng qua Ngũ Hành minh, trực tiếp giao dịch với tôi."

"Bốn mươi món tài liệu phẩm chất Thánh Giả, bốn món tài liệu cấp Chúa Tể, một món cực phẩm đạo cụ phẩm chất Kiếm Khách." Diệu trưởng lão giải quyết dứt khoát, "Đây là cực hạn tổng bộ có thể tiếp nhận."

Trương Nguyên Thanh lập tức cười: "Thành giao!"

Hắn đòi nhiều tài liệu như vậy, là làm chuẩn bị cho thăng cấp Chùy Tử Kim, đạo cụ này có thể tăng lên tới phẩm chất Chúa Tể.

Chương 2012: Phí tổn thất tinh thần (2)

Thật ra hiến tế đạo cụ cấp Chúa Tể xác xuất thành công lớn hơn, nhưng đạo cụ cấp Chúa Tể quá thưa thớt, dưới sự so sánh, tài liệu cùng cấp bậc càng dễ thu hoạch hơn.

Về phần cực phẩm đạo cụ tầng cấp Kiếm Khách, đó là hắn chuẩn bị cho Quan Nhã.

Quan Nhã thiên phú rất cao, chiến lực so với Kiếm Khách cùng cấp bậc mạnh hơn một mảng lớn, nhưng so sánh với

thiên tài đỉnh cao nhất, lão tài xế vẫn còn kém chút.

Cô thậm chí cũng không bằng Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu, Thiên Hạ Quy Hỏa những người này của tiểu đội địa cung, tiểu đội địa cung ở sau khi trải qua tòa thành cơ quan Mặc tông tích lũy, nội tình trở nên thâm hậu hơn nữa.

Tuy Trương Nguyên Thanh kiếm Kusanagi cho Quan Nhã mượn làm đạo cụ giữ mạng, nhưng món đồ chơi này chỉ có thể sử dụng ở trong hiện thực, vũ khí cấp Chúa Tể mang vào phó bản, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Hơn nữa kiếm Kusanagi chung quy là phải trả, không bằng nghĩ cách kiếm cho cô một món cực phẩm đạo cụ phẩm chất Thánh Giả.

Thấy giao dịch đạt thành, Phó Thanh Dương nói: "Chấp hành quan đại nhân, bây giờ nói chuyện đạo cụ ba vị cấp dưới của ông, nói cái giá đi."

Mọi người nhìn về phía Liệp Ma Nhân.

Vị trung niên chấp hành quan bề ngoài giống Dr.Strange, anh tuấn tao nhã này, giọng điệu bình tĩnh hơn nữa cường thế nói:

"Tôi phải chỉ ra quan điểm sai lầm của Phó trưởng lão, đầu tiên, tôi đại biểu Thiên Phạt đưa ra thái độ, chúng tôi sẽ không bỏ ra một đồng nào. Tiếp theo, Ngũ Hành minh và Thiên Phạt là minh hữu từng ký kết hiệp ước công thủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn công kích minh hữu, đoạt lấy đạo cụ của đồng minh, đã phá hư hiệp nghị nghiêm trọng, tôi đại biểu Thiên Phạt yêu cầu Ngũ Hành minh xử phạt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu không, Thiên Phạt sẽ đích thân phái ra Hoàng Kim chấp hành quan cấp 1, thu về đạo cụ."

Đoạn lời này trực tiếp khiến không khí trên bàn hội nghị trở nên trầm trọng.

Hoàng Kim chấp hành quan cấp 1 tượng trưng là Chúa Tể đỉnh phong, Liệp Ma Nhân lời ngầm là, Thiên Phạt sẽ lấy thủ đoạn bạo lực đoạt lại đạo cụ, hơn nữa bọn họ có danh nghĩa xuất quân.

Là Nguyên Thủy Thiên Tôn xé bỏ hiệp nghị, bất cứ hành động nào của Thiên Phạt đều là đang bảo vệ quyền lợi của mình.

Nếu Ngũ Hành minh không xử phạt Nguyên Thủy Thiên Tôn, như vậy việc này sẽ diễn biến thành nguy cơ ngoại giao.

Osment và Hoover lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Phạt cũng sẽ không chiều ngươi giống Ngũ Hành minh.

Trương Nguyên Thanh cười lạnh một tiếng: "Nhìn cái gì vậy, ba tên lâu la, thủ hạ bại tướng!"

Sắc mặt Osment cùng Hoover lập tức xanh mét!

"Đốc đốc!" Diệu trưởng lão khẽ gõ mặt bàn, ánh mắt ngầm có ý cảnh cáo nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói:

"Chú ý hội nghị trật tự, không thể công kích nhân thân."

Trương Nguyên Thanh còn chưa nói chuyện, thư ký Chu của Thái trưởng lão dẫn đầu tạo áp lực, nói: "Tổng bộ tuy coi trọng cậu, nhưng sẽ không một mực che chở, trả lại đạo cụ, ghi tội một lần, sự tình cũng liền kết thúc. Cậu nếu bướng bỉnh nữa, vậy chỉ có thể đưa cậu lên hội thẩm phán."

Thư ký Lý chậm rãi gật đầu: "Các minh chủ là công chính."

Lần này sẽ không lại chống lưng cho ngươi.

Hoover ngả về phía sau, giao thân thể cho ghế tựa, khẽ cười nói:

"Vẫn là thẩm phán gặp nhau đi, mọi người đều biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn sinh ra đã là người dã man, xương cốt trên người đều là phản. Ừm, đây là điều chính hắn nói."

Osment cười lạnh một tiếng, "Hắn cũng không dám lên hội thẩm phán, lần này không có minh chủ chống lưng, lên hội thẩm phán chẳng phải là thân bại danh liệt."

Hai người bắt lấy cơ hội châm chọc khiêu khích, trả thù Nguyên Thủy Thiên Tôn năm lần bảy lượt khiêu khích.

Đoàn đội Thiên Phạt là có chuẩn bị mà đến, trước hội nghị, bọn họ hướng hai vị thư ký tổng bộ cung cấp một khoản "phí cố vấn", thỉnh giáo như thế nào đòi về đạo cụ bị cướp đi.

Hai vị thư ký đưa ra ý kiến chỉ đạo là, đầu tiên, hướng tổng bộ Thiên Phạt báo cáo tình huống, đạt được thỉnh cầu phê chuẩn

áp dụng thi thố cưỡng chế—— Mời Hoàng Kim chấp hành quan cấp 1 ra mặt.

Tiếp theo, ở trên hội nghị định tính việc này —— Nguyên Thủy Thiên Tôn xé bỏ hiệp ước, cướp đoạt đạo cụ minh hữu.

Mục đích của định tính ở chỗ, để tổng bộ thập lão, Bán Thần không có cách nào ngăn cản Hoàng Kim chấp hành quan cấp 1 áp dụng thi thố cưỡng chế.

Dù sao Chúa Tể đỉnh phong của Thiên Phạt vượt biên giới đối phó thiên tài trẻ tuổi Ngũ Hành minh, minh chủ và thập lão đều không có khả năng đồng ý, cái này liên quan đến hình tượng cùng thể diện của Ngũ Hành minh.

Cho nên cần có danh nghĩa.

Mà Ngũ Hành minh không phải tổ chức chính phủ yếu thế, bột giặt quần áo lấy cớ như vậy khẳng định là không thể thực hiện được.

Xé bỏ hiệp ước đồng minh lý do này đủ rồi, phân lượng cũng đủ.

Quả nhiên là như thế, giống lão đại dự phán như đúc. Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, lúc này, liền cần tiểu năng thủ đấu đá chính trị của chúng ta ra sân.

Chương 2013: Phí tổn thất tinh thần (3)

Hắn hướng ánh mắt về phía Phó Thanh Dương.

“Tôi cũng cần chỉ ra một sai lầm của Liệp Ma Nhân chấp hành quan.” Thanh âm lạnh nhạt của Phó Thanh Dương vang lên, “Tôi trước đơn giản trần thuật một lần vụ án này. Không lâu trước đây, phân bộ Tùng Hải thu được Hiệp Hội Mỹ Thần thông báo, tội phạm truy nã cấp A Minh Vương lẻn vào bổn quốc.”

“Quét sạch nghề nghiệp tà ác là thiên chức của quan phương, vì thế tôi cắt cử Nguyên Thủy Thiên Tôn tới tỉnh Bát Quý vượt lãnh thổ đuổi bắt Minh Vương. Ở trong quá trình đuổi bắt, thành viên Thiên Phạt quấy nhiễu chấp pháp, tạo thành uy hiếp sinh mệnh cùng tài sản tổn thất nghiêm trọng đối với nhân viên chấp pháp Nguyên Thủy Thiên Tôn của chúng tôi.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đoạt lại đạo cụ hành hung của thành viên Thiên Phạt, hắn vốn muốn bắt Osment Harry, Hoover York, Natsusa Charles ba người quấy nhiễu chấp pháp, nhưng chấp hành quan Liệp Ma Nhân bạo lực kháng pháp, muốn giết nhân viên chấp pháp của chúng tôi. Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể tạm lánh mũi nhọn, bây giờ, tôi chính thức hướng tổng bộ đệ trình đơn xin, bắt thành viên Thiên Phạt do Liệp Ma Nhân cầm đầu.”

“Anh đây là đổi trắng thay đen!” Kỵ Sĩ Natsusa chính trực cũng không khỏi nổi giận.

Người khác thì nheo mắt.

Thư ký Lý lạnh lùng nói:

“Thiên Phạt chấp hành quan ở bổn quốc bắt Minh Vương là đạt được tổng bộ trao quyền, Phó trưởng lão vặn vẹo sự thật, là phải chịu trách nhiệm.”

Thư ký Chu bổ sung nói: “Mặt khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn là đội viên tuần tra phân bộ Tùng Hải, hắn ở tỉnh Bát Quý không có quyền chấp pháp, muốn vượt tỉnh bắt nghề nghiệp tà ác, cần tổng bộ phê chuẩn, phê văn của tổng bộ đâu?”

Tiền công tử mặt không đổi sắc lấy ra một phần văn kiện, triển lãm cho mọi người: “Tuần tra tổng bộ, Kiếm Các trưởng lão ký phát thư phê chuẩn!”

Đại trưởng Bạch Hổ binh chúng lão “Kiếm Các”, là bộ trưởng tuần tra tổng bộ, người lãnh đạo cao nhất của bộ tuần tra các phân bộ lớn.

Hai vị thư ký biến sắc, phần thư phê chuẩn này làm bọn họ có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Sắc mặt Liệp Ma Nhân trầm xuống, hắn lập tức ý thức được thái độ của vị Kiếm Các trưởng lão kia.

Thư ký Chu trầm ngâm một phen, nói: “Được, vậy chuyện này liền nói rõ rồi, tổng bộ sẽ hướng Thiên Phạt gửi mail khiển trách, bây giờ xin trả lại đạo cụ của thành viên Thiên Phạt, Phó trưởng lão chung quy không thể thay thế tổng bộ khiển trách Thiên Phạt chứ. Mặt khác, đây không phải lý do các người đoạt lấy đạo cụ của đồng minh.”

“Khiển trách Thiên Phạt như thế nào là chuyện của mấy người.” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Nhiệm vụ của tôi chính là logic cho mọi người một chút, dù sao tôi là Thám Báo.”

Tạm dừng một chút, tiếp tục nói:

“Bây giờ, tôi đại biểu Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng phân bộ Thanh Hòa, hướng Thiên Phạt đòi bồi thường. Bởi vì Thiên Phạt quấy nhiễu chấp pháp, hư hao một âm thi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, phá hủy Thập Vạn Đại Sơn xanh hóa, tôi cộng lại một phen, Thiên Phạt cần bồi thường 10 triệu đồng liên bang tài vật tổn thất. Cùng với phí tổn thất tinh thần của Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Phó Thanh Dương dựa về phía sau, “Hai bên các người cùng bàn bạc đi, hoàn thành bồi thường, chúng tôi tự nhiên sẽ trả lại đạo cụ đang khấu áp (giam giữ).”

Hắn cắn hai chữ “khấu áp” rất nặng.

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Phí tổn thất tinh thần 20 tỷ đồng liên bang, thiếu một phần cũng không tha thứ các người.”

Như thế nào hướng Thiên Phạt đòi tiền chuộc hợp lý, là một công việc kỹ thuật. Bởi vì quan hệ đồng minh, bạn rất khó lấy “chuộc” cái cớ này đòi tiền, thậm chí đại bộ phận lý do đều không thích hợp.

Phải có một lý do hợp lý hợp pháp, không cho đối phương cãi cọ.

Cái này liền rất khó.

Phí tổn thất tinh thần là đại chiêu Phó Thanh Dương nghĩ ra, phí tài vật tổn thất có giá, phí tổn thất tinh thần vô giá, cái này đều trông vào hai bên đàm phán như thế nào.

Thiên Phạt nếu đồng ý, 200 tỷ đồng liên bang cũng có thể.

“Bắt chẹt, đây là bắt chẹt!” Liệp Ma Nhân giận dữ, “Chúng tôi không đồng ý! Không ai có thể bắt chẹt Thiên Phạt.”

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Đây là tự do của các người, nhưng tôi muốn nói cho chấp hành quan các hạ, không ai có thể trái pháp luật ở trên lãnh thổ của Ngũ Hành minh.”

“Hiểu lầm, hiểu lầm.” Trương Nguyên Thanh thành khẩn nói: “Tôi cũng không có ý tứ bắt buộc chấp hành quan các hạ, tôi chỉ là đưa ra tố cầu của tôi, quyền chủ động ở các người.”

Liệp Ma Nhân quay đầu nhìn về phía hai vị thư ký.

Thư ký Lý cùng thư ký Chu trầm mặc, thư phê chuẩn Kiếm Các trưởng lão ký phát là sát chiêu, nó phủ thêm lớp áo ngoài hợp pháp hợp lý cho hành động của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vậy thì không tồn tại tình huống xé bỏ hiệp ước, mà Phó Thanh Dương đòi là phí bồi thường, không phải phí chuộc chiến lợi phẩm, lí do thoái thác đoạt lấy đạo cụ của minh hữu liền không đứng vững được.

Chiêu khéo lập danh mục này, ở trong tổ chức hợp pháp của các quốc gia nhìn mãi quen mắt, ví dụ như phân bộ Thiên Phạt đóng ở nước ngoài liền từng dùng chiêu này.

Chương 2014: Đạo cụ loại quy tắc mới (1)

Lấy “Giảm bớt áp lực tinh thần của thành viên đóng bên ngoài”, “Tiền bồi thường bệnh áp lực của thành viên trú đóng bên ngoài” các danh mục, xin tiền gái gú cho các thành viên trú đóng bên ngoài, hơn nữa còn đã thành công.

Quan phương là chịu trò này.

Liệp Ma Nhân lại nhìn về phía Diệu trưởng lão.

Diệu trưởng lão vẫn ôn hòa bình tĩnh như cũ, trấn an nói: “Tổng bộ sẽ phụ trách phối hợp việc này.”

Hắn lại nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, tinh thần tuy vô giá, nhưng cậu có thể hơi hạ thấp một chút tinh thần cao quý của cậu, cho cái giá Thiên Phạt có thể tiếp nhận.”

Câu này đã bại lộ thái độ của Diệu trưởng lão, hắn thật ra cũng không hy vọng Thiên Phạt có thể không trả giá gì cầm lại đạo cụ, nhưng cũng phải đổ máu chút.

Trương Nguyên Thanh hầu như không có do dự, nói: “Một món đạo cụ loại quy tắc giai đoạn Thánh Giả, ba món tài liệu

phẩm chất Chúa Tể, Nước Hoa Mị Hoặc cùng Lôi Thần Chi Ấn."

Osment quát: "Ngươi muốn đạo cụ của ta? Nguyên Thủy Thiên Tôn, là Thượng Đế cho ngươi cái gan, hay là Lucifer chống lưng cho ngươi?"

"Là ngươi tên bại tướng dưới tay này cho phúc lợi." Trương Nguyên Thanh ba câu không rời khỏi bại tướng dưới tay.

Osment tức đến mức sắc mặt xanh mét.

Liệp Ma Nhân trầm giọng nói: "Cái này không phù hợp ý nguyện của Thiên Phạt, tôi sẽ hướng tổng bộ báo cáo việc này."

Nói xong, hắn trực tiếp kết thúc trò chuyện, biến mất ở trong chùm ánh sáng huỳnh quanh màu lam.

Osment, Hoover cùng Natsusa trước sau rời khỏi.

Trương Nguyên Thanh vui vẻ đứng dậy, hướng về Diệu trưởng lão khom người: "Sau khi bồi thường của Thiên Phạt xuống, chúng tôi sẽ áp giải Minh Vương đến tổng bộ."

Kế tiếp chính là khâu cò kè mặc cả, nhưng sự kiện xem như đã định tính.

…

Khách sạn Phong Lâm Vãn.

Trong căn hộ lớn xa hoa, bốn thành viên Thiên Phạt sắc mặt nghiêm túc ngồi ở phòng khách.

Liệp Ma Nhân thở dài một tiếng:

"Cao tầng đối với Minh Vương là tình thế bắt buộc, chỉ sợ sẽ đáp ứng yêu cầu của Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Một món đạo cụ loại quy tắc giai đoạn Thánh Giả là rất quý giá, nhưng Thiên Phạt gia nghiệp lớn, nội tình so với Ngũ Hành minh còn thâm hậu hơn, vẫn lấy ra được.

Hoover nheo mắt, "Chúng ta phải khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn trả giá đắt, quyết không thể dễ dàng đưa ra đạo cụ loại quy tắc."

Osment liếc hắn một cái, trầm giọng nói:

“Đừng nói loại lời tức giận không có ý nghĩa này, trả thù hắn khi nào cũng có thể, cầm lại đạo cụ trước.”

Natsusa bên cạnh gật gật đầu.

Trong ba người, Hoover tổn thất nhẹ nhất, chỉ có một món Nước Hoa Mị Hoặc, còn là đạo cụ phụ trợ.

Osment tổn thất một món đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp mình, đó là chỗ dựa sau này của hắn. Natsusa cũng tổn thất đạo cụ quan trọng của nghề nghiệp mình, chiến lực trực tiếp tổn hao nhiều.

Hai người này bức thiết muốn cầm lại đạo cụ của mình.

Liệp Ma Nhân suy tư một lát, nói: “Tôi nghĩ tới một món đạo cụ loại quy tắc, vừa lúc có thể lấy ra giao dịch, bây giờ liền gửi mail cho tổng bộ.”

“Tít tít ~”

Đèn vàng lóe lên sau đó tắt, đầu ba thiết bị hình chiếu chậm rãi rụt về, hình chiếu 3D trong phòng sách theo đó tiêu tán.

Sau đó chính là chờ Thiên Phạt trả lời, hy vọng có thể ở trước khi mình vào linh cảnh một người xử lý xong… Trương Nguyên Thanh trong lòng nghĩ, thấy cửa phòng sách đẩy ra, Phó Thanh Dương toàn thân đồ trắng đi vào, nhìn hắn một cái, thản nhiên nói:

“Tư thế ngồi không được, phải thẳng lưng, ánh mắt hướng xuống góc bốn mươi lăm độ, trên mặt không thể có biểu cảm, như vậy sẽ có khí thế hơn, lực áp bách mạnh hơn.”

Trương Nguyên Thanh vội vàng đứng dậy: “Lão đại đây là nói gì vậy, tôi nào có thể học anh chứ, vậy chẳng phải là thành mưu quyền soán vị, tôi chỉ cần đi theo lão đại là được rồi, đi theo lão đại có thịt ăn.”

Phó Thanh Dương “A” một tiếng, giọng điệu kỳ quái hiếm thấy, “Đợi tới năm sau, có thể chính là tôi gọi cậu lão đại rồi.”

Mình có phải thăng cấp quá nhanh, khiến hắn cảm nhận được áp lực hay không… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

“Là có chút áp lực.” Phó Thanh Dương quay về ngai báu của mình, “Cho nên tôi sẽ xin nghỉ dài hạn, tiến vào phó bản bang

phái của Bạch Hổ binh chúng rèn luyện, một đoạn thời gian kế tiếp, cậu có thể không gặp được tôi."

Phó bản của Chúa Tể chu kỳ quá dài, Phó Thanh Dương tấn thăng Chúa Tể tới nay, chỉ từng vào phó bản một lần, phó bản một lần sau xa xa không hẹn.

Mà phó bản Bạch Hổ vệ của hắn đều đã công phá xong, muốn thăng cấp cũng chỉ có thể noi theo Nguyên Soái.

"Giống Nguyên Soái vào phó bản một năm như vậy?" Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

Phó Thanh Dương nhìn hắn: "Cậu tựa như đang trào phúng tôi!"

"?"

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: "Ai có thể giống cô ta như vậy ở trong phó bản rèn luyện một năm? Tôi đặt mục tiêu cho bản thân là cấp 8, lấy chiến lực của tôi cộng thêm Áo Choàng Kiếm Sư, tỉ lệ tử vong cũng sẽ cao tới 70%. Thời gian mà nói, lâu là ba tháng, nhanh thì một tháng."

Chương 2015: Đạo cụ loại quy tắc mới (2)

Trương Nguyên Thanh cau mày, "Anh chừng nào vào phó bản bang phái?"

Phó Thanh Dương trầm ngâm nói:

"Chờ khoản bồi thường của Thiên Phạt đến, tôi liền lập tức vào phó bản bang phái. Nguyên Thủy, tôi sớm đã có ý tưởng vào phó bản của Bạch Hổ binh chúng, nhưng trước kia cậu còn chỉ là Thánh Giả cấp 4, đối mặt cao thủ không có năng lực tự bảo vệ mình, lại quá mức rêu rao, nghề nghiệp tà ác muốn giết cậu quá nhiều, tôi không phải quá yên tâm.

"Bây giờ cậu đã là không có địch thủ dưới Chúa Tể, hơn nữa có được Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Lực, gặp được Chúa Tể cấp 7 cũng có thể tranh phong, ở trước mặt Chúa Tể cấp 8 có năng lực tự bảo vệ mình.

"Cậu đã không phải cây giống cần người ta trông coi nữa."

Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nhìn hắn vài giây, đột nhiên hít sâu một hơi, nhếch miệng cười nói: “Lão đại, anh nói lời này, tôi căn bản không cần anh trông coi… Được rồi, anh cứ việc thăng cấp đi, đừng chết trong phó bản là được.”

70% tỉ lệ tử vong tạm được, vấn đề không lớn.

Phó Thanh Dương gật đầu: “Khi tôi không có mặt, Cẩu trưởng lão sẽ để ý bên này, thực vật trong đình viện đều là cơ sở ngầm của hắn, lúc cần thiết, hắn sẽ lấy thực vật làm môi giới buông xuống.”

“Mặt khác, Thiên Phạt ngày mai quá nửa sẽ đưa ra câu trả lời, cậu chỉ chịu trả lại ba món đạo cụ, ra giá có chút cao, bọn họ khẳng định sẽ trả giá, xấp xỉ tương đối là được rồi, đừng quá so đo.”

“Rõ!” Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Phó Thanh Dương lại nói: “Đúng rồi, cậu cùng Quan Nhã có thể dọn đến bên này ở, trong biệt thự nhiều em gái tai thỏ, các cô ấy từng nhận huấn luyện chuyên nghiệp, từ sinh hoạt đến công vụ, đều có thể cung cấp trợ giúp cho cậu.”

Lão đại, yên tâm mang các em gái tai thỏ giao cho tôi đi, tôi khẳng định dùng tốt hơn anh… Trương Nguyên Thanh lảm nhảm.

…

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh ở trong tiếng gọi thanh thúy của Tạ Linh Hi thức tỉnh: “Ca ca, bọn em đã về rồi.”

Hắn mặc áo ngủ ra ngoài, tới phòng khách, nhìn thấy Nữ Vương cùng bé trà xanh nâng hành lý, bụi bặm mệt mỏi rất không thục nữ ngồi phịch ở sô pha.

“Mấy người thật chậm.” Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Từ tỉnh Bát Quý lái xe về Tùng Hải, cũng chỉ hai mươi mấy giờ, hai cô nên trở lại từ ngày hôm qua rồi.

“Bọn em cũng cần chơi mà.” Tạ Linh Hi tiến lên, ôm lấy cánh tay ca ca.

“Chuyện Minh Vương xử lý rồi sao, Thiên Phạt không làm gì cậu chứ?” Nữ Vương hỏi.

Trương Nguyên Thanh liền mang tình hình đàm phán nói cho hai người.

“Nha, chia hoa hồng chia hoa hồng!” Tạ Linh Hi vui sướng nhảy nhót.

Trương Nguyên Thanh đè lại cái trán của cô, dùng sức đẩy lên sô pha, “Không làm cái rắm gì, muốn chia hoa hồng cái gì.”

“Vậy không có công lao cũng có khổ lao chứ.” Tạ Linh Hi chu mỏ.

“Ừm, vốn muốn cho mấy người một món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, nhưng như vậy sẽ làm hai người quá mức ỷ lại đạo cụ, hơn nữa cơ quan vũ khí lập tức sẽ thông dụng, hai người không thiếu ngoại lực phụ trợ.”

Trương Nguyên Thanh còn chưa nói xong, liền nghe Tạ Linh Hi nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh tựa như đã quên biệt hiệu của mình, đúng không Đạo Cụ Thiên Tôn.”

Trương Nguyên Thanh cho một phát gõ hạt dẻ, “Mỗi người 500.000 đồng liên bang, cứ quyết định như vậy.”

Nữ Vương nhất thời lộ ra nụ cười, cho tiền cũng rất tốt.

Cô bình thường tiêu tiền như nước, tiền lương và tiền thưởng mới vừa vặn đủ dùng, lần này ra ngoài, đầu tiên là chia 1 triệu tiền tang vật, lại thêm 500.000 đồng liên bang, tổng cộng gần 5 triệu lợi ích.

Trương Nguyên Thanh đang muốn chia tiền, điện thoại di động bỗng vang, là Phó Thanh Dương gọi tới.

“Alo?” Hắn nhận cuộc gọi.

“Qua đây họp!” Phó Thanh Dương nói.

Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, búng ngón tay “Tách”, chạy đi cách vách.

Trong phòng sách rộng rãi xa hoa, ba bộ thiết bị hình chiếu đã làm việc, ba chùm tia sáng màu lam huỳnh quang chiếu ra bàn hội nghị rộng rãi cùng với người tham dự trước bàn hội nghị, giống với ngày đó.

Thân thể Trương Nguyên Thanh xuyên qua mọi người, tới sau bàn ngồi xuống, bóng dáng hắn chợt xuất hiện ở bên cạnh bàn

hội nghị.

Ánh mắt mọi người lập tức ném đến.

Diệu trưởng lão dẫn trước mở miệng, "Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Phạt đã đưa ra câu trả lời."

Hắn nhìn về phía Liệp Ma Nhân.

Trầm mặc một phen, Liệp Ma Nhân cất cao giọng nói:

"Trải qua hội đồng quản trị bàn bạc, Thiên Phạt bằng lòng bỏ ra một món đạo cụ loại quy tắc giai đoạn Thánh Giả, một món tài liệu phẩm chất Chúa Tể, Lôi Thần Chi Ấn cùng Nước Hoa Mị Hoặc cậu có thể giữ lại, nhưng phải trả lại Hải Dương Chi Tâm, Con Rối Mất Cân Đối cùng Kiếm Thẩm Phán."

Tài liệu phẩm chất Chúa Tể từ ba món biến thành một món.

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm vài giây, nói:

"Thành giao!"

Osment cùng Natsusa nhẹ nhàng thở ra.

"Tôi có thể hỏi một chút thuộc tính của đạo cụ loại quy tắc không?" Hắn tò mò nói.

Liệp Ma Nhân lạnh lùng nhìn hắn, "Cậu có thể lựa chọn không giao dịch, nhưng cậu không có quyền lợi lựa chọn ở trên đạo cụ loại quy tắc, chúng tôi cho cậu cái gì, chính là cái đó."

Chương 2016: Đạo cụ loại quy tắc mới (3)

Lời này không khách khí, nhưng Trương Nguyên Thanh không phản bác, nhún nhún vai: "Phẩm chất đủ là được."

Đạo cụ loại quy tắc không phải rau cải trắng, đạo cụ loại quy tắc phẩm chất Thánh Giả so với đạo cụ Chúa Tể còn hiếm có hơn, Trương Nguyên Thanh không cho rằng mình có khả năng chọn lựa.

Diệu trưởng lão liền nói ngay: "Sau khi hội nghị kết thúc, mời Liệp Ma Nhân các hạ mang phí tổn thất tinh thần cùng phí tài vật tổn thất giao cho tôi. Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu giao đạo cụ trả lại cho Phó Thanh Dương là được, nếu không có vấn đề, tan họp!"

Diệu trưởng lão dẫn đầu biến mất ở trong chùm tia sáng, người còn lại ùn ùn rời khỏi.

Trương Nguyên Thanh lập tức đứng dậy, búng ngón tay 'Tách', tới lối vào tầng hầm ngầm —— Tầng hầm ngầm có trận pháp phong cấm, không thể độn thuật lẻn vào.

Hắn dùng thẻ gác cổng quẹt mở cửa sắt, tới phòng thứ sáu bên trái.

Trên nệm một người, Minh Vương ngồi dựa vào vách tường, nghiêng đầu nhìn qua: "Tôi là sẽ bị giao cho Thiên Phạt, hay là tổng bộ Ngũ Hành minh các người?"

"Đều giống nhau." Trương Nguyên Thanh mở ra cửa sắt, làm một cái động tác "mời".

Đưa Minh Vương tới đại sảnh lầu một, Phó Thanh Dương đã ngồi ở sô pha mềm phòng khách chờ đợi.

Trương Nguyên Thanh mở ra kho hàng bang phái "Người Chết Trở Về", lấy ra ba món đạo cụ đám "Hải Dương Chi Tâm" giao cho Phó Thanh Dương.

Tiền công tử cũng lười nhìn, trực tiếp thu vào kho hàng, sau đó đè lại bả vai Minh Vương, nhìn cấp dưới tâm phúc, nói:

"Sau khi giao dịch hoàn thành, tôi sẽ bỏ đạo cụ, tài liệu vào kho hàng Bạch Hổ vệ, cậu xin lĩnh là được, tôi sẽ không trở lại "

Hắn nhìn Trương Nguyên Thanh, "Tôi sẽ cố gắng xuất quan ở trước tháng Mười."

Nói xong, hóa thành một đạo kiếm quang lao ra khỏi đại sảnh, xông lên trời.

Trương Nguyên Thanh ngây ra tại chỗ vài giây, mới phản ứng lại ý tứ câu nói cuối cùng kia của Phó Thanh Dương.

Tháng Mười là kỳ hạn tử kiếp của hắn buông xuống.

Yết hầu hắn như là bị cái gì chặn, chợt lao ra khỏi phòng khách, bầu trời xanh thẳm, sớm không thấy bộ đồ trắng kia nữa.

Mười một giờ trưa, Trương Nguyên Thanh thu được tin nhắn của Phó Thanh Dương:

“Hai hàng cuối cùng của kho hàng, tài liệu phẩm chất Thánh Giả số lượng quá nhiều, lấy từng nhóm.”

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh từ trên giường bật dậy, tới bên bàn ngồi xuống, ôm cảm xúc kích động mở ra kho hàng bang phái Bạch Hổ vệ, vừa đảo qua hai hàng tài liệu, đạo cụ cuối cùng, vừa lần lượt xin sử dụng lần lượt.

Bốn mươi món đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, hắn lấy cả thảy ba lượt, chất đầy sàn phòng ngủ.

Có Phó Thanh Dương trấn, hắn không kiểm nghiệm phẩm chất, trực tiếp thu vào trong Mũ Đỏ Nhỏ —— mặc kệ là kho hàng bang phái hay ô vật phẩm, đều không chứa được nhiều tài liệu như vậy.

Tiếp theo là bốn món tài liệu cấp Chúa Tể của tổng bộ, một món tài liệu cấp Chúa Tể của Thiên Phạt.

Chờ tài liệu tiếp thu xong, Phó Thanh Dương lại gửi tin nhắn:

“Đạo cụ Kiếm Khách!”

Trương Nguyên Thanh lập tức mở ra kho hàng bang phái, sau khi thông qua xin, lấy ra một cái bảo vệ tay màu máu, sau khi chờ đợi vài giây, thuộc tính vật phẩm hiện lên:

“Tên: Bảo Vệ Tay Tuyệt Vọng”

“Loại hình: Đạo cụ phòng ngự”

“Công năng: Tiềm năng”

“Giới thiệu: Nó thuộc về một vị kiếm khách một tay nổi tiếng, kiếm khách một tay từ nhỏ cơ thể yếu ớt nhiều bệnh, vốn sinh ra đã kém cỏi, bởi vậy mỗi một lần chiến đấu hắn đều sẽ dốc toàn lực, đập nồi dìm thuyền. Lâu ngày, cái bảo vệ tay này lây dính ý chí của hắn. Kiếm Khách đeo bảo vệ tay, hiệu quả Đập Nồi Dìm Thuyền gấp bội, duy trì năm phút đồng hồ.”

“Ghi chú: Căn cứ định luật bảo toàn năng lượng, lực lượng sẽ không tự dưng sinh ra, toàn bộ bùng nổ đều cần trả giá đắt.”

Đập Nồi Dìm Thuyền là kỹ năng liều mạng của Kiếm Khách, tương tự với Khiếu Nguyệt của Thần Dạ Du, nhưng Khiếu Nguyệt tăng lên là kỹ năng của Thần Dạ Du, mà Đập Nồi Dìm Thuyền là tăng lên mọi phương vị.

Đập Nồi Dìm Thuyền hiệu quả gấp bội, tăng phúc cực kỳ khủng bố.

Đây là một món đạo cụ cực phẩm có thể khiến Quan Nhã vượt cấp chiến đấu.

Trả giá là sau năm phút đồng hồ, lâm vào trạng thái suy yếu.

Đủ Quan Nhã dùng đến cấp 6 rồi… Trương Nguyên Thanh hài lòng thu vào ô vật phẩm, cuối cùng, hắn hướng Phó Thanh Dương xin món đạo cụ loại quy tắc kia.

Sau khi đạt được phê chuẩn, một cái hộp diêm đơn sơ lăn lông lốc ở trên bàn.

Hộp diêm, thứ đồ chơi này rõ ràng không thể chiến đấu nha, đốt que diêm làm bỏng kẻ địch một cái bọt nước? Trương Nguyên Thanh vẻ mặt quái dị cầm lấy nó, nắm trong tay, đọc lấy thuộc tính vật phẩm:

“Tên: Hộp Diêm Của Cô Bé”

“Loại hình: Nhiên liệu thể rắn”

“Công năng: cầu nguyện”

“Giới thiệu: Hộp diêm của cô bé nổi tiếng nào đó, đốt một que diêm, hướng ngọn lửa cầu nguyện, nguyện vọng của ngươi sẽ thực hiện, đây là quy tắc.”

Chương 2017: Thành viên bang phái trở về (1)

“Ghi chú 1: Cô bé cũng chưa đạt được ngỗng nướng cùng cây thông Noel, ngươi biết cái này ý nghĩa điều gì không?”

“Ghi chú 2: Tuyệt đối đừng đốt que diêm thứ ba, nếu không ngươi sẽ nhìn thấy bà ngoại.”

“Ghi chú 3: Trong hộp diêm qua mỗi 24 giờ cập nhật một lần.”

“Ghi chú 4: Nguyện vọng tuy nhất định sẽ thực hiện, nhưng không phải bất cứ nguyện vọng nào nó đều sẽ thực hiện thay ngươi.”

“Ghi chú 5: Khi hộp diêm hoàn thành nguyện vọng của ngươi, ngươi cũng phải hoàn thành một nguyện vọng của người khác.”

Khi nhìn thấy “giới thiệu”, phản ứng đầu tiên của Trương Nguyên Thanh là: Cái đệch, phát tài rồi!

Nhưng lại cảm giác có chút không thích hợp, bởi vì công năng cầu nguyện nhất định sẽ thực hiện quá mức bug, hoàn toàn không hợp lý.

Ánh mắt thứ hai thấy được ghi chú 1, trong lòng liền lộp bộp.

Hiển nhiên, cầu nguyện là có hạn chế, nhưng nội dung ghi chú 1 quá không rõ ràng, muốn thật sự làm rõ phương pháp sử dụng đạo cụ, thu vào ô vật phẩm hoàn thành nhận chủ mới được.

Ghi chú 2, ghi chú 3 cùng ghi chú 5 trái lại rất dễ lý giải, phân biệt là trong một ngày cầu nguyện không thể vượt qua ba lần, nếu không sẽ ở thiên đường nhìn thấy bà ngoại đã chết; 24 giờ sau số lượng diêm sẽ cập nhật.

Về phần ghi chú 4, hắn không hiểu.

Trương Nguyên Thanh thu hộp diêm vào ô vật phẩm, nhất thời, hắn lĩnh ngộ phương pháp sử dụng đạo cụ loại quy tắc này, rõ ý tứ của ghi chú 1 cùng ghi chú 4.

Cô bé trong câu chuyện ở trong trời đông giá rét khát vọng “ngỗng nướng” cùng “cây thông Noel”, đó là thứ có thể cứu mạng cô, nhưng hai thứ này vượt qua cực hạn năng lực của cô, cho nên nguyện vọng chưa thực hiện.

Cũng chính là nói, hạn chế của ghi chú 1 là, không thể “Trực tiếp giải quyết khó khăn trước mắt vượt qua cực hạn năng lực của bản thân” .

Ví dụ như, Trương Nguyên Thanh bây giờ bị Thiên Vương Sợ Hãi đuổi giết, hắn đốt diêm cầu nguyện: Ta muốn lập tức thoát khỏi Thiên Vương Sợ Hãi đuổi giết!

Nguyện vọng là sẽ không thực hiện.

“Ta muốn Thiên Vương Sợ Hãi chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ”, “Ta muốn lập tức trở thành Bán Thần”, “Ta muốn có một món đạo cụ đối kháng Bán Thần”, những nguyện vọng có

thể trực tiếp giải quyết vấn đề, nhưng lại vượt qua cực hạn năng lực của bản thân hắn này, cũng sẽ không được thực hiện.

Nhưng hắn có thể đổi một loại phương thức cầu nguyện, ví dụ như: Nữ Nguyên Soái đột nhiên chạy tới, cứu mạng chó của ta.

Xác suất Nữ Nguyên Soái đột nhiên chạy tới là tồn tại, Nữ Nguyên Soái có thực lực cứu hắn, đồng thời cũng có lý do cứu hắn. Cái này không tính vượt qua cực hạn năng lực của bản thân Trương Nguyên Thanh.

Nhưng nội dung của ghi chú 4 là: Nguyện vọng tuy nhất định sẽ thực hiện, nhưng không phải bất cứ nguyện vọng nào nó đều sẽ thay ngươi thực hiện.

Điều ghi chú này ám chỉ, thật ra là cực hạn của đạo cụ.

Đạo cụ loại quy tắc giai đoạn Thánh Giả, không thể thao túng cường giả cấp Bán Thần, Chúa Tể, đạo lý tương tự "Ta hy vọng mặt trời nổ tung", "tận thế" loại nguyện vọng cực hạn của đạo cụ này, cũng không cách nào thực hiện.

Mời Nguyên Soái hiện thân cứu mạng có thể vòng ra khỏi ghi chú 1 hạn chế, lại không vòng qua ghi chú 4 hạn chế, sẽ chỉ tổn thất vô ích một lần cơ hội cầu nguyện.

"Nếu nội dung cầu nguyện là, ta hy vọng trong Hộp Ngọc Truyền Tống lập tức sinh ra một khối ngọc phù truyền tống, như vậy nguyện vọng không biết có thể thực hiện hay không?"

Nghĩ đến là làm ngay, Trương Nguyên Thanh mở ra "ngăn kéo nhỏ" của hộp diêm, trong hộp chỉ có ba que diêm, hắn rút ra một que quẹt, "Xẹt" một tiếng, khói thuốc bốc lên, ngọn lửa sáng như hạt đậu.

Trương Nguyên Thanh giọng trầm thấp cầu nguyện: "Ta hy vọng trong Hộp Ngọc Truyền Tống lập tức sinh ra một ngọc phù truyền tống."

Ngọn lửa chợt sáng ngời, cùng nhanh chóng cháy hết que diêm.

Cái này đại biểu cho nguyện vọng được thực hiện.

Trương Nguyên Thanh vội vàng từ trong ô vật phẩm lấy ra Hộp Ngọc Truyền Tống, mở ra nắp ngọc, thấy một ngọc phù

truyền tống lẳng lặng nằm ở trong hộp.

“Không tệ, về sau gặp đại lão không có năng lực phong cấm, phong ấn, mình liền có thể dùng chiêu này chạy trốn.” Trương Nguyên Thanh vui sướng không thôi.

Hắn lấy ra que diêm thứ hai, bắt đầu yên lặng suy nghĩ:

“Hy vọng Nguyên Soái trần như nhộng tới trước mặt ta, loại nguyện vọng này khẳng định là không thể thực hiện, ừm, thử một lần nguyện vọng không liên quan đến tồn tại cấp bậc cao, nhưng xác suất hầu như bằng 0?”

“Xẹt!”

Hắn đốt que diêm, cầu nguyện nguyện vọng: “Ta hy vọng Nữ Vương trúng xổ số 5 triệu.”

Nữ Vương không phải nhân viên công ty xổ số, cho nên tỷ lệ trúng thưởng bằng 0.

Ngọn lửa chợt sáng ngời, cùng nhanh chóng đốt hết que diêm, nguyện vọng thực hiện.

Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên.

Như thế xem ra, chỉ cần không liên quan đến cấp bậc cao, chỉ cần không vượt qua cực hạn của đạo cụ, chỉ cần không ở trong mấy cái hạn chế ghi chú, như vậy cho dù là nguyện vọng xác suất bằng 0 cũng có thể thực hiện.

Đây mới là đạo cụ loại quy tắc chứ.

Chương 2018: Thành viên bang phái trở về (2)

Lúc này, trong hộp diêm chỉ còn lại có một que diêm cuối cùng.

Trong câu chuyện đồng thoại, cô bé kia đốt que diêm thứ ba, ở thiên đường gặp được người bà, thật ra biểu thị cô đã chết.

Que diêm thứ ba cũng có thể cầu nguyện, nhưng trả giá là cái chết, nếu mình khống chế, bắt buộc người khác cầu nguyện, chết hẳn là người khác, dù sao đây là loại quy tắc, không phải loại nhân quả.

Dựa theo logic này phỏng đoán, mình dùng âm thi cầu nguyện cái nguyện vọng thứ ba, chẳng phải có thể có ba lần nguyện vọng?

Ừm, giải quyết trước trả giá của ghi chú 5… Trương Nguyên Thanh nhét hộp diêm vào trong túi, ra khỏi phòng, gõ mở cửa phòng Nữ Vương.

Trong khuê phòng có mùi thơm của cơ thể phụ nữ, Nữ Vương mặc áo ba lỗ, quần đùi, chân dài gác lên mặt bàn, đang tập hít đất một tay, tiến hành luyện tập lực lượng.

Thấy Trương Nguyên Thanh tiến vào, cô ngẩng khuôn mặt xinh đẹp toát mồ hôi lên, "Lão gia?"

"Nữ Vương, giúp tôi mua một vé số, dãy số ngẫu nhiên, nhưng phải là cô mua. Trúng thưởng chúng ta chia đều." Trương Nguyên Thanh nói.

"Ồ…"

Nữ Vương rút về đôi chân dài, cầm lấy điện thoại di động trên bàn, vừa mở ra phần mềm, vừa hỏi: "Chỉ có vậy?"

Trương Nguyên Thanh chưa trả lời, chờ cô tùy ý chọn xổ số nào đó, một dãy số ngẫu nhiên, mua xong, lúc này mới nói:

"Tôi còn có thể thỏa mãn cô một cái nguyện vọng, nguyện vọng gì cũng được, không phải quá phận đều được."

"Vậy cậu hôn tôi một cái."

"? ? ?"

Này này, cô chưa nghe câu nói cuối cùng kia sao, đừng quá phận nha… Trương Nguyên Thanh vẻ mặt có chút cứng ngắc, sau đó, hắn không chịu khống chế ghé qua, cúi đầu hôn lên cánh môi Nữ Vương.

Chuồn chuồn lướt nước!

Nữ Vương kinh ngạc trợn tròn mắt, ngây ngẩn cả người.

"Còn không, còn có thể hoàn thành một cái nguyện vọng của cô."

"Đổi nụ hôn kiểu Pháp?"

"…"

Vài phút sau, Trương Nguyên Thanh mở cửa, cúi đầu bước đi, Nữ Vương cuộn mình ở trên giường, khuôn mặt ửng đỏ, ôm ngực ngẩn người.

May mà chỉ là hai nguyện vọng, nếu ba nguyện vọng, trên đầu Quan Nhã liền mọc sừng rồi, về sau không tìm Nữ Vương trả giá nữa, vẫn là tìm bé trà xanh đi, bé trà xanh chỉ thích miệng pháo, bản chất rất nhát gan.

Hy vọng Nữ Vương đừng nói cho Quan Nhã.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra một âm thi cảnh giới Siêu Phàm, nhìn xong tướng mạo mình, xác nhận không có huyết quang tai ương, sau đó thao túng âm thi đốt diêm.

"Nguyện vọng thứ ba cầu cái gì đây?"

Hắn nhìn ngọn lửa sáng ngời lâm vào trầm ngâm.

Tồn tại cấp bậc cao không cần thử, nguyện vọng xác suất bằng 0 đã từng nghiệm chứng, đạo cụ cùng cấp bậc ở trong phạm vi ảnh hưởng của nguyện vọng. Thử một lần dùng nguyện vọng thu hoạch càng nhiều nguyện vọng hơn, ví dụ như: Ta hy vọng diêm lập tức cập nhật lại?

A, loại nguyện vọng này nếu có thể thành công, hộp diêm chính là thần khí, Thiên Phạt sẽ không cho mình.

Trương Nguyên Thanh giật mình, toát ra một cái ý niệm lớn mật: Thử xem có thể ảnh hưởng linh cảnh hay không?

"Lấy cấp bậc của linh cảnh, hộp diêm khẳng định không thể ảnh hưởng, cũng chưa chắc, nếu không phải nguyện vọng ảnh hưởng linh cảnh vận chuyển bình thường thì sao, nếu là nguyện vọng ảnh hưởng đối với linh cảnh không lớn, nhưng đối với linh cảnh hành giả mà nói lợi ích rất lớn thì sao?"

Đòi thêm chút kinh nghiệm? Đòi thêm chút đạo cụ? Cầu nguyện khiến giá trị công đức tăng lên? Đầu óc Trương Nguyên Thanh nhanh chóng suy nghĩ.

Cuối cùng, hắn vượt ở trước khi ngọn lửa tắt, nói ra nguyện vọng:

"Ta hy vọng thành viên Người Chết Trở Về có thể ở hôm nay kết thúc nhiệm vụ."

Ngọn lửa mắt thấy sắp cháy hết, chợt nở rộ ánh sáng, sau đó tắt.

Nguyện vọng được thực hiện.

Âm thi giai đoạn Siêu Phàm kia "Vù" cháy lên, hóa thành ngọn lửa chói sáng, ở trong thời gian cực ngắn cháy thành tro tàn, trong không khí tràn ngập mùi khét của máu thịt thiêu đốt.

Trương Nguyên Thanh lập tức trợn tròn mắt, "Thành, thành công rồi? !"

Vì sao sẽ thành công? Bởi vì thành viên bang phái hôm nay vừa lúc trở về, thuộc về trùng hợp?

Lực lượng của hộp diêm xuyên thấu qua linh cảnh, ảnh hưởng đám người Quan Nhã trong phó bản?

"Đúng rồi, đạo cụ loại quy tắc là có thể ảnh hưởng linh cảnh, hồi sinh của Mẫu Thần Tử Cung chính là ví dụ, linh cảnh hành giả sau khi chết thẻ nhân vật sẽ bị linh cảnh thu về, nhưng người sống lại trong Mẫu Thần Tử Cung, vẫn như cũ có được thẻ nhân vật, trên bản chất là từ chỗ linh cảnh đoạt lại thẻ nhân vật."

"Cũng chính là nói, chỉ cần nguyện vọng cầu xin thỏa mãn điều kiện, hơn nữa không bị lực lượng đẳng cấp cao hơn áp chế, hộp diêm là có thể ảnh hưởng linh cảnh."

Cái gọi là lực lượng đẳng cấp cao hơn áp chế, chỉ là sửa chữa giá trị đạo đức loại nguyện vọng này—— Sau lưng giá trị đạo đức là một món đạo cụ loại nhân quả.

Trong lúc suy tư, hắn nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Linh cảnh bang phái —— Chuyện lạ chợ quỷ Lâm An, đánh số 092 đã công chiếm xong, thành viên bang phái sẽ ở ba mươi giây sau trở về."

Chương 2019: Thành viên bang phái trở về (3)

Nguyện vọng đã có hiệu lực, thành viên bang phái sắp trở về.

Trương Nguyên Thanh chạy ra khỏi phòng ngủ, tới phòng Quan Nhã chờ đợi, khoảng khắc sau, bạn gái con lai cao gầy đầy đặn bỗng dưng xuất hiện ở trong phòng.

Trên người cô mặc là trang phục bó gọn gàng thời cổ, dính đầy dơ bẩn, vết máu, có nhiều tổn hại, lộ ra quần áo tác chiến bó sát bên trong.

Mái tóc dài hơi xoăn không đủ sạch sẽ, có chút dầu, như là vài ngày chưa rửa mặt chải đầu.

Sắc mặt cô có chút tái nhợt, trong đôi mắt sáng ngời ngầm chứa sự mệt mỏi, hiển nhiên là đã trải qua mấy ngày khổ chiến, bồi hồi ở kề cận cái chết không chỉ một lần.

“Trở lại rồi?” Trương Nguyên Thanh tiến lên ôm chặt cô.

“Thiếu chút nữa chết ở trong phó bản…” Quan Nhã gác cằm ở bả vai hắn, nói đơn giản một lần tình huống phó bản.

Phó bản chuyện lạ Lâm An thật ra cũng không phức tạp, đơn giản chính là điều tra rõ những vụ án quỷ dị, sự kiện nhỏ liên lụy ra sự kiện lớn, boss nhỏ kéo ra boss to, ở dưới tuần bổ phụ trợ diệt trừ các nhân sĩ giang hồ chiếm cứ ở trong chợ quỷ.

Không phức tạp, nhưng độ khó rất cao, kẻ địch dị thường cường đại, boss to là Ôn Thần cấp 6 sơ kỳ, vị Ôn Thần này thiếu chút nữa dẫn tới đội ngũ đoàn diệt.

Hầu như từng thành viên đều đi một chuyến ở bên bờ sinh tử, may mà thành viên bang phái nội tình thâm hậu, đạo cụ trị liệu, số lượng dự trữ sinh mệnh nguyên dịch đủ, không ai hy sinh.

Trình độ mạo hiểm không bằng tòa thành cơ quan Mặc tông, nhưng trình độ gian khổ thì vượt xa.

“Mọi người bây giờ đã có thể ở trong phó bản cấp A cam đoan tỷ lệ sinh tồn.” Trương Nguyên Thanh vui mừng một phen, nâng tay bóp bờ mông cong của Quan Nhã: “Tắm rửa đi, đợi lát nữa tặng em một món quà.”

Quan Nhã vài ngày chưa tắm rửa, mùi mồ hôi, mùi máu tươi, mùi bùn, mùi rong rêu không dễ ngửi một chút nào.

…

Group bang phái Người Chết Trở Về.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Ồ, không có tôi nhân vật chính này trấn tràng, các người thế mà từ trong phó bản cấp A còn sống trở lại?”

“Anh Gà Đỏ: May mắn cậu chưa vào phó bản, bằng không chết chính là cậu.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Anh đang trào phúng tôi? Anh biết tôi bây giờ là thân phận gì không, anh tên Hỏa Sư thô bỉ này. Giống anh loại chíp hôi như vậy, tôi tùy tiện phái một vệ sĩ bên người cũng có thể nghiền áp.”

Trong group này, chỉ có Anh Gà Đỏ chưa từng nể mặt nhân vật chính, luôn nói một ít lời nói thật chọc vào sâu trong lòng hắn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên rất chán ghét Hỏa Sư nói chuyện không động não này.

Mắt thấy hai người sắp cãi cọ, bang chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn kịp thời lên tiếng ngắt lời:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: @ Anh Gà Đỏ, sao anh không đi tắm rửa?”

“Anh Gà Đỏ: Uống canh trước, tắm rửa lại không vội.”

Người bình thường ra khỏi phó bản chuyện đầu tiên, khẳng định là tắm rửa, thông báo cấp trên, Anh Gà Đỏ ra khỏi phó bản chuyện thứ nhất là uống canh.

“Anh Gà Đỏ: Nói cho cậu một tin tức tốt, tôi cấp 5 rồi, đạo cụ cũng càng ngày càng nhiều, cảm giác qua vài năm nữa, tôi có thể đánh a gia tôi. “

Ở sau khi trải qua cấp S phó bản, phó bản cấp B cùng phó bản cấp A, hắn rốt cuộc lên tới cấp 5, bước vào trung kỳ giai đoạn Thánh Giả.

Lúc này, Thiên Hạ Quy Hỏa sủi tăm: “Tắm rửa xong rồi, tôi qua một cái phó bản nữa hẳn là cũng cấp 5, bang phái chúng ta sắp tiến vào thời đại cấp 5, lần phó bản này thu hoạch không tệ.”

“Tôn Miểu Miểu: Thời đại cấp 5 không phải lời nói dối lớn nhất thế kỷ này sao? A, ngâm bồn tắm lớn thực thích nha.”

Tôn Miểu Miểu nhảy ra chơi trend.

“Tôn Miểu Miểu: @ Thiên Hạ Quy Hỏa, trực nam tắm rửa chỉ cần năm phút đồng hồ sao, tôi ít nhất bốn mươi phút.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Trên thực tế, ba phút là đủ rồi, tôi thuận tiện còn đánh răng, thay xong quần áo. “

Ở trong mắt hắn, mục đích của tắm rửa chính là cọ rửa vết bẩn trên người, ba phút đủ rồi, lãng phí thời gian ở trên tắm rửa là hành vi ngu xuẩn, không thể hiểu nổi hành vi tắm rửa vượt qua nửa giờ của phụ nữ.

Trương Nguyên Thanh quay đầu liếc phòng tắm một cái, nghe tiếng nước “ào ào”, suy tư nên tắm cùng Quan Nhã một cái hay không, bồn tắm lớn để mãi không dùng cũng lãng phí.

“Ryo Asano: Ồ, gọi điện cho lão sư không được, mụ mụ nói cán bộ Thiên Hạc tổ còn ở Ngũ Hành Minh chưa trở về, Nguyên Thủy-kun, Thiên Phạt còn ở Ngũ Hành minh làm khách sao, năm nay có hội giao lưu hay không? “

Ryo Asano cũng đi theo phát ra một tấm ảnh suối nước nóng, tỏ vẻ mình đang ngâm tắm.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Đáng chết, đừng hỏi, ngưng hẳn đề tài này (phẫn nộ)”

Hắn liên tục phát ra mười mấy cái icon hộc máu.

Thành viên trong group vốn còn đắm chìm ở trong vui sướng giá trị kinh nghiệm tăng lên, thu hoạch đạo cụ, mỗi người chú ý lời của Ryo Asano, thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên phản ứng kịch liệt như thế, nhất thời chú ý hắn lên.

Chương 2020: Một ngày một đêm (1)

“Anh Gà Đỏ: Hạ Hầu đầu đất buồn bực như vậy, có phải Ngũ Hành minh thua rất thảm hay không?”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Lấy tính cách của hắn, nếu Ngũ Hành minh thua, hắn sẽ nói: Không có bản nhân vật chính ra sân,

thua không phải bình thường? Vai phụ mất hết mặt mũi, đúng là vì phụ trợ vinh quang của ta.”

“Tôn Miểu Miểu: Ồ, cho nên là hắn thua rồi! Cũng không đúng, hắn một tên Học Sĩ cấp 6 sơ kỳ, không có tư cách giao lưu với tinh anh Thiên Phạt.”

“Triệu Thành Hoàng: Các người đừng chỉ để ý nói chuyện phiếm trong group, xem diễn đàn!”

Hắn phát ra một cái icon “Ta đã mệt rồi”.

Group chat lâm vào yên tĩnh dài đằng đẵng, thời gian thật dài không có ai nói chuyện, đều đi diễn đàn quan phương xem xét.

Một khắc đồng hồ sau, đầu tiên là Anh Gà Đỏ phát ra mười mấy bức ảnh chụp màn hình diễn đàn, sau đó là Tôn Miểu Miểu chụp màn hình diễn đàn Tinh Quan Thái Nhất môn, group chat bang phái yên tĩnh một lần nữa náo nhiệt hẳn lên.

“Tôn Miểu Miểu: Thái quá, thái quá, một chấp ba còn đánh thắng, đại trưởng lão thậm chí tự mình giảng bài cho các Tinh Quan, tôi là vào phó bản vài ngày sao, vì sao cảm giác đã vào vài năm?”

Cô cũng ngây dại rồi, bài đăng ghim trên đỉnh của diễn đàn quan phương Thái Nhất môn là —— Đây đại khái chính là thao tác cực hạn của giai đoạn Tinh Quan!

Sau khi click vào bài đăng, cô không trực tiếp xem video, mà là đại khái liếc nhìn bình luận một cái, ở trong từng lời bình luận của đồng môn làm rõ tình huống đại khái, sau đó Tôn Miểu Miểu mang theo tâm tình không thể tưởng tượng, sốt ruột không chờ nổi click vào video, toàn bộ hành trình trợn mắt cứng lưỡi xem hết.

Một chấp ba!

Nguyên Thủy Thiên Tôn bằng vào sức một người, đánh thắng ba vị Thánh Giả đỉnh phong của Thiên Phạt, đó là nhân vật có thể sánh vai với quan phương tứ công tử.

“Anh Gà Đỏ: Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi thế mà đánh được ba tên này, mạnh dữ zậy.”

Hắn chẳng những xem xong video Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong rừng rậm nghiền áp ba vị Thánh Giả, còn mang video

Hỏa công tử, Âm Cơ chiến bại bổ sung một lần.

Trước sau liên hệ, lại xem Nguyên Thủy Thiên Tôn mạnh mẽ áp đảo ba đại Thánh Giả, liền cảm thấy đặc biệt hả giận, Anh Gà Đỏ vui vẻ liên tục uống ba bát canh gà biểu đạt sự tôn kính trong lòng.

"Anh Gà Đỏ: Khương Cư thực làm Hỏa Sư chúng ta mất mặt, tự bạo nha, loại tình huống này không tự bạo, chẳng lẽ khuất nhục sống sót sao."

Anh Gà Đỏ nói như vậy cũng không phải kỳ quái, hắn là thật sự nghĩ như vậy, đổi vị trí suy nghĩ, hắn là người có thể tự bạo.

So sánh với Anh Gà Đỏ không tim không phổi "mạnh dữ zậy", trong lòng Triệu Thành Hoàng dâng lên cảm giác vô lực thật sâu.

Hắn một khắc trước còn đang vì vượt qua phó bản cấp A mà vui sướng, vì sắp tấn thăng cấp 5 thỏa thuê mãn nguyện, ngay sau đó liền bị dội vào đầu một thùng nước lạnh.

Lạnh thấu tim!

"Triệu Thành Hoàng: Đây là chiến lực chân thật của cậu sao, cậu ở trong tòa thành cơ quan Mặc tông căn bản chưa bày ra thực lực thật sự, không, đây còn không phải toàn bộ của cậu nhỉ. @ Nguyên Thủy Thiên Tôn"

Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng chưa vào phó bản, so với lúc tòa thành cơ quan Mặc tông càng mạnh hơn.

Hắn cũng xem xong video, chỉ có đều là Tinh Quan hắn mới có thể lĩnh hội được Quan Tinh Thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn cường đại, hắn Tinh Quan cấp 4, có loại cảm giác xem sinh viên giải toán học bậc cao.

—— không hiểu rõ!

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Hắn hiển nhiên chưa toàn lực ứng phó, thắng quá thuận lợi rồi."

Thiên Hạ Quy Hỏa tuy không có tâm lý so sánh như Triệu Thành Hoàng, nhưng xuất thân dân thường hắn có cảm giác nguy cơ mãnh liệt, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn năm đó, không, mấy tháng trước còn là "người trong cùng thế hệ", đã

trở thành một nhóm người mạnh nhất dưới Chúa Tể, trong lòng hắn bùng nổ cảm giác nguy cơ.

Có loại cảm giác gấp gáp còn không tiến bộ nữa sẽ bị đào thải.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Hai ngươi tâm tính sụp đổ rồi chứ, cũng đã nói đừng thảo luận đề tài này, đáng đời!”

Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Triệu Thành Hoàng phát ra một chuỗi dấu chấm than.

Ryo Asano khơi mào đề tài này, vừa dùng phần mềm phiên dịch xem hình, vừa bằng vào trình độ tiếng Trung không quá xuất chúng của mình, rốt cuộc xem xong nội dung ảnh chụp màn hình.

Cô ở trong group liên tục phát ra ba cái “Sugoi*” biểu đạt cảm xúc kinh ngạc than thở.

Ryo Asano đã cực kỳ sùng bái Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho rằng hắn là thiên tài ba ngàn năm mới gặp một lần, sau khi xem xong video, cô cảm thấy mình vẫn là bảo thủ.

Mặt khác, Nguyên Thủy-kun càng lợi hại, cô càng vui vẻ, bởi vì địa vị cô ở Thiên Hạc tổ sẽ nước lên thì thuyền lên.

Nói không chừng, về sau lão sư cũng phải rất cung kính nói với cô: Ryo Asano đại nhân, hôm nay lại cần tham gia hội nghị Nguyên Thủy-kun tổ chức sao?

Chương 2021: Một ngày một đêm (2)

Trương Nguyên Thanh nhập tin nhắn: “A đúng rồi, tôi lần này kiếm được năm món tài liệu cấp Chúa Tể, bốn mươi món tài liệu cấp Thánh Giả, một món đạo cụ loại quy tắc…”

Như vậy có phải quá tiện hay không? Nghĩ một chút, hắn xóa câu này, người khác thế nào không biết, nhưng Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên sẽ đạo tâm sụp đổ.

Lúc này, hắn mới nhớ tới Tiểu Viên từ đầu tới đuôi đều chưa nói chuyện, liền có chút trong lòng ngứa ngáy khó chịu click avatar của cô:

“Tiểu Viên, cô tắm rửa xong sao, sao không ở diễn đàn tán gẫu nói chuyện thế?”

“Ma Pháp Dì Tiểu Viên: Cậu là muốn nghe tôi khen cậu, hay là khen cậu, hay là khen cậu?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Muốn nghe cô nói yêu tôi.”

“Ma Pháp Dì Tiểu Viên: Chụp ảnh màn hình, đợi lát nữa gửi cho Quan Nhã.”

Trương Nguyên Thanh thức thời trả lời một cái icon “trượt quỳ”.

Tiểu Viên là tính cách lạnh nhạt, Trương Nguyên Thanh sẽ không trông cậy vào cô nịnh nọt đối với mình, gửi tin nhắn hỏi:

“Vô Ngân đại sư chưa trở về sao?”

“Ma Pháp Dì Tiểu Viên: Không có, tôi đang nghe Khấu Bắc Nguyệt nói chuyện cậu ở tỉnh Bát Quý, cậu gặp được Nhân Gian Lưu Lãng Khách?”

Trương Nguyên Thanh liền nói một lần tình huống tỉnh Bát Quý.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tôi khá tò mò câu chuyện của hắn, hắn cùng Truy Độc Giả kia là anh em ruột khác cha khác mẹ…”

“Ma Pháp Dì Tiểu Viên: Nói đến thì dài, cậu nếu cảm thấy hứng thú, có thể đến khách sạn Vô Ngân một chuyến. Câu chuyện của hắn ở trong đoàn đội không phải bí mật, có thể nói.”

Dì Tiểu Viên, cô chỉ thiếu nói rõ “đến thăm tôi”… Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng, lúc này, hắn nghe thấy cửa phòng tắm vặn ra “Răng rắc”, Quan Nhã trải qua 25 phút 42 giây, rốt cuộc kết thúc công tác vệ sinh vĩ đại mà dài dòng.

Trương Nguyên Thanh mặt không đổi sắc xóa đi lịch sử nói chuyện phiếm với Tiểu Viên.

Quan Nhã mặc áo sơmi trắng rộng thùng thình, thân dưới là một món đồ ren màu đen, vạt áo sơmi dừng ở gốc đùi, lộ đùi đẹp trắng bóng.

Cô đứng ở bên bàn, nghiêng đầu, dùng một cái khăn khô lau tóc.

“Anh nói muốn tặng em món quà gì?”

“Ăn trước đi.”

Bây giờ chính là giờ ăn, đợi Quan Nhã lau khô tóc, hai người tới phòng khách ăn cơm.

Ăn xong bữa trưa, Quan Nhã về phòng, nghi ngờ đánh giá Trương Nguyên Thanh, nói:

“Ánh mắt Nữ Vương nhìn anh có chút không đúng.”

“Cái gì không đúng?” Trương Nguyên Thanh ánh mắt trong suốt, vẻ mặt bình tĩnh.

Hiện nay dưới cấp bậc áp chế, Thuật Quan Sát của Quan Nhã cũng nhìn không thấu hắn, chẳng qua trên bàn cơm, tần suất Nữ Vương nhìn lén hắn quả thật cao hơn trước kia chút.

Quan Nhã lúc ăn cơm ánh mắt cũng không rời khỏi group tán gẫu, nhưng thật ra sớm thấy hết biểu cảm nhỏ của Nữ Vương.

Ở trước mặt Thám Báo, tất cả đều không chỗ nào che giấu.

Lão tài xế nhìn chằm chằm bạn trai, nhíu mày nói: “Anh gần đây có phải dạy cô ấy luyện squat hay không? Ừm, xem vẻ mặt thần thái cô ấy, squat hẳn là không đến mức. Sữa rửa mặt, sóng điện não, ăn đậu hũ thì không nhất định.”

“Nói nhảm! Anh trước giờ thủ thân như ngọc.” Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, anh cũng thiếu chút nữa quên em là lão tài xế thích lái xe.

Quan Nhã thì có chút không vui, ngồi ở bên giường không nói một lời.

“Ồ, cái này cũng không giống em, em trước kia đều là một bộ dáng ‘Bọn đê tiện yêu diễm không đáng lo’, sao đột nhiên không tự tin nữa?” Trương Nguyên Thanh đánh giá cô, “Ồ, anh biết rồi, là video kia cho em áp lực, cảm giác mình không khống chế được anh?”

Quan Nhã cười lạnh một tiếng, nhưng chưa phản bác.

“Em ngủ đây.” Cô cởi quần, rúc vào trong ổ chăn.

Cô quả thật cảm nhận được áp lực, cô là dòng chính Phó gia, thiên phú, dung mạo, dáng người, tầm mắt đều không phải cô gái bình thường có thể so sánh, cực kỳ tự tin.

Hôm nay xem xong video chiến đấu của Nguyên Thủy, cô giống với các thành viên bang phái, đều cảm nhận được một loại cảm giác vô lực mãnh liệt.

Nguyên Thủy là yêu nghiệt làm người ta tuyệt vọng, bất cứ thiên tài, tinh anh nào ở trước mặt hắn đều sẽ cảm nhận được áp lực.

Loại áp lực này, ở trên thân đám người Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa, là cảm giác gấp gáp, là cảm giác nguy cơ, là uể oải cùng bất đắc dĩ. Nhưng ở Quan Nhã nơi này, là không tự tin cùng lo lắng.

Cô có chút sợ hãi mình không giữ được người đàn ông này.

Cô đã rất cố gắng thăng cấp, nhưng vẫn không theo kịp, xa xa không theo kịp.

Trong lúc miên man suy nghĩ, mỏi mệt ập tới, Quan Nhã chìm vào giấc ngủ.

Khi cô lần nữa tỉnh lại, trời đã tối, đồng hồ điện tử ở tủ đầu giường biểu hiện: Pm: 21: 35: 40

Chín rưỡi tối.

Quan Nhã theo bản năng nhìn về phía bên gối, không thấy Trương Nguyên Thanh, liền có chút mất mát ngồi dậy, sau đó liền thấy hộp quà đặt trên bàn.

Cô lúc này mới nhớ tới món quà Nguyên Thủy nói, tò mò xốc chăn đi đến bên cạnh bàn, mở ra hộp quà thắt nơ con bướm.

Trong hộp đặt một đoạn bảo vệ tay bằng tơ màu máu.

Chương 2022: Một ngày một đêm (3)

Đạo cụ? Quan Nhã cảm nhận được kiếm ý trong cơ thể rục rịch, ý thức được đây là một món đạo cụ nghề nghiệp Thám Báo.

Đạo cụ của cô thật ra không ít, đạo cụ giai đoạn Thánh Giả cả thảy năm món, một bộ phận đến từ phó bản yêu cầu cao độ, một bộ phận đến từ Phó Thanh Dương.

Nói tới đạo cụ Quan Nhã liền nhớ tới món Áo Choàng Kiếm Sư kia, nhớ tới Áo Choàng Kiếm Sư liền tức, tuy cô cũng đồng ý bạn trai tặng thần khí cho biểu đệ, nhưng lý trí thì lý trí, trên tình cảm vẫn sẽ tức giận.

Nghĩ như vậy, Quan Nhã cầm lấy bảo vệ tay, đọc lấy tin tức vật phẩm.

Quan Nhã xem xong tin tức, buông đạo cụ xuống, dụi dụi mắt, một lần nữa cầm lên.

Vài giây sau, nàng lại buông đạo cụ xuống, hít sâu một hơi, một lần nữa cầm lên.

Sau khi lặp lại ba lần, Quan Nhã nghe thấy tim mình điên cuồng đập thình thịch, cảm nhận được máu rít gào ở trong mạch máu.

Đến giai đoạn Thánh Giả, vượt cấp chiến đấu là cực kỳ cực kỳ cực khổ, trừ ở hoàn cảnh đặc thù, có được đạo cụ đặc thù mới có thể hoàn thành hành động vĩ đại vượt cấp chiến đấu.

Đạo cụ có thể hỗ trợ linh cảnh hành giả vượt cấp chiến đấu, đều là cực phẩm, phóng mắt toàn bộ linh cảnh số lượng cũng là có hạn, chỉ có tổ chức lớn thế lực lớn mới có thể lấy ra.

…

Điều hòa thổi gió lạnh, trên giường đôi rộng rãi, Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thế hít đất, trên người đắp cái chăn mỏng dệt tơ màu vàng sáng, cái lưng mạnh mẽ đột kích cực nhanh.

Giường phát ra tiếng kẽo kẹt có tiết tấu.

Quan Nhã nhíu mày, cắn môi, đỏ mặt, đôi tay mềm mại đẩy vào ngực bạn trai, thừa nhận công kích như mưa rền gió dữ.

Phụ nữ quả nhiên là cần tặng quà nha… Trương Nguyên Thanh vừa vận động, vừa nghĩ từ đáy lòng.

Thu được quà cảm xúc nho nhỏ của Quan Nhã lập tức không còn, cảm động khóe mắt rưng rưng mặt mày ẩn tình, còn xấu

hổ gọi hắn ca ca, Trương Nguyên Thanh liền thuận thế lấy ra Chăn âm Dương Hợp Hoan, đề xuất song tu.

Sau mưa rền gió dữ dài đến hai mươi phút, Trương Nguyên Thanh mang bọn nhỏ tích tụ đã lâu phó thác cho Quan Nhã, đưa bọn nó vào phòng ngủ ấm áp.

Hai người ăn ý mở ra thuộc tính nhân vật xem xét giá trị kinh nghiệm.

"Hình như… Chưa tăng giá trị kinh nghiệm? Không quá xác định, anh nhìn chút nữa."

"Ừm ~"

Vì thế đợt cuồng phong mưa rào thứ hai buông xuống.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, giường lay cả đêm, trời đã sáng.

Khi Trương Nguyên Thanh một lần cuối cùng mang bọn nhỏ số lượng thưa thớt đưa vào nôi, hai người đồng thời mở ra thuộc tính nhân vật, xem xét giá trị kinh nghiệm.

Giá trị kinh nghiệm quả nhiên đã tăng.

Tăng 0. 03%.

"Lão nương mệt mỏi cả đêm, lưng cũng sắp gãy rồi, cổ họng cũng khàn rồi, chỉ tăng chút giá trị kinh nghiệm như vậy?" Quan Nhã hất tung Chăn âm Dương Hợp Hoan, tâm tính bùng nổ ném xuống đất.

Trương Nguyên Thanh vội vàng an ủi: "Đừng nóng giận đừng nóng giận, Quan Nhã tỷ, bù nước trước một chút."

"Anh cút!" Quan Nhã quay đầu cho một cú sư tử Hà Đông gào rống.

"Đúng đúng đúng, là anh làm Quan Nhã vất vả rồi." Trương Nguyên Thanh vội vàng nhận sai, Thám Báo không phải Thần Dạ Du, Thám Báo cũng không có tinh lực tràn đầy cùng năng lực duy trì khủng bố.

Cả một đêm này, Quan Nhã gặp lửa đạn không ngừng nghỉ, cắn răng đau khổ chống đỡ, chỉ chờ sau khi song tu giá trị kinh nghiệm tăng vọt một đợt.

Bây giờ hoàn toàn không thể tiếp nhận kết quả như vậy.

“Thật ra rất hợp lý nha, một đêm tăng 0.03% giá trị kinh nghiệm, một trăm ngày chính là 3%, một năm chính là 10%, tương đương với một cái phó bản cấp B đó, nếu song tu một lần liền tăng vọt giá trị kinh nghiệm, vậy Thổ Quái chẳng phải là vô địch.”

Quan Nhã tức giận dùng sức đấm hắn: “Là anh nói với em giá trị kinh nghiệm sẽ tăng vọt, tháng này anh cũng đừng nghĩ động vào em nữa.”

…

Bữa sáng, nhà ăn.

Nữ Vương nói: “Quan Nhã sao không ăn sáng?”

“Ngủ bù!” Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn trừ có chút mệt, đầu có chút nóng rát, vấn đề không lớn.

Tạ Linh Hi u oán nói: “Có thể không ngủ bù sao, kêu cả đêm…”

Trương Nguyên Thanh lúc này mới phát hiện, bé trà xanh vẻ mặt mỏi mệt, vành mắt có chút thâm.

Con bé này sẽ không nghe cả đêm chứ? Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, phải nghĩ cách tịch thu tai nghe lén của cô lại.

“Kêu cả đêm?” Nữ Vương cũng bắt đầu u oán theo, “Tiểu biệt thắng tân hôn cũng không đến mức như vậy chứ, lão gia, cậu hoàn toàn có thể để người ta giúp Quan Nhã chia sẻ một phen.”

Tạ Linh Hi cả kinh, kinh ngạc nhìn Nữ Vương tỷ tỷ.

Tuy mọi người đều mơ ước Nguyên Thủy ca ca, nhưng Nữ Vương tỷ tỷ trước kia vẫn là rất rụt rè, ngẫu nhiên không rụt rè cũng là thành phần vui đùa chiếm đa số, sao đột nhiên trở nên chủ động như vậy.

Là cái gì cho cô sự tự tin?

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nghĩ, trong truyền thuyết Hoàng Đế ngự nữ ba ngàn bạch nhật phi thăng, hắn là có một

hậu cung khổng lồ, lúc nào cũng cung cấp đỉnh lô song tu.

Chương 2023: Vớt người (1)

Xem ra đàn ông si tình chuyên nhất giống như mình, nhất định đi không thông con đường song tu này! Hắn tiếc hận nghĩ.

Nhưng ngẫu nhiên song tu một phen, có chút ít còn hơn không.

Lúc này, một đợt tiếng chuông điện thoại di động dồn dập to rõ vang lên.

Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, người gọi tới là Tiểu Viên.

"Alo!" Hắn nhận cuộc gọi: "Tôi đang nghĩ hôm nay đi chỗ cô đó."

Bởi vì Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi ở bên người, hắn không tiện cợt nhả nói chuyện, giọng điệu khá đứng đắn.

"Nguyên Thủy, Đồng Đồng đã xảy ra chuyện." Tiểu Viên giọng dồn dập mà ngưng trọng.

Đồng Đồng Triệu Hân Đồng? Trương Nguyên Thanh suýt nữa chưa phản ứng lại, lục lọi ở trong đầu một lần, mới dò số chỗ ngồi với nữ học sinh trung học đáng yêu xinh đẹp kia trong ấn tượng.

"Chờ chút!" Trương Nguyên Thanh đứng dậy rời khỏi nhà ăn, đi về phía tiểu viện.

Hắn tới bên cạnh bàn đá trong sân ngồi xuống, trầm giọng nói: "Bên cạnh tôi không có ai, nói đi, có chuyện gì?"

Tiểu Viên lập tức mở miệng, tốc độ nói cực nhanh nói:

"Hôm trước, Đồng Đồng ở trong trường học cùng bạn học xảy ra xung đột, lỡ tay đẩy người ta ngã cầu thang thành trọng thương, cô bé biết tôi không ở khách sạn, liền tự mình chạy trốn rồi, bởi vì điều từng trải trong quá khứ của cô ấy có chút đặc thù, nếu đưa tới văn phòng cảnh sát, nhất định sẽ dẫn tới quan phương hành giả chú ý.

“Nhưng một học sinh cấp 2 có thể tránh thoát camera giám sát đường phố, ẩn nấp vô thanh vô tức, bản thân đã không phù hợp lẽ thường, cho nên vẫn bị quan phương hành giả nhằm vào, vừa rồi cô bé gọi điện thoại cho tôi, nói bị bao vây, người bắt cô ấy là Tinh Quan phân bộ Bạch Chá (sáp ong) của Thái Nhất môn.

“Sau khi kết thúc trò chuyện, tôi bảo Khấu Bắc Nguyệt dùng điện thoại công cộng liên hệ cô ấy, điện thoại di động đã tắt máy rồi, không, hẳn là bị Đồng Đồng hủy rồi, cô ấy đã bị bắt.”

Trước khi bị bắt hủy diệt điện thoại di động, miễn cho bị quan phương hành giả truy theo nguồn gốc tìm ra đồng bạn, đây là tố chất nghề nghiệp tà ác phải có.

Đổi mà nói chi, điện thoại di động bị tiêu hủy, cũng ý nghĩa nhân gặp hạn.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, biết Tiểu Viên vì sao vội vàng như thế, dựa theo phong cách của hành giả quan phương, đối mặt nghề nghiệp tà ác, tỷ lệ đại khái là trực tiếp giết chết.

Khả năng bắt không lớn.

Một lời không hợp liền đẩy người ta ngã cầu thang, tính tình cô gái nhỏ này không khỏi quá nóng nảy rồi, nếu học sinh bởi vậy mà chết, đừng hy vọng mình cứu cô ấy, mình cũng không nhất định có thể cứu… Mặt khác, thân là Vu Cổ Sư, phương thức trả thù của Triệu Hân Đồng có thể có rất nhiều loại, cố tình lựa chọn thiếu lý trí nhất kịch liệt nhất… Trương Nguyên Thanh to đầu một phen, nói:

“Cô ấy vì sao không liên hệ tôi? Cứ phải cùng đường mới thử gọi điện thoại cho cô, nếu không phải cô hôm nay vừa vặn trở về, cô ấy chết rồi cũng không ai biết, không, cô ấy bây giờ có thể đã chết.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Trương Nguyên Thanh cũng có tính toán, cô gái nhỏ kia ngay cả Khấu Bắc Nguyệt cũng không tìm, nói rõ tính cách quái gở, chỉ tín nhiệm Tiểu Viên, lại nào sẽ hướng hắn thành viên ngoại vi của quan phương này cầu cứu chứ?

“Cậu đừng thầm oán!” Trong thanh âm Tiểu Viên mang theo cảm xúc, tựa như vợ cuống lên đang hướng chồng phát giận.

“Được được được, tôi không nói nữa, tôi bây giờ liền thay cô tìm hiểu một phen, chờ tin tức của tôi đi.” Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng trấn an.

Tắt máy, hắn ngồi ở bên cạnh bàn đá thúc đẩy đầu óc.

Thành phố Bạch Chá trên giáp kinh thành, dưới giáp biển lớn, kinh tế nhân văn phát triển cao độ, tuy so ra kém xa xa Tùng Hải, nhưng cũng là thành thị quan trọng của phương Bắc.

Bởi vậy hành giả quan phương ở địa phương tố chất đều rất cao, mấu chốt nhất là, cách kinh thành quá gần, thuộc về phạm vi thế lực của Thái Nhất môn, là có Thần Nhật Du tọa trấn.

Người Triệu Hân Đồng gặp là chấp sự Thái Nhất môn, liền tương đối khó xử lý.

Nếu là Ngũ Hành minh, lấy địa vị, danh tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn giờ này ngày này, các phân bộ lớn ít nhiều sẽ nể mặt chút.

—— Phân bộ Giang Hoài sẽ không!

Suy tư vài giây, Trương Nguyên Thanh mở ra group chat, thầm nhủ, lúc này tác dụng của Triệu Thành Hoàng cùng Tôn Miểu Miểu liền thể hiện ra.

Hắn lập một group chat lâm thời, kéo Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng vào.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: @ Triệu Thành Hoàng @ Tôn Miểu Miểu, Thái Nhất môn phân bộ Bạch Chá hai người có quen không, tôi có người bạn bị Tinh Quan phân bộ Bạch Chá bắt, là nghề nghiệp tà ác. “

“Tôn Miểu Miểu: Tiểu tử cậu, còn qua lại lung tung với nghề nghiệp tà ác hả! “

Sau đó rất không nguyên tắc hỏi: “Đã làm chuyện gì? Giết người phóng hỏa mà nói, chúng tôi cũng không hỗ trợ.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Một học sinh cấp 2, nổi lên mâu thuẫn với bạn học, đẩy người ta ngã cầu thang, nghe nói ngã thành trọng thương, tình hình cụ thể còn chờ tìm hiểu.”

Chương 2024: Vớt người (2)

“Triệu Thành Hoàng: Thái Nhất môn phân bộ Bạch Chá có hai vị trưởng lão, một vị là Phong Đô Quỷ Vương mới tấn thăng Chúa Tể, một vị khác là Victoria. Người sau là đứng đầu, nhưng đồng thời quản công việc tám tỉnh đông bộ, đại bộ phận thời gian đều không ở phân bộ Bạch Chá. “

“Tôn Miểu Miểu: Tìm Linh Quân đi, Victoria là bồ của Linh Quân.”

“Tôn Miểu Miểu: Tìm Linh Quân đi, Victoria cùng Linh Quân tình như mẹ con.”

Chuyện lòng hiếu thảo của Linh Quân biến chất, cao thấp Thái Nhất môn đều biết? Ừm, nhờ Linh Quân giúp đỡ quả thật nhanh nhất thuận tiện nhất… Trương Nguyên Thanh lập tức gọi vào số điện thoại di động của Linh Quân.

“U, đây không phải học sinh người đứng đầu dưới Chúa Tể của tôi sao, thế mà còn nhớ rõ tôi người sư phụ tào khang này, vinh hạnh vinh hạnh!” Tiếng cười khẽ lười nhác của Linh Quân truyền đến.

“Người sư phụ tào khang, có chuyện này cần anh hỗ trợ, Victoria trưởng lão có đó không?”

“Mỗi sáng sớm tốt đẹp, cô ấy đều ở bên cạnh tôi, giống như hoa tươi cùng sương sớm, sữa đậu nành cùng bánh quẩy.” Linh Quân cười nói, sau đó, trong loa truyền đến “bẹp” một tiếng, như là có cô gái đang hôn hắn.

Quả nhiên bạn lữ lớn tuổi đúng là tốt, sáng sớm còn có xyz, không giống bạn gái mình, sáng sớm chỉ biết tung đệm chăn… Trương Nguyên Thanh vừa lẩm bẩm, vừa nói:

“Tôi có người bạn ở thành phố Bạch Chá xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ID linh cảnh Triệu Hân Đồng, nữ sinh cấp 2, nghề nghiệp tà ác, hôm nay vừa bị chấp sự phân bộ Bạch Chá Thái Nhất môn bắt, anh giúp tôi điều tra tình huống một chút, nếu còn sống, nói cho tôi biết một tiếng.”

Linh Quân thu hồi nụ cười, giọng điệu nhất thời trở nên trầm thấp nghiêm túc, “Được!”

Đại khái mười phút sau, Trương Nguyên Thanh thu được tin nhắn của Linh Quân:

“Còn sống, bị giam giữ ở trong phòng thẩm vấn sở tổng trị an Bạch Chá, phân bộ Bạch Chá còn chưa xử tử cô ấy. Một mặt là muốn thông qua cô ấy tìm ra đồng lõa sau lưng, một Thánh Giả cấp 4 xác suất đại khái sẽ không là độc hành hiệp. Một mặt khác sao, nghề nghiệp tà ác vị thành niên tương đối hiếm thấy, không quá dễ xử lý, các đồng nghiệp phân bộ Bạch Chá có chút đau đầu, còn đang điều tra bối cảnh cùng từng trải của cô ấy.”

“Rõ rồi, tôi muốn vớt cô ấy ra, có cách nào không.” Mọi người đều là người quen, Trương Nguyên Thanh không quanh co lòng vòng.

Linh Quân trầm mặc một lát, nói: “Victoria nói, trước khi điều tra rõ tình huống, không thể cho cậu câu trả lời. Tuy nhiên tôi biết, người cậu muốn vớt ra khẳng định không phải hạng tội ác tày trời, nhưng cậu phải hiểu cho.”

“Tôi biết tôi biết.” Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi tới trước một chuyến.”

Kết thúc cuộc gọi, Trương Nguyên Thanh gửi một tin nhắn cho Tiểu Viên:

“Cô ấy còn sống, tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, tôi sẽ thử vớt cô ấy ra, nhưng không thể cam đoan nhất định thành công.”

Thật nhiều việc, mình sắp tới bất cứ lúc nào cũng có thể vào linh cảnh! Hy vọng hôm nay có thể xử lý xong, đừng ảnh hưởng mình vào phó bản.

…

Khách sạn Vô Ngân.

Lúc này, trong group nhỏ của đoàn đội Vô Ngân, tin tức “ting ting ting” lướt không ngừng.

Đám nghề nghiệp tà ác tự mình cứu rỗi này đứng ngồi không yên, tích cực lại bi quan tranh luận.

“Điềm Tâm Hồng Ma: Không nên nha, Đồng Đồng vừa trải qua thuyết pháp rửa tội, tâm tính rất bình thản mới đúng. Sao

lại ầm ĩ ra loại chuyện này, giờ như thế nào cho phải đây, mau nghĩ cách đi.”

“Bá Vương Biệt Cơ: Vô Ngân đại sư cố ý ở trước khi vào phó bản giảng kinh, muốn giúp chúng ta trừ khử lệ khí, ông còn an tâm ở trong phó bản làm nhiệm vụ. Bây giờ Đồng Đồng bốc đồng như thế, làm sao bây giờ, lão nương cuống chết mất! “

“Tổng Giáo Đầu Lâm Xung: Dứt khoát trực tiếp đi cướp người đi, tôi từng điều tra, phân bộ Bạch Chá chỉ một Chúa Tể tọa trấn, tôi phụ trách dụ Chúa Tể ra, điệu hổ ly sơn, sau đó các người xông vào đi cứu Đồng Đồng.”

“Dì Phương: Cậu nghĩ xem phân bộ Bạch Chá có Thánh Giả hay không, có đạo cụ cấp Chúa Tể trấn áp cục diện hay không, muốn chết tự cậu đi, đừng liên lụy chúng tôi.”

“Bác Dương: Tiểu Lâm quá xúc động rồi, nhưng chúng ta quả thật cần nghĩ biện pháp, bằng không Đồng Đồng chỉ còn đường chết, nó vẫn là đứa nhỏ mà.”

“Khấu Bắc Nguyệt: Cô ấy có thể đã chết.”

Tin tức không ngừng cập nhật, bỗng nhiên khựng lại.

“Lâm Xung: Khấu Bắc Nguyệt ngươi con mẹ nó chờ cho lão tử, bây giờ sẽ ngồi máy bay tới đánh ngươi, cho ngươi chôn cùng Đồng Đồng. “

“Nhân Gian Lưu Lãng Khách: @ Tiểu Viên, cô có liên hệ Nguyên Thủy Thiên Tôn không?”

Mọi người đoàn đội ngẩn ra một phen, lúc này mới nhớ tới vị thành viên ngoại vi kia ở Tùng Hải, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong mắt bọn họ, thuộc loại người cùng là lưu lạc chân trời, là trong bệnh tâm thần có thâm niên bệnh hoạn, nhưng dù sao cũng là hợp pháp, trong lòng ít nhiều có chút ngăn cách.

Lại bởi vì chỉ từng gặp một lần, giao tình cũng không sâu, bởi vậy khi gặp được nguy cơ nội bộ, cũng chưa ngay lập tức nghĩ đến vị kia.

Chương 2025: Vớt người (3)

Không giống Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt, có việc hay không có việc gì đều có thể gọi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mà Nhân Gian Lưu Lãng Khách là vì chuyện tỉnh Bát Quý, ở phương diện cá nhân, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn có cảm giác tán đồng, coi là bạn bè cùng đồng bạn, cho nên sẽ theo bản năng nghĩ đến hắn.

"Điềm Tâm Hồng Ma: Đồng Đồng gặp phải là Tinh Quan Thái Nhất môn, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người Ngũ Hành minh, hơn nữa Tùng Hải cùng Bạch Chá một nam một bắc, mạng lưới quan hệ của hắn cũng không chạm đến."

Trong group một lần nữa trầm mặc.

"Bác Dương: @ Tiểu Viên, liên hệ một phen, ngựa chết coi như ngựa sống mà chữa."

Tiểu Viên vừa muốn trả lời, điện thoại di động "Ting" một tiếng, tin nhắn của Nguyên Thủy Thiên Tôn đến.

Cô nhanh chóng rời khỏi tiểu đàn, click vào avatar Nguyên Thủy Thiên Tôn, tỉ mỉ đọc mấy lần nội dung tin nhắn, sắc mặt căng thẳng rốt cuộc thả lỏng, ở sâu trong lòng nổi lên cảm giác an toàn mãnh liệt.

Trong bất tri bất giác, cảm giác an toàn người đàn ông kia cho cô càng ngày càng nhiều.

"Tiểu Viên: Đã từng liên hệ, Đồng Đồng còn sống, Nguyên Thủy Thiên Tôn đang trên đường chạy tới thành phố Bạch Chá, hắn sẽ dốc hết toàn lực cứu người, các vị kiên nhẫn chờ đợi đi."

Đám nghề nghiệp tà ác trong group đang thấp thỏm lo âu, bất thình lình thấy tin nhắn này, kinh hỉ đến quá đột ngột, trong lúc nhất thời thế mà chưa phản ứng lại.

Vài giây sau, tin nhắn trong diễn đàn nhỏ "ting ting ting" vang không ngừng, giọng điệu mọi người tràn ngập vui sướng cùng chờ mong, vui sướng Đồng Đồng còn sống, chờ mong Nguyên

Thủy Thiên Tôn vị nhân vật trong trận doanh hợp pháp lấp lánh như tinh tú này có thể mang đồng bạn về.

Bọn họ lần đầu nếm được ngon ngọt "bên trên có người".

Vô Ngân đại sư mở rộng mục tiêu cứu rỗi đến trận doanh hợp pháp, là phương hướng chiến lược ý nghĩa trọng đại.

…

Mười một giờ sáng.

Sở tổng trị an thành phố Bạch Chá, phòng thẩm vấn số 3.

Triệu Hân Đồng mặc đồng phục học sinh màu lam và trắng, vẻ mặt lạnh lùng ngồi ở ghế thẩm vấn lạnh lẽo, cái trán của cô dán một lá bùa giấy vàng, hai tay còng ở trên bàn nhỏ, vai phải vô lực hạ xuống, hai bên xương bả vai đâm vào hai cây đinh gỗ dài 6 cm, máu tươi đen đỏ nhuộm đỏ lưng.

Hai cây đinh gỗ khiến cô không thể không thẳng lưng, duy trì tư thế ngồi cứng ngắc hơn nữa cố hết sức.

Đinh gỗ cùng bùa giấy vàng giống nhau, đều là thủ đoạn phong cấm năng lực, hành vi của cô.

Đinh gỗ ẩn chứa độc tố tê liệt, sau khi đóng đinh vào cơ thể con người, gốc rễ sẽ sinh trưởng, cắm rễ ở trong máu thịt, cưỡng ép rút ra đinh gỗ, sẽ ngay cả máu thịt xương khớp cùng nhau giật đứt.

Bùa giấy vàng là phong cấm tinh thần lực, khiến tinh thần lực của cô tiếp cận người thường, như vậy liền có thể tiến hành thẩm vấn.

Nếu không lấy sức mạnh ý chí của Thánh Giả, không dùng khổ hình căn bản hỏi không ra tình báo.

Phân bộ Bạch Chá đã tiến hành hai lần thẩm vấn đối với Triệu Hân Đồng, đạt được bối cảnh gia đình, xuất thân, tình huống trở thành linh cảnh hành giả của đối phương.

Nhưng mỗi lần hỏi thế lực sau lưng cô, Triệu Hân Đồng liền biểu hiện ra cứng cỏi cùng nghị lực vượt qua bạn cùng lứa tuổi, mặc dù ở dưới đạo cụ Thám Báo uy hiếp cô cũng không khuất phục.

Nhưng hành giả quan phương phân bộ Bạch Chá chưa mạnh mẽ ép hỏi, bởi vì Triệu Hân Đồng ở trong quá trình phản kháng đạo cụ, thất khiếu đổ máu, tinh thần hiện ra xu thế sụp đổ.

Bất cứ thời điểm nào, người vị thành niên đều có đặc quyền, cho dù là một kẻ nghề nghiệp tà ác.

Liên quan xử trí vị nghề nghiệp tà ác vị thành niên này, cấp trên còn chưa đưa ra câu trả lời, cho nên an toàn sinh mệnh của cô là vấn đề nhân viên phân bộ Bạch Chá phải coi trọng.

Lúc này, cửa cách âm phòng thẩm vấn đẩy ra, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang cùng kính râm đi vào, cầm trong tay một phần văn kiện.

Triệu Hân Đồng nâng mắt lên, con ngươi đen nhánh của thiếu nữ lẳng lặng nhìn chằm chằm hắn.

Trang phục của vị thẩm vấn này dẫn tới sự chú ý của cô, nơi này là tổng bộ văn phòng cảnh sát, là cứ điểm phân bộ Bạch Chá của Thái Nhất môn, quan phương hành giả nơi này không có khả năng mặc thành bộ dáng này.

Người đàn ông bao bọc kín kẽ tắt đi máy quay phim, ngồi xuống ở bên cạnh bàn thẩm vấn, giọng trầm thấp:

“Tôi hỏi, cô đáp, đừng có bất cứ lời thừa thãi nào.”

Khuôn mặt nhỏ thanh tú của Triệu Hân Đồng nhếch lên một nụ cười lạnh: “Khi nào đưa tôi trở về linh cảnh? Ngoài ra, các người đừng nghĩ từ trên người tôi đạt được bất cứ tin tức gì.”

Cô là không có khả năng khai ra khách sạn Vô Ngân, đại sư không ở hiện thực, khách sạn như rắn mất đầu, thiếu lực lượng đủ mạnh để che chở.

Lúc này nếu quan phương xuất động cao thủ bao vây tiễu trừ khách sạn Vô Ngân, đồng bạn phân tán ở các nơi thế nào, cô không rõ, nhưng dì Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt không có đầu óc ở khách sạn, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Chương 2026: Câu cá (1)

“Trái lại rất kiên cường đấy, làm việc vì sao không động não một chút chứ!” Vị nhân viên thẩm vấn kia nhỏ giọng nói thầm.

Thanh âm này rất quen tai… Triệu Hân Đồng ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm hắn.

Triệu Hân Đồng xác nhận mình từng nghe thanh âm này, âm sắc của mỗi người đều không giống nhau, tựa như vân tay, có lẽ sẽ có tương tự, nhưng không tồn tại giống nhau.

Nhưng cô nhớ không nổi từng nghe ở nơi nào, cô suy nghĩ, cho rằng chủ nhân thanh âm là một người không quen thuộc với mình, nhưng có ý nghĩa đặc thù nào đó, cho nên mới sẽ bị mình ghi nhớ.

Một người không quen, lại có được ý nghĩa đặc thù, sẽ là ai đây?

Ngay tại lúc Triệu Hân Đồng nhíu lại đôi lông mày thanh tú, nghi hoặc khó hiểu, cô nghe thấy người nọ thản nhiên nói:

“ID linh cảnh Triệu Hân Đồng, tên gốc Triệu Hân Đồng, 14 tuổi, theo học ở trung học III của thành phố Bạch Chá… A, còn là vị thành niên, trẻ tuổi thật tốt nha, không giống tôi, là người đáng thương chia năm xẻ bảy.”

Chia năm xẻ bảy? ! Triệu Hân Đồng lập tức trợn tròn mắt, lập tức thể hồ quán đỉnh.

Cô biết vị nhân viên thẩm vấn này là ai rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn của phân bộ Tùng Hải!

Kẻ đáng thương kia mọi người ở trong group nhỏ ngẫu nhiên sẽ thảo luận, hắn mang đến ủng hộ như liều thuốc trợ tim cho những người cứu rỗi trong đoàn đội, mỗi lần mọi người cảm thấy sinh hoạt thật khổ, nhân gian xấu xí, sẽ nghĩ về Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút, sau đó ở trong group nhỏ khích lệ lẫn nhau:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể kiên cường sống sót, chúng ta lại có tư cách gì tiêu cực chứ!”

Hắn là tới cứu mình? Hắn có thể cứu mình hay không? Trong đôi mắt mỏi mệt của Triệu Hân Đồng chợt xuất hiện thần thái.

“Cô rất may mắn, học sinh bị cô đẩy xuống lầu không có nguy hiểm tính mạng, cũng không bại liệt nằm giường, nhưng xương đùi, xương chậu, xương sườn gãy, chảy máu nội tạng, vừa mới từ trong ICU ra.” Trương Nguyên Thanh khôi phục giọng trầm thấp khàn khàn:

“Nếu cô ấy chết, mặc dù cô là vị thành niên, quan phương cũng sẽ đưa cô về linh cảnh. Cô biết đó, pháp luật không thích hợp cho chúng ta quần thể này, cô sẽ không nhận được “luật pháp bảo hộ” che chở.”

Triệu Hân Đồng trầm mặc một giây, thản nhiên nói: “Hành vi của tôi là quá khích chút, nhưng mặc dù cô ta chết, tôi cũng sẽ không hối hận.”

Này này, tuy máy quay không bật, nhưng phía sau kính nhìn đơn hướng có người nhìn đó… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Victoria cùng Linh Quân ở cách vách, đang xuyên qua kính đơn hướng quan sát Triệu Hân Đồng.

Trương Nguyên Thanh mặc kệ lời của Triệu Hân Đồng, sắc mặt nghiêm túc nói:

“Triệu Hân Đồng, bây giờ cần cô thẳng thắn một việc, cái này rất quan trọng, tôi không muốn nghe được lời tức giận, cô tốt nhất cũng đừng ở trước mặt tôi kiệt ngạo bất tuân, nếu không phối hợp cho tốt, tôi sẽ bỏ qua lần thẩm vấn này.”

Đổi thành người khác, cô gái nhỏ còn có thể kiệt ngạo bất tuân vài câu, nhưng thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn bày ra vẻ mặt nghiêm túc, Triệu Hân Đồng cũng không dám lỗ mãng.

Tên chia năm xẻ bảy này bệnh nghiêm trọng nhất, chọc hắn mất hứng, nói đi là đi, mặc kệ ngươi có phải đồng bạn hay không, đối mặt loại bệnh nhân tâm thần này, thuận theo hắn là được.

Tựa như trong bệnh viện tâm thần, các bệnh nhân tâm thần cũng phải sợ người bệnh nặng nhất.

“Được!” Triệu Hân Đồng nhu thuận gật đầu.

Ồ, vẫn là rất ngoan đấy… Trương Nguyên Thanh lập tức lấy ra một khối lệnh bài loang lổ vết gỉ, cầm nắm trong tay, hắn

tháo xuống kính râm, đôi mắt lấp lánh ánh sáng trắng, tràn ngập khí tức làm người ta sợ hãi, tin phục.

“Đầu tiên, trừ phó bản, cô có từng giết nghề nghiệp hợp pháp, hành giả quan phương cùng người thường hay không?”

“Không.”

“Có ăn cắp, cướp bóc, cố ý đả thương người các loại hành vi hay không.”

“Trừ hôm trước sự kiện đó, tôi bình thường ngẫu nhiên sẽ dùng cổ độc trả thù bạn học, nhưng đều là bọn họ bắt nạt tôi trước. Sử dụng cổ độc cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhiều nhất giày vò bọn họ vài ngày.”

“Bọn họ vì sao sẽ bắt nạt cô.”

Triệu Hân Đồng cắn cắn môi, không nói chuyện.

Trương Nguyên Thanh lại nói:

“Liên quan thân phận tin tức của cô, phân bộ Bạch Chá đã điều tra hoàn thành, bây giờ tôi muốn đích thân hướng cô xác minh tình huống, hy vọng cô đừng có giấu diếm, cái này liên quan đến phân bộ Bạch Chá đánh giá đối với cô.”

Người đánh giá ngay tại cách vách, chính là sư mẫu Victoria.

Cho dù có Linh Quân ở bên trong liên lạc, Victoria cũng không có khả năng tùy tiện phóng thích một kẻ nghề nghiệp tà ác, nhưng Trương Nguyên Thanh cam đoan mọi cách Triệu Hân Đồng là nghề nghiệp tà ác thiện lương sạch sẽ.

Xem ở trên phần người tình trẻ, Victoria nói, nếu đứa nhỏ này thật sự không làm xằng làm bậy, tôi liền tha thứ con bé một lần.

Vì thế liền có buổi thẩm vấn này.

Trương Nguyên Thanh mở ra hồ sơ của Triệu Hân Đồng, nói:

“Cô năm sáu tuổi, cha nhảy lầu tự sát, theo mẹ cùng dượng sinh hoạt, năm chín tuổi trong nhà xảy ra hỏa hoạn, mẹ cùng dượng ở trong hỏa hoạn mất mạng, cô liền đi theo ông nội ở góa sinh sống, thẳng tới bây giờ.

Như vậy, mời cô trả lời ta, cô là khi nào trở thành linh cảnh hành giả?"

Chương 2027: Câu cá (2)

Triệu Hân Đồng nhìn hắn, nói: "Năm chín tuổi."

Trương Nguyên Thanh nhướng mày: "Mẹ cùng dượng cô chết bởi hỏa hoạn năm đó?"

"Đúng!" Triệu Hân Đồng thấp giọng nói: "Là tôi phóng hỏa thiêu chết hai người bọn họ, sau khi thiêu chết bọn họ, không bao lâu tôi liền đạt được thẻ nhân vật, trở thành Vu Cổ Sư."

Cái này con mẹ nó cái gì cha mẹ tế thiên pháp lực vô biên? Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, không lộ dấu vết liếc về phía kính nhìn xuyên đơn hướng.

Một đứa nhỏ tự tay thiêu chết mẹ đẻ cùng dượng, phàm là người tam quan bình thường, đều sẽ phán tử hình cho cô ấy nhỉ… Victoria tuy ngủ con nuôi, nhưng tam quan nghĩ hẳn là bình thường.

"Có thể nói một chút về lý do không?" Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, đây là cơ hội cuối cùng của cô.

"Lý do?" Khóe miệng Triệu Hân Đồng nhếch lên một nụ cười lạnh, "Báo thù cho cha có tính là lý do hay không, chạy thoát hoàn cảnh gia đình đáng sợ có tính là lý do không? Cha tôi là người làm ăn, lúc còn nhỏ gia cảnh rất đầy đủ, cha cũng rất cưng chiều tôi, trước sáu tuổi cuộc đời của tôi chỉ có hạnh phúc cùng vui vẻ. Nhưng năm sáu tuổi, tiện nhân kia tư thông với đối tác của cha, còn lừa hết toàn bộ tiền của cha, dùng danh nghĩa ông ấy hướng ngân hàng rút lấy khoản tiền khổng lồ."

"Cha trong một đêm mất đi toàn bộ, còn thiếu nợ trả không hết, cảm giác tương lai mất đi hy vọng, cuối cùng lựa chọn nhảy lầu tự sát. Tôi bị tiện nhân kia đưa đi gia đình mới, đôi cẩu nam nữ đó đối với tôi cũng không tốt, người đàn ông đánh tôi, dùng dây lưng quật tôi, mẹ đẻ cũng mắng tôi là tiện chủng, nói tôi nên đi theo cha cùng nhau nhảy lầu. Bọn họ sở dĩ tiếp

nhận tôi, chẳng qua là muốn để thanh danh dễ nghe chút, cùng với nghĩa vụ nuôi nấng trên pháp luật."

"Tôi nhịn bọn họ ba năm, có một ngày, tôi đổ thuốc ngủ trong nhà vào trong rượu, ở sau khi bọn họ uống xong rượu, tôi một mồi lửa đốt căn nhà làm người ta buồn nôn kia. Bọn họ chết, mà tôi lại đạt được cuộc sống mới."

Triệu Hân Đồng cười lên, cười oán độc mà bi thương.

Trương Nguyên Thanh nhìn cô hồi lâu, thở dài một tiếng:

"Bóng ma phụ thân nhảy lầu tự sát cùng thời gian dài chịu bạo lực gia đình, nhân cách vũ nhục dẫn phát tâm tính vặn vẹo, cô sẽ trở thành nghề nghiệp tà ác trái lại có thể lý giải. Như vậy, là cái gì khiến cô thay đổi bản thân?"

Câu cuối cùng này là nói cho Victoria nghe.

Triệu Hân Đồng thản nhiên nói:

"Tôi cũng chưa thay đổi, tôi chỉ là muốn thay đổi. Mấy năm qua sống với ông nội, tôi sống coi như vui vẻ, ông nội đối với tôi rất tốt, lương hưu của ông miễn cưỡng đủ chúng tôi sinh hoạt, nhưng vì bồi dưỡng tôi, ông nội hàng năm đều có ba tháng ở bên ngoài làm khổ lực.

Có một vị tiền bối đức cao vọng trọng nói cho tôi biết, lòng người là thứ dơ bẩn nhất, chúng nó ô nhiễm xã hội, ô nhiễm thế giới, nhưng trong nhân tính cũng có chỗ chân thiện mỹ, chúng tôi phải học được cảm ơn nhân tính tốt đẹp, bao dung nhân tính xấu xí.

Tôi muốn vì ông nội, thử bao dung nhân tính xấu xí. Nhưng tôi đến nay cũng chưa thể thành công, tôi không thể quên thương tổn quá khứ mang tới cho tôi. Vị tiền bối kia nói, buông dao mổ xuống lập địa thành Phật, nhưng đối với chúng tôi mà nói, buông dao mổ xuống mới là chuyện khó nhất trên đời, cái này không phải ngoài miệng nói, cần đại triệt đại ngộ."

"Tình huống của cô tôi đã hiểu biết." Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, "Mấy vấn đề cuối cùng, cô vừa rồi nói, cô ngẫu nhiên sẽ dùng cổ độc trả thù bạn học, bọn họ có phải thường xuyên bắt nạt cô hay không? Bình thường cô đã dùng cổ độc

trả thù, vì sao hôm trước lại lựa chọn phương thức kịch liệt nhất?"

Triệu Hân Đồng nhìn hắn, lạnh lùng cười, "Anh từng đi học chưa?"

Trương Nguyên Thanh giống như chịu khiêu khích, "Có thể nói rất rõ ràng cho cô nghe, năm đó hiệu trưởng Thanh Hoa Bắc Đại vì tôi, thiếu chút nữa đánh phọt cả óc, Cambridge cùng Harvard càng phái chuyên viên tới nhận tôi trúng tuyển, tôi lạnh lùng nói cho bọn họ, tôi nhất định là học sinh các người không có được. Mà dưới bối cảnh như vậy, đại học khoa học kỹ thuật Ma tỉnh thậm chí dũng khí gửi thư thông báo trúng tuyển cho tôi cũng không có."

Triệu Hân Đồng tự động lướt qua đoạn lời này, "Đã từng đi học, vậy nên biết, xinh đẹp, thành tích học tập tốt, tính cách quái gở, nghèo, những thứ này tập hợp lại, không phải là mục tiêu tốt nhất của bạo lực học đường sao? Tôi đại bộ phận thời điểm đều có thể nhịn, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ mất khống chế cảm xúc. Ví dụ như nữ sinh kia bị tôi đẩy ngã cầu thang, cô ta mắng tôi là tạp chủng không cha không mẹ, cha mẹ chết đáng đời. Nguyên nhân cô ta dùng lời lẽ hung ác đối với tôi, chỉ là vì nam sinh cô ta thích viết thư tình cho tôi."

"Tôi vì sao phải nhịn bọn cặn bã này chứ, tôi rõ ràng có lực lượng phá hủy toàn bộ trường học, lại phải từng lần một bị bọn họ bắt nạt, là cái gọi là trật tự khiến tôi chỉ có thể nuốt xuống khuất nhục, cho nên tôi thường thường sẽ nghĩ, thế giới như vậy, tôi dựa vào cái gì phải giải hòa với nó?"

Chương 2028: Câu cá (3)

Trương Nguyên Thanh nhìn cô gái nhỏ vẻ mặt kiệt ngạo, vốn muốn lấy tư thái người từng trải răn dạy vài câu, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới lời mình ngày đó nói với bác sĩ Tôn:

"Tôi dựa vào cái gì phải cùng tồn tại với nó?"

Dựa vào cái gì phải cùng tồn tại với nhân tính âm u!

Vì thế hắn thở dài đứng dậy, "Tôi hỏi xong rồi, cô ở chỗ này chờ tin tức đi."

Rời khỏi phòng thẩm vấn, quay sang đi phòng quan sát cách vách, Linh Quân và Victoria sóng vai đứng ở trước kính thủy tinh đơn hướng, chăm chú nhìn cô gái cấp 2.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tới đây, Victoria khoanh tay mà đứng, chưa quay đầu, thản nhiên nói:

"Những thứ đó cô ấy nói, tôi sẽ nghiệm chứng một lần nữa, nếu là sự thật, tôi có thể làm chủ, cho cô ấy một lần cơ hội. Đi xong lưu trình đại khái cần ba ngày."

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, "Đa tạ, tôi thiếu ngài một cái nhân tình."

Triệu Hân Đồng sẽ không nói dối, thành viên đoàn đội của Vô Ngân đại sư cũng không phải kẻ ác, Victoria xuất phát từ cẩn thận muốn xác nhận một lần nữa, nhưng kết cục sẽ không thay đổi.

"Linh Quân nợ cậu càng nhiều nhân tình hơn, coi như là trả thay hắn." Victoria xinh đẹp cao ngạo lạnh lùng, nói: "Xin khuyên cậu một câu, đừng dính dáng quá sâu với nghề nghiệp tà ác, nhất là loại có thể thông cảm này."

Trương Nguyên Thanh cung kính khom người, "Đa tạ nhắc nhở."

Hắn sau khi nói chuyện phiếm với Linh Quân vài câu, rời khỏi phân bộ Bạch Chá.

"Cô gái nhỏ trái lại có dũng khí hơn tôi." Linh Quân cười hì hì nói: "Tôi thì không có giác ngộ cùng dũng khí chính tay đâm đầu chó của cha đẻ."

Victoria không quan tâm lời vui đùa của hắn, nhíu mày nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng đám nghề nghiệp tà ác này dính dáng quá sâu, tiếp tục như vậy, sớm hay muộn là sẽ có chuyện, anh tốt nhất nhắc nhở hắn một phen, nếu hắn không nghe, liền sớm phân rõ giới hạn với hắn đi."

Linh Quân nói lấy lệ: "Biết biết."

Victoria trừng hắn nhìn mắt một cái: "Em không phải đang nói giỡn với anh."

“Anh kết bạn là nhìn người, không phải công danh lợi lộc, hắn chỉ cần còn có thể khiến anh tán đồng, vậy vĩnh viễn là huynh đệ. Ngày nào đó hắn không giữ được bản tâm đi lầm đường, không cần em nhắc nhở anh cũng sẽ quyết liệt với hắn.” Linh Quân ngáp một cái, “Chuyện này em hỗ trợ một chút, anh trở về ngủ bù.”

…

Chuyên cơ bay lượn ở phía trên biển mây, tiếng gầm rú của động cơ máy bay bị ngăn cách ở ngoài cabin.

Trương Nguyên Thanh nằm ở trên ghế tựa mềm mại xa hoa, đang cầm điện thoại di động gọi điện thoại cho Tiểu Viên:

“Chuyện Triệu Hân Đồng giải quyết xong rồi, ba ngày sau phân bộ Bạch Chá sẽ thả người, đến lúc đó cô bé sẽ liên hệ cô báo bình an, tôi về Tùng Hải trước, trong hai ngày tới hắn sẽ vào phó bản, tựa như cũng không có thời gian đi qua thăm cô.”

Tiểu Viên “Ừm” một tiếng, giọng điệu thế mà có chút dịu dàng: “Cậu bận việc của cậu đi.”

Nghe giọng dì lạnh lùng xinh đẹp ngầm chứa nhu tình, trái tim Trương Nguyên Thanh liền rục rịch hẳn lên, thở dài nói: “Thật sự là cô gái tuyệt tình nha, tôi vì cô bôn ba mệt nhọc, làm trâu làm ngựa, cô lại ngay cả gặp tôi một lần cũng không muốn.”

Giọng Tiểu Viên chuyển sang lạnh lùng: “Nói chuyện hẳn hoi, đừng giọng điệu kỳ quái.”

“Tôi tuy không có thời gian đến khách sạn Vô Ngân, nhưng cô có thể đến Tùng Hải gặp tôi mà.” Trương Nguyên Thanh đưa ra yêu cầu hướng tới đã lâu: “Tôi muốn dẫn cô đi dạo Tùng Hải.”

“Bạn gái cậu đồng ý sao?”

“…” Trương Nguyên Thanh nhất thời kẹt, nếu là Linh Quân, đại khái sẽ nói: Bạn gái chiếm được trái tim của tôi, nhưng người tôi lại là của cô.

Hoặc là: Tôi tàn nhẫn xé trái tim mình thành hai nửa, chỉ chịu cho cô ấy nửa phần, bởi vì tôi biết, một nửa khác đã có nơi thuộc về.

Nhưng hắn xét cho cùng không đủ cặn bã, thật sự nói không nên lời.

Đúng lúc này, Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên cảm giác sắc trời ngoài cửa sổ tối đi.

Bầu trời xanh thẳm trở nên thâm thúy tối đen, giống như phủ một tầng nhung thiên nga đen, mặt trời nóng nực cũng đã biến mất.

Vừa rồi còn là ban ngày tinh không vạn lí, trong nháy mắt tiến vào đêm tối không ánh sáng.

Chuyện gì vậy? Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

Sau đó, hắn liền thấy nữ tiếp viên hàng không cao gầy xinh đẹp từ gian phục vụ đi ra, cách 5-6 mét nhìn nhau với hắn, trong đôi mắt đẹp lóe ra tà dị điên cuồng, khóe miệng nổi lên nụ cười bệnh thần kinh:

"Quả nhiên câu được ngươi ra rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Thuần Dương chưởng giáo? Trương Nguyên Thanh chỉ là thông qua ánh mắt, liền nhận ra hắn.

Câu mình ra?

Đồng Đồng mất khống chế cảm xúc là bị hắn ảnh hưởng? Trận xung đột vườn trường này là gã này âm thầm thúc đẩy?

Trương Nguyên Thanh trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều tình huống không ổn, đầu tiên là Thuần Dương chưởng giáo đã có thể chế tạo trận xung đột này, có thể định vị chuẩn xác trường học của Triệu Hân Đồng, nói rõ hắn nắm giữ tư liệu thành viên khách sạn Vô Ngân.

Chương 2029: Tử cục? (1)

Là ai cho hắn tư liệu tin tức, có phải nhóc mập hay không? Hắn đã phản bội khách sạn Vô Ngân?

Thành viên khác có thể cũng gặp nguy hiểm hay không? Ví dụ như Tiểu Viên.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh nghĩ, hắn có thể nguy hiểm rồi.

Chiến tích trong Thập Vạn Đại Sơn sớm đã truyền ra, Thuần Dương chưởng giáo lão hồ ly như vậy không có khả năng không biết, lại vẫn dám chặn giết hắn, nói rõ đối phương có nắm chắc.

Hắn trước khi đến từng xem tướng mạo, cũng từng mượn dùng Đại La Tinh Bàn tiến hành thôi diễn, tinh tượng biểu hiện chuyến này không có bất cứ nguy hiểm gì.

Có thể che lấp thiên cơ, che mắt tinh tượng, chỉ có Thần Nhật Du cấp Chúa Tể—— bí ẩn phù hộ.

Cũng chính là nói, trong kẻ địch lần này chặn giết hắn, có Thần Nhật Du.

Không có bất cứ do dự gì, lòng bàn tay Trương Nguyên Thanh xuất hiện ngọc phù truyền tống, tưởng tượng ra hình ảnh phòng ngủ vịnh Phó gia, 'Rắc' bóp nát ngọc phù.

Nhưng cái gì cũng chưa xảy ra, hắn vẫn như cũ nằm ở trên ghế tựa xa hoa, cửa gian phục vụ phía trước, vẫn có Thuần Dương chưởng giáo đầy mặt là nụ cười tà dị.

Thuần Dương chưởng giáo cười âm trầm quỷ quyệt, "Ngươi đi không nổi đâu, cả máy bay này đều bị ngăn cách, nơi này là chỗ chôn xương của ngươi, không có ai sẽ đến cứu ngươi, còn nhớ trò chơi ngày đó không, có muốn chơi một lần nữa không?"

Khi nói chuyện, một cái bàn hư ảo xuất hiện ở lối đi trong cabin, mặt bàn bao phủ sương mù, góc dưới bên phải là một con rối nho nhỏ, bên cạnh con rối viết: "khởi điểm rừng rậm Grimm".

Đạo cụ bàn chơi game!

Đạo cụ cấp Chúa Tể từng khiến Trương Nguyên Thanh, Âm Cơ các Thánh Giả quan phương lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Đạo cụ này có được năng lực phong cấm, không kết thúc một ván game là không ra được, bây giờ lực lượng của nó bao phủ toàn bộ cabin, ngọc phù truyền tống cùng Tinh Độn Thuật đều đừng nghĩ từ trong không gian phong bế thoát ly.

Bởi vì đây là lực lượng cấp Chúa Tể.

Trương Nguyên Thanh không nói bất cứ lời thừa nào, trực tiếp Dạ Du ẩn đi thân hình, từ ghế tựa xa hoa quay cuồng lăn xuống, lấy tốc độ nhanh nhất lấy ra Bộ Trang Bị Tế Trời mặc vào.

Đồng thời, hắn phun ra Y Xuyên Mỹ cùng Quỷ Tân Nương hộ pháp cho mình.

Thân hình Y Xuyên Mỹ hiện lên, lập tức vươn cái cổ trắng như tuyết, phát ra tiếng oán linh rít gào bén nhọn, Quỷ Tân Nương thì phóng ra ôn dịch, khiến bệnh khuẩn vô thanh vô tức tràn ngập ra ở trong cabin.

Tiếng rít chói tai vừa vang lên, liền có một đạo hào quang màu vàng từ phía sau Thuần Dương chưởng giáo lao đến, xuyên thủng Y Xuyên Mỹ, Quỷ Tân Nương.

Hai vị linh phó cấp 6 đỉnh phong phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, thân thể hư ảo bốc lên khói đen, thân hình nhanh chóng ảm đạm, tới bên bờ vực hồn phi phách tán.

Nhật chi thần lực?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh cả kinh, chỉ có thể hiện ra thân hình, há mồm nuốt vào Y Xuyên Mỹ cùng Quỷ Tân Nương, thu về trong cơ thể tẩm bổ nuôi dưỡng.

Chậm vài giây, hai vị linh phó liền hồn phi phách tán.

Hắn vừa xỏ vào giày Hậu Thổ, hoàn thành mặc Bộ Trang Bị Tế Trời, vừa nhìn về phía sau Thuần Dương chưởng giáo, một người trung niên mặc âu phục thuần màu đen đi vào lối đi, xuất hiện ở trong tầm nhìn.

Người trung niên sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt âm trầm, chính là tam hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi.

Thuần Dương chưởng giáo nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, như mèo vờn chuột cười nói:

“Làm Tinh Quan, ngươi hẳn là rất rõ, chúng ta loại người này đều là có kế hoạch chi tiết mới sẽ ra tay, một vị Thần Nhật Du có đủ lấy tính mạng Nguyên Thủy Thiên Tôn ngươi hay không?”

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nhìn hai người, “Ta cảm thấy không đủ!”

Dứt lời, kích hoạt hiệu quả bộ trang bị, chế tạo ra hiệu quả đặc biệt khoa trương.

Lấy ra Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Linh Lực, kích hoạt!

Trong tích tắc, lực lượng ngũ hành mênh mông cường đại buông xuống, kèm theo nó dâng lên còn có tinh thần cuồng bạo hỗn loạn.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh từng chút một vặn vẹo, điên cuồng ở đáy mắt từng chút một bao phủ lý trí.

Hắn nhếch lên một nụ cười so với Thuần Dương chưởng giáo càng điên cuồng hơn: "Thiên đường có lối ngươi không đi, cứ sốt ruột tặng đầu người."

Nụ cười tà dị của Thuần Dương chưởng giáo đọng lại ở trên mặt.

Hai đầu gối Trương Nguyên Thanh bắn ra, quanh thân cháy lên ánh lửa sáng lóa, giống như một ngôi sao băng lao tới

"Ngũ hành lực, ngũ hành lực trong truyền thuyết thượng cổ?" Thuần Dương chưởng giáo khẽ biến sắc, nhanh chóng lui về phía sau, "Ngươi thế mà ẩn giấu loại con bài chưa lật này!"

Tam hộ pháp tiến lên một bước, lòng bàn tay nhanh chóng ngưng ra trường mâu ánh vàng chói mắt, đẩy về phía trước!

Nhiệt độ cao nóng rực thổi quét cabin.

Quả cầu lửa ập tới trước mặt lập tức tắt, hai cánh tay Trương Nguyên Thanh giao nhau ở ngực, chuyển đổi thành đại địa linh lực, khiến mặt ngoài thân thể bao trùm một tầng ánh sáng vàng dày nặng.

Chương 2030: Tử cục? (2)

Ầm!

Trường mâu Nhật chi thần lực ngưng tụ nổ tung, ánh sáng vàng tán loạn khiến màn ánh sáng cấm chế đạo cụ bàn chơi game hình thành kịch liệt rung động.

Hai người hung hăng lao vào nhau.

Trương Nguyên Thanh bóp chặt cổ tam hộ pháp, đè hắn ở trên mặt đất, "Ta còn chưa từng chiến đấu với Thần Nhật Du đâu, để ta xem xem Thần Nhật Du giai đoạn Chúa Tể có chiêu số gì."

Hắn nhếch khóe miệng, "Ăn ngươi!"

Kim mộc thủy hỏa thổ năm loại lực lượng đồng thời hiện lên, lấy hắn làm trung tâm, hình thành một vòng xoáy năm màu giao tạp.

Lưng tam hộ pháp không chịu khống chế hướng phía trước ưỡn lên, tựa như kim loại bị từ lực ảnh hưởng, Thái âm, Tinh Thần cùng Nhật chi thần lực trong cơ thể điên cuồng trôi mất, cũng bao gồm sinh mệnh lực.

Làn da tam hộ pháp nhanh chóng khô héo, nhăn lại, lại ở trong nháy mắt khôi phục no đủ trơn bóng.

Đây là sức khôi phục mạnh mẽ của Thần Dạ Du đang bù lại sinh cơ cho hắn.

Một mảng âm khí hiện lên ở phía sau Trương Nguyên Thanh, hiển hóa thành cô gái mặc váy cung đình thất khiếu đổ máu, cô vừa hiện lên, liền lập tức trầm xuống, nhập lên trên người Trương Nguyên Thanh.

"A ~"

Cô gái váy cung đình phát ra tiếng kêu thảm thiết bén nhọn, thân thể của cô từ giữa vỡ ra, tựa như ảo ảnh bị kiếm sắc chém, nhanh chóng hủy diệt.

Kỹ năng bị động của Kiếm Khách: Chấn Sát!

Ngũ hành lực dung hợp trong một thân thể, Trương Nguyên Thanh không tồn tại điểm yếu, trừ phi là linh phó vượt qua cấp bậc của hắn, nếu không không thể sinh ra uy hiếp.

Tam hộ pháp hãm thân trong vòng xoáy đáng sợ, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, thản nhiên nói: "Dưới ánh nắng chiếu khắp, tất cả đều là hư ảo!"

Trên trán hắn hiện lên kí hiệu mặt trời nóng rực.

Một vầng hào quang vàng to lớn từ đỉnh đầu hắn dâng lên, ánh sáng nóng rực, tinh thuần, bá đạo, vẻ mặt tam hộ pháp không

âm trầm nữa, trở nên dương cương uy nghiêm, tựa như liệt dương chiến thần trong thần thoại.

Trong hào quang của vầng mặt trời màu vàng này, vòng xoáy ngũ hành linh lực ngưng tụ thành trở nên ảm đạm, sau đó hư hóa, thẳng đến khi biến mất.

Đây là "Tịnh Hóa" phiên bản thăng cấp, là một trong những của đặc tính Thái Dương.

Nơi ánh nắng dâng lên, tất cả dơ bẩn cùng tạp chất đều sẽ trừ khử, toàn bộ linh lực đều chịu áp chế.

Vòng xoáy biến mất, tam hộ pháp húc đầu một phát đánh vào trán Trương Nguyên Thanh, trong cabin "Coong" một tiếng, giống như gõ vang cái chuông khổng lồ.

Trương Nguyên Thanh như đạn pháo bay ngược ra ngoài, đánh vào trên vách đuôi máy bay, lần này vốn nên húc ra một cái lỗ thủng, nhưng cấm chế đạo cụ bàn chơi game bày ra đã chặn lại lực va đập khủng bố.

Hắn ngồi bệt trên sàn, cảm thụ một phen ngũ hành linh lực trong cơ thể, chúng nó tựa như vũng bùn khô cạn, nặng trịch đọng lại ở trong cơ thể, đánh mất hoạt tính.

Thái âm cùng tinh thần lực cũng như thế.

Toàn bộ kỹ năng đều bị xua tan đi.

"Thú vị, quả nhiên bá đạo, ta rất chờ mong một ngày trở thành Thần Nhật Du." Trương Nguyên Thanh cười tà mị, "Không cần kỹ năng, vẫn chơi chết ngươi!"

Hắn bật người dậy, trong nháy mắt lao qua lối đi hẹp dài, đánh về phía tam hộ pháp.

Cho dù không còn kỹ năng, thuộc tính của năm nghề nghiệp lớn cũng vẫn còn, Hỏa Sư nhanh nhẹn, bùng nổ, Thám Báo võ thuật chiến đấu, quan sát, Thổ Quái phòng ngự, sức bền, Mộc Yêu quái lực, cân bằng.

Đương nhiên cũng có năng lực bền bỉ kéo dài của chính hắn.

Trương Nguyên Thanh cùng tam hộ pháp ở trong cabin áp sát vật lộn, quyền cước mang theo tiếng gió rít kịch liệt, ngẫu

nhiên công kích rơi ở trên sàn cabin, cấm chế đạo cụ bàn chơi game hình thành cũng sẽ chấn động kịch liệt.

"Mặt trời chói chan chiếu khắp" không phải không có trả giá, dưới trạng thái này, linh phó, âm thi của tam hộ pháp cũng không thể sử dụng, lực lượng thuộc về Thái âm cùng Tinh Thần cũng bị áp chế.

Thái Dương bá đạo là đối xử bình đẳng.

Năm đại nghề nghiệp dung hợp vào một thân, Trương Nguyên Thanh miễn cưỡng áp chế tam hộ pháp, nhưng nghiền áp mà tưởng tượng cũng chưa xuất hiện, tam hộ pháp năng lực cận chiến mạnh ra ngoài dự liệu, cái này không phải hắn khổ tu võ thuật chiến đấu tăng phúc, mà là đặc tính nghề nghiệp Thần Nhật Du.

Ở sau khi vượt qua giai đoạn Thần Dạ Du cùng Tinh Quan trường phái đáng khinh, nghề nghiệp đỉnh phong này rốt cuộc có được năng lực chém giết không sợ bất cứ nghề nghiệp cận chiến nào.

Hơn nữa hiệu quả mặt trời chói chang thiêu đốt vẫn luôn mài mòn sinh cơ của Trương Nguyên Thanh.

Hắn bằng vào sức khôi phục của bản thân, sinh mệnh lực của Mộc Yêu, cùng với Trường Sinh Thuật của Đại Ngọc Thanh Đế, mới vừa vặn ngăn trở mặt trời chói chang thiêu đốt cấp Chúa Tể.

Trong lúc đó, hắn còn đang thừa nhận công kích của đạo cụ bàn chơi game.

Nhưng Trương Nguyên Thanh càng đánh càng hưng phấn, càng đánh càng hăng, hắn chưa bao giờ hưởng thụ chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa như thế, tinh thần hỗn loạn điên cuồng cùng nhân tố hiếu chiến của Hỏa Sư hỗ trợ lẫn nhau, khiến hắn lâm vào một loại trạng thái như cuồng hoan.

Chương 2031: Tử cục? (3)

Lúc này, một lượt xúc xắc mới kết thúc, con rối tí hon của bàn chơi game cất bước vui vẻ tới vị trí hai mươi mốt điểm, nơi đó

là một căn nhà gỗ, một vu nữ chóp mũi nhọn đứng ở cửa phòng.

“Ngươi tiến vào nhà của vu nữ, uống lầm ma dược của vu nữ, mọi thành viên tiến vào trạng thái suy yếu.”

Một giây sau, cảm giác mỏi mệt mãnh liệt ập tới, giống như bị tiêm thuốc an thần, tay chân trở nên bủn rủn vô lực.

“Ầm!”

Bắt lấy cơ hội, tam hộ pháp túm lấy tóc Trương Nguyên Thanh ấn xuống, đầu gối nhanh chóng mạnh mẽ húc lên trên mặt hắn, húc hắn rụng cả răng, máu thịt be bét.

Trương Nguyên Thanh phồng lên cơ bắp quanh thân, vận sức vài giây, húc đầu đánh bật ra tam hộ pháp, đang muốn phản kích, lại phát hiện lực lượng trong cơ thể đang nhanh chóng trôi đi.

Đặc tính của năm đại nghề nghiệp trôi đi như xả lũ.

Thời gian Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Linh Lực có tác dụng đã qua.

Tinh thần thác loạn nhanh chóng khôi phục bình thường, cảm xúc hiếu chiến của Hỏa Sư cũng được bình ổn.

Hắn như bị rót một thùng nước lạnh, đầu óc hỗn loạn bình tĩnh lại.

Mình, mình vì sao phải vật lộn với hắn? Vì sao không ở trong lúc Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Linh Lực đánh nát vách tường? Trương Nguyên Thanh khôi phục lý trí ngây cả người.

Hắn đã bỏ lỡ thời gian chạy trốn tốt nhất.

Nhưng bây giờ không phải thời điểm ảo não, Trương Nguyên Thanh lấy ra tấm thẻ thể nghiệm thứ hai.

“Con bài chưa lật của ngươi nhiều đến mức khiến người ta đố kỵ.” Thuần Dương chưởng giáo một lần nữa quay về lối đi, cười nói:

“Nhưng mà, còn nhớ rõ lời ta vừa rồi từng nói không, chúng ta loại người này, không có mười phần nắm chắc là sẽ không ra tay, vì giết ngươi, chúng ta đã hợp tác với Nam phái.”

Vừa dứt lời, cửa gian phục vụ đóng chặt mở ra, một người khoác áo choàng đội mũ trùm đi ra.

“Chỉ có sức trâu, tinh thần hỗn loạn.” Người áo choàng phát ra thanh âm âm trầm lạnh lùng, “Ngươi cho dù có mười tấm tiêu hao phẩm, cũng không rời khỏi cabin được.”

Trương Nguyên Thanh đang muốn kích hoạt thẻ nhân vật vẻ mặt cứng đờ.

Hắn đã biết mình vì sao đi không nổi, Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Linh Lực trả giá là tinh thần thác loạn, mà tinh thần thác loạn ở trong mắt Huyễn Thuật Sư cấp Chúa Tể, giống như tường thành cổng thành mở rộng, thao túng dễ dàng.

Chạy không thoát, cho dù kích hoạt tấm thẻ thể nghiệm thứ hai cũng không chạy thoát, hắn sẽ nháy mắt bị thao túng tinh thần, hưng phấn săn giết kẻ địch ở đây.

Thuần Dương chưởng giáo liếm liếm môi, “Ta thích vẻ mặt bây giờ của ngươi, chính là loại tuyệt vọng này, thật mỹ vị. Tam hộ pháp, đừng giết hắn, rút ra linh thể của hắn, ta trước nuốt linh lực Thái âm, Tinh Thần trong cơ thể hắn, lại luyện hóa linh hồn của hắn. A, linh thể cấp 6 khẳng định cực kỳ mỹ vị.”

Hắn hưng phấn tới mức cả người co rút.

Trương Nguyên Thanh biết, hắn kích động là sắp đạt được lực lượng Nhân Tiên.

“Nam phái vì sao sẽ cấu kết với ngươi?” Trương Nguyên Thanh trầm giọng hỏi: “Các ngươi không phải kẻ địch sao?”

Thuần Dương chưởng giáo cười tà dị nói: “Ngươi đoán!”

Nam phái trưởng lão lạnh lùng nói: “Y Xuyên Mỹ là đệ tử của ta.”

Sư phụ của Y Xuyên Mỹ? Đây là lục trưởng lão Nam phái? Trương Nguyên Thanh nhớ tới Khấu Bắc Nguyệt nhắc nhở.

Nhưng chỉ vì vậy, Nam phái không có khả năng liên thủ Thuần Dương chưởng giáo, Thuần Dương chưởng giáo cần cắn nuốt Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư mới có thể trưởng thành, là họa lớn trong lòng Hư Vô giáo phái.

Nhất định là bởi vì lợi ích nào đó lớn hơn nữa khiến hai bên đi lại với nhau, Y Xuyên Mỹ chưa có phân lượng này.

Chẳng qua bây giờ nghĩ những thứ này đều không có ý nghĩa, Trương Nguyên Thanh mang toàn bộ đạo cụ, con bài chưa lật của mình đều lướt qua một lần, tuyệt vọng phát hiện, trừ sử dụng tấm vé đời cửa hàng vạn giới kia, thì không có đường sống nữa.

Nơi này là vạn mét trên bầu trời, bị đạo cụ cấp Chúa Tể phong cấm, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Cực phẩm đạo cụ trong ô vật phẩm, không thể sinh ra uy hiếp trí mạng đối với Chúa Tể.

Vì giết hắn, Ám Dạ Mân Côi thế mà liên thủ với Nam phái, cái phối trí này thậm chí có thể giết một vị trưởng lão quan phương.

Chỉ có thể liều mạng với bọn này, chết cũng kéo bọn hắn chôn cùng, đáng tiếc không có cách nào truyền tin tức cho Tiểu Viên, nhóc mập quá nửa làm phản rồi…

Lão đại vừa mới đi, mình liền chết toi, nhớ sau khi xuất quan báo thù cho tôi… Đủ loại ý niệm hiện lên, trong lòng Trương Nguyên Thanh thở dài, lặng yên mở ra ô vật phẩm, lựa chọn tấm vé đổi kia.

Ánh mắt đảo qua các đạo cụ trong ô vật phẩm, ánh mắt hắn bỗng ngưng tụ, tập trung ở trên hộp diêm kia.

Một ý niệm lớn mật hiện lên ở trong lòng.

Ngay sau đó, hắn lấy ra hộp diêm, đốt một que, hướng về ngọn lửa bốc lên cầu xin nguyện vọng:

“Tôi cầu nguyện, linh cảnh một người của tôi có thể lập tức buông xuống.”

Chương 2032: Phó bản cấp B (1)

Ngọn lửa to bằng hạt đậu nhanh chóng bốc lên, thiêu cháy hết cả que diêm, nguyện vọng thực hiện.

Cái này giống với Trương Nguyên Thanh nghĩ, ở dưới điều kiện tiên quyết không liên quan đến cơ chế trung tâm của linh

cảnh, hộp diêm là có thể ảnh hưởng linh cảnh.

Quy tắc của linh cảnh là một tháng vào phó bản một lần, mỗi lần khoảng cách vượt qua nửa tháng, mà hắn sắp tới phải vào linh cảnh, lực lượng của nguyện vọng chỉ mang thời gian phó bản buông xuống đẩy sớm một hai ngày.

Theo que diêm cháy hết, ở trong khói thuốc súng lượn lờ, Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ting, bản đồ linh cảnh đang mở ra, linh cảnh ngài lần này tiến vào là 'Quyết chiến Trường An', đánh số: 69"

"Cấp bậc độ khó: B'

"Loại hình: Một người (loại tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Đánh gục mười con âm vật."

"Giới thiệu linh cảnh số 69: Con trai tông chủ Quỷ Vương tông mấy tháng trước chết vào tay Bất Lương Soái, tông chủ Ngao Thương không cam lòng, liền thừa dịp rằm tháng bảy tết Trung Nguyên ngày quỷ môn mở rộng, mang theo bách quỷ dạ hành, tàn phá Trường An, muốn giết Bất Lương Soái."

"Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào."

Tiếng linh cảnh nhắc nhở kết thúc, quả nhiên không có đếm giây.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía ba kẻ địch âm thầm đề phòng, lạnh lùng nói: "Gặp lại sau!"

Dứt lời, hắn cứ như vậy biến mất ở trong tầm mắt ba người bọn Thuần Dương chưởng giáo.

Hầu như ở một giây sau, Nam phái Lục trưởng lão liền ngẩng đầu phát ra tiếng rít, thi triển tinh thần đả kích.

Tam hộ pháp thì triệu hồi ra mặt trời chói chang, ánh vàng lấp lánh chói mắt chiếu sáng cabin —— Thái Dương khắc chế Thái âm, có thể chiếu ra bóng dáng Thần Dạ Du.

Nhưng trong cabin trống rỗng, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự biến mất rồi.

Không phải truyền tống, không phải Dạ Du.

Hắn đã biến mất.

“Hắn đâu? Hắn đâu?” Thuần Dương chưởng giáo thét to: “Đáng chết đáng chết.”

Làm kẻ nửa điên, năng lực quản lý cảm xúc của hắn vẫn luôn rất kém, hoàn toàn không ngờ vịt nấu chín cứ như vậy bay mất.

Tam hộ pháp thu hồi mặt trời chói chang, trầm mặc một giây, không quá xác định nói: “Hắn, vừa rồi nói gì?”

Lục trưởng lão dùng thanh âm trầm thấp mang lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn lặp lại một lần:

“Ta cầu nguyện, linh cảnh một người của ta có thể lập tức buông xuống, bỏ đi thời gian đọc giây.”

Tiếng thét chói tai của Thuần Dương chưởng giáo im bặt, trừng lớn đôi mắt to long lanh vẽ khói, dán lông mi giả, “Hắn, vào linh cảnh rồi?”

Lục trưởng lão “Ừm” một tiếng:

“Tuy không thể tưởng tượng, nhưng quả thật là như thế, bằng không làm sao đột phá cấm chế của đạo cụ? Hắn nếu có đạo cụ truyền tống cấp Chúa Tể, sẽ không giữ lại đến bây giờ.”

“Đáng chết đáng chết đáng chết.” Thuần Dương chưởng giáo một lần nữa kêu gào lên.

Một giây sau, hắn lại thu hồi toàn bộ biểu cảm, vẻ mặt âm trầm cười lạnh nói: “Chờ hắn ra khỏi phó bản, vẫn như cũ ở trong máy bay, kéo dài hơi tàn mà thôi.”

Linh cảnh hành giả từ nơi nào vào phó bản, sau khi đi ra chính là nơi đó.

Tam hộ pháp sắc mặt trắng bệch nói: “Nhưng hắn có đạo cụ truyền tống, có thể thoát ly phó bản.”

“Sẽ không.” Lục trưởng lão giọng âm trầm lạnh lẽo, ánh mắt dưới mũ trùm ẩn chứa cảm xúc cực hạn, cuồng loạn, mạch suy nghĩ lại vô cùng bình tĩnh:

“Trên người hắn có tiêu hao phẩm cấp Chúa Tể, có nhiều cực phẩm đạo cụ như vậy, hắn vào phó bản, nhất định là cấp Chúa

Tể. Chờ xem, hắn vẫn có thể đi ra, đương nhiên, cũng có thể trực tiếp chết ở trong phó bản."

Thuần Dương chưởng giáo nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp trầm xuống.

Hắn săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn không đơn thuần là ân oán, mà là vì lực lượng cấp Nhân Tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chết ở trong phó bản, chẳng phải là giỏ trúc múc nước công dã tràng.

Tam hộ pháp nói: "Phó bản cấp Chúa Tể, thời gian tiêu tốn sẽ rất dài. Nguyên Thủy Thiên Tôn hôm nay chưa về Tùng Hải, các trưởng lão phân bộ Tùng Hải nhất định sẽ phản ứng lại, chúng ta không có thời gian kéo dài, đề nghị của ta là, lái máy bay về tổng bộ Binh Chủ giáo."

"Lái về tổng bộ Nam phái!" Lục trưởng lão lạnh lùng nói.

Hai vị Chúa Tể ánh mắt lạnh lùng đối diện.

"Các ngươi tốt nhất đừng ở nơi này nội chiến, máy bay nếu bị hủy, nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về chính là vạn mét trên bầu trời, đến lúc đó hắn muốn chạy trốn, ai cũng không ngăn được." Thuần Dương chưởng giáo hừ nói.

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói:

"Nếu phân bộ Tùng Hải sau khi phản ứng lại, thông báo tổng bộ Ngũ Hành minh, lấy sự coi trọng của vị Nguyên Soái kia đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất định sẽ tự mình đến. Nam phái ngươi chỉ có một vị Bán Thần, mà Tây Bắc là tổng bộ Binh Chủ giáo, có Tu La, có Thiên Vương Sợ Hãi, có vài vị Chúa Tể của Ám Dạ Mân Côi. Bạch Hổ Nguyên Soái kia dám đến, chỉ còn đường chết."

Lục trưởng lão trầm ngâm vài giây, hừ lạnh nói: "Đặt cọc cho ta món đạo cụ cấp Chúa Tể kia của ngươi."

Thuần Dương chưởng giáo thản nhiên nói: "Không thành vấn đề!"

Mở ra cửa gian phục vụ, vẫy vẫy tay, triệu hồi đến cái bàn chơi game mini kia, đưa cho Lục trưởng lão.

Chương 2033: Phó bản cấp B (2)

Hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh phát hiện mình đang ở trên một con đường lát phiến đá.

Hai bên đường là tầng tầng lầu các san sát nối tiếp nhau, mái ngói đen sì cùng mái cong phác thảo ra phong cách kiến trúc cổ đại cổ hương cổ sắc.

Lúc này trăng treo cao trên ngọn liễu, trong những tòa lầu các kia đèn đuốc sáng trưng, truyền ra tiếng nhạc cụ đàn sáo diễn tấu, tiếng phụ nữ cười duyên cùng với tiếng đàn ông ngâm thơ văng vẳng.

Rất hiển nhiên, hắn đã tiến vào phó bản, tới cổ đại rồi.

"Lý Tuấn, ngươi phát ngốc cái gì?"

Phía sau lưng bị người ta đẩy một cái, Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn, phía sau có hai vị thanh niên đang đứng.

Kẻ đẩy hắn là một thanh niên mắt tam giác, đội một chiếc khăn vấn đầu, mặc áo sam cổ tròn tay áo hẹp, quần dài tới đầu gối, ống bó, chân đi giày.

Bên hông treo một tấm thẻ đồng, mơ hồ là ba chữ "Bất Lương Nhân".

Một vị thanh niên khác dáng người khôi ngô, mặt đầy dữ tợn, trang sức tương tự, bên hông treo yêu bài tương tự.

Hai người đều là mặt mày kiệt ngạo, vẻ mặt hung hãn, vừa nhìn là biết không phải hạng người lương thiện.

Trong tay thanh niên mắt tam giác cầm một cây đoản đao, thanh niên khôi ngô cầm một ống trúc, đoản đao thì giắt ở bên hông.

Ngoài ra, trong lòng hai người phồng lên, như nhét không ít thứ.

Lý Tuấn, Lý Tuấn… Trong đầu Trương Nguyên Thanh đột nhiên hiện lên một đoạn ký ức, thân phận bây giờ của hắn là Đại Đường Bất Lương Nhân Lý Tuấn, am hiểu tiềm hành, ngự quỷ, tập được một chiêu ăn trộm Nhạn Quá Bạt Mao (nhạn qua nhổ lông).

Vài năm trước, ở trong một lần lẻn vào nhà ăn trộm gặp hạn ngã đau, bị quan phủ tróc nã quy án.

Quan phủ tiếc tài, niệm hắn không có tội ác tày trời, liền để hắn làm Bất Lương Nhân, thuộc về Bất Lương Soái quản lý.

Hai vị thanh niên phía sau cũng là Bất Lương Nhân, kẻ mắt tam giác tên Phù Tín u, kẻ vẻ mặt đầy dữ tợn tên Tập Chá, hai người đều là cuồng đồ võ công cao cường, hơn nữa có án tích.

"Đang nói chuyện với ngươi đấy!" Phù Tín u đẩy hắn nhíu mày nói: "Tết Trung Nguyên quỷ môn mở rộng, toàn bộ Trường An âm khí nồng đậm, chúng ta phụng mệnh phòng thủ phường Bình Khang, đứng đầu đều là quan to hiển quý, nếu xảy ra sai lầm, đầu của ngươi với chúng ta khó giữ được."

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng đáp lại: "Biết, không cần nhiều lời."

Vì thế ba người tiếp tục tuần tra phường Bình Khang.

Phường Bình Khang đông tây 1022 mét, nam bắc 500 mét, tổng diện tích khoảng 500.000 mét vuông (0.5 km vuông), muốn tuần tra một khu vực lớn như vậy, chỉ dựa vào ba người là không đủ.

Trừ ba vị Bất Lương Nhân, trên phố còn có binh lính mặc giáp cầm binh khí tuần tra.

Trong quá trình tuần tra, Tập Chá thường thường giơ ống trúc, từ từ nhìn quét quanh mình, bao gồm nhà cửa ven đường.

Đây là pháp khí của hắn, xuyên qua ống trúc có thể nhìn thấy âm hồn tà túy, có thể bắt giữ âm khí.

Trương Nguyên Thanh nhìn chung quanh, làm bộ nghiêm túc tuần tra, trong lòng lại chửi thẳng má nó.

Linh cảnh số 69 —— quyết chiến Trường An, là phó bản đời Đường.

Đời Đường đối ứng là cấp Chúa Tể, hắn đã tiến vào một cái phó bản cấp Chúa Tể mức B.

"Phó bản cấp Chúa Tể mà nói, ngọc phù truyền tống liền không cách nào dùng được nha." Trong lòng hắn nổi lên cảm xúc lo âu.

Ý tưởng lúc ban đầu của Trương Nguyên Thanh là, đốt que diêm cầu nguyện tiến vào phó bản, sau đó lại đốt que diêm thứ hai cầu nguyện ra một tấm ngọc phù truyền tống, mượn dùng ngọc phù truyền tống thoát ly linh cảnh, trở về hiện thực.

Như vậy, hắn nhiều lắm là rớt về cấp 5.

Hắn còn có hai cái phó bản bang phái chưa vượt qua, tháng sau lại vào phó bản cấp S một lần, rất dễ dàng có thể vãn hồi tổn thất, trở về cấp 6.

Chỉ cần có thể chạy thoát lần mai phục chém giết này, tất cả đều là đáng giá.

Nhưng vận may quá kém rồi…

"Cầm Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Linh Lực, trong ô vật phẩm có Gương Yata, trong Mũ Đỏ Nhỏ tất cả đều là tài liệu cấp Thánh giả, Chúa Tể, lại thêm những đạo cụ cực phẩm kia của mình, ghép với phó bản cấp Chúa Tể tựa như cũng không kỳ quái."

Hắn nhe răng, cẩn thận nhìn quanh, chỉ cảm thấy trong đêm tối ẩn giấu vô tận sát khí.

Nhiệm vụ chủ tuyến là giết chết mười con âm vật, dựa theo cường độ phó bản, chỉ sợ đều là cấp Chúa Tể, cho dù Thần Dạ Du trời sinh khắc chế oán linh, nhưng muốn liên tục giết mười con âm vật, vẫn như cũ là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Trừ phi một lần dẫn mười con âm vật, sau đó mở ra Thẻ Thể Nghiệm dọn quái, bằng không căn bản không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng như vậy, cho dù hoàn thành nhiệm vụ, mình rời khỏi phó bản trở về hiện thực, không có Thẻ Thể Nghiệm, ngay cả năng lực giãy chết cũng không có nữa.

Phen này xong con ong rồi, nguy cơ hiện thực chưa giải quyết, lại vào phó bản cấp Chúa Tể… Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng.

Chương 2034: Phó bản cấp B (3)

Hắn vừa tuần tra, vừa suy nghĩ kế sách cầu sinh.

Tình huống này bây giờ, đầu tiên là phải sống sót ở trong phó bản, sau đó tìm được biện pháp giải quyết tử cục ở hiện thực.

Đã là phó bản cấp Chúa Tể, vậy có khả năng ở trong phó bản đạt được lực lượng cấp Chúa Tể hay không?

"Linh phó khẳng định là không được, thực lực của mình không thể khống chế oán linh cấp Chúa Tể, sẽ chỉ cắn trả mà chết, âm thi cũng cùng một đạo lý. Trực tiếp từ trong phó bản đạt được đạo cụ? Đạo cụ cấp Chúa Tể số lượng thưa thớt, trong phó bản cấp B không có khả năng có đạo cụ…"

Trương Nguyên Thanh khổ sở suy nghĩ hồi lâu, mắt đột nhiên sáng ngời, nghĩ tới Tam Đạo sơn nương nương.

Thiếu chút nữa quên mất nương nương mình yêu nhất, mình trái lại có phương pháp ở trong phó bản triệu hồi cô ấy, chẳng qua nương nương lần trước ở Nhai Sơn Chi Hải từng nói, cô ấy sẽ không ở trong phó bản giúp mình… Ừm, phụ nữ mà, luôn mềm lòng, dỗ cô ấy một chút là tốt rồi.

Trương Nguyên Thanh đang suy tư, chợt nghe Tập Chá bên người hừ lạnh nói:

"Quỷ Vương tông chủ sắp huyết tẩy Trường An rồi, đám quan lão gia này còn đang cùng kỹ nữ tận tình thanh sắc."

Đáng giá nhắc tới, phường Bình Khang là một trong những phường nổi tiếng nhất Trường An, phía Đông giáp chợ Đông một trong hai chợ, phía Bắc cách con đường giáp với phường Sùng Nhân văn nhân nhã sĩ tụ tập, phía Nam giáp phường Tuyên Dương quan lớn hiển quý ở lại.

Lợi dụng ưu thế địa lý thiên nhiên như vậy, phường Bình Khang đã thành kỹ viện nổi tiếng của Trường An, tới nơi này tiêu phí đều là phú thương, quan lại cùng cử tử (cử nhân, sĩ tử).

Phù Tín u mắt tam giác thản nhiên nói:

"Bất Lương Soái được Thánh Nhân coi trọng, quyền thế càng ngày càng lớn, lại là Ngũ Đức Chi Thân xưa nay chưa từng có, đám giá áo túi cơm này cảm nhận được uy hiếp, nói không chừng đang chờ mong Quỷ Vương ở Trường An đại khai sát giới, bọn họ còn mượn cơ hội dâng sớ buộc tội, trừ bỏ Bất Lương Soái."

Bối cảnh nhiệm vụ lần này là Quỷ Vương tông chủ báo thù, Quỷ Vương tông là quái vật lớn chiếm cứ phương Bắc, tông chủ Ngao Thương chính là cao thủ số một lãnh thổ phía Bắc, một thân bản lĩnh ngự quỷ luyện thi thiên hạ vô địch.

Con trai độc nhất của Ngao Thương ỷ vào quyền thế phụ thân, ở bắc cảnh hoành hành không kiêng kỵ, chèn ép dân chúng, mấy tháng trước đến Trường An, giết người luyện thi, làm nhục dân nữ, bị Bất Lương Soái bắt, chém ở ngoài chợ.

Ngao Thương sau khi biết được tin tức, lập tức phát ra lời nói hung ác, muốn khiến Bất Lương Soái nợ máu trả bằng máu, muốn làm dân chúng Trường An chôn cùng.

Tới gần tết quỷ, trong thành Trường An liên tục xảy ra việc lạ, tà túy âm hồn quấy nhiễu lòng dân hoảng sợ.

Triều đình lập tức tăng mạnh phòng vệ, mấy phường quan trọng, ngày đêm đều có cao thủ tuần tra.

Các đối thủ của Bất Lương Soái bắt lấy cơ hội, liên tiếp buộc tội, yêu cầu Thánh Nhân xử tử Bất Lương Soái, bình ổn lửa giận của Quỷ Vương.

Bất Lương Soái, Ngũ Đức Chi Thân… Trương Nguyên Thanh giật mình, nhớ tới yêu bài "Bất Lương Nhân" đạt được trong phó bản Ngũ Hành Chi Loạn.

Dựa theo giới thiệu thuộc tính yêu bài, chủ nhân của nó là một vị tồn tại vô thượng tu hành ngũ hành chi lực, cái này phù hợp miêu tả Bất Lương Soái.

Vừa nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, lặng yên lấy ra yêu bài năm màu, triển lãm cho hai đồng bạn, nói:

"Các ngươi nhận ra yêu bài này không?"

Phù Tín u cùng Tập Chá tập trung nhìn vào, đột nhiên biến sắc, thất thanh nói: "Yêu bài của Bất Lương Soái sao có thể ở trên người ngươi?"

Quả nhiên là yêu bài của vị Bất Lương Soái kia, cho nên, phó bản Bí Mật Ngũ Hành anh Binh và Liên Tam Nguyệt tiến vào, kẻ ngủ say dưới vực sâu kia là Bất Lương Soái? Nếu như vậy, quyết chiến Trường An phó bản này, hẳn là không gặp được

Bất Lương Soái… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh khẽ lóe lên, trong nháy mắt đã nghĩ tới rất nhiều.

Đáng tiếc, nếu Bất Lương Soái cũng ở trong phó bản, lấy tuyệt kỹ nạp đầu liền bái của mình, khẳng định có thể vặt lông dê một chút, không cần triệu hồi nương nương nữa… Trước lừa dối hai tên Bất Lương Nhân rồi nói sau.

Vì thế, vẻ mặt Trương Nguyên Thanh trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói:

"Bất Lương Soái giao cho ta một nhiệm vụ, tình hình cụ thể không thể báo cho các ngươi, kế tiếp, các ngươi cần không hề giữ lại phối hợp ta, phục tùng mệnh lệnh, nếu là nhiệm vụ xảy ra sai lầm, đầu của hai ngươi khó giữ được."

Phù Tín u cùng Tập Chá nhìn nhau một cái, vừa chấn động vừa nghi ngờ, thật sự nghĩ không ra một gã Lý Tuấn thường thường không có gì lạ, vì sao có thể được Bất Lương Soái coi trọng, còn mang yêu bài tượng trưng cho thân phận tặng cho hắn.

Trương Nguyên Thanh ánh mắt lạnh lùng: "Như thế nào, hai ngươi muốn trái lệnh Bất Lương Soái sao?"

"Không dám!" Hai người vội vàng khom mình hành lễ.

Chương 2035: Kỹ năng loại quy tắc (1)

Trương Nguyên Thanh hài lòng thu hồi yêu bài, nói: "Hai người các ngươi hộ pháp cho ta, ta muốn phụng lệnh Bất Lương Soái, triệu hồi một vị cao nhân giúp đỡ, đợi lát nữa nếu có hiện tượng lạ, chớ kích động."

Hắn không có thời gian cũng không có thực lực qua phó bản cấp Chúa Tể, tính trực tiếp triệu hồi Tam Đạo sơn nương nương, nói cho cô khốn cục trước mặt, sau đó nằm thẳng xin giúp đỡ.

"Vâng!" Hai người khom người nói.

Trương Nguyên Thanh tìm một chỗ yên tĩnh, lấy ra quyển trục có thể triệu hồi Tam Đạo sơn nương nương, lại mở ra kho hàng bang phái đánh giá một phen.

Tài liệu triệu hồi Tam Đạo sơn nương nương chỉ có một phần, cũng chính là nói, hắn chỉ có một lần cơ hội.

Nếu một lần không thành công, liền thật sự GG rồi.

Hắn bình thường vốn đã rất ít tiếp xúc với nương nương, sau Nhai Sơn Chi Hải, lão mõ nói rất nhiều lời tuyệt tình, cái gì cho dù chết cũng sẽ không quản ngươi blah blah.

Cho nên Trương Nguyên Thanh cũng sẽ không trông cậy vào cô cái gì cả, tài liệu trong ô vật phẩm dùng để bố trí nghi thức triệu hồi tự nhiên sẽ không nhiều.

Hắn lấy ra quyển trục da dê, bày ra tài liệu.

Vừa chuẩn bị sẵn sàng công tác, liền nghe Tập Chá giơ ống trúc quan sát xa xa vội vàng nói:

"Có, có quỷ."

Cùng lúc đó, Trương Nguyên Thanh phát hiện một luồng âm khí kinh khủng ập tới, trong lòng cả kinh, theo tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy trong bóng đêm thê lương, cạnh vườn hoa phía sau mười mấy mét, một cô gái áo trắng đứng đó, cô cúi đầu, mái tóc dài màu đen thả xuống, đầu như là treo ở trên cổ.

Âm trầm mà quỷ dị.

Con âm vật đầu tiên đã hiện thân.

Âm khí khủng bố tràn ngập, quanh thân nữ quỷ áo trắng nhanh chóng ngưng tụ ra sương trắng, hướng tới vườn hoa, phiến đá lan tràn, nơi đi qua hơi nước trong không khí ngưng kết, 'rắc rắc' đông lạnh ra sương trắng.

Cơn lạnh lẽo này còn đang không ngừng lan tràn, hướng về phòng xá xung quanh ùa đi.

Oán linh cấp Chúa Tể thường thường sẽ dẫn phát dị tượng mãnh liệt, rơi xuống đất thành sương chỉ là bình thường, tháng sáu tuyết bay cũng không hiếm thấy.

Đáng chết, số mình gần đây có phải quá kém rồi hay không… Trương Nguyên Thanh bị âm khí kích thích, tóc gáy dựng thẳng.

"Nghiệp chướng!"

Tập Chá quát to một tiếng, từ trong lòng lấy ra một nắm cát vàng, lao nhanh vài bước, ném về phía trước.

Cát vàng bay ra, bám vào ở trên thân oán linh áo trắng, phát ra tiếng "tách tách" như pháo hoa nổ tung, nhưng cái này rất nhanh đã bị âm khí trong cơ thể oán linh trào ra dập tắt.

Chẳng qua thân thể nữ quỷ áo trắng hiển hóa ở trước mắt ba người, không hư ảo nữa, mà là trở nên trực quan có thể thấy được.

Thấy thế, Tập Chá vứt ống trúc, rút ra đoản đao khắc đầy linh lục, bước nhanh tiến lên, bật nhảy, chém về phía nữ quỷ áo trắng.

"Rắc!"

Tập Chá đang trên không trung đầu đột nhiên xoay một trăm tám mươi độ, mặt trước quay ra sau lưng, da thịt chỗ cổ vặn thành cái quẩy, xương vụn đâm ra.

Hắn chợt rơi xuống, chết vô thanh vô tức.

Oán linh cấp Chúa Tể lấy năng lực khống vật, trực tiếp vặn gãy cổ hắn.

Một bên khác, Phù Tín u từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ, nhổ nút gỗ, đổ chất lỏng màu đỏ đen lên đoản đao, chân đạp cương bộ, trong miệng niệm chú.

Thẳng đến khi đoản đao sáng lên một vệt ánh sáng vàng mỏng manh, được tăng thêm, hắn mới khẽ quát một tiếng nặng nề, cách không chém ra mảng ánh sáng vàng mỏng manh kia.

Nữ quỷ áo trắng phát ra tiếng thét chói tai thê lương, âm khí mênh mông giống như nước lạnh đổ vào chảo dầu, nổ vang, nháy mắt bốc hơi hơn phân nửa.

"Nghiệp chướng chịu chết!"

Phù Tín u ba bước như cần hai bước, phóng qua thi thể đồng bạn Tập Chá, một đao chém nữ quỷ thành làn khói tiêu tán.

Một giây sau, nữ quỷ xuất hiện ở phía sau Phù Tín u, dán về phía trước.

Thân thể Phù Tín u đột nhiên cứng đờ, con ngươi run rẩy, vẻ mặt hoảng sợ vung đao cắt về phía động mạch cổ.

“Ô ~”

Tiếng gió thê lương chợt vang lên, đoản đao cắt vào yết hầu “Đinh” một tiếng, như dính đòn nặng, bị đánh bay ra ngoài.

Đó là đao gió Trương Nguyên Thanh chém ra.

Sau khi cứu Phù Tín u, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, chấn động rớt xuống Ngân Dao quận chúa.

Quận chúa vừa xuất hiện, liền nhìn quanh một phen, bị Phù Tín u nơi xa dọa giật mình, vội dùng bàn tay nhỏ vỗ vỗ Loa Miêu Vương trong hầu bao.

—— Cô lại đeo đạo cụ này.

Loa Miêu Vương phát ra tiếng dòng điện “xẹt xẹt”: “Không có audio này!”

Ngân Dao quận chúa nằm lên cái loa nhỏ, thét to: “Phó bản cấp Chúa Tể? Cậu đang đùa cái gì vậy, đùa cái gì vậy, tôi muốn về mũ.”

Loa Miêu Vương: “Ghi vào thành công!”

Sau đó mang tiếng thét chói tai của Ngân Dao quận chúa vừa rồi một lần nữa truyền phát.

Trương Nguyên Thanh lười nói lời thừa với cô, trực tiếp ra lệnh: “Nếu không muốn chết, thì thay tôi triệu hồi sư tôn cô.”

Chương 2036: Kỹ năng loại quy tắc (2)

Lúc triệu hồi nghi thức, cần lấy lực lượng Tinh Thần hoặc Thái âm dẫn cháy tài liệu, sau đó không ngừng kêu gọi kẻ được triệu hồi, mới có thể truyền đạt thanh âm qua.

Cho nên Trương Nguyên Thanh chỉ có thể gọi ra Ngân Dao quận chúa giúp đỡ.

Ngân Dao quận chúa vừa nghe là muốn triệu hồi sư tôn, tinh thần rung lên, sải bước lao tới, thay thế vị trí chủ nhân.

Trương Nguyên Thanh cũng sải bước lao ra, ở trong cuồng phong vây quanh bay lên, hào quang vàng óng ở lòng bàn tay ngưng tụ thành một cây dao găm, ở trong nháy mắt lao về phía Phù Tín u, cũng đâm dao găm vào sau lưng hắn.

Dao găm hào quang vàng đâm vào máu thịt, bùng nổ khói đen "Xẹt xẹt", nữ quỷ áo trắng thét chói tai bắn ra.

Nữ quỷ áo trắng phiêu phiêu đãng đãng tới bên vườn hoa, nâng lên cái đầu gục trên cổ, một khuôn mặt trắng bệch thất khiếu đổ máu, một đôi mắt trắng dã chảy ra máu đen.

Cô ta sau đó lại biến mất không thấy.

Trương Nguyên Thanh hừ nhẹ một tiếng, nâng tay gõ nhẹ lên trán, phác thảo ra Mặt Lam kiệt ngạo bất tuân, tăng sức chịu đựng của mình lên 50%, đồng thời hốc mắt trào ra lực lượng tối đen sền sệt.

Vừa làm xong hai bước này, nữ quỷ liền từ phía sau hắn hiện lên, hoàn thành nhập vào.

Oán linh bình thường thủ đoạn công kích có hạn, không có gì ngoài ảo thuật, ngự vật cùng nhập vào, nữ quỷ áo trắng tuy đã chạm đến tầng cấp Chúa Tể, nhưng cô là thuần túy cường đại, chưa từng tiến hành luyện chế đặc thù.

Ví dụ giống Quỷ Tân Nương như vậy, có được năng lực phóng thích bệnh khuẩn.

Nhưng dù vậy, ở khoảnh khắc cô ta nhập vào, Trương Nguyên Thanh mở ra Mặt Lam cùng "Phệ Linh" cứng đờ cả người, cơ thịt, các khớp xương nhanh chóng xơ cứng, cơn lạnh lẽo thật lớn ập vào thân thể, Nhật Chi Thần Lực cũng gặp áp chế.

—— Tuy Nhật Chi Thần Lực đối với âm vật có tính khắc chế trời sinh, nhưng quá mức thưa thớt, không thể hình thành áp chế tuyệt đối đối với oán linh cấp Chúa Tể.

Đây là oán linh cấp Chúa Tể, so với mình tưởng tượng còn đáng sợ hơn… Phệ Linh cùng Nhật Chi Thần Lực của Thần Dạ Du hoàn toàn bị áp chế ngược lại, Mặt Lam tận 50% kháng tính cũng chưa thể khiến mình chống lại ả nhập vào… Suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh dần dần chậm chạp, tổ chức cơ bắp nhanh chóng hoại tử.

Đoản đao bên cạnh xác Tập Chá, đầu đao quỷ dị nhếch lên, điều chỉnh góc độ, nhắm vào ngực Trương Nguyên Thanh, "Vù" một tiếng bắn tới.

Y Xuyên Mỹ cùng Quỷ Tân Nương ở trong cabin bị thương nặng, thiếu chút nữa hồn phi phách tán, giờ phút này đang ôn dưỡng ở trong cơ thể, tuy còn sót lại một hơi, nhưng phóng ra cũng sẽ bị nữ quỷ áo trắng cắn nuốt trong nháy mắt.

Tiểu Đậu Bỉ một tiểu anh linh mới vào giai đoạn Thánh Giả, càng không nhúng tay vào được.

Mà Trương Nguyên Thanh đối mặt một vị oán linh cấp Chúa Tể, lại càng không dám thần du xuất khiếu ngự vật.

"Keng!"

Một bóng người chặn lại ở trên quỹ tích đoản đao bay đi, gạt bay nó.

Chính là Phù Tín u.

Phù Tín u mắt tam giác từ trong lòng bốc ra một nắm cát vàng, ném về phía Trương Nguyên Thanh.

Trong tiếng nổ vang tanh tách, nữ quỷ áo trắng bắn ra, vừa thét chói tai vừa dùng âm khí dập tắt cát vàng.

Những người tu hành cổ đại này toàn thân đều là bảo bối… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, đây là nguyên nhân hắn nhất định phải cứu Phù Tín u.

Phó bản đã sắp xếp cho hắn hai đồng bạn, vậy nhất định là có tác dụng lớn. Ba người liên thủ giải quyết oán linh xác xuất thành công cao hơn, nếu tùy ý Phù Tín u bước vào vết xe đổ của Tập Chá, một mình hắn tuyệt đối sẽ chết ở trong phó bản.

Mặc dù không bị nữ quỷ áo trắng trước mắt giết chết, cũng sẽ chết ở trong nguy cơ tiếp theo, nhiệm vụ chủ tuyến là giết chết mười con âm vật.

Sau khi khôi phục tự do, Trương Nguyên Thanh lập tức dùng cái tay tỏ ra hơi cứng ngắc, móc ra một vầng trăng tròn đen sì, dán lên trán.

Trong tích tắc, khí chất của hắn trở nên tà dị tôn quý, tựa như quân vương đêm tối, công tước địa ngục, khí tức Thái âm quanh quẩn quanh thân tuy không mạnh như nữ quỷ, nhưng phẩm chất vượt qua vô số lần.

Âm khí quanh thân nữ quỷ áo trắng chịu cản trở, tựa như bị áp chế.

Trương Nguyên Thanh nửa khuôn mặt in hoa văn dạng dây leo, hốc mắt một lần nữa trào ra năng lượng tối đen sền sệt, phát động "Phệ Linh" đối với nữ quỷ áo trắng.

Hắn há mồm, lực lượng Thái âm tụ lại thành dòng khí dạng vòng xoáy, bao lấy nữ quỷ áo trắng.

Người sau lập tức thúc giục âm khí của mình chống lại, hai bên hình thành đấu sức.

Phù Tín u bắt lấy cơ hội, lấy ra bình sứ, đổ chất lỏng màu đỏ đen lên lưỡi đao, lâm trận đạp cương bộ, niệm chú ngữ, đợi lưỡi đao ngưng tụ ra một luồng hào quang màu vàng, hắn cầm đao đâm vào ngực nữ quỷ.

Ở trong một tiếng rít thê lương, thân thể nữ quỷ mỏng yếu đi vài phần, âm khí bốc hơi hơn phân nửa, không có sức giằng co cùng Trương Nguyên Thanh nữa, bị vòng xoáy âm khí bao lấy, một hơi nuốt vào trong bụng.

Chương 2037: Nương nương buông xuống (1)

Trương Nguyên Thanh chưa cắn nuốt nó, mà là dùng Thái âm lực phong ấn, nạp vào trong bụng, tương lai chờ hắn tấn thăng Chúa Tể, liền có thể luyện nữ quỷ áo trắng thành linh phó.

Đáng tiếc cô ta năm lần bảy lượt gặp công kích, âm khí suy yếu hơn phân nửa, tương lai lúc luyện hóa, không thiếu được phải hao phí số tiền lớn tu bổ.

Chiến đấu bên này vừa kết thúc, Tập Chá ở bên ngón tay bỗng nhiên nhúc nhích, tiếp theo ngồi bật dậy, cổ liên tiếp kêu rắc rắc, vặn cái đầu hướng về phía sau trở lại.

Hắn kêu "A" hít sâu một hơi, giống như người lặn xuống nước chui ra khỏi mặt nước, thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Tên này là Mộc Yêu? Đệch, vừa đánh nhau thì chết, đánh xong liền sống, sao mình cảm giác hắn đang chơi mình…

Trương Nguyên Thanh đang đánh giá Tập Chá, chợt nghe quận chúa giơ cái loa nhỏ kêu lên:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, tài liệu sắp hao hết rồi, sư tôn chưa đáp lại.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh cả kinh, vội vàng bỏ lại hai đồng bạn, chạy vội đến bên người Ngân Dao quận chúa.

Quyển trục tản ra hào quang mỏng manh, tài liệu bị nó che ở bên dưới, tựa như cục than xám trắng, chỉ còn lại có một chút hơi ấm còn sót lại.

Chính như Ngân Dao quận chúa nói, linh lực của tài liệu sắp hao hết rồi.

Sao có thể không hưởng ứng? Có phải phó bản cấp Chúa Tể cấp bậc quá cao, nương nương không đến được hay không? Cô ấy tựa như từng nói? Cũng không đúng nha, cô ấy cũng từng nói mình ở trong phó bản đã giao thủ với boss cùng cấp bậc.

Nếu cô ấy không vào được phó bản cấp Chúa Tể, lại nào có thể giao thủ với kẻ địch cùng cấp bậc? Nếu triệu hồi thất bại, mọi chuyện đều xong, mình cũng không cần cân nhắc nguy cơ trong hiện thực nữa, oán linh trong phó bản đã có thể giết mình.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Trương Nguyên Thanh đẩy Ngân Dao quận chúa một phát bắn ra, “Tôi đến!”

Hắn thừa dịp trước khi tài liệu hao hết linh lực, hai đầu gối quỳ xuống, nạp đầu liền bái: “Xin nương nương hiện thân! !”

Một giây sau, phía trên bầu trời tối đen âm trầm, một vệt hào quang màu vàng như sao băng xuyên thấu vách tường, ầm ầm buông xuống.

Ngân Dao quận chúa chịu rung động mạnh!

Hào quang màu vàng chiếu sáng lên phường Bình Khang, hạ xuống thẳng tắp, “Ầm” một tiếng đóng đinh ở trước người Trương Nguyên Thanh, gạch xanh vỡ ra, đá vụn bắn tung tóe, nện ở trên mặt đau rát.

Hào quang màu vàng dập tắt, một cái chày đồng thau dài bằng nửa cánh tay xuất hiện ở trước mắt hai người, cán chày khắc

chú văn cùng khắc hoa, chế tác tinh tế, đầu chày hình ba cạnh sắc bén.

Chính là Chày Phục Ma xa cách nhiều năm, không, xa cách mấy tháng.

Trong Chày Phục Ma dâng lên hào quang màu vàng nhạt, ngưng tụ thành một vị thần nữ cao gầy mặc trang phục rực rỡ, ngũ quan tuyệt đẹp, khí chất lạnh nhạt thoát tục, cánh môi nở nang gợi cảm.

Cô bay tới phía trên Chày Phục Ma, giày thêu giẫm nhẹ ở đầu chày, nhìn xuống Trương Nguyên Thanh, nhíu mày nói:

"Ta từng nói, ta sẽ không cứu ngươi ở trong phó bản."

Nương nương ngươi vậy đã ngạo kiều rồi, ngoài miệng nói không cần, hành động rất thành thực… Trương Nguyên Thanh vui sướng lại cảm động, cao giọng nói:

"Nương nương, một ngày không gặp như cách ba thu, vãn bối cùng ngài ba tháng không gặp, liền cảm thấy đã là ba đời ba kiếp, liền muốn trước khi chết gặp lại ngài một lần nha ~"

Ngân Dao quận chúa lặng lẽ vỗ loa Miêu Vương một phát, dặn nó ghi lại một màn vô sỉ này, tương lai dùng nó sỉ nhục Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tam Đạo sơn nương nương hừ lạnh một tiếng: "Miệng lưỡi trơn tru… Ồ, cảnh giới của ngươi tăng lên nhanh như vậy?"

Trong đôi mắt đẹp của nương nương toát ra cảm xúc kinh ngạc.

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: "Vãn bối tất nhiên là không thể để nương nương mất mặt, vãn bối ngày đêm tưởng niệm nương nương, tu hành cũng trở nên có động lực."

Tam Đạo sơn nương nương hài lòng gật đầu, tiếp theo nâng mắt nhìn quanh, đảo qua phường Bình Khang, chân mày xinh đẹp tuyệt trần nhíu lại, "Phó bản này quả thật không tương xứng với tu vi của ngươi, ngươi là như thế nào tiến đến?"

Tuy đã từng tìm hiểu cơ chế của linh cảnh, nhưng chung quy không phải linh cảnh hành giả, rất nhiều cơ chế ẩn chỉ có linh cảnh hành giả mới có thể biết.

Trương Nguyên Thanh liền mang cơ chế ghép của linh cảnh nói cho cô.

Tam Đạo sơn nương nương nghe xong, đôi mắt đẹp liếc một cái, dùng một loại ánh mắt "Kẻ này ngu dốt, bùn nhão không đắp được tường" nhìn hắn.

Trương Nguyên Thanh vội vàng giải thích:

"Nương nương nghe ta nói kỹ, vãn bối là có nguyên nhân."

Lập tức nức nở khóc lóc kể lể, "Đều trách Thuần Dương chưởng giáo lão mõ kia, vì tiêu trừ họa lớn trong lòng thay nương nương, vãn bối ở hiện thế tích cực truy bắt Thuần Dương chưởng giáo, cùng hắn đấu trí so dũng khí mấy lần, mỗi lần đều suýt chết. Gần đây vãn bối thần công đại thành, ồ, tiểu thành, Thuần Dương chưởng giáo kia biết rõ tiếp tục mặc kệ, chỉ còn đường chết, vì thế cùng người trong tà đạo mai phục ta."

Chương 2038: Nương nương buông xuống (2)

Mang tình huống gặp phục kích nói chi tiết một lần, trọng điểm nổi bật ra "Thay nương nương giải quyết họa lớn trong lòng", "Thuần Dương chưởng giáo ghi hận nương nương vì thế đối với ta con chó trung thành này của nương nương coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt" .

Dù sao Thần Nhật Du không biết Thuật Quan Sát, nói dối không sợ bị nhìn ra.

Tam Đạo sơn nương nương vừa nghe, khuôn mặt lạnh nhạt chuyển thành ngưng trọng, mắt đẹp sáng lên hào quang trong suốt, cười lạnh nói:

"Tốt, tốt lắm! Ta chờ cơ hội này rất lâu rồi, diệt trừ sư tôn, ngay tại hôm nay!"

Cô nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, mặt mày đã chuyển thành nhu hòa, gật đầu nói:

"Ngươi có lòng rồi, chân thân của ta còn ở một đầu khác của linh cảnh, giờ phút này đang chạy tới, một khắc đồng hồ sau

liền đến, ngươi dùng Chày Phục Ma hộ thân trước, đợi ta tới, lại bàn bạc đối sách."

Ngân Dao quận chúa thấy thế, vội vàng "nói":

"Sư tôn, vì sao con kêu gọi ngài, ngài coi như không thấy?"

Tam Đạo sơn nương nương ngẩn ra một phen, như là mới phát hiện cô, giật mình nói: "Bổn tọa còn cho rằng là ai ồn ào như vậy, thì ra là ngươi đang kêu gọi ta."

Mình kêu gọi là ồn ào, cái giọng vịt đực của Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là tiên nhạc sao…. Ngân Dao quận chúa chịu đả kích to lớn, ngơ ngác mà đứng, hào quang màu đỏ trong mắt cũng ảm đạm.

"Sư tôn, con…" Ngân Dao quận chúa không phục, "Con mới là đệ tử duy nhất của ngài."

Tam Đạo sơn nương nương giống như chưa nghe thấy, thản nhiên nói:

"Các ngươi chờ đi, ta thu hồi đạo thần niệm này trước."

Trương Nguyên Thanh lập tức cúi lạy, cao giọng nói:

"Cung tiễn nương nương!"

Tam Đạo sơn nương nương ý vị thâm trường liếc đệ tử đứng lặng ở bên một cái, hóa thành hào quang màu vàng trở về trong Chày Phục Ma.

Trương Nguyên Thanh lập tức rút ra Chày Phục Ma, nâng ở giữa hai tay, ánh mắt dịu dàng tựa như chăm chú nhìn tình nhân xa cách lâu ngày.

Ngân Dao quận chúa không hổ là đạo tâm thông thấu, nghĩ rõ mấu chốt, buồn bã nói: "Không thể ngờ sư tôn nhân vật như vậy, cũng sẽ trầm mê nịnh nọt, thật sự khiến tôi thất vọng đến cực điểm."

Trương Nguyên Thanh yên lặng thu hồi Chày Phục Ma, tiến lên, nắm bàn tay nhỏ của Ngân Dao quận chúa, nhẹ nhàng nói:

"Quận chúa, cô chẳng những nghiêng nước nghiêng thành, còn có tính cách cương trực, khinh thường đối với a dua nịnh hót, khinh thường đối với vàng bạc thế tục, a ~ đây là phẩm chất

cao thượng cỡ nào nha, phụ nữ tôi từng gặp nhiều không đếm xuể, nhưng bọn họ đều không bằng cô."

Trái tim lạnh như băng của Ngân Dao quận chúa giống như "thình thịch" điên cuồng đập hai nhịp, rút tay về, giơ lên cái loa nhỏ, "Hừ, sư tôn nói rất đúng, tiểu tử cậu miệng lưỡi trơn tru, chẳng qua coi như xuôi tai, được rồi, tôi không giận cậu nữa."

Thanh âm trong loa truyền ra rất vui vẻ.

Trương Nguyên Thanh liếc xéo nói: "Xem đi, cô không phải cũng thích nịnh nọt sao, người đời ai không thích nghe lời hay chứ, thần tiên còn cần phàm nhân quỳ lạy dâng hương đó. Quận chúa à, cô sống mấy trăm năm rồi, thế mà chưa hiểu thấu đáo đạo lý này?"

Quận chúa một lần nữa ngây cả người.

Loa Miêu Vương vang lên "xẹt xẹt", phát ra giọng đàn ông trầm thấp: "Một ngày này, ta giống như mở ra cánh cửa thế giới mới."

Khi hai người đối thoại, Phù Tín u cùng Tập Chá trốn ở một bên thật cẩn thận ghé lên, bất ngờ vui sướng thử nói:

"Lý Tuấn, vừa rồi vị Kim Ô kia, là Bất Lương Soái mời cho ngươi?"

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu.

Nhận được câu trả lời khẳng định hai vị Bất Lương Nhân càng thêm vui sướng, nói:

"Nàng là người tông môn nào? Kỳ quái, trong mười hai vị Kim Ô Đông vực 'Tử Khí Đông Lai' tông không có người này. Nam Hải Kim Luân thần giáo cực ít đặt chân Trung Nguyên. Cửu nhật của triều đình có hiềm khích với Bất Lương Soái."

Hắn lẩm bẩm, Trương Nguyên Thanh lại đầu óc vang ong ong, trong một câu ngắn ngủn của gã này, chỉ triều đình cùng "Tử Khí Đông Lai" tông đã có hai mươi mốt vị Kim Ô.

Thời cổ số lượng Thần Nhật Du khoa trương như vậy sao? Nghề nghiệp khác thì sao?

Cổ đại thật sự là hình thức địa ngục nha, người cổ đại thực thê thảm.

Trương Nguyên Thanh đằng hắng cổ họng, nghiêm mặt nói:

"Cái này đại khái chỉ có thể hỏi Bất Lương Soái, ừm, hai người các ngươi cảm thấy, vị Kim Ô này so sánh với Bất Lương Soái, ai mạnh ai yếu?"

Tập Chá lắc đầu, Phù Tín u mắt tam giác thì nói:

"Bất Lương Soái đã phản phác quy chân, nghe nói cách Nhân Tiên chỉ thiếu một bước, mà vị Kim Ô này, chỉ là một đạo hóa thân đã khiến ta như rơi vào vực sâu, trong lòng sợ hãi, hai người hẳn là sàn sàn như nhau."

Bất Lương Soái bây giờ là cấp bậc Chúa Tể đỉnh phong nha, đúng rồi, hắn tương lai hẳn là sẽ tiến một bước nữa, bước vào cảnh giới Bán Thần trong truyền thuyết, sau đó không biết vì sao tự mình đóng băng ở trong vực sâu phó bản Bí Mật Ngũ Hành

Bất Lương Soái tu là ngũ hành lực, mà ngọn nguồn của ngũ hành lực là Tần Thủy Hoàng, hai bên có quan hệ gì hay không?

Chương 2039: Nương nương buông xuống (3)

Trong lòng Trương Nguyên Thanh càng thêm tò mò, vừa dẫn hai người tiếp tục tuần tra, vừa tìm hiểu tình báo của Bất Lương Soái.

Hắn lấy phương thức nói chuyện phiếm chủ động nói về Bất Lương Soái, sau đó không lộ dấu vết dẫn đường, từ trên thân hai người tìm hiểu được rất nhiều tình báo.

Không nghe không biết, nghe xong bị dọa nhảy dựng, theo hai vị Bất Lương Nhân nói, Bất Lương Soái làm một trong sáu đại cao thủ đỉnh phong của Đại Đường, tuổi lại không lớn, mới 26.

Từ khi quật khởi đến ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ, thời gian chỉ 6 năm.

Bất Lương Soái xuất thân thế gia quan lại, phụ thân là Đại Lý tự khanh, bởi vì cuốn vào trong hoàng quyền tranh đấu bị xét nhà lưu đày, lúc đó Bất Lương Soái vẫn là tuổi vỡ lòng, bạn cũ của cha hắn ở trong triều niệm tình ngày xưa, bảo vệ hắn.

Bất Lương Soái sau khi trưởng thành, kế thừa chí hướng của cha, làm quan ở Đại Lý tự, liên tục phá mấy vụ án lớn kinh thiên động địa.

Sau bởi yêu đương vụng trộm với Xương Bình công chúa sớm đã gả làm vợ người ta, hẹn hò cùng nữ quan bên người Thánh Nhân, lọt vào Ngự Sử buộc tội, Thánh Nhân cắt chức quan của hắn, biếm hắn làm Bất Lương Nhân.

Ngủ công chúa, ngủ nữ quan bên người hoàng đế, thế mà chưa bị lăng trì? Trong lịch sử hoàng đế nào tim to như thế vậy, thái quá rồi… Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra.

Lại hỏi, ồ, thì ra đương kim Thánh Nhân là vị thiên cổ nữ hoàng Võ Chiếu kia.

Vậy thì thú vị rồi, nói không chừng Bất Lương Soái kia cùng nữ đế cũng có một chân, ở sau lưng nữ đế yêu đương vụng trộm, ngủ tâm phúc cùng con gái của người ta, sau đó lật xe.

Trương Nguyên Thanh sẽ nghĩ như vậy, cũng không phải trong lòng ghê tởm, mà là Đường bản vốn nên như thế.

Luân lý đạo đức ở Đường triều chỉ là thùng rỗng kêu to, đây là một triều văn học chị dâu, văn học mẹ kế, văn học con dâu, văn học trai lơ thịnh hành.

Ồ đúng, còn có văn học đạo quan, Trương Nguyên Thanh trước kia lúc học sử sẽ hơi nhếch lên tỏ vẻ tôn kính.

“Chỉ nhìn từ tình báo trước mắt, Bất Lương Soái và Thủy Hoàng Đế không có bất cứ quan hệ gì, nếu Thủy Hoàng Đế đoạt xá Bất Lương Soái, Đại Đường chỉ sợ đã không phải thiên hạ của họ Lý nữa. Lấy tác phong của vị thiên cổ nhất đế kia, sửa Đường thành Tần không phải việc khó, trừ phi chính hắn không muốn làm hoàng đế, cũng có khả năng đang im ỉm phát triển…”

Trong lúc suy tư, trong lầu các phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết ồn ào, bén nhọn.

Ngay sau đó, cửa ô vuông của ngôi lầu nhỏ hai tầng tinh xảo kia bị phá vỡ, đàn ông quần áo không chỉnh tề cùng các nữ nhân quần áo không chỉnh tề vừa lăn vừa bò chạy ra.

Bọn họ sắc mặt hoảng sợ, liên tục gào thét chói tai, bộ dáng hoảng sợ chạy trốn tựa như sau lưng có lệ quỷ đang đuổi theo, bộ phận đàn ông thậm chí không mặc quần áo, ôm một bộ trường bào che trước ngực, lắc cái mông trắng bóng lao ra.

Chạy phải nói là nhanh như gió.

Ba người bọn Trương Nguyên Thanh lập tức chạy qua, đồng thời có rất nhiều giáp sĩ mặc áo giáp, cầm binh khí nghe tiếng mà đến.

"Bốp!"

Trương Nguyên Thanh búng ngón tay, thi triển độn thuật tiến vào ngôi lầu nhỏ, chỉ thấy trong sảnh một mảng hỗn độn, trên cầu thang song hướng trải thảm đắt đỏ, đang có một nữ cương thi mặt xanh nanh vàng, bổ ngã một vị khách, cắn nát động mạch cổ, nuốt từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Lại là một khối âm thi cấp Chúa Tể.

Ngày quỷ môn mở rộng, âm vật lặng yên không một tiếng động lẻn vào các nơi của Trường An, phường Bình Khang làm nơi quan to hiển quý tập hợp, lại phòng bị tương đối yếu kém, tựa như bị Quỷ Vương tông nhằm vào rồi.

Phát hiện khí tức của người sống, âm thi kia nâng lên khuôn mặt răng nanh chìa ra, hai tay chống xuống, mang theo tiếng gió nặng nề, lao thẳng tắp tới, tựa như bọ chó cỡ lớn.

Trương Nguyên Thanh không có ý tưởng vật lộn với âm thi, lấy lực lượng của âm thi cấp Chúa Tể, chỉ sợ một hiệp đã có thể đè hắn xuống đất điên cuồng đánh.

Hắn liên tục lui về phía sau, lấy ra Chày Phục Ma nương nương ban cho, lấy cuồng phong thúc giục, bắn về phía âm thi.

Như cảm nhận được uy hiếp, âm thi bay lên không trung ngoặt một phát vi phạm quy luật vật lý, tránh được Chày Phục Ma phóng tới trước mặt.

"Phập!"

Chày Phục Ma cắm vào cầu thang.

Âm thi sau khi rơi xuống đất, một lần nữa bắn lên, nhanh như điện lao tới cắn.

“Bốp!”

Trương Nguyên Thanh búng ngón tay, hóa thành ánh sao độn đi, xuất hiện ở bên hành lang.

Âm thi vồ hụt, ánh mắt quay sang hướng về ngoài cửa lớn, nhằm vào khách nhân chạy trốn.

Trương Nguyên Thanh vội vàng lấy ra Gương Yata, phục chế một phân thân, sau đó vung cái tay đeo bao tay xanh thẳm thật nhanh, quét ra một lưỡi đao gió, đao gió chém sắt như chém bùn chém vào gáy âm thi, ‘đinh’ một tiếng, chỉ chặt đứt một dúm tóc đen xơ xác.

Chương 2040: Nương nương buông xuống (4)

Cho dù là âm thi cấp Chúa Tể, cũng chạy không thoát đặc tính linh trí thấp, sau khi gặp công kích, lập tức hung thần ác sát xoay người lại, vừa phun ra thi khí tanh tưởi, vừa lao vút đến.

“Chậc chậc, lại phải làm vật hi sinh, ta đường đường Nguyên Thủy Thiên Tôn, chịu không nổi ấm ức này nha.” Phân thân vẻ mặt ‘con mẹ nó’, sau đó bị âm thi bổ ngã, cổ chịu khổ cắn xé.

Mà lúc này, bản thể ẩn thân, rút ra Chày Phục Ma, mò đến phía sau âm thi, hướng tới sau lưng đâm mạnh một phát.

Một vầng hào quang màu vàng mãnh liệt bùng nổ, bao trùm ánh sáng ngọn nến, âm thi thậm chí không kịp phản kháng, máu thịt đã tan rã trong hào quang màu vàng, hóa thành một đống xương phân tán.

Đối phó âm thi chỉ số thông minh thấp, đối với Trương Nguyên Thanh trong tay có thần khí một đòn một mạng mà nói, không có chút khó khăn.

“Đáng chết, âm thi cấp Chúa Tể mạnh như vậy sao, ta có loại cảm giác bị mãnh hổ vồ ngã, lực lượng đáng sợ đó căn bản

không phải sức người có thể chống lại.”

Bị cắn đứt cổ, phân thân cố chống đỡ một hơi, lẩm bẩm đứt quãng.

Trương Nguyên Thanh nhìn hắn, “Nói cho ngươi một tin tức tốt, đến cảnh giới Chúa Tể, chúng ta sẽ có được năng lực cận chiến có thể so với Viễn Cổ Chiến Thần, ngũ hành lực tập hợp vào một thân, cũng chỉ có thể áp chế mà thôi.”

Phân thân cười, “Quả nhiên là tin tức tốt, ta chờ mong thời điểm cuối năm ra sân, có được năng lực vật lộn miểu thiên miểu địa (miểu: giây, tích tắc, chớp mắt…, có thể hiểu là hạ gục).”

Trương Nguyên Thanh liền nói: “Lại nói cho ngươi một tin tức xấu, ta ở bên ngoài bị ba vị Chúa Tể ngồi trông rồi, không qua được cửa ải này, cũng liền không có ngươi nữa.”

Nụ cười của phân thân cứng đờ, cả giận nói: “Ta sắp chết rồi, vì sao không cho ta chết vui vẻ? Ta chỉ là phân thân, vì sao phải đối với ta như vậy, ngươi là đồ lão lục*.”

“Chú ý lời nói, đừng dùng mấy cái trend thấp kém ô nhiễm độc hại ta.” Trương Nguyên Thanh lật mặt gương, thu phân thân trở về.

Lúc này, Phù Tín u cùng Tập Chá sơ tán đám người, dẫn rất nhiều giáp sĩ lao vào.

Phù Tín u mắt tam giác nhìn chung quanh một phen, trầm giọng nói:

“m vật đâu?”

Trương Nguyên Thanh chỉ vào đống xương trắng trên mặt đất, “Giải quyết rồi.”

Giải quyết rồi… Phù Tín u cùng Tập Chá nhìn nhau, thật lâu nói không nên lời nói.

Kế tiếp, Trương Nguyên Thanh dựa vào Chày Phục Ma bên mình, liên tiếp xử lý hai oán linh, một âm thi, sau đó liền chậm lại tiến độ, phối hợp giáp sĩ cùng hai đồng bạn dây dưa cùng âm vật, kéo dài thời gian.

Hắn không thể giải quyết âm vật nhanh như vậy, một khi hoàn thành nhiệm vụ quá nhanh, linh cảnh sẽ đưa hắn về hiện thực.

Đến lúc đó hai tên Chúa Tể mài đao soàn soạt, hắn trừ kêu vài tiếng Ya-mê-tê, cũng chỉ có thể dạng chân chờ chết.

Khi hắn giải quyết xong con âm vật thứ bảy, đột nhiên, trong màn đêm tối đen đầu tiên là lan ra một vầng mặt trời màu vàng nhạt, ngay sau đó mặt trời khuếch tán, dọc theo kết giới trên bầu trời như tấm màn lưu ly lan tràn, bao trùm cả mảng trời đêm.

Phường Bình Khang ở chớp mắt tiến vào ban ngày.

Trương Nguyên Thanh vui sướng ngẩng đầu lên, hào quang màu vàng làm hắn chói mắt phải nheo lại, thấy một vị tiên tử y phục rực rỡ bay bay từ từ buông xuống.

Mắt đen nháy, môi kiều diễm, đôi lông mày thanh tú uyển chuyển hàm xúc, khuôn mặt trắng bóc lạnh nhạt tuyệt đẹp.

Nàng là tiên tử hiếm thấy, có thể ở trên khí chất không thua nghề nghiệp Sắc Dục.

Trương Nguyên Thanh nạp đầu liền bái: “Cung nghênh nương nương ~”

Ngân Dao quận chúa học là dùng ngay, nạp đầu liền bái: “Cung nghênh sư tôn!”

Loa Miêu Vương: “Ghi thành công.”

Trương Nguyên Thanh cùng Ngân Dao quận chúa đồng thời nhìn về phía cái loa.

Ba bên giằng co vài giây, loa Miêu Vương co được giãn được: “Đã xóa audio.”

Trương Nguyên Thanh cùng quận chúa hài lòng dời ánh mắt đi.

Đám khách nhân, kỹ nữ, giáp sĩ của phường Bình Khang si ngốc chăm chú nhìn tiên tử từ trên trời giáng xuống, vừa kính sợ vừa si mê.

Trương Nguyên Thanh đứng dậy, phân phó hai đồng bạn:

“Các ngươi cùng các giáp sĩ chờ đợi bên ngoài, ta cùng nương nương vào nhà bàn việc.”

Cung kính dẫn Tam Đạo sơn nương nương tiến vào lầu các, đóng cửa lại, Trương Nguyên Thanh lấy tốc độ nhanh nhất nói, lặp lại sự việc một lần, tổng kết nói:

“Ta vào phó bản đã hai khắc đồng hồ, nếu đám người Thuần Dương chưởng giáo thay đổi tuyến đường, như vậy Ngũ Hành minh hẳn là phát hiện ta đã xảy ra chuyện. Địa điểm ta gặp chuyện cách Tùng Hải còn có một giờ lộ trình, lũ nghiệp chướng kia nếu muốn lái máy bay về tổng bộ, khả năng lớn nhất là Tây Bắc, sau đó là tổng bộ Nam phái, cái này cũng cần lộ trình từ ba giờ trở lên.”

Chương 2041: Đạo cụ cấp Chúa Tể mới (1)

Kẻ địch nhất định sẽ thay đổi tuyến đường, bởi vì phó bản cấp Chúa Tể không thể dự đoán thời gian, ngay cả phó bản Thánh Giả cũng có cái tốn thời gian một tuần, mà máy bay lúc ấy cách Tùng Hải chỉ có một giờ lộ trình.

Thuần Dương chưởng giáo không có khả năng để chuyên cơ quay về Tùng Hải.

Máy bay thoát ly tuyến đường, liền nhất định sẽ bị giám sát được, như vậy Ngũ Hành minh liền sẽ biết hắn đã xảy ra chuyện.

Dưới tình huống Nguyên Thủy Thiên Tôn ly kỳ mất tích, minh chủ nói không chừng cũng sẽ xuất động, như vậy lái máy bay về tổng bộ trận doanh tà ác là phương án ổn thỏa nhất.

Mà trong các tổ chức tà ác lớn, Tây Bắc Binh Chủ giáo là nơi duy nhất Bán Thần hợp pháp không dám đi, trừ phi tổ đội.

“Vượt qua ba giờ, ta liền vào hang ổ giặc rồi, thần tiên khó cứu, nương nương, nên làm thế nào cho phải?”

Tam Đạo sơn nương nương ngồi ở trên một cái giường nhỏ trải đệm mềm, hai tay theo thói quen đặt ở bụng, tư thế ngồi đoan trang tao nhã, lại cực có uy nghi.

Sau khi kiên nhẫn nghe xong Nguyên Thủy Thiên Tôn kể, Tam Đạo sơn nương nương nhìn xuống vài giây, trầm ngâm nói:

“Ngươi là ở trong hiện thế hết cách cứu được mới vào linh cảnh, trong linh cảnh có thể cứu ngươi chỉ có ta, nhưng ta gần đây đang truy tìm Kim Ô, không thể rời khỏi linh cảnh.”

Nghe được lời này, lòng Trương Nguyên Thanh ngay lập tức lạnh đi một đoạn.

Tam Đạo sơn nương nương đổi giọng, nói:

“Chẳng qua, ta có thể mang Chày Phục Ma cho ngươi, ngươi đưa tới hiện thế, sau đó bố trí nghi thức triệu hồi, ta liền có thể lấy Chày Phục Ma làm môi giới, buông xuống một đạo hóa thân ở hiện thế, đến lúc đó, ta sẽ ngăn trở hai vị Chúa Tể, thử đánh chết sư tôn, ngươi nhân cơ hội đào tẩu.”

Nương nương là Chúa Tể đỉnh phong, cho dù là một đạo hóa thân, chiến lực cũng mạnh hơn Chúa Tể bình thường rất nhiều, nhưng đánh thắng dễ nói, đánh chết thì khó khăn, dù sao Chúa Tể người ta cũng không phải thịt cá trên thớt.

Đánh không lại còn có thể chạy.

Cho dù không thể đánh chết, chỉ cần đánh vỡ cấm chế, kéo dài thời gian, mình có thể truyền tống rời khỏi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi buông lỏng, cảm thấy mạng chó của mình giữ được rồi.

“Như vậy, ta chỉ cần tranh thủ thời gian bố trí nghi thức là được.” Hắn ở trong lòng bắt đầu tính toán.

Chỉ cần mình trở về hiện thế, hai vị Chúa Tể chỉ sợ sẽ lập tức ra tay, sẽ không cho mình thời gian bố trí nghi thức triệu hồi.

Nếu sử dụng Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Linh Lực, phương diện vũ lực là đối kháng được, đầu óc lại phế đi, Huyễn Thuật Sư cấp Chúa Tể khống chế đơn giản nhất, mình liền thành Hỏa Sư không có đầu óc, hô lớn: Lạnh nhạt nhìn sinh tử, không phục thì chiến!

Căn bản không có khả năng bình tĩnh dựa theo kế hoạch bố trí nghi thức.

Hắn đang phát sầu, lại nghe Tam Đạo sơn nương nương nói:

“Tài liệu bố trí nghi thức triệu hồi, cần phần quyển trục kia lúc ban đầu.”

Phần quyển trục lúc ban đầu kia chính là quyển trục da dê nọ lão mõ mấy ngàn năm cùng đệ tử mấy trăm tuổi, dụ dỗ cậu bé hai mươi tuổi.

Sở dĩ cần tấm đó lúc ban đầu, là vì tài liệu bản gốc kia rất đáng giá, có thể cung cấp linh lực chống đỡ cho nương nương buông xuống, có thể nội ứng ngoại hợp giúp cô đột phá hàng rào linh cảnh.

Quyển trục triệu hồi bản đơn giản hóa về sau, cũng chỉ có thể sử dụng ở trong linh cảnh, đảm đương ống loa.

“Nghi thức triệu hồi bản gốc lúc ban đầu kia quả thật càng thêm mạnh mẽ…” Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên cứng đờ, bởi vì hắn ý thức được, mình cũng không có tài liệu nghi thức triệu hồi.

Phần quyển trục đó chính là tiêu hao phẩm, dùng xong là hết, sao có khả năng còn sẽ bỏ tinh lực cùng tiền đi tích trữ tài liệu sử dụng nó?

Hắn không khỏi nhìn về phía Tam Đạo sơn nương nương.

Lão mõ trả lại một cái vẻ mặt “Bổn tọa sao có thể thu thập loại tài liệu cấp thấp này”.

Hai người nhìn nhau không nói gì vài giây, lão mõ trầm ngâm nói:

“Ta trái lại có thể đi trong linh cảnh thu thập, ngắn thì mấy canh giờ, lâu là một ngày.”

Thu thập tài liệu độ khó không lớn, nhưng xuyên qua linh cảnh rất tốn thời gian.

Mấy canh giờ? Hoa cúc đồ ăn đều nguội rồi. Vấn đề một khắc trước còn chưa giải quyết, bây giờ lại gặp vấn đề càng thêm trí mạng. Trương Nguyên Thanh ý thức được hóa giải trận nguy cơ này có lẽ không đơn giản như vậy, trong lòng liền có chút lo âu.

Ngân Dao quận chúa liếc chủ nhân nhíu mày trầm ngâm, sắc mặt trầm trọng một phen, hơi do dự, cẩn thận thử nói:

“Sư tôn, ngài vừa rồi nói, ngài đang truy tìm Kim Ô? Có thu hoạch hay không.”

Nếu không có thu hoạch, thì rời khỏi linh cảnh đi, bằng không Nguyên Thủy Thiên Tôn tên phế vật này nhất định phải chết.

Tam Đạo sơn nương nương đại khái là xem ở đệ tử vừa rồi rốt cuộc còn ra dáng một hồi, chưa lựa chọn im lặng, giải thích:

“Ta cảm ứng được khí tức của Kim Ô, chúng nó đều tụ tập ở chỗ sâu trong linh cảnh, ở trong phó bản nào đó. Muốn tiến vào phó bản kia chỉ có hai loại khả năng, một, chờ linh cảnh tự động mở ra; hai, tìm được chìa khóa.”

Chương 2042: Đạo cụ cấp Chúa Tể mới (2)

Tìm được chìa khóa… Trương Nguyên Thanh đang suy nghĩ đối sách nghe đến đó, đột nhiên ngẩng đầu.

Hai chữ chìa khóa, khiến hắn nghĩ đến La Bàn Quang Minh, căn cứ Tiêu Dao tứ tử nghiên cứu, có thể xác định La Bàn Quang Minh là chìa khóa mở ra bí mật linh cảnh, mà La Bàn Quang Minh là Thái Dương bàng chi.

Cho nên hàm nghĩa thật sự của chìa khóa là, nó có thể giúp người nắm giữ tiếp cận Kim Ô?

Sự tình liên quan trung tâm của Thái Dương, Trương Nguyên Thanh tạm thời dừng suy tư, tích cực hỏi thăm nói:

“Nương nương, Kim Ô ngài nói là Thái Dương bổn nguyên phải không? Ngài hiểu biết bao nhiêu đối với nó?”

Tam Đạo sơn nương nương liếc hắn một cái, “Thần thoại truyền thuyết mười Nhật Ô (quạ mặt trời), hẳn là có truyền lưu đến nay nhỉ. Ở trong điển tàng sách cổ của Thuần Dương giáo có miêu tả liên quan chúng nó, thời kỳ thượng cổ, trong thiên địa đột nhiên xuất hiện mười mặt trời, thiêu đốt hoa màu, giết chết cỏ cây, dân không có gì để ăn. Về sau, Oa Hoàng không đành lòng thiên hạ thương sinh chịu khổ, đuổi theo mười mặt trời, giam cầm mười Nhật Ô ở Đông hải trên Phù Tang thần thụ.”

Thái Dương bổn nguyên là cách gọi của linh cảnh hành giả, người tu hành cổ đại gọi nó là Thập Nhật Ô.

Đuổi theo mặt trời không phải Khoa Phụ sao, thì ra là Oa Hoàng, xem ra người sáng lập thần thoại truyền thuyết cổ đại đều là Oa Hoàng… Trương Nguyên Thanh nghe xong, kết hợp tình huống mình nhìn thấy ở Takama-ga-hara, cho rằng nội dung điển tịch Thuần Dương giáo ghi lại hẳn là thật.

Sau đó hắn lại nhìn Tam Đạo sơn nương nương một cái, lão mõ này, lúc trước hai người nói tới thần thoại truyền thuyết, lão mõ một câu nhẹ tênh: Thần thoại là lịch sử khác loại của người tu hành cổ đại, nhưng ta biết đến cũng không nhiều.

Liền đuổi hắn đi.

Bây giờ cuối cùng chịu lộ ra cho hắn một ít tình báo phía sau màn hơn nữa, nói rõ phân lượng của mình ở trong lòng nàng càng ngày càng nặng.

“Mặt khác, ta ở ngoài phó bản cảm ứng được khí tức linh hồn, không biết là Kim Ô sinh ra ý thức của bản thân, hay là ý chí vị viễn cổ đại thần nào đó để lại ở trong Kim Ô.” Khuôn mặt Tam Đạo sơn nương nương toát ra một phần sầu lo:

“Thập Nhật Ô bá đạo tuyệt luân, không chứa chấp thế gian vạn vật, cho dù là linh lực thuộc tính khác, cũng sẽ bị nó xua tan, tịnh hóa. Theo lý thuyết, là không có khả năng có linh hồn có thể tới gần Thập Nhật Ô.”

“Ý tứ của ngài là, Kim Ô (Thái Dương bổn nguyên) đã có chủ?” Trong lòng Trương Nguyên Thanh chợt lạnh.

Lão mõ lắc đầu:

“Không rõ, còn cần quan sát nữa. Đừng nói chuyện linh tinh nữa, ngươi bây giờ có hai con đường, một, tạm thời ở lại chỗ này, lấy tu vi của ngươi, mười ngày nửa tháng không ăn không uống cũng không đáng ngại, nơi đây có rượu ngon hoa quả, đủ để sống sót rất lâu, càng là nơi phong hoa tuyết nguyệt. Ta kế tiếp sẽ thường xuyên tìm kiếm phó bản có linh cảnh hành giả rèn luyện, truyền ra tin tức ngươi bị vây ở đây, quan phủ hiện thế xử lý như thế nào, đến lúc đó lại bàn tiếp.”

“Hai, ta bây giờ lấy tốc độ nhanh nhất sưu tập tài liệu, ngươi trở về hiện thế, buông tay đánh cược một phen.”

Trương Nguyên Thanh bắt đầu rối rắm, nhiệm vụ chủ tuyến là tiêu diệt mười con âm vật, tuy không có hạn chế thời gian, nhưng nếu ở lại chỗ này, nhất định phải tiếp tục chiến đấu không ngừng nghỉ với âm vật, phàm là dám nghỉ ngơi, sẽ bị âm vật cấp Chúa Tể đánh lén.

Thật ra còn có một biện pháp, vậy thì thông quan phó bản, xem xem thẻ nhân vật Ma Quân thưởng sẽ cho ra đạo cụ gì.

Quyết chiến Trường An là phó bản cấp Chúa Tể, phần thưởng đối ứng thẻ nhân vật, tất nhiên là đạo cụ cấp Chúa Tể.

Nếu là đạo cụ tính công kích mạnh, như vậy đánh vỡ cấm chế đạo cụ bàn chơi game liền có hi vọng rồi, nếu là đạo cụ loại phụ trợ, thì hoàn toàn GG.

Cái này thuộc về dùng mạng đánh cược, không phải cùng đường, tốt nhất đừng đặt hy vọng ở bên trên.

Hơn nữa, trong kẻ địch có Huyễn Thuật Sư, chỉ cần hắn hiện thân, rất có thể lập tức bị kéo vào mộng cảnh, sau đó bị giết trong tích tắc, cho nên cho dù có một món đạo cụ cấp Chúa Tể, cũng không phải quá bảo hiểm.

“Ngài để ta nghĩ một chút…”

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng thúc đẩy đầu óc, bây giờ mấu chốt ở chỗ thời gian cùng tài liệu, thứ trước mà nói, lợi dụng hợp lý Giày Hoạt Sạn, trái lại có thể tranh thủ được thời gian.

Khó ở chỗ tài liệu, trừ phi có thể từ không thành có biến ra tài liệu triệu hồi, nếu không phương án thứ hai đi không thông, chỉ có thể lựa chọn phương án thứ nhất, lưu lại ở trong phó bản.

Hắn nay đang ở phó bản, linh cảnh ngăn cách kho hàng bang phái của Bạch Hổ vệ, chỉ có thể mở ra kho hàng Người Chết Trở Về, cho nên khả năng hướng Phó Thanh Dương xin giúp đỡ bằng 0.

—— Đối với bang chủ mà nói, kho hàng bang phái giống như ô vật phẩm của mình, nhưng thành viên bên ngoài không thể ở trong lúc bang chủ tiến vào phó bản mở ra ô vật phẩm.

Chương 2043: Đạo cụ cấp Chúa Tể mới (3)

Đợi một chút, từ không thành có… Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, "Ta có biện pháp rồi!"

Với nhân loại mà nói, phương thức tốt nhất từ không thành có, không phải là cầu nguyện sao?

Mà hắn vừa vặn có một món đạo cụ cầu nguyện.

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh áp chế cảm xúc phấn chấn, bắt đầu nhanh chóng phân tích.

Hộp diêm là có hạn chế sử dụng, hắn phải nghĩ một chút nguyện vọng có thể thành công hay không.

Đầu tiên quy tắc sử dụng hộp diêm là, không thể trực tiếp giải quyết khó khăn trước mắt vượt qua phạm vi năng lực của bản thân; không thể vượt qua cực hạn năng lực của đạo cụ.

Nghi thức triệu hồi là khó khăn, ở trong phó bản đạt được tài liệu, thì vượt qua phạm vi năng lực của hắn, cho nên không phù hợp "Ghi chú 1", về phần hạn chế khác, diêm còn có hai que, cấp bậc tài liệu cũng không vượt qua phạm vi năng lực của hộp diêm.

Lấy năng lực đạo cụ loại quy tắc giai đoạn Thánh Giả, dù là tài liệu cấp Chúa Tể cũng có thể ảnh hưởng ——tài liệu cấp Chúa Tể phẩm chất bình thường.

Dù sao tài liệu cùng đạo cụ là hai việc khác nhau.

Bởi vậy, chỉ cần giải quyết hạn chế của "Ghi chú 1", liền có thể giải quyết khốn cục trước mặt.

Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, nói: "Nương nương, ngài liệt kê một phần tài liệu ra cho ta."

Hắn lập tức tìm đến giấy và bút mực, để lão mõ viết một phần danh sách tài liệu, sau đó, hắn đối chiếu danh sách, từ trong Mũ Đỏ Nhỏ lấy ra tài liệu phẩm chất xấp xỉ, số lượng giống nhau.

Lấy ra hộp diêm, đốt một que diêm.

“Xẹt!”

Ngọn lửa to bằng hạt đậu bốc lên, Trương Nguyên Thanh hướng ngọn lửa cầu nguyện:

“Ta cầu nguyện, các tài liệu này trước mặt ta biến thành thứ trên danh sách.”

Ngọn lửa bỗng nhiên bành trướng, đốt sạch que diêm, nguyện vọng thực hiện.

Một giây sau, tài liệu trước mặt Trương Nguyên Thanh biến thành tài liệu nghi thức trên danh sách cần.

Hắn dùng phương pháp “thay”, hoàn mỹ vòng ra khỏi quy tắc hạn chế “Trực tiếp giải quyết nguy cơ trước mắt”.

Logic trung tâm chính là, mục đích của ta là đổi tài liệu một chút, không quan hệ với nghi thức triệu hồi, tương đương với lau đi nghi thức triệu hồi “khó khăn” trước mắt này, nếu nội dung cầu nguyện là: Ta cần tài liệu nghi thức triệu hồi.

Như vậy nguyện vọng tuyệt đối sẽ không được thực hiện.

Mặt khác, dùng tài liệu đồng giá thay thế, cũng tránh né “Vượt qua phạm vi năng lực” cái hạn chế này. Nếu không có tài liệu thay, như vậy nguyện vọng là không có khả năng thực hiện, bởi vì hắn không có năng lực xuyên qua linh cảnh thu thập tài liệu.

Tam Đạo sơn nương nương mắt không chớp nhìn chằm chằm hộp diêm: “Món đồ chơi nhỏ này cũng thú vị đấy, có thể khiến người ta trong lòng nghĩ tới liền xong việc? Cho ta xem chút.”

Trương Nguyên Thanh dâng hai tay: “Nương nương nếu là thích, tặng cho nương nương.”

Tam Đạo sơn nương nương tiếp nhận hộp diêm, đánh giá, thưởng thức một lát, đưa trả hộp diêm, cười nói: “Ngươi giữ đi.”

Ngân Dao quận chúa mắt thấy, cảm giác sâu sắc tên giặc này tÂm Cơ thâm trầm, rất am hiểu tranh thủ niềm vui của thượng vị giả.

Lấy tính cách của sư tôn, sao có thể lấy đồ của vãn bối? Cho dù muốn, khẳng định sẽ trả lại một pháp bảo càng quý giá hơn,

bằng không tổn hại thân phận Tam Đạo sơn nương nương, đế cơ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn như thế nào cũng không thiệt, còn có thể tranh thủ lấy lòng sư tôn.

Bàn bạc kết thúc, xuất phát từ bảo hiểm, Trương Nguyên Thanh ở trên người Ngân Dao quận chúa giải quyết trả giá hộp diêm thỏa mãn một nguyện vọng của người khác, đây là vì phòng ngừa sau khi trở về hiện thế, kẻ địch đánh bậy đánh bạ đưa ra yêu cầu, hắn sẽ không khống chế được thỏa mãn đối phương.

Vậy liền chết quá oan rồi.

Tiếp theo, ở dưới Tam Đạo sơn nương nương bảo vệ, vô kinh vô hiểm giải quyết mười con âm vật, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến.

Một âm thi trong đó bị lão mõ luyện thành âm thi, đưa ra nguyện vọng đạt được một ngọc phù truyền tống.

Ba que diêm dùng hết, Trương Nguyên Thanh hoàn thành toàn bộ công tác chuẩn bị.

Trong sự chờ mong chờ đợi của hắn, tiếng linh cảnh nhắc nhở tiến đến đúng giờ:

“Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh một người —— Quyết chiến Trường An, độ khó cấp bậc B, đang kết toán phần thưởng.”

“Phần thưởng đang kết toán… Đạt được đạo cụ / vật phẩm: Không”

“Thưởng giá trị kinh nghiệm: 60%”

“Ting! Phần thưởng thẻ nhân vật kích hoạt, thưởng đạo cụ: Hình Thần Câu Diệt Đao”

“Kết toán xong! 30 giây sau rời khỏi linh cảnh.”

Nơi này là phó bản cấp Chúa Tể, đối ứng hắn là đạo cụ cấp Chúa Tể, Hình Thần Câu Diệt Đao, nghe qua đã rất mạnh, về sau mình cũng có đại sát khí loại cận chiến rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh mừng như điên.

Phó bản vốn chưa thưởng đạo cụ cấp Chúa Tể ở trong dự đoán của hắn, nhưng Ma Quân khẳng định có đạo cụ cấp Chúa Tể, quả nhiên, nó đến rồi!

Trên trán Trương Nguyên Thanh hiện lên dấu hiệu tinh vân, cảm giác quen thuộc Tinh Thần lực tắm rửa thân thể truyền đến.

Chương 2044: Thuần Dương chưởng giáo: Nghiệt đồ! (1)

Phó bản thưởng 60% kinh nghiệm, nháy mắt khiến giá trị kinh nghiệm của hắn đạt tới 100% cực hạn, hơn phân nửa kinh nghiệm còn lãng phí, chuyển hóa thành Tinh Thần lực lắng đọng lại ở trong cơ thể.

Đối với một phó bản cấp Chúa Tể mà nói, thưởng khiến Thánh Giả cấp 6 tăng lên 60% giá trị kinh nghiệm thật ra cũng không nhiều.

Xét đến cùng, là vì Trương Nguyên Thanh toàn bộ hành trình đều đang bật hack, cho nên linh cảnh cho điểm sẽ không quá cao.

Sau khi ô giá trị kinh nghiệm max, Quan Tinh Thuật, Tinh Tượng Thuật, Tinh Độn Thuật cùng Tinh Huyễn Thuật rốt cuộc đạt tới đỉnh phong giai đoạn Thánh Giả, thân thể vốn ở dưới Thuần Dương Tẩy Thân Lục rèn luyện, tới cực hạn cảnh giới Thánh Giả, lại tăng lên biên độ nhỏ.

Trương Nguyên Thanh ba mươi giây sau trở về hiện thực không lãng phí thời gian, lập tức lấy ra Giày Hoạt Sạn đi vào, cởi áo khoác, mang quyển trục triệu hồi, tài liệu cùng với Chày Phục Ma ném vào bên trong, thắt nơ con bướm.

Lại lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ thu hồi Ngân Dao quận chúa, lúc này mới có mười mấy giây thời gian, lại mở ra ô vật phẩm, xem xét thuộc tính của vũ khí cấp Chúa Tể Hình Thần Câu Diệt Đao.

Trương Nguyên Thanh từ trong ô vật phẩm lấy ra một thanh đao, không có vỏ đao, không có đao sàm (phần bảo vệ giữa chuôi đao ngăn cách với thân đao), thân đao một mặt trắng,

một mặt đen, tổng chiều dài 50cm, giống Đường đao hoặc võ sĩ đao phiên bản thu nhỏ, hình thức Wakizashi* của Nhật.

“Sao là đao Nhật?” Trương Nguyên Thanh có chút kinh ngạc, loại vũ khí này hắn ở trong TV từng thấy rất nhiều lần, đám người Nhật thường dùng nó mổ bụng tạ tội, áp sát đánh lén.

Mà ở trong hiện thực, trên lưng các cán bộ Thiên Hạc tổ cũng đeo loại đoản đao hình thức này.

Hình Thần Câu Diệt Đao vẻ ngoài giản lược ngầu lòi, nhưng Trương Nguyên Thanh có chút không thể tiếp nhận nó là thanh đoản đao Nhật.

Tam Đạo sơn nương nương liếc một cái, “Đây là hoành đao đời Đường.”

“Hoành đao không phải trường đao sao, sao là đoản đao?” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Tam Đạo sơn nương nương liếc hắn một cái thật sâu, chưa giải thích, mà là lạnh lùng nói: “Ngươi không phải tự xưng học sinh Quốc Tử Giám sao, vì sao ngay cả những thường thức này cũng không biết?”

Vẻ mặt nương nương mắt thường có thể thấy được trở nên chán ghét.

Hả? Trương Nguyên Thanh phát hiện không vui cùng chán ghét trong mắt lão mõ, bỗng nhiên nhớ tới cô là đế cơ đời Tống, thầm nhủ người đàn bà này còn có kỳ thị bằng cấp hay sao.

Lập tức thở ngắn than dài một phen, giải thích:

“Nương nương có điều không biết, cận đại cũng gặp họa chiến tranh như Ngũ Hồ Loạn Hoa, văn hóa truyền thừa xuất hiện phay đứt gãy. Mà nay, triều đình ở lĩnh vực văn hóa tự thiến, văn hóa các quốc gia bên ngoài xâm nhập, học sinh trong nước hướng tới đối với văn hóa nước ngoài, giống như các nước ngày xưa sùng bái Đại Đường, đối với văn hóa nhà mình thì bỏ như giày rách, đối với hiện tượng này, triều đình miệng đầy khẩu hiệu, treo cao cờ xí, thực ra thờ ơ lạnh nhạt, hờ hững đối mặt. Đừng nói ta học sinh Quốc Tử Giám như vậy, đó là đương triều đại học sĩ Văn Uyên Các, sợ là cũng không biết hoành đao là đoản đao.”

Lão mõ vừa nghe, lâm vào trầm mặc.

Mà lúc này, thuộc tính vật phẩm hiện lên:

“Tên: Hình Thần Câu Diệt Đao”

“Loại hình: Vũ khí”

“Công năng: Trảm thần diệt thân”

“Giới thiệu: Đao này do thợ làm đao XXX nổi tiếng đời Đường chế tạo, luyện rất nhiều thiên tài địa bảo quý giá, trải qua mười năm xuất thế, dẫn phát thiên địa dị tượng. Nó có hai mặt đen trắng, mặt trắng trảm thân thể, mặt đen trảm nguyên thần. Hai mặt đen trắng có thể tùy tâm ý chủ nhân chuyển đổi.”

“Ghi chú 1: Đao này xuất hiện, nhất định uống máu diệt hồn, nếu không sẽ cắn trả chủ nhân.”

“Ghi chú 2: Mỗi 24 giờ cần một hồn phách, một tính mạng nuôi nấng, nếu không sẽ cắn trả chủ nhân.”

“Ghi chú 3: Dưới giai đoạn Chúa Tể, thời gian sử dụng nó không thể vượt qua 30 giây, nếu không sẽ bị cắn trả.”

Kỹ năng mặt trắng: Phá giáp, chảy máu, trúng độc, trảm hình.

Trảm hình: Cách mỗi 12 giờ có thể phát động một lần kiếm khí trảm, bỏ qua phòng ngự vật lý của kẻ địch.

Kỹ năng mặt đen: Trấn hồn, trảm hồn, nhiếp hồn.

Trấn hồn: Đối với oán linh, linh thể, tinh thần lực có 30% hiệu quả suy yếu.

Trảm hồn: Có thể trực tiếp chém chết linh hồn, mục tiêu nếu là sinh mệnh thể, lấy lưỡi đen chém ra thân thể, hiệu quả tương đương chém vào linh hồn.

Nhiếp hồn: Có thể mang hình chiếu của linh hồn sinh mệnh thể kéo ra khỏi thân thể (hiệu quả trảm hồn giảm phân nửa).

Trương Nguyên Thanh nhìn thuộc tính vật phẩm, trong đầu chỉ có hai chữ “Cái đệch”, thầm nhủ khó trách gọi là “Hình Thần Câu Diệt Đao”, bị đồ chơi này chém trúng, mặc kệ Thổ Quái sở trường phòng ngự, hay Huyễn Thuật Sư linh hồn có thể bất hủ, đều phải GG nha.

Chương 2045: Thuần Dương chưởng giáo: Nghiệt đồ! (2)

Phá giáp, chảy máu cùng trúng độc là thuộc tính rất thông thường, trong đạo cụ cảnh giới Siêu Phàm nhìn mãi quen mắt, nhưng Hình Thần Câu Diệt Đao là đạo cụ cấp Chúa Tể, những công năng này đối ứng tự nhiên cũng là giai đoạn Chúa Tể.

Cái này ý nghĩa cái gì? Ý nghĩa một đao một nghĩa phụ.

Mà so sánh với hình thái mặt trắng, tầm quan trọng của mặt đen lớn hơn nữa, Thần Dạ Du tuy có thể áp chế linh thể, nhưng thật ra chỉ có "Chấn nhiếp" cùng "Cắn nuốt" .

Mà một khi cấp bậc oán linh quá cao, cắn nuốt liền không dùng được, dù sao ai cũng không muốn uống thuốc độc tự sát, vậy chỉ còn chấn nhiếp —— Linh lục cũng không đối phó được oán linh cấp bậc cao hơn bản thân.

Bây giờ rốt cuộc có một vũ khí có thể trực tiếp chém chết oán linh, bù lại sở đoản.

Mấu chốt nhất là kỹ năng "Nhiếp Hồn" này, có thể trực tiếp kéo ra hình chiếu linh hồn của đối thủ, lại phối hợp "Chiến Hồn" một đao hạ xuống, mặc dù hiệu quả giảm phân nửa, cũng có thể đánh bị thương nặng linh hồn.

Chiêu này đối phó Huyễn Thuật Sư quá hữu dụng rồi.

Hình Thần Câu Diệt Đao là đạo cụ của Ma Quân, bình thường vẫn là đừng dùng, bằng không thân phận truyền nhân Ma Quân liền bại lộ, trừ phi mình dùng thân phận giả… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía lão mõ, nói: "Nương nương, đợi lát nữa gặp!"

Bóng dáng hắn biến mất ở trong phó bản.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mất tích, người đầu tiên biết tin tức là Tiểu Viên, sau khi trò chuyện đột nhiên gián đoạn, cô vốn cho rằng là tín hiệu không tốt, liền một lần nữa gọi, nhưng không thể liên hệ được Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa.

Thân là nghề nghiệp tà ác nhạy bén, cô lập tức ý thức được không đúng, lập tức ở diễn đàn bang phái Người Chết Trở Về

@ Quan Nhã, hy vọng thông qua con đường quan phương liên lạc Nguyên Thủy Thiên Tôn.

—— Quan Nhã và Tiểu Viên không thêm bạn.

Quan Nhã ở sau khi liên lạc Nguyên Thủy Thiên Tôn không có kết quả, thông qua em gái tai thỏ liên hệ sân bay, kết quả từ sân bay bên kia nhận được tin dữ máy bay mất liên hệ.

Thân là Thám Báo, cô đè nén xuống cảm xúc lo âu, đồng bộ tin tức đến "diễn đàn Người Chết Trở Về" cùng Cẩu trưởng lão.

Trong group nhất thời sôi trào, đám người Anh Gà Đỏ, Hạ Hầu Ngạo Thiên không biết tình hình cụ thể, không hiểu ra sao.

"Quan Nhã: Máy bay không có khả năng tự dưng mất đi liên hệ, hắn hẳn là đã gặp mai phục, bây giờ mất liên lạc đã vượt qua mười phút, không rõ sống hay chết."

"Quan Nhã: Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng nay nói muốn ra ngoài làm việc, cụ thể không nói với tôi, chúng ta bây giờ ngay cả tình huống cơ bản cũng không biết."

"Tôn Miểu Miểu: Tôi biết, hắn có một người bạn nghề nghiệp tà ác bị phân bộ Bạch Chá bắt @ Tiểu Viên, chuyện này cô khẳng định biết. Nói mau!"

Giọng nói của cô rõ ràng rất sốt ruột.

"Tiểu Viên: Tôi có một đồng bạn bởi vì lỡ tay đả thương người bị phân bộ Bạch Chá truy bắt, là tôi khẩn cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn cứu người. "

Thì ra là cô… Quan Nhã đọc được tin này, hận nghiến răng nghiến lợi, hận không thể tìm được cô gái này cho cô ta một kiếm!

Ở trong mắt cô, Tiểu Viên cũng tốt, đồng bạn của Tiểu Viên cũng thế, đều chẳng bằng một sợi tóc của Nguyên Thủy, vì bọn họ mà ở vào hiểm cảnh, là chuyện không đáng giá nhất.

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Đây là một bố cục, bằng không không có chuyện khéo như vậy, Phó Thanh Dương vừa xin nghỉ dài hạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị việc này dẫn ra khỏi Tùng Hải, sau đó gặp phục kích, tình báo của tổ chức tà ác không có khả

năng nhanh như vậy, nói rõ kẻ địch bố cục là Ám Dạ Mân Côi."

Sỉ nhục của Hỏa Sư bình tĩnh mà chuẩn xác phân tích.

"Tôn Miểu Miểu: Tôi lập tức bảo ông nội đến Tùng Hải một chuyến, lấy DNA của hắn bói toán."

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tốt nhất nhanh một chút, bởi vì kho hàng bang phái không mở được."

"Triệu Thành Hoàng: Hắn vào phó bản rồi? Không đúng, hắn lâm vào trong phong cấm đặc thù nào đó."

Cái này ý nghĩa Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đóng cửa đánh chó rồi.

Một người cảnh giới Thánh Giả đỉnh phong, nếu gặp được là kẻ địch cấp Chúa Tể, hơn nữa bị đóng cửa mở ra, kết cục không cần nói cũng biết.

Mà bây giờ, cách Nguyên Thủy Thiên Tôn mất liên lạc đã trôi qua 15 phút đồng hồ.

Đầu óc Quan Nhã choáng váng từng đợt, tim đập nhanh hơn, hít sâu một hơi mới ổn định cảm xúc, nhanh chóng đồng bộ tin tức cho Cẩu trưởng lão, Linh Quân.

Các trưởng lão phân bộ Tùng Hải tổ chức hội nghị khẩn cấp, hỏa tốc chế định ra ba phương án tìm người, một là chọn dùng vệ tinh quân sự lùng bắt; Hai là hướng tổng bộ xin đạo cụ tìm người; Ba là mời trưởng lão Thái Nhất môn thôi diễn tung tích của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mời Chúa Tể gia tộc Học Sĩ bói toán lành dữ của hắn.

Ngoài ra, "Hoàng Sa Bách Chiến" trưởng lão cùng "Thiên Hỏa Liệu Nguyên" trưởng lão của Tùng Hải tự mình tới bầu trời nơi máy bay mất liên lạc xem xét, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn là bị vây ở tại chỗ, bọn họ sau khi chạy tới, có lẽ còn có khả năng cứu viện.

Chương 2046: Thuần Dương chưởng giáo: Nghiệt đồ! (3)

Rất nhanh, tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn trên đường quay về Tùng Hải gặp phục kích mất liên lạc, liền truyền lưu ra ở tổng bộ Thái Nhất môn, Ngũ Hành minh.

Tổng bộ Ngũ Hành minh.

Thư ký Chu gọi điện thoại di động cho Thái trưởng lão, cười nói:

"Lãnh đạo, nói cho ngài một tin tức tốt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã xảy ra chuyện. Hắn ở trên đường từ phân bộ Bạch Chá tới Tùng Hải mất liên lạc, cả máy bay đều mất đi liên hệ, nghi ngờ gặp mai phục."

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn vào phó bản, máy bay sẽ không mất liên lạc.

Thái trưởng lão trầm ngâm vài giây, nói: "Toàn lực tham dự cứu viện, Nguyên Thủy Thiên Tôn là thiên tài quan phương coi trọng, tuyệt không thể có tổn thất, lưu trình nên đi một cái cũng không thể thiếu."

Thư ký Chu nhếch khóe miệng, "Công tác tìm kiếm cứu hộ do tổng bộ tuần tra phụ trách, không quan hệ với bộ điều tra chúng ta, chẳng qua chúng ta thẩm tra tư cách xử lí lưu trình, chuyện cấp tốc, cũng phải đi theo lưu trình, nhỡ đâu có người nhân cơ hội ngầm chiếm đạo cụ của tổng bộ, tham ô kinh phí làm sao bây giờ. Trước khi gọi điện thoại cho ngài, tôi đã phái người giám sát."

Thái trưởng lão không mặn không nhạt "Ừm" một tiếng: "Hắn đi phân bộ Bạch Chá làm cái gì?"

"Còn đang điều tra." Thư ký Chu nói.

Thái trưởng lão "Ừm" một tiếng: "Điều tra xong trả lời tôi."

…

Phân bộ Bạch Chá.

Triệu Hân Đồng vừa ăn xong bữa trưa giản dị, cúi đầu ngậm chặt ống hút, hút một ngụm nước, sau đó liền thấy một thanh niên mặc quần dài rộng thùng thình, áo thun rộng thùng thình đẩy ra cửa cách âm tiến vào.

“Cô có thể đi rồi!” Thanh niên như là gặp chuyện cấp tốc, sự lo âu, lo lắng kia đập vào mặt.

“Tôi có thể đi rồi?” Triệu Hân Đồng vừa mừng vừa sợ.

“Bây giờ, lập tức!” Linh Quân giọng điệu không kiên nhẫn, “Chậm một chút nữa, ai cũng không cứu được cô.”

Khi nói chuyện, hắn cúi người mở còng tay, rút ra đinh gỗ phía sau lưng Triệu Hân Đồng.

Thừa dịp đối phương bận rộn, Triệu Hân Đồng thử nói: “Anh là ai?”

“Tôi là thầy của Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Triệu Hân Đồng lúc này mới gác lại cảnh giác, hai bên cách rất gần, cô có thể nhìn ra sự nôn nóng cùng lo lắng trên khuôn mặt thanh niên, hỏi:

“Đã xảy ra cái gì?”

Linh Quân lạnh lùng nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn trên đường trở về mất liên lạc, hắn là đã gặp mai phục, bây giờ nghĩ đến, cô sở dĩ cảm xúc mất khống chế, hắn là bị Huyễn Thuật Sư cấp bậc cao ảnh hưởng.

Cái này không phải trọng điểm, tổng bộ trước mắt đang tìm kiếm cứu hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất định sẽ có người đến điều tra hành tung của hắn, nếu để tổng bộ biết hắn đến phân bộ Bạch Chá là vì cứu cô, cô phải chết, hắn cũng phải xong đời.”

Nét vui mừng trong ánh mắt Triệu Hân Đồng nhất thời đọng lại, cuống lên nói: “Hắn, hắn sẽ có chuyện gì hay không?”

“Không biết, có thể đã chết rồi, tiểu tử đó tuy nhiều thủ đoạn, nhưng người mai phục hắn khẳng định là Chúa Tể, những thứ này không phải điều cô nên quan tâm.” Còng tay cùng đinh gỗ đều gỡ ra, Linh Quân lập tức xách Triệu Hân Đồng lên, “Cút mau, lão tử bây giờ không muốn nhìn thấy cô nữa.”

Hắn nhìn thấy cô gái nhỏ này, liền nhớ tới Victoria nhắc nhở.

Nguyên Thủy không nên lui tới với đám nghề nghiệp tà ác này.

Triệu Hân Đồng đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai, vội vàng rời khỏi sở tổng trị an.

Bên đường, cô ở góc chết camera không quay chụp được, lợi dụng đạo cụ mê hoặc một người qua đường, từ chỗ hắn lấy được một cái điện thoại di động, gọi điện cho Tiểu Viên.

Tiếng chuông vang lên hồi lâu mới bắt máy.

"Tiểu Viên, em đi ra rồi." Triệu Hân Đồng nói.

Đầu kia điện thoại "Ừm" một tiếng.

"Em nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn đã xảy ra chuyện?" Triệu Hân Đồng nhỏ giọng nói: "Xin lỗi "

Tiểu Viên chưa đáp lại việc này, "Sắp tới đừng vội về nhà, đến khách sạn Vô Ngân ở một đoạn thời gian trước, chị lại sắp xếp trường học cho em."

Cô như là tự nói, giọng điệu có chút mỏi mệt cùng trống rỗng.

…

Máy bay bay ở độ cao mấy ngàn mét, hướng tới Tây Bắc hoang tàn vắng vẻ mà đi.

Trong cabin đầy hỗn độn, Tam hộ pháp vẻ mặt âm trầm cùng Lục trưởng lão mặc áo choàng, một trước một sau đứng ở trên lối đi.

Trong tay Thuần Dương chưởng giáo bưng một ly nước trái cây, lười biếng dựa vào bên cửa sổ, khuôn mặt xinh đẹp khi thì cười lạnh, khi thì bình tĩnh, khi thì điên cuồng.

Từ vùng duyên hải đông bộ đến Tây Bắc, ít nhất cần sáu giờ, cho dù bất kể trả giá bay hết tốc độ, cũng cần bốn giờ.

Mà cách lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào phó bản, chỉ qua 40 phút.

Trong ba giờ này, nếu có thể lái máy bay đến Tây Bắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Một khi trên đường bị Chúa Tể, thậm chí Bán Thần chặn lại, mọi việc đều xong.

Trong sự trầm mặc, Lục trưởng lão mở đầu, nói: “Tổng bộ Ngũ Hành minh có không ít người muốn Nguyên Thủy Thiên Tôn chết, bọn họ sẽ thay chúng ta kéo dài thời gian, nhưng Bán Thần là không chịu tổng bộ Ngũ Hành minh trói buộc.”

Chương 2047: Chạy thoát (1)

Nguyên Soái nếu muốn cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn, ai cũng không ngăn được.

Tam hộ pháp bỗng nhiên cười khẩy một tiếng: "Yên tâm, nữ nhân kia là kẻ mù đường, từ kinh thành đến Tùng Hải, nếu không có dẫn đường, cô ta có thể vòng quanh Trái Đất một vòng."

Dừng một chút, hắn bổ sung nói: "Hơn nữa, Thiên Vương Sợ Hãi ngồi ở ngoài kinh thành, Bán Thần chỉ cần ra tay, liền nhất định sẽ bị hắn ngăn chặn."

Chúa Tể mà nói, muốn khóa mục tiêu một chiếc máy bay mất liên lạc, độ khó quá lớn.

Đang nói, một bóng người đột ngột xuất hiện ở trong cabin, rõ ràng là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"? ? ?"

Thuần Dương chưởng giáo, Tam hộ pháp cùng Lục trưởng lão đồng thời ngẩn ra, hắn sao đi ra rồi?

Hắn đi ra rồi!

Một giây sau, Lục trưởng lão lập tức thi triển tinh thần đả kích, há mồm phát ra tiếng rít, mà Tam hộ pháp thì để đỉnh đầu dâng lên mặt trời nóng rực, tịnh hóa tất cả linh lực, phòng ngừa Nguyên Thủy Thiên Tôn sử dụng Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Lực.

Trương Nguyên Thanh sớm có phòng bị, ở trước khi tiếng rít truyền đến, trượt một cú tránh né tinh thần đả kích, đồng thời hướng tới Chày Phục Ma cùng quyển trục da dê bọc ở trong áo khoác vận chuyển linh lực.

Thấy tinh thần đả kích không có hiệu quả, Lục trưởng lão đón đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn trượt tới, ngẩng đầu, trong hốc mắt hiện lên vòng xoáy trong suốt.

Nhập Mộng!

Nhưng Trương Nguyên Thanh lần thứ hai trượt nối tiếp không kẽ hở, khiến bản thân ở trạng thái không thể bị chọn, đột tiến đến trước mặt Lục trưởng lão.

Còn chưa đứng dậy, hắn bằng vào khống chế cơ bắp siêu mạnh, lại trượt một cái, tránh đi trường mâu hào quang màu vàng tới từ phía sau đầu.

Sau khi liên tục ba cú trượt, quyển trục da dê cướp lấy linh tính của tài liệu bộc phát ra hào quang màu vàng cường thịnh, như đang câu thông với tồn tại trong cõi hư vô.

"Nghi thức triệu hồi, đây là nghi thức triệu hồi!" Thuần Dương chưởng giáo liếc một cái nhận ra gốc gác pháp thuật, thét to:

"Tiểu tử này muốn triệu hồi nghiệt đồ."

Nghiệt đồ?

Tam hộ pháp cùng Lục trưởng lão ngẩn người, chợt phản ứng lại, bối cảnh của Thuần Dương chưởng giáo bọn họ là biết.

Nghiệt đồ trong miệng vị tu sĩ cổ đại này là Tam Đạo sơn nương nương, một vị Thần Nhật Du nghi ngờ là Chúa Tể đỉnh phong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là vào phó bản tìm viện binh?

Thuần Dương chưởng giáo vẻ mặt căm hận mà sợ hãi, không thể tiếp tục đứng xem nữa, phối hợp Lục trưởng lão thi triển tinh thần đả kích, ảo thuật, nhập mộng các loại pháp thuật, đồng thời vẽ ra các loại linh lục, ý đồ công kích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh trượt đến đầu cabin, bị cấm chế của đạo cụ bàn chơi game ngăn trở, lúc này hắn đã trượt lần thứ tư.

Không có bất cứ sự do dự nào, quay đầu chính là một cú trượt, lại tránh được công kích như mưa rền gió dữ của ba kẻ địch.

Tiếp theo, hắn lấy ra Nhẫn Thợ Khéo, trượt ra cú thứ sáu.

Rốt cuộc, quyển trục da dê cướp lấy xong linh tính của tài liệu, dựng lên một cột sáng nối tiếp hư không, mà Chày Phục Ma thì đắm chìm trong hào quang.

Trương Nguyên Thanh ném tài liệu mất đi linh tính, hô to: "Mời nương nương buông xuống!"

Một bóng dáng hư ảo từ trong cột sáng buông xuống, nắm chặt Chày Phục Ma.

Trong cột sáng trong suốt, thần nữ trang phục rực rỡ nhanh nhẹn hạ xuống, mắt phượng như điện, nhìn quét tình huống trong cabin.

Nhìn thấy đệ tử xa cách ngàn năm, vẻ mặt Thuần Dương chưởng giáo đột nhiên vặn vẹo, trong đôi mắt đẹp hiện lên căm hận, sợ hãi cùng hận ý ngập trời.

Khí tức Chúa Tể đỉnh phong… Tuy trước mắt buông xuống là một hóa thân, Tam hộ pháp cùng Lục trưởng lão vẫn không tự giác căng thẳng thân thể, như đối mặt đại địch.

Ánh mắt Tam Đạo sơn nương nương tập trung ở trên người tiếp viên hàng không thướt tha, giọng lạnh nhạt:

"Sư tôn, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn là bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ như vậy, đồ nhi rất đau lòng, giờ liền đưa ngươi vào luân hồi, một lần nữa làm người."

Ồ, lão mõ thế mà cũng là người miệng lưỡi cay độc, cái trào phúng này tuyệt nha… Trương Nguyên Thanh vừa cởi Giày Hoạt Sạn, vừa tới gần nương nương.

Quả nhiên, Thuần Dương chưởng giáo tinh thần thất thường sắc mặt lập tức dữ tợn, rít gào khàn cả giọng:

"Triệu Ấu Khanh, ngươi tên nghiệt đồ khi sư diệt tổ này, người đừng tưởng rằng tránh ở trong linh cảnh có thể sống tạm, bổn tọa sớm hay muộn khôi phục đỉnh phong, bước vào Nhân Tiên cảnh, đến lúc đó, trên tới bầu trời dưới tới xuống vàng cũng phải chém ngươi."

Triệu Ấu Khanh, thì ra nương nương tên Triệu Ấu Khanh à… Trương Nguyên Thanh yên lặng ghi nhớ.

Tam Đạo sơn nương nương hừ nhẹ một tiếng, dựng ngón tay như kiếm, một đạo hào quang vàng óng sắc bén bắn nhanh đi.

Thuần Dương chưởng giáo đổi giọng: "… Hộ pháp cứu ta!"

Tam hộ pháp đưa tay từ trong mặt trời chói chang sau đầu kéo ra một thanh trường kiếm hào quang vàng óng ngưng tụ, cất bước chém.

Chương 2048: Chạy thoát (2)

Hào quang vàng óng cùng hào quang vàng óng va chạm, đồng thời tán loạn, nhấc lên dòng khí hỗn loạn nóng rực trong cabin, bàn, thảm ùn ùn hòa tan.

Trương Nguyên Thanh bị luồng khí nóng thổi đến, làn da nháy mắt đỏ lên, giống như tôm luộc chín.

Thuần Dương chưởng giáo vừa lui về phía sau, vừa quát: "Ả chỉ là một đạo hóa thân, không thể duy trì quá lâu, hai ngươi hao hết lực lượng hóa thân của ả là được, đừng để Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy thoát."

Vừa dứt lời, Lục trưởng lão ngẩng đầu, hốc mắt hiện lên vòng xoáy thâm trầm, trong suốt, ý đồ kéo Tam Đạo sơn nương nương vào mộng cảnh.

Đối phương là Thần Nhật Du cấp bậc cao, tự mang hiệu quả tịnh hóa, thao túng cảm xúc, ảo thuật, phóng đại chấp niệm các thủ đoạn, trong thời gian ngắn gần như không thể có hiệu quả.

Mà tinh thần đả kích càng không thể tạo ra hiệu quả đối với Thần Nhật Du, bởi vì đối phương cũng có được nguyên thần cường đại.

Huyễn Thuật Sư cấp 9 nguyên thần hủy diệt trái lại có thể làm bị thương nặng Thần Nhật Du, nhưng hắn nếu là Chúa Tể đỉnh phong, tình thế cũng sẽ không phát triển đến một bước này.

Trước mắt thủ đoạn duy nhất có thể hữu hiệu nhằm vào Tam Đạo sơn nương nương chính là năng lực mộng cảnh, ở trong mộng cảnh, hắn có tuyệt đối nắm chắc áp chế đối phương.

Đôi mắt Tam Đạo sơn nương nương hóa thành con ngươi vàng nung chảy, ánh mắt lóe lên.

Lục trưởng lão thét lớn một tiếng, giống như bị người ta đánh một gậy vào đầu, trong xoang mũi phun ra hai dòng máu tươi.

Tam Đạo sơn nương nương chưa đi nhìn hắn, bỗng nhiên xoay người, nâng tay bắt lấy trường kiếm màu vàng Tam hộ pháp chém tới.

“Rắc!”

Cô tùy tay bóp nát trường kiếm màu vàng, một tay khác nhanh mà dữ dội liên tục vỗ mấy chưởng vào lòng bàn tay đối phương, ở trong một tiếng “Thùng” như chuông trống, Tam hộ pháp bay ngược ra ngoài.

Tam Đạo sơn nương nương phất tay áo, ném ra Chày Phục Ma.

Chí bảo này của Thuần Dương giáo hóa thành một đạo hào quang thẳng tắp, bắn về phía Thuần Dương chưởng giáo, không khí trong cabin bởi vậy vặn vẹo.

Mục tiêu của Tam Đạo sơn nương nương rất rõ ràng —— Giết thầy!

Lấy năng lực phân thân của cô, mặc dù có thể áp chế hai gã Chúa Tể, cũng không có khả năng đánh chết, mà sư tôn thực lực chưa khôi phục đến Chúa Tể cảnh, cô trở tay có thể diệt.

Nếu không phải phân thân này chỉ có Nhật Chi Thần Lực, không có kỹ năng của Tinh Quan, Thần Dạ Du, cô giờ phút này đã chính tay đâm sư tôn.

“Nghiệt đồ!” Thuần Dương chưởng giáo sợ hãi biến sắc.

Tam hộ pháp đang trượt lui thu hồi mặt trời chói chang sau đầu, đặc tính kỹ năng này không có hiệu quả đối với Thần Nhật Du, hắn há mồm phun ra những con linh phó, tập kích Chày Phục Ma kiểu tự sát.

Các linh phó giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, kêu thảm lao thân vào trong hào quang vàng óng đang lướt tới, hóa thành từng làn khói đen tiêu tán.

Nhưng việc này đã tranh thủ thời gian cho Tam hộ pháp, hắn nhanh chóng ổn định thân thể, lấy ra một mặt nạ quỷ đúc bằng sắt đen, đón đỡ Chày Phục Ma.

Trong hốc mắt đen sì của mặt nạ quỷ hiện lên hai mảng ánh sáng màu đỏ tươi, răng nanh chìa ra miệng mở ra, vừa vặn cắn chặt chày đồng thau.

Miệng mặt nạ phun ra sương mù đen dinh dính, mang theo tính ăn mòn mãnh liệt, giao dung với hào quang vàng óng của Chày Phục Ma, vang lên xẹt xẹt.

Hào quang vàng óng của Chày Phục Ma mắt thường có thể thấy được ảm đạm đi.

Mặt nạ quỷ là đạo cụ cấp Chúa Tể nghề nghiệp Vu Cổ Sư, công năng duy nhất chính là ăn mòn, ô nhiễm đạo cụ.

Chày Phục Ma có thể tịnh hóa tất cả tự nhiên không sợ ăn mòn cùng ô nhiễm, nhưng phần lực lượng hoàn toàn tương phản này quả thật ngăn được nó.

Một bên khác, Lục trưởng lão ném ra sáu lá bùa giấy đen, phân biệt dán ở vách, trần cùng lối đi của cabin, sáu lá bùa đều tự vươn ra một sợi xích, quấn về phía tay chân, vòng eo cùng cổ Tam Đạo sơn nương nương.

Lão mõ bấm tay liên tục búng, sáu đạo hào quang vàng óng bắn ra như điện, bao phủ lá bùa, cũng vây xiềng xích hư ảo vừa mới vươn ra ở trong lá bùa.

Đây là Thần Nhật Du chủ tu Thái Dương? Không có pháp thuật cùng đạo cụ lòe loẹt, nhưng Nhật Chi Thần Lực giống như có thể áp chế tất cả! Trương Nguyên Thanh đang xem cuộc chiến xem mà hâm mộ một phen.

Trong nháy mắt có thể áp chế đạo cụ của Lục trưởng lão, chém ra một vệt hào quang vàng óng có thể hóa thành kiếm sắc bén nhất thế gian, một ánh mắt liền bài trừ pháp thuật Nhập Mộng, lão mõ vận dụng đối với Nhật Chi Thần Lực đã đến trình độ phản phác quy chân.

Nhìn thấy đạo cụ bị khắc chế, Lục trưởng lão ngẩng đầu thét chói tai, thi triển tinh thần đả kích, mục tiêu lần này là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh run lên, như là bị người ta dùng đinh thép đánh vào xương sọ, linh hồn như bị xé rách, may mắn sau khi cấp 6 đỉnh phong, nguyên thần của hắn đã mạnh lên một phần, Chúa Tể cũng đừng nghĩ dựa vào một cái tinh thần đả kích liền giết hắn trong nháy mắt.

Chương 2049: Chạy thoát (3)

Cố nén đau đớn, vừa mở ra Mặt Lam, vừa lấy ra Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Lực.

Tam Đạo sơn nương nương sở dĩ không phá cấm chế của bàn chơi game, là vì phá cấm chế, Thuần Dương chưởng giáo cũng có thể Tinh Độn bỏ chạy, vậy cô sẽ rất khó giết chết sư tôn.

Đang muốn kích hoạt thẻ nhân vật Trương Nguyên Thanh bỗng dừng lại, bởi vì hắn phát giác tÂm Cơ của Lục trưởng lão, đối phương muốn ép hắn sử dụng con bài chưa lật này.

Sau khi kích hoạt ngũ hành lực, tinh thần của hắn sẽ lâm vào trạng thái cuồng loạn, trở nên thô bạo, hiếu chiến, điên cuồng, Lục trưởng lão chỉ cần thoáng dẫn đường, liền có thể khiến hắn lục thân bất nhận, công kích Tam Đạo sơn nương nương.

“Nương nương, mau.” Trương Nguyên Thanh che xoang mũi máu chảy không dừng, “Ta sắp không kiên trì được rồi.”

May mắn là, Lục trưởng lão thể chất “gầy yếu” không dám tới gần, lão mõ tuy không thể sử dụng lực lượng Thái âm cùng Tinh Thần, nhưng cận chiến là đặc quyền của Thần Nhật Du.

Tam Đạo sơn nương nương ánh mắt ngưng tụ, hai tay nhanh chóng kết ấn.

Nơi xa, Chày Phục Ma đang bị sương mù đen ăn mòn đột nhiên tỏa sáng, trong pháp khí kéo dài ra các sợi vàng, đan xen ở dưới chân Tam hộ pháp, Thuần Dương chưởng giáo, khắc ra trận pháp hình tròn rườm rà.

Ngay sau đó, ngọn lửa Thái Dương trong suốt hướng bên trên phun trào, cắn nuốt Tam hộ pháp cùng Thuần Dương chưởng giáo.

“A…”

Trong trận truyền đến tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi của Thuần Dương chưởng giáo.

Tam hộ pháp cùng là Thần Nhật Du, đối với dương hỏa có kháng tính siêu mạnh, tuy không có không chịu nổi giống Thuần Dương chưởng giáo, nhưng trận pháp Tam Đạo sơn nương nương thi triển vượt qua cực hạn của hắn, mặt trời chói chang thiêu đốt cũng khiến hắn bị thương không nhẹ.

Ở lúc này, trên cái mặt bàn hư ảo kia giữa lối đi, xúc xắc ngừng lại, là 3 điểm, theo người tí hon di động, sương mù phá vỡ, vị trí tiểu nhân dừng lại là một cái ô vẽ xiên màu đỏ.

Trên bàn tròn hiện lên một hàng tin tức:

"Cấm sử dụng công cụ!"

Lá bùa đen dán ở trên vách cabin bay xuống, Chày Phục Ma cùng mặt nạ ác quỷ "Leng keng" rơi xuống, mất đi sức sống.

Trận pháp hình tròn thiêu đốt Tam hộ pháp cùng Thuần Dương chưởng giáo mất đi Chày Phục Ma thêm vào, nhanh chóng ảm đạm, trận văn trở nên trong suốt, hư ảo.

Thấy tình hình này, trong mắt Tam Đạo sơn nương nương lóe lên hào quang vàng óng, nhanh chóng bấm thủ quyết, Chày Phục Ma rơi xuống bộc phát ra hào quang vàng óng so với vừa rồi càng thêm cường thịnh và mãnh liệt hơn.

Trận pháp hình tròn sắp tắt một lần nữa bốc lên Thái Dương chi hỏa trong suốt, thân thể thướt tha cùng với linh hồn của Thuần Dương chưởng giáo, ở trong hào quang vàng óng thiêu đốt nhanh chóng tiêu tán.

"Nghiệt đồ, nghiệt đồ…"

Ở trong tiếng hò hét không cam lòng, thân thể Thuần Dương chưởng giáo hóa thành tro tàn.

Mà phân thân của Tam Đạo sơn nương nương gần như trong suốt, sắp tiêu tán, luân phiên chiến đấu cường độ cao, đã hao hết lực lượng cô để lại trong Chày Phục Ma.

Tam Đạo sơn nương nương lật thủ ấn, ngưng tụ một tia lực lượng cuối cùng, thao túng Chày Phục Ma lao về phía cửa sổ nhỏ hẹp.

"RẦM!"

Cấm chế của đạo cụ bàn chơi game hình thành trực tiếp xé rách, vách cabin tổn hại, không khí trong cabin trào ra bên ngoài, sinh ra sức gió đáng sợ thổi quét tất cả.

"Đi!" Tam Đạo sơn nương nương quát, sau đó hoàn toàn tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh lần này chưa búng vang ngón tay, ở nháy mắt cấm chế phá vỡ, thi triển Tinh Độn Thuật rời khỏi cabin, ánh sao liên tiếp lóe lên ở không trung, hắn đuổi theo Chày Phục Ma bắn nhanh đi, nắm nó ở lòng bàn tay.

Cùng lúc đó, phương hướng máy bay truyền đến một tiếng nổ vang, Lục trưởng lão khoác áo choàng đánh vỡ vách cabin đuổi theo ra, mà Tam hộ pháp trực tiếp Tinh Độn đến trước người Trương Nguyên Thanh.

—— Hắn ở trong trận pháp hình tròn thiêu đốt bị thương không nhẹ, vừa rồi chưa thể ngay lập tức truy đuổi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhìn Tam hộ pháp đột nhiên xuất hiện, Trương Nguyên Thanh sớm bóp nát ngọc phù truyền tống, khóe miệng nhếch lên độ cong trào phúng:

"Chờ ta tấn thăng Chúa Tể, nhất định giết…"

Chữ "ngươi" còn chưa nói xong, hắn đã biến mất ở trên bầu trời.

…

Biệt thự vịnh Phó gia, sân thượng.

Trận pháp hình tròn rườm rà thâm ảo tản ra ánh sao lấp lánh mộng ảo, ánh sao đến từ từng ngôi sao nhỏ bé như con kiến, ngôi sao khi thì bình tĩnh, khi thì di động, tổ hợp ra các loại tinh tượng.

Trung ương trận pháp hình tròn bày một cái quần lót boxer màu đen còn chưa kịp giặt.

Tôn trưởng lão áo ba lỗ màu trắng cùng quần dài màu đen ngồi xếp bằng ở trước trận, trong hốc mắt ánh sao rung động, nhìn chằm chằm trận pháp hình tròn.

Ở bên cạnh Tôn trưởng lão, có một con Teddy lông xoăn đứng, phía sau Teddy là Quan Nhã, Tôn Miểu Miểu còn có Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi.

Các cô đến cả thở mạnh cũng không dám, mặt căng thẳng, khẩn trương chờ đợi.

Chương 2050: Chạy thoát (4)

Qua hồi lâu, ngôi sao trong trận pháp hình tròn dừng di động, ánh sao trong hốc mắt Tôn trưởng lão tan đi.

“Thế nào?” Cẩu trưởng lão hỏi ra tiếng lòng của các cô gái.

Tôn trưởng lão lắc lắc đầu, thở dài nói: “Hình như chết rồi.”

Cẩu trưởng lão đột nhiên biến sắc.

Thân thể Quan Nhã nhoáng lên một cái, sắc mặt trắng bệch.

Hốc mắt Tạ Linh Hi lập tức chứa đầy nước mắt, Nữ Vương thì cắn môi, mắt đỏ lên.

Tôn Miểu Miểu khóc nói: “Cái gì hình như đã chết? Chết chính là chết, chưa chết là chưa chết, ông già thối, ông đừng nói lung tung.”

Tôn trưởng lão tức giận nói:

“Không thôi diễn được vị trí của hắn, không nhìn thấy tương lai của hắn, cái này không phải là đã chết sao? Đương nhiên, nếu các người không muốn tiếp nhận kết quả này, có thể cầu nguyện hắn ở trong phó bản. Linh cảnh là có thể ngăn cách bói toán, quan tinh cùng tiên đoán.”

“Tôi liên hệ thư ký Lữ một phen.” Cẩu trưởng lão hít sâu một hơi, phun ra điện thoại di động, ấn số gọi.

Thư ký Lữ là thư ký của Kiếm Các trưởng lão, tuy tổng bộ thập lão đều không thích Nguyên Thủy Thiên Tôn gì cả, nhưng trình độ khác nhau, Kiếm Các trưởng lão là đại trưởng lão Bạch Hổ binh chúng, đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn lệ thuộc Bạch Hổ binh chúng có thiện ý lớn nhất.

Đối với Thám Báo mà nói, phục tùng mệnh lệnh chính là thiên chức, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn năm lần bảy lượt cãi lệnh, đối đầu cấp trên, cho nên không được Kiếm Các trưởng lão thích.

Điện thoại rất nhanh kết nối, Cẩu trưởng lão chỉ hỏi câu “Thế nào”, sau đó kiên nhẫn nghe, càng nghe đôi mắt như hạt đậu càng ngưng trọng, khi kết thúc cuộc gọi, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận.

“Làm sao vậy?” Quan Nhã là Thám Báo, ý thức được có thể có tình báo không tốt, nhưng vẫn nhịn không được hỏi.

Trong đôi mắt như hạt đậu của Cẩu trưởng lão lóe lên ánh sáng hung dữ, nhanh chóng thu liễm, trầm giọng nói:

“Bộ điều tra đang cản trở công tác tìm kiếm cứu hộ của bộ tuần tra, bọn họ lấy điều tra làm lý do, hạn chế đạo cụ cùng nhân viên cứu viện, cái này sẽ không kéo dài quá lâu, nhưng đối với Nguyên Thủy mà nói, mỗi một giây đều có thể là khác biệt sống hay chết.”

Các cô gái nghe mà nghiến răng.

Quan Nhã cố gắng chống đỡ nói: “Hai vị trưởng lão chạy tới địa điểm mất tích chưa phản hồi sao?”

Cẩu trưởng lão khẽ lắc đầu: “Trước khi tới bọn họ từng liên lạc với tôi, khu vực máy bay mất liên hệ không có hiện tượng rơi máy bay, Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão cũng chưa ở khu vực bầu trời đó quan sát được phong ấn.”

Lại là một tin tức không tốt.

Tôn trưởng lão an ủi: “Ít nhất trước mắt mà nói, mặc kệ là tổ chức tà ác hay Ám Dạ Mân Côi, đều chưa tuyên bố tin tức thành công săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Lời này cũng chưa an ủi được mọi người, Tôn Miểu Miểu tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Cẩu trưởng lão cùng Tôn trưởng lão đồng thời cúi đầu, ánh mắt giống như xuyên thấu trần nhà, nhìn về phía nơi nào đó.

Vẻ mặt Cẩu trưởng lão mắt thường có thể thấy được biến hóa, lộ ra biểu cảm mừng như điên: “Nguyên Thủy đã trở lại!”

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh về tới trong phòng ngủ biệt thự vịnh Phó gia.

Trong phòng ngủ gọn gàng sạch sẽ, rèm cửa sổ bằng lụa mỏng mở ra, lọc ánh mặt trời chói mắt lại mang đến ánh sáng cho căn phòng.

Ga giường đã thay mới, chăn mỏng dệt tơ màu vàng tươi trải phẳng phiu ở trên giường, thú nhồi bông chòm sao Bò Cạp bị

dùng để lót mông Quan Nhã cũng đã được giặt, giờ phút này đang treo ở ban công.

“Phù, hữu kinh vô hiểm (có kinh hãi nhưng không nguy hiểm).”

Trở lại hoàn cảnh quen thuộc, Trương Nguyên Thanh nặng nề phun ra một hơi thở kéo dài, ngồi xuống ở bên giường, Thiên Tôn lão gia trải qua nguy cơ sinh tử quá nhiều, vẻn vẹn Chúa Tể phục kích cũng chỉ làm hắn nghĩ mà sợ vài giây.

Mang đi so sánh, cấp 6 max giá trị kinh nghiệm cùng thu hoạch vũ khí cấp Chúa Tể, càng làm hắn vui sướng hơn.

Hơn nữa còn diệt trừ Thuần Dương chưởng giáo mối họa lớn trong lòng này.

“Mình đã mất liên lạc hơn một giờ, Quan Nhã cùng Tiểu Viên bọn họ hẳn là sẽ lo lắng, sợ là cho rằng mình đã chết rồi nhỉ.”

Sau đây còn có rất nhiều việc phải xử lý, thu thập tài liệu nghi thức triệu hồi, đả thông linh cảnh trả lại Chày Phục Ma; Hướng Tiểu Viên báo bình an cùng điều tra nhóc mập phản bội hay không; Càn quét Huyễn Thuật Sư Nam phái trả thù vân vân.

Trương Nguyên Thanh đang muốn ra ngoài tìm Quan Nhã, chợt thấy hai cái nhìn chăm chú từ đỉnh đầu truyền đến, loại nhìn chăm chú cấp bậc cao này khiến hắn theo bản năng cảnh giác, sinh ra phản ứng khi gặp kích thích.

Hắn là Cẩu trưởng lão, một cái nhìn chăm chú khác là ai? Hắn sau đó phản ứng lại, cơ bắp căng thẳng thả lỏng.

Cửa phòng ngủ “Rầm” mở ra, lão tài xế khí thế hùng hổ chạy vội vào.

PS: Phổ cập khoa học một phen, hoành đao là đoản đao, đại khái 50cm, giống với wakizashi Nhật Bản. Trên mạng nói hoành đao là trường đao, cũng không chuẩn xác. Tôi nhớ rõ trong bảo tàng Tokyo của Nhật Bản có văn vật hoành đao, mặt khác, tựa như có mộ đời Đường khai quật, trong tranh tường cũng có vẽ hoành đao, tình hình cụ thể không nói nữa, nơi này chỉ là giải thích đơn giản một phen, nếu có sai lầm, hoan nghênh chỉ đạo ngược.

Chương 2051: % nghệ thuật cực cao (1)

"… Phân thân Tam Đạo sơn nương nương ở trong Thuần Dương chưởng giáo cùng hai vị Chúa Tể tiến công liên tiếp bại lui, cho dù là Chúa Tể đỉnh phong, nhưng chung quy cũng chỉ là một phân thân.

Khí tức khủng bố nhét đầy cabin, ba kẻ địch khí thế bức người, khí thế độc ác ngập trời, Tam hộ pháp kia trầm giọng nói: Kẻ này thiên phú dị bẩm, khủng bố như vậy, hôm nay không giết hắn, anh hùng thiên hạ khó yên.

Thuần Dương chưởng giáo cũng cười quái dị khặc khặc, nói, nghiệt đồ, đợi ta giết kẻ này, liền đi linh cảnh chính tay đâm thủ cấp ngươi!

Tam Đạo sơn nương nương không thể làm gì được, ở lúc vĩ thanh lực lượng sắp hao hết, cô ấy nói với tôi: Xin lỗi, ta nên lấy cái gì cứu vớt ngươi, học sinh Quốc Tử Giám thời đại mới!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tôi đứng ra, mỉm cười: Không phải ta nhằm vào các ngươi, các vị đang ngồi đều là rác rưởi!

Vì thế, tôi bằng vào kinh nghiệm tác chiến cùng số lượng đạo cụ dự trữ phong phú, lấy thân phận Thánh Giả sánh vai Chúa Tể, một mình độc đấu hai gã Chúa Tể, tranh thủ thời gian cho Tam Đạo sơn nương nương, giúp cô ấy đánh chết Thuần Dương chưởng giáo."

Trong phòng khách lầu một biệt thự, Trương Nguyên Thanh ngồi ở trên sô pha cầm ly thủy tinh lên uống một ngụm, nói: "Tôi nói xong rồi, tình hình sự việc chính là như thế."

Đối diện hắn là Cẩu trưởng lão cùng Tôn trưởng lão, bên cạnh là Tôn Miểu Miểu Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi, ngồi sát bên là Quan Nhã.

Giờ phút này, một đám người còn đắm chìm ở trong miêu tả kịch tình lên xuống gấp gáp, tuy trong lời kể của Nguyên Thủy Thiên Tôn xen lẫn rất nhiều % nghệ thuật, nhưng trọng điểm nên nói không sót một cái nào.

Lấy đạo cụ loại quy tắc sớm mở ra linh cảnh, tránh thoát đợt tử cục đầu tiên, tiến vào phó bản cấp Chúa Tể xin Tam Đạo

sơn nương nương giúp đỡ, giải quyết vấn đề tài liệu, giết về hiện thực.

Bất cứ một khâu nào ở đây mắc lỗi, đều là kết cục trở về linh cảnh.

Cái này so với đại bộ phận phó bản trận doanh đối kháng còn đặc sắc kích thích hơn.

Cho dù là Cẩu trưởng lão và Tôn trưởng lão, đều nhịn không được ở trong lòng khen hay, đổi vị trí suy nghĩ, nếu là bọn họ ở giai đoạn Thánh Giả gặp hai gã Chúa Tể phục kích, tuyệt đối không có khả năng còn sống.

Đương nhiên, ở giai đoạn Thánh Giả đã khiến các Chúa Tể nhọc lòng bố cục phục kích, cũng chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiền công tử cũng chưa có đãi ngộ như vậy.

Tôn trưởng lão đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn, "Cho nên cậu đã cấp 6 đỉnh phong? Giá trị kinh nghiệm đầy rồi?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

Cảm xúc nghĩ mà sợ của các cô gái nhất thời chuyển biến thành sùng bái, kinh ngạc than thở, ngưỡng mộ, nửa năm Thánh Giả cảnh đỉnh phong, thật sự trước nay chưa từng có rồi.

Linh cảnh cũng chỉ hơn một trăm năm lịch sử, nhân vật thiên tài có thể đếm được trên đầu ngón tay, giống Nguyên Thủy Thiên Tôn Thánh Giả đỉnh phong trẻ tuổi vậy có thể không ít, nhưng giống hắn nửa năm đã Thánh Giả đỉnh phong như vậy, tuyệt đối có một không hai.

Năm đó Nguyên Soái cũng chưa khủng bố như vậy, Ma Quân cũng thế.

Tuy tốc độ thăng cấp của Nguyên Thủy Thiên Tôn tồn tại rất nhiều trùng hợp, ngẫu nhiên, không phải là thăng cấp chính thống nghiêm chỉnh, nhưng số liệu là thật, nửa năm chính là nửa năm.

Cẩu trưởng lão phun ra một ngụm khí đục, vui mừng nói: "Chiến tích làm người ta kinh ngạc than thở, thành tích làm người ta kinh ngạc than thở, đúng không, lão Tôn hồ đồ!"

Tôn trưởng lão mặc áo ba lỗ cùng quần cộc giận tím mặt: "Đồ chó, ông có thôi đi không, có thôi đi không."

"Chó chưa nóng, ông đã nóng!" Cẩu trưởng lão cười nói:

"Tôi chỉ là thay ông diễn thử trước một phen, vài ngày nữa khu diễn đàn cùng group chat Thái Nhất môn lại sắp bắt đầu trêu chọc rồi."

"Không cần ngày mai, ngay đêm nay!" Tôn Miểu Miểu nhỏ giọng nói.

Tôn trưởng lão tạo thế muốn đánh, Tôn Miểu Miểu cười khẽ le lưỡi làm ngoáo ộp.

Các cô gái khác mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Cẩu trưởng lão đằng hắng cổ họng, nói: "Nguyên Thủy, chuyện này cậu phải lấy làm cảnh báo."

Đợi ánh mắt mọi người hướng đến, Cẩu trưởng lão tiếp tục nói:

"Chuyện hôm nay đã chứng minh trận doanh tà ác vì giết cậu, đã không tiếc xuất động Chúa Tể bố cục phục giết, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí càng nhiều hơn, thẳng đến lúc cậu ngã ở trong lần mai phục nào đó.

"Lần này cậu có thể trở về thuộc loại may mắn, lần sau thì chưa chắc, nay Phó Thanh Dương đã vào phó bản bang phái, cậu ở trong quan phương thiếu chỗ dựa, có một số người muốn ngáng chân hại cậu, quá dễ dàng rồi."

Trương Nguyên Thanh nheo mắt, "Cẩu trưởng lão, ngài đây là trong lời có lời nha."

Quan Nhã bên cạnh cười lạnh một tiếng, "Tổng bộ tuần tra đến bây giờ còn dây dưa với người của bộ điều tra đây, trông cậy vào bọn họ, anh cũng đã chết một trăm lần."

Chương 2052: % nghệ thuật cực cao (2)

Trương Nguyên Thanh nhất thời đã hiểu, "Lão Thái là chờ cơ hội muốn dồn tôi vào chỗ chết à, bây giờ đâm sau lưng tôi, về sau có thể trực tiếp bán tin tức cá nhân của tôi cho nghề nghiệp tà ác hay không?"

“Tin tức cá nhân của cậu bị Phó Thanh Dương tiêu hủy rồi.” Cẩu trưởng lão bao hàm thâm ý nói: “Toàn bộ quan phương, biết bối cảnh gia đình cậu không vượt qua năm người, khu Khang Dương đội 2 bên kia, Phó Thanh Dương rất sớm trước kia đã ủy thác Chỉ Sát cung chủ xử lý rồi.”

Ủy thác bà điên xử lý? Trương Nguyên Thanh theo bản năng cả kinh: “Thập trưởng bọn họ làm sao vậy?”

“Bọn họ đã quên đi bối cảnh gia đình cậu, quên đi có tính vĩnh cửu, tinh thần bởi vậy chịu thương tổn thật lớn, đương nhiên, Phó Thanh Dương đã bồi thường bọn họ.” Cẩu trưởng lão nói xong, cường điệu nói:

“Đây là bọn họ tự nguyện.”

Mình cũng không biết những thứ này… Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng, thì ra lão đại ở trong vô thanh vô tức, thay hắn xử lý nhiều tai họa ngầm như vậy.

Không, lão đại thật ra từng nói, nhưng chỉ là nhẹ nhàng bâng quơ nói ra một lời, nói sẽ thay hắn xử lý tin tức thân phận.

Tiền công tử người kiêu ngạo như vậy, sao có khả năng sẽ tuyên dương ân đức của mình chứ, hắn đều là yên lặng làm, ngươi nạp đầu liền bái, hắn nhận, ngươi nếu vẫn không biết, hắn cũng không để ý.

Tôn trưởng lão gõ gõ bàn trà, “Nói chính sự, không có chính sự nữa tôi sẽ đi, không có hứng thú ở lại nơi này.”

“Chính sự đúng không, Nguyên Thủy, kế tiếp cậu nấp cho kỹ, đừng lộ diện, đừng săn giết nghề nghiệp tà ác, đừng tham gia bất cứ hoạt động nào, thẳng đến cuối năm.” Cẩu trưởng lão giọng điệu nghiêm túc, “Cậu đã là cấp 6 đỉnh phong, số lượng dự trữ đạo cụ, âm thi cùng linh phó đã đạt tới giới hạn, tấn thăng Chúa Tể đối với cậu mà nói đã là ván đã đóng thuyền.”

Đỉnh phong giai đoạn Thánh Giả đã là nhân vật lớn, nhưng không phải tuyệt đối an toàn, chỉ có tấn thăng Chúa Tể, mới tính là thật sự bước vào chiến lực đỉnh phong của linh cảnh hành giả.

Tôn trưởng lão khẽ gật đầu: “Rất ổn thỏa! Thánh Giả cùng Siêu Phàm mỗi ngày đều sẽ chết, Chúa Tể hàng năm chỉ chết vài người như vậy.”

Trương Nguyên Thanh nghe xong, nhanh chóng thúc đẩy đầu óc.

Mình bây giờ có thể dùng Bạn Sinh Linh Nguyệt câu thông Thái âm bổn nguyên thi triển bí ẩn phù hộ cho mình, sau đó lại trở nên lén lút không ra mặt, cho dù là Linh Thác cũng đừng hòng tính kế mình nữa.

Nhưng nếu đơn giản như vậy, vậy tấm gương cấp Chúa Tể kia sẽ không tiên đoán mình chỉ có thể sống ba tháng, cửa ải sinh tử của mình là trung tuần tháng Mười, vừa vặn là thời gian phó bản kế tiếp buông xuống

Có khả năng, nguy cơ của mình bắt nguồn từ phó bản hay không?

Tựa như lại không đúng, Tôn trưởng lão vừa rồi dùng quần xì của mình thôi diễn, chưa đạt được bất cứ tin tức nào, linh cảnh là có khả năng quấy nhiễu bói toán, tiên đoán cùng quan tinh, Tôn trưởng lão cùng là cảnh giới Chúa Tể cũng không làm được, tấm gương kia khẳng định cũng không được, cho nên cái gương tiên đoán tử kiếp tuyệt đối không phải phó bản, mà là hiện thực

Trương Nguyên Thanh đột nhiên ý thức được, lần phục kích này, rất có thể là bắt đầu của tử kiếp.

Theo kỳ hạn ba tháng tới gần, tử kiếp của hắn rốt cuộc lộ ra manh mối.

Thật sự không được, tháng Mười mình liền ở trong phó bản bang phái, mình cũng không tin trốn không thoát nguy cơ

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi biết rồi, kế tiếp liền ở lại vịnh Phó gia không ra khỏi cửa.”

Cẩu trưởng lão hài lòng gật đầu, thực vật ở vịnh Phó gia đều là cơ sở ngầm của hắn, cho dù kẻ địch sử dụng đạo cụ loại cấm chế, chỉ cần thực vật chặt đứt liên hệ với hắn, hắn sẽ lập tức thu được cảnh báo.

Mà Tùng Hải có năm vị trưởng lão tọa trấn, có Chỉ Sát cung chủ Chúa Tể như vậy, trưởng lão đỉnh phong đến đây cũng phải va đầu vô tường.

Ừm, cũng chỉ là va đầu vô tường, sau đó mọi người mỉm cười trở về linh cảnh.

Chính sự nói xong, Cẩu trưởng lão nói: "Tôi đi về trước thông báo tổng bộ, báo cái bình an, động tác nhỏ của bộ điều tra, chỉ có thể nhịn, hiểu chưa?"

Trương Nguyên Thanh nhếch nhếch miệng, "Tôi biết, tôi lại không ngốc. Người ta đều là dựa theo điều lệ chế độ làm việc, không bắt lỗi được, tôi nếu là tới cửa gây chuyện, ngược lại cho người ta lý do xử trí tôi."

Cẩu trưởng lão cùng Tôn trưởng lão kết bạn rời khỏi, lão Tôn vốn muốn mang Tôn Miểu Miểu đi, nhưng Tôn Miểu Miểu nói, cháu khó được đến Tùng Hải một chuyến, muốn chơi vài ngày.

Lão Tôn liền lười không quản cô nữa.

Trương Nguyên Thanh hẹn với các cô gái buổi tối ở trong sân mở tiệc nướng, liền kết bạn với Quan Nhã lên lầu.

Vào phòng, Quan Nhã liền ôm chặt hắn, ôm rất dùng sức, giống như muốn ghì hắn vào trong lòng.

Qua thật lâu, cô thở dài, "Em lại một lần cảm nhận được sợ hãi thiếu chút nữa mất đi anh, em không thích loại cảm giác này."

Chương 2053: % nghệ thuật cực cao (3)

Nếu là phim võ hiệp, mình lúc này nên đáp ứng lời hứa ra biên ải chăn dê… Nhưng Trương Nguyên Thanh chỉ là ôm vòng eo của cô, nhẹ nhàng nói:

"Đây là số mệnh của chúng ta loại người này."

Quan Nhã "Ừm" một tiếng, không đa sầu đa cảm, không có thầm oán, không kể ra nỗi sợ hãi trong lòng, không cho hắn bất cứ cảm xúc áp lực nào.

Hai người ôn tồn một lát, Trương Nguyên Thanh mở ra máy tính, đăng nhập phần mềm chat —— Điện thoại di động của hắn ở trong đợt tập kích đầu tiên đã tổn hại.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Cảm tạ các vị quan tâm, tôi đã thành công thoát ly hiểm cảnh. Nếu mọi người muốn biết tình

hình cụ thể, lát nữa tôi sẽ mang tình hình sự việc từ đầu tới cuối nói cho các người."

"Tôn Miểu Miểu: Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong cabin bị Ám Dạ Mân Côi cùng hai tên Chúa Tể Nam phái vây công, vào phó bản tìm viện binh, sau đó chạy về. Tình hình sự việc chính là như thế."

Tôn Miểu Miểu không cho hắn cơ hội chém gió.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn: Miểu Miểu cô chờ đó, đêm nay cho cô khóc."

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tiểu tử cậu, vậy cũng có thể sống sót? Cậu cũng có lão gia gia hộ thân sao?"

Các thành viên bang phái thấy hắn bình an vô sự, đều nhẹ nhàng thở ra, đồng thời giống với Hạ Hầu Ngạo Thiên, cảm giác rất chấn động cùng khó hiểu, tuy đã có sức miễn dịch rất mạnh đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn nhiều lần sáng tạo kỳ tích.

Nhưng vẫn cảm thấy thái quá rồi, rốt cuộc là thao tác thế nào, có thể khiến hắn ở trong hai gã Chúa Tể phục kích sống sót?

Triệu Thành Hoàng và Thiên Hạ Quy Hỏa tỏ vẻ muốn nghe xem tình huống chi tiết, cho dù % nghệ thuật quá cao.

Hai người đều ôm tâm tính học tập, muốn phân tích lộ số chiến đấu cùng mạch suy nghĩ hóa giải nguy cơ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Anh Gà Đỏ là "móa nó trâu chó" đơn giản, biểu đạt niềm vui trong lòng.

Trương Nguyên Thanh gõ chữ lách cách, miêu tả chiến tích huy hoàng của mình, viết đến một nửa, tin nhắn chat riêng của Tiểu Viên đã đến.

"Ma Pháp Dì Tiểu Viên: Cậu không có việc gì là tốt rồi."

Cách vài giây, cô lại gửi một tin nhắn:

"Có bị thương hay không, tổn thất lớn không? Tôi, tôi có thể bồi thường cho cậu."

Trương Nguyên Thanh từ trong dùng từ của cô, thấy được áy náy cùng hối hận, cùng với một tia vãn hồi thật cẩn thận, có

chút thấp kém.

Đây là sợ mình sinh ra khúc mắc đối với cô ấy, đối với người của đoàn đội Vô Ngân đại sư, từ nay về sau chỉ kính ngưỡng mà nhìn từ xa? Cho mình bồi thường, hy vọng mình có thể tha thứ? Trong lòng Tiểu Viên vẫn mẫn cảm như vậy, rụt rè như vậy.

Trương Nguyên Thanh chưa đáp lại thẳng, trả lời tin nhắn:

"Tin tức thành viên đoàn đội bị tiết lộ, Nam phái đối với bối cảnh của Triệu Hân Đồng rõ như lòng bàn tay, rất rõ ràng đối với quan hệ của tôi với các ngươi, tôi hoài nghi có người để lộ bí mật, nếu không có gì bất ngờ hẳn là Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, cô nghĩ cách ổn định hắn, khống chế hắn, tôi buổi chiều tới một chuyến."

Trả lời xong tin nhắn, Trương Nguyên Thanh tiếp tục viết tác phẩm ngắn của hắn.

Vài phút sau, hắn mang quá trình chiến đấu % nghệ thuật cực cao chia ra ba lần gửi đến trong group.

Sau đó group bang phái liền trầm mặc, thời gian rất lâu không có ai lên tiếng.

Qua hồi lâu, Hạ Hầu Ngạo Thiên ghen tị gửi tin nhắn:

"Đáng giận, cậu thế mà ở trong chiến đấu cấp Chúa Tể đoạt hết nổi bật!"

Cậu vậy mà thật tin? Trong lòng mọi người nói thầm.

Nhưng cho dù dứt bỏ thành phần hư cấu, sách lược ứng đối của Nguyên Thủy Thiên Tôn làm Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Triệu Thành Hoàng chỉ có thể cười khổ, căn bản không học được.

Hắn thiên phú chiến đấu rất cao, cao hơn rất nhiều so với mình… Triệu Thành Hoàng ngoài việc trong lòng mệt mỏi, lại có chút bội phục không muốn thừa nhận.

…

Khách sạn Vô Ngân.

Sau quầy lễ tân, Tiểu Viên cúi đầu, ánh mắt gắt gao nhìn màn hình điện thoại di động, cô mím môi, có chút bất an chờ đợi.

Cô quả thật sợ hãi, bất luận kẻ nào ở sau khi gặp nguy cơ sinh tử, đều sẽ theo bản năng rời xa nguồn tai họa, dù sao đã là con người đều tiếc mạng.

Trải qua sự kiện lần này, kẻ địch xác nhận một sự kiện, lợi dụng "người của khách sạn Vô Ngân" có thể câu ra Nguyên Thủy Thiên Tôn, như vậy tuyệt đối sẽ có lần sau, lần sau nữa.

Tiểu Viên rất sợ hãi bởi vì sự kiện này, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng bọn họ càng đi càng xa, cùng cô càng đi càng xa.

Cho nên thật cẩn thận thử, nói có thể đưa ra bồi thường, thật ra là một loại níu giữ rất hèn mọn.

Điện thoại di động rung lên một cái, Nguyên Thủy Thiên Tôn trả lời tin nhắn.

Tinh thần Tiểu Viên rung lên, lập tức đọc tin nhắn, sau khi xem xong tin tức, lông mày của cô nhíu lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

"Dì Tiểu Viên, làm sao vậy?"

Triệu Hân Đồng bên cạnh cũng mặc đồng phục lễ tân cẩn thận hỏi.

Cô vẫn luôn chú ý Tiểu Viên, bởi vì Tiểu Viên có thể nhanh nhất đạt được tình báo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 2054: Thẩm vấn nhóc mập (1)

Giờ phút này thấy Tiểu Viên cau mày, sắc mặt ngưng trọng, Triệu Hân Đồng liền có chút khẩn trương.

Tiểu Viên nói: "Em gọi điện thoại cho Khấu Bắc Nguyệt, bảo hắn cùng Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí sớm tan ca. Cứ nói Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn như cũ không có tin tức, rất có thể đã gặp bất trắc."

Nói xong, cô nhìn điện thoại di động, Nguyên Thủy Thiên Tôn không gửi tin nhắn nữa.

Chưa đáp lại cô thật cẩn thận níu giữ.

…

Tổng bộ Ngũ Hành minh.

Thư ký Chu nghe xong điện thoại, trầm mặc.

Phân bộ Tùng Hải bên kia vừa mới gửi mail, nói Nguyên Thủy Thiên Tôn thuận lợi trở về, hắn ở trong hai Chúa Tể của Ám Dạ Mân Côi cùng Nam phái săn giết chạy thoát, còn thuận thế đánh chết tu sĩ cổ đại Thuần Dương chưởng giáo.

Vậy cũng có thể chạy về?

Không có tổng bộ cứu viện, không có phân bộ Tùng Hải cứu viện, hắn thế mà dựa vào con bài chưa lật, mạng lưới quan hệ của mình, ở trong hai tên Chúa Tể mai phục thuận lợi thoát thân.

Phó Thanh Dương thời điểm đắc thế nhất, cũng chưa có phần bản lãnh này.

Kẻ này đã thành thế… Thư ký Chu hít sâu một hơi, áp chế nôn nóng cùng bất an trong lòng, gọi vào số điện thoại di động của Thái trưởng lão.

Sau khi tiếng chuông vang hai giây, thư ký Chu nghe thấy Thái trưởng lão bắt máy.

Cái này nhanh hơn tốc độ nhận cuộc gọi bình thường nửa giây, thư ký Chu biết đây là lãnh đạo đang chờ mong tin vui, chờ mong tin vui Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh.

Mà lãnh đạo càng chờ mong, cảm xúc của thư ký Chu lại càng căng thẳng. Hắn hít sâu một hơi, để trên mặt mình nở rộ nụ cười, để thanh âm sung sướng, nói:

“Lãnh đạo, tin tức tốt nha, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trở lại, hắn ở trong hai vị Chúa Tể của Ám Dạ Mân Côi cùng Nam phái ám sát thoát thân, chưa mượn dùng bất cứ ngoại lực nào, trước mắt đã trở về Tùng Hải.”

Hắn cố ý điểm ra “Không mượn dùng bất cứ ngoại lực nào”, để khiến Thái trưởng lão biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn sống trở về, không phải là bọn họ làm việc bất lợi.

Bên kia điện thoại trầm mặc, thư ký Chu mơ hồ có thể thấy được tiếng nước kịch liệt, như lũ mùa xuân, như sóng dữ, sau đó là thanh âm không buồn không vui của Thái trưởng lão: “Biết rồi.”

Theo hắn mở miệng, tiếng dòng nước xiết mãnh liệt bình ổn.

“Mục đích Nguyên Thủy Thiên Tôn đi phân bộ Bạch Chá điều tra rõ chưa?” Thái trưởng lão lại hỏi.

Làm thư ký hầu hạ Thái trưởng lão nhiều năm, thư ký Chu ngầm hiểu, Thái trưởng lão muốn biết Nam phái cùng Ám Dạ Mân Côi là bố cục như thế nào.

Cái này liên quan đến điểm yếu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thư ký Chu thấp giọng nói:

“Căn cứ phân bộ Bạch Chá bên kia phản hồi, bọn họ cũng không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng nay từng đi thành phố Bạch Chá, chẳng qua Victoria cùng Linh Quân hôm nay đột nhiên đi qua tuần tra công tác, cùng phá lệ chú ý một kẻ nghề nghiệp tà ác vừa bị bắt.

Sau khi chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn mất liên lạc báo cáo lên tổng bộ, kẻ nghề nghiệp tà ác kia đột nhiên bị Victoria hạ lệnh xử quyết, phụ trách xử quyết là Linh Quân, nhưng phân bộ Bạch Chá chưa thu được thi thể kẻ nghề nghiệp tà ác kia.”

Thái trưởng lão nghe xong, thản nhiên nói: “Chuyện này, ngươi thấy thế nào?”

Thư ký Chu đè giọng thấp hơn nữa: “Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng nghề nghiệp tà ác bảo trì liên hệ chặt chẽ thời gian dài, hắn sáng nay đi phân bộ Bạch Chá chính là vì kéo người ra, nhưng bị Ám Dạ Mân Côi bố cục mai phục.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết với nghề nghiệp tà ác, ở tổng bộ nơi này không phải bí mật, trên hội thẩm phán lúc trước, Thái trưởng lão đã muốn dùng tội danh này định tính cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng đám nghề nghiệp tà ác đó là cấp dưới của “Vãng Sự Vô Ngân”, mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp xúc với Vãng Sự Vô Ngân, là được phân bộ Tùng Hải bày mưu đặt kế.

Cho nên chuyện này, tổng bộ chỉ có thể tạm thời nhịn xuống.

Thư ký Chu nói xong, trầm giọng nói: “Lãnh đạo, đây là điểm yếu của hắn nha, Ám Dạ Mân Côi đã vạch trần nó cho chúng ta xem.”

Trước đó tổng bộ cũng không biết quan hệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng đám nghề nghiệp tà ác này rốt cuộc như thế nào, bây giờ là vừa xem hiểu ngay. Lấy năng lực bố cục của Thần Dạ Du cấp cao, đây là tín hiệu Ám Dạ Mân Côi truyền cho bọn họ.

Thái trưởng lão cười cười, chưa đánh giá, chưa nói gì, tắt máy.

Sự kiện Nguyên Thủy Thiên Tôn bị hai vị Chúa Tể của trận doanh tà ác phục kích vừa mới như cát bụi bốc lên, liền nhanh chóng bình định.

Lúc giữa trưa, khu diễn đàn còn đang hừng hực khí thế nghị luận, kẻ tung tin hot đánh ra tiêu đề "Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy trời không khỏi nắng, làm người ta đau lòng", đưa tới quan phương hành giả các phân bộ lớn chú ý.

Mọi người đều cách màn hình lo lắng thay Nguyên Thủy Thiên Tôn, cầu nguyện hắn có thể vượt qua một kiếp, kẻ cực đoan thì lên án mạnh mẽ tổng bộ.

Thiên tài trận doanh tà ác chết sống không bắt được, thiên tài nhà mình tựa như rau hẹ trong vườn, mặc cho người ta cắt đi cắt lại.

Tóm lại chính là loạn như một nồi cháo, quản lý viên bài đăng cũng không xóa hết được.

Chương 2055: Thẩm vấn nhóc mập (2)

Mãi cho đến một giờ trưa, phân bộ Tùng Hải phát ra thông báo, tỏ vẻ Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thoát ly hiểm cảnh, trở lại Tùng Hải.

Đề tài của khu diễn đàn mới bắt đầu chuyển biến, các quan phương hành giả vừa vui sướng bình luận: Không hổ là Thiên Tôn lão gia.

Lại vừa không thể làm gì được đối với hành vi đến vô ảnh đi vô tung của các Chúa Tể trận doanh tà ác.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy còn sống trở về, nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống cục tức này, sau này chú ý tránh né nguy hiểm, đừng bị Chúa Tể nhằm vào. Về phần trả thù, hiển nhiên là không có khả năng.

Cả buổi chiều, Trương Nguyên Thanh đều đang trả lời tin nhắn của bạn bè, nên báo bình an thì báo bình an, nên khoác lác thì khoác lác.

Đề nghị của mọi người chính là: Hạ thấp chút, cẩu cho tốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lợi hại nữa, thanh danh truyền xa nữa, danh hiệu của hắn chung quy cũng là: mạnh nhất dưới Chúa Tể.

Gặp Chúa Tể, nên quỳ vẫn là quỳ.

…

Năm giờ chiều.

Trương Nguyên Thanh lướt diễn đàn, nói chuyện phiếm câu được câu không với Âm Cơ, thu được việc tiếp nối của sự kiện, Cẩu trưởng lão nói cho hắn, máy bay đã xác nhận rơi vỡ rồi, nhân viên công tác trên máy bay không ai sống sót, hơn nữa thi cốt vô tồn.

Lực va đập sau khi máy bay rơi, đủ để xé sắt thép thành mảnh vỡ, nhân loại thân thể máu thịt chỉ sợ ngay cả bột phấn cũng không còn.

“Nhân viên trên chuyến bay là vô tội.” Trương Nguyên Thanh nghe điện thoại thở dài nói.

Hắn có chút áy náy, tuy hành vi của tội phạm là không thể khống chế, hắn cũng là người bị hại trong sự kiện, nhưng chung quy là vì hắn dựng lên.

Nhưng sau khi tắt máy, Trương Nguyên Thanh càng nghĩ càng không thích hợp.

Hắn nhớ rõ lúc mình truyền tống rời khỏi, máy bay bị hao tổn không nghiêm trọng, chỉ là bị đánh vỡ hai cái lỗ to, bộ phận quan trọng cũng chưa bị hao tổn, không đến mức dẫn tới máy bay mất khống chế.

Hơn nữa, trên máy bay là có dù để nhảy.

Nhân viên trên chuyến bay không có khả năng là chết bởi chuyện ngoài ý muốn bình thường, khả năng duy nhất là bị Tam hộ pháp, Lục trưởng lão diệt khẩu.

Nhưng vấn đề đến rồi, có cần thiết diệt khẩu không?

Hai vị Chúa Tể cũng không phải là phần tử phạm tội, bọn họ là phần tử khủng bố, căn bản không sợ quan phương điều tra. Đã không sợ điều tra, giết người liền không phải vì diệt khẩu, mà là thuần túy yêu thích giết chóc? Trút giận?

"Không đúng, chuyện này không thích hợp…"

Nếu không phải trút giận, như vậy bọn họ giết chết nhân viên trên máy bay mục đích là cái gì, là vì che giấu cái gì?

Trương Nguyên Thanh nghĩ đến một khả năng làm người ta sợ hãi.

—— Vì che giấu Thuần Dương chưởng giáo còn sống.

Lần trước ở trong cổ mộ, Thuần Dương chưởng giáo bị Nhật Chi Thần Lực của Chày Phục Ma giết chết, sau đó ở trên người trị an viên phụ trách phong tỏa hiện trường ngoài cổ mộ đoạt xá trọng sinh.

Đây là pháp thuật cao cấp của nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, chỉ cần phụ cận có người sống, hắn liền có thể sống lại một lần, nhưng lực lượng mất hết, tương tự xóa acc luyện lại.

Trong cabin lúc ấy, có thể cung cấp thể xác trọng sinh cho Thuần Dương chưởng giáo, chính là nhân viên phục vụ chuyến bay.

Giả thiết, Thuần Dương chưởng giáo mượn xác sống lại, hắn khẳng định sẽ không theo máy bay trở về Tùng Hải, như vậy chính là tìm chết.

Nhưng nếu hắn một mình rời khỏi, như vậy nhân viên đột ngột mất tích liền sẽ dẫn tới phân bộ Tùng Hải chú ý, thao tác mượn xác sống lại liền không giấu được.

Cho nên, để máy bay gặp tai nạn là biện pháp tốt nhất.

"Hy vọng là mình nghĩ nhiều… Đợi tới buổi tối, quan tinh thôi diễn một phen." Trương Nguyên Thanh có chút ngồi không yên, vội vàng gọi điện cho Cẩu trưởng lão, đòi tài liệu nghi thức triệu hồi.

Hắn tính trả Chày Phục Ma cho nương nương, sau đó nói cho cô phát hiện của mình, xem nương nương thái độ thế nào.

Sau khi nhận được câu trả lời của Cẩu trưởng lão, Trương Nguyên Thanh kết thúc cuộc gọi, thấy tin nhắn trả lời của Âm Cơ:

“Đề nghị của Cẩu trưởng lão rất tốt, bị Chúa Tể nhằm vào là chuyện rất nguy hiểm, không ai có thể ở giai đoạn Thánh Giả đối kháng Chúa Tể. Cậu hạ thấp đến cuối năm, sau khi trở thành Chúa Tể mới tấn thăng, trận doanh tà ác muốn giết cậu liền không dễ dàng như vậy.”

Chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn mất liên lạc, đã truyền ra ở cao tầng Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn, Âm Cơ cũng rất lo lắng cho hắn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Tỷ tỷ nói đúng, tôi sẽ cẩu thật tốt, chờ mong cuối năm cùng nhau vào giết chóc phó bản, chúng ta khẳng định có thể cùng nhau tấn thăng Chúa Tể.”

“m Cơ: Chờ mong! (mỉm cười)”

Trương Nguyên Thanh cùng Âm Cơ vẫn âm thầm giữ liên hệ, thường thường tán gẫu vài câu, Trương Nguyên Thanh sẽ nói một ít lời ái muội nho nhỏ, Âm Cơ cũng không đáp lại thẳng, nhưng cũng không tức giận.

Mỗi lần tán gẫu xong Trương Nguyên Thanh đều sẽ xóa lịch sử rất sạch sẽ.

Bởi vì Quan Nhã ngẫu nhiên sẽ xem điện thoại di động của hắn.

Chương 2056: Thẩm vấn nhóc mập (3)

Phải gánh vác, Trương Nguyên Thanh cực kỳ hướng tới đối với loại đại tỷ tỷ dịu dàng thiện lương, không có tính tình, bị bắt nạt cũng sẽ ôn nhu bao dung bạn này.

Chỉ có thể nói: Ma Quân hiểu ta!

Nhưng hướng tới thì hướng tới, Trương Nguyên Thanh không có ý tưởng muốn tiến một bước phát triển với Âm Cơ, cô gái này si tình đối với Ma Quân, bình thường sẽ không thay lòng đổi dạ.

Hắn nhìn thoáng qua thời gian, bốn rưỡi chiều.

Buổi tối còn cần về biệt thự mở tiệc nướng, bây giờ đi khách sạn Vô Ngân một chuyến, xử lý một phen chuyện nhóc mập.

Mặt khác, Trương Nguyên Thanh quyết định ở trước khi "quy ẩn", chơi một vụ lớn.

…

Khách sạn Vô Ngân.

Đại sảnh khách sạn, cửa cuốn đóng chặt, sàn bóng loáng có thể soi gương phản quang, Trương Nguyên Thanh cùng Tiểu Viên ngồi ở ghế nghỉ ngơi có bày chậu cây cảnh, giống như người phát ngôn của xã hội đen, nhìn các tiểu đệ xử lý phản đồ.

Tay chân Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí bị dây thừng trói chặt, trong miệng nhét tất thối của Khấu Bắc Nguyệt, mềm nhũn vô lực nằm ở trên mặt đất.

Triệu Hân Đồng cầm một con dao, Khấu Bắc Nguyệt cũng cầm một con dao, hai người vây quanh nhóc mập, người trước vẻ mặt đầy phẫn nộ, người sau vẻ mặt đau đớn kịch liệt.

Khấu Bắc Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nói: "Lương Thần, tôi bình thường đối đãi cậu không tệ nha, nói, cậu vì sao phải bán đứng chúng tôi?"

"Ô ô ô…"

"Cậu không nói phải không, không nói thì đừng trách tôi."

"Ô ô ô…"

"Vẫn không nói? Được, vậy chúng ta kiếp sau lại làm anh em." Khấu Bắc Nguyệt tì dao lên bộ ngực đầy mỡ của nhóc mập.

Tiếng kêu "Ô ô ô" càng thêm kịch liệt.

Trương Nguyên Thanh trên ghế gỗ dài ở một bên nhìn không nổi nữa, "Bảo cậu thẩm vấn, không bảo cậu giết người diệt khẩu, lấy tất thối ra."

Khấu Bắc Nguyệt rút tất thối nhét đầy khoang miệng ra, quát: "Nói!"

Nhóc mập khóc không ra nước mắt, “Tôi nói cái gì chứ, tôi không bán đứng mọi người, tôi tuy là nghề nghiệp tà ác, nhưng tôi là nghề nghiệp tà ác có đạo đức, bán đứng huynh đệ loại chuyện này đánh chết tôi cũng không làm.”

“Phi, nghề nghiệp tà ác có cái đạo đức gì!”

“Lão đại, trước khi nói lời này, ngài nghĩ một chút nghề nghiệp của mình?”

“Tôi thấy cậu là cứng đầu cố chấp! Hôm nay tôi phải thanh lý môn hộ, cho Đồng Đồng một cái công đạo.”

“Lão đại, thực không phải tôi, thực không phải tôi…”

Hắn không biết vì sao chuyện này sẽ nhấc lên quan hệ với mình, lúc buổi chiều, nhận được Tiểu Viên thông báo, hắn liền theo lão đại về khách sạn.

Kết quả vừa về, Tiểu Viên liền đập chén ra hiệu, Triệu Hân Đồng phụ trách đóng cửa, Khấu Bắc Nguyệt phụ trách gõ đầu, cuối cùng Tiểu Viên tiêm cho hắn một mũi, rót vào độc tố.

Đường đường Chưởng Mộng Sứ cứ như vậy bị chế phục, tiếp theo, nhóc mập còn chưa hiểu gì cả liền nghe lão đại hỏi Tiểu Viên:

“Hai người muốn làm gì, hắn đã làm chuyện gì?”

Nhóc mập như bị sét đánh, thì ra lão đại cũng không biết đã xảy ra cái gì, nhưng chỉ cần một ánh mắt của Tiểu Viên, hắn có thể không chút do dự đâm huynh đệ một đao.

Thể xác và tinh thần của nhóc mập chịu thương tổn thật lớn.

Lúc này, Tiểu Viên lạnh lùng mở miệng, chen ngang trò hề của hai người, “Cậu có hướng Nam phái tiết lộ tình báo của Triệu Hân Đồng hay không?”

Trương Nguyên Thanh bên cạnh phối hợp lấy ra Hổ Phù, giơ lên cao.

Đây là hắn hỏi mượn biểu tỷ, biểu tỷ rất trượng nghĩa, phất tay đáp ứng, giống như cho mượn không phải đạo cụ loại quy tắc cấp Bán Thần, mà là một trăm đồng tiền.

Hổ Phù chợt lóe lên ánh sáng trắng, đại sảnh khách sạn mơ hồ vang lên tiếng hổ gầm trầm hùng to rõ.

Nhóc mập ngã ở trên mặt đất thân thể run lên, như lợn chết co giật một phen, Triệu Hân Đồng cùng Khấu Bắc Nguyệt bên người cũng có chút mềm nhũn hai chân, miễn cưỡng chống đao mà đứng.

Hổ Phù có thể chấn nhiếp toàn bộ linh cảnh hành giả.

Trương Nguyên Thanh dám đến, trừ tay cầm Hổ Phù, còn là Cẩu trưởng lão cũng đi theo đến, chỉ là chưa tới gần khách sạn Vô Ngân.

Vừa ăn đau khổ, không có Chúa Tể âm thầm bảo vệ, hắn cũng không dám ra khỏi Tùng Hải.

"Không, không có." Nhóc mập run rẩy cả người, sắc mặt trắng bệch, "Tôi không bán đứng Triệu Hân Đồng, không bán đứng đồng bạn trong khách sạn, đừng, đừng để hổ ăn tôi…"

Ở trong đầu hắn, có một con bạch hổ đáng sợ.

Nỗi sợ thật lớn ập tới, nhóc mập cảm thấy mình bất cứ lúc nào cũng có thể bị dọa đại tiểu tiện mất khống chế.

Trương Nguyên Thanh cùng Tiểu Viên nhìn nhau một cái, người trước hỏi:

"Cậu gần đây có từng gặp trưởng lão Nam phái hay không?"

Nhóc mập nghĩ một chút, nói: "Đại trưởng lão từng triệu kiến tôi một lần, nhưng không hỏi tới tình báo của anh cùng đồng bạn ở khách sạn, chỉ là hỏi cấp bậc của tôi, còn có cái nhìn đối với phần video chiến đấu đó của anh."

"Triệu kiến khi nào?"

"Bốn năm ngày trước."

Trương Nguyên Thanh suy tư một lúc lâu, thu hồi Hổ Phù, "Được rồi, cậu không nói láo."

Chương 2057: Lạt mềm buộc chặt (1)

Nếu nói láo, Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí bây giờ đã bị bạch hổ cắn nuốt linh hồn, đột tử ngay tại chỗ.

Nhóc mập như được đại xá, Khấu Bắc Nguyệt cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng Trương Nguyên Thanh đổi giọng:

“Nhưng cái này không đại biểu cậu chưa bán đứng chúng tôi, cậu nghĩ một chút, Huyễn Thuật Sư cấp bậc cao có thủ đoạn vô thanh vô tức từ chỗ cậu lấy được tình báo hay không?”

Nhóc mập vội vàng lắc đầu:

“Không có, Huyễn Thuật Sư tuy am hiểu pháp thuật lĩnh vực tinh thần, nhưng không có thủ đoạn lau đi ký ức, mặc kệ là mộng cảnh, ảo thuật, tôi đều sẽ phát giác được, cho dù đại trưởng lão là Chúa Tể.”

Trương Nguyên Thanh lại hỏi: “Vậy thôi miên thì sao?”

Nhóc mập ngây ngốc, lẩm bẩm: “Thôi miên, thôi miên… Nếu Nhạc Sĩ cấp Chúa Tể, có thể làm được… Nam phái, Nam phái khẳng định có đạo cụ thôi miên cấp Chúa Tể.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, “Như vậy, sự việc liền rất rõ ràng rồi. Tin tức Triệu Hân Đồng là từ chỗ cậu tiết lộ, tin tức người khác quá nửa cũng tiết lộ rồi.”

Đám người Tiểu Viên khẽ biến sắc.

Khấu Bắc Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi biết ngay mà, Nam phái đồng ý cậu gia nhập đoàn đội, không có ý tốt.”

Nhóc mập gục đầu xuống, vẻ mặt bi thương, “Tôi, tôi sẽ đi, xin lỗi, lão đại…”

Khấu Bắc Nguyệt mở miệng ngập ngừng, muốn nói chút lời níu giữ, lại nói không nên lời.

Trương Nguyên Thanh liếc hai người một cái, lạnh lùng nói: “Lương Thần, tôi có thể cho cậu một lần cơ hội lập công chuộc tội.”

“Anh, anh muốn bảo tôi làm cái gì?”

“Trở lại Nam phái, tìm được hành tung Lục trưởng lão, tôi muốn làm thịt hắn.”

Tiểu Viên cân nhắc nói: “Là hành động của phân bộ Tùng Hải?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu:

“Không, là hành động cá nhân tôi.”

Nói xong, hắn thấy Tiểu Viên, Khấu Bắc Nguyệt, nhóc mập cùng Triệu Hân Đồng, đều dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ điên nhìn hắn.

Trương Nguyên Thanh dám to mồm là có nguyên nhân, không phải cuồng ngôn tự cao tự đại.

Đầu tiên, hắn có được Thái âm bổn nguyên che chở, tính toán suy nghĩ, Thần Nhật Du không thể thôi diễn ra, cũng chính là nói, chuyện hắn muốn làm, người khác là không có khả năng sớm thông qua kỹ năng, pháp thuật đạt được báo động trước.

Tiếp theo, hắn có Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Lực, có "Hình Thần Câu Diệt Đao", còn có Hổ Phù biểu tỷ cho.

Biểu tỷ cho hắn mượn Hổ Phù, không phải là vì phát hiện nói dối cho nhóc mập, trước khi đến khách sạn Vô Ngân, Trương Nguyên Thanh cách điện thoại di động nạp đầu liền bái, than thở khóc lóc:

"Biểu tỷ, tôi ở trên đường tan học bị người ta chặn, thiếu chút nữa óc bị đánh phọt ra, chị cần phải làm chủ cho tôi nha."

Hắn vừa khóc lóc kể lể, vừa căn cứ kinh nghiệm lần trước, điên cuồng gửi hình tượng hoạt hình "Nhỏ yếu bất lực lại đáng thương".

Biểu tỷ thấy ảnh hắn gửi hay ho, trả lời hắn một câu: "Bận, không có thời gian ra mặt giúp cậu đánh tiểu bằng hữu."

Trương Nguyên Thanh thấy cô trả lời, liền theo cột leo lên trên, nói: "Biểu tỷ, không cần ngài ra tay, tôi tự mình đánh trở về. Nhưng ngài phải cho tôi mượn một món đạo cụ."

Nguyên Soái liền hỏi muốn mượn cái gì.

Trương Nguyên Thanh công phu sư tử ngoạm: "Hổ Phù!"

Nguyên Soái chưa trả lời, nhưng hơn mười phút sau, Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão của Bạch Hổ binh chúng, liền vẻ mặt "Gặp quỷ rồi", cầm Hổ Phù tới cửa.

Trương Nguyên Thanh cũng là vẻ mặt "Gặp quỷ rồi, cô ấy thực sự cho".

Nguyên Soái thật ra không hề để ý Hổ Phù… đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong lòng Trương Nguyên Thanh sau khi lấy

được đạo cụ loại quy tắc cấp Bán Thần.

Hắn thật sự chỉ là công phu sư tử ngoạm mà thôi, nếu Nguyên Soái không đáp ứng, hắn lại cầu lấy đạo cụ cấp Chúa Tể liền dễ dàng hơn nhiều, nào ngờ Hổ Phù thật sự đưa tới, quả thực thái quá!

Quả thực thái quá! Trương Nguyên Thanh lại ở trong lòng lặp lại một tiếng.

Về sau Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nhớ lại Phó Thanh Dương lúc phân loại cho rác rưởi, từng rất là đau đầu đối với phân loại Nguyên Soái rác rưởi này, cuối cùng phân loại cô đến trong loại hình "Coi như cố gắng, nhưng mà không nhiều".

Cô ở trên kiếm thuật là rất cố gắng, nhưng sau khi kiếm thuật đạt tới bình cảnh, liền bắt đầu lười nhác.

Cô gái này sở dĩ có thể ở lúc ba mươi tuổi tấn thăng Bán Thần, là vì cô chỉ say mê với kiếm, mang toàn bộ tinh lực cùng thời gian đều gửi gắm ở kiếm đạo, bỏ qua vận dụng pháp thuật, kỹ năng cùng đạo cụ.

Bằng không cho dù từ trong bụng mẹ bắt đầu vào phó bản, cũng không thể ở khoảng 30 tuổi, trở thành Bạch Hổ Nguyên Soái mới.

Đối với Phó Thanh Huyên si cuồng với kiếm mà nói, Hổ Phù là tượng trưng thân phận của cô, cũng chỉ là tượng trưng thân phận.

Nguyên Soái quả thật không cần Hổ Phù, toàn bộ đạo cụ cô đều không cần.

Trở lại chuyện chính, trừ con bài chưa lật kể trên, trong tay Trương Nguyên Thanh còn cầm Chày Phục Ma của lão mõ, món đồ chơi này có được công năng tịnh hóa, đúng là khắc tinh của ảo thuật, thao túng cảm xúc.

Chương 2058: Lạt mềm buộc chặt (2)

Tay cầm rất nhiều thần khí, nếu còn không giết được Lục trưởng lão, Trương Nguyên Thanh cảm giác mình có thể sớm trở về linh cảnh.

“Cậu, cậu đừng bốc đồng.” Sắc mặt Tiểu Viên quýnh lên, theo bản năng bắt lấy cánh tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, thanh âm nôn nóng mà trầm thấp, “Săn giết Chúa Tể không phải trò đùa, cậu thật không dễ gì tránh được một kiếp, sao lại như thế, như thế…”

Như thế không khôn ngoan*?

Hoàn toàn không giống tác phong ngày xưa của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Đầu óc của anh không có bệnh chứ, chỉ với cái thân còm này của anh, anh tìm Chúa Tể đơn đấu?” Khấu Bắc Nguyệt có cái gì nói cái đó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phát bệnh rồi sao? Triệu Hân Đồng hồ nghi đánh giá thiên tài trẻ tuổi của Ngũ Hành minh, bởi vì không quen thuộc lẫn nhau, cô không rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhất quán như thế, hay là phát bệnh có tính gián đoạn.

Một người điên cuồng như vậy, khẳng định sẽ ngẫu nhiên phát bệnh.

“Chuyện không có chừng mực tôi không làm, tôi nói cái này không phải hành động của quan phương, nhưng chưa nói không có trợ thủ giai đoạn Chúa Tể.” Trương Nguyên Thanh trấn an nói.

Cảm xúc Tiểu Viên buông lỏng, ném ánh mắt về phía nhóc mập, nói:

“Nhưng cậu làm sao tín nhiệm hắn chứ, hắn chưa phản bội chúng ta, không đại biểu hắn chịu phản bội Nam phái.”

Nhóc mập liên tục lắc đầu:

“Tôi sẽ không phản bội Nam phái, tôi, tôi không muốn xen vào trong việc này.”

Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười quỷ dị:

“Tôi không tính trưng cầu sự đồng ý của cậu.”

Ở trong cái nhìn chăm chú mờ mịt của mọi người, hắn từ trong ô vật phẩm lấy ra một cái đồng hồ bỏ túi, “Rắc” hất văng nắp đồng hồ, cầm sợi xích màu vàng, để đồng hồ bỏ túi rủ xuống ở trước mắt nhóc mập.

Nhóc mập còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt lập tức trở nên trống rỗng, mất đi thần thái.

Đây là đạo cụ Trương Nguyên Thanh từ chỗ Chỉ Sát cung chủ mượn được, tên là "Đồng Hồ Bỏ Túi Thôi Miên", đạo cụ này có thể thôi miên linh cảnh hành giả dưới Chúa Tể.

Đồng hồ bỏ túi rủ xuống nhẹ nhàng lay động, tiếng nói của Trương Nguyên Thanh giống như có được ma lực mị hoặc lòng người:

"Nam phái lợi dụng cậu bắt thành viên đoàn đội Vô Ngân đại sư, đặt cậu vào chỗ bất trung bất nghĩa, Khấu Bắc Nguyệt sinh ra hiềm khích đối với cậu, cậu hận Nam phái, hận đại trưởng lão, vì thế cậu quyết định giúp đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn săn giết Lục trưởng lão."

Sau khi lời lẽ tương tự lặp lại vài lần, nhóc mập bắt đầu thì thào lặp lại, giống như là vì làm sâu sắc dấu ấn, làm sâu sắc ý niệm.

Đợi kim đồng hồ của đồng hồ bỏ túi đi hết một vòng, Trương Nguyên Thanh "Bốp" một tiếng khép lại nắp đồng hồ, "Tỉnh!"

Nhóc mập như ở trong mộng mới tỉnh, còn chưa chờ hắn phản ứng lại, đã nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói:

"Lương Thần, kế hoạch của chúng ta là, cậu bởi vì vấn đề tin tức của Triệu Hân Đồng tiết lộ, bị người của khách sạn Vô Ngân hoài nghi, cậu sâu sắc phát hiện địch ý của Khấu Bắc Nguyệt, vì tự bảo vệ mình, cậu lặng lẽ quay về Nam phái, cũng khó chịu trong lòng chất vấn đại trưởng lão, có vụng trộm từ chỗ cậu lừa lấy tình báo hay không.

Cậu là Thánh Giả, nếu trở về, Nam phái khẳng định sẽ tiếp nhận cậu, cậu chỉ cần ở Nam phái ẩn núp đi, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất thăm dò vị trí của Lục trưởng lão, cũng thông báo cho tôi, việc khác không cần phải quản nữa."

Nhóc mập nhanh chóng thay thế mình vào trong đó, trầm ngâm nói:

"Tin tức thân phận Triệu Hân Đồng bại lộ, khách sạn Vô Ngân khẳng định sẽ tự điều tra, người duy nhất có khả năng tiết lộ tình báo là tôi, tôi chỉ cần không ngốc, khẳng định sẽ trốn đi, sau đó hướng đại trưởng lão chứng thực.

Lão đại tuy là Yêu Mê Hoặc, nhưng bản chất là Hỏa Sư, hắn bại lộ địch ý hợp tình hợp lý."

Khấu Bắc Nguyệt không phục, "Nếu tôi là Hỏa Sư, vừa rồi cậu đã bị đâm chết."

"Hỏa Sư câm miệng!" Trương Nguyên Thanh đuổi Khấu Bắc Nguyệt đến một bên, nói:

"Cậu đã sinh ra địch ý đối với Nam phái, trên cảm xúc sẽ xuất hiện sơ hở hay không?"

"Cảm xúc thứ này, ở trên người Huyễn Thuật Sư là không đáng tin nhất, tôi có thể tùy ý khống chế cảm xúc của mình, các trưởng lão muốn thao túng tôi, bài bố tôi rất đơn giản, nhưng bọn họ vĩnh viễn không nhìn thấy cảm xúc chân thật nhất của tôi." Nhóc mập tự tin nói.

"Tốt lắm!" Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, "Đồ đạc cũng đừng mang theo, trực tiếp đi."

Nói xong, hắn cắt đứt dây thừng trên người nhóc mập, lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần, thay hắn thanh trừ độc tố trong cơ thể.

Nhóc mập đứng dậy hoạt động tay chân, nhìn về phía Khấu Bắc Nguyệt, áy náy nói:

"Lão đại yên tâm, tôi nhất định khiến Nam phái trả giá đắt, bù lại sai lầm tôi phạm phải. Ồ, lão đại, vì sao trong cảm xúc của anh tràn ngập thương hại?"

"Việc này không nên chậm trễ, cút mau!" Trương Nguyên Thanh đá nhóc mập một cước, đuổi hắn ra khỏi khách sạn Vô Ngân.

Chương 2059: Lạt mềm buộc chặt (3)

Đợi tên mập một trăm tám mươi kg ngồi xe điện rời đi, Khấu Bắc Nguyệt vẻ mặt cổ quái nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, "Tôi nói cho anh, anh về sau đừng dùng loại đồ vật này đối phó tôi, bằng không liều mạng với anh."

"Cậu không xứng!" Trương Nguyên Thanh liếc xéo hắn một cái.

Tiếp theo, hắn nhìn về phía Triệu Hân Đồng, nói:

“Cô tạm thời đừng về nhà gặp ông nội, bây giờ chẳng những nghề nghiệp tà ác đang theo dõi ông ấy, người quan phương rất có thể cũng sẽ theo dõi ông ấy, nếu cô không nghe khuyên bảo, lần sau lại xảy ra chuyện tương tự, tôi sẽ không cứu cô.

Mức độ dễ dàng tha thứ đối với ngu xuẩn của tôi rất thấp, cô cũng không xứng để tôi liên tiếp lấy thân mạo hiểm.”

Lời này nghe vào trong tai Triệu Hân Đồng không có bất cứ vấn đề gì, cũng sẽ không ôm lòng oán hận, nhưng Tiểu Viên nghe được, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn uyển chuyển nói cho các cô, lần sau có chuyện này, đừng tìm tôi nữa.

Triệu Hân Đồng gật gật đầu, “Cảm ơn anh hỗ trợ, mọi người cũng đều rất cảm tạ anh, chỉ là trời nam đất bắc, không có cách nào đến khách sạn Vô Ngân. Sau khi biết anh mất liên lạc, dì Phương bọn họ đều rất lo lắng, cũng rất áy náy.”

“Đã là đồng bạn, thì không cần áy náy, cũng không cần nói lời cảm tạ.” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: “Ngày đó ở tỉnh Bát Quý nhìn thấy ‘Nhân Gian Lưu Lãng Khách’, hắn cũng không có chút điều kiện nào đáp ứng giúp tôi.”

Tuy cái gì cũng chưa giúp được… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Trên khuôn mặt lạnh nhạt của cô bé lộ ra nụ cười.

“Nếu không có việc gì, tôi đi trước, buổi tối còn có món nướng.” Trương Nguyên Thanh liếc Tiểu Viên một cái, thấy cô trầm mặc không nói, liền búng ngón tay, hóa thành ánh sao rời đi.

Tiểu Viên vẻ mặt buồn bã, nhẹ nhàng thở dài.

…

Mặt trời dần về Tây, mây trắng trên trời nhuộm lên ráng màu vàng, trên mái nhà cách khách sạn Vô Ngân 50 mét, một con Teddy lông xoăn đứng trên không, đôi mắt như cúc áo bình tĩnh nhìn chăm chú vào tòa nhà khách sạn.

Một ánh sao dâng lên từ phía sau nó.

“Cậu xác định không cần tôi hỗ trợ sao?” Cẩu trưởng lão nói, “Cho dù có Chỉ Sát cung chủ tham dự, săn giết một tên Hư Vô Giả phiêu lưu vẫn rất cao.”

Trương Nguyên Thanh thật ra cũng từng nghĩ săn giết Tam hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi, vì thế chủ động liên hệ Ma Nhãn Thiên Vương, muốn hỏi hành tung Tam hộ pháp.

Ma Nhãn Thiên Vương nói, ta cũng đang tìm hắn, thằng cha này dám giết ngươi, vậy ta liền muốn giết hắn.

Nhưng cao tầng Ám Dạ Mân Côi hành tung bất định, hơn nữa có bí ẩn phù hộ, thần tiên cũng tìm không thấy.

“Tôi muốn tự mình ra tay, tôi muốn để tổ chức tà ác cùng Ám Dạ Mân Côi biết, săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn là phải trả giá đắt. Bằng không, hôm nay là Nam phái Lục trưởng lão, ngày mai nói không chừng chính là Bắc phái Lục trưởng lão.” Trương Nguyên Thanh chống hai tay lên lan can, nói:

“Nếu ngài ra tay, hiệu quả chấn nhiếp sẽ giảm đi rất nhiều. Hơn nữa tôi cũng muốn thử xem, lấy năng lực tôi bây giờ, có thể giết Chúa Tể hay không, nếu thành công, vậy nhất định rất thú vị.”

Cẩu trưởng lão cười lên: “Khẳng định là lên thời sự quốc tế cái loại đó.”

Dừng một chút, hắn nói: “Tôi có thể không ra tay, nhưng tôi phải áp trận cho cậu, phòng bị ngoài ý muốn.”

Nếu như vậy, tôi còn sử dụng Hình Thần Câu Diệt Đao như thế nào? Trương Nguyên Thanh trầm mặc vài giây, đột nhiên nói:

“Cẩu trưởng lão, ông quá chiếu cố tôi rồi.”

“Cậu là nhân tài Ngũ Hành minh trọng điểm bồi dưỡng, vị minh chủ thứ sáu trong tương lai, tôi tự nhiên chiếu cố.”

Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa đã muốn nói, đừng giả bộ nữa, quan hệ của ông với cha tôi tôi biết rõ.

Nhưng hắn vẫn nhịn xuống.

Lúc này, hắn thấy Khấu Bắc Nguyệt đội mũ bảo hiểm, ngồi xe điện ra ngoài đi ship đồ, liền nói ngay:

“Cẩu trưởng lão, buổi tối đến biệt thự ăn đồ nướng?”

“Người trẻ tuổi các người chơi đi.” Cẩu trưởng lão lắc đầu từ chối.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, thuận thế nói: “Vậy ngài đi về trước, tôi nghĩ ra còn có việc, lại đi khách sạn một chuyến.”

“Phụ cận không có nguy hiểm, tôi đã điều tra, chẳng qua tốt nhất đừng ở bên ngoài lâu.” Cẩu trưởng lão hóa thành hào quang rời đi.

Trương Nguyên Thanh nhìn phương hướng hắn biến mất, thầm nhủ nếu tiến triển thuận lợi, không có mấy giờ cũng không về được.

Đạo sư nói, lạt mềm buộc chặt là lộ số trêu chọc phụ nữ lúc nào cũng linh.

Ngươi không thể một mặt thuận theo tâm ý bọn họ, thứ quá dễ dàng đạt được, sẽ không được quý trọng, chó liếm sẽ không được quý trọng.

Tiểu Viên bây giờ đối với ngươi vừa xấu hổ vừa cảm kích, lúc này ngu ngốc đi lên liền nói: Không sao, tất cả cái này đều là tôi tự nguyện!

Vậy thì quá ngu rồi.

Phải cố ý bày ra thái độ lạnh nhạt, không hứa hẹn không bày tỏ thái độ, không tha thứ không trách cứ, để tinh thần cô ấy tự đấu tranh.

Chương 2060: Đơn hàng vài tỷ (1)

Chờ cô ấy xấp xỉ tương đối rồi, cậu đột nhiên làm một phát hồi mã thương, cô ấy sẽ cảm giác hết sức bất ngờ, lúc này hướng cô ấy đưa ra một ít yêu cầu quá phận, thường thường đều có thể thành công.

Cho nên Trương Nguyên Thanh tính nửa đường giết về, hướng Tiểu Viên đề cập yêu cầu quá phận một chút, ví dụ như làm chó liếm của cô.

“Ài, đạo sư dạy hư mình rồi.”

Trong tiếng thở dài, Trương Nguyên Thanh búng ngón tay, hóa thành ánh sao biến mất.

Quầy lễ tân, Triệu Hân Đồng cúi đầu chơi điện thoại di động, đầu ngón tay tinh tế trắng nõn bay múa ở trên màn hình:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi từng tới khách sạn, hắn không có việc gì, cũng chưa bị thương, mọi người không cần lo lắng."

Khách sạn làm ăn bình thường, mỗi ngày khách đều không ở kín phòng, Triệu Hân Đồng ở nơi này đứng một ngày, khách sạn chỉ nghênh đón ba đợt khách, cho nên cô có cả đống thời gian chơi điện thoại di động.

Các đồng bạn trong group cực kỳ chú ý chuyện này, tuy Tiểu Viên đã báo cho bọn họ, Nguyên Thủy Thiên Tôn bình yên vô sự quay về Tùng Hải, nhưng tình hình cụ thể cũng chưa nói gì.

—— Bản thân Tiểu Viên cũng không rõ.

"Dì Phương: Không có việc gì là tốt rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này giúp một việc lớn, chúng ta nên tìm cơ hội cảm tạ một phen, mọi người rút thời gian đi khách sạn một chuyến?"

"Bá Vương Biệt Cơ: Các ngài à, loại nam nhân cường đại này đối với tỷ có sức hấp dẫn trí mạng."

"Điểm Tâm Hồng Ma: @ Bá Vương Biệt Cơ, chúng ta là muốn cảm tạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải trừng phạt hắn, ngươi cút qua một bên."

"Triệu Hân Đồng: @ dì Phương, hắn sắp tới sẽ không ra ngoài hoạt động, về sau đi."

"Dì Phương: Ai bị Chúa Tể nhằm vào, đều sẽ lựa chọn thu mình."

Dì Phương bày tỏ lý giải.

"Triệu Hân Đồng: Mặt khác lại thông báo mọi người một sự kiện, nguyên nhân sự kiện lần này là tổ chức tà ác muốn lợi dụng tôi câu ra Nguyên Thủy Thiên Tôn, tin tức thân phận thành viên đoàn đội hắn là đã tiết lộ, mọi người nhanh chóng chuyển nhà, đổi công việc, càng nhanh càng tốt."

Tin tức này khiến mọi người kinh hãi.

“Bác Dương: Tiểu Viên sao không nhắc nhở mọi người.”

“Triệu Hân Đồng: Dương bá đừng vội nha, thế này đã rất nhanh rồi, chúng tôi vừa mới điều tra rõ.”

Từ Nguyên Thủy Thiên Tôn buổi sáng chạy tới phân bộ Bạch Chá, đến buổi chiều chạy thoát mai phục trở về Tùng Hải, toàn bộ quá trình không đến một ngày.

“Lâm Xung: Đáng chết, tin tức thành viên sao lại tiết lộ?”

“Triệu Hân Đồng: Tiết lộ tin tức là Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, trước mắt hắn đã chạy khỏi khách sạn.”

Trong group tràn đầy tiếng tức giận mắng.

“Nhân Gian Lưu Lãng Khách: Không cần vội, trong group người có công việc hắn hoi chỉ mấy người như vậy, tạm rời cương vị công tác là được. Giống tôi loại không có nơi ở cố định này, trái lại không sao cả.”

Triệu Hân Đồng buông điện thoại di động xuống, nhìn về phía Tiểu Viên ngẩn ngơ xuất thần, thấp giọng nói:

“Tôi đã thay ngài thông báo mọi người rồi, ngài đang nghĩ cái gì thế? Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đi liền tâm sự nặng nề.”

Cô thật ra có thể đoán được, học sinh cấp 2 không phải trẻ con, lần trước khách sạn nghe kinh, Khấu Bắc Nguyệt đã ghen tuông ngầm trào phúng Tiểu Viên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu đương nồng thắm.

Khẳng định là vì chuyện này, khiến cảm tình của hai người lâm vào nguy cơ.

“Không có việc gì!” Tiểu Viên thản nhiên nói: “Suy nghĩ về sau tránh né nguy hiểm như thế nào, Vô Ngân đại sư không ở khách sạn, chúng ta phải cẩn thận chút, không thể liên lụy Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa.”

“Vâng…” Triệu Hân Đồng mím môi gật đầu.

Xem giọng điệu của Tiểu Viên, cô liền biết mình đoán đúng rồi, Triệu Hân Đồng khe khẽ thở dài.

Cũng chỉ có thể thở dài, việc người lớn trẻ con không xen mồm vào được, cô cũng không có tư cách xen mồm.

Triệu Hân Đồng một lần nữa cúi đầu, mở ra bình đài đặt hàng, nói: "Sắp đến giờ cơm rồi, dì Tiểu Viên, tôi gọi cơm nhé?"

"Bữa tối không phải đều do Khấu Bắc Nguyệt đưa về sao!" Tiếng của Nguyên Thủy Thiên Tôn ngắt lời cô.

Triệu Hân Đồng ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy ánh sao từ đại sảnh dâng lên.

Mắt Tiểu Viên hơi sáng lên.

Trương Nguyên Thanh từ trong ánh sao đi ra, tới quầy lễ tân, nhìn học sinh cấp 2, "Tôi nhớ ra có việc cần nói với Tiểu Viên, cô lên lầu trước."

Triệu Hân Đồng nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Viên, khuôn mặt hơi non nớt hiện lên nụ cười: "Vâng, hai người từ từ nói."

Cô cầm điện thoại di động, chạy bước nhỏ vào bên trong khách sạn.

Tiểu Viên ở sau khi nghe được thang máy truyền đến tiếng mở cửa "Ting", chủ động mở miệng, lạnh nhạt như trước: "Cậu hẳn là biết, bên ngoài không an toàn, bao gồm khách sạn Vô Ngân."

"Vô Ngân đại sư trước khi đi, hẳn là có cho cô con bài chưa lật giữ mạng nhỉ?" Trương Nguyên Thanh chẳng hề để ý vòng qua quầy lễ tân, ngồi xuống ghế tựa ở phía sau Tiểu Viên.

Hai người đều chưa nói chuyện, trầm mặc vài giây, Trương Nguyên Thanh chủ động yên lặng, "Lần trước cô không phải muốn kể cho tôi chuyện Nhân Gian Lưu Lãng Khách sao?"

Hắn giọng điệu tản mạn, như là đang nói chuyện phiếm.

Chương 2061: Đơn hàng vài tỷ (2)

Tiểu Viên đưa lưng về phía hắn, nhìn không thấy vẻ mặt, cô bây giờ cũng không có tâm tư những thứ này, nhưng ấp ủ một phen, vẫn từ từ kể ra:

"Hắn xuất thân ở một vùng quê nhỏ thuộc thành phố Nam Minh, lạc hậu lại bần cùng, trước năm 2000, nơi đó thậm chí cũng chưa có điện. Người trong thôn đi thành thị một chuyến,

phải ngồi xe bò hai giờ, ba chiếc xe máy duy nhất còn là của nhà bí thư chi bộ thôn.

Trồng trọt chỉ có thể miễn cưỡng sống tạm, người địa phương muốn kiếm tiền, chỉ có vận chuyển ma túy cùng trồng cây thuốc phiện. Mẹ Nhân Gian Lưu Lãng Khách là người tỉnh thành, từng học cấp 3, bà ấy vốn nên có tiền đồ sáng sủa, cả đời cũng sẽ không có gì liên quan với nơi dã man lại bần cùng đó.

Bà ấy là bị người ta bắt cóc bán tới đó, bán 8000 tệ. Một cô gái từng đi học, đương nhiên sẽ không cam nguyện ở trong sơn thôn nghèo khó làm công cụ duy trì nòi giống, từ khi bà ấy bị bán tới đó bắt đầu, mỗi ngày đều nghĩ cách chạy trốn, mỗi lần đều bị bắt về đánh đau.

Phụ nữ trong thôn một nửa đều là từ bên ngoài bắt về, không dùng phương thức này bọn họ không cưới được vợ, một nhà có vợ bỏ trốn, người cả thôn đuổi bắt, bên trên cũng đều mở một mắt nhắm một mắt, cứ như vậy chạy rất nhiều năm, mãi cho đến khi 'Nhân Gian Lưu Lãng Khách' sinh ra.

Từ khi hắn nhớ được chuyện bắt đầu, mẹ đã bị khóa xích nhốt ở trong phòng nhỏ, mỗi ngày chỉ có thể ăn một bữa cơm, do hắn đưa qua, tựa như cho chó ăn! Đúng, cho chó ăn, đây là điều chính mồm hắn nói.

Cha đẻ của hắn là người thô bạo dã man, mỗi ngày đi làm ruộng trở về sẽ đánh chửi hắn, sau đó đi trong căn phòng nhỏ kia phát tiết dục vọng đối với người phụ nữ đáng thương kia. Đối với đàn ông mà nói, hắn chỉ là cần một đứa nhỏ nối dõi tông đường, cần một lao động trẻ tuổi khỏe mạnh gánh vác công tác, về phần tình thương của cha là cái gì, người đàn ông đó chẳng quan tâm.

Cho nên Nhân Gian Lưu Lãng Khách đã chưa từng cảm nhận được mẹ, cũng chưa từng đạt được tình thương của cha, hắn sinh ra là kết tinh của từng lần phạm tội, mẹ chán ghét hắn, mỗi lần nhìn thấy hắn, tựa như thấy thứ ghê tởm nhất thế gian. Phụ thân đánh chửi hắn, bắt hắn ra đồng làm việc, hắn tự đặt tên cho mình 'Nhân Gian Lưu Lãng Khách', hắn cảm thấy mình chỉ là đến nhân gian lưu lãng, hắn không thuộc về thế giới này."

“Về sau nữa, năm thứ hai sau khi mẹ đẻ ốm chết, cha đẻ bắt đầu trồng cây thuốc phiện, cũng ép hắn làm con la vận chuyển ma túy. Trong quá trình lần vận chuyển ma túy nào đó, hắn bị văn phòng cảnh sát khu Nam Minh bắt được, năm ấy hắn mới mười ba tuổi.

“Chính là tình huống một lần này, khiến hắn quen biết cha nuôi tương lai —— Đại đội trưởng văn phòng cảnh sát, đó là một trị an viên chính trực lại nghiêm túc, ông thương hại đứa nhỏ này, đồng tình cảnh ngộ của hắn, vì thế dẫn đội bắt người đàn ông này, cũng mang Nhân Gian Lưu Lãng Khách về nhà.

“Sự kiện lần đó đã thay đổi cuộc đời của hắn, hắn nhận được tình thương của cha cùng tình thương của mẹ, không cần trải qua cuộc sống bị đánh cùng lao động nữa, không cần vận chuyển ma túy nữa, hắn rốt cuộc được mặc quần áo mới, đeo cặp sách, có thể giống trẻ con bình thường đến trường. Hắn dần dần từ trong cô độc cùng thống khổ giãy dụa đi ra.

“Nhưng ngày lành như vậy không duy trì quá lâu, vị thần vận mệnh cho hắn sự dịu dàng cùng tình yêu, nhưng tựa như chỉ là vì tra tấn hắn tốt hơn, năm mười sáu tuổi, người cung cấp thông tin của cha nuôi phản bội ông ấy, mười mấy tên buôn thuốc phiện lao vào trong nhà, chém chết tươi cha nuôi cùng mẹ nuôi của hắn, hắn từ trên ban công nhảy xuống, may mắn sống sót.”

“Hắn nằm ở trong bệnh viện ba tháng, ương ngạnh từ trong tay Thần Chết đoạt lại cái mạng này, sau khi thức tỉnh, tính tình hắn thay đổi hẳn, sự từng trải lúc thơ ấu cùng nỗi đau gặp biến cố lớn vặn vẹo tâm chí hắn, hắn trở thành nghề nghiệp tà ác, nhiều năm qua như vậy, hắn bồi hồi ở biên cảnh, trở thành kẻ bắt thuốc phiện trong bóng tối, kẻ buôn thuốc phiện đã cướp đi mọi thứ của hắn, hắn thề phải báo thù, thẳng đến khi tính mạng kết thúc.

“Nhưng hắn cũng không chỉ hận kẻ buôn thuốc phiện, hắn còn hận thế giới này, hận xã hội này, hắn cho rằng mình sinh ra chính là chứng minh mạnh mẽ của bóng tối xã hội, hắn nên dùng cái mạng này trả thù xã hội, nhưng cha nuôi là trị an viên, đến chết cũng đang thủ hộ trật tự, hắn đè nén tà hỏa cùng ác niệm của mình, chỉ là vì không để cha nuôi thất vọng.”

Tiểu Viên thấp giọng nói: “Tôi nói xong rồi.”

Khó trách hắn cùng Truy Độc Giả chấp sự là anh em ruột khác cha khác mẹ, nếu không có từng trải lúc thơ ấu cùng thiếu niên, hắn hẳn là cũng sẽ trở thành một gã nghề nghiệp hợp pháp. Trương Nguyên Thanh cảm khái một tiếng, nói:

“Biết tôi vì sao muốn nghe câu chuyện của hắn không?”

Tiểu Viên đưa lưng về phía hắn, “Ừm” một tiếng.

Chương 2062: Đơn hàng vài tỷ (3)

Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn bóng lưng của cô, thanh âm trầm thấp mà nghiêm túc:

“Thập trưởng của tôi từng nói cho tôi biết, nghề nghiệp tà ác là nghiệp hỏa của bản thân nhân loại, tiêu diệt nghề nghiệp tà ác, là đang cứu hỏa, ngày nào đó thế lửa quá lớn, không cứu được, cũng là nhân loại đáng đời.

“Tôi mới đầu là tán đồng tư tưởng của hắn, thẳng đến khi gặp ‘Xấu Hổ Làm Cha’, câu chuyện của hắn cho tôi sự rung động rất lớn, từ đó về sau tôi liền thường thường nghĩ, nghề nghiệp tà ác đều đáng chết sao, đại bộ phận đều là đáng chết, nhưng giống Xấu Hổ Làm Cha người như vậy thì sao? Giống chú Trương người như vậy thì sao?

“Bọn họ hắc hóa bắt nguồn từ hiện tượng xã hội bất công, là nhân loại ép bọn họ đến tuyệt lộ, đẩy vào vực sâu. Mà cho dù như vậy, bọn họ vẫn đang thử tự mình cứu rỗi, thử giải hòa với thế giới.

“Đối mặt người như vậy, bảo hộ, cứu rỗi, thay đổi, thông cảm, dẫn đường, mới là việc một người nghề nghiệp hợp pháp nên làm. Tôi cứu Triệu Hân Đồng, không phải xem ở trên tình cảm của cô, đây vốn chính là tư tưởng của tôi.”

Trương Nguyên Thanh đứng dậy, đứng ở phía sau cô, thấp giọng nói:

“Tiểu Viên, cô là hiểu tôi, vì sao sẽ nói ra muốn ‘bồi thường’ tôi lời nói như vậy? Cô khiến tôi rất thất vọng rất thất vọng, thì ra một cô gái tôi thích như vậy, lại căn bản không hiểu tôi.”

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh vô sự tự thông kỹ xảo PUA*.

Tiểu Viên mắt nhìn khách sạn cửa lớn, góc nghiêng khuôn mặt lãnh diễm tuyệt mỹ, môi hơi mím lại.

Trương Nguyên Thanh thừa thắng xông lên, thanh âm cường thế, từng bước ép sát:

"Ở lúc gặp được chuyện này, phản ứng đầu tiên của cô chính là không nợ tôi, bồi thường tôi, để khiến bản thân tiếp tục có tôn nghiêm, có tiền vốn ở trước mặt tôi giả bộ cao ngạo lạnh lùng."

"Tôi từ đầu tới cuối không ở trong lòng cô, tôi trước sau là người ngoài, tôi hỏi cô, nếu là người khác trong đoàn đội cứu Đồng Đồng trả giá thảm thiết, cô sẽ thế nào? Cô sẽ không ngay lập tức nghĩ bồi thường, bởi vì ở trong lòng cô, bọn họ là người nhà, là đồng bạn sinh tử gắn bó.

"Cô thay thế Đồng Đồng bồi thường tôi, bản thân cái này cũng đã nói rõ xa cách rồi. Không cần phải vội phản bác, hỏi một chút trong lòng chính cô."

"Không có lời nào để nói phải không?" Thấy Tiểu Viên không nói, Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng: "Vậy tôi đi?"

Nói xong, hắn nâng tay, làm ra tư thái muốn búng ngón tay.

Dựa theo đạo sư phân tích, lúc này, cô gái sẽ xuất phát từ áy náy cùng kích động lên tiếng giữ lại, mà nếu cô gái không giữ lại, như vậy đạo sư kỹ nghệ cao siêu còn có hậu chiêu.

"Cậu nói những thứ này với tôi, là muốn để tôi áy náy, sau đó ngoan ngoãn phục tùng đối với cậu?" Tiểu Viên nghiêng đầu nhìn lại.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh nhất thời cứng ngắc, cái tay nâng lên cũng cứng lại.

Tiểu Viên thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía cửa lớn khách sạn, thản nhiên nói:

"Bộ lý lẽ này của cậu, bắt nạt Đồng Đồng một phen còn được."

"…"

Trương Nguyên Thanh liền có chút xấu hổ, đạo sư chỉ dạy hắn phương pháp ứng đối giữ lại cùng không giữ lại, nhưng bây giờ người ta trực tiếp A lên rồi, cái này nên xử lý như thế nào?

Lấy bạo chế bạo khẳng định là không được, tựa như cũng chỉ có thể đi.

Nếu đạo sư ở nơi này, khẳng định có thể mượt mà ứng đối được, nhưng hắn dù sao cũng là tay mơ mới học lộ số, còn chưa tới trình độ vô chiêu thắng hữu chiêu, loại tình huống siêu gượng gạo này liền có chút luống cuống chân tay.

Lúc này, Tiểu Viên nhìn thoáng qua sắc trời, thản nhiên nói: "Tôi có chút mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước."

Nói xong, cô lấy ra điện thoại di động gọi cho Đồng Đồng, bảo cô bé xuống trông hàng, căng mặt từ bên người Trương Nguyên Thanh đi qua, tiến vào chỗ sâu trong khách sạn.

Vài phút sau, Đồng Đồng đi hành lang xuống, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt buồn bực đứng ở quầy lễ tân, thử nói:

"Hai người tán gẫu, tựa như không đủ vui vẻ?"

"Ừm."

"Tôi có thể hỏi chút không?"

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói:

"Kể cho cô câu chuyện đồng thoại, một con hồ ly để ý gà mái, vì thế ý đồ PUA cô ấy, nào ngờ gà mái cũng không phải đơn giản, liếc một cái liền nhìn thấu dụng tâm giả dối của hồ ly, sau đó tức giận bỏ đi. Xin hỏi, hồ ly hắn còn có cơ hội không?"

Triệu Hân Đồng bi quan lắc đầu.

Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, điện thoại di động trong túi "Ting" một tiếng, hắn vốn tưởng là Quan Nhã thúc giục hắn về nhà ăn đồ nướng, kết quả là Tiểu Viên gửi tin nhắn.

"Tiểu Viên: Cậu trước kia nói, thích phụ nữ lớn tuổi, còn tính không?"

…

Vịnh Phó gia.

Mặt trời chiều ngã về tây, các em gái tai thỏ đi tới đi lui ở trong đình viện tràn đầy cây cỏ, vận chuyển nguyên liệu nấu ăn, lò nướng, than củi, bàn ghế các thứ.

Các cô còn tự mình làm thợ điện, nối dây, đưa đèn đến, quả thực toàn năng.

Chương 2063: Thăng cấp Chùy Tử Lôi (1)

Tôn Miểu Miểu bừng bừng hứng thú hỗ trợ, không hề ra vẻ một chút nào, rất thích ý làm việc.

Tạ Linh Hi thì lười hơn nhiều, co chân ngồi ở trên băng ghế nhỏ, điên cuồng gởi tin nhắn, oán giận nói:

"Nguyên Thủy ca ca sao còn chưa trở về, gửi tin nhắn anh ấy cũng không trả lời."

Tôn Miểu Miểu vừa mở ra một túi bít tết, ánh mắt nâng lên nói: "Hắn nói có chuyện quan trọng xử lý, về muộn chút, chúng ta nướng trước đi."

"Chuyện gì thế?"

Tôn Miểu Miểu lắc đầu: "Hình như là đàm phán làm ăn với công ty vận chuyển nào đó? Đơn hàng vài tỷ?"

Nhóc mập ngồi xe điện nhắm thẳng trung tâm thành phố mà đi, tìm một khách sạn 5 sao, đỗ xe điện, hắn bằng vào thuật dịch dung, thuật thao túng tinh thần của Huyễn Thuật Sư, dễ dàng đặt một căn phòng theo giờ.

Đi thang máy lên đến phòng, nhóc mập lấy ra mũ giáp đi vào giấc mộng, nằm lên trên giường, kết nối với Nam phái đại trưởng lão.

Đội mũ giáp màu đen tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật, ý thức ở sau khi xuyên qua một mảng hư không kỳ quái, mông lung, xuất hiện ở trong một tòa đại điện mộng cảnh.

Hai bên đại điện không nhìn thấy điểm cuối, bao phủ sương mù, mười sáu cây cột đá tráng kiện chống đỡ khung đỉnh,

thảm màu đỏ tươi từ cửa điện bắt đầu kéo dài, cuối là một tòa ngai báu hoàng kim.

Một bóng dáng cao 6 mét ngồi ngay ngắn trên ngai báu, khoác áo choàng, trong áo choàng là một quần màu đen vặn vẹo lóe lên.

"Đại trưởng lão." Nhóc mập bước nhanh tiến lên, quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt mang theo hoang mang, phẫn nộ, mờ mịt cùng thật cẩn thận, nói: "Ngài có phải từ chỗ ta đạt được tin tức thành viên đoàn đội Vô Ngân đại sư hay không?"

Đại hộ pháp hình dáng như người khổng lồ chưa phủ nhận, chậm rãi nói: "Là ta đã thôi miên ngươi!"

Khuôn mặt mũm mĩm của nhóc mập lộ ra một phần tức giận, lại nhanh chóng thu liễm, dập đầu ở trên mặt đất, nói:

"Nhưng mà đại trưởng lão, ngài biết ta thiếu chút nữa đã chết không, nếu không phải ta nhạy bén, ở lúc nghe nói Nguyên Thủy Thiên Tôn bị vây công đã sinh ra cảnh giác, ta đã sớm bị Khấu Bắc Nguyệt lừa về khách sạn Vô Ngân, bị bọn họ bắt ba ba trong rọ.

"Cho dù ngài vì giữ bí mật, trước đó không nói cho ta biết, nhưng ở sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn trốn về Tùng Hải, vì sao không nhắc nhở ta?"

Cảm xúc của hắn đã phẫn nộ lại oán hận.

Đây không phải ngụy trang, mà là cảm xúc chân thật.

Trên vương tọa hoàng kim, đại trưởng lão khoác áo choàng, hào quang màu đen dưới mũ trùm lóe lên, giọng nói không phân biệt được nam nữ già trẻ quanh quẩn:

"Ngươi đang oán hận ta?"

"Không dám!"

"Ngươi đang dạy ta làm việc?"

"Không dám!" Nhóc mập hít sâu một hơi, "Đại trưởng lão, sắp tới Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng người khách sạn Vô Ngân có thể sẽ trả thù ta, việc đã đến nước này, ta xin trở về Nam phái."

Đại trưởng lão thản nhiên nói: "Được!"

“Cảm ơn đại trưởng lão.” Nhóc mập nhẹ nhàng thở ra.

Hắn một lần nữa mở mắt, về tới phòng khách sạn, tháo xuống mũ giáp, phun ra một ngụm khí đục.

Từ trước mắt mà nói, đại trưởng lão còn chưa đến mức hoài nghi hắn, nhưng hắn là sẽ chú ý hắn một thời gian, nếu hắn biểu hiện ra sinh động khác hẳn với trước kia, sẽ đưa tới đại trưởng lão hoài nghi.

Cho nên phương pháp tốt nhất là cái gì cũng không làm, chờ cơ hội tự mình rơi xuống, hành tung của Lục trưởng lão rất bí ẩn, mặc dù triệu kiến cấp dưới, cũng là ở trong ảo cảnh, mộng cảnh.

Nhưng có một loại tình huống, hắn không thể hoàn thành ở trong mộng cảnh, đó chính là buông thả dục vọng.

Lục trưởng lão dục vọng rất mạnh, hơn nữa thích ngược đãi, cách mỗi một đoạn thời gian, hắn sẽ triệu tập nữ thành viên trong giáo phái vui chơi.

Trước kia lúc còn Y Xuyên Mỹ, Lục trưởng lão cùng vị nữ học sinh này đóng cửa lại chơi đùa, hai bên đều rất thỏa mãn.

Nay Y Xuyên Mỹ thành linh phó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lục trưởng lão tổn thất bạn chơi cực phẩm, mà nữ thành viên khác không chịu nổi đòn roi, cho nên sẽ thường xuyên triệu tập, đổi mới.

Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, không cần bao lâu, cơ hội này sẽ xuất hiện.

“Chờ trả thù xong Nam phái, ta cùng lão đại không đi làm shipper nữa, an tâm ở lại khách sạn Vô Ngân, tốt nhất ngay cả khách sạn cũng đổi một chút.”

Nhóc mập đứng dậy xuống giường, rời khỏi khách sạn.

…

Ánh sao từ phòng khách sạn dâng lên, Trương Nguyên Thanh nhìn quanh một vòng, đây vẫn là lần đầu tiên hắn đến phòng ngủ của Tiểu Viên.

Bố trí căn phòng thanh lịch đơn giản giống với bản thân cô, bố cục, gia cụ giống với phòng khác của khách sạn, thứ duy nhất

nhiều hơn là hai cái tủ quần áo to, cùng với một cái bàn trang điểm sát cửa sổ.

Trên bàn bày các loại sản phẩm chăm sóc da, đồ trang điểm, xem ra phụ nữ giản lược nữa, cũng sẽ có son phấn rực rỡ muôn màu.

Cũng có khả năng là bởi làm việc, lễ tân mà, công tác tiếp đãi người ta, không thể thiếu trang điểm.

Chương 2064: Thăng cấp Chùy Tử Lôi (2)

Tiểu Viên không ở phòng ngủ, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở sô pha một người bên giường, bắt chéo chân, 'đát đát' gõ tay vịn, rõ ràng đã từ gà giò tiến hóa thành lão tài xế, nhưng giờ phút này vẫn có chút khẩn trương.

Trong tin nhắn Tiểu Viên gửi hắn, ám chỉ cực kỳ rõ ràng.

Dựa theo cách nói của đạo sư, chúc mừng ngươi, cô gái này ngươi đã theo đuổi được, kế tiếp chính là đúng lý hợp tình chinh phục thân thể và trái tim của cô.

Nhưng Trương Nguyên Thanh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy có chút không đúng.

Quá vô sỉ rồi… Đúng, quá vô sỉ rồi.

Nghĩ đến đây, hắn lấy ra điện thoại di động, gửi tin nhắn cho Linh Quân:

"Lão sư à, cô ấy tựa như đồng ý rồi."

Vài giây sau, điện thoại di động rung lên, Linh Quân trả lời tin nhắn:

"Chúc mừng chúc mừng, cậu đã hướng về phương hướng ngựa giống Bán Thần tiến hóa, bước đầu tiên xây dựng linh cảnh thế gia, chính là sinh con đẻ cái thật nhiều, mà sinh con đẻ cái bước thứ nhất chính là mở hậu cung lớn, trong năm

mươi năm, bản thổ nhất định xuất hiện một linh cảnh thế gia mới. Thiếu niên, tôi coi trọng cậu."

"Cảm tạ đạo sư dạy bảo."

Không đúng, điều mình muốn nói không phải cái này… Trương Nguyên Thanh xóa tin nhắn đi, một lần nữa soạn:

"Nhưng tôi cảm giác cô ấy là xuất phát từ tâm lý áy náy cùng bồi thường."

Linh Quân: "Tự tin chút, xóa 'cảm giác' đi. Mặc dù có tâm lý bồi thường, nhưng cô ấy hiển nhiên là thích cậu, chỉ áy náy không đủ để khiến cô ấy hiến thân, cậu chỉ là lợi dụng chuyện này, mang quan hệ của các người đẩy lên một bậc thang mới. Thật ra lúc từ phó bản Ngũ Hành Chi Loạn đi ra, cậu đã có thể Trần Thắng truy kích* bắt cô ấy rồi, cậu đã bỏ qua một lần cơ hội, lần này cần cố gắng, cố lên."

"Lời là nói như vậy, nhưng…" Trương Nguyên Thanh vừa soạn đến một nửa, tiếng nước ở phòng tắm ngừng, tiếp theo cửa phòng tắm "rắc" vặn ra.

Tiểu Viên khoác áo ngủ, bọc khăn trùm đầu đi ra.

Mái tóc của cô bọc ở trong khăn trùm đầu, khuôn mặt thanh lịch lãnh diễm mang theo ửng đỏ sau khi tắm rửa, giống như một đóa hoa sen mới nở mê người.

Áo bào tắm rộng thùng thình cũng chưa thể che đi dáng người đầy đặn của cô, cả người tản ra ý nhị phụ nữ trưởng thành.

Tiểu Viên ngồi ở đầu giường, tháo khăn quấn đầu xuống, nghiêng đầu, để mái tóc đen trút xuống như thác nước, cô cẩn thận chà lau tóc.

Lau khô tóc, cô yên lặng tắt đèn, đưa lưng về phía Trương Nguyên Thanh chui vào chăn, toàn bộ hành trình chưa nói gì, không có ánh mắt giao lưu, giống như không nhìn thấy người sống sờ sờ trên sô pha.

Trương Nguyên Thanh thu được tín hiệu, hít thở dồn dập một phen, đá tung giày ra, xốc chăn chui vào.

Hắn từ phía sau áp sát Tiểu Viên, khi đặt tay lên vòng eo cô, rõ ràng cảm giác được thân thể cô căng thẳng, thân thể mềm mại căng lên giống như dây cung.

Phản ứng này, nhìn là biết không phải lão tài xế nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm, hắn vừa dùng bụng cảm thụ bờ mông tròn đầy đặn cùng co giãn, vừa thò tay vào trong áo choàng tắm, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng phẳng phiu trắng mịn.

Đồng thời, hắn chôn mặt ở cái gáy trắng nõn của Tiểu Viên, ở giữa mái tóc tỏa ra mùi dầu gội dịu dàng khẽ hôn, liếm, ngậm lấy vành tai.

Trong phòng rất yên tĩnh, rất tối tăm, hai người chưa có bất cứ ngôn ngữ giao lưu nào, lại làm chuyện tình lữ, vợ chồng mới sẽ làm.

Tay hắn chạy lên xuống trong áo choàng tắm, môi hắn từ vành tai dời đến má, hắn lật Tiểu Viên lại, để cô nằm thẳng, bốn mắt nhìn nhau.

Một nóng bỏng nóng cháy, một mê ly quyến rũ.

Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ thấy Tiểu Viên như vậy, rút đi lớp áo ngoài cao ngạo lạnh lùng cùng thanh lịch, lộ ra nội tại vài phần ngượng ngùng, vài phần khẩn trương, vài phần tình yêu.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, người phụ nữ lớn tuổi lãnh diễm thanh lịch này, cô gái lúc mới gặp cho hắn cảm giác áp bách thật lớn này, có một ngày sẽ ngượng ngùng nằm ở dưới thân mình.

Hắn cúi đầu, ngậm lấy cánh môi no đủ ướt át, mút vào.

Tay hắn đặt ở trên hộp cơm của đứa nhỏ, phần thân chen vào cửa phòng đứa nhỏ.

Hai tay Tiểu Viên đẩy ngực hắn, lại mềm nhũn vô lực.

Hôn nồng nhiệt ước chừng năm phút đồng hồ, Tiểu Viên rốt cuộc đẩy hắn ra, nghiêng đầu sang một bên, vừa thở dốc vừa nói: “Tắm, tắm rửa.”

Mắt lim dim như sắp nhỏ nước.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, ở bên tai cô nói nhỏ: “Dì Tiểu Viên, em thật đẹp, nhưng đây còn không phải thời điểm đẹp nhất của em.”

Hắn ở bên dưới đè cây thương một chút.

Tiểu Viên khẽ rên một tiếng, thiên kiều bá mị lườm hắn một cái.

Trương Nguyên Thanh xỏ giày, vào phòng tắm, Tiểu Viên liền kéo chăn lên, che kín đầu, nghe nhịp tim mình cuồng loạn, hơi thở nóng rực bị khóa ở trong ổ chăn, khiến gò má càng thêm nóng bỏng.

Chương 2065: Thăng cấp Chùy Tử Lôi (3)

Cô nghĩ mình thật sự là điên rồi, rõ ràng thề đời này tuyệt không phát sinh quan hệ với bất cứ người đàn ông nào, từng nói rõ ràng cho chính mình tuyệt không giẫm vào vết xe đổ của chị gái, lại ở nhiều năm sau dụ dỗ một người đàn ông nhỏ hơn mình mười mấy tuổi lên giường.

Nghĩ chút, Tiểu Viên bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, phòng tắm quá yên tĩnh, yên tĩnh giống như không có ai ở bên trong.

Cô hất tung chăn, vừa che chắn bộ ngực cảnh xuân chợt tiết, vừa đứng dậy xỏ dép lê, đi vào phòng tắm nhìn qua, nào còn có bóng dáng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn đi rồi.

Lúc này, điện thoại di động tủ đầu giường ‘ting’ một tiếng, Tiểu Viên trở lại bên giường, cầm lấy điện thoại di động xem tin nhắn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Năm rộng tháng dài!”

Tiểu Viên ngẩn ngơ nhìn chằm chằm tin nhắn, một hồi lâu sau, khóe miệng nhếch lên, nói thầm: “Cái gã không có can đảm.”

“Đạo sư nói đúng, đây là một cơ hội tốt tăng tiến quan hệ, nhưng không cần thiết nôn nóng đạt thành quản bảo chi giao như vậy, mình hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, cô ấy còn có thể chạy thoát hay sao.”

Trương Nguyên Thanh khống chế cuồng phong, hướng về phía Tùng Hải lao đi.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, vẫn là cảm thấy không nên ở lúc này phát sinh quan hệ với Tiểu Viên.

Một bộ đó của Linh Quân chung quy là tác phong lãng tử săn diễm, cơ hội đến thì xuống tay, sau khi trời sáng đường ai nấy đi, nếu hai bên vừa mắt, thì duy trì quan hệ thời gian dài, thẳng đến lúc một đoạn tình cảm lưu luyến khác đến.

Trương Nguyên Thanh không muốn trở thành lãng tử như Linh Quân, cho nên hắn nắm chắc cơ hội lần này, để quan hệ giữa mình cùng Tiểu Viên tiến bộ thần tốc, từ ái muội hiểu lòng mà không nói ra tiến triển đến trình độ có thể ôm một cái.

Kế tiếp chỉ cần thuận theo tự nhiên, sau năm lần bảy lượt, Tiểu Viên liền có thể không chút gánh nặng tâm lý tiếp nhận hắn, mà không phải bây giờ loại ôm tâm lý bồi thường này.

"Đạo sư vẫn là quá xấu xa, mình thì khác, mình là để ý cảm tình…"

…

Bảy giờ tối, hắn quay về Tùng Hải, đám người Tôn Miểu Miểu đã ở trong sân bắt đầu nướng thịt.

"Làm xong đơn hàng rồi sao?" Quan Nhã đánh giá bạn trai trở về.

Trương Nguyên Thanh mặt không đổi sắc, "Thất bại rồi, đối phương thật ra chịu tiếp nhận anh rót vốn, nhưng anh nghĩ một chút, cảm thấy thời cơ chưa tới."

Quan Nhã "Ồ" một tiếng, không hỏi nhiều, bỗng nhiên ngửi ngửi, nhíu mày nói: "Sao có mùi máu tươi?"

"Làm thịt mấy con chó hoang."

Trương Nguyên Thanh trên đường quay về, làm thịt mấy con chó lang thang, dùng tính mạng cùng hồn phách chúng nó nuôi nấng "Hình Thần Câu Diệt Đao", nuôi đao cùng không nhất định cần nhân loại, chó cũng được.

Thanh đao này đã chứng minh đầy đủ tư tưởng chúng sinh ngang hàng.

Mặt khác, mùi máu tươi còn có thể che giấu mùi thơm của cơ thể Tiểu Viên.

Tiệc nướng vừa mới bắt đầu còn rất bình thường, mọi người uống rượu nói chuyện phiếm ăn thịt, hòa thuận vui vẻ, nào ngờ Tôn Miểu Miểu rượu vào tính tình cực kém, mấy chai rượu vào bụng, cô liền bốc lên, nói uống rượu suông không có ý nghĩa, chúng ta oẳn tù tì, ai điểm cao nhất, liền thưởng cho uống rượu giao bôi với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cô còn nói em gái tai thỏ cũng có thể đến chơi, Nguyên Thủy Thiên Tôn là của Quan Nhã, nhưng cũng là của mọi người, tối nay hắn là hoa khôi, chúng ta cùng nhau chơi hắn.

Quan Nhã cũng là nữ trung hào kiệt, đối mặt một đám đê tiện yêu diễm mơ ước nam nhân của cô không sợ hãi chút nào, liền xắn tay áo nói, các người tối nay có thể uống được một chén rượu giao bôi, tôi cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn liền biểu diễn hiện trường chia tay.

Vì thế một đám phụ nữ một miếng thịt một ngụm rượu, hò năm hét sáu bắt đầu oẳn tù tì.

Rượu qua ba tuần, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Lý Thuần Phong cũng đến, hai vị Học Sĩ hơn nửa đêm vặn đinh ốc vặn đến mức bụng đói kêu vang, vừa thấy cách vách vừa múa vừa hát ăn đồ nướng, liền tới hóa duyên.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe trò chơi của mọi người, cố mà làm nói, tôi cũng không ăn không của các người, các người ai thắng, cũng có thể uống chén rượu giao bôi với tôi, bản nhân vật chính rất ít phân phối cho nữ qua đường phúc lợi cao như vậy, tối nay tính là các người nhặt được món hời lớn.

Tôn Miểu Miểu vừa nghe, nói trò chơi này không chơi cũng được, chúng ta nghỉ ngơi giữa ván, linh phó của tôi biết nhảy múa, tôi nhảy múa trợ hứng cho mọi người.

Liền triệu hồi ra linh phó nhập vào em gái tai thỏ, bắt đầu vừa múa vừa hát.

Trương Nguyên Thanh cũng không cam lòng yếu thế, cũng triệu hồi ra Quỷ Tân Nương cùng Ngân Dao quận chúa, tỏ vẻ muốn đấu nhảy với linh phó của Tôn Miểu Miểu, múa dân quốc cùng múa đời Minh đều được.

Quận chúa vừa ra sân đã không thể tin được, giơ cái loa nhỏ nói: Ồ, các phi tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều tụ tập với

nhau?

Một câu chẳng những đắc tội các cô gái ở đây, còn đắc tội Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Khiến hắn ý thức được mình thất bại.

Chương 2066: Không bao giờ làm chó cờ bạc nữa (1)

Tiệc nướng chơi đến sau nửa đêm mới chấm dứt, thịt nướng không ăn mấy, bia rượu trái lại vào bụng từng thùng một, một nửa vào bụng một nửa chơi.

Ngân Dao quận chúa xóc rượu sâm banh phun người, nói là muốn phát phúc lợi cho chủ nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó diễn biến thành các phe hỗn chiến, rượu phần lớn đều phun ở trên người Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Lý Thuần Phong thể chất yếu ớt.

Khi tan cuộc hai gã Học Sĩ đều hùng hổ mắng.

Hôm sau, mặt trời vừa mọc, Trương Nguyên Thanh liền từ mộng đẹp ngọt ngào tỉnh lại, trong lòng là thân thể mềm mại ngọt ngào đầy đặn.

Quan Nhã cuộn mình ở trong lòng hắn, mái tóc đen xõa ra tựa như một đám mây đen, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo tuyệt luân lộ tràn đầy quyến rũ sau khi thỏa mãn.

“Em là theo anh rời giường xuống lầu ăn cơm, hay là ngủ một lúc nữa?” Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn người đẹp con lai trong lòng.

“Ngủ tiếp một lát.” Quan Nhã lười biếng lẩm bẩm.

Trương Nguyên Thanh hôm nay cần ra ngoài một chuyến, liền không quấn quít lấy bạn gái luyện tập buổi sáng, yên lặng đứng dậy mặc quần áo, tới lầu một hưởng dụng bữa sáng.

Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương chưa rời giường, Tôn Miểu Miểu là Thần Dạ Du, quen ngày ngủ đêm điên, lúc này còn ở trên giường ngủ ngáy khò khò.

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh mượn dùng ảo thuật của Y Xuyên Mỹ thay đổi dung mạo, trà trộn lên chuyến bay tới Hoa Đô, đi tới Vạn Bảo Ốc.

Trong cửa hàng nhỏ hỗn độn như tiệm ngũ kim, hắn lại gặp được Liên Tam Nguyệt, áo da màu đen, áo quây ngực màu đen, ngón tay kẹp điếu thuốc lá phụ nữ, thần thái lười biếng, tư thế ngồi giống như đại tỷ xã hội đen.

“Mua đồ hay là bán đồ thế, hoặc là, muốn vào chợ đen một chuyến?” Liên Tam Nguyệt lười biếng nói.

Thuật dịch dung của Huyễn Thuật Sư có thể thay đổi khí tức, mà Học Sĩ không có kỹ năng nhìn thấu dịch dung, cô gái này cũng chưa nhìn ra chân thân của hắn.

“Tôi muốn dùng Bách Luyện Dong Lô một phen.” Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn tính ở trước khi săn giết Lục trưởng lão, mang Chùy Tử Kim tăng lên tới phẩm chất Chúa Tể, để hành động săn giết của mình có nắm chắc hơn nữa.

Dù sao tài liệu đã là đủ rồi.

Mặt khác, hắn cũng muốn xem xem cái gọi là đạo cụ loại quy tắc này sau khi tấn thăng cấp Chúa Tể, sẽ có biến hóa lớn bao nhiêu.

Vừa nghe có kẻ coi tiền như rác muốn sử dụng Bách Luyện Dong Lô, khóe miệng Liên Tam Nguyệt cười nở hoa.

Trương Nguyên Thanh mua thẻ bài cầm tay tiến vào chợ đen, đi theo Liên Tam Nguyệt xuyên qua khu vực chợ đen, tới phòng gửi Bách Luyện Dong Lô.

Lò đồng xanh tam giác cao lớn đứng lặng.

“Cô có bao nhiêu đá lấy lửa, tôi lấy hết.” Trương Nguyên Thanh nói.

“U, không phải tân thủ nha.” Liên Tam Nguyệt cười tủm tỉm đánh giá hắn, đại bộ phận linh cảnh hành giả từng dùng Bách Luyện Dong Lô một lần, cơ bản đạo tâm sụp đổ, sẽ tuyệt đối không đụng vào lần thứ hai.

Dám dùng lần thứ hai đều là chó cờ bạc trong chó cờ bạc.

“Hai tháng qua tổng cộng tích lũy hai mươi viên đá lấy lửa, cộng lại 10 triệu.” Liên Tam Nguyệt phất phất tay, đá lấy lửa màu đỏ rực “rào rào” rơi xuống.

“Gần đây người dùng nó không nhiều lắm nha.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Một tháng qua chỉ có một lần ghi chép sử dụng, tên kia thiếu chút nữa táng gia bại sản.” Liên Tam Nguyệt nói.

Tên kia có phải tên Kakarot hay không? Trương Nguyên Thanh yên lặng tiếc thương cho nhân vật chính.

Liên Tam Nguyệt lại nói: “Chẳng qua một người sử dụng nó trước trước nữa, đã luyện ra một món thần khí, thần khí làm người ta đỏ mắt. Cái lò điên này chính là con thú nuốt vàng, cho dù là tôi dùng cũng đau thịt, tiểu tử đó trái lại may mắn, lần sau hắn nếu lại đến, đá lấy lửa tôi phải thu tiền gấp đôi.”

Hắn đã đến rồi… Trương Nguyên Thanh nghe vậy, nói:

“Phí dụng đá lấy lửa tôi lát nữa sẽ trả, có thể mời ngài đi ra ngoài không?”

Hắn không muốn trước mặt bà chủ lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, miễn cho cô nhận ra bản thân, sau đó tăng giá.

“Đây là tự do của anh.” Liên Tam Nguyệt chỉ chỉ dùi sắt bên lò, cười nói: “Cách dùng món đồ kia không cần tôi giới thiệu chứ?”

Nói xong, cười tủm tỉm rời đi.

Người ngoài đi rồi, Trương Nguyên Thanh hưng phấn chà xát bàn tay, mở ra nắp lò, lấy ra Chùy Tử Lôi ném vào, sau đó đeo Vòng Cổ May Mắn.

Một lần này, Bách Luyện Dong Lô chủ động bắn ra khung đối thoại:

“Thăng cấp hay không?”

Nó hiển nhiên là kiểm tra đo lường được đạo cụ mình ra lò, có thể thăng cấp.

Trương Nguyên Thanh dán bàn tay lên mặt ngoài điêu khắc hoa văn của bụng lò, trong lòng yên lặng nói:

“Thăng cấp!”

Sau đó lặp lại đọc thầm: “Ta hy vọng nó thăng cấp đến giai đoạn Chúa Tể, ta hy vọng nó thăng cấp đến giai đoạn Chúa Tể.”

Sau khi “báo cho” Bách Luyện Dong Lô của yêu cầu mình, Trương Nguyên Thanh thu hồi bàn tay, chưa lập tức bắt đầu luyện chế, mà là suy tư:

“Đá lấy lửa chỉ có hai mươi khối, mình chỉ có hai mươi lần cơ hội, nếu lần này chưa thể thành công, vậy thì phiền toái rồi…”

Chương 2067: Không bao giờ làm chó cờ bạc nữa (2)

Liên Tam Nguyệt làm Học Sĩ cấp Chúa Tể, chưa chắc chịu vì một món đạo cụ loại quy tắc phẩm chất Thánh Giả hủy danh tiếng cùng nguyên tắc của mình.

Nhưng đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể thì khó nói.

Cho dù Chùy Tử Lôi sau khi tấn thăng cấp Chúa Tể, đối ứng là phẩm chất cấp 7, nhưng tốt xấu gì cũng là đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể.

Trừ Chúa Tể đỉnh phong, không ai có thể không nhìn đạo cụ loại quy tắc cấp 7.

Một khi Liên Tam Nguyệt thấy hơi tiền nổi máu tham, hắn sẽ rất khó chịu.

Trương Nguyên Thanh không muốn lại trải qua sự kiện tranh đoạt đá lấy lửa lần trước, quả thực phá tâm tình người ta.

Cho nên tốt nhất là một lần thành công, sau đó mang theo bảo bối chạy lấy người.

Đương nhiên, nếu Liên Tam Nguyệt thật sự muốn chiếm lấy đạo cụ loại quy tắc của hắn, Trương Nguyên Thanh cũng không sợ, cùng lắm thì giết tế cờ.

Hiện nay, Đa Bảo Thiên Tôn có đạo cụ cấp Bán Thần, Chúa Tể trên người, lại tay cầm Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Linh Lực, vẻn vẹn một Luyện Khí Sư cấp 7 cũng không để vào mắt.

Trong lòng nghĩ, hắn lấy ra một món tài liệu Thánh Giả phẩm chất cực tốt, hút đến một khối đá lấy lửa xúc cảm nóng bỏng thô ráp, cùng nhau ném vào trong lò.

Bằng vào kinh nghiệm lần trước, hắn cho rằng trước khi cường hóa vũ khí, cần hiến tế trước vài món tài liệu phẩm chất thấp tích góp nhân phẩm.

Rất nhanh, thân lò truyền đến nhiệt độ nóng bỏng, lỗ khí trên nắp lò toát ra những luồng khói tím, trong lò luyện truyền đến tiếng vang hỗn loạn "leng keng", như có người ở bên trong rèn sắt.

Mười mấy giây sau, động tĩnh biến mất, khói tím biến mất, lò khôi phục bình tĩnh.

Trương Nguyên Thanh lập tức tiến lên, dán bàn tay ở thân lò, xem xét năng lượng tích lũy:

"Ghi chú 2: 1%"

Mới 1%? Xuất sư bất lợi nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh thầm mắng một tiếng, lại lấy ra một khối tài liệu đối ứng cấp 6, hút lên một khối đá lấy lửa ném vào lò.

Ở trong một đợt tiếng vang "leng keng" hỗn loạn, Bách Luyện Dong Lô khôi phục bình tĩnh:

"Ghi chú 2: 3%"

Tài liệu cấp 6, mới 2% năng lượng? Trương Nguyên Thanh khóe miệng giật giật, không do dự, ném vào khối tài liệu cấp 6 thứ ba.

Liên tiếp năm lần luyện chế, hắn hao phí ba món tài liệu cấp 6, hai tài liệu cấp 4, năng lượng tích góp đến 8%.

"Những tài liệu này cộng lại, giá trị 2-30 triệu, mới 8%, quả thực chơi xỏ người ta, a, coi như gom góp nhân phẩm, gom góp nhân phẩm."

Trương Nguyên Thanh khẩn trương chà chà bàn tay, ném vào một khối tài liệu cấp Chúa Tể.

Sau hiệu quả âm thanh "keng keng keng", khói tím tiêu tán, Bách Luyện Dong Lô dừng chấn động.

Trương Nguyên Thanh sốt ruột không chờ nổi dán bàn tay lên:

“Ghi chú 2: 21%”

Trâu bò! ! Trương Nguyên Thanh ở trong lòng hoa chân múa tay.

Một món tài liệu cấp Chúa Tể, rót vào 13% năng lượng cho Bách Luyện Dong Lô.

Hắn mới từ chỗ tổng bộ đạt được bốn món tài liệu phẩm chất Chúa Tể, Thiên Phạt đền một món, trong địa cung học viện Tần Phong phân phối được năm món.

Tuổi còn trẻ đã có mười món tài liệu cấp Chúa Tể, ngươi có thể tưởng tượng?

Dựa theo một món tài liệu cấp Chúa Tể đổi 13%, mười món tài liệu đủ hoàn thành thăng cấp.

Trương Nguyên Thanh phấn chấn ném vào món tài liệu cấp Chúa Tể thứ hai, Bách Luyện Dong Lô sau khi rung loạn một trận, năng lượng biểu hiện: “Ghi chú 2: 25%”

Đạo cụ cấp Chúa Tể lần này, mới tăng 4% năng lượng.

? ? ? Nhìn con số biểu hiện trong thuộc tính tin tức, trong đầu Trương Nguyên Thanh bay qua một chuỗi dấu chấm hỏi.

“Mình có loại dự cảm bất hảo.”

Hắn ổn định tâm thần, hít sâu vài lần, lại ném vào ba món đạo cụ cấp Chúa Tể.

“Ghi chú 2: 30%”

“Ghi chú 2: 34%”

“Ghi chú 2: 39%”

Năm món tài liệu cấp Thánh Giả, năm món tài liệu cấp Chúa Tể, chỉ tích góp 39% năng lượng.

Còn có mười lần cơ hội thăng cấp, nhưng tài liệu cấp Chúa Tể chỉ còn năm món.

Trương Nguyên Thanh ngơ ngác đứng ở trước lò, giờ khắc này, hắn rốt cuộc nhớ lại sợ hãi từng bị Kelly chi phối, cùng với sỉ nhục bị nhốt ở trước bệ rèn, trơ mắt nhìn trang bị nổ tung.

Trầm mặc thật lâu thật lâu, hắn không nói năng gì cầm lấy chùy sắt cán dài.

“Đệch đệch đệch đệch đệch…”

Trương Nguyên Thanh vừa rơi lệ vừa đập lò, vẻ mặt dữ tợn giống như đây là kẻ thù cướp vợ giết cha.

Sau khi phát tiết xong, Trương Nguyên Thanh căn cứ kinh nghiệm quá khứ, cẩn thận phân tích một phen, dựa theo nhân phẩm tồi tệ trước mắt, tiếp tục bỏ vào tài liệu cấp Chúa Tể đúng là không khôn ngoan.

Lúc này nên bỏ một ít tài liệu giai đoạn Thánh Giả tích lũy nhân phẩm.

Nghĩ đến liền làm, Trương Nguyên Thanh lập tức chọn ba khối tài liệu phẩm chất cấp 5, hai khối tài liệu phẩm chất cấp 6, ném vào trong Bách Luyện Dong Lô.

Bếp lò tích lũy năng lượng đến “Ghi chú 2: 47%”

Trương Nguyên Thanh yên lặng lấy ra Bộ Trang Bị Tế Trời mặc vào, lấy ra Bạn Sinh Linh Nguyệt, dán lên Dấu Ấn Lôi Thần, hắn vung lửa thành áo bào, dung nham làm giáp, vung lên chùy sắt cán dài:

“47% a, con mẹ nó mới 47% a, chết cho ta chết cho ta chết cho ta.”

Chương 2068: Không bao giờ làm chó cờ bạc nữa (3)

Chỉ còn lại năm lần cơ hội thăng cấp, tài liệu cấp Chúa Tể cũng chỉ còn lại năm món.

Trương Nguyên Thanh mỏi mệt vứt bỏ chùy sắt, run rẩy lấy ra Chày Phục Ma cùng Hổ Phù, “Không có đường lui, nung chảy hai thứ này đi, một cái đạo cụ cấp Bán Thần một cái đạo cụ cấp Chúa Tể, khẳng định có thể luyện ra, khẳng định có thể luyện ra…”

Bình tĩnh bình tĩnh, nung chảy Hổ Phù mình sẽ bị Ngũ Hành minh đuổi giết, nung chảy Chày Phục Ma, mình sẽ bị lão mõ đuổi giết, hiện thực cùng phó bản đều không có chỗ dung thân

cho mình… Trương Nguyên Thanh hít sâu vài lần, xua tan ý tưởng lớn mật khỏi đầu óc.

“Thật sự không được, mang Hình Thần Câu Diệt Đao hoặc hộp diêm nung chảy, nếu còn thất bại, mình cũng chỉ có giết Liên Tam Nguyệt cho hả giận…” Trương Nguyên Thanh cảm giác sắp bị cái lò nát này ép đến điên rồi.

Hắn nghiến răng hạ quyết tâm, mang tài liệu cấp Chúa Tể tiếp theo, theo thứ tự bỏ vào lò.

Đại khái là mười lăm lần đầu tích lũy đủ nhân phẩm, lần này năng lượng tích lũy thuận lợi một cách không ngờ, bốn món tài liệu vậy mà lại tích lũy ra 89% năng lượng.

“Một lần cơ hội cuối cùng, một lần cơ hội cuối cùng.”

Trương Nguyên Thanh đầu tiên là chà chà bàn tay, sau đó hướng về bốn phương hướng vái lạy, ở trong ý nghĩ vụn vặt rải rác “Phật tổ phù hộ”, “Thượng Đế phù hộ”, “Ngọc Hoàng đại đế phù hộ”, bỏ một món tài liệu cấp Chúa Tể cuối cùng vào lò:

“Ghi chú 2: 100%”

Cả lò luyện kịch liệt chấn động, giống như máy giặt quần áo rít gào, ba cái chân lò ở trên mặt đất liên tiếp trượt, trượt đi biên độ nhỏ.

Trong lỗ khí nắp lò phun ra khói tím mạnh mẽ, tựa như nồi áp suất phun hơi nước.

Toàn bộ quá trình kéo dài ước chừng ba phút, Bách Luyện Dong Lô bình tĩnh trở lại, trong lỗ khí khói tím lượn lờ, tiếp cận tiêu tán.

Thành công rồi, đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể… Chờ lỗ khí nắp lò không toát ra khói tím nữa, trong lòng Trương Nguyên Thanh kích động, sốt ruột không chờ nổi nhảy lên lò đan, mở nắp lò ra.

Trong lò đan có một cây chùy nhỏ màu vàng tím, một khẩu pháo cầm tay nòng súng to dài, một tấm khiên nhỏ hình tròn.

“A, sao thành ba món rồi?”

Trương Nguyên Thanh nắm lên Chùy Tử Lôi xem thuộc tính, Chùy Tử Lôi công năng chưa thay đổi, nhưng từ giai đoạn

Thánh Giả tăng lên tới giai đoạn Chúa Tể.

Trong giới thiệu, tắc từ "Một người may mắn đánh cược đỏ mắt, hao phí 16 món đạo cụ tạo ra cây chùy" biến thành "Chó đánh cược hao phí hai mươi món tài liệu đỉnh cấp thăng cấp cây chùy" .

Trương Nguyên Thanh cảm giác bị linh cảnh trào phúng.

Ngoài ra, ghi chú 2 phía sau thời gian sử dụng năm phút đồng hồ, tăng thêm một câu: "Dưới giai đoạn Chúa Tể, chỉ có thể sử dụng hai phút".

Vượt qua hai phút, người sử dụng sẽ bị lực lượng cộng hưởng cắn trả, vỡ thành bột phấn.

Ghi chú 3 có thể chuyển đổi hình thái biến thành: "một trong bộ trang bị Tử Lôi".

Xem đến nơi đây, Trương Nguyên Thanh nhất thời hiểu ra, khó trách một món đạo cụ tách thành ba món, bởi vì nó thành bộ trang bị rồi.

Tiếp theo, hắn lại xem xét thuộc tính của "Pháo Lôi Bạo" cùng "Khiên Tử Lôi", trừ cường độ tăng lên tới giai đoạn Chúa Tể, phương diện công năng chưa có biến hóa.

Nhưng Pháo Lôi Bạo trả giá "sét đánh", nhắm chừng có thể trực tiếp giết chết hắn, đây là trả giá của đạo cụ cấp Chúa Tể.

"Nếu như vậy, Pháo Lôi Bạo ngược lại không thể dùng, cho dù mình trước đó tiêm vào sinh mệnh nguyên dịch, hoặc là thi triển phòng hộ cho mình, suy yếu sét đánh thương tổn, nhưng cũng sẽ làm mình bị thương nặng, mất đi năng lực chiến đấu, cái đó và liếm dao tẩm độc của mình có gì khác nhau đâu?"

Vẻ mặt vui sướng của Trương Nguyên Thanh hơi giảm, "Trước xem công năng bộ trang bị một chút."

Hắn sốt ruột không chờ được kích hoạt hiệu quả đặc biệt của bộ trang bị.

Nhất thời, Khiên Tử Lôi nóng chảy thành chất lỏng, nhanh chóng bao trùm thân thể Trương Nguyên Thanh, ngưng tụ thành một bộ chiến giáp tựa như Iron Man, cả người bao bọc rất kín kẽ, hào quang màu tím lấp lánh.

Tiếp theo, Pháo Lôi Bạo dung nhập cánh tay trái, ở lòng bàn tay trái mở ra một họng súng tối om. Chùy Tử Lôi dung nhập cánh tay phải, bàn tay phải gồ lên hoa văn quả bí đỏ nhỏ, đầu ngón tay tròn trịa biến thành móng tay hợp kim.

—— Phía cuối tay cầm Chùy Tử Lôi là gai ba cạnh, có được hiệu quả phá giáp cùng đổ máu.

Công năng này chuyển hóa đến móng tay.

Mà đây chỉ là hình thái tác chiến của bộ trang bị, không phải là công năng.

Ở dưới tình huống thuộc tính nguyên thủy của ba món đạo cụ không thay đổi, bộ trang bị Tử Kim phá lệ tăng thêm ba công năng, một: Hộ giáp, miễn dịch công kích vật lý, tinh thần dưới giai đoạn Chúa Tể. Công kích giai đoạn Chúa Tể cấp 7 suy yếu 40%, cấp 8 suy yếu 20%.

Gặp Chúa Tể cấp 9, thì hộ giáp trực tiếp bị đánh tan, không thể suy yếu.

Chương 2069: Không bao giờ làm chó cờ bạc nữa (4)

Hai: Thân Thể Sắt Thép, miễn dịch một lần trả giá Pháo Tử Lôi, thời gian sử dụng Chùy Tử Lôi tăng lên hai phút.

Ba: Ý Chí Sắt Thép, miễn dịch trả giá đánh mất ý chí chiến đấu của Khiên Tử Lôi.

Mà hạn chế sử dụng của bộ trang bị là, mỗi lần chỉ có thể mặc năm phút đồng hồ, vượt qua năm phút đồng hồ sẽ tự động giải trừ hiệu quả bộ trang bị, không có bất cứ cắn trả nào, ôn hòa hiếm thấy.

Trương Nguyên Thanh thể nghiệm xong hiệu quả bộ trang bị, hít thở nhất thời trở nên dồn dập.

Đây là một món đạo cụ có thể chơi cứng với Chúa Tể cấp 7, tuy phương thức công kích tương đối đơn nhất, chỉ có Pháo Lôi Bạo cùng vật lộn cận thân, nhưng trong thời gian mặc năm phút đồng hồ, Chúa Tể cấp 7 cũng đừng nghĩ giết hắn.

Tương đương một tấm thẻ thể nghiệm "ngũ hành linh lực" phiên bản yếu bớt có thể sử dụng nhiều lần.

"Đáng tiếc bộ trang bị này không thể thăng cấp nữa, ừm, biết đủ mới có niềm vui, biết đủ mới có niềm vui."

Trương Nguyên Thanh tiếp xúc hiệu quả của bộ trang bị, thu hồi ba món đạo cụ, rời khỏi phòng.

Một khắc đó cầm tay nắm cửa, hắn quay đầu nhìn Bách Luyện Dong Lô đứng lặng một lần.

Mình về sau không bao giờ động vào nó nữa, gặp mặt nó mình chính là chó… Hắn ở trong lòng âm thầm thề.

"Rắc!"

Vặn mở tay nắm cửa, ngoài cửa có bà chủ mặc áo quây ngực màu đen, áo da màu đen đứng.

Liên Tam Nguyệt đen mặt, đầu ngón tay kẹp điếu thuốc phụ nữ, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tiểu tử cậu, lại dịch dung đến trong tiệm tôi nhặt mót.”

Thân là Luyện Khí Sư, cô từ trong “khí tức” lúc đạo cụ ra lò, đã ngửi ra Chùy Tử Lôi, do đó xác nhận thân phận của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Cảm tạ bà chủ, cảm tạ bà chủ!” Trương Nguyên Thanh hề hề đê tiện nói: “Tôi đã luyện ra một món đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể.”

Sắc mặt Liên Tam Nguyệt càng đen hơn.

Nhìn người khác luyện ra đạo cụ cực phẩm, so với chính mình tổn thất một món đạo cụ cực phẩm còn khó chịu hơn.

“Trả tiền, cút!”

Liên Tam Nguyệt tức giận nói.

Trương Nguyên Thanh nụ cười đầy mặt lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, đếm ra mười lăm cọc đôla, mỗi cọc 100.000, “Không cần thối lại, thừa coi như boa.”

Tâm tình hắn vô cùng tốt.

Liên Tam Nguyệt không nhịn được, hỏi: “Cậu đã tốn bao nhiêu món tài liệu cấp Chúa Tể?”

Cô chưa nói đạo cụ, bởi vì đạo cụ phẩm chất Chúa Tể số lượng thưa thớt, tổng bộ thập lão cũng chưa xa xỉ như vậy.

“Mười món!”

“Mười món.” Khóe miệng Liên Tam Nguyệt run rẩy, “Tiểu tử cậu đột nhiên phất nhanh, có phải làm trai bao của Nguyên Soái, hay là được cung chủ Thủy Thần cung coi trọng hay không.”

“Nói bừa, đều là tôi tự mình kiếm.” Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn cái lò một lần, “Thật ra thứ này xác xuất thành công là trăm phần trăm, chỉ cần chuẩn bị đủ nhiều tài liệu, vì sao Ngũ Hành minh cùng Triệu gia không dùng nó luyện đạo cụ?”

Liên Tam Nguyệt cười lạnh một tiếng:

“Món đạo cụ đó của cậu, từ Thánh Giả đến Chúa Tể, tổng cộng bỏ vào bao nhiêu tài liệu, bao nhiêu đạo cụ? Cậu tính

xem chúng nó giá trị bao nhiêu? Chúa Tể đỉnh phong chướng mắt, Chúa Tể bình thường luyện không nổi.

“Với lại, tôi tự lập quy củ cho mình, Bách Luyện Dong Lô không làm ăn với cấp Chúa Tể.”

“Vì sao?” Trương Nguyên Thanh khó hiểu.

“Sợ bị đánh chết.”

Cái lò khốn kiếp này phá hủy tâm thái của người ta quả thật là hạng nhất… Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ mình vừa rồi tâm tính hận không thể giết cô cho hả giận, cảm giác rất tán đồng: “Bà chủ, chị làm ăn vẫn là rất ổn.”

…

Đêm khuya.

Trong nhà trọ ở thành phố Bàng Giải, Lương Thần Trạch Chủ Mà Thí tắt đèn lên giường, hắn ngồi ở đầu giường, lấy ra một cái khay bạc trắng dán bùa giấy vàng.

Trên khay bạc có khắc chú văn vặn vẹo như nòng nọc.

Đạo cụ này tên là “La Bàn Mộng Cảnh”, là đạo cụ Nam phái Chưởng Mộng Sứ mới có thể có được, Huyễn Thuật Sư cũng có một món đạo cụ tương tự, nhưng phẩm chất hơi thấp, chế tạo từ đồng thau.

Cứ điểm của Hư Vô giáo phái không ở thế giới hiện thực, mà là ở trong mộng cảnh.

Các trưởng lão xây dựng rất nhiều mộng cảnh củng cố, các mộng cảnh này chính là cứ điểm, thành viên tổ chức có thể lợi dụng La Bàn Mộng Cảnh xuyên qua các cứ điểm, trao đổi tình báo, mua bán đạo cụ cùng tài liệu, tiếp nhận nhiệm vụ vân vân.

Tiến vào cứ điểm mộng cảnh chẳng những cần la bàn, còn phải rót vào linh lực cùng bí quyết nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, nghề nghiệp hợp pháp cho dù đạt được la bàn cũng không cách nào tiến vào cứ điểm.

Đây là nguyên nhân Huyễn Thuật Sư xuất quỷ nhập thần, khó có thể bắt.

Người ta chơi là mạng cục bộ.

Nhóc mập chui vào chăn, đặt La Bàn Mộng Cảnh ở ngực, vừa đưa linh lực vào, vừa thầm đọc chú ngữ.

Trong tiếng chú ngữ, la bàn bạc trắng bộc phát ra hào quang chói mắt, tiếp đó tắt.

Nhóc mập lâm vào ngủ say.

Ý thức của hắn ở sau khi xuyên qua một mảng hư không kỳ quái, mông lung, tới một chỗ đại sảnh rộng lớn.

Chương 2070: Chuẩn bị trước khi săn bắn (1)

Đại sảnh diện tích khoảng 3.000 mét vuông, đặt sô pha, ghế dài, cũng có kẻ khoanh chân ngồi bày sạp, trên quầy hàng lấy ảo thuật dệt ra vật thật.

Tiếng ồn ào đập vào mặt.

Sau khi tiến vào đại sảnh, nhóc mập đến thẳng quầy lễ tân, nơi đó có một người trung niên khô gầy ngồi ngay ngắn, ánh mắt khi nhìn quanh, âm trầm giả dối, tuyệt đối không phải người lương thiện.

Nhóc mập đứng ở trước sân khấu, gõ gõ mặt bàn, trầm giọng nói:

“Ta muốn treo thưởng!”

“U, có một thời gian không gặp ngươi rồi.” Người trung niên đánh giá nhóc mập, kêu ‘hắc’ nói: “Ngươi gần đây tần suất đến cứ điểm rất thấp, đang bận cái gì?”

Người đàn ông trung niên là quản sự cứ điểm, phụ trách tiếp, phát nhiệm vụ, thành viên ở trong cứ điểm đạt thành giao dịch, cũng cần tới nơi này đăng ký, như vậy tổ chức mới có thể làm đảm bảo cho giao dịch này, lén đạt thành giao dịch, Nam phái là sẽ không quản.

“Bận đi ship đồ!” Nhóc mập tức giận nói.

Người đàn ông trung niên ngẩn ra, đánh giá cao thấp, trong lúc nhất thời không phân biệt được hắn là thực đi ship đồ, hay là ám chỉ nào đó.

“Được rồi, ngươi muốn treo thưởng cái gì?” Người trung niên khí chất âm trầm rút ra tờ giấy, cầm lấy bút, chuẩn bị viết xuống nội dung treo thưởng.

Nhóc mập hạ giọng: “Tìm hiểu động hướng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tìm hiểu động hướng của thành viên khách sạn Vô Ngân.”

Cái tay cầm bút của người trung niên cứng đờ, chợt ngẩng đầu, “Tiểu tử ngươi điên rồi? Đây là điều thành viên bình thường có thể hoàn thành? Đây là điều các trưởng lão cũng không làm được.”

Tin tức Lục hộ pháp săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã truyền khắp ở trong Nam phái, các Huyễn Thuật Sư được cổ vũ to lớn, nhìn xem, mạnh nhất dưới Chúa Tể lại như thế nào, vẫn trốn không thoát định luật dưới Chúa Tể đều là con kiến.

Đồng thời cảm thấy vô cùng tiếc hận, lần này chưa giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiểu tử đó kế tiếp nhất định thành chim sợ cành cong, rúc ở dưới cánh chim các trưởng lão phân bộ Tùng Hải không dám thò mặt.

Tìm hiểu động hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn loại nhiệm vụ này, căn bản không có khả năng hoàn thành.

Nhóc mập liên tục lắc đầu: “Chưa nói theo dõi Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là thay ta lưu ý động hướng của hắn, bất cứ tình báo nào về hắn, đều phải kịp thời báo cáo cho ta.”

Người đàn ông trung niên lúc này mới gật gật đầu, như vậy, yêu cầu nhiệm vụ liền rất rộng, tìm hiểu một phen tin tức quan phương, cũng là một bộ phận của theo dõi.

“Phần thưởng nhiệm vụ, một ngày 500 tệ, có thể nhiều người nhận, nhưng nhiều nhất chỉ có thể năm người, cách mỗi năm ngày đổi mới nhân viên một lần, kẻ bị đổi mới không thể tiếp nhận nữa. Nhiệm vụ khách sạn Vô Ngân cũng tương tự.” Nhóc mập bổ sung nói.

Người trung niên nhanh chóng viết: “Ta sẽ truyền nhiệm vụ lên, nhưng thông qua hay không, cần trưởng lão phê chuẩn.”

Nhóc mập gật gật đầu, hắn muốn chính là cái này, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn nhằm vào, là ai cũng sẽ thấp thỏm lo âu, hắn

nếu không làm ra bất cứ giãy dụa gì, yên tâm thoải mái cẩu, ngược lại tỏ ra quá bình tĩnh.

Chờ người đàn ông trung niên viết xong nội dung nhiệm vụ, đóng dấu lên, thu tờ giấy vào hộp, nhóc mập như không có việc gì nói:

"Gần đây trong tổ chức không có ai hy sinh? Không có đại lão thiếu tiểu đệ?"

Tìm lão đại, là một trong những việc hằng ngày của hắn, cũng sẽ không đưa tới hoài nghi.

"Ngươi bây giờ cũng là Chưởng Mộng Sứ, thành viên có thể làm lão đại của ngươi không nhiều." Người trung niên chớp mắt, chợt lộ ra nụ cười dâm đãng:

"Y Xuyên Mỹ đã trở về linh cảnh, dưới trướng Lục trưởng lão thiếu một đồng tử, ngươi muốn thử chút hay không?"

"Cút đi!" Nhóc mập tức giận nói: "Ta trái lại muốn được Lục trưởng lão che chở, nhưng ta không phải phụ nữ. Nói, Y Xuyên Mỹ trở về linh cảnh, đả kích đối với Lục trưởng lão rất lớn nhỉ, bằng không cũng sẽ không săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Đả kích lớn?" Người trung niên bật cười một tiếng:

"Ngươi chẳng lẽ không biết, trong tổ chức có bao nhiêu cô gái muốn ngủ cùng Lục trưởng lão? Không có một Y Xuyên Mỹ, còn có thể có vô số Y Xuyên Mỹ. Trái lại săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn thất bại, khiến Lục trưởng lão gặp đả kích rất lớn, ngày hôm qua hắn mới vừa ở các cứ điểm lớn tuyên bố nhiệm vụ tuyển mỹ, tính chọn vài cô gái hạ bớt hỏa."

Nhóc mập "Ồ" một tiếng, ngầm hiểu.

Các trưởng lão Nam phái cực kỳ cẩu, cơ bản không liên hệ offline với thành viên, Lục trưởng lão nếu muốn chơi dâm, sẽ ở cứ điểm tuyên bố treo thưởng, các nữ nhân tiếp đơn, sau đó sẽ ở thời gian nào đó thu được địa chỉ.

Sau đó nữa trải qua nhiều tầng sàng chọn, mới có thể gặp được Lục trưởng lão, chỉ cần được Lục trưởng lão chọn trúng, liền có thể đạt được phần thưởng hậu hĩnh.

Có lẽ là một khoản tiền, có lẽ là tài liệu, tiêu hao phẩm hoặc là đạo cụ.

Đối với nữ nghề nghiệp tà ác mà nói, dùng thân thể đổi thù lao, quả thực là tranh cơm ăn với ông trời.

Chương 2071: Chuẩn bị trước khi săn bắn (2)

Đúng lúc này, tiếng giày cao gót nện xuống sàn truyền đến, một cô gái đầy đặn xinh đẹp tới quầy lễ tân, cười nói:

"Tôi nghe nói Lục trưởng lão lại treo thưởng rồi?"

Nhóc mập nghiêng đầu nhìn lại, đây là một cô gái khêu gợi, mặt trái xoan, mắt to, ngũ quan tươi đẹp, dáng người cũng rất nóng bỏng, mặc quần bó sát tôn mông, dây lưng nhỏ da bò, trên người mặc một cái áo thun thắt eo, ngực rất lớn.

Người trung niên háo sắc đánh giá đối phương, "Chậc chậc, Kính Hoa chấp sự, xem ra lần trước ngủ với Lục trưởng lão kiếm được không ít nha."

Trong mắt cô gái xinh đẹp hiện lên chán ghét cùng sợ hãi, cười khanh khách nói:

"Tiền này cũng không dễ kiếm, tin tưởng tôi, trả giá cùng thu hoạch vĩnh viễn là tỷ lệ thuận, không phải mỗi người đều thích bị làm nhục, ngược đãi giống như Y Xuyên Mỹ."

Người trung niên nhún nhún vai: "Ít nhất không có nguy hiểm tính mạng, được, tôi báo ID của cô lên, dựa theo tính cách của Lục trưởng lão, từng có kinh nghiệm hầu hạ, cơ hội lớn hơn nữa."

…

Đêm khuya, biệt thự vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh đang đè ở trên thân thể đầy đặn yểu điệu của Quan Nhã rong ruổi, hôn bờ môi đỏ gợi cảm nở nang, tiếng va chạm kịch liệt cách Chăn Hợp Hoan cũng có thể nghe ra thanh thúy vang dội, thật sự làm được lấy bạo chế bảo.

"Anh nhẹ chút, nhẹ chút."

Quan Nhã ngẩng đầu lên, né tránh hắn hôn đuổi theo, rốt cuộc có cơ hội thở dốc, thanh âm ngọt ngào mềm mại lên án.

Cô đối với người bạn trai trẻ này vừa yêu vừa sầu, yêu biểu hiện của hắn ở trên giường, nam nhân thối chẳng những long tinh hổ mãnh, còn thích nói lời mặn mòi, mỗi lần đến tiết điểm phun trào đều sẽ ồn ào: Quan Nhã tỷ, anh muốn rót vào năng lượng tốt cho em.

Hoặc là: Anh chuẩn bị rót vào sinh mệnh nguyên dịch.

Tất cả cái này đều rất hợp tâm ý của cô.

Sầu là, năng lực bền bỉ của Thần Dạ Du quá mạnh, làm Thám Báo nhanh nhẹn cao bùng nổ cao, sức kéo dài cùng sức khôi phục thường thường không có gì lạ.

Một đêm bảy lần có thể miễn cưỡng thừa nhận, một ngày một đêm liền thương cân động cốt.

Trương Nguyên Thanh không có chút ý tứ nào dừng lại, ngược lại đắc ý đẩy nhanh tần suất, thẳng đến khi tiếng chuông điện thoại chói tai cắt ngang hắn.

“Anh nghe máy cái.”

Trương Nguyên Thanh rời khỏi thân thể Quan Nhã, nắm lên điện thoại di động ở tủ đầu giường, nhìn thấy là một dãy số xa lạ, hắn sắc mặt nghiêm túc, nhận cuộc gọi.

“Là tôi!” Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng nhóc mập cố ý đè thấp.

“Nói.”

“Lục trưởng lão sắp tới có ở tổ chức tuyển mỹ nội bộ, có một Chưởng Mộng Sứ tên ‘Kính Hoa’ từng có kinh nghiệm hầu hạ Lục trưởng lão, lấy tính cách cẩn thận của Lục trưởng lão, càng dễ dàng chọn người quen hơn, nhưng tôi không biết vị ‘Kính Hoa’ chấp sự này ở nơi nào. Tôi vừa về Nam phái, đại trưởng lão khẳng định sẽ chú ý tôi, đây là cực hạn tôi trước mắt có thể tìm hiểu được.” Nhóc mập nói xong, lại nói:

“Nhưng ngài có thể thương lượng với Y Xuyên Mỹ một phen.”

Y Xuyên Mỹ là Thánh Giả cao cấp của Nam phái, lại đồng thời là bạn trên giường của Lục trưởng lão, thứ cô biết khẳng định càng nhiều.

"Tôi biết rồi, nhiệm vụ của cậu tạm thời chấm dứt, an tâm trốn tránh." Trương Nguyên Thanh tắt máy, nhìn về phía Quan Nhã cuộn mình ở trong chăn mỏng, "Anh xử lý chút việc, em ngủ trước?"

Quan Nhã nhanh chóng gật đầu, như con gà con mổ thóc.

Mặc quần áo, Trương Nguyên Thanh Tinh Độn đến sân thượng biệt thự, vừa lấy ra Đại La Tinh Bàn đặt ở trước người, vừa triệu hồi ra Y Xuyên Mỹ, hỏi:

"Ngươi biết 'Kính Hoa' chấp sự của Nam phái không?"

Y Xuyên Mỹ khẽ cười một tiếng, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra sự ác độc như rắn lục đỏ, "Chủ nhân muốn xuống tay với tiểu tiện nhân này?"

Trương Nguyên Thanh ngưng tụ Nhật Chi Thần Lực, hóa thành sợi roi, quật ra 'bốp', lạnh lùng nói:

"Làm nô lệ đê tiện, ngươi chỉ cần trả lời vấn đề của chủ nhân, mà không phải đưa ra câu hỏi."

Y Xuyên Mỹ hét lên một tiếng, thân thể hư ảo mềm nhũn quỳ nằm úp sấp xuống, rõ ràng đã gặp phải quất roi đau đớn, cô ta lại vẻ mặt bệnh hoạn hưởng thụ, thở dốc nói: "Vâng, vâng…"

Thực biến thái… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, hắn phát hiện mình dần dần bị Y Xuyên Mỹ lây nhiễm, trở nên thích ban phát ngược đãi, ví dụ như luôn thích vỗ mông Quan Nhã.

Sau khi bị lão tài xế dùng tay trái chỉ thằng em uy hiếp, mới sửa lại thói quen.

Y Xuyên Mỹ thở dốc một lát, rốt cuộc hồi lại, nói:

"Từ khi thân thể tôi chết ở linh cảnh, thành nô lệ của chủ nhân, Nam phái đã tiến hành điều chỉnh tương ứng, trừ cứ điểm mộng cảnh không thay đổi, phàm là thành viên tôi biết rõ, đều thay đổi chỗ ở, bao gồm Lục trưởng lão.

“Kính Hoa tiện nhân này ở nơi nào tôi không biết, hẳn là ở tỉnh Giang Nam, tôi có thể cung cấp cho ngài chiều cao, số đo 3 vòng, dung mạo chân thật, dấu hiệu bộ vị bí ẩn của thân thể, cùng với tính cách cùng sở thích của cô ta, có được những tin tức này, ngài là có thể định vị đại khái thành thị cô ta ở lại.”

Chương 2072: Chuẩn bị trước khi săn bắn (3)

Trương Nguyên Thanh nhất thời nhíu mày.

Tựa như định vị Minh Vương? Minh Vương còn có trả giá nghề nghiệp ngủ say làm manh mối, nhưng Chưởng Mộng Sứ chẳng những có thể biến ảo dung mạo, còn có thể xuyên qua mộng cảnh, càng thêm khó tìm.

Mà cho dù Minh Vương, mình cũng tìm vài ngày mới miễn cưỡng khóa mục tiêu, muốn ở trong một tòa thành thị tìm ra Chưởng Mộng Sứ ẩn núp, trong thời gian ngắn căn bản không có khả năng.

Bỏ qua cơ hội lần này, kế hoạch trả thù Nam phái phải kéo dài rất lâu, kéo dài càng lâu, hiệu quả giết gà dọa khỉ càng thấp hơn.

Trương Nguyên Thanh đánh giá một phen thủ đoạn trước mắt của mình, nghĩ đến một biện pháp.

Có thể lợi dụng năng lực cầu nguyện của hộp diêm.

Trực tiếp định vị được vị trí của “Kính Hoa” không khả thi, cái này vượt qua cực hạn năng lực của mình, cũng không phù hợp ghi chú 1 hạn chế “Không thể trực tiếp giải quyết khó khăn trước mắt vượt qua năng lực bản thân”.

Nhưng mình có thể cầu nguyện để hiệu quả quan tinh tăng lên, để định vị càng thêm chuẩn xác. Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm, lấy ra hộp diêm, rút ra một que diêm.

Quẹt diêm, nhìn chằm chằm ngọn lửa lớn bằng hạt đậu, thấp giọng nói:

“Ta cầu nguyện, để ta kế tiếp thôi diễn càng thêm tinh chuẩn, càng thêm chuẩn xác.”

Quan tinh thôi diễn là kỹ năng bản mạng của hắn, không phải chuyện vượt qua phạm vi năng lực, nguyện vọng cầu nguyện cũng không phải trực tiếp định vị Kính Hoa.

Ngọn lửa dâng cao, nháy mắt đốt hết que diêm, nguyện vọng đạt thành.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh mang tới tờ giấy, bảo Y Xuyên Mỹ viết xuống đặc điểm của Kính Hoa chấp sự, kèm theo phác họa.

Ánh mắt hắn đảo qua văn tự miêu tả, nhìn thấy có một điều như vậy: Sau lưng cùng mặt trong đùi có hình xăm "thanh xà".

Y Xuyên Mỹ biết rõ như vậy, xem ra từng cùng cô ta cùng nhau hầu hạ Lục trưởng lão… Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu lên, mở Tinh Mâu, căn cứ tin tức hiện có triển khai thôi diễn.

Vài phút sau, một hình ảnh quan sát từ trên cao phản hồi đến trong đầu hắn, đó là hình ảnh nhìn xuống một mảng khu dân cư, chợt lóe rồi biến mất.

Kính Hoa ngay trong tiểu khu này? Trương Nguyên Thanh chấm dứt quan tinh, lâm vào trầm ngâm.

Cho dù có nguyện vọng hộp diêm thêm vào, định vị được một tiểu khu đã là cực hạn, tiểu khu đó quy mô không nhỏ, ít nhất có mấy ngàn hộ, muốn vô thanh vô tức khóa mục tiêu một tên Huyễn Thuật Sư cũng không dễ dàng.

Trương Nguyên Thanh lập tức triệu hồi ra Y Xuyên Mỹ, nói cho cô kết quả thôi diễn, sau đó hỏi:

"Cô thấy thế nào?"

Y Xuyên Mỹ nhu thuận ngồi ở một bên, "Huyễn Thuật Sư cũng cần làm việc, sinh sống, thành viên Nam phái cách mỗi một đoạn thời gian, sẽ thay đổi dung mạo, đổi mới địa chỉ cùng công việc, mà ở trước khi thay đổi công việc, chúng tôi sẽ cố định sử dụng một khuôn mặt, chung quy không thể mỗi lần đi làm đều đổi một khuôn mặt. Nếu có thể biết được cô ta bây giờ dùng khuôn mặt nào, liền có thể khóa mục tiêu cô ta."

Trương Nguyên Thanh nghe xong, trong lòng liền có kế hoạch.

Hắn thu hồi Y Xuyên Mỹ, gọi điện cho nhóc mập:

“Cậu biết vẽ tranh không?”

“Ngài đánh giá quá cao tài nghệ của tôi rồi.” Nhóc mập thành thực trả lời, sau đó bổ sung nói: “Nhưng tôi có thể thông qua mộng cảnh nhớ lại bộ dáng cô ta, ngài chỉ cần theo tôi cùng nhau đi vào giấc mộng, liền có thể nhìn thấy cô ta.”

Tài nghệ không đủ kỹ năng góp vào? Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, kết thúc cuộc gọi, lại quan tinh bù một lần, sau khi xác nhận an toàn, gửi tin nhắn cho đối phương:

“Mang cảnh vật bên cạnh cậu gửi cho tôi.”

Nhóc mập tuy không hiểu, nhưng nghe lời làm theo, phát ra một tấm ảnh chụp WC.

Được rồi, cậu đã nhất định gửi cái này, vậy đừng hối hận! Trương Nguyên Thanh đốt một quen diêm, đưa ra nguyện vọng đạt được một ngọc phù truyền tống, sau đó “rắc” bóp nát ngọc phù.

Một giây sau, hắn xuất hiện ở trong WC chật hẹp, bên cạnh là bồn rửa tay, trước người là Lương Thần Trạch Chủ Mà Thí ngồi xổm trên bồn cầu.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nhóc mập dại ra, miệng từng chút một há hốc.

Hắn vậy mà có thể trực tiếp truyền tống? Hắn vậy mà trực tiếp tới đây? !

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nhìn kỹ hắn vài lần, “Mùi vị có hơi nặng, nhớ ăn nhiều rau dưa bớt ăn thịt, ừm, tôi ra bên ngoài chờ cậu.”

“…” Nhóc mập vẻ mặt khóc tang.

Trương Nguyên Thanh tới phòng khách chờ đợi một lát, nhà vệ sinh truyền đến tiếng bồn cầu tự hoại “ục ục”, nhóc mập xách quần đi ra, nói:

“Chúng ta đi phòng ngủ hay là phòng khách?”

“Phòng khách đi!”

Hai người tới sô pha phòng khách ngồi xuống, Trương Nguyên Thanh phun ra Y Xuyên Mỹ cùng Quỷ Tân Nương đảm đương thủ vệ, sau đó ở dưới sự trợ giúp của nhóc mập, tiến vào mộng cảnh.

Trong mông lung, hắn tới một tòa đại sảnh rộng lớn.

Trong sảnh tiếng người ồn ào, có quầy hàng rải rác, có ghế dài thoải mái, ở vị trí quầy lễ tân, hắn thấy nhóc mập, bên cạnh là một cô gái mặt trái xoan xinh đẹp.

Mộng cảnh sau đó kết thúc.

Chương 2073: Tiền mồ hôi nước mắt (1)

Trương Nguyên Thanh tỉnh lại, ở sau khi nhìn thấy diện mạo của Kính Hoa, kế hoạch của hắn liền có thể định ra được rồi.

—— Trước dùng một âm thi cấp thấp cầu nguyện nguyện vọng thứ ba, đạt được ngọc phù truyền tống, truyền tống đến tiểu khu chỗ Kính Hoa, sau đó khống chế bên quản lý tòa nhà, lấy được camera giám sát tiểu khu, lại mang dung mạo Kính Hoa truyền tống cho Lý Thuần Phong, để Lý Thuần Phong dùng thủ đoạn kỹ thuật ở trong camera giám sát khóa mục tiêu Kính Hoa.

Dựa theo camera giám sát xem tiếp, liền có thể biết Kính Hoa ở tòa nào tầng nào.

…

Vườn hoa Tinh Hối.

Tòa 6 phòng 1012, mặc nội y gợi cảm ngồi ở trên sô pha mềm phòng ngủ, một tay ngón tay kẹp điếu thuốc, một tay cầm điện thoại di động, lướt qua lướt lại ở group công ty, group nhỏ của Nam phái.

Cô có bộ ngực đầy đặn, chân dài săn chắc cùng cái mông đầy đặn, bộ dáng xõa tung tóc hút thuốc, càng có vài phần ý nhị thục nữ suy sút.

Kính Hoa là cô gái rất am hiểu lợi dụng tiền vốn thân thể, linh cảnh hạn chế hành giả sử dụng kỹ năng thu hoạch ích lợi phi

pháp, nhưng không hạn chế linh cảnh hành giả lợi dụng sắc đẹp.

Cô đổi mỗi một công ty, đều sẽ tiến công chiếm đóng tổng giám đốc công ty, mỗi tổng giám đốc đều si mê đến mức khó có thể rút ra được, ta cần ta cứ lấy đối với cô.

Trên người cô mặc đều là nội y hàng hiệu, đồ dùng trong nhà cũng là xa xỉ phẩm, cô mỗi lần chuyển nhà đều sẽ không mang đi, bán qua tay trên mạng, hoặc đại phát thiện tâm để lại cho chủ cho thuê nhà.

Mấy trăm ngàn hơn một triệu đối với cô đã không có ý nghĩa lớn, cô là Chưởng Mộng Sứ, tài liệu, đạo cụ đối ứng, đều là cấp bậc chục triệu.

May mắn sắc đẹp ở trong quần thể linh cảnh hành giả vẫn như cũ dùng được, chỉ là không có thoải mái như cùng người thường leên giường, cô vẫn như cũ không thể quên được bộ dáng thê thảm lần trước hầu hạ xong Lục trưởng lão, thượng thổ hạ tả, ba ngày không xuống giường được.

“Vài ngày nữa phải vào linh cảnh rồi, mình phải từ chỗ Lục trưởng lão cầu một món đạo cụ hộ thân phẩm chất Thánh Giả, cho dù là mượn.”

Kính Hoa liên tục nhìn về phía điện thoại di động, chờ mong Lục trưởng lão triệu hồi.

Đột nhiên, Kính Hoa nhìn thấy một ánh sao từ trong phòng ngủ dâng lên, một người trẻ tuổi dung mạo tuấn tú từ trong ánh sao đi ra.

Ánh sao? Tinh Độn thuật!

Mình bị Thái Nhất môn theo dõi rồi? Vì sao? Mình vẫn luôn rất thu mình, cái này không hợp lý… Con ngươi Kính Hoa kịch liệt co rút lại, ở sau khi nhận ra kỹ năng của đối phương, cô không chút do dự, ngẩng đầu phát ra tiếng rít, thi triển tinh thần đả kích.

Tiếp theo, cô không đi nhìn đối phương có bị thương tổn hay không, lập tức thi triển xuyên qua mộng cảnh, tính thoát khỏi nơi đây.

Năng lực cận chiến của Huyễn Thuật Sư đội sổ ở trong các nghề nghiệp lớn, cũng chỉ mạnh hơn Học Sĩ, Nhạc Sĩ cùng cấp bậc.

Đối mặt Tinh Quan đột nhiên xuất hiện, mượn dùng mộng cảnh kéo giãn khoảng cách là lựa chọn sáng suốt, kế tiếp là âm thầm dẫn đường cảm xúc, hay là kéo vào mộng cảnh đối phó, đều là chuyện sau khi xem xét thời thế.

Nơi này là tiểu khu chung cư, mộng cảnh có thể để xuyên qua rất nhiều.

Trong mắt Kính Hoa chiếu ra từng mộng cảnh kỳ quái, cô tùy ý chọn lựa một chỗ, thân hình lập tức hư hóa, sắp biến mất. Nhưng một giây sau, các mộng cảnh kỳ quái kia tiêu tán như bọt biển, thân thể Kính Hoa cũng từ hư ảo chuyển thành ngưng thực.

Xuyên qua mộng cảnh thất bại, có Chưởng Mộng Sứ cấp bậc cao hơn "thổi tan" mộng cảnh xung quanh, ngăn trở cô rời khỏi.

Kính Hoa đột nhiên biến sắc, gặp phải công kích thế nào cô cũng sẽ không kỳ quái, nhưng không thể lý giải một tên Tinh Quan vì sao có thể ở trong lĩnh vực của Chưởng Mộng Sứ áp chế mình.

Cái này giống Hỏa Sư phát hiện Tinh Quan am hiểu bố cục, thế mà so với mình còn không não, bốc đồng cùng nóng nảy hơn.

Kính Hoa xuyên qua mộng cảnh thất bại, quyết định thật nhanh mở yết hầu, phát ra tiếng rít có tiếng liên tục, đồng thời lấy ra một sợi dây mây, chạy về phía cửa sổ.

Tinh thần đả kích có thể hữu hiệu trì hoãn kẻ địch, mà dây mây có thể bảo đảm cô đu qua đu lại ở giữa kiến trúc không bị ngã chết.

Nhưng, vừa cất bước, cô chợt thấy phía sau lưng hơi lạnh, ngay sau đó cứng ngắc ở tại chỗ.

Cô đã bị nhập vào.

"Ha ha."

Bên tai truyền đến "tiếng cười khẽ" âm lãnh, linh hồn dao động quen thuộc này, khiến nét mặt sợ hãi của Kính Hoa biến thành tuyệt vọng.

"Y Xuyên Mỹ…" Cô phân biệt ra khí tức linh hồn của đối phương, tròng mắt trong hốc mắt gian nan liếc về phía Tinh Quan lạ mặt kia, "Nguyên, Nguyên Thủy Thiên Tôn? !"

"Chính là cảm xúc tuyệt vọng này, thật mỹ vị nha." Y Xuyên Mỹ bám vào phía sau cô cười mỉm nói:

"Tiểu tiện nhân, ta đã sớm muốn giết ngươi, chỉ bằng ngươi cũng xứng tranh sủng với ta? Bộ dáng ngươi vểnh mông lên ở trước mặt Lục trưởng lão thật đúng là làm người ta buồn nôn, bộ dáng ấp a ấp úng của ngươi, bộ dáng chân thực nhiệt tình của ngươi, hết thảy khiến ta ghê tởm đến buồn nôn…"

Chương 2074: Tiền mồ hôi nước mắt (2)

"Câm miệng!" Trương Nguyên Thanh lạnh lùng ngắt lời.

Y Xuyên Mỹ lập tức thu hồi sắc mặt ác độc, ấm ức giống tiểu tỳ nữ, "Chủ nhân, ngài để cho ta mắng vài câu nữa thôi."

Để cô mắng tiếp, tôi liền phải một lần nữa lý giải, định nghĩa các từ ngữ đó… Trương Nguyên Thanh tức giận lẩm bẩm, mặt lạnh lùng lặp lại:

"Câm miệng!"

Sau đó rút ra Hình Thần Câu Diệt Đao thân đao dài 50cm, nửa mặt trắng, nửa mặt đen.

Cổ tay nhẹ nhàng rung lên, mặt đen biến mất, sơn trắng lan tràn, thanh hoành đao này biến thành màu sắc trắng như tuyết.

Trương Nguyên Thanh đối với loại nghề nghiệp tà ác này không có bất cứ sự thương hại nào, nắm đao tiến lên, ở trong ánh mắt tuyệt vọng của Kính Hoa, đưa mũi đao vào bộ ngực nặng trịch của cô ta.

Lưỡi đao trắng giống như bọt biển hấp thu máu giàu linh tính trong lồng ngực, thân thể mềm mại trắng bóng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được héo rũ.

Kính Hoa lập tức trừng to mắt, con ngươi chấn động, vài giây sau liền mất đi thần thái.

Hốc mắt Trương Nguyên Thanh chợt xuất hiện màu đen sì, câu thông linh của thi thể lưu lại, nuốt một hơi vào.

Hắn mở ra đao trắng giết người, chính là muốn giữ lại linh thể, thu hoạch tình báo.

Làm như vậy trả giá chính là, Hình Thần Câu Diệt Đao hôm nay chỉ uống máu, chưa phệ hồn, trước mười hai giờ đêm, cần tìm một sinh hồn nuôi nấng.

Đến lúc đó có thể tìm mấy con chó cảnh… Trương Nguyên Thanh nhắm mắt, đọc lấy ký ức linh thể.

Không đến một phút đồng hồ, hắn đã hấp thu linh thể, thu hoạch ký ức không trọn vẹn của đối phương, quả nhiên, trừ những người đó của khách sạn Vô Ngân, nghề nghiệp tà ác trên đời, trong mười người có mười một người đều đáng chết.

Cuộc đời người phụ nữ này có thể dùng bốn chữ "coi trọng vật chất" hình dung, vì dục vọng vật chất, cô ta làm hết chuyện xấu, từng chia rẽ rất nhiều gia đình, từng bức tử rất nhiều nhân sĩ thành công trầm mê sắc đẹp.

Đàn ông là bùn, chỉ xứng cung cấp chất dinh dưỡng cho cô ta!

Đây là tín điều cuộc đời của Kính Hoa.

Trương Nguyên Thanh thu hồi Hình Thần Câu Diệt Đao, nuốt Y Xuyên Mỹ, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, ném thi thể Kính Hoa vào không gian mũ, phân phó Ngân Dao quận chúa luyện cô ta thành âm thi.

Vừa làm xong những thứ này, hắn liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động dễ nghe vang vọng.

Điện thoại di động Kính Hoa đánh rơi ở trên sàn vang, người gọi tới là một số lạ.

Cuộc gọi rác, quấy rầy, hay là Lục trưởng lão gọi tới 'bốp'? Trương Nguyên Thanh nhướng mày, lấy ra Da Người Hoàn Mỹ mặc vào, biến ảo thành mỹ nữ mặt trái xoan ngực tấn công mông phòng thủ.

Chính là Kính Hoa!

Biến thành mỹ nữ tiếp cận đại lão thế lực tà ác, kịch bản này nghe có chút quen tai, a đúng rồi, chủ nhân tiền nhiệm của Da Người Hoàn Mỹ chính là dùng chiêu này đi tiếp cận đại lão xã hội đen, kết quả đầy người đại hán 60 phút… Phi phi phi, xui, nghĩ chuyện này làm gì… Trương Nguyên Thanh nhổ một bãi nước bọt, nhận cuộc gọi.

Giọng hắn mềm mại đáng yêu êm tai, mang theo ngọt ngào lười biếng, "Ai thế nhỉ ~"

"Vì sao bây giờ mới bắt máy!" Trong loa truyền đến giọng đàn ông hơi khàn khàn.

Lục trưởng lão!

Trương Nguyên Thanh chợt căng thẳng thân thể, đây không phải hắn khẩn trương, mà là Kính Hoa khẩn trương, vị Chưởng Mộng Sứ này ở trong một lần hầu hạ trước, tam khiếu tề khai (3 lỗ cùng mở), bị Lục trưởng lão rót vào lượng lớn năng lượng tà ác, làm cô ta một đoạn thời gian rất dài cũng không thể tiếp nhận lên giường với đàn ông.

Cả một ngày đều cảm giác trong dạ dày có mùi tanh.

"Lục trưởng lão, tôi, tôi đang tắm rửa…" Trương Nguyên Thanh yếu ớt nói.

Đầu kia điện thoại truyền đến Lục trưởng lão giọng điệu lạnh nhạt nói: "Gửi địa chỉ của cô cho tôi, mười giờ tối nay, có người sẽ đến đón cô!"

Kinh hỉ mãnh liệt trào lên trong lòng, Trương Nguyên Thanh không chịu khống chế căng thẳng thân thể mềm mại, kích động nói: "Cảm ơn Lục trưởng lão, cảm ơn Lục trưởng lão."

Bên kia "Ừm" một tiếng, tắt máy.

Xử lý xong rồi, đêm nay có thể gặp được Lục trưởng lão, đêm nay chính là hạn chết của gã… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nghĩ như vậy, thân thể lại rất thành thực gửi địa chỉ, kích động chạy vào phòng tắm.

Bốn mươi phút sau, hắn quấn khăn tắm phụ nữ, quấn khăn trùm đầu, vẻ mặt ngây dại đi ra khỏi phòng tắm, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Cái đệch, phụ nữ tắm rửa thật sự cần bốn mươi phút đồng hồ nha, tăng trưởng kiến thức rồi!

Lau khô tóc, thay quần đùi khêu gợi, áo thun lộ vai, Trương Nguyên Thanh đứng ở trước gương toàn thân, cảm giác có chút xấu hổ.

Dáng người thật ra không tệ, đường cong phần eo cùng cơ bụng đều rất gợi cảm, nhưng Thiên Tôn lão gia là người cần thể diện, sự tình truyền ra làm người như thế nào nữa? Ài, đến lúc đó kẻ nào ở hiện trường cũng đừng nghĩ chạy thoát, đều phải chết… Trương Nguyên Thanh thở dài.

Chương 2075: Tiền mồ hôi nước mắt (3)

Hắn rút Da Người Hoàn Mỹ đi, lẳng lặng chờ đợi, đến mười giờ tối, điện thoại di động đang sạc pin "Ting" một tiếng.

Một số lạ gửi tin nhắn:

"Dưới chung cư, xe màu đen, biển số xe: XX•SB250"

Biển số xe này nhìn qua đã biết rất đắt… Trương Nguyên Thanh rút điện thoại di động, khoác lên da người, đựng vào túi xách hàng hiệu, sải bước rời khỏi phòng ngủ, tới dưới tòa nhà, hắn liếc một cái liền thấy chiếc xe hơi màu đen kia.

Nó đỗ ở bên vườn hoa, một người đàn ông mặc áo đen quần đen, đội mũ lưỡi trai màu đen, tựa vào đầu xe, đang nuốt mây nhả mù.

Thấy "Kính Hoa", đôi mắt dưới mũ lưỡi trai của người đàn ông hơi phát sáng, khóe miệng nhếch lên nụ cười dâm đãng, "Không tệ, cô đã nắm bắt được sở thích của Lục trưởng lão rồi, mặc càng hở càng tốt, càng gợi cảm càng tốt."

Nói xong, hắn chủ động mở cửa sau xe, ra hiệu Kính Hoa lên xe.

Trương Nguyên Thanh cầm túi xách, ở trong tiếng cộp cộp của giày cao gót đi về phía ghế sau, ngay tại lúc hắn cúi xuống chui vào thùng xe, người đàn ông mũ lưỡi trai vươn tay, hung hăng bóp một phát ở cái mông đầy đặn của hắn, vẻ mặt say mê nói:

"Thực con mẹ nó mềm."

Ta nhất định phải luyện ngươi thành âm thi, luyện thành linh phó! ! Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa nổi da gà đầy người, nhưng mặt ngoài vô cùng bình tĩnh, thậm chí ở sau khi ngồi xuống, còn hướng về người đàn ông đá lông nheo:

“Anh đừng có sờ lung tung, tôi rất đắt tiền đó ~”

Những lời này không phải ra từ bổn ý của hắn, mà là hứng lấy nhân quả của Kính Hoa, không chịu khống chế làm ra ứng đối.

“Con ranh lẳng lơ!”

Người đàn ông liếm liếm môi, mở ra ghế lái, sau khi tiến vào thùng xe, hắn chưa lập tức lái xe rời khỏi, mà là hỏi:

“Quy củ cũ, hỏi cô hai vấn đề. Vấn đề thứ nhất, địa điểm lần trước hầu hạ Lục trưởng lão.”

“Giang Nam Bì cách thành.”

“Vấn đề thứ hai, tổng cộng mấy người hầu hạ? ID linh cảnh là cái gì.”

“Sáu người, phân biệt là Y Xuyên Mỹ, Hải Thị Thận Lâu, Tất Cả Đều Là Giả, Nhân Gian Một Hồi Say, Hồ Ly Tỷ Tỷ, còn có tôi.” Trương Nguyên Thanh đối đáp trôi chảy.

Người đàn ông gật gật đầu, lái xe rời khỏi.

Tiểu khu Kính Hoa cư trú ở Hàng thành, người đàn ông mũ lưỡi trai sau khi lái khỏi tiểu khu, ở trong thành “đi dạo” không có mục đích một giờ, lúc này mới dọc theo cao tốc chạy ra khỏi khu thành thị.

Trong quá trình này, Trương Nguyên Thanh lấy ảo thuật cấp 6 đỉnh phong của Y Xuyên Mỹ mê hoặc người đàn ông, cởi Da Người Hoàn Mỹ cày thời gian phục hồi của đạo cụ.

Xe dọc theo đường cao tốc chạy về phía tây nam, một tiếng rưỡi sau, đã tới Liên Đô.

Đáng nhắc tới, địa bàn Nam phái chủ yếu ở vùng duyên hải tỉnh Giang Nam, Phúc tỉnh, Giang Nam Tây Đạo tỉnh cùng Nam Việt tỉnh.

Sau khi tới Liên Đô, Trương Nguyên Thanh một lần nữa mặc vào Da Người Hoàn Mỹ lại trải qua hai lần hỏi, một lần đạo cụ

nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư kiểm tra, đều hoàn mỹ thông qua xét duyệt.

Đồng thời, từ chỗ nhân viên xét duyệt biết được, lần này thời gian hầu hạ dài năm ngày, phần thưởng là hai món tài liệu phẩm chất Thánh Giả, hoặc một món đạo cụ Thánh Giả cảnh phẩm chất thấp.

Trương Nguyên Thanh lúc ấy ý niệm duy nhất trong đầu là: Cái đệch, quá rẻ rồi nhỉ! Vậy lấy giá trị con người bây giờ của ta, ta có thể xây một cái tam cung lục viện thất thập nhị phi.

Ý niệm thứ hai là: Không đúng, quá đắt rồi, đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, cho dù cấp thấp, cũng phải hơn chục triệu.

Năm ngày 10 triệu, thu nhập làm người ta đỏ mắt… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, nhưng nhớ lại một phen ký ức đạt được trong linh thể Kính Hoa, lại cảm thấy đây là tiền mồ hôi nước mắt của người ta, không thể đỏ mắt.

Rốt cuộc, ở ba giờ sáng, cày ba lượt thời gian phục hồi của da người, Trương Nguyên Thanh ngồi xe tới một căn biệt thự độc lập vùng ngoại thành, dừng lại ở trong sân biệt thự.

Dừng xe tắt máy, người đàn ông ở ghế lái cười một tiếng quái dị: “Vào đi, hầu hạ Lục trưởng lão cho tốt.”

Nụ cười làm người ta ghê tởm… Trương Nguyên Thanh đẩy mở cửa xe, nhìn thoáng qua biệt thự kéo chặt rèm, hít sâu một hơi, ôm tâm tình sợ hãi cùng chờ mong, đi cao gót, đẩy ra cửa gỗ màu nâu cao lớn.

Theo cửa gỗ mở ra, giống như kết giới nào đó bị đánh vỡ, tiếng vang cô gái thét chói tai thê lương cùng tiếng roi quất lên thân thể truyền đến.

Đẩy ra hai cánh cửa gỗ cao lớn, chiếu vào mi mắt là đại sảnh có thể nói kim bích huy hoàng, thảm lông dê thêu hoa văn màu vàng, sô pha da thật chải thành màu vàng, vách tường bọc một lớp miếng đồng màu vàng sáng bóng, treo một bộ bức tranh to lớn cao 3 mét.

Trần nhà treo một cái đèn treo do hoa sen thủy tinh mười tám cánh hoa tạo thành.

Ánh đèn sáng ngời chiếu xuống, chiếu sáng đại sảnh xa hoa phong cách kiểu u, cũng chiếu sáng nam nữ trần truồng trong đại sảnh.

Chương 2076: Trảm hình (1)

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua, đầu tiên thấy là Lục trưởng lão, hắn là một người trung lão niên tóc hơi thưa thớt, ngũ quan khá bẹp, hơn nữa cực kỳ bình thường, khóe mắt có nếp nhăn rất sâu.

Chiều cao khoảng 1m75, cơ bắp cân xứng, không có thịt thừa, nhưng cũng không khôi ngô to lớn giống nghề nghiệp cận chiến.

Chỉ nhìn từ vẻ ngoài, đây là ông lão ngoài năm mươi tuổi tầm thường nhất, nếu xem nhẹ ánh mắt của hắn.

Đôi mắt Lục trưởng lão tràn ngập thô bạo, sắc dục, hưng phấn… các loại cảm xúc, chúng nó đan xen thành vòng xoáy cảm xúc, liếc một cái đã làm người ta đầu váng mắt hoa, tinh thần chịu ô nhiễm có tính thực chất.

Giờ phút này, trong tay Lục trưởng lão cầm một cái roi có gai, đang hung hăng quật cô gái cuộn mình ở trên bàn trà.

Cái bàn trà kia vuông vắn, bốn chân là đồng thau đúc, nhìn là biết chịu lực rất tốt, ít nhất rắn chắc hơn so với cô gái trên bàn trà.

“Bốp bốp bốp…”

Mỗi một roi đều quật ra tiếng vang thanh thúy khiến da đầu người ta phát tê, mỗi một roi đều để lại dấu vết da tróc thịt bong ở thân thể mềm mại trắng phau của cô gái.

Tiếng cô gái kêu thảm thiết cùng tiếng roi quật đan xen, trở thành nguồn suối vui vẻ của Lục trưởng lão.

Mình nhìn cũng cảm thấy biến thái, nhưng Y Xuyên Mỹ hẳn là sẽ cảm thấy nơi này là thiên đường… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh di động, nhìn về phía cô gái khác.

Trong đại sảnh tổng cộng có năm cô gái, trừ vị kia đang bị quất roi, trước sau Lục trưởng lão đều có một cô gái quỳ,

người phía trước phun phun nuốt nuốt, người phía sau thu thập cúc đông ly hạ.

Hai người cuối cùng, một người cuộn mình ở trên sô pha, thân thể trắng phau trải rộng vết bầm hôn mê bất tỉnh. Một người cuộn mình ở trên thảm, há mồm thở dốc, người đầy mồ hôi.

Biến thái nhìn cũng cảm thấy biến thái… Trương Nguyên Thanh lại nhịn không được nói thầm một tiếng, lúc này hắn vô cùng may mắn công năng thay thế nhân quả của Da Người Hoàn Mỹ, bằng không căm hận, ghê tởm, sát niệm các tâm tình trong lòng hắn giờ phút này, đều sẽ bị Lục trưởng lão phát hiện.

Tuy từng trải qua sự kiện Sắc Dục Thần Tướng, hắn đối với loại hành vi X ngược đãi này vẫn như cũ không thể tiếp nhận.

Lúc này, người đàn ông lái xe đưa hắn tới đi vào cửa đại sảnh, cung kính nói:

“Lục trưởng lão, Kính Hoa chấp sự tới rồi.”

Dứt lời, đóng lại cửa gỗ hai cánh cao lớn.

Trong nháy mắt cửa lớn khép lại, Trương Nguyên Thanh cảm giác thanh âm bên ngoài lập tức biến mất.

Chỉ là trận pháp cách âm, nếu là phong ấn thì tốt bao nhiêu, mình có thể đóng cửa đánh chó… Trương Nguyên Thanh tiếc nuối nghĩ.

Lục trưởng lão dừng roi trong tay, nghiêng đầu nhìn qua.

Hắn đánh giá một phen ở trên thân thể mềm mại núi đồi chập trùng của Kính Hoa, cực kỳ hài lòng đối với trang phục quần soóc ngắn phối với áo thun lộ vai của cô, ‘hắc’ một tiếng:

“Trang phục này không tệ, sau lần chơi đùa trước, ta đã biết ngươi là cực phẩm, ngươi hiểu được như thế nào đón ý nói hùa đàn ông quất roi, lại có sức nhẫn nại siêu mạnh, bộ dáng chịu đựng đau đớn của ngươi, theo ý ta, so với Y Xuyên Mỹ càng thú vị hơn.”

Nói xong, hắn đẩy ra cô gái phía trước, xoay người, trần truồng đi về phía cửa, nhếch miệng nói:

“Không cần cởi quần áo, bò tới đây, hầu hạ nó, nó là tương lai của ngươi.”

Lão tử tên Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải sát na*… Trương Nguyên Thanh vừa ở trong lòng lẩm bẩm, vừa nâng tay, kéo xuống Da Người Hoàn Mỹ.

Vì thế, Lục trưởng lão đang chờ mong khẩu kỹ của Kính Hoa liền thấy cô bỗng nhiên nâng tay, chụp vào khuôn mặt quyến rũ, dùng sức xé.

Tựa như Spider Man xé đi lớp vỏ ngoài tà ác, một tầng màng da bán trong suốt từ trên người Kính Hoa xé xuống, khuôn mặt thiên kiều bá mị biến thành khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ, bộ ngực nặng trịch biến thành cơ ngực rắn chắc, đôi chân dài dưới quần soóc ngắn biến thành đùi khỏe mạnh có thể so với vận động viên chạy đường dài.

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

“Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Lục trưởng lão trong lúc nhất thời vậy mà lại ngây dại, thân là Huyễn Thuật Sư hắn giờ phút này cũng không áp chế được cảm xúc kinh ngạc cùng mờ mịt, một con kiến giai đoạn Thánh Giả, lại dám công khai xuất hiện ở trước mặt mình.

Lấy năng lực của Hư Vô Giả, ba lần tinh thần đả kích đã có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn gần chết, trong vòng năm lần trở về linh cảnh.

Hắn dựa vào cái gì dám xuất hiện ở nơi này?

“Lão tử đến đây, tới báo thù!”

Trương Nguyên Thanh từ ô vật phẩm lấy ra một tấm hổ thú đồng xanh to bằng bàn tay, tạo thế ngẩng đầu rít gào, đầu hổ, lưng cùng đuôi, hình thành một đường cong mượt mà.

“Gào ~”

Tiếng hổ gầm hư ảo quanh quẩn ở trong tai Lục trưởng lão cùng năm vị Huyễn Thuật Sư Nam phái, điếc tai, nỗi sợ mãnh liệt nổ tung ở trong lòng, tựa như đã gặp thiên địch, cơ bắp toàn thân kịch liệt co rút.

Chương 2077: Trảm hình (2)

“Hổ Phù? !”

Lục trưởng lão đột nhiên biến sắc, rất quyết đoán thi triển năng lực xuyên qua mộng cảnh, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách.

Theo hắn thấy, vẻn vẹn Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao xứng sử dụng Hổ Phù, rất hiển nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ là lính hầu, sau lưng còn cất giấu đại lão, đây là một hồi săn giết, săn giết của cao tầng quan phương nhằm vào hắn.

Trả thù của Ngũ Hành minh đến rồi.

Trước mắt Lục trưởng lão hiện lên mộng cảnh kỳ quái, hắn nhanh chóng nhảy về phía một mộng cảnh trong đó, mà lúc này, Trương Nguyên Thanh bật diêm, “Ta cầu nguyện, chế tạo một cái biệt thự bao phủ, không có bất luận kẻ nào có thể ra vào kết giới.”

Ngọn lửa tăng vọt, nháy mắt đốt hết que diêm.

Nguyện vọng đạt thành.

Lục trưởng lão sắp tiến vào mộng cảnh, thân thể từ trong hư hóa rời khỏi, một lần nữa ngưng thực.

Hắn bị kết giới chặn lại rồi.

Vốn lấy cấp bậc của hộp diêm, là không thể hạn chế Chúa Tể, cầu nguyện sở dĩ có thể đạt thành, là vì Hổ Phù đã suy yếu Lục trưởng lão.

Hổ Phù có rất nhiều công năng, phát hiện nói dối chỉ là một trong số đó, còn có một loại công năng là “chấn nhiếp”, chấn nhiếp lại chia ra ba loại, một loại là chấn nhiếp tâm hồn; Một loại là chấn nhiếp trên thực chất (suy yếu cấp bậc); Một loại là chấp nhiếp đối với đạo cụ (suy yếu công năng).

Trương Nguyên Thanh sử dụng là chấn nhiếp loại thứ nhất cùng loại thứ hai, Hổ Phù mang Lục trưởng lão từ cấp 7 trung kỳ, suy yếu đến cấp 7 yếu, bởi vậy lực lượng quy tắc của hộp diêm mới có thể có hiệu lực.

Đây là một chỗ dựa quan trọng nhất trong kế hoạch săn giết của Trương Nguyên Thanh.

Không có đạo cụ cấp Bán Thần này phụ trợ, cho dù hắn có được đạo cụ cấp Chúa Tể, cũng không có khả năng giết chết Chúa Tể, bởi vì Chúa Tể đánh không lại, còn có thể chạy.

Năng lực chạy trốn Mà Huyễn Thuật Sư của ở trong ba đại nghề nghiệp tà ác là mạnh nhất, Trương Nguyên Thanh căn bản không có thủ đoạn giữ người.

Hổ Phù chấn nhiếp chỉ có một phút đồng hồ, vượt qua một phút đồng hồ, mình sẽ bị đạo cụ cấp Bán Thần này cắn trả mà chết, phải tốc chiến tốc thắng… Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lấy ra bộ ba món Tử Lôi.

Trừ gánh nặng sử dụng đạo cụ cấp Bán Thần, Hổ Phù chấn nhiếp cũng hạn chế âm thi cùng linh phó của Trương Nguyên Thanh, chấn nhiếp là một loại kỹ năng mang tính quần thể, chẳng phân biệt địch ta, chỉ có chủ nhân đạo cụ có thể miễn dịch.

Đây là cái giá sử dụng Hổ Phù phải trả.

Phát hiện đại sảnh bị kết giới bao phủ, Lục trưởng lão lập tức há mồm phát ra tiếng kêu bén nhọn chói tai.

Kỹ năng thương hiệu của Huyễn Thuật Sư —— Tinh thần đả kích!

Trương Nguyên Thanh như là bị người ta dùng côn gỗ gõ vào đầu một phát, linh hồn sinh ra đau đớn như xé rách. Hắn không để ý trong xoang mũi trào ra máu tươi ấm áp, không chút hoang mang nâng lên ngón tay đè lại cái trán, mở ra Mặt Lam.

Dưới 50% sức chịu đựng tăng lên, thương tổn tuy còn, nhưng sức chịu đựng đối với đau đớn tăng vọt, hắn nhanh chóng kích hoạt bộ trang bị Tử Kim.

Chất lỏng kim loại màu vàng tím dọc theo ngoài thân lan tràn, hình thành áo giáp tử kim bao trùm toàn thân.

Lục trưởng lão liên tục không ngừng phát ra tiếng thét chói tai, nhưng tinh thần đả kích bị suy yếu vượt qua 40% kia của hắn,

đã không thể uy hiếp đến Trương Nguyên Thanh cấp 6 đỉnh phong hơn nữa mở ra Mặt Lam.

Lục trưởng lão hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này, hắn vừa duy trì tinh thần đả kích, vừa vươn tay, chộp về phía trước.

Giống như muốn bắt được cái gì.

Hắn đang thao túng cảm xúc của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thao túng cảm xúc, chẳng khác nào thao túng kẻ địch.

Nhưng vào lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vị trí cửa một tay nâng Hổ Phù, một tay lấy ra chày đồng vàng óng, dùng sức đâm vào đùi, giáp tử kim bộ vị đó nhanh chóng tiêu tán, lộ ra cơ bắp đùi trắng bóng to lớn.

"Phốc!"

Mũi nhọn ba cạnh bén nhọn đâm thật sâu vào thịt đùi, cướp lấy tinh huyết, đồng thời bộc phát ra một vầng hào quang màu vàng chói mắt.

Hiến tế cùng đau đớn lâu rồi không có này, làm Trương Nguyên Thanh vô cùng hoài niệm, như về tới thời gian còn trẻ.

Lục trưởng lão phát hiện linh hồn đối phương nhuộm lên hào quang màu vàng, cảm xúc trở nên tựa như sắt thép, khó có thể thao túng.

Nhật Chi Thần Lực hộ thân!

Ở sau thời gian có hiệu quả của "Tinh thần đả kích" cùng "Thao túng cảm xúc" hai đại sát chiêu, Lục trưởng lão lập tức thi triển năng lực mộng cảnh, đôi mắt hiện lên vòng xoáy thâm thúy, năng lực mộng cảnh là không thể bị tịnh hóa.

Nhưng linh hồn được Nhật Chi Thần Lực che chở, ý chí trở nên cứng cỏi, kéo vào mộng cảnh cần một chút thời gian.

Trương Nguyên Thanh bắt lấy khe hở ngắn ngủi, lấy ra món đạo cụ trung tâm thứ ba —— Hình Thần Câu Diệt Đao, cùng mở ra công năng "Nhiếp Hồn".

Chương 2078: Trảm hình (3)

Tay trái hắn nhuộm lên năng lượng tối đen dinh dính, nâng tay, hướng về Lục trưởng lão chộp một phát rồi túm, túm ra một hình chiếu hư ảo, bộ dáng hình chiếu không khác gì Lục trưởng lão.

Tiếp theo, hắn mang năng lực đoản đao chuyển đổi thành "Trảm Hồn", hào quang tối đen nháy mắt bao trùm mặt trắng, thanh hoành đao này hóa thành lưỡi đao thuần màu đen.

Trương Nguyên Thanh hướng về hình chiếu linh hồn Lục trưởng lão, chém xuống một đao.

"A!"

Lục trưởng lão kêu thảm một tiếng, ôm đầu liên tục lui về phía sau, kỹ năng nhập mộng bị đánh gãy, thất khiếu đổ máu.

Hắn cũng cảm nhận được linh hồn bị xé rách đau đớn.

Ngắn ngủn hai mươi giây, hai người cách mười mấy mét khoảng cách hoàn thành lượt đọ sức thứ nhất.

Thừa dịp cơ hội linh hồn đối phương bị thương nặng, Trương Nguyên Thanh một cước giẫm nứt đất, hóa thành một tàn ảnh màu tím, lao về phía Lục trưởng lão.

Mục đích suy yếu, đánh bị thương nặng kẻ địch đã đạt tới, kế tiếp chính là vật lộn.

Đạo cụ giai đoạn Thánh Giả ở nơi này không có không gian phát huy, cho dù là Bàn Xoay âm Dương loại đạo cụ cực phẩm này, hiệu suất cũng không cao bằng một quyền trực tiếp của hắn mặc giáp tử kim.

Lục trưởng lão chỉ là Huyễn Thuật Sư thể chất "yếu ớt", mấy cú đấm có thể đánh chết, không cần Bàn Xoay âm Dương suy yếu.

Giờ phút này, cách thời gian Hổ Phù sử dụng còn có bốn mươi giây.

Lục trưởng lão rất tự tin đối với năng lực cận chiến của mình, tự tin không có khả năng đánh thắng Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối mặt kẻ địch đánh bất ngờ mà đến, hắn vừa lui về phía sau, vừa mở ra ô vật phẩm, lấy ra một ống kim loại tròn đường kính 20 cm.

Mặt ngoài ống tròn khắc phù văn đỏ tươi, tà dị.

Đây là ám khí nghề nghiệp Yêu Mê Hoặc, một lần có thể bắn ra tám mũi tên tự mang "dẫn đường", có sức xuyên thấu siêu mạnh, chuyên dùng cho phá giáp.

"Keng keng keng…"

Mũi tên ngắn nhỏ bắn chụm như mưa rào, ở khoảnh khắc chạm đến giáp tử kim liền bị văng ra, những mũi tên có thể dễ dàng làm bị thương nặng Thánh Giả cấp 6 này, ngay cả dấu vết cũng chưa lưu lại.

Sức phòng ngự cấp Chúa Tể? Lục trưởng lão khẽ biến sắc, ngay cả ống tròn kim loại cũng chưa thu hồi, trực tiếp tung người nhảy về phía sau, thân hình nháy mắt hư hóa, biến mất không thấy.

Trương Nguyên Thanh vồ hụt, kinh nghi bất định đánh giá đại sảnh.

Chạy rồi? Không có khả năng, áp chế của Hổ Phù vẫn còn, hắn không thể chạy khỏi đại sảnh, sử dụng kỹ năng ẩn thân? Cũng không đúng, không thấy hắn lấy ra đạo cụ, trên người hắn ngay cả quần áo đều không có, cũng không có khả năng sớm đeo đạo cụ

Đột nhiên, ánh mắt Trương Nguyên Thanh đặt ở trên người năm nữ Huyễn Thuật Sư hôn mê, nhất thời hiểu ra.

Lục trưởng lão trốn trong mộng cảnh của bọn họ.

Hắn biết cấp bậc của mình không có khả năng sử dụng Hổ Phù thời gian dài, hắn muốn kéo dài thời gian… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, không chút suy nghĩ, vung ra dao găm trong tay, đâm xuyên trái tim một nữ Huyễn Thuật Sư.

Tiếp theo hắn hóa thành tàn ảnh màu tím, rút đoản đao, nhanh chóng thu gặt sinh mệnh ba nữ Huyễn Thuật Sư.

Người chết hồn tiêu, mộng cảnh tan vỡ.

Thân thể Lục trưởng lão lập tức từ trong mộng cảnh thoát ly.

Còn có hai mươi giây… Trương Nguyên Thanh thu hồi bao tay, tay phải nắm đoản đao, thi triển Dạ Du, ẩn đi thân hình.

Một giây sau, hắn xuất hiện ở phía sau Lục trưởng lão, đoản đao cắt về phía động mạch cổ của hắn.

"Ông!"

Đoản đao bị một tầng vầng sáng màu vàng đất dày nặng ngăn trở.

Lục trưởng lão không biết khi nào khoác thêm một món pháp y phát ra vầng sáng màu vàng đất, chính là pháp y dựng lên màn hào quang, chặn đòn chém của Hình Thần Câu Diệt Đao.

Nhìn thấy pháp y này xuất hiện, Trương Nguyên Thanh cũng không bất ngờ một chút nào, ở trong tình báo Y Xuyên Mỹ cung cấp, Lục trưởng lão Chúa Tể có thâm niên phấn đấu nửa đời, tổng cộng tích góp hai món đạo cụ cấp Chúa Tể.

Một món tên là "Thổ Linh Pháp Y", là hắn nhiều năm trước cùng một vị trưởng lão khác của Nam phái liên thủ vây giết một vị trưởng lão quan phương thu được.

Một món tên "Luyện Thần Phù", là thông qua công huân đổi từ tổ chức.

Hai món đạo cụ cấp Chúa Tể đều là phẩm chất thấp.

Thấy Lục trưởng lão lấy ra con bài chưa lật hộ thân, khóe miệng Trương Nguyên Thanh nhếch lên, khiến mặt trắng của đoản đao sáng lên, bao trùm mặt đen, đã kích hoạt "Trảm Hình" trong 12 giờ chỉ có thể sử dụng một lần.

Hướng tới cổ Lục trưởng lão, chém ra một đao bỏ qua phòng ngự vật lý.

"Phốc!"

Đầu Lục trưởng lão lăn lông lốc, máu phun trào như suối, bắn tung tóe trên trần nhà.

Nhưng hắn vẫn chưa chết, nguyên thần hư ảo thoát ly thể xác chết đi, ở cao nhìn xuống rít gào:

"Điều đó không có khả năng, không có khả năng!"

Cái không có khả năng thứ nhất là "phòng ngự cấp Chúa Tể của ta không có khả năng dễ dàng bị đánh vỡ như vậy", cái không có khả năng thứ hai là "Ngươi vẻn vẹn một tên Thánh

Giả không có khả năng có được nhiều đạo cụ cấp Chúa Tể như vậy".

Chương 2079: Đánh chết (1)

"Tu hành hơn nửa đời người, ngươi vậy mà chỉ có hai món đạo cụ cấp thấp, không sợ mất mặt?" Trương Nguyên Thanh chuyển đổi thành trạng thái đao đen, bàn tay nhuộm lên năng lượng tối đen dinh dính.

Nhìn thấy một màn này, Lục trưởng lão phát ra tiếng rít oán linh, thi triển tinh thần đả kích.

Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy đầu óc liên tiếp bị cắm đinh thép vào, đau thất khiếu đổ máu, nhưng Mặt Lam tăng thêm sức chịu đựng giao cho hắn sức chịu đựng đau đớn siêu mạnh, hắn đưa tay kéo một phát, túm ra một bóng dáng trong suốt hư ảo.

Đoản đao ra sức chém xuống.

Ảo ảnh tan vỡ, khí tức linh hồn Lục trưởng lão sụt giảm, tiếng rít oán linh biến thành kêu thảm.

Liên tiếp gặp hai lần chiến hồn công kích, linh hồn hắn bị thương nặng khó có thể tưởng tượng.

Đúng lúc này, trái tim Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên co rút đau đớn, trong lòng dâng lên nỗi sợ mãnh liệt, thời gian sử dụng Hổ Phù đã hết.

Hắn phải thu hồi Hổ Phù, tiếp tục kéo dài, chỉ là giai đoạn Thánh Giả, hắn sẽ bởi vì quá mức sợ hãi mà trái tim vỡ tan mà chết.

Trương Nguyên Thanh không chút do dự thi triển Tinh Độn, quay về đến bên cạnh Hổ Phù, nhặt lên đạo cụ cấp Bán Thần này thu vào ô vật phẩm.

Cảm giác trái tim co rút đau đớn nhất thời giảm bớt, sự sợ hãi phá hủy lý trí kia cũng theo đó biến mất.

Tựa như Pháo Lôi Bạo nay thăng cấp đến phẩm chất Chúa Tể, một phát sét đánh trả giá đã đủ để giết chết chủ nhân không làm ra bất cứ phòng ngự gì, trả giá của sử dụng Hổ Phù, cũng

có thể nháy mắt giết chết Trương Nguyên Thanh, hơn nữa có thể bỏ qua phòng ngự.

Mất đi Hổ Phù chấn nhiếp, khí tức nguyên thần của Lục trưởng lão liên tiếp kéo lên, cuồng cười hắn lên:

"Không có Hổ Phù, ngươi dựa vào cái gì đấu với ta! Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi cho rằng mượn một đống đạo cụ cấp Chúa Tể, là có thể giết chết Chúa Tể thật sự? Quá trẻ tuổi rồi, ngươi sẽ trả giá đắt vì ngươi trẻ tuổi."

Tiếng của hắn im bặt, như khí tức nguyên thần hắn đột nhiên hạ thấp.

Trương Nguyên Thanh cười nhạo nói: "Không có Hổ Phù, ngươi vẫn không về đến trạng thái đỉnh phong."

Tuy Huyễn Thuật Sư ỷ lại không lớn đối với thân thể, nhưng không có thân thể, thực lực vẫn như cũ sẽ chịu ảnh hưởng, mà trải qua hai lần "Chiến Hồn" công kích, linh hồn Lục trưởng lão bị thương nặng, giờ phút này mặc dù không có Hổ Phù chấn nhiếp, hắn nhiều nhất khôi phục đến cấp 7 yếu.

Lục trưởng lão khẽ biến sắc, sau đó thu liễm, lạnh lùng nói:

"Ngươi vĩnh viễn không biết Chúa Tể mạnh bao nhiêu."

Dứt lời, hắn lấy ra một xấp bùa giấy màu đen, vung tay ném về phía Trương Nguyên Thanh.

Bùa giấy giống như ám khí lá bài, phốc phốc đóng đinh ở bên cạnh Trương Nguyên Thanh, bao vây hắn lại.

Kết giới vô hình hình thành, trong lá bùa giấy đen chữ đỏ kéo dài ra những sợi xích hư ảo, quấn về phía tay chân, cổ Trương Nguyên Thanh.

Đây là Luyện Thần Phù!

Phàm là người bị khóa luyện thần cuốn lấy, linh hồn sẽ bị giam cầm ở tại chỗ, linh cảnh hành giả cảnh giới Thánh Giả, nhiều nhất mười giây sẽ bị sẽ sợi xích nghiền nát, hồn phi phách tán.

Mặt khác, kết giới Luyện Thần Phù hình thành bỏ qua phá hủy tầng diện vật lý, linh hồn vĩnh viễn không thể xuyên thấu kết giới.

Chỉ có lực lượng tương khắc hoặc lực lượng linh hồn càng mạnh hơn mới có thể đánh vỡ kết giới.

Nhìn xiềng xích thế tới rào rạt, trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên phương pháp xử lý của Tam Đạo sơn nương nương ở trong cabin, vì thế lấy ra chày Phục Ma, vung tay ném về phía một lá bùa giấy đen trong đó.

"Ầm!"

Chày Phục Ma đánh vỡ gạch sàn, đóng đinh ở trên mặt đất, lá bùa giấy đen chưa chịu bất cứ tổn hại gì.

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhíu mày, lập tức hiểu ra, Chày Phục Ma là đạo cụ thuộc về riêng Thần Nhật Du, nó ở trong tay Thần Nhật Du có thể phát huy ra uy lực kinh thiên động địa, nhưng ở trong tay người ngoài, nó chỉ có công năng "tịnh hóa", "phá ma".

Mà lá bùa là đạo cụ, không phải âm vật, hiển nhiên là không sợ hai hạng công năng này.

Trương Nguyên Thanh nâng cánh tay, ngưng tụ ra một cây trường mâu kim quang hào quang không đủ nồng đậm, ra sức ném ra ngoài.

Trường mâu chuẩn xác trúng lá bùa màu đen, sáu sợi xích hơi bị kiềm hãm, rất nhanh lại khôi phục, từ bốn phương tám hướng quấn về phía Trương Nguyên Thanh.

Bị sợi xích quấn lên mình liền xong đời, mỗi một món đạo cụ cấp Chúa Tể đều không thể khinh thường… Trương Nguyên Thanh vẫn bình tĩnh như cũ, lấy ra Giày Hoạt Sạn.

Đôi giày này chỉ là đạo cụ giai đoạn Thánh Giả, tự nhiên không thể trượt ra khỏi kết giới của đạo cụ cấp Chúa Tể, nhưng có thể hữu hiệu tránh né sợi xích quấn quanh, tranh thủ thời gian.

Nhưng, ngay tại cùng lúc hắn lấy ra Giày Hoạt Sạn, Lục trưởng lão ngoài kết giới khống chế linh lực của mình, ở trong đầu phác thảo ra phù hiệu thần bí huyền ảo, phù hiệu hiện ra trong hốc mắt, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Trương Nguyên Thanh trong kết giới.

Chương 2080: Đánh chết (2)

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh cảm giác cảnh vật quanh mình bắt đầu xoay tròn, toàn bộ đại sảnh như lâm vào trong vòng xoáy đáng sợ.

Đồ gia dụng, thi thể, ngọn đèn đều bị vòng xoáy thâm trầm, đáng sợ cắn nuốt, bao gồm linh lực của hắn, ý niệm của hắn.

Hắn đột nhiên cứng đờ, ánh mắt trống rỗng, giống như một cái xác không hồn.

Kỹ năng cấp 7: Hư Vô!

Tuy linh hồn bị thương nặng, lực lượng không còn ở đỉnh phong nữa, nhưng cảnh giới của hắn đã trở về, gắng gượng thi triển một lần kỹ năng cấp Chúa Tể vẫn là không thành vấn đề.

"Hư Vô" là kỹ năng thương hiệu của Hư Vô Giả, Hư Vô cấp 7 có thể khiến linh hồn mục tiêu lâm vào trạng thái "tịch diệt" vô ngã vô tha (không có ta không có hắn), trong lúc đó, mục tiêu không có bất cứ cảm xúc nào, bất cứ tư tưởng nào, giống như tảng đá không có sinh mệnh.

Là kỹ năng khống chế mạnh cực kỳ đáng sợ.

"Ào ào", sáu sợi xích cùng ra, thuận lợi cuốn lấy cổ cùng cổ tay cổ chân Trương Nguyên Thanh, bắt đầu luyện hóa hồn phách của hắn.

Chỉ cần mười giây, liền có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn giai đoạn Thánh Giả hồn phi phách tán.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trong kết giới lâm vào dại ra, Lục trưởng lão cười lạnh nói:

"Ta từng nói, ngươi không thể không biết Chúa Tể cường đại bao nhiêu."

Vừa dứt lời, cửa sổ đại sảnh đột nhiên nổ tung, kết giới hộp diêm bố trí bị lực lượng cấp Chúa Tể đánh nát, ngàn vạn sợi tơ đỏ tươi ở trong vụn thủy tinh nổ tung lao vào.

Những sợi tơ múa máy như xú tu kia vươn về phía sáu lá bùa màu đen, nhỏ như sợi tóc chúng nó ùn ùn hư ảo, cuốn lấy sáu lá bùa, ra sức kéo.

Lá bùa màu đen dán trên mặt đất nhất thời bị bóc xuống.

Nhạc Sĩ am hiểu thôi miên, cũng có được linh hồn cường đại, ở lĩnh vực linh hồn, là nghề nghiệp chỉ thua Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư.

Cùng lúc đó, ngoài cửa sổ truyền đến giọng nữ cao to rõ cao vút, lại tuyệt đẹp êm tai.

Giống như có được lực lượng xuyên thủng linh hồn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lâm vào dại ra, con ngươi nhanh chóng khôi phục thần thái, tìm về bản thân.

Cổ Vũ!

Một trong ba đại năng lực của Nhạc Sĩ giai đoạn Siêu Phàm, giờ phút này do Chỉ Sát cung chủ thi triển ra, tựa như chiến ca vĩ đại, nháy mắt đã mang Trương Nguyên Thanh từ trong trạng thái không ta không hắn kéo về hiện thực.

"Ti Mệnh?"

"Thanh âm" của Lục trưởng lão có chút kinh ngạc, nhưng lại không phải đặc biệt kinh ngạc, hiển nhiên trong lòng là có đoán trước.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã có thể mượn được nhiều đạo cụ mạnh mẽ như vậy, như vậy mời một vị Chúa Tể giúp đỡ lại tính là cái gì.

Trong lòng hắn nhất thời có quyết định, đó chính là lợi dụng năng lực xuyên qua mộng cảnh rời khỏi, thân thể đã hủy, tiếp tục lưu lại chiến đấu là chỉ còn đường chết.

Vị Ti Mệnh này đánh vỡ kết giới xâm nhập chiến trường, tuy đã cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng cũng thay hắn dọn sạch chướng ngại, bây giờ không ai có thể ngăn trở hắn xuyên qua mộng cảnh nữa.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Lục trưởng lão mở ra xuyên qua mộng cảnh, nhưng mà, trong tầm nhìn của hắn cũng chưa nhìn thấy mộng cảnh.

Cũng chính là nói, phụ cận không có người đang ngủ, ngay cả chó cũng không có.

Không có mộng cảnh có thể cung cấp xuyên qua.

Sợi tơ đỏ tươi tụ lại, ngưng tụ thành một cô gái váy đỏ mang mặt nạ màu bạc, cười khanh khách nói:

“Ở lúc ngươi chiến đấu với người đàn ông của ta, ta đã dùng tiếng ca đánh thức cư dân phụ cận, bọn họ được tiếng ca cổ vũ, tinh lực dư thừa sẽ duy trì đến lúc trời sáng.”

Lục trương lão rốt cuộc biến sắc.

Xuyên Qua Mộng Cảnh là độn thuật Huyễn Thuật Sư ỷ lại để chạy trốn, không còn thần kỹ này, Huyễn Thuật Sư liền giống như con chuột bị ép đến góc tường.

“Đừng nói lời thừa với hắn, làm thịt hắn.”

Trương Nguyên Thanh lấy ra một vầng trăng tròn màu đen, dán lên trán, nửa khuôn mặt hiện lên hoa văn màu đen dạng dây leo, tiếp theo lấy ra một phù hiệu tia chớp dán lên trán.

Hình Thần Câu Diệt Đao trong tay nhất thời nhảy lên hồ quang màu lam trắng.

Mà khí tức của hắn, thì trở nên tà dị tôn quý, giống như quân vương đêm tối, thân thuộc của Thái âm.

Hốc mắt Trương Nguyên Thanh chợt xuất hiện màu đen sì, thi triển “Phệ Linh” áp chế linh thể, sau đó ở dưới “Cổ Vũ” tăng thêm chiến lực, hóa thân một tia điện tím, bắn về phía Lục trưởng lão.

Lục trưởng lão hoảng sợ lui về phía sau, dốc hết toàn lực thi triển kỹ năng.

Thao túng tinh thần, không có hiệu quả!

Tinh thần đả kích, hiệu quả rất nhỏ.

Đi vào giấc mộng, không có hiệu quả.

Hắn không để ý tất cả kích phát tiềm năng, thúc giục linh lực, tính lấy phương thức vắt cạn bổn nguyên thi triển “Hư Vô” lần nữa.

Chỉ Sát cung chủ cách đó không xa lập tức cất giọng hát, ngâm nga khúc hát ru, đồng thời nâng tay, ngón tay búp măng vân vê ở giữa không trung, giống như đang nhón cái gì.

Cô kẹp chặt sợi đồ vật đó, cũng nhanh chóng lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách, lúc này mới buộc vật kia ở cổ tay mình.

Dẫn Tơ Hồng.

Chương 2081: Đánh chết (3)

Cô dẫn tơ hồng của Lục trưởng lão ở trên người mình, hai bên bị dẫn tơ hồng nếu cấp bậc giống nhau, sẽ sinh ra ràng buộc và hảo cảm, nếu cấp bậc đối phương thấp hơn bản thân, Hồng Loan Tinh Quan có thể PUA* đối phương.

Lục trưởng lão cấp bậc giống với cung chủ, nhưng linh hồn hắn bị thương nặng, khí tức trượt dốc nghiêm trọng, liền hình thành đơn phương PUA áp chế.

Chịu tơ hồng ảnh hưởng, Lục trưởng lão đột nhiên phát hiện mình không cần thiết lấy phương thức lưỡng bại câu thương thúc giục linh lực, bởi vì bên cạnh có một Ti Mệnh yêu quý nhất.

Lập tức ngừng lại, lao về phía Chỉ Sát cung chủ, cũng chấn động ra tinh thần dao động kịch liệt: "Cứu mạng, mau cứu ta."

Dưới váy Chỉ Sát cung chủ bùng nổ sợi tơ, quấn về phía Lục trưởng lão, cố định hắn ở giữa không trung, Trương Nguyên Thanh hóa thân dòng điện tím đuổi kịp, lưỡi đao đen hồ quang nhảy nhót nhanh chóng chém, trong tích tắc chém ra sáu bảy đao.

Linh hồn của Lục trưởng lão kêu thảm hủy diệt, hồn phi phách tán.

Trương Nguyên Thanh cố nén trả giá tiêu cực các loại đạo cụ mang đến, đâu vào đấy thu hồi Lôi Thần Chi Ấn, bộ trang bị Tử Kim, Bạn Sinh Linh Nguyệt, Giày Hoạt Sạn lại thu hồi "Luyện Thần Phù" cùng "Thổ Linh Pháp Y" rơi xuống đất.

Tiếp theo, hắn nắm lên một cái áo thun phụ nữ trên mặt đất, chấm vết máu, viết xuống đất:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đây chơi một chuyến!"

Sau đó búng ngón tay "Tách", biến mất ở đại sảnh.

Chỉ Sát cung chủ thì giẫm trên lụa đỏ, như lướt sóng lao về phía bầu trời đêm, nhanh chóng rời đi.

Ba rưỡi sáng, chấp sự phân bộ Liên Đô "Đại Hà Chi Thủy" mang theo hai tiểu đội quan phương vội vàng chạy tới hiện trường.

Hắn là bị trưởng phòng văn phòng cảnh sát gọi điện thoại đến, nói là có món "vụ án đặc thù", cần hắn đến xử lý.

Đây là thuật ngữ quan phương.

Phàm là sự kiện vụ án liên quan đến đến linh cảnh hành giả, thống nhất xưng là "vụ án đặc thù", cũng chuyển giao cho Ngũ Hành minh xử lý.

"Đại Hà Chi Thủy" tìm hiểu được, tiểu khu biệt thự Vân Vụ Hoa đã xảy ra sự kiện xung đột bạo lực, sự kiện cũng chưa lan đến người thường, nhưng ảnh hưởng của nó rất lớn —— Cư dân mấy tiểu khu phụ cận đều xao động bất an, có người ở trong nhà la to, có người tổ đội nhảy khiêu vũ quảng trường, có người cùng bạn lữ ở ban công điên cuồng phát tiết tinh lực, có người ở trong tiểu khu đánh nhau chém giết, ngay cả chó trong tiểu khu cũng cảm thấy mình là sói.

Mấy văn phòng cảnh sát của thành phố Liên Đô xuất động rất nhiều cảnh lực, mới miễn cưỡng trấn áp cư dân xao động.

Vốn loại sự kiện siêu phàm đã dừng xung đột này, nhiều nhất chính là phái mấy tiểu đội xử lý một phen, dù sao không cần chiến đấu.

Nhưng một câu của trưởng phòng văn phòng cảnh sát, khiến "Đại Hà Chi Thủy" thân là chấp sự trực tiếp từ trên giường nhảy bật dậy.

Hiện trường xung đột để lại một hàng chữ: Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đây chơi một chuyến!

Đại Hà Chi Thủy mặc áo măng tô mỏng màu đen, ở dưới trị an viên dẫn dắt tiến vào sân biệt thự.

Ven đường, hắn thấy trong sân có mấy thi thể, mấy văn phòng cảnh sát đang chụp ảnh lấy chứng cứ.

Đại Hà Chi Thủy chỉ nhìn thoáng qua, không dừng lại, tiến thẳng vào biệt thự.

Trong đại sảnh một mảng hỗn độn, gạch nứt nẻ, bàn đổ nghiêng, tổn hại, năm xác nữ cùng một xác nam nằm ngã, đều là trần truồng, máu tươi sền sệt hội tụ, đã khô cạn thành màu đen.

Ánh mắt Đại Hà Chi Thủy nhanh chóng nhìn quét, quả nhiên thấy được hàng chữ kia.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn sao lại đến Liên Đô?" Vị Ôn Thần khí chất hơi âm trầm này nhíu mày, thấp giọng lẩm bẩm.

Sau đó nói với cấp dưới Thám Báo đang điều tra hiện trường, kiểm tra thi thể:

"Có phát hiện gì?"

Vị Thám Báo khí chất nghiêm túc như binh sĩ kia nói:

"Mấy người chết này lúc còn sống hẳn là đang tiến hành quan hệ tình dục kịch liệt, ở trong nghề nghiệp hợp pháp, chỉ có Mộc Yêu mới sẽ phóng đãng như thế, nhưng các cô gái này cường độ thân thể bình thường, mà Mộc Yêu là kẻ mang quái lực sở trường leo trèo, cơ thể không nên gầy yếu như thế. Mặt khác, trên thân hai người chết nữ giới có nhìn thấy vết thương ngược đãi ghê người, cũng không phù hợp tính tình của Mộc Yêu, dù sao Mộc Yêu chỉ là ham thích sinh sản, mà không phải ngược đãi."

Đại Hà Chi Thủy gật gật đầu: "Cho nên, hắn là nghề nghiệp tà ác?"

"Xác suất đại khái là Huyễn Thuật Sư của Nam phái." Thám Báo nói ra phán đoán của mình.

"Có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn chủ động tấn công, sẽ không là nhân vật bình thường…" Đại Hà Chi Thủy trầm ngâm vài giây, nói với Học Sĩ đi theo: "Lưu Hồng Chí, dọn sạch trị an viên, tắt hệ thống camera giám sát, người khác đợi lệnh tại chỗ, chuẩn bị tốt chế phục tôi."

Khuôn mặt Huyễn Thuật Sư thiên biến vạn hóa, muốn biết thân phận bọn họ, chỉ có tự mình hỏi một câu.

Chương 2082: Phân phối chiến lợi phẩm (1)

Phân bộ Liên Đô chỉ là phân bộ nhỏ, không có Thần Dạ Du trú đóng, nhưng bởi vì kinh tế phát triển không tệ, phân bộ Hàng thành có phân phối đạo cụ nghề nghiệp Thần Dạ Du.

Các hành giả quan phương bắt đầu bận rộn đâu vào đấy.

Cắn nuốt linh thể là hành vi cực kỳ mạo hiểm, có chút vô ý sẽ tinh thần thất thường, Đại Hà Chi Thủy tự mình đeo đạo cụ hạn chế tự do cho chính mình, sau đó lấy ra một mảnh vải bọc xác phát ra mùi tanh tưởi, giăng kín vết máu màu đen, nhẹ nhàng đắp ở trên người một người chết nữ giới.

Sau một lúc lâu, chưa có bất cứ linh thể nào hiện lên.

Hắn theo thứ tự đắp vải bọc xác ở trên thân người chết khác, phát hiện đều đã hồn phi phách tán.

Nếu là tình huống bình thường, Đại Hà Chi Thủy sẽ cho rằng linh hồn các Huyễn Thuật Sư này đã thoát đi, dù sao Huyễn Thuật Sư không giống nghề nghiệp khác, đối với Huyễn Thuật Sư mà nói, thân thể chỉ là vật chịu tải linh hồn, thân thể tử vong, linh hồn vẫn bất diệt như cũ.

Nhưng kẻ địch là Nguyên Thủy Thiên Tôn, là Thần Dạ Du, vậy thì không có khả năng để linh hồn đào tẩu.

“Bên ngoài còn có thi thể.” Cấp dưới Thám Báo nói.

Đại Hà Chi Thủy nắm lên vải bọc xác, ở dưới mọi người bao quanh đến sân, đắp vải bọc xác ở trên thi thể người đàn ông đội mũ lưỡi trai kia bên cạnh xe.

Vài giây sau, một linh thể vặn vẹo dữ tợn xuyên thấu vải bọc xác hiện lên.

Vị Huyễn Thuật Sư này trước khi chết hẳn là đã bị công kích nhằm vào linh thể, thân thể và linh hồn cùng chết đi, chỉ để lại tàn hồn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn có đồng bạn? Hay là cố ý lưu lại một đạo tàn hồn cho chúng ta.” Cấp dưới Thám Báo không tự giác bắt đầu phân tích.

“Chờ tôi cắn nuốt linh hồn là biết.”

Đại Hà Chi Thủy nắm một góc vải bọc xác, hốc mắt hiện lên năng lượng tối đen dinh dính, hắn tạm thời có được năng lực

phệ linh, một hơi nuốt tàn hồn vào.

Trong nháy mắt nuốt vào linh thể, giống như uống vào một chén rượu độc xuyên thủng dạ dày, cả người Đại Hà Chi Thủy nháy mắt xiêu vẹo ngã xuống đất, co giật, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm cực đoan điên cuồng, đau đớn.

Các quan phương hành giả bên cạnh đều lấy ra đạo cụ trận địa sẵn sàng đón quân địch, nếu chấp sự bởi vậy tinh thần thác loạn, bọn họ liền lập tức chế phục hắn, sau đó thông báo phân bộ Hàng thành.

Cũng không phải bọn họ phản ứng khoa trương, mà là chuyện tương tự đã từng xảy ra nhiều lần.

Không phải Thần Dạ Du cắn nuốt linh thể, cắn trả sẽ phi thường lớn, vượt qua ba lần, tất nhiên tinh thần thác loạn. Đương nhiên, cũng không cần lo lắng như vậy, đến lúc đó chỉ cần chế phục hắn, trói lại đưa đến phân bộ Hàng thành.

Phân bộ Hàng thành tự sẽ mời đến Thần Nhật Du tịnh hóa ô nhiễm.

Trong sự cẩn thận chờ đợi của các quan phương hành giả, Đại Hà Chi Thủy co rút run rẩy chậm rãi bình ổn, tiếp theo, vặn vẹo cùng điên cuồng trên mặt cũng nhạt đi.

“Chấp sự.”

Cấp dưới Thám Báo vừa mở miệng, liền thấy Đại Hà Chi Thủy ngồi bật dậy, vẻ mặt toát ra rung động, hoảng sợ cùng kích động, run giọng nói:

“Mau thông báo phân bộ Hàng thành, Nam phái Lục trưởng lão trở về linh cảnh rồi, một vị Chúa Tể… Trở về linh cảnh.”

Nam phái Lục trưởng lão? Cái xác nam giới kia trong phòng là Nam phái Lục trưởng lão? Quan phương hành giả ở đây biến sắc hẳn, hầu như hoài nghi lỗ tai mình nghe nhầm.

Nơi bọn họ đang ở, là hiện trường Chúa Tể ngã xuống!

Một vị Chúa Tể lặng yên không một tiếng động ngã xuống ở nơi này, vậy mà lại không gây ra thương vong đáng sợ?

“Chấp sự, ngài, ngài có phải nhìn lầm rồi hay không? Hoặc là, tin tức tàn hồn kia biết được là sai?” Trong một mảng tĩnh

mịch, Học Sĩ tên là Lưu Hồng Chí nhỏ giọng thử.

“Người chết ở chỗ này, ID linh cảnh tên là ‘Phù Sinh Mộng Huyễn’, Thánh Giả cấp 4, cấp dưới trực hệ của Nam phái Lục trưởng lão, nhiệm vụ của hắn đêm nay là đón một vị chấp sự tên ‘Kính Hoa’ cung Nam phái Lục trưởng lão giải trí, nhưng kẻ hắn đón tới thật ra là Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Đại Hà Chi Thủy day day mi tâm, vừa bình phục tinh thần hỗn loạn, vừa tốc độ nói rất nhanh, nói:

“Hắn không phải bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giết chết, hắn chết trong tay một vị Ti Mệnh, mà trước khi vị Ti Mệnh kia chạy tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã một mình vào đại sảnh vượt qua một phút đồng hồ, cậu cảm thấy, nếu vị kia trong đại sảnh không phải Nam phái Lục trưởng lão, vậy còn cần Ti Mệnh tham dự? Cần Nguyên Thủy Thiên Tôn ngụy trang thành con mồi trà trộn vào?”

Các quan phương hành giả nghe đến đó, đã tin phán đoán của thủ trưởng, nhưng biểu cảm rung động trên mặt vẫn như cũ không giảm.

“Nguyên, Nguyên Thủy Thiên Tôn là tới báo thù.” Một vị nữ hành giả khó hiểu kích động cùng phấn chấn, “Hắn là tới báo thù ám sát, trời ạ, hắn thế mà giết Chúa Tể Nam phái rồi.”

Chương 2083: Phân phối chiến lợi phẩm (2)

Thám Báo sắc mặt nghiêm túc lắc lắc đầu, “Chủ lực hắn là Ti Mệnh, chẳng qua có thể tham dự tới trong chiến đấu cấp Chúa Tể, thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn vượt qua chúng ta tưởng tượng, không hổ là người số một dưới Chúa Tể.”

Hắn vừa nói xong, Đại Hà Chi Thủy khí chất âm trầm dùng một loại giọng điệu vô cùng cổ quái nói:

“Không, toàn bộ quá trình săn giết chỉ có hai phút, khi Ti Mệnh đến, chiến đấu đã sắp kết thúc, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới là chủ lực của lần hành động này.”

Xung quanh lập tức lâm vào tĩnh mịch.

Cảm giác kinh ngạc cùng cảm giác rung động một lần nữa ập tới, nữ hành giả vừa rồi nói chuyện lẩm bẩm: "Đây căn bản không phải người số một dưới Chúa Tể."

Đây là Thánh Giả có thể giết Chúa Tể.

Quá đáng sợ rồi!

Loại cảm giác rung động này không quan hệ trận doanh, là cảm xúc chấn động bản năng nhất.

Qua một hồi lâu, Đại Hà Chi Thủy rốt cuộc bình ổn cảm xúc, khôi phục bình tĩnh, sắc mặt âm trầm lộ ra một nụ cười:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn là yêu nghiệt, không cần phỏng đoán sâu cạn của một yêu nghiệt, đối với chúng ta mà nói, trưởng lão Nam phái trở về linh cảnh, mới là chuyện đáng giá vui vẻ."

Tỉnh Giang Nam là địa bàn Nam phái hoạt động mạnh, bởi vì các Chúa Tể này tồn tại, quan phương hành giả rất nhiều thời điểm đều bó tay bó chân, Siêu Phàm, Thánh Giả trong lúc chấp hành công vụ, ù ù cạc cạc trêu chọc Chúa Tể mà bị giết cũng không hiếm thấy.

Lục trưởng lão là bị giết ở Liên Đô, Liên Đô là địa bàn hắn tương đối sinh động, hành vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tương đương đang gỡ mìn cho bọn họ.

Đây là chuyện tốt trực tiếp liên quan đến tính mạng của mọi người.

Hơn nữa, trong khu trực thuộc có Chúa Tể trận doanh tà ác ngã xuống, mặc kệ có quan hệ với bọn họ hay không, đều là một công tích, một khoản tiền thưởng tích lũy.

Học Sĩ Lưu Hồng Chí hưng phấn nói: "Tôi lập tức gọi điện thoại cho phân bộ Hàng thành."

…

Hàng thành, phòng khách sạn năm sao.

Chỉ Sát cung chủ toàn thân váy đỏ lười biếng nằm nghiêng ở giường quý phi, chân ngọc trắng muốt từ làn váy thò ra, hai mắt cá chân đeo vòng chân màu vàng.

Mà Trương Nguyên Thanh thì ngồi ở bên bàn, đánh giá hai món đạo cụ phẩm chất Chúa Tể.

Hắn trước cầm lấy một xấp Luyện Thần Phù xem xét thuộc tính vật phẩm:

“Tên: Luyện Thần Phù”

“Loại hình: bùa chú”

“Công năng: Luyện thần”

“Giới thiệu: Bùa này do Huyễn Thuật Sư thượng cổ luyện chế, chuyên khắc linh hồn, sáu lá bùa làm một chỉnh thể, phải đồng thời phá hư sáu lá bùa mới có thể phá hủy đạo cụ này, sau khi lá bùa mở ra, có thể hình thành kết giới bỏ qua công kích vật lý, linh hồn không thể từ trong kết giới chạy thoát. Xiềng xích lá bùa ngưng tụ có thể giam cầm, luyện hóa hồn phách.”

“Ghi chú 1: Làm bùa chú tà đạo, sử dụng thời gian dài sẽ làm chủ nhân tính tình thay đổi hẳn, rơi vào tà đạo.”

“Ghi chú 2: Sau mỗi lần sử dụng, nó đều sẽ tổn thương linh hồn, xin cẩn thận sử dụng.”

Ài, đạo cụ nghề nghiệp tà ác thực làm người ta đau đầu… Trương Nguyên Thanh vừa vui sướng vừa phiền não, vui sướng bởi chiến lợi phẩm cường đại, phiền não là trả giá của nó.

Loại trả giá tính tình biến đổi to lớn này hầu như không có cách nào hóa giải, bởi vì nó không phải trạng thái tiêu cực, Nhật Chi Thần Lực tịnh hóa không có hiệu quả.

Đại khái chỉ có tấn thăng Thần Nhật Du, mới có thể miễn dịch loại trả giá này, nhưng thật thành Thần Dạ Du, ai còn dùng nó chứ.

Mặt khác, ghi chú 2 trả giá quá nửa là hắn giai đoạn này không thể thừa nhận, lấy cấp bậc đạo cụ Chúa Tể, thiêu đốt linh hồn, không chết cũng phế rồi.

Trương Nguyên Thanh buông Luyện Thần Phù, lòng ngón tay chạm đến pháp y tản ra vầng sáng màu vàng đất.

“Tên: Thổ Linh Pháp Y”

“Loại hình: Trang phục”

“Công năng: Phòng ngự”

“Giới thiệu: Đây là một món pháp bào vô ý bị để lại ở trong địa mạch, thời gian dài chịu lực lượng thổ linh thấm vào, chậm rãi thay đổi phẩm chất cùng công năng, dày nặng là đặc điểm của nó, cũng là khuyết điểm của nó.”

“Ghi chú 1: Nó sẽ làm hành động của ngươi trở nên chậm chạp.”

“Ghi chú 2: Nếu ngươi không phải mình đồng da sắt, xin đừng gánh núi.”

Đạo cụ nghề nghiệp Thổ Quái rất tiêu chuẩn, thử xem ngọn núi này nặng bao nhiêu… Trương Nguyên Thanh đẩu khai pháp bào mặc ở trên người.

“Rầm!”

Hai đầu gối hắn trầm xuống, ngay tại chỗ biểu diễn nhận tổ quy tông cho Chỉ Sát cung chủ, xương vai rạn nứt, nội tạng ở dưới áp lực lớn nứt nẻ chảy máu.

Đệch, cái này không phải đạo cụ phòng ngự Thánh Giả có thể mặc… Trương Nguyên Thanh gian nan nâng tay, nắm góc áo pháp bào, thu nó về ô vật phẩm.

“Phù…”

Hắn trực tiếp xụi lơ ở trên mặt đất, nhìn về phía cung chủ che miệng cười khẽ, “Tỷ tỷ, cái áo choàng này thuộc về chị.”

Chương 2084: Phân phối chiến lợi phẩm (3)

Nhạc Sĩ là da mềm, vừa lúc thiếu đạo cụ phòng ngự, mà Ti Mệnh là nghề nghiệp có thể chế tạo sinh mệnh nguyên dịch, năng lực tự mình chữa thương rất mạnh, cũng không sợ trả giá “Trọng áp” của pháp bào.

Chỉ Sát cung chủ gác đầu lên tay gật gật đầu, cái áo choàng này rất hữu dụng đối với cô.

Trương Nguyên Thanh sau đó lại lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, đổ ra một đống tài liệu cùng đô la Mỹ, “Những thứ này là tiền Minh

Vương bán mình, có một phần của chị, chẳng qua tài liệu cấp Chúa Tể đã không còn, sáu tấm Luyện Thần Phù này cũng cho chị."

Đây là thứ lúc trước đã nói, sau khi bắt được Minh Vương, thù lao chia đều. Nhưng Trương Nguyên Thanh đã sớm luyện hết tài liệu cấp Chúa Tể, cho nên tính dùng Luyện Thần Phù bồi thường.

Hắn rất rõ ràng, đạo cụ cấp Chúa Tể không phải càng nhiều càng tốt, bản thân cấp bậc không đủ, đạo cụ nghề nghiệp hợp pháp trả giá cũng đáng sợ như thế, đừng nói nghề nghiệp tà ác.

Chỉ Sát cung chủ đầu tiên là thu Thổ Linh Pháp Y vào ô vật phẩm, lại lấy Luyện Thần Phù tới xem xét thuộc tính, cười ha ha nói:

"Chị không thèm đâu, thứ này chị dùng, hại lớn hơn lợi. Tự cậu giữ lại, hoặc là bán cho Ngũ Hành minh đi."

Trương Nguyên Thanh nhíu mày: "Nhưng tôi đã không có cái gì có thể cho chị nữa."

Đạo cụ cấp Chúa Tể giá trị quá cao, hắn quả thật không có đồ gì bồi thường.

Cung chủ nghiêng đầu, nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi, cậu ngủ với chị một giấc, thiếu nợ chị liền xóa bỏ."

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua dáng người yểu điệu dưới váy đỏ, vừa cởi quần áo vừa nói: "Cái này không tốt đâu, cung chủ, tôi là có bạn gái… Nhưng cái gọi là thiếu nợ trả tiền thiên kinh địa nghĩa, tiền không đủ, thân thể bù lại, chị chờ chút, tôi năm phút đồng hồ có thể tắm rửa xong."

Năm phút đồng hồ sau, Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường mềm mại của khách sạn, nhìn trần nhà, vẻ mặt đầy thất vọng:

"Cung chủ, thì ra chị muốn ngủ chay à, sớm biết đã không tắm rửa."

Dưới đệm chăn màu trắng, hắn bị tơ hồng trói thành bánh chưng.

Chỉ Sát cung chủ rúc vào trong lòng hắn, đưa tay vuốt ve khuôn mặt đường nét cứng rắn tuấn tú, thở dài nói:

“Lúc cậu mới sinh ra, chị chính là sờ mặt cậu như thế này, đảo mắt đã trưởng thành, đã biết sờ mông tỷ tỷ.”

Trương Nguyên Thanh chính là vì sờ soạng bờ mông dưới váy, mới bị trói thành bánh chưng.

“Tôi vừa dùng Mặt Nạ cùng Lôi Thần Chi Ấn, cảm xúc có chút không ổn định.” Trương Nguyên Thanh giải vây cho mình.

Chỉ Sát cung chủ khẽ vuốt ve khuôn mặt hắn, đề tài xoay chuyển hẳn một trăm tám mươi độ, nói: “Mẹ cậu muốn đón cậu đi hải ngoại, bà ấy mãi không liên hệ được cậu, liền cầu đến chỗ chị rồi.”

Ý nghĩ xấu xa trong lòng Trương Nguyên Thanh biến mất, tức giận nói: “Cho tôi một cái lý do xa xứ.”

Chỉ Sát cung chủ nhìn hắn một lát, nhưng chưa tiếp tục nói.

Trương Nguyên Thanh hừ lạnh nói: “Chị quả nhiên vẫn duy trì liên hệ với bà ấy, cũng là chị mang ID linh cảnh của tôi nói cho bà ấy nhỉ, mẹ tôi ra nước ngoài rốt cuộc là vì cái gì?”

Chỉ Sát cung chủ nhéo mũi hắn một cái, “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Mới đầu tôi tưởng tránh họa, nhưng về sau ngẫm lại, không đúng.” Trương Nguyên Thanh dựa sát thân thể mềm mại ấm áp, nói: “Nếu sợ kẻ thù tìm tới cửa mới tránh đến nước ngoài, vậy bà ấy ngược lại là cặn bã, bởi vì bà ấy không mang tôi theo, chưa mang đi ông ngoại bà ngoại cùng dì trẻ, còn có cả nhà cậu.”

Linh Thác thật muốn tìm tới cửa, vậy chắc chắn diệt môn nha, trứng trong nhà đều rơi vỡ hết, tổ kiến trong nhà cũng đốt sạch sẽ.

Đường đường thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi, nghĩ hẳn là không thiếu chút giá trị đạo đức này.

Vậy hành vi một mình tránh họa của Trần Thục, chẳng phải chính là cặn bã!

Trương Nguyên Thanh nói xong, chỉ chờ Chỉ Sát cung chủ giải thích, nào ngờ cô gái này hắc một tiếng, ôm eo hắn, gác đùi ở trên người hắn, cười hì hì nói:

“Vậy coi bà ấy là cặn bã đi, đi ngủ đi ngủ.”

Không đợi được giải thích Trương Nguyên Thanh có chút mất hứng, nhưng lại không thể làm gì được, cả giận:

“Cung chủ, chị có thể dời chân xuống chút hay không.”

“Làm chi!”

“Chị đè đến đầu của tôi rồi.”

“Thằng nhóc thối, cậu từng dùng nó bắt nạt mấy cô gái.”

“Nó vừa tắm rửa xong, vẫn là băng thanh ngọc khiết, cung chủ muốn làm bẩn nó mà nói mời tùy ý.”

“Cái đầu quá nhỏ, lớn thêm vài năm đi.”

Hai người nói nhỏ trong bóng đêm, nằm sát cạnh nhau, ái muội đang chậm rãi lên men, lại thủ vững một tuyến cảnh giới vô hình.

Nói một lúc, Chỉ Sát cung chủ đột nhiên nói: “Chị hát cho cậu một bài đi, lúc còn nhỏ cậu hay khóc, chị liền hát cho cậu. Cậu vừa nghe liền nín khóc.”

“Hoàn toàn không nhớ được, cảm giác chị đang nói dối.” Trương Nguyên Thanh nói.

Cung chủ “Hừ” một tiếng, “Cậu khi đó chỉ số thông minh còn chưa phát triển, đương nhiên không nhớ ra.”

Chương 2085: Sợ (1)

Cô nhẹ nhàng hát ca dao, mềm mại uyển chuyển, giống như gió xuân từ từ thổi tới.

Ở trong tiếng ca tiết tấu chậm rãi, mí mắt Trương Nguyên Thanh càng lúc càng nặng, dần dần tiến vào mộng đẹp, trong lúc ngủ mơ, hắn thấp giọng lẩm bẩm một câu.

Tiếng ca khựng lại, sau một lúc, Chỉ Sát cung chủ giọng điệu dịu dàng “Ừm” một tiếng.

…

Vườn bách thú Tùng Hải.

Trong phòng thú cưng, Cẩu trưởng lão ngồi ở trên bàn, yên lặng nghe Cao Phong trưởng lão kể.

Đợi đối phương nói xong, Cẩu trưởng lão nói:

“Tôi biết chuyện này, hắn quả thật có ý nghĩ báo thù, chưa lan đến người thường là tốt rồi, xem ra hắn xử lý không tệ.”

Cao Phong trưởng lão trầm mặc một chút, “Ông không tham dự? Sao ông yên tâm hắn đi làm loại chuyện hồ đồ này.”

Tuy hành động rất thành công, nhưng ở trong mắt Thổ Quái đôn hậu, hành vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn quá liều lĩnh quá thiếu lý trí, một khi xảy ra sai sót, chính là kết cục trở về linh cảnh.

Cẩu trưởng lão tức giận nói: “Nguyên Soái cũng cho mượn Hổ Phù rồi, tôi có cái gì không yên tâm. Chẳng qua tiểu tử này đã trưởng thành đến trình độ săn giết Chúa Tể, làm người ta thổn thức nha.”

“Nguyên Soái cho hắn mượn Hổ Phù?” Cao Phong trưởng lão đột nhiên cất cao thanh âm, không thể tưởng tượng nói: “Điều đó không có khả năng.”

Cẩu trưởng lão thản nhiên nói: “Không có gì không có khả năng, bái thêm vài lần là được.”

“Có ý tứ gì?”

“Không có gì, dù sao Nam phái Lục trưởng lão quả thật là Nguyên Thủy Thiên Tôn giết, ông có thể yên tâm báo cho tổng bộ.” Cẩu trưởng lão nói: “Mấy tên đó của tổng bộ biết việc này, không biết tâm tình thế nào.”

Nói xong, nâng lên móng vuốt vỗ về phía màn hình, kết thúc cuộc gọi.

Trời tờ mờ sáng, tài khoản quan phương phân bộ Hàng thành đã ở diễn đàn tuyên bố thông cáo.

“Ba giờ rạng sáng nay, đồng nghiệp phân bộ Liên Đô thu được văn phòng cảnh sát thông báo khẩn cấp, Liên Đô tiểu khu Vân Vụ Hoa xảy ra sự kiện siêu phàm, có mấy tên Huyễn Thuật Sư chết tại hiện trường. Trải qua điều tra hiện trường đơn giản, đồng nghiệp phân bộ Liên Đô xác nhận đây là hành động săn giết cùng nhau nhằm vào cao tầng Nam phái, mà căn cứ tin tức

hiện trường phản hồi, kẻ chủ đạo là ‘Nguyên Thủy Thiên Tôn’, nhân vật mục tiêu là Nam phái Lục trưởng lão, ID linh cảnh ‘Hư Giả Cách Mạng’, cùng người tình, cấp dưới của hắn, tổng cộng tám người, ID linh cảnh phân biệt là…”

Nội dung bài đăng giới thiệu vắn tắt chặn chỗ hiểm yếu kể tình huống hiện trường vụ án, tin tức thân phận người chết chỉ mô ta sở qua, không bình luận, rất phù hợp thói quen dùng từ của tài khoản quan phương.

Trừ văn tự miêu tả, còn kèm theo ảnh chụp điều tra hiện trường, ảnh chụp Nam phái Lục trưởng lão cùng năm nữ Huyễn Thuật Sư —— Khỏa thân bị làm mờ.

Cùng với ảnh chụp chữ bằng máu “Nguyên Thủy Thiên Tôn đến đây chơi một chuyến”.

Chung cư sa hoa kinh thành, nơi đệ tử Thái Nhất môn tụ tập.

Tôn Miểu Miểu ngồi xổm trên ghế, cằm gác lên đầu gối, hai tay bay múa ở bàn phím, gõ phím lách cách, mười ngón tay nhanh như tàn ảnh, một người thao túng mười acc, đồng thời ở trên mạng hẹn nhau đấu với mười mấy tên bình xịt, một đời anh hùng bàn phím cũng chỉ đến thế này thôi.

Tôn Miểu Miểu quanh năm trà trộn ở bình đài xã giao lớn nhất trong nước, được người ta coi là “WC XX”, “nơi XX tụ tập”, ở bình đài này đăng kí mười mấy tài khoản tên thật, chuyên môn dùng để tiêu khiển giải trí.

Cô khi thì dẫn theo các tỷ muội ra đòn nặng, khi thì ngụy trang thành đàn ông tatami đối với các nữ nhân ngu ngốc, khi thì lại ngụy trang thành khách quan trung lập đứng ở cao điểm đạo đức chỉ điểm giang sơn.

Khi thì sắm vai phẫn thanh công kích hiện tượng bất công xã hội, phê bình quan viên không có hành động; Khi thì lại là phần tử yêu nước cấp tiến, đuổi theo hành tẩu 500.000 bạo lực trên mạng.

Cô có được điểm mấu chốt đạo đức linh hoạt cùng hay thay đổi trận doanh, nơi nào có thể cãi nhau, nơi đó liền có bóng dáng của cô.

Trời đã sắp sáng, Tôn Miểu Miểu kết thúc một trận mắng chửi nhau nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa cuối cùng, chuyển đổi giao

diện đến diễn đàn Thái Nhất môn, cô ở diễn đàn Thái Nhất môn cũng có rất nhiều tài khoản, nhưng Thái Nhất môn số lượng Thần Dạ Du thưa thớt, thời điểm diễn đàn sinh động nhất, cũng chỉ mấy trăm nhân mà thôi.

Căn bản không đủ Tôn Miểu Miểu nhét kẽ răng.

Nhưng cô đã sớm dưỡng thành thói quen lướt diễn đàn, nhìn thấy bài đăng làm người ta khó chịu, liền click vào phun vài câu, sau đó hài lòng đi ngủ.

Màn hình vừa chuyển đổi đến diễn đàn quan phương, cô đã bị một bài đăng được ghim hấp dẫn:

Người đăng bài là Viên Đình.

Gã này, lại chơi loại bài đăng tiêu đề hot này? Tôn Miểu Miểu vẻ mặt đầy nghi ngờ, nhưng lại nhịn không được click vào.

Trong bài đăng chỉ có hai chữ: Cái đệch!

Chương 2086: Sợ (2)

Sau đó chính là một đường link, Tôn Miểu Miểu ấn vào đường link, phát hiện là bài đăng diễn đàn Ngũ Hành minh, cô đọc kỹ hết bài đăng, trong đầu đặc sệt, khuôn mặt tròn trịa ngọt ngào giăng kín dại ra.

“Hắn làm như thế nào vậy? Chênh lệch của Thánh Giả cùng Chúa Tể, so với chênh lệch của Siêu Phàm cùng Thánh Giả còn lớn hơn, thật sự có người có thể ở giai đoạn Thánh Giả săn giết Chúa Tể sao?”

Tôn Miểu Miểu hít một ngụm khí lạnh: “Triệu Thành Hoàng nếu nhìn thấy bài đăng này, sợ là đạo tâm phải sụp đổ.”

Văn phòng cảnh sát kinh thành khu Tây Môn, phòng làm việc.

Triệu Thành Hoàng trực ban ngồi ở trước bàn làm việc, ánh mắt vô thần lướt bài đăng Viên Đình share, tần suất hắn đăng nhập diễn đàn không cao, biết bài đăng này đã là bảy giờ sáng, còn là cấp dưới nói cho hắn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn là đi báo thù rồi nhỉ, hắn thế mà có thể tìm được nơi trưởng lão Nam phái ẩn thân?”

“Lầu trên, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn vậy mà thành công săn giết Chúa Tể.”

“Có thể là tình báo có sai lầm hay không, hẳn là có Chúa Tể khác tham dự chứ, chỉ là Ngũ Hành minh nâng hắn, cho nên đặt công lao ở trên đầu hắn? Mọi người nghĩ, Thánh Giả săn giết Chúa Tể, có khả năng sao?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phải con cháu minh chủ, ngẫm xem quan hệ của hắn cùng tổng bộ, nâng bi hắn? Tổng bộ hận không thể đạp hắn mấy cước đó.”

“Tôi vừa đi diễn đàn Ngũ Hành minh bên kia nhìn thoáng qua, có người đã phục nguyên ra tình hình chiến đấu, quả thật có Chúa Tể tham dự, đó là một vị Ti Mệnh, nhưng cô ấy chỉ là phụ trợ, không cần tôi giải thích Ti Mệnh là nghề nghiệp gì chứ? Căn cứ camera biểu hiện, quá trình chiến đấu 1 phút 36 giây, Ti Mệnh là tiếp cận vĩ thanh mới đi vào, cũng chính là nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới là chủ lực săn giết Nam phái trưởng lão, quá mức không thể tưởng tượng, Ngũ Hành minh bên kia cũng sôi trào rồi.”

“Thánh Giả giết Chúa Tể, thật sự là nghé con ngồi máy bay, ngưu bức lên trời.”

“Thật sự đáng sợ, hàng năm đều có yêu nghiệt ngang trời xuất thế, mấy năm trước là Nguyên Soái, năm kia là Tiền công tử, năm trước là Ma Quân, bây giờ lại toát ra một gã Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà mấy vị trước rõ ràng không bằng hắn, ít nhất ở giai đoạn Thánh Giả, Nguyên Thủy Thiên Tôn là hoàn toàn xứng đáng mạnh nhất.”

“Tôn trưởng lão hồ đồ nha…”

Triệu Thành Hoàng lướt bình luận, chỉ cảm thấy một cảm giác uể oải cùng vô lực mãnh liệt trào lên trong lòng, vô luận cố gắng như thế nào, hắn đều không theo nổi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Điều này làm hắn tâm cao khí ngạo, trong lòng dâng lên cảm giác thất bại thật lớn.

…

Tùng Hải, văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

Thiên Hạ Quy Hỏa ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm màn hình máy tính, hắn đọc toàn bộ bình luận một lần, mang camera giám sát đồng nghiệp phân bộ Hàng thành tải lên cũng xem một lần.

“Hắn có đạo cụ cấp Chúa Tể, hơn nữa là vài món.”

Đây là Thiên Hạ Quy Hỏa căn cứ tình báo làm ra phân tích.

Sau đó là: “Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn giết Nam phái Lục trưởng lão lập uy, cảnh cáo tổ chức tà ác đừng có ý đồ với mình. Có lẽ còn có ý tứ cảnh cáo tổng bộ, không rõ, mình xem chút nữa…”

Tiếp theo là: “Nguyên Thủy Thiên Tôn càng tín nhiệm Chỉ Sát cung chủ hơn, không tín nhiệm trưởng lão quan phương, cho dù là phân bộ Tùng Hải.”

Cuối cùng là: “Mặc kệ hắn sau này ở chung với tổng bộ như thế nào, quyết liệt cũng thế, quay về tốt đẹp cũng thế, mình đều phải gắt gao duy trì bảo vệ quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, thứ hắn có thể cho mình cao hơn tổng bộ.”

Sau khi phân tích xong, hắn khẽ cảm khái một tiếng, “Có một số người tồn tại, ý nghĩa chính là vì làm người ta khó chịu nha.”

Ở trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, thành tựu của hắn không đáng giá nhắc tới, sự kiêu ngạo của hắn cực kỳ buồn cười, dùng lời tương đối trẻ trâu nói, kẻ này áp đảo một thế hệ, khiến tất cả thiên kiêu cúi đầu.

“Ting, ting…”

Tiếng nhắc nhở tin nhắn của điện thoại di động không ngừng vang lên, trong phòng thuê 80 mét vuông, nhóc mập trắng đêm chưa ngủ, luôn chú ý group chat của Nam phái, một phần mềm nói chuyện phiếm máy chủ ở hải ngoại.

Thời điểm tám rưỡi sáng, bên trong group chat Nam phái bắt đầu tuyên bố thông cáo khẩn cấp, báo cho thành viên Lục trưởng lão “Hư Giả Cách Mạng” trở về linh cảnh, chết bởi Nguyên Thủy Thiên Tôn săn giết.

Cao tầng Nam phái yêu cầu Huyễn Thuật Sư tỉnh Giang Nam sắp tới ẩn núp, đổi mới địa chỉ, bởi vì dựa theo tác phong của

quan phương, nhất định sẽ thừa dịp cơn gió đông này tiến hành đả kích nghiêm trọng.

Tin tức vừa ra, giống như bom hạng nặng, nổ tung ở trong lòng các thành viên Nam phái, mang đến chấn động mãnh liệt cùng sợ hãi như hít thở không thông.

Một ngày trước bọn họ còn mang lần săn giết kia coi là đề tài câu chuyện, cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định bị dọa vỡ mật rồi, về sau chỉ dám cẩu ở Tùng Hải, lời lẽ cực độ khinh thường, dương dương đắc ý.

Chương 2087: Sợ (3)

Ai ngờ ngủ một giấc tỉnh lại, Lục trưởng lão bị Nguyên Thủy Thiên Tôn 'xoẹt' rồi.

Hơn nữa căn cứ tin tức quan phương công bố, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn là tự tay báo thù, thủ đoạn khóa mục tiêu Lục trưởng lão của hắn khiến các Huyễn Thuật Sư Nam phái đã mờ mịt lại sợ hãi.

Trước mắt còn chưa thể xác định hành vi trả thù của Nguyên Thủy Thiên Tôn có phải sẽ kéo dài hay không, hắn đã có thể khóa mục tiêu Lục trưởng lão, khẳng định cũng có thể khóa mục tiêu Huyễn Thuật Sư khác.

Bởi vậy cao tầng Nam phái mới bảo thành viên tổ chức đổi mới địa chỉ, hạ thấp ẩn núp.

Mà đối với các trưởng lão mà nói, vị thiên tài quan phương này biểu hiện ra chiến lực đáng sợ, làm bọn họ đều sinh ra tâm lý kiêng kị, cho dù cũng chưa có video chiến đấu truyền lưu ra.

"Thao tác này của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mang Huyễn Thuật Sư Nam phái dọa hết rồi. Chậc chậc, bao gồm các trưởng lão." Nhóc mập xem group lớn, group nhỏ Nam phái nghị luận, như có thể cách màn hình cảm nhận được bọn họ khủng hoảng.

Điều này làm trong lòng hắn sinh ra khoái cảm trả thù đại trưởng lão.

Đột nhiên, trong group lại phát ra một thông cáo, nội dung là:

“Thông cáo mới nhất, vì dự phòng Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục trả thù Nam phái, đại trưởng lão quyết định ban cho Chưởng Mộng Sứ, Huyễn Thuật Sư thủ đoạn giữ mạng, toàn bộ Chưởng Mộng Sứ lập tức login, tới mộng cảnh đại sảnh tập hợp. “

Nhìn thấy tin nhắn này, trong lòng nhóc mập rùng mình.

Thời điểm này, Nam phái hẳn là đã thăm dò rõ mạch lạc sự kiện, biết Nguyên Thủy Thiên Tôn là thông qua Kính Hoa tập trung Lục trưởng lão, mà người biết Lục trưởng lão treo thưởng “nhân viên phục vụ”, biết Kính Hoa nhận lời mời sẽ không nhiều.

Đại trưởng lão muốn điều tra nội gian, không, đại trưởng lão dự cảm là mình rồi… Nhóc mập cũng không hoảng, rút dây sạc điện thoại di động, thu thập vật phẩm đơn giản mang theo bên người, đeo balo rời đi.

Hắn ở thời điểm ba giờ sáng, đã thu được tin nhắn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, biết được tin Lục trưởng lão chết, lưu lại chỉ là muốn xem ứng đối của Nam phái một chút.

Quả nhiên, đại trưởng lão lập tức hoài nghi hắn.

Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí vừa về tổ chức, Lục trưởng lão đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn cung tiễn về linh cảnh, người chỉ số thông minh bình thường đều sẽ triển khai liên tưởng, mà Nam phái là tổ chức tà ác, tổ chức tà ác làm việc không giảng chứng cứ.

Trực tiếp mạnh mẽ khống chế, sau đó thôi miên, dẫn đường, tẩy não vân vân, không thiếu biện pháp tra hỏi ra.

Cho nên nhóc mập cũng không tính đội mũ giáp tới mộng cảnh đại sảnh, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, bây giờ phải về khách sạn Vô Ngân.

Vô Ngân đại sư nếu là không trở về, liền nghĩ cách để Tiểu Viên cùng lão đại chuyển nhà đi… Nhóc mập đeo ba lô, rời khỏi nhà cho thuê lâm thời “xâm chiếm”, không có bất luận kẻ nào biết được.

Chín giờ sáng, Trương Nguyên Thanh tinh thần phấn chấn mở mắt ra, trong lòng là thân thể mềm mại ấm áp, trước mắt chiếu ra một vệt đỏ tươi sáng.

Điều này làm hắn mang ba chữ "Quan Nhã tỷ" nuốt trở vào.

Chỉ Sát cung chủ cuộn mình ở bên cạnh hắn, như bạch tuộc quấn lấy hắn, mái tóc đen nhánh trải ra ở trên gối trắng nõn, ứng với câu đôi chẩm ô vân đọa thúy kiều kia.

(đôi chẩm ô vân: mây đen xõa trên gối)

Mà vòng eo nhỏ nhắn dưới váy đỏ kia, thì cả đêm đều ở dưới vòng tay của hắn.

Chỉ Sát cung chủ hít thở đều đều, vẫn đang ngủ, mặt của cô bao trùm mặt nạ màu bạc, thấy không rõ dung nhan, nhưng Trương Nguyên Thanh nghĩ, khuôn mặt đang ngủ nhất định rất an tường ngọt ngào.

Nên nhân cơ hội vạch trần hay không?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, Trương Nguyên Thanh liền đặt tay ở trên mặt nạ.

"Đừng quậy ~"

Dưới mặt nạ màu bạc truyền đến thanh âm lười biếng của cung chủ, "Sáng sớm đã giở trò, có phải muốn bị treo lên đánh hay không?"

Tơ hồng từ váy bắn ra, nhẹ nhàng đâm vào mu bàn tay hắn.

Trương Nguyên Thanh bị đau, như điện giật rụt tay về.

Hắn lẩm bẩm: "Cung chủ tỷ tỷ, chị có phải rất xấu hay không, cũng không dám mặt mũi thật gặp tôi."

Chỉ Sát cung chủ trợn đôi mắt đẹp, hừ hừ nói: "Cậu từng thấy Nhạc Sĩ xấu sao!"

Sức quyến rũ của Nhạc Sĩ chính là có thể so sánh với nghề nghiệp Ái Dục.

"Cũng đúng." Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, "Cung chủ tỷ tỷ khẳng định là lo lắng mình bị xinh đẹp, khiến tôi tự ti."

"Đúng không đúng không, vậy cậu ôm chị một cái nữa."

Từ sau khi chữa khỏi bệnh tâm thần, tính cách của cô cũng đã xảy ra một chút biến hóa, ngẫu nhiên sẽ giống cô gái nhỏ muốn hôn muốn ôm.

Trương Nguyên Thanh liền vừa ôm cô, vừa xem điện thoại di động.

Tối hôm qua trước khi hành động, hắn đã chỉnh điện thoại di động thành hình thức máy bay, hành động kết thúc, sau khi báo bình an cho Quan Nhã, phát thông báo cho nhóc mập, lại mở ra hình thức máy bay.

Bằng không sáng nay điện thoại sẽ bị gọi nổ.

Chương 2088: Sợ (4)

Trương Nguyên Thanh đầu tiên bỏ qua tin nhắn group chat, lần lượt trả lời tin nhắn của đám người "Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan", "Mẫu Đơn Tiên Tử", "Tốt Qua Sông".

Lại uyển chuyển từ chối Ma Nhãn mời "Tôi dẫn cậu đi giết tam hộ pháp".

Tiếp theo trả lời mẹ vợ hỏi han ân cần, mẹ vợ nghe nói chuyện hắn săn giết Nam phái trưởng lão, thân thiết hỏi hắn có bị thương hay không, tổn thất lớn hay không.

Sau đó trái một câu "Con ta quả nhiên là rồng phượng trong loài người", phải một câu "Con trai ruột giỏi quá", giống như bà năm đó sinh không phải Quan Nhã, mà là Trương Nguyên Thanh.

Bây giờ Phó Tuyết đầy đầu óc đều là Nguyên Thủy Thiên Tôn đứa con rể này, cũng không đi nghĩ đứa con ngốc nhà Miller nữa.

Gần đây bà chẳng những ở trong trường hợp xã giao nổi bật xuất chúng, ở Phó gia cũng ngẩng đầu ưỡn ngực làm người, thậm chí có thể ngồi ngang hàng với đại ca bồi dưỡng ra Phó Thanh Huyên.

Con cái anh nuôi tuy rất ưu tú, nhưng con gái của tôi cũng không tồi nha, ánh mắt tốt bao nhiêu, tìm một thằng chó con tư chất minh chủ.

Trương Nguyên Thanh một tay ôm cung chủ, một tay khác đặt điện thoại di động ở cái gáy cô, lách cách gửi tin cho Tiểu Viên cùng Quan Nhã, kể ra nỗi nhớ, nhưng bởi vì vấn đề hoàn cảnh, bảo các cô tuyệt đối đừng gọi điện thoại cho mình.

Chỉ Sát cung chủ nhìn không thấy màn hình điện thoại di động sau đầu, liền hỏi hắn, đang nói chuyện phiếm với ai?

Trương Nguyên Thanh nói, gửi tin nhắn với bà ngoại tôi đó.

Chỉ Sát cung chủ kinh ngạc nói, bà ngoại cậu tên Quan Nhã hay là tên "Ma pháp dì Tiểu Viên" vậy?

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn, mới phát hiện sau đầu mình cũng có một tấm gương tròn, Chỉ Sát cung chủ đang nắm cái gương nhỏ rình coi hắn gửi tin nhắn.

Sau đó Trương Nguyên Thanh đã bị cung chủ cười tủm tỉm treo ngược lên.

"Lúc ôm chị, cậu tốt nhất đừng tán phét với cô gái khác." Cung chủ nụ cười quỷ quyệt vươn ngón tay ra, vẽ vòng tròn ở bụng hắn: "Bằng không chị sẽ tức giận, cậu cảnh tỉnh cho tốt đi."

Ầm một tiếng, cô nổ tung thành ngàn vạn sợi tơ, từ trong cửa sổ rộng mở chui ra ngoài.

Thật là, bà điên vẫn là bà điên… Trương Nguyên Thanh thở dài, ôm điện thoại di động tiếp tục trả lời tin nhắn.

Năm phút đồng hồ sau, hắn cùng Tiểu Viên, Quan Nhã tán phét xong, mở ra diễn đàn quan phương.

Như hắn dự liệu, diễn đàn bây giờ chính là có thể so với tư thái sôi trào "Thiên vương nào đó gặm cỏ non bên ngoài", "đỉnh lưu nào đó mang thai", Trương Nguyên Thanh đã sớm tập mãi thành thói quen.

Lúc trước hắn vượt qua phó bản cấp S, chấn động là Siêu Phàm hành giả tầng trung tầng dưới, chấp sự thì lấy tư thái cao cao tại thượng bình luận.

Chờ hắn ở Thập Vạn Đại Sơn đánh bại ba vị Thánh Giả Thiên Phạt, liền đến lượt các Thánh Giả quỳ xuống kêu "Thiên Tôn lão gia 666" .

Nay hắn giết Chúa Tể, đến lượt các trưởng lão quan phương kinh hãi.

"Các lão già tổng bộ hắn là cũng bị chấn động, nhất là Thái trưởng lão, dù sao hắn và mình không có khả năng bắt tay

giảng hòa, trước khi bắt đầu cầu, kích thích hắn lần nữa, để hắn ngủ không ngon…”

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh soạn cái bài đăng:

Tổng bộ!

Thư ký Chu đá văng ra chén sứ trắng rơi vỡ bên chân, sắc mặt âm trầm cầm máy bàn lên, gọi điện thoại cho Thái trưởng lão.

Màn hình máy tính của hắn biểu hiện “bài đăng này không tồn tại” .

Bài đăng của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bị xóa, là thư ký Chu tự mình gọi điện thoại bảo quản lý viên diễn đàn xóa, nguyên nhân là rất nhiều hành giả tầng dưới chót, tự dưng phỏng đoán, nói Nguyên Thủy Thiên Tôn là ám chỉ trưởng lão nào đó của tổng bộ.

Người bên dưới miệng không kín, một khi giọng điệu kỳ quái sẽ đặc biệt khó nghe, người tầng dưới chót khi nào có thể khoa tay múa chân đối với kẻ cầm quyền cao cao tại thượng?

Đám chân đất kia cũng chỉ đã ghiền miệng một chút, trái lại có thể không để ý tới, nhưng thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến thư ký Chu nổi giận ngay tại chỗ.

Hắn biết Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là đang thị uy, đang dùng thủ đoạn mềm dẻo thị uy.

Từ khi nào, một tên Thánh Giả cũng dám làm càn như thế!

Cái đó không giống với trước kia đấu tranh, trước kia Nguyên Thủy Thiên Tôn đấu tranh cực hạn ở đập bàn mắng chửi người, tính chất không giống với bây giờ.

Điện thoại kết nối, nghe bên kia truyền đến tiếng sóng biển như có như không, thư ký Chu trầm giọng nói:

“Lãnh đạo, hắn đang uy hiếp chúng ta, hắn đang nói cho chúng ta biết, nợ mới nợ cũ sớm hay muộn phải tính, hắn vẻn vẹn một tên Thánh Giả, dám uy hiếp chúng ta, hắn thực cho rằng chúng ta chỉ là hổ giấy?

“Lãnh đạo, chúng ta phải có động tác.”

Thanh âm Thái trưởng lão lạnh nhạt bình thản truyền đến: “Tiểu Chu, cậu có phải sợ rồi hay không.”

Chương 2089: Điên cuồng điều tra (1)

Nghe được lời của Thái trưởng lão, vẻ mặt thư ký Chu vặn vẹo một phen, có chút thẹn quá hóa giận.

Đúng vậy, hắn sợ rồi.

Hắn bị một mao đầu tiểu tử trở thành linh cảnh hành giả chỉ nửa năm dọa.

Trước kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm ầm ĩ nữa, nhiều nhất cũng chỉ là người số một dưới Chúa Tể, Chúa Tể thật sự vẫn như cũ có thể nhìn xuống hắn, bóp chết hắn, tựa như bóp chết một con sâu gây đau ngứa tay.

Nhưng bây giờ, con sâu ngứa tay này lại săn giết một trưởng lão cấp 7 có thâm niên.

Thư ký của tổng bộ thập lão cũng là Chúa Tể cấp 7, tuy thân là thư ký của thập lão, nội tình khẳng định không phải Nam phái Lục trưởng lão có thể so sánh, nhưng không thể không thừa nhận, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã có thể uy hiếp đến thư ký Chu.

Mà kẻ mang phản cốt bây giờ chỉ là Thánh Giả.

Hắn nếu tấn thăng Chúa Tể, chỉ sợ sẽ giống với Phó Thanh Dương hành hạ đến chết đồng cấp.

"Thái trưởng lão, chẳng lẽ cứ như vậy ngồi xem hắn trưởng thành?" Thư ký Chu đè giọng thấp hơn nữa, giống như đang nói đề tài gì không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Tổng bộ cửu lão mâu thuẫn với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó là vấn đề nhỏ, kẻ mang phản cốt nếu là đăng đỉnh ngai vị Bán Thần, cửu lão nhiều lắm cúi đầu nhận sai, đưa ra bồi thường, cũng liền trôi qua.

Hai bên lại không có tử thù.

Thái trưởng lão thì khác, cháu nội yêu quý của Thái trưởng lão chết vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến tiếp sau trên hội thẩm phán trả thù, trong sự kiện mai phục ở máy bay cố ý trở ngại, càng khiến thù kết càng ngày càng sâu.

Hai bên sở dĩ tường an vô sự, là Nguyên Thủy Thiên Tôn cánh chim chưa cứng cáp, là Thái trưởng lão ném chuột sợ vỡ đồ, nhưng mâu thuẫn sớm hay muộn sẽ bùng nổ.

Trừ phi Thái trưởng lão chịu thua, chủ động bồi thường Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng thân là Chúa Tể đỉnh phong, Thái trưởng lão sao có khả năng kiêng kị một người giai đoạn Thánh Giả, cho dù hắn tương lai trở thành Chúa Tể.

Nói lời không dễ nghe, Chúa Tể đỉnh phong giết Chúa Tể cấp 7, không khác gì đập chết một con chó.

Huống chi là Thái trưởng lão loại Chúa Tể đỉnh phong giá trị kinh nghiệm trên 70%, hơn nữa có được đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể này.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn là thiên tài quan phương trọng điểm bồi dưỡng, hắn thành tựu càng cao, chỗ tốt đối với quan phương càng lớn.” Thái trưởng lão thản nhiên nói: “Cậu không cần sợ, giữa hắn cùng cậu là mâu thuẫn nhỏ.”

Thư ký Chu ngẩn ra, sau đó cười khổ nói: “Lãnh đạo dạy dỗ đúng, là tôi nghĩ nhiều quá rồi, tôi cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc dù có mâu thuẫn, nhưng đều là thành viên Ngũ Hành minh, mâu thuẫn nhỏ mà thôi, nói ra là được rồi.”

Hắn có chút cuống lên, Thái trưởng lão sao có khả năng sẽ tỏ thái độ ở trong điện thoại.

Trước khi kết thúc cuộc gọi, Thái trưởng lão ý vị sâu xa nói: “Tất cả đều ở trong cục.”

Tất cả đều ở trong cục… Thư ký Chu nhíu mày, thưởng thức cẩn thận.

…

Vịnh Phó gia, sân thượng.

Trương Nguyên Thanh mang tài liệu cùng tấm da dê triệu hồi Tam Đạo sơn nương nương bày ra, cầm lấy điện thoại di động, gọi vào số của Lý Thuần Phong.

“Thuần Phong, tắt camera theo dõi của tiểu khu.” Phân phó xong, Trương Nguyên Thanh buông điện thoại di động xuống, rót linh lực lên tấm da dê.

Giống như lửa điểm hỏa tờ giấy, linh lục trận văn trên tấm da dê bắt đầu vận chuyển, điên cuồng cướp lấy linh lực của tài liệu.

Trương Nguyên Thanh lập tức đặt bàn tay ở trên tấm da dê, trong lòng kêu gọi: "Ấu Khanh Ấu Khanh mau ra đây…"

Hắn cho rằng, gọi "nương nương", lão mõ chưa chắc có thể ngay lập tức hướng ánh mắt đến, nhưng gọi đại danh, bất luận kẻ nào cũng sẽ theo bản năng theo tiếng động nhìn qua.

Quả nhiên, vừa gọi hai lần, nương nương liền từ linh cảnh ném đến cái nhìn chăm chú.

Bầu trời vịnh Phó gia nổi lên hào quang màu vàng, khuếch tán từng vòng, giống như đạn pháo sáng đang đánh phá kết giới vô hình.

Chày Phục Ma bên chân Trương Nguyên Thanh kịch liệt chấn động, nó cảm nhận được chủ nhân triệu hồi, nhưng lực lượng của Tam Đạo sơn nương nương không thể xuyên thấu qua linh cảnh truyền vào hiện thực, không thể thật sự triệu hồi nó.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh nắm lên Chày Phục Ma, rót Nhật Chi Thần Lực vào.

Nương nương mất đi Chày Phục Ma, muốn phá vỡ kết giới linh cảnh có chút khó khăn, cho nên cần hắn nội ứng ngoại hợp, giúp lão mõ… giúp Ấu Khanh một tay.

Chày Phục Ma được đưa Nhật Chi Thần Lực vào, nháy mắt sống lại, hóa thành một đạo hào quang màu vàng nghịch không mà lên.

"Ông!"

Ở trong một tiếng vang tựa như bong bóng khí nổ tung, bầu trời xanh thẳm toát ra màu vàng nhạt, bỗng nhiên vỡ ra một thông đạo hình vòng tròn.

Thông đạo thâm thúy tối đen, nối với linh cảnh, Chày Phục Ma biến mất ở trong thông đạo.

"Thằng nhãi!"

Sau thông đạo truyền đến tiếng hừ lạnh của lão mõ.

Thanh âm là loại Thần Dạ Du cùng oán linh mới có thể nghe thấy kia.

Chương 2090: Điên cuồng điều tra (2)

“Ấu nương nương, đừng vội đi.” Trương Nguyên Thanh đã sớm quen nhảy nhót qua lại ở trước mặt đại lão, làm bộ chưa phát hiện lão mõ không vui, chấn động tinh thần lực, nói:

“Tôi hoài nghi Thuần Dương chưởng giáo còn chưa chết.”

Lập tức mang phỏng đoán của mình, lấy phương thức trao đổi của Thần Dạ Du lớn tiếng nói ra.

Nghe xong hắn miêu tả, bên kia thông đạo trầm mặc vài giây, mới truyền ra “thanh âm” của Tam Đạo sơn nương nương:

“Thần trí của hắn rất không ổn định, mà mỗi một lần mượn thể trọng sinh đều đã tăng thêm nguyên thần tổn thương, khiến điên cuồng nặng thêm, lại thêm ta châm chọc cùng đả kích hai lần thảm bại trong tay đệ tử, hắn sẽ càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng không ổn định.

“Đến lúc đó chỉ có hai loại kết cục, một là mạo hiểm săn bắn Tinh Quan, Chưởng Mộng Sứ quá mức cường đại, chết bởi cắn trả. Hai là tinh thần hoàn toàn mất khống chế, bị Ngũ Hành minh các ngươi xử lý.”

Cũng chính là nói, Thuần Dương chưởng giáo xem như phế rồi? Ừm, hắn lại lặp lại từ đầu, trong ngắn hạn không đáng lo. Trương Nguyên Thanh “lớn tiếng” nói: “Vãn bối đã rõ, cung tiễn Ấu Khanh nương nương.”

“Thằng nhãi! !”

Giọng điệu lão mõ có chút nghiến răng nghiến lợi, nhưng cô lại không thể làm gì được, chung quy không thể bởi vì chút việc này thoát ly linh cảnh, đi hiện thế đánh hắn.

Thông đạo không trung chậm rãi co lại, thẳng đến lúc biến mất.

Người cổ đại đúng là màu mè, gọi đại danh một chút mà thôi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Nhìn thông đạo biến mất, trong lòng hắn có chút không nỡ, ừm, không phải không nỡ nương nương, là không nỡ Chày Phục Ma vũ khí Tào Khang của hắn.

Thứ này bên hắn từ lúc ban đầu, nay lại bị nương nương thu hồi.

Trương Nguyên Thanh thi triển Tinh Độn Thuật quay về đại sảnh biệt thự.

Tạ Linh Hi đang ngồi ở trên sô pha phòng khách, bê laptop đọc phương án phó bản Nhạc Sĩ, cô sắp tới phải vào linh cảnh.

"Nguyên Thủy ca ca, cuối tháng đừng quên tiệc cua đó." Tạ Linh Hi xiên một miếng táo muốn đút cho Trương Nguyên Thanh.

Tiệc cua ở tháng Chín âm lịch, dương lịch là tháng Mười.

Trương Nguyên Thanh ngậm lấy, vừa ăn vừa nói:

"Được!"

Tạ gia là có lão tổ tông Bán Thần tọa trấn, lại có một đám Chúa Tể, Thánh Giả, trừ phi Tu La đích thân tới, bằng không trận doanh tà ác sẽ không vì giết hắn, xông vào Tạ gia đầm rồng hang hổ này.

Tạ Linh Hi nghe hắn đáp ứng, nhất thời ngượng ngùng mím môi.

Phụ thân từng nói với cô, chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn đi tiệc cua, lão tổ tông liền làm mai gả cô cho Nguyên Thủy ca ca.

Lão tổ tông tuy bá đạo thả không phân rõ phải trái, thừa hành truyền thống phong kiến lệnh cha mẹ lời mai mối, nhưng nếu đối tượng là Nguyên Thủy ca ca, Tạ Linh Hi là rất muốn làm tiểu thiếu phụ.

"Đúng rồi, cha em có phải vào phó bản rồi hay không?" Trương Nguyên Thanh đột nhiên hỏi.

"Ồ, ca ca sao biết?"

Bởi vì cha em sáng nay chưa chúc mừng anh… Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, điện thoại di động trong túi đột nhiên "ting" một tiếng, nhìn qua, là tin nhắn của Chỉ Sát cung chủ:

“Cung chủ điên: Cậu giúp chị hỏi quan phương một phen, có hứng thú thu mua Thổ Linh Pháp Y hay không, chị cần một món đạo cụ cấp Chúa Tể, tốt nhất đồng thời có phòng ngự cùng cận chiến.”

Cách vài giây, cô lại oán giận một câu:

“Cung chủ điên: Bộ quần áo nát này quá nặng rồi, căn bản không có cách nào chiến đấu, chỉ có thể làm rùa đen rút đầu.”

Trương Nguyên Thanh soạn tin nhắn trả lời:

“Cho nên, chị là muốn đổi giáp nặng thành giáp nhẹ, đúng không?”

“Cung chủ điên: Thông minh.”

Thổ Linh Pháp Y trả giá quả thật quá lớn, phòng ngự tuy rất mạnh, nhưng mặc pháp y, tương đương tự mình trói buộc, khi chiến đấu chỉ có thể bị động chịu đòn… Trương Nguyên Thanh giật mình, thầm nhủ Hoàng Thái Cực khẳng định sẽ thích.

Nặng, đối với Thổ Quái mà nói không phải khuyết điểm, đạo cụ Thổ Quái giao cho Thổ Quái để dùng, tăng thêm khẳng định so với nghề nghiệp khác càng cao hơn. Hơn nữa Trương Nguyên Thanh chú ý tới, thân là cháu nội đại trưởng lão, Hoàng Thái Cực tựa như cũng chưa có một món đạo cụ cấp Chúa Tể.

Một Thánh Giả cấp 6 đỉnh phong, nghĩ hẳn là rất khát cầu đạo cụ cấp Chúa Tể.

Bán Thổ Linh Pháp Y cho Hoàng Thái Cực, một mặt có thể lấy lòng, một mặt khác là Hoàng công tử là có tiền.

“Ài, một Chúa Tể tư cách từng trải thâm hậu, trên người mới hai món đạo cụ cấp Chúa Tể, hơn nữa là phẩm chất thấp cái loại đó, xem ra về sau đến cảnh giới Chúa Tể, danh hiệu Đạo Cụ Thiên Tôn của mình phải bị đánh vỡ rồi.”

Trương Nguyên Thanh vừa cảm khái, vừa gửi tin nhắn cho nghĩa phụ, không, là Tiểu Hoàng:

“Tôi có một món đạo cụ cấp Chúa Tể hệ Thổ, tên Thổ Linh Pháp Y, có hứng thú vào tay hay không?”

Biên tập thuộc tính vật phẩm của Thổ Linh Pháp Y gửi qua.

Cuộc gọi của Hoàng Thái Cực hầu như nháy mắt đã tới.

Chương 2091: Điên cuồng điều tra (3)

Trương Nguyên Thanh bắt máy, nghe thấy trong loa truyền đến thanh âm trong trầm ổn lộ ra một tia kích động của Tiểu Hoàng: "Cậu ra giá."

"Tôi cần một món đạo cụ cấp Chúa Tể, có được hai công năng phòng ngự cùng cận chiến, loại hình không giới hạn, nhưng hy vọng trả giá đừng quá nghiêm trọng." Trương Nguyên Thanh nói.

Hoàng Thái Cực nghe vậy, nhất thời cười khổ nói: "Tôi không có đạo cụ cấp Chúa Tể."

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn đổi tiền hoặc tài liệu, đập nồi bán sắt hắn cũng gom góp.

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, tôi chỉ chờ câu này của anh.

Hắn sửa lời nói:

"Như vậy, tôi muốn bán ra hai món đạo cụ cấp Chúa Tể, là chiến lợi phẩm săn giết Nam phái Lục trưởng lão, nhưng tôi lại không thích giao dịch với mấy lão rùa già tổng bộ, muốn mời nghĩa phụ hỗ trợ xử lý.

"Yêu cầu của tôi là một món đạo cụ cấp Chúa Tể phẩm chất trung cấp, công năng vừa rồi nói."

Thật ra, cho dù là đạo cụ phẩm chất trung cấp, cũng không đổi được hai món phẩm chất thấp, bởi vì trung phẩm cùng thấp phẩm chênh lệch tuy lớn, nhưng còn chưa đạt tới nghiền áp, mà hai món đạo cụ tương đương hai đại nghề nghiệp, ở trong chiến đấu thực tế, thêm một cái kỹ năng, thêm một phần thắng.

Chênh lệch giá phương diện này, tương đương là Trương Nguyên Thanh bán cho Hoàng Thái Cực nhân tình.

Hoàng Thái Cực hoàn toàn có thể dùng một món đạo cụ phẩm chất thấp cộng thêm một lượng lớn tài liệu, tiền mặt, hướng tổng bộ mua một món đạo cụ phẩm chất trung cấp, hắn là cháu nội Đế Hồng, tổng bộ sẽ không từ chối.

Hoàng Thái Cực hơi trầm mặc, trầm giọng nói: "Đa tạ, tôi nợ cậu một cái nhân tình, tôi sẽ giúp cậu xem xét đạo cụ, trong

vòng 3 ngày cho câu trả lời.”

Kết thúc cuộc gọi, Trương Nguyên Thanh lại gửi tin nhắn cho Quan Nhã:

“Anh về nhà ở vài ngày.”

Kế tiếp chính là cẩu ở Tùng Hải, cẩu qua tử kiếp, cẩu đến cuối năm, cẩu đến tấn thăng Chúa Tể.

Sở dĩ uyển chuyển từ chối lời mời của Ma Nhãn, là vì Linh Thác thân là Thần Dạ Du cấp Bán Thần, có được năng lực nhìn thấy dòng sông vận mệnh, hậu quả săn giết Tam hộ pháp, chỉ có thể là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ma Nhãn chỉ là tên Chiến Thần thô bỉ, ở phương diện cáo già, căn bản không phải đối thủ của Thần Dạ Du.

Cho nên Trương Nguyên Thanh cho rằng, cẩu là được rồi.

…

Trung học số II Tùng Hải.

Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, công khai tiến vào trường học, mà bảo vệ cửa đối với hắn như không thấy.

Sau khi tiến vào trường học, hắn đi thẳng về phía tòa nhà dạy học.

Lúc này chính là thời gian sau khi học xong, các nam sinh ở trong hành lang đuổi bắt chơi đùa, các học sinh nữ kết bạn đi WC, khắp nơi đều là tiếng cười nói vui vẻ.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai tiến vào tòa nhà dạy học, tới phòng làm việc giáo sư tầng thứ nhất.

Hắn đứng ở cửa, gõ cửa “cốc cốc”, các giáo viên trong phòng làm việc ánh mắt hoảng hốt một phen, sau đó phát hiện người đàn ông đội mũ lưỡi trai đứng ở cửa, ùn ùn chào hỏi:

“Thầy Thuần Dương!”

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai “Ừm” một tiếng, lấy ra điện thoại di động, mở ảnh chụp, cho các giáo viên xem, hỏi:

“Các người biết người trên ảnh chụp không?”

Trong ảnh chụp là một nam sinh trẻ tuổi tuấn lãng.

Các giáo viên cẩn thận đánh giá một lát, ùn ùn lắc đầu.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai yên lặng rời khỏi, hắn cứ như vậy, lần lượt hỏi hết toàn bộ giáo viên ba khóa, nhưng đều không thu hoạch được gì.

“Không chỉ đại học Tùng Hải, ngay cả giáo viên trung học đều bị thôi miên?”

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai đứng ở trên hành lang, hai tay chống tay vịn, lẩm bẩm.

Trong mấy ngày nay, hắn đi khắp toàn bộ trung học Tùng Hải, nhưng không có một giáo viên nào biết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Rất hiển nhiên, đây là Ngũ Hành minh “lau đi” sự tồn tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến hắn trở thành một tồn tại trong con đường hiện thực tra không có người này.

Nhưng Thuần Dương chưởng giáo cũng không nhụt chí, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm dân bản xứ Tùng Hải, Tùng Hải nhất định lưu lại dấu vết của hắn, cho dù là quan phương cũng không có khả năng hoàn toàn lau đi, đây là điều sức người không thể làm được.

Chỉ cần tìm được đầu sợi kia, liền có thể thuận theo đó tìm ra thân phận hiện thực của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Giáo viên ở trường nếu đều bị thôi miên rồi, như vậy, giáo viên về hưu vài năm gần đây thì sao, trong giáo viên Tùng Hải mấy năm nay về hưu, có lẽ có người còn nhớ rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi nhất định, nhất định phải chết.”

Ở chỗ sâu trong ánh mắt nhìn như bình tĩnh của Thuần Dương chưởng giáo, nổi lên sự điên cuồng bên bờ vực mất khống chế.

Tùng Hải, cơm tối vừa qua, mặt trời chìm vào đường chân trời, quật cường lộ ra ánh chiều tà cuối cùng, nhuộm tầng mây chân trời thành màu vàng đỏ.

Giang Ngọc Nhị xỏ dép lê màu hồng ra khỏi phòng, kích động vào phòng cháu trai, kết quả vồ hụt.

Chương 2092: Cung điện thần bí (1)

“Mẹ, Nguyên Tử đâu?” Cô vươn cổ hú một tiếng, gọi bà ngoại rửa bát trong nhà bếp.

“Vừa ra ngoài, hẳn là lại xem bói cho mấy ông bà già trong tiểu khu rồi.” Bà ngoại lấy giọng lớn hơn nữa đáp lại.

“Nó làm sao biết xem tướng chứ, sẽ không là lừa tiền các ông bà già trong tiểu khu chứ, mẹ, chờ nó trở về mẹ đánh chết nó.”

“Lừa tiền thì không, chẳng qua quả thật nên đánh chết.” Bà ngoại nghiến răng nghiến lợi nói.

“Mẹ, con ngủ một lát, chờ nó trở về mẹ gọi con, ngày mai cuối tuần, con muốn chơi game.” Giang Ngọc Nhị ngáp trở về phòng.

Bên cạnh bàn đá tiểu khu, Trương Nguyên Thanh ngồi chễm chệ, bên người vây quanh một đám bác trai bác gái, ở đối diện hắn là một ông lão hói đầu.

Ông lão vô cùng đau đớn nói: “Trương đại sư à, ngài tính cũng thật chuẩn, cổ phiếu tôi mua quả nhiên giảm tụt quần rồi, ai u, lão tử thiệt hại đau gan quá.”

Trương Nguyên Thanh nghe vậy, liền lắc đầu thở dài nói:

“Bác Vương à, bác chính là số rau hẹ, từ nhỏ cắt đến lớn, từ lớn cắt đến già, cả đời đều không phát tài được, còn tiếp tục như vậy, lúc tuổi già thê lương nha.”

Bác Vương sợ hãi biến sắc, cầm chặt tay Trương đại sư, nói: “Đại sư cậu nhất định phải cứu tôi nha.”

Trương Nguyên Thanh ngồi nghiêm chỉnh, nghiễm nhiên một bộ dáng thế ngoại cao nhân: “Dễ xử lý, về sau đưa tiền cho bạn già của bác quản.”

“Như vậy có thể tránh bị cắt rau hẹ?” Ông bác chờ mong hỏi.

“Như vậy bị cắt chính là con của bác.”

“… Đại sư, xin nghịch thiên sửa mệnh cho một nhà chúng tôi với.”

Nghe hai người đối thoại, bác trai bác gái bên cạnh "ai u" một tiếng, đều lộ ra vẻ mặt chấn động.

"Thực lỗ rồi à?"

"Là mèo mù vớ chuột chết đi."

"Tiểu tử nhà lão Trần, thật biết xem bói?"

Các bác trai bác gái ngạc nhiên líu ríu hẳn lên, gần đây trong tiểu khu đồn đại rầm rộ cháu ngoại nhà lão Trần nghỉ hè rời nhà bái sư, từ chỗ cao nhân học được bản lãnh xem tướng tính mệnh, thiết khẩu trực đoạn kết luận càn khôn, tìm long điểm huyệt soán mệnh số.

Nguyên nhân là như vậy, cuối tuần trước, Phí lão đầu trong tiểu khu đang cùng Trần lão đầu chơi cờ, cháu ngoại Trần lão đầu đột nhiên giáng xuống, chỉ vào lão Phí nói:

"Bác Phí, ấn đường bác biến thành màu đen, ánh mắt đục ngầu, là bệnh ung thư giai đoạn đầu, mau đi bệnh viện đi, còn kịp."

Lão Phí nghe vậy, ngay lập tức muốn khiến tiểu tử kia xem xem cái gì gọi là bảo đao chưa già, nhưng kế tiếp cháu ngoại lão Trần nói một phen, khiến lão Phí sợ hãi biến sắc.

Cụ thể nói như thế nào, mọi người nhớ không rõ, nhưng lão Phí sau khi nghe xong, vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện, kết quả kiểm tra, thật sự đã mắc ung thư phổi, may mắn là giai đoạn đầu, bác sĩ nói còn có thể cứu chữa.

Sau chuyện này, tiểu tử nhà lão Trần xem như nổi tiếng ở trong bác trai bác gái của tiểu khu.

Nhưng vẫn có người nửa tin nửa ngờ đối với bản lãnh của hắn.

"Trương đại sư là có bản lãnh thực, hắn mấy ngày hôm trước nói tôi sang năm có thể bế cháu, kết quả ngày hôm qua con dâu tôi đã kiểm tra ra mang thai."

"Lão Vương chơi cổ phiếu cũng lỗ rồi, chung quy không thể là diễn chứ."

Lúc này, một ông lão mắt tam giác đẩy ra lão Vương, "Tôi đến tôi đến."

Hắn đánh giá Trương Nguyên Thanh, giọng điệu có chút khinh thường, nói: "Tiểu tử, cậu xem tướng mạo cho tôi, nếu cậu có thể nói đúng, tôi cho ngươi hai trăm tệ."

"Tiền thì thôi, mọi người đều là hàng xóm láng giềng." Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì sự bình tĩnh của cao nhân, cũng không bởi thái độ cùng giọng điệu của đối phương mà tức giận, theo thường lệ hỏi tên họ cùng sinh nhật ông lão.

Hắn thật ra biết ông lão này, là trong tiểu khu có tiếng tính tình thối, làm người keo kiệt không tốt, từng xảy ra xung đột với ông ngoại.

Đợi ông lão mắt tam giác nói xong, ở dưới cái nhìn chăm chú của các bác trai bác gái xung quanh, Trương Nguyên Thanh sờ cằm nói:

"Ông thân thể khỏe mạnh, nhưng quan hệ xã hội, quan hệ gia đình, con cái tương đối kém, đứa nhỏ hẳn là rất lâu chưa tới thăm ông rồi nhỉ?"

Ông lão mắt tam giác hừ nói: "Bớt dọa người, đều là những chuyện mọi người đều biết."

Ông cũng biết bản thân nhân duyên kém à… Trương Nguyên Thanh đổi giọng: "Nhưng mà, cung Duyên của ông mây lành bao phủ, ngầm giấu hào quang màu đỏ, chậc chậc, chúc mừng lão bá, tình yêu của ông nghênh đón mùa xuân thứ hai."

Ông lão mắt tam giác vẻ mặt biến đổi, không chờ lão nói chuyện, Trương Nguyên Thanh lại đổi giọng:

"Nhưng mà, trong mây lành khí đen tràn ngập, trong hồng quang màu máu lượn lờ, đây là trong đào hoa xen lẫn huyết sát nha. Ý nghĩa nhân tình của ông, là người đã có chồng, lão bá, ông là câu dẫn bác gái nhà ai sao?"

Các bác trai bác gái xung quanh lại "Ồ" một tiếng.

Sắc mặt ông lão mắt tam giác lập tức đọng lại, tiếp theo, tựa như con chuột bị giẫm trúng đuôi nhảy dựng lên.

Chương 2093: Cung điện thần bí (2)

“Sao có khả năng!” Lão lời lẽ kịch liệt lớn tiếng phản bác, vừa phản bác còn vừa nhìn về phía người bên cạnh, “Căn bản không có chuyện này, toàn nói hươu nói vượn, ngươi gạt người không được chết tử tế biết chưa?”

Phẫn nộ đứng dậy, chen đám người ra, hùng hổ bỏ đi.

Bởi vì lão đã phát hiện, ánh mắt người xung quanh nhìn lão đều đã thay đổi, các bác trai vẻ mặt đầy cảnh giác cùng địch ý, các bác gái thì vẻ mặt hóng hớt.

Trương Nguyên Thanh hướng bóng lưng lão hô: “Lão bá, tuổi lớn như vậy rồi, an an phận phận dưỡng lão, đừng làm những trò lòe loẹt đó nữa.”

“Nguyên Tử!” Lúc này, cậu cơm nước xong từ trong tòa nhà đi ra, vẫy tay một cái, “Đi, khiêu vũ quảng trường.”

“Được rồi!”

Trương Nguyên Thanh từ trong túi áo khoác lấy ra khẩu trang, lon ton đuổi theo, các bác trai bác gái phía sau lớn tiếng giữ lại:

“Trương đại sư, xem cho tôi chút đi.”

“Trương đại sư đừng đi mà, lão tiểu tử kia cặp kè lão bà nhà ai?”

“Trương đại sư, con tôi gần đây công tác không thuận, có thể hẹn cái thời gian, xem cho nó một chút hay không.”

Nhưng Trương Nguyên Thanh chỉ là phất phất tay, không chút lưu luyến, đi theo bại hoại gia tộc rời khỏi tiểu khu, trên quảng trường cách 50 mét, còn có một đám các bác gái quyến rũ chờ hắn.

Trương Nguyên Thanh về nhà một tuần, ban ngày làm bộ đi học, thực ra đi biệt thự vịnh Phó gia triền miên với Quan Nhã, có rảnh giám sát Hạ Hầu Ngạo Thiên vặn đinh ốc một phen.

Trong lúc đó rút thời gian đi thành phố Kim Sơn một chuyến, khách sạn Vô Ngân không tiếp tục kinh doanh, bởi vì sợ hãi Nam phái trả thù, Tiểu Viên dẫn theo bốn người trẻ tuổi dọn đến nội thành.

Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập tạm dừng nghiệp vụ giao đồ ăn, sửa thành chuyển phát nhanh rồi, trước mắt đi làm ở công ty vận chuyển của "Bánh Bao Máu Người".

Buổi tối thì trở lại ăn cơm với người nhà, khiêu vũ quảng trường với cậu, chơi game với dì trẻ, ngẫu nhiên gia nhập đại quân giục cưới, thúc giục biểu ca quá độ thành thục tìm bạn gái.

Đáng giá nhắc tới, tối hôm qua mợ dẫn theo một cô nương về nhà, là con gái của bạn của anh trai mợ, cha mẹ đều là lãnh đạo xí nghiệp nhà nước, gia cảnh giàu có.

Cô nương kia còn là từ nước ngoài về, trước mắt làm quản lý cấp cao ở xí nghiệp top 500 toàn cầu, năm nay 32 tuổi, là nữ nhân loại chất lượng cao dung mạo rất khá, hơn nữa năng lực xuất chúng.

Trong nhà đối phương nghe nói biểu ca là đại đội trưởng văn phòng cảnh sát khu Khang Dương, nhất thời ăn nhịp với nhau, rất tác hợp hai người ý tứ.

Vì thế mợ liền dẫn chị gái kia đến trong nhà ăn cơm, Trương Nguyên Thanh lúc ấy cũng có mặt, chị gái kia quả thật rất không tệ, tóc uốn lọn sóng, toàn thân trang phục hàng hiệu, đeo kính phụ nữ nhã nhặn, khí chất nữ tính tao nhã, ai không biết còn tưởng anh trai cô họ Cao.

Chị gái đó đến trong nhà, vừa thấy Trương Nguyên Thanh, nhất thời đôi mắt đột nhiên tỏa sáng, lúc ăn cơm nói chuyện không đâu hỏi thăm.

Em trai học ở đâu thế? Có hứng thú đến công ty của chị thực tập hay không? Bá mẫu ở hải ngoại sự nghiệp thế nào? Em trai thích quần áo nhãn hiệu gì… Sức chú ý tất cả trên người hắn, cũng chưa nói chuyện với biểu ca.

Trước khi đi còn muốn thêm WeChat với Trương Nguyên Thanh.

Đây cũng là chuyện không có cách nào, Trương Nguyên Thanh dung mạo vốn đã không kém, sau khi trở thành linh cảnh hành giả, dáng người cao ráo khỏe mạnh, khí chất kiêm có tà mị cuồng quyến của Thần Dạ Du cùng thần bí mơ hồ của Tinh Quan, sức hấp dẫn đối với phụ nữ quả thật rất lớn.

Xem mắt tự nhiên là thất bại, nghe mợ nói, chị gái kia trở về nhà tìm cha mẹ nói, coi trọng biểu đệ của đối tượng xem mắt, tỏ vẻ có thể lập tức yêu, trong ba tháng kết hôn, trong một năm sinh con.

Cả nhà cậu trái lại không sao cả, cậu mặc kệ hôn sự của con trai, Trần Nguyên Quân là y bát truyền nhân của lão cha, không phải của cậu.

Mợ thì cảm thấy con trai là đại đội trưởng văn phòng cảnh sát, quyền cao chức trọng, cô nương Tùng Hải tùy tiện chọn, cũng không thiếu bà xã.

Nhưng bà ngoại rất bất mãn, vài ngày kế tiếp đều coi cháu ngoại là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Một rưỡi đêm, đuổi đi dì trẻ, Trương Nguyên Thanh khóa kỹ cửa, thi triển Tinh Độn Thuật tới sân thượng.

Hắn lấy ra Đại La Tinh Bàn, mở Tinh Mâu, làm tương tự thôi diễn tương lai của mình.

Nửa giờ sau, không thu hoạch được gì hắn thu hồi tinh bàn, thở dài.

"Vẫn là không có bất cứ gợi ý nào, cái này nói rõ tử kiếp của mình, đến từ tồn tại cấp bậc cao, ít nhất cũng là Chúa Tể đỉnh phong, hoặc là Thần Dạ Du cấp cao am hiểu bí ẩn bản thân."

Trương Nguyên Thanh u sầu đầy mặt, lại thở dài.

Tuy Quan Tinh Thuật chưa đưa ra phản hồi, nhưng suy luận logic là sẽ không bị lực lượng "bí ẩn" quấy nhiễu.

Chương 2094: Giáo sư về hưu (1)

Hắn cho rằng, tử kiếp hắn là sẽ bắt nguồn từ hai phương diện, một là Thái trưởng lão, hai là Linh Thác.

Vấn đề là, dựa theo cảnh ngộ của Ma Quân để phỏng đoán, Linh Thác ra tay đối với hắn, như thế nào cũng là ở sau khi tấn thăng Thần Nhật Du.

Trừ phi sắp tới sẽ xảy ra một ít chuyện đặc thù, khiến Linh Thác quyết định sớm ra tay, ví dụ như, biết hắn là con trai của Trương thiên sư.

Mà nếu tử kiếp bắt nguồn từ Thái trưởng lão, nguy cơ xác suất đại khái chính là nhiều vị Chúa Tể tập kích ám sát, tránh ở trong phó bản là có thể khéo léo hóa giải nguy cơ.

“Ài, đáng sợ nhất không phải nguy hiểm, mà là không biết nguy hiểm đến từ nơi nào, ngay cả phương hướng suy nghĩ đối sách cũng không có.”

Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao tiêu tán.

…

Mây đen bao phủ bầu trời, tầng tầng lớp lớp, vô biên vô hạn, ánh mặt trời trắng bệch cố gắng xuyên thấu tầng mây, chiếu lên mảnh đất không có sinh cơ này.

Nơi này là chiến trường cổ, là cấm khu sinh mệnh, đất đai nâu xám kéo về phía cuối tầm nhìn, thi thể thối rữa cùng tro bụi xương cốt giống như vết thương ngầm sinh trưởng ở mặt đất.

Một hồ nước màu máu giống như đá quý màu đỏ tươi, được khảm ở mặt đất.

Bầu trời trên hồ máu lơ lửng một tòa cung điện cổ xưa, do khối đá cỡ lớn màu đen xây đắp, cung điện không phải đỉnh nhọn kiểu dáng châu u, cũng không phải mái ngói kiểu Trung.

Phong cách kiến trúc của nó không thuộc về bất cứ thời đại nào, giống như thoát ly văn minh nhân loại, càng như là nhân loại viễn cổ dùng tảng đá xây lên hình lập phương.

Nhưng đá cấu thành nó kín không kẽ hở, tường ngoài bằng phẳng, chi tiết tinh xảo lại không phải nhân loại viễn cổ có thể làm được.

Trước cung điện lơ lửng trên không kéo dài ra chín trăm chín mươi chín bậc đá lơ lửng, bậc đá thứ một ngàn khảm lên mặt đất.

Một nhà sư khổ hạnh thân hình cao lớn, dung mạo tang thương, hai tay chắp lại, từng bước một trèo lên.

Hắn đi lên mỗi một bước, bậc đá sẽ lui về phía sau một bậc, hắn đã đi rất lâu rất lâu, nhưng đều giẫm chân tại chỗ.

Dù vậy, hắn cũng đã đi hết chín trăm chín mươi bậc đá, chỉ thiếu mười bậc cuối cùng liền có thể đi lên tòa cung điện này.

“Vãng Sự Vô Ngân!”

Một bóng dáng xuất hiện ở cuối bậc thang, khoác áo bào lam lũ, nó không có máu thịt, cái đầu lộ ra là xương sọ trắng nhởn, tay chân cũng là xương trắng bệch.

Trong hốc mắt trống rỗng của bộ xương này nhảy lên ngọn lửa linh hồn, truyền đạt ra tinh thần dao động:

“Ngươi không phải người thần lựa chọn, đừng vọng tưởng đánh cắp quyền lực của thần, trở về đi, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.”

Bóng dáng áo nạp màu xanh chắp tay, mắt cụp xuống không nói, tiếp tục ngày qua ngày trèo lên, không để ý tới lời của người xương.

Người xương tiếp tục nói:

“Toàn bộ Huyễn Thuật Sư trên đời đều có thể lấy được nó, duy chỉ có ngươi không thể, ngươi không phải người thần lựa chọn, ngươi là dị đoan trong Huyễn Thuật Sư.

“Nếu chịu trở về thế giới hiện thực, tương lai khi thiên địa đảo điên, có lẽ còn có đường sống, nếu dám mơ ước quyền lực của thần, chờ đợi ngươi chỉ có hủy diệt, Vãng Sự Vô Ngân, năm đó ngươi càng thêm thức thời hơn.”

Nghe được câu cuối cùng này, Vô Ngân đại sư rốt cuộc nâng ánh mắt lên, thanh âm dày nặng như chuông, trầm thấp như trống, “Ta năm đó lùi bước, chỉ là tu vi không đủ, từ đó về sau ẩn nhẫn hai mươi năm, chỉ vì hôm nay.”

“Ẩn nhẫn hai mươi năm lại có thể như thế nào? Hai mươi năm trước ngươi là cấp 9, hai mươi năm sau ngươi vẫn là cấp 9, có cái gì khác nhau?” Người xương như khinh thường.

Vô Ngân đại sư chậm rãi nói: “Vậy ngươi sợ gì?”

Lời này tựa như kích thích đến người xương, ngọn lửa linh hồn trong hốc mắt bốc lên, “lớn tiếng” nói:

“Năm đó các ngươi lũ chuột này vụng trộm mò đến Chúng Thần Điện (cung điện các vị thần), suýt nữa phá hư linh cảnh cân bằng, nguyền rủa chưa giết chết ngươi, ngươi nên trốn tránh cho kỹ, nay lại tới đánh cắp thần quyền, tìm chết, đây là tìm chết.”

Vẻ mặt Vô Ngân đại sư hoảng hốt một phen, "Bọn họ đã chết, Linh Thác cũng đã sa ngã. Năm đó là chúng ta quá sốt ruột, nếu là chờ Linh Thác cùng Trương Thiên Sư tấn thăng Bán Thần, hoặc chờ Sở Thượng tiêu hóa quyền lực lão tổ tông Sở gia lưu lại, kết cục đã khác."

Dừng một chút, vẻ mặt Vô Ngân đại sư trở nên vô hỉ vô bi, tựa như đã đại triệt đại ngộ, nói:

"Chuyện cũ đã qua.

"Ta sẽ không chết, ta sẽ chỉ tấn thăng Bán Thần. Ta chiếm bộ phận quyền lực kia, thế gian liền bớt đi một vị Huyễn Thần, cái gọi là thần của ngươi sẽ suy yếu một phần, ngày đại kiếp buông xuống, nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư liền vĩnh viễn không thể viên mãn. Nó cũng không phải thần, đừng bôi nhọ thần, ta biết tục danh của nó. Vực Ngoại Thiên Ma."

"Lớn mật!" "Thanh âm" người xương chấn động cả mảng thế giới, "Không thể gọi thẳng tục danh của thần."

Chương 2095: Giáo sư về hưu (2)

Vô Ngân đại sư tiếp tục nói: "Ngươi không ngăn được ta, ta là Huyễn Thuật Sư, ta có tư cách vào cung điện lấy được quyền lực, đây là quy tắc linh cảnh, thần của ngươi cũng không cách nào ngăn cản."

Người xương cười lạnh không thôi, "Ngươi đã không chịu ôm mình, không chịu thuận theo bản tâm, vậy ngươi liền vĩnh viễn không có khả năng đạt được thần quyền. Ta trái lại rất tò mò, là cái gì khiến ngươi kiên trì hai mươi năm."

Vô Ngân đại sư bỗng ngừng lại, nhìn người thủ vệ cung điện, chậm rãi nói: "Bởi vì ta là thành viên tổ chức Tiêu Dao, tín điều tổ chức là… Vì phòng ngừa thế giới bị phá hủy."

Hắn một bước bước qua hai bậc thềm đá.

"Vì thủ hộ hòa bình thế giới."

Lại bước qua hai bậc thềm đá.

"Chúng ta chuyện gì cũng làm ra được."

Lại bước qua hai bậc thềm đá.

Lúc này, hắn và người xương cách nhau không đến 1 mét, chỉ còn hai bậc thềm đá, nhưng Vô Ngân đại sư ngừng lại, hai bậc thang này, giống như chính là lạch trời.

Người xương như nhẹ nhàng thở ra, ngọn lửa linh hồn trong hốc mắt chậm rãi thiêu đốt, "Hơn hai mươi năm trước, ngươi cũng dừng lại ở hai bậc thềm đá cuối cùng, Vãng Sự Vô Ngân, ta vừa rồi nói, ngươi không muốn ôm bản tính, lại tấn thăng Huyễn Thần như thế nào? Ngươi không bước qua được, lực lượng của Huyễn Thần sẽ phá hủy lý trí của ngươi, khiến ngươi biến thành cuồng đồ so với Linh Thác càng thêm sa ngã."

Vô Ngân đại sư đứng ở tại chỗ, bình tĩnh hỏi ngược lại: "Cho nên, ngươi cho rằng hai mươi năm sau ta lại đến nơi đây, là vì ôn chuyện?"

Ngọn lửa linh hồn trong hốc mắt người xương ngưng trệ.

Vô Ngân đại sư chắp tay, thấp giọng niệm tụng phật hiệu:

"A Di Đà Phật, lão nạp tự phong hai mươi năm, chỉ vì luyện tâm!"

Hai bậc cuối cùng một bước là qua.

Thời gian cách hơn hai mươi năm, hắn rốt cuộc đi hết bậc thang, tới nơi tượng trưng cho Huyễn Thuật Sư đỉnh phong nhất này.

"Ngươi…" Ngọn lửa linh hồn trong hốc mắt người xương kịch liệt run rẩy, không phân biệt rõ là phẫn nộ hay sợ hãi, rít gào: "Vì sao ngươi không thể thuận theo bản tính, vì sao không ôm mình, ngươi là Huyễn Thuật Sư, ngươi là Huyễn Thuật Sư! !"

Vô Ngân đại sư cũng không nhìn nó, chỉ là chỉ nhẹ một cái: "A Di Đà Phật, Phật nói, ngươi nên quy về hư vô."

Ngọn lửa linh hồn trong hốc mắt người xương dập tắt.

Vị thủ vệ này vốn nên là boss phó bản, lâm vào vĩnh hằng tịch diệt.

Cung điện mộng cảnh.

Nam phái đại trưởng lão trên ngai báu hoàng kim bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía chỗ cao nhất trong cõi hư vô.

“Giáo chủ?”

Đại trưởng lão đứng lên, ngẩng đầu nhìn trời.

Không ai đáp lại, nhưng ngay sau đó, cung điện sương mù dày đặc lượn lờ bắt đầu hư ảo, cột chống đỡ khung đỉnh biến mất, thảm đỏ biến mất, liên quan hoàng kim bảo tòa dưới thân cũng bắt đầu biến mất.

Toàn bộ cung điện như một bức tranh sơn dầu đang biến mất, duy nhất chưa chịu ảnh hưởng chính là người áo choàng cao 6 mét.

Nam phái đại trưởng lão.

Trong khoảng khắc, cung điện hoàn toàn biến mất, bức hoạ cuộn tròn mới sinh ra, màn vải như bầu trời xanh thẳm mở ra, mặt trời cũng được phác thảo ra. Tiếp theo là đồng cỏ mênh mông vô bờ, trải ra ở trong tầm nhìn, trải về phía chân trời.

Sau khi đồng cỏ hình thành, hồ nhỏ như đá quý ở chỗ đất trũng “Ồ ồ” toát ra.

Tiếp theo nữa, đàn ngựa xuất hiện, đàn chim xuất hiện.

Một bức thịnh cảnh thảo nguyên liền được phác thảo ra, nhưng lại ở một giây sau, cảnh tượng thảo nguyên biến thành sa mạc hoang vu, sa mạc lại biến thành đáy biển như thủy tinh cung.

Ngắn ngủn mười mấy giây, đại trưởng lão đã trải qua hải dương, thảo nguyên, sa mạc, rừng rậm các loại cảnh quan.

Những thứ này đã là ảo thuật, cũng là chân thật.

Cuối cùng, toàn bộ cảnh vật biến mất, mây đen mỏng manh từ chân trời lan tràn tới, ánh mặt trời ảm đạm trắng bệch, mặt đất nâu đen phập phồng, thi cốt mục nát giống như nốt ghẻ sinh trưởng ở đại địa.

Nơi này tựa như là chiến trường cổ, trừ thi cốt nhân loại, còn có thi cốt động vật cỡ lớn, có chút thi cốt thậm chí có thể xưng là vô cùng kỳ lạ, sáu chân, ba cái xương cổ, chín cái đuôi.

Có một số thi cốt ở trong năm tháng ăn mòn rạn nứt hủ hóa, có thi cốt lại lấp lánh tỏa sáng, giàu có linh tính, là tài liệu phẩm chất cực cao.

Trung tâm đại địa có một hồ máu, trên hồ lơ lửng một tòa cung điện nguy nga cổ xưa, bóng dáng mặc nạp y màu xanh sừng sững ở trước cung điện.

Bức hoạ cuộn tròn dừng hình ảnh ở đây.

Đại trưởng lão nhìn quanh mảnh thế giới này, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên bóng dáng áo xanh kia.

Hào quang màu đen dưới áo choàng liên tiếp lóe lên, giống như sắc mặt biến hóa không thôi, đại trưởng lão thất thanh nói: "Vãng Sự Vô Ngân tấn thăng Bán Thần rồi?"

Trên bầu trời truyền đến thanh âm hư vô to lớn:

"Liên hệ Linh Thác!"

Hào quang màu đen dưới áo choàng lại lóe lên một trận, sau đó cúi đầu, "Vâng, giáo chủ!"

Chương 2096: Giáo sư về hưu (3)

Ngày 29 tháng 9.

Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai cùng đeo khẩu trang, đứng ở cửa vào P2 bãi đỗ xe trong lòng đất, vui sướng hướng về cô gái trưởng thành xa xa đi tới phất tay.

Cô gái đó mặc áo sơmi màu trắng cùng váy bút chì màu đen, vạt áo sơmi cài vào váy, phác thảo ra eo nhỏ yểu điệu, mái tóc đẹp đẽ uốn xoăn nhẹ, phủ trên vai cùng phía sau lưng.

Cái trán bóng loáng đặt kính râm màu đen, dưới kính râm là khuôn mặt lập thể tinh xảo.

Trong tay cô kéo rương hành lý nho nhỏ, cười tươi như hoa chạy về phía Trương Nguyên Thanh, giày cao gót vang lên "cộp cộp".

Trương Nguyên Thanh dang hai tay đón nhận, ôm cô gái, "Mẹ, nhớ mẹ muốn chết, một tháng không gặp, càng trẻ tuổi hơn xinh đẹp hơn rồi, không biết còn tưởng rằng mẹ là chị của con đó."

Phó Tuyết được dỗ cười khanh khách, "Cái mồm này của con, giữ lại dỗ Quan Nhã là được rồi, không cho phép dùng ở trên

người cô gái khác.”

Trương Nguyên Thanh liền ấm ức nói: “Vậy dỗ ngài cũng không được sao?”

Phó Tuyết lườm nguýt hắn một cái.

Trương Nguyên Thanh ân cần cầm rương hành lý cho mẹ vợ, kéo cửa xe mời cô lên xe.

Hắn ân cần như vậy là có nguyên nhân, trải qua các Học Sĩ “công ty nghiên cứu phát triển cơ quan” ngày tiếp nối đêm vặn đinh ốc, lô cơ quan vũ khí đầu tiên đã kiến tạo xong, đến lúc nên bàn giao rồi.

Bàn giao ở đây cũng không phải tiền trao cháo múc đơn giản như vậy, đại khái là biết Phó Thanh Dương không có mặt, tổng bộ lại giở trò, nói ra hai yêu cầu.

Một: Bọn họ muốn trả tiền đặt cọc trước, dùng thử hai tháng lại trả phần còn lại.

Hai: Yêu cầu miễn phí bảo dưỡng sửa chữa ba năm cho bọn họ.

Tiền công trình khó kết toán, thuộc về kỹ năng truyền thống của quan phương rồi.

Mà phương diện này, còn có nhân viên ban ngành tương quan chuẩn bị, nhân viên phụ trách tương quan mượn cơ hội đòi lợi ích vân vân, đã phải đối mặt lưu trình rườm rà, lại phải cãi cọ với quan phương.

Loại chuyện này, Hạ Hầu Ngạo Thiên khẳng định là không xử lý được.

Nhân vật chính chỉ biết đập bàn, kiêu căng nói: Các ngươi không ngoan ngoãn lấy tiền, dám giở trò, tìm chết hả?

Trương Nguyên Thanh cũng sẽ không làm chuyện này, hắn tuy am hiểu xã giao, nhưng hắn không nhìn nổi hành vi lấy quyền lực mưu lợi riêng, ở giữa kiếm lời túi tiền riêng.

Để hắn đến xử lý, nhắm chừng lại phải ra thẩm phán đình.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có mẹ vợ năng lực giao tiếp xã hội nhất lưu, năng lực kinh thương nhất lưu, hơn nữa là cổ đông công ty mới có thể xử lý.

Vì thế Trương Nguyên Thanh liền gọi điện thoại cho cô, nói kỳ hạn ba năm đã qua, mời Phó long vương trở về vị trí cũ.

Xe lái ra khỏi sân bay, Phó Tuyết tao nhã ngồi ở trên ghế tựa, mở ra một cái gương nhỏ dặm lại phấn, không chút để ý nói:

“Con bé chết tiệt kia sao không tới đón ở sân bay?”

“Mệt, đang ngủ.”

“Mệt?” Phó Tuyết dừng lại động tác dặm thêm phấn, nghiêng đầu đánh giá con rể, vài giây sau, thân là lão tài xế cô đã hiểu.

Mẹ vợ tặc lưỡi nói: “Không hổ là Thần Dạ Du, tinh lực rất tràn đầy.”

Trương Nguyên Thanh hừ lạnh một tiếng, “Tràn đầy nữa, khuê nữ của mẹ cũng là tuyệt đại giai nhân, Kỵ Sĩ cấp Chúa Tể tìm được chưa?”

Nụ cười trên mặt Phó Tuyết chậm rãi biến mất, “Ài, đều là mẹ không tốt, lúc trước quá xúc động, không nên để Quan Nhã thề.”

Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội PUA, nói: “Bỏ đi, mẹ chỉ cần xử lý tốt chuyện công ty là được, dù sao đến cuối năm, thời gian lời thề có tác dụng đã vượt qua.”

…

Tùng Hải, khu Triêu Môn.

Tiểu khu nào đó, người đàn ông đội mũ lưỡi trai gõ mở cửa phòng trộm màu đỏ thẫm.

Mở cửa là một bà lão tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, tuổi chừng sáu mươi, ăn mặc đã không mộc mạc cũng không xa xỉ.

“Cậu tìm ai?” Bà lão tiếng phổ thông rõ ràng, không có khẩu âm Tùng Hải bác gái tuổi này thường có.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai mặt không biểu cảm, thậm chí có chút nghiêm túc, hắn vừa lấy ra giấy chứng nhận, vừa mở miệng:

“Xin hỏi là nhà Diêu Nghi Lâm sao, tôi là trị an viên văn phòng cảnh sát thứ hai khu Triêu Môn, có việc muốn hỏi ông ta.”

Bà lão vừa nghe là trị an viên, không phản ứng khoa trương giống người dân bình thường, vẻ mặt bình tĩnh tránh ra nói, nói:

"Vào đi, ông ấy hôm nay ở nhà, đồng chí, cậu tìm ông ấy có chuyện gì?"

"Có vụ án đặc biệt cần hỏi ông ấy." Người đàn ông đội mũ lưỡi trai tiến vào phòng, khóe miệng nhếch lên, "Yên tâm, chỉ là hỏi, không liên quan tới ông ấy."

Bà lão dẫn hắn ngồi xuống ở sô pha phòng khách, rót chén trà, hướng về phía phòng ngủ hô:

"Lão Diêu, có trị an viên tìm ông."

Tuổi tuy cao, nhưng thanh âm coi như to rõ.

Ánh mắt người đàn ông đội mũ lưỡi trai đảo qua phòng khách, nhà này trang hoàng, gia cụ, như chủ nhân của bọn chúng, nhìn đã có chút năm tháng.

Trong nhà hắn là chỉ hai người già, bởi vì người đàn ông đội mũ lưỡi trai chưa nhìn thấy đồ vật người trẻ tuổi dùng.

Chương 2097: Cứu mạng (1)

Từ trong phòng ngủ một ông lão đi ra, tóc màu bạc đã có chút thưa thớt, lưng hơi còng, đường pháp lệnh (nếp nhăn từ cánh mũi xuống khóe miệng) rất sâu, phụ trợ khóe mắt rủ xuống, tỏ ra nghiêm khắc, không thích nói cười.

Trên cổ ông lão đeo một bộ kính lão.

"Đồng chí văn phòng cảnh sát?" Ông lão ngồi xuống ở đối diện người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đánh giá hắn, tò mò nói: "Có chuyện gì sao?"

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai không đáp, nhìn chằm chằm ông lão, hỏi:

"Diêu Nghi Lâm, giáo sư về hưu, đơn vị công tác là trung học Khang Dương Tùng Hải, hai năm trước về hưu, đúng không?"

Ông lão gật gật đầu, bà lão ngồi ở bên cạnh ông nhịn không được nói:

“Thật ra bốn năm trước đã bởi vì vấn đề thân thể nghỉ hưu rồi, ông ấy lúc ấy còn mất hứng, cứ muốn dạy học. May mắn là nghỉ, muộn thêm vài năm nữa, cái mạng này cũng chẳng còn, còn dưỡng lão cái gì?”

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai không quan tâm bà lão oán giận, nhìn ông lão, nói:

“Chúng tôi đang điều tra một vụ án trộm cướp, chúng tôi hoài nghi là người hiềm nghi từng học ở trung học khu Khang Dương, nhưng giáo viên học sinh của trường đều không nhớ người này, cho nên chỉ có thể đến quấy rầy.”

Hắn vừa nói, vừa đào lấy ra điện thoại di động, mở ra ảnh chụp, đưa cho ông lão.

Diêu Nghi Lâm là vị giáo sư trung học về hưu thứ mười sáu hắn điều tra, trên danh sách còn có rất nhiều giáo sư về hưu giống Diêu Nghi Lâm.

Trước mắt, điều tra về Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa thu hoạch được gì, sự kiên nhẫn của Thuần Dương chưởng giáo đã sắp dùng hết.

Hắn chỉ hy vọng có thể mau chóng khóa mục tiêu thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ông lão tiếp nhận điện thoại di động, cẩn thận đánh giá người trẻ tuổi trên ảnh chụp, ông cố gắng nhớ lại thật lâu, đột nhiên mắt sáng lên:

“Tôi nhớ cậu ta, không sai, cậu ta quả thật là học sinh trung học Khang Dương chúng tôi.”

Tìm được rồi? Tìm được rồi! Tìm được Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi!

Đôi mắt dưới mũ lưỡi trai phun ra điên cuồng cùng thù hận cực hạn, Thuần Dương chưởng giáo suýt nữa trực tiếp mất khống chế, hắn hít sâu một hơi, khiến cảm xúc xao động khôi phục bình tĩnh, bày ra vui sướng thích hợp, truy hỏi:

“Hắn tên là gì?”

“Tôi nhớ hắn họ Trương.” Ông lão nhíu mày suy tư, cố gắng nhớ lại: “Tên đầy đủ là gì? Tôi phải nghĩ một chút, ừm, nghĩ một chút, lúc này cũng đã nhiều năm rồi.”

Thuần Dương chưởng giáo kiên nhẫn chờ đợi, lúc này ngược lại không vội. Nếu ông lão nếu chưa thể nhớ ra, vậy hắn liền đoạt xá xem xét ký ức.

Đoạt xá khác với phệ linh, phệ linh nhìn thấy là ký ức tan vỡ sau khi chết, đoạt xá là trực tiếp cắn nuốt sinh hồn, nhìn thấy là ký ức hoàn chỉnh cả một đời người.

Đại khái mười mấy giây, ông lão rốt cuộc nhớ ra, chợt vỗ tay một phát, nói:

"Nhớ ra rồi, Trương Nguyên Thanh, hắn tên Trương Nguyên Thanh, hẳn chính là tên này."

Trương Nguyên Thanh… Thuần Dương chưởng giáo nghiến răng nghiến lợi đọc thầm mấy lần, trong ánh mắt dâng trào ác niệm, thanh âm cũng mang theo một tia âm trầm: "Ông còn có địa chỉ gia đình của hắn không?"

"Cái này không có." Ông lão nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp lắc đầu:

"Tôi là dạy toán học lớp cậu ta, không phải chủ nhiệm lớp, không rõ địa chỉ cậu ta, chẳng qua trường học chúng tôi ưu tiên chọn học sinh khu Khang Dương, hàng năm tỉ lệ học sinh bản khu đều có quy định nghiêm khắc, không thể thấp hơn 70%, cho nên địa chỉ cậu ta hẳn là ở khu Khang Dương."

Tên họ Trương Nguyên Thanh, địa chỉ khu Khang Dương… Thuần Dương chưởng giáo nhanh chóng tính toán, đã biết tên họ cùng đại khu ở lại, tập trung địa chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn liền quá dễ dàng rồi.

Văn phòng cảnh sát, bệnh viện, trường học các đơn vị sự nghiệp, quá nửa là không tra được bất cứ tin tức gì, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn sinh hoạt ở khu Khang Dương hai mươi mấy năm, quỹ tích sinh hoạt của hắn tựa như một cây bút, sớm đã vẽ đầy cả tấm bản đồ.

Ngũ Hành Minh có thể "xóa bỏ" tin tức trên internet, có thể xóa bỏ ký ức người quan hệ thân cận với hắn, nhưng không xóa được quan hệ xã hội của hắn hai mươi mấy năm qua, cái này vượt qua cực hạn năng lực của nhân loại, trừ phi là đạo cụ loại quy tắc đẳng cấp cao, nếu không tuyệt không cách nào mang toàn bộ dấu vết của một người lau đi khỏi thế gian.

Thuần Dương chưởng giáo nhanh chóng sửa sang ra mấy mạch suy nghĩ điều tra, một, hướng bạn học cùng lớp của Nguyên Thủy Thiên Tôn năm đó tìm hiểu địa chỉ gia đình, những người này phân tán ở Tùng Hải thậm chí cả nước, là điều phân bộ Tùng Hải không thể lau đi.

Hai, hướng Ám Dạ Mân Côi mượn pháp khí quan tinh, lấy nhân quả, qua lại của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng hắn, quan tinh nhất định có thể đạt được gợi ý.

Ba, trực tiếp mang tên thật cùng tiểu khu Nguyên Thủy Thiên Tôn ở lại bán cho Ám Dạ Mân Côi cùng trận doanh tà ác, tiểu tử kia nhất định phải chết không thể nghi ngờ, cả nhà đều phải chết.

Chương 2098: Cứu mạng (2)

Ý niệm ùn ùn, Thuần Dương chưởng giáo thấy giáo sư về hưu đối diện ngập ngừng vài lần, thử nói:

"Đồng chí trị an viên, có thể hỏi một chút, cậu ta đã phạm vào chuyện gì hay không?"

"Trộm cướp!" Thuần Dương chưởng giáo lạnh lùng nói: "Vừa rồi đã nói."

"Trộm cái gì, tính chất nghiêm trọng không, tạo thành tổn thất lớn bao nhiêu, nếu bị bắt, cân nhắc mức hình phạt như thế nào?" Giáo sư về hưu truy hỏi.

Thuần Dương chưởng giáo nhíu mày: "Đây không phải chuyện ông nên biết đến."

Nói xong, hắn chuẩn bị rời khỏi sau khi thôi miên hai vị lão nhân, bởi vì nán lại tiếp, hắn sợ mình nhịn không được "ăn" hai vị lão nhân về hưu, hắn dần dần có chút khó có thể tự kiểm soát rồi.

Thuần Dương chưởng giáo đương nhiên không phải đại phát thiện tâm, mà là giết người sẽ đưa tới Ngũ Hành minh điều tra, do đó đánh rắn động cỏ, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn ý thức được có người đang điều tra mình.

"Ài, đứa nhỏ đó gia cảnh hẳn là cũng không tệ mà, sao có thể trộm cướp chứ. Nói tới, cậu ta còn rất đáng thương." Thầy

Diêu thở dài nói.

Thuần Dương chưởng giáo không phải người thích hóng hớt, nhưng chuyện cũ cùng tin tức liên quan đến kẻ thù, hắn bằng lòng kiềm chế cảm xúc nghe một chút, "Đáng thương?"

Thầy Diêu ngẫm nghĩ, nói: "Lúc cậu ta cấp 3…"

…

Thành phố Kim Sơn.

Nội thành, chung cư cao cấp nào đó, căn hộ lớn 310 mét vuông.

Trương Nguyên Thanh chỉ huy nhóc mập cùng Khấu Bắc Nguyệt, bê món lớn món nhỏ đồ gia dụng, đồ điện, góp một viên gạch cho căn nhà mới thiếu thốn đồ gia dụng này.

Trong tay Tiểu Viên và Triệu Hân Đồng cầm dao dọc giấy, bận rộn dỡ đồ gia dụng cùng đồ điện, tủ lạnh cao cấp, máy giặt tự động hóa, đèn bàn trí năng, sô pha một người, trà cụ…

Chủ nhà ngày hôm qua đã chuyển đi đồ vật thuộc về mình, bây giờ căn hộ lớn này đã là của Tạ Linh Hi.

Trương Nguyên Thanh dùng danh nghĩa Tạ Linh Hi mua tặng cho Tiểu Viên.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, thân phận Trương Nguyên Thanh và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều không thích hợp, quan hệ của Quan Nhã cùng hắn mọi người đều biết, cũng không được.

Chỉ có Tạ Linh Hi an toàn nhất cũng yên tâm nhất, bé trà xanh là thiên kim Tạ gia, Tạ đại tiểu thư mua bất động sản, bình thường bao nhiêu chứ, không có ai sẽ cố ý đi điều tra.

Căn hộ này Trương Nguyên Thanh rất hài lòng, ở trung tâm thành phố, bốn phòng ngủ hai phòng khách ba wc, còn có hai cái ban công lấy ánh sáng rất tốt, giá cũng ổn, 14 triệu (khoảng gần 50 tỷ).

Nếu đặt ở Tùng Hải, căn hộ lớn 300 mét vuông trung tâm thành phố, không có 50 triệu nghĩ cũng đừng nghĩ.

Trang bị camera an ninh, đồ gia dụng trí năng, điều hòa trung ương các đồ điện ban đầu, là phải mời nhân viên chuyên nghiệp. Nhưng Trương Nguyên Thanh từ chỗ Lý Thuần Phong

mượn được bao tay cùng mắt kính nghề nghiệp Học Sĩ, một cái cho Khấu Bắc Nguyệt, một cái cho nhóc mập.

Hỏa Sư thô bỉ, không, Yêu Mê Hoặc thô bỉ nháy mắt đã thông suốt, một mình xử lý khoan, nối mạch điện các loại công việc.

Tiểu Viên nhìn mà vui mừng một phen, chỉ cảm thấy con trai trưởng thành rồi, có thể một mình đảm đương một phía, cùng uyển chuyển hỏi Trương Nguyên Thanh, hai món đạo cụ Học Sĩ bán hay không.

Nhưng Trương Nguyên Thanh nói cho cô, mắt kính trả giá là áp bức trí lực, cái gọi là định luật bảo toàn trí lực, trí lực của Khấu Bắc Nguyệt cũng chưa tăng lên, chỉ là bị vắt ra.

Sau khi vắt lấy, trí lực sẽ giảm xuống vài ngày, nếu đeo thời gian dài, trí lực sẽ trượt xuống không thể vãn hồi.

Mà bao tay có được ý thức bản thân mỏng manh, nó chán ghét đám người chỉ số thông minh thấp, nếu chủ nhân là kẻ chỉ số thông minh không đủ cao, bao tay sẽ nguyền rủa hắn.

Nguyền rủa hắn biến thành thiểu năng.

Loại nguyền rủa này sẽ theo số lần sử dụng mà tăng thêm, thẳng đến khi tạo thành tổn thương trí lực mang tính vĩnh cửu.

Tiểu Viên nghe xong, bi thương lựa chọn bỏ qua, chỉ số thông minh của con trai ngu xuẩn vốn đã không cao, cũng không thể để hai món đạo cụ kia hại nữa.

Thừa dịp Khấu Bắc Nguyệt cùng nhóc mập ở phòng khách bận rộn, Triệu Hân Đồng ở bên trợ thủ, Tiểu Viên cho Trương Nguyên Thanh một ánh mắt, sau đó đi về phía phòng ngủ chính.

Trương Nguyên Thanh lặng lẽ không lên tiếng đi vào theo, cùng đóng cửa lại.

Phòng ngủ chính rất rộng, kèm theo wc riêng, còn có một ban công lấy ánh sáng rất tốt, đến buổi tối, ngồi ở ban công có thể thấy cảnh đêm nội thành, cùng với gió đêm hiu hiu, uống một ly rượu nhỏ.

Sau đó có thể thuận thế ở ban công trên sô pha một người mài thương lau súng, cũng có thể về phòng ngủ hưởng thụ đêm xuân.

Tiểu Viên tới ban công, dựa lưng vào lan can, hai tay khoanh trước ngực, thản nhiên nói:

“Cho nên cậu là tính nuôi tôi ở nơi này sao, kim ốc tàng kiều?”

Trương Nguyên Thanh vừa nghe đã biết cô hiểu lầm, cho rằng mình mua căn hộ này là vì nuôi cô vị tình nhân này.

Chương 2099: Cứu mạng (3)

Hắn thật ra chỉ là muốn tiêu tiền mà thôi, sau khi mẹ vợ đích thân tới Tùng Hải, chỉ tốn ba ngày đã thu phục người tổng bộ, bà trực tiếp bay đi kinh thành, xâm nhập người phụ trách bộ cung ứng vũ khí, nói, nếu tổng bộ không muốn hợp tác với chúng tôi, vậy chúng tôi bây giờ lựa chọn Thiên Phạt cũng không muộn.

Người phụ trách kia mới đầu không chút hoảng hốt, nói, công ty các người từng ký hiệp nghị với tổng bộ, không thể bán cơ quan thuật cho bất cứ tổ chức nào ngoài Ngũ Hành minh.

Mẹ vợ cười lạnh, ‘soạt’ vung ra một phần hợp đồng, nói: Nhưng chưa nói không thể cùng nhau nghiên cứu phát triển nha.

Người phụ trách tập trung nhìn vào, phần hợp đồng đó là “thư trao quyền liên hợp nghiên cứu cơ quan thuật” .

Người phụ trách vốn định giãy dụa một chút nữa, lúc này, mẹ vợ cười quyến rũ, hai tay chống mặt bàn, ghé sát vào người phụ trách, nói: Trong vòng 3 ngày kết toán khoản cuối, tôi bắn lại anh 0.5%, gửi vào tài khoản hải ngoại của anh.

Ngày hôm sau tổng bộ liền thanh toán rồi.

Đơn hàng đầu tiên kim ngạch là 1 tỷ, khấu trừ phí tổn, công ty lãi ròng là năm trăm triệu, cái này còn chưa tính “phí duy tu” về sau.

Trương Nguyên Thanh có được 5% cổ phần, thu lợi 25 triệu. Lại thêm Phó Thanh Dương từ trên người nhân vật chính Hạ Hầu cắt bỏ 5% quỹ hoạt động bang phái, Trương Nguyên Thanh một lần đạt được 50 triệu lợi nhuận.

Quỹ hoạt động bang phái khẳng định là do bang chủ đến chi phối, biến tướng thành kho vàng nhỏ của Trương Nguyên Thanh.

Đối mặt Tiểu Viên hiểu lầm, Trương Nguyên Thanh thuận thế nói: "Đáng tiếc có ba cái bóng đèn chướng mắt."

Hắn đi vào ban công, cường thế ôm eo Tiểu Viên, ôm cô vào trong lòng.

Tiểu Viên mang tính tượng trưng nhíu mày đẩy một cái, thấy vô dụng, liền ỡm ờ cho hắn ôm.

Thế này tương đương hướng Trương Nguyên Thanh truyền lại một tín hiệu: Tôi bằng lòng ở lại nơi này, lấy thân phận tình nhân.

Tôi không cần thân phận, bởi vì đây vốn là thứ tôi không nên có được, tôi chỉ là nghề nghiệp tà ác, đã định sẵn không thể đứng ở dưới đèn tựu quang.

Trương Nguyên Thanh cũng không cách nào đưa cô tới dưới ánh đèn chùm, trong tương lai một đoạn thời gian rất dài rất dài đều không có cách nào làm được, cho nên đoạn cảm tình này nhất định không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Mặc kệ là phương diện trận doanh, hay là phương diện cảm tình bên thứ ba.

Hai người đều chưa nói chuyện, nhưng trong lòng đều biết rõ.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu, dưới ánh mặt trời, trong gió mát, khuôn mặt tươi đẹp kia trang điểm nhẹ nhàng, không phải thanh lệ thoát tục của thiếu nữ, mà là phong vận cùng thanh lịch của phụ nữ trưởng thành.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu cắn một cái ở trên má trắng bóc.

Tiểu Viên giận lườm hắn một cái.

Trương Nguyên Thanh ở cái mũi cao ngất thanh tú cắn một cái.

Tiểu Viên lại lườm nguýt hắn một cái.

Trương Nguyên Thanh ngậm lấy bờ môi đỏ ướt át khêu gợi, Tiểu Viên lúc này mới hài lòng nhắm mắt, rúc vào trong lòng

hắn.

Hai người ở trong gió lạnh cuối mùa thu ôm nhau hôn môi, hôn đến khi hai bên tim đập nhanh hơn, hít thở dồn dập, Trương Nguyên Thanh bế ngang cô gái lớn tuổi này lên, đi về phía giường lớn.

Lại qua năm phút đồng hồ, cửa phòng ngủ bị gõ vang "Thùng thùng", bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Khấu Bắc Nguyệt:

"Tiểu Viên Tiểu Viên, đồ điện trong nhà lắp tương đối rồi, cô mau ra đây nhìn xem."

"Không xem, cút!"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi lại không bảo anh xem, tôi bảo Tiểu Viên xem."

"Tiểu Viên cũng không xem, cút."

Khấu Bắc Nguyệt không nói chuyện nữa, nhưng tiếng đập cửa càng thêm kịch liệt.

Ashiba*… Trương Nguyên Thanh chỉ có thể đứng thẳng dậy, gián đoạn tán tỉnh.

Lúc này, áo thun của Tiểu Viên vạt áo bị xắn đến cổ, bụng có lượng mỡ cơ thể ít ỏi cùng độ cong vòng eo thắt lại cho hắn chấn động thị giác rất mạnh.

Quần bông ở nhà cũng bị kéo xuống một góc, lộ ra đồ ren màu đen.

Mặt cô ửng đỏ như say, mắt quyến rũ mê ly, môi đỏ ướt át sáng bóng.

Tiểu Viên đẩy hắn ra, sửa sang lại quần áo, lau đi vết ẩm ướt ngoài miệng, hít sâu một hơi, mở cửa phòng.

Cửa phòng, Khấu Bắc Nguyệt dẫn nhóc mập cùng Triệu Hân Đồng, khí thế hùng hổ chặn ở cửa, một bộ dáng muốn bắt gian.

"Các người ở trong phòng làm gì hả?" Khấu Bắc Nguyệt đánh giá Tiểu Viên.

Tiểu Viên tuy khuôn mặt vẫn còn rặng mây đỏ, khí thế lại không yếu, lạnh lùng nói: "Làm xong việc rồi?"

Khấu Bắc Nguyệt giống như chịu huyết mạch áp lực, kiêu ngạo uy phong hơi yếu đi, "Còn chưa."

"Không làm đi nhìn cái gì?" Tiểu Viên mặt không biểu cảm nhìn hắn.

Triệu Hân Đồng đằng sau lưng là người của Tiểu Viên, lập tức bán đứng Khấu Bắc Nguyệt, "Hắn nói hai người thời gian vào phòng sắp vượt qua thời gian an toàn, tiếp nữa sẽ có chuyện, tuyệt không thể nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt nạt Tiểu Viên."

Khấu Bắc Nguyệt bất thình lình bị đâm sau lưng, tức mặt đỏ tai hồng: "Tôi không có, cô nói bừa, đừng oan uổng tôi."

Tiểu Viên đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên thân thể run lên, con ngươi mất đi tiêu cự.

Chương 2100: Thi hài đáy ao (1)

"Tiểu Viên?" Khấu Bắc Nguyệt sâu sắc phát hiện sự thường của cô.

"Cô ấy lâm vào ảo cảnh rồi." Nhóc mập vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Lời của hắn khiến trong lòng mọi người rùng mình, Nam phái đã tìm tới cửa?

Lúc này, con ngươi Tiểu Viên khôi phục tiêu cự, vẻ mặt đầy chấn động cùng vui sướng: "Vô Ngân đại sư trở về rồi."

…

Trong phòng sách bức rèm kéo chặt, không lọt ánh sáng.

Đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi ngồi ở sau bàn, nghe thấy điện thoại di động "Ting" một tiếng, có tin nhắn tới.

Hắn cầm lấy điện thoại di động xem tin nhắn.

"Mau đến Tùng Hải, ta đã phát hiện một bí mật kinh thiên."

Tin nhắn là số lạ gửi đến, đại hộ pháp vừa thấy đã biết là Thuần Dương chưởng giáo, bởi vì văn tự của tin nhắn là phồn thể.

Chỉ có hắn mới sẽ dùng phồn thể.

Bí mật kinh thiên? Đại hộ pháp nhìn tin nhắn, lâm vào trầm ngâm.

Sau khi hành động săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn thất bại, Thuần Dương chưởng giáo liền bỏ qua một bên tam hộ pháp một mình hành động.

Đại năng cổ đại ngày càng điên cuồng này, tựa như ở trong lại một lần nữa mượn thể trọng sinh, rốt cuộc lâm vào hoàn toàn điên cuồng.

Ám Dạ Mân Côi cũng liền lười quan tâm hắn.

Lúc này gửi tin nhắn, đại hộ pháp đầu tiên nghĩ đến là, có thể là kế sách dụ rắn rời hang của Ngũ Hành minh hay không?

Thuần Dương chưởng giáo rất có thể đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chơi chết rồi.

Người gửi tin nhắn bên kia điện thoại di động, nói không chừng chính là tiểu tử đó, hắn vừa giết Nam phái Lục trưởng lão, nay muốn trả thù Ám Dạ Mân Côi.

Đang lúc suy nghĩ, tin nhắn thứ hai gửi tới:

"Cứu mạng!"

Ngay sau đó, là cái thứ ba:

"Mau đến Tùng Hải, ta phát hiện một bí mật kinh thiên."

Sau đó là tin nhắn thứ bốn:

"Cứu mạng!"

Tiếng ting ting không ngừng bên tai, hai tin nhắn lặp lại luân phiên.

Cái này… Nhìn tin nhắn không ngừng gửi đi, trong lòng đại trưởng lão vậy mà lại dâng lên một tia lạnh lẽo.

Tin nhắn cầu cứu lặp lại bảy tám lần, rốt cuộc dừng lại.

Nhưng suy nghĩ của đại hộ pháp nổ tung rồi, rất hiển nhiên, cái này không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn đang câu cá, không ai câu như vậy.

Càng không giống hành vi sau khi hoàn toàn điên cuồng của Thuần Dương chưởng giáo, vậy tất nhiên là đại khai sát giới, mà không phải tin nhắn lặp lại quỷ dị.

Cho nên, thật là Thuần Dương chưởng giáo phát hiện bí mật gì, nhưng lâm vào trong phiền toái nào đó?

Đại hộ pháp ngẫm nghĩ, nhanh chóng lấy ra tài liệu, ở trên mặt đất khắc linh lục trận pháp, mô phỏng chu thiên tinh đấu.

Sở dĩ không gọi điện thoại, là lo lắng nếu thật là Ngũ Hành minh bố cục, gọi điện thoại sẽ bị thủ đoạn kỹ thuật của đối phương định vị.

Thân là Thần Nhật Du, hắn trôi chảy hơn nữa nhanh chóng vẽ ra trận pháp tinh tú Tinh Quan học vài năm cũng không học được, ngồi xếp bằng xuống, triển khai thôi diễn.

Mười mấy phút sau, tinh tượng biểu hiện, nhận cuộc gọi cùng tới Tùng Hải đều sẽ không gặp nguy hiểm.

Đại hộ pháp ngẫm nghĩ, đứng dậy phất tay, để linh lục trận pháp trên mặt đất biến mất, sau đó nắm lên điện thoại di động trên mặt bàn, gọi vào số điện thoại di động của Thuần Dương chưởng giáo.

"Đô đô ~"

Tiếng chuông vang vài tiếng, bên kia bắt máy, truyền đến giọng nói âm trầm lạnh lùng mang tính thương hiệu của Thuần Dương chưởng giáo:

"Liên lạc ta làm gì, hợp tác của chúng ta đã có một cái kết, trừ phi các ngươi có thể cho ta ăn một tên Tinh Quan, một tên Chưởng Mộng Sứ, như vậy ta sẽ cân nhắc tiếp tục hợp tác."

Đại hộ pháp nghe tiếng trong loa, trong lúc nhất thời vậy mà lại ngây cả người.

Cái giọng điệu này thái độ này, không giống như là bộ dáng cầu cứu, càng không giống như là muốn chia sẻ bí mật kinh thiên.

Ôm nghi hoặc, đại hộ pháp trầm giọng nói:

"Đã xảy ra chuyện gì? Ngươi không lâu trước đó hướng ta phát ra tin tức cầu cứu."

“Ta hướng ngươi cầu cứu?” Nào ngờ Thuần Dương chưởng giáo so với hắn còn kinh ngạc hơn: “Ngươi đang nói mê sảng cái gì?”

“Ngươi nếu không xem điện thoại di động của bản thân ngươi một chút?”

“Điện thoại di động của ta không có cái gì cả, ngươi nếu không cũng xem điện thoại di động của mình một chút?”

Đại hộ pháp lấy ra điện thoại di động, vừa lựa chọn loa ngoài, vừa xem tin nhắn, khi ánh mắt hắn dừng ở trên màn hình điện thoại di động, con ngươi giống như mắt mèo gặp ánh sáng mạnh, chợt co lại.

Ghi chép trò chuyện trống rỗng.

Tin nhắn Thuần Dương chưởng giáo vừa rồi gửi không thấy nữa.

Trong lòng đại hộ pháp run sợ, giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi: “Thuần Dương, ngươi ở Tùng Hải đã gặp cái gì? Ngươi đang điều tra ai? Bên cạnh ngươi có không có ai?”

Giọng hắn chẳng những vội, hơn nữa rất lớn tiếng, như là bị cái gì kích thích.

“Ngươi…” Thuần Dương chưởng giáo chần chờ một phen, “Ngươi rốt cuộc đã gặp chuyện gì!”

“Không phải ta gặp chuyện gì, là ngươi gặp chuyện, ngươi gặp chuyện lớn rồi.” Đại hộ pháp lập tức mang hiện tượng đối phương gửi đến tin nhắn cầu cứu, nhưng tin nhắn quỷ dị biến mất nói cho Thuần Dương chưởng giáo.

Chương 2101: Thi hài đáy ao (2)

“Cái này…” Thuần Dương chưởng giáo nghe mà nổi cả da gà, vừa kinh vừa nghi, nếu thật giống như đại hộ pháp nói như vậy, mình quả thật vướng vào sự việc rồi, nhưng hắn bên này rõ ràng gió êm sóng lặng, chuyện gì cũng chưa xảy ra.

“Ngươi đang điều tra ai? Đã tra được cái điểm gì?” Đại hộ pháp dồn dập hỏi.

“Ta đang tra…”

Thuần Dương chưởng giáo vừa nói xong ba chữ, điện thoại liền tắt máy.

Đại hộ pháp vội vàng gọi, phát hiện điện thoại bận, không thể kết nối.

Gặp chuyện rồi, Thuần Dương chưởng giáo ở Tùng Hải gặp chuyện rồi, có lực lượng thần bí chưa biết cưỡng ép xóa đi tin nhắn đã gửi, cùng khiến Thuần Dương chưởng giáo đương sự này chẳng hay biết gì… Đại hộ pháp điên cuồng vận chuyển đầu óc, Tùng Hải ai có năng lực này?

Lại là lực lượng thế nào có thể xoay chuyển hiện thực?

Lúc này, điện thoại di động "Ting" một tiếng, nhắc nhở có tin nhắn tới.

Đại hộ pháp tập trung nhìn vào, tin nhắn là Thuần Dương chưởng giáo gửi đến.

"Mau đến Tùng Hải, ta phát hiện một bí mật kinh thiên."

"Cứu mạng!"

"Mau đến Tùng Hải, ta phát hiện một bí mật kinh thiên."

"Cứu mạng!"

Tin nhắn lại bắt đầu lặp lại.

Một lần này, đại hộ pháp chưa lập tức gọi điện thoại hỏi Thuần Dương chưởng giáo, mà là cầm điện thoại di động, đứng ở phòng sách tối tăm, yên lặng chờ đợi.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, nhìn chằm chằm tin nhắn cầu cứu dày đặc, ước chừng nửa giờ, bỗng nhiên có một tin nhắn biến mất.

Tiếp theo, tin nhắn thứ hai biến mất.

Cái thứ ba cái thứ tư… Tin nhắn trên màn hình điện thoại di động như là bị rút về, đang biến mất từng cái, thời gian ở giờ khắc này giống như trôi ngược.

Giờ khắc này, lông tóc toàn thân đại hộ pháp đều dựng thẳng lên.

Hắn rốt cuộc ý thức được Thuần Dương chưởng giáo đã gặp cái gì.

Đạo cụ loại nhân quả!

Chỉ có đạo cụ loại nhân quả mới có uy năng đáng sợ như thế, chỉ có đạo cụ loại nhân quả mới có thể lau đi sự thực tồn tại đã định, chế tạo ra hiện tượng như thời gian trôi ngược.

Gã này rốt cuộc đang điều tra cái gì, thế mà liên lụy đến đạo cụ loại nhân quả? !

Lập tức liên hệ thủ lĩnh… Đại hộ pháp không do dự, rất nhanh lấy ra tài liệu giàu linh tính, khắc trên mặt đất linh lục triệu hồi tượng trưng cho Linh Thác.

Độ khó của trận pháp triệu hồi tựa như so với mô phỏng chu thiên tinh tượng khó hơn rất nhiều, đại hộ pháp giống như Thần Dạ Du mới học linh lục, mỗi một bút đều vẽ cực kỳ cẩn thận, cực kỳ cẩn thận.

Ước chừng một giờ, trận pháp triệu hồi hình tròn mới thành hình.

Đại hộ pháp lập tức đưa vào Nhật Chi Thần Lực, kích hoạt trận pháp, trận pháp hình tròn tự động cướp lấy linh tính của tài liệu, triệu hồi tồn tại trong cõi hư vô.

“Thủ lĩnh, thủ lĩnh, thủ lĩnh.”

Đại hộ pháp thấp giọng triệu hồi.

Nhưng, trận pháp triệu hồi hình tròn tràn đầy yên lặng, không có dị tượng, không có thanh âm.

Cái này ý nghĩa thủ lĩnh đang làm việc khác, không rảnh đáp lại hắn.

“Kỳ quái, thủ lĩnh gần đây hẳn là không có việc gì, sao không trả lời.” Đại hộ pháp nghi hoặc nói thầm một tiếng.

Lúc này, điện thoại di động đặt ở trên bàn vang, người gọi tới là Thuần Dương chưởng giáo.

Mắt đại hộ pháp sáng lên, Thuần Dương chưởng giáo lựa chọn gọi điện thoại, mà không phải gửi tin nhắn, nói rõ hắn đã đánh vỡ tuần hoàn nào đó.

Đại hộ pháp nhanh chóng cầm lấy điện thoại di động, nhận cuộc gọi, thử “Uẩy (alo)” một tiếng.

“Là ta!”

Trong loa truyền đến thanh âm mỏi mệt của Thuần Dương chưởng giáo: “Ta cảm thấy ta có thể cần trợ giúp, ta gặp chuyện rồi.”

“Ngươi thực đi ra khỏi tuần hoàn rồi?” Đại hộ pháp có chút kinh ngạc, dù sao, đạo cụ loại nhân quả là khó giải nhất vướng tay nhất trong ba loại hình đạo cụ lớn.

“Tuần hoàn gì?” Thuần Dương chưởng giáo ngẩn ra.

“Hả? Xem ra ngươi quên mọi thứ hai giờ trước mình từng làm, đã như vậy, vậy ngươi là như thế nào biết mình gặp chuyện rồi.” Đại hộ pháp bình tĩnh hỏi.

Thuần Dương chưởng giáo tìm từ vài giây, nói:

“Mấy ngày nay, ta vẫn luôn điều tra Nguyên Thủy Thiên Tôn, điều tra tới trong nhà một lão giáo sư về hưu, ta bây giờ đứng ở trong hành lang nhà hắn, tính gõ cửa gặp.

“Ở trong nhận thức của ta, ta là vừa đến nơi này, còn chưa gặp mặt lão giáo sư, nhưng mà, ta nhớ rõ mình là mười giờ sáng đến, mà bây giờ là mười hai rưỡi trưa.

“Hơn nữa, linh hồn của ta cực kỳ mỏi mệt, mỏi mệt đến mức khiến ta muốn ngủ ba ngày ba đêm. Ta cảm giác linh hồn bị mất một bộ phận, nếu không có gì bất ngờ, ta hẳn là đã sử dụng Sát Na Phương Hoa đối với mình, đây là một loại pháp thuật quên đi cực kỳ cao thâm, có thể làm người ta quên ký ức đặc biệt.”

Nói xong, Thuần Dương chưởng giáo hỏi: “Ngươi vừa rồi nói tuần hoàn là?”

Đại hộ pháp chưa lập tức trả lời, mà là hỏi: “Ngươi xác định bản thân đã an toàn?”

“Không thể xác định.” Thuần Dương chưởng giáo nói: “Nhưng có thể quan sát một phen. Ta bây giờ đã xuống lầu, tính rời khỏi tiểu khu này, nếu nửa giờ sau không có khác thường, vậy nói lên ta đã an toàn.”

Chương 2102: Thi hài đáy ao (3)

Hai người không nói nữa, cứ như vậy qua nửa giờ, Thuần Dương chưởng giáo có chút như trút được gánh nặng nói:

“Xem ra ta an toàn rồi, ngươi nói đi.”

Đại hộ pháp liền mang tình hình vừa rồi, từ đầu tới cuối miêu tả một lần.

Đầu kia điện thoại trầm mặc, Thuần Dương chưởng giáo như trúng Định Thân Chú, qua thật lâu thật lâu, mới truyền đến tiếng lẩm bẩm:

“Thì ra là thế, thì ra là thế “

Hắn hít sâu một hơi, giọng điệu ngưng trọng bắt đầu phân tích:

“Ta chưa gặp công kích, nói rõ không phải gặp kẻ địch đáng sợ, nhưng ta quả thật lâm vào trong tuần hoàn nào đó, ở trong hai giờ rưỡi, lặp đi lặp lại trải qua điều tra, cầu cứu, quên đi, thẳng đến khi ta tự mình ý thức được xảy ra vấn đề, sử dụng ‘Sát Na Phương Hoa’ lau đi ký ức của mình.

“Ta cho rằng, ta có thể đã tra ra một ít thứ khó lường, bởi vậy đã kích hoạt năng lực của đạo cụ loại nhân quả, lâm vào loại tuần hoàn đó, đợi tới khi ta lau đi ký ức, quên bí mật kia, nhân quả liền tiêu trừ. Ừm, cũng có khả năng là ta ở sau khi phát hiện không thích hợp, lựa chọn rời khỏi, mà không phải đi gặp giáo sư về hưu kia, vì thế nhân quả tuần hoàn bị đánh vỡ.”

Thanh âm đại hộ pháp cũng đặc biệt ngưng trọng: “Cho nên, ngươi rốt cuộc đã tra ra cái gì, thân phận chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Thuần Dương chưởng giáo bật cười một tiếng:

“Vẻn vẹn thân phận chân thật của một tên Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn chưa có tư cách này đưa tới pháp khí loại nhân quả ảnh hưởng, nhưng có một điểm có thể khẳng định, thân phận chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có liên quan với bí mật kinh thiên nào đó.

“Khiến ta lâm vào tuần hoàn không phải thân phận chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là cái bí mật kia bị thân phận hắn liên lụy ra.”

Tuy đã điên điên khùng khùng, nhưng chỉ số thông minh của Thuần Dương chưởng giáo vẫn còn.

“Thân phận chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, liên quan đến bí mật nào đó tầng cấp cực cao, A ~” Đại hộ pháp hít vào một ngụm khí lạnh.

Không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn có liên quan với bí mật kia, mà là thân phận hiện thực của hắn có liên quan với bí mật, cái này ý nghĩa, bối cảnh chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải là nhỏ đâu.

Hắn không phải linh cảnh hành giả xuất thân dân thường?

“Cho nên, đại hộ pháp, Ám Dạ Mân Côi tính ra giá bao nhiêu, mua tin tức thân phận, địa chỉ gia đình của vị giáo sư về hưu kia?” Thuần Dương chưởng giáo nói.

Đầu kia điện thoại đại hộ pháp trầm mặc một lát, “Nếu liên quan đến đạo cụ nhân quả, vậy không phải chúng ta có thể tham gia, cho dù thủ lĩnh cũng sẽ có nguy hiểm, ta bây giờ không thể liên hệ được hắn.”

“Được!” Thuần Dương chưởng giáo thản nhiên nói: “Ta chờ thủ lĩnh của các ngươi trả lời.”

…

Phó bản số 15, Ti Mệnh cung.

Rừng rậm rộng lớn liên miên vô tận, mảng rừng rậm nguyên thủy này không nhìn thấy điểm cuối bốn mùa luôn xanh tươi, vĩnh viễn sẽ không điêu linh, vĩnh viễn tràn đầy sinh cơ.

Nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong chi tiết nhỏ ẩn chứa khủng bố.

Trên mỗi một cái cây đều có mặt người xấu xí, dây leo dày đặc rủ xuống thỉnh thoảng sẽ quấn lấy muông thú đi ngang qua, không để ý nó phản kháng, nhét vào trong mồm nhai nuốt.

Bụi cây tản ra khói trắng gây ảo giác tê liệt, mê hoặc động vật đi ngang qua, dưới bụi cây tươi tốt, chôn thi cốt động vật dày đặc.

Rắn rết chuột bọ, chim bay thú chạy của rừng rậm trở thành thức ăn ở trong rừng rậm, lại như thế nào cũng ăn không hết, tốc độ sinh sôi nảy nở kinh người, ăn một đám lại sinh ra một đám.

Mà thực vật ký sinh lại là thiên địch của cây cối, tận tình hấp thu tinh hoa của chúng nó.

Dựa theo linh cảnh giới thiệu, nơi này là động thiên phúc địa của Ti Mệnh Tinh Quân thời kỳ viễn cổ, chịu sinh mệnh nguyên dịch tưới, cho nên mảng rừng rậm này có thể mãi mãi xanh tươi.

Nhưng từ khi Ti Mệnh Tinh Quân ngã xuống, lực lượng lĩnh vực sinh mệnh lâm vào hỗn loạn, khiến động thực vật trong rừng rậm xảy ra biến dị.

Trung tâm rừng rậm, có một mảng phế tích sau khi cung điện sụp xuống hình thành, thân tường loang lổ, thềm đá nứt nẻ, lầu các sụp xuống, biểu hiện hết năm tháng tang thương.

Thông qua diện tích mấy trăm mẫu cùng một rồi lại một tòa cung điện nối liền cùng một chỗ, có thể phán đoán ra Ti Mệnh Tinh Quân cung lúc trước hùng vĩ, xa hoa bao nhiêu.

Tạ Tô xuyên qua rừng rậm trùng trùng sát khí, đã tới trung tâm cung điện —— suối Vãng Sinh.

Nó ngay tại trung tâm nhất của cung điện, đây là một ao nước suối dài 30 mét, rộng 10 mét, chất lỏng màu vàng bình tĩnh như vàng mỏng, chiếu bầu trời cùng cung điện phế tích.

Bên ao là tảng đá như bạch ngọc cùng rào chắn.

Căn cứ trong cơ sở dữ liệu Tạ gia ghi lại, thần dị lớn nhất của Ti Mệnh cung chính là chỗ suối Vãng Sinh này, nước suối là sinh mệnh nguyên dịch nén, bùn đất ở đáy nước suối, có được công năng đắp nặn thân thể.

Chương 2103: Mạch nước ngầm mãnh liệt (1)

Nửa thế kỷ trước, khi lão tổ tông Tạ gia còn là Chúa Tể, từng tiến vào Ti Mệnh cung, phương án vượt qua Ti Mệnh cung, Tạ gia là có.

Tạ Tô đứng ở bên ao, nhớ lại nội dung phương án vượt qua phó bản.

Phương án vượt qua suối Vãng Sinh rất đơn giản, chính là lặn xuống ao, thu thập bùn dưới nước đắp nặn ra một phân thân, liền có thể vượt qua phó bản.

Thoạt nhìn, tựa như rất đơn giản.

Nhưng lực lượng lĩnh vực sinh mệnh trong phó bản đã sớm hỗn loạn mất khống chế, một khi có sinh mệnh thể lao vào suối Vãng Sinh, nó sẽ tự động chế tạo ra phân thân tà ác, ở lại đáy ao càng lâu, phân thân càng nhiều.

Linh cảnh hành giả cần ở trước khi số lượng phân thân vượt qua cực hạn thừa nhận của mình, thu thập bùn, cùng lấy linh lực Ti Mệnh tịnh hóa lực lượng hỗn loạn trong đó, đắp nặn ra phân thân tinh thuần vô cùng, mới có thể vượt qua phó bản.

Không có quy tắc đặt ra loè loẹt, nhưng độ khó lại cực cao.

Năm đó lão tổ tông thiếu chút nữa bị phân thân của mình vây đánh đến chết.

Làm phần thưởng, phân thân này có thể mang ra khỏi linh cảnh, trở thành con rối hoàn mỹ.

Tạ Tô ngồi xếp bằng ở bên ao, sau khi chữa trị tốt thân thể bị thương, thể lực, tinh thần, linh lực khôi phục trạng thái tốt nhất, lao đầu vào trong nước suối.

Ao nhìn không lớn, thực ra cực sâu.

Tạ Tô nhẹ nhàng hoạt động tứ chi, bơi về phía đáy ao, tới gần đáy ao, hắn thấy từng thân thể tàn phá lẳng lặng nằm ở trên nước bùn màu vàng.

Là Chu Học Nghĩa, hắn cũng tiến vào Ti Mệnh cung? Mặc là quần ống loe áo sơmi chim cò, xem ra là chuyện hai ba mươi năm trước… Tạ Tô đánh giá những thi thể đó, nhận ra thân phận đối phương.

Một vị túc lão của Chu gia.

Hắn vòng qua khu vực này, tiếp tục bơi về phía trước, không bao lâu lại thấy một mảng thân thể tàn phá đặt như đống rác, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, tóc bạc mặt hồng hào, ngũ quan tuấn mỹ, rõ ràng là lão tổ tông.

Phải nhanh chóng đến đáy ao thu thập bùn luyện hóa, mình cảm giác trong ao bắt đầu sinh ra sinh mệnh thể rồi… Tạ Tô đẩy nhanh tốc độ lặn đi, rất nhanh, hắn lại thấy phía trước chồng chất một mảng lớn thi hài tàn phá.

Điều này làm hắn có chút kỳ quái, Chúa Tể vào phó bản chu kỳ dài lâu, phó bản cấp Chúa Tể cả thảy 99 cái, linh cảnh sinh ra trăm năm, mà số lượng Ti Mệnh cũng không nhiều như vậy… Nếu tính, một cái linh cảnh một người yêu cầu cao độ, cấp Chúa Tể, không nên có nhiều người vượt qua như vậy.

Lúc này, cố gắng lặn đi, hắn thấy rõ diện mạo mảng thi hài kia.

Ngũ quan tuấn lãng, mang theo một tia trẻ con, mặc áo thun, quần đùi rất tầm thường. Tạ Tô đột nhiên dừng lại, như bị sét đánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Là Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Một rồi lại một thi hài Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt ở trên nước bùn màu vàng.

…

Khách sạn Vô Ngân.

Chiếc xe nhỏ màu trắng dừng ở cửa khách sạn, Khấu Bắc Nguyệt vội vàng chạy xuống xe, lấy ra chìa khóa mở ra cửa cuốn.

Đám người Tiểu Viên cùng Trương Nguyên Thanh lục tục xuống xe, tiến vào khách sạn, ngồi thang máy tới phòng số “404”.

“Thùng thùng!” Tiểu Viên gõ gõ cửa, thấp giọng nói: “Vô Ngân đại sư, chúng tôi đã trở lại.”

Nói xong, cô cầm tay nắm cửa, vặn ‘rắc’ một cái.

Cảnh vật trước mắt mọi người xảy ra biến hóa, hành lang trải thảm bị gạch màu đen lạnh như băng thay thế, trần nhà biến thành khung trang trí vẽ đầy thần phật, vách tường cũng biến thành cột cùng cửa ô vuông.

Bao gồm Trương Nguyên Thanh ở trong, phản ứng đầu tiên của mọi người là nhìn về phía bức tượng phật thật lớn cao

bằng khung trang trí kia.

Phật tượng bộ dạng nhìn xuống nhắm mắt, nhìn như từ bi thực ra hung dữ.

Vẫn là bộ dáng cũ, may mắn may mắn… Trương Nguyên Thanh yên lặng thở phào, nhìn về phía người khác, phát hiện mọi người đều là một bộ dáng như trút được gánh nặng.

Hiển nhiên, Vô Ngân đại sư không thể tạo sát nghiệt mỗi lần vào phó bản, đều là một lần khảo nghiệm sinh tử.

Trong toàn bộ đoàn đội, nếu ai là dễ dàng nổi điên nhất, không phải dì Phương bất thường, không phải Đồng Đồng nổi loạn, không phải Lâm Xung hiếu chiến, mà là Vô Ngân đại sư.

Hắn cấp bậc cao nhất, tích lũy điên cuồng nhiều nhất, hai mươi năm qua, ngày đêm đều đang đi trên dây.

Hắn nhất định mất khống chế điên cuồng, so với Bán Thần trận doanh tà ác càng đáng sợ hơn xa, bởi vì các Bán Thần kia cũng không đè nén tà niệm của mình, định kỳ phát tiết ác ý của mình, ngược lại tương đối ổn định.

"Đại sư…" Tiểu Viên khom mình hành lễ, nói: "Sau khi ngài vào phó bản, Ám Dạ Mân Côi và Nam phái liên thủ săn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nam phái đại trưởng lão từ chỗ Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí đạt được tin tức thành viên khách sạn…"

Cô mang săn giết từ đầu đến cuối, cùng với Nguyên Thủy Thiên Tôn trả thù, nguyên nhân mọi người rút khỏi khách sạn Vô Ngân, toàn bộ nói một lần.

Chương 2104: Mạch nước ngầm mãnh liệt (2)

"Cậu đã có thể chém giết Chúa Tể?" Trong thanh âm đè nén đau đớn của Vô Ngân đại sư lộ ra một tia vui mừng:

"Tốt lắm, sự trưởng thành của cậu khiến tôi vui sướng, phi thường tốt."

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, sự vui sướng trong giọng nói của Vô Ngân đại sư khiến hắn có chút kinh ngạc,

phải biết rằng, ở lúc biết được Nguyên Thủy Thiên Tôn là con cố nhân, đại sư cũng chỉ là cảm khái nhiều hơn vui sướng.

Phát hiện cháu thất lạc nhiều năm, trình độ kinh hỉ thế mà không bằng cháu thi được 100 điểm?

Cái này hiển nhiên không hợp lý.

"Đại sư, sự trưởng thành của tôi khiến ông kinh hỉ như vậy sao?" Trương Nguyên Thanh không hiểu liền hỏi.

Vô Ngân đại sư lại chưa trả lời, chuyển sang nói:

"Tôi ở trong phó bản đã đạt được vật phẩm mấu chốt tấn thăng Bán Thần."

Câu này giống như tiếng sét nổ ở bên tai mọi người, nổ tới mức Trương Nguyên Thanh cũng quên truy hỏi vấn đề vừa rồi.

Vậy, vậy đã sắp tấn thăng Bán Thần rồi? Mình chứng kiến một vị Bán Thần sinh ra? Không phải, tấn thăng Bán Thần dễ dàng như vậy sao, hắn không phải nói vẫn luôn khống chế giá trị kinh nghiệm, giảm bớt cho điểm của bản thân sao?

Hắn không nên là một đám tương đối yếu kia trong Chúa Tể đỉnh phong sao, hắn sao lại sắp tấn thăng Bán Thần rồi?

Trương Nguyên Thanh hoàn toàn ngây dại, chưa có một chút chuẩn bị tâm lý nào, cảm giác này tựa như, có ngày trở về nhà, cậu đột nhiên vẻ mặt vui vẻ nói cho hắn: Nguyên Tử, thật ra con mới là con đẻ của ta, mấy năm nay ta là đang chơi trò chơi đổi con với mẹ con.

Lại hoặc là bà ngoại đột nhiên có ngày nói: Nguyên Tử, thật ra dì trẻ của cháu không phải dì trẻ của cháu, nó cũng là mẹ cháu sinh ra, là chị gái cháu.

Không sai biệt lắm chính là loại cảm giác chấn động này.

So sánh với Nguyên Thủy Thiên Tôn chấn động cùng ngoài ý muốn, Tiểu Viên, Khấu Bắc Nguyệt và Triệu Hân Đồng, thì vẻ mặt thay đổi hẳn.

"Đại sư." Tiểu Viên hoa dung thất sắc: "Ngài, ngài thật sự không sao? Ngài từng nói, đi về phía trước một bước nữa, chính là vực sâu."

Nghề nghiệp tà ác cấp bậc càng cao, ác niệm càng mạnh, đại sư trước đó đã đang là xiếc đi dây, nay tấn thăng Bán Thần, chẳng phải là hành tẩu ở trên lưỡi đao rồi?

Đây, đây nào phải áp chế sự điên cuồng của bản thân, đây là tìm chết nha.

Đại sư nghĩ như thế nào?

Ba người bọn Tiểu Viên không có chút vui sướng, chỉ cảm thấy sợ hãi cùng không hiểu.

Nhóc mập cảm giác giống với ba người, hắn lăn lộn Nam phái, biết định luật cấp bậc càng cao, tà niệm càng mạnh, vừa nghe Vô Ngân đại sư sắp tấn thăng Bán Thần, thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần.

Nhóc mập chưa từng thấy một nghề nghiệp tà ác nào cấp Bán Thần thiện tâm.

Vô Ngân đại sư chậm rãi nói:

"Chỉ cần đến cấp 9, liền có tư cách trùng kích giai đoạn Bán Thần, giá trị kinh nghiệm cao thấp, tượng trưng cho xác xuất thành công, mà không phải tư cách. Đương nhiên, nghề nghiệp tà ác không có Bán Thần cái giai đoạn này, chỉ cần lấy được thứ đặc biệt, liền có thể có được thực lực địch nổi Bán Thần."

Đây là đang trả lời nghi hoặc của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thân là Huyễn Thuật Sư đỉnh cấp, cảm xúc mỗi người biến hóa đều ở trong cảm giác của hắn.

Vô Ngân đại sư tiếp tục nói:

"Tôi tự có tính toán của tôi, các người không cần lo lắng, kế tiếp, tôi sẽ tiến vào bế quan dài đằng đẵng, luyện hóa món vật phẩm kia, trùng kích cảnh giới Bán Thần.

"Nam phái trả thù không thể không phòng, Tiểu Viên, khách sạn tạm dừng làm ăn, cô bảo mọi người ẩn núp đi, chờ đợi tin tức của tôi."

Tiểu Viên ngập ngừng một phen, bất đắc dĩ nói: "Vâng, đại sư!"

Ba người khác đều khom người, lựa chọn nghe theo đại sư sắp xếp.

Bốn người chợt biến mất ở trong phật điện, bị Vô Ngân đại sư mời ra ngoài.

Trương Nguyên Thanh vẫn ở lại trong phật điện, hắn nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhìn về phía bóng lưng Vô Ngân đại sư:

“Ngài có chuyện muốn nói riêng với tôi?”

Vô Ngân đại sư ngồi xếp bằng ở dưới tượng phật, thấp giọng nói:

“Tiểu Viên rất yêu cậu, từ phó bản Ngũ Hành Chi Loạn trở về, hảo cảm của cô ấy đối với cậu đã lột xác thành tình yêu, nay đã là rễ tình đâm sâu, trong thời gian này, quan hệ của các người hẳn là có điều tăng tiến.”

“Tôi có sự xấu hổ đối với cô ấy.” Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn chỉ Tiểu Viên cam nguyện lấy thân phận tình nhân bầu bạn ở bên cạnh hắn chuyện này, tuy tính tới trước mắt, hai người ngay cả thể nghiệm cọ một chút cũng chưa có.

“Đại sư giữ lại một mình tôi, hẳn là không phải vì việc này nhỉ?” Trương Nguyên Thanh thử nói.

Vô Ngân đại sư nói:

“Tôi bế quan thời gian bất định, ngắn thì mấy tháng, lâu là mấy năm, trong lúc này, đoàn đội phải có lãnh tụ. Tiểu Viên là đệ tử của tôi, thay tôi quản lý đoàn đội, cậu là người trong lòng cô ấy, lại là con của Trương Thiên Sư, cho nên tôi muốn giao cho cậu vị trí lãnh tụ đoàn đội.

“Tôi sẽ mang chi tiết của tất cả mọi người trong đoàn đội nói cho cậu, tiếp nhận hay không, cậu tự cân nhắc.”

Chương 2105: Mạch nước ngầm mãnh liệt (3)

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một lát, nói:

“Chi tiết Khấu Bắc Nguyệt, Triệu Hân Đồng, Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí cùng Nhân Gian Lưu Lãng Khách tôi đã biết, quá khứ của Tiểu Viên, tôi hy vọng cô ấy tự mình nói cho tôi biết.”

Vô Ngân đại sư đưa lưng về phía hắn khẽ gật đầu, chậm rãi kể:

“Dương bá, ID linh cảnh: Vi Nhân Sư Biểu (làm tấm gương tốt), vốn tên là Dương Học Hải, hắn là một giáo viên trung học, lúc trẻ tuổi, bị mấy nữ học sinh vu cáo cưỡng bức, pháp viện phán mười năm, hắn hết đường chối cãi, trong một đêm từ giáo viên được người ta kính ngưỡng biến thành cầm thú người người hô đánh, nửa đời anh minh hủy hoại chỉ trong chốc lát.

“Hắn ở trong tù không ngừng chống án, chưa bao giờ thành công, sau khi ra tù không ngừng thu thập tài liệu, muốn trả bản thân một cái trong sạch, nhưng pháp viện lần lượt lấy ‘sự việc cơ bản rất rõ ràng, chứng cứ cơ bản đầy đủ, xử lý thích đáng’ bác bỏ khiếu nại.

“Nhiều năm tích lũy oan khuất, phẫn nộ, ở trong tù gặp kỳ thị, ngược đãi, thân thể cùng tinh thần hai tầng áp lực, rốt cuộc ở trong nhiều lần khẩn cầu mà không có cửa hoàn toàn bùng nổ, hắn sụp đổ.

“Hắn dùng phương thức của mình đòi lại công đạo, phạm phải sát nghiệt, trở thành một kẻ nghề nghiệp tà ác. Nhưng hắn không cảm thấy bất cứ sự vui sướng nào, lấy phương thức như vậy kết thúc oan khuất không phải bổn ý của hắn, hắn không muốn sa ngã từ đây, bởi vì tin tưởng vững chắc trên đời là có công đạo. Nhưng mười mấy năm qua tra tấn, tạo thành thương tổn khó có thể xóa nhà đối với hắn, hắn đang cố gắng điều chỉnh bản thân, cứu rỗi chính mình.”

Lật lại bản án nào có dễ như vậy, rất nhiều người phải chịu trách nhiệm, tiền đồ của mình cùng trong sạch của một kẻ không liên quan, kẻ ngốc cũng biết chọn thế nào, ài. Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng, nhớ tới ngày đó nghe kinh, Dương bá phát hiện Triệu Hân Đồng lệ khí đậm thêm, còn không hiểu dò hỏi, trường học đều là bạn học cùng giáo viên, sao có thể làm gay gắt thêm lệ khí của cô!

Cho dù như vậy, hắn đối với học sinh cùng giáo viên vẫn ôm chờ mong tốt đẹp.

Vô Ngân đại sư vẫn đang tiếp tục kể:

“ID Linh cảnh: Phương Phương, vốn tên Ngưu Điền Phương, thành viên trong đoàn đội gọi cô ấy dì Phương, cô ấy thời gian dài chịu đựng chồng bạo lực gia đình, mấy lần bị thương nặng nằm viện. Cô ấy vô số lần muốn ly hôn, nhưng người chồng say rượu kia uy hiếp cô ấy, dám ly hôn sẽ giết con, giết cha mẹ cô ấy. Ban ngành tương quan nhiều lần tới nhà điều giải, nói cho cô ấy trả giá của ly hôn, làm công tác tư tưởng, tạo áp lực tinh thần cho cô ấy, những người đó ngoài miệng nói thà dỡ mười ngôi miếu không hủy một cuộc hôn nhân, cùng từ trong ‘điều giải thành công’ đạt được cảm giác thành tựu cùng tự mình tán đồng, vô hình trung phối hợp người chồng bạo lực gia đình, từng bước một đẩy Ngưu Điền Phương vào tuyệt cảnh.

“Rốt cuộc, ở sau một lần chồng say rượu đánh, cô ấy không nhịn nổi tình cảnh đau đớn nữa, thừa dịp chồng ngủ đâm chết hắn, sau đó tự sát, nhưng linh cảnh hồi sinh làm cô ấy sống lại, cô ấy trở thành một kẻ nghề nghiệp tà ác. Đến hôm nay, cô ấy vẫn không thể quên được quá khứ những năm đó, lệ khí sâu nặng.”

“Tổng Giáo Đầu Lâm Xung, vốn tên là Lâm Tử Xung, xuất thân nông thôn, phụ thân chết bởi một lần cưỡng ép thu hồi ruộng đất, bên khai phá thuê thế lực xã hội đen đánh chết tươi phụ thân, văn phòng cảnh sát tham dự trong đó, tiến hành bao che, Lâm Tử Xung muốn cáo ngự trạng, nhưng bị chặn lại, đánh gãy chân. Vì phòng ngừa hắn lại đi cáo ngự trạng, thế lực xã hội đen vào ở trong nhà hắn, làm nhục đe dọa, còn sai mẹ già của hắn nấu cơm. Người mẹ già không chịu nổi vũ nhục, uống thuốc trừ sâu tự sát.”

“Điềm Tâm Hồng Ma vốn tên là Tiêu Chỉ San, thời học sinh bị mấy bạn học nam xâm phạm, mấy nam sinh đó là kẻ tái phạm, trong nhà có quyền thế, quan hệ rất sâu, bọn họ lợi dụng một loạt giao dịch không thể lộ ra, định tính sự việc là ‘Tham tiền tài tự nguyện phát sinh quan hệ với nhiều người nam giới’, lại thông qua một phen vận hành thao tác, đè ép sự tình xuống.

“Những nam sinh đó chưa bởi vậy buông tha cô ấy, bọn họ chụp rất nhiều ảnh bất nhã của Tiêu Chỉ San, dùng ảnh chụp uy hiếp cô ấy, dùng tính mạng cha mẹ đe dọa cô ấy, ức hiếp cô ấy suốt một năm, cuối cùng không thể nhịn được nữa, bỏ

thuốc độc chết bọn họ. Cô ấy từ đó về sau trở thành tội phạm bỏ trốn, chưa từng gặp lại cha mẹ, cho dù thành nghề nghiệp tà ác, cô ấy cũng chưa bao giờ về nhà, cô ấy không thể quên quá khứ, cảm thấy không có mặt mũi gặp cha mẹ."

"Bá Vương Biệt Cơ, câu chuyện của hắn tương tự với Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, thời gian dài chịu đựng ức hiếp đến từ bạn học, cha mẹ yếu đuối không giúp hắn, giáo viên trường học thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, hắn dần dần trở nên căm hận đàn ông, ở trong tuyệt vọng cùng thống khổ ảo tưởng mình là phụ nữ…"

Chương 2106: Mạch nước ngầm mãnh liệt (4)

Vô Ngân đại sư dùng một loại giọng điệu bình tĩnh kể lại quá khứ của thành viên đoàn đội, giọng điệu không có lên xuống, lại bao hàm máu cùng nước mắt của những thành viên kia.

Cường quyền ép người, khẩn cầu vô môn, nhận hết lăng nhục, ôm hận phát điên.

Cuộc đời bất hạnh nghìn bài một điệu.

Trương Nguyên Thanh ở lúc nghe cảnh ngộ của Dương bá, còn có thể nhăn mặt nhíu mày, nghe tới cuối cùng, vẻ mặt đã chết lặng.

"Đại sư." Trương Nguyên Thanh cười khổ nói: "Ngài không cần nói những thứ này với tôi, tôi đã sớm tán đồng bọn họ."

Vô Ngân đại sư lắc lắc đầu, "Cuộc đời bọn họ cực kỳ bất hạnh, nhưng so với chúng sinh, bọn họ cũng chỉ là một phần tử trong bất hạnh mà thôi, bất hạnh tương tự với bọn họ chỗ nào cũng có, người so với bọn họ càng không may hơn nhiều đếm không xuể. Bọn họ có thể trở thành nghề nghiệp tà ác, vừa vặn là bởi vì bọn họ khiến kẻ sử dụng bạo lực trả giá sinh mệnh. Bọn họ mỗi một người đều là tội phạm, mỗi một người đều hai tay nhuốm máu, cho nên điều cậu cần suy nghĩ là, những tội nhân này, có cơ hội cùng quyền lực hối cải để làm người mới hay không."

“Nguyên Thủy, tôi biết cậu tán đồng tư tưởng của đoàn đội, tán đồng bọn họ, nhưng tán đồng có thể cái gì cũng không làm, mà đảm nhiệm thủ lĩnh, thì cần chịu trách nhiệm cho bọn họ. Không cần nói cho tôi biết quyết định của cậu, nghĩ kỹ rồi đi làm, nếu là không muốn, coi như cuộc nói chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.”

Không đợi Trương Nguyên Thanh đáp lại, Vô Ngân đại sư nhẹ nhàng phất tay.

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh về tới khách sạn, thấy đám người Tiểu Viên chờ ở cửa.

Tôi còn chưa hỏi nguyên nhân quan hệ nghề nghiệp tà ác vì sao không có Bán Thần đâu… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

“Đại sư nói với anh cái gì?” Khấu Bắc Nguyệt đặt câu hỏi đầu tiên.

Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, kêu ‘a’ nói: “Đại sư nói, bảo tôi về sau ở với Tiểu Viên cho tốt, tranh thủ sang năm sinh con, để khách sạn chúng ta đâm chồi nảy lộc, phát triển lớn mạnh.”

Khấu Bắc Nguyệt vừa tức vừa giận: “Đại sư hồ đồ nha.”

“Cậu thật sự tin?” Tiểu Viên lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Cô sau đó nhìn kỹ Trương Nguyên Thanh, nhíu mày nói: “Đại sư có nói cho cậu, nguyên nhân ông ấy nhất định phải tấn thăng Bán Thần hay không?”

“Không có, chỉ là bảo tôi chiếu cố đoàn đội một phen, bảo tôi dẫn theo các người rời khỏi khách sạn, ông ấy tấn thăng Bán Thần cần thời gian, cho nên sắp tới thành viên đoàn đội đều phải ẩn núp kỹ đi, nếu gặp khó khăn, tìm hai chúng ta.” Trương Nguyên Thanh nói:

“Tiểu Viên, cô lát nữa ở trong group gửi cái thông báo.”

Tiểu Viên bất đắc dĩ “Ừm” một tiếng.

Bốn giờ chiều, Trương Nguyên Thanh thay đổi dung mạo, ngồi xe taxi quay về biệt thự vịnh Phó gia.

Trên đường, hắn càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, cho dù không có đoạn lời đó, khi đoàn đội gặp khó khăn, hắn vẫn sẽ hỗ trợ.

Đại sư làm Huyễn Thuật Sư đứng đầu, cảm xúc của mỗi người đều ở trong sự quan sát của ông ấy, ông ấy sẽ không hiểu điểm này?

Phen nói chuyện với nhau thẳng thắn thành khẩn đó, liền tỏ ra có chút dư thừa… Cảm giác như ủy thác trước khi mất.

Là lo lắng bản thân trùng kích Bán Thần thất bại? Ừm, đại sư là phái tự mình cứu rỗi, trùng kích Bán Thần quả thật sẽ có phiêu lưu, cho nên giao phó đoàn đội cho mình trước cũng là bình thường.

Cũng không biết hắn trùng kích thất bại kết quả là trở về linh cảnh, hay là hoàn toàn phát điên, nếu là cái sau, vậy phiền toái rồi, lão đại không có mặt, phải nói việc này cho Cẩu trưởng lão, phòng ngừa chu đáo…

Đến biệt thự vịnh Phó gia, vừa mới vào phòng khách, liền thấy bé trà xanh thấp thỏm lo âu ngồi ở bên cạnh bàn, nhíu mày.

“Lại bị bà mẹ trà xanh kia của em bắt nạt?” Trương Nguyên Thanh tới gần, xoa cái đầu quả dưa của bé trà xanh.

Tạ Linh Hi mặt co mày cáu: “Ca ca, ba em vào phó bản một đoạn thời gian rất dài rồi, còn chưa trở về.”

…

Tùng Hải, phòng khách sạn nào đó.

Thuần Dương chưởng giáo đang ngâm tắm trong bồn tắm lớn, nhận được cuộc gọi của đại hộ pháp.

“Thủ lĩnh đã liên hệ được, hắn rất có hứng thú đối với tin tức thân phận của giáo viên về hưu kia, thủ lĩnh đưa ra cái giá là, giúp ngươi khôi phục đỉnh phong.”

Trong loa truyền đến giọng nói khàn khàn của đại hộ pháp.

Khóe miệng Thuần Dương chưởng giáo nhếch lên, nói: “Ta rất hài lòng giá các ngươi đưa ra, thành giao! Nhưng phải có cái kỳ hạn.”

“Sắp tới!” Đại hộ pháp cười nói: “Thủ lĩnh nói, ngươi có thể ở sau khi khôi phục đỉnh phong, lại hướng chúng ta trả thù lao.”

…

Trương Nguyên Thanh khoác vai bé trà xanh, một tay khác xoa xoa cái đầu quả dưa của cô, vò rối bời kiểu tóc tỉ mỉ xử lý.

Hắn rất ít chủ động tiến hành tiếp xúc thân mật với Tạ Linh Hi, một mặt là cần cân nhắc cảm nhận của Quan Nhã bạn gái chính thức này, một mặt khác là cô bé này tràn đầy tư tưởng trà xanh, thích chơi trạch đấu, không thể cho cô bé cơ hội.

Trái lại Trương Nguyên Thanh cũng không phản cảm cô, thậm chí rất thích.

Chương 2107: Bán Thần Giải gia (1)

Thiên kim tiểu thư thanh xuân dào dạt, mỹ mạo xinh đẹp lại khăng khăng một mực đối với ngươi, ai không thích chứ?

Tuy trà xanh chút, nhưng không có bệnh công chúa, EQ cũng cao, có thể cung cấp giá trị cảm xúc cho ngươi, ở chung với cô vĩnh viễn đều là vui vẻ, vĩnh viễn nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa.

Cô bé này nếu không phải gặp hắn, bị hắn cây cổ thụ xiêu vẹo này cuốn lấy, đánh giá sẽ có vô số trẻ tuổi tuấn ngạn theo đuổi.

Nhưng dùng lời của bé trà xanh mà nói, từng gặp ca ca người đàn ông tài tình cùng dung mạo đều tuyệt thế vô song như vậy, người ta lại nào coi trọng nổi những ong bướm kia chứ.

Tạ Linh Hi dựa sát vào ca ca tuyệt thế vô song, tâm tư bay trở về Tạ gia, từ khi phụ thân nói lão tổ tông muốn gả cô cho Nguyên Thủy ca ca, cô đã bắt đầu chờ mong tiệc cua.

Không ai có thể từ chối Bán Thần “ban cho hôn nhân”, mặc kệ là trên ích lợi hay trên vũ lực.

Tiếp nhận ban hôn, liền ý nghĩa được Bán Thần coi là vãn bối, tộc nhân, quan hệ nhân quả so với Nguyên Thủy ca ca cùng năm vị minh chủ Ngũ Hành minh thâm hậu hơn nhiều lắm.

Nguyên Thủy ca ca là xuất thân bình dân, hắn là cần một thế lực bối cảnh thâm hậu làm hậu thuẫn, Tạ Linh Hi cũng bằng

lòng làm vợ hiền, dốc hết toàn bộ để nâng đỡ hắn, trợ giúp hắn.

Theo cô thấy, mình có một ưu thế Quan Nhã không bằng được, Quan Nhã tỷ tỷ tuy là dòng chính Phó gia, nhưng chị ấy cũng không ở trung tâm quyền lực Phó gia, mà mình thân là con gái duy nhất của Tạ Tô, tuy bởi vì vấn đề tuổi vẫn chưa cầm quyền, nhưng thật ra là một trong những nhân vật dự bị gia chủ tương lai.

—— Nữ giới trong gia tộc Nhạc Sĩ địa vị cực cao, Tạ gia trăm năm qua, nữ gia chủ từng có ba vị, đàn ông có hai vị.

Nếu Nguyên Thủy ca ca cưới mình, hắn có thể đạt được vượt qua một nửa tài nguyên của Tạ gia.

Đương nhiên, Nguyên Thủy ca ca trời sinh kiệt ngạo, một thân phản cốt, chưa chắc sẽ tiếp lão tổ tông ban hôn, nhưng Tạ Linh Hi muốn thông qua chuyện này nhìn xem thái độ của Nguyên Thủy ca ca đối với mình.

Nếu Nguyên Thủy ca ca có tình cảm đối với mình, vậy Tạ Linh Hi liền cám ơn trời đất, mặc dù lần này không đáp ứng lão tổ tông "ban hôn", tương lai cô tấn thăng Thánh Giả, cũng nhất định sẽ câu dẫn hắn.

Về phần thái độ của Quan Nhã tỷ tỷ, bé trà xanh không bận tâm, bởi vì Quan Nhã không thể ngăn cản Nguyên Thủy ca ca có được cô gái khác.

Linh cảnh hành giả sau khi tới độ cao nhất định, tốc độ cùng độ khó thăng cấp đều sẽ càng ngày càng tăng, lúc này, phương hướng phát triển của bọn họ sẽ từ thăng cấp chuyển biến thành sinh con đẻ cái, sinh ra càng ngày càng nhiều linh cảnh hành giả, hình thành một thế lực tông tộc lấy huyết thống làm ràng buộc, cũng chính là linh cảnh thế gia.

Sinh sản tông tộc, tụ lại thế lực, là thiên tính của nghề nghiệp hợp pháp.

Có tổ chức mới có trật tự.

Trái lại nghề nghiệp tà ác đối lập với trật tự, thì thiên hướng phá hoại cùng tự do, sở dĩ tồn tại ba đại tổ chức hợp pháp, chủ yếu là vì đối kháng hợp pháp.

Đương nhiên, sinh sản tông tộc cũng không phải đặc quyền của nam Chúa Tể, Bán Thần, nữ giới cấp bậc cao cũng như thế, ví dụ như lão tổ tông Việt thành Chu gia chính là một vị nữ giới.

Vị nữ Bán Thần kia được xưng trai bao ba ngàn, trăm năm qua, con cái cô sinh ra chừng hơn bốn mươi người, hơn bốn mươi người con này sinh sản sinh lợi, ở trong trăm năm sáng tạo ra gia tộc mấy ngàn người.

Mặt khác, loại hiện tượng sinh sản huyết mạch này ở trên người cường giả bình dân quật khởi càng thường gặp hơn, tựa như Nguyên Thủy ca ca xuất thân bình dân, có hi vọng trùng kích Bán Thần như vậy.

Mà các Bán Thần xuất thân thế lực lớn kia, bởi vì sớm đã có tộc đàn chống lưng, không có phiền não phương diện này, ngược lại chú ý đứa bé được nuôi dưỡng tốt nuôi dạy tốt.

Giống Nguyên Soái của Bạch Hổ binh chúng, thậm chí cũng không cần đàn ông.

Tóm lại, Nguyên Thủy ca ca tương lai khẳng định sẽ có vợ hai vợ ba vợ bốn, Quan Nhã tỷ tỷ thân là dòng chính xuất thân linh cảnh thế gia, khẳng định cũng rõ đạo lý này.

Bởi vậy Tạ Linh Hi cho rằng, chỉ cần tiếp tục làm bạn ở bên người Nguyên Thủy ca ca, theo cấp bậc của hắn càng ngày càng cao, mình sớm hay muộn có thể được như nguyện.

…

Thành phố Bàng Giải cách Tùng Hải không xa, một giờ chạy xe.

Khi xe MPV đến Tạ gia, đã là bảy rưỡi tối, tiệc cua không phải bố trí ở khu biệt thự sa hoa bên hồ, mà là ở lâm viên kiểu Trung có được mấy trăm năm lịch sử, giàu văn hóa lịch sử.

Lâm viên Tạ gia là nơi lão tổ tông Tạ gia ẩn cư, cũng là nơi dòng chính Tạ gia sinh hoạt.

Xe không thể lái vào lâm viên, Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Linh Hi song song xuống xe, thấy ở cửa nhà cũ phục cổ, có một người phụ nữ trung niên rất có phong vận, mặc sườn xám màu hồng, dáng người nóng bỏng.

Chương 2108: Bán Thần Giải gia (2)

Cô trang điểm trang nhã, trên mặt có nụ cười mỉm, khí chất uyển chuyển hàm xúc, là loại người đẹp trưởng thành có thể nháy mắt chém giết tiểu nam sinh thích phụ nữ lớn tuổi.

"Nguyên Thủy ca ca, đây là tứ biểu cô của em." Tạ Linh Hi thanh thúy giới thiệu.

Tứ biểu cô? Ừm, hẳn là chị em họ của ba ba đi… Trương Nguyên Thanh cực ít tiếp xúc với thân thích phụ thân bên kia, có chút không quá xác định nghĩ.

"Chào tứ biểu cô." Hắn chủ động vươn tay.

Nghe được xưng hô của Trương Nguyên Thanh, khuôn mặt nhỏ của Tạ Linh Hi lập tức hiện ra lúm đồng tiền, mừng thầm.

"Tạ Cầm!" Phụ nhân sườn xám vươn bàn tay bảo dưỡng thích đáng, vừa bắt tay vừa đánh giá, nụ cười khóe miệng càng đậm thêm, "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, quả nhiên là tuấn tú lịch sự."

Cô rụt tay về, làm ra một cái động tác "mời", cười nói:

"Tiệc đã bắt đầu, mọi người đều đang chờ được biết ngài."

Cô dùng "Ngài" cái xưng hô này, đây là đãi ngộ cùng tôn kính nên có đối với linh cảnh hành giả cấp bậc cao.

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, dắt Tạ Linh Hi, theo Tạ Cầm bước qua bậc cửa đá, tiến vào lâm viên tràn đầy phong cách cổ, cây liễu xanh biếc, ao trồng sen, đường mòn trải phiến đá cùng đá cuội, đình giữa hồ mái cong, có nhà chạm rỗng cửa sổ. Hợp thành lâm viên Giang Nam uyển chuyển hàm xúc.

Vào sâu trong lâm viên, tản bộ năm phút đồng hồ, Tạ Cầm dẫn theo hai người tiến vào một chỗ kiến trúc cạnh ao hồ.

Tòa kiến trúc này tương tự đình tránh nắng, cột Hán Bạch ngọc thạch to lớn chống đỡ kiến trúc ở trên mặt nước, bốn phía không có tường, tám cây cột sơn đỏ chống đỡ mái hiên bay.

Ánh đèn chiếu sáng là một cái đèn lồng treo ở trên xà nhà.

Trong đình rộng rãi, bố trí hai mươi hai cái bàn, tràn đầy trưởng bối cùng nam nữ trẻ tuổi của Tạ gia, cơ bản không có trẻ con.

Tiệc cua Tạ gia chỉ cho phép linh cảnh hành giả trong tộc tham dự, không phải linh cảnh hành giả là không có tư cách ngồi ở chỗ này.

Các tộc nhân Tạ gia liên tiếp nhìn về phía cửa, tựa như đang chờ đợi cái gì, nhìn thấy Tạ Cầm dẫn hai người tiến vào, bàn kia của người trẻ tuổi truyền đến tiếng hô nhỏ vui sướng:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn đến rồi!"

Trong tích tắc, từng ánh mắt hướng tới.

Ánh mắt của các trưởng bối mang theo đánh giá, ánh mắt của người trẻ tuổi mang theo sùng bái, thiện ý, địch ý, mà cô gái hợp độ tuổi, nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, là thèm nhỏ dãi.

Đáng giá nhắc tới, Nhạc Sĩ sau giai đoạn Thánh Giả, đối với tình yêu cùng sinh con có khát vọng phát ra từ bản năng, gặp được người khác phái cường đại, sẽ sinh ra bản năng sinh con đẻ cái.

Cho nên nghề nghiệp Nhạc Sĩ, mặc kệ nam nữ, đều có tiềm chất làm hải vương (ý chỉ người đa tình, mở hậu cung).

Nhưng loại bản năng này không phải trả giá không thể ức chế, đại bộ phận Nhạc Sĩ chính thống đều coi như hàm súc, không giống nghề nghiệp Ái Dục, phần lớn đều là lão tài xế.

Annie loại đó thuộc về số ít trong nghề nghiệp Ái Dục, tựa như Thiên Hạ Quy Hỏa trong Hỏa Sư.

Tạ Linh Hi cảm nhận được ánh mắt mơ ước của các tộc tỷ tộc muội, cô dì thím chị, vội vàng ôm chặt cánh tay Nguyên Thủy ca ca, giọng loli nói:

"Ca ca, chúng ta đi một bàn đó ~"

Trương Nguyên Thanh theo ánh mắt của cô nhìn lại, dẫn đầu bị một vị phụ nhân xinh đẹp mặc sườn xám màu trắng hấp dẫn.

Dáng người cô đầy đặn hấp dẫn, để búi tóc Triều Thiên phục cổ, khuôn mặt trái xoan diễm lệ quyến rũ, kẻ mày vẽ mắt, đường kẻ mắt màu đen phác thảo ra con ngươi lấp lánh có thần.

Đã có phong vận của phụ nữ trưởng thành, lại có ngây thơ của thiếu nữ thanh thuần.

Trương Nguyên Thanh cẩn thận xem vài lần, phát hiện cô cùng Tạ Linh Hi có vài phần tương tự.

Đây là bà mẹ trà xanh trong miệng Tạ Linh Hi? Cái diện mạo này khí chất này dáng người này, quả thực nghiền áp con gái phiên bản tấm giặt quần áo, khó trách bé trà xanh oán niệm lớn như vậy, có thể không lớn sao, nhắm chừng chưa bao giờ thắng mẫu thân… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Sau đó mới nhìn về phía mấy vị trung lão niên ngồi cùng bàn.

Bảy vị Chúa Tể, chậc chậc, Tạ gia nội tình thâm hậu nha, mình nhớ Tạ gia là có một vị Chúa Tể đỉnh phong, sao chưa tới… Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, dắt Tạ Linh Hi, ở dưới Tạ Cầm dẫn dắt, đi về phía bàn chính.

“Các vị chú bác, vị này chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Các Chúa Tể Tạ gia hàm súc gật đầu, lộ ra mỉm cười thiện ý.

Trương Nguyên Thanh gật đầu đáp lại, dẫn theo bé trà xanh vào ngồi.

Tạ Cầm chưa giới thiệu ID linh cảnh bảy vị Chúa Tể, gọi thẳng tục danh các Chúa Tể là hành vi rất mạo phạm, dò hỏi cũng như thế.

Ở trước khi tham gia tiệc cua, Tạ Linh Hi đã mang tư liệu cơ bản của Chúa Tể trong tộc truyền cho hắn, cho nên Trương Nguyên Thanh mới có thể biết Tạ gia có một vị Chúa Tể đỉnh phong.

Người phục vụ bưng lên cho Trương Nguyên Thanh sáu con cua to, một vò rượu vàng Tạ gia tự ủ, cùng với công cụ bóc vỏ.

Tạ Linh Hi ân cần gỡ cua cho ca ca.

Chương 2109: Bán Thần Giải gia (3)

Thừa dịp con gái gỡ cua, Tạ mụ mụ bưng lên một ly rượu vàng, giọng mềm mại dễ nghe:

"Nguyên Thủy à, dì phải cảm ơn con chiếu cố đối với Linh Hi, con bé này tính tình không tốt, tính cách cũng xấu, vừa vô dụng vừa ngốc, con nên mắng vẫn phải mắng nha. Đến, dì kính con một ly."

Trương Nguyên Thanh vội nâng chén, nói, dì đây là nói gì vậy, Linh Hi vừa nhu thuận vừa thông minh, còn rất hiểu ý người khác, giúp con rất nhiều việc.

Tạ mụ mụ liền vui mừng nói, vậy thì tốt, Linh Hi vừa qua sinh nhật mười tám tuổi, dì gả nó cho con là được ~

Trương Nguyên Thanh nhìn khuôn mặt trái xoan tinh xảo tuyệt luân kia, trong lúc nhất thời cũng không biết tiếp thế nào, nhìn xem người ta bộ dáng ngây thơ vô tà, ánh mắt đơn thuần lại tha thiết, ngươi có thể nhẫn tâm từ chối?

Hắn cảm giác mình bị chơi một vố.

Lúc này, một ông chú trung niên bề ngoài không tệ, dẫn theo cô gái trẻ tuổi bưng chén rượu mà đến, vừa vặn đánh gãy tiết tấu của Tạ mụ mụ.

Ông chú trung niên tự xưng Tạ Tài, muốn dẫn tiến con gái Tạ Linh Điệp cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, nửa thật nửa giả cười nói:

"Gia chủ phu nhân quả nhiên tinh mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn người trẻ tuổi ưu tú như vậy nếu có thể trở thành con rể Tạ gia, vậy tất thành một đoạn giai thoại, Nguyên Thủy tiên sinh, tiểu nữ vẫn luôn coi cậu là thần tượng, biết cậu muốn tham gia tiệc cua, cao hứng cả đêm không ngủ được."

Nói xong, cô gái tên là Tạ Linh Điệp kia hai tay giơ chén rượu, xấu hổ, dịu dàng nói:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, em kính anh một chén."

Trương Nguyên Thanh vừa muốn nâng chén, liền nghe Tạ mụ mụ nhỏ giọng nói: "Nguyên Thủy, con cần phải uống thêm vài chén với Linh Điệp, con bé xưa nay là sùng bái cường giả, bạn

trai chính là chấp sự cao cấp của phân bộ Bàng Giải, con bé sùng bái đối với con là không giả được."

Đã có bạn trai… Trong lòng Trương Nguyên Thanh suy nghĩ.

Nụ cười của Tạ Linh Điệp đọng lại, đợi Trương Nguyên Thanh uống xong rượu, âm thầm nghiến răng rời đi.

Kế tiếp, lại có rất nhiều cô gái trẻ tuổi tới tuổi cập kê tới kính rượu, nhưng đều bị nhuyễn đao tử (dao mềm- hủ đoạn mềm dẻo) của Tạ mụ mụ đâm cho mặt xám mày tro.

Trong miệng Tạ mụ mụ các cô gái đều rất tốt, nhưng luôn có một số chỗ làm người ta sinh lòng thương xót (khúc mắc).

Mình cuối cùng coi như biết Tạ Linh Hi học trà nghệ từ ai rồi, trong bất tri bất giác, vậy mà lại khiến mình có nhận thức khắc sâu đối với các cô nương Tạ gia, lợi hại nha… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, cho bé trà xanh vài năm nữa, được y bát của mẫu thân, tương lai hậu viện liền náo nhiệt rồi.

Chẳng qua không sao, phương thức tốt nhất đối phó trà xanh chính là mời bà điên đến.

Tiệc Tạ gia ăn đến một nửa, Tạ Cầm vội vàng tiến vào, mục đích rõ ràng đi về phía bàn chính, nói nhỏ ở bên tai Trương Nguyên Thanh:

"Nguyên Thủy tiên sinh, lão tổ tông mời ngài đi qua ăn cua."

Rốt cuộc tìm mình rồi… Tinh thần Trương Nguyên Thanh rung lên, ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người Tạ gia, ở trong ánh mắt bao hàm chờ mong của Tạ Linh Hi đứng dậy, theo Tạ Cầm rời khỏi bàn ăn.

Rời khỏi đình, hai người xuyên qua một rồi lại một cái vườn, càng đi càng yên tĩnh, dần dần rời xa chỗ người ở.

Mười mấy phút sau, Tạ Cầm đứng ở tiền viện một tòa cổ lâu, nhìn cửa sân đóng chặt, nói:

"Lão tổ tông, Nguyên Thủy Thiên Tôn đến rồi."

Trong sân truyền đến thanh âm già nua: "Bảo hắn tiến vào."

Tạ Cầm liền nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, thấp giọng nói: "Ngài lập tức đi vào là được."

Dứt lời, xoay người rời đi.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng đẩy ra hai cánh cửa sơn loang lổ, ánh trăng như lụa, trong sân bóng cây loang lổ, treo ba cái đèn lồng màu đỏ.

Trên bàn đá duy nhất trong sân, một đồng tử sáu bảy tuổi ngồi đó, trâm ngọc cài phát, mặc áo choàng rộng thùng thình, bàn tay nhỏ cầm lấy chân cua, gặm răng rắc.

Nửa khuôn mặt bóng nhẫy.

Tâm tư của đứa trẻ đều ở trên thức ăn, thấy Trương Nguyên Thanh tiến vào, cũng không thèm để ý, hoàn toàn là đứa nhỏ ngây thơ.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh dời đi, nhìn về phía nhà cổ đèn đuốc sáng trưng, ánh đèn sáng ngời xuyên thấu qua cửa ô vuông chiếu xạ ra.

Hắn hướng về cổ lâu hô: "Tạ tiền bối, tôi vào nhé?"

Trong lầu không ai đáp lại.

Trương Nguyên Thanh liên tục hô ba lượt, vẫn không ai trả lời.

Hắn nhất thời hướng ánh mắt tới trên người đứa bé ngốc nghếch, vẫn không dám tin tưởng, thử nói: "Tạ tiền bối ở bên trong hay không?"

Đứa bé lúc này mới nâng mắt nhìn hắn một cái, trong cái miệng nhỏ nhắn phun ra thanh âm già nua:

"Ở trước mặt cậu."

Thật đúng là đứa nhỏ này? Trương Nguyên Thanh sợ hãi biến sắc: "Vãn bối ngu xuẩn, vậy mà lại không nhìn được Thái Sơn. Tạ tiền bối phản lão hoàn đồng, thế gian vô song, trong lòng vãn bối rung động, thiên ngôn vạn ngữ khó bày tỏ được sự kính nể."

Hắn nạp đầu liền bái: "Không như thế, không đủ để bày tỏ sự kính ngưỡng của vãn bối đối với ngài."

Chương 2110: Bí mật cuối cùng của linh cảnh (1)

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên quỳ mọp xuống đất, đứa bé ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhanh chóng nở rộ nụ cười: "Tiểu tử cậu thật thú vị, ngồi đi, ăn cua với lão phu."

Trương Nguyên Thanh lập tức đi qua ngồi, không phải ngồi ở đối diện đồng tử, mà là bên cạnh, lấy tư thái làm nền bưng lên bầu rượu, rót rượu cho hắn.

Tuy lão tổ tông nhìn giống vị thành niên, nhưng thật ra là đứa bé hơn một trăm tuổi.

"Ngưỡng mộ đại danh lão tổ tông nha, Bán Thần tôi từng gặp không ít, ngài là đặc biệt nhất, ngài cũng phản phác quy chân, phản lão hoàn đồng rồi." Trương Nguyên Thanh nói.

"Đây là đặc tính của Địa Mẫu, không có gì lạ cả." Lão tổ Tạ gia bưng chén rượu, uống 'soạp' một ngụm.

Địa Mẫu, đây là tên nghề nghiệp Nhạc Sĩ giai đoạn Bán Thần? Trương Nguyên Thanh thuận thế nói: "Lão tổ tông, lời này là sao?"

Tạ gia lão tổ dùng thìa nhỏ màu bạc, múc một miếng gạch cua đưa vào miệng, cái miệng nhỏ nhắn bẹp bẹp, vừa lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, vừa nói:

"Chỉ có người mẹ cùng đứa nhỏ mới có thể phát huy ra lực lượng nghề nghiệp Nhạc Sĩ, đặc biệt đến giai đoạn Bán Thần, nếu duy trì vẻ ngoài đàn ông trưởng thành, uy lực kỹ năng sẽ giảm mạnh, phụ nữ chưa từng sinh con cũng không thể phát huy lực lượng thật sự của Nhạc Sĩ."

Còn có loại ý kiến này? Ô, nghề nghiệp Nhạc Sĩ năng lực trung tâm là thai nghén, hình như có chút đạo lý… Trương Nguyên Thanh không khỏi nghĩ tới Oa Hoàng Đồ (tranh Oa Hoàng).

Oa Hoàng bế Thánh Anh, đối ứng người mẹ cùng đứa nhỏ.

"Nghe buổi nói chuyện của lão tổ tông, hơn đọc sách mười năm nha." Trương Nguyên Thanh ân cần rót rượu: "Lão tổ tông uống rượu."

Đồng tử bộ dáng non nớt, trắng bóc đáng yêu nâng chén uống xoàng.

Trương Nguyên Thanh lại cầm lấy công cụ gỡ cua, tựa như Tạ Linh Hi gỡ cua cho hắn gỡ cua cho lão tổ tông.

Một người dỡ một người uống, ai cũng chưa nói gì, đợi Tạ gia lão tổ ăn xong con cua thứ năm, hắn dùng tay áo rộng thùng thình lau miệng, nói:

"Tôi từng xem tư liệu của cậu, cũng biết sự tích gần đây của cậu, bên ngoài nói cậu có tư thái minh chủ, thật ra cũng không tính là khoa trương, ít nhất lão phu ở giai đoạn này của cậu, biểu hiện không bằng cậu. Chẳng qua cấp bậc Bán Thần, chú ý khí vận, thiên phú, thời cơ, không phải tư chất có thể quyết định.

"Tiểu tử cậu là một nhân tài, nói chuyện cũng rất êm tai, lão phu đối với cậu coi như hài lòng. Như vậy, cậu cưới khuê nữ của Tạ Tô, về sau chính là người một nhà, chờ cuối năm tấn thăng Chúa Tể, lão phu tự mình dạy cậu, toàn bộ bí mật của linh cảnh, tôi đều nói cho cậu. Không dám nói nhất định có thể giúp cậu thành Bán Thần, nhưng xác suất khẳng định cao hơn là được."

"Lão tổ tông là người sảng khoái." Trương Nguyên Thanh tìm từ nói: "Nhưng tôi đã có bạn gái."

Tạ gia lão tổ dùng một loại ánh mắt "Ngươi người này thật kỳ quái" nhìn qua, "Cưới hết là được, nam tử hán đại trượng phu, ba vợ bốn nàng hầu thiên kinh địa nghĩa."

Thiếu chút nữa quên vị này là cổ nhân hơn một trăm năm trước, là dư nghiệt vương triều phong kiến… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm một câu, chưa lập tức đáp ứng, mà là lâm vào trầm ngâm.

"Sao, không muốn?" Hàng lông mày mờ nhạt của lão tổ tông nhíu lại, "Nếu là không thích con gái Tạ Tô, nha đầu chưa kết hôn của Tạ gia cậu có thể tùy tiện chọn, chọn mấy đứa cũng được."

Trương Nguyên Thanh kinh hãi, thầm nhủ cái đệch, chẳng lẽ tôi là con tư sinh lão tổ tông ngài thất lạc ở dân gian? Nếu không vì sao hậu đãi như thế!

Trương Nguyên Thanh vội vàng đứng dậy, lui về phía sau vài bước, nạp đầu liền bái, hô to:

“Vãn bối đa tạ lão tổ tông nâng đỡ, có thể lấy được cô nương Tạ gia, cưới được huyết mạch của lão tổ tông, là phúc vãn bối tu luyện tám đời.”

Khuôn mặt non nớt của lão tổ tông nhất thời lộ ra nụ cười.

Trương Nguyên Thanh đổi giọng, than thở:

“Lão tổ tông, nhưng vãn bối có bí ẩn khó nói nha.”

Tạ gia lão tổ nhíu mày, truy hỏi: “Nói xem.”

Trương Nguyên Thanh liền mang mục đích thứ hai tham gia tiệc cua nói ra:

“Lúc tháng Bảy, tôi tiến vào học viện Tần Phong đào tạo sâu, ở trong kho đạo cụ của học viện gặp một tấm gương, nó có thể tiên đoán tương lai, nói tôi sống không qua tháng Mười. Thử nghĩ, vãn bối cũng sắp trở về linh cảnh rồi, lại nào nhẫn tâm hướng Linh Hi hứa hẹn lời hứa nhất định không thể thực hiện chứ.”

Tạ gia lão tổ bừng tỉnh đại ngộ: “Ồ, thì ra cậu sắp chết rồi à, vậy coi như tôi chưa nói, đến đến đến, ăn cua, ăn xong cua dễ tụ dễ tan.”

? ? ? Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi, dại ra vài giây, vội vàng ho khan vài tiếng:

“Vãn bối cảm thấy mình có lẽ có khả năng cứu giúp, ví dụ như, ừm, một tháng kế tiếp hầu hạ ở bên cạnh lão tổ tông.”

Con ngươi trong suốt sáng ngời như đá quý đen của Tạ gia lão tổ nhìn qua, “Cậu dùng một khối phân thân tới gặp tôi, nói rõ đã có phương pháp ứng đối, nào cần tôi ra tay?”

Chương 2111: Bí mật cuối cùng của linh cảnh (2)

Hắn nhìn ra mình là một phân thân? Trong lòng Trương Nguyên Thanh chấn động, sau đó lại cảm thấy hợp lý.

Tuy gương Yata có thể phục chế bản thể hoàn mỹ, nhưng đứa bé trắng nõn đáng yêu trước mắt này là một vị Bán Thần.

Tạ gia lão tổ nhìn thoáng qua cua còn thừa, lại nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh ngầm hiểu, nhanh chóng trở về vị trí cũ, gỡ cua cho lão tổ tông.

Đứa bé bưng chén nhấp ngụm nhỏ, nhìn vãn bối nghiêm túc gỡ cua, thản nhiên nói: "Nói một chút, cậu đối với tử kiếp của mình có suy đoán gì."

Trương Nguyên Thanh cũng không dám đề cập Linh Thác, bởi vì liên quan đến con nối dõi Trương Thiên Sư cùng truyền nhân Ma Quân, lắc đầu nói:

"Quan tinh không có bất cứ gợi ý gì."

Tạ gia lão tổ liền hiểu, tặc lưỡi nói:

"Xem ra liên quan đến tồn tại cấp bậc cao, vậy cậu càng không nên tìm kiếm sự che chở của tôi. Cậu chỉ biết kết quả của vận mệnh, không biết quá trình, cái này rất trí mạng. Tôi tự nhiên có thể che chở cậu một tháng, nhưng cậu có từng nghĩ hay không, có lẽ chính là vì tránh ở Tạ gia tránh họa, mới đưa tới kiếp nạn sát thân cho cậu, ví dụ như ông bạn già nào đó trận doanh tà ác bỗng nhiên tìm tôi trả thù, đánh nhau to với tôi, hắn thấy cậu vừa vặn cũng ở Tạ gia, thuận tay liền làm thịt cậu. Đối mặt với Bán Thần, cậu chạy không thoát đâu."

Trương Nguyên Thanh ngây cả người, bởi vì không còn lời nào để chống đỡ, vô lực phản bác.

Có đôi khi chúng ta liều mạng muốn thay đổi kết cục, nào biết mọi thứ mình làm, chính là vận mệnh dẫn đường, dẫn tới cái kết cục kia.

Tên gọi tắt, thế giới tuyến thu thúc (sợi dây thế giới thu lại).

Có thể hiểu một cách đại khái là: mọi con đường đều dẫn về thành Rome

"Chân thân của cậu ở nơi nào?" Tạ gia lão tổ tông lại hỏi.

"Ở trong phó bản bang phái." Trương Nguyên Thanh trả lời đúng thực tế.

Tạ gia lão tổ trầm ngâm một chút, bình luận:

“Ý tưởng không tệ, Bán Thần bên ngoài tuy có thể ngao du linh cảnh, nhưng không thể tiến vào phó bản, trừ phi là tồn tại đạt được linh cảnh tán thành, ví dụ như vị Tam Đạo sơn nương nương kia.

“Bởi vậy tránh ở trong phó bản bang phái đã đánh hạ xong, so với ở lại chỗ tôi càng an toàn hơn, chẳng qua mọi chuyện không có tuyệt đối, nếu cậu đắc tội Bán Thần, Chúa Tể đỉnh phong nghề nghiệp Hư Không, vậy thì nguy hiểm rồi.”

“Nói như thế nào?” Trương Nguyên Thanh bày ra tư thái rửa tai lắng nghe.

“Bán Thần, Chúa Tể đỉnh phong nghề nghiệp Hư Không, có thể vòng ra khỏi cấm chế linh cảnh, tự do xuất nhập phó bản.” Tạ gia lão tổ nói.

Bán Thần nghề nghiệp Hư Không rất thưởng thức mình, thậm chí mời mình chơi bời ở club, Chúa Tể đỉnh phong nghề nghiệp này càng không có tiếp xúc… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, nói:

“Vậy, lão tổ tông, xác suất tôi tránh thoát sát kiếp có lớn không?”

Lão tổ tông thảnh thơi ăn cua, uống rượu, “Cậu là Tinh Quan, hẳn là biết tương lai không định sẵn, ở lúc thời gian còn chưa tới, nó có vô số loại khả năng.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên tâm hẳn: “Vãn bối đã biết, lão tổ tông uống rượu.”

Đợi Tạ gia lão tổ ăn xong một con cua, Trương Nguyên Thanh lại hỏi:

“Vãn bối còn muốn nghe một chút tình huống Sở gia, hai mươi năm trước Sở gia bị diệt môn, vãn bối nghe nói năm đó lúc Sở gia bị diệt môn, Tu La vẫn chưa ra tay? Bán Thần Sở gia đâu?”

“Bán Thần Sở gia trở về linh cảnh cũng gần nửa thế kỷ rồi.” Tạ gia lão tổ có hỏi nhất định đáp, cảm khái nói: “Nói tới, vị Bán Thần kia của Sở gia từng có một đoạn duyên phận với tôi,

sinh cho tôi ba đứa con, Chỉ Sát cung chủ một nhánh đó, chính là huyết mạch của tôi."

Trương Nguyên Thanh thình lình nghe được đề tài hóng hớt lớn, ngẩn ra một phen, thầm nhủ khó trách Sở gia cùng Tạ gia quan hệ không tệ, cung chủ và Tạ Linh Hi thân mật như thế, thì ra là cùng một tổ tông.

"Vậy sau khi Sở gia diệt môn, ngài chưa từng nghĩ thu lưu cung chủ? Dù sao cô ấy cũng coi như huyết mạch của ngài." Trương Nguyên Thanh nói.

"Tôi biết cô ấy bị Trương Thiên Sư mang đi rồi." Tạ gia lão tổ giải thích: "Trương Thiên Sư là anh em kết nghĩa của Sở Thượng, Sở Thượng là phụ thân của Chỉ Sát cung chủ."

Quan hệ người với người thì không cần ngài bê ra cho tôi, không có ai rõ ràng hơn so với tôi. Trương Nguyên Thanh tò mò nói: "Ngài chưa từng nghĩ thu lưu cô ấy sao, nếu ngài lên tiếng, tôi nghĩ Trương Thiên Sư kia hẳn là không có gan từ chối."

Khuôn mặt nhỏ của Tạ gia lão tổ lộ ra nụ cười lạnh, "Hắn tự nhiên là không chịu mang Chỉ Sát cung chủ gửi nuôi ở Tạ gia, bởi vì hắn muốn bảo vệ quyền hạn Bán Thần Sở gia lưu lại cho con bé đó."

"Quyền hạn?" Trương Nguyên Thanh khó hiểu nói.

"Cái này liên quan đến một bí mật của linh cảnh…" Tạ gia lão tổ nhìn chén rượu hết một lần.

"Lão tổ tông uống rượu." Trương Nguyên Thanh lập tức rót đầy.

Chương 2112: Bí mật cuối cùng của linh cảnh (3)

Lão tổ tông được hắn hầu hạ cũng không tệ, liền nói:

"Lúc cậu mới vừa vào Ngũ Hành minh, có ai nói với cậu, linh cảnh tựa như trò chơi hay không?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu.

“Đã là trò chơi, vậy dù sao cũng phải có nhân viên quản lý nhỉ, nhưng cậu từng thấy nhân viên quản lý linh cảnh chưa?”

“Chưa.”

Tạ gia lão tổ nhấp một ngụm rượu vàng, khuôn mặt non nớt, thanh âm già nua, chậm rãi nói:

“Bán Thần có được bộ phận quyền hạn quản lý linh cảnh, mỗi một Bán Thần đều nắm giữ bộ phận quyền hạn. Quyền hạn, chính là bí mật lớn nhất giai đoạn Bán Thần, đạt được càng nhiều quyền hạn, thực lực càng mạnh, chờ hoàn toàn nắm giữ quyền hạn nghề nghiệp nào đó, sẽ trở thành nhân viên quản lý linh cảnh, không, là một trong những nhân viên quản lý.

“Nhạc Sĩ nắm giữ là quyền hạn thai nghén sinh mệnh. Học Sĩ nắm giữ là quyền hạn tạo vật.”

Lời của Tạ gia lão tổ, nhấc lên sóng gió thật lớn ở trong lòng Trương Nguyên Thanh.

Nguyên nhân Bán Thần cường đại, là nắm giữ quyền hạn nào đó của linh cảnh? Loại quyền hạn này không hoàn chỉnh, mỗi Bán Thần chỉ nắm giữ một bộ phận?

Cho nên, mục đích cuối cùng linh cảnh hành giả thăng cấp, là trở thành nhân viên quản lý linh cảnh cái trò chơi này?

Đầu óc Trương Nguyên Thanh vang lên ông ông, đột nhiên nghĩ đến một hiện tượng rất lâu trước kia quan trắc được: Linh cảnh đang thúc giục hóa các linh cảnh hành giả trưởng thành.

Tu sĩ cổ đại không có linh cảnh, trưởng thành chậm chạp, nhưng tỉ lệ tử vong thấp, mà linh cảnh hành giả mỗi ba tháng vào phó bản một người một lần, tỉ lệ tử vong cực cao, nhưng tiến bộ cũng rất nhanh.

Lúc trước Trương Nguyên Thanh đã phỏng đoán, linh cảnh là có ý thức thúc giục hóa các hành giả trưởng thành.

Mục đích của linh cảnh là chọn lựa nhân viên quản lý? !

Như vậy xem ra, Oa Hoàng năm đó trâu bò đến nổ tung nha, cô rất có thể là nhân viên quản lý Nhạc Sĩ cùng Học Sĩ hai đại nghề nghiệp, một người mang hai cái thân phận nhân viên quản lý.

“Tiền bối, Oa Hoàng có phải nhân viên quản lý hay không?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Tạ lão tổ thản nhiên trả lời:

“Cô ấy là nhân viên quản lý đời thứ nhất, có được quyền hạn chí cao.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, tiếp tục suy nghĩ.

Ba đại bổn nguyên lực “Nhật Nguyệt Tinh” của nghề nghiệp Thần Dạ Du, tượng trưng là quyền hạn nào đó của linh cảnh.

Đặc thù của nghề nghiệp Thần Dạ Du, có phải hay không bởi vì thân phận nhân viên quản lý nghề nghiệp này, ở trong một đám nhân viên quản lý phân lượng lớn nhất, nắm giữ bộ phận quyền hạn kia có giá trị đặc thù.

“Tiền bối, tôi nghe nói nghề nghiệp tà ác không có giai đoạn Bán Thần, có phải ý nghĩa, nghề nghiệp tà ác không có tư cách trở thành nhân viên quản lý linh cảnh hay không? Vì sao sẽ như vậy? Nghề nghiệp tà ác chẳng phải cũng là linh cảnh sinh ra sao?” Trương Nguyên Thanh cưỡng chế cảm xúc cuồn cuộn trong lòng, hạ giọng hỏi.

Đồng thời cũng hỏi ra suy đoán nghề nghiệp Thần Dạ Du vì sao đặc thù.

Tạ gia lão tổ gặm chân cua, thản nhiên nói: “Cái này phải chờ cậu cưới nha đầu Tạ gia lại nói, đến cả móng nhà cũng giao cho cậu, về sau tôi nói cái gì?”

Ông là lão mõ… Trương Nguyên Thanh đầu tiên là âm thầm nghiến răng kèn kẹt, sau đó đứng dậy, hướng về lão Bán Thần nạp đầu liền bái.

Lần này là thật tâm thật lòng.

Lão tổ tông có hỏi tất đáp, cực kỳ sảng khoái, hơn nữa không ràng buộc nói cho hắn một bộ phận bí mật cao nhất của linh cảnh.

Phần nhân tình này rất lớn.

Hắn đứng dậy trở lại bên cạnh bàn đá, hỏi: “Cho nên, trên người cung chủ có bộ phận quyền hạn của nhân viên quản lý, Trương Thiên Sư sợ ngài đoạt lấy di vật của Sở gia?”

Tạ gia lão tổ khẽ gật đầu: “Con bé kia chỉ cần tấn thăng Chúa Tể đỉnh phong, liền có thể trùng kích Bán Thần, đáng tiếc nha, đoạn thời gian trước gặp con bé, phát hiện linh hồn con bé tan vỡ, bị thương bổn nguyên, nếu không chữa trị bổn nguyên, cả đời đều là trạng thái tổn hại, không có khả năng trùng kích Bán Thần.”

Cái này ngài cứ yên tâm đi, bà điên đã không điên nữa!

Đúng rồi, cung chủ nói, Luyện Yêu Hồ là quyền lực cao nhất nghề nghiệp Nhạc Sĩ, Luyện Yêu Hồ quá nửa cũng là một trong những “quyền hạn”, như vậy xem ra, quyền hạn cô ấy nắm trong tay không ít nha.

Trước mắt nghề nghiệp Nhạc Sĩ có hai vị Bán Thần, tượng trưng cho hai bộ phận quyền hạn, lại thêm hai phần trên người cung chủ, vậy chính là bốn phần quyền hạn, không biết còn có nhiều hơn hay không.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, uyển chuyển đề cập quyền hạn nhân viên quản lý sẽ dẫn phát hai vị Bán Thần tranh đấu hay không.

“Tự nhiên sẽ có tranh đấu, nhưng quyền hạn không phải nhất định phải tập hợp vào một người, gom đủ là được, nhân số không sao cả, cho nên cũng không đến mức đối đầu sinh tử.” Tạ gia lão tổ thản nhiên nói: “Nhưng có quyền hạn một nghề nghiệp, phải quy về một người.”

Không cần hắn giải thích, trong đầu Trương Nguyên Thanh nháy mắt hiện ra lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh: Khi nhật nguyệt tinh quy vị.

Chương 2113: Tạ Tô trở về (1)

Khách sạn Vô Ngân.

Trong ảo cảnh sau lưng phòng 404, trong chùa.

Vô Ngân đại sư mở ra ô vật phẩm, lấy ra một quả cầu màu đen to bằng nắm tay.

Mặt ngoài quả cầu có bảy lỗ thủng, trong mỗi một lỗ thủng đều truyền ra thanh âm khác nhau, vui cười, tức giận mắng, khóc rống, ai thán.

Một quả cầu nho nhỏ, giống như ẩn chứa toàn bộ thất tình lục dục của thế gian.

Bên trong quả cầu màu đen, là một mảng ảo cảnh không ngừng biến ảo, diễn biến toàn bộ cảnh tượng thế gian.

Vô Ngân đại sư phanh cổ áo nạp y, đầu ngón tay cắt qua ngực, từ trong lồng ngực móc ra trái tim nối liền mạch máu, còn đang nhảy lên "thình thịch".

Hắn đưa quả cầu màu đen về phía trái tim đỏ tươi.

Quả cầu nhanh chóng hòa tan thành dạng tương hồ, chảy vào trong trái tim, mà trái tim đỏ tươi sau đó nhuộm đen, truyền đến vui cười tức giận mắng khóc rống ai thán.

Đúng lúc này, toàn bộ chùa kịch liệt run rẩy, ảo cảnh bắt đầu vặn vẹo, bày biện ra dấu hiệu bên bờ phá diệt.

Đây không phải Vô Ngân đại sư mất khống chế, vô lực duy trì hoàn cảnh, mà là có người ý đồ xâm nhập mảng ảo cảnh này!

Chùa cổ hương cổ sắc đang gặp công kích, chấn động mỗi một lần, thân thể Vô Ngân đại sư sẽ theo đó run rẩy một cái, mà tiếng khóc, tiếng cười trong trái tim hắn cũng trở nên càng thêm kịch liệt.

Trong thanh âm ẩn chứa ô nhiễm tinh thần, có thể khiến Chúa Tể cấp 7 cảm xúc sụp đổ, phát điên ngay tại chỗ.

Rất hiển nhiên, công kích bất thình lình, đã quấy rầy tiết tấu hắn tiêu hóa vật phẩm, tấn thăng Bán Thần.

Theo chấn động tăng lên, rất nhanh, phật điện như là màn vải xé ra một khe hở tối om, cùng nhanh chóng mở rộng, xé rách, toàn bộ ảo cảnh bị xé thành mảnh nhỏ, chỉ còn kim phật tượng trưng cho tâm cảnh Vô Ngân đại sư trường tồn bất bại.

Có thể xâm nhập ảo cảnh của Huyễn Thuật Sư, chỉ có Huyễn Thuật Sư cấp bậc cao hơn.

Giáo chủ Nam phái đến rồi.

Sau khi Phật điện biến mất, ảo cảnh mới sinh ra, dung nham màu đỏ chợt xuất hiện, ồ ồ sủi bọt khí, nhiệt độ cao nóng rực vặn vẹo không khí.

Vô Ngân đại sư đặt mình trong dung nham biển lửa.

Đối với Huyễn Thần mà nói, ảo thuật đã chân thật, tất cả trong ảo cảnh đều là chân thật, tương đương với hiện thực.

Nạp y trên người Vô Ngân đại sư hòa tan, lộ ra thân thể khỏe mạnh, ngay sau đó, nửa thân dưới của hắn ở trong dung nham chưng khô, lộ ra xương trắng, xương khớp sau đó bị nung đỏ hồng

Đối mặt đau đớn lửa nóng thiêu đốt thân thể, vẻ mặt Vô Ngân đại sư không thay đổi, một tay kéo trái tim biến thành màu đen, một tay chộp vào trong hư không.

Một cái bình sứ đựng chất lỏng màu vàng ngưng tụ.

Hắn ngẩng đầu trút xuống sinh mệnh nguyên dịch, thân thể máu thịt sắp tan rã nở rộ ánh vàng, nhanh chóng chữa trị.

Cái này cũng là ảo thuật, nhưng ảo thuật đã hiện thực.

Vô Ngân đại sư tiếp tục dung hợp quả cầu màu đen, giành giật từng giây.

Thấy dung nham thiêu đốt không có hiệu quả, bầu trời xám xịt bỗng xẹt qua một mảng lớn mưa lửa, đánh xuống sao băng, dày đặc đánh về phía Vô Ngân đại sư.

Vô Ngân đại sư nhìn cũng không nhìn, huyễn hóa ra những bức tường đất phát ra vầng sáng dày nặng, giống như tường thành cao lớn tiên giới mới có thể tồn tại, chắn trên quỹ tích vẫn thạch rơi xuống.

Đây không phải thổ linh lực chân thật, mà là phòng ngự do ảo thuật cấu trúc lên.

“Ầm ầm ầm!”

Hàng rào phòng ngự dày nặng chắc chắn ở trong sao băng đánh phá liên tiếp tan vỡ, mà mưa sao băng chỉ cắt giảm một phần ba.

Vô Ngân đại sư than nhẹ một tiếng, nâng tay chỉ: “Tất cả hư vọng, đều phải trở về hư vô.”

Những sao băng sắp đánh hắn tan xương nát thịt kia đều biến mất, trở về hư vô.

Hắn lại chỉ xuống đất, “Cũng là hư vô.”

Nham thạch nóng chảy sôi trào tắt, thế giới quy về bóng tối thuần túy.

Ở phương diện so đấu ảo thuật, giáo chủ Nam phái hiển nhiên mạnh hơn Vô Ngân đại sư, cho dù hắn giờ phút này đã bước đầu dung hợp vật phẩm Bán Thần, bởi vậy không thể không sử dụng kỹ năng “Hư Vô”, hóa giải ảo giác.

Trong bóng đêm vô tận, một đạo kiếm quang sắc bén sáng lên, giống như ánh rạng đông chiếu sáng lên đêm tối.

Ánh rạng đông kia bắn nhanh đến, là một cô gái ngự kiếm mà đi, ngũ quan cao ngạo lạnh lùng tuyệt đẹp, mái tóc bạc dày như thảm phủ trên vai lưng, lông mi cũng là màu trắng.

Bạch Hổ Nguyên Soái!

Đây đương nhiên cũng là ảo thuật.

Bạch Hổ Nguyên Soái khống chế kiếm quang, lao thẳng về phía Vô Ngân đại sư, cách vài trăm mét, kiếm khí sắc bén đã đâm Vô Ngân đại sư vỡ nát, cả người đẫm máu.

Vô Ngân đại sư một tay kéo trái tim, một tay vặn ở trên hư không, huyễn hóa ra một ông lão đầu đầy tóc bạc, bộ mặt hiền hoà.

Lão giả chỉ tồn tại một giây liền hủy diệt.

Vị lão giả này là Trung Đình chi chủ, tồn tại vị cách cao nhất trong năm vị minh chủ, lấy cấp bậc của Vô Ngân đại sư,

không đủ để ảo thuật ra hắn.

Chương 2114: Tạ Tô trở về (2)

Ở trong so đấu của Huyễn Thuật Sư vị cách cao, ảo thuật cần tuân thủ hai quy tắc, một là tuần hoàn logic hiện thực, thứ có trong hiện thực có thể tùy ý biến ảo, thứ trong hiện thực không có, không thể lấy hình thức ảo thuật bày ra.

Tiếp đó chính là, Thổ Quái trong hiện thực là nghề nghiệp phòng ngự, như vậy trong ảo thuật, Thổ Quái liền không có khả năng có được nhanh nhẹn cao công kích cao.

Hai là cấp bậc bản thân hạn chế.

Huyễn Thần có thể huyễn hóa ra người và vật cùng cấp bậc, nhưng Chúa Tể đỉnh phong không biến ảo ra được cường giả cấp Bán Thần.

Lúc này, Bạch Hổ Nguyên Soái đã tới.

Thời khắc mấu chốt, Vô Ngân đại sư suy tư ra phương pháp hóa giải, hắn huyễn hóa ra một cái chăn bông rách, đắp ở trên người mình.

Kiếm khí huy hoàng như dải lụa như cầu vồng, cuốn theo khí thế lôi đình vạn quân, ẩn chứa sát khí phá hủy vạn vật, đều đánh vào trên chăn bông rách, kích động lên hào quang kiếm khí có thể nói là hoa mỹ.

Vô Ngân đại sư quấn chăn bông, nguy nga bất động.

Chăn Bông Kẻ Nhát Gan!

Đạo cụ loại quy tắc giai đoạn Chúa Tể, quấn chăn bông, liền có thể không gì phá được, trên đời không có bất cứ công kích nào có thể phá vỡ chăn bông phòng ngự, bởi vì này là quy tắc.

Bạch Hổ Nguyên Soái nhìn chăn bông rách một lần thật sâu, tiêu tán biến mất.

Ảo cảnh một lần nữa lâm vào bóng tối.

Giáo chủ Nam phái chưa tiếp tục công kích, tựa như đã bỏ qua, đang chờ đợi thời gian sử dụng chăn bông kết thúc.

Ảo thuật cần phù hợp hiện thực logic, đạo cụ huyễn hóa ra, trả giá tương đương với chính phẩm, Vãng Sự Vô Ngân nếu một mực co đầu rút cổ ở trong chăn bông, thời gian vừa qua, hắn sẽ bị chăn bông phong ấn vĩnh cửu.

Nhưng mà, thời gian sử dụng chăn bông dài tới bốn giờ.

“Linh Thác, còn không ra tay?”

Trong bóng đêm truyền đến thanh âm mờ mịt mà trầm thấp.

Một giây sau, âm khí mênh mông buông xuống, từng mảng lớn âm khí áp súc thành mây đen, ở bầu trời trùng điệp quay cuồng, trong mây đen vô số mặt quỷ dữ tợn như ẩn như hiện.

Tiếng quỷ khóc quanh quẩn ở toàn bộ không gian ảo cảnh.

Vị Thần Dạ Du chủ tu Thái âm này vừa buông xuống, đã biến mảng ảo cảnh này thành quỷ vực âm trầm.

Trong mây đen mênh mông đáng sợ, một vầng trăng tròn sáng tỏ dâng lên, ánh trăng sáng trong đâm xuyên tầng mây, mang đến ánh trăng như dải lụa bạc.

Đắm chìm trong ánh trăng, khí tức của các oán linh tăng vọt, từng khuôn mặt dữ tợn thò ra khỏi tầng mây, vô số đôi móng vuốt vung vẩy ở trong mây, quay quanh ở đỉnh đầu Vô Ngân đại sư, tựa như linh cẩu đói khát.

Ánh trăng chiếu vào trên người Vô Ngân đại sư, cái chăn bông cũ nát kia tan rã như bọt biển.

Nó bị Thái âm lực chí cao bí ẩn rồi.

Đám lệ quỷ trong mây đen rít gào lao xuống, giống một đám cá ăn thịt người ngửi được mùi máu tươi, tranh nhau lao tới.

…

Để mình cân nhắc một chút, để mình cân nhắc một chút… Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên cạnh bàn đá, ý niệm nhanh chóng chuyển động.

Dựa theo cách nói của lão tổ tông, cuối mỗi một nghề nghiệp, đều đại biểu cho quyền hạn nào đó của linh cảnh cái trò chơi này, như vậy, đối ứng Nhạc Sĩ, hẳn là bán nước thuốc, phát tiền hồi sinh, quản lý nước suối, cập nhật lại NPC đoạn trình tự đó.

Học Sĩ chính là Kelly của mỗi một bản đồ, quản lý chế tạo, hợp thành vũ khí, bung tài liệu vân vân.

Nghề nghiệp Hư Không (Thương Nhân), rõ ràng dễ thấy, chính là hệ thống giao dịch của trò chơi, trung tâm mua sắm vạn giới kia con mẹ nó không phải là cửa hàng trong trò chơi sao!

Mỗi một nghề nghiệp hợp pháp đều "khống chế" một đoạn trình tự, kim mộc thủy hỏa thổ, cùng với nghề nghiệp hợp pháp nước ngoài, lại đại biểu cho quyền hạn gì?

Thần Dạ Du lại quản lý quyền hạn gì đây?

Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, mắt sáng lên, lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh là:

Khi nhật nguyệt tinh quy vị, các vị thần ngủ say trong hỗn độn sẽ tỉnh lại, vương ở thần tọa cao cao, dẫn dắt các vị thần trọng mở lại chiến tranh, thế giới tiến vào luân hồi mới.

Kết hợp đoạn lời tiên đoán này, thật ra có thể phân tích ra địa vị của Thần Dạ Du ở trong đám đông nhân viên quản lý —— chó hoạch định (chữ gốc: cẩu sách hoa)!

Chó hoạch địch có thể khiến phiên bản cập nhật!

Mọi người đều biết, đại khu thứ ba còn chưa mở, nội dung trong lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, chỉ thật ra chính là hoạch định login, cập nhật phiên bản, đại khu thứ ba mở.

Sau đó toàn bộ nghề nghiệp hợp pháp vào vị trí, mở ra chiến tranh đối với trận doanh tà ác.

Như vậy, trận doanh tà ác ở trong linh cảnh sắm vai nhân vật gì đây, Trương Nguyên Thanh lúc này đã mò ra.

—— Virus!

Nghề nghiệp tà ác không có giai đoạn Bán Thần, tương đương không có quyền hạn, tương đương không phải nhân viên quản lý, cũng chính là nói, nghề nghiệp tà ác là sinh vật ngoại lai.

Là virus!

Chương 2115: Tạ Tô trở về (3)

“Như vậy, mình liền giải ra đại bộ phận bí mật của linh cảnh rồi.”

Linh cảnh trò chơi này, ở thời đại viễn cổ đã sinh ra, Oa Hoàng là nhân viên quản lý đời thứ nhất, người chơi (sinh vật địa cầu) ở trong trò chơi không ngừng thăng cấp, tiến hóa.

Thẳng đến có một ngày, quần thể vẫn thạch va chạm Địa Cầu, mang đến virus, virus tạo thành đả kích mang tính hủy diệt đối với sinh thái linh cảnh cân bằng, dẫn tới Oa Hoàng ngã xuống, dẫn tới tu sĩ cổ đại diệt sạch, dẫn tới linh cảnh dừng phục vụ.

Ở trong trường hạo kiếp đó, tường lửa Oa Hoàng xây dựng tạm thời tiêu diệt virus linh cảnh, nhưng chưa giết triệt để, virus vẫn ương ngạnh cắm rễ ở trong hệ thống linh cảnh, vì thế liền có trận doanh hợp pháp cùng trận doanh tà ác.

Cho nên, chiến tranh trận doanh hợp pháp cùng tà ác, thật ra chính là chiến tranh của lập trình viên cùng virus.

Mục đích của nghề nghiệp hợp pháp là thu thập quyền hạn nhân viên quản lý phân tán ở trong phó bản linh cảnh, một lần nữa nắm giữ trò chơi này, sau đó tiêu diệt virus.

Như vậy nhiệm vụ của nghề nghiệp tà ác, cũng liền không khó suy đoán —— Ngăn cản nhân viên quản lý xuất hiện.

Sau đó nắm giữ linh cảnh trò chơi này.

Bây giờ, Trương Nguyên Thanh còn có ba cái nghi hoặc chưa cởi bỏ: Một, vì sao nghề nghiệp tà ác sẽ đầu tư Thần Dạ Du?

Thần Dạ Du là nghề nghiệp hợp pháp, theo lý thuyết, là trời sinh đứng ở phe nhân viên quản lý, đối lập với virus.

Trừ phi sau lưng Thần Dạ Du nghề nghiệp này còn có một tầng bí ẩn.

Hai, khai phá linh cảnh trò chơi này là ai?

Ba, virus đến như thế nào?

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh nhìn Tạ gia lão tổ một cái.

“Đừng nhìn tôi, ngày nào đó cậu cưới nha đầu Tạ gia, sinh con, tôi sẽ mang toàn bộ tình báo nói cho cậu.” Đứa bé thản nhiên nói.

“Sao lại biến thành sinh con rồi?” Trương Nguyên Thanh bĩu môi, “Chờ tôi sinh con, ông có phải hay không lại muốn nói, chờ cậu sinh mười đứa?”

“Cái đó trái lại sẽ không.” Đứa bé vươn cái tay dính dầu mỡ, chùi ở trên vai Trương Nguyên Thanh, nói: “Chờ cậu cùng nha đầu Tạ gia sinh con, tôi sẽ đồng ý, để con của cậu làm gia chủ Tạ gia, nhưng bọn nó nhất định phải họ Tạ. Về phần cậu cùng cô gái khác sinh con, có thể theo họ cậu.”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, rốt cuộc ý thức được lòng lang dạ sói của Tạ gia lão tổ, đây là muốn lợi dụng huyết mạch hắn, khai thác chi nhánh Thần Dạ Du cho Tạ gia nha.

Thử nghĩ, lấy thiên phú của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong con cái tương lai, tuyệt đối sẽ có Thần Dạ Du sinh ra, sinh càng nhiều, số lượng Thần Dạ Du càng nhiều.

Như vậy, Tạ gia liền có được số lượng Thần Dạ Du khả quan, thế lực gia tộc nước lên thì thuyền lên.

Chẳng qua lão tặc này cũng thẳng thắn thành khẩn, tính tình hào sảng, cơ mật cao cấp nói cho là cho, so với những kẻ thích đố kia mình gặp được mạnh hơn nhiều. Trương Nguyên Thanh đối với tính tình của lão tổ tông rất thưởng thức.

Đây là một vị Bán Thần có thể thâm giao.

Phá giải linh cảnh bộ phận cơ mật, tâm tình hắn rất vui vẻ, cũng không đi nghĩ họa sát thân của mình nữa, giơ chén rượu, nói: “Lão tổ tông, về sau ngài chính là tổ tông của tôi, uống rượu uống rượu.”

Tương lai cưới bé trà xanh cùng cung chủ, vị này chính là tổ tông làm bằng sắt.

Ừm, trước khi tiệc cua chấm dứt, lại liếm một lần, không chừng có thể được mấy bình sinh mệnh nguyên dịch. Hắn nói ở trong lòng.

“Đúng rồi, lão tổ tông, nghe nói Tạ Tô gia chủ còn ở trong linh cảnh?” Trương Nguyên Thanh không quên hứa hẹn đối với bé trà xanh, “Nghe Linh Hi nói, Ti Mệnh Cung độ khó không lớn, lại có phương án phó bản, theo lý thuyết sớm nên đi ra rồi, có phải đã gặp chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như nhiệm vụ ẩn hay không?”

Dựa theo kinh nghiệm của hắn, Ti Mệnh Cung là phó bản đã bị vượt qua, Tạ Tô lại đủ thực lực, như vậy khả năng duy nhất là kích hoạt nhiệm vụ ẩn.

Lão tổ tông thản nhiên nói: "Tất cả đều có khả năng."

Cái này cũng quá lấy lệ rồi nhỉ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Đứa trẻ trăm tuổi bật cười một tiếng: "Vừa vào phó bản, sống chết do trời, có thể sống sót đi ra tốt nhất, không ra được, vậy đó là mệnh, không cần đi nghĩ, uống rượu uống rượu."

Làm nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, hắn từng trải qua quá nhiều chuyện tương tự, nhìn tình nhân, con cái, cháu chắt… Lục tục trở về linh cảnh, sớm đã lạnh nhạt đối mặt rồi.

"Lão tổ tông khoáng đạt, nên sống ở hiện tại." Trương Nguyên Thanh dối trá nâng chén.

Lúc này, hai người đang bưng chén rượu đều nhìn về phía cửa sân.

Tiếng giày cao gót dồn dập truyền đến, tiếp theo ngoài cửa vang lên tiếng Tạ Cầm báo cáo:

"Lão tổ tông, gia chủ trở về, hắn có việc gấp gặp ngài."

Nói Tào Tháo, Tào Tháo liền tới!

Trong lòng Trương Nguyên Thanh quả thật nhẹ nhàng thở ra, Tạ Tô cùng hắn quan hệ không tệ, lại là phụ thân của bé trà xanh, có thể bình an trở về không còn gì tốt hơn.

Chương 2116: Tin tức trên mảnh vải (1)

"Bảo hắn tới đây." Tạ gia lão tổ không vui không buồn, vẻ mặt bình tĩnh: "Thuận tiện mang hai bầu rượu, mười con cua."

"Vâng!"

Tạ Cầm lui xuống, tiếng giày cao gót cộp cộp đi xa.

Một lát sau, Tạ Tô tới ngoài tiểu viện, khom người nói: "Lão tổ tông, cháu đã trở về."

Đợi đứa trẻ trăm tuổi "Ừm" một tiếng, cửa gỗ tiểu viện cũ kỹ bị đẩy ra, Tạ Tô tuấn tú nho nhã bước qua bậc đá, bước vào trong sân.

Tạ Tô mặc áo dài phục cổ, tay áo rất rộng, ống quần cũng rộng, đi đường phiêu phiêu đãng đãng, trong nho nhã lộ ra tiên phong đạo cốt.

Nhưng hắn ánh mắt ảm đạm, vẻ mặt mỏi mệt, một bộ dáng bệnh cũ quấn thân, cơ thể yếu ớt.

"Tạ gia chủ!" Trương Nguyên Thanh đứng dậy, chắp tay.

"Thế mà không gọi nhạc phụ, xem ra Linh Hi phải thất vọng rồi." Tạ Tô cười trêu chọc.

Đứa bé trăm tuổi thản nhiên nói: "Năm rộng tháng dài, nha đầu nhà ngươi vừa mới trưởng thành, không vội gả."

Cảm xúc thất vọng của Tạ Tô hơi rung lên, theo tính cách hào sảng của lão tổ tông, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thực không muốn cưới Linh Hi, hắn giờ phút này chính là cười lạnh một tiếng nói: Tạ gia nha đầu lo gả?

Thái độ bây giờ của lão tổ tông, nói rõ Nguyên Thủy Thiên Tôn không từ chối, thậm chí đã đáp ứng, nhưng căn cứ vào nguyên nhân nào đó, hôn sự trong thời gian tới không quyết định được. Tạ Tô đầu óc xoay chuyển, ngồi xuống ở bên cạnh bàn đá.

Hắn tiếp nhận rượu Nguyên Thủy Thiên Tôn đổ, mang hôn sự của con gái đẩy qua một bên trước, trầm giọng nói:

"Lão tổ tông, cháu ở trong Ti Mệnh Cung gặp một chuyện cực kỳ đặc thù, quái dị, dẫn tới bây giờ mới rời khỏi phó bản."

Trương Nguyên Thanh lập tức vểnh tai.

Tạ gia lão tổ người nhỏ nhưng tĩnh khí đủ, giọng điệu không thay đổi: "Chuyện gì?"

Trong mắt Tạ Tô hiện lên một mảng hoang mang, tìm từ hồi lâu cũng chưa mở miệng, tựa như không biết nên nói như thế nào, đại khái hai phút, hắn chậm rãi nói:

"… Dựa theo phương án của lão tổ tông, cháu không trả giá quá lớn, trạng thái không tệ đến ao Vãng Sinh. Nhưng ở bên

cạnh ao Vãng Sinh, cháu đã gặp phải một sự kiện rất cổ quái.

“Cháu còn chưa đi đến ao Vãng Sinh, trong ao lại nhảy ra số lượng rất nhiều phân thân tà ác, ước chừng có mười mấy cái, bọn họ không để ý tất cả công kích cháu, mà cháu rõ ràng trạng thái rất tốt, lại sớm mỏi mệt không chịu nổi, vết thương chằng chịt.”

“Cảm giác đó…” Tạ Tô trầm ngâm một phen, nói: “Giống như cháu đã ở trong ao chiến đấu mấy ngày mấy đêm, nhưng mất đi ký ức. Không, hẳn chính là mất đi ký ức, thương thế trên người cháu, phân thân trong ao, đều biểu thị cháu từng tiến vào ao.”

Câu chuyện quỷ gì vậy? Ở trong ao trải qua vô số lần chiến đấu, nhưng không có bất cứ ký ức tương quan nào? Đây là nguyên nhân Tạ Tô chậm chạp chưa ra khỏi phó bản? Trương Nguyên Thanh nghe mà ngẩn ra.

Tạ gia lão tổ khẽ nhíu mày, kiến thức rộng rãi, hắn lập tức đưa ra phán đoán của mình: “Ngươi có thể là bị lau đi ký ức, lại hoặc là lâm vào trong luân hồi cổ quái nào đó. Vấn đề mấu chốt ở ao Vãng Sinh, trong ao có cái gì khó lường.”

Tạ Tô nghe vậy, gật đầu phụ họa: “Cháu cũng là nghĩ như vậy, lão tổ tông, ngài từng đi Ti Mệnh Cung, ngài cảm thấy ao Vãng Sinh sẽ có cái gì cổ quái?”

Lão tổ tông múc lên một miếng gạch cua nhai nuốt, “Chuyện mấy chục năm trước rồi, ta nghĩ một chút… Ao Vãng Sinh không có khả năng có nhiệm vụ ẩn, phó bản một người nghề nghiệp Nhạc Sĩ, những cái nào có nhiệm vụ ẩn, những cái nào không có, ta cơ bản có thể phán đoán ra.”

Hắn nuốt xuống gạch cua, nói: “Nhưng phó bản không phải không bao giờ thay đổi, trong mấy chục năm qua, có thể có người từng tiến vào Ti Mệnh Cung, để lại ở nơi đó cái gì.”

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh lập tức nghĩ tới Nhai Sơn Chi Hải.

Bàn Xoay âm Dương cùng đầu Thánh Anh, trực tiếp khiến độ khó phó bản kia tăng vọt, nhiệm vụ chủ tuyến cũng đã xảy ra thay đổi.

Sẽ là nguyên nhân gì, khiến một phó bản đánh số trước hai mươi xuất hiện biến hóa? Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Tạ Tô tiếp tục nói: "Ý thức cháu có thể lâm vào luân hồi nào đó, sau khi bị lau đi ký ức, cháu đã làm ra điều chỉnh, cháu hẳn là mỗi lần đều ở nơi cố định lặn xuống ao, cho nên một lần cuối cùng, cháu chưa thay đổi tuyến đường, vòng đến bên kia ao Vãng Sinh lặn vào. Sau khi xuống nước, cháu không dám nhìn nhiều, cũng không tra xét tình huống đáy ao, trực tiếp bắt đầu luyện hóa bùn thánh ở đáy ao, ở sau khi chiến đấu thiếu chút nữa chết bởi phân thân vây giết kết thúc, rốt cuộc vượt qua phó bản."

Tràng chiến đấu đó tạo thành tổn thương thật lớn cho hắn, tuy đã chữa trị thương thế, nhưng bổn nguyên đến nay còn chưa khôi phục, cho nên lúc này thoạt nhìn mệt mỏi như thế.

Ít nhất cần nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Chương 2117: Tin tức trên mảnh vải (2)

"Có thể trở về là tốt rồi, đến, nhạc phụ tương lai, uống rượu uống rượu." Trương Nguyên Thanh vốn cho rằng sự tình đến đây, nhắm chừng nói xong rồi.

Nào ngờ, Tạ Tô từ trong lòng lấy ra một mảnh vải gấp kỹ, tựa như là từ trên quần áo xé xuống một góc.

"Đây là tôi ở sau khi chấm dứt chiến đấu, ở trong túi quần phát hiện, hẳn là tôi ở trong lần luân hồi nào đó ghi lại." Tạ Tô nói: "Lấy tính cách của tôi, bên trên ghi lại rất có thể là bí mật đáy ao Vãng Sinh, tôi còn chưa từng mở ra."

Ánh mắt của Trương Nguyên Thanh cùng Tạ gia lão tổ đồng thời dừng hình ảnh ở trên mảnh vải.

Lão tổ tông thản nhiên nói: "Nhìn từ từng trải của ngươi ở phó bản, ngươi có thể đã từng mở ra, chỉ là đã quên."

Nghe được lời này, Trương Nguyên Thanh lập tức nhìn về phía cua trên bàn, Tạ Tô thì nhìn về phía rượu trong bầu.

Tốt lắm, cua vẫn còn… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Tốt lắm, rượu vẫn còn… Tạ Tô im lặng thở phào một hơi.

Tạ gia lão tổ bật cười một tiếng, "Hai đứa đang sợ cái gì? Lão tổ ta là Bán Thần, trên đời lực lượng có thể ảnh hưởng ta có thể đếm được trên đầu ngón tay, sẽ không xuất hiện ở phó bản cấp Chúa Tể, lấy đồ ra."

Tạ Tô đưa qua mảnh vải.

Lão tổ tông lấy tay tiếp nhận, chậm rãi uống một chén rượu vàng, nhìn về phía hai người: "Hai đứa không cần xem."

Nói xong, hắn mở ra mảnh vải gấp lại, chăm chú nhìn lại.

Trong nháy mắt tiếp theo, Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Tô đều thấy con ngươi lão tổ tông co rút lại, cùng với khuôn mặt nhỏ đột nhiên biến sắc.

Ngay sau đó, đầu hắn giật giật, tựa như là muốn nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nhưng không đợi hắn làm xong động tác nâng ánh mắt, một màn làm người ta da đầu phát tê xuất hiện.

Mảnh vải trong tay lão tổ tông giống như thời gian trôi ngược, tự gấp lại, mà động tác tay của hắn, cũng bất tri bất giác nâng lên, khôi phục đến tư thái khi tiếp mảnh vải.

Duy nhất có biến hóa là rượu trong chén đã hết.

Một màn vừa rồi tái hiện, chậm rãi uống một chén rượu vàng, nhìn về phía hai người: "Hai đứa không cần xem "

Vẻ mặt hắn đột nhiên đọng lại, nhìn về phía chén rượu rỗng tuếch, khuôn mặt nhỏ non nớt ngưng tụ nét nặng nề.

Trương Nguyên Thanh cùng Tạ Tô trực tiếp ngây dại, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

Lão tổ ta là Bán Thần, trên đời lực lượng có thể ảnh hưởng ta có thể đếm được trên đầu ngón tay… Lời của lão tổ tông quanh quẩn ở bên tai.

Ngay cả một vị Bán Thần cũng bị ảnh hưởng, lực lượng thế nào có thể ảnh hưởng Bán Thần?

Đây chính là Bán Thần đó, là nửa nhân viên quản lý, là tồn tại vị cách cao nhất trong linh cảnh hành giả, là cực hạn linh cảnh hành giả có thể đạt tới.

Nhưng mà, một vị Bán Thần đứng ở đỉnh phong thế giới linh cảnh như vậy, thế mà cũng bị thứ ghi lại trong mảnh vải ảnh hưởng.

Tin tức ghi lại ở trong mảnh vải đã có uy lực cỡ này, chân tướng đáy ao, rốt cuộc cất giấu bí mật lớn bao nhiêu?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh và Tạ Tô dâng lên một nỗi kinh sợ khôn kể.

"Sơ ý, chém gió sớm rồi…" Tạ gia lão tổ vẻ mặt ngưng trọng, nhưng lông mày đang nhíu lại giãn ra, trầm giọng nói: "Có thể trực tiếp ảnh hưởng ta, đã vượt qua phạm trù năng lực của đạo cụ loại quy tắc, đây là đạo cụ loại nhân quả, thuộc về một bộ phận của linh cảnh."

"Ngài không phải nói thứ có thể ảnh hưởng ngài sẽ không xuất hiện ở trong phó bản Chúa Tể sao?" Trương Nguyên Thanh nhỏ giọng lẩm bẩm.

Lão tổ tông không vui nhìn hắn một cái, tiểu tử này, vừa rồi nói chuyện còn dễ nghe như vậy, đột nhiên trở nên không biết nói chuyện.

"Khụ khụ." Trương Nguyên Thanh tự biết nói lỡ, đằng hắng cổ họng, nói: "Lão tổ tông, đây là lực lượng nghề nghiệp gì?"

Lão tổ tông tựa như chưa nghe thấy, việc ta ta làm ăn gạch cua.

Ặc, hắn không biết… Trương Nguyên Thanh là đứa nhỏ có hiểu biết, vấn đề sẽ làm trưởng bối xấu hổ kiên quyết không hỏi, tò mò nói:

"Cũng không biết trong mảnh vải ghi lại bí mật gì."

Luôn cảm giác Tạ gia lão tổ phản ứng trước "luân hồi" có chút không thích hợp, nếu không nhìn lầm, lão tổ tông sau khi nhìn thấy nội dung mảnh vải ghi lại, phản ứng đầu tiên, là muốn nhìn hắn?

"Cho nên cậu muốn xem sao?" Lão tổ tông thản nhiên nói.

Trương Nguyên Thanh đầu tiên là lắc đầu, lại gật gật đầu, "Vâng."

Hắn đương nhiên sẽ không tự đại đến mức cho rằng mình so với Bán Thần còn đặc thù hơn, nhưng vẫn tính thử một lần, bởi vì mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm trong thức hải, là một trong những quyền hạn của nhân viên quản lý, cấp bậc đủ cao.

Mà Thái âm tượng trưng cho bí ẩn, không chừng đặc tính bí ẩn có thể bảo hộ hắn không chịu lực lượng sau lưng mảnh vải ảnh hưởng.

Lão tổ tông cùng Tạ Tô đều ném đến ánh mắt tò mò, chờ đợi hắn thử.

"Tôi đi ra ngoài trước một phen, năm phút đồng hồ sau trở về." Hắn đột nhiên nhớ tới mình bây giờ là phân thân.

Chương 2118: Tin tức trên mảnh vải (3)

Năm phút đồng hồ sau, bản thể Trương Nguyên Thanh trở về hiện thực, tiến vào sân, mà phân thân ở lại ngoài sân.

Hắn lấy ra Bạn Sinh Linh Nguyệt dán lên trán, khiến nửa khuôn mặt bò đầy hoa văn dạng dây leo, lại lấy lực lượng của linh nguyệt, câu động Thái âm bổn nguyên trong thức hải.

Trăng tròn màu bạc hiện lên, phát sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chiếu khắp thức hải.

"Bạn Sinh Linh Nguyệt?" Tạ Tô ngẩn ra: "Đây không phải đạo cụ của Ma Quân sao?"

Ồ, Tạ Tô trước kia quen biết Ma Quân? Cũng đúng, cấp bậc càng cao giới càng nhỏ, Ma Quân lúc trước oai phong một cõi, Tạ Tô mặc dù không quen biết Ma Quân, hẳn là cũng từng gặp, hoặc là từng thu thập tư liệu của Ma Quân.

Lấy phong cách làm việc của Ma Quân, lấy nhan sắc của Tạ mụ mụ, nếu Tạ Tô và Ma Quân có tiếp xúc, vậy nhất định là có liên quan tới màu xanh lục (đội mũ xanh, tương đương cắm sừng), cho nên xác suất đại khái là từng thu thập tư liệu Ma Quân… Trương Nguyên Thanh không khỏi nhìn Tạ Tô một cái.

Tạ Tô nhíu mày: "Ánh mắt của cậu tràn ngập thú vị ác ý."

“Không có không có.” Trương Nguyên Thanh vội vàng phủ nhận, cùng giải thích:

“Đạo cụ này là Hiệp Hội Mỹ Thần nước ngoài tặng cháu, là thù lao cháu hỗ trợ bắt Minh Vương.”

Nói xong, hắn lại bổ sung nói: “Bản thân cháu là cực kỳ ghét cay ghét đắng quan hệ nam nữ bừa bãi, về sau đại khái sẽ không có lui tới với Hiệp Hội Mỹ Thần.”

Vẻ mặt ác liệt của Tạ Tô khẽ buông lỏng.

Trương Nguyên Thanh nắm lên mảnh vải trước người lão tổ tông, nói: “Vậy cháu xem đây.”

Câu này vừa mới dứt lời, hắn đột nhiên thấy trước người đứa bé trăm tuổi cùng Tạ Tô chất đầy vỏ cua chân cua.

Trương Nguyên Thanh nhất thời đã hiểu, “Được rồi, cháu cũng thất bại rồi.”

Hắn yên lặng đặt mảnh vải xuống, tháo xuống linh nguyệt thu vào ô vật phẩm.

Đứa bé trăm tuổi bỗng nhiên nói: “Cậu khi nhìn thấy tin tức mảnh vải, vẻ mặt không quá thích hợp.”

Vẻ mặt của mình không thích hợp? Trương Nguyên Thanh giật mình: “Xin lão tổ tông giải thích nghi hoặc.”

Đứa trẻ trăm tuổi trầm ngâm một chút, lắc đầu nói: “Bỏ đi, không đề cập tới cũng được, việc này bỏ qua, uống rượu.”

…

Phòng chỉ huy phong bế.

Thư ký Chu đeo tai nghe chiến thuật, vẻ mặt nghiêm túc đứng ở trước một tấm bảng đen.

Trên bảng đen dán những tờ tư liệu cá nhân, bên cạnh mỗi một tấm tư liệu cá nhân, đều kèm theo hình miêu tả mặt người.

ID linh cảnh của những người này, phân biệt là Tiểu Viên, Khấu Bắc Nguyệt, Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, Tổng Giáo Đầu Lâm Xung, Triệu Hân Đồng, Nhân Gian Lưu Lãng Khách, Phương Phương, Vi Nhân Sư Biểu.

Tất cả đều là thành viên đoàn đội khách sạn Vô Ngân.

Tin tức tư liệu là Nam phái cung cấp, nguồn là vị Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí phản bội Nam phái kia.

Trừ tin tức cơ sở Nam phái cung cấp, Ám Dạ Mân Côi cũng cung cấp vị trí đại khái của các thành viên này.

Sau khi có được tư liệu tương đối chi tiết, lại do Thần Nhật Du chủ tu Tinh Thần lực tự mình thôi diễn, rất nhẹ nhàng có thể định vị được thành thị, thậm chí thành khu chỗ những người này.

Sau khi có định vị đại khái, thư ký Chu liền lập tức điều động lực lượng quan phương, thông qua camera theo dõi trải rộng con đường thành thị, mạng tìm kiếm các loại thủ đoạn, lần lượt điều tra ra địa chỉ của quần thể mục tiêu.

—— Thư ký Chu mấy ngày nay, chính là đang làm chuyện này.

Thái trưởng lão sau khi gặp giáo chủ Nam phái, liền giao những tư liệu này cho thư ký Chu, cũng yêu cầu trong một tuần tập trung vị trí thành viên đoàn đội khách sạn Vô Ngân.

Vì tìm ra những người này, Nam phái, Ám Dạ Mân Côi cùng Ngũ Hành minh (lực lượng của Thái trưởng lão) mạnh mạnh liên thủ, không ai có thể ở trong loại điều tra cường độ này lẩn trốn được, trừ phi chạy trốn tới nước ngoài.

Nhưng đây là điều không có khả năng, bởi vì hành động của ba thế lực lớn đã được bí ẩn phù hộ, không ai có thể sớm phát hiện.

Ám Dạ Mân Côi cùng Nam phái đã sớm hợp tác rồi, trước đây, thư ký Chu nghĩ mãi không hiểu, vì sao Ám Dạ Mân Côi cùng Nam phái sẽ liên thủ phục kích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phải biết rằng, uy hiếp của Thuần Dương chưởng giáo lớn hơn so với Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà Ám Dạ Mân Côi là kẻ che chở Thuần Dương chưởng giáo.

Nam phái không có đạo lý liên thủ với Ám Dạ Mân Côi, lúc trước Nam phái còn hợp tác cùng quan phương cùng nhau đối phó Thuần Dương chưởng giáo.

Nay nhìn thấy bố cục của Ám Dạ Mân Côi cùng Nam phái, thư ký Chu mới ý thức được, Linh Thác nhằm vào “Vãng Sự

Vô Ngân", hắn rất sớm trước đó đã bắt đầu bố cục hành động hôm nay.

Ván cờ này chỉ sợ đã dự mưu thật lâu, ở dưới lực lượng bí ẩn ảnh hưởng, không ai có thể sớm phát hiện, bao gồm các minh chủ.

Thư ký Chu nhìn thoáng qua đồng hồ, thời gian là chín rưỡi tối.

Hắn lập tức đè lại tai nghe, ra lệnh:

"Thông báo các tiểu đội, năm phút đồng hồ sau hành động, yêu cầu nhiệm vụ, đánh gục nhân vật mục tiêu, không để lại người sống."

Chương 2119: Hành động săn giết (1)

Tỉnh Bát Quý, thành phố Nam Minh.

Tiểu khu cũ kỹ nào đó, bóng đêm nặng nề, đèn đường kiểu cũ chiếu xuống vầng sáng màu vàng lông ngỗng.

Đối với một thành thị biên cảnh kinh tế phát triển không tốt, trị an cũng không tốt mà nói, ban đêm thật sự không có gì đáng giá quyến luyến, thu nhập thấp, nơi xa hoa trụy lạc ít, ban đêm ra ngoài còn không an toàn.

Phụ nữ nửa đêm ra ngoài dễ bị kẻ xấu dùng súng dí vào sau lưng, đàn ông trái lại không có sự lo lắng này, nhưng sẽ bị xin quả thận.

Trong tiểu khu im ắng, cư dân sớm đi vào giấc ngủ.

Đột nhiên, bọn mèo lang thang trong tiểu khu phát ra tiếng kêu bén nhọn, đánh vỡ màn đêm yên tĩnh.

Căn nhà lầu nào đó, trong phòng cho thuê đơn sơ, Nhân Gian Lưu Lãng Khách bỗng nhiên bừng tỉnh.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, chân trần đi đến bên cửa sổ, cẩn thận mở ra khe hở một bức rèm, đánh giá tiểu khu trong màn đêm yên tĩnh.

Trong tiểu khu không có lấy một ai, thực vật xanh yên tĩnh đắm chìm trong vầng sáng đèn đường.

Nhưng Nhân Gian Lưu Lãng Khách biết, trong tiểu khu có khách không mời mà đến, hơn nữa là một đám khách không mời mà đến.

Mèo lang thang trong tiểu khu là cơ sở ngầm của hắn, bị hắn cấy vào cảm xúc đối địch "Nhìn thấy đám đông người xa lạ sẽ bất an gào thét".

Động vật cùng thực vật là tồn tại thường thường bị người ta xem nhẹ, cũng là cảnh vệ tốt nhất.

Lúc này, mèo lang thang dừng kêu, tiểu khu lại khôi phục bình tĩnh.

Nhân Gian Lưu Lãng Khách đứng ở sau bức rèm con ngươi hơi co lại, nếu nói "Một đám người xa lạ tiến vào tiểu khu" có thể là trùng hợp, vậy mèo hoang dừng kêu, thì khiến hắn xác định thân phận đám người kia.

Quan phương hành giả!

Thao túng động vật là sở trường của Mộc Yêu.

Một đám quan phương hành giả vào tiểu khu rồi… Nhân Gian Lưu Lãng Khách quyết định thật nhanh, mở ra kỹ năng xuyên qua mộng cảnh, khiến trong hốc mắt trở nên thâm thúy, khiến trước mắt xuất hiện từng mộng cảnh kỳ quái.

Mặc kệ đám quan phương hành giả này có phải hướng đến hắn hay không, rời khỏi trước nhất định không sai.

Không phải hắn mẫn cảm, mà là sau khi xảy ra chuyện Triệu Hân Đồng, ở dưới tình huống tin tức thành viên đoàn đội tiết lộ, cẩn thận là rất cần thiết, nghề nghiệp tà ác không đủ cảnh giác, thường thường không sống đến giai đoạn Thánh Giả.

Hơn nữa Tiểu Viên mấy ngày hôm trước cũng từng ở trong group thông báo bọn họ, Vô Ngân đại sư bế quan, thành viên đoàn đội tiếp tục ẩn núp, có khó khăn vẫn có thể xin Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp đỡ, nhưng mọi người phân tán ở trời nam đất bắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho dù là Bán Thần, cũng không có khả năng gọi là đến.

Nhân Gian Lưu Lãng Khách tùy ý chọn lựa một mộng cảnh, đang muốn nhảy vào trong đó, chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Ngay sau đó, các mộng cảnh kia lơ lửng ở trong tầm nhìn hủy diệt hết.

Mà thân thể Nhân Gian Lưu Lãng Khách vừa mới hư hóa, một lần nữa trở về chân thật.

Mộng cảnh bị che chắn, có người ngăn trở hắn thi triển bước nhảy mộng cảnh, có thể làm được một điểm này, chỉ có Chưởng Mộng Sứ cấp 6 đỉnh phong, hoặc là Hư Vô Giả.

Không phải quan phương, là người Nam phái?

Nam phái tìm được mình rồi? Không có khả năng, mình rõ ràng từng đổi mới nơi ở, tiểu khu này vào ở không đến một tuần. Trong lòng Nhân Gian Lưu Lãng Khách rùng mình, lập tức thi triển năng lực thao túng tinh thần.

Mục tiêu là bình dân cả tòa chung cư.

Hắn tính chế tạo hỗn loạn, sau đó thông qua năng lực dịch dung của Huyễn Thuật Sư, lẫn vào đám người thoát đi.

Nhưng, ở trong cảm giác của hắn, người sống cả tòa nhà đều mất đi cảm xúc, giống như cái xác không hồn.

Năng lực của mình bị che chắn rồi, là Nam phái, bọn họ rõ nhất đối phó Huyễn Thuật Sư như thế nào… Nhân Gian Lưu Lãng Khách đột nhiên bắt đầu ho khan, ho mặt đỏ tai hồng, mắt sung huyết.

Nhiệt độ trên trán nhanh chóng lên cao, tứ chi thì hiện ra trạng thái suy yếu.

Hắn đã sinh bệnh.

Là ôn dịch! Rời khỏi nơi này, lập tức rời khỏi nơi này… Bối rối cùng sợ hãi trong lòng Nhân Gian Lưu Lãng Khách nổ tung, đánh sập lý trí.

Giống hắn Huyễn Thuật Sư như vậy, sở trường là đấu pháp trường phái quỷ kế, một khi bị định vị, bị bao vây, tương đương thua một nửa, huống chi, bây giờ năng lực của hắn bị cao thủ Nam phái che chắn.

Hắn rất nhanh lấy ra một bộ giáp mây mặc vào, đánh vỡ cửa sổ, từ lầu bảy nhảy xuống.

Trong mảnh vỡ thủy tinh bắn tung tóe, hắn từ lầu bảy nhảy vào bụi cây, phát ra một tiếng "phốc".

"Soạt soạt". Tựa như đang chờ đợi giờ khắc này, bụi cây quanh mình sinh trưởng tốt, giống như những cây bụi gai chắc chắn, nhốt Nhân Gian Lưu Lãng Khách ở bên trong.

Bùn đất ướt át hóa thành một đôi tay to, tóm lấy mắt cá chân hắn.

Nguy rồi! Trong lòng Nhân Gian Lưu Lãng Khách run lên, ngẩng đầu, đang muốn phát ra tiếng thét chói tai, thi triển tinh thần đả kích.

"Đoàng!"

Tiếng súng bắn tỉa hùng hồn cắt qua bóng tối, đánh thức cư dân ngủ say trong tiểu khu.

Thân thể Nhân Gian Lưu Lãng Khách đột nhiên cứng đờ, trên bức tường phía sau bắn tung tóe ra vết máu thê lương loang lổ.

Chương 2120: Hành động săn giết (2)

Đêm khuya, Truy Độc Giả lái xe chạy tới văn phòng cảnh sát thành phố Nam Minh.

Hắn là bị "Lương Sơn Thủy Quân" trực ca đêm phân bộ gọi điện thoại kêu đến, nói là đội hành động của tổng bộ đến thành phố Nam Minh, người phụ trách yêu cầu gặp hắn.

Đỗ xe xong, hắn nắm thật chặt áo gió mỏng, cảm giác nhiệt độ không khí đêm nay có chút lạnh.

Vòng qua khu vực xanh hóa, Truy Độc Giả nhìn thấy "Lương Sơn Thủy Quân" đứng ở cửa tòa nhà văn phòng cảnh sát, cúi đầu hút thuốc, như chờ đợi đã lâu.

Truy Độc Giả tới gần, cũng châm một điếu thuốc, như nói chuyện phiếm hỏi: "Các khâm sai lão gia đi con đường nào vậy? Ban ngành nào? Lần này hạ phàm có nhiệm vụ gì?"

Lương Sơn Thủy Quân lắc đầu:

"Chưa nói là ban ngành nào, cho lý do giống với Thiên Tôn lão gia, nói là tới bắt tội phạm truy nã, hơn nữa người đã đánh

giết xong, ngay tại phòng đặt xác."

Nói tới đây, Lương Sơn Thủy Quân nhỏ giọng nói: "Đều là các nhân vật lớn, tôi tra xét ID linh cảnh bọn họ, tất cả đều là Thánh Giả."

Giống loại đội ngũ vượt tỉnh bắt tội phạm truy nã này, bình thường đều là tinh nhuệ, nhưng toàn thành viên Thánh Giả là cực kỳ hiếm thấy.

Toàn thành viên Thánh Giả, bắt tội phạm truy nã… Truy Độc Giả nhíu mày, trầm giọng nói: "Là tìm tôi giao tiếp? Hay là có đồng lõa lọt lưới, cần chúng ta giúp đỡ?"

Lương Sơn Thủy Quân lắc lắc đầu, "Chỉ nói muốn gặp anh, nhưng không nhắc tới chuyện gì, chẳng qua tôi cảm thấy lai giả bất thiện."

Truy Độc Giả dùng sức rít một hơi thuốc, nửa điếu thuốc nhanh chóng cháy hết. Hắn búng bay tàn thuốc, phun ra khói trắng thật dài, nói:

"Vào đi."

Tới tầng lầu chỗ phân bộ Nam Minh, Truy Độc Giả đi theo Lương Sơn Thủy Quân khi thẳng phòng đặt xác.

Cửa phòng đặt xác có một tiểu đội mặc trang phục chiến thuật đứng đó, ba nam hai nữ, vẻ mặt nghiêm túc, đều lạnh lùng nhìn qua.

"Chấp sự Truy Độc Giả?" Một cô gái tóc ngắn thanh tú thản nhiên nói: "Đội trưởng của chúng tôi ở bên trong chờ anh."

Truy Độc Giả khẽ gật đầu, lưu lại Lương Sơn Thủy Quân, một mình tiến vào phòng đặt xác.

Trong phòng đặt xác ánh đèn sáng tỏ, một thanh niên lạnh lùng mặc quần áo chiến thuật, dáng người thẳng tắp đứng ở cạnh bàn đặt xác, trên bàn có một thi thể, phủ vải trắng.

Ánh mắt Truy Độc Giả đảo qua một người một xác, hắn một lần nữa nắm thật chặt áo khoác, chủ động mở miệng:

"Chào ngài, tôi là Truy Độc Giả, người phụ trách phân bộ Nam Minh."

Xuất phát từ trực giác cùng quan sát của Kiếm Khách, hắn cảm nhận được lạnh lùng cùng địch ý của vị khâm sai này.

"Quân Hồn!" Thanh niên lạnh lùng nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hắn, "Chấp sự Truy Độc Giả, chúng tôi phụng mệnh bắt một tên tội phạm truy nã, hành động rất thuận lợi, tên tội phạm truy nã kia đã bị đánh gục."

Hắn quay đầu nhìn bàn đặt xác một lần, tiếp tục nói:

"Đây là một vị Huyễn Thuật Sư cấp 6, chúng tôi thông qua đạo cụ cắn nuốt linh thể của hắn, phát hiện hắn cùng với anh là quan hệ anh em, những năm gần đây, vẫn luôn làm việc cho anh, thay anh kiếm lấy công huân cùng tiền tài trái pháp luật.

"Anh đi xác nhận một phen đi, xác nhận xong rồi, chúng tôi phải dẫn anh về tổng bộ tiếp nhận điều tra."

Đầu óc Truy Độc Giả "Ầm" một tiếng, như bị sét đánh, hắn sắc mặt trắng bệch lao về phía bàn đặt xác, khoảng cách mấy mét, hắn chạy thất tha thất thểu.

Truy Độc Giả run rẩy vươn tay, xốc lên vải trắng, thấy gương mặt quen thuộc —— Một người trung niên bộ dáng nhã nhặn.

Nhân Gian Lưu Lãng Khách!

Trên trán hắn có một lỗ thủng máu tươi đầm đìa, hai mắt trợn lên, nhìn chằm chằm trần nhà, tựa như chết không nhắm mắt.

Thân thể hắn lạnh lẽo mà cứng ngắc, thời gian tử vong vượt qua hai giờ.

Truy Độc Giả ngơ ngác nhìn thi thể này, như là tượng đá bị người ta rút đi linh hồn, lẩm bẩm:

"Vì sao phải bắt hắn, hắn không ở trên danh sách truy nã, hắn rất hạ thấp thu mình mà, hắn từ trước tới giờ chưa từng làm chuyện trái pháp luật…"

Khi nói những lời này, trong mắt hắn không có thần thái, giọng điệu giống như cái xác không hồn, nhưng trong hốc mắt hắn, nước mắt mãnh liệt chảy xuống, không chịu khống chế trào ra.

Thanh niên lạnh lùng tự xưng Quân Hồn vẻ mặt nghiêm túc, "Đây không phải thứ anh nên hỏi, những lời này anh nói, tôi sẽ

ghi lại, coi là một trong những chứng chứ, bây giờ mời nộp lên toàn bộ đạo cụ, theo chúng tôi về tổng bộ tiếp nhận điều tra."

Truy Độc Giả cười thảm một tiếng: "Về tổng bộ tiếp nhận điều tra? Các người cướp đi người thân duy nhất của tôi trên đời, các người đã ép tôi đến tuyệt lộ."

Hắn tuyệt vọng, rút ra trường kiếm!

…

"Khụ khụ, khụ khụ "

Hồng Ma tỷ trong lúc ngủ mơ, ho khan tỉnh lại, chỉ cảm thấy trán nóng bỏng, trong hơi thở tràn đầy không khí nóng rực.

"Mình sinh bệnh rồi? Mình sao có khả năng sinh bệnh? Là Ôn Thần!"

Cả người cô giật mình một cái, chợt từ trên giường bật dậy, bước chân lảo đảo một cái, suýt nữa ngã xuống.

Chương 2121: Hành động săn giết (3)

Điểm Tâm Hồng Ma lập tức ý thức được, mình bị quan phương theo dõi rồi, bệnh tật bất tri bất giác ăn mòn thân thể của cô, khiến cô ở trạng thái cực độ suy yếu.

Ôn Thần của quan phương có thể chuẩn xác truyền bá bệnh tật cho cô, nói rõ đã định vị được địa chỉ của cô, bên ngoài tất nhiên bố trí tầng tầng mai phục.

Sở dĩ còn chưa giết vào, là muốn để bệnh tật liên tục ăn mòn, tận khả năng suy yếu cô, thậm chí không đánh mà thắng bắt giữ.

Làm một nữ Vu Cổ Sư, cô tuy không thiếu kinh nghiệm tác chiến phó bản, nhưng ở trong hiện thực vẫn luôn an phận thủ thường, cực ít sinh ra xung đột với quan phương.

Ở dưới tình huống không quen thuộc phong cách của quan phương, lại khiếm khuyết kinh nghiệm chiến đấu, tử đấu với quan phương hiển nhiên là không lý trí.

Hơn nữa cũng không thể ở trong chung cư ra tay với quan phương, cái này sẽ liên lụy quá nhiều người vô tội.

Nghĩ đến đây, Điềm Tâm Hồng Ma lảo đảo đi đến bên tủ quần áo, mở ra cửa tủ, lấy ra một cái vò đen, từ bên trong bắt ra một cái kén to béo.

Cô một hơi nuốt cái kén vào, cái bụng ong no đủ căng lên rách váy ngủ, làn da nhuộm lên hoa văn vàng đen giao nhau, cái trán mọc ra xúc tu, hai mắt hóa thành mắt kép của côn trùng, cánh mỏng như cánh ve mở ra ở phía sau lưng.

Cô biến thành cô gái ong giống với Tiểu Viên.

Kén trong vò chính là Tiểu Viên tặng, có thể khiến Vu Cổ Sư hóa thân ong vàng, sức chiến đấu không mạnh, nhưng tốc độ ong vàng có thể so với máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm.

Dùng cho phá vây không còn gì tốt hơn.

Phải biết rằng, đại bộ phận Thánh Giả là không thể phi hành, mà Vu Cổ Sư có thể hóa cổ, ở giai đoạn Thánh Giả có được quyền khống chế bầu trời tuyệt đối.

Sau khi hóa thân cô gái ong, Điềm Tâm Hồng Ma nhanh chóng lao về phía cửa sổ, kéo ra bức rèm, vẻ mặt của cô đột nhiên cứng đờ.

Ngoài cửa sổ bò đầy dây leo, dây mây tráng kiện cứng cỏi bịt chặt chẽ cửa sổ.

Điềm Tâm Hồng Ma giật vài cái, chưa thể giật đứt dây mây.

Cô bỗng nhiên quay đầu, có chút tuyệt vọng nhìn về phía cửa phòng.

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, số lượng rất nhiều.

Cảm xúc tuyệt vọng cùng sợ hãi cuồn cuộn dâng lên, Điềm Tâm Hồng Ma đứng thẳng bất động vài giây ở bên cửa sổ, bỗng không để ý tất cả lao về phía đầu giường, lấy ra điện thoại di động dưới gối, mở ra danh bạ, gọi điện thoại cho mẹ.

Mười mấy giây sau, bên kia bắt máy, thanh âm mang theo cơn buồn ngủ cùng mệt mỏi truyền đến:

“Ai thế?”

Mẹ, xin lỗi xin lỗi xin lỗi… Nước mắt lặng lẽ tràn qua gò má, Điềm Tâm Hồng Ma miệng run run, yết hầu nghẹn ngào, cuối

cùng, chung quy là chưa nói cái gì cả, yên lặng tắt máy.

…

Chung cư nào đó.

Trong phòng ngủ đầy hỗn độn, người trung niên mặc trang phục chiến thuật, cúi đầu nhặt lên một pho tượng đất to bằng bàn tay.

Theo tượng đất nhỏ thu hồi, cấm chế phong tỏa phòng ngủ, phòng khách biến mất.

Trong phòng khách đầy hỗn độn, đồ gia dụng bị đánh thành bột phấn, ông lão tóc hoa râm gục ở trên mặt đất, máu tươi màu đỏ đen từ trên người lão chảy ra, hội tụ thành một vũng nhỏ.

Ba Thánh Giả quan phương trong phòng ngủ đều bị thương không nhẹ, nhưng cũng không quá đáng ngại. Dưới tình huống có chiến thuật hoàn chỉnh, bố cục chi tiết, nhiều loại đạo cụ phụ trợ, săn giết một tên nghề nghiệp tà ác không có chút phòng bị, cũng không phải một việc khó.

Chiến đấu thật ra kết thúc rất nhanh, từ bắt đầu đến đánh chết, không đến mười phút.

Người trung niên lấy ra tai nghe, ra lệnh: “Chiến đấu kết thúc, thông báo văn phòng cảnh sát tới đây xử lý hiện trường.”

Khi nói chuyện, hắn thấy hai đồng bạn khác đi về phía thi thể của ông lão, một người trong đó đang chuẩn bị mở ra ngăn kéo tủ đầu giường trước người ông lão.

“Đợi chút!” Người trung niên vội vàng quát bảo ngưng lại.

Ông lão này ở lúc gần chết, chưa cầu xin tha thứ, chưa vồ ngược, mà là run rẩy bò về phía tủ đầu giường, đến một khắc đó tử vong, ánh mắt lão cũng đang gắt gao nhìn tủ đầu giường.

Trong ngăn tủ có thể cất giấu đạo cụ hoặc tiêu hao phẩm đáng sợ nào đó.

“Làm tốt phòng hộ!” Người trung niên nhắc nhở.

Đồng bạn gật gật đầu, lấy ra một cái áo khoác dính đầy bùn khoác lên, hành động của hắn nhất thời trở nên chậm chạp, giống như bả vai gánh núi.

Hắn nâng lên cánh tay nặng nề, mở ra ngăn kéo, đồ vật bên trong khiến hắn ngẩn ra một phen.

Hắn cầm lên một xấp giấy thật dày, nhìn quét vài lần, ngạc nhiên nói: "Tài liệu trình bày chi tiết. Chỉ có vậy?"

Một xấp tài liệu khiếu nại thật dày, có cái rất mới, có cái rất cũ.

Chúng nó rất dày, ghi lại huyết lệ cùng oan khuất nửa đời của một giáo viên.

Chúng nó rất mỏng, mỏng mấy chục năm cũng không ai hỏi thăm.

"Tử Xung, Tử Xung, cha cháu bị đánh chết rồi."

Tiếng kêu thê lương làm Lâm Tử Xung giật mình thức dậy, hắn đứng bật dậy, thấy căn phòng quen thuộc, tường trắng người nông thôn tự sơn, tủ quần áo cùng giường lớn giản dị, bên cửa sổ có một cái bàn rẻ tiền.

Chương 2122: Phật Đà mở mắt (1)

Trên bàn là một bộ máy tính chơi game đào được ở chợ second hand, một cái bàn phím cơ bẩn thỉu, tiếp đó chính là cái gạt tàn cùng chai nước khoáng, trong chai nhét đầy tàn thuốc.

Mình, sao trở lại trước kia rồi… Trong mắt Lâm Tử Xung hiện lên mờ mịt, chỉ cảm thấy đầu óc váng vất hỗn loạn, như là trạng thái sau khi say rượu.

Say rượu… Đúng rồi, hắn ngày hôm qua uống rượu với mấy người bạn từ nhỏ trong thôn, gần đây bởi vì chuyện thu hồi ruộng đất, toàn bộ thôn đều ầm ĩ gà bay chó sủa.

Thu hồi đất đai chuyện này, là mấy nhà vui mấy nhà sầu, đối với người ra ngoài làm ăn mà nói, ruộng đất đã sớm bỏ hoang có thể đổi một khoản tiền, vẫn tốt hơn bỏ hoang.

Nhưng đối với bộ phận người trung lão niên cả đời dựa vào ruộng đất sinh hoạt, đó là tru tâm.

Các chú bác già ở trên đồng kiếm ăn cả đời, sớm đã quen loại cuộc sống này, cộng thêm không có năng lực ra ngoài làm ăn,

tuổi cũng không cho phép bọn họ hàng năm làm công việc thể lực nữa.

Thu hồi ruộng đất chẳng khác nào lấy mạng bọn họ.

Vì thế hai bên sinh ra xung đột kịch liệt, bây giờ bên khai thác phát triển kia thuê một đám côn đồ cầm gậy gộc trông coi máy đào móc, thôn dân dám đến, đến người nào đánh người đó.

Rất nhiều thanh niên trai tráng trong thôn đều bởi vì ẩu đả bị văn phòng cảnh sát bắt vào, lực lượng phản kháng trong thôn nhanh chóng suy yếu.

Nhớ đến nơi đây, đầu óc Lâm Tử Xung đã hoàn toàn tỉnh táo.

"Tử Xung, cha cháu bị đánh chết rồi…"

Tiếng kêu thê lương một lần nữa truyền đến, một lão nông đầu đầy máu, nửa người dính bùn lầy chạy vội vào, hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt cực kỳ bi ai mà dữ tợn.

"Đại bá, ngài nói cái gì?" Lâm Tử Xung giật mình, từ trên giường bật dậy.

Lão nông gắt gao túm chặt cổ tay Lâm Tử Xung, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt già: "Cha cháu bị đám khốn kiếp kia đánh chết rồi."

Lâm Tử Xung như điên xông ra ngoài, lao ra khỏi thôn, tới ruộng nhà mình, xa xa, hắn thấy một đám người tụ tập ở nơi đó, thôn dân cùng lưu manh chia làm hai nhóm, phân biệt rõ ràng.

Lâm Tử Xung gạt đám người ra, thấy cha già cả người đầy bùn lầy, ông lão quật cường này ngã trong vũng máu, mái tóc hoa râm bị bùn cùng máu tươi làm bẩn.

Gáy ông be bét máu thịt, không biết đã trúng bao nhiêu gậy gộc.

Sắc mặt Lâm Tử Xung dần dần trắng bệch, trái tim co rút đau đớn từng cơn, loại đau đớn xé tim xé phổi này rất quen thuộc, trước kia tựa như từng trải qua.

Thủ lĩnh lưu manh thấy Lâm Tử Xung chạy tới, lập tức kêu gào: "Bọn tao không đánh lão, là tự lão lao vào."

"Không sai không sai, là tự lão lao vào trên gậy của bọn tao."

“Đừng nói nhảm, còn dám gây chuyện, đây là kết cục. Lão đại, chúng ta trực tiếp gọi trị an viên, để văn phòng cảnh sát đến xử lý, bây giờ là xã hội văn minh mà.”

Lâm Tử Xung gục ở cạnh thi thể phụ thân, ông lão quật cường đến chết cũng chỉ tiếp nhận lý lẽ này, rốt cuộc không ưỡn thẳng nổi cái lưng của ông nữa.

Ông chết ở trên mảnh ruộng làm lụng cả đời, bùn đất đã nhuộm lên máu tươi của ông.

“Tử Xung à, cha cháu chết thảm lắm, ông ấy là bị đánh chết tươi.” Lúc này, đại bá đã đi tới, giọng đau đớn nói: “Cháu phải báo thù cho ông ấy, cháu không thể yếu đuối giống như lần trước.”

Không thể yếu đuối giống như lần trước… Lâm Tử Xung đau đớn ôm đầu, hắn nhớ ra rồi, nhớ ra rồi.

Nhớ tới chuyện khuất nhục nhất của hắn đời này.

Một lần đó, hắn trơ mắt nhìn phụ thân chết ở trên bờ ruộng, nhìn đám lưu manh kêu gào, hắn yếu đuối lựa chọn ẩn nhẫn, lựa chọn khuất phục, hắn đi cáo ngự trạng, hắn cho rằng hắn có thể đòi về công đạo.

Kết quả hại chết mẫu thân.

Hắn vì thế hối hận rất nhiều năm.

Ngẩng đầu ba thước không có thần linh, công đạo ở trong đao.

Hốc mắt Lâm Tử Xung từng chút một đỏ tươi, vẻ mặt từng chút một dữ tợn, hắn rống giận lao về phía đám lưu manh, hắn muốn báo thù cho phụ thân, hắn muốn liều mạng với đám hung thủ này.

Đám lưu manh vây quanh hắn, một phát gậy đánh lén đánh hắn ngã xuống đất, gậy gộc hạ xuống như mưa rào, Lâm Tử Xung không dậy nữa.

…

Phòng chỉ huy phong bế.

Thư ký Chu mở ra kênh audio, trong tay cầm một cái bút, đứng ở trước bảng đen, thản nhiên nói:

“Các đội báo cáo tình hình chiến đấu, các đội báo cáo tình hình chiến đấu…”

“Đội 1 báo cáo, Nhân Gian Lưu Lãng Khách đã bị đánh gục, chúng tôi phát hiện hắn cùng Truy Độc Giả của phân bộ Nam Minh âm thầm cấu kết, Truy Độc Giả mắt thấy sự việc bại lộ, phản kháng bắt bớ, đã bị đánh chết, chúng tôi tổn thất hai đồng đội. Báo cáo xong!”

“Đội 2 báo cáo, Điềm Tâm Hồng Ma đã bị đánh gục, tiểu đội không có tổn thất, báo cáo xong!”

“Đội 3 báo cáo, Gương Tốt Cho Người đã bị đánh gục, chúng tôi ở phòng hắn lục soát ra tài liệu khiếu nại, tài liệu đã bị tiêu hủy, tiểu đội không có tổn thất, báo cáo xong!”

Chương 2123: Phật Đà mở mắt (2)

“Đội 4 báo cáo, Tổng Giáo Đầu Lâm Xung xác nhận tử vong, chết bởi mộng cảnh, tiểu đội không có tổn thất, báo cáo xong!”

“Đội 5 báo cáo, Phương Phương đã bị đánh gục, tiểu đội tổn thất một người, chiến đấu lan đến cư dân bình thường, sáu chết mười ba bị thương, cục diện đã khống chế, báo cáo xong!”

“Đội 6 báo cáo, Bá Vương Biệt Cơ đã bị đánh gục, tiểu đội không có tổn thất, chiến đấu lan đến cư dân bình thường, ba chết bảy bị thương, cục diện đã khống chế, báo cáo xong!”

“Đội 7 báo cáo…”

Thư ký Chu vừa nghe, vừa gạch đi avatar mục tiêu đánh gục.

Cuối cùng chỉ còn lại bốn người, Tiểu Viên, Khấu Bắc Nguyệt, Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, Triệu Hân Đồng.

Thư ký Chu tắt đi tai nghe, lấy ra điện thoại di động, gửi tin nhắn:

“Nên kết thúc rồi!”

…

Thành phố Kim Sơn.

“Ting!”

Trưởng lão Sóng Dữ Vô Tình của phân bộ Sáp Ong, nghe thấy tiếng tin nhắn nhắc nhở.

Hắn lấy ra điện thoại di động xem tin nhắn: "Thư ký Chu: Nên kết thúc rồi!"

Sóng Dữ Vô Tình thu hồi điện thoại di động, quay đầu mệnh lệnh các đội viên phía sau, lạnh lùng nói:

"Sau khi tôi hành động, lập tức khởi động camera theo dõi từ xa không người lái, nếu phát hiện xung đột kịch liệt, lập tức hướng hai vị trưởng lão đi theo báo cáo, sau đó phong tỏa con đường phụ cận."

"Vâng!" Cấp dưới thấp giọng trả lời.

Sóng Dữ Vô Tình quay đầu, ánh mắt nhìn về phía tiểu khu nơi xa.

Hắn dung mạo tuấn tú, làn da tái nhợt, ba mươi lăm tuổi đã là trưởng lão phân bộ Sáp Ong, thành phố Sáp Ong gần kinh thành, dưới chân thiên tử, có thể nói tiền đồ vô lượng.

Nhưng Sóng Dữ Vô Tình tự mình biết, nếu không xuất hiện sự kiện Chúa Tể ngã xuống quy mô lớn, ít nhất trong mười năm, hắn là không vào được tổng bộ.

Trưởng lão phân bộ là một phương chư hầu, quyền lực lớn nữa cũng có hạn, chỉ có tiến vào trung ương, tương lai mới có cơ hội đảm nhiệm thư ký thập lão.

Thư ký là người đại diện, người phát ngôn của thập lão, quyền lực lớn đến mức khó có thể tưởng tượng.

Mà bây giờ, Thái trưởng lão hứa hẹn chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, trong năm năm, điều hắn đến tổng bộ nhậm chức.

Mục tiêu nhiệm vụ là, đánh chết nghề nghiệp tà ác ẩn núp ở tiểu khu Sùng Hoa thành phố Kim Sơn, cùng với bất luận kẻ nào chạy tới cứu viện.

"Thái trưởng lão đây là ý không ở trong lời nha." Sóng Dữ Vô Tình thấp giọng cảm khái.

Người nào sẽ đến cứu viện?

Săn giết đám con chuột thối trong mương rãnh này, có thể dẫn ra Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây là tin tức Ám Dạ Mân Côi

truyền ra.

Mục tiêu thật sự của Thái trưởng lão là Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì không dọa lui hắn, lại bảo đảm xác xuất thành công của hành động, Thái trưởng lão lần này sắp xếp ba vị Chúa Tể, trong đó hai vị ẩn núp, ở dưới bí ẩn thêm vào, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt không có khả năng sớm phát hiện.

Đợi sau khi kẻ này hiện thân, lại cùng nhau ra tay.

Đến lúc đó, lấy "Cấu kết nghề nghiệp tà ác, quấy nhiễu nhân viên chấp pháp phá án" làm lý do, trực tiếp giết chết hắn.

Minh chủ cũng không bắt lỗi được!

Thân thể Sóng Dữ Vô Tình nhanh chóng hóa sương mù, sương mù trắng xoá bay về phía tiểu khu Sùng Hoa cách đó không xa.

Trong phòng ngủ, hai cái bàn song song, hai máy tính sát nhau.

"Móa, lại thua rồi." Khấu Bắc Nguyệt phẫn nộ ném chuột, tức giận nhìn nhóc mập bên người, "Chơi game cũng không chuyên tâm, cậu là phế vật sao?"

"Lão đại, cái này không phải chính anh phiêu quá mà thua sao, cầm xạ thủ không đánh trụ, đi rừng không đoàn chiến, thuận gió thì phiêu ngược gió thì chạy, đồng đội chửi liền tặng trụ." Nhóc mập ấm ức nói, "Sao có thể trách tôi…"

Khấu Bắc Nguyệt nhắm vào đầu của hắn gõ một phát, "Cậu còn dám cãi, cậu còn dám cãi!"

Hắn hầm hừ đứng dậy, "Tôi đi lấy phòng khách lấy nước trái cây, cậu uống cái gì?"

Từ sau khi Vô Ngân đại sư bế quan, Tiểu Viên liền nghe theo chỉ lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không cho hai người bọn họ đi ra ngoài ship hàng nữa.

"Coca!" Nhóc mập không chút do dự nói.

Khấu Bắc Nguyệt lập tức ra ngoài, đi tới cửa lại quay về, chưa hết giận ký đầu hai phát, nói: "Đêm nay suốt đêm, cậu đánh hắn hoi cho tôi, nếu thua nữa, phạt cậu làm bữa ăn khuya."

Khấu Bắc Nguyệt lẩm bẩm đi phòng khách, trong phòng khách một mảng tối đen, phòng hắn cùng nhóc mập ở phía bắc, phòng Tiểu Viên cùng Triệu Hân Đồng ở phía nam, ở giữa cách phòng khách.

Hắn gần đây cảm thấy, ở mãi nơi này cũng không tệ.

Buổi tối mỗi ngày đều có thể chơi game với huynh đệ, ra cửa có thể thấy cửa phòng Tiểu Viên, Triệu Hân Đồng con bé kia có bệnh sạch sẽ, vệ sinh trong nhà đều thuộc về cô, làm việc rất nhanh nhẹn.

Hắn rất quý trọng cuộc sống bây giờ, cũng hy vọng có thể kéo dài mãi.

Khấu Bắc Nguyệt tới trước tủ lạnh, đang muốn mở tủ lạnh, bỗng nhiên nghe thấy trong phòng đối diện truyền đến tiếng Triệu Hân Đồng ho khan.

Ho khàn cả giọng.

Chương 2124: Phật Đà mở mắt (3)

Hả? Con bé này sinh bệnh rồi? Khấu Bắc Nguyệt theo bản năng nghĩ, ngay sau đó, trong phòng Tiểu Viên cũng truyền đến tiếng ho khan.

“Bịch.” Phía sau truyền đến tiếng ngã xuống đất.

Khấu Bắc Nguyệt ngạc nhiên quay đầu, thấy nhóc mập ngã cắm xuống đất, hấp hối.

Hắn trì độn nữa cũng ý thức được tình huống không đúng, cảnh giác nhìn quanh, ánh mắt ngưng trọng, thấy một bóng đen ngồi ở sô pha phòng khách.

“Thể chất không tệ, tựa như là Yêu Mê Hoặc?” Bóng người trên sô pha phòng khách mỉm cười nói.

“Ngươi…” Khấu Bắc Nguyệt kinh hãi, theo bản năng từ ô vật phẩm lấy ra vũ khí.

“Khụ khụ!” Hắn ôm cổ, bắt đầu dùng sức ho khan, đầu tiên là trán nóng bỏng, sau đó là váng đầu, nôn mửa, cảm giác này khiến hắn nhớ tới tình huống lúc còn nhỏ ăn đồ hư, phát sốt.

“Rầm.” Vũ khí trong tay rơi xuống.

Khấu Bắc Nguyệt dựa vào tủ lạnh, chậm rãi gục ngã, hắn gian nan nhìn về phía phòng Tiểu Viên, thanh âm suy yếu khàn khàn kêu lên: “Tiểu Viên, đi mau…”

Trong phòng, Tiểu Viên cố chống đỡ rời giường, dùng hết toàn lực bóp nát Nhập Mộng Ngọc Phù, bên giường là điện thoại di động rơi vỡ.

Cô tuyệt đối sẽ không hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu cứu nữa.

Trong một gian phòng khác, Triệu Hân Đồng hai tay run rẩy lấy ra điện thoại di động dưới gối, lúc ý thức mơ hồ, gọi điện thoại di động cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

…

Trong ảo cảnh, Vô Ngân đại sư một tay nâng trái tim, một tay bấm tràng hạt, miệng tụng Kim Cương Kinh, ở sau đầu hắn là một vầng mặt trời nóng rực mãnh liệt trong suốt.

Hào quang màu vàng tinh thuần lại bá đạo, mang oán linh trên bầu trời lao xuống bốc hơi hết.

Nhật chi thần lực là lực lượng bá đạo nhất thế gian, bài xích linh lực tất cả thuộc tính, không chịu bất cứ pháp thuật nào ảnh hưởng.

Bởi vậy, cho dù là bí ẩn của Thái âm bổn nguyên, cũng không cách nào lau đi sự tồn tại của Nhật chi thần lực.

Có thể đánh bại Nhật chi thần lực, chỉ có Nhật chi thần lực, giáo chủ Nam phái đương nhiên cũng có thể huyễn hóa ra mặt trời mạnh hơn nữa, nhưng đặc tính bài ngoại của mặt trời chói chang là chẳng phân biệt địch ta.

Tương đương biến tướng trợ giúp Vãng Sự Vô Ngân.

Trong tầng mây vầng trăng lẳng lặng treo cao, lực lượng Thái âm điên cuồng nảy sinh, thai nghén ra vô cùng vô tận oán linh, bốc hơi lên một đợt rồi lại một đợt, đến cuối cùng biến thành so đấu linh lực.

Ai linh lực khô kiệt trước, người đó liền bại vong.

Nhưng, trái tim trong lòng bàn tay Vô Ngân đại sư, tối đen dần dần nhạt đi, màu máu chiếm cứ thượng phong, hắn sắp áp chế tà niệm trong quả cầu màu đen, chờ trái tim hoàn toàn khôi phục màu máu, hắn sẽ trở thành Huyễn Thần.

Hơn nữa là Huyễn Thần có thể áp chế tà niệm.

Mặc kệ là Linh Thác hay giáo chủ Nam phái, đều chưa sốt ruột, một người so đấu tiêu hao, một người lẳng lặng ẩn núp.

Lúc này, Vô Ngân đại sư bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phương xa.

Hắn cảm ứng được Tiểu Viên xin giúp đỡ, nhưng khi hắn muốn theo tin tức đó nhìn qua, liên hệ giữa hắn cùng Nhập Mộng Ngọc Phù bị che chắn.

Lúc này, trong hư không cõi nào đó, mới truyền đến giọng nói cổ quái khó phân biệt nam nữ của giáo chủ Nam phái, mang theo ý cười lạnh lùng:

“Ngươi thực cho rằng mình có thể thắng?

“Vậy cũng quá xem thường năng lực bố cục của Thái âm chi chủ rồi.

“Vãng Sự Vô Ngân, muốn xem một chút kết cục đồ tử đồ tôn của ngươi không?”

Vừa dứt lời, trong hư không hiện lên một vài hình ảnh, đó là cảnh tượng “Nhân Gian Lưu Lãng Khách” bị một súng xuyên táo; Là hình ảnh “Gương Tốt Cho Người” bị đâm thủng trái tim; là hình ảnh Điềm Tâm Hồng Ma bị lửa nóng thiêu thân hóa thành than đen; Là hình ảnh dì Phương bị chém đầu; Là hình ảnh Lâm Xung ở trong mộng đau đớn chết đi.

Trái tim trong lòng bàn tay Vô Ngân đại sư nhanh chóng hắc hóa, bức kim phật từ đầu tới cuối đều tồn tại kia đã mở mắt.

Trong mắt không còn từ bi nữa, sát ý ngập trời.

Vô Ngân đại sư thần thái phát điên, ngẩng đầu rít gào: “Linh Thác! !”

Trong mây đen cuồn cuộn truyền đến một tiếng cười khẽ.

…

Kinh thành.

Trong hí viện phong cách phục cổ nào đó, Thái trưởng lão đứng ở trên đài quan sát hình thang cao cao, nhìn sân khấu kịch không có một bóng người, cao giọng nói:

“Cung chủ, thuộc hạ có việc bẩm báo, Vãng Sự Vô Ngân tấn thăng Huyễn Thần thất bại, sắp phát điên rồi. Vì an nguy của dân chúng vô tội của thành phố Kim Sơn, mời ngài ra tay, đánh chết tên giặc này.”

Sau màn che sân khấu kịch, truyền đến thanh âm mềm mại đáng yêu động lòng người: “Biết rồi.”

…

Nhà cũ Tạ gia.

Trương Nguyên Thanh cua no rượu say, khoác vai với Tạ Tô, chuyện trò vui vẻ cùng lão tổ tông.

“Lão tổ tông, chờ cháu trốn một tháng, trốn xong rồi liền đi ra lấy nha đầu Tạ gia các người, cháu muốn cưới mười người.”

“Uống nhiều rồi uống nhiều rồi.” Tạ Tô vỗ bả vai chuẩn con rể, “Tạ gia, cháu chỉ có thể cưới Linh Hi.”

“Đây là nhạc phụ không đúng, dì Tạ xinh đẹp như vậy, ngài sao không sinh thêm mấy khuê nữ, đến lúc đó đều gả cho cháu.” Trương Nguyên Thanh nói.

Chương 2125: Chỉ mành treo chuông (1)

Tạ Tô trầm mặc một chút, ghét bỏ đẩy hắn ra, “Linh Hi nói cháu là người đàn ông chuyên nhất, con bé này mắt mù rồi, quả nhiên thiếu lịch duyệt xã hội.”

Lão tổ tông liền răn dạy tằng tôn, “Đại trượng phu ba vợ bốn nàng hầu, tội gì?”

Trương Nguyên Thanh nâng chén, “Vẫn là lão tổ tông nói chuyện xuôi tai, lão tổ tông uống rượu, uống xong chén này cháu trở về hiện thực.”

Lúc này, điện thoại di động trong túi hắn vang lên.

Người gọi tới: Triệu Hân Đồng.

Trên sân khấu kịch, một vị hoa đán mặc quần áo biểu diễn hoa mỹ chậm rãi hiện lên, tay cô tạo thành Lan Hoa Chỉ, mắt phượng sáng ngời có thần, chăm chú nhìn Thái trưởng lão trên khán đài, thanh âm uyển chuyển mềm mại đáng yêu:

"Vãng Sự Vô Ngân trùng kích Bán Thần thất bại, vì sao bây giờ mới nói?"

Thái trưởng lão khom người nói: "Thuộc hạ cũng là vừa mới nhận được tin tức."

Vừa dứt lời, khom người cúi đầu, lão thấy trong tầm nhìn xuất hiện làn váy hoa mỹ, ngay sau đó, cằm liền bị một ngón tay búp măng nâng lên.

Vô thanh vô tức, Thủy Thần cung chủ từ sân khấu kịch thuấn di đến trước người Thái trưởng lão.

"Thú vị, tôi vừa mới dùng đạo cụ tính một quẻ, quẻ tượng tất cả bình thường, ông là như thế nào biết 'Vãng Sự Vô Ngân' trùng kích Bán Thần thất bại? Chẳng lẽ Thái Cầm Hạc ông có thể nhìn thấu bí ẩn của Thái âm?"

Khuôn mặt hoa đán tuyệt đẹp tô điểm son phấn kia mang theo ý cười tủm tỉm, quyến rũ, ánh mắt lại lạnh lẽo như nước, "Thái Cầm Hạc, chơi trò tâm kế ở trước mặt tôi là chuyện rất ngu xuẩn, ông và tôi đều là người bạc tình, cũng là người thù dai…"

Lòng trong ngón tay trắng nõn của cô mơn trớn khuôn mặt Thái trưởng lão, thản nhiên nói: "Phương thức báo thù của tôi, bình thường là đưa người ta trở về linh cảnh."

Thái trưởng lão vẻ mặt không thay đổi, nói thẳng:

"Cung chủ, Linh Thác cùng giáo chủ Nam phái liên thủ đánh lén Vãng Sự Vô Ngân, Linh Thác đã mưu tính rất lâu, Vãng Sự Vô Ngân nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Ngài nên ra tay, vật phẩm của Huyễn Thần không thể rơi vào trong tay Nam phái, bằng không lại là một tên Tu La.

"Hơn nữa, Vãng Sự Vô Ngân một khi phát điên, dân chúng thành phố Kim Sơn chạy trời không khỏi nắng, chỉ có kính tượng thế giới của ngài có thể cách trở các Bán Thần ra ngoài hiện thực."

Ở trước mặt Bán Thần, giấu diếm cùng tâm kế quả thật không có ý nghĩa, lão cũng không tính giấu diếm, nói thẳng, nói rõ lợi hại, sau đó để cung chủ tự mình làm quyết định.

Vật phẩm cấp Bán Thần, tính mạng dân chúng thành phố Kim Sơn, hai thứ này đều là cung chủ không thể bỏ qua, Thái trưởng lão đoán chắc cung chủ nhất định sẽ ra tay, đây là dương mưu.

Về phần tính kế Bán Thần đưa tới xử phạt, là nói sau.

Đương nhiên, nếu cung chủ có thể đạt được vật phẩm cấp Bán Thần, hắn không những không có tội, còn có công vô cùng lớn.

Theo Thái trưởng lão thấy, xử lý Nguyên Thủy Thiên Tôn kẻ thù giết cháu này chỉ là nhân tiện, tranh đoạt vật phẩm Huyễn Thần mới là chủ đề, Ngũ Hành minh không nhúng tay, món vật phẩm Huyễn Thần kia của Vãng Sự Vô Ngân, cuối cùng chỉ có thể rơi vào trong tay Ám Dạ Mân Côi cùng Nam phái.

Thủy Thần cung chủ hừ nhẹ một tiếng: "Trung Đình chi chủ ngủ say, con tiểu bạch hổ kia đi dạo ở trong phó bản, tôi sẽ cùng họ Khương xử lý việc này, về phần chút tâm tư nhỏ đó của ông, quay đầu sẽ tìm ông tính sổ."

Thân thể của cô tiêu tán như bọt biển, giống như một ảo ảnh.

…

Triệu Hân Đồng? Cô bé này gọi điện cho mình làm gì… Trương Nguyên Thanh không tránh đi tổ tôn Tạ gia, thản nhiên bắt máy.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn." Thanh âm suy yếu run rẩy của Triệu Hân Đồng vang lên, "Có Chúa Tể, có Chúa Tể quan phương, chúng tôi bị phát hiện rồi, mau tới cứu mạng, chúng tôi ở nhà…"

"Đô đô, đô đô…"

Trò chuyện gián đoạn.

Trương Nguyên Thanh da đầu tê dại, men say ngà ngà nháy mắt biến mất.

Ở nhà bị Chúa Tể quan phương tìm tới cửa? Chúa Tể sẽ cho cô thời gian gọi điện thoại? Thái trưởng lão con mẹ nó muốn phục chế lại sự kiện máy bay mai phục?

Hắn làm sao định vị được Tiểu Viên? Chỉ dựa vào camera theo dõi không có khả năng nhanh như vậy khóa mục tiêu bọn họ.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, chỉ cảm thấy từng cảm giác lạnh lẽo trào lên trong lòng… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên đứng dậy, vội vàng nói:

"Tiền bối, bạn của tôi đã xảy ra chuyện, tôi muốn lập tức rời khỏi, tôi cần trợ giúp."

Lão tổ tông nhíu lại chân mày mờ nhạt, nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ vẻ mặt nghiêm túc, có chuyện nói thẳng: "Cậu xác định muốn đi sao, quên tử kiếp của mình rồi?"

"Xác định!" Trương Nguyên Thanh không có bất cứ sự do dự nào.

Lão tổ tông khẽ lắc đầu, "Tình thâm không thọ, Tạ Tô, cháu đi cùng cậu ta một chuyến."

Tạ Tô đứng dậy, "Vâng!"

Lúc này, Trương Nguyên Thanh đã lấy ra hộp diêm, liên tục đốt hai que, cầu nguyện nguyện vọng đạt được hai khối ngọc phù truyền tống.

Tiếp theo lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, triệu hồi ra một âm Thi cấp 4 cầu nguyện, đạt được khối ngọc phù truyền tống thứ ba.

Chương 2126: Chỉ mành treo chuông (2)

Sau đó, hắn triệu hồi đến phân thân ngoài sân, mang "Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Linh Lực", "Bộ Trang Bị Tế Trời" cùng ba cái ngọc phù truyền tống giao cho hắn, nghĩ một chút, cân nhắc đến phân thân có thể cần giúp đỡ, lại mang Quỷ Tân Nương cho đối phương.

"Nhanh đi cứu tràng." Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Chúa Tể quan phương bày rõ muốn lợi dụng Tiểu Viên dẫn hắn ra tay, nay mục đích đạt tới, rất có thể hạ sát thủ đối với

đám người Tiểu Viên, cho nên phải có một kẻ mạnh lập tức đến trợ giúp.

Phân thân gật gật đầu, bóp nát ngọc phù truyền tống, hai người tâm ý tương thông, linh hồn đồng nguyên, không cần dặn dò cái gì.

Nhìn phân thân biến mất, Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Tạ Tô, "Chú Tạ, đưa cháu đi tiểu khu Sùng Hoa thành phố Kim Sơn."

Sở dĩ không dùng ngọc phù truyền tống, là vì hai ngọc phù đó phải giữ lại cứu Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt.

Tuy hắn cũng có thể dùng Mũ Đỏ Nhỏ thu bọn họ lại, nhưng Trương Nguyên Thanh mơ hồ đã nhận ra sát kiếp buông xuống, nếu hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt trong mũ nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

—— Mũ Đỏ Nhỏ không thể thu nạp linh cảnh hành giả vượt qua cấp bậc của mình, Trương Nguyên Thanh bây giờ đã là cấp 6 đỉnh phong.

Tạ Tô từ ô vật phẩm lấy ra một quả cầu tơ hồng, nắm chặt quả cầu tơ hồng thấp giọng lẩm bẩm:

"Thành phố Kim Sơn tiểu khu Sùng Hoa."

Dứt lời, một tay nắm đầu sợi, một tay kia mang quả cầu tơ hồng ném xa xa, tú cầu đỏ rơi xuống đất quay cuồng, lăn rồi lăn, lăn vào trong hư không, biến mất không thấy, chỉ để lại một sợi tơ hồng mảnh khảnh.

"Thành phố Kim Sơn cách thành phố Bàng Giải không xa, cầm tơ hồng, đi dọc theo nó, hai phút là tới." Tạ Tô nắm tơ hồng, càng lúc càng xa, đi vào hư không.

Trương Nguyên Thanh đè nén lo âu trong lòng, nắm tơ hồng lên, đi theo hắn biến mất ở trong hư không.

Trong phòng, Triệu Hân Đồng tắt máy, cô biết thời gian của mình không nhiều nữa, ở sau khi phát hiện sinh mệnh nguyên dịch không có tác dụng, cô liền ý thức được sinh mệnh sắp đi đến cuối.

Cho nên cô tắt máy, cuối sinh mệnh, cô còn có việc khác phải làm.

Triệu Hân Đồng gọi điện thoại cho ông nội.

Từ nhỏ mất cha, ông nội chính là người hiểu rõ cô nhất, mẹ đẻ chán ghét cô, cha dượng ngược đãi cô, tính cách quái gở cũng khiến các bạn học không thích cô, lời giáo viên thường thường treo ở bên miệng là: Bọn họ mặc dù có sai, nhưng trò cũng cần ngẫm lại vấn đề của mình.

Chỉ có ông nội coi cô là bảo bối, ông nội nói cô là tiểu thiên sứ.

Điện thoại vang rất lâu, rốt cuộc bắt máy: "Alo, Đồng Đồng?"

Tiếng của ông nội vẫn ôn hòa hiền lành như cũ, nhưng cô gái trên giường đã nhắm mắt lại, vĩnh viễn cũng không nghe được nữa.

Di ngôn của cô đến cuối cùng cũng chưa thể nói ra —— Ông nội, nhân gian quá khổ, cháu sắp về thiên đường rồi.

"Khụ khụ, khụ khụ!"

Khấu Bắc Nguyệt ho khàn cả giọng, đầu óc choáng váng từng trận, ý thức càng lúc càng mơ hồ, virus đang ăn mòn thân thể hắn, khiến nội tạng hắn không ngừng suy kiệt.

Vũ Sư phóng thích ôn dịch, dễ dàng phá hủy cơ năng thân thể hắn.

Khấu Bắc Nguyệt nửa bò nửa đi tới cửa phòng Tiểu Viên, lao lực vặn mở cửa phòng, thấy Tiểu Viên cuộn mình ở cửa, khuôn mặt đỏ bừng, khí tức mỏng manh.

"Tiểu Viên, Tiểu Viên…"

Khấu Bắc Nguyệt bị dọa khóc lên, dùng sức đẩy, giống như đứa nhỏ chân tay luống cuống.

Tiểu Viên môi giật giật, gian nan mở miệng: "Xem, xem bọn họ."

"Không cần nhìn nữa, trong phòng đã chết một tên, một tên khác cũng sắp chết. Hai ngươi một kẻ cấp bậc cao nhất, một cái thể chất tốt nhất, còn có thể chống đỡ một chút." Trong phòng khách truyền đến thanh âm nhàn nhã của đàn ông.

Đồng Đồng đã chết… Khấu Bắc Nguyệt suy sụp ngồi.

Tiểu Viên mặt lộ vẻ bi thương, cô nhìn về phía ngọc thạch màu đen vỡ vụn trong lòng bàn tay.

Vô Ngân đại sư chưa phản hồi.

“Lão, lão đại…” Lúc này, trong phòng đối diện truyền đến nhóc mập suy yếu kêu gọi, hắn ngay cả khí lực động đậy cũng không còn, chỉ có thể phát ra tiếng kêu gọi tuyệt vọng.

Khấu Bắc Nguyệt kiệt lực bò về phía nhóc mập, người trên sô pha phòng khách trái lại cũng không ngăn trở, nhìn như mèo vờn chuột.

“Lương Thần, tôi đây, tôi đây.” Khấu Bắc Nguyệt cầm tay hắn.

Nhóc mập gian nan mở mắt, phát ra thanh âm suy yếu khàn khàn: “Lão, lão đại cứu, cứu tôi…”

“Tôi sẽ, tôi sẽ.” Khấu Bắc Nguyệt run rẩy lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, khẩn trương quay đầu nhìn cửa một cái, thấy Chúa Tể quan phương kia chưa đi vào, hắn vẻ mặt khẩn trương tiêm sinh mệnh nguyên dịch vào trong cơ thể nhóc mập.

Đây là Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng bọn họ, một người một ống, sinh mệnh nguyên dịch nén cực kỳ hiếm thấy, đó là pha loãng, ở quan phương cũng là vật tư chiến lược.

Nhưng mà, thân thể nhóc mập chưa có gì biến hóa, trong mắt đồng quang dần dần u ám.

Chương 2127: Chỉ mành treo chuông (3)

“Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?” Khấu Bắc Nguyệt khẩn trương, quýnh lên liền ho khan, ho tới mức mắt giăng kín tơ máu, giống bệnh nhân phổi giai đoạn cuối.

Trong phòng khách truyền đến một tiếng cười nhạo.

Virus của hắn, nào phải sinh mệnh nguyên dịch có thể cứu chữa.

Hào quang trong mắt Khấu Bắc Nguyệt tối đi, ngược lại là nhóc mập con mắt xám xịt vậ mà lại một lần nữa dấy lên ánh

sáng.

“Lão, lão đại… Thời gian của tôi không nhiều nữa, anh nghe tôi nói, nghe tôi nói.” Nhóc mập nhìn hắn, nhìn rất chuyên chú, rất nghiêm túc, trong thanh âm của hắn có lực lượng:

“Tôi cảm ứng được, ta cảm ứng được cảm xúc của hắn, hắn là hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, hắn sẽ không lập tức giết sạch chúng ta, đây là hy vọng duy nhất của anh với Tiểu Viên, cô ấy cấp bậc cao nhất, anh thể chất mạnh nhất, các người sẽ không lập tức chết.

“Đợi lát nữa, tôi sẽ bám trụ hắn, tôi có thể cầm chân hắn hai giây, sau đó, anh lập tức mang theo Tiểu Viên đi, không thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn tới đây nữa, họ Thái sẽ không bỏ qua cho hắn.”

Nội tạng hắn đã suy kiệt, còn có thể nói nhiều như vậy, đại khái là hồi quang phản chiếu.

Đôi mắt Khấu Bắc Nguyệt đỏ rực, “Phải chết cùng chết.”

“Lão đại, lão đại, trước nay đều là tôi nghe anh, lần này, anh nghe tôi một lần, nghe tôi một lần.” Nhóc mập chống đỡ người dậy, thất tha thất thểu chạy ra ngoài, “Anh cho tôi một cơ hội chuộc lỗi, xin lỗi, xin lỗi, tôi không phải cố ý tiết lộ tin tức của mọi người.”

Hắn vẫn luôn rất để ý chuyện này.

Hắn chạy ra khỏi phòng, giống như chiến sĩ bi tráng, hướng tới kẻ địch không thể chiến thắng khởi xướng xung phong.

“Rầm!”

Vừa lao ra khỏi phòng, thân thể Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí liền vô lực ngã xuống, biến thành một thi thể.

Nhưng linh hồn bất khuất giãy thoát thể xác trói buộc, linh thể của nhóc mập vừa hiện lên, liền đưa tay lấy ra một con búp bê vải xấu xí, mắt búp bê vải là chữ X đơn sơ, miệng là một đường thẳng.

Đây là đòn sát thủ của hắn, tiêu hao phẩm đạt được trong một cái phó bản Thánh Giả cấp A —— Đồng Tử Nguyền Rủa.

Nó có thể phóng ra nguyền rủa đáng sợ, cho dù là Chúa Tể cũng đừng nghĩ bình yên vô sự, nhưng trả giá của nguyền rủa là sinh mệnh.

“Ta lấy linh hồn nguyền rủa ngươi, nguyền rủa ngươi hồn phi phách tán giống ta, không được chết tử tế!” Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí lạnh lùng nói.

“Miệng” Đồng Tử Nguyền Rủa bỗng mở ra, một hơi nuốt vào linh hồn Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí.

Ngay sau đó, trên người búp bê vải dâng lên ngọn lửa màu đen, nhanh chóng đốt cháy thành tro tàn.

Một giây sau, trên người Sóng Dữ Vô Tình bốc lên ngọn lửa màu đen, thiêu đốt thân thể, cũng thiêu đốt linh hồn.

Khấu Bắc Nguyệt nước mắt rơi như mưa, bất chấp bi thương, lảo đảo chạy ra khỏi phòng, cúi người nhặt lên vũ khí rơi dưới đất, kích hoạt năng lực “Kho Máu” của vũ khí.

Yêu Mê Hoặc khát máu cuồng bạo, hắn tạm thời áp chế ảnh hưởng xấu bệnh tật mang đến, như bò tót phá vỡ phòng Tiểu Viên.

Ở cửa thấy cô hơi thở mong manh, hôn mê bất tỉnh.

Khấu Bắc Nguyệt lập tức ôm lấy Tiểu Viên, vẻ mặt nổi hung lao về phía ban công, hướng ra ngoài tòa nhà nhảy xuống.

Nhưng mà, hắn đụng vào một tầng mô mỏng vô hình.

Tầng mô mỏng đó do nước cấu thành, bịt lại ban công, mắt thường khó thấy, chỉ có khi đụng vào mới có thể hiện ra.

Khấu Bắc Nguyệt và Tiểu Viên bị bắn trở về, song song ngã xuống đất.

Tiểu Viên lặng lẽ tỉnh lại.

“Buồn cười!” Tiếng Sóng Dữ Vô Tình từ phòng khách truyền đến, hắn đã dập tắt lửa trên người, cái gọi là đòn sát thủ, một Thánh Giả cấp 4 hiến tế sinh mệnh chế tạo nguyền rủa, cũng chỉ khiến hắn đau vài giây mà thôi, “Là cái gì cho ngươi cảm giác, ta sẽ quên phong tỏa nơi ở? Ngoan ngoãn ở chỗ này chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn cứu viện là được, đương nhiên, các ngươi có lẽ không sống đến lúc đó.”

Vẻ mặt Khấu Bắc Nguyệt đầy tuyệt vọng.

Ý thức của Tiểu Viên càng lúc càng mơ hồ, nhịp tim càng lúc càng thong thả, thể trạng của Thông Linh Sư tự nhiên không thể đánh đồng với Yêu Mê Hoặc.

Cô đã ngửi được khí tức Thần Chết, chuyện cũ ở giờ khắc này hiện lên như đèn kéo quân, nhìn lại cả đời, có quá nhiều không cam lòng cùng tiếc nuối, có quá nhiều oán giận cùng thù hận.

Nhưng ở sau khi gặp được hắn, lệ khí trong lòng liền dần dần bình ổn.

Buổi tối ngày đó, ngày đó buổi tối… Nếu giữ hắn qua đêm, thì tốt rồi.

Cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc này, một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện ở trong phòng ngủ, đi giày vàng tươi, thân khoác pháp bào hoa mỹ, hông đeo đai ngọc màu xanh.

Rõ ràng là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khấu Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, thứ cuồn cuộn trong lòng không phải hy vọng, vui sướng, mà là ấm ức cùng bi thương. Tựa như đứa nhỏ bị bắt nạt gặp được người lớn trong nhà, nước mắt tràn mi mà ra.

Thiếu niên mười bảy tuổi này đau đớn khóc thành tiếng, mặt đầy nước mắt, nức nở nói: “Lương Thần đã chết, Đồng Đồng đã chết…”

Chương 2128: Bao vây (1)

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía phòng khách, nhìn về phía phòng cách vách, trong mắt hiện lên một mảng bi thương, “Xin lỗi, tôi đã tới muộn.”

Tuy hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, nhưng vẫn chậm một bước, nhóc mập láu cá nhát gan kia đã trở về linh cảnh.

Cả đời hắn bị hủy bởi bạo lực, cuối cùng cũng chết bởi bạo lực.

Triệu Hân Đồng cũng đã chết, cô còn chưa trưởng thành, cô còn chưa kịp chữa khỏi bóng ma thời thơ ấu lưu lại, cứ như vậy đi thiên đường rồi.

Nếu trên đời có thiên đường, hy vọng nơi đó không có ngược đãi cùng kỳ thị.

Khấu Bắc Nguyệt khóc nói: "Tiểu Viên, mau cứu cô ấy, cô ấy cũng sắp chết rồi."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, từ trong lòng Khấu Bắc Nguyệt tiếp nhận Tiểu Viên, sờ mạch đập, đã biến mất, trái tim cũng dừng nhảy lên.

Virus đã xâm nhiễm lục phủ ngũ tạng, đoạt đi sinh cơ, nội tạng mục nát, cũng may trong thân thể hủ bại còn sót lại một tia sinh cơ, cô vừa "Chết" không lâu.

Trương Nguyên Thanh lập tức kích hoạt kỹ năng "Thanh Đế Trường Sinh Thuật" của đai lưng, ánh sáng xanh lục nhu hòa cường thịnh tẩy rửa thân thể Tiểu Viên, rót vào hoạt tính cho thân thể dầu hết đèn tắt này.

Đai Ngọc Thanh Đế là đạo cụ phẩm chất Chúa Tể, Trường Sinh Thuật chẳng những có thể tự lành thương bệnh, độc tố, còn có thể khiến thể lực khôi phục đỉnh phong, là kỹ năng khôi phục so với sinh mệnh nguyên dịch nén càng mạnh hơn.

Ở dưới sự khẩn trương nhìn chăm chú của hắn, sắc mặt tái nhợt của Tiểu Viên khôi phục hồng hào, trái tim vững vàng.

Lông mi cô run rẩy, sau đó mở mắt ra, phát hiện mình ở trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, hốc mắt cô đỏ lên.

Muôn ngàn lời nói trào lên trong lòng, lại nghẹn ở cổ, cuối cùng hóa thành nước mắt tuôn trào.

Trương Nguyên Thanh lặng lẽ phun ra một hơi, ôm chặt cô, như là ôm bảo bối mất rồi lại có được.

Hắn rất nhanh lại buông ra Tiểu Viên, lấy ra hai ngọc phù truyền tống đưa cho bọn họ, không có vẻ mặt không có tình cảm nói: "Truyền tống rời khỏi, nơi này giao cho tôi, tôi sẽ cho các người một cái công đạo."

Khấu Bắc Nguyệt và Tiểu Viên biết tình huống khẩn cấp, không phải lúc nói chuyện, lại càng không phải nơi phát tiết cảm xúc.

Song song tiếp nhận ngọc phù truyền tống, bóp nát 'rắc'.

Ngọc phù hóa thành bột phấn bay xuống, hai người ngưng lại tại chỗ, vẫn chưa rời khỏi.

"Xem ra đạo cụ truyền tống của cậu là giai đoạn Thánh Giả, thư ký Chu dự phán không sai." Một người đàn ông đã đi tới, đứng ở cửa phòng, trong lòng bàn tay cầm một quả cầu thủy tinh.

Mô hình thu nhỏ trong quả cầu thủy tinh, chính là căn hộ này, thậm chí còn có con rối thu nhỏ của mọi người ở đây.

Đây là một món đạo cụ cấp Chúa Tể, phẩm chất thấp, công năng cũng đơn nhất, nó có thể mang sân bãi cố định thu vào trong quả cầu thủy tinh, hình thành một cái không gian phong bế cấp Chúa Tể, thời hạn là mười phút.

Trong mười phút, chỉ có người được hắn cho phép mới có thể ra vào.

Đây là chuyên môn dùng để khắc chế đạo cụ truyền tống của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Một trận chiến Thập Vạn Đại Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn bại lộ sự thật hắn có được đạo cụ truyền tống, mà đạo cụ truyền tống thưa thớt, phổ biến đều ở giai đoạn Thánh Giả, đạo cụ truyền tống phẩm chất Chúa Tể, hầu như tuyệt tích.

Bởi vậy thư ký Chu tự mình chọn đạo cụ này cho Sóng Dữ Vô Tình.

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn: "Chó của Thái Cầm Hạc? Hướng đến ta…"

Hắn không tự giác siết chặt nắm tay, không đoán sai, lần hành động này của quan phương, mục tiêu thật sự là hắn, Thái Cầm Hạc muốn ra tay đối với hắn.

Triệu Hân Đồng và Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí là bị hắn liên lụy mà chết.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Sóng Dữ Vô Tình kéo quả cầu thủy tinh, chưa lập tức ra tay, dựa theo kế hoạch ban đầu, vừa

âm thầm phát tán ôn dịch, vừa trầm giọng chất vấn:

“Ngươi quấy nhiễu chấp pháp, ý đồ bao che nghề nghiệp tà ác, bây giờ bó tay chịu trói, theo ta trở về tiếp nhận thẩm phán, thập lão lòng dạ nhân hậu, có lẽ có thể miễn ngươi tội chết.”

Trương Nguyên Thanh bình tĩnh nhìn hắn: “Đây là di ngôn của ngươi?”

Nơi đây đã bị phong cấm, vị Vũ Sư này chính là tới giết hắn, bó tay chịu trói tương đương ghé cổ lên để người ta giết.

“Ngu xuẩn cố chấp!” Sóng Dữ Vô Tình thản nhiên nói: “Ngươi có phải cảm thấy mình thiên tư trác tuyệt, thì có thể một lần lại một lần đụng vào điểm mấu chốt của Ngũ Hành minh hay không? Ngươi đã quyết định phản bội Ngũ Hành minh, vậy ta liền dựa theo luật pháp, xử ngươi để pháp luật được thực thi.”

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên cúi người, kịch liệt ho khan, ho sắc mặt đỏ bừng.

Hắn bị lây bệnh.

“GRRR ~”

Tiếng long ngâm réo rắt to rõ vang lên ở bên tai ba người Trương Nguyên Thanh, chấn động bọn họ linh đài trống rỗng, ý niệm không còn.

Long Ngâm của Vũ Sư đã có thể bài trừ hư vọng, cũng có thể chấn nhĩ phát hội*.

Chương 2129: Bao vây (2)

Sóng Dữ Vô Tình bắt lấy cơ hội, bấm tay bắn ra một giọt nước, giọt nước hóa thành mưa to, mang theo động năng xuyên thấu tấm thép, bao phủ ba người.

Đối với Vũ Sư mà nói, một giọt nước có thể là viên đạn súng bắn tỉa.

“Bốp bốp bốp…”

Hạt mưa dồn dập vang dội đánh lên trên màn ánh sáng màu vàng đất dày nặng.

Sau màn ánh sáng, Trương Nguyên Thanh kích hoạt thẻ thể nghiệm vẻ mặt dần dần dữ tợn, ánh mắt điên cuồng, hắn nhìn chằm chằm Sóng Dữ Vô Tình, nhếch khóe miệng:

“Ta thích loại cảm xúc phẫn nộ cùng oán hận này, cho dù là đến từ chính ta, bởi vì nó sẽ chống đỡ ta, giết sạch kẻ thù trong thiên hạ, không tha một ai, liền từ ngươi bắt đầu.”

So sánh với trước đó điên cuồng, một lần này, trong ánh mắt hắn có thêm một mảng bi thương, còn có lửa giận.

Hắn mở ra hiệu quả đặc biệt của Bộ Trang Bị Tế Trời, áo đen khoác lên người, vung lửa thành áo bào, chân đạp mây vàng, eo quấn hào quang xanh lục.

Bộ Trang Bị Tế Trời cùng ngũ hành linh lực, tăng thêm lẫn nhau.

Uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống, mang đến run rẩy ở chỗ sâu trong linh hồn.

Trong lòng Sóng Dữ Vô Tình không hiểu sao dâng lên sự sợ hãi, giống như gặp thiên địch, linh lực thuộc tính thủy trong cơ thể vậy mà lại xuất hiện hiện tượng vận chuyển chậm chạp.

Bộ Trang Bị Tế Trời cùng ngũ hành linh lực, không có tác dụng đối với nghề nghiệp khác, nhưng đối với năm đại nghề nghiệp kim mộc thủy hỏa thổ, có sự khắc chế thiên nhiên.

Trương Nguyên Thanh hướng phía sau nâng bàn tay, nhắm ngay Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt, nhẹ nhàng bóp.

Linh lực màu vàng đất ngưng tụ thành bốn vách tường, bao phủ hai người ở trong đó.

Tường đất đã có phòng ngự cường đại che chở hai người không chịu dư âm chiến đấu thương tổn, lại có thể cách trở virus truyền bá, làm bọn họ ở trong một hoàn cảnh vô khuẩn.

“Khó trách Thái trưởng lão muốn đạt được Bộ Trang Bị Tế Trời, gom đủ nó, Thái trưởng lão sẽ là kẻ đứng đầu thập lão, có lẽ có thể gọi nhịp với minh chủ.” Trong lòng Sóng Dữ Vô Tình rùng mình, nhanh chóng lui về phía sau.

Linh lực gặp áp chế, hắn cũng không bối rối, vẫn thong dong trấn định, giọng điệu âm trầm lạnh lẽo nói: “Sớm biết ngươi có

thể đánh với Chúa Tể, ngươi cho rằng người đến thành phố Kim Sơn cũng chỉ có ta?”

Ngoài tiểu khu, quả cầu tơ hồng từ trong hư không lăn ra, Tạ Tô cùng Trương Nguyên Thanh dọc theo phương hướng quả cầu tơ hồng lăn ra, một trước một sau bước ra khỏi hư không, buông xuống hiện thực.

Hai người vừa hiện thân, Tạ Tô liền hướng ánh mắt về phía bầu trời.

Hai luồng hơi nước màu trắng dày đặc từ nơi xa bay tới, nhìn như thong thả, thực ra cực nhanh, trong chớp mắt đã tới.

Tuy Ngũ Hành minh đã dung hợp hơn hai mươi năm, quan phương hành giả tầng trung tầng dưới quan niệm bang phái mỏng manh, nhưng ở tầng cấp Chúa Tể, vẫn như cũ duy trì thói quen năm đó.

Bởi vậy, tâm phúc của Thái trưởng lão, cơ bản đều là người Thủy Thần cung. Cửu lão còn lại cũng như thế.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Bọn họ là tới giết cháu, chú Tạ, cháu đi giúp phân thân của cháu, chú ngăn trở bọn họ, mười phút là đủ rồi.”

Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt còn ở trong cấm chế, phân thân thiếu đạo cụ phá giáp, chỉ dựa vào kiếm khí rất khó đánh nát bức tường đạo cụ cấp Chúa Tể, hắn phải tự mình đi một chuyến.

Tiếp tục kéo dài, Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt không đi nổi nữa.

Tạ Tô quay đầu liếc hắn một cái, không biết bắt đầu từ khi nào, vẻ mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đã âm trầm u ám đáng sợ.

Hắn chưa hỏi, nhưng đại khái đã đoán được nguyên nhân.

Tạ Tô khẽ gật đầu, trịnh trọng cảnh báo: “Cứu được người liền rút lui, đừng quản trưởng lão bên trong, hiểu chưa.”

Trương Nguyên Thanh chưa đáp lại, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Một lần này, hắn chưa búng vang ngón tay mang tính giải trí.

…

Phòng chỉ huy phong bế, thư ký Chu nhìn chằm chằm tấm màn hình chiếu, thông qua máy bay không người lái truyền về hình ảnh, thấy được bóng dáng Tạ Tô và Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện ở tiểu khu Sùng Hoa.

"Tạ Tô sao lại đến đây?" Vẻ mặt thư ký Chu biến đổi.

Hắn lập tức cầm lên điện thoại di động, gọi điện thoại cho trợ lý, trầm giọng nói:

"Gọi điện thoại cho Tạ Tô, bảo hắn cút về Tạ gia, dám nhúng tay chuyện này, vị trí gia chủ của hắn liền hết rồi. Mặt khác, lập tức phái…"

Lúc này điều động tâm phúc trong trận doanh hiển nhiên không thực tế, lại nói, không có công tác tư tưởng trước sự việc, dù là tâm phúc cũng không dám giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tạm dừng một chút, thư ký Chu giật mình, sửa lời nói: "Thông báo toàn bộ trưởng lão phân bộ thành phố Bàng Giải, phân bộ Tùng Hải, lập tức chạy tới thành phố Kim Sơn khu Sùng Hoa, trong mười phút nhất định phải đến."

Thời gian cấm chế của quả cầu thủy tinh chỉ có mười phút.

Tạ Tô nhìn hai luồng sương trắng bay tới, cao giọng nói: "Hai vị trưởng lão, xin dừng bước."

Trong thanh âm ẩn chứa thôi miên của Nhạc Sĩ, khiến hai Vũ Sư trong sương trắng ngừng lại.

Chương 2130: Bao vây (3)

"Grr ~"

Nhưng ở một giây sau, long ngâm réo rắt chấn động bầu trời đêm, bài trừ thôi miên.

Thấy thế, yết hầu Tạ Tô lăn một vòng, phát ra tiếng trẻ con khóc nỉ non to rõ.

Tiếng khóc quanh quẩn từng lần một, truyền vào sương trắng, rất nhanh, trong sương trắng cũng truyền ra tiếng khóc.

Sương trắng tan đi, hai Vũ Sư hiện ra thân hình, một trung niên, một lão niên, hai người đều là bụng nhô lên cao cao, truyền ra tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Theo bụng càng lúc càng lớn, khí tức hai Chúa Tể nhanh chóng trượt xuống.

"Hừ!" Trung niên Vũ Sư hừ lạnh một tiếng: "Tạ Tô, ngươi cũng muốn cấu kết nghề nghiệp tà ác, là địch với quan phương? Tạ gia biết chuyện ngươi làm không?"

Khi nói chuyện, thân thể hai Chúa Tể hóa thành dòng nước trong suốt, khiến thai nhi trong bụng rơi xuống, thai nhi chưa rơi xuống đất, đã bị dòng nước quấn lấy, tiêu hóa hấp thu.

Đều là Chúa Tể, không có ai yếu cả, rất khó thông qua một cái kỹ năng đã chế trụ bọn họ.

Nhưng Tạ Tô không chút hoảng hốt, thân là Nhạc Sĩ, trừ kỹ năng lĩnh vực sinh mệnh, hắn còn có tơ hồng cùng mị lực (sức quyến rũ).

Tạ Tô vươn hai tay, nhón ở giữa không trung, giống như kẹp lấy cái gì.

Hắn kẹp lấy hai sợi nào đó, buộc chúng nó ở cổ tay mình.

Dẫn tơ hồng.

Hắn dẫn tơ hồng hai Chúa Tể ở trên người mình, cái này sẽ làm ba bên sinh ra hảo cảm mãnh liệt, thậm chí tình yêu, lại phối hợp Nhạc Sĩ tăng thêm sức quyến rũ, liên hoàn trí mạng nói thành là thành.

Đáng giá nhắc tới, làm kỹ năng giữ mạng mạnh nhất của nghề nghiệp Nhạc Sĩ, tơ hồng khác với tà ma hư ảo, là tình cảm bản chất nhất của nhân loại, Long Ngâm không thể xua tan.

Hai Chúa Tể chỉ có thể yên lặng chờ đợi thời gian tơ hồng trôi qua.

Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở ngoài cửa phòng trộm, sắc mặt âm trầm triệu hồi ra Chùy Tử Lôi, lấy ra Nhẫn Thợ Khéo đeo lên, vung chùy bí đỏ hướng về cửa phòng trộm cho một phát.

Cửa phòng trộm trực tiếp hóa thành bột phấn, nhưng một tầng lồng phòng hộ dạng thủy tinh chặn quả bí đỏ nhỏ.

Trương Nguyên Thanh vung một chùy lại một chùy, vung tới mức cánh tay sưng đỏ, vung tới mức khuôn mặt tím đỏ, cái trán nổi gân xanh.

Rốt cuộc, "Rắc" một tiếng, vòng bảo hộ thủy tinh theo tiếng mà vỡ vụn, cấm chế bao phủ căn hộ lớn bị đánh vỡ.

Năng lực cộng hưởng của Chùy Tử Lôi chuyên phá đạo cụ, đạo cụ Chúa Tể phẩm chất bình thường căn bản không chịu nổi đập.

Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao tiêu tán, vòng qua phòng khách kịch liệt chiến đấu, tới phòng ngủ chính, hai chùy đập vỡ tường đất.

Theo tiếng khối đất sụp đổ "Rầm", hắn thấy Khấu Bắc Nguyệt ngồi bệt dưới đất, cùng với Tiểu Viên ngồi xếp bằng.

"Cấm chế bị đánh vỡ rồi, rời khỏi nơi này!" Trương Nguyên Thanh thúc giục: "Đến một nơi không ai có thể tìm được, trốn đi."

Tiểu Viên đỡ Khấu Bắc Nguyệt đứng dậy, mắt chăm chú nhìn qua, trong ánh mắt ẩn chứa vô số cảm xúc phức tạp.

"Đi!" Trương Nguyên Thanh lạnh lùng thúc giục.

Tiểu Viên nhanh chóng hóa thân cô gái ong, xách Khấu Bắc Nguyệt lên, rung đôi cánh, lao ra khỏi ban công, ở trong tiếng vỗ cánh "ong ong" đi xa.

Nàng vừa rời khỏi, ngoài tiểu khu liền truyền đến tiếng súng kịch liệt.

Hiển nhiên là quan phương hành giả mai phục ở bốn phía phát hiện có người thoát đi, ý đồ nổ súng bắn tỉa, nhưng viên đạn là theo không kịp tốc độ của Tiểu Viên, cho dù là Thám Báo, cũng không có khả năng ở trong bóng đêm bắn tỉa được một chiếc máy bay chiến đấu lướt qua trong nháy mắt.

Tiểu Viên mới vừa đi, tường khí màu vàng đất liền bao phủ căn hộ này, một lần nữa hình thành cấm chế.

Khác với vừa rồi là, bây giờ là hai Nguyên Thủy Thiên Tôn đóng cửa đánh chó.

Trương Nguyên Thanh rất nhanh lao ra khỏi phòng ngủ chính, tới phòng khách, phòng khách một mảng hỗn độn, như là vừa bị cơn lốc đảo qua, toàn bộ đồ gia dụng đều thành mảnh vỡ, vòi nước nhà vệ sinh, nhà bếp phun trào bọt nước.

Nước đọng tràn qua mu bàn chân.

Hai dòng nước ngưng tụ thành hình người, ở trong nước truy đuổi, khi thì lao ra khỏi mặt nước, khi thì chui xuống nước.

Cảm xúc sợ hãi nổ tung trong lòng Sóng Dữ Vô Tình, hắn không ngờ mình sẽ thua nhanh như vậy, kỹ năng hắn biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn tất cả đều biết.

Kỹ năng hắn không biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết.

Chiến đấu với kẻ này, giống như chiến đấu cùng Chúa Tể năm đại nghề nghiệp chủ lưu hợp pháp, căn bản không có bất cứ phần thắng nào.

Vừa giao thủ, hắn đã thiếu chút nữa bị xoáy khí đáng sợ rút cạn linh lực, kỹ năng kính tượng cấp Chúa Tể cứu hắn một mạng, chế tạo thân giả thay chân thân, mới có thể thoát thân.

Sau đó, hắn thao túng nước trong hệ thống cung cấp làm nổ tung ống dẫn, lợi dụng nước tràn ra chế tạo ưu thế sân nhà đơn giản, bắt đầu đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngũ hành thổ khắc thủy, mà nơi này là chung cư, cũng không giáp giới với đại địa, thổ linh lực có thể lợi dụng có hạn.

Chương 2131: Thông báo (1)

Nguồn nước trong ống nước cuồn cuộn không dứt, lửa khó có thể bốc hơi hết, đặc tính của Thủy Quỷ thì khiến công kích vật lý của Mộc Yêu, Kiếm Khách không có đất dùng võ, như thế mới kéo dài hơi tàn may mắn còn sống sót.

Hắn đang chờ đợi thời gian có tác dụng của tiêu hao phẩm của Nguyên Thủy Thiên Tôn trôi qua, hoặc là hai đồng bạn Vũ Sư chi viện.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua phòng khách, không chút do dự lấy ra "Hình Thần Câu Diệt Đao", biết rõ đặc tính Thủy Quỷ, hắn mở ra đao đen, kích hoạt Nhiếp Hồn.

Hắn nâng tay trái, hướng về Sóng Dữ Vô Tình làm ra động tác bắt hút.

Một hình chiếu linh thể bán trong suốt bị hắn bắt ra.

Trương Nguyên Thanh ngay sau đó chuyển đổi kỹ năng Chiến Hồn, một đao chém xuống.

"A!"

Một đao này khiến Sóng Dữ Vô Tình vốn đã đau khổ chống đỡ, khó làm được gì nữa, kêu thảm ngã ra khỏi trạng thái thủy phân thân, đau đớn ôm đầu.

Phân thân Trương Nguyên Thanh cười dữ tợn lao lên, xoáy khí dâng trào, hút chặt lấy hắn.

Linh lực trong cơ thể Sóng Dữ Vô Tình nhanh chóng trôi đi, làn da mất đi hơi nước, mắt lồi ra khỏi hốc mắt, thẳng đến lúc này, hắn mới từ trong linh hồn chấn động khôi phục, phát hiện mình đã thân hãm xoáy khí, linh lực khô kiệt, khó có thể thi triển kính tượng phân thân.

Hắn cảm nhận được sợ hãi tử vong, sợ hãi làm người ta hít thở không thông.

Đây là mùi vị sau khi tấn thăng Chúa Tể, đã chưa từng thể hội nữa.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi không thể giết ta, không thể giết ta." Sóng Dữ Vô Tình khàn khàn kêu lên: "Tự tiện giết trưởng lão quan phương là tội chết, ngươi không thể giết ta."

Phân thân Trương Nguyên Thanh nhếch miệng, "Ngươi chưa từng dự thính hội thẩm phán sao, lão tử trời sinh kiệt ngạo, một thân phản cốt, uy hiếp hữu dụng?"

Sóng Dữ Vô Tình gian nan nghiêng đầu, nhìn về phía bản thể Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía phòng Triệu Hân Đồng, lại nhìn về phía nhóc mập bị nước bao phủ, toàn bộ cảm xúc cuối cùng hóa thành một câu: "Trở về linh cảnh đi!"

Sát ý đã quyết!

“Không, không, ta có thể giúp ngươi làm chứng Thái trưởng lão, là hắn mưu tính hành động, mục đích chân thật là đối phó ngươi, ta có thể làm nhân chứng.” Thân thể Sóng Dữ Vô Tình lại khô quắt vài phần, giống như ông lão tiều tụy.

Trương Nguyên Thanh không quan tâm, loại hứa hẹn này không có bất cứ ý nghĩa gì, một khi thoát khỏi nguy cơ giờ phút này, tất nhiên phản bội.

Trong mắt Sóng Dữ Vô Tình lộ ra tuyệt vọng, lóe ra không cam lòng, hắn lúc này không có gương, bằng không sẽ phát hiện, vẻ mặt mình cùng đám “chuột trong mương rãnh” vừa rồi bị hắn giết không có gì khác nhau.

Sóng Dữ Vô Tình dừng giãy dụa, vẻ mặt tuyệt vọng, không cam lòng cùng oán hận đọng lại ở trên mặt.

Hắn đã trở về linh cảnh.

Lúc này, thời gian Thẻ Thể Nghiệm Ngũ Hành Linh Lực có tác dụng trôi qua, phân thân nhanh chóng cởi Bộ Trang Bị Tế Trời ném trở về.

“Nhanh chạy đi bản thể, không chạy thì xong con ong rồi.” Phân thân không điên nữa, một lần nữa chỉ số thông minh chiếm lĩnh cao địa.

Vừa mới dứt lời, vách tường màu vàng đất ngoài ban công ầm ầm tan vỡ, mười một bóng người phá vỡ cấm chế, lao vào phòng.

Trừ ba người Tạ Tô vừa rồi ở bên ngoài chiến đấu, còn có các trưởng lão phân bộ Tùng Hải cùng phân bộ thành phố Bàng Giải.

Ánh mắt các Chúa Tể đảo qua, đồng loạt nhìn về phía Sóng Dữ Vô Tình hóa thành thây khô trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Con ngươi các trưởng lão hơi co lại.

…

Thành phố Kim Sơn, vùng ngoại thành.

Tạp âm như cánh quạt máy bay nhanh chóng xẹt qua ở bầu trời, rơi vào trong một ngọn núi thấp ngoại ô.

“Rắc” một tiếng, hai bóng người húc gãy cây tùng, ngã xuống trong rừng.

“Khụ khụ, khụ khụ…” Khấu Bắc Nguyệt ở giữa lá rụng quay cuồng, cuộn mình, sắc mặt nhăn nhó, kịch liệt ho khan.

Tiểu Viên lảo đảo đứng dậy, chạy vội tới bên cạnh Khấu Bắc Nguyệt xem xét tình huống, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Khấu Bắc Nguyệt mạch đập mỏng manh, trái tim đập thong thả, nội tạng nhanh chóng khô kiệt, trước đó hắn dựa vào kho máu chứa đựng trong vũ khí riêng của Yêu Mê Hoặc, mở ra năng lực cuồng bạo, tạm thời áp chế chứng bệnh.

Nay tinh hoa của máu đã bị virus tiêu hao gần hết, ma bệnh một lần nữa ăn mòn thân thể hắn.

Tiểu Viên vội vàng mở ra ô vật phẩm, bê ra một cái vò màu đen, từ trong đó bắt ra hai cái kén ve tròn lớn béo trắng, nhét vào trong miệng Khấu Bắc Nguyệt, vội nói: “Nuốt xuống đi.”

Ý thức của Khấu Bắc Nguyệt đã mơ hồ, nghe được tiếng của Tiểu Viên, theo bản năng làm ra động tác nuốt.

Hai cái kén ve vào bụng, khí tức của hắn trở nên đều đều, trái tim nhảy lên cũng tiếp cận bình thường, nhưng không qua bao lâu, Khấu Bắc Nguyệt lại bắt đầu hít thở dồn dập, nhịp tim hỗn loạn.

Kén ve cùng sinh mệnh nguyên dịch tính chất giống nhau —— cung cấp sinh mệnh lực khổng lồ, chuyên dụng cho chữa trị thương thế.

Nhưng bệnh khuẩn không phải thương thế, cung cấp sinh mệnh lực khổng lồ, tuy có thể tạm thời cứu trở về người sắp chết, nhưng cũng sẽ mang đến chất dinh dưỡng cho bệnh khuẩn, trị phần ngọn không trị phần gốc.

Chương 2132: Thông báo (2)

Trị liệu bệnh khuẩn, cần là thuốc!

Trong các nghề nghiệp lớn, nghề nghiệp có thể luyện chế thuốc, chỉ có Mộc Yêu cùng Học Sĩ.

Lòng Tiểu Viên trầm xuống, dựa theo trạng thái bây giờ của Khấu Bắc Nguyệt, không chống đỡ tới một giờ.

Cần đi Tùng Hải một chuyến hay không? Không được, Nguyên Thủy bây giờ lành dữ khó liệu, lấy năng lực bố cục của quan phương, nói không chừng đã sắp xếp nhân thủ ở Tùng Hải, chỉ chờ cô chui đầu vô lưới.

Về khách sạn? Vô Ngân đại sư chưa đáp lại sự cầu viện của cô, nói lên đã cách ly với hiện thực, vị trí khách sạn đã sớm bại lộ, về khách sạn cũng là chui đầu vô lưới.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hình thái cô gái ong, cô từ trong túi quần của Khấu Bắc Nguyệt lấy ra điện thoại di động ——Điện thoại di động của cô đã đánh rơi ở trong phòng ngủ.

Thuần thục mở khóa vân tay, mở ra group chat, cô mím môi, ở trong group đoàn đội gửi đi tin nhắn:

“Khấu Bắc Nguyệt: Tôi là Tiểu Viên, chúng tôi đã gặp quan phương tập kích, Lương Thần cùng Đồng Đồng hy sinh rồi.”

Khi gửi ra nửa câu sau, trong lòng Tiểu Viên quặn đau một trận.

“Khấu Bắc Nguyệt: Bắc Nguyệt trúng ôn dịch của Vũ Sư, tính mạng lâm nguy, tôi cần thuốc có thể trị bệnh, các vị, tôi cần mọi người trợ giúp.”

Sau khi gửi xong tin nhắn, cô đầy cõi lòng cảm giác áy náy cùng chờ đợi oanh tạc tin nhắn trong group.

Dì Phương vẫn luôn coi Đồng Đồng như cháu gái để đối đãi, nếu biết tin tức Đồng Đồng trở về linh cảnh, nhất định sẽ đau thương vạn phần nhỉ.

Dương bá dạy học nửa đời người nhất định chịu không nổi đả kích như vậy, hy vọng hắn có thể thừa nhận được.

Lâm Xung khẳng định nổi giận ngay tại chỗ, hắn ở lúc đối mặt sự kiện bi thảm, có phản ứng khi gặp kích thích rất mạnh, thường thường sẽ làm ra hành vi cực đoan không lý trí.

Tiểu Viên nghĩ nghĩ, rất lâu không đạt được đáp lại, điều này làm trong lòng cô dâng lên bất an cùng nghi hoặc mãnh liệt.

Chúa Tể quan phương mai phục, hướng Vô Ngân đại sư cầu viện thất bại, group nhỏ không ai đáp lại, Tiểu Viên đã mất tin tức thành viên càng nghĩ càng không thích hợp, càng nghĩ càng sợ hãi, cả người khẽ run lên.

Đây là, một tiếng than khẽ truyền đến:

"Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông. Vô nại triêu lai hàn vũ vãn lai phong. Yên chi lệ, tương lưu túy, kỷ thì trọng. Tự thị nhân sinh trường hận thủy trường đông."

Dịch nghĩa

Hoa rừng đã làm tàn phai màu xuân hồng,

Quá gấp gáp.

Không làm sao được với cơn mưa lạnh đang tới,

Cơn gió chiều.

Nước mắt trên má,

Hoa và người làm say lẫn nhau,

Bao giờ mới gặp lại?

Như cõi nhân sinh ai cũng đều có mối hận,

Như dòng nước chảy mãi về đông.

Tiểu Viên rùng mình, nhìn chung quanh, cũng không thấy bóng người.

Thẳng đến câu "Tự thị nhân sinh trường hận thủy trường đông" cuối cùng kia đọc ra, cô rốt cuộc thấy khách không mời mà đến.

Đó là một người đàn ông mặc âu phục màu lam nhạt, quần ống bó vừa người, đội một cái mũ có vành lớn màu đen, đưa lưng về phía cô, hướng phía bên phải cúi đầu góc bốn mươi lăm độ, tay phải nắm vành nón, chân phải hơi kiễng mũi chân lên, đầu gối hơi gấp khúc.

Bắt chước là tạo dáng của vị siêu sao nổi tiếng nào đó phương tây.

(khả năng cao là tạo hình kiểu Micheal Jackson)

Từ góc độ này, Tiểu Viên có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt của hắn, bị mặt nạ màu bạc bao trùm.

“Tôi không thích vẻ mặt của cô, cảnh giác hơn nữa ẩn chứa địch ý, giống tôi loại đàn ông dẫn dắt trào lưu này, nhận được nên là hoan hô cùng vỗ tay.” Tiếng của người đàn ông đeo mặt nạ giống như ngâm tụng, sâu sắc khắc sâu.

Cả người Tiểu Viên căng thẳng, bảo vệ ở bên cạnh Khấu Bắc Nguyệt, đôi mắt như đá quý màu đen nhìn chằm chằm người đàn ông, như đối mặt đại địch.

“Đừng địch ý lớn như vậy chứ, tôi là đến giúp cô.” Người đàn ông từ trong hư không lấy ra một cái bình sứ, xa xa ném qua, “Đây là thành ý của tôi.”

Bình sứ rơi chuẩn xác ở bên chân Tiểu Viên.

Tiểu Viên không để ý đến, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Người đàn ông nói: “Trạng thái của hắn so với trong tưởng tượng còn kém hơn, tuy rời xa nguồn lây bệnh, nhưng bệnh khuẩn hấp thu lực lượng khát máu cuồng bạo, trở nên càng mạnh hơn, trong bình có viên thuốc bao chữa bách bệnh, mỗi ngày một viên, ba ngày là khỏi.”

Tiểu Viên lúc này mới hướng ánh mắt về cái bình, lạnh lùng nói: “Anh là ai, anh có mục đích gì?”

“Tôi là một kỳ thủ, cô là quân cờ mới của tôi, kỳ thủ đương nhiên phải bảo vệ quân cờ.” Người đàn ông đeo mặt nạ thản nhiên nói.

Tiểu Viên suy tư vài giây, nhặt lên bình sứ, đổ ra một viên thuốc nâu đen, phát ra hương thơm của thuốc, nhét vào trong miệng Khấu Bắc Nguyệt.

Thân thể Khấu Bắc Nguyệt đã cực kỳ không ổn, cô không có lựa chọn, dù sao kết quả cũng sẽ không tệ hơn.

Ăn vào viên thuốc, con trai ngu ngốc hơi thở mong manh lập tức hít thở vững vàng, lâm vào ngủ say.

Chương 2133: Thông báo (3)

Tiểu Viên như trút được gánh nặng phun ra một hơi, nhìn về phía người đàn ông thân phận thần bí: "Quân cờ? Tôi cần làm cái gì."

Người đàn ông từ trong lòng lấy ra một cái ngọc bội điêu khắc chú văn kỳ lạ, "Ở thời gian thích hợp khai đàn, hướng Vãng Sự Vô Ngân cầu nguyện."

"Vô Ngân đại sư." Tiểu Viên nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông, vội vàng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Anh… Có thể nói cho tôi biết hay không?"

Cô đã ý thức được tình hình đêm nay, không đơn giản như trong tưởng tượng.

"Vãng Sự Vô Ngân trùng kích Bán Thần, đã xúc phạm lợi ích của quá nhiều người, càng đụng vào thế lực cấm kỵ nào đó trong linh cảnh, hắn xong rồi." Người đàn ông đeo mặt nạ thở dài một tiếng:

"Thành viên đoàn đội các người, trừ cô cùng tiểu tử này, kẻ còn lại đều đã trở về linh cảnh."

Đầu óc Tiểu Viên "Ầm" một tiếng, như bị sét đánh, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Tin tức này đến quá đột ngột, như là một cây đao nhọn đâm vào ngực, mang đến đau đớn xé tim xé phổi.

Cô không muốn tin tưởng, nhưng Vô Ngân đại sư "trầm mặc" cùng group nhỏ không ai trả lời, đều đang nói cho cô, tất cả cái này là thật.

Đồng bạn của cô, người thân của cô, ân sư của cô, đều đã tiêu tán như bọt nước.

Tiểu Viên ngã ngồi xuống đất, như bị rút đi xương sống, vẻ mặt dại ra, tựa như một đóa hoa giấy không có sức sống, nước mắt trong hốc mắt tràn xuống.

Qua rất lâu, cô cố hết sức dùng giọng điệu bình tĩnh, nhưng thanh âm vẫn nhịn không được run rẩy, nói: "Tiền bối."

Người đàn ông tựa như biết cô muốn nói cái gì, khoát tay:

"Tôi không cứu được Vãng Sự Vô Ngân, không có ai có thể cứu hắn. Đương nhiên, chúng ta tính là nửa quân đội bạn, cho

nên tôi mới hiện thân gặp cô.”

Hắn ném miếng ngọc bội kia tới:

“Ở trên chuyện này, ý kiến của hắn với ta xung khắc, tôi cũng chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của hắn, nếu cô không muốn khổ tâm của hắn uổng phí, thì dựa theo tôi nói đi làm, cái khác không cần hỏi, lấy cấp bậc của cô, tốt nhất đừng hỏi thăm. Giữ kỹ ngọc bội, chờ thời gian thích hợp tới, tôi sẽ thông báo cô.”

Nói xong, người đàn ông than khẽ một tiếng: “Như là đời người hận dài nước chảy về đông.”

Trong tiếng thở dài, hắn bỗng biến mất ở trong tầm nhìn của Tiểu Viên, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

…

Trong phòng chỉ huy, thư ký Chu nghe điện thoại di động.

“Thư ký Chu, chúng tôi đã bắt giữ Nguyên Thủy Thiên Tôn, đeo lên giam cầm, không cho hắn cơ hội chạy trốn cùng tiến vào phó bản bang phái.” “Tây Sơn Hoàng Long” một trong ba vị Vũ Sư, giọng điệu trầm thấp:

“Nhưng mấy vị trưởng lão Tùng Hải một tấc cũng không rời Nguyên Thủy Thiên Tôn, trưởng lão phân bộ Bàng Giải cũng mang sự tình báo cáo cho chỗ dựa của mình, chúng tôi không có cơ hội giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, không lấy được Bộ Trang Bị Tế Trời.”

Thư ký Chu nhếch khóe miệng, giọng điệu vui vẻ: “Một đòn trí mạng đã đánh ra, kế tiếp chỉ cần chờ đợi thành quả thắng lợi là được, không cần có bao nhiêu động tác dư thừa, đưa hắn về tổng bộ, tiếp nhận thẩm phán.”

Quấy nhiễu chấp pháp, cấu kết nghề nghiệp tà ác, tự tiện giết trưởng lão, đây là tội nặng minh chủ cũng không cứu lại được.

Không, phải nói, là tội nặng ngay cả minh chủ cũng không thể dễ dàng tha thứ.

Con cháu minh chủ phạm loại chuyện này cũng phải chết, huống chi là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong năm vị minh chủ, Khương bang chủ cùng Nguyên Soái là thiên hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Bạch Hổ binh

chúng chú ý kỷ luật cùng giai cấp, lấy hạ khắc thượng, giết chết trưởng lão quan phương, Nguyên Soái cũng không thể bao che.

Khương bang chủ tuy nóng tính dễ giận, nhưng thưởng phạt phân minh, càng không có khả năng bao che hắn.

Về phần ba vị minh chủ khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn giết là trưởng lão của Thủy Thần cung, cung chủ là người đầu tiên không tha cho hắn, Trung Đình chi chủ ngủ say, Bách Hoa hội trưởng lánh đời ẩn cư.

Hơn nữa, minh chủ là sẽ không nhúng tay công việc của bang phái.

Thư ký Chu kết thúc cuộc gọi, gọi điện thoại di động cho Thái trưởng lão, đợi sau khi đối phương bắt máy, vô cùng đau đớn nói:

"Lãnh đạo, Sóng Dữ Vô Tình hi sinh vì nhiệm vụ, chết bởi tay Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Lập tức mang tình hình sự việc báo cho Thái trưởng lão.

Thái trưởng lão nghe xong, cho thái độ khẳng định: "Làm không tệ."

Thư ký Chu cười lên, hắn biết Thái trưởng lão chỉ là thao tác lâm thời thay đổi kế hoạch, triệu tập trưởng lão phân bộ Bàng Giải, phân bộ Tùng Hải đến hiện trường của mình.

Tạ Tô nhúng tay, quấy rầy kế hoạch giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vì thế hắn làm ra điều chỉnh, triệu tập trưởng lão Tùng Hải cùng thành phố Bàng Giải cách thành phố Kim Sơn gần nhất, một mặt là chứng kiến hành vi đại nghịch bất đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một mặt khác là ngăn chặn hắn phản bội.

Đương nhiên, cơ sở của tất cả cái này là, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự sẽ giết Sóng Dữ Vô Tình.

Chương 2134: Sét đánh giữa trời (1)

Thư ký Chu không chút nghi ngờ một điểm này, tiểu tử kia nhìn như láu cá linh lung, thực ra cương liệt bất thường, hắn

nếu chịu cúi đầu, cũng sẽ không tranh đấu cứng ngắc như vậy với tổng bộ.

“Lãnh đạo, ngài còn có chỉ thị gì?”

Thái trưởng lão thản nhiên nói: “Hắn không phải rất biết thao túng dư luận sao.”

Thư ký Chu nhếch khóe miệng: “Rõ, tôi bảo người viết thông báo.”

Thái trưởng lão “Ừm” một tiếng, kết thúc cuộc gọi.

…

Thành phố Bàng Giải, Tạ gia.

Một tộc nhân vội vàng xâm nhập tiểu viện, lớn tiếng nói: “Phu nhân, phu nhân…”

Tạ mụ mụ vừa mới đi vào giấc ngủ, khoác một cái áo ngoài, đẩy ra cửa sổ ô vuông lầu hai, nhíu mày nói:

“Nửa đêm nửa hôm, có chuyện gì?”

Tộc nhân kia đứng ở trong sân dưới lầu, ngẩng đầu, vội nói: “Không ổn rồi, phân bộ Bàng Giải truyền đến tin tức, gia chủ quấy nhiễu chấp pháp, bị bắt rồi.”

“Quấy nhiễu chấp pháp?” Tạ mụ mụ tức giận nói: “Chuyện lớn bao nhiêu đâu, cậu thông báo hội tộc lão là được.”

Tạ Tô thân là Chúa Tể, lại là gia chủ linh cảnh thế gia, đừng nói quấy nhiễu chấp pháp, vụng trộm xử chết Thánh Giả quan phương cũng không tính là việc lớn.

Đơn giản chính là để tộc lão ra mặt vớt người ra, đóng một khoản tiền phạt.

Tộc nhân kia vẻ mặt nôn nóng, “Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác, giết một vị trưởng lão quan phương, gia chủ là đồng lõa của hắn, đã bị mang về tổng bộ nhốt lại rồi, phu nhân, chuyện này lớn rồi.”

Thân thể Tạ mụ mụ nhoáng lên một cái, hoa dung thất sắc, quay đầu chạy ra khỏi phòng, thét to:

“Linh Hi, Nguyên Thủy ca ca của con xảy ra chuyện rồi! Ba con cũng xảy ra chuyện rồi!”

…

Trời tờ mờ sáng.

Tài khoản tổng bộ Ngũ Hành minh ở diễn đàn phát ra thông báo:

Trời long đất lở!

…

Tạ gia.

Tạ Linh Hi từ chỗ mẫu thân nghe tin dữ, vội vàng ở ngoài váy ngủ ngắn khoác lên cái áo hồng, xỏ dép, một đường chạy vội tới ngoài chỗ lão tổ tông ẩn cư, khóc thút thít khẩn cầu lão tổ tông ra tay cứu Nguyên Thủy ca ca của cô.

Nhưng lão tổ tông không quan tâm cô.

Tạ Linh Hi khóc gần một giờ, trong sân mới truyền đến thanh âm không kiên nhẫn của lão tổ tông:

"Lão phu ghét nhất phụ nữ khóc sướt mướt, mấy con nhóc cũng không được, cút mau."

Tạ Linh Hi lau nước mắt, "Lão tổ tông, ngài cứu hắn đi, hắn là thiên tài có thể thành Bán Thần, hắn đáng giá người cứu, người, người đàn ông cháu để ý lâu như vậy, không thể cứ như vậy không còn nữa."

Tạ gia lão tổ một tên thất phu, không có chút tính nhẫn nại thương hương tiếc ngọc, cho dù là huyết mạch dòng chính, tức giận nói:

"Cứu cái rắm! Ta đã cho hắn lựa chọn, thằng nhóc thối đó biết rõ là tử kiếp còn muốn lỗ mãng, không biết còn tưởng hắn là Hỏa Sư. Ta nói cho ngươi, giết Chúa Tể quan phương bị bắt gặp còn có thể bình yên vô sự, chỉ có Bán Thần, không có loại khả năng thứ hai.

"Ngươi muốn lão phu vì hắn, liều mạng với luật pháp quan phương? Lão phu thật ra không sợ, nhưng ta không làm được, Ngũ Hành minh có năm Bán Thần, Tạ gia chúng ta chỉ có lão phu."

Tạ Linh Hi "Oa" khóc lên, khóc như hoa lên gặp mưa.

…

Tiếng chuông chói tai làm Triệu Thành Hoàng từ trong ngủ mơ bừng tỉnh, hắn cầm lấy điện thoại di động ở tủ đầu giường, huỳnh quang màu lam chiếu sáng lên khuôn mặt lạnh lùng.

Người gọi tới —— Tôn Miểu Miểu.

Thời gian là sáu giờ sáng, mặt trời vừa thò đầu ra, hắn cũng vừa mới đi vào giấc ngủ.

Triệu Thành Hoàng nhíu nhíu mày, có chút kỳ quái, tuy hắn và Tôn Miểu Miểu là lớn lên cùng một xã khu, miễn cưỡng tính là thanh mai trúc mã, nhưng thời điểm bình thường không có việc gì, cơ bản không liên hệ.

Giờ này gọi điện cho hắn, nói rõ là có chuyện rồi.

Khi Triệu Thành Hoàng bắt máy, giọng điệu liền đặc biệt ngưng trọng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Giọng Tôn Miểu Miểu run run, "Nguyên, Nguyên Thủy xảy ra chuyện rồi, hắn đã giết một trưởng lão Ngũ Hành minh."

Triệu Thành Hoàng nhất thời giật mình một cái, hầu như là từ trên giường nhảy bật dậy, lông mày giật giật: "Giết trưởng lão? ! Cô đang nói bậy cái gì!"

"Anh xem diễn đàn Ngũ Hành minh."

Triệu Thành Hoàng giày cũng chưa xỏ, trực tiếp lao ra khỏi phòng ngủ, lao vào phòng sách, mở ra laptop làm việc, đăng nhập tài khoản, vào diễn đàn Ngũ Hành minh.

Quả nhiên thấy bài đăng ghim trên đỉnh, đỏ tươi.

"Rạng sáng hôm qua, trưởng lão Sóng Dữ Vô Tình dẫn đội càn quét một đám nghề nghiệp tà ác, gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn tập kích, bất hạnh trở về linh cảnh, tổng bộ vô cùng tiếc thương đối với hắn, ở đây hứa hẹn, nhất định nghiêm trị hung thủ, duy trì pháp luật kỷ cương…"

Nội dung thông báo lưu loát viết mấy trăm chữ, kể tình huống sự việc, trọng điểm cường điệu "Sóng Dữ Vô Tình" hành vi chính nghĩa cùng bi thảm, một trưởng lão cần cần cù diệt trừ nghề nghiệp tà ác, chết oan khuất như thế.

Chương 2135: Sét đánh giữa trời (2)

Từ khía cạnh làm nổi bật lên Nguyên Thủy Thiên Tôn kiệt ngạo quái đản, ỷ vào thân phận thiên tài, được sủng mà kiêu, hoành hành không kiêng kỵ, không những cấu kết nghề nghiệp tà ác, còn giết chết trưởng lão quan phương.

Trừ văn tự miêu tả, trong bài đăng còn tải lên mấy bộ hình ảnh máy bay không người lái quay chụp, trong đó một hình ảnh chính là hình ảnh độ nét cao Nguyên Thủy Thiên Tôn giữ một cái thây khô.

Đương nhiên cũng có ảnh chụp mười mấy vị trưởng lão chạy tới hiện trường, chính mắt chứng kiến việc này.

Triệu Thành Hoàng vô lực tựa vào ghế dựa, hắn đã không dám đi đọc bình luận.

Suy nghĩ xuất thần một lát, Triệu Thành Hoàng hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Có thể chọc giận Nguyên Thủy Thiên Tôn đến loại trình độ này, nói rõ tổng bộ đã áp dụng hành động đối với đám người Tiểu Viên, Thái trưởng lão chiêu này quá độc, không phải hành vi của trưởng giả."

Tính cách Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn rất hiểu biết, không phải bị chạm vào điểm mấu chốt, hắn sẽ không giết trưởng lão.

Tôn Miểu Miểu nức nở nói: "Tôi đã sớm nói với hắn, đừng lui tới với nghề nghiệp tà ác, đừng lui tới với cô ta, nhưng cứ không nghe!"

Triệu Thành Hoàng hơi ngẩn ra, hắn rốt cuộc xác định một sự kiện, Tôn Miểu Miểu thích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trước kia là hoài nghi, bây giờ là xác định.

"Giết trưởng lão là tội chết, Nguyên Thủy Thiên Tôn chạy trời không khỏi nắng." Triệu Thành Hoàng chà chà gò má, bắt buộc mình bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Thoát tội là không có khả năng, biện pháp duy nhất là cứu người ra, thoát ly quan phương."

Tôn Miểu Miểu ô ô hai tiếng, nói: "Tôi từng cầu ông nội, ông từ chối hỗ trợ, anh có thể cầu Triệu trưởng lão một chút hay

không?”

Triệu Thành Hoàng cười khổ một tiếng: “Cô cảm thấy ông ấy sẽ đáp ứng sao?”

Tôn Miểu Miểu trầm mặc.

Lúc này, điện thoại di động “Ting” một tiếng, có tin nhắn tới.

Triệu Thành Hoàng tập trung nhìn vào, thanh âm khó được ôn hòa, an ủi: “Group nhỏ có người nói chuyện, vừa lúc thảo luận với bọn họ một phen, cô đừng vội, ài, vội cũng vô dụng.”

Tôn Miểu Miểu kết thúc cuộc gọi.

“Anh Gà Đỏ: Cái đệch, sao lại thế này, Nguyên Thủy Thiên Tôn sao lại chiến với quan phương trưởng lão rồi? Tôi nhớ ở Ngũ Hành minh, giết trưởng lão là phải phán tử hình.”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Ở tổ chức nào cũng là tử hình, Nguyên Thủy Thiên Tôn gây họa lớn rồi.”

“Triệu Thành Hoàng: Các vị, có biện pháp gì hay không?”

“Anh Gà Đỏ: Tôi nghe a gia nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị bắt đi tổng bộ, chúng ta đi cướp pháp trường đi.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Chủ ý vớ vẩn gì vậy? Anh cấp bậc nào hả đã đi cướp pháp trường, không biết còn tưởng anh là Bán Thần.”

“Anh Gà Đỏ: Tôi đã mua vé máy bay, chúng ta ở kinh thành nơi nào gặp mặt?”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Anh đừng vội bốc đồng, tôi tính lấy cổ phần công ty cơ quan tìm lão tổ tông nói chuyện.”

“Ryo Asano: A, làm sao bây giờ làm sao bây giờ.”

Tôn Miểu Miểu không muốn nghe bọn họ nói lời thừa, trực tiếp @ Thiên Hạ Quy Hỏa: “Anh có biện pháp nào?”

Thiên Hạ Quy Hỏa phát ra một cái vẻ mặt “cười khổ”:

“Giết quan phương trưởng lão, đây là tội chết ai cũng không cứu được, Nguyên Thủy bây giờ bị giam cầm, tiếp theo tổng bộ hẳn là sẽ thẩm phán hắn, chỉ còn đường chết. Các người xem diễn đàn đi, bây giờ các đồng nghiệp quan phương còn ở trạng thái khó có thể tin, qua một hai ngày nữa, người thúc đẩy

sau lưng dẫn dắt tiết tấu lên, cho dù là fan trung thành của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ sợ cũng rất khó trái với lương tâm ủng hộ hắn."

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Đến lúc đó chính là chiều hướng phát triển, cả thiên hạ đều muốn hắn chết, nếu minh chủ cứng rắn muốn bao che, đó chính là trước mặt toàn bộ hành giả quan phương, trước mặt linh cảnh hành giả toàn thế giới, mang pháp luật pháp quy của Ngũ Hành minh giẫm dưới chân. Các minh chủ sẽ không làm như vậy, bởi vì bọn họ mới là kẻ duy trì bảo vệ trật tự thật sự."

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Lúc trước năm vị minh chủ vì để Ngũ Hành minh dung hợp tốt hơn, ký tên lẫn nhau khế ước không can thiệp công việc quan phương, loại hành vi ủy quyền này, vừa vặn là bởi vì bọn họ coi trọng trật tự."

Bán Thần giống như hoàng đế, có được quyền lực tuyệt đối, mà một tổ chức ổn định, kiêng kị nhất chính là quyền lực bị nắm ở trong tay số ít vài người.

Trước mắt Ngũ Hành minh quyền lực cố hóa tuy nghiêm trọng, nhưng trên đầu thập lão chung quy là có treo thanh đao, quyền lực cũng so với các minh chủ cầm quyền càng phân tán hơn.

"Hạ Hầu Ngạo Thiên: Cho nên, cướp pháp trường thật ra là một lối suy nghĩ chính xác."

"Thiên Hạ Quy Hỏa: Không, là cách nghĩ ngu xuẩn đến cực điểm. Chuyện này ầm ĩ như vậy, trình độ chú ý lớn bao nhiêu? Đừng nói là chúng ta, Chúa Tể đi cũng là tặng mạng."

Trong group lập tức trầm mặc.

Thiên Hạ Quy Hỏa trong những hàng chữ đều đang nói bốn chữ: Hồi thiên vô lực (hết cứu chữa được)!

Đây không phải điều bọn họ linh cảnh hành giả tầng cấp này có thể nhúng tay, bọn họ cái gì cũng không thay đổi được.

Chương 2136: Sét đánh giữa trời (3)

Vịnh Phó gia.

Trong phòng khách, Nữ Vương vành mắt đỏ bừng ngồi ở trên sô pha, vừa mới khóc lớn một trận. Quan Nhã thì mặt không biểu cảm, toàn bộ hành trình đều đang lướt điện thoại di động, diễn đàn, group chat, danh bạ.

Giống như việc không liên quan mình.

Phó Tuyết tức giận vỗ điện thoại di động của con gái, mày liễu dựng thẳng:

"Giờ là lúc nào rồi, người đàn ông của con xảy ra chuyện lớn như vậy, con còn có rảnh chơi điện thoại di động?"

Điện thoại di động bay ra ngoài, rơi bốp ở trên mặt đất, một đường trượt đến góc bàn, hình ảnh màn hình vỡ vụn dừng lại ở trên câu nói cuối cùng kia của "Thiên Hạ Quy Hỏa".

Mẹ vợ trong lòng nóng muốn chết, cô chính là đánh bạc tất cả ở trên người con ngoan, Nguyên Thủy là hy vọng nửa đời sau của cô.

Một cổ phiếu chất lượng tốt như vậy, sao nói rớt là rớt rồi? So với cổ A còn ảo ma hơn.

Từ ba giờ đêm qua nhận được tin tức đến bây giờ, Phó Tuyết đứng ngồi khó yên, lo lắng xoay vòng vòng.

Cô có thử liên lạc Phó Thanh Huyên, nhưng điện thoại không bắt máy, gọi cho thư ký của cô ấy, biết được Phó Thanh Huyên mấy ngày hôm trước đã vào phó bản chơi. Hai chị em thế mà ở lúc này vào phó bản.

Mẹ vợ không cam lòng lại gọi cho hội tộc lão Phó gia, không hề nghi ngờ vấp phải trắc trở, cũng không phải Phó gia không muốn hỗ trợ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tốt xấu gì cũng là con rể Phó gia, thật sự là bất lực.

Giết trưởng lão là chuyện lớn bao nhiêu?

Phó Thanh Dương làm ra loại chuyện này, cho dù có lý do chính đáng, cũng phải lột da. Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn thì sao, hắn là cấu kết nghề nghiệp tà ác, quấy nhiễu chấp pháp, giết hại trưởng lão, tính chất quá mức ác liệt.

Không bảo vệ nổi.

Quan Nhã đứng dậy, yên lặng nhặt lên điện thoại di động, nhìn về phía mẫu thân, "Yên tâm, công ty cơ quan là của Phó Thanh Dương, Nguyên Thủy có hay không cũng không ảnh hưởng mẹ kiếm tiền."

Phó Tuyết nổi giận nói: "Con bé chết tiệt, con có ý tứ gì!"

Quan Nhã chưa trả lời, im lặng lên lầu.

Tiến vào phòng ngủ, cô ngồi yên ở bên bàn, thời gian thật dài cũng chưa động đậy.

Lúc này, điện thoại di động vang, người gọi tới là một số xa lạ.

Quan Nhã ánh mắt trống rỗng bắt máy, chưa nói gì.

Bên kia cũng không nói chuyện.

Hai bên tựa như có sự ăn ý vô hình.

Đại khái hai ba phút, trong loa rốt cuộc truyền đến một thanh âm cố nén đau đớn:

"Xin lỗi."

Là cô gái kia.

Quan Nhã đờ đẫn mà ngồi, chưa đáp lại.

"Tôi rất hiểu cảm nhận của cô, cô có thể cho tôi vài phút không, tôi muốn nói với cô chuyện này…"

…

Sa mạc Tây Bắc.

Thiên Vương Sợ Hãi mặc âu phục màu đen chỉn chu, đeo bông tai màu bạc, lạnh lùng nhìn đoàn xe chạy tới.

Xe địa hình dẫn đầu chợt phanh gấp.

Xe đến tiếp sau lục tục ngừng lại, suýt nữa tạo thành sự kiện tông vào đuôi xe cỡ lớn.

Trong xe địa hình dẫn đầu, một thanh niên rạng rỡ trán đeo băng đô vận động đi ra.

Hắn đánh giá Thiên Vương Sợ Hãi trang phục tinh anh, khí chất tao nhã, cười lạnh nói: "Chó ngoan không cản đường!"

Thiên Vương Sợ Hãi thản nhiên nói: "Ngân Nguyệt gọi điện thoại cho ta, nói ngươi dẫn theo một đám giáo chúng, muốn đi tấn công kinh thành?"

Ma Nhãn Thiên Vương hỏi ngược lại: "Đây là tự do của ta, ngươi quản được?"

"Đi kinh thành là tự do của ngươi, chặn đường là tự do của ta." Thiên Vương Sợ Hãi vẻ mặt lạnh nhạt.

Ma Nhãn Thiên Vương trầm mặc một giây, nói: "Ta từng hỏi Tu La, chỉ cần ta có thể đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Tây Bắc, hắn có thể cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đảm nhiệm Thiên Vương của Binh Chủ giáo."

Sợ Hãi bật cười một tiếng: "Ngươi bây giờ trở về hỏi Tu La, bảo hắn mang vị trí thủ lĩnh Binh Chủ giáo nhường cho ngươi, hắn cũng sẽ đồng ý. Yêu cầu của tất cả mọi người Tu La đều sẽ đồng ý, hắn thậm chí lười nói một chữ 'Không' với con kiến."

Ma Nhãn Thiên Vương đột nhiên nổi giận, "Con mẹ nó ngươi có nể mặt hay không, cút cho lão tử!"

Hắn nháy mắt giật xuống băng đô vận động trên trán, lộ ra con mắt dựng thẳng hốc mắt đỏ rực, tròng mắt vàng nhạt kia, tròng mắt màu vàng nhạt "lộc cộc" chuyển động, tràn ngập tà ác cùng hỗn loạn.

"A…"

Các Yêu Mê Hoặc, Vụ Chủ trong đoàn xe kêu lên thảm thiết, một đám ôm đầu kêu thảm, thần thái điên cuồng, bày ra dấu hiệu phát điên.

Cho dù là Thiên Vương Sợ Hãi chiến lực có thể so với Bán Thần, ở khoảnh khắc chùm tia sáng màu đỏ vàng chiếu lên trên người, linh lực trong cơ thể ngắn ngủi mất khống chế, tà niệm đáy lòng giống như củi tưới xăng, hừng hực bốc cao, gần như phá hủy lý trí.

Đây là "Con Mắt Mê Hoặc" của Ma Nhãn Thiên Vương, toàn bộ Binh Chủ giáo, chỉ có hắn cùng Tu La mang kỹ năng "Mê Hoặc" tu luyện đến cảnh giới đăng phong tạo cực, có thể suy yếu Bán Thần.

“Muốn đánh với ta, chờ ngươi cấp 9 nói sau.” Sợ Hãi hít sâu mét hơi, bình ổn linh lực xao động, một bước bước ra mấy chục thước.

“Bốp!”

Hắn vung chân một cái quất bay Ma Nhãn Thiên Vương, quật ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ma Nhãn Thiên Vương bay ra như đạn pháo, Thiên Vương Sợ Hãi chợt biến mất, ngay sau đó, nơi xa truyền đến tiếng vang lớn “ầm ầm ầm”, hai vị Thiên Vương chiến đấu (bị đánh), giống như đạn pháo oanh tạc liên miên không dứt.

Chương 2137: Sét đánh giữa trời (4)

Trấn nhỏ nào đó ở địa khu thành phố Kim Sơn, khách sạn giá rẻ.

Phòng giường đôi, Tiểu Viên đứng ở bên cửa sổ, nhẹ nhàng đặt điện thoại di động xuống, ở phía sau cô, Khấu Bắc Nguyệt nằm trên giường.

Sau khi dùng viên thuốc, bệnh khuẩn trong cơ thể Khấu Bắc Nguyệt dần dần đánh mất hoạt tính, trừ có chút suy yếu, đã không còn quá đáng ngại, nhưng giờ phút này, thiếu niên tinh lực tràn đầy này nằm ngẩn người, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà.

Hắn là sau nửa đêm tỉnh lại, vừa tỉnh lại, liền từ chỗ Tiểu Viên nghe được tin dữ đoàn đội bị diệt.

Đả kích liên tiếp đã đánh gục thiếu niên này, hắn vẫn duy trì trạng thái này mãi cho đến trời sáng, giống một con rối gỗ không có linh hồn.

Tiểu Viên nhìn ngoài cửa sổ, thấp giọng nói:

“Nguyên Thủy bị Ngũ Hành minh bắt rồi, tự tiện giết Chúa Tể, hắn sẽ bị phán tử hình.”

Trong phòng tràn đầy yên tĩnh.

Sau đó, Tiểu Viên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng khóc, tiếng thiếu niên khóc xé tim xé phổi.

…

Thư ký Chu dọc theo cầu thang đá loang lổ đi xuống, tới một chỗ hành lang trong lòng đất xây bằng đá tảng.

Chiếu sáng là loại bóng đèn sợi vonfram kia của niên đại 90, từng cái đèn khảm ở trần hành lang, ánh đèn màu da cam chiếu sáng lên nhà giam xây trong lòng đất này.

Trần, hai bên vách tường, sàn của hành lang đều là khối đá hình vuông đều đều xây thành, trong khe hở của tảng đá kéo dài ra rễ cây dày đặc, vách tường có một số nơi thậm chí trực tiếp bị từng mảng lớn rễ cây bao trùm.

Nhà giam trong lòng đất có rất nhiều phòng, nhưng đều bỏ trống.

Giày da của thư ký Chu giẫm lên phiến đá tảng, phát ra tiếng gõ thanh thúy.

Không bao lâu, hắn tới phòng giam kia ở cuối hành lang, thấy người trẻ tuổi ngồi xếp bằng ở trên giường.

Thân thể người trẻ tuổi bị rễ quấn quanh, ngoài ra, không có bất cứ hạn chế nào nữa.

Nhưng thư ký Chu rất rõ, bị những cái rễ này quấn quanh, dù là Bán Thần cũng rất khó giãy thoát.

Bởi vì những cái rễ cây này cũng bắt nguồn từ Bán Thần, vị hội trưởng kia của Bách Hoa hội.

Nơi này là ngoại ô kinh thành, trong lòng đất chùa Linh Cảm.

Trong chùa Linh Cảm có một cây cổ thụ trăm năm, là một trong những phân thân của hội trưởng. Hội trưởng Bách Hoa hội là một vị minh chủ thần bí nhất, cảm giác tồn tại của hắn cực thấp, quanh năm ẩn cư, không để ý tới công việc quan phương, không gặp hành giả quan phương, dù là thập lão cũng chỉ từng gặp hắn ít ỏi mấy lần.

Là loại Bán Thần không tận thế, hắn cũng lười xuất hiện.

Nhưng hội trưởng lại không đâu không có, khi cần thiết, kinh thành bất cứ một cái cây nào, bất cứ một động vật nào, đều có thể là hắn.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, tổng bộ đã quyết định, ngày mai tổ chức buổi thẩm phán đối với ngươi, có cảm nghĩ gì?”

Thư ký Chu là người trung niên khí chất âm trầm, ngũ quan đoan chính, đầu chải bóng loáng, dáng người cao ngất so với người trẻ tuổi càng có nét hơn.

“Ngươi là muốn nghe ta cầu xin tha thứ, hay là chửi má nó?” Trương Nguyên Thanh nhìn qua, trong ánh mắt lộ ra trào phúng nhàn nhạt, “Nếu là cầu xin tha thứ, ta kế tiếp có phải tốt nhất chủ động dâng lên Bộ Trang Bị Tế Trời, cùng với toàn bộ đạo cụ hay không?”

Không hề nghi ngờ, tử kiếp của hắn đến rồi.

Trương Nguyên Thanh trong cả ngày, đều đang cảnh tỉnh hai việc.

Một, hắn vì sao sẽ ôm tâm lý may mắn, tham gia tiệc cua?

Nếu mùng 1 tháng 10 hôm nay không tham gia tiệc cua, tránh ở trong phó bản, hắn sẽ không nhận được cuộc gọi cầu cứu của Triệu Hân Đồng, tự nhiên sẽ không bị cuốn vào việc này, tuy hắn chưa bao giờ hối hận.

Hai, hắn vẫn luôn lo lắng tử kiếp buông xuống, tích cực làm ra ứng đối, lại xem nhẹ Tiểu Viên cùng Khấu Bắc Nguyệt.

Vì sao tử kiếp không thể là phục chế sự kiện máy bay mai phục? Tuy hắn có thay bốn người Tiểu Viên mua nhà, thay đổi địa chỉ, nhưng cái này cũng không phải tuyệt đối an toàn.

—— Đương nhiên, trừ phi trực tiếp đưa bọn Tiểu Viên ra nước ngoài, nếu không không có khả năng làm được trăm phần trăm an toàn.

Hai vấn đề này, Trương Nguyên Thanh đến nay không nghĩ ra, hắn hoài nghi mình đã thành quân cờ, nhưng hắn không có chứng cứ.

Nếu sau lưng thật sự có người thúc đẩy, vậy chỉ có thể nói, loại thúc đẩy này gần như không thể phát hiện trước, không thể tránh né.

Thái trưởng lão là Vũ Sư, không có năng lực tương ứng, là Linh Thác? Hắn sớm ra tay đối với mình? Vậy vì sao Linh

Thác có thể dễ dàng tha thứ Ma Quân trở thành Chúa Tể đỉnh phong, tới gần Bán Thần.

Lại không thể chứa chấp Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn sống thêm vài năm?

Bây giờ thân hãm nhà tù, thiếu con đường tin tức, khó có thể điều tra rõ mạch lạc sự kiện.

Thư ký Chu lắc lắc đầu, thở dài nói:

"Xem ra ngươi đối với Thái trưởng lão, đối với ta có thành kiến rất lớn nha, Thái trưởng lão là lãnh đạo công chính nghiêm minh, mặc dù ngươi hại chết cháu nội hắn, hắn vẫn bao dung ngươi, nhường nhịn ngươi, cũng không phải quan báo tư thù, là ngươi quá kiêu căng, ngươi coi tổng bộ nhẫn nại trở thành tiền vốn để phóng túng, hết lần này tới lần khác đụng vào điểm mấu chốt, bây giờ ngay cả trưởng lão cũng dám giết, ài, trời muốn khiến ai diệt vong, tất làm hắn điên cuồng trước, nói có lý nha."

Chương 2138: Thẩm phán đình số 1 (1)

"Làm trưởng bối, lãnh đạo, ta cảm thấy tiếc hận đối với điều này." Thư ký Chu đau đớn nói.

"Nói xong thì cút!" Trương Nguyên Thanh đang suy nghĩ đường sống của mình, không có tâm tình lải nhải với gã.

"Đừng nóng vội nha, ta đến còn có một việc muốn nói cho ngươi." Khóe miệng thư ký Chu từng chút một nhếch lên:

"Ngươi có thể còn không biết, ở đêm qua, tổng bộ phái ra tổ hành động bí mật, thành công tiêu diệt đồng bọn của Vãng Sự Vô Ngân phân tán ở các nơi, trừ hai người kia bị ngươi thả chạy, người khác toàn bộ đánh gục. Mặt khác, Vãng Sự Vô Ngân trùng kích Bán Thần thất bại, đã phát điên, quan phương xuất động hai vị minh chủ xử lý hắn. Ồ đúng rồi, còn có Bán Thần của Ám Dạ Mân Côi cùng Nam phái."

Tất cả mọi người, đều đã chết… Trong nháy mắt này, Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng máu đông lại ở trong mạch máu, nghe thấy sét đánh bên tai, nghe thấy trong trái tim, truyền đến rống giận cùng kêu rên không biết là của ai.

Sét đánh giữa trời.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không còn màu máu, thần thái Thư ký Chu vô cùng thoải mái, gật đầu nói: "Xem ra ngươi đã ý thức được sai lầm của mình, như vậy ngày mai gặp ở thẩm phán hội đi!"

Hắn xoay người rời đi, đi hai bước, lại dừng lại: "Thiếu chút nữa sót mất sự kiện."

Thư ký Chu nhếch khóe miệng, "Chúng ta ở sau khi đánh gục Nhân Gian Lưu Lãng Khách, phát hiện hắn cùng Truy Độc Giả của phân bộ Nam Minh âm thầm cấu kết, Truy Độc Giả thấy sự việc bại lộ, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại đã bị đánh gục, bộ điều tra hoài nghi các đồng nghiệp thành phố Nam Minh có hành vi vi phạm kỷ cương nghiêm trọng, đã bắt tất cả thành viên, tiếp nhận điều tra, trước khi có kết quả, niêm phong tài sản, đóng băng tài khoản ngân hàng."

Hắn đã hận Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo cuồng vọng trong lần thẩm phán trước đó, cũng biết quan phương hành giả phân bộ Nam Minh tôn sùng tới cực điểm đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đây là một đao cuối cùng hắn đâm ra, hắn hôm nay đến thăm tù lấy tư thái người thắng cao cao tại thượng làm nhục đối thủ, chỉ là một mặt rất nhỏ, mục đích lớn hơn nữa là kích thích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dư luận trên diễn đàn đã dần dần kéo lên, ai cũng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác, vô số hành giả quan phương từ fan biến thành anti.

Kế tiếp, chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trên hội thẩm phán bảo trì phản cốt, vậy toàn bộ quan phương đều sẽ hình thành cảm xúc "xử tử Nguyên Thủy Thiên Tôn".

Cho nên hắn muốn kích thích Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút, như thế nào hoàn toàn giết chết một kẻ địch? Một đao tru tâm trước, sau hại tính mạng, liền kê cao gối ngủ ngon.

Thư ký Chu vui vẻ rời đi, mục đích của hắn đã đạt tới.

Trương Nguyên Thanh dựa vào trên tường, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà, trước mắt hiện lên âm dung nụ cười của mọi người đoàn đội khách sạn Vô Ngân, Truy Độc Giả lúc ấy nhất

định rất tuyệt vọng nhỉ, Nhân Gian Lưu Lãng Khách là người thân duy nhất trên đời của hắn, hắn cả đời chiến đấu với thế lực xã hội đen buôn thuốc phiện, hắn chặn đê đập cả đời, không bị nước lũ làm chết đuối lại chết ở trong tay người một nhà.

Nhân Gian Lưu Lãng Khách rốt cuộc không lưu lãng nữa.

Dương bá rốt cuộc có thể không cần khiếu nại nữa, nhẹ nhõm rồi, Lâm Tử Xung giết nhiều người như vậy quá nửa là phải xuống địa ngục, không gặp được cha mẹ thật thà trên thiên đường.

Hy vọng Đồng Đồng kiếp sau có tuổi thơ hạnh phúc, dì Phương kiếp sau ánh mắt tốt chút, đừng gả cho đàn ông tồi chút.

Hồng Ma tỷ vẻ ngoài rất xinh đẹp lại xuất thân ở gia đình bình thường, kiếp sau đầu thai tốt đi.

Lương Thần đời này từng theo nhầm rất nhiều lão đại, nhưng ít ra Bắc Nguyệt không làm hắn thất vọng, kiếp sau đừng yếu đuối như vậy, nếu còn muốn đến nhân gian.

Thùng thùng thùng… Đầu Trương Nguyên Thanh hết lần này tới lần khác húc vào tường, trong lòng có một ngọn lửa thiêu đốt.

Hắn lại nghĩ tới Vô Ngân đại sư, hắn đã rõ căn nguyên tràng bi kịch này, đối phó hắn chỉ là nhân tiện.

Nam phái cũng tốt, Ám Dạ Mân Côi cũng tốt, Thái trưởng lão cũng tốt, thật sự muốn là món vật phẩm Bán Thần kia.

Tàn sát thành viên đoàn đội vì kích thích Vô Ngân đại sư đi, bản thân đại sư đã đang làm xiếc đi trên dây, duy trì cân bằng vi diệu, trong lúc trùng kích Bán Thần, loại cân bằng này càng thêm yếu ớt.

Thấy đồng bạn thân mật nhất bởi vì mình, lần lượt bị tàn sát, đại sư tất nhiên mất khống chế.

Lấy trí tuệ của đại sư chẳng lẽ chưa từng cân nhắc mình sẽ trở thành cái bia ngắm, chưa cân nhắc đến nguy cơ của thành viên đoàn đội?

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh bỗng ngây người, đại sư đã cân nhắc đến, là cân nhắc đến rồi.

Đại sư ngày đó đã mang đoàn đội phó thác cho hắn, đại sư muốn để hắn đảm nhiệm thủ lĩnh, thủ hộ mọi người an toàn.

Là hắn đầy đầu óc đều là tử kiếp của mình, vừa đáp ứng, lại vừa chỉ bảo Tiểu Viên ở trong group phát thông báo "Mọi người ẩn núp đi".

Chương 2139: Thẩm phán đình số 1 (2)

Là hắn không hoàn thành trách nhiệm hại chết mọi người, hại chết Vô Ngân đại sư, đại sư tin tưởng hắn như vậy.

Tiếng bước chân hỗn độn vang lên ở nhà giam trong lòng đất chùa Linh Cảm, Teddy lông quăn trầm mặc tiến lên, Linh Quân cùng Diệu Đằng Nhi đi theo phía sau, sau nữa là Quan Nhã, Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Anh Gà Đỏ, Thiên Hạ Quy Hỏa bé trà xanh Nữ Vương cùng Lý Thuần Phong.

Hành lang rất dài, bốn phía âm y yên tĩnh, ai cũng không nói gì.

Trên mặt mỗi người đều bao phủ mây đen hoặc cố nén bi thương hoặc chết lặng trống rỗng, hoặc trầm mặc tiêu cực.

Rốt cuộc, ở dưới Cẩu trưởng lão dẫn dắt, mọi người đến gian phòng giam kia chỗ sâu nhất, nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, mọi người đều cả kinh.

Người trẻ tuổi trước mắt như biến thành một người khác, khí chất hăng hái kia trong một đêm đã suy bại, chỉ còn lại có mất mát, chết lặng, trống rỗng, giống như chiến sĩ bất khuất rút đi xương sống, người đọc sách cao quý bị phá huỷ danh dự, thiên tài cao ngạo đánh mất tôn nghiêm.

Bé trà xanh "hức" một cái, che miệng khóc lên, Nữ Vương mắt đỏ bừng, ôm cô.

Linh Quân tiến lên một bước, tiền Hoa công tử vẻ mặt âm trầm, thấp giọng nói: "Nguyên Thủy, tôi dẫn bọn họ tới thăm cậu một chút."

Nơi này là trọng địa nhốt hung phạm, Cẩu trưởng lão cũng chưa có tư cách thăm tù, là Linh Quân cùng Diệu Đằng Nhi đau khổ cầu xin ông ngoại, mới đạt được nửa giờ thời gian thăm tù.

Cẩu trưởng lão thở dài: "Tổng bộ tính ngày mai tổ chức hội thẩm phán, ở sảnh thẩm phán số 1, đó là dùng để thẩm phán trưởng lão, Nguyên Thủy, thời gian của cậu không nhiều nữa, có lời gì muốn nói với mọi người."

Quy cách thẩm phán Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt tới cấp cao nhất. Đây là một loại biểu hiện thái độ của thập lão.

Vẻ mặt chết lặng của Trương Nguyên Thanh khẽ động, rốt cuộc quay đầu lại.

Ánh mắt hắn đảo qua mọi người, ánh mắt trống rỗng cuối cùng có vài phần sắc thái.

"Không mang cơm sao?" Hắn cười cười, "Trước khi hành hình ngay cả miếng cơm chặt đầu cũng không kịp ăn."

Câu đùa này cũng không buồn cười, không ai có thể cười nổi.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Linh Quân, nói: "Linh Quân, anh là một người thầy tốt, tôi rất vui được quen biết anh, đáng tiếc thời gian quá ngắn ngủi."

Linh Quân hốc mắt đỏ lên, cố cười lên một cái.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Diệu Đằng Nhi, "Đằng Nhi, xin lỗi!"

Hắn là chỉ sự kiện đó "đóng giả" truyền nhân Ma Quân, bắt cóc cô.

Diệu Đằng Nhi chưa nghe hiểu, mắt đỏ lên đáp một tiếng, không sao.

Trương Nguyên Thanh sau đó nhìn về phía sỉ nhục Hỏa Sư trầm mặc không nói, dạy dỗ, "Thiên Hạ Quy Hỏa, về sau, anh chính là bang chủ rồi, tôi rất có lòng tin đối với năng lực lãnh đạo của anh, đừng để chúng ta đoàn đội nhỏ này tan rã, anh là xuất thân bình dân, cái này có lợi đối với anh."

Da mặt Thiên Hạ Quy Hỏa hung hăng run rẩy, lặng yên siết chặt nắm tay, thấp giọng nói: "Tôi sẽ chờ Phó trưởng lão trở

về.”

Ý tứ của hắn là tôi sẽ báo thù cho cậu.

Trương Nguyên Thanh cười cười nhìn về phía Anh Gà Đỏ vẻ mặt đầy đau thương: “Anh Gà Đỏ, đừng làm chuyện điên rồ.”

Anh Gà Đỏ hung tợn nhìn về phía người khác, lớn tiếng chất vấn: “Vì sao không cướp pháp trường, chúng ta rõ ràng đã gặp được hắn, chúng ta bây giờ có thể dẫn hắn đi.”

“Không đi nổi…” Trương Nguyên Thanh lắc đầu “Tòa địa lao này ở trong trạng thái phong ấn, truyền tống không được, ngay cả phó bản bang phái còn không thể nào tiến vào.”

Hắn đã từng thử, gốc rễ dày đặc bao phủ mảng không gian này, thủ đoạn thường quy cùng phi thường quy đều không ra được.

Anh Gà Đỏ há mồm muốn nói, vẻ mặt đầy không cam lòng.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Triệu Thành Hoàng: “Tiểu Triệu à, đừng cho bản thân áp lực quá lớn, trên đời này vĩnh viễn núi cao còn có núi cao hơn, anh như vậy quá mệt mỏi rồi.”

Hắn mở ra ô vật phẩm, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giao cho Triệu Thành Hoàng: “Tài liệu bên trong, về sau anh giao cho Quan Nhã, Ngân Dao quận chúa cũng cho một ít.”

“Về phần âm thi bên trong, tặng anh.”

Triệu Thành Hoàng chưa nhận, chợt ngẩng đầu lên, không cho chất lỏng ấm áp trong hốc mắt chảy xuống. Trầm mặc hồi lâu, hắn mới tiếp nhận Mũ Đỏ Nhỏ.

“Nhân vật chính, Thiên Hạ Quy Hỏa là thủ lĩnh, nhưng thật ra anh mới là trung tâm của bang phái, anh vặn đinh ốc cho tốt, cố gắng kiếm tiền cho mọi người, tôi không có gì có thể tặng cho anh, cho anh một đôi giày đi, có thể giữ mạng.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên chưa tiếp lời, vẻ mặt có chút cô đơn.

“Miểu Miểu…” Yết hầu Trương Nguyên Thanh lăn lộn, phun ra một quầng lực lượng Thái âm, trong âm khí hai bóng dáng hơi co lại đang ngủ say.

Hắn nói: “Tiểu Đậu Bỉ liền phó thác cho cô, tôi chỉ có một yêu cầu, đừng để nó tham dự chiến đấu, tôi từng đáp ứng cậu của nó, phải nuôi nó, nhớ từng cuối tuần, dẫn nó chơi máy chơi game một lần, một linh phó khác tùy ý cô đi.”

Tôn Miểu Miểu nức nở thành tiếng.

Chương 2140: Thẩm phán đình số 1 (3)

Tiếp theo Trương Nguyên Thanh mang Quyền Trượng Sơn Thần tặng cho Nữ Vương, mang Vòng Cổ May Mắn tặng cho Lý Thuần Phong, mang Đại La Tinh Bàn tặng cho Tạ Linh Hi, mang Nước Hoa Mị Hoặc cho Thiên Hạ Quy Hỏa, mang Dấu Ấn Lôi Thần cho Anh Gà Đỏ.

Linh Quân và Diệu Đằng Nhi không cần đồ của hắn, là hai người đều không thiếu bảo bối.

Hắn xoa cái đầu quả dưa của bé trà xanh, nhìn về phía mọi người: “Mọi người đi ra ngoài trước đi, tôi muốn nói chuyện với Quan Nhã.”

Mọi người đạt được di sản của Nguyên Thủy Thiên Tôn không có chút vui sướng, lặng lẽ xoay người rời đi.

“Cẩu trưởng lão.” Trương Nguyên Thanh gọi hắn lại, khom mình hành lễ: “Đa tạ quan tâm.”

Trong lòng Cẩu trưởng lão quặn đau.

Đợi mọi người rời đi, Trương Nguyên Thanh cách hàng rào nhìn về phía Quan Nhã, cười nói: “Anh muốn thẳng thắn với em một sự kiện, anh có bồ rồi.”

“Em biết.” Quan Nhã nói.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, mở ra ô vật phẩm: “Thứ tốt của anh đều ở đây, Bộ Trang Bị Tế Trời em giữ lại, Bạn Sinh Linh nguyệt cùng Da Người Hoàn Mỹ, thay anh chuyển giao cho Chỉ Sát cung chủ.” Hắn bày ra từng đạo cụ.

Về phần đạo cụ của Ma Quân, hắn không tính lấy ra, liền cùng nhau trở về linh cảnh đi.

Quan Nhã cười lạnh một tiếng: “Cô ấy là dì Ba của anh, vậy dì Hai Tiểu Viên của anh không có phần sao?”

Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng: “Anh cũng sắp chết rồi, em có thể đừng giọng điệu kỳ quái không, anh với cung chủ chưa có gì, chuyện Tiểu Viên là anh có lỗi em, chẳng qua anh đời này chỉ có một người phụ nữ là em, cho nên, có lỗi nhất cũng là em.”

“Anh lúc rối rắm chưa từng cân nhắc tới em, bây giờ làm hại em theo anh cùng nhau gánh vác hậu quả, em giận anh là đúng.”

Quan Nhã đột nhiên phá vỡ phòng ngự, nhìn rào sắt ngăn cách ở giữa, nức nở nói: “Nguyên Thủy, em thậm chí cũng không thể ôm anh một lần cuối cùng nữa, em thậm chí cũng chưa để lại được một đứa con cho anh, em vô số lần mặc sức tưởng tượng tương lai của chúng ta, nó cách em rất gần, vươn tay có thể chạm tới, nhưng bây giờ, nó với em mà nói đã là hy vọng xa vời, anh là tiếc nuối của cả đời em.” Quan Nhã thất tha thất thểu rời khỏi.

…

Hôm sau, chín giờ sáng.

Thư ký Chu đăng nhập diễn đàn, xem bài đăng, từ ngôi sao mới nhận vô số chú ý, đến cuồng đồ thập ác bất xá, rốt cuộc là cái gì thúc đẩy Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển biến.

Trải qua một ngày lên men dẫn đường, ngọn lửa của hành giả tầng trung tầng dưới bị nhóm lên rồi, mọi người bắt đầu nghĩ lại, có phải bởi vì mọi người dung túng, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên coi trời bằng vung, cuối cùng lạc lối bản thân hay không.

Từ hôm nay trở đi, càng ngày càng nhiều ghi chép ảnh chụp về các tiền bối chết ở tuyến một xuất hiện ở trên diễn đàn.

Điểm hỏa thù hận của các quan phương hành giả đối với nghề nghiệp tà ác, điểm hỏa cảm giác tán đồng của hành giả quan phương đối với trận doanh hợp pháp, làm người ta nhiệt huyết sôi trào, đối với hành vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm khó có thể dễ dàng tha thứ.

Nếu thế này cũng có thể tha thứ, vậy đặt các tiền bối ở chỗ nào?

Loại bài đăng, đề tài này, ở trên diễn đàn càng ngày càng nhiều.

Tiếng hô yêu cầu nghiêm trị Nguyên Thủy Thiên Tôn càng ngày càng cao.

Ở dưới chiều hướng phát triển, những người sùng bái Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, một bộ phận lựa chọn trầm mặc, một bộ phận hoàn toàn tỉnh ngộ, gia nhập trận doanh thảo phạt.

Mọi người am hiểu nhất chính là nâng anh hùng lên thần đàn lại hung hăng đá xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quá khứ chói mắt bao nhiêu, bây giờ cắn trả lớn bấy nhiêu.

"Chiều hướng phát triển nha!"

Thư ký Chu rất vui vẻ nói nhỏ. Nguyên Thủy Thiên Tôn đã là họa lớn trong lòng, khiến hắn đứng ngồi không yên.

Hôm nay, cái gai này rốt cuộc có thể nhổ rồi.

"Tùng tùng!"

Cửa phòng làm việc bị gõ vang, trợ lý đẩy cửa tiến vào, khom người nói, "Lãnh đạo, thiết bị trực tiếp đã kết nối xong, đúng 10 giờ bắt đầu trực tiếp. Ngài chuẩn bị một phen, nên tới thẩm phán đình số 1 rồi."

Thẩm phán đình số 1 là thẩm phán quy cách cao nhất, thập lão sẽ đích thân tham dự, từng phân bộ đều phải phái hai đại biểu tham gia, phân bộ lớn phái trưởng lão, phân bộ nhỏ phái chấp sự cao cấp.

Nhân số sẽ đạt tới năm trăm người.

Mặt khác, ở dưới sự thúc đẩy của thư ký Chu, tổng bộ ở diễn đàn mở cửa vào trực tiếp, là toàn bộ thành viên quan phương, thành viên linh cảnh thế gia, đều có thể online xem thẩm phán.

Phải cho mọi người một cái cảnh báo!

Thư ký Chu lúc viết báo cáo xin, là nói như vậy.

Chương 2141: Nguyền rủa (1)

Thẩm phán Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là một hồi chuông cảnh tỉnh vang dội, nói cho nghề nghiệp hợp pháp bản thổ, cấu kết nghề nghiệp tà ác giết hại cấp trên là kết cục gì.

9 giờ 40 phút, thư ký Chu ngồi xe riêng, đến hiện trường hội thẩm phán.

Thẩm phán đình số 1, là một hội đường lớn đủ để cất chứa ngàn người, trang trọng mà nghiêm túc, đồ sộ mà nguy nga.

Trên ghế thẩm phán, cao nhất là năm cái ghế tượng trưng Bán Thần, ghế của thập lão phía dưới, hai bên là khán đài cùng ghế thẩm phán bồi thẩm.

Cách 40 mét, trong không gian to như vậy chỉ có một chỗ bị cáo.

Lúc này trên khán đài đầu người dày đặc, chỉ riêng người các phân bộ lớn đã nhiều tới 500, ngoài ra còn có túc lão linh cảnh thế gia cùng với con cháu chức vị bên trong quan phương không đủ dùng, nhưng bối cảnh thâm hậu được mời đến.

Ngàn chỗ người, gần như đầy rồi.

Thời gian đến 10 giờ, trên ghế thập lão, hoặc sáng lên ánh sáng vàng, hoặc mọc ra dây leo, hoặc bay tới sương trắng, mười vị Chúa Tể đỉnh phong đúng giờ ra sân.

Chủ trì lần thẩm phán này, là bộ trưởng chủ quản bộ kỷ luật điều tra - Thái trưởng lão.

Hắn ngồi ghế cao cao, trước kể rõ quy củ Bán Thần Ngũ Hành minh không nhúng tay công việc, nói rõ tính hợp pháp hợp lý của thập lão thẩm phán.

Lại biểu đạt mình được tổng bộ ủy thác, thẩm án.

Trong lúc đọc diễn văn, bên dưới tràn ngập yên tĩnh.

Đợi đọc diễn văn kết thúc, Thái trưởng lão giọng lạnh lùng nói: “Đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn lên!”

Vừa dứt lời, cửa thẩm phán đình số 1 bị đẩy ra, theo tiếng xiềng xích ào ào, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở dưới hai cảnh vệ áp giải tiến vào đại sảnh.

Hắn hai chân đeo xiềng xích, cổ đeo kẹp gỗ màu đen, ngực dán bùa giấy vàng, hai tay bị rễ cây quấn quanh.

Trong đại sảnh, mọi người đều nhìn về phía người trẻ tuổi đi vào này, từng là nhân vật thiên kiêu, thiên tài nổi bật nhất của quan phương.

Giống với đại bộ phận tội phạm, hắn mặt không biểu cảm, thần thái chết lặng trống rỗng, không còn như xưa.

Người quay phim chuyển động ống kính, tập trung ở trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, bắt giữ thần thái, bước chân của hắn, đồng bộ đến diễn đàn.

Sau khi áp giải Nguyên Thủy Thiên Tôn đến ghế bị cáo, một cảnh vệ lớn tiếng nói: "Báo cáo, bị cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đưa tới, linh thể phong ấn, linh lực phong ấn, nhục thân phong ấn."

Thẩm phán đình số 1 buổi đầu kiến tạo đã cân nhắc đến các loại thủ đoạn tội phạm có thể lẩn trốn, độn thuật truyền tống, tiềm hành cùng tiến vào phó bản các thứ.

Bởi vậy ở trong tường, trần nhà cùng sàn bố trí trận pháp phong ấn cường đại, thậm chí có thể ngăn cách linh cảnh triệu hồi đối với linh cảnh hành giả.

Báo cáo xong, hai cảnh vệ lui về phía sau vài bước, đứng thẳng như thương ở hai bên chỗ bị cáo.

Thái trưởng lão sắc mặt bình thản, thanh âm vang dội: "Bây giờ mở phiên toà, đầu tiên mời công tố viên nói rõ tình huống."

Thư ký Chu trên ghế công tố thuận thế đứng dậy, cất cao giọng nói: "Chánh án, tôi đại biểu bộ điều tra, nói rõ một lần tình huống bản án. Ngày 10 tháng 1 ba vị trưởng lão Sóng Dữ Vô Tình, Sông Chín Khúc, Nhà Sinh Vật Học, phụng mệnh đến thành phố Kim Sơn tiêu diệt một đám nghề nghiệp tà ác, trong quá trình gặp Nguyên Thủy Thiên Tôn tập kích, Sóng Dữ Vô Tình trưởng lão hi sinh vì nhiệm vụ."

Trong lúc nói người quay phim lại cho Trương Nguyên Thanh một cái đặc tả, cố ý quay cho khán giả xem.

Trong bài đăng trực tiếp, bình luận lập tức tăng vọt, dùng ngòi bút làm vũ khí đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thái trưởng lão khẽ gật đầu, lại nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, thản nhiên nói: "Bị cáo có thể biện hộ!"

"Hoàng Sa Bách Chiến" trưởng lão của Tùng Hải đứng dậy, nói năng có khí phách: "Chánh án, tôi đại biểu bộ tuần tra biện hộ thay bị cáo Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Nguyên Thủy Thiên Tôn là thành viên bộ tuần tra Tùng Hải, đồng thời lệ thuộc Bạch Hổ binh chúng, hắn tự nhiên cũng là có "luật sư biện hộ".

Vốn công việc này giao cho Phó Thanh Dương thích hợp nhất, nhưng hắn đang ở linh cảnh, chỉ có thể để "Hoàng Sa Bách Chiến" trưởng lão làm thay, vị trưởng lão này đã là cao tầng Tùng Hải, cũng là thành viên Bạch Hổ binh chúng.

Đi hết lưu trình, Thái trưởng lão nói: "Mời bên công tố cung cấp chứng cứ."

Thư ký Chu sớm có chuẩn bị, vừa mở ra túi công văn, vừa nói: "Chúng tôi có đầy đủ chứng cứ lên án Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây là ảnh chụp, audio lúc ấy máy bay không người lái quay chụp."

Hắn lấy ra bản sao mấy tấm ảnh chụp, cùng với USB, trình cho cảnh vệ, ở dưới Thái trưởng lão ra hiệu, mở ra máy chiếu truyền phát audio trong USB, mà ảnh chụp thì chuyển duyệt ở trong tay thập lão cùng các trưởng lão.

Thư ký Chu tiếp tục nói: "Ngoài ra, lúc ấy ở đó, tận mắt thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tham chiến còn có Sông Chín Khúc, Nhà Sinh Vật Học cùng với Ông Lão Và Chú Chó, mặt khác gia chủ Tạ gia Tạ Tô là đồng lõa của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng ngày xảy ra sự việc, hắn ngăn cản Sông Chín Khúc cùng Nhà Sinh Vật Học hai vị trưởng lão cứu viện, khiến Sóng Dữ Vô Tình trưởng lão chết vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 2142: Nguyền rủa (2)

"Lời khai của hai nhân chứng, lời khai của Tạ Tô đều ở nơi này, mời chánh án xem qua." Hắn mang một tập lời khai giao cho cảnh vệ.

Đợi thập lão xem xong, người quay phim lập tức giơ thiết bị cho ảnh chụp cùng lời khai đặc tả thời gian dài.

Thư ký Chu cất cao giọng nói: "Từ khi linh cảnh sinh ra tới nay hành giả hợp pháp của năm đại bang phái vì duy trì bảo vệ xã hội hài hòa, vì quốc gia cùng nhân dân an toàn, luôn xung phong ở tiền tuyến đối kháng nghề nghiệp tà ác.

"Sau khi Ngũ Hành minh thành lập, chúng ta trở nên có tổ chức hơn có kỷ luật hơn, đối kháng với nghề nghiệp tà ác cũng càng thường xuyên dày đặc hơn. Hai mươi mấy năm qua chiến hữu, người thân, cấp trên của chúng ta, không ngừng ngã xuống ở tiền tuyến."

Giọng thư ký Chu càng lúc càng cao vút:

"Chính là bởi vì bọn họ hy sinh mới đổi lấy giờ này ngày này ổn định, Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác, giết hại trưởng lão là sai lầm mang tính nguyên tắc, dựa theo luật pháp Ngũ Hành minh, nên phán xử tử hình, mời tổng bộ mời chánh án cho Sóng Dữ Vô Tình trưởng lão một cái công đạo."

"Cho các tiền bối chết đi, cho toàn bộ trận doanh hợp pháp một cái công đạo." Đoạn lời nói dõng dạc nói nhiệt huyết sôi trào.

Trên khán đài truyền đến tiếng khe khẽ nói nhỏ, rất nhiều người lộ ra vẻ mặt đau lòng cùng phẫn nộ.

Bình luận ở phòng trực tiếp một lần nữa tăng vọt, "tử hình" "tội ác tày trời", "không thể tha thứ" loại bình luận yêu cầu nghiêm trị Nguyên Thủy Thiên Tôn này quét nổ phòng trực tiếp.

Thái trưởng lão thu nạp chứng cứ, cầm búa gỗ lên gõ một phát: "Yên lặng!"

Hắn tiếp theo nhìn về phía Hoàng Sa Bách Chiến, nói: "Bây giờ, mời phía bị cáo biện hộ."

Hoàng Sa Bách Chiến tất nhiên là có chuẩn bị, cao giọng nói: "Đầu tiên, tôi bày tỏ nghi ngờ đối với hành động của ba vị trưởng lão bao gồm Sóng Dữ Vô Tình ở trong, thành phố Kim Sơn không ở khu trực thuộc của bọn họ, vượt tỉnh bắt nghề

nghiệp tà ác là công việc của bộ tuần tra, vì sao bọn họ sẽ xuất hiện ở thành phố Kim Sơn?"

"Tiếp theo, theo tôi được biết, nghề nghiệp tà ác Sóng Dữ Vô Tình bao vây tiễu trừ, là nhân viên công tác của khách sạn Vô Ngân thành phố Kim Sơn.

Mọi người có thể không biết khách sạn Vô Ngân là nơi nào, tôi giải thích đơn giản một lần, thủ lĩnh khách sạn Vô Ngân ID linh cảnh Vãng Sự Vô Ngân, là một Hư Vô Giả tuân thủ kỷ cương pháp luật, ý đồ tự mình cứu rỗi. Bọn họ ở trong nhiệm vụ bắt Ma Nhãn Nguyên Thủy Thiên Tôn phụng mệnh gia nhập bên trong khách sạn, kết bạn đám nghề nghiệp tà ác đặc thù kia, trong thẩm phán nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, từng nhắc tới một vị Thông Linh Sư, sự tích cô ấy cùng trận doanh tà ác là địch giúp đỡ trận doanh hợp pháp, mọi người hẳn là đều biết. Vị Thông Linh Sư kia, chính là thành viên khách sạn Vô Ngân."

"Cuối cùng, theo tôi sau chuyện khảo chứng, địa điểm xảy ra sự việc thành viên khách sạn ẩn nấp trong tiểu khu Sùng Hoa, tổng cộng có bốn vị, đều là giai đoạn Thánh Giả. Thử hỏi đoàn thể quy mô như vậy, cần xuất động ba vị trưởng lão?"

Dừng một chút, Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão cao giọng nói: "Tóm lại, tôi có lý do hoài nghi, mục đích chân thật của lần hành động này, là vì câu ra Nguyên Thủy Thiên Tôn, đây là tràng hành động săn giết nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Chánh án, tôi nói xong rồi."

Hiển nhiên, Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão là đã chuẩn bị, thân là Thám Báo cấp Chúa Tể hắn càng quan sát biết được chân tướng sau lưng sự kiện.

Chẳng qua Hoàng Sa Bách Chiến cũng không cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể thoát tội, giết hại trưởng lão là sự thật, hợp pháp săn giết tà ác càng là thiên kinh địa nghĩa, ai cũng không bắt lỗi được.

Chỉ ra việc này, chỉ là muốn tranh thủ phán cái không kỳ hạn.

Chỉ cần không chết chung quy là có hi vọng.

Trong phòng trực tiếp, tốc độ lên tiếng của các hành giả cơ sở bỗng nhiên chậm lại, có người bắt đầu suy nghĩ.

Trên khán đài, cũng vang lên tiếng khe khẽ nói nhỏ.

Thư ký Chu lập tức nói: "Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão ý tứ là, chỉ cần lấy săn giết nghề nghiệp tà ác làm mồi, thì có thể câu ra Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy tôi có phải hay không lý giải là, Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác cũng là chuyện chứng cứ vô cùng xác thực."

"Tôi phản đối!" Hoàng Sa Bách Chiến cao giọng nói: "Trọng điểm ý tứ của tôi là nữ Thông Linh Sư đã từng cứu Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cứu viện là căn cứ vào báo ân."

"Phản đối không có hiệu quả!" Thái trưởng lão lạnh lùng ngắt lời, không cho hắn nói: "Bên công tố tiếp tục."

Trong lòng Thư ký Chu cười lạnh, mặt ngoài chính nghĩa lẫm liệt nói: "Xin Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão đừng lấy bắt Ma Nhãn lừa gạt người ta nữa, Ma Nhãn Thiên Vương bị bắt đã bao lâu? Nhiệm vụ tiếp xúc nghề nghiệp tà ác của Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã hoàn thành, nhưng hắn chẳng những chưa phân rõ giới hạn với nghề nghiệp tà ác, ngược lại cùng nữ Thông Linh Sư ái muội không rõ, trong phó bản Ngũ Hành Chi Loạn, nữ Thông Linh Sư xả thân cứu hắn là chứng cứ, hắn vì cứu nghề nghiệp tà ác giận dữ giết Sóng Dữ Vô Tình trưởng lão cũng chứng cứ. Chánh án, tôi cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác, sự thật rõ ràng, chứng cứ đầy đủ, căn bản không cần tranh cãi nữa."

Chương 2143: Nguyền rủa (3)

Lời này có lý lẽ có chứng cứ, hơn nữa sự thật chính là như thế, nháy mắt kéo "tỷ lệ ủng hộ" trở về.

Tiếng nghị luận trong phòng trực tiếp một lần nữa sinh động, thư ký Chu nói tiếp: "Tôi lại giải thích một phen cái gọi là hành động câu cá chấp pháp của Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão, chúng tôi cũng không phải nhằm vào nhóm người đó thành phố Kim Sơn, mục tiêu hành động của chúng tôi là, đánh gục toàn bộ đoàn đội tội ác của khách sạn Vô Ngân, bởi

vì Vãng Sự Vô Ngân đã đạt được vật phẩm trùng kích Bán Thần, đang ở thời khắc mấu chốt bế quan."

Một hòn đá kích lên ngàn tầng sóng.

Cái này đừng nói gian trực tiếp, hiện trường cũng khẽ sôi trào.

Rất nhiều người căn bản không biết chi tiết vụ án này, lúc này nghe nói, chợt cảm thấy da đầu phát tê.

Một vị Bán Thần sinh ra, phóng mắt toàn thế giới cũng là việc lớn, làm cảnh giới cực hạn linh cảnh hành giả đã biết, Bán Thần là tồn tại có thể ảnh hưởng bố cục thế giới.

Trận doanh tà ác lại thêm một vị Bán Thần là khái niệm gì? Đối với trận doanh hợp pháp mà nói, không khác gì tai nạn, các đồng nghiệp phụ trách hành động càn quét không thể nghi ngờ là anh hùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền càng đáng chết hơn.

Thư ký Chu hùng hồn nói: "Vì ngăn cản nghề nghiệp tà ác xuất hiện một vị Bán Thần, Thái trưởng lão sau khi thu được tình báo, lập tức báo cáo cho minh chủ cùng ngay trong đêm thực thi hành động bắt đoàn đội khách sạn Vô Ngân, nay hai vị minh chủ tự mình ra tay bình ổn tai họa, đến nay còn chưa có kết quả, không có chút tin tức nào."

Nói xong, hắn lại lấy ra một cái USB, giao cho cảnh vệ, đợi cảnh vệ cắm vào máy tính, máy hình đem làm tin tức trong USB chiếu lên tấm màn.

Người quay phim lập tức cắt ống kính đến trên màn vải, các Thánh Giả bồi thẩm đoàn trưởng lão trên khán đài ùn ùn đưa ánh mắt qua.

Trên màn chiếu là tin tức cá nhân của Lâm Tử Xung, trong tay thư ký Chu cầm điều khiển từ xa, cao giọng nói: "Sau khi càn quét đám nghề nghiệp tà ác này, chúng tôi căn cứ thu thập DNA phân biệt khuôn mặt, tra ra thân phận chân thật của bọn họ, hạng người lương thiện trong miệng Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão, có thể nói huyết án chồng chất."

"Người này tên họ Lâm Tử Xung, ID linh cảnh Tổng Giáo Đầu Lâm Xung, Vụ Chủ cấp 6, xuất thân nông thôn, cùng cha hắn cản trở bên khai phá đòi tiền bồi thường bất thành, liền giết chết 12 nhân viên thi công, sợ tội bỏ trốn đến nay."

“Dương Học Hải, ID linh cảnh Vi Nhân Sư Biểu, vốn là giáo viên trung học, bởi xâm hại nữ sinh mà vào tù, sau khi ra tù trả thù nữ sinh bị hắn làm bẩn, giết hại tàn nhẫn bọn họ, không bằng cầm thú.”

“ID linh cảnh Phương Phương, bởi xảy ra tranh chấp với chồng, thừa dịp hắn ngủ, mưu hại chồng, sau chuyện sợ tội bỏ trốn đến nay.”

“Tiêu Chỉ San, ID linh cảnh Điềm Tâm Hồng Ma, lúc cấp ba làm ăn bán thân, vì thu hoạch lợi ích cao hơn nữa, nhằm vào bốn bạn học nam, vu cáo cưỡng gian, sau khi thua kiện, giết hại tàn nhẫn bốn người, từ đó về sau bỏ trốn.”

“Triệu Hân Đồng, ID linh cảnh Triệu Hân Đồng, lúc nhỏ tuổi ở nhà chơi lửa khóa trái cửa phòng, thiêu chết mẹ đẻ cùng dượng, tuổi còn nhỏ, đã tâm địa rắn rết, gần đây càng từng đẩy bạn học ngã cầu thang, dẫn tới trọng thương.”

“ID linh cảnh Lương Thần Chọn Chủ Mà Thí, thời học sinh làm lưu manh, học sinh hư trong mắt giáo viên bạn học, quanh năm không làm việc chính đáng, nhiều lần tống tiền nhân sĩ xã hội, tiến vào trung tâm giam giữ trẻ vị thành niên.”

“Khấu Bắc Nguyệt cưỡng hiếp chị gái lẩn trốn, sau khi móc nối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lợi dụng chức vụ cứng rắn lau đi tội trạng của hắn, tẩy trắng thành người tốt.”

Thư ký Chu nắm điều khiển từ xa, lần lượt chỉ qua, phía sau tin tức mỗi nhân vật, đều có phán quyết của pháp viện địa phương.

Lúc này, phòng trực tiếp đã sớm sôi trào

“Những kẻ này có thể tự mình cứu rỗi? Cho scũng có thể thành Phật.”

“Từng vụ này từng việc này, tôi đọc mà nghiến răng nghiến lợi, may mắn bọn chúng đã chết, giết hay lắm.”

“Tất cả đều là ác nhân chết không đáng tiếc.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn thế mà tẩy trắng cho Khấu Bắc Nguyệt kia? Hắn sa ngã rồi, tôi lúc trước thật sự là mắt bị mù thế mà sùng bái kẻ cặn bã như thế.”

“Chết đi, nghiêm trị Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Thái trưởng lão trên ghế thẩm phán quay đầu nhìn về phía Hoàng Sa Bách Chiến, thản nhiên nói: “Mời bên bị cáo phản bác.”

Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão nhìn về phía khán đài, thấy là những khuôn mặt phẫn nộ, quan sát ra là lửa giận đè nén cùng đau lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Các Thánh Giả tinh nhuệ này cũng là nghĩ như vậy, huống chi hành giả cơ sở xem trực tiếp.

Hắn biết đại thế đã mất, than nhẹ một tiếng, nói: “Bên bị cáo bỏ qua.”

Thái trưởng lão gật gật đầu, cầm búa lên.

“Tôi có lời muốn nói!” Thanh âm bình tĩnh quanh quẩn ở đại sảnh.

Chương 2144: Nguyền rủa (4)

Thánh Giả, trưởng lão, thập lão ngồi ở ghế nơi cao nơi đây, nhìn về phía người trẻ tuổi từ khi bắt đầu tới giờ đều chưa từng lên tiếng.

Người quay phim vội vàng xoay ống kính cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái đặc tả.

Thái trưởng lão bất ngờ chưa ngắt lời, ngược lại gật đầu cho phép: “Nói.”

Thư ký Chu nhếch khóe miệng, Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi tốt nhất tiếp tục một thân phản cốt, để cả quan phương xem xem phản cốt của ngươi.

Hắn vừa rồi lần lượt nói tội trạng của những con chuột thối kia, chính là đang kích thích Nguyên Thủy.

“Liên quan những kẻ nghề nghiệp tà ác tội ác tày trời kia, tôi nơi này còn có một phiên bản, các người muốn nghe chút hay không?” Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng nói:

“Dương Học Hải giáo sư cấp hai, bị nữ sinh nói xấu xâm hại, hàm oan vào tù mười năm, sau khi ra tù, hắn hàng năm đều

viết thư khiếu nại, nhiều lần bị bác bỏ.”

“Lâm Tử Xung, phụ thân bị lưu manh cưỡng ép thu hồn ruộng đất đánh tới chết, cáo ngự trạng bị đuổi về, sau đó mẫu thân bị ép chết, khẩn cầu mà không có cửa, chỉ đành nợ máu trả bằng máu.”

“Chỉ San lúc cấp 3 bị bốn nam sinh xâm phạm, mấy tên tội phạm đó ỷ vào gia thế bối cảnh thông đồng văn phòng cảnh sát, quấy nhiễu tư pháp công chính. Cô ấy vô lực phản kháng, không thể không chịu đựng đùa bỡn dài đến một năm, không thể nhịn được nữa, giết chết bốn tên súc sinh đó.”

“Chị gái Khấu Bắc Nguyệt chết bởi Đồng Tước lâu Xích Nguyệt An nắm giữ, hắn chẳng những trơ mắt nhìn chị gái bị giết còn gánh tội danh giết chị, giống như con chó lưu lạc khắp nơi, có nhà mà không thể về.”

“Điền Phương, quanh năm bị chồng bạo lực gia đình, không ai hỏi thăm, cùng đường giết chồng.”

“Chu Minh, thời đi học gặp bạo lực, nhà trường mặc kệ, pháp luật mặc kệ, bị đánh ra bóng ma tâm lý, lầm đường lạc lối.”

“Mẹ Nhân Gian Lưu Lãng Khách bị lừa bán đến sơn thôn hẻo lánh, trở thành công cụ sinh sản, từ nhỏ bị phụ thân ngược đãi, bị mẫu thân ghét cay ghét đắng, hắn được đại đội trưởng văn phòng cảnh sát thành phố Nam Minh nhận nuôi, ở sau khi cha nuôi chết, vẫn như cũ thủ vững ở biên cảnh, chém giết với tập đoàn phạm tội Linh Năng hội. Một kẻ nghề nghiệp tà ác chăm chỉ làm công việc của nghề nghiệp hợp pháp.”

“Truy Độc Giả hắn vì quan phương nhiều lần lập chiến công, sớm đã có thể điều đi khỏi biên cảnh, hắn không đi, chặn dòng lũ cả đời, kẻ địch mạnh nữa cũng không làm hắn đánh mất ý chí chiến đấu, lại bị người mình ép đến tuyệt vọng.”

Trương Nguyên Thanh chậm rãi đứng lên, bả vai giống như gánh vác cái gì.

Hắn nhìn thập lão, lại nhìn quét khán đài, thay các “tội nhân” bé nhỏ không đáng kể kia phát ra tiếng hò hét khàn cả giọng.

“Tư pháp bất công, cưỡng ép thu hồi ruộng đất, nhận hối lộ. Thân là hành giả hợp pháp bắt người cướp của bắt buộc bán dâm, ham ăn biếng làm tuần tra biên cảnh đùn đẩy lấy lệ…”

“Là ai đưa bọn họ vào tuyệt lộ, là các người tự xưng là hợp pháp đó! Từ đầu tới đuôi, thứ bọn họ cần chỉ là một cái công đạo, nhưng cho dù một nguyện vọng bé nhỏ không đáng kể như vậy, đến chết cũng không có được, bởi vì các người cao cao tại thượng, các người không nhìn thấy oan khuất cùng sỉ nhục của bọn họ, bọn họ chỉ là con chuột thối trong mương rãnh, mạng bọn họ ngay cả cỏ cũng không bằng.”

“Các người ai ai cũng là chính nghĩa, các người thật thanh cao nha.”

Hiện trường tràn đầy yên tĩnh, đột nhiên trên khán đài truyền đến tiếng khóc không biết là của ai, Quan Nhã, Tạ Linh Hi, Tôn Miểu Miểu đều ôm mặt, bả vai run bần bật.

Diệu Đằng Nhi vùi mặt vào trong lòng Linh Quân, Âm Cơ ngẩn ngơ nhìn hắn, Linh Quân, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Triệu Thành Hoàng, Hạ Thụ Chi Luyến cùng với bộ phận “bạn học” lúc trước ở phó bản giết chóc đi theo Trương Nguyên Thanh tấn thăng Thánh Giả, những người luôn tín nhiệm hắn, nhưng không hiểu hắn, đột nhiên đã hiểu chân tướng sự tình.

Bọn họ như bị sét đánh, đau như đao cắt, nhưng càng nhiều người qua đường càng muốn tin chứng cứ, tin tưởng bản án pháp viện.

Sau yên tĩnh ngắn ngủi, lên tiếng ở phòng trực tiếp tăng vọt, lại bắt đầu rồi, hội thẩm phán lần trước cũng là như thế, hắn là Yêu Mê Hoặc à, biết mê hoặc như vậy.

“Diễn thuyết rất hay, nhưng tôi càng tin chứng cứ hơn, mà không phải lời nói suông của hắn.”

“Mọi người đừng bị hắn lừa, giết hại trưởng lão là sự thực xác định vững chắc, cấu kết nghề nghiệp tà ác cũng vậy, nghề nghiệp tà ác có thể tự mình cứu vớt? Lời quỷ gì vậy, lừa trẻ con ba tuổi…”

“Nhanh chóng tử hình, thấy là phiền.”

Thái trưởng lão cầm búa gỗ lên, nhẹ nhàng gõ mặt bàn: “Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác giết hại trưởng lão, cơ bản sự thực rõ ràng, cơ bản chứng cứ đầy đủ, căn cứ điều thứ nhất điều thứ hai luật pháp Ngũ Hành minh,

bản đình quyết định, phán xử tử hình, đoạt lại toàn bộ đạo cụ tài sản, lập tức chấp hành!”

Cửu lão phía sau không ai phản đối.

Trên khán đài vang lên một mảng vỗ tay.

Phòng trực tiếp bị icon “vỗ tay” phủ kín màn hình.

Chương 2145: Phi*! (1)

Trương Nguyên Thanh chậm rãi đảo qua đại sảnh, giờ khắc này, bên tai quanh quẩn nguyền rủa của Ma Nhãn Thiên Vương.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta muốn nguyền rủa ngươi có một ngày, khi ngươi kiến thức được nhân tính sáng tối, khi oan khuất của ngươi không thể được giải, khi công nghĩa bị cường quyền bức bách, khi kẻ yếu trở thành cừu dê, ta nguyền rủa ngươi, trở nên giống với ta.”

Trương Nguyên Thanh lớn tiếng cười lên điên cuồng, cười ngửa trước ngã sau, cười rơi lệ đầy mặt.

Trong tiếng cười điên cuồng, hai tay bị rễ cây quấn quanh mở ra, từ ô vật phẩm lấy ra một cái tem mực in màu lam đậm vẽ ra hoa văn tinh xảo đẹp đẽ.

Tem vừa rời khỏi ô vật phẩm, liền bắn ra một khung đối thoại: [Đổi vật phẩm mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm.]

[Đổi hay không?]

“Đổi!”

Dã hỏa trong lòng bùng nổ rồi.

Tiếng cười càn rỡ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa tới hành giả quan phương ở đây chú ý, ở lúc nhìn thấy hắn lấy ra một cái tem, Thánh Giả, Chúa Tể hiện trường, các thành viên quan phương trong phòng trực tiếp, theo bản năng cho rằng, đây là biểu hiện hắn nhận tội.

—— Nộp lên đạo cụ!

Ở dưới tình huống linh lực, linh thể cùng nhục thân bị phong ấn, ở dưới điều kiện tiên quyết thẩm phán đình bao phủ phong

ấn, ngăn cách linh cảnh, không ai có thể nhấc lên sóng gió.

Ô vật phẩm bình thường là sẽ không bị phong ấn, bởi vì tội nhân có thể đi vào thẩm phán đình số 1, nhẹ nhất cũng là giam cầm cả đời, đoạt lại đạo cụ.

Phong ấn ô vật phẩm, đoạt lại đạo cụ như thế nào?

Về phần tình huống tội phạm sắp chết vồ ngược, thẩm phán trưởng lão có thập lão, thẩm phán thập lão có Bán Thần, hiện trường vô luận như thế nào cũng sẽ có lực lượng nghiền áp tội phạm, căn bản không sợ chuyện chó cùng rứt giậu xảy ra.

Bình thường mà nói, ở sau khi kết quả thẩm phán ra, thập lão lại thân tự ra tay khống chế tội phạm, đoạt lại đạo cụ.

"Vé đổi Cửa Hàng Vạn Giới?" Đế Hồng đại trưởng lão thở dài, tính tình kẻ này quả thật cương liệt.

Chín vị Chúa Tể đỉnh phong khác ngồi ở ghế thẩm phán cao cao khẽ nhíu mày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tựa như đã trao đổi cái gì.

Chỉ là, hắn lại có thể đổi cái gì?

Ở đây có mười vị Chúa Tể đỉnh phong, hai ba mươi vị Chúa Tể, trừ phi Bán Thần đích thân tới, nếu không không có ý nghĩa.

Thập lão cùng không để ý hắn trao đổi cái gì, ngược lại tiếc hận tấm vé đổi quý giá kia.

Đây chính là thứ ngay cả Bán Thần cũng muốn.

Diệu trưởng lão Bách Hoa hội khẽ than một tiếng: "Nguyên Thủy, đừng ngoan cố chống lại!"

Hào quang màu xanh lóe lên, ghế dài phía sau Trương Nguyên Thanh chợt mọc ra dây leo thanh thúy, giương nanh múa vuốt trói buộc hắn, đầu dây leo quật "Bốp", quật gãy tay phải cầm vé của hắn, khiến cái tem màu lam đậm kia rơi xuống.

Thư ký Chu lập tức nói: "Cảnh vệ, đoạt lại món đạo cụ đó."

Vừa nói, vừa nhìn về phía Thái trưởng lão, nói: "Xin chánh án lập tức đoạt lại toàn bộ đạo cụ trong ô vật phẩm của bị cáo."

Hai cảnh vệ sải bước lao về phía Trương Nguyên Thanh, một người đè lại bờ vai của hắn, đá một cước vào hõm sau đầu gối, bắt buộc hắn quỳ xuống.

Một người kia khom lưng nhặt tem, nhưng ở trước khi hắn đưa tay chạm đến tem, cái tem màu lam đậm kia bỗng nhiên dâng lên ngọn lửa sáng ngời, nháy mắt đốt thành tro tàn.

Vé đổi Cửa Hàng Vạn Giới quy tắc sử dụng 1: Đổi không có thượng hạn, có thể hiến tế đạo cụ cấp Chúa Tể, thậm chí cấp Bán Thần, nó sẽ cho lực lượng cùng cấp bậc.

Quy tắc 2: Thánh Giả không thể thừa nhận lực lượng Chúa Tể, Chúa Tể tương tự không thể thừa nhận lực lượng Bán Thần, hậu quả đổi vượt cấp, chính là trở về linh cảnh.

Quy tắc 3: Mục tiêu đổi chỉ có thể là người cầm vé, không thể thông qua phân thân sử dụng, cho dù là phân thân đạo cụ loại nhân quả chế tạo.

Quy tắc 4: Vé đổi có cách nghĩ của chính mình, nó sẽ từ trên thân ngươi chọn lựa thứ mong muốn, mà không phải do ngươi chỉ định. Ngươi có thể đồng ý, cũng có thể từ chối.

Quy tắc sử dụng hiện lên trong đầu Trương Nguyên Thanh, đồng thời, nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Đinh! Đổi thành công.”

“Cửa Hàng Vạn Giới giám định: mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm, một trong những quyền hạn của quản lý viên, một trong những quyền hạn trung tâm, vật phẩm giai đoạn Bán Thần. Giám định xong!”

“Vật phẩm đổi: Mảnh vỡ quyền hạn Lôi Pháp Sư, mảnh vỡ quyền hạn Phong Pháp Sư, mảnh vỡ quyền hạn Hư Không.”

“Ngài sẽ đạt được lực lượng quyền hạn ba mảnh vỡ, thời gian có tác dụng hai phút, bắt đầu đếm ngược: 01: 58: 80”

“Ting, đổi xong!”

Trong hư không, một tia sét bổ xuống, thẳng tắp đánh trúng Trương Nguyên Thanh.

Dây leo, rễ cây quấn quanh ở trên người, vòng gỗ chỗ cổ, xiềng xích ở mắt cá chân, trong nháy mắt hóa thành than đen.

Tên cảnh vệ kia ấn bả vai hắn, bắt hắn quỳ xuống, thậm chí không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, liền biến thành tro tàn.

Chương 2146: Phi! (2)

Trương Nguyên Thanh bắn mạnh lên, lơ lửng ở giữa không trung, mái tóc ngắn dựng thẳng lên từng sợi, phát ra màu lam huỳnh quang, hốc mắt bị dòng điện màu lam tím lấp đầy, từng đạo hồ quang sáng ngời, ở ngoài thân "tanh tách" nhảy nhót, mi tâm nổi lên dấu ấn tia chớp màu lam.

Uy áp cấp Bán Thần rợp trời rợp đất buông xuống.

Giờ khắc này hắn tựa như viễn cổ lôi thần sống lại, tựa như quân vương nổi giận.

Hắn vung hai cánh tay, thân thể bắn ra những tia hồ quang to bằng đầu ngón tay, bóng đèn đỉnh đầu bắn ra tia lửa, ùn ùn tắt, thiết bị trong tay người quay phim, máy chiếu trên trần nhà, điện thoại di động của những người nghe, toàn bộ đồ điện ở đây đều bị quấy nhiễu, hư hao…

Hình ảnh phòng trực tiếp tối sầm.

Các quan phương hành giả xem trực tiếp mất đi hình ảnh, khu để lại lời chat bùng nổ phát ngôn:

"Đã xảy ra cái gì, tôi tựa như nhìn thấy một tia sét đánh trúng Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Hẳn là Nguyên Thủy Thiên Tôn chó cùng rứt giậu. Ngu xuẩn, trước mặt thập lão, ai có thể phản kháng?"

"Đợi một chút đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhấc lên nổi sóng gió, hình ảnh hẳn là rất nhanh có thể khôi phục."

Tiếng xẹt xẹt liên thanh, hình ảnh một lần nữa khôi phục, nhưng giăng kín bông tuyết.

Đại sảnh thẩm phán trường hợp nháy mắt đại loạn, các Thánh Giả bị sợ hãi thôi thúc, chạy trối chết, hoặc phủ phục trên mặt đất, run rẩy.

"Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy? !"

Bọn họ hoảng sợ thét chói tai, không thể lý giải vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể bộc phát ra lực lượng khủng bố như thế.

Trên ghế bồi thẩm, hơn hai mươi vị trưởng lão, hai chân run bần bật, ai cũng vẻ mặt cứng ngắc, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn lôi điện lượn lờ.

Đây là lực lượng cấp Bán Thần!

Thập lão mi tâm liên tục giật giật.

"Ô ô…"

Tiếng xé gió thê lương quanh quẩn ở đại sảnh thẩm phán, từng cơn lốc đội đất dựng lên, hất các Thánh Giả lên giữa không trung, xé cái bàn thành mảnh vỡ, thổi các trưởng lão lắc lư loạng choạng.

Sau lưng Trương Nguyên Thanh mở ra cánh chim bán trong suốt, do luồng khí cuồng bạo ngưng tụ.

Hai cơn lốc loại nhỏ nâng đỡ bàn chân hắn.

Cái này còn chưa xong, không gian xung quanh Trương Nguyên Thanh sụp xuống, xuất hiện một vòng hố đen thâm trầm, giống như nối liền hư không chưa biết.

Lực lượng Bán Thần ba nghề nghiệp buông xuống, tập trung vào một thân.

Uy áp vô cùng vô tận bao phủ cả đại sảnh, các Thánh Giả phủ phục dưới đất, hoàn toàn mất đi năng lực hành động, cấp bậc thấp mất khống chế ngay tại chỗ.

Các trưởng lão trên ghế bồi thẩm, ở lúc này không có gì khác với Thánh Giả, Yển Sư có được ý chí sắt thép, cũng hoảng sợ quỳ mọp xuống, cả người phát run.

Thập lão thân ở địa vị cao, giống như vĩnh viễn sẽ không thất thố bỗng nhiên đứng bật dậy.

Biến cố này vượt qua mọi người đoán trước, người trẻ tuổi một khắc trước còn là thịt cá trên thớt, giờ phút này đã là bạo quân của Chúa Tể toàn trường.

Mọi người không hiểu ra người trẻ tuổi kiệt ngạo này là từ chỗ nào mượn được lực lượng, nhưng có một điểm có thể xác

định, Ngũ Hành minh nguy rồi.

Giờ này khắc này, trong thẩm phán đình tụ tập vượt qua hai phần ba tinh nhuệ của Ngũ Hành minh, cùng với mười vị Chúa Tể đỉnh phong, nếu bị tận diệt, thế lực linh cảnh bản thổ sẽ hoàn toàn mất cân bằng, lâm vào hỗn loạn.

Bọn họ đều sai rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải thịt cá mặc cho người ta xâm lược, bọn họ thẩm phán không phải thiên tài trẻ tuổi kiệt ngạo, mà là một ác ma kiệt ngạo, bạo quân đáng sợ.

Trương Nguyên Thanh ghân đạp cơn lốc, mang cặp mắt tràn đầy điện quang sáng ngời kia hướng về phía thư ký Chu, thanh âm to lớn hư ảo, như thần linh khẽ nói:

“Họ Chu, ngươi còn có di ngôn không?”

Thư ký Chu sắc mặt trắng bệch, thân thể run như cầy sấy, cảm xúc sợ hãi lấp đầy trong lòng hắn.

Loại cảm giác như tận thế này, hầu như phá hủy lý trí.

Miệng hắn run rẩy mở miệng, như muốn cầu xin tha thứ, muốn trao đổi ích lợi, muốn…

“Ngươi không xứng có di ngôn.” Trương Nguyên Thanh nâng tay lên, xa xa chỉ một cái.

Ầm!

Một tia chớp tráng kiện buông xuống, trực tiếp đánh thân thể hắn thành bọt nước bắn tung tóe, đánh ra bị động của Thủy Qủy.

“Xẹt xẹt xẹt…”

Tia chớp liên tục buông xuống, dưới nhiệt độ cao, bọt nước ùn ùn bốc hơi.

Hình thần câu diệt.

Một thư ký quyền cao chức trọng, cứ như vậy tiêu vong ở trước mắt mọi người, nhỏ yếu tựa như con kiến.

Một màn này kích thích thật sâu đến các trưởng lão xung quanh.

Trương Nguyên Thanh sau đó nhìn về phía "Sông Chín Khúc" cùng "Nhà Sinh Vật Học", lạnh lùng nói: "Hai ngươi tham dự hành động săn giết ta, chết chưa hết tội."

Ngẩng đầu chỉ một cái.

Cơn lốc nén lại thành hai thanh trường thương xoay tròn tốc độ cao, xuyên qua thân thể họ, nghiền bọn họ thành bọt nước bắn tung tóe.

Ầm ầm ầm!

Lôi điện liên tiếp buông xuống, bọt nước bắn tung tóe cũng bị bốc hơi hết.

Chết không toàn thây.

Từ đầu tới cuối, hai vị Chúa Tể đều chưa kịp phát ra âm thanh.

Chương 2147: Phi! (3)

Ở lúc Trương Nguyên Thanh tiêu diệt ba vị Chúa Tể, Thái trưởng lão làm chánh án nắm lên cái búa gỗ trên bàn, gõ mạnh một phát.

"Thùng!"

Cái búa gỗ nhỏ gõ mở phong ấn bao phủ thẩm phán đình, nó là chìa khóa phong ấn.

Trong nháy mắt giải trừ phong ấn, Thái trưởng lão từ ô vật phẩm lấy ra một khối ấn tỳ tối đen như mực.

Đây là đạo cụ loại quy tắc của hắn, Hà Bá Ấn.

Ấn này có thể tăng mạnh thuộc tính của hắn mọi phương vị, trong ấn ký ẩn chứa con sông cuồn cuộn, con sông bất diệt, hắn có thể vô hạn trọng sinh, mà thân ở sân nhà con sông, chiến lực nghiền áp Chúa Tể đỉnh phong cùng cấp bậc.

Thái trưởng lão không chút do dự mở ra phó bản bang phái, lấy ra Hà Bá Ấn là vì tự bảo vệ mình, hắn chưa bao giờ nghĩ muốn chiến đấu với Nguyên Thủy Thiên Tôn trạng thái này.

Chúa Tể đỉnh phong cho dù tay cầm đạo cụ loại quy tắc, cũng không có khả năng là đối thủ của Bán Thần.

Chỉ cần đi vào phó bản bang phái, hắn liền an toàn, Nguyên Thủy Thiên Tôn trạng thái này không thể duy trì quá lâu, Thánh Giả nho nhỏ, căn bản không chịu tải được lực lượng giai đoạn Bán Thần.

Nhưng mà, kích hoạt phó bản bang phái, bên tai hắn cũng chưa truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở quen thuộc.

Cái này ý nghĩa, đại sảnh thẩm phán vẫn đang ở trạng thái phong ấn, ngăn cách linh cảnh.

Đây là lực lượng của "Hư Không".

"Thái Cầm Hạc!"

Tiếng rít gào trầm thấp truyền đến, Trương Nguyên Thanh giơ cao tay phải, trong hư không đoàng đoàng đánh xuống sấm sét, ở lòng bàn tay hắn ngưng tụ ra một cây trường mâu màu lam chói mắt.

Sóng khí xoay tròn tốc độ cao quấn quanh ở đầu thương.

Thái trưởng lão biến sắc hẳn, lập tức kích hoạt Hà Bá Ấn, chuẩn bị phóng ra sông lớn cuồn cuộn.

Nhưng ngay lúc này, Trương Nguyên Thanh lấy tay chộp một phát, hút đến một mảnh gỗ vụn, "Giao dịch!"

Thương Nhân vị cách cao có thể cưỡng ép giao dịch với linh cảnh hành giả cấp bậc thấp.

Hà Bá Ấn trong tay Thái trưởng lão biến mất, thay thế vào đó là một mảnh gỗ.

Thái trưởng lão rốt cuộc hoảng rồi, sương mù lượn lờ ở khuôn mặt sớm đã tan đi, lộ ra một khuôn mặt giăng kín ngưng trọng cùng hoảng sợ, là một người trung niên có vẻ ngoài cực phẩm.

Hắn nhìn về phía cửu lão phía sau cũng sắc mặt trầm trọng, thanh âm bén nhọn: "Trạng thái của hắn không duy trì được bao lâu, các vị, cùng nhau chống đỡ."

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc mà lạnh nhạt, thanh âm giống như tiếng chuông mãi mãi không thay đổi:

"Chết một mình hay là chết toàn bộ, các ngươi tự chọn."

Khi nói chuyện, hắn ném ra cây trường thương quấn quanh luồng khí lôi điện kia, đóng đinh ở bên chân Thái trưởng lão.

Chín vị trưởng lão bọn Đế Hồng, Diệu trưởng lão, Kiếm Các trưởng lão, hoặc lông mày giật giật, hoặc da mặt co rúm, ai cũng chưa nhúc nhích.

Cho dù là Hỏa Sư nóng nảy bốc đồng nhất, giờ phút này cũng đánh mất ý chí chiến đấu.

Cách nhiều năm, các Chúa Tể đỉnh phong này, một lần nữa cảm nhận được sợ hãi cùng vô lực.

Một rồi lại một cây trường thương lôi điện bắn nhanh ra, hình thành một rừng bụi gai, trung ương là Thái trưởng lão.

Cơn lốc ở đầu thương nối tiếp lẫn nhau, ngưng tụ thành một bức tường gió hình tròn.

Thân thể Thái trưởng lão tán loạn thành sương mù, kịch liệt va chạm tường gió, lại không nhấc lên nổi một chút gợn sóng nào.

Dưới không gian phong cấm, toàn bộ độn thuật đều mất đi hiệu lực.

Long Ngâm, Ôn Dịch, Cướp Đoạt Hơi Nước… . Sức ảnh hưởng của kỹ năng đều bị nén ở trong lồng giam nho nhỏ.

Toàn phương diện nghiền áp.

Trương Nguyên Thanh nâng tay, búng ngón tay ‘Tách’.

“Ầm!”

Trong toàn bộ thẩm phán đình, sấm sét nổ vang, một cột sét tráng kiện bằng vại nước buông xuống, nuốt sống Thái trưởng lão trong rừng bụi gai.

Thái trưởng lão phát ra tiếng thét chói tai xé tim xé phổi, thân thể ở trong lôi điện nhanh chóng tan rã.

Hắn là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, từ khi bước vào phó bản linh cảnh bắt đầu, đã là thiên tài tiếng tăm lừng lẫy.

Hắn lúc trẻ tuổi sát phạt quyết đoán, phụ tá Bán Thần xây dựng lên Thủy Thần cung, khi lớn tuổi bày mưu nghĩ kế, ở sau

khi Ngũ Hành minh xác nhập, rốt cuộc leo lên đỉnh phong quyền lực.

Hắn chưa bao giờ nghĩ, một thân vinh nhục, một đời phồn hoa này, sẽ hủy ở trong tay một Thánh Giả nho nhỏ, sẽ hủy diệt ở trên người một tiểu tử trở thành linh cảnh hành giả ngắn ngủn nửa năm.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn… ."

Trong cột sét truyền đến rít gào oán độc oán hận, giây tiếp theo, vị Chúa Tể đỉnh phong này biến thành tro tàn.

Một thế kỷ oai phong một cõi, một thế kỷ gấm vóc phồn hoa, hết thảy xóa bỏ.

Cột sét tắt, thương sét cùng tường gió theo đó tiêu tán.

Thẩm phán đình tràn ngập yên tĩnh.

Cửu lão thân thể cứng ngắc, như đối mặt đại địch.

Trương Nguyên Thanh chậm rãi rớt xuống, thu Hà Bá Ấn vào ô vật phẩm, ánh mắt đảo qua toàn trường, Thánh Giả ở ghế người nghe, trưởng lão ở ghế thẩm phán, cùng với quan phương hành giả sau máy quay, nói ra lời nói chôn giấu ở trong lòng đã lâu: "Linh cảnh sinh ra mới hơn một trăm năm, hơn một trăm năm trước, các ngươi tính là cái gì? Các ngươi cũng xuất thân nhỏ nhoi, cũng từng gặp nô dịch, cũng chịu đủ chiến hỏa, ngắn ngủn hơn một trăm năm, đã quên xuất thân của mình.

Chương 2148: Thái âm trở về (1)

"Mang những kẻ khỏe mạnh trưởng thành coi là rau hẹ, mang những kẻ kiệt ngạo bất tuân coi là cừu địch, mang những kẻ thiên phú dị bẩm thuần phục thành chó săn, mang những kẻ có suy nghĩ của riêng mình coi là dị đoan. Tàn nhẫn không phải nguyên tội của kẻ cầm quyền, ngạo mạn mới phải.

"Ta xuất thân rễ cỏ, một tên bình dân, chết không đáng tiếc, hành vi hôm nay, để các ngươi biết, hôm nay chết là Thái Cầm Hạc, ngày mai cũng có thể là các ngươi. Hôm nay có Nguyên Thủy Thiên Tôn ta trùng quan giận dữ, ngày sau liền có thể có ngàn ngàn vạn vạn rễ cỏ đứng ra."

Lặng ngắt như tờ.

Cuối cùng cuối cùng, hắn nhìn về phía chín vị Chúa Tể đỉnh phong, hướng về bọn họ hung hăng nhổ bãi nước miếng: "Phi!"

Hào quang màu lam trong mắt Trương Nguyên Thanh thu liễm, hồ quang lượn lờ ở ngoài thân tan đi, cuồng phong dừng lại.

Thân thể hắn tan rã từng tấc một, tiêu tán từng tấc một.

Hình thần câu diệt!

Sinh ra kiệt ngạo một thân phản cốt.

Người trẻ tuổi kiệt ngạo này, đầu từng tấc một tiêu tán ở trong tầm nhìn của mọi người, tiêu tán ở trong ống kính máy quay đổ nghiêng.

Ở một khắc cuối cùng tiêu vong, lưng hắn vẫn thẳng tắp như cũ, ánh mắt hắn trước sau bất tuân, hắn dùng sinh mệnh quán triệt tín niệm của mình.

Hắn lấy sinh mệnh trả giá nói cho kẻ cầm quyền một đạo lý: Thất phu giận dữ, máu tươi năm bước, thiên hạ khoác đồ tang!

Thẩm phán đình yên tĩnh không tiếng động, lực lượng cấp Bán Thần đã tan đi, các Chúa Tể vẫn qùy mọp dưới đất, cửu lão như trúng Định Thân Chú chậm chạp không động đậy, không biết là trong lòng rung động, hay bị dọa.

Phòng trực tiếp, hình ảnh video xiêu vẹo, ghi lại đại sảnh thẩm phán hỗn loạn, ghi lại phản ứng của tất cả mọi người hiện trường, ghi lại một màn tất nhiên ghi vào sử sách quan phương, rung động thế giới linh cảnh trong ngoài nước.

Mấy nghìn người xem phòng trực tiếp, lặng ngắt như tờ.

Đột nhiên tiếng khóc đánh vỡ tĩnh mịch, Quan Nhã tóc tai bù xù chạy vội tới, cánh tay phải cô kéo xương vai bị ngã gãy trong cơn lốc vừa rồi.

Cô chạy vội tới bên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, vươn tay trái, ý đồ chộp về tro tàn bay đi, ý đồ vãn hồi chút gì, nhưng từng lần thất bại, từng lần thất bại.

Cô suy sụp ngã ngồi xuống đất, gục đầu xuống, hai vai run bần bật.

Tôn Miểu Miểu cũng chạy tới, cô sắc mặt tái nhợt hốc mắt trào ra năng lượng tối đen dinh dính, cô vội vàng nhìn xung quanh.

Đột nhiên "Oa" một tiếng, khóc lớn lên: "Không có linh thể nữa, không có linh thể nữa, hu hu không có linh thể, chết rồi liền không thể chuyển hóa thành linh phó."

Đây là hình thần câu diệt thật sự.

Ngày 10 tháng 1 năm 2022, Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh!

Nghe hiện trường truyền đến tiếng khóc, trong khung chat của phòng trực tiếp tĩnh mịch, rốt cuộc có người thử phát ra một câu.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, có phải bị oan uổng hay không?"

"Cấu kết nghề nghiệp tà ác giết hại trưởng lão, chứng cứ vô cùng xác thực, ở đây nhiều trưởng lão như vậy, còn có thập lão, bọn họ chẳng lẽ là mắt mù"

"Chứng cứ vô cùng xác thực không sai, nhưng nếu đoạn lời đó của Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rồi là thật, vậy ngươi nghĩ, hắn có phải bị oan uổng hay không"

Lại có người nói.

"Ngươi có chứng cứ gì?" Nhưng vẫn có người giữ thái độ hoài nghi.

"Không có chứng cứ, nhưng tình huống vừa rồi mọi người đều thấy rồi, Nguyên Thủy nếu thật tội ác tày trời, hắn vì sao chỉ giết Thái trường lão, chỉ giết trưởng lão đêm đó tham dự săn giết, hắn rõ ràng có thể giết sạch tất cả mọi người ở đây."

"Trời ạ, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn là bị bức tử, đây sẽ là sỉ nhục, gièm pha to lớn Ngũ Hành minh không rửa sạch đi."

Phòng trực tiếp lại một lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

Một thiên tài có tư chất minh chủ, cường giả khiến nghề nghiệp tà ác khẩn trương, một người tài vì quan phương lập hạ

công lao hãn mã, chưa chết ở trận doanh đối kháng, ngược lại ngã xuống ở trong đấu tranh nội bộ của quan phương.

Sự kiện hôm nay, sẽ làm Ngũ Hành minh trở thành trò cười, khiến danh dự quan phương gặp đả kích mang tính hủy diệt.

Hội thẩm phán này, uy tín của thập lão, không, cửu lão không còn sót lại chút gì.

"Ài!"

Thở dài trầm thấp, một con Teddy lông xoăn đi vào màn ảnh, nó đứng ở nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn tiêu tán, vẻ mặt có bi thương, có chút nản lòng thoái chí, hắn nhìn về phía cửu lão nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn, kiệt ngạo bất tuân, kiêu ngạo cuồng vọng, các người không thích hắn, tôi hiểu, hắn quả thật đi lại gần gũi với thành viên khách sạn Vô Ngân, nhưng hắn một kẻ ghét ác như thù như vậy, nếu đám nghề nghiệp tà ác kia thật sự tội ác tày trời, không cần bộ điều tra ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm thay trời hành đạo."

Cẩu trưởng lão nhìn một lần mảng đất khô cằn kia Thái trưởng lão ngã xuống, bỗng nhiên cất cao giọng: "Hắn quả thật đã giết Sóng Dữ Vô Tình, nhưng chuyện này rốt cuộc sao lại thế, chín lão già các người còn rõ hơn so với bất cứ ai khác, Thái Cầm Hạc đang noi theo Ám Dạ Mân Côi cùng Nam phái, bố cục dụ ra để giết Nguyên Thủy Thiên Tôn! Các người cái gì cũng biết, nhưng các người không bận tâm Nguyên Thủy Thiên Tôn, không sai, ngạo mạn là nguyên tội của các người."

Chương 2149: Thái âm trở về (2)

"Tôi gia nhập Bách Hoa hội nửa thế kỷ, khi đó còn chưa có Ngũ Hành minh, thế đạo rất loạn, mọi người chưa từng hỏi xuất thân, ai giết nghề nghiệp tà ác nhiều, người đó chính là đại ca, người đó có thể đạt được tôn trọng, mọi người đều rất thuần túy."

"Kết quả các người mười lão già này vì sao có thể đi vào tổng bộ? Còn không phải chúng tôi những lão huynh đệ này ủng hộ, nhưng chúng tôi ủng hộ là đại ca lúc trước đẫm máu chém giết nghề nghiệp tà ác, mà không phải thập lão cả ngày bè lũ xu nịnh. Sau khi Ngũ Hành minh thành lập các người đều đã thay

đổi, dần dần đặt ích lợi ở vị trí số một, cả ngày bận lục đục với nhau, tranh quyền đoạt lợi, trong mắt chỉ có một mẫu ba phân đất của mình."

Cẩu trưởng lão cười khổ một tiếng: "Các người muốn giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, muốn cướp đoạt đạo cụ của hắn, tôi không ngăn trở được, từ đầu tới đuôi, tôi cũng chỉ dám chó gâu gâu. Tôi làm chó quá nhiều năm rồi, thiếu chút nữa đã quên mình vẫn là con người, tôi rời khỏi Ngũ Hành minh, không làm chó nữa." Hắn im lặng quay đầu, hứng thú rã rời bước đi.

"Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh." Hoàng Sa Bách Chiến trưởng lão yên lặng rời khỏi.

"Lão tử cũng lui, cứt chó!" Thiên Hỏa trưởng lão hùng hổ theo sau.

Lúc này, lại một vị trưởng lão đi ra, là Cao Phong trưởng lão phân bộ Hàng thành, hắn trực tiếp đi ra ngoài, không quay đầu lại.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn từng cứu mạng của tôi, tôi cũng đi, không có ý nghĩa, rất không có ý nghĩa." Đây chính là người đứng đầu phân bộ Hàng thành.

Sắc mặt cửu lão lập tức trở nên âm trầm.

"Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh!"

"Tôi rời khỏi!" Chỗ người nghe bên kia, một người không thể ngờ được rời đi - Hoàng Thái Cực! Cháu nội Đế Hồng đại trưởng lão.

Vẻ mặt vị Sơn Thần này ngưng trọng, trong mắt ẩn chứa thâm trầm bi thương, sau khi nói xong tuyên ngôn, nhanh chóng đứng dậy, sải bước rời khỏi thẩm phán đình.

Thiên Hạ Quy Hỏa hít sâu một hơi: "Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh."

Sỉ nhục của Hỏa Sư xuất thân rẽ cỏ, một lòng muốn trở nên nổi bật, ở sau khi thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ngã xuống, bỗng nhiên sinh ra bi thương vô cùng, cùng với nản lòng thoái chí đối với Ngũ Hành minh.

“Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh.” Chấp sự cao cấp Hạ Thụ Chi Luyến phân bộ Hàng thành, vành mắt đỏ bừng đi theo lãnh đạo cũ rời khỏi, không có chút lưu luyến.

Linh Quân vẻ mặt chết lặng đi ra ngoài, không nhìn ông ngoại của hắn: “Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh.”

“Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh.”

“Ta rời khỏi Ngũ Hành minh.”

…

Sau đó lại có mười mấy vị chấp sự yên lặng rời khỏi nơi này.

Có một số là người quen của Nguyên Thủy Thiên Tôn, có một số thuần túy là xuất phát từ lòng căm phẫn, thân là chấp sự cao cấp, sự tình đi đến một bước này, ít nhiều đã đoán ra chân tướng.

Tuy như thế, trong ngàn người nghe hiện trường, những người này vẫn là số ít.

Nhưng trong phát sóng trực tiếp…

“Vương Tiểu Nhị: Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh.”

“Lương Sơn Thủy Quân: Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh.”

“Học Hải Vô Nhai: Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh.”

Đám hành giả quan phương tạm thời cách chức ở nhà kia của phân bộ Nam Minh, ùn ùn tuyên bố rời khỏi Ngũ Hành minh.

“Bạch Hổ Vạn Tuế: Rời khỏi, tôi rời khỏi Ngũ Hành minh, lão tử không làm nữa.”

“Mẫu Đơn Tiên Tử: Tôi rời khỏi Ngũ Hành minh!”

“Tiểu Tiên Nữ Núi Ngưu Lan: Rút lui!”

“Tốt Qua Sông: Rút lui”

“Cephalosporin kèm rượu càng uống càng bay: Ài, tôi cũng rút lui, Thiên Tôn lão gia trở về linh cảnh, không có ý nghĩa nữa”

“Vương Phi: Rút lui, ngay bây giờ sẽ viết báo cáo từ chức.”

“Lý Đông Trạch: Tôi cũng rời khỏi Ngũ Hành minh”

“Thanh Đằng: Không bằng trở lại.”

Các Thánh Giả tấn thăng ở trong phó bản giết chóc, các đội viên Tùng Hải, các hành giả cơ sở sùng bái Nguyên Thủy Thiên Tôn nhưng ở trong dư luận rợp trời rợp đất không thể lên tiếng, những thanh âm bị áp chế đó rốt cuộc ở lúc này bùng nổ, càng ngày càng nhiều người phát ra tiếng hò hét “Rời khỏi Ngũ Hành minh”.

Những người bị thư ký Chu thao túng dư luận ảnh hưởng kia bắt đầu cắn trả, Ngũ Hành minh từ thành lập tới nay, chưa bao giờ có thủy triều rút lui quy mô lớn như thế, chưa bao giờ có nguy cơ tín nhiệm nghiêm trọng như thế.

Thái Nhất Môn.

Trong tứ hợp viện, đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan ngồi ngay ngắn ở sau bàn, lặng lẽ xem trực tiếp khẽ lắc đầu, làm đại trưởng lão Thái Nhất môn, hắn biết rõ cách nghĩ của thập lão Ngũ Hành minh.

Ở sau khi biết được Nguyên Thủy Thiên Tôn giết hại trưởng lão, mười lão già kia của Ngũ Hành minh liền biết không có khả năng thuần hóa Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, thậm chí sinh ra kiêng kị đối với tính cách của hắn.

Vì thế mượn gió bẻ măng, vứt bỏ nhân vật này, lựa chọn tiếp thu đạo cụ của hắn, ví dụ như Bộ Trang Bị Tế Trời kia tổng bộ Ngũ Hành minh để ý đã lâu.

Nhưng tình thế đã mất khống chế, ai cũng không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể đổi được lực lượng cấp Bán Thần, hơn nữa không chỉ một loại.

Chương 2150: Thái âm trở về (3)

Chín lão già trợ mắt nhìn Thái Cầm Hạc trở về linh cảnh chỉ sợ rất hoảng hốt, nay Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy chưa giết sạch bọn họ, nhưng cũng thông qua việc này khiến cửu lão mất hết mặt mũi, uy tín hoàn toàn không còn.

Ăn trộm gà không được còn mất nắm thóc, còn tổn thất một vị nhân vật thiên kiêu, đáng tiếc một vị thiên tài này, lúc trước

nếu gia nhập Thái Nhất môn, trên dưới đều sẽ nâng niu hắn trong lòng bàn tay.

Lúc Xích Nhật Hình Quan cảm khái, nghe thấy bên tai vang lên thanh âm hư vô mờ mịt mà vang dội.

Thái âm về linh cảnh!

Linh Thác đã thành công.

Thái âm trở về linh cảnh? Xích Nhật Hình Quan ngẩn ra, tiếp đó đột nhiên biến sắc, ánh mắt bỗng nhìn chằm chằm màn hình, nhìn chằm chằm nơi Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thành tro bụi, thì ra Nguyên Thủy Thiên Tôn đổi là bổn nguyên Thái âm, hắn là truyền nhân Ma Quân.

…

Thành phố Bàng Giải.

Gian phòng cho thuê nào đó ở ngoại thành.

Điện thoại di động Tiểu Viên "Ting" một tiếng, thu được tin nhắn của vị cường giả thần bí kia.

"Khai đàn, hướng Vãng Sự Vô Ngân cầu nguyện."

Tiểu Viên đứng bật dậy, đi ra khỏi cửa phòng, đến phòng khách.

Phòng khách bày một cái bàn trải tơ lụa màu vàng tươi, trên bàn là hương, lá bùa, đồng tiền, bát sứ, người rơm.

Tiểu Viên thắp sáng hai cây nến thơm đỏ au, châm lửa tử huân hương.

Sau đó cắt cổ tay, để cho máu tươi giàu linh lực Thông Linh Sư nhỏ vào trong bát sứ, dung hợp cùng chất lỏng màu đen trong bát, tiếp theo cô cầm bút ở trên giấy vàng bỏ trống viết xuống "Vãng Sự Vô Ngân" cùng ngày sinh tháng đẻ.

Lại lấy ra ngọc bội có khắc hoa văn tinh xảo đẹp đẽ, làm xong tất cả cái này, lót ở dưới thân người rơm.

Tiểu Viên hai tay bấm quyết niệm chú, nhắm mắt, lẩm bẩm kèm theo Thông Linh Sư nguyền rủa, giấy bùa viết "Vãng Sự Vô Ngân" cùng ngày sinh tháng đẻ của hắn cháy thành tro.

Khối ngọc bội kia cướp lấy linh lực của người rơm, ‘Rắc’ một tiếng vỡ vụn ở trước mặt Tiểu Viên, phóng ra một đường hầm không gian hình tròn.

Trong đường hầm tối đen thâm trầm, chưa biết nối tới đâu.

…

Thành phố Kim Sơn, thế giới kính tượng.

Hố sâu mấy km giống như vết thương ngầm sinh trưởng ở mặt đất, mép hố sâu là ra con đường tàn phá, nhà lầu sụp đổ. Loại cảm giác tàn phá này một mực lan tràn hướng mép thành khu.

Một phần ba diện tích thành thị cấp Địa này đã biến thành phế tích, đây còn là bởi vì trong vài vị Bán Thần, chỉ có Hỏa Sư lấy lực phá hoại trứ danh, Huyễn Thuật Sư, Thần Dạ Du cùng Thủy Qủy, kỹ năng thiên hướng quỷ quyệt hung hiểm.

Thành thị xi măng cốt thép của nhân loại, đối với đám sinh mệnh thể siêu tự nhiên này mà nói quá mức yếu ớt.

Dứt bỏ giá trị đạo đức hạn chế, buông tay ra chân chiến đấu, bọn họ thậm chí có thể đánh vỡ một quốc gia, chiến trường ở nơi nào, nơi đó chính là phế tích.

Mây đen bao phủ ở trên không Kim Sơn thị, cuồng phong gào thét, mưa to tầm tã, mưa to cọ rửa thành thị hóa thành phế tích này.

Ở trên bối cảnh mưa sa gió giật, phía nam Kim Sơn thị ảo giác liên tục sinh ra, khi thì hiển hóa ra núi cao nước chảy, khi là đồng cỏ rộng lớn, khi là núi tuyết sông băng, khi là đại dương mênh mông.

Nhưng ở trong tiếng long ngâm ngẫu nhiên vang tận mây xanh, những ảo thuật này lại tan vỡ trong nháy mắt, khôi phục lại thành bộ dạng lúc ban đầu của thành thị. Long Ngâm của Vũ Sư bài trừ tà vọng, chuyên khắc ảo thuật.

Mà ở phương đông, nhiệt độ cao nóng rực bốc hơi nước mưa, nung nóng đại địa, ở trong thế giới mưa điên cuồng rơi mở ra một vành đai khô hạn.

Phía tây đối nghịch với phía đông, trăng tròn treo cao, mây đen đậm đặc như mực quay cuồng, trong tầng mây truyền ra từng đợt qủy khóc thê lương.

Trên bầu trời phương bắc, một cô gái tuyệt sắc mặc quần áo biểu diễn màu trắng thêu hoa văn đám mây màu vàng, sau lưng cắm đầy lá cờ, tay cầm một cây trường thương, đứng dưới mây đen quay cuồng, tư thế oai hùng bừng bừng.

Ánh mắt bốn vị Bán Thần hướng về phía bên trong hố sâu.

Một vầng hào quang màu vàng suy yếu từ đáy hố dâng lên, kim phật cao trăm mét từ từ lên không, thân thể nó nguy nga đồ sộ, nhưng giăng kín vết nứt, kim phật hai mắt trợn lên, tràn ngập hỗn loạn, thô bạo, khát máu, phẫn nộ, phàm là cảm xúc tiêu cực có thể nghĩ đến, đều có thể từ trong đôi mắt kia nhìn thấy.

Vô Ngân đại sư đã nhập ma.

Phía nam truyền đến giọng Nam phái Huyễn Thần khó phân biệt già trẻ, chẳng phân biệt nam nữ: "Kim phật là cảm xúc chân thật trong lòng hắn biến thành, hủy kim phật liền có thể giết hắn, đừng mưu toan dùng Long Ngâm của ngươi đánh thức hắn, người này áp chế nhiều năm, hôm nay nước lũ vỡ đê, thần tiên khó cứu."

Bán Thần chiến giằng co ba ngày, sau khi trải qua hỗn chiến lúc ban đầu, hình thành cục diện bốn vị thần vây công "Vãng Sự Vô Ngân".

Bởi vì 'Vãng Sự Vô Ngân" đã hoàn toàn mất khống chế, thời khắc mấu chốt luyện hóa, cảm xúc mất khống chế, vật phẩm Huyễn Thần cắn trả hoàn toàn nuốt sống lý trí.

Chương 2151: Thần ngã xuống (1)

Một vị Bán Thần bị hỗn loạn cùng tà niệm kiểm soát, trình độ nguy hại càng lớn hơn nữa.

Trải qua ba ngày kịch chiến, khí tức vị Huyễn Thần mới tấn thăng này rốt cuộc ngã vào đáy vực, cách cái chết không xa.

"Bớt nói nhảm!"

Phía đông Khương bang chủ mục tiêu rõ ràng: "Vãng Sự Vô Ngân đã sắp không được rồi, giải quyết hắn trước, chúng ta lại hai hai chém giết."

Nói xong, thân thể hắn bốc cháy lên ngọn lửa màu đỏ tím, lửa như nước chảy như bao trùm ở ngoài thân, hình thành một bộ khôi giáp.

Hắn giơ cao cánh tay phải, lửa màu đỏ tím nở rộ ngưng tụ thành một cây trường thương, nhiệt độ cao nén lại ở mũi thương, "Xẹt" bắn ra hào quang chói mắt.

Nước mưa trong 1 km xung quanh nháy mắt bốc hơi hết, lượng lớn sương mù màu trắng tràn lên bầu trời.

Ngay sau đó, hắn hóa thành một đạo hào quang màu đỏ, hung mãnh lao về phía kim phật.

Một bên khác, hoa đán áo trắng chân đạp hư không, đứng ở dưới mây đen nhẹ nhàng nhảy múa, trường thương trong tay quấy động mưa gió đầy trời, chợt đâm ra.

Trong tích tắc, mỗi một giọt mưa trong thiên địa đều lấp đầy sát ý, giọt mưa thay đổi quỹ tích rơi xuống, hướng tới mũi thương mãnh liệt hội tụ, đồng thời trong nước mưa nảy sinh ra ôn dịch đủ khiến Bán Thần nhiễm bệnh.

Nước mưa đầy trời ngưng tụ thành con rồng dài, theo hoa đán đâm, lao về phía kim phật từ đáy hố sâu dâng lên.

Trăng tròn phía tây, hào quang dao động, âm khí nảy sinh, trong mây đen thò ra một khuôn mặt quỷ dữ tợn, cuốn theo mây đen như khói đặc, xẹt qua không gian, lao tới cắn kim phật.

Trong quá trình đó, vô số oán linh rít lên lao vào mặt quỷ, như quả cầu tuyết lớn mạnh, cuối cùng hóa thành một khuôn mặt quỷ che đi nửa bầu trời.

Đối mặt ba vị Bán Thần giáp công, kim phật ánh mắt điên cuồng ngẩng đầu, phát ra rít gào chấn động linh hồn, trực tiếp hủy diệt linh hồn. Đây không phải tinh thần đả kích, mà là 'Ám ảnh rít gào' phiên bản đại đạo thăng cấp, Chúa Tể đỉnh phong mới có thể nắm giữ, rít gào trực tiếp hủy diệt linh hồn, cho dù là Bán Thần cũng phải bị thương nặng.

Nhưng tiếng rít gào cường đại này chưa tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với ba vị Bán Thần, Huyễn Thần Nam phái trấn an tinh thần bọn họ, xua tan lực lượng hủy diệt linh hồn.

Huyễn Thuật Sư đã có thể dẫn bạo cảm xúc, lại có thể trấn an tâm linh.

Thấy tinh thần đả kích không có hiệu quả, kim phật thu hồi tiếng rít, thân thể giăng kín vết nứt khuếch tán ra gợn sóng trong suốt, gợn sóng đảo qua cảnh vật phật điện quanh mình.

Đồng thời đỉnh đầu kim phật dâng lên mặt trời màu vàng!

Nếu muốn khiến ảo thuật có được hiệu quả có thể so với hiện thực, nhất định phải dệt ra ảo cảnh trước, Nhật chi thần lực trong ảo cảnh, mới có được tác dụng của Nhật chi thần lực trong hiện thực.

Phật điện bao phủ Khương bang chủ, bao phủ cung chủ, thủy hỏa chi linh của hai người ở dưới Nhật chi thần lực chiếu rọi nhanh chóng hủy diệt.

Áo giáp trên người Khương bang chủ càng lúc càng mỏng manh, con rồng dài cung chủ đâm ra nhanh chóng tiêu tán, mặt qủy che cả bầu trời kia rõ ràng gầy đi hai vòng.

Lúc này, Huyễn Thần Nam phái ra tay lần nữa xé rách ảo cảnh phật điện.

Hiểu biết Huyễn Thuật Sư nhất vĩnh viễn là Huyễn Thuật Sư.

Đương nhiên, cho dù không có Huyễn Thần Nam phái ra tay, Long Ngâm của cung chủ Thủy Thần cung cũng có thể bài trừ ảo thuật.

Sau khi ảo thuật biến mất, thủy hỏa trường thương một lần nữa khôi phục uy năng, mặt qủy một lần nữa béo lên.

Quanh thân kim phật lan tỏa ra hắc quang thâm trầm, ba luồng lực lượng bị hắc quang chiếu rọi một lần nữa xảy ra hiện tượng hủy diệt, quy về hư vô.

Hư Vô Giả!

Nhưng mà, lực lượng ba đại Bán Thần cùng đánh vượt qua cực hạn của Hư Vô, ở sau khi suy yếu đến trình độ nhất định, Khương bang chủ giơ trường thương đâm vào ngực kim phật, lửa thiêu đốt thân thể.

Rồng nước đâm xuyên bụng kim phật, ôn dịch nhanh chóng nảy sinh.

Mặt quỷ dữ tợn cắn chặt đầu kim phật, ăn mòn linh hồn.

Trên người kim phật không ngừng vang lên "Răng rắc", vết nứt chạy đi, giống như búp bê sứ ghép từ mảnh vỡ, khuôn mặt Vô Ngân đại sư nổi lên ở trên mặt kim phật, khi thì trạng thái phát điên, khi thì bộ dạng mí mắt cụp xuống, ở trạng thái gần chết, hắn ngược lại tìm về bản thân trong tích tắc.

Đôi mắt đẹp của Thủy Thần cung chủ khẽ lóe lên, môi thơm phun ra tiếng long ngâm réo rắt to rõ: "Gào ~"

Tiếng long ngâm gột rửa linh hồn.

Nàng cao giọng quát: "Vãng Sự Vô Ngân, ta biết ngươi một lòng hướng thiện, trước mắt ngươi đã mất khống chế, ngươi không chết, mấy vạn sinh linh vô tội của Kim Sơn thị liền phải chết, ngươi thật sự nhẫn tâm sao?"

Huyễn Thần Nam phái "Hắc" một tiếng, phối hợp trấn an tinh thần đối phương.

Kim phật dừng trên không bất động, khuôn mặt Vô Ngân đại sư dần dần xua tan điên cuồng, khôi phục trầm ngưng khổ lớn thù sâu.

Chương 2152: Thần ngã xuống (2)

Lúc này, vành tai hắn khẽ động, như là đang nghe thanh âm trong hư không truyền đến.

Trầm mặc một giây, bàn tay màu vàng đột nhiên bóp nát trường thương ở ngực, theo vết nứt ngọn thương đâm ra, xé rách ngực mình, móc ra một trái tim đen sì.

Nhìn thấy trái tim đó, Khương bang chủ, Thủy Thần cung chủ, Nam phái Huyễn Thần đồng thời ra tay, tranh đoạt vật phẩm cấp Bán Thần này.

Thanh âm khó phân biệt già trẻ của Nam phái Huyễn Thần quanh quẩn: "Linh Thác, bí ẩn!"

Bí ẩn món vật phẩm đó.

Thái âm bí ẩn chia ra ba giai đoạn lớn, sơ cấp nhất là ẩn thân của Thần Dạ Du, trung cấp là bí ẩn vật phẩm, cao cấp nhất là bí ẩn vận mệnh.

Hắn cần Linh Thác hỗ trợ bí ẩn vật phẩm, để hai vị minh chủ Ngũ Hành minh mất đi mục tiêu.

Trong mây đen nơi xa truyền đến tiếng Linh Thác cười khẽ: "Vô Ngân, vãng sự (chuyện cũ) một bút gạch đi!"

Mặt qủy thoát ly tượng phật, đã mang đi cái gì, trăng tròn tiêu tán, mây đen bí ẩn.

Linh Thác đã rời khỏi.

Lúc này, một hố đen thâm trầm xé rách không gian, không chút dấu hiệu xuất hiện ở trước người kim phật.

Vô Ngân đại sư như sớm có đoán trước, vượt ở trước ba vị Bán Thần đưa trái tim đen sì vào lỗ đen.

Lỗ đen trong nháy mắt co rút lại, biến mất ở trong thế giới kính tượng.

"Hư Không? Hư Không!" Nam phái Huyễn Thần giận tím mặt, ngẩng đầu điên cuồng gào thét!

Khương bang chủ cùng Thủy Thần cung chủ thất vọng thu tay lại, nhưng không có cảm xúc dao động quá lớn.

Với bọn họ mà nói, vật phẩm Huyễn Thần có thể đạt được là tốt nhất, nếu không đạt được, chỉ cần không rơi vào trong tay giáo chủ Nam phái, cũng là kết quả không tệ.

Mà Vãng Sự Vô Ngân đã dầu hết đèn tắt, tai nạn cũng trừ khử rồi.

Kết cục coi như viên mãn.

Cuối sinh mệnh, Vô Ngân đại sư chắp hai tay lại, thấp giọng niệm tụng phật hiệu:

"Sống và chết, luân hồi không ngừng, ánh sáng cùng bóng tối, thác loạn đan xen, vạn vật dựa âm ôm dương, mới là chính đạo, từng kiến thức bóng tối, lòng nên hướng tới ánh sáng."

Hắn nhìn về phía hư không, không biết là đang nói chuyện với ai: "Nhớ lấy nhớ lấy! A Di Đà Phật"

Trong dư âm, kim phật tan rã từng tấc, trở về thiên địa.

…

Trong phòng cho thuê.

Lỗ đen thâm trầm phun ra một trái tim đen sì, rơi ở mặt bàn.

Tiểu Viên cúi đầu nhìn, da đầu tê dại, chỉ cảm thấy ý niệm trong đầu nổ tung, cảm xúc hỗn loạn đánh sập lý trí, tới bên bờ vực điên cuồng.

Lỗ đen nhanh chóng co lại, sụp đổ, hóa thành từng luồng linh lực thuần túy, in dấu ở mặt ngoài trái tim, đan vào thành từng nét hoa văn rắc rối phức tạp.

Trái tim thu liễm ô quang, biến thành một trái tim màu sắc ảm đạm đen sì, cảm xúc hỗn loạn của Tiểu Viên theo đó bình tĩnh.

"Đây là." Cô ngẩn ngơ nhìn trái tim, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

"Ting!"

Điện thoại di động vang lên, nhắc nhở có tin nhắn tới.

Tiểu Viên vội vàng nắm lên điện thoại di động xem tin nhắn, là người thần bí kia gửi đến.

"Đây là di vật của Vãng Sự Vô Ngân, mang theo trái tim trốn đi, vài ngày nữa tôi sẽ đến tìm cô."

Di vật của Vô Ngân đại sư, Tiểu Viên lại nhìn về phía trái tim đen sì, tầm mắt dần dần mơ hồ.

Lúc này, điện thoại di động lại chấn động một lần, tin nhắn mới tới: "Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trên hội thẩm phán lấy mạng đổi mạng, giết chết Thái Cầm Hạc, đã trở về linh cảnh."

Bên tai Tiểu Viên "Ầm" một tiếng, vạn tiễn xuyên tim, thân thể cô lảo đảo một cái, dựa vào bàn, chậm rãi gục xuống.

…

Phòng sách tối tăm, đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi như có cảm giác, nhìn về phía bên tay trái.

Nơi đó không biết từ khi nào đã có thêm một hạt châu trong suốt to bằng quả trứng gà.

Bên tai hắn vang lên tiếng thủ lĩnh nói nhỏ: "Giao thứ này cho Thuần Dương chưởng giáo, Thái âm trở về linh cảnh, ta sẽ rời khỏi hiện thực một đoạn thời gian."

Thái âm rốt cuộc trở về linh cảnh rồi? Tinh thần đại hộ pháp rung lên, đứng bật dậy, kích động nói: "Chúc mừng thủ lĩnh, chúc mừng thủ lĩnh."

Bên tai truyền đến tiếng thủ lĩnh cười khẩy: "Sát cục thật sự vừa mới bắt đầu, lão hồ ly kia ở trong linh cảnh chờ ta."

Hoang mạc Tây Bắc.

Ánh chiều tà chiếu vào trên cái đầu trọc bóng loáng của Ngân Nguyệt Thần Tướng, ngũ quan thô ráp cương nghị, vành tai, cánh mũi, môi treo vòng bạc.

Theo phương hướng cấp dưới chỉ dẫn, hắn rốt cuộc đã tìm được Ma Nhãn cùng Sợ Hãi đánh nhau đánh tới mất liên lạc.

Tiếng nổ thật lớn từ nơi xa truyền đến, bề mặt hoang mạc thủng trăm ngàn lỗ, khắp nơi đều hố sâu cùng gò đất sụp xuống, lực lượng tà dị sa ngã ô nhiễm khu vực này, rắn rết côn trùng may mắn chưa chết bị ô nhiễm thành dị thú, mù quáng bồi hồi.

Ngân Nguyệt Thần Tướng một cước giẫm nát bọ cạp to bằng chậu rửa mặt, nhìn về phía xa, hai vị Viễn Cổ Chiến Thần ba đầu tám cánh tay chém giết khó phân thắng bại.

Một vị trong đó rõ ràng đang nương tay.

Ngân Nguyệt Thần Tướng hít sâu một hơi, quát: "Hai tên khốn kiếp các ngươi, đừng đánh nữa, Ngũ Hành minh xảy ra chuyện lớn rồi."

Chương 2153: Phó Thanh Dương trở về (1)

Thanh âm cuồn cuộn, quanh quẩn ở bầu trời trong xanh của Tây Bắc.

Hai Viễn Cổ Chiến Thần thân thể cao 3 mét, cơ bắp như sắt thép đúc ra, ngoài thân bao trùm ma văn quỷ dị, "Bang bang bang" đập thân thể cứng rắn như thép của đối phương.

Nghe được ba chữ "Ngũ Hành minh", Ma Nhãn Thiên Vương đánh ra chân hỏa cứng rắn áp chế chiến ý, dừng chiến đấu.

Sợ Hãi Thiên Vương thì càng thêm thu phóng tự nhiên, một cước đạp Ma Nhãn ra, thân thể cao lớn khôi ngô thu nhỏ lại, khôi phục bộ dạng người bình thường.

Ma Nhãn sau đó khôi phục hình thái bình thường.

Ma Nhãn Thiên Vương trên thân trần trụi, thân dưới một bộ giáp đồng xanh, ánh mặt trời chiếu lên thân thể đường cong trôi chảy, cơ bụng rõ ràng từng khối, dương cương khí phách, dũng mãnh thiện chiến.

Không biết còn tưởng rằng bọn họ đang quay phim thần tượng cổ trang, Ma Nhãn Thiên Vương lấy ra băng đô vận động, đeo lên trán.

Sợ Hãi Thiên Vương bước ra một bước, liền tới trước mắt Ngân Nguyệt Thiên Vương, khuôn mặt lộ nụ cười nhẹ tao nhã, "Xem ra còn có thu hoạch ngoài ý muốn."

Ngân Nguyệt Thiên Vương gật gật đầu, chưa nói bất cứ lời thừa nào, trực tiếp báo cáo: "Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trên hội thẩm phán bùng nổ ra chiến lực cấp Bán Thần, chém giết bốn vị Chúa Tể bao gồm Thái Cầm Hạc ở bên trong, cuối cùng hình thần câu diệt, sau trận chiến hoàn toàn trở về linh cảnh."

"Bốn vị trưởng lão, còn có mười sáu vị chấp sự cao cấp tuyên bố rời khỏi Ngũ Hành minh, trong đó bao gồm Linh Quân cùng Hoàng Thái Cực. Quan phương hành giả tầng dưới chót, nhân số tuyên bố rời khỏi vượt qua 200 người."

"Ngũ Hành minh xuất hiện lần đầu tiên nguy cơ tín nhiệm lớn nhất từ khi thành lập tới nay." Sợ Hãi Thiên Vương cười vui sướng, chậc chậc liên thanh: "Ba tổ chức tự do lớn cùng Ngũ Hành minh đấu nhiều năm như vậy, tạo thành đả kích còn không bằng bọn họ tự mình tiêu hao nội bộ một hồi, thú vị, rất thú vị, chỉ là tiếc cho Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Ngân Nguyệt Thiên Vương hừ lạnh một tiếng: "Tiểu tử này nếu trưởng thành lên, chỉ sợ lại là một vị Bán Thần, kém cỏi nhất cũng là cấp độ thập lão."

"Chết rồi mới tốt, cao thấp Binh Chủ giáo đều đang hoan hô!" Dừng một chút, hắn tiếp tục báo cáo: "Căn cứ đoàn cố vấn phân tích, trận nguy cơ tín nhiệm này sẽ duy trì thời gian rất lâu. Trong lúc đó, chúng ta chỉ cần cho Ngũ Hành minh áp lực,

chủ động tấn công, săn giết quan phương hành giả, liền có thể khiến Ngũ Hành minh tiến một bước tan vỡ, sẽ có càng ngày càng nhiều hành giả cơ sở rời khỏi quan phương."

"Thế lực quan phương suy yếu, tổ chức dân gian quật khởi, lực lượng của trận doanh hợp pháp, sẽ phân tán."

Sợ Hãi Thiên Vương cười vui vẻ: "Vậy còn chờ cái gì?"

Ngân Nguyệt Thiên Vương gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Ma Nhãn vẫn không nhúc nhích như bức tượng nói: "Ngươi không phải rất thưởng thức Nguyên Thủy Thiên Tôn sao? Bây giờ chính là thời cơ tốt ngươi trả thù quan phương!"

Ma Nhãn Thiên Vương ngẩn ngơ nhìn ánh chiều tà nơi chân trời, vẻ mặt toát ra một sự bi thương, "Hắn đã trở về linh cảnh rồi à… Ta muốn biết chân tướng cùng chi tiết cụ thể của sự kiện."

Hắn chỉ biết Nguyên Thủy Thiên Tôn bởi vì cấu kết nghề nghiệp tà ác, giết hại trưởng lão quan phương, gặp phải Ngũ Hành minh thẩm phán.

Nhưng chân tướng, chi tiết sự kiện ngay cả chấp sự cao cấp tham gia thẩm phán, cũng là ở sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn ngọc đá cùng vỡ mới hậu tri hậu giác (mãi sau mới biết) được.

Tin tức của quan phương, nghề nghiệp tà ác bình thường chỉ có thể biết một cái đại khái, nội dung chi tiết hơn thì cần thời gian đi tìm tòi nghiên cứu.

Ngân Nguyệt Thiên Vương nói: "Thái Cầm Hạc lấy đám ngoại tộc kia của khách sạn Vô Ngân làm mồi, chuẩn bị bố cục dụ ra để giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng trưởng lão phái ra bị giết ngược lại, vì thế liền tương kế tựu kế thẩm phán."

"Nguyên Thủy Thiên Tôn tên kia giống với ngươi là tên quái thai. Ngươi một tên nghề nghiệp tự do cả ngày muốn trừ gian diệt ác, mà hắn thế mà minh oan thay một đám nghề nghiệp tự do. Buồn cười!"

Thay một đám nghề nghiệp tự do minh oan… Câu này tựa như làm Ma Nhãn Thiên Vương rất đau đớn, bên dưới băng đô trên trán hắn thấm ra huyết lệ đỏ sẫm.

Đó là con mắt dựng thẳng chảy ra huyết lệ.

Ma Nhãn Thiên Vương đột nhiên ôm đầu khom lưng, thân thể không ngừng phát run, như thừa nhận đau đớn mãnh liệt nào đó, cái trán trào ra huyết lệ, nhuộm đỏ nửa khuôn mặt.

Sợ Hãi Thiên Vương nhíu nhíu mày:" Ma Nhãn…"

Đáp lại hắn là một đợt tiếng cười nhẹ: "Ha ha ha, ha ha ha."

Ma Nhãn gập lưng cười lên, cười đến mức cả người run rẩy, cười đến mức càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng thê lương.

Trên thân trần trụi của Ma Nhãn mở ra một rồi lại một đôi mắt ma màu vàng ròng, chúng nó dày đặc, quỷ dị khủng bố.

Mỗi một con mắt dựng thẳng đều đang phun chùm tia sáng màu đỏ vàng, mỗi một chùm tia sáng màu đỏ vàng đều mang theo ô nhiễm khủng bố.

Một ngày này, toàn bộ Yêu Mê Hoặc tổng bộ Binh Chủ giáo đều bị ô nhiễm, lâm vào cuồng bạo.

Chương 2154: Phó Thanh Dương trở về (2)

Ánh chiều tà chìm vào đường chân trời, trong ký túc xá Thái Nhất môn, Âm Cơ ngồi ở trước cửa sổ sát đất, lặng lẽ nhìn thành thị đèn rực rỡ mới lên.

Bi thương cùng đau đớn quanh quẩn trong lòng, ở sau khi trải qua một ngày, chẳng những chưa tiêu tán, ngược lại ấp ủ, quay cuồng, càng lúc càng nồng đậm.

Cái chết của Nguyên Thủy Thiên Tôn đả kích đối với cô rất lớn, người trẻ tuổi kia đối với cô hẳn là có cảm tình, thường thường tìm cô kéo gần quan hệ, nói chuyện phiếm, đã muốn tới gần, lại lý trí giữ khoảng cách.

Âm Cơ càng nhiều khi, ngẫu nhiên sẽ áy náy, trong lòng cô sớm đã bị Ma Quân lấy đầy, không thể chứa được người đàn ông khác, thật sự không có cách nào đáp lại hảo cảm của hắn.

Nhưng không thể phủ nhận, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người khác phái rất ưu tú, Âm Cơ tràn ngập thưởng thức đối với hắn.

Mà dứt bỏ cảm tình nam nữ, từ góc độ bạn bè mà nói, cô rất thích Nguyên Thủy Thiên Tôn. Phần tình nghĩa này vượt qua tuyệt đại bộ phận đồng môn trong Thái Nhất môn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh khiến cô buồn bã như mất mát.

Ánh sao sáng ngời từ giữa phòng ngủ dâng lên, cắt ngang suy nghĩ của Âm Cơ, cô vội vàng đứng dậy, khom mình hành lễ: "Lão sư!"

Người tới chính là Hồng Anh trưởng lão.

Hồng Anh trưởng lão đánh giá cô, chợt thở dài: "Còn đang buồn vì Nguyên Thủy Thiên Tôn chết à, may mắn con và hắn chưa phát triển trở thành người yêu, bằng không… Bằng không phải tuyệt vọng bao nhiêu chứ, đầu tiên là Ma Quân, sau là Nguyên Thủy."

Âm Cơ cắn cắn môi, trong mắt nổi lên lệ quang, ở trước mặt lão sư triển lộ ra sự nhu nhược của mình.

"Hắn không có lỗi, hắn cũng không sai, hắn không nên là kết cục như thế này…"

Hồng Anh trưởng lão lại thở dài, "Người đã không còn, nói nhiều nữa cũng vô dụng, ta tới đây là nói cho con một tin tức, ta cảm thấy con có quyền biết."

Âm Cơ tự hít sâu một hơi, nhịn nước mắt trở về: "Ngài nói."

"Vừa rồi đại trưởng lão triệu tập chúng ta họp, nói một sự kiện…" Hồng Anh trưởng lão vẻ mặt phức tạp nhìn học trò, tạm dừng vài giây: "Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là truyền nhân Ma Quân."

Âm Cơ lập tức ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn lão sư.

Hồng Anh trưởng lão cười khổ nói: "Ai cũng không ngờ, thì ra là hắn, ngay cả Hổ Phù cũng chưa kiểm tra ra được."

Trong đầu Âm Cơ lộn xộn, một khắc nào đó, hai bóng dáng kia trong đầu cô trùng hợp, cô có quá nhiều nghi ngờ cùng khó

hiểu muốn tìm kiếm đáp án, nhưng lại nhất định không có đáp án.

Cô mất hồn mất vía đứng ở trong phòng, trong lòng bi thương cuồn cuộn không thôi.

…

Diệu Đằng Nhi mặc váy dài thuần màu trắng, mái tóc búi lên cao cao, bỏ đi trâm cài tóc cùng trang sức, thanh lịch đơn giản.

Sau khi hội thẩm phán kết thúc, cô liền thay bộ đồ này, như là đang tế điện ai.

Cô xuyên qua sân nhà xanh mơn mởn, vòng qua một căn nhà kính, đối với động vật nhỏ trên đường lấy lòng và gần gũi làm như không thấy, cảm xúc hạ thấp đi tới sở nghiên cứu thực vật này.

Dưới một cây cổ tùng, người trung niên mặc áo choàng xanh biếc vốc một nắm hạt thông đút cho con sóc to béo ăn.

“Cậu!” Diệu Đằng Nhi đứng ở cách mấy mét.

“Linh Quân đi rồi?” Thanh âm Vân Trung Tử có chút trầm thấp.

Diệu Đằng Nhi “Vâng” một tiếng, thấp giọng nói: “Biểu ca nói, về sau sẽ không trở lại nữa, hắn nói ông ngoại nuôi lớn hắn, bởi vậy không thể chỉ trích ông ngoại, nhưng hắn không thể tha thứ ông ngoại hại chết huynh đệ của hắn.”

Vân Trung Tử hừ lạnh một tiếng, lại thở dài, trong một ngày ngắn ngủn, tổng bộ thu được ba trăm phần đơn xin từ chức, hôm nay hội thẩm phán này, Ngũ Hành minh nguyên khí đại thương.

Tổn thất một vị Chúa Tể đỉnh phong, một thiên tài tiềm lực vô cùng, càng trí mạng hơn là, độ tin cậy của quan phương mất rồi.

Nói trắng ra lòng dân mất hết.

Người từ chức không cần phải nói, những người chưa từ chức kia, không đại biểu trong lòng không có ý kiến, bọn họ cần việc làm mà thôi, nhưng trong lòng, chỉ sợ cũng không tín nhiệm tổng bộ nữa.

Họ Chu muốn thao túng dư luận, muốn để Nguyên Thủy Thiên Tôn thân bại danh liệt, hiệu quả quả thật rất tốt, nhưng bây giờ dư luận cắn trả, không thể vãn hồi.

Đây là trả giá của thao túng dư luận.

“Ông ngoại còn chưa trở về sao?” Diệu Đằng Nhi hỏi.

Sắc mặt Vân Trung Tử nhất thời tràn ngập âm trầm, “Khương bang chủ cùng cung chủ đã trở lại, hai vị minh chủ đã biết những điều này, cực kỳ tức giận, ông ngoại cháu cùng một vị khác bị kéo vào trong linh cảnh họp rồi.”

Vân Trung Tử rải hạt thông ở trên mặt đất, xoay người nhìn khuôn mặt thanh lệ thoát tục của cháu gái, trầm giọng nói: “Vừa rồi Xích Nhật Hình Quan của Thái Nhất môn truyền đến một tin tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân Ma Quân.”

Nguyên Thủy Thiên Tôn là truyền nhân Ma Quân?

Tin tức này như một tia sét, nặng nề nổ vang ở trong lòng Diệu Đằng Nhi, bổ cô thân thể nhoáng lên một cái, suýt nữa ngã xuống đất.

Thế mà là hắn? Người buổi tối hôm đó cũng là hắn? Trước mắt Diệu Đằng Nhi biến thành màu đen, từng đợt choáng váng ập tới.

Chương 2155: Phó Thanh Dương trở về (3)

Kinh thành.

Trang viên lớn vùng ngoại thành, nơi này diện tích mấy trăm mẫu, có vườn hoa, có nhà kính, có bể bơi lớn, có suối phun, cùng với kiến trúc chủ đề như lâu đài cổ.

Nhân viên bảo an âu phục giày da, đeo tai nghe, trang bị súng ngắn hoặc đứng trạm gác hoặc tuần tra.

Lầu hai, trong phòng sách phong cách kiểu u, bức rèm đóng chặt, không sáng đèn.

Ở trong bóng đêm đầy yên tĩnh, trên ghế dựa cao sau cái bàn cũ, một bóng người đột ngột hiện ra.

Hắn buộc tóc đuôi ngựa ngắn bảnh trai, khuôn mặt anh tuấn giống như đao khắc, so sánh với quá khứ, hắn đã cô đọng hơn rất nhiều, khí chất cũng càng thêm thành thục, uy nghiêm.

u phục trên người hắn đã rách mướp, cùng bị máu tươi nhuộm đỏ, hắn ngực eo bụng đùi sau lưng… Cả người trải rộng vết thương lộ xương.

Tay trái hắn cụt mất ba ngón, cho dù là khuôn mặt anh tuấn khiến phụ nữ hít thở không thông kia cũng đã giăng kín vết thương.

Phó Thanh Dương đã trở về.

Hắn nhìn quanh phòng sách một vòng, không bận tâm thương thế, ngay lập tức nắm lên điện thoại di động trên mặt bàn, bật sáng màn hình.

Ngày 4 tháng 10, một rưỡi sáng.

“Chênh lệch 12 giờ.” Hắn hài lòng gật gật đầu, tuy chưa thể ở trước tháng 10 quay về hiện thực, nhưng chung quy ở đầu tháng Mười đã trở lại.

Phó Thanh Dương ở trong phó bản thời gian rất dài.

Hắn bấm tay khẽ búng, một đạo kiếm khí rít gào bắn ra, đánh vào trên công tắc ở cửa.

“Bốp!” Đèn treo loại nhỏ sáng lên, mà kiếm khí va đập tan rã, chưa phá hư công tắc.

Án đèn sáng lên, chiếu sáng lên khuôn mặt anh tuấn vô cùng của hắn, cũng chiếu sáng cô gái trên sô pha đối diện bàn.

Cô gái bắt chéo chân, dung nhan tuyệt đẹp kia cao ngạo lạnh lùng mà uy nghiêm, như một đời nữ hoàng nắm giữ thiên hạ, giọng nói bình tĩnh bình luận:

“Tiêu chuẩn khống chế kiếm khí lô hỏa thuần thanh, thực làm người ta hâm mộ, chị dám cam đoan, trong Thám Báo, thao tác tỉ mỉ kiếm khí có thể so với cậu chỉ có lão già Kiếm Các kia.”

Cô lấy ra bình sinh mệnh nguyên dịch, nhẹ nhàng ném, nhíu mày nói: “Chữa thương thế của cậu một chút, không đến một tháng, cậu đã xông vào chín phó bản, thiên phú không được thì đừng cưỡng cầu, rõ ràng là đứa em trai vô dụng, còn thích thể hiện, chị lúc trước xông vào phó bản bang phái, so với cậu ổn hơn nhiều.”

Cô không phải quá yên tâm em trai vô dụng, cho nên vào phó bản xem chiến đấu.

Trong hơn nửa tháng, Phó Thanh Dương liên tục xông vào chín phó bản, trong đó cấp S một cái, cấp A ba cái, 5 cái cấp B.

Cấp B còn tốt, xem như có kinh hãi nhưng không nguy hiểm, nhưng ba cái cấp A cùng phó bản cấp S, khiến Phó Thanh Dương chịu đủ đau khổ, không phải ở bên bờ vực sinh tử, chính là đang trên đường đi về phía bờ vực sinh tử.

Hắn thật ra đã từng suýt chết vài lần, sinh mệnh nguyên dịch số lượng dự trữ phong phú trong ô vật phẩm, nửa tháng đã tiêu hao hết.

Đạo cụ trị liệu dùng lại dùng.

Dù vậy, hắn cũng thiếu chút nữa ngã xuống ở trong phó bản, có thể sống sót trừ trụ cột bản thân quá cứng, đạo cụ (áo choàng) đủ ưu tú, vận may còn chiếm thành phần rất lớn.

Phó Thanh Huyên không hiểu, hắn hoàn toàn có thể dùng phương pháp nhu hòa hơn xông vào, ví dụ như qua mỗi một cái phó bản nghỉ ngơi vài ngày, nghỉ ngơi dưỡng sức, hệ số nguy hiểm sẽ giảm bớt rất nhiều.

Nhưng Phó Thanh Dương giống như vội đi đầu thai, không cho bản thân cơ hội thở dốc.

“Tôi không có thời gian.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói.

Phó Thanh Huyên lười nhiều hỏi, nói: “Cậu năm nay đừng vào phó bản bang phái nữa, thích ứng một phen cảnh giới cấp 8, tăng lên độ thuần thục kỹ năng giai đoạn Chúa Tể, sang năm thử vượt ải lần nữa. Chị nói cho cậu, phó bản cấp 8 đối với cậu mà nói, mỗi một cái đều là tỷ lệ thương vong vượt qua 70%, phó bản cấp 9 tỉ lệ tử vong vượt qua 90%. Nếu cậu không có kỳ ngộ, hoặc kiếm thuật không có nhảy vọt về chất, cấp 8 đỉnh

phong chính là điểm dừng của cậu. Đương nhiên, có Áo Choàng Kiếm Sư thêm vào, cậu có thể đấu một trận với Chúa Tể cấp 9 sơ kỳ."

Phó Thanh Dương không thèm để ý chị gái ân cần dạy bảo.

Tiêm vào sinh mệnh nguyên dịch, vừa mở ra danh bạ, gọi điện thoại di động cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Xin lỗi, số máy ngài gọi đã tắt máy…"

Tắt máy? Hắn tháng này thời gian phó bản nên là trung tuần tháng 10… Phó Thanh Dương nhíu nhíu mày, chuyển sang gọi điện thoại cho Quan Nhã.

"Đô đô, đô đô, đô đô."

Điện thoại trái lại gọi được, nhưng không có ai bắt máy, ngay tại lúc Phó Thanh Dương muốn tắt máy, bên kia rốt cuộc bắt máy, nhưng trong loa truyền đến lại không phải tiếng của Quan Nhã, mà là cô cô Phó Tuyết.

"Thanh, Thanh Dương? Cháu về rồi?"

Tiếng của cô cô giọng mũi rất nặng, giọng điệu tràn ngập mỏi mệt.

Phó Thanh Dương không thích người cô này, khẽ nhíu mày: "Cô tới Tùng Hải rồi? Ừm, cháu về rồi, nói cho Quan Nhã cùng Nguyên Thủy một tiếng, ngày mai cháu sẽ về Tùng Hải."

Vừa nói xong, hắn nghe thấy điện thoại bên kia truyền đến tiếng nức nở.

Sau đó là Phó Tuyết nghẹn ngào: "Thanh Dương, Nguyên Thủy trở về linh cảnh rồi!"

Chương 2156: Kiếm khí mãn càn khôn (1)

Nguyên Soái bắt chéo chân, tựa vào ghế dựa lưng, tư thế ngồi tao nhã tản mạn, đang cúi đầu chơi điện thoại di động, nghe được lời trong loa truyền đến, cô lập tức ngồi thẳng người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh? Chết ở trong phó bản?

Cho dù là Bán Thần, nghe được tin tức này, cũng có chút bất ngờ không kịp phòng bị. Cô đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn là gửi gắm kỳ vọng cao, cho rằng đó là thiếu niên thiên tài có thể trùng kích Bán Thần cảnh.

Một nhân vật như vậy cứ thế trở về linh cảnh?

Cô không khỏi nhìn về phía em trai vô dụng, Phó Thanh Dương giống như bức tượng ngồi cứng ngắc ở sau bàn, khuôn mặt hắn lạnh nhạt trước sau như một, không có biểu cảm.

Nhưng cái tay cầm điện thoại di động, nhẹ nhàng run rẩy, run rẩy… Đôi tay này có thể cầm toàn bộ kiếm trên đời, lại cầm không nổi điện thoại di động.

"Không phải chết ở trong phó bản?" Phó Thanh Huyên làm Thám Báo cấp Bán Thần, ánh mắt đảo qua, liền từ trong cảm xúc của Phó Thanh Dương quan sát ra vấn đề.

"Nói cho cháu biết nguyên nhân…" Phó Thanh Dương câu này hầu như là từ trong hàm răng ép ra, giống như cơn gió rét buốt.

Phó Thanh Huyên cũng nheo mắt lại.

Phó Tuyết khóc thút thít mang tình huống nói cho hắn, từ Thái trưởng lão bố cục dụ ra để giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trên hội thẩm phán ngọc đá cùng vỡ, lại đến hành giả quan phương cơ sở rời khỏi tổ chức quy mô lớn.

Phó Thanh Dương toàn bộ hành trình không có biểu cảm, nhưng ở lúc nghe được Nguyên Thủy Thiên Tôn hình thần câu diệt, ngay cả linh thể cũng không lưu lại, trong ánh mắt hắn rốt cuộc xuất hiện bối rối, rất hoảng rất hoảng.

Phó Thanh Huyên bình tĩnh nghe xong lời của cô cô, sau đó nói: "Chuyện này không đơn giản như vậy, Vãng Sự Vô Ngân trùng kích Bán Thần, dẫn đi hai vị minh chủ, cậu ở tháng Chín tâm huyết dâng trào trùng kích cấp 8, chị đi theo cậu vào linh cảnh, Nguyên Thủy biết rõ có sát kiếp, cách làm an toàn nhất là trốn ở phó bản bang phái, lại cố tình ở ngày 1 tháng 10 tham gia tiệc cua… Tất cả đều quá trùng hợp, quá mức áo trời không vết vá."

“Mặt khác, chị đột nhiên nhớ tới một sự kiện, ngày đó khi các người cùng Nam phái hợp tác bắt Thuần Dương chưởng giáo, hai vị trưởng lão Nam phái đột nhiên mất tích, không xuất hiện nữa. Sau mới phát hiện, bọn họ thật ra đã sớm rút lui.” Làm Thám Báo cấp Bán Thần, Phó Thanh Huyên phân tích.

“Chị hoài nghi là khi đó, Ám Dạ Mân Côi đã hợp mưu cùng Nam phái, cậu hẳn là biết quy tắc sử dụng phiếu đổi Cửa Hàng Vạn Giới – Trao đổi đồng giá! Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng cái gì trao đổi lực lượng cấp Bán Thần? Là lực lượng chí cao nghề nghiệp Thần Dạ Du Ma Quân lưu lại, đây chính là thứ Linh Thác cần. Chị thậm chí cảm thấy Thái Nhất môn chủ cũng tham dự trong đó, nhưng vị Tinh Thần chi chủ này bố cục còn ẩn nấp, chị không thấy rõ.”

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm, tựa như nghe được, lại như là cái gì cũng chưa nghe được.

Điện thoại hắn đã treo máy, lại còn giữ tư thế nghe điện thoại.

Hắn cố gắng chống đỡ duy trì ngụy trang bản thân vẻ mặt lạnh lùng, nhưng cảm xúc của hắn đã hỗn loạn không chịu nổi.

Phó Thanh Huyên chưa bao giờ thấy em trai không giỏi biểu lộ tình cảm thất thố như vậy.

Cô ý thức được, có lẽ mình đã đánh giá sai địa vị Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong lòng Phó Thanh Dương, là Phó Thanh Dương ngày thường ngụy trang quá tốt, dẫn tới ngay cả cô cũng phán đoán sai lầm tình cảm của hai người.

Cô chỉ coi hai bên là tri kỉ bạn tốt, tựa như Linh Quân.

Phó Thanh Huyên thấp giọng an ủi: “Trong đời người đại bộ phận cáo biệt đều là lặng yên không một tiếng động, thì ra ngày nào đó gặp nhau, sớm đã định sẵn là một lần cuối cùng, từ nay về sau cách sơn cách thủy cách âm dương, không gặp lại nữa.”

Trong lòng Phó Thanh Dương đau đớn, hắn nhìn về phía Phó Thanh Huyên: “Tôi hy vọng chị có thể lấy danh nghĩa Nguyên Soái, tổ chức hội nghị minh chủ!”

Không đợi Phó Thanh Huyên đáp lại, hắn lại gọi điện cho Thiên Hạ Quy Hỏa: “Lấy danh nghĩa của tôi, bảo tài khoản

quan phương của phân bộ Tùng Hải ở diễn đàn phát một cái thông báo, nội dung tôi lát nữa gửi cho cậu.”

Tiếp theo, hắn lại gọi một cuộc điện thoại khác: “Hữu Phượng Lai Nghi, triệu tập Bạch Hổ vệ, mục tiêu hồ Thiên Điểu!”

…

Kinh thành.

Tiếng chuông chói tai đánh thức Tôn Miểu Miểu, sau khi hội thẩm phán kết thúc, cô về nhà đau đớn một hồi, cuộn mình mệt mỏi ngủ, thẳng tới bây giờ.

Cô khẽ rên rỉ một tiếng, mắt to mỏi mệt nhìn về phía màn hình, người gọi tới là Triệu Thành Hoàng.

Tôn Miểu Miểu nhận cuộc gọi, giọng mũi dày đặc “Uẩy (alo)” một tiếng. Triệu Thành Hoàng trầm giọng nói: “Lập tức rời khỏi nhà trọ, mau!”

Tôn Miểu Miểu ngẩn ra, nháy mắt tỉnh táo hơn phân nửa, “Làm sao vậy?”

Chương 2157: Kiếm khí mãn càn khôn (2)

Triệu Thành Hoàng tốc độ nói cực nhanh, lộ ra ngưng trọng vô cùng: "Ma Nhãn Thiên Vương mang theo Quỷ Đao, Diệt Tuyệt, Ngân Nguyệt, cùng với một đám giáo chúng Binh Chủ giáo giết đến kinh thành rồi, liên tục đánh hạ sáu cứ điểm quan phương, cửu lão của Ngũ Hành minh không ở hiện thực, các minh chủ tựa như cũng không ở. Mặt khác, cụ của tôi thử liên hệ môn chủ."

Cô không nói một tiếng trở lại phòng, không kịp thay áo ngủ, vội vàng xỏ giày, khoác áo ngoài, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Lấy nội tình của quan phương, tự nhiên là không sợ Binh Chủ giáo, chỉ cần Tu La không ra, liền không có gì sợ hãi, nhưng linh cảnh hành giả xung đột quy mô lớn mang đến kết quả nhất định là thương vong thê thảm nặng nề.

Huống chi là quần ẩu cấp Chúa Tể.

Kinh thành, ngoại ô phía nam, hồ Thiên Đảo (hồ ngàn đảo).

Khu biệt thự bên hồ đèn đuốc sáng trưng, trong sảnh nhỏ rộng rãi sáng ngời, con cái Thái Cầm Hạc tập trung một chỗ, trên mặt mỗi người đều giăng kín u sầu, vẻ mặt tối tăm.

Phụ thân của Thái Long Thần, đương nhiệm gia chủ Thái Thủy Sư, cũng là một vị Chúa Tể duy nhất ở đây, ánh mắt hắn đảo qua anh chị em, em rể, em dâu, trầm giọng nói: "Phụ thân trở về linh cảnh, tôi biết mọi người đều rất đau lòng, nhưng tương lai của gia tộc là chuyện quan trọng nhất trước mắt, mọi người thương lượng một chút vượt qua cửa ải khó khăn như thế nào?"

Một người phụ nữ trung niên hừ lạnh nói: "Phụ thân tuy trở về linh cảnh, nhưng còn có chúng ta, còn có các trưởng lão, Thánh Giả phe phái Thái gia, có cái gì phải lo lắng. Đương nhiên, không có phụ thân, chúng ta rất khó lại chiếm này vị trí, cùng lắm thì để cho ra một bộ phận."

Hai hàng lông mày cô nhỏ mà xếch, xương gò má hơi cao, môi rất mỏng, điều này làm cô thoạt nhìn đã cường thế lại cay

nghiệt.

Theo cô ấy, phụ thân thân là một trong thập lão trở về linh cảnh, thế lực gia tộc bị suy yếu là tất nhiên, cửu lão còn lại nhất định sẽ tằm ăn rỗi quyền lực của Thái gia nhất mạch.

Tranh đấu quyền lực xưa nay đã như vậy, không có Định Hải Thần Châm, mạnh mẽ chiếm lấy quyền lực không thuộc về mình, sẽ chỉ đưa tới họa sát thân.

Chuyện này phải tiếp nhận.

Nhưng Thái gia kinh doanh ở Thủy Thần cung, Ngũ Hành minh nhiều năm như vậy, ở bên trong, gia tộc có bốn vị trưởng lão, số lượng trưởng lão như cây liền cành càng nhiều hơn, trải rộng các phân bộ lớn.

Bên ngoài, trong mấy linh cảnh thế gia lớn, ít nhiều đều có quan hệ của Thái gia, có thể nói thâm căn cố đế, cũng không đến mức sẽ có mối họa gì.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng qua là một tên rễ cỏ, loại thiên tài không có thế lực này, toàn bộ giá trị đều sẽ ở sau khi trở về linh cảnh tan thành mây khói, ai sẽ vì hắn, liều mạng với một linh cảnh thế gia thâm căn cố đế? Hơn nữa còn là linh cảnh thế gia của quan phương.

Về phần các dư luận kia trên diễn đàn, qua thời gian nữa cũng liền yên tĩnh, sớm đã nhìn quen lắm rồi.

“Tôi tán đồng ý kiến của đại tỷ.” Một người đàn ông trung niên nói.

“Tôi cũng tán đồng.” Một người khác nói, thuận tiện bổ sung nói: “Lục thúc, Nhị ca cùng Thất đệ đã đi tìm trưởng lão dưới trướng phụ thân, nói chuyện với từng người, rất nhanh có thể ổn định lòng người. Về phần cửu lão bên kia, sau chuyện bảo bọn họ đi thử một phen, lấy giao tình quá khứ của cửu lão cùng phụ thân, chỉ cần chúng ta làm ra nhượng bộ, thỏa mãn bọn họ, liền không có vấn đề.”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn một tên rễ cỏ, chết rồi là chết, ai còn sẽ vì hắn cùng Thái gia chúng ta không chết không thôi? Dư luận bên kia không thể không quản, đến lúc đó mang vài người vị trí không quan trọng trong nhà làm người chịu tội thay, để tổng bộ lấy không làm tròn trách nhiệm, tham ô làm lý

do, khai trừ ra ngoài, những người tầng dưới chót kia nhìn, cũng liền hài lòng."

Mọi người mồm năm miệng mười thảo luận.

Thái Thủy Sư yên lặng nghe xong, cảm khái nói: "Cách làm của phụ thân quả thật không sai, đổi cái góc độ nghĩ, nếu để Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Chúa Tể, Chúa Tể đỉnh phong, thậm chí Bán Thần, Thái gia thật sự đại nạn lâm đầu."

"Đúng vậy, bóp chết hổ con ở trong nôi, tốt hơn hắn trưởng thành làm vua của bách thú."

Trong lòng mọi người yên tâm hẳn.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa "Thùng thùng" truyền đến.

Đám người Lục thúc đã trở lại? Thái Thủy Sư nhìn về phía cửa, mọi người trong phòng cũng đều quay đầu.

Cửa sảnh nhỏ bị người ta đẩy ra, đứng ở cửa là một thanh niên áo trắng như tuyết khoác áo choàng hoa mỹ để tóc đuôi ngựa bảnh trai.

Ngũ quan anh tuấn như điêu khắc, ánh mắt thâm trầm, ấp ủ gió bão khủng bố.

Trong tiếng "ào", đám người Thái gia ùn ùn đứng dậy, Thái Thủy Sư nhíu mày, trầm giọng nói: "Phó Thanh Dương, ngươi tới nơi này làm cái gì?"

Đại tỷ Thái gia tướng mạo cường thế cay nghiệt lạnh lùng nói: "Như thế nào, đến thay cấp dưới của ngươi tỏ bất bình? Nguyên Thủy Thiên Tôn cấu kết nghề nghiệp tà ác, ngươi người lãnh đạo trực tiếp này chỉ sợ cũng không chịu nổi điều tra. Phó Thanh Dương, còn không tới lượt ngươi tới Thái gia khởi binh vấn tội! Lão nương tâm tình không tốt, cút ra ngoài, bằng không, ngày mai sẽ đi tổng bộ tố cáo ngươi."

Chương 2158: Lật cái bàn (1)

Mọi người thấy công tử áo trắng, đều biết hắn và Nguyên Thủy Thiên Tôn quan hệ rất tốt.

Phó Thanh Dương trầm mặc không nói, vẻ mặt không tốt, từ ô vật phẩm lấy ra một lá bùa, trên bùa viết: Trừ khước quân thân

tam xích tuyết, thiên hạ thùy nhân phối bạch y*!

Hắn nhắm mắt, bi ai trong lòng hóa thành sát khí mãnh liệt: "Các vị, tiếp ta một kiếm!"

Bên tai, giống như lại truyền đến thanh âm người nọ nạp đầu liền bái: Lão đại anh minh.

Sát khí ba ngàn dặm, kiếm khí khắp càn khôn.

Hữu Phượng Lai Nghi khoác giáp mây, trên người vết máu loang lổ, cô đẩy ra cửa sảnh nhỏ, bị một màn trước mắt rung động.

Trong phòng trang hoàng xa hoa, máu tươi bắn đầy mặt bàn, sàn cùng vách tường, đầy đất đều là mảnh thi thể tàn phá cùng nội tạng máu thịt mơ hồ.

Trên bàn giăng kín vết kiếm, có mấy cái đầu lăn lông lốc, một cái trong đó chính là Thái gia gia chủ Thái Thủy Sư.

Vị Chúa Tể này hai mắt trừng trừng, miệng khẽ há ra, trước khi chết tựa như đã trải qua cực hạn sợ hãi cùng chấn kinh.

Cao tầng Thái gia đều đã chết.

Phó Thanh Dương đứng ở trong cảnh tượng như lò sát sinh, áo trắng như tuyết, độc lập khỏi thế gian.

"Bang, bang chủ, Thái gia cấu kết nghề nghiệp tà ác, giết hại Nguyên Thủy Thiên Tôn, dòng chính đã tiêu diệt hết, chi thứ cũng đi lên rồi, ngài còn có cái gì phân phó?"

"Thái gia còn có ba Chúa Tể, bảo Học Sĩ giải mã điện thoại di động của Thái Thủy Sư, gửi tin nhắn cho bọn họ, bảo bọn họ mau về hồ Thiên Điểu."

Giọng điệu Phó Thanh Dương lạnh như băng: "Cửu lão còn ở trong linh cảnh, tốc độ phải nhanh!"

"Vâng!"

…

Ngày 5 tháng 10, 5 giờ sáng.

Hai đại diễn đàn quan phương của Thái Nhất môn cùng Ngũ Hành minh sôi trào, hai bài đăng bôi đỏ ghim trên đỉnh, một cái là tài khoản tổng bộ kinh thành đăng:

Cái thứ hai là phân bộ Tùng Hải phát thông báo:

Hai việc, đều là nối tiếp của hội thẩm phán, thật ra đã có người dự cảm được chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh, sẽ dẫn phát một loạt dư âm không tốt.

Nhưng không ngờ ầm ĩ như vậy.

Rất hiển nhiên, Binh Chủ giáo bắt lấy cơ hội nội bộ Ngũ Hành minh rung chuyển, nhân cơ hội khởi xướng tiến công đối với kinh thành, muốn tiến một bước suy yếu thực lực của quan phương.

Từ khi Ngũ Hành minh thành lập tới nay, cũng chỉ lúc đó thích công tích lớn cho Tu La một phát nguy cơ hạt nhân, quan phương bị Tu La chặn cửa nhà.

Hai mươi năm sau đó, không xảy ra chuyện tương tự nữa.

Cái này càng thêm nổi bật ra Ngũ Hành minh dưới thập lão thống trị đang dần dần đi hướng suy bại, lục đục với nhau, giết hại nhân tài, gặp cắn trả, tự tiêu hao nghiêm trọng, lúc này mới để tổ chức tà ác bắt được cơ hội.

“Tổ chức mục nát chắc chắn đi hướng diệt vong.”

“Ngũ Hành minh đã không là Ngũ Hành minh lúc trước nữa.”

“Đáng đời, thập lão không xứng thống trị trận doanh hợp pháp.”

Loại bình luận này ở trong bài đăng ùn ùn không dứt, tuy rất nhanh đã bị xóa, tài khoản tuyên bố ngôn luận tương ứng cũng bị cấm chat, nhưng khu bình luận không có bầu không khí cùng chung mối thù lúc trước nữa.

Rất nhiều người đều mất đi lòng tin đối với tổng bộ, thậm chí cho rằng, hành động của Binh Chủ giáo là đang trợ giúp Ngũ Hành minh dục hỏa trùng sinh. Dù sao bị công kích là kinh thành.

Mà phân bộ Tùng Hải phát thông báo, thì khiến các hành giả cơ sở thất vọng triệt để đối với Ngũ Hành minh kia thấy được một tia hy vọng.

Cao tầng Ngũ Hành minh, cũng không phải mọi người đều khuất phục ở dưới thập lão uy hiếp, ở lúc tổng bộ làm ra hành

vi tự hủy căn cơ, là có cường giả hợp pháp đứng ra phản kháng.

Trong lúc nhất thời tỷ lệ ủng hộ Tiền công tử tăng vọt, nghiễm nhiên thành hào quang trong mắt hành giả tầng trung tầng dưới.

…

Núi Phong Lâm, quần thể kiến trúc trải rộng nhà kính.

Trong căn nhà kính nào đó do khung thủy tinh cùng sắt thép xây lên, diện tích vượt qua hai mẫu, ghế tựa đồ gia dụng đồ điện đầy đủ mọi thứ.

Làm việc trong hoàn cảnh như vậy, giống như đang ở thiên nhiên.

Sau bàn làm việc đặt ở giữa bụi hoa, một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện, bề ngoài ông già nho nhã ôn hòa, hai chân lại là rễ cây không ngừng mấp máy, đâm chặt xuống đất.

Tóc là những con rắn đen to bằng ngón tay, thè lưỡi xì xì, đong đưa như bèo.

Chính là Diệu trưởng lão.

Khí tức của lão có chút suy yếu, đại bộ phận rắn đen trên đầu đứt gãy, rễ cây cùng thân thể trải rộng dấu vết tổn thương do lửa.

Chương 2159: Lật cái bàn (2)

Hắn, bao gồm tám vị khác, đều chịu thương thế rất nghiêm trọng.

Hội thẩm phán xuất hiện một loạt phong ba, làm Khương bang chủ giận tím mặt, vị Bán Thần này một mình đơn đấu chín vị Chúa Tể đỉnh phong, mang cửu lão bao gồm Diệu trưởng lão ở bên trong đánh trọng thương.

May mắn chưa chết người.

Cũng may đợt lửa giận đầu tiên của Khương bang chủ đã qua đi, Hỏa Sư chính là như thế, chỉ cần ngươi có thể chống đỡ

được đợt lửa giận đầu tiên của bọn họ, liền có thể từ từ tính toán.

Thái Cầm Hạc làm chủ mưu đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa về linh cảnh, mà cửu lão chỉ là "theo quy củ làm việc", nói từ trên kỷ luật không sai, nói từ trên luật pháp, cũng không sai.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giết hại quan phương trưởng lão là sự thật, cấu kết nghề nghiệp tà ác cũng là sự thật.

Về phần dụ ra để giết chuyện này, ngươi cấu kết với nghề nghiệp tà ác, còn trách người ta dụ ra để giết?

Người ta dùng quy tắc chơi chết ngươi, có thể trách ai?

Bởi vậy Khương bang chủ sau khi phát tiết xong lửa giận, mặc dù căm tức nữa không tình nguyện nữa, chuyện này nhắm chừng cũng đã kết thúc, các minh chủ còn phải để bọn họ phụ trách kết thúc.

Diệu trưởng lão há mồm nhẹ nhàng hít một cái, thực vật quanh mình run lên "xào xạc", cành lá xanh non tràn ra ánh sáng xanh lục dạng sương mù ánh sáng, tranh nhau ùa vào khoang miệng lão.

Khí tức suy yếu nhanh chóng cường thịnh.

"Phù…" Diệu trưởng lão hài lòng thở phào ra, lúc này, lão mới hướng ánh mắt về phía bút ghi âm trên bàn.

Đó là con trưởng Vân Trung Tử để lại cho lão, bình thường, dưới tình huống có việc lại tìm không thấy người, sẽ để lại một cây bút ghi âm.

Diệu trưởng lão cầm lên bút ghi âm, ấn nút.

"Phụ thân, đã xảy ra chút chuyện, hai việc, thứ nhất: Thiên Vương của Binh Chủ giáo tiến công kinh thành, trừ Sợ Hãi, đã dốc toàn bộ lực lượng. Chuyện thứ hai, Phó Thanh Dương trở về từ linh cảnh, đã giết sạch dòng chính Thái gia."

Ánh mắt Diệu trưởng lão trầm xuống.

…

Kinh thành.

Trong sương mù dày đặc bao phủ, chiến đấu của Yêu Mê Hoặc và Ngũ Hành minh, Thái Nhất môn xảy ra ở phố lớn ngõ nhỏ, công viên, tiểu khu, thậm chí nhà dân.

Tín hiệu gián đoạn, mất điện mất nước, một ít cư dân bị tiếng súng, chiến đấu bừng tỉnh tránh ở trong phòng nơm nớp lo sợ, ai to gan ra ngoài xem xét, đều chết ở bên ngoài.

Linh cảnh hành giả hai bên hợp pháp cùng tà ác, giá trị đạo đức nhanh chóng giảm xuống.

Quan phương hành giả tới gần vạch đỏ, chỉ có thể bất đắc dĩ lui ra. Trái lại Yêu Mê Hoặc của Binh Chủ giáo, thì hung tàn hơn rất nhiều, sau khi giết đỏ mắt, liền mặc kệ giá trị đạo đức, dứt khoát buông tay ra chân chém giết, hành giả hợp pháp cùng người thường đều giết không tha.

Bọn họ thậm chí lợi dụng đồng bạn bị linh cảnh truy nã, bại lộ tọa độ, mượn sương mù che lấp, mai phục ngược hành giả quan phương.

Lúc này, bên tai Yêu Mê Hoặc toàn bộ sống sót vang lên thanh âm của Sợ Hãi Thiên Vương: "Đám lão già trở về rồi, rút lui!"

11 giờ trưa.

Trong văn phòng rộng rãi sáng ngời, cửu lão lặng lẽ ngồi ở hai bên bàn hội nghị, thư ký của đại trưởng lão Đế Hồng đứng ở bên cạnh lãnh đạo nhà mình, trong tay cầm kẹp văn kiện, báo cáo: "Theo thống kê trưởng lão hy sinh nhân số bốn người, Thánh Giả ba mươi sáu người, Siêu Phàm bảy mươi lăm người, đánh gục Binh Chủ giáo Vụ Chủ mười hai người, Yêu Mê Hoặc bốn mươi bảy người, cư dân bình thường thương vong kết quả còn chưa có, bước đầu tính toán, đã vượt qua một ngàn người…"

"Chính phủ cực kỳ phẫn nộ đối với tai nạn tối hôm qua, hy vọng Ngũ Hành minh có thể chịu trách nhiệm đối với việc này, cùng đưa ra phương án trả thù Binh Chủ giáo."

Dừng một chút, thư ký Lý nói: "Phó Thanh Dương đêm qua tập kích hồ Thiên Điếu, trừ dòng chính Thái gia cá biệt ở bên ngoài, kẻ còn lại, bao gồm bốn vị trưởng lão, đều đã xác nhận tử vong. Ngoài ra, hắn ở diễn đàn tự tiện tuyên bố bài đăng định tội cho Thái gia, diễn đàn gặp hacker công kích, tê liệt

một đêm, 10 giờ sáng nay mới khôi phục, đã xóa bài đăng của phân bộ Tùng Hải."

Báo cáo xong, hắn nhẹ nhàng khép lại kẹp văn kiện, lui đến một bên.

Đại trưởng lão Đế Hồng nhìn về phía tám vị Chúa Tể đỉnh phong hai bên bàn hội nghị, thở dài, "Các vị, có cảm nghĩ thế nào?"

Đây là sự kiện linh cảnh hành giả xung đột nghiêm trọng nhất từ khi Ngũ Hành minh thành lập tới nay, tạo thành phá hủy, ảnh hưởng xã hội, tài sản tổn thất, hình tượng Ngũ Hành minh tổn thất… Khó có thể đánh giá.

"Lửa giận của Khương bang chủ khiến tình thế mất khống chế." Đại trưởng lão Thủy Thần cung hừ lạnh một tiếng.

Bọn họ nếu ở kinh thành, sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Thiên Vương của Binh Chủ giáo dám đến, trừ Sợ Hãi Thiên Vương, kẻ còn lại đều phải chết.

"Hội thẩm phán nước cờ này, đi sai rồi." Kiếm Các trưởng lão khẽ lắc đầu.

Chương 2160: Lật cái bàn (3)

"Chính hắn bị người ta chơi chết, trách ai?" Đại trưởng lão Xích Hỏa bang bi ai hắn bất hạnh, lại hận hắn không tranh.

Hắn là chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong quá trình leo lên quyền lực, tránh không được đao quang kiếm ảnh cùng ngươi lừa ta gạt, không phải ngươi chiếm đạo lý, ngươi tâm địa thiện lương, người khác nhất định sẽ nhường đường cho ngươi.

Đấu tranh quyền lực thất bại, bị giết, chỉ có thể nói được làm vua thua làm giặc.

Kiếm Các trưởng lão đảo qua mọi người, quan sát ra bọn họ ít nhiều là có chút hối hận, chẳng qua đến vị trí này của bọn họ, hối hận cũng sẽ không nói ra.

Càng không cần thiết nói.

Lúc này, thư ký Lý nhìn laptop bày ở trên bàn một lần, nói: "Ngắt lời một phen, các lãnh đạo, Phó Thanh Dương thỉnh cầu nối mạng."

"Hắn?" Một vị trưởng lão khác của Bạch Hổ binh chúng tức đến bật cười, "Tự tiện giết hại dòng chính Thái gia, trong mắt không có kỷ luật không có tổ chức, hắn còn dám tới? Hắn có phải hay không tội gì, Nguyên Soái đều có thể đỡ thay hắn?"

Cửu lão và Thái Cầm Hạc tuy có đấu tranh quyền lực, nhưng dù sao cũng là giao tình mấy chục năm, thậm chí một thế kỷ, bản chất là như cây liền cành.

Phó Thanh Dương giết sạch dòng chính Thái gia, không có ai không tức giận.

Đế Hồng khoát tay, "Đã đến rồi, vậy vấn đề của hắn liền cùng nhau xử lý, để hắn tiến vào."

Máy chiếu trên trần nhà thò ra, chiếu ra chùm tia sáng màu lam huỳnh quang.

Trong chùm tia sáng xuất hiện Phó Thanh Dương âu phục trắng như tuyết, sắc mặt lạnh lùng, giống như thanh kiếm lạnh nhất thế gian.

Hắn nhìn quét cửu lão bên cạnh bàn, ánh mắt càng lạnh hơn.

Đế Hồng trầm giọng nói: "Phó Thanh Dương, cậu là tới phủ thêm ngụy trang chính nghĩa cho hành vi giết hậu nhân Thái Cầm Hạc của mình, hay là tính dùng bình ổn lửa giận của thành viên cơ sở vãn hồi uy vọng tổng bộ để làm trao đổi, trốn tránh tội chết?"

Phó Thanh Dương rất am hiểu thao túng dư luận cùng đàm phán chính trị, điểm ấy bọn họ từng sớm kiến thức.

Đại trưởng lão Thủy Thần cung giọng điệu âm trầm:

"Cậu ở diễn đàn phát bài đăng, bày rõ là muốn đổ lỗi lên trên đầu Thái gia, cho rằng như vậy có thể vãn hồi tổn thất của quan phương? Buồn cười, cái này nhiều nhất khiến cơ sở cảm thấy sảng khoái, thực ra không có chút tác dụng nào, mà cậu giết cả thảy bốn vị trưởng lão, tạo thành tổn thất chỉ dưới Binh Chủ giáo. Cậu chuẩn bị tốt tiếp nhận thẩm phán đi."

“Các người còn dám thẩm phán tôi? Tôi không ngại noi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Phó Thanh Dương mở miệng nói câu đầu tiên, khiến cửu lão cả kinh.

Thời điểm mấu chốt này, thẩm phán tự nhiên là sẽ không, quá mức mẫn cảm.

Đại trưởng lão Thủy Thần cung chỉ là dọa dẫm ngoài miệng, nào ngờ phản ứng của Phó Thanh Dương vượt qua mọi người đoán trước.

Cái này không phải đến đàm phán.

Phó Thanh Dương giọng lạnh lùng: “Thái gia đã xóa tên ở Ngũ Hành minh, thù của Nguyên Thủy báo rồi, nhưng tôi cảm thấy không đủ, chín người các người là đồng lõa, nên trả giá đắt. Tôi không phải tìm các người đàm phán, tôi là đến lật cái bàn.”

Khi nói xong một câu cuối cùng, hắn tựa như sư tử thịnh nộ.

…

Đánh số: Linh cảnh số 7606, thư phòng của Nguyên Soái.

Nguyên Soái mặc quần bò màu đen, giày bộ đội cùng áo sơmi trắng, ngồi ở sau bàn bày đầy truyện tranh, ánh mắt sắc bén đảo qua bốn vị minh chủ.

Bọn họ phân biệt là Khương bang chủ tóc ngắn đỏ rực, tràn ngập khí tức thảo khấu, cung chủ Thủy Thần cung mặc quần áo biểu diễn hoa đán.

Một pho tượng đất hình tượng ông lão râu dài đến ngực, một cái cây giống phát ra ánh sáng xanh lục nhu hòa.

“Tôi không nói lời thừa với mấy người, chuyện hội thẩm phán Nguyên Thủy Thiên Tôn, không cần tôi lắm lời nữa nhỉ?” Phó Thanh Huyên lạnh lùng nói: “Cái chết của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến cán bộ, thành viên cơ sở đánh mất tín nhiệm đối với Ngũ Hành minh, cũng lộ ra rất nhiều vấn đề bên trong Ngũ Hành minh, quyền lực của thập lão quá lớn rồi, phải cắt bớt!”

Khương bang chủ gọn gàng dứt khoát hỏi: “Cô muốn thế nào?”

“Chờ chút!” Phó Thanh Huyên từ trong túi quần lấy ra tờ giấy nhỏ em trai viết, dựa vào đó đọc: “Một, thành lập một ban ngành tư pháp, chuyên môn phụ trách thẩm phán quan phương hành giả phạm sai lầm, thập lão không có quyền can thiệp kết quả thẩm phán. Hai, mang ban ngành điều tra độc lập ra, giao cho nó quyền giám sát, quyền tài chính. Về sau, thập lão chỉ quản hành chính.”

Trước kia tổng bộ có được quyền lực chí cao, tư pháp, lập pháp, hành chính đều tập trung ở tổng bộ, tập trung ở trong tay mười người.

Thập lão chia cắt toàn bộ Ngũ Hành minh.

Nhưng bây giờ, quyền lực đánh tan tổ chức lại, sẽ không bao giờ một đám người, đồng thời nắm giữ các quyền lực chí cao đó nữa.

Thủy Thần cung chủ nhíu mày nói: “Càn quấy! Tôi không đồng ý!”

“Cô không đồng ý cũng được, vậy tôi liền tuyên bố rời khỏi Ngũ Hành minh, mang Bạch Hổ binh chúng độc lập ra ngoài.” Phó Thanh Huyên không hổ là Thám Báo, dứt khoát lưu loát dán mặt*.

Chương 2161: Lật cái bàn (4)

Thủy Thần cung chủ cười cười, “Nha đầu, cô cũng không phải là Nguyên Soái đời đầu tiên, cô xem trong Bạch Hổ binh chúng, có ai sẽ đi theo cô.”

Phó Thanh Huyên lạnh lùng nói: “Những người rời khỏi Ngũ Hành minh sẽ đi theo tôi, những người thất vọng đối với Ngũ Hành minh sẽ đi theo tôi. Tôi vừa rồi nói, cơ sở bây giờ thất vọng triệt để đối với Ngũ Hành minh, Phó Thanh Dương cùng tôi nhân khí đều không tệ, hắn vung tay hô hào, thuận theo đại thế, các người đoán xem bao nhiêu người sẽ đi theo hắn.”

Cô nhìn quét bốn vị Bán Thần, nói: “Trước khi họp, tôi đã gặp lãnh đạo chính phủ, bọn họ cũng cho rằng trận náo động này là bên trong Ngũ Hành minh quyền lực quá mức tập trung tạo thành, đối với bọn họ mà nói, tổ chức chính phủ của linh cảnh

hành giả đã có hai cái, thêm một cái nữa, khác biệt không lớn, thậm chí sẽ tốt hơn, bởi vì quyền lực càng thêm phân tán."

Trung Đình chi chủ thở dài một tiếng: "Phó Thanh Huyên, cô quên nguyên nhân xây dựng Ngũ Hành minh rồi sao?"

Chính là vì lời tiên đoán La Bàn Quang Minh hiện thế, khiến Ngũ Hành minh bện lại thành một sợi dây thừng, thế lực trận doanh hợp pháp mới tăng vọt chưa từng có, bao trùm nghề nghiệp tà ác vốn nên mạnh hơn.

Phó Thanh Huyên nhún nhún vai: "Quyền quyết định ở các người, nếu ngay cả suy yếu tổng bộ các người cũng không đồng ý, vậy các người đều bãi lạn* rồi, tôi cũng bãi lạn theo."

Trung Đình chi chủ nhăn mặt nhíu mày: "Bãi lạn là có ý tứ gì?"

"Không có việc gì đọc truyện tranh nhiều vào!" Phó Thanh Huyên cười nhạo nói.

Trầm mặc đại khái mười mấy giây, Khương bang chủ gật gật đầu: "Vậy cứ làm như thế, tôi cảm thấy không tệ."

Hắn vừa rồi trước sau không nói chuyện, là đang suy nghĩ đề nghị của Phó Thanh Huyên, suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy "Cái đệch, thật sự là biện pháp hay" .

Cái này so với đánh cửu lão một trận càng có hiệu quả hơn.

Trung Đình chi chủ suy tư vài giây, khẽ gật đầu.

Cây giống nhẹ nhàng lay động, truyền đến thanh âm ôn hòa: "Các người quyết định, tôi thế nào cũng được."

Phó Thanh Huyên lập tức nhìn về phía Thủy Thần cung chủ: "Thiểu số phục tùng đa số, cô đồng ý hay không đều không sao cả."

…

Trong phòng họp, cửu lão đều nhíu mày, Phó Thanh Dương cho bọn họ ấn tượng là, cơ trí, bình tĩnh, cao ngạo, trong thoải mái có thừa lộ ra gian trá.

Là đối thủ chính trị không thể khinh thường.

Cao thủ chính trị nên bày mưu nghĩ kế, vĩnh viễn không để cảm xúc bao trùm lý trí.

Không ngờ cái chết của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến chính khách tuổi trẻ mà thành thạo này thất thố như thế.

“Lật cái bàn?” Diệu trưởng lão bình tĩnh nhìn hắn: “Phó Thanh Dương, cậu còn chưa có tư cách này.”

Phó Thanh Dương lúc này đã thu liễm cảm xúc, cười lạnh: “Tôi không có tư cách, nhưng Nguyên Soái có!”

Vừa dứt lời, bên tai chín vị trưởng lão đỉnh phong đồng thời vang lên minh chủ nhà mình truyền âm: “Từ hôm nay trở đi, quyền tư pháp bóc ra khỏi tổng bộ, thành lập ban ngành tư pháp độc lập. Ngành điều tra từ tổng bộ thoát ly được quyền hưởng giám sát, quyền tài chính, tổng bộ về sau chủ quản hành chính.”

“Xây dựng ngành tư pháp cùng ngành điều tra, bổ nhiệm nhân sự, do Phó Thanh Dương chủ đạo, các người giúp đỡ.”

Phòng họp trong nháy mắt lâm vào tĩnh mịch.

Chín vị Chúa Tể đỉnh phong giống như trúng Định Thân Chú, cứng ngắc ngồi ở bên cạnh bàn, mất đi toàn bộ biểu cảm cùng cảm xúc.

Phó Thanh Dương hơi ngả người về phía trước, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người, thanh âm lạnh nhạt: “Hại chết Nguyên Thủy Thiên Tôn, các người đã thua một nửa, Binh Chủ giáo tiến công kinh thành, các người thua cả ván. Các người cho rằng tôi ở diễn đàn phát bài đăng, giết dòng chính Thái Cầm Hạc, đơn thuần là vì hả giận? Không, tôi là đang kéo phiếu bầu.”

“Nguyên Soái đã gặp lãnh đạo chính phủ, đạt được cho phép thành lập tổ chức chính phủ thứ ba, mà nhân khí của tôi lại đủ cao, Ngũ Hành minh nếu không muốn phân liệt, các minh chủ nhất định phải tiếp nhận điều kiện của tôi.”

“Các người mười lão già này nát triệt để rồi, nếu không phải san xẻ cho hợp pháp, tôi hận không thể giết sạch các người. Nguyên Thủy hôm qua chưa giết các người, không phải các người không đáng chết, mà là hắn mặc dù cùng đường, cũng không muốn trận doanh hợp pháp tan vỡ.”

Phó Thanh Dương cuối cùng nhìn về phía Diệu trưởng lão: "Diệu trưởng lão, ngày đó tôi từng nói cho ông, thượng vị giả ngạo mạn, là cái nôi của hỗn loạn, là thuốc độ của trật tự, là căn nguyên của tất cả tà ác trên thế gian. Nhưng ông tựa như không để ở trong lòng."

Chùm tia sáng màu lam huỳnh quang lóe lên, hắn biến mất ở trong phòng hội nghị.

Chương 2162: Ba người mưu đồ bí mật (1)

" 'Khiêu Chiến Cao Phong' trưởng lão tôn kính:"

"Ở sau khi trải qua một loạt rung chuyển hội thẩm phán mang đến, các minh chủ nhận thức được thập lão tranh đấu lợi ích, sẽ chỉ mang đến tai nạn vô cùng cho Ngũ Hành minh, sau khi rút kinh nghiệm xương máu, bọn họ quyết định suy yếu quyền lực của tổng bộ, thành lập riêng cơ cấu tư pháp cùng cơ cấu giám sát, xây dựng hai ngành do bản nhân một tay phụ trách."

"Ngài là một vị tiền bối đức cao vọng trọng, thuần phác chân thành, trung hậu chính trực, ở đây, bản nhân Phó Thanh Dương chân thành mời ngài trở về Ngũ Hành minh, đảm nhiệm chánh án bộ tư pháp."

" 'Ông Lão Cùng Chú Chó' trưởng lão tôn kính:

"Văn tự trào dâng của ngài ở trên hội thẩm phán, làm vãn bối khâm phục, ngài là một vị tiền bối đạo đức tốt. Sự việc phát triển sau khi Nguyên Thủy trở về linh cảnh, nghĩ hẳn ngài đã biết được, vĩ nhân nào đó nói: Hùng quan mạn đạo chân như thiết, nhi kim mại bộ tòng đầu việt*."

"Thập lão với chúng ta, đó là hùng quan kéo dài, nay, tôi đã bước qua cửa ải hiểm trở, bắt được cơ hội cải cách. Đây là cơ hội Nguyên Thủy sáng tạo cho tôi, nhưng tôi không vui, hắn đã qua đời, để lại rác rưởi đầy đất."

"Trở lại chuyện chính, tôi đã hướng Cao Phong trưởng lão phát ra thư mời, hy vọng hắn có thể đảm nhiệm chánh án ngành tư pháp, nhưng ngài cũng biết, hắn tuy là một người trung hậu thuần phác, lại có thể chất dễ nhận hối lộ, hơn nữa

quan hệ thâm hậu với Trung Đình, bởi vậy, tôi muốn mang ghế thứ hai của bộ tư pháp cho ngài, do ngài đến chế hành.”

…

“ ‘Hoàng Sa Bách Chiến’ trưởng lão tôn kính:

“Rất vui lại có cơ hội cộng sự với ngài…”

Trong thư phòng rộng rãi xa hoa, Phó Thanh Dương ngồi ở trước máy tính, mười ngón tay thon dài nhanh chóng gõ phím, tiếng lách cách thanh thúy liên miên không dứt.

Thời gian là ngày 8 tháng 10, ngày thứ năm Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh.

Trong mấy ngày, Phó Thanh Dương tích cực tham dự xây dựng hai ban ngành lớn, việc phải tự làm, mất ăn mất ngủ, tựa như đang dùng công việc để gây tê bản thân.

Cửu lão trên danh nghĩa phải tham dự trong đó, phụ trợ hắn xây dựng hai ban ngành lớn tư pháp, giám sát, nhưng đối với chín vị Chúa Tể đỉnh phong mà nói, không cản trở đã là tôn trọng đối với minh chủ.

Cũng may Phó Thanh Dương năng lực mạnh, hơn nữa có một đám Bạch Hổ vệ huấn luyện tốt, năng lực nghiệp vụ nổi bật, bọn họ tăng ca thu thập danh sách thành viên rời khỏi Ngũ Hành minh, dựa theo tính cách của đối phương, sắp xếp ở cương vị khác nhau.

Mà vị trí cấp trưởng lão, thì do Phó Thanh Dương tự mình chọn lựa, bốn trưởng lão trên hội thẩm phán công khai tuyên bố rời khỏi Ngũ Hành minh là mục tiêu lựa chọn hàng đầu, tiếp theo là các trưởng lão bị chèn ép ở ngoài trung tâm quyền lực, sau đó là trưởng lão phe phái Thái Cầm Hạc.

Các trưởng lão này nay đã là bề tôi vô chủ, vừa lúc thu vào dưới trướng, bằng không Phó Thanh Dương rất khó chống lại cửu lão.

Đợi hai ngành lớn kết cấu ổn định, hắn sẽ chậm rãi đào móc thành viên phe phái cửu lão.

Ở trong bản vẽ thiết kế ngành của Phó Thanh Dương, thành viên hai ban ngành lớn lấy Thổ Quái cùng Thám Báo làm chủ,

Thám Báo sâu sắc sở trường điều tra, Thổ Quái giản dị chính trực, thích hợp nhất đảm đương nhân viên chấp pháp nội bộ.

Linh Quân và Hoàng Thái Cực cũng bị hắn lôi kéo tới, nghĩ đến Hoa công tử dễ dàng bị hối lộ tình cảm, liền sắp xếp hắn ở ngành tư pháp.

Hoàng Thái Cực ổn trọng chính trực, sắp xếp ở bộ điều tra.

Đáng giá nhắc tới, hai ngày gần đây, không khí diễn đàn chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ, ở sau khi tổng bộ tuyên bố quyết định của minh chủ, thông báo mang ngành tư pháp cùng ngành điều tra độc lập ra, do Phó Thanh Dương xây dựng, hành giả cơ sở của các phân bộ lớn có thể nói hoan hô như sôi trào.

Theo bọn họ thấy đây là thái độ của minh chủ, là bất mãn cùng suy yếu đối với cửu lão.

Cái này phù hợp nguyện vọng cùng chờ mong của hành giả cơ sở.

Phó Thanh Dương nhảy vọt trở thành con cưng của Ngũ Hành minh, đạt được rất nhiều kẻ ủng hộ, mọi người mang sùng bái cùng tiếc hận đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuyển dời đến trên người hắn.

Viết xong một phong thư mời cuối cùng, Phó Thanh Dương khép lại máy tính, rời khỏi phòng sách.

Hắn đi giày da màu trắng thuần thủ công, tới tổng bộ công ty cơ quan thuật cách vách, các Học Sĩ hừng hực khí thế vặn đinh ốc, từng cơ quan tạo vật sinh ra lượng lớn.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Hạ Hầu Ngạo Thiên gác chân lên bàn, đặt trọng lượng thân thể ở ghế dựa lưng, ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà ngẩn người.

“Hắn như vậy đã bao lâu?” Phó Thanh Dương nhìn về phía bảo an trong Bạch Hổ vệ điều tới.

Chương 2163: Ba người mưu đồ bí mật (2)

Bạch Hổ vệ đó thở dài: “Sau khi hội thẩm phán kết thúc đã như vậy, nửa chết nửa sống, đối với cái gì cũng không nhấc lên nổi hứng thú, không nhìn thấy đùa giỡn dở hơi, làm việc cũng không thú vị nữa.”

Phó Thanh Dương trầm mặc không nói, xem ra cái chết của Nguyên Thủy, đả kích đối với tên không tim không phổi này rất lớn.

Cũng không kỳ quái, gã này trạng thái sinh hoạt trước kia có thể dùng bốn chữ hình dung: ly quần tác cư (tách đàn).

Trên tâm lý, gã đối với Hạ Hầu gia cũng không có lòng trung thành quá lớn, ngược lại là đám người trẻ tuổi cùng nhau gây dựng sự nghiệp, vào phó bản này, khiến hắn cảm giác được ý nghĩa của đồng bạn cùng bạn bè.

Mà trung tâm của đoàn đội nhỏ không thể nghi ngờ là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phó Thanh Dương đi vào văn phòng, gõ gõ bàn làm việc.

“Cốc cốc!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên mở mắt ra, nhìn hắn một cái, lại nhắm lại, “Chuyện gì?”

Người ta một khi bãi lạn, cá muối, khí chất cũng trở nên khác hẳn, có loại tư thái siêu nhiên vô ngã vô vật.

“Thay tôi hướng Hạ Hầu gia chủ mượn một món đạo cụ xem bói, cấp Chúa Tể, hôm nay mượn hôm nay trả.” Phó Thanh Dương nói.

“Ồ!” Hạ Hầu Ngạo Thiên lên tiếng, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Phó Thanh Dương không nói một lời rời khỏi, đi tới biệt thự nhà nghèo của Nguyên Thủy.

Trong phòng khách, Phó Tuyết lười biếng tựa vào sô pha, nhắm mắt, hưởng thụ em gái tai thỏ mát xa, nhưng lông mày của cô trước sau là nhíu lại, khuôn mặt u sầu.

Tạ Linh Hi trở về Tạ gia, về sau sẽ không đến nữa.

Nữ Vương thì ở trong phòng, ru rú trong nhà, yên lặng tiêu hóa bi thương.

Nhưng Phó Thanh Dương thật sự lo lắng là Quan Nhã, mất đi người đàn ông đầu tiên trong cuộc đời, hơn nữa là người yêu nhất, biểu tỷ mấy ngày nay khóa mình ở trong phòng, đã không uống nước cũng không ăn cơm, ngăn cách với đời.

Phó Tuyết cả đời không đáng tin, gần đây hiếm thấy đáng tin được một hồi, không quấy rầy, không an ủi, yên lặng trông con gái.

"Cô ấy còn chưa đi ra?" Phó Thanh Dương ở cao nhìn xuống cô cô.

Phó Tuyết mở mắt ra, phất tay bảo em gái tai thỏ lui ra, thở dài nói: "Để nó một mình đi, cô lúc vừa ly hôn với dượng cháu, lúc đó chẳng phải trạng thái này, cảm thấy sống không có ý nghĩa, sinh hoạt một mảng u ám."

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: "Nhưng cháu nhớ rõ cô không bao lâu, đã đi bên ngoài ngủ với tiểu thịt tươi."

Phó Tuyết nhún nhún vai: "Cho nên, trên đời soái ca nhiều như vậy, chung quy sẽ có người có thể mang đến vui vẻ cho ngươi, con người không phải sống vì tình yêu, tình yêu chỉ là gia vị của sinh hoạt, kiếm tiền mới là mục đích cuối cùng của cuộc đời."

Phó Thanh Dương đột nhiên nói: "Cô bây giờ trở về ôm đùi gia tộc Miller còn kịp."

Phó Tuyết lườm hắn: "Tài sản của cô đều ở công ty cơ quan, ôm đùi nhà Miller có ý nghĩa gì? Ài, Quan Nhã con bé này tính tình bướng bỉnh quật cường, Nguyên Thủy trở về linh cảnh, không vài năm nó là không thể đi ra khỏi bóng ma, hơn nữa cô bây giờ cũng không quản được nó, nó cũng cấp 5 rồi."

Cô mặt ngoài rất bình tĩnh, nhưng Phó Thanh Dương nhìn ra, cô cô đối với cái chết của người trẻ tuổi kia cảm thấy rất tiếc hận cùng mất mát.

Phó Tuyết bưng lên trà dưỡng sinh uống một ngụm, "Nói nói cháu đi, cháu cùng cửu lão hoàn toàn xé rách da mặt, tước hai phần ba quyền lực của người ta, đây chính là cục diện không chết không ngừng, không sợ bọn họ ám sát?"

Ví dụ như, mang hành tung, tin tức của Phó Thanh Dương, bán cho Chúa Tể trận doanh tà ác.

Loại thao tác này ở Thiên Phạt thuộc về thao tác thường quy.

“Dưới cấp 9, đến đây chịu chết!” Phó Thanh Dương nhàn nhạt để lại câu này, xoay người rời đi.

Đi ra khỏi tiểu viện, lấy ra điện thoại di động lại gọi điện cho Triệu Thành Hoàng: “Thành Hoàng, thay tôi hướng thái gia của cậu mượn một món đạo cụ quan tinh, cấp Chúa Tể.”

“Được!” Triệu Thành Hoàng lập tức đáp ứng.

4 giờ chiều, Hạ Hầu Ngạo Thiên bảo Bạch Hổ vệ đưa tới một món la bàn bát quái, đạo cụ quan tinh là do Triệu Thành Hoàng tự mình đưa tới, 8 giờ tối đến Tùng Hải.

Phó Thanh Dương thu hồi hai món đạo cụ, một mình tới sân thượng biệt thự.

Hắn ở mặt trái lá bùa giấy vàng viết xuống: Xác suất hồi sinh Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Dán ở mép la bàn bát quái.

…

Khách sạn Hảo âm Nhạc.

Trong phòng lớn cuối hành lang, Chỉ Sát cung chủ toàn thân váy đỏ ngồi ở trước bàn trang điểm, bàn tay trắng nõn cầm cây lược gỗ, hát ca dao nhẹ nhàng, tao nhã chải đầu.

“Ting!”

Điện thoại di động đặt ở mặt bàn vang một lần.

Cô đặt lược xuống, cầm lấy điện thoại di động xem tin nhắn.

“Phó Thanh Dương: Hội nghị qua điện thoại, gửi link cho cô.”

Chỉ Sát cung chủ nhếch khóe miệng, mở ra phần mềm nói chuyện phiếm.

Trước đồng ý Phó Thanh Dương xin kết bạn, tiếp theo thu được đường link đối phương gửi đến.

Cô nhấn vào đường link, giao diện điện thoại di động chuyển tới hội nghị qua điện thoại.

Chương 2164: Ba người mưu đồ bí mật (3)

Chỉ Sát cung chủ đè microphone, khẽ cười nói: "Anh rốt cuộc tới tìm tôi, so với tôi tưởng tượng chậm hơn hai ngày, chậc chậc, cái chết của Nguyên Thủy Thiên Tôn đả kích đối với anh lớn như vậy sao, vậy mà khiến anh trở nên trì độn như thế."

Phó Thanh Dương không để ý đến cô trêu chọc, avatar sáng lên dấu hiệu microphone: "Chờ, còn có một người."

…

Hoang mạc Tây bắc, Binh Chủ giáo.

Trong nhà trệt xây từ đất vàng cùng gạch, Ma Nhãn Thiên Vương uống say mèm.

Sau khi Binh Chủ giáo rời khỏi kinh thành, đám Yêu Mê Hoặc bắt đầu liên tục hai ngày hai đêm cuồng hoan, tuy trận chiến này tổn thất thê thảm nặng nề, nhưng Ngũ Hành minh tổn thất lớn hơn nữa.

Nội bộ suýt nữa phân liệt, cửu lão mất quyền, hội thẩm phán chấm dứt đến nay, tổng cộng hy sinh 12 vị Chúa Tể.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến ba tổ chức lớn cảm giác rất sợ hãi cũng đã trở về linh cảnh.

Toàn bộ Ngũ Hành minh tựa như kiếm khách thường xuyên lạc đường kia, cắt một đao lại một đao.

Trong một đoạn thời gian rất dài sau này, bọn họ đều không cần lo lắng Ngũ Hành minh điều tra cùng bắt bớ.

Chỉ có một mình Ma Nhãn Thiên Vương yên lặng trở lại chỗ ở, đóng cửa lại một mình uống rượu, trút bản thân say như chết.

Rượu không say người, người tự say.

"Ting!"

Điện thoại di động vang một cái, Ma Nhãn Thiên Vương mở mắt nhập nhèm say lờ đờ, chăm chú nhìn lại.

“Ta là Phó Thanh Dương, thêm bạn một cái, thảo luận như thế nào hồi sinh Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Ma Nhãn Thiên Vương nháy mắt tỉnh táo, giờ khắc này, hắn nghe thấy tim mình cuồng loạn đập, nghe thấy được máu rít gào trong mạch máu.

Adrenalin điên cuồng tiết ra.

Không có bất cứ sự do dự nào, hắn copy số điện thoại di động, thêm bạn đối phương.

Phó Thanh Dương sau đó gửi đến một đường link.

Ma Nhãn thậm chí chưa từng cân nhắc cái này có phải cạm bẫy hay không, trực tiếp click, giao diện điện thoại di động chuyển tới phòng họp online.

Trong phòng hội nghị chỉ có hai người, một người là Phó Thanh Dương avatar “sefile âu phục màu trắng”, một người là cô gái váy dài màu đỏ đeo mặt nạ màu bạc.

Một người khác chính là avatar chú bé ba mắt hoạt hình.

Ma Nhãn vừa login, liền nghe thấy cô gái váy đỏ cười “phốc”: “Avatar ngây thơ.”

Phó Thanh Dương thì thản nhiên nói: “Hợp tác vui vẻ!”

Chỉ có Ma Nhãn có thể nghe hiểu ý tứ của hắn, Binh Chủ giáo có thể bắt được kẽ hở cửu lão, minh chủ, môn chủ không ở hiện thực, xuất binh tập kích bất ngờ kinh thành, chính là vì có Phó Thanh Dương tên nội ứng này.

Ma Nhãn Thiên Vương không để ý đến lời của hai người, nhanh chóng lấy ra đạo cụ cách âm, lúc này mới sốt ruột không chờ nổi nói:

“Ngươi có thể hồi sinh Nguyên Thủy Thiên Tôn? Hồi sinh như thế nào! Phó Thanh Dương, nếu ngươi dám gạt ta, ta sẽ tự mình đi Tùng Hải xé ngươi.”

Cấp bậc của hắn tuy chưa tăng lên, nhưng Con Mắt Mê Hoặc đã lột xác.

Mạnh như Sợ Hãi Thiên Vương, bị Con Mắt Mê Hoặc nhìn chằm chằm cũng sẽ khó chịu linh lực mất khống chế, chịu suy yếu thật lớn.

Đẳng cấp cao cũng như vậy, linh cảnh hành giả ngang cấp hoặc cấp thấp hơn, cơ bản trừng mắt một cái có thể đưa về linh cảnh.

Con Mắt Mê Hoặc của Ma Nhãn, liền như Kỹ Gần Như Đạo của Phó Thanh Dương, đều là thần kỹ có thể loạn giết linh cảnh hành giả ngang cấp.

Avatar Phó Thanh Dương sáng lên microphone, giọng điệu không thay đổi, vĩnh viễn lạnh nhạt: "Mẫu Thần Tử Cung của Sở gia, có thể hồi sinh người chết, cho dù hình thần câu diệt."

Một bầu nhiệt huyết của Ma Nhãn Thiên Vương nháy mắt nguội ngắt, trầm giọng nói: "Điều kiện sử dụng Mẫu Thần Tử Cung là phải có người thân huyết thống hiến tế, phải ở lúc còn sống lưu lại máu tươi, máu thịt giàu linh lực, số lượng đủ."

"Cha mẹ Nguyên Thủy Thiên Tôn nếu khỏe mạnh, ta có thể bắt bọn họ tới Tây Bắc, nhưng máu tươi giàu linh lực, thu hoạch như thế nào?"

Hắn vừa nói xong, liền thấy microphone của cô gái váy đỏ sáng lên:

"Ta có một khối phân thân máu thịt của Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Ma Nhãn Thiên Vương lần nữa nghe thấy tim mình cuồng loạn đập, hắn đè lại microphone: "Thật, thật sự?"

Chỉ Sát cung chủ "Ừm" một tiếng:

"Ta có thể đưa phân thân đó tới, vấn đề là, Tây Bắc là địa bàn của Binh Chủ giáo, có tứ đại Thiên Vương trấn thủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sống lại ở trong hang sói, phiêu lưu quá cao."

"Hơn nữa Tu La tuy ngủ say, nhưng hắn cường giả cấp bậc này, nhất cử nhất động của cứ điểm đều ở trong cảm giác của hắn, ngươi tốt nhất nghĩ cách mang Mẫu Thần Tử Cung ra khỏi Binh Chủ giáo."

Phó Thanh Dương chen vào một câu: "Đêm nay triệu tập hai vị, chính là vì thương lượng chi tiết cụ thể, ta đã trước đó dùng đạo cụ quan tinh, bói toán tính quá, hành động hồi sinh Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ rất thuận lợi, nhưng dù sao liên

quan đến cao tầng Binh Chủ giáo, kết quả có thể không quá chuẩn xác."

Đáng tin ngoài dự liệu… Ma Nhãn Thiên Vương nghe xong, trong lòng yên tâm hẳn, nói:

"Sợ Hãi Thiên Vương cả ngày chạy lung tung, hướng tới tự do hắn sẽ không để mình dừng lại ở một chỗ thời gian dài. Về phần Tu La, hắn sẽ không quản, với hắn mà nói, chúng ta đều là con kiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn là con kiến trong con kiến."

Chương 2165: Biến cố trong dự kiến (1)

"Ngươi sẽ quan tâm một con kiến sống lại?"

Hắn thậm chí lười từ chối con kiến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt tổ chức tà ác, nhưng đó là đối với Chúa Tể, Thánh Giả mà nói.

Bán Thần không bận tâm Nguyên Thủy Thiên Tôn chết sống, huống chi là Tu La, vị chí cường giả trong Bán Thần này.

"Ngân Nguyệt, Quỷ Đao cùng Diệt Tuyệt thì sao?" Phó Thanh Dương hỏi.

Ma Nhãn Thiên Vương trầm ngâm vài giây, nói: "Dụ bọn họ ra khỏi Tây Bắc là được. Cha mẹ Ngân Nguyệt lúc trẻ tuổi nhập cư trái phép đến liên bang Tự Do, bị nhốt ở nông trường làm nô lệ cả đời, hắn đời này hận nhất chính là có ai nói hắn là nô lệ, hắn tự xưng là nhân cách tự do, không ai có thể làm chủ nhân của mình, ngay cả Tu La cũng dám mắng."

"Đối phó hắn, chỉ cần gọi cuộc điện thoại, nói: Tiện chủng do nô lệ hạ lưu sinh ra lăn tới đây nhận lấy cái chết!

"Hắn sẽ đánh mất lý trí, tới tìm ngươi liều mạng."

"Chủ ý không tệ." Phó Thanh Dương gật gật đầu, cho câu trả lời khẳng định.

Ma Nhãn Thiên Vương tiếp tục nói: "Về phần Quỷ Đao liền càng đơn giản, phát một phần chiến thiếp, hắn sẽ ứng chiến."

“Vậy Diệt Tuyệt Thiên Vương đâu?” Chỉ Sát cung chủ hỏi.

Ma Nhãn Thiên Vương ngẫm nghĩ, “Diệt Tuyệt hiếu sát thành tánh, ba ngày không dính máu thì cả người khó chịu, ngày mai chính là ngày thứ ba, ta chỉ cần nói cho hắn, gần đây có toán quân đội nhỏ lẻn vào Tây Bắc, hắn sẽ hưng phấn chạy tới.”

Phó Thanh Dương và Chỉ Sát cung chủ nhất thời trầm mặc.

Bọn họ đau đầu nhất, chính là làm sao ở trong hang sói hồi sinh Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng ở dưới mí mắt Tu La và các đại Thiên Vương thong dong mà lui.

Không ngờ cứ như vậy giải quyết rồi?

Quả nhiên, có nội ứng đúng là tốt.

…

Hôm sau, 11:30 giữa trưa.

Hoang mạc Tây Bắc rộng lớn vô ngần, đá nhô lên trong màu vàng mang theo màu đỏ chập trùng, liên miên đến chân trời.

Sau cồn cát kín đáo nơi nào đó, mấy bụi cây xa van thấp bé, uể oải tiếp nhận mặt trời nung nóng.

Ma Nhãn Thiên Vương trên trán đeo băng đô vận động bước trên mặt đất cằn cỗi hoang vu mềm xốp, vòng đến sau cồn cát, thấy Chỉ Sát cung chủ và Phó Thanh Dương nấp ở trong bóng của cồn cát.

Ma Nhãn Thiên Vương đảo qua Tiền công tử giày da màu trắng sạch sẽ, lại đảo qua làn váy sạch sẽ của Chỉ Sát cung chủ, khóe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười nguy hiểm:

“Ta từng nói với các ngươi nhỉ, trên không sa mạc có chim ưng săn mồi Binh Chủ giáo huấn luyện tuần tra, xe động cơ, máy bay đều sẽ bị chúng nó nhìn thấy, hai ngươi mang lời của ta vào tai này ra tai kia?

“Nếu chậm trễ Nguyên Thủy Thiên Tôn hồi sinh, ta khiến hai ngươi chôn cùng!”

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Truyền tống tới.”

Chỉ Sát cung chủ: “Nhà quê!”

Ma Nhãn Thiên Vương cố chống đỡ nói: "Ặc, quan phương đúng là có tiền."

"Đạo cụ truyền tống là của ta, không quan hệ với Ngũ Hành minh." Chỉ Sát cung chủ mở ra ô vật phẩm, trảo ra một cái ấm đồng tinh xảo linh lung, chế tạo từ ngọc lưu ly.

Mở ra nắp ấm, nhẹ nhàng run lên.

Một khối thân thể trần truồng rơi "bịch" ở cồn cát, cả người dính đầy chất lỏng sền sệt màu vàng nhạt, chất lỏng này thấm ướt mặt đất, đá lộ ra mặt đất cứng rắn trong nháy mắt mọc ra từng bụi cây xa van, khí tức sinh mệnh quanh quẩn, phụ cận vài cây gai lạc đà "rào rào" run rẩy, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được cao thêm mấy cm.

Sinh mệnh nguyên dịch nồng đậm như thế có thể xưng là cực phẩm, nhưng sức chú ý của Ma Nhãn Thiên Vương và Phó Thanh Dương đều không ở trên đó, bọn họ mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm phân thân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phân thân là lấy tinh huyết bản thể kèm theo bùn lầy sinh mệnh nguyên dịch đắp nặn, giống bản thể như đúc.

Ma Nhãn Thiên Vương khẽ gật đầu: "Quả thật là khí tức của hắn, nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hình thần câu diệt, khối thân thể này đã có thể làm vật dẫn hắn sống lại."

Đối với Thần Dạ Du và Huyễn Thuật Sư mà nói, có một khối thân thể đồng nguyên đồng tông như vậy, đủ để sống lại tại chỗ.

Kế tiếp, hai bên tiến hành trao đổi vật phẩm cần thiết.

Ma Nhãn đạt được phân thân, tấm da dê của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà Phó Thanh Dương đạt được số điện thoại di động của Quỷ Đao Thiên Vương, Ngân Nguyệt Thiên Vương.

…

Bữa trưa qua đi, Ngân Nguyệt Thiên Vương theo thường lệ tới nơi Quỷ Đao Thiên Vương bế quan, hướng hắn hạ chiến thiếp.

Yêu Mê Hoặc là nghề nghiệp loại hình chiến đấu, tựa như Thám Báo trong hợp pháp, năng lực chiến đấu cần ngày sau rèn luyện, mới có thể càng ngày càng mạnh.

Chỗ ở của Quỷ Đao Thiên Vương là hai gian nhà trệt, một tòa tiểu viện, Tây Bắc Phong bão cát, thủy tinh là xám xịt, thân tường cùng cửa sân cũng là xám xịt.

"Quỷ Đao ra ngoài đánh nhau!" Ngân Nguyệt Thiên Vương gõ cửa sân.

Trong sân truyền đến thanh âm không kiên nhẫn của Quỷ Đao Thiên Vương: "Không đi!"

Chương 2166: Biến cố trong dự kiến (2)

Quỷ Đao Thiên Vương không quá muốn đánh với Ngân Nguyệt, làm Viễn Cổ Chiến Thần cấp 8 có thâm niên, hắn chỉ cần bảy thành công lực đã có thể áp chế Ngân Nguyệt, tám phần công lực liền có thể giết hắn.

Theo hắn thấy, chiến đấu với Ngân Nguyệt hoàn toàn là đang bồi luyện, mà đều là Chúa Tể Binh Chủ giáo, lại không thể thật sự đại khai sát giới.

—— Không thể giết chóc đối với Yêu Mê Hoặc mà nói, là một loại tra tấn biến tướng.

Mỗi lần đánh tới lúc chiến ý dâng cao, hắn đều cố nén sát ý, chiến đấu như vậy không có ý nghĩa, thậm chí là một loại tra tấn.

Ngân Nguyệt Thiên Vương nghe vậy, liền ngẫm nghĩ, Ma Nhãn nay thay da đổi thịt, trừng mắt nhìn hắn một cái liền phế đi, Diệt Tuyệt sát tính sâu nặng, nếu đánh ra chân hỏa, ngay cả Tu La cũng dám chém, huống chi là hắn, chết ở trong tay Diệt Tuyệt thì quá oan.

Sợ Hãi Thiên Vương mà nói, một kẻ có thể tranh phong với Bán Thần, không có gì đáng đánh cả.

Nghĩ đi nghĩ lại, quả nhiên vẫn là Quỷ Đao càng thích hợp làm bồi luyện hơn, vì thế hắn nâng lên bàn tay như quạt hương bồ, hướng cửa chính "rầm rầm" hai lần quát: "Quỷ Đao, lão tử là tới hạ chiến thiếp, không dám tới chính là tên nhát gan, Tây Bắc bệnh phu."

Vừa dứt lời, trong sân sát ý sôi trào, hai cánh cửa gỗ "ÀM" một tiếng nứt vỡ, Quỷ Đao Thiên Vương đi ra.

Đây là một người trung niên chiều cao bình thường, tướng mạo bình thường, làn da ngăm đen tỏa sáng, mặc áo vải màu nâu đậm, cột bắp chân, hoàn toàn là một bộ hình tượng lão hán Tây Bắc.

“Đừng nói lời thừa, đao của ta đã đói khát khó nhịn được rồi.” Ngân Nguyệt Thần Tướng đang muốn nói chỗ cũ, điện thoại di động trong túi quần Quỷ Đao Thiên Vương vang.

Người lạ gọi, khu vực số điện thoại biểu hiện là Tùng Hải.

Quỷ Đao Thiên Vương bắt máy, lạnh lùng nói: “Ai?”

Bọn họ dùng đều là sim điện thoại bình thường nhất, không có lưu lượng, không có gói theo tháng, thuộc về loại nhân viên chào hàng quảng cáo cũng khinh thường.

Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm lạnh nhạt tương tự: “Ta là Phó Thanh Dương! Quỷ Đao, ta hướng ngươi hạ chiến thiếp, dùng đầu của ngươi tế cờ, có chim thì tới! Vị trí là đông nam thánh sơn Binh Chủ giáo sáu mươi dặm.”

Hai mắt Quỷ Đao Thiên Vương đột nhiên tỏa sáng, thân hổ chấn động, ánh mắt hắn nhiệt liệt sáng ngời, bao hàm chờ mong.

Ngân Nguyệt Thần Tướng đè lại bả vai Quỷ Đao Thiên Vương, cười lạnh nói: “Phó Thanh Dương, ngươi lại đang chơi âm mưu quỷ kế gì, Thám Báo gian trá, chúng ta sẽ không mắc mưu.”

Hắn tính triệu hồi chim ưng săn mồi thuần dưỡng đi tra xét một phen, xem Phó Thanh Dương thực ở Tây Bắc hay không.

Vị trí của Ngân Nguyệt Thần Tướng ở Binh Chủ giáo, thiên hướng quản gia, quan chức hành chính, bà mẹ.

Tứ đại Thiên Vương ai cũng là nhân tài, đánh nhau dũng mãnh, nhưng đều không am hiểu thống trị bang phái, Ngân Nguyệt Thần Tướng không thể không gánh vác công việc nội bộ Binh Chủ giáo.

Từng trải qua kiếp sống nô lệ khiến hắn rất am hiểu nhẫn nại, am hiểu xử lý quan hệ giữa người với người cùng công việc, IQ cùng EQ đều trên chuẩn —- Không tính lúc mắng chửi người ta.

Cười nhạo xong Phó Thanh Dương, Ngân Nguyệt Thần Tướng quay sang nhìn về phía Quỷ Đao Thiên Vương, cười nhạo nói: "Vẫn là dễ dàng trúng phép khích tướng như vậy, ngẫu nhiên cũng cần động não một chút, cân nhắc lợi hại một phen, đừng có ai là đưa thiếp mời ngươi cũng đáp ứng. Sớm hay muộn bị người ta tính kế chết."

Lúc này, trong loa một lần nữa truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Phó Thanh Dương: "Ngân Nguyệt, ngươi tên tiện chủng nô lệ thấp hèn sinh ra này, đến Tùng Hải đầu nhập vào ta đi, ta đã chuẩn bị cho ngươi cái cuốc vàng, về sau ta làm chủ nhân của ngươi."

Ngân Nguyệt Thần Tướng da đầu tê rần, sắc mặt lập tức đỏ lên, vết sẹo chôn giấu ở trong lòng bị vạch trần, vô cùng vô tận lửa giận tràn ngập lồng ngực.

Lời của Phó Thanh Dương, tương đương với mang một chậu cứt hắt ở hắn trên người, ô nhiễm thân thể cùng tâm linh, còn có nhân cách của Ngân Nguyệt Thần Tướng.

"Họ Phó, lão tử đi qua chém ngươi ngay bây giờ."

Hai vị Viễn Cổ Chiến Thần thét dài một tiếng, hai đầu gối hơi gập lại, chỉ nghe mặt đất "ÀM" trầm xuống, hai bóng người tựa như thoán thiên hầu*, xông lên tận trời.

Cách đông nam thánh sơn sáu mươi dặm, Phó Thanh Dương tắt điện thoại di động, lại gọi điện cho Chỉ Sát cung chủ: "Xử lý xong!"

…

Sau gò cát cách Thánh sơn không xa, Chỉ Sát cung chủ lấy ra Da Người Hoàn Mỹ khoác ở trên người, quan tưởng bộ dạng của Ngân Nguyệt Thần Tướng.

Da Người Hoàn Mỹ nhanh chóng "hòa tan", bám vào ở mặt ngoài làn da, trong chớp mắt, cô liền trở thành một tráng hán chiều cao tiếp cận 2 mét, đầu trọc, sống mũi cao, đeo khuyên mũi cùng khuyên môi.

Cô thoải mái hướng về Thánh sơn cách đó không xa lao đi, dưới chân Thánh sơn, là một mảng nhà trệt xám xịt, phong cách Tây Bắc, chúng nó dọc theo thân núi tọa lạc, chọn dùng phương thức tảng đá cùng gạch bùn vàng trộn lẫn xây thành.

Chương 2167: Biến cố trong dự kiến (3)

Chỉ Sát cung chủ rất nhanh đã đến quần thể kiến trúc dưới chân Thánh sơn, mục tiêu rõ ràng hướng về chỗ ở của Diệt Tuyệt Thiên Vương đi đến.

Yêu Mê Hoặc, Vụ Chủ ven đường ùn ùn khom người chào hỏi, Chỉ Sát cung chủ có khi cao ngạo lạnh lùng gật đầu, có khi chửi ầm lên, phê bình giáo chúng lười nhác, say rượu, kẻ bị mắng nơm nớp lo sợ, lại nhìn quen lắm rồi.

Không ai phát hiện Ngân Nguyệt Thần Tướng là một hàng giả.

Rốt cuộc, Chỉ Sát cung chủ đứng ở cửa một chỗ sân nhà sườn núi, cô tự nhiên mà vậy nâng tay, thô bạo gõ cửa sân.

Trong khoảng khắc, cửa sân mở ra, một người phụ nữ khô gầy đứng ở trong cửa, ánh mắt lạnh lùng đánh giá Chỉ Sát cung chủ.

"Ngân Nguyệt, ngươi đến chỗ của ta tìm chết?" Cô gái đó giọng bén nhọn.

Cô ta rất nhỏ gầy, sắc mặt vàng như nến, tóc rối tung giống như cỏ khô, có quầng thâm mắt nồng đậm, mắt vằn vện tia máu, khi nhìn chằm chằm người ta, ánh mắt tràn ngập ác ý.

Như người phụ nữ thiếu ngủ thời gian dài, tinh thần thất thường.

"Ta là tới tìm ngươi làm việc." Chỉ Sát cung chủ khí thế không thua chút nào, ồm ồm nói:

"Chim ưng săn mồi truyền về tin tức, hướng Tây Nam năm mươi dặm, phát hiện có một toán quân đội nhỏ lén lén lút lút, có thể là lính trinh sát phía quan phương, ngươi đi xử lý một phen."

Binh Chủ giáo vừa mới tiến công kinh thành, quan phương phái trinh sát binh thăm dò tình báo là rất bình thường.

Vừa nghe có thể thỏa sức giết chóc, Diệt Tuyệt Thiên Vương hưng phấn liếm môi, cô ta bỗng nhiên cau mày, hồ nghi nhìn chằm chằm Chỉ Sát cung chủ: "Việc này trước kia không phải đều là ngươi phụ trách?"

Chỉ Sát cung chủ lập tức hùng hổ nói: “Lão tử phải đánh nhau với Quỷ Đao, không rảnh xử lý bọn vớ vẩn, có đi hay không.”

Nói xong, hắn xoay người,

Một bộ tư thái “Ta tự đi xử lý”.

“Cút, đừng tranh việc vui với ta!” Diệt Tuyệt Thiên Vương lao ra khỏi sân, bóng dáng chợt lóe, cuốn lên một trận cuồng phong, biến mất không thấy.

Chỉ Sát cung chủ thì hướng phía trái ngược rời đi, đợi rời khỏi nơi Binh Chủ giáo tụ tập, cô bóc da người ra, lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho Ma Nhãn Thiên Vương:

“Xử lý xong! Ngươi có thể hồi sinh Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi, nhưng phải nhớ lấy, trước lấy máu, đừng trực tiếp ném hắn vào Mẫu Thần Tử Cung. Tuyệt đối phải nhớ kỹ điểm này.”

“Bang!”

Ma Nhãn Thiên Vương một cước đá bay cửa phòng, cõng một cái bao tải, vội vàng đi vào phòng, nhanh chóng khép lại cửa gỗ đơn sơ.

Trong phòng, vật chất máu thịt màu đỏ sậm, như nước bùn phủ kín sàn nhà.

Ở giữa, vật chất máu thịt chồng chất cao cao thành núi, một khoang thịt dài ba mét khảm một nửa vào trong núi thịt.

Ở giữa khoang thịt cùng vật chất máu thịt, nối liền từng sợi mạch máu màu xanh tím.

Cả núi thịt chậm chạp đập, tựa như trái tim nhảy lên.

Ma Nhãn Thiên Vương lấy ra dao găm, xé rách màng bao trùm mặt ngoài khoang thịt, lại xé ra cả tấm màng, tiếp theo, hắn buông bao tải xuống, đẩy Nguyên Thủy Thiên Tôn ra ngoài:

“Mẫu Thần Tử Cung chỉ có thể hồi sinh một lần, ngươi về sau nếu là quay về linh cảnh lần nữa, thần tiên cũng không thể nào cứu được ngươi.”

Nói xong, hắn cầm lên Nguyên Thủy Thiên Tôn, đang muốn ném vào khoang thịt, chợt nhớ tới Chỉ Sát cung chủ khuyên bảo.

“Phải lấy máu trước…”

Ma Nhãn Thiên Vương nhíu mày, hắn thấy, phân thân đã là máu thịt, lại là huyết thân, hoàn mỹ thỏa mãn hai hạng điều kiện kích hoạt Mẫu Thần Tử Cung, căn bản không cần vẽ vời cho thêm chuyện lấy máu.

Trực tiếp ném vào Mẫu Thần Tử Cung hiến tế là được.

Chỉ Sát cung chủ lặp lại cường điệu bộ sậu khiến hắn có chút khó hiểu, đột nhiên, trong mắt Ma Nhãn Thiên Vương toát ra ánh sao.

Hắn nghĩ đến một loại khả năng, trực tiếp ném Nguyên Thủy Thiên Tôn vào Mẫu Thần Tử Cung, có lẽ… sẽ hồi sinh người khác!

Nếu bớt đi bộ sậu “lấy máu”, tương đương coi Nguyên Thủy Thiên Tôn là người thân hiến tế, phục sinh trở về, sẽ là người thân của Nguyên Thủy Thiên Tôn? !

Người thân của gã này, Ma Nhãn Thiên Vương suy tư vài giây, liền mang việc này tạm thời ném ra sau đầu, thời gian để lại cho hắn không nhiều, hồi sinh Nguyên Thủy Thiên Tôn là chuyện mấu chốt nhất trước mắt.

Về phần người thân cái gì, hắn đã không để ý, cũng không phải vấn đề trước mắt cần biết.

Dao găm sắc bén cắt qua động mạch chỗ đùi, máu ấm áp đỏ sẫm, giàu linh lực ồ ồ toát ra, bắn từng dòng vào trong khoang thịt.

Vách tường thịt mấp máy một trận, nhanh chóng hấp thu máu ấm áp.

Đợi khoang thịt hấp thu đủ máu, Ma Nhãn Thiên Vương nắm lên cái đùi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ném hắn vào trong khoang, đồng thời đâm một đao vào trái tim phân thân, giết chết nó.

Làm xong tất cả cái này Ma Nhãn Thiên Vương thu đao lui lại, thấp giọng lẩm bẩm: “Phục sinh đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn! Thế giới này nếu như không có ngươi cũng quá không thú vị, ta cần ngươi cùng ta nắm tay thanh tẩy thế giới bẩn thỉu.”

Chương 2168: Hồi sinh (1)

Ánh mắt của hắn nhiệt liệt tỏa sáng, bao hàm chờ mong.

Màng thịt xé rách cấp tốc tái sinh, bao trùm mặt ngoài khoang thịt.

Xuyên thấu qua màng thịt, Ma Nhãn Thiên Vương trông thấy phân thân trong khoang thuyền đang bị tiêu hóa, hấp thu từng chút một.

Quá trình này kéo dài ba phút.

Xong rồi… Ma Nhãn Thiên Vương vui sướng, trông mong chờ đợi, thần thái phấn chấn giống như một người cha trẻ tuổi chờ đứa con ra đời.

Nhưng vào lúc này khoang thịt đại biểu cho "Mẫu Thần Tử Cung" bỗng nhiên bắn ra một tin tức:

"Không thể hồi sinh!"

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn tin tức này, trong lúc nhất thời ngây ra ở tại chỗ.

Không thể hồi sinh?

Đạo cụ loại quy tắc không thể hồi sinh Nguyên Thủy Thiên Tôn? Vẻ mặt Ma Nhãn Thiên Vương hơi dại ra, trong nháy mắt này, hắn cũng không biết nên hình dung tâm tình giờ phút này như thế nào.

Thất vọng cùng mờ mịt thật lớn trào lên trong lòng, sau đó là lửa giận thâm trầm, loại lửa giận trong tuyệt cảnh thấy được ánh rạng đông, lại bị dập tắt đó.

Vì sao đạo cụ loại quy tắc không thể hồi sinh Nguyên Thủy Thiên Tôn? Mẫu Thần Tử Cung là đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể, hơn nữa là tiếp cận phẩm chất Bán Thần cái loại đó, toàn bộ nghề nghiệp Nhạc Sĩ, cũng chỉ ba bốn món như vậy.

Hồi sinh người chết là quy tắc, cho dù hình thần câu diệt.

Có lực lượng nào có thể áp chế quy tắc của Mẫu Thần Tử Cung? Trừ phi là đạo cụ loại nhân quả… Ma Nhãn Thiên Vương ngẩn ra, đạo cụ loại nhân quả? !

“Không không không, điều đó không có khả năng, đạo cụ loại nhân quả có thể áp chế Mẫu Thần Tử Cung, cấp bậc cao đến khó tưởng tượng, Nguyên Thủy Thiên Tôn không có khả năng tiếp xúc đến loại đạo cụ cấp bậc đó.”

Đầu óc Ma Nhãn Thiên Vương lộn xộn, vô số ý niệm hiện lên lại chìm nghỉm.

Lúc này, hắn thấy tin tức phía trên Mẫu Thần Tử Cung đã xảy ra biến hóa:

[Không thể đánh thức linh hồn…]

Không thể đánh thức linh hồn? Ma Nhãn Thiên Vương không thể không bắt buộc mình bình tĩnh lại, thử suy luận tin tức này. Nhưng cái này rất khó, muốn suy luận tin tức, nhất định phải biết nguyên lý hồi sinh người chết của Mẫu Thần Tử Cung, nhưng hắn là Yêu Mê Hoặc, Yêu Mê Hoặc khát máu cuồng bạo.

Linh hồn không phải lĩnh vực hắn am hiểu, gọi điện thoại cho Chỉ Sát cung chủ hỏi một chút… Ma Nhãn có chút lo lắng sốt ruột, ba đại Thiên Vương là bị dụ dỗ ra ngoài, Quỷ Đao cùng Minh Nguyệt còn tốt, có Phó Thanh Dương cầm chân.

Diệt Tuyệt Thiên Vương nhất định giỏ trúc múc nước công dã tràng, khi trở về, nhất định lửa giận ngập trời

Nếu là để cô ta phát hiện Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đại bản doanh nhà mình meo meo sống lại, nhất định sẽ không để ý giết quan phương thiên tài quá quá mọc lan tràn khúc chiết.

Ma Nhãn Thiên Vương vừa sờ lấy ra điện thoại di động, chỉ thấy hàng tin tức kia lại đã xảy ra biến hóa:

[Đã… . Hồi sinh thành công!]

Tiếp theo, màng thịt mặt ngoài khoang thịt căng lên, hiện ra hình dáng một bàn tay, bàn tay kia chống căng lên rách màng thịt, Trương Nguyên Thanh hồi sinh trở về giống như trẻ sơ sinh xé rách nhau thai, từ trong khoang thịt ngồi dậy.

Trương Nguyên Thanh từ trong vĩnh hằng ngủ say thức tỉnh, mở mắt ra, thấy là mật thất tối đen âm u, bóng đèn hình cầu cũ kỹ phát ra ánh sáng mờ nhạt.

Cách mấy mét là thanh niên đeo băng đô vận động, rạng rỡ tuấn lãng, lại lộ ra sự tà dị khôn kể.

Chính là Ma Nhãn Thiên Vương.

“Ngươi rốt cuộc sống lại rồi, rốt cuộc sống lại rồi.” Nụ cười nơi khóe miệng Ma Nhãn Thiên Vương mở rộng, vẻ mặt sung sướng đến cực hạn.

“Như vậy thế giới mới thú vị.”

“Quả nhiên là nơi này…” Trương Nguyên Thanh thấp giọng lẩm bẩm, giọng khàn khàn.

Sau đó, hắn nhìn về phía Ma Nhãn, cố ép ra một chút nụ cười: “Lại gặp mặt rồi, đa tạ ân hồi sinh của Ma Nhãn Thiên Vương.”

Ma Nhãn Thiên Vương đánh giá hắn, tâm tình sung sướng kêu “A” nói: “Ngươi tựa như không kinh ngạc một chút nào?”

“Ta ở trong dòng sông vận mệnh, từng nhìn thấy một màn này.” Trương Nguyên Thanh giải thích đơn giản một câu.

Trương Nguyên Thanh đối với mình sống lại là có dự cảm, ngày đó chịu thư ký Chu kích thích, trong lòng hắn liền sinh ra ý niệm ngọc đá cùng vỡ. Sau đó liền bắt đầu suy nghĩ khả năng sống lại của mình.

Hắn biết Mẫu Thần Tử Cung có thể hồi sinh người chết, càng nhớ mình có một khối phân thân dự bị để lại chỗ cung chủ tỷ tỷ.

Mẫu Thần Tử Cung ở Binh Chủ giáo, mà trong Binh Chủ giáo có Ma Nhãn Thiên Vương.

Ma Nhãn Thiên Vương nhất định sẽ hồi sinh hắn, điểm ấy Trương Nguyên Thanh vô cùng khẳng định.

Cũng chính là nói, hắn thật ra đã đạt thành điều kiện sử dụng Mẫu Thần Tử Cung, chỉ còn lại có hành động thực thi.

Đương nhiên, mọi việc đều phải tính cho trường hợp xấu nhất, cho nên hắn mang đạo cụ của mình chia cho đồng bạn thân cận, người yêu, nếu mình không thể sống lại, cũng không đến mức để một thân di sản trở về linh cảnh.

Chương 2169: Hồi sinh (2)

Ngày đó lúc các đồng bạn nhỏ thăm tù, hắn không nhắc chuyện sống lại một chút nào, là lo lắng nói chuyện bị nghe lén.

Nhà giam trong lòng đất chùa Linh Cảm, xây ở gốc cổ thụ trăm năm.

Cây cổ thụ kia là một trong những phân thân của hội trưởng.

Hắn không thể phán đoán vị Bán Thần kia là địch hay bạn, liền không dám nói ra ý tưởng liên quan sống lại.

Ngay tại vừa rồi, khi hắn mở mắt nhìn thấy cảnh vật trong phòng, liền lập tức rõ quan tinh gợi ý cứu Ma Nhãn thoát ly vườn bách thú sẽ đạt được lợi ích thật lớn, ứng nghiệm ở nơi này.

Nếu khi đó không cứu Ma Nhãn hắn chỉ sợ cũng không thể sống lại.

Vận mệnh sớm đã đưa ra gợi ý.

Ma Nhãn Thiên Vương nghe vậy ngẩn ra, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thiếu chút nữa đã quên tiểu tử ngươi là Tinh Quan, thì ra đã sớm bày hậu thủ, biết mình có thể sống lại. A, ngươi dựa vào cái gì cảm thấy ta sẽ cứu ngươi."

"Ta cũng đã nói ở trong dòng sông vận mệnh nhìn trộm được tương lai, ngạo kiều chết tiệt…" Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, ngoài miệng lại nói: "Bởi vì chúng ta đều có một mục tiêu chung, lý tưởng chung."

Nụ cười của Ma Nhãn Thiên Vương nhất thời vui vẻ, "Trả lời điểm tối đa."

Trương Nguyên Thanh nghỉ ngơi một lát, khôi phục một chút thể lực, thử bò ra khỏi khoang thịt.

Ma Nhãn đè lại hắn, ở cao nhìn xuống, khóe miệng nhếch lên: "Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là vị Thiên Vương thứ sáu của Binh Chủ giáo. Sợ Hãi đã từng xin chỉ thị Tu La, Tu La đồng ý rồi."

Cái này đương nhiên là lừa hắn, nhưng Ma Nhãn quả thật muốn giữ lại Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đáng thương đã quyết liệt với quan phương, trừ gia nhập Binh Chủ giáo cùng nhau thanh tẩy thế giới với hắn, không có lựa chọn tốt hơn.

Trương Nguyên Thanh giãy giụa vài cái, chưa thể thành công, giọng khàn khàn nói: "Cút đi, lão tử chết cũng không làm bạn với các ngươi, thả ta rời khỏi."

"Ngươi ngoài miệng nói không làm bạn với chúng ta, thực tế làm việc so với ta còn cực đoan hơn." Ma Nhãn Thiên Vương bật cười một tiếng, nhưng vẫn buông lỏng ra Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn không cưỡng cầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, vừa lấy ra cuộn da dê, vừa nói: "Đây là đạo cụ truyền tống Chỉ Sát cung chủ đưa cho ngươi, lúc ngươi sống lại, Mẫu Thần Tử Cung đã xảy ra chút tình huống, ngươi tốt nhất hỏi Chỉ Sát cung chủ một chút sao lại thế."

Ma Nhãn Thiên Vương ném tấm da dê đến trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, như có ám chỉ nói: "Tai họa ngầm trên người ngươi rất nhiều."

Cung chủ vẫn là rất tri kỷ nha, biết đạo cụ của mình đều coi như di sản cho ra rồi, tự mình chuẩn bị đạo cụ truyền tống…

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận đạo cụ, đọc tin tức vật phẩm.

Đồng thời hỏi: "Tai họa ngầm gì?"

Hộp ngọc truyền thống thật ra còn nằm ở trong ô vật phẩm, nhưng hộp diêm đưa cho Quan Nhã, không có hộp diêm, liền không thể thúc giục sinh ra truyền tống ngọc phù.

Ma Nhãn Thiên Vương liền mang Mẫu Thần Tử Cung kẹt hai lần nói cho Trương Nguyên Thanh.

Không thể hồi sinh? Không thể đánh thức linh hồn? Nếu đã như vậy, mình là sống lại như thế nào, Mẫu Thần Tử Cung xử lý vấn đề rồi hay là… Lông mày Trương Nguyên Thanh dần dần nhíu lại.

"Đi đi, Diệt Tuyệt đã trở lại." Ma Nhãn Thiên Vương nhìn về phía cửa sổ đóng chặt, hắn cảm ứng được cô gái điên kia sát

khí sôi trào. Hiển nhiên, phát hiện mình bị đùa giỡn như khỉ, tâm tình Diệt Tuyệt rất không tốt.

“Sau này còn gặp lại.” Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, kích hoạt tấm da dê trong tay.

Tấm da dê bộc phát ra ánh sáng trắng cường thịnh, tiếp đó co rút lại mang theo Trương Nguyên Thanh co rút lại thành kích thước hạt gạo, sau đó tiêu tán biến mất.

Ma Nhãn Thiên Vương gọi điện cho Chỉ Sát cung chủ, vang lên hai tiếng liền cúp máy, lại lấy phương thức tương tự nhắc nhở Phó Thanh Dương.

…

Cảnh vật lóe lên, Trương Nguyên Thanh truyền tống đến phòng ngủ quen thuộc —— Phòng ngủ của Quan Nhã.

Trong phòng tắt đèn, màn cửa kéo lại, ánh sáng rất kém, Trương Nguyên Thanh liếc thấy Quan Nhã co quắp ở trên giường.

Lấy sự nhạy bén của Kiếm Khách, trong phòng đột nhiên xuất hiện một người, Quan Nhã là sẽ lập tức cảm giác được.

Nhưng bây giờ, cô không nhúc nhích, hít thở nhẹ nhàng, tinh thần dao động cũng hướng tới một loại bình ổn không có lên xuống, giống một khối pho mát dần dần mốc meo, hoặc một đóa hoa giấy không có sinh khí.

Quan Nhã duy trì trạng thái này đã rất nhiều ngày.

Ở sau khi trải qua đau đớn xé tim xé phổi ban đầu, tựa như là cơ chế tự bảo hộ khởi động, cô thả trôi tất cả cảm xúc, thả trôi bản thân, nằm một lần chính là bốn năm ngày.

Trương Nguyên Thanh đi đến bên giường, thấp giọng nói:

“Quan Nhã tỷ?”

Quan Nhã vẫn nằm ở trên giường không nhúc nhích, tựa như chưa nghe đến kêu gọi gần trong gang tấc, trạng thái phản ứng giống như ngu rồi?

Trương Nguyên Thanh đã đau lòng lại thương tiếc, biết mình trở về linh cảnh tất nhiên tạo thành đả kích thật lớn đối với

Quan Nhã, nhưng không ngờ cô ngay cả cảnh giác cùng sâu sắc cơ bản của Thám Báo cũng đánh mất.

Chương 2170: Tin tức kinh hoàng (1)

Trạng thái như vậy đại khái chỉ có thể dùng "lòng như tro tàn" để hình dung, hắn cầm tấm da dê trong tay thu vào ô vật phẩm, xốc lên chăn điều hòa tiến vào chăn từ phía sau ôm Quan Nhã, ở bên tai cô thấp giọng kêu gọi: "Quan Nhã, anh đã về."

Tay Trương Nguyên Thanh dọc theo vòng eo ôm đến bụng dưới, ngực dán sát vào tấm lưng ngọc, vừa ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp của bạn gái lớn tuổi, Quan Nhã trong lòng run bắn cả người, như là bị dọa giật mình.

Cô rốt cuộc "Tỉnh" lại, ý thức được mình bị người xa lạ ôm lấy, lập tức sinh ra phản ứng gặp kích thích kịch liệt.

Tay phải Quan Nhã giật ngược về phía sau, tay trái chụm ngón tay như kiếm đâm về phía người đàn ông phía sau.

Bộ kỹ năng tổ hợp phát ra từ bản năng này vừa phát động đã bị người đàn ông phía sau dễ dàng hóa giải, cái tay Trương Nguyên Thanh ôm ở bụng cô chụm ngón tay như kiếm đâm vào cái rốn mềm mại của cô, trực tiếp đánh tan khí tức của Quan Nhã, khiến cô hừ một tiếng, thân thể yểu điệu căng thẳng trở nên mềm mại vô lực.

Tiếp theo đè lại vai phải Quan Nhã, lật cô một phát, khiến cô từ nghiêng người biến thành nằm úp sấp, kiếm chỉ đâm trượt, đâm thủng chăn bông đánh trúng trần nhà, chế tạo ra một cái hố thật sâu.

"Quan Nhã, là anh, là anh…" Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói.

Quan Nhã vừa muốn ra sức giãy dụa nghe được tiếng của hắn, thân hình đột nhiên cũng cứng ngắc, ngẩn ra một lúc lâu không nhúc nhích.

Trương Nguyên Thanh thấy cô không phản kháng nữa, từ trên lưng lộn xuống, Quan Nhã tư thái cứng ngắc như cũ ngây ra ở trên giường, nhưng hít thở càng lúc càng nhanh. Cô chợt từ

trên giường bật dậy, khó có thể tin mở to mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt.

Đây là người đàn ông của cô

"Nguyên, Nguyên Thủy?"

Môi run run mở to, mắt đẹp khó có thể tin, ngay sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đôi mắt như nước mùa thu chảy ra thủy quang chợt sắc bén.

"Chỉ Sát cung chủ! Cô ngụy trang thành Nguyên Thủy là có ý tứ gì!"

A, cái này và cung chủ có quan hệ gì? Trương Nguyên Thanh ngẩn người, chợt phản ứng lại, đã hiểu ý tứ của Quan Nhã.

Quan Sát của Thám Báo có thể nhìn thấu đại bộ phận ngụy trang, mà người dàn ông cùng chung chăn gối, dù là Huyễn Thuật Sư cũng không cách nào giấu được Quan Nhã, vậy chỉ có một khả năng, Chỉ Sát cung chủ khoác Da Người Hoàn Mỹ.

Quan Nhã là biết công năng lộ số của Da Người Hoàn Mỹ, Trương Nguyên Thanh không giải thích, trực tiếp mở ra ô vật phẩm, lấy ra da người mỏng như cánh ve triển lãm cho Quan Nhã.

Quan Nhã nhìn nhìn Da Người Hoàn Mỹ, lại nhìn nhìn bạn trai trần truồng, nước mắt trong mắt tràn mi mà ra.

"Không, không phải ảo giác?"

"Không phải."

"Không phải giả trang?"

"Em nếu không tin chúng ta có thể làm một phát, độ bền bỉ cùng kích thước em rõ nhất."

"Anh, anh sao lại… sống lại rồi?" Quan Nhã vẫn không tin, vừa rơi nước mắt, vừa giữ khoảng cách, thuận tiện liếc hạ thân trần truồng của bạn trai một cái.

Trương Nguyên Thanh hướng cô giảng giải công năng của Mẫu Thần Tử Cung, sự tồn tại của phân thân dự bị, cùng nguyên nhân ngày đó ở trong tù không đề cập tới một chữ nào phương án sống lại, đồng thời lấy ra Chùy Tử Kim chứng minh thân phận của mình.

Đạo cụ loại quy tắc trói buộc với ID này Quan Nhã là biết, lấy tính cách của Trương Nguyên Thanh luyện ra đạo cụ cực phẩm sao có khả năng không hướng bạn gái khoe khoang.

Quan Nhã cuối cùng xác nhận người yêu mất rồi trở lại, cô ôm lấy người đàn ông trước mắt, tựa như ôm lấy bảo bối quý giá nhất trên đời.

Cô cất tiếng khóc rống lên, phát tiết tuyệt vọng cùng bi thương trong khoảng thời gian này, nước mắt như không cần tiền tí tách lăn xuống, khóc đến run rẩy hết cả người.

Lúc này tiếng chuông điện thoại di động Quan Nhã đặt ở tủ đầu giường vang lên, đánh gãy hai người đắm chìm ở trong vui sướng gặp lại.

Người gọi tới là Phó Thanh Dương, Trương Nguyên Thanh giành trước cầm lấy điện thoại di động tiếp nghe: "Lão đại, tôi sống lại rồi."

Phó Thanh Dương bên kia không có thanh âm, sau 4 giây lặng lẽ, lúc này mới truyền đến thanh âm bình thản của Tiền công tử.

"Tôi biết, Ma Nhãn đã cho tôi biết, cậu ở nhà đợi trước, đừng để người khác biết cậu đã sống lại, trước khi trời tối tôi sẽ chạy về Tùng Hải." Nói xong hắn tắt máy.

Trương Nguyên Thanh buông điện thoại di động xuống, Quan Nhã giống như gấu túi quấn hắn rất chặt, khi thì nghe một chút nhịp tim của hắn, khi thì hôn ngực, môi cùng má hắn.

Đại khái là từng trải qua một lần đau đớn mất đi tình cảm chân thành, Quan Nhã từ một bạn gái lớn tuổi cưng chiều bạn trai trẻ tuổi biến thành cô gái nhỏ quấn người.

Ôn tồn một lát, Trương Nguyên Thanh hỏi: "Trong lúc anh trở về linh cảnh, quan phương đã xảy ra cái gì?"

Quan Nhã lắc đầu.

Trương Nguyên Thanh liền cầm lên điện thoại di động của cô đăng nhập diễn đàn, thông qua bài đăng ghim trên đỉnh, biết được Thái gia xóa tên, Binh Chủ giáo tiến công kinh thành, bộ điều tra cùng bộ tư pháp thành lập… một loạt sự kiện.

Hắn chỉ nhìn thấy bốn chữ quyền lợi cách tân!

Chương 2171: Tin tức kinh hoàng (2)

Ngũ Hành Minh muốn cải cách, kết cấu quyền lực cao tầng thay đổi, sẽ làm tổ chức chính phủ lớn nhất bản địa này xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Cũng không chết uổng một lần, đáng giá.” Trương Nguyên Thanh cảm khái nói: “Lão đại rốt cuộc thượng vị.”

Sau đó, hắn nghiêng đầu nhìn bạn gái chung gối, “Em xem xem lão đại vì thay anh báo thù diệt dòng chính Thái Cầm Hạc tước quyền lực cửu lão, mà em lại ở nhà tự bế năm sáu ngày, lão đại đối với anh mới là chân ái nha.”

Quan Nhã hừ một cái, đầu mũi cùng vành mắt đều đỏ, nhưng u ám trên khuôn mặt đã sớm tan đi.

“Anh cũng có thể thượng vị, đi phụ tá chân ái của anh đi!”

Trương Nguyên Thanh lại không lên tiếng.

…

5:30 chiều, một trận cuồng phong cuốn qua biệt thự vịnh Phó gia, kiếm quang lao vào đình viện, hóa thành một thanh niên anh tuấn áo trắng như tuyết.

Phó Thanh Dương đi thẳng vào biệt thự, bước chân vội vàng lên lầu, đẩy ra cửa thư phòng, ở thư phòng xa hoa rộng rãi của mình, thấy cấp dưới xa cách nhiều ngày.

Trương Nguyên Thanh nạp đầu liền bái: “Đa tạ ân phục sinh của lão đại.”

Thời khắc này, vẻ mặt Phó Thanh Dương hoảng hốt một phen, sau đó khôi phục bình tĩnh, khẽ gật đầu “Trở về là tốt rồi.”

Hai người ngồi xuống ở khu tiếp khách, Phó Thanh Dương không nói lời thừa, vào thẳng chủ đề: “Mấy ngày nay nội bộ Ngũ Hành minh cải cách, cái này cậu biết rồi chứ?”

“Mới vừa xem xong ở trong diễn đàn.” Trương Nguyên Thanh gật đầu

“Những thứ này đều không quan trọng.” Phó Thanh Dương nói: “Cậu vừa sống lại, có vài việc phải nói cho cậu, chuyện

thứ nhất, thân phận truyền nhân Ma Quân của cậu, cao tầng Thái Nhất môn, cao tầng Ngũ Hành minh đều đã biết."

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt cứng đờ, choáng váng: "Tại sao có thể như vậy?"

Mình thừa nhận lúc hội thẩm phán mình đã nóng lên, nhưng chưa nói mình là truyền nhân Ma Quân nha, sao thiên hạ đều biết rồi?

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Tin tức lúc ban đầu là từ Thái Nhất môn truyền tới, cậu nghĩ xem bọn họ vì sao sẽ biết?"

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh hơi trầm xuống, mơ hồ đoán được cái gì, nhưng lại không dám xác định.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Cậu dùng Cửa Hàng Vạn Giới đổi cái gì?"

"… Mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, thứ Ma Quân để lại trong thẻ nhân vật." Trương Nguyên Thanh thẳng thắn nói.

Phó Thanh Dương sắc mặt không thay đổi, nhưng tựa như sớm có dự cảm, ngược lại cảm khái nói: "Nhật Nguyệt Tinh, nay Nguyệt cũng sắp trở về vị trí rồi, đại kiếp sắp tới, tôi từng đánh giá lại thay cậu, sát kiếp của cậu là thế cục Linh Thác kia bố trí, thứ hắn muốn chính là Thái âm bổn nguyên trong thẻ nhân vật."

Trương Nguyên Thanh khó hiểu nói: "Hắn muốn Thái âm bổn nguyên, trực tiếp giết tôi là được, cần gì làm điều thừa phí nhiều tinh lực như vậy?"

Phó Thanh Dương nghiêm mặt nói: "Bởi vì cậu chỉ là một vòng trong kế hoạch của hắn, tôi tìm ra ba tuyến, một là Thái âm bổn nguyên trở về linh cảnh, hai là cho Ngũ Hành minh bị thương nặng, ba là săn bắn Vãng Sự Vô Ngân đoạt lấy vật phẩm Huyễn Thần, còn có nhiều hơn nữa hay không tôi cũng không biết."

"Cậu còn không biết Vãng Sự Vô Ngân trở về linh cảnh, chết bởi bốn vị Bán Thần vây giết."

Trương Nguyên Thanh lòng sớm có dự cảm, nhưng nghe được tin dữ cái mũi vẫn cay cay, nổi lên cảm xúc bi ai.

“Linh Thác…” Hắn từ trong kẽ răng ép ra hai chữ này.

“Thần Dạ Du vị cách cao năng lực bố cục quả thật lợi hại, cậu cùng tổng bộ mâu thuẫn, xung đột cùng Thái Cầm Hạc, tin tức thành viên khách sạn Vô Ngân tiết lộ, phục giết trên máy bay, còn có rất nhiều chi tiết chúng ta không nhìn thấy, đều là hắn âm thầm dẫn đường bố cục.”

Thái Cầm Hạc, cậu, khách sạn Vô Ngân, ba tuyến bị hắn bện lại cùng một chỗ, bện thành một sợi dây thừng, thời khắc mấu chốt một mồi lửa điểm hỏa dẫn bạo.” Phó Thanh Dương vừa nhìn lại sự kiện, vừa cảm khái. .

Hắn rất ít lảm nhảm nói một đống lớn.

“Bố cục của Linh Thác vẫn là có dấu vết có thể theo, quân cờ của Thái Nhất môn chủ tôi thấy không rõ. Hắn hẳn là cái gì cũng biết, hoặc là tham dự, hoặc là mặc kệ.”

Phó Thanh Dương gác chéo chân, dựa vào sô pha nói: “Đều đã qua rồi, bỏ qua Thái âm bổn nguyên chưa chắc không phải một chuyện tốt. Mùi vị bị hai vị Bán Thần nhằm vào không dễ chịu, cậu đối với bọn họ mà nói giá trị không cao nữa.”

“Kế tiếp có tính toán gì không? Tôi không đề nghị cậu tiếp tục ở lại Ngũ Hành minh, cũng không đề nghị cậu bại lộ tin tức mình sống lại, ít nhất cũng phải chờ tới cuối năm vượt qua phó bản giết chóc, tấn thăng Chúa Tể rồi nói sau.”

Tiền công tử liếc cấp dưới tâm phúc một cái: “Ma Quân nghiệp lực quá sâu, cậu là truyền nhân của hắn, cậu chết rồi thì thôi, một khi bị người ta biết cậu sống lại, sẽ có phiền toái.” Tiền công tử là chỉ trở thành cái cớ đối thủ chính trị công kích, bôi đen.

Nhưng Trương Nguyên Thanh nghĩ tới loa Miêu Vương, tình nhân Ma Quân hẳn là đều biết cái loa đó, món đồ chơi kia có thể ghi audio…

Chương 2172: Tin tức kinh hoàng (3)

Mình nếu là lấy thân phận truyền nhân Ma Quân trở về, ngay cả Âm Cơ cũng muốn giết mình diệt khẩu đi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Hắn trầm mặc vài giây, nói: “Lão đại, tôi quả thật không muốn tiếp tục ở lại Ngũ Hành minh, tôi chỉ thích hợp xã giao, không thích hợp lăn lộn quan trường. Đến nay tôi mới biết, tôi là Ma Nhãn, Ma Nhãn là tôi.”

Tiếp theo Trương Nguyên Thanh nói ra ý tưởng của mình: “Tôi có thể sẽ ra nước ngoài một đoạn thời gian.”

“Xuất ngoại?” Phó Thanh Dương nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: “Tôi phải nhắc nhở cậu, đại khu thứ nhất số lượng cùng thế lực linh cảnh hành giả càng thêm phức tạp, hợp pháp cùng tà ác thủ đoạn làm việc cũng càng không có điểm mấu chốt, mấu chốt nhất cậu hiểu biết không nhiều đối với nghề nghiệp nước ngoài.”

Nguyên Thủy tuy đã khởi thế, nhưng xét đến cùng là Thánh Giả cảnh đỉnh phong, gặp kẻ địch cấp Chúa Tể hắn vẫn có chút đuối sức.

Nước ngoài không có thế lực có thể dựa vào, một khi gặp phải thế lực lớn liền rất nguy hiểm, mà sự thật chứng minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phải người an phận thủ thường, hắn trăm phần trăm sẽ gây chuyện, điểm ấy Phó Thanh Dương rất xác định.

“Lão đại, anh là muốn nói nghề nghiệp đại khu thứ nhất, cảnh giới từ Siêu Phàm đến Chúa Tể anh tập hợp một phần cho tôi, tin tức đạo cụ tốt nhất cũng tập hợp một phần, tôi sẽ nghiên cứu thật kỹ.” Trương Nguyên Thanh đưa ra thái độ của mình.

Nước ngoài hắn là nhất định phải đi.

Thứ nhất, hắn muốn đi gặp Trần Thục, hỏi một chút khả năng phục sinh phụ thân Trương Tử Chân, thứ hai hắn từng đáp ứng Hiệp Hội Mỹ Thần.

Thứ ba, hắn muốn tập hợp đủ “tàng bảo đồ” của Ma Quân vậy nhất định phải ra nước ngoài, người tình của Ma Quân phần nhiều đều ở nước ngoài.

Thứ tư sao, ra ngoài đi một chút xem một chút, phù hợp mong muốn của hắn, tiếp đó chính là trừ truyền nhân Ma Quân cái thân phận này, thân phận con trai Trương Tử Chân cũng là quả mìn lớn.

Một khi bại lộ, Linh Thác sẽ ngay lập tức bóp chết hắn, hắn ra nước ngoài cũng có thể tránh đầu sóng ngọn gió, nếu tiếp tục ở lại trong nước, trừ phi hoàn toàn ngủ đông, không làm bất cứ chuyện gì.

Nếu không lấy phong cách làm việc của hắn, rất dễ dàng bại lộ sự thực Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sống lại.

Thấy hắn tâm ý đã quyết, Phó Thanh Dương chỉ có thể gật đầu: "Trước khi đi, tôi sẽ chuẩn bị cho cậu một khoản tiền."

Trương Nguyên Thanh thì từ trong ô vật phẩm lấy ra một ấn tỳ tối đen như mực, trong thư phòng nháy mắt hơi nước ngưng kết, trở nên vô cùng ẩm ướt.

"Đây là đạo cụ loại quy tắc của Thái Cầm Hạc." Trương Nguyên Thanh cười nói "Lão đại, anh muốn ngồi lên ngai báu quyền lực, chỉ một món áo choàng không đủ, đây là quà tôi tặng cho anh."

Hắn trước khi trở về linh cảnh, đã thu đạo cụ loại quy tắc này vào ô vật phẩm.

Phó Thanh Dương kinh ngạc nhìn Hà Bá Ấn, thật lâu không thể nói chuyện.

…

Bàng Giải thị, phòng cho thuê, trong phòng ngủ.

Tiểu Viên tinh thần sa sút mấy ngày, nghe thấy tiếng đập cửa, cô mang theo mái tóc vài ngày không chải, mặc quần áo ở nhà nhăn nhúm mở ra cửa phòng.

Đứng ở cửa là một người đàn ông ăn mặc giống cao bồi miền Tây, ăn mặc đỏm dáng, ủng cưỡi ngựa cỡ nhỏ cùng mũ da, đeo mặt nạ màu bạc.

Bốp!

Cao bồi miền tây búng vang ngón tay: "Lại gặp mặt rồi, xem bộ đồ này của tôi thế nào? Đám cao bồi liên bang Tự Do trước khi ra ngoài chính là ăn mặc vậy."

Trong lòng Tiểu Viên là kiêng kị người đàn ông này, chưa tiếp chuyện, lập tức mở ra ô vật phẩm, lấy ra trái tim màu đen thùi ảm đạm kia.

Người đàn ông lại búng vang ngón tay một cái, trái tim trong tay Tiểu Viên biến mất.

“Ở nhà chờ đi, sắp tới sẽ có tin tức tốt.” Lão cao bồi nói xong, biến mất ở trước mắt Tiểu Viên.

…

11:30 tối, quán cà phê đối diện văn phòng cảnh sát khu Khang Dương.

“Tôi tính đi nước ngoài một chuyến, đây là một lần cuối cùng chúng ta gặp mặt ở quán cà phê.” Trương Nguyên Thanh quấy muỗng nhỏ màu bạc, chăm chú nhìn Chỉ Sát cung chủ đối diện gặp.

“Chị không muốn nói gì sao?”

“Đi bên ngoài xông pha một chút cũng tốt” Chỉ Sát cung chủ nói: “Muốn nói cho mẹ cậu không?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

“Vậy thì không nói.” Chỉ Sát cung chủ đóng giả ra một bộ tư thái bạn gái nhỏ thân mật, sau đó thấy người đàn ông đối diện ý chí sắt đá lấy ra một cái huy chương tinh xảo đẹp đẽ.

“Nói miệng không bằng chứng, thề một phát!”

Chỉ Sát cung chủ hừ, nói: “Cậu chính là đối đãi cô gái xinh đẹp hồi sinh cậu như vậy? Hừ, đàn ông tồi!”

“Phẩm chất Thánh Giả không hạn chế được chị, nhưng cũng sẽ làm chị khó chịu một đoạn thời gian.” Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai.

“Bảo chị thề là muốn triển lộ thái độ của tôi, chuyện này đối với tôi cực kỳ quan trọng, chị nếu phản bội tôi, tôi sẽ tức giận.”

Hắn muốn quan sát trước một phen công tác, sinh hoạt của lão mẹ ở nước ngoài, chờ có tình báo nhất định lại hiện thân.

Chương 2173: Di sản của Vô Ngân đại sư (1)

Bằng không Trần Thục xảo quyệt như vậy, trực tiếp hỏi trả lời xác suất đại khái là nói một nửa giấu một nửa.

Chỉ Sát cung chủ nâng gò má, cười mỉm nói: "Tức giận thì thế nào?"

"Tôi mà tức giận thì sẽ ngủ với tất cả phụ nữ của Hiệp Hội Mỹ Thần." Trương Nguyên Thanh nói

Chỉ Sát cung chủ nhất thời thở phì phì, nắm lên huy chương, lập lời thề, sau đó ném đạo cụ về trong lòng hắn, ngoắc bàn tay nhỏ.

"Trả chị quyển trục truyền tống."

Trương Nguyên Thanh liền lấy ra tấm da dê trả lại cho cô.

Thu hồi đạo cụ truyền tống, Chỉ Sát cung chủ nói: "Cậu muốn ra nước ngoài cũng được, nhưng chị có hai yêu cầu. Một, mỗi ngày gọi video call một lần, hai không cho phép dây dưa với bọn lẳng lơ Hiệp Hội Mỹ Thần, nếu như bị chị phát hiện, cắt cậu!"

"Tôi đi Hiệp Hội Mỹ Thần là duyệt mỹ, không phải việt B*…" Trương Nguyên Thanh gật đầu hứa hẹn.

"Vậy cậu cũng dùng huy chương thề."

Trương Nguyên Thanh thề xong, sau đó nói: "Trừ cáo biệt cùng cảm tạ, tôi còn có việc khác muốn hỏi chị, Vô Ngân đại sư có thể sống lại không? Tôi nghe Phó Thanh Dương nói Vô Ngân đại sư đã tấn thăng Bán Thần, mà Mẫu Thần Tử Cung là đạo cụ cấp Chúa Tể, năng lực phục sinh tuy là quy tắc, nhưng cấp bậc hiển nhiên không đủ."

"Phục sinh là quy tắc, linh cảnh cũng không cách nào ngăn trở, chỉ cần tìm được phân thân máu thịt của Vô Ngân đại sư thì có thể phục sinh hắn." Chỉ Sát cung chủ trước đưa ra đáp án khẳng định, sau đó nói: "Nhưng mục tiêu nếu là Bán Thần, sẽ rớt cấp trở về giai đoạn Chúa Tể."

"Cái này không phải vấn đề." Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Thành viên tổ chức Tiêu Dao, trừ Linh Thác, người khác đều còn có cơ hội sống lại.

Tiếp theo hắn hỏi chuyện thứ hai: “Ma Nhãn Thiên Vương nói, lúc tôi sống lại Mẫu Thần Tử Cung xảy ra chút trạng thái, thiếu chút nữa không hồi sinh thành công.”

Mang lời của Ma Nhãn chuyển lại nguyên văn cho Chỉ Sát cung chủ.

Chỉ Sát cung chủ nghiêng đầu, trầm ngâm hồi lâu, “Kỳ quái, thế mà còn có loại chuyện này, chị cũng không quá rõ.”

Tôi cũng không biết chị có phải đang nói nhảm hay không… Trong lòng Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng: “Được rồi.”

Đây cũng là nguyên nhân hắn kiên trì muốn đi nước ngoài, trên người hắn chỉ hai cái bí mật, một cái là truyền nhân Ma Quân, một cái là con trai Trương Tử Chân.

Bây giờ trong thẻ nhân vật vật phẩm đẳng cấp cao nhất (bí mật), Thái âm bổn nguyên đã trở về linh cảnh, còn lại chính là nồi của Trương Tử Chân, muốn làm rõ bug của Mẫu Thần Tử Cung, còn phải tìm Trần Thục.

Suy nghĩ tung bay, Chỉ Sát cung chủ uyển chuyển đứng dậy, đi đến bên cạnh hắn, đặt mông tròn đầy đặn ở trên đùi hắn, đôi tay trắng vòng lấy cổ của hắn.

“Trước khi xuất ngoại, cậu ôm chị một cái nữa.” Cô giọng nói dịu dàng, mang theo một chút nũng nịu.

Trương Nguyên Thanh thuận thế ôm vòng eo nhỏ của cung chủ, hắn đã quen loại phương thức ở chung mập mờ lại ấm áp này.

Hai người thẳng thắn thế giao quan hệ trước, cung chủ đối với hắn đùa giỡn giới hạn ở miệng, từ đêm đó thẳng thắn nói xong, cung chủ liền không giả, dùng thân thể mềm mại uyển chuyển kia câu dẫn.

Nhưng chẳng biết tại sao, cô từ đầu đến cuối không để quan hệ tiến thêm một bước, duy trì trạng thái yêu đương học sinh thuần khiết lại tươi đẹp.

…

Trời vừa rạng sáng.

Biệt thự vịnh Phó gia, trong phòng ngủ, anh sao như mộng ảo dâng lên.

Tại cung chủ nơi đó đè ép súng một đêm, Trương Nguyên Thanh đang muốn lao vào lòng bạn gái, chợt nghe điện thoại "Tinh" một tiếng.

Lấy điện thoại di động ra xem.

"Hội trưởng: Tôi ở nhà cậu, nhà ông ngoại bà ngoại cậu."

Trương Nguyên Thanh da đầu tê rần.

Hội trưởng Công Hội Thương Nhân, ngay trong nhà mình…

Trương Nguyên Thanh nhìn tin nhắn này, da đầu phát tê, cả người nhịn không được run rẩy, cũng giằng co rất lâu. Hắn sợ không phải thân phận hiện thực bị người ta phát hiện. Đối với người địa vị cao cấp Bán Thần mà nói, giết Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ một ý niệm, Nguyên Thủy Thiên Tôn tên thật Vương Thiết Trụ hay là Vương Đức Phát, lại hoặc là Triệu Thiết Ngưu hay Lý Nhị Đản, là phú nhị đại trong nhà tùy tiện kiếm một cái mục tiêu nhỏ, hay là quan nhị đại có phụ thân khu trưởng, đều không có bất cứ ý nghĩa gì. Hắn sợ cũng không phải ông ngoại bà ngoại, cả nhà cậu sẽ có nguy hiểm, hội trưởng là trận doanh hợp pháp, giao tình với hắn cũng ổn, nhiều nhất dùng thân phận người nhà nhào nặn hắn một phen, sẽ không vô duyên vô cớ thương tổn người thường.

Trương Nguyên Thanh thực sự sợ hãi, là thân phận phụ thân ma quỷ bị phát hiện.

Nếu theo thân phận "Trương Nguyên Thanh" tiếp tục đào sâu, sẽ phát hiện cha này tên là Trương Tử Chân, thân phận Trương Tử Chân chịu nổi điều tra không? Không chịu nổi.

Chương 2174: Di sản của Vô Ngân đại sư (2)

Chỉ cần tra ra địa chỉ xuất thân của Trương Tử Chân, tìm được thân thích của hắn, thăm dò một chút, chuyện cũ thơ ấu, thiếu niên không đáng tin của Trương Tử Chân liền rõ ràng rồi. Truyền thừa cùng nguồn gốc của "Tiêu Dao" sẽ tra ra manh

mối. Bí mật Trương Tử Chân chính là Trương Thiên Sư, liền không giấu được.

Mọi người đều biết, tổ chức Tiêu Dao năm đó đoạt đi mảnh vỡ trung tâm của La Bàn Quang Minh, mà hội trưởng cũng tham dự tranh đoạt la bàn, vì thế vận dụng một tấm vé đổi Cửa Hàng Vạn Giới, một người đơn đấu ba vị Bán Thần, táng gia bại sản.

Trình độ khát vọng của hội trưởng đối với la bàn, có thể thấy được phần nào. Hắn nếu biết Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là con trai Trương Thiên Sư, có thể có được mảnh vỡ trung tâm của la bàn… Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh vô cùng lo lắng nhét điện thoại di động mới mua vào trong túi, nhìn về phía bên giường: "Quan Nhã, anh về nhà một chút."

Quan Nhã lúc này sớm đã thu liễm vẻ quyến rũ, quan sát sắc mặt là thiên phú của Thám Báo, nhíu mày nói: "Lại gặp chuyện gì rồi?"

"Hội trưởng Công Hội Thương Nhân ở nhà của anh, ừm, nhà ông ngoại bà ngoại." Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng.

Quan Nhã khẽ biến sắc: "Cần thông báo Phó Thanh Dương hay không?"

"Không cần!" Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Trước mắt mà nói, hội trưởng là bạn không phải địch, nếu là kẻ địch, thông báo biểu đệ của em cũng vô dụng. Đối phương cố ý gửi tin nhắn, ngược lại là đang biểu đạt thiện ý."

Nếu mai phục, cũng sẽ không gửi tin nhắn nhắc nhở, Ám Dạ Mân Côi cùng Nam phái khi ở trên máy bay mai phục hắn, trước đó rắm cũng sẽ không lọt ra một cái.

Quan Nhã vẫn không yên tâm, tỏ vẻ muốn đi theo bạn trai cùng nhau về nhà, nhưng bị Trương Nguyên Thanh cứng rắn từ chối.

Mười phút sau, ở dưới Bao Tay Tật Phong Giả cùng Tinh Độn Thuật phụ trợ, Trương Nguyên Thanh trở lại nhà bà ngoại.

Ánh sao như mộng ảo từ trong phòng ngủ dâng lên, Trương Nguyên Thanh vừa hiện thân, liền nhìn về phía bàn.

Phòng tối tăm không có ánh sáng, ghế công thái học bên bàn, có một người đàn ông trang phục cao bồi miền Tây ngồi đó, trước sau như một đeo mặt nạ màu bạc.

Hắn bắt chéo chân, giao trọng lượng cho ghế dựa lưng, tư thế ngồi trong sự lười biếng lộ ra nhàn nhã, thoải mái nắm giữ tất cả.

Trương Nguyên Thanh thu liễm toàn bộ cảm xúc, nạp đầu liền bái: "Hội trưởng đại giá quang lâm, vẻ vang cho kẻ hèn này nha. Ngài nên trực tiếp đến biệt thự vịnh Phó gia, hàn xá nho nhỏ, sao có thể chiêu đãi ngài vị đại thần này!"

Hội trưởng vẫn bắt chéo chân như cũ, ánh mắt dưới mặt nạ trầm ngưng, trầm giọng nói: "Tôi nhắm chừng thanh tiến độ tương đối rồi, đã tới lúc hướng cậu công khai một ít tình báo, bởi vì kế tiếp, tôi sẽ mang cậu từ trong danh sách khảo sát đề bạt đến danh sách đầu tư."

"Từ nay về sau, cậu chính là Thần Dạ Du Công Hội Thương Nhân và Hiệp Hội Mỹ Thần chính thức đầu tư."

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc, đứng dậy ngồi ở bên giường, nghiêm mặt nói: "Tình báo ngài chỉ là…"

"Tôi biết cha cậu tên Trương Tử Chân, ID linh cảnh Trương Thiên Sư, tôi cùng tổ chức Tiêu Dao quan hệ cũng không tệ lắm, từng là minh hữu rất thân mật, cho nên tôi đêm nay lựa chọn ở nơi này hẹn cậu gặp mặt." Hội trưởng nói.

Trương Nguyên Thanh hoàn toàn ngây dại, hắn không biết mình nên lấy loại vẻ mặt nào đối mặt tin tức này.

Dứt khoát liền không có vẻ mặt.

Trong trầm mặc không tiếng động, hắn yên lặng tiêu hóa tin tức kinh thiên này, thử nói: "Những thứ này đều là ông nói, tôi không có bất cứ biện pháp nào chứng minh."

Hội trưởng không đáp mà hỏi lại, khẽ cười nói: "Cậu hẳn là từng nghe nói hành động vĩ đại tôi năm đó lợi dụng vé đổi Cửa Hàng Vạn Giới một cân ba, cậu cảm thấy, tôi cũng Bán Thần rồi, tổ chức Tiêu Dao bốn Chúa Tể đỉnh phong, dựa vào cái gì lấy đi mảnh vỡ trung tâm của La Bàn Quang Minh?"

“Lúc ấy Bán Thần hai đại khu đều xuất hiện, chỉ dựa vào tiền nhiệm Bạch Hổ Nguyên Soái, lại dựa vào cái gì ngăn trở nhiều Bán Thần như vậy? Là tôi lấy một cân ba, liên thủ Bạch Hổ Nguyên Soái mới tranh thủ cơ hội thoát ly chiến trường mang đi mảnh vỡ trung tâm của la bàn cho tổ chức Tiêu Dao.”

Trương Nguyên Thanh môi giật giật, “Hợp tình hợp lý.”

Hắn nghĩ một chút, nói: “Hội trưởng, cho nên ông sớm đã biết thân phận của tôi, biết tôi là con trai Trương Tử Chân, cho nên, tôi lúc còn nhỏ có phải từng gặp ông hay không?”

“Vì sao nghĩ như vậy?”Hội trưởng hỏi ngược lại.

“Còn nhớ bộ trưởng Diana không, tôi luôn cảm thấy cô ấy quen thuộc khó hiểu, tựa như rất lâu trước kia từng gặp.” Trương Nguyên Thanh nói: “Nhưng tôi là không có khả năng từng gặp cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần, bây giờ tôi đã biết, ngài cùng ba tôi là quen biết cũ, cô ấy lại là người tình của ông… Tôi lúc còn nhỏ từng gặp cô ấy, đúng không?”

Chương 2175: Di sản của Vô Ngân đại sư (3)

“Cậu đừng oan uổng người ta nha.” Hội trưởng chợt ngồi thẳng dậy, phản ứng rất lớn, “Tôi cùng Diana là quan hệ huynh muội, trong sạch thanh bạch.”

Có một người tình xuất thân Hiệp Hội Mỹ Thần, đây không phải thao tác cơ bản của các đại lão đại khu thứ nhất sao, có cái gì phải không thừa nhận… Trương Nguyên Thanh ha ha một tiếng: “Vậy là tôi hiểu lầm rồi.”

Hội trưởng ho khan một tiếng, tựa như không muốn tiếp tục nói chuyện quan hệ với Diana, nói tránh đi:

“Kế tiếp là chính sự, sự tình liên quan bí mật cuối cùng của linh cảnh, cũng là một trong những mục đích trung tâm tôi hôm nay hẹn cậu gặp mặt, cậu có biết cái gì là Bán Thần không?”

“Biết, Bán Thần chính là quần thể có được bộ phận quyền hạn quản lý viên của linh cảnh.” Trương Nguyên Thanh nói.

Lần này đến lượt hội trưởng ngẩn ra, đôi mắt dưới mặt nạ hơi dại ra, "Cậu thế mà đã biết? Không nên nha!"

"Là lão tổ tông Tạ gia nói cho tôi biết."

"Được rồi…" Hội trưởng gật gật đầu: "Lão thất phu đó quả thật là người sảng khoái (miệng rộng)… Hắn còn nói gì?"

Trương Nguyên Thanh liền mang Tạ gia lão tổ miêu tả, cùng với suy đoán của mình, một năm một mười nói ra.

"Virus?" Hội trưởng lắc đầu: "Xem cậu không phải chuyên ngành máy tính, cái hình dung này không đúng, trận doanh tà ác không phải virus, nhưng nó quả thật không phải thứ linh cảnh vốn có, nó là kẻ xâm nhập. Một lần xâm nhập cuối cùng của trận doanh tà ác, là ở thời đại viễn cổ, lần xâm nhập đó dẫn tới một quản lý viên cuối cùng là Oa Hoàng ngã xuống, từ đó về sau, linh cảnh biến mất trong thiên địa. Khi nó xuất hiện lần nữa, đã là cận đại hơn một trăm năm trước, một lần này, linh cảnh đã xuất hiện phân chia trận doanh, đã xuất hiện nghề nghiệp tà ác."

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ: "Cho nên, trận doanh hợp pháp cùng tà ác đối kháng, bản chất là tranh đoạt quyền chủ đạo linh cảnh. Nghề nghiệp tà ác đã dần dần dung nhập linh cảnh, khiến linh cảnh sinh ra thẻ nhân vật nghề nghiệp tà ác, sinh ra phó bản của nghề nghiệp tà ác. Linh cảnh "trò chơi" này, đã là nửa trắng nửa đen?"

Hội trưởng khẽ gật đầu: "Trận doanh hợp pháp muốn thắng, nhất định phải khiến Nhật Nguyệt Tinh trở về vị trí, cho nên các tổ chức lớn mới sẽ lựa chọn một Thần Dạ Du có tư chất đầu tư. Ngũ Hành minh đầu tư là Thái Nhất môn chủ, Binh Chủ giáo đầu tư là Linh Thác, tôi và Hiệp Hội Mỹ Thần đầu tư là Ma Quân, nhưng rất đáng tiếc, hắn chưa thể chống đỡ qua một cửa ải cuối cùng."

Cho nên trận chiến đấu đó Ma Quân ngã xuống, quả nhiên liên lụy đến rất nhiều Bán Thần, cũng không phải đồng quy vu tận với Phán Quan Mắt Quỷ đơn giản như vậy… Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Ma Quân rốt cuộc chết như thế nào?"

Hội trưởng ‘A’ một tiếng: “Tôi chỉ có thể nói cho cậu, trong người tham dự tràng tranh đấu đó, có Thái Nhất môn chủ, Linh Thác, tôi, giáo chủ Bắc phái, hội trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần, cùng với một ít tồn tại không thể miêu tả.”

Cái đệch, đội hình này chỉ kém trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh nha… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, lại hỏi: “Ông vừa rồi nói, trận doanh hợp pháp muốn thắng, nhất định phải khiến Nhật Nguyệt Tinh trở về vị trí, nhưng Binh Chủ giáo vì sao lại đầu tư Linh Thác?”

Nghi hoặc này đã quấy nhiễu hắn rất lâu rồi.

“Lực lượng tà ác có được thuộc tính xâm nhập rất mạnh, nghề nghiệp hợp pháp lây dính lực lượng tà ác sẽ sa ngã. Linh cảnh phát thẻ nhân vật, thật ra là một loại bảo hộ đối với linh cảnh hành giả, nghề nghiệp hợp pháp gặp nghề nghiệp tà ác vị cách cao, tồn tại khả năng bị xâm nhập, ô nhiễm, ví dụ như vị Sợ Hãi Thiên Vương kia của Binh Chủ giáo, nhưng Bán Thần hợp pháp sau khi đạt được quyền hạn, thế gian liền không tồn tại lực lượng có thể ăn mòn bọn họ. Chỉ có Thần Dạ Du khác…” Giọng hội trưởng trầm thấp mà nghiêm túc:

“Thần Dạ Du đại biểu cho quyền hạn chí cao, nhưng bản chất của họ là chẳng phân biệt hợp pháp cùng tà ác, bị lực lượng tà ác xâm nhập, như vậy Thần Dạ Du chính là nghề nghiệp tà ác, trái lại, chính là hợp pháp. Đây là chỗ đặc thù của Thần Dạ Du.”

“Linh Thác đã sa ngã, hắn tuy là Thần Dạ Du, nhưng không giống với Thần Dạ Du chính thống, hắn thuộc về nghề nghiệp tà ác.”

“Thần Dạ Du sa ngã phải chết…” Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, nhớ tới câu này Vô Ngân đại sư từng nói.

“Được rồi, bây giờ nên cho cậu đầu tư của Công Hội Thương Nhân và Hiệp Hội Mỹ Thần rồi.” Ngài hội trưởng nâng tay, hướng trong hư không chộp một cái, lấy ra hai vật phẩm.

Một món là trái tim nâu đen ảm đạm, một món là huy chương đúc từ vàng.

Mặt trước huy chương điêu khắc chữ khắc của nghề nghiệp “Hư Không”, mặt trái là một phù điêu người đẹp trần truồng,

mông mông lung lung.

“Đây là huy chương Hiệp Hội Mỹ Thần cùng Công Hội Thương Nhân công chứng, đại biểu cho thân phận ‘người đầu tư’, nó tượng trưng quyền lực tương đương trưởng lão trong bang phái, nhưng biết ý nghĩa sau lưng huy chương, chỉ có hội trưởng cùng trưởng lão đoàn của hai tổ chức lớn.” Hội trưởng chậm rãi nói.

Chương 2176: Thành viên bang phái đoàn tụ (1)

“Cầm nó, cậu có thể tùy ý điều động mạng lưới quan hệ, con đường, tài chính của Hiệp Hội Mỹ Thần cùng Công Hội Thương Nhân, cấp bậc quyền hạn là cấp 7. Mặt khác, cậu có thể tận tình hưởng dụng nữ hội viên của Hiệp Hội Mỹ Thần, bao gồm Chúa Tể cấp 7, chỉ cần lấy ra huy chương này, bọn họ liền không thể lấy phương thức kỹ năng hướng cậu đòi thù lao.”

Trương Nguyên Thanh nuốt nuốt nước miếng, vừa kéo mở ra túi, vừa xua tay: “Không được không được, cái này quá quý trọng rồi.”

Hội trưởng búng huy chương hoàng kim vào túi hắn, tiếp theo cầm lên trái tim kia, thấp giọng nói:

“Đây là di vật của Vãng Sự Vô Ngân, vật phẩm Huyễn Thần, trước khi chết, hắn đưa vật phẩm này vào đường hầm không gian tôi mở ra.”

Vẻ mặt kích động của Trương Nguyên Thanh lập tức biến mất, ngẩn người nhìn trái tim nâu đen, có chút bi thương, có chút buồn bã:

“Vật phẩm cấp Bán Thần này, cũng là cho tôi?”

Hội trưởng cường điệu nói: “Là hắn tặng cho cậu.”

Dứt lời, ném qua.

Trương Nguyên Thanh hai tay nâng lên, ánh mắt đau thương, tập trung tinh thần đánh giá trái tim, vài giây sau, tin tức vật phẩm hiện lên:

“Tên: Huyễn Thần Chi Tâm (phong ấn)”

“Loại hình: ? ? ?”

“Công năng: ? ? ?”

“Giới thiệu: Một trong những vật phẩm chí cao nghề nghiệp Huyễn Thần, vị Huyễn Thần nào đó trước khi trở về linh cảnh, mang ý chí tu tâm hai mươi năm dung nhập trái tim, trấn áp lực lượng tà ác trong vật phẩm, sau đó nó lại bị lực lượng nghề nghiệp Hư Không phong ấn. Thời gian phong ấn: 180 ngày.”

“Ghi chú: Nó ẩn chứa lực lượng quỷ phủ thần công, xin cẩn thận sử dụng.”

Hai tay Trương Nguyên Thanh run rẩy một trận, chỉ cảm thấy đây là củ khoai lang phỏng tay.

Hắn vừa bởi vì mảnh vỡ Thái âm bị Linh Thác tính kế, bây giờ lại đạt được một món vật phẩm ngang cấp, hai vị Huyễn Thần của Hư Vô giáo phái chỉ sợ sẽ không bỏ qua hắn.

“Tôi có thể từ chối không?” Trương Nguyên Thanh không muốn.

Hắn biết rõ, đạt được vật phẩm không xứng đôi với lực lượng bản thân, sẽ chỉ đưa tới họa sát thân, Linh Thác đã dạy hắn làm người.

Không cần hai vị giáo chủ Hư Vô giáo phái đến ôn tập một lần.

Hội trưởng cười nói: “Lực lượng của Huyễn Thuật Sư thần bí khó lường, thích hợp nhất thường xuyên đổi mới lớp ngụy trang, cậu đi đại khu thứ nhất lăn lộn, rất cần vật phẩm này.”

Tiếp theo, hắn nghiêm mặt nói: “Nghề nghiệp tà ác không có giai đoạn Bán Thần, là chỉ không có quyền hạn linh cảnh tương ứng, nhưng cậu nghĩ xem, tương lai có một ngày, lực lượng tà ác ăn mòn đối với linh cảnh sâu sắc thêm, như vậy trái tim này trong tay cậu, chính là một trong những quyền hạn tương lai.

“Đối với trận doanh hợp pháp mà nói, nắm giữ quyền hạn của trận doanh tà ác, là phương thức tốt nhất suy yếu kẻ địch. Trái tim thời gian phong ấn là 180 ngày, kỳ hạn phong ấn chấm

dứt, tồn tại không thể miêu tả trong linh cảnh sẽ thu hồi vật phẩm này, ai cũng không thể ngăn cản.

“Cho nên, làm nhà đầu tư, chúng tôi hy vọng cậu có thể cất chứa vật phẩm này, bởi vì, mục tiêu cuối cùng chúng tôi đầu tư cậu, là nâng đỡ cậu thành Thái Dương chi chủ trong “Nhật Nguyệt Tinh”.

“Thái Dương có thể trấn áp, tịnh hóa tất cả lực lượng, bao gồm trái tim kia trong tay cậu, đây cũng là nguyên nhân Vãng Sự Vô Ngân tặng nó cho cậu.”

Thái Dương chi chủ… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, nô tì có chút không làm được nha!

“Bây giờ dung nạp sao?” Hắn nuốt nước miếng nói.

“Bây giờ!” Hội trưởng gật đầu, “Tôi sẽ hộ pháp cho cậu, trái tim đã bị phong ấn, trình độ nguy hiểm giảm đến thấp nhất, đây là thời điểm vô hại nhất từ khi nó sinh ra tới nay.”

Dung hợp vật phẩm cấp Bán Thần, hơn nữa còn là của nghề nghiệp tà ác, luôn cảm giác đang tìm đường chết, ngài hội trưởng, ngài nhất định phải bảo hộ tôi nha, nếu xảy ra ngoài ý muốn, tôi liền abc cả nhà ông.

Trương Nguyên Thanh trong lòng bất an nói thầm, ngoài miệng hỏi: “Dung hợp nó như thế nào?”

Ngài hội trưởng lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, “Mổ ngực ra, đặt nó tới gần trái tim.”

Trương Nguyên Thanh mở ra ô vật phẩm lấy ra Chùy Tử Lôi, lấy đầu ba cạnh sắc bén đặt lên ngực, đang muốn đâm vào lồng ngực hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì.

“Không đúng, ba cạnh sắc bén có hiệu quả phá giáp cùng đổ máu, hiệu quả đổ máu cấp Chúa Tể sẽ lấy mạng tôi. Ngài hội trưởng, mượn dao dùng chút.”

Hội trưởng lắc đầu nói: “Ngay cả vũ khí sắc bén cấp thấp cũng không có sao, quá mức nghèo túng rồi.”

Lấy tay ở trên hư không chộp một cái, lấy ra một cây dao quân dụng đen như mực.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị khinh bỉ tiếp nhận dao quân dụng rạch ngực ra, lộ ra trái tim đập đều trong lồng ngực, máu tươi ấm áp nhuộm đỏ áo, mùi máu tươi nồng đậm lượn lờ ở trong phòng ngủ.

Trương Nguyên Thanh không nhìn ngực bị mổ ra đau đớn, thật cẩn thận nâng trái tim nâu đen, đưa đến gần ngực.

Chương 2177: Thành viên bang phái đoàn tụ (2)

Trái tim nâu đen trong lòng bàn tay nháy mắt hòa tan thành một mảng vật chất màu đen sền sệt, bao bọc trái tim đỏ non đập đều, vì thế trái tim Trương Nguyên Thanh nhuộm lên khí tức tối đen.

Trương Nguyên Thanh ý niệm nổ tung cảm xúc nổ tung, chuyện cũ trong nửa năm nổi lên từng màn trong lòng, mỏi mệt cùng tuyệt vọng bồi hồi ở trong từng phó bản yêu cầu cao độ, sợ hãi cùng đau đớn giãy dụa ở bên sinh tử, ở lúc này cuồn cuộn không thôi.

Vô Ngân đại sư ngã xuống, đoàn đội khách sạn đến chết cũng chưa lấy lại công đạo, khuất nhục cùng tiếc nuối, phẫn nộ cùng không cam lòng, hội thẩm phán ngọc đá cùng vỡ bi phẫn… Đủ loại chuyện cũ nổi lên trong lòng, hóa thành cảm xúc tiêu cực mãnh liệt.

Lý trí Trương Nguyên Thanh ở trong cảm xúc tiêu cực tấn công sụp đổ, trong lòng lấp đầy xúc động hủy diệt thế giới.

Lúc này bên tai truyền đến hội trưởng trầm thấp nhắc nhở: "Vận chuyển Nhật chi thần lực."

Tư duy hỗn loạn, hắn theo bản năng nghe lời, vận chuyển Nhật chi thần lực, để hào quang màu vàng ngủ say ở trong cơ thể sống lại.

Nhật chi thần lực có thuộc tính tịnh hóa, giảm bớt thật lớn năng lượng hỗn loạn tiêu cực, khiến Trương Nguyên Thanh tìm về một chút bản thân.

Thân thể quỳ ngồi dưới đất của hắn hơi ngã về phía trước, vừa thở dốc, vừa nhìn về phía ngực.

Mặt ngoài trái tim bị vật chất tối đen hoàn toàn bao vây, một ít vật chất nhanh chóng lưu động, điên cuồng chui vào trong trái tim.

Những vật chất tối đen này còn rất sinh động, không có chút dấu hiệu ổn định, nói rõ dung hợp vừa mới bắt đầu, xa xa chưa kết thúc.

Đây còn là vật phẩm Huyễn Thần sau khi phong ấn, có thể nghĩ mà biết, trái tim trước khi phong ấn đáng sợ bao nhiêu, Vô Ngân đại sư luyện tâm hai mươi năm, ý chí sớm đã cứng rắn như sắt thép.

Trương Nguyên Thanh vừa bội phục sức mạnh ý chí của đại sư, vừa cảm giác sâu sắc mình cùng đại lão còn có chênh lệch rất lớn.

"Cậu đã vượt qua giai đoạn thứ nhất, chuyên tâm chút." Hội trưởng cảnh báo.

Lượt công kích cảm xúc tiếp theo buông xuống, tình huống không như ý trong cuộc đời ùn ùn đến, thơ ấu cô độc, mẫu thân lạnh nhạt, bạn học ức hiếp, ăn nhờ ở đậu bất an.

Những cảm xúc bi thảm, chua xót, đau đớn đó trong sinh mệnh ở lúc này cuồn cuộn không thôi.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lần nữa dâng lên bốc đồng hủy diệt thế giới, hủy diệt chính mình.

"A a!" Hắn đau đớn gầm nhẹ, vẻ mặt hoàn toàn dữ tợn, ngoài thân lóe ra ánh sao hỗn loạn, cái trán thì hiện lên tinh vân thần bí mộng ảo.

Ngay sau đó trong ánh sao lóe ra hỗn loạn xuất hiện hào quang màu xám, trong hào quang mơ hồ có những khuôn mặt người hỉ nộ ái ố, đây là linh lực Huyễn Thuật Sư cụ thể hóa.

Mà dấu hiệu tinh vân trên trán hắn, cũng nhuộm lên hào quang xám xịt, tinh vân dần dần vặn vẹo thành một khuôn mặt khóc cùng cười đan xen.

Nhật chi thần lực mỏng manh bị trấn áp ở trong thân thể.

Cứ như vậy giằng co hơn mười phút, ánh sao chậm rãi ảm đạm, dấu hiệu tinh vân cũng dần dần chuyển hóa, thành khuôn mặt "cười khổ đan xen".

Hắn bị lực lượng tà ác xâm nhập, còn tiếp tục như vậy, thẻ nhân vật Thần Dạ Du sẽ chuyển hóa thành thẻ nhân vật Huyễn Thuật Sư.

Ngài hội trưởng trầm mặc nhìn, ý thức của Trương Nguyên Thanh từng chút một đánh mất, trong lòng bị thù hận cùng cảm xúc tiêu cực lấp đầy, ngay tại lúc hắn sắp chuyển hóa thành Huyễn Thuật Sư, trong trái tim tối đen bỗng nhiên vang lên tiếng niệm tụng phật hiệu.

“Sống và chết, luân hồi không ngừng, quang cùng ám, thác loạn đan xen, vạn vật dựa âm ôm dương mới là chính đạo, từng kiến thức bóng tối, mới nên hướng tới ánh sáng, nhớ lấy nhớ lấy! A Di Đà Phật…”

Thanh âm này ôn hòa mà trầm thấp, lại tựa như trống chiều chuông sớm, đánh thức tâm hồn.

Thanh âm này tựa như một ánh rạng đông trong bóng đêm, chiếu chân cùng thiện trong nhân tính Trương Nguyên Thanh, cảm xúc tiêu cực cuồn cuộn không thôi nhanh chóng bình ổn, lý trí trở về.

Dấu hiệu mặt người trên trán Trương Nguyên Thanh nhạt đi, năng lượng màu xám ngoài thân trở về trái tim.

“Vô Ngân đại sư…” Trương Nguyên Thanh thấp giọng lẩm bẩm, rơi lệ đầy mặt.

Lúc này bên tai lại vang lên tiếng hội trưởng vỗ tay “Bốp bốp”: “Chúc mừng, dung hợp thành công.”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn, trong lồng ngực bây giờ biến thành màu nâu đen, vật chất tối đen trở nên đọng lại ảm đạm, mất đi sức sống.

“Thành công rồi!” Trương Nguyên Thanh nằm lên giường, như kiệt sức thở hổn hển, đồng thời cảm thụ được lực lượng thuộc về nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư giống như in dấu ở trong gien.

Đầu tiên, hắn có toàn bộ kỹ năng Huyễn Thuật Sư đến Chưởng Mộng Sứ, trở thành hành giả song nghề nghiệp hàng thật giá thật, tập hợp kỹ năng Huyễn Thuật Sư, Thần Dạ Du hai đại đỉnh phong nghề nghiệp trên thân.

Tiếp theo, hắn đã đạt được một trong những quyền hạn của trái tim Huyễn Thần, sửa ID linh cảnh.

Chương 2178: Thành viên bang phái đoàn tụ (3)

Biến thân là chiêu trò trung tâm của Huyễn Thuật Sư, thay đổi dung mạo, dáng người, khí tức, thuật quan sát của Thám Báo cũng rất khó nhìn thấu, lại chỉ có Tinh Tướng Thuật của Tinh Quan có thể khắc chế.

Năng lực này đến giai đoạn Bán Thần, trực tiếp biến thành năng lực quyền hạn "Sửa ID linh cảnh".

Trước mắt, hắn chỉ có thể sửa ID linh cảnh của mình, công năng này tỏ ra có chút gân gà.

Nhưng Trương Nguyên Thanh rất rõ, quyền hạn này còn ở giai đoạn phong ấn, theo phong ấn buông lỏng quyền hạn sẽ từng bước tăng mạnh.

Trương Nguyên Thanh mơ hồ có dự cảm, trong nửa tháng, quyền hạn này sẽ hoàn toàn sống lại.

Cụ thể có được những công năng nào, rất đáng giá chờ mong.

Đáng giá nhắc tới, phong ấn của trái tim không có lúc nào là không đang tiêu tán, theo nó sống lại, lực lượng tà ác ăn mòn sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Trương Nguyên Thanh phải ở trong 180 ngày trở thành Thái Dương chi chủ, trấn áp vật phẩm Huyễn Thần, hoặc là nghĩ cách lấy ra ở trước khi phong ấn giải trừ.

Nếu không, giống với Linh Thác trở thành Thần Dạ Du sa ngã.

"Cậu quả nhiên là có tiềm lực, ánh mắt tôi trước giờ không tệ" Ngài hội trưởng giọng điệu thoải mái: "Vật phẩm Huyễn Thần không có lúc nào không đang sống lại, cậu nhất định phải ở trong phó bản giết chóc cuối năm trở thành Thần Nhật Du, nếu không đợi không được 180 ngày, nó sẽ hoàn toàn xâm nhập thẻ nhân vật của cậu, chuyển hóa cậu thành Huyễn Thuật Sư." Nói xong, hắn giơ tay, búng ngón tay "Bốp", biến mất ở trong phòng.

Trương Nguyên Thanh cởi quần áo dính đầy vết máu, mở ra tủ quần áo, vào phòng tắm gội rửa thân thể, lúc này đã là đêm khuya, dì trẻ cùng ông ngoại bà ngoại đều đã ngủ.

Hắn trở lại phòng trước, gọi điện thoại hướng Quan Nhã, Phó Thanh Dương báo bình an, sau đó mang dung hợp trái tim Huyễn Thần, Hiệp Hội Mỹ Thần và Công Hội Thương Nhân đầu tư một năm một mười nói cho Phó Thanh Dương.

"Đối với cậu mà nói, vật phẩm này xuất hiện, thời cơ vừa đúng, cậu có thể ở hải ngoại ngụy trang thành Huyễn Thuật Sư, lấy đặc tính trơn trượt gian trá của Huyễn Thuật Sư đi, đắc tội Chúa Tể cũng có thể thong dong mà lui, chẳng qua nhân quả trên người cậu thực con mẹ nó nhiều." Tiền công tử nói tục trước giờ chưa từng có.

Phục sinh hắn một lần đã rất không dễ dàng, Mẫu Thần Tử Cung chỉ có thể sử dụng một lần, đây là quy tắc.

Nếu Nguyên Thủy chết nữa, thần tiên cũng không có cách nào.

Tiền công tử có chút mệt mỏi trong lòng.

"Nhanh như vậy đã chê tôi phiền, cho nên tình yêu đã biến mất đúng không…" Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, thức thời nói: "Yên tâm đi lão đại, tôi sẽ rất hạ thấp, ở hải ngoại tuyệt không gây chuyện."

"Chỉ mong thế! Cậu đi gây họa đại khu thứ nhất một phen cũng không tệ." Phó Thanh Dương hỏi, "Khi nào đi? Tài chính đã chuẩn bị xong rồi, 30 triệu đồng liên bang. Không nhiều, cậu tiêu tiết kiệm chút, không đủ lại tìm tôi."

Đổi thành tiền Trung mà nói, chính là hai cái mục tiêu nhỏ… Trương Nguyên Thanh nạp đầu liền bái: "Đa tạ lão đại, ba ngày sau xuất phát."

Kết thúc trò chuyện Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường, suy tư về chuẩn bị trước khi xuất ngoại, ông ngoại bà ngoại bên này không cần giải thích, dù sao ở trong lòng người nhà, Nguyên Tử kiếm được bạn gái phú bà, thành tên mặt trắng ăn thịt người ta ngủ người ta, vui không nhớ nhà.

Hắn vốn là muốn dẫn cả nhà xuất ngoại, nghĩ lại Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trở về linh cảnh, không có ai sẽ bám riết không tha điều tra thân phận một người chết.

Cho nên cả nhà ông ngoại bà ngoại, động không bằng tĩnh, Ngũ Hành minh và Thái Nhất môn bên này, bởi vì chuyện chết mà sống lại không thể lộ ra, trái lại không cần cáo biệt.

"Ừm, phải thu hồi đạo cụ cho thành viên bang phái, mình lại chưa chết, di sản quyên tặng coi là không có hiệu quả, hợp tình hợp lý, thành viên bang phái với nhau không thể phản bội, nhưng vẫn phải hướng lão đại mượn huy chương Kỵ Sĩ tăng thêm một tầng bảo hiểm nữa."

Nghĩ liền làm, Trương Nguyên Thanh mở ra giao diện bang phái lựa chọn phó bản "tòa thành cơ quan Mặc tông", sau đó lựa chọn toàn bộ Thánh Giả ngoại trừ Ryo Asano.

…

Kinh thành, tòa nhà ký túc xá, trong phòng ngủ nữ phong cách sắc màu ấm áp, Tôn Miểu Miểu cuộn mình ở trên giường, trằn trọc khó ngủ.

Từ sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh, cô liền tinh thần sa sút, ngay cả làm anh hùng bàn phím thích nhất cũng không nhấc lên nổi hứng thú.

Mỗi ngày thời gian ngủ không đủ ba giờ, ông nội nói đây là tâm bệnh, tinh thần bị thương không thể dược vật trị liệu, bảo cô hướng tổ chức xin đạo cụ Huyễn Thuật Sư xoa dịu tinh thần bị thương.

Nhưng Tôn Miểu Miểu không muốn làm như vậy, cô không muốn lấy hình thức như vậy lau đi tổn thương Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh mang tới, cái này làm sao không phải một loại phản bội.

Chương 2179: Gặp mặt cùng gặp mặt (1)

Lúc này bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở [đang mở ra phó bản bang phái]

[Đánh số 2039, tòa thành cơ quan Mặc tông]

[Cấp bậc độ khó: B]

[Loại hình: Nhiều người (loại tử vong)]

[Nhiệm vụ chủ tuyến đã vượt qua]

[Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào] Tôn Miểu Miểu chợt từ trên giường bật dậy, trợn mắt cứng lưỡi.

Phòng làm việc văn phòng cảnh sát khu Triêu Dương, Triệu Thành Hoàng dựa bàn làm việc, xử lý công việc giải quyết hậu quả Binh Chủ giáo xâm nhập kinh thành.

Hắn không giống Tôn Miểu Miểu cảm tính như vậy, làm một người đàn ông không thích biểu đạt tình cảm, hắn sẽ chôn bi thương cùng tiếc nuối ở trong lòng, ngẫu nhiên lấy ra nhấm nháp, nhớ lại cố nhân một phen.

Đại bộ phận thời điểm hắn sẽ không bị cảm xúc chủ đạo, nhưng theo tiếng linh cảnh nhắc nhở, người đàn ông không sở trường biểu đạt tình cảm này sững sờ ở văn phòng.

Đang mở ra phó bản bang phái, tòa thành cơ quan Mặc tông, đánh số: 039.

Tùng Hải, buồng vệ sinh công ty nghiên cứu cơ quan thuật, Hạ Hầu Ngạo Thiên mặc áo ngủ, ngồi ở trên bồn cầu, bỗng nhiên ngẩn ra, tiếp theo lộ ra vẻ mặt khó có thể tin:

“Linh, linh cảnh bang phái mở ra? Lão già, lão già, sao lại thế?”

“Ta làm sao biết? Ngươi không phải nói, phó bản bang phái chỉ có thể do bang chủ mở ra…” Hạ Hầu Ngạo Thiên ngây dại, trong lòng hắn toát ra một phán đoán điên cuồng, phán đoán này khiến cả người hắn giống như dòng điện xẹt qua.

Ông lão trong nhẫn trầm mặc một phen, nhắc nhở: “Trước đừng quản phó bản bang phái vì sao mở ra, ngươi xác định muốn lấy trạng thái bây giờ vào linh cảnh sao?”

Trạng thái như vậy? Hạ Hầu Ngạo Thiên đột nhiên biến sắc, lấy tốc độ nhanh nhất cuộc đời rút cuộn giấy.

…

Hoa Đô.

Trong phòng ngủ nơi ở cao cấp, Anh Gà Đỏ đang nằm ở trên người bạn gái vất vả cần cù khai khẩn, phát tiết tâm tình ủ dột mấy ngày qua, bỗng nhiên cứng đờ. Cô gái dưới thân thấy hắn

dừng lại, lại chưa rót vào năng lượng, không khỏi mở mắt ra, khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Anh Gà Đỏ đứng bật dậy nộ long xuất động, tìm kiếm trên mặt đất. “Chờ một chút, quần lót tôi đâu, quần lót tôi đâu?”

…

Bàng Giải thị, Tiểu Viên đang mất ngủ trong phòng cho thuê nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở, cô bỗng nhiên đứng dậy, kinh ngạc nhìn phía trước, hít thở càng lúc càng gấp gáp, bên tai nhớ tới lời của người đàn ông thần bí kia:

“Ở nhà chờ xem, sắp tới sẽ có tin tức tốt!”

Cô tựa như dự cảm đến cái gì, hốc mắt lập tức ướt át: “Nguyên Thủy.”

…

Tùng Hải.

Trong phòng ngủ kéo chặt bức rèm, Thiên Hạ Quy Hỏa ngủ say đột nhiên mở mắt, khuôn mặt luôn trầm ổn trấn định giăng kín kinh ngạc cùng rung động.

Bên người có cô gái làn da trắng nõn thân thể yểu điệu dựa sát vào, làm một người đàn ông trưởng thành tay nắm quyền lực, hắn tự nhiên không có khả năng độc thân, Thiên Hạ Quy Hỏa nháy mắt tỉnh táo, xem nhìn thời gian mới nghĩ ra phía sau phó bản bang phái mở ra ý nghĩa điều gì. Hắn phát hiện thời gian không đủ hắn mặc quần áo, không có chút do dự, hắn một tay đẩy cô gái xuống giường, cầm góc chăn, xoay người lăn một vòng, bọc kín mình lại.

…

Tòa thành cơ quan Mặc tông.

Trời xanh như giặt, đám mây giống như kẹo bông đọng lại ở bầu trời.

Trương Nguyên Thanh đứng ở một con đường hẹp quanh co, trước người là rừng cây rậm rạp, phương xa là dãy núi mênh mang uốn lượn như rồng, cánh đồng hoang dã phía sau cỏ xanh phập phồng, điểm xuyết hoa dại muôn hồng nghìn tía.

Trầm mặc chờ đợi một lát, hắn thấy thành viên bang phái Người Chết Trở Về, từng người xuất hiện ở trong tầm nhìn.

Các thành viên bang phái Người Chết Trở Về, sau khi tiến vào linh cảnh lập tức vẻ mặt vội vàng quay đầu nhìn quanh, sau đó, cùng một lúc tập trung Nguyên Thủy Thiên Tôn cách đó không xa.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, chưa nói chuyện, không có vẻ mặt, chưa hít thở, cứ như vậy nhìn, giống như hắn là một cái bọt nước, thở mạnh sẽ thổi tan.

Thật ra ở lúc phó bản bang phái buông xuống, đám tinh anh này đã có suy đoán, lúc này thấy được Nguyên Thủy Thiên Tôn sống sờ sờ, liền biết phán đoán của mình được nghiệm chứng.

Hắn quả nhiên chưa chết, nhưng mọi người không rõ một người hình thần câu diệt, vì sao còn sống.

Mọi người đều rất tiều tụy… Trương Nguyên Thanh đảo qua các thành viên bang phái, Tiểu Viên mái tóc dài rối bời, có vành mắt đen nhạt, vừa thấy là biết vài ngày không rửa mặt, hơn nữa chất lượng giấc ngủ rất kém.

Tôn Miểu Miểu trái lại có gội đầu hẳn hoi, mái tóc vẫn đẹp như trước, nhưng mắt cô vừa tròn vừa to, nếu không nghỉ ngơi tốt, bọng mắt sẽ đặc biệt lớn, bọng mắt to phối với mắt to, có chút đáng yêu.

Quan Nhã trạng thái rất tốt, bởi vì sớm biết bạn trai sống lại trở về.

Mấy nữ thành viên đều mặc áo ngủ, váy ngủ, mặc coi như có thể diện.

Chương 2180: Gặp mặt cùng gặp mặt (2)

Trái lại mấy vị nam thành viên xuất hiện làm người ta rất kinh diễm, Anh Gà Đỏ cả người trần trụi, thể hang còn ở trạng thái sung huyết, đầu lớn như cái đấu.

Thiên Hạ Quy Hỏa quấn chặt chăn điều hòa, Hạ Hầu Ngạo Thiên mặc quần lót boxer, quần dài tuột xuống mắt cá chân, còn chưa kịp kéo lên.

Duy nhất mặc bình thường là Triệu Thành Hoàng, quần âu màu đen, áo sơmi màu đen.

Chậc chậc, hai Hỏa Sư đều đang bào ngư, Hỏa Sư tinh lực quả nhiên tràn đầy, Hạ Hầu Ngạo Thiên đây là đang đi vệ sinh nhỉ, nhân vật chính sao có thể đi ị chứ, vừa thấy đã biết không phải nhân vật chính đủ tư cách, không biết mông lau sạch chưa… Chăn cũng có thể vào linh cảnh, có phải hay không ý nghĩa, nếu trần truồng, như vậy quấn cái chăn sẽ được ngầm thừa nhận là quần áo? Trương Nguyên Thanh khẽ cười một tiếng: Các vị, tôi sống lại rồi, kinh hỉ không, bất ngờ không?”

Câu này đánh vỡ sự trầm mặc, vẻ mặt các thành viên bang phái nhanh chóng sinh động hẳn lên.

Nguyên Thủy… Tầm mắt Tiểu Viên lập tức mơ hồ, buồn vui đan vào, lần đầu tiên trong cuộc đời, cô cảm giác được sự dịu dàng của thế giới, cảm giác mình được ông trời ưu ái, cũng sinh ra cảm xúc cảm ơn tất cả.

Nếu không phải ông trời ưu ái, lại nào sẽ mang Nguyên Thủy trả lại cho cô chứ.

Nguyên Thủy là ánh sáng số lượng không nhiều trong sinh mệnh của cô, mà ở hôm nay đoàn đội khách sạn bị diệt, hắn đã là ánh sáng duy nhất trong sinh mệnh mình.

Mấy ngày nay Tiểu Viên mỗi một phần phút một giây đều là đau đớn, mất đi động lực cùng hy vọng sống sót.

Nếu cứng rắn nói có cái gì vướng bận, đại khái chính là lo lắng Khấu Bắc Nguyệt.

Hắn thật sự còn sống, còn sống… Trong đôi mắt to của Tôn Miểu Miểu chứa đầy nước mắt, lăn xuống từng giọt lớn, rất nhanh mũi cũng đỏ lên, bắt đầu nhỏ giọng nức nở.

Trong mắt Thiên Hạ Quy Hỏa hiện lên phấn chấn, kích động cùng ngoài ý muốn, rất nhiều biểu cảm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn còn sống, làm bạn bè đồng sinh cộng tử mấy lần, hắn cao hứng từ đáy lòng, đồng thời vui sướng mình ở trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt cược cảm tình, hữu nghị chưa giỏ trúc múc nước công dã tràng.

Thủy Thiên Tôn chỉ cần còn sống, phần tình nghĩa này sẽ ở tương lai từng lần nở hoa kết quả, từng lần biến hiện.

Triệu Thành Hoàng ngẩng đầu, hít sâu một hơi, cảm giác mũi có chút cay cay.

Ánh mắt uể oải của Hạ Hầu Ngạo Thiên nháy mắt khôi phục sáng ngời, con ngươi hắn khẽ rung động, cảm xúc kích động cùng vui sướng lấp đầy trong lòng. Hắn vừa vui vẻ, vừa kéo quần lên.

Anh Gà Đỏ điên cuồng cười nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu thế mà còn sống, sao cậu còn sống thế, quá tốt rồi!”

Hắn lắc lư cây cần trục lớn, dang rộng vòng tay, vui sướng chào đón.

Trương Nguyên Thanh chỉ chỉ nửa thân dưới của hắn, “Quần áo của anh đâu?” Anh Gà Đỏ lúc này nhớ tới mình không mặc quần áo, phanh gấp một cái, nhìn chung quanh một phen, để ý tới Thiên Hạ Quy Hỏa.

“Cút!” Thiên Hạ Quy Hỏa cảnh giác lui về hai bước.

Anh Gà Đỏ vẻ mặt lưu manh nói: “Để tôi vào, bằng không liền đốt chăn.”

Sỉ nhục của Hỏa Sư da mặt giật giật vài cái, chịu nhũn, xoay người yên lặng mở chăn: “Vào đi.”

Vì thế hai Hỏa Sư trần truồng cùng nhau rúc vào chăn, chỉ lộ ra hai cái đầu.

Tôn Miểu Miểu khóc thút thít nói: “Cậu không phải đã chết sao? Sao lại sống rồi?”

Mọi người đều ném đến ánh mắt, đây là điều bọn họ muốn biết nhất.

Trương Nguyên Thanh chưa vội vã trả lời, đợi cảm xúc của các thành viên bình ổn, lúc này mới kể ra tình huống mình sống lại, cùng giới thiệu công năng của Mẫu Thần Tử Cung, cùng với hậu thủ mình có phân thân dự bị. Đồng thời nói cho bọn họ quyết định sắp xuất ngoại của mình.

"Phen này Người Chết Trở Về xem như danh xứng với thực." Thiên Hạ Quy Hỏa cảm khái một tiếng.

"Thì ra là như thế, sống lại chẳng lẽ không phải đãi ngộ riêng của nhân vật chính sao, cậu dựa vào cái gì có thể sống lại?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên toàn thân trên dưới, cứng nhất là miệng, cố tình khinh thường nói.

"Ị chùi sạch chưa?" Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái.

Sắc mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên đỏ lên: "Đáng chết, cậu vẫn là trở về linh cảnh đi, sống lại trở về cũng là tai họa."

Trương Nguyên Thanh không quan tâm hắn, lấy ra huy chương Kỵ Sĩ, nói: "Mọi người thề một cái, đừng tiết lộ ra ngoài tin tức tôi sống lại."

Các thành viên cũng không kháng cự, tiếp nhận huy chương, ùn ùn lập lời thề.

Chờ mọi người đều thề xong, Trương Nguyên Thanh chà chà bàn tay: "À thì… Đã sống lại rồi, các vị liền mang đạo cụ của tôi trả về đi."

Đáng chết, cậu vẫn là trở về linh cảnh đi, sống lại trở về, cũng là tai họa! Trong lòng mọi người đồng thời hiện lên lời mắng của Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Triệu Thành Hoàng lưu luyến lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, "m thi đều ở bên trong, Ngân Dao cũng có mặt, mấy ngày nay chưa liên hệ Quan Nhã."

Chương 2181: Gặp mặt cùng gặp mặt (3)

Âm thi bảo bối còn chưa nóng, đã phải trả về.

Người còn lại ca thán lấy ra đạo cụ trả lại, Nước Hoa Mị Hoặc của Thiên Hạ Quy Hỏa, Dấu Ấn Lôi Thần của Anh Gà Đỏ, Giày Hoạt Sạn của Hạ Hầu Ngạo Thiên, về phần Bộ Trang Bị Tế Trời, hộp diêm của Quan Nhã, Da Người Hoàn Mỹ của Chỉ Sát cung chủ vân vân, sớm đã trả lại cho Trương Nguyên Thanh.

Bây giờ chỉ thiếu Đại La Tinh Bàn của bé trà xanh cùng Quyền Trượng Sơn Thần của Nữ Vương.

Cùng với ba linh phó của Tôn Miểu Miểu.

Tôn Miểu Miểu ấm ức nói: "Cậu đã nói tặng tôi… Y Xuyên Mỹ cùng Quỷ Tân Nương có thể trả lại cho cậu, Tiểu Đậu Bỉ có thể cho tôi hay không?"

"Không được, đó là con tôi, phải trả tôi." Trương Nguyên Thanh lời lẽ nghiêm khắc từ chối. Thấy bộ dáng Tôn Miểu Miểu bẹp miệng, muốn khóc, hắn sửa lời nói: "Y Xuyên Mỹ có thể tặng cho cô."

Kẻ biến thái thích bị ngược đãi đó, hắn thật sự có chút chịu không nổi nữa, đã sớm không muốn nữa.

Hơn nữa hắn đã hoàn toàn nắm giữ kỹ năng nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, tác dụng của Y Xuyên Mỹ giảm bớt rất nhiều, trở nên có cũng được mà không có cũng không sao.

"Tôi chỉ muốn Tiểu Đậu Bỉ, chỉ muốn Tiểu Đậu Bỉ!" Tôn Miểu Miểu làm nũng quậy.

Trương Nguyên Thanh nâng bàn tay: "Tin hay không cho cô một cái ký đầu."

Tôn Miểu Miểu nhất thời khuất phục ở dưới dâm uy của bang chủ, vừa lau nước mắt, vừa phun ra Tiểu Đậu Bỉ cùng Quỷ Tân Nương.

Anh Gà Đỏ ở bên vui sướng khi người gặp họa: "Lúc trước ở học viện Tần Phong, cái gương đã từng nói cho cô nha, cô không đạt được tiểu linh phó kia, trừ phi tự mình sinh một đứa."

"Cút! Cẩu nam nhân ly hôn ba lần này." Tôn Miểu Miểu xả cơn tức ở trên người Hỏa Sư thô bỉ.

Trương Nguyên Thanh thu lại đạo cụ, tiếp tục nói: "Thật ra, trừ âm thi cùng linh phó, những đạo cụ của mọi người với tôi mà nói đều không phải nhu yếu phẩm, nhưng tôi không có khả năng chỉ thu hồi âm thi cùng linh phó, như vậy không công bằng đối với Miểu Miểu cùng Tiểu Triệu, cho nên dứt khoát chính là cùng nhau thu hồi.

Như vậy đi, tôi đặt bọn nó ở kho hàng bang phái, mọi người bất cứ lúc nào cũng có thể xin sử dụng."

Mắt các thành viên sáng lên, không nỡ cùng buồn bực trong lòng lập tức tiêu tán.

Nếu đặt những đạo cụ này ở trong kho hàng coi là tài sản bang phái, đạo cụ bọn họ có thể chi phối ngược lại nhiều hơn, đạo cụ muốn dùng thì dùng, so với mỗi người phân phối một món càng có lãi hơn.

Thiên Hạ Quy Hỏa xuất thân rễ cỏ hỏi: "Cậu xuất ngoại làm cái gì?"

"Thế giới lớn như vậy, tóm lại phải ra ngoài xem một chút. Không tấn thăng Chúa Tể, tôi liền không trở lại." Trương Nguyên Thanh nói.

"Cậu đương nhiên không dám trở về, cậu tên truyền nhân Ma Quân này!" Tôn Miểu Miểu hừ hừ một phen: "Tiểu tử cậu, lừa tất cả mọi người."

"Miểu Miểu!" Triệu Thành Hoàng thấp giọng răn dạy, "Đây là cơ mật."

"Cơ mật? Cao tầng quan phương đều đã biết, đám đời hai đời ba kia ai chẳng biết?" Tôn Miểu Miểu bĩu môi.

Truyền nhân Ma Quân? Trừ Quan Nhã, người còn lại vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Tin tức này làm bọn họ có chút bất ngờ không kịp phòng bị, thì ra Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là truyền nhân Ma Quân Thái Nhất môn đau khổ tìm kiếm.

Thiên Hạ Quy Hỏa ngạc nhiên nói: "Cho nên lần trước Diệu Đằng Nhi bị truyền nhân Ma Quân bắt cóc, là cậu tự đạo tự diễn?"

Lúc ấy mình còn không thể bại lộ thân phận, bây giờ không sao cả… Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: "Đương nhiên, cũng đừng tùy ý truyền ra ngoài, nhớ rõ thay tôi giữ bí mật.

"Cứt chó, cậu thế mà là truyền nhân Ma Quân." Hạ Hầu Ngạo Thiên hâm mộ đôi mắt đỏ bừng.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, truyền nhân Ma Quân thật ra quan hệ không lớn cùng với thành viên bang phái, sau khi mồm năm miệng mười nói chuyện với nhau vài câu, liền không để ý nữa.

Mang đi so sánh, sự thực Nguyên Thủy Thiên Tôn chết mà sống lại, càng làm bọn họ phấn chấn cùng vui sướng hơn, có thể tinh tế thưởng thức một ngày.

Tâm tình ủ dột những ngày qua tích lũy dần dần tan đi, hôm nay tụ hội dừng ở đây, có việc điện thoại di động liên lạc.

Sau khi nói chuyện phiếm bán giờ, Trương Nguyên Thanh mở ra giao diện bang phái, lựa chọn rời khỏi linh cảnh, kết thúc lần bang phái gặp gỡ này.

Trong ba ngày kế tiếp, hắn một mình gặp mặt bé trà xanh, Nữ Vương và Tiểu Viên, từ chỗ bé trà xanh cầm lại Đại La Tinh Bàn cái bản mạng đạo cụ này.

Quyền Trượng Sơn Thần của Nữ Vương cũng thu về, cất vào kho hàng bang phái, trở thành đạo cụ chia sẻ chung của thành viên bang phái.

Hai cô nương mộng tưởng làm di thái thái (vợ bé) khóc hu hu, Trương Nguyên Thanh trấn an như thế nào cũng vô dụng, Nữ Vương thậm chí muốn Bá Vương ngạnh thượng cung, nói không muốn lưu lại tiếc nuối nữa.

Chương 2182: Gặp mặt cùng gặp mặt (4)

Nhưng Trương Nguyên Thanh là chính nhân quân tử, chỉ đậu hũ không thân công báo, không để Nữ Vương thực hiện được.

Nhưng hắn ở chỗ Tiểu Viên nghỉ ngơi một đêm, cô gái trưởng thành đầy đặn khiến Trương Nguyên Thanh lưu luyến quên lối về, khó có thể rút ra được.

Thể chất Tiểu Viên mạnh hơn Quan Nhã, nhưng không mạnh hơn nhiều, nửa đầu đêm còn có thể cùng hắn có qua có lại giao thủ, đánh lửa đạn ngấp trời nước nôi tràn trề, một nằm một quỳ, biểu hiện hết bất khuất cùng phong thái của phụ nữ lớn tuổi, sau nửa đêm buông mình ở trên giường giả chết, mặc cho hắn đùa nghịch.

…

Cao ốc quốc tế Tùng Hải, Annie mất hồn mất vía ngồi ở sau bàn làm việc, ánh huỳnh quang của màn hình máy tính chiếu sáng lên khuôn mặt tuyệt đẹp tinh xảo như tạc tượng của cô.

Đôi mắt màu xanh thẳm kia tan rã vô thần.

Thời gian cách một tuần, cô vẫn chưa từ trong đả kích Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh khôi phục, tiếc nuối cùng thất vọng thật lớn bao phủ cô.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đàn ông cô lựa chọn, liền như Betty lựa chọn Ma Quân, vốn cho rằng sự nghiệp mình tương lai rất nhiều năm, đều sẽ ký thác ở trên thân nam nhân này.

Nào ngờ tạo hóa trêu người, thiên tài như truyền kỳ này, còn chưa hoàn toàn quật khởi, đã sớm trở về linh cảnh.

Cô ở sau khi biết được lời nói, việc làm của Nguyên Thủy Thiên Tôn trong hội thẩm phán, liền phát ra kính nể, ngưỡng mộ từ trong lòng, hảo cảm đối với hắn tăng nhiệt thật nhanh. Cái đó không quan hệ với thiên phú, là một cô gái thưởng thức đối với người đàn ông. Cho nên cô mới cảm giác tiếc nuối.

Lúc này, trong loa máy tính truyền đến tiếng nhắc nhở thanh thúy. Có thư mới tới.

Annie cầm chuột, mở thư ra, là thư bộ ngoại giao Hiệp Hội Mỹ Thần phát đến.

Nội dung của thư là, một vị nam khách quý của Hiệp Hội Mỹ Thần sẽ ở đêm nay tới liên bang Tự Do, cần một dẫn đường kiêm trợ lý, bộ ngoại giao tính để Annie đảm đương nhân vật này.

Bộ ngoại giao còn tìm từ nghiêm khắc nói, khách quý thân phận không tầm thường, cực kỳ quan trọng đối với Hiệp Hội

Mỹ Thần, bảo cô cần phải phục vụ đến nơi đến chốn, thỏa mãn tất cả yêu cầu của khách quý, bao gồm nhu cầu sinh lý.

Annie xem mà nhíu mày.

Cô không phải là quan ngoại giao lấy thân phục vụ người ta, trong bộ ngoại giao nuôi mấy quan ngoại giao băng thanh ngọc khiết, các cô cả đời chỉ hầu hạ một hộ khách.

Các hộ khách đó không một ai không phải là đại lão đứng đầu, hoặc con cưng của trời tài hoa hơn người.

Phần thư này của bộ ngoại giao, từ khía cạnh chỉ ra thân phận của khách quý: Đại lão, hoặc siêu cấp thiên tài của tổ chức nào đó.

Nếu là quá khứ, Annie tuyệt đối phục tùng Hiệp Hội Mỹ Thần sắp xếp, nhưng cô bây giờ thật sự không có tâm tình tiếp đãi cái gọi là hộ khách, lại càng không muốn hiến thân.

Tuy Nguyên Thủy tiên sinh đã trở về linh cảnh, nhưng cô tạm thời còn không thể từ trong đoạn "cảm tình" này rút ra được, không có hứng thú ứng phó đàn ông khác.

Với lại, từng kiến thức Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân vật truyền kỳ như vậy, thiên tài, đại lão bình thường, cô thật ra đã chướng mắt.

Dù là Tiền công tử Kỹ Gần Như Đạo kia, Annie cũng sẽ chỉ gật đầu nói: Coi như không tệ! Nhìn chung đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối là thiên tài đỉnh cao nhất, nhân vật như vậy một đôi tay cũng đếm hết được.

Trong lòng nghĩ, hai tay Annie đã bay múa ở trên bàn phím, cô viết một cái mail ngắn gọn, uyển chuyển từ chối trả lời bộ ngoại giao. Mail gửi qua, như đá chìm biển lớn, bộ ngoại giao không có bất cứ đáp lại nào.

Đến giữa trưa, một nữ trợ lý gõ cửa phòng làm việc, nói: "Annie tiểu thư, có một vị khách nhân muốn gặp cô, chờ ở phòng khách." Annie nghe vậy nhất thời nhíu chặt đôi lông mày thanh tú.

Vị khách kia vẫn đến đây, bộ ngoại giao không nhìn mail từ chối của cô.

Annie hít sâu một hơi, áp chế bực bội trong lòng, vừa đứng dậy, vừa theo thói quen hai tay vuốt qua cái mông, vuốt phẳng nếp nhăn có thể tồn tại trên váy.

Cô bình ổn lại tâm tình một phen, đi ra khỏi văn phòng, xuyên qua khu vực làm việc, đẩy ra cửa phòng khách.

Trong phòng khách to như vậy, một người trẻ tuổi tựa vào ghế dựa lưng, thản nhiên mà ngồi.

Ngũ quan hắn rất anh tuấn, đường nét khuôn mặt rõ ràng, có khí chất tươi sáng làm tâm tình người ta vui vẻ.

Annie vơ vét hết trong bụng nhớ lại một lần linh cảnh hành giả của đại khu thứ hai, xác nhận mình không biết người trẻ tuổi này.

Cô ép ra mỉm cười, nói: "Chào anh, tôi là Annie Hiệp Hội Mỹ Thần, nên xưng hô ngài như thế nào?

Người trẻ tuổi cười tươi: "Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Annie như bị sét đánh.

Cô si ngốc nhìn người trẻ tuổi khuôn mặt xa lạ, không biết qua bao lâu, Annie hốc mắt đỏ lên, cười rạng rỡ: "Nguyên Thủy tiên sinh, lại gặp mặt rồi." Hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

HẾT QUYỂN 2

Chương 2183: New York (1)

QUYỂN 3

Thứ bảy, 11 giờ đêm khuya, quái thú sắt thép bay lượn ở phía trên tầng mây, đèn chỉ thị chỗ cánh cùng đuôi lóe lên có tần suất.

Từ mặt đất nhìn lên trên, giống như một ngôi sao thong thả di động.

Trong chuyến bay quốc tế tới liên bang Tự Do, tiếp viên hàng không tóc vàng mắt xanh bước chân nhẹ nhàng chậm rãi đi ở lối đi của khoang thương gia, nhỏ nhẹ câu thông, hỏi han ân cần các vị khách.

Các vị khách ở khoang thương gia hoặc đắp thảm mỏng ngủ giấc không sâu, hoặc đeo tai nghe để nghe nhạc, xem phim, trừ tạp âm máy bay phát ra, trong cabin tràn đầy yên tĩnh.

Trương Nguyên Thanh đắp chăn mỏng, không chút buồn ngủ, Thần Dạ Du là tinh linh đêm tối, cú đêm trong mắt người thường, càng muộn càng có tinh thần.

Khoang thương gia tổng cộng có ba tiếp viên hàng không, hai người đẹp nước ngoài tóc vàng mắt xanh, một quý cô Hoa kiều.

Trương Nguyên Thanh nheo mắt, đánh giá khuôn mặt tinh xảo cùng dáng người yểu điệu của các tiếp viên hàng không nước ngoài, tiếp viên hàng không khoang thương gia chất lượng rất cao, tùy tiện lấy ra một người cũng là người đẹp xuất chúng.

Tác phong càng từng được huấn luyện, khí chất treo lên đánh mỹ nữ qua đường.

Loại đánh giá trắng trợn này của Trương Nguyên Thanh, đặt ở trong nước chính là cái nhìn nam giới thối tha, là phải bị loạn quyền đánh chết. Nhưng các em gái Tây tóc vàng mắt xanh cười kiều diễm, lại không hề bận tâm vị hành khách trẻ tuổi này đánh giá.

Chuyến bay quốc tế khác với chuyến bay trong nước khoảng cách ngắn, khách có thể ở chuyến bay quốc tế ngồi khoang thương gia, đều là hộ khách chất lượng cao.

Đối với công ty hàng không mà nói là hộ khách chất lượng cao, đối với tiếp viên hàng không mà nói, còn hơn thế nữa.

Ở bên trái Trương Nguyên Thanh là lối đi, bên phải là Annie, bên phải Annie là một anh chàng đẹp trai người nước ngoài tóc nâu mắt xanh lục, anh chàng đẹp trai đối với Annie nhất kiến chung tình, nhiệt tình tìm cô nói chuyện.

Annie cười mỉm đáp lại, hai người nói chuyện với nhau rất khẽ, giống như khe khẽ nói nhỏ giữa bạn tốt.

Trương Nguyên Thanh thính lực ngoại ngữ rất bình thường, Annie cùng anh chàng đẹp trai người nước ngoài nói chuyện với nhau, nghe vào tai hắn, tựa như hai người nơi khác nói tiếng địa phương, hắn nửa đoán nửa nghe, mới có thể miễn cưỡng nghe hiểu.

Gã đẹp trai tự xưng ngôi sao mới của phố tài chính Manhattan, giấc mộng là trở thành một chuyên gia tài chính thành công.

Hắn dùng cách nói năng tao nhã triển lộ kiến thức uyên bác của mình, tựa như con công xòe đuôi tìm bạn tình, mong cô nương bên người có thể toát ra vẻ mặt sùng bái cùng ái mộ.

Thật ra bộ dáng bây giờ của Annie cũng không xinh đẹp, nhiều lắm là thanh tú, dung mạo của cô bị Trương Nguyên Thanh dùng ảo thuật thay đổi, cái đó khác với "Thuật Dịch Dung" của Huyễn Thuật Sư, bản chất là lừa gạt mắt người ta, không thể thay đổi khí chất, khí tức.

Cho nên, sức quyến rũ của nghề nghiệp Ái Dục vẫn chưa bị che mất.

Kiêu ngạo, tự phụ, tự cảm thấy mình tốt đẹp, có ham muốn biểu hiện mãnh liệt, cảm xúc tầng dưới chót lại là tự ti, liên tiếp cường điệu mình ở phố tài chính lăn lộn rất khá, quả nhiên là càng thiếu cái gì, càng thích chém gió cái đó. Trương Nguyên Thanh vừa cảm ứng cảm xúc của soái ca, vừa yên lặng lẩm bẩm.

Thân phận bây giờ của hắn là tán tu ở đại khu thứ hai đắc tội đại lão quan phương, bất đắc dĩ đi xa nước ngoài phát triển, có một nữ trợ lý nước ngoài bộ dáng thanh tú sức quyến rũ vô song.

Mục đích của chuyến này là "New York" được xưng thành phố không ngủ, một trong những thành thị phồn hoa nhất của liên bang Tự Do, ở trong văn hóa đại chúng của liên bang Tự Do, nó còn có một cái tên (diễn xưng) vang dội: Gotham!

Gotham, a không, New York kinh tế phát triển cao độ, kết cấu tổ chức phức tạp hỗn loạn, là tổng bộ tổ chức hợp pháp "Giáo Hội Hải Thần" đại danh đỉnh đỉnh của đại khu thứ nhất.

Nghề nghiệp đối ứng Giáo Hội Hải Thần là "Hải Yêu", lại được xưng là "thần thủ hộ ngựa" .

Trương Nguyên Thanh tính đặt trạm thứ nhất của chuyến đi nước ngoài ở đô thị lớn của thế giới văn minh này, trong đó có một nguyên nhân chủ yếu, nơi này là chỗ mẫu thân Trần Thục công tác.

Ít nhất bà ấy là nói như vậy.

Mặt khác chính là nhìn trúng New York "loạn", tổng bộ Giáo Hội Hải Thần ở New York, Hiệp Hội Mỹ Thần, Thiên Phạt, Công Hội Thương Nhân cũng đều thiết lập phân bộ quy mô khổng lồ ở tòa thành thị này.

Phương diện trận doanh tà ác, Câu Lạc Bộ Tửu Thần, Hội Sinh Vật Luyện Kim, Giáo Hội Dạ Thần ở New York cũng có cứ điểm bí mật, hơn nữa số lượng không ít.

Mà từ góc độ hiện thực, trong New York hội tụ di dân rất nhiều quốc gia, có được chủng tộc phong phú, chủng tộc pha tạp mà hỗn loạn chế tạo ra xung đột đa dạng phong phú.

Kết cấu nhân văn phức tạp, quyết định bất cứ một tổ chức nào cũng rất khó ở nơi này không kiêng nể gì lùng bắt, càn quét, là đô thị lớn đã có thể ăn chơi đàng điếm ngợp trong vàng son, lại tương đối hỗn loạn, thích hợp đục nước béo cò.

Chương 2184: New York (2)

Annie cùng soái ca tóc nâu mắt xanh lục kết thúc nói chuyện phiếm, hai bên trao đổi phương thức liên hệ.

Tiếp theo, cô khẽ tựa đầu vào bả vai Trương Nguyên Thanh, mở ra điện thoại di động xem trang web diễn đàn Thiên Phạt.

Xem một lát, Annie khẽ than một tiếng: "Nguyên Thủy tiên sinh, hành động vĩ đại của ngài ở trên hội thẩm phán, Thiên Phạt đến nay còn đang nói chuyện say sưa, tôi chưa bao giờ thấy bọn họ hứng thú nồng hậu như vậy thảo luận chuyện của đại khu thứ hai."

"Sửa đúng một chút, ID bây giờ của tôi là 'Thông Thiên Giáo Chủ' ." Trương Nguyên Thanh nhìn lướt qua diễn đàn đều là tiếng Anh: "Đều nói cái gì?"

Annie thở dài nói:

"Nói ngài là sỉ nhục của trận doanh hợp pháp, bọn họ đã định tính cậu là "kẻ sa ngã", sau đó cùng nhau vui sướng khi người gặp họa, nói nội bộ Ngũ Hành Minh chó cắn chó, tuyệt thế thiên tài cùng Chúa Tể đỉnh phong đồng thời ngã xuống."

Trương Nguyên Thanh "A" một tiếng: "Bọn họ còn không biết tình hình cụ thể?"

“Không, bọn họ biết.” Annie nói: “Chuyện lớn như vậy, Thiên Phạt khẳng định đã điều tra rõ ràng minh bạch, biết được mạch lạc sự kiện, nhưng cái này không trở ngại bọn họ phỉ báng cậu.”

Trương Nguyên Thanh ồ một tiếng, suy nghĩ mình mạnh mẽ đánh bại ba vị Thánh Giả đỉnh phong của Thiên Phạt, làm Thiên Phạt mất hết mặt mũi, người âm thầm căm hận, đỏ mắt, ghen tị, chỗ nào cũng có, bị bôi nhọ là không kỳ quái.

Không khỏi nghĩ đến một câu của tác gia nổi tiếng nào đó: Những kẻ ghen tị bạn, lại vĩnh viễn không thể vượt qua bạn, sẽ cố hết sức bôi nhọ bạn.

Đợi tới New York, tìm cơ hội bắt nạt một chút mấy thằng nhãi con Thiên Phạt… Trương Nguyên Thanh chòm sao Bọ Cạp âm thầm nghĩ.

Soái ca bên cạnh thấy hai người thân mật kề tai nói nhỏ, mùi dấm chua cũng sắp bay đầy toàn bộ cabin.

Phát hiện cảm xúc của đối phương, Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói:

“Về sau đừng tìm đàn ông nói chuyện phiếm, dễ gây chuyện cho tôi.”

Cũng chính là soái ca tự xưng tinh anh, hơn nữa chỉ là người thường, đổi là linh cảnh hành giả, chỉ sợ đã ra tay giáo huấn tình địch một phen.

Annie vội vàng giải thích:

“Nguyên… Giáo Chủ ngài hiểu lầm rồi, tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần ở Phong Thành, tôi đối với New York không phải quá quen thuộc, tôi thêm bạn hắn, là đang khai thác mạng lưới quan hệ cho ngài, đây là chức trách của một trợ lý.”

Chuyến đi nước ngoài của Trương Nguyên Thanh không cần hạ thấp, nhưng nhất định phải cẩn thận. Hắn tính đổi cái thân phận đại triển quyền cước, cho nên tạm thời không muốn có quá nhiều tiếp xúc với Hiệp Hội Mỹ Thần, Công Hội Thương Nhân.

Chuẩn bị quen thuộc hoàn cảnh một chút trước.

Annie ghi tạc trong lòng lời của hắn, vì thế tích cực lợi dụng năng lực kết giao quan hệ của nghề nghiệp Ái Dục, khai thác mạng lưới quan hệ cho ông chủ.

Thêm bạn trước nói sau, nhỡ đâu dùng tới.

"Ồ!" Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, cho sự khẳng định đối với công tác của trợ thủ, sau đó hạ giọng nói:

"Phía trước bên trái chúng ta, hai tên hàng thứ hai rất đáng ngờ."

Vẻ mặt Annie nghiêm túc, ánh mắt theo phương hướng Trương Nguyên Thanh ra hiệu nhìn lại, nói nhỏ như muỗi kêu: "Đáng ngờ?"

Trương Nguyên Thanh giải thích:

"Từ khi lên máy bay bắt đầu, cảm xúc của hai người đó đã ở trạng thái căng thẳng, đối với bất luận kẻ nào cũng tràn ngập cảnh giác, mặc kệ là tiếp viên hàng không hay khách nhân, chỉ cần đi qua bên cạnh bọn họ, cảm xúc của hai người sẽ theo bản năng khẩn trương."

Annie nhíu mày nói: "Tội phạm truy nã sao?"

Hơi thở của cô trong ấm áp lộ ra mùi thơm, cử chỉ lơ đãng tràn ngập sức dụ hoặc trêu chọc lòng người.

Nhưng Trương Nguyên Thanh nay đã nắm giữ kỹ năng của Huyễn Thuật Sư, có thể chủ động xoa dịu ý niệm đáng khinh, để mình không chịu sắc đẹp khống chế, cho nên không chịu ảnh hưởng chút nào, nói:

"Không phải tội phạm truy nã, căn cứ cảm xúc bọn họ phản hồi, càng như là người ở quê mang theo 5 triệu tiền mặt ra ngoài, nhìn ai cũng giống người xấu, khắp nơi phòng bị. Trên thân hai người này có lẽ có thứ gì quan trọng."

Annie "Ồ" một tiếng, tiếp tục tựa đầu vào bả vai Nguyên Thủy tiên sinh, đối với hai hành khách cảm xúc căng thẳng cũng không thèm để ý, bọn họ có lẽ thật sự mang theo vật phẩm giá trị cao, tình báo làm ăn, hợp đồng thương mại vân vân.

Nhưng cô không có hứng thú đối với những thứ này, mang ra so sánh, cô càng thêm quý trọng cơ hội tiếp xúc thân mật khó được.

Cô nay đã hoàn toàn tiếp nhận nhiệm vụ tổ chức sắp xếp, một chọi một phục vụ Nguyên Thủy Thiên Tôn, muốn trở thành trợ lý trên công việc cùng cuộc sống của hắn.

Ở trong Hiệp Hội Mỹ Thần, một khi bị sắp xếp nhiệm vụ trợ lý tư nhân, liền ý nghĩa phải thành người tình phục vụ đối tượng, chiến hữu thân mật, thành tựu đối tượng phục vụ, liên quan đến khảo hạch của quan ngoại giao.

Betty chính là vì phục vụ tốt Ma Quân, mới trở thành một trong những phó bộ trưởng bộ ngoại giao.

Nhưng lời kế tiếp của Trương Nguyên Thanh, khiến cô có tinh thần hơn một chút.

Chương 2185: New York (3)

“Hai người đó cảm xúc rất cứng cỏi, đề phòng vài giờ, tinh thần cũng chưa xuất hiện mỏi mệt, hẳn là linh cảnh hành giả.”

“Linh cảnh hành giả.” Annie suy tư một phen, nói: “Ngài nếu cảm thấy hứng thú, có thể dệt mộng cảnh, ở trong mộng thử một lần.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, lắc đầu: “Tạm thời không có hứng thú, xem chút nữa.”

Lúc này, ngoài cửa sổ cabin nhỏ hẹp, một luồng ánh rạng đông cắt qua bầu trời, xua tan bóng tối, khiến tầng mây màu vẩy mực biến thành màu mực nhạt.

Trời đã sáng.

Trong radio truyền đến tiếng của tiếp viên hàng không:

“Máy bay sắp đến New York, đang chuẩn bị đáp xuống, xin hành khách cài dây an toàn, đừng tùy ý đi lại. Chuyến bay lần này là…”

…

Tùng Hải lúc này, bảy giờ tối.

Khách sạn Hảo âm Nhạc, Chỉ Sát cung chủ lười biếng tựa vào bên giường, làn váy đỏ tươi ở ga giường trắng bóc tản ra, lộ ra đôi chân trắng dưới làn váy, da thịt mịn màng căng bóng, ngón

chân tròn trịa trong suốt, hơi gập lại, quặp ga giường, mu bàn chân hơi cong.

Cô vừa nghịch tóc, vừa nghe điện thoại.

“Tôi không biết cậu ấy ở đâu, cậu ấy vừa sống lại liền trốn đi, nói muốn bế quan đến cuối năm.” Chỉ Sát cung chủ thuận miệng ứng phó người phụ nữ trong điện thoại.

“Nó sẽ không nói với cô?” Giọng điệu Trần Thục tràn ngập nghi ngờ: “Cô sẽ không quấn quít lấy nó?”

Chỉ Sát cung chủ thở dài: “Hội thẩm phán lần này đả kích đối với cậu ấy rất lớn, tuy sống lại, nhưng tâm tình vẫn ủ dột. Cậu ấy muốn giải sầu, tôi cũng liền nghe theo cậu ấy.”

“Tôi cũng không biết cô có phải đang nói dối không chớp mắt hay không.” Trần Thục hít sâu một hơi, “Dù sao nó ở Ngũ Hành Minh là không ở lại nổi nữa, vừa lúc, nên đến đại khu thứ nhất học hỏi kinh nghiệm, cô nghĩ biện pháp đưa nó tới đây.”

“Cô quá nóng vội rồi, nóng vội không ăn được đậu phụ nóng.” Cung chủ cười nói.

“Tôi đương nhiên nóng vội, Tế Thế Xã phát triển đã đạt tới bình cảnh, mạng lưới quan hệ, con đường, tài chính, số lượng linh cảnh hành giả, đều đã đến bình cảnh, sáu năm qua không có bất cứ sự tăng cường nào, ngược lại có dấu hiệu suy yếu.” Trần Thục giọng điệu ngưng trọng:

“Chỉ dựa vào tiền là không được, thứ cần là mời chào càng nhiều thành viên hơn, nhưng linh cảnh hành giả có thể vì tiền làm việc, lại sẽ không khuất phục vì tiền, muốn đột phá bình cảnh, nhất định phải có một vị lãnh tụ.

“Nguyên Tử là nhân tuyển thích hợp, nó có được tư chất không gì sánh kịp, có cũng đủ danh tiếng và danh vọng, chỉ cần nó trở thành thủ lĩnh Tế Thế Xã, sẽ có một lượng lớn tán tu gia nhập Tế Thế Xã.”

Chỉ Sát cung chủ trầm mặc vài giây, “Lấy cấp bậc trước mắt của cậu ấy, không gánh vác nổi lá cờ lớn của Tế Thế Xã, cô nôn nóng để cậu ấy tiếp nhận, khả năng lớn nhất là hại cậu ấy bại lộ ở trong tầm nhìn của các thế lực lớn đại khu thứ nhất,

đối với cậu ấy không có bất cứ lợi ích nào. Đừng vội, sớm nhất sớm nhất, cũng phải chờ cậu ấy tấn thăng Chúa Tể."

Trần Thục suy tư một lát, nói: "Đây cũng là ý tưởng của nó?"

"Không, là ý nghĩ của tôi, về phần cậu ấy…" Chỉ Sát cung chủ bĩu môi, "Cậu ta cả ngày cà lơ phất phơ, ai biết đang nghĩ cái gì, cô thậm chí không biết cậu ta khi nào đứng đắn, khi nào giỡn."

Trần Thục nghiến răng nghiến lợi: "Không một ai đáng tin, Tử Chật nếu là không chết, tôi cũng lười quan tâm mấy người."

…

Đảo quốc, Thiên Hạc tổ.

Ryo Asano mặc kimônô anh đào, đi guốc gỗ, gõ cửa phòng Đại Sơn Ốc.

Các cán bộ Thiên Hạc tổ tập trung một chỗ, các nữ nghệ nhân kia dưới trướng Thiên Hạc tổ hôm nay chưa trình diện tiếp rượu, nhảy, bình thường mà nói, mỗi cuối tuần, các cán bộ Thiên Hạc tổ đều sẽ gọi đến nữ nghệ nhân "vừa lòng" đến Đại Sơn Ốc tiếp rượu, đợi sau khi cơm no rượu say, liền ôm nữ nghệ nhân đến phòng khách dưới lầu —— dạy học riêng. avi.

Hôm nay là thứ Bảy, nhưng các cán bộ Thiên Hạc tổ ai cũng vẻ mặt âm trầm, tâm tình buồn bực, không có tinh lực giảng bài cho nữ nghệ nhân.

Cách Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh đã hơn một tuần, chợt nghe tin dữ, các cán bộ Thiên Hạc tổ nước mắt như mưa, đấm ngực dậm chân.

Tiếng khóc thê lương bi ai, so với các nữ nghệ nhân kia chỉ có hơn chứ không kém.

Có thể không khóc sao, Gương Yata mất rồi.

Trải qua hơn một tuần lắng đọng lại, các cán bộ từ trong bầu không khí bi thương đi ra, lần đầu tụ tập ở Đại Sơn Ốc, còn hẹn Ryo Asano.

Ryo Asano cũng ở trong thời gian lắng đọng lại dần dần đi ra khỏi bóng ma Nguyên Thủy-kun trở về linh cảnh, nhưng vẫn như cũ tỏ ra ủ dột.

Kobe Ichiro nhìn cô gái xinh đẹp buồn bực không vui, trầm giọng nói:

“Ryo-chan, Nguyên Thủy-kun ngã xuống làm người ta vô cùng đau lòng, nhưng bây giờ không phải lúc uể oải, Nguyên Thủy-kun đã chết, Thiên Hạc tổ tính rút về thẻ đặt cược ở trên Ngũ Hành Minh, cũng chính là cô.”

Chương 2186: New York (4)

Ryuzaki Ichiro lão sư của Ryo Asano nói tiếp:

“Chúng ta hướng Thiên Phạt đưa ra thỉnh cầu sắp xếp con gia nhập Thiên Phạt thực tập, đã được cho phép. Ryo-chan, nắm bắt thật tốt cơ hội lần này, lấy năng lực, vẻ đẹp của con, nhất định có thể đạt được ủng hộ ở Thiên Phạt, con phải tranh thủ càng nhiều tài nguyên cùng tán thành hơn cho Thiên Hạc tổ.”

Các cán bộ đang ngồi đây, lúc trẻ tuổi đều từng đi Thiên Phạt thực tập, học tập kinh nghiệm quản lý của Thiên Phạt, tích lũy mạng lưới quan hệ vân vân.

Thiên Hạc tổ có thể đạt được càng ngày càng nhiều quyền phát biểu, trở nên tự do hơn độc lập hơn, cùng các “Thiên Phạt thực tập sinh” kia cố gắng chung một nhịp thở.

Nhưng hơn nửa thế kỷ qua, Thiên Hạc tổ trước sau chưa từng xuất hiện một vị tinh anh vào trong cao tầng Thiên Phạt, một lần cách cao tầng gần nhất, vẫn là hơn hai mươi năm trước, Thiên Hạc tổ xuất hiện một cô gái đảo quốc tài sắc song toàn.

Cô, đã trở thành tình nhân của chấp hành quan Đồng Xanh cấp 1.

Thiên Hạc tổ đối với Ryo Asano là gửi gắm kỳ vọng cao, không phải muốn để cô đu bám đại lão, mà là tư chất cùng tốc độ trưởng thành của Ryo-chan, đã có thể bằng được tinh anh của Thiên Phạt, Ngũ Hành Minh.

Đảo quốc quá nhỏ, không bồi dưỡng được một cô gái xinh đẹp thiên tài như vậy, muốn tiến một bước nữa, phải đi Thiên Phạt rèn luyện.

Ryo Asano gần đây không có tâm tư cùng tố cầu công tác, nhưng các trưởng bối sắp xếp cô không thể từ chối, cúi đầu:

“Đi tổng bộ Thiên Phạt sao?”

Ryuzaki Ichiro lắc đầu: “Muốn đi tổng bộ, tư cách và từng trải của con còn quá nông cạn, nhưng Thiên Phạt rất thưởng thức tài hoa của con, sắp xếp con ở New York thực tập, con về thu thập hành lý một phen, uổi chín giờ sáng ngày mai xuất phát.”

“New York…” Ryo Asano thấp giọng lẩm bẩm.

…

New York, khu Queens, sân bay Diaz.

Máy bay hạ cánh thành công, Trương Nguyên Thanh cùng Annie kết bạn rời khỏi sân bay, hai người kéo hành lý sóng vai mà đi.

Annie tóc vàng lấp lánh, con ngươi xanh thẳm, mặc váy ống màu đen cùng áo sơmi màu trắng, một bộ trang phục vưu vật công sở phong tình vạn chủng.

Trương Nguyên Thanh mặc tùy ý hơn nhiều, quần bò, áo đơn màu đen, trong tay cầm một ly chocolate nóng.

Annie thì một tay kéo hành lý, một tay cúi đầu thao tác điện thoại di động, nói:

“Giáo chủ, chúng ta kế tiếp sẽ ở New York một đoạn thời gian, tôi ở phố người Hoa ở Hạ Thành phía nam Manhattan thuê một căn chung cư cao cấp, kỳ hạn thuê nửa năm.”

Phố người Hoa? Đây là lo lắng mình ở liên bang Tự Do khí hậu không hợp? Rất quan tâm đấy… Trương Nguyên Thanh nhấp một ngụm chocolate nóng, nói: “Tôi thích nơi này, đã sớm muốn kiến thức một phen Manhattan đại danh đỉnh đỉnh.”

New York năm khu lớn, phân biệt là Manhattan, Queens, quận Kings (Brooklyn), khu Bronx cùng đảo Staten.

Trong đó Manhattan là khu phồn hoa nhất không hề tranh luận, càng là trung tâm tài chính thế giới, nơi ngân hàng lớn, sàn giao dịch lớn cùng tổ chức lũng đoạn lớn tụ tập.

Quận Kings cùng khu Bronx, cái trước tụ tập rất nhiều quốc gia rất nhiều dân tộc, từng là khu vực tỷ lệ phạm tội cao nhất, thành phần rất phức tạp, tiềm tàng rất nhiều nghề nghiệp tà ác.

Cái sau hai ba mươi năm trước là nơi bình dân da trắng tụ tập, về sau bởi vì nhà cửa xuống cấp, người da trắng rút đi, nay thành thiên đường của người da đen. Trình độ hỗn loạn, không dưới quận Kingss.

Mà khu Queens diện tích lớn nhất, dân cư đông thứ hai, rất nhiều thương hiệu thời trang thiết lập tổng bộ, kết cấu kinh tế đa dạng, là nơi giới trung lưu tụ tập.

Annie nói: "Trừ phố người Hoa Manhattan, tôi còn ở khu Flushing của quận Queens, nơi người Hoa tụ cư thuê một căn nhà."

Cô hạ giọng nói:

"Phân bộ của Thiên Phạt thiết lập ở Manhattan, lực lượng bảo an mạnh nhất. Làm linh cảnh hành giả ngoại lai, Manhattan thật ra không phải một lựa chọn tốt, hơn nữa, hai vị hội trưởng yêu cầu ngài đăng ký thợ săn tiền thưởng, nếu ở Manhattan ngài hành động sẽ rất bất tiện, cũng dễ bị tập trung.

"Nhưng bởi vì ngài là Huyễn Thuật Sư cùng Tinh Quan, sở trường nhất ẩn nấp cùng chạy trốn, cho nên ở Manhattan cũng không sao cả, về sau nếu thực gặp chuyện, chúng ta thay đổi dung mạo, chuyển tới Flushing là được rồi."

Trương Nguyên Thanh cảm khái nói: "Annie, tôi đột nhiên hối hận, tôi nên sớm một chút dẫn theo cô bên người."

Nói xong, lại cười trêu chọc: "Hy vọng tôi sẽ không bị cô nuôi hỏng."

Đáng giá nhắc tới, ở liên bang Tự Do, thậm chí mấy quốc gia châu u, trong thế giới linh cảnh hành giả, có thợ săn tiền thưởng loại nghề nghiệp này tồn tại.

Thợ săn tiền thưởng không phải nghề nghiệp linh cảnh, mà là nghề nghiệp tổ chức dân gian chứng thực do nhiều tư bản liên hợp thành lập, tổ chức này tên đầy đủ là: Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng.

Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng có bối cảnh quan phương, nhưng lại không thuộc về quan phương, bởi vì công hội hướng toàn bộ linh cảnh hành giả, bao gồm nghề nghiệp tà ác, bất luận kẻ nào cũng có thể đăng ký tài khoản, trở thành một thợ săn tiền thưởng.

Chương 2187: Phòng cho thuê (1)

Thuộc tính nửa trắng nửa đen của nó, nhất định không thể trở thành tổ chức chính phủ.

Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng sở dĩ có thể tồn tại, một mặt là tự do, đất đai nhân quyền giao cho hoàn cảnh nó sinh trưởng, dù sao nghề nghiệp tà ác cũng có nhân quyền mà, cũng có quyền lợi công tác, kẻ sáng tạo công hội là nói như vậy…

Một mặt khác là để các hành giả không thuộc quan phương có một con đường kiếm tiền hợp pháp, cái này quả thật đối với trị an có hiệu quả dựng sào thấy bóng, giảm bớt đi rất nhiều tỷ lệ phạm tội của tán tu, nghề nghiệp tà ác.

Tiếp đó chính là, Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng tiếp nhận tất cả nhiệm vụ, mặc kệ là ai, chỉ cần trả tiền, công hội sẽ mang nhiệm vụ dán ra ngoài, truyền lại cho toàn bộ thợ săn tiền thưởng ở thành thị này.

Đối với một ít đại lão không tiện tự mình xử lý việc nào đó mà nói, Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng quả thật rất có ích.

Mà Trương Nguyên Thanh muốn đăng ký thân phận thợ săn tiền thưởng, hoàn toàn là yêu cầu của kim chủ ba ba (bố đường, người nuôi).

Hội trưởng tiên sinh không hy vọng hắn cẩu thả ở liên bang Tự Do, cả ngày cùng Annie lấy tĩnh chế động, thiện ác có báo, phong lưu khoái hoạt. Vì thế chế định cho hắn một mục tiêu nhỏ: Trong một tháng trở thành thợ săn tiền thưởng Bạc Trắng.

Cái này tất nhiên sẽ chiến đấu với nghề nghiệp hợp pháp, tà ác của đại khu thứ nhất, do đó ở trong thực chiến mở rộng tầm mắt, phong phú kinh nghiệm.

Mặt khác, Công Hội Thương Nhân và Hiệp Hội Mỹ Thần ngẫu nhiên cũng sẽ có một chút nhiệm vụ cơ mật không tiện xuất động thành viên bang phái, hội trưởng hy vọng ở lúc hai tổ chức có việc cần, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể đứng ra phục vụ cho mọi người thật tốt.

Kim chủ ba ba tặng tiền tặng tài nguyên, cũng không phải coi ngươi như Bồ Tát để thờ.

Phải làm việc!

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ ùn ùn, thấy hai vị khách kia dọc theo đường đi đều cảm xúc căng thẳng, vội vã vượt qua hắn cùng Annie, sóng vai đi xa.

Đó là hai người da trắng điển hình, một người trung niên đường chân tóc hơi cao, một người trẻ tuổi làn da trắng nõn ngũ quan thanh tú.

Trong tay người trung niên cầm một cái túi công văn, nửa bảo vệ nửa giấu diếm ở bên người, người trẻ tuổi gắt gao đi theo, cảnh giác nhìn chung quanh.

Trong cảm xúc của hai người này không có quá nhiều năng lượng tiêu cực, hẳn là không phải nghề nghiệp tà ác, cũng không biết thuộc về tổ chức chính phủ nào… Trương Nguyên Thanh nghĩ.

Đột nhiên, hắn thấy một người đàn ông trung niên dáng người khôi ngô xuất hiện ở trong tầm nhìn, cũng hướng tới hai nghề nghiệp hợp pháp nghênh đón.

Người đàn ông khôi ngô đột nhiên xuất hiện kia có bộ râu quai nón rậm rạp, khí chất cùng bề ngoài đều rất lôi thôi, bụng bia tròn vo giống như phụ nữ mang thai.

Thân là Chưởng Mộng Sứ cấp 6 đỉnh phong, Trương Nguyên Thanh nháy mắt đã nhận ra ác ý của người đàn ông bụng bia, ác ý nhằm vào hai người nghề nghiệp hợp pháp kia.

Mũi đỏ, bụng phệ, ánh mắt đục ngầu, khí chất lôi thôi… Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên đi tới trước mặt, thấy khí chất đối phương giống như đã từng quen biết.

—— Câu Lạc Bộ Tửu Thần?

Trương Nguyên Thanh theo bản năng nghĩ đến nghề nghiệp tà ác nước ngoài này.

Hai người nghề nghiệp hợp pháp âu phục đen sơmi trắng, bộ dạng tinh anh công sở, lập tức đã nhận ra người đàn ông bụng phệ.

Người đàn ông trung niên đeo túi công văn cảnh giác dừng bước, người trẻ tuổi nhã nhặn thì chủ động tiến lên, trong quá

trình đó đè lại sau hông.

Đây là động tác cảnh cáo trước khi móc súng của cảnh sát.

“Chào anh, tôi là cảnh sát thường phục của sân bay, mời anh dừng tiến lên, tiếp nhận kiểm tra.” Người trẻ tuổi nhã nhặn trắng bóc cao giọng nói.

Hắn vừa xuống máy bay, sao có khả năng mang theo súng ngắn, nhìn mặt non, nhưng làm việc lại rất thông minh lão luyện.

Ngay tại lúc khoảng cách của hai bên càng lúc càng gần, người trẻ tuổi đột nhiên lảo đảo một cái, như là bị người ta ngáng một cái, ngã phát chó cắn bùn, vừa vặn ngã ở bên chân người đàn ông bụng phệ.

“Rầm!”

Giày da của người đàn ông bụng phệ hung hăng đá vào xương cằm người trẻ tuổi, đạp hắn ngất đi.

Quả nhiên là Hú Tửu Giả… Trương Nguyên Thanh cách đó không xa khẽ gật đầu, xác nhận mình phán đoán không sai.

Người đàn ông trung niên cầm túi công văn, thấy đồng bạn bị nháy mắt chế phục, con ngươi hơi co lại.

Hắn không ý đồ chiến đấu với kẻ địch, hoặc cứu viện đồng bạn, tay trái nhanh chóng liên tục vung vài cái.

Ô ~

Luồng khí ngưng tụ thành hai lưỡi đao gió hình cung, một trên một dưới lao về phía người đàn ông bụng phệ.

Không nhìn kết quả, người đàn ông trung niên đường chân tóc hơi cao, mang theo túi công văn, hướng về phương hướng trái ngược bỏ chạy.

Gió nhẹ nhàng nâng lòng bàn chân hắn, đẩy ở sau lưng hắn, khiến hắn giống như mũi tên nhọn rời cung.

Đồng thời, hắn hô to: “Nơi này có phần tử khủng bố, mau thông báo cảnh sát!”

Chương 2188: Phòng cho thuê (2)

Có thể nháy mắt chế phục đồng bạn, kẻ địch ít nhất là Siêu Phàm đỉnh phong, người trung niên cũng là cấp 3, nhưng hắn là Phong Pháp Sư, đơn đả độc đấu rất khó chiến thắng nghề nghiệp tà ác, lại nói mang theo vật phẩm cơ mật bên người, không tiện chiến đấu.

Dưới loại tình huống này, chế tạo hỗn loạn, kéo dài thời gian là lựa chọn tốt nhất.

Một bên khác, người đàn ông bụng phệ nâng tay phải, hất nhẹ một cái, vòng đá ruby trên cổ tay chợt lóe hào quang.

Nhất thời, hai lưỡi đao gió "ăn ý" hướng lên hướng xuống, một cái chém trúng trần nhà cao 7-8 mét, một cái chém trúng sàn đá cẩm thạch, chế tạo ra vết chém nhợt nhạt.

Người đàn ông bụng phệ không quan tâm ánh mắt mờ mịt lại kinh ngạc của du khách quanh mình, sải bước đuổi theo người trung niên cầm túi công văn, đồng thời khiến dây xích trên cổ tay sáng lên.

Một giây sau, người trung niên giống như mất đi cảm giác phương hướng, đột nhiên chạy sang trái, sau đó va vào tường, liền lại chạy sang phải, lại đụng vào tường thủy tinh.

Người đàn ông bụng phệ nhân cơ hội áp sát.

Thấy Hú Tửu Giả tới gần, người trung niên run sợ, vừa lớn tiếng cảnh báo, vừa bảo người xung quanh báo cảnh sát, đồng thời mang túi công văn trong tay hung hăng đập về phía người đàn ông bụng phệ.

Chậc, nhận biết sai lệch… Trương Nguyên Thanh nhịn không được ở trong lòng "chậc" một tiếng, ánh mắt đặt ở trên cổ tay người đàn ông bụng phệ.

Tính tới trước mắt, kỹ năng người đàn ông bụng phệ bày ra, phân biệt là cảm quan mất cân bằng, nhận thức sai lầm, đều là năng lực giai đoạn Siêu Phàm, chẳng qua dây xích trên cổ tay hắn tựa như có công năng tăng phúc, nghề nghiệp hợp pháp cùng cấp bậc hoàn toàn không thể phản kháng.

Nhìn túi công văn đập về phía mình, người đàn ông bụng phệ lộ ra nụ cười đắc ý thực hiện được, nháy mắt tiếp nhận túi công văn, đồng thời chạy gấp vài bước, nhảy lên tung một cước, đạp về phía ngực người trung niên.

Người trung niên ngây ra tại chỗ, bày ra trạng thái say rượu rất nhỏ.

“Rầm!”

Trong tiếng thân thể va chạm nặng nề, người đàn ông trung niên bị một cước đạp bay ra ngoài.

Người đàn ông bụng phệ thì cầm túi công văn xoay người bước nhanh rời đi, ở lúc hắn đi ngang qua bên người Annie cùng Trương Nguyên Thanh, Trương Nguyên Thanh thò chân ra.

“Rầm!”

Gã mập nặng trăm cân nặng nề ngã trên đất, túi công văn trong tay rời tay, trượt ra xa mấy mét.

Người đàn ông bụng phệ nhe răng trợn mắt, vẻ mặt có chút mờ mịt, không biết mình vì sao sẽ ngã xuống.

—— Trương Nguyên Thanh đã dùng ảo thuật che giấu động tác của mình.

Nhưng hắn không có thời gian đi suy nghĩ loại chuyện này, du khách xung quanh có người đã lấy ra điện thoại di động chuẩn bị báo cảnh sát, có người đi thông báo nhân viên cảnh vụ sân bay.

Hắn phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Người đàn ông bụng phệ vội vàng đứng dậy, chuẩn bị đi nhặt túi công văn, lại thấy một bàn tay vượt trước hắn, nhặt lên túi công văn.

Chủ nhân cái tay kia là một người đàn ông phương đông da vàng mắt đen, rất trẻ tuổi, ngũ quan tuấn lãng, khí chất ôn hòa.

“Con lợn da vàng, đưa đồ cho ta!” Người đàn ông bụng phệ hai mắt trừng trừng, bày ra vẻ mặt hung ác, uy hiếp, vươn tay muốn đi đoạt túi công văn trong tay Trương Nguyên Thanh.

“Đây không phải thứ của ngươi.” Trương Nguyên Thanh lui về phía sau một bước, cơ bắp phần chân phồng lên, chân phải chợt bắn ra.

Bốp!

Một cú đá chân cao đá vào cằm người đàn ông bụng phệ, đá máu cùng răng phun tung tóe.

Người đàn ông bụng phệ "Ô" một tiếng, ngửa mặt ngã xuống, phát ra một tiếng vang trầm thật lớn.

Trương Nguyên Thanh một tay kéo hành lý, một tay cầm túi công văn, sải bước tiến lên, đá từ bên vào huyệt Thái Dương người đàn ông, đá hôn mê người đàn ông bụng phệ.

"Annie!" Trương Nguyên Thanh nhìn về phía chuỗi dây trên cổ tay gã bụng phệ, ra hiệu nàng thu chiến lợi phẩm.

Annie ngầm hiểu, nhanh chóng tháo vòng tay xuống, thu vào túi xách phụ nữ.

Lúc này, người đàn ông trung niên bụng bị đạp một cước, đã hơi hồi lại, nội tạng bị hao tổn một chút, nhưng còn có thể miễn cưỡng hành động.

Hắn ôm bụng, thất tha thất thểu chạy tới, đề phòng đánh giá Annie cùng Trương Nguyên Thanh, nói: "Chào cậu, đây là đồ của tôi."

Khi nói chuyện, hắn vừa bảo trì cảnh giác, vừa đánh giá quanh mình.

Sân bay Diaz đầu mối giao thông then chốt như vậy, Thiên Phạt cùng Giáo Hội Hải Thần đều sắp xếp tiểu đội hành giả trực, có thể chạy tới bất cứ lúc nào, nếu hai vị trước mắt là kẻ địch, điều hắn cần phải làm là kéo dài thời gian.

"Tôi biết đây là đồ của anh." Trương Nguyên Thanh ném túi công văn qua.

Người đàn ông trung niên vui sướng tiếp nhận, cách da thuộc sờ sờ thứ bên trong, sau khi xác nhận không có sai lầm, lộ ra nụ cười chân thành cảm kích:

"Cực kỳ cảm tạ hai vị hỗ trợ… Hai người cũng là linh cảnh hành giả nhỉ?"

Câu phía sau kia, hắn không tự giác hạ giọng.

Trương Nguyên Thanh mỉm cười gật đầu: "Tôi đến từ đại khu thứ hai, ID linh cảnh là Thông Thiên Giáo Chủ."

Chương 2189: Phòng cho thuê (3)

Liên bang Tự Do bên này, thái độ đối với hành giả hoang dã tương đối nhu hòa, khai sáng, sẽ không bắt ép bạn đi Thiên Phạt đăng ký hồ sơ, chỉ cần không gây chuyện, bại lộ mình là linh cảnh hành giả cũng không sao cả.

Khẩu ngữ rất sứt sẹo, phát âm cũng không quá chuẩn, quả thật không giống Hoa kiều thường trú liên bang Tự Do… Người đàn ông trung niên vừa xoa bụng, vừa nói:

"Tôi là Phong Pháp Sư của Thiên Phạt, ID linh cảnh Kamaitachi, đây là tên một loại yêu quái phong thuộc tính của đảo quốc, thật ra tôi vốn muốn đặt tên là Boreas, đây là tên của thần gió trong thần thoại. Nhưng rất đáng tiếc, thủ tịch chấp hành quan các hạ đã chiếm dụng tên này, cô ấy thật sự là cô gái bá đạo."

Hắn khoảng bốn mươi tuổi, có nếp nhăn khoé mắt cùng nếp nhăn trên trán mờ nhạt, con ngươi màu xám nhạt, hốc mắt hãm sâu, mũi rất cao, là nam sĩ không tính quá anh tuấn, nhưng cười lên rất có lực tương tác.

Tùy tiện thảo luận một trong những người lãnh đạo Thiên Phạt như vậy thật sự được không, ồ thiếu chút nữa quên, các người cũng có thể dán chân dung tổng thống ở trong WC… Trương Nguyên Thanh chú ý tới động tác ôm bụng của đối phương, lấy tay rút ra Quyền Trượng Sơn Thần, lấy ảo thuật che giấu, vỗ nhẹ bả vai Kamaitachi một cái.

Kamaitachi theo bản năng nhìn về phía vai trái, ngay sau đó, bụng quặn đau khó chịu nhanh chóng biến mất.

Hắn bất ngờ cúi đầu nhìn nhìn bụng, lại nhìn về phía Trương Nguyên Thanh:

"Thì ra cậu là Mộc Yêu."

Trương Nguyên Thanh thu Quyền Trượng Sơn Thần về ô vật phẩm, không phủ nhận, cũng chưa thừa nhận, mỉm cười nói:

"Chúng tôi còn có việc, vị này là trợ lý của tôi Annie, nếu có chỗ nào cần trợ giúp, có thể liên hệ cô ấy."

Đây là một trong những nguyên nhân Trương Nguyên Thanh ra tay, mới đến, mạng lưới quan hệ rất quan trọng.

Nhất là mạng lưới quan hệ quan phương.

Hắn có thể ở đại khu thứ hai oai phong một cõi, giai đoạn đầu ôm đùi Phó Thanh Dương, về sau ôm đùi Nguyên Soái.

Đợi Annie cùng Kamaitachi thêm bạn xong, nhân viên cảnh vụ sân bay vừa vặn chạy tới.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: "Đi thôi!"

Hai người rất nhanh hòa vào trong đám người chen chúc, dựa theo bảng chỉ đường, đi về phía chỗ xe taxi.

Nửa giờ sau, Trương Nguyên Thanh và Annie ngồi vào xe taxi, tài xế là người da trắng trung niên bụng phệ, thấy Trương Nguyên Thanh mắt đen tóc vàng, cười khẽ dùng phát âm sứt sẹo nói: Trào cậu!

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Annie: "Có phải đòi tiền boa hay không?"

Annie lắc đầu.

Ồ, là tài xế nói đùa… Trương Nguyên Thanh không nói nữa.

Xe taxi chạy khỏi sân bay, lao nhanh ở nội thành náo nhiệt phồn hoa.

Cùng là đô thị lớn cấp thế giới, New York cùng Tùng Hải có sự khác biệt rõ ràng, phong cách kiến trúc của New York là lấy góc vuông, đường cong, khối hình học làm chủ, cũng chính là phong cách kiến trúc hộp vuông.

Mặt khác, trong rất nhiều kiến trúc kiểu cũ, còn dung nhập phong cách dựng cột của La Mã cổ, cùng với tường ngoài đá cẩm thạch, lộ ra một chút năm tháng tang thương như vậy.

Trừ những thứ này, cảm thụ lớn nhất của Trương Nguyên Thanh chính là đường không rộng bằng Tùng Hải, thành thị xanh hóa cũng không quá nhiều.

Nhìn thành thị bên đường khắp nơi đều là các loại làn da, chủng người, Trương Nguyên Thanh nhịn không được hỏi:

“Trị an thế nào? Buổi tối đi ra ngoài có thể bị mấy anh da đen* lấy súng chỉ vào đầu hay không vậy?”

Annie có chút chột dạ nói: “Chỉ cần buổi tối không ra ngoài, trị an vẫn là không tệ “

New York phố người Hoa, ở Hạ Thành đầu phía nam Manhattan, bao phủ diện tích cực lớn, ước chừng hơn bốn mươi con đường, người ở nơi này lấy Hoa kiều làm chủ, khoảng 150.000.

Trong Hoa kiều, lại lấy người tỉnh Bảo Thang thích ăn người Hồ Kiến, cùng với người Hồ Kiến bị tỉnh Bảo Thang xếp vào thực đơn làm chủ.

Phố người Hoa phong cách kiến trúc hỗn loạn ở giữa kiểu Trung cùng kiểu dáng u Tây, đã có nhà lầu mái cong đấu giác, cũng có tầng tầng chung cư hình chữ nhật tiếp giáp nhau.

Có con đường không đủ rộng rãi, điều kiện vệ sinh bình thường, trên nhà lầu tiếp giáp nhau là biển hiệu lộn xộn, viết tiếng Trung.

Loại hoàn cảnh chật chội này, làm Trương Nguyên Thanh nghĩ tới khu đô thị cũ ở Hong Kong.

Có nhà cao tầng tiếp giáp con đường, con đường rộng rãi, hai bên mở đầy nhà hàng, quán ăn vặt kiểu Trung, cái gì cần có cũng có.

Annie thuê nhà trọ cao cấp, là một căn nhà tầng nhỏ tinh xảo gạch đỏ tường ngoài, sáu tầng, ngăn nắp, mặt trước có cửa sổ bóng loáng, ban công nhỏ.

Ra ngoài rẽ trái chính là phố ăn vặt dòng người đông đúc, rẽ phải qua hai cái đèn xanh đèn đỏ, đó là khu trung tâm hành chính cao ốc san sát.

Hai người kéo hành lý, vào thang máy, tới lầu bốn.

Trong thang máy, Annie thấp giọng nói:

“Nơi này nằm ở khu vực rất tốt, giá tiền thuê nhà cũng rất phải chăng, nhưng chủ cho thuê nhà chỉ cho Hoa kiều thuê, không nhận người da trắng cùng người da đen thuê. Giáo Chủ, đợi lát nữa ngài phải nghĩ cách thuyết phục cô ấy, bằng không chúng ta chỉ có thể cầm lại tiền đặt cọc đổi chỗ khác.”

Chương 2190: Đăng ký thợ săn (1)

Cửa thang máy mở ra, ngoài thang máy là ba cánh cửa chống trộm, mỗi tầng ba căn hộ.

Annie mở điện thoại di động xác nhận một phen biển ở cửa, sau đó gõ vang cửa phòng 401.

“Cốc cốc!”

Theo tiếng đập cửa, cửa chống trộm mở ra, một đứa bé trai bảy tám tuổi thò đầu ra, trong khe cửa đồng thời truyền ra tiếng phụ nữ răn dạy bén nhọn:

“Lão nương trả tiền cho mày đi học, mày đều học đến trên thân chó rồi? Một môn đạt tiêu chuẩn cũng không có, giáo viên nói mày gần đây đi lại gần gũi với đám lưu manh, còn xây dựng một cái liên minh phản hắc bạch (có khả năng là chống lại người da đen da trắng), mẹ kiếp, mày nếu không muốn đi học, thì tới cửa hàng làm việc cho lão nương, hoặc là cút về nước.”

Trong tiếng răn dạy bén nhọn của người phụ nữ, cậu bé giọng giòn tan nói: “Các người tìm ai?”

Nó nói là tiếng Quảng.

Annie quay đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, khuôn mặt trắng nõn tràn ngập dấu chấm hỏi.

Tiếng Quảng tôi cũng không hiểu nha… Trương Nguyên Thanh ép ra nụ cười, nói: “Lôi hầu*, chúng tôi là tới thuê phòng, đã từng nộp tiền đặt cọc.”

Cậu bé quay đầu hướng về phía sau hô lên: “Mẹ, khách trọ của mẹ đến rồi.”

Tiếng răn dạy lập tức dừng lại, tiếp theo là giọng phụ nữ bén nhọn: “Đưa khách vào.”

“Mẹ em là đang dạy dỗ em sao?” Trương Nguyên Thanh cười xoa cái đầu quả dưa của cậu bé.

“Đang dạy chị em.”

Cậu bé mở cửa ra, lon ton trở về phòng khách.

Trương Nguyên Thanh dẫn Annie tiến vào phòng, đánh giá xung quanh, nơi này phòng khách rất rộng rãi, khoảng ba mươi mét vuông, phong cách trang trí là kiểu Trung điển hình, trên tường treo tranh thuỷ mặc, góc phòng khách bày chậu hoa, cậu bé ngồi ở trên sô pha ăn khoai chiên, xem phim hoạt hình.

Phương hướng phòng ngủ, một người phụ nữ đi dép lê, mặc váy ngủ đi ra, cô xương gò má hơi cao, ngũ quan thật ra rất xinh đẹp, nhưng làn da vàng như nến cùng nét bực bội trên khuôn mặt, khiến cô thoạt nhìn sớm bước vào tuổi mãn kinh.

Người phụ nữ đánh giá Annie cùng Trương Nguyên Thanh, khi nhìn thấy Annie, đầu lông mày khẽ nhíu lại.

Cô nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, lạnh lùng nói:

“Đến từ đại lục?”

Bực bội, không vui, khi nhìn thấy Annie, cảm xúc mất hứng càng thêm nghiêm trọng, A, cảm xúc không có lúc nào không ở trạng thái phẫn nộ, dì can hỏa có chút vượng nha, không đúng, dì sẽ không là Hỏa Sư chứ… Trương Nguyên Thanh vừa cảm ứng cảm xúc của đối phương, vừa ở trong lòng lẩm bẩm.

“Tôi là người Tùng Hải.” Trương Nguyên Thanh trả lời: “Trên tư liệu có ghi.”

Bà chủ nhà gật gật đầu, chỉ chỉ sô pha, “Ngồi trước đi.”

Nói xong, cô quay mặt về phía cậu bé, bàn tay vỗ một phát lên cái đầu của dưa của nó, quát: “Cả ngày chỉ biết xem phim hoạt hình, giống y chị mày, không có một chút tiền đồ, đi rót trà.”

Cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn trà tắt TV.

Cậu bé tựa như bị gõ quen rồi, bật người một cái trượt xuống khỏi sô pha, chạy tới bên máy nước uống rót cho Trương Nguyên Thanh cùng Annie hai cốc nước, lon ton vào phòng ngủ, đóng cửa lại.

Áp lực thật lớn, mặc kệ là làm chủ cho thuê nhà hay làm mẹ… Trương Nguyên Thanh nhấp một ngụm nước.

Bà chủ nhà vuốt phẳng váy ngủ, ngồi xuống ở đối diện hai người, giống như HR công ty top 500 toàn cầu, vừa đánh giá,

vừa nói:

“Nói thật, nhìn thấy cậu dẫn theo một cô gái nước ngoài, tôi đã không muốn cho thuê phòng. Tôi cũng không phải kỳ thị, chủ yếu là sinh hoạt khác nhau, văn hóa khác nhau, thường thường liền ý nghĩa phiền toái, tôi càng muốn cho đồng hương thuê phòng hơn.”

Trương Nguyên Thanh cảm ứng một phen cảm xúc của cô, bà chủ nhà khi nói đến “Tôi cũng không phải kỳ thị”, cảm xúc là rõ ràng kỳ thị cùng mâu thuẫn.

Đây là trong truyền thuyết, ta chán ghét hai loại người, một loại là người kì thị chủng tộc, một loại khác là nigga? Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm.

Trương Nguyên Thanh thở dài nói: “Nói thật, tôi là lần đầu tiên đến liên bang Tự Do, nhìn thấy trên đường đều là chocolate đen chocolate trắng, cả người khó chịu, chỉ có đến nơi này mới cảm giác thoải mái, tựa như về tới nhà.”

Nói xong câu đó, hắn cảm ứng được cảm xúc nóng nảy của bà chủ nhà có thể thả lỏng, sinh ra tán đồng thật lớn.

Thái độ của bà chủ nhà quả nhiên có chuyển biến tốt, nói:

“Như vậy đi, tôi hỏi cậu mấy vấn đề, lại quyết định có cho thuê phòng hay không.”

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Ngài nói.”

Đối với bà chủ nhà cẩn thận, Trương Nguyên Thanh hoàn toàn có thể lý giải, Annie ở trên đường từng phổ cập khoa học cho hắn một ít “phong thổ” của New York.

Pháp luật New York cực kỳ bảo hộ khách trọ, khách trọ là quần thể yếu thế, bởi vậy bọn ở lỳ không trả tiền cùng bọn trộm đồ trong phòng chỗ nào cũng có.

Giống bà chủ nhà tình huống như vậy, chủ yếu phòng bị là bọn ở lỳ không trả tiền, ví dụ như, nộp một tháng tiền thuê nhà, sau đó lại ở trong phòng không đi, chủ cho thuê nhà muốn đuổi người, liền cực kỳ phiền toái.

Chương 2191: Đăng ký thợ săn (2)

Cho nên ở lúc cho thuê phòng, chủ cho thuê nhà sẽ nghiêm khắc thẩm tra, chỉ cho khách trọ chất lượng tốt thuê, tốt nhất là có được thu nhập không tệ, việc làm ổn định, khách trọ quốc tịch liên bang Tự Do, bởi vì khách trọ như vậy có điểm tín dụng khống chế.

Mà người ngoại quốc không có hạn chế phương diện này, hoàn toàn có thể bám dính đến khi visa quá hạn, rời khỏi liên bang Tự Do.

Bà chủ nhà hỏi: "Xem tuổi cậu cũng không lớn, là tới du học sao."

"Không phải, tôi đã tốt nghiệp đại học, lần này đến New York, là cùng bạn gái tôi tới đây chơi, thuận tiện tìm việc làm. Chúng tôi sẽ không ở quá lâu, ngắn nhất nửa năm, dài nhất một năm." Trương Nguyên Thanh nhìn về phía người đẹp tóc vàng bên cạnh:

"Đây là bạn gái tôi Annie, cô ấy là giáo viên ngoại ngữ của đại học chúng tôi, quanh năm định cư trong nước, người Phong Thành, ở New York thật ra không có bạn, chúng tôi cũng không có thói quen mở party, ngài không cần lo lắng trong nhà thường xuyên có người không đứng đắn đến."

Nếu coi Annie thành trợ lý, thân phận liền có chút khoa trương, hắn không muốn bà chủ nhà hỏi đông hỏi tây, bịa đặt nói dối cũng là một sự kiện rất phiền toái.

Bà chủ nhà từ chối cho ý kiến gật đầu, "Cậu học là đại học gì?"

"Đại học Tùng Hải!" Trương Nguyên Thanh nói.

"Đại học Tùng Hải à…" Bà chủ nhà nhất thời lộ ra nụ cười, rất hài lòng đối với bằng cấp của khách trọ.

Cô chuyển sang hỏi: "Người nhà làm cái gì?"

Trương Nguyên Thanh nói: "Tổ tiên ba đời đều là người trong hệ thống trị an."

Bà chủ nhà liên tục gật đầu, xác nhận đây là hộ khách chất lượng tốt phù hợp điều kiện, nói:

"Tôi không có vấn đề, hai người có thể ở, chẳng qua vài cái quy củ cần nói trước. Thứ nhất, sau 10 giờ tối đừng có tạp âm,

con gái của tôi sang năm phải tham gia kỳ thi đại học. Thứ hai, không thể ở nhà mở party, có thể mời bạn bè đến nhà chơi, nhưng trước 10 giờ tối phải rời khỏi. Thứ ba, trong phòng đồ gia dụng, đồ điện đều là đầy đủ hết, nếu các người muốn mua thêm đồ gia dụng, nhất là cần trang bị thiết bị cỡ lớn, phải xin tôi, tôi đồng ý mới được. Nếu là đồ điện thiết bị hư hao, có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ phụ trách xử lý."

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Không thành vấn đề!"

Bà chủ nhà lấy ra hợp đồng phổ biến soạn sẵn, sau khi hai bên ký tên, Trương Nguyên Thanh một lần trả nửa năm tiền thuê, ba tháng tiền cọc.

—— Đáng nhắc tới, ở New York, pháp luật quy định tiền thuê nhà phải một tháng trả một lần, tiền cọc nhiều nhất thu một tháng.

Trương Nguyên Thanh bây giờ quan trọng nhất là ổn định, để chủ cho thuê nhà an tâm, bởi vậy lựa chọn "chịu thiệt" .

Thu tiền xong, bà chủ nhà dẫn hai người tới phòng 403, nơi này bố cục là một phòng khách, một nhà ăn gần ban công lấy ánh sáng không tệ, một phòng ngủ chính, một phòng cho khách, một phòng sách, hai wc phân rõ khô và ướt.

Nhà bếp là kiểu mở, ở bên cạnh phòng khách.

Đồ gia dụng đồ điện đầy đủ mọi thứ, hai người nếu ở, đã ấm áp lại thoải mái, hiệu quả cách âm cũng rất tốt.

"Đồ dùng sinh hoạt các người tự mình chuẩn bị, trong ngăn tủ phòng ngủ có ga giường, chăn, bao gối sạch sẽ, các người có thể dùng, cũng có thể tự mình mua đồ mới, dù sao có vấn đề gì tìm tôi là được." Bà chủ nhà giao chìa khóa cho Annie, xoay người đi.

Trương Nguyên Thanh xuyên qua nhà ăn, tới ban công, đắm chìm trong ánh mặt trời, ngắm nhìn thành thị xa lạ này.

Annie thì bắt đầu trải giường chiếu, bày đồ dùng rửa mặt, sau đó ngồi ở trên sô pha phòng khách, liệt kê ra danh sách mua sắm.

Đồ dùng sinh hoạt của ông chủ bao gồm áo ngủ, chăn ga, bao gối giặt thay, dao cạo râu, kem đánh răng, sản phẩm chăm sóc

da, ba con sói…

Cô sau khi liệt kê xong danh sách, nói:

“Giáo Chủ, tôi muốn tắm rửa trước, sau đó ra ngoài mua sắm, buổi chiều chúng ta đi Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng đăng ký.”

“Cô sắp xếp đi.” Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn tiến vào phòng ngủ chính, mở ra cửa sổ, nằm lên giường, sau đó mở ra phần mềm chat, sửa ID của mình thành “Thông Thiên Giáo Chủ” .

“ Thông Thiên Giáo Chủ: Ta đã muốn đến New York, tất cả thuận lợi. “

“Tôn Miểu Miểu: Ồ, cậu đổi tên rồi?”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Tôi hôm nay vừa nhìn thấy Quan Nhã dẫn đội đi làm nhiệm vụ, hai người vì sao không cùng nhau ra nước ngoài.”

“Anh Gà Đỏ: Dẫn bạn gái xuất ngoại, còn hưởng thụ mấy em gái Tây như thế nào? A ha ha ha.”

Anh Gà Đỏ một câu, đắc tội ba cô nương trong group.

Quan Nhã vốn là muốn đi theo, lấy chồng theo chồng mà, nhưng Trương Nguyên Thanh từ chối, một mặt là Phó Thanh Dương xây dựng bộ điều tra, bộ tư pháp, cần nhân tài chất lượng cao phụ trợ.

Quan Nhã làm Thánh Giả cấp 5, thuộc về nhân tài tinh anh.

Tiếp đó chính là lần này xuất ngoại, không phải du sơn ngoạn thủy, là muốn làm một phen sự nghiệp, bạn gái ở bên cạnh ngược lại là một loại gánh nặng cùng trói buộc tâm lý.

Căn cứ vào nguyên nhân tương tự, Tiểu Viên, Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương đều chưa mang theo.

Chương 2192: Đăng ký thợ săn (3)

“Thông Thiên Giáo Chủ: @Tôn Miểu Miểu, nói lời thừa, không đổi tên, chẳng lẽ tôi ở nước ngoài tự xưng Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

“Tiểu Viên: Chú ý an toàn, đừng trêu chọc tổ chức chính phủ nước ngoài, cậu bây giờ không có chỗ dựa nữa.”

Nói chuyện phiếm một lát, hắn rời khỏi group bang phái, click vào avatar phim hoạt hình “ma đồng ba mắt”.

“Thông Thiên Giáo Chủ: Ma Nhãn Thiên Vương, ta đi thanh tẩy thế giới nước ngoài (đầu chó)”

Ma nhãn trả lời một chuỗi dấu chấm hỏi, sau đó nói:

“Ra nước ngoài tạm tránh đầu sóng ngọn gió cũng không tệ, có thời gian ta kiếm một món đạo cụ dịch dung, cũng ra nước ngoài chơi một chút.”

Sau khi hàn huyên vài câu, Trương Nguyên Thanh lại báo cáo cho Phó Thanh Dương hành trình, ở địa chỉ lại, cùng với nhiệm vụ của sugar daddy.

Phó Thanh Dương lời ít mà ý nhiều trả lời: “Tự mình cẩn thận.”

Lấy cấp bậc Nguyên Thủy giờ này ngày này, dưới Chúa Tể, rất khó uy hiếp đến hắn, mà Chúa Tể số lượng thưa thớt, là tồn tại vị cách cao trong linh cảnh hành giả.

Chỉ cần Nguyên Thủy không tìm chết tấn công tổng bộ Giáo Hội Hải Thần, phân bộ Thiên Phạt, hoặc là xâm nhập nơi tổ chức tà ác tụ tập, cơ bản không có nguy hiểm.

Buổi sáng, Annie cùng Trương Nguyên Thanh rời khỏi nhà thuê.

Annie mặc áo gió ngắn, quần bò tối màu, đi một đôi giày cao gót đế thấp, dùng kính râm cùng khẩu trang che khuất khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân, mái tóc xoăn màu vàng buộc thành đuôi ngựa gọn gàng.

Khác với “quán bar hỗn loạn”, “thế giới ngầm âm u” trong tưởng tượng của Trương Nguyên Thanh, địa chỉ phân bộ Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng đóng ở New York, ở một tòa cao ốc tên là “Meurthe” của khu Queens, tầng 48.

Tường nơi này dùng đá cẩm thạch bao bọc, mặt sàn bóng loáng, có đèn sáng ngời cùng với lễ tân xinh đẹp tóc nâu mắt nâu, có nhân viên bảo an âu phục giày da.

Nghiễm nhiên là một câu lạc bộ cao cấp tính riêng tư cực cao.

Annie đi giày cao gót đế thấp màu đen, ‘cộp cộp’ đi đến quầy lễ tân, nói:

“Chúng tôi là tới đăng ký hội viên thợ săn tiền thưởng, không có hội viên giới thiệu.”

Lễ tân dáng người cao gầy lập tức đứng dậy, mỉm cười nói:

“Mời đi theo tôi!”

Hai người đi theo cô gái lễ tân trang phục công sở tới phòng khách trang hoàng tinh xảo, cô gái lễ tân sau khi đưa hai ly cà phê, nói:

“Chờ một lát, tôi đi mời quản lý hộ khách.”

Cô mỉm cười khom người, sau đó rời khỏi phòng khách.

Không đến ba phút, một vị người trung niên mặc vest đi giày da, tóc chải bóng láng, khuôn mặt gầy gõ cửa thủy tinh.

Hắn giọng điệu ôn hòa giới thiệu:

“Tôi tên Howl Joseph, phụ trách công tác đăng ký, liên lạc hội viên, xin hỏi hai vị là cùng nhau đăng ký hội viên, hay là quý cô, hoặc ngài?”

Annie nói: “Vị này là ông chủ của tôi, hắn muốn trở thành một thợ săn tiền thưởng, ngài Joseph, chúng tôi buổi chiều còn có việc, nắm chặt thời gian đi.”

Joseph gật gật đầu, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, nói:

“Đầu tiên tôi cần xác nhận thân phận của hai người.”

Hắn từ trong túi lấy ra một thiết bị kiểm tra lực bóp, nói: “Ngài, nếu ngài là nghề nghiệp loại hình lực lượng, mời dùng cái này kiểm tra. Nếu là loại tinh thần, hoặc loại công năng đặc dị, có thể làm mẫu ngay hiện trường.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nếu sử dụng kỹ năng, sẽ bại lộ nghề nghiệp, vì thế hắn lựa chọn làm kiểm tra lực bóp.

Lập tức cầm lấy thiết bị kiểm tra trên bàn, nắm ở lòng bàn tay, nhẹ nhàng phát lực.

Trị số của thiết bị kiểm tra lực bóp đặc biệt chế tạo này nháy mắt tăng vọt lên tới 500kg, cái này đã vượt qua cực hạn của

nhân loại.

Joseph lộ ra nụ cười:

“Hai vị chờ chút, tôi đi chuẩn bị bảng biểu.”

Hắn đứng dậy rời khỏi, nửa phút sau, mang tới tư liệu xin tương ứng.

Joseph đưa bảng biểu cho Trương Nguyên Thanh, nói:

“ID linh cảnh, nghề nghiệp cùng cấp bậc, đều có thể tùy tiện điền, công hội không bận tâm những thứ này. Phí đăng ký của chúng tôi là một năm 20.000 đồng liên bang, nếu có hội viên giới thiệu, có thể chiết khấu một nửa.

“Nếu không có tiền, có thể lựa chọn miễn phí giúp công hội làm ba nhiệm vụ cấp Đồng Xanh để trừ hội phí. Sau đó là vấn đề rút %, hội viên hoàn thành mỗi một nhiệm vụ, công hội đều phải rút lấy tiền thuê, thợ săn Đồng Xanh rút lấy 30%, thợ săn Bạc Trắng rút lấy 20%, thợ săn Hoàng Kim rút lấy 10%.”

Trương Nguyên Thanh sau khi nghe xong Annie phiên dịch, hỏi:

“Cần nộp thuế sao?”

“Điều đó là đương nhiên!” Joseph nhún nhún vai: “Ở trên quốc thổ liên bang Tự Do, mặc kệ cậu là trùm thuốc phiện, nhà buôn vũ khí quân đội, xã hội đen, hay là nghề nghiệp tà ác, đều phải nộp thuế, bằng không cục thuế vụ liên bang sẽ làm cậu biết cái gì gọi là chính nghĩa.”

Annie thấp giọng phiên dịch, sau đó nói: “Thiên Phạt có một ngành chính là hợp tác với cục thuế vụ liên bang, chuyên môn phụ trách vấn đề thuế vụ của linh cảnh hành giả.”

Cái này rất phù hợp nhận biết của mình… Trương Nguyên Thanh yên lặng nói thầm.

Chương 2193: Tra không có người này (1)

“Thuế vụ ngài không cần lo lắng, chúng tôi sẽ ở trước khi phát tiền thuê nộp phí thay ngài.” Joseph nói: “Công hội có App

chuyên môn, ngài tải xuống một phen, chờ đăng ký hoàn thành, tôi sẽ nói cho ngài mã của riêng ngài, ngài sau khi đăng nhập app, liền có thể ở trên điện thoại di động tiếp nhận nhiệm vụ."

Không cần các người nhiều chuyện nha, tôi còn rất muốn đấu trí so dũng khí với cục thuế vụ liên bang của mấy người! Trương Nguyên Thanh vừa gật đầu, vừa lẩm bẩm.

Joseph tiếp tục nói: "Mặt khác, tôi nói với cậu một phen chế độ điểm tích lũy của thợ săn tiền thưởng, thợ săn Đồng Xanh thăng cấp Bạc Trắng, cần 100 điểm tích lũy, Bạc Trắng thăng Hoàng Kim, cần 1000 điểm tích lũy, cái đó không quan hệ với cấp bậc, mặc kệ ngài là Siêu Phàm hay Thánh Giả, cho dù là Chúa Tể, cũng phải tích lũy điểm hẳn hoi."

"Nhiệm vụ Đồng Xanh lại chia ba giai đoạn, trong vòng 10 điểm tích lũy là nhiệm vụ cấp thấp, trong vòng 20 điểm tích lũy là nhiệm vụ cấp trung, trong vòng 30 điểm tích lũy là nhiệm vụ cấp cao. Một nhiệm vụ Đồng Xanh, cao nhất 30 điểm tích lũy. Chế độ điểm tích lũy Bạc Trắng, Hoàng Kim, ngài có thể tìm hiểu ở trên app."

"Còn có, vừa đăng ký hội viên không thể chủ động tiếp nhận nhiệm vụ, chúng tôi sẽ ở trong vòng 3 ngày đưa nhiệm vụ cho ngài, ngài phải hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, mới có thể thật sự trở thành một thợ săn Đồng Xanh. Về phần phương thức phát tiền thuê, chúng tôi có ngân hàng chuyên môn hợp tác, tiền thuê sẽ đúng hẹn gửi tới trên tài khoản ngân hàng, cầm thẻ ngân hàng công hội phát lấy tiền, không cần chứng thực danh tính thật, chỉ cần nhập mật mã là được."

"Nếu ngài không muốn sử dụng thẻ ngân hàng, cũng có thể đến công hội lĩnh tiền mặt, nhưng cần hẹn trước."

Tốc độ nói quá nhanh, tôi chưa nghe hiểu gì cả, anh có thể nói chậm một chút không… Trương Nguyên Thanh làm bộ nghiêm trang nghe.

Annie ghé đến bên tai hắn, thấp giọng phiên dịch.

Bảng có thể tùy tiện điền, không cần chế độ tên thật, thẻ ngân hàng cũng là công hội phát, tính bảo mật quả thật rất cao, nghề nghiệp tà ác cũng có thể đăng ký, nhưng như vậy, quyền lớn

sinh sát tất cả trong tay công hội, công hội hoàn toàn có thể đóng băng thẻ ngân hàng.

Chậc chậc, có được tất có mất đi… Trương Nguyên Thanh nói: "Annie, trả phí hội viên."

11 giờ trưa, hai người đăng ký xong xuôi, ở một nhà ăn cao cấp dùng xong bữa trưa, Annie dẫn hắn đi siêu thị mua vật phẩm trong danh sách.

4 giờ chiều gọi xe trở lại phố người Hoa.

Trương Nguyên Thanh vừa tắm xong, thay xong quần áo, lấy ra điện thoại di động mới Annie mua, mở ra app của công hội thợ săn.

Giao diện app là thuần tiếng Anh, Trương Nguyên Thanh tuy khẩu ngữ không được, nhưng làm cao tài sinh đại học Tùng Hải, đọc hiểu là không có chướng ngại.

App của công hội thợ săn cực kỳ ngắn gọn, ba bảng: Hoàng Kim, Bạc Trắng cùng Đồng Xanh.

Trương Nguyên Thanh click vào bảng Hoàng Kim, nhìn thấy một nhiệm vụ trong đó là: Săn giết thủ tịch chấp hành quan Thiên Phạt Boreas.

Nhiệm vụ top 10 nhắm chừng đều là loại thái quá không biên giới này.

Giá cũng rất thái quá, 99,9 tỷ đồng liên bang.

Ghi chú: Nhiệm vụ trên bảng thời hạn có hiệu lực là ba tháng, trong ba tháng chưa hoàn thành, nhiệm vụ sẽ tự động huỷ bỏ.

"Chậc chậc, giết một vị Bán Thần liền cả đời áo cơm không lo nha, chẳng qua người có thể giết Bán Thần, tựa như cũng không cần lo lắng thiếu tiền tiêu. Nhiệm vụ này hoàn toàn chính là nhiệm vụ vô hiệu."

Lúc này, chuông cửa vang.

Tiếng chuông vang một lát, Annie chậm chạp chưa đi ra mở cửa, Trương Nguyên Thanh liền đi ra khỏi phòng ngủ, tự mình mở ra cửa chống trộm.

Đứng ngoài cửa là một cậu bé bảy tám tuổi, mắt rất to, ngũ quan thanh tú, là cậu bé rất đáng yêu.

Đây là đứa con nhà chủ cho thuê.

Tay phải nó xách một cái hộp thức ăn, tay trái ôm bình nhôm, trên bình viết ba chữ "Thiết Quan m".

"Chào chú!" Cậu bé lễ phép hô lên.

"Là anh không phải chú, gọi lại một lần." Trương Nguyên Thanh sửa đúng nói.

"Chào anh!" Cậu bé biết điều khiến Trương Nguyên Thanh rất thưởng thức, hắn hài lòng gật đầu, hỏi:

"Chuyện gì?"

Cậu bé cúi đầu nhìn hộp thức ăn một phen, giọng giòn tan nói: "Trà chiều, mẹ bảo em đưa tới, còn có lá trà."

Trương Nguyên Thanh nhường đường, "Vào đi."

Hắn dẫn cậu bé đi vào, tiếp nhận hộp thức ăn đặt ở trên bàn trà, mở nắp ra, trong hộp thức ăn hai tầng đặt một đĩa bánh ngọt, một đĩa viên gạo nếp màu đỏ.

"Bánh trôi sao?"

"Không phải, là Đường Bất Súy*."

Đường Bất Súy là cái gì? Trương Nguyên Thanh vừa lấy ra bánh ngọt, Đường Bất Súy, vừa hỏi: "Em tên là gì thế?"

"Em tên Tào Siêu, tên tiếng Anh là Robin." Cậu bé nói.

??? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, sau một lúc lâu nghẹn ra một câu: "Tên rất hay, ừm, anh nói là tên tiếng Trung, tên là ai đặt."

Chương 2194: Tra không có người này (2)

"Ba ba."

"Ba em có phải thích xem Tam Quốc Diễn Nghĩa hay không?"

"Sao anh biết." Khuôn mặt nhỏ của Tào Siêu giăng kín kinh ngạc.

Anh còn biết ba của em nhất định rất thích Tào Tháo, hy vọng hắn thưởng thức là hùng tài vĩ lược của Tào Tháo, không phải háo sắc… Trương Nguyên Thanh dùng đũa gắp một cái "bánh trôi" nhấm nháp, chỉ cảm thấy mềm mại thơm phức, ngọt mà không ngấy, hương vị đường đỏ ngọt trong cùng gạo nếp quanh quẩn trên nụ vị giác.

Ngon bất ngờ.

Hắn lại mở ra hũ nhôm ngửi chút, mùi trà xộc vào mũi, Thiết Quan âm phẩm chất cũng không tệ lắm.

Đây là bà chủ nhà đáp lễ, dù sao khách thuê mới trả tiền quá sảng khoái rồi, trực tiếp nộp nửa năm tiền thuê nhà, cộng thêm ba tháng tiền cọc, cả thảy 50.000 đồng liên bang.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh thấy ánh mắt cậu bé tên là "Tào Siêu" đặt ở trên đồ ăn vặt cao cấp đắt đỏ trên khay thủy tinh, lặng lẽ nuốt ngụm nước bọt.

Đồ ăn vặt là Annie mua ở siêu thị.

"Muốn ăn tùy tiện lấy." Trương Nguyên Thanh nói.

"Mẹ không cho ăn đồ ăn vặt, sẽ bị đánh." Tào Siêu thèm nhỏ dãi lắc đầu.

"Ồ, vậy đừng ăn nữa." Trương Nguyên Thanh cũng không phải người thích ép người ta.

"Em cũng không phải quá sợ mẹ đánh." Cậu bé tuân theo tâm ý, đưa tay bốc một nắm đồ ăn vặt.

Nó đứng ở bên bàn trà, ưỡn cái bụng nhỏ, hết sức chuyên chú bắt đầu ăn, Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội hướng đứa con nít tìm hiểu tình huống gia đình chủ cho thuê nhà.

Phụ thân Tào Siêu tên Tào Khánh, nguyên quán tỉnh Bảo Thang, lúc còn nhỏ theo cha mẹ di dân đến liên bang Tự Do, mở tiệm ăn nhỏ kiếm cơm. Hai thế hệ mấy chục năm kinh doanh, nay ở phố người Hoa có được chuỗi sáu cửa hàng, hai tiệm ăn vặt, đồng thời còn là chủ cho thuê nhà có được sáu căn hộ.

Bà chủ nhà tên Dương Tú Quyên, khi cô gả cho Tào Khánh, trong nhà chỉ có hai nhà hàng, niên đại đó phố người Hoa trị an không tốt lắm, thường xuyên đụng tới người da đen ăn

quỵt, nhân viên chấp pháp đòi hối lộ, còn có bang phái người Hoa ở địa phương làm khó dễ.

Hoàn cảnh trị an phức tạp hỗn loạn khiến Dương Tú Quyên nuôi thành tính tình cực độ nóng nảy, không hung hãn căn bản không sống nổi.

“Mỗi lần ba cùng mẹ cãi nhau, ba đều đã mắng mẹ là cọp cái, sau đó mẹ sẽ đánh ông ấy. Chị có đôi khi cũng sẽ gọi mẹ là cọp cái, mẹ liền đánh chị ấy. Chỉ có em chưa bao giờ gọi mẹ là cọp cái, bởi vì em sợ bị đánh.” Tào Siêu vì chút đồ ăn vặt, mang tin tức người nhà bán sạch sẽ.

“Nhưng em vừa rồi nói ba lần cọp cái.” Trương Nguyên Thanh nhất châm kiến huyết chỉ ra.

Cậu bé biến sắc, đồ ăn vặt trong miệng nháy mắt không ngon nữa.

“Anh sẽ không nói cho mẹ em, nói một chút về chị gái em.” Trương Nguyên Thanh nói.

Cậu bé nhất thời yên tâm, đồ ăn vặt trong miệng lại trở nên có mùi vị, nó giống như chuột Hamster gặm hạt chocolate, nói về chị gái thích đánh nhau.

Ở trong mắt Tào Siêu, chị là đại ma đầu không hơn không kém, hỉ nộ vô thường, cướp đồ ăn vặt, đồ chơi của nó, còn thích đánh nó, mà nguyên nhân chỉ là nhìn nó ngứa mắt.

Đánh em trai phải sớm làm, chị của em trái lại cũng có giác ngộ… Trương Nguyên Thanh cuối cùng hiểu nguyên nhân đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ đã dục vọng cầu sinh cao vút, có một người mẹ tính tình nóng nảy, một người chị thích đánh người, phàm là dục vọng cầu sinh ít chút, đã sớm chết non.

“Chị còn biết ma pháp, cho nên em cũng không dám phản kháng chị ấy.” Tào Siêu lòng còn sợ hãi nói.

“Ma pháp?” Trương Nguyên Thanh giật mình, cố ý nói: “Đó đều là lừa trẻ con.”

“Không phải!” Cậu bé bị nghi ngờ nhíu hàng lông mày mờ nhạt, lớn tiếng nói: “Chị ấy từng cho em xem, chị ấy có thể phóng điện, giống như Pikachu.”

Nói xong, hai tay nó nắm lại, vận sức như rặn ị, quát: "Mười vạn volt!"

Trương Nguyên Thanh cảm ứng cảm xúc của Tào Siêu, không có nói dối, đều là nói thật.

Cũng chính là nói, cô gái nhỏ tên Tào Thiến Tú kia là Lôi Pháp Sư? A, khó trách nóng nảy hơn nữa thích đánh nhau, mình nhớ rõ đặc tính Lôi Pháp Sư chính là nóng nảy, dễ nổi giận, cùng với công chính, ừm, tương đối công chính, cho nên Lôi Pháp Sư ở Thiên Phạt nắm giữ chức trách quan kiểm sát… Trương Nguyên Thanh ý niệm chuyển động, lại hỏi:

"Vậy mẹ em cùng ba em lúc đánh nhau, có phóng thích mười vạn volt hay không?"

Cậu bé lắc lắc đầu.

Cũng đúng, bình thường mà nói, xác suất cả nhà đều là linh cảnh hành giả cực nhỏ, không có khả năng khéo như vậy. Cũng không nhất định, nếu nhà này tất cả mọi người là linh cảnh hành giả, kiếm được phần cơ nghiệp này liền rất dễ lý giải… Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, lại hỏi:

"Ba mẹ em có phải mỗi tháng đều sẽ có vài ngày không ở nhà hay không?"

"Sao anh biết?" Cậu bé kinh ngạc nói.

Ca ca này thật lợi hại, chẳng những biết ba ba thích xem Tam Quốc Diễn Nghĩa, còn biết ba mẹ thường xuyên không ở nhà.

Hắn có chút sợ hãi, hoài nghi chuyện mình tối hôm qua đái dầm cũng bị người ta biết rồi.

Chương 2195: Tra không có người này (3)

Trương Nguyên Thanh nhét đồ ăn vặt vào trong túi cậu bé, "Anh đoán lung tung, lời hôm nay nói đừng nói cho bất cứ ai, nếu em làm được, về sau có thể tới nhà anh tùy tiện ăn đồ ăn vặt. Em về nhà trước đi, hộp cùng đĩa ăn xong anh sẽ trả."

"Vâng!" Tào Siêu vui vẻ gật đầu, hấp tấp lao ra khỏi phòng ngủ.

Nhìn theo cậu bé rời khỏi, Trương Nguyên Thanh lại ăn hai viên Đường Bất Súy, Annie mới từ trong phòng tắm đi ra, trên người quấn khăn tắm, đầu quấn khăn trùm đầu, vài lọn tóc như vàng thả xuống, thể hiện ra phong vận thành thục cùng lười biếng.

Khăn tắm bao bọc bộ ngực nặng trịch, khe rãnh trắng như tuyết sâu không thấy đáy, vạt áo khăn tắm đến chỗ đùi, đôi chân đẹp vừa dài vừa thẳng, mượt mà cân xứng, trắng như sữa đông.

"A, Giáo Chủ ngài ăn gì, Annie có phần không?" Người đẹp tóc vàng vui vẻ ghé tới, một bộ tư thái bị đồ ăn ngon hấp dẫn, không rảnh thay quần áo.

Trương Nguyên Thanh liền đưa đũa qua.

Annie tỏ ra hơi vụng về sử dụng đũa, gắp lên một viên "bánh trôi" nhét vào cái miệng nhỏ nhắn, cảm giác ngọt thanh mềm mại khiến mắt cô sáng lên:

"Đây là cái gì?"

"Cô coi như là bánh trôi đi."

"Bánh trôi là cái gì?"

"Không cần phải quản, ăn đi…" Trương Nguyên Thanh cầm lấy một miếng bánh ngọt bắt đầu ăn, "Tôi vừa rồi tìm hiểu được, chủ cho thuê nhà cả nhà đều là linh cảnh hành giả, cô nói khéo hay không?"

Annie ăn nắm gạo nếp kinh ngạc trừng lớn đôi mắt đẹp, sau đó mặt âm trầm: "Bọn họ có thể là người của quan phương, hoặc người cung cấp thông tin cho quan phương, cũng có khả năng là thành viên tổ chức tán tu, chúng ta cần đổi chỗ hay không?"

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một phen, lắc đầu nói: "Không cần, coi như không biết là được. Trước quan sát một phen, thử thu hoạch hảo cảm của gia đình chủ cho thuê nhà, không chừng về sau dùng đến bọn họ thì sao?"

Annie "Ồ" một tiếng, lại gắp lên một viên Đường Bất Súy, không cẩn thận không gắp chặt, bịch một tiếng, viên kẹo rơi vào chỗ sâu trong khe rãnh trước ngực.

Annie vội vàng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, ấm ức nói: “Rơi, rơi vào rồi.”

Trương Nguyên Thanh liếc một lần bộ ngực trắng trẻo dính đường đỏ, tức giận nói: “Nói với tôi làm chi, cô còn muốn để tôi hỗ trợ lấy ra?”

“… Tôi bây giờ đi rửa chút.” Annie gấp gáp đứng dậy đi về phía phòng tắm, khi đưa lưng về phía Trương Nguyên Thanh, hơi bĩu môi.

Hừ, cô tựa như quên tôi là Huyễn Thuật Sư, cố ý ném cái kẹo vào ngực câu dẫn tôi, buồn cười, tôi là dễ câu dẫn như vậy sao… Trương Nguyên Thanh nhìn cái mông tròn vo của Annie, gian nan dời ánh mắt đi.

“Dáng người hoàn mỹ”, “mị hoặc” của nghề nghiệp Ái Dục đối với một người đàn ông trưởng thành có dụ hoặc trí mạng, tựa như chuột thấy gạo, thuốc lá gặp được diêm.

Tào Siêu hai tay trống trơn trở lại phòng 301 cách vách, lảm nhảm một tiếng: “Mẹ, con vào phòng đây. Anh cách vách nói ăn xong sẽ trả bát về.”

Chạy vội về phía phòng mình.

Bà chủ nhà nhanh nhẹn đuổi theo, chộp một phát tóm gáy con trai nhỏ: “Trong túi nhét cái gì?”

“Không có gì!” Tào Siêu vội dùng bàn tay nhỏ bảo vệ.

“Nhét phồng như vậy, cho rằng lão nương mắt mù?” Bà chủ nhà không nói hai lời, cúi người nắm lên mắt cá chân con trai, xách chổng ngược lên, giũ giũ.

Chocolate, kẹo sữa, mứt, bánh bích quy cuộn trong túi quần rào rào rơi xuống.

“Ca ca cứng rắn nhét cho con, con cũng nói không cần.” Tào Siêu dục vọng cầu sinh rất mạnh đổ lỗi.

“Rất có tiền nha.” Bà chủ nhà nhìn vài lần, thu đồ ăn vặt lại, “Tịch thu.”

Tào Siêu cố ép ra nụ cười vui: “Vâng, cho mẹ ăn hết.”

Sau đó ném cho ba ba bên bàn ăn hưởng dụng trà chiều một cái vẻ mặt nhỏ yếu bất lực lại đáng thương.

Tào Khánh là người trung niên chiều cao bình thường, hơi phát phì, có bụng bia nho nhỏ, ngũ quan đoan chính, thoạt nhìn rất trầm ổn rất uy nghiêm, khuôn mặt ngẫu nhiên toát ra khôn khéo láu cá.

Đường chân tóc không cao, nhưng lượng tóc có chút thưa thớt, chải kiểu đầu niên đại 8-90 lưu hành, ăn mặc cũng rất bình thường, quần xám áo thun đen phối hợp một đôi dép xỏ ngón, hoàn toàn nhìn không ra là ông chủ chuỗi nhà hàng.

Tào Khánh không để ý đến con trai xin giúp đỡ, vừa uống trà, vừa nói:

“Khuê nữ nói khách thuê nhà mới phòng 403 là một đôi tình lữ, nữ còn là gái Tây? Cảm giác thế nào, đáng tin không, một lần thanh toán nửa năm tiền nhà, còn cho ba tháng tiền cọc, trên đời không có người ngu như vậy nhỉ, đừng bị người ta gài, ở nửa năm biến thành bọn trộm đồ làm sao bây giờ.”

“Em nhìn người chuẩn hơn anh!” Bà chủ nhà bật lại một câu, nói: “Tiểu nam sinh là tốt nghiệp đại học Tùng Hải, cô gái Tây là giáo viên ngoại ngữ, em thấy bằng cấp đều rất được, để hai người bọn họ phụ đạo việc học một phen cho khuê nữ thế nào? Mời gia sư quá đắt rồi.”

Tào Khánh ‘a’ một tiếng, lắc đầu nói: “Nhìn thêm chút nữa đi.”

Chương 2196: Tra không có người này (4)

Sáng sớm hôm sau.

Trương Nguyên Thanh rời giường rửa mặt, ngồi ở bên bàn ăn, ăn bữa sáng tình yêu Annie tỉ mỉ chuẩn bị, bánh mì nướng, sữa, trứng ốp, thịt xông khói, lạp xườn.

Đều là thực phẩm giàu calo.

Trương Nguyên Thanh thật ra càng muốn ăn bánh bao hấp, bánh quẩy cùng sữa đậu nành hơn, nhưng niệm ở Annie sáng sớm rời giường bận rộn, vất vả, tốt xấu mất một phen tinh lực, liền không giội nước lạnh cô.

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh đặt xe tới công ty Trần Thục làm việc.

Trần Thục ngày xưa đi làm ở công ty lớn, sau khi tích lũy được kinh nghiệm nhất định, liền từ chức xuất ngoại, tìm mấy đối tác, làm ngoại thương, tự mình làm chủ.

Công ty ngoại thương đó ở cảng New York, rất gần tượng Nữ Thần Tự Do.

Cảng New York là cảng lớn nhất liên bang Tự Do, nửa thế kỷ trước, lượng hàng ra vào đã đạt tới trăm triệu tấn, những năm gần đây lượng hàng hóa vận chuyển càng liên tục phá kỷ lục.

Chính là cảng New York cùng phố tài chính Manhattan, thành tựu New York đô thị lớn cấp thế giới này.

Hai người ngồi tàu thuỷ vượt qua hải vực, bước lên tổng bộ Giáo Hội Hải Thần—— cảng New York.

Công ty của Trần Thục tên là "Liên Hoa Mậu Dịch", Trương Nguyên Thanh cùng Annie theo phần mềm dẫn đường, ở trong một tòa nhà văn phòng cũ kỹ tìm được công ty này.

Lễ tân là một vị Hoa kiều trang dung tinh xảo, nhưng dung mạo nhiều lắm tính là thanh tú.

Trương Nguyên Thanh lập tức tiến lên, dùng tiếng Trung nói: "Chào cô, tôi tìm Trần Thục, là tổng giám đốc của các người nơi này."

Nụ cười trên mặt cô gái lễ tân vừa nổi lên, nghe vậy, chợt ngẩn ra: "Xin lỗi ngài, tổng giám đốc của chúng tôi không tên là Trần Thục."

Không tên là Trần Thục? Trương Nguyên Thanh nhăn mặt nhíu mày: "Vậy có thể là chức vị thay đổi, tôi tìm Trần Thục, là một trong những cổ đông của công ty các người, cô có thể giúp tôi tra một chút không?"

Cô gái lễ tân lắc đầu: "Rất xin lỗi, nếu ngài biết cổ đông công ty chúng tôi, có thể gọi điện thoại thông báo cô ấy."

Còn chưa dứt lời, Trương Nguyên Thanh không kiên nhẫn nói: "Tra cho tôi!"

Con ngươi màu nâu đậm của hắn trở nên trong suốt, ngôn ngữ giống như ẩn chứa ma lực làm người ta phục tùng.

Cô gái lễ tân nổi lên cảm xúc sợ hãi cùng phục tùng, lắp bắp nói: "Ngài, ngài chờ chút…"

Cô cúi người gõ bàn phím, chốc lát sau ngẩng đầu lên, vẻ mặt sợ hãi lại bất đắc dĩ:

"Xin lỗi, công ty chúng tôi không có người này."

Không có người này, lão tử nắm đấm cứng… Trương Nguyên Thanh nghiến răng, thầm nhủ mình thật sự là mỡ heo che lòng, thế mà tin tưởng Trần Thục, trong miệng nữ nhân già kia không một câu nào nói thật.

Hai người đành phải quay về đường cũ, trên tàu thủy, Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói:

"Annie, lúc cô làm trợ lý cho ngài Bill, có từng gặp mẹ tôi hay không?"

Ngài Bill cùng Annie là biết tên thật của hắn, càng biết Trần Thục là mẹ hắn.

Annie lắc đầu: "Tôi là cuối năm trước phục vụ ngài Bill, hắn là ông chủ không tệ, không mê nữ sắc, tôi chỉ cần làm tốt công việc phận sự của mình là được."

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, "Cô gọi điện thoại hỏi ngài Bill một phen… Bỏ đi, đừng hỏi nữa, Bill cùng mẹ tôi là đồng bạn hợp tác, hai người bọn họ cùng một bọn."

Hắn càng muốn âm thầm quan sát Trần Thục hơn.

Lần này đến New York, nhất định khiến người mẹ kia cởi bỏ ngụy trang, lộ nguyên hình.

Ngồi tàu thuỷ quay về Manhattan, Trương Nguyên Thanh trước tới "ngân hàng cờ màu", hướng công hội thợ săn gửi 500.000 đồng liên bang trong thẻ ngân hàng.

Sau đó hắn mở ra app thợ săn tiền thưởng, tiến vào hậu đài, lựa chọn treo thưởng nhiệm vụ:

Thuyết minh nhiệm vụ: Người mua hy vọng cung cấp cơ sở tư liệu người tình Ma Quân, bao gồm nhưng không hạn gia thế,

chức vị, tổ chức, cấp bậc, ảnh chụp, cùng với sự tích chi tiết kết giao với Ma Quân.

Thợ săn tiền thưởng tiếp nhiệm vụ cần khảo hạch, điểm tích lũy cùng cấp bậc, nhưng treo thưởng nhiệm vụ không có bất cứ hạn chế nào. Thời buổi này, hộ khách đưa tiền vĩnh viễn là ba ba, ai sẽ đặt ra điều kiện cho ba ba chứ?

Một mục đích khác Trương Nguyên Thanh đến liên bang Tự Do: Tìm kiếm người tình Ma Quân yêu mến, thu thập mảnh bản đồ.

Hy vọng trong người tình Ma Quân không có vị thủ tịch chấp hành quan Thiên Phạt kia, bằng không mình chỉ có thể bỏ qua thu thập mảnh vỡ, cũng quỳ bái Ma Quân, thực lòng hô một tiếng: 666.

Trương Nguyên Thanh ở trong lòng cầu nguyện.

Hai người đặt xe quay về phố người Hoa, Annie thèm đồ ăn vặt ven đường, kéo Trương Nguyên Thanh đi mua một vỉ quán thang bao*.

Lúc về nhà, vừa vặn thấy Tào Siêu con trai nhỏ nhà chủ cho thuê nhà, ôm một quả bóng rổ chơi ở ven đường.

Đúng lúc này, tiếng motor nổ vang truyền đến, bốn chiếc xe máy chạy như bay ở con đường dòng người chật chội, một chiếc xe máy trong đó có mục đích áp sát Tào Siêu, bỗng nhiên giảm tốc, biker trên xe giơ chân đá, đá cậu bé ngã lăn xuống đất.

Chương 2197: Chiêu nạp (1)

Mấy tên biker cười phá lên, nhanh chóng đi xa.

Bóng rổ lăn rồi lăn, lăn đến giữa đường.

Tào Siêu khẩn trương, vội đứng dậy đi nhặt.

Trương Nguyên Thanh ven đường nhíu mày, hắn cảm ứng ra tên biker kia là cố ý, trong cảm xúc xen lẫn trả thù, khoái ý, còn có ác ý trắng trợn.

“Bim bim ~” Một chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng lái đến, đứa nhỏ đột nhiên toát ra khiến tài xế bất ngờ không kịp phòng

bị, điên cuồng ấn còi.

Cả người Tào Siêu run lên, bị dọa ngẩn ra ở tại chỗ.

Nơi xa, trước quầy hàng bán đồ ăn vặt, một thiếu nữ tóc dài kêu lên chói tai: "Tào Siêu, trở về…"

Cô vứt đồ ăn trong tay, xông lên như điên, nhưng khoảng cách quá xa, căn bản không kịp cứu người.

Ngay tại lúc cô tuyệt vọng, bỗng nhiên thấy một bóng người nhảy lên, vậy mà lại vượt ở trước xe hơi màu đen, nhấc Tào Siêu lên, cũng nhanh chóng lui về phía sau.

Xe lao như bay sát qua bên người hắn.

Trương Nguyên Thanh xách cậu bé lui về bên đường, đồng thời liếc cô gái trẻ chạy vội đến, rõ ràng thấy tóc cô dựng thẳng lên như điện giật, hồ quang mắt thường khó phân biệt nhảy lên ở ngoài thân.

Nhưng ở sau khi thấy em trai được cứu, tóc cô gái trẻ lập tức hạ xuống, hồ quang nhảy lên ngoài thân theo đó tán đi.

Quả nhiên là Lôi Pháp Sư, chẳng qua hắn là chưa tới giai đoạn Thánh Giả, ý thức chiến đấu, năng lực ứng biến cũng không quá ổn… Trương Nguyên Thanh nhìn thấy hết, trong lòng có phán đoán.

Hắn chuyển sang bắt đầu đánh giá dung mạo cô gái trẻ, mái tóc đen dài thẳng đẹp mắt, mặc là đồng phục trường học tư nhân, áo sơmi nhạt màu phối hợp áo dệt kim cổ chữ V trắng nõn, cổ áo cài nơ con bướm màu đen.

Hạ thân là một cái váy dài, đôi chân cô gái trẻ thẳng tắp thon dài, da thịt căng, tràn ngập sức sống thanh xuân.

Ngũ quan của cô cực kỳ tinh xảo, mặt trái xoan điển hình, khóe mắt hơi xếch lên, lộ ra một vẻ đẹp phô trương sắc bén, khí chất có chút giống Khương Tinh Vệ, vừa thấy là biết loại hình tính tình không tốt cho lắm.

Cô gái trẻ đứng ở trước mặt Trương Nguyên Thanh, không nói hai lời đoạt lấy em trai, đầu tiên là khẩn trương kiểm tra một lần, sau khi xác định không bị thương, vỗ một phát lên cái đầu quả dưa của cậu bé, lông mày lá liễu dựng lên:

“Nói cho mày bao nhiêu lần rồi, qua đường phải nhìn xe, cái đồ óc bã đậu, đầu óc nếu không dùng lão nương vặt xuống thay mày.”

Giọng điệu tuy hung hăng, nhưng giọng cô gái thanh thúy như chim vàng anh, có thể khiến người ta xem nhẹ sự hung hãn trong giọng nói.

Cô nói một câu, gõ đầu một cái, Tào Siêu đáng thương vốn là không khóc, bị đánh cho phát khóc.

Gặp loại chuyện này, nên cho đứa nhỏ an ủi cùng quan tâm, mà không phải gõ đầu, đương nhiên, cô là Lôi Pháp Sư, làm tròn chính là Hỏa Sư, làm như vậy cũng không bắt bẻ gì được… Trương Nguyên Thanh túm Tào Siêu khóc hu hu ra, nói:

“Đừng đánh nó nữa, nó vẫn là trẻ con.”

Cô gái trẻ theo bản năng dựng thẳng lông mày, nhưng lại cứng rắn nhịn xuống, nhìn Trương Nguyên Thanh, giọng điệu chân thành:

“Cảm ơn! Cảm ơn anh đã cứu em trai tôi, tôi nợ anh một cái nhân tình, về sau có cái gì cần hỗ trợ, cứ tìm tôi.”

Cô vừa rồi là dẫn em trai đi ra ngoài mua đồ ăn vặt, mua rồi mua, liền quên mất em trai.

Nếu không có hảo hán trượng nghĩa ra tay, em trai đáng thương đã táng thân dưới xe, hưởng thọ hàng đơn vị.

Cọp cái trong nhà sẽ ăn sống nuốt tươi cô.

Ồ, mình phát hiện Lôi Pháp Sư so với Hỏa Sư có thể khống chế cảm xúc tốt hơn, tuy nóng nảy, nhưng sẽ không bị cảm xúc khống chế… Trương Nguyên Thanh cười nói: “Nhấc tay mà thôi, coi như là đáp lễ trà chiều ngày hôm qua, tôi rất thích Đường Bất Súy mẹ cô làm.”

Cô gái liếc một lần Annie đeo khẩu trang cùng kính râm, lại nhìn Trương Nguyên Thanh, bừng tỉnh đại ngộ: “Anh chính là khách thuê nhà mới.”

Trương Nguyên Thanh cười gật đầu, sau đó trầm giọng nói:

“Vừa rồi mấy tên lái xe máy kia, hình như là cố ý hướng về phía Tào Siêu.”

Nghe vậy, cô gái trẻ nghiến hàm răng trắng, “Tôi biết bọn hắn là ai, mấy con lợn da trắng trong trường học, chuyên môn đối nghịch với Liên Minh Phản Hắc Bạch chúng tôi. Lần trước bị tôi hung hăng sửa chữa một trận, thế mà chạy tới trả thù người nhà của tôi, lão… Tôi muốn lột da bọn hắn.”

Lại xuất hiện rồi, Liên Minh Phản Hắc Bạch… Mâu thuẫn vườn trường tăng lên đến trả thù người nhà, có chút quá phận rồi… Trương Nguyên Thanh xoa đầu Tào Siêu, an ủi:

“Đợi lát nữa tới phòng anh lấy đồ ăn vặt, đừng khóc nữa.”

Tào Siêu quả nhiên không khóc nữa, sụt sịt dừng lại.

Cô gái kéo tay em trai, nói: “Tôi dẫn nó về nhà rửa mặt.”

Hai chị em dắt tay tiến vào tòa nhà trọ gạch đỏ, vào thang máy quay về lầu bốn, mở khóa cửa chống trộm vân tay.

Tới gần giờ cơm, bà chủ nhà ở phòng bếp làm đồ ăn, Tào Khánh đứng đầu một nhà ngồi ở bên bàn ăn uống trà, thấy bộ dáng khóc sụt sịt của con trai, nhất thời nhíu mày, răn dạy con gái:

“Con lại đánh nó?”

“Không phải!” Tào Thiến Tú hừ nói: “Con trai ba thiếu chút nữa bị xe đâm chết.”

Chương 2198: Chiêu nạp (2)

Tào Thiến Tú liền mang chuyện vừa rồi nói cho cha mẹ, bà chủ nhà cầm dao làm bếp chạy ra, hai hàng lông mày dựng thẳng, vẻ mặt hung hãn:

“Mấy thằng nhãi đó ở đâu, lão nương chém bọn chúng.”

“Đó là mấy kẻ thù trong trường học con, không cần mẹ chém, con sẽ tự mình giải quyết.” Tào Thiến Tú biết nói ra nhất định sẽ bị cha mẹ mắng, nhưng vẫn phải nói, cô chưa bao giờ tìm cớ cho sai lầm của mình.

Quả nhiên, bà chủ nhà cả giận nói: “Con bé chết tiệt, bảo mày đừng gây chuyện đừng gây chuyện, toàn vào tai này ra tai kia, em trai mày nếu xảy ra chuyện, xem mẹ lột da mày hay không?”

Cô trừng mắt nhìn con gái vài lần, yêu thương lau nước mắt trên mặt con trai, “May mắn không có việc gì, may mắn không có việc gì.”

Tào Siêu rúc vào trong lòng mẹ, khóc to nói: “Là ca ca cách vách đã cứu con.”

Hai vợ chồng chủ cho thuê nhà ngẩn ra, nhìn về phía con gái.

Tào Thiến Tú vâng một tiếng: “Là tiểu tử cách vách kia cướp nó về.”

Hai vợ chồng nhìn nhau một cái, đều có chút bất ngờ, bà chủ nhà cảm kích nói: “Vậy phải cảm ơn người ta hẳn hoi.”

Tào Khánh khẽ gật đầu, độ hảo cảm đối với khách thuê nhà mới tăng vọt: “Khuê nữ, con đi nói với người ta một phen, mời bọn họ buổi tối đến nhà ăn cơm.”

Sau đó cảnh báo:

“Mâu thuẫn giữa bạn học, có thể hóa giải nên hóa giải, cố gắng đừng càng ngày càng nghiêm trọng. Đúng rồi, tiểu tử cách vách kia tên là gì?”

Bà chủ nhà nhớ lại một phen, nói: “Hình như tên Trương Thanh Dương.”

“Keng!”

Tiếng chuông cửa truyền đến, Trương Nguyên Thanh đang ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm với Quan Nhã, Tiểu Viên, cung chủ, thu hồi điện thoại di động, đứng dậy mở cửa.

Ở cửa là cô gái trẻ duyên dáng yêu kiều, làn da trắng nõn, lông mày mảnh mà màu đậm, khóe mắt hơi xếch lên, thần khí lẫm liệt lại dung mạo tú lệ.

Ánh mắt thiếu nữ liếc nhìn trong phòng một cái, sau đó nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn của khách trọ trẻ tuổi, nói:

“Ba mẹ muốn mời mọi người buổi tối đến ăn cơm, cảm tạ anh đã cứu em trai tôi.”

Trương Nguyên Thanh như sớm có đoán trước, cười nói: "Được!"

…

7 giờ tối, Trương Nguyên Thanh dẫn theo Annie gõ cửa phòng 401, bởi vì là tiệc cảm ơn của người ta, cho nên hắn không mang theo quà, chỉ mang theo đầy bụng nước chua.

Bà chủ nhà chuẩn bị một bàn món ngon, lấy thịt là chính, cách làm thanh đạm, tiêu chuẩn thực đơn tỉnh Bảo Thang.

Ẩm thực thanh đạm của Tỉnh Bảo Thang không phải chỉ món chay, mà là cách làm thanh đạm, nguyên liệu nấu ăn nào cũng chú ý tươi mới, có thể sống thì tuyệt không nấu chín, có thể nguyên nước nguyên vị, thì tuyệt không dùng nhiều gia vị.

Rượu uống là rượu gạo trong nhà hàng ủ.

Trong bữa ăn, Tào Khánh thân là người đứng đầu một nhà nhiệt tình bắt chuyện, làm người làm ăn hắn rất am hiểu xã giao, Trương Nguyên Thanh cũng am hiểu kết giao, vài chén rượu vào bụng, hai người đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Nhưng Trương Nguyên Thanh có thể cảm giác ra đây là một vị giảo hoạt lõi đời lão luyện, lăn lộn từng trải ở trên xã hội, Tào Khánh từng câu không rời cố thổ, từng câu đều đang hỏi thăm tình huống của hắn.

Trương Nguyên Thanh nửa thật nửa giả ứng đối.

Tào Thiến Tú nghe rất nghiêm túc, khi thì khẽ gật đầu, khi thì lộ ra trầm ngâm, không biết đang nghĩ cái gì.

Ăn xong bữa tối đã là chín rưỡi tối, hắn còn chưa hết thèm cáo biệt chủ nhà, dẫn theo Annie quay về cách vách.

Tào Thiến Tú chủ động đứng dậy tiễn, ra khỏi cửa nhà, cô nhìn Annie đang mở khóa mật mã một lần, tới gần Trương Nguyên Thanh, nhỏ giọng nói:

"Tôi có thể nói chuyện riêng với anh không?"

Cô chỉ chỉ hành lang.

Trương Nguyên Thanh nhìn lại cô một cái, "Được!"

Hai người lập tức tiến vào hành lang yên tĩnh, Tào Thiến Tú nghe thấy tiếng Annie vào nhà đóng cửa truyền đến, lúc này mới nói:

"Anh là linh cảnh hành giả nhỉ?"

Khi nói chuyện, đôi mắt đẹp sáng ngời có thần của cô nhìn chằm chằm vào mắt Trương Nguyên Thanh, nói:

"Không cần phủ nhận, tốc độ anh ban ngày bày ra, đã vượt qua cực hạn của nhân loại. Đương nhiên, vì tỏ vẻ công chính cùng thành ý, tôi thẳng thắn nghề nghiệp của mình trước, tôi là Lôi Pháp Sư, đây là bí mật lớn nhất của tôi, ngay cả người nhà cũng không biết."

Không biết chỉ có em trai tám tuổi của cô thôi, ba mẹ cô chẳng những biết cô là linh cảnh hành giả, chính bọn họ cũng vậy… Trương Nguyên Thanh thở dài nói:

"Tôi không muốn bại lộ, ở đại khu thứ hai, tán tu hoang dã bại lộ thân phận là chuyện rất nguy hiểm, quan phương chỉ có độ rộng lượng đối với tán tu phục tùng quản lý, cùng khai ra bối cảnh của mình."

Tào Thiến Tú nhẹ nhàng gật đầu: "Tôi từng nghe đồng bạn nói, tán tu hoang dã của đại khu thứ hai đều rất thảm, đại khu thứ nhất tương đối tự do một chút, chỉ cần không gây chuyện, Thiên Phạt sẽ không quản. Đúng rồi, anh là nghề nghiệp gì?"

"Thám Báo!" Trương Nguyên Thanh nói.

Chương 2199: Chiêu nạp (3)

Thám Báo giai đoạn Siêu Phàm, năng lực thể hiện ở cận chiến vật lộn, chỉ cần sức chiến đấu của bạn đủ mạnh, là có thể tùy tiện giả mạo, người ngoài không thể phán đoán thật giả.

Tào Thiến Tú bừng tỉnh đại ngộ: "Khó trách anh tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa vừa rồi tôi vạch trần thân phận anh, cũng không kinh ngạc, anh đã sớm suy luận ra tôi phát hiện thân phận của anh nhỉ?"

Đây đều là tự cô nghĩ, tôi chưa nói… Trương Nguyên Thanh thở dài lần nữa, cũng cười khổ gật đầu.

Tào Thiến Tú nói: “Tôi nghe nói thuộc tính nghề nghiệp Thám Báo là quân nhân, chú ý kỷ luật, cẩn thận tỉ mỉ, trong đại khu thứ hai, tôi thưởng thức nhất chính là Thám Báo, ghét nhất là Hỏa Sư, bởi vì tôi nghe nói Hỏa Sư không có đầu óc gì.”

Nói xong, cô vẻ mặt chứng thực nhìn Trương Nguyên Thanh.

Cô một tên Lôi Pháp Sư sao có tự tin phỉ nhổ Hỏa Sư, nhị ca đừng cười đại ca… Trương Nguyên Thanh nghiêm trang nói:

“Hỏa Sư tính cách nóng nảy lỗ mãng, quả thật không được người ta thích, nhưng Hỏa Sư tính cách thẳng thắn, không có nhiều vòng vo, tôi cho rằng tốt hơn nghề nghiệp khác.”

Hắn giọng điệu nói chuyện, vẻ mặt, đều phù hợp một Thám Báo cứng ngắc nghiêm túc.

Tào Thiến Tú như có chút suy nghĩ gật đầu, “Nghe mẹ nói, anh tính ở lại New York nửa năm?”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng.

Tào Thiến Tú nói:

“Tuy tôi vừa rồi nói, đại khu thứ nhất tương đối tự do, nhưng đại khu thứ nhất hiện tượng kỳ thị rất nghiêm trọng, Thiên Phạt cũng tốt, tổ chức hợp pháp khác cũng thế, bao gồm nghề nghiệp tà ác, đều có kì thị chủng tộc nghiêm trọng. Tán tu của đại khu thứ nhất nếu không có tổ chức chống lưng, một khi thân phận bại lộ, nghề nghiệp tà ác sẽ đến giết anh, nghề nghiệp hợp pháp cũng tới tống tiền anh, cướp lấy đạo cụ cùng tiền tài của anh.”

Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại: “Cô muốn nói cái gì.”

Tào Thiến Tú chỉ chờ câu này, liền nói ngay:

“Tôi muốn mời anh gia nhập tổ chức của tôi, ở phố người Hoa, có mấy tổ chức dân gian hành giả người Hoa xây dựng, tôn chỉ của chúng tôi là giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến thối, mấy năm trước thế lực bản thổ New York từng tổ chức vài lần bao vây tiễu trừ nhằm vào hành giả người Hoa, chính là bởi vì chúng ta đoàn kết một lòng, mới chống đỡ được nguy cơ lúc ban đầu, sau ở dưới Ngũ Hành Minh khiển trách, can thiệp, Thiên Phạt kêu ngừng xung đột.”

“Tổ chức kia tên Liên Minh Phản Hắc Bạch?” Trương Nguyên Thanh nghe hiểu rồi, cô bé này là đang chiêu mộ tuyến dưới.

Tào Thiến Tú gật gật đầu:

“Đúng vậy, Liên Minh Phản Hắc Bạch là một trong những tổ chức hành giả người Hoa của phố người Hoa, New York có rất nhiều tổ chức dân gian hành giả người Hoa xây dựng, trong đó quy mô lớn nhất là Hắc Long đường, Bảo Lâm đường, Hồng bang.

“Ba tổ chức này có được mấy chục năm lịch sử, sớm đã dung nhập bản địa, bọn họ không quan tâm hành giả người Hoa chết sống, chỉ truy đuổi ích lợi, có đôi khi thậm chí cấu kết với thế lực bản thổ, hại người một nhà chúng ta.

“Liên Minh Phản Hắc Bạch chúng tôi là thế lực mới phát, trẻ tuổi hơn, có sức sống hơn, đồng thời kiên định không dời bảo vệ tôn nghiêm cùng điểm mấu chốt của hành giả người Hoa ở New York.”

Thế lực dân gian của đại khu thứ nhất so với đại khu thứ hai càng nhiều hơn, phức tạp hơn, khó trách lão đại nói liên bang Tự Do nước rất sâu… Trương Nguyên Thanh có cảm thụ trực quan hơn.

Hắn nói: “Được, tôi có thể gia nhập các người, chẳng qua tôi sẽ không nán lại ở New York quá lâu.”

Hắn cho rằng, tiếp xúc nhiều với tổ chức dân gian bản thổ, tương đương là khai thác con đường của mình, không có chỗ gì xấu cả.

Tào Thiến Tú hơi nhẹ nhàng thở ra, khuôn mặt lộ ra một nụ cười, sau đó lại nhanh chóng nghiêm túc, “Không có việc gì, ít nhất nửa năm tới, chúng ta là đồng bạn. Ngày mai tôi sẽ lấy một phần bảng cho anh, anh điền xong, tôi sẽ trình cho cấp trên, hẳn là có thể nhanh chóng thông qua, ừm, thuận tiện nói cho tôi biết cấp bậc của anh không?”

“Thám Báo cấp 2.”

Tào Thiến Tú nghe vậy, kiêu ngạo nâng cằm lên, “Tôi cũng là cấp 2, nhưng giá trị kinh nghiệm sắp đầy rồi, vào phó bản một lần nữa là có thể lên tới cấp 3.”

Trương Nguyên Thanh có chút ngoài ý muốn, chỉ với tuổi của cô mà nói, đã rất có thiên phú rồi.

Bé trà xanh và Ryo Asano tuổi xấp xỉ với cô, thời điểm nửa năm trước, Ryo Asano cấp 3, bé trà xanh cấp 2, mà hai người đã là vãn bối thiên tư không tệ trong tổ chức lớn.

"Cô tư chất như vậy, vì sao không gia nhập Thiên Phạt?" Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nói: "Thiên Phạt rất thích ý tiếp thu Lôi Pháp Sư."

"Tôi vì sao phải gia nhập Thiên Phạt, tiếp nhận ức hiếp nơi công sở sao?" Vẻ mặt Tào Thiến Tú khinh thường.

Chính bởi vì từ nhỏ sinh hoạt ở New York, mới rõ nhất cảm xúc bài trừ người Hoa của bản thổ, tình huống cha mẹ ngày xưa gây dựng sự nghiệp gặp phải, cũng tạo thành ảnh hưởng thật lớn đối với cô.

Chương 2200: Các người tình của Ma Quân (1)

"Vậy cô có thể cân nhắc về nước, nhân tài như cô, Ngũ Hành Minh rất thích ý tiếp nhận, cũng bằng lòng bồi dưỡng." Trương Nguyên Thanh nói: "Tán tu rất khó kiếm được phương án phó bản, bất lợi cho phát triển."

Nhắc tới Ngũ Hành Minh, Tào Thiến Tú càng cười nhạt, "Vậy còn không bằng gia nhập Thiên Phạt, tôi cũng không muốn bị bức tử giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn. Anh là Thám Báo trong nước, anh hẳn là biết Nguyên Thủy Thiên Tôn nhỉ?"

Trương Nguyên Thanh nói: "Từng may mắn tiếp xúc."

Tào Thiến Tú tò mò nói: "Hắn có phải thực lợi hại như trong truyền thuyết hay không? Hắn rốt cuộc là người thế nào, tôi nghe bên trong liên minh nói, hắn là bị bức tử, nhưng Thiên Phạt bên kia tựa như nói hắn là kẻ sa ngã."

"Hắn sao, may mắn từng gặp vài lần, dù sao tôi cũng là người Tùng Hải." Trương Nguyên Thanh lấy giọng điệu trầm thấp, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Hắn là tượng trưng chính nghĩa, là ô dù của kẻ yếu, là người phản đối cường quyền. Nhân phẩm của hắn cứng rắn như vàng, sức quyến rũ của hắn chói mắt như kim cương, ngay cả Ma Nhãn Thiên Vương của Binh Chủ Giáo, cũng bị sức quyến rũ của hắn thuyết phục, phát ra cảm khái ‘Thế giới một mảng không sạch sẽ, chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn chí thiện chí thành’.

“Mà theo cảm thụ cá nhân tôi mà nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người hoàn toàn đáng giá tin cậy, là đồng bạn chính nghĩa, là tử địch của bá quyền, nếu cô gặp được cường quyền ức hiếp, chỉ cần tìm hắn, liền nhất định không sai.”

“Không ngờ anh đánh giá đối với hắn cao như vậy.” Thân là Lôi Pháp Sư, đoạn lời này hoàn toàn chinh phục Tào Thiến Tú nội tâm chính trực, cô hướng tới, lộ ra vẻ mặt kính nể, đồng thời đã tiếc hận lại oán giận:

“Thì ra hắn là một người cao thượng như thế, đáng tiếc, hiện thực không sạch sẽ không chứa nổi người chánh trực cương liệt như thế.”

Thời gian có hạn, hai người không nói chuyện với nhau quá lâu, sau khi quyết định chính sự, đều tự về nhà.

Tào Thiến Tú tiến vào nhà, đóng lại cửa chống trộm, thấy cha mẹ ngồi ở bên bàn ăn, thấp giọng bàn bạc cái gì.

Thấy con gái trở về, bà chủ nhà lập tức nói:

“Mẹ và ba con thương lượng một phen, quyết định mời Trương tiên sinh cách vách làm gia sư của con, hy vọng con đừng có không biết điều.”

Gia sư? Tào Thiến Tú nghĩ một chút, cho rằng có một cái danh nghĩa gia sư, có thể thuận tiện cô cùng Trương Thanh Dương tiếp xúc, trái lại cũng không tệ, liền gật đầu nói:

“Có thể!”

Bà chủ nhà ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ được con gái không học hành đáp ứng dứt khoát như thế, trong lúc nhất thời ánh mắt trở nên nghi ngờ.

Tào Khánh theo bản năng nói: “Khuê nữ con không thể yêu sớm nha, hắn là có bạn gái rồi.”

Tào Thiến Tú "A" một tiếng, khinh thường giải thích, trực tiếp trở về phòng.

Cô trước nhìn nhìn đồng hồ điện tử đầu giường, xác nhận thời gian, sau đó nhanh chóng mở tủ quần áo, thay quần áo tập thể dục, ở trong phòng luyện tập squat, gập cơ bụng, hít đất các luyện tập thể năng.

Kỷ luật cá nhân là một trong những thuộc tính nghề nghiệp Lôi Pháp Sư.

Thiếu nữ dáng người mềm mại yểu điệu, lại có tính dẻo dai như cành liễu, đường cong ngực mông tuy không đầy đặn bằng cô gái trưởng thành, nhưng tỷ lệ mỡ cơ thể cực tốt, cũng không phải loại dáng người cây sào đó.

Rèn luyện quanh năm tích lũy, luyện ra đường nét cơ bụng khêu gợi, mông không lớn, nhưng mượt mà no đủ.

Mồ hôi dọc theo cằm nhọn nhỏ xuống, khuôn mặt xinh xắn trắng trẻo lộ ra sự kiên nghị.

Đúng 11 giờ kết thúc rèn luyện, tiến vào phòng tắm tắm rửa.

Nửa giờ sau đi ra, thay áo ngủ, nằm ở trên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Ở trong đồng hồ sinh học Tào Thiến Tú định cho bản thân, trước 12 giờ phải tiến vào giấc ngủ, bây giờ cô còn có nửa giờ thời gian giải trí.

Vì thế cầm điện thoại di động lên, mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, click một group chat tên là "Liên Minh Phản Hắc Bạch tổ 6".

Chế độ cấp bậc của Liên Minh Phản Hắc Bạch tham khảo các tổ chức hợp pháp lớn trên thế giới, lấy tiểu tổ làm đơn vị, mỗi tổ nhiều nhất mười người, tổ trưởng phải là Siêu Phàm đỉnh phong.

Trên tổ trưởng là chấp sự, trên chấp sự là trưởng lão, minh chủ (bang chủ).

Đương nhiên, loại tổ chức dân gian này, Chúa Tể là hết, không có khả năng xuất hiện Bán Thần.

“Tào Pháp Quan: Tôi chiêu nạp được một vị Thám Báo, đến từ đại khu thứ hai, gần đây mới tới New York, bước đầu phán đoán, thân phận hẳn là không có vấn đề.”

“Công Chúa Bạch Tuyết: Oa, cô nhanh như vậy đã tìm được cấp dưới rồi? Tào Pháp Quan về sau chính là người có cấp dưới rồi, Thám Báo cấp mấy thế?”

“Tào Pháp Quan: Hắn là cấp 2.”

“Y Lâm Thánh Thủ: Tôi biết Thám Báo nghề nghiệp này, bình tĩnh cơ trí, có năng lực trù tính chung, có sức quan sát sâu sắc, năng lực tác chiến từng binh sĩ rất mạnh, luận sức chiến đấu tiểu tổ chúng ta không thiếu, nhưng tiểu tổ chúng ta thiếu một quân sư, năng lực quan sát cùng trù tính chung của Thám Báo, vừa lúc có thể đảm nhiệm.”

Chương 2201: Các người tình của Ma Quân (2)

“Công Chúa Bạch Tuyết: Thám Báo cấp 2, cấp bậc không thấp nha, hẳn là cao thủ, có chút chờ mong.”

“Tiểu Cương Pháo: Tôi cũng rất kỳ quái nghề nghiệp hợp pháp đại khu thứ hai, trừ ‘Chớ Quên Quốc Thổ’ gã này là Thổ Quái, trong tổ chức chúng ta hầu như không có hợp pháp đại khu thứ hai.”

Trong group lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Lúc này, tổ trưởng tổ 6 nói chuyện: “Không Ngừng Vươn Lên: Xác định có thể tin được không, bối cảnh không thành vấn đề? Thám Báo ở giai đoạn Siêu Phàm đặc thù là năng lực cận chiến, nhưng nghề nghiệp tà ác hoặc nghề nghiệp hợp pháp khác từng nhận huấn luyện nghiêm khắc, cũng có thể giả mạo.”

Người khác nhất thời không nói, yên lặng chờ Tào Pháp Quan trả lời.

“Tào Pháp Quan: Đầu tiên, hắn là ở thời điểm cứu người bại lộ thân phận linh cảnh hành giả, không phải cố ý làm cho tôi thấy, bài trừ là khả năng nghề nghiệp tà ác. Tiếp theo, trải qua tôi quan sát, hắn quả thật là đến từ đại khu thứ hai, khác với

chúng ta đám Hoa kiều quốc tịch liên bang này, hắn thậm chí biết rất nhiều tin tức trong nước, trình độ ngoại ngữ của hắn khá kém, đối với New York cũng không quen thuộc, có một bạn gái Tây, là giáo viên ngoại ngữ đại học của hắn, ra ngoài cũng mang theo bạn gái Tây."

"Công Chúa Bạch Tuyết: Đẹp trai không?"

"Chớ Quên Quốc Thổ: Bại lộ khi cứu người, ừm, nói rõ là người tốt. Nếu không phải Hoa kiều quốc tịch liên bang, khả năng cố ý cài vào bên trong chúng ta liền thấp."

Nghe xong Tào Pháp Quan miêu tả, tâm lý cảnh giác của các đội viên giảm bớt không ít.

"Không Ngừng Vươn Lên: Đừng thả lỏng cảnh giác, chúng ta gần đây đang đấu tranh với 'Tinh Không Khế Ước Hội', bên người Tào Pháp Quan liền có thêm một vị Thám Báo thân phận sạch sẽ, thấy thế nào cũng không quá bình thường. @Tào Pháp Quan, cô mấy ngày nay quan sát kỹ một phen, nếu xác nhận không có vấn đề, liền lấy khảo hạch làm lý do, để hắn lập đầu danh trạng, bằng không chúng ta rất khó yên tâm."

"Tào Pháp Quan: Lập đầu danh trạng có thể, nhưng không thể là công việc quá nguy hiểm, nếu nguy cấp đến sinh mệnh của hắn, tôi tình nguyện bỏ qua chiêu nạp."

Trương Thanh Dương mặc kệ nói như thế nào, đều là ân nhân cứu mạng của thằng nhãi con trong nhà.

"Công Chúa Bạch Tuyết: U, cô còn rất để ý hắn, có phải đại soái ca hay không vậy?"

"Không Ngừng Vươn Lên: Mặt khác, sáng nay chấp sự nói cho tôi biết một sự kiện, xung đột của Công Hội Thương Nhân cùng Câu Lạc Bộ Tửu Thần sắp thăng cấp, Thiên Phạt cũng tham dự trong đó, mọi người sắp tới ở lại đảo Manhattan, đừng đi khu vực khác. "

"Công Chúa Bạch Tuyết: Nói tới việc này, tôi nghe bạn bè Thiên Phạt bên kia nói, hôm trước, hai vị Phong Pháp Sư của Thiên Phạt ở sân bay Diaz đã gặp phải Câu Lạc Bộ Tửu Thần tập kích. "

"Chớ Quên Quốc Thổ: Mưa gió sắp đến."

“Tiểu Cương Pháo: Các tổ chức lớn đó xung đột chúng ta không quản được, cẩu là được, địa bàn Công Hội Thương Nhân cùng Câu Lạc Bộ Tửu Thần cũng không ở phố người Hoa, hắn sẽ không lan đến chúng ta. “

Đến 12 giờ, Tào Thiến Tú yên lặng tắt màn hình điện thoại di động, kéo chăn, tiến vào giấc ngủ.

…

Hôm sau, Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên bàn ăn, ăn bữa sáng kiểu u Annie làm.

Người đẹp tóc vàng mặc áo thun màu đen, quần tới đầu gối màu trắng, rút đi bộ trang phục công sở tỏ ra hơi cường thế, trưởng thành kia, thêm vài phần dịu dàng thanh lệ của phụ nữ ở nhà.

“Giáo Chủ, tôi tối hôm qua nghe được, Câu Lạc Bộ Tửu Thần cùng Công Hội Thương Nhân sắp khai chiến. Trong tổ chức hợp pháp, Thiên Phạt cùng Hiệp Hội Mỹ Thần chúng ta rõ ràng đứng về Công Hội Thương Nhân bên kia, Giáo Hội Hải Thần thái độ ái muội. Tổ chức tà ác bên kia, Hội Sinh Vật Luyện Kim cùng Câu Lạc Bộ Tửu Thần là minh hữu, Giáo Hội Dạ Thần xưa nay hạ thấp, hắn là sẽ không tham dự.” Annie cắt trứng rán, nhíu mày:

“Hai tổ chức lớn xung đột, còn có thể dẫn phát tầng diện tổ chức dân gian, tán tu rung chuyển, dù sao rất nhiều thế lực tán tu đều là bọn họ nâng đỡ lên, xã hội đen, công ty không phải linh cảnh hành giả cũng sẽ cuốn vào trong đó, New York sẽ loạn một trận.”

“Thú vị!” Trương Nguyên Thanh cười nói: “Càng loạn càng tốt, New York nếu tràn đầy thái bình, tôi làm sao ở trong một tháng tấn thăng thợ săn Hoàng Kim.”

Mặt khác, đạo cụ đại khu thứ nhất hắn thèm nhỏ dãi đã lâu, biệt hiệu Đạo Cụ Thiên Tôn phải bảo lưu lại.

Trương Nguyên Thanh rất chờ mong săn bắn nghề nghiệp tà ác cùng kẻ sa ngã trong hợp pháp của đại khu thứ nhất.

Annie khẽ gật đầu, “Thích hợp chúng ta đục nước béo cò, nhưng cũng dễ dàng đụng tới Chúa Tể. Tôi lát nữa sẽ tận khả

năng liệt kê ra cao tầng tổ chức hợp pháp, tổ chức tà ác, cùng với phạm vi hoạt động của bọn họ.”

Annie quả thật là trợ lý ưu tú, năng lực làm việc rất mạnh… Trương Nguyên Thanh cười nói: “Cô làm việc tôi rất yên tâm.”

Đang nói, điện thoại di động dự bị “ting” một tiếng.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn, là APP thợ săn tiền thưởng đưa tin, nhiệm vụ hắn buổi sáng hôm qua tuyên bố đã hoàn thành.

—— Vì ngăn chặn kẻ treo thưởng xem xong tình báo quỵt nợ, ngăn chặn thợ săn tiền thưởng dùng tin tức rác rưởi giả mạo, tình báo bình thường sẽ do Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng thẩm tra, bảo đảm tính chân thật.

Đương nhiên, nếu là tình báo cơ mật, kẻ treo thưởng có thể âm thầm giao dịch với thợ săn tiền thưởng.

Trương Nguyên Thanh vội mở khóa màn hình, mở app, xem xét nhiệm vụ.

Chương 2202: Các người tình của Ma Quân (3)

Hắn click tải xuống văn bản hậu đài, bắt đầu đọc tin tức tất cả đều là tiếng Anh.

Trong tin tức tập hợp mười sáu cô gái có tên có họ, những cô gái này đều có độ nổi tiếng nhất định, hơn nữa từng truyền ra chuyện xấu, độ đáng tin khá cao là người tình Ma Quân.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng đảo qua, sau khi xác định không có thủ tịch chấp hành quan Thiên Phạt, như trút được gánh nặng.

Có độ nổi tiếng đã có mười sáu vị, những người không nổi tiếng, nhưng bộ dạng xinh đẹp kia không biết có bao nhiêu, đến nước ngoài du lịch một chuyến còn có thể ngủ nhiều cô gái như vậy, Ma Quân thật không hổ là Thần Nhật Du… Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu.

Mảnh tàng bảo đồ của Ma Quân tổng cộng sáu khối, một khối ở trên người Đằng Nhi, một khối ở trên người Âm Cơ, một khối ở trên người Betty của Hiệp Hội Mỹ Thần.

Ba khối khác không rõ tung tích.

Hắn đọc đi đọc lại mấy lần tình báo, khóa mục tiêu ba cô gái.

Vị thứ nhất là Winifred Elena, chấp hành quan Bạc Trắng cấp 1 của Thiên Phạt, Phong Pháp Sư cấp 7, thuộc phân bộ Phong Thành của Thiên Phạt.

Tình báo biểu hiện, vị chấp hành quan này từng công khai quan hệ của mình cùng Ma Quân, hai người còn từng kết bạn tới quần đảo Aloha nghỉ phép.

Vị thứ hai là Kriste Gustav, cháu gái trưởng của giám đốc ban giám đốc Thiên Phạt, thiên kim quý tộc, một trong những người kế thừa tương lai của tập đoàn tài chính Gustav, Hải Yêu cấp 8.

Vị thứ ba là Winnie Berent, kiểm sát quan Bạc Trắng cấp 1 của Thiên Phạt, Lôi Pháp Sư cấp 8, nhậm chức phân bộ New York của Thiên Phạt, lấy lạnh lùng cùng công chính trứ danh.

Trong ba người tình, Kriste và Winnie từng ghen tuông tranh giành vì Ma Quân, ở Tây Đại Dương đánh nhau to, từng nhấc lên một trận sóng thần, tạo thành tổn thất mấy chục tỷ đồng liên bang.

Hai người bởi vì việc này, bị Thiên Phạt giáng chức xử phạt, đều tự giam cầm ba tháng.

Trương Nguyên Thanh bước đầu khóa mục tiêu ba cô gái, có hai nguyên nhân, một là dựa theo tình báo biểu hiện, ba vị Chúa Tể đủ si tình, hẳn không chỉ là tình một đêm, mà là người tình có thể tín nhiệm.

Hai là các cô đều có được đủ địa vị cùng thực lực, có thể bảo vệ được mảnh bản đồ.

“Đều là Chúa Tể.” Trương Nguyên Thanh thở dài.

Trong ba người tình của Ma Quân, kiểm sát quan Winnie lạnh lùng quyến rũ ngay tại New York, có thể coi là mục tiêu hàng đầu, vấn đề là, vị kiểm sát quan này cấp bậc có chút cao.

“Lấy thực lực của mình, Chúa Tể cấp 7 còn có thể đánh một trận, cấp 8 không có hy vọng gì rồi, trừ phi vật phẩm Huyễn Thần tiến một bước sống lại, cùng chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa, lại có trợ thủ nữa.”

Trương Nguyên Thanh đau đầu day day mi tâm, tính xem chút nữa.

Nếu cuối năm thuận lợi tấn thăng Thần Nhật Du, hẳn là có thể chế phục Winnie, trước đó, thu thập trước tin tức của cô ấy, chậm rãi mưu tính.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh thấy hậu trường biểu hiện có một tin nhắn chưa đọc.

Click vào xem, nhất thời tinh thần rung lên, nhiệm vụ thí luyện thợ săn tiền thưởng đến rồi.

…

Đảo Manhattan, phân bộ Thiên Phạt.

Cao ốc tổng bộ ngân hàng New York, tường thủy tinh màu vàng lập lòe sáng lên, phong cách kiến trúc trên hẹp dưới rộng khiến cả tòa cao ốc giống như một cây đao nhọn màu vàng, đâm vào bầu trời xanh thẳm.

Cao ốc tổng cộng 108 tầng, bắt đầu từ tầng 100, tám tầng trên cùng đều là phòng làm việc của Thiên Phạt.

Tầng cao nhất bố trí sân bay, khiến tòa cao ốc này so với nhà cao tầng bên cạnh nhiều hơn một phần con đường bảo đảm chạy trốn cùng chi viện quân sự.

Ryo Asano 17 tuổi mặc bộ trang phục công sở của nữ, tư thế đứng căng thẳng, khuôn mặt nhỏ căng thẳng, trái tim theo thang máy lên nhanh mà đập “thình thịch”.

Cô quá mức non nớt, chưa hết nét trẻ con, không áp được bộ đồ công sở này, nhìn qua tựa như trẻ con mặc vào âu phục của người lớn.

Nhưng dung mạo thanh lệ xinh đẹp có thể khiến người ta xem nhẹ chút cảm giác không hài hòa đó, nhìn lâu, thậm chí cảm thấy có loại sức quyến rũ khác thường.

Hôm nay là ngày thứ ba Ryo Asano đến New York, ngày đầu tiên đi làm, trong hai ngày qua, cô đã phân biệt tiếp nhận khảo hạch của Bộ chấp hành cùng Bộ kiểm sát quan.

Bộ chấp hành cho rằng tính cách cô có chút yếu đuối, không đủ sát phạt quyết đoán, trừ chiến đấu phó bản, trong hiện thực thiếu kinh nghiệm chiến đấu sinh tử, không thích hợp đảm nhiệm chấp hành quan, cho nên không thu.

Ban ngành kiểm sát thì cảm thấy cô trẻ tuổi nhiệt huyết, vừa vặn là trải đời chưa sâu, bởi vậy chưa bị tiền tài ăn mòn, chưa bị xã hội ô nhiễm, thích hợp đảm nhiệm kiểm sát quan.

Vì thế Ryo Asano trở thành một kiểm sát quan Đồng Xanh cấp 2.

Hôm nay là ngày Ryo Asano đến Thiên Phạt đưa tin, gặp mặt cấp trên, cô bị phân phối đến ban ngành kiểm sát thuế vụ, bộ trưởng nghe nói là vị Lôi Pháp Sư đại danh đỉnh đỉnh kia, Winnie Berent.

Chương 2203: Nhiệm vụ đầu tiên (1)

“Ting!”

Thang máy dừng ở tầng 104, Ryo Asano hít sâu một hơi, yên lặng bơm hơi cho bản thân, bước ra khỏi thang máy, đi về phía quầy lễ tân.

“Chào ngài!” Cô nói ngoại ngữ lưu loát, “Tôi là kiểm sát quan Đồng Xanh cấp 2 mới nhậm chức, ngành thuế vụ.”

Lễ tân tóc vàng mắt xanh nâng ánh mắt lên nhìn cô một cái, cười nói:

“Ở Thiên Phạt, chỉ có trường hợp chính quy mới sẽ giới thiệu phẩm cấp của mình, lúc ra ngoài làm nhiệm vụ cũng như thế, cô về sau tự xưng kiểm sát quan cấp 2 là được.

“Bộ trưởng ở văn phòng chờ cô, đi theo tôi.”

Ryo Asano đi theo cô gái lễ tân xuyên qua khu làm việc, tới khu vực chỗ cao tầng Thiên Phạt, nơi này còn có một quầy lễ tân —— Khu vực làm việc của cao tầng Thiên Phạt cùng khu vực làm việc của nhân viên bình thường ngăn cách, cần thẻ ra vào đặc thù mới có thể tiến vào.

Cô gái lễ tân dẫn theo Ryo Asano tới nói:

“Cô ấy là đảo quốc Thiên Hạc tổ phái tới thực tập, kiểm sát quan cấp 2, hôm nay tới đưa tin.”

“Tôi biết, trợ lý của bộ trưởng Winnie đã thông báo.” Cô gái lễ tân tuổi lớn hơn, khí chất thành thục hơn kia cầm lấy máy bàn, gọi điện thoại cho trợ lý bộ trưởng, giọng điệu cung kính nói:

“Trợ lý Emma, kiểm sát quan mới tới đã đến.”

Báo cáo xong, cô cúp điện thoại, đánh giá Ryo Asano, cảm khái nói:

“Trời ạ, kiểm sát quan cấp 2, cô ấy thoạt nhìn còn vị thành niên, cô bé ưu tú như vậy cũng không nhiều, khó trách bộ trưởng Winnie muốn đích thân gặp cô ấy.”

Cô gái lễ tân dẫn Ryo Asano đến nhún nhún vai: “Đúng vậy, trên tư liệu viết 17 tuổi, nhưng tôi thấy bộ dáng cô ấy chỉ có 15

tuổi, ừm, chủng người châu Á trời sinh mặt non, thật không ngờ đảo quốc cũng sẽ có nhân tài xuất sắc như vậy.”

Hai vị lễ tân bắt đầu tán gẫu như bên cạnh không có người, không hề để ý tới cảm thụ của Ryo Asano.

Thực không lễ phép, ngu ngốc… Ryo Asano toàn bộ hành trình khuôn mặt nhỏ căng lên, để mình thoạt nhìn lạnh lùng trưởng thành hơn một chút.

Không bao lâu, một cô gái dáng người cao gầy, đi giày cao gót từ chỗ sâu trong khu vực làm việc đi ra.

Cô khoảng bốn mươi tuổi, tóc đen mắt nâu, có hốc mắt thâm thúy chỉ người phương Tây có, ngũ quan không tính là đặc biệt xinh đẹp, nhưng rất ôn hòa, hai má có vết tàn nhang mờ nhạt.

Cô dùng thẻ làm việc treo ở ngực quét mở cửa, đẩy ra cửa thủy tinh, hướng về Ryo Asano vẫy tay, cười nói: “Vào đi.”

Ryo Asano theo bản năng cúi đầu: “Vâng!”

Dẫn tới hai vị lễ tân cười trộm.

Emma lạnh lùng nhìn hai người một cái, tiếng cười trộm biến mất.

Đợi Ryo Asano thông qua cửa an ninh, Emma dẫn Ryo Asano tới bước vào, nói:

“Tôi là trợ lý của bộ trưởng Winnie, Emma.”

“Bộ trưởng Winnie là cấp trên trực tiếp của cô, nhưng cô không thể trực tiếp tìm cô ấy, công tác có chuyện gì, cô cần hướng tôi báo cáo trước, tôi sẽ chuyển lời cho bộ trưởng.”

“Vấn đề trên cuộc sống không ở trong phạm vi tôi phụ trách, nhưng cô còn vị thành niên, chúng tôi đối với vị thành niên luôn luôn ưu đãi, cho nên cô có thể tìm tôi hỗ trợ.”

Cô nói chuyện không nhanh không chậm, lộ ra sự trầm ổn chốn công sở rèn luyện ra, thái độ đối đãi người khác cũng không xa không gần, vừa đủ.

Ryo Asano đi theo Emma ở hành lang rộng rãi khúc chiết đi một lát, đi ngang qua từng văn phòng, cuối cùng dừng ở ngoài văn phòng view sông chỗ sâu nhất, lớn nhất kia.

“Cốc cốc!”

Emma gõ vang cửa phòng làm việc, “Bộ trưởng, đồng nghiệp mới của chúng ta tới đưa tin.”

Trong văn phòng truyền đến một thanh âm trong sự lạnh nhạt xen lẫn nghiêm khắc: “Vào đi.”

Trợ lý Emma đẩy ra cửa thủy tinh, mỉm cười nhìn Ryo Asano, ra hiệu cô đi vào.

Winnie Berent, Lôi Pháp Sư cấp 8… Ryo Asano hít sâu một hơi, mặt căng cứng, bước vào văn phòng.

Đầu tiên hiện ra ở trước mắt cô là cửa sổ sát đất thật lớn, ngoài cửa sổ là sông Hudson chảy cuồn cuộn, được xưng mạch máu kinh tế của New York.

Bên phải là phòng tiếp khách, có sô pha cao cấp, tủ rượu, quầy bar, trên tường treo tranh phương Tây cùng tranh thủy mặc kiểu Trung, bên tường là chậu hoa dùng để trang trí.

Bên trái là bàn sách lớn rộng rãi thoải mái, sau bàn là một người phụ nữ mặc trang phục công sở tinh xảo, cô nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, chính là giai đoạn gợi cảm nhất trưởng thành nhất của phụ nữ.

Mái tóc dài màu nâu hơn uốn cong phủ trên bả vai, mũi cao cao, đôi mắt thâm thúy, đường nét khuôn mặt duyên dáng, phác thảo ra ngũ quan tinh xảo lập thể.

Làn da của cô trắng nõn, giống như ngưng đọng tầng sương, chân mày vừa dài vừa thẳng phối hợp con ngươi thâm thúy, lại thêm đường nét khuôn mặt không đủ nhu hòa của người phương Tây, khiến cô thoạt nhìn lạnh lùng quyến rũ mà uy nghiêm.

Ryo Asano ngắn ngủi quên mất vẻ đẹp của cô, cảm giác như là đối mặt lão sư Ryuzaki Ichiro nghiêm khắc, theo bản năng ngừng thở, có chút câu nệ.

Winnie Berent liếc Ryo Asano một cái, từ trong đống văn kiện bên tay trái rút ra một phần, mở ra, vừa xem vừa nói:

“Trên tư liệu nói, cô từng là thành viên bang phái của Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Chương 2204: Nhiệm vụ đầu tiên (2)

Nghe được bốn chữ Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng Ryo Asano bi thương một phen, cảm xúc câu nệ nhạt đi, thấp giọng nói: "Vâng."

Bộ trưởng Winnie sâu sắc phát hiện sự khổ sở của cô, thản nhiên nói: "Hắn có từng nói cho cô, hắn là truyền nhân Ma Quân hay không?"

A? ! Ryo Asano ngây cả người, trợn mắt cứng lưỡi.

Winnie nhìn vẻ mặt của cô, đã biết đáp án, tiếp tục hỏi:

"Cô ở trong bang phái địa vị thế nào?"

Ryo Asano chưa trả lời, dùng ước chừng một phút đồng hồ mới tiêu hóa tin tức này, sau đó tìm từ nói:

"Thành viên bang phái quan hệ rất tốt, không có phân chia giai cấp rõ ràng. Tôi, tôi tuy là cấp bậc thấp nhất bên trong, nhưng bọn họ cũng không khinh thường tôi."

Winnie không quá để ý gật đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn cô:

"Trong thế giới linh cảnh hành giả, trừ người yêu, cha mẹ, thân mật nhất chính là thành viên bang phái, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước khi trở về linh cảnh, có dặn dò chuyện gì, lưu lại cái gì hay không?"

Dừng một chút, cô nói: "Ví dụ như một cái loa kiểu cầm tay."

Ryo Asano sắc mặt mờ mịt: "Rất xin lỗi, tôi không biết."

Trong mắt Winnie hiện lên một mảng thất vọng, lại hỏi: "Tôi hy vọng cô có thể cung cấp danh sách thành viên bang phái của Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Ryo Asano theo bản năng muốn từ chối, may mà nhịn xuống, khom người nói: "Bộ trưởng Winnie, tôi hy vọng trưng cầu ý kiến của bọn họ trước."

Winnie khẽ gật đầu: "Mau chóng trả lời, cô nên rời khỏi rồi."

…

"Ta muốn audio Ma Quân cùng Winnie thụ dịch*."

Trong phòng ngủ, Trương Nguyên Thanh đang cầm Loa Miêu Vương, giống như tín đồ phát ra chí nguyện to lớn.

Loa Miêu Vương lẳng lặng nằm ở lòng bàn tay hắn, không thèm để ý tới.

Ngân Dao quận chúa bên giường giơ lên cái loa nhỏ: "Nó nói, trao đổi đồng giá."

"Tôi cũng không có audio bốp bốp."

"Thứ nó muốn là ca khúc."

"Cô vì sao có thể biết nó muốn cái gì?"

"Không biết, trực giác!" Ngân Dao quận chúa mặt không biểu cảm, mắt đỏ đẹp thê lương, "Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi không muốn về mũ nữa, cậu để tôi ở bên ngoài chơi đi."

Ngân Dao quận chúa ở lại trong Mũ Đỏ Nhỏ mấy ngày, nay lại thấy ánh mặt trời, biết được Trương Nguyên Thanh đã đến nơi man di hải ngoại, hùng tâm du lịch thiên hạ của quận chúa tăng vọt.

"Lúc đánh nhau có thể dùng cô, hằng ngày thì thôi, cô bộ dáng này đi ra ngoài sẽ dọa chết người ta, hơn nữa tôi cũng chưa nghĩ ra như thế nào để cô xuất hiện hợp lý, về sau nói sau." Trương Nguyên Thanh lập tức từ chối.

Không để ý tới quận chúa tức giận, hắn lấy ra điện thoại di động, đang định phát nhạc, trao đổi đồng giá.

Lúc này, chuông cửa vang.

Tiếp theo, trong phòng khách truyền đến tiếng Trung trúc trắc của Annie: "Chồng, bà chủ nhà tới rồi."

Bà chủ nhà? Bà ấy đến làm gì, ngày hôm qua đã ăn cơm xong, không cần thiết cảm tạ mãi chứ… Trương Nguyên Thanh nắm lên Mũ Đỏ Nhỏ trên mặt bàn, thu hồi Ngân Dao quận chúa cùng loa Miêu Vương.

Hắn rời khỏi phòng ngủ, tới phòng khách, thấy bà chủ nhà cùng Tào Thiến Tú ngồi ở trên sô pha chờ đợi.

Thấy hắn đi ra, thiếu nữ xinh đẹp thanh tú khẽ gật đầu.

Trương Nguyên Thanh đáp lại bằng một cái mỉm cười, ngồi xuống ở đối diện hai mẹ con, nói:

“Rất không khéo, bữa sáng đã kết thúc rồi, bằng không có thể mời hai người ăn bữa sáng.”

Bà chủ nhà xương gò má hơi cao khoát tay, đi thẳng vào vấn đề nói:

“Tiểu Trương, có chuyện này cần kính nhờ cậu, con gái tôi thành tích học tập không tốt lắm, tôi muốn cuối tuần mời cậu hỗ trợ bổ túc, một giờ 50 đồng liên bang, một ngày ba giờ.”

Trương Nguyên Thanh lập tức đáp ứng: “Không thành vấn đề, cảm ơn bà chủ nhà cho tôi cơ hội kiếm khoản thu nhập thêm.”

Bà chủ nhà lộ ra nụ cười: “Buổi tối tôi cho cậu một phần bài thi cấp 3, tôi muốn kiểm tra thử một phen thành tích của cậu, hy vọng cậu hiểu.”

“Không thành vấn đề!” Trương Nguyên Thanh cười trêu chọc: “Chỉ cần không bảo tôi dạy ngoại ngữ, cái khác đều OK.”

Nói chuyện xong vấn đề gia sư, bà chủ nhà hài lòng dẫn con gái về nhà.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Annie lau bàn ăn, nói:

“Theo tôi ra ngoài một chuyến, Công Hội Thợ Săn cho nhiệm vụ thí luyện có chút kỳ quái, kẻ treo thưởng chỉ cho một địa chỉ, yêu cầu gặp mặt thợ săn nói nội dung cụ thể của nhiệm vụ.

Annie, cô thấy thế nào?”

Annie nghĩ một chút, nói: “Có thể là nội dung nhiệm vụ cần bí ẩn, không thể nói ra cho nhiều người biết, cho nên mới gặp mặt nói chuyện. Ông chủ, cậu bây giờ là nhóc trong suốt, cũng không cần lo lắng bị người ta tính kế.”

Trương Nguyên Thanh gật đầu: “Tôi cũng là nghĩ thế, như vậy, xuất phát đi.”

Chờ Annie thay xong quần áo, hai người kết bạn ra ngoài, vừa vặn đụng phải Tào Thiến Tú đeo cặp sách chuẩn bị đến trường.

Ba người vào thang máy, Trương Nguyên Thanh nhìn góc nghiêng khuôn mặt của thiếu nữ xinh xắn một cái, nhịn không

được nói:

“Cô cũng không phải Hỏa Sư, vì sao thành tích học tập kém như vậy?”

Tào Thiến Tú vẻ mặt lạnh nhạt, “Một, không muốn học. Hai, không có thiên phú học.”

Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời thế mà không có lời nào để chống đỡ.

Chương 2205: Nhiệm vụ đầu tiên (3)

Nhân loại thiên phú ngàn ngàn vạn, mà chương trình học trong trường học chỉ một chút như vậy, thành tích kém, chỉ có thể nói rõ thiên phú không ở trên mấy môn đó.

Cho nên thành tích học tập có quan hệ với chỉ số thông minh, nhưng lại không có quan hệ mạnh như vậy.

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi biết rồi, đã như vậy, tôi biết chế định phương án dạy học như thế nào rồi.”

Tào Thiến Tú xoay đầu lại, đôi mắt sáng lấp lánh chăm chú nhìn: “Anh tính dạy như thế nào?”

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi có một đạo cụ nghề nghiệp Học Sĩ, có thể làm người ta trong ngắn hạn biến thành học bá, lúc thi cho cô mượn.”

Tào Thiến Tú mắt sáng ngời: “Học Sĩ… Tôi từng nghe nói nghề nghiệp này, nghe nói mỗi một Học Sĩ đều có trí tuệ siêu phàm thoát tục cùng học thức thâm hậu, bọn họ am hiểu pha chế thuốc cùng chế tác vũ khí, nhà khoa học đỉnh cấp nhất trên đời cũng không bằng bọn họ. Tốt lắm, anh là đáng giá một giờ 50 đồng.”

Học Sĩ cũng không có cao lớn vĩ đại như cô nói, Học Sĩ tôi biết đều đang vặn đinh ốc… Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi cho rằng cô sẽ cương trực công chính từ chối.”

Tào Thiến Tú lắc đầu, nghiêm trang nói: “Không, Lôi Pháp Sư cũng có thể có điểm mấu chốt linh hoạt.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Cô là biết điểm mấu chốt.”

Học sinh cùng thầy nhìn nhau cười, chỉ có bà chủ nhà đạt thành thương tổn.

Nụ cười trên mặt Tào Thiến Tú nhiều hẳn lên, "Ừm, tôi còn chưa biết ID linh cảnh của anh."

"Thông Thiên Giáo Chủ!"

"Thông Thiên Giáo Chủ cái tên này tôi tựa như có chút quen thuộc." Tào Thiến Tú nói: "Tào Pháp Quan, ID linh cảnh của tôi."

Cô là người liên bang Tự Do sinh trưởng ở địa phương, tuy từ nhỏ đã học tiếng Trung, nhưng đối với văn hóa cố quốc không quá quen thuộc.

"Pháp quan?" Trương Nguyên Thanh đánh giá cô gái.

Vẻ mặt Tào Thiến Tú nghiêm túc nói: "Giấc mộng lúc còn nhỏ của tôi là giống với ba tôi, trở thành pháp quan."

"Ba cô không phải mở quán ăn sao?" Trương Nguyên Thanh chấn động.

Tào Thiến Tú liếc hắn một cái, "Giấc mộng của ba tôi cũng là trở thành pháp quan."

Trương Nguyên Thanh: "…"

…

10:30 sáng, Trương Nguyên Thanh cùng Annie ngồi xe taxi, tới một quán ăn nổi tiếng của khu Queens.

Ở dưới nhân viên phục vụ dẫn dắt, hai người sau khi ảo thuật dịch dung, tiến vào phòng chủ thuê đặt sẵn.

Phòng không lớn, nhưng tính riêng tư bảo mật rất tốt, bên cạnh bàn nhỏ hình tròn có một người đàn ông da trắng lớn tuổi thái dương ngả màu sương ngồi, hắn mặc âu phục chỉn chu, bụng to, khuôn mặt tròn trịa đầy đặn.

Hắn ánh mắt bình tĩnh, khí thế bất phàm, từ quần áo trang phục, cùng với đồng hồ trên tay trái có thể phán đoán, đây là một quý ông tương đối thành công.

Phía sau người đàn ông da trắng lớn tuổi có hai vệ sĩ đồ đen đứng.

Ánh mắt hắn đảo quanh ở trên thân hai người tiến vào phòng, khi thấy Annie, ánh mắt chợt sáng ngời, sau đó lại lộ ra nét thất vọng.

—— Annie dung mạo bình thường, làn da thô ráp.

Người đàn ông da trắng lớn tuổi trầm giọng hỏi: "Các người ai là Thông Thiên Giáo Chủ?"

Trương Nguyên Thanh chưa trả lời, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, động tác này đã nói rõ tất cả.

Người đàn ông da trắng lớn tuổi khẽ gật đầu, con mắt màu xám nhạt nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói:

"Nội dung nhiệm vụ của tôi không thích hợp công khai, cho nên chỉ có thể mời các người tới đây, tiền đi đường có thể tìm tôi chi trả."

"So sánh với làm ăn 2 triệu, tiền đi đường chỉ là việc nhỏ không đáng kể." Trương Nguyên Thanh nói ngoại ngữ trúc trắc.

Chỉ cần đối phương không thao thao bất tuyệt, trao đổi đơn giản hắn vẫn là không có vấn đề.

Người đàn ông da trắng lớn tuổi trầm giọng nói: "Tôi muốn thuê cậu giết một người."

Hắn từ trong túi lấy ra một tấm ảnh chụp đặt lên bàn.

Trương Nguyên Thanh tập trung nhìn vào, người đàn ông trên ảnh chụp làn da thâm đen, môi rất dày, đầu trọc, khuôn mặt gầy, cánh tay giăng kín hình xăm, trong mắt lóe ra hung quang.

"Tôi cần nhiều tin tức hơn nữa." Hắn nhìn người đàn ông da trắng lớn tuổi.

Ở lúc người đàn ông da trắng lớn tuổi lấy ra tấm ảnh chụp này, Trương Nguyên Thanh cảm ứng được trong cảm xúc của đối phương tràn ngập hận ý, hận ý khắc cốt.

Người đàn ông da trắng lớn tuổi tự xưng Kevin, kinh doanh một công ty vận chuyển đường thủy loại nhỏ, làm ăn cũng không tệ lắm.

Nội dung lần treo thưởng này là báo thù.

“Hắn tên Lee Austin, là một lão đại xã hội đen khu Bronx, sáu năm trước, hắn tìm tới tôi, nói muốn cung cấp dịch vụ bảo an cho công ty của tôi, hàng năm thu 2 triệu đồng liên bang phí dụng.

“Cái gọi là dịch vụ bảo an, thật ra chính là tống tiền, bọn họ sẽ không thật sự bảo vệ cậu, chỉ là tìm cái cớ cho bản thân cường thủ hào đoạt. Lúc ấy việc làm ăn của tôi ở giai đoạn mấu chốt, đang cần tài chính, liền từ chối hắn.

Vì thế cả nhà chúng tôi bị Lee Austin uy hiếp, hắn tuyên bố muốn giết vợ tôi, muốn bán con gái tôi tới khu Bronx làm gái điếm hạ lưu nhất, ngủ với lũ quỷ da đen kia. Tôi ở New York có chút quan hệ, cũng không sợ xã hội đen làm khó dễ, liền thuê một đoàn đội vệ sĩ, bảo vệ người nhà 24/24, đồng thời báo cảnh sát. Nhưng chuyện không hay vẫn đã xảy ra.”

Chương 2206: Săn giết (1)

Nói tới đây, người đàn ông da trắng lớn tuổi Kevin bưng cà phê lên nhấp một ngụm, chất lỏng đắng ngắt quanh quẩn ở đầu lưỡi, chuyện cũ cay đắng tương tự cũng ở trong lòng cuồn cuộn không thôi:

“Ngày thứ ba sau khi báo cảnh sát, con gái của tôi ở trên đường tan học bị bắt cóc, vệ sĩ bị bắn chết. Một đám kẻ xấu xâm nhập nhà tôi, bọn chúng cưỡng dâm vợ tôi, cũng giết cô ấy ở trong nhà. Cục cảnh sát tiếp quản vụ án này, nhưng không có bất cứ thu hoạch gì, bọn họ nói, không có chứng cứ chứng minh là Lee Austin hại chết vợ tôi, bắt đi con gái của tôi.

Còn nói Lee Austin không có chỗ ở cố định, ra tay độc ác, là phần tử xã hội đen cực kỳ nguy hiểm, bảo tôi ở nhà chờ tin tức. Có thể nhìn ra được, lũ phế vật ăn tiền người nộp thuế đó cũng không muốn quản. Không bao lâu, tôi thu được thư của Austin, trên thư nói, nếu không muốn con gái tôi chết, cứ dựa theo trước đó đã nói, hàng năm nộp 2 triệu đồng liên bang phí bảo vệ.

Tôi không có lựa chọn, chỉ có thể khuất phục. Austin hàng năm đều sẽ gửi cho tôi một phần video của con gái, bảo đảm nó còn sống, đồng thời cũng nói cho tôi biết, nếu không muốn

nó chết, thì ngoan ngoãn giao tiền. Mấy năm nay, tôi không dám kết hôn nữa, lại càng không dám sinh con nữa.

Tôi chưa bao giờ từ bỏ tìm kiếm con gái, tìm thám tử tư hỗ trợ, tìm cục cảnh sát hỗ trợ, tìm xã hội đen khác hỗ trợ, nhưng không có bất cứ hiệu quả gì.

Về sau, một vị cảnh sát trưởng quan hệ không tệ ám chỉ tôi, Lee Austin không phải người thường, loại người này cực độ nguy hiểm, muốn đối phó loại người này biện pháp tốt nhất là tìm đồng loại, hắn đề cử cho tôi Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng."

Người đàn ông da trắng lớn tuổi Kevin nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, nói:

"Tiếp xúc đến Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng, tôi mới rõ cục cảnh sát vì sao sợ hãi, kiêng kị Lee Austin. Thì ra trên thế giới này có siêu năng lực giả tồn tại, Lee Austin chính là một vị siêu năng lực giả, cậu cũng vậy."

Lee Austin là linh cảnh hành giả, khó trách kiêu ngạo như vậy… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Vị cảnh sát trưởng kia chưa đề cử Thiên Phạt cho ông sao?"

"Thiên Phạt?"

"Không có gì, ông tiếp tục nói." Trương Nguyên Thanh vốn muốn phổ cập khoa học một phen cho vị thương nhân này, sau đó ý thức được, cục cảnh sát cùng Thiên Phạt là liên hệ lẫn nhau, tựa như văn phòng cảnh sát cùng Ngũ Hành Minh.

Thiên Phạt không có khả năng không biết vụ án sáu năm trước, cùng với chuyện Kevin bị tống tiền, như vậy khả năng lớn nhất là, Lee Austin đầu lĩnh xã hội đen thân phận quá nửa không đơn giản, không phải tán tu đơn thuần, cho nên Thiên Phạt ném chuột sợ vỡ đồ, hoặc là lười quản.

Ở đại khu thứ hai, nghề nghiệp tà ác, tán tu gánh trên lưng huyết án chồng chất nhưng vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, số lượng cũng không ít.

Cũng không phải toàn bộ kẻ chấp pháp đều sẽ rơi đầu đổ máu nóng bắt tội phạm.

Hơn nữa, linh cảnh hành giả có giá trị đạo đức hạn chế, sẽ không gây án tần suất cao, có tính liên tục, ngược lại một số biến thái nào đó liên hoàn gây án thì phải khống chế.

Người đàn ông da trắng lớn tuổi Kevin gật gật đầu, tiếp tục nói:

"Tôi thăm dò được, Lee Austin cũng là thợ săn tiền thưởng, cho nên tôi không dám công bố ra nội dung nhiệm vụ, sẽ bị hắn nhìn thấy. Nhưng cho dù là lén lút hẹn gặp thợ săn tiền thưởng, theo ý tôi cũng là không an toàn, bởi vì tôi có thể hẹn gặp phải một người bạn của Lee Austin.

Có người từng nói cho tôi, giới của mấy người rất nhỏ, cho dù không phải bạn, cũng có khả năng là quen biết."

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, nhìn chằm chằm vào mặt người đàn ông da trắng lớn tuổi: "Cho nên, ông bảo Công Hội Thợ Săn chọn lựa một siêu năng lực giả nước ngoài?"

Kevin lắc đầu:

"Nguyên nhân thật sự khiến tôi nhìn thấy cơ hội, tuyên bố treo thưởng, là tôi nghe nói chỗ dựa của Lee Austin bị đội hành động đặc thù của cục cảnh sát bao vây tiễu trừ rồi, hắn đã ở trong danh sách nhất định phải giết, nhưng hắn là một thằng khốn giảo hoạt, đã trốn đi, cảnh sát vô năng chưa tìm hắn."

Tên Lee Austin này là một kẻ nghề nghiệp tà ác, dựa lưng vào tổ chức tà ác, chỗ dựa rớt đài, chậc, xem ra xung đột của Công Hội Thương Nhân cùng Câu Lạc Bộ Tửu Thần đã bắt đầu… Trương Nguyên Thanh nói:

"Trừ giết chết Lee Austin, ông còn muốn tôi giúp ông tìm con gái không?"

Lấy năng lực Quan Tinh của hắn, tìm kiếm một người thường không có chút khó khăn.

Trong mắt Kevin hiện lên bi thương, "Con gái tôi đã chết, sau khi Lee Austin chạy trốn, mấy nơi tụ tập của hắn bị cảnh sát càn quét, cứu ra rất nhiều cô gái bị ép bán dâm, căn cứ khẩu cung của một gái điếm, con gái của tôi hai năm trước đã chết, nó ở trong khu nghèo mỗi ngày bị bắt tiếp rất nhiều khách,

nhiễm bệnh chết, khi nó bị bắt cóc, mới 16 tuổi, còn chưa trưởng thành.

Video Lee Austin gửi tôi, đều là thu sẵn trước đó, son of a bitch*."

Chương 2207: Săn giết (2)

Xem ra đại khu thứ nhất cũng cần Ma Nhãn đến thanh tẩy nha… Trương Nguyên Thanh thu hồi ảnh chụp trên bàn, nói:

"Ngài Kevin, nhiệm vụ của ông tôi nhận, dựa theo quy củ công hội, ông ủy thác nghiệp vụ giết người, ông có thể lựa chọn lấy đầu người, hoặc là ảnh chụp."

Người đàn ông da trắng lớn tuổi Kevin cơ hàm phồng lên, vẻ mặt tỏ ra hơi dữ tợn, vài giây sau, hắn bình ổn lại cảm xúc, giọng có chút khàn khàn: "Tôi không cần cái đầu người dơ bẩn đó."

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu: "Như vậy, ngày mai, vẫn là lúc này, quán ăn này, tôi sẽ mang theo ảnh chụp tới gặp ông, chuẩn bị tốt tiền đi."

Hắn vốn muốn nói, nếu đối phương đã chạy khỏi New York, tôi sẽ lựa chọn trả lại đơn hàng, nhưng nghĩ một chút, chỉ cần tên kia còn ở liên bang Tự Do, hắn sẽ không tiếc trả giá tất cả giết chết.

Ma Nhãn tức ta, ta tức Ma Nhãn.

Lúc này đang thời gian bữa trưa, hắn dẫn theo Annie rời khỏi quán ăn, ngồi xe taxi, chuyển đi quán ăn khác của con phố bên cạnh dùng bữa.

Annie ngồi bên bàn ăn, nhập một ngụm nước chanh nhân viên phục vụ bưng tới, khó hiểu nói:

"Ngài Nguyên Thủy, vì sao không trực tiếp dùng bữa ở quán ăn vừa rồi?"

"Cái này cùng trong phim của liên bang Tự Do các người, nam nhân vật chính chưa từng quay đầu nhìn vụ nổ là cùng một đạo lý."

"Làm màu cho ngầu phải không?"

“Đừng nói trắng ra như vậy, là tăng lên phong cách của thợ săn.”

Nói chuyện câu được câu không, chờ người phục vụ đưa đồ ăn lên Trương Nguyên Thanh nghe thấy điện thoại di động truyền đến tiếng “ting ting” dồn dập, tin nhắn liên tiếp tới.

Hắn cầm điện thoại di động lên, phát hiện là Ryo Asano ở trong phần mềm chat lên tiếng:

“Ryo Asano: A a a a a? Nguyên Thủy-kun anh còn sống? Anh thật sự còn sống sao?”

“Ryo Asano: Hu hu hu, hu hu hu hu…”

“Ryo Asano: Các người là tìm người cos Nguyên Thủy-kun phải không, mọi người, tôi cũng rất nhớ Nguyên Thủy-kun.”

“Ryo Asano: Đổi tên Nguyên Thủy-kun thành Thông Thiên Giáo Chủ, là vì không thể trực diện ID này nữa sao, lòng đau như đao cắt.”

“Anh Gà Đỏ: Cô ta đang nói cái gì thế?”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Cảm giác giống như bệnh thần kinh, hoàn toàn không hiểu ý tứ cô ta.”

“Tôn Miểu Miểu: A, cô ấy hình như còn không biết Nguyên Thủy sống lại? !”

“Quan Nhã: Ngày đó vào phó bản, không kéo cô ấy cùng. Xem phản ứng bây giờ của cô ấy, mấy ngày nay nhắm chừng không xem group.”

Group chat nháy mắt yên tĩnh.

Học sinh cấp 3 đảo quốc này quá mức thiếu cảm giác tồn tại, mọi người quên mất cô ấy rồi.

Thì ra là như thế sao? Ryo Asano cũng không khóc nữa, ngẩn ra ở trước màn hình điện thoại di động, cách mười mấy giây, cô gửi một tin thử nói:

“Ryo Asano: Nguyên Thủy-kun, thật sự sống lại rồi?”

“Thông Thiên Giáo Chủ: Ồ, xin lỗi, tôi quên mất cô, Ryo-chan, tôi sống lại rồi, chẳng qua đây là bí mật, đừng tiết lộ.”

Group chat "ting" một tiếng, Ryo Asano gửi một tin nhắn thoại, nội dung tin nhắn thoại là tiếng đảo quốc bô lô ba la, mang theo nức nở cùng nghẹn ngào.

"Thông Thiên Giáo Chủ: Nói tiếng Trung đừng nói tiếng chim."

"Ryo Asano: Mọi người đều cho rằng anh đã chết, tôi bị tổ chức sắp xếp đi Thiên Phạt làm thực tập sinh, bây giờ ở New York đảo Manhattan, đảm nhiệm kiểm sát quan Đồng Xanh cấp 2. "

Khéo như vậy sao, Ryo-chan cũng ở New York? Kiểm sát quan cấp 2… Trương Nguyên Thanh giật mình, lựa chọn chat riêng.

"Thông Thiên Giáo Chủ: Cô ở New York đảo Manhattan? Có quen biết Winnie Berent hay không?"

"Ryo Asano: Cô ấy là cấp trên trực tiếp của tôi, buổi sáng hôm nay vừa gặp mặt. Đúng rồi, cô ấy còn hướng tôi hỏi thăm tin tức thành viên bang phái Người Chết Trở Về, cô ấy biết anh là truyền nhân Ma Quân, rất chú ý một cái đạo cụ loa cầm tay."

Ryo-chan một ngày là người của Người Chết, cả đời là người của Người Chết, lập tức đem bán Winnie Berent.

Đạo cụ Ma Quân nhiều như vậy, cô gái này chỉ cảm thấy hứng thú đối với loa Miêu Vương, chậc chậc, khẳng định không phải vì audio thụ dịch bên trong, vì tin tức trong loa?

Loa Miêu Vương ghi lại mỗi tiếng nói cử động của Ma Quân, ghi lại hắn nói chuyện với người ngoài, bên trong chỉ sợ có một chút tin tức giá trị cao đến mức khó tưởng tượng

Mình đang lo không thể nắm giữ động hướng của Winnie Berent, Ryo Asano đã cắm vào trong kẻ địch, làm tốt lắm Ryo-chan… Trương Nguyên Thanh gửi tin nhắn:

"Nói cho cô ấy tin tức Quan Nhã, Tôn Miểu Miểu, Triệu Thành Hoàng, mặt khác, nói cho cô ấy, di vật của tôi đều đã giao cho Phó Thanh Dương cùng Quan Nhã."

"Ryo Asano: Vâng! Nguyên Thủy-kun, tôi có thể hướng anh giáp mặt báo cáo không?"

Cô xấu hổ nói nhớ anh.

“Thông Thiên Giáo Chủ: Lẳng lặng ngủ đông, thời cơ đến, tôi sẽ tìm cô.”

Đêm khuya, mái nhà trọ gạch đỏ.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Đại La Tinh Bàn, đặt ở đầu gối, tiếp theo bày ra ảnh chụp cùng tư liệu cá nhân của Lee Austin.

Lee Austin là thành viên Hội Sinh Vật Luyện Kim, cấp 3, nghề nghiệp là “Tuyệt Mệnh Độc Sư”, một trong ba đại nghề nghiệp tà ác của đại khu thứ nhất.

Chương 2208: Dứt khoát lưu loát (1)

Kỹ năng trung tâm của Tuyệt Mệnh Độc Sư là độc tính mãnh liệt cùng hóa đá, đồng thời còn có được năng lực cận chiến không tầm thường, mạnh hơn xa so với nghề nghiệp hợp pháp cùng cấp bậc.

Những tư liệu này là Ryo Asano cho hắn, Lee Austin ở trong danh sách truy nã của Thiên Phạt, Thiên Phạt có tin tức chi tiết của gã.

Trương Nguyên Thanh xoay Đại La Tinh Bàn, mở Tinh Mâu.

…

Quận Kings.

Khu vực bình dân, trong quán bar nào đó.

Lee Austin ôm gái điếm da trắng quần áo hở hang, nhổ xuống đất một cục đờm.

Trong quán bar tràn ngập mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi mồ hôi, cùng với mùi hormone tiết ra, trên tường giăng kín hình vẽ, nơi này phụ nữ cùng đàn ông thô lỗ giống nhau.

Tới nơi này tiêu phí đều là lưu manh, thành viên xã hội đen, nhân sĩ nhàn tản của xã hội, lấy chủng người da đen môi dày chiếm đa số, phụ nữ thì giá rẻ, gái điếm 50 đôla là có thể làm một nháy.

Quán bar này là một trong những cứ điểm của Hội Sinh Vật Luyện Kim, chủ quán bar tên Henry, chó ác ma Henry.

Kẻ Bóp Méo* Thánh Giả cảnh.

Lee Austin cũng chưa chạy khỏi New York, mà là tránh ở nơi này.

Không phải hắn không muốn chạy, mà là không thể.

Chiến tranh của Câu Lạc Bộ Tửu Thần cùng Công Hội Thương Nhân đã khai hỏa, Hội Sinh Vật Luyện Kim bị cuốn vào trong đó, toàn bộ thành viên đều tụ lại, đợi lệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sắp xếp nhiệm vụ.

Ở trong ô nhiễm ánh sáng luân phiên lóe lên, Lee Austin đẩy cô gái ra, đi vào quầy bar, oán giận nói:

"Đàn bơi này khiến tôi hoàn toàn không nhấc lên nổi hứng thú, không thể chiến đấu cùng giết chóc, càng làm cuộc sống của tôi trở nên nhàm chán mà vô nản. Tôi cảm giác mình là tới ngồi tù."

Nhân viên pha chế mặc đồng phục cũ kỹ liếc hắn một cái, thản nhiên nói:

"Tôi biết trong lòng anh rất bất mãn, hang ổ bị Thiên Phạt đập, thủ hạ tan tác, đám đàn bà kiếm tiền cho anh cũng bị cứu đi, nhưng bây giờ là thời kỳ chiến tranh.

"Trong lúc chiến tranh, bất cứ tổn thất nào cũng là không thể tránh khỏi, chỉ cần có thể thắng lợi, phụ nữ, tiền tài, quyền lực đều sẽ trở về."

Lee Austin nhún nhún vai, phát ra tiếng cười đáng khinh: "Tôi muốn bắt mấy nữ chấp hành quan Thiên Phạt, bọn gái điếm đó mùi vị rất không tệ."

Lúc này, một cái tay từ bên cạnh thò tới, đặt một tấm ảnh chụp ở quầy bar, bày ở trước mặt Lee Austin.

Sau đó là một thanh âm lạnh nhạt: "Mày là Lee Austin? Quay đầu để tao thấy rõ ràng, lũ nước ngoài tụi mày đứa nào cũng giống nhau, tao có chút mù mặt."

Tìm mình… Lee Austin theo bản năng đè lại sau thắt lưng, đồng thời đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, kéo giãn khoảng cách, đồng thời nhìn về phía người đàn ông nói chuyện.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi tóc vàng lấp lánh, có một đôi mắt như ngọc bích, anh tuấn, tao nhã lại lạnh lùng, hắn đứng ở

trong quán bar dơ bẩn hỗn loạn, giống như trong vũng bùn nở ra hoa hồng trắng sạch sẽ.

Người đàn ông chói mắt như thế tiến vào quán bar, thế mà chưa một ai phát hiện?

Lee Austin nhìn chằm chằm người đàn ông trẻ tuổi áo trắng như tuyết, con ngươi nhuộm lên màu sắc tái nhợt như đá hoa cương, trầm giọng quát:

“Mày là ai?”

Làm một Độc Sư kinh nghiệm phong phú, hắn theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, mở miệng chất vấn là vì kéo dài thời gian, chỉ cần hai giây là được, hai giây sau kỹ năng Hóa Đá sẽ phát động.

Mặc kệ người đàn ông mặc âu phục màu trắng này là địch hay bạn, khống chế trước nhất định sẽ không sai.

“Nhìn xong rồi, mày chính là Austin không sai.” Người đàn ông tóc vàng khẽ gật đầu, sau đó cầm lấy ly thủy tinh ở quầy bar, tùy tay ném, trần nhà truyền đến một tiếng ‘Ầm’, camera giám sát bị phá hỏng.

Tiếp theo, hắn nâng tay bóp chặt cổ Lee Austin, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, cổ Lee Austin gãy gập.

Cùng lúc này, Trương Nguyên Thanh dịch dung thành soái ca tóc vàng nâng tay trái, búng một phát lên ngực hắn.

“Phốc!”

Lực đạo xuyên qua ngực, một dòng máu tươi từ sau lưng phun ra, bắn tung tóe ở trên người khách uống rượu bên cạnh.

Đôi môi dày của Lee Austin run rẩy một trận, hào quang tái nhợt trong con ngươi dập tắt, một vị Tuyệt Mệnh Độc Sư cấp 3 cứ như vậy chết đi, thậm chí không kịp nói ra di ngôn.

Nhân viên pha chế sau quầy bar việc mình mình làm lau ly thủy tinh, đối với một màn này coi như không thấy.

Khách uống rượu bị máu bắn đầy người cũng chưa có phản ứng, tiếp tục uống rượu.

Trương Nguyên Thanh rút ra khẩu súng ngắn nòng lớn bên hông Lee Austin, nhắm ngay đầu nhân viên pha chế liên tục

bắn hai phát.

“Đoàng đoàng!”

Đầu nhân viên pha chế như dưa hấu bị đập nát, xương sọ lật lên, màu đỏ màu trắng bắn tung tóe, thân thể xiêu vẹo, nặng nề ngã xuống.

Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động, quay video thi thể Lee Austin, sau đó thu hồi điện thoại di động, bỏ ảo thuật, họng súng nhắm ngay trần nhà, bóp cò súng.

Chương 2209: Dứt khoát lưu loát (2)

Tiếng súng vang dội bao phủ tiếng ồn ào, đám khách, gái điếm trong quán bar đột nhiên cả kinh, hoặc ôm đầu ngồi xổm xuống, hoặc tìm kiếm công sự che chắn, thuần thục làm người ta đau lòng.

Đám lưu manh trông quán bar, thì rút ra súng ngắn, họng súng đen sì nhắm vào thanh niên âu phục màu trắng.

Đột nhiên, đám lưu manh này giống như mất đi hy vọng đối với cuộc sống, vẻ mặt chết lặng nhắm họng súng vào huyệt Thái Dương, bóp cò súng.

Trong tiếng súng liên tiếp vang lên, đám lưu manh lần lượt ngã xuống.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh hơi nghiêng đầu, nhìn về phía trong quán bar, cảm ứng được một sự ác ý cùng tức giận cực hạn đang tới gần.

Là kẻ địch Thánh Giả cảnh.

Người thường trong quán bar quá nhiều… Hắn lập tức thi triển năng lực thao túng cảm xúc của Huyễn Thuật Sư, chế tạo khủng hoảng, để các vị khách trong quán bar mất đi lý trí, hoảng sợ lao về phía cửa lớn, gào thét chói tai bỏ chạy.

Hành lang đi thông bên trong quán bar, một bóng đen lao ra như điện.

Đây là một quái vật nửa người nửa thú, có thân hình nhân loại, cái đầu trên cổ lại là một cái đầu chó địa ngục, con mắt dữ tợn màu đỏ tràn ngập thô bạo, trong cái mồm to như chậu máu

giăng kín răng nhọn, phun ra những làn khói đen có tính ăn mòn rất mạnh.

Kẻ Bóp Méo!

Trong đầu Trương Nguyên Thanh nhanh chóng hiện lên tư liệu của Kẻ Bóp Méo, kỹ năng trung tâm của Kẻ Bóp Méo chính là hai chữ "bóp méo", một bộ phận nào đó của thân thể bọn họ sẽ sinh ra bóp méo, do đó có được năng lực siêu phàm tương ứng.

Điểm ấy tương tự với Vu Cổ Sư hóa cổ, nhưng Kẻ Bóp Méo một khi bóp méo, liền không thể khôi phục thành bộ dáng nhân loại bình thường nữa.

Ở thời Trung Cổ, truyền thuyết về ác ma phần lớn bắt nguồn từ Kẻ Bóp Méo.

Ngoài ra, Kẻ Bóp Méo còn có kỹ năng "Khói Độc", "Ác Ma", thứ trước là độc tố có tính ăn mòn mãnh liệt, cái sau là tăng thêm thể phách. Kỹ năng bị động là "Máu Lạnh", làm Kẻ Bóp Méo vĩnh viễn ở trạng thái bình tĩnh, vĩnh viễn sẽ không sinh ra thương hại, đánh mất lý trí.

Kỹ năng bị động này khắc chế thao túng tinh thần của Huyễn Thuật Sư.

"Chó ác ma" Henry lao ra khỏi lối đi, nhanh chóng nhìn quét quán bar, không để ý đến khách khứa hoảng sợ chạy trốn, ánh mắt tập trung ở trên thi thể nhân viên pha chế cùng Lee Austin.

Sau đó hắn nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục trắng trước quầy bar, cổ họng phồng lên, mở ra cái mồm to như chậu máu, phun ra một đám sương mù đen đậm đặc như nước đường.

Trương Nguyên Thanh nghiêng người né tránh.

Đám sương mù đen kia bắn nhanh đi, nện ở trên sàn giăng kín rượu, xẹt xẹt liên thanh, hóa tan ra một cái hố thật sâu.

Cổ họng "Chó ác ma" Henry phồng lên lần nữa, đang muốn phóng ra sương mù đen, trong tầm nhìn bỗng nhiên mất đi bóng dáng kẻ địch, thanh niên tóc vàng có được đôi mắt xanh thẳm kia đã biến mất.

Một giây sau, ngực hắn đau đớn, cúi đầu nhìn, một cây đoản đao hai mặt đen trắng từ sau lưng đâm ra.

Hắn chỉ kịp phát ra một tiếng gào rống phẫn nộ, không cam lòng, thân thể liền nhanh chóng khô quắt, linh hồn cùng sinh cơ tiêu tán.

"Kẻ Bóp Méo cấp 4, không có tính khiêu chiến gì." Trương Nguyên Thanh than thở giơ tay, búng ngón tay 'Tách', hóa thành ánh sao như mộng ảo tiêu tán.

…

Hôm sau, 11 giờ trưa.

Khu Queens, ngoài nhà ăn, Trương Nguyên Thanh đi một mình tới, dịch dung thành một thanh niên da trắng dung mạo bình thường, đứng ở bên đường, nhìn bên trong quán ăn.

Hắn cẩn thận cảm ứng cảm xúc của người đàn ông da trắng lớn tuổi Kevin trong nhà ăn.

Khẩn trương, chờ mong, sốt ruột không chờ nổi, không có vấn đề… Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, tiến vào quán ăn.

Hiện nay hắn là tán tu, bất cứ hành động nào cũng phải cẩn thận là trên hết, phòng bị hành động quán bar tối hôm qua đã dẫn tới Thiên Phạt chú ý, Bộ chấp hành của Thiên Phạt mò theo nguồn gốc tìm tới Kevin, hôm nay chạm mặt là bố cục bắt ba ba trong rọ.

Lại hoặc là bố cục của Hội Sinh Vật Luyện Kim.

Tuy hai cái khả năng đều rất nhỏ, nhưng không thể không phòng bị.

Tiến vào nhà ăn, hắn đi WC trước một chuyến, biến trở về dung mạo "Trương Thanh Dương", lúc này mới ngựa quen đường cũ đẩy mở cửa phòng.

Trong phòng bao riêng nhỏ bé tương tự, trên vị trí tương tự, người đàn ông da trắng lớn tuổi Kevin lo âu mà khẩn trương ngồi, ánh mắt thường thường liếc về phía cửa phòng, tần suất uống cà phê càng lúc càng nhanh.

Hắn lại uống một ngụm cà phê, theo bản năng nhìn về phía cửa, một lần này, hắn thấy cửa phòng đẩy ra, vị thợ săn tiền

thưởng đến từ nước ngoài của ngày hôm qua đi vào.

Mắt Kevin sáng lên, có chút đứng ngồi không yên nhấp nhổm mông, ánh mắt nhìn chằm chằm thợ săn tiền thưởng.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua gian phòng, hơi dừng lại ở trên hai vali xách tay bên chân Kevin, sau đó kéo ghế dựa ra ngồi xuống, đặt điện thoại di động ở mặt bàn, mở khóa, giao cho Kevin:

"Nhiệm vụ hoàn thành, mời nghiệm thu!"

Chương 2210: Dứt khoát lưu loát (3)

Kevin hầu như là đoạt lấy điện thoại di động, mặt căng thẳng, click video.

Video chỉ có 5 giây ngắn ngủi, thi thể Lee Austin nằm trên trên đất, ngực máu tươi đầm đìa, kẻ quay chụp dùng chân đá đá thi thể, để bảo đảm tính chân thật của video.

Video 5 giây ngắn ngủn, hắn xem đi xem lại mười mấy lần.

Sau một hồi, Kevin buông điện thoại di động xuống, mắt giăng kín tơ máu nhìn về phía thợ săn tiền thưởng trẻ tuổi, nói:

"Tôi có con đường của mình, tôi muốn nghiệm chứng một phen."

"Đây là tự do của ông." Trương Nguyên Thanh gật đầu, đồng thời trong lòng nói thầm: Sợ Hãi Thiên Vương nếu nghe được câu này, nhất định rất vui vẻ.

Kevin lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho vị cảnh sát trưởng kia.

"Ông bạn già, cục cảnh sát các ông có bắt được Lee Austin tên tạp chủng kia không?"

"Ồ, bạn già của tôi, từ nay về sau ông cũng không cần tìm Austin nữa, bởi vì hắn tối hôm qua đã bị giết, ông có thể ngủ ngon rồi."

Kevin yên lặng tắt máy.

Hắn hít sâu một hơi, như là muốn áp chế cảm xúc gì, nâng nâng tay, bảo vệ sĩ đặt hai cái vali xách tay màu bạc ở trên

bàn, nói:

“Cậu là một thợ săn tiền thưởng ưu tú, cầm thù lao của cậu đi, đây là vụ làm ăn hiệu quả đầu tư cao nhất tôi đời này từng làm, cảm ơn!”

Trương Nguyên Thanh “bốp” mở ra vali xách tay, từng cọc tiền giấy màu xanh lục làm người ta say lòng.

“Hợp tác vui vẻ!” Hắn đậy vali lại, chưa đi nghiệm chứng thật giả, cười nói: “Ông là thương nhân thông minh, hẳn là biết hậu quả cho tôi tiền giả.”

Kevin gật gật đầu, lại nhún nhún vai, cười nói: “Tôi đã bảo đầu bếp chuẩn bị xong bữa trưa, nhưng bây giờ tôi chỉ muốn ở một mình trong chốc lát.”

Trương Nguyên Thanh cảm ứng cảm xúc của đối phương, mỉm cười hẳn lên: “Tạm biệt.”

Hắn xách hai cái vali xách tay, đi ra khỏi phòng.

Theo cửa phòng đóng lại, dáng người thẳng tắp của Kevin lập tức nhũn ra, tựa vào ghế dựa lưng, cúi đầu, hai tay ôm khuôn mặt, bả vai run bần bật.

Trong kẽ ngón tay truyền đến tiếng khóc khàn khàn.

…

Cao ốc tổng bộ ngân hàng New York, tầng 104, văn phòng bộ trưởng.

Ryo Asano mặc âu phục nhỏ áo sơmi trắng, ưỡn thẳng lưng mà đứng, nói:

“Bộ trưởng Winnie, danh sách thành viên bang phái của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi đã gửi vào hòm thư của ngài. Về di vật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi đã tìm hiểu rõ ràng, ở đêm trước buổi thẩm phán, Phó Thanh Dương cùng Quan Nhã từng thăm hắn, di vật của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đã cho hai người, thành viên bang phái khác vẫn chưa đạt được.”

Dừng một chút, cô bổ sung nói: “Về phần loa cầm tay, tôi chưa thăm dò được bất cứ tin tức nào. Mặt khác, theo như lời Quan Nhã, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa để lại đạo cụ Ma Quân cho bọn họ, hẳn là đã theo hắn tử vong trở về linh cảnh.”

Đã trở về linh cảnh… Trong đôi mắt đẹp của Winnie Berent hiện lên một mảng thất vọng cùng buồn bã, "Phó Thanh Dương tôi biết, Quan Nhã là ai?"

"Cô ấy là chị họ của Phó Thanh Dương, cũng là bạn gái của Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Bộ trưởng Winnie khẽ gật đầu, không tiếp tục đề tài Ma Quân cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa, chuyển sang nói:

"Cô bây giờ đi tầng 106, phòng họp số 6, có cái hội nghị cần cô tham gia."

Cô chưa giải thích vì sao, nói xong liền cúi đầu đọc văn kiện.

Ryo Asano biết mình cần phải đi, khom người lui.

Rời khỏi văn phòng, Ryo Asano gọi điện thoại cho trợ lý Emma của bộ trưởng, nói cho cô ấy mình cần đi tầng 106 họp.

Emma nói: "Câu Lạc Bộ Tửu Thần cùng Công Hội Thương Nhân đánh rất kịch liệt, Thiên Phạt tham dự trong đó, đang lúc thiếu nhân thủ, công việc kế tiếp của cô là phối hợp Bộ chấp hành tra án, bắt tội phạm."

Ryo Asano nói: "Vâng!"

Tắt máy, cô vào thang máy tới phòng họp số 6 tầng 106.

Đây là một phòng họp loại nhỏ, bên cạnh bàn hội nghị dài, mười mấy vị chấp hành quan ngồi đó, người đàn ông trung niên tóc chải ngược đứng ở trước màn hình máy chiếu, giọng điệu trầm thấp nói cái gì.

Thấy Ryo Asano tiến vào, nhìn lướt qua thẻ công tác cô treo ở ngực, tùy tiện chỉ cái chỗ ngồi bảo cô ngồi xuống, tiếp tục nói:

"Camera hiện trường bị phá hủy, nhưng căn cứ khẩu cung của nhân chứng cùng dấu vết hiện trường, cùng với báo cáo phân tích khám nghiệm tử thi, người giết chết Chó Địa Ngục Henry cùng Lee Austin tinh thông ảo thuật, có thể thao túng cảm xúc, nghi ngờ Huyễn Thuật Sư của đại khu thứ hai, nhưng nhìn từ năng lực cận chiến cường đại, lại giống Thần Dạ Du."

Lee Austin bị giết rồi? Nguyên Thủy-kun động tác thật nhanh… Ryo Asano cả kinh, cũng theo thói quen cúi đầu,

tránh đi thuật quan sát của Thám Báo, tuy hiện trường cũng không có Thám Báo.

“Ryo Asano: Nguyên Thủy-kun, Thiên Phạt đã chú ý tới hành động của ngài tối hôm qua, bọn họ có thể sẽ điều tra ngài, nhưng nội bộ Bộ chấp hành sau khi phân tích cho rằng, anh trước mắt còn không phải kẻ địch, cho nên cường độ truy tra sẽ không quá lớn.”

“Ryo Asano: Tôi đã dựa theo ngài chỉ thị hướng bộ trưởng Winnie báo cáo, cô ấy quả nhiên không hỏi cái gì nữa.”

Chương 2211: Vô đề (1)

“Thông Thiên Giáo Chủ: Làm không tệ, Ryo-chan, nhiệm vụ kế tiếp của cô là tiếp cận Winnie, tranh thủ sự tín nhiệm của cô ấy. Giúp Bộ chấp hành bắt tội phạm là một cơ hội, cơ hội lập công thăng chức của cô, tôi sẽ trợ giúp cô.”

“Ryo Asano: Vâng, tôi nhất định sẽ không cô phụ ngài chờ mong.”

“Thông Thiên Giáo Chủ: Ryo-chan, tổ chức vừa lúc có một việc ủy thác cô, tiến vào cơ sở dữ liệu của Thiên Phạt, điều tra một chút một người tên là Trần Thục, có tin tức lập tức trả lời tôi.”

“Ryo Asano: Rõ.”

…

Tiệm ăn vặt phố người Hoa, Trương Nguyên Thanh buông điện thoại di động, gắp lên sủi cảo tôm trong suốt, đưa vào miệng chậm rãi nhai nuốt.

Ăn xong một đĩa sủi cảo tôm, hắn lại gọi một bát vằn thắn, vừa ăn, vừa mở ra app thợ săn tiền thưởng, đăng nhập.

Giao diện biểu hiện nhiệm vụ đã hoàn thành, hắn thuận lợi thông qua khảo hạch, chính thức trở thành một thợ săn Đồng Xanh, có thể tiếp nhiệm vụ trong vòng 10 điểm tích lũy.

Trương Nguyên Thanh quay về giao diện chính, xem nhiệm vụ treo thưởng, phát hiện trong một đêm xuất hiện rất nhiều treo

thưởng săn giết thành viên Câu Lạc Bộ Tửu Thần, Công Hội Thương Nhân, Thiên Phạt.

Đây là tổ chức hợp pháp, tà ác đang treo thưởng lẫn nhau.

Những nhiệm vụ này chủ yếu là hai bên đang tranh thủ tán tu dân gian, cũng từ khía cạnh nói rõ hai đại trận doanh xung đột trở nên kịch liệt.

"Mình xem xem có nhiệm vụ gì có thể nhận."

Trương Nguyên Thanh lướt màn hình, kéo đến phía dưới cùng, nhiệm vụ dưới 10 điểm tích lũy có nhiều lại hỗn tạp, có đòi nợ, tìm người, ăn cắp, phụ trách bảo an, thậm chí còn có sai sử giết người, cưỡng gian, cướp bóc ngân hàng.

Vì chút điểm tích lũy đó đụng vào điểm mấu chốt pháp luật cùng đạo đức, khẳng định là không đáng.

Ngay cả nghề nghiệp tà ác cũng không muốn làm, bởi vì hạn mức treo thưởng quá ít, mà giá trị đạo đức rất đắt.

"Trước bắt đầu làm từ đòi nợ, tìm người các nhiệm vụ cấp thấp này đi." Trương Nguyên Thanh tùy tay tiếp nhiệm vụ đòi nợ, buông điện thoại di động xuống, sụp soạt húp mì, một bát mỳ vừa ăn xong, câu trả lời của Ryo Asano đã đến.

"Ryo Asano: Tra được tư liệu của Trần Thục rồi, nội dung có hơi nhiều, tôi gửi một phần văn bản cho anh."

"Thông Thiên Giáo Chủ: Tốt!"

Trương Nguyên Thanh trả lời tin nhắn, ôm sự chờ mong, mười mấy giây sau, điện thoại di động "ting" một tiếng, văn kiện gửi tới.

Hắn sốt ruột không chờ được click văn kiện, đầu tiên thấy là một bức ảnh, người phụ nữ trên ảnh chụp tuổi chừng bốn mươi, thanh lệ thanh lịch, không quyến rũ không nhu nhược, có một khí chất gọn gàng nhanh nhẹn.

Nhưng mà, cô ấy cũng không phải Trần Thục.

Trương Nguyên Thanh phản ứng đầu tiên là Ryo Asano tìm lầm người, Trần Thục trên tư liệu không phải mẹ hắn, mà là một người trùng tên trùng họ mà thôi.

“Không đúng, ngũ quan không giống, nhưng khí chất quá giống rồi, Trần Thục chính là rắm thối như vậy, tự cho là nữ cường nhân, tiểu công chúa, làm việc gọn gàng dứt khoát, cường thế bá đạo.”

Hẳn là dịch dung.

Nhưng một người bình thường có cần thiết dịch dung? Cho dù bà ấy có tiếp xúc với linh cảnh hành giả, cũng chỉ là nhân vật ngoài rìa.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục đọc xuống, nhất thời đã hiểu.

Tư liệu biểu hiện, Trần Thục là người quản lí nghề nghiệp, người cầm lái ở mặt ngoài xã đoàn dân gian Tế Thế Xã, hầu như phụ trách toàn bộ tuyên truyền, làm ăn đối ngoại của Tế Thế Xã.

Thiên Phạt cho rằng Trần Thục chỉ là con rối bày ở mặt ngoài, bởi vì cô không phải linh cảnh hành giả, nhưng Thiên Phạt trước mắt còn chưa tra ra thế lực, cường giả phía sau.

Lại nói một chút về Tế Thế Xã, tổ chức này trước mắt đã xác nhận có hai vị Chúa Tể, mười bốn vị Thánh Giả, Siêu Phàm không ít, chỉ riêng thực lực bại lộ dưới ánh mặt trời, cũng đã là thế lực cấp A.

—— Liên bang Tự Do bên này, phân chia tổ chức dân gian làm bốn loại.

Theo thứ tự là ABCD, cấp D là thế lực có được từ hai vị Siêu Phàm trở lên, lấy xã hội đen chiếm đa số. Cấp C là thế lực có được từ hai vị Thánh Giả trở lên, lấy một ít công ty tình huống lợi nhuận tốt chiếm đa số.

Cấp B là thế lực có một vị Thánh Giả cấp 6, nhiều Thánh Giả cấp 4-5, thấy nhiều ở tư bản, tập đoàn tài chính loại nhỏ.

Cấp A là thế lực có được một hoặc nhiều vị Chúa Tể.

Trương Nguyên Thanh đọc tư liệu từng lần một, trong đầu chỉ một cái ý niệm quanh quẩn: Đây là mẹ mình? Đây thật sự là mẹ mình? Quả nhiên vẫn là trùng tên trùng họ đi.

Mẹ của mình không có khả năng trâu bò như vậy! !

Trong nhà ăn, tiếng người ồn ào, dòng người như thoi đưa, khách nhân ra ra vào vào, Trương Nguyên Thanh ngồi ở trong góc, ngẩn ra hồi lâu.

Cái này không giống với hắn nghĩ, ở trong khái niệm của hắn, mẫu thân là kẻ phiêu bạt mang theo phân thân có thể hồi sinh lão cha ma quỷ, đi xa trùng dương tránh né kẻ thù.

Bằng vào tài trí thông minh cùng đầu óc kinh doanh, cùng với từ chỗ người chồng quá cố hiểu biết thường thức linh cảnh hành giả, bà ở trong đại khu thứ nhất không khí tương đối khai sáng, thành công tiếp xúc đến thế giới linh cảnh hành giả, làm ăn coi cũng tàm tạm.

Trên bản chất vẫn là người thường mà thôi.

Chương 2212: Vô đề (2)

Nhưng Trần Thục trên tư liệu, nào phải nhân vật ngoài rìa, quả thực là nhân vật lớn trong linh cảnh hành giả, đại đương gia trong hang ổ thổ phỉ.

Cũng may Trương Nguyên Thanh cũng coi như gặp chuyện sẽ không hoảng, lão tài xế trước kết bạn nói chuyện sau rồi, rất nhanh bình ổn cảm xúc, triển khai liên tưởng.

“Trần Thục khẳng định là người thường, điểm ấy không thể nghi ngờ, bà ấy nếu là linh cảnh hành giả, cung chủ sẽ không giấu mình, Thiên Phạt lại càng không phải kẻ ngốc, tư liệu Thiên Phạt định tính, độ chuẩn xác vẫn là rất cao.”

“Lão mẹ một người bình thường, không có khả năng xây dựng lên một tổ chức lớn, sau lưng khẳng định có người nâng đỡ. Có thể nâng đỡ một tổ chức cấp A, vậy tất nhiên là quan phương hoặc trận doanh tà ác, Trần Thục ở nước ngoài có mạng lưới quan hệ gì?”

“… Tôi biết rồi, thì ra là ông, ngài hội trưởng.”

Đây là kết luận rất dễ dàng có thể suy luận ra, hội trưởng ngài hầu như phù hợp toàn bộ điều kiện, hắn chính là cường giả sau lưng Trần Thục, Trần Thục chỉ là người phát ngôn của hắn.

Mặt khác, Trương Nguyên Thanh còn nhớ tới một sự kiện, Phó Tuyết có lần nói cho hắn, tổ chức dân gian Tế Thế Xã của

liên bang Tự Do chuẩn bị tài trợ hắn, nhưng bị Trương Nguyên Thanh quyết đoán từ chối.

Thì ra là lão mẹ muốn cho hắn tiền tiêu vặt?

Phó Tuyết cùng lão mẹ thế mà còn quen biết, thế giới thực nhỏ… Trương Nguyên Thanh rời khỏi phần mềm chat, tiếp theo mở ra app thợ săn tiền thưởng, ở trong bảng treo thưởng Bạc Trắng cùng Đồng Xanh tìm kiếm nhiệm vụ liên quan Tế Thế Xã.

Tiếc nuối là, tổ chức này có chút hạ thấp, tìm hồi lâu không có nhiệm vụ tương quan, trái lại ngoài ý muốn nhìn thấy treo thưởng tương quan với mình:

Đây là nhiệm vụ Thiên Phạt tuyên bố, hay là Hội Sinh Vật Luyện Kim? Đáng tiếc, nhiệm vụ cấp Bạc Trắng, mình còn không thể tiếp, bằng không có thể chơi Tự Đao Lang một phen*… Trương Nguyên Thanh thu hồi điện thoại di động, đứng dậy đi về phía quầy thu ngân: “Thanh toán.”

Buổi chiều, hắn tiếp hai nhiệm vụ, một cái là đòi nợ, một cái là dọn dẹp thế lực xã hội đen ở con đường nào đó của khu Queens.

Trương Nguyên Thanh ở sau khi giết chết thành viên xã hội đen, bị linh cảnh khấu trừ hai trăm điểm giá trị đạo đức.

5 giờ chiều, xe taxi hắn ngồi ở giờ cao điểm tan ca nửa bước khó đi.

Tắc quá rồi nhỉ, so với Tùng Hải còn tắc hơn, sớm biết đã không ngồi xe taxi, 5 km chạy mất nửa giờ, dân công sở New York bàng quang chất lượng rất cao nha… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, may mắn bàng quang của mình cũng không tệ…

6 giờ chiều, xe taxi rốt cuộc đến phố người Hoa, lái vào trục đường chính.

Trên đường, Trương Nguyên Thanh thấy ven đường đỗ mấy chiếc xe cảnh sát, một chiếc xe cứu thương, cùng với đông nghịt nhiều Hoa kiều nghỉ chân vây xem, trong đó xen lẫn chocolate đen trắng.

Xảy ra đánh nhau rồi? Trương Nguyên Thanh hạ cửa kính xe xuống, nhìn ngó ra ngoài.

Bởi vì chen chúc đầy đường, xe taxi chạy tốc độ chậm chạp, hắn vừa vặn thấy hai cảnh viên nâng cáng từ trong nhà lầu đi ra, cáng bị phủ vải trắng, lộ ra một cánh tay màu xanh đen.

Ủa? Đây là dấu hiệu thi biến… Trương Nguyên Thanh lập tức nhíu mày, thân là Thần Dạ Du, cương thi, oan hồn ở trong lĩnh vực của hắn.

Thi thể kia trên cáng oán khí lượn lờ, âm khí tích tụ ở trong máu thịt, nếu không trừ đi oán khí, trừ khử âm khí, không quá ba ngày liền biến thành âm thi.

Phố người Hoa có người đang luyện âm thi sao? Xe cứu thương cùng xe cảnh sát dần dần bỏ lại ở phía sau, Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, không tiếp tục chú ý.

"Tít tít ~"

Trương Nguyên Thanh nhập mật mã, về trong nhà, thấy Annie mặc quần áo Yoga, ngồi ở trên đệm mềm của phòng khách biểu diễn xoạc chân, rèn luyện tính mềm dẻo của thân thể.

Nghề nghiệp Ái Dục ngẫu nhiên cũng cần chiến đấu, thông qua rèn luyện để thân thể luôn bảo trì sinh động là rất cần thiết.

"Giáo Chủ, cậu ăn cơm xong chưa?" Annie ưỡn ngực ngẩng đầu, cố ý duỗi người, vẻ mặt viết: Nhìn tôi, mau nhìn tôi.

Annie gần đây đang cố gắng xây dựng không khí ái muội, làm cho ngài Nguyên Thủy cùng mình ma sát ra bọt nước tình yêu, nhưng nay Nguyên Thủy Thiên Tôn đã khác xưa, có thể tùy ý thao túng cảm xúc, xoa dịu dục niệm dễ dàng.

Năng lực mị hoặc bị áp chế, cô cũng chẳng có cách nào.

Quả nhiên, Trương Nguyên Thanh miễn dịch dụ hoặc của cô, vẻ mặt tổng tài bá đạo nói:

"Annie, cô ngày mai chọn cơ cấu từ thiện, giúp tôi quyên góp 1 triệu đồng liên bang, hôm nay làm thịt một đám phần tử xã hội đen, hai trăm giá trị đạo đức nói mất là mất rồi."

Nói xong, tiến vào phòng ngủ, khóa kỹ cửa, đóng chặt cửa sổ.

Trương Nguyên Thanh dựng thẳng điện thoại di động ở bàn, kéo ghế dựa ngồi xuống, video call cho Quan Nhã.

Video vang mười mấy giây, Quan Nhã chậm rãi bắt máy, cô ngâm mình ở trong bồn tắm lớn, lộ ra bờ vai mịn màng như sữa, đôi mắt đẹp chăm chú nhìn camera.

Chương 2213: Vô đề (3)

“Khuôn mặt này của anh khó coi, em muốn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Cô nhíu mày nói.

Trương Nguyên Thanh liền biến trở về mặt mình, cười nói: “Nhớ anh rồi?”

Quan Nhã cười mỉm nói: “Không thể nhớ anh, vừa nghĩ tới anh tất cả đều là hình ảnh bị làm nhòe!”

Cô thay đổi cái tư thế thoải mái, ghé vào mép bồn tắm lớn, hừ hừ nói: “Tiểu tử thối, nhiều ngày như vậy mới gọi video, có phải nghề nghiệp Ái Dục ở New York khiến anh lưu luyến quên về hay không?”

Trương Nguyên Thanh liền nói với cô tình hình mấy ngày qua, nói tới nhiệm vụ thợ săn tiền thưởng, nói tới gia đình bà chủ nhà, hàn huyên nửa giờ, Quan Nhã chuẩn bị tắm vòi sen mới tắt máy.

Thừa dịp bạn gái chính quy đi tắm rửa, Trương Nguyên Thanh lại gọi video cho dì ma pháp.

Trong video, Tiểu Viên khuôn mặt trắng bóc, ngũ quan xinh đẹp xuất hiện ở trong tầm mắt của Trương Nguyên Thanh.

Cô thành thục xinh đẹp quyến rũ, phong thái như trước, nhưng trên mặt có thêm một mảng sầu bi nhàn nhạt, giống như đinh hương sau cơn mưa.

Đoàn đội khách sạn bị diệt, giống như một vết thương khó có thể khép lại, ở lại đáy lòng của cô. Lúc này, chúng ta nên cảm tạ thời gian, bởi vì nó có thể xoa dị tất cả đau thương.

“Anh nhớ em, nhưng lại không dám nhớ em.” Giọng điệu cùng ánh mắt của Trương Nguyên Thanh đều có thể nói là dịu dàng.

Tiểu Viên thanh âm khinh mà đạm, "Vì cái gì?"

"Bởi vì vừa nhớ em, liền tất cả đều là hình ảnh bị làm nhòe." Trương Nguyên Thanh nói.

Khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo kia nhất thời như tuyết mùa xuân tan rã, có thêm một phần nhu tình.

"Ở nước ngoài thế nào?" Tiểu Viên xét cho cùng không phải Quan Nhã, không có cách nào đua xe với hắn.

Trương Nguyên Thanh liền mang việc nhà vừa rồi, từng thứ một lặp lại một lần.

Tiểu Viên kiên nhẫn nghe, chờ hắn nói xong, cũng mang tình hình gần đây của mình nói cho tình lang, cô cùng Khấu Bắc Nguyệt bây giờ định cư Tùng Hải, trở thành người cung cấp thông tin cho Phó Thanh Dương.

Bọn họ nay là kẻ báo thù trong bóng tối, truy tìm tung tích Nam phái cùng Ám Dạ Mân Côi.

"Bắc Nguyệt trở nên trầm ổn hơn rất nhiều, cũng trầm mặc hơn rất nhiều, em rất vui nhìn thấy hắn trưởng thành, tuy là lấy phương thức này." Tiểu Viên thấp giọng thở dài.

Hàn huyên hơn mười phút, video trò chuyện ở trong Trương Nguyên Thanh sâu sắc thâm tình thổ lộ kết thúc.

Cuối cùng, hắn gọi video cho Chỉ Sát cung chủ.

Khác với Quan Nhã cùng Tiểu Viên khác, bên kia là nháy mắt đã bắt máy, Trương Nguyên Thanh thấy một chiếc váy đỏ xuất hiện ở trong màn hình, cung chủ chống cằm, mắt cong cong chăm chú nhìn camera.

"Nha, chị vừa định gọi điện thoại cho cậu đấy, chúng ta có tính là lòng có Linh Tê hay không?"

Trương Nguyên Thanh liếc xéo đôi mắt cong cong dưới mặt nạ, hừ nói:

"Cung chủ, chúng ta người ngay không nói tiếng lóng…"

"Chị biết cậu muốn ngủ chị."

"?" Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, cả giận nói: "Bớt nói chêm chọc cười với tôi, tôi có chính sự."

Nói xong, không cho cung chủ cơ hội tiếp tục đùa giỡn, hắn hỏi:

“Quyển trục truyền tống kia của chị, có phải hội trưởng Bán Thần của Công Hội Thương Nhân cho hay không?”

“Không phải, mẹ cậu cho.” Cung chủ thoải mái thừa nhận.

Mẹ tôi cho cái cứt chó, rốt cuộc ai mới là bà ấy đẻ ra… Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Tôi gần đây đang điều tra Trần Thục, có chút manh mối rồi. Tôi hỏi chị, lúc trước bệnh đau đầu của tôi phát tác, Trần Thục mang tôi đi nước ngoài khám bệnh, có phải hướng Công Hội Thương Nhân xin giúp đỡ hay không?”

Cung chủ cười nói: “Chính cậu đã có đáp án.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: “Cho nên Tế Thế Xã Trần Thục quản lý, ông chủ phía sau màn là hội trưởng Công Hội Thương Nhân.”

Cung chủ gật gật đầu.

Trương Nguyên Thanh thở dài: “Tôi biết rồi.”

Cho nên mẫu thân sẽ quen biết ngài Bill của Công Hội Thương Nhân, cho nên ngài Bill đối với hắn vẫn luôn mang thiện ý, Da Người Hoàn Mỹ cũng bán cho hắn.

Bây giờ ngẫm lại, quả thật không hợp lý, khi đó tuy hắn đã bộc lộ tài năng, nhưng dù sao chỉ là Siêu Phàm cảnh, cho dù Công Hội Thương Nhân muốn đầu tư hắn, cũng không có khả năng trực tiếp đầu tư một món đạo cụ loại nhân quả.

Hội trưởng chẳng những cùng Trương Tử Chân là quen biết cũ, thậm chí còn là ông chủ của Trần Thục.

Công Hội Thương Nhân cùng nhà hắn sâu xa, so với trong tưởng tượng càng sâu hơn.

…

Nhoáng lên một cái ba ngày trôi qua.

Người khác sáng sớm là bị đồng hồ báo thức đánh thức, Trương Nguyên Thanh sáng sớm là bị tiếng bà chủ nhà cãi nhau đánh thức.

Tung chăn, chân trần đi đến ban công, mới phát hiện tối hôm qua đã quên đóng cửa sổ.

Trương Nguyên Thanh thò đầu ra, thấy bà chủ nhà đang cãi nhau với ông chủ, bà chủ quán ăn sáng dưới lầu, lấy một địch hai, thoải mái có thừa. Cô mặc váy ngủ, chống hông, nước miếng bay tứ tung, là một phong cảnh đẹp đẽ của phố người Hoa.

Đây đã là lần thứ tư Trương Nguyên Thanh nhìn thấy bà chủ nhà cùng hàng xóm láng giềng cãi nhau, mới đầu hắn còn sẽ chú ý một chút nguyên nhân cãi nhau, về sau phát hiện bà chủ nhà cãi nhau căn bản không cần nguyên nhân.

Chương 2214: Án giết người liên hoàn (1)

Tâm tình không tốt là khai chiến.

Tào Siêu cùng Tào Thiến Tú mặc đồng phục, đứng ở một bên hóng hớt, xem lão mẹ oai phong một cõi.

Ngẫu nhiên có anh da đen đi ngang qua, lưu lại một lát, làm vài câu rap trợ hứng.

Lúc này, Tào Thiến Tú dưới lầu ngẩng đầu, nhìn Trương Nguyên Thanh một cái.

Cô cúi đầu, lấy ra điện thoại di động, soạn tin nhắn.

Vài giây sau, điện thoại di động của Trương Nguyên Thanh ting một tiếng, hắn trở lại đầu giường cầm lên xem.

“Tào Thiến Tú: 8 giờ tối nay, tôi dẫn anh đi làm nhiệm vụ thí luyện, thông qua khảo hạch, anh chính là thành viên của Liên Minh Phản Hắc Bạch rồi. Nhớ rõ từ chối mọi việc, nội dung khảo hạch chờ tôi tan học trở về lại nói cho anh. “

Liên Minh Phản Hắc Bạch tuy đặt tên dở hơi, nhưng phương diện điều lệ chế độ vẫn là rất chính quy, nói rõ không phải quân lính tản mạn, mà là tổ chức dân gian hẳn hoi. Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, trả lời:

“Không thành vấn đề!”

Gửi tin nhắn xong, hắn đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống Tào Thiến Tú ven đường.

Cô gái ngẩng đầu, hai người ánh mắt giao tiếp, cô vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, sau đó nâng tay gõ đầu quả dưa của em trai một cái, khiển trách:

“Còn xem kịch à, theo chị đến bến xe giao thông công cộng.”

Tào Siêu tám tuổi rụt cổ, giống như con chó đi theo chị gái rời khỏi, hướng về trạm giao thông công cộng cách 500 mét.

Vừa đi vài bước, hai chị em liền nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng gọi: “Đợi một chút!”

Mắt Tào Siêu sáng lên, nghe lời dừng lại.

Trương Nguyên Thanh rụt đầu, mười mấy giây sau, một lần nữa thò ra, ném xuống một túi lớn đồ ăn vặt.

Túi đồ ăn vặt lớn rơi bịch xuống đất, Tào Siêu tám tuổi giống như chó hoang tuột xích, nhanh chóng chạy qua, nhìn cũng không thèm nhìn đã mang cái túi chứa cả đống đồ ăn vặt nhét vào cặp sách.

Mẹ lúc cãi nhau lòng không tạp niệm, thiên nhân hợp nhất, sẽ không chú ý tới nó. Tào Siêu đeo cặp sách nhỏ lên, sải đôi chân ngắn ngủi, chạy nhanh như chớp.

Tào Thiến Tú dưới lầu vẻ mặt đầy bất đắc dĩ trừng mắt nhìn khách trọ trẻ tuổi một cái, sải bước đuổi kịp em trai.

Trương Nguyên Thanh chống hai tay ở cửa sổ, khóe miệng mang theo nụ cười nhìn bóng lưng hai chị em càng lúc càng xa, ánh mặt trời sáng sớm chiếu vào khuôn mặt hắn, ôn nhuận như ngọc.

Hôm nay thứ Sáu, là ngày thứ bảy hắn tới liên bang Tự Do, trong một tuần, hắn liên tục, thành công hoàn thành mười ba nhiệm vụ cấp thấp, rốt cuộc tích lũy điểm đến 60 điểm Đồng Xanh, còn thiếu bốn mươi điểm tích lũy liền có thể trở thành thợ săn Bạc Trắng.

Hậu trường app thợ săn tiền thưởng cho hắn đánh giá là: Thiên phú dị bẩm!

Mặt khác, hắn bằng vào năng lực xã giao xuất sắc, qua lại với cả nhà chủ nhà cực kỳ thân quen, ông chủ nhà cùng bà chủ nhà đều cảm thấy tiểu tử này nhân phẩm tốt, bộ dáng đẹp trai, nói chuyện lại dễ nghe.

Thằng nhóc Tào Siêu cũng rất thích đại ca ca hàng xóm, bởi vì đại ca ca sẽ thừa dịp ba mẹ không chú ý, nhét vào trong cặp sách của nó đồ ăn vặt cao cấp, Tào Siêu liền đeo cặp sách hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tiến vào phòng học, trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ của đám bạn học lấy ra đồ ăn vặt.

Các nam sinh đều khuất phục ở dưới đồ ăn vặt, đi theo làm tùy tùng cho nó.

Các nữ sinh cũng thích chơi với nó, xấu hổ nói: Tào Siêu, tớ có thể ăn đồ ăn vặt của cậu không?

Dùng lời của đại ca ca hàng xóm nói: Tuổi còn nhỏ đã đạt được quyền ưu tiên chọn vợ!

Thẳng đến lúc bóng dáng chị em Tào gia biến mất, Trương Nguyên Thanh rời khỏi bên cửa sổ, tiến vào buồng vệ sinh rửa mặt, đứng ở trước gương vừa đánh răng, vừa nghĩ tiếp tục tiểu nòng nọc tìm mẹ hay không?

Thật ra, lấy thân phận người thường của Trần Thục, Quan Tinh Thuật của hắn, ràng buộc của hai mẹ con, hắn hoàn toàn có thể thông qua Quan Tinh Thuật thôi diễn ra vị trí của lão mẹ.

Nhưng ở sau khi biết được Trần Thục dựa lưng vào Công Hội Thương Nhân, dựa dẫm vào một vị Bán Thần, hắn bỗng nhiên không muốn tìm lão mẹ nữa.

Đến ngày nay, đại bộ phận sự việc đã làm rõ, bệnh đau đầu do đâu mà có, viên thuốc màu lam nhỏ của lão mẹ do đâu mà có, cùng với bà vì sao phải xuất ngoại (bởi vì nước ngoài có tổ chức lớn để dựa vào, có thể bảo vệ phân thân của phụ thân), những tiền căn hậu quả này đều đã sáng tỏ.

Điều duy nhất còn không rõ, di vật phụ thân để lại cho hắn có phải mảnh vỡ La Bàn Quang Minh hay không.

Vốn Trương Nguyên Thanh cho rằng bệnh đau đầu của mình, là mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh xé rách linh hồn tạo thành.

Nhưng Vô Ngân đại sư từng nói rõ ràng, mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh không ở trên người Trương Nguyên Thanh.

Thế này liền có hai loại khả năng: Một, mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh ở sau khi xé rách linh hồn đã rời khỏi.

Hai, di vật của phụ thân không phải mảnh vỡ trung tâm.

Chương 2215: Án giết người liên hoàn (2)

Chuyện này chỉ có thể tìm Trần Thục mới có thể hỏi rõ, Trương Nguyên Thanh thậm chí cũng làm chuẩn bị lão mẹ không phối hợp, liền dùng mộng cảnh, ảo thuật "bức bách" bà thẳng thắn.

Bây giờ bất thình lình biết Trần Thục và hội trưởng là cùng một hội, chuyện Bán Thần không muốn nói cho ngươi, ngươi bắt buộc cũng vô dụng.

Trương Nguyên Thanh liền có chút hứng thú rã rời.

"Chuyện tìm Trần Thục gác lại trước một chút, như vậy mục tiêu bây giờ chính là: Một, trong một tháng tấn thăng thợ săn Hoàng Kim, thỏa mãn yêu cầu của kim chủ ba ba. Hai, yên lặng chờ đợi cuối năm tấn thăng Chúa Tể. Ba, nghĩ cách chế phục Winnie, đạt được mảnh bản đồ Ma Quân. Bốn, tận khả năng săn giết linh cảnh hành giả đại khu thứ nhất, sưu tập đạo cụ. Năm, thanh tẩy một phen liên bang Tự Do dơ bẩn."

Trong năm mục tiêu nhỏ, thứ hai cùng thứ ba là bắt buộc, muốn chế phục Winnie, như thế nào cũng phải tấn thăng Chúa Tể, thân phận Thánh Giả đối phó cấp 8 Chúa Tể, quá mức miễn cưỡng.

Tàng bảo đồ của Ma Quân không phải vật cần dùng gấp, giai đoạn Thánh Giả mưu đồ Chúa Tể cấp 8, tiền lời cùng phiêu lưu không tỷ lệ thuận, không khôn ngoan.

Một, bốn, năm là tương quan, có thể cùng nhau làm.

Thao tác cụ thể mà nói, chính là làm nhiều nhiệm vụ, mở rộng nhiều con đường, mạng lưới quan hệ, không thể làm người mù, cho nên gia nhập Liên Minh Phản Hắc Bạch liền rất cần thiết.

"Mình có thể thay đổi khí tức và dung mạo, hoàn toàn có thể có được nhiều tầng thân phận, mỗi một thân phận nắm giữ mấy con đường.

“Mình đã là Batman, lại là Spider man, đồng thời còn là Siêu Nhân, khi cần thiết, mình còn có thể làm Thanos, Huyễn Thuật Sư nghề nghiệp này thật vui, Thần Dạ Du đại khu thứ nhất số lượng vô cùng hiếm có, nếu không có Tinh Tướng Thuật, muốn nhìn ra chân thân của mình gần như không thể.”

…

6 giờ chiều, Trương Nguyên Thanh mang theo một chai Carruades de Lafite, gõ cửa phòng 401.

“Chào ca ca!” Tào Siêu mở cửa vui vẻ hô lên, ánh mắt tràn ngập sùng bái.

Mỗi một cậu bé, đều từng sùng bái đại ca ca lớn tuổi hơn mình.

Trương Nguyên Thanh xoa đầu của nó, xuyên qua lối đi tiến vào phòng khách, bà chủ nhà cùng cô giúp việc ở nhà bếp bận rộn, chủ nhà Tào Khánh ngồi ở sô pha xem TV, hắn mặc áo thun cổ dựng màu đen, bụng hơi phệ.

“Sao còn mang rượu?” Tào Khánh đứng dậy đón chào, ánh mắt đảo qua ở nhãnrượu vang, trên mặt nụ cười nhất thời khắc sâu vài phần, cười nói:

“Ồ, Carruades de Lafite 90 năm, nhiều năm nha. Sao cậu biết tôi thích rượu vang.”

Ông không thích rượu vang, thứ ông thích là rượu vang đắt tiền… Trương Nguyên Thanh cũng hiện ra nụ cười: “Tùy tiện tặng, Tào ca thích là tốt rồi.”

Tào Khánh là người làm ăn láu cá trục lợi, đối với người làm ăn mà nói, tặng thứ có giá trị, chính là món quà tốt nhất.

Cái này gọi là đầu tư lấy lòng.

Tào Khánh dẫn Trương Nguyên Thanh vào ngồi, xoa đầu con trai, phân phó: “Bảo chị con đi ra pha trà, dùng Phổ Nhị ba sưu tầm, trong ngăn thứ ba của tủ trà phòng ngủ.”

Đãi Tào Siêu lon ton chạy tới lối đi, Tào Khánh cảm khái một tiếng:

“Đại học Tùng Hải là đại học tốt nha, học phủ hàng hiệu. Lão đệ, thành tích của Tú Nhi liền kính nhờ cậu, nó nếu không

nghe lời, cậu liền trực tiếp mắng, nếu còn không nghe, liền nói cho mẹ nó, con bé đó từ nhỏ đến lớn không phục ai, ai cũng không trị được, nhưng chỉ sợ mẹ nó.

“Mẹ nó rống một tiếng, con bé chết tiệt này liền sợ một nửa.”

Đương nhiên rồi, huyết mạch áp chế thêm cấp bậc cùng nghề nghiệp áp chế… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, thứ Bảy cùng Chủ Nhật là thời gian hắn dạy bù, nhưng bởi vì ngày mai cả gia đình chủ cho thuê nhà muốn ra ngoài du ngoạn, cho nên dạy thêm đẩy sớm.

Tối nay một tiếng rưỡi, tối mai một tiếng rưỡi.

Trò chuyện một lúc, Tào Khánh đột nhiên nói:

“Gần đây phố người Hoa không yên ổn nha, buổi tối nhớ rõ đóng chặt cửa sổ.”

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Buổi tối của liên bang Tự Do, từng có khi nào an toàn đâu.”

Tào Khánh ngẩn ra, sau đó cười ha ha: “Tiểu Trương, cậu là biết nói đùa, ha ha ha, không sai, liên bang Tự Do ban đêm quả thật không an toàn, cho nên cậu biết vì sao Batman phải lộ nửa khuôn mặt rồi chứ?”

Đáng giá nhắc tới, ông chủ nhà rất thích kể chuyện cười —— chuyện cười đen tối cùng chuyện cười nhạt.

Trương Nguyên Thanh thuận thế hỏi: “Vì sao?”

Tào Khánh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bởi vì như vậy, cảnh sát có thể nhìn ra hắn là người da trắng.”

Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, mới rõ nội hàm của ông chủ nhà.

Quả nhiên là chuyện cười quá đen tối!

Nói đùa chấm dứt, Tào Khánh nghiêm túc nói: “Hạ Thành đầu phía nam đảo Manhattan, khu phố người Hoa này, đã xảy ra mười mấy vụ án giết người.”

Trương Nguyên Thanh thu hồi nụ cười, nhíu mày nói: “Vụ án giết người tính chất thế nào, cục cảnh sát bên kia ý kiến thế nào?”

Chương 2216: Án giết người liên hoàn (3)

“Cũng không có ý kiến gì!” Tào Khánh nhún nhún vai, “Sở cảnh sát vĩnh viễn sẽ chỉ nói cho cậu, vụ án còn đang điều tra và giải quyết, không thể trả lời. Thật ra từ nửa tháng trước, phố Wall đã lục tục có người bị hại, đến ngày hôm qua đã có mười một vụ, người bị hại cả thảy mười bảy người. Nhưng chết đều là Hoa kiều, cho nên truyền thông chỉ nhắc một lần, chưa đưa tin rộng, cũng chưa tổ chức lại cho sở cảnh sát áp lực.”

Một vụ án giết người liên hoàn ác tính, Trương Nguyên Thanh lại hoàn toàn chưa nghe nhiều. Đương nhiên, hắn một tuần gần đây đi sớm về muộn, bận làm nhiệm vụ, tinh lực không ở phố người Hoa, hơn nữa cũng không xem bản tin, báo chí New York, tin tức khó tránh khỏi lạc hậu.

Tiếp đó chính là, phố người Hoa ở Hạ Thành đầu phía nam đảo Manhattan, hơn bốn mươi khu phố, dân cư tiếp cận 200.000, nếu phân tán ra, chia đều ba con phố một vụ án.

Không cố ý chú ý, thì rất dễ dàng xem nhẹ.

Nhưng dù sao cũng là án giết người liên hoàn, “vô thanh vô tức” như vậy, đủ để nói rõ truyền thông không bận tâm.

Tào Khánh bỗng nhiên hạ giọng, “Tôi nghe nói, là có Mao Sơn dã đạo sĩ ở phố người Hoa luyện cương thi.”

Trương Nguyên Thanh phối hợp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Có chứng cứ không?”

Thanh âm Tào Khánh càng thấp hơn, nói:

“Tôi có mấy người bạn có quan hệ ở sở cảnh sát bên kia, tìm hiểu được tin tức là, những người chết đó toàn thân biến thành màu xanh, móng tay đen sì, không phải thi thể bình thường. Cấp trên sở cảnh sát hạ tử lệnh, thi thể án giết người liên hoàn một khi phát hiện, ngay trong đêm nhất định phải thiêu hủy, không thể giữ lại. Sở cảnh sát phố Haas cậu biết chứ, sở cảnh sát kia cách 6 km, pháp y bên trong làm trái mệnh lệnh, kiên trì muốn giữ lại xác giải phẫu, kết quả bị cương thi thi biến giết, hút khô máu mà chết. Chuyện này là cơ mật, cậu đừng truyền ra ngoài.”

“Còn cơ mật cơ.” Tào Thiến Tú bưng hai chén trà đi tới, cười khẩy, “Nếu cơ mật, ba sao có thể biết? Cương thi? A, vậy ba muốn mua mấy cân gạo nếp trấn ở nhà hay không?”

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía Tào Thiến Tú.

Cô gái ra vẻ khinh thường, nhưng trong ánh mắt hiện lên một phần ngưng trọng.

Tào Khánh có chút xấu hổ ho khan một tiếng, hô: “Uống trà uống trà.”

Cơm tối rất nhanh làm xong, Trương Nguyên Thanh cùng cả gia đình chủ nhà ngồi ở bên bàn ăn ăn cơm nói chuyện phiếm —— Bà chủ nhà không thích Annie, cũng không mời cô ăn cơm.

Cân nhắc đến khẩu vị Trương Nguyên Thanh, bà chủ nhà tối nay làm hai món ăn Tùng Hải —— Măng hầm dầu cùng bánh bao chiên súp gà*.

Tào Khánh nếm miếng bánh bao, liên tiếp nhíu mày:

“Oh my god, em sao có thể bỏ nhiều dầu như vậy, em là muốn đưa tới quân đội liên bang Tự Do sao?”

Bà chủ nhà chưa nghe hiểu, “Cái quái gì thế, thích ăn hay không?”

Tào Khánh thất vọng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Món ăn này tôi không tính ăn.”

“Vì sao?” Tào Khánh hỏi.

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc: “Bởi vì tôi không muốn trong dạ dày tích quá nhiều dầu, thế này sẽ đưa tới quân đội liên bang Tự Do*.”

Tào Khánh ôm bụng cười to, “Thú vị, quá thú vị rồi, Tiểu Trương, trình độ kể chuyện cười của cậu hoàn toàn có thể so sánh với tôi rồi.”

Tào Thiến Tú, bà chủ nhà vẻ mặt mờ mịt, như nhìn kẻ ngốc nhìn hai người.

Ăn xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh vào khuê phòng của Tào Thiến Tú.

Ở dưới yêu cầu của bà chủ nhà, cửa phòng mở ra, đối diện phòng khách.

Hai người ngồi ở trên sô pha phòng ngủ, trên bàn tròn thủy tinh mở ra sách giáo khoa, Tào Thiến Tú lạnh lùng nói:

“Tôi hoài nghi anh không phải Thám Báo.”

Trương Nguyên Thanh bình tĩnh hỏi ngược lại: “Vì sao nói như vậy?”

“Bởi vì Thám Báo nghiêm túc nghe không hiểu chuyện cười nát bét đó của ba tôi.” Tào Thiến Tú nói.

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, trình độ kể chuyện cười đen tối của cô cũng không thua ba cô.

Trương Nguyên Thanh liếc phòng khách một cái, sau đó nói:

“Cô chỉ là muốn lẩm bẩm một phen, mà không phải thật sự hoài nghi, cô tính ở trong nhiệm vụ thí luyện kế tiếp quan sát kỹ năng, chiến lực của tôi. Những thứ này là quan sát của tôi.”

Tào Thiến Tú khẽ gật đầu, đưa ra câu trả lời công bằng: “Thuật Quan Sát của anh rất chuẩn, như vậy, bây giờ nói một chút nhiệm vụ thí luyện lần này, anh biết án giết người liên hoàn ở phố người Hoa không?”

Chương 2217: Mở nhiệm vụ chủ tuyến (1)

Trương Nguyên Thanh nói: “Vừa rồi nghe ba cô nói rồi, đương nhiên, tôi cũng không tin là cái gọi là Mao Sơn thuật sĩ.”

Tào Thiến Tú gật gật đầu: “Đương nhiên không phải Mao Sơn thuật sĩ, nếu không có gì bất ngờ, là Thần Dạ Du! Đây là kết luận sau khi Liên Minh Phản Hắc Bạch chúng tôi thu thập chứng cứ, phân tích. Anh là lăn lộn đại khu thứ hai, hẳn là biết Thần Dạ Du chứ?”

Nói tới đây, vẻ mặt Tào Thiến Tú hơi ngưng trọng: “Đó là nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong duy nhất trong nghề nghiệp hợp pháp.”

Cái gọi là chiến lực đỉnh phong, chính là nghề nghiệp ở dưới điều kiện tiên quyết ngang cấp, hai bên đều không có đạo cụ, ưu thế hoàn cảnh, nhất định có thể thắng.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Thần Dạ Du số lượng thưa thớt, sao có thể xuất hiện ở phố người Hoa?"

"Anh cũng là Thám Báo, anh sao có thể ở phố người Hoa?" Tào Thiến Tú hỏi ngược lại, thuận miệng phổ cập khoa học nói:

"Trong nơi người Hoa New York tụ cư, số lượng linh cảnh hành giả của đại khu thứ hai rất ít, nhưng cũng không phải không có, bọn họ một bộ phận là từ đại khu thứ nhất di dân tới, một bộ phận khác là ở lúc hồi hương du lịch, thăm người thân, ngoài ý muốn trở thành linh cảnh hành giả."

Cô không tiếp tục miệt mài theo đuổi đề tài này, nói:

"Cao tầng Liên Minh Phản Hắc Bạch cực kỳ coi trọng đối với án giết người liên hoàn, nếu mặc kệ vị Thần Dạ Du kia tiếp tục, còn có thể có nhiều người vô tội hơn bị hại. Chết đều là Hoa kiều, là của chúng ta đồng bào, bắt buộc mau chóng tìm ra hung thủ."

"Vì sao không giao cho Thiên Phạt đi làm?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Nói xong, hắn thấy trong mắt Tào Thiến Tú lộ ra nét khinh thường.

"Bởi vì Thiên Phạt không muốn quản." Cô nói.

Thiên Phạt không muốn quản, thật đúng là cái đáp án buồn cười lại hiện thực… Trương Nguyên Thanh lắc đầu bật cười, "Tôi không quá quen thuộc đối với đại khu thứ nhất."

Tào Thiến Tú ừm một tiếng, giải thích:

"Đầu tiên, Thiên Phạt trước giờ không muốn quản sự kiện linh cảnh hành giả phố người Hoa, nói lạnh lùng cũng tốt, lười biếng cũng được, tóm lại chính là mặc kệ.

Dù sao chết không phải người da trắng da đen, không hình thành được dư luận xã hội trọng đại, New York mỗi ngày án đấu súng, án cướp bóc nhiều đếm không xuể, hai tháng mới giết mười một người, linh cảnh hành giả như vậy theo Thiên

Phạt thấy đã rất ôn hòa. Hơn nữa Thần Dạ Du xuất quỷ nhập thần, quá nửa là chuyện tốn công mà không được gì.

Tiếp theo, chuyện của Hoa kiều, Hoa kiều tự mình giải quyết, đừng thêm phiền toái cho bọn họ, đây là ăn ý tổ chức linh cảnh hành giả nội bộ Hoa kiều và Thiên Phạt hình thành.

Thiên Phạt chấp nhận chúng ta tồn tại, chúng ta phải thay Thiên Phạt duy trì trật tự, nội bộ đánh sống đánh chết tùy tiện, nhưng đừng gây trở ngại đến bọn họ ổn định cùng trật tự."

Trương Nguyên Thanh nói: "Được rồi, tăng thêm kiến thức rồi."

Cái này hoàn toàn không giống với đại khu thứ hai, phong cách của Ngũ Hành Minh là, tất cả đều phải nắm ở trong tay, tổ chức dân gian cũng tốt, linh cảnh thế gia cũng thế, đều phải ở dưới Ngũ Hành Minh quản lý cùng giám sát, Ngũ Hành Minh phải có quyền thống trị tuyệt đối.

Chế độ của hai tổ chức chính phủ lớn đều có ưu khuyết, phương án thống trị của Ngũ Hành Minh ổn định hơn, an toàn hơn, sự kiện ác tính sẽ giảm bớt rất nhiều. Khuyết điểm là thập lão chính là khuyết điểm của chế độ.

Khi bạn gặp bất công cùng cường quyền, chỉ có thể khuất phục, hoặc là giống hắn lộn cái bàn như vậy, kéo Thái Cầm Hạc đồng quy vu tận.

Sóng gió buổi thẩm phán, chính là di chứng thiếu hụt của chế độ Ngũ Hành Minh.

Khuyết điểm của chế độ Thiên Phạt thì không cần phải nói, các loại tổ chức linh cảnh hành giả hỗn loạn phức tạp, chư hầu lớn chư hầu nhỏ san sát, cộng thêm trận doanh tà ác, trị an có thể tốt mới là lạ.

Tào Thiến Tú lấy ra điện thoại di động, mở ra phần mềm chat, tải xuống một phần văn bản:

"Liên Minh Phản Hắc Bạch chúng tôi góp nhặt tư liệu, manh mối cực kỳ đầy đủ, đều là ghi lại từ sở cảnh sát bên kia, bây giờ khảo hạch thứ nhất của anh đã đến, mời căn cứ những tư liệu này, suy luận ra khu vực hành động kế tiếp của kẻ hiềm nghi phạm tội."

Tào Thiến Tú đưa điện thoại di động qua, trong đôi mắt đẹp lóe ra sự chờ mong.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận điện thoại di động, cẩn thận đọc văn kiện tư liệu, bao gồm nhưng không giới hạn ở báo cáo khám nghiệm tử thi, thăm dò hiện trường, khẩu cung hàng xóm người chết, camera đường phố vân vân.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Trương Nguyên Thanh tập trung tinh thần đọc, Tào Thiến Tú thì yên lặng không nói lời nào.

Nửa giờ sau, Trương Nguyên Thanh nhíu mày càng lúc càng chặt, vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng.

Rốt cuộc, hắn buông điện thoại di động xuống, lắc lắc đầu: "Xem ra trong Liên Minh Phản Hắc Bạch các cô không có Thám Báo giai đoạn Thánh Giả nha."

"Làm sao anh biết…" Tào Thiến Tú đằng hắng cổ họng, nói: "Anh nói thẳng kết quả suy luận đi."

Chương 2218: Mở nhiệm vụ chủ tuyến (2)

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

"Liên Minh Phản Hắc Bạch có thể cung cấp phần tư liệu này, nói rõ cao tầng đối với vụ án giết người liên hoàn này từng có chú ý, bọn họ phân tích có phải hay không, hung thủ là Thần Dạ Du giai đoạn Siêu Phàm, cấp bậc không vượt qua cấp 3, giết người là vì luyện thi? Hoa kiều, rất rõ ràng thái độ của Thiên Phạt mặc kệ đối với phố người Hoa làm việc, cho nên chuyên môn săn giết đồng bào.

Nếu tôi có thể suy luận ra thời gian, khu phố hung thủ gây án lần tiếp theo, như vậy nhiệm vụ bắt hung thủ liền giao cho chúng ta, đúng hay không?"

Trong mắt Tào Thiến Tú hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó gật đầu, lộ ra nét khen ngợi: "Anh quả nhiên là Thám Báo, phỏng đoán không sai chút nào."

Tổ trưởng "Không Ngừng Vươn Lên" quả thật mang nhiệm vụ truy bắt hung thủ giao cho cô xử lý, dựa theo Liên Minh Phản Hắc Bạch phân tích, cấp bậc của hung thủ hẳn là cấp 2, như vậy một Lôi Pháp Sư cấp 2 đỉnh phong (Tào Thiến Tú) cùng một Thám Báo cấp 2, hoàn toàn có năng lực làm được. Xuất phát từ bảo thủ, nhiều nhất lại phái một vị Phong Pháp Sư cấp 2 áp trận phụ trợ.

Cho nên, chỉ cần Trương Thanh Dương suy luận ra khu vực đại khái hung thủ có thể hành hung, nhiệm vụ kế tiếp chính là đánh gục hung thủ.

Trương Nguyên Thanh 'a' một tiếng, buông điện thoại di động xuống, "Hung thủ là Thần Dạ Du không sai, nhưng chỉ sợ cấp bậc có chút cao, mục tiêu thật sự cũng không phải luyện thi, có mưu đồ khác."

Có mưu đồ khác? ! Tào Thiến Tú ngạc nhiên nói: "Có ý tứ gì?"

Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, bà chủ nhà bưng hoa quả vào, liếc một cái sách giáo khoa toán học mở ra trên bàn, nhất thời trên mặt tràn đầy nụ cười:

"Đang dạy toán học à, Tiểu Trương tôi nói với cậu, con bé này môn khác đều còn tàm tạm, chỉ có toán học ngay cả em trai nó cũng không bằng. Lão nương băng tuyết thông minh, sao có thể sinh ra loại con gái này, nếu không phải nó từ trong bụng tôi mổ ra, tôi cũng phải hoài nghi lão Tào có phải giấu tôi có con gái tư sinh hay không."

Khi nói chuyện, bà chủ nhà theo thói quen, thô bạo chọc chọc đầu con gái.

Trương Nguyên Thanh nghe vậy, theo bản năng nghĩ đến một câu chuyện cười đen tối: Chị làm sao xác định đây là trong bụng chị rơi ra, không chừng là chồng chị dùng kỹ năng cưỡng ép giao dịch mà có.

Đúng vậy, Trương Nguyên Thanh đã xác định nghề nghiệp của Tào Khánh —— Hư Không (Thương Nhân).

Khí chất Tào Khánh hoàn mỹ phù hợp một Thương Nhân, từng nghề nghiệp đều có khí chất riêng của mình, Hỏa Sư lỗ mãng nóng nảy, Thám Báo kiên nghị nghiêm túc.

Đương nhiên, nếu chỉ là như vậy, nhiều nhất là tăng xác suất, không thể làm chứng cứ.

Chứng cứ Trương Nguyên Thanh thật sự xác định thân phận của Tào Khánh là, buổi sáng ba ngày trước, hắn ẩn thân đứng ở cửa nhà mình, nhìn chằm chằm phòng 401, nhìn chị em Tào gia ra ngoài đi học, nhìn bà chủ nhà ra ngoài mua đồ ăn, duy chỉ có không thấy Tào Khánh ra ngoài.

Nhưng hôm đó Tào Khánh quả thật ra ngoài làm việc.

Trong nghề nghiệp hợp pháp của đại khu thứ nhất, có thể chơi như vậy, chỉ có nghề nghiệp Hư Không—— truyền tống!

"Bà chủ nhà yên tâm, nhiều nhất một tháng, tôi khiến thành tích toán học của cô ấy đề cao đến top 5 cả lớp, không tin chị có thể đích thân kiểm tra. Nếu không làm được, tôi không thu tiền." Trương Nguyên Thanh vỗ ngực cam đoan.

Mắt bà chủ nhà sáng lên, làm bà chủ chăm chỉ tiết kiệm quản lý gia đình, mặc kệ thành tích con gái tăng lên hay là miễn trừ phí dụng gia sư, đều là chuyện tốt.

"Vậy nếu làm được thì sao?" Bà chủ nhà thử nói.

"Vậy chị trả tôi gấp đôi." Trương Nguyên Thanh chà chà tay.

Tào Thiến Tú trợn mắt một cái, cô có đôi khi xem không hiểu Trương Thanh Dương này, có đôi khi hắn bày ra láu cá lõi đời, căn bản không giống một Thám Báo nghiêm túc, giữ vững quy củ.

Nhưng muốn nói không phải Thám Báo đi, hắn lại có năng lực quan sát lòng người, bởi vì hắn luôn có thể thoải mái ở thời cơ thích hợp nhất, đón ý nói hùa ba mẹ, còn có cô cùng em trai.

Làm mọi người đều rất thích hắn, cảm thấy như tắm gió xuân.

Ngay cả lão mẹ tính cách nóng nảy, cũng chưa bao giờ nổi giận đối với Trương Thanh Dương, phải biết rằng, lão mẹ nổi nóng lên, chính là lục thân bất nhận, sẽ không bởi vì ngươi là khách liền cố nhịn.

"Thành giao!" Bà chủ nhà ngẫm nghĩ, cảm thấy không thiệt thòi, trên mặt tràn đầy nụ cười rời khỏi.

Đợi cô rời khỏi phòng ngủ, đi về phía phòng khách, Trương Nguyên Thanh dùng xiên trúc cắm một miếng táo, vừa ăn vừa nói:

“Căn cứ manh mối đã có phân tích, hung thủ này là Thần Dạ Du cấp 2 sơ kỳ, vừa nắm giữ linh lục, trước mắt đang luyện chế âm thi thuộc về mình. Hắn là Hoa kiều, biết Thiên Phạt sẽ không quản chuyện phố người Hoa, cho nên mới xuống tay đối với đồng bào của mình.

“Bởi vì thực lực không mạnh, cho nên tính cách rất cẩn thận, mỗi vụ án khoảng cách đều là sáu ngày, trong hai tháng gây án mười một vụ. Đủ thứ kể trên, chính là vì đắp nặn biểu hiện giả dối một Thần Dạ Du cấp thấp.”

Chương 2219: Mở nhiệm vụ chủ tuyến (3)

Nhìn Tào Thiến Tú càng lúc càng nhíu chặt lông mày, Trương Nguyên Thanh nuốt miếng táo, nói:

“Tôi liền nói với cô hai điểm, một, nếu tôi là hung thủ, tôi vì sao phải gây án ở phố người Hoa chứ, là người vô gia cư New York không thơm sao? Hay là những người thích ban đêm đi lung tung bên ngoài không đáng ra tay?

“Thiên Phạt tuy không quản phố người Hoa, nhưng trong Hoa kiều phố người Hoa, cũng có tổ chức linh cảnh hành giả duy trì trật tự nha, hơn nữa thế lực còn không nhỏ. Tôi liên tiếp ở phố người Hoa giết người luyện thi, là ngại mình sống quá thọ? Người vô gia cư hiển nhiên càng thích hợp trở thành mục tiêu hơn, bởi vì căn bản không có di chứng, mà New York người vô gia cư khắp nơi đều có.”

Vẻ mặt Tào Thiến Tú lập tức trở nên ngưng trọng.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

“Điểm thứ hai chính là, Thần Dạ Du nắm giữ linh lục, cho dù tư chất kém nữa, sau khi ba năm thi thể thất bại, nhắm chừng có thể hoàn toàn nắm giữ lưu trình luyện chế âm thi sơ cấp.

“Cho tới nay, tôi chưa bao giờ nghe nói có Thần Dạ Du nào liên tục luyện chế mười mấy âm thi, vẫn không ngừng thất bại

lưu lại bán thành phẩm.

“Đương nhiên, điểm ấy các người không phát hiện là có thể lý giải, bởi vì số lượng Thần Dạ Du quá ít, đại khu thứ nhất hầu như tuyệt tích, các người không hiểu biết Thần Dạ Du cũng rất bình thường.”

Tào Thiến Tú mở miệng ngập ngừng, lại ngậm vào, suy tư hồi lâu:

“Anh xác định không, tôi nói là điểm thứ hai.”

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Tôi có cần thiết lừa gạt cô?”

Tào Thiến Tú đứng bật dậy, ở trong phòng đi qua đi lại: “Nếu hung thủ là Thần Dạ Du đẳng cấp cao, vậy hắn làm như vậy mục đích là cái gì, hoàn toàn nghĩ không ra động cơ nha.”

Kinh nghiệm vẫn là quá nông cạn, xét đến cùng là cô gái trẻ! Trương Nguyên Thanh gọn gàng dứt khoát nói: “Tác tú*!”

“Tác tú?” Tào Thiến Tú nhíu mày.

“Hung thủ là ở phố người Hoa tìm người, sau đó giết chết, nhưng hắn còn chưa thể xác định nhân vật mục tiêu là ai, chỉ có một phạm vi tương đối rộng, cho nên mới sẽ gây án giết người liên hoàn. Ngụy trang thành Thần Dạ Du cấp thấp, là hắn đang tác tú, làm cho tổ chức hợp pháp phố người Hoa xem. Mục đích chính là không muốn ở trước khi giết chết nhân vật mục tiêu, bị linh cảnh hành giả vị cách cao nhằm vào. Trên thực tế, hắn đã làm được, thành công giấu được Liên Minh Phản Hắc Bạch các người.” Trương Nguyên Thanh lại xiên một miếng táo, vừa ăn vừa nói:

“Về phần hắn tìm là người nào, cái này không có cách nào suy luận, nhưng cô có thể phản hồi tin tức cho cao tầng tổ chức, bảo bọn họ đi điều tra một chút thân phận bối cảnh của toàn bộ người chết, tìm ra điểm giống nhau. Có điểm giống nhau rồi, có thể suy luận ngược ra hung thủ đang tìm người nào.”

Tào Thiến Tú nghe xong, không ngồi yên được nữa, lập tức cầm lên điện thoại di động: “Tôi lập tức báo cáo cho tổ trưởng “

Nói tới đây, cô nhìn Trương Nguyên Thanh một cái.

Trương Nguyên Thanh thức thời đứng dậy: “Cô là cô nương thông minh, tôi giảng giải mạch suy nghĩ giải đề vừa nghe đã hiểu, như vậy môn hôm nay liền giảng đến nơi đây, kết thúc sớm.”

Nghe tiếng bước chân của thầy gia sư đi xa, nghe thấy hắn ở phòng khách ra sức khen ngợi mình, cuối cùng cáo từ rời khỏi, Tào Thiến Tú lập tức đóng lại cửa phòng ngủ, mở ra group chat “Liên Minh Phản Hắc Bạch tổ 6”.

Mang phân tích của Trương Nguyên Thanh vừa rồi, từ đầu tới cuối, không sót một chữ gửi vào group, cũng @tổ trưởng “Không Ngừng Vươn Lên” .

“Y Lâm Thánh Thủ: A, không phải Thần Dạ Du cấp thấp? Tổ chức phân tích mắc lỗi đối với án giết người liên hoàn? Tào Pháp Quan, vị Thám Báo kia cô mời chào có chút năng lực nha.”

“Công Chúa Bạch Tuyết: Có lý lẽ có chứng cứ, hắn đã thuyết phục tôi, đây là Thám Báo sao, đại thám tử trời sinh đấy.”

“Tiểu Cương Pháo: Cho nên bản chất sự kiện so với án giết người liên hoàn càng nghiêm trọng hơn rồi. A, không phải chúng ta đang khảo hạch hắn sao, sao cảm giác là hắn đang khảo hạch chúng ta.”

“Không Ngừng Vươn Lên: @ Tào Pháp Quan, tôi xem xong rồi, bây giờ liền báo cáo tin tức cho chấp sự cấp cao, xem xem cao tầng phản ứng thế nào.”

“Tào Pháp Quan: Có kết quả nhớ cho chúng tôi biết.”

Mọi người ngươi một lời ta một câu phân tích, suy luận, thuận tiện chờ đợi Không Ngừng Vươn Lên phản hồi.

Kết quả thẳng đến 11 giờ, phản hồi của Không Ngừng Vươn Lên mới chậm chạp đến:

“Không Ngừng Vươn Lên: Cao tầng tổ chức tổ chức hội nghị online ngay trong đêm, hội nghị còn đang tiến hành, trước mắt chưa có phản hồi.”

Tổ chức hội nghị online ngay trong đêm… Các tổ viên trong group cả kinh, cái này nói rõ cao tầng tổ chức tán thành suy

luận của vị Thám Báo kia, nhưng tổ chức hội nghị ngay trong đêm là điều bọn họ không ngờ tới.

Chương 2220: Con đường gián điệp (1)

Cao tầng tổ chức có thể biết chút gì đó, ở sau khi nghe xong Thám Báo phân tích, lập tức tỉnh ngộ, chỉ có như vậy mới có thể tổ chức hội nghị ngay trong đêm.

Sự việc so với trong tưởng tượng còn lớn hơn.

"Tào Pháp Quan: Nếu như vậy, người của tôi có phải có thể trực tiếp gia nhập tổ chức rồi hay không?"

"Không Ngừng Vươn Lên: Hắn đã lập công lớn, gia nhập tổ chức hẳn là không thành vấn đề, tôi báo lên trước, ngày mai chờ tin tức."

"Công Chúa Bạch Tuyết: Trong tổ chức chúng ta cũng có Thám Báo rồi, Thám Báo quả thực là đảm đương chỉ số thông minh."

…

12 giờ đêm, Trương Nguyên Thanh ngủ không sâu bỗng nhiên bừng tỉnh, nhìn về phía ban công.

Trong bóng đêm, một bóng người đứng ở bên cửa sổ, bóng lưng cao ngất, như một cây tùng xanh cứng cáp, trong tay hắn bưng một ly rượu vang.

"Chậc chậc, Carruades de Lafite 90 năm, mùi vị quả thực không tệ." Người nọ cảm khái nói.

Nghe được thanh âm, Trương Nguyên Thanh vẻ mặt căng thẳng hơi buông lỏng, xốc chăn, ngồi bên giường, nói:

"Hội trưởng, sao ngài đến đây?"

Bán Thần nghề nghiệp Hư Không, phạm vi truyền tống là toàn cầu?

Có chút hâm mộ.

Ngài hội trưởng không đáp mà hỏi ngược lại: "Cậu bây giờ là thợ săn cấp bậc gì rồi?"

“Đồng Xanh!” Trương Nguyên Thanh nói: “Trong một tuần hẳn có thể tấn thăng Bạc Trắng.”

“Tiến độ quá chậm rồi.” Ngài hội trưởng uống một ngụm rượu vang, xoay người lại, “Trạng thái của cậu gần đây, tôi không quá hài lòng, tản mạn, nhàn nhã, lấy năng lực của cậu, hoàn toàn có thể ở trong vòng 3 ngày tấn thăng thợ săn Bạc Trắng. Quy tắc của Công Hội Thợ Săn là hoàn thành một nhiệm vụ mới có thể nhận nhiệm vụ kế tiếp, nhưng một ngày có thể nhận bao nhiêu nhiệm vụ, không có giới hạn.”

“Là không có giới hạn, nhưng tôi vì sao phải liều mạng làm nhiệm vụ chứ, tôi cũng không phải con lừa của đội sản xuất.” Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Thân phận thợ săn tiền thưởng, với tôi mà nói, chỉ là giết thời gian nhàm chán mà thôi, tôi đã không dựa vào nó thăng cấp, cũng không dựa vào nó kiếm tiền, cần gì tăng ca quá mức chứ?”

Hội trưởng thở dài một tiếng:

“Đây là nguyên nhân tôi đến, đã tới lúc hướng cậu công khai một ít tình báo, cùng rõ ràng xác thực ra nhiệm vụ chủ tuyến cho cậu.”

Trương Nguyên Thanh nhất thời dâng lên hứng thú, đồng thời vẻ mặt ngưng trọng: “Nhiệm vụ chủ tuyến?”

“Không sai, tôi bảo cậu gia nhập thợ săn tiền thưởng, không chỉ là vì rèn luyện cậu, càng muốn để cậu nghĩ biện pháp tiếp xúc cao tầng thợ săn tiền thưởng. Bởi vì…” Hội trưởng giọng trầm thấp: “Tôi cùng Diana từ chỗ Minh Vương tra hỏi được tình báo là, ông chủ lớn sau lưng Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng, là Tự Do Minh Ước.”

“Tự Do Minh Ước? Ông chủ sau lưng thợ săn tiền thưởng vậy mà là Tự Do Minh Ước…” Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên tin tức tổ chức này, đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, nói:

“Thợ săn tiền thưởng là tổ chức trung lập, trải rộng các quốc gia u Mỹ, hội viên đăng kí nhiều khó có thể tưởng tượng. Giữa các thợ săn này cùng công hội nhìn như quan hệ hợp tác, nhưng Công Hội Thợ Săn hoàn toàn có thể thông qua nhiệm vụ, thao túng linh cảnh hành giả trải rộng các quốc gia.

“Chỉ cần trả thù lao đủ cao, cho dù là thành viên bên trong tổ chức hợp pháp, tổ chức tà ác, cũng sẽ truy đuổi ích lợi, bị công hội thợ săn thao túng. Khó trách năm đó Thiên Phạt thủ tịch kiểm sát quan cũng thiếu chút nữa chết ở trong Tự Do Minh Ước săn giết. Một tổ chức như vậy quá nguy hiểm rồi.”

Sắc mặt hắn càng lúc càng chăm chú, nói: “Hội trưởng, ông bảo tôi tấn thăng thợ săn Hoàng Kim, mục đích là hy vọng tôi có thể ẩn núp ở Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng, nghĩ cách tiếp xúc đến cao tầng công hội, do đó cài vào trong Tự Do Minh Ước?”

“Thông minh!” Hội trưởng mặc âu phục thuần màu đen nhẹ nhàng vỗ tay.

Trong vỗ tay, hắn dùng giọng điệu trầm thấp, sâu sắc, giống như niệm tụng bài thơ hoa mỹ nói:

“Sơn dương lạc đường à, ta sẽ chỉ dẫn ngươi đi thông quốc gia thần thánh mà thắng lợi, ngươi là một trong những Thần Dạ Du có tiềm lực nhất trên thế giới, ngươi tương lai là biển lớn tinh tú, mà không phải ôn nhu hương của phố người Hoa.

Chiến tranh đã khai hỏa, dưới mặt biển bình tĩnh này, là mạch nước ngầm nổi sóng mãnh liệt, là động vật biển tìm người mà cắn, là vòng xoáy cắn nuốt tất cả. Đi theo hội trưởng vĩ đại, cùng nhau hướng về thắng lợi tiến lên đi, ngươi sẽ ở trong bài hát ca ngợi cùng vỗ tay đạt được cứu rỗi.”

Cái vớ vẩn gì vậy, đây là Bán Thần thiếu phong cách nhất không đáng tin nhất mình từng gặp… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, đồng thời nghe ra ý tứ trong lời nói của hội trưởng, trầm giọng nói:

“Chiến tranh đã khai hỏa?”

Lòng bàn tay ngài hội trưởng nâng ly đế cao, nhấp một ngụm rượu vang, nói:

“Cậu cho rằng chiến tranh của Câu Lạc Bộ Tửu Thần cùng Công Hội Thương Nhân, thật sự chỉ bởi vì ích lợi khúc mắc sao, đừng ngốc nữa, trận chiến tranh đoạt thị trường của hai tổ chức lớn, sớm ở mấy chục năm trước đã hạ màn rồi.”

Chương 2221: Con đường gián điệp (2)

“Vậy…” Trương Nguyên Thanh khiêm tốn thỉnh giáo: “Lần này nguyên nhân thật sự hai tổ chức lớn bùng nổ xung đột là?”

“Chiến tranh trận doanh! Chiến tranh nhân viên quản lý linh cảnh!” Hội trưởng hiếm thấy không lòe loẹt, giọng điệu trầm thấp ngưng trọng:

“Câu Lạc Bộ Tửu Thần cùng Công Hội Thương Nhân, chỉ là lính xung phong trong trận chiến tranh này, là tiên thủ hai bên thử nhau, là mở đầu cho tai họa thổi quét toàn cầu.”

Thấy Trương Nguyên Thanh nhíu mày trầm ngâm, như lọt vào trong sương mù, ngài hội trưởng nói:

“Chiến lực chân thật của cậu đã có thể so với Chúa Tể, cấp bậc đủ, rất nhiều tin tức, tôi có thể hướng cậu công khai rồi. Toàn cầu tổ chức linh cảnh hành giả nhiều vô số kể, nhưng xét đến cùng, chỉ có hai trận doanh lớn —— hợp pháp cùng tà ác!

“Cậu cảm thấy Tự Do Minh Ước là trận doanh nào?”

Giọng điệu Trương Nguyên Thanh có chút trầm thấp: “Tà ác!”

“Không sai!” Ngài hội trưởng búng vang ngón tay, nói:

“Linh cảnh hành giả toàn thế giới đều cảm thấy, thế giới này là thiên hạ của hợp pháp, Thiên Phạt cường đại, Ngũ Hành Minh cường đại, còn có các tổ chức hợp pháp lớn chia cắt thế giới, duy trì trật tự, tổ chức tà ác chỉ là con chuột trong mương thối, bọn họ nhiều nhất chỉ có thể hành động ở thế giới bóng tối, xa xa không thể so sánh với hợp pháp.”

Trương Nguyên Thanh nói: “Chẳng lẽ không đúng?”

“Không phải!” Hội trưởng lắc đầu, nói ra một tin tức làm người ta kinh sợ:

“Hợp pháp và tà ác hai trận doanh lớn, thật ra đã từng tiến hành một hồi quyết đấu, tiết điểm thời gian ngay tại một thế kỷ trước.”

Trương Nguyên Thanh thốt ra: “Trận chiến giáo đình bị diệt!”

Hội trưởng khẽ gật đầu:

“Giáo đình bị diệt, Tự Do Minh Ước sinh ra, trận doanh hợp pháp ở trong trận doanh đối kháng lần đầu tiên đã thua. Thực lực chỉnh thể nghề nghiệp tà ác mạnh hơn hợp pháp, nếu ở

trước lần trận doanh đối kháng thứ hai đến không thể xoay chuyển cục diện này, như vậy hợp pháp nhất định thất bại không thể nghi ngờ."

"Cho nên, cao tầng Thiên Phạt ở sau khi đạt được tình báo của Minh Vương, biết ông chủ Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng là Tự Do Minh Ước, lựa chọn ủng hộ Công Hội Thương Nhân?" Trương Nguyên Thanh nhất thời đã hiểu, đột nhiên lại nhíu mày:

"Trận doanh tà ác ở một trăm năm trước đã là người thắng, vậy vì sao Tự Do Minh Ước không bảo vệ được thành quả thắng lợi, ngược lại ẩn nấp đi? Tuy chúng nó ẩn nấp đi vẫn như cũ có thể phát triển thế lực, nhưng chung quy không thể bằng được mấy tổ chức hợp pháp lớn nắm giữ tài nguyên chính phủ."

Ngài hội trưởng giải thích:

"Bởi vì thời cơ còn chưa tới, đặc tính của nghề nghiệp tà ác, quyết định không thể đứng ở trên sân khấu chủ đạo thế giới, vạn vật hướng dương mà sinh, đây là định luật. Nếu Tự Do Minh Ước thật sự chủ đạo thế giới, như vậy trong hơn một trăm năm qua, bọn họ sẽ không ngừng trải qua dân chúng cùng nghề nghiệp hợp pháp phản kháng, lần lượt suy yếu bản thân. Cho nên bọn họ ẩn nấp đi, âm thầm phát triển, đồng thời chủ đạo hướng đi của thế giới."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh có suy đoán, nhưng vẫn hỏi:

"Bọn họ đang chờ đợi thời cơ gì?"

Quả nhiên liền nghe ngài hội trưởng nói:

"Chờ đợi Nhật Nguyệt Tinh quy vị! Linh cảnh 'trò chơi' này còn chưa có quản lý viên, trong hơn một trăm năm qua, nó đang dựa theo trình tự cố định vận hành, không chịu bất luận kẻ nào khống chế.

"Điểm cuối của nghề nghiệp Thần Dạ Du, chính là quyền hạn quản lý viên cao nhất, mặc kệ một phương nào nắm giữ quyền hạn chí cao, đối với một bên khác mà nói đều là đả kích có tính chất huỷ diệt. Cho nên, tiết điểm lần trận doanh đối kháng thứ hai, chính là thời gian Nhật Nguyệt Tinh quy vị.

“Bây giờ hiểu vì sao Thần Dạ Du sa ngã phải chết rồi chứ, hiểu Binh Chủ Giáo vì sao phải nâng đỡ Linh Thác rồi chứ?”

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ:

“Cho nên, năm đó Tự Do Minh Ước tung ra La Bàn Quang Minh, một tay chủ đạo trận Bán Thần đại chiến toàn cầu kia, chính là muốn mạnh mẽ thúc đẩy tiến trình, để toàn bộ linh cảnh hành giả vị cách cao biết đặc thù của Thần Dạ Du, thúc đẩy sinh ra một vị quản lý viên quyền hạn chí cao.”

Ngài hội trưởng gật đầu: “Nay, Tinh Thần chi chủ cùng Thái âm chi chủ đều đã quy vị, chỉ cần Thái Dương chi chủ hiện thế, chiến tranh liền khai hỏa. Mà cách Thái Dương chi chủ hiện thế, đã không xa.”

Hắn chăm chú nhìn Trương Nguyên Thanh, con ngươi dưới mặt nạ thầm giấu thâm ý.

Mình cảm giác bản thân đã thừa nhận áp lực tuổi này không nên có… Trương Nguyên Thanh tự giễu cười.

Ngài hội trưởng tiếp tục nói:

“Đương nhiên, Công Hội Thương Nhân trở thành lính trước ngựa của trận chiến tranh này, có nguyên nhân cá nhân tôi. Đầu tiên, tôi đã đoạt đi vật phẩm Huyễn Thần, chiếm lấy một danh ngạch Bán Thần của trận doanh tà ác. Mặt khác, tôi là người duy nhất đương thời có thể sử dụng quyền hạn ‘Vạn Giới Thương Thành’, ở trong tầm nhìn của trận doanh tà ác, trên đời không có nghề nghiệp hợp pháp nào ghê tởm hơn khó giải quyết hơn tôi nữa, ừm, Tinh Thần chi chủ đặt song song với tôi.

“Sau đó chính là, trận doanh tà ác hoài nghi mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh ở trên người tôi, bọn họ muốn đoạt lại mảnh vỡ, chế tạo một vị Thái Dương chi chủ.”

Chương 2222: Con đường gián điệp (3)

Xem ra mặc kệ ở nơi nào, quần thể nào, người chơi nạp tiền đều phải đánh chết. Mảnh vỡ trung tâm la bàn là mấu chốt trở thành Thái Dương chi chủ? Lượng tin tức thật lớn!

Trương Nguyên Thanh giật mình: “Cho nên ông vẫn luôn nấp ở đại khu thứ hai, chậm chạp không chịu trở về Công Hội Thương Nhân, là bị ép bất đắc dĩ, sợ bị Tự Do Minh Ước đưa về linh cảnh?”

Ngài hội trưởng hừ hừ nói: “Tôi bất cứ lúc nào cũng có thể vào linh cảnh!”

Hắn bưng chén rượu, dựa vào bàn, trầm giọng nói:

“Tự Do Minh Ước cùng trận doanh tà ác khác nhau, nó là do nghề nghiệp tà ác cùng nghề nghiệp hợp pháp tạo thành, năm đó có thể lật đổ giáo đình, chính là vì các tổ chức lớn nhỏ, tán tu dân gian liên thủ, thiên hạ cùng đánh.

Những nghề nghiệp hợp pháp lật đổ giáo đình kia, đại bộ phận là thuần túy chịu không nổi chính sách tàn bạo của giáo đình, bộ phận nhỏ là kẻ sa ngã, những kẻ sa ngã này dung nhập trong các tổ chức hợp pháp lớn, ẩn nhẫn ẩn núp, trong đó không thiếu kẻ quyền cao chức trọng.

“Tôi không tin được Công Hội Thương Nhân, trong đó nhất định có người của Tự Do Minh Ước, tôi tự nhiên không thể trở về.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Cho nên ông xây dựng Tế Thế Xã, đó mới là thân tín của ông. Chậc chậc, không hổ là Bán Thần, có thể khiến Trần Thục loại người bảo thủ này làm công cho ông.”

Hội trưởng cũng “chậc chậc” hai tiếng:

“Tôi nghe ra oán khí rồi.

Tôi hứa hẹn với Trần Thục, tương lai sẽ nghĩ cách hồi sinh Trương Tử Chân, mặt khác, sẽ nâng đỡ cậu trở thành Thái Dương chi chủ, cô ấy tin tưởng tôi, cho nên mới sẽ dốc hết tâm huyết giúp tôi.”

Nâng đỡ tôi trở thành Thái Dương chi chủ… Trương Nguyên Thanh đột nhiên trầm mặc, oán khí trong lòng tiêu tán hơn phân nửa, hỏi:

“Ngài hội trưởng, trở thành thợ săn Hoàng Kim có thể tiếp xúc đến Tự Do Minh Ước?”

Hội trưởng gật gật đầu: “Một nhiệm vụ trong Công Hội Thợ Săn, là xem xét nghề nghiệp tà ác có tư chất cùng nghề nghiệp hợp pháp dễ dàng sa ngã, vận chuyển dòng máu mới cho Tự Do Minh Ước, cho nên, chỉ cần cậu bày ra đủ tiềm lực, ở trong thời gian ngắn trở thành thợ săn Hoàng Kim, bọn họ sẽ đến kiểm tra cậu.”

“Cậu yên tâm, tôi đã bảo Phó Thanh Dương làm sẵn thân phận giả thay cậu, địa vị cùng quyền lực của hắn giờ này ngày này, hoàn toàn có năng lực sáng tạo một nhân vật từ số 0. Thân phận, tư liệu của cậu, sau tôi sẽ gửi cho cậu.”

“Tự Do Minh Ước xếp vào gián điệp ở trong tổ chức hợp pháp, chúng ta đương nhiên cũng có thể, đây là một hồi ma sói giữa linh cảnh hành giả.

“Ài, nước cờ này vốn là còn chờ chưa quyết định, tôi càng thêm muốn đầu tư một vị Thần Dạ Du xuất sắc, nâng đỡ hắn trở thành Thái Dương chi chủ, lấy tư thái bá đạo nhất cương liệt nhất, khiến bọn tà ác nấp ở trong bóng tối kia hóa thành tro bụi.

Nhưng Vãng Sự Vô Ngân cùng tôi sinh ra phân cách, hắn biết bản thân một khi thử tấn thăng Bán Thần, chính là kết quả nhất định phải chết, nhưng một Chúa Tể cấp 9 đỉnh phong tác dụng thật ra có hạn, đại kiếp thật sự đến, Chúa Tể đỉnh phong có lẽ là chiến lực không tệ, nhưng không có khả năng trở thành lá bài quyết định thắng bại.

Cho nên hắn quyết định hy sinh bản thân, cứng rắn lấy vật phẩm Huyễn Thần.”

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh đột nhiên hiểu: “Năng lực thiên biến vạn hóa của Huyễn Thuật Sư, là nghề nghiệp thích hợp gián điệp nhất.”

Hội trưởng nhẹ nhàng gật đầu:

“Nguyên Thủy, cậu là người duy nhất có thể cài vào bên trong Tự Do Minh Ước, bởi vì cậu có di vật của Vãng Sự Vô Ngân. Ừm, chỉ có vật phẩm Huyễn Thần còn chưa đủ, khi cần thiết, cậu phải biết sử dụng hợp lý Da Người Hoàn Mỹ.”

Cho nên tôi chính là đặc vụ tình báo trong chiến tranh cỡ lớn… Trương Nguyên Thanh tìm được định vị chuẩn xác cho

bản thân, hắn sau đó khóe miệng giật giật:

“Ông rất sớm trước đó đã bố cục? Mang Da Người Hoàn Mỹ tặng cho tôi, là đang chờ hôm nay?”

Hội trưởng cười lên: “Đều nói cái này bước kỳ đãi định, nhưng quân cờ trước tiên hạ xuống.”

Tương lai mình trở thành Bán Thần, mình cũng muốn làm kỳ thủ, chơi chết các người cái bọn này… Trương Nguyên Thanh vô hỉ vô bi hỏi: “Tôi sẽ mau chóng tấn thăng thợ săn Hoàng Kim, ừm, nếu Công Hội Thợ Săn sắp xếp nhiệm vụ cho tôi là giết chết cao tầng Thiên Phạt, Công Hội Thương Nhân, làm sao bây giờ?”

Hội trưởng nhìn chằm chằm hắn: “Đây là lựa chọn giữa đại cục cùng tình cảm cá nhân, cậu không nên hỏi tôi, phải hỏi tâm mình.”

Nói trắng ra là chính là, tự cậu quyết định, tự cậu gánh vác… T Khóe miệng rương Nguyên Thanh giật một cái, ánh mắt đặt ở cái ly đế cao trong tay hội trưởng, nói:

“Ông chủ nhà là nghề nghiệp Hư Không, người của ông?”

Lúc hỏi, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía ly đế cao trong tay hội trưởng.

Carruades de Lafite 90 năm, là hắn tặng cho Tào Khánh, hội trưởng cố ý bưng rượu vang tới đây, đây là ám chỉ rất rõ ràng.

Chương 2223: Hành động truy bắt (1)

“Hắn quả thật là thành viên Công Hội Thương Nhân, là cấp dưới tôi tương đối tín nhiệm, chẳng qua hắn cũng không biết thân phận của cậu.” Hội trưởng khẽ cười một tiếng:

“Mặt khác, bà chủ nhà của cậu là người cung cấp thông tin Thiên Phạt sắp xếp ở phố người Hoa, công việc chủ yếu là quan sát động tĩnh, hướng gió phố người Hoa, không tính là thành viên trung tâm Thiên Phạt, chỉ là nhận một phần tiền lương mà thôi. Cô ấy là Lôi Pháp Sư mà, Thiên Phạt đối với Phong Lôi Pháp Sư trời sinh thân cận, cho nên mới mời chào cô ấy làm người cung cấp thông tin.”

Tuy nhận tiền lương của Thiên Phạt, nhưng vẫn có thể tín nhiệm… Trương Nguyên Thanh nghe ra ngài hội trưởng ám chỉ.

“Được rồi, hôm nay chỉ tán gẫu đến nơi đây, cậu trước lấy tốc độ nhanh nhất trở thành thợ săn Hoàng Kim, sau đó chờ đợi Công Hội Thợ Săn chủ động tiếp xúc với cậu.”

Nói xong, hắn một hơi uống cạn rượu vang trong ly.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh vội nói: “Đợi một chút, phố người Hoa gần đây đã xảy ra một vụ án giết người liên hoàn, hung thủ là Thần Dạ Du, tôi hoài nghi là Thần Dạ Du phẩm chất không thấp.”

Lập tức mang chi tiết vụ án cùng suy đoán nói cho hội trưởng, sau đó hỏi: “Ngài hội trưởng, ngài đối với điều này có ý kiến gì không.”

Hội trưởng trầm mặc không nói.

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt nghiêm túc, thầm nhủ quả nhiên có tin tức sâu hơn, có lẽ liên quan đến hai đại trận doanh đối kháng.

“Cậu cảm thấy tôi sinh hoạt ở đại khu thứ hai, sẽ quan tâm vụ án giết người phố người Hoa nho nhỏ?” Hội trưởng rốt cuộc nói chuyện.

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật: “Ồ.”

Là mình nghĩ quá nhiều rồi.

Ngài hội trưởng giơ tay, búng ngón tay “Tách”: “Đi đây!”

Nháy mắt biến mất, không có độ trễ, không có hiệu ứng đặc biệt, chớp mắt đã biến mất.

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn đồng hồ báo thức ở tủ đầu giường một cái, thời gian là hai rưỡi sáng, làm Thần Dạ Du, hắn sớm đã không còn cơn mệt mỏi, dứt khoát mở đèn bàn, ngồi ở bên bàn bắt đầu suy tư.

“Ài, kim chủ ba ba cho nhiệm vụ, không thể tiếp tục nhàn nhã nữa, cài vào bên trong Tự Do Minh Ước, cảm giác tỷ lệ tử vong so với phó bản cấp S còn cao hơn nha.” Hắn cảm khái một tiếng.

Tuy lẩm bẩm như vậy, nhưng hắn bây giờ cùng hội trưởng là châu chấu trên cùng sợi dây thừng, nếu tương lai muốn tấn thăng Thái Dương chi chủ, vậy Tự Do Minh Ước chính là kẻ địch.

Cho nên cái này không phải đang làm công cho hội trưởng, mà là làm công cho chính mình.

"Đốc đốc."

Đầu ngón tay hắn gõ mặt bàn, cẩn thận suy nghĩ.

"Hành động nằm vùng, nhất định tràn ngập nguy cơ, có một số việc phải tìm hiểu rõ trước, tận khả năng bố trí hậu thủ, gia tăng tỷ lệ dung sai* cho mình, miễn cho gặp tình huống khẩn cấp, bị phát giác thân phận nằm vùng, trực tiếp nổ tung xoắn ốc thăng thiên tại chỗ."

"Đầu tiên, Tự Do Minh Ước là trận doanh tà ác, hẳn là trời sinh thân cận nghề nghiệp tà ác, mình có thể dùng nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư xuất đạo, nhưng như vậy, Trương Thanh Dương thân phận này liền có chút khó làm, nghề nghiệp mình công khai là Thám Báo, lúc này lại sửa thân phận đã không có khả năng."

Công Hội Thợ Săn nếu chú ý hắn, tất nhiên sẽ điều tra chi tiết của hắn, thân phận Huyễn Thuật Sư của Thông Thiên Giáo Chủ có thể thông qua Phó Thanh Dương hỗ trợ làm giả, vậy thân phận bây giờ thì sao?

Trương Thanh Dương thân phận này chỗ khó giải quyết ở phố người Hoa bên này, mà không ở trong nước.

Nếu để Công Hội Thợ Săn tra ra chỗ ở của hắn, mò tới cửa điều tra, vậy cả gia đình bà chủ nhà khẳng định là đối tượng "tra hỏi" trước hết, đến lúc đó không có gì ngoài ba loại khả năng:

Một, người điều tra bị cả gia đình bà chủ nhà đánh chết.

Hai, người điều tra đánh chết cả gia đình bà chủ nhà.

Ba, hai bên tường an vô sự, người điều tra từ miệng Tào Thiến Tú tìm hiểu được thân phận Trương Thanh Dương là Thám Báo.

Đối mặt loại tình huống này, Trương Nguyên Thanh có hai loại lựa chọn.

Một cái là coi như không thấy, nên như thế nào thì như thế đó, tôi nói mình là Thám Báo thì thật sự là Thám Báo? Hoàn toàn có thể là lí do thoái thác lấy lệ với Tào Thiến Tú, sau khi bị phát hiện là linh cảnh hành giả, chung quy không thể nói mình là nghề nghiệp tà ác nhỉ.

Làm như vậy di chứng chính là, Trương Thanh Dương trói buộc với Thông Thiên Giáo Chủ, không gian thao tác của hắn hẹp đi. Hơn nữa dễ dàng liên lụy cả gia đình chủ cho thuê nhà, ông chủ Công Hội Thợ Săn dù sao cũng là Tự Do Minh Ước, mà Tự Do Minh Ước là trận doanh tà ác.

Phát hiện cả gia đình này đều là nghề nghiệp hợp pháp, rất khó cam đoan người điều tra có thể nhịn được giá trị danh vọng dụ hoặc.

Một cái khác là thân phận Trương Thanh Dương không thay đổi, tiếp tục lăn lộn phố người Hoa, làm một cái cắt đứt với "Thông Thiên Giáo Chủ" ID thợ săn này.

Chương 2224: Hành động truy bắt (2)

Hắn như thế nào cũng cần một cái thân phận ở mặt ngoài, "Trương Thanh Dương" có thể dùng để tiếp xúc với địa đầu xà địa phương, mở rộng mạng lưới quan hệ cùng con đường, phục vụ cho công việc gián điệp, bạn bè càng nhiều càng dễ đánh phối hợp, gián điệp tác chiến đơn lẻ chỉ còn đường chết.

Trương Nguyên Thanh theo mạch suy nghĩ này tiếp tục xâm nhập:

"Trương Thanh Dương làm Thám Báo cấp 2, tầng cấp quá thấp, không tiếp xúc đến nhân vật quá cao tầng, cho nên, mình kế tiếp cần sửa chữa một phen thiết định nhân vật, nâng cao đẳng cấp.

"Tuy mình nói mình là Thám Báo cấp 2, nhưng mình không có khả năng bại lộ cấp bậc chân thật của mình đối với một hành giả xa lạ dị quốc tha hương, dối xưng cấp 2 hợp tình hợp lý, có cơ hội triển lộ một phen thực lực 'thật sự', có thể xoay

chuyển cái nhìn của Tào Thiến Tú đối với mình, mọi người bây giờ còn không phải quá quen thuộc, nhưng thao tác rất cao.

“Trương Thanh Dương và Thông Thiên Giáo Chủ là ID cố định, nhưng chỉ có hai cái này còn chưa đủ, mình cần một thân phận có thể tiếp xúc Thiên Phạt, Giáo Hội Hải Thần, linh cảnh thế gia, cái này không vội, trở thành thợ săn Hoàng Kim trước rồi nói sau. Dù sao đối với Huyễn Thuật Sư mà nói, thay đổi khí tức cùng dung mạo rất đơn giản, về sau nếu cần, mình lại sáng tạo thân phận.”

Sau khi làm rõ mạch suy nghĩ, Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động dự phòng, mở ra app thợ săn, chọn nhiệm vụ thích hợp.

Nên làm việc rồi!

Khi danh sách treo thưởng lướt vèo vèo, một nhiệm vụ mới xuất hiện ở trong tầm mắt:

Miêu tả nhiệm vụ: Nghề nghiệp hung thủ, nghi ngờ Thần Dạ Du, cấp bậc 2, cẩn thận giả dối, am hiểu tiềm hành.

Mục tiêu nhiệm vụ: Đánh gục hung thủ thưởng 500.000 đồng liên bang, 30 điểm tích lũy. Cung cấp manh mối hung thủ, thưởng 100.000 đồng liên bang, 5 điểm tích lũy.

“Tin tức nhiệm vụ hoàn toàn sai lầm rồi nha, thế này không phải để thợ săn chịu chết sao, nhiệm vụ Liên Minh Phản Hắc Bạch tuyên bố?” Trương Nguyên Thanh nhìn một phen thời gian tuyên bố nhiệm vụ.

Là nhiệm vụ hai ngày trước tuyên bố, mà “cấp bậc chân thật” của vị Thần Dạ Du kia là hắn tối hôm qua chỉ ra.

Vậy thì hợp lý rồi, Liên Minh Phản Hắc Bạch ngay từ đầu quả thật phán đoán sai.

Trương Nguyên Thanh lập tức tiếp nhiệm vụ.

Nếu hung thủ là Thần Dạ Du giai đoạn Thánh Giả, phần thưởng nhiệm vụ khẳng định là không có lời.

Nhưng đối với Trương Nguyên Thanh mà nói, chỉ cần không phải Thần Nhật Du, Tinh Quan cùng Thần Dạ Du đều là giống nhau, đều là một phát một tên.

Hắn còn thiếu 40 điểm tích lũy tấn thăng Bạc Trắng, mà nhiệm vụ này thưởng điểm tích lũy là 30 điểm, cực kỳ thích hợp, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, sau lại làm một hai nhiệm vụ nhỏ, liền có thể thành công tấn thăng.

Nếu Liên Minh Phản Hắc Bạch hủy bỏ hoặc đề cao cấp bậc nhiệm vụ, hắn liền không nhận được nhiệm vụ này.

Nhiệm vụ 30 điểm tích lũy không nhiều, New York số lượng thợ săn tiền thưởng lại nhiều, vài ngày mới có thể cướp được một cái.

“Trước tấn thăng thợ săn Hoàng Kim rồi nói sau, coi như tiện nghi Liên Minh Phản Hắc Bạch.”

…

Buổi sáng hôm sau, 8 giờ 30 phút.

Trương Nguyên Thanh rời giường rửa mặt, ngồi ở bên bàn ăn phòng khách, ăn sữa đậu nành bánh quẩy bánh bao Annie mua.

“Annie, nếu nhớ không lầm, Hiệp Hội Mỹ Thần các cô ở New York cũng có cứ điểm nhỉ?” Trương Nguyên Thanh ăn bánh quẩy, nói.

Annie gật gật đầu, New York là thành thị quan trọng của liên bang Tự Do, đô thị lớn cấp thế giới, tự nhiên có phân bộ Hiệp Hội Mỹ Thần.

Trương Nguyên Thanh xé bánh quẩy, ngâm ở trong sữa đậu nành mặn, không chút để ý nói: “Về sau tôi có thể sẽ bảo cô mượn con đường, tiếp xúc một phen cao tầng tổ chức hợp pháp ở New York.”

Annie ngẩn ra: “Giáo chủ, ngài không phải nói hạ thấp đến cuối năm sao, tùy tiện tiếp xúc cao tầng tổ chức hợp pháp, nhất định sẽ bị điều tra.”

“Cho nên nói có thể!” Trương Nguyên Thanh quẩy bánh quẩy cùng sữa đậu nành, “Mặt khác, hôm nay bắt đầu đừng gọi tôi giáo chủ nữa.”

“Vậy gọi là gì?”

“Gọi lão công (chồng)!”

Annie nét mặt toả sáng, vẻ mặt đầy vui sướng bất ngờ.

Trương Nguyên Thanh đổi giọng: "Nói giỡn đó, gọi tôi Trương tiên sinh!"

Người đẹp tóc vàng thở dài: "Vâng, Trương tiên sinh."

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh đang suy nghĩ nhiệm vụ án giết người liên hoàn, bỗng thu được tin nhắn của Tào Thiến Tú:

"Đến nhà tôi một chuyến."

Trương Nguyên Thanh nhìn thời gian một cái, 9 giờ sáng, gửi tin nhắn hỏi: "Nhà cô hôm nay không phải muốn ngồi tàu thủy ra biển du ngoạn sao?"

Tào Thiến Tú: "Qua đây là được."

Trương Nguyên Thanh rời khỏi phòng khách, gõ vang cửa chống trộm 401 cách vách.

Sau hai tiếng "Thùng thùng", cửa phòng trộm màu đỏ rượu mở ra, Tào Thiến Tú mặc váy ngủ duyên dáng yêu kiều ngáp một cái, làn váy bay bay xoay người đi về phía phòng khách.

Trương Nguyên Thanh tiến vào phòng, quay người đóng cửa.

Chương 2225: Hành động truy bắt (3)

"Tôi hôm nay đến nghỉ lễ, cho nên không ra ngoài, đương nhiên, đây là cái cớ lấy lệ với ba mẹ." Cô ngồi ở trên sô pha, cầm lấy dây chun ngậm trong miệng, hai tay hướng ra sau đầu vuốt mái tóc dài lên, nói:

"Đầu tiên nói tiếng chúc mừng, anh đã thông qua khảo hạch, phân tích của anh tối hôm qua cung cấp giá trị tham khảo quan trọng, khiến cao tầng tổ chức kịp thời tỉnh ngộ, công lao rất lớn.

"Tổ chức bây giờ chính thức hấp thu anh trở thành thành viên tổ 6 Liên Minh Phản Hắc Bạch, tôi phụ trách dẫn dắt anh."

Cô phụ trách dẫn dắt tôi, cô xác định sao… Trương Nguyên Thanh thích hợp lộ ra một nụ cười mỉm: "Cũng được."

Hắn là đến New York ở thời gian ngắn, không thuộc về nơi này, cho nên không cần thiết đưa ra phản hồi quá bất ngờ quá hưng phấn, nếu không ngược lại sẽ bị hoài nghi.

Tào Thiến Tú cẩn thận đánh giá hắn vài lần, khẽ gật đầu, "Tôi đi lấy phiếu, lần trước tổ trưởng chúng tôi nói quan sát một chút nữa, liền mãi chưa đưa phiếu điền cho anh."

Cô trở về phòng cầm tới phiếu điền, đặt ở trên bàn trà giao cho Trương Nguyên Thanh.

"Có cái vấn đề muốn xác định một phen." Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn phiếu điền một cái, nói: "Cô còn nhớ ID linh cảnh của tôi không?"

Tào Thiến Tú nghiêng đầu suy nghĩ, "Thông Thiên Giáo Chủ?"

"Không sai, có mang ID linh cảnh của tôi nói cho đồng bạn Liên Minh Phản Hắc Bạch không?" Trương Nguyên Thanh hỏi lại.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ ID này đã tiết lộ, vậy hắn phải thay đổi kế hoạch, một lần nữa đăng kí một cái thân phận thợ săn, bỏ không dùng Thông Thiên Giáo Chủ.

Tào Thiến Tú lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Ở trước khi anh chính thức gia nhập tổ chức, tôi sẽ không để lộ ra ID cùng tên thật của anh, đây là vấn đề nguyên tắc."

Không tệ không tệ, Lôi Pháp Sư quả nhiên là công chính hơn nữa có nguyên tắc… Trương Nguyên Thanh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nói: "Tôi còn tưởng rằng cô sẽ nói: Điều đó đương nhiên, bởi vì tôi muốn để tất cả mọi người đều biết, anh là tôi bảo kê."

Tào Thiến Tú nhíu mày nói: "Tôi không nhàm chán như vậy, cái này cũng không phải phong cách làm việc của tôi."

"Tôi biết, chỉ là đùa một chút."

"Trình độ kể chuyện cười của anh cùng trình độ kể chuyện cười của ba tôi bất phân cao thấp."

"…"

Con bé này EQ thực thấp, sẽ không có bạn trai! Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu, lấy tay lôi ra một cái đồng hồ bỏ túi, mở ra 'bốp', treo ở trước mặt Tào Thiến Tú.

Tào Thiến Tú theo bản năng nhìn về phía đồng hồ bỏ túi, còn chưa phản ứng lại, ánh mắt đột nhiên trống rỗng.

Thanh âm Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng mơ hồ: "Trương Thanh Dương ID linh cảnh là Tiêu Dao Kiếm Tiên, Trương Thanh Dương ID linh cảnh là Tiêu Dao Kiếm Tiên "

Sau khi liên tục lặp lại ba lần, thu hồi đồng hồ bỏ túi, 'Tách' búng vang ngón tay một cái.

Tào Thiến Tú chợt phục hồi tinh thần lại, cảm giác mình hoảng hốt một phen, cô theo bản năng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, thấy hắn đã đang cúi đầu điền báo cáo.

Hàng thứ nhất ô thứ nhất, ID linh cảnh: Tiêu Dao Kiếm Tiên!

"Tiêu Dao Kiếm Tiên." Tào Thiến Tú thấp giọng lẩm bẩm một câu, như là đang nhớ kỹ hơn.

Chờ Tiêu Dao Kiếm Tiên điền xong phiếu điền, Tào Thiến Tú nói: "Tôi lát nữa sẽ đệ trình lên phiếu điền của anh, 9 giờ tối hôm nay, tổ chức sẽ bố cục bắt vị Thần Dạ Du kia, anh chuẩn bị một phen, buổi tối theo tôi cùng nhau hành động."

Hả? Trương Nguyên Thanh ngẩn ra: "Liên Minh Phản Hắc Bạch các người, không, là Liên Minh Phản Hắc Bạch chúng ta đã khóa mục tiêu hung thủ?"

Nếu nhớ không lầm, tối hôm qua trong tư liệu vụ án, chưa có manh mối có thể trực tiếp khóa mục tiêu hung thủ, Liên Minh Phản Hắc Bạch nhanh như vậy đã tìm được hung thủ?

Cái này không hợp lý.

Tào Thiến Tú lắc đầu: "Không biết, tổ chức chưa nói, phục tùng mệnh lệnh là được."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, trong lòng có chút phấn chấn, mặc kệ Liên Minh Phản Hắc Bạch khóa mục tiêu hung thủ như thế nào, có người dẫn đường cho mình, chẳng phải vừa lúc.

Hắn đang lo truy tìm hung phạm như thế nào đây?

Tối nay theo Liên Minh Phản Hắc Bạch cướp đầu người là được, như vậy xem ra, là hắn chiếm tiện nghi rồi.

Lúc này, Tào Thiến Tú tiếp tục nói: "Mặt khác lại nói với anh một lần vấn đề đãi ngộ, tổ viên bình thường một tháng tiền lương là 20.000 đồng liên bang, so với Thiên Phạt quả thật không nhiều lắm, nhưng…"

Còn chưa dứt lời, đã nghe Tiêu Dao Kiếm Tiên cao giọng nói: "Nguyện vì tổ chức dốc sức khuyển mã, vượt lửa qua sông không chối từ, núi đao biển lửa không chút do dự, sống là người của tổ chức, chết là quỷ của tổ chức."

Tào Thiến Tú nghe mà ngẩn ra: "Cái… Cái đó thì không cần đâu…"

…

9 giờ tối, phố Nut*.

Một cửa hàng chè, bên bàn tròn cạnh cửa sổ sát đất, Trương Nguyên Thanh cùng Tào Thiến Tú mặc áo liền mũ giống nhau ngồi đối mặt nhau, người trước nhàn nhã cầm thìa quấy chè, thỉnh thoảng nhấp một ngụm, khi thì múc một thìa đồ ngọt trên bàn.

Người sau tập trung tinh thần đánh giá ngoài cửa sổ, nhìn ai cũng giống kẻ địch.

Chương 2226: Người đàn ông đã tìm kiếm một thế kỷ (1)

Phố Nut là con đường hai người phụ trách, Liên Minh Phản Hắc Bạch cho bọn họ nhiệm vụ là phong tỏa con đường này, phòng ngừa kẻ địch từ nơi này đào tẩu, cũng không cần trực tiếp tham dự chiến đấu.

Lần hành động truy bắt này, Liên Minh Phản Hắc Bạch xuất động bảy tiểu tổ, tổng cộng sáu mươi linh cảnh hành giả. Phụ trách trù tính chung, lãnh đạo là một vị chấp sự cao cấp, Phong Pháp Sư cấp 6.

"Thả lỏng chút, nếu vận khí tốt không có việc của chúng ta." Trương Nguyên Thanh nói: "Chè ngọt mà không ngấy, uống ngon thật."

"Ngon thì anh uống nhiều chút." Tào Thiến Tú không chút dao động, chuyên chú nghiêm túc nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Trừ EQ hơi thấp, cô nương này làm việc đáng tin, tính cách công chính, thiên phú không tệ, là hạt giống tốt, quan sát một chút nữa, tương lai có cơ hội kéo cô ấy vào trong bang phái…

Dựa theo bố cục của Liên Minh Phản Hắc Bạch, trung tâm của toàn bộ vòng vây là phố Curry* cách hai con phố, hung thủ ở nơi đó? Vậy vì sao chậm chạp chưa hành động? Trong lòng Trương Nguyên Thanh tính toán.

Lấy linh cảm của hắn, chiến đấu cách hai con phố, không có khả năng giấu được hắn.

Chiến đấu chưa bắt đầu, cũng chính là nói, bố cục của Liên Minh Phản Hắc Bạch, càng giống bố trí cạm bẫy, chờ đợi hung thủ chui đầu vô lưới.

Liên Minh Phản Hắc Bạch biết nhân vật mục tiêu của hung thủ là ai? Thế này thì thú vị rồi.

Tào Thiến Tú quan sát một lúc, đè tai nghe, thấp giọng nói:

"Các tiểu đội tổ 6 chú ý, phố Nut bên này tất cả bình thường, tất cả bình thường, tiểu đội số 1 số 2 báo cáo tình huống."

Trong tai nghe truyền đến một giọng nói trong ngọt ngào lộ ra mềm mại: "Ai da, tất cả bình thường thì đừng nói 'Chú ý' chứ, làm tôi sợ nhảy dựng. Đúng rồi, đồng bạn mới bên cạnh cô sao không nói chuyện? Giới thiệu cho mọi người làm quen một phen."

Nghe vậy, Tào Thiến Tú thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: "Tự giới thiệu một lần?"

Trương Nguyên Thanh lúc này mới từ trong bát ngẩng đầu, nhìn lại cô gái trước người, "Tự giới thiệu? Ồ, vừa rồi cô gái nhỏ kia nói 'đồng bạn mới' đúng không, tôi còn tưởng rằng nghe lầm."

Các cô gái trong kênh trao đổi là dùng ngoại ngữ.

New York phố người Hoa bên này, ngôn ngữ thường dùng là tiếng địa phương tỉnh Bảo Thang, Phúc tỉnh, cùng với ngoại ngữ, tiếng phổ thông dùng ngược lại không nhiều.

Cho nên giống Tào Thiến Tú loại Hoa kiều sinh trưởng ở địa phương New York này, trình độ tiếng Trung tương đối sứt sẹo, bọn họ có thể tròn vành rõ chữ nói ra "ăn cức đi tên ngốc", nhưng không nói được "Ăn cứt đi ngu ngốc" .

Bình thường trao đổi hoặc dùng tiếng địa phương, hoặc là dùng tiếng Anh.

"ID linh cảnh Tiêu Dao Kiếm Tiên, người Tùng Hải, nghề nghiệp là Thám Báo, hết!" Trương Nguyên Thanh giọng điệu cùng vẻ mặt đều là phong cách quân nhân tiêu chuẩn.

"Oa, tiếng Trung nói thật dễ nghe, thật tiêu chuẩn." Công Chúa Bạch Tuyết cười hì hì nói.

Một cô gái nhỏ hoạt bát… Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: "Tự giới thiệu lẫn nhau là lễ phép cơ bản."

"ID linh cảnh của tôi là Công Chúa Bạch Tuyết, cùng Tào Pháp Quan là bạn học cùng lớp, Phong Pháp Sư cấp 2. Tổ 6 chúng ta tổng cộng sáu người, tổ trưởng là 'Không Ngừng Vươn Lên', một Kỵ Sĩ, Kỵ Sĩ ở đại khu thứ nhất là gấu trúc đó, tựa như Thần Dạ Du của đại khu thứ hai các người. Kỵ Sĩ là nghề nghiệp công chính nhất đó, về sau anh có cái gì khó khăn có thể tìm 'Không Ngừng Vươn Lên' hỗ trợ, chỉ cần

không phải trái pháp luật loạn kỷ cương, hắn đều sẽ không chút do dự hỗ trợ. Ừm, ngoại trừ vay tiền."

Không cho vay tiền, vậy tính là người tốt gì, trên đời này toàn bộ khó khăn, không phải đều bắt nguồn từ tiền không đủ sao… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Công Chúa Bạch Tuyết tiếp tục nói:

"Trừ ba chúng ta, ba vị tổ viên khác ID linh cảnh phân biệt là 'Y Lâm Thánh Thủ', Đừng Quên Quốc Thổ, Tiểu Cương Pháo. Y Lâm Thánh Thủ là Hải Yêu, trong nhà là mở tiệm thuốc Bắc, bản thân cũng rất trầm mê y thuật, anh có đau đầu nhức óc, trực tiếp tìm hắn, bình thường có thể tìm hắn đòi một ít thuốc giải độc…"

Vừa mới dứt lời, đã nghe một giọng nam tử trẻ tuổi ngắt lời: "A, không phải con chó con mèo nào cũng có thể để tôi xem bệnh bốc thuốc, vậy chẳng phải là phải bận chết? Ừm, Tiêu Dao Kiếm Tiên đã là đồng bạn cùng tổ, trái lại không thành vấn đề."

Hải Yêu đều ngạo mạn như vậy sao, chẳng qua so với Osment, gã này trái lại vẫn ổn! Trương Nguyên Thanh kiên nhẫn nghe.

Công Chúa Bạch Tuyết tiếp tục nói:

"Đừng Quên Quốc Thổ là Thổ Quái, không sai, Thổ Quái đại khu thứ nhất, chẳng qua hắn là Hoa kiều sinh trưởng ở địa phương, lúc theo phụ thân về quê thăm người thân, ở tổ quốc đạt được thẻ nhân vật. Đúng rồi, ba hắn cũng là Thổ Quái, trước kia còn từng nhậm chức ở Ngũ Hành Minh, về sau di dân đến New York."

Chương 2227: Người đàn ông đã tìm kiếm một thế kỷ (2)

"Cuối cùng là Tiểu Cương Pháo, là nghề nghiệp Hư Không, một tên nhóc mập đáng yêu, tương đối trạch, không thích nói chuyện, thức ăn yêu thích là đồ ngọt, thứ chán ghét là chocolate đen trắng." Công Chúa Bạch Tuyết cười hì hì nói.

Kỵ Sĩ công chính, Phong Pháp Sư lắm lời, Hư Không béo ru rú ở nhà chết tiệt, Thổ Quái yêu nước, Hải Yêu ngạo mạn

trung y… Trong đầu Trương Nguyên Thanh nhanh chóng có hình tượng.

Đợi giới thiệu xong đồng bạn, Công Chúa Bạch Tuyết líu ríu nói về nhiệm vụ đêm nay:

“Mọi người cảm thấy hung thủ án giết người liên hoàn rốt cuộc đang làm cái gì? Nếu không phải vì giết người luyện thi, vậy chung quy phải có một nguyên nhân chứ.”

Y Lâm Thánh Thủ cười nhạo nói:

“Cái này không phải chuyện chúng ta cần cân nhắc, trong lòng cao tầng tổ chức rất rõ ràng.”

“Vì sao nói như vậy?” Công Chúa Bạch Tuyết kinh ngạc nói.

“Động não của cô một chút.” Y Lâm Thánh Thủ cười nhạo nói: “Sau khi Tào Pháp Quan phản hồi lại phân tích của Tiêu Dao Kiếm Tiên, cao tầng tổ chức lập tức phản ứng lại, họp ngay trong đêm, sau đó thực thi hành động truy bắt, cái này đủ để nói rõ cao tầng tổ chức đã phản ứng lại, đã biết mục tiêu thật sự của hung thủ.”

Tổ trưởng Không Ngừng Vươn Lên “Ừm” một tiếng: “Hung thủ kia quá nửa là hướng về phía tổ chức chúng ta.”

Liên Minh Phản Hắc Bạch dù sao không phải tổ chức chính phủ, không có trách nhiệm duy trì trị an, trật tự mạnh như vậy, bình thường mà nói, ở dưới tình huống biết hung thủ có thể là cao thủ, thả lỏng tiết tấu, cẩn thận đối đãi, mới là lựa chọn chính xác.

Hành động truy bắt đêm nay tỏ ra có chút vội vàng, vậy đã nói lên hung thủ cho cao tầng tổ chức áp lực nhất định.

Thành viên tổ 6 bắt đầu nói chuyện phiếm về nhiệm vụ, chưa từng quá chú ý thành viên mới Tiêu Dao Kiếm Tiên.

Dù sao một Thám Báo cấp 2 không có gì để tán gẫu, hơn nữa mọi người cũng phát hiện tính cách của Tiêu Dao Kiếm Tiên có chút lạnh nhạt, nghiêm túc, thuộc về loại hình ‘lâu nóng máy’.

Công Chúa Bạch Tuyết tràn đầy tự tin nói:

“Phong Thần Chi Dực chấp sự đêm nay dẫn đội bắt hung thủ, hắn năm trước đã cấp 6, bây giờ điểm kinh nghiệm nhắm chừng 50% trở lên, hung thủ kia chỉ cần không phải Chúa Tể, đêm nay nhất định sa lưới.

“Trong mấy vị chấp sự cao cấp của tổ chức chúng ta, tôi thích nhất hắn, vừa trẻ tuổi vừa đẹp trai lại tao nhã, thiên phú còn tốt như vậy, đàn ông tốt hoàn mỹ.”

Trong giọng nói lộ ra sùng bái cùng ngưỡng mộ.

Hải Yêu Y Lâm Thánh Thủ ngạo mạn hiếm thấy chưa bóc mẽ, phụ họa nói:

“Phong Thần Chi Dực chấp sự ở phố người Hoa hầu như không có đối thủ, có hắn, lại thêm 5-60 người mai phục, Thần Dạ Du nho nhỏ kia chạy không thoát đâu.”

Tiểu Cương Pháo “Ừm” một tiếng: “Nếu Phong Thần Chi Dực ra tay, hẳn là không ccó việc của chúng ta nữa, không ai có thể chạy thoát Tật Phong Giả đuổi bắt. Hy vọng nhiệm vụ kết thúc sớm một chút, về nhà chơi game.”

Phong Thần Chi Dực tựa như rất có uy vọng ở trong Liên Minh Phản Hắc Bạch, thành viên tổ 6 tràn ngập tín nhiệm cùng sùng bái đối với hắn, ngay cả Hải Yêu ngạo mạn, cũng tôn sùng tới cực điểm đối với vị Tật Phong Giả cấp 6 này.

Tào Thiến Tú nhìn đối diện một cái, thấp giọng giải thích:

“Phong Thần Chi Dực chấp sự là Thánh Giả có thiên phú nhất trong tổ chức, hắn năm nay 31 tuổi, chỉ dùng năm năm thời gian đã thành Thánh Giả cấp 6, cho dù ở Thiên Phạt, cũng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

“Chiến tích của hắn rất mạnh, từng đánh bại nhiều vị cường giả cùng cấp bậc, trong đó có Thất Tự Giả của Câu Lạc Bộ Tửu Thần, Kỵ Sĩ Trừng Phạt của Thiên Phạt.

“Tôi nghe nói, nếu hắn có thể ở trong ba năm tấn thăng Chúa Tể, vậy hắn chính là người thừa kế thuận vị số một cho vị trí minh chủ.”

Ở trước mặt tôi Thánh Giả cùng gà không có gì khác nhau… Trương Nguyên Thanh làm bộ nghe rất chuyên tâm.

Lúc này, tiếng của Thổ Quái "Đừng Quên Quốc Thổ" trầm mặc ít lời xuyên thấu qua tai nghe truyền vào trong tai mọi người:

"Lúc tôi ở đại khu thứ hai, nghe nói Thần Dạ Du giai đoạn Thánh Giả lại gọi là Tinh Quan, rất giỏi xem bói, tôi không phải quá coi trọng hành động truy bắt hôm nay."

"Thật hay giả? Tinh Quan biết xem bói sao?" Công Chúa Bạch Tuyết chấn động, lại lộ ra tò mò: "Ừm, ừm… Tiêu Dao ca ca, anh cũng là đến từ đại khu thứ hai, anh nói một chút xem."

Tào Thiến Tú nhìn về phía khách trọ trẻ tuổi đối diện, người khác chưa nói gì, chờ đợi câu trả lời.

Trương Nguyên Thanh đè lại tai nghe, nói:

"Cái đó không phải biết xem bói, là quan tinh thôi diễn, so với quẻ thuật càng mạnh hơn."

Công Chúa Bạch Tuyết "Oa" một tiếng, giọng điệu thất vọng: "Vậy hành động của chúng ta chẳng phải là nhất định thất bại?"

Tổ trưởng Không Ngừng Vươn Lên nói:

"Cao tầng tổ chức khẳng định biết kỹ năng của Tinh Quan, những thứ này không phải chúng ta nên cân nhắc, phục tùng mệnh lệnh, thủ vững cương vị là được."

Chương 2228: Người đàn ông đã tìm kiếm một thế kỷ (3)

Công Chúa Bạch Tuyết hỏi:

"Nói đến Tinh Quan, tôi đột nhiên nghĩ đến Nguyên Thủy Thiên Tôn của đại khu thứ hai, Tiêu Dao ca ca cũng là đến từ trong nước, anh biết Nguyên Thủy Thiên Tôn không, Phong Thần Chi Dực chấp sự so với hắn, thì thế nào?"

Không cần thiết dìm tôi như vậy chứ… Da mặt Trương Nguyên Thanh giật giật.

"Khụ khụ!" Không Ngừng Vươn Lên đằng hắng cổ họng, trầm giọng nói: "Bạch Tuyết, Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhân vật

có thể đánh giết Chúa Tể, Phong Thần Chi Dực tuy rất mạnh, nhưng so với vị kia kém một chút."

Hắn tận khả năng uyển chuyển.

"Là như thế sao?" Công Chúa Bạch Tuyết vẻ mặt không tin: "Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng phải cũng cấp 6 sao, tôi nhớ không lầm chứ? Vậy tôi cảm thấy cho dù mạnh hơn Phong Thần chấp sự, chênh lệch hẳn là cũng không phải quá lớn, Phong Thần chấp sự cũng từng đánh bại hành giả cùng cấp bậc, hơn nữa còn có nghề nghiệp tà ác đó."

Tào Thiến Tú đột nhiên giọng điệu kịch liệt khiển trách:

"Đừng cả ngày xem phim đi dạo phố mua sắm, ngẫu nhiên cũng cần chú ý một chút tình báo của đại khu thứ hai. Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trên buổi thẩm phán liên tục giết bốn vị Chúa Tể của Ngũ Hành Minh, một vị trong đó còn là Chúa Tể đỉnh phong nghề nghiệp Thủy Quỷ, đó là tồn tại dậm chân một cái có thể nhấn chìm toàn bộ New York.

"Tuy hắn khẳng định dùng thủ đoạn phi thường quy, nhưng dưới trạng thái bình thường, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thể đánh giết Chúa Tể. Cô cho dù là fan không não của Phong Thần Chi Dực chấp sự, cũng không thể dứt bỏ sự thật không nói chuyện."

Trong group không có ai phản bác cô.

"Ồ ồ ồ…" Công Chúa Bạch Tuyết khí thế yếu đi, ấm ức nói: "Tôi chỉ là hỏi một chút thôi."

Không ngờ cô bé này còn là fan của Nguyên Thủy Thiên Tôn? Bình thường cũng chưa nhìn ra… Trương Nguyên Thanh có chút kinh ngạc với Tào Thiến Tú.

Khó trách Tào Thiến Tú sau khi biết hắn đến từ đại khu thứ hai, lập tức tìm hiểu tin tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn là người thế nào.

Thì ra là fan tư sinh!

Công Chúa Bạch Tuyết ho khan vài tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác, nói:

"Tiêu Dao ca ca, anh lần này lập công lớn rồi, chính là vì phân tích của anh, khiến cao tầng tổ chức phát hiện án giết người

liên hoàn có vấn đề, tuy tôi cũng không biết vấn đề là cái gì.

Tổ chức chúng ta xưa nay thưởng phạt rõ ràng, anh muốn cân nhắc định cư New York hay không, tôi nghe Tào Pháp Quan nói, anh ở đại khu thứ hai cũng là tán tu.

Hành động đêm nay biểu hiện tốt một chút, ôm chặt đùi Phong Thần chấp sự, tương lai tiền đồ vô lượng."

Đề tài này quả nhiên dời đi sức chú ý của mọi người, Tào Thiến Tú bình luận: "Lựa chọn không tệ, định cư New York, ngày lễ ngày tết cũng có thể về nước thăm người thân, cho dù là ở một đoạn thời gian ngắn cũng có thể."

Cô biết Trương Thanh Dương là đến cùng bạn gái, nếu ở New York có thể tìm được công việc không tệ, liền tính định cư bên này.

—— Ngày đầu tiên lúc dọn tới, cô ở trong phòng nghe rất rõ ràng.

"Xem thêm đã." Trương Nguyên Thanh thuận miệng lấy lệ, cũng hướng ánh mắt về phía phố Curry.

Căn cứ Quan Tinh thôi diễn gợi ý, hung thủ sắp xuất động rồi.

10 giờ tối, đêm khuya vắng người.

Căn nhà nào đó của phố Curry, trong phòng ngủ ánh đèn sáng tỏ, Giả Phi Chương đầu hói ngồi ở trước bàn, ánh huỳnh quang của laptop chiếu vào trên mặt hắn, phủ đầy sự ngưng trọng.

Trang web trên máy tính là trang chủ web mua vé máy bay, hai cái rương hành lý cỡ lớn lẳng lặng đứng ở bên giường.

Hắn tính đi ra một chuyến, tạm thời rời khỏi New York.

Bên tay trái Giả Phi Chương phân tán một đống tư liệu, bên trên là tư liệu cơ bản của người bị hại hai tháng nay.

Những người bị hại này có mấy đặc thù chung: Một, tuổi ở 40—45 tuổi. Hai, đều là xuất thân gia đình độc thân. Ba, công việc của mẹ đều không phải quá đứng đắn. Bốn, không có công việc hẳn hoi, nhưng chưa bao giờ thiếu tiền.

Giả Phi Chương thao tác chuột, hoàn thành mua vé máy bay.

Sau đó hắn nâng lên cái chén nóng hổi, nhấp một ngụm cà phê, ánh mắt không có tiêu cự thất thần.

Đột nhiên, một ánh sao từ giữa phòng ngủ dâng lên, một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, từ trong ánh sao xuất hiện.

Giả Phi Chương chấn động cả người run rẩy, cà phê nóng hổi hắt vào trên bàn phím laptop.

Hắn vừa định phát ra tiếng thét chói tai cầu cứu, phía sau lưng đột nhiên chợt lạnh, sau đó tứ chi cứng ngắc, mất đi quyền khống chế thân thể.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai không nhanh không chậm đi thong thả đến bên bàn, nhìn lướt qua tư liệu phân tán, dưới khẩu trang phát ra tiếng cười khàn khàn:

“Xem ra ngươi đã có điều phát hiện, đáng tiếc nha, chậm một bước rồi, ngươi không đi xong nữa. Ừm, vì bảo đảm mục tiêu không có sai sót, ta nghiệm chứng một lần nữa.

Giả Phi Chương, 44 tuổi, mẹ từng ở phố người Hoa làm gái tiếp rượu, về sau không biết vì sao, đột nhiên vào ở chung cư cao cấp, không còn tiếp rượu nữa, nghe nói là làm người tình đại lão xã hội đen nào đó, không sai chứ?”

Chương 2229: Ra tay (1)

Giả Phi Chương không thể mở miệng, nhưng vẻ mặt càng lúc càng hoảng sợ.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai cảm khái nói: “Thật không ngờ, thứ quan trọng như vậy, sẽ giao cho một người bình thường. Chúng ta tìm ngươi, đã tìm ước chừng một thế kỷ. Ngươi rất muốn nói chuyện? Được, cho ngươi ba mươi giây cơ hội để lại di ngôn.”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng phất phất tay.

Cảm giác lạnh như băng nhanh chóng biến mất, Giả Phi Chương hung hăng rùng mình một cái, vẻ mặt hoảng sợ của hắn bỗng nhiên thu liễm, thản nhiên nói:

“Ngươi nói lời thừa nhiều quá, ngươi nên trực tiếp giết ta hỏi linh.”

Vừa dứt lời, bên cửa sổ sau bàn, một thanh niên dung mạo tuấn tú, mặc trang phục tác chiến Nano bó sát người tháo xuống huy chương trên ngực điêu khắc hư không.

Hắn như là đột nhiên xuất hiện, lại như vẫn luôn ở đó, ở trước khi hắn tháo xuống huy chương trước ngực, không có bất luận kẻ nào chú ý tới hắn.

“Chờ ngươi rất lâu rồi.” Giả Phi Chương ngồi ở bên bàn, rất nhanh nắm lên một cái chụp thủy tinh bên tay trái, nhẹ nhàng úp.

Nhất thời, đạo cụ nghề nghiệp Hư Không này chợt lóe sáng, một tầng mô mỏng bán trong suốt bao phủ phòng ngủ, phong cấm không gian.

Thanh niên tuấn tú khí chất tao nhã chợt vung tay lên.

“Ô ~ ”

Luồng không khí trong phòng ngủ hóa thành lưỡi đao gió dày đặc, như mưa rào chém về phía người đàn ông đội mũ lưỡi trai.

Phong Pháp Sư cấp 1 chỉ có thể ngưng tụ một lưỡi đao gió, thăng mỗi một cấp, số lượng lưỡi đao gió tăng gấp đôi, Tật Phong Giả cấp 6, cả thảy có ba mươi hai lưỡi đao gió.

Ầm ầm ầm… Lưỡi đao gió tung hoành, đồ gia dụng ùn ùn vỡ vụn, thân thể người đàn ông đội mũ lưỡi trai xé rách giống như bọt nước.

Tinh Huyễn thuật? Phong Thần Chi Dực lông mày giật giật, sau đó thấy người đàn ông đội mũ lưỡi trai xuất hiện ở phía trước, tay trái nắm dao găm, tay phải cầm súng, nâng họng súng bắn về phía mình.

Trong lòng Phong Thần Chi Dực tuấn tú tao nhã chợt sinh ra báo động, không nhìn kẻ địch cùng viên đạn phía trước, nâng tay đẩy sang phải, luồng không khí gào thét ngưng tụ thành một bức tường gió.

Kỹ năng giai đoạn Thánh Giả: Tường Gió!

Tường Gió là kỹ năng phòng ngự duy nhất của Phong Pháp Sư, do không khí lưu động tốc độ cao ngưng tụ thành, lưỡi dao, viên đạn tốc độ càng nhanh, bắn ngược càng mạnh.

Khuyết điểm là đối mặt vũ khí nặng mà chậm, hiệu quả phòng ngự mỏng manh.

"Pằng pằng!"

Hai tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên, lại không phải ở phía trước, mà là đến từ bên phải.

Hai đầu đạn vàng óng đánh lên tường khí lưu động tốc độ cao, nháy mắt bị đẩy lui, một viên cắm vào trần nhà, một viên 'phốc' đục lỗ đệm chăn, biến mất không thấy.

Phong Pháp Sư tuy không thể chống đỡ ảo thuật, nhưng có thể thông qua luồng không khí biến hóa cảm ứng ra vị trí thật sự của kẻ địch.

Trong tiếng súng, ảo thuật tự sụp đổ, người đàn ông đội mũ lưỡi trai xuất hiện bên phải.

Phong Thần Chi Dực đã không nhìn đạn lạc, cũng không chú ý kẻ địch, bàn tay đè bả vai Giả Phi Chương, đặt hắn ở trên ghế tựa, một tay khác chợt nâng hướng lên trên.

"Ô ô ~ "

Luồng không khí trong phòng ngủ nháy mắt cuồng bạo, cơn lốc đội đất mọc lên, mang mảnh vỡ đồ gia dụng, chăn bông, máy tính… tất cả vật phẩm hất lên trần nhà.

Ở trong loại đả kích phong bế, mọi phạm vi này, kẻ địch căn bản không chỗ nào để trốn.

Đây là đạo cụ phong cấm chuyên môn chuẩn bị cho đối phó Thần Dạ Du, trong các nghề nghiệp lớn, không thiếu đạo cụ công năng phong ấn, phong cấm, không có nghề nghiệp nào độn thuật là không thể hóa giải.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai tính cả tạp vật cùng nhau cuốn lên trần nhà, phát ra tiếng vang nặng nề.

Phong Thần Chi Dực sau đó mở ra lưỡi đao gió, ngưng tụ cả thảy ba mươi hai "vật sắc" cắt đứt vàng ngọc, tay vung lên, đánh về phía kẻ địch bị thổi bay.

“Phốc phốc phốc phốc.”

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai kề sát ở trần nhà, ở trong lưỡi đao gió giải thể, mảnh thi thể, nội tạng ùn ùn rơi xuống, ở trên sàn phát ra tiếng “bộp bộp”.

Hả? Phong Thần Chi Dực ngược lại ngẩn ra, tuy hắn rất có lòng tin đối với lưỡi đao gió công kích của mình, nhưng dứt khoát lưu loát chém giết kẻ địch như thế, có chút ra ngoài dự liệu.

Kẻ địch ngay cả đạo cụ phòng ngự ra hồn cũng không có?

Phong Thần Chi Dực chăm chú đánh giá mảnh thi thể trên sàn, chỉ thấy máu thịt trắng bệch, nội tạng hiện ra màu sắc tối tăm, không có một giọt máu tươi mới.

Giữa máu thịt không trọn vẹn, một cái khay tròn to bằng bàn tay, có khắc chòm sao lăn lông lốc.

Cái này… Phong Thần Chi Dực khẽ biến sắc, đúng lúc này, một cơn gió âm trầm lạnh lẽo lao về phía người trung niên hói đầu Giả Phi Chương.

Không kịp nghĩ nhiều, Phong Thần Chi Dực móc ra một cái huy chương dấu ấn lôi điện, vỗ lên ngực Giả Phi Chương.

“Xẹt xẹt ~ ”

Ngoài thân Giả Phi Chương toát ra lượng hồ quang màu lam, bắn ngược làn gió âm kia.

Chương 2230: Ra tay (2)

Lực lượng lôi thuộc tính chí cương chí dương, đối với linh thể, oan hồn có khắc chế rất mạnh.

Phong Thần Chi Dực lấy ra một cái áo choàng màu đỏ lam, giũ ra, khoác ở sau lưng, trong tích tắc, hốc mắt hắn chợt xuất hiện ánh sáng lam sáng ngời, mi tâm hiện ra dấu ấn lôi điện.

Hồ quang ‘lách tách’ bắn ra nhảy nhót ở quanh thân hắn.

Phong Thần Chi Dực chưa lập tức ra tay, nhìn gió âm xoay vòng vòng ở trong phòng ngủ, tao nhã mà bình tĩnh nói:

“Dùng âm thi đóng giả bản thể, quả thật là kế sách không tệ, trong các nghề nghiệp lớn, nghề nghiệp có thể đối phó linh thể đã ít lại càng ít, một khi hành động thất bại, cùng lắm vứt bỏ âm thi, linh thể có thể thong dong mà lui.

Vừa rồi thấy ngươi thi triển Tinh Độn Thuật, ta cũng bị ngươi lừa rồi. Chẳng qua, đã biết ngươi là Thần Dạ Du đẳng cấp cao, chúng ta lại nào có thể không có chuẩn bị?”

Khi nói chuyện, hắn ngưng tụ ra một sợi roi sét, “bốp bốp”, tia lửa văng khắp nơi, ion càn quét ở trong không khí.

Cơn gió âm kia giống như kiến bò trên chảo nóng, chạy loạn khắp nơi, muốn đi lại không đi được, muốn nhập vào lại sẽ bị lực lượng lôi thuộc tính bắn bay.

Trơ mắt nhìn mình không ngừng bị roi sét bổ trúng, khí tức kịch liệt suy yếu.

Phong Thần Chi Dực vừa vung sợi roi sét, vừa tấn công tâm lý:

“Đang chờ đợi đồng bạn viện trợ? A, nói rồi đã biết ngươi là Tinh Quan, chúng ta sao có thể không có chuẩn bị, đồng bạn cấp Chúa Tể của ngươi bị minh chủ cùng trưởng lão của chúng ta phục kích rồi.

Đều nói Tinh Quan giả dối đáng khinh, quả nhiên như thế, nếu là bản thể đến, có đạo cụ âm thi có oán linh phụ trợ, muốn giết ngươi còn phí chút công phu.

Bây giờ sao, chậm rãi chờ đợi tử vong, nghênh đón kết cục của ngươi đi.”

Đột nhiên, một cây đoản đao bén nhọn đâm vào ngực Phong Thần Chi Dực.

Con ngươi hắn chợt co rút lại, thân thể cứng đờ, động tác vung roi nhất thời đình trệ.

Phong Thần Chi Dực khó có thể tin quay đầu, nhìn về phía Giả Phi Chương bên người luôn được mình bảo hộ.

Khóe miệng người trung niên đầu hói nhếch lên, ánh mắt ác ý lại trêu đùa, nói: “Ai nói cho ngươi, chúng ta là đến một mình?”

“Ngươi, ngươi là…” Phong Thần Chi Dực ôm ngực lảo đảo lui về phía sau, “Ngươi là linh phó vừa rồi? Không, ngươi cũng là Tinh Quan.”

Hắn đã hiểu, trong âm thi giấu hai Tinh Quan, giấu hai linh thể.

Một kẻ trong đó ở lúc ban đầu nhập vào Giả Phi Chương, đã đoạt xá gã, cắn nuốt linh hồn cùng ký ức của gã, đối thoại tiếp theo, cùng với người đàn ông đội mũ lưỡi trai làm ra động tác rút về linh phó, đều là đang che mắt mình nấp ở bên cửa sổ.

Giả Phi Chương cười nói: “Ngươi nói tới bố cục với Tinh Quan, có phải chưa tỉnh ngủ hay không? A, cũng chỉ các ngươi đám ngu xuẩn nước ngoài này mới dám, ở đại khu thứ hai, không ai dám chơi như vậy với Tinh Quan.”

Phong Thần Chi Dực sắc mặt xanh mét, không để ý thương thế ở ngực, chợt giơ hai tay, nhấc lên cơn lốc cắn nuốt tất cả.

…

Trong cửa hàng chè, Trương Nguyên Thanh yên lặng suy nghĩ:

Đại khu thứ nhất không sản sinh Thần Dạ Du, Tinh Quan này là nhân tài Thiên Phạt mời chào, hay là đến từ đại khu thứ hai? Nếu là cái sau, là Tinh Quan của Thái Nhất Môn, hay là Ám Dạ Mân Côi?

Ừm, cũng không thể tuyệt đối như vậy, từ khi lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh ra đời, các tổ chức lớn đã bắt đầu có tính mục đích mời chào Thần Dạ Du, trong tổ chức lớn nước ngoài nuôi mấy Thần Dạ Du, Tinh Quan, hoàn toàn hợp lý.

“Anh tựa như có chút không tập trung.” Tào Thiến Tú mắt sáng lấp lánh nhìn đối diện, “Đừng nói cho tôi anh mệt rồi.”

Cửa hàng sớm đã đóng cửa, đèn tắt một nửa, một nửa khác là chủ quán để lại cho bọn họ.

Chủ quán là người tỉnh Bảo Thang, chết sống không muốn tăng ca, trả tiền cũng không nhận, nhưng làm người cũng không tệ, mang khóa cùng chìa khóa cho hai người, bảo bọn họ nhớ tắt đèn khóa cửa, sau đó hừng hực rời đi.

——Chủ quán quen biết với Tào Khánh.

Mệt? Cô không biết Thần Dạ Du đều là cú đêm sao… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía phố Curry, nói: "Chấp sự của các người có nguy hiểm rồi."

Tào Thiến Tú vẻ mặt mờ mịt, chưa nghe hiểu.

Không đợi cô hỏi kỹ, trong tai nghe truyền đến thanh âm dồn dập mà ngưng trọng của tổ trưởng 'Không Ngừng Vươn Lên':

"Toàn bộ thành viên tập hợp, phố Curry đã xảy ra chuyện, Phong Thần Chi Dực chấp sự nguy ở sớm tối, lập tức chi viện."

Tào Thiến Tú lập tức trợn tròn mắt.

"Thu được!" Trương Nguyên Thanh đè tai nghe, trả lời một câu, sau đó nhìn về phía cô gái đang ngẩn ra: "Ở trong lúc chấp hành nhiệm vụ, phải giữ tuyệt đối bình tĩnh, bất cứ tin tức nào cũng không thể dao động tâm tính, bằng không chỉ còn đường chết."

Nói xong, hắn sải bước chạy ra khỏi quán chè.

Trương Nguyên Thanh là cố ý nói như vậy, mục đích chính là ở trước mặt Tào Thiến Tú tạo hình tượng "thành thục ổn định", "kinh nghiệm phong phú", thuận tiện về sau bại lộ cấp bậc chân thật.

Chương 2231: Ra tay (3)

Tào Thiến Tú lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài theo, thuận tiện kéo xuống cửa cuốn.

Phố Curry cách cửa hàng chè khoảng 1 km, lấy tốc độ của Tào Thiến Tú cùng Trương Nguyên Thanh, không đến nửa phút đã tới vị trí chỉ định.

Lúc này là 11 giờ 30 phút đêm, phố người Hoa người đi đường ít ỏi, toàn bộ khu phố một nửa lâm vào bóng tối, một nửa miễn cưỡng có ánh đèn bao phủ.

Khu phố đỗ đầy xe, Trương Nguyên Thanh xa xa thấy hai ba mươi người tụ tập ở dưới lầu căn nhà trọ nào đó, từng khuôn mặt hoảng loạn ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ nào đó.

Trong cửa sổ lôi quang lóe ra, lại chưa phát ra bất cứ thanh âm gì.

Mấy người trẻ tuổi đội mũ lưỡi trai đang cầm máy tính, một tay gõ phím, mấy chiếc máy bay không người lái lượn ở đỉnh đầu mọi người, hướng lên trên nữa, là Phong Pháp Sư cưỡi gió lướt đi.

—— Phong Pháp Sư không có năng lực phi hành, nhưng có thể lướt đi.

“Pháp Quan!”

Một thanh âm từ đỉnh đầu hai người truyền đến, Trương Nguyên Thanh và Tào Thiến Tú ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một bóng dáng cưỡi gió từ không trung lướt đến.

Đây là một cô gái mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt tròn trịa, lưu lại nét mũm mĩm trẻ con của thiếu nữ, một đôi mắt long lanh nước cực kỳ sáng ngời.

Mặc áo dệt kim màu trắng, quần bò bó sát nhạt màu, trang phục thanh xuân dào dạt, ngọt ngào động lòng người.

Lúc này, khuôn mặt tròn trịa ngọt ngào của cô gái giăng kín lo âu.

“Bạch Tuyết, chuyện thế nào rồi?” Tào Thiến Tú vội vàng hỏi.

Công Chúa Bạch Tuyết nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, không có thời gian chú ý cùng hàn huyên, bắt lấy cánh tay Tào Thiến Tú, vội nói:

“Tôi nghe tổ trưởng nói, kế hoạch của Phong Thần chấp sự là đóng cửa đánh chó, giam cầm hung thủ ở trong nơi ở, như vậy đã không làm bị thương đến người thường, cũng có thể phòng ngừa hắn đào tẩu.

“Nhưng vừa rồi máy bay không người lái quay chụp được, Phong Thần chấp sự bị thương nặng, tràn ngập nguy cơ.”

Sắc mặt Tào Thiến Tú trầm xuống: “Các người tụ tập ở nơi này, là vì không thể đánh vỡ cấm chế, không thể cứu viện?”

Công Chúa Bạch Tuyết dùng sức gật đầu: “Mấy vị tổ trưởng đã liên lạc cao tầng tổ chức, nhưng, nhưng đạt được phản hồi là, đợi một chút nữa.”

Cô nhíu lại chân mày thanh tú, sốt ruột dậm chân: "Chúng ta có thể chờ, nhưng Phong Thần chấp sự không chờ được, cao tầng không biết đang làm gì! Cho dù đến vị chấp sự cũng tốt, chỉ cần đánh vỡ cấm chế, Phong Thần chấp sự liền có thể chạy ra."

Khi nói chuyện, lại có mấy người ghé lên.

Cầm đầu là một thanh niên 25-26 tuổi, đường nét khuôn mặt vuông vắn, đầu đinh, dáng người to lớn, ánh mắt sắc bén trong vắt, cho người ta một loại cảm giác năng lượng rất ngay thẳng.

Phía sau dẫn theo ba vị, một người là thanh niên áo thun đen béo lùn chắc nịch, đeo kính đen, diện mạo và khí chất đều hoàn mỹ phù hợp hình tượng "mập trạch".

Một thiếu niên khí chất kiệt ngạo, buộc tóc đuôi ngựa ngắn, ngũ quan coi như anh tuấn, nhưng tổ hợp lại, cho người ta một loại cảm giác không quá thoải mái, rất sắc bén rất kiệt ngạo.

Một người là thanh niên hàm hậu giản dị, ngũ quan cùng chiều cao đều rất bình thường, nhưng hình thể khôi ngô đôn hậu.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua bốn người, thông qua khí chất và tướng mạo, hoàn thành dò số chỗ ngồi, phân rõ ra thân phận của bọn họ.

"Đã liên lạc được 'Hoàng Phong Quái' chấp sự, lập tức chạy tới, mọi người đừng lo lắng." Không Ngừng Vươn Lên đầu tiên là hướng Tào Thiến Tú nói rõ tình huống, sau đó khẽ gật đầu với Trương Nguyên Thanh.

"Quá tốt rồi." Công Chúa Bạch Tuyết nhẹ nhàng thở ra, Hoàng Phong Quái là Tật Phong Giả cấp 4, tuy xa không thể so sánh với Phong Thần Chi Dực, nhưng tốt xấu gì là Thánh Giả.

Tào Thiến Tú nhìn quét các đồng đội, nói:

"Vì sao sẽ như vậy? Cao tầng tổ chức hẳn là có kế hoạch chi tiết tỉ mỉ, sao còn có thể chật vật như thế?"

Các tổ viên nhìn nhau, á khẩu không trả lời được.

Ngay cả Không Ngừng Vươn Lên vừa rồi nói ra "Tổ chức tự nhiên sắp xếp", trong lúc nhất thời cũng nói không ra lời.

Tổ chức tựa như lật xe rồi.

Thấy không có ai đáp lại, Tào Thiến Tú theo bản năng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh nhìn về phía cửa sổ:

"Kế hoạch chi tiết tỉ mỉ nữa, đối với Tinh Quan mà nói cũng tương đương thi được mở sách, cao tầng tổ chức không chạy đến được, quá nửa là bị cuốn lấy rồi.

"Vĩnh viễn đừng ý đồ mai phục Tinh Quan, luận năng lực bố cục, trong các nghề nghiệp lớn của linh cảnh, không có ai có thể so với Tinh Quan. Cao tầng tổ chức quá ít kinh nghiệm giao tiếp với Thần Dạ Du."

Hải Yêu Y Lâm Thánh Thủ kiệt ngạo hừ nói: "Mã hậu pháo*, bây giờ nói những này có ích gì."

Hải Yêu chính là Hỏa Sư đại khu thứ nhất đi, không, so với Hỏa Sư càng gợi đòn hơn, Hỏa Sư là nói chuyện không có đầu óc, Hải Yêu là am hiểu khiêu khích… Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái.

Chương 2232: Vướng vào đại sự (1)

Trở thành linh cảnh hành giả lâu như vậy, hắn đã học được khoan dung, có một số nghề nghiệp nói chuyện chính là không có đầu óc, bạn phải tiếp nhận.

Lúc này, một trận cuồng phong ập tới, trong trời đêm có một vị người trung niên mặc áo ngủ.

Thành viên Liên Minh Phản Hắc Bạch bên dưới đều thở phào, hô to "Hoàng Phong Quái chấp sự" .

Người trung niên kia nhìn về phía cửa sổ lóe ra lôi quang, không để ý đến thành viên trên khu phố, hai tay mở ra, để không khí quanh mình sôi trào.

Cuồng phong nhấc lên tro bụi cùng rác rưởi, thổi các thành viên bên dưới không mở được mắt.

Luồng không khí sôi trào ở dưới người trung niên thao túng, ngưng tụ thành từng lưỡi đao gió, lưỡi đao gió lại ngưng tụ thành lưỡi đao gió lớn hơn nữa.

Ở trong ánh mắt nín thở chờ mong của đám người Công Chúa Bạch Tuyết, chấp sự trung niên Hoàng Phong Quái hai tay dùng sức đẩy ra.

"Ô ~ "

Tiếng gió rít lên, lưỡi đao gió dài tới 6 mét bỗng nhiên chém ra, đánh vào trên bức tường như mô mỏng.

Mô mỏng kịch liệt run rẩy hai lần, tiếp đó khôi phục, lưỡi đao gió tán loạn thành gió mạnh.

Chưa phá vỡ cấm chế có chút xấu hổ.

Ánh mắt chờ mong của các thành viên đều đọng lại, vẻ mặt cũng theo đó cứng ngắc.

Hoàng Phong Quái chấp sự khẽ biến sắc.

"Chưa, chưa thành công…" Tào Thiến Tú hoa dung thất sắc.

Vẻ mặt thành viên tổ 6 trở nên ngưng trọng.

Không kịp nữa, không kịp cứu Phong Thần chấp sự, trừ phi trưởng lão, minh chủ có thể lập tức chạy tới, nếu không Phong Thần chấp sự chỉ còn đường chết.

Người lâm vào tuyệt cảnh có thể chống đỡ bao lâu?

Tật Phong Giả không phải nghề nghiệp phòng ngự cao tự lành cao, có thể chống đỡ đến bây giờ, đã rất không dễ dàng.

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?" Công Chúa Bạch Tuyết cuống lên sắp khóc.

Lúc này, điện thoại di động trong túi Trương Nguyên Thanh "Ting" một tiếng, hắn lấy ra điện thoại di động xem tin nhắn:

"Bản thể, đã xác định, xung quanh không có linh cảnh hành giả vị cách cao ẩn núp, ta đã làm tốt ngụy trang, Thông Thiên Giáo Chủ có thể ra sân bất cứ lúc nào."

Trương Nguyên Thanh trả lời:

"Chờ ta lấy thân phận Kiếm Khách phá vỡ cấm chế, ngươi lại ra tay!"

Phân thân trả lời: "Thu được!"

Trương Nguyên Thanh thu hồi điện thoại di động, đi về phía dưới lầu căn nhà trọ kia, trong quá trình, hắn mở ra ô vật phẩm, lấy ra một cây kiếm đồng xanh dài hai thước.

Tào Thiến Tú phía sau ngẩn ra, kêu lên: "Anh muốn làm gì?"

"Đương nhiên là cứu chấp sự của các người."

Trương Nguyên Thanh bỏ lại một câu, đột nhiên khởi xướng xung phong, cầm kiếm lao qua con đường, xuyên qua thành viên bang phái, chạy về phía dưới lầu nhà trọ.

Đi cứu chấp sự? Tào Thiến Tú cùng các thành viên tổ 6 nhìn nhau, hoài nghi mình nghe lầm.

Một Thám Báo cấp 2 xem náo nhiệt gì, chiến đấu giai đoạn Thánh Giả, tùy tiện một kỹ năng đã chớp mắt giết chết Siêu phàm.

"Gã này sẽ không là muốn ở trước mặt mọi người đoạt sự nổi bật chứ, ngu xuẩn, Hoàng Phong Quái chấp sự cũng chưa thể chém vỡ cấm chế, hắn đi có ích gì, càng thêm mất mặt đúng không?" Ấn tượng của Y Lâm Thánh Thủ đối với thành viên mới này trừ điểm hẳn.

Người khác chưa nói chuyện, nhưng cũng là vẻ mặt cùng tâm lý không khác lắm.

Chỉ có Tào Thiến Tú nhíu mày không nói, không biết sao nghĩ đến đoạn lời kia khách trọ trẻ tuổi nói trong quán chè.

Hắn làm sao biết chấp sự có nguy hiểm? Trong lòng Tào Thiến Tú đột nhiên dâng lên sự chờ mong.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh đã lướt qua thành viên Liên Minh Phản Hắc Bạch, ở trong ánh mắt khó hiểu cùng kinh ngạc của mọi người, giẫm thân tường góc chín mươi độ chạy như điên.

Ở cục nóng điều hòa, bệ cửa sổ mượn lực, mạnh mẽ lại phiêu dật lao lên trên từng lầu một.

"Ồ, hắn đang làm gì? Biểu diễn parkour sao?"

"Gã này là ai? Ở đâu ra, chưa từng thấy hắn."

"Là bạn bè của vị thành viên nào sao, nhân viên không liên quan nhanh chóng rời khỏi đây, nếu xuất hiện thương vong,

chúng ta sẽ không chịu trách nhiệm. Đáng chết, hắn đang tới gần chiến trường, cầm cây kiếm nát đó của hắn."

Các linh cảnh hành giả bên dưới bắt đầu ồn ào, như là đã tìm được cửa phát tiết, phát tiết thất vọng đọng lại ở trong lòng.

Mà lúc này, Trương Nguyên Thanh đã nửa đi nửa chạy đến lầu sáu, đạp một phát trên cục nóng điều hòa, tung người nhảy lên, lướt qua lầu bảy, treo ở ngoài cửa sổ lầu tám mảng lôi quang kia lóe lên.

Ở trạng thái lơ lửng, hắn khom người, súc lực, kiếm đồng xanh bỗng nhiên chém ra.

Một đạo kiếm khí hình cung chói lọi lướt ra khỏi thân kiếm, chém trúng mô mỏng bao phủ phòng ngủ, "Phốc" một tiếng, tầng lực lượng phong cấm không thể phá vỡ kia, ở trong cái nhìn chăm chú kinh ngạc của mọi người sụp đổ.

Trương Nguyên Thanh thân thể rơi xuống bám chặt cục nóng điều hòa, hơi phát lực, húc vỡ thủy tinh, lao vào phòng ngủ.

Dưới lầu nhà trọ, là một mảng yên tĩnh.

Mọi người đều trợn mắt tròn xoe, bao gồm Không Ngừng Vươn Lên nghiêm túc cùng Lôi Pháp Quan công chính.

Chương 2233: Vướng vào đại sự (2)

Cấm chế Tật Phong Giả cũng không thể đánh vỡ, lại bị một linh cảnh hành giả xa lạ, thoải mái như vậy một kiếm phá vỡ rồi.

Hắn là ai?

Cú quay xe này khiến thành viên Liên Minh Phản Hắc Bạch bất ngờ không kịp phòng bị, nhưng sau đó dâng lên kinh hỉ cùng kích động, bao trùm qua mờ mịt cùng nghi hoặc.

Tiếng hoan hô phấn chấn ầm ầm dựng lên, trái tim treo lên của các thành viên bang phái, rốt cuộc ở lúc này hạ xuống.

Không có cấm chế bao phủ, Phong Thần chấp sự có thể thoát ly nguy cơ.

“Hắn, làm như thế nào? Hắn chỉ là Thám Báo cấp 2 mà…” Công Chúa Bạch Tuyết che cái miệng nhỏ nhắn, vừa kinh hỉ vừa kích động.

Tào Thiến Tú hít sâu một hơi, nhìn cô như nhìn kẻ ngốc: “Lúc này còn tin tưởng hắn là Thám Báo cấp 2, chính là vấn đề chỉ số thông minh.”

Thành viên khác của tổ 6 yên lặng gật đầu.

Trong phòng ngủ phủ kín mảnh vỡ đồ gia dụng, giấy tờ, hỗn độn không chịu nổi, Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nhìn quanh, thấy thanh niên tay cầm roi sét, đứng dựa vào tường, mặc trang phục tác chiến Nano, có một mái tóc quăn đẹp trai.

Thanh niên bề ngoài cực kỳ xuất sắc này, bởi vì mất máu quá nhiều ý thức đã hoảng hốt, ngực hắn máu chảy ròng ròng, bụng, cổ, đùi các chỗ, trải rộng vết thương máu chảy đầm đìa.

Tường Gió mỏng yếu che ở trước người hắn, thay hắn đỡ vô số lần viên đạn cùng dao găm công kích.

Một bên khác của phòng ngủ là người đàn ông trung niên đầu hói, trong tay kéo một cái màn thủy tinh, trên người khoác giáp mây, cầm một khẩu súng ngắn.

Ở bên cạnh hắn lơ lửng một thanh dao găm.

Linh thể kia ở trong mắt Trương Nguyên Thanh không chút che giấu, là một người trung niên vẻ mặt âm trầm, khuôn mặt phương đông, ngũ quan đặc thù thoạt nhìn giống người địa khu Hoa Bắc.

Một kẻ bị nhập, một kẻ linh thể xuất khiếu, mình một ngụm có thể nuốt cả đôi… Trương Nguyên Thanh mắt thấy Phong Thần Chi Dực muốn vung roi sét về phía mình, lập tức nói:

“Tôi là Kiếm Khách Liên Minh Phản Hắc Bạch mới chiêu mộ, đến cứu anh.”

Phong Thần chấp sự vẻ mặt hoảng hốt, động tác vung roi khựng lại một cái, trong đôi mắt ảm đạm kia phát ra ánh sáng.

Trương Nguyên Thanh lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch ném qua, không quên dặn dò: “Tiêm vào nửa ống, đừng hơn.”

Hơn là tôi đau lòng.

Đợi sau khi Phong Thần Chi Dực tiếp nhận, Trương Nguyên Thanh xoay cổ tay, hướng tới người đàn ông đầu hói chém ra kiếm khí.

Đạo cụ này là hắn sớm từ trong kho hàng bang phái của Phó Thanh Dương mượn được, công năng duy nhất chính là vung ra kiếm khí có thể so với Kiếm Khách cấp 5, đối với Kiếm Khách cấp 5 mà nói, đạo cụ này giống như gân gà.

Nhưng rất thích hợp hắn mượn để sắm vai Kiếm Khách.

"Phốc!"

Kiếm khí đảo qua cổ người trung niên đầu hói, bị dây leo khởi động hào quang xanh lục cản một lần, nhưng giây tiếp theo, hào quang xanh lục tán loạn, đầu lăn lông lốc, kiếm khí sắc bén dư thế chưa yếu đi, chém ra trên bức tường phía sau vết kiếm thật sâu.

Chỗ cổ trống rỗng phun trào ra dòng suối máu, bắn lên trần nhà.

Thi thể không đầu ngửa ra sau ngã xuống, hai ánh sao sáng lên, tiếp đó biến mất.

Hai tên Tinh Quan rút lui, không thử săn giết Phong Thần Chi Dực nữa, có thể là nhiệm vụ hoàn thành không muốn dây dưa, cũng có thể là kiêng kị Kiếm Khách Thánh Giả cảnh.

Dù sao Chấn Sát của Kiếm Khách có thể khắc chế tà ma, linh thể.

Phong Thần Chi Dực khẩn trương, mang nửa ống chất lỏng màu vàng còn lại ném trả Trương Nguyên Thanh, ôm ngực đang khép lại, nhảy ra khỏi cửa sổ, nói:

"Đừng để bọn hắn chạy, mau đuổi theo!"

"Đuổi cái gì?" Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: "Anh có thể thấy linh thể? Hay là nói có thể nhìn thấu Dạ Du? Phong Thần Chi Dực chấp sự, anh có thể giữ được mạng đã là vạn hạnh. Tôi nếu là anh, tôi liền ở tại chỗ tu dưỡng, tiếp tục chiến đấu chỉ còn đường chết."

Phong Thần Chi Dực dựa vào bên tường, không cam lòng mở miệng ngập ngừng, cuối cùng dựa vào tường chậm rãi trượt xuống, suy sụp mà ngồi.

Hai ánh sao ở không ngừng lóe lên ở khu nhà ở, rất nhanh rời khỏi phố người Hoa.

New York ban đêm lấp lánh sáng ngời, đèn nê-on đẹp đẽ nhiều màu, xe như nước chảy không ngừng, hai linh thể phiêu phiêu đãng đãng phi hành tầng trời thấp, rời phố người Hoa càng lúc càng xa.

Đúng lúc này, phía trước cuồng phong gào thét, một bóng người từ trong đêm đen lướt đến.

Đó là một thanh niên ngũ quan bình thường, mặc áo thun cùng quần bò giá rẻ, đeo một đôi bao tay nửa ngón màu xanh thẳm.

Phong Pháp Sư? Nhân viên tuần tra của Thiên Phạt?

Hai tên Tinh Quan liếc nhau, yên lặng đi vòng ra khỏi Phong Pháp Sư ập tới trước mặt, ý đồ lặng yên không một tiếng động rời khỏi.

Đột nhiên, thanh niên ngũ quan bình thường xoay đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm hai tên Tinh Quan, hốc mắt chợt toát ra năng lượng tối đen đặc sệt, cười nói: "Hai vị, chờ đã lâu."

Chương 2234: Vướng vào đại sự (3)

Thần Dạ Du cùng nghề nghiệp? Không đúng, khí tức này, là Tinh Quan… Hai gã Tinh Quan đột nhiên cả kinh, ở trước mặt Tinh Quan cùng nghề nghiệp, bọn họ trạng thái linh thể tương đương tự chặt hai cánh tay, trừ chạy trốn, không tồn tại loại khả năng thứ hai.

Lập tức muốn đem thi triển Tinh Độn Thuật bỏ chạy.

Chưa chờ ánh sao dâng lên, thanh niên ngũ quan bình thường kia ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng rít.

Tinh thần đả kích.

Ý thức hai tên Tinh Quan "Ầm" nổ tung, nổ thành ngàn ngàn vạn vạn mảnh vỡ, mất đi ý thức.

Trương Nguyên Thanh khẽ hít một hơi, hai đạo linh thể mất đi ý thức tựa như làn khói ùa vào khoang miệng.

Mảnh vỡ ký ức hỗn loạn pha tạp mãnh liệt ập đến, ký ức của hai người hiện lên như đèn kéo quân.

Hắn nhìn thấy nơi huấn luyện ở trong rừng mưa nhiệt đới, thấy một đám trẻ con ở dưới lính đánh thuê cầm súng bắt ép, mỗi ngày lặp đi lặp lại huấn luyện tàn khốc.

Thấy hai đứa trẻ nổi bật lên, thành công đạt được thẻ nhân vật Thần Dạ Du.

Nhìn thấy bọn họ ở dưới tổ chức sắp xếp, hoàn thành một rồi lại một nhiệm vụ ám sát.

Những ký ức này vỡ vụn mà hỗn độn, tựa như ảnh chụp ố vàng, ghi lại cả đời hai gã Tinh Quan.

Trong hình ảnh luân phiên, hai gã Tinh Quan một lần nữa trở lại doanh huấn luyện rừng mưa nhiệt đới, gặp được huấn luyện viên trước sau sẽ không già yếu.

“Tổ chức tìm chìa khóa một thế kỷ, rốt cuộc có manh mối, nhân vật mục tiêu ở New York phố người Hoa, không có đặc thù bề ngoài, không có tin tức thân phận, hai ngươi sau khi đi phố người Hoa, sẽ có người móc nối với các ngươi.”

“Nhớ kỹ đặc thù của nhân vật mục tiêu, tuổi 40—45 tuổi, gia đình mồ côi cha, mẹ có tiếp xúc với xã hội đen, hoặc từng làm công việc không vẻ vang gì, đột nhiên phú quý.”

“Sau khi tìm được nhân vật mục tiêu, trực tiếp giết chết hỏi linh, đừng có hành động dư thừa, sau khi hỏi linh, các ngươi tự nhiên sẽ biết tổ chức muốn tìm cái gì.”

Hình ảnh luân phiên lần nữa, lần này, Trương Nguyên Thanh thấy một thanh niên dáng người khôi ngô, hắn có lông mày như kiếm nồng đậm, khuôn mặt vuông vắn, nét mặt lộ ra một sự bá đạo của giang hồ thảo mãng.

Trong tay người thanh niên dáng người khôi ngô nắm một khối đồng hình quạt, thanh âm vang dội, giọng điệu trầm thấp nói:

“Ông già ta trước khi chết, mang món đồ này cho ta đứa con tư sinh này. Bây giờ, ta cũng muốn mang nó truyền thừa cho con tư sinh của ta. Thằng nhãi con, ngươi là giống của ta, ngươi tới bảo quản nó.

“Dùng mạng đi bảo quản, hiểu chưa.”

“Ba, đây là cái gì?” Cậu bé giọng non nớt hơn nữa tràn ngập tò mò.

“Đây là di vật của giáo hoàng, là món đồ gia tộc chúng ta nhiều thế hệ thủ hộ. Nhưng phải nhớ kỹ ba điểm, một: Không thể cho quỷ tây. Hai: Không thể cho phế vật. Ba: Không thể cho người xấu.”

“Con sẽ thủ hộ tốt nó.”

Hình ảnh luân phiên lần nữa, Trương Nguyên Thanh thấy người trung niên đầu hói kia, lúc này đầu hắn còn chưa hói, ngồi ở trong văn phòng nào đó, đối diện là một dân công sở âu phục giày da.

Ngực nhân viên công sở treo một cái thẻ, viết: Will George, quản lí hộ khách ngân hàng Mosaic.

“Ngài Chương, số két sắt của ngài là 0042, xin ngài đưa vào mật mã, vân tay, đợi lát nữa tôi dẫn ngài đi làm phân biệt mống mắt.”

Hình ảnh đến đây chấm dứt.

Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, bình phục một phen tinh thần thác loạn cùng ô nhiễm cường độ thấp cắn nuốt hai gã Tinh Quan mang đến.

“Thái âm lực mạnh hơn một phần, chậc chậc, cắn nuốt linh thể cùng cấp bậc, quả nhiên là phương thức tốt nhất tăng lên Thái âm lực.”

“Hai tên Tinh Quan kia thuộc về thế lực nào? Doanh huấn luyện tương tự mình trước kia tựa như từng thấy, A, doanh huấn luyện bồi dưỡng linh cảnh hành giả của Ám Dạ Mân Côi? Hai tên Tinh Quan này chính là người cung cấp thông tin của Ám Dạ Mân Côi.”

“Di vật của giáo hoàng, có thể khiến hai vị Tinh Quan không ngại xa xôi vạn dặm đến New York tìm kiếm, hẳn là… Cái giáo đình kia hơn một thế kỷ trước. Nhưng di vật của giáo hoàng sao có thể cho một gia tộc người da vàng bảo quản?”

“A, mình chỉ là muốn làm cái nhiệm vụ, tích lũy điểm, sao lại đụng tới loại chuyện này.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, đã có chủ ý, "Để bản thể thông báo hội trưởng đậu bỉ* đi, hắn có thể biết di vật của giáo hoàng. Ừm, tác dụng của gia nhập Liên Minh Phản Hắc Bạch thể hiện ra rồi, mình cũng có thể thăm dò từ trên thân tổ chức này.

Hắn ý thức được di vật của giáo hoàng có thể không tầm thường.

Trong phòng ngủ tràn đầy hỗn độn, Phong Thần Chi Dực ngồi bệt ở bên cửa sổ, tiếp nhận Mộc yêu Y Lâm Thánh Thủ phun thuốc, băng bó, thành viên khác ở ngoài căn nhà, dưới lầu đợi lệnh.

"Trái tim là vết thương trí mạng, nhưng cứu chữa coi như kịp thời, đã khỏi, vết thương khác sâu lại không nguy hiểm đến tính mạng, phun thuốc của tôi, trong vòng 3 ngày có thể khép lại. Đương nhiên, nếu chấp sự có đạo cụ trị liệu phẩm chất Thánh Giả, vậy coi như tôi chưa nói." Hải Yêu ngạo mạn cho dù đối mặt chấp sự cấp 6, giọng điệu nói chuyện gợi đòn như trước.

Chương 2235: Truyền thừa con tư sinh (1)

"Vài ngày kế tiếp, anh sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà suy yếu, đây là điều đạo cụ trị liệu không thể khôi phục, tôi sẽ kê thuốc tẩm bổ thân thể cho anh, giảm giá 20% cho anh, không thể nhiều hơn nữa."

"Cảm tạ!" Phong Thần Chi Dực gật gật đầu, hướng ánh mắt về phía Trương Nguyên Thanh: "Cậu là…"

"Hắn, hắn là thành viên mới của tổ 6…" Y Lâm Thánh Thủ ngập ngừng nói, ánh mắt nhìn về phía Trương Nguyên Thanh có chút phức tạp.

Đây là một cao thủ!

Tào Pháp Quan thế mà nhặt được một Thám Báo giai đoạn Thánh Giả, nhìn từ cường độ công kích hắn dễ dàng chém vỡ cấm chế, hiển nhiên còn mạnh hơn Hoàng Phong Quái chấp sự.

“Tổ viên mới của tổ 6?” Phong Thần Chi Dực ngẩn ra, “Thám Báo suy luận ra mục tiêu Thần Dạ Du tìm kiếm, che mắt tầm nhìn đó? Khó trách.”

Hắn lộ ra vẻ mặt giật mình: “Khó trách liếc một cái có thể phân tích ra chân tướng, cậu là Kiếm Khách.”

Trương Nguyên Thanh mặt lạnh lùng, duy trì nghiêm túc cùng đứng đắn một tên Thám Báo nên có, nói:

“Đừng nghĩ mai phục Tinh Quan, đây là hành vi rất ngu xuẩn, anh đối với hắn hoàn toàn không biết gì cả, mà Tinh Quan đối với các người rõ như lòng bàn tay.”

Nói xong, ở trong cái nhìn chăm chú của Y Lâm Thánh Thủ, Phong Thần Chi Dực cùng Hoàng Phong Quái, nhảy ra ngoài cửa sổ, liên tục giẫm lên cục nóng điều hòa, vững vàng hạ xuống đất.

Tiếp theo ở trong ánh mắt tò mò của các thành viên, ở trong ánh mắt phức tạp của Tào Thiến Tú, Công Chúa Bạch Tuyết các thành viên tổ 6, dọc theo phố dài, càng lúc càng xa.

Chờ hắn hoàn toàn biến mất ở trong tầm nhìn, Công Chúa Bạch Tuyết kéo góc áo Tào Thiến Tú, vừa kích động vừa hưng phấn, nhưng lại không tự giác hạ giọng:

“Cô cô cô từ nơi nào tìm được cao thủ như vậy, oa, quá đẹp trai rồi, động tác vung kiếm quá ngầu, hắn là Kiếm Khách nhỉ, Kiếm Khách mười bước giết một người. Pháp Quan cô nhặt được bảo bối rồi nha.”

“Hắn nói mình là Thám Báo cấp 2. Cũng đúng, ai sẽ nói cho một người xa lạ cấp bậc chân thật của mình.” Tâm tình của Tào Thiến Tú phức tạp nhất.

Cho rằng thu tiểu đệ, kết quả là cường giả đến từ đại khu thứ hai.

Về sau nói chuyện với hắn cũng phải nơm nớp lo sợ.

Vội vàng trở lại nhà lầu nhỏ gạch đỏ, khoát tay, không quan tâm Annie mời bữa ăn khuya, Trương Nguyên Thanh vào thẳng phòng ngủ.

“Ta đang nghĩ, nếu hai vị Tinh Quan kia là thành viên Ám Dạ Mân Côi, như vậy Linh Thác sao có thể dính tới giáo đình?

Hắn một thằng nhãi hơn bốn mươi tuổi, không nên biết di vật của giáo hoàng, trừ phi hắn có cấu kết với thế lực nước ngoài." Phân thân ngồi ở bên bàn, bắt chéo chân, nói:

"Nếu hai tên Tinh Quan không phải thành viên Ám Dạ Mân Côi, vậy nhất định là thế lực nước ngoài bồi dưỡng, Tự Do Minh Ước mưu đồ di vật giáo hoàng khẳng định là đối tượng hoài nghi hàng đầu, nhưng các tổ chức hợp pháp lớn cũng có khả năng. Kỳ quái, bản thể, ngươi tới lập luận logic chút?"

Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái, cười nhạo nói:

"Bàn cái rắm, hai ta linh hồn tương thông, chuyện ngươi không nghĩ ra, ta có thể nghĩ thông? Chỉ hai chúng ta cố nghĩ, lão mõ Triệu Ấu Khanh nghĩ thông rồi, hai ta cũng còn chưa thông.

Đợi ngài hội trưởng buổi tối tới lại bàn đi, ta có chút đói bụng rồi, vừa lúc để Annie làm bữa ăn khuya."

Nói xong, lấy ra gương Yata, thu phân thân trở về.

Hắn vừa tính về phòng khách ăn khuya, liền nghe phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc:

"Bữa ăn khuya thì không cần, vừa ăn xong, lão bà làm cho tôi."

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn, bên cạnh bàn vốn trống rỗng, có một người đàn ông mặc áo ngủ màu vàng cứt* ngồi, đeo mặt nạ màu bạc, bắt chéo chân, tư thế ngồi tản mạn, thiếu phong cách trước sau như một.

Lão bà làm thì lão bà làm thôi, cần gì nói lớn tiếng như vậy, cứ như ai còn chưa có lão bà… Trương Nguyên Thanh quay về bên giường ngồi xuống, cười ha ha nói:

"Đến còn rất nhanh, xem ra di vật giáo hoàng không tầm thường nha."

Ngài hội trưởng bắt chéo chân, xem kỹ người trẻ tuổi bên giường: "Cậu bây giờ phương thức nói chuyện càng ngày càng tùy ý rồi, tôi đã là Bán Thần, cũng là kim chủ ba ba của cậu, xin cung kính một chút đối với tôi."

"Tôi cảm thấy không cần thiết, bởi vì ông đã buộc chặt với tôi, không có cách nào rút vốn nữa. Cung kính hay không, ông đều

không thể thay đổi người đầu tư, vậy tôi lựa chọn thuận theo tâm ý."

"…" Ngài hội trưởng suy nghĩ vài giây, không còn lời nào để chống đỡ, liền chuyển hướng đề tài: "Nói chính sự đi, di vật giáo hoàng là cái quỷ gì? Cậu xác định là di vật giáo hoàng?"

Trương Nguyên Thanh đang chuẩn bị nghe bí mật ngẩn ra: "Ngài không biết di vật giáo hoàng?"

Ngài hội trưởng nhún nhún vai:

"Đầu tiên, giáo đình bị diệt hơn một trăm năm rồi, khi đó ông nội của tôi còn là đứa bé chưa cai sữa. Tiếp theo, tôi là người Hoa quốc sinh trưởng ở địa phương, điểm ấy cậu hẳn là từng nghe nói. Cuối cùng, tôi cùng Công Hội Thương Nhân quan hệ không sâu như vậy, công hội không phải tôi xây dựng, bọn họ nhận thức tôi vị hội trưởng này, chỉ là Công Hội Thương Nhân cần một Bán Thần, bởi vậy rất nhiều bí mật của đại khu thứ nhất, tôi cũng không biết."

Chương 2236: Truyền thừa con tư sinh (2)

Trương Nguyên Thanh không khỏi nhíu mày: "Vậy tôi thế này có tính là đã khai thác nghiệp vụ hay không? Chúng ta nếu không trước gác lại công tác gián điệp, di vật giáo hoàng quan trọng hơn."

Sau đó mang chuyện xảy ra hôm nay, một năm một mười nói cho ngài hội trưởng.

Hội trưởng màu vàng cức phân tích:

"Tôi tốt xấu cũng là Bán Thần nghề nghiệp Hư Không, thuộc về đại khu thứ nhất, lại là hội trưởng Công Hội Thương Nhân, chuyện tôi cũng chưa từng nghe nói, Linh Thác làm sao biết? Trừ phi hắn dính dáng với đại khu thứ nhất, so với tôi càng sâu hơn.

"Linh Thác là Thần Dạ Du sa ngã, như vậy có thể có dính dáng tới hắn, cũng chỉ có trận doanh tà ác. Giáo đình bị diệt là Tự Do Minh Ước một tay thúc đẩy, không có ai so với Tự Do

Minh Ước càng hiểu giáo đình hơn, Tự Do Minh Ước nhất định biết di vật giáo hoàng.

“Nếu hai vị Tinh Quan kia là thành viên Ám Dạ Mân Côi, Linh Thác cùng Tự Do Minh Ước nhất định có cấu kết.”

Trương Nguyên Thanh vừa nghe vừa gật đầu, tỏ vẻ tán thành.

Biết giáo hoàng có di vật, trừ Tự Do Minh Ước, khả năng lớn nhất chính là cường giả hợp pháp từng tham dự bao vây tiễu trừ giáo đình.

Nhưng bọn họ là không có khả năng nói cho Linh Thác di vật giáo hoàng, bọn họ hoàn toàn có thể tự mình tìm kiếm, cần gì cởi quần đánh rắm làm điều thừa nói cho Linh Thác?

Hơn nữa Linh Thác là Thần Dạ Du sa ngã.

Trận doanh quyết định lập trường, cường giả trận doanh hợp pháp, cực hạn có thể làm được chính là giống Thái trưởng lão, xuất phát từ mục tiêu chung tạm thời hợp tác, nhưng sẽ không nhường lợi ích lớn như vậy cho trận doanh tà ác.

Cho nên Linh Thác chỉ có thể từ chỗ Tự Do Minh Ước biết được.

Hội trưởng tiếp tục nói:

“Nếu hai Tinh Quan không phải thành viên Ám Dạ Mân Côi, vậy có hai loại khả năng, một: Trận hành động cướp lấy di vật giáo hoàng này, là tổ chức hợp pháp bày ra. Hai: Là Tự Do Minh Ước bày ra, không quan hệ với Ám Dạ Mân Côi.”

“Dù sao không phải tổ chức hợp pháp chính là trận doanh tà ác, là ai cũng không sao cả, hội trưởng, những thứ này không phải trọng điểm.” Trương Nguyên Thanh nói: “Trọng điểm là di vật giáo hoàng có thể khiến thế lực sau lưng thèm thuồng hơn một trăm năm, có chuyện nha, chúng ta sắp phát tài rồi.”

Hội trưởng ‘a’ một tiếng: “Không, ai là kẻ làm chủ phía sau màn hai gã Tinh Quan rất quan trọng.”

Trương Nguyên Thanh giật mình: “Nói như thế nào?”

“Hai gã Tinh Quan đã bị cậu giết, bây giờ, cậu phải ở app thợ săn kết toán nhiệm vụ, sau đó tới ngân hàng Mosaic, lấy đi vật Giả Phi Chương để lại trong tủ bảo hiểm, lấy hình tượng Giả

Phi Chương đi lấy, nói cho các phe, người đã bị cậu giết, đồ ở trên người cậu.” Ngài hội trưởng cười nói:

“Kế tiếp liền chờ xem, nếu cậu gặp làm khó dễ, truy bắt đến từ Thiên Phạt, như vậy kẻ bày ra trận hành động này là Thiên Phạt. Trái lại, nếu Công Hội Thợ Săn ý đồ tiếp xúc cậu, hỏi chuyện vật phẩm tủ bảo hiểm của Giả Phi Chương, vậy mưu tính hành động chính là Tự Do Minh Ước.”

Không cần thiết không cần thiết, không cần thiết cấp tiến như vậy nha… Trương Nguyên Thanh nghe hiểu, thở dài nói:

“Ngài là muốn để tôi nắm lấy cơ hội, sớm cài vào bên trong Tự Do Minh Ước? Nhưng phiêu lưu quá lớn, tôi không quen thuộc phong cách làm việc của Tự Do Minh Ước. Tôi chỉ sợ bọn họ trực tiếp giết người đoạt bảo.”

Ngài hội trưởng giọng điệu đã khẳng định lại trấn định:

“Nghề nghiệp tà ác cường đại, nghề nghiệp tà ác có thiên phú, chỉ cần cậu biểu lộ ra hai tin tức, Tự Do Minh Ước liền nhất định sẽ dễ dàng tha thứ cậu, ý đồ hợp tác với cậu, mà không phải mạnh mẽ đoạt lấy.

Về phần Thiên Phạt bên kia, bọn họ không phải mặc kệ vụ án phố người Hoa sao? Nếu đột nhiên thái độ khác thường, nói rõ ở sau khi phát hiện hai gã Tinh Quan mất liên lạc, Thiên Phạt cuống lên rồi, liền khẳng định là Thiên Phạt xếp đặt. Ừm, Thiên Phạt có thể không cần phải quả, trọng tâm tiếp theo của chúng ta là ở trên di vật giáo hoàng.”

Cuộc sống buồn tẻ nhàm chán lập tức trở nên nhiều vẻ nhiều màu. Trương Nguyên Thanh nhe răng, mặc kệ là bị Thiên Phạt nhằm vào, hay là bị Tự Do Minh Ước nhằm vào, đều là cực độ nguy hiểm.

Một khi lấy đi đồ vật Giả Phi Chương cất ở trong tủ bảo hiểm ngân hàng, hắn chẳng khác nào đã đi lên dây thép.

“Tôi tính trước đi xem trong tủ bảo hiểm có cái gì, lại làm quyết định, nếu di vật giáo hoàng lưu lại đủ mạnh, tôi có thể ôm bảo vật chạy lấy người, thay hình đổi dạng.” Trương Nguyên Thanh day day mi tâm:

“Cũng không biết di vật giáo hoàng rốt cuộc là cái gì, làm Thiên Phạt hoặc là Tự Do Minh Ước nhớ nhung một thế kỷ.”

…

“Cảnh thúc, chuyện rốt cuộc là thế nào, bây giờ Giả Phi Chương đã chết, kẻ địch cũng chạy rồi, ngài có thể nói rồi chứ?”

Đảo Manhattan, mật thất nào đó trong lòng đất, Đặng Kinh Quốc vừa đón xong sinh nhật năm mươi tuổi trầm giọng nói.

Chương 2237: Truyền thừa con tư sinh (3)

Vẻ mặt hắn có chút mỏi mệt, mí mắt giật giật, tựa như mới từ trong giấc ngủ tỉnh lại, còn mang theo cơn mệt mỏi nặng nề.

Đặng Kinh Quốc là Lôi Pháp Sư cấp 7, đường nét khuôn mặt ngay thẳng, mày kiếm vừa đen vừa rậm, chiều cao 1m9 khôi ngô to lớn, chính là minh chủ Liên Minh Phản Hắc Bạch.

Trừ hắn, trong mật thất còn có hai người, một người là Hải Yêu cấp 7 Lô Cảnh, mặc áo dài giày vải, đầu đầy tóc bạc, là ông lão gầy gò.

Một người là Phong Pháp Sư cấp 7, tên Đào Tư Minh, người trung niên có một phong độ trí thức nhàn nhạt.

Ba người đều là một bộ dáng chưa tỉnh ngủ.

Không lâu trước đó, bọn họ bị kẻ địch tập kích, phương thức tập kích rất đơn giản, đối phương tập trung vị trí đại khái của bọn họ, sau đó bắt đầu ngủ.

Không sai, kẻ tập kích là Chúa Tể nghề nghiệp Vĩnh Dạ.

Không có thủ đoạn cầm chân nào so với lôi kéo Chúa Tể cùng nhau ngủ say càng hữu hiệu hơn.

Đối với nghề nghiệp hợp pháp mà nói, nghề nghiệp Vĩnh Dạ khó giải quyết nhất chính là lĩnh vực ngủ say, phàm là tất cả sinh linh ở phạm vi lĩnh vực, đều sẽ bị cưỡng chế đi vào giấc ngủ, bao gồm bản thân nghề nghiệp Vĩnh Dạ, công kích loại năng lượng ở sau khi tiến vào lĩnh vực, cũng sẽ bởi vì “ngủ” mà tiêu tán.

Công kích tầng diện vật lý, viên đạn, cung tên các thứ, cũng sẽ mất đi động năng.

Ngay cả đòn sát thủ tuyệt đối bom hạt nhân trong trình độ khoa học kỹ thuật của nhân loại cũng không có hiệu quả.

Liên bang Tự Do mấy chục năm trước từng tìm tới nơi ngủ say của Dạ Thủ Giáo Hội Dạ Thần, nhà cầm quyền liên bang quyết định thật nhanh ném bom hạt nhân, chưa thể dẫn nổ.

Đào Tư Minh cũng nhìn về phía ông lão gầy gò áo dài giày vải: "Cảnh thúc, trên người Giả Phi Chương rốt cuộc có cái gì, có thể đưa tới hai tên Tinh Quan? Tổ chức sau lưng Tinh Quan lại là cái nào?"

Ở sau khi tổ 6 trình phân tích án giết người liên hoàn, Lô Cảnh liền vội vàng tổ chức hội nghị ba người, nội dung hội nghị rất đơn giản, hai trung tâm: Một, Giả Phi Chương là con tư sinh của tiền nhiệm minh chủ. Hai, tiền nhiệm minh chủ để lại một món đồ rất quan trọng cho Giả Phi Chương, món đồ này không thể có sơ suất.

Lô Cảnh là anh em kết nghĩa của tiền nhiệm minh chủ, quen biết từ nhỏ, sau đó cùng nhau thành lập Liên Minh Phản Hắc Bạch, kề vai chiến đấu cả đời, tình nghĩa so với anh em ruột còn thân hơn.

Lời của lão, Đặng Kinh Quốc tự nhiên là tin. Một đại lão lăn lộn xã hội đen, linh cảnh hành giả cấp Chúa Tể, nuôi bồ ở bên ngoài, đó là chuyện cơm bữa, lão tử của hắn chỉ có một đứa con tư sinh, cũng là điển phạm nam đức trong đại lão xã hội đen rồi.

Đặng Kinh Quốc không để ý phụ thân có con tư sinh, thậm chí còn muốn cười nhạo lão cha ma quỷ một phen, tìm một cô gái tiếp rượu sinh con, cấp bậc gì?

Điều hắn không nghĩ ra là, phụ thân vì sao phải mang đồ vật quan trọng giao cho một đứa con tư sinh, còn là người thường.

Hoàn toàn không có đạo lý.

Lô Cảnh đầu đầy tóc bạc thở dài, "Vẫn là chưa thể bảo vệ được di vật của minh chủ mà thôi, việc đã đến nước này, cũng không có gì phải giấu diếm, món đồ đó là di vật giáo hoàng."

“Di vật giáo hoàng?” Đào Tư Minh chưa nghe hiểu: “Loại giáo hoàng thích bé trai đáng yêu kia?”

Lô Cảnh lắc đầu:

“Đương nhiên không phải loại giáo hoàng kia, đó là giáo hoàng trong thế giới người thường, di vật giáo hoàng tôi nói, chỉ là giáo hoàng trong thế giới linh cảnh hành giả. Các cậu không biết, một thế kỷ trước, ở lúc đại khu thứ hai còn chưa mở ra, đại khu thứ nhất đã sinh ra tổ chức cường đại, do nghề nghiệp hợp pháp xây dựng, cũng chính là giáo đình.”

Đặng Kinh Quốc nhíu chặt lông mày rậm: “Giáo hoàng một trăm năm trước, có quan hệ gì với cha tôi?”

“Không quan hệ với cha cậu, nhưng có quan hệ với ông nội cậu, món đồ kia, là cha cậu từ ông nội cậu nơi đó kế thừa, hắn cũng là con tư sinh của ông nội cậu.” Lô Cảnh nói.

“Đây là truyền thừa con tư sinh quỷ quái gì vậy!” Đặng Kinh Quốc tức giận đập bàn.

Đào Tư Minh vội vàng đè tay xuống, ý bảo Đặng Kinh Quốc an tâm một chút chớ nóng vội, sau đó nhìn về phía Lô Cảnh: “Cảnh thúc, ngài tiếp tục nói, ngài nói giáo hoàng có quan hệ với ông nội của Kinh Quốc?”

Lô Cảnh không đáp mà hỏi ngược lại: “Cậu biết ông nội của Kinh Quốc là ai không?”

Đào Tư Minh lắc đầu, hắn gia nhập Liên Minh Phản Hắc Bạch chỉ hai mươi năm, hai mươi năm trước, phụ thân Đặng Kinh Quốc đã trở về linh cảnh.

Liên Minh Phản Hắc Bạch thật ra là cơ nghiệp của Đặng gia, hắn nhiều lắm là nhân tài mới xuất hiện, bằng vào năng lực nghiệp vụ nổi bật trở thành cổ đông. Đương nhiên, Đào Tư Minh cùng Đặng Kinh Quốc là anh em tốt cùng chung chí hướng, cũng không tính là người ngoài.

Bởi vậy đêm nay buổi nói chuyện này, hắn mới có thể ngồi ở chỗ này.

Chương 2238: Hoắc Chính Khôi (1)

“Ông nội của tôi…” Đặng Kinh Quốc cũng nhíu mày, “Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa nghe phụ thân đề cập ông nội.”

Lô Cảnh gật gật đầu:

“Hắn đương nhiên không dám nói, nói có thể không sống đến trưởng thành, ông nội cậu tên Hoắc Chính Khôi.”

Ba chữ Hoắc Chính Khôi, nhấc lên sóng to gió lớn ở trong lòng Đặng Kinh Quốc cùng Đào Tư Minh, hai vị Chúa Tể từng kiến thức sóng to gió lớn đều ngây cả người.

Trong hành giả Hoa kiều New York, hầu như không có ai không biết Hoắc Chính Khôi, ừm, đám con nít một thế hệ mới có thể không biết, nhưng bọn họ những người trung lão niên này, rất rõ Hoắc Chính Khôi là ai.

Hắn là kẻ sáng tạo tổ chức linh cảnh hành giả (xã hội đen) phố người Hoa New York, linh cảnh hành giả hoạt động ở thế kỷ trước.

Hoa kiều New York từ khi di dân tới nay, vẫn luôn gặp đãi ngộ bất công, tư bản áp bách cùng kì thị chủng tộc, đám kiều dân trước đây làm ở mỏ, nông trường, xưởng xì gà, xưởng gỗ… các công việc nặng nhọc bẩn thỉu người da trắng không muốn làm.

Ở thời kì liên bang Tự Do gặp khủng hoảng kinh tế, người da trắng thất nghiệp lượng lớn, Hoa kiều làm việc nặng nhọc bẩn thỉu ngược lại có thể ấm no, vì thế lại thành bia ngắm để chính phủ dời đi mâu thuẫn.

Người dân da trắng dùng ngòi bút làm vũ khí, chính phủ thuận thế ban bố dự luật bài xích người Hoa vân vân, cuộc sống của Hoa kiều rất gian nan.

Ở dưới bối cảnh như vậy, một tổ chức linh cảnh hành giả (xã hội đen) gặp thời mà sinh, tổ chức xã hội đen này tên là “Huynh Đệ Hội”, dưới tới dân chúng nghèo khổ, trên tới giai cấp giàu có, vừa hợp tác, đánh cờ cùng chính phủ, vừa ứng đối giai cấp tư bản áp bức, khi cần thiết thậm chí áp dụng vũ lực phản kháng.

Huynh Đệ Hội thời điểm đỉnh phong nhất, mười Hoa kiều có chín người đều là thành viên tổ chức này.

Nhưng kết cấu thành viên khổng lồ phức tạp cũng đã dẫn tới nội bộ không ổn định, lúc Hoắc Chính Khôi còn sống, mọi người đều phục hắn, Huynh Đệ Hội nghiêng ngả lảo đảo duy trì.

Sau khi Hoắc Chính Khôi trở về linh cảnh, ở dưới chính phủ New York thúc đẩy, Huynh Đệ Hội chia cắt thành ba tổ chức lớn, chính là tổ chức linh cảnh hành giả Hoa kiều đại danh đỉnh đỉnh ngày nay: Hắc Long đường, Bảo Lâm đường, Hồng bang.

"Ba tôi là con tư sinh của Hoắc Chính Khôi?" Đặng Kinh Quốc lẩm bẩm.

Lô Cảnh gật gật đầu, ngữ điệu tang thương:

"Lúc Hoắc lão gia tử trở về linh cảnh, ba cậu còn chỉ là tiểu nhân vật, Huynh Đệ Hội phân liệt, hắn không dám bại lộ thân phận của mình, dẫn theo tôi một mình ra ngoài dốc sức làm, theo cấp bậc chúng tôi càng ngày càng cao, liền thành lập Liên Minh Phản Hắc Bạch. Sở dĩ đặt cái tên này, một mặt là kế thừa chí nguyện để lại của Hoắc lão gia tử, một mặt khác sao, lăn lộn ở liên bang Tự Do, ai chưa từng bị những kẻ đó áp bức?"

Ông lão gầy gò nâng chén trà lên làm ẩm cổ họng, tiếp tục nói:

"Hoắc lão gia tử là một linh cảnh hành giả kinh tài tuyệt diễm, lúc trẻ tuổi du lịch u châu, ở nơi đó làm thợ săn tiền thưởng một đoạn thời gian, kết bạn giáo hoàng, kết bạn như thế nào tôi không rõ, ba cậu cũng chưa nói, có thể hắn cũng không biết.

"Châu u hơn một trăm năm trước, nghe nói đã xảy ra một hồi rung chuyển khó có thể tưởng tượng, làm tổ chức linh cảnh hành giả cường thịnh nhất toàn thế giới, giáo đình đã bị diệt.

"Giáo hoàng trước khi mất, giao cho Hoắc lão gia tử một món đồ, có thể là bởi Hoắc lão gia tử là thân phận Hoa kiều đi, khi đó hắn còn để bím tóc thời nhà Thanh, ở châu u tỏ ra không hợp với số đông, không có ai cho rằng giáo hoàng sẽ giao di vật quý giá cho một người da vàng để bím tóc.

"Vì thế, Hoắc lão gia tử mang theo di vật giáo hoàng, rời khỏi châu u, tới New York, thành lập Huynh Đệ Hội. Lúc tuổi già,

hắn truyền thừa món di vật đó cho con tư sinh, cũng chính là cha của Kinh Quốc.

“Đây là vì con tư sinh thân phận bí ẩn hơn, xuất phát từ nguyên nhân tương tự, người anh em đó của tôi cũng truyền thừa di vật giáo hoàng cho con tư sinh Giả Phi Chương.”

“Thì ra là như thế…” Đào Tư Minh bừng tỉnh đại ngộ, liếc Đặng Kinh Quốc một cái, nói:

“Nhưng nguyên nhân làm như vậy là cái gì đây? Nếu di vật giáo hoàng rất quý giá, Hoắc lão gia tử nên tự mình giữ nó, bởi vì chỉ có linh cảnh hành giả cường đại, mới có thể nắm giữ vật phẩm cường đại lại quý giá.

“Nếu Hoắc lão gia tử bởi vì nguyên nhân nào đó, không thể giữ được, vậy cũng có thể truyền thừa cho con cái cường đại, để con cháu đời sau đi hoàn thành, kém nhất, giao dịch nó cho Thiên Phạt, cũng tốt hơn cho một đứa con tư sinh chứ?”

Đặng Kinh Quốc hừ lạnh nói: “Ba tôi tuy là con tư sinh, nhưng ông ấy cũng là linh cảnh hành giả, linh cảnh hành giả so với chúng ta càng mạnh hơn.”

Đào Tư Minh khí chất trí thức cười khổ một tiếng: “Vậy cách làm của phụ thân cậu liền không thể hiểu nổi rồi, vì sao cho Giả Phi Chương, mà không phải cho cậu. Chú Đặng là cảm thấy, Giả Phi Chương cũng có thể trở thành linh cảnh hành giả?”

Chương 2239: Hoắc Chính Khôi (2)

“Những thứ này đều không quan trọng nữa.” Lô Cảnh trầm giọng nói: “Di vật giáo hoàng không thể rơi vào trong tay người khác, Giả Phi Chương đã chết, vậy do Kinh Quốc bảo quản, chúng ta phải đoạt lại di vật giáo hoàng.”

Đặng Kinh Quốc nhíu chặt lông mày rậm: “Chú Cảnh, chúng ta ngay cả kẻ địch là ai cũng không biết, đoạt lại như thế nào? Cũng chưa chắc có thực lực như vậy để đoạt lại.”

Lô Cảnh đầu đầy tóc bạc biểu hiện đặc biệt cường thế, nói ngay: “Vậy báo cáo cho Thiên Phạt, để Thiên Phạt đoạt lại,

như vậy ít nhất chúng ta có thể từ chỗ Thiên Phạt đòi một phần lợi ích.”

Đặng Kinh Quốc cùng Đào Tư Minh nhìn nhau một cái, đều chưa phản đối.

“Vậy quyết định như thế.” Lô Cảnh lấy ra điện thoại di động, tính liên lạc cao tầng Thiên Phạt đóng ở phân bộ New York, “Tôi cùng Winnie Bertram từng có vài lần tiếp xúc, cô ấy là Lôi Pháp Sư chính trực, mặc dù có chút bất cận nhân tình.”

Lúc này, điện thoại di động trong tay Đào Tư Minh ‘ting’ một tiếng, hắn lấy ra điện thoại di động nhìn qua, bỗng nhiên khẽ biến sắc:

“Đợi chút!”

Lô Cảnh và Đặng Kinh Quốc theo tiếng nhìn tới.

Đào Tư Minh vẻ mặt cổ quái, dựng thẳng điện thoại di động, hướng về hai người, “Nhiệm vụ chúng ta tuyên bố ở Công Hội Thợ Săn… Hoàn thành rồi!”

…

Hôm sau, tám giờ sáng.

Trương Nguyên Thanh rời giường rửa mặt, tới phòng khách, thấy Annie đã dọn xong bữa sáng, còn rất hiểu ý xé bánh quẩy ra, ngâm từng miếng ở trong sữa đậu nành mặn.

Bữa sáng của chính cô là trứng rán, bánh mì nướng, thịt xông khói cùng sữa đậu nành ngọt.

“Vì sao cô uống sữa đậu nành ngọt?”

“Tôi không quen uống sữa đậu nành mặn.”

“Đáp ứng tôi, về sau đừng uống sữa đậu nành ngọt.”

“…”

Ăn xong bữa sáng, Trương Nguyên Thanh nhét điện thoại di động vào túi, vặn mở tay nắm cửa, đi ra khỏi phòng, vừa vặn thấy Tào Thiến Tú dắt tay em trai đi ra.

Trên mặt Tào Siêu vẫn còn nước mắt, trong tay cầm một que kem, không biết là bị mẹ đánh, hay bị chị đánh.

Hai bên đối mặt, Tào Thiến Tú chợt dừng bước, mắt hơi sáng lên, lại gò bó chưa mở miệng, cứng ngắc ở tại chỗ.

Trương Nguyên Thanh chủ động tiến lên, xoa cái đầu quả dưa của Tào Siêu, cười nói: "Làm sao vậy?"

Tào Siêu "Oa" khóc toáng lên, ôm lấy chân ca ca, vừa chùi nước mắt nước mũi lên, vừa khóc nói: "Em muốn ăn hai que kem, mẹ không cho em ăn, nói em là thằng nhóc chết tiệt!"

"Em bây giờ trở về, hướng mẹ em rống một tiếng: Xin gọi con nhóc đẹp trai!" Trương Nguyên Thanh nói: "Bà ấy sẽ cho em ăn hai que kem."

"Thật?" Cậu bé mở to đôi mắt ngây thơ.

"Anh lúc còn nhỏ chính là rống với mẹ anh như vậy, nhất định được!" Trương Nguyên Thanh cho dũng khí cùng cổ vũ.

Tào Siêu ngẫm nghĩ, xuất phát từ sự hướng tới đối với que kem, cùng tín nhiệm đối với ca ca nhà bên, ý chí chiến đấu sục sôi mở ra cửa chống trộm, lao vào phòng khách tìm bà chủ nhà solo.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới nhìn về phía cô gái nhà bên, chủ động mở miệng:

"Xin lỗi, tôi đã giấu cấp bậc chân thật."

Tào Thiến Tú gượng cười một tiếng: "Chúng ta lúc đó cơ sở tín nhiệm còn chưa đủ, ai sẽ mang cấp bậc chân thật của mình nói cho người xa lạ chứ?"

Cô sẽ không nói sao… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng lẩm bẩm, không nói ra, sợ cô gái tâm cao khí ngạo xấu hổ.

Tào Thiến Tú do dự một phen, thử nói:

"Vậy, chuyện gia nhập Liên Minh Phản Hắc Bạch…"

"Tôi cảm thấy rất thú vị, ở trước khi tôi về nước, tôi đều là thành viên của Liên Minh Phản Hắc Bạch tổ 6, có việc nhớ tìm tôi, tiền lương không được khất nợ." Trương Nguyên Thanh đưa ra câu trả lời khẳng định.

Tào Thiến Tú âm thầm thở phào, "Vậy, nếu là thành viên tiểu tổ tụ hội bình thường?"

“Nếu có rảnh, tôi sẽ tham gia.” Trương Nguyên Thanh gật đầu.

Khuôn mặt cô gái lộ ra một nụ cười.

Lúc này, tiếng kêu thảm thiết như giết heo từ trong phòng truyền đến, Tào Siêu kêu oai oái chạy ra, nước mắt rơi như mưa, đau lòng muốn chết nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, dùng tiếng khóc phát ra lên án.

Que kem kia trong tay cũng không còn nữa.

“Chưa thành công sao?” Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói: “Lần sau dùng ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo thử xem.”

Tào Siêu khóc lớn tiếng hơn nữa.

“Được rồi được rồi, em gây đi gõ cửa 403, dì Annie sẽ bồi thường em một túi đồ ăn vặt.”

Tào Siêu lập tức không khóc: “Thật?”

“Anh từng lừa gạt em khi nào?” Trương Nguyên Thanh hỏi ngược lại.

“Vâng!” Tào Siêu nhún nhảy hoạt bát đi gõ cửa.

Nhìn bộ dáng ngu ngốc của em trai, vẻ mặt Tào Thiến Tú có chút phức tạp: “Tôi có đôi khi sẽ hoài nghi, anh thật là Thám Báo sao, tôi nhớ rõ Thám Báo là quân nhân, nghiêm túc lại đứng đắn.”

“Đó là các người không hiểu đại khu thứ hai, trong bất cứ quần thể nào cũng có ngoại tộc, nghiêm túc đứng đắn là khí chất quần thể, không phải khí chất cá nhân, luôn có một số kẻ không đủ nghiêm túc không đủ đứng đắn.” Trương Nguyên Thanh tẩy não cho cô: “Tôi quen biết một Hỏa Sư, so với Học Sĩ còn cơ trí hơn. Tôi cũng biết một Học Sĩ, so với Hỏa Sư còn phù phiếm hơn, còn có một Thám Báo cường đại, thích nghe người khác vỗ mông ngựa, thích xem người khác nạp đầu liền bái…”

Tào Thiến Tú nghiêm túc nghe.

Chương 2240: Không giảng võ đức (1)

9:30 sáng, Trương Nguyên Thanh mặc thường phục, dịch dung thành bộ dáng người trung niên đầu hói Giả Phi Chương, bước vào tòa nhà ngân hàng Mosaic.

Hắn đi thẳng tới quầy tiếp đãi, nói với cô gái người da trắng dáng người cao gầy, tóc nâu mắt nâu: "Chào cô, tôi tìm Will George, hắn là quản lý chăm sóc khách hàng của tôi."

"Ngài chờ chút!" Nữ nhân viên tiếp tân cúi đầu thao tác máy tính, một lát sau, ngẩng đầu lên, nói: "Will George đã nghỉ làm nhiều năm."

Nghỉ làm rồi? Ừm, nói rõ Giả Phi Chương mấy chục năm qua chưa từng mở tủ bảo hiểm… Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi tới mở tủ bảo hiểm, đánh số là 0042."

Nữ nhân viên tiếp tân nói: "Xin ngài đưa ra giấy chứng nhận có hiệu lực."

Trong mắt Trương Nguyên Thanh hiện lên vòng xoáy trong suốt, "Cô đã xem giấy chứng nhận có hiệu lực của tôi."

Nữ nhân viên tiếp tân hoảng hốt một phen, sau đó trên mặt tràn đầy nụ cười: "Mời, mời theo tôi!"

Cô dẫn Trương Nguyên Thanh tiến vào bên trong ngân hàng, gõ mở cửa phòng quản lí: "Quản lí, quý ngài này tới mở tủ bảo hiểm."

Bảng hiệu ở cửa văn phòng là ngành nghiệp vụ rương bảo quản kho bạc.

Quản lí là người trung niên tóc vàng bụng phệ, đường mép tóc hơi cao, thức ăn giàu calo cộng thêm thiếu vận động, khiến dáng người hắn biến hình nghiêm trọng.

"Mở tủ bảo hiểm?" Quản lí trung niên vội vàng đứng dậy, dẫn Trương Nguyên Thanh ngồi xuống ở sô pha tiếp khách một bên.

Nhân viên tiếp tân rót hai ly nước ấm sau đó liền lui xuống.

Trương Nguyên Thanh nhấp một ngụm nước ấm, ánh mắt đảo qua ngực người trung niên, thẻ ở ngực viết "Carl Parker", hắn cười nói: "Quản lí Parker, tôi là tới mở tủ bảo hiểm, tủ bảo hiểm đánh số 0042."

Parker gật gật đầu: “Mời ngài đưa ra giấy chứng nhận.”

Khách hàng có thể kiểm tra cùng sử dụng tủ bảo hiểm của mình bất cứ lúc nào, nhưng mỗi lần mở ra tủ bảo hiểm đều cần mang theo bên người giấy chứng nhận, cùng ở sau khi mở ra tủ bảo hiểm ký tên ghi lại.

“Ông đã xem giấy chứng nhận của tôi rồi.” Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm vào mắt quản lý Parker.

Người sau hoảng hốt một phen, tiếp đó đứng dậy nhiệt tình nói: “Ngài đi theo tôi.”

Trương Nguyên Thanh theo hắn rời khỏi văn phòng, vào sâu bên trong ngân hàng, ngồi thang máy xuống lòng đất, xuyên qua thông đạo tới kho bạc, Parker cùng một nhân viên ngân hàng lấy ra chìa khóa, mở ra cửa chống trộm dày tới 30 cm.

Cuối cùng mở ra một cánh cửa sắt, rốt cuộc tới đại sảnh tủ bảo hiểm cá nhân.

Tủ bảo hiểm nơi này tựa như tường gửi tro cốt của chùa miếu, một hàng lại một hàng.

Quản lí Parker dẫn theo Trương Nguyên Thanh tới khu vực số 00, đứng ở trước tủ bảo hiểm số 42, nói: “Mời ngài tự tiện.”

Dứt lời, lui ra ngoài.

Trương Nguyên Thanh đưa vào mật mã, sau đó ghé mặt về phía camera to bằng lỗ kim bên cạnh phím mật mã, vài giây sau, nghe thấy được tiếng nhắc nhở phân biệt mống mắt thành công.

Tủ mật mã số 0042 mở khóa.

Hắn lập tức mở ra tủ bảo hiểm, bên trong đặt một cái hộp gỗ vuông vắn.

“Cạch!”

Trương Nguyên Thanh mở ra hộp gỗ, thấy một khối đồng hình quạt, thể hoàn chỉnh của nó hẳn là một bàn tròn đồng xanh, tổng cộng chia làm bốn khối.

Mặt ngoài khối đồng hình quạt có khắc phù văn dạng nòng nọc, chỉ nhìn một cái, Trương Nguyên Thanh đã cảm giác đôi

mắt choáng váng, ý thức lâm vào vòng xoáy thâm trầm, khó có thể giãy thoát.

Hắn vội vàng nhắm mắt, không tiếp tục quan sát, đồng thời cầm khối đồng trong tay, ý đồ đọc lấy tin tức vật phẩm.

Vài giây sau, Trương Nguyên Thanh mở mắt, ngẩn người.

Không có tin tức vật phẩm

"Kỳ quái, di vật giáo hoàng tất nhiên là vật phẩm linh cảnh, vì sao không có tin tức vật phẩm?"

Không có tin tức vật phẩm thì có chút đau đầu, bởi vì không thể định nghĩa đối với món đồ này, giống mảnh tàng bảo đồ của Ma Quân, trong tin tức vật phẩm trực tiếp đưa ra "tổng cộng sáu khối", "kho báu Vũ Hóa tiên môn" các tin tức.

Phương hướng tầm bảo lập tức đơn giản rõ ràng.

"Có thể khiến đôi mắt mình choáng váng, liền nhất định không phải vật phàm, nhưng không có tin tức vật phẩm… Cái này chỉ có một loại giải thích, món đồ chơi này không phải vật phẩm linh cảnh, là người tu hành cổ đại lưu truyền tới nay."

Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên nhớ tới một lời đồn, giáo đình có được truyền thừa người tu hành cổ đại hoàn chỉnh, ở thời Trung Cổ tối tăm, kỵ sĩ giáo đình xung phong ở tuyến đầu đối kháng người sói, phù thủy, quỷ hút máu.

Cho nên giáo đình có được vật phẩm người tu hành cổ đại truyền thừa xuống, rất hợp lý.

"Cũng không biết di vật giáo hoàng là bản thân cái mâm đồng này, hay mâm đồng chỉ là chìa khóa, sau khi gom đủ có thể đạt được di vật giáo hoàng thật sự."

Khối đồng hình quạt này rất rõ ràng là không trọn vẹn, không hoàn chỉnh.

Trương Nguyên Thanh lấy ra khối đồng hình quạt, đặt hộp gỗ về tủ bảo hiểm, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Rời khỏi cao ốc ngân hàng, Trương Nguyên Thanh liên tục biến ảo tướng mạo vài lần, thay quần áo, dịch dung thành bộ dáng một soái ca tóc vàng, chưa quay về căn nhà gạch đỏ, mà

là ngồi xe taxi, tới trị an tương đối hỗn loạn, di dân nhiều nhất Quận Kings.

Chương 2241: Không giảng võ đức (2)

Trên đường, hắn bắt đầu âm thầm suy nghĩ:

"Bây giờ chỉ xem phản ứng của Thiên Phạt cùng Công Hội Thợ Săn, nếu tìm mình là Công Hội Thợ Săn, như vậy tổ chức bày ra án giết người liên hoàn chính là Tự Do Minh Ước, mình có thể thuận thế cài vào trong kẻ địch.

"Trái lại, nếu là Thiên Phạt, thì không cần để ý tới, chuyên tâm xử lý di vật giáo hoàng."

Một giờ sau, Trương Nguyên Thanh đến Quận Kings, thành thị nơi này xây dựng rõ ràng kém đảo Manhattan, mặc kệ là đường phố, nơi ở, đều lộ ra hơi thở năm tháng, độ cao cũng không đủ.

Trương Nguyên Thanh đến Quận Kings là có nguyên nhân, hắn đang phòng bị kẻ mưu tính sau lưng là Tự Do Minh Ước.

Nếu là Tự Do Minh Ước một tay chủ đạo án giết người liên hoàn, như vậy sau khi hắn đệ trình xin "hoàn thành nhiệm vụ", Công Hội Thợ Săn tất nhiên sẽ chú ý hắn, tìm kiếm hắn.

Ở New York đô thị lớn quốc tế như vậy, phương thức tốt nhất tìm một người là lợi dụng thủ đoạn công nghệ cao định vị, ví dụ như, thông qua app thợ săn định vị.

Lúc này lại về tòa nhà gạch đỏ, tương đương tự bại lộ vị trí, tuy cũng có thể thông qua tắt máy ngăn chặn truy tung, định vị, nhưng như vậy, hắn liền không có cách nào móc nối với Công Hội Thợ Săn.

"Nếu Tự Do Minh Ước rất coi trọng di vật giáo hoàng, như vậy hôm nay liền nhất định sẽ liên lạc mình, ừm, bọn họ còn cần một chút thời gian mới có thể tra ra 'Giả Phi Chương' đã lấy đi vật phẩm ở tủ bảo hiểm ngân hàng, đợi một chút nữa."

Hắn không có mục đích bắt đầu đi dạo ở Quận Kings.

Quận Kings ở khu thành thị dân cư nhiều nhất trong năm quận lớn của New York, trị an ác liệt, có thể đánh đồng với khu

Bronx trải rộng dân da đen.

Nơi trị an ác liệt, có một điểm giống nhau: Nhân sĩ xã hội nhàn tản, gái điếm tụ tập.

Trương Nguyên Thanh vừa đi dạo một lát, liền thấy một cô gái tóc vàng mặc váy liền áo bó sát người, cầm túi xách, ăn mặc quyến rũ tới gần.

"Anh à, tuy cách lúc trời tối còn cần thời gian rất dài, nhưng em đã sốt ruột không chờ nổi muốn phóng túng với anh." Em gái tóc vàng triển lãm dáng người mình một phen, nói:

"Chỉ cần hai trăm đôla, anh liền có thể có được em. Nếu thêm hai trăm đồng liên bang nữa, buổi tối anh cũng có thể có được em."

Hai trăm đồng liên bang? Ở New York giá hàng cao ngất, xem như lợi ích thực tế giá rẻ rồi, bộ dáng còn không tệ, đàn ông từng có được cô nhất định rất nhiều, xin lỗi, tôi không có thói quen chen chúc tàu điện ngầm… Trương Nguyên Thanh uyển chuyển từ chối nói:

"Cô gái, giá tôi có thể tiếp nhận là 100 đồng liên bang, ừm, cả một đêm."

Cô gái tóc vàng đánh giá hắn vài lần, cười quyến rũ: "Xem ở trên phần anh tuấn tú như vậy, một trăm đồng liên bang cũng được."

Xin lỗi, không có thói quen chen chúc tàu điện ngầm giá rẻ… Trương Nguyên Thanh cắm đầu chạy lấy người.

Qua hai giờ nữa, hắn ở bên đường Quận Kings ăn gà rán nigga, xem nhảy đường phố, nhìn các bạn nhỏ hứng khởi chơi ván trượt, chơi bóng rổ.

Cảm giác trị an nơi này cũng không kém như trong lời đồn, đương nhiên, có thể là bởi trời chưa tối.

"Quận Kings cùng khu Bronx là chỗ nghề nghiệp tà ác ẩn thân, cần cảm ứng cảm xúc một phen, tìm một chút nghề nghiệp tà ác hay không? Ô, không phân biệt cảm ứng cảm xúc của tất cả mọi người, gánh nặng đối với mình quá lớn, không cần đi tìm cực khổ…"

Trong lòng nghĩ, Trương Nguyên Thanh lấy ra điện thoại di động dự phòng, khởi động máy, mở ra thợ săn app, không đợi hắn xem hậu trường, liền thấy trong hộp thư có thêm hai thư chưa đọc.

Một cái là nhắc nhở nhiệm vụ đã hoàn thành, một cái khác đến từ bên phát hành app thợ săn.

"Thợ săn 'Thông Thiên Giáo Chủ' tôn kính, biểu hiện xuất sắc của ngài đã hấp dẫn chúng tôi chú ý. Đối với thợ săn ưu tú, chúng tôi có phương án bồi dưỡng, cùng với chia % chuyên nghiệp, phương diện tiền thưởng được ưu đãi, mời ngài ở trước 6 giờ chiều hôm nay, tới phân bộ Công Hội Thợ Săn New York đưa tin."

Chậc chậc, quả nhiên là Tự Do Minh Ước bày ra án giết người liên hoàn… Trương Nguyên Thanh nheo mắt xem xong tin tức, lập tức có phán đoán.

"Tin nhắn này bày rõ là muốn dẫn mình đi phân bộ công hội, bọn họ hẳn là có thông qua app định vị mình, sau khi thất bại mới lựa chọn hạ sách. Dựa theo hội trưởng suy đoán, Công Hội Thợ Săn đối với mình hẳn là có mức độ chấp nhận, nhưng nếu mình từ chối giao ra di vật giáo hoàng, rất khó cam đoan Công Hội Thợ Săn sẽ không giết người đoạt bảo, phải đề phòng một chiêu."

"m thi là vật hi sinh tốt nhất, nhưng khí tức của âm thi mặc kệ ngụy trang như thế nào, cũng không có khả năng giấu được ánh mắt hành giả vị cách cao. Xuất phát từ bảo hiểm, để phân thân gương Yata đi đi."

Trương Nguyên Thanh vừa hạ quyết tâm, chiếc điện thoại di động bình thường sử dụng kia vang.

Người gọi tới là Tào Thiến Tú.

Chương 2242: Không giảng võ đức (3)

Cô ấy? Cô ấy sao lại tìm mình… Trương Nguyên Thanh nhận cuộc gọi, thản nhiên nói: "Hiếm nha, đây là lần đầu tiên cô ở thời gian đi học gọi điện cho tôi."

Đầu kia điện thoại Tào Thiến Tú đi thẳng vào vấn đề: "Tổ chức cao tầng muốn gặp anh, có chuyện cực kỳ khẩn cấp cùng quan trọng."

"Chuyện gì?" Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen, thầm nhủ chuyện khẩn cấp nữa cũng không tới lượt mình nhỉ, luận cấp bậc mình chỉ là Thánh Giả, Liên Minh Phản Hắc Bạch không thiếu chiến lực cao cấp.

Luận quan hệ, mình một Kiếm Khách vừa gia nhập tổ chức, xét đến cùng vẫn là người ngoài.

"Không quá rõ, nhưng hẳn là có liên quan với sự kiện tối hôm qua, tôi đã xin phép ở nhà, anh trở về đi, tôi dẫn anh đi gặp minh chủ cùng các trưởng lão." Tào Thiến Tú nói.

Trương Nguyên Thanh vừa nghe có liên quan với sự kiện tối hôm qua, ý niệm vốn muốn uyển chuyển từ chối liền ấn trở về, nói: "Được, cô ở nhà chờ tôi."

Lập tức lấy ra gương Yata, ở chỗ yên tĩnh chế tạo phân thân, cùng phân thân mỗi người đi một ngả, đều tự hành động.

…

1 giờ chiều.

Khu biệt thự liền kề phố người Hoa người giàu có tập hợp, Tào Thiến Tú dẫn Trương Nguyên Thanh tới trước một căn biệt thự, ấn vang chuông cửa ở cửa có thể liên lạc video.

"Bang chủ, tôi là thành viên tổ 6 Tào Pháp Quan, vị này bên cạnh tôi là Tiêu Dao Kiếm Tiên của đại khu thứ hai, cũng là thành viên mới của tổ 6." Tào Thiến Tú nghiêm trang giới thiệu.

Nói xong, cửa sắt nghệ thuật "rắc" một tiếng, lưỡi khóa văng ra.

Tào Thiến Tú quay đầu nhìn Trương Nguyên Thanh một cái, nói: "Vào đi thôi."

Hai người xuyên qua vườn hoa, ở dưới hầu gái dẫn dắt đi đến phòng khách phong cách châu u, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía hai người ngồi ở trên sô pha.

Một vị là tráng hán trung niên mày rậm mắt to, khí tràng bá đạo, một vị là người trung niên tuấn tú có phong độ của người trí thức.

Người mày rậm mắt to hẳn là minh chủ, một người khác là trưởng lão họ Đào? Trương Nguyên Thanh yên lặng phân tích thân phận hai người, trên đường đến hắn nghe Tào Thiến Tú nói, Liên Minh Phản Hắc Bạch có một vị minh chủ, hai vị trưởng lão.

Minh chủ là Lôi Pháp Sư, hai vị trưởng lão khác là Phong Pháp Sư cùng Hải Yêu.

Khí chất ba đại nghề nghiệp rất dễ phân biệt.

"Tào Pháp Quan, cô đi sảnh bên uống trà trước đi." Không đợi hai người mở miệng, Đặng Kinh Quốc mở miệng nói.

Tào Thiến Tú thuận theo đi sảnh bên.

Đặng Kinh Quốc vừa đánh giá Trương Nguyên Thanh, vừa ra hiệu hắn vào ngồi, trầm giọng mở miệng: "Cậu là Kiếm Khách cấp mấy?"

"Cấp 5 đỉnh phong!" Trương Nguyên Thanh trả lời.

Đặng Kinh Quốc và Đào Tư Minh nhìn nhau một cái, câu trả lời này làm bọn họ có chút ngoài ý muốn cùng kinh hỉ.

Đào Tư Minh cười nói: "Chúng tôi muốn mời cậu hỗ trợ."

Hỗ trợ? Việc chịu chết tôi khẳng định không nhận… Trương Nguyên Thanh hỏi: "Ngài nói."

Đào Tư Minh nghiêm mặt nói: "Cậu là Thám Báo, am hiểu nhất truy tung, tra án, chúng tôi muốn mời cậu tìm một người, hắn là một thợ săn tiền thưởng, ID linh cảnh là Thông Thiên Giáo Chủ."

…

Phân bộ Công Hội Thợ Săn.

"Dù sao mình là phân thân, chết rồi cũng không sao cả, coi như thử lỗi thay bản thể."

"Nếu người Tự Do Minh Ước trực tiếp chém mình, như vậy kế hoạch của hội trưởng không thể thực hiện được, mình phải đổi

cái thân phận chui vào trong kẻ địch…”

Trong phòng hội nghị Công Hội Thợ Săn, hai tay Trương Nguyên Thanh cầm chén trà, miên man suy tư.

Rất nhanh, hắn nghe thấy tiếng bước chân.

Ngay sau đó, cửa phòng họp đẩy ra, một người phụ nữ mặc đồng phục công sở đi vào.

Cô có một mái tóc ngắn màu xám hiếm thấy, tuổi chừng ba mươi, bộ ngực no đủ, vòng eo nhỏ nhắn, mông đầy đặn, đôi chân dài dụ người, cả người lộ ra hương vị ngọt ngào mật đào chín.

Ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, đẹp không có tỳ vết, con ngươi màu xám nhạt mù sương quyến rũ, ngầm chứa phong tình.

Trương Nguyên Thanh chỉ nhìn một cái, liền cảm thấy đầu to như cái đấu, miệng khô lưỡi khô, tình dục đáy lòng hừng hực tăng vọt, hận không thể đè cô gái này ở dưới thân tận tình quất roi, để cô lĩnh giáo tốc độ tấn công một giây ba A của Thần Dạ Du khỏe mạnh.

Trương Nguyên Thanh lập tức thu liễm cảm xúc, thử bình ổn tình dục của mình, cố gắng xua tan tà hỏa, nhưng làm Huyễn Thuật Sư cấp 6 đỉnh phong, giờ phút này thế mà có chút khó có thể tự kiềm chế.

Đây là một vị Chúa Tể!

Hắn nghĩ tới khả năng Tự Do Minh Ước giết người đoạt bảo, thậm chí đã làm tốt chuẩn bị hy sinh thân phận Thông Thiên Giáo Chủ, kiếm thân phận khác.

Nhưng không ngờ đối phương vậy mà lại vô sỉ không biết xấu hổ như thế, phái một vị nghề nghiệp Ái Dục cấp Chúa Tể.

Đúng vậy, để nghề nghiệp Ái Dục ra tay là lựa chọn ổn thỏa nhất hữu hiệu nhất, đã có thể khống chế nhân vật mục tiêu, lại không cần đại động can qua!

Hôm nay nói không chừng trực tiếp bị người ta cướp cả người lẫn hàng, mình bây giờ đầy đầu óc đều là sắm vai Mario! Vừa lên đã dùng mỹ nhân kế, Tự Do Minh Ước có chút không

giảng võ đức nha… Trương Nguyên Thanh âm thầm nghiến răng.

Chương 2243: Khảo nghiệm của Công Hội Thợ Săn (1)

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén xuống xúc động miệng khô lưỡi khô, lạnh lùng nhìn cô gái tóc xám nói:

“Thu hồi mị hoặc của cô, hành vi của cô khiến tôi cảm nhận được địch ý!”

Khi nói chuyện, hốc mắt hắn hiện lên vòng xoáy trong suốt, mở ra kỹ năng lĩnh vực mộng cảnh, chỉ cần Catherine tiếp tục mị hoặc, hắn sẽ thi triển Bước Nhảy Mộng Cảnh rời khỏi.

Đương nhiên, tất cả cái này đều là làm cho đối phương xem, phân thân này cho dù chết cũng không sao cả.

Một rồi lại một mộng cảnh kỳ quái hiện lên.

Ặc, thời gian đi làm, phụ cận thế mà có nhiều người ngủ gật như vậy? Trương Nguyên Thanh nhìn mộng cảnh lung tung phức tạp, ngẩn ra một phen, sau đó lập tức xóa đi tạp niệm, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm cô gái tóc xám.

Cô gái tóc xám sóng mắt lưu chuyển, liếc về phía lều trại dựng lên cao cao, cười quyến rũ: “Xem ra anh không phải nghề nghiệp tà ác loại hình dục vọng mạnh.”

Lập tức thu hồi mị hoặc, sức quyến rũ trêu chọc lòng người kia nhất thời tiêu tán.

Phù, đối với mình có mức độ khoan dung, chưa mạnh mẽ diều hâu ăn gà con, nếu mình là loại hình dục vọng mạnh, liền trực tiếp ngủ phục mình? Trương Nguyên Thanh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vẫn duy trì lạnh lùng kiệt ngạo, nhíu mày nói:

“Cô biết nghề nghiệp của tôi?”

Cô gái tóc xám cười cười, chưa trả lời, tự giới thiệu: “Catherine Luu, phó hội trưởng Công Hội Thợ Săn, cấp 7, về phần nghề nghiệp, tôi nghĩ không cần giới thiệu nữa.”

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: “Có việc thì nói.”

Catherine từ trong túi lấy ra điện thoại di động, mở ra video nào đó, đưa tới.

Trương Nguyên Thanh chưa tiếp, hạ tầm mắt nhìn lại, đây là một đoạn video giám sát của ngân hàng Mỹ Thịnh, nội dung chính là quá trình Cổ Phi Chương đầu hói lấy đi khối đồng hình quạt.

Catherine thu hồi điện thoại di động, đôi mắt đẹp màu xám nhạt chăm chú nhìn, nói:

“Hai Tinh Quan anh tối hôm qua giết là người của chúng tôi, anh là người thông minh, không cần tôi giải thích nhiều chứ?”

Trương Nguyên Thanh lộ ra vẻ mặt “giật mình”, sau đó khôi phục âm trầm lạnh lùng, “Cho nên, app hậu trường nhắc nhở, chỉ là vì lừa tôi tới đây?”

Hắn thích hợp căng thẳng thân thể, tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Đừng khẩn trương như vậy, app nhắc nhở không phải lừa gạt, Thông Thiên Giáo Chủ, anh đã tiến vào danh sách khảo sát của chúng tôi.” Catherine lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, nói:

“Thông Thiên Giáo Chủ, Huyễn Thuật Sư cấp 5, tán tu, liên tục giết vài tên quan chức, có chính nghĩa cố chấp, đối với tham quan ô lại đặc biệt căm hận, nghi ngờ từng gặp đãi ngộ không công chính, tháng Tám năm nay bị quan phương truy nã, từ đó về sau không rõ tung tích.”

“Các người điều tra tôi?” Trương Nguyên Thanh phối hợp lộ ra “con ngươi chấn động”, “cố bình tĩnh”, “sát khí sôi trào”… các biểu cảm nhỏ.

Catherine cười nói: “Đã là khảo sát, đương nhiên cần điều tra rõ chi tiết của anh, chúng tôi sẽ còn tiếp tục nghiệm chứng thân phận của anh, thẳng đến khi xác định không có bất cứ vấn đề gì.”

Tạm dừng một phen, cô đi thẳng vào vấn đề nói:

“Công Hội Thợ Săn là tổ chức tuyệt đối trung lập, chúng tôi đã sẽ bồi dưỡng nghề nghiệp hợp pháp, cũng sẽ bồi dưỡng nghề

nghiệp tà ác. Tư tưởng của chúng tôi là, trên đời không có chính tà tuyệt đối, chỉ có lợi ích không thay đổi.

Bởi vậy, chúng tôi sẽ ở trong thợ săn chọn lựa hạt giống tốt bối cảnh sạch sẽ, hơn nữa tiềm lực vô hạn bồi dưỡng. Cấp bậc của anh đủ cao, năng lực hoàn thành nhiệm vụ cũng rất xuất sắc, cho nên chúc mừng anh, vào danh sách khảo sát của công hội chúng tôi."

Trương Nguyên Thanh cười lạnh một tiếng: "Một bước tiếp theo có phải giao ra thứ trong tủ bảo hiểm ngân hàng hay không?"

Catherine nói:

"Đừng vội, nghe tôi nói xong, sau khi tiến vào danh sách khảo sát, anh sẽ có được bốn phúc lợi dưới đây, một: Quyền hạn tiếp nhận nhiệm vụ của anh hủy bỏ, toàn bộ nhiệm vụ trên bảng treo thưởng đều có thể tùy tiện nhận. Hai: Chúng tôi sẽ cung cấp cho anh phương án vượt qua phó bản giai đoạn Chưởng Mộng Sứ. Ba: Tiền treo thưởng thuộc hết về anh, Công Hội Thợ Săn không thu phần trăm nữa. Bốn: Có bất cứ khó khăn nào có thể tìm tôi, tôi là cấp trên của anh."

Nói xong, cô cười quyến rũ: "Thứ năm sao, là ưu đãi cá nhân tôi tặng cho anh, nếu anh có nhu cầu phương diện đó, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào."

Điều thứ năm có thể hoàn toàn không cần, thực ngủ với cô, khối đồng là của cô, tôi cũng là của cô… Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Tạm được, nói một chút chuyện tủ bảo hiểm ngân hàng, tôi cho rằng đây mới là trọng điểm các người tìm tôi."

"Thứ trong tủ bảo hiểm ngân hàng, quả thật là mục tiêu của chúng tôi. Nếu anh bằng lòng bán ra cho chúng tôi, Công Hội Thợ Săn nhất định đưa ra cái giá khiến anh hài lòng." Catherine nói.

"Không bán!" Trương Nguyên Thanh trực tiếp từ chối.

Catherine đối với điều này không chút nào bất ngờ, cười nói:

"Chúng tôi đối với hạt giống tốt có độ khoan dung vô hạn, đầu tiên, anh trả lời tôi một vấn đề, món vật phẩm đó là cái gì?"

Chương 2244: Khảo nghiệm của Công Hội Thợ Săn (2)

Trương Nguyên Thanh nói: "Một khối đồng hình quạt, không hoàn chỉnh."

Không hoàn chỉnh… Catherine gật gật đầu: "Món đồ đó, Công Hội Thợ Săn bắt buộc phải có. Trải qua cao tầng tổ chức thận trọng cân nhắc, chúng tôi quyết định chia sẻ bảo tàng với anh, nhưng anh phải ở trong vòng mười ngày tìm được khối đồng thứ hai, đây cũng là khảo nghiệm của tổ chức đối với anh, nếu anh có thể hoàn thành, vậy chính thức thông qua khảo hạch, trở thành thành viên nội bộ của chúng tôi, nếu thất bại, như vậy anh phải giao ra khối đồng, tổ chức sẽ lấy giá hợp lý mua."

Nói xong, cô mở ra ô vật phẩm, lấy ra một tấm da thú khế ước: "Bây giờ, anh phải ký kết khế ước với chúng tôi."

Ký kết khế ước, mình phải ở trong mười ngày tìm được khối đồng thứ hai, cùng thuận lợi chui vào bên trong kẻ địch. Nếu thất bại, thì mang khối đồng bán trao tay cho Công Hội Thợ Săn. Mình hoàn toàn không có manh mối khối đồng tiếp theo nha, trong vòng mười ngày tìm ra khối thứ hai xác suất rất thấp, thế này bảo mình làm sao mà ký?

Nếu không ký, mình chỉ sợ không rời khỏi Công Hội Thợ Săn được… Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh vẫn cứng đầu đáp lại một câu: "Nếu tôi không bán thì sao?"

Catherine cười quyến rũ: "Anh đoán!"

…

Phố người Hoa, biệt thự liền kề.

Tìm Thông Thiên Giáo Chủ? Trương Nguyên Thanh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó phản ứng lại.

Liên Minh Phản Hắc Bạch ở sau khi phát hiện hai tên Tinh Quan bị săn giết, hẳn là đoán được kẻ địch "cướp đi bảo tàng" bị hớt tay trên, như vậy, bọn họ nhất định sẽ ý đồ tìm kiếm người hớt tay trên, thử Thông Thiên Giáo Chủ biết di vật của giáo hoàng hay không?

Không có lựa chọn.

Liên Minh Phản Hắc Bạch đối với di vật giáo hoàng có hiểu biết nhất định, mình có thể thử từ bọn họ nơi này thu hoạch tin tức, ồ, như vậy, mình liền có thể tiếp khảo hạch của Công Hội Thợ Săn, làm gián điệp hai mang quả nhiên thật nhiều chỗ tốt… Trương Nguyên Thanh ra vẻ trầm ngâm:

"Thông Thiên Giáo Chủ, thợ săn tiền thưởng… Tìm người không thành vấn đề, tôi am hiểu nhất tìm người, nhưng hai vị phải nói cho tôi biết nguyên nhân, nhiệm vụ không rõ sâu cạn, tôi sẽ không tiếp."

Đào Tư Minh suy tư vài giây, nói: "Nguyên nhân không thể nói cho cậu, điều cậu phải làm cũng không phải nhiệm vụ nguy hiểm, chỉ cần tập trung vị trí của hắn là được, cái khác không cần phải quản."

Trương Nguyên Thanh lắc lắc đầu: "Tập trung vị trí của hắn? Nếu bên cạnh hắn có cao thủ cấp Chúa Tể trông coi, tôi chẳng phải là tự tìm đường chết? Nếu hắn là Chúa Tể, tôi càng tìm chết, các người tin tức gì cũng không nói cho tôi biết, đã bảo tôi tìm người?"

Nói xong, hắn đứng dậy, một bộ tư thái muốn đi: "Rất xin lỗi, tôi không thể đáp ứng các người."

"Đợi một chút!"

Đặng Kinh Quốc mở miệng, vị Lôi Pháp Sư nhìn như nóng nảy, thực ra công chính này nói:

"Nói cho cậu cũng được, tối hôm qua hai tên Tinh Quan kia còn nhớ rõ chứ, bọn họ đã chết, giết bọn họ chính là Thông Thiên Giáo Chủ. Chúng tôi hoài nghi, hai tên Tinh Quan là bị hắn ôm cây đợi thỏ.

Có thể nhìn thấy linh thể, hơn nữa sạch sẽ lưu loát giết cả đôi, nghề nghiệp của Thông Thiên Giáo Chủ kia có thể là Thần Dạ Du hoặc Huyễn Thuật Sư. Cấp bậc mà nói, ít nhất cấp 5."

Thứ tôi muốn không phải những tin tức này, thứ tôi muốn biết là lai lịch khối đồng… Trương Nguyên Thanh lộ ra vẻ mặt giật mình, hỏi:

“Tối hôm qua các ngươi chưa ra tay, nghĩ hẳn là bị cao thủ cấp Chúa Tể kiềm chế, vậy càng nên nói cho tôi biết, hai tên Tinh Quan thuộc về tổ chức nào, muốn là cái gì, bởi vì người tìm kiếm Thông Thiên Giáo Chủ còn có bọn họ.

Nếu không rõ trình độ của thế lực phía sau màn, tôi sẽ phán đoán sai lầm, do đó lâm vào trong nguy hiểm.”

Nghe được lời này, Đặng Kinh Quốc nhíu mày, “Mạch suy nghĩ của cậu cực kỳ rõ ràng, tôi đối với ngươi càng có lòng tin hơn rồi.”

Hắn nói tiếp: “Cổ Phi Chương là anh em cùng cha khác mẹ của tôi, hai gã Tinh Quan kia đã đoạt đi vật tổ truyền của tôi, tổ chức sau lưng bọn họ tôi không rõ.”

Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, “Tôi cần tin tức chi tiết món vật phẩm kia, mới có thể suy đoán ra bối cảnh tổ chức phía sau màn.”

Đặng Kinh Quốc trầm giọng nói: “Tổ tiên của tôi là Hoắc Chính Khôi, ông ấy là người sáng lập xã hội đen lớn nhất trước đây của phố người Hoa. Một thế kỷ trước, ông ấy từng ở châu u du lịch vài năm, kết bạn giáo hoàng của giáo đình, giáo đình là tổ chức hợp pháp cường đại nhất cả thế giới lúc ấy.

“Về sau giáo đình bởi vì một hồi náo động bị diệt, giáo hoàng ở trước khi mất giao cho ông ấy một món đồ. Bây giờ xem ra, hẳn là tổ chức kia diệt giáo đình tìm tới cửa.”

Đặng Kinh Quốc quả thật không biết tình huống, kẻ biết tình huống mới sẽ giữ kín như bưng, kẻ không biết tình huống, ngược lại sẽ coi là truyền thuyết, dã sử để nói, không chút nào giữ lại nói ra… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Tôi hiểu rồi, cái này tôi tiếp nhận! Nhưng có yêu cầu, trong quá trình tra án, tôi cần Liên Minh Phản Hắc Bạch hỗ trợ, hy vọng các người đừng từ chối.”

Chương 2245: Khảo nghiệm của Công Hội Thợ Săn (3)

Vẻ mặt hai vị Chúa Tể khẽ buông lỏng, gật gật đầu, Đặng Kinh Quốc bổ sung nói:

“Cậu có thể lượng sức mà làm, không cần miễn cưỡng.”

Tìm Tiêu Dao Kiếm Tiên này hỗ trợ, cũng chỉ là ôm tâm lý thử chút, dù sao mỗi nghề có chuyên gia riêng, phương diện tìm người tra án, Thám Báo là chuyên nghiệp.

Đối với món vật phẩm đó, Đặng Kinh Quốc không có ý tưởng bắt buộc phải được, giáo đình cũng tốt, di vật giáo hoàng cũng thế, cách hắn quá mức xa xôi, ở trước khi Cổ Phi Chương bị hại, hắn thậm chí cũng không biết những thứ này.

Cho dù là bây giờ, hắn đối với giáo đình bị diệt, di vật giáo hoàng cũng là cái hiểu cái không.

Trương Nguyên Thanh nói: “Như vậy, nói thù lao một chút đi.”

…

Công Hội Thợ Săn.

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ hồi lâu, thản nhiên nói:

“Tôi tiếp nhận! Nhưng tôi muốn kéo dài kỳ hạn, bởi vì trong một tuần, tôi sẽ tiến vào phó bản. Như vậy đi, trong nửa tháng, tôi sẽ tìm được khối đồng thứ hai.

“Mặt khác, cô cần cho tôi một ít tình báo tương quan khối đồng, nếu không, biển rộng tìm kim tôi không có cách nào tìm kiếm.”

Làm gián điệp hai mang, đương nhiên là tận khả năng thu hoạch tình báo.

Catherine nhếch khóe miệng, “Không thành vấn đề! Lát nữa sẽ đồng bộ tới trong điện thoại di động của anh, như vậy, bây giờ ký kết khế ước đi.”

Ký xong khế ước, Trương Nguyên Thanh một lần nữa tìm tòi mộng cảnh, cố ý thể hiện khả năng, ở trước mặt Catherine thi triển Bước Nhảy Mộng Cảnh, rời khỏi Công Hội Thợ Săn.

…

Rời biệt thự liền kề, Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm điện thoại di động, xem xét tin tức Công Hội Thợ Săn lộ ra do phân thân gửi đến.

Công Hội Thợ Săn giải thích đối với khối đồng là, nghi ngờ di vật giáo hoàng, hình thái hoàn chỉnh là một mâm đồng hình tròn, nhân tiện nói một chút sự tồn tại của giáo đình, nói ba phải cái nào cũng được.

Cho ra một loại cảm giác Công Hội Thợ Săn cũng chỉ là "Tìm kiếm bảo vật trong truyền thuyết mà thôi".

Xem ra ở trước khi "Thông Thiên Giáo Chủ" thông qua khảo hạch, bọn họ sẽ không bại lộ bất cứ tin tức nào của mình.

"Đều là những lời thừa, tương đương chưa nói." Trương Nguyên Thanh bất mãn nói thầm một tiếng, "Bây giờ manh mối duy nhất chính là Hoắc Chính Khôi, ừm, người sáng lập xã hội đen lớn nhất của Hoa kiều phố người Hoa, vậy thì ủy thác Ryo Asano điều tra chút, trong cơ sở dữ liệu của Thiên Phạt tuyệt đối có nhân vật này."

Nghĩ đến đây, hắn gọi điện thoại di động cho Ryo Asano.

Chuông vang hai tiếng, rất nhanh đã bắt máy, Ryo Asano nhỏ giọng nói: "Tôi đang làm việc, có việc trả lời tin nhắn."

Nói là tiếng Nhật, nói xong liền tắt máy.

Trương Nguyên Thanh yên lặng ghi nhớ, sau đó mở ra phần mềm phiên dịch, phiên dịch ra ý tứ của câu này.

Ô, bên cạnh có người không tiện tiếp nghe, khu vực làm việc có Chúa Tể, không dám đi WC gọi điện thoại? Trương Nguyên Thanh liền soạn tin nhắn:

"Giúp tôi điều tra một chút Hoắc Chính Khôi."

Mười mấy phút sau, Ryo Asano gửi tới cuộc đời của Hoắc Chính Khôi.

…

Buổi sáng, Tùng Hải, vịnh Phó gia.

Phó Thanh Dương đang video hội nghị, thấy màn hình điện thoại di động bên cạnh bàn sáng lên, biểu hiện người gọi tới: Tiểu Trương.

Hắn nhíu nhíu mày, lập tức tạm dừng hội nghị rất quan trọng này: "Tạm dừng nửa giờ!"

Rời khỏi phòng họp online, Phó Thanh Dương nhận cuộc gọi, mở miệng chính là trào phúng:

“Tôi cho rằng cậu ở nước ngoài chơi đến mất liên lạc rồi!”

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về linh cảnh, Trương Nguyên Thanh liền đổi số điện thoại di động, Phó Thanh Dương đương nhiên cũng cần sửa ghi chú, “Tiểu Trương” danh hiệu như vậy, là dễ dàng bị xem nhẹ nhất.

“Lão đại, tôi gặp phiền toái rồi.” Trương Nguyên Thanh nói.

Phó Thanh Dương nghe vậy, lại a một tiếng: “Đoán được mà, không gặp phiền toái cậu sẽ không gọi điện cho tôi, dù sao cậu lúc không có việc gì, đều bận video điện thoại với Quan Nhã.”

Lời này, có việc Phó Thanh Dương không việc Quan Nhã? Thật ra không chỉ Quan Nhã, còn có cung chủ cùng Tiểu Viên… Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm, làm bộ chưa nghe ra lão đại lẩm bẩm, nói:

“Tôi gửi cho anh một phần bưu kiện mã hóa.”

Phó Thanh Dương nghe vậy, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, mở ra laptop, đăng nhập hòm thư, tải xuống file đính kèm.

Sau khi nhập mật mã, hắn click văn bản, xem xét nội dung văn kiện, đồng thời nghe Trương Nguyên Thanh miêu tả:

“Sự tình là như vậy, hội trưởng từ chỗ Minh Vương biết được ông chủ sau lưng ‘Công Hội Thợ Săn Tiền Thưởng’ là Tự Do Minh Ước, hắn muốn để tôi chui vào nội bộ kẻ địch, lôi ra thành viên Tự Do Minh Ước ẩn nấp ở trong tổ chức hợp pháp.

“Công Hội Thợ Săn sắp xếp cho tôi một nhiệm vụ.”

Hắn blah blah mang tiền căn hậu quả sự việc nói một lần.

“Hai quân giao chiến, điệp chiến đi trước! Chiến tranh tình báo thậm chí cao hơn chiến tràng hiện thực, chẳng qua nhiệm vụ của cậu là trọng điểm trong bố cục của hội trưởng, cậu không nên nói với tôi.” Phó Thanh Dương bình luận.

Chương 2246: Có việc Phó Thanh Dương, vô sự Cung Nhã Viên (1)

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Lão đại, lời này xa cách rồi, trên đời này tôi ngay cả mẹ ruột cũng không tin, nhưng anh là người tôi có thể tín nhiệm không giữ lại.”

“Loại viên đạn bọc đường này, có thể dùng để đánh Quan Nhã, không cần thiết nói với tôi.”

Đánh Quan Nhã không cần viên đạn bọc đường nha, dùng nhiễm sắc thể tổ truyền… Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói: “Tôi tín nhiệm đối với lão đại cao hơn Quan Nhã, ừm, lời này đừng nói cho Quan Nhã.”

“Tôi không nhàm chán như vậy.” Phó Thanh Dương không dây dưa đề tài này nữa, nói:

“Tôi đã xem xong tư liệu, cậu đã gọi điện thoại cho tôi, nói lên quan tinh thôi diễn không thể định vị vị trí khối đồng khác, cậu bây giờ chỉ có thể đánh cuộc giáo hoàng mang cả khối mâm tròn giao cho Hoắc Chính Khôi, nếu không, cậu không có khả năng tìm được khối đồng.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Trương Nguyên Thanh phụ họa không cần não, ở trước mặt Phó Thanh Dương, hắn có thể thích hợp bỏ qua suy nghĩ.

“Như vậy, Hoắc Chính Khôi chia di vật làm bốn khối, một khối gia truyền, ba khối khác giấu đi.”

“Vậy hắn sẽ giấu ở nơi nào đây?”

“Cái này phải đi suy nghĩ Hoắc Chính Khôi vì sao phải mang khối đồng tổ truyền.” Phó Thanh Dương mạch suy nghĩ rõ ràng, chậm rãi nói:

“Cậu lấy được một khối đồng trong đó, vẫn không cách nào thôi diễn định vị, nói lên khối đồng là không thể bị bói toán, thôi diễn được. Nếu như vậy, muốn hoàn toàn che giấu sự tồn tại của khối đồng, phương thức tốt nhất là dìm nó vào biển lớn.”

Có đạo lý… Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, theo mạch suy nghĩ nói: “Nhưng mà Hoắc Chính Khôi mang nó truyền cho con tư sinh, nói rõ…”

Phó Thanh Dương “Ừm” một tiếng, nói:

“Nói rõ hắn là muốn để người ta đạt được di vật giáo hoàng, nhưng hắn không biết nên giao cho ai, sau khi giáo đình bị diệt, tổ chức hợp pháp trở nên không thể tin, nghề nghiệp tà ác càng thêm không có khả năng, vì thế đành phải truyền thừa cho con tư sinh.

“Còn nhớ cậu ở trong trí nhớ của Cổ Phi Chương nhìn thấy lúc hắn nhận di vật, lời kẻ sáng lập Liên Minh Phản Hắc Bạch từng nói không?”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Không thể cho quỷ tây; không thể cho phế vật; không thể cho người xấu.”

“Không sai, đoạn dặn dò này chính là nghiệm chứng tốt nhất.” Phó Thanh Dương nói: “Hoắc Chính Khôi đã muốn để người ta đạt được nó, vậy nhất định sẽ để lại manh mối, cậu từ chỗ Thiên Phạt đạt được tư liệu nhân vật quá pha tạp, nếu lần lượt điều tra, cần thời gian rất dài.”

Cả đời một đại lão xã hội đen, nhất định đặc sắc vô cùng, người hắn từng kết giao, chuyện từng làm quá nhiều, muốn từ trong đó tìm được manh mối khối đồng, cần thời gian dài đằng đẵng điều tra, nghiệm chứng.

“Cho nên, căn cứ tin tức của di ngôn, chúng ta có thể đánh cược một ván!” Phó Thanh Dương nói.

“Đánh cược như thế nào?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Tôi đánh cược hắn là người yêu nước!”

Trương Nguyên Thanh đầu kia điện thoại mắt sáng lên, nhớ tới một đoạn ghi lại trong tư liệu nhân vật, thốt ra: “Hắn ở năm 1955, từng mang một món văn vật lưu lạc ở hải ngoại quyên cho quốc gia.”

Món văn vật đó tên “Chu Quý Phượng Điểu Tôn”, đồ đồng xanh thời kỳ Thương Chu.

Phó Thanh Dương nói: “Niên đại Hoắc Chính Khôi hoạt động, linh cảnh hành giả đại khu thứ hai vừa mới quật khởi, tiền thân của Ngũ Hành Minh, năm tổ chức lớn còn chưa trở thành tổ chức chính phủ, Hoắc Chính Khôi không có khả năng giao khối đồng cho bọn họ, cho nên, giấu nó ở trong văn vật quyên cho quốc gia, là phương pháp ổn thỏa nhất.”

So sánh với Thám Báo thật sự, sức quan sát của mình vẫn là kém xa nha… Trương Nguyên Thanh hưng phấn nói: "Có đạo lý!"

"Vậy hôm nay cứ như vậy, món văn vật đó tôi đến xử lý, tôi còn có cuộc họp quan trọng. Mặt khác, cậu gửi tôi số điện thoại di động hội trưởng Công Hội Thương Nhân." Phó Thanh Dương trực tiếp tắt máy.

Hắn ngồi tựa ở trên ghế, ánh mắt thâm trầm, trầm ngâm không nói.

Mười mấy giây sau, điện thoại di động 'ting' một tiếng, biểu hiện tin nhắn tới.

Trương Nguyên Thanh gửi qua số điện thoại riêng tư của hội trưởng.

Phó Thanh Dương lập tức gọi vào số điện thoại di động, mười mấy giây sau, đầu kia bắt máy, giọng điệu trầm thấp:

"Anh là ai, sao lại biết dãy số này."

Phó Thanh Dương cười lạnh một tiếng: "Gián điệp ông an bài bán đứng cho tôi."

"…" Đầu kia im lặng vài giây, hội trưởng thở dài nói: "Tên nuôi ong tay áo này!"

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: "Ông muốn để hắn cài vào trong Tự Do Minh Ước, lôi ra kẻ sa ngã trong tổ chức hợp pháp?"

"Có vấn đề gì?"

"Không có vấn đề, nước cờ này rất tinh diệu, đánh cờ giữa trận doanh, từ trước tới giờ đều không chỉ là đánh đánh giết giết." Giọng điệu Phó Thanh Dương trở nên trầm thấp: "Nhưng mà quá nguy hiểm, tôi không yên tâm."

"Quân cờ đã hạ xuống, không thể quay đầu."

"Vậy thì gia tăng lợi thế cùng lực lượng cho quân cờ." Phó Thanh Dương gọn gàng dứt khoát nói: "Tôi muốn ông lấy danh nghĩa Công Hội Thương Nhân, hướng Ngũ Hành Minh xin viện trợ. Sau lưng Công Hội Thương Nhân cùng Câu Lạc Bộ Tửu Thần đấu tranh là hai trận doanh lớn đấu tranh, Ngũ

Hành Minh làm trận doanh hợp pháp, viện trợ đồng minh là nghĩa vụ.”

Chương 2247: Có việc Phó Thanh Dương, vô sự Cung Nhã Viên (2)

“Tiếp tục nói.”

“Tôi sẽ phái mấy đoàn đội tới New York viện trợ các người, tôi cảm thấy thành viên bang phái Người Chết Trở Về rất không tệ.”

“Không có Chúa Tể?”

“Viện trợ chỉ là ngụy trang, Nguyên Thủy cần đoàn đội, Thánh Giả là được, Chúa Tể quá bắt mắt.”

“Có thể!” Hội trưởng đáp ứng.

Phó Thanh Dương tắt máy, cầm lấy điện thoại bàn, thông báo em gái tai thỏ dưới lầu:

“Chuẩn bị máy bay, tôi muốn đi kinh thành một chuyến, liên hệ bảo tàng kinh thành.”

…

New York, tòa nhà gạch đỏ.

Trương Nguyên Thanh đặt điện thoại di động xuống, rời khỏi phòng ngủ, gõ mở cửa phòng Annie.

“Chào buổi tối!” Người đẹp tóc vàng mặc tơ lụa váy ngủ mở cửa ra, cười quyến rũ nói.

“Chào buổi tối.” Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, tiến vào phòng ngủ, ngồi xuống ở sô pha một người bên giường, “Annie, cô từng nghe nói Catherine người này không, nghề nghiệp Ái Dục, cấp Chúa Tể.”

Hắn miêu tả chi tiết dung mạo của Catherine.

“Cậu cho rằng Catherine là cao tầng nghề nghiệp Ái Dục ở phân bộ New York dịch dung?” Annie khẽ lắc đầu:

“Cậu sẽ nghĩ như vậy, cao tầng hiệp hội cũng sẽ nghĩ như vậy, Thiên Phạt tương tự. Cao tầng Công Hội Thợ Săn bày ở mặt

ngoài, thân phận tất nhiên không có vấn đề, không có khả năng treo thân phận ở tổ chức hợp pháp.”

“Có đạo lý, có thể là tôi nghĩ nhiều rồi, nhưng đổi cách suy nghĩ, có khả năng tồn tại bóng tối dưới đèn hay không?” Trương Nguyên Thanh nói theo âm mưu luận:

“Catherine chưa chắc là cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần, nếu thân phận cô ấy ở trong hiệp hội là Siêu Phàm, hoặc Thánh Giả, có phải có thể hoàn mỹ che giấu bản thân hay không?

“Không có ai sẽ cảm thấy tầng dưới chót, trung tầng Hiệp Hội Mỹ Thần và phó hội trưởng Công Hội Thợ Săn có liên quan nhỉ?”

Annie nhíu mày: “Có chút đạo lý, nhưng đây chỉ là phỏng đoán không có căn cứ của ngài.”

“Lớn mật giả thiết, cẩn thận chứng thực!” Trương Nguyên Thanh nói: “Đoán sai không sao, tìm gián điệp chính là cần hoài nghi tất cả mọi người, Annie, tôi bây giờ sắp xếp cho cô một nhiệm vụ.”

“Ngài muốn để tôi đi phân bộ New York?” Annie là cô nương thông minh.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Tôi sẽ tiếp tục tiếp xúc với Catherine, đạt được càng nhiều tin tức, chi tiết về cô ấy, cô đợi ở phân bộ New York, giúp tôi tìm người. Cô gần đây làm thư ký sinh hoạt của tôi, cũng sắp chán đến chết rồi nhỉ?”

Annie quả nhiên ý chí chiến đấu tràn đầy: “Tôi thu thập hành lý ngay bây giờ!”

…

1 giờ chiều.

Giám đốc nhà bảo tàng kinh thành, mặc âu phục phẳng phiu, dẫn theo hai nhân viên công tác, đứng ở trước cửa chính bảo tàng, chờ đợi khách quý đến.

Lúc giữa trưa, hắn nhận được cục trưởng cục Văn Hóa kinh thành gọi điện, thông báo hắn 1 giờ chiều có khách quý muốn tới tham quan bảo tàng.

Thân phận vị khách quý kia, cục trưởng chưa nói rõ, chỉ là bảo hắn chiêu đãi cho tốt, thỏa mãn tất cả yêu cầu của khách quý, vĩnh viễn đừng nói ra chữ "Không".

Giám đốc 12:30 đã đội ánh mặt trời nóng bức mùa thu chờ đợi.

Rất nhanh, một chiếc xe MPV màu đen sáng bóng lái vào quảng trường bảo tàng, tài xế mặc âu phục phẳng phiu, đeo bao tay màu trắng vội vàng xuống xe, khom người kéo mở cửa xe.

Thấy khách quý trong xe đi xuống, giám đốc cùng hai nữ nhân viên phía sau mắt sáng lên.

Vị khách quý kia mặc âu phục màu trắng, ngũ quan như tạc tượng, anh tuấn làm người ta khó có thể nhìn thẳng. Hắn khí chất cao nhã lãnh ngạo, giống như hoa sen nở rộ ở núi tuyết, hoặc là hoa lan trắng trên vách đá.

Giám đốc vội vàng lên đón, "Chào ngài, tôi là giám đốc bảo tàng kinh thành, họ Hứa."

Quý công tử áo trắng khẽ gật đầu, không có biểu cảm không có nụ cười, nói: "Tôi muốn xem Chu Quý Phượng Điểu Tôn."

Chu Quý Phượng Điểu Tôn… Giám đốc ngẩn ra, vội nhìn về phía nhân viên công tác phía sau.

Nữ nhân viên bên trái lập tức nói:

"Chu Quý Phượng Điểu Tôn ở phòng triển lãm số 3, tôi dẫn ngài đi qua."

Mắt cô sáng lấp lánh nhìn Phó Thanh Dương, nhân vật phong lưu khí chất cùng dung mạo đều là hàng đầu như vậy, đời này có thể được gặp đã là có lãi rồi.

Vì thế, ở dưới nhân viên công tác dẫn dắt, Phó Thanh Dương đi vào phòng triển lãm số 3, thấy được văn vật kia.

Vẻ ngoài của nó là một con chim phượng hoa lệ, giăng kín đồng màu xanh, đầu chim ngẩng lên, có bốn chân, đuôi chim rủ xuống hơi vểnh lên, mắt tròn lồi, miệng cong lớn, rỗng, lưng có đồ đựng rượu hình ống tròn.

Lẳng lặng đứng ở đài triển lãm, bị thủy tinh công nghiệp che.

Nữ nhân viên nhiệt tình giới thiệu:

“Đây là đồ đồng xanh Tây Chu, dài 56 cm, rộng 44.5 cm. Nó ở cận đại trôi qua hải ngoại, năm 1955, một vị Hoa kiều trả 100 triệu đồng liên bang mua nó, quyên cho quốc gia.”

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Lấy ra!”

Nữ nhân viên ngẩn ra.

Giám đốc cũng ngẩn ra, nhưng lập tức phản ứng lại, nói: “Tiểu Ngô, bảo người ta mở ra cái chụp.”

“A, a… Vâng.” Nữ nhân viên cô vội vàng rời đi.

Chương 2248: Người thừa kế kỵ sĩ giáo đình (1)

Không bao lâu, hai nam nhân viên mặc quần áo lao động tới đây, đeo bao tay màu trắng, thật cẩn thận lấy xuống cái chụp thủy tinh công nghiệp.

Phó Thanh Dương chậm rãi đeo bao tay màu trắng, một tay cầm lên đồ đồng xanh đối với người thường mà nói rất nặng nề.

Hắn lật Phượng Điểu Tôn (tôn: cốc, bình đựng rượu) một lần, hàng lông mày kiếm rậm nhíu lại.

Làm Thám Báo, một món đồ đồng xanh nên có sức nặng thế nào, là rất rõ ràng, nếu bên trong có giấu dị vật, vào tay có thể phát hiện.

Nhưng món đồ đồng xanh này hoàn toàn không có bất cứ gì khác thường, chính là một món văn vật quý giá, nhưng cũng bình thường.

Phán đoán mắc lỗi? Phó Thanh Dương một tay cầm món đồ đồng xanh, nhíu mày trầm ngâm, tư liệu trong đầu về Hoắc Chính Khôi nhanh chóng xẹt qua.

Giám đốc cùng các nhân viên bên cạnh thấp thỏm lo âu, kinh hồn táng đảm, nhưng lại không cho mở miệng, làm ra chuẩn bị đồ đồng xanh một khi rơi, liền phi thân tới cứu.

Nhưng thời gian trôi qua từng giây từng phút, một cánh tay của vị khách nhân tôn quý này không chút sứt mẻ, thế mà còn là quý công tử lực bạt sơn hề khí cái thế?

Lúc này, Phó Thanh Dương lộ ra vẻ mặt giật mình, hắn đã biết huyền cơ ở nơi nào.

…

Đêm khuya.

Trương Nguyên Thanh bị tiếng chuông chói tai đánh thức, lấy ra điện thoại di động dưới gối xem, người gọi tới là Phó Thanh Dương.

Tinh thần hắn rung lên, lập tức bắt máy:

“Lão đại, có kết quả rồi sao?”

“Chưa có!” Phó Thanh Dương trả lời khiến hắn thất vọng một phen, tiếp theo liền nghe lão đại đổi giọng: “Nhưng có manh mối rồi, cần cậu phối hợp, đưa khối đồng kia đến kho hàng bang phái Bạch Hổ vệ, tôi có cái ý tưởng cần nghiệm chứng.”

“Chờ chút!” Trương Nguyên Thanh vừa nghe điện thoại, vừa mở ra ô vật phẩm, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, lại mở ra kho hàng bang phái, xin gửi.

Một giây sau, thỉnh cầu thông qua, Mũ Đỏ Nhỏ tiến vào kho hàng bang phái Bạch Hổ vệ.

Lại một giây nữa, Mũ Đỏ Nhỏ biến mất ở trong kho hàng.

“Chờ tin tức của tôi.” Phó Thanh Dương lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ tắt máy.

Bảo tàng kinh thành.

Trong phòng nghỉ, Phó Thanh Dương nắm Mũ Đỏ Nhỏ, run lên, một bóng người từ không gian trong mũ rơi ra.

Mặc quần bò nhạt màu, áo thun màu trắng, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, mắt đỏ yêu diễm.

Chính là Ngân Dao quận chúa.

Ngột ngạt trong Mũ Đỏ Nhỏ hơn một tuần, Ngân Dao quận chúa kinh hỉ giơ lên cái loa nhỏ: “Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo tôi theo anh lăn lộn?”

Không phải cô… Phó Thanh Dương yên lặng thu hồi cô, lại vung tay.

Ngân Dao quận chúa lại đi ra, vui vẻ giơ cái loa nhỏ: “Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo tôi theo anh lăn lộn?”

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: “Giao món đồ ra.”

Ngân Dao quận chúa làm bộ ngắm phong cảnh chung quanh.

Da mặt Phó Thanh Dương giật giật, trầm giọng nói: “Tôi sẽ nói cho Nguyên Thủy, về sau định kỳ thả cô đi ra tản bộ.”

“Một lời đã định!” Ngân Dao quận chúa nhanh chóng từ trong túi lấy ra một khối đồng xanh hình quạt, ném ‘bộp’ ở trên bàn.

Phó Thanh Dương thì vung mũ một cái, thu hồi cô, âm thi này của Nguyên Thủy, cũng coi như gần mực thì đen, dần dần học được trơn trượt cùng vô lại của chủ nhân.

Đường đường quận chúa, có tri thức hiểu lễ nghĩa đều bị chó ăn rồi.

Hắn thu mũ về ô vật phẩm, ánh mắt đặt ở trên khối đồng, tập trung tinh thần nhìn kỹ mặt ngoài phù văn dạng nòng nọc.

“Chú văn phong ấn của nghề nghiệp Vĩnh Dạ, cho nên bói toán, xem bói, thôi diễn đều không có khả năng tìm được nó.” Phó Thanh Dương nhìn thẳng những chú văn làm người ta váng đầu kia, vẻ mặt bình tĩnh, tựa như sớm có đoán trước.

Nghề nghiệp Vĩnh Dạ là am hiểu phong ấn nhất trong các nghề nghiệp lớn, phong ấn và ngủ say là năng lực trung tâm của Vĩnh Dạ.

Đã là phong ấn, vậy thì dễ xử lý rồi.

Phó Thanh Dương nắm lên khối đồng, nhẹ nhàng ném lên giữa không trung, khối đồng khi lật, hắn lấy vận tốc ánh sáng rút ra một thanh Ngọc Long Kiếm, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, giữa không trung truyền đến một tiếng vang sắc bén xuyên thủng vàng đá.

Khối đồng bị chém trúng bộc phát ra hào quang chói mắt, chú văn trên đó sáng lên từng cái, tiếp đó hủy diệt.

Khối đồng rơi xuống đất, chú văn biến mất, thay thế vào đó là hoa văn phù điêu hoa mỹ.

Phó Thanh Dương nhặt lên khối đồng, nắm vào lòng bàn tay, chờ đợi vài giây sau, tin tức vật phẩm hiện lên:

“Tên: Thánh Bàn “

“Loại hình: Chìa khóa”

“Công năng: Giải phong”

“Giới thiệu: Một trong ba đại thánh vật của giáo đình, chìa khóa mở ra tàng bảo khố của giáo đình, do các đời giáo hoàng nắm giữ, tất cả tài phú cùng bí mật của giáo đình, đều cần do nó mở ra. Sau khi giáo hoàng đời cuối cùng ngã xuống, Thánh Bàn bị phong ấn.”

“Ghi chú: Mảnh vỡ Thánh Bàn tiếp xúc phong ấn sẽ cảm ứng lẫn nhau.”

Cảm ứng lẫn nhau? Phó Thanh Dương đưa khối đồng hình quạt đến trước Chu Quý Phượng Điểu Tôn, bức tượng đồng xanh chim phượng cao năm mươi cm đột nhiên bắt đầu chấn động ong ong.

Chương 2249: Người thừa kế kỵ sĩ giáo đình (2)

Khối đồng hình quạt trong tay Phó Thanh Dương cũng chấn động không ngừng.

“Quả nhiên ở trong món đồ đồng xanh, không phải đúc ở bên trong món đồ đồng xanh, mà là phong ấn ở trong đồ đồng xanh.” Phó Thanh Dương nhíu mày.

Rất hiển nhiên, khối đồng thứ hai là bị phong ấn ở trong đồ đồng xanh, muốn lấy ra khối đồng, chỉ có hai loại biện pháp, một là thi triển kỹ năng, chú ngữ tương ứng, giải trừ phong ấn.

Hai là bạo lực phá hủy.

Nhưng vậy chắc chắn sẽ phá hủy văn vật này, tuy Phó Thanh Dương cùng không để ý cái gọi là văn vật, nhưng hắn biết văn vật đối với một quốc gia cùng dân tộc tượng trưng cho cái gì.

Suy tư vài giây, Phó Thanh Dương cầm kiếm đứng dậy, tùy tay vung vài cái, tìm xúc cảm.

Đổi thành nghề nghiệp khác, người khác, chỉ có thể phá hư đồ đồng xanh, hoặc là tìm kiếm nghề nghiệp Vĩnh Dạ hỗ trợ, nhưng Phó Thanh Dương cảm thấy mình có thể thử ở dưới tình huống không phá hư văn vật, chém vỡ phong ấn.

Cái này cần kiếm thuật cực kỳ chuẩn, cùng với sức khống chế mạnh đến mức có thể nói biến thái.

Đại bộ phận Kiếm Khách, thậm chí Yển Sư đều không có loại năng lực này, nhưng Phó Thanh Dương có thể, bởi vì kiếm chiêu lặp lại mà đơn điệu, hắn đã luyện cả đời.

Phó Thanh Dương nhẹ nhàng hít một hơi, bước vòng cung, hạ thấp hông, đứng tấn, keng một tiếng, kiếm quang chợt lóe rồi

biến mất.

Kiếm quang chợt lóe rồi biến mất kia, hầu như là dán sát đồ đồng xanh chém qua, đã chém trúng, lại như là chưa chém trúng.

Nhưng ở sau khi kiếm quang lóe lên, món đồ đồng xanh dừng rung động, từng đốm sáng trào ra, tiếp đó hội tụ, hóa thành một khối đồng hình quạt.

"Còn lại hai khối!"

Phó Thanh Dương thu hồi hai khối đồng hình quạt.

…

New York.

Sau nửa đêm, điện thoại di động Trương Nguyên Thanh "ting" một tiếng, hắn dậy xem tin nhắn, vẻ mặt vui vẻ:

"Lão đại đã tìm được khối thứ hai? Không hổ là Thám Báo cấp Chúa Tể, hiệu suất thật cao. Thánh Bàn? Một trong ba đại thánh vật, A, trong đó có một món có phải Chén Thánh hay không?

"Thì ra Thánh Bàn là chìa khóa mở ra bảo tàng giáo đình, khối đồng không phải truyền thừa của người tu hành cổ đại, mà là bị phong ấn?"

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ ra hai khối đồng, vừa xem tin nhắn của Phó Thanh Dương, vừa xem thuộc tính vật phẩm.

Chậc, phiền nhất loại cần thu thập chìa khóa này, trực tiếp cho bảo tàng không tốt sao… Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm hai khối đồng, bắt đầu suy nghĩ:

"Nếu như vậy, nhiệm vụ của Công Hội Thợ Săn liền hoàn thành rồi."

Hắn đột nhiên biến sắc, "Không đúng, nếu nói cho Công Hội Thợ Săn mình có hai khối chìa khóa, Catherine nhất định sẽ lấy đi một cái, bằng không bọn họ chính là kẻ ngốc. Chìa khóa sẽ hấp dẫn lẫn nhau, bọn họ chỉ cần lấy được một khối, ba khối khác liền nguy hiểm.

“Nhưng không giao chìa khóa cho Công Hội Thợ Săn, mình liền không thể cài vào bên trong, không thể đạt được tình báo của kẻ địch, không thể quét sạch đại lão trà trộn ở trong tổ chức hợp pháp.”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, khó xử.

“Nếu không hỏi ý kiến lão đại một chút? A, không thể quá ỷ lại đối với hắn, hơn nữa cũng không khó, mình nghĩ được biện pháp rồi…”

Biện pháp của Trương Nguyên Thanh chính là, tận khả năng ở trong kỳ hạn mười lăm ngày, tập hợp đủ ba khối, thậm chí bốn khối chìa khóa, sau đó mở ra bảo tàng giáo đình, dọn sạch trước rồi nói sau.

Đương nhiên, cái này quá lý tưởng hóa.

Tốt nhất là tập hợp đủ ba khối chìa khóa, lại cho ra một khối, một khối cuối cùng, cùng nhau tìm với Công Hội Thợ Săn.

Như vậy, Công Hội Thợ Săn vĩnh viễn không tập hợp đủ chìa khóa, trong lúc đó Trương Nguyên Thanh làm rất nhiều việc, nói không chừng có thể mò ra không ít kẻ sa ngã ẩn núp ở tổ chức hợp pháp.

Bây giờ mới trôi qua một ngày, thời gian còn sớm, ngủ trước, ngày mai tổ chức tụ hội online của Người Chết Trở Về, xem lại chút cuộc đời của Hoắc Chính Khôi… Trương Nguyên Thanh đắp chăn, ngủ say.

…

Sáng sớm hôm sau.

Trương Nguyên Thanh rời giường rửa mặt, sau khi cùng Annie ăn xong bữa sáng, kéo hành lý tiễn cô xuống lầu.

Một chiếc xe MPV màu đen đã chờ ở ngoài nhà.

Nhìn theo Annie ngồi xe rời đi, Trương Nguyên Thanh quay về lầu bốn, rất nhanh nghe được tiếng chuông cửa.

Ngoài cửa là thiếu nữ nhà bên Tào Thiến Tú thanh lệ cao gầy, nghiêm túc đoan chính.

“Tiểu tổ chúng ta hôm nay có một hành động, anh muốn tham gia không?” Tào Thiến Tú ngầm có ý chờ mong nói: “Chính là

tổ chức Tinh Không Khế Ước kia, gần đây lại ở khu vực phố người Hoa tổ 6 quản lý, còn có trường học chúng tôi phát tán thuốc phiện, chúng tôi đã liên hợp tiểu đội hành động của Thiên Phạt, lần này cần chơi thật rồi."

Nói xong, cô mới ý thức được Trương Thanh Dương không biết "Tinh Không Khế Ước", vội giải thích:

"Chính là tên lái xe ngày đó đá Tào Siêu, bọn họ là thành viên ngoại vi của Tinh Không Khế Ước, một đám lưu manh vườn trường."

Chương 2250: Hậu thủ của Hoắc Chính Khôi (1)

"Là xã hội đen do linh cảnh hành giả xây dựng sao?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Đúng! Tổ chức này chẳng những buôn bán thuốc phiện, còn làm ăn da thịt, mặt khác, bọn họ còn là kẻ theo chủ nghĩa chủng tộc."

Mọi người đều là kẻ theo chủ nghĩa chủng tộc, đại ca không nói nhị ca! Trương Nguyên Thanh nói: "Nói như thế nào?"

Tào Thiến Tú oán hận nói:

"Lão đại của Tinh Không Khế Ước rất thù ghét chúng ta, ở phố người Hoa bán thuốc phiện, cho vay nặng lãi, mở sòng bạc, bắt phụ nữ không trả nổi tiền bán mình, nếu là đàn ông, liền bắt ép phụ nữ trong nhà bọn họ bán mình trả nợ.

Chẳng qua Tinh Không Khế Ước không có Thánh Giả, sở dĩ có thể sống đến bây giờ, là bởi vì lão đại của bọn họ có quan hệ ở trong Thiên Phạt. Chẳng qua lần này Thiên Phạt muốn quét sạch sâu mọt bên trong tổ chức, chơi thật rồi."

Trương Nguyên Thanh lại hỏi thêm mấy vấn đề, sau đó ở trong ánh mắt chờ mong của Tào Thiến Tú từ chối cô.

Sắc mặt của thiếu nữ nhà bên nháy mắt suy sụp xuống, rầu rĩ không vui rời đi. Không muốn đi vì sao còn phải hỏi nhiều như vậy?

…

10:30 sáng, Trương Nguyên Thanh ngồi xe taxi tới tiểu khu biệt thự liền kề phố người Hoa, ấn chuông cửa nhà Đặng Kinh Quốc.

Kế tiếp, hắn sẽ lấy khóa mục tiêu Thông Thiên Giáo Chủ, phát hiện hắn đang tìm cái gì làm lý do, từ chỗ Đặng Kinh Quốc lừa lấy tình báo về Hoắc Chính Khôi nhiều hơn, riêng tư hơn.

Tiếng chuông vang một lát, người hầu gái chậm chạp đi đến.

"Ông chủ đang gặp khách!" Người hầu gái giải thích một câu, dẫn hắn đi vào.

Tiến vào phòng khách, Trương Nguyên Thanh liếc một cái liền thấy Đặng Kinh Quốc ở khu tiếp khách tiếp đãi khách nhân, vị khách kia tuổi chừng ba mươi, mặc áo khoác lông chồn màu đen, ngũ quan rất anh tuấn.

Dáng người khỏe mạnh nhưng không khôi ngô, đường nét cơ bắp mượt mà khiến hắn nhìn qua tựa như một con báo mạnh mẽ.

Khí chất khó mà nói, thoạt nhìn, công chính nghiêm túc, lại nhìn kỹ, sẽ phát hiện gã này khóe miệng cong lên, mắt hơi cong, lộ ra một sự bất cần đời.

Thấy Trương Nguyên Thanh tiến vào, vị khách kia liếc mắt đánh giá, cũng theo bản năng nhếch khóe miệng.

Đặng Kinh Quốc chủ động chào hỏi: "Cậu tới vừa lúc, vị khách này tự xưng là người thừa kế kỵ sĩ giáo đình, sáu đời đơn truyền, tới nơi này hỏi di vật giáo hoàng."

Người thừa kế kỵ sĩ giáo đình? Còn sáu đời đơn truyền? Một đám tóc vàng mắt xanh da trắng, sao truyền rồi truyền biến thành kẻ tóc đen da vàng? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, không tin chút nào, trực tiếp đánh dấu sói cho tiểu tử này.

Quá nửa là Công Hội Thợ Săn phái tới.

"Chào anh, Tiêu Dao Kiếm Tiên!" Trương Nguyên Thanh bày ra sự lạnh lùng riêng của Thám Báo.

"Tiêu Dao Kiếm Tiên?" Gã tự xưng kỵ sĩ sáu đời đơn truyền mắt sáng lên, 'chậc chậc' nói: "Tên hay tên hay, chào anh, ID linh cảnh của tôi: Địch Thái."

Trạch Thái? Vừa trạch vừa thái (vừa ru rú ở nhà vừa gà) sao? Trương Nguyên Thanh vừa ở trong lòng lẩm bẩm, vừa cảm ứng cảm xúc của đối phương.

Trong lòng hắn "Ồ" một tiếng, trong cảm xúc của vị đơn truyền kỵ sĩ này không có đối địch cùng tham lam, cũng không có sát khí, cái này không phù hợp tâm tính một tên gián điệp mưu đoạt di vật giáo hoàng.

Ngạo mạn, tự tin, không kiên nhẫn, tâm tình không tốt gì, còn có một tia hâm mộ, ặc, sẽ không thật sự hâm mộ ID linh cảnh của mình chứ đi, nếu muốn, 998 đồng bán tài khoản cho ngươi nè… Trương Nguyên Thanh tạm thời thu hồi địch ý đối với người này, thử nói:

"Kỵ sĩ đơn truyền? Di vật giáo hoàng vừa mất trộm, anh liền tìm tới nơi này, nếu không phải Thuật Quan Sát khiến tôi nhìn ra anh chưa nói dối, hành động của các hạ thật sự làm người ta hoài nghi."

Tiếp theo, hắn nhìn về phía Lôi Pháp Sư Đặng Kinh Quốc, nói: "Minh chủ, tôi đề nghị ở lại bên cạnh nghe, không ai có thể nói dối ở trước mặt tôi."

Đặng Kinh Quốc khẽ gật đầu, "Tôi cũng là ý tứ này."

Rất hiển nhiên, hắn cũng không tin được kẻ gọi là kỵ sĩ đơn truyền đột nhiên đến gặp, cũng đề cập di vật giáo hoàng này.

Đợi sau khi Trương Nguyên Thanh vào ngồi, Đặng Kinh Quốc nhìn về phía kỵ sĩ áo da chồn, nói:

"Ngài Địch Thái, vị này là thành viên Liên Minh Phản Hắc Bạch chúng tôi, Kiếm Khách tôi nể trọng, kế tiếp, hắn sẽ toàn bộ hành trình đại biểu tôi nói chuyện với ngài."

"Kiếm Khách?" Địch Thái lười biếng tựa vào sô pha, đánh giá Trương Nguyên Thanh, cười nói: "Kiếm Khách đại khu thứ nhất số lượng không nhiều, Kiếm Khách trong tổ chức dân gian càng ít, anh là Thiên Phạt xếp vào, hay là người thế gia Thám Báo Phó gia?"

Giọng điệu, tư thái cùng vẻ mặt của hắn, đều lộ ra một sự tự tin "Ta là đại lão", cho dù ở trường hợp có Chúa Tể, cũng không có chút câu nệ.

Tư thái này, sẽ không là Chúa Tể chứ? Trong lòng Trương Nguyên Thanh có chút nói thầm.

Chẳng qua, mặc dù đối phương là Chúa Tể, hắn cũng có thể thông qua cảm xúc biến hóa để cảm ứng nội tâm chân thật của đối phương, vị kỵ sĩ đơn truyền này sẽ không ngờ được, Kiếm Khách trước mắt thật ra là một vị Huyễn Thuật Sư, đề phòng Thuật Quan Sát như thế nào nữa cũng là phí công.

Chương 2251: Hậu thủ của Hoắc Chính Khôi (2)

"Tôi là ai không quan trọng, ngài là ai rất quan trọng." Trương Nguyên Thanh nói: "Ngài Địch Thái, ngài muốn chứng minh thân phận mình như thế nào?"

"Biện pháp ngăn chặn nói dối có rất nhiều, Thuật Quan Sát của Kiếm Khách theo tôi thấy quá mức chủ quan, hơn nữa dễ dàng bị cao thủ khắc chế, xa xa không đơn giản hữu hiệu bằng chế định quy tắc." Địch Thái nắm lên quả táo trên mâm đựng trái cây, không nhẹ không nặng vỗ bàn trà, "Tôi đề nghị, mọi người chơi một hồi Sự thật hay Thách thức, ai nói dối người đó sẽ chết."

Theo quả táo vỗ lên bàn trà lay động, một vòng vầng sáng màu đồng thau khuếch tán, đảo qua phòng khách.

Trương Nguyên Thanh và Đặng Kinh Quốc cảm giác được rõ ràng, trong cõi hư vô có lực lượng vô hình khóa chặt tâm linh, thay đổi nhận thức, nói dối lập tức biến thành tội nặng tày trời, có thể so với giết người.

Sức trói buộc rất mạnh, đơn giản chế định quy tắc, cho mình cảm giác đã nghiền ép Kỵ Sĩ cấp 6 Natsusa của Thiên Phạt, đây là một vị Kỵ Sĩ cấp Chúa Tể nha, gấu trúc trong gấu trúc… Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

Đặng Kinh Quốc thì mặt không biểu cảm, khẽ gật đầu:

"Tôi tin tưởng cậu là Kỵ Sĩ rồi."

Sau khi lộ một chiêu đơn giản, Địch Thái thở dài:

“Tôi quả thật là người thừa kế Kỵ Sĩ giáo đình, các người đều biết giáo đình chứ, nếu không biết tôi giảng giải sau một chút. Kỵ Sĩ đoàn là lực lượng cường đại nhất của giáo đình, do một đám nghề nghiệp Kỵ Sĩ không sợ cái chết tạo thành.

“Bọn họ cường đại mà không sợ hãi, nơi đi qua, tà ác cùng kẻ địch đều sẽ hóa thành bột phấn, cánh quân này tổ hợp lại, ngay cả giáo hoàng cũng chỉ có thể tránh lui. Nhưng hơn một thế kỷ trước, giáo đình bị diệt ở trong rung chuyển đáng sợ, chỉ có một vị Kỵ Sĩ cường đại may mắn sống sót, vị Kỵ Sĩ kia mai danh ẩn tích một đoạn thời gian, về sau liên lạc với Hoắc Chính Khôi.

“Hắn từ chỗ Hoắc Chính Khôi biết được giáo hoàng giao di vật cho người phương đông này, vì thế hai người thương lượng, chia Thánh Bàn làm bốn khối, lấy hai loại phương thức phong ấn, trong đó hai khối chỉ làm phong ấn đơn giản, cảm ứng lẫn nhau. Hai khối khác thì lấy phương thức tinh diệu hơn phong ấn, do Hoắc Chính Khôi đến xử lý.

“Hai khối Thánh Bàn nọ có thể cảm ứng lẫn nhau, do Hoắc Chính Khôi cùng sư tổ bảo quản, mỗi người một khối. Hai người ước định, cùng nhau trông coi, cùng nhau thủ hộ Thánh Bàn của giáo đình, sau nữa, hai bên tách ra, ước định năm năm liên lạc một lần.

“Hoắc Chính Khôi tiếp tục làm đại lão xã hội đen của hắn, vị Kỵ Sĩ giáo đình kia thì thu một người da vàng làm đệ tử, dạy hắn chiến kỹ cùng thánh thuật của Kỵ Sĩ.

“Làm như vậy đại khái là vì che tầm nhìn của kẻ thù, tựa như sẽ không có ai ngờ được, giáo hoàng sẽ mang Thánh Bàn quan trọng như vậy giao cho một người da vàng.

“Sau đó nữa sao, truyền thừa Kỵ Sĩ liền ù ù cạc cạc biến thành chúng tôi rồi.”

Trương Nguyên Thanh yên lặng nghe xong, hỏi:

“Có chứng cứ gì có thể chứng minh những lời này anh nói?”

Nghe vậy, ngài Kỵ Sĩ mặc áo khoác da chồn màu đen, từ trong túi hàng hiệu bên người lấy ra hai món đồ, bày ở trên bàn trà.

Một món là khối đồng hình quạt cùng một xấp giấy viết thư ố vàng.

! ! ! Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại, chỉ cảm thấy trên trời rớt xuống bánh nướng, lại còn có loại chuyện tốt này?

Địch Thái mở ra những tờ giấy viết thư ố vàng kia, nói:

“Việc này trên thư nói rất rõ ràng, các người xem xong là rõ.

“Nói thật, tôi đối với giáo đình không có lòng trung thành, lại càng không muốn tham dự việc này, tôi đại khái sẽ giống với sư phụ, các sư tổ, yên lặng thu đồ đệ, truyền thừa tín vật, nhưng không ngờ, đêm qua, khối đồng này bỗng nhiên giải trừ phong ấn.

“Phong ấn Thánh Bàn của Hoắc Chính Khôi và Kỵ Sĩ là một cái chỉnh thể, một khối trong đó phong ấn giải trừ, một khối khác cũng sẽ tiếp xúc, cảnh báo lẫn nhau.”

Hắn thở dài: “Vì thế tôi liền bị ép, gánh vác nhiệm vụ sư thừa, tìm tới cửa.”

Đặng Kinh Quốc cầm lấy giấy viết thư cẩn thận đọc.

Hồi lâu sau, hắn buông giấy viết thư xuống, gật đầu nói: “Không có vấn đề!”

Hoắc Chính Khôi thế mà còn để lại một chiêu, đây là lo lắng trong con cháu của mình xuất hiện kẻ bất hiếu, hoặc là bị Tự Do Minh Ước tìm được, cho nên mang một khối trong Thánh Bàn giao cho Kỵ Sĩ bảo quản? So sánh với Kỵ Sĩ công chính, xác suất trong đời sau xuất hiện con cháu không nên thân lớn hơn nữa, chẳng qua con cháu lão Hoắc tạm được, chưa làm hắn thất vọng… Trương Nguyên Thanh nhíu mày:

“Anh làm sao biết Đặng minh chủ là cháu nội Hoắc Chính Khôi? Ở trước khi di vật giáo hoàng mất đi, bí mật này ngay cả chính ông ấy cũng không biết.”

“Đã nói hai bên ước định năm năm liên lạc một lần, sau khi Hoắc Chính Khôi trở về linh cảnh, con tư sinh của lão Đặng Quốc Quang từng xin chúng tôi giúp đỡ, Liên Minh Phản Hắc Bạch có thể thành lập, sư phụ của sư phụ tôi cũng từng bỏ sức.” Kỵ Sĩ nói:

“Thẳng đến sau khi Đặng Quốc Quang chết, hai nhà mới mất liên lạc.”

Chương 2252: Hậu thủ của Hoắc Chính Khôi (3)

"Nói như vậy, Kỵ Sĩ các người là bảo hiểm Hoắc Chính Khôi để lại, một khi khối Thánh Bàn này của Hoắc gia mất đi, Kỵ Sĩ liền sẽ ra tay truy hồi." Đặng Kinh Quốc trầm ngâm nói:

"Di vật giáo hoàng mấy ngày hôm trước quả thật bị cướp đi, phụ thân tôi noi theo Hoắc Chính Khôi, giao di vật giáo hoàng cho con tư sinh, vài ngày trước, người con tư sinh kia bị Tinh Quan phệ linh, bất hạnh hy sinh.

Chẳng qua chuyện này có khúc chiết khác…"

Lập tức mang chuyện Tinh Quan giết chết Cổ Phi Chương, lại ở nửa đường bị Thông Thiên Giáo Chủ chặn giết nói cho Địch Thái.

Kỵ Sĩ da chồn nghe mà ngẩn ra: "Phức tạp như vậy sao? Ừm, như vậy xem ra, Thông Thiên Giáo Chủ kia đã đạt được Thánh Bàn, cũng thành công giải trừ phong ấn. Như vậy cũng tốt, Thánh Bàn sẽ cảm ứng lẫn nhau, tôi sẽ thử tìm ra hắn, đoạt lại Thánh Bàn."

Mình mấy ngày tới đều sẽ không lấy nó ra… Trương Nguyên Thanh yên lặng nói.

Đặng Kinh Quốc thì nhìn về phía Kiếm Khách đến từ phương đông, nói với Địch Thái:

"Thánh Bàn chưa truyền thừa cho tôi, từ đáy lòng mà nói, tôi không muốn xen vào việc này, nhưng đã là sứ mệnh của gia tộc, tôi làm con cháu của Hoắc Chính Khôi, nên góp sức."

Ngay tại lúc Trương Nguyên Thanh cho rằng hắn muốn phát biểu một ít ngôn luận vĩ đại quang minh chính nghĩa, liền nghe Đặng minh chủ đổi giọng:

"Tôi đã cắt cử Tiêu Dao Kiếm Tiên truy tung Thông Thiên Giáo Chủ. Tiêu Dao, kế tiếp cậu liền phụ trách phụ trợ Địch Thái, đoạt lại Thánh Bàn, khi cần thiết, tôi có thể ra tay."

Đặng minh chủ một bộ dáng không muốn nhúng tay, cũng tốt, mình liền ẩn núp ở bên cạnh Kỵ Sĩ này, tìm cơ hội đoạt lấy

Thánh Bàn… Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu: “Tôi sẽ cố hết sức!”

Hắn vốn muốn nói, nếu quá nguy hiểm, tôi muốn tăng thù lao, tốt xấu phải làm ra chút bộ dáng, nhưng nghĩ lại, câu này không cần phải nói, có thể âm thầm tìm Đặng Kinh Quốc bàn bạc.

Nói ra ngược lại quá mức làm ra vẻ.

Địch Thái liếc nhìn Trương Nguyên Thanh, vẻ mặt không quá tình nguyện: “Một vị Kiếm Khách.”

Vừa lắc đầu vừa thất vọng ‘chậc chậc’.

Anh đây là ý tứ gì! ! Trương Nguyên Thanh có chút muốn đánh người.

Rời khỏi biệt thự của Đặng Kinh Quốc, Trương Nguyên Thanh cùng Địch Thái một trước một sau, dọc theo phố dài đi chầm chậm.

Mình hôm nay là được nữ thần may mắn lật bài sao, khối Thánh Bàn thứ ba tự rơi trước mặt mình rồi… Chẳng qua Kỵ Sĩ này xác suất đại khái là Chúa Tể, mạnh mẽ cướp đoạt rất khó, phải mời hội trưởng ra tay. Khối đồng trên người hắn chính là nước cờ đầu mình tiến vào Công Hội Thợ Săn… Trương Nguyên Thanh nhìn Thái Kỵ Sĩ đi ở phía trước, chỉ cảm thấy đối phương tựa như một miếng thịt ba chỉ mê người.

Đợi một chút! Hắn nghĩ lại, Kỵ Sĩ này nếu không chết, nhất định sẽ đại náo New York. Một Chúa Tể đại náo New York, Công Hội Thợ Săn rất nhiều tai mắt, rất dễ dàng sẽ tìm hiểu được nguyên nhân Địch Thái làm ầm ĩ.

Đến lúc đó mình giải thích như thế nào từ trong tay một Chúa Tể cướp đi Thánh Bàn? Công Hội Thợ Săn chỉ cần không ngốc, có thể đoán ra sau lưng mình có người nha.

Giết Kỵ Sĩ sao? Kỵ Sĩ là trận doanh hợp pháp, so với Thám Báo càng chính phái hơn, thịt người tốt không phải ước nguyện ban đầu của mình, hơn nữa loại gấu trúc trong gấu trúc này, thịt quá lãng phí, giữ lại hắn hữu dụng hơn… Trương Nguyên Thanh trong lúc nhất thời lâm vào khó xử.

Lúc này, Địch Thái đi ở phía trước bỗng nhiên xoay đầu lại, khóe miệng nhếch lên:

“Tôi từ trên người anh cảm ứng được địch ý.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi chấn động, thản nhiên nói: “Tôi cũng từ trên người anh cảm ứng được địch ý.”

Hắn rất nhanh phản ứng lại, Kỵ Sĩ không biết Thuật Quan Sát, cũng không có năng lực cảm ứng cảm xúc, lại thêm lúc mình suy nghĩ, theo thói quen kiềm chế cảm xúc, đối phương không có khả năng cảm nhận được kẻ địch.

Đây là đang chọc hắn.

“Dù sao kế tiếp chính là đồng bạn, tôi người này độc lai độc vãng quen rồi, là không tín nhiệm đồng bạn.” Địch Thái nhún nhún vai, sau đó nói:

“Thông Thiên Giáo Chủ kia hành tung bất định, New York lớn như vậy, tìm người chính là biển rộng tìm kim, phiền toái, rất phiền toái. Công ty tôi còn có cả đống việc phải xử lý, không muốn bị những chuyện vớ vẩn này cuốn lấy.

“Tiêu Dao Kiếm Tiên, tôi dứt khoát đưa Thánh Bàn cho anh, anh thay tôi tìm người chứ?”

Tôi cũng không biết anh có phải đang chọc tôi hay không, gã này vì sao địch ý đối với mình lớn như vậy? Trương Nguyên Thanh đơn giản lạnh mặt, không quan tâm hắn.

Đi thêm một lúc, Trương Nguyên Thanh nhìn bóng lưng Kỵ Sĩ da chồn một cái, chủ động bắt chuyện, nói:

“Anh có kế hoạch gì không?”

Kỵ Sĩ da chồn ‘a’ một tiếng, hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy tôi nên có kế hoạch gì? Đặng minh chủ nói anh đang điều tra Thông Thiên Giáo Chủ, có manh mối gì? Đừng nói cho tôi thành quả gì cũng chưa có.”

Chương 2253: Ám sát (1)

Gã này giọng điệu nói chuyện thật gợi đòn… Trương Nguyên Thanh hỏi: “Anh là Chúa Tể sao?”

Địch Thái nhìn nhìn hắn, cười nói: “Tôi là Bán Thần!”

Anh nếu Bán Thần, tôi nạp đầu bái ngay tại chỗ… Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

“Thông Thiên Giáo Chủ là thợ săn tiền thưởng, tiếp là nhiệm vụ án giết người liên hoàn ở phố người Hoa, nói lên cấp bậc thợ săn của hắn không cao. Tô tiêu chút tiền, điều tra danh sách nhiệm vụ quá khứ của hắn, phát hiện người này ghét ác như thù, giết đều là tội phạm, thành viên xã hội đen.

Như vậy ở dưới tình huống biết cấp bậc đại khái, hơn nữa tính cách của hắn, câu cá chấp pháp là phương thức hiệu suất cao nhất. Tôi ngày hôm qua ở Công Hội Thợ Săn treo thưởng một nhiệm vụ, nhiệm vụ săn giết chính tôi. Tôi mang mình miêu tả thành cuồng đồ gian dâm bắt cóc cướp của không chuyện ác nào không làm.”

Mắt Địch Thái sáng lên: “Nếu Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy nhiệm vụ kia, xác suất đại khái sẽ tiếp, như vậy kế tiếp chỉ cần chờ hắn chui đầu vô lưới là được.”

Trương Nguyên Thanh cũng cười lên, thuận thế nói: “Cho nên, nếu anh là Chúa Tể, như vậy tốt nhất ở cùng một chỗ với tôi. Chẳng qua, đừng ôm hy vọng quá lớn, cũng có thể là thợ săn khác tiếp nhiệm vụ.”

Địch Thái nghiêng đầu, suy tư một lát, khuôn mặt anh tuấn kia lại gợi lên nụ cười gợi đòn: “Chủ ý không tệ, vậy tôi liền làm vệ sĩ của anh ba ngày, trong vòng ba ngày không có manh mối, chúng ta liền mỗi người đi một ngả, tôi tự mình đi tìm.”

Vì thế hai người vừa đi vừa tán gẫu, xuyên qua sáu khu phố, đi tới tòa nhà gạch đỏ.

Địch Thái ngẩng đầu, đánh giá kiến trúc sáu tầng, tặc lưỡi nói: “Anh ở trong loại nhà bình dân này sao, không quá phù hợp thân phận Thánh Giả nha. Tôi ở khách sạn quốc tế đảo Manhattan đặt phòng tổng thống, anh vẫn là theo tôi lăn lộn đi.”

“Anh kinh doanh công ty?” Trương Nguyên Thanh tò mò hỏi.

“Tốt xấu cũng là đại lão giá trị con người chục tỷ đồng liên bang, về sau gọi tôi Thái tổng.” Kỵ Sĩ đơn truyền cằm hếch lên trời.

Trương Nguyên Thanh không muốn nói lời thừa với hắn: "Phòng của tôi là 403, anh muốn ở hay không là tùy."

Hắn trực tiếp lên lầu, vào thang máy về phòng, rót một chén nước, ngồi ở bên bàn ăn bắt đầu suy nghĩ.

Hắn đã có mạch suy nghĩ đại khái, trước mang Kỵ Sĩ sáu đời đơn truyền lừa về trong nhà, sau đó để Thông Thiên Giáo Chủ tập kích, sau khi tập kích thất bại, lập tức tìm Công Hội Thợ Săn, nói cho bọn họ tung tích khối đồng.

Kế tiếp để Công Hội Thợ Săn cùng Chúa Tể Kỵ Sĩ véo nhau, hắn ở bên cạnh đục nước béo cò.

Như vậy, đã là có cái để ăn nói với Công Hội Thợ Săn, lại có thể giữ được khối đồng, hy vọng Kỵ Sĩ đơn truyền này có thể tích cực chút. Đương nhiên, nếu không tích cực, để Công Hội Thợ Săn lấy đi khối đồng, vậy Tiêu Dao Kiếm Khách cái thân phận này, liền có thể liên thủ Kỵ Sĩ Chúa Tể.

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh thấy Kỵ Sĩ đơn truyền còn chưa lên lầu, thầm nhủ sẽ không là thực đi rồi chứ?

Vội vàng đi đến bên cửa sổ, đẩy ra cửa sổ quan sát con đường, thấy Địch Thái mặc áo khoác da chồn màu đen, đứng ở trước sạp ăn vặt ven đường, đang cầm một hộp đậu phụ thối ăn ngon lành.

"Tôi ăn xong lại lên!" Hắn vẫy vẫy tay.

Phong thái ở khách sạn lớn quốc tế đại của anh đâu? Phong thái giá trị con người chục tỷ của anh chính là ngồi xổm ven đường ăn đậu phụ thối? Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật, đóng lại cửa sổ.

…

Xe MPV sáng bóng đỗ ở dưới căn nhà gạch đỏ, cô nương trẻ tuổi mặc váy ống công sở màu xám, sai sử ba người lao động hướng về căn nhà gạch đỏ khuân vác những cái thùng giấy lớn.

Lầu bốn, bà chủ nhà chặn ở cửa thang máy, cản người lao động, hai tay chống nạnh, phun nước miếng bay tứ tung:

"Các người muốn làm gì sao, cái gì cũng chuyển lên trên, trải qua tôi người chủ cho thuê nhà này đồng ý chưa? Đi xuống hết

cho tôi.”

Cô gái trẻ tuổi mặc váy ống màu xám nói: “Ông chủ của chúng tôi sẽ ở chỗ này vài ngày, ngài là chủ cho thuê nhà phải không, khách thuê của ngài đã cho phép.”

“Hắn cho phép tôi chưa cho phép.” Bà chủ nhà có lẽ là hôm nay chưa cãi nhau, tính tình nóng nảy còn chưa phát tiết, rốt cuộc bắt được cơ hội:

“Phòng của lão nương không phải loại người nào cũng có thể ở, chưa trao đổi đã muốn ở? Đi ra ngoài đi ra ngoài, nếu không đi ra ngoài, xem tôi không đập nát chỗ đồng nát này của các người.” !

Nói xong, nhấc lên một cái bọc nhỏ, muốn ném xuống đất.

Cô nương trẻ tuổi không chút hoảng hốt, bình tĩnh nói:

“Cái hộp này là xì gà bản giới hạn ông chủ của chúng tôi sưu tầm, một hộp 100.000 đồng liên bang.”

Bà chủ nhà lấy thế sét đánh không kịp bưng tai buông bọc đồ xuống, giống như thứ này rất phỏng tay.

Cô cùng cô nương trẻ tuổi nhìn nhau vài giây, rầm rì nói:

“Đều chờ cho tôi!” Nói xong, cô nóng nảy đập vang cửa phòng 403.

Chương 2254: Ám sát (2)

Trương Nguyên Thanh đang ở trong phòng ngủ video nói chuyện phiếm với Chỉ Sát cung chủ, vội vàng tắt máy, chạy đi cửa phòng xem tình huống.

Thấy bao lớn bao nhỏ vật phẩm, cũng ngẩn ra, hắn mờ mịt nhìn về phía cô nương trẻ tuổi mặc trang phục công sở màu xám, kinh nghi bất định nói:

“Đây là…” Hắn thầm nhủ mình chỉ là mời Kỵ Sĩ đơn truyền đến trong nhà ở vài ngày, không phải định cư nha, nệm, đồ dùng sinh hoạt, máy pha cà phê, khay trà, máy thêm hơi ẩm… Đây là ý tứ gì?

Bà chủ nhà ở bên oán giận nói:

“Tiểu Trương à, cậu đây là thế nào, đưa người về nhà ở cũng không nói trước, tôi có phải từng nói cho cậu khách trọ vào ở phải phỏng vấn hay không? Loại chuyện tiên trảm hậu tấu này tôi là tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Cái này… Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Bà chủ nhà, tôi nghe nói Tú Tú hôm trước thi mô phỏng toán học, đạt tiêu chuẩn rồi.”

Bà chủ nhà nhất thời nghẹn lời, thở dài một tiếng:

“Quy củ là chết, người là sống, Tiểu Trương à, vì cháu, dì nguyện ý lui một bước!”

Hướng về cô nương trẻ tuổi hừ một tiếng:

“Lúc chuyển đồ chú ý chút, đừng va hỏng gạch sàn hỏng đồ gia dụng kia của tôi.” Lại quay đầu hóng hớt nói:

“Tiểu Trương, người bạn gái kia của cậu đâu?”

“Về nhà dưỡng thai rồi.”

“A…”

“Nói giỡn thôi, về nhà thăm người thân, tháng sau trở lại.”

“Ồ ồ, trông kỹ bạn gái, buổi tối mỗi ngày gọi điện.” Bà chủ nhà thiện ý nhắc nhở, dứt lời liền trở về phòng 401.

Cô nương trẻ tuổi mặc trang phục công sở màu xám chủ động tiến lên, vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn, nói:

“Ngài chính là Tiêu Dao tiên sinh nhỉ, tôi là thư ký kiêm trợ lý của Thái tổng, linh… Tôi tên là Angela.”

Angela? Trong thân thể cô có phải cất giấu một thanh kiếm hay không… Trương Nguyên Thanh đánh giá cô nương trước mắt, tuổi chừng 25, da trắng mặt xinh, mắt cong cong cùng hàng lông mày đáng yêu, khiến cô thoạt nhìn giống như em gái hàng xóm.

Chỉ là đường chân tóc hơi cao… .

“Tiêu Dao Kiếm Tiên!” Trương Nguyên Thanh bắt tay cô.

Bé thư ký gật gật đầu, hướng ánh mắt về trong phòng, nói:

“Thái tổng đâu?”

“Vừa ăn hai cân đậu phụ thối, nói muốn tắm rửa thay quần áo.” Trương Nguyên Thanh liếc vật phẩm rực rỡ muôn màu một cái.

“Ở ba ngày mà thôi, các người đây là…”

“Thái tổng là người yêu cầu cực cao đối với hoàn cảnh, thoáng có chút không đủ, sẽ khó chịu ngủ không yên, hy vọng ngài Tiêu Dao lý giải.” Bé thư ký khom người nói.

Trương Nguyên Thanh chỉ có thể nói: “Các người tùy ý.”

Vì thế bé thư ký ID linh cảnh Angela này bắt đầu chỉ huy công nhân thay nệm, ga giường các vật dụng thường ngày, phun thuốc khử khuẩn. Thêm máy pha cà phê, gạt tàn, máy thêm hơi nước, tủ lạnh nhỏ các thứ.

Chờ mọi người bận rộn xong, Địch Thái mới đủng đỉnh từ trong phòng đi ra, mặc áo choàng tắm hoa lệ hai màu đen vàng, để lộ hai cái chân đầy lông.

“Tôi tin tưởng anh là ông chủ lớn rồi, bởi vì anh hận không thể mang giấy chùi đít cũng đổi thành lá vàng.” Trương Nguyên Thanh trào phúng sắc bén.

“ trước mắt dùng xuống dưới, nghe thư thanh âm tối toàn tốt nhất dùng là App, tổng thể 4 đại giọng nói hợp thành động cơ, siêu 100 loại âm sắc, lại ủng hộ cách tuyến đọc chậm đổi nguyên thần khí, huan dụcanapp. org đổi nguyên App “

“Dùng xong rồi có thể thưởng cho anh.” Địch Thái nhún nhún vai, sau đó nhìn về phía bé thư ký:

“Xì gà của tôi đến chưa, châm một chút, cũng châm cho tiểu Kiếm Khách chưa từng dùng giấy vệ sinh lá vàng này.”

Angela liếc hai người đấu võ mồm một cái, yên lặng cắt xì gà châm lửa, chờ sau khi ông chủ phun mây nhả mù, cô xua công nhân đi, nói: “Có thể nói một chút với tôi tình huống sự việc không?”

Địch Thái hút xì gà, liền nói thẳng ra kế hoạch săn bắn Thông Thiên Giáo Chủ đoạt lại Thánh Bàn.

Sau khi nghe xong, bé thư ký nghiến răng nghiến lợi cười nói:

“Chuyện lớn như vậy, ngài vì sao không thương lượng trước với tôi chứ? Kẻ địch diệt giáo đình là ai ngài chưa bao giờ quan tâm, cũng không điều tra, sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ là ai ngài cũng không biết.

Ngài năm trước vừa tấn thăng Chúa Tể, là Chúa Tể không phải Bán Thần đâu!”

Địch Thái khoát tay: “Cái gì cũng điều tra rõ rồi, vậy có gì thú vị, cuộc đời chính là cần khiêu chiến cùng kích thích mà.”

Trên trán bé thư ký nổi gân xanh, một bộ dáng nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn phải tiếp tục mỉm cười.

Bất cần đời vui cười hồng trần như thế, gã này không phải bát tự cứng rắn, chính là thiên phú tuyệt luân, Chúa Tể cấp 7, tạm được… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Lúc này, Angela quay đầu nhìn hắn, lễ phép mỉm cười:

“Ngài mấy ngày nay có cảm giác bị người ta theo dõi không?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Không có.”

Angela nghĩ một chút, nói:

“Mấy ngày nay tôi sẽ 24 giờ theo dõi camera giám sát phụ cận khu phố, nếu có khác thường, tôi sẽ liên hệ anh. Về phần ông chủ của tôi, ngài cứ để hắn tùy ý đi. Hắn thích càn quấy, chơi bừa, ngài đừng để ý.”

Trương Nguyên Thanh nhìn, lộ ra nét đồng tình: “Tôi hiểu!”

Hắn tựa như biết nguyên nhân bé thư ký đường chân tóc hơi cao rồi.

Chương 2255: Ám sát (3)

Angela lại nói: “Có thể nói một chút với tôi tình hình cụ thể nhiệm vụ treo thưởng không?”

Trương Nguyên Thanh vừa rồi lúc mua đồ ăn vặt, đã hoàn thành tự đạo tự diễn, vẻ mặt không thay đổi nói:

“Lộ ra khu phố cụ thể, chưa lộ ra địa chỉ, kế tiếp tôi sẽ tận khả năng hoạt động ở bên ngoài, phương diện giám sát liền giao cho cô.”

Đuổi đi bé thư ký, Địch Thái thay áo khoác da chồn màu đen của hắn, đi đôi giày xa xỉ phẩm nào đó, bộ dáng muốn ra ngoài.

“Tôi mười mấy năm chưa tới phố người Hoa rồi, ra ngoài đi dạo chút.” Hắn cười ha ha nói:

“Không thể trạch trong nhà, nếu trạch trong nhà, anh còn lừa như thế nào?” Trương Nguyên Thanh nghĩ chút, cảm thấy có lý, liền cùng Kỵ Sĩ đơn truyền ra ngoài.

Vài phút sau, trong tay Địch Thái cầm một xiên thịt dê, vừa ăn vừa cảm khái:

“Mười mấy năm rồi, nơi này giống như chưa hề thay đổi, không giống quốc gia chúng tôi, mười năm thay đổi một bộ dạng, mỗi ngày xây dựng cơ bản, một con đường sửa rồi lại sửa, in tiền xoàn xoạt, càng sửa lạm phát càng nhanh chóng mãnh liệt, chẳng qua tóm lại là lợi lớn hơn hại.

“Ồ, quên mất anh chỉ là Thám Báo, không hiểu những thứ này, là tôi đường đột, tự phạt một xiên.”

Trương Nguyên Thanh cũng cảm khái nói:

“Thực khó có thể tin, anh có thể sống đến lớn như vậy chưa bị người ta đánh chết.”

Địch Thái gật gật đầu:

“Vì sống sót, tôi là có cố gắng thăng cấp.”

…

Sáng sớm hôm sau, Trương Nguyên Thanh sớm tỉnh lại, chưa thấy bóng lưng “sáu đời đơn truyền”, liền lấy một lon Coca, vừa uống vừa xuống lầu ăn bữa sáng. Mới vừa đi ra khỏi cửa nhà, vừa lúc gặp được Tào Thiến Tú đi học, vẻ mặt cô vui vẻ nói:

“Chúng tôi đã bắt được mấy thành viên ngoại vi của Tinh Không Khế Ước, từ trong mấy người kia tìm hiểu được một tình báo quan trọng, lần này nói không chừng có thể bắt được cá lớn.”

“Sẽ có nguy hiểm hay không?”

Tào Thiến Tú khẽ lắc đầu:

“Thiên Phạt bên kia có Thánh Giả, yên tâm!”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, ba mẹ người ta đều là linh cảnh hành giả, quả thật không cần hắn lo lắng, liền gật gật đầu:

“Cố lên.”

Vào thang máy xuống dưới lầu, trên phố xá sầm uất, hai người chuẩn xác bắt giữ được bà chủ nhà lớn giọng cãi cọ.

“Mẹ tôi lại đang cãi nhau rồi!” Tào Thiến Tú bất đắc dĩ thở dài.

Hai người theo tiếng nhìn lại, bà chủ nhà đang cãi nhau với một bà dì cùng lứa tuổi.

Bà dì kia hiển nhiên không phải đối thủ, bị phun liên tiếp bại lui, tức giận đỏ mặt tía tai.

Trương Nguyên Thanh từ trong đám người vây xem thấy Địch Thái mặc áo khoác lông chồn màu đen cũng ở trong đám người, gặm bánh bao thưởng thức bà chủ nhà khẩu chiến.

“Tạm dừng tạm dừng!” Địch Thái bỗng nhiên lớn tiếng nói:

“Các cô, xin dừng khắc khẩu không có ý nghĩa.”

Hai bên nhất thời ngừng lại.

Gã này, cuối cùng đã làm việc Kỵ Sĩ nên làm!

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ. Ngăn cản tranh chấp, duy trì bảo vệ trật tự, mới là việc một Kỵ Sĩ nên làm. Địch Thái lại giơ lên tay bà chủ nhà, lớn tiếng nói:

“Tôi tuyên bố, trận chiến đấu này, Dương Tú Quyên nữ sĩ thắng!”

…

Trong hai ngày tiếp theo, Trương Nguyên Thanh và Kỵ Sĩ đơn truyền như hình với bóng, cùng ra cùng vào, chờ đợi Thông Thiên Giáo Chủ chui đầu vô lưới.

Kỵ Sĩ đơn truyền ngẫu nhiên sẽ hành động một mình, ví dụ như đi phố người Hoa câu lan nghe khúc, xem bác gái nhảy múa quảng trường, lưu luyến ở giữa tiệm đồ nướng cùng tiệm hải sản.

Có đôi khi cũng sẽ tham dự trong trận mắng nhau của bà chủ nhà, hắn sẽ say sưa nghe bà chủ nhà mắng chửi người, thấy thời cơ tương đối rồi, liền đứng ra lấy thân phận một Kỵ Sĩ công chính làm ra phán quyết… Phán bà chủ nhà thắng.

…

Buổi tối hôm nay.

"Một đêm cuối cùng, thời gian cũng xấp xỉ rồi, đợi lát nữa để phân thân đi vào giấc mộng tới giết mình, sau đó mình nhân cơ hội thổ lộ khối đồng ở trên người Kỵ Sĩ đơn truyền, kế tiếp liền xem Công Hội Thợ Săn cùng Kỵ Sĩ véo nhau." Trương Nguyên Thanh xách túi rác lên, lấy đổ rác làm lý do rời nhà, khi quay về, vụng trộm lấy ra Gương Yata chế tạo phân thân, để hắn tiến vào Dạ Du, ẩn nấp ở trong hành lang, chờ đợi thời cơ.

"Tít tít!" Trương Nguyên Thanh nhập mật mã, trở lại phòng khách, Địch Thái lộ hai cái chân đầy lông ngồi ở trên sô pha mềm của phòng khách, trong tay cầm điếu xì gà, không nhúc nhích trầm ngâm.

Hắn đã duy trì này tư thế vượt qua hai giờ… Trương Nguyên Thanh giả dối ân cần thăm hỏi:

"Anh đang nghĩ cái gì?"

"Tôi tựa như đã đoán sai." Địch Thái buông xì gà xuống, sờ cằm, nói:

"Tôi cho rằng anh là nghề nghiệp tà ác, hoặc là kẻ sa ngã. Trực giác của tôi trước nay rất chuẩn, ngày đầu tiên gặp anh, đã cảm thấy anh có vấn đề. Nhưng ba ngày qua tiếp xúc, tôi lại cảm thấy anh có thể là người tốt."

Gặp quỷ!

Gã này rốt cuộc làm sao vậy… Vừa làm xong chuyện xấu Trương Nguyên Thanh không hiểu sao thấy chột dạ, nói:

"Cho nên anh bằng lòng ở tạm với tôi, không phải vì tìm Thông Thiên Giáo Chủ, mà là muốn quan sát tôi?"

Chương 2256: Danh sách viện trợ của Ngũ Hành Minh (1)

“Bằng không thế nào?” Địch Thái ngậm xì gà, nhếch khóe miệng mang tính thương hiệu:

“Anh có biết New York có bao nhiêu thợ săn không, cấp càng thấp, thợ săn càng nhiều, tỷ lệ Thông Thiên Giáo Chủ vừa vặn nhận được treo thưởng không lớn.”

“Tỷ lệ không lớn, không có nghĩa là không có.”

“Không khác lắm với xác suất trúng xổ số.”

“Nếu thực đến đây thì sao?”

“Vậy tôi gọi anh một tiếng ba là được rồi nhỉ?”

Cái này chính là anh nói… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên thân thể nhoáng lên một cái, mí mắt càng lúc càng nặng, cơn mệt mỏi ập tới, thân thể lảo đảo một cái, trước mặt Địch Thái, mê man ngã xuống đất.

Địch Thái trợn mắt cứng lưỡi, xì gà kẹp ở đầu ngón tay rơi bộp xuống đất. Một giây sau, hắn sắc mặt nghiêm túc bật người dậy, nhanh chóng sờ ngực, mạch đập của Trương Nguyên Thanh.

“Ngủ rồi?” Hắn ngẩn ra vài giây, mới chợt phản ứng lại:

“Không đúng, là Chưởng Mộng Sứ, Chưởng Mộng Sứ của đại khu thứ nhất?”

Thông Thiên Giáo Chủ đến đây hay là thợ săn khác?

“Này này, tỉnh lại tỉnh lại!” Địch Thái ngoác mồm gọi. Nhưng Tiêu Dao Kiếm Tiên này vẫn ngủ say, chưa bị đánh thức.

Kỵ Sĩ đơn truyền ý thức được không ổn, hắn rất ít ở đại khu thứ nhất nhìn thấy Chưởng Mộng Sứ, bởi vậy chưa từng cân nhắc khả năng kẻ địch là Chưởng Mộng Sứ, lúc này gặp đột biến, liền có chút bất ngờ không kịp phòng bị.

Mạch đập của hắn càng lúc càng mỏng manh, bị thương trong mộng cảnh rồi? Phù, còn chưa chết, hắn là có thể chống đỡ thêm một lúc… Địch Thái nhanh chóng đứng dậy, từ trong ô

vật phẩm lấy ra một cây trường kiếm Kỵ Sĩ hoàng kim, một món giáp vai, một món bảo vệ tay, nhanh chóng hoàn thành việc mặc.

Hắn hai tay chống kiếm, vẻ mặt trở nên uy nghiêm đoan chính, khí chất thần uy lẫm liệt.

"Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ chế định pháp lệnh: Tất cả sinh linh không thể đi vào giấc mộng!" Mũi kiếm nhộn nhạo ra vầng sáng màu đồng thau, từng vòng đảo qua ngôi nhà gạch đỏ, đảo qua con đường, quét về phía xa.

Một giây sau, ánh mắt hắn chợt sắc bén, thông qua lực lượng quy tắc phản hồi, hắn đã tìm được tội phạm trái pháp luật pháp lệnh, trốn ngay ở trong hành lang căn nhà gạch đỏ.

Ngay tại cùng lúc Địch Thái khóa mục tiêu kẻ địch, Chưởng Mộng Sứ trong hành lang đột ngột biến mất. Chưa cho hắn cơ hội chế định quy tắc thứ hai, trực tiếp thi triển Bước Nhảy Mộng Cảnh thoát đi.

Địch Thái chưa truy tung, bởi vì điều này không có ý nghĩa.

Trương Nguyên Thanh ngã dưới đất bỗng mở mắt, thở dốc từng ngụm từng ngụm, giống như người sắp chết đuối.

Trương Nguyên Thanh "gian nan" ngồi dậy, há mồm thở dốc, mồ hôi theo trán chảy xuống, thấm ướt sau lưng, hắn thở phì phò nói:

"Chưởng Mộng Sứ, Thông Thiên Giáo Chủ là Chưởng Mộng Sứ!"

Một bộ dáng lòng còn sợ hãi.

"Đã nhìn ra!" Địch Thái cào cào tóc, có chút buồn bực, "Huyễn Thuật Sư ở đại khu thứ nhất rất hiếm thấy, chúng ta cũng quá xui xẻo rồi. Ài, sớm biết đã không quản sự chết sống của anh, trực tiếp 'Cấm đoán xuyên qua mộng cảnh', hôm nay có thể bắt sống Thông Thiên Giáo Chủ."

Không ngờ thật sự câu được Thông Thiên Giáo Chủ, càng không ngờ là, đó thế mà lại là tên Chưởng Mộng Sứ.

Đại khu thứ hai, trong ba nghề nghiệp lớn, Huyễn Thuật Sư trơn trượt thần bí nhất, khó có thể truy tung.

Nhưng anh ngay lập tức lựa chọn cứu tôi… Trương Nguyên Thanh nâng mắt, ánh mắt nghiêm túc chăm chú nhìn Địch Thái:

“Yên tâm, ngài Kỵ Sĩ, về sau anh vĩnh viễn không cần lo lắng tìm không thấy kẻ địch, bởi vì bọn họ sẽ giống cá mập ngửi được mùi máu tươi, truy đuổi anh như điên.”

Trong lòng Địch Thái trầm xuống: “Anh có ý tứ gì?”

Trương Nguyên Thanh học Địch Thái nhếch khóe miệng, làm ra vẻ mặt gợi đòn, “Vừa rồi ở trong mộng cảnh, vì tự cứu cùng kéo dài thời gian, tôi mang thân phận Kỵ Sĩ đơn truyền của anh nói cho Thông Thiên Giáo Chủ rồi, bao gồm khối Thánh Bàn kia trên người anh.”

“! ! !” Vẻ mặt Địch Thái nháy mắt cứng đờ.

Xin lỗi, vì kế hoạch nằm vùng vĩ đại, chỉ có thể bán anh… Trương Nguyên Thanh nghiêm trang phân tích:

“Tôi cho rằng, so với biển rộng tìm kim tìm người, không bằng đánh mình thành tiêu điểm, để kẻ địch chủ động đưa lên cửa, dù sao các hạ là Bán Thần, đang buồn rầu cuộc sống không đủ kích thích.”

Bây giờ đủ kích thích rồi chứ?

Địch Thái ngẩn người nhìn hắn một lúc lâu, lẩm bẩm: “Anh là đồ lão lục…”

Không, tôi là ba ba anh, chính mồm anh nói! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, nhưng không dám nói ra, sợ kích thích đến Kỵ Sĩ đơn truyền tâm tính đã bùng nổ, tốt xấu gì cũng là vị Chúa Tể.

Địch Thái ở trong phòng khách đi qua đi lại, nói: “Cũng vẫn có thể tính là một biện pháp, chỉ xem thế lực sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ là gì.”

Tự Do Minh Ước… Trương Nguyên Thanh nói: “Thông Thiên Giáo Chủ là Chưởng Mộng Sứ, khả năng tán tu khá thấp, nếu có thế lực, không có gì ngoài trận doanh tà ác, mà số lượng thế lực lớn của trận doanh tà ác không nhiều.”

Dừng một chút, hắn nhìn Địch Thái, nói: “Nhưng cũng cực kỳ cường đại!”

Chương 2257: Danh sách viện trợ của Ngũ Hành Minh (2)

"…" Địch Thái im lặng vài giây, nhanh chóng thu thập hành lý, đồng thời gọi điện thoại cho bé thư ký Angela:

"Tiểu An à, chuẩn bị rút, chúng ta đi cao ốc tổng bộ ngân hàng New York tránh một chút. Vì sao? Không vì sao cả, bị một tên lão lục bán. Đừng mắng nữa đừng mắng nữa, cuộc đời là cần kích thích, nhưng kích thích này quá lớn rồi."

Thành công dời đi hỏa lực, mình nên công thành lui thân rồi, kế tiếp mặc kệ Công Hội Thợ Săn có thể từ trong tay đơn truyền Kỵ Sĩ cướp đi khối đồng hay không, hai bên đều ở trong sự khống chế của mình… Trương Nguyên Thanh cũng nhanh chóng tiến vào phòng ngủ, thu thập hành lý.

"Anh cũng muốn đi cùng tôi?" Thấy hắn xách hành lý đi ra, Địch Thái ngẩn ra, đang muốn từ chối, liền nghe Tiêu Dao Kiếm Tiên nói:

"Không, tôi không có hứng thú đi theo anh chịu chết, nhưng nơi này hiển nhiên không thể ở nữa, không có gì bất ngờ xảy ra, muộn nhất ngày mai, nếu sớm nhất, mấy giờ nữa, Thông Thiên Giáo Chủ sẽ dẫn người giết trở về.

"Chúng ta có thể bảo trì liên hệ, nếu anh có cái gì tiến triển, hoặc cần trợ giúp, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi. Tôi sẽ tiếp tục điều tra Thông Thiên Giáo Chủ, nếu cần anh trợ giúp, hy vọng đừng từ chối."

Nói xong, cầm hành lý chạy lấy người.

Một bên khác, phân thân liên tục thi triển Nhảy Vọt Mộng Cảnh, tới một căn nhà trọ chỗ giao giới đảo Manhattan cùng khu Queens, lúc này mới trở về hiện thực.

Sau đó lập tức lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho phó hội trưởng Công Hội Thợ Săn, Catherine.

Điện thoại vang vài giây, Catherine bắt máy, thanh âm mềm mại đáng yêu tận xương: "Giờ này tìm tôi, là muốn địa chỉ của tôi sao? Ừm, vừa vặn tôi hôm nay chưa tìm ai ở cùng."

Giọng điệu ái muội, lời lẽ trắng trợn, không tự giác gợi lên dục vọng của Trương Nguyên Thanh, sinh ra xúc động lập tức bay đến bên cạnh cô Thân Công Báo.

Cô gái này không có lúc nào là không mị hoặc, so sánh, Annie xem như tương đối chính phái trong nghề nghiệp Ái Dục… Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề nói:

"Tôi đã tìm được khối đồng thứ hai."

Đầu kia điện thoại trầm mặc vài giây, thanh âm Catherine trở nên nghiêm túc mà vội vàng, truy hỏi: "Ở đâu?"

"Tin tức quan trọng như vậy, tôi sẽ không nói ở trong điện thoại."

Khẩu ngữ Trương Nguyên Thanh sứt sẹo như cũ, Catherine "A?" một tiếng, nghe hắn nói lại một lần mới hiểu, nghĩ một chút, nói:

"Tôi ở Công Hội Thợ Săn chờ cậu."

Trương Nguyên Thanh thu hồi điện thoại di động, trước mắt lần nữa hiện lên mộng cảnh kỳ quái, thi triển Nhảy Vọt Mộng Cảnh rời khỏi.

Nửa giờ sau, hắn tới Công Hội Thợ Săn, ở khu vực làm việc không có một bóng người, đã nhìn thấy Catherine.

New York bên này, tình huống trực đêm, tăng ca ít, khu vực làm việc chỉ ít ỏi mấy ngọn đèn sáng, đại bộ phận khu vực đều là tối tăm.

Catherine ngồi ở dưới ánh đèn, mặc váy ngắn tới đầu gối, đôi chân đẹp thon dài gác chéo, thân thể tựa vào ghế dựa lưng, để bộ ngực đầy đặn hiển lộ độ cong hơn nữa.

Thấy Thông Thiên Giáo Chủ tiến vào, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của cô nở rộ nụ cười: "Tiến độ của cậu so với tôi tưởng tượng còn nhanh hơn, cậu đã tìm được khối đồng thứ hai?"

Trương Nguyên Thanh đứng ở cách cô mấy mét, kéo qua một cái ghế làm việc ngồi xuống: "Tìm được rồi! Nhưng tôi không có cách nào lấy được, bởi vì nó ở trong tay một vị Chúa Tể."

“Chúa Tể?” Catherine nhíu mày: “Chúa Tể nghề nghiệp nào, cậu là như thế nào tìm được?”

“Mấy ngày nay tôi âm thầm quan sát động tĩnh của Liên Minh Phản Hắc Bạch, tập trung nơi ở của minh chủ Đặng Kinh Quốc, sau đó tôi phát hiện, một Kiếm Khách thường xuyên ra vào chỗ ở của Đặng Kinh Quốc, chính là Kiếm Khách đêm đó cứu Phong Thần Chi Dực. Đặng Kinh Quốc hiển nhiên là biết di vật giáo hoàng, lại thường xuyên bí mật nói chuyện với Kiếm Khách, a, Kiếm Khách năng lực truy tung, điều tra rất mạnh, tôi có lý do hoài nghi Đặng Kinh Quốc ủy thác Kiếm Khách điều tra vụ án này, vì thế đêm nay kéo Kiếm Khách vào mộng cảnh “

Hắn từ từ kể ra, trước mang nguyên nhân mình điều tra Kiếm Khách phân tích một lần, lại tiếp theo lộ ra tình huống Kiếm Khách vì cầu tự bảo vệ mình, bán đứng Kỵ Sĩ đơn truyền cùng di vật giáo hoàng.

Nơi này lỗ hổng duy nhất chính là quá khéo, khối đồng thứ hai đến quá dễ dàng, dễ dàng tới mức có chút không hợp lý.

Nhưng không sao, kế tiếp, Công Hội Thợ Săn tự nhiên sẽ đi nghiệm chứng, mà hắn nói đều là nói thật, có thể chịu được việc điều tra.

Quả nhiên, Catherine nghe xong, sau một lúc lâu chưa mở miệng, suy tư một lát, nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ đi kiểm chứng.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, nói: “Như vậy, chuyện khảo hạch?”

“Chờ chúng tôi kiểm chứng rồi nói sau.” Catherine đã chưa đáp ứng, cũng chưa từ chối rõ ràng.

Trương Nguyên Thanh gật đầu nói: “Như vậy, chúc ngủ ngon! Catherine nữ sĩ, nếu cảm thấy ban đêm tịch mịch, có thể tìm một người bạn trên giường cố định, đây là lời khuyên thiện ý của tôi.”

Dứt lời, hắn biến mất ở khu vực làm việc của Công Hội Thợ Săn.

Chương 2258: Danh sách viện trợ của Ngũ Hành Minh (3)

Catherine mím lại khóe miệng đỏ tươi, cười ha ha nói: "Thú vị!"

Càng là đàn ông không thèm để ý đối với cô, cô càng có hứng thú.

Catherine cầm lấy điện thoại di động trên mặt bàn, gọi điện, "Điều tra phố người Hoa một chút, camera giám sát phụ cận chỗ ở của Đặng Kinh Quốc minh chủ Liên Minh Phản Hắc Bạch, điều tra Tiêu Dao Kiếm Tiên một chút, một Kiếm Khách đến từ đại khu thứ hai."

…

"Đàn ông càng không để ý cô ta, cô ta càng có hứng thú, đàn ông cùng phụ nữ quả nhiên đều giống nhau, đều tiện!"

Trong phòng cho thuê khu Queens, Trương Nguyên Thanh lười biếng ngồi ở trên ghế bập bênh, trong tay cầm điều khiển từ xa, xem tin tức TV.

Nơi này là cái ổ thứ hai hắn tìm cho bản thân, thỏ khôn có ba hang mà, huống chi là hắn tên gián điệp này.

Thân là Huyễn Thuật Sư Thánh Giả cảnh đỉnh phong, hắn nắm giữ chuẩn xác tâm lý của Catherine, mới sẽ để lại câu nói cuối cùng kia, mục đích chính là dẫn lên hứng thú cùng tính thú của Catherine.

Mỹ nhân kế là thủ đoạn gián điệp cùng đặc vụ quen dùng, cái này khẳng định có thể diễn biến thành mỹ nam kế.

Trương Nguyên Thanh vừa phát tán suy nghĩ, vừa xem tin tức, hắn xem là một trong năm kênh truyền hình phổ biến nhất của liên bang Tự Do, tin tức đang công bố một sự kiện nhân vật nổi tiếng của giới tài chính bị ám sát.

Vị nhân vật nổi tiếng giới tài chính bị ám sát kia, là tài phiệt nổi tiếng của New York, tài sản hơn chục tỷ.

Vị tài phiệt này tử vong, mang đến rung chuyển thật lớn cho xã hội thượng lưu New York, mang đến khủng hoảng cùng đề

tài câu chuyện trà dư tửu hậu cho giai cấp trung bình và thấp.

Gần một tháng qua, xã hội đen New York sống mái với nhau, đấu súng liên tục xảy ra, cùng có dấu hiệu càng ngày càng nghiêm trọng.

Sau lưng đấu súng và xã hội đen sống mái với nhau, là trận doanh hợp pháp đang càn quét thế lực tổ chức tà ác.

Mà vị tài phiệt này ngộ hại, quá nửa là trận doanh tà ác phản kích. Loại xung đột này chỉ là bắt đầu, về sau tuyệt đối sẽ càng ngày càng loạn, cũng không ngừng thăng cấp.

Bây giờ là đấu tranh âm thầm, chưa liên quan đến linh cảnh hành giả vị cách cao, sau này, nói không chừng Chúa Tể thậm chí Bán Thần xung đột cũng sẽ liên tục xảy ra.

"Trận chiến tranh này chỉ sợ sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy, áp lực của hội trưởng rất lớn nha." Trương Nguyên Thanh nghĩ đến đây, gọi vào số điện thoại cá nhân của hội trưởng.

Trong tiếng hát sống động, làm người ta nhịn không được nghe tiếng mà nhảy múa, hội trưởng bắt máy: "Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều."

Lời này rất ngầu, phải học… Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi đã tìm được khối đồng thứ ba."

Liền mang sự tồn tại của Kỵ Sĩ đơn truyền báo cho hội trưởng, sau đó mang thao tác mình bán đứng Kỵ Sĩ kể một lần.

"Làm tốt lắm!" Hội trưởng khen một câu, cảm khái nói:

"Kỵ Sĩ giáo đình truyền thừa, không ngờ Kỵ Sĩ đoàn năm đó còn có truyền thừa, khó được, khó được nha! Tiểu tử này là một nhân tài, tôi sẽ theo dõi hắn một đoạn thời gian, nếu đủ tư cách, liền kéo hắn vào trận doanh hợp pháp."

Ngươi xác định sao, tên kia rất gợi đòn… Trương Nguyên Thanh nghe ra sự thừa nhận trong giọng điệu của hội trưởng, nói: "Tên kia tính cách rất ác liệt, hơn nữa, Chúa Tể cấp 7 không đến mức khiến ngài tự mình mời chào."

"Nếu đạt được truyền thừa Kỵ Sĩ hoàn chỉnh, vẫn là rất đáng giá." Hội trưởng giải thích: "Truyền thừa Kỵ Sĩ của giáo đình, tựa như truyền thừa của người tu hành cổ đại, cái đó không

giống với linh cảnh hành giả hiện đại, cậu đã không phải tay mơ, hẳn là có thể hiểu ý tứ của tôi.”

Tên kia mạnh như vậy sao! Trương Nguyên Thanh nhất thời giật mình.

Chiến lực của người tu hành cổ đại cao hơn xa linh cảnh hành giả, bởi vì bọn họ rèn luyện, khai phá ở phương diện “Kỹ”, đã đạt tới cực hạn.

Mà đại bộ phận linh cảnh hành giả đương thời, vận dụng đối với kỹ năng đều tương đối thô thiển.

Phó Thanh Dương loại ví dụ rèn luyện kiếm kỹ, đạt tới kỹ gần như đạo này, ở cổ đại thường có.

Cũng chính là nói, giống Kỵ Sĩ đơn truyền loại linh cảnh hành giả có được truyền thừa này, sẽ so với hành giả cùng cấp bậc càng mạnh hơn, nếu có kỹ xảo rèn luyện thật tốt, thậm chí có thể nghiền áp cùng cấp bậc.

“Tôi lát nữa gửi ông phương thức liên hệ của hắn.” Trương Nguyên Thanh lập tức bán Kỵ Sĩ đơn truyền, sau đó trở về chính đề:

“Tôi xem được tin tức, Michael bị ám sát kia, là người của các ông?”

Hội trưởng thở dài:

“Là một vị Thánh Giả của công hội chúng tôi, hắn là quân cờ ở mặt ngoài, thân phận sớm đã bại lộ, công hội đã rất chú ý bảo an, nhưng mấy ngày hôm trước, Công Hội Thợ Săn phái ra ba vị Thánh Giả, một kẻ trong đó là Bacchus của ‘Câu Lạc Bộ Tửu Thần’, trong Thánh Giả cấp 6, không mấy ai là đối thủ của tên kia, đó là một Thánh Giả đỉnh phong so với Osment, Hoover còn mạnh hơn.”

Chương 2259: Danh sách viện trợ của Ngũ Hành Minh (4)

Còn mạnh hơn so với đám người Osment, vậy chính là cùng một cấp bậc với Phó Thanh Dương lúc trước, nhân vật như vậy đều có một chút kỹ năng đặc thù… Trương Nguyên Thanh

đối với nhân vật phong vân trong đại khu thứ hai còn không quá hiểu biết, yên lặng ghi nhớ cái tên này.

Đồng thời cảm nhận được mạch nước ngầm dưới New York, so với trong tưởng tượng càng thêm mãnh liệt.

Đã là loại cao thủ cấp bậc này tham dự ám sát, thăng cấp nữa, chính là xung đột giai đoạn Chúa Tể.

"Ngài hội trưởng, tình thế tựa như so với tôi nghĩ càng thêm ác liệt." Trương Nguyên Thanh nói.

Tuy biết đây là chiến tranh của hai trận doanh lớn, nhưng ở trong thiết tưởng của Trương Nguyên Thanh, Công Hội Thương Nhân cùng Câu Lạc Bộ Tửu Thần xung đột, thuộc về tranh đấu có tính chất thử.

Là hai đại trận doanh tiên phong trước khi khai chiến, là thử nhau, theo lý thuyết không nên kịch liệt như thế.

Ngài hội trưởng giọng điệu trầm thấp:

"Bởi vì Tinh Thần cùng Thái âm đã trở về vị trí cũ, chỉ còn một Thái Dương. Ngày Thái Dương chi chủ sinh ra, chính là thời điểm hai trận doanh lớn quyết định vận mệnh, nhưng thật ra, thời điểm Thái Dương chi chủ sinh ra, vận mệnh đã quyết định.

"Thái Dương chi chủ thuộc về một phe nào, phần thắng của phe đó liền lớn hơn nữa. Bởi vậy, ở trước khi Thái Dương chi chủ sinh ra, hai bên đều sẽ cố gắng suy yếu thực lực của nhau, cùng tranh thủ bồi dưỡng ra Thái Dương chi chủ bên ta."

Tinh Thần thuộc về hợp pháp, Thái âm thuộc về tà ác, chỉ xem Thái Dương chi chủ thuộc về trận doanh nào… Trương Nguyên Thanh nhất thời hiểu cảm giác gấp gáp của hai bên.

Ngài hội trưởng tiếp tục nói:

"Đây là một cuộc chiến tranh kéo dài, xung đột giai đoạn này, Thái Dương chi chủ sinh ra, thậm chí về sau hai trận doanh lớn quyết chiến, đều là một bộ phận của trận chiến tranh này.

"Lúc trước, sau khi Tự Do Minh Ước diệt giáo đình, lựa chọn ẩn nấp ở phía sau màn, là vì thời cơ chưa tới. Nay thời cơ đã chín mùi, lần này nếu đánh gục nghề nghiệp hợp pháp, bọn họ liền trực tiếp khống chế thế giới, khống chế linh cảnh. Khi đó,

trận doanh hợp pháp không có đường sống, Nguyên Thủy, đó chính là ác mộng của toàn bộ nghề nghiệp hợp pháp.

“Cho nên Nguyên Thủy, nhiệm vụ ẩn núp của cậu cực kỳ quan trọng, một khi toàn diện khai chiến, những kẻ sa ngã ẩn núp ở trong tổ chức hợp pháp, chính là uy hiếp trí mạng nhất của trận doanh hợp pháp. Tôi cần một phần danh sách, mà cậu là người duy nhất có thể cắm vào bên trong Tự Do Minh Ước.”

“Ngài hội trưởng, tôi còn chưa thông qua khảo hạch, ông như vậy sẽ làm tôi áp lực rất lớn.”

“Công Hội Thợ Săn nhất định sẽ mời chào cậu, trước mắt, hai trận doanh lớn còn chưa khai chiến quy mô lớn, xung đột chủ yếu ở tình báo chiến cùng ám sát. Cậu là Huyễn Thuật Sư, Huyễn Thuật Sư am hiểu nhất ám sát, ẩn núp, ở sau khi xác nhận nguồn tin tức của cậu là thật, bọn họ sẽ tiến hành lượt khảo nghiệm tiếp theo đối với cậu, chuẩn bị sẵn sàng đi.” Hội trưởng nói.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: “Công Hội Thợ Săn đã bày ở mặt ngoài, vì sao không trực tiếp hốt? Tra hỏi Catherine, không phải càng đơn giản?”

“Kẻ địch ở ngoài sáng, vẫn tốt hơn ở trong tối nhỉ? Hốt cả ổ Công Hội Thợ Săn, vậy Tự Do Minh Ước sẽ toàn diện ẩn núp, càng thêm khó giải quyết.” Ngài hội trưởng thở dài một tiếng, nói:

“Tự Do Minh Ước cũng có Bán Thần, trực tiếp bắt Catherine, đó chính là trực tiếp dẫn bạo chiến tranh, mà trước mắt, hợp pháp bên này không có nắm chắc tất thắng.”

Cho nên trước khi khai chiến, phải tiêu hao lẫn nhau, tận khả năng suy yếu kẻ địch, thu thập tình báo, gạt bỏ gián điệp bên trong, chờ có đầy đủ nắm chắc, lại mở ra chiến tranh. Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi hiểu rồi.”

“Vậy cứ như thế.” Hội trưởng đang muốn tắt máy, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, nói: “Đúng rồi, Phó Thanh Dương muốn lấy viện trợ Công Hội Thương Nhân cùng Thiên Phạt làm lý do, mang thành viên bang phái của cậu phái tới, cậu có ý kiến gì không?”

Lão đại qua loa rồi, tôi còn chưa từng hưởng thụ mùi vị của nghề nghiệp Ái Dục tư vị, đã phái Quan Nhã tới đây! Trương Nguyên Thanh nói: "Nước cờ hay! Tuy sẽ làm bọn họ cuốn vào nguy hiểm."

"Tôi tính để Chỉ Sát cung chủ cũng tới đây." Hội trưởng nói.

Ông con mẹ nó cũng rất qua loa! Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Hội trưởng lại nói: "Cậu đã tạm thời rời khỏi phố người Hoa, không bằng đổi cái thân phận, lấy thân phận đoàn viện trợ tiến vào Thiên Phạt, sau đó giúp tôi làm thịt tên Bacchus kia."

Lại thay thân phận?

Trương Nguyên Thanh ngẩn người, sau đó mắt sáng lên, quả thật là ý kiến hay.

Có tầng thân phận này, hắn có thể danh chính ngôn thuận cài vào bên trong kẻ địch, tiếp xúc được Winnie Berent, đồng thời còn có thể nắm giữ con đường tình báo của Thiên Phạt.

Hơn nữa còn có thể cùng Thông Thiên Giáo Chủ thân phận này đánh phối hợp, hoàn thành nhiệm vụ lẫn nhau, tuyệt phối!

"Được, tôi sẽ nói với lão đại." Trương Nguyên Thanh nói.

Chương 2260: Gặp mặt (1)

Hai ngày sau, cao ốc tổng bộ ngân hàng New York.

Ryo Asano dùng thẻ làm việc quét mở cửa khu lãnh đạo, gõ vang cửa của trưởng phòng Winnie.

"Tiến vào!"

Bên trong truyền đến tiếng của trưởng phòng Winnie.

Ryo Asano đẩy cửa mà vào, nhìn thủ trưởng áo sơmi trắng nõn, tóc quăn màu nâu xõa tung, cao ngạo lạnh lùng mà xinh đẹp, trang dung cùng ăn mặc đều vô cùng tinh xảo.

"Cô dẫn người đi sân bay Diaz một chuyến, đội ngũ viện trợ của Thiên Phạt, 10 giờ sáng đến." Winnie cúi đầu đọc văn kiện.

“Tôi?” Ryo Asano ngẩn ra.

Cô một kiểm sát quan thực tập, luận tư cách luận chức vụ, chuyện tiếp đãi khách bên ngoài như thế nào cũng không tới lượt cô nha.

Winnie nâng mắt nhìn cô một cái, từ trong văn kiện rút ra một phần danh sách, nói: “Bên trong có mấy vị là người quen của cô.”

Ryo Asano tiếp nhận danh sách, tập trung nhìn vào, trợn mắt cứng lưỡi.

Ngũ Hành Minh: Quan Nhã, Thiên Hạ Quy Hỏa, Anh Gà Đỏ.

Thái Nhất Môn: Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miểu, Viên Đình.

Đội viên bình thường mười hai người.

Trừ Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Vu Cổ Sư Tiểu Viên kia, Thánh Giả bang phái Người Chết Trở Về đều ở trên danh sách.

…

Thời gian buổi sáng, chuyên cơ đến sân bay Diaz.

Ryo Asano dẫn sáu hành giả Siêu Phàm của Thiên Phạt, sớm chờ ở bên đường băng sân bay, nhìn chuyên cơ hạ xuống, trượt đi, cuối cùng dừng lại.

Nhân viên công tác của sân bay lái xe đẩy, kéo thang ghép với cửa.

Năm phút đồng hồ sau, cửa cabin mở ra, Ryo Asano thấy các Thánh Giả “Người Chết Trở Về” lục tục đi ra khỏi cabin, người đẹp lai áo sơmi trắng phối hợp váy ống, Triệu Thành Hoàng mặc áo đen quần đen cao ngạo lạnh lùng, Tôn Miểu Miểu khuôn mặt tròn trịa khí chất ngọt ngào, sỉ nhục Hỏa Sư nghiêm túc đứng đắn… Không, là Hỏa Sư ưu tú Thiên Hạ Quy Hỏa.

Còn có Anh Gà Đỏ tùy tiện, nhìn tính tình rất nóng nảy.

Còn có một số thành viên quan phương của Ngũ Hành Minh cô không biết.

Khuôn mặt thanh tú của Ryo Asano nở rộ nụ cười, giống như đã tìm được tổ chức, đứa nhỏ tìm được nhà, chạy vội qua, lớn tiếng hô:

“Ohayo… Không đúng, chào mọi người, chào mọi người!”

Quan Nhã, Tôn Miểu Miểu hướng cô mỉm cười, Triệu Thành Hoàng cùng Thiên Hạ Quy Hỏa thì gật đầu ra hiệu.

“Ồ, Ryo-chan, lại gặp mặt rồi!” Anh Gà Đỏ nhiệt tình hơn nhiều, dùng sức vỗ bả vai Ryo Asano, vỗ cô lảo đảo một trận: “Ở New York lăn lộn thế nào? Có bị quỷ tây bắt nạt hay không, nghe nói quỷ tây thích nhất bắt nạt quỷ đảo quốc các người, về sau đi theo mấy người bọn anh lăn lộn, bảo đảm không ai dám chọc.”

Hắn một câu một tiếng quỷ, Ryo Asano cũng nghe không hiểu là đang biểu đạt thiện ý, hay là đang trào phúng, chỉ có thể bảo trì mỉm cười cứng ngắc.

“Tôi, tôi đưa mọi người đi phân bộ Thiên Phạt báo danh.” Ryo Asano thấy thành viên đội ngũ đều đã xuống máy bay, vội dẫn mọi người đi về phía xe đưa đón.

“Đội trưởng!” Nữ trợ lý tóc vàng mắt lam ghé lên, thấp giọng nói: “Thiếu một người.”

Trong danh sách viện trợ của Ngũ Hành Minh viết mười tám người, sáu Thánh Giả, mỗi Thánh Giả kèm theo hai trợ lý, nhưng người trong chuyên cơ đi xuống chỉ có mười bảy vị.

Thiếu một người.

“Không thiếu ai cả.” Quan Nhã dừng bước, nụ cười ý vị sâu xa: “Có một thành viên đã sớm đến New York, Ryo-chan, cô từng gặp.”

Ryo-chan cái xưng hô này là gọi theo Trương Nguyên Thanh, Trương Nguyên Thanh một câu một cái Ryo-chan, người khác liền gọi theo như vậy.

Sớm đến New York? Ryo Asano đầu tiên là ngẩn ra, tựa như nghĩ tới cái gì.

Là hắn, nhất định là hắn.

Đoàn người đi lên xe đưa đón, tới tầng ngầm, tiếp theo tiến vào gara, ngồi xe buýt nhỏ Thiên Phạt sắp xếp tới tòa nhà tổng bộ ngân hàng New York.

Chiếc xe buýt nhỏ dẫn đầu kia, lái xe là Ryo Asano, Quan Nhã ngồi ở ghế phụ, Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng ngồi hàng ghế thứ hai, Anh Gà Đỏ, Thiên Hạ Quy Hỏa ngồi hàng ghế thứ ba.

“Trên xe không có máy nghe trộm, các người có đạo cụ ngăn cách thanh âm hay không?” Ryo Asano hỏi.

Tôn Miểu Miểu liền lấy ra một cái hộp nhạc, vặn dây cót, để hộp nhạc phát ra giai điệu đẹp đẽ.

“Toàn bộ cuộc nói chuyện của chúng ta, đều sẽ bị âm nhạc che phủ.” Tôn Miểu Miểu nói.

Ryo Asano vội hỏi: “Một người cuối cùng là bang chủ sao, là hắn sao?”

“Là hắn!” Quan Nhã liếc con mắt tròn mà lim dim, cười tủm tỉm nói: “Cô kích động như vậy làm gì?”

Ryo Asano chột dạ căng thẳng khuôn mặt.

Quan Nhã bật cười một tiếng: “Còn tưởng rằng cô đã tiến bộ, kết quả vẫn dễ chột dạ như vậy.”

“Tôi, tôi sẽ thật cố gắng.” Ryo Asano theo thói quen “cúi đầu” nhận sai.

Quan Nhã liếc cô một cái, nhợt nhạt cười nói: “Ở trước mặt tôi không cần khẩn trương như vậy, nữ nhân nhớ mong bang chủ đếm cũng đếm không hết, thêm một mình cô không nhiều, bớt một mình cô không ít, đúng không, Tôn Miểu Miểu!”

Tôn Miểu Miểu giả câm vờ điếc, bộ dáng bị phong cảnh New York hấp dẫn.

May trong tay không có bàn phím, bằng không đã để cô gái con lai này lĩnh giáo một phen cường độ công kích của anh hùng bàn phím tuyệt thế.

Chương 2261: Gặp mặt (2)

Anh Gà Đỏ hàng ghế sau nhìn về phía Tôn Miểu Miểu, bênh vực lẽ phải: “Miểu Miểu, Quan Nhã đang trào phúng cô đó, cô chưa nghe ra sao?”

Chỉ anh thông minh! Không biết Phó Thanh Dương sắp xếp vào làm gì, làm gánh nặng sao? Mọi người trong xe thầm mắng.

Ryo Asano phát hiện không khí trong xe có chút xấu hổ, thầm nhủ may mà Học Sĩ cấp 6 kia chưa tới, bằng không không khí sẽ chỉ càng xấu hổ.

Cô vội vàng nói sang chuyện khác, lớn tiếng hỏi: “Mọi người cùng nhau tới New York, là có nhiệm vụ gì sao?”

Quan Nhã lắc đầu: “Phó Thanh Dương chưa dặn dò nhiệm vụ cụ thể, chỉ bảo chúng tôi phối hợp bang chủ vô điều kiện. Cô nói trước với chúng tôi một chút về tình huống New York.”

Ryo Asano gật gật đầu:

“Thiên Phạt của New York, do hai tập đoàn tài chính một dòng họ chủ đạo, phân biệt là Gustav, Med hai tập đoàn tài chính lớn, cùng với gia tộc Berent, gia tộc của kiểm sát trưởng Winnie Berent, là phe phái của vị kiểm sát trưởng tổng bộ kia.

Đối lập với cô ấy là chấp hành quan đứng đầu Sean Med, từ dòng họ của hắn có thể nhìn ra là tập đoàn tài chính nào. Winnie cùng Sean đều tự đại biểu phe phái sau lưng, vẫn luôn tranh đấu gay gắt, là loại quan hệ hận chỉ mong đối phương chết đó.

“Bộ trưởng bộ hành chính Channing Luu, là người của ban giám đốc, phụ trách điều giải, kiềm chế hai bên.”

Cô blah blah kể phe phái bên trong Thiên Phạt, phe phái lớn chính là hai tập đoàn tài chính một dòng họ, trong ba phe phái lớn lại có lượng lớn đoàn đội nhỏ phe phái nhỏ.

Thành viên bang phái vương giả nghe mà có chút đau đầu, chỉ cảm thấy phe phái của Thiên Phạt so với Ngũ Hành Minh còn hỗn loạn hơn.

Quan Nhã con lai tổng kết:

“Thật ra phe phái của Thiên Phạt rất đơn giản, tam quyền phân lập, hệ thống chấp hành quan, hệ thống kiểm sát quan, ban

giám đốc. Ba hệ thống lớn đều có một vị Bán Thần, trong đó, thế lực ban giám đốc lớn nhất, do tám tập đoàn tài chính lớn tạo thành.

Mặt khác, hệ thống chấp hành quan cùng kiểm sát quan thù ghét lẫn nhau, thường xuyên có mâu thuẫn, ban giám đốc phụ trách điều giải. Về phần phe phái nhỏ khác, có thể xem nhẹ không tính."

Mọi người nhai nuốt tin tức, chậm rãi gật đầu.

Ryo Asano tiếp tục nói:

"Gần đây New York rất không yên ổn, tôi nghe nói Câu Lạc Bộ Tửu Thần cùng Công Hội Thương Nhân đánh cực kỳ kịch liệt, đã có liên lụy đến hai giới chính trị thương mại, Thánh Giả cũng đã chết không ít, nhưng Chúa Tể lại chưa ra sân, cho nên mọi người đến vừa lúc, Thiên Phạt đang cần Thánh Giả chiến lực mạnh mẽ, mọi người còn là Thánh Giả của đại khu thứ hai."

"Câu Lạc Bộ Tửu Thần cùng Công Hội Thương Nhân chiến đấu còn chưa kết thúc sao?" Thiên Hạ Quy Hỏa bình luận một câu.

"Cái này không quan hệ với chúng ta, chúng ta chính là đến giúp đỡ bang chủ." Tôn Miểu Miểu lập trường rõ ràng.

Anh Gà Đỏ rốt cuộc bắt được cơ hội, hỏi: "Ryo-chan, trong Thiên Phạt có ai bắt nạt cô hay không, chúng tôi trả đũa cho cô."

Ryo Asano nghe vậy, dùng sức gật đầu, "Có!"

"Ai?" Anh Gà Đỏ ở đuôi xe hô.

Ryo Asano phồng má: "Brady Med!"

…

Công Hội Thợ Săn.

Catherine mở bưu kiện, đọc báo cáo điều tra.

"Tiêu Dao Kiếm Tiên, Kiếm Khách cấp 5, đến từ đại khu thứ nhất, thân phận không biết, ở số 360 phố Pizza, chủ cho thuê nhà Dương Tú Quyên, Tào Khánh. Sau khi Cổ Chương Phi

chết, hắn nhận Đặng Kinh Quốc ủy thác, điều tra Thông Thiên Giáo Chủ, truy hồi di vật giáo hoàng."

Nội dung rất ngắn gọn, Catherine nhìn một lần liền bỏ qua, người này giá trị không lớn.

Kiếm Khách cấp 5 chỉ có thể nói thực lực không tệ, nhưng ở trong mắt Chúa Tể, không thể lên được mặt bàn. Ở trong sự kiện di vật giáo hoàng, vị Tiêu Dao Kiếm Tiên này là nhân vật bên lề trong lúc vô ý cuốn vào.

Có thể trực tiếp lược qua.

Cô trọng điểm chú ý tin tức của Địch Thái, người này thân phận ở mặt ngoài, là ông chủ một công ty vận chuyển đường thủy, mậu dịch, đồng thời kinh doanh ngành giải trí, ngành sản xuất loại rượu thuốc lá, có được giá trị rất cao.

Nhiều lần truyền ra chuyện xấu với nữ ngôi sao, nghe nói ngôi sao xinh đẹp dưới trướng công ty đều là bạn trên giường của người này.

Là một tài phiệt nhỏ, đồng thời cũng là công tử đào hoa.

Phương diện danh tiếng cá nhân, trừ lông bông đa tình không kiểm soát, tính cách cũng cực kỳ không ổn, có hiềm khích với rất nhiều phú hào, mọi người đề cập hắn đều nghiến răng nghiến lợi, hận không thể móc súng ngắn ra pằng pằng hắn, nhưng lại không thể làm gì được.

Tin tức liên quan hắn là linh cảnh hành giả, trong tư liệu điều tra không có bất cứ đề cập nào. Ở trước khi Thông Thiên Giáo Chủ đưa ra đối phương là người thừa kế giáo đình Kỵ Sĩ, không có bất cứ tin tức, tư liệu nào có thể chứng minh đối phương là linh cảnh hành giả.

Nhưng căn cứ tin tức Thông Thiên Giáo Chủ thu hoạch, Địch Thái là Kỵ Sĩ giáo đình truyền thừa, trên người có một mảnh vỡ Thánh Bàn.

Chương 2262: Gặp mặt (3)

Trước mắt, vị Kỵ Sĩ đơn truyền này đã không biết tung tích, ngay cả Công Hội Thợ Săn cũng tra không ra hành tung của hắn.

Catherine xem xong tin tức cá nhân Địch Thái, lại mở video theo dõi.

Thấy được Địch Thái tiến vào biệt thự của Đặng Kinh Quốc, sau đó lại cùng Tiêu Dao Kiếm Tiên rời khỏi video.

Xem xong toàn bộ tin tức, Catherine ánh mắt trầm ngâm, suy tư vài giây, "Địch Thái này là Kỵ Sĩ giáo đình truyền thừa không thể nghi ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ cho tin tức không sai, có thể sắp xếp cho hắn nhiệm vụ khảo hạch rồi."

…

Cao ốc tổng bộ ngân hàng New York.

Tầng 64, bộ phận tiếp khách của Thiên Phạt, Trương Nguyên Thanh đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, đẩy ra cửa chính phòng họp 6401.

Theo cánh cửa lớn rộng mở, hắn thấy các Thánh Giả của bang phái ngồi ở bên cạnh bàn hội nghị dài. Anh Gà Đỏ một miếng thịt bò một ngụm rượu vang, tướng ăn cuồng dã không gò bó. Người khác cũng đang dùng bữa, nhưng rõ ràng tao nhã hơn rất nhiều.

Các Thánh Giả bên cạnh bàn hội nghị dài ùn ùn quay đầu, nhìn về phía bang chủ xa cách nhiều ngày.

Trương Nguyên Thanh đóng cửa, cười nói: "Các vị, lại gặp mặt rồi!"

Mọi người đều không hẹn mà cùng đứng lên.

Hai bên nhìn nhau, ánh mắt giao tiếp, tất cả đều ở trong không lời.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Quan Nhã dẫn đầu mở miệng, cười mỉm nói:

"Trong phòng hội nghị đã làm đạo cụ cách âm, từng kiểm tra, không có thiết bị nghe lén. Bang chủ, Phó trưởng lão bảo chúng tôi tới giúp đỡ ngài, xin hỏi có gì phân phó? Núi đao biển lửa, ngài ra lệnh một tiếng, thuộc hạ muôn chết không chối từ."

Trương Nguyên Thanh đang muốn mở miệng, chợt nghe Anh Gà Đỏ cười ha ha nói:

“Bang chủ, cậu tới New York nhiều ngày như vậy, có từng hẹn hò nghề nghiệp Ái Dục của Hiệp Hội Mỹ Thần hay không, nghe nói nghề nghiệp Ái Dục mùi vị rất không tệ. Còn có, dung mạo của cậu sao lại thay đổi rồi?”

Không khí phòng họp đột nhiên yên tĩnh.

Trương Nguyên Thanh mỉm cười nói: “Anh Gà Đỏ, tôi nhớ rõ anh không phải thành viên Ngũ Hành Minh nhỉ, anh tới làm gì?”

Mau cút đi, cái đồ cản trở.

Mắt thấy Quan Nhã và Tôn Miểu Miểu lộ ra ánh mắt hồ nghi, Trương Nguyên Thanh vội vàng ho khan hai tiếng, nói:

“Tôi người chính phái như vậy, sao có khả năng có bất cứ lui tới gì với nghề nghiệp Ái Dục? Anh Gà Đỏ anh đừng có suy bụng ta ra bụng người nha. Với lại, tôi là từng ký khế ước.”

Thiên Hạ Quy Hỏa chủ động mở miệng, hòa giải thay bang chủ, nói:

“Nói chính sự đi, Phó trưởng lão cắt cử chúng tôi tới giúp đỡ cậu, nhưng chưa dặn dò nhiệm vụ, hẳn là muốn để chính miệng cậu nói với chúng tôi. Nắm chặt thời gian đi, chúng tôi là đánh ngất Viên Đình mới tới được, hắn nếu tỉnh, nhất định sẽ xông vào nghe.”

Nghe vậy, mọi người đồng loạt nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh kéo ra ghế dựa ngồi xuống, nhìn lướt qua camera bị tháo xuống, cửa sổ sát đất bị rèm che, trầm giọng nói:

“Một lần nữa xác nhận, đạo cụ cách âm có thể chặn Chúa Tể nghe lén không?”

Quan Nhã gật đầu: “Đạo cụ Phó Thanh Dương cho, không có vấn đề.”

Trương Nguyên Thanh liền nói ngay:

“Nói rõ một lần mục đích mời các vị đến, Công Hội Thương Nhân cùng Câu Lạc Bộ Tửu Thần giao phong, liên quan đến hai trận doanh lớn quyết chiến.”

Hai trận doanh lớn quyết chiến? Có ý tứ gì? Các Thánh Giả bang phái Người Chết Trở Về khẽ biến sắc.

"Mọi người hẳn là đều biết tôi là truyền nhân Ma Quân, thật ra Ma Quân để lại ở trong thẻ nhân vật một món đồ, đó là mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên. Sau khi tôi chết, mảnh vỡ bổn nguyên trở về linh cảnh, Linh Thác có lẽ đã bổ hoàn Thái âm bổn nguyên không trọn vẹn." Trương Nguyên Thanh giọng điệu trầm thấp:

"Còn nhớ lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh không, Nhật Nguyệt Tinh quy vị, đại kiếp nạn buông xuống. Nay Tinh Thần cùng Thái âm đã quy vị, chỉ còn Thái Dương. Cho nên, chiến tranh của trận doanh hợp pháp cùng tà ác đã khai hỏa."

Đoạn lời không chút ướt át dài dòng này, giống như quả bom, vang ở bên tai mọi người, nổ ở trong lòng mọi người.

Đối với các Thánh Giả đang ngồi mà nói, trận doanh hợp pháp cùng tà ác đấu tranh vẫn luôn tồn tại, chưa bao giờ biến mất, nhưng so sánh với quyết chiến tận thế trong lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh, trận doanh đấu tranh quá khứ tựa như trò chơi trẻ con.

Trò chơi trẻ con bọn họ còn có thể tham gia, mà chư thần chinh chiến chiến đấu trong lời tiên đoán, thì không phải "chúng sinh" có thể nhúng tay, các Thánh Giả đang ngồi đây, không thể nghi ngờ là một thành viên trong chúng sinh.

Cho dù ở trong mắt đại bộ phận linh cảnh hành giả, bọn họ đều là nhân vật lớn.

"Trận doanh quyết chiến không xa nữa…" Đầu ngón tay Thiên Hạ Quy Hỏa khẽ gõ mặt bàn, lẩm bẩm.

Trong lòng hắn dâng lên cảm giác gấp gáp mãnh liệt, Thánh Giả còn chưa đủ, đại quyết chiến giữa trận doanh, ít nhất Chúa Tể mới có thể tự bảo vệ mình, mới có thể phát huy tác dụng.

Chương 2263: Nhập chức (1)

Đám người Quan Nhã, Anh Gà Đỏ cũng có cảm giác gấp gáp, bọn họ đều biết lời tiên đoán của La Bàn Quang Minh.

Ryo Asano thì bừng tỉnh đại ngộ, đã biết nguyên nhân thật sự New York gần đây liên tục xảy ra xung đột.

Tinh Thần và Thái âm đã quy vị, chỉ còn Thái Dương cuối cùng… Tôn Miểu Miểu và Triệu Thành Hoàng nhìn nhau, vẻ mặt có chút phức tạp.

Làm Thần Dạ Du, bọn họ ngẫu nhiên cũng sẽ ảo tưởng một phen thành tựu cấp bậc Bán Thần, nhưng theo gia nhập "Người Chết Trở Về", biết điểm cuối Thần Dạ Du chỉ có "Nhật Nguyệt Tinh", mà nay Tinh Thần cùng Thái âm đã quy vị, chỉ còn một cái Thái Dương.

Điều này làm hai vị thiên tài trẻ tuổi cực kỳ nhụt chí, bởi vì trong cùng thế hệ so với bọn họ có thiên phú hơn, có Ma Quân cùng Nguyên Thủy, trong trưởng bối thì ở đâu cũng có.

—— Mỗi một vị Thần Nhật Du đều là thiên tài.

Triệu Thành Hoàng trầm ngâm vài giây, hỏi: "Thái Dương quy vị đại khái cần bao lâu?"

Nếu Thái Dương quy vị cần vài năm, thậm chí mười mấy năm, trái lại còn tốt, nhưng lý trí nói cho hắn, sẽ không lâu như vậy, bởi vì dựa theo cách nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chiến tranh của hai trận doanh lớn đã khai hỏa, nói rõ Thái Dương quy vị sẽ không quá lâu.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

"Không biết!" Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: "Nhưng các người giữ tốc độ thăng cấp bây giờ, trước khi trận doanh tà ác cùng hợp pháp quyết chiến tiến đến, hẳn là có thể tấn thăng Chúa Tể."

Hắn quả thật không thể tính ra, từ góc độ bản thân mà nói, cuối năm mới có thể tấn thăng Chúa Tể, từ nay về sau phó bản khoảng cách dài lâu, một năm cũng chưa chắc có mấy lần cơ hội vào phó bản.

Mà Phó Thanh Huyên tốc độ tấn thăng nhanh nhất, từ Chúa Tể đến Bán Thần, cũng dùng cả một năm.

Nhìn từ các thế lực đầu tư Thần Dạ Du, vậy không có cách nào nhắm chừng, bởi vì các Thần Dạ Du được đầu tư kia, nhất định là giai đoạn Chúa Tể.

Nói không chừng khi nào liền trùng kích cấp bậc Thái Dương chi chủ.

“Cho nên, bang phái chúng ta tương lai một năm quy hoạch phát triển, là tập thể tấn thăng Chúa Tể sao?” Anh Gà Đỏ bẻ tay.

Thiên Hạ Quy Hỏa lạnh lùng nói: “Từ giờ trở đi đến cuối năm sau, nhiều nhất ba lần phó bản giết chóc cỡ lớn, mỗi lần nhiều nhất ba Chúa Tể, trừ phi chúng ta có thể bao hết danh ngạch ba lần phó bản.”

Anh Gà Đỏ cả giận nói: “Tôi chỉ đùa một chút, cậu mỗi lần đều phá, muốn đánh nhau có phải hay không?”

Trương Nguyên Thanh nâng nâng tay, trầm giọng nói: “Ở lúc tôi nói chuyện, xin đừng ngắt lời.”

Anh Gà Đỏ vẫn phục hắn, lập tức giữ im lặng.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

“Câu Lạc Bộ Tửu Thần và Công Hội Thương Nhân xung đột, là khúc nhạc dạo của hai trận doanh lớn quyết chiến. Trước mắt, Chúa Tể còn chưa xuống sân, đối với các người mà nói, đây là một cơ hội rất tốt, sớm xuống sân thích ứng tiết tấu chiến đấu, làm chuẩn bị cho tương lai quyết chiến.

“Bây giờ quyết định một phen đội trưởng ở mặt ngoài của đoàn đội, Quan Nhã, em là Thám Báo, vị trí này liền giao cho em.”

Trương Nguyên Thanh chưa mang chuyện nằm vùng nói cho mọi người của đoàn đội, cái đó không quan hệ với tín nhiệm, chuyện càng quan trọng, càng không thể lộ ra.

Hắn lại nhìn về phía người khác: “ID linh cảnh của tôi bây giờ là ‘Cú Mang*’, Thú Vương cấp 4, trợ thủ của Quan Nhã. Mọi người nhớ kỹ, đặc biệt Anh Gà Đỏ, đừng nói lỡ lời.”

Cú Mang là thân phận Phó Thanh Dương làm ra cho hắn, nhưng không phải tự bịa ra, Cú Mang là một thành viên của Bạch Hổ vệ, trên danh nghĩa thuộc phân bộ Tùng Hải.

Thiên Phạt cho dù phái người tới Tùng Hải điều tra, tin tức đạt được cũng sẽ không thay đổi.

Trừ phi tra tới trên đầu Bạch Hổ vệ, nhưng Bạch Hổ vệ là thế lực tâm phúc của Phó Thanh Dương, hơn nữa ngày thường mai danh ẩn tích, cực kỳ hạ thấp, muốn tìm bọn họ độ khó cực cao.

Tầng thân phận này rất ổn.

Chính sự tán gẫu xong, mọi người tiếp tục dùng bữa.

Cơm nước xong, bọn họ muốn đi gặp hai người lãnh đạo cao nhất của phân bộ Thiên Phạt New York —— Thủ tịch chấp hành quan Sean Med cùng kiểm sát trưởng Winnie Berent.

Thành viên bang phái Người Chết Trở Về, cấp bậc phổ biến ở cấp 5, cho dù ở Ngũ Hành Minh, Thiên Phạt tổ chức lớn như vậy, cũng là chấp sự cao cấp trụ cột vững vàng, đủ để Chúa Tể coi trọng.

Bữa trưa kết thúc, mọi người rời khỏi phòng họp, vào thang máy tới tầng 101.

Từ tầng 100 bắt đầu, đến tầng đỉnh 108, đều là nơi làm việc của Thiên Phạt.

Ở trong phòng hội nghị cỡ lớn của tầng 101, Trương Nguyên Thanh gặp được Winnie Berent.

Cô so với hình tượng trên ảnh chụp càng thêm xinh đẹp tươi sống hơn, mặc áo sơmi trắng cùng quần dài, mái tóc dài màu nâu hơi uốn xoăn thả trên vai, mũi cao cao, đôi mắt thâm thúy, đường nét khuôn mặt duyên dáng phác thảo ra ngũ quan lập thể tinh xảo.

Chương 2264: Nhập chức (2)

Tuổi khoảng 30, chính là giai đoạn gợi cảm nhất trưởng thành nhất của phụ nữ.

Khuôn mặt của cô như bao phủ sương lạnh, khí tràng nghiêm túc thường thường sẽ làm người ta lướt qua vẻ đẹp của cô, làm người ta không tự giác sinh lòng kính sợ.

Trừ Winnie Berent, trong phòng hội nghị cỡ lớn chỉ có vài nữ nhân viên văn chức mặc váy ống phụ trách tiếp đãi (bưng trà

rót nước), cũng không có bóng dáng của thủ tịch chấp hành quan Sean Med.

Quả thật xinh đẹp, khí chất không thể bắt bẻ, tình nhân của Ma Quân người nào cũng xinh đẹp… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái, không khỏi nhớ tới mấy câu danh ngôn kia:

Ngươi cười Ma Quân chết sớm, Ma Quân cười ngươi ít tình nhân.

Không tiện uyên ương không tiện tiên, hâm mộ Ma Quân mỗi một thiên (ngày).

Ánh mắt Winnie Berent bình tĩnh đảo qua mười tám vị linh cảnh hành giả của Ngũ Hành Minh, thản nhiên nói:

“Tôi tên Winnie Berent, kiểm sát trưởng Thiên Phạt phân bộ New York, về sau là thủ trưởng trực tiếp của mọi người. Trong lúc làm việc ở New York, các người phải phục tùng an bài của tôi.

Trong cuộc sống nếu gặp phiền toái, cần trợ giúp, có thể tìm trợ lý của tôi.”

Giọng nói của cô lạnh nhạt, nhưng nói là tiếng Trung, tuy không phải đặc biệt tiêu chuẩn, nhưng giọng trong trẻo bình thản, phi thường dễ nghe.

Từ chi tiết này có thể nhìn ra, vị kiểm sát quan lạnh lùng xinh đẹp này không phải tính cách bảo thủ, cuồng vọng tự đại.

Nói xong, Winnie nhìn về phía cô gái có tàn nhang mờ nhạt bên cạnh.

Emma mặc váy ống cùng áo sơmi trắng cười nói:

“Tôi tên Emma Smith, chuyện công tác cùng sinh hoạt đều có thể tìm tôi. Bộ trưởng Winnie là kiểm sát quan công chính nghiêm túc, mọi người có thể yên tâm tin cậy.

New York gần đây không yên ổn, tổ chức tà ác ý đồ đảo điên sự thống trị của hợp pháp.”

Còn chưa dứt lời, Anh Gà Đỏ đã xen mồm nói: “Hai trận doanh lớn quyết chiến sắp bắt đầu rồi, cái này chúng tôi biết, cô không cần lắm lời.”

Winnie cùng Emma đồng thời nhíu mày.

Quan Nhã thản nhiên nói: “Vị này là Hỏa Ma của đoàn đội chúng tôi.”

Nghe vậy, Winnie cùng Emma đồng thời giãn lông mày ra, không quan tâm nữa, người sau tiếp tục nói:

“Gần đây New York rất không yên ổn, tôi hy vọng các người ở trong lúc sinh hoạt, cố gắng hạ thấp, bớt tham gia hoạt động chợ đen, ít đi tụ hội của tổ chức hành giả không thuộc chính phủ. Mặt khác, cố gắng đừng lui tới với nghề nghiệp Ái Dục.”

Nghe được “bớt lui tới với nghề nghiệp Ái Dục”, mọi người của bang phái Người Chết, đều mịt mờ liếc về phía Trương Nguyên Thanh.

Winnie cùng Emma chú ý tới ánh mắt của các Thánh Giả Ngũ Hành Minh, không khỏi nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Người này ngũ quan thanh tú, khí chất ôn hòa, là cậu nhóc to xác cả người lẫn vật vô hại, Winnie cùng Emma xem qua tư liệu, trong đầu nhanh chóng hiện lên tư liệu của Trương Nguyên Thanh.

—— Cú Mang, Thú Vương, cấp 4.

Như vậy xem ra, người này là Mộc Yêu loại ham muốn mạnh, khát vọng sinh sôi nẩy nở!

“Tôi sẽ ước thúc đồng bạn.” Quan Nhã đáp lại một câu, sau đó nói: “Tôi hy vọng trợ lý Emma có thể mang tình thế trước mắt, tin tức các tổ chức tà ác lớn, tin tức tổ chức hợp pháp, tập hợp một phen gửi cho tôi, người Hoa quốc chúng tôi chú ý ‘Biết người biết ta trăm trận trăm thắng’, ở trước khi tình báo cơ sở tới nơi, chúng tôi sẽ không chấp hành bất cứ nhiệm vụ nào.”

Emma khẽ gật đầu, lộ ra vẻ mặt khen ngợi:

“Không hổ là Thám Báo của Phó gia, tôi sẽ mau chóng gửi tư liệu cho cô. Buổi tối ngày mai, tôi tính sắp xếp một tụ hội, mời tinh nhuệ Giáo Hội Hải Thần, Hiệp Hội Mỹ Thần tham gia, vừa lúc cho các người làm quen một phen tổ chức hợp pháp ở New York.”

Hai bên lại trao đổi một lát, bộ trưởng Winnie tuyên bố tan họp.

Sau đó, cô nhìn về phía Quan Nhã, nói: “Cô ở lại một chút.”

Emma thì nói: “Mọi người đi theo tôi, tôi sắp xếp khu vực làm việc cho các người.”

Trừ Quan Nhã, mọi người theo Emma rời khỏi phòng họp.

Đợi cửa phòng họp đóng lại, Winnie Berent nhìn chằm chằm Quan Nhã, nói: “Tôi nghe nói, cô là bạn gái của Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Quan Nhã vẻ mặt buồn bã, nhưng rất nhanh khôi phục, gật gật đầu.

Cô nhớ kỹ thiết lập đau đớn mất đi tình yêu của mình.

Winnie Berent trầm ngâm vài giây, thử nói:

“Cô có từng thấy một cái loa nhỏ ở trên người hắn hay không, to cỡ bàn tay, có thể thu audio, có thể thổi ra kèn Xona cùng tiếng trống, phẩm chất Siêu Phàm, nhưng có đôi khi biểu hiện ra năng lực, lại sẽ làm người ta hoài nghi phẩm cấp chân thật của nó.”

Quan Nhã làm ra bộ dạng nhớ lại, nói: “Có, hắn quả thật có đạo cụ có thể phát ra kèn Xona cùng tiếng trống, nhưng luôn giấu ở trong túi đeo hông, chưa bao giờ bại lộ ở tầm nhìn công chúng.”

Winnie đi thẳng vào vấn đề nói: “Hắn có để lại món đạo cụ đó cho cô không, tôi hy vọng có thể mua món đạo cụ đó, giá cô tùy tiện đưa ra.”

Chương 2265: Làm khó dễ (1)

Món đạo cụ đó của Nguyên Thủy rất quan trọng? Khiến Winnie coi trọng như thế? Trong lòng Quan Nhã hiện lên nghi hoặc, lắc đầu nói:

“Xin lỗi, về đạo cụ Ma Quân, hắn không để lại cho tôi, cũng không để lại cho Phó Thanh Dương. Món đạo cụ kia cô muốn, hẳn là đã theo hắn trở về linh cảnh.”

Winnie bình tĩnh nhìn cô một lát, chưa nói cái gì, hờ hững đứng dậy, rời khỏi phòng họp.

Tầng 104, Emma sắp xếp cho tiểu đội viện trợ Ngũ Hành Minh một khu vực làm việc rộng rãi, mỗi một vị Thánh Giả

đều có văn phòng riêng, trợ lý Siêu Phàm thì ở khu vực công cộng.

Ryo Asano xin gia nhập, được Emma cho phép, kích động về thu thập đồ đạc.

Trương Nguyên Thanh bưng một chén nước, đứng ở cạnh máy nước uống, nói chuyện phiếm với các Thánh Giả:

“Chưa nhìn thấy Sean Med, chúng ta trực thuộc Winnie Berent. Lấy thực lực đoàn đội chúng ta, Sean không có khả năng không tranh thủ.”

Thiên Hạ Quy Hỏa gật gật đầu: “Nói rõ Sean đã thất bại, chỉ có thể nhường chúng ta cho Winnie.”

Tôn Miểu Miểu nhíu mày: “Nếu như vậy, chúng ta liền không thể không chọn phe? Nói thật, tôi cũng không muốn cuốn vào trong tranh đấu rắc rối phức tạp.”

“Không!” Thiên Hạ Quy Hỏa lắc đầu nói:

“Chọn phe là bắt buộc, chúng ta những vị khách tới từ bên ngoài này, nếu không chọn phe, vậy sẽ bị hai bên bỏ qua, trở thành vật hi sinh của trận chiến tranh trận doanh này, Thánh Giả Ngũ Hành Minh chết, vẫn tốt hơn tâm phúc của mình chết.”

“Chọn phe rồi cũng có thể làm vật hi sinh.” Triệu Thành Hoàng lạnh lùng nói.

“Cái này phải xem năng lực lãnh đạo của Quan Nhã đội trưởng.” Trương Nguyên Thanh cười cười.

Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: “Tôi đề nghị cô ấy hướng Winnie lấy lòng, hoặc là, tìm cơ hội tiếp xúc với Sean Med một phen.”

“Vậy không được!” Anh Gà Đỏ lập tức phản đối: “Tôi nhớ rõ Ryo-chan từng nói, có một người họ Med từng bắt nạt cô ấy. Chúng ta nếu đầu nhập vào Sean Med, chẳng phải là đẩy Ryo-chan vào trong hố lửa sao.”

Trong đoàn đội, phải tính Anh Gà Đỏ giảng nghĩa khí nhất.

Lúc này, Quan Nhã đi vào khu làm việc, nhíu mày, tâm sự nặng nề.

“Làm sao vậy?” Trương Nguyên Thanh vẫy tay gọi cô.

Quan Nhã tới gần, nhỏ giọng nói: “Winnie muốn mua một món di vật Ma Quân, em nói lúc anh chết, chưa để lại di vật cho em, Winnie tựa như không tin.”

“Ồ!” Anh Gà Đỏ sửa lời nói: “Vậy chúng ta vẫn là đầu nhập vào Sean Med đi.”

Thiên Hạ Quy Hỏa nhân cơ hội trào phúng nói: “Không hổ là lăn lộn xã đoàn, rất biết điều.”

Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, chợt nghe ở cửa văn phòng truyền đến tiếng Ryo Asano quát:

“Brady Med, mời anh đừng dây dưa tôi nữa, bằng không tôi sẽ hướng bộ giám sát tố cáo anh, sau đó tự mình điều tra anh.”

Tiếng quát của Ryo Asano hấp dẫn đám người Trương Nguyên Thanh chú ý, sau đó, bên ngoài truyền đến giọng một người đàn ông:

“Ồ, hôm nay đột nhiên tràn đầy tự tin… Hiểu rồi, tôi nghe nói cô là thành viên bang phái của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong đội ngũ Ngũ Hành Minh phái tới đây làm việc cho chúng ta, có mấy kẻ là thành viên bang phái của cô.”

Nói tới đây, người nọ bật cười một tiếng:

“Cho nên tự cho rằng đã có chỗ dựa? Buồn cười, ở liên bang Tự Do, ở Thiên Phạt, người cô có thể dựa vào chỉ có tôi, Thiên Hạc tổ các người có thể dựa vào cũng chỉ có Thiên Phạt, Ngũ Hành Minh những kẻ đó, chỉ là đến làm việc, hiểu không?”

Ryo Asano căm giận nói: “Anh là tên vô sỉ lại yếu đuối.”

Người nọ nghe vậy, giọng điệu trầm xuống:

“Ryo Asano, cô thật sự là con nhóc thiếu kinh nghiệm xã hội, ngây thơ lại ngu xuẩn, nếu cô có được kinh nghiệm xã hội nhất định, nên biết kết giao với tôi mới là lựa chọn chính xác.

“Nếu cô có được kinh nghiệm xã hội nhất định, liền sẽ biết đắc tội tôi, cô cùng Thiên Hạc tổ đều sẽ gặp chuyện không ổn, nhưng cô chỉ mang lời của tôi coi là uy hiếp bình thường. Không, tôi nói cho cô, đó không phải uy hiếp, là hiện thực sắp đến.”

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía Anh Gà Đỏ, kinh ngạc nói:

“Anh còn đang chờ cái gì? Thế này cũng có thể nhịn? Lao ra xử lý hắn đi.”

Anh Gà Đỏ vẻ mặt mờ mịt: “Tôi nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì.”

Ồ, là mình sơ suất rồi! Mình thế mà cảm thấy Hỏa Sư sẽ nghe hiểu ngoại ngữ… Trương Nguyên Thanh lập tức đi ra khỏi khu vực làm việc, ở trong hành lang thấy được Ryo Asano ôm thùng giấy, còn có một thanh niên tóc vàng mắt xanh, ngũ quan tuấn tú, nét mặt tỏa ra sự bất thường.

Người này mặc âu phục màu lam nhạt có sự chú ý, có phần ngạo khí ức hiếp người ta làm người ta không quá thoải mái.

Đám người Quan Nhã theo đó đi ra.

Ryo Asano thấy bang chủ đi ra, như chim én lướt qua đầu rừng chạy tới, dựa ở bên cạnh hắn, nghĩ một chút, lại yên lặng tựa vào bên cạnh Quan Nhã.

—— Quan Nhã mới là lãnh tụ của đoàn đội.

Người trẻ tuổi âu phục màu lam nhìn thấy Quan Nhã cùng Tôn Miểu Miểu, mắt sáng lên, nhịn không được “Wow” một tiếng.

Chương 2266: Làm khó dễ (2)

Làm Thám Báo, Quan Nhã chỉ nhìn lướt qua, đã quan sát ra nội tâm đáng khinh của người này, nhíu mày nói: “Người này chính là Brady Med?”

Ryo Asano dùng sức gật đầu: “Chính là hắn.”

Trương Nguyên Thanh nhìn hai người, “Cái gì Brady, chuyện là thế nào?”

Ryo Asano thấp giọng giải thích:

“Brady Med chính là kẻ thường xuyên bắt nạt tôi, hắn là người gia tộc Med, thủ tịch chấp hành quan Sean Med là chú ruột của hắn. Brady có rất nhiều bạn gái, duy trì quan hệ tình nhân với nhiều nữ đồng nghiệp trong văn phòng.

“Trong khoảng thời gian này tôi làm việc ở Thiên Phạt, hắn thường xuyên dây dưa tôi, bắt đầu là tặng quà, hẹn tôi đi ăn, sau khi bị tôi từ chối vài lần, hắn liền uy hiếp tôi, nói nếu tôi không kết giao với hắn, liền sắp xếp tôi tham dự nhiệm vụ có tính nguy hiểm cao, liền phái ‘Chỉ Đạo tổ’ cướp đoạt chủ quyền của Thiên Hạc tổ.

“Hắn còn đóng băng thẻ ngân hàng, thẻ tiền lương của tôi ở New York, trợ lý Emma ra mặt mới giải đóng băng, nhưng trợ lý Emma cũng không thể trêu vào hắn, chỉ có thể cảnh cáo.

Tôi cảm giác hắn gần đây kiên nhẫn càng ngày càng thấp, may mà tôi lúc bình thường sẽ ở phân bộ Thiên Phạt, lại là giai đoạn thực tập, còn chưa đi ra làm nhiệm vụ, bằng không…”

Phương thức đàn ông đạt được phụ nữ, vĩnh viễn chỉ có ba loại: Một tiền tài, hai cảm tình, ba bạo lực.

Bất cứ giai tầng nào cũng giống nhau.

Anh Gà Đỏ nghe vậy, nắm tay nhất thời liền cứng rắn, “Cô không phải làm việc ở ngành kiểm sát sao, loại người này không thể trải qua nổi điều tra nhỉ, thủ trưởng của cô, kiểm sát trưởng kia là quả hồng mềm sao? Là phế vật sao?”

Thiên Hạ Quy Hỏa không bỏ qua bất cứ một cơ hội bóc mẽ nào, lạnh lùng nói: “Loại người bối cảnh cùng gia thế này, trước khi chỗ dựa rớt đài, anh cho dù đặt bằng chứng ở trên bàn làm việc của kiểm sát quan, cũng sẽ bị coi là rác rưởi ném vào thùng rác.”

Khi nói chuyện, Brady Med kia đã đi tới, đứng ở trước mặt Quan Nhã, mắt tỏa sáng vươn tay ra:

“Chào cô, tôi là Brady Med, thủ tịch chấp hành quan Sean Med là chú tôi. Tối nay có thời gian hay không, tôi muốn mời bạn bè Ngũ Hành Minh các người dùng bữa.”

Quan Nhã cúi đầu nhìn một cái, chưa đưa tay.

“Đừng đi!” Ryo Asano dùng tiếng Trung nói: “Tôi nghe nói hắn thường xuyên lấy tụ hội, dùng bữa làm lý do, bỏ thuốc cưỡng gian, dụ dỗ gian dâm phụ nữ, trước kia từng xảy ra vài lần. Ừm… Brady nghe không hiểu tiếng Trung.”

Anh Gà Đỏ lập tức mắng: “Ngu ngốc, cút!”

Brady Med biến sắc, tức giận nhìn Anh Gà Đỏ: “Mày nói cái gì?”

Hắn theo đó mắng một tiếng “fuck” .

“Thế này không phải có thể nghe hiểu sao!” Anh Gà Đỏ lảm nhảm, sau đó giơ nắm tay muốn đánh: “Quỷ tây ngu ngốc, dám mắng tao.”

Anh không phải cũng có thể nghe hiểu từ đơn mắng chửi người sao? Quan Nhã nâng tay đặt lên bả vai Anh Gà Đỏ, ngăn cản Hỏa Sư tính tình nóng nảy, nhìn về phía Brady, dùng ngoại ngữ tròn vành rõ chữ đáp lại:

“Cảm tạ lời mời, có thời gian chúng tôi sẽ đi, bây giờ là thời gian làm việc, mời ngài Med trở về cương vị của mình.”

Nói xong, dẫn theo Ryo Asano muốn về khu làm việc.

Thấy thế, Brady Med vội vàng bước lên vài bước, cản đường, mặt dày mày dạn cười nói: “Ở Thiên Phạt, từ chối đồng nghiệp mời là hành vi rất không lễ phép, cho nên…”

Còn chưa dứt lời, Trương Nguyên Thanh nghiêng người nhấc chân, sét đánh không kịp bưng tai đá ra một cước.

Brady Med phản ứng cực nhanh, nhảy về sau một cái tránh đi cú đá này, đạp gió, trượt ra mấy mét.

“Mày dám công kích tao? !” Brady ngây người, hắn không ngờ ở sau khi mình báo ra danh hiệu, lũ khỉ da vàng của đại khu thứ hai này còn dám ra tay với hắn.

Brady hung tợn nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, lạnh lùng nói: “Mày có phải muốn chết ở New York hay không, khỉ da vàng ti tiện, mày cho dù quỳ xuống nhận sai, tao cũng sẽ không tha cho mày. Đi thiên đường hướng Thượng Đế sám hối đi, bởi vì mày đã chọc tới tao.”

Quan Nhã lần nữa đè lại bả vai Anh Gà Đỏ, nhìn chằm chằm Brady Med: “Đừng chọc vào bọn tôi, nếu anh không muốn ở trong cao ốc hỗn chiến.”

Cô nhìn ra Nguyên Thủy một cước đó đã lưu tình, chỉ là cảnh cáo, liền biết hắn cũng không muốn ở nơi này đánh nhau.

Brady Med lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng bọn họ vài giây, quay đầu rời đi.

Hắn đi thang máy quay về tầng lầu của bộ chấp hành, dùng sức đẩy ra cửa phòng làm việc, từ trong tủ rượu lấy ra một chai rượu whisky, rót nửa ly, uống một hơi cạn sạch.

"Cốc cốc!"

Cửa kính mờ bị gõ vang, một người trung niên tóc vàng mắt lam, tóc vuốt ngược đẩy cửa mà vào.

"Thiếu gia Brady, ngài từng gặp đội ngũ viện trợ của Ngũ Hành Minh rồi? Là bọn họ chọc ngài tức giận sao?" Người trung niên khom người nói.

"Richardson, tôi muốn làm thịt con lợn da vàng Ngũ Hành Minh kia, tôi muốn làm thịt hắn!" Brady "rầm" đặt ly thủy tinh xuống, nghiến răng nghiến lợi nói.

Chương 2267: Làm khó dễ (3)

Richardson là linh cảnh hành giả gia tộc Med bồi dưỡng, cũng là trợ lý của hắn, phụ trách ăn mặc ngủ nghỉ cùng làm việc, các phương diện.

Là người Brady tín nhiệm nhất.

Richardson tuổi chừng năm mươi, yên lặng nghe xong thiếu gia kể, nói:

"Thiếu gia, bọn hắn chỉ là một đám khỉ còn chưa khai hóa, không đáng ngài ra tay. Chấp hành quan đại nhân sẽ không muốn nhìn thấy ngài sinh ra xung đột với người của Ngũ Hành Minh."

"Tôi biết." Brady hít sâu một hơi, "Nhưng bọn họ dù sao cũng là người của Winnie Berent, chú có thể không nhìn những con kiến đó, bởi vì nhằm vào con kiến là vũ nhục thân phận của chú ấy, nhưng tôi phải làm chút gì đó."

…

"Nhớ kỹ, ở New York, đàn ông dốc túi truyền thụ cùng cô gái đường hẻm hoan nghênh, đều cần cảnh giác."

Trong văn phòng, Trương Nguyên Thanh ân cần dạy bảo đối với các Thánh Giả bang phái: "Nhất là nghề nghiệp Ái Dục đường hẻm hoan nghênh, các cô ấy chẳng những sẽ kẹp ngươi cả người như nhũn ra, còn có thể kẹp đến ngươi táng gia bại sản. Anh Gà Đỏ, anh là Hỏa Sư, tinh lực tràn đầy, nhất định phải chú ý tránh né."

Anh Gà Đỏ không phục: "Thiên Hạ Quy Hỏa cũng là Hỏa Sư, sao cậu không nói hắn."

Thiên Hạ Quy Hỏa thản nhiên nói: "So sánh với trả giá vượt mức, tôi càng thêm am hiểu áp chế dục vọng."

"Cậu cũng chỉ tiếp nhận chơi miễn phí thôi." Anh Gà Đỏ đánh trúng trọng tâm.

Chơi miễn phí quả thật không nên, dù sao một tấc quang âm một tấc vàng… Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, chợt thấy ở cửa có đầu Viên Đình thò vào, trong ánh mắt lóe ra tò mò (hóng hớt).

"Gã này là ai? Vì sao các người đều nghe hắn." Viên Đình hồ nghi nói.

Hắn chú ý Cú Mang này rất lâu rồi.

Cú Mang ra lệnh một tiếng, đám người Tôn Miểu Miểu liền lon ton vào văn phòng, Cú Mang ở bên máy nước uống uống nước, đám người Tôn Miểu Miểu liền ton ton tới gần.

Nghiễm nhiên là thú cưng của cả nhóm.

Một Thú Vương nho nhỏ không tiếng tăm gì, dựa vào đâu?

Mọi người quay đầu nhìn hắn một cái, đồng thanh nói: "Anh không cần biết, chúng tôi sẽ không nói cho anh."

Viên Đình như bị sét đánh, vẻ mặt đau đớn ôm ngực, giống như người bị bệnh tim.

Lúc này, Tôn Miểu Miểu nắm cổ áo, run lên, nhìn xung quanh, nói: "Nóng quá, sao đột nhiên nóng lên rồi."

Thiên Hạ Quy Hỏa cảm ứng: "Nhiệt độ không khí nhanh chóng tăng lên, trước mắt là 31 độ. Điều hòa thổi ra là gió nóng."

Trời nóng bật gió nóng?

Thời tiết trung tuần tháng Mười vẫn nóng bức như cũ, rời khỏi máy lạnh không sao sống được.

Quan Nhã vội vàng bảo trợ thủ Siêu Phàm xem xét điều hòa, mới phát hiện điều hòa bị người ta chỉnh thành hình thức làm nóng, nút điều tiết, mở cũng bị phá hư.

Tìm lễ tân của Thiên Phạt sửa chữa, lễ tân mặt đầy nụ cười đáp ứng, nhưng nhân viên sửa chữa chậm chạp không đến.

Ngay tại lúc đám người Ngũ Hành Minh nóng toát mồ hôi đầy người, khu vực làm việc này lại mất điện.

Máy tính không mở được, công việc trong tay không làm được nữa, khu vực làm việc lại oi bức, nhân viên sửa chữa trước sau không thấy bóng dáng, Quan Nhã liền dẫn theo mười tám người của đoàn đội đến khu vực hoạt động, vừa xài ké điều hòa, vừa thúc giục lễ tân liên hệ nhân viên sửa chữa.

Nhưng lễ tân trước sau như một cười đáp ứng, trước sau như một mặc kệ mọi chuyện.

Thế này còn chưa xong, ngay tại lúc thành viên Ngũ Hành Minh lửa giận đầy mình, có kẻ gây chuyện đã tới.

Hai kẻ mặc áo sơ mi, cúc áo ở cổ áo mở ra, lộ ra bộ ngực cường kiện, tay áo xắn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay tráng kiện, rất có khí chất côn đồ áo sơmi.

Hai thành viên Thiên Phạt tính mục đích rõ ràng đi đến, liếc xéo nhìn thành viên Ngũ Hành Minh đứng đầy khu nghỉ ngơi, hùng hổ nói:

“Oh, my god, khu nghỉ ngơi bị một đám nước ngoài không văn hóa không tố chất chiếm lĩnh, nơi này là khu vực công cộng, không phải khu làm việc của các người, mời cút về đi!”

Một Thám Báo của Ngũ Hành Minh nhẫn nại tiến lên, giải thích: “Rất xin lỗi, điều hòa khu vực làm việc của chúng tôi hỏng rồi, điện cũng cúp…”

Còn chưa dứt lời, đã bị một thành viên Thiên Phạt khác hung hăng đẩy một phát, “Cút về đi! Các người cái lũ không có tố chất này, linh cảnh hành giả đại khu thứ hai đều là cứt.”

Thám Báo kia lảo đảo một cái lui về phía sau, suýt nữa ngã xuống.

Trên mặt hắn đầy lửa giận, lại giận mà không dám nói gì, dù sao đây là địa bàn của người ta, hơn nữa Thiên Phạt làm tổ chức chính phủ mạnh nhất đương thời, bá đạo, cường thế đã một thế kỷ.

Trong lòng quan phương hành giả của Ngũ Hành Minh có nỗi sợ bẩm sinh, đầu không ngẩng nổi lưng không thẳng nổi, tự cảm thấy kém một bậc.

Hiển nhiên là có người đang nhằm vào bọn họ!

Các Siêu Phàm hành giả Ngũ Hành Minh vừa nghẹn khuất vừa giận dữ, lại tìm không thấy cấp trên có thể làm chủ.

"Trong WC luyện nhảy cao —— quá lắm rồi!" Ngoài thân Anh Gà Đỏ bùng nổ ánh lửa, như đạn pháo bắn ra, lao về phía hai tên Phong Pháp Sư của Thiên Phạt.

Hắn nhịn rồi lại nhịn, nhịn không được nữa.

chương 2268: đầu danh trạng (1)

đúng lúc này, trong hành lang cạnh khu sinh hoạt nổi lên một trận cuồng phong, "ô" một tiếng, ở trong hành lang toát ra tiếng rít thê lương.

một giây sau, anh gà đỏ viên đạn pháo này đã bị thổi bay ra, va mạnh vào trên bức tường trắng như tuyết, thân tường vỡ ra vết nứt cháy đen.

bên trái hành lang, một người đàn ông trung niên tuổi chừng năm mươi, má lõm xuống, tóc vuốt ngược, ở trong không khí gào thét đi tới, con ngươi màu nâu nhạt nghiêm khắc đảo qua đám người ngũ hành minh, nói:

"tự tiện công kích đồng nghiệp, xem tình tiết nặng nhẹ, từ phạt tiền, giam cầm cùng tử hình! các người tuy là thành viên ngũ hành minh, nhưng nếu xúc phạm luật pháp thiên phạt, đều sẽ không dễ dàng bỏ qua."

"ông con mẹ nó là ai?" anh gà đỏ lau lau vết máu khóe miệng, nhe răng trợn mắt.

người trung niên thản nhiên nói: "người duy trì bảo vệ trật tự, mặt khác, ở new york, ở thiên phạt, phải dùng tiếng anh, đây

cũng là quy củ.”

các hành giả siêu phàm của ngũ hành minh giận mà không dám nói gì, người này thoạt nhìn là chấp sự cao cấp của thiên phạt, lúc điều hòa bị phá, hắn không ra, khi cúp điện, hắn cũng không ra.

bây giờ trái lại đã đi ra.

“hắn là ai?” trương nguyên thanh nhìn về phía ryo asano bên cạnh.

“hắn là trợ lý, thư ký kiêm vệ sĩ của brady, richardson, cấp 6 phong pháp sư.” ryo asano tức giận bất bình: “quả nhiên là brady đang giở trò quỷ, làm sao bây giờ? cần nói cho trợ lý emma hay không?”

emma đẩy ra cửa phòng làm việc, nhìn về phía bộ trưởng winnie sau bàn xa hoa, thấp giọng nói:

“ta nghe nói brady med cắt đứt đường điện khu làm việc của tiểu đội viện trợ, ở trước đó, còn để những người trẻ tuổi đó hóng gió nóng một giờ. bộ trưởng, cần tôi ra mặt can thiệp hay không.”

winnie berent bưng ly nước lên uống một ngụm, hỏi ngược lại: “bọn họ có tìm cô trợ giúp không?”

emma lắc đầu: “chưa, chẳng qua bọn họ thiếu chút nữa ở khu nghỉ ngơi sinh ra xung đột với người của bộ chấp hành, nếu bởi vậy trái với kỷ luật, ngài cũng không dễ bảo vệ bọn họ, đây chính là mục đích của brady med.”

sean med sẽ không cam lòng đám thánh giả này của ngũ hành minh, trở thành cấp dưới nghe lời bộ trưởng winnie.

không đạt được thì hủy diệt.

winnie lắc đầu nói:

“sean là kẻ ngạo mạn đến mức làm người ta chán ghét, hắn sẽ không dùng loại thủ đoạn cấp thấp này nhằm vào tiểu tử giai đoạn thánh giả.”

giọng nói cô bình tĩnh, cười nói:

“không cần phải quản, để bọn họ tự xử lý, nếu chút việc nhỏ này cũng không xử lý được, ở lại chỗ này cũng là chịu chết, tôi

sẽ điều bọn họ về nước. trong đoàn đội ngũ hành minh, quan nhã kia là người dẫn đầu, nhưng lúc bọn họ vào phòng họp, vào trước là cú mang, đi ra ngoài trước cũng là cú mang. tôi hoài nghi hắn mới là kẻ quyết sách của đoàn đội.

“cô có phát hiện đám thánh giả này cấp bậc quá cân đối hay không, phổ biến đều là cấp 5, cấp bậc cùng thân phận quan nhã, không đủ để xứng với vị trí thủ lĩnh. cô vừa lúc mượn chuyện này nhìn xem, xem người xử lý sự việc là quan nhã hay cú mang.”

“ngài có hứng thú đối với hắn?” emma nói.

winnie “ừm” một tiếng, khóe miệng tinh xảo nhếch lên: “hi vọng là trợ thủ đắc lực, mà không phải kẻ khờ không có trí tuệ.”

“tôi đã rõ.” emma khom người, rời khỏi văn phòng.

“winnie berent không phải kẻ điếc người mù, cô ấy nếu muốn ra mặt, chúng ta đã không cần ngồi ở chỗ này.” trương nguyên thanh thản nhiên nói:

“ryo-chan, cô biết brady med ở tầng nào không?”

“biết!” ryo asano gật đầu như gà con mổ thóc.

trương nguyên thanh nhìn về phía hai bên hành lang, thấy trong khu làm việc cùng tầng, rất nhiều thành viên thiên phạt thò đầu ra xem náo nhiệt, có người cười hì hì châu đầu ghé tai, có người vẻ mặt đầy vui sướng khi người gặp họa.

tựa như đã quen trường hợp linh cảnh hành giả nước ngoài ở thiên phạt bị bắt nạt, quen bọn họ nghẹn khuất giận mà không dám nói gì.

xem xong rồi, sau khi tan tầm còn có thể làm đề tài câu chuyện trên bàn ăn.

trương nguyên thanh thính lực tiếng anh không tốt, nhưng cũng có thể nghe hiểu một ít đoạn ngắn: “làm tốt lắm” “osment lúc ở hoa quốc cũng bị nhằm vào” “thiên phạt không phải dễ chọc” “richardson? là brady muốn giáo huấn bọn họ” “những kẻ đáng thương” .

thu hồi ánh mắt, hắn nhìn về phía đám người thiên hạ quy hỏa, “đấu đá văn phòng tôi không quá quen thuộc, mọi người có đề

nghị gì? nếu không có, tôi liền dựa theo phương pháp của mình xử lý.”

“anh tùy ý!” quan nhã nói.

“đừng giết người là được.” triệu thành hoàng là người phúc hậu.

trương nguyên thanh bỏ qua đồng bạn ở bên, đi về phía người trung niên tên là richardson, dừng ở trước mặt hắn, nói: “ông chuẩn bị xong chưa?”

người trung niên ngạo nghễ nhìn hắn, nhíu nhíu mày: “cái gì?”

“chuẩn bị tốt bị thú vương áp sát chưa?” trương nguyên thanh đột nhiên tung một cú đấm, đánh thật mạnh vào bụng người trung niên, đánh hắn đôi mắt lồi ra, theo bản năng cúi người khom lưng.

không đợi người trung niên hồi lại, trương nguyên thanh lại ba đòn đấm thọc, tiếp theo một cú xoay người giật trỏ, trúng vào bên má.

chương 2269: đầu danh trạng (2)

thân thể người trung niên xiêu vẹo, đầu va “rầm” vào trên tường trắng của hành lang, bức tường cứng rắn trực tiếp lõm ra một cái hố nông.

người trung niên vô lực ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

giống phong pháp sư loại nghề nghiệp thể chất gầy yếu này, không chút phòng bị bị nghề nghiệp cận chiến áp sát, cơ bản chính là nháy mắt hạ gục.

“ôi lạy chúa, hắn đang làm gì?”

“kẻ này là ai, hắn có biết mình đang làm gì hay không? hắn tập kích một vị chấp sự cao cấp.”

“đây là khiêu khích, khiêu khích thiên phạt chúng ta! mau bắt hắn.”

quần chúng hóng hớt cách đó không xa ồ lên, cú quay xe này ra ngoài bọn họ đoán trước, linh cảnh hành giả của ngũ hành minh, khi nào cường thế như vậy?

ở đại bản doanh thiên phạt ấu đả chấp sự cao cấp của thiên phạt, mấy năm qua, chỉ có ma quân từng làm loại chuyện này.

quan nhã bước lên một bước, mặt hướng về mọi người, dựng ngón tay như kiếm, nâng cánh tay chém xuống.

một vết kiếm dài nhỏ cắt đứt gạch sàn, từ dưới chân cô kéo dài mãi đến cuối hành lang, ép các thành viên thiên phạt kia đều lui trở về, chỉ có thể đi tìm chấp sự nhà mình.

ở trong ánh mắt khó có thể tin của hai thành viên gây chuyện, trương nguyên thanh xách người trung niên hôn mê, nhìn về phía đồng bạn:

“ryo asano, dẫn đường!”

anh gà đỏ nhếch miệng cười, một người một quyền đánh ngất hai ten phong pháp sư, theo đồng bạn chạy vào thang máy.

trong thang máy, ryo asano run rẩy ấn nút xuống tầng, run giọng nói:

“sắp, sắp chịu xử phạt, sắp chịu xử phạt.”

tính cách yếu đuối thành thật, trước mắt cô chỉ học được tinh thần cúi đầu của đảo quốc, còn chưa lĩnh ngộ tuyệt học lấy hạ khắc thượng, thấy nguyên thủy thiên tôn bạo lực ra tay, đoán được ý tưởng của hắn, trong lòng hoảng hốt không chịu nổi.

cô xoay người nhìn quét mọi người, phát hiện mọi người đều vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí có chút nóng lòng muốn thử.

“đừng khẩn trương, không có việc gì.” trương nguyên thanh vỗ vỗ bả vai ryo asano, an ủi:

“một người trái pháp luật phải xử phạt, một đám người trái pháp luật thì lại khác. thiên phạt cần cao thủ giai đoạn thánh giả, cô nói xem. winnie berent không muốn mất đi chúng ta, liền nhất định sẽ ra tay bảo vệ chúng ta.

“lui một bước mà nói, cô ấy cho dù không bảo vệ được, thiên phạt muốn đồng thời xử lý nhiều thánh giả như vậy, cũng phải trải qua ngũ hành minh đồng ý, bằng không chính là sự kiện ngoại giao. bây giờ thời điểm mấu chốt này, tôi đánh cuộc thiên phạt không dám cứng rắn như vậy.”

nói xong, hắn trầm giọng nói: “ryo-chan, ở hoa quốc chúng tôi, có câu ngạn ngữ: đánh một quyền ra, miễn cho trăm quyền đến!”

ryo asano không nói chuyện nữa, cô nhớ tới chiến tích huy hoàng của bang chủ, đây là một cuồng đồ dám chém giết chúa tể đỉnh phong, dám cùng ngũ hành minh ngọc đá cùng vỡ, sao có thể kiêng kị một gã brady.

khi nói chuyện, thang máy ting một tiếng, cửa thang máy mở rộng.

trương nguyên thanh xách người trung niên hôn mê bất tỉnh đi ra khỏi thang máy, một cước đạp vỡ cửa thủy tinh, không để ý tới lễ tân quát cùng cảnh cáo, dẫn thành viên đoàn đội đi thẳng vào.

không ít hành giả siêu phàm trong khu làm việc nghe tiếng mà đến, nhìn thấy ryo asano dẫn đội, nhìn thấy đám hành giả ngũ hành minh này đeo thẻ công tác của thiên phạt, đều dừng chân đứng xem.

“ở ngay phía trước, một gian kia treo tấm biển brady.” ryo asano chỉ vào cửa phòng làm việc thứ ba bên tay trái, lớn tiếng nói.

trương nguyên thanh sải bước tiến lên, nhảy lên tung một cước, đạp vỡ cả cánh cửa thủy tinh.

bên bàn của văn phòng, brady nheo mắt, lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, vẻ mặt hưởng thụ, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

động tĩnh bất thình lình dọa hắn nhảy dựng, cũng làm cô gái dưới gầm bàn kinh hãi.

brady mở mắt ra, thấy người trẻ tuổi từng trực tiếp đá hắn một cước, dẫn thánh giả ngũ hành minh đi đến.

“fuck!” hắn bật người dậy, vội vàng kéo thắt lưng, đang muốn chửi ầm lên, ánh mắt quét đến richardson như chó chết người trẻ tuổi xách trong tay, vẻ mặt ngưng trọng, tiếp đó lộ ra biểu cảm khó có thể tin.

trong lòng hơi khủng hoảng vài giây, brady cười phá lên, khoái ý mưu kế thực hiện được trào lên trong lòng, “bọn mày đả

thương richardson? làm tốt lắm, tao chỉ có thể nói, bọn mày là một đám lợn da vàng đầu óc ngu si tứ chi phát triển.”

lời còn chưa nói xong, bụng hắn bỗng nhiên đau đớn, hít thở khó khăn, nội tạng đau đớn co rút.

gian nan quay đầu nhìn lại, công kích hắn là cô gái ngọt ngào khuôn mặt tròn trịa, mắt rất to kia. cô bây giờ không ngọt ngào một chút nào cả.

“mày…”

brady cố nén đau đớn, nhanh chóng mở ra ô vật phẩm, đồng thời ngưng tụ đao gió, ý đồ chém giết kẻ tập kích.

nhưng hắn một tên pháp sư máu giấy, bị mấy kẻ nghề nghiệp cận chiến, nghề nghiệp thích khách áp sát, nhất định không có khả năng phản kích.

anh gà đỏ bước nhanh tiến lên, một cú đá cao đá trúng cằm brady, đá gãy hai cái răng cửa.

quan nhã theo sát sau đó bù thêm một cước.

chương 2270: đầu danh trạng (3)

trương nguyên thanh thì mang richardson trong tay, coi như bao cát ném ra ngoài, một chủ một tớ đập vào nhau, đánh brady khuôn mặt đau đớn vặn vẹo.

“phế hắn!” trương nguyên thanh nói.

không cần hắn nhắc nhở, các thánh giả kinh nghiệm phong phú biết rõ không thể cho phong pháp sư cơ hội phóng thích đao gió, nhanh chóng tiến lên vật lộn, combo liên tiếp hạ xuống.

không đến năm giây, xương khớp toàn thân brady gãy nhiều chỗ, hôn mê bất tỉnh.

từ đầu tới cuối, hắn ngay cả kêu thảm cũng chưa kịp phát ra.

ngoài văn phòng, một đám thành viên thiên phạt vây quanh ở cửa, trợn mắt cứng lưỡi nhìn đám nước ngoài hành hung.

“rầm!”

emma vội vàng đẩy ra cửa phòng làm việc của bộ trưởng winnie, vị thư ký nhìn quen sóng to gió lớn này, giờ phút này vẻ mặt dị thường khó coi, xông vào trong văn phòng, cấp bách nói:

“bộ trưởng, ngũ hành minh những người đó, đánh brady trọng thương rồi, là trọng thương!”

winnie ngẩn ra một phen, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp lộ ra nụ cười hiếm thấy: “ai dẫn đầu làm?”

“cú mang!”

“đưa bọn họ tới phòng họp.” winnie đứng dậy, xỏ giày cao gót đi ra ngoài, “tôi đi gặp sean med một lần.”

không bao lâu, tin tức chấp hành quan brady, bị một đám người ngoại quốc đánh đau, nhanh chóng truyền bá ở trên group chat nội bộ, diễn đàn của thiên phạt.

“đáng chết, mấy tên ngũ hành minh này kiêu ngạo như thế? đồng nghiệp phân bộ new york đều là bọn nhát gan sao, tùy ý bọn họ bắt nạt?”

“tôi mua vé máy bay, tôi muốn quyết đấu với hành giả ngũ hành minh.”

“ngũ hành minh những kẻ đó, đại khái là cảm thấy mình đứng lên rồi à, hừ, không biết sống chết.”

“nếu là nguyên thủy thiên tôn kiêu ngạo như vậy, tôi liền nhận, mấy con chó con mèo kia cũng dám ở phân bộ thiên phạt chúng ta giương oai?”

quan phương hành giả các nơi phân bộ của thiên phạt lòng đầy căm phẫn, khơi dậy cảm xúc cùng chung mối thù.

nhưng ở phân bộ thiên phạt của new york, lại có không ít người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, vui sướng khi người gặp họa.

“người ngũ hành minh khiến tôi thay đổi quan điểm rồi, bọn họ rất ít dám chủ động ra tay với chúng ta, hơn nữa đánh còn là người gia tộc med.”

“đáng tiếc chưa làm thịt brady, tôi phát hiện, gã này là ác ma, hắn nên xuống địa ngục.”

“đã xem camera giám sát, thằng nhóc đạp cửa kia là anh hùng, muốn kết giao.”

brady ở new york tiếng tăm rất kém, lấy thân phận, quyền lực, từng cưỡng bức chiếm đoạt không ít nữ đồng nghiệp, quan phương hành giả không vừa mắt với hành vi của hắn có rất nhiều.

trong phòng hội nghị, các thánh giả ngũ hành minh ngồi ở bên cạnh bàn hội nghị, uống nước ấm.

bọn họ bị tạm thời “nhốt” ở nơi này, chờ đợi kết quả xử phạt của thiên phạt.

duy nhất viên đình không tham gia sự kiện đả thương người, vẻ mặt đầy u sầu nói: “quá nửa phải bị trục xuất về nước, tôi còn chưa kịp hóng hớt ở new york.”

hắn bởi vì không phải thành viên người chết trở về, bị cố ý vô tình xa lánh, dù sao nguyên thủy thiên tôn bây giờ dùng thân phận giả, có chút lời, viên đình là không thể nghe.

ở lúc đám người trương nguyên thanh ra tay nặng nề, viên đình bởi vì khu vực làm việc quá nóng, đã sớm chuồn đi, dựa vào ngoại ngữ lưu loát cùng kho chuyện hóng hớt phong phú, cùng các nữ thành viên của thiên phạt dính lấy nhau.

khi emma tìm được hắn, người này đang ở trong khu làm việc ăn đồ ăn vặt của nữ đồng nghiệp, chia sẻ với các cô tin đồn có một không hai của phó thanh dương, nguyên thủy thiên tôn.

không bao lâu, trợ lý emma đẩy cửa mà vào, mặt lạnh, nói: “cú mang, bộ trưởng winnie muốn gặp anh.”

trương nguyên thanh cũng không bất ngờ, đứng dậy đáp: “được.”

hắn theo trợ lý emma đi ra khỏi phòng họp, xuyên qua hành lang, tiến vào văn phòng của bộ trưởng winnie.

bộ trưởng winnie mái tóc dài màu nâu hơi xoăn thả xõa ra, chưa ngồi ở sau bàn làm việc xa hoa, mà là bắt chéo chân, hai cánh tay khoanh trước ngực, mặt không biểu cảm nhìn trương nguyên thanh tiến vào văn phòng.

emma yên lặng đóng cửa, lui ra ngoài.

winnie lạnh lùng nhìn chằm chằm cú mang, nói:

“cậu mới là lãnh tụ của đội ngũ viện trợ ngũ hành minh nhỉ, tôi muốn biết id cùng cấp bậc chân thật của cậu. không cần giải thích, nếu ngay cả cái này cũng nhìn không ra, ta đã sớm bị người ta từ trên vị trí kiểm sát trưởng đạp xuống.”

“id linh cảnh chính là cú mang, về phần cấp bậc, tôi là thú vương cấp 6 đỉnh phong.” trương nguyên thanh thản nhiên nói.

vốn muốn cắm đầu bái lạy đối với winnie, nhưng nay hắn đại biểu là đại khu thứ hai, ở trong nước thao tác đĩ như thế nào cũng được, ở nước ngoài đầu gối phải cứng.

winnie nói toạc ra “thân phận” của hắn, trương nguyên thanh cũng không kinh ngạc, hoặc là nói, là trong dự đoán.

bởi vì phô trương là hắn cố ý, mục đích là đề cao mức trần của đoàn đội viện trợ, trải đường cho tương lai thường xuyên săn giết thánh giả cấp 6.

về phần “cú mang” nhân vật này vì sao ẩn ở phía sau màn, chủ yếu là không muốn ngay từ đầu đã trêu chọc vào quá nhiều tầm nhìn, nhưng cho dù bị “nhìn thấu” cũng không sao cả.

chương 2271: đầu danh trạng (4)

hắn đầy ngụy trang, cũng không sợ bị người ta bới ra thân phận nguyên thủy thiên tôn, một mặt là thuật dịch dung vật phẩm huyễn thần thêm vào, ngay cả tinh tướng thuật của tinh quan cũng nhìn không ra.

một mặt khác là nguyên thủy thiên tôn trở về linh cảnh là sự thật đã định, không có ai sẽ mang hắn và một người chết liên hệ cùng một chỗ.

"rất thẳng thắn thành khẩn!" winnie khẽ gật đầu, "vì sao phải giấu giếm địa vị của mình?"

"người hoa quốc chúng tôi chú ý hạ thấp." trương nguyên thanh thuận miệng nói.

winnie giật giật khóe miệng: "tư thái cậu một cước đá bay cửa, lại không hạ thấp một chút nào cả."

cô nghiêm mặt, không rối rắm vấn đề thân phận nữa, nghiêm túc nói:

"tôi đã bàn bạc với sean chấp hành quan, dựa theo luật pháp thiên phạt, các người đánh brady thành trọng thương, kết quả nhẹ nhất là giam hai năm. cậu là người ngũ hành minh, có thể nộp tiền bảo lãnh, chỉ là nộp tiền bảo lãnh thôi."

cô dừng một chút, hai tay giao nhau ở bụng: "nộp tiền bảo lãnh tất cả các người, một món đạo cụ phẩm chất chúa tể! điều về nước, trong mười năm không cho phép bước vào liên bang tự do."

trương nguyên thanh cười ra tiếng: "kế tiếp có phải hay không muốn nói: bởi vì có tôi ra sức bảo vệ cùng kiên trì, sean đã thoái nhượng!"

winnie ngẩn người, sau đó tủm tỉm cười: "cậu là người thông minh, tôi thích nói chuyện với người thông minh."

ma quân khẳng định cũng là kẻ rất thông minh… trương nguyên thanh yên lặng lẩm bẩm, hiểu lòng không nói ra cười cười theo.

lựa chọn phương thức kịch liệt nhất giải quyết sự kiện, một là không muốn nhịn, hai là chắc chắc winnie berent sẽ vớt bọn họ, ba là cho vị kiểm sát quan lạnh lùng xinh đẹp này một phần đầu danh trạng.

“tôi nghe nói bộ chấp hành cùng bộ giám sát đấu rất dữ dội?” trương nguyên thanh thử nói: “chẳng lẽ kẻ địch bây giờ, không phải trận doanh tà ác sao?”

winnie berent thản nhiên nói: “kẻ địch có đôi khi cũng sẽ ra từ bên trong.”

trương nguyên thanh yên lặng gật đầu, hắn có câu hỏi này, là đang thử thái độ của winnie đối với mình, nếu đối phương trả lời, thì nói rõ đã tiếp nhận mình, cùng với đoàn đội sau lưng.

nếu qua loa cho xong, thì nói rõ còn chưa coi bọn họ là người một nhà.

trước mắt mà nói, winnie xem như tạm thời tiếp nhận tiểu đội viện trợ ngũ hành minh, trong thời gian ngắn không cần lo lắng bị coi là vật hi sinh.

“kẻ địch đến từ bên trong.” trương nguyên thanh nửa giật mình nửa làm bộ nói: “tôi biết nguyên nhân bộ chấp hành cùng bộ kiểm sát quan hệ khẩn trương như vậy rồi.”

hội trưởng từng nói, trong tổ chức hợp pháp có gián điệp tự do minh ước ẩn núp, trong lôi pháp sư lấy công chính nổi tiếng, số lượng gián điệp khẳng định ít nhất, mà làm bộ kiểm sát, tra ra gián điệp là chức trách.

một bên là tra, một bên là bị tra, quan hệ của bộ chấp hành cùng bộ kiểm sát có thể nghĩ mà biết ác liệt bao nhiêu.

nói tới việc này, ngay cả kiểm sát trưởng lạnh lùng xinh đẹp cũng nhíu chặt đôi lông mày thanh tú, nói:

“công tác chủ yếu của mấy người là phối hợp tôi điều tra gián điệp bên trong tổ chức, ngẫu nhiên cũng cần đi làm nhiệm vụ săn bắn nghề nghiệp tà ác, chẳng qua những thứ này đều có thể gác lại sau, quen thuộc hoàn cảnh trước mới có thể làm tốt công việc.

“tôi có thể tranh thủ được đội ngũ ngũ hành minh các người, là vì tôi gửi mail cho tổng bộ, nước đục ngầu cần dòng chảy

trong lành tới từ bên ngoài mới có thể hóa giải.

được rồi, cậu đi ra ngoài đi.”

…

đêm khuya!

tiếng thở dốc cùng tiếng giường lay động kéo dài rốt cuộc chấm dứt, hai tình lữ tiểu biệt thắng tân hôn triền miên đến đêm khuya.

trương nguyên thanh tháo mũ làm việc, ôm bạn gái ướt đẫm mồ hôi, “anh quen biết một kỵ sĩ cấp chúa tể, quay đầu mời hắn thay em khu trừ lời thề, như vậy liền không cần lo lắng mang thai nữa.”

- giải thích từ “mũ làm việc” ở đây là 3 con sói. hết giải thích.

“mang cái gì mà thai!” quan nhã tức giận nói: “mang thai sinh con phải một năm đó, trong một năm không vào được linh cảnh, em sẽ bị đoàn đội bỏ lại.”

trương nguyên thanh cả giận: “chính em nói muốn sinh con cho anh.”

“trước khác nay khác, đi đi đi.” quan nhã đẩy hắn ra, nắm lên váy ngủ che lại thân thể, sải đôi chân dài bóng loáng vào phòng tắm.

trương nguyên thanh nghe tiếng nước ào ào, lấy ra điện thoại di động sơ cua, lấy ra gương yata triệu hồi phân thân, để phân thân cầm điện thoại di động tinh độn rời khỏi cao ốc ngân hàng new york.

phân thân dừng lại ở mái căn nhà dân nào đó rìa đảo manhattan, khởi động máy, xem xét cuộc gọi nhỡ cùng tin nhắn chưa đọc. khiến hắn thất vọng là, catherine bên kia chậm chạp chưa có câu trả lời.

“còn rất cẩn thận.”

trương nguyên thanh thất vọng lẩm bẩm một tiếng, sau đó mở ra app thợ săn, tính tiếp nhận nhiệm vụ.

thông thiên giáo chủ cái thân phận này, cần định kỳ cày nhiệm vụ, thời gian quá dài không nhận nhiệm vụ, dễ dàng bị công hội thợ săn chú ý tới.

chương 2272: nhiệm vụ của công hội thợ săn (1)

hắn quét bảng giai đoạn thánh giả, lướt rồi lướt, ánh mắt đột nhiên co lại, một nhiệm vụ xuất hiện ở trong tầm mắt:

“săn giết thành viên đội ngũ viện trợ ngũ hành minh, cú mang.”

tình hình cụ thể nhiệm vụ: cú mang, thú vương cấp 5, thành viên đội ngũ viện trợ ngũ hành minh, ở cao ốc tổng bộ ngân hàng new york, bảy giờ tối mai sẽ tham gia tụ hội thiên phạt tổ chức.

phần thưởng nhiệm vụ: 6 triệu đồng liên bang.

có người muốn treo thưởng mình?

trương nguyên thanh phản ứng đầu tiên là, brady tiểu tử kia treo thưởng giết mình!

nghĩ lại một chút, hắn cảm thấy không thích hợp, cú mang vừa tới new york, tính tới trước mắt, chỉ đắc tội brady, sau đó trong danh sách treo thưởng của công hội thợ săn liền xuất hiện nhiệm vụ ám sát cú mang.

cái này bày rõ là đang hãm hại brady.

phải biết rằng, bảng treo thưởng là công khai đối với toàn bộ thợ săn, mà trong linh cảnh hành giả nội bộ thiên phạt, thành viên đăng ký thợ săn kiếm khoản thu nhập thêm rất nhiều.

những người đó một khi nhìn thấy nội dung treo thưởng, sẽ nghĩ như thế nào?

cú mang nếu thực bị ám sát, thiên phạt sẽ nghĩ như thế nào? ngũ hành minh sẽ nghĩ như thế nào?

bô sẽ úp ở trên người brady, giũ cũng giũ không sạch.

brady có lẽ là tên phú nhị đại cuồng vọng kiêu ngạo, nhưng hắn hẳn là còn chưa ngu xuẩn đến mức độ này, mặc dù hắn ngu xuẩn đến trình độ này, người bên cạnh, người sau lưng cũng sẽ không phải kẻ ngốc.

“cho nên là có người cố ý treo thưởng cú mang, giá họa cho brady?” trương nguyên thanh nhíu mày, suy tư vài giây, hắn nghĩ tới đáp án.

hai loại khả năng, một là kẻ thù của brady, muốn mượn cơ hội hãm hại gã. hai là có người muốn ám sát cú mang giá họa brady, làm gay gắt mâu thuẫn nội bộ của thiên phạt, làm gay gắt mâu thuẫn của bộ kiểm sát cùng bộ chấp hành.

“sao ù ù cạc cạc biến thành tâm ngắm rồi, mình mới đến new york ngày đầu tiên nha, nếu không đại khu thứ nhất không có bán thần nghề nghiệp thần dạ du, mình cũng phải hoài nghi có phải sau lưng có người đang bố cục hay không…” trương nguyên thanh lầu bầu.

cú mang là người của bộ trưởng winnie, vừa xảy ra mâu thuẫn kịch liệt với cháu ruột của thủ tịch chấp hành quan, dưới bối cảnh như vậy, cú mang gặp ám sát.

như vậy thủ tịch chấp hành quan cùng cháu hắn, liền nhất định là kẻ hiềm nghi hàng đầu.

nhưng winnie hẳn là không ngốc như vậy, mình cũng có thể nghĩ đến có thể là giá họa, cô ấy sẽ không ngờ tới?

nhưng mà, winnie và sean là đối thủ, winnie cho dù biết là giá họa, quá nửa cũng dựa thế điều tra sean med, cho nên kế hoạch của người phía sau màn vẫn có thể thành công.

“mình nên cẩu một đoạn thời gian hay không? bắt thợ săn tiền thưởng ý nghĩa không lớn, bọn họ chỉ là công việc chạy chân, chiến đấu không có ý nghĩa, có thể tránh thì tránh.

tìm cơ hội tiếp xúc brady một phen, dùng thuật thôi miên khống chế hắn, xác định có phải hắn treo thưởng hay không.”

lý do cũng đã nghĩ xong rồi, lấy xin lỗi làm lý do, tới cửa gặp. nếu đối phương từ chối, vậy để ryo-chan ra trận.

lúc trương nguyên thanh trầm ngâm, điện thoại di động đang nắm trong lòng bàn tay đột nhiên vang, người gọi tới là catherine!

đến rồi! mắt trương nguyên thanh sáng lên, nhanh chóng vứt chuyện nhiệm vụ treo thưởng sang một bên, bắt máy catherine.

cuộc gọi kết nối, dẫn đầu truyền vào bên tai là tiếng thở dốc ngọt ngào, cùng với tiếng va chạm thanh thúy nhấn a tốc độ cao.

tiếp theo, mới là tiếng catherine thở hổn hển, cười quyến rũ nói: “gần đây có chờ mong cuộc gọi của tôi hay không?”

trương nguyên thanh lạnh lùng nói: “nói đi, nhiệm vụ gì?”

catherine thở dài nói: “thật sự là khúc gỗ không hiểu phong tình, tôi cố ý chọn ở lúc này gọi điện thoại cho anh, còn tưởng rằng có thể khiến anh khắc sâu hơn lĩnh ngộ được sức quyến rũ của tôi.”

lĩnh hội sức quyến rũ của cô? vậy cô không nên gọi điện thoại, tôi đề nghị bật video… trương nguyên thanh ngắm nhìn cảnh đêm đảo manhattan, ánh mắt soi bóng đèn nê ông kỳ quái:

“nói nhiệm vụ!”

giường lay động cùng va chạm nhấn a tốc độ cao biến mất, qua vài giây nữa, giọng nói khôi phục bình tĩnh của catherine truyền đến:

“cao tầng công hội đã tán đồng cống hiến của anh ở trên di vật giáo hoàng, nhưng tên địch thái kia đã trốn đi, việc này chỉ có thể tạm thời gác lại, cho nên cao tầng công hội sắp xếp nhiệm vụ mới cho anh, thông qua khảo hạch, anh có thể gia nhập chúng tôi.”

tạm dừng vài giây, catherine nói:

“nhiệm vụ của anh là, ám sát con trai thủ tịch chấp hành quan sean med, julian med.”

ám sát con trai chúa tể cấp 8? trương nguyên thanh thản nhiên nói:

“ta cần cấp bậc, nghề nghiệp mục tiêu.”

catherine cười nói:

“phong pháp sư cấp 6, giá trị kinh nghiệm ở trên 50%, thuộc về cấp 6 hậu kỳ, đối với anh mà nói là kình địch đáng sợ, phiêu lưu cũng rất cao. mặt khác, trên người hắn khẳng định có số lượng không ít đạo cụ, cùng với tùy tùng giai đoạn thánh giả.

“julian nhậm chức ở tổng bộ thiên phạt, tôi đạt được tin tức, hắn tối mai sẽ đến phân bộ new york tham gia một hồi tụ hội.”

chương 2273: nhiệm vụ của công hội thợ săn (2)

trương nguyên thanh nhất thời nhíu mày, tự do minh ước ám sát julian med lợi ích ở đâu? ám sát cú mang còn có khả năng làm gay gắt mâu thuẫn, ám sát julian trừ chọc giận sean, có thể có ích gì? ngược lại sẽ làm hắn gác lại hiềm khích liên thủ với winnie, đối với tự do minh ước mà nói cực kỳ bất lợi.

“vì sao phải ám sát hắn?”

“à, anh không cần biết.” catherine cười mỉm nói.

lừa lấy tin tức thất bại, cô gái này rất cẩn thận… đầu óc trương nguyên thanh chuyển động, nói:

“không thành vấn đề!”

catherine cười nói: “cho anh thêm một khúc gỗ không hiểu tình thú một lời khuyên, tuyệt đối đừng thử ám sát ở trong cao ốc tổng bộ ngân hàng new york, vậy sẽ chỉ chôn vùi bản thân.”

trương nguyên thanh giật mình, thuận thế hỏi: “vì sao?”

“anh có phải cảm thấy năng lực nhập mộng của mình, ở đại khu thứ nhất không ai có thể khắc chế hay không?” giọng điệu catherine trở nên nghiêm túc:

“thủ đoạn của nghề nghiệp tà ác đều rất quỷ dị hung hiểm, khó có thể phòng bị, không phải chỉ có huyễn thuật sư các người mới đặc thù, nếu dễ dàng ám sát như vậy, thành viên thiên phạt đã sớm chết sạch.

“phân bộ thiên phạt new york là phân bộ lớn lệ thuộc trực tiếp tổng bộ, số lượng chúa tể quan phương đóng ở new york vượt qua bảy vị, trang bị một món đạo cụ loại quy tắc cấp chúa tể, món đạo cụ đó có thể khiến toàn bộ nghề nghiệp tà ác không chỗ nào ẩn nấp.”

“đạo cụ loại quy tắc nào?” trương nguyên thanh nhân cơ hội lấy tình báo.

catherine cười mỉm nói: “đây là tình báo rất giá trị, anh cần trả điểm tích lũy hoặc tiền tài mới có thể đổi lấy.”

bản thân tôi có thể hỏi thăm, chơi miễn phí vui vẻ bao nhiêu… giọng trương nguyên thanh lạnh lùng mà trầm thấp:

“còn có việc gì không, không có việc gì tôi cúp máy.”

catherine ai oán nói: “anh không muốn nói chuyện với tôi như vậy? gã đàn ông thối, người ta nhớ anh nhớ cả đêm không ngủ được.”

thanh âm mềm mại ai oán, lộ ra một tia lấy lòng.

trong lòng trương nguyên thanh không tự giác dâng lên thương tiếc, còn có đắc ý, hận không thể lập tức bay qua ôm cô gái đầu kia điện thoại vào trong lòng, đè lên trên người, dùng xung phong tần suất cao biểu đạt tình yêu.

một giây sau, hắn tắt máy.

“phù, lại sử dụng mị hoặc đối với mình, mị hoặc của nghề nghiệp ái dục thực ghê tởm nha, hoàn toàn khó giải. chẳng qua cũng có một chỗ tốt, tính thú của catherine đối với mình càng ngày càng sâu, như vậy ở trước khi cô ta đạt được mình, độ khoan dung đối với mình sẽ rất cao.”

hắn vừa lẩm bẩm, vừa mang toàn bộ “ý loạn tình mê” đuổi khỏi đầu óc, khiến cảm xúc khôi phục bình tĩnh.

…

sáng sớm hôm sau.

trương nguyên thanh vào thang máy, tới tầng 104, quét mở cửa, gõ vang cửa phòng làm việc của winnie berent.

“bộ trưởng winnie, ngài tìm tôi?” trương nguyên thanh là bị trợ lý emma gọi đến.

winnie berent nâng mắt nhìn qua, thản nhiên nói:

“chú ý một chút, có người ở công hội thợ săn treo thưởng cậu, sắp tới đừng rời khỏi tòa nhà ngân hàng.”

cô rút ra một tờ văn kiện, đưa qua.

trương nguyên thanh tiếp nhận nhìn, nội dung bên trên chính là bản sao treo thưởng của công hội thợ săn.

cái này ở trong đoán trước của trương nguyên thanh, winnie berent là thủ tịch kiểm sát quan của thiên phạt new york, nhân vật cấp bậc thổ hoàng đế, có rất nhiều con đường tình báo.

nhiệm vụ treo thưởng cú mang là công khai, cô sao có khả năng không biết.

“ngài cho rằng, là ai muốn giết tôi?” trương nguyên thanh hỏi.

winnie cúi đầu đọc văn kiện, nói:

“người muốn brady chết; người muốn mưu đồ nội bộ thiên phạt mâu thuẫn; người muốn nhân cơ hội nghiêm tra sean, dù sao không có khả năng là người muốn cậu chết.

“cái thứ nhất là kẻ thù của brady, cái thứ hai là nghề nghiệp tà ác, cái thứ ba là tôi.”

giọng nói của cô cực kỳ bình tĩnh, thậm chí có thể nói là thản nhiên.

“không thể là brady muốn tôi chết?” trương nguyên thanh hỏi ngược lại.

“brady đương nhiên muốn cậu chết, nhưng hắn không cần thiết treo thưởng cậu, lấy thế lực gia tộc med, phương pháp giết cậu có thể có rất nhiều, thuê thánh giả cấp 6 làm sát thủ không cần thông qua công hội thợ săn.” winnie có hỏi tất đáp.

“vậy ngài thì sao?”

winnie vẫn như cũ chưa ngẩng đầu, thản nhiên nói:

“tôi là rất muốn điều tra sean, nhưng vì điều tra sean, hi sinh một thú vương cấp 6 nghe lệnh tôi, đây là một vụ làm ăn rất lỗ vốn, hơn nữa không phải tôi điều tra sean, thì nhất định có thể lật đổ hắn.

“tiền lời cùng trả giá không tỷ lệ thuận, loại làm ăn này tôi sẽ không làm.”

trương nguyên thanh liên tục gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy, mặt khác, độ hảo cảm của hắn đối với winnie tăng lên không ít.

phong cách làm việc như thế nào không biết, nhưng phong cách nói chuyện nhanh gọn dứt khoát, không nói lời thừa,

không múa mép, không ướt át bẩn thỉu, có cái gì nói cái đó, cực kỳ thản nhiên.

quả nhiên, cô gái có thể được ma quân liệt vào người tình trọng điểm, thật lòng thích, đều có điểm sáng lóa mắt cùng sức quyến rũ nhân cách.

chương 2274: nhiệm vụ của công hội thợ săn (3)

trương nguyên thanh vừa định nói chuyện, bỗng cảm ứng được cảm xúc của winnie xuất hiện dao động, từ ban đầu bình thản biến thành "người này thật phiền, sao còn chưa đi", "tôi rất bận rộn, mời mau mau rời đi".

ngay sau đó, winnie ngẩng đầu lên: "tôi rất bận, không có việc gì thì đi ra ngoài đi."

trương nguyên thanh gật gật đầu, xoay người rời khỏi.

đi ra khỏi khu vực làm việc của cao tầng thiên phạt, lúc đi ngang qua khu làm việc của bộ giám sát, hắn nghe thấy viên đình tay trái bưng cafe đen, tay phải cầm hot dog, bên người vây quanh một đám thành viên thiên phạt, nam nữ đều có.

viên đình là thánh giả duy nhất trong đoàn đội không phải thành viên bang phái, phó thanh dương cố ý chọn lựa ra, không phải vì viên đình và trương nguyên thanh quan hệ tốt, mà là viên đình năng lực thu thập tình báo rất mạnh.

có thể nói thiên phú dị bẩm!

trương nguyên thanh mấy ngày hôm trước xem xong danh sách, liền nháy mắt đã hiểu tâm ý của lão đại, bởi vậy mặc kệ đối với viên đình hóng hớt trong giờ làm.

"sinh hoạt cá nhân của nguyên thủy thiên tôn?" viên đình làm bộ dạng trầm ngâm.

trương nguyên thanh dừng bước.

"nguyên thủy thiên tôn cũng không gần nữ sắc, hắn mặc dù có bạn gái, nhưng đối với bạn gái cũng không phải đặc biệt quan tâm, ngược lại mỗi ngày ở cùng một chỗ với phó thanh dương." viên đình nói:

“nguyên thủy thiên tôn biết rất nhiều việc riêng tư của phó thanh dương, phó thanh dương cũng biết việc riêng tư của hắn. phó thanh dương thứ tốt đều cho hắn, hắn thứ tốt cũng đều cho phó thanh dương, tôi nghe nói trương nguyên thanh tặng một món đạo cụ cực phẩm có thể so với đạo cụ loại quy tắc cho phó thanh dương.”

“hai người bọn họ là gay sao!” một cô nương trẻ tuổi tóc vàng mắt to hưng phấn truy hỏi.

xung quanh vang lên một mảng kêu rên ồn ào.

viên đình ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: “cái này tôi trái lại chưa từng nghe nói… chẳng qua, ngay trong đoàn đội viện trợ lần này, ba vị nữ thánh giả, một vị là bạn gái của nguyên thủy thiên tôn, hai vị khác cũng thầm mến nguyên thủy thiên tôn, nhất là tôn miểu miểu của thái nhất môn chúng tôi.”

đừng tình báo chưa lấy ra được, nội tình nhà chúng ta bán hết trước… trong lòng trương nguyên thanh hùng hổ mắng, rời đi.

chuyện mình tặng phó thanh dương áo choàng, chưa từng nói cho người khác nha, viên đình làm sao biết được, hắn có phải có thuật đọc tâm hay không vậy, năng lực hóng biến của hắn là loại quy tắc sao?

trở lại khu làm việc, trương nguyên thanh rót một ly nước nóng, bật máy tính, đăng nhập tài khoản lâm thời thiên phạt cho, muốn tìm tin tức julian med.

trừ id linh cảnh cùng cấp bậc, hắn đối với julian med hoàn toàn không biết gì cả, bao gồm chiến tích quá khứ, tính cách các thứ.

nếu julian là người tốt, cái này liền rất khó xử lý.

hắn đưa vào tên julian, vừa định ấn nút enter, lại ngừng lại, bởi vì sau khi julian chết, sean khẳng định sẽ điều tra, internet là có lịch sử.

nếu để thiên phạt tra được cú mang mới tới từng điều tra tư liệu của julian, vậy nhất định sẽ tìm hắn hỏi, thậm chí điều tra hắn.

lúc này, viên đình sắc mặt ngưng trọng quay về khu vực làm việc, lần lượt gõ cửa văn phòng các thánh giả, nói:

“các quý ngài quý cô, tôi tìm hiểu được một tin tức rất không tốt, mọi người đến phòng họp một chuyến.”

vài phút sau, bọn người quan nhã tới phòng họp, ngồi ở bên cạnh bàn hội nghị.

thấy người đã đến đông đủ, viên đình chia sẻ tin tức của hắn:

“tôi nghe nói julian med tối nay muốn tới new york tham gia tụ hội, chúng ta có phiền toái rồi, các người có thể hỏi tôi julian là ai.”

anh gà đỏ hỏi: “julian là ai?”

viên đình hài lòng gật đầu, nói:

“julian là anh họ của brady, nhậm chức ở tổng bộ thiên phạt, các người ngày hôm qua không phải đánh brady bị thương nặng sao? người này hôm qua đã ở trên diễn đàn thiên phạt đăng bài, nói muốn ở trên tụ hội hung hăng dạy dỗ, làm nhục chúng ta.

vừa rồi, tôi đạt được tin tức xác thực, julian 3 giờ chiều hôm nay đến new york.”

con ngươi trương nguyên thanh hơi co lại.

hắn đã hiểu rồi.

hiểu catherine vì sao phải ám sát julian.

julian muốn ở trên tụ hội gây hấn gây chuyện, báo thù thay em họ brady, julian là phong pháp sư cấp 6, đoàn đội ngũ hành minh không có khả năng là đối thủ của hắn.

nhất định sẽ ở trên tụ hội bị julian hung hăng làm nhục, sau đó, julian liền bị ám sát.

đây là muốn hắt nước bẩn lên người bọn họ.

làm lãnh đạo lâm thời của đoàn đội ngũ hành minh, lập trường của winnie berent không cần nói cũng biết, như vậy sean đau đớn mất con, chắc chắn sẽ quyết liệt với winnie.

mâu thuẫn nội bộ thiên phạt thành công trở nên gay gắt, cái này đối với trận doanh tà ác mà nói, là chuyện tốt.

các phương diện đều là việc tốt.

thiên hạ quy hỏa nhíu mày nói: “julian med là nghề nghiệp gì, cấp mấy?”

“phong pháp sư cấp 6, giá trị kinh nghiệm cụ thể không rõ, nhưng tôi nghe nói hắn tấn thăng cấp 6 đã hai năm, ít nhất là trung kỳ, thậm chí hậu kỳ.” viên đình thở dài nói.

chương 2275: tụ hội (1)

“không dễ xử lý nha, chúng ta đánh không lại hắn, tôi có một đề nghị, mọi người dứt khoát đừng tham dự tụ hội. chẳng qua tôi nghe nói hội trưởng phân hội new york hiệp hội mỹ thần, tựa như cũng tới, đó là người phụ nữ xinh đẹp nhất new york, thủ tịch chấp hành quan sean của chúng ta là một trong những người tình của cô ấy.”

ở trong thánh giả cấp 6 đỉnh phong, thánh giả có được kỹ gần như đạo, đạo cụ loại quy tắc là bậc thang thứ nhất, đạo cụ bình thường hơn nữa không có kỹ năng mạnh trên người, thì thuộc về bậc thang thứ hai.

julian có lẽ không có kỹ năng mạnh, nhưng thân là con cái của chúa tể cấp 8, có lẽ sẽ có đạo cụ cực phẩm.

nói không chừng lại là nhân vật bọn natsusa, osment.

đám người thiên hạ quy hỏa đều nhíu mày.

đáng tiếc catherine tính nhầm rồi, trong đoàn đội ngũ hành minh cất giấu một thú vương cấp 6, julian chỉ là tự rước lấy nhục, chỉ cần ở trên tụ hội treo lên đánh hắn, động cơ ám sát julian của chúng ta liền không tồn tại… trương nguyên thanh nói: “vấn đề không lớn!”

nghe vậy, mọi người đều giãn lông mày ra.

viên đình hồ nghi nói: “cậu nói không lớn thì không lớn?”

“nguyên thủy trước khi trở về linh cảnh, để lại cho chúng tôi không ít đạo cụ, trong đó bao gồm bàn xoay âm dương.” quan nhã giải thích: “cho nên vấn đề không lớn.”

viên đình lúc này mới gật đầu, sau đó bừng bừng hứng thú nói:

“tôi còn nghe nói, winnie berent là người tình của ma quân, vị thủ tịch kiểm sát quan này tựa như chỉ từng kết giao một người

đàn ông là ma quân, hướng tới kết hôn, cho nên lúc trước mới sẽ đánh nhau to với cristie, bởi vì ma quân là muốn yêu đương với winnie, về sau vụng trộm leo lên giường của cristie. về phần cô gái ma quân về sau ngủ, là chuyện trong lúc winnie bị giam cầm. sau khi ma quân chết, cô ấy vẫn luôn độc thân, giống với Âm Cơ, xem ra là chưa dứt tình đối với gã tồi kia."

"này này, các người nghe ta nói đã, đừng đi mà…"

địa điểm tụ hội ở một tòa biệt thự lớn giáp sông của đảo manhattan.

mặt sông tối đen phản xạ ánh sáng rực rỡ của đô thị lớn, trong gió đêm, mặt sân dập dờn ánh sóng, du thuyền cùng thuyền vận chuyển sáng đèn, từ mặt sông chậm rãi lướt qua.

bốn chiếc xe buýt nhỏ thiên phạt phân phối, chậm rãi dừng ở bãi đỗ xe ngoài biệt thự, cửa chiếc xe buýt nhỏ dẫn đầu mở ra, trương nguyên thanh mặc âu phục màu đen dẫn đầu xuống xe, xoay người, cực kỳ lịch thiệp dắt quan nhã phía sau.

đám người tôn miểu miểu lục tục xuống xe, hướng về hai người hội tụ.

các nam sĩ mặc âu phục màu đen nghìn bài một điệu, lễ phục của các quý cô thì đa dạng, diễm lệ hơn rất nhiều.

quan nhã mặc là lễ phục lộ vai màu xanh da trời, làn váy xếp ly kéo trên mặt đất, đoạn trước xẻ tà, khi bước đi, đôi chân dài trắng nõn như ẩn như hiện, đơn giản, cởi mở, lịch sự tao nhã, rất phù hợp tuổi 27 của cô.

ryo asano mặc là lễ phục màu trắng, thiên hướng váy công chúa, bả vai là hai đóa hoa ren, khí chất chủ đạo là phong cách công chúa nhỏ dịu ngoan nhu thuận.

lễ phục của tôn miểu miểu là áo lụa màu đen nửa tay áo, váy lụa mỏng tới đầu gối, phối hợp một đôi giày xăng đan đế thấp, trong thành thục lộ ra tao nhã, trong tao nhã lộ ra sự đáng yêu gần gũi thiên nhiên.

mọi người ở dưới nhân viên tiếp khách dẫn dắt, xuyên qua đình viện có suối phun, đến đại sảnh ánh đèn sáng tỏ.

căn biệt thự này hẳn là chuyên môn dùng để tổ chức tiệc, trong đại sảnh không có tường, chín cây cột chống đỡ trần nhà,

những ngọn đèn thủy tinh hoa mỹ tản mát ra hào quang sáng ngời.

bàn ăn trải vải trắng bày món ngon, hoa quả cùng rượu nước, nhân viên phục vụ mặc đồng phục cổ chữ v màu đỏ rượu, bưng khay đi qua đi lại, đưa lên từng ly rượu sâm banh, từng khay đồ ăn.

bên cửa sổ đại sảnh bày sô pha cùng bàn tròn cho khách nhân nghỉ ngơi, bên trái có bốn ban công lộ thiên, làm nơi ngắm cảnh, hút thuốc, hóng gió.

trợ lý emma mặc trang phục công sở, lần lượt kiểm tra bố trí địa điểm tổ chức tiệc, nếm thử món điểm tâm ngọt, quả cầu kem, thức ăn, đồ ăn không hài lòng bảo nhân viên phục vụ bưng đi, để đầu bếp một lần nữa nấu nướng, chế tác.

cô xa xa thấy đám người trương nguyên thanh tiến vào, cười đón chào, nói:

“tiệc còn có ba phút nữa sẽ bắt đầu, các vị khách bình thường sẽ đến muộn vài phút, mọi người ngồi trước một chút.”

cô nhìn về phía trương nguyên thanh, như có điều ám chỉ nói: “trạng thái hôm nay thoạt nhìn không tệ, bộ trưởng winnie rất coi trọng anh, đừng để cô ấy thất vọng.”

đây là giựt giây mình đánh với julian một trận? cũng đúng, mình thắng, sean chấp hành quan mất hết mặt mũi, mình thua, winnie cũng không mất mặt, dù sao mình là người của ngũ hành minh… trương nguyên thanh mỉm cười đáp lại:

“trạng thái của mộc yêu, từ trước tới giờ là không kém.”

khi hai người nói chuyện, anh gà đỏ đã bưng ly rượu lên, một ngụm rượu sâm banh, một miếng tôm hùm muối bắt đầu ăn.

chương 2276: tụ hội (2)

khóe miệng thiên hạ quy hỏa giật: “tiệc còn chưa bắt đầu, anh chú ý chút, đừng làm mất mặt.”

trợ lý emma mỉm cười: “anh ta là hỏa sư, đừng có yêu cầu cao như vậy đối với anh ta.”

khóe miệng thiên hạ quy hỏa giật giật lần nữa, cảm giác bị kỳ thị.

thời gian trôi qua từng giây từng phút, tiệc rất nhanh nghênh đón nhóm khách nhân đầu tiên, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên mặc âu phục màu lam nhạt, tuổi chừng bốn mươi, tóc ngắn màu vàng đậm chải ngược lên, thái dương, chòm râu cắt tỉa sạch sẽ chỉnh tề, khóe mắt có nếp nhăn mờ nhạt, toàn thân đều lộ ra sự tinh xảo.

emma bưng ly rượu đi đến bên cạnh đám người quan nhã, ánh mắt nhìn về phía trước, cười nói:

“hắn là reyleigh eugene, chấp sự cao cấp của công hội thương nhân, phái lợi ích!”

“phái lợi ích?” trương nguyên thanh hỏi ngược lại một câu.

“công hội thương nhân chia làm phái thành tín cùng phái lợi ích, phái thành tín tuân thủ nghiêm ngặt tinh thần khế ước, chú ý thành tín là gốc rễ. tư tưởng của phái lợi ích là ‘chỉ ích lợi vĩnh hằng’, bọn họ chưa từng chú ý thành tín, chỉ theo đuổi ích lợi, cho dù là làm ăn nghề nghiệp tà ác, bọn họ cũng làm.” emma cười giải thích:

“reyleigh eugene là một trong những nòng cốt của phái lợi ích.”

cho nên trong phái lợi ích, nhất định sẽ xuất hiện phản đồ nha… trương nguyên thanh thầm nhủ.

trợ lý emma dẫn theo mọi người đi lên đón, sau khi giới thiệu lẫn nhau, trong đôi mắt màu lam nhạt của vị nòng cốt phái lợi ích này lóe ra khôn khéo con buôn, trên mặt tràn đầy nụ cười nói:

“tôi là một thương nhân, thương nhân chỉ hướng về lợi, chỉ cần trả được tiền, bất luận kẻ nào cũng là thượng đế của tôi, các vị có nhu cầu gì, có thể tìm tôi.”

reyleigh eugene cười tủm tỉm nói: “ví dụ như, một ít tin tức của julian med. tin tức này tôi có thể tặng miễn phí cho các vị.”

trương nguyên thanh vốn định từ chối lấy lệ, vừa nghe có cơ hội chơi miễn phí, liền nói: “vậy chúng ta liền rửa tai nghe cẩn

thận.”

“rửa tai nghe cẩn thận? ha ha, cậu rất biết nói chuyện, cậu tên gì tới, ồ, cú mang đúng không?” reyleigh eugene hơi nghiêng người, thấp giọng nói:

“julian med ở tổng bộ thiên phạt danh tiếng phân hóa hai cực, hắn từng bị bộ kiểm sát của tổng bộ lấy tội danh cấu kết nghề nghiệp tà ác, nhận nghề nghiệp tà ác hối lộ điều tra, ở trong mắt một ít nhân sĩ chính phái, hắn là kẻ không làm tròn trách nhiệm. khuyết điểm của hắn là thù dai, hẹp hòi, có thù tất báo, phong lưu háo sắc.

“nhưng hắn tương tự cũng có ưu điểm, năng lực chấp hành rất mạnh, thiên phú rất cao, ở phương diện khống chế cấp dưới cùng kết giao quan hệ, hắn là cường giả xuất sắc, trong mắt cấp dưới cùng bạn bè, hắn là một lãnh đạo giảng nghĩa khí, nguyện ý ra mặt thay cấp dưới cùng bạn bè, tựa như…”

hắn nhìn lướt qua đám người ngũ hành minh, cười cười, vẻ mặt đầy biểu cảm “các người hiểu đó”.

quan nhã cười nói: “đa tạ nhắc nhở, có cơ hội nhất định hợp tác.”

sau khi hai bên hàn huyên vài câu, reyleigh eugene mang theo cấp dưới đi về phía bàn ăn, thưởng thức mỹ thực cùng rượu nước.

không bao lâu, lại nghênh đón một đám khách nhân, đi ở phía trước là một quý cô chocolate đen mặc váy dài đậm màu.

quý cô này da đen gợi cảm, môi cũng dày gợi cảm, gò má gầy, xương gò má nhô ra, mái tóc màu đen lại bóng mượt, búi lên cao cao.

“quý cô dubagan ball, chấp sự cao cấp công hội thương nhân, phái thành tín.” emma giới thiệu.

quý cô da đen mặc lễ phục sẫm màu nhìn reyleigh eugene nơi xa, nhún nhún vai, trêu chọc nói:

“tôi đoán reyleigh eugene vừa mới nói là: chỉ cần làm ăn với tôi, vậy chính là thượng đế của tôi.

- ôi lạy chúa, bọn họ thật sự là một đám không có tố chất nghề nghiệp, danh tiếng cùng tinh thần khế ước là thứ quan trọng

nhất của thương nhân.”

quan nhã mỉm cười gật đầu: “quý cô ball, cách nghĩ của tôi giống với ngài. mặt khác, trình độ tiếng trung của ngài thật tốt.”

“cảm tạ ca ngợi, tinh thông ngôn ngữ nhiều quốc gia, là tố chất một thương nhân nhất định phải có.” quý cô ball nhoẻn miệng cười, hướng về quan nhã nhích lại gần, thấp giọng nói:

“julian med không dễ đối phó, nhưng hắn là công tử phong lưu có tiếng, quý cô xinh đẹp giống như cô, chỉ cần một ly rượu, liền có thể dập tắt lửa giận của hắn, người hoa các vị không phải có câu là… ừm, biến chiến tranh thành tơ lụa.”

nụ cười quan nhã không thay đổi: “cổ vũ quý cô sử dụng sắc đẹp, cũng không phải là phẩm đức tốt đẹp.”

ball thu lại nụ cười, nhún nhún vai: “theo đuổi ích lợi, tránh né phiêu lưu, mới là phẩm đức thương nhân nên có.”

vẻ mặt cô nháy mắt trở nên lạnh nhạt, không để ý tới thành viên ngũ hành minh nữa, dẫn cấp dưới đi thẳng về phía trước.

vành tai trương nguyên thanh khẽ động, nghe thấy dubagan ball nói: “những người hoa này cuồng vọng ngạo mạn, không nghe vào tai khuyên bảo thiện ý, dùng lời chính bọn họ để nói, cái này gọi là không biết tốt xấu!”

bốn chữ “không biết tốt xấu”, cô nói là tiếng trung.

chương 2277: tụ hội (3)

cấp dưới ‘a’ một tiếng: “đúng vậy, tôi hi vọng julian med có thể dạy dỗ bọn họ cẩn thận, bằng không bữa tiệc liền quá nhàm chán.”

các thành viên bang phái vương giả đồng loạt nhíu mày, trừ anh gà đỏ nghe không hiểu ngoại ngữ, trong lòng người còn lại cảm thấy không vui.

lúc này, lại một nhóm người từ bên ngoài biệt thự đi vào, đám khách này ăn mặc tương đối đặc thù, không phải trang phục trường hợp chính thức thuộc về bữa tiệc, mà là thường phục.

cầm đầu là một tráng hán cao 1 mét 9, bụng hơi mập, râu xồm, mái tóc quăn, lôi thôi lếch thếch, tản ra mùi biển thoang thoảng, trong tay cầm một chai bia.

nếu không phải ở trường hợp này nhìn thấy, người này cho trương nguyên thanh ấn tượng đầu tiên chính là người vô gia cư lượn lờ ở cảng kiếm ăn.

cấp dưới của hắn cũng lôi thôi lếch thếch, ánh mắt lại rất ngạo mạn, giống một đám lưu manh không làm việc đàng hoàng lại coi trời bằng vung.

“kraken, chấp sự cao cấp giáo hội hải thần.” emma theo thường lệ giới thiệu.

“nghe nói các người đánh brady med? tôi rất thưởng thức các người, thằng nhãi đó trước giờ rất kiêu ngạo, năm trước ở câu lạc bộ đêm cảng tôi kinh doanh ngủ cô gái của tôi, nhưng chưa trả tiền, cho nên tôi rất chán ghét hắn. chẳng qua các người đừng mơ tôi hỗ trợ, bởi vì tôi không muốn đánh với julian, thằng nhãi đó không dễ chọc, tôi là tới xem náo nhiệt. cho dù các người phát ra ca ngợi đối với id linh cảnh của tôi, tôi cũng sẽ không cân nhắc giúp các người.”

vị kraken này trút bia, có ngạo mạn của riêng hải yêu, cùng với thuộc tính cá nhân lắm lời.

emma cười cười, nói: “kraken là tên bắc hải cự yêu trong truyền thuyết thần thoại, hắn luôn bởi vì ‘đăng kí’ được id này mà dương dương tự đắc.”

không lễ phép, ngạo mạn, làm người ta chán ghét, nhưng không có địch ý rõ ràng! đây là ấn tượng chung của thành viên bang phái người chết đối với bọn họ.

julian sao còn chưa đến? hắn không phải muốn tìm chúng ta gây phiền toái sao… trương nguyên thanh nghênh đón một rồi lại một đám khách nhân, có thành viên bộ chấp hành thiên phạt, có tổ chức dân gian địa phương.

thành viên bộ chấp hành thiên phạt trực tiếp không nhìn đám người trương nguyên thanh, không thèm để ý, lập trường bày cực kỳ rõ ràng, chỉ thiếu ở trên mặt viết “các người sắp xui xẻo rồi” .

trong tổ chức dân gian, có tổ chức hợp pháp quần thể người da đen, cũng có hồng bang, bảo lâm đường, hắc long đường do hoa kiều phố người hoa tổ chức.

mấy tổ chức hoa kiều cũng không nhìn đội ngũ ngũ hành minh, một bộ dáng "đừng dính dáng đến".

ryo asano làm người gia nhập thiên phạt trước hết, nhỏ giọng giải thích:

"tổ chức dân gian đều thân cận bộ chấp hành, bởi vì bộ chấp hành là 'lãnh đạo trực tiếp' của bọn họ, bộ giám sát chủ yếu phụ trách duy trì trật tự nội bộ."

ý tứ của cô chính là, đám người mình đắc tội bộ chấp hành, không có tổ chức dân gian nào sẽ hướng bọn họ biểu đạt thiện ý.

khi nói chuyện, trương nguyên thanh thấy một gương mặt quen thuộc đi đến, đó là thanh niên dung mạo tuấn tú, khí chất nho nhã.

rõ ràng là phong thần chi dực của liên minh phản hắc bạch.

phía sau phong thần chi dực dẫn theo sáu cấp dưới, một vị trong đó là tổ trưởng tổ 6, id linh cảnh không ngừng vươn lên.

bọn họ cũng đến đây? cũng đúng, liên minh phản hắc bạch là tổ chức lớn trong hoa kiều, phong thần chi dực là một trong những người nối nghiệp bang phái trọng điểm bồi dưỡng, phái hắn đến cũng là bình thường… trương nguyên thanh thấy phong thần chi dực sau khi tiến vào đại sảnh, nhìn quanh một vòng, sau đó đi thẳng tới.

"phong thần chi dực, chấp sự cao cấp liên minh phản hắc bạch phố người hoa." phong thần chi dực hướng về đám người quan nhã gật đầu, dùng tiếng trung khẩu âm tỉnh bảo thang, thấp giọng nói:

"tôi nghe nói julian med muốn tìm các người gây phiền toái? đề nghị của tôi là không cần để ý tới, nếu thật sự không thể từ chối, mà trong các người lại không có cấp 6, tôi có thể thay thế các người xuất chiến, chẳng qua giá trị kinh nghiệm của julian cao hơn tôi rất nhiều, tôi cũng không có nắm chắc tất thắng."

thiện ý đột ngột tới, làm bọn quan nhã ngẩn người.

phong thần chi dực cười nói: “mọi người đều là đồng bào, không cần khách khí, tôi thua không sao cả, tôi đại biểu chỉ là liên minh phản hắc bạch, nhưng các người đại biểu là ngũ hành minh, là quan phương đại khu thứ hai.”

“đa tạ!” quan nhã mỉm cười gật đầu, đáp ứng thiện ý của đối phương.

anh gà đỏ vừa nghe khẩu âm của đối phương, lại thấy hắn hiểu chuyện như thế, lập tức khoác vai kết bạn, kéo phong thần chi dực đến một bên uống rượu.

theo thời gian trôi qua, khách càng lúc càng nhiều, quý cô mặc lễ phục hoa mỹ cùng quý ông âu phục màu đen, bưng chén rượu, tao nhã bắt chuyện.

đoàn đại biểu ngũ hành minh bưng ly rượu, có chút xấu hổ ôm đoàn.

trừ thành viên hiệp hội mỹ thần chưa tới, thành viên bộ chấp hành đối địch bọn họ, phái thành tín của công hội thương nhân đối địch bọn họ, các tổ chức dân gian lớn cũng không hòa nhã với bọn họ.

chương 2278: tụ hội (3)

đám người quan nhã lại không muốn mặt nóng dán mông lạnh, chỉ có thể ôm đoàn, tự tán gẫu.

trong hành giả đại khu thứ hai ở đây, có không ít là hướng về náo nhiệt. xem náo nhiệt là thiên tính, xung đột giữa chấp sự cao cấp, ai không thích xem?

hơn nữa một bên khác còn là thành viên tổ chức chính phủ của đại khu thứ hai.

lúc trước liệp ma nhân dẫn đội tới ngũ hành minh, ba thánh giả dưới trướng bị nguyên thủy thiên tôn đánh tơi bời, mất hết mặt mũi. nay gió đổi chiều, nên để người ngũ hành minh thấy thực lực của liên bang tự do một chút.

lúc này, thành viên hiệp hội mỹ thần đàn ông ở đây kiễng chân chờ mong chậm chạp tới.

cô gái cầm đầu kia mặc lễ phục thuần màu đen, đeo châu báu lập lòe tỏa sáng, giống như yêu cơ trong đêm tối, tinh linh dưới ánh trăng.

ngũ quan của cô đẹp đến cực hạn, giống như tác phẩm nghệ thuật thượng đế tỉ mỉ tạo hình, dáng người cô nóng bỏng đẹp đẽ, lễ phục thuần màu đen bao bọc thân thể yêu kiều đầy đặn mê người, cái mông no đủ như đào mật, vòng eo là hình chữ s mảnh khảnh, bộ ngực no đủ mà cao ngất, làn váy xẻ tà lộ ra đôi chân đẹn màu trắng sứ.

thân hình là tỷ lệ vàng hoàn mỹ nhất.

xinh đẹp, thành thục, nhìn không ra tuổi.

cô vừa xuất hiện, ánh đèn hội trường đều giống như ảm đạm, các quý ông quý cô ở đây đều lộ ra vẻ mặt si mê, tham lam, giống như cô chính là tác phẩm nghệ thuật quý giá nhất trên đời.

tiếng nuốt nước miếng không ngừng vang lên.

trương nguyên thanh mạnh mẽ ngưng tụ tinh thần, mang ái mộ, dục vọng, thương tiếc các loại cảm xúc áp chế xuống, lúc này mới khiến ý thức hồi phục tỉnh táo.

trong đầu hắn hiện lên tin tức quý cô này: donna caroline, hội trưởng phân hội new york của hiệp hội mỹ thần, chúa tể cấp 8, được xưng đệ nhất mỹ nhân new york, có được sức quyến rũ phàm phu tục tử không thể chống đỡ.

người tình của cô cùng sức quyến rũ của cô có tỷ lệ thuận, chính khách nổi tiếng, tài phiệt đỉnh cấp, cao tầng tay nắm quyền lớn trong tổ chức hợp pháp, thậm chí là nhân vật lớn trong trận doanh tà ác, nghe nói đều là khách trên giường của cô.

đồng thời, vị hội trưởng donna này còn cực kỳ cất nhắc nhân tài mới xuất hiện, ngẫu nhiên sẽ mời người trẻ tuổi có thiên phú trong các tổ chức lớn về nhà qua đêm.

ở trong trận xung đột trận doanh hợp pháp cùng tà ác này, hiệp hội mỹ thần đứng ở trận doanh hợp pháp, nhưng chưa chịu bất cứ sự cắn trả cùng công kích nào của trận doanh tà ác.

không ai có thể ngăn cản sức quyến rũ của ái dục, càng không có ai có thể thương tổn các cô.

phía sau donna caroline dẫn theo tám vị nghề nghiệp ái dục xinh đẹp, khuôn mặt thiên sứ dáng người ma quỷ, trương nguyên thanh ở trong đó thấy được annie.

annie là người đẹp cực kỳ xuất sắc, mái tóc ánh vàng rực rỡ, con ngươi xanh thẳm trong suốt như chứa nước mùa xuân, cho dù ở trong một đám nghề nghiệp ái dục, cô cũng có thể hạc trong bầy gà.

nhưng lúc này đi theo phía sau hội trưởng donna, liền thành làm nền.

trương nguyên thanh nhìn nhìn, đáy lòng lại dâng lên tình yêu cùng dục hỏa mãnh liệt, hận không thể lập tức hướng người đẹp như tiên tử kia thổ lộ, sau đó cùng nhau trải qua đêm xuân, nếu đối phương không đồng ý, hắn liền bí quá hóa liều, lấy bạo chế bảo.

bình tĩnh bình tĩnh… hắn vội vàng kiềm chế cảm xúc, khu trừ tạp niệm, đồng thời ở trong lòng cảm khái một tiếng:

nghề nghiệp ái dục quả thực là một nghề nghiệp phạm quy, biết rõ chiếc xe buýt này không chen vào nổi, ngươi vẫn muốn chen vỡ đầu tiến vào. biết rõ con đường này ngựa xe như nước, ngươi vẫn siêng năng lái xe hướng tới, cũng bị phong cảnh ven đường lạc mất bản thân.

lúc này, annie đi lên phía trước, nói nhỏ vài câu ở donna bên tai hội trưởng.

donna dịu dàng cười, tay phải đeo bao tay dệt lụa màu đen, ở trên hư không chộp một phát, lấy ra một cái áo khoác như lụa mỏng, khoác ở trên người.

nháy mắt, thân thể của cô giống như bịt kín một tầng màn đen, sức quyến rũ không đâu không có kia có thể thu liễm, biến thành một người đẹp dung mạo cùng dáng người đều đẹp đến mức tận cùng, nhưng sẽ không làm người ta lạc mất bản thân.

các quý ông quý cô chìm đắm trong sắc đẹp, đều phục hồi tinh thần lại, hoặc chưa hết thèm, hoặc âm thầm bực bội, vẻ mặt phức tạp nhìn hội trưởng donna trên mặt mang theo nụ cười, dẫn theo cấp dưới đi tới khu nghỉ ngơi bên cửa sổ.

các quý ông đây đều bưng ly rượu tiến lên, ai cũng nho nhã lễ độ, triển lãm ngôn từ của mình, giống như khổng tước xòe đuôi.

hội trưởng donna cười mỉm xã giao, mỗi một quý ông đều đạt được lời nói nhỏ nhẹ quan tâm cùng ân cần thăm hỏi, lâng lâng lui đến một bên, không nỡ rời khỏi quá xa.

nhưng mỗi một quý ông đều chưa đạt được đãi ngộ đặc thù.

anh gà đỏ lẩm bẩm: “thật xinh đẹp nha, muốn ngủ!”

chương 2279: cường thế (1)

thiên hạ quy hỏa nhíu nhíu mày: “chú ý phát ngôn, đừng làm mất mặt.”

nói xong, hắn lặng lẽ nuốt ngụm nước miếng.

quan nhã, tôn miểu miểu bĩu môi, ryo asano cũng lặng lẽ bĩu môi, ở dưới tình huống sức quyến rũ thu liễm, nữ giới đối với nghề nghiệp ái dục có mâu thuẫn cùng cảnh giác trời sinh.

“tôi cảm thấy các cô ấy rất bình thường!” trương nguyên thanh phát hiện ánh mắt tôn miểu miểu cùng quan nhã ném đến, vội vàng lời lẽ chính nghĩa phát biểu ý kiến.

emma đi tới, cười nói: “đi chào hỏi đi, hội trưởng donna là bộ trưởng winnie mời đến, có cô ấy, đại hội động viên mới có thể thuận lợi, trận doanh hợp sức mới có thể đồng lòng hợp sức.”

nói xong, cô cười mỉm đảo qua quý ông trong đoàn đội, nói: “sean chấp hành quan lát nữa sẽ xuất hiện trên bữa tiệc, tối nay hội trưởng donna là của hắn.”

cô là ám chỉ các quý ông đừng tinh trùng lên não, sẽ chọc giận thủ tịch chấp hành quan.

thiên hạ quy hỏa gật gật đầu: “julian med sẽ theo phụ thân cùng nhau tới đây?”

không chỉ trương nguyên thanh đang đợi tên kia, các thánh giả của người chết trở về cũng đang chờ.

khu nghỉ ngơi bên cửa sổ, hội trưởng donna nghiêng đầu, nhìn annie bên cạnh, giọng dịu dàng:

“cô trước kia chưa từng tới new york, trừ đàn ông giáo hội hải thần khá thô lỗ, người trẻ tuổi của tổ chức khác đều rất ưu tú, có thể thử chọn lựa một người kết giao, nhìn trúng ai chưa?”

hội trưởng donna xoay đầu, thấy annie đang nhìn chăm chú vào nơi xa.

theo đôi mắt màu xanh thẳm kia nhìn lại, cô rất dễ dàng đã ở trong đám người tìm được mục tiêu, đó là một người trẻ tuổi tuấn tú, làn da trắng bóc, đôi mắt có thần.

khí chất ôn hòa yên tĩnh, thoạt nhìn rất nhã nhặn rất thuận theo.

“thì ra cô thích loại hình này.” khóe miệng hội trưởng donna nổi lên nụ cười.

annie thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói:

“hội trưởng donna, tôi còn chưa tìm được đối tượng kết giao thích hợp.”

nghe vậy, donna caroline cười cười.

annie cũng không giải thích, hướng ánh mắt về nơi khác, không chú ý người trẻ tuổi ngũ hành minh tuấn tú kia nữa.

cô biết đối phương chính là ngài nguyên thủy, bọn họ cách mỗi hai ngày liên lạc một lần, trao đổi tình huống của nhau, miễn cho lúc cần phối hợp, bởi vì tin tức chênh lệch mà xảy ra sai lầm.

cho nên annie rất rõ thân phận bây giờ của ngài nguyên thủy.

càng biết hắn đả thương brady med, anh họ gã julian muốn ở trên bữa tiệc tối nay gây hấn.

cô có chút lo cho ngài nguyên thủy, julian med là phong pháp sư cấp 6 trung hậu kỳ, gia thế hiển hách, nhất định có được đạo cụ cực phẩm.

ngài nguyên thủy không thể bại lộ nghề nghiệp chân thật, giống như tự trói hai tay, dưới tình huống như vậy, chưa chắc có thể chiến thắng julian, mặc dù có thể thắng, cô cũng lo lắng ngài nguyên thủy sẽ bởi vậy lộ ra một vài thứ.

emma dẫn đám người ngũ hành minh đi tới, bưng ly rượu, cung kính nói:

“hội trưởng donna, ta thay các tinh anh ngũ hành minh hướng ngài bày tỏ kính trọng!”

hội trưởng donna ai đến cũng không từ chối, bưng ly rượu, hướng mọi người cười tươi, khẽ nhấp một ngụm.

cô lúc uống rượu, cái cổ trắng muốt thon dài ngẩng lên, đường nét cằm càng tỏ ra tuyệt đẹp, anh gà đỏ nhìn mà đôi mắt đăm đăm, không ngừng nuốt nước bọt.

ngay cả triệu thành hoàng tính cách cao ngạo, thích tỏ ra ngầu, cũng nhìn mà có chút ngây người.

“khụ khụ!” emma đằng hắng cổ họng.

các thánh giả ngũ hành minh mới “hoàn toàn tỉnh ngộ”, ùn ùn nâng ly uống rượu.

kính rượu xong chào hỏi xong, emma cười khiêm tốn: “không quấy rầy ngài nữa.”

vừa định dẫn người rời khỏi, chỉ thấy donna nhìn về phía trương nguyên thanh, cười nói: “cậu tên là gì?”

hả? emma ngẩn ra một phen, vội vàng nhìn về phía cú mang bên cạnh, chuyện gì vậy, hội trưởng donna sinh ra hứng thú đối với người trẻ tuổi này?

tôi? trương nguyên thanh cũng có chút kinh ngạc, đáp lại: “id linh cảnh cú mang!”

hội trưởng donna nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt tuyệt đẹp nở rộ lúm đồng tiền, giọng dịu dàng nhẹ nhàng: “đến bên này ngồi.”

cô chỉ chỉ chỗ trống bên cạnh annie.

hả? emma lại ngẩn ra một phen, thành viên người chết trở về, cùng với các linh cảnh hành giả xung quanh cũng ngẩn ra một phen.

cô ấy mời mình? ! trương nguyên thanh được yêu mà sợ, vừa mừng vừa sợ, thầm nhủ cô ấy là như thế nào ở trong biển người mênh mông phát hiện mình kỳ nam tử này, chẳng lẽ sức quyến rũ của mình đã như đom đóm trong đêm đen, lóa mắt như vậy, chói mắt như vậy?

hắn lâng lâng ngồi xuống, ngửi mùi thơm của cơ thể thoang thoảng nơi chóp mũi, ánh mắt nhìn chằm chằm vẻ đẹp xuất chúng của donna.

“khụ khụ!” annie ho khẽ một tiếng.

trương nguyên thanh chợt giật mình, từ trong trạng thái si mê giãy thoát, vội vàng kiềm chế cảm xúc, tìm về lý trí cùng bình tĩnh.

annie mím môi, lặng lẽ chỉ chỉ mình, chỉ chỉ trương nguyên thanh, lại chỉ chỉ donna.

hai người ở chung nhiều ngày, không nói lòng có linh tê, ăn ý cơ bản vẫn là có. trương nguyên thanh lập tức hiểu ý tứ annie, donna muốn tác hợp bọn họ.

chương 2280: cường thế (2)

donna caroline tư thế ngồi đoan chính, xinh đẹp tao nhã, thanh âm dịu dàng như gió xuân thổi vào mặt:

“tôi nghe nói cậu ngày hôm qua đánh brady med trọng thương?”

trương nguyên thanh chưa trả lời thẳng, nói: “đối mặt kẻ địch, nắm đấm sắt là đánh trả tốt nhất.”

donna cười dịu dàng rạng rỡ, “cấp mấy?”

trương nguyên thanh ngẩn ra một phen mới phản ứng lại, thốt ra: “cấp 6!”

donna khẽ gật đầu, nói: “tôi thích người trẻ tuổi thiên tư xuất chúng.”

cô sau đó nhìn về phía annie, nói: “cô ấy tên annie, là tâm phúc của tôi, về sau có chuyện gì, cậu có thể thông qua cô ấy liên hệ tôi.”

hai người làm bộ làm tịch trao đổi phương thức liên hệ.

hội trưởng donna rất coi trọng annie nha… phong cách của cô ấy là loại hình đoan chính tao nhã, dịu dàng ôn nhu, hắn là không phải catherine giả trang, catherine hoàn toàn là hồ ly lẳng lơ đê tiện…

trương nguyên thanh ở trong lòng làm phân chia cho hai vị chúa tể, cho rằng donna và catherine hẳn là không có quan hệ.

trao đổi xong phương thức liên hệ, thân là huyễn thuật sư, hắn chợt thấy bốn phương tám hướng đều là địch ý.

ngẩng đầu nhìn, đàn ông quanh mình đều dùng một loại ánh mắt muốn đâm người nhìn chằm chằm hắn, giống như hắn là lão vương hàng xóm thay mọi người gánh nặng tiến lên.

trong này bao gồm anh gà đỏ, thiên hạ quy hỏa cùng triệu thành hoàng.

“tiểu tử này làm sao thế?”

“cút qua một bên đi, đừng tiếp cận hội trưởng donna của ta.”

“đáng chết, người ngồi ở bên cạnh donna nên là ta, dựa vào cái gì dựa vào cái gì…”

“đi chết đi, julian med sao còn chưa đến, mau mau làm thịt tiểu tử này, để hắn sống thêm một giây cũng không được. “

trương nguyên thanh thông qua cảm xúc cảm ứng, đọc hiểu tâm lý của các quý ngài.

ngay tại lúc hắn như đứng đống lửa, như ngồi đống than, lại có một đám khách khứa đi vào đại sảnh, hai người dẫn đầu sóng vai mà đi, chính là winnie berent cùng sean med.

hội trường ồn ào nháy mắt an tĩnh lại, mọi người đều dừng nói chuyện với nhau, nhìn về phía nhân vật chính thật sự của lần tụ hội này.

phù… trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra, hắn vẫn là lần đầu tiên bởi vì ngồi ở bên cạnh người nào đó, do đó trở thành kẻ địch chung của toàn trường, đối với sức quyến rũ của nghề nghiệp ái dục có nhận thức càng thêm khắc sâu.

lúc này mình nếu là lấy ra nhẫn mị lực, chẳng phải là xoắn ốc nổ tung, thăng thiên tại chỗ?

trương nguyên thanh vừa ở trong lòng lẩm bẩm, vừa nhìn về phía cửa đại sảnh, đánh giá thành viên thiên phạt khác ngoài winnie berent.

sean med là một người da trắng tóc vàng mắt lam điển hình, ngũ quan thâm thúy anh tuấn, tuổi chừng năm mươi, không

thấy nét già nua, chỉ có nếp nhăn khóe mắt mờ nhạt cùng đôi mắt ẩn chứa tang thương, mới thoáng để lộ ra tuổi của hắn.

hắn mặc âu phục màu đen, khoác một cái áo choàng màu lam, giống như ma pháp sư tao nhã mà nghiêm túc trong tiểu thuyết huyền ảo phương tây.

dáng người hắn so với đại bộ phận người trẻ tuổi còn cao hơn, khi nhìn chăm chú vào hắn, sẽ có một loại ảo giác bị cắt bị thương.

ánh mắt trương nguyên thanh tạm dừng hai giây ở trên thân vị thủ tịch chấp hành quan này, liền chuyển dời đến trên thân thanh niên bên cạnh hắn.

người trẻ tuổi cũng tóc vàng mắt xanh, ngũ quan có bốn năm phần tương tự với sean med, tóc vàng chỉnh tề chải ngược, là đại soái ca có thể vén tóc mái lộ trán.

julian med!

trương nguyên thanh từng thấy ảnh chụp hắn, đối chiếu người thật cùng ảnh chụp.

ánh mắt julian nhanh chóng đảo qua toàn trường, như là đang tìm cái gì, sau đó, ánh mắt hắn lần lượt tạm dừng ở trên người thánh giả ngũ hành minh, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

donna caroline nụ cười đầy mặt đứng dậy, kéo làn váy dài, bước sen uyển chuyển, đón sean cùng winnie.

“chấp hành quan các hạ, chào ngài!” donna caroline mỉm cười chào hỏi.

trong ánh mắt lạnh nhạt của sean med toát ra một vệt dịu dàng, khẽ gật đầu: “hội trưởng donna, có đoạn thời gian không gặp, cô trở nên càng thêm xinh đẹp động lòng người.”

julian med phía sau hắn si ngốc chăm chú nhìn người đẹp trước người, lặng yên nuốt nuốt nước miếng.

donna caroline lại nhìn về phía winnie, nói: “chào ngài, tiểu thư winnie.”

winnie berent lạnh nhạt “ừ” một tiếng.

“winnie cùng hội trưởng các người quan hệ không tốt?” trương nguyên thanh kinh ngạc hỏi.

annie nhẹ nhàng gật đầu, dùng điện thoại di động nhập tin nhắn:

“hội trưởng donna là người tình của ma quân, trong lúc ma quân ở liên bang tự do, ở trong ba tháng winnie bị nhốt, ít nhất có một nửa thời gian lăn lộn với hội trưởng donna.

bộ trưởng winnie là người phụ nữ dục vọng chiếm hữu đặc biệt mạnh, phàm là cô gái từng lên giường với ma quân, cô ấy đều căm thù đến tận xương tuỷ.”

trừ lục, tôi còn có thể nói cái gì? trong lòng trương nguyên thanh nói thầm.

ma quân người này, phàm là khác phái xinh đẹp, cơ bản đều có thò thụt với hắn, tài xế già tỉnh bảo thang thâm thành, biển số xe từng thấy cũng không nhiều bằng hắn.

ba vị chúa tể hàn huyên xong, ở trong bản đàn dương cầm giai điệu duyên dáng, đi đến giữa hội trường.

chương 2281: cường thế (3)

sean med thân là thủ tịch chấp hành quan nhìn quét mọi người, cất cao giọng nói:

“trận doanh tà ác phá hủy hài hòa cùng an bình của new york, bọn hắn đã mở ra chiến tranh, thương vong từ linh cảnh hành giả dần dần dời đi về phía hai giới chính trị kinh doanh, đây không phải một hồi chiến tranh bình thường, đây là một hồi chiến tranh nhất định muốn đánh suy sụp tổ chức hợp pháp.

“đây là một trận chiến tranh trận doanh dài đằng đẵng. bởi vậy, tôi muốn kêu gọi hành giả hợp pháp của new york, tích cực tham chiến, gia nhập trong trận doanh đối kháng.

“chiến tranh giữa trận doanh không ai có thể đặt mình ra ngoài.”

nói xong, hắn nhìn về phía hội trưởng donna đứng ở bên cạnh.

hội trưởng xinh đẹp tuyệt luân nghiêm mặt nói:

“hiệp hội mỹ thần đã quyết định gia nhập chiến tranh, trả giá một phần cố gắng cho trận doanh hợp sức thắng lợi. các quý

ngài quý cô, hòa bình đã đi xa, trận doanh đối kháng đã bắt đầu.

“gia nhập chiến tranh đã là lựa chọn bất đắc dĩ, cũng là lựa chọn phải làm ra.”

sức quyến rũ của cô không gì sánh kịp, cách nói năng của cô làm người ta trầm mê, yêu cầu của cô không ai có thể từ chối.

tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên.

winnie berent giơ lên ly đế cao trong tay, nói: “cùng nhau nâng ly, vì trận doanh hợp sức.”

mọi người đều giơ lên ly chân cao.

đại hội động viên này tiến hành cực kỳ thuận lợi, các tổ chức lớn đã phái đại biểu tới đây, đã nói lên thiên hướng tham chiến, hoặc do dự, muốn ở trên bữa tiệc xem thái độ của các bên, lại cân nhắc chọn đội ngũ như thế nào.

có hội trưởng donna, hiện trường hầu như là một mảng kêu gọi hưởng ứng.

sau khi các đại biểu trở về, hướng tổ chức truyền đạt tình huống hiện trường, đó là một loại tín hiệu thiên nhiên.

kế tiếp, winnie cùng sean hai người lãnh đạo thiên phạt, lần lượt nói chuyện với đại biểu các tổ chức lớn.

thời gian nhanh chóng trôi qua, tiếng nói chuyện với nhau kết thúc, winnie cùng sean đạt được phản hồi tương ứng, tụ hội cũng chậm rãi tiến vào vĩ thanh.

lúc này, julian med một mực án binh bất động rốt cuộc đứng dậy, đi về phía đội ngũ viện trợ của ngũ hành minh.

khi hai bên còn khoảng cách mấy mét, julian med đột nhiên vung tay lên, “ô” một tiếng, tiếng xé gió thê lương quanh quẩn ở đại sảnh, mười mấy lưỡi đao gió bắn ra như mưa rào, bao trùm các thánh giả ngũ hành minh.

ở lúc julian med đi tới, đám người quan nhã đã có chuẩn bị, nhưng không ngờ hắn ra tay quả quyết như thế, trực tiếp ở trên hội trường thi triển mưa rào lưỡi đao gió công kích quần thể.

điều này làm các thánh giả ngũ hành minh có chút bất ngờ không kịp phòng bị, quan nhã, triệu thành hoàng, tôn miểu

miểu, viên đình… sáu người đồng loạt bổ nhào tránh né, quay cuồng tránh né, tư thái tỏ ra hơi chật vật.

các vị khách trước sau chú ý hai bên, đã kinh ngạc lại hưng phấn, ai cũng không ngờ julian cường thế như vậy, không có bất cứ điềm báo cùng lý do gì, trực tiếp ra tay.

winnie cách đó không xa nhíu nhíu mày: "sean."

sean med nhìn về phía cô, thản nhiên nói: "bọn họ lúc đó chẳng phải như vậy?"

hắn chỉ là đội ngũ viện trợ ngũ hành minh mạnh mẽ xông vào văn phòng của brady, trước mặt thành viên thiên phạt phát tiết bạo lực, cùng chuyện julian lúc này làm cũng không khác gì nhau.

tiếng bàn ăn nứt gãy, tiếng ly rượu rơi vỡ, tiếng gạch lát rạn nứt hội tụ cùng một chỗ, hấp dẫn tất cả mọi người ở đây mọi chú ý.

khách khứa cùng nhân viên phục vụ đều tản ra, ở nơi xa quan sát, nhường ra đủ không gian cho xung đột hai bên.

đám người quan nhã vừa tránh đi đợt lưỡi đao gió đầu tiên công kích, đợt lưỡi đao gió thứ hai ngưng tụ thành hình, gào thét bắn nhanh đến.

còn đến?

trong mắt thiên hạ quy hỏa lóe lên sự tàn khốc, đang muốn không giảng võ đức gọi đồng bạn vây công tên linh nhị đại kiêu ngạo này, bên cạnh đột nhiên thổi lên một trận cuồng phong, ở trước mặt mọi người nhấc lên một bức tường gió.

đao gió đánh lên tường, "phốc phốc" liên thanh, hóa thành những cơn gió mát.

"julian med, nếu ngươi muốn đánh nhau, ta có thể quyết đấu với ngươi!" phong thần chi dực đã đi tới, không chút úy kỵ nhìn chằm chằm thanh niên tóc vàng mắt xanh.

julian med liếc xéo một cái, "ngươi là ai?"

"liên minh phản hắc bạch, phong thần chi dực!" thanh niên tuấn tú trầm giọng nói: "mọi người đều là phong pháp sư, đều là cấp 6, càng công bằng!"

liên minh phản hắc bạch? cái tên làm người ta chán ghét, ngươi loại vớ vẩn này cũng xứng tới nơi này?" julian med móc ra một cái áo choàng lông vũ trắng bện, khoác ở sau người, chợt vung tay lên.

ô ô !

trong đại sảnh nhấc lên cơn lốc đáng sợ, một lốc xoáy cuồng bạo, ở dưới chân phong thần chi dực đội đất mọc lên, đẩy mạnh hắn lên trần nhà.

ầm!

trần nhà bị húc ra một cái lỗ thủng, khối xi măng rơi xuống dày đặc.

phong thần chi dực sau đó rơi xuống, đau đớn cuộn mình, cả người đều là vết thương nhỏ bé dày đặc bị cuồng phong cắt ra, biến thành một người máu.

julian med nhìn cũng không nhìn, thản nhiên nói: "ra bên ngoài."

chương 2282: tốc chiến (1)

lập tức có hai thành viên thiên phạt tiến lên, nhấc phong thần chi dực lên đi ra ngoài.

các tổ trưởng liên minh phản hắc bạch vẻ mặt đầy phẫn nộ, dám giận lại không dám nói, liên tiếp nhìn về phía các thánh giả ngũ hành minh, thấy bọn họ chưa tỏ thái độ, không cam lòng đuổi theo hai thành viên thiên phạt mà đi.

đám đại biểu các tổ chức lớn bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, trải qua trao đổi trên bữa tiệc, bọn họ đều đã kết bạn vị phong pháp sư này, thánh giả cấp 6, mặt tiền cửa hàng của liên minh phản hắc bạch phố người hoa.

dễ dàng như vậy bị julian med đánh trọng thương.

cho dù julian giá trị kinh nghiệm cao hơn đối phương, cũng không nên dễ dàng đánh bại như thế. mọi người đều hướng ánh mắt về phía cái áo choàng lông vũ trắng kia trên vai linh nhị đại.

“cái áo choàng đó…” thương nhân reyleigh eugene nheo mắt, cẩn thận đánh giá một lát, giật mình nói: “áo choàng cò trắng, đạo cụ cấp chúa tể, đạo cụ sean chấp hành quan trước kia từng dùng.”

tiếng khe khẽ nói nhỏ biến thành tiếng ồn ào.

đạo cụ cấp chúa tể số lượng thưa thớt, cho dù là sean med thủ tịch chấp hành quan như vậy, số lượng có được cũng có hạn, có thể tặng ra, nói rõ phẩm chất không cao hơn nữa trùng lặp với kỹ năng của bản thân, nhưng phẩm chất kém nữa cũng là đạo cụ chúa tể.

có trò hay để xem rồi.

các vị khách xung quanh trở nên hưng phấn, chờ mong nhìn hai bên giằng co, đây chính là một trong những mục đích bọn họ tham gia tụ hội.

“các ngươi là cùng lên, hay từng người đến?” julian med ngạo nghễ nhìn chằm chằm các thánh giả của ngũ hành minh, “cho các ngươi 5 giây thời gian, không nói lời nào, thì cùng nhau thổi lên trời.”

hắn tạm dừng một lát ở trên người ryo asano, quả thật là người đẹp cực kỳ xuất sắc, khó trách brady nhớ mong như thế.

trừ ryo asano, hai cô gái trẻ tuổi này của ngũ hành minh, so với ryo asano càng làm người ta kinh diễm hơn.

brady quá yếu đuối rồi, phụ nữ cũng tốt, kẻ địch cũng thế, chỉ cần làm bọn họ thần phục, liền có thể muốn làm gì thì làm. vũ lực, là dễ dàng làm người ta thần phục nhất.

hắn không có chút suy nghĩ thương hương tiếc ngọc, ngược lại cho rằng, tối nay càng cường thế, tương lai các cô ấy càng thuận theo.

trương nguyên thanh đè bả vai anh gà đỏ, quay đầu nói với tôn miểu miểu: “đi xử lý một phen thương thế của phong thần chi dực.”

làm linh cảnh hành giả đại khu thứ hai, trên người tôn miểu miểu đã không thiếu đạo cụ trị liệu, cũng không thiếu sinh mệnh nguyên dịch.

tôn miểu miểu gật gật đầu, xách váy, chạy ra khỏi đại sảnh.

trương nguyên thanh sau đó nhìn ba vị chúa tể nơi xa, donna của hiệp hội mỹ thần nhíu mày, ở bên tai sean med nói nhỏ, như muốn ngăn cản trận xung đột này.

sean med khẽ lắc đầu.

hắn lười so đo với tiểu bối, nhưng không đại biểu sau khi cháu ruột mình bị đánh, còn phải nén giận quát bảo ngưng lại hành vi trả thù của con trai.

tiền thân của gia tộc med là xã hội đen của liên bang tự do, trà trộn ở tây bộ, nhà med khi đó, trong tay cầm một ly tequila, bên hông cắm súng ngắn, cười nói nhân gian liền nổ súng bắn nổ đầu kẻ thù.

sau đó mời thi thể kẻ thù uống một ly rượu mạnh.

ở trong mắt xã hội đen, báo thù là một loại mỹ đức.

giọng winnie berent lạnh nhạt: "julian, cởi đạo cụ của cậu, có được đạo cụ cấp chúa tể không chỉ có cậu."

julian nhếch khóe miệng:

"kiểm sát quan các hạ, đối phó bọn họ, không cần sử dụng áo choàng cò trắng, tôi chỉ là dùng nó xử lý ruồi bọ đáng ghét."

dứt lời, cởi áo choàng cò trắng thu về ô vật phẩm.

trương nguyên thanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía julian.

rất cuồng vọng đấy, vậy để ngươi cuồng vọng một chút nữa… trương nguyên thanh âm thầm ảnh hưởng cảm xúc của đối phương, cùng chỉ chỉ bên ngoài đại sảnh, tiến một bước kích thích tâm tính của julian: "lăn ra đây!"

hắn chủ động đi về phía cửa vào đại sảnh.

julian ngẩn người, hừ lạnh nói: "ta từng xem camera ngươi đánh brady, kẻ cầm đầu cũng là ngươi, đêm nay ta phải hủy đi xương cốt của ngươi, dùng đao gió băm nát ngươi."

hắn suy đoán thú vương này là muốn lợi dụng địa hình rộng lớn chiến đấu cuốn lấy mình, nhưng đối với phong pháp sư mà nói, toàn bộ kẻ địch trên mặt đất đều là bia ngắm sống mà thôi.

julian cưỡi gió, trong tiếng áo choàng phần phật, bay ra khỏi đại sảnh.

khách khứa đầy sảnh đường theo sát sau, rời khỏi phòng tiệc, thương nhân reyleigh eugene quay đầu, ghé tai nói vài câu đối với cấp dưới.

cấp dưới vội vàng chạy ra khỏi biệt thự, chạy về phía bãi đỗ xe, vác một thiết bị thu hình chạy vội trở về, ở nơi xa quay chụp.

reyleigh eugene là thương nhân thành thục, thương nhân sẽ không bỏ qua cơ hội kiếm tiền, hắn tính mang hai bên xung đột thu thành video, bán ở diễn đàn online của các tổ chức hợp pháp lớn.

lao ra khỏi biệt thự, julian nhanh chóng lên không trung, từ chỗ cao quan sát, thấy các vị khách mặc âu phục chen chúc đi ra, thấy người trẻ tuổi tên cú mang kia đứng ở bên suối phun, thấp giọng nói chuyện với thành viên liên minh phản hắc bạch.

chương 2283: tốc chiến (2)

chưa nghe vài câu, gã tên là phong thần chi dực kia dẫn cấp dưới, lui đến chỗ bậc thang.

julian cất cao giọng nói: “ngươi có thể thoải mái chạy, đồ vật hỏng hóc ta sẽ phụ trách đền, bao gồm xe của các vị khách.”

phất tay chém ra một mảng đao gió, rợp trời rợp đất bao phủ kẻ địch.

hai đầu gối trương nguyên thanh bật một phát, hướng bên trái bắn ra, tránh đi mảng đao gió này, nhưng không đợi đứng vững, dưới chân bỗng nhiên nhấc lên một cơn lốc mạnh đáng sợ, cuốn hắn lên bầu trời.

đao gió nhỏ bé dày đặc nháy mắt cắt rách âu phục của hắn, cắt rách làn da hắn.

“nguy rồi.”

phong thần chi dực khẽ biến sắc.

hắn hiểu nhất cơn lốc đáng sợ, cơn lốc là kỹ năng chủ công của tật phong giả cấp 6, mỗi một luồng gió đều tựa như dây thép, vật thể cuốn vào trong đó sẽ bị cắt thành mảnh vỡ.

các vị khách đang xem cuộc chiến thì không bất ngờ chút nào, bọn họ chính là đến xem julian dạy dỗ thánh giả ngũ hành minh.

đám đại biểu các tổ chức lớn từng điều tra tư liệu đội ngũ ngũ hành minh, thánh giả cấp 5 có mấy người, nhưng không có cấp 6, mà người trẻ tuổi tên cú mang này, chỉ là một thú vương cấp 4.

tật phong giả cấp 6 đối phó một thú vương cấp 4, tựa như siêu phàm đối phó người thường.

đột nhiên, trương nguyên thanh bị nhốt ở trong cơn lốc mọc ra lông vũ đen sì, hai cánh tay trở nên bẹp dài, bao trùm lên cánh lông vũ thật dày, môi gồ lên biến thành mỏ thật dài, hai chân hóa thành vuốt sắc, xương cụt mọc ra đuôi dài hình quạt.

trong khoảnh khắc, hắn biến thành một con chim ưng to lớn sải cánh 5 mét.

“quác !”

trong tiếng chim ưng kêu chói tai to rõ, chim ưng to lớn vỗ cánh xé rách cơn lốc, phóng lên cao, như máy bay chiến đấu lao về phía julian, cái mỏ bén nhọn tựa như một cây trường mâu.

vẻ mặt julian biến đổi, nhanh chóng dựng lên tường gió.

“ầm!”

tường gió phong pháp sư lấy làm kiêu ngạo ở nháy mắt xé rách, chẳng qua julian cũng mượn cơ hội này kéo giãn khoảng cách, hắn biến sắc hẳn không có bất cứ sự do dự gì, mở ra ô vật phẩm, rút ra áo choàng cò trắng khoác sau lưng.

một giây sau, chim ưng to lớn húc vỡ thân thể hắn, nhưng chỉ là một tàn ảnh.

trương nguyên thanh vỗ cánh bay cao, xông lên độ cao mắt người thường không thể nhận ra, một đôi mắt tròn màu hổ phách quan sát mặt đất, rất nhanh khóa mục tiêu bóng dáng julian.

hắn mở ra là kỹ năng hóa thú của đai ngọc thanh đế, đai ngọc thanh đế là đạo cụ cấp chúa tể, thánh giả mở ra thú thân, có thể tăng lên cấp bậc, hạn chế là không thể vượt qua cấp bậc.

bởi vậy hắn thánh giả cảnh đỉnh phong, cho dù mở ra thú thân, vẫn như cũ là thánh giả cảnh đỉnh phong, nhưng đây vừa vặn là thứ trương nguyên thanh cần nhất.

dưới tình huống không bại lộ nghề nghiệp, đai ngọc thanh đế là đạo cụ duy nhất có thể khiến chiến lực hắn bảo trì cấp 6 đỉnh phong, bởi vậy ở trước khi đi ra khỏi đại sảnh, hắn đã lặng lẽ đeo đai ngọc thanh đế.

đương nhiên, cho dù bại lộ đạo cụ tồn tại, vấn đề cũng không lớn. người đại khu thứ hai từng thấy đai ngọc thanh đế rất ít, hơn nữa nó thuộc về di vật của nguyên thủy thiên tôn, trong đội ngũ lại vừa vặn có bạn gái của nguyên thủy thiên tôn.

cao tầng ngũ hành minh nhìn thấy đai ngọc thanh đế, đều sẽ không có bất cứ sự hoài nghi nào.

julian tránh đi va chạm ngẩng đầu lên, kinh nghi bất định nhìn chằm chằm chim ưng to lớn vỗ cánh bay cao.

hắn biết thú vương của đại khu thứ hai có được năng lực hóa thân động vật, nhưng luồng khí tức cuồng bạo mạnh mẽ này là chuyện gì, lực công kích mạnh mẽ này là chuyện gì?

uy áp, khí tức tương tự, khi julian ở tổng bộ nhậm chức, từng cảm nhận được ở trên người osment.

đây là khí tức cấp 6 đỉnh phong, mấy tên đó giá trị kinh nghiệm đạt tới trăm phần trăm, thân thể sẽ xảy ra sự lột xác nào đó, hướng về chúa tể tới gần lột xác, khiến ngày nào đó trong tương lai tấn thăng chúa tể, thân thể có thể thừa nhận được linh lực vượt giai đoạn rót vào.

thú vương tên “cú mang” này không phải thú vương sao cấp 4?

nghi hoặc tương tự hiện lên trong lòng các vị khách đang xem cuộc chiến, mọi người ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, bắt giữ bóng dáng mơ hồ của chim ưng to lớn, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

cái đó hoàn toàn không giống với bọn họ nghĩ, cú mang thế mà lại là thánh giả đỉnh phong?

cấp 6 cùng cấp 6 đỉnh phong không phải cùng một chuyện, cô không ngờ cú mang lại là thánh giả đỉnh phong. ở trong tổ

chức chính phủ, thánh giả cấp 6 đỉnh phong, tương đương với quân dự bị chúa tể, mỗi một vị đều là bảo bối.

winnie berent nhíu mày, có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều là bất ngờ.

phù, ngài nguyên thủy thủ đoạn thật nhiều… annie nhẹ nhàng thở ra, trái tim treo lên thả lại lồng ngực, sau đó thấy hội trưởng donna sóng mắt lập lòe nhìn chằm chằm bầu trời đêm, tựa như đã tìm được thứ có hứng thú.

chương 2284: tốc chiến (3)

sean med nhíu mày, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, ngưng trọng.

trái lại, thành viên ngũ hành minh thì vô cùng bình tĩnh, đối với bang chủ có lòng tin mạnh mẽ.

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, tóc gáy hắn dựng thẳng, một bóng đen từ trên cao lao xuống, tốc độ vượt qua vận tốc âm thanh.

so với mình còn nhanh hơn… trong lòng julian trầm xuống, con ngươi bán trong suốt hóa, trên trán hiện lên dấu ấn “cuồng phong”.

chấn nhiếp của tật phong giả!

kỹ năng đe dọa tâm linh áp chế tất cả kẻ địch trên không.

nhưng, chấn nhiếp trước giờ đều thuận lợi hiệu quả tựa như chưa ảnh hưởng con chim ưng to lớn kia, nó lấy tốc độ vượt qua vận tốc âm thanh bay lượn, nhanh tới mức xuất hiện tàn ảnh.

kỹ năng lĩnh vực tâm linh, rất khó ảnh hưởng đến một chưởng mộng sứ cấp 6 đỉnh phong.

julian rất quyết đoán mở ra kỹ năng của áo choàng cò trắng, chỉ nghe tiếng xé gió “ô ô”, từng lốc xoáy ngưng tụ, rải ở quanh julian, quay xung quanh hắn di động tốc độ cao, trường hợp rất đồ sộ.

lĩnh vực phong vương!

công năng của áo choàng cò trắng, nó đã là cơn lốc kỹ năng công kích quần thể cường đại, quay quanh kẻ làm phép di động tốc độ cao, đồng thời còn có thể hình thành lưới nghiền ép phòng hộ mạnh mẽ.

xé rách tất cả kẻ địch có gan tới gần.

trên mặt đất cuồng phong gào thét, ở bầu trời cơn lốc nhảy múa, cảnh tượng tựa như tận thế khiến các vị khách bên dưới phát ra nỗi sợ hãi từ trong lòng.

chim ưng to lớn ở trong trời đêm nhanh nhẹn lướt đi, khi thì lao xuống, khi thì biến chuyển, khi thì nghiêng người, lấy tư thái vô cùng linh hoạt né tránh lốc xoáy vây đuổi chặn đường, thành công lao vào trung tâm, lao thẳng tắp về phía julian med.

"đáng chết!" julian med khẽ biến sắc, lĩnh vực phong vương là đòn sát thủ của hắn, kỹ năng ở thánh giả cảnh trước giờ đều thuận lợi, cho dù là phong pháp sư cùng nghề nghiệp cùng cấp bậc, ở lúc hắn thi triển ra một chiêu này, cũng chỉ có thể tránh lui, không dám tới gần.

hắn vẫn là lần đầu tiên ở trong kẻ địch cùng cấp bậc, gặp được kẻ địch so với mình nhanh hơn linh hoạt hơn, lấy tốc độ cùng kỹ xảo phi hành phá vây lĩnh vực phong vương phong tỏa.

julian vốn định tạm thời né tránh, nhưng không biết vì sao, trong lòng bỗng dâng lên sự khinh thường mãnh liệt, cùng mâu thuẫn đối với mất mặt.

vẻn vẹn một tên nước ngoài đại khu thứ hai, có tư cách gì khiến mình né tránh?

nhiều người như vậy nhìn, mình lui, chẳng phải là mất hết mặt mũi?

cảm xúc này ù ù cạc cạc ập tới, nhưng hắn tuân theo tâm ý của mình, không lùi không tránh, hai tay đẩy ra ngoài, dựng lên tường gió, đồng thời ở phía trước ngưng tụ một mảng đao gió, không có phân biệt gì bao trùm phía trước.

áo choàng cò trắng tăng thêm đối với kỹ năng phong pháp sư rất lớn, tầng cấp tường gió không giống với vừa rồi.

"keng keng keng…"

đao gió chém lên trên thân chim ưng to lớn, lông vũ cứng rắn bắn tung tóe ra đốm lửa.

hầu như ở một giây sau, chim ưng to lớn liền húc trúng tường gió, làn sương máu nháy mắt bắn ra, mỏ chim bén nhọn dẫn đầu bị gãy, lông vũ so với sắt thép còn cứng rắn hơn phiêu linh.

chết rồi? thứ ngu xuẩn, công kích càng mạnh, tường gió bắn ngược càng mạnh, ngay cả kỹ năng của phong pháp sư cũng không rõ, đã dám ra tay với ta? trong lòng julian med vui vẻ, trong lòng một lần nữa dâng lên khinh thường cùng đắc ý.

đúng lúc này, hắn bỗng phát hiện xác chim ưng rơi xuống, đột ngột biến mất.

julian ngẩn ra, không đợi hắn phản ứng lại, liền thấy một bóng dáng xuất hiện ở ngoài tường gió, rõ ràng là cú mang đã chết đi.

chưa chết? julian biến sắc hẳn, đang muốn cưỡi gió lui về, cú mang đã ngay lập tức vươn ra cánh tay, hơi dùng sức liền đâm thủng tường gió, bóp chặt cổ hắn.

trong nháy mắt tiếp theo, nắm tay như mưa rào đánh vào trên mặt julian, đánh hắn mắt nổ đom đóm, đầu váng mắt hoa, răng rụng ra từng cái, gò má sưng lên cao cao, môi rách ra.

trương nguyên thanh hai chân phát lực, kẹp gãy xương sườn của phong pháp sư, một tay túm tóc đối phương, một tay khác nắm thành nắm đấm, hướng gò má, cái gáy, trước mặt vung nắm đấm nặng nề.

nắm tay hắn lực đạo không lớn, bởi vì thi triển thú thân trả giá là tế bào vỡ vụn, đột biến gien, loại đau đớn này đủ khiến thánh giả đau đến hôn mê.

trương nguyên thanh cường hóa ý chí chiến đấu, áp chế cảm xúc đau đớn, nhưng thân thể tổn thương là có tính thực chất, sẽ không bởi vì không cảm thụ được đau đớn mà trừ khử.

julian ở giữa không trung chìm chìm nổi nổi, tả xung hữu đột, giống một con chim say rượu.

từng lưỡi đao gió bắn phá không có trật tự, nhưng không thể chém trúng cú mang cưỡi ở trên lưng hắn.

làm phong pháp sư da giòn, bị nghề nghiệp cận chiến áp sát chính là kết quả này.

julian kêu thảm thiết thê lương, đau đớn cùng mê muội khiến hắn mất đi bình tĩnh, ở sau người ngưng ra một lưỡi đao gió, lưỡi sắc nhắm chính mình.

“đến, đâm vào sau lưng chúng ta, xem là ngươi chết, hay là ta chết.” trương nguyên thanh cười lạnh một tiếng.

chương 2285: đêm ám sát (1)

julian cứng đờ cả người, đao gió sau lưng chậm rãi tiêu tán.

“phế vật!” trương nguyên thanh giật cùi trỏ một phát đập vào huyệt thái dương của đối phương.

đôi mắt julian trợn trắng, ngất đi, mang theo trương nguyên thanh từ trên cao rơi xuống.

bên tai tiếng gió gào thét, trương nguyên thanh kéo xuống áo choàng bả vai julian, thu vào ô vật phẩm hoàn thành nhận chủ, lại nhanh chóng lấy ra khoác ở sau người, hắn sau đó đã nắm giữ năng lực thao túng luồng không khí.

“ô !“

một làn gió nhẹ từ mặt đất dâng lên, nâng hai người rơi xuống, vững vàng đáp xuống đất.

trên hành lang dài đầu đại sảnh, các vị khách quần áo ngăn nắp vẻ mặt dại ra.

kết quả như vậy không giống với bọn họ nghĩ, thậm chí ngay cả thời gian cũng vượt qua bọn họ tưởng tượng, julian có được đạo cụ chúa tể, bị người ta ở không trung đánh bại.

ngũ hành minh từ khi nào có một nhân vật như vậy?

reyleigh eugene nhanh chóng chạy đến bên cạnh cấp dưới, hưng phấn truy hỏi: “ghi lại chưa, ghi lại chưa?”

“quay được rồi, nhưng chi tiết không phải quá rõ ràng, nhất là một màn cuối cùng.” cấp dưới mang máy quay chuyên nghiệp giao cho reyleigh eugene.

reyleigh eugene tiếp nhận máy quay phim, vội vàng ấn xem.

máy quay phim là dòng mới nhất của năm trước, bắt giữ hình ảnh động cùng điểm ảnh đều là đứng đầu, chuyên dụng cho quay tiết mục thám hiểm, ví dụ như bay dù, trượt tuyết tốc độ cao vân vân.

giống vừa rồi chiến đấu trên bầu trời như vậy, lại là ban đêm, điện thoại di động căn bản không có khả năng quay chụp.

video tổng cộng dài hai phút, hầu như không có bắt giữ màn ảnh khoảng cách gần, bởi vì chim ưng to lớn tốc độ phi hành quá nhanh, tiếp cận, thậm chí vượt qua vận tốc âm thanh, hơn nữa không phải phi hành đường thẳng, nếu bắt giữ khoảng cách gần, rất dễ dàng mất đi mục tiêu.

nhưng vậy là đủ rồi, trong hình ảnh, bầu trời đêm nặng nề, mười mấy vòi rồng di động tốc độ cao, ở trong cảnh tượng tựa như tận thế này, bóng đen thật lớn nhanh nhẹn xuyên qua giữa cơn lốc, khi thì bay ra hình chữ z, khi thì ngoặt ra hình chữ s.

tốc độ cùng nhanh nhẹn vượt qua phong pháp sư được coi là "chúa tể bầu trời".

"quay chụp ánh sáng yếu hình ảnh di động tốc độ cao, vĩnh viễn là điểm yếu của mọi thiết bị chụp ảnh, quay phim!" reyleigh eugene cảm khái một tiếng, giống tố tuy không kém, nhưng cũng không nói là tốt bao nhiêu.

khoảng cách quá xa, lại là đêm tối, không thể cưỡng cầu.

còn có một chỗ không hài lòng: thân thể chim ưng to lớn sau khi nổ tung đột ngột biến mất, cú mang đột nhiên xuất hiện.

một đoạn này quay không phải quá rõ ràng.

nghĩ lại một chút, có tranh luận có điểm đáng ngờ, ngược lại có thể khiến độ hot của video cao hơn.

hài lòng giao máy quay phim cho cấp dưới, reyleigh eugene nheo mắt, đảo qua mặt các vị khách, trong mấy tổ chức chính phủ lớn, thành viên giáo hội hải thần là kinh ngạc mờ mịt cùng không vui.

hải yêu ngạo mạn có cảm giác vinh dự quốc gia, tổ chức mãnh liệt, không thể chịu được thấy đám nước ngoài ngũ hành minh đánh thắng tinh anh của liên bang tự do.

các cô gái hiệp hội mỹ thần, thì dùng một loại ánh mắt tò mò, hứng thú, như đánh giá con mồi, quan sát người trẻ tuổi khoác áo choàng lông vũ trắng.

bao gồm hội trưởng của các cô: donna caroline.

thánh cấp 6 đỉnh phong giả, đủ khiến chúa tể chú ý cùng coi trọng, nhất là hiệp hội mỹ thần loại nghề nghiệp am hiểu "kết giao bạn bè" này.

thành viên mấy tổ chức dân gian, vẻ mặt kinh ngạc cùng dại ra, ở trong tưởng tượng của bọn họ, đêm nay lăng nhục là thành viên ngũ hành minh.

ở liên bang tự do, ở trong lãnh địa thiên phạt, đội ngũ một đám cao nhất mới cấp 5, đắc tội gia tộc med, có thể có kết cục tốt?

nhưng bởi vì không phải hai bên sự kiện, hơn nữa không có xung đột lợi ích, cho nên bọn họ kinh ngạc là đơn thuần kinh ngạc, thậm chí còn có chút kích thích, việc vui có xoay chuyển hoàn toàn mới là việc vui tốt.

thành viên liên minh phản hắc bạch, bao gồm tật phong giả cấp 6 "phong thần chi dực", hưng phấn và khoái ý tràn ra vẻ mặt lời nói.

kỵ sĩ "không ngừng vươn lên" nghiêm túc công chính cũng lộ ra một nụ cười.

trong linh cảnh hành giả phố người hoa, liên minh phản hắc bạch là thù ghét chocolate đen trắng nhất, trước mắt julian chiến bại, mất hết mặt mũi, bọn họ cảm thấy thống khoái, đồng thời lại sinh ra lòng trung thành cùng cảm giác tự hào mãnh liệt.

tuy bởi vì sự kiện bức tử nguyên thủy thiên tôn, khiến ấn tượng của hành giả hoa kiều hải ngoại đối với ngũ hành minh cực kém, cho rằng nó chuyên trì, hủ bại, độc tài, nhưng trong đồng bào đại khu thứ hai, luôn có cường giả cùng tinh anh toát ra.

đối với người có tình cảm dân tộc, cố thổ mà nói, là niềm vui mừng thật lớn.

khó tiếp nhận kết quả này nhất là thành viên bộ chấp hành thiên phạt, tựa như dân cờ bạc thua táng gia bại sản, loại tâm

tình không cam lòng, không thể tiếp nhận, nhưng sự thật bày ra trước mắt, như cha mẹ chết kia, đã viết hết ở trên mặt.

chương 2286: đêm ám sát (2)

ánh mắt bọn họ nhìn trương nguyên thanh, đã chán ghét đối địch, lại kiêng kị sợ hãi.

gã mộc yêu này không hề nghi ngờ là cấp 6 đỉnh phong, hơn nữa là một đám xuất sắc trong cấp 6 đỉnh phong, có thể đặt song song với osment, natsusa các cường giả thanh niên nổi tiếng đã lâu này.

ryo asano sâu sắc chú ý tới vẻ mặt thành viên thiên phạt, trong đó có mấy người cô quen biết, bình thường ở trước mặt cô tràn ngập kiêu căng cùng cảm giác về sự ưu việt, ánh mắt nhìn cô tựa như đang nhìn con bé nhà quê ở nông thôn.

nhưng lúc này, ánh mắt bọn họ nhìn nguyên thủy, tựa như con chó bị đánh cho một gậy, nhe răng trợn mắt, lại chỉ dám trốn đi sủa.

đánh ra một quyền, miễn cho trăm quyền đến! ryo asano bỗng lĩnh ngộ được ý nghĩa thâm ảo của câu này.

lúc này, loa miêu vương nếu treo ở bên hông thì tốt rồi, mình phải chọn một bài "vô địch là tịch mịch cỡ nào"… trương nguyên thanh giẫm một chân lên julian, cởi áo choàng lông vũ trắng, tùy tay vứt ở trên người julian.

hắn đảo qua thành viên thiên phạt, cuối cùng lại nhìn về phía thủ tịch chấp hành quan sean med, không kiêu không nịnh nói:

"brady med quấy rầy đồng bạn của tôi, lấy phương thức không vẻ vang gì nhằm vào chúng tôi, tôi ra tay dạy dỗ hắn không sai, đương nhiên, julian báo thù cho anh em, cũng không sai.

"nhưng sau này, tôi hi vọng thành viên thiên phạt đừng trêu vào chúng tôi nữa, cũng hi vọng thủ tịch chấp hành quan các hạ có thể ước thúc cấp dưới. nếu không, dưới chúa tể, tôi gặp tên nào đánh tên đó."

nói xong, giọng điệu hắn chuyển thành nhu hòa, "cảm tạ tiệc tẩy trần của thiên phạt, tôi rất hài lòng, như vậy, tối nay cáo từ."

xoay người, ở trong cái nhìn chăm chú trầm mặc của mọi người rời đi.

thật biết làm màu nha, hạ hầu ngạo thiên nếu ở đây, phải hâm mộ chảy nước miếng… anh gà đỏ là người đầu tiên theo sau, tiếp theo là quan nhã, tôn miểu miểu… mấy thánh giả.

winnie berent nhìn theo thánh giả ngũ hành minh ngồi xe rời đi, quay đầu, hướng về sean med cười nói:

“mấy tháng không gặp, giá trị kinh nghiệm của julian lại tăng lên không ít, đầu năm sau, hẳn là có thể trở thành thánh giả đỉnh phong, chúa tể có hi vọng nha.”

sean med vừa rồi còn mặt không biểu cảm, vẻ mặt lập tức suy sụp, con của hắn vừa bị người ta dứt khoát lưu loát đánh bại, winnie berent liền lấy loại phương thức ngoài thì nâng lên thực ra trào phúng này khen ngợi, so với trắng trợn đánh mặt còn làm người ta ghê tởm hơn.

đồng thời, hắn có chút hối hận chưa tranh thủ đội ngũ ngũ hành minh, nếu biết trong đội ngũ có một thánh giả đỉnh phong, sean tuyệt đối sẽ không để bọn họ quy về dưới trướng winnie berent.

phố người hoa, tòa nhà gạch đỏ.

tào thiến tú mồ hôi đầm đìa ngồi ở bên bàn, nhíu mày, vừa thở dốc, vừa nhíu mày, có chút bất an nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động.

“công chúa bạch tuyết gọi không ngừng vươn lên, thương thế của phong thần chấp sự nghiêm trọng không, cầm máu chưa, muốn để y lâm thánh thủ đi qua hay không?”

“y lâm thánh thủ: tôi đã ở trong xe taxi, đáng chết, người thiên phạt cường thế bá đạo, hơn nữa thô lỗ trước sau như một.”

vài phút trước, tổ trưởng không ngừng vươn lên ở trong group nói, đoàn đội viện trợ ngũ hành minh bị con trai trưởng của thủ tịch chấp hành quan sean med nhằm vào, phong thần chi dực ra mặt thay bọn họ, bị julian đánh trọng thương.

nhìn thấy tin tức này, tào thiến tú lập tức gián đoạn tập thể hình, cùng tổ viên chờ đợi không ngừng vươn lên trả lời.

mọi người đã quan tâm tình huống của phong thần chi dực, cùng với phát triển tiếp theo, đồng thời cũng bởi vì việc này sinh ra tranh chấp.

tiểu cương pháo nghề nghiệp hư không cho rằng phong thần chi dực không cần thiết cứng rắn ra mặt, dù sao nhằm vào lại không phải liên minh phản hắc bạch, mọi người đối với ngũ hành minh cũng không có lòng trung thành, bây giờ làm thành như vậy, tốn sức mà chẳng được lòng.

julian med kia hiển nhiên là kẻ thù dai, đắc tội hắn không có kết cục tốt, nói không chừng còn sẽ liên lụy liên minh phản hắc bạch.

“đừng quên quốc thổ” đối với tổ quốc có hướng tới mãnh liệt thì cho rằng hành vi của phong thần chi dực, phù hợp tinh thần liên minh phản hắc bạch, chịu thiệt không có cách nào cả, bởi vì thiên phạt quá mạnh.

nhưng cho dù chịu thiệt cũng nhận, chúng ta không thể nhát gan.

trong lo âu chờ đợi, không ngừng vươn lên rốt cuộc trả lời tin tức của mọi người:

“thương thế của phong thần chấp sự không thành vấn đề, đồng bào ngũ hành minh tiêm vào cho hắn nửa ống sinh mệnh nguyên dịch, đã hoàn toàn khôi phục. mặt khác, sự việc đã kết thúc, xem như xử lý xong rồi.”

“công chúa bạch tuyết: coi như hào phóng, không uổng công phong thần chấp sự thay bọn họ chịu một trận đòn.”

tào thiến tú cũng thở phào, đang muốn buông điện thoại di động tiếp tục rèn luyện, lại thấy công chúa bạch tuyết hỏi:

“người ngũ hành minh thế nào? bị thương không nghiêm trọng chứ, có bị julian kia trước mặt mọi người sỉ nhục hay không?”

“đừng quên quốc thổ: cô không cần hỏi!”

chương 2287: đêm ám sát (3)

chuyện mất mặt quả thật không cần thiết hỏi, trừ… tào thiến tú yên lặng nói.

“không ngừng vươn lên: trong ngũ hành minh có một thánh giả cấp 6 đỉnh phong, hắn đánh thắng julian med, hơn nữa chỉ dùng không đến ba phút.”

trong group lập tức an tĩnh, thời gian thật dài không nói gì.

kết quả này vượt qua bọn họ đoán trước.

“ công chúa bạch tuyết: oa, thánh giả cấp 6 đỉnh phong, vậy chẳng phải là cùng một cấp bậc với nguyên thủy thiên tôn, ngũ hành minh lần này có đại cao thủ tới, muốn làm quen quá.”

“ y lâm thánh thủ: thánh giả cấp 6 đỉnh phong? ở ngũ hành minh hẳn là nhân vật hết sức quan trọng, nói như vậy, phong thần chi dực kết thiện duyên rồi, minh chủ biết, nhất định rất vui vẻ.”

“tào thiến tú: thánh giả kia tên là gì? nghề nghiệp gì?”

“không ngừng vươn lên: id linh cảnh tựa như là cú mang, nghề nghiệp là thú vương.”

tào thiến tú có chút thất vọng trả lời một cái “ồ”, trong lòng cô ôm một tia chờ mong không nên có, khách trọ cách vách vài ngày trước nói muốn theo bạn gái về nhà một chuyến.

mới vừa đi ngày thứ hai, đội ngũ viện trợ ngũ hành minh đã đến new york.

tào thiến tú có đôi khi sẽ cảm thấy, một kiếm khách cấp 5, thật là tán tu? có thể hay không, thật ra là thành viên ngũ hành minh, chịu tổ chức ủy thác, tới chấp hành nhiệm vụ bí mật?

tiêu dao kiếm tiên biểu hiện ra cảm giác thần bí, rất phù hợp cách nghĩ của cô.

nhưng bây giờ xem ra, là cô nghĩ nhiều rồi.

tùng hải, 9 giờ 30 sáng.

phó thanh dương mở ra diễn đàn, theo thói quen nhìn lướt qua bài đăng, bỗng nhiên bị một tiêu đề hấp dẫn:

“cú mang? cao thủ thần bí của ngũ hành minh đánh bại tật phong giả có được đạo cụ cấp chúa tể.”

phó thanh dương lập tức nhíu mày, mở bài đăng đọc, nội dung bài đăng là sao chép từ diễn đàn thiên phạt, giản lược kể lại

tiểu đội viện trợ ngũ hành minh cùng gia tộc med mâu thuẫn xung đột, cũng ở tối hôm qua sau khi bữa tiệc kết thúc đánh nhau to.

không ngờ, tật phong giả làm cấp 6 trung hậu kỳ, hơn nữa có được đạo cụ cấp chúa tể, julian med thế mà bị một thành viên ngũ hành minh không tiếng tăm gì nhanh chóng đánh bại, trọng thương hôn mê.

việc này đêm đó đã lan truyền ra ở diễn đàn thiên phạt, vị thương nhân nào đó của công hội thương nhân thậm chí công khai bán video chiến đấu, trả phí 500 đồng liên bang có thể quan sát video độ nét cao.

đến nay, sau khi sự kiện lên men, thiên phạt bên kia đã có người liên lạc bạn bè ngũ hành minh, tìm hiểu tin tức cú mang.

dù sao một vị thú vương cấp 6 đỉnh phong, không có khả năng vô danh.

mà ngũ hành minh bên này, căn bản không biết cú mang người này, tuần tra cơ sở dữ liệu quan phương, mới biết được là chấp sự trên danh nghĩa tùng hải, đã đảm nhiệm rất nhiều năm, nhưng cực ít tham dự hoạt động của quan phương.

cái này không thể nghi ngờ cổ vũ tính thần bí của cú mang, mọi người âm thầm suy đoán cú mang là tinh nhuệ phân bộ tùng hải âm thầm bồi dưỡng, thuộc về chiến lực ẩn.

phó thanh dương yên lặng tắt bài đăng, khóe miệng nhếch lên: “hạ thấp không gây chuyện?”

may mắn hắn căn bản không tín lời ma quỷ của nguyên thủy, cú mang thật sự bị hắn sắp xếp đến trong phó bản bang phái của bạch hổ vệ, không có một tuần sẽ không đi ra, cho dù đi ra, cũng có thể vào linh cảnh kế tiếp.

kéo dài một hai tháng không có vấn đề, mà thành viên bạch hổ vệ bên này, đều là thân tín, rất kín miệng, phó thanh dương đã đánh tiếng, nói sắp xếp một vị cao thủ đi new york chấp hành nhiệm vụ bí mật.

không có ai biết kẻ mạo danh thế thân cú mang là nguyên thủy thiên tôn.

đảo manhattan, biệt thự xa hoa.

“fuck!”

julian med mặc áo ngủ, cầm laptop lên hung hăng ném xuống đất.

laptop vỡ tan thành mảnh vụn, vỏ cùng linh kiện bên trong rơi đầy đất.

lồng ngực julian med kịch liệt phập phồng, dựa vào mép bàn há mồm thở dốc, khuôn mặt anh tuấn bởi vì phẫn nộ mà vặn vẹo.

“thùng thùng!”

cửa phòng bị gõ hai tiếng, sean med khuôn mặt gầy đi vào, nhìn quét qua máy tính vỡ nát, trầm giọng nói:

“nếu chịu không nổi chửi rủa cùng trào phúng trên diễn đàn, thì đừng xem nữa. nếu muốn chú ý chiều hướng sau chuyện, thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“chuẩn bị cái gì?” julian med tức giận nhìn phụ thân: “bọn họ mắng con là sỉ nhục của gia tộc med, là sỉ nhục của thiên phạt, những ô ngôn uế ngữ đó, bất luận kẻ nào cũng không thể thừa nhận.”

trải qua một trận chiến đó tối hôm qua, hắn thay thế osment, natsusa cùng hoover, thành sỉ nhục mới của thiên phạt, ở sau khi trải qua gần một tháng bạo lực mạng, rốt cuộc có người gánh vác lá cờ lớn, ba người nằm mơ cũng phải cười tỉnh lại đi.

sean med lạnh lùng nói: “không thể thừa nhận áp lực ngôn ngữ chửi rủa, là vấn đề của con.”

“cha!” julian cả giận nói: “thứ con muốn, là trấn an của cha. mà không phải những đạo lý lớn này!”

julian là con trai trưởng của sean, cũng là đứa con nối dõi được coi trọng, cưng chiều nhất, bởi vì được thiên vị, cho nên không sợ phụ thân.

chương 2288: trong mộng giết người (1)

sean med bình tĩnh nói: “thứ con cần, là làm sao để trả thù, là rửa sạch sỉ nhục, mà không phải trấn an của cha.”

julian bình tĩnh lại, nghĩ một chút, nói: “ngài muốn con ở lại new york?”

sean gật gật đầu.

julian được phụ thân tán thành, tiếp tục nói:

“chúng ta bây giờ không thể trả thù hắn, nếu làm như vậy quá rõ ràng, nếu người ngũ hành minh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngũ hành minh nhất định sẽ hỏi trách. bây giờ thế cục bất ổn, thiên phạt cần liên hợp tổ chức hợp pháp toàn thế giới, cho nên, khi đó, tổng bộ sẽ lựa chọn trấn an ngũ hành minh, đối thủ của ngài sẽ nhảy ra công kích ngài, ảnh hưởng ngài thăng chức.

new york bây giờ rất loạn, loạn chính là cơ hội, bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể chết ở trong tay trận doanh tà ác, mà chỉ có cùng nhau làm việc, mới có thể tìm được cơ hội làm bọn họ chết hợp tình hợp lý.”

sean med nghe xong, thản nhiên nói: “con đã hiểu rồi, thỉnh cầu chuyển công tác của con cha đã đệ trình, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày đi, cha ra ngoài xem một chút, cơm chiều không ăn ở trong nhà.”

nói xong, xoay người rời khỏi phòng.

8 giờ tối, cao ốc tổng bộ ngân hàng new york.

bên cửa sổ sát đất, trương nguyên thanh ngồi ở sau bàn, dùng máy tính xem diễn đàn thiên phạt, tâm tình vui vẻ đọc bài đăng julian med bị chửi rủa, trào phúng cùng chỉ trích.

“đọc hiểu so với nghe đơn giản hơn nhiều nha.”

nhấm nháp xong lương thực tinh thần, hắn tắt laptop, lấy ra điện thoại di động, mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, thấy tin nhắn của annie:

“sean med tối nay muốn dùng bữa với donna.”

trương nguyên thanh yên lặng rời khỏi phần mềm nói chuyện phiếm, đứng dậy rời khỏi phòng, rời khỏi phân bộ thiên phạt.

rời khỏi cao ốc tổng bộ ngân hàng, trương nguyên thanh làm bộ tản bộ, tới bờ sông đảo manhattan tìm một góc công viên

yên tĩnh, không có camera, lấy ra gương yata, triệu hồi ra phân thân.

trương nguyên thanh thu gương yata vào trong lòng, hai tay đút túi: "đêm nay thịt julian cho tôi."

phân thân tiếp nhận miếng hộ tâm, cũng hai tay đút túi: "không thành vấn đề!"

hắn lợi dụng thời gian rảnh hôm nay, bước đầu tìm hiểu một phen ngôn luận cùng tin tức của julian, theo nhóc hóng hớt viên đình ở trong group miêu tả, riêng là nữ sắc lĩnh vực này, tội lỗi julian phạm phải, đã đủ để ăn mười củ lạc.

giống loại công tử ca xuất thân tập đoàn tài chính này, lại là loại tính cách này, hầu như có thể nhắm mắt lại giết, cũng không cần lo lắng oan uổng người tốt.

phân thân hóa thành một ánh sao tiêu tán ở góc yên tĩnh, trương nguyên thanh thì tiếp tục tản bộ, nửa giờ sau mới trở lại cao ốc ngân hàng, ở dưới từng camera theo dõi "nhìn chăm chú", vào thang máy, trở lại phòng.

khu biệt thự đảo manhattan.

trương nguyên thanh tiến vào dạ du, lặng lẽ tới gần nơi ở của thủ tịch chấp hành quan sean.

đây là một tòa biệt thự lớn có được vườn hoa độc lập, trước sau hai đại viện, tiền viện có bồn phun nước, có khu vực xanh hóa tu bổ tinh xảo, riêng là tiền viện diện tích đã hơn 400 mét vuông, viện trước sau thêm hai căn nhà nhỏ ba tầng, tổng diện tích vượt qua một ngàn mét vuông.

ở đảo manhattan một nơi tấc đất tấc vàng như vậy, giống loại biệt thự lớn cấp bậc này, sẽ không vượt qua năm căn.

tiền viện, có sáu nhân viên bảo an mặc âu phục màu đen, đứng thẳng ở trên cương vị, giống như quân nhân huấn luyện tốt.

hậu viện cũng có nhân viên bảo an đứng trạm gác, mà những kẻ này là cảnh vệ ở mặt ngoài, "tầm mắt" trong bóng tối không thể thông qua quan sát tập trung.

"gió có cổ quái."

trương nguyên thanh cảm ứng một phen luồng không khí phụ cận biệt thự, mơ hồ phát hiện hướng đi của luồng không khí có vấn đề.

vì thế hắn nhặt lên một chiếc lá rụng, nhẹ nhàng thổi về phía sân biệt thự, lá rụng khô vàng bay về phía tiền viện, sau đó bị một bức tường vô hình ngăn trở.

là một bức tường luồng không khí ngưng tụ.

“quả nhiên, bên ngoài biệt thự có kết giới, không rõ cấp bậc kết giới, nếu xông vào, tất nhiên bị phát hiện, ám sát cũng chỉ có thể biến thành trắng trợn chém giết.”

loại tình huống này, sẽ làm khó đại bộ phận linh cảnh hành giả, nhưng ở trong mắt trương nguyên thanh, chỉ cần sean không ở đây, như vậy căn biệt thự này với hắn mà nói, liền giống như vườn hoa sau nhà mình.

thần dạ du và huyễn thuật sư là hai nghề nghiệp trơn trượt nhất.

trương nguyên thanh mở ra cảnh trong mơ xuyên qua kỹ năng, trước mắt hiện lên từng mộng cảnh kỳ quái.

rất nhanh, hắn tập trung một mộng cảnh trong đó, chủ nhân mộng cảnh là một thanh niên tóc màu nâu nhạt, ở trong mộng, hắn không phải vệ sĩ trông nhà sean med, mà là tinh nhuệ gia tộc med bỏ số tiền lớn lôi kéo.

là thánh giả đỉnh phong có hi vọng trở thành chúa tể.

hắn được mời ở dinh thự của sean med, hầu gái xinh đẹp nơi này muốn ngủ là ngủ, sean cực kỳ thưởng thức hắn, thường thường treo ở bên miệng một câu răn dạy con nối dõi: các con nếu có một phần mười sự ưu tú của kane, ta nằm mơ cũng có thể cười tỉnh lại.

chương 2289: trong mộng giết người (2)

rõ ràng là nam chính sảng văn nha, chính ngươi rồi… trương nguyên thanh nhảy vào mộng cảnh.

trong mộng cảnh, vị vệ sĩ tên là kane này, ngồi ở trong phòng ăn hoa lệ hưởng dụng bữa tối, hắn đại khái là đói rồi.

bên cạnh bàn ăn gỗ thịt màu nâu là ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, dáng người có thể so với người đẹp siêu mẫu, ngay cả hầu gái đứng hầu ở bên bàn ăn, đều là cô gái chất lượng tốt cao gầy thanh tú.

trương nguyên thanh hóa thân bộ dáng sean med, xuất hiện ở trong phòng ăn, tự nhiên cầm lấy dao nĩa, nói:

“lực lượng bảo an của biệt thự thế nào?”

kane ánh mắt dại ra, theo bản năng trả lời:

“bên ngoài biệt thự có tường gió luyện kim thuật sean chấp hành quan tự mình bố trí, là trận pháp phòng ngự cấp chúa tể, vật thể không thể xuyên qua tường gió, linh thể xuyên qua tường gió sẽ bị ma trận luyện kim cảm ứng được.

“trong biệt thự có ba thánh giả, chín siêu phàm, nghề nghiệp của thánh giả phân biệt là lôi pháp sư, phong pháp sư cùng hư không, nghề nghiệp của siêu phàm là trong đó có hai nghề nghiệp ái dục, quản lý hầu gái trong biệt thự, chiếu cố sinh hoạt ngủ nghỉ của sean chấp hành quan.”

kane mang tất cả tin tức mình biết, báo đúng sự thật cho sean chấp hành quan.

may mà chưa linh thể xuất khiếu, tùy tiện hành động, tuy không có nguy hiểm, nhưng khẳng định ngay lập tức bị quan trắc được… trương nguyên thanh lại hỏi: “julian ở phòng nào?”

“lầu chính, gian phòng kia tận cùng phía đông tầng thứ hai.”

sau khi hỏi xong tình huống, trương nguyên thanh dệt mộng cảnh, khiến kane đắm chìm ở trong mộng đẹp không thể rút ra được, bản thân thì từ trong mộng cảnh nhảy ra.

trên giường lớn rộng rãi, kane mặc áo ngủ màu đen lâm vào ngủ say, đối với trong phòng có thêm người hoàn toàn không biết.

trương nguyên thanh kéo ra bàn ghế dựa ngồi xuống, thi triển thần du, linh thể rời khỏi thân thể, bay về phía lầu chính phòng tận cùng phía đông.

rất nhanh xuyên qua bức tường, mười mấy giây sau, hắn đến phòng ngủ của julian med.

đầu tiên chiếu vào mi mắt là một gian phòng ngủ trang hoàng phong cách xa hoa, trên giường lớn dài rộng đều 2 mét, hai thân thể vong tình quấn quít, thân thể to lớn màu đồng đè lên thân thể cô gái trắng bóng.

đèn treo thủy tinh trên trần nhà lấp lánh sáng ngời, mồ hôi trên thân hai người phản xạ ánh đèn.

sàn phân tán tất đai đeo, trang phục hầu gái màu đen, tạp dề màu trắng, nội y ren, cùng tà âm quanh quẩn trong phòng ngủ đan xen ra bầu không khí phóng túng dâm loạn.

cô gái đầy đặn trắng nõn vong tình kêu: “thiếu gia julian, thiếu gia julian…”

cô gái khuôn mặt tinh xảo, dáng người ngực tấn công mông phòng thủ, một đôi mắt hàm chứa xuân tình, mê ly quyến rũ.

trên người cô có sức quyến rũ dụ người, khiến người đàn ông không tự giác trở nên đắm chìm, chỉ muốn lần lượt chiếm dụng, xung phong, hận không thể mang tinh lực toàn thân đều phát tiết ở trên người cô.

người này hẳn chính là nghề nghiệp ái dục trong biệt thự, chậc chậc, vẫn là sean med biết hưởng thụ, ở nhà nuôi hai thiết bị lưu trữ dư thừa, mình dùng xong còn có thể cho con dùng… trương nguyên thanh vừa thưởng thức phim con heo, vừa câu động cảm xúc julian, tăng lên tình dục bùng nổ.

julian tận tình rong ruổi, chỉ cảm thấy trạng thái hôm nay tốt bất ngờ, cả người giống như có sức lực dùng không hết, một lần lại một lần trùng kích thiên đường nhân gian.

hắn tuy háo sắc như mạng, nhưng cũng rất chú trọng bảo dưỡng thân thể, việc vui vẻ điểm đến là dừng, nếu đối tượng trên giường là nghề nghiệp ái dục, thì sẽ thoáng phóng túng một chút, nhưng cũng sẽ không quá mức miệt mài, dù sao phong pháp sư tinh lực có hạn, khí lực cũng không mạnh.

nhưng, đêm nay hắn lại không hiểu sao có loại xúc động “med công tử thanh toán toàn trường”, hận không thể tiêu hết ngàn vàng.

cô gái dưới thân hưởng thụ vui vẻ, trong đôi mắt đẹp hiện lên kinh ngạc, cô là thành viên hiệp hội mỹ thần, được hội trưởng

donna đưa tới hầu hạ sean med, quá khứ cũng từng cùng julian tìm vui trên giường.

trong ấn tượng, thể năng cùng công phu của julian chỉ có thể nói bình thường, dù sao tài xế lâu năm của nghề nghiệp ái dục, đàn ông nào chưa từng hưởng?

trong nghề nghiệp hợp pháp, hải yêu thể phách mạnh nhất, có thể không ngủ không nghỉ đến trời sáng.

mang ra so sánh, phong pháp sư quả thật không quá được.

nhưng thiếu gia julian hôm nay, dũng mãnh khiến cô vui sướng, khiến cô sợ hãi.

không biết qua bao lâu, ở trong từng lần phun trào cùng phát tiết, julian rốt cuộc cảm thấy túi tiền xấu hổ, thể lực cũng đã hao hết, nhưng tình dục trong lòng giống như vô cùng vô tận, thời gian hiền giả cũng đã biến mất.

vì thế hắn lại cắn răng kiên trì bốn mươi phút, rốt cuộc ở trong một tiếng gầm nặng nề, hắn sức cùng lực kiệt gục ở trên người cô gái, ngủ say.

bên cửa sổ, trương nguyên thanh kiên nhẫn quan sát vật lộn rốt cuộc dừng thao túng tình dục, bắt đầu dệt mộng cảnh của julian.

chương 2290: mâu thuẫn trở nên gay gắt (1)

sở dĩ trước dẫn phát tình dục của đối phương, làm gã trầm mê nhục dục không thể rút ra được, là vì người miệt mài quá độ, tinh thần lực đều sẽ trở nên mỏng yếu.

tinh thần lực mỏng yếu, ý nghĩa sức mạnh ý chí suy yếu.

trong mơ mơ màng màng, julian lại về tới tối hôm qua, về tới tụ hội khiến hắn trở thành sỉ nhục của thiên phạt.

tụ hội vừa mới bắt đầu, người tên cú mang kia liền lập tức đi về phía mình, cũng rút ra một cây kiếm sắt ánh sáng lạnh lẽo.

“ngươi… ngươi muốn làm gì?”

julian theo bản năng hoảng sợ, mất đi ý niệm phản kháng, kinh hoảng thất thố xoay người đào tẩu.

vừa chạy ra hai bước, ngực bỗng nhiên tê rần, cúi đầu nhìn lại, mũi kiếm sắc bén từ trước ngực đâm ra, máu tươi nhuộm đỏ thân kiếm, nhuộm đỏ vạt áo.

“cứu, cứu mạng.”

môi julian giật giật, gian nan phun ra mấy chữ này, sau đó nặng nề ngã xuống đất, không nhúc nhích nữa.

cô gái khẽ hé môi thơm, bộ ngực đầy đặn phập phồng, kịch liệt thở hổn hển.

cô dùng ước chừng mười phút, mới từ trong kịch liệt vui vẻ khôi phục, hơi thở dần dần bình ổn, bởi vì gặp công kích thời gian dài, lỗ thủng bị kẻ địch xé rách ra, chậm rãi trở nên kín không kẽ hở.

đây là thiên phú riêng của nghề nghiệp ái dục.

có một số xe, cho dù chạy mấy chục vạn ki lô mét , vẫn mới tinh như lúc ban đầu, khiến người mua xe đã qua sử dụng khen không dứt miệng.

có một số đường nhỏ bụi cây, mặc dù sáng sớm cùng hoàng hôn đều ngựa xe như nước, nó vẫn hẹp hòi chật chội, làm người lái xe nửa bước khó đi.

sau khi hít thở đều đều lại, cô gái khẽ đẩy julian trên người, dịu dàng làm nũng: “thiếu gia julian, anh đè em khó chịu.”

julian chưa phản ứng, như lợn chết không nhúc nhích, cả người cứng ngắc.

cô gái ngẩn ra, lập tức ý thức được không đúng, sửa thành mềm mại, dùng sức đẩy ra julian, xoay người ngồi dậy, tiếp theo kiểm tra mạch đập, nhịp tim của julian.

một giây sau, cô hoa dung thất sắc, khuôn mặt nháy mắt trắng bệch.

các thành viên ngũ hành minh dùng xong bữa sáng, đi thang máy đến tầng 104.

vừa tới khu làm việc, nữ lễ tân tóc dài nâu vàng, mặc trang phục công sở, liền hướng về viên đình vẫy tay, thanh âm nhỏ

mà vội vàng:

“viên, nơi này, tới nơi này.”

viên đình ngầm hiểu, bỏ lại đồng bạn, nhanh nhẹn đi qua, “tôi chờ mong chia xẻ tin tức của cô.”

viên đình bây giờ cùng nữ viên chức, nhất là văn chức của công ty, đã cực kỳ quen thuộc. các bé gái, cô gái cùng bác gái đều coi hắn là đồng bạn, vui vẻ chia sẻ tin hóng hớt, tin tức liên hệ với hắn.

nữ lễ tân thấp giọng nói: “julian med đã chết, ngay tại tối hôm qua, chết ở trong nhà. tôi nghe nói là bị ám sát.”

viên đình chấn động: “julian bị ám sát? tôi lấy danh tiếng của tôi đảm bảo, tuyệt không phải chúng tôi làm. các đồng bạn của tôi phàm là dám mưu đồ bí mật việc này, tôi liền dám nói cho các cô.”

nữ lễ tân nhún nhún vai: “tôi cũng cảm thấy không phải các người, bởi vì các người không cần thiết ám sát một tên bại tướng dưới tay.”

đang nói, một thành viên bộ chấp hành từ khu làm việc đi ra, nhìn về phía thành viên ngũ hành minh, trầm giọng nói:

“sean chấp hành quan muốn gặp các người, đi theo tôi một phen.”

“sean muốn gặp chúng ta?”

các thánh giả của ngũ hành minh nhìn nhau, ở sau khi nghe nói julian med tối hôm qua bởi vì ám sát mà chết, mọi người đều khống chế không lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, cũng theo bản năng cảnh giác, cho rằng sean lai giả bất thiện.

“phải đề phòng hắn không não trả thù.” thiên hạ quy hỏa trầm giọng nói: “ryo-chan, cô đi thông báo một phen bộ trưởng winnie.”

quan nhã suy tư vài giây, nói: “hẳn là muốn chúng ta giúp đỡ điều tra.”

kiếm khách có được sức quan sát cùng năng lực suy luận xuất sắc, cùng với thần dạ du có thể hỏi linh, đều là nghề nghiệp không thể thiếu trong tra án.

khác với các đồng bạn lo lắng cùng ngưng trọng, anh gà đỏ rất vui vẻ, “tên kia chết rồi? hẩu, hẩu nha, cái này gọi là ác nhân tự có trời thu.”

cơ trí duy nhất của hắn, chính là dùng tiếng tỉnh bảo thang nói đoạn lời này.

trong phòng họp, sean med ngồi ngay ngắn ở thủ tịch, khuỷu tay chống mặt bàn, hai tay giao nhau, tì vào cằm, lặng lẽ nhìn màn hình chiếu.

vị thủ tịch chấp hành quan này, trong một đêm già đi mấy tuổi, tròng mắt giăng kín tơ máu, lông mày nhíu chặt ngưng tụ thâm trầm, bi ai khó có thể hóa giải.

nhưng thái độ của hắn vẫn bình tĩnh như cũ, đôi mắt phong vương kia vẫn sắc bén như cũ.

bên trái hắn là trợ lý emma của winnie berent, cùng với các cán bộ của bộ giám sát, bên phải là các cán bộ của bộ chấp hành.

trợ lý của sean đứng ở phía bên phải tấm màn, trầm giọng nói:

“cáo cáo khám nghiệm tử thi của julian med đã có, chết bởi nhồi máu cơ tim, thân thể không có miệng vết thương khác, không trúng độc, linh thể lưu lại ở trong cơ thể hay không còn chưa xác định, cần chờ đội ngũ viện trợ ngũ hành minh đi phòng đặt xác tiến một bước xác nhận.”

chương 2291: mâu thuẫn trở nên gay gắt (2)

nói xong, hắn ấn điều khiển từ xa, mở ra một phần video theo dõi, nói:

“đây là video theo dõi chỗ ở của sean chấp hành quan, từ khi ngài thủ tịch chấp hành quan rời nhà, đến julian med tử vong, mặc kệ là trong video theo dõi, hay là trong ghi chép của nhân viên cảnh vệ, đều không có bất cứ gì khác thường. tường gió bao phủ biệt thự cũng chưa gặp công kích, xâm nhập.

“mặt khác, chúng tôi thu lấy camera giám sát tuyến đường phạm vi mười ki lô mét , tạm thời chưa phát hiện nhân vật

đáng ngờ.”

hắn mang một chồng giấy phát cho mọi người, “khẩu cung nhân viên bảo an biệt thự đều ở đây, mọi người có thể xem một lần. thật ra, chúng tôi đã tìm cố vấn thám báo xem qua khẩu cung, không có hiện tượng thông cung, nói dối.”

emma nghe vậy, liền giản lược liếc qua ghi chép một cái, không chú ý nữa, nhíu mày nói:

“vì sao chết bởi nhồi máu cơ tim? hung thủ động cơ là cái gì?”

mặc kệ là từ camera giám sát, hay là trong ghi chép của nhân viên bảo an, tối hôm qua đều không có bất cứ gì khác thường, nhưng phong pháp sư cấp 6 không có khả năng chết bởi nhồi máu cơ tim.

nếu không có manh mối, nguyên nhân tử vong cùng động cơ chính là manh mối duy nhất trước mắt.

“chết bởi nhồi máu cơ tim có quá nhiều khả năng, julian med ở new york có kẻ thù nào?”

“julian làm việc ở tổng bộ, ở lại hoa đô thời gian dài, ở new york hẳn là không có kẻ thù, nếu nhất định phải tìm một tên, tên thú vương kia tối hôm qua?”

phòng họp chợt yên tĩnh, mọi người vụng trộm liếc về phía sean.

lúc này, cửa kính mờ phòng họp bị gõ vang, thành viên bộ chấp hành mặc âu phục đẩy cửa mà vào, các thánh giả của ngũ hành minh đi theo phía sau.

“chấp hành quan các hạ, đội viện trợ đến rồi.”

vị chấp hành quan này khom người nói, sau đó hướng về đám người quan nhã phía sau làm một cái động tác “mời”, dẫn bọn họ tới sau ghế dự thính, lui ra ngoài.

“chúng tôi là thánh giả, ngay cả ghế cũng không có sao!” anh gà đỏ bất mãn lẩm bẩm một tiếng.

trương nguyên thanh kéo ghế dựa cao ngồi xuống, đảo qua một vòng, phát hiện tất cả mọi người bên cạnh bàn đang quan sát, đánh giá mình.

thủ tịch chấp hành quan sean med thản nhiên nói:

“tối hôm qua, julian med gặp ám sát. cú mang, tối hôm qua có camera giám sát quay chụp được, cậu ở hai giờ trước khi julian gặp ám sát rời khỏi cao ốc tổng bộ ngân hàng new york. mời nói ra nguyên nhân.”

hắn tiếp theo nhìn về phía emma, nói: “mặt khác, tôi hi vọng bộ giám sát có thể điều tra một phen thiết bị thông tin của hắn, để nhân viên phòng kỹ thuật kiểm tra một phen cẩn thận.”

điều tra hành vi phạm tội của thành viên nội bộ, là chức trách của bộ giám sát.

trương nguyên thanh nhất thời trở thành tiêu điểm.

hắn bắt chéo hai chân, ánh mắt bình tĩnh nhìn lại sean, lại đảo qua người khác, nói: “tôi nghe ra được, sean chấp hành quan là hoài nghi tôi thuê hung phạm giết người? thứ nhất, ra ngoài khi nào là tự do của tôi, không cần nói trước với bất kỳ ai. trong lúc julian bị giết, tôi ở lại cao ốc ngân hàng, có đầy đủ chứng minh không có mặt là đủ rồi.

thứ hai, tôi cùng julian là có mâu thuẫn, nhưng không có động cơ ám sát hắn.”

hắn tạm dừng một phen, nhún nhún vai, cười nhạo nói: “ai sẽ đi ám sát một tên bại tướng dưới trướng? người muốn thuê kẻ ám sát không nên là hắn sao.”

khóe miệng emma hơi nhếch lên.

một người đàn ông da trắng lớn tuổi của bộ chấp hành trầm giọng nói: “mời chú ý giọng điệu nói chuyện của cậu!”

các cán bộ của bộ giám sát cùng bộ chấp hành nhìn nhìn nhau, nói thật, bọn họ cũng không cho rằng cú mang có động cơ ám sát julian.

trên bữa tiệc tối hôm qua, mất hết mặt mũi là julian, cú mang mới là người chiếm hết nổi bật kia, ở dưới tình huống chiếm hết tiện nghi, không cần thiết ám sát con nối dõi một vị chúa tể.

dù sao hai bên trên bản chất cũng không có xung đột ích lợi, cũng không có huyết hải thâm cừu.

trương nguyên thanh tiếp tục nói: “thứ ba, tôi yêu liên bang tự do!”

mọi người ngẩn ra, chưa nghe hiểu, người đàn ông da trắng răn dạy hắn nghi hoặc nói: “yêu liên bang tự do?”

trương nguyên thanh gật gật đầu: “tôi yêu liên bang tự do, cho nên tôi sẽ không giao ra điện thoại di động, bởi vì, tài sản cá nhân thần thánh không thể xâm phạm. bởi vì, nhân quyền chí cao vô thượng.”

phòng họp lại yên tĩnh, có loại cảm giác nghẹn khuất “tiểu tử này đang nói nhảm, nhưng ta không thể phản bác”.

emma đằng hắng cổ họng, nói: “ngài thủ tịch chấp hành quan, nếu ngài có thể cung cấp manh mối, chứng cứ cú mang ám sát julian, chúng tôi có thể cưỡng chế điều tra, bằng không, kiểm sát quan rất khó đáp ứng yêu cầu của ngài.”

sean không nói nữa.

emma liền nói: “chúng ta tiếp tục thảo luận vụ án, mời đồng nghiệp mới tới xem tư liệu một lần nữa. mặt khác, chúng ta cần một vị thần dạ du đi phòng đặt xác, xem xem linh thể julian còn hay không?”

chương 2292: mâu thuẫn trở nên gay gắt (3)

cô đảo qua ở trên thân ba vị tinh quan, sau đó tự động bỏ qua viên đình, nhìn tôn miểu miểu cùng triệu thành hoàng.

viên đình đứng bật dậy: “tôi đi!”

emma vội vàng xua tay: “không, chúng tôi không cần phệ linh, chỉ cần xác nhận linh thể julian còn hay không. hơn nữa, chúng tôi hi vọng toàn bộ tin tức vụ án là giữ bí mật, không công khai.”

giữ bí mật, không công khai… viên đình mờ mịt ngồi xuống, cảm giác bị nhằm vào cùng xa lánh.

tôn miểu miểu thuận thế đứng dậy, nói: “tôi đi đi.”

ở dưới một vị cán bộ của bộ chấp hành dẫn dắt rời khỏi phòng họp.

nhìn theo tôn miểu miểu rời khỏi, emma nhìn về phía quan nhã, nói: “quan nhã nữ sĩ, cô là kiếm khách, chúng tôi cần năng lực suy luận của cô.”

quan nhã vừa cúi đầu xem tư liệu, vừa đáp lại: “không cần phệ linh, emma nữ sĩ, lời của ngài vừa rồi nói cho tôi biết, julian khi chết, bên cạnh có người chứng kiến, đúng không?”

“một vị nghề nghiệp ái dục!” emma liếc sean một cái.

quan nhã xem xong tư liệu, ngẩng đầu, nói:

“chưa phát hiện tung tích kẻ địch xâm nhập, camera theo dõi phụ cận chưa quay chụp được nhân vật đáng ngờ. julian med chết bởi nhồi máu cơ tim, nếu hiện trường có người chứng kiến, như vậy đầu tiên có thể bài trừ độc tố.

“độc tố không phải bệnh tật, không thể định hướng truyền bá, trừ phi dùng miệng nuốt vào, nếu không vị nghề nghiệp ái dục kia ở hiện trường nhất định cũng sẽ trúng độc mà chết. như vậy, hiềm nghi của cú mang là có thể bài trừ, bộ phận mộc yêu cũng am hiểu sử dụng độc tố, nhưng không có khả năng làm người ta lặng im mà chết.”

người của bộ kiểm sát cùng bộ chấp hành gật gật đầu.

quan nhã tiếp tục nói: “dựa theo đặc tính các nghề nghiệp lớn mà nói, tôi hoài nghi là: thần dạ du, hư không, vu cổ sư, huyễn thuật sư.”

cô phân tích phỏng đoán của mình: “dạ du cùng tinh độn của thần dạ du, truyền tống của hư không, chú sát của vu cổ sư, cùng với nhập mộng của huyễn thuật sư, đều có thể vô thanh vô tức giết chết julian med.”

nói tới đây, quan nhã giật mình nói: “cho nên các người muốn nhìn một chút linh thể của julian còn hay không?”

loại thủ pháp lặng im giết người này, nếu là thần dạ du làm, vậy chỉ có mạnh mẽ đoạt xá, cắn nuốt linh hồn.

lúc này, tôn miểu miểu cùng vị cán bộ của bộ chấp hành kia quay về.

mọi người đều nhìn về phía em gái dễ thương mắt to.

em gái dễ thương mắt to nói: “linh thể julian vẫn còn.”

“không phải thần dạ du!” sean khẽ gật đầu, như là xác nhận sự kiện nào đó, nói: “tôi biết là nghề nghiệp nào rồi, tan họp đi.”

hắn quay sang nhìn về phía emma, “thông báo bộ trưởng winnie, bảo cô ấy tới đây một chuyến.”

mọi người mờ mịt rút lui.

mười lăm phút đồng hồ sau, winnie berent tới phòng họp.

hai vị thủ tịch phân biệt ngồi ở đầu đuôi bàn hội nghị, winnie nói: “tôi cảm thấy tiếc nuối vì chuyện julian, xin nén bi thương.”

“nén bi thương vô dụng!” sean thản nhiên nói: “phải nén bi thương là bọn họ, tôi biết là ai giết julian rồi.”

winnie bày ra tư thái chăm chú lắng nghe.

“là một chưởng mộng sứ, ít nhất là chưởng mộng sứ.” sean trầm giọng nói:

“hư không có năng lực lẻn vào biệt thự, nhưng không có thủ đoạn ở dưới tình huống không kinh động bất luận kẻ nào giết chết julian. chú sát của vu cổ sư quá mức hung tàn cường thế, tử trạng không nên là nhồi máu cơ tim. căn cứ vị nghề nghiệp ái dục kia ghi chép, julian tối qua tình dục tăng vọt, đòi hỏi vô độ. là hung thủ đã kích phát tình dục của julian.

“winnie, trận doanh tà ác đang khiêu khích tôi, bọn họ giết con trai trưởng của tôi, là đang hướng thiên phạt tuyên chiến, hướng trận doanh hợp pháp của new york tuyên chiến. trận doanh tà ác đang cường thế đáp lại tụ hội tối hôm qua, nói cho chúng ta biết, cho dù trận doanh hợp pháp tập kết, bọn họ cũng không chút sợ hãi.”

winnie khẽ gật đầu: “anh muốn làm như thế nào?”

sean trầm giọng nói: “hướng toàn bộ nghề nghiệp hợp pháp ở new york tuyên bố thông cáo, trong một tháng, quét sạch thành viên bảng truy nã cấp a.”

bờ sông hudson được xưng là mạch máu kinh tế new york, trương nguyên thanh nghênh đón cuồng phong mặt sông, nghe hội trưởng chậm rãi nói:

“nguyên thủy, cậu biết chiến tranh giữa linh cảnh hành giả đánh như thế nào không? lần đó binh chủ giáo tiến công kinh thành thuộc loại trút giận, chiến tranh giữa linh cảnh hành giả từ trước tới giờ đều không phải chém giết quy mô lớn, như vậy sẽ chỉ tạo thành người vô tội thương vong, khiến thành viên hai bên bởi vì giá trị đạo đức hao hết bị linh cảnh truy nã.

“trong chiến tranh trận doanh thật sự, là không có chỗ dung thân của lính tôm tướng cua, hành giả siêu phàm có thể xem nhẹ không tính, tập kết nhân mã, hai quân đối chọi, đây là phương thức chiến tranh của người thường. chiến tranh của linh cảnh hành giả, là dùng hết thủ đoạn, nghĩ mọi cách, săn giết cường giả trận doanh đối thủ ở địa phương.”

trương nguyên thanh thấp giọng nói: “cho nên, sean med muốn chơi thật rồi? hắn muốn quét sạch bảng truy nã cấp a, bức bách chúa tể xuống sân?”

chương 2293: câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh (1)

trên bảng truy nã cấp a của new york, tất cả đều là thánh giả trận doanh tà ác.

vị bacchus kia so với osment, hồ phật còn mạnh hơn, đứng hàng thứ hai.

xếp thứ nhất là “tiphous” của hội sinh vật luyện kim, được coi là ma tổ.

“a, các người chỉ cần giết chết một nửa, thậm chí ít hơn nữa, chúa tể của trận doanh tà ác liền không thể không xuống sân.” hội trưởng cười nói: “cậu tối hôm qua ám sát cực kỳ xuất sắc, thành công đẩy mạnh tiến trình chiến tranh trận doanh, đêm nay có thể liên lạc catherine rồi.”

bây giờ mâu thuẫn trở nên gay gắt, một huyễn thuật sư cấp 6, là đối tượng trận doanh tà ác nhất định sẽ tranh thủ.

“rõ!” trương nguyên thanh tắt điện thoại.

không cần thiết đêm nay liên lạc, bây giờ đã có thể liên hệ kẻ lẳng lơ kia rồi… hắn nhìn trái nhìn phải, tới góc yên tĩnh, thay

đổi dung mạo, sau đó lấy ra điện thoại di động dự phòng, bật máy.

điện thoại di động vừa mở, tiếng ting ting ting dày đặc truyền đến.

tất cả đều là tin nhắn catherine gửi, nói cho hắn nhiệm vụ dừng lại, từ bỏ săn giết julian med, cả thảy mười mấy cái.

ngay từ đầu gửi tin nhắn còn rất bình thường, đến cuối cùng dần dần kịch liệt, tin nhắn sáng nay là: ôi lạy chúa, đáng chết, cậu thật sự giết julian, tật xấu tắt máy của cậu khiến bà đây hận không thể vặn đầu cậu! còn có cú mang kia!

có tám cuộc gọi nhỡ.

kinh hỉ không, bất ngờ không? khóe miệng trương nguyên thanh theo bản năng nhếch lên, sau đó gọi điện cho catherine.

bên kia lập tức bắt máy, truyền đến giọng nói bén nhọn của catherine:

“thằng nhãi chết tiệt, cậu phá hỏng việc lớn của tôi rồi, cậu phá hỏng việc lớn của tôi rồi, bảo trì liên lạc thông là tố chất cơ bản nhất của một thợ săn tiền thưởng.”

trương nguyên thanh thản nhiên nói: “trong lúc chấp hành nhiệm vụ, tắt thiết bị thông tin, là tố chất cơ bản nhất của một thích khách.”

bên kia bỗng nhiên trầm mặc, thời gian thật dài không nói chuyện.

trương nguyên thanh lạnh lùng nói: “nhiệm vụ hoàn thành, catherine, cô nên thực hiện lời hứa rồi.”

catherine hít sâu một hơi, nói: “10 giờ tối nay, tôi ở số 69 phố hamburg khu queens chờ cậu, cậu cần thông qua một tầng khảo nghiệm cuối cùng.”

trương nguyên thanh nhíu nhíu mày, “cô đã thành công tiêu hao sự kiên nhẫn của tôi, tôi đột nhiên không muốn gia nhập các người nữa.”

hắn tắt máy.

sau đó nắm điện thoại di động, đọc thầm: “ba hai một…”

catherine điện thoại đến đây.

lần này, giọng điệu của bé đĩ chuyển thành mềm mỏng, “tôi xin lỗi vì giọng điệu vừa rồi, tin tưởng tôi, gia nhập tổ chức chúng tôi, đối với tiền đồ của cậu có vô số lợi ích.”

trương nguyên thanh nhếch khóe miệng: “được, tôi cho cô một lần cơ hội.”

số 69 phố hamburg khu queens… trương nguyên thanh trước tắt đi điện thoại di động dự phòng, lại mở ra điện thoại di động bình thường sử dụng, tìm địa chỉ này.

bản đồ biểu hiện, số 69 phố hamburg, là một tòa chung cư cao cấp, ở vành đai dân cư dày đặc.

cái này rất bình thường, cứ điểm của nghề nghiệp tà ác, không có khả năng ở vùng ngoại thành thưa thớt người, tất nhiên là ở phố xá sầm uất, bởi vì lúc cần thiết, người thường xung quanh đều có thể là con tin.

mặc kệ là trận doanh hợp pháp hay trận doanh tà ác, ở dưới tình huống cùng đường, đều sẽ dùng “phàm nhân” làm con tin.

hắn nắm điện thoại di động, vừa đi về phía phân bộ thiên phạt, vừa trầm ngâm.

“muốn gia nhập tự do minh ước, còn cần một tầng khảo nghiệm, thực phiền toái! để mình nghĩ xem bọn họ sẽ khảo sát mình như thế nào, thân phận mình ở đại khu thứ hai trước sau là bí ẩn, tuy lão đại làm thân phận cho mình, nhưng mình không thuộc về hư vô giáo phái.

“mà tán tu cấp 6 không thuộc về hư vô giáo phái, cho dù ở đại khu thứ hai cũng vô cùng hiếm có. tự do minh ước quá nửa đã phái người đi đại khu thứ hai điều tra thân phận của mình, bọn họ không có khả năng tra ra cái gì, cho nên khảo hạch tối nay, hẳn là nghiệm chứng đối với quá khứ của mình.

“phương thức đơn giản là phát hiện nói dối cùng lời thề, nếu phát hiện nói dối, mình bây giờ không có bí ẩn che chở, lời thề càng thêm khó giải. có chút đau đầu.”

trương nguyên thanh ngẫm nghĩ, cảm thấy thứ duy nhất có thể giải quyết khốn cảnh, chính là da người hoàn mỹ.

dùng da người chịu tải nhân quả của mình, để âm thi làm vật hi sinh.

“nhưng da người hoàn mỹ hứng lấy nhân quả chỉ có thể dùng một lần, không qua được khảo hạch thời gian dài. lực lượng phát hiện nói dối mình có thể chuyển dời đến trên thân linh phó, lời thề cùng khế ước mà nói, mình nhớ rõ lời thề giai đoạn thánh giả, cũng là tính chất dùng một lần, không biết giai đoạn chúa tể sẽ có thay đổi hay không…”

nghĩ đến đây, mắt hắn sáng lên, không phải mình quen biết một vị kỵ sĩ giai đoạn chúa tể sao, có cơ hội chơi miễn phí, tại sao lại không chứ?

vì thế hắn mở ra danh bạ, tìm được “địch thái”, gọi.

vài giây sau, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng nhắc nhở “không thể liên hệ”.

chương 2294: câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh (2)

“kỵ sĩ nhát gan kia tắt máy rồi? hay là đã bị tự do minh ước cắt thận rồi?” trương nguyên thanh suy nghĩ, gọi vào số điện thoại di động của an phác kỳ thư ký của địch thái.

lúc trước địch thái dọn đến căn nhà gạch đỏ, trương nguyên thanh cùng bé thư ký đường chân tóc có chút cao từng trao đổi phương thức liên hệ.

lần này điện thoại rất thuận lợi kết nối, trong loa truyền đến giọng nói thanh thúy: “tiêu dao kiếm tiên? anh có phải muốn tìm thái tổng hay không!”

“đúng vậy, điện thoại di động của hắn tắt máy, mời đưa điện thoại di động cho hắn.”

“chờ chút!”

qua mười mấy giây, trong loa vang lên tiếng chậc chậc đê tiện của kỵ sĩ đơn truyền:

“ồ, cậu thế mà còn sống, không tệ không tệ, sinh mệnh lực không thua gì con chuột thối trong rãnh. nói đi, tìm tôi có chuyện gì, có tìm được manh mối thông thiên giáo chủ không?”

trương nguyên thanh duy trì sự lạnh nhạt của kiếm khách:

“có tin tức, sẽ thông báo anh con chuột thối này, bây giờ mời trả lời tôi một vấn đề, cực kỳ quan trọng, đương nhiên anh cũng có thể từ chối, như vậy hợp tác của chúng ta dừng ở đây.”

hắn nói cực kỳ cường thế, bởi vì đoán chắc kỵ sĩ đơn truyền muốn thu về di vật giáo hoàng, liền nhất định sẽ dựa vào hắn vị kiếm khách này.

truy tung, điều tra, kiếm khách là xếp top 3 trong các nghề nghiệp lớn.

quả nhiên, địch thái cười ha ha nói: “cậu trước tiên nói một chút, tôi lại cân nhắc có trả lời hay không.”

gã này giọng điệu nói chuyện gợi đòn trước sau như một… trương nguyên thanh trầm giọng nói: “lời thề, khế ước giai đoạn chúa tể, là không giết chết kẻ làm trái thề không bỏ qua, còn là bùng nổ trong một lần, sống qua là có thể tận tình trái với lời thề.”

hắn lo lắng sau khi âm thi chết thay, lực lượng khế ước, lời thề phát hiện bản thể chưa chết, sẽ liên tục gây thương tổn.

“khế ước, lời thề, cùng với quy tắc kỵ sĩ chế định, trừng phạt sau khi xúc phạm đều chỉ có một lần. mặt khác, tôi phải nhắc nhở cậu, khế ước, lời thề cùng quy tắc, chỉ có kỵ sĩ đẳng cấp cao hơn mới có thể hủy bỏ. ngoài ra, kỹ năng ‘pháp ngoại cuồng đồ’ của thất tự giả, có thể chui lỗ hổng quy tắc, tạm thời lừa gạt lời thề, khế ước cùng quy tắc. nếu cậu muốn tránh né lời thề giai đoạn chúa tể, tôi đề nghị cậu nghĩ cách kiếm một món đạo cụ nghề nghiệp hú tửu giả, giai đoạn chúa tể.” địch thái nghiêm mặt nói.

đạo cụ giai đoạn chúa tể nào có dễ tìm như vậy… trương nguyên thanh nói: “tôi biết rồi! anh thì sao, có manh mối khối thánh bàn thứ ba hay không?”

“tôi vì sao phải nói cho cậu?” địch thái cười ha ha nói.

không sao cả, anh bây giờ bị tự do minh ước nhằm vào rồi, thiên phạt nếu là biết thánh bàn tồn tại, khẳng định sẽ cướp đoạt, anh nếu muốn thu về thánh bàn, chỉ có thể nhờ tôi giúp đỡ tên nước ngoài thực lực không tệ lại không có căn cơ này! trương nguyên thanh không nói lời thừa với hắn, quyết đoán kết thúc trò chuyện.

nghe xong địch thái miêu tả, trong lòng hắn đã có kế hoạch, đêm nay bản thể tự thân xuất mã, sau đó để âm thi khoác da người hoàn mỹ, gánh vác nhân quả.

bởi vì da người hoàn mỹ chuyển tiếp nhân quả, nhất định là bản thể, mà không phải phân thân.

cũng chính là nói, phân thân gặp phát hiện nói dối, khế ước các loại lực lượng, không có âm thi gánh thay hắn, sẽ chết tươi ngay tại chỗ…

không bao lâu, cao ốc ngân hàng xa xa lọt vào tầm mắt, trương nguyên thanh bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “nói đi cũng

phải nói lại, phó bản nhiều người của mình sắp tới rồi nha…”

hắn đến new york nửa tháng rồi.

phó bản nhiều người là vấn đề làm người ta đau đầu, lần trước bởi vì vật phẩm cấp chúa tể mang theo quá nhiều, dẫn tới tiến vào linh cảnh một người cấp chúa tể.

nay tự nhiên sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn tương tự nữa, nhưng bộ trang bị tử kim trói buộc với thẻ nhân vật là đạo cụ cấp chúa tể, lại thêm hắn dung hợp vật phẩm huyễn thần, thánh giả đỉnh phong hai nghề nghiệp.

linh cảnh sẽ sắp xếp cho hắn phó bản nào?

phó bản thánh giả cấp s cũng cảm giác trò trẻ con, nhưng nếu phân phối đến phó bản giai đoạn chúa tể, lại là linh cảnh nhiều người, trương nguyên thanh cảm thấy mình khả năng xong đời càng lớn hơn nữa.

“xem tình huống đi, thật sự không được, để hội trưởng vào phó bản vớt người, tình nguyện rớt cấp.” trương nguyên thanh thầm nhủ.

10 giờ tối.

số 69 phố hamburg khu queens, trương nguyên thanh đội mũ lưỡi trai cùng đeo khẩu trang, ngẩng đầu nhìn biển hiệu cửa hàng, tiếng anh bên trên phiên dịch lại, đại khái là: câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh.

đây là một tiệm mát xa kiểu nhật.

cả phố hamburg đều là loại hình vừa bán hàng vừa ở, lầu một là cửa hàng, bắt đầu từ lầu hai là nhà trọ.

hình thức vừa ở vừa bán hàng khiến cả con phố tràn ngập sức sống, lưu lượng người rất lớn, những người đi đường xuyên qua mặt đường, có kẻ tiến vào nhà hàng, có kẻ tiến vào siêu thị, có kẻ tiến vào các loại chỗ ăn chơi giải trí.

chương 2295: câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh (3)

trương nguyên thanh nhìn trái nhìn phải một phen, đè thấp vành mũ, tiến vào câu lạc bộ dưỡng sinh.

hắn vừa mới tiến vào cửa hàng, đã có một cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục màu hồng, kẻ mắt chào đón, nói:

“chào ngài, xin hỏi cần phục vụ cái gì? đây là menu của cửa hàng.”

không có từ a tới z… trương nguyên thanh rất nhanh đảo qua menu, có chút hứng thú rã rời thu hồi ánh mắt, đi thẳng vào vấn đề nói:

“tôi tìm catherine, cô ấy hẹn tôi 10 giờ tối nay ở nơi này gặp mặt.”

cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục màu hồng kia thu lại nụ cười, trong sóng mắt mềm mại đáng yêu ngầm chứa sự sắc bén, đánh giá trương nguyên thanh vài giây, nói:

“xin hỏi ngài là?”

“thông thiên giáo chủ!”

trên mặt cô gái trẻ tuổi lần nữa hiện lên nụ cười, “mời theo tôi, catherine ở bên trong chờ ngài.”

cô dẫn trương nguyên thanh đi vào trong, trong tiệm mát xa ánh đèn hơi tối, nghiêng về ái muội, trong không khí lơ lửng một loại mùi thơm độc đáo, có vài phần ngọt, vài phần mê ly.

hành lang coi như rộng rãi, sàn cùng vách tường lát gạch men sứ màu đen, trên tường treo hình ảnh nữ giới ghé vào trên giường mát xa, lộ ra cái lưng trắng muốt.

trương nguyên thanh ở bên trong thấy được ảnh chụp catherine.

hai bên hành lang là từng gian phòng riêng, lấy thính lực của trương nguyên thanh, cũng không nghe thấy thanh âm bên trong, nếu không phải thông qua cảm xúc cảm ứng ra đàn ông phụ nữ bên trong hoặc ở trạng thái kịch liệt vui vẻ, hoặc hưởng thụ mát xa thoải mái, hoặc yên tĩnh ngủ say, hắn thiếu chút nữa cho rằng catherine đã dọn dẹp sân bãi cho mình.

nói rõ trong tiệm có đạo cụ cách âm.

không bao lâu, cô gái trẻ tuổi kia dẫn trương nguyên thanh dừng lại ở ngoài một gian phòng, khom người nói:

“trưởng tiệm ở bên trong chờ ngài.”

nói xong, cô xoay người lui đi.

trương nguyên thanh tập trung tinh thần cảm ứng, phát hiện trong phòng chỉ có một đạo cảm xúc, lúc này mới đẩy ra cửa khắc hoa bọc đồng thau.

khoảnh khắc đẩy cửa ra, một mùi thơm nồng đậm mà ngọt ngào chui vào xoang mũi.

phòng rất lớn, có giường, có khu nghỉ ngơi, có bể tắm mười mấy mét vuông.

trong bồn tắm chứa đầy nước ấm, tràn ngập hơi nước, mặt nước nổi cánh hoa hồng, một người đẹp băng cơ ngọc cốt đứng ở trong bể, đưa lưng về phía hắn.

mái tóc ngắn trắng bạc búi lên, gáy ngọc thon dài, cái lưng trắng nõn đường cong phập phồng, lượng mỡ cơ thể không nhiều không ít, vừa đủ nổi bật ra sự đầy đặn của thiếu phụ, cái mông mượt mà như trăng tròn, một nửa ẩn ở trong nước, một nửa lộ ở mặt nước.

đường thắt đáy lưng ong gợi cảm mê người.

catherine thở dài: “thông thiên giáo chủ, cậu đã phá hỏng việc lớn của chúng tôi.”

trương nguyên thanh học giọng điệu gợi đòn của địch thái, cười ha ha nói:

“các người muốn ám sát julian med giá họa cho người ngũ hành minh, do đó làm gay gắt mâu thuẫn của winnie cùng sean, đáng tiếc kẻ tên cú mang kia là kẻ mạnh, đây là chuyện ở ngoài kế hoạch, có quan hệ gì với tôi đâu!

catherine, tối nay tới gặp cô, là sự kiên nhẫn cuối cùng của tôi, nếu không phải mới đến, cần dựa dẫm vào tổ chức, cô thực cho rằng tôi muốn chơi những trò chơi nhàm chán này với cô?

“nói đi, khảo nghiệm cuối cùng là cái gì. nói trước, nếu là lên giường với cô, tôi từ chối!”

thông thiên giáo chủ là kẻ độc hành quái gở, không mê nữ sắc, càng không có khả năng chịu ước thúc bởi nghề nghiệp ái dục, căn cứ vào hình tượng, trương nguyên thanh lạnh lùng vô tình nói ra đoạn lời này.

nhưng suy nghĩ trong lòng hắn hoàn toàn khác: đáng chết, nghề nghiệp ái dục cấp chúa tể, một nửa thân thể trần truồng khiến mình thiếu chút nữa mất khống chế, đầy đầu óc đều là đến sáng…

“xem ra mấy ngày nay tra ra không ít thứ nha.”

catherine cười cười, thông thiên giáo chủ nắm bắt chuẩn xác như thế mưu đồ của công hội thợ săn, khiến cô càng thêm thưởng thức.

trương nguyên thanh kéo qua ghế dựa ngồi xuống, đảo qua căn phòng rộng rãi xa hoa, phát hiện bốn góc trần nhà lắp camera theo dõi.

hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía bóng lưng yêu kiều trắng muốt của catherine, thản nhiên nói:

“tôi vốn cho rằng công hội thợ săn là cầm tiền làm việc, nhưng giọng điệu khi gọi điện thoại của cô, cùng cảm xúc bây giờ của cô nói cho tôi biết, muốn ám sát julian khơi mào tranh đấu nội bộ của thiên phạt, công hội thợ săn các người thuộc về trận doanh tà ác?”

“muốn biết sao?” catherine xoay đầu lại, nhếch khóe miệng:

“cởi sạch quần áo, đi xuống!”

trương nguyên thanh lại đảo qua camera theo dõi bốn góc trần nhà, lạnh lùng nói: “tôi không có sở thích ở dưới người khác nhìn chăm chú khỏa thân.”

catherine sóng mắt quyến rũ, đi theo nhìn một vòng camera theo dõi, cười mỉm nói:

“người ở phía sau camera giám sát, là hội trưởng, cùng với hai vị phó hội trưởng của công hội thợ săn, chúng tôi thẩm tra đối với thành viên mới cực kỳ nghiêm khắc, tối nay là một tầng khảo nghiệm cuối cùng cậu gia nhập công hội thợ săn, bọn họ phụ trách xét duyệt.”

chương 2296: gợi ý của thần (1)

một vị hội trưởng, ba vị phó hội trưởng… trong lòng trương nguyên thanh ít nhiều có chút kháng cự, nhưng thông thiên giáo chủ là huyễn thuật sư quái gở bất thường, sao có thể sợ trường hợp nho nhỏ này.

vì thế hắn mặt không biểu cảm cởi áo ngắn tay màu trắng cùng quần rộng màu đen, lại cởi quần lót boxer, tùy tay ném sang một bên, ở trong ánh mắt tỏa sáng của catherine, trần truồng đi đến bên bể, bước xuống nước.

thân thể vừa ngâm ở trong nước ấm, trương nguyên thanh liền cảm giác trong lòng run lên, đủ loại cảm xúc trong đầu nhanh chóng tiêu tán, lưu lại ý niệm đoan chính, nghiêm túc, giống như mình đã biến thành bao thanh thiên thiết diện vô tư.

“đây là?” trương nguyên thanh cúi đầu nhìn cái bể này.

“cái này gọi là thánh trì, một trong ba đại thánh vật của giáo đình, đạo cụ nghề nghiệp kỵ sĩ, do kỵ sĩ đoàn của giáo đình lúc trước cai quản. tác dụng của nó là tẩy rửa tà niệm cùng lệ khí trong lòng, mỗi khi kỵ sĩ đoàn quét sạch dị đoan trở về giáo đình, đều phải ngâm ở trong thánh trì một giờ.”

thứ tốt nha, có cơ hội đoạt nó, đưa về trong nước, mỗi ngày đều để đám tham quan ô lại kia ngâm một giờ, thế giới liền trở nên tốt đẹp… phản ứng đầu tiên của trương nguyên thanh là: ma nhãn khẳng định rất thích đạo cụ này.

đồng thời, đã hiểu nguyên nhân catherine mời hắn tắm uyên ương, đây là một tầng khảo nghiệm cuối cùng.

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, ngâm ở trong thánh trì, hắn thấy được thuộc tính vật phẩm:

“tên: mộc thân trì của thánh kỵ sĩ”

“loại hình: bồn tắm lớn”

“công năng: tẩy rửa, khế ước, lời thề”

“giới thiệu: một trong ba đại thánh vật của giáo đình. thời trung cổ hỗn loạn, vu nữ nguyền rủa, quỷ hút máu ô nhiễm, là uy hiếp lớn nhất của nhân viên thần chức giáo đình, vì cứu vớt

kỵ sĩ sa ngã, vì dự phòng kỵ sĩ bị ô nhiễm, thánh kỵ sĩ đời thứ ba tạo ra thánh khí này.”

“ghi chú: đàn ông đích thực, nên thản đản (trần truồng, lộ ‘bi’) gặp nhau.”

khế ước cùng lời thề đều là kỹ năng thường quy của nghề nghiệp kỵ sĩ, trái lại “tẩy rửa” khiến trương nguyên thanh có chút tò mò, suy đoán là kỹ năng đạo cụ mang theo, sau đó ẩn chứa đặc tính của kỵ sĩ.

kỹ năng của đạo cụ cao cấp, không phải trăm phần trăm phục chế nghề nghiệp linh cảnh, mà là căn cứ đặc tính của mình, dung hợp năng lực nghề nghiệp, diễn biến thành kỹ năng hoàn toàn mới.

ví dụ như năng lực của lưu manh bàn, thì không thuộc về bất cứ nghề nghiệp nào.

đáng tiếc không thể thu đạo cụ này vào vật phẩm, trương nguyên thanh liền không làm rõ được công hiệu cụ thể của “tẩy rửa”, nếu chỉ là tiêu trừ “tạp chất” trong cảm xúc, hắn cảm thấy cường độ rất thấp, không xứng với danh hiệu “ba đại thánh vật”.

catherine nhẹ nhàng gạt bọt nước, khuôn mặt trái xoan trắng nõn tinh xảo dính giọt nước, thấy thông thiên giáo chủ ánh mắt thâm thúy bình tĩnh, cô mím môi, u oán nói:

“tôi không đẹp sao?”

trương nguyên thanh cười khẩy một tiếng: “tôi cảm thấy donna đẹp hơn cô.”

khuôn mặt xinh đẹp của catherine trầm xuống, thu hồi nét quyến rũ, lạnh lùng nói: “thông thiên giáo chủ, tôi đại biểu công hội thợ săn tiến hành một vòng khảo sát cuối cùng đối với cậu, bây giờ, mời cậu thề: thành thực trả lời vấn đề của tôi.

“sau khi thề, cậu nếu nói dối, sẽ ngay lập tức trở về linh cảnh, nhớ kỹ điểm ấy. được rồi, cậu có mười giây thời gian chuẩn bị.”

nói xong, cô nâng lên cánh tay trắng phau, đảo qua mặt nước.

đáy ao sáng lên hào quang màu vàng thuần khiết sáng ngời, mang một ao nước xuân chiếu thành nước canh vàng.

tấm thân ngọc trắng nõn của catherine càng thêm xinh đẹp mê người, tựa như tiên tử tắm rửa trong dao trì.

tức giận rồi? ừm, cô ấy đối với donna có lòng ghen tị rất mãnh liệt, đây là một manh mối… trương nguyên thanh sắc mặt không thay đổi lập lời thề, nói: “không cần mười giây, cô hỏi đi.”

catherine chưa nói chuyện, nghiêm khắc dựa theo lưu trình, mười giây vừa qua, cô nói:

“nói cho tôi biết tuổi, quê quán, id linh cảnh cùng nghề nghiệp của cậu.”

“26 tuổi, xuất thân hoa quốc tùng hải, id linh cảnh thông thiên giáo chủ, nghề nghiệp huyễn thuật sư!” trương nguyên thanh thản nhiên đáp lại.

cao ốc tổng bộ ngân hàng new york, trong phòng ngủ.

âm thi dung mạo giống “thông thiên giáo chủ” như đúc, mi tâm bỗng vỡ ra một vết kiếm, vết kiếm mở rộng, cũng dọc theo thân hình nhanh chóng di chuyển, ‘phốc’ một tiếng, toàn bộ thân thể xé thành hai nửa.

làn da mặt ngoài thi thể “hòa tan”, hội tụ như nọc độc, biến thành một tấm da người mỏng như cánh ve.

phân thân trương nguyên thanh một tay thưởng thức gương yata, một tay khác nhặt lên da người, “nhiệm vụ hoàn thành! hi vọng bản thể thuận lợi qua ải.”

hắn gấp da người hoàn mỹ chỉnh tề, đặt ở đầu giường, lại cầm lên mũ đỏ nhỏ trên mặt bàn, thu âm thi tổn hại vào không gian mũ, sau đó quay đầu nói với ngân dao quận chúa ngồi ở bên bàn, xem phim âu mĩ:

“quận chúa, cô là động lòng xuân, hay là động dục?”

chương 2297: gợi ý của thần (2)

“không phải!” ngân dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ, một tay khác vỗ vỗ loa miêu vương trong túi đeo, nói: “tôi cần thu một ít audio đối thoại với kẻ địch, tôi không biết nói ngoại ngữ.”

trong loa máy tính truyền đến lời thô tục nam nữ quá độ vui vẻ mà không tự giác phát ra: “oh, fuck! oh, fuck!”

catherine đánh giá hắn, thấy thông thiên giáo chủ bình yên vô sự, khóe miệng nổi lên ý cười, tiếp tục hỏi:

“chúng tôi từng điều tra cậu, cậu ở đại khu thứ hai cực kỳ hạ thấp, ngũ hành minh ghi lại liên quan cậu phạm tội, không vượt qua ba dòng, giết đều là người có chức quan.”

“người tôi từng giết rất nhiều, cường quyền, tham quan, gian thương, quan phú nhị đại ỷ vào quyền thế tổ tông làm xằng làm bậy, rất nhiều.” trương nguyên thanh thản nhiên nói: “huyễn thuật sư giết người, đám ngu xuẩn kia của quan phương sao có khả năng điều tra ra.”

catherine khẽ gật đầu: “cậu tựa như có ác niệm mãnh liệt đối với quần thể này!”

“nhà bị bắt tháo dỡ, cha mẹ bởi vậy mà chết.”

“vì sao đến liên bang tự do?”

“tôi muốn tham gia phó bản giết chóc cuối năm, đến liên bang tự do săn đạo cụ đại khu thứ nhất, gia tăng tỷ lệ tấn thăng chúa tể.”

“cậu đối với ngũ hành minh đánh giá thế nào?”

“rác rưởi!”

“thiên phạt thì sao?”

“rác rưởi trong rác rưởi.”

“công hội thợ săn thì sao?”

“vẫn là rác rưởi.”

catherine ngẩn ra một phen, kinh ngạc đánh giá người trẻ tuổi cách 3 mét, khi hắn nói hai chữ “rác rưởi”, giọng điệu, ánh mắt cùng biểu cảm nhỏ bé kia, giống như quân chủ chúa tể thương sinh, vượt trên tất cả.

catherine từng gặp muôn hình muôn vẻ đàn ông, nhưng chưa bao giờ gặp ai cuồng ngạo tự phụ như thế.

cô gạt đi tạp niệm, tiếp tục nói:

“nếu phát hiện trong công hội thợ săn có người xúc phạm cấm kỵ của cậu, cậu sẽ làm như thế nào?”

“tôi không có đồng bạn, trên đời này không có ai là không thể giết, bao gồm chính tôi.”

catherine lộ ra nụ cười, đây là điều bình thường của một kẻ nghề nghiệp tà ác chấp niệm sâu nặng, hận không thể hủy diệt thế giới, bao gồm chính mình.

ở trong mắt nghề nghiệp tà ác, không có đồng bạn!

cái gọi là đồng bạn chỉ là bạn đường tạm thời phù hợp ích lợi, bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội cùng vứt bỏ, mặc dù ở trong tổ chức tà ác, cũng là như thế.

lúc này, điện thoại di động cô đặt ở bên cạnh ao “ting” một tiếng.

catherine xoay người cầm điện thoại di động lên, xem xong tin nhắn, thản nhiên nói:

“trả lời của cậu đạt được các xét duyệt viên tán thành, kế tiếp là tẩy rửa tà niệm. thông thiên giáo chủ, nếu cậu thật sự giống chính mình nói, từng gặp được chuyện cũ bi thảm cùng bất công, như vậy ao có thể tẩy rửa ác niệm trong lòng cậu, để cậu đạt được tịnh hóa, giải trừ gông xiềng trên linh hồn.

“đương nhiên, đây là tạm thời, trên đời không tồn tại bất cứ kỹ năng nào, có thể trừ khử ác niệm của nghề nghiệp tà ác.”

linh hồn của nghề nghiệp tà ác chính là nguồn ô nhiễm, tẩy rửa nhiều nhất là thanh trừ hết dơ bẩn ngọn nguồn tràn ra, theo thời gian trôi qua, tà niệm sẽ từng bước nảy sinh, khôi phục nguyên dạng.

không đợi trương nguyên thanh đáp lại, cô tiếp tục nói: “điều kiện tiên quyết là, cậu thật sự là nghề nghiệp tà ác!”

trương nguyên thanh nhất thời nhíu mày.

“kỹ năng có thể thông qua đạo cụ để ngụy trang, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, cậu có thể ngụy trang thành bất cứ nghề nghiệp nào. nhưng nghề nghiệp tà ác đều có một điểm giống nhau là cấp bậc càng cao, tà niệm càng mạnh. ác niệm trên linh hồn là rất khó ngụy trang.” nói tới đây, catherine lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa:

“đương nhiên, nếu linh hồn tràn ngập ác niệm, cho dù là nghề nghiệp hợp pháp, chúng tôi cũng vui vẻ tiếp nhận.”

ở trong lúc cô nói chuyện, trương nguyên thanh toàn bộ hành trình đều vận dụng đầu óc như cơn bão, hắn đã hiểu tác dụng của “tẩy rửa”, đây là thứ công hội thợ săn dùng để xác nhận nghề nghiệp tà ác.

tự do minh ước quả thật rất cẩn thận, chỉ mời chào một thành viên thánh giả cảnh, thậm chí cũng không phải tầng quản lý trung tâm, đã cẩn thận như thế.

khó trách một thế kỷ qua, các tổ chức hợp pháp lớn đều tìm không ra kẻ địch ẩn núp ở bên trong.

ác niệm, thứ này mình hẳn là không thiếu… trương nguyên thanh tuy không muốn thừa nhận, nhưng từng trải qua vô ngân đại sư giảng kinh, hắn hiểu rất rõ vấn đề trong linh hồn của mình.

trong khối thân thể này, tiềm tàng một linh hồn khiến nghề nghiệp tà ác cũng thương hại và kinh ngạc.

trương nguyên thanh nhìn quét một lần camera theo dõi trên đỉnh đầu, nói: “tẩy rửa như thế nào?”

“nước trong ao sẽ pha loãng ác niệm trong linh hồn cậu, mang ác niệm trong mình tưởng tượng thành một đám mực nước, ác niệm càng sâu, ao sẽ trở nên càng đen.” catherine cười nói:

“ở thánh giả cảnh, nghề nghiệp tà ác ác niệm sâu nhất tôi từng thấy, khiến nước biến thành màu cafe sữa.”

cô thu hồi nụ cười, nhìn chằm chằm trương nguyên thanh, “đây là một đạo lưu trình cuối cùng, đừng làm tôi thất vọng.”

khi nói chuyện, miệng cô khẽ mấp máy, tựa như mở ra chú ngữ nào đó.

chương 2298: gợi ý của thần (3)

một giây sau, đáy ao bộc phát ra hào quang màu vàng chói mắt, hào quang màu vàng tiếp đó thu liễm, ngưng tụ thành một vệt hào quang, dọc theo mắt cá chân trương nguyên thanh tiến

vào thân thể, chui vào cẳng chân, đùi, eo bụng, ngực, cuối cùng hội tụ ở mi tâm.

đầu trương nguyên thanh hơi ngẩng lên, lộ ra vẻ mặt vặn vẹo đau đớn ấm áp dễ chịu sung sướng đan xen.

ngay sau đó, một màn khiến catherine hoa dung thất sắc xuất hiện, chỉ thấy bên người thông thiên giáo chủ nhanh chóng nhuộm lên một tầng đen sì, cũng nhanh chóng lan tràn, lan tràn…

trong chớp mắt, ao nước liền bị "mực nước" ô nhiễm một nửa.

catherine biến sắc hẳn, nhanh chóng nhảy ra khỏi ao nước, tựa như mực nước là thứ gì đáng sợ.

"cái này…" cô trần truồng đứng ở bên ao, trong đôi mắt đẹp giăng kín kinh ngạc, một huyễn thuật sư thánh giả cảnh đỉnh phong, lại có ác niệm đáng sợ hơn nữa thâm trầm như thế?

dựa theo quy luật cấp bậc càng cao, ác niệm càng sâu, ác niệm khủng bố như thế, cấp bậc của thông thiên giáo chủ không có khả năng là thánh giả, ít nhất là chúa tể.

lúc trước cô chẳng hề để ý, ỷ vào là chúa tể, không sợ hãi ô nhiễm nho nhỏ, nhưng ác niệm của thông thiên giáo chủ đã không thua chúa tể nghề nghiệp tà ác, nếu lây dính chỗ dơ bẩn này, làm nghề nghiệp hợp pháp, cô rất có thể sẽ tinh thần thất thường.

"ting ting ting…"

điện thoại di động bên cạnh bể vang, người gọi tới là hội trưởng của công hội thợ săn.

catherine thu hồi tâm thần, bắt máy, sau khi nghe vài giây, cô buông điện thoại di động xuống, vẻ mặt phức tạp nhìn về phía trương nguyên thanh:

"cậu đã thông qua khảo hạch, hội trưởng bảo tôi cảnh báo cậu, cách mỗi một tháng, tới nơi này tẩy rửa ác niệm một lần, thứ chúng ta cần là đồng bạn lý trí, có thể câu thông có hiệu quả."

nghề nghiệp tà ác cũng lo lắng mình tinh thần thất thường? khóe miệng trương nguyên thanh giật một cái.

mười phút sau, trương nguyên thanh quấn khăn tắm, ngồi khoanh chân ở bên bàn trà, trước mặt đặt một ly cà phê, đối diện là catherine mặc khăn tắm tương tự, lộ ra khe rãnh trắng như tuyết.

“chúc mừng gia nhập công hội thợ săn, từ hôm nay trở đi, cậu chính là thành viên nội bộ của chúng tôi, nói trước với cậu một lần về phúc lợi.” catherine uống một ngụm cà phê, nói:

“tiền lương mỗi tháng 500.000 đồng liên bang, mỗi tháng có một lần cơ hội treo thưởng miễn phí. từ nay về sau, cậu làm nhiệm vụ, toàn bộ thù lao đều thuộc về cậu, công hội không rút phần trăm nữa.

“công hội sẽ định kỳ sắp xếp nhiệm vụ cho cậu, không thể từ chối, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ có tiền mặt, tài liệu, hướng dẫn phó bản, đạo cụ các loại phần thưởng, xem độ khó nhiệm vụ mà quyết định…”

trương nguyên thanh yên lặng nghe xong, nói: “không thành vấn đề!”

hắn cũng uống một ngụm cà phê, quay sang hỏi: “tôi muốn biết bối cảnh chân thật của công hội thợ săn, cùng tình báo tương quan giáo đình và di vật giáo hoàng.”

catherine cười nói: “cậu từng nghe nói tự do minh ước chưa?”

trương nguyên thanh lắc đầu.

“tổ chức linh cảnh hành giả cổ xưa nhất trên thế giới, chính là giáo đình cùng tự do minh ước. tự do minh ước thuộc về trận doanh tự do, do nghề nghiệp tự do cùng một đám nghề nghiệp hợp pháp hướng tới tự do tạo thành. giáo đình bị diệt, là công lao của các tiền bối tổ chức.”

“tôi biết rồi, dùng lời trận doanh hợp pháp hình dung, cô là kẻ sa ngã trong nghề nghiệp hợp pháp.”

“kẻ sa ngã?” catherine cười khanh khách nói: “tôi không phải kẻ sa ngã, tôi chỉ là nhìn thấu bản chất vũ trụ. cực hạn của trật tự, là không có trật tự. cực hạn của hỗn loạn là hủy diệt, hủy diệt mới là trật tự vĩnh hằng không thay đổi, đây, là gợi ý của thần!”

“gợi ý của thần?” trương nguyên thanh khẽ nhíu mày: “cô nói, thần?”

những lời này của catherine, thái nhất môn tiền trưởng lão sơn hà vĩnh tồn, đại hộ pháp ám dạ mân côi, từng nói ra lời tương tự.

“cậu không tin thần?” catherine hỏi ngược lại.

“tin chứ, tôi tin thượng đế, phật tổ, ngọc hoàng đại đế cùng chư thiên thần phật, cha mẹ tôi trước khi chết bởi cưỡng ép phá dỡ, cả nhà chúng tôi thường xuyên đi chùa miếu dâng hương.” trương nguyên thanh thản nhiên nói: “tin một chút lại không thiệt.”

hắn không tự giác bắt chước giọng điệu của địch thái, khiến mình trở nên rất gợi đòn.

thân thể catherine lười biếng ngả về sau, tựa vào ghế dựa lưng, lấy một loại cảm giác về sự ưu việt đại lão nhìn newbie, khẽ cười nói:

“người phàm không tin thần có thể lý giải, chúng ta quần thể như vậy, không nên không tin thần tồn tại. cậu là thánh giả đỉnh phong, số lần tiến vào linh cảnh rất nhiều, hẳn là từng tiếp xúc rất nhiều tin tức hành giả cấp thấp không tiếp xúc được.”

là từng tiếp xúc rất nhiều tin tức, nhưng số lần tôi vào linh cảnh thật sự không nhiều… trương nguyên thanh vẫn duy trì tư thái lạnh lùng dự thính, nghe catherine chậm rãi nói:

“chẳng lẽ cậu chưa từng tò mò, là ai sáng tạo linh cảnh? chưa từng tò mò phía trên bán thần là phẩm chất gì? bán thần bán thần, nghe tên hẳn có thể phỏng đoán, nếu không có thần, lại nào sẽ có ‘bán thần’ cái xưng hô này?”

chương 2299: kho báu của giáo đình (1)

trương nguyên thanh ra vẻ trầm ngâm, gật đầu nói: “có đạo lý, cho nên thần ở đâu? trong linh cảnh sao?”

catherine lắc đầu: “không có ai biết thần ở nơi nào, thánh điện thần ở, không phải thứ người phàm có thể thăm dò.”

“cho nên là thần cho các người gợi ý, bảo các người tiêu diệt giáo đình? thần nếu không gì không làm được, lại nào cần mượn tay các người? thần nếu đã sáng tạo linh cảnh, linh cảnh hành giả toàn thế giới đều là đồ chơi trong tay kẻ đó, cần gì phải tiêu diệt giáo đình.” trương nguyên thanh cố gắng nói vu vơ.

“bởi vì thần không thể buông xuống nhân gian, cho nên muốn để con chiên hành tẩu ở nhân gian thay ngài trừng phạt dị đoan.” catherine ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt cùng sùng bái, giống như đang tự hào vì thân phận “con chiên” của mình.

thần không thể buông xuống nhân gian? trương nguyên thanh đạt được hai tình báo tương đối quan trọng, một, trong linh cảnh tồn tại sinh linh cấp bậc quản lý viên, cũng chính là thần trong mồm catherine.

hai, thần ở linh cảnh, không thể đi vào hiện thực.

hắn cân nhắc hỏi: “tôi có thể lý giải như vậy hay không, cái gọi là thần của cô, là thần của trận doanh tự do chúng ta. như vậy trận doanh hợp pháp cũng tồn tại thần.”

“không!” catherine thấp giọng nói: “trận doanh hợp pháp không có thần, bằng không, một thế kỷ trước giáo đình vì sao sẽ bị diệt?”

cái này… lời của catherine khiến trong lòng trương nguyên thanh trầm xuống, trận doanh hợp pháp không có thần? đúng rồi, mình nhớ hội trưởng từng nói, “virus xâm nhập” thời đại thượng cổ, khiến một vị quản lý viên cuối cùng là oa hoàng ngã xuống.

cũng chính là nói, trận doanh hợp pháp đã không có thần. nhưng, nếu trận doanh hợp pháp không có thần, vậy trong bộ trang bị tế trời đề cập hạo thiên, là ai? trong lòng trương nguyên thanh âm thầm cảnh giác, thầm nhủ hạo thiên này sẽ không là lớp ngụy trang của tà thần nào đó chứ?

từ xưa đến nay, tựa như chỉ có thủy hoàng đế từng câu thông hạo thiên, sau đó thủy hoàng đế liền xong con ong, đại tần hai đời đã diệt vong… cái đệch, tương lai sau khi tập hợp đủ bộ

trang bị tế trời, không thể câu thông hạo thiên, điều tra trước một phen thủy hoàng đế.

“chuyện của thần, tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn biết trong di vật giáo hoàng có bảo bối gì?” trương nguyên thanh rất muốn tiếp tục hỏi, nhưng hắn không dám ở trên đề tài “thần” biểu lộ ra sự tò mò quá mạnh.

lo lắng bị các chúa tể sau camera giám sát phát giác cái gì.

“giáo đình thời kì đỉnh phong, có được ba vị bán thần! phân biệt là giáo hoàng, hồng y giám mục cùng thánh kỵ sĩ thủ lĩnh kỵ sĩ đoàn. căn cứ các tiền bối tự do minh ước miêu tả, giáo hoàng trước khi chết trận, rút ra bổn nguyên lực của hồng y giám mục cùng thánh kỵ sĩ, tiến hành phong ấn, đưa vào kho báu của giáo đình. sau khi giáo hoàng chết, thánh bàn biến mất hơn một trăm năm, thẳng đến gần đây mới bị chúng tôi tìm được.” catherine nói:

“đây cũng là nguyên nhân vì sao nghề nghiệp kỵ sĩ không có bán thần hiện thế.”

bổn nguyên lực của hồng y giám mục cùng thánh kỵ sĩ? hắn là giống với thái âm bổn nguyên, thuộc về quyền hạn quản lý viên nghề nghiệp hợp pháp… tinh thần trương nguyên thanh rung lên, tràn ngập kích động cùng khát vọng.

vốn ở trong ý tưởng của hắn, hơn một trăm năm trước linh cảnh vừa mới xuất hiện, số lượng linh cảnh hành giả không nhiều, cấp bậc không cao, mở ra ở giai đoạn khai hoang.

giáo đình tất nhiên là tổ chức mạnh nhất đương thời, nhưng sợ cũng chỉ là tân thủ thôn mà thôi.

trong kho báu của giáo đình, cùng lắm chỉ vài món đạo cụ cấp chúa tể, một hai món đạo cụ loại quy tắc giai đoạn thánh giả, thậm chí không có.

không ngờ thế mà lại có quyền hạn quản lý viên!

trương nguyên thanh để ánh mắt mình lóe ra tham lam, hỏi: “các người tìm được kỵ sĩ kia chưa! tung tích hai khối thánh bàn khác có tin tức chưa?”

catherine gật gật đầu: “kỵ sĩ kia tìm được rồi, nhưng tạm thời không thể động vào.”

“vì sao?”

“hắn trốn ở trong nhà winnie berent.”

ừm? kỵ sĩ đơn truyền cùng winnie quen biết? thế mà trốn đến trong nhà thủ tịch kiểm sát quan, rất cơ trí đấy… trong lòng trương nguyên thanh chậc chậc hai tiếng, nghe catherine tiếp tục nói:

“về phần hai khối thánh bàn khác, chúng tôi đã đang điều tra chuyện cũ cuộc đời hoắc chính khôi, trải qua điều tra, chúng tôi đã tìm được manh mối một khối thánh bàn. hoắc chính khôi năm đó mang một món văn vật đồng xanh tên ‘chu quý phượng điểu tôn’ quyên cho hoa quốc, mà không lâu trước đó, phó thanh dương quyền quý mới tấn thăng của ngũ hành minh, từng tự mình đến bảo tàng kinh thành kiểm tra văn vật này.

nếu trong món văn vật đồng xanh kia cất giấu mảnh vỡ thánh bàn, như vậy rất đáng tiếc, quá nửa đã bị phó thanh dương nhanh chân đến trước. nhưng chúng tôi không nghĩ ra, vì sao hắn có thể sớm tìm được chu quý phượng điểu tôn?”

khi nói những lời này, ánh mắt catherine thầm chứa thâm ý chăm chú nhìn trương nguyên thanh.

chương 2300: kho báu của giáo đình (2)

tự do minh ước thủ đoạn thông thiên nha, bên trong ngũ hành minh quả nhiên cũng có thành viên của tự do minh ước, nghe ý tứ catherine, cô ta ở trên chuyện này, có chút hoài nghi mình… trong lòng trương nguyên thanh thầm run sợ, sau khi suy tư vài giây, cố ý thở dài:

“tôi hiểu rồi!”

catherine ngẩn ra, “cậu hiểu cái gì?”

“tôi hiểu phó thanh dương vì sao có thể trước chúng ta một bước điều tra món văn vật kia.” trương nguyên thanh lạnh lùng nói: “tiêu dao kiếm tiên kia, là thành viên của ngũ hành minh, là hắn mang tin tức truyền cho phó thanh dương.”

catherine nhíu mày suy nghĩ một lát, giật mình nói: “tôi hiểu rồi!”

nhiều lớp ngụy trang đúng là có lợi, có thể tùy tiện đổ tội! trương nguyên thanh đổ tội là có căn cứ, tiêu dao kiếm tiên cũng là người biết tình huống, hơn nữa đến từ đại khu thứ hai.

tuy không có chứng cứ chứng minh tiêu dao kiếm tiên là thành viên quan phương, nhưng new york thế cục rung chuyển, ngũ hành minh âm thầm sắp xếp gián điệp tới tìm hiểu tình báo, chấp hành nhiệm vụ cơ mật, hợp tình hợp lý.

nghĩ hẳn catherine là ý thức được một điểm này.

“tôi sẽ phái người tranh tiêu dao kiếm tiên, mảnh vỡ thánh bàn cậu tạm thời không cần phải quản, bởi vì sự kiện julian tử vong, xung đột của thiên phạt cùng chúng tôi kịch liệt thêm, thế cục một đoạn thời gian tương lai sẽ cực kỳ khẩn trương, chúng tôi cần năng lực của cậu. an tâm ẩn núp, chờ đợi nhiệm vụ đi.” catherine nói.

đây là muốn tạm thời đẩy mình ra khỏi nhiệm vụ của thánh bàn, công hội thợ săn là muốn nắm giữ một khối thánh bàn, từ chỗ mình cầm lại quyền chủ động… trương nguyên thanh không từ chối, nói:

“lúc không có nhiệm vụ, tôi buổi tối mỗi ngày sẽ xem điện thoại di động một lần, có nhiệm vụ cần sớm cho tôi biết.”

nói xong, ở trong ánh mắt u oán của catherine, thi triển xuyên qua mộng cảnh, không chút do dự rời khỏi.

trương nguyên thanh liên tục không ngừng xuyên qua ở trong mộng cảnh, chưa lập tức quay về thiên phạt, mà là từ kings county tới khu queens cách vách, tùy tiện tìm một khách sạn, tiến vào một gian phòng không người.

hắn ngồi xuống ở bên bàn, gửi một tin nhắn cho hội trưởng: “nhiệm vụ hoàn thành, tôi đã là thành viên nội bộ của tự do minh ước, cấp trên là catherine. mặt khác, tôi hăm dò được một ít tình báo.”

gửi xong tin nhắn, hắn bắt đầu đếm thầm, mười giây sau, trong phòng khách sạn xuất hiện một người đàn ông mặc áo ngủ màu vàng cức, đeo mặt nạ màu bạc, tóc rối bời.

“ông quả nhiên có thể định vị tôi.” trương nguyên thanh hừ hừ nói.

“nói lời thừa, trái tim kia của cậu là tôi phong ấn, cậu cho dù đến trên mặt trăng, tôi cũng có thể định vị ngươi.” hội trưởng bật lại một câu, sau đó nói: “đối thoại không có dinh dưỡng kết thúc sớm một chút, nói chính sự.”

trương nguyên thanh liền mang tình báo mình từ chỗ catherine tìm hiểu được nói ra.

“trong kho báu giáo đình thế mà có quyền hạn quản lý viên? tin tức tốt, tin tức quá tốt.” hội trưởng hưng phấn ở trong phòng đi qua đi lại.

có thể khiến hắn người cấp bậc này kích động như thế, cũng chỉ có quyền hạn quản lý viên.

sau khi hưng phấn, hắn bình tĩnh lại, “theo lý thuyết, tôi nên toàn lực tìm kiếm mảnh vỡ thánh bàn, mau chóng tập hợp đủ thánh bàn, nhưng như vậy, tự do minh ước sẽ ý thức được, chúng ta vĩnh viễn nhanh hơn bọn hắn một bước. chuyện phó thanh dương cậu có thể dùng tiêu dao kiếm tiên lấy lệ cho xong, nhưng loại lý do này rất khó dùng lần thứ hai.

“một khi tự do minh ước nổi lên lòng nghi ngờ đối với cậu, nhiệm vụ nằm vùng liền rất khó.”

“nhiệm vụ nằm vùng không quan trọng bằng quyền hạn quản lý viên chứ?”

“nhưng cậu quan trọng hơn quyền hạn quản lý viên, cậu là thái dương chi chủ chúng tôi nâng đỡ.” hội trưởng suy tư vài giây, nói: “công hội thợ săn không hi vọng thông thiên giáo chủ tham dự tìm kiếm mảnh vỡ nữa. như vậy đi, chuyện mảnh vỡ thánh bàn, để cú mang thân phận ngụy trang này đến.”

ý kiến hay, tiêu dao kiếm tiên là mật thám của ngũ hành minh, hoàn toàn có thể liên thủ với cú mang, âm thầm điều tra di vật giáo hoàng, các phương diện đều nói thông, minh ước tự do sẽ không hoài nghi đến trên người thông thiên giáo chủ.

trương nguyên thanh gật gật đầu, tán đồng đề nghị của hội trưởng, sau đó hỏi:

“ông cảm thấy bảo tàng giáo đình sẽ ở nơi nào?”

ngài hội trưởng nhún nhún vai:

“có thể ở linh cảnh, cũng có thể ở di tích cổ đại. trong thế giới hiện thực, ngẫu nhiên sẽ có bí cảnh cổ đại lưu lại, dùng thuật ngữ quốc gia chúng ta mà nói, chính là động thiên phúc địa.

“năm đó tổ chức tiêu dao chính là mở ra di tích nào đó, thiếu chút nữa thả ra tà vật đến từ viễn cổ, may mắn nơi đó bảo bối không ít, bọn họ thu thập tài liệu, tạo ra một vườn bách thú, thu dụng ác niệm viễn cổ.”

trương nguyên thanh vội vàng hỏi: “ngài là nghề nghiệp hư không, am hiểu nhất tầm bảo, cũng có thể tự do ra vào linh cảnh, có thể tìm được kho báu giáo đình không?”

chương 2301: trái tim dị biến (1)

ngài hội trưởng lắc lắc đầu: “đã cần chìa khóa mới có thể mở ra, nói rõ kho báu bị phong ấn, tôi có lẽ có thể xuyên thấu phong ấn, nhưng phong ấn sẽ ngăn cách khí tức cùng tọa độ, thế giới lớn như vậy, không dễ tìm.”

“không dễ tìm nói lên có thể tìm.”

“không dễ tìm ý tứ là, có thể phải tốn vài năm, thậm chí mười mấy năm. so với như thế, không bằng cố gắng thu thập thánh bàn.”

có đạo lý… trương nguyên thanh không còn lời nào để chống đỡ, quay sang nói tới một việc chính khác: “qua vài ngày nữa, tôi liền phải vào phó bản nhiều người, hội trưởng, tôi có dự cảm, sẽ vào phó bản giai đoạn chúa tể, ông có ý kiến gì?”

chuyện này cực kỳ quan trọng, đầu tiên, phó bản nhiều người khác với phó bản một người, cái sau có thể lắc người giải quyết, triệu hồi đại tỷ linh cảnh triệu ấu khanh, đẩy ngang phó bản.

nhưng phó bản nhiều người thì khác, bên trong có nhiều vị chúa tể tổ đội.

mà chúa tể của đại khu thứ hai, người nào chưa từng nghe nói đại danh của nguyên thủy thiên tôn, người nào không biết quan hệ của hắn cùng tam đạo sơn nương nương, một khi triệu hồi nương nương, thân phận quá nửa bại lộ.

nếu không triệu hồi nương nương, bằng thực lực của hắn, muốn sinh tồn ở trong phó bản nhiều người giai đoạn chúa tể, tất nhiên dùng ra toàn lực, những kỹ năng, đạo cụ có tính dấu hiệu kia, cũng sẽ bại lộ thân phận của hắn.

phương thức tốt nhất, là để hội trưởng mang hắn ra khỏi phó bản, nhưng như vậy, rớt cấp liền không thể tránh né.

“nếu cậu không muốn rớt cấp, còn có một loại biện pháp, đó chính là giết sạch chúa tể trong phó bản, chỉ có cậu sống sót, sẽ không ai biết nguyên thủy thiên tôn sống lại. chẳng qua, nếu như vậy tôi sẽ bị linh cảnh trừng phạt.” ngài hội trưởng nói:

“tôi không giống với tam đạo sơn nương nương, cô ấy là npc bên trong linh cảnh, hành vi của cô ấy, sẽ bị linh cảnh phán là một bộ phận của chương trình vận hành. tôi là người chơi, người chơi mạnh mẽ can thiệp phó bản, giống như lỗi hệ thống, sẽ lọt vào linh cảnh điều tra tiêu diệt. nếu chỉ là mang cậu ra ngoài, cắn trả đối với tôi mà nói xem nhẹ không tính, nhưng nếu là diệt khẩu chúa tể trong phó bản, cắn trả tuy sẽ không giết chết tôi, nhưng phải trả giá thê thảm nặng nề.”

trương nguyên thanh thở dài, có chút đau đầu day day mi tâm.

trong chúa tể ghép đến, nhất định sẽ có người tốt, vì giấu giếm mình sống lại lạm sát chúa tể hợp pháp, có chút vi phạm nguyên tắc của hắn.

nhưng nếu rớt cấp, từ cấp 5 lên tới cấp 6 đỉnh phong, ít nhất hai cái phó bản cấp s, trước khi vượt qua phó bản giết chóc muốn khôi phục, gần như không thể.

trí mạng nhất là, phó bản tháng mười một cũng là phó bản nhiều người, nếu rớt một lần nữa, hắn ngay cả tư cách tham gia phó bản giết chóc cũng không còn.

“đạo cụ trên người tôi đủ nhiều, rớt cấp cũng có thể độc bá thánh giả cảnh, chỉ là chém giết chúa tể khó hơn rất nhiều, về phần phó bản tháng mười một, đến lúc đó nói sau.” trương nguyên thanh khi nói câu này, điên cuồng ám chỉ hội trưởng: mau nghĩ biện pháp cho tôi!

hội trưởng vui sướng vỗ vai của hắn: “người hiểu được đi một bước xem một bước, đều là trí giả nha. chúng ta ý tưởng giống nhau.”

cần ông làm gì?

trương nguyên thanh rời khỏi khách sạn, ẩn đi thân hình, đeo bao tay tật phong giả, hướng tới đảo manhattan bay đi.

trở lại tòa nhà ngân hàng, vào thang máy đi lên, tiến vào phòng ngủ của mình, thẳng đến lúc này, hắn vẫn không nghĩ ra biện pháp thích đáng giải quyết vấn đề phó bản.

thánh giả song nghề nghiệp đỉnh phong, lại thêm một bộ trang bị tử kim trói buộc, chỉ riêng những thứ này, đã định sẵn hắn chỉ có thể tiến vào phó bản giai đoạn chúa tể.

sơ ý rồi, sớm biết nên đợi tấn thăng chúa tể, lại đi thăng cấp bộ trang bị tử kim… thật ra còn có một biện pháp, chính là vào phó bản trước, nếu tổ đội chúa tể đều là kẻ ác, ta liền triệu hồi ấu khanh, tận diệt bọn họ, nhưng cái này chỉ có thể làm một phương án dự bị, xác suất mọi thành viên ác nhân không cao.

trương nguyên thanh vừa suy nghĩ, vừa cởi quần áo, tiến vào phòng tắm, đứng ở dưới vòi hoa sen gội rửa thân thể.

trương nguyên thanh đêm nay là tán tài đồng tử, tinh chất giúp đỡ bạn gái.

tắm rồi tắm, hắn liền quên đi những chuyện phiền lòng này.

vẫn là bạn gái tốt, bạn gái có thể tiêu trừ phiền não… hắn sờ sờ ‘đầu nhỏ’, thầm nghĩ.

tắm rửa xong, trương nguyên thanh khoác áo bào tắm, đang muốn búng ngón tay, tinh độn đến phòng bạn gái, đúng lúc này, bên tai truyền đến hai tiếng “phành phành” nặng nề.

“phành phành, phành phành, phành phành phành phành…”

thanh âm như nổi trống không ngừng vang lên, càng lúc càng kịch liệt, trái tim trong lồng ngực giống như động cơ quá tải, cùng lúc nhảy lên, sinh ra cảm giác đau đớn như xé rách.

trương nguyên thanh ôm ngực, lảo đảo vài bước, thân thể dán tường chậm rãi trượt xuống, lồng ngực mắt thường có thể thấy được phập phồng, bên trong tựa như có cái gì sắp phá vỡ da thịt nhảy ra.

chương 2302: trái tim dị biến (2)

làn da dưới áo bào tắm nhanh chóng nhuộm lên màu tối đen, từng sợi mạch máu màu đen lồi lên, con ngươi, tròng trắng mắt của hắn cũng chuyển thành tối đen, mi tâm hiện lên một đám tinh vân như mộng ảo.

tinh vân tiếp đó mơ hồ, hướng về một khuôn mặt "cười khổ đan xen" chuyển biến.

phong ấn vật phẩm huyễn thần buông lỏng, lực lượng tà ác ăn mòn thân thể cùng linh hồn trương nguyên thanh.

đối với điều này, hắn sớm có chuẩn bị, nhanh chóng móc ra một xấp phá sát phù, dán ở mi tâm, ngực, lấy lực lượng thái dương dẫn cháy, hai luồng hào quang vàng óng ảm đạm bùng nổ, xua tan bộ phận ô nhiễm tinh thần.

hắn cố gắng tụ tập lực lượng tinh thần, tiêu hao một rồi lại một tấm phá sát phù, sức mạnh ý chí phối hợp nhật chi thần lực trấn áp ô nhiễm tinh thần.

trương nguyên thanh khi thì ở trên bản cựa quậy quay cuồng, khi thì cuộn mình run rẩy, khi thì dùng đầu húc vào tường, tuyến mồ hôi giống như nước lũ vỡ đê, điên cuồng tiết ra.

tinh thần lực cùng sức khôi phục kiên cường dẻo dai của thần dạ du, khiến hắn luôn duy trì tỉnh táo, ở trong thống khổ giày vò.

không biết qua bao lâu, một rồi lại một đợt ô nhiễm tinh thần như thủy triều rốt cuộc suy yếu, tiếp đó biến mất.

trái tim màu đen ổn định, cũng dung hợp càng sâu hơn với hắn.

trương nguyên thanh ngã chỏng vó, mỗi một khối cơ bắp đều đang run rẩy, đau mỏi, nhưng hắn không để ý mỏi mệt trên thân thể, mà là cảm thụ được biến hóa mang đến sau khi vật phẩm huyễn thần tiến một bước sống lại.

công năng sửa chữa id linh cảnh có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

hắn bây giờ có thể thông qua cắn nuốt thẻ nhân vật để đạt được id linh cảnh của người khác, thẻ nhân vật bị cắn nuốt sẽ vĩnh viễn bảo tồn ở trong trái tim màu đen, trở thành một lớp ngụy trang vĩnh cửu.

nhưng loại cắn nuốt này giới hạn ở cướp đoạt id, kỹ năng tương quan thẻ nhân vật, ô vật phẩm không ở trong phạm vi cắn nuốt.

tác dụng duy nhất của năng lực này là lừa gạt linh cảnh, lấy nghề nghiệp, cấp bậc của id bị cướp đoạt ra vào linh cảnh.

giải thích đơn giản chính là, trương nguyên thanh tước đoạt thẻ nhân vật của anh gà đỏ, như vậy ở trong "cấp bậc" linh cảnh, hắn liền thành hỏa ma cấp 5, đợi tới lúc hắn vào phó bản, linh cảnh sẽ tự động sắp xếp phó bản hỏa ma cấp 5.

công năng này, thật ra là cực hạn thuật dịch dung của huyễn thuật sư, là hình thái đỉnh cao của kỹ năng này.

đối tượng lừa gạt từ nhân loại biến thành linh cảnh.

"cảm giác không có tác dụng quái gì nha…" trương nguyên thanh tinh thần mệt mỏi nói thầm một tiếng.

vài giây sau, đầu óc dần dần tỉnh táo, hắn đột nhiên bật tôm một cái đứng dậy, vẻ mặt đầy kích động.

"mình có thể thông qua cắn nuốt thẻ nhân vật, chiếm dụng id linh cảnh của người khác, nếu đối tượng bị cắn nuốt tháng này đã tiến vào linh cảnh, vậy mình liền có thể vòng qua phó bản tháng mười, không cần vào linh cảnh nữa." trương nguyên thanh vỗ hai tay:

"hoàn mỹ!"

ài, mệt mỏi quá, cả người giống như hư thoát, hôm nay không viện trợ quan nhã tỷ nữa… hưng phấn qua đi, hắn cảm giác từng tế bào đều đang rên rỉ, thúc giục hắn mau ngủ.

trương nguyên thanh lấy ra điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho quan nhã: "huyệt!"

quan nhã: "?"

trương nguyên thanh: "thái!"

quan nhã: "nghỉ ngơi sớm một chút."

trương nguyên thanh ném điện thoại di động về phía đầu giường, chưa lau người, chui vào chăn, mệt mỏi ngủ.

buổi sáng hôm sau, trương nguyên thanh ở nhà ăn của nhân viên thiên phạt dùng qua bữa sáng, dẫn theo thành viên đoàn đội đi vào khu làm việc.

không có người ngoài, viên đình cầm ly nước đi ra, nói: "có muốn biết tình yêu của hội trưởng donna hay không? chính là vị new york đệ nhất mỹ nhân kia."

"muốn chứ muốn chứ!" anh gà đỏ dùng sức gật đầu, trong đầu nhớ lại donna caroline phong tình vạn chủng, lại dịu dàng động lòng người, không khỏi lộ ra nét si mê.

thiên hạ quy hỏa cùng triệu thành hoàng cũng yên lặng vểnh tai.

tôn miểu miểu bĩu môi, "tình yêu của loại phụ nữ đó, anh nói ba ngày ba đêm có thể nói hết sao, thời gian đi làm, không cho phép nói chuyện phiếm."

cô vừa nói xong, đã bị trương nguyên thanh, anh gà đỏ, thiên hạ quy hỏa và triệu thành hoàng xì một tiếng: "đi đi đi!"

tôn miểu miểu dậm chân, thở phì phì vào văn phòng.

mấy gã đàn ông hừng hực tụ lại bên người viên đình, nghe hắn kể chuyện xấu màu hường của donna, vị hội trưởng này là nhân vật khó lường, nghề nghiệp ái dục bình thường, chỉ biết lấy sắc hầu người, cô ấy thì khác, cô ấy là chơi cảm tình.

cô tính cách dịu dàng, tác phong chính phái, đối đãi người khác ôn hòa lễ phép, làm người ta như tắm gió xuân, là cô gái max điểm thuộc tính mẹ cùng vợ hiền.

đối mặt người tình trẻ tuổi, cô sẽ dịu dàng nhỏ nhẹ cho sự quan tâm, như người mẹ bao dung tính tình của bọn họ, lắng nghe phiền não của bọn họ, cho bọn họ cổ vũ cùng cưng chiều.

chương 2303: tin đồn về phó thanh dương cùng nguyên thủy thiên tôn (1)

đối mặt người tình lớn tuổi, cô là một người vợ hiền lành, ở lúc hắn đến bưng trà nóng, đón lấy áo khoác, ở lúc hắn mỏi mệt bóp vai đấm lưng, nếu chồng muốn kể hết phiền não, cô chính là người nghe trung thành nhất yên tĩnh nhất, yên lặng

cung cấp giá trị cảm xúc, tuyệt không phát biểu ý kiến của mình.

các người tình của cô, đối với cô càng nhiều là có sự ỷ lại, có đôi khi lái xe mấy giờ, chỉ vì cùng cô ăn một bữa cơm, uống một chén trà nóng.

thẳng đến khi gặp gỡ ma quân, ma quân sắc trung ác quỷ.

tên kia lúc ở new york, mạnh mẽ chiếm lấy donna, quyền đánh thủ tịch chấp hành quan, chân đạp hải thần đại giám mục, dưới khố còn có một chúa tể của câu lạc bộ tửu thần.

mang người tình của donna đánh giận mà không dám nói gì, sau đó chiếm lấy đệ nhất mỹ nhân new york, ba ngày không ra khỏi cửa phòng.

“ma quân thật sự là tiểu nhân vô sỉ không biết xấu hổ!” anh gà đỏ ghen tị tới mức tế bào phân ly.

“tiện nhân!” trương nguyên thanh phụ họa.

triệu thành hoàng và thiên hạ quy hỏa mặt âm trầm, gật gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

tuyệt đại giai nhân như thế, thế mà bị ma quân hạng đạo chích này ngày qua ngày chiếm lấy.

lúc này, một cô gái trẻ tuổi mặc trang phục công sở, tiến vào khu vực làm việc của ngũ hành minh, con ngươi màu xanh lục nhạt đảo qua, đi thẳng về phía mấy vị thánh giả.

trương nguyên thanh cảm thấy cô gái này có chút quen mắt, nghĩ một chút, mới nhớ ra là một trong những thư ký của văn phòng winnie.

“bộ trưởng winnie mời các vị đi qua họp, ở phòng họp số 3.”

“nicola, đã xảy ra chuyện gì?” quan nhã phát hiện sắc mặt vị thư ký này có chút không đúng.

“đây là nội dung trên hội nghị!”

nicola chưa trực tiếp trả lời, làm ra một cái động tác “mời”, cô tướng mạo bình thường, dáng người hơi béo, khuôn mặt luôn căng cứng, giống như đã mất đi công năng nụ cười.

thành viên bộ kiểm sát phần lớn đều là như thế, nóng nảy dễ giận, uy nghiêm, công chính, là tính chất đặc biệt trong tính cách của bọn họ.

đương nhiên trong những tính chất đặc biệt này, công chính là tính cách định nghĩa mềm, không phải quyết định, đại bộ phận lôi pháp sư tương đối công chính, nhưng cũng tồn tại bộ phận nhỏ lôi pháp sư tâm thuật bất chính.

trong toàn bộ nghề nghiệp linh cảnh, chỉ có nghề nghiệp kỵ sĩ là công chính, là có thể tin cậy. trừ kỵ sĩ đã sa ngã.

đám người trương nguyên thanh rời khỏi khu vực làm việc, tới phòng họp số 3.

nicola đẩy ra cửa kính mờ, phòng họp số 3 là phòng họp cỡ lớn có thể chứa trên năm mươi người, có một cái bàn hội nghị màu nâu hai mươi cái ghế, vị trí chủ tịch có hai cái, phân biệt cho hai vị thủ tịch ngồi.

bên cạnh bàn hội nghị ngồi đầy thành viên thiên phạt, không để lại ghế cho đội ngũ viện trợ ngũ hành minh. trương nguyên thanh nhìn lướt qua thành viên trên ghế, thấy đều là thánh giả, liền yên lặng dẫn theo đám người anh gà đỏ đi ghế người nghe.

bọn họ là người ngoài, không có ghế chính quy thì không có, đương nhiên, nếu ngồi ở bên cạnh bàn hội nghị có hành giả siêu phàm, vậy trương nguyên thanh phải cào xé với hai vị thủ tịch một hồi.

sean med nhíu mày, nghiêm túc cứng ngắc, tựa như chưa nhìn thấy đám người ngũ hành minh.

winnie thì hướng bọn họ khẽ gật đầu, nhưng sắc mặt không quá dễ coi.

sau khi vào ngồi, trương nguyên thanh nhìn về phía màn chiếu, bên trên chiếu một thi thể quái vật, có đầu nhân loại, thân cá mập mạp, giăng kín vảy màu đen sì, vị trí đuôi cá là tám cái xúc tu bạch tuộc, dính đầy chất lỏng sền sệt.

khuôn mặt người chết vặn vẹo cùng đau đớn, lúc còn sống tựa như từng chịu đau đớn mãnh liệt.

“người chết tên abner carlyle, kiểm sát quan bạc trắng cấp 2, hung thủ là hội sinh vật luyện kim “ma thú haas”, kẻ biến dị cấp 6.” winnie cầm lấy điều khiển từ xa trong tay, chuyển đổi hình ảnh.

hình ảnh mới xuất hiện ở trên màn chiếu, đó là một hàng tiếng anh dùng máu tươi viết: “tổ chức hợp pháp vô năng, có thể dốc hết toàn lực tới giết ta là ma thú haas!”

winnie nói: “ngày hôm qua, mail săn giết thành viên bảng truy nã cấp a new york, vừa mới gửi tới các tổ chức hợp pháp lớn, carlyle liền bị hại, đây là khiêu khích. ma thú haas tính tình cuồng ngạo kiêu ngạo, phù hợp tác phong của hắn, có thể bài trừ có người giả mạo vu oan.”

kiểm sát quan bạc trắng cấp 2, đây là người của winnie, khó trách sắc mặt cô không tốt lắm… trương nguyên thanh giật mình nói.

về phần ma thú haas, nếu trương nguyên thanh nhớ không lầm, người này ở trong bảng truy nã cấp a new york xếp thứ năm, là chấp sự cao cấp của hội sinh vật luyện kim.

“chúng ta bên này vừa có động tác, trận doanh tà ác liền sát hại một vị kiểm sát quan khiêu khích, nói rõ địa chỉ người chết đã sớm bại lộ.” quan nhã phân tích: “có phải hay không có thể lý giải là, trận doanh tà ác nắm giữ địa chỉ rất nhiều kiểm sát quan, chấp hành quan của thiên phạt, điều này rất bất lợi đối với chúng ta.”

chương 2304: tin đồn về phó thanh dương cùng nguyên thủy thiên tôn (2)

lời của cô, làm đám người thiên phạt sắc mặt trầm xuống.

trương nguyên thanh giật mình.

che giấu địa chỉ của mình, là nhận thức chung của thành viên tổ chức hợp pháp toàn thế giới, thánh giả cao cấp càng nhiều phương pháp che giấu bản thân hơn.

dễ dàng bị tìm được như vậy, không có gì ngoài hai loại khả năng, một, địa chỉ abner carlyle đã sớm bại lộ. hai, trong thiên phạt có người bán đứng hắn, hơn nữa chức vị không thấp.

nếu là điều sau, chỉ cần tìm được ma thú haas, nói không chừng có thể lôi ra một tên gián điệp.

“đây chính là điều tôi lo lắng.” winnie berent trầm ngâm vài giây, nói: “từ hôm nay trở đi, các thánh giả thiên phạt đều dọn đến tòa nhà ngân hàng, mỗi người mỗi tháng có ba ngày nghỉ.”

“ôi lạy chúa, điều này sao có thể!” một vị thánh giả tóc đen mắt lam phản ứng kịch liệt, nói: “làm việc là làm việc, sinh hoạt là sinh hoạt, mỗi cuối tuần phải có hai ngày nghỉ, bằng không tôi tình nguyện từ chức.”

đây là thánh giả của bộ chấp hành.

sắc mặt winnie trầm xuống: “anh có thể từ chức! bây giờ lập tức đi bộ nhân sự xử lý thủ tục nghỉ việc.”

thánh giả kia vội vàng nhìn về phía đồng bạn xung quanh.

mấy thánh giả của bộ chấp hành đều tỏ vẻ phản đối.

thấy thế, sean med thản nhiên nói: “lời của bộ trưởng winnie có đạo lý, bây giờ là thời kỳ chiến tranh, các người là thánh giả của thiên phạt, là tài sản quý giá của thiên phạt, không thể có bất cứ tổn thất nào, cho dù phải chết, cũng phải chết ở trong chiến đấu.”

các thánh giả của bộ chấp hành liên tục gật đầu, một bộ dáng vui lòng phục tùng.

hả? đây là đang liên thủ chèn ép winnie, hai vị thủ tịch còn đang đấu tranh? trương nguyên thanh chú ý tới, sắc mặt winnie berent càng thêm âm trầm.

hắn tuy không am hiểu đấu tranh quyền lực, cũng có thể nhìn ra mấy chấp hành quan của bộ chấp hành, là đang cố ý nâng lên sean, làm mất mặt winnie.

lúc này còn muốn đấu tranh quyền lực? không nên nhất trí đối ngoại sao?

winnie berent không quan tâm tiết mục tự đạo tự diễn của bộ chấp hành, nói:

“ma thú haas công khai khiêu khích thiên phạt, sát hại kiểm sát quan cấp 2, hắn có thể nhanh chóng khóa mục tiêu địa chỉ của

abner carlyle, tôi hoài nghi bên trong thiên phạt xuất hiện phản đồ, tôi đề nghị thiên phạt dốc hết toàn lực bắt ma thú haas.”

đây là nguyên nhân cô tổ chức hội nghị.

“tôi phản đối!” sean med khuôn mặt gầy, mặt không biểu cảm nói: “bộ chấp hành có quy hoạch cùng bố trí của mình, chúng tôi đã thông qua người cung cấp thông tin, bước đầu khóa mục tiêu khu vực hoạt động của ‘rượu cocktail’, trọng tâm kế tiếp là săn giết ‘rượu cocktail’ .”

rượu cocktail là thành viên câu lạc bộ tửu thần, đứng hạng 3 bảng truy nã cấp a.

winnie berent nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm sean: “ngài thủ tịch chấp hành quan, anh hẳn là biết, ma thú haas cấp độ ưu tiên cao hơn rượu cocktail.”

cô chưa nói quá rõ ràng, nhưng trương nguyên thanh nghe hiểu, winnie muốn thông qua ma thú haas tuyến này, tìm ra gián điệp bên trong thiên phạt, đương nhiên, bên trong khẳng định cũng có tâm lý trả thù.

dù sao ma thú haas giết là cấp dưới của cô.

sean med nhíu mày, “hành động của bộ chấp hành, không cần bộ kiểm sát đến sắp xếp. bằng vào abner carlyle tử vong phán đoán ma thú haas là từ bên trong thiên phạt đạt được tình báo, quá mức qua loa. tôi cho rằng, ma thú haas vừa vặn có thể gác lại một chút, nếu hắn trong thời gian ngắn liên tục gây án, liền nói lên bên trong thiên phạt quả thật xuất hiện gián điệp, đây là một cơ hội nghiệm chứng.”

winnie nhíu mày nói:

“đây là không có trách nhiệm đối với tính mạng của cấp dưới, điều tra gián điệp trước không nói, ma thú haas công khai khiêu khích thiên phạt, nếu không thể bắt hắn, uy tín của thiên phạt ở đâu? vừa phát ra lệnh càn quét, kiểm sát quan của chúng ta đã bị trận doanh tà ác sát hại, mà thiên phạt không có bất cứ sự đáp lại nào, cái này sẽ chỉ làm đồng minh xem nhẹ, ảnh hưởng lòng tin cùng đoàn kết.”

sean med một bước cũng không nhường, “săn giết rượu cocktail hạng 3 bảng truy nã, vẫn có thể lập uy tín cho thiên phạt, tôi lặp lại một lần, bố trí cùng hành động của bộ chấp

hành, không cần bộ kiểm sát đến sắp xếp. bộ trưởng winnie có thể tự mình tổ chức nhân thủ, săn giết ma thú haas.”

bộ ngực winnie phập phồng một phen, cái trán trơn bóng nổi lên gân xanh.

làm lôi pháp sư cương liệt nóng nảy, năng lực khống chế cảm xúc của cô trước giờ không tốt lắm, bằng không lúc trước sẽ không bởi vì tranh giành tình nhân mà đánh nhau to với christie.

cô sở dĩ tức giận, là vì lời của sean med rất vô lại.

ở trong thiên phạt, bộ giám sát do lôi pháp sư tạo thành chuyên bắt tác phong kỷ luật, phản bội mục nát, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, bắt tội phạm là bộ chấp hành.

phong pháp sư có được quyền khống chế bầu trời cùng mắt phong vương, năng lực đuổi theo kẻ địch, bắt kẻ địch ở trong nghề nghiệp hợp pháp cầm cờ đi trước.

chương 2305: tin đồn về phó thanh dương cùng nguyên thủy thiên tôn (3)

để lôi pháp sư tính cách cương liệt nóng nảy điều tra, truy tung kẻ địch, xác suất đại khái là sau khi gặp nhiều suy sụp, nổ tung tại chỗ, phóng điện khắp nơi.

trương nguyên thanh nhíu nhíu mày, tìm kiếm gián điệp nên là mục tiêu hàng đầu của cao tầng thiên phạt, lấy trí tuệ của sean med, không có khả năng không thể nghĩ tới.

không muốn dốc hết toàn lực bắt ma thú haas, là chột dạ? hắn thật ra là gián điệp?

ý nghĩ này vừa hiện lên, trương nguyên thanh liền bài trừ nó, sean nếu là nằm vùng minh ước tự do sắp xếp ở trong tổ chức, catherine sẽ không bảo hắn ám sát julian.

hơn nữa, sean nếu là gián điệp, hoàn toàn có thể đáp ứng, không cần thiết cứng rắn từ chối, đến lúc đó chỉ cần nói ma thú haas quá giỏi ẩn nấp, bộ chấp hành tìm không thấy, vậy thì lấy lệ trôi qua.

dù sao nghề nghiệp tà ác là rất khó tìm, ma thú haas biết thiên phạt đang lùng bắt mình, tạm tránh đầu sóng ngọn gió rất hợp lý.

từ chối ngược lại khiến mình trở nên có hiềm nghi.

sean là lo lắng winnie mượn cơ hội này làm khó dễ, ở mặt ngoài điều tra nằm vùng, trên thực tế chèn ép bộ chấp hành, suy yếu thế lực của hắn? hoặc là, vừa chèn ép bộ chấp hành, vừa bài trừ dị kỷ? lúc nào cũng không quên đề phòng đối thủ, quả nhiên là mông đít quyết định đường lối suy nghĩ… trong lòng trương nguyên thanh ‘chậc chậc’ hai tiếng.

thấy winnie không nói lời nào, sean med lại thêm một mồi lửa: “nếu bộ giám sát không am hiểu ra ngoài điều tra, có thể giao cho đội ngũ ngũ hành minh, đây chính là sở trường của thám báo, không phải sao!”

nói xong, hắn đứng dậy rời chỗ ngồi, đi ra khỏi phòng họp.

trong tiếng ghế dựa cao “rầm rầm”, thành viên bộ chấp hành đứng dậy rời khỏi phòng họp.

các thánh giả của bộ giám sát lộ vẻ mặt giận dữ, đều đang kiềm nén lửa giận.

winnie hít sâu một hơi, nhìn về phía đám người ngũ hành minh, nói: “chúng ta phải bắt ma thú haas, bộ giám sát không am hiểu truy tung kẻ địch, quan nhã, chuyện này ủy thác cho mấy người.”

không đợi quan nhã đáp lại, trương nguyên thanh dẫn đầu nói:

“rất xin lỗi, bộ trưởng winnie, chúng tôi còn ở giai đoạn thích ứng, cũng không quen thuộc tình huống new york, phụ trợ chiến đấu thì được, nhưng còn chưa tới lúc một mình đảm đương một phía.”

winnie ngẩn ra, tựa như không ngờ hắn sẽ từ chối, hàng lông mày thanh tú gắt gao nhíu lại.

cô nhìn chằm chằm trương nguyên thanh vài giây, nói: “vậy các người đi trước đi, bộ giám sát chúng tôi cần họp.”

đội ngũ viện trợ của ngũ hành minh cũng quy về bộ giám sát quản lý, phen hành động đuổi người này của winnie, nói rõ đã tức giận.

trương nguyên thanh đứng dậy gật đầu, dẫn theo đồng đội rời khỏi.

ra khỏi phòng họp, hắn thấp giọng nói: “mọi người đi về trước, ryo asano, cô dẫn tôi đi phòng đặt xác, lại giúp tôi lấy một phần báo cáo điều tra tối hôm qua, tôi không quen với người thiên phạt.”

“cậu không phải không muốn tham dự sao?” tôn miểu miểu trợn tròn mắt.

“tôi chỉ là không muốn để winnie biết tôi muốn tham dự.” trương nguyên thanh đè giọng rất thấp.

nếu ma thú haas là từ trong miệng nằm vùng thiên phạt đạt được địa chỉ của abner carlyle, như vậy nằm vùng xác suất đại khái là cao tầng của bộ giám sát.

nếu như vậy, bọn họ liền không thể hợp tác với bộ giám sát, bằng không hành động bố trí đều ở trong tầm nhìn của nằm vùng. huống hồ, hắn bây giờ còn chưa hoàn toàn bỏ qua winnie, không chừng cô ấy chính là nằm vùng thì sao?

trương nguyên thanh nhớ rõ catherine từng nói, kỵ sĩ đơn truyền địch thái ở trong nhà winnie, nếu winnie là người của minh ước tự do, vậy kỵ sĩ đơn truyền liền nguy hiểm.

phải tìm một cơ hội nhắc nhở hắn… trương nguyên thanh nhìn về phía ryo asano, chờ đợi cô trả lời.

ryo-chan rụt cổ: “tôi, tôi với nhân viên thiên phạt cũng không quá quen thuộc.”

năng lực kết giao của cô bình thường, kinh nghiệm xã hội nông cạn, ở lúc phát hiện thành viên thiên phạt đối với cô vị “cô nương nông thôn” này không quá hữu hảo, liền càng không thích kết giao.

còn nữa, cô vào là bộ giám sát, mà bộ khám nghiệm tử thi ở dưới bộ chấp hành quản lý.

ryo-chan, cần cô làm gì… trương nguyên thanh đang nghĩ như thế nào ở dưới tình huống không kinh động hai vị thủ tịch lấy được báo cáo khám nghiệm tử thi, liền nghe viên đình nói:

“tôi lấy giúp cậu, tôi cùng jenny của bộ khám nghiệm tử thi rất quen thuộc.”

ừm? mọi người cùng nhau nhìn về phía hắn.

viên đình nhún nhún vai: “jenny là fan tư sinh của phó thanh dương, rất thích nghe tôi kể tin đồn về phó thanh dương.”

vẫn phải là anh! mọi người gật gật đầu, như mê tín tỏ vẻ tán đồng đối với năng lực xã giao của viên đình.

trở lại khu làm việc, đợi nửa giờ, viên đình hoàn thành nhiệm vụ trở về, hắn chẳng những mang về báo cáo khám nghiệm tử thi, còn mang về điều tra báo cáo hiện trường.

các thánh giả tụ tập ở phòng họp loại nhỏ, phân tích nội dung báo cáo.

chương 2306: hành động (1)

“hiện trường thu thập được dấu chân của ma thú haas, ở nhà bếp, buồng vệ sinh cùng trên giường nhà abner carlyle, tổng cộng thu thập được vân tay cùng dna của mười bảy người, kết quả nghiệm chứng đều là nữ. chậc, tác phong của gã này không phải tốt lắm nha.” trương nguyên thanh đánh giá một câu.

thiên hạ quy hỏa có ý kiến bất đồng: “carlyle là độc thân, có được nhiều bạn gái không tính là vấn đề tác phong.”

anh gà đỏ: “lần này tôi đứng về phía thiên hạ quy hỏa, chúng tôi chưa kết hôn, có nhiều bạn lữ làm sao vậy?”

thiên hạ quy hỏa: “đừng có làm thân.”

hắn nhìn về phía trương nguyên thanh, nói: “một linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, sẽ không lưu lại dna ở hiện trường gây án, nếu cậu muốn thông qua dna chú sát, khóa mục tiêu, tôi cảm thấy không có hi vọng gì.”

quan nhã đột nhiên nói:

“chưa chắc! mọi người xem báo cáo khám nghiệm tử thi, abner chết bởi thân thể biến dị mang đến gien xé rách, đau đớn mà chết, nhưng pháp y phát hiện độc tố ở trong cơ thể hắn.

“trong nghề nghiệp tà ác, am hiểu dùng độc là vu cổ sư cùng tuyệt mệnh độc sư, người trước dùng là cổ độc, người sau là độc tố sinh vật. độc tố sinh vật sẽ mang theo dna.”

thiên hạ quy hỏa lắc đầu: “không đơn giản như vậy, nếu mang theo dna, tuyệt mệnh độc sư đã sớm bị giết sạch, cô cho rằng thiên phạt không có đạo cụ nguyền rủa của vu cổ sư sao?”

trương nguyên thanh trầm ngâm một phen, nói: “cũng có thể dna trong độc tố cùng dna bình thường không giống nhau, cho nên nguyền rủa sẽ không có hiệu lực.”

thiên hạ quy hỏa nhún vai: “kết cục vẫn là giống nhau!”

“không giống nhau!” trương nguyên thanh nhếch khóe miệng, chưa giải thích nhiều, nhìn về phía viên đình: “anh có thể giúp tôi kiếm được mẫu độc tố không?”

hắn không phải muốn nguyền rủa giết ma thú haas, mà là muốn lợi dụng giày khiêu vũ màu đỏ khóa mục tiêu gã, chưa chắc hữu dụng, nhưng có thể thử.

nếu giày khiêu vũ màu đỏ không thể thông qua dna trong độc tố sinh vật khóa mục tiêu kẻ địch, vậy hắn liền lợi dụng độc tố, quan tinh định vị, như vậy cũng có thể định vị được một cái khu vực đại khái.

viên đình ngẫm nghĩ, nhíu mày: “cái này vượt qua hữu nghị của tôi cùng jenny, trừ phi cậu lộ ra một tin đồn về phó thanh dương.”

quan nhã liếc xéo một cái: “phó thanh dương ở trong biệt thự nuôi mười mấy em gái tai thỏ, nhưng hắn chưa bao giờ để ý, độc sủng nguyên thủy thiên tôn.”

trương nguyên thanh: “…”

quan nhã mắt không nhìn nghiêng: “tin đồn của nguyên thủy thiên tôn cùng phó thanh dương, mấy ngày nay tôi đã nghe không ít, các cô các dì đều thích.”

“tôi đi thử xem.” viên đình đứng dậy rời khỏi.

“tin đồn nhảm nhí như vậy, ai sẽ tin?” trương nguyên thanh tức giận nhìn bạn gái: “viên đình phát tán lời đồn thì thôi, em xem náo nhiệt cái gì?”

“chẳng những nhảm nhí, còn nhàm chán, không có điểm gì hot, chỉ bằng cái này có thể lấy được vật chứng? viên đình quá nửa là phải đi tay không một chuyến.” tôn miểu miểu là cô

nương tốt, nói những thứ này thuần túy là tam quan ngay thẳng, tuyệt đối không phải vì đả kích tình địch quan nhã.

mười phút sau, viên đình vội vàng quay về, từ trong túi lấy ra túi plastic bịt kín, bên trong là một mảnh giấy thử màu vàng, trên giấy dính đốm màu xanh lục đậm.

“lấy được rồi, jenny rất thích tình báo này, cảm thấy mình có thể định nghĩa quan hệ của nguyên thủy thiên tôn cùng phó thanh dương, tính hôm nay bịt miệng các đồng nghiệp ‘chính phái’ kia.” viên đình vui vẻ đặt lên bàn túi plastic.

trương nguyên thanh miễn cưỡng cười vui: “làm không tệ, nhưng tôi cảm thấy anh cần thiết thay nguyên thủy thiên tôn giải thích một phen, đừng để hắn hàm oan nơi chín suối!”

6 giờ chiều.

trương nguyên thanh đúng giờ rời khỏi khu vực làm việc, vào thang máy riêng của thành viên thiên phạt, tới đại sảnh tòa nhà ngân hàng.

hắn xuyên qua giờ cao điểm tan tầm chật chội, tiến vào nhà vệ sinh công cộng bên trái đại sảnh, tiến vào ô ngăn, biến ảo thành một người da trắng tóc màu nâu nhạt, từ trong ba lô lấy ra âu phục thay, công khai rời khỏi nhà vệ sinh.

dọc theo đám đông chật chội rời khỏi tòa nhà ngân hàng.

tiếp theo, hắn tới bờ sông hudson được xưng mạch máu kinh tế của new york, ngồi ở băng ghế công cộng, đắm chìm trong ánh mặt trời lặn, mãi cho đến khi sắc trời tối đi.

lúc này, đã là 7 giờ tối, nhưng giờ cao điểm tan tầm vẫn như cũ chưa trôi qua.

chế độ tăng ca ở liên bang tự do cũng rất thịnh hành, quốc gia quân sự mạnh nhất trên đất liền này cũng lưu hành văn hóa súc vật của xã hội, trương nguyên thanh trước kia từng xem một chuyện cười, kể là một công ty châu âu, ngày nào đó, có một vị nhân viên quốc tịch liên bang tự do vào làm.

nhân viên đó mỗi ngày đi làm đúng giờ, tan tầm trễ nửa giờ, sau vài ngày, các đồng nghiệp chịu không nổi, nói với hắn: thượng đế ơi, anh là ma quỷ phái tới tra tấn chúng tôi sao, anh

làm chúng tôi có áp lực rất lớn, xin anh nhớ kỹ, làm việc là để sống.

chương 2307: hành động (2)

nhân viên quốc tịch liên bang tự do không bận tâm lắm, thậm chí cười nhạo đồng nghiệp không hiểu phấn đấu cùng giao tranh.

thẳng đến có một ngày, công ty có một vị hoa kiều tới, ba ngày sau, nhân viên quốc tịch liên bang tự do nói với hoa kiều: lạy chúa, cậu là ma quỷ phái tới tra tấn chúng tôi sao, xin cậu nhớ kỹ, làm việc là để sống!

trương nguyên thanh đợi thêm nửa giờ, lúc này mới rời khỏi bờ sông, ở chỗ yên tĩnh của công viên, triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ đã lâu chưa lộ diện.

hai mảng hào quang màu đỏ âm trầm lượn lờ giao nhau, đáp xuống đất hóa thành một đôi giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh, giày khiêu vũ màu đỏ sau khi xuất hiện, không nói hai lời, nhảy lên không tung một cước, đá vào trên đầu gối chủ nhân.

sau đó là hai cước ba cước bốn cước… bốp bốp bốp, trong không khí quanh quẩn đòn đá thế lớn lực trầm.

“ting! bởi vì ngài thời gian dài chưa triệu hồi giày khiêu vũ màu đỏ, độ hảo cảm của nó đối với ngài giảm bớt rất nhiều, chính thức hướng ngài phát động đuổi giết.”

bên tai trương nguyên thanh vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở, đồng thời, hắn rốt cuộc thể nghiệm được tâm tình lúc trước của cẩu trưởng lão.

lấy cấp bậc trước mắt của hắn, giày khiêu vũ màu đỏ công kích cũng chỉ mạnh hơn gãi ngứa một ít, ngay cả đau đớn cũng không tính, chỉ là công năng “đuổi giết” thuộc về loại quy tắc, trừ chịu đòn, không có cách nào ngăn cản.

trong tiếng ‘bốp bốp bốp’ quanh quẩn, không biết qua bao lâu, bên tai lại truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“giày khiêu vũ màu đỏ yếu bớt oán khí, nó dừng đuổi giết, trịnh trọng nhắc nhở, đừng xa lánh đạo cụ có ý thức của mình.”

giày khiêu vũ màu đỏ dừng công kích, lui đến một bên, xoay mình, gót giày hướng về phía hắn, bộ dáng không để ý tới người ta.

trương nguyên thanh nhìn xung quanh, thấy bốn phía không có người, cũng không có camera, liền nói: “chúng ta khiêu vũ đi.”

giày khiêu vũ màu đỏ không để ý đến hắn.

“nhảy hai điệu?”

mũi giày chân trái giật giật, cố nhịn xuống.

“nhảy ba điệu!”

giày khiêu vũ màu đỏ cất bước vui vẻ, ‘cộp cộp’ đi tới.

lúc này mình nếu là nói với nó, ha ha, đứa nhỏ ngốc, ta lừa gạt ngươi đó, nó nhắm chừng đuổi giết mình cả đời… trương nguyên thanh ngẫm nghĩ, lý trí bỏ qua ý tưởng lớn mật này.

một người một đôi giày bắt đầu ở công viên yên tĩnh nhảy điệu nhảy clacket với nhau, ngẫu nhiên sẽ có người qua đường đi ngang qua, nhưng ở trong mắt người thường, trương nguyên thanh là nhảy một mình, không nhìn thấy giày khiêu vũ màu đỏ, đại bộ phận bọn họ đánh giá, nhìn kỹ vài lần, liền lập tức rời khỏi.

bộ phận nhỏ muốn lấy ra điện thoại di động quay video, trương nguyên thanh liền hướng bọn họ hô “fuck”, dùng lời chanh chua nhục mạ đối phương.

trong khoảng thời gian này, trình độ ngoại ngữ của hắn tiến bộ không ít, khẩu âm vẫn rất kém, nhưng lúc mắng lời thô tục, chính là giọng tiêu chuẩn.

đợi tới 8 giờ 30, công viên hoàn toàn không còn ai.

trương nguyên thanh lúc này mới lấy ra giấy thử màu vàng, nhét vào trong giày khiêu vũ màu đỏ.

giày khiêu vũ màu đỏ dại ra một phen, giống như đang cảm ứng cái gì, vài giây sau, sải bước bắt đầu chạy như điên.

trương nguyên thanh thi triển dạ du, vội vàng đuổi theo, phát hiện nó chạy về phía cao ốc tổng bộ ngân hàng new york, cũng chính là cứ điểm thiên phạt.

ma thú haas ẩn núp ở phụ cận phân bộ thiên phạt? hay là giày khiêu vũ màu đỏ tập trung là abner carlyle?

chất lỏng trong giấy thử là từ trên người carlyle cạo xuống, tất nhiên dính gien carlyle. cho nên, giày khiêu vũ màu đỏ truy tung, rất có thể sẽ tập trung carlyle.

đây cũng là nguyên nhân trương nguyên thanh phải đợi thành viên thiên phạt tan tầm, linh cảnh hành giả là có thể nhìn thấy giày khiêu vũ màu đỏ.

hắn đuổi sát bước chân của giày khiêu vũ màu đỏ, ở lúc nó tiếp cận cao ốc tổng bộ ngân hàng khoảng cách 300 mét, trương nguyên thanh cưỡng chế gián đoạn truy tung.

rất rõ ràng, giày khiêu vũ màu đỏ khóa mục tiêu là carlyle.

nó hoàn toàn không có ý tứ chuyển hướng, thẳng tắp hướng về phía tòa nhà ngân hàng chạy như điên, mà nghề nghiệp tà ác là không có khả năng tiến vào tòa nhà ngân hàng, ngay cả catherine chúa tể như vậy cũng không được.

trương nguyên thanh thu hồi giày khiêu vũ màu đỏ, búng ngón tay, thi triển tinh độn thuật quay về công viên yên tĩnh.

bốn bề vắng lặng, hắn lần nữa thả ra giày khiêu vũ màu đỏ, thử câu thông: “trừ vừa rồi người kia, mày còn có thể khóa mục tiêu ai? nơi này hắn là có dna của hai người.”

giày khiêu vũ màu đỏ không quan tâm hắn.

trương nguyên thanh ngẫm nghĩ, thở dài: “hai điệu nhảy!”

giày khiêu vũ màu đỏ vui vẻ ‘cộp’ một cái.

vì thế, một người một đôi giày lại bắt đầu nhảy với nhau, hai điệu nhảy chấm dứt, trương nguyên thanh chưa lập tức phát động chỉ lệnh truy tung, mà là trước mang giấy thử từ trong giày khiêu vũ màu đỏ lấy ra, lại thu nó về ô vật phẩm.

tiếp theo lấy ra đại la tinh bàn, ở góc yên tĩnh camera giám sát công viên không nhìn thấy, ngồi khoanh chân, bắt đầu quan tinh.

chương 2308: hành động (3)

đêm dần dần khuya, công viên bờ sông không một bóng người, ánh sáng đèn đường lạnh lùng chiếu thảm thực vật, yên tĩnh không tiếng động. trương nguyên thanh ngồi khoanh chân ở vành đai cây xanh ngẩng đầu lên, con ngươi hiện lên ánh sao như mộng ảo.

hơn mười phút sau, theo tinh tượng biến hóa, một hình ảnh chiếu rọi ở trong đầu hắn.

đây là một khu thành thị lâu năm, trải rộng căn nhà cao ba tầng, tường ngoài màu vàng đất, đường phố cũ nát chật hẹp, kiến trúc trái luật nghiêm trọng, cho người ta cảm thụ trực quan xưa cũ bần cùng.

quận kings, hoặc là quận bronx, xem trình độ xưa cũ của kiến trúc, khả năng lớn hơn nữa là quận bronx… trương nguyên thanh mở mắt, có suy đoán đối với hình ảnh tinh tượng gợi ý.

loại khu thành thị cũ nát hẹp này, ở new york chỉ có thể xuất hiện ở hai đại khu kể trên, quận kings cùng quận bronx đặc điểm lớn nhất chính là “cũ nát”, “người da đen tụ tập” .

tỷ lệ phạm tội thuộc loại đại ca đừng cười nhị ca.

hai khu vực lớn này cũng bởi vậy trở thành cứ điểm của nghề nghiệp tà ác, xã hội đen tụ tập, khắp nơi đều là tiểu đệ, cơ sở ngầm của trận doanh tà ác.

đội ngũ của tổ chức hợp pháp, nhân số ít hơn mười người, cũng không dám xâm nhập hai đại khu. mặc dù xâm nhập, cũng sẽ gọi rất nhiều cảnh sát liên bang, một mặt là kiềm chế nghề nghiệp tà ác, một mặt khác là dựa vào cảnh sát liên bang pằng pằng đám người da đen phàm nhân kia.

trương nguyên thanh lấy ra giày khiêu vũ màu đỏ, nhét giấy thử vào trong giày khiêu vũ, thấp giọng nói: “thay tao tìm được hắn, đừng về nơi lúc trước nữa.”

giày khiêu vũ màu đỏ ngẩn ra vài giây, sau khi cảm ứng, cất bước chân nhẹ nhàng, ‘bộp bộp’ bắt đầu chạy như điên.

trương nguyên thanh tiến vào dạ du, đi theo ở phía sau.

giày khiêu vũ màu đỏ khi thì xuyên tường, khi thì trèo tường, một mực đi thẳng, tốc độ lại nhanh, chỉ dùng nửa giờ, liền từ đảo manhattan băng qua khu queens, tới quận bronx.

càng đi vào chỗ sâu bên trong, kiến trúc lại càng xưa cũ.

quận bronx ở nửa thế kỷ trước, là khu tụ cư của cư dân bản địa new york, về sau bởi vì kiến trúc biến chất, thiếu tu sửa, người da trắng địa phương dần dần dời đi, bình dân di chuyển đến khu queens, người giàu có di chuyển đến đảo manhattan, nơi này liền dần dần bị người da đen chiếm cứ.

lại qua hơn mười phút, trương nguyên thanh đi tới khu thành thị nhìn thấy trong quan tinh, lập tức hủy bỏ chỉ lệnh truy tung, biến ảo thành một người da đen có cơ ngực cường tráng cùng mông cong, ở trong ngõ nhỏ trả giá nhảy múa với giày khiêu vũ màu đỏ.

không thể để giày khiêu vũ màu đỏ truy tung tiếp nữa, giày khiêu vũ màu đỏ truy tung là trực tiếp dán mặt, nếu mặc kệ, nó sẽ trực tiếp một cước đạp lên khuôn mặt của ma thú haas.

ma thú haas không đáng lo, nhưng không thể phán đoán khu vực này có chúa tể hay không, tuy chúa tể hắn cũng không sợ, nhưng như vậy, liền không có cách nào dùng thân phận cú mang để xử lý việc này.

cú mang mạnh nữa, cũng không đến mức đánh bại chúa tể, huống hồ trương nguyên thanh có thể đối phó, giới hạn ở chúa tể cấp 7 tiền kỳ trung kỳ. nhỡ đâu gặp chúa tể cấp 7 hậu kỳ, thậm chí cấp 8, vậy chỉ có thể rưng rưng cong lau nước mắt.

khiêu vũ xong, trương nguyên thanh thu hồi giày khiêu vũ màu đỏ, công khai bước chậm ở khu phố đêm khuya vắng người.

nơi này trị an không tốt, người da đen cũng sợ người da đen, cho nên sau khi trời tối, trừ xe lao như bay trên đường, rất ít nhìn thấy người đi đường.

mặc dù có, cũng là đám gái điếm được xã hội đen địa phương bảo hộ, ở đêm khuya vắng người quan sát khách nhân.

mà trừ gái điếm, nhiều nhất chính là người vô gia cư cùng người say, là loại quần thể xã hội đen nhìn cũng ghét bỏ đó.

khu vực này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, muốn ở nơi này tìm ra ma thú haas, độ khó không nhỏ, nhưng trương nguyên thanh là chưởng mộng sứ, hắn có thể thông qua mộng cảnh để tìm ma thú haas.

ma thú haas ẩn thân ở đây, như vậy nơi đây vô cùng có khả năng là cứ điểm nào đó của hội sinh vật luyện kim, có cứ điểm liền nhất định sẽ có tuyệt mệnh độc sư cảnh giới siêu phàm.

chỉ cần tìm được các tuyệt mệnh độc sư này, liền có thể biết ma thú haas ở nơi nào.

nếu tìm xong một vòng, vẫn không có hành tung của ma thú haas, nói rõ nơi này không phải cứ điểm, đã không phải cứ điểm, thì không cần cân nhắc vấn đề chúa tể, trực tiếp lấy ra giày khiêu vũ màu đỏ dán mặt.

tròng mắt trương nguyên thanh chuyển thành trong suốt, trong tầm nhìn hiện lên từng mộng cảnh kỳ quái, hắn ở trong mộng cảnh chủ đạo ý thức ngủ say, hỏi hành tung của ma thú haas.

rất nhanh, trương nguyên thanh đã có manh mối.

từ trong mộng cảnh một vị tuyệt mệnh độc sư, người da đen, hỏi ra địa chỉ của ma thú haas, đồng thời đã thăm dò rõ chi tiết của khu vực này, quả thật là cứ điểm của hội sinh vật luyện kim.

chẳng qua cứ điểm này không có chúa tể tọa trấn, là một cứ điểm cỡ trung do sáu vị thánh giả quản lý.

chương 2309: chiến lợi phẩm (1)

ma thú haas thích tới nơi này tìm niềm vui, bởi vì nơi đây có ổ mại dâm hội sinh vật luyện kim kinh doanh, khống chế, hơn nữa quy mô cực lớn, phụ nữ buôn bán xác thịt vượt qua sáu mươi người.

ma thú haas là người ham mê nữ sắc, hắn thân thể cường tráng, dục vọng mãnh liệt, một hai người phụ nữ không thể thỏa mãn hắn, luôn thích triệu tập từ năm cô gái trở lên, ở trong phòng lớn tận tình chơi đùa.

sau khi tìm được vị trí mục tiêu, trương nguyên thanh từ trong mộng cảnh quay về hiện thực, tiến vào dạ du, lặng yên lẻn về phía một kiến trúc ngoài 200 mét.

đó là một kiến trúc hai tầng, kèm theo một cái sân loại nhỏ, trong mái che trong sân, có ba người da đen vây quanh bên bàn tròn uống rượu, lầu một lầu hai đèn đuốc sáng trưng.

trong hai phòng ngủ ở lầu một, phân biệt có ba nam ba nữ chơi đùa, hoặc nằm trên giường, hoặc quỳ trên sàn, hoặc ghé vào mặt bàn, mỗi một cô gái đều có người da đen chăm chỉ đứng phía sau.

trương nguyên thanh chưa vội vã lẻn vào, mà là nhảy lên nóc kiến trúc cách vách, tập trung tinh thần quan sát tình huống lầu hai.

rèm phòng ngủ chính lầu hai kéo một nửa, chỉ có thể nhìn thấy một góc giường, trên ga giường trắng nõn, ngọc thể ngang dọc, vừa đen vừa trắng, suy yếu nằm đó.

giường đang khẽ chấn động, tựa như có người đang kịch liệt vận động, nhưng bức rèm che mất tầm mắt.

“sáu tên thánh giả ngay tại phụ cận, ừm, mình đối với kỹ năng của tuyệt mệnh độc sư cực hạn ở lý luận suông, từng xem tư liệu, nhưng chưa từng chân thật trải qua, ma thú haas có đạo cụ, con bài chưa lật nào, tạm thời cũng không rõ, xuất phát từ bảo thủ, để bọn quan nhã tới đây thay mình giải quyết lính tôm tướng cua.”

trương nguyên thanh rất có lòng tin đối với bản thân, nhưng chưa tự đại, sư tử vồ thỏ còn dùng toàn lực, có đồng bạn có thể đánh phối hợp, vì sao không dùng?

vì thế lấy ra điện thoại di động, gửi vị trí cho các thánh giả ngoại trừ viên đình, báo kế hoạch săn bắn của mình, tình huống cụ thể của quân địch.

sau đó hắn buông điện thoại di động, lẳng lặng chờ đợi.

trong quá trình này, vận động trong phòng trước sau chưa dừng lại, các cô gái dáng người yểu điệu rất nhanh không chịu nổi quất roi, đám người da đen trong sân đưa lên nhóm cô gái thứ hai.

nhóm cô gái đầu tiên thì ở dưới thành viên hội sinh vật luyện kim dẫn dắt, đỡ nhau, bước chân tập tễnh rời khỏi.

đợi tới lúc nhóm cô gái thứ hai bị ép buộc đến kiệt sức, điện thoại di động của trương nguyên thanh rung lên, thu được tin nhắn của quan nhã:

“bọn em ở cách 1 ki lô mét , có thể chi viện bất cứ lúc nào.”

trương nguyên thanh đã chờ mất kiên nhẫn, nhập tin nhắn: “hành động!”

hắn buông điện thoại di động, giơ tay, búng ngón tay “tách”, hóa thành ánh sao tiêu tán.

một giây sau, trong phòng ngủ đối diện kéo rèm một nửa dâng lên ánh sao sáng ngời.

trong phòng ngủ rộng rãi, xa phu màu đen cường tráng cố gắng đẩy một chiếc xe hơi màu trắng, xe hơi màu trắng phát ra tiếng rít tốc độ cao, đuôi xe sớm đã hỗn loạn không chịu nổi, đầu xe mềm nhũ vô lực chống lên mặt đường.

bốn chiếc xe khác ngã chỏng vó ngang dọc, đỗ ở ven đường.

ở nháy mắt ánh sao dâng lên, ma thú haas liền lập tức cảnh giác, ném đến ánh mắt sắc bén: “tinh quan?”

hắn cao 1 mét 9, làn da đen bóng, thời điểm không nói lời nào, trừ tròng trắng mắt, cả người đều là màu đen thâm trầm.

thể trạng của hắn cực kỳ to lớn, có thể so với gymer, mỗi một khối cơ bắp đều ẩn chứa lực lượng cường đại, có thể tưởng tượng khi gồng lên, tốc độ cùng lực lượng khoa trương bao nhiêu.

“mày là người thiên phạt? phân bộ thiên phạt new york từ khi nào có tinh quan? nhớ ra rồi, mày là đội ngũ viện trợ của ngũ hành minh.” ma thú haas ném cô gái trước người ra, ở trong tiếng vang “bốp”, cô gái mềm nhũn quay cuồng ngã xuống giường.

trương nguyên thanh liếc chỗ đũng quần ma thú haas, chậc chậc nói: “ngắn nhỏ mềm nhũn, đáng xấu hổ!”

trái tim ma thú haas điên cuồng đập thình thịch vài cái, chỉ cảm thấy huyết áp tăng vọt, chịu sỉ nhục không thể chịu đựng được, lửa giận cùng với máu tươi bốc thẳng lên đầu, đánh tan lý trí.

“mày sẽ vì vậy trả giá đắt.” hắn cười dữ tợn, từ ô vật phẩm rút ra một cái hộp gỗ đen sì, “cạch” mở ra, bên trong hộp trào ra bóng tối thâm trầm, khiến ánh sáng đèn sợi đốt sáng ngời ảm đạm đi vài phần, khiến mọi thứ trong phòng nhuộm lên màn đen.

thanh âm cùng hình ảnh trong phòng ngủ bị tầng màn đen này che lấp.

“đạo cụ nghề nghiệp vĩnh dạ?” trương nguyên thanh nhìn về phía hộp gỗ màu đen, cười vui vẻ.

thu thập chiến lợi phẩm là một trong những mục đích chủ yếu của hắn.

ở trong thời gian chờ đoàn đội chạy tới, trương nguyên thanh vẫn luôn âm thầm ảnh hưởng cảm xúc của ma thú haas, đối phương cũng là cường giả cấp 6 đỉnh phong, muốn chủ đạo cảm xúc của đối phương, cần đủ thời gian.

hắn trước kích thích tình dục của ma thú haas, để gã trầm mê dục vọng, trong các cảm xúc lớn, dục vọng là dễ dàng suy yếu sức mạnh ý chí nhất.

chương 2310: chiến lợi phẩm (2)

tiếp theo, hắn bắt đầu kích phát bản tính kiêu ngạo cuồng vọng của ma thú haas, quả nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

trước đó ở trong phòng, chỉ có cô gái trở thành đồ chơi, bản tính kiêu ngạo cuồng ngạo không chỗ phát tiết, bây giờ có kẻ địch tới, cảm xúc ma thú haas ấp ủ hồi lâu nhất thời bùng nổ, không hề nghĩ ngợi, làm một cú đóng cửa đánh chó.

“mặc kệ mày là ai, thuộc về tổ chức nào, mày dám đến xúc phạm tao, thì nhất định phải chết.” trong thân thể ngăm đen khỏe mạnh của ma thú haas, mở ra từng cái lỗ tròn như miệng núi lửa cỡ nhỏ.

từng luồng khói đặc màu tím đen từ trong cơ thể hắn phun trào ra, tràn ngập căn phòng.

“ôi, ôi ôi…”

cô gái trên giường, dưới đất đau đớn vặn vẹo thân thể, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ vô ý thức.

sau khi hít vào khói độc, thân thể trần truồng của các cô đã xảy ra biến hóa đáng sợ, một người trong đó mặt ngoài làn da trắng nõn sinh ra vảy màu đen, cổ vỡ ra khe hở, mọc ra mang

cá, mắt tựa như đậu xanh, miệng mọc đầy răng nanh, trong khoảnh khắc biến thành một người cá.

thân thể bốn cô gái điếm khác cũng xảy ra dị biến, một người biến thành sinh vật giống chó, một người biến thành người côn trùng đầu gối gập ngược, một người mọc ra ba đôi cánh tay tái nhợt, dài 2 mét, biến thành cô gái nhện tóc tai bù xù.

trong phòng khói đặc màu tím đen bao phủ, trương nguyên thanh không thể tránh khỏi lây dính độc tính, hắn cảm giác tế bào của mình đang tiến hành biến dị nào đó, cũng phân liệt tổ hợp lại khác nhau.

hắn kinh ngạc cúi đầu, thấy giữa ngón tay mình mọc ra màng thịt, ống quần xé rách, chỗ đầu gối chui ra một cái chân nhỏ.

khó trách ma thú haas dám ở trong hoàn cảnh phong bế đánh với mình, thì ra là muốn dị hóa cơ thể của mình… trương nguyên thanh bừng tỉnh đại ngộ.

đây là kỹ năng trung tâm của "kẻ biến dị" là biến dị!

đã có thể biến dị bản thân, đạt được lực lượng như quái vật, cũng có thể biến dị mục tiêu, mục tiêu triệt để hoàn thành biến dị, liền mất đi lý trí, hoàn toàn thần phục, nghe lệnh chủ nhân.

không đợi trương nguyên thanh phản ứng lại, tròng mắt ma thú haas hiện ra màu xám trắng, xa xa nhìn chăm chú, bắn ra một chùm tia sáng màu xám trắng.

chùm sáng này nhanh đến bất ngờ, gần như không cho người ta cơ hội phản ứng.

"rắc rắc…"

phần eo trương nguyên thanh nhanh chóng hóa đá, cũng hướng về ngực cùng hai chân thong thả lan tràn.

đây là kỹ năng khống chế của tuyệt mệnh độc sư, bị chùm tia sáng hóa đá đánh trúng, cấp bậc càng thấp, tốc độ hóa đá càng nhanh. siêu phàm hành giả bị chùm tia sáng hóa đá bắn trúng, sẽ ở nháy mắt biến thành người đá.

chùm tia sáng hóa đá không có thuốc giải, không thể dùng tịnh hóa giải quyết, chỉ có giết chết kẻ thi triển, mới có thể khôi phục.

“giết hắn!” ma thú haas trầm giọng nói.

năm con ma thú nóng lòng muốn thử, nhất thời như chó hoang tuột xích, lao vút về phía trương nguyên thanh, giương nanh múa vuốt, nước miếng như mưa.

“rắc rắc rắc…”

năm con ma thú bổ nhào tới, đầu đồng loạt vặn vẹo một trăm tám mươi độ, thân thể mất đi cân bằng, ngã nằm úp sấp ở dưới đất.

một u ảnh mặc áo cưới màu đỏ đứng ở trước mặt trương nguyên thanh, trong lòng bế đứa bé mũm mĩm đáng yêu.

“rắc rắc rắc rắc rắc!”

ma thú vặn đầu trở về, một lần nữa lao về phía trương nguyên thanh.

“mày có cấp dưới, tao cũng có!” trương nguyên thanh lấy ra mũ đỏ nhỏ, nhẹ nhàng vung tay, bốn bóng người từ không gian trong mũ rơi ra.

phân biệt là ngân dao quận chúa, tham lam thần tướng, bách nhân trảm, còn có một âm thi lúc trước đạt được ở trong quỷ thành.

trừ âm thi siêu phàm cùng cấp 4 dùng làm vật hi sinh, trương nguyên thanh để lại ba âm thi cấp 5 cho triệu thành hoàng.

trong chớp mắt, âm khí nồng đậm lấp đầy từng góc phòng.

vẻ mặt kiêu căng cuồng ngạo của ma thú haas cứng lại, ánh mắt sững sờ nhìn bốn âm thi cùng cấp bậc.

ngân dao quận chúa nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, không chút do dự đưa tay vỗ vỗ túi đeo hông phía sau, trong tiếng dòng điện xẹt xẹt, loa miêu vương phát ra tiếng dòng điện xẹt xẹt:

“oh, fuck! oh, fuck!”

trong từng tiếng “fuck”, lửa giận, cuồng ngạo của ma thú haas nhanh chóng phục hồi, không chút suy nghĩ, chụp về phía hộp gỗ trên tủ đầu giường, hắn muốn giải trừ phong ấn, thoát khỏi căn phòng.

bên ngoài đều là thành viên hội sinh vật luyện kim, đều là trợ thủ của hắn.

bàn tay hắn chụp hụt, chưa chạm đến tủ đầu giường, kinh ngạc quay đầu nhìn quanh, thấy hộp gỗ lơ lửng cách mặt đất một thước, nhanh chóng bay về phía tinh quan đối diện.

“fuck!” ma thú haas bật tiếng chửi, thấy bốn âm thi lao về phía mình, vội vàng mở ra ô vật phẩm, lấy ra một cái chai thủy tinh, ừng ực dốc một ngụm.

ngân dao quận chúa đá cao chân một phát, đá vào cổ tay ma thú haas, chai thủy tinh bay ra ngoài, “keng keng” lăn lộn rất nhanh, lăn đến góc.

chương 2311: chiến lợi phẩm (3)

ma thú haas giận dữ, nhìn chằm chằm ngân dao quận chúa, ánh mắt hiện ra màu xám trắng.

phía sau ngân dao quận chúa, tham lam thần tướng nhảy ra, nâng đao bổ thẳng.

ma thú haas nhanh chóng lui về phía sau, ngẩng đầu, chùm tia sáng màu xám trắng bắn về phía tham lam thần tướng.

“rắc rắc, rắc rắc…”

khuôn mặt tham lam thần tướng bị chùm tia sáng đánh trúng, cả khuôn mặt nháy mắt nhuộm lên màu tro bụi, nhưng hắn là âm thi, khuôn mặt hóa đá cùng không ảnh hưởng hành động, cũng không cần đầu óc và tầm mắt.

trường đao lập tức bổ xuống.

lúc này, ma thú haas nốc nước thuốc, đỉnh đầu chui ra một đôi sừng sơn dương bén nhọn, thiêu đốt ngọn lửa màu lam nhạt, sau lưng mọc ra cánh màng màu tím đen, thân thể bành trướng vài phần, giăng kín hoa văn thần bí màu tím đậm.

miệng mũi hắn phun ra mùi lưu huỳnh mãnh liệt.

khí tức của hắn nháy mắt tăng vọt một mảng lớn, vượt qua ba âm thi cấp 6, tay phải ma thú haas ngưng tụ đao lửa màu lam âm u, giơ ngang lên trời!

đao lửa màu lam âm u nổ tan, các đốm lửa rơi trên rèm, giường, sàn, bốc lên ngọn lửa mang theo kịch độc.

tham lam thần tướng cũng bị một đao này đánh bay ra ngoài.

một bên khác, trương nguyên thanh nhổ xuống một cái đầu ma thú cuối cùng, búng ngón tay ‘tách’, chế tạo ảo giác.

ở trong tầm nhìn của ma thú haas, tham lam thần tướng vừa bị đánh bay bật người dậy, hướng về mình chém ra một đao, hắn vội vàng làm ra ứng đối, vung đao theo.

nhưng va chạm trong tưởng tượng chưa đến, một đao này như chém vào trên không khí, bóng người của kẻ địch cũng tiêu tán như bọt biển.

bắt lấy cơ hội, quỷ tân nương lao về phía ma thú haas, hoàn thành nhập vào.

ngân dao quận chúa hạ thấp người vòng đến phía sau hắn, kẹp chặt cổ ma thú haas, bẻ đầu hắn hướng lên trên, đôi chân mặc quần bò nhạt màu gắt gao quặp lấy lưng kẻ địch, dáng người quận chúa căng lên thành một cây cung mạnh mẽ.

ma thú haas ra sức giãy giụa, đôi mắt bắn ra từng chùm tia sáng màu xám trắng, đánh lên trần nhà.

bách nhân trảm và tham lam thần tướng phân biệt ôm chặt tay chân ma thú haas, một âm thi cuối cùng ôm lấy hai chân ma thú haas.

ba âm thi, một linh phó, hợp sức bốn vị cấp 6, gắt gao khống chế kẻ biến dị sau khi dị hóa.

trương nguyên thanh từ trong ô vật phẩm lấy ra chùy bí đỏ tử kim, đi đến trước người ma thú haas, nâng bàn tay, chộp về phía gương mặt hắn.

bàn tay nháy mắt hóa thành tối đen, mọc ra những sợi dây nhỏ như tơ tóc, mấp máy chui vào mi tâm ma thú haas.

ma thú haas đau đớn gào rống lên.

rất nhanh, một cái thẻ màu tím đậm vẽ hoa văn lửa màu lam từ trán hắn kéo ra, nháy mắt bị bàn tay đen sì cắn nuốt.

sau khi cắn nuốt thẻ nhân vật của ma thú haas, trương nguyên thanh vung lên chùy tử kim, dùng sức đập xuống.

“phốc!”

cái đầu sơn dương mọc sừng sắc nhọn này, nổ tung giống như dưa hấu, tổ chức não, mảnh xương văng khắp nơi.

toàn bộ giãy giụa ở giờ khắc này hết thảy biến mất.

quỷ tân nương từ trên thi thể bay ra, nhấc lên tiểu đậu bỉ ôm chân lão phụ thân, trở về trong cơ thể trương nguyên thanh.

ngân dao quận chúa thì vào phòng tắm, gội rửa đi máu, óc trên mặt, trên người, ba âm thi khác thì yên lặng đứng ở một bên, chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp của chủ nhân.

thẻ nhân vật chưa tiến vào linh cảnh, mà là bị trái tim màu đen hấp thu. trương nguyên thanh cảm ứng một phen, nhất thời hiểu vì sao chỉ có thể kế thừa id linh cảnh, không thể mở ra ô vật phẩm cùng kỹ năng.

bởi vì thẻ nhân vật không thuộc về hắn, là bị trái tim màu đen hấp thu.

tiếp theo, hắn nhặt lên chai thủy tinh cùng hộp gỗ màu đen trên mặt đất, chai thủy tinh to bằng bàn tay, mặt ngoài lồi lõm, giống như mặt ngoài kim cương, ở dưới ánh đèn chiết xạ ra hào quang lấp lánh.

hộp gỗ dài 20 xăng-ti-mét, rộng 10 xăng-ti-mét, cao 10 xăng-ti-mét, mặt hộp thâm trầm tối tăm, giống như có thể cắn nuốt ánh sáng, mặc dù ở dưới ánh đèn chiếu, nó cũng không có bất cứ phản quang gì.

cầm hai vật phẩm, vài giây sau, tin tức hiện lên:

“tên: thuốc ác ma”

“loại hình: nước thuốc”

“công năng: biến thân”

“giới thiệu: cái chai thủy tinh này từng bảo tồn máu của một ác ma cường đại, nhiều năm sau, máu dung nhập trong cái chai, dị hóa nó thành đạo cụ ác ma, qua mỗi 24 giờ, cái chai sẽ tự động sinh thành thuốc, thuốc có thể khiến người dùng đạt được lực lượng ác ma, thời gian có tác dụng 15 phút đồng hồ.
“

“ghi chú 1: ta nguyện xưng nó là hộp pandora.”

“tên: hộp đêm tối”

“loại hình: hộp gỗ”

“công năng: phong ấn”

“giới thiệu: trong hộp đựng lực lượng phong ấn, ngăn cách thanh âm, hình ảnh và khí tức. theo thời gian gia tăng, phong ấn sẽ càng ngày càng mạnh.”

“ghi chú: khi ngươi phát hiện lực lượng bắt đầu yếu bớt, nhớ rời khỏi, nếu không sẽ vĩnh viễn ngủ say ở nơi này.”

không tệ, đều là đạo cụ phẩm chất cực tốt, lãi rồi!

chương 2312: gián điệp (1)

chai thủy tinh là tuyệt mệnh độc sư nghề nghiệp đạo cụ, công năng là tăng, ngắn hạn thời gian tăng lên sức chiến đấu, dị hóa thành ác ma sau, đem vĩnh viễn độc yên, thạch hóa, địa ngục hỏa diễm chờ năng lực.

trả giá là theo sử dụng số lần tăng nhiều, thân hình sẽ dần dần chuyển hóa thành ác ma.

loại đạo cụ này trương nguyên thanh có không ít, mũ đỏ nhỏ có năng lực biến thành người sói, chẳng qua mũ đỏ nhỏ hắn là không thuộc về nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư, mà là đạo cụ đại khu thứ ba chưa từng mở ra.

đối với trương nguyên thanh mà nói, công năng của hộp gỗ càng làm hắn vui sướng hơn, đạo cụ loại chiến đấu hắn có quá nhiều, nhưng đạo cụ có phong ấn cường đại, là thứ hắn cần gấp.

hơn nữa, kỹ năng phong ấn của nghề nghiệp vĩnh dạ phi thường hữu dụng, hữu dụng hơn rất nhiều so với đạo cụ giam cầm của mộc yêu, thổ quái, nhất là ở lúc bắt sống.

hài lòng thu hai món đạo cụ vào ô vật phẩm, hắn hạ đạt mệnh lệnh thủ hộ cho ba âm thi, sau đó hốc mắt hiện lên màu đen sì, triệu hồi ra tàn linh trong thi thể ma thú haas, bắt đầu cắn nuốt.

đây là mục đích trung tâm hắn săn giết ma thú haas, tìm kiếm gián điệp bên trong thiên phạt.

cảm xúc tiêu cực mãnh liệt tựa như triều dâng cọ rửa thức hải, tình dục, căm hận, tham lam, phẫn nộ… mỗi một loại cảm xúc đều là thuốc độc làm người ta điên cuồng.

cảm xúc tiêu cực của kẻ biến dị cấp 6, cũng đủ tinh quan cùng cấp bậc uống no bụng, mặc dù không thần trí điên cuồng, cũng sẽ ở trong một đoạn thời gian kế tiếp trở nên thần kinh, cần khai thông tâm lý thời gian dài mới có thể khôi phục.

cực hạn của tinh quan cấp 6 đại khái là ba nghề nghiệp tà ác cùng cấp bậc, vượt qua ba tên, sẽ trực tiếp phát điên.

trương nguyên thanh cứng cỏi hơn xa so với tinh quan cùng cấp bậc, đầu tiên là thuần dương tẩy thân lục cảnh giới tiểu viên mãn, tiếp theo, hắn còn là chưởng mộng sứ đỉnh phong, huyễn thuật sư am hiểu nhất thao túng cảm xúc, là nghề nghiệp xếp hạng nhất lĩnh vực tinh thần.

bởi vậy hắn rất dễ dàng áp chế cảm xúc tiêu cực của ma thú haas, tiếp thu hình ảnh tan vỡ.

ba phút sau, tiếp thu xong ký ức hắn mở mắt, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

hắn ở trong mảnh vỡ ký ức của ma thú haas, đã thấy vài tình báo quan trọng.

một: quả thật là gián điệp bên trong thiên phạt, đã bán đứng abner carlyle.

nhưng người kia là ai, ma thú haas cũng không biết, hắn cùng đối phương là thông qua điện thoại liên lạc, số điện thoại là giả, quay số mạng cái loại đó, khi trò chuyện, giọng gián điệp đã làm xử lý biến đổi giọng, không thể phân biệt nam nữ.

gián điệp che giấu rất tốt, liên hệ đơn hướng với trận doanh tà ác, mặc dù trong trận doanh tà ác có người bị bắt được, cũng không tra ra cái gì.

manh mối duy nhất là, ma thú haas dám tin tưởng một số điện thoại lai lịch không rõ, tin tưởng một địa chỉ lai lịch không rõ, còn không sợ bị mai phục, là vì hành động tối hôm qua là cấp trên “godzilla” bày mưu đặt kế.

godzilla là trưởng lão hội sinh vật luyện kim, linh cảnh hành giả cấp chúa tể, hắn có lẽ biết ai là gián điệp, nhưng săn giết

chúa tể không phải điều cú mang có thể làm được.

từ thế cục trước mắt của new york, mặc kệ là trận doanh tà ác hay trận doanh hợp pháp, đều rất mẫn cảm, có gì không thích hợp, liền dễ dàng đưa tới nhiều chúa tể tham dự.

săn giết chúa tể phiêu lưu quá lớn, không tỷ lệ thuận với lợi ích.

hai: hắn đã thấy danh sách săn giết trong hội sinh vật luyện kim, phần danh sách này chỉ truyền bá ở trong cao tầng trận doanh tà ác.

thánh giả cao cấp của công hội thương nhân, hiệp hội mỹ thần cùng thiên phạt đều ở trên danh sách, xếp hạng cấp ưu tiên, cấp ưu tiên có thể phỏng đoán ra hành động kế hoạch của trận doanh tà ác.

đáng giá nhắc tới, cú mang làm thú vương cấp 6 cũng ở trong danh sách săn giết, chẳng qua cấp độ ưu tiên đẩy về phía sau.

ở trong mắt trận doanh tà ác, đội ngũ viện trợ ngũ hành minh đường xa mà đến, không quá quen thuộc đối với new york, không quan trọng.

“sau đêm nay, cấp ưu tiên của mình nhắm chừng phải tăng lên rồi.” trương nguyên thanh thầm nhủ.

ba: trận doanh tà ác đang chờ một cơ hội nào đó!

“sau khi cơ hội đến, chúng ta phải diệt trừ giáo hội hải thần, trận doanh hợp pháp tổn thất một nghề nghiệp chủ lưu, phần thắng của chúng ta sẽ tăng lên trên diện rộng.”

đây là nguyên văn lời vị “godzilla” kia, ma thú haas từng hỏi cấp trên cái gọi là “cơ hội” là gì, nhưng chưa đạt được câu trả lời.

ở trong kế hoạch của trận doanh tà ác new york, là trước săn giết thánh giả cao cấp của thiên phạt, sau đó ép chúa tể xuống sân, tận khả năng tiêu hao chúa tể của thiên phạt, lúc đó, thực lực trận doanh hợp pháp của new york bị hao tổn nghiêm trọng, bọn họ tụ tập lực lượng tiến công giáo hội hải thần.

tổng bộ giáo hội hải thần ở new york.

chương 2313: gián điệp (2)

căn cứ vào kế hoạch này, câu lạc bộ tửu thần cố ý khai chiến với công hội thương nhân, để trận doanh hợp pháp nghĩ lầm tiêu điểm là công hội thương nhân, trận doanh tà ác cố ý chưa động vào thánh giả của giáo hội hải thần, mà là săn giết thánh giả của công hội thương nhân cùng thiên phạt.

mục đích chính là tê liệt giáo hội hải thần, làm bọn họ bảo trì tư thái quan sát, không vội xuống sân.

dù sao thánh giả, siêu phàm nhà mình còn chưa bị hại, mà nóng lòng xuống sân, chắc chắn sẽ tổn thất thành viên tổ chức.

tuy cùng thuộc về một trận doanh, nhưng giữa tổ chức hợp pháp với nhau cũng có tư tâm, trong chiến tranh cục bộ, có thể chết đạo hữu thì tuyệt không chết bần đạo, điểm ấy ở trong trận doanh tà ác cũng như thế.

“chờ cơ hội? cơ hội gì? tình báo này phải nói cho hội trưởng.”

tuy chưa tìm ra gián điệp, nhưng ngoài ý muốn đạt được một tình báo khó lường, thu hoạch coi như không tệ.

trương nguyên thanh thu thi thể không đầu của ma thú haas vào không gian mũ, lúc này, ngân dao quận chúa đã tẩy rửa xong vết máu, đi ra khỏi nhà vệ sinh.

“cái loa này ngày hôm qua phát ra audio hạ lưu.” cô giơ lên cái loa nhỏ, hướng chủ nhân báo cáo.

“của ma quân cùng ai?” trương nguyên thanh hỏi.

“một cô gái tên là catherine.” ngân dao quận chúa nói.

catherine… khóe miệng trương nguyên thanh run rẩy một phen, thầm nhủ tôi không bất ngờ một chút nào.

lấy phong cách của ma quân, đến liên bang tự do, đến new york, nhất định sẽ đi công hội thợ săn đi dạo, mà lấy phong cách đĩ đó của catherine, gặp được đàn ông có thực lực có tiềm lực, khẳng định sẽ không bỏ qua.

hai người lăn đến trên giường, tựa như pháo italia gặp được quỷ, không làm một phát mới là lạ.

catherine là cấp chúa tể, với mình mà nói quá mức nguy hiểm, là cấm khu tuyệt đối không thể đụng vào, mình có thể thông qua audio tình yêu của cô ta cùng ma quân, để thu hoạch tình báo.

trương nguyên thanh thu ngân dao quận chúa cùng bốn âm thi vào không gian mũ, đi đến bên cửa sổ, cúi đầu nhìn, các tuyệt mệnh độc sư trong sân, đã bị tàn sát sạch sẽ.

nơi xa bốc lên ánh lửa, trên đường khắp nơi đều là bóng người, tiếng cư dân kêu sợ hãi, tiếng súng cùng tiếng nhà sụp đổ không dứt bên tai.

rất hiển nhiên, đây là các thánh giả của người chết trở về đang chiến đấu với thành viên hội sinh vật luyện kim, động tĩnh chiến đấu so với trước đó, đã nhỏ hơn rất nhiều.

trương nguyên thanh một cước đá vỡ cửa sổ, đeo bao tay tật phong giả, thi triển dạ du ẩn đi thân hình, khống chế cuồng phong lao vút lên trời.

cảnh vật phía dưới rõ ràng trong tầm mắt, hắn thấy nhà sập, thấy thi thể ngang dọc ở đầu đường, phế tích, thấy anh gà đỏ vai trái hóa đá, vẫn đang dũng mãnh thiện chiến.

thấy các đồng bạn đều còn sống, đang truy kích hai thánh giả còn sót lại của hội sinh vật luyện kim.

trương nguyên thanh phun ra quỷ tân nương, hướng cô hạ đạt mệnh lệnh đuổi giết, sau đó đáp ở nóc kiến trúc nào đó, cất cao giọng nói:

“rút lui!”

khi nói chuyện, quỷ tân nương cấp 6 đã đuổi kịp một vị thánh giả, hoàn thành nhập vào, bẻ gãy cổ mình, móc ra trái tim của mình.

thấy thế, đám người quan nhã lập tức rút lui, không có bất cứ sự do dự nào.

từ hai bên giao thủ đến bây giờ, đã gần mười phút, kéo dài tiếp, chờ chúa tể của hội sinh vật luyện kim chạy tới, đoàn đội nhất định sẽ xuất hiện thương vong.

bốn mươi phút sau, các thành viên của người chết trở về đã về tòa nhà ngân hàng, vào thang máy đến tầng lầu chỗ “ký túc

xá", ở trong phòng trương nguyên thanh hoàn thành chia của.

bọn họ tổng cộng thu được ba món đạo cụ phẩm chất thánh giả, tám món đạo cụ phẩm chất siêu phàm, trong đó anh gà đỏ bị thương nghiêm trọng nhất, quan nhã và thiên hạ quy hỏa bị thương nhẹ.

tôn miểu miểu, triệu thành hoàng hai vị thần dạ du, đấu pháp đáng khinh, chỉ tổn thất hai âm thi, một linh phó.

"có tra ra tình báo gì không?" quan nhã hỏi.

trương nguyên thanh lắc đầu: "bên trong thiên phạt quả thật có gián điệp, nhưng ẩn nấp rất sâu, ma thú haas cũng không biết là ai."

hắn mang kết quả phệ linh của mình giản lược nói một lần, bỏ bớt đi "cơ hội" tin tức này, loại tình báo này, đám người quan nhã không cần phải biết.

"cậu có đối tượng hoài nghi không?" thiên hạ quy hỏa trầm ngâm hỏi.

"winnie berent." trương nguyên thanh nói: "nhưng tôi cảm thấy khả năng không lớn."

quan nhã đột nhiên nói: "nếu phó thanh dương ở đây, chúng ta thật ra có thể lừa winnie berent một phen, trực tiếp nói từ chỗ ma thú haas đạt được tình báo, đã xác nhận cô ấy là gián điệp, winnie ở dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng bị lên án thành gián điệp, nhất định sẽ có cảm xúc biến hóa, không thể giấu được thám báo cấp chúa tể."

anh gà đỏ vẻ mặt khinh thường: "bang… cú mang không phải đã nói sao, ma thú haas cũng không biết gián điệp là ai, winnie khẳng định sẽ không mắc mưu nha."

chương 2314: gián điệp (3)

quan nhã cười nói: "người bình thường bị nói xấu, đều sẽ sinh ra phẫn nộ, mờ mịt cùng cách nghĩ mình bị nói xấu, quá mức thản nhiên, ngược lại không bình thường, một điểm này, thám báo cấp chúa tể là có thể quan sát ra."

“ồ, thì ra là như thế!” anh gà đỏ cười xấu hổ vài tiếng, yên lặng không nói chuyện nữa.

mọi người đều giải tán, trở về phòng nghỉ ngơi.

trương nguyên thanh nằm ở trên giường, nghĩ đoạn lời kia của quan nhã, càng nghĩ càng cảm thấy khả thi. hắn tuy không có thuật quan sát, nhưng hắn có thể cảm ứng được cảm xúc của winnie berent.

winnie berent không biết hắn là huyễn thuật sư, cho dù mặt ngoài bình tĩnh nữa, cũng sẽ không cố ý áp chế cảm xúc của mình.

thình lình chịu điều tra, liền nhất định sẽ có cảm xúc dao động.

“thử cô ta một lần nữa, nếu lần này vẫn không có vấn đề, vậy winnie liền có thể gác lại rồi. dù sao cũng không có mục tiêu hoài nghi, không thử uổng không thử.” trương nguyên thanh thầm nhủ.

9 giờ sáng.

winnie berent đúng giờ đi vào văn phòng, cầm máy bàn lên thông báo thư ký pha cà phê, vừa buông microphone xuống, trợ lý emma đi vào:

“bộ trưởng, có chuyện cần bẩm báo!”

“chuyện gì?” winnie berent vừa mở máy tính, vừa hỏi.

“văn phòng cảnh sát quận bronx báo cáo, tối hôm qua khoảng 11 giờ, khu phố helendy có xã hội đen sống mái với nhau, nghi ngờ linh cảnh hành giả xung đột quy mô nhỏ, không ít cư dân bị ngộ thương, chiến đấu kết thúc rất nhanh, lúc bọn họ chạy qua, thi thể đều đã bị xử lý, trước mắt chỉ có thể xác định gặp tập kích là thành viên hội sinh vật luyện kim, cụ thể là ai, bởi vì không có thi thể, không thể phán đoán.” emma nói.

winnie “ừm” một tiếng: “gửi mail cho tổ chức hợp pháp, hỏi tình huống một chút.”

hắn là tổ chức hợp pháp làm ra đáp lại đối với ma thú haas săn giết thành viên thiên phạt, ma thú haas có thể tập kích hành giả quan phương, tổ chức chính phủ cũng có thể tập kích bất ngờ cứ điểm của tổ chức tà ác.

cũng không biết làm việc này, là bộ chấp hành, hay là tổ chức hợp pháp khác.

nhưng chiến đấu đã kết thúc rất nhanh, nói rõ là xung đột quy mô nhỏ giữa hành giả tầng dưới chót.

nếu là thánh giả, nhất là xung đột giữa thánh giả cao cấp, động tĩnh tuyệt đối không nhỏ như vậy, giống ma thú haas cấp bậc này, nếu ở khu náo nhiệt chiến đấu với thánh giả cùng cấp bậc, tuyệt đối sẽ tạo thành thương vong trọng đại.

emma gật gật đầu, đang muốn lui xuống, điện thoại bàn của winnie vang, cô cầm lấy microphone tiếp nghe, trầm mặc vài giây, nói: "để bọn họ tiến vào."

không bao lâu, trương nguyên thanh dẫn anh gà đỏ cùng thiên hạ quy hỏa tiến vào, hai người nâng một cái cáng, trên cáng phủ vải trắng.

ánh mắt winnie cùng emma đặt ở trên cáng, người trước nhíu mày nói: "đây là cái gì?"

"ma thú haas!" trương nguyên thanh nhấc lên vải trắng, lộ ra một thi thể không đầu, ngăm đen cường tráng, nói: "tối hôm qua tôi dẫn đội săn giết ma thú haas, ở quận bronx, phố helendy."

winnie đứng bật dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm thi thể trên cáng.

vẻ mặt emma lập tức dại ra.

không đợi hai người bình tĩnh trở lại, trương nguyên thanh tiếp tục nói:

"trải qua đồng bạn chúng tôi phệ linh, đã tra ra gián điệp là ai, người đó chính là cô, bộ trưởng winnie! tôi đã thông báo sean chấp hành quan của bộ chấp hành, ngài chuẩn bị sẵn bị bắt đi."

câu này tựa như một chậu nước lạnh, giội ở trên mặt winnie, cô khẽ biến sắc, ánh mắt nhìn về phía trương nguyên thanh lập tức trở nên sắc bén.

cảm xúc của winnie là kinh ngạc, mờ mịt, phẫn nộ, ừm, hoài nghi mình liên hợp sean med bôi nhọ cô ấy? cảm xúc phản ứng qua ải rồi… trương nguyên thanh cảm ứng cảm xúc của winnie.

hắn ở sau khi công bố tin tức ma thú haas tử vong, hầu như chưa cho winnie berent cơ hội giảm xóc, liền lập tức vu oan hãm hại, cảm xúc của winnie là phản ứng chân thật nhất.

như vậy xem ra, thân phận cô ấy không có vấn đề gì, không phải người minh ước tự do.

đúng lúc này, trương nguyên thanh lại cảm ứng được một cảm xúc.

trong cảm xúc đó ẩn chứa khinh thường, không tin cùng một tia vui sướng khi người gặp họa, sau đó nhanh chóng thu liễm.

hả? trương nguyên thanh vẻ mặt cổ quái quay đầu, nhìn về phía trợ lý emma.

cảm xúc này không thích hợp!

bình thường mà nói, nghe được lãnh đạo là nằm vùng của trận doanh tà ác, nên chấn động, mờ mịt cùng khó có thể tin, sau đó cân nhắc có thể là đối thủ vu oan đối với lãnh đạo hay không!

cho dù trợ lý emma mang lòng oán hận đối với winnie berent vị lãnh đạo này, vui sướng khi người gặp họa cũng vĩnh viễn ở trong cảm xúc thứ hai, tuyệt không nên theo bản năng phản ứng, nếu không cô không xứng ngồi vào vị trí trợ lý bộ trưởng này.

cảm xúc phản ứng như vậy, chỉ có thể là emma biết winnie berent không phải gián điệp bên trong thiên phạt, bởi vậy không có bất cứ sự chấn động cùng mờ mịt nào.

còn có cảm xúc khinh thường kia, trương nguyên thanh suy luận là, emma cười nhạt đối với đoạn lời này của hắn, có loại cảm giác về sự ưu việt người phía sau màn xem kịch vui.

chương 2315: thôi miên (1)

nhưng trương nguyên thanh còn chưa cảm ứng kỹ, emma đã thu liễm toàn bộ cảm xúc.

“cậu từ khi nào liên hợp với sean med?” winnie khôi phục bình tĩnh, nheo đôi mắt đẹp, lạnh lùng nhìn trương nguyên thanh.

trương nguyên thanh chưa đáp lại, mà là nói với thiên hạ quy hỏa và anh gà đỏ: “hai người đi ra ngoài trước.”

hai vị hỏa sư không nói hai lời, xoay người rời khỏi.

trương nguyên thanh nhìn emma một cái thật sâu, “trợ lý emma, tôi có lời muốn nói với bộ trưởng winnie.”

emma hướng winnie ném tới ánh mắt dò hỏi.

winnie mặt âm trầm, gật gật đầu.

đợi sau khi emma rời khỏi, hai tay winnie berent giao nhau, khuỷu tay chống mặt bàn, trong con ngươi màu nâu đậm nhảy lên hồ quang màu lam:

“muốn đại biểu sean med đàm phán sao?”

trương nguyên thanh cảm giác trong không khí xung quanh, điện tích sinh động cao độ, tóc gáy, tóc mơ hồ có dấu hiệu dựng thẳng lên.

đối mặt winnie berent cực lực áp chế lửa giận của mình, hắn không nhanh không chậm lấy ra hộp gỗ màu đen, nói: “bộ trưởng winnie, tôi biết cô rất tức giận, nhưng xin đừng vội nóng giận, lời kế tiếp, chỉ có thể hai người chúng ta biết.”

nói xong, lạch cạch mở ra hộp gỗ, phóng ra màn đêm bên trong.

nhất thời, tất cả văn phòng đều bịt kín màn đen, ngăn cách hình ảnh, thanh âm và khí tức.

winnie berent vẫn duy trì tư thế hai tay giao nhau, ở lúc khí tức vĩnh dạ lấp đầy văn phòng, dòng điện trong hốc mắt tiếp cận thực chất, áp lực vô hình bao phủ trương nguyên thanh.

cảm giác một câu nói không đúng, sẽ bị cô chém giết ngay tại chỗ, ấn tượng của bộ trưởng winnie đối với mình đã kém đến cực hạn… trương nguyên thanh đằng hắng cổ họng, nói:

“tối hôm qua, đồng bạn thần dạ du của chúng tôi thông qua phệ linh, tra ra bên trong thiên phạt quả thật có gián điệp, là gián điệp hướng ma thú haas tiết lộ địa chỉ của carlyle.

“nhưng rất đáng tiếc, ma thú haas cũng không biết gián điệp là ai, cho nên tôi mới thử cô, bây giờ xác nhận, gián điệp kia không phải cô.”

nghe xong lời của trương nguyên thanh, winnie không chút dao động, dòng điện trong hốc mắt chưa yếu bớt, cười lạnh nói: “cậu dựa vào cái gì xác nhận?”

trương nguyên thanh từ trong lòng lấy ra một tấm lệnh bài bằng sắt, giơ giơ lên, nói:

“đây là đạo cụ phó trưởng lão cho tôi mượn, nghề nghiệp thám báo, phẩm chất chúa tể, công năng là có được sức quan sát cường đại.”

nhanh chóng thu hồi lệnh bài, không cho winnie berent cơ hội quan sát, cái này thật ra không phải đạo cụ phẩm chất chúa tể, là phẩm chất thánh giả, công năng cũng không phải quan sát, mà là phát hiện nói dối.

lấy từ chỗ quan nhã, mục đích là lấy lệ winnie berent.

sắc mặt winnie berent thoáng chuyển biến tốt, “cho nên cậu ngày hôm qua từ chối trảo bộ ma thú haas, là không tin được tôi? bên trong thiên phạt quả thật có gián điệp, nhưng cái này không phải chuyện cậu nên quan tâm, lợi hại bên trong liên quan đến không phải thứ cậu có thể thừa nhận, cú mang, đây là tốt cho cậu. điều cậu phải làm là chấp hành mệnh lệnh, về sau đừng tự chủ trương.”

cô rất không hài lòng đối với hành vi của cú mang, nhưng cô đối với cú mang cũng có độ khoan dung rất cao.

sau khi phê bình một câu, sắc mặt, giọng điệu winnie berent chuyển thành nhu hòa:

“nhưng mặc kệ như thế nào, các người thành công giết chết ma thú haas, lập công lớn, tôi sẽ công bố tin tức này, xin thưởng cho các người. công huân nội bộ thiên phạt, các người hẳn là không cần, tôi sẽ đổi thành đồng liên bang cùng đạo cụ.”

ma thú haas là nghề nghiệp tà ác xếp thứ năm bảng treo thưởng cấp a, quan phương treo thưởng cực kỳ hậu hĩnh.

“tôi còn có một việc cần báo cáo.” trương nguyên thanh nói: “liên quan danh sách săn giết hội sinh vật luyện kim.”

hắn nói cho winnie danh sách săn giết của trận doanh tà ác, xếp hạng danh sách săn giết, quyết định quy luật hành động

của trận doanh tà ác, là một phần tình báo rất quan trọng.

con ngươi winnie berent hơi tỏa sáng, chút không vui kia trong lòng nhanh chóng tiêu tán, “cậu có nói cho người khác danh sách hay không?”

“không có!” trương nguyên thanh lắc đầu.

khuôn mặt lạnh lùng của cô lộ ra một nụ cười: “tốt lắm, danh sách là tình báo rất quan trọng, về sau nếu căn cứ danh sách thành công mai phục nghề nghiệp tà ác, tôi sẽ ghi cậu một phần công lao.”

“còn có một việc!” trương nguyên thanh nói.

còn nữa? winnie ném đến ánh mắt chờ mong.

“liên quan gián điệp, tôi có thể có chút manh mối, lúc giữa trưa tôi sẽ hành động, hi vọng được ngài cho phép, nhưng chuyện này ngài không thể lộ ra với bất cứ ai.” hắn nói.

ánh mắt winnie chợt sắc bén, giọng điệu cũng trở nên cấp bách: “cậu xác định?”

trương nguyên thanh gật gật đầu.

winnie trầm mặc vài giây, chậm rãi nói: “tôi cần phải biết kế hoạch của cậu, nếu không không thể đáp ứng.”

nếu gián điệp ở trong thiên phạt có địa vị cao, như vậy công việc bắt bớ liền cần bàn bạc kỹ hơn, thậm chí phải hướng tổng bộ xin, không phải cú mang nói hành động thì có thể hành động.

“xin yên tâm, tôi sẽ không lỗ mãng.” trương nguyên thanh “cạch” đóng hộp gỗ lại, rời khỏi văn phòng.

chương 2316: thôi miên (2)

đi ra khỏi văn phòng bộ trưởng, hắn lập tức rời khỏi cao ốc ngân hàng, ngồi xe taxi, tới một chung cư cao cấp, tòa chung cư này giáp với phố tài chính nổi tiếng thế giới.

ở trong chung cư, có khách quý của giới tài chính, có đại lão thành danh đã lâu, có thành phần tri thức ngành sản xuất cao

cấp theo nghề ngân hàng, nghề bảo hiểm, tin cậy cùng sở giao dịch.

trương nguyên thanh dùng ảo thuật mê hoặc bảo vệ cửa, không cần tốn nhiều sức tiến vào chung cư, vào thang máy, đến trước cửa 1202 lầu mười hai.

“kính coong!”

hắn ấn vang chuông cửa.

vài giây sau, lưỡi khóa phía sau cửa “rắc” một tiếng văng ra, cửa chống trộm mở ra một khe hở.

trương nguyên thanh mở cửa, tiến vào trong phòng, thuận tay đóng cửa.

phía sau cửa là căn hộ hơn 130 mét vuông, hai phòng ngủ hai phòng khách, phòng không nhiều, cho nên tỏ ra rộng rãi xa xỉ, trang hoàng trong phòng tràn ngập cảm giác cao cấp, vừa thấy là biết ra từ tay người nổi tiếng, tuyệt đối không phải tác phẩm làm ra lấy lệ của nhà thiết kế bất nhập lưu trong công ty nội thất.

trương nguyên thanh vừa đóng cửa, liền thấy một bóng đỏ chạy vội đến, chân trần trắng nõn linh lung, cách 2 đến 3 mét nhảy bổ một cái, lao vào trong lòng hắn.

trương nguyên thanh vội vàng dang hai cánh tay, hai bàn tay nâng bờ mông cong dưới váy đỏ.

hai chân chỉ sát cung chủ quắp lấy lưng hắn, hai tay ôm cổ hắn, cúi đầu, đôi mắt đẹp dưới mặt nạ tràn đầy ý cười, hừ nói:

“chị đến new york cũng một tuần rồi, bây giờ mới nhớ tới chị? nói, có phải lêu lổng với hồ ly tinh hiệp hội mỹ thần hay không?”

“chính sự quá nhiều, sợ sau khi gặp chị, ngày nào cũng chạy qua bên này.” trương nguyên thanh nâng bờ mông tròn của cung chủ đi về phía phòng khách, ném cô lên sô pha mềm mại, vào thẳng chủ đề:

“tôi muốn chị thay tôi thôi miên một vị thánh giả, khiến cô ta nói thật.”

mang phán đoán mình hoài nghi emma là gián điệp của minh ước tự do nói cho chỉ sát cung chủ.

vừa nghe chính sự, cung chủ liền không làm nũng nữa, suy tư nói:

“thôi miên thánh giả không khó, nhưng cậu từng nghĩ chưa, gián điệp minh ước tự do có thể ở trong các tổ chức lớn ẩn núp nhiều năm, còn chưa bị phát hiện, đây là vì sao?

“trong nghề nghiệp của đại khu thứ nhất, không có kỹ năng tương tự ‘bí ẩn’, như vậy, chỉ cần thiên phạt hướng ngũ hành minh mượn hổ phù, liền có thể rất nhẹ nhàng tìm ra gián điệp, nhưng thiên phạt lại chưa làm như vậy.”

trương nguyên thanh nhất thời nhíu mày: “có lẽ không phải chưa làm, mà là từng làm, nhưng chưa đạt tới hiệu quả.”

chỉ sát cung chủ gật đầu: “đúng, đó là vì sao?”

“gián điệp của minh ước tự do, cũng có bí ẩn phù hộ” sắc mặt trương nguyên thanh nhất túc.

nếu như vậy, linh thác và minh ước tự do quả thật có thông đồng.

chỉ sát cung chủ gật đầu: “nếu là như vậy, thôi miên là hỏi không ra thứ gì, trừ phi đánh vỡ bí ẩn phù hộ.”

“đánh vỡ như thế nào?”

“có thể khắc chế thái âm, chỉ có thái dương! đối tượng cậu hoài nghi là thánh giả, cấp bậc thánh giả, hẳn là không đủ để khiến linh thác tự mình thi triển bí ẩn, như vậy, nhật chi thần lực giai đoạn chúa tể, liền đủ để tịnh hóa bí ẩn của thái âm.”

trương nguyên thanh hưng phấn nói: “có thể thử một lần!”

lúc trước phó thanh dương xin hổ phù, tiến hành tổng kiểm tra sức khỏe đối với quan phương hành giả ở tùng hải, quả thật lôi ra vài tên gián điệp của ám dạ mân côi, chẳng qua đều là tiểu nhân vật cảnh giới siêu phàm, giai đoạn thánh giả một người cũng không có.

các tiểu nhân vật này không đủ để khiến linh thác tiêu hao lực lượng, thi triển che chở.

so sánh với minh ước tự do, ám dạ mân côi thuộc về “tổ chức nhỏ”, thánh giả cực kỳ quý giá, cho nên có được phúc lợi thái âm chi chủ tự mình che chở, nhưng gián điệp minh ước tự do sắp xếp ở thiên phạt, chưa chắc có loại phúc lợi này.

“lực lượng tịnh hóa giai đoạn chúa tể, tôi có thể hướng nương nương xin giúp đỡ, nhưng tài liệu nghi thức triệu hồi tiêu hao quá quý, không cần thiết lãng phí tiền, tôi tìm triệu thành hoàng đi.”

cấp bậc tôn trưởng lão thấp hơn triệu trưởng lão, xuất phát từ bảo hiểm, tìm triệu trưởng lão ổn thỏa hơn.

hắn lập tức lấy ra điện thoại di động gọi điện thoại cho triệu thành hoàng, nói rõ nhu cầu của mình.

“chờ chút!” triệu thành hoàng tắt máy.

mười phút sau, hắn gọi điện thoại trả lời: “thái gia đã đồng ý, ông ấy vừa lúc có một bộ phù lục tịnh hóa, chỉ có thể sử dụng một lần, nếu cậu về sau còn cần, phải trả tiền mua.”

tiêu hao phẩm giai đoạn chúa tể rất đắt tiền.

“một bộ là đủ rồi, anh ở thiên phạt chờ tôi, nhớ giữ bí mật.” trương nguyên thanh nhìn về phía chỉ sát cung chủ: “chúng ta còn có thời gian một buổi sáng, sắp xếp như thế nào?”

chỉ sát cung chủ nghiêng đầu, ngẫm nghĩ, “đảo manhattan chị cũng đi dạo tương đối rồi, nếu ra ngoài du lịch, thời gian quá gấp, ừm… cậu ở với chị một lát, nói một chút về chuyện gần đây đi.”

“được!”

chương 2317: thôi miên (3)

hai người ở lại trong chung cư tới giữa trưa, trương nguyên thanh hướng nàng nói lên mình ở new york trải qua, phân tích thủ tự, trận doanh tà ác xung đột, cùng với các thế lực lớn quan hệ.

rất nhanh đã đến giữa trưa, chỉ sát cung chủ uyển chuyển đứng dậy: "chị đi thay quần áo!"

cô đi vào phòng ngủ.

ước chừng mười lăm phút đồng hồ, một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp từ trong phòng đi ra, mặc quần ngắn màu đen, áo sơ mi màu trắng, bên ngoài khoác một cái áo gió màu nâu loại độ dài vừa vừa.

giản lược mà tinh xảo.

cô thoạt nhìn ngoài hai mươi, mặt trái xoan thon gọn tinh xảo, mắt vừa to vừa tròn, như chứa dòng nước mùa xuân, làn da căng mịn đáng sợ không có tỳ vết nào, môi đỏ, mỏng mà căng.

ánh mắt trương nguyên thanh nhìn chằm chằm cô, nhìn mười mấy giây, cười nói:

"đây là bộ dáng chân thật của chị sao?"

cô nương mặt trái xoan xinh đẹp dùng sức gật đầu: "xinh đẹp chứ?"

"tùy tiện một vị nghề nghiệp ái dục nào cũng có thể treo lên đánh chị nha, khó trách chị phải đeo mặt nạ." trương nguyên thanh trào phúng.

chỉ sát cung chủ hừ một tiếng, phồng quai hàm.

hai người rời khỏi chung cư, ngồi xe taxi, kết bạn tiến vào cao ốc ngân hàng.

trương nguyên thanh dẫn theo chỉ sát cung chủ đến thẳng văn phòng của winnie.

"bộ trưởng winnie, vị này là bạn của tôi, thân phận của cô ấy tôi nói rõ sau, tôi cần chờ một người." trương nguyên thanh sau đó lại hướng chỉ sát cung chủ giới thiệu winnie.

cung chủ thái độ lạnh nhạt "ừm" một tiếng, tựa như không phải quá thích winnie.

winnie mang tính lễ tiết hướng cô gật đầu, thản nhiên nói: "ngồi bên cạnh!"

cúi đầu, cầm bút, tiếp tục công việc đang dang dở.

một khắc sau, triệu thành hoàng một mình tiến đến, trong tay cầm một xấp lá bùa, đồng thời còn có một tờ giấy vẽ ngả vàng, trên giấy vẽ là một trận pháp linh lục hình tròn.

"đây là cái gì?" trương nguyên thanh biết rõ còn cố hỏi.

triệu thành hoàng nhìn hắn một cái: "trận pháp linh lục của thần dạ du, trận pháp này là trận pháp tịnh hóa, trung tâm là lá bùa, trận pháp linh lục là phụ trợ, tôi cũng có thể khắc, cậu chừng nào cần?"

"chờ chút!" trương nguyên thanh nhìn về phía winnie sau bàn, cười nói: "bộ trưởng winnie, trợ lý emma đâu?"

nghe được lời này, winnie chậm rãi nheo mắt lại.

sau một lúc, cô thu hồi ánh mắt, không nói gì, cầm lấy ống nghe điện thoại bàn, "emma, qua đây một chuyến."

không đến một phút đồng hồ, emma cách vách tiến vào văn phòng, cô nhìn lướt qua ba người trong phòng, hơi tạm dừng ở trên người chỉ sát cung chủ, sau đó hướng về winnie khom người:

"bộ trưởng, có gì phân phó?"

winnie chưa nói, mà là nhìn về phía trương nguyên thanh.

trương nguyên thanh thì nhìn về phía chỉ sát cung chủ, khẽ gật đầu.

chỉ sát cung chủ lập tức đứng dậy, đi đến trước mặt emma, giơ tay lên, đưa đến trước mắt cô, ở lúc đối phương còn chưa phản ứng lại, búng ngón tay "tách".

ánh mắt emma đột nhiên tan rã, dại ra bất động.

"có thể khắc họa linh trận rồi." trương nguyên thanh nói.

triệu thành hoàng gật gật đầu, lấy ra chu sa, bột phấn đá liệt dương, máu gà các loại tài liệu, thuần thục chế tác "mực", bắt

đầu khắc họa linh lục.

viên trận linh lục rất đơn giản, chính là một vật dẫn để dẫn đường phù lục tự bốc cháy, đối với tinh quan tinh thông linh lục mà nói, không có bất cứ độ khó gì.

triệu thành hoàng rất nhanh vẽ xong trận pháp, cũng dựa theo bản vẽ chỉ thị, lần lượt bày phù lục, lưu lại một tờ cuối cùng nắm ở trong tay, nói:

“được rồi, bây giờ kích hoạt chưa?”

hắn giơ lên lá bùa trong tay.

chỉ sát cung chủ nhìn chằm chằm con ngươi tan rã của emma, giọng mềm mại nhẹ nhàng, “đi qua!”

emma ánh mắt dại ra, nghe vậy, cứng ngắc xoay người, đi đến trung ương linh lục trận.

trương nguyên thanh lúc này mới nói: “có thể kích hoạt rồi.”

triệu thành hoàng liền đặt một lá bùa cuối cùng vào trận pháp, giây tiếp theo, lá bùa bốc cháy, hóa thành hào quang vàng óng chói mắt, bao phủ emma trong trận.

nhật chi thần lực chí dương chí thuần lấp đầy khu làm việc, mang đến nóng rực như nắng hè nóng bức.

emma đột nhiên tỉnh táo lại, mặt trời tịnh hóa trừ khử tất cả lực lượng, bao gồm kỹ năng khống chế lĩnh vực tinh thần, thôi miên của chỉ sát cung chủ đã bị tịnh hóa.

tóc emma nhanh chóng thiêu đốt, bộ trang phục tinh tế vừa vặn trên người cháy thủng lỗ chỗ, lộ ra nội y khêu gợi cùng da thịt trắng muốt.

rất nhanh, nội y cũng tan rã trong hào quang vàng óng.

“bộ trưởng… cái này… cô… muốn cái gì.” emma kinh ngạc giận dữ đan xen ôm lấy ngực, cô còn chưa hiểu.

“tách!”

chỉ sát cung chủ búng ngón tay lần nữa, thôi miên emma.

hắn là được rồi, nếu tịnh hóa không có hiệu quả, winnie có thể vặt đầu mình xuống hay không… trong lòng trương nguyên thanh nói thầm, đi đến bên cạnh emma, trầm giọng nói:

“có phải cô tiết lộ địa chỉ abner carlyle cho ma thú haas hay không?”

emma gương mặt dại ra đáp lại: “là tôi!”

winnie berent đứng bật dậy, sắc mặt như bao phủ sương lạnh.

cô sải bước rời khỏi bàn, đi đến bên người emma, lạnh lùng nói: “vì sao?”

chương 2318: tụ hội của trận doanh tà ác (1)

emma ngẩn người nhìn phía trước, có hỏi nhất định đáp: “đây là mệnh lệnh của tổ chức.”

“tổ chức nào?” trương nguyên thanh hỏi.

“minh ước tự do.” emma trả lời.

winnie berent nghiến răng nghiến lợi nói: “ngươi chừng nào thì gia nhập minh ước tự do?”

emma là cô một tay đề bạt lên, ở lúc cảnh giới thánh giả, chính là tổ viên của cô.

“6 năm trước…” emma gương mặt dại ra nói:

“tôi quen biết một người đàn ông tên là vic fowler, anh ấy dịu dàng lại trưởng thành, chúng tôi nhanh chóng yêu nhau, trở thành một đôi tình nhân. có một ngày, anh ấy nói muốn dẫn tôi đi một buổi tụ hội, địa điểm tụ hội tôi quên rồi, chỉ nhớ nơi đó mọi người đều đeo mặt nạ, nói chuyện nho nhã lễ độ, vic fowler ở trong tụ hội hướng mọi người long trọng giới thiệu tôi.

“mọi người đều vỗ tay vì tôi, nhiệt tình như vậy, hữu hảo như vậy, sau đó nữa, bọn họ bảo tôi nằm ở trên một cái giường làm từ vàng, nói đó là một món bảo vật, nằm ở bên trên có thể lắng nghe gợi ý của thần linh.”

winnie berent đã bình ổn cảm xúc, tiếp nhận việc tâm phúc phản bội, lạnh lùng nói: “cô đã đạt được gợi ý của thần linh?”

“đúng vậy!”

“nội dung gợi ý là cái gì?”

“tôi… quên rồi.” trong con ngươi dại ra của emma lộ ra một mảng mờ mịt.

“vic fowler ở đâu?” winnie berent hỏi.

“chúng tôi đã chia tay.” emma lẩm bẩm: “tôi không biết anh ấy ở nơi nào, thẳng đến lúc chia tay, tôi mới phát hiện mình ngay cả người nhà của anh ấy cũng chưa từng gặp.”

“cấp trên của cô là ai?”

“trưởng lão ‘godzilla’ của hội sinh vật luyện kim.”

“trừ cô, trong thiên phạt còn có bao nhiêu người của minh ước tự do?” winnie berent truy hỏi.

“tôi không biết.” emma lẩm bẩm.

nghe vậy, winnie berent có chút thất vọng, nhưng cũng ở trong dự liệu, đơn hướng liên hệ, nghiêm khắc giữ bí mật, đây là thao tác gián điệp cơ bản nhất, muốn thông qua bắt một gián điệp, lôi ra một mảng lớn, gần như không thể.

nhưng tin tức hôm nay đạt được, vậy là đủ rồi.

“cô ấy đã bị vặn vẹo nhận thức.” winnie berent tìm từ rồi nói:

“cô ấy bị người đàn ông tên vic fowler kia đưa tới trên tụ hội nào đó, ở trên cái giường làm bằng vàng lắng nghe gợi ý của thần… đó hẳn là nghi thức nào đó, nghi thức khiến nghề nghiệp hợp pháp sa ngã.

về phần ngọn nguồn sa ngã là cái gọi là ‘thần’ hay giường vàng, thì không biết.”

triệu thành hoàng sắc mặt ngưng trọng: “công năng của giường vàng, hẳn là giống với chén thánh sa ngã của đại khu thứ hai, là công cụ nghề nghiệp tà ác dùng để khống chế nghề nghiệp hợp pháp.”

chén thánh sa ngã ở đại khu thứ hai, là đạo cụ loại quy tắc bị toàn bộ nghề nghiệp hợp pháp sợ hãi, ngay cả ma quân loại nhân vật thiên tư tuyệt đại đó, thẳng đến lúc trở về linh cảnh, cũng chưa thoát khỏi vận mệnh nô bộc.

đại khu thứ nhất nếu cũng có được đạo cụ như vậy, ý nghĩa minh ước tự do có thể ổn định sáng tạo ra kẻ sa ngã, đồng bạn hôm nay, có thể là phản đồ ngày mai, khó lòng phòng bị.

gợi ý của thần? thứ catherine nói, gợi ý của thần, là chỉ cái này?

nếu nhìn như vậy, catherine cũng là ở trên giường vàng hoàn thành nghi thức sa ngã!

nghề nghiệp tà ác vĩnh viễn có đạo cụ làm người ta sa ngã, nghề nghiệp hợp pháp thì không có đạo cụ khiến nghề nghiệp tà ác cải tà quy chính… trương nguyên thanh đối với tà ác có thể ăn mòn hợp pháp cái khái niệm này, đã có nhận thức càng thêm rõ ràng.

phải nghĩ cách phá hủy giường hoàng kim, hoặc là đoạt lấy, biện pháp tốt nhất là dụ rắn rời hang, để trận doanh tà ác chủ động tổ chức tụ hội. nhưng thông thiên giáo chủ là nghề nghiệp tà ác, hơn nữa là nghề nghiệp tà ác có ác niệm sâu nặng, ở trong mắt minh ước tự do, lắng nghe gợi ý của thần cũng sợ ô nhiễm thần.

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hắn nghe thấy winnie berent hỏi: “trừ địa chỉ của carlyle, godzilla còn sắp xếp nhiệm vụ nào cho cô.”

emma gương mặt dại ra, nói: “tìm cơ hội quan sát cuộc sống hằng ngày của jody berent, định kỳ hướng godzilla báo cáo.”

winnie berent đột nhiên biến sắc, hướng cấp dưới mờ mịt bên cạnh giải thích: “jody berent là tổ phụ của tôi!”

winnie biến sắc: “godzilla có mục đích gì?”

emma lẩm bẩm: “không biết, nhưng tôi đoán bọn họ sắp tới muốn ra tay với jody berent.”

sát khí trong mắt winnie berent dần dần ngưng tụ, lạnh lùng nói:

“liên hệ godzilla như thế nào?”

“dùng số điện thoại mô phỏng gọi vào di động của hắn, ám ngữ là: hỗn loạn là kết thúc của trật tự!” emma nói.

winnie berent lại hỏi thêm mấy vấn đề, sau khi xác định emma không biết nhiều tin tức hơn nữa, hốc mắt cô lóe ra ánh sáng lam, hồ quang vang lên tanh tách.

một cột sét tráng kiện bỗng dưng sinh ra, bổ lên trên thân emma.

thân thể cao gầy trắng nõn của emma hóa thành tro tàn bay lả tả, bay xuống ở trên sàn văn phòng.

chậc, sát phạt quyết đoán! trong lòng trương nguyên thanh khen một câu.

winnie berent lập tức quay về bên cạnh bàn làm việc, nói: “các vị đi về trước đi, tôi cần thời gian ở một mình.”

chương 2319: tụ hội của trận doanh tà ác (2)

chỉ sát cung chủ không nói hai lời, dắt tay trương nguyên thanh đi luôn.

triệu thành hoàng liếc tay hai người một cái, đánh giá một phen bóng lưng chỉ sát cung chủ, khẽ nhíu mày.

hắn cảm thấy nguyên thủy quá nhiều hồng nhan tri kỷ rồi.

cảm thấy lo lắng thay thanh mai trúc mã tôn miểu miểu cùng quan nhã có tình chiến hữu, nhưng rất nhanh, những cảm xúc này đã bị hắn bài trừ ra ngoài.

nguyên thủy tương lai tất thành chúa tể, hơn nữa là chúa tể đỉnh phong, thậm chí có hi vọng trùng kích bán thần, hồng nhan tri kỷ nhiều cũng không lạ, ông hắn có rất nhiều người phụ nữ.

hàng năm tụ hội, năm thế hệ tụ tập, quy mô ba bốn trăm người.

sớm thấy lạ mà không còn lạ nữa.

đạo đức thế tục cùng pháp luật nhân gian, rất khó ước thúc các cường giả phi nhân loại giống như thần này.

“chị tới văn phòng cậu đi dạo chút.” chỉ sát cung chủ kéo tay tình lang, sôi nổi hoạt bát.

chị buông tha tôi đi… trương nguyên thanh nhìn về phía triệu thành hoàng, nói: “đúng rồi, tiểu triệu à, chúng ta buổi chiều có phải có nhiệm vụ hay không?”

liều mạng nháy mắt, điên cuồng ám chỉ.

triệu thành hoàng mặt không đổi sắc: “cậu nhớ lầm rồi, chúng ta không có bất cứ nhiệm vụ nào.”

“…” trương nguyên thanh vội nói: “cung chủ, chúng ta đi dạo phố đi.”

chỉ sát cung chủ nhếch khóe miệng, cười mỉm nhìn hắn không nói lời nào.

đến buổi chiều, thông báo ma thú haas bị đội ngũ viện trợ ngũ hành minh săn giết, do tài khoản quan phương phân bộ new york gửi đến diễn đàn nội bộ thiên phạt.

trong nháy mắt, bài đăng trở thành tiêu điểm thiên phạt thảo luận.

ở trong tầm nhìn của các phân bộ lớn của thiên phạt, đám đội ngũ viện trợ này ở new york, rõ ràng là bọn nước ngoài, lại cuồng vọng kiêu ngạo ở trên đất liên bang tự do.

trước sau đả thương hai thanh niên ưu tú của gia tộc med, quả thực là khiêu khích đối với thiên phạt.

cho dù là linh cảnh hành giả căm hận gia tộc med, cũng phải nhíu mày phê bình một câu: thật khó chịu, đám nước ngoài này thật kiêu ngạo.

nào ngờ, ngắn ngủn vài ngày, bọn người nước ngoài kiêu ngạo này đã xử lý “ma thú haas”, thánh giả cấp 6 đỉnh phong, cường giả xếp thứ chín ở bảng truy nã cấp a tổng bộ thiên phạt.

các phân bộ lớn của thiên phạt có bảng truy nã của mình, tựa như mỗi bang có pháp luật của mình.

ma thú haas ở bảng truy nã cấp a của new york xếp thứ năm, ở bảng truy nã cấp a của tổng bộ thiên phạt xếp thứ chín.

nghề nghiệp tà ác trong top 10 bảng truy nã cấp a tổng bộ, đều là tinh anh đứng đầu có hi vọng tấn thăng chúa tể, thiên tài trong thiên tài, nhân vật như vậy, chỉ có ở trong phó bản giết chóc, mới sẽ xuất hiện việc ngã xuống quy mô lớn.

trong thế giới hiện thực, là tồn tại như cuồng đồ ngoài vòng pháp luật.

công lao lớn như thế, nếu đặt ở trên người thành viên thiên phạt, có thể ngay lập tức thăng chức.

“những kẻ này thật sự được đấy, thế mà đã xử lý ma thú haas, khiến tôi nhớ tới một câu của hoa quốc: ác nhân tự có ác nhân trị.”

“thánh giả của new york thật mất mặt, từ khi công hội thương nhân cùng câu lạc bộ tửu thần khai chiến đến bây giờ, một công huân lớn nhất, thế mà lại là người ngũ hành minh làm.”

“tôi đã thay đổi cái nhìn đối với đám người nước ngoài ngũ hành minh này, tuy kiêu ngạo đáng giận, nhưng nếu làm đồng bạn, thế mà rất có cảm giác an toàn.”

“thật không ngờ, ma thú haas nhân vật như vậy cũng đã chết.”

giáo hội hải thần, công hội thương nhân, hiệp hội mỹ thần cùng các tổ chức hợp pháp lớn ở dân gian của new york, lục tục đạt được tin tức.

tình báo này nhấc lên sóng gió không nhỏ ở trong các tổ chức lớn!

linh cảnh hành giả bản địa lập tức ý thức được, xung đột một lần nữa thăng cấp rồi!

trận doanh tà ác hi sinh một vị thánh giả đỉnh phong, hội sinh vật luyện kim khẳng định phải điên cuồng trả thù, trong thời gian kế tiếp, chỉ sợ cũng là săn giết kịch liệt giữa thánh giả.

loại chiến tranh trình độ này, đủ khiến một ít tổ chức dân gian thực lực không mạnh hóa thành tro bụi, dù là liên minh phản hắc bạch loại thế lực dân gian lớn này, cũng sẽ thương cân động cốt, nguyên khí tổn thương nặng nề.

tuy trong lòng tràn ngập sầu lo, nhưng đội ngũ viện trợ ngũ hành minh thành công săn bắn ma thú haas, vẫn tiêm một liều thuốc trợ tim cho tổ chức hợp pháp ở new york.

quan phương vẫn là quan phương!

khi bên ngoài mưa gió, khu vực làm việc của ngũ hành minh, không khí nhìn như bình thường, thực ra quỷ dị cứng ngắc.

“cú mang là bạn trai của tôi, nghe nói hắn đến new york công tác, tôi liền ngàn dặm theo chồng tới đây.” chỉ sát cung chủ gọi đồ ship tới, cho các hành giả siêu phàm mỗi người một phần.

nghề nghiệp nhạc sĩ là nghề nghiệp ái dục phiên bản phương đông, tuy không lăng nhăng như nghề nghiệp ái dục, nhưng có sức quyến rũ tương tự, phương diện thân thể tác phong cộng điểm, trời sinh có thể thu hút hảo cảm của người ta.

chương 2320: tụ hội của trận doanh tà ác (3)

cô nương tự xưng sở quai quai này, mặt trái xoan thanh lệ thoát tục, ăn mặc rất tự nhiên, giống như một đóa hoa sen trắng thuần khiết, giọng lại hay, rất nhanh đã được siêu phàm hành giả của ngũ hành minh tiếp nhận, thích.

- giải thích từ “quai quai” nghĩa là ngoan ngoãn. hết giải thích.

cảm thấy bạn gái của chấp sự cú mang, người đẹp giọng ngọt, kim đồng ngọc nữ, rất xứng đôi!

so sánh với các siêu phàm hành giả hòa thuận vui vẻ, các thánh giả vẻ mặt cổ quái, trầm mặc làm việc, đến thở mạnh cũng không dám.

ngay cả anh gà đỏ lỗ mãng nhất cũng lựa chọn im ỉm!

quan nhã đã ở văn phòng tức đến tâm tính bùng nổ.

nhưng cô là bạn gái của nguyên thủy thiên tôn, cú mang và cô có quan hệ gì? bạn gái của cú mang càng không có quan hệ với cô.

chỉ sát cung chủ chính là đoán chắc cô không dám hiện thân cấu xé, cố ý ghê tởm cô.

viên đình uống cà phê nóng hổi, ôm một hộp gà rán, từ khu làm việc hoạt bát vui vẻ trở lại văn phòng của các thánh giả, chậc chậc tán dương:

“cú mang, bạn gái cậu thật không tệ, tính cách tốt, người cũng đẹp, rất quyến rũ đấy. ồ, mọi người sao đều không ra ngoài ăn gà rán? ngồi ngây ra đây làm gì thế, bạn gái người ta ngàn dặm xa xôi tới đây, nể mặt chút chứ.”

hắn bất mãn nhìn các thánh giả giả chết.

“ngậm mồm, ăn gà rán của anh!” tôn miểu miểu nghiến răng nghiến lợi nói.

“ồ, tôn miểu miểu cô không quá vui vẻ sao?” viên đình hồ nghi đánh giá cô: “cô không có đạo lý không vui nha.”

“tôi, tôi rất vui vẻ, vui lắm.” tôn miểu miểu miễn cưỡng cười vui.

viên đình không hiểu sao ngửi được một hương vị hóng hớt, đồng thời cảm giác mình tựa như bị xa lánh ở ngoài nhóm nào đó, đây là trực giác hắn khổ tu thuật hóng hớt nhiều năm rèn luyện ra.

hắn vừa muốn hỏi kỹ, liền nghe bên ngoài khu làm việc truyền đến tiếng của trợ lý siêu phàm: “các vị chấp sự, lãnh đạo bộ giám sát tới đây.”

đám người trương nguyên thanh như được đại xá, ùn ùn đứng dậy, lao ra khỏi văn phòng.

lãnh đạo bộ giám sát là tới đưa phần thưởng, trong phòng tiếp khách, phó bộ trưởng bộ giám sát, ossido william dẫn theo hai trợ thủ, ngồi ở bên cạnh bàn.

vị chúa tể cấp 7 này tuổi chừng năm mươi, tóc ngắn màu nâu nhạt, ánh mắt màu xanh lục nhạt, đường nét khuôn mặt vuông vắn, khóe miệng hơi rủ xuống, thoạt nhìn đã nghiêm túc lại cường thế.

thấy các thánh giả ngũ hành minh tới đây, hắn đặt một tấm thẻ ngân hàng ở mặt bàn, nói:

“đây là phần thưởng tiền mặt bộ trưởng winnie xin thay các vị, tổng hạn mức 9 triệu đồng liên bang, do các vị tự mình phân phối.”

tiếp theo, hắn lại từ chỗ cấp dưới phía sau tiếp nhận một tờ bảng biểu, nói:

“đây là danh sách đạo cụ cùng tài liệu, các vị có thể ở bên trong lựa chọn ba món đạo cụ phẩm chất thánh giả, mười món tài liệu phẩm chất thánh giả. vẫn là do các vị tự mình phân phối.”

dựa theo lưu trình bình thường, phát phóng phần thưởng sẽ không nhanh như vậy, bình thường là phát ở tháng tiếp theo, nhưng thành viên ngũ hành minh không phải nhân viên chính thức thiên phạt, thuộc loại tính chất lính đánh thuê.

tiền của lính đánh thuê, nhất định phải lập tức kết toán, đây là quy củ quốc tế.

trương nguyên thanh và đám người thiên hạ quy hỏa nhìn nhau một cái, lộ ra nụ cười, có phần thưởng này, lại thêm chiến lợi phẩm đêm qua, cơ bản có thể cam đoan các thánh giả mỗi người một món đạo cụ.

lại thêm phần thưởng tài liệu, tiền mặt, người chết trở về phen này bội thu.

quả nhiên, không có gì kiếm tiền nhanh hơn so với chiến tranh.

chờ các thánh giả của ngũ hành minh xem xong bảng biểu, lựa chọn tài liệu cùng đạo cụ, phó bộ trưởng william nói: “bộ chấp hành gần đây đang điều tra rượu cocktail, nghe nói tối nay sẽ có hành động, các vị mang đến áp lực không nhỏ cho bộ chấp hành nha.”

bộ chấp hành là chuyên môn phụ trách điều tra, bắt nghề nghiệp tà ác.

tiểu đội viện trợ ngũ hành minh vừa tới liên bang tự do, liền lập công lớn, không thể nghi ngờ là tát vào mặt bộ chấp hành.

“đều là vì hòa bình cùng trật tự!” trương nguyên thanh trầm giọng nói.

phó bộ trưởng william gật gật đầu: “các vị vài ngày sắp tới hạ thấp chút, hội sinh vật luyện kim nhất định sẽ trả thù.”

nói xong, dẫn theo hai cấp dưới rời khỏi phòng khách.

6 giờ chiều, trương nguyên thanh tự mình đưa chỉ sát cung chủ về chung cư, hắn vẻ mặt nghiêm túc nói:

“một trà xanh tốt, không nên để người đàn ông xấu hổ quẫn bách như thế, cung chủ à, tôi không phải nói chị, tôi chỉ là có cảm khái mà phát ra, thản nhiên cảm thán.”

chỉ sát cung chủ cười mỉm nói: “một chủ ao am hiểu nuôi cá, không nên chỉ nhìn chằm chằm một con cá, cú mang à, chị cũng không phải nói cậu, chỉ là có cảm khái mà phát ra, thản nhiên cảm thán.”

trương nguyên thanh chắp tay, bại trận.

rời khỏi chung cư, hắn lấy ra điện thoại di động dự phòng, bật máy, xem tin nhắn.

một cuộc gọi nhỡ, một tin nhắn chưa đọc.

hắn ấn vào tin nhắn:

“catherine: tối nay có tụ hội nội bộ, 10 giờ tối, chỗ cũ, số 69 phố hamburg khu queens!”

chương 2321: ta giết chính ta (1)

9 giờ 45 phút tối, số 69 phố hamburg khu queens, câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh.

trương nguyên thanh đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang cùng kính râm, một lần nữa tới câu lạc bộ dưỡng sinh treo biển màu hồng, không khí ái muội.

câu lạc bộ kiểu nhật này có cửa trượt bằng gỗ, có chiếu tatami, có đèn lồng trắng viết tiếng nhật, phong cách trang trí là kiểu nhật thuần khiết, nhưng nhân viên phục vụ đứng trực ở trong cửa hàng, ai ai cũng là gái tây tóc vàng mắt xanh.

hắn tiến vào cửa, nhìn quét một vòng, đi thẳng về phía một cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục màu hồng, vẽ mày kẻ mắt, nói: “tôi tìm catherine, lần trước từng tới.”

vừa nói, vừa tháo xuống khẩu trang.

cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục màu hồng, vừa thấy là hắn, lập tức lộ ra nụ cười lấy lòng cùng khiêm tốn: “tôi dẫn ngài đi qua.”

quý ngài này là khách có thể đi vào phòng riêng tư của trưởng cửa hàng, xác suất đại khái là bảo bối mới của trưởng cửa hàng catherine.

đi theo cô gái trẻ tuổi vào trong, xuyên qua hành lang ánh đèn hơi tối, treo tranh phụ nữ trần truồng, trương nguyên thanh lần nữa tới ngoài gian phòng riêng kia.

“cốc cốc!”

cô gái trẻ tuổi nhẹ nhàng gõ cửa phòng, chưa nói gì, yên lặng rút đi.

trương nguyên thanh xoay tay nắm cửa, đẩy ra cửa khắc hoa bọc đồng thau.

trong không khí lơ lửng mùi thơm ngọt ngào, ánh mắt hắn đảo qua căn phòng, bể tắm mười mấy mét vuông lẳng lặng nổi cánh hoa hồng, đèn đỏ của camera giám sát là trạng thái tắt.

trên sô pha một người của khu nghỉ ngơi, catherine tóc ngắn màu bạc, mặc váy lụa mỏng màu đen, khuôn mặt mềm mại, lộ ra đỏ ửng.

“nói chút về tụ hội!” trương nguyên thanh ngồi ở bên cạnh cô, tùy tay cầm lấy ấm trà trên bàn tròn thủy tinh, tự rót cho mình một chén.

catherine nâng mắt, nhìn đồng hồ treo trên tường một lần, cách lúc tụ hội bắt đầu còn có 10 phút, liền cười nói:

“cậu đêm nay tham gia, là tụ hội nội bộ của công hội thợ săn, tụ hội cấp cao nhất giai đoạn thánh giả, người tham gia tụ hội đều là thánh giả đỉnh phong.

đây là lần đầu tiên cậu tham gia tụ hội như vậy, đợi lát nữa nhớ hạ thấp thu mình chút, đừng bị khiêu khích, đừng nổi giận, đừng nổi lên xung đột với người ta.”

trương nguyên thanh nhếch khóe miệng: “tôi đã bị khiêu khích!”

hắn chỉ là, làm thánh giả đỉnh phong, làm huyễn thuật sư am hiểu khống chế cảm xúc, thế mà bị cảnh báo “đừng nổi giận”, “đừng bị khiêu khích” .

cái này bản chất là chính là một loại khiêu khích, khiêu khích đối với người chuyên nghiệp.

catherine nhún nhún vai, chưa giải thích.

huyễn thuật sư bình thường, cô sẽ không làm ra cảnh báo như vậy, nhưng thông thiên giáo chủ khác, hắn là nghề nghiệp tà ác cực đoan điên cuồng, cực đoan cố chấp, ác niệm ăn mòn vào trong xương tủy.

ngày đó khảo hạch qua đi, hội trưởng công hội thợ săn từng làm ra đánh giá đối với người này, nghề nghiệp tà ác chia ra hai loại hình, một loại là ác nhân thuần túy.

một loại là tính cách màu nền thiện lương, bị bất công trong thế tục bức bách phát điên.

thông thiên giáo chủ chính là loại thứ hai, loại người này càng thêm cố chấp, mất đi lòng tin đối với nhân loại, đối với xã hội, cả đầu óc đều là hủy diệt thế giới, hoặc thay đổi thế giới.

nhân vật mang tính đại biểu, ma nhãn thiên vương của đại khu thứ hai!

loại người này bình thường sẽ không đi làm chuyện ác, thậm chí so với nghề nghiệp hợp pháp càng có chính nghĩa hơn, nhưng chính nghĩa của bọn họ là vặn vẹo, bệnh trạng, là đồ điên rõ đầu rõ đuôi.

“đã đến giờ!”

catherine nhìn đồng hồ treo tường, nói.

một giây sau, bên tai trương nguyên thanh truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“ting! công hội thợ săn mời ngài tiến vào linh cảnh, “lời thì thầm dưới phong lôi”, đánh số 667, tiếp nhận hay không?”

địa điểm tụ hội ở trong linh cảnh? lời thì thầm dưới phong lôi, chậc, max điểm trào phúng nha, mình về sau có phải cũng có thể đặt tên cho linh cảnh bang phái mình hay không? trương nguyên thanh không do dự, lựa chọn đồng ý.

“ting, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 10 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “lời thì thầm dưới phong lôi”, đánh số: 667”

10 giây sau, hình ảnh trước mắt hiện ra dạng gợn sóng, thế giới tràn đầy mơ hồ.

ngay sau đó, trương nguyên thanh thấy được một gian phòng họp phong cách cổ điển, một cái bàn hội nghị gỗ thịt điêu khắc hoa văn quỷ dị hoa mỹ, mười hai cái ghế dựa cao tạo hình phục cổ.

ghế chủ tọa bàn hội nghị, là phó hội trưởng catherine tóc trắng quyến rũ, hai bên cô phân biệt có bốn người ngồi, hai người mặc áo choàng, đội mũ trùm cùng mặt nạ.

hai người khác, một người là thanh niên buồn ngủ, uể oải, tóc quăn màu nâu, cái mũi cao cao, bộ dáng thanh tú, làn da trắng nõn, khuôn mặt giăng kín tàn nhang.

một vị là người đàn ông trung niên mũi say rượu đỏ ửng, tóc nâu nhạt lộn xộn rối tung, bụng phệ, mặt đầy râu xồm, hình tượng tửu quỷ trung niên.

nhìn thấy hai người này, trong lòng trương nguyên thanh kinh ngạc một phen.

chương 2322: ta giết chính ta (2)

người buồn ngủ, là hecate của giáo hội dạ thần, nhân vật đứng thứ tư bảng truy nã cấp a new york, hán tử say trung niên mũi đỏ bụng phệ, là đại danh đỉnh đỉnh basque, nhân vật xếp hạng thứ hai bảng truy nã cấp a.

được xưng thánh giả đỉnh phong so với osment, hoover càng mạnh hơn.

hai người này đều là thành viên của công hội thợ săn? không ngờ sẽ ở chỗ này gặp được bacchus, đây chính là người hội trưởng điểm danh muốn mình xử lý… khi trương nguyên thanh đánh giá bọn họ, bốn người cũng đang đánh giá thành viên mới.

“chậc, hắn chính là thành viên mới đến từ đại khu thứ hai, chưởng mộng sứ giết julian med tên kia?” người nọ bên trái mang mũ trùm, đeo mặt nạ ‘hắc’ một tiếng:

“tôi nghe nói chưởng mộng sứ các người am hiểu ám sát, chiến đấu chạm mặt, nhỏ yếu như đàn bà.”

trương nguyên thanh từ trong cảm xúc của hắn, cảm ứng được sự khinh thường “phối trí gì vậy, dám ngồi cùng một bàn với

ta”.

mặt khác, trong cảm xúc của người này tràn ngập ngạo mạn cùng cuồng vọng.

tính cách, cảm xúc rất giống hải yêu, đội mũ trùm cùng đeo mặt nạ, không dám lấy mặt mũi thật gặp người, hắn là người của giáo hội hải thần? trương nguyên thanh lạnh lùng nói:

“có thể giết phong pháp sư, thì cũng có thể giết hải yêu.”

lời này vừa ra, người nọ bên trái đội mũ trùm, cảm xúc kịch liệt dao động một lần, ánh mắt dưới mặt nạ, sắc bén cùng sát khí lạnh lẽo, tựa như một lời không hợp sẽ ra tay chém giết huyễn thuật sư da giòn.

bacchus say khướt, hecate buồn ngủ lập tức nheo mắt, một lần nữa đánh giá trương nguyên thanh.

“thông thiên giáo chủ, ngồi đi!” catherine chỉ chỉ vị trí thứ ba bên phải.

trương nguyên thanh không nói một tiếng nào, vào ngồi.

catherine nhìn quét một vòng, nói: “rượu cocktail đâu?”

“ai biết!” người nọ bên phải đội mũ trùm cùng đeo mặt nạ nhún nhún vai.

catherine trầm ngâm vài giây, ánh mắt hiện ra trống rỗng, hẳn là mở ra bảng thuộc tính, hoặc là giao diện bang phái.

tiếp theo, cô nghiêng tai lắng nghe một lát, nói: “rượu cocktail lập tức sẽ tới, chờ một lát.”

phòng họp an tĩnh lại, không có ai nói chuyện.

đại khái mười lăm phút đồng hồ sau, một bóng người xuất hiện ở phòng họp, kèm theo mùi máu tươi mãnh liệt, đây là một thanh niên cao gầy, đầu trọc, đỉnh đầu phản xạ ánh đèn, trải rộng hình xăm hoa văn màu đen.

ngũ quan của hắn thoạt nhìn là bình thường, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đôi mắt kích thước, cao thấp không giống nhau, môi trên môi dưới không đối xứng, lỗ mũi trái to, lỗ mũi phải nhỏ.

lông mày hai bên cao thấp, to nhỏ cũng không giống nhau.

ngũ quan toàn thân bày ra một loại cực đoan không đối xứng cùng hỗn loạn.

ai bệnh ám ảnh cưỡng chế thấy phải nhảy lầu nha, đây là tu hành kỹ năng hỗn loạn đến trên mặt sao… khóe miệng trương nguyên thanh run rẩy dời ánh mắt đi.

rượu cocktail là chấp sự cao cấp của câu lạc bộ tửu thần, nghề nghiệp hú tửu giả, cuồng đồ ngoài vòng pháp luật trời sinh, cá lọt lưới của trật tự, chủ quản hỗn loạn.

“xin lỗi, vừa rồi bận giết đội hành động của bộ chấp hành thiên phạt!” rượu cocktail không nhìn vết máu trên người, cười tủm tỉm vào ngồi.

trương nguyên thanh vừa dời ánh mắt đi, lập tức ném tầm mắt trở về.

hắn nhớ rõ bộ chấp hành của thiên phạt, gần đây đang bố trí hành động bao vây tiễu trừ rượu cocktail.

“cho nên, ngươi giết ai?” thành viên bên trái đội mũ trùm, nghi ngờ giáo hội hải thần kia trầm giọng hỏi.

“đoàn diệt hai đội chấp hành, mười tám người, bảy tên thánh giả, trong đó hai tên là phong pháp sư cấp 6, tên ta quên rồi, dù sao không phải mấy thánh giả hạt giống kia của thiên phạt. ta cũng tổn thất ba thủ hạ cấp 5.” rượu cocktail theo bản năng sờ sờ thắt lưng, chưa chạm đến bầu rượu, nhất thời mất kiên nhẫn nói:

“mau họp, ta lên cơn nghiện rượu rồi.”

hai đội chấp hành đều toàn quân bị diệt? lấy phối trí của thiên phạt, không nên thua thảm như vậy nha… trong lòng trương nguyên thanh trầm xuống, suy đoán là gián điệp bên trong tiết lộ bố trí hành động.

đội chấp hành bị rượu cocktail dẫn người mai phục ngược lại.

catherine nhếch khóe miệng: “không tệ, xem như cho thiên phạt một cái đáp lễ!”

cô sau đó nghiêm mặt nói:

“ma thú haas đã chết, các vị, xung đột của hai trận doanh lớn đã thăng cấp, chiến tranh kế tiếp, các vị đám thánh giả đỉnh

phong này đều sẽ cuốn vào trong đó, đều có phiêu lưu mất mạng.

“căn cứ chúng ta phân tích sau chuyện, ma thú haas là bị đội ngũ viện trợ của ngũ hành minh, dùng thủ đoạn đặc thù định vị. cái này ý nghĩa, mỗi người các vị đều có khả năng gặp được tình huống tương tự ma thú haas.

“trong đội ngũ ngũ hành minh, có một vị thánh giả đỉnh phong, năm thánh giả cấp 5, phối trí như vậy, cũng đủ chém giết bất cứ một ai trong các vị.”

người đeo mặt nạ nghi ngờ thành viên giáo hội hải thần cười nhạo nói:

“đừng mang cái gã đầu óc bị nửa thân dưới khống chế kia so sánh với chúng tôi, thánh giả cấp 5 ở trong mắt chúng tôi, tựa như trẻ con cầm đao, không có bất cứ uy hiếp gì.

catherine, kẻ cô cần phải nhắc nhở, chỉ có chưởng mộng sứ cô mời chào vào, loại nghề nghiệp không có năng lực chiến đấu chính diện này, một khi bị vây, chỉ còn đường chết.”

chương 2323: tiếp nhận nhiệm vụ (1)

trương nguyên thanh vốn không muốn để ý tới, cân nhắc đến thiết lập nhân vật của mình, lạnh lùng đáp lại: “ngươi muốn trở về linh cảnh?”

ý ở ngoài lời: ngươi đang muốn chết sao!

thành viên nghi ngờ hải yêu ngạo mạn nói: “ngươi có thể hướng catherine xin đấu lôi đài! đêm nay ta sẽ giết ngươi!”

người khác tư thái xem kịch vui.

trương nguyên thanh không nói nữa, yên lặng thao túng cảm xúc thành viên ngoại trừ catherine cùng hải yêu.

thấy chưởng mộng sứ đến từ đại khu thứ hai chịu thua, hải yêu khinh thường cười khẩy một tiếng.

catherine thì hướng về thông thiên giáo chủ ném tới ánh mắt tán dương, khen ngợi hắn bình tĩnh, chưa gọi nhịp với “kẻ địch mạnh”.

cô nói: “đừng xem thường đội ngũ viện trợ của ngũ hành minh, trong bọn họ có thần dạ du, hỏa sư, thám báo, thủy quỷ cùng mộc yêu, những nghề nghiệp này đều có đặc điểm, nếu phối hợp ăn ý, cũng đủ chém giết bất luận kẻ nào dưới giai đoạn chúa tể. đương nhiên, nếu các vị có tiêu chuẩn phó thanh dương, nguyên thủy thiên tôn, coi như tôi chưa nói.”

mọi người nhất thời không nói chuyện nữa.

catherine tiếp tục nói:

“trải qua đoàn đội phân tích, năng lực định vị, truy tung của đội ngũ ngũ hành minh, có thể trực tiếp uy hiếp đến các vị, uy hiếp đến thánh giả, thậm chí chúa tể trận doanh bên ta.

“hội trưởng tự mình hạ nhiệm vụ, săn giết cú mang thủ lĩnh đội ngũ viện trợ ngũ hành minh! thưởng một món đạo cụ cực phẩm giai đoạn thánh giả. nếu có thể đoàn diệt đội ngũ ngũ hành minh, thưởng hai món đạo cụ cực phẩm.

“nhiệm vụ này, phải ba người trở lên mới có thể tiếp.”

cô nhìn quét các thánh giả đỉnh phong bên cạnh bàn hội nghị: “ai có hứng thú?”

mình bị công hội thợ săn nhằm vào rồi? chậc, thiên phạt nhiều tinh anh như vậy, vì sao phải nhằm vào mình, mình chỉ là lính đánh thuê mà… trương nguyên thanh đầy đầu óc đều là “ôi đệch”.

bacchus dẫn đầu giơ tay, nói: “tôi gần đây không có việc gì.”

người khác ùn ùn giơ tay, tỏ vẻ muốn tiếp nhiệm vụ.

hai món đạo cụ cực phẩm giai đoạn thánh giả, cũng đủ làm bọn họ động lòng, hơn nữa, ở trong mắt đám thánh giả đỉnh phong này, một đội ngũ chỉ có một vị thánh giả cấp 6, tính nguy hiểm không cao.

catherine nhìn về phía thông thiên giáo chủ duy nhất không giơ tay, nhíu mày nói:

“cậu không muốn tiếp?”

trương nguyên thanh thản nhiên nói: “săn bắn tinh quan là hành vi rất ngu xuẩn, tinh quan cấp 5, có thể ở trong quan tinh

phát hiện bố trí của chúng ta, đề nghị của tôi là, chỉ săn giết cú mang.”

hắn không muốn đội viên liên lụy vào.

hecate của giáo hội dạ thần lười biếng nói: “yên tâm, tất cả bố trí, đều tiến hành ở dưới đêm tối che chở, tinh quan sẽ không cảm ứng được.”

thế này thì phiền toái rồi nha… trương nguyên thanh thầm nhủ, hắn mặt không biểu cảm nói: “vậy tôi xin tiếp nhận nhiệm vụ.”

hắn không có lý do từ chối nữa.

catherine nói: “rượu cocktail, cậu vừa giết hai tiểu đội của bộ chấp hành, thiên phạt sẽ không để ý tất cả bắt cậu. từ hôm nay trở đi, cậu dừng tất cả hành động, tạm thời rời khỏi new york hoặc là đến trong phó bản bang phái trốn một đoạn thời gian.”

rượu cocktail do dự một phen, gật gật đầu: “vừa lúc say mèm một trận, ngủ vài ngày.”

thiên phạt dù sao cũng là quan phương, là tổ chức hợp pháp mạnh nhất đương thời, một khi nghiêm túc, rượu cocktail vẫn có chút e ngại.

lần này có thể vồ ngược thành công, là vì đạt được tin tức trước, biết được số lượng thành viên, cấp bậc, cùng với bố trí chi tiết của đối phương, lúc này mới có thể lấy ít đánh nhiều, đoàn diệt đối phương.

nhưng nếu là mấy thánh giả hạt giống kia của new york ra tay, lại mang theo vài món đạo cụ cực phẩm, rượu cocktail cũng không có tự tin vồ ngược, tránh đầu sóng ngọn gió cũng tốt.

bacchus, hecate, thông thiên giáo chủ, ba người các vị phụ trách nhiệm vụ này.”

ba người khác nhướng mày, nhất là thành viên đeo mặt nạ nghi ngờ hải yêu, hừ lạnh nói: “catherine, tuy cô là phó hội trưởng, nhưng không thể thiên vị người của mình như vậy.”

ở trong mắt hắn, loại nhiệm vụ phiêu lưu nhỏ tiền lời cao này, quả thực là tổ chức phát phúc lợi cho thành viên.

loại phúc lợi này, sao có thể bị một tên nước ngoài cướp đi.

catherine lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, thản nhiên nói:

“hecate có thể cưỡng ép khiến mục tiêu lâm vào ngủ say, mà thông thiên giáo chủ có thể ở trong mộng giết người, hai người phối hợp, dưới giai đoạn chúa tể hầu như nhất định phải chết, cho nên, tôi dựa vào cái gì giao nhiệm vụ cho cậu, hydra!

đương nhiên, nếu có thể khiến thành viên ngũ hành minh tới trên biển du lịch, nhiệm vụ này cũng có thể giao cho cậu.”

hydra? đây hình như là tên của hải yêu trong thần thoại, gã này quả nhiên là người của giáo hội hải thần, ừm, cũng có thể là tán tu… trương nguyên thanh thầm nhủ.

xưng hô hydra, hầu như chỉ rõ nghề nghiệp của người đàn ông đeo mặt nạ.

nhưng trương nguyên thanh cho rằng, hydra hẳn là không phải id linh cảnh của hắn, bằng không cũng quá ngu rồi, nháy mắt bị người ta khóa mục tiêu thân phận. tiếp đó chính là, giống “hydra” loại tên trong câu chuyện thần thoại này, bình thường đều là id hot.

loại mà nạp tiền cũng mua không được đó.

chương 2324: tiếp nhận nhiệm vụ (2)

“bớt lấy lời này gài tôi!” hydra hừ lạnh một tiếng: “hải yêu ở trên đất liền cũng có được chiến lực mạnh mẽ, nhiệm vụ này, tôi nhất định phải tham dự, nếu không thể thêm danh ngạch, thì bảo chưởng mộng sứ này rời khỏi.”

“ta nếu không muốn thì sao?” ánh mắt trương nguyên thanh lạnh như băng nhìn chằm chằm hắn.

hydra cười lạnh, “công hội thợ săn có quy củ, mâu thuẫn giữa thành viên có thể lên lôi đài giải quyết, lên lôi đài, nhất định phân sinh tử! đây cũng là quy củ lôi đài đại bộ phận chợ đen.”

hắn đứng lên, cách rượu cocktail, ở cao hướng xuống nhìn chằm chằm trương nguyên thanh: “có dám lên lôi đài hay không!”

vừa dứt lời, hắn thấy chưởng mộng sứ đến từ đại khu thứ hai đột nhiên đứng dậy, ngón tay tạo hình súng ngắn, chỉ về phía

hắn.

hầu như là cùng lúc, rượu cocktail, bacchus, hecate, còn có người cũng mặc áo choàng đeo mặt nạ kia ùn ùn đứng dậy, ngón tay tạo hình súng ngắn, chỉ hướng hydra.

trong nháy mắt, hydra bị các thánh giả đỉnh phong trong phòng hội nghị "vây công".

hắn nháy mắt cứng đờ, vừa mờ mịt vừa kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

trương nguyên thanh vẻ mặt lạnh lùng: "lôi đài? khi ngươi lặp lại đề cập lôi đài, trong lòng ngươi đã sợ sệt rồi, bởi vì làm hải yêu, ngươi chỉ dám ở trên lôi đài quyết đấu với ta, mà chiến trường thật sự, từ trước tới giờ đều không phải lôi đài! nếu nơi này có thể phân sinh tử, ngươi đã là người chết."

một lần này, hydra không dám nói năng ngông cuồng nữa, đứng ngây ra đó.

hắn bị dọa rồi.

lúc này, đám người bacchus đã phản ứng lại, mờ mịt nhìn mình tạo hình "súng ngắn", khi lại nhìn về phía trương nguyên thanh, thu hồi sự xem thường trong mắt, chuyển thành kiêng kị.

vừa rồi trong nháy mắt đó, bọn họ hoàn toàn coi hydra thành kẻ địch sinh tử, đầy oán hận cùng địch ý, theo bản năng đi theo thông thiên giáo chủ ra tay.

đây là năng lực thao túng cảm xúc của huyễn thuật sư? làm người ta trong bất tri bất giác luân hãm, chỉ cần một cái dẫn đường, một cái cơ hội, liền có thể khiến cảm xúc bùng nổ.

catherine cũng ngẩn ra một phen, cô vốn tưởng rằng là mình cảnh báo nổi lên tác dụng, không ngờ thông thiên giáo chủ lựa chọn trầm mặc, là đang ấp ủ cho một lần này.

trực tiếp dọa được hydra, chấn nhiếp thánh giả khác.

catherine liếc hydra đang đứng ngây ra một cái, khóe miệng nhếch lên:

"người tôi chiêu mộ, các người hoàn toàn có thể yên tâm, sẽ không kém hơn các người. ba người tham dự nhiệm vụ ở lại

một chút, người khác rời khỏi linh cảnh đi.”

cô phất phất tay, rượu cocktail cùng hai thành viên mặc áo choàng, đeo mặt nạ biến mất ở trong phòng hội nghị.

một người khác là ai? bọc kín như vậy, khẳng định là nghề nghiệp hợp pháp, cũng không biết thuộc về tổ chức nào… trương nguyên thanh thầm nghĩ.

hai người này, hắn là kẻ sa ngã ẩn nấp ở trong tổ chức hợp pháp, hơn nữa không phải emma loại gián điệp nhỏ kia có thể so sánh.

hắn vốn muốn cấy vào hạt giống cảm xúc ở trong thức hải của hai người, sau khi trở về hiện thực có thể dựa vào hạt giống định vị, nhưng nơi này là linh cảnh, trương nguyên thanh lo lắng động tác nhỏ của mình bị hội trưởng công hội thợ săn phát hiện.

chuyện tiền lời cùng trả giá không tỷ lệ thuận, hắn không làm.

“các người thảo luận đi!” catherine sóng mắt lấp lánh đảo qua ba người.

hecate dẫn đầu nói: “catherine, cô hẳn là biết, năng lực ngủ say của tôi là chẳng phân biệt trạng thái cùng hình thể, chỉ cần là thứ có ý thức, đều sẽ cưỡng chế ngủ say, trong mộng cảnh cũng tương tự.”

“cái này anh không cần lo lắng!” trương nguyên thanh duy trì hình tượng lạnh lùng: “tôi là chúa tể mộng cảnh, ma chú ngủ say của anh, nhiều nhất suy yếu trạng thái của tôi, muốn khiến tôi ngủ say, chờ anh đến chúa tể rồi nói sau.”

chưởng mộng sứ là chúa tể mộng cảnh.

bacchus sờ sờ cái mũi đỏ lòm, “các tiểu nhị, chúng ta cần bàn bạc là như thế nào dụ dỗ ra đội ngũ ngũ hành minh. sau khi thành công săn giết ma thú haas, bọn họ nhất định sẽ bởi vì sợ hãi hội sinh vật luyện kim trả thù, co đầu rút cổ ở cao ốc thiên phạt không dám ra. các người biết đó, không có nghề nghiệp tà ác nào có thể vô thanh vô tức xâm nhập cao ốc ngân hàng.”

trương nguyên thanh lập tức hỏi: “vì sao?”

hắn lần trước từng nghe catherine đề cập, vốn muốn ở nội bộ thiên phạt tìm hiểu, nhưng mà đã quên.

bacchus nhìn hắn một cái, “cho 1 triệu đồng liên bang, tôi bán tình báo cho cậu.”

hecate bật cười một tiếng: “không, bacchus, tình báo quan trọng như vậy, anh nên thu 2 triệu đồng liên bang.”

trương nguyên thanh nhíu nhíu mày, cảm giác được hai người xem thường cùng không tôn trọng.

catherine nói:

“trong cao ốc thiên phạt có một món đạo cụ loại quy tắc, tên là con mắt bầu trời, nó đại bộ phận thời gian đều đang ngủ say, một khi sống lại, có thể quan sát toàn bộ new york.

“nó quan trắc cực kỳ đáng sợ, có thể trực tiếp nhìn thấy thẻ nhân vật của linh cảnh hành giả, do đó phân biệt ra nghề nghiệp thật sự. cao ốc thiên phạt lúc nào cũng ở dưới cái nhìn chăm chú của nó, một khi có nghề nghiệp tà ác lẻn vào trong đó, nó sẽ cảnh báo.”

chương 2325: tiếp nhận nhiệm vụ (3)

trương nguyên thanh nghe mà có chút da đầu phát tê, lần đầu tiên nghe nói đạo cụ có thể trực tiếp nhìn thấy thẻ nhân vật.

con mắt bầu trời kia có phải đã sớm nhìn ra mình thật ra là thần dạ du hay không? đáng chết, mình so với nghề nghiệp tà ác còn nguy hiểm hơn… trong lòng hắn hoảng hốt, mặt ngoài làm bộ trấn định, nói:

“nếu có thể quan trắc toàn bộ new york, vì sao không sử dụng?”

catherine giải thích:

“con mắt bầu trời do thủ tịch chấp hành quan, thủ tịch kiểm sát quan, cùng với bộ trưởng hành chính ba người cùng nhau nắm giữ, mỗi lần đánh thức con mắt bầu trời đều cần ba người có mặt.

con mắt bầu trời một lần chỉ có thể sử dụng 5 phút đồng hồ, trả giá là năm ngày bị mù. cho dù là chúa tể, mất đi con mắt, cũng là cực kỳ trí mạng, không đến thời khắc khẩn cấp, ba người kia sẽ không vận dụng con mắt bầu trời.”

thì ra là như thế, may mắn mình chưa sử dụng năng lực của trái tim, thay thẻ nhân vật, bằng không đã bị con mắt bầu trời tóm ngay tại trận… trương nguyên thanh có chút nghĩ mà sợ.

“cho nên, chúng ta phải dụ thành viên ngũ hành minh ra như thế nào?” hắn vừa phóng đại cảm xúc tự đại của hai đồng bạn, vừa hỏi.

hecate ngáp, lười biếng nói:

“rất đơn giản, phái người gây chuyện ở địa khu thiên phạt quản lý, càng nhiều càng tốt, thiên phạt không đủ nhân thủ, đội ngũ ngũ hành minh tự nhiên liền đi ra.

“chỉ cần người ngũ hành minh dám ra, tôi sẽ chế tạo một khu vực phong bế, trong mười phút, hắn là có thể đoàn diệt bọn họ.”

“biện pháp rất đơn giản, có hiệu quả hay không thì không nhất định!” trương nguyên thanh nhìn về phía catherine, nói: “bên trong thiên phạt có người của chúng ta hay không? có thể bảo bọn họ hỗ trợ sáng tạo cơ hội.”

catherine suy tư vài giây, gật đầu nói: “có thể, tôi sẽ bảo người phối hợp.”

lại có thể lôi ra một tên gián điệp… trương nguyên thanh gật gật đầu.

tiếp theo, bacchus và hecate thảo luận kế hoạch chi tiết săn giết đội ngũ ngũ hành minh, hoàn toàn không nhìn trương nguyên thanh, chờ hai người thảo luận tương đối rồi, hecate quay đầu trông lại, nói:

“cậu nghe lệnh làm việc, cái khác không cần quản nhiều. catherine, tôi phải về ngủ rồi.”

bacchus cũng sờ sờ mũi, thúc giục: “tôi muốn uống rượu.”

catherine nhìn về phía trương nguyên thanh, người sau thản nhiên nói: “tôi không có vấn đề.”

catherine giơ tay, vung nhẹ một cái.

trương nguyên thanh thấy trước mắt hoa lên, hình ảnh hiện ra dạng gợn sóng, sau đó rõ ràng, hắn về tới căn phòng xa hoa của câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh kiểu nhật.

catherine vẫn cuộn mình ở trên sô pha một người, cô vén làn váy cao lên, lộ ra gốc đùi tròn trịa trắng nõn, cười mỉm nói:

“đêm nay trăng đẹp quá, cậu cảm thấy thế nào?”

“không tệ.” trương nguyên thanh gật gật đầu, sau đó ở trong ánh mắt chợt sáng lên của catherine, mở ra kỹ năng xuyên qua mộng cảnh, nói: “cho nên, tôi muốn ra ngoài ngắm trăng.”

dứt lời, nhảy vào mộng cảnh, biến mất không thấy, để lại tuyệt sắc mỹ nhân vẻ mặt dại ra.

rời khỏi câu lạc bộ dưỡng sinh, trương nguyên thanh ở trong mộng cảnh nhanh chóng xuyên qua, nhảy đi, xuất hiện ở phòng giường lớn của một khách sạn năm sao quận kings.

trên giường lớn mềm mại, nam nữ vừa mới trải qua một phen vận động đâm chọc, ôm nhau mà ngủ.

trương nguyên thanh cầm lấy điện thoại di động ở đầu giường, nắm lên ngón tay cái của người đàn ông, mở khóa màn hình, nhập số điện thoại di động của hội trưởng, lựa chọn gọi.

tiếng chuông vang thật lâu, rốt cuộc kết nối, truyền đến tiếng của hội trưởng: “ai?”

“thái dương chi chủ ông đầu tư.” trương nguyên thanh nói.

“cậu đổi điện thoại di động rồi?”

“không phải, tôi là phân thân, điện thoại di động ở chỗ bản thể. tôi xin gặp mặt, có tình báo quan trọng.”

trương nguyên thanh vừa nói xong, liền thấy trong phòng giường lớn có thêm một bóng người, mặc áo ngủ màu vàng cức, đeo mặt nạ màu bạc, rõ ràng là ngài hội trưởng.

hội trưởng liếc tình lữ ngủ say trên giường một cái, nhún nhún vai: “bây giờ là thời gian ôm vợ ngủ, cậu có chuyện gì mau nói. mặt khác, sửa lại tật xấu nửa đêm gọi điện thoại của cậu.”

trương nguyên thanh cũng nhún nhún vai: “đối với thần dạ du mà nói, một ngày mới vừa mới bắt đầu. ngài hội trưởng, tôi đã săn giết ma thú haas.”

“tôi đã nghe nói.” hội trưởng lại nhún nhún vai.

trương nguyên thanh cũng nhún nhún vai: “đạt được vài cái tình báo quan trọng.”

hắn mang “cơ hội” trận doanh tà ác chờ đợi, mưu đồ diệt giáo hội hải thần, một năm một mười nói cho hội trưởng.

hội trưởng nghe xong, trầm mặc thật lâu, chậm rãi nói:

“cho nên, bày ra một bộ tư thái muốn xử lý công hội thương nhân, thuần túy là diễn trò? bọn họ muốn suy yếu lực lượng trận doanh hợp pháp ở new york, sau đó chờ cơ hội, đưa toàn bộ cao tầng nghề nghiệp hải yêu về linh cảnh?

“a, thiên phạt quá mạnh, công hội thương nhân quá trơn trượt, hiệp hội mỹ thần không nỡ bỏ, cho nên lựa chọn giáo hội hải thần?”

“cho nên, cơ hội trận doanh tà ác chờ đợi là cái gì?” trương nguyên thanh hỏi.

chương 2326: tiếp nhận nhiệm vụ (4)

ngài hội trưởng lắc đầu: “không biết, tôi là bán thần, không phải chân thần, không có khả năng cái gì cũng biết. lấy trạng thái chiến đấu không nhanh không chậm của trận doanh tà ác trước mắt, cơ hội bọn họ chờ đợi hắn là sẽ không đến nhanh như vậy.”

trương nguyên thanh lại mang chuyện mình lôi ra một tên gián điệp nói cho hắn, cũng tiếc nuối nói:

“hệ thống gián điệp của minh ước tự do rất hoàn thiện, cho dù lôi ra một tên, cũng rất khó kéo ra một chuỗi. nhìn từ tình huống của emma, mỗi chúa tể trận doanh tà ác đều nắm giữ mấy gián điệp, chúng ta phải săn bắn nghề nghiệp tà ác cấp chúa tể.”

“cá nhỏ tôm nhỏ không phải mục tiêu của chúng ta.” hội trưởng nói:

“nguyên thủy, người cậu cần tìm là nhân vật lớn của minh ước tự do, ví dụ như catherine, bọn họ mới là thành viên nòng cốt, những người này giấu ở trong tổ chức hợp pháp, nhưng bọn họ chưa chắc là cấp trưởng lão, thân phận bọn họ ở trong tổ chức hợp pháp, có thể chỉ là một thành viên bình thường.”

trương nguyên thanh trầm ngâm nói: “vậy mục tiêu kế tiếp của tôi, là tìm được ‘chân thân’ của catherine?”

hội trưởng nói: “cậu có ngủ catherine không?”

“vì sao hỏi cái này?” trương nguyên thanh có chút theo không kịp mạch suy nghĩ của hội trưởng.

“cậu vừa gia nhập công hội thợ săn, cô ấy là cấp trên của cậu, nếu cô ấy chết, cậu rất có thể sẽ bị công hội thợ săn bỏ không dùng, hoặc là đẩy ra ngoài rìa. cho nên cô ấy tạm thời không thể chết, phải đợi cậu tích lũy đủ công huân, cho dù thoát ly cô ấy, cậu cũng sẽ được công hội thợ săn trọng dụng, khi đó, cô ấy mới có thể chết.” hội trưởng nói:

“tìm một cơ hội ngủ một giấc với cô ấy, tốt nhất khiến cô ấy đối với cậu muốn ngừng mà không được, tín nhiệm có thừa.”

vẻ mặt trương nguyên thanh nhất thời trở nên nghiêm túc: “hội trưởng, tuy tôi là người rất có cái nhìn đại cục, nhưng tôi không thể vì đại cục, bỏ qua tiết tháo.”

“tôi sẽ nghĩ cách thay cậu miễn phải trả tiền chơi gái.”

“hội trưởng, vì đại cục, tôi bằng lòng bỏ qua tiết tháo.”

ngài hội trưởng hài lòng gật đầu: “cậu thừa dịp cơ hội lần này, xử lý bacchus cùng hecate, tìm ra cấp trên của bọn họ, chúng ta không giết catherine, giết nòng cốt cấp chúa tể khác.”

lông mày trương nguyên thanh nhảy dựng: “ngài muốn để chiến tranh thăng cấp đến cấp chúa tể?”

“đương nhiên!” hội trưởng cười nói: “không thể bị trận doanh tà ác dẫn dắt tiết tấu, bọn hắn muốn thong thả suy yếu thực lực của trận doanh hợp pháp, chờ cơ hội tiêu diệt giáo hội hải thần, tôi cố tình muốn để chiến tranh thăng cấp, kéo chúa tể xuống nước.”

đáng tiếc tôi còn phải đợi tới cuối năm mới có thể tấn thăng chúa tể… trương nguyên thanh thầm nhủ.

hai người mưu đồ bí mật nửa giờ, ngài hội trưởng lúc này mới búng ngón tay, rời khỏi phòng khách sạn.

trương nguyên thanh xóa ghi chép trò chuyện, thả lại điện thoại di động đầu giường, nghe tiếng hít thở cùng tiếng ngáy

của tình lữ trên giường, suy tư nhiệm vụ của công hội thợ săn.

đây là một cơ hội khiến trận doanh tà ác lại tổn thất hai thánh giả đỉnh phong.

new york là đô thị lớn cấp quốc tế, số lượng cùng chất lượng linh cảnh hành giả so với bang khác còn mạnh hơn, nhưng cho dù như thế, thánh giả đỉnh phong cũng là cực kỳ có hạn.

tuy bởi vì hai đại trận doanh xung đột không ngừng, các nơi đều có cao thủ tới vô giúp vui, quan phương cùng tổ chức tà ác đều có điều động nhân thủ tham dự vào, nhưng trương nguyên thanh nhắm chừng, hai đại trận doanh cộng lại, thánh giả đỉnh phong, giá trị kinh nghiệm 90% trở lên, cũng sẽ không vượt qua ba mươi vị.

mà giống bacchus loại kẻ mạnh trong thánh giả đỉnh phong này, sẽ không vượt qua mười người.

nếu có thể giết ngược bacchus cùng hecate, nói không chừng thật đúng là có thể ép chúa tể xuống sân.

“chuyện này không thể báo cáo cho winnie, cũng không thể vận dụng thế lực quan phương tiến hành mai phục ngược, bằng không công hội thợ săn sẽ ý thức được bên trong xuất hiện gián điệp, thành viên mới thông thiên giáo chủ nhất định là đối tượng hoài nghi hàng đầu.”

“đã phải giết ngược bacchus, hecate, lại phải không thể bắt lỗi… vậy chỉ có thể bại lộ chút thực lực, đạo cụ của nguyên thủy thiên tôn có thể vận dụng một bộ phận, dù sao trong đoàn đội có vợ góa của nguyên thủy thiên tôn, mà lãnh đạo trực tiếp tiểu đội viện trợ của ngũ hành minh là phó thanh dương. mọi người đều biết, phó thanh dương là bạn tốt của nguyên thủy thiên tôn, tiếp thu bộ phận di sản của bạn… cú mang sử dụng đạo cụ của nguyên thủy thiên tôn, rất hợp lý!”

sau khi hạ quyết tâm, trương nguyên thanh búng ngón tay “tách”, hóa thành ánh sao tiêu tán ở phòng khách sạn.

ngày hôm sau, 10 giờ sáng.

trương nguyên thanh dùng xong bữa sáng, tới khu vực làm việc, thân là huyễn thuật sư đứng đầu, hắn lập tức phát hiện không khí thâm trầm, áp lực, đỉnh chóp cao ốc ngân hàng hầu như bị cảm xúc tiêu cực lấp đầy.

bi thương, phẫn nộ, bực bội, cẩn thận… cảm xúc của mọi người đều là tiêu cực.

chương 2327: hành động (1)

lễ tân bình thường không có việc gì, thích cày video ngắn cùng xem bài tập thể dục, cẩn thận tỉ mỉ đứng, sắc mặt căng thẳng, thần thái rất cẩn thận.

hắn vòng qua lễ tân, tới khu làm việc của ngũ hành minh, thấy viên đình vẻ mặt ngưng trọng đi tới, "dọc đường đi, có phải cảm giác không khí không thích hợp hay không?"

viên chấp sự nói lấp lửng.

trương nguyên thanh nhìn hắn, mặt không biểu cảm nói: "bộ chấp hành có hai đội ngũ hi sinh, tổng cộng mười tám người, thánh giả bảy người, hai người trong đó là phong pháp sư cấp 6!"

viên đình nhất thời giống như nuốt ruồi bọ, phun lại phun không được, nuốt vào lại khó chịu, vẻ mặt vặn vẹo một phen.

hắn nghiến răng nghiến lợi một phen, yên lặng vòng qua cú mang, đứng ở cửa khu làm việc, chuẩn bị lần lượt hỏi đồng nghiệp một lần, nhỡ đâu có ai không biết thì sao?

trương nguyên thanh rót một chén nước, mở máy tính, đăng nhập diễn đàn thiên phạt, thấy bài thông báo của phân bộ new york.

bài đăng của phân bộ new york, ngắn gọn miêu tả nhiệm vụ, liệt kê id linh cảnh, cấp bậc, số năm công tác của người hi sinh, không có oán giận trần từ, không có kêu gọi dẫn dắt cảm xúc.

tựa như một dòng báo tang yên tĩnh lại đau thương.

thành viên thiên phạt các phân bộ lớn, ở trong bình luận bài đăng lưu lại "nguyện thiên đường không có phân tranh", "thượng đế sẽ phù hộ các bạn", "chúc yên nghỉ", cùng với cắm nến thành mảng.

ở trong bài đăng này, không có chửi rủa cùng rống giận, không có phẫn nộ cùng trách cứ, không có nghiến răng nghiến lợi

tuyên bố báo thù, tuy cách màn hình, lại có một bầu không khí đau thương cúng tế người mất chảy xuôi.

trương nguyên thanh nhìn quét vài lần, liền rời khỏi bài đăng, xem trang chủ của diễn đàn.

bầu không khí nhất thời hoàn toàn khác, bài đăng tiêu đề mang "fuck" hầu như chiếm đầy toàn bộ màn hình, biểu hiện ra đầy đủ lửa giận của thành viên thiên phạt.

một đêm tổn thất mười tám vị linh cảnh hành giả, trong đó bảy vị thánh giả, hai vị cấp 6, làm tổ chức hợp pháp mạnh nhất đương thời, thiên phạt đã rất nhiều năm rồi chưa từng chịu thiệt lớn như vậy.

trong diễn đàn, một bộ phận thành viên thiên phạt giận dữ mắng cao tầng new york vô năng cùng ngu ngốc, chính như dân chúng liên bang tự do giận dữ mắng nhà cầm quyền.

bọn họ cho rằng, thủ tịch chấp hành quan bộ chấp hành sean med nên chịu trách nhiệm, hi vọng tổng bộ có thể phái chúa tể có năng lực hơn tiếp quản vị trí thủ tịch chấp hành quan.

một bộ phận thành viên thiên phạt thì cho rằng, thế cục new york từng bước thăng cấp, đã đến tình huống chúa tể có thể xuống sân bất cứ lúc nào, tổng bộ nên phái chuyên viên dẫn dắt đội ngũ tinh anh vào đóng ở new york.

"new york tuy là phân bộ lớn, nhưng bây giờ tình huống chiến đấu của câu lạc bộ tửu thần cùng công hội thương nhân càng ngày càng kịch liệt, rất nhiều cao thủ của trận doanh tà ác đều đi new york vô giúp vui, tổng bộ nên phái người đi qua chi viện."

"new york là tổng bộ của giáo hội hải thần, đám hải yêu ngạo mạn kia cùng chúng ta quan hệ không tốt, tổng bộ phái chuyên viên vào trú đóng, chỉ sợ sẽ nổi lên xung đột với bọn họ."

"thiên phạt từng sợ ai? giáo hội hải thần vẫn luôn ở bên xem, tôi thấy nội bộ thiên phạt trên báo cáo mỗi ngày nói, giáo hội hải thần chỉ mang tính tượng trưng hủy diệt mấy tên xã hội đen. nếu giáo hội hải thần không xung phong, vậy giao cho thiên phạt chúng ta."

"xin lập tức bắt rượu cocktail, hoặc là săn bắn thánh giả đỉnh phong của trận doanh tà ác, thù này, thiên phạt nhất định phải

báo.”

trương nguyên thanh nhanh chóng lướt xem bài đăng, phát hiện thiên phạt và ngũ hành minh có một điểm khác biệt, diễn đàn ngũ hành minh càng giống xã khu hóng hớt hơn, mọi người ở bên trong nói chuyện phiếm, hóng hớt, ngẫu nhiên phát tiết một phen năng lượng tiêu cực.

diễn đàn thiên phạt thì khác, bọn họ chẳng những đánh giá cấp trên, còn nghiêm trang thảo luận chiến thuật, đối phó câu lạc bộ tửu thần nên dùng đạo cụ gì, tiến hành bố trí như thế nào, khi xảy ra tranh chấp, thời điểm ai cũng không phục ai, bọn họ thậm chí còn có thể mang thuộc tính một ít đạo cụ cấp bậc cơ mật tương đối cao gửi vào trong bài đăng.

trừ thảo luận chiến thuật, bọn họ còn thích dạy cấp trên bài binh bố trận, đối kháng trận doanh tà ác như thế nào.

mặc kệ có đáng tin hay không, ít nhất tràn ngập hơi thở học thuật, đồng thời có chút quá mức tự do, rất nhiều tin tức, tình báo, đều không phải thứ có thể bày ra nói trên bình đài xã giao.

“phân bộ new york áp lực rất lớn nha, nhất là sean med, đã chết nhiều tinh nhuệ như vậy, thuộc loại khuyết điểm trọng đại” trương nguyên thanh vui sướng khi người gặp họa hừ hừ hai cái.

sean med rất có địch ý đối với tiểu đội viện trợ ngũ hành minh, khắp nơi lạnh lùng nhằm vào, không hề hòa nhã.

bây giờ thành viên các phân bộ lớn của thiên phạt đều đang kêu gào truy cứu trách nhiệm, hận không thể tự mình điều đến new york chơi lớn một trận với trận doanh tà ác, áp lực của sean med có thể nghĩ mà biết.

chương 2328: hành động (2)

văn phòng thủ tịch chấp hành quan.

trên sô pha tiếp khách, khuôn mặt gầy của sean med vẻ mặt ngưng trọng, trong đôi mắt màu lam nhạt nổi lên gió bão, hắn nhìn về phía hai chúa tể cùng cấp bậc đối diện, trầm giọng nói:

“tôi muốn xin sử dụng con mắt bầu trời!”

ngồi ở đối diện sean, là winnie berent cùng một vị trung lão niên tóc hoa râm, tên channing loo, một trong ba đầu sỏ của phân bộ thiên phạt new york.

channing loo là bộ trưởng bộ hành chính ban giám đốc ủy nhiệm, phụ trách tất cả nội vụ của thiên phạt, bao gồm nhưng không giới hạn ở điều động nhân sự, quản lý tài vụ, đạo cụ ra vào, sắp xếp ngày nghỉ.

nói trắng ra, bộ trưởng hành chính chính là kiềm chế thủ tịch chấp hành quan, kiểm sát quan.

tam quyền phân lập là tín điều của liên bang tự do.

channing loo lắc lắc đầu: "rượu cocktail hẳn là đã rời khỏi new york, hoặc trốn vào linh cảnh, anh mở ra con mắt bầu trời không có ý nghĩa, có lẽ đây chính là điều trận doanh tà ác muốn nhìn thấy. phong pháp sư mất đi con mắt, tựa như hổ mất răng, gặp được thợ săn, chỉ có con đường tử vong này. sean, anh muốn trở thành chúa tể đầu tiên trở về linh cảnh trong chiến dịch này sao?"

sean med nhíu mày: "bộ trưởng loo, tổng bộ có phải chuẩn bị phái người thay thế tôi hay không?"

channing loo giọng điệu bình tĩnh nói: "tổng bộ cho rằng, là anh tham công liều lĩnh dẫn tới hai đội ngũ đoàn diệt, anh nên tiếp nhận đề nghị của bộ trưởng winnie, săn ma thú haas. mặt khác, tổng bộ biết anh gần đây đau đớn mất con yêu, cảm thấy trạng thái bây giờ của anh không thích hợp thống soái bộ chấp hành nữa, đã đang quan sát nhân tuyển, không có tình huống đặc thù, sẽ không thay đổi."

da mặt sean med co rúm một phen, "đội chấp hành đoàn diệt không phải vì tôi tham công liều lĩnh, mà là bên trong bộ chấp hành xuất hiện gián điệp, người biết hành động tối hôm qua không nhiều, tôi đã đang điều tra gián điệp."

channing loo từ chối cho ý kiến, gật gật đầu.

những việc này, tự có người nối nghiệp đến làm, quyết định của tổng bộ sẽ không dễ dàng sửa đổi.

lúc này, winnie berent nói: "chờ thủ tịch chấp hành quan mới nhận chức, ngài med có thể mở ra con mắt bầu trời, tôi không phản đối!"

nhằm vào rõ ràng lợi dụng phế vật!

cô bỗng có chút may mắn cú mang nhạy bén, nếu không phải hắn lôi ra emma tên gián điệp này, có lẽ mình cũng sẽ giống với sean med, phạm phải sai lầm lớn, lâm vào tình cảnh xấu hổ tương tự.

channing loo thở dài: “chúng ta lại bàn bạc một chút chuyện gián điệp, bên trong thiên phạt có không ít vấn đề nha, không tìm ra những gián điệp kia, về sau còn có thể có chuyện tương tự xảy ra tiếp. mặt khác, ma thú haas vừa trở về linh cảnh, trận doanh tà ác liền cho chúng ta một cái tát vang dội, sean, để north hành động đi, trong danh sách truy nã cấp a, tùy tiện chọn một tên.”

north là một trong hai đại thánh giả đỉnh phong của bộ chấp hành, có được kinh nghiệm tác chiến cùng nội tình đạo cụ phong phú, là cường giả thế hệ trước.

ăn xong cơm trưa, trương nguyên thanh rời khỏi cao ốc ngân hàng, ở trong nhà vệ sinh công cộng phụ cận dùng gương yata triệu hồi ra phân thân.

bacchus và hecate quyết định ở đêm nay săn đoàn đội ngũ hành minh, triệu hồi hắn 3 giờ chiều ở tiệm dưỡng sinh mát xa của catherine mưu đồ bí mật.

sau khi tiễn bước phân thân, hắn trở lại văn phòng, nghe được viên đình đang sinh động như thật kể tin tức sean med sắp bị thay, hắn chẳng những biết sean med sắp “ngã ngựa”, thậm chí biết danh sách người được đề cử của tổng bộ thiên phạt xa tận chân trời.

“nghe nói có thể là winifred elena, người này không đơn giản, cô ta cũng là người tình của ma quân, phong pháp sư cấp 7, cũng có thể đã cấp 8. từ khi ma quân trở về linh cảnh, cô ta liền nghỉ phép không nhận lương, ở nhà tu tâm dưỡng tính. chậc chậc, ma quân cặn bã như thế, vì sao còn có thể có nhiều cô gái khăng khăng một mực đối với hắn như vậy?” viên đình vênh mặt, một bộ tư thái trên việc hóng hớt không có địch thủ.

có thể là ngủ phục đi, ừm, elena? mắt trương nguyên thanh sáng lên, hắn biết cô gái này, là một trong những người tình

ma quân tương đối cưng chiều, nghi ngờ có được một mảnh vỡ tàng bảo đồ.

là cô gái hắn muốn tiếp xúc, nhưng xa tận chân trời, không thể tiếp xúc đến.

bỗng nhiên không muốn giết bacchus cùng hecate nữa, dứt khoát để sean cút đi cho xong, nếu kẻ tiếp nhận thật là elena! trong lòng trương nguyên thanh nói thầm.

nếu hắn thành công săn giết bacchus hecate, sean chưa chắc sẽ ngã ngựa.

có thể sẽ ghi tội một lần, sau đó tiếp tục ở lại new york.

“elena, khẳng định rất đẹp đi.” tôn miểu miểu ở bên cạnh hóng hớt, chỉ cần không liên quan đến nguyên thủy thiên tôn, cô vẫn rất thích nghe tình yêu giữa ma quân cùng các cô gái.

“chúng ta có thể nghi ngờ nhân phẩm của ma quân, nhưng không thể nghi ngờ ánh mắt của hắn!” viên đình nói: “khẳng định là đại mỹ nhân, tôi nghe nói winnie berent dục vọng chiếm hữu đặc biệt mạnh, người tình của ma quân nàng đều ghét như kẻ thù, elena nếu tới đây, liền có việc vui để xem rồi.”

chương 2329: song sát (1)

đêm khuya.

đảo manhattan, một khách sạn view sông, trong phòng tầm nhìn tốt nhất, bacchus một tay cầm chai rượu, một tay cầm kính viễn vọng, tập trung nhìn cao ốc ngân hàng nơi xa.

sau khi xác nhận tầm nhìn rõ ràng, hắn buông kính viễn vọng, cầm lên điện thoại di động, gọi điện cho chưởng mộng sứ kia.

“năm phút đồng hồ sau, tôi sẽ bảo đám thủ hạ hành động, cậu theo dõi kỹ, chỉ cần đội ngũ ngũ hành minh đi ra, lập tức báo cáo cho tôi.” hắn ợ ra hơi rượu.

“đừng dạy tôi làm việc!” chưởng mộng sứ đầu kia điện thoại lạnh lùng trả lời một câu, tắt máy.

bacchus nhìn màn hình điện thoại di động, nhếch miệng cười, quay đầu nói với hecate nằm ở trên giường ngủ ngáy khò khò:

“tôi không phải quá thích người này, tìm một cơ hội xử lý hắn đi.”

hecate mở mắt, “vậy thì đêm nay, vừa lúc bớt người chia phần thưởng, đạo cụ cực phẩm giai đoạn thánh giả, chúng ta mỗi người một món.”

bacchus lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “ý kiến rất tuyệt.”

hắn một lần nữa cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho thủ hạ: “hành động!”

nói xong liền tắt máy, ngồi ở bên cửa sổ, ngắm cảnh đêm đảo manhattan, cảnh sông nơi xa, nhấm nháp từng ngụm nhỏ rượu ngon.

bacchus cùng hecate làm chấp sự cao cấp, tự nhiên là không thiếu thủ hạ, đêm nay bọn họ sắp xếp đủ nhân thủ, ở các nơi quanh đảo manhattan tiến hành phá hoại quy mô lớn.

thiên phạt khẳng định sẽ hoài nghi là kế sách dụ rắn rời hang của trận doanh tự do, ngược lại không dám tùy tiện phái đội ngũ xử lý, sẽ do thánh giả dẫn đội, thậm chí chúa tể ở hậu phương khống chế cục diện.

như vậy, thiên phạt chắc chắn sẽ xuất hiện tình huống nhân thủ không đủ, đội ngũ ngũ hành minh thực lực đủ mạnh, bản thân mình lại là tính chất viện trợ, nhất định sẽ xuất động.

bacchus ngắm cảnh sông, uống một ngụm lại một ngụm.

ước chừng nửa giờ, cao ốc ngân hàng nơi xa tầng 102, tầng 103 chợt sáng đèn, lại qua vài phút, đỉnh cao ốc ngân hàng nhấc lên từng trận cuồng phong.

từng bóng dáng khống chế luồng không khí, rời khỏi cao ốc ngân hàng, biến mất ở trong màn đêm.

không bao lâu, gara tầng hầm ngân hàng, từng chiếc xe mpv màu đen nhanh chóng lao ra, ấn còi, hòa vào dòng xe, hướng về các sở cảnh sát cầu viện chạy đi.

điện thoại di động của bacchus “ting” một tiếng, thu được tin nhắn của chưởng mộng sứ.

hắn tập trung nhìn vào, tin nhắn là một biển số xe.

người ngũ hành minh ở chiếc xe này.

trong xe mpv màu đen, anh gà đỏ lấy ra bao tay màu đỏ sậm, vừa đeo vào, vừa hoạt động xương cổ, nhe răng trợn mắt nói:

“đám nghề nghiệp tà ác này là điên rồi? muốn toàn diện khai chiến sao, vừa lúc, lần trước đánh nhau chưa đã ghiền, đêm nay tôi muốn đại triển quyền cước.”

tôn miểu miểu cách ghế ngồi, nhìn ngoài cửa sổ trống trải yên tĩnh, nhíu mày nói:

“tình huống đêm nay có chút không thích hợp, nghề nghiệp tà ác mặc kệ là muốn khiêu khích, hay toàn diện ngưng chiến, đều không cần thiết phá hoại bệnh viện, trường học cùng khu du lịch, trực tiếp phá hoại sở cảnh sát là được.”

“cá nhân tôi cảm giác là, bọn họ cố ý quấy rối, không biết đang sắp đặt cái gì.”

thiên hạ quy hỏa gật gật đầu, lại lắc đầu: “chỉ cần là chế tạo hỗn loạn, phá hoại trật tự, đều là khiêu khích quan phương, nhưng nghề nghiệp tà ác khẳng định đang mưu đồ bí mật cái gì…” hắn đột nhiên nhớ tới điều gì, nói: “cú mang đâu?”

mọi người nhìn về phía quan nhã.

quan nhã ở hàng ghế trước mắt không nhìn nghiêng nhìn chằm chằm mặt đường, làm thám báo, không quay đầu cũng có thể cảm ứng được ánh mắt của mọi người, nói: “không cần phải quản hắn, mười lăm phút đồng hồ sau đi công viên sông hudson.”

mọi người tuy khó hiểu, nhưng chưa nói chuyện nữa, hoặc nhắm mắt dưỡng thần, hoặc điều chỉnh trạng thái.

quan nhã thì lấy ra điện thoại di động, gọi điện thoại cho học sĩ trong đoàn đội trợ lý: “đóng lại toàn bộ camera giám sát quanh công viên sông hudson.”

đèn đường vàng vọt hắt xuống ánh sáng yên tĩnh, trương nguyên thanh lái xe mpv, tới công viên sông hudson hiếm thấy vết chân.

đảo manhattan có một công viên sông hudson, ban ngày khắp nơi đều là du khách cùng thị dân ngắm cảnh, nhưng bởi vì không có nhà ở cùng cửa hàng, đến buổi tối bờ sông hiếm thấy vết chân.

lại bởi vì buổi tối gió sông lớn, ngay cả người vô gia cư cũng lười đến bên này, ở nơi này chiến đấu, phiêu lưu lan đến người thường nhỏ nhất, phía sau còn một chiếc xe mpv đi theo, lái xe là âm thi. đội ngũ viện trợ ngũ hành minh, thánh giả cộng thêm siêu phàm, tiếp cận hai mươi người, bài trừ học sĩ và nhạc sĩ không sở trường chiến đấu, vẫn còn có mười mấy người, một chiếc xe mpv là không thể ngồi hết được.

hắn lo lắng dấu vết biểu diễn quá rõ ràng, bacchus và hecate không mắc câu. hai người đó có thể trở thành thánh giả đỉnh phong, tất nhiên có kinh nghiệm cùng trí tuệ phong phú.

xe mpv chạy như bay ở đường ven sông, cách sông hudson chỉ có một vành đai xanh hóa rộng 2 mét cùng vòng bảo hộ, lúc ban ngày, các du khách thích dựa vào vòng bảo hộ chụp ảnh, nhìn từng chiếc thuyền vận chuyển chạy qua trên mặt sông.

chương 2330: song sát (2)

chạy mười lăm phút đồng hồ, công viên bờ sông ngay tại trước mắt.

đột nhiên, trương nguyên thanh thông qua gương chiếu hậu, thấy đèn đường bờ sông tắt từng cái, bóng tối đậm đặc ở sau xe đuổi theo hắn, đèn đường tắt là bước chân của nó.

rất nhanh, xe mpv âm thi điều khiển bị bóng tối cắn nuốt, trương nguyên thanh mất đi liên hệ với âm thi.

khí tức của âm thi bị che chắn, ngay cả dấu ấn cũng không cảm ứng được.

“đến rồi…”

khóe miệng trương nguyên thanh nhếch lên, thả lỏng chân ga, chủ động lao vào trong lòng bóng tối.

bóng tối nồng đậm, thâm trầm bao bọc xe mpv, ngay cả ánh sáng đèn xe cũng trở nên ảm đạm. xe mpv trương nguyên thanh điều khiển bỗng mất khống chế, chủ động lao về phía vòng bảo hộ bờ sông, “ầm” một tiếng, đầu xe lõm xuống, vòng bảo hộ theo đó rạn nứt.

trương nguyên thanh kéo phanh tay, tắt mắt, đẩy mở cửa xe. hắn nhìn về phía bóng tối sau lưng, thấy một người đàn ông

trung niên mũi đỏ ửng, bụng phệ, râu xồm, cùng một người trẻ tuổi thanh tú khuôn mặt có tàn nhang kết bạn đi.

“bacchus, hecate!” trương nguyên thanh giọng điệu trầm thấp mở miệng.

“ồ, biết chúng ta à?” bacchus xoa cái bụng phệ, cười nói: “hạng hai cùng hạng bốn bảng truy nã cấp a liên thủ săn giết ngươi, có bị dọa tè ra quần hay không, boy!”

hecate lười biếng đánh giá: “một món đạo cụ cực phẩm, đáng tiếc đội ngũ ngũ hành minh không đây, bằng không chính là hai món…”

nói tới đây, hắn nhìn về phía hai chiếc xe mpv trống rỗng, nhướng mày, “không có người?”

vì sao sẽ không có người? nếu trong xe không có người, cú mang vì sao phải dẫn hai chiếc xe trống đi dao lung tung ở bờ sông? hai người đồng thời cảm thấy không quá thích hợp.

trương nguyên thanh nhanh chóng móc ra súng ngắn, nhắm hai người liên tục không ngừng bóp cò súng, đồng thời câu động cảm xúc gấp gáp của bọn họ.

viên đạn hoặc bắn về phía bầu trời, hoặc bắn lên mặt đất, hoặc bay xéo lọt vào lòng sông, hoàn mỹ tránh né bacchus cùng hecate, ở trước mặt hú tửu giả, đường đạn là hỗn loạn.

viên đạn tuy không thể uy hiếp hai vị thánh giả đỉnh phong, nhưng hành vi công kích phối hợp thao túng cảm xúc, thành công câu động cảm giác gấp gáp của hai người.

“đừng nói lời thừa với hắn, trên trời có phong pháp sư tuần tra, mau xử lý hắn.” hecate đưa tay hướng hư không chộp một cái, lấy ra một cái quan tài đen sì.

hắn vừa nhảy vào quan tài, vừa nói: “thay ta hộ pháp!” nắp quan tài mở ra, ở sau khi hắn tiến vào một lần nữa khép lại.

một giây sau, gợn sóng trong suốt từ trong quan tài nhộn nhạo, khuếch tán ra từng vòng, đảo qua tất cả sự vật xung quanh.

trương nguyên thanh nơi xa, bacchus chỗ gần, thân thể lảo đảo một trận, cơn mệt mỏi như thủy triều thổi quét đến, mí mắt giống như nặng ngàn cân, sức mạnh ý chí lớn nữa cũng khó giữ được tỉnh táo.

bacchus lắc lư lảo đảo vài cái, cố gắng chống mở mí mắt ra, tháo xuống bình rượu nhỏ bằng thiếc treo ở bên hông, dốc một ngụm lớn, "phốc" phun về phía trương nguyên thanh xa xa.

rượu hóa thành hơi nước dày đặc, mang theo men say nồng đậm, mê người, nhanh chóng tràn ngập.

phốc!

trương nguyên thanh cũng không chống đỡ được nữa gò má đỏ bừng, hai đầu gối mềm nhũn, ngã xuống đất mê man.

bacchus cũng ngã xuống theo, ở trước khi ý thức biến mất, hắn "hắc" một tiếng, ở lúc cú mang không thể ngăn cản hecate ngủ say… bọn họ đã thắng.

đương nhiên, ba đại nghề nghiệp chiến lực đỉnh phong, săn giết một nghề nghiệp hợp pháp thường quy, thành công chẳng lẽ không phải theo lý thường?

trong mộng cảnh, hecate mặt đầy tàn nhang sững sờ nhìn thông thiên giáo chủ vẻ mặt lạnh lùng.

"ngươi tới trong mộng ta làm cái gì?"

hắn bỗng nhớ tới hai chiếc xe mpv trống rỗng, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "không đúng, ngươi…"

thông thiên giáo chủ nhếch khóe miệng: "muốn ngắm mưa sao băng không?"

hắn giơ tay, búng ngón tay 'tách'.

một giây sau, bầu trời xám xịt sáng lên ánh lửa đỏ rực, cả mảng lớn sao băng từ trên trời giáng xuống, bao phủ hecate.

"phản đồ, ngươi tên phản đồ này! !"

hecate phẫn nộ kêu to, bóng dáng bị sao băng nuốt chửng.

mười mấy giây sau, vẫn thạch oanh tạc kết thúc, trương nguyên thanh phất tay thổi tan "bụi bậm" bắn tung tóe lên, thấy hecate nằm ở mặt đất giãng kín hố, ngủ say bất tỉnh.

hắn chưa chết, ý thức thể bày ra trạng thái bán trong suốt, xen vào giữa chân thật cùng hư ảo, chính là loại trạng thái này, khiến hắn tránh được mưa sao băng oanh tạc, thành công sống sót.

trương nguyên thanh đối với điều này cũng không bất ngờ, đây là bị động của nghề nghiệp vĩnh dạ, khi gặp được công kích trí mạng, thân thể và linh hồn sẽ tiến vào trạng thái "hư vô".

trạng thái này miễn dịch tất cả công kích! kỹ năng này không thể chủ động giải trừ, cần linh cảnh hành giả cùng nghề nghiệp đánh thức, hoặc là chờ đợi tự mình thức tỉnh.

nếu là điều sau, khi nào thức tỉnh là con số không xác định, có thể một ngày, có thể vài ngày, có thể một năm, thậm chí lâu hơn.

chương 2331: song sát (3)

nghề nghiệp vĩnh dạ ở trong linh cảnh hành giả, là một nghề nghiệp cực kỳ đặc thù, học lệch tủ, hầu như từ bỏ năng lực công kích, chỉ theo đuổi một cái trung tâm phong ấn.

toàn bộ kỹ năng đều quay quanh phong ấn diễn sinh, ngủ say chính là một trong những năng lực diễn sinh của "phong ấn".

giống loại nghề nghiệp từ bỏ toàn bộ năng lực công kích này, nhất định sẽ có kỹ năng tự bảo vệ mình. trương nguyên thanh từng xem tin tức nghề nghiệp vĩnh dạ, đã sớm hiểu rõ.

"ngủ cho say đi!" trương nguyên thanh rời khỏi mộng cảnh tới hiện thực, vừa vặn thấy bản thể cùng bacchus lần lượt tỉnh lại.

bacchus vừa mở mí mắt ra, vốn cho rằng cú mang bị thành công đánh gục, còn chưa kịp lộ ra nét vui mừng, hắn đột nhiên thấy cú mang ngã ở đối diện, thế mà lại bò dậy.

chưa chết? chưa chết vì sao tỉnh lại… bacchus mờ mịt quay đầu, nhìn về phía quan tài đen sì.

vừa nhìn, cả người hắn có loại cảm giác da đầu phát tê, trong quan tài, hecate lẳng lặng nằm, thân thể hiện ra trạng thái hư ảo.

làm nghề nghiệp tà ác bản địa, thánh giả đỉnh phong, bacchus đương nhiên có thể nhìn ra hecate là bị người đánh ra bị động, cho nên ngủ say, ma chú mới có thể giải trừ.

mà vừa rồi, hắn và cú mang đều là trạng thái hôn mê, trong phạm vi ma chú ngủ say bao trùm, trừ phi là chúa tể, bằng

không cho dù viện binh ngũ hành minh, thiên phạt chạy tới, cũng sẽ lập tức lâm vào ngủ say.

khả năng duy nhất chỉ… bacchus nhìn về phía thông thiên giáo chủ bên cạnh quan tài.

thông thiên giáo chủ giống như nhân vật phản diện, khóe miệng cong lên độ cong âm hiểm: "hẳn dọa ngươi tè ra quần rồi nhỉ, oldboy." nói xong hắn ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rít bén nhọn.

tinh thần đả kích!

đầu bacchus như bị búa tạ gõ, trong khóe mắt cùng xoang mũi chảy ra máu tươi ấm áp.

thông thiên giáo chủ là phản đồ, phản đồ thiên phạt xếp vào ở công hội thợ săn, đáng chết, catherine con gái điếm này, trước khi chiêu mộ chẳng lẽ chưa lặp đi lặp lại kiểm tra thực hư xác nhận sao!

bacchus cố nén đau đớn đầu óc như nứt ra, chưa chiến đấu với thông thiên giáo chủ, cú mang, quay đầu liền lao về phía sông hudson. hắn không có khả năng ở trong thời gian ngắn giết chết hai thánh giả đỉnh phong, nhất là ở dưới tình huống bên ta xuất hiện gián điệp, tinh nhuệ thiên phạt rất có thể mai phục ngay tại phụ cận.

"ngươi đi không nổi." trương nguyên thanh từ ô vật phẩm lấy ra hộp đêm tối, 'cạch' mở ra phóng ra bóng tối bên trong, để bóng tối xung quanh càng thêm nồng đậm.

tiếp theo, hắn lấy ra hộp diêm đã lâu chưa từng sử dụng, quẹt lửa, hướng về ánh lửa sáng như hạt đậu cầu nguyện: "ta ước, phong ấn của hộp đêm tối không thể hóa giải!"

lửa chợt sáng ngời, nhanh chóng cháy hết, nguyện vọng thực hiện.

từ giờ trở đi, vách tường của hộp đêm tối tương đương quy tắc, giai đoạn thánh giả trở xuống, không ai có thể đánh vỡ.

đường bacchus đi tới bị bóng tối ngăn trở, hắn thử lợi dụng năng lực "lỗ hổng" vặn vẹo quy tắc thoát ly cấm chế, lại phát hiện vách tường kiên cố hoàn mỹ, không có bất cứ lỗ hổng nào có thể chui vào.

đây chính là mục đích của trương nguyên thanh, hú tửu giả sở trường nhất chui vào "lỗ hổng", có thể vặn vẹo quy tắc trên trình độ nhất định, hộp đêm tối phẩm chất thánh giả rất khó vây khốn đối phương.

nhưng sau khi có hộp diêm thêm vào, vách tường đêm tối liền trở nên hoàn mỹ không sứt mẻ.

"thời gian của ta không nhiều, ngươi có con bài chưa lật nào, mau dùng ra, bằng không ta sợ ngươi không có cơ hội nữa." trương nguyên thanh cười nói.

bacchus trầm mặc vài giây, thở dài: "ta không muốn cá chết lưới rách với ngươi, nhưng ngươi đã muốn chết, vậy thì tạo điều kiện cho ngươi, cho dù hôm nay bị thiên phạt bao vây, đánh gục, ta cũng tiếp nhận." nói xong, hắn từ ô vật phẩm lấy ra một bức tranh sắc thái loang lổ, cảnh vật trong tranh vặn vẹo mà hỗn loạn, con sông lơ lửng ở bầu trời, đám mây trải ở mặt đất, mặt trời cùng tinh không treo ở ngọn cây, cùng bóng dáng giống người đứng chổng ngược bước đi.

đây là thủ đoạn áp đáy hòm của bacchus, một món đạo cụ phẩm chất chúa tể.

làm một trong những thánh giả mạnh nhất giai đoạn chúa tể, làm thánh giả so với osment, hoover còn mạnh hơn, hắn tuy không có năng lực chém giết chúa tể, nhưng có đạo cụ phẩm chất chúa tể hàng thật giá thật.

nếu không nắm giữ lực lượng cấp chúa tể, hắn dựa vào cái gì trở thành hàng ngũ mạnh nhất giai đoạn thánh giả?

sắc thái trong bức tranh ùn ùn thoát ly khung tranh, hướng về bốn phương tám hướng bắn ra, sắc thái nồng đậm dính trên mặt đất, vành đai xanh hóa, bầu trời, mặt sông hudson, nhanh chóng lan tỏa ra.

rất nhanh, hiện thực biến thành bức tranh, các hình ảnh điên đảo vặn vẹo kia xuất hiện ở trong thế giới hiện thực.

đệch… phân thân mắng một tiếng thô tục, sau đó thân thể xuất hiện vặn vẹo quỷ dị, hai tay hai chân trao đổi, đầu xuất hiện ở giữa hai chân, mông xuất hiện ở ngực, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể, cũng xuất hiện di chuyển vị trí tương tự.

chương 2332: song sát (4)

hắn "bịch" ngã xuống đất, con ngươi trở nên tĩnh mịch, mất đi dấu hiệu sinh mệnh, tiếp đó tiêu tán.

"hả?"

bacchus không có chút vui sướng, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thông thiên giáo chủ bị đạo cụ chúa tể giết trong nháy mắt ở trong đoán trước của hắn, nhưng biến hóa sau khi chết, là điều hắn tuyệt đối không ngờ tới.

loại tình huống này chỉ có thể nói thông thiên giáo chủ không phải là người thật…

trong nháy mắt, bacchus nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, hắn nhanh chóng nhìn về phía cú mang, trong con ngươi chiếu rọi ra một bóng dáng mặc khôi giáp vàng tím, đeo mặt nạ vàng tím.

toàn thân trên dưới đều bị khôi giáp bao trùm.

"ai còn không có vài món đạo cụ chúa tể chứ?" trong mặt nạ truyền đến tiếng cú mang cười khẽ.

giáp bảo vệ cấp chúa tể, thay hắn đối kháng năng lực điên đảo của bức tranh.

sau đó, bacchus nhìn thấy kẻ địch từ ô vật phẩm rút ra thanh đoản đao hai mặt đen trắng, không đợi hắn có phản ứng, kẻ địch toàn thân bao bọc khôi giáp màu vàng tím kia ngẩng đầu phát ra tiếng rít thê lương.

đầu bacchus "ông" chấn động, như bị sét đánh, xoang mũi lần nữa phun ra máu tươi ấm áp.

hắn, hắn vì sao biết kỹ năng của huyễn thuật sư… hắn không phải thú vương? thông thiên giáo chủ không phải bản thể, hắn mới đúng… đầu óc mờ mịt, bacchus vẫn bắt giữ được chân tướng.

nhưng hắn vẫn không nghĩ ra, một nghề nghiệp tà ác, làm sao trà trộn vào thiên phạt

trương nguyên thanh không chút do dự mở ra kỹ năng "nhiếp hồn", khiến hào quang tối đen bao trùm đoản đao, nâng tay

lên, hướng về bacchus chộp một cái, rút ra một hư ảnh bán trong suốt, ra sức chém xuống.

bacchus vừa mới gặp tinh thần đả kích, linh hồn lần nữa bị thương nặng, một nửa linh thể hóa thành tro bụi ngay tại chỗ.

mà vặn vẹo nhận thức, tứ chi mất cân đối… các năng lực của hắn, thì như trâu đất xuống biển, chưa tạo thành ảnh hưởng đối với kẻ địch.

bacchus phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, đau đớn linh hồn hủy diệt, trực tiếp khiến đầu óc hắn treo máy, mất đi ý thức.

trương nguyên thanh thi triển tinh độn thuật, xuất hiện ở phía sau hắn, chuyển đổi thành mặt trắng, đâm một đao vào sau lưng.

thân thể bacchus nhanh chóng khô quắt, tinh hoa máu thịt nháy mắt bị hình thần câu diệt đao cắn nuốt, biến thành một thây khô.

đến bọn họ giai đoạn này, thuần dựa vào thực lực chiến đấu, muốn phân thắng lợi cần một đoạn thời gian khổ chiến, mà muốn phân ra sinh tử, khó càng thêm khó, bởi vì mặc dù đánh không lại, cũng có thể dựa vào kinh nghiệm phong phú cùng đặc tính nghề nghiệp đào tẩu.

nhưng ở dưới tình huống có đạo cụ chúa tể, phân ra sinh tử liền rất đơn giản.

thông thiên giáo chủ bị giết trong nháy mắt, bacchus cũng sẽ bị giết trong chớp mắt.

đây là chênh lệch của chúa tể cùng thánh giả.

trương nguyên thanh rút đoản đao, thi thể bacchus, tính cả bức tranh trong tay cùng nhau ngã xuống.

trương nguyên thanh không đi quản thi thể, nhanh chóng nhặt lên bức tranh thu vào ô vật phẩm, tiếp theo tới bên quan tài. thời gian không nhiều, đêm tối tuy ngăn cách khí tức cùng hình ảnh, nhưng đêm tối nồng đậm cắn nuốt ánh đèn đường, bản thân chính là một loại hiện tượng lạ.

chỉ cần có phong pháp sư hướng ánh mắt về nơi này, sẽ thấy ngoài công viên sông hudson một mảng tối đen, ngay cả mắt

phong vương cũng nhìn không thấu tối đen, lập tức có thể phán đoán ra, đây là năng lực của nghề nghiệp vĩnh dạ.

mà lúc này, phụ cận đảo manhattan nhất định có phong pháp sư tuần tra.

phải nghĩ cách xử lý hecate, nếu không, phong pháp sư vừa tới, khẳng định sẽ tiếp nhận hecate.

vậy thân phận thông thiên giáo chủ tên gián điệp này liền bại lộ, hecate bây giờ trạng thái này, mình là không có cách nào, không giết được… trương nguyên thanh nhíu mày, đánh giá người trong quan tài, suy tư vài giây, bỗng nhiên có chủ ý.

không thể diệt khẩu, vậy thì mang đi! về phần như thế nào mang đi hecate không thể chạm đến, trương nguyên thanh phát hiện, đối phương tuy ở trạng thái "hư vô", nhưng vẫn như cũ ngủ ở trong quan tài, chưa từ trong quan tài rơi… quan tài tựa như có thể chở thân thể nghề nghiệp vĩnh dạ.

nghĩ đến đây, hắn cúi người nhặt lên quan cái, để nắp cùng quan tài kín kẽ, sau đó thử nâng lên quan tài.

thân thể hecate chưa "rơi" ra, vẫn như cũ ở trong quan tài.

hắn thử thu quan tài vào ô vật phẩm, nhưng thất bại.

ô vật phẩm không tiếp thu người sống.

vì thế trương nguyên thanh lấy ra mũ đỏ nhỏ, giũ ra ngân dao quận chúa, dặn dò: "cô mang quan tài đi, đi đường thủy, tìm một nơi không có người trốn kỹ, chờ tin tức của tôi."

hắn lấy ra pháp bào âm dương ném cho ngân dao quận chúa.

ngân dao quận chúa nghe lời mặc pháp bào, vác quan tài ở trên vai, tung người nhảy xuống sông hudson, biến mất ở trong gợn sóng cuồn cuộn.

trương nguyên thanh lẳng lặng chờ đợi một lát, thẳng đến khi gợn sóng nổi lên trên mặt nước biến mất, lúc này mới thu hồi hộp đêm tối, triệt tiêu màn đêm, để ngân dao quận chúa ở đáy sông có thể thuận lợi rời khỏi. màn đêm vừa rút đi, bầu trời liền truyền đến tiếng xé gió, mấy vị phong pháp sư khống chế cuồng phong, đáp xuống chiến trường.

chương 2333: quan tài ngủ say (1)

bốn vị phong pháp sư kia mặc quần áo tác chiến nano bó sát người, tiện cho chiến đấu, trên lưng đeo bộ đàm, đường nét thân thể gọn gàng, giống như kiện tướng lặn mạnh mẽ.

quần áo tác chiến nano bó sát người là đồng phục của riêng phong pháp sư, nghe nói có thể giảm bớt sức cản không khí, tăng tốc độ, tuy sự tăng lên này cực kỳ bé nhỏ.

cầm đầu là một thanh niên anh tuấn tóc quăn mắt lam, hắn hướng thẳng đến cú mang, trầm giọng hỏi:

"đã xảy ra cái gì? chúng tôi nhìn thấy nơi đây bị màn đêm bao vây, anh có phải đã gặp nghề nghiệp vĩnh dạ tập kích hay không?"

ba vị phong pháp sư khác gắt gao đi theo ở phía sau hắn, cũng nhìn về phía cú mang, đồng thời, bọn họ chú ý tới trên mặt đất có một thi thể khô quắt nằm úp sấp, không thấy rõ mặt.

"tôi bị hecate cùng bacchus tập kích." trương nguyên thanh chỉ chỉ thi thể trên mặt đất: "tôi giết ngược lại bọn họ, đây là thi thể của bacchus, hecate bị đồng bạn của tôi mang đi rồi."

"cái gì!" thanh niên tóc quăn mắt lam thiếu chút nữa hoài nghi thính lực mình xảy ra vấn đề, vừa chấn động vừa nghi ngờ đi qua, cúi người lật lại thây khô, mặt ngửa lên.

sau đó, hắn lộ ra vẻ mặt "gặp quỷ", thật là bacchus! tuy thây khô này máu thịt khô quắt làn da nhăn nhúm, nhưng vẫn có thể thấy rõ bộ dáng lúc còn sống, mà chân dung của bacchus, bọn họ xem đi xem lại vô số lần, sẽ không nhận sai.

bacchus đã chết! đây chính là bacchus đó, thánh giả xếp thứ hai bảng truy nã cấp a, thánh giả số một số hai câu lạc bộ tửu thần, dưới chúa tể kẻ mạnh hơn hắn có thể đếm trên đầu ngón tay.

cường giả oai phong một cõi như vậy, thế mà chết rồi? chết ở trong tay một vị thú vương đại khu thứ hai không tiếng tăm gì?

ba vị phong pháp sư khác cũng lộ ra vẻ mặt tương tự!

thanh niên tóc quăn vẻ mặt phức tạp nhìn cú mang một cái, nhanh chóng lấy ra bộ đàm, giọng điệu run rẩy: "công viên

sông hudson, mọi người mau đến công viên sông hudson, bacchus tập kích cú mang, đã… bị đánh gục!”

trong bộ đàm im lặng một lát, sau đó là một mảng, “fuck” cùng “what” ồn ào lúc trầm lúc bổng.

1 giờ 30 phút sáng, cao ốc ngân hàng new york, tầng 106, bộ chấp hành đèn đuốc sáng trưng.

phòng họp cỡ lớn số 3, sean med ngồi ở ghế đâu, chăm chú nhìn cú mang. vị này thủ tịch chấp hành quan tự mình ghi chép, nói: “chúng tôi đã xác nhận thân phận bacchus. đầu tiên, tôi đại biểu thiên phạt cảm tạ hành động vĩ đại của cậu, đây là công tích lớn nhất của phân bộ new york mấy năm qua.”

giọng điệu sean med có thể nói là thoải mái, sắc mặt càng tỏa sáng. làm một trong ba đầu sỏ phân bộ thiên phạt new york, công tích của phân bộ, cũng đại biểu cho công tích của hắn.

bacchus ở trong trận doanh tà ác có uy vọng cùng danh tiếng không nhỏ, tiễn nhân vật như vậy vào linh cảnh, đủ để tiêu trừ sai lầm của hắn trước đó.

ban giám đốc tổng bộ hẳn là sẽ một lần nữa cân nhắc phái chuyên viên thay hắn hay không, mà tất cả cái này đều là người trẻ tuổi trước mắt mang đến.

bởi vậy, cho dù không thích kẻ này từng đánh con mình, sean med cũng phải nhận ân tình của hắn.

“lĩnh tiền lương của thiên phạt, nên bán mạng cho thiên phạt.” trương nguyên thanh nói lời trường hợp rất tuyệt.

sean med gật gật đầu, hỏi: “báo cáo nhiệm vụ của cậu tôi đã xem qua, hecate ở đâu?”

“truyền tống về đại khu thứ hai rồi, tôi tặng hắn cho phó trưởng lão.” trương nguyên thanh nói.

sean med nhíu nhíu mày, phân lượng của hecate chỉ hơi kém hơn bacchus một bậc, cũng là một công tích ngập trời, hắn tính sau chuyện gửi mail cho ngũ hành minh xác nhận việc này, cùng thương thảo vấn đề quyền sở hữu hecate.

đương nhiên, đây là chuyện về sau.

sean med tiếp tục hỏi: “cậu vừa rồi nói tập kích cậu còn có một tên chưởng mộng sứ, hắn đâu?”

“tôi đoán hắn trốn vào trong mộng cảnh của hecate, hẳn là đã thành công đào tẩu.”

trương nguyên thanh nói, “không ai có thể ngăn cản chưởng mộng sứ xuyên qua mộng cảnh, trừ chưởng mộng sứ cấp bậc cao hơn.”

sean med “ừm” một tiếng, lại nói: “căn cứ tình báo của thiên phạt chúng tôi, trong tay có bacchus một món đạo cụ cấp chúa tể.”

trương nguyên thanh nhếch khóe miệng: “đã là chiến lợi phẩm của tôi.”

sean. med nhìn chằm chằm hắn: “cậu chưa ở trong báo cáo nhiệm vụ nói tỉ mỉ quá trình chiến đấu.”

“ngài thủ tịch chấp hành quan cũng sẽ không viết con bài chưa lật của mình vào trong báo cáo nhiệm vụ nhỉ?”

“cậu có đạo cụ cấp chúa tể?”

“đây đều là phó trưởng lão coi trọng!” giọng điệu cùng vẻ mặt trương nguyên thanh đều vô cùng thoải mái.

sean med trầm ngâm một lát, tựa như nghĩ thông cái gì, không tiếp tục rối rắm đạo cụ chúa tế, chuyển sang nói: “đêm nay hành vi khiêu khích của nghề nghiệp tà ác rất khác thường, dùng lời hoa quốc các người để nói, sấm to mà mưa nhỏ, chúng tôi hoài nghi, tất cả cái này đều là vì thiết kế mai phục cậu, cậu cảm thấy thế nào?”

chương 2334: quan tài ngủ say (2)

vẻ mặt trương nguyên thanh chuyển thành ngưng trọng: “tôi nghĩ đúng là thế, trận doanh tà ác muốn săn giết tôi, báo thù thay ma thú haas. trải qua sự kiện đêm nay, tôi sẽ càng thêm nguy hiểm, ngài thủ tịch chấp hành quan, tôi xin thiên phạt che chở, ở cao ốc ngân hàng nghỉ ngơi một đoạn thời gian.”

sean med đối với điều này cũng không bất ngờ, phản ứng cùng lo lắng của cú mang, phù hợp hắn đoán trước.

“bộ chấp hành tạm thời không có vấn đề, cậu đi về nghỉ ngơi trước, phần thưởng săn giết bacchus trong vòng ba ngày sẽ phát cho cậu. về phần hecate, trừ phi cậu có thể đưa hắn về thiên phạt, bằng không cậu không có bất cứ phần thưởng nào.”

trương nguyên thanh tự động bỏ qua nửa câu sau của hắn, đứng dậy, rời khỏi phòng họp.

hắn đi ở khu làm việc của bộ chấp hành, phong pháp sư, nhân viên văn chức ven đường gặp được, đều khom người ân cần thăm hỏi, thái độ có thể nói rất cung kính. thành viên bộ chấp hành kiêu ngạo, dùng một loại ánh mắt kính sợ, sùng bái nhìn vị thú vương đến từ đại khu thứ hai này.

hắn vừa tới new york không đến nửa tháng, trước sau săn giết hạng hai, hạng năm bảng truy nã cấp a, nhất là bacchus, đó là cuồng đồ ngoài vòng pháp luật chỉ có chúa tể ra tay, mới có khả năng đánh gục.

là họa lớn trong lòng trận doanh hợp pháp, nhưng từ hôm nay trở đi, bacchus đã vĩnh viễn trở thành lịch sử.

sau khi biết được bacchus bị săn giết, đại bộ phận thành viên bộ chấp hành, không rửa mặt không đánh răng, mặc xong quần áo liền lái xe chạy về cao ốc ngân hàng, sau đó chạy tới phòng đặt xác vây xem thi thể bacchus.

thấy thân thể khô quắt kia nằm ở trên giường đặt xác, mới rốt cuộc xác định bacchus thật sự trở về linh cảnh rồi, tựa như mộng ảo.

đêm hôm đó, sean med liền bảo bộ tuyên truyền ở diễn đàn thiên phạt công bố thông báo bacchus cùng hecate bị đánh gục.

vị thủ tịch chấp hành quan này hai ngày qua đã thừa nhận không ít áp lực từ bên ngoài, sốt ruột không thể chờ được muốn trừ khử thanh âm phê bình, xoay chuyển danh tiếng.

khu queens, căn hộ nào đó, cửa lớn đều bị tấm ván gỗ đóng đinh. trong phòng trống, ngân dao quận chúa ngồi ở trên nắp quan tài, yên lặng chờ đợi chủ nhân đến.

căn nhà này bỏ không đã lâu, ghế tựa sô pha các loại gia cụ, dùng vải chống bụi phủ lên.

giống loại phòng trống không người ở lại này, ở new york có rất nhiều. dựa theo pháp luật liên bang tự do quy định, người vô gia chiếm cứ nhà không có người ở, sau khi nộp tiền điện nước một đoạn thời gian, nhà liền tự động trở thành tài sản của người vô gia cư, cho nên chủ cho thuê nhà thường thường sẽ dùng ván gỗ bịt kín cửa sổ cùng cửa ra vào, phòng ngừa đám ở trộm tu hú chiếm tổ.

ánh sao như mộng ảo từ trong phòng dâng lên, ngân dao quận chúa hơi nghiêng đầu, thấy chó con thanh tú từ trong ánh sao đi ra. nhìn thấy trương nguyên thanh tới, ngân dao quận chúa lập tức giơ lên cái loa nhỏ, "tôi từng thấy loại nghề nghiệp này, ở trong tây dương giáo."

"tây dương giáo?" trương nguyên thanh nghi hoặc hỏi lại.

ngân dao quận chúa gõ gõ cái loa nhỏ: "lúc tôi du lịch giang hồ, từng gặp được tây dương giáo, bọn họ mượn danh nghĩa truyền giáo, ở dân gian lừa tài lừa sắc, trong giáo sĩ có người tu hành. tôi từng giết vài tên, trong đó có một số kẻ giết không chết, sau khi bị thương trí mạng, sẽ biến thành như vậy."

"cô gặp được tây dương giáo? niên đại đó bọn họ hẳn là vừa mới kết thúc bệnh cái chết đen, châu âu chờ phục hưng, cuộc sống khổ sở, cho nên chạy đến đại minh kiếm ăn." trương nguyên thanh thuận miệng lấy lệ, nói.

hắn đi tới bên quan tài, bàn tay đè lên nắp quan tài, đọc lấy tin tức vật phẩm:

"tên: quan tài ngủ say"

"loại hình: quan tài"

"công năng: tăng phúc, phong ấn"

"giới thiệu: nó từng là công cụ ngủ say của vị vĩnh tịch giả nào đó, bởi vì nhuộm khí tức của vị cường giả kia, dần dần có sự thần dị, có được công năng phong ấn cường đại. nghề nghiệp vĩnh dạ nằm ở trong quan tài, cường độ toàn bộ kỹ năng đều được tăng lên."

"ghi chú: đạo cụ riêng nghề nghiệp vĩnh dạ, đối với linh cảnh hành giả khác mà nói, công năng duy nhất của nó chính là phong ấn."

đạo cụ tăng phúc riêng của nghề nghiệp, tương tự áo choàng kiếm sư cung đình của phó thanh dương, đương nhiên, phẩm chất một trời một đất… có thể dùng nó để phong ấn một vài thứ, ví dụ như tà vật, ví dụ như kẻ địch… trương nguyên thanh rất hài lòng công năng "phong ấn" của đạo cụ này.

bởi vì đây chính là thứ hắn khiếm khuyết.

đương nhiên, thứ hắn bây giờ phải cân nhắc là xử lý hecate như thế nào. về điểm ấy, trương nguyên thanh đã có ý tưởng…

hắn lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho hội trưởng.

mười mấy giây sau, điện thoại kết nối.

trương nguyên thanh đi thẳng vào vấn đề, nói: "tôi đã giết bacchus cùng hecate, hecate bị tôi đánh ra bị động, ông tới đây xử lý một phen."

chương 2335: quan tài ngủ say (3)

hội trưởng thở dài, "tuy lúc này, tôi nên ấn like cậu, nhưng tần suất cậu gọi tôi có phải quá cao rồi hay không? tôi là sugar daddy của cậu, không phải bảo mẫu của cậu."

"sugar daddy, ông qua đây xử lý một chút."

hội trường chỉ biết nín lặng.

vài phút sau, hội trưởng truyền tống tới, hắn đứng ở bên quan tài, đánh giá hecate thân thể ở trạng thái hư ảo.

trương nguyên thanh giải thích: "tôi ở trong mộng cảnh giết chết hắn, thân phận thông thiên giáo chủ liền bại lộ, hecate phải chết."

"bị động của nghề nghiệp vĩnh dạ quả thật phiền toái, tuy giai đoạn siêu phàm chỉ có thể sử dụng một lần, giai đoạn thánh giả hai lần, giai đoạn chúa tể ba lần, nhưng chỉ cần bị động còn, sẽ rất khó giết chết đối phương."

hội trưởng mặc áo ngủ màu vàng cứt đưa tay ra, bóp cổ hecate, bàn tay hắn cùng thân thể hecate giống nhau, hiện ra trạng thái hư ảo.

luận năng lực hư không, thương nhân mới là chuyên gia lĩnh vực này.

“răng rắc!”

hội trưởng khẽ phát lực, bẻ gãy cổ hecate, đầu cùng thân thể chia lìa, vị “sứ đồ vực sâu” thánh giả cảnh đỉnh phong này rời khỏi trạng thái hư vô, trở thành một thi thể ấm áp.

trương nguyên thanh thuận thế thi triển phệ linh, nuốt linh hồn hecate.

vài phút sau, lực lượng tối đen sền sệt trong hốc mắt hắn biến mất, đạt được tin tức giáo hội dạ thần, nghề nghiệp vĩnh dạ, công hội thợ săn.

giáo hội dạ thần là một tổ chức tương đối rời rạc, giáo hoàng, các trưởng lão trong giáo hội gần như không lộ mặt, quanh năm suốt tháng ngủ say, bởi vậy trong tổ chức không tồn tại kỷ luật cùng quản lý.

các trưởng lão sẽ không định kỳ thông qua đạo cụ hướng thành viên bên trong tổ chức ra lệnh. ngươi có thể lựa chọn phục tùng mệnh lệnh, cũng có thể mặc kệ các trưởng lão, dù sao bọn họ cũng sẽ không tỉnh lại đánh ngươi.

cũng không phải là không muốn, mà là không thể. vĩnh dạ cấp bậc cao, đại bộ phận thời gian trong cuộc đời đều đang ngủ say, ngủ say là một loại trạng thái sinh tồn của bọn họ.

căn cứ hiểu biết của hecate, điểm cuối nghề nghiệp vĩnh dạ là thoát ly hình thái sinh vật hữu cơ, hóa thân vực sâu.

vực sâu cắn nuốt tất cả, bao gồm ánh sáng. tính tới trước mắt, chưa có nghề nghiệp vĩnh dạ có thể đạt tới cảnh giới đó, bao gồm giáo hoàng của giáo hội dạ thần.

về phần tin tức công hội thợ săn, cấp trên của hecate là một trong ba đại phó hội trưởng, tự xưng “lôi thần”, là một lôi pháp sư cấp chúa tể.

“lôi thần…”

ngài hội trưởng a một tiếng: “đây là id linh cảnh của thủ tịch kiểm sát quan thiên phạt.”

đường đường thủ tịch kiểm sát quan, cường giả cấp bán thần, đương nhiên không có khả năng là phó hội trưởng công hội thợ săn, vị phó hội trưởng kia dùng tên này, có thể thấy được hắn đối với thủ tịch kiểm sát quan thiên phạt, có lòng lang dạ sói muốn thay thế.

ngài hội trưởng nói: “kế tiếp, cậu phải cho catherine một câu trả lời hài lòng, để cô ta tiếp nhận sự thật nhiệm vụ thất bại, đồng thời lại không nghi ngờ cậu.

công hội thợ săn tổn thất bacchus cùng hecate, rượu cocktail trốn vào phó bản linh cảnh, thánh giả đỉnh phong công hội thợ săn có thể điều động không có mấy ai, bọn họ nhất định sẽ trọng dụng cậu. đến lúc đó, cậu có thể tiếp xúc đến tin tức tầng cấp cao hơn, tìm cơ hội lập vài công lớn”

“sau đó thăng chức thành đại lão trong thế lực phản diện…”

trương nguyên thanh thầm nhủ, “hội trưởng à, ông cũng đừng để ta ba năm lại ba năm, tôi khẳng định là không chịu nổi dụ hoặc.” đây là 1 đoạn thoại trong phim vô gian đạo, lương triều vỹ nói với sếp về việc phải làm gián điệp tay trong hết năm này qua năm khác.

“catherine bên kia, tôi sẽ lấy lệ cho xong.” trong lòng trương nguyên thanh bổ sung một câu: cùng lắm thì hi sinh sắc đẹp…

nhiệm vụ mười phần nắm chắc chín thất bại, catherine khẳng định sẽ hoài nghi hắn, bởi vậy, hắn đêm nay mới có kiên nhẫn trả lời câu hỏi của sean med như vậy.

bộ chấp hành có gián điệp của minh ước tự do! gián điệp khẳng định sẽ chú ý việc này, điều tra rõ nguyên do, đến lúc đó, báo cáo nhiệm vụ của cú mang chính là chứng cứ “thoát tội” của thông thiên giáo chủ.

trương nguyên thanh thu hồi quan tài cùng ngân dao quận chúa, cáo biệt hội trưởng, hóa thành ánh sao rời đi.

hôm sau.

hắn mở ra điện thoại di động dự phòng, thấy tin nhắn cùng cuộc gọi nhỡ của catherine. “catherine: đọc được tin nhắn, lập tức đến câu lạc bộ dưỡng sinh gặp tôi.”

tùng hải, giờ thủ đô, 8 giờ 30 tối.

phó thanh dương xử lý xong công vụ, đang định đổi quần áo võ đạo, tới phòng luyện tập rèn luyện kiếm thuật.

hòm thư "ting" một tiếng, có mail mới tới.

hắn mở ra hòm thư xem, phát hiện là mail bộ ngoại giao ngũ hành minh gửi đến.

bộ trưởng ngoại giao diệu trưởng lão, mời hắn tham dự hội nghị online, thời gian là mười lăm phút đồng hồ sau.

nhìn thấy diệu trưởng lão lấy thân phận "bộ trưởng ngoại giao" phát ra lời mời hội nghị, phó thanh dương theo bản năng có loại dự cảm bất hảo.

hắn cầm chuột, nhấn vào đường dẫn hội nghị kèm theo thư, hình ảnh nhanh chóng chuyển đổi, phần mềm hội nghị nội bộ ngũ hành minh mở ra, tự động hoàn thành đăng nhập.

chương 2336: phó bản mở ra (1)

trong phòng hội nghị sáu người, chỉ có phó thanh dương cùng diệu trưởng lão hai người, avatar người trước là chân dung bản thân, người sau là một cái cây cao chọc trời.

"phó thanh dương!" trên avatar của diệu trưởng lão, microphone màu lam sáng lên, "phân bộ thiên phạt new york gửi mail, hỏi một sự kiện, đội ngũ viện trợ cậu phái tới new york, ngày hôm qua săn giết hai thánh giả đỉnh phong, một người trong đó tên là hecate nghe nói bị đưa đến chỗ cậu?"

ai là hecate? vì sao đưa đến nơi đây? đã xảy ra cái gì? phó thanh dương bề ngoài cao ngạo lạnh lùng, trong đầu một chuỗi dấu chấm hỏi.

nguyên thủy thằng cha này, cái gì cũng chưa nói với hắn.

tuy không rõ tình huống, nhưng sự ăn ý nên có vẫn là có, phó thanh dương lạnh lùng nói: "sau đó thế nào? thiên phạt muốn làm gì?"

"thiên phạt muốn dẫn độ hecate trở về, bằng lòng trả thù lao khiến cậu hài lòng." diệu trưởng lão nói.

giữa tổ chức chính phủ với nhau, chỉ có thể thông qua bộ ngoại giao để đối thoại, liên lạc riêng với trưởng lão đối

phương, sẽ bị coi là cấu kết, chính là điều rất kiêng kị.

cho nên diệu trưởng lão bất đắc dĩ trở thành tai nghe trung gian.

“tôi cân nhắc một phen.” phó thanh dương đã chưa đáp ứng, cũng chưa từ chối, tính sau chuyện liên lạc nguyên thủy thiên tôn.

diệu trưởng lão “ừm” một tiếng, hắn chỉ phụ trách truyền lời, không quan tâm đối với bản thân sự kiện, ngược lại biểu hiện cực kỳ kinh ngạc đối với đội ngũ viện trợ ở new york: “cú mang kia là thần thánh phương nào? tôi mấy ngày hôm trước vừa nghe nói hắn cùng thánh giả gia tộc med nổi lên xung đột, đánh đối phương, mấy ngày nay lại săn giết ma thú haas, bacchus cùng hecate, những kẻ này đều là thánh giả đỉnh phong, chỉ kém hơn cậu lúc trước một chút.

tôi trước kia sao lại chưa từng nghe nói cú mang nhân vật này?”

bacchus thế mà trở về linh cảnh rồi… phó thanh dương ngẩn người, làm thám báo phó gia, hắn trước khi gia nhập ngũ hành minh, vẫn luôn sinh hoạt ở liên bang tự do.

bacchus chính là nhân vật vô cùng nổi tiếng trong trận doanh tà ác, ở lúc phó thanh dương còn là nhân vật nhỏ bé vô hình, bacchus đã danh chấn liên bang tự do.

không ngờ bacchus sẽ chết ở trong tay nguyên thủy, phó thanh dương vui mừng, đồng thời lại có loại cảm khái “gia, thanh xuân kết thúc rồi”.

thu hồi suy nghĩ, hắn giọng điệu lạnh nhạt trả lời: “cú mang là vũ khí bí mật tôi bồi dưỡng, tháng trước vừa tấn thăng cấp 6.”

“vừa tấn thăng cấp 6 đã có thể chém giết thánh giả đỉnh phong?” diệu trưởng lão ‘a’ một tiếng: “tôi tra tư liệu mấy tên nghề nghiệp tà ác kia, ma thú haas cùng hecate không nói, bacchus là cường giả có được đạo cụ chúa tể, luận thực lực tổng hợp, cậu cũng không bằng hắn.”

thực lực cứng mà nói, phó thanh dương giai đoạn thánh giả mạnh hơn cho bacchus, nhưng phó thanh dương lúc đó, không có đạo cụ giai đoạn chúa tể, món đạo cụ chúa tể đầu tiên của

hắn, là ở sau khi vượt qua phó bản giết chóc, trong gia tộc tặng cho cây ngọc long kiếm kia.

phó thanh dương mặt không đổi sắc: “tôi tặng ra đạo cụ nguyên thủy để lại.”

diệu trưởng lão bỗng nhiên trầm mặc, thời gian cách nửa tháng, lại nghe được id linh cảnh của người kia, tâm tình vô cùng phức tạp.

nguyên thủy thiên tôn là cấm kỵ của tổng bộ thập lão, không, cửu lão.

người trẻ tuổi kia ở trên buổi thẩm phán ngọc đá cùng vỡ, là lịch sử đen tối của tổng bộ cửu lão, mỗi lần đề cập hắn, khuôn mặt cửu lão liền nóng rát, là sỉ nhục khó có thể rửa sạch!

“khó trách!” diệu trưởng lão thản nhiên nói.

số lượng đạo cụ dự trữ của nguyên thủy thiên tôn, ngay cả hắn chúa tể đỉnh phong này cũng phải cho sự khẳng định, một đống đạo cụ cực phẩm, đạo cụ loại quy tắc, nhất là bộ trang bị tế trời, bảo vật đó ngay cả hắn cũng động lòng.

sau khi lưu lại một câu, diệu trưởng lão tâm tình không tốt lắm rời khỏi phòng họp.

phó thanh dương sau đó chuyển đổi đến trang web, đăng nhập diễn đàn chính thức của ngũ hành minh, quả nhiên ở vị trí ghim trên đỉnh thấy được bài đăng tương ứng: đồng nghiệp thần tiên, liên tục đánh gục ba vị thánh giả đỉnh phong, cú mang rốt cuộc thần thánh phương nào.

“ngây ngốc người nhà. hôm nay nhàm chán trèo tường ra ngoài đi dạo diễn đàn thiên phạt, kết quả khiến tôi trợn mắt há hốc mồm, đội ngũ ngũ hành minh chúng ta phái đi new york, lại lại lại chọc vào chuyện lớn rồi, lời thừa không nói nhiều, trực tiếp đăng ảnh cho mọi người, tôi chụp lại từ diễn đàn thiên phạt, dưa mới mẻ nóng hổi.”

bài đăng kèm theo mấy chục bức ảnh chụp màn hình, người đăng bài rất nhiệt tình phiên dịch thành tiếng trung.

phó thanh dương nhanh chóng xem ảnh chụp màn hình, nội dung giống với diệu trưởng lão nói, chỉ là trên chi tiết càng thêm đầy đặn.

đám nghề nghiệp hợp pháp của thiên phạt, thái độ đối với việc này cực thú vị, vừa không muốn thừa nhận đội ngũ viện trợ ngũ hành minh ưu tú, lại vừa cảm kích bọn họ ở new york làm ra cống hiến.

chương 2337: phó bản mở ra (2)

“trời ạ, hắn thế mà đã giết bacchus cùng hecate, vì sao một nhân vật truyền kỳ như vậy, tôi chưa bao giờ nghe nói?”

“ôi lạy chúa, nói cho tôi biết cái này không phải thật, một tiểu nhân vật không có danh tiếng, làm được chuyện chúng ta cũng không làm được, ngũ hành minh đã cường đại đến loại trình độ này rồi sao?”

“không thể tin được đây là thật, cho dù tổ phụ dùng mũi giày của ông đá mông tôi, tôi cũng không thể tin.”

“hắn đã giết bacchus cùng hecate, vãn hồi mặt mũi cho thiên phạt, chúng ta nên cảm tạ, đây là một cường giả làm người ta tôn kính, nhưng hắn thật sự quá hạ thấp rồi!”

“hắn trước khi trở thành linh cảnh hành giả, có phải luyện khí công phương đông hay không? bằng không rất khó giải thích sự cường đại của hắn.”

“vị anh hùng này muốn ở lại new york bao lâu? có thể tới phong thành công tác hay không? một đoạn thời gian này, hội sinh vật luyện kim của phong thành cực kỳ kiêu ngạo.”

“đột nhiên cảm giác thánh giả chúng ta trước kia coi là anh hùng, đều là phế vật!”

nghề nghiệp hợp pháp của thiên phạt, điều không thể tiếp nhận nhất là, một thú vương không tiếng tăm gì, làm được chuyện các thánh giả được bọn họ lấy làm kiêu ngạo cũng chưa làm được.

ngũ hành minh tùy tiện phái một thánh giả không có danh tiếng, đã lập được công tích như thế, cực kỳ đả kích lòng tin cùng sự kiêu ngạo của thành viên thiên phạt.

đổi thành phó thanh dương, nguyên thủy thiên tôn lập công tích như vậy, bọn họ phản ứng tuyệt đối sẽ không khoa trương như vậy.

bình luận cùng phản ứng của thành viên thiên phạt khiến hành giả quan phương ngũ hành minh tràn ngập cảm giác sung sướng, chỉ cảm thấy nở mày nở mặt. từ trước tới nay, đều là quan phương hành giả thiên phạt cao cao tại thượng, xem hành giả hợp pháp toàn thế giới đều như nhìn người nhà quê, bọn họ cũng có hôm nay.”

mặt khác, quan phương hành giả của ngũ hành minh cũng cảm thấy tò mò đối với cú mang nhân vật này, muốn tìm hiểu quá khứ của vị cường giả từ trong kẽ đá nhảy ra này.

phó thanh dương tắt đi bài đăng, đang muốn rời khỏi diễn đàn, bỗng nhiên liếc thấy một cái bài đăng:

“tôi biết nguyên nhân cú mang cường đại rồi.”

phó thanh dương nhíu nhíu mày, nhấn vào bài đăng.

nội dung bài đăng là một bức ảnh chụp màn hình, chụp lại từ diễn đàn thái nhất môn:

“viên đình: mọi người đều hiểu lầm rồi, cú mang chỉ là một thánh giả cấp 6 bình thường, hắn sở dĩ cường đại, là vì phó thanh dương và quan nhã cho hắn mượn đạo cụ nguyên thủy thiên tôn lưu lại.”

bầu không khí trong bài đăng này là trầm thấp, bi thương, các thánh giả ngũ hành minh ở trong bình luận nhớ lại vị nhân vật truyền kỳ cương liệt bất khuất kia.

hắn lúc còn sống hết sức huy hoàng, sau khi chết vẫn tạo phúc trận doanh hợp pháp.

hắn quật khởi như sao băng, lại như sao băng lướt ra khỏi phía chân trời, hắn là một nỗi lòng khó yên của hành giả hợp pháp một thế hệ này, hắn nếu còn sống, rất có thể là vị bán thần thứ sáu của ngũ hành minh.

quận kings, trong căn phòng trống không người ở nào đó, ánh sao lấp lánh sáng lên, trương nguyên thanh từ trong ánh sao đi ra, lấy ra gương yata, vung ra một mảng ánh sáng vàng.

ánh sáng vàng hóa thành phân thân!

phân thân lau một phát ở khuôn mặt, dịch dung thành thanh niên lạnh lùng là thông thiên giáo chủ.

phân thân và bản thể nhìn nhau một cái, giống như soi gương.

trương nguyên thanh khoanh chân ngồi xếp bằng ở chỗ giăng kín tro bụi, đặt gương yata ở trên mặt đất: "đêm nay hắn là sẽ vào linh cảnh, cậu sau khi trở về, nhớ cất gương yata."

tiếp theo, hắn lấy ra hình thần câu diệt đao, bức tranh hỗn loạn các đạo cụ chúa tể, tài liệu phẩm chất chúa tể.

hắn đã mở ra năng lực của trái tim, dùng thẻ nhân vật của ma thú haas bao trùm thẻ nhân vật của mình, bộ trang bị tử kim cùng thực lực bản thân có thể lừa gạt linh cảnh.

nhưng những đạo cụ này không lừa được phó bản linh cảnh, mang theo chúng nó, nếu ghép đến phó bản cấp chúa tể của nước ngoài, vậy thì xong đời.

"những thứ này chính là nền tảng của chúng ta, sớm một chút trở về nha." trương nguyên thanh giấu đạo cụ cùng tài liệu vào trong ngăn tủ.

phân thân gật gật đầu: "chờ tôi ứng phó xong catherine, lập tức trở về."

gương yata 24 giờ chỉ có thể sử dụng một lần, phân thân ở tối qua chết ở trong công kích của đạo cụ cấp chúa tể "bức tranh hỗn loạn", trương nguyên thanh chỉ có thể kéo dài đến tối lại đi ứng phó catherine.

"nhớ đừng tìm catherine ngủ." trương nguyên thanh cảnh báo.

phân thân ngẩn ra một phen: "cậu vì sao phải nói cái này với tôi?"

"tôi sợ cậu không nhịn được."

"chẳng lẽ chúng ta không phải đồng tâm đồng não sao, là chính cậu nhịn không được đi. ừm, tôi hiểu ý tứ của cậu rồi, tôi là phân thân, thể nghiệm của tôi chính là thể nghiệm của cậu, đồng thời lại không tính là phản bội quan nhã. bản thể, cậu cũng thật cẩu."

"chẳng lẽ chúng ta không phải đồng tâm đồng não sao, tôi cẩu chính là cậu cẩu."

phân thân hướng hắn chắp tay, hóa thành ánh sao tiêu tán.

chương 2338: chuyến tàu kinh hoàng (1)

số 69 phố hamburg khu queens, câu lạc bộ dưỡng sinh.

bước đi ở hành lang ánh đèn ái muội, treo ảnh quyến rũ, trương nguyên thanh thả chậm bước chân, cảm ứng cảm xúc quanh mình.

rất nhanh, hắn cảm ứng được thuộc về catherine cảm xúc.

phẫn nộ, hoài nghi, bực bội… cảm xúc của cô ấy không tốt lắm nha, làm không tốt sẽ bị liên lụy, hoặc là mất đi tín nhiệm đối với mình.

trong lòng trương nguyên thanh rùng mình.

hắn đứng ở cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa khắc hoa bọc đồng thau.

trong căn nhà không ai ở lại, bên tai trương nguyên thanh truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

“ting, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “chuyến tàu kinh hoàng”, đánh số: 015”

“cấp bậc độ khó: s”

“loại hình: một người”

“nhiệm vụ chủ tuyến: sống sót năm ngày”

“ghi chú: không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào.”

“giới thiệu linh cảnh số 015: năm 1900, một con tàu của liên hiệp anh ra biển chấp hành nhiệm vụ bí mật, trên đường trở về, con tàu ly kỳ biến mất, trở thành một bí ẩn của liên hiệp anh. “

“cái đệch, phó bản cấp s…” trương nguyên thanh nhe răng một phen, thầm nhủ tối hôm qua quên trả tiền chơi nữ thần may mắn sao! công năng “dịch dung thẻ nhân vật” của trái tim màu đen, khẳng định có thể giấu được linh cảnh, như vậy ghép đến cấp s không phải nguyên nhân bản thân hắn, mà là bản thân ma thú haas sắp vào linh cảnh cấp s.

ma thú haas tuy là thánh giả đỉnh phong, nhưng xác suất ghép đến cấp s rất thấp, hắn nhớ rõ phó thanh dương ở thời điểm giai đoạn thánh giả, cấp a là điều bình thường, liên tục nửa năm vượt qua phó bản cấp a, mới có khả năng kích hoạt một lần cấp s.

ma thú haas không bằng phó thanh dương, xác suất nửa năm một lần rất thấp, có thể một năm một lần.

vận may quá kém, bị hắn gặp phải.

“linh cảnh cấp s của cấp 6, cho dù là mình chỉ sợ cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng, chẳng qua, vì sao là phó bản năm 1900?”

ở đại khu thứ hai, thánh giả cấp 6 đối ứng bối cảnh phó bản, là đời tống giai đoạn đầu, hoặc thời kì cuối đời đường, ở đại khu thứ nhất, nên đối ứng thời trung cổ trung kỳ. niên đại quỷ hút máu, người sói, phù thủy cùng thợ săn tiền thưởng hoành hành đó.

sao có thể là bối cảnh năm 1900?

ba mươi giây kết thúc, tầm nhìn trương nguyên thanh mơ hồ một phen, hiện ra dạng gợn sóng, sắp bị truyền tống đến phó bản.

“cốc cốc!” sau khi gõ hai lần, trương nguyên thanh đẩy ra cánh cửa nặng nề, bọc đồng thau.

tiến vào phòng, hắn đảo qua căn phòng phong cách trang hoàng xa hoa, thấy catherine mặc váy dài màu đen, không nói một tiếng nào ngồi ở trên sô pha, ngũ quan tinh xảo tuyệt đẹp giống như bao phủ một tầng sương lạnh.

“các người đã thất bại!” catherine trầm giọng nói.

khóe mắt đuôi lông mày của cô không còn nét quyến rũ nữa, giờ này khắc này, rốt cuộc có uy nghiêm cùng uy áp của đại lão cấp chúa tể, bằng không trương nguyên thanh còn tưởng rằng cô chỉ biết lắc mông câu dẫn đàn ông.

trương nguyên thanh sắc mặt lạnh nhạt “ừm” một tiếng.

“bacchus đã trở về linh cảnh, hecate hẳn là còn chưa chết, nhưng rơi vào trong tay thiên phạt, không khác gì đã chết.”

khóe miệng catherine nhếch lên nụ cười nguy hiểm: “bọn họ đều đã chết, sao cậu chưa chết?”

lời này là tiếng người sao! tôi nếu là ma quân, tôi nhất định nhét đầy miệng cô…

trương nguyên thanh vẫn duy trì tư thái lạnh lùng quái gở, “nếu mục đích cô gặp tôi là hỏi trách, vậy tôi nghĩ tôi có thể đi rồi.”

catherine nheo mắt, nhìn chằm chằm hắn: “trải qua điều tra, chúng tôi phát hiện tối hôm qua cú mang sau khi rời khỏi cao ốc thiên phạt, cũng chưa trực tiếp chạy đi hiện trường cầu viện, mà là lái xe tới sông hudson, ở đường bên sông chạy mười lăm phút đồng hồ. mà ở lúc hắn đến công viên sông hudson, camera giám sát phụ cận trục trặc toàn bộ, chưa quay được bất cứ tin tức gì.”

“hiện trường chiến đấu có hai chiếc xe mpv, trong xe chỉ có cú mang cùng một âm thi, không có thành viên khác của đội viện trợ ngũ hành minh. đây là một bố cục tỉ mỉ bày ra, cú mang sớm đã biết tối hôm qua sẽ gặp phục kích.”

“thông thiên giáo chủ, cậu giải thích một phen, vì sao cú mang có thể biết trước tin tức, là ai tiết lộ hành động? cậu lại giải thích một phen vì sao bacchus cùng hecate đều gặp hạn ngã đau, cậu lại bình yên vô sự trở lại?”

quả nhiên hỏi cái này… trương nguyên thanh thầm nhủ.

thứ công hội thợ săn có thể điều tra ra, thiên phạt đương nhiên cũng có thể, nhưng liên quan chuyện này, bộ chấp hành không xét hỏi đến cùng, cho hắn độ khoan dung thật lớn.

chủ yếu đối với thiên phạt mà nói, mặc kệ cú mang dùng phương pháp nào, thủ đoạn nào, làm kẻ được lợi bọn họ đều có thể tiếp nhận, không cần thiết vì thứ chi tiết nhỏ mà bám riết không tha, nhưng ở trong mắt công hội thợ săn, cái này con mẹ nó, trong chúng ta xuất hiện một tên phản đồ nha.

chương 2339: chuyến tàu kinh hoàng (2)

phản đồ đó là ai? người biết hành động chỉ nhiều như vậy, nếu thế nào cũng phải tìm ra một tên phản đồ, vậy khẳng định là thông thiên giáo chủ tên nước ngoài này.

trương nguyên thanh sớm đã có tính toán, nhìn quét bể rộng lớn một cái, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: "cần tôi nhảy vào bên trong để nói không?"

không cho catherine cơ hội gật đầu, hắn nói nhanh: "giải thích cái gì? giải thích hecate cùng bacchus rốt cuộc rác rưởi bao nhiêu, hay là công tác tình báo của công hội thợ săn các người rác rưởi bao nhiêu? cô cho rằng là tôi tiết lộ tình báo, a, vậy tôi vì sao còn phải tới nơi này, ngại sống không đủ lâu? hay là tiếc cô con điếm này."

giọng điệu hắn cay nghiệt nham hiểm, phối hợp khóe miệng cười lạnh, cực kỳ gợi đòn, đây là thuật trào phúng trương nguyên thanh từ chỗ kỵ sĩ đơn truyền địch thái học được. hắn cái này gọi là tiên phát chế nhân!

sắc mặt catherine trầm xuống.

sắc mặt trương nguyên thanh so với cô càng âm trầm hơn đi đến bên sô pha, chống tay vịn, cúi người, hầu như mặt dán mặt với catherine, lạnh lùng nói: "cô cảm thấy là tôi bán đứng bacchus cùng hecate, mới đưa đến nhiệm vụ thất bại. bacchus có một món đạo cụ cấp chúa tể, nhưng hành động từ bắt đầu đến kết thúc, không vượt qua mười phút. catherine, đừng suốt ngày chỉ biết chuyển dạng chân chơi đàn ông, dùng đầu óc của cô nghĩ xem, đây là vì sao?"

"bởi vì tên kia có đạo cụ phẩm chất chúa tể, hơn nữa không chỉ một món! công hội thợ săn các người năng lực thu thập tình báo quả thực có thể so với rác rưởi, cô còn muốn khởi binh vấn tội? các người thiếu chút nữa hại chết tôi, lão tử nếu không phải cấp bậc thấp hơn ngươi, sớm đã con mẹ nó đưa ngươi về linh cảnh rồi!"

trán hắn nổi gân xanh, vẻ mặt đã âm trầm lạnh lẽo lại phẫn nộ đến dữ tợn, cảm xúc nghẹn khuất phẫn nộ kia cực kỳ no đủ,

căn bản không giống như diễn trò.

đây là thao tác cơ bản của huyễn thuật sư.

thông thiên giáo chủ nổi giận, catherine bình tĩnh lại, trầm ngâm một phen, nói: "cú mang có đạo cụ phẩm chất chúa tể, đạo cụ thế nào?"

trương nguyên thanh hừ, nói: "sáu lá bùa đen có thể hình thành trận pháp, biến hóa ra xiềng xích, một cây đoản đao hai mặt đen trắng."

đoản đao hai mặt đen trắng… catherine nghe có chút quen tai, sau đó, tựa như nhớ tới cái gì, vẻ mặt trở nên có chút cổ quái, cô không nói năng gì cầm lên điện thoại di động, đầu ngón tay ở màn hình nhấn, lướt một lát.

"có phải thanh đao này hay không?" cô hướng màn hình điện thoại di động về phía thông thiên giáo chủ, một tấm ảnh chụp trên màn hình, ảnh gốc hẳn là ảnh chụp người nào đó cầm đao, nhưng kẻ cầm đao bị cắt đi, chỉ còn lại một cái tay cùng một cây đoản đao hai mặt đen trắng.

chính là hình thần câu diệt đao!

"đúng, chính là nó!"

trương nguyên thanh gật gật đầu, sau đó lộ ra nét nghi hoặc: "cô sao có thể có ảnh chụp?"

catherine lộ ra vẻ mặt giật mình, lúc này điện thoại di động của cô "ting" một tiếng, có tin nhắn tới. sau khi xem xong tin tức, catherine lại đưa điện thoại di động về phía thông thiên giáo chủ: "lá bùa màu đen?"

"chính là cái này."

trương nguyên thanh gật gật đầu, ánh mắt liếc camera theo dõi ở trần nhà một lần.

rõ ràng, hội trưởng công hội thợ săn, còn có hai vị phó hội trưởng, giờ phút này đang ở phía sau camera giám sát, quan sát buổi nói chuyện này.

trong lòng catherine đã có đáp án.

đoản đao hai màu đen trắng, cô từng thấy ma quân sử dụng, tên là hình thần câu diệt đao. mà lá bùa màu đen, tên không

biết, nhưng một chủ nhân trước của nó là nguyên thủy thiên tôn, một chủ nhân trước nữa là chúa tể của hư vô giáo phái.

đúng vậy, catherine đã xác nhận hai món đạo cụ chúa tể cú mang sử dụng, là di sản của nguyên thủy thiên tôn. trong đội ngũ viện trợ ngũ hành minh, có một kiếm khách tên quan nhã, căn cứ tình báo, cô là bạn gái của nguyên thủy thiên tôn.

mà cấp trên trực tiếp của đội ngũ này là phó thanh dương, mọi người đều biết, phó thanh dương và nguyên thủy thiên tôn quan hệ chặt chẽ, ở trong ngũ hành minh, hai người là quan hệ nước lên thì thuyền lên mà xuống thì cùng xuống.

gần đây công hội thợ săn còn thu thập được tình báo tin đồn xấu về phó thanh dương cùng nguyên thủy thiên tôn.

nghe nói là một thần dạ du trong đội ngũ viện trợ tiết lộ cho thành viên thiên phạt.

căn cứ vào hai tầng quan hệ này, cú mang có thể mượn được đạo cụ của nguyên thủy thiên tôn, cũng không kỳ quái.

“những đạo cụ này đều là di sản của nguyên thủy thiên tôn.” catherine giải thích đơn giản một câu, tiếp tục hỏi: “cậu là đào tẩu như thế nào?”

“tôi nấp vào trong mộng cảnh của hecate.” trương nguyên thanh trả lời không chê vào đâu được.

“nấp vào trong mộng, biện pháp không tệ!” catherine hơi gật đầu, thử nói: “cậu cho rằng, cú mang là như thế nào biết mình sắp bị mai phục?”

“hoặc là quan tinh, hoặc là bói toán.” trương nguyên thanh đưa ra suy đoán phù hợp thân phận của đại khu thứ hai.

chương 2340: chuyến tàu kinh hoàng (3)

catherine gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa, cầm lấy túi xách bên người, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, nói: “nhiệm vụ tuy thất bại, nhưng công hội thợ săn chưa bao giờ bạc đãi thành viên, trong thẻ ngân hàng có 500.000 đồng liên bang, là tổ chức bồi thường cho cậu.”

nhìn theo thông thiên giáo chủ cầm thẻ ngân hàng rời khỏi, cánh cửa đồng thau hiệu quả cách âm cực tốt khép lại, catherine nâng mắt nhìn về phía camera theo dõi, nói: “hội trưởng, hai vị phó hội trưởng, các người cho rằng thông thiên giáo chủ có tiết lộ tình báo hay không? tôi trước sau không nghĩ ra, cú mang biết trước chúng ta sẽ mai phục hắn.”

không có ai trả lời cô, nhưng vài phút sau, điện thoại di động của catherine “ting” một tiếng, tin nhắn mới tới.

vân tay mở khóa, xem tin nhắn, đây là một video, video cực hot đoạn thời gian trước ở diễn đàn thiên phạt, video nguyên thủy thiên tôn một người đơn đấu ba vị thánh giả đỉnh phong.

catherine chưa mở video, bởi vì cô đã rõ, không có ai tiết lộ hành động, cú mang sở dĩ có thể sớm nhìn thấu mai phục, là kết quả thần dạ du trong đoàn đội quan tinh.

nguyên thủy thiên tôn có món tinh bàn phụ trợ quan tinh! món tinh bàn đó khiến hắn người mới tấn thăng tinh quan ngắn ngủn ba tháng này, có được năng lực quan tinh có thể so với tinh quan có thâm niên.

mà món tinh bàn kia, không có gì bất ngờ xảy ra, ở trong tay đội ngũ viện trợ ngũ hành minh.

hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, trương nguyên thanh thấy phong cảnh biển trời một màu, biển lớn xanh thẳm soi bóng bầu trời xanh thẳm, hắn đứng ở trên boong tàu, nghênh đón gió biển tắm rửa ánh mặt trời, quần áo trên người chưa có biến hóa, lại sờ mặt, cũng chưa có biến hóa, không phải phó bản loại sắm vai nhân vật.

con tàu này rất lớn, lớn đến mức trương nguyên thanh không nhìn thấy toàn cảnh, trên boong tàu có vài tên hải quân mặc đồng phục hải quân, cầm súng ống tuần tra. đám thủy thủ cầm ống nước, thùng nước, bàn chải các công cụ, bận rộn chà rửa boong tàu.

trương nguyên thanh thi triển thần du, linh thể xuất khiếu, bay lên bầu trời, từ chỗ cao quan sát, lúc này mới thấy rõ toàn cảnh con tàu, đây là một con tàu loại trung bình nhỏ, tổng chiều dài khoảng 50 mét, thân tàu quét sơn trắng, tổng cộng hai tầng.

trên tàu dựng hai cây ống khói tráng kiện, bốc lên khói đen cuồn cuộn.

gió biển từ từ, con tàu hơi nước này di chuyển ở mặt biển, lưu lại vệt nước màu lam đậm rộng 10 mét.

đầu tàu có thủy thủ cầm bàn chải, ống nước, cọ rửa boong tàu, trên tháp quan sát cao cao, hải quân mặc đồng phục, đeo súng trường ngậm thuốc lá, lười biếng cảnh giới.

“tàu hơn một trăm năm trước nha, năm 1900 chiến tranh giáp ngọ vừa kết thúc 5 năm, cách thế chiến 1 còn 14 năm, đại khu thứ nhất mở ra đã 16 năm. ừm, đây cũng là khởi đầu của liên hiệp anh suy yếu.”

trương nguyên thanh ở trong đầu xem lại tri thức học được từ sách giáo khoa.

trên tàu tất cả bình thường, hắn chuyển động tầm mắt, nhìn về phía cuối đường chân trời. mặt biển cũng không có khác thường.

“linh cảnh giới thiệu nói, con tàu này sẽ ở trên đường trở về ly kỳ biến mất, trở thành vụ án chưa có lời giải, mà nhiệm vụ chủ tuyến của mình là sống sót năm ngày, cũng chính là nói, trong năm ngày con tàu sẽ biến mất.”

“đây là phó bản của kẻ biến dị, đặc điểm của kẻ biến dị là ma thú thiên kì bách quái, a, trên đường trở về có thể gặp quái vật biển sâu hay không nhỉ? lão tử có bệnh sợ biển sâu nha.”

vừa ở trong lòng lẩm bẩm, vừa hạ linh thể xuống, quay về thân thể.

hắn tính thăm dò tình báo trước, con tàu biến mất nhất định có nguyên nhân, không có khả năng chỉ là gặp tai nạn trên biển, quái vật!

đơn giản như vậy, không xứng với độ khó cấp s.

“hây, binh sĩ dũng cảm!” trương nguyên thanh ngăn lại hai gã hải quân tuần tra, cười nói: “các người nhận ra tôi không?””

hai gã hải quân thẳng lưng, hành lễ, lớn tiếng nói: “có, trung úy haas!”

trung úy? trung úy là cấp bậc gì? mặc kệ nó, chỉ cần không phải lính đầu to là được! cái này chạm đến điểm mù của trương nguyên thanh, thân là kẻ ngốc về quân sự, tiểu bạch ngay cả quân kỳ cũng chưa chơi, chỉ có thể phân biệt thứ tự của quân trưởng, sư trường cùng tư lệnh.

“chức vị cao nhất trên tàu là ai? ở nơi nào?” trương nguyên thanh hỏi.

hai gã hải quân liếc nhau, ưỡn thẳng lưng, binh sĩ bên trái cất cao giọng nói: “báo cáo, thuyền trưởng james.”

gã hải quân bên phải bổ sung: “cũng chính là thượng úy của chúng ta.”

james, thượng úy hải quân… trương nguyên thanh yên lặng ghi nhớ james cái tên này, nheo mắt, đánh giá hai gã hải quân: “các ngươi rất sợ hãi?”

làm huyễn thuật sư, cảm xúc của người bên cạnh nhìn một cái không sót gì.

nghe vậy, vẻ mặt hai gã hải quân càng thêm căng thẳng, đồng loạt lắc đầu.

ở trong quân đội, cấp dưới sợ hãi trưởng quan, là điều bình thường, trương nguyên thanh không rối rắm việc này, vẻ mặt ôn hòa hỏi tình huống trên tàu.

chương 2341: bối cảnh câu chuyện (1)

sau một phen đối thoại, trương nguyên thanh bước đầu thăm dò rõ tình huống trên con tàu.

thượng úy kiêm thuyền trưởng james là người quân hàm cao nhất trên tàu, ngoài hắn, còn có một vị hồng y giáo chủ, địa vị là ngang hàng với james.

ở liên hiệp anh, giáo đình là quốc giáo, có địa vị cao thượng, là tổ chức chính phủ trong niên đại dựa vào hơi nước cùng súng pháo này.

trương nguyên thanh phất tay, bảo hai gã hải quân tiếp tục tuần tra, bản thân thì dọc theo boong tàu, hướng về văn phòng thuyền trưởng đi đến.

dọc theo đường đi, hắn không thấy bóng dáng du khách, rõ ràng là tàu chạy theo chuyến, nhưng boong tàu cùng trong khoang thuyền chỉ có hải quân, thủy thủ cùng nhân viên hậu cần.

trương nguyên thanh chú ý tới một chi tiết, mặc kệ hải quân hay nhân viên hậu cần tựa như đều rất sợ hãi hắn.

“chấp hành nhiệm vụ bí mật, xuất động quân hạm quá rêu rao, hồng y giáo chủ của giáo đình cũng ở trên tàu, vậy chấp hành nhiệm vụ bí mật hẳn là có liên quan với linh cảnh hành giả.”

chậc, mình ở trong phó bản là có thân phận ngụy trang, nhưng không có ký ức rót vào, ngay cả tình báo cơ bản cũng không cho, là để mình tự đi thăm dò?”

“không có bất cứ tình báo nào, toàn bộ tin tức đều cần mình tự đi mò mẫm, bao gồm thân phận, kỹ năng, nghề nghiệp… của npc trên tàu.”

cân nhắc đến là phó bản cấp s, độ khó như vậy trái lại cũng hợp lý.

“nhìn từ trước mắt, trên tàu vẫn an toàn, nguy hiểm hẳn là sẽ không bùng nổ nhanh như vậy, làm rõ nhiệm vụ là cái gì đại khái có thể biết nguy cơ, mục tiêu trái lại rất rõ ràng.”

“dựa theo nội dung linh cảnh giới thiệu, con tàu là ở trên đường trở về biến mất, nếu con tàu trở về, nói rõ nhiệm vụ đã hoàn thành.”

vừa đi vừa suy nghĩ, hắn tới đầu thuyền, tiến vào khoang thuyền, dọc theo cầu thang hướng lên trên, đến phòng thuyền trưởng lầu hai.

phòng thuyền trưởng ở tầng thứ hai, có thể trực tiếp quan sát mặt biển.

trương nguyên thanh gõ vang cửa phòng thuyền trưởng.

“vào đi.” trong phòng thuyền trưởng truyền đến giọng đàn ông trầm ổn.

trương nguyên thanh đẩy ra cửa sắt rộng 1 mét, đập vào mắt là một văn phòng cổ điển phong cách châu âu, từ đồ gia dụng đến đèn bàn, cùng với chén sứ, đĩa trên bàn, đều rất phục cổ, phù hợp phong cách hơn một trăm năm trước.

điều này làm hắn cảm giác mình bước vào trong phim

ngồi sau chiếc bàn màu nâu, là một người đàn ông trung niên khôi ngô, mặc áo khoác dài thuần màu đen, hai hàng cúc áo màu vàng, bên trong là áo sơ mi màu trắng phối hợp cà-vạt màu đen.

thuyền trưởng james có gương mặt như tượng hy lạp, bộ râu xồm chăm chút cực kỳ mỹ quan chỉnh tề, mắt màu lam thâm trầm giống như biển cả, nhìn thấy người đi vào là trương nguyên thanh, "mặt biển" thâm trầm nhấc lên một vệt gợn sóng, lại nhanh chóng bình tĩnh.

"trung úy haas, có chuyện gì sao?" thuyền trưởng james gật đầu.

trương nguyên thanh tiến vào phòng thuyền trưởng, học hai gã hải quân thẳng lưng, cất cao giọng nói: "thuyền trưởng, chúng ta khi nào có thể tới cảng? tôi nhớ bánh táo bà nội làm."

thuyền trưởng james vẻ mặt nghiêm túc, không chút biểu cảm nói: "đi thêm trên biển mười lăm ngày nữa. mặt khác, nếu nhớ không lầm, tôi cảm thấy thứ cậu nhớ không phải bánh táo, là 'quả bóng' trong quán bar hồng đi, bà của cậu chết nhiều năm rồi."

còn có mười lăm ngày… trương nguyên thanh vốn muốn trêu chọc một câu: ôi lạy chúa, cái này cũng bị thuyền trưởng ngài đoán trúng, đúng vậy, con đĩ kia vừa căng vừa nhiều nước.

nhưng thấy vẻ mặt james nghiêm túc, tựa như sắp tới pháp trường, hắn lý trí lựa chọn không đùa.

về phần bà đã chết nhiều năm chuyện này, nghĩ hẳn là thiết lập nhân vật của trung úy haas, trương nguyên thanh trái lại không sợ "lộ tẩy". trừ phó bản nào đó đặc thù, cần che giấu tung tích, phó bản linh cảnh còn lại đều không cần lo lắng thiết lập nhân vật sụp đổ.

npc trong linh cảnh sẽ tự tưởng tượng, tiếp nhận linh cảnh hành giả.

"thuyền trưởng, tôi muốn thảo luận với ngài một phen về nhiệm vụ." trương nguyên thanh tiến vào đề tài chính.

“nhiệm vụ?” thuyền trưởng từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc lá, mở ra đưa qua một điếu.

thuốc lá thời đại này, chưa có đầu lọc.

“thuyền trưởng, tôi không hút thuốc lá.” trương nguyên thanh xua tay từ chối.

thuyền trưởng vẻ mặt cổ quái liếc hắn một cái: “trừ đàn bà, thứ cậu thích nhất chính là thuốc lá cùng rượu.”

hút thuốc uống rượu chơi gái… đây là hình tượng gì vậy? trương nguyên thanh tiếp nhận thuốc lá, được thuyền trưởng quẹt diêm, châm thuốc lá.

thuyền trưởng james phun ra một ngụm khói trắng: “cậu muốn thảo luận cái gì?”

trương nguyên thanh nói: “tôi muốn nghe một chút ý kiến của ngài đối với nhiệm vụ lần này.”

james nghe vậy nhíu mày, hít mạnh một hơi thuốc, nói: “tôi biết suy nghĩ của cậu, nhưng xin đừng lo lắng, việc đã qua, mấy ngày nay cũng không xuất hiện điều khác thường nữa không phải sao! có hồng y giáo chủ cùng các mục sư của giáo đình, không có vấn đề.”

chương 2342: bối cảnh câu chuyện (2)

sự tình đã trôi qua? trên tàu từng xảy ra cái gì? trương nguyên thanh nheo mắt, bản năng nói cho hắn, cái này đại khái chính là nguyên nhân con tàu biến mất.

đang muốn tiến một bước thử, james dẫn đầu mở miệng: “trung úy haas, cậu ra ngoài trước đi, tôi cần làm việc rồi.”

trương nguyên thanh đằng hắng cổ họng, “thuyền trưởng, tôi muốn xem hồ sơ nhiệm vụ.”

james chưa nói, đôi mắt màu lam đậm ẩn chứa uy nghiêm nhìn hắn.

trương nguyên thanh ở giữa vũ lực bắt buộc, thôi miên, cảm xúc dẫn đường các loại thủ đoạn, bồi hồi vài giây, cuối cùng lựa chọn phục tùng mệnh lệnh của thuyền trưởng

“vâng thuyền trưởng!”

đây là phó bản cấp s, cẩn thận là cần thiết, tiếp đó chính là một khi bại lộ liền phiền toái.

rời phòng thuyền trưởng, trương nguyên thanh tiếp tục đi dạo trên tàu du lịch, tàu du lịch dài 50 mét, rất nhanh đã đi dạo hết một lượt, tầng một tầng hai theo thứ tự là phòng ăn, quầy rượu, phòng khiêu vũ, sòng bạc, phòng hút xì gà… các chỗ xã giao, chơi bời.

tiếp đó chính là phòng ngủ xa hoa của khoang hạng nhất.

ký túc xá du khách bình thường ở phía dưới boong tàu, trương nguyên thanh dọc theo bậc thang đi xuống, qua khu ký túc xá tầng hầm 1, tầng hầm 2, hắn ở cửa vào tầng hầm 3 bị ngăn lại.

ngăn hắn là hai kỵ sĩ giáo đình mặc khôi giáp màu bạc, cầm trường kiếm chữ thập, đường nét khuôn mặt lạnh cứng, ánh mắt sắc bén.

“giám mục từng có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được phép tới gần tầng hầm thứ ba dưới boong tàu.” kỵ sĩ trung niên tóc ngắn màu vàng, má trái có vết sẹo chém lạnh lùng nói.

một vị kỵ sĩ khác chưa nói gì, nhưng bàn tay phải nắm chuôi kiếm hơi phát lực, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm trung úy haas.

nếu là phó bản cấp a, đã trực tiếp ra tay rồi… trương nguyên thanh nhìn hai gã kỵ sĩ, cảm ứng được sát ý cùng địch ý của cả hai, chưa lỗ mãng, lui về phía sau một bước, nói: “tôi chán ghét giọng điệu nói chuyện của các người, cẩn thận tôi mời hai vị ăn ngư lôi.”

sau khi hắn quay đầu xoay người rời khỏi, hai vị kỵ sĩ nhẹ nhàng thở ra.

quay về boong tàu, trương nguyên thanh cố ý tìm thủy thủ, hải quân nói chuyện phiếm, hướng bọn họ tìm hiểu tình hình cụ thể của nhiệm vụ, thất vọng là không có ai biết nhiệm vụ là gì.

trương nguyên thanh hỏi tình hình trên tàu từng xảy ra lúc nào, hải quân và thủy thủ biến sắc hẳn, ùn ùn lắc đầu, tỏ vẻ mình cái gì cũng không biết.

nhưng trương nguyên thanh từ trên người bọn họ cảm ứng được cảm xúc sợ hãi, khủng hoảng, hoảng hốt.

có cổ quái nha! trương nguyên thanh nghĩ một chút, tính cuộn cờ thu trống trước, đợi tới buổi tối, vụng trộm chuồn vào phòng thuyền trưởng tra tư liệu.

hoàng hôn, ánh chiều tà chìm vào đường chân trời.

trương nguyên thanh tiến vào khoang thuyền, ở căn tin hưởng dụng bữa tối, bữa tối là bia, bánh mì, canh rau dưa cùng thịt bò, cùng với mỗi người một con cá hoàng ngư.

sau khi cơm no rượu say, hắn quay về ký túc xá của mình. làm quan quân, haas có ký túc xá độc lập của mình, một gian phòng nhỏ hai mươi mét vuông, bố trí rất đơn giản.

trương nguyên thanh nằm ở trên giường, cảm thụ hơi xóc nảy, kiên nhẫn chờ đợi.

trải qua ban ngày tìm hiểu, hắn biết chiếc tàu này tên là "tàu hải yến", thuộc loại tàu du lịch cỡ trung, lượng khách chở trên một ngàn người, dưới hai ngàn người.

trên tàu không có du khách, chỉ có hai trăm hải quân, thủy thủ và nhân viên công tác cộng lại hơn một trăm người.

11 giờ đêm, trương nguyên thanh nằm ở trên giường hóa thành ánh sao tiêu tán, một giây sau, ánh sao lấp lánh dâng lên ở phòng thuyền trưởng cách hơn 40 mét.

phòng thuyền trưởng tối đen yên tĩnh, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng hiện lên ánh đèn pin, đó là hải quân tuần tra đi lại ở phụ cận.

bóng tối không thể ảnh hưởng tầm mắt của thần dạ du, trương nguyên thanh đi đến giá hồ sơ sau bàn, lặng yên không một tiếng động bắt đầu tìm kiếm, từng tập hồ sơ rất nhanh đảo qua.

động tác tay của trương nguyên thanh khựng lại một phen, ánh mắt dừng hình ảnh ở trên một tập văn kiện: "năm 1899, sao băng rời xuống biển."

sự kiện năm trước, lại liên quan tới biển, hắn chính là nó rồi… trương nguyên thanh mở ra kẹp văn kiện, đọc mặt trên tin tức.

năm 1899, hải vực nam bộ liên hiệp anh, có một ngôi sao băng rơi xuống biển, từ đó về sau, thuyền đánh cá ra biển bắt cá, thường xuyên ở mảng hải vực đó vớt được sinh vật biển dị dạng, xấu xí, những sinh vật biển đó có tính công kích rất mạnh, máu thịt ẩn chứa độc tố, không thể ăn.

lũ quái vật đó không thuộc về bất cứ loài nào đã biết, trong tế bào ẩn chứa dna nào đó không ổn định, biến dị mọi lúc, nhà sinh vật học của liên hiệp anh tam quan sụp đổ, công bố núi lửa đáy biển bùng nổ đánh thức giống loài thượng cổ.

chính phủ liên hiệp anh phong tỏa mảng hải vực đó, cấm đoán thuyền đánh cá tới gần, nhưng sự kiện cũng chưa bình ổn từ đây, chủng loại dị biến càng ngày càng khoa trương, cũng dần dần lan ra toàn bộ hải vực nam bộ, có thuyền đi ở trên đường gặp được bạch tuộc khổng lồ tập kích, thuyền chìm nghỉm, không ai còn sống.

chương 2343: tình báo trong phòng thuyền trưởng (1)

có thuyền đánh cá gặp người cá trong truyền thuyết, thuyền viên cả con tàu bị tiếng ca hấp dẫn, nhảy xuống biển, trở thành mỹ vị trong bụng người cá, con tàu trống trơn trôi giạt mấy ngày mới nói được đội ngũ tìm kiếm cứu hộ tìm được.

làm tổ chức chính phủ, giáo đình liên hợp hải quân càn quét sinh vật biển biến dị, ở dưới chính phủ tổ chức, giáo đình phái đội ngũ linh cảnh hành giả chuyên môn, hải quân xuất động đội trục vớt chuyên nghiệp, tới hải vực lúc ban đầu sao băng rơi xuống tra xét.

“sao băng trên trời rơi xuống dẫn phát giống loài địa cầu biến dị? cũng có khả năng, cái gọi là sao băng trên trời rơi xuống, là chúa tể nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư, trong lúc vô ý đánh rơi món đạo cụ nào đó?”

“hẳn là không phải, nếu là đạo cụ, sớm đã thu hồi rồi. cố ý làm? cũng không giống, làm như vậy không có ý nghĩa, ngộ thương nhiều bình dân như vậy, vô duyên vô cớ tổn thất một lượng lớn giá trị công đức.”

“hơn nữa, nếu chỉ là như vậy, còn không đến mức khiến linh cảnh chuyên môn sinh thành một phó bản. sau lưng chuyện này nhất định cất giấu nội tình sâu hơn nữa.”

“bối cảnh câu chuyện xem xong rồi, kế tiếp điều tra một chút phát triển tiếp theo.”

sau khi biết bối cảnh câu chuyện, trong lòng trương nguyên thanh kiên định hơn nhiều, loại cảm giác mờ mịt mới vào phó bản kia đã yếu bớt đi không ít.

hắn khép lại kẹp văn kiện, trả nó về chỗ cũ, ánh mắt nhìn quét, dừng ở trên ngăn kéo bàn, nơi đó treo một cây khóa đồng.

lúc này, ánh đèn pin từ ngoài khe cửa chui vào, tiếng bước chân tới gần.

rắc, cửa phòng thuyền trưởng bị mở ra.

kẻ tiến vào là một binh sĩ mặc đồng phục hải quân, một tay cầm đèn khí ga, một tay cầm đèn pin, phòng thuyền trưởng tối đen nhuộm lên một tầng ánh lửa sắc màu ấm.

hắn di động đèn khí ga, ánh mắt theo đó đảo qua phòng thuyền trưởng, chưa phát hiện điều khác thường, liền lui ra ngoài.

ánh đèn sắc màu ấm theo tiếng bước chân dần dần đi xa, trương nguyên thanh giải trừ dạ du, lại nhìn về phía ngăn kéo bàn, bàn có hai cái ngăn kéo, trong đó một cái treo khóa đồng, một cái ngăn kéo khác không có khóa treo.

trương nguyên thanh suy nghĩ, mở ra cái ngăn kéo không có khóa kia, bên trong là điện báo lui tới của tàu hải yến cùng tổng bộ hải quân liên hiệp anh.

nhưng làm người ta đau đầu là điện báo lui tới dùng mã hóa, trương nguyên thanh xem không hiểu.

linh cảnh mặc dù có công năng tự động phiên dịch, ngôn ngữ, văn tự sẽ tự dịch thành tiếng mẹ đẻ bạn quen thuộc, nhưng mã hóa thuộc về một vòng giải đố phó bản, không ở phạm trù tự động phiên dịch.

trương nguyên thanh suy nghĩ hồi lâu, thi triển tinh độn thuật, hóa thành ánh sao tiêu tán.

vài phút sau, phòng thuyền trưởng tối đen lần nữa dâng lên ánh sao, hắn đi mà quay lại, trong tay đã có thêm một quyển sổ tay mã hóa.

đây là thứ hắn từ phòng điện báo tìm được.

niên đại này, điện báo đưa tin dùng là mã hóa, mã hóa lại chia ra "mã điện báo thông dụng" cùng "mã điện báo đặc thù", thứ trước sử dụng là mật mã morse nghe nhiều nên thuộc, thứ sau dùng nhiều cho chiến tranh, có tính lâm thời cùng tính tự sáng tạo, nếu không có bản mật mã, rất khó phá giải.

tàu hải yến tuy chấp hành nhiệm vụ bí mật, nhưng bây giờ không phải thời kỳ chiến tranh, sẽ không có ai chuyên môn chặn điện báo, cho nên trương nguyên thanh suy đoán, mã hóa trên điện báo, hắn là thuộc về mật mã morse thường quy, nếu mã hóa là "mã điện báo đặc thù", vậy độ khó giải đó liền tăng vọt.

hắn ngồi ở bên bàn, ở phòng thuyền trưởng tối đen lật xem sổ tay, phá giải nội dung điện báo. nửa giờ sau, trương nguyên thanh hoàn thành công tác phá giải, đọc hiểu nội dung điện báo.

tờ điện báo thứ nhất thời gian là ngày 12 tháng 8 năm 1900, "tàu hải yến lên đường, tất cả thuận lợi, xong!"

ngày 14 tháng 8, "tàu hải yến tất cả thuận lợi, xong!"

ngày 16 tháng 8, "tàu hải yến đã gặp người cá tập kích, hai thuyền viên hi sinh, xong!"

ngày 18 tháng 8, "tàu hải yến tất cả thuận lợi, xong!"

ngày 25 tháng 8, "thành công vớt vật thể từ trên trời rơi xuống, hồng y giáo chủ phong ấn nó, tàu hải yến chuẩn bị trở về địa điểm xuất phát, xong!"

ngày 26 tháng 8: "tàu hải yến đang ở trên đường trở về địa điểm xuất phát, tất cả thuận lợi, xong!"

điện báo cách mỗi hai ngày gửi một lần, nội dung rất ngắn gọn, tổng bộ hải quân trả lời cũng rất ngắn gọn, bình thường đều là "thu được", "rõ", "thượng đế phù hộ" vân vân các lời an ủi.

cũng chỉ ngày 25 thành công vớt được nguồn ô nhiễm hôm đó, tàu hải yến phát ra thêm một điện báo.

một điện báo cuối cùng là ở ngày 30 tháng 8, cũng chính là ngày thứ tư vớt được vật thể trên trời rơi xuống, điện báo ở ngày 30 tháng 8 gián đoạn… trương nguyên thanh nhíu mày: "điện báo sau đó là giấu đi, hay là james sau ngày 30, liền không gửi điện báo cho tổng bộ nữa?"

chương 2344: tình báo trong phòng thuyền trưởng (2)

nhiệm vụ chưa hoàn thành điện báo chăm chỉ gửi như vậy, nhiệm vụ hoàn thành rồi, ngược lại không gửi điện báo?

trong giới thiệu linh cảnh từng nói, tàu hải yến là ở trên đường trở về địa điểm xuất phát mất liên lạc, ly kỳ biến mất, james đơn phương dừng liên lạc với tổng bộ hải quân.

ly kỳ biến mất, vừa lộ ra manh mối.

nhưng james vì sao phải làm như vậy? trương nguyên thanh không nghĩ ra. mặt khác, xấp điện báo này hắn càng xem càng kỳ quái, luôn cảm thấy chỗ nào không đúng.

suy tư một lát, hắn biết vấn đề xảy ra ở nơi nào rồi.

tàu hải yến là ngày 12 tháng 8 khởi hành, ngày 26 tháng 8 thành công vớt được vật thể trên trời rơi xuống, toàn bộ quá trình tốn thời gian 14 ngày, nhưng ở ban ngày, trương nguyên thanh hỏi thuyền trưởng james, khi nào đến cảng, james trả lời là: 15 ngày.

hôm nay là ngày 4 tháng 9, dựa theo một chuyến 14 ngày để tính mà nói, còn có năm ngày liền đến cảng. cho nên nhiệm vụ chủ tuyến là sống sót năm ngày.

trên chi tiết đã khớp.

trở lại chuyện chính, thuyền trưởng james ngưng hẳn liên lạc điện báo, lừa gạt hắn thời gian trở về địa điểm xuất phát, người này nhất định có vấn đề.

trương nguyên thanh sửa sang lại điện báo, thả lại ngăn kéo, nhìn về phía một ngăn kéo khác treo khóa đồng.

không hề nghi ngờ, nơi này khẳng định có thứ càng quan trọng hơn.

bây giờ đã làm rõ bối cảnh phó bản, đã biết vấn đề của thuyền trưởng james, vậy mạch suy nghĩ kế tiếp thực ra rất rõ ràng là điều tra rõ nguyên nhân thuyền trưởng james biến hóa quỷ dị.

mà tin tức này, rất có thể giấu ở trong ngăn kéo bàn. trương nguyên thanh nhìn chằm chằm khóa đồng, lại lâm vào chần chừ, muốn phá khóa đồng rất đơn giản, chuyện giật nhẹ một cái, nhưng hắn lo lắng hành vi như vậy sẽ dẫn phát phản ứng dây chuyền không tốt.

bây giờ có thể xác định, tàu du lịch kinh hoàng là một phó bản cấp s loại hình thăm dò, tin tức đều cần linh cảnh hành giả tự thăm dò, loại phó bản hình thức này, thường thường ý nghĩa nguy cơ tiềm tàng ở trong quá trình thăm dò.

thăm dò xảy ra sai lầm, nguy cơ buông xuống trong nháy mắt.

trương nguyên thanh mở ra ô vật phẩm nhìn thoáng qua, bộ trang bị tử kim bịt kín một tầng màn đen, biểu hiện không thể sử dụng.

vẫn là vững vàng chút đi… trong lòng hắn nói thầm một tiếng, lựa chọn vâng theo ý chí.

phó bản cấp s cấp 6 đỉnh phong, ở dưới tình huống không thể sử dụng đạo cụ chúa tể, cho dù là hắn cấp 6 song nghề nghiệp này, làm không tốt cũng sẽ có sinh mệnh nguy hiểm.

huống hồ, đây là phó bản của tuyệt mệnh độc sư đại khu thứ nhất, đạo cụ, kỹ năng của trương nguyên thanh không có thứ khắc chế lực lượng biến dị.

ở trong linh cảnh hành giả có một câu như vậy: “lúc nào đó khi ngươi phiêu, ngươi liền cách cái chết không xa nữa.”

“nếu phá hỏng khóa đồng, ngày mai james nhất định sẽ phát hiện có người ở ban đêm lẻn vào phòng thuyền trưởng, có thể kích thích đến hắn, khiến nguy cơ sớm buông xuống. mình còn chưa làm rõ sau khi trục vớt vật thể trên trời rơi xuống đã xảy ra cái gì, bây giờ nên âm thầm tra xét là chính, mà không phải làm một ít chuyện bại lộ dấu vết.”

dù sao nhiệm vụ chủ tuyến là sống sót năm ngày, thời gian rất dư dả… trong khi suy nghĩ xoay chuyển, trương nguyên thanh búng ngón tay "bốp", thi triển tinh độn thuật quay về phòng ngủ đáy khoang thuyền.

trong phòng ngủ có một hình tròn cửa sổ nhỏ, ngoài cửa sổ là mặt biển tối đen mơ hồ nhộn nhạo cuộn sóng. liên tưởng đến đáy khoang thuyền phong ấn vật thể trên trời rơi xuống, có năng lực biến dị sinh vật, trương nguyên thanh luôn cảm thấy dưới mặt biển tối đen ngoài cửa sổ cất giấu nguy cơ đáng sợ cùng cái nhìn chăm chú.

thuyền trưởng james không thích hợp, nhưng hắn có mục đích gì đây? còn phải tra…

"trên thuyền có hai nhóm thế lực, phân biệt là hải quân cùng đội ngũ linh cảnh hành giả giáo đình, người giáo đình và james có phải một hội hay không? nếu không phải, chỉ cần hai bên không phải đồng bạn, không gian thao tác của mình liền rất lớn, một phe trong đó có thể lôi kéo thành đồng đội."

trương nguyên thanh nghĩ một chút, thi triển dạ du lần nữa, lặng yên rời khỏi phòng ngủ, xuyên qua hành lang ký túc xá chật chội, đến cuối bậc thang.

dọc theo bậc thang, tới tầng hầm 2.

hắn muốn đi phía dưới boong tàu tìm hiểu một phen, cho đoàn đội giáo đình một cái định nghĩa.

lúc ban ngày, nơi đó bị kỵ sĩ giáo đình phong tỏa, lúc ấy còn chưa làm rõ bối cảnh phó bản, cho nên chưa chọn cứng đối cứng.

bây giờ trương nguyên thanh căn cứ tình báo đã biết, đại khái có thể suy đoán ra dưới khoang thuyền có cái gì.

vật thể trên trời rơi xuống kia vớt lên từ dưới biển sâu, ngay tại đáy khoang thuyền, bị hồng y giáo chủ của giáo đình phong ấn. trương nguyên thanh quyết định âm thầm quan sát linh cảnh hành giả giáo đình, thuận tiện xem xem vật quỷ dị kia rốt cuộc là cái gì.

chương 2345: manh mối (1)

hắn dọc theo bậc thang sải bước đi xuống, dạ du che giấu tiếng bước chân, rất nhanh hắn đi tới cửa vào đáy khoang thuyền, hai kỵ sĩ mặc khôi giáp màu bạc, chống trường kiếm chữ thập, vẫn như cũ đóng ở đó.

trương nguyên thanh từ giữa hai kỵ sĩ xuyên qua, kỵ sĩ cẩn thận tỉ mỉ đối với kẻ lẻn vào như không thấy.

đáy khoang không phải ký túc xá, mà là nơi chất đống hàng hóa, trên tường treo những ngọn đèn khí ga tối tăm, chiếu sáng lên vật phẩm đáy khoang thuyền, có thức ăn chồng chất, có công cụ bắt cá, có thuyền cứu nạn tổn hại chờ sửa chữa, có linh bộ kiện trên tàu, tựa như phòng chứa vật phẩm lộn xộn.

vừa bước vào đáy khoang thuyền, trương nguyên thanh liền cảm giác được một sự rung động không tên, giống như bị cái gì theo dõi. khí tức này, cảm giác này, lực lượng tà ác… trương nguyên thanh nhíu nhíu mày, vậy phẩm từ trên trời rơi xuống kia tỏa ra khí tức?

hắn nương tạp vật chồng chất như núi, cẩn thận đi về phía trước thăm dò, đi mười mấy giây, bỗng nhiên nghe thấy tiếng "phành phành" tựa như trái tim đập đều nhịp từ nơi xa truyền đến.

đồng thời cách mười mấy mét phía trước, sau ngọn núi nhỏ do từng túi bột mì chồng chất lên, truyền ra ánh nến lay động.

tiếng trái tim đập đều nhịp, chính là từ sau ánh nến truyền đến, tiếng tim đập của cái gì khoa trương như vậy…

trương nguyên thanh cẩn thận tiến lên, tới gần núi bột mì nhỏ.

đúng lúc này, hắn nghe thấy tiếng xé gió "ô", chợt bên trái truyền đến tiếng rít sắc bén.

không chút suy nghĩ, trương nguyên thanh bổ nhào về phía trước, cùng lưỡi đao gió bên trái chém tới cọ xát qua.

"người nào ở nơi đó?" một giọng nữ trong trẻo quát.

phong pháp sư phát hiện mình rồi? trương nguyên thanh xoay người bỏ chạy, đồng thời quay đầu nhìn về phía bên phải, ngoài mười mét, có một cô gái trẻ tuổi mặc đồ nữ tu sĩ màu trắng.

ngực, cổ áo cùng cổ tay áo thêu hoa văn màu vàng.

cô có mái tóc vàng xinh đẹp, mắt xanh biếc, mặt trái xoan, mũi cao, tinh xảo lại xinh đẹp.

phong pháp sư trang phục nữ tu sĩ màu trắng liên tục không ngừng phất tay chế tạo ra từng lưỡi đao gió, truy kích kẻ địch chạy trốn.

tuy không nhìn thấy người xâm nhập, nhưng cô có thể thông qua luồng không khí phản hồi, cảm giác được vị trí, tốc độ kẻ địch, mỗi một lưỡi đao gió đả kích đều vô cùng chuẩn xác.

thấy thế, trương nguyên thanh rất quyết đoán, tránh đi đợt lưỡi đao gió thứ hai, trốn tới phía sau một chiếc thuyền cứu nạn tổn hại rạn nứt, không chút do dự thi triển tinh độn thuật, rời khỏi đáy khoang thuyền.

bây giờ tình huống này, tiếp tục lưu lại sẽ chỉ bị vây công, xuất phát từ ổn thỏa, vẫn là rời khỏi trước, ngày mai nói sau.

hắn lập tức thi triển tinh độn thuật, ánh sao lấp lánh sáng lên, tiếp đó tiêu tán.

phong pháp sư mặc trang phục nữ tu sĩ màu trắng nhíu nhíu mày, nhìn trái nhìn phải, cẩn thận cảm ứng, phát hiện người xâm nhập kia bỗng dưng biến mất.

“isabella, đã xảy ra cái gì?” giọng nói già nua từ phía sau núi bột mì nhỏ truyền đến.

“có người xâm nhập!” nữ tu sĩ tên là isabella đáp lại, giọng nói dễ nghe như chim vàng anh.

“nhưng mà đột nhiên biến mất rồi.” cô nhíu mày nói.

“vong linh?” giọng già nua nói.

“nhưng tôi chưa cảm ứng được khí tức vong linh, nhưng nếu là vong linh, cô không thể cảm ứng được nó.”

có thể giấu được kỵ sĩ, lặng im xâm nhập nơi này, chỉ có vong linh.

“không phải vong linh, là nhân loại, có thể ẩn thân, biết thuật dịch chuyển tức thời nào đó, ở lúc ánh sao sáng lên dịch chuyển tức thời đi.” isabella giải thích.

“ánh sao? ẩn thân?” hồng y giáo chủ lịch duyệt cùng kinh nghiệm đều vô cùng phong phú suy nghĩ hồi lâu, “tôi chưa

từng nghe nói loại kỹ năng này… cô nói việc này cho thuyền trưởng james, để hắn đi giải quyết đi.”

“năm 1900, đại khu thứ hai còn chưa mở ra, bọn họ không có khả năng nhận ra mình là tinh quan, càng không có khả năng liên tưởng đến trung úy haas.” trương nguyên thanh nằm ở trên giường ký túc xá, thầm nghĩ.

tiếc nuối là, chưa thể nhìn thấy diện mạo thật sự của sao băng, nhưng từ tiếng như trái tim đập đều nhịp phán đoán, hắn là sinh mệnh thể nào đó.

linh cảnh hành giả của giáo đình vẫn ở đáy khoang thuyền, trông coi thứ đó.

“nếu có thể nhìn một cái thì tốt rồi, có thể biết diện mạo thật sự của vật thể trên trời rơi xuống, có thể nhìn thấy người của giáo đình đang làm gì.” trương nguyên thanh thở dài.

lúc này, linh cảm của hắn không hiểu sao xúc động, cảm giác được trong cõi nào đó có cái gì đang nhìn trộm mình.

trương nguyên thanh lập tức đứng dậy sải bước chạy ra khỏi ký túc xá, tới hành lang.

hành lang chật chội yên tĩnh không tiếng động, trong cửa ký túc xá hai bên truyền đến tiếng hít thở cùng tiếng ngáy đều đều, một giờ trước, bọn họ còn ở trong phòng đánh bạc, bây giờ đều đã đi vào giấc ngủ.

hàng hải là công việc buồn tẻ chán nản, trừ binh sĩ cần trực, người khác có thể uống rượu thích hợp, đánh bạc cũng ở trong phạm trù giải trí có thể cho phép.

chương 2346: manh mối (2)

trương nguyên thanh đứng ở trên hành lang yên tĩnh, sắc mặt ngưng trọng nhìn kỹ, cảm giác bị nhìn trộm kia đã biến mất.

con mẹ nó… trương nguyên thanh lầu bầu một tiếng, trở lại ký túc xá, đóng cửa lại, không dám ngủ, cứ như vậy ngồi ở cạnh bàn bên cửa sổ, chờ đợi trời sáng.

“ngày mai thử một phen người của giáo đình, nếu bọn họ cùng thuyền trưởng không phải một bọn, vậy mình liền trực tiếp

khống chế thuyền trưởng, làm như vậy có chút cấp tiến, rất dễ dàng kích hoạt nguy cơ lớn…”

hắn vừa suy nghĩ, vừa không có mục đích nhìn ký túc xá.

nhìn một lúc, trương nguyên thanh bỗng nhiên phát hiện không thích hợp, gian ký túc xá này quá sạch sẽ rồi, trừ mấy bộ đồng phục trung úy, cùng với đồ dùng rửa mặt, cơ bản không có thứ khác.

trong phòng của một người bình thường sẽ là cái gì cũng không có? binh nhì nghèo nữa, cũng sẽ có bật lửa, thuốc lá cùng album ảnh nữ ngôi sao, nhưng trong phòng hắn cái gì cũng không có hết.

“là vì trung úy haas thuộc về nhân vật lâm thời sáng tạo, cho nên mọi thứ về hắn đều là trống, bằng không mà nói thì nghĩ kỹ liền thấy sợ…”

rất đơn giản, trong phòng loại tình huống này, hoặc là hắn suy đoán như vậy, hoặc là… mọi thứ về trung úy haas, đều từng bị người ta thanh tẩy, cho nên mới sẽ sạch sẽ như vậy.

nếu là như vậy, thân phận trung úy haas liền không đơn giản nha.

nhưng cân nhắc đến cảm giác nhìn trộm thần bí vừa rồi, hắn cố nhịn xuống, cởi giày, nằm ở trên giường, cảnh giác cái nhìn chăm chú chưa biết trong đêm tối.

thời gian thong thả trôi qua, ngoài cửa sổ dần dần sáng ngời, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu ở trên biển, cả mảng mặt biển đều đang phản xạ lân quang.

trời đã sáng.

trương nguyên thanh làm bộ tinh thần phấn chấn, bưng chậu rửa mặt bằng sắt, bên trong đựng bàn chải đánh răng, khăn lông, tới boong tàu rửa mặt.

bên mép thuyền của boong ngồi đầy thủy thủ, binh sĩ rửa mặt, vừa rửa mặt, vừa dùng lời lẽ thô tục miêu tả ngực cùng mông của phụ nữ, hướng tới sau khi trở về cảng truyền đạo học nghề.

thấy trương nguyên thanh tới, tiếng nghị luận nháy mắt dừng lại, mọi người yên lặng đánh răng rửa mặt.

trương nguyên thanh liếc đám hải quân trên boong tàu một cái, cười nói: “sự tôn kính của các cậu đối với trưởng quan đâu?”

đám hải quân luống cuống tay chân đứng dậy hành lễ, hô lớn “trưởng quan”, “trung úy” .

trương nguyên thanh cười tủm tỉm đè tay xuống, ra hiệu mọi người tiếp tục rửa mặt, bản thân cũng ngồi xổm xuống đánh răng rửa mặt.

bọn họ rất sợ mình, không phải cấp dưới sợ hãi đối với trưởng quan… trên mặt trương nguyên thanh không có cảm xúc, trong lòng lại càng thêm khẳng định nhân vật trung úy haas này, là có vấn đề.

rửa mặt xong, trương nguyên thanh tới khoang thuyền hưởng dụng bữa sáng, ăn được một nửa, một binh sĩ tay cầm súng trường tới gần, nói: “trung úy haas, thuyền trưởng mời ngài đi qua.”

“có chuyện gì sao?” trương nguyên thanh uống một ngụm sữa ấm áp.

binh sĩ lắc lắc đầu, trương nguyên thanh không nhanh không chậm giải quyết xong bánh mì nướng, thịt xông khói, lạp xườn, trứng rán, lại uống hết sữa ấm trong cốc, lúc này mới đứng dậy, đi theo binh sĩ rời khỏi căn tin, xuyên qua khoang thuyền, tới lầu hai, hai người đứng ở bên ngoài phòng thuyền trưởng.

binh sĩ kia gõ gõ cửa phòng thuyền trưởng, rồi lui đi.

“vào đi!” tiếng của thuyền trưởng james vang lên.

trương nguyên thanh đẩy cửa ra, tiến vào phòng thuyền trưởng, nhìn thấy người đàn ông trung niên thượng úy kiêm thuyền trưởng ngồi ở sau bàn làm việc, đôi mắt màu lam sậm trông lại, thanh âm trầm ổn, ngầm chứa sự uy nghiêm: “tối hôm qua ngủ ngon không, trung úy haas?”

“ngủ không quá ngon, bởi vì nhớ nhân tình ở quán bar hồng phấn.” trương nguyên thanh nhún nhún vai, “lạy chúa, tôi đã ở trên thuyền hơn hai mươi ngày rồi, tôi mỗi ngày đều nghĩ về phụ nữ, may mắn, nhiều nhất một tuần, chúng ta có thể về nhà rồi.” nói xong, hắn thấy vẻ mặt thuyền trưởng james ngưng trọng thêm vài phần.

“gọi cậu tới đây, là muốn nói cho cậu, bắt đầu từ đêm nay, cậu tham dự tuần tra, thẳng đến lúc chúng ta quay về cảng surrey.” thuyền trưởng james nói.

“vâng!” trương nguyên thanh đứng nghiêm hành lễ.

james hài lòng gật đầu: “đi ra ngoài làm việc.”

trương nguyên thanh xoay người rời đi, bỗng nhiên lại dừng bước, quay đầu hỏi: “thuyền trưởng, tôi đêm qua lên cơn thèm thuốc lá, nhưng trong phòng ngay cả một chút lá thuốc cũng không tìm được, ông biết tôi không thể thiếu thuốc lá, nếu không có nó, tôi không thể hoàn thành tốt công tác tuần tra.”

james ngẩn ra một phen, sau đó gật đầu, “tôi sẽ bảo thủy thủ đưa tám bao thuốc đến phòng của cậu.”

nhìn theo bóng lưng trung úy haas rời khỏi, đôi mắt màu lam của james thâm trầm như biển.

“một nhân vật không thể thiếu thuốc lá, trong phòng sao có khả năng không có thuốc chứ? phòng trung úy haas từng bị người ta dọn dẹp rồi.” trương nguyên thanh đi ở trên boong tàu kêu “a” một tiếng.

đương nhiên, nếu trung úy haas chỉ là một nhân vật lâm thời sáng tạo, chi tiết nhỏ này liền không cần để ý. nhưng trương nguyên thanh có được năng lực cảm ứng cảm xúc, đã xác nhận thủy thủ, hải quân tựa như cực kỳ sợ hãi “trung úy haas”, cái này nói rõ trung úy haas nhân vật này, là có kịch tình.

chương 2347: manh mối (3)

đổi cái góc độ mà nói, nếu linh cảnh hành giả xem nhẹ “binh sĩ sợ hãi”, “phòng quá mức sạch sẽ”, sẽ bỏ qua manh mối nào đó.

nghĩ đến đây, trương nguyên thanh tính nghiệm chứng một lần nữa, hắn lượn vòng, tiến vào trong khoang thuyền, tìm được chỗ cung ứng của bộ hậu cần.

người phụ trách chỗ cung ứng là người đàn ông bụng phệ mắt xám, đường chân tóc rất cao, làn da nhão, thấy trương nguyên thanh tiến vào rùng mình một cái, có chút co quắp, khẩn

trương đứng dậy: “trung, trung úy haas, ngài có gì phân phó…”

vừa mới dứt lời, trương nguyên thanh búng ngón tay, kéo hắn vào ảo cảnh.

trong ảo cảnh, người đàn ông mắt xám từ trên cái giá xếp văn kiện rút ra một phần bảng đăng ký thuyền viên, thẩm tra thuốc lá, rượu, pho mát, vitamin c các vật tư cung ứng.

trương nguyên thanh vòng qua quản lý viên mắt xám ngây ra tại chỗ, đi về phía giá gỗ, lấy ra bảng đăng ký nhân viên.

bảng đăng ký có chừng mười trang, hơn năm trăm người, trong đó gần một nửa nhân viên tên bị bút đỏ gạch đi.

“đã chết nhiều người như vậy sao…” trương nguyên thanh lật về trang thứ nhất, nhìn về phía danh sách trước nhất.

vừa nhìn, hắn lập tức nhíu mày lại, trên danh sách chỉ có hai trung úy, một người tên là steven simpson, một người tên watt ricardo, không có “trung úy haas” người này.

“trung úy ricardo mình ngày hôm qua từng gặp, nhưng steven simpson chưa nhìn thấy, trên thuyền chỉ có hai trung úy…” trương nguyên thanh nheo mắt.

hắn đặt bảng đăng ký thuyền viên xuống, nhìn về phía quản lý viên mắt xám lâm vào trong ảo cảnh.

“bốp!” trong tiếng búng ngón tay, người trung niên mắt xám ngã “phốc” xuống đất, ngủ say, thân thể trương nguyên thanh thì biến mất ở trong phòng, đi tới trong mộng cảnh của người trung niên mắt xám.

“trung úy haas?” người trung niên mắt xám có chút hoảng hốt, hắn rõ ràng đang làm việc, nháy mắt, trung úy haas liền xuất hiện.

trương nguyên thanh gọn gàng dứt khoát hỏi: “trung úy steven simpson ở đâu?”

nghe vậy, quản lý viên mắt xám đột nhiên biến sắc hẳn, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, thân thể mập mạp run rẩy.

“trung úy steven simpson ở đâu?” trương nguyên thanh lại hỏi một câu.

người trung niên mắt xám run rẩy càng thêm kịch liệt, môi phát run, da mặt run rẩy, giống như kích thích hồi ức đáng sợ nào đó.

mộng cảnh bắt đầu chớp lên, tới bên bờ sụp đổ.

đây là cơ chế tự mình bảo hộ của con người ở lúc cực độ sợ hãi, trương nguyên thanh ở giữa củng cố mộng cảnh cùng rút lui do dự một giây, lựa chọn cái sau.

cảm giác hỏi tiếp sẽ dẫn phát biến hóa không tốt… hắn nhảy ra khỏi mộng cảnh, không nhìn quản lý viên mắt xám mê man, trực tiếp rời khỏi.

hắn không phải linh cảnh hành giả của đại khu thứ nhất, tuyệt mệnh độc sư không biết ảo thuật, mộng cảnh, thông qua năng lực mộng cảnh thu hoạch tin tức, có thể sẽ sớm dẫn phát nguy cơ, mà hắn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

trương nguyên thanh quay về ký túc xá đáy khoang thuyền, thấy trên cái bàn nhỏ đã có thêm hai bao thuốc lá, một hộp diêm.

hắn điểm hỏa một điếu thuốc lá không có đầu lọc, làm bộ làm tịch bắt đầu hút, trong khói lượn lờ, suy nghĩ lưu chuyển.

“trên thuyền hai gã trung úy, trung úy steven không thấy nữa, có thêm một gã trung úy haas, mình nhân vật này, có thể là thế thân steven simpson hay không?”

“phòng từng bị dọn dẹp, vì sao phải dọn dẹp? mình hiểu rồi, trung úy simpson có cái gì lưu lại, thứ từng bị dọn dẹp là nhắc nhở của phó bản cho linh cảnh hành giả…”

trương nguyên thanh vứt thuốc lá, lại nhìn quét căn phòng. hắn phun ra một ngụm âm khí, hóa thành một đứa bé mũm mĩm đáng yêu.

“a ba…” tiểu đậu bỉ hoạt động cánh tay, ôm lấy cẳng chân trương nguyên thanh, ngẩng đầu lên, vui vẻ nhìn chủ nhân kiêm lão phụ thân.

nó đã rất lâu rồi chưa chơi với chủ nhân.

“tìm được thứ có giá trị trong phòng.” trương nguyên thanh xoa cái đầu quả dưa tóc máu thưa thớt, thuận miệng vẽ cái bánh lớn: “chờ rời khỏi nơi này, dẫn mày chơi game.”

tiểu đậu bỉ vừa nghe, liền như gà chọi, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

tiểu đậu bỉ sau khi bước vào giai đoạn thánh giả, năng lực tầm bảo đã có đột phá, trương nguyên thanh rất chờ mong nó có thể tìm được vật phẩm gì.

chỉ thấy tiểu đậu bỉ dạo qua một vòng tại chỗ, đột nhiên bay lên không trung, tới mặt bàn cầm lên hai bao thuốc lá, như hiến vật quý đưa cho chủ nhân.

còn tuổi nhỏ đã thích thuốc lá? trương nguyên thanh vỗ một cái lên cái mông nhỏ đàn hồi của nó, "không phải chúng nó, tiếp tục!"

tiểu đậu bỉ thất vọng đặt thuốc lá xuống, ngẩng đầu lên, tựa như đang cảm ứng cái gì.

mười mấy giây sau, nó bò xuống bàn, nhanh chóng bò vào gầm giường, một hồi lâu sau cũng chưa bò ra.

trương nguyên thanh liền kéo ra rương gỗ đựng quần áo, cúi người nhìn, tiểu đậu bỉ ngay tại gầm giường, ngẩng đầu lên, nhìn ván giường.

trương nguyên thanh theo tầm mắt nó nhìn lại, thấy một quyển bút ký to bằng bàn tay bị băng dính màu vàng dán ở trên ván giường.

"trung úy steven lưu lại?" hắn đưa tay bóc băng dính, lấy ra quyển sổ tay nhỏ kia.

chương 2348: nhật ký (1)

một quyển sổ trang bìa ngả vàng, trải rộng vết gập, thoạt nhìn là mang theo trên người thời gian dài.

trương nguyên thanh mở ra trang đầu tiên, phát hiện đây là một quyển nhật ký hàng hải, ngày đầu tiên viết nhật ký ở thời gian là tháng 3 năm 1987, trong nhật ký viết đều là những thứ không có dinh dưỡng.

mấy ngày đầu ra biển: a, biển lớn, nhà của ta, mỗi lần nhộn nhạo ở trong gợn sóng, liền giống như về tới trong lòng mẹ, liền giống như chiến sĩ tới chiến trường thuộc về hắn.

ra biển nửa tháng: ăn cá ăn đến nôn mửa, cuộc sống trên biển buồn tẻ mà chán nản, ta rất nhớ julie quán bar hồng phấn, bộ ngực đầy đặn cùng cái mông to trắng bóng của nàng cả ngày xuất hiện ở trong mơ của ta, tiếng kêu của nàng là êm tai như vậy.

ra biển một tháng: chết tiệt, hôm nay nhìn thấy mông của thủy thủ, cũng cảm thấy mượt mà mê người, nhiệm vụ khi nào có thể kết thúc? ta muốn về nhà.

quả nhiên, kẻ viết nhật ký đều không phải đứng đắn gì… trương nguyên thanh "loạt soạt" lật trang sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cửa một cái, lắng nghe động tĩnh ở hành lang.

rất nhanh, hắn thấy được nhật ký ngày 12 tháng 8 năm 1900: "lần này nhiệm vụ ra khơi, vớt sao băng rơi xuống ở đại dương nam bộ, cảm xúc của các binh sĩ không phải tốt lắm, tuy liên hiệp chính phủ khống chế dư luận, đè xuống truyền thuyết hải quái, nhưng ở trong trấn nhỏ, làng chài, cùng với công ty mậu dịch bờ biển nam bộ, đều truyền lưu lời đồn hải quái nam hải, bọn họ nói ngôi sao băng kia là ác ma rơi xuống nhân gian, sinh vật tới gần sao băng sẽ bị lực lượng của ác ma ô nhiễm."

"cũng có ý kiến là, trong sao băng cất giấu sinh mệnh ngoài hành tinh, hải quái là người ngoài hành tinh chế tạo ra, bước đầu tiên hủy diệt địa cầu."

"tóm lại mặc kệ thế nào, nhiệm vụ lần này đều tệ đến cực điểm, may mà ta trước khi về đội, ở trên người linda bắn sáu lần, cả thảy sáu lần, chiến tích khó có thể tưởng tượng, cho dù hi sinh ở trong nhiệm vụ, ta cũng không tiếc nữa."

"có một nơi rất kỳ quái, biển sâu vớt vẫn thạch, vì sao vận dụng là tàu du lịch? tuy tàu du lịch là trải qua cải tiến trang bị ngư lôi, nhưng trọng tải không nặng, không thể mang theo thiết bị vớt cỡ lớn, chẳng lẽ dựa vào người nhái đi biển sâu vớt?"

"ngày 19 tháng 8, thực nhàm chán, lạy chúa, tình huống hôm nay khiến ta suốt đời khó quên, chúng ta ở nam hải gặp người cá, chúng nó có vẻ ngoài tương tự với nhân loại, nhưng quá xấu xí rồi, cả người mọc đầy vảy, đầu cá xấu xí, cùng với tròng mắt sắp trừng ra khỏi hốc mắt, tay chân mọc đầy móng vuốt, có thể dọc theo vỏ ngoài tàu du lịch trèo lên trên."

“ta rốt cuộc biết vì sao xuất động tàu du lịch cải tiến, mà không phải tàu quân đội, lại càng không phải thuyền trục vớt hạng nặng, bởi vì giám mục nữ tu sĩ cùng các mục sư của giáo đình đều là thiên sứ từng được thượng đế chúc phúc, bọn họ có được năng lực đối kháng ác ma, có thể nhấc lên cuồng phong, có thể quấy động đại dương mênh mông, có thể phóng thích lôi điện, đám người cá xấu xí đáng sợ kia, ở trước mặt bọn họ yếu ớt tựa như con nít.”

“thật muốn có được năng lực giống với bọn họ, có được thân thể mạnh mẽ giống như bọn họ, như vậy ta có thể mỗi đêm đều ngủ với phụ nữ, không, ta muốn một đêm ngủ với sáu cô gái.”

nội dung kế tiếp không có dinh dưỡng gì, chính là một chút cuộc sống thường ngày, cùng với đánh giá của steven simpson đối với nữ tu sĩ giáo đình.

trương nguyên thanh biết đội ngũ linh cảnh hành giả giáo đình có hai nữ tu sĩ, phân biệt là phong pháp sư cùng hải yêu, đây là trương nguyên thanh căn cứ năng lực hai vị nữ tu sĩ bày ra suy luận ra, cấp bậc mà nói, hẳn là thánh giả.

tàu du lịch kinh hoàng cái phó bản này, thuộc về phó bản “loại nhỏ”, số lượng linh cảnh hành giả trong npc không nhiều, hẳn đều là nhân vật quan trọng.

trong phó bản cấp s thánh giả cấp 6, không có khả năng xuất hiện npc giai đoạn siêu phàm, phong pháp sư tối hôm qua từng công kích quá hắn, tên isabella, đánh giá của steven simpson đối với cô là: khuôn mặt như thiên sứ, tràn ngập khí tức thánh khiết, làm người ta nhịn không được muốn tùy ý khinh nhờn.

một vị lôi pháp sư khác tên “paget”, steven đánh giá là: dáng người ma quỷ, bờ mông giống như mật đào uốn éo, khiến ta nhịn không được muốn vào vệ sinh phóng thích dna.

hai vị mỹ nhân tư sắc cực phẩm đều có được lực lượng siêu phàm, cho nên các binh sĩ trên tàu nhiều nhất ở đêm khuya yên lặng thả lỏng ảo tưởng một phen, ở dưới đệm chăn yên lặng ngẩng đầu cúi chào.

thẳng đến ngày 25 tháng 8, trương nguyên thanh rốt cuộc thấy được tin tức có giá trị: “vượt qua một buổi sáng kinh tâm động

phách, bạch tuộc so với tàu du lịch còn lớn hơn, xúc tu che cả bầu trời; người cá thành đàn; rắn biển dài hơn hai mươi mét, cá mọc tay chân lớn như đứa trẻ con, biết phun nọc độc; vỏ sò biết phát ra tiếng khóc của cô gái, biết gợi lên dục vọng lòng người.”

chương 2349: nhật ký (2)

“trời ạ, chiến đấu hôm nay nói ra căn bản không có ai sẽ tin tưởng, nhưng ta lấy danh dự bà nội thề, tất cả đều là thật… ta có thể sống sót dựa hết vào vận may, thượng đế phù hộ ta, đương nhiên, còn có vũ khí dự trữ phong phú trên tàu du lịch.

“vẫn thạch ở đáy biển vớt lên rồi, đó tuyệt đối là ma chủng satan đưa tới nhân gian, nó giống một quả trứng, cao khoảng 5 mét, mặt ngoài giăng kín lỗ khí, mạch máu giống như trái tim nhảy lên.”

“ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nó, ta cảm giác trong thân thể mình xuất hiện nhân cách thứ hai, cảm giác máu thịt phát ra thanh âm quỷ dị, giống như có tư tưởng của mình. có loại cảm giác này không chỉ một mình ta, rất nhiều binh sĩ trên thuyền đều nôn mửa hoặc là ôm đầu co giật ngay tại chỗ.”

“cũng may nó rất nhanh đã bị các thiên sứ của giáo đình hắt nước thánh, bị nước thánh từng chúc phúc tịnh hóa, hồng y giáo chủ đưa nó tới đáy khoang thuyền, cũng nghiêm cấm các thủy thủ tới gần. nó sẽ bị đưa đến giáo đình, do thượng đế đến trông coi, hi vọng đường về thuận lợi!”

ngày 27 tháng 8: “chuyện gì vậy, ta đã liên tục hai ngày nghe được tiếng nói thầm cổ quái, nghe được trong hành lang ngoài cửa có người đang bồi hồi, tiếng bước chân rất máy móc, tựa như một thi thể không có ý thức. ta nói hiện tượng này cho thuyền trưởng, thuyền trưởng an ủi ta nói, đây là di chứng mấy ngày hôm trước đã bị khí tức ác ma lây nhiễm, ngủ một giấc là khỏe.”

ngày 27 tháng 8: “hôm nay lúc ăn cơm trưa, nghe nói anthony đột phát bệnh tật, lên thiên đường rồi, quá đột ngột, sinh mệnh trẻ tuổi như vậy cứ thế rời đi. hắn chưa chết ở trong chiến đấu, mà là chết bởi bệnh tật, cầu mong thiên đường không có bệnh

tật. ta muốn xem, nhưng thuyền trưởng nói, anthony chết bởi bệnh truyền nhiễm, thi thể đã ném xuống đại dương mênh mông, ài, hắn ngay cả về nhà cũng không có khả năng. hi vọng đêm nay sẽ không nghe được thanh âm kỳ quái nữa.

ngày 29 tháng 8: "đêm qua lại nghe thấy hành lang truyền đến tiếng bước chân, dày đặc rậm rạp, tựa như là động vật chân đốt nào đó đang bò, ta không dám đi ra ngoài xem. buổi sáng ta ở trên vách hành lang phát hiện chất nhầy… ta nói cho thuyền trưởng phát hiện của mình, thuyền trưởng rất coi trọng chuyện này, hứa hẹn sẽ điều tra cẩn thận."

ngày 30 tháng 8: "thuyền trưởng hôm nay đột nhiên thay đổi thái độ, nói ta trạng thái tinh thần không tốt, đã xuất hiện ảo giác, cái này sao có khả năng, hắn chưa điều tra cẩn thận…"

ngày 31 tháng 8: "lại có hai chiến hữu chết bởi bệnh tật, thuyền trưởng yêu cầu thuyền viên mỗi ngày đến chỗ y tế kiểm tra thân thể phòng ngừa lây nhiễm. ta cảm thấy bệnh tật có thể là ma chủng mang đến, hồng y giáo chủ của giáo đình không phải tịnh hóa ma chủng rồi sao? mấy ngày nay ta muốn tắm rửa cẩn thận, giữ vệ sinh cá nhân, ta muốn sống sót về nhà, chất nhầy ở hành lang càng ngày càng nhiều…"

ngày 1 tháng 9: "hôm nay lại có người bệnh đã chết, mặt khác, mọi người đều trở nên ất kỳ quái, không thể nói rõ. rõ ràng là chiến hữu quen thuộc, nhưng ta luôn cảm thấy bọn họ rất xa lạ. buổi tối lúc tuần tra, nhìn đến justine cùng william đứng ở trên boong tàu ngẩn người, ta đuổi bọn họ về ký túc, trạng thái của bọn họ có chút kỳ quái, như là trúng ác ma mê hoặc, xa lạ làm người ta nghĩ mà sợ, nơi bọn họ đứng, có chất nhầy…"

ngày 2 tháng 9: "justine cùng william đã biến thành quái vật, vừa rồi ta vụng trộm theo bọn họ đi phòng tắm công cộng tắm rửa, ta nhìn thấy thân thể justine mọc vảy, thấy xương cụt william mọc ra xúc tu trắng mịn, trời ạ, bọn họ giống như hải quái, biến thành sinh vật đáng sợ nào đó, ta muốn nói cho thuyền trưởng…"

ngày 3 tháng 9: thuyền trưởng có vấn đề, thực có vấn đề, thượng đế, phù hộ ta đi…"

nhật ký đến đây chấm dứt, ngày cuối cùng này nhật ký ngắn gọn viết xiêu xiêu vẹo vẹo, khi steven viết xuống câu này, nghĩ

hẳn là tâm tính bùng nổ, bút cũng cầm không chắc.

“a…” trương nguyên thanh thay vào góc nhìn của steven một phen, có chút tuyệt vọng thay hắn.

xem xong nội dung nhật ký, mạch lạc sự kiện liền rất rõ ràng, ma chủng sau khi vớt lên, nhân vật chính steven mỗi đêm đều sẽ nghe được tiếng nói thầm thần bí đáng sợ, phát hiện thuyền viên quen thuộc đã bị ô nhiễm, đã xảy ra biến hóa quỷ dị.

trong đó bao gồm thượng úy kiêm thuyền trưởng james, ừm, xác suất đại khái còn có đội ngũ giáo đình đáy khoang thuyền, bọn họ cách “ma chủng” gần nhất, khẳng định là nhóm đầu tiên gặp ô nhiễm.

trương nguyên thanh bỗng nhiên nhớ tới điện báo của tàu du lịch cùng tổng bộ hải quân, thuyền trưởng là ở ngày 30 tháng 8 cùng tổng bộ hải quân điện báo lui tới, mà trong nhật ký ở ngày 29, thuyền trưởng james còn lời thề son sắt muốn điều tra rõ vấn đề chất nhầy. nhưng đến ngày 30 thái độ khác thường, lấy lệ với trung úy steven.

chi tiết khớp rồi, thuyền trưởng ở vào ngày 30 bị ô nhiễm, trở thành quái vật nhìn như bình thường thực ra điên cuồng.

chương 2350: kẻ biến dị (1)

“nhật ký dừng ở ngày 3 tháng 9, mà ngày 4 tháng 9 là ngày đó mình vào linh cảnh, cũng chính là ngày hôm qua. ặc, steven rất có thể đã chết ở ngày 3 hôm đó, mình là thế thân thân phận của hắn.”

“thuyền trưởng bị ô nhiễm rồi, đoàn đội giáo đình này quá nửa cũng bị ô nhiễm rồi, còn có bộ phận thuyền viên, đây là tình huống bảo thủ nhất. tình huống tệ nhất là thuyền viên cả con thuyền đều bị ô nhiễm…” nghĩ đến đây, trương nguyên thanh có loại cảm giác da đầu phát tê.

“mình đây là rơi vào hang sói rồi nha! cho nên, nếu mình ở ngày hôm qua có hành động liều lĩnh, cưỡng ép mở ra ngăn kéo của thuyền trưởng, hoặc là cưỡng ép củng cố mộng cảnh, rất có thể sẽ đánh vỡ cân bằng bây giờ, khiến các thuyền viên ùn ùn dị hoá?”

“may mà mình cơ trí, chưa có hành động lỗ mãng, chỉ dùng một ngày thời gian đã điều tra rõ tất cả, nếu thuyền viên cả con thuyền đều đã dị hoá, vậy tình huống của mình có chút không ổn nha. nữ tu sĩ cũng là thánh giả, hồng y giáo chủ kia ít nhất cũng là cấp 6 đỉnh phong, lại thêm ma chủng đáy khoang thuyền… chậc, không hổ là phó bản cấp s, trực tiếp truyền tống mình đến hang sói.”

“bây giờ là trực tiếp ngả bài, hoặc là giả bộ không biết tình huống, trốn vài ngày nữa? mình nghĩ chút…”

đáy khoang thuyền, james mặc đồng phục thuyền trưởng hai hàng cúc, đội nón hải quân, dọc theo bậc thang tới cửa vào.

hai vị kỵ sĩ chưa ngăn trở, để mặc hắn tiến vào đáy khoang thuyền.

james bước đi ở giữa tạp vật, hàng hóa, công cụ chồng chất, ở dưới đèn khí ga mờ nhạt chiếu rọi, đứng ở trước núi bột mì nhỏ kia.

james trầm giọng nói: “tôi đã thử, hắn hình như đã phát giác không thích hợp.”

bên dưới phía sau núi bột mì nhỏ truyền đến thanh âm già nua: “nhanh hơn tôi tưởng tượng… cử hành nghi thức đi!”

james ngẫm nghĩ, thử nói: “đêm nay luôn đi! đêm nay tôi sắp xếp hắn tuần tra, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp người mạnh mẽ khống chế hắn.”

“tôi sẽ để kỵ sĩ bên ngoài phối hợp anh.” thanh âm già nua đáp lại.

“boss lớn có thể là ma chủng, boss nhỏ là hồng y giáo chủ, linh cảnh hành giả của giáo đình là quái tinh anh, thuyền viên khác dị biến là quái bình thường. trước khi đánh boss nên dọn sạch quái nhỏ trước.”

“vậy mình liền không thể ngả bài, tìm cơ hội xử lý trước thuyền trưởng cùng thuyền viên, hoặc là xử lý quái tinh anh giáo đình, sau đó lại đến đáy khoang thuyền quyết chiến với boss.”

“đêm nay không phải tuần tra sao? mình mượn cơ hội này xử lý một bộ phận quái vật.” trương nguyên thanh là người sát

phạt quyết đoán, rất nhanh đã có kế hoạch.

đội ngũ linh cảnh hành giả của giáo đình, hẳn là sẽ không rời khỏi đáy khoang thuyền, là kẻ địch cần đối mặt sau cùng.

trước xử lý thuyền viên cùng thuyền trưởng, sau đó lại dốc hết tinh thần đối phó kẻ địch đáy khoang thuyền.

từ tình huống trên thuyền mà nói, ma chủng ở trong phó bản sắm vai hẳn là một loại nguồn ô nhiễm mạnh mẽ. có năng lực tăng phúc kẻ biến dị, cùng với năng lực ô nhiễm các linh cảnh hành giả khác, mà không phải kẻ địch trực tiếp.

bằng không, ma chủng đã sớm hóa thân quái vật đại khai sát giới.

cho nên hắn kế tiếp còn phải cảnh giác kỹ năng biến dị của ma chủng, đề phòng bản thân bị ô nhiễm.

“nếu nhật chi thần lực của mình còn giống lúc trước ở trong phó bản ‘ngũ hành chi loạn’, mình đã trực tiếp giết vào đáy khoang thuyền chơi cứng với boss rồi.” trương nguyên thanh tiếc hận thở dài một hơi.

thuần dương tẩy thân lục của hắn đã tiểu viên mãn, ở trong phó bản ngũ hành chi loạn, nhật chi thần lực thuần khiết mênh mông thậm chí tạm thời áp chế lực lượng ý chí cấp chúa tể, cường đại đến mức có thể tổn thương chúa tể, tuy kẻ địch cấp chúa tể lúc đó thuộc loại oán linh, vừa vặn bị nhật chi thần lực khắc chế.

nhưng nhật chi thần lực khác với thái âm tinh thần lực, hai thứ sau có thể thông qua thẻ nhân vật, cuồn cuộn không dứt bổ sung, bởi vì thẻ nhân vật nối với linh cảnh, trong linh cảnh có linh lực lấy không hết.

mà nhật chi lực, trương nguyên thanh chưa đạt đến cấp chúa tể không thể thông qua thẻ nhân vật bổ sung linh lực thế giới hiện thực cạn kiệt, liền không có cách nào thổ nạp khôi phục.

cho nên, trong cơ thể hắn không có cách nào chứa đựng nhật chi thần lực, dùng một lần bớt một chút.

“không biết trong linh cảnh đại khu thứ nhất có nhật chi thần lực hay không, xác suất đại khái là không có.”

tuy nghĩ như vậy, hắn vẫn quyết định thử xem, vì thế khoanh chân ngồi xuống trên giường, vận chuyển thuần dương tẩy thân lục, thổ nạp linh lực.

vài phút sau, khí tức trương nguyên thanh thở ra dần dần nóng rực, vặn vẹo không khí xung quanh, khuôn mặt hắn sáng lên một vệt hào quang màu vàng nhạt.

dưới đồng phục hải quân, phổi hắn nhuộm lên ánh vàng, chiếu máu thịt, làn da tựa như trong suốt.

cứ như vậy qua ba giờ, thời gian tới giữa trưa, mặt trời càng lúc càng lên cao, trong khoang thuyền, làn da trương nguyên thanh hiện ra màu đỏ tươi như nấu chín tôm, thấm ra khỏi mạch máu.

chương 2351: kẻ biến dị (2)

lực lượng thái dương trong lỗ chân lông quá mức nồng đậm, hắn không thể không dừng lại, không tiếp tục nữa, nhật chi thần lực sẽ đốt bị thương tạng phủ cùng kinh mạch, nung khô máu, khiến hắn bị thương nặng.

trương nguyên thanh lảo đảo xuống giường, bổ nhào tới bên cạnh bàn, cầm lên ấm nước, không để ý nước sôi nóng bỏng bên trong, ừng ực uống thả cửa.

còn chưa đủ… hắn cầm siêu, bước chân dồn dập lảo đảo chạy ra khỏi ký túc xá, xuyên qua hành lang, chạy vào phòng nước ấm đầu cầu thang.

mở khóa vòi nước, không để ý nước nóng bỏng, yết hầu lăn lộn ừng ực cắn nuốt khởi nguyên sinh mệnh.

uống mãi đến lúc bụng căng lên, yết hầu trào ra nước ấm, hắn mới ôm bụng, hài lòng đi về phía ký túc xá.

“rốt cuộc cảm nhận được cảm thụ của khoa phụ sau khi đuổi theo mặt trời, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thiêu chết bản thân.” trương nguyên thanh trở lại ký túc xá, nằm lên giường, cảm thụ một phen nhật chi thần lực trong cơ thể.

vui sướng phát hiện, nhật chi thần lực đã khôi phục đến 40% lúc đỉnh phong, chờ buổi chiều lại thổ nạp hai giờ, hắn có thể

đạt tới 60%, buổi tối cần tuần tra, nếu vắng mặt chắc chắn đưa tới thuyền trưởng chú ý.

vậy thì chờ ngày mai rảnh rỗi lại tu hành, tranh thủ sớm một chút khôi phục nhật chi thần lực.

chẳng qua, vì sao đại khu thứ nhất có thể tu luyện thuần dương tẩy thân lục? trong lòng trương nguyên thanh lộ ra nghi hoặc.

mọi người đều biết đại khu thứ nhất và đại khu thứ hai là không tương dung, thuộc về máy chủ khác nhau, có nhân viên quản lý khác nhau.

linh lực nghề nghiệp khẳng định cũng không tương dung, theo lý thuyết, linh cảnh hành giả của đại khu thứ hai không có khả năng ở trong linh cảnh của đại khu thứ nhất thổ nạp linh lực.

“chẳng lẽ đây là chỗ đặc thù của thần dạ du? thần dạ du là nhân viên quản lý chí cao, có thể vượt máy chủ tu hành, hoặc là nói đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai đều ở trong quyền hạn quản lý của thần dạ du…” trương nguyên thanh mở cửa phòng ra, xua đi nhiệt lượng trong phòng.

giờ này, các thuyền viên đều ở trong khoang thuyền hưởng dụng bữa trưa, đáy khoang thuyền không có người, cho nên không ai phát hiện khác thường.

đợi nhiệt lượng tan đi, hắn đóng lại cửa ký túc xá, ngủ một giấc ngủ trưa, cái này có thể đẩy nhanh khôi phục trạng thái.

3 giờ 30 phút chiều, mặt trời treo ở phía tây, trương nguyên thanh bắt đầu thổ nạp nhật chi thần lực, nhiệt độ trong phòng kịch liệt tăng cao.

đồ nhựa cùng đồ bông sợi hiện ra xu thế bán nóng chảy.

đến 6 giờ chiều, mặt trời chìm vào đường mặt biển, hắn mới kết thúc thổ nạp, đôi mắt bắn ra hai đạo hào quang vàng lấp lánh.

trương nguyên thanh sốt ruột không chờ nổi tới bên cạnh bàn, cầm lên siêu nước ấm, uống cạn nước ấm, lại đi phòng nước ấm uống thả cửa hai ấm lớn, một lần nữa ưỡn cái bụng tròn vo, trở lại phòng.

hắn kiên nhẫn chờ đợi, không bao lâu, hành lang truyền đến tiếng bước chân, một binh sĩ súng vác vai, đạn lên nòng sắc

mặt căng thẳng tới cửa, thẳng lưng, cất cao giọng nói: “trung úy haas, nên thay ca rồi!”

trương nguyên thanh “ừm” một tiếng, mặt không biểu cảm rời khỏi bàn, đi ra khỏi ký túc xá, ở dưới binh sĩ dẫn dắt hắn tới kho vũ khí, cầm một khẩu súng trường tự động, tới trên boong tàu.

đội tuần tra của tàu du lịch tổng cộng hai mươi người, hai người một tổ, chủ yếu cảnh giới là quái vật dưới biển. tuy ma chủng đã được vớt lên, không thể ô nhiễm sinh vật dưới biển nữa, nhưng khoảng thời gian này nó ở dưới biển, sinh vật bị ô nhiễm khó có thể đánh giá. các sinh vật biến dị này, một bộ phận bị tiêu diệt, một bộ phận khác phân tán ở các nơi.

trong khoảng thời gian trở về này, mặc kệ ban ngày hay đêm tối, sẽ có từng đàn nhỏ quái vật biến dị công kích tàu du lịch, hồng y giáo chủ của giáo đình nói, đây là ma chủng đang kêu gọi ma vật.

những ma vật này đều là thân thể máu thịt, tuy lực lượng lớn vô cùng, nhưng nhân loại chế tạo ra súng ống, lựu đạn các thứ, vẫn như cũ có thể hữu hiệu tiêu diệt chúng nó.

trên boong tàu, trương nguyên thanh làm trung úy, thỉnh thoảng đảo qua hai mươi tên hải quân bố trận, cùng với một cô gái mặc trang phục nữ tu sĩ màu trắng.

cô khoảng ba mươi tuổi, có được dáng người nóng bỏng đầy đặn, trang phục nữ tu sĩ rộng thùng thình không che được bộ ngực căng lên, áo choàng bằng bông che phủ bờ mông căng, có một khuôn mặt trưởng thành xinh đẹp, ngũ quan đường nét lập thể, tóc nâu mắt nâu, nốt tàn nhang nhợt nhạt khiến cô tỏ ra có sức quyến rũ hơn.

vị này là hải yêu trong đội ngũ linh cảnh hành giả của giáo đình paget. trong nhật ký steven miêu tả “dáng người ma quỷ” quả nhiên không giả, đó là một mỹ nữ có thể khiến đàn ông nhanh chóng tiết ra hóc môn, đám hải quân bày trận đều đang vụng trộm nhìn cô.

phát hiện trung úy haas đánh giá, paget nhíu lại lông mày thanh tú, ánh mắt mang theo địch ý, lạnh lùng nói: “ánh mắt

của các người đều rất sắc bén, mời giữ lại, nếu để quái vật biến dị leo lên boong tàu, bà đây liền đánh nổ đầu của các người!”

chương 2352: kẻ biến dị (3)

đám hải quân bị dọa giật mình, lập tức thẳng lưng, mắt không nhìn nghiêng!

“tuần tra đi.” paget giọng điệu lạnh nhạt hạ đạt mệnh lệnh, giống như cô mới là quan quân chức vị cao nhất.

đám hải quân đều tản ra, các đội ngũ hai người một tổ đều tự đi tuần tra.

paget thì dọc theo mép boong tàu bước đi, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm mặt biển.

trương nguyên thanh cầm súng trường, trông cũng ra dáng dọc theo mép boong tàu bước đi, bắt đầu âm thầm suy tư: “trên boong tàu chỉ có paget một linh cảnh hành giả, lấy năng lực của mình, tốc chiến tốc thắng giết chết cô ta không khó… thuyền viên trong ký túc xá đáy khoang thuyền, giao cho quỷ tân nương là đủ, nhưng như vậy nguy cơ khẳng định sớm bùng nổ, nếu đợi tới ngày mai, chờ mình khôi phục thuần dương tẩy thân lục đến đỉnh phong nắm chắc sẽ lớn hơn nữa.”

sau khi phát hiện trong phó bản linh cảnh đại khu thứ nhất cũng có thể tu hành thuần dương tẩy thân lục, trương nguyên thanh liền có chút do dự, là đêm nay ra tay, hay là đợi nhật chi thần lực đạt tới đỉnh phong.

thời gian nhanh chóng trôi qua, tiếng sóng biển vỗ vào tàu du lịch ào ào là nhạc khúc duy nhất trong đêm tối.

trong trời đêm màu đen treo một vầng trăng tròn, chiếu xuống ánh trăng sáng trong.

trạng thái trương nguyên thanh tốt trước nay chưa từng có, chỉ cảm thấy ý niệm thông suốt, tứ chi bách hải tràn ngập lực lượng, ban đêm như vậy rất thích hợp đại khai sát giới nha! hắn từ đáy lòng nghĩ.

đột nhiên, một dải mây che khuất trăng tròn, trời đất thành một mảng tối đen, ánh đèn của tàu du lịch tựa như ánh sáng duy nhất của thế gian.

trôi giạt ở đại dương mênh mông, vành tai trương nguyên thanh khẽ động, nghe thấy tiếng nói thầm thần bí.

tiếng nói thầm kia đến từ bầu trời đêm, đến từ biển sâu, đến từ tàu du lịch dưới bàn chân, không thể phán đoán nơi phát ra tiếng động, thanh âm to lớn hư vô mờ mịt, như là vô ý thức lẩm bẩm, lại như là ngôn ngữ thần bí nào đó.

đến rồi, ma chủng kêu gọi viết trong nhật ký… trong lòng trương nguyên thanh trầm xuống, ngay sau đó hắn cảm giác tế bào trong thân thể sinh ra loại biến dị nào đó.

dưới làn da gồ lên mầm thịt, gân thịt ở dưới làn da điên cuồng mấp máy, tựa như sâu bọ bò. cả người hắn ngứa ngáy, cảm giác sắp mọc ra xúc tu, mọc ra thêm cánh tay.

trương nguyên thanh lập tức vận chuyển thuần dương tẩy thân lục, nhật chi thần lực tràn ngập máu thịt, trấn áp, tịnh hóa tế bào dị biến.

quả nhiên có hiệu quả dựng sào thấy bóng, mầm thịt kích phát người mắc bệnh sợ hãi dày đặc tiêu tán hơn phân nửa, gân thịt mấp máy cũng an phận.

“xem ra, phó bản không cho mình thời gian nha!” hắn nhe răng trợn mắt.

lúc này mới đêm thứ hai, ma chủng ô nhiễm đã tới, cho nên ngày đầu tiên gió êm sóng lặng, là phó bản cho linh cảnh hành giả thời gian an toàn thích ứng hoàn cảnh, tìm kiếm manh mối.

sau đây còn có ba ngày, ma chủng ô nhiễm dày đặc sẽ mỗi ngày một mạnh hơn, bây giờ chống đỡ đã rất cố sức, chịu đựng hai ngày nữa, chẳng phải là biến dị ngay tại chỗ?

trong lúc suy tư, hắn nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, quay đầu nhìn, là hai binh sĩ tuần tra mặc đồng phục. hai người vẻ mặt đờ đẫn ánh mắt u ám, nhìn chằm chằm trương nguyên thanh.

“có chuyện gì sao?” trương nguyên thanh hỏi

binh sĩ bên trái đờ đẫn nói: “trung úy haas, thuyền trưởng mời ngài đi qua.”

“đi đâu?” trương nguyên thanh mặt không biểu cảm nhìn bọn họ chằm chằm, trạng thái của hai người có chút không thích

hợp.

binh sĩ bên phải đờ đẫn nói: “đi đáy khoang thuyền!”

đáy khoang thuyền? trương nguyên thanh nhíu mày, thầm sinh ra cảnh giác.

đáy khoang thuyền có ma chủng, vừa mới truyền đến tiếng lẩm bẩm, lúc này tới gần nguồn ô nhiễm không phải muốn chết sao?

lúc này, hắn mới phát hiện các binh sĩ tuần tra, không biết từ khi nào xuất hiện ở phụ cận, cách mười mấy mét, vẻ mặt đờ đẫn nhìn chằm chằm hắn, tựa như những cái xác không hồn.

bọn này biến dị tập thể rồi!

hắn vừa hiện lên ý nghĩ này, liền thấy binh sĩ kia bên trái, da thịt ở ngực bỗng nhiên vỡ ra, lộ ra một cái miệng rộng mọc đầy răng nanh, đầu lưỡi màu đỏ tươi lộ ra, phát ra tiếng lẩm bẩm trầm thấp: “đi đáy khoang thuyền, đi đáy khoang thuyền!”

trên trán của binh sĩ bên phải toát ra một con mắt giăng kín tơ máu, lạnh lùng nhìn chằm chằm.

“đi đáy khoang thuyền, đi đáy khoang thuyền!”

“cộp cộp cộp!” phía sau truyền đến tiếng vó ngựa nhanh chóng tới gần, có người ở phía sau phát động đánh lén.

không có bất cứ sự do dự nào, trương nguyên thanh đá chân sau một cái, chuẩn xác trúng kẻ địch đánh lén.

“hí hí…”

người đánh lén phía sau bay ngược ra ngoài, ngã nặng nề ở trên boong tàu.

trương nguyên thanh nâng họng súng, nhắm ngay đầu hai gã hải quân, pằng pằng hai phát, bắn nổ đầu bọn họ.

hai kẻ biến dị nặng nề ngã xuống, cái mồm ở ngực còn đang phát ra tiếng lẩm bẩm máy móc: “đi đáy khoang thuyền, đi đáy khoang thuyền!”

chương 2353: quyết chiến (1)

một kẻ khác trên trán xuất hiện một con mắt duy nhất, chớp rất nhanh, chảy ra máu đen sì.

mười tám binh sĩ cách đó không xa, thấy thế đều phát ra tiếng gào rống, thân thể xuất hiện biến dị ở trình độ khác nhau.

có kẻ dưới vạt áo chui ra xúc tu trơn nhẵn, có kẻ làn da mọc ra vảy, mang cá, có kẻ mọc ra bốn cánh tay màu đen tráng kiện; có kẻ đầu biến dị thành đầu cá xấu xí.

chúng nó hoặc nổ súng bắn, hoặc giương nanh múa vuốt, lao về phía trương nguyên thanh.

trương nguyên thanh ngẩng mặt lên trời rít dài, tiếng rít cao vút bén nhọn giống như cái chêm, hung hăng cắm vào đầu óc binh sĩ biến dị.

phốc phốc, những quái vật biến dị kia lần lượt ngã xuống, run rẩy chết đi.

ở dưới tinh thần đả kích của cấp 6 đỉnh phong, linh hồn linh cảnh hành giả giai đoạn siêu phàm sẽ hủy diệt ngay tại chỗ, thánh giả cấp 4 cũng phải bị thương nặng, mất đi năng lực chiến đấu.

phốc phốc phốc, viên đạn bay tới bắn ở trên người trương nguyên thanh, tựa như bắn trúng da trâu cứng cỏi, phát ra tiếng vang nặng nề.

tiếp đó, đinh đinh đang đang rơi xuống boong tàu.

lúc này, gió mạnh gào thét lao đến, kẻ tập kích bị hắn đạp bay kia lại một lần nữa áp sát.

trương nguyên thanh quay người ứng đối, thấy rõ bộ dáng kẻ tập kích, chính là nữ hải yêu paget, cô ta lúc này đôi mắt có màu hổ phách, môi đen sì, khuôn mặt giăng kín vảy màu đen, mép phản xạ ra hào quang kim loại, sau người cô ta tám cái xúc tu trắng mịn giương nanh múa vuốt, mọc ra móng vuốt chất sừng đen sì.

khuôn mặt kia xinh đẹp lại yêu dị, cô ta cưỡi một con tuấn mã nước biển ngưng tụ thành, hướng về mình phát động xung phong.

tuy đã biến dị, nhưng còn có thể thi triển kỹ năng nghề nghiệp của mình.

“đáng tiếc.” trương nguyên thanh nói thầm, từ trong ô vật phẩm rút ra chùy tử lôi, ở nháy mắt hải yêu paget lao lên, hướng bên cạnh quay cuồng, thi triển dạ du ẩn thân.

kỹ năng trung tâm của hải yêu giai đoạn siêu phàm là “mã thất chi thần” kỹ năng này có hai năng lực trung tâm, một là “xung phong”, hai là “nhân mã hợp nhất” .

làm mã thất chi thần, cưỡi ngựa hướng về kẻ địch phát động xung phong, sẽ được tăng phúc trên lực lượng cùng tốc độ, tạo thành thương tổn lớn đối với kẻ địch.

nếu gặp kẻ địch không thể chiến thắng, xung phong là một kỹ năng chạy trốn cực kỳ hữu dụng.

về phần nhân mã hợp nhất, là kỹ năng giữ mạng của hải yêu, dưới trạng thái triệu hồi ra ngựa, hải yêu gặp phải đả kích trí mạng, sẽ chuyển đến trên thân ngựa, ngựa thay thế chủ nhân chịu chết.

hải yêu gọi ra tuấn mã ngưng tụ từ nước lao sát bên người kẻ địch, paget biến dị thành quái vật quay đầu nhìn quanh, đôi mắt dữ tợn màu hổ phách nhìn quét, tìm kiếm kẻ địch biến mất, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ “gừ gừ”.

một giây sau, trương nguyên thanh xuất hiện ở bên cạnh cô, vung lên chùy tử lôi nện thật mạnh lên đầu paget, khiến cô cùng ngựa dưới mông cùng tán loạn thành bọt nước.

kỹ năng nhân mã hợp nhất kích hoạt.

trong bọt nước phun trào, paget xúc tu mấp máy một lần nữa ngưng tụ, trong cổ họng cô phát ra tiếng “gừ gừ”, tựa như không dự đoán được mình sẽ bị giết chết trong nháy mắt, hoảng sợ lao tới mép boong tàu, tung người nhảy về phía biển lớn, đại dương mênh mông mới là sân nhà của hải yêu.

tủm!

paget từ boong tàu cao mười mấy mét rơi xuống, ngã vào mặt biển tối đen, nhảy vào lạnh lẽo trong nước biển, paget linh hoạt như con cá nhanh chóng lặn về phía biển sâu, đồng thời trong cổ họng phát ra sóng âm nào đó nhân loại không thể nghe thấy, triệu hồi quái vật dưới biển.

vừa triệu hồi quái vật dưới biển, vừa thao túng nước biển, chuẩn bị nhấc lên sóng thần, đối phó kẻ địch trên boong tàu.

đột nhiên cổ họng như bị cái gì bóp chặt, sóng âm khựng lại, nước biển mạch nước ngầm mãnh liệt xung quanh biến mất, cô một lần nữa thấy boong tàu cùng khoang thuyền.

phát hiện mình vẫn đang ở trên tàu!

“rắc!” trương nguyên thanh không chút do dự bẻ gãy cổ cô, một tay khác ngưng tụ nhật chi thần lực, hóa thành một cây trường kiếm màu vàng nhạt nóng rực, đâm vào ngực paget.

paget phát ra tiếng xì xì bén nhọn, tứ chi run rẩy, tám cái xúc tu phía sau như phát cuồng đập lên boong tàu.

vài giây sau, thần thái trong mắt cô ảm đạm, xúc tu trở nên mềm nhũn vô lực, vô ý thức vặn vẹo.

trương nguyên thanh tùy tay ném thi thể đi, phun ra một ngụm âm khí cũng hóa thành quỷ tân nương mặc áo cưới, trùm khăn voan đỏ.

“giết hết thuyền viên trong ký túc xá.”

hắn giọng điệu lạnh lùng hạ đạt mệnh lệnh.

chiến đấu đã khai hỏa, nguy cơ của phó bản cấp s sắp toàn diện kích phát, phải ở trước khi kẻ địch phản ứng lại, tận khả năng giết sạch kẻ biến dị.

quái vật bình thường không đáng lo, nhưng dưới tình huống có boss ở đây, quái nhỏ cũng sẽ có khả năng trở thành một cọng rơm cuối cùng đè ngã lạc đà.

chương 2354: quyết chiến (2)

“vâng, phu quân!” quỷ tân nương hóa thành làn khói tiêu tán.

trương nguyên thanh cúi người, nhặt lên một khẩu súng trường tự động, búng ngón tay, biến mất ở trên boong tàu.

ngay sau đó, hắn đi tới phòng thuyền trưởng view biển lầu hai, trong phòng ngủ yên tĩnh tối tăm, trên tủ đầu giường có một ngọn đèn chụp xanh lục mờ nhạt, giường lớn mềm mại, đệm chăn gấp chỉnh tề, thuyền trưởng không ở trong phòng.

“james không ở phòng ngủ?” trương nguyên thanh lập tức nhớ tới lời hải quân nói trên boong tàu là thuyền trưởng mời ngài đến đáy khoang thuyền!

lúc này, thuyền trưởng không ở phòng ngủ, vậy chỉ có thể ở đáy khoang thuyền.

âm khí cường thịnh thổi quét đến, quỷ tân nương mặc áo cưới màu đỏ, trùm khăn voan thêu sợi vàng trở về đến bên người chủ nhân.

“phu quân, nhiệm vụ ngài dặn dò thiếp thân đã hoàn thành.”

“có để lại người sống hay không?”

“không.”

trương nguyên thanh hài lòng gật đầu, há mồm nuốt quỷ tân nương vào trong bụng. các thuyền viên này thuộc về quái vật bình thường trong phó bản, quỷ tân nương cấp 6 có thể giết hết như bổ dưa thái rau.

loại thời điểm này, chỗ tốt của thần dạ du thường thường liền thể hiện ra, đổi thành nghề nghiệp khác, phải tự mình ra tay, đi chém từng tên một.

trương nguyên thanh đi đến bên cửa sổ phòng ngủ quan sát mặt biển bốn bề sóng dậy, hắn nhanh chóng suy nghĩ: “đáy khoang thuyền có phong pháp sư, cô ta có thể thông qua không khí lưu động cảm ứng được mình, tiềm hành đi qua nhất định sẽ bị phát hiện, còn không bằng mạnh mẽ đẩy qua.”

thông qua ngày hôm qua tìm hiểu, hắn biết đội ngũ giáo đình tổng cộng năm người, hai kỵ sĩ, hai nữ tu sĩ, một hồng y giáo chủ.

hải yêu đã bị hắn xử lý, cũng chỉ còn lại bốn người, nếu thuyền trưởng là quái tinh anh, vậy quân địch nhiều nhất năm người.

“mình có ba âm thi cấp 6, một linh phó cấp 6, còn có vật biểu tượng tiểu đậu bỉ, hoàn toàn có thể đánh!”

vì thế, trương nguyên thanh khoanh chân ngồi xuống, phun ra một linh phó cấp 4, sau đó ý thức thông qua thức dấu ấn một phân thành hai, một cái ở lại thân thể khống chế linh phó.

hắn thao túng linh phó xuyên thấu sàn lầu một, tới ký túc xá đáy khoang thuyền, tiếp tục đi xuống, đến đáy khoang thuyền.

linh phó không phải thực thể, phong pháp sư không thể thông qua không khí phản hồi phát hiện nó.

trên trần nhà đáy khoang thuyền, một bà lão hốc mắt trống rỗng, chảy ra máu đen, vô thanh vô tức thò đầu ra, quan sát đáy khoang thuyền.

đáy khoang thuyền diện tích cực lớn, chất đầy vật tư sinh hoạt, linh bộ kiện của tàu du lịch còn có ca nô dự phòng vân vân, ánh sáng của đèn khí ga như bị lực lượng thần bí nào đó che phủ, ánh sáng ảm đạm, miễn cưỡng chiếu sáng.

bà lão hốc mắt tối om, từ từ đảo qua đáy khoang thuyền, đột nhiên co lại.

trương nguyên thanh ở trước bức tường thấp túi bột mì đắp thành kia thấy được ba bóng người, phân biệt là thuyền trưởng james, phong pháp sư isabella, cùng với một ông lão mặc trường bào đỏ tươi, thêu hoa văn màu vàng.

isabella cùng hồng y giáo chủ, ngồi khoanh chân ở bên một ma trận hình vòng tròn, hai tay nắm vào nhau, yên lặng cầu nguyện, dưới áo bào của hai người có đường nét như xúc tu gồ lên, mấp máy, thoạt nhìn có chút âm trầm quỷ dị.

thuyền trưởng james đội nón hải quân, đồng phục hai hàng cúc áo, thân thể đứng thẳng tắp ở một bên, nhìn hai vị hồng y giáo chủ cầu nguyện.

lúc này, hồng y giáo chủ tóc hoa râm mở mắt, giọng tang thương trầm thấp: “trung úy haas đến chưa?”

thuyền trưởng james quay đầu nhìn lối vào một cái, lắc đầu nói: “đã bảo binh sĩ dẫn người đến trên boong tàu đi bắt.”

chiến đấu kết thúc rất nhanh, những kẻ biến dị chỉ kịp nổ mấy phát súng, ba người đáy khoang thuyền tuy nghe thấy tiếng súng, nhưng binh sĩ bình thường tuần tra, gặp được quái vật tập kích tàu du lịch nổ súng bắn, cũng là chuyện thường có, bởi vậy cũng không để ý.

“tốc chiến tốc thắng, là lựa chọn chính xác…” trương nguyên thanh khống chế bà lão nói thầm một tiếng, tập trung tinh thần

nhìn về phía trận pháp hình tròn đỏ như máu.

hình vẽ trận pháp vẽ tầng tầng lớp lớp sao sáu cánh, phác thảo ra cảm nhận hình kỷ hà, chỉ là tập trung tinh thần nhìn một cái, trương nguyên thanh liền cảm giác đầu váng mắt hoa, cảm giác thân thể xuất hiện phản ứng khi gặp kích thích, trở nên suy yếu, đối với trận pháp hình tròn phát ra sự chán ghét từ trong lòng.

“ngươi dẫn một kỵ sĩ đi lên xem.” trong cổ họng của hồng y giáo chủ giống như mắc kẹt cái gì, cảm giác khàn khàn rất nặng: “cách cảng surrey còn có hai ngày hành trình, chúng ta nhất định phải mang ma chủng về, để lực lượng của chúa quang lâm thế gian.”

trương nguyên thanh nghe lén trên trần nhà khẽ nhíu mày, lập tức hiểu mục đích của những kẻ biến dị này.

bọn họ muốn mang nguồn ô nhiễm về hiện thực, ô nhiễm xã hội hiện thực.

đây là ý nguyện của bản thân ma chủng, những người này trên tàu là con rối sau khi bị ô nhiễm.

chương 2355: bút ký của thuyền trưởng (1)

nơi này là phó bản, nhiệm vụ vĩ đại cứu vớt thế giới, mình sẽ không quản, nhiệm vụ của mình là sống sót năm ngày, ừm, trước giết sạch kẻ biến dị trên tàu, sau đó tu hành thuần dương tẩy thân lục, đối kháng ma chủng ô nhiễm, sống qua ba ngày nói sau, thật sự không được, mình còn có thể nhảy xuống biển, rời xa…”

lúc này, hồng y giáo chủ bỗng nâng ánh mắt lên, nhìn về phía trần nhà, trầm giọng nói “ai ở bên trên!”

trong đôi mắt màu xám nhạt kia của hắn bắn ra hai tia chớp to bằng đầu ngón tay, vừa vặn trúng bà lão. linh phó hủy diệt ở trong lôi điện, linh thể trương nguyên thanh trở về thân thể, linh hồn như bị xé rách, đau tới mức khuôn mặt run rẩy.

hắn hít sâu một hơi, bình ổn thương thế của linh hồn, đeo bao tay tật phong giả, búng ngón tay ‘bốp’, hắn hóa thành ánh sao

tiêu tán.

ngay sau đó, đáy khoang thuyền đặt ma chủng dâng lên ánh sao lấp lánh, trương nguyên thanh xuất hiện ở trước mắt ba kẻ biến dị.

“haas?” thuyền trưởng james chấn động, kinh ngạc với sự xuất hiện của hắn, càng kinh ngạc với phương thức xuất hiện của hắn.

trương nguyên thanh không nói bất cứ lời thừa nào, chém ra hai lưỡi đao gió, chém về phía trận pháp hình tròn, xuất phát từ bản năng, hắn cho rằng phá hủy trận pháp hình tròn là nhiệm vụ hàng đầu.

trận pháp hình tròn cho hắn sự uy hiếp thật lớn!

“ô ô…” đáy khoang thuyền tối tăm cuồng phong gào thét, hai lưỡi đao gió sắc bén vô cùng ngưng tụ thành, chém về phía trận pháp hình tròn, chợt bị một bức tường gió dâng lên ngăn trở.

phong pháp sư isabella dựng lên tường gió, bảo vệ trận pháp hình tròn.

thấy thế, trương nguyên thanh lập tức chế tạo ảo thuật, biến ra một cây chùy lớn to như vại nước, hung hăng đập về phía isabella, đồng thời dẫn động cảm xúc sợ hãi của đối phương, bắt buộc cô dựng lên tường gió phòng hộ.

phong pháp sư giai đoạn thánh giả chỉ có thể dựng lên một bức tường gió.

khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp như thiên sứ của isabella lộ ra sự sợ hãi.

“đừng bị ác ma này mê hoặc. thứ cô nhìn thấy đều là hư ảo.” giọng nói khàn khàn của hồng y giám mục truyền đến.

nghe vậy, isabella cắn chặt răng, lựa chọn tin tưởng giám mục, chưa triệt hồi tường gió.

cây chùy khổng lồ hung hăng đập tới, lại giống như bọt nước xuyên qua bản thân, chưa tạo thành bất cứ thương tổn nào.

isabella lập tức trút được gánh nặng phun ra một hơi, sau đó liên tục vung hai tay, chế tạo ra lưỡi đao gió dày đặc bao phủ

trung úy haas.

hồng y giám mục này có thể nhìn thấu ảo thuật của mình… trương nguyên thanh có chút không hiểu, hồng y giám mục hẳn là không phải chúa tể.

trong phó bản một người cấp 6 đỉnh phong nếu xuất hiện chúa tể, vậy linh cảnh hành giả căn bản không cần giãy giụa, nằm thẳng chờ chết cho xong.

một con boss cấp chúa tể, lại thêm một đám quái nhỏ, quái tinh anh, sao có khả năng?

nếu không phải chúa tể, dựa vào cái gì nhìn thấu ảo thuật hắn bày ra?

lúc này, lòng bàn tay thuyền trưởng james phun ra nuốt vào một quả cầu sét màu lam trắng, eo lưng phát lực, vung cánh tay, ra sức ném, quả cầu sét sáng ngời đánh trúng trương nguyên thanh, xuyên thấu thân thể hắn trúng vách khoang thuyền sắt thép phía sau.

đây chỉ là ảo ảnh hắn dùng ảo thuật chế tạo ra, chân thân sớm đã dạ du mà đi.

ngay sau đó, trương nguyên thanh xuất hiện ở bên cạnh james, trong tay có thêm một cây đoản đao đỏ như máu, hung hăng đâm vào gáy james.

“xẹt xẹt!” thân thể james hóa thành dòng điện, bắn ra năm sáu mét, đã hiểm lại càng hiểm hơn tránh được một đao trí mạng.

lúc này, hồng y giám mục ngồi xếp bằng ở bên trận pháp hình tròn, từ trong áo choàng đỏ tươi rút ra một sợi roi sét màu lam trắng lóa, vung tay quật.

“xẹt…” hào quang màu lam chiếu sáng lên khoang thuyền tối tăm, sợi roi sét như xúc tu đảo qua toàn trường, ‘bốp’ một tiếng, quật ra trương nguyên thanh trong dạ du.

cả người trương nguyên thanh cứng ngắc ngã xuống, ngực xuất hiện một vết thương cháy khô, hắn bị giật hai mắt trắng dã, mái tóc ngắn dựng thẳng lên từng sợi.

chuyện gì vậy, lôi pháp sư này làm sao vậy? lôi pháp sư cấp 6 đỉnh phong công kích mạnh như vậy?

“rầm rầm rầm…” tiếng bước chân dồn dập mà nặng nề truyền đến, hai tên kỵ sĩ mặc giáp màu bạc, tay cầm trường kiếm chữ thập, nghe được động tĩnh từ lối vào chạy tới chi viện.

hai tên kỵ sĩ nhanh chóng nhìn quét, thấy trung úy haas ngã ở dưới đất tê liệt cứng ngắc, lập tức hiểu ra, không chút do dự nhảy chém một phát.

tung người phóng qua khoảng cách mười mét, đại kiếm trong tay bộc phát ra ánh sáng màu đồng thau, ở một bên khác thuyền trưởng james, phong pháp sư isabella ùn ùn ném ra mâu sét, chém ra đao gió, từ một bên khác công kích kẻ địch.

tay phải trương nguyên thanh run rẩy búng ngón tay, “tách!” ở trong ánh sao dâng lên, trường kiếm kỵ sĩ chém lên sàn sắt thép, đập ra hai vết lõm khoa trương, lưỡi đao gió cùng mâu sét đồng loạt trượt.

chương 2356: bút ký của thuyền trưởng (2)

trương nguyên thanh xuất hiện ở cách mười mấy mét, sờ sờ ngực nóng rát, trong mắt lóe lên sát khí lạnh như băng.

hồng y giám mục cầm chặt sợi roi sét, giống như chơi dây gấp vài lần, gấp ra một “cái chụp” đơn sơ ném về phía giữa không trung.

cái chụp do lôi điện hình thành nhanh chóng mở rộng, bao phủ về phía trương nguyên thanh, hắn không nhanh không chậm búng vang ngón tay, thi triển tinh độn thuật.

hai gã kỵ sĩ chống kiếm mà đứng, trầm giọng nói: quy tắc lần giao phong này: cấm sử dụng độn thuật.

trường kiếm kỵ sĩ bộc phát ra ánh sáng trắng thần thánh, quy tắc buông xuống.

“tách” ánh sao dâng lên, trương nguyên thanh thoát ly lồng sét bao phủ.

bọn họ chỉ là kỵ sĩ cấp 5, quy tắc chế định không thể hạn chế được kẻ địch cấp 6 đỉnh phong.

thấy trung úy haas làm trái quy tắc của mình, không chút do dự thi triển kỹ năng "tài quyết", song song nhảy lên, một lần nữa thi triển nhảy chém.

một lần này, trường kiếm của các kỵ sĩ bộc phát ra hào quang như mặt trời, khí tức cường thịnh hơn mấy lần, mà trương nguyên thanh thì cảm giác từng luồng khí cơ vô hình phong tỏa trước mắt, giam cầm hắn, kiềm chế hắn, muốn mạnh mẽ khiến hắn thừa nhận đòn chém phán quyết.

hồng y giám mục, isabella cùng thuyền trưởng james bắt lấy cơ hội, chuẩn bị ra tay giáp công.

một tiếng rít thê lương bén nhọn quanh quẩn ở trong khoang thuyền. hai kỵ sĩ đang nhảy lên, đầu như bị người ta gõ cho một gậy, bật ngửa ra sau, từ giữa không trung rơi xuống.

trương nguyên thanh cúi thấp người tránh đi sợi roi sét hồng y giám mục quật, lấy ra mũ đỏ nhỏ, nhẹ nhàng vung tay, ba bóng dáng từ trong hư không ngã ra, chính là tham lam thần tướng, ngân dao quận chúa cùng bách nhân trảm.

hắn mang quyền trượng sơn thần, lôi thần ấn ký cùng giày hoạt sạn ném cho ngân dao quận chúa, để cô cuốn lấy thuyền trưởng james, lại hướng tham lam thần tướng cùng bách nhân trảm hạ đạt mệnh lệnh công kích hai tên kỵ sĩ.

thần dạ du chưa bao giờ sợ đánh đoàn chiến, về phần quỷ tân nương hắn không nỡ thả ra. hồng y giám mục dùng roi thậm chí có thể làm hắn bị thương nặng, quỷ tân nương oán linh như vậy, chỉ sợ một roi liền phế một nửa, hai roi phải hồn phi phách tán.

biến hóa bất thình lình, khiến các linh cảnh hành giả bất ngờ không kịp phòng bị.

hai gã kỵ sĩ dẫn đầu lọt vào công kích, kỵ sĩ tuy sở trường cận chiến, nhưng so với yêu mê hoặc nghề nghiệp tà ác vẫn còn kém chút, hơn nữa cấp 5 đấu cấp 6 mặc kệ là lực lượng, tốc độ hay là võ thuật chiến đấu, đều lọt vào nghiền áp mọi phương diện.

ưu thế duy nhất là hai âm thi không có kỹ năng, chỉ có thể vật lộn, mà kỵ sĩ có kỹ năng mạnh mẽ phụ trợ, lại thêm kỵ sĩ ở giai đoạn siêu phàm, gian khổ rèn luyện thể phách, ý chí, cộng

thêm bọn họ có sức chịu đựng siêu mạnh cùng thân thể sắt thép, bởi vậy miễn cưỡng chống đỡ được hai âm thi cấp 6 công kích.

james thì không may mắn như vậy, hắn đối mặt là ngân dao quận chúa có được thân thể không sợ nước lửa, có được kỹ năng thần dạ du.

ngân dao quận chúa vung quyền trượng sơn thần lôi quang lập lòe, phối hợp hiệu quả vô địch của giày hoạt sạn, dạ du ẩn thân, ba chiêu qua đi liền quật gãy xương ngực cùng cánh tay james.

một bên khác, trương nguyên thanh mặc vào bộ trang bị tế trời, kích hoạt hiệu quả bộ trang bị, đeo nhẫn mị lực, búng vang ngón tay, liền xuất hiện ở phía sau isabella. isabella vừa muốn khống chế cuồng phong kéo giãn khoảng cách, chợt nghe người đàn ông phía sau giọng đầy từ tính, nhẹ nhàng nói, “isabella, em sợ anh như vậy sao?”

trong lòng cô nổi lên nhu tình, sinh ra tình yêu, cảm giác người đàn ông này tràn ngập sức quyến rũ, ngay cả giọng nói cũng câu hồn người như vậy, chân như nhũn ra.

nháy mắt do dự này, khiến cô mất đi cơ hội chạy trốn tốt nhất, pháp sư da giòn đã bị áp sát.

trương nguyên thanh nhanh chóng đưa tay bóp cổ isabella, ngón tay phát lực ‘rắc’ bẻ gãy cổ, đồng thời lòng bàn tay phun ra ngọn lửa, bắn ra một cây trường đao thiêu đốt, xuyên thủng ngực vị nữ tu sĩ này.

thần thái trong mắt isabella nhanh chóng ảm đạm, trương nguyên thanh nhìn thấy trong cổ áo cô trượt xuống, không phải da thịt trắng bóng, mà là vảy màu xanh đen.

mà nữ tu sĩ xinh đẹp có khuôn mặt thiên sứ này, dưới đồng phục lại là một dáng người như ma quỷ.

“ác ma ti tiện!” hồng y giám mục bùng nổ rồi, bất chấp thủ hộ trận pháp hình tròn, bắn người lên, quanh thân dòng diện nhảy lên tanh tách, giống như một quả cầu sét lao về phía trương nguyên thanh.

ở trong tầm nhìn của trương nguyên thanh chỉ thấy điện quang lóe lên, lôi quang màu lam sáng lóa tràn ngập tầm nhìn, tốc độ

của “tia chớp”, nhanh đến mức vượt qua sức phản ứng của hắn bây giờ.

một giây sau, lôi quang lao vào trong lòng trương nguyên thanh, tiếng xẹt xẹt cùng tiếng nổ vang vọng khoang thuyền, lôi quang chói mắt bao phủ hắn.

chương 2357: bút ký của thuyền trưởng (3)

trên người hồng y giám mục kéo dài ra lôi điện hình thành xiềng xích, mang chính mình cùng ác ma gắt gao quấn quanh cùng một chỗ, sau đó chính là liên tục không ngừng “100.000 vôn”.

tuy áp sát kẻ địch cũng sẽ khiến mình rơi vào hiểm cảnh, nhưng công kích của lôi pháp sư ở trong linh cảnh hành giả, là có tiếng bá đạo cương liệt, có thể xếp vào top 3.

không có linh cảnh hành giả nào có thể ở trong công kích như vậy may mắn sống sót, bao gồm một ít ma vật biến dị lực phòng ngự rất mạnh.

trong lôi quang, trương nguyên thanh nhếch khóe miệng, đây là kết quả hắn muốn.

hồng y giám mục lực công kích rất cao, lại có thể nhìn thấu ảo thuật, không thể bị che mắt, lại thêm bốn quái tinh anh giúp đỡ, cho dù là trương nguyên thanh cũng không dám cưỡng ép xông vào.

cho nên triệu hồi ra âm thi cầm chân ba quái tinh anh, sau đó lợi dụng nhẫn mị lực mê hoặc isabella, nhẫn mị lực còn có một công năng, chính là dẫn lên địch ý của đàn ông, đồng thời, hắn còn lợi dụng cái chết của isabella, kích phát cảm xúc phẫn nộ của hồng y giám mục, khiến hắn trở nên không đủ lý trí.

hai bút cùng vẽ, hồng y giám mục quả nhiên bỏ qua trận pháp hình tròn lựa chọn mạnh mẽ chém giết hắn. mặc kệ là thần dạ du hay huyễn thuật sư đều không phải nghề nghiệp lấy phòng ngự trứ danh.

công kích bá đạo như thế, đủ khiến bị thương nặng, nhưng trương nguyên thanh mở ra hiệu quả của bộ trang bị tế trời, có

được kỹ năng cơ sở của bốn nghề nghiệp.

vầng sáng màu vàng đất bảo vệ hắn.

“ngươi…” hồng y giám mục kinh ngạc nâng mắt lên, đôi mắt màu xám nhạt toát ra biểu cảm khó có thể tin.

phát triển như vậy vượt qua hắn đoán trước.

hồng y giám mục không để cảm xúc kinh ngạc duy trì quá lâu, nhanh chóng làm ra ứng đối, lòng bàn tay nặn ra một quả cầu sét nhiệt độ cao, dùng sức đặt ở trên lưng trương nguyên thanh.

“ầm ầm ầm…” từng quả cầu sét không ngừng nổ tung, nổ làm ánh sáng vàng kịch liệt run rẩy, bên bờ sụp đổ, nổ bàn tay hồng y giám mục máu thịt be bét. lôi pháp sư mặc dù có kháng tính lôi điện siêu mạnh, nhưng sóng xung kích vụ nổ hình thành là không thể tránh được.

bàn tay hồng y giám mục rất nhanh nổ tung, cổ tay be bét máu thịt. tay phải trương nguyên thanh dựng lên như kiếm, kiếm khí phun ra nuốt vào từ sau lưng đâm xuyên qua trái tim hồng y giám mục.

“ác ma! trở về địa ngục đi!” giọng hồng y giám mục trầm thấp bình tĩnh, mang theo giác ngộ của kẻ tử vì đạo.

thân thể lão tản mát ra một luồng nhiệt độ cao kinh khủng, phát ra ánh sáng mạnh chọc mù mắt.

ầm, lôi điện nổ tung, phát ra sóng khí trầm đục, ánh sáng mạnh chói mắt bao trùm mỗi ngõ ngách của đáy khoang thuyền, điện tích hỗn loạn giống như pháo hoa lan tràn ở trong không khí, “xẹt xẹt” khuếch tán.

ánh sáng vàng dày nặng xé rách ngực trương nguyên thanh, “ầm” nổ tung, xương sống lưng nội tạng hóa thành vật chất cháy đen màu đỏ sậm, bắn tung tóe giống như bùn.

tay trái cùng chân phải hắn hủy diệt ở trong vụ nổ khủng bố.

hồng y giám mục nháy mắt cháy khô thành một thi thể đen sì, vụ nổ lấy hắn làm trung tâm hướng ra xung quanh phóng xạ, hắn ngược lại giữ được toàn thân.

trương nguyên thanh mất đi một chân bị sóng xung kích hất bay đi, va đập nặng nề ở trên vách khoang thuyền, đau đớn kịch liệt khiến trước mắt hắn biến thành màu đen từng đợt, đánh mất năng lực chiến đấu.

không nên đánh như vậy, mình đang làm gì? mình sao có thể dùng chiến thuật thô ráp như vậy? hắn trước khi chiến đấu, vì sao không dùng tinh bàn thôi diễn… trương nguyên thanh không hiểu sao thấy hối hận một phen.

hắn gian nan ngẩng đầu lên, nâng mắt đảo qua chiến trường, james đã bị ngân dao quận chúa quật nổ đầu, dưới vạt áo thò ra xúc tu trắng mịn, vô lực run rẩy, tựa như con mực bị cắt thành mảnh vỡ, vẫn sẽ vặn vẹo xúc tu.

mà hai gã kỵ sĩ đều tự chiến đấu cuốn lấy âm thi, kỵ sĩ sức chịu đựng chỉ thua thổ quái, hai âm thi tuy chiếm thượng phong, trong khoảng thời gian ngắn lại khó có thể chém giết kẻ địch.

rời khỏi nơi này trước, ô nhiễm của ma chủng có thể tới bất cứ lúc nào, phải mau chóng chữa thương.

nội tạng hoàn toàn bị phá hủy, không thể phát ra âm thanh, trương nguyên thanh trực tiếp hóa thành ánh sao tiêu tán.

một lần này, hắn không búng ngón tay.

ngân dao quận chúa thấy thế, thi triển tinh độn thuật theo chủ nhân cùng nhau rời khỏi.

khoang thuyền lầu hai, phòng ngủ thuyền trưởng james, hai mảng ánh sao trước sau sáng lên, trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa quay về.

ngân dao quận chúa cầm quyền trượng sơn thần, chạy vội tới bên người trương nguyên thanh, mang đá quý đỉnh chóp để ở tàn thể, kích hoạt công năng tự lành.

ánh sáng xanh lục nhu hòa sáng lên, khiến tế bào mất máu quá nhiều tỏa sáng sức sống, bổ khuyết sinh cơ, nhưng thương thế như vậy đã không phải quyền trượng sơn thần có thể vãn hồi, nhiều nhất kéo dài tính mạng một lát.

chương 2358: bút ký của thuyền trưởng (4)

xương sống lưng nổ bay, nội tạng hủy hết, linh thể trương nguyên thanh thoát ly tàn thể, mở ra ô vật phẩm lấy ra sinh mệnh nguyên dịch tiêm vào cho mình.

thân thể hắn tổn hại nghiêm trọng, đã không thể nhúc nhích, đổi thành thánh giả nghề nghiệp khác, đã sớm chết rồi, là sinh mệnh lực mạnh mẽ của thần dạ du khiến hắn kéo dài hơi tàn.

liên tục ba ống sinh mệnh nguyên dịch rót vào, thân thể hắn bắt đầu tự lành, xương cốt sinh trưởng từng cái, tế bào nhanh chóng phân liệt, thân thể tàn phá giống như máy in 3d, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thành hình, khôi phục.

“phù…” trương nguyên thanh đắm chìm trong vầng sáng của quyền trượng sơn thần, trừ bỏ cực độ suy yếu, thương thế đã hoàn toàn khỏi.

ngân dao quận chúa thu hồi quyền trượng sơn thần, tháo xuống cái loa nhỏ treo ở bên hông: “đây không phải tiêu chuẩn của cậu!”

trương nguyên thanh ngẩn ra một phen.

“cái gì?”

“đây không phải tiêu chuẩn của cậu!” ngân dao quận chúa lặp lại một lần, cô nhìn thẳng vào mắt trương nguyên thanh: “lấy số lượng pháp khí trên người cậu, còn có bọn tôi trợ giúp, cậu có thể có chiến thuật ổn hơn. nhật chi thần lực trong cơ thể cậu nồng đậm, nhưng khi chiến đấu, cậu thậm chí không nhớ tới dùng nó. cậu làm sao vậy, não tàn rồi sao?”

hai người quen biết đã lâu, sớm chiều ở chung, là chiến hữu thân mật, cô rất rõ thiên phú chiến đấu của nguyên thủy thiên tôn.

“não tàn từ này cô cũng biết?” trương nguyên thanh a một tiếng, hắn lúc ở đáy khoang thuyền, liền ý thức được mình không thích hợp, trở nên đặc biệt bốc đồng, thiếu lý trí cùng bình tĩnh.

“đáy khoang thuyền có ma chủng, có thể là do bị ô nhiễm, tuy tôi có nhật chi thần lực bên người, nhưng ít nhiều đã chịu ảnh hưởng.” trương nguyên thanh trầm giọng nói.

“ma chủng?” ngân dao quận chúa nghiêng đầu: “cậu vào là phó bản gì, vì sao đều là người nước ngoài?”

“phó bản đại khu thứ nhất, đừng hỏi tôi vào như thế nào, bí mật.” trương nguyên thanh ngồi tựa vào bên tường, nắm chặt thời gian khôi phục thể lực.

có hai âm thi quấn lấy kỵ sĩ, cả con tàu du lịch đã không có kẻ địch nữa, hắn có thể an tâm tu dưỡng.

“nơi này là phó bản một người của kẻ biến dị, cho nên trong tàu du lịch đều là quái vật biến dị, tựa như mấy kẻ kia cô ở đáy khoang thuyền nhìn thấy.” hắn giảng giải đơn giản một lần tính chất phó bản.

ngân dao quận chúa hơi nghiêng đầu. “quái vật? mấy người kia không phải quái vật nha!”

“cô nói cái gì?” trương nguyên thanh chưa phản ứng lại.

“mấy người kia không phải quái vật nha.” ngân dao quận chúa nói: “cô nàng tây kia bị cậu giết chết vẻ ngoài còn đặc biệt xinh đẹp. nguyên thủy, cậu bây giờ càng ngày càng không biết thương hương tiếc ngọc, cậu có thể tha cô ta, có lẽ cô nàng tây kia sẽ mang ơn, lấy thân báo đáp đối với cậu, người trong phó bản mà, cũng không cần chịu trách nhiệm.”

trương nguyên thanh hoàn toàn nghe không nổi từ ngữ hổ lang của quận chúa, vẻ mặt càng lúc càng cứng ngắc: “có ý tứ gì? cô nói… mấy người kia không phải quái vật?”

ngân dao quận chúa không trêu chọc nữa, đôi mắt màu đỏ tươi yêu dị nhìn chằm chằm hắn: “cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

trương nguyên thanh ngẩn ra, nói “tôi, tôi không biết…”

hắn lẩm bẩm: “tôi không biết…”

sau một lúc lâu, tựa như nghĩ tới cái gì, vươn người bật dậy, lập tức vẻ mặt khó coi chạy ra khỏi phòng ngủ.

ngân dao quận chúa không rõ nguyên do, theo sát sau đó. hai người chạy ra khỏi phòng ngủ, xuyên qua hành lang, đến

phòng thuyền trưởng ở cuối, trương nguyên thanh một cước đá văng cửa phòng làm việc, bước đến bên cạnh bàn làm việc đơn giản của hắn, bẻ gãy khóa đồng, mở ra ngăn kéo.

trong ngăn kéo là một quyển bút ký trang bìa màu đen. trương nguyên thanh cầm bút ký lên, mở ra trang thứ nhất.

“ngày thứ ba ma chủng vớt lên, ngày 28 tháng 8, trên tàu du lịch xuất hiện kẻ lây nhiễm đầu tiên, hắn tên là anthony, hắn đã biến thành quái vật không phải con người, bất đắc dĩ chỉ có thể bí mật xử quyết hắn, sau đó tuyên bố với bên ngoài là, đã lây nhiễm bệnh tật.”

ma chủng so với trong tưởng tượng càng đáng sợ hơn, hồng y giám mục không thể hoàn toàn phong ấn nó, thánh thủy tịnh hóa hiệu quả cực kỳ bé nhỏ.

giám mục nói cho ta biết, phải làm tốt chuẩn bị bị ô nhiễm, ô nhiễm sẽ tiếp tục, kẻ tiếp theo không biết là ai.

ta ý đồ hướng tổng bộ phát điện báo cầu cứu, nhưng điện báo bị lực lượng ma chủng quấy nhiễu, chúng ta đã mất liên lạc với tổng bộ.

“hôm nay trung úy steven tìm ta, nói nghe được tiếng lẩm bẩm kỳ quái, ở hành lang phát hiện chất nhầy. ta không thể nói cho hắn chân tướng, bởi vì vậy sẽ tạo thành khủng hoảng, chúng ta phải đưa ma chủng về giáo đình, chỉ có nơi đó mới có thể phong ấn thứ đáng sợ này.”

“trải qua vài ngày quan sát, ta phát hiện tần suất ô nhiễm là một ngày một người, trước khi bị ô nhiễm, trên thân thuyền viên sẽ xuất hiện đốm màu đen, thần trí sẽ trở nên trì độn, mơ màng. ta lấy phòng ngừa bệnh truyền nhiễm làm lý do, yêu cầu thuyền viên mỗi ngày tiếp nhận bác sĩ kiểm tra, hi vọng như vậy có thể có tác dụng.

chương 2359: ô nhiễm (1)

“nhưng vô dụng, nếu chúng ta sớm giết chết thuyền viên sắp biến dị, như vậy ngày hôm sau liền sẽ xuất hiện một kẻ mới, tần suất ô nhiễm vĩnh viễn là một người, nhưng chúng ta có phát hiện mới, nếu khống chế được kẻ biến dị, cam đoan hắn

không chết, như vậy thuyền viên khác sẽ không bị ô nhiễm, lạy chúa, đây là một tin tức tốt, tin tức rất tốt!"

"kẻ biến dị kia tự sát, hắn chỉ sống được thêm một ngày… ngày mai lại sẽ xuất hiện kẻ biến dị mới, phương pháp khống chế kẻ biến dị không có hiệu quả. giám mục nói, là ma chủng hướng dẫn kẻ biến dị tự sát."

"ngày 1 tháng 9, trung úy steven đã biến dị, rất đáng tiếc, hắn chưa tránh được một kiếp nạn này. chuyện thuyền viên lục tục bị ô nhiễm vẫn không thể giấu được, các thuyền viên lâm vào trong khủng hoảng thật lớn."

giám mục nghĩ ra một biện pháp, đó chính là tịnh hóa kẻ biến dị, thử vặn vẹo nhận thức cùng tư tưởng của hắn, khiến hắn nghĩ lầm mình là bình thường, phương pháp này có khả thi không?

ngày 2 tháng 9, thực nghiệm thành công, trung úy steven khôi phục bình thường, ít nhất hắn tự thấy mình là như vậy, nhưng hắn không nhớ tên mình, chúng ta đặt cho hắn cái tên mới là trung úy haas!

đọc đến nơi đây, trương nguyên thanh ý niệm nổ tung, đầu óc tràn đầy hỗn loạn, đầu đau muốn nứt.

hắn đau đớn ôm đầu, sắc mặt nhăn nhó.

"thì ra, kẻ bị ô nhiễm là mình!"

thì ra bị ô nhiễm là mình… khoảnh khắc nhận thức này hiện lên, trương nguyên thanh cảm giác mình chia cắt rồi, một nửa tỉnh táo cơ trí, một nửa hỗn loạn vặn vẹo.

tựa như trong truyền thuyết dân gian, cái xác không hồn không biết mình đã chết, bỗng nhiên bị gọi tỉnh lại.

"đây là phó bản của kẻ biến dị, là phó bản của nghề nghiệp tà ác, mình thay thế là nhân vật ma thú haas, mình mới là nhân vật phản diện trên tàu, vì sao mình sẽ cảm thấy thuyền viên mới là quái vật? nhận thức của mình đã bị vặn vẹo…"

khó trách thuyền viên sợ hắn như vậy, bởi vì mọi người đều biết hắn là quái vật biến dị, lại không thể không phối hợp hắn diễn trò, ổn định trạng thái của hắn.

khó trách phòng ký túc xá từng bị dọn sạch, các thuyền viên không muốn để hắn nhớ tới "trung úy steven" cái thân phận này.

nhận thức của trung úy steven trong nhật ký cũng bị vặn vẹo, cho rằng thuyền viên đều xảy ra biến dị, chỉ có hắn là bình thường, là một cái lỗ hổng logic, nếu các thuyền viên đều biến dị thành quái vật, dựa vào cái gì trung úy steven có thể may mắn thoát khỏi?

thật ra steven mới là quái vật biến dị kia.

"đáng chết, từ một chớp mắt tiến vào phó bản, mình đã bị ô nhiễm, nhận thức âm thầm vặn vẹo, sinh ra ảo giác… vì sao nhật chi thần lực không thể tịnh hóa loại vặn vẹo này?"

trương nguyên thanh vô lực ngồi ở ghế dài, tay phải ấn đầu, mặt lộ vẻ đau đớn, vẻ mặt hắn có chút dữ tợn, ánh mắt khi thì bình tĩnh bình thường, khi thì lạnh lùng âm trầm.

đây là ý chí bản thân đang đối kháng ô nhiễm tầng diện tinh thần.

nếu đêm qua mở ra ngăn kéo phòng thuyền trưởng, đọc bút ký của james, hắn sẽ lập tức tỉnh ngộ, nhưng hắn lựa chọn cẩu ổn, cái này rất có thể cũng là bị ô nhiễm mới làm ra lựa chọn.

hắn trong tiềm thức không muốn mở ra ngăn kéo, ngay lúc đó hắn còn không muốn bị đánh thức.

"cậu làm sao vậy?" ngân dao quận chúa tiến lên vài bước, có chút khẩn trương.

cô không biết nguyên thủy thiên tôn đã gặp chuyện gì, nhưng có thể cảm giác ra trạng thái bây giờ rất không ổn.

"tinh thần của tôi bị ô nhiễm, bị lực lượng tà ác vị cách cao ô nhiễm…" trương nguyên thanh gõ đầu, "tôi không phân rõ người nào mới là tôi thật sự, không phân biệt rõ hiện thực cùng ảo giác."

ở trong tầm nhìn của hắn, thuyền viên cùng linh cảnh hành giả giáo đình là quái vật biến dị, mọc đầy vảy cùng xúc tu, đây là điều tận mắt nhìn thấy.

nhưng bút ký của james cùng đủ loại chi tiết phó bản nói cho hắn, trung úy haas là kẻ bị ô nhiễm kia.

ngân dao quận chúa ý niệm thông suốt, ghé cái loa nhỏ đến bên tai hắn, lớn tiếng nói: “mau vận chuyển thuần dương tẩy thân lục, phải tin tưởng lực lượng của thái dương, mọi dơ bẩn dưới ánh mặt trời đều phải hóa thành tro bụi. tinh thần của cậu quả thật đã bị ô nhiễm, ở trong chiến đấu vừa rồi, theo bản năng lướt qua nhật chi thần lực, cậu không muốn dùng nó, bởi vì nó sẽ tiêu trừ ô nhiễm, khiến trạng thái tốt lên.”

trương nguyên thanh lập tức khoanh chân ngồi xuống, thổ nạp nhật chi thần lực, khiến hơi thở dần dần nóng rực, khiến phổi chậm rãi sáng lên hào quang vàng óng… đột nhiên, tiếng lẩm bẩm thần bí mờ mịt kia một lần nữa quanh quẩn ở bên tai trương nguyên thanh.

như là vô ý thức lẩm bẩm, lại như là ngôn ngữ nào đó chưa biết.

ý thức của trương nguyên thanh nháy mắt lâm vào hỗn loạn, không thể duy trì nhật chi thần lực vận chuyển nữa. trán hắn nổi gân xanh, chỗ cổ gồ lên mầm thịt nhỏ bé dày đặc cứng rắn, xấu xí lại ghê tởm, kéo dài về phía ngực bị quần áo che.

chương 2360: ô nhiễm (2)

“có chút ghê tởm…” ngân dao quận chúa đánh giá một câu, thấy vẻ mặt nguyên thủy thiên tôn dữ tợn đau đớn, cũng biết không phải lúc lẩm bẩm, vội nói: “phá sát phù, phá sát phù còn không?”

“phá sát phù là cái gì…” trương nguyên thanh đầu óc trì độn, ngẩn ra vài giây mới trả lời: “sớm hết rồi…” vẻ mặt đau đớn của hắn chợt thu lại, sắc mặt bình tĩnh, trong bình tĩnh lộ ra lạnh lùng, cười nói: “ngân dao, làm không tệ, chúng ta đã xử lý linh cảnh hành giả của giáo đình, kế tiếp chỉ cần phong ấn ma chủng là được, dùng cái quan tài kia phong ấn ma chủng.”

“ừm, đáy khoang thuyền còn có hai kỵ sĩ còn sống, chúng ta đi xuống xử lý bọn họ.”

hắn giống như hoàn toàn quên chuyện vừa rồi.

trong lòng ngân dao quận chúa rùng mình, nhận thức của nguyên thủy thiên tôn đã bị vặn vẹo, thậm chí xuất hiện ảo

giác.

ngân dao quận chúa liên tục lui về phía sau, một tay nắm chặt quyền trượng sơn thần, một tay giơ lên cái loa nhỏ: "nguyên thủy thiên tôn, bị ô nhiễm, bị ô nhiễm, bị ô nhiễm."

cái loa trong túi đeo hông phát ra tiếng dòng điện "xẹt xẹt": "chuyện quan trọng nói ba lần."

trương nguyên thanh ngẩn ra, cẩn thận đánh giá ngân dao quận chúa, vẻ mặt càng lúc càng khó coi, ánh mắt càng lúc càng lạnh như băng: "ngân dao, cô cũng bị ô nhiễm rồi?"

sau khi trở thành âm thi, thân thể ngân dao quận chúa sớm đã không có tri giác, nhưng giờ khắc này, cô giống như thể nghiệm được da đầu phát tê lâu rồi không có.

ở trong tầm nhìn của nguyên thủy thiên tôn, cô có thể cũng đã biến thành kẻ biến dị mọc đầy xúc tu, vảy, diện mạo xấu xí.

cho nên kế tiếp, là muốn giết cô sao?

lúc này, cô nghe nguyên thủy thiên tôn thở dài nói: "ngân dao, tôi chỉ có thể phong ấn cô trước. yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách cứu cô, thật sự không được, còn có thể triệu hồi lão mõ, không, là ấu khanh của tôi."

loa miêu vương vang lên "xẹt xẹt", truyền đến một giọng nam trầm thấp: "hắn vẫn yêu cô!"

ngân dao quận chúa lười quan tâm cái loa, vẻ mặt ngưng trọng.

hắn quả thật điên rồi, "lão mõ" là xưng hô nguyên thủy thiên tôn ngẫu nhiên đùa một chút, mới dám nói ra miệng, nhưng ấu khanh là hắn chết cũng không dám nói ra miệng.

nguyên thủy thiên tôn đã lấy ra cái quan tài màu đen kia, tính dùng để phong ấn ngân dao quận chúa, hoàn toàn quên lời vừa rồi muốn phong ấn ma chủng ở trong quan tài.

phong ấn ma chủng là lý trí duy nhất của hắn, nhưng trong tiềm thức, bị ma chủng ô nhiễm, hắn là không có khả năng phong ấn ma chủng.

ngân dao quận chúa lui về phía sau vài bước, nhanh chóng suy nghĩ biện pháp, tuyệt vọng phát hiện, ở trong phó bản linh

cảnh, cô không có bất cứ biện pháp nào. nếu ở thế giới hiện thực, có thể hướng các thánh giả của người chết trở về xin giúp đỡ, tệ nhất, cũng có thể hướng thiên phạt cầu viện.

nhưng trong linh cảnh một cây làm chẳng nên non, đạo cụ trong tay cô có thể sử dụng chỉ có một đôi giày hoạt sạn, một cây pháp trượng, một cái loa chỉ biết nói lời thừa cùng phát ra audio ô uế thấp kém.

mặc dù muốn triệu hồi sư tôn, cô cũng phải có nghi thức cùng tài liệu triệu hồi.

suy nghĩ xoay chuyển, ngân dao quận chúa giật mình, vỗ loa miêu vương một cái: "tiếng trống!"

"xẹt xẹt…" trong loa miêu vương phát ra tiếng dòng điện, giây tiếp theo tiếng trống nặng nề vang lên, ở phòng thuyền trưởng phong bế hình thành tiếng vọng.

tùng tùng tùng…

trương nguyên thanh nhíu nhíu mày, nghe tiếng trống có chút tâm phiền ý loạn, nhếch miệng cười nói: "loa miêu vương, ngay cả mày cũng làm phản rồi? được, cùng nhau phong ấn luôn…"

hắn bỗng nhiên ôm đầu, lộ ra vẻ mặt đau đớn, "ngân dao, không phân biệt được, tôi không phân biệt được hiện thực cùng ảo giác!"

thấy thế, ngân dao quận chúa nhẹ nhàng thở ra, cô bảo loa miêu vương phát tiếng trống, không phải vì áp chế nguyên thủy thiên tôn, hiệu quả áp chế của tiếng trống, đối với thánh giả cấp 6 đỉnh phong mà nói, có thể xem nhẹ không tính.

mục đích của cô là để loa miêu vương đánh thức một mặt bình thường của nguyên thủy thiên tôn.

có thể ở trong phó bản đánh bại nguyên thủy thiên tôn, chỉ có chính hắn.

ngân dao quận chúa mang sự tồn tại của nguyên thủy thiên tôn lạnh lùng, nói cho nguyên thủy thiên tôn chân thật.

trương nguyên thanh nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: "quận chúa, tôi phát hiện một chuyện rất không ổn, nếu giết sạch linh cảnh hành giả của giáo đình, thuận lợi hoàn thành

nhiệm vụ, tôi có thể sẽ hoàn toàn mất khống chế, biến thành kẻ sa ngã.”

đây là phó bản của ma thú haas, làm kẻ biến dị, nhiệm vụ của ma thú haas là giết sạch thuyền viên cùng nghề nghiệp hợp pháp của giáo đình, thả ra ma chủng bị phong ấn.

nghề nghiệp hợp pháp trên tàu du lịch rất mạnh, mạnh đến mức trương nguyên thanh thánh giả hai nghề nghiệp này, cộng thêm ba âm thi trợ trận, cũng thiếu chút nữa chết ở dưới lôi bạo của hồng y giám mục.

tuy cái đó có liên quan với nhận thức của hắn bị vặn vẹo, trở nên lỗ mãng điên cuồng, không thể phát huy tiêu chuẩn bình thường.

chương 2361: ô nhiễm (3)

nhưng lực lượng hợp pháp trên tàu du lịch, đối với ma thú haas mà nói, vẫn là cửu tử nhất sinh, cho nên, ma chủng đáy khoang thuyền sẽ truyền đến tiếng lẩm bẩm, tăng phúc lực lượng của ma thú haas.

qua mỗi một ngày, tăng phúc liền mạnh thêm một phần, năm ngày sau, lực lượng của ma thú haas sẽ cường đại đến mức quét ngang tàu du lịch.

đây là logic ngay thẳng trương nguyên thanh trước mắt suy luận ra.

ma thú haas là nghề nghiệp tà ác, ma chủng tăng phúc cùng ô nhiễm với gã mà nói, tựa như quỳnh tương ngọc dịch, nhưng đối với trương nguyên thanh mà nói, là thạch tín thuốc độc.

phần thưởng vượt qua phó bản, sẽ trực tiếp khiến hắn biến thành kẻ sa ngã.

bây giờ người giáo đình chết sạch, tiếng lẩm bẩm của ma chủng dần dần mãnh liệt, ngày thứ hai đã khiến hắn tinh thần phân liệt, ngày thứ ba mà nói, lý trí của hắn sẽ hoàn toàn trầm luân, loa miêu vương cũng không đánh thức được nữa.

trương nguyên thanh nói xong băn khoăn cùng khốn cảnh của mình, thở dài nói: “thần trí của tôi không quá tỉnh táo, cần đèn chỉ đường. ngân dao…”

còn chưa dứt lời, loa miêu vương phát ra tiếng “tách” bật đèn.

trương nguyên thanh và ngân dao quận chúa cùng nhau nhìn về phía loa miêu vương: “mày có phải cảm thấy rất hài hước hay không?”

loa miêu vương xoắn rồi, yên lặng giả chết.

trương nguyên thanh tiếp tục nói: “ngân dao, bây giờ biện pháp duy nhất, chính là tôi nằm vào trong quan tài, tự mình phong ấn. còn có ba ngày nữa kết thúc nhiệm vụ, trong vòng ba ngày, nếu hội trưởng đến đây thì có thể cứu. nếu hội trưởng không tới…”

vậy sẽ trở thành kẻ sa ngã.

nếu ma chủng là vật cấp chúa tể, hắn còn có cơ hội khôi phục lý trí, chỉ cần thần nhật du ra tay, liền có thể tịnh hóa cơn điên cuồng của hắn.

nhưng trong lòng trương nguyên thanh mơ hồ có loại băn khoăn, phó bản cảnh giới thánh giả cấp 6, bối cảnh lại là một con tàu du lịch năm 1900, nếu chỉ là cấp b, cho dù là cấp a, vậy thì thôi.

nhưng “tàu du lịch kinh hoàng” là phó bản cấp s.

phối trí phó bản cấp s, cũng không phải nguy cơ đơn giản mà thôi, tất nhiên có kịch tình che giấu sâu hơn.

cho nên ma chủng xác suất đại khái không phải vật phẩm cấp chúa tể đơn giản như vậy.

trương nguyên thanh chỉ sợ ma chủng ô nhiễm không tầm thường, nếu như vậy, mặc dù trở về hiện thực, hắn cũng rất có thể không cách nào được tịnh hóa.

ngân dao quận chúa chưa đáp lại hắn, im lặng không nói.

nguyên thủy thiên tôn thần chí không rõ, tinh thần mỏi mệt, bây giờ có thể dựa vào chỉ có cô.

mười mấy giây sau, ngân dao quận chúa đột nhiên nói: “cậu vì sao phải phá hủy trận pháp hình tròn kia?”

“cái gì?” trương nguyên thanh ngẩn ra.

“vì sao phải phá hủy trận pháp hình tròn?” ngân dao quận chúa lặp lại.

trương nguyên thanh ôm đầu, huyệt thái dương giật giật đau đớn, ý thức bắt đầu trở nên hỗn loạn: “tôi, không biết… không, tôi biết, bởi vì tôi sợ hãi nó, nỗi sợ hãi bản năng.”

ngân dao quận chúa nói rất nhanh: “ma chủng đã bị phong ấn, đúng không, hồng y giám mục kia của giáo đình có biện pháp áp chế ma chủng, vậy cũng liền có biện pháp áp chế cậu. vì sao không hướng người giáo đình cầu cứu?”

“nhưng hồng y giám mục đã chết.”

“không phải còn có hai kỵ sĩ sao, giám mục đã chết, linh thể vẫn còn!”

hai người nhìn nhau: “về đáy khoang thuyền!”

trương nguyên thanh chưa thu hồi quan tài, hắn lo lắng mình sau khi phát điên, trực tiếp giết chết ngân dao quận chúa, mà không phải lấy ra quan tài phong ấn, nếu hắn không lấy ra quan tài, như vậy ngay cả con đường tự phong ấn này cũng không thể đi.

cùng ngân dao quận chúa hóa thành ánh sao, biến mất ở phòng thuyền trưởng.

đáy khoang thuyền, hai ánh sao sáng lên, trương nguyên thanh nhìn về phía hai kỵ sĩ cùng âm thi vẫn đang chiến đấu, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía thi thể cháy khô của hồng y giám mục.

trong cái loa nhỏ của ngân dao quận chúa truyền đến một tiếng ồ khẽ, cô bước nhanh đi đến cạnh cái xác cháy khô, ngồi xổm xuống xem xét vài giây, vui sướng ngẩng đầu, giơ cái loa nhỏ: “còn có một hơi.”

trương nguyên thanh “ừm” một tiếng, hắn nhìn thân thể hồng y giám mục cháy khô nghiêm trọng, nhưng còn có nhịp tim mỏng manh, hầu như không thể phát hiện.

vị giám mục này là bị lôi bạo của mình cắn trả, thân thể mới cháy khô, nhưng thật ra cũng chưa gặp phải vụ nổ công kích, bởi vì vụ nổ là lấy hắn làm trung tâm phóng thích.

“vậy mau cứu đi.” ngân dao quận chúa thúc giục.

một bên khác, hai kỵ sĩ thấy kẻ địch đi mà quay lại, nghi ngờ muốn hoàn toàn giết chết giám mục, nhất thời khẩn trương, liều mạng muốn lao tới cứu viện, nhưng bị bách nhân trảm cùng tham lam thần tướng gắt gao áp chế.

“ngân dao, cô cũng biến dị rồi?” trương nguyên thanh bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, “vậy chỉ có thể tiêu diệt cô, ấu khanh sẽ không trách tôi.”

trong lòng ngân dao quận chúa trầm xuống: “trống!” loa miêu vương lập tức phát tiếng trống, thời khắc mấu chốt, nó vẫn đáng trông cậy, sẽ không đứt liên lạc.

chương 2362: cuộc nói chuyện ban đêm (1)

trong từng tiếng trống nặng nề hùng hồn, trương nguyên thanh ôm đầu, vẻ mặt đau đớn, dần dần tìm về lý trí.

“mau cứu người, trạng thái của cậu càng ngày càng không ổn rồi!” ngân dao quận chúa giơ cái loa nhỏ, giọng có chút bén nhọn, đồng thời cô đặt quyền trượng sơn thần ở ngực hồng y giám mục, để đá quý trên đỉnh phát ra hào quang xanh biếc, tạm thời giữ mạng của lão.

trương nguyên thanh vội vàng lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch, cạy ra khối than ở cổ hồng y giám mục, phát hiện đã cháy thành than đến xương cốt, không có mạch máu để tiêm vào.

vừa vặn lúc này, tiếng thì thầm của ma chủng lần nữa truyền vào trong đầu hắn, vặn vẹo nhận thức của hắn, ô nhiễm tinh thần của hắn.

“chết tiệt!” trương nguyên thanh thầm mắng một tiếng, rất quyết đoán, cạy miệng hồng y giám mục, hung hăng đâm vào khoang miệng, tiêm vào một ống sinh mệnh nguyên dịch. hắn lại lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, ném cho ngân dao quận chúa, vội vàng nói: “cô tới cứu hắn, cô câu thông với hắn, nếu câu thông không có hiệu quả thì mang tôi từ trong quan tài thả ra, cùng lắm thì giết một lần nữa!”

nói xong, hắn thi triển tinh độn thuật biến mất ở đáy khoang thuyền.

trương nguyên thanh phải đi rồi, lấy tính cách giết phạt quyết đoạn của hắn, cùng với trạng thái tính xâm lược tăng cao sau khi gặp ô nhiễm, lại thấy hồng y giám mục chưa chết, ngân dao lại thành kẻ biến dị, quá nửa sẽ trực tiếp ra tay.

ngân dao quận chúa không hoảng không vội nhặt lên sinh mệnh nguyên dịch, học nguyên thủy thiên tôn cạy miệng hồng y giám mục, rót vào sinh mệnh nguyên dịch pha loãng, sau đó cô bỏ quyền trượng sơn thần ra, bắt đầu chờ đợi thuốc có hiệu lực.

“rắc rắc…” thân thể hồng y giám mục truyền đến tiếng vang thanh thúy của khối băng rạn nứt, không bao lâu, vị hồng y giám mục này mở mắt, con ngươi có chút tan rã. lão ngồi dậy, mờ mịt nhìn xung quanh, đợi sau khi thấy rõ kỵ sĩ đang chiến đấu, cùng với cô gái mắt đỏ yêu dị bên người, lập tức nhớ lại chi tiết trước khi “tử vong”, con ngươi kịch liệt co rút lại, không chút do dự ngưng tụ ra một cây mâu sét hồ quang lượn lờ.

“tôi nếu là ông, tôi sẽ nghĩ, vì sao mình có thể sống lại.” ngân dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm hồng y giám mục. hồng y giám mục ngẩn ra một phen, lý trí dần dần trở về, lão chưa tán đi mâu sét trong tay, nhưng chưa lập tức triển khai công kích.

“các người đã cứu tôi?”

“chủ nhân tôi tinh thần bị ô nhiễm, nhận thức đã bị vặn vẹo, sau khi thiếu chút nữa bị ông nổ chết, hắn đã tìm về bản thân.” ngân dao quận chúa giải thích đơn giản.

“hắn không cam lòng trở thành con rối, muốn tìm kiếm cách giải quyết, cho nên bảo tôi cứu ông, sự việc chính là như thế, tôi nghĩ lấy trí tuệ của ông, có thể phân biệt thật giả.”

hồng y giám mục nhìn qua hai gã kỵ sĩ bị áp chế, trầm ngâm vài giây, nói: “các người quả thật không cần phải cứu tôi.” lão thu hồi mâu sét.

“có cách nào có thể cứu hắn?” ngân dao quận chúa vội hỏi.

“cứu rỗi duy nhất, chính là đi thiên đường, hướng về thượng đế khẩn cầu rộng lượng tha thứ, thượng đế sẽ tiếp nhận tất cả con chiên lạc đường biết quay lại.” khuôn mặt cháy đen của hồng y giám mục lộ ra nét thành kính, vẽ chữ thập ở ngực.

ngân dao quận chúa thiếu chút nữa muốn tiễn lão đi gặp thượng đế, nghĩ một chút, cô nói: “có biện pháp nào có thể giảm bớt ô nhiễm?”

hồng y giám mục nhìn về phía trận pháp hình tròn bị phá hỏng trên mặt đất: “nghi thức tịnh hóa có thể thanh trừ hơi thở của ma chủng, trung úy steven lần trước sau khi biến dị, chính là ở trong nghi thức ngắn ngủi tìm về bản thân.”

ngân dao quận chúa vội nói: “làm phiền bố trí nghi thức một lần nữa.”

“các người muốn tiếp nhận nghi thức tịnh hóa?” hồng y giám mục vẻ mặt ngưng trọng, trầm mặc không nói.

“có vấn đề gì?” ngân dao quận chúa hỏi ngược lại.

“chỉ là cảm thấy bọn họ vì tôi mà chết rất oan.” hồng y giám mục nhìn thoáng qua isabella cùng thuyền trưởng james chết trận, yên lặng ở ngực vẽ một cái chữ thập.

“có thể bảo bọn họ dừng lại hay không?” hồng y giám mục nhìn về phía hai kỵ sĩ đau khổ chống đỡ.

“chúng nó không chịu tôi không chế!” ngân dao quận chúa lắc đầu, nghe vậy, lòng bàn tay hồng y giám mục chợt lóe, hồ quang màu lam sáng lóa ngưng tụ thành một sợi roi dài. lão bước lên hai bước, vung tay.

“xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt !” giám mục đánh ra năm roi liên tiếp như tia chớp, liên tiếp quật ở trên thân tham lam thần tướng cùng bách nhân trảm, linh lực lôi thuộc tính bá đạo vô cùng phá hủy linh triện trận pháp trong cơ thể âm thi, tựa như đánh hỏng mạch bên trong đồ điện, tham lam thần tướng cùng bách nhân trảm đồng loạt cứng đờ. hai gã kỵ sĩ như trút được gánh nặng, hai đầu gối mềm nhũn, chống kiếm ngã xuống đất, kịch liệt thở dốc

chương 2363: cuộc nói chuyện ban đêm (2)

bọn họ chưa nhân cơ hội giết ngược lại hai âm thi, bởi vì nhìn thấy hai kẻ địch kia cứu sống giám mục, hai kỵ sĩ bị thương nặng cùng hồng y giám mục đặt thi thể isabella, james cùng một chỗ, yên lặng cầu nguyện.

sau khi kết thúc, một kỵ sĩ dùng chổi lau nhà dính nước lau đi trận pháp hình tròn sao sáu cánh không trọn vẹn, một kỵ sĩ khác thì mang tới tài liệu tương ứng, giúp hồng y giám mục khắc họa trận pháp.

ngân dao quận chúa ở bên quan sát, giơ cái loa nhỏ, nói: “đây không phải linh triện tịnh hóa, tôi vừa rồi ngẫm nghĩ, là đại

khu thứ nhất không có nghề nghiệp có năng lực tịnh hóa.”

hồng y giám mục vừa đổ bột phấn màu đỏ, vừa đáp lại: “tôi nghe không hiểu lời của cô, đây là phù văn ma pháp, cũng là phù văn rune trong truyền thuyết thượng cổ.”

mặc kệ là linh triện tịnh hóa hay “đại khu thứ nhất”, lão đều nghe không hiểu.

“cái gì là phù văn rune?” ngân dao quận chúa không hiểu liền hỏi.

hồng y giám mục kiên nhẫn giải thích: “phù văn rune là lực lượng chí cao vô thượng trong thần thoại bắc âu, nghe nói là thần vương odin từ trong cây thế giới lĩnh ngộ trí tuệ, là ngọn nguồn của tất cả ma pháp thế gian, phù thủy sử dụng ma pháp, chính là phù văn rune diễn biến mà có.”

“phù văn rune tổng cộng có hai mươi tư loại, mỗi một loại đều có lực lượng khác nhau. tôi bây giờ khắc là phù văn tượng trưng cho thánh khiết và ánh sáng trong phù văn rune, có lực lượng cùng hiệu quả tịnh hóa tà ác.”

ngân dao quận chúa nghe hiểu một phần, yên lặng ghi nhớ, tính để sau hỏi nguyên thủy thiên tôn một chút.

cô không nói nữa, thẳng đến khi hồng y giám mục hoàn thành vẽ trận pháp hình tròn sao sáu cánh, mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó hóa thành ánh sao tiêu tán.

phòng thuyền trưởng, ánh sao dâng lên, ngân dao quận chúa đi đến cạnh quan tài, gõ nắp quan tài, thử nói: “nguyên thủy thiên tôn?”

không có ai đáp lại, ngân dao quận chúa đẩy ra nắp quan tài, vội vàng lui ra phía sau vài bước, đồng thời để loa miêu vương phát ra tiếng trống áp chế tinh thần, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

trương nguyên thanh từ trong quan tài ngồi dậy, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng ở dưới tiếng trống chấn nhiếp, ý thức bản thân rất nhanh sống lại, lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“đàm phán xong rồi!” ngân dao quận chúa vội vàng nói.

“làm không tệ.” trương nguyên thanh không nói lời thừa, đứng dậy rời khỏi quan tài, quan tài có thể yếu bớt ma chủng lẩm

bẩm, giảm bớt ô nhiễm, nhưng không thể hoàn toàn ngăn cách, nằm vào quan tài là kế tạm thích ứng, tiếp nhận tịnh hóa mới là chính đạo.

thừa dịp bây giờ ý thức tỉnh táo, hắn thi triển tinh độn thuật, từ phòng thuyền trưởng tới khoang thuyền.

ánh mắt trương nguyên thanh nhanh chóng đảo qua, thấy hai âm thi ngã xuống đất không dậy, không để ý, ánh mắt dừng ở trận pháp hình tròn, sau đó lại nhìn về phía hồng y giám mục, hồng y giám mục chỉ vào trận pháp hình tròn.

“cậu nên đứng ở bên trong.”

trương nguyên thanh thản nhiên bước vào trận pháp hình tròn.

hai tay hồng y giám mục nắm vào nhau trước ngực, môi gác lên nắm tay, bắt đầu thầm đọc chú ngữ, mười mấy nhịp thở sau, trận pháp màu đỏ sậm sáng lên hào quang trắng thuần sạch sẽ, trương nguyên thanh cảm giác trong thân thể truyền đến gào rống phẫn nộ, từng làn khói đen bốc hơi, bỏ hắn mà đi. theo khói đen rời đi, lý trí của hắn hoàn toàn khôi phục, suy nghĩ thông suốt, không còn nhận thức thác loạn cùng ảo giác nữa.

nhưng trương nguyên thanh rất rõ, đây chỉ là tạm thời, ma chủng sẽ liên tục ô nhiễm (tăng phúc) hắn linh cảnh hành giả này, bởi vì đây là phó bản “tặng” cho hắn.

ngày mai ngày kia ô nhiễm sẽ so với hôm nay mãnh liệt hơn mấy lần, khi đó, trận pháp tịnh hóa còn hữu dụng hay không, là một cái tỷ lệ chưa biết. cho nên, điều trương nguyên thanh bây giờ phải làm là tu hành thuần dương tẩy thân lục, để nhật chi thần lực khôi phục đỉnh phong, đề cao kháng tính của mình, thẳng đến khi phó bản kết thúc. chỉ cần không hoàn toàn sa ngã, chỉ là ô nhiễm cường độ thấp mà nói, rời khỏi phó bản hắn có thể tự mình lợi dụng nhật chi thần lực tiêu trừ.

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hắn phát hiện ánh mắt hồng y giám mục tràn ngập địch ý cùng cảnh giác, “cậu còn nhớ tên mình không?” hồng y giám mục hỏi.

“steven simpson.” trương nguyên thanh nói.

hồng y giám mục vui sướng, “hiệu quả tịnh hóa tốt hơn so với một lần trước.”

nhìn hồng y giám mục vui mừng lộ rõ trên nét mặt, trương nguyên thanh nghĩ, muốn nói vặn vẹo nhận thức, linh cảnh mới là đáng sợ nhất, ở trong phó bản mặc kệ linh cảnh hành giả biểu hiện ra khác thường bao nhiêu, npc biểu hiện đều tự động tiếp nhận, không có bất cứ sự nghi ngờ nào, mà những npc này là sinh mệnh sống sờ sờ, thân thể máu thịt, sinh vật hữu cơ có linh hồn độc lập, không khác gì nhân loại trong thế giới hiện thực, trương nguyên thanh hoài nghi nếu linh cảnh không thiết lập lại phó bản, npc bên trong thậm chí có thể mang thai sinh con.

chương 2364: cuộc nói chuyện ban đêm (3)

“ngài giám mục, mời ngài giám sát trạng thái của tôi, ma chủng mỗi ngày đều sẽ ô nhiễm một mục tiêu, nếu tôi chết, như vậy bị ô nhiễm, chính là ngài cùng ngài đồng bạn.” trương nguyên thanh nói.

“giám mục, ngài cũng không muốn đồng bạn bị ô nhiễm chứ, cho nên mời hộ pháp cho tôi, chuẩn bị tịnh hóa mọi lúc.” lời tuy nói như vậy, chẳng qua trương nguyên thanh chưa vội vã tu hành thuần dương tẩy thân lục. ban đêm là thời khắc thái âm lực của hắn cường thịnh, không thích hợp tu hành thuần dương tẩy thân lục.

trương nguyên thanh vận chuyển công pháp, để nhật chi thần lực thong thả vận hành ở kinh mạch quanh thân, lấy hộ thân, chống đỡ ma chủng ô nhiễm, đồng thời, hắn âm thầm dẫn đường cảm xúc của hồng y giám mục, như nói chuyện phiếm hỏi: “ngài giám mục, ngài biết lai lịch ma chủng kia không?”

hắn hướng ánh mắt về phía bức tường thấp túi bột mì đắp thành, ma chủng ở sau tường.

giám mục lắc lắc đầu.

“có thể là vật phẩm cấp chúa tể hay không? hoặc là món đạo cụ nào đó?” trương nguyên thanh vừa thao túng cảm xúc của giám mục, dẫn đường hắn thẳng thắn thành khẩn, vừa thử.

hắn nhận rằng, khó được gặp gỡ phó bản năm 1900, tiếp xúc linh cảnh hành giả của giáo đình, không thể bỏ qua cơ hội dò hỏi tình báo, vị hồng y giám mục này bị thương nặng chưa lành, còn ở trạng thái suy yếu, vừa lúc có thể mê hoặc.

giám mục trầm mặc vài giây, giọng điệu đặc biệt nặng nề: "tôi không biết nó là cái gì, cũng không biết lai lịch của nó. căn cứ lời tiên đoán của la bàn quang minh, vật tới từ ngoài bầu trời chìm vào đáy biển, có được lực lượng đáng sợ hủy diệt thế giới, giáo hoàng bệ hạ đối với điều này cực kỳ coi trọng. cho nên cắt cử tôi đến xử lý."

"la bàn quang minh? ông vừa rồi nói la bàn quang minh?" trương nguyên thanh thất thanh nói.

hồng y giám mục bị phản ứng của hắn làm cho ngẩn ra, không rõ hắn vì sao kinh ngạc như thế: "la bàn quang minh là thánh vật của giáo đình, cùng mộc thân trì, thánh bàn đặt song song ba đại thánh vật!"

la bàn quang minh thế mà là thánh vật của giáo đình, hội trưởng từng nói la bàn quang minh là thứ tự do minh ước tung ra thúc đẩy tiến trình trận doanh đối kháng.

diệt giáo đình chính là tự do minh ước, cho nên, la bàn quang minh trong tay tự do minh ước là do đó mà có?

nhưng mình nhớ hội trưởng cũng từng nói, la bàn quang minh là một vị linh cảnh hành giả trong lúc vô tình từ trong phó bản mang ra.

ừm, khi đó, hội trưởng cùng mình giao tình còn rất bình thường, nói chưa chắc là nói thật.

trương nguyên thanh không rối rắm lai lịch la bàn quang minh nữa, bắt đầu rối rắm lời tiên đoán trong miệng hồng y giám mục.

"la bàn quang minh đã tiên đoán ma chủng có thể hủy diệt thế giới, vì sao giáo đình chỉ phái ngài giám mục xuất phát ra biển?"

giáo hoàng cho dù không tự mình tới đây, cũng nên phái một vị chúa tể đi. mặt khác, tàu du lịch kinh hoàng phó bản này quả nhiên có kịch tình che giấu, ma chủng quả nhiên không đơn giản như vậy.

phải biết rằng, la bàn quang minh chính là đạo cụ loại quy tắc cấp bậc cực cao.

hồng y giám mục nghe ra sự coi thường trong lời lẽ của trung úy steven, nhíu nhíu mày.

“đẳng cấp vị cách của tôi, chỉ dưới giáo hoàng cùng thánh kỵ sĩ, cho dù ở toàn bộ linh cảnh, tôi cũng có thể xếp vào năm hạng đầu, phái tôi xử lý thiên ngoại vẫn thạch, có vấn đề gì?”

thiếu chút nữa quên, năm 1900, đại khu thứ nhất mở ra mới 16 năm, khi đó cũng chưa có phương án phó bản hoàn thiện, linh cảnh hành giả thăng cấp chậm chạp, tỉ lệ tử vong cao. thánh giả đỉnh phong đã có thể trở thành vị trí thứ ba của giáo đình cũng bình thường, chẳng qua, mình nhớ giáo đình là bị diệt ở trong một trận chiến, cũng chính là nói, qua 18 năm nữa, giáo đình sẽ xuất hiện một vị bán thần, phát triển rất nhanh…

giáo đình phát triển nhanh chóng mãnh liệt có thể hiểu được, dù sao cũng là tổ chức lớn có truyền thừa, nhưng vì sao trận doanh tà ác, nhất là tự do minh ước phát triển nhanh như vậy?

tổ chức lớn của ba vị bán thần đó, hơn nữa còn là linh cảnh vừa mở ra ba mươi năm, làm như thế nào vậy?

trương nguyên thanh trong nháy mắt nghĩ tới rất nhiều.

“giáo hoàng là linh cảnh hành giả cấp mấy? thánh kỵ sĩ thì sao?” trương nguyên thanh hỏi.

“giáo hoàng là cấp 9 đầu tiên đương thời, thánh kỵ sĩ là cấp 8.” giọng điệu hồng y giám mục tràn ngập tôn sùng kính trọng.

“la bàn quang minh là giáo hoàng ở trong linh cảnh đạt được?” trương nguyên thanh hỏi.

hồng y giám mục lắc đầu: “năng lực tiên đoán của la bàn quang minh không thuộc về nghề nghiệp đã biết, nó là bảo vật thượng cổ lưu truyền tới nay, vẫn luôn bảo tồn ở trong kho báu của giáo đình.”

“kho báu của giáo đình ở nơi nào?” tinh thần trương nguyên thanh rung lên.

hồng y giám mục dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn: “tiết lộ vị trí kho báu, sau khi chết là không vào được thiên đường, cậu cảm thấy tôi sẽ nói cho cậu sao?”

chương 2365: cuộc nói chuyện ban đêm (4)

tinh thần trung úy steven vẫn là không quá bình thường, cơ mật như thế, lại có thể hỏi đúng lý hợp tình như vậy?

“ngài sau khi chết sẽ không vào thiên đường, chỉ có thể vào linh cảnh, ví dụ như bây giờ.” trương nguyên thanh lẩm bẩm, nhưng hồng y giám mục nhận thức bị vặn vẹo, tự động xem nhẹ bí mật kinh thiên lộ ra trong lời nói của hắn.

hồng y giám mục cho rằng trung úy steven vẫn tồn tại tai họa ngầm tinh thần thất thường, liền không quan tâm hắn nữa, trương nguyên thanh cũng không nói nữa, yên lặng tăng mạnh dẫn đường cảm xúc.

qua vài phút, hồng y giám mục thở dài: “nói cho các người cũng được, không có ai biết vị trí kho báu của giáo đình, bởi vì nó chỉ ghi lại ở trên bản đồ, bản đồ biểu hiện nó ở nơi nào, nó liền ở nơi đó.”

“ý tứ gì vậy?” trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa đều chưa nghe rõ.

“nghe giáo hoàng nói, vị trí kho báu cách mỗi một đoạn thời gian sẽ biến hóa một lần, chỉ có theo bản đồ chỉ dẫn mới có thể tìm được kho báu.” hồng y giám mục giải thích.

“bản đồ ở đâu?” trương nguyên thanh thuận thế hỏi, yên lặng tăng mạnh dẫn đường cảm xúc.

“do các đời thánh kỵ sĩ bảo quản.” hồng y giám mục nói.

các đời thánh kỵ sĩ bảo quản? kỵ sĩ đoàn cũng đã tan thành tro bụi… trong lòng trương nguyên thanh thất vọng một phen, nhưng rất nhanh, hắn nghĩ tới gã kỵ sĩ đơn truyền gợi đòn kia, tàng bảo đồ do các đời thánh kỵ sĩ bảo quản…

mình tựa như biết vị kỵ sĩ may mắn sống sót kia, vì sao phải mang truyền thừa kỵ sĩ kéo dài tiếp rồi!

tàng bảo đồ ở trong tay kỵ sĩ đơn truyền, hoặc là hắn biết tàng bảo đồ ở nơi nào.

“chờ ra khỏi phó bản, tìm cơ hội lại tiếp xúc với kỵ sĩ đơn truyền một phen.” trương nguyên thanh thầm nghĩ, mặt khác hắn còn tò mò một sự kiện, dựa theo phó bản linh cảnh giới thiệu, năm 1900 tàu hải yến ở trong lúc chấp hành nhiệm vụ ly kỳ mất tích, không có tin tức nữa. sự kiện tàu hải yến mất tích nếu chân thật xảy ra ở trong lịch sử, như vậy ma chủng chạy đi đâu? về sau lại như thế nào? hắn phi thường tò mò tung tích của ma chủng, bởi vì ở trong lời tiên đoán của la bàn quang minh, ma chủng có được lực lượng hủy diệt thế giới.

“sau khi rời khỏi phó bản phải mượn dùng con đường thiên phạt điều tra một chút.” trương nguyên thanh thầm nhủ.

trong thời gian kế tiếp, yên lặng vận hành thuần dương tẩy thân lục, trương nguyên thanh không bị ma chủng ô nhiễm nữa, chưa nghe được lời thì thầm đáng sợ.

đợi tới sau khi trời sáng, hắn lập tức tu hành thuần dương tẩy thân lục, phối hợp trận pháp sao sáu cánh tịnh hóa hiệu quả, có kinh hãi nhưng không nguy hiểm vượt qua một ngày.

trong lúc đó, hắn không ngừng tìm hồng y giám mục nói chuyện phiếm, tìm hiểu tình báo giáo đình, nhưng theo trạng thái của hồng y giám mục càng ngày càng tốt, độ khó dẫn đường cảm xúc càng lúc càng lớn.

lúc ngày thứ ba, hồng y giám mục đã từ chối nói chuyện phiếm với hắn.

thời điểm ngày thứ tư, hồng y giám mục dứt khoát không đối thoại với hắn nữa, cùng hai vị kỵ sĩ canh giữ ở bên trận, phòng ngừa trung úy steven mất khống chế.

ngày thứ năm, thuần dương tẩy thân lục của trương nguyên thanh khôi phục đỉnh phong, ma chủng lẩm bẩm biến thành nói thầm tâm phiền ý loạn, không thể vặn vẹo nhận thức của hắn nữa.

đến đêm khuya, cách lúc rời khỏi linh cảnh không đủ một giờ, trương nguyên thanh về tới phòng ngủ thu hồi quan tài, sau đó quay về đáy khoang thuyền, vòng qua sau “tường thấp” lần đầu thấy diện mạo thật sự của ma chủng. giống với steven viết trong nhật ký, , đây là một quả trứng khổng lồ cao 5 mét, mặt ngoài nâu đen giăng kín lỗ khí và mạch máu gồ lên, thong thả

đập đều. nó lẳng lặng đứng ở trên trận pháp sao sáu cánh thật lớn, liên tục thừa nhận lực lượng phù văn tịnh hóa.

không biết thứ này có thể mang đi hay không? ma chủng là hàng thật, hay là đồ mô phỏng linh cảnh phục chế? nếu là hàng thật, mình mang về thế giới hiện thực, có phải vừa lúc ứng với lời tiên đoán của la bàn quang minh, mang đến tai nạn thật lớn cho hiện thực hay không?

trương nguyên thanh suy nghĩ hồi lâu, quyết định không tìm chết, qua nhiệm vụ rồi nói sau, tạm xem phó bản cấp s này sẽ cho phần thưởng thế nào, dù sao nhiệm vụ chủ tuyến là sống sót năm ngày, không phải cởi bỏ phong ấn ma chủng, cũng không phải đánh gục nghề nghiệp hợp pháp trên tàu du lịch.

thời gian qua đi từng phút từng giây. 12 giờ vừa qua, trương nguyên thanh liền nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“ting, chúc mừng ngài hoàn thành, nhiệm vụ linh cảnh một người, tàu du lịch kinh hoàng, độ khó cấp bậc s, đang kết toán phần thưởng…”

“ting! chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh một người, tàu du lịch kinh hoàng, độ khó cấp bậc s, đang kết toán phần thưởng… “

“phần thưởng đang kết toán… đạt được đạo cụ, vật phẩm: ý chí bất khuất, bảo vệ tay sấm sét, lời nỉ non của kẻ bốc khói.”

“thưởng giá trị kinh nghiệm: 35%”

“kết toán xong! 30 giây sau rời khỏi linh cảnh.”

chương 2366: phần thưởng phong phú (1)

giao diện đọc giây hiện lên, nhanh chóng đếm ngược.

trương nguyên thanh cảm giác một luồng linh lực cường đại lại tà ác từ trong hư vô buông xuống, rót vào trong thân thể, hướng tới trái tim hội tụ, cuối cùng bị trái tim đen sì kia trong lồng ngực hấp thu hết.

“giá trị kinh nghiệm vượt qua phó bản không phải cho mình…”

trương nguyên thanh không những không mất mát, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

cái này giống với hắn nghĩ, phó bản thưởng giá trị kinh nghiệm vẫn luôn rót vào thẻ nhân vật, vậy nơi trở về cuối cùng cũng chỉ có thể là trái tim này trong lồng ngực, không quan hệ với bản thân hắn.

làm thần dạ du, bị rót vào linh lực nghề nghiệp khác, nhất là linh lực của nghề nghiệp tà ác, sẽ là hậu quả thế nào?

thuần dương chưởng giáo tên đại thông minh kia chính là ví dụ.

trương nguyên thanh mở ra ô vật phẩm, xem xét ba món vật phẩm phó bản thưởng.

ý chí bất khuất là một viên thuốc màu tím đen, giống nhau trứng chim cút, nhìn qua như là do vật dơ bẩn nhào nặn thành.

trương nguyên thanh cầm trứng chim cút lên, chờ đợi hai ba giây, tin tức vật phẩm hiện lên:

“tên: ý chí bất khuất”

“loại hình: tiêu hao phẩm”

“công năng: tăng thêm”

“giới thiệu: ẩn chứa ý chí nhật chi thần lực, cùng cực hạn ô nhiễm của thế gian, va chạm nhào nặn hình thành đan dược, có thể miễn dịch hóa đá, biến dị, khói độc giai đoạn thánh giả. miễn dịch 50% hóa đá, biến dị, khói độc giai đoạn chúa tể”

“ghi chú 1: so với kẻ biến dị mà nói, nó như là gân gà.”

“ghi chú 2: bởi vì là tiêu hao phẩm, không có trả giá.”

mắt trương nguyên thanh bỗng sáng ngời, nội dung ghi chú, trái lại chính là: nếu ngươi không phải kẻ biến dị, như vậy nó chính là đan dược cực phẩm.

đan dược “ý chí bất khuất” sẽ là ác mộng của kẻ biến dị, miễn dịch kỹ năng kẻ biến dị giai đoạn thánh giả, miễn dịch 50% giai đoạn chúa tể, cái này ý nghĩa, trương nguyên thanh bây giờ giết kẻ biến dị như giết chó.

chờ hắn tấn thăng chúa tể, giết kẻ biến dị cấp chúa tể như giết chó.

thu đan dược "ý chí bất khuất" về ô vật phẩm, hắn tiếp theo xem xét "bảo vệ tay sấm sét" cùng "lời nỉ non của kẻ bốc khói".

"tên: bảo vệ tay sấm sét"

"loại hình: vũ khí"

"công năng: thao túng lôi điện"

"giới thiệu: nó là đạo cụ vị tồn tại không thể miêu tả nào đó, thu thập trung tâm lôi điện rèn ra, có lực phòng ngự cùng lực công kích không tầm thường. kỹ năng đạo cụ: điện từ phòng hộ, lôi bạo."

"ghi chú 1: nó là một trong những bộ kiện của chiến giáp lôi thần, bốn món còn lại là: giáp, giày, mũ, mâu, tập hợp đủ bộ trang bị năm món, có thể đạt được lực lượng lôi thần."

"ghi chú 2: rót vào lượng điện càng nhiều, uy lực của lôi bạo càng lớn"

"ghi chú 3: xin sử dụng lôi bạo cẩn thận, nếu không muốn trở thành cục than."

bảo vệ tay sấm sét là một món bảo vệ tay màu xanh lam sáng, bên trong nén lôi điện chói mắt, tản mát ra nhiệt độ cao nóng rực.

một phần trong bộ trang bị, từng món riêng lẻ là đạo cụ cực phẩm giai đoạn thánh giả!

trương nguyên thanh nuốt nuốt nước miếng, trong lòng dâng lên vui sướng mãnh liệt. cho dù tên hiệu của hắn đạo cụ thiên tôn, có vô số đạo cụ cực phẩm khiến linh cảnh hành giả cực kỳ hâm mộ.

nhưng xem xong thuộc tính của "bảo vệ tay sấm sét", vẫn có loại hưng phấn nhặt được bảo bối.

ở trong linh cảnh, trình độ hiếm có của bộ trang bị còn cao hơn đạo cụ loại quy tắc, mỗi một bộ trang bị đều là lực lượng quỷ thần khó lường.

“lực lượng lôi thần? xưng hô dính dáng tới thần, nếu gom đủ bộ trang bị, có thể nắm giữ lực lượng cấp bán thần hay không?”

phó bản tháng 11 liền chọn lôi pháp sư, mặt khác, nơi này là phó bản của kẻ biến dị, phần thưởng lại có “bảo vệ tay sấm sét”, vậy chỉ có thể bắt nguồn từ linh cảnh hành giả của giáo đình.

bảo vệ tay sấm sét quá nửa là đạo cụ lúc còn sống của hồng y giám mục, như vậy, trong tàng bảo khố của giáo đình sẽ có bộ kiện khác hay không?

trương nguyên thanh ảo tưởng tốt đẹp một phen.

thời gian có hạn, hắn nhanh chóng kiểm tra vật phẩm thứ ba, đây là một quả trứng to bằng nắm tay, giăng kín lỗ khí, mạch máu quấn quanh, bộ dạng giống ma chủng ở đáy khoang thuyền như đúc, là ma chủng phiên bản bỏ túi.

“tên: lời nỉ non của kẻ bốc khói”

“công năng: ô nhiễm”

“giới thiệu: nó có thể phát ra lời thì thầm đáng sợ, ô nhiễm toàn bộ sinh linh trong phạm vi 50 mét, khiến thần trí thác loạn, chỉ số thông minh giảm xuống, sinh ra biến dị.”

“ghi chú: nhớ lấy, là toàn bộ sinh linh.”

giới thiệu cùng ghi chú đều rất ngắn gọn, trương nguyên thanh lại có chút da đầu phát tê, nhất là nội dung “ghi chú” lặp lại “toàn bộ sinh linh” trong giới thiệu.

cái này ý nghĩa, lời nỉ non của kẻ bốc khói là tiêu hao phẩm loại quy tắc!

“vị cách của ma chủng xác định có cổ quái, không phù hợp giai đoạn thánh giả nha…”

trương nguyên thanh thấp giọng lẩm bẩm.

chương 2367: phần thưởng phong phú (2)

lúc này, cách trở về linh cảnh còn có 5 giây, hắn không chút hoang mang lấy ra mũ đỏ nhỏ, thu đi ba âm thi, hướng về hồng

y giám mục gật đầu: “tạm biệt!”

một giây sau, cảnh vật đáy khoang thuyền bắt đầu vặn vẹo, mơ hồ, giống như mặt nước nổi lên gợn sóng.

quận kings, phòng trống nào đó không người ở lại, trong một mảng tối đen, trương nguyên thanh thoát ly phó bản, trở về hiện thực.

hắn nhìn xung quanh, không thấy được gương yata cùng phân thân, biến sắc, chạy vội đến bên ngăn tủ, mở cửa tủ, phát hiện hình thần câu diệt đao, bức tranh hỗn loạn, cùng với vài món tài liệu phẩm chất chúa tể bên trong, toàn bộ biến mất.

trán trương nguyên thanh toát ra mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy huyết áp liên tiếp kéo lên.

mất rồi?

bảo bối của mình mất rồi?

ai cầm đi đạo cụ cùng tài liệu chúa tể của mình rồi?

hắn không có khả năng bị theo dõi, làm thần dạ du cùng huyễn thuật sư, hai nghề nghiệp cẩu nhất của đại khu thứ hai, trên đời người có thể theo dõi hắn không tồn tại.

cho dù là hội trưởng hư không cấp bán thần như vậy, cũng chỉ có thể thông qua dấu ấn định vị hắn.

mình rõ ràng bảo phân thân trông đạo cụ cùng tài liệu, phân thân cùng gương yata đều không còn, nơi này cũng chưa từng xảy ra chiến đấu…

trương nguyên thanh quan sát phòng, dần dần tìm về lý trí.

hắn đại khái đoán được chuyện là thế nào rồi, cầm lên điện thoại di động khi tiến vào linh cảnh, đánh rơi dưới đất.

máy để không năm ngày, điện thoại di động còn có 15% lượng điện.

trương nguyên thanh mở ra ghi chép nói chuyện phiếm, quả nhiên thấy quan nhã gửi cho hắn một cái tin nhắn: “vài ngày gần đây thế cục new york càng thêm khẩn trương, hắn không thể không tham dự vào, vài thứ kia nếu không có ai trông coi, có lẽ sẽ bị nghề nghiệp hư không nhặt mất, toàn bộ đồ hắn gửi chỗ em.”

đọc đến đây, trương nguyên thanh như trút được gánh nặng.

hai đại trận doanh hợp pháp cùng tà ác ở new york xung đột càng thêm kịch liệt, phân thân không thể không tiếp nhận nhiệm vụ của công hội thợ săn, mà hắn không có ô vật phẩm, không thể gửi vật phẩm, cho nên chỉ có thể giao bọn nó cho quan nhã bảo quản.

trương nguyên thanh gửi cho quan nhã một cái tin nhắn: “anh về rồi! thế cục new york thế nào?”

sau khoảng mười phút, quan nhã gửi tới hai phần bảng biểu, một phần là bảng thương vong của tổ chức hợp pháp ở new york, một phần là danh sách đánh gục nghề nghiệp tà ác.

trong thời gian năm ngày, linh cảnh hành giả trận doanh hợp pháp cùng tà ác, tổng cộng chết trận 180 người, bị thương 240 người, trong đó thánh giả tử vong 46 người, thánh giả cấp 6 bỏ mình 3 người.

cú mang liên tục đánh gục ma thú haas, hecate, bacchus, trực tiếp đẩy trận doanh đối kháng về phía giai đoạn gay cấn.

trận doanh tà ác nuốt không trôi cục tức này, điên cuồng vồ ngược, trận doanh hợp pháp thì ý đồ thừa thắng xông lên, hoàn toàn đánh sập ý chí chiến đấu của trận doanh tà ác, hai bên mở ra tình báo chiến, tao ngộ chiến, ám sát các thứ.

trong năm ngày ngắn ngủn, các nơi của new york bùng nổ chiến đấu, dẫn tới xã hội rung chuyển không nhỏ, cùng với sự chú ý trên trường quốc tế.

chính quyền new york mang tất cả cái này quy kết thành “phần tử võ trang nước ngoài chế tạo khủng bố tập kích” .

trước mắt, thiên phạt, công hội thương nhân, giáo hội hải thần đều đang điều động tinh anh các phân bộ lớn chi viện new york, trận doanh tà ác cũng đang điều động tinh anh lẻn vào new york.

đô thị lớn cấp quốc tế này đã trở thành chiến trường chính hai đại trận doanh giao chiến.

“chúa tể còn chưa xuống sân, mấy lão già này, tiếc mạng hơn bất cứ ai khác!” trương nguyên thanh lầu bầu một tiếng.

đến giai đoạn chúa tể, đủ mạnh, cũng đủ cẩn thận, rất ít xuất hiện hiện tượng đối đầu vũ lực ở trước công chúng.

muốn kéo chúa tể xuống sân, phải có một cơ hội.

trương nguyên thanh hóa thành một ánh sao, biến mất ở trong phòng trống không người ở lại.

nửa giờ sau, cao ốc tổng bộ ngân hàng new york.

trong phòng ngủ của quan nhã, ánh sao dâng lên, trương nguyên thanh từ trong ánh sao bước ra, thấy bạn gái con lai mặc váy ngủ đai đeo màu tím, trong lòng ôm một con búp bê chòm thiên hạt, nhìn chằm chằm máy tính.

trên màn hình chiếu một bộ phim nổi tiếng của liên bang tự do, chủ đề là tình yêu của quỷ hút máu cùng người sói.

“về rồi?” quan nhã vui sướng đứng dậy, ôm lấy cổ hắn.

trương nguyên thanh cúi đầu, mút lấy cánh môi ấm áp, sau một hồi, hai người tách ra, trương nguyên thanh liếc màn hình máy tính một cái.

“em rất nhàm chán?”

“em nói cho winnie, anh đã vào phó bản, đội ngũ ngũ hành minh toàn thể đợi lệnh, cô ấy cũng cảm thấy như vậy không tệ, miễn cho bị trận doanh tà ác tính kế, rất dễ đoàn diệt.” quan nhã giải thích.

thuận thế lấy ra gương yata, hình thần câu diệt đao các đạo cụ tài liệu, “cây đao nát này của anh, mỗi ngày phải uống máu, phệ linh, chó hoang phụ cận cũng sắp bị em giết hết rồi.”

chương 2368: chuyện tiếp sau của tàu hải yến (1)

“hôm nay cho nó ăn chưa?”

“rồi!”

trương nguyên thanh lúc này mới yên tâm thu hồi.

quan nhã pha một bình cà phê, kéo hắn ngồi ở trên sô pha bên cửa sổ, thưởng thức cà phê, nghe bạn trai nói về chuyện trong

phó bản, làm thám báo, cô nghe mà liên tiếp nhíu mày.

“em cũng cảm thấy ma chủng không quá thích hợp?”

trương nguyên thanh nói: “ngày mai anh tìm winnie hỗ trợ điều tra một chút, năm 1900 liên hiệp anh có phải thật sự có một con tàu hải yến mất tích hay không.”

các tổ chức chính phủ của đại khu thứ hai, tổng bộ tuy đều ở liên bang tự do, nhưng các quốc gia châu âu đều có phân bộ của bọn họ, winnie nếu chị hỗ trợ, chuyện một cái mail là xong.

về phần cơ sở dữ liệu của thiên phạt, thời điểm năm 1900, thiên phạt còn chưa thành lập.

quan nhã đưa ra đề nghị của mình: “cái này sẽ dẫn tới winnie chú ý, em cảm thấy không cần thiết thông qua thế lực linh cảnh hành giả, trực tiếp liên lạc tổng bộ hải quân liên hiệp anh, càng kín đáo bảo hiểm hơn, phương diện này phó gia có con đường, giao cho em đi.”

liên hiệp anh bây giờ không giống với trước kia, chỉ cần chịu bỏ tiền, văn kiện cơ mật nữa cũng có thể tìm đọc.

trương nguyên thanh nghĩ một chút, “cứ làm như vậy.”

quan nhã gật gật đầu, “em lại nói một chút với anh chuyện gần đây.”

“lên giường lại nói.”

trương nguyên thanh cười ha ha bế bạn gái lên, đi về phía giường lớn.

hôm sau, trương nguyên thanh vừa trở về hiện thực, bị bộ trưởng winnie triệu hồi đến văn phòng.

nữ bộ trưởng mái tóc dài màu nâu phủ lên bả vai, quyến rũ thành thục, khóe miệng nổi lên một nụ cười: “phó bản cấp bậc gì?”

“cấp a!”

winnie gật gật đầu, “cuối năm có cân nhắc vào phó bản giết chóc không?”

“tôi hận không thể lập tức tiến vào tháng 12.” trương nguyên thanh nói là nói thật.

winnie tựa vào ghế dựa lưng, tư thế lười biếng tùy ý, cười nói: “mỗi lần phó bản giết chóc, chỉ có ba danh ngạch chúa tể, nguyên thủy thiên tôn trở về linh cảnh, nhưng số lượng thánh giả đỉnh phong của đại khu thứ hai không ít, cậu có mấy phần nắm chắc?”

không đợi trương nguyên thanh trả lời, cô lại nói; “các thánh giả thành danh kia không nói, new york gần đây xuất hiện một vị chưởng mộng sứ cấp 6, tôi cảm thấy sẽ trở thành kình địch của cậu. nếu cậu có thể ở trước khi phó bản giết chóc mở ra giải quyết hắn, nắm chắc tấn thăng chúa tể càng lớn hơn nữa.”

trương nguyên thanh thử nói: “chưởng mộng sứ cấp 6?”

winnie trầm giọng nói: “id linh cảnh của hắn là thông thiên giáo chủ, cậu hẳn là không xa lạ, chính là vị kia ngày đó tham dự săn giết cậu.”

“ở trong mấy ngày nay cậu vào linh cảnh, hắn cực kỳ sinh động, giết hai vị thánh giả của giáo hội hải thần, hai vị thánh giả của thiên phạt, một vị thánh giả của công hội thương nhân, một vị thánh giả của hiệp hội mỹ thần.”

“người này đã bị xếp vào top 3 bảng truy nã cấp a, thay thế bacchus ban đầu, mà so sánh với bacchus, vị chưởng mộng sứ này càng thêm xuất quỷ nhập thần, hắn ám sát khó có thể phòng bị, hành tung của hắn không thể khóa được.”

năm ngày giết sáu thánh giả? phân thân làm không tệ! trong lòng trương nguyên thanh thầm khen một tiếng.

cứ như vậy, hắn sẽ trở thành thánh giả công hội thợ săn hết sức quan trọng, được trọng dụng.

“nếu lại có cơ hội, tôi sẽ đưa hắn trở về linh cảnh.” trương nguyên thanh bộ dáng rất tự tin.

winnie rất hài lòng thái độ của hắn, sau đó nói: “ngày hôm qua nhận được tin tức, ám dạ mân côi, binh chủ giáo, hư vô giáo phái của đại khu thứ hai các người sẽ phái thánh giả chi viện trận doanh tà ác của new york.”

“tổng bộ đối với chuyện này cực kỳ coi trọng, ra lệnh cho chúng ta ngăn chặn thánh giả ba thế lực lớn.”

ám dạ mân côi, nam phái… trong mắt trương nguyên thanh hiện lên sự âm trầm lạnh lẽo mơ hồ, sát khí cùng thù hận ở trong lòng chậm rãi cuồn cuộn.

ám dạ mân côi, nam phái cùng thái trưởng lão là đầu sỏ gây ra việc hủy diệt khách sạn vô ngân, trong thời gian này, trương nguyên thanh ngẫu nhiên sẽ nhớ tới nhóc mập khiếp nhược nghe lời, dục vọng cầu sinh rất mạnh.

tên kia cùng khấu bắc nguyệt là “ngọa long phượng sồ” của khách sạn, tiếc nuối là bây giờ chỉ còn một mình ngọa long, phượng sồ đã trở về linh cảnh, cũng sẽ nhớ tới “nhân gian lưu lãng khách” rõ ràng hận thế gian triệt để, lại mang nửa đời người đều hao phí ở trên truy bắt thuốc phiện, còn có huynh đệ truy độc giả của hắn.

cái chết của những người này, mỗi lần nhớ tới lòng đều khó yên!

tương lai nếu trở thành thái dương chi chủ, hắn muốn thanh toán đầu tiên chính là nam phái cùng ám dạ mân côi.

thấy cú mang ngẩn ra xuất thần, winnie gọn gàng dứt khoát nói: “lần trước các cậu là định vị ma thú haas như thế nào? không biết lần này có thể hỗ trợ hay không?”

đây mới là nguyên nhân cô triệu hồi cú mang đến văn phòng.

chương 2369: chuyện tiếp sau của tàu hải yến (2)

trương nguyên thanh thu hồi suy nghĩ, nhìn nữ bộ trưởng tóc dài màu nâu trùm vai dung mạo tinh xảo quyến rũ:

“đầu tiên, mai phục thần dạ du không phải quyết định sáng suốt, ngài hẳn là rõ nhất điểm ấy. tiếp theo, trừ phi ngài có thể kiếm được dna của mục tiêu, nếu không không có khả năng định vị.”

winnie có chút thất vọng, nói: “vậy chỉ có thể sử dụng mắt trời, tôi đã đạt thành nhất trí với chấp hành quan sean, bộ

trưởng channing, nếu không có biện pháp khác, chúng tôi sẽ cân nhắc sử dụng mắt trời.”

“bây giờ cần lấy được id linh cảnh của đối phương, một cái là được.”

mắt trời có thể trực tiếp thông qua id linh cảnh tìm tòi mục tiêu, mang cơ hội dùng thử mắt trời lãng phí ở trên người thánh giả, ba đầu sỏ thiên phạt đang nghĩ cái gì vậy? trương nguyên thanh làm bộ làm tịch hỏi trả giá sử dụng mắt trời.

đợi winnie giải thích xong, hắn nhân cơ hội nói: “mù năm ngày, ai tới thừa nhận sự trả giá này?”

“tôi!”

“có thể dùng phương pháp khác thay thế hay không?”

winnie lắc đầu: “mù cũng là loại quy tắc, tôi sẽ mất đi cảm giác đối với bên ngoài, không thể dùng bất cứ đạo cụ, kỹ năng nào bù lại.”

“nếu trận doanh tà ác nhân cơ hội săn giết cô, tôi làm sao bây giờ?” trương nguyên thanh nói ra sầu lo của mình.

“đây không phải chuyện cậu cần cân nhắc.” winnie hiển nhiên không tính giải thích quá nhiều.

nghe qua có chuẩn bị, nhưng không tiện lộ ra… trương nguyên thanh gật gật đầu.

“tôi hiểu rồi.”

winnie tiếp tục nói: “id linh cảnh giao cho cậu, có vấn đề hay không?”

ý tứ của cô ấy là để cú mang hướng ngũ hành minh xin giúp đỡ, chỉ có thể hướng ma nhãn tìm hiểu… trương nguyên thanh nói: “không thành vấn đề, muộn nhất ngày mai, tôi sẽ mang id linh cảnh của đội ngũ chi viện nói cho cô.”

winnie hài lòng gật đầu: “có thể ra ngoài làm việc rồi.”

trương nguyên thanh do dự một phen, thử nói: “bộ trưởng winnie, ngài có quen biết địch thái hay không? hắn là một kỵ sĩ cấp chúa tể!”

hắn nên tiếp xúc địch thái một phen, tên kia rất có thể biết tung tích tàng bảo đồ của giáo đình, thậm chí hắn bảo quản tàng bảo đồ, bằng không vì sao phải một mực duy trì truyền thừa

“hắn ở trong nhà của tôi.” winnie trả lời thản nhiên bất ngờ, “nói chuẩn xác, ở trong nhà tổ phụ của tôi?”

“tổ phụ của ngài?” trương nguyên thanh thầm nhủ, sao lại đi nhấc lên tổ phụ của ngài.

hắn vốn hoài nghi winnie cùng địch thái có thể là quan hệ người yêu, kém nhất cũng là ám muội, nhưng về sau nghe viên đình kể tin đồn, winnie đối với ma quân tình sâu nghĩa nặng, cho dù ma quân là kẻ phụ lòng, hơn nữa đã trở về linh cảnh, cô vẫn duy trì độc thân.

hắn liền cho rằng hai người là bạn bè, hoặc là đồng bạn có lợi ích lui tới.

không ngờ, địch thái quen không phải winnie, mà là tổ phụ của cô.

“kỵ sĩ kia cùng tổ phụ tôi là đồng bạn làm ăn, quan hệ cá nhân tựa như cũng không tệ.” winnie giải thích đơn giản một câu, khi nói chuyện cau mày, tựa như rất không thích kỵ sĩ đơn truyền.

“đó là kẻ nói chuyện rất đáng ghét, tôi hiểu biết không nhiều lắm.”

trương nguyên thanh nói: “bộ trưởng winnie, đợi ngăn chặn xong nghề nghiệp tà ác của đại khu thứ hai, tôi hi vọng có thể bái phỏng tổ phụ của ngài.”

winnie có chút kinh ngạc, chăm chú nhìn hắn vài giây, nói: “được!”

new york, sân bay diaz.

phó tuyết mặc váy ống, sơ mi trắng dẫn theo hai trợ lý, xuyên qua tầng đón, đến gara tầng hầm, tiến vào xe mpv.

xe mpv vỏ ngoài màu đen lái khỏi sân bay, phó tuyết lấy ra điện thoại di động gọi điện cho đồng bạn làm ăn kiêm khuê mật: “trần thục, tôi đến new york rồi, muốn tới tụ tập một chút hay không?”

“new york bây giờ nước sôi lửa bỏng, đi chịu chết.” trần thục không lưu tình chút nào cười nhạo, nói: “cô không ở yên hoa quốc đợi, đi new york xem náo nhiệt cái gì?”

“tôi đại biểu công ty ngũ hành minh đến đàm phán nghiệp vụ với thiên phạt.” giọng điệu phó tuyết lộ ra sự rạng rỡ.

“ngũ hành minh xuất phát từ đạo nghĩa trận doanh đồng minh, đáp ứng chúng tôi bán cơ quan vũ khí cho thiên phạt, điều kiện là 5% lợi nhuận thuộc về chúng tôi. nếu vụ làm ăn này có thể đàm phán được, vậy chúng tôi sẽ ở new york lập nhà máy, gia công bộ kiện không quan trọng, như vậy có thể tiết kiệm một khoản rất lớn phí chuyên chở cùng phí tổn.”

công ty nghiên cứu phát triển cơ quan là từng ký hiệp nghị với ngũ hành minh, cơ quan vũ khí chỉ có thể bán cho ngũ hành minh, nhưng nay đã khác xưa, chiến tranh trận doanh đã bắt đầu, ngũ hành minh làm một trong những tổ chức hợp pháp khổng lồ nhất đương thời, khẳng định cần viện trợ trận doanh hợp pháp đại khu thứ nhất, chỉ dựa vào mười mấy thánh giả không đủ cường độ, nhưng lại không muốn phái thánh giả khác đi qua chịu chết.

phó tuyết là người có đầu óc cùng nắm bắt cơ hội, hiến kế cho đứa cháu, muốn khai thác nghiệp vụ đến hải ngoại.

phó thanh dương nghĩ, cảm thấy là một cơ hội, vì thế tổ chức hội nghị tương ứng, cửu lão cũng cảm thấy kế hoạch không tệ, bán cơ quan vũ khí vẫn tốt hơn so với phái thánh giả chịu chết, đề án rất thuận lợi thông qua.

chương 2370: chuyện tiếp sau của tàu hải yến (3)

“cho nên cô muốn gọi điện cho tôi, chỉ là muốn khoe khoang một phen?” trần thục thản nhiên nói.

“không, tôi là muốn cho cô một cơ hội đầu tư, công ty lợi nhuận rất tốt, nhưng dù sao thành lập không đến ba tháng, hơn nữa tiền gốc còn chưa thu hồi được, nợ nần còn chưa trả hết, lại mở rộng dây chuyền sản xuất, khắp nơi đều phải tiêu tiền, nếu lần làm ăn này đàm phán ổn, chúng tôi sẽ ở new york chế

tạo dây chuyền sản xuất, kéo đầu tư.” phó tuyết tính toán đầy mình.

“tôi biết tế thế xã có tiền, không thiếu tài chính, trần thục, có hứng thú cùng làm với tôi hay không?”

trần thục bên kia im lặng một lát, nói: “chờ cô đàm phán thành công vụ làm ăn rồi nói sau, tôi cân nhắc một phen.”

“cân nhắc cái gì?” phó tuyết bất mãn nói.

“loại làm ăn nhất định lãi chứ không lỗ này, cần cân nhắc? trần thục, cô thay đổi rồi, cô không là kẻ thu gặt ra tay quyết đoán kia nữa.”

“lười nói với cô! tôi còn chưa quyết định định nên đi new york gặp người kia hay không.” trần thục nói xong, tắt máy.

“ma nhãn thiên vương vĩ đại, người thủ hộ chính nghĩa cùng công lý, xin nói cho tôi biết binh chủ giáo phái vị thần tướng nào tới new york.”

công viên sông hudson, trương nguyên thanh cầm điện thoại di động gửi tin nhắn cho ma nhãn thiên vương.

ma nhãn thiên vương nói “ghen tị thần tướng, id linh cảnh thiên đạo thật bất công.”

id thật trẻ trâu… trong điện thoại di động của trương nguyên thanh lập tức hiện lên tư liệu ghen tị thần tướng, vị thần tướng này tính cách là cực độ ghen tị, hắn ghen tị tất cả tồn tại ưu tú hơn so với bản thân, bất cứ người nào có điểm sáng, đều bị hắn coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

hắn thích nhất chính là cùng một đám chó thất bại lăn lộn cùng nhau, sau đó từ trên người chó thất bại đạt được thật lớn cảm giác về sự ưu việt.

hắn giết người không chút quy luật, bởi vì bạn không thể phán đoán hắn ghen tị ai.

trình độ hiếu sát bình thường, trình độ háo sắc bình thường, ác danh không bằng sắc dục thần tướng, không bằng bạo nộ thần tướng nóng nảy dễ nổi giận khát máu thành tánh trong tám đại thần tướng.

sự tích duy nhất trương nguyên thanh có thể nghĩ đến về ghen tị thần tướng, là hắn từng bởi vì nhà sát vách nuôi mèo so với nhà mình huyết thống cao quý hơn, bộ dáng đáng yêu hơn, lòng ghen tị phát tác, diệt cả nhà hàng xóm, đoạt đi con mèo kia.

về phần cấp bậc, làm một trong tám đại thần tướng, không hề nghi ngờ là vụ chủ thánh giả đỉnh phong.

trương nguyên thanh trả lời tin nhắn: "đa tạ thiên vương! tôi đã mang những kẻ nghề nghiệp tà ác này giết sạch, thay trời hành đạo. thành viên ám dạ mân côi phái tới new york là cấp bậc gì? mục đích chân thật là giúp đỡ trận doanh tà ác, hay là…"

hắn muốn nói linh thác có thể hoài nghi mình còn sống hay không.

ma nhãn thiên vương nói: "linh thác ở trong phó bản, từ sau khi nguyên thủy thiên tôn chết, hắn đã vào linh cảnh, chưa trở về hiện thực."

"lần hành động chi viện này, là đại hộ pháp ám dạ mân côi thúc đẩy, hắn phái là một vị tinh quan cấp 6."

ma nhãn nghe hiểu ý tứ của hắn.

nói như vậy, trong thời gian ngắn không cần lo lắng linh thác tính kế, ừm, nguyên thủy thiên tôn đã chết, thông thiên giáo chủ và cú mang không sinh ra dính dáng với ám dạ mân côi, linh thác không có khả năng hoài nghi nguyên thủy thiên tôn chưa chết.

nhưng nếu mình tham dự hành động săn giết tinh quan của ám dạ mân côi, dựa theo cấp bậc của linh thác, rất có thể từ trong dòng sông vận mệnh thôi diễn ra thân phận của mình.

không, không phải có thể, là nhất định!

linh thác khi nào rời khỏi phó bản, mình khi nào sẽ bại lộ, nhưng may mà bán thần vào phó bản trong thời gian ngắn không ra được, chờ linh thác trở về hiện thực, có thể là mấy tháng sau, thậm chí một năm sau.

mà nếu lúc hắn đi ra, mình lại vừa vặn vào phó bản, vậy không quan tinh thôi diễn được mình.

linh cảnh có thể ngăn cách bói toán tiên đoán cùng quan tinh.

trương nguyên thanh vừa nhanh chóng suy nghĩ, vừa thổi phồng tình huống mình ở liên bang tự do săn giết phần tử hủ bại, phần tử phạm tội, duy trì quan hệ với ma nhãn thiên vương.

thuận tiện hỏi thăm hướng đi gần đây cùng quy hoạch tương lai của thiên vương sợ hãi.

trận doanh tà ác của đại khu thứ nhất đang chờ đợi một cơ hội nào đó, trận doanh tà ác là một nhà, thiên vương sợ hãi làm chiến lực bán thần của binh chủ giáo, không có khả năng không biết.

nhưng rất đáng tiếc, thiên vương sợ hãi cả đời phóng đãng không kiềm chế yêu tự do, cũng chưa hướng ma nhãn thiên vương lộ ra bất cứ tin tức gì.

hắn thậm chí thời gian dài không ở binh chủ giáo, cuối cùng, trương nguyên thanh phát ra lời mời: “thiên vương, ngài có hứng thú đến new york trừ gian diệt ác hay không?”

ma nhãn thiên vương tuy là cấp 7, nhưng con mắt mê hoặc của hắn đã có thể hữu hiệu mê hoặc cường giả cấp bán thần, giống với phó thanh dương, đều là nhân vật cấp tông sư.

chương 2371: tình báo chiến (1)

hắn nếu có thể đến new york, trương nguyên thanh cảm thấy mình có thể đi ngang.

“sắp tới tôi phải vào linh cảnh, tôi sắp lên cấp 8 rồi, hơn nữa tôi không biết nói tiếng anh, tôi trượt tốt nghiệp cấp 2.” ma nhãn thiên vương trả lời.

trương nguyên thanh có chút thất vọng trả lời, “thiên vương thật thẳng thắn, tôi cũng cảm thấy đi học vô dụng, đại trượng phu nên tùy theo ý muốn, đạo lý trong sách, vĩnh viễn kém đạo lý tự mình ngộ ra.”

hắn theo thói quen đón ý nói hùa.

“không! tôi rất thích đi học. nhưng lớp 7 năm ấy tôi cửa nát nhà tan…” ma nhãn trả lời.

thế này xấu hổ rồi… trương nguyên thanh sau khi nói chuyện phiếm vài câu với gã, rồi ném điện thoại di động xuống sông hudson rộng lớn.

4 giờ chiều.

quan nhã gọi hắn vào văn phòng, đóng lại cửa kính mờ, mở ra hộp nhạc từ chỗ tôn miểu miểu mượn được, để giai điệu du dương quanh quẩn ở văn phòng.

âm nhạc có thể che giấu thanh âm truyền ra.

“hồ sơ tàu hải yến mất tích năm 1900.” cô mở máy tính, mở một văn kiện nào đó. “bên trong có tình hình chi tiết cùng danh sách nhân viên mất tích của sự kiện, phần tư liệu này ở năm đó là tuyệt đối cơ mật, theo thời gian trôi qua, cấp bậc bảo mật của nó liên tục giảm, em không tốn bao nhiêu tiền đã lấy được. năm đó liệt vào tuyệt đối cơ mật, chủ yếu là không muốn lời đồn hải quái dẫn phát xã hội khủng hoảng, hơn nữa khi đó giáo đình đối với việc này cực kỳ coi trọng, chính phủ liên hiệp anh tiếp thu ý kiến của giáo đình, phong tồn vĩnh cửu hồ sơ. bây giờ truyền thuyết hải quái mặc dù truyền lưu ra ngoài cũng không có ai tin, hơn nữa giáo đình đã bị diệt một trăm năm.”

trương nguyên thanh vừa nghe vừa đọc hồ sơ, nội dung trong hồ sơ cùng hắn ở trong phó bản nhìn thấy nghe thấy, đại khái giống nhau.

tàu hải yến ở sau khi trục vớt, không bao lâu liền mất đi liên hệ với tổng bộ hải quân, tổng bộ hải quân liên hiệp anh, là từng phái hạm đội, dọc theo tuyến đường hàng hải tìm tòi.

nhưng chưa tìm được tàu hải yến, khi đó cũng không có radar và vệ tinh, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

tổng bộ hải quân định nghĩa đối với tàu hải yến là mất tích, mà không phải đắm, nguyên nhân có hai điểm. một, sau khi tàu hải yến biến mất, hải vực nam bộ liên hiệp anh không xuất hiện hải quái nữa. hai, giáo đình cùng tổng bộ hải quân sau đó từng phái ra hạm đội, dọc theo tuyến đường vớt, chưa có bất cứ phát hiện nào.

căn cứ hai điểm kể trên, tổng bộ hải quân phỏng đoán, thiên thạch sau khi được tàu hải yến vớt đi, chưa trở về đáy biển

nữa, nhưng cụ thể đi đâu, thì không thể biết được.

trương nguyên thanh xem xong hồ sơ, quan nhã nói "còn có một phần kèm theo, là điều xảy ra sau chuyện này, nhưng có chút ly kỳ!"

"ly kỳ?" trương nguyên thanh hỏi ngược lại.

quan nhã giải thích: "năm 1915, trong lúc thế chiến thứ nhất, một vị binh sĩ của liên hiệp anh, ở trên chiến trường gặp được phụ thân của hắn, nhưng phụ thân hắn vốn nên chết ở năm 1900, không có khả năng xuất hiện ở chiến trường."

"hơn nữa, hắn phát hiện dung mạo phụ thân giống trên ảnh chụp như đúc, vẫn là bộ dáng lúc trẻ tuổi. sau khi chiến tranh kết thúc, hắn báo cáo chuyện này cho chính phủ."

"lúc ấy toàn bộ xã hội đều lộn xộn, chính phủ bận công việc xây dựng lại sau cuộc chiến, không có ai quan tâm hắn, chỉ đưa chuyện này về hồ sơ, có thể là muốn chờ về sau có rảnh lại điều tra."

khi nói chuyện, quan nhã tắt đi hồ sơ, mở ra một phần đính kèm.

trương nguyên thanh đảo qua phần đính kèm, con ngươi chợt co lại.

quan nhã thấp giọng nói: "binh sĩ kia tên john simpson, cha hắn tên là steven simpson, vị trung úy steven kia anh thay thế, chưa chết."

trung úy steven còn sống? trương nguyên thanh vẻ mặt kinh sợ ngồi ở ghế làm việc, suy nghĩ trong đầu sôi trào.

tàu hải yến biến mất ở năm 1900, trong hải vực nam bộ liên hiệp anh cũng chưa từng xuất hiện hải quái nữa, trung úy steven là mục tiêu ma chủng ô nhiễm thao túng.

trong lúc chiến tranh thế giới thứ nhất, steven simpson vốn nên chết ở năm 1900 xuất hiện ở trên chiến trường, dung mạo không khác gì mười lăm năm trước…

kịch tình, manh mối của tàu du lịch kinh hoàng, ở giờ khắc này nhanh chóng hiện lên, dung hợp với hồ sơ đính kèm tổng bộ hải quân anh, một cái chân tướng mơ hồ dần dần hiện ra.

“cho nên chân tướng tàu hải yến mất tích, là trung úy steven biến dị đã giết sạch linh cảnh hành giả trên tàu du lịch, mang theo ma chủng bỏ trốn.”

trương nguyên thanh có chút kinh sợ, “ma chủng có thể khiến người thường kia sau khi biến dị chiến thắng hồng y giám mục cấp 6 đỉnh phong?”

hắn cùng quan nhã nhìn nhau, đều là vẻ mặt ngưng trọng, ma chủng rốt cuộc là cái gì vậy?

còn có một sự thật càng thêm đáng sợ là steven còn sống sót ở thế giới hiện thực, ma chủng cũng thế có xác suất rất lớn tồn tại trên đời.

chương 2372: tình báo chiến (2)

“ma chủng” trong phó bản tàu du lịch kinh hoàng hắn là vật phẩm phục chế linh cảnh sinh thành, không phải ma chủng thật sự, linh cảnh chỉ là mang đoạn lịch sử ấy của năm đó phục khắc thành phó bản.

“có chút chuyện ma nha!” trương nguyên thanh cảm khái một câu.

nếu steven simpson còn sống, như vậy bây giờ là cấp bậc gì? khẳng định đã trở thành linh cảnh hành giả, loại tồn tại bị ô nhiễm mức độ sâu này, tất nhiên đạt được tư cách phát thẻ nhân vật, không chừng chính là vị đại lão nào đó trong trận doanh tà ác.

ma chủng thuộc về nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư, steven nếu trở thành tuyệt mệnh độc sư, như vậy cấp bán thần, cấp chúa tể đỉnh phong của hội sinh vật luyện kim, trong đó có một kẻ có lẽ chính là hắn.

“quan nhã, em lại đi điều tra xem con trai steven simpson còn có con cháu hay không?” trương nguyên thanh phân phó.

ở linh cảnh hành giả, con nối dõi có quan hệ huyết mạch là một loại môi giới tương đối ổn định, lợi dụng huyết mạch con nối dõi, cũng có thể nguyền rủa ngược tổ tiên, đương nhiên cường độ nguyền rủa sẽ trở nên rất yếu, nếu cấp bậc tổ tiên cực cao, như vậy nguyền rủa có thể vô dụng.

nhưng đối với tinh quan mà nói, máu con cháu có thể thôi diễn ngược tổ tiên.

trương nguyên thanh bây giờ không tính thôi diễn steven, bởi vì vậy không khác gì tìm chết, hắn muốn chờ tương lai cấp bậc tăng lên, lại gặp vị trung úy này một chút.

lúc này cửa kính mờ bị gõ vang, giọng nói thanh thúy dễ nghe của tôn miểu miểu truyền đến, "tôi vào nha!"

một giây sau, cửa phòng làm việc mở ra, con ngươi linh động của tôn miểu miểu đảo quanh ở trên thân hai người, cau mũi.

"ban ngày ban mặt đóng cửa cái gì? cú mang, quan nhã hai người có phải đang mưu tính chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng hay không?"

quan nhã vừa nghe liền rất tức giận, cô là bạn gái chính quy của nguyên thủy, tôn miểu miểu cái bộ dạng bắt gian này, là có ý tứ gì?

từ khi chỉ sát cung chủ làm mẫu lần trước, tôn miểu miểu liền giống như học được đồ long thuật, ở mặt ngoài mọi người vẫn là chị em tốt, sau lưng thường xuyên dùng quan nhã là bạn gái của nguyên thủy thiên tôn có quan hệ gì với cú mang điểm ấy để nhào nặn cô.

trương nguyên thanh ho khan một tiếng, nói: "không có việc gì!"

hắn làm bộ chưa thấy lục đục đấu đá giữa hai người, dùng lời của chỉ sát cung chủ để nói phụ nữ trời sinh đã là tiểu cao thủ trạch đấu, biện pháp tốt nhất chính là giả câm vờ điếc.

"winnie tìm cậu họp, ở phòng họp số 3." tôn miểu miểu nói.

phòng họp số 3 là phòng họp cỡ lớn.

chuẩn bị hành động rồi? vẻ mặt trương nguyên thanh nghiêm túc.

"có việc rồi, mấy người đợi lệnh đi."

hắn đứng dậy rời khỏi văn phòng tới cửa phòng họp số 3, xuyên qua tường kính mờ, hắn thấy trong phòng hội nghị một mảng tối đen, không có chút ánh sáng lộ ra.

hắn gõ vang cửa kính mờ, bóng tối ban đầu trong phòng họp nhanh chóng biến mất, bóng đèn sáng lên, tiếp theo truyền đến, tiếng của winnie: “mời vào!”

trương nguyên thanh đẩy cửa phòng họp ra, thấy bên cạnh bàn hội nghị có bốn nam một nữ ngồi.

ghế dự thính có mười người ngồi, có nam có nữ, có chocolate trắng cùng chocolate đen và hoa kiều.

trương nguyên thanh ở trong đó nhìn thấy một người quen cũ, thánh giả cấp 6 phong thần chi dực trong liên minh phản hắc bạch.

đây là đang làm động viên? gây động tĩnh lớn vậy không sợ trận doanh tà ác sớm phát hiện sao? trừ phi trận doanh tà ác thực lực quá mạnh, không thể không xuất động nhiều thánh giả như vậy… trương nguyên thanh cảm thấy có chút không đúng.

hắn hướng về phong thần chi dực khẽ gật đầu, cẩn thận đánh giá năm người bên cạnh bàn hội nghị, trong đó có ba vị hắn biết, một vị trong đó là north một trong những thánh giả đỉnh phong của phân bộ thiên phạt new york, một người là thánh giả của công hội thương nhân, rayleigh eugene của phái ích lợi, một vị cuối cùng cũng là người quen cũ - natsusa!

vị kỵ sĩ cấp 6 này nghiêm túc trước sau như một, không có biểu cảm gì ngồi ở nơi đó, giống như một bức tượng, hắn không phải ở tổng bộ thiên phạt sao? sao đến new york rồi?

cũng là thánh giả đỉnh phong của phân bộ new york chỉ còn hai người, thánh giả cấp 4 cùng cấp 5 tổn thất không ít, quả thật nên bổ sung dòng máu mới rồi… trương nguyên thanh thầm nhủ.

một nam một nữ còn lại, nữ nhìn không ra tuổi, quyến rũ động lòng người, dáng người núi đồi trùng điệp, khiến đàn ông nhịn không được muốn lột sạch quần áo của cô đè ở trên giường hung hăng xâm phạm.

tính chất đặc biệt quen thuộc như thế, trương nguyên thanh lập tức phản ứng lại, nghề nghiệp ái dục, người của hiệp hội mỹ thần.

người đàn ông kia vẻ mặt ngạo mạn, hình thể khôi ngô, có đôi mắt màu lam, râu xồm che mất nửa khuôn mặt.

lúc trương nguyên thanh đánh giá bọn họ, các thánh giả cũng đang đánh giá vị thú vương trong truyền thuyết này, nhất là cô gái nghề nghiệp ái dục, đôi mắt nở rộ thần thái, ánh mắt nhìn trương nguyên thanh tựa như thợ săn rất lâu chưa ăn đang đánh giá con mồi.

chương 2373: tình báo chiến (3)

tiếng ghế trượt đi chỉnh tề vang lên, các thánh giả ghế dự thính ùn ùn đứng dậy, hoặc gật đầu hoặc mỉm cười, hướng vị thú vương ngũ hành minh tỏa sáng rực rỡ này bày tỏ thiện ý.

“đều ngồi đi!” trương nguyên thanh đè tay xuống, một bộ tư thái đại lão.

winnie cùng sean hai vị chủ tọa ngồi ghế đầu bàn hội nghị mời trương nguyên thanh vào ngồi, sean vạch ra một tấm vải đỏ, lộ ra quả cầu màu đen dưới tấm vải.

một giây sau, phòng họp bịt kín một tầng u ám. trải qua sean med giới thiệu, trương nguyên thanh đã biết thân phận của cô gái quyến rũ, id linh cảnh là emily, chấp sự cao cấp của hiệp hội mỹ thần, cũng là thánh giả đỉnh phong duy nhất của phân bộ hiệp hội.

người đàn ông râu xồm tên là biển sâu khủng bố, thánh giả cao cấp của giáo hội hải thần.

năm người bên cạnh bàn hội nghị đều là thánh giả đỉnh phong, ghế dự thính là thánh giả bình thường, tổng cộng mười lăm vị thánh giả. chậc chậc, đội hình này quá hoa lệ rồi, đây là tiết tấu sắp có chuyện đây.

trương nguyên thanh như có chút suy nghĩ, mơ hồ nắm bắt được mục đích của hội nghị lần này.

lúc này sean med thản nhiên nói: “nhân viên đến đông đủ rồi, nói một phen mục tiêu của lần hành động này. căn cứ tình báo của chúng ta, binh chủ giáo hư vô giáo phái nam phái cùng ám dạ mân côi của đại khu thứ hai, bọn họ phái một tiểu đội thánh giả lén đến new york viện trợ trận doanh tà ác.”

“trong đội ngũ có thánh giả đỉnh phong cùng thánh giả bình thường, đại khái ở 10 đến 15 người, nhiệm vụ lần này của các người là tiêu diệt hết đội ngũ này, đặc biệt là ba tên thánh giả đỉnh phong, phải chết!”

nói xong, hắn cầm lấy điều khiển từ xa, để máy chiếu ở trên tấm màn chiếu ra kỹ năng nghề nghiệp tinh quan, huyễn thuật sư cùng yêu mê hoặc.

các thánh giả đều nhìn về phía màn vải, tuy bọn họ đối với những tin tức này đã sớm nghe nhiều nên thuộc.

sean med tiếp tục nói: “theo tình báo tin cậy, đội ngũ này sẽ ở tối mai đến cảng new york, nhưng radar cùng cano điều tra đều chưa tìm được hành tung của tàu nhập cư trái phép.”

“cho nên, ngày mai tôi cùng bộ trưởng winnie dùng mắt trời định vị bọn họ, mọi người ngày mai ở cảng new york đợi lệnh, chờ tập trung vị trí kẻ địch, bộ trưởng winnie sẽ thông báo mọi người, mà tôi sẽ ở đây phòng bị chúa tể trận doanh tà ác.”

thiên phạt tính vận dụng món đạo cụ loại quy tắc kia? các thánh giả ở đây cả kinh, ở trong nhận thức của bọn họ, món đạo cụ loại quy tắc kia có thể trực tiếp định vị linh cảnh hành giả, là vũ khí chiến lược của thiên phạt.

loại vũ khí này dùng để đối phó thánh giả, có phải có chút chuyện bé xé ra to hay không?

lúc này bọn họ nghe thấy một tiếng cười nhẹ: “giai đoạn thánh giả đánh đấm quậy phá nho nhỏ qua rồi, rốt cuộc đến lúc chúa tể xuống sân rồi sao?”

winnie và sean nhìn nhau, đều có chút bất ngờ, không ngờ hiện trường nhiều thánh giả như vậy, cú mang là người đầu tiên phát hiện chân tướng.

“chúa tể xuống sân, có ý tứ gì?” một vị thánh giả làn da ngăm đen, môi dày nhìn nhìn cú mang, lại nhìn về phía hai vị thủ tịch.

các thánh giả có người như có chút suy nghĩ, có người mờ mịt khó hiểu, chờ đợi giải thích.

trương nguyên thanh khẽ cười một tiếng: “tôi có hai món đạo cụ cấp chúa tể, một món là nguyên thủy thiên tôn lưu lại, một

món là của bacchus, nếu kẻ địch chỉ là ba tên thánh giả đỉnh phong mười mấy thánh giả bình thường, nhiệm vụ săn bắn giao cho tôi cùng đội ngũ của tôi là đủ rồi, vì sao phải triệu tập mấy người tham dự hành động? người càng nhiều khả năng để lộ bí mật càng lớn.”

“mặt khác tinh quan có thể thôi diễn tương lai, thánh giả cấp 6 đỉnh phong nếu là tinh quan, thậm chí có thể suy tính quỹ tích hành động của chúa tể cấp 7. mọi người thấy hai vị thủ tịch vừa rồi từng đề cập bí ẩn phù hộ chưa?”

dừng một chút, trương nguyên thanh tiếp tục nói “bởi vì không cần, hai vị thủ tịch là muốn trận doanh tà ác đánh bài ngửa, bởi vì chúng ta có mắt trời, chiếm cứ chủ động, trận doanh tà ác nếu không muốn vứt bỏ các thánh giả bị mắt trời định vị, cũng chỉ có thể ứng chiến.”

“nếu tôi là cao tầng trận doanh tà ác, tôi sẽ đánh bạc tất cả để diệt thánh giả cao cấp của trận doanh hợp pháp, tốt nhất lại giết một hai vị chúa tể. nếu thành công, thế cục new york sẽ hoàn toàn thay đổi.”

các thánh giả khẽ biến sắc, như chứng thực nhìn về phía hai vị thủ tịch.

winnie chậm rãi gật đầu: “hành động đêm mai, quả thật sẽ thay đổi thế cục new york, chiến tranh trận doanh đến bây giờ đã là giai đoạn chúa tể không thể không xuống sân.”

đừng nhìn thánh giả các tổ chức lớn cộng lại có thể nhét đầy mấy căn phòng, nhưng nếu chia ra, thật ra không nhiều.

số lượng thánh giả cấp 6, thánh giả đỉnh phong càng ít.

cú mang trước đó đã giết ba vị, lại thêm trận doanh xung đột ngày càng kịch liệt, lại chết một bộ phận, mặc kệ là trận doanh hợp pháp hay trận doanh tà ác, số lượng thánh giả ở new york đều giảm mạnh.

chương 2374: thần linh của tự do minh ước (1)

chúa tể xuống sân đã chỉ còn là vấn đề thời gian.

cho nên, đêm mai, là một bước ngoặt của chiến tranh, mặc kệ phe nào thắng, thánh giả một phe khác đều sẽ gặp phải đả kích mang tính hủy diệt.

chiến tranh tự nhiên mà vậy quá độ đến giai đoạn chúa tể xuống sân. đoạn lời này của winnie khiến trong lòng mọi người đột nhiên nặng nề.

chiến đấu ngày mai, trận doanh tà ác chắc chắn điên cuồng vồ ngược, tận khả năng giết chết thánh giả trận doanh hợp pháp.

những người này ở đây, đều có phiêu lưu trở về linh cảnh.

lúc này, kỵ sĩ natsusa nhìn chằm chằm trương nguyên thanh, nói: "chúng ta có phải từng gặp hay không?"

thấy mọi người nhìn về phía mình, trương nguyên thanh cười khẽ, nói "lúc cậu ở hoa quốc, tôi vừa lúc vào phó bản, bằng không nào có cơ hội cho nguyên thủy thiên tôn giành sự nổi bật."

hắn không hề sợ natsusa nhận ra bản thân, huyễn thuật sư sở trường nhất dịch dung, bề ngoài, khí tức đều đã xảy ra biến hóa.

tính cách biểu hiện ra cũng không giống nhau.

cú mang là tính cách nhìn như ôn hòa thực ra cương liệt cuồng vọng, nguyên thủy thiên tôn là bề ngoài khéo léo tinh tế, thực tế kiệt ngạo.

màu nền tính cách khác nhau.

nhưng trực giác của kỵ sĩ quả thật làm người ta kinh ngạc, sau này lúc gặp tổ phụ của winnie chú ý chút, miễn cho bị địch thái tay không bắt sói, trực giác của kỵ sĩ cấp chúa tể, sẽ chỉ càng mạnh hơn.

sean med nhìn quét mọi người, lấy ra một cây trường kiếm kỵ sĩ, nói: "lần hành động này tuyệt đối giữ bí mật, các vị cần thề, không lấy bất cứ phương thức nào, trước bất cứ ai, lộ ra nội dung của buổi họp."

10 giờ 30 phút tối, khu queens, câu lạc bộ mát xa dưỡng sinh số 69 phố hamburg, trương nguyên thanh đội mũ lưỡi trai cùng đeo kính râm tiến vào câu lạc bộ dưỡng sinh treo biển hiệu màu hồng.

đèn lồng kiểu nhật tô lên bầu không khí mập mờ, hắn xuyên qua hành lang tới trước cánh cửa bọc đồng thau kia, nhẹ nhàng gõ gõ, đợi sau khi bên trong truyền đến giọng điệu mềm mại đáng yêu của catherine, đẩy cửa mà vào.

catherine ngồi ở trên sô pha một người, mặc váy màu đen tới đầu gối, không lộ vai, không phác họa đường cong yểu điệu, thiên về trường hợp chính thức.

“có nhiệm vụ trực tiếp gửi vào điện thoại di động của tôi là được!” trương nguyên thanh như rất quen thuộc ngồi ở bên bàn tròn thủy tinh, rót cho bản thân một ly nước.

hắn là nhận được tin nhắn của catherine tới đây, thật ra trong lòng đã có điều đoán trước.

“gọi cậu tới đây, tự nhiên không phải nhiệm vụ bình thường.” khuôn mặt xinh đẹp của catherine ngưng trọng, “trận doanh tự do của đại khu thứ hai, phái một đội ngũ tới viện trợ chúng ta, đêm mai tới cảng new york. có tin tức tin cậy, thiên phạt dự định ở ngày mai bắt đầu dùng mắt trời, đánh lén đội ngũ đó.”

… trương nguyên thanh đầy đầu óc đều là má nó, cũng không biết nên khen mọi người làm tốt công tác tình báo, hay là công tác bảo mật làm rác rưởi, ngươi thẩm thấu ta, ta thẩm thấu ngươi.

mọi người dứt khoát bày cái lôi đài, từ siêu phàm đến bán thần trực tiếp ở trên lôi đài quyết chiến sinh tử, càng thêm dứt khoát lưu loát.

ở trước khi trở thành linh cảnh hành giả, không, ở trước khi đến new york, chiến tranh trong tưởng tượng của trương nguyên thanh là triệu tử long bảy lần xông vào bảy lần chạy ra, gia cát lượng vận trù sau màn quyết thắng ở ngoài ngàn dặm.

đến new york, hắn mới ý thức được chiến tranh trong hiện thực, tuyệt đối là tình báo chiến, thiên phạt được xưng đặc vụ gián điệp nhiều nhất trên thế giới, chống lại tự do minh ước ẩn núp mấy thế kỷ, quân cờ trải rộng các tổ chức lớn.

kết quả, chính là ta đã biết hành động của ngươi, ngươi cũng biết mưu đồ của ta, mọi người hiểu trong lòng mà không nói ra, tâm tính đánh cược vận may.

“công năng định vị của mắt trời không thể che chắn?” trương nguyên thanh thử thăm dò.

catherine lắc đầu: “đạo cụ loại quy tắc cấp chúa tể, che chắn như thế nào? trừ phi là lực lượng vị cách cao hơn, ví dụ như bí ẩn phù hộ cấp bán thần!”

trương nguyên thanh nghiêm túc phân tích: “cho nên, các người dự định mượn cơ hội này mai phục ngược lại thánh giả trận doanh đối phương?”

catherine cười nói: “trong đội ngũ thánh giả tiếp viện chúng ta có tinh quan cấp 6, thiên phạt biết điểm ấy vẫn lựa chọn đánh lén, cậu cảm thấy là vì sao?”

“thiên phạt có chuẩn bị đầy đủ?” trương nguyên thanh nói.

catherine gật gật đầu: “chúng ta không có lựa chọn, chiến tranh giai đoạn thánh giả chúng ta đã thua, nếu lại từ bỏ lực lượng đội ngũ viện trợ đại khu thứ hai, kết cục chính là chúa tể tự mình xuống sân, đã như vậy, không bằng thừa dịp cơ hội này cùng thiên phạt đánh một ván cờ, đêm mai triển khai quyết chiến.”

“cho nên đêm mai sẽ có chúa tể tham chiến?” trương nguyên thanh gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

catherine nói: “nhiệm vụ đêm mai của cậu, chính là tham dự thánh giả chiến, tận khả năng săn giết thánh giả trận doanh hợp pháp. typhous, rượu cocktail, hydra đều sẽ tham chiến.”

chương 2375: thần linh của tự do minh ước (2)

náo nhiệt rồi, thánh giả đỉnh phong của hai đại trận doanh cộng lại vượt qua mười vị… trương nguyên thanh nhếch khóe miệng: “thú vị!”

hắn sau đó nghiêm túc nói: “cảng new york là tổng bộ giáo hội hải thần, các người xác định muốn ở nơi đó khai chiến sao? giáo hội hải thần là có bán thần.”

chiến đấu giữa thánh giả, bán thần có lẽ sẽ không quan tâm, nhưng chúa tể sinh tử chiến, chúa tể đỉnh phong thậm chí bán

thần, xác suất đại khái sẽ nhúng tay.

khóe miệng catherine nổi lên một nụ cười khác thường, “cậu trước giờ không tin thần tồn tại, đêm nay ngươi liền có cơ hội nhìn thấy thần!”

có cơ hội nhìn thấy thần? !

trong lòng trương nguyên thanh trầm xuống, theo bản năng cho rằng, catherine muốn tổ chức “nghi thức hoan nghênh” cho hắn, tựa như bọn họ ô nhiễm emma.

không có đạo lý nha, từ mình lần trước biểu hiện ra năng lượng tiêu cực, với nghề nghiệp huyễn thuật sư của mình, như thế nào cũng không cần cử hành nghi thức sa ngã… trương nguyên thanh vừa mờ mịt vừa lo lắng, mặt ngoài lộ ra sự tò mò cùng nghi ngờ:

“nhìn thấy thần? a, nếu cô muốn dùng tồn tại vị cách cao ô nhiễm tôi, khống chế tôi, vậy tôi từ chối.”

nghề nghiệp tà ác cũng sợ ô nhiễm, cũng sợ điên cuồng, chấp niệm bản thân sẽ dẫn tới tính cách vặn vẹo, nhưng sẽ không ảnh hưởng chỉ số thông minh. nhưng nếu gặp phải ô nhiễm mãnh liệt, iq sẽ giảm.

trương nguyên thanh nói như vậy là muốn thử catherine.

nếu mục đích của đối phương là để hắn tiếp nhận nghi thức, vậy thì phải nghĩ sẵn lý do từ chối hợp lý.

hoặc, ỷ vào là phân thân bí quá hóa liều, thừa nhận tồn tại vị cách cao “tẩy não” .

“cậu không cần!”

catherine cười mỉm, nói: “ác niệm của cậu giống như vũng bùn sâu không thấy đáy, mặt ngoài nhìn qua gió êm sóng lặng, thật ra có thể ô nhiễm một mảng hồ nước.”

cô trêu chọc xong, nghiêm mặt nói: “chiến đấu đêm mai có thể sẽ liên quan đến chúa tể cấp bậc cao, thậm chí cường giả cấp bán thần nhìn chăm chú. chúng ta cần thêm cho mình một tầng bảo hiểm.”

“bảo hiểm?” trương nguyên thanh khiến khuôn mặt lạnh lùng của mình toát ra một sự chờ mong thích hợp.

trong lòng lại càng thêm ngưng trọng, bởi vì hắn không có lý do đùn đẩy, ai sẽ từ chối con bài chưa lật giữ mạng? từ chối ngược lại có vấn đề.

catherine cười thần bí, nói: “nói chuẩn xác, là che chở! đừng xem nhẹ công hội thợ săn chúng ta, nội tình của chúng ta, thâm hậu hơn xa so với tổ chức hợp pháp.”

sự che chở của thần… trong lòng trương nguyên thanh hơi nặng nề, thiên phạt dám khai chiến, khẳng định là có đầy đủ chuẩn bị, mười phần nắm chắc, nhưng trận doanh tà ác cũng không phải ngồi không.

hai đại trận doanh đối kháng, gần như không tồn tại một phương nào đó chiến lực, trí lực nghiền áp, ai thắng ai thua, chỉ có thể tận sức người nghe mệnh trời.

tiếp đó chính là, hắn không rõ cái gọi là “thần”, có thể nhìn thấu ngụy trang của hắn hay không, phân thân trăm phần trăm phục chế nguyên chủ nhân, nhưng giới hạn ở tầng cấp chúa tể trở xuống, thủ đoạn, hạt nhân của vị cách cao là không thể phục chế, ví dụ như phân thân không có trái tim đen sì.

không thể phục chế công năng sửa chữa id linh cảnh cùng cắn nuốt thẻ nhân vật.

thần trong miệng catherine, nếu phát giác hắn là một phân thân, vậy thân phận “thông thiên giáo chủ” liền không thể dùng nữa, kế hoạch của hội trưởng sanh non.

nhưng nếu bản thể đến, hắn lại không dám mạo hiểm.

có chút đau đầu… trương nguyên thanh nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

mười mấy giây sau, hắn nghĩ ra biện pháp, nhìn catherine mặc váy đen, xinh đẹp quyến rũ, thản nhiên nói: “phù hộ? phù hộ như thế nào, khi nào bắt đầu?”

“nửa giờ sau.” catherine nhìn đồng hồ treo tường.

trương nguyên thanh sắc mặt không thay đổi, gật đầu, nói: “tôi rời khỏi một chút.”

catherine nhìn chằm chằm hắn: “cậu muốn làm gì! ?”

trương nguyên thanh “a” một tiếng: “làm một ít chuẩn bị, tôi không muốn biến thành kẻ điên “

nói xong, con ngươi màu nâu đen chiếu rọi ra mộng cảnh kỳ quái, thân thể biến mất khỏi căn phòng.

catherine chưa ngăn cản.

chỗ giao giới khu queens cùng đảo manhattan, căn nhà nào đó không người ở.

hai mảng ánh sao chẳng phân biệt trước sau sáng lên, thông thiên giáo chủ và cú mang chạm trán ở giữa phòng ngủ.

cú mang nhanh chóng rút ra da người hoàn mỹ đưa cho thông thiên giáo chủ: “mau trở về đi, tôi đánh cuộc trong súng không có đạn.”

bây giờ chỉ có thể gửi hi vọng cái gọi là “che chở” không phải thần phục vụ một chọi một đối với quyến giả, bằng không cho dù đạo cụ loại nhân quả, chỉ sợ cũng không thể giấu được cái nhìn chăm chú của thần.

dù sao cấp bậc của da người hoàn mỹ cũng không cao.

“nếu thua cuộc, đạo cụ loại nhân quả này cũng không còn.” phân thân tiếc hận nói.

thua cuộc, tổn thất một tấm da người hoàn mỹ, nhưng nếu không đánh cuộc, kế hoạch của hội trưởng từ đây ngâm nước nóng.

trương nguyên thanh tựa như hướng tấm gương lẩm bẩm, tự mình lập luận logic cho mình: “catherine từng nói, thần không thể buông xuống thế gian, nói rõ cậu sẽ không trực diện thần, nếu lại bài trừ phục vụ một chọi một, như vậy khả năng đạo cụ loại nhân quả che trời qua biển cực cao.”

chương 2376: thần linh của tự do minh ước (3)

phân thân giơ ngón tay cái lên: “không hổ là bản thể, tôi là phân thân tôi gà, vẫn là cậu trâu bò!”

nói xong, phân thân khoác lên da người hoàn mỹ, khôi phục thành diện mạo ban đầu, lại đưa tay hướng trên mặt lau một cái, một lần nữa dịch dung thành thông thiên giáo chủ, nhưng trung tâm của hắn, đã hoàn toàn là trương nguyên thanh nhân vật này, thừa nhận toàn bộ nhân quả của bản thể, cứ như vậy hắn chính là một người sống sờ sờ, mà không phải phân thân.

“đi đây!” phân thân phất phất tay, hóa thành ánh sao tiêu tán.

mười lăm phút đồng hồ sau, trương nguyên thanh trở lại số 69 phố hamburg, một lần nữa đẩy ra cửa phòng.

“nếu thực có cái gì ô nhiễm, cậu cảm thấy bằng thủ đoạn huyễn thuật sư của cậu, có thể ổn định được tính cách cùng trạng thái của mình?”

catherine lười biếng ngồi tựa vào sô pha, nụ cười nghiền ngẫm.

tôi biết ngay cô sẽ nghĩ như vậy, người thông minh đều thích tưởng tượng, cũng khẳng định chắc như đinh đóng cột đối với thứ mình tưởng tượng ra.

trương nguyên thanh thản nhiên nói: “bớt nói nhảm đi!”

hắn ngồi ở sô pha một người đối diện catherine, chờ đợi đến giờ.

thông thiên giáo chủ gia nhập công hội thợ săn thời gian ngắn ngủi, đối với tổ chức không có khả năng trăm phần trăm tín nhiệm, hơn nữa trên người hắn có một mảnh vỡ thánh bàn, nghe nói phải đối mặt cường giả vị cách cao phù hộ, mang tâm lý đề phòng mới là hợp lý.

dưới loại trạng thái này, tranh thủ chút thời gian cho bản thân chuẩn bị công tác phòng ngự, cũng hợp tình hợp lý.

catherine thấy hắn không nói lời nào, càng thêm cho rằng mình nói trúng tâm tư thông thiên giáo chủ, cười quyến rũ, uyển chuyển đứng dậy, từ trong tũ gỗ góc tường lấy ra một tấm vải vẽ tranh, một cái bát đen nhánh bóng loáng, một cái bình thủy tinh màu tím.

cô mở ra vải vẽ tranh, dùng vật nặng chặn bốn góc, lại nhổ nút gỗ của bình thủy tinh, hướng trong cái bát đen sì rót vào chất lỏng màu xanh lục mực.

trương nguyên thanh ngồi ở một bên, tò mò nhìn.

catherine vươn một ngón tay lấp lánh, quấy nhanh ở trong chén chấm chất lỏng màu xanh lục mực, lấy ngón tay thay bút ở trên vải vẽ tranh vẽ ra từng phù văn giống nòng nọc.

những phù văn này vặn vẹo xấu xí, thoạt nhìn lộn xộn, tổ hợp lại, lại có loại hài hòa khó hiểu, giống như một chỉnh thể, một chỉnh thể đạo vận phù hợp.

tựa như vô số mộng và chốt.

khi catherine vẽ xong một phù văn cuối cùng, tấm vải vẽ tranh đột nhiên xông lên hào quang màu xanh lục đậm, nghi tụ thành một cánh cửa ánh sáng cao 2 mét.

“vào đi.” catherine ngoái đầu nhìn cười, bước vào cánh cửa ánh sáng.

gợn sóng màu xanh lục đậm nổi lên, cô xuyên qua cánh cửa ánh sáng, biến mất ở trong phòng.

thần trong miệng catherine, không phải ở trong linh cảnh… trương nguyên thanh hít sâu một hơi, theo catherine bước vào trong cửa.

một đợt hào quang hư ảo lóe lên, sau đó, trương nguyên thanh phát hiện mình đang ở một mảng không gian rộng lớn, bầu trời xám trắng không có mặt trời, cũng không có trăng.

ánh mặt trời hỗn độn không rõ xuyên qua tầng mây xám trắng chiếu xuống, khiến mảng thiên địa này duy trì trạng thái tranh tối tranh sáng.

chiếu vào tầm nhìn của trương nguyên thanh, là một mảng hồ nước đỏ tươi, giống như một khối ruby được khảm ở trên mặt đất.

hồ máu? hồ máu!

con ngươi trương nguyên thanh hơi co lại, sau đó nhớ tới nội dung tội phạm truy nã cấp a “minh vương” ngày đó khai ra, các thành viên đầu tiên của tự do minh ước, ở cạnh hồ máu lập ra lời thề lật đổ sự cai trị tàn bạo của giáo đình.

mà địa điểm của hồ máu, ở thần quốc!

nơi này chính là thần quốc trong miệng tự do minh ước?

trái tim trương nguyên thanh điên cuồng đập thình thịch, suýt nữa không thể khống chế cảm xúc của mình, thần hắn sắp "gặp", thật sự là vị thần linh kia sáng tạo tự do minh ước.

catherine đi đến bên cạnh hắn, vẻ mặt thành kính tôn sùng, thấp giọng nói: "nơi này chính là chỗ năm đó nguyên lão tự do minh ước lập lời thề lật đổ chính quyền tàn bạo của giáo đình."

quả nhiên… trương nguyên thanh hạ giọng: "thần rốt cuộc là cái gì vậy, ở trong hồ máu?"

catherine gật gật đầu: "hồ máu là nơi hắn ngủ say."

nói xong, quỳ rạp xuống đất, hướng về phía hồ máu quỳ gối, cái trán bóng loáng thành kính chạm xuống mặt đất.

nơi này hẳn là không phải linh cảnh, nhưng cũng không phải thế giới hiện thực, là bí cảnh trong truyền thuyết? bí cảnh cường giả vị cách cao mở ra, độc lập ở ngoài hiện thực! trong lòng trương nguyên thanh âm thầm suy đoán.

đợi catherine đứng thẳng dậy, hắn hỏi: "cô không phải nói, thần không thể buông xuống nhân gian sao?"

"ai nói cho cậu đó là chân thân của thần?" cái trán trắng nõn của catherine dính chút bùn đất, cười giòn tan nói: "ngủ say trong hồ máu, là hóa thân của hắn ở nhân gian."

hóa thân ở nhân gian… trương nguyên thanh truy hỏi: "hóa thân của thần bộ dáng thế nào?"

catherine cười thần bí: "đợi lát nữa cậu liền biết."

chương 2377: chân tướng phó bản du thuyền kinh hoàng (1)

ở dưới cái nhìn chăm chú của trương nguyên thanh, cô đi đến bên hồ máu, đầu ngón tay cắt qua cổ tay, để máu tươi hóa thành dòng chảy nhỏ rơi vào hồ máu, sau đó cúi người vốc lên một vốc máu, ngẩng đầu uống vào. máu đỏ sẫm dọc theo cái cổ trắng bóc của cô chảy xuống, có loại vẻ đẹp thê lương yêu dị.

ngay sau đó, catherine bịt tai, ngã trên mặt đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, như là gặp sự giày vò đáng sợ nào đó, đau đớn mãnh liệt khiến cô thân là chúa tể lăn lộn trên mặt đất. qua mười mấy giây, catherine dừng lăn lộn, con ngươi tan rã nhìn bầu trời, ngẩn người.

qua một lát nữa, trong mắt cô khôi phục thần thái, xoay người ngồi dậy, như trút được gánh nặng phun ra một hơi.

cô nhìn về phía trương nguyên thanh, cười nói: "dâng lên tinh huyết của mình, đổi lấy nước thần của hồ máu, cậu liền có thể đạt được thần linh che chở. nước thần sẽ làm cậu dính khí tức thần linh, một khi gặp cường giả vị cách cao công kích, thần linh sẽ ném đến cái nhìn chăm chú, ra tay cứu cậu."

"cường giả địa vị cao tôi nói là chỉ chúa tể đỉnh phong, hoặc là bán thần. chúa tể cấp 7 cấp 8 công kích, không ở trong tầm nhìn của thần linh, làm như vậy chủ yếu là thêm cho chúng ta một tầng bảo hiểm."

uống nước tắm của thần linh có thể khiến tôi lập tức giảm iq hay không… trương nguyên thanh nhìn nhìn catherine, cảm thấy đầu óc cô rất bình thường, chưa ngu ngốc, thoáng yên tâm chút.

mặt khác, phát hiện là lấy phương thức này đạt được phù hộ, hắn ngược lại nhẹ nhàng thở ra, bởi vì không cần trực diện thần linh, không cần bị thần linh phục vụ một chọi một, giảm bớt đi rất nhiều xác suất bị lột mặt nạ.

hắn đi đến bên hồ máu, catherine nhắc nhở: "nước thần ẩn chứa lực lượng thần linh, nếu uống quá nhiều, chỉ có hai loại kết quả, một là thân thể sụp đổ, trở về linh cảnh ngay lập tức. hai là biến dị thành ma thú đáng sợ, tuy có được lực lượng hủy diệt tất cả, nhưng cũng sẽ đánh mất linh trí, tương đương ý thức tử vong, hơn nữa không thể khôi phục."

"đây cũng là nguyên nhân chúng ta vì sao chỉ thêm bảo hiểm cho mình, mà không phải lợi dụng nước thần đạt được thần lực."

biến dị thành ma vật đáng sợ? thần linh là nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư?

trương nguyên thanh nói: "vậy tôi nên uống bao nhiêu?"

catherine nói: “cậu là thánh giả đỉnh phong, nhưng thân thể yếu ớt, lượng hút vào không thể vượt qua 5 mi-li-lít.”

trương nguyên thanh gật gật đầu, lòng bàn tay vốc lên một chút xíu.

cái này không vệ sinh nha, cần đun sôi rồi mới uống hay không, sát trùng một chút? trong lòng hắn sinh ra do dự, nhưng nghĩ đến mình là phân thân, lập tức cắn răng một cái, soạt một tiếng hút vào trong miệng.

nháy mắt, hắn như uống nham thạch nóng chảy, vị nóng rực nổ tung ở đầu lưỡi, ùa vào yết hầu, rơi vào dạ dày.

trương nguyên thanh chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị đốt thành tro bụi, càng trí mạng hơn là, bên tai truyền đến lời vô nghĩa đáng sợ, giống như lẩm bẩm trong lúc ngủ mơ, giống như ngôn ngữ thượng cổ nghe không hiểu.

hắn giống với catherine vừa rồi, bịt tai, phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi.

nhưng giờ này khắc này, đau đớn trên thân thể cùng linh hồn, đều không bao trùm được sự chấn động trong lòng.

ma chủng!

ma chủng của đáy khoang thuyền tàu du lịch! !

lời vô nghĩa quen thuộc, ngay cả đau đớn cũng vô cùng quen thuộc, vừa mới trải qua phó bản “tàu du lịch kinh hoàng”, trương nguyên thanh lập tức nghe ra đây là ô nhiễm của ma chủng.

sự chấn động mãnh liệt lấp đầy cảm xúc của hắn, đủ loại ý niệm trào lên như bọt khí.

nhưng thân thể cùng linh hồn đau đớn, khiến hắn không thể giữ được lý tính cùng bình tĩnh suy nghĩ, bịt tai, đau đớn quay cuồng.

trương nguyên thanh cảm giác cả người đau đớn kịch liệt, tế bào đang xé rách tổ chức lại, mầm thịt nhô ra khỏi làn da, rậm rạp, vừa ghê tởm vừa khủng bố. cái trán phát ngứa, nơi đó giống như sắp mọc ra một con mắt.

so với tàu hải yến năm 1900, ma chủng lúc này, đã mạnh hơn vô số lần.

chỉ là nước tắm vi lượng, đã thiếu chút nữa khiến hắn mất khống chế biến dị. đương nhiên, trương nguyên thanh còn chưa dùng ý chí bất khuất, vẫn gửi ở trong ô vật phẩm.

không biết qua bao lâu, trương nguyên thanh cảm giác ô nhiễm trong cơ thể dần dần dung nhập trong máu thịt tế bào, ẩn núp đi.

đau đớn khổ sở của thân thể cùng linh hồn sau đó biến mất.

“phù…” trương nguyên thanh ngồi dậy, giống với catherine vừa rồi, như suy yếu phun ra một hơi.

catherine yểu điệu đứng ở một bên, cười nói:

“nước thần sẽ ẩn núp ba ngày trong cơ thể cậu, trong vòng ba ngày, cậu nếu gặp chúa tể đỉnh phong, bán thần, thần linh sẽ ném tới cái nhìn chăm chú, cứu cậu một mạng.”

“không tệ!” trương nguyên thanh gật gật đầu, làm bộ lộ ra sự kiêng kị, e ngại cùng một phần thành kính.

catherine nhìn hết biểu cảm nhỏ của hắn, phi thường hài lòng, chỉ chỉ cánh cửa ánh sáng màu xanh lục đậm: “đi thôi, thần linh không thích người khác quấy rầy.”

chương 2378: chân tướng phó bản du thuyền kinh hoàng (2)

trương nguyên thanh không nói nhảm, đi theo catherine về phía cánh cửa ánh sáng, trước khi bước vào trong cánh cửa, hắn dừng bước, quay đầu nhìn hồ máu một lần.

về tới phòng, catherine cúi người thu thập vải vẽ cùng vật liệu, trương nguyên thanh vội vàng đi lên, hỏi:

“tài liệu vẽ phù văn là cái gì?”

vừa hỏi, vừa khắc hết phù văn trên vải vẽ vào trong đầu.

“chất lỏng thần linh ban cho, mỗi một vị chúa tể đều có.” catherine thản nhiên trả lời, tựa như tiền bối dịu dàng xinh đẹp

đang dẫn dắt người mới, “chờ cậu cuối năm vượt qua phó bản giết chóc, tấn thăng chúa tể, cậu cũng sẽ đạt được một phần.”

catherine cất kỹ vải vẽ cùng máu thần linh, đóng lại cửa tủ.

để sau mang đồ trộm đi, mở ra cánh cửa ánh sáng của bí cảnh, hướng bên trong ném bom hạt nhân, san bằng tự do minh ước! trương nguyên thanh thầm nghĩ.

lúc này, catherine nằm nghiêng ở giường quý phi, hất váy, lộ ra đôi chân dài trắng bóng, vẻ mặt quyến rũ nhìn thông thiên giáo chủ:

“đêm mai quyết chiến, sống cùng chết không thể nào đoán trước, không có ý định phóng túng một phen?”

trương nguyên thanh nháy mắt dựng lên lều vải, tim đập nhanh hơn, hóc môn điên cuồng tiết ra, mị hoặc cấp chúa tể khiến trong đầu của hắn chỉ còn lại các loại cách viết chữ “côn”.

hắn dập tắt ham muốn của mình, mặc cho lều trại dựng lên cao cao, mặt không biểu cảm nói:

“quả thực nên giết mấy chính khách tham lam phóng túng một phen!”

nói xong, mở ra xuyên qua mộng cảnh, biến mất khỏi gian phòng.

… catherine tức giận quét hết đồ uống trên bàn trà xuống đất, bộ ngực cao vút phập phồng một lát, cô hầm hừ nói:

“sớm hay muộn có một ngày, hắn sẽ quỳ gối dưới váy mình, cầu mình sủng hạnh.”

càng là người đàn ông không có được, cô càng si mê. nhất là loại đàn ông lạnh lùng không nhìn sức quyến rũ của cô, có thể kích phát dục vọng chinh phục của cô nhất.

chỗ giao giới quận kings cùng đảo manhattan, trong phòng trống không người ở.

thông thiên giáo chủ xuất hiện trong ánh sao dâng lên, ánh mắt của hắn nhìn về phía ghế sô pha xốc lên vải chống bụi, bản thể ngồi ở đó xem video ngắn, ăn gà rán.

“nơi cậu vào hẳn là bí cảnh, động thiên phúc địa trong truyền thuyết cổ đại.” trương nguyên thanh ném một cái chân gà cho

phân thân, “sau khi cậu vào bí cảnh, tôi liền mất liên lạc với cậu.”

bản thể và phân thân là đồng nguyên, mà làm chủ nhân gương yata, ý thức của trương nguyên thanh có thể buông xuống phân thân, tựa như thao túng âm thi, linh phó.

nhưng ở trong nháy mắt phân thân tiến vào cánh cửa ánh sáng, trương nguyên thanh liền bị “bôi đen”.

thông thiên giáo chủ tiếp nhận chân gà ngậm vào miệng, giơ tay lên, cầm da mặt, “xoẹt” một tiếng, da người hoàn mỹ mỏng như cánh ve liền bị giật xuống.

thông thiên giáo chủ vừa ăn chân gà, vừa nói: “có cái phát hiện rung động lòng người.”

hắn vứt da người hoàn mỹ ra.

trương nguyên thanh lấy tay tiếp lấy, “phát hiện gì?”

thông thiên giáo chủ nhìn cocacola trên bàn trà một cái, nói: “cậu uống trước một ngụm.”

“không uống!” trương nguyên thanh vẻ mặt hồ nghi, “có rắm thì đánh, đừng giấu tâm tư nho nhỏ nữa.”

“cậu không tín nhiệm tôi như vậy? tôi là phân thân của cậu đó.”

“cũng bởi vì cậu là phân thân của tôi, vậy tôi mới không tin.” trương nguyên thanh khịt mũi coi thường.

chính mình tính tình thế nào, mình lại không biết?

“vậy cậu càng nên rõ, mình ngây thơ bao nhiêu.” phân thân nhún nhún vai.

trương nguyên thanh không phản bác được bưng lên cốc giấy, vừa uống một ngụm coca, liền nghe thông thiên giáo chủ nói ra:

“thần của tự do minh ước chính là ma chủng trong phó bản du thuyền kinh hoàng.”

“phốc…” trương nguyên thanh phun hết cả ngụm coca, hắn hoàn toàn không để ý tới đồ uống chảy xuống ngực, trợn mắt hốc mồm nhìn phân thân, “cậu, cậu nói cái gì? !”

“thần linh của tự do minh ước chính là ma chủng.” giọng phân thân trầm thấp: “tôi tiến vào thần quốc của tự do minh ước, thần quốc trong miệng “minh vương”, ngủ say dưới cái hồ máu kia, chính là ma chủng.”

trương nguyên thanh trợn tròn mắt, vẻ mặt ngây ngốc, như pho tượng không nhúc nhích.

rất lâu sau, hắn dùng sức chà xát, để mình “sống” lại, nói khẽ: “thì ra là như vậy, thì ra là như vậy… tôi biết chân tướng giáo đình hủy diệt rồi.”

năm 1900, sao băng rơi xuống ở châu âu, hải vực nam bộ liên hiệp anh, ô nhiễm sinh vật dưới biển, chính phủ liên hiệp anh điều động tàu hải yến ra biển vớt.

sau khi tàu hải yến chìm, người sống sót duy nhất steven simpsons mang theo ma chủng thoát đi, mười mấy năm sau, âm thầm tích lũy lực lượng, bồi dưỡng thế lực ma chủng, thành lập tự do minh ước, kích động chiến tranh thế giới. ở trong trận chiến tranh quét ngang toàn bộ châu âu đó, giáo đình tan thành tro bụi, trở thành lịch sử.

thông thiên giáo chủ lặng lẽ mấy giây, thấp giọng nói:

“cậu cảm thấy thân phận chân thật của ma chủng là ai?”

“trong lòng cậu đã có đáp án.” trương nguyên thanh nhìn lại phân thân.

từ trên trời giáng xuống sao băng, thần linh của tự do minh ước, ma chủng có thể làm người thường biến dị thành giết chết thánh giả đỉnh phong, cùng một đám thánh giả… thân phận của nó đã rõ ràng:

tà thần nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư!

chương 2379: chân tướng phó bản du thuyền kinh hoàng (3)

virus xâm lấn linh cảnh!

tồn tại vô thượng có thể so với nhân viên quản lý linh cảnh!

viên sao băng kia chính là ma chủng ác ma ném xuống nhân gian.

“lúc giáo đình hủy diệt, đã có ba vị bán thần, có truyền thừa của người tu hành cổ đại, có tàng bảo khố phong phú, một quái vật khổng lồ như vậy, cũng chỉ có loại tồn tại kia mới có thể hủy diệt.” thông thiên giáo chủ thở dài, phân tích:

“linh cảnh mới mở, đại bộ phận linh cảnh hành giả đều là độc hành hiệp, dựa vào săn tiền thưởng làm việc sinh hoạt, hoặc là dứt khoát trở thành địa chủ, nô dịch người thường. chỉ có giáo đình dựa vào truyền thừa của người tu hành cổ đại, nhanh chóng tổ chức lại tán tu, nội bộ cải cách, không mấy năm đã tạo thành trật tự vững chắc.”

“theo đà này, một trăm năm sau, giáo đình tuyệt đối là tổ chức hợp pháp chúa tể thế giới, bất cứ nghề nghiệp tà ác, tổ chức tà ác nào, đều phải run rẩy dưới uy áp của giáo đình.”

trương nguyên thanh lên tiếng bổ sung: “cũng bao gồm tổ chức hợp pháp.”

thông thiên giáo chủ “ừ” một tiếng, “tóm lại, nếu giáo đình không diệt, toàn bộ thế giới đều là tổ chức hợp pháp, trận doanh đối kháng chỉ là chuyện cười.”

trương nguyên thanh thở dài nói: “cho nên, năm 1900, trên trời rơi xuống sao băng, mở màn giáo đình hủy diệt. tà thần tự mình xuống sân, thật con mẹ nó không giảng võ đức nha.”

hắn lộ ra vẻ ảo não: “ai bảo trận doanh hợp pháp không có nhân viên quản lý chứ, phải nói cho hội trưởng chuyện này.”

phân tích đến đây, tất cả chi tiết từng làm hắn hoang mang đều có giải thích.

ví dụ phó bản thánh giả đỉnh phong, bối cảnh lại là năm 1900, bởi vì phó bản tàu hải yến có ý nghĩa đặc thù, linh cảnh mang sự kiện này tạo thành phó bản, không biết có phải là muốn tiết lộ tin tức cho hậu nhân hay không.

“không có khả năng nói cho hội trưởng!” thông thiên giáo chủ trầm giọng nói: “cậu không biết chuyện trong bí cảnh. tôi đã uống vào nước tắm của ma chủng, trên người có khí tức của nó, gặp được lực lượng cấp bán thần, ma chủng sẽ ném tới cái nhìn chăm chú.”

ngay sau đó mang công hiệu của nước thần nói cho trương nguyên thanh.

“ma chủng có thể thông qua nước thần ném tới cái nhìn chăm chú, nói rõ nước thần cùng ma chủng có liên hệ. nếu như vậy, cậu liền không thể trở lại trong gương yata, ba ngày sau nói sau.” trương nguyên thanh mang gương yata bên cạnh mông ném cho phân thân:

“cho cậu ba ngày thời gian hoạt động ngoài trời, ừm, catherine đối với chúng ta cũng không tệ, nhớ mua chút hoa quả thăm hỏi một phen.”

điên cuồng ám chỉ.

“tôi cũng rất muốn ngủ cô ta, nhưng cô ta ngủ xong bảo tôi thanh toán trả giá thì làm sao bây giờ?” thông thiên giáo chủ lo lắng:

“nếu như cô ta định dùng ở thời khắc mấu chốt, tạm thời ẩn nhẫn, tôi chỉ cần trở lại gương yata, nhân quả xóa bỏ, cô ta liền sẽ phát hiện mình không cách nào thu tiền chơi gái.”

trương nguyên thanh vỗ tay một cái: “cái này chẳng phải chơi miễn phí sao!”

dù sao có rất nhiều loại biện pháp tiêu trừ trả giá, có thể bịa ra rất nhiều lý do.

mắt thông thiên giáo chủ sáng lên, sau đó lộ ra vẻ mặt chính nhân quân tử: “không được, tôi là người có bạn gái, quan nhã biết sẽ tức giận.”

“quan nhã là bạn gái của tôi, cũng không phải bạn gái của cậu.”

“có đạo lý!” thông thiên giáo chủ ném gương yata về phía trương nguyên thanh: “bản thể, tôi cũng đi.”

phân thân không có ô vật phẩm, không có khả năng mang theo đạo cụ, nhỡ đâu gương yata bị catherine lấy được, vậy thì xong con ong.

nhìn phân thân hóa thành ánh sao tiêu tán, trương nguyên thanh hưng phấn bẻ tay.

lúc này, ánh sao dâng lên lần nữa.

thông thiên giáo chủ đi mà quay lại, cho hắn một cái liếc mắt: “cho tôi mượn dùng bình xịt kẻ bền bỉ.”

trương nguyên thanh đáp lại bằng một cái liếc mắt, tất cả đều trong im lặng.

đợi phân thân phun xong bình xịt kẻ bền bỉ rời đi, trương nguyên thanh lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho quan nhã, nói mình đang có nhiệm vụ, cần tiến hành một đợt quan tinh dài đằng đẵng phức tạp, đêm nay sẽ không về.

“mẹ em đến new york, ngày mai hẹn em ăn cơm, du lịch.” quan nhã trả lời.

“em một cô nàng con lai lớn lên ở liên bang tự do, du lịch cái gì?” trương nguyên thanh lầu bầu trả lời.

new york làm đô thị lớn cấp quốc tế, quan nhã sinh ra ở liên bang tự do, không có khả năng chưa từng tới.

“em tuổi còn trẻ đã thủ tiết, phó tuyết vẫn sẽ thương em, dẫn em giải sầu một phen chứ sao.” trong tin nhắn của quan nhã kẹp thương mang bổng.

“vậy đi đi.” trương nguyên thanh nói: “ngày mai bảo tiểu đội người chết đừng đi ra ngoài, nghỉ ngơi dưỡng sức, nhất là không được đụng vào phụ nữ, bảo anh gà đỏ thu liễm một chút.”

anh gà đỏ là hỏa sư thô bỉ, tinh lực tràn đầy, ở new york, bận rộn viện trợ các chị em hoa kiều sinh hoạt khó khăn, dần dần không vừa lòng, cưỡi lên dạ chiếu ngọc sư tử.

gần đây nghe nói bắt đầu thử lái ô chuy.

chú thích “lái ô chuy” ý nói đoạn này là nói tìm gái tây trắng và tây đen. hết chú thích.

chương 2380: giống như ma quân (1)

quan nhã thăm dò trả lời: “ngày mai có nhiệm vụ?”

“đừng hỏi!”

nhìn thấy bạn trai trả lời, quan nhã thân là thám báo ngầm hiểu, trả lời một câu chúc ngủ ngon, kết thúc tin nhắn giao lưu.

trương nguyên thanh lập tức ngồi khoanh chân, nắm gương yata, suy nghĩ đắm chìm vào đạo cụ, chia sẻ tầm mắt của thông thiên giáo chủ.

số 69 phố hamburg, phòng bao.

catherine đẩy ra một cánh cửa bên trong phòng, tiến vào phòng ngủ chính, đang muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, ngủ một giấc thật ngon, bỗng nhiên vành tai khẽ động, xuyên thấu qua cửa cách âm nặng nề, nghe thấy hành lang truyền đến tiếng bước chân.

ngay sau đó, cửa cách âm nặng nề bọc đồng thau bị đẩy ra, thông thiên giáo chủ đi mà quay lại…

“cậu còn có việc?”

catherine vừa mới cầu hoan bị từ chối, tâm tình không tốt, sắc mặt có chút lạnh nhạt.

nhưng rất nhanh, cô nhìn thấy bụng dưới thông thiên giáo chủ lều trại cao chót vót, đôi mắt đẹp hơi sáng ngời, khóe môi không tự giác nhếch lên, trêu tức lại quyến rũ kêu một tiếng.

thông thiên giáo chủ vẻ mặt lạnh lùng như trước, đầu to rõ ràng lý trí, nhưng đầu nhỏ đã bán đứng hắn.

“tôi cảm thấy cô nói rất đúng.” hắn từng bước một tới gần catherine, nháy mắt nắm lấy vòng eo dưới váy đen, đẩy thân thể đầy đặn mềm mại về phía mình.

catherine mang theo quả bóng húc người ta, lao vào vòng tay tràn ngập mùi hóc môn nam tính, theo bản năng một tay vuốt ve ngực, một tay hướng xuống.

sự nhiệt tình như bàn ủi kia, khiến catherine thân trải trăm trận ngẩn người, ngay sau đó đôi mắt tỏa sáng, hít thở trở nên dồn dập.

cô cười khanh khách nói: “cậu cũng muốn như vậy rồi, còn chờ cái gì chứ?”

một tay trương nguyên thanh bế cô lên, vứt ở trên giường, catherine “ai da” một tiếng, lại cười khanh khách lên, thuận thế vén làn váy lên, lộ ra đôi chân đẹp như bạch ngọc mị hoặc hắn.

tiểu hắc côn đến đây… trương nguyên thanh cởi áo, ánh mắt nóng rực lao lên.

nệm mềm mại bỗng nhiên trầm xuống, sau đó là tiếng huyên náo, váy đen, nội y, quần dài… từng món rơi vãi trên sàn nhà.

ánh đèn trong phòng ngủ phối hợp tối đi, mờ ảo mê ly.

trương nguyên thanh hai tay chống giường, cúi đầu đánh giá người đẹp dưới thân, ngũ quan đẹp đẽ hoàn mỹ, khuôn mặt quyến rũ mê ly, cái cổ thon dài trắng muốt, vai thơm tròn trịa, xương quai xanh đẹp đẽ, da thịt căng mịn thổi nhẹ là rách.

bụng dưới trắng nõn mềm mại, lớp chất béo thật mỏng khiến hắn nhịn không được dán lòng bàn tay vào, tinh tế cảm thụ lòng bàn tay truyền đến sự mềm mại.

“cô sẽ bảo tôi thanh toán trả giá à?” trương nguyên thanh miệng đắng lưỡi khô yết hầu nhấp nhô.

“cậu nói xem?” catherine cười tủm tỉm nói.

trương nguyên thanh lui người về, cười ha ha nói: “tôi bỗng nhiên thay đổi chủ ý rồi, bây giờ rời đi còn kịp nha.”

catherine vội vàng dùng đôi chân như mãng xà trắng quắp lấy eo của hắn, xẵng giọng: “nghĩ cũng đừng nghĩ.”

vội vàng hướng hắn thi triển mị hoặc, dẫn dụ ham muốn của hắn.

trương nguyên thanh quả nhiên luân hãm, hít thở dồn dập, cắn một cái vào bờ vai của cô, catherine than khẽ một tiếng, “đau !”

sau một giờ, trong tiếng thút thít cầu xin tha thứ của catherine, mưa rào cuồng phong đột nhiên tanh, phòng ngủ khôi phục yên tĩnh.

catherine nằm nghiêng trên giường, trên thân che chăn mỏng tơ lụa sáng ngời, một đôi chân lộ ở bên ngoài, ngón chân cuộn lại, bắp chân khẽ co giật.

linh hồn bị trói buộc, tương tự khế ước kỵ sĩ… sau khi phun trào trong cơ thể catherine, trương nguyên thanh cảm ứng linh hồn bị lực lượng nào đó đóng lên dấu ấn, suy đoán là kỹ năng “đòi tiền chơi” của nghề nghiệp ái dục.

“cậu quá lợi hại rồi.” catherine thở gấp, mái tóc xám trắng thấm mồ hôi dán trên mặt, da thịt nổi lên ửng đỏ say lòng người, cô nói:

“so với cậu càng lợi hại hơn tôi chỉ từng gặp một người, chính là ma quân!”

“catherine, cô quá võ đoán rồi.” trương nguyên thanh đè lên lần nữa, dù sao đã bị đóng lên nhãn hiệu, không bằng phóng túng một đêm.

màn đêm ngoài cửa sổ dần dần lui, ánh rạng đông xám trắng buông xuống, động tĩnh trong phòng ngủ từ đầu đến cuối chưa dừng lại, thẳng đến khi mặt trời từ đường chân trời toát ra, chiếu xuống ánh nắng ấm áp mạnh mẽ.

cơn điên cuồng của hai người mới dừng lại, catherine nằm ở trên giường, ánh mắt tan rã nhìn chằm chằm trần nhà, lẩm bẩm:

“tôi quả thực quá võ đoán rồi, cậu là người so với ma quân còn lợi hại hơn… không, cậu mạnh hơn hắn, hắn là thần dạ du, tinh lực dồi dào, mà cậu là huyễn thuật sư, lại bền bỉ, khỏe mạnh giống như hắn.”

mùi vị ái dục coi như không tệ nha… trương nguyên thanh nhớ lại thâu đêm suốt sáng điên cuồng, chỉ cảm thấy mở ra cánh cửa thế giới mới.

ái dục cùng những phụ nữ khác là hai giống loài riêng, không phải phương diện giá trị nhan sắc cùng dáng người khác nhau, phụ nữ nhan sắc đẹp vóc người cao nóng bỏng chỗ nào cũng có, nghề nghiệp ái dục cho dù có bị động “thân thể hoàn mỹ”, cũng không có khả năng nghiền ép những người đẹp chất lượng cao kia.

chương 2381: giống như ma quân (2)

khác nhau ở chỗ sức quyến rũ của nghề nghiệp ái dục, khi nam hoan nữ ái, đặc tính ái dục phát huy đến lớn nhất, một ánh mắt một tiếng rên, một cái động tác chậm rãi vặn eo, liền khiến trương nguyên thanh ham muốn tăng vọt, trầm mê trong đó không thể rút ra được.

như là một bình thuốc độc đòi mạng.

về sau bình xịt kẻ bền bỉ chuyên dùng để đối phó nghề nghiệp ái dục.

phụ nữ nghề nghiệp khác, không thể thừa nhận tổ hợp thần dạ du và bình xịt kẻ bền bỉ, ừm, mộc yêu tính cách sinh sôi có lẽ cũng có thể… tóm lại nếu như là quan nhã, sau nửa đêm đã muốn một kiếm đâm ngã hắn, thụ tinh mà chạy.

mặt khác, hắn còn phát hiện một cái trả giá của bình xịt kẻ bền bỉ, trả giá không viết ở trong « ghi chú » tiêu hao thận.

phun sương có thể giao cho người sử dụng vô hạn cứng chắc, nhưng sẽ không cho tinh lực cuồn cuộn không dứt, chỉ có số ít nghề nghiệp sức khôi phục mạnh như thần dạ du mới có thể khống chế phun sương.

“đêm nay cô sẽ tham chiến sao?” trương nguyên thanh thử dò xét, giọng điệu bình thản tựa như thuận miệng hỏi một lần.

“đương nhiên!” catherine rúc vào trong lòng hắn, dịu dàng nói:

“kết cấu của cao tầng tự do minh ước, bây giờ có thể hướng cậu nói một chút rồi. đầu tiên, thế lực chủ yếu của chúng ta là tổ chức tự do: hội sinh vật luyện kim, câu lạc bộ tửu thần cùng giáo hội dạ thần.

“ba tổ chức lớn là dòng chính của tự do minh ước, nhưng chỉ có cao tầng trung tâm cùng thánh giả có tiềm lực biết tự do minh ước tồn tại. còn tổ chức tự do của đại khu thứ hai, trước mắt vẫn là quan hệ hợp tác.”

trương nguyên thanh giật mình: “vì sao trận doanh tà ác của đại khu thứ hai là quan hệ hợp tác?”

thông thiên giáo chủ mặc dù là nghề nghiệp tà ác, nhưng lại là tên cuồng cố chấp ghét ác như thù, tuyệt đối sẽ không tiếp nhận trận doanh tà ác là “tự do” .

“bởi vì khu khác biệt, thần linh không giống nhau.” catherine hỏi gì đáp nấy, nhưng vấn đề này, tựa như vượt ra khỏi phạm vi nhận biết của cô, “nguyên nhân cụ thể tôi không biết.”

ý tứ câu này là, trận doanh tà ác của đại khu thứ nhất, chỉ có một thần linh? cho nên mới có thể thống lĩnh ba đại tổ chức tà

ác, nhưng cái này không đúng, ma chủng rõ ràng là nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư, thần linh của hú tửu giả cùng vĩnh dạ kia đâu? trương nguyên thanh ngẩn người.

hắn nghĩ một chút, có hai loại khả năng, loại khả năng thứ nhất: vị thần linh kia phía sau tự do minh ước, cũng không chỉ là nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư, rất có thể là tồn tại tập hợp ba đại nghề nghiệp tà ác vào một thân. tựa như oa hoàng của đại khu thứ hai, không phải cũng là song nghề nghiệp nhạc sĩ cùng học sĩ.

loại khả năng thứ hai, thần linh hú tửu giả, vĩnh dạ xảy ra vấn đề, hoặc là bỏ trống, tựa như nhân viên quản lý của linh cảnh trống chỗ.

nếu chỉ có một thần linh, vậy áp lực của trận doanh hợp pháp liền nhỏ, tìm cơ hội từ catherine nơi này trộm đi vải vẽ cùng mực, mở ra bí cảnh kia, sau đó hướng bên trong ném bom hạt nhân.

chỉ cần giải quyết ma chủng, thần linh của trận doanh tà ác còn muốn buông xuống nhân gian liền không dễ dàng như vậy. nếu như buông xuống nhân gian dễ dàng như vậy, một thế kỷ đến nay, vì sao cũng chưa xuất hiện tiếp tình huống năm 1900 thiên thạch trên trời rơi xuống?

không biết tà thần của đại khu thứ hai là ai… trương nguyên thanh chợt nhớ tới trong phó bản giết chóc ngày đó, lão mõ lấy ma thần tám tay làm môi giới, ngược dòng tìm hiểu bản nguyên, hắn theo góc nhìn của lão mõ, nhìn thấy một đôi mắt đáng sợ.

vẻn vẹn nhìn thấy đôi mắt kia, mình sa ngã ngay tại chỗ, hướng về yêu mê hoặc chuyển hóa, nếu không có nhật chi thần lực chí cương chí dương của lão mõ tịnh hóa ô nhiễm, nguyên thủy thiên tôn đã sớm trở thành hồng nhân đứng đầu của binh chủ giáo.

suy nghĩ chuyển động, catherine tiếp tục nói:

“thế lực lớn thứ hai chính là công hội thợ săn trải rộng liên bang tự do cùng châu âu, công hội thợ săn là con đường tự do minh ước thao túng tán tu cùng tìm kiếm sâu mọt bên trong tổ chức hợp pháp.”

cô chính là sâu mọt trong tổ chức hợp pháp! trương nguyên thanh nhịn không được ở trong lòng lẩm bẩm.

“thế lực lớn thứ ba chính là gián điệp ẩn náu ở trong tổ chức hợp pháp, bộ phận này thành viên không nhiều, cấp độ càng cao, số lượng càng ít, bình thường là sẽ không vận dụng.”

trương nguyên thanh thử dò xét: “gián điệp bên trong phân bộ thiên phạt new york là ai?”

catherine cười khanh khách nói: “không nói cho cậu.”

xem ra đêm qua còn chưa đủ ra sức nha… trương nguyên thanh không hỏi nhiều, lấy thiết lập nhân vật lạnh lùng của thông thiên giáo chủ, sẽ chỉ tò mò hỏi một chút, nhưng dồn dập truy hỏi, liền dễ bại lộ vấn đề.

catherine dù sao cũng là chúa tể, mặc dù sắc dục che lòng, vừa đạt được sự thỏa mãn to lớn, không đủ lý trí, nhưng không có khả năng đánh giá thấp trí thông minh cùng trình độ nhạy bén của đối phương.

chương 2382: giống như ma quân (3)

“chiến đấu đêm nay, có bao nhiêu phần trăm nắm chắc?” trương nguyên thanh thấp giọng nói.

“tám phần!” catherine nhếch miệng.

tám phần… kết quả quan tin của mình là, chiến tranh thánh giả cảnh tất thắng, như vậy vấn đề ở giai đoạn chúa tể, mục tiêu đêm na của trận doanh tà ác là cao thủ chúa tể cảnh… trương nguyên thanh thản nhiên nói:

“quá tốt rồi! trong thánh giả của tổ chức hợp pháp, chỉ có cú mang kia là uy hiếp, các người tốt nhất sớm đưa hắn về linh cảnh.”

catherine cười nói: “yên tâm, cú mang đêm nay nhất định phải chết không nghi ngờ.”

trong lòng trương nguyên thanh thầm mắng một tiếng “đệch”, mặt ngoài không biểu lộ gì: “nói thế nào?”

catherine đắc ý: “đến lúc đó cậu liền biết.”

thấy không thăm dò được tình báo, trương nguyên thanh không nói nhảm nữa, đẩy ra thân thể đầy đặn nhiều chất lỏng của catherine, đứng dậy mặc quần áo.

catherine được ăn no không ngặn cản, ôm chăn mỏng tơ lụa bóng loáng, lười biếng nheo mắt, dịu dàng nói:

“đêm nay chú ý bảo vệ tốt bản thân, nhiệm vụ của cậu là phụ trợ, xung đột chính diện không cần cậu. chậc chậc, tôi không nỡ để cậu chết.”

trương nguyên thanh mặc quần áo xong, hỏi: “cô đòi thù lao?”

catherine cười tủm tỉm nói: “vội cái gì, chờ cậu còn sống trở về nói sau. đúng rồi, người hư vô giáo phái rất có hứng thú với cậu, sau đêm nay quyết chiến tôi giới thiệu các người làm quen.”

cô vô cùng tự tin đối với năng lực sinh tồn của huyễn thuật sư, nhất là ở ban đêm.

người hư vô giáo phái nghi ngờ đối với thân phận của mình? hoặc, là catherine dự định nghiệm chứng thân phận mình lần nữa? người hư vô giáo phái kia phải chết… mặc quần áo xong, trương nguyên thanh mở ra kỹ năng xuyên qua mộng cảnh, rời câu lạc bộ dưỡng sinh.

9 giờ sáng, sau khi gặp mặt phân thân, trương nguyên thanh đi vào cao ốc ngân hàng, vốn muốn tìm winnie nói chuyện, đột nhiên nghĩ tới khế ước hôm qua ký kết ở phòng họp số 3.

không được mang nội dung trong cuộc họp, lấy bất cứ phương thức nào tiết lộ cho bất cứ kẻ nào.

cái này ý nghĩa, ở trước khi quyết chiến, đội ngũ hành động không có khả năng chủ động thảo luận chiến thuật cùng chiến đấu.

lúc này trương nguyên thanh mới ý thức được, khế ước này hoàn toàn là tự trói tay chân.

người đưa ra nội dung khế ước chính là sean med, mà winnie không phản đối, lấy trí tuệ của bọn họ, không nên phạm sai lầm cấp thấp nha, nhưng hai người không có khả năng cùng là gián điệp của tự do minh ước…

được rồi, tranh đấu giữa chúa tể mình không nhúng tay được, thôi diễn cũng như lọt vào trong sương mù, chú ý bản thân trước đi… trương nguyên thanh tựa trên ghế làm việc, suy nghĩ câu nói kia của catherine là cú mang nhất định phải chết!

cú mang có hai món đạo cụ cấp chúa tể, đây là tin tức đã sớm lộ ra, muốn giết nhân vật như vậy, không có gì ngoài hai loại biện pháp: một, mời cao thủ cấp chúa tể. hai, gậy ông đập lưng ông, vận dụng đạo cụ cấp chúa tể.

“nếu như là vận dụng đạo cụ cấp chúa tể, vậy tất nhiên là tính châm chích rất mạnh, có thể nháy mắt giết chết cú mang. không đúng, thánh giả đại hỗn chiến, biến số nhiều như vậy, catherine dựa vào cái gì dám nói cú mang nhất định phải chết?”

“ặc, bức tranh hỗn loạn cùng hình thần câu diệt đao đều không có đủ năng lực phòng ngự, đối phương tùy ý đưa ra một món đạo cụ cấp chúa tể, liền có thể nháy mắt giết chết mình.”

đạo cụ cùng loại hình, số lượng thật ra không có ý nghĩa, dù hắn có mười món đạo cụ chúa tể loại công kích, đối phương chỉ cần đưa ra một món, nắm bắt cơ hội, liền có thể nháy mắt giết hắn.

bởi vì mười đạo cụ loại công kích, cũng không cách nào phòng ngự công kích của đối phương.

thánh giả chính là yếu ớt như thế, có chiến lực cấp chúa tể, không đại biểu có vị cách cấp chúa tể, đây là thứ dựa vào đạo cụ không thể bù đắp.

thật ra đạo cụ loại phòng ngự, trương nguyên thanh là có, chính là bộ trang bị tử kim, nhưng nó là đạo cụ của riêng nguyên thủy thiên tôn, khác với đạo cụ còn lại.

cho dù người biết một điểm này rất ít, nhưng có thể không dùng ở trước mắt bao người, thì tốt nhất không dùng.

“vậy cũng chỉ có thể dựa vào không giảng võ đức, dựa vào lừa gạt, dựa vào đánh lén.” trong lòng trương nguyên thanh đã có chủ ý.

11 giờ đêm.

new york, tầng cao nhất cao ốc ngân hàng.

bên cạnh sân bay có một căn mật thất quanh năm khóa cửa, khóa cửa mật thất có thể so với kho bạc của ngân hàng, bên trong tường xi măng khảm tấm thép dày 12 xăng-ti-mét, trừ khi là hỏa lực oanh tạc cấp bậc chiến tranh, bằng không bom mìn khó mà rung chuyển. đi kèm với đó là cấp bậc bảo mật của nó, cần ba đầu sỏ phân bộ thiên phạt new york cùng nhau mở ra.

winnie berent đi thang máy, đến tầng cao nhất, nhìn thấy channing loo cùng sean med đã chờ ở cửa mật thất.

ba người không trao đổi, ăn ý nhập vào mật mã riêng mình nắm giữ, quét mống mắt xác nhận, liên tục mở ra ba cánh cửa sắt dày 10 xăng-ti-mét.

chương 2383: trận chiến bến cảng (1)

cửa sắt thứ tư không có khóa móc, không cần nhập mật mã, cũng không cần vân tay, mống mắt chứng nhận, trên cửa sắt điêu khắc chú văn phức tạp.

một lớp "cửa" cuối cùng là trận pháp, nói chuẩn xác, là trận pháp phong ấn.

tổng bộ thiên phạt năm đó bố trí trận pháp này, vận dụng đạo cụ vị cách cao của hai nghề nghiệp hư không và vĩnh dạ, có thể nói trừ nghề nghiệp hư không cấp bán thần, gần như không ai có thể chui vào mật thất.

cái này càng không cần lo, bởi vì nghề nghiệp hư không cấp bán thần, cả thế giới chỉ có một người.

một khi mắt trời mất trộm, nhất định là tên kia làm.

ba đầu sỏ thiên phạt ăn ý lấy ra ba lá bùa tam giác bằng bạc, thúc giục linh lực rót vào trong đó, cũng đặt bàn tay lên cửa sắt, niệm chú ngữ.

theo chú ngữ, bùa tam giác bằng bạc bộc phát ra ánh sáng trắng chói mắt, trong nháy mắt chú ngữ dừng lại, hào quang màu trắng lao vào chú văn điêu khắc trên cửa.

"rắc!"

lưỡi khóa cửa sắt bật ra, chú văn trên cửa ẩn đi không thấy nữa.

channing loo thu hồi bùa tam giác bạc, nhìn về phía hai vị đồng nghiệp, mỉm cười cảm khái:

“lần trước vận dụng mắt trời, là bao nhiêu năm trước rồi?”

chấp hành quan sean đáp lại:

“hơn ba mươi năm trước thì phải, tổng thống vô năng lại không não muốn dùng đầu đạn hạt nhân nổ chết dạ thủ của giáo hội dạ thần, ban giám đốc cũng không não đáp ứng yêu cầu của đối phương, đầu đạn hạt nhân cuối cùng đã bắn ra, đáng tiếc chưa nổ.”

“vũ khí khoa học kỹ thuật trước mắt của nhân loại, làm sao có thể giết chết cường giả cấp bán thần chứ?”

winnie berent thản nhiên nó: “hai vị, thời gian có hạn, không phải lúc ôn chuyện cũ.

30 năm trước, cô vừa mới ra đời.

ba đầu sỏ đẩy ra cửa sắt, tiến vào mật thất.

đèn mật thất tự động sáng lên, cả gian mật thất là bố cục hình vuông, trần nhà cùng sàn dán gạch vuông màu đen, không có cửa sổ, không có đồ gia dụng tạp vật, ở giữa dựng cột tròn bằng sắt cao 1 mét.

phần đỉnh của cột tròn lơ lửng một quả cầu thủy tinh to bằng quả bóng rổ, trong quả cầu là một con mắt nhắm chặt.

sean med phất tay kéo theo luồng khí, đóng cửa sắt lại, sau đó hướng về quả cầu thủy tinh giơ bàn tay, ý bảo winnie có thể bắt đầu.

dựa theo ba đầu sỏ bàn bạc, lần này mắt trời do winnie phụ trách sử dụng, chờ sau khi khóa được vị trí của quân địch, sean med thân là phong pháp sư, tốc độ nhanh nhất, hơn nữa có được quyền khống chế bầu trời, đưa các chúa tể thiên phạt đi chiến trường, mà channing loo của ban giám đốc tọa trấn phân bộ thiên phạt, đồng thời cũng có thể bảo vệ winnie mất đi thị lực.

winnie cất bước tiến lên, đặt bàn tay ở trên quả cầu thủy tinh, thu đạo cụ loại quy tắc này vào ô vật phẩm, sau đó lấy ra, hoàn thành nhận chủ.

tiếp theo, tay cô vạch một cái ở mặt ngoài quả cầu thủy tinh, con mắt trong quả cầu chợt mở ra, con mắt này không có con ngươi, bên trong là một mảng thâm thúy u ám. trong tích tắc, trừ winnie thân là chủ nhân, channing và sean cảm nhận được cái nhìn chăm chú trong cõi hư vô, đứng ngồi không yên, như bị dí dao vào lưng, có một loại ảo giác toàn bộ bí mật đều bị thấy rõ.

tay trái winnie đè chặt quả cầu thủy tinh, ánh mắt nhìn chằm chằm hư không, tay phải hiện ra trạng thái tan rã vạch ở trên hư không, ở giao diện bản thân mới có thể nhìn thấy viết xuống, thiên đạo bất công!

đây là id linh cảnh của ghen tị thần tướng binh chủ giáo từ chỗ cú mang lấy được.

sau khi viết xong id linh cảnh, con mắt trong quả cầu thủy tinh trở nên càng thêm thâm thúy, mơ hồ có vòng xoáy hình thành, trong đôi mắt tan rã của winnie, cũng hiện lên hai vòng xoáy thâm trầm.

đại khái mười mấy giây, giọng nói của cô gấp gáp nói: “cảng new york cửa cảng số 3, đông chếch nam 30 độ, 6 hải lý, có một con thuyền!”

sean med không nói hai lời, tông cửa xông ra, lao về mục tiêu.

làm tổ chức chính phủ lớn nhất liên bang tự do, thiên phạt có thể điều động vệ tinh cùng hạm đội hải quân lùng con thuyền bắt nhập cư trái phép, mà ở phương diện thủ đoạn của linh cảnh hành giả, thì có phong pháp sư ở không trung tuần tra, có hải yêu của giáo hội hải thần ở dưới biển tuần tra, nhưng đều chưa tìm được thuyền nhập cư trái phép đến từ đại khu thứ hai.

đối phương hiển nhiên có thủ đoạn ẩn nấp đặc thù, có thể mang dấu vết và khí tức cùng nhau lau đi.

cân nhắc đến trong đội ngũ chi viện có tinh quan của ám dạ mân côi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thủ đoạn ẩn nấp hẳn là đạo cụ “dạ du”, hơn nữa là loại phẩm chất cực cao kia.

bóng lưng sean med vừa biến mất ở ngoài cửa, winnie liền đau đớn thét lớn một tiếng, đôi mắt nhắm chặt, chảy xuống dòng lệ máu đỏ sẫm. cô lảo đảo một phen, tựa vào cột sắt đúc mới miễn cưỡng đứng vững, khom lưng cúi đầu, dòng lệ máu trào xuống.

chương 2384: trận chiến bến cảng (2)

cô đã bị "mắt trời" tước đoạt thị lực, mất đi cảm giác đối với bên ngoài, loại cướp đoạt này là quy tắc, bất cứ đạo cụ nào cũng không thể bù lại, thay thế thị giác.

"không có việc gì chứ?"

channing loo bước nhanh đi qua, đỡ winnie, nói: "tôi đưa cô về văn phòng."

"không!" winnie khoát tay, "xin để tôi nghỉ ngơi tại chỗ mười lăm phút đồng hồ, tôi bây giờ đau đầu đến mức không thể, không thể bình tĩnh suy nghĩ…"

huyết lệ trong hốc mắt cô vẫn đang chảy, nhuộm đỏ khuôn mặt trắng bóc tuyệt đẹp, có một vẻ đẹp thê lương không thể nói thành lời.

cảng new york. hải đăng cao ngất lẳng lặng đứng ở trong bóng đêm, hào quang sáng ngời lóe lên có tần suất. mặt biển bình thường thuyền hàng hoành hành, tàu du lịch lướt đi như bay, giờ phút này một mảng tối đen, công nhân dỡ hàng bến tàu cũng dừng tác nghiệp, chỉ để lại mấy ngọn đèn khí đốt vàng vọt, bảo trì độ sáng chiếu sáng cơ bản nhất, container lặng lẽ đắm chìm trong ánh đèn tù mù.

trương nguyên thanh đứng ở đỉnh hải đăng, ngắm nhìn mặt biển tối đen vô ngần.

dưới trạng thái dạ du, hắn hoàn mỹ dung nhập trong bóng đêm, không ai có thể phát hiện.

đến nay, thời gian duy trì dạ du đã là lấy "ngày" mà tính, hắn có thể duy trì loại trạng thái này mấy ngày mấy đêm, nếu như đeo bạn sinh linh nguyệt, thời gian duy trì sẽ dài hơn.

thánh giả nghề nghiệp hợp pháp khác ẩn núp ở các cửa cảng, hoặc nấp ở nhà xưởng phụ cận cảng, chờ đợi tín hiệu của sean

med, vận sức chờ phát động.

thời gian đến 11 giờ 15 phút, trương nguyên thanh đứng ở tầng cao nhất hơn nữa có được khả năng nhìn đêm, thấy đường mặt biển dâng lên một cơn sóng biển cao cao, sóng biển nâng một chiếc du thuyền hai tầng, hướng về bên bờ chạy trốn.

trong nước biển phía sau du thuyền, thân thể khổng lồ mọc đầy vảy sặc sỡ lúc ẩn lúc hiện, có khi lộ ra mặt biển, có khi trốn vào sóng, đuổi theo du thuyền hai tầng.

quái vật biến dị? khoảnh khắc nhìn thấy động vật biển vảy đen, trương nguyên thanh theo bản năng cho rằng đó là quái vật trận doanh tà ác triệu hồi ra.

sau đó phản ứng lại, nơi này là cảng new york tổng bộ giáo hội hải thần, hải yêu là kẻ thống trị biển lớn, bất cứ sinh vật đáy biển nào ở trong biển, đều sẽ chịu hải yêu nô dịch, thao túng cùng áp chế, bao gồm quái vật bị kẻ biến dị chế tạo ra.

động vật biển vảy đen là bút tích của giáo hội hải thần, chiếc du thuyền hai tầng kia mới là mục tiêu.

hai bên một đuổi một chạy, du thuyền hai tầng nổi ở ngọn sóng, vài lần đều thiếu chút nữa bị động vật biển đuổi kịp, nhưng luôn có thể như kỳ tích tránh đi công kích nguy hiểm, trước sau chưa bị động vật biển phá hủy. trên thuyền hoặc là có thủy quỷ, hoặc là có hải yêu vị cách cao hơn, chỉ dựa vào đạo cụ, không làm được thuật điều khiển nước xuất thần nhập hóa như vậy. ừm, nếu là hải yêu, động vật biển vảy đen sẽ bị áp chế, tuyệt đối không dám đuổi giết không hề kiêng kỵ, cho nên là thủy quỷ… trương nguyên thanh đứng cao trông về phía xa, nhìn đuổi giết mạo hiểm dưới màn đêm, trên mặt biển, trong lòng thầm nghĩ.

cảng im ắng, thánh giả hợp pháp mai phục ở phụ cận đều thấy được một màn này, nhưng ai cũng chưa ra tay, yên lặng quan sát truy đuổi, giống như đang chờ đợi một cái kết quả.

lúc này, một cơn cuồng phong từ hướng cảng gào thét lao đến, va chạm cùng gió biển trước mặt, sinh ra những lốc xoáy cỡ nhỏ.

trong trời đêm nặng nề, một bóng người nhỏ bé như hạt đậu từ nơi xa lướt đến, lao về phía đại dương mênh mông tối đen. hắn

nhấc lên cuồng phong, khiến mặt biển nhộn nhạo lên tầng tầng lớp lớp gợn sóng.

bóng người có thể so với máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm kia dừng lại trên bầu trời, cúi đầu quan sát du thuyền cùng động vật biển truy đuổi trên mặt biển, hai cánh tay đẩy xuống một cái.

“vù vù vù…”

trong hiệu quả âm thanh thê lương như đạn đạo phóng ra, đao gió như mưa rào hướng về du thuyền, chặn toàn bộ đường lui, bao trùm phạm vi 50 mét.

một đòn tùy tay của phong pháp sư cấp 8, đối với linh cảnh hành giả giai đoạn trung bình và thấp mà nói, chính là đả kích mang tính hủy diệt.

mắt thấy đao gió như mưa rào sắp bao trùm du thuyền, một tiếng hừ lạnh từ trong khoang thuyền truyền đến, ngay sau đó, những thanh đao gió sắc bén kia, hoặc hướng lên trên, hoặc sang trái, hoặc xuống phía dưới, ùn ùn thay đổi quỹ tích, hoàn mỹ tránh đi du thuyền.

trong khoang thuyền cất giấu một gã hú tửu giả cấp chúa tể.

“med, xuống dưới đi!” giọng nói âm trầm lạnh lẽo một lần nữa từ trong du thuyền truyền đến, ngay sau đó, sean med rõ ràng ở bầu trời trăm trượng, đột nhiên rơi về phía đại dương mênh mông.

hú tửu giả cấp chúa tể, trực tiếp điên đảo quy tắc, bay lượn biến thành rơi xuống.

cùng lúc đó, mặt biển đột nhiên nổi sóng, lao lên một cột nước cao 10 mét, khí thế hùng hồn lao về phía sean med rơi xuống. tốc độ cột nước lao lên không nhanh, nhưng lực lượng cực nặng, tựa như chuyên môn khắc chế tường gió của đối phương, mắt thấy cột nước sắp đánh trúng sean med, hắn bỗng nhiên lao vút lên không, cưỡi cuồng phong xông lên trời đêm.

chương 2385: trận chiến bến cảng (3)

thời khắc mấu chốt, sean thao tác ngược hướng, chủ động khống chế cuồng phong rơi xuống, ở dưới kỹ năng điên đảo quy tắc của hú tửu giả, hắn hợp logic biến thành bay lượn.

sau khi một lần nữa bay lên bầu trời, sean med hít sâu một hơi, hai tay hướng bên trên nâng mạnh.

ô ô…

mặt biển dâng lên từng cơn lốc xoáy to lớn, lao thẳng vào mây, mang theo trăm ngàn tấn nước biển, nhìn như mập mạp thong thả, thực ra tốc độ cực nhanh lao về phía du thuyền như thuyền con. lúc này xung quanh du thuyền bỗng nhiên vặn vẹo, giống như ảo ảnh hư ảo. từng cơn lốc xoáy mang theo lượng nước biển khổng lồ kia, giống như húc trúng ảo ảnh, va chạm lẫn nhau, sụp đổ thành cuồng phong tùy ý, nước biển thì hóa thành mưa to.

“vặn vẹo chi cảnh!” kỹ năng nghề nghiệp hú tửu giả, giai đoạn chúa tể.

kỹ năng này có thể vặn vẹo hiện thực, khiến chân thật biến thành hư ảo, khiến trật tự biến thành hỗn loạn, tất cả thứ chính diện, đều sẽ biến thành phản diện.

công kích của sean med thất bại, chưa thể đánh chìm du thuyền.

du thuyền lúc này tiến vào trạng thái hư ảo, thành công xuyên qua bão táp, tới gần cảng.

đúng lúc này, mặt biển bỗng nhiên nhô lên, giống như có quái vật khổng lồ ở bên dưới nhấc lên sóng gió, ngay sau đó một người khổng lồ cao trăm mét từ đáy biển chui ra, nó do nước biển ngưng tụ thành, gương mặt mơ hồ, tựa như là người đàn ông râu xồm thô ráp, cầm trong tay một cây tam xoa kích, giống như hải thần poseidon trong thần thoại truyền thuyết.

nước biển chỉ tới phần eo hắn, người khổng lồ này một tay cầm tam xoa kích, một tay khác nâng lên du thuyền. ở khoảnh khắc hắn xuất hiện, trạng thái “hư ảo” của du thuyền liền bắt đầu trở nên không ổn định.

lại một vị chúa tể ra tay, nghi ngờ chúa tể của giáo hội hải thần.

biển là lĩnh vực của hải yêu, ở nơi này, "vặn vẹo chi cảnh" của hú tửu giả cũng phải chịu áp chế.

cũng không biết bán thần có nhìn chăm chú bên này hay không, không biết còn có bao nhiêu chúa tể âm thầm xem cuộc chiến… trương nguyên thanh kiên nhẫn xem chiến đấu, chờ cơ hội.

lòng bàn tay "poseidon" nâng lên du thuyền, muốn mang nghề nghiệp tà ác bên trong tính cả thân tàu cùng nhau bóp nổ, đột nhiên, một đợt tiếng cười như chuông bạc vang lên.

một bộ váy đen đạp không mà đến, khi mới xuất hiện, còn ở chỗ cực xa xôi, theo tiếng cười như chuông bạc, trong chớp mắt đã xuất hiện ở rìa cảng.

tiếng cười êm tai dễ nghe truyền ra ở trong bóng đêm, mặc kệ là nam hay nữ, mặc kệ là chúa tể hay thánh giả, đều lộ ra nét si mê.

mị hoặc!

người khổng lồ "poseidon" đứng ngẩn ra ở đại dương mênh mông, quên bóp nổ du thuyền.

catherine, phó hội trưởng công hội thợ săn, vị chúa tể thứ tư hiện thân.

trước hết thoát khỏi mị hoặc là sean med, thanh âm cần thông qua không khí truyền bá, mà đối với phong pháp sư mà nói, muốn che chắn tiếng cười rất đơn giản.

nhưng, không đợi thủ tịch chấp hành quan của thiên phạt triển khai công kích đối với du thuyền, trong trời đêm truyền đến lượng lớn tiếng vỗ cánh dày đặc.

trương nguyên thanh đứng ở đỉnh tòa nhà hình tháp theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy giữa biển trời lao tới một mảng ánh sáng màu đỏ như đom đóm, gần như chiếm cứ nửa bầu trời.

ở trong tiếng cười dễ nghe của catherine, mảng hào quang màu đỏ kia nhanh chóng tới gần, hắn mới nhìn rõ thì ra là một mảng đàn chim dày đặc, đôi mắt đỏ rực, sải cánh 2 mét, toàn

thân bao trùm lông vũ đen như sắt thép, móng vuốt ở dưới ánh trăng tỏa ra hào quang kim loại xanh đen.

vị chúa tể thứ năm!

có thể thao túng quái điểu biến dị khổng lồ như thế, tất nhiên là tuyệt mệnh độc sư cảnh giới chúa tể.

sean med khẽ biến sắc, tuy phong pháp sư có được quyền khống chế bầu trời, nhanh nhẹn cùng lĩnh vực bầu trời áp chế, nhưng đàn chim khổng lồ như thế, nếu lâm vào vòng vây, vẫn sẽ tạo thành uy hiếp trí mạng đối với hắn.

không một chút do dự, hắn lập tức khống chế cuồng phong, hướng tới biển xa bay đi, đồng thời vung ra đao gió như mưa rào, chém về phía đàn chim bao phủ đến.

từng con chim quái dị bị đao gió chặt đứt cánh chim, rơi xuống biển, máu đen tanh hôi nhuộm đỏ mặt biển!

lúc này, trời đất chợt sáng ngời, một cột sét to lớn từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng tắp trúng du thuyền, mười mấy bóng người từ trong du thuyền nhảy ra, nhảy về phía mặt biển, nhưng ngay sau đó bọn họ liền xuất hiện ở bến tàu.

khoảng cách cả dặm, bị trống rỗng lau đi.

đây vẫn là kỹ năng của hú tửu giả, vặn vẹo khoảng cách, mang khoảng cách chân thật tồn tại hóa thành hư vô, trực tiếp đưa các thánh giả đến trên bờ.

nay chúa tể trận doanh hợp pháp ùn ùn ra tay, hắn không cần câu cá nữa.

để các thánh giả này tiếp tục ở lại trên du thuyền, tương đương đặt mình trong chiến trường chúa tể, ngược lại càng thêm nguy hiểm.

du thuyền bị cột sét bổ trúng, bao phủ ở trong điện quang sáng ngời.

“chuẩn bị săn bắn!” trương nguyên thanh nghe thấy trong tai nghe truyền đến giọng nói trầm thấp của kỵ sĩ natsusa.

chương 2386: ma tổ (1)

hai mươi ngọn đèn khí xenon chỗ gần, sáu cái đèn pha nơi xa, ở giờ khắc này đồng thời sáng lên, toàn bộ cảng hóa thành ban ngày, xua tan đi bóng tối.

đồng thời cũng chiếu sáng đám nghề nghiệp tà ác kia từ du thuyền nhảy đến bên bờ, bọn họ mặc áo bào đen, đội mũ trùm thống nhất, che đi khuôn mặt, mai phục ở phía sau thùng đựng hàng.

mười mấy vị cảnh sát new york, cầm sáu khẩu súng phóng lựu, hướng về người mặc áo choàng bóp cò súng.

vù vù!

sáu vệt khói rít lên bắn về phía người áo bào đen, ầm ầm, ánh lửa vụ nổ liên thanh cắn nuốt nghề nghiệp tà ác đến từ đại khu thứ hai.

ánh lửa vặn vẹo bóng dáng của bọn họ, những người áo bào đen này tan vỡ hủy diệt tựa như ảo ảnh, sau đó, bọn họ xuất hiện ở cách mười mấy mét, như là bọn họ vẫn luôn ở nơi đó, là cảnh sát phía chính quyền new york trúng ảo thuật, hướng về nơi không người không nổ súng.

“phái một đám con kiến đến ghê tởm người ta?” một người áo bào đen đứng dậy, ngẩng đầu, hốc mắt hiện lên vòng xoáy làm người ta mê muội.

đám cảnh sát cầm súng phóng lựu đối diện với đôi mắt hiện lên vòng xoáy trong suốt kia, cảm xúc sợ hãi trong lòng bùng nổ, hoảng sợ vứt bỏ vũ khí trong tay chạy khỏi cảng.

đối mặt loại người phàm như con kiến này, vị huyễn thuật sư này thậm chí lười thi triển tinh thần đả kích, hắn cho rằng bọn họ không xứng để mình tổn thất giá trị đạo đức.

vù!

đột nhiên, tiếng xé gió thê lương vang lên, phía sau tên huyễn thuật sư kia phát ra tiếng vang “phành” thanh thúy, xuất hiện một vết chém thật sâu, mà thân thể huyễn thuật sư chậm rãi chia lìa, bị lưỡi đao gió bất thình lình cắt thành hai nửa.

nội tạng “ầm ầm” chảy xuống, theo máu tươi lan ra.

huyễn thuật sư giai đoạn thánh giả cứ như vậy trở về linh cảnh.

ô ô ! cuồng phong gào thét, sáu bảy bóng người giống như máy bay chiến đấu lướt qua cảng, cầm đầu chính là north thánh giả đỉnh phong của thiên phạt, vừa rồi lưỡi đao gió nhanh như chớp kia chính là ra từ tay hắn.

đám phong pháp sư lướt qua cảng, chém ra lưỡi đao gió dày đặc, tạo thành màn đạn bao trùm kẻ địch phía dưới.

đám người áo bào đen ở bến tàu ùn ùn tránh né, cũng thi triển thủ đoạn ứng phó đả kích kiểu bao trùm đáng sợ, nhưng vẫn có một thánh giả chết ở trong đợt đả kích đầu tiên, hai thánh giả bị thương nặng.

một cái hiệp, thánh giả đại khu thứ hai đã tổn thất hai người, bị thương nặng hai người.

một người áo bào đen hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu phát ra tiếng rít thê lương.

ở nháy mắt hắn ngẩng đầu lên, đứng ở nóc ngọn hải đăng, từ cao nhìn xuống, trương nguyên thanh thấy rõ dung mạo đối phương, nhận ra thân phận của gã.

huyễn thuật sư tuy thiên biến vạn hóa, nhưng dù sao cũng cần một lớp ngụy trang cố định để duy trì mạng lưới quan hệ, bởi vậy, tuyệt đại bộ phận thời điểm, bọn họ sẽ không thay đổi bề ngoài của mình.

người này id linh cảnh mộng mô!

thánh giả đỉnh phong của nam phái, chấp sự cao cấp so với linh phó ngày xưa y xuyên mỹ còn mạnh hơn.

mộng mô quanh năm hoạt động ở phúc tỉnh, bởi vậy trương nguyên thanh chỉ từng thấy ở trên bảng truy nã ngũ hành minh, chưa bao giờ có tiếp xúc, bằng không đã tiễn gã trở về linh cảnh.

trong tiếng xé gió chói tai, mặc kệ là thánh giả đại khu thứ hai hay phong pháp sư trên bầu trời đều cảm giác bị người ta gõ vào đầu một gậy, đầu đau như nứt ra, mắt lồi ra, xoang mũi phun trào ra máu tươi.

bắt lấy cơ hội, lại một người áo bào đen ôm đầu, cố nén đau đớn, trong miệng phun ra một luồng âm khí.

âm khí hóa thành từng oán linh giương nanh múa vuốt, lao về phía phong pháp sư đầu váng mắt hoa dưới tinh thần đả kích. dưới trạng thái bình thường, tốc độ phi hành của linh phó, không thể đuổi kịp phong pháp sư.

tinh quan chủ tu thái âm lực… trương nguyên thanh nheo mắt, đánh giá kỹ tướng mạo người nọ, đồng thời mở tinh mâu quan sát mệnh cung của đối phương.

tiếc nuối phát hiện, mặc kệ là dung mạo hay mệnh cách hắn đều chưa từng gặp.

ghi nhớ trước, lần này nếu có thể giết chết thì không cần quản, nếu để gã chạy thoát, chờ về sau đi thái nhất môn tìm xem, thánh giả cấp 6 đỉnh phong số lượng không nhiều.

trương nguyên thanh không chú ý nữa, hướng ánh mắt về bầu trời đêm, theo từng con oán linh chui vào trong cơ thể, hoàn thành nhập vào, thân thể phong pháp sư giữa không trung dần dần mất khống chế, xoay vòng vòng, từng người giống như chim say rượu.

thấy thế, một người áo bào đen cất bước đi ra, áo bào trên người rách toang, lộ ra thân thể màu đồng, chiều cao 1 mét 8, tóc ngắn, mắt dùng một miếng vải đen quấn lấy.

trong lời đồn, ghen tị thần tướng thích dùng vải đen che mắt, bởi vì có thể áp chế hạn độ lớn nhất cảm xúc ghen tị của mình.

nhìn không thấy, thì không tồn tại, tự nhiên sẽ không sinh ra ghen tị, không ghen tị, sẽ không bốc đồng giết người.

chương 2387: ma tổ (2)

khi đối mặt người thường, ghen tị thần tướng khinh thường che mắt, thứ nhất, thứ của người phàm có thể khiến hắn ghen tị thật sự quá ít. thứ hai, con kiến muốn giết thì giết, không cần cố kỵ, chỉ có liên thủ với linh cảnh hành giả cùng cấp bậc, hoặc tham dự tụ hội của trận doanh tà ác, hắn mới sẽ bịt mắt.

ghen tị thần tướng từ trong hư không móc ra một cây cung cứng màu đỏ sậm, nhắm ngay một phong pháp sư xoay vòng vòng trên không trung, kéo dây cung, đồng thời, đầu ngón tay

hắn phun ra luồng khí màu đỏ, ngưng tụ thành một mũi tên dài nhỏ.

mắt thấy cung cứng cong như trăng tròn, một bóng dáng dọc theo thùng đựng hàng nhảy lên, đến chiến trường, đây là kỵ sĩ natsusa tóc ngắn màu vàng, tuấn tú nam tính.

vị kỵ sĩ này chống trường kiếm chữ thập, thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm, giống như quân vương tuyên bố vương lệnh, pháp quan tuyên bố.

luật pháp, quy tắc trận chiến đấu này: cấm sử dụng cung tên.

kiếm thần bộc phát ra hào quang màu trắng thần thánh, luật pháp ký kết, quy tắc buông xuống.

cánh tay ghen tị thần tướng giống như buộc tảng đá lớn hơn một ngàn cân, khẽ run lên, như thế nào cũng không thả được dây cung, chỉ có buông cung xuống, mới có thể thoát khỏi lực lượng quy tắc áp chế.

một đồng tiền xu từ nơi xa bắn đến, đánh vào trên người ghen tị thần tướng, 'keng' một tiếng rơi xuống đất, đồng thời kèm theo một giọng nói trầm thấp: "đây không phải cung, là nỏ!"

đồng tiền xu kia phát nổ 'ầm', mà lực lượng quy tắc tác dụng ở trên thân ghen tị thần tướng nhất thời biến mất.

nghề nghiệp hú tửu giả sau khi chuyển chức tên là thất tự giả, chuyên môn phá hủy trật tự, sở trường chui vào lỗ hổng quy tắc, cùng kỵ sĩ là hai nghề nghiệp khắc chế nhau.

kỵ sĩ có thể khiến hỗn loạn để khôi phục trật tự, thất tự giả thì có thể khiến quy tắc kỵ sĩ chế định xuất hiện lỗ hổng.

"phựt!" ghen tị thần tướng buông dây cung, tiếng dây thanh thúy dễ nghe quanh quẩn ở bầu trời đêm, mũi tên hóa thành hào quang màu máu, nháy mắt xuyên thủng một phong pháp sư, sau khi bắn ra mấy chục mét, lại quay về, xuyên thủng phong pháp sư thứ hai bị oán linh nhập vào.

lúc đó phong pháp sư đang cùng oán linh tranh đoạt quyền khống chế thân thể, không thể phân tâm tránh né, thành bia ngắm sống.

"xẹt xẹt!" từng đạo hồ quang xuất hiện ở giữa không trung tạo thành lưới điện, bao phủ bốn phong pháp sư, phong pháp sư

yếu ớt nháy mắt cứng ngắc thân thể, tóc dựng thẳng hai mắt trắng dã.

ba người trong đó trực tiếp từ trên cao rơi xuống, thân thể bốc lên từng làn khói đen, mà trương nguyên thanh nghe thấy oán linh kêu thảm thiết xé tim xé phổi.

lôi điện bá đạo ở trên hiệu quả xua đuổi linh hồn, chỉ dưới phệ linh cùng nhật chi thần lực của thần dạ du.

north cấp 6 đỉnh phong cũng chưa mất đi sức hành động, cũng chưa bị giật điện ngất đi, trái lại mượn dùng hiệu quả xua đuổi linh hồn của lôi điện, đoạt lại quyền khống chế thân thể, không chút hoang mang dựng thẳng lên một bức tường gió, để hào quang màu máu va đạp vỡ tan ở trên tường gió.

hắn thao túng luồng không khí, cuốn lên hai đồng bạn bị ngất, nhanh chóng rút lui.

một bên khác, thánh giả cao cấp "biển sâu khủng bố" của giáo hội hải thần triệu hồi ra nước biển, ngưng tụ ra ngựa, cưỡi ngựa lao tốc độ cao về phía ghen tị thần tướng.

người áo bào đen ven đường ùn ùn tránh né

rầm!

ngựa húc trúng ngực ghen tị thần tướng, phát ra tiếng vang lớn tựa như sấm rền, ghen tị thần tướng bay ngược ra ngoài, ngã xuống biển.

mặt biển "ào" một tiếng, thò ra một cái lưỡi vảy đen dài ba mét, mở ra cái miệng khổng lồ phủ kín răng nhọn, ngẩng đầu đón, liền nuốt vào ghen tị thần tướng, sau đó chui xuống biển.

"khụ khụ, khụ khụ khụ."

biển sâu khủng bố vừa mới đánh bay ghen tị thần tướng, bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt ho khan, ho tới mức sắc mặt trắng bệch, tròng mắt giăng kín tơ máu, sắc mặt hiện ra bệnh trạng.

hắn đã sinh bệnh, trong người áo bào đen có thủy quỷ ẩn nấp, hơn nữa là thủy quỷ cấp 6 hậu kỳ, bằng không thì không có khả năng khiến hải yêu thân thể cường tráng nhanh chóng nhiễm bệnh.

vừa rồi du thuyền thao tác đạp sóng đào vong cũng là bút tích của vị thủy quỷ này.

lúc này, vị trí biển sâu khủng bố đang đứng, chính là khu vực trung tâm của người áo bào đen. trong nháy mắt, mấy người áo bào đen đồng thời ra tay, thi triển kỹ năng nghề nghiệp mình, hoặc lấy ra đạo cụ, công kích rợp trời rợp đất, bao dung các lĩnh vực bao trùm vị hải yêu này.

nếu là ở trên biển, biển sâu khủng bố có lẽ có thể bằng vào lĩnh vực hải yêu ngăn cản một chút, nhưng nơi này dù sao cũng là đất liền, cho dù biển gần trong gang tấc. hơn nữa hắn nhiễm bệnh nặng, chính là trạng thái suy yếu, hải yêu lại không có độn thuật, ở trong công kích dày đặc như thế, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

chương 2388: ma tổ (3)

ở lúc này, rayleigh eugene tóc vàng chải ngược, mặc âu phục màu lam, cả người cao thấp đều lộ ra sự tinh tế xuất hiện ở bên cạnh "biển sâu khủng bố", đè lại bả vai hắn, ở tích tắc trước khi công kích buông xuống, hai người cùng nhau biến mất.

truyền tống!

rayleigh eugene nâng biển sâu khủng bố xuất hiện ở cạnh thùng đựng hàng cách mười mấy mét, "tôi cứu cậu một mạng. trả 5 triệu như thế nào?"

biển sâu khủng bố liếc hắn một cái: "tôi cho cậu 100 ngàn nữa, mua một viên thuốc có thể chữa bệnh."

"200 ngàn !"

"150 ngàn !"

"thành giao!" rayleigh eugene đưa tay vớt, từ trong hư không vớt ra một viên thuốc vàng óng, đưa qua.

biển sâu khủng bố nuốt viên thuốc, sắc mặt dần chuyển thành hồng hào, cảm giác phổi thiêu đốt, tứ chi vô lực cùng đau đầu choáng váng các loại bệnh trạng nhanh chóng giảm bớt.

lúc này, mặt biển 'ầm' một tiếng, tầng tầng bọt sóng văng khắp nơi, một bóng người nhảy ra khỏi mặt biển, nặng nề rơi ở

bên bờ. rõ ràng là ghen tị thần tướng.

áo bào đen trên người hắn đã xé thành mảnh vụn, cả người trần trụi, thân thể màu đồng cơ bắp rõ rệt từng khối, ẩn chứa lực lượng đáng sợ. nửa khuôn mặt hắn giăng kín hình xăm quái dị, phàm là ai nhìn thẳng vào hắn, đều cảm giác được đầu váng mắt hoa, ý thức lẫn lộn. sau lưng hắn thò ra bốn cánh tay hư ảo, hơi mở ra, một tư thái cường thế có thể xé người ta ra bất cứ lúc nào. mặt biển phía sau hắn, thân rắn to lớn chậm rãi nổi lên, đầu rắn đã nổ tung, nhưng quỷ dị là chưa chảy ra máu tươi.

ghen tị thần tướng thật ra bị thương không nhẹ, nhưng sau khi chém giết con thú dưới biển, bị động khát máu cuồng bạo của yêu mê hoặc khiến thương thế của hắn nháy mắt khôi phục, hơn nữa chiến lực được tăng thêm.

lúc này cực kỳ oai phong ngông cuồng, vượt qua đồng bạn bên người.

sau khi trải qua lượt giao phong thứ nhất, hai bên đều chưa lập tức giao thủ, mà là đánh giá, quan sát kẻ địch, hai bên cộng lại hơn ba mươi vị thánh giả tiến hành giằng co.

trương nguyên thanh chưa ra tay, hắn hoài nghi thánh giả chiến đêm nay, mục tiêu thật sự của trận doanh tà ác là "cú mang" giết hắn, cướp đi đạo cụ cấp chúa tể, như vậy, cho dù chiến đấu cấp bậc chúa tể chưa chiếm được ưu thế gì, trận doanh tà ác cũng kiếm đầy bát đầy chậu.

cho nên hắn phải nhìn thêm chút nữa, không thể lỗ mãng xung phong.

lúc này, các chúa tể đã rời xa chiến trường, cảng bên này chỉ có thể nhìn thấy đường chân trời xa xôi, cơn lốc gào thét, lôi quang lóe lên, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu to thê lương cao vút của động vật biển.

rất hiển nhiên bọn họ có ý thức tránh đi nơi này, cũng không muốn lấy phương thức ngọc đá cùng vỡ, khiến thánh giả đỉnh phong phe mình thương vong gần hết, dù sao thánh giả đỉnh phong là quân dự bị chúa tể, là trụ cột tương lai.

rayleigh eugene đánh giá vài tên thánh giả đỉnh phong vừa mới ra tay, giọng điệu như kiểm kê hàng hóa.

“một ôn thần, một vụ chủ, một chưởng mộng sứ, một tinh quan, một thất tự giả… nói từ trên nhân số, chúng ta bên này chiếm ưu thế, nhưng bọn họ nghề nghiệp đỉnh phong nhiều, thắng bại đại khái 50%.”

vừa dứt lời, một bóng dáng cao lớn mặc trường bào màu đen, đội mũ trùm từ cạnh thùng đựng hàng nào đó đi ra.

người này, cao khoảng 2 mét, khung xương vượt xa người trưởng thành bình thường, trên mặt quấn băng vải màu trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt dựng thẳng màu đỏ như ác ma.

nhìn thấy người này xuất hiện, vẻ mặt đám người natsusa lập tức trở nên ngưng trọng, như đối mặt đại địch. rayleigh eugene cũng thu hồi vẻ mặt thoải mái, nhíu mày

tiphous!

ma tổ tiphous, người new york, thánh giả đỉnh phong xếp thứ nhất bảng truy nã, xếp thứ hai bảng truy nã cấp a của tổng bộ thiên phạt, vị ma tổ này thành danh mười năm, khi hắn tung hoành liên bang tự do, rất nhiều thánh giả ở đây đều còn là người mới.

ở trong thế giới linh cảnh hành giả, số năm nhiều liền ý nghĩa cường đại, một mặt là kinh nghiệm chiến đấu, tích lũy độ thuần thục kỹ năng, một mặt khác là linh cảnh hành giả số năm nhiều tựa như người tu hành cổ đại, có thời gian cân nhắc, tu hành một ít bí thuật.

tiphous chính là loại tồn tại này, tương truyền, lúc hắn vừa trở thành thánh giả, ở trong phó bản yêu cầu cao độ nào đó, bị tồn tại không thể miêu tả lưu lại tạo vật ô nhiễm, thân thể xảy ra biến dị đáng sợ, từ đó về sau trở thành ác ma, không thể khôi phục thân người nữa.

bởi vậy, hắn quanh năm mặc áo bào đen, quấn băng vải.

tiphous coi điều này là thần ban ân, dốc hết khả năng khai phá thân thể ác ma, vì thế cố ý dừng lại ở giai đoạn thánh giả, chết sống không chịu tấn thăng chúa tể.

thông qua mỗi một phó bản giai đoạn thánh giả, thân thể ác ma của hắn sẽ mạnh lên một phần, không có ai biết hắn là làm như thế nào, chỉ biết hắn nắm giữ bí thuật nào đó, lặp đi lặp lại thông qua phó bản thánh giả liền có thể không ngừng tích lũy

nội tình. loại nhân vật này cực kỳ đặc thù, tương tự phó thanh dương, ma nhãn thiên vương của đại khu thứ hai, một khi tấn thăng chúa tể, tựa như cá chép vượt long môn, so với chúa tể bình thường còn mạnh hơn.

chương 2389: đòn sát thủ (1)

đối mặt một nhân vật có thể khống chế cán cân chiến đấu như vậy, sự khẩn trương cùng cảnh giác của các thánh giả tổ chức hợp pháp đều viết ở trên mặt.

con mắt dựng thẳng của tiphous đảo qua thánh giả ở đây, dưới băng vải truyền đến giọng khàn khàn.

“một đám phế vật, mục tiêu của ta không phải các ngươi, bảo cú mang đi ra! đêm nay đưa hắn trở về linh cảnh!”

trên tháp, trương nguyên thanh nheo mắt. trận doanh tà ác đối phó cú mang, đòn sát thủ ở trên thân tiphous

nghe được tiphous nhắc tới cú mang, layleigh eugene mới nhớ tới từ đầu tới cuối đều chưa thấy cú mang ra tay.

nếu cú mang vừa rồi ra tay, có được hai món đạo cụ chúa tể, hắn đã sớm đại khai sát giới.

layleigh eugene quay đầu nhìn quanh, cao giọng nói: “cú mang đâu? cú mang ở đâu?”

bởi vì khế ước, các thánh giả tham dự hành động không thể ở sau đó trao đổi chiến thuật, toàn bộ bố trí đều là quyết định ở trên hội nghị.

dựa theo bố trí ban đầu, cú mang giờ phút này nên tàn sát rồi.

thánh giả khác đều bắt đầu nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng cú mang. vừa rồi binh đao hỗn loạn, thần tiên đánh nhau, mọi người ốc còn không mang nổi mình ốc, không có thời gian chú ý hắn.

lúc này mới phản ứng lại, cú mang từ đầu tới đuôi đều chưa xuất hiện.

layleigh eugene nhìn ma tổ tiphous một cái, lẩm bẩm:

“sẽ không là sợ chiến đấu rồi chứ?”

các thánh giả đỉnh phong nháy mắt đã hiểu ý tứ của hắn, thánh giả bình thường ý niệm xoay chuyển thêm một giây, mới hiểu ý tứ vị thương nhân phái ích lợi này.

tiphous chỉ mặt gọi tên muốn sinh tử chiến với cú mang, ở dưới tình huống biết rõ đối phương có đạo cụ chúa tể, còn dám to mồm không biết ngượng như thế, nói rõ đến đây có chuẩn bị.

cú mang trên bản chất là một vị thú vương cấp 6 đỉnh phong, thực lực cứng không thể mạnh hơn mọi người ở đây, chiến tích huy hoàng 80% là dựa vào đạo cụ chúa tể nguyên thủy thiên tôn lưu lại.

cho nên, ở sau khi cảm giác được lực lượng của tiphous, sợ chiến đấu rồi.

hoặc là, hắn đã ý thức được mình sẽ trở thành tiêu điểm của trận thánh giả chiến này, sớm đã lùi bước, căn bản chưa đến bến cảng.

mặc kệ là loại nào, đối với trận doanh hợp pháp mà nói, đều là trí mạng.

cú mang không ở đây, tiphous liền không phải vận dụng át chủ bài giết bọn họ?

nếu như đối phương vận dụng đạo cụ cấp chúa tể, không quá ba phút liền có thể đoàn diệt thánh giả hợp pháp ở đây.

nghĩ tới đây, các thánh giả trận doanh hợp pháp biểu lộ càng thêm nặng nề.

lúc này, hai nam thánh giả bên cạnh emily thánh giả cao cấp của hiệp hội mỹ thần, mí mắt bỗng trở nên nặng nề, lảo đảo mấy lần, ngã quỵ xuống, ngủ thật say.

khí tức hai người biến mất, cứ như vậy chết đi.

biến cố bất thình lình, khiến thánh giả hợp pháp ở đây trong lòng giật mình, có thể nháy mắt kéo hai thánh giả bình thường vào mộng cảnh cùng giết chết, nhất định là thánh giả cấp 6.

mà chưởng mộng sứ vừa rồi thi triển tinh thần đả kích kia, rõ ràng đứng ở nơi đó, chưa đi vào giấc mộng giết người.

đang lúc kinh nghi, các thánh giả hợp pháp nhìn thấy một bóng người từ trong mộng cảnh nhảy ra, hội hợp với thánh giả trận doanh tà ác.

người này tuổi chừng hai mươi lăm, mũi cao mày rậm, tướng mạo cực kỳ tốt, nhưng vẻ mặt cùng ánh mắt quá mức lạnh lùng, lạnh như khối băng.

lại một vị chưởng mộng sứ cấp 6?

“ngươi chính là thông thiên giáo chủ?” mộng mô tràn đầy hứng thú đánh giá thanh niên lạnh lùng.

hắn nghe nói đại khu thứ nhất xuất hiện một vị chưởng mộng sứ cấp 6, sát phạt quyết đoán, thực lực cường đại, trận doanh tà ác đại khu thứ hai cố ý phái người đi hoa quốc một chuyến điều tra, có hướng hư vô giáo phái dò hỏi người này.

hư vô giáo phái chưa từng nghe nói thông thiên giáo chủ nhân vật này, vì thế cố ý điều lấy danh sách vượt qua phó bản giết chóc trong vòng mười năm qua.

nhưng chưa tìm được “thông thiên giáo chủ” id linh cảnh này, hoài nghi đó là tên giả, phản hồi tình hình thực tế cho công hội thợ săn.

bởi vậy, mộng mô phi thường tò mò thân phận chân thật của thông thiên giáo chủ, huyễn thuật sư lại thiên biến vạn hóa, có thể trở thành thánh giả đỉnh phong, nhất định là người có tên có tuổi.

không nên vô danh mới đúng.

tò mò, nghiền ngẫm, cùng từng tìm tòi nghiên cứu… trương nguyên thanh cảm ứng được cảm xúc của mộng mô, đối phương cũng không che giấu cảm xúc chân thực của mình.

tên này muốn chết à, nếu thế mình sẽ trở thành tiêu điểm, tiếp xúc càng nhiều càng phiền phức… trương nguyên thanh không chế tâm tình của mình, không lộ ra một chút địch ý cùng sát tâm nào, lạnh lùng nói:

“phản diện chết bởi nói nhiều, các ngươi những tên đần độn này nói nhảm hết bài này đến bài khác, còn chưa động thủ, là muốn chờ ta huyễn thuật sư này xông pha chiến đấu?”

phản diện?

người áo đen xung quanh hướng về thông thiên giáo chủ ném tới ánh mắt căm thù.

chương 2390: đòn sát thủ (2)

“trận doanh tà ác”, “nghề nghiệp tà ác” là tổ chức hợp pháp định nghĩa cho bọn họ, nghề nghiệp tà ác bản thân bọn họ là không nhận, bọn họ tự xưng là tự do, muốn gì làm nấy, không nhận mọi sự trói buộc.

cho nên, thông thiên giáo chủ định nghĩa đối với người một nhà đã có vấn đề.

“gã này đầu óc có vấn đề, không cần để ý tới.” cocktail ngũ quan cực độ không đối xứng, có thể bức tử người bệnh ám ảnh cưỡng chế, móc ra bầu rượu bằng sắt uống một ngụm, nhún vai nói:

“hắn cùng một cái đức hạnh với ma nhãn thiên vương kia binh chủ giáo đại khu thứ hai các ngươi, làm chuyện phát rồ nhất, nói năng đường hoàng nhất.”

có ma nhãn thiên vương vật tham chiếu này, đám người áo đen vừa chỉ ra đã ngộ, lộ ra vẻ chợt hiểu.

lúc này, tên tinh quan kia trong đám người mở ra tinh mâu, sau khi chậm chạp đảo qua đồng bạn bên cạnh mấy giây, nói:

“mỗi người các ngươi tướng mạo đều giống với lúc ở trên thuyền, mây đen bao phủ, huyết quang ẩn tàng, gặp nguy hiểm, nhưng không chết. ừm, nếu như chúa tể không ra tay, đêm nay thánh giả chiến không có biến số, quả thực không cần lãng phí thời gian nữa, động thủ đi.”

các thánh giả trận doanh tà ác mừng rỡ.

đối nghịch, bọn người natsusa vốn sĩ khí không cao, lại gặp đả kích, bộ phận thánh giả tương đối tiếc mạng thậm chí bắt đầu sinh ra ý rút lui.

cocktail chậc chậc liên thanh: “ta rất thích tinh tướng thuật, tìm lành tránh dữ, nó có thể làm ta nhìn thấy vận thế trong ngắn hạn của mình, không biết có thể bán món đạo cụ tương ứng cho ta hay không?”

ngu xuẩn, tinh tướng thuật chỉ có thể làm tham khảo, đừng quá ỷ lại kỹ năng này! trên hải đăng, trong lòng trương nguyên thanh cười nhạo một tiếng.

hắn lúc này, nửa gương mặt bị hoa văn dạng dây leo màu đen bao trùm, đây là biểu hiện mặt ngoài lúc sử dụng bạn sinh linh nguyệt.

trương nguyên thanh rất sớm trước kia đã phát hiện, hắn cấp 6 đỉnh phong phối hợp bạn sinh linh nguyệt, tương đương với tinh quan chủ tu thái âm lực, nằm trong loại trạng thái này, kỹ năng "dạ du" xảy ra lột xác.

năng lực trung tâm của thái âm, thật ra không phải âm thi oán linh, mà là "bí ẩn", mà kỹ năng tiền đề của bí ẩn là "dạ du".

kỹ năng dạ du bình thường, có thể che giấu khí tức, động tĩnh cùng hình thể bản thân, khi trương nguyên thanh đạt tới thánh giả cảnh đỉnh phong, lại phối hợp bạn sinh linh nguyệt, hắn phát hiện mình tiến vào trạng thái dạ du, thu được "bí ẩn" phù hộ.

bất luận bói toán, xem bói cùng thôi diễn nào liên quan tới hắn, đều sẽ không có bất cứ kết quả gì.

lúc đó hắn mới ý thức tới chủ tu một trong nhật nguyệt tinh lợi ích lớn bao nhiêu, ý thức được bí pháp thái nhất môn quan trọng bao nhiêu, trước kia mặc dù cũng biết thần dạ du cần chọn một trong ba, chủ tu lực lượng nào đó trong nhật nguyệt tinh, nhưng thật ra không có cảm ngộ mang tính thực chất.

lúc trước đạt được bạn sinh linh nguyệt, hắn còn không phải cấp 6 đỉnh phong, chẳng qua là cảm thấy thái âm lực tăng vọt, số lượng âm thi cùng linh phó thao túng tăng vọt.

cho nên cho rằng chủ tu nhật nguyệt tinh lợi ích ở chỗ chiến lực tăng phúc, thẳng đến khi bước vào thánh giả cảnh đỉnh phong, thử sử dụng bạn sinh linh nguyệt, mới hiểu được mình đã đánh giá thấp.

lợi ích của chủ tu thái âm là, hắn ở giai đoạn thánh giả, đã sớm mở ra năng lực trung tâm của thái âm là bí ẩn!

"ừm, tinh quan này của ám dạ mân côi cũng là chủ tu thái âm lực, nhưng hắn không biết cú mang thật ra là nguyên thủy

thiên tôn, hơn nữa có được bí ẩn phù hộ, cho nên mới nói chắc như đinh đóng cột.”

“chẳng qua, thay cái góc độ, mình đêm qua thôi diễn, có phải cũng không được hay không? bởi vì mình cũng không tính được tới vị tinh quan cấp 6 chủ tu thái âm này.”

mặc dù có được đại la tinh bàn, năng lực quan tinh thôi diễn của hắn không thua tinh quan chủ tu tinh thần lực, nhưng ở trong “nhật nguyệt tinh”, thái âm là khắc chế tinh thần.

trận thánh giả chiến này hươu chết về tay ai còn chưa nhất định nha, trước làm theo kế hoạch của mình… trong khi suy nghĩ tung bay, trương nguyên thanh nghe thấy tiếng tiphous khàn khàn từ phía dưới truyền đến:

“đã không có vấn đề, còn chờ cái gì?”

chỉ thấy áo bào đen trên thân tiphous nổ thành mảnh vụn, lộ ra thân thể dữ tợn đáng sợ, hình tượng của hắn như là ác ma trong thần thoại phương tây, làn da là màu đỏ sậm, không có bất cứ chất béo gì, sợi cơ bắp rõ ràng, tươi sáng.

khuôn mặt của hắn không có quá nhiều quan hệ với nhân loại, xấu xí hung ác, con mắt dựng thẳng màu đỏ tươi băng lãnh tàn bạo.

hắn có một đôi chân dê lại cao vừa nhỏ, cái này khiến chiều cao của hắn so với nhân loại bình thường còn khoa trương hơn nhiều.

thân thể tiphous còn đang biến hóa, hai bên xương sọ mọc ra sừng dê uốn lượn, phía sau nâng lên hai cái bọc thịt, “phốc” một tiếng, bọc thịt nổ tung, hóa thành một đôi cánh màng màu đen phô trương.

chương 2391: đòn sát thủ (3)

đôi mắt màu đỏ tươi của tiphous nổi lên màu xám trắng, bỗng bắn ra hai chùm tia sáng màu xám.

một thánh giả tổ chức hợp pháp vội vàng không kịp chuẩn bị, bị chùm tia sáng đánh trúng ngực, tiếng “ken két” liên tiếp vang lên, đá xám trắng nhanh chóng ngưng kết, trong nháy mắt biến thành tượng đá.

tiphous như một cái máy bắn tia laser, quay đầu, hướng về các thánh giả hợp pháp bắn ra tia sáng hóa đá.

trong lúc nhất thời hoảng loạn, các thánh giả tổ chức hợp pháp nhao nhao tìm công sự che chắn tránh né, tia sáng hóa đá bắn trúng thùng đựng hàng, cột đèn, mặt đất cùng cần cẩu, để lại từng vệt xám trắng.

“ầm! ầm! ầm!”

từng cột lôi điện dạng cây buông xuống, không phân biệt bao trùm người áo đen, các lôi pháp sư trong thánh giả đã ra tay đánh lại.

nương theo sét đánh, còn có lưỡi đao gió bao trùm trời đất.

lần này tới lượt đám người áo đen luống cuống tay chân.

cùng lúc đó, mặt biển bến cảnh nổi sóng mãnh liệt, cá kiếm thành đàn lao ra khỏi mặt biển, từ phía sau phát động tập kích kiểu tự sát, lao về phía người áo đen.

lũ cá kiếm này toàn thân đen sì, dưới ánh trăng tản ra hào quang kim loại, là hải thú giáo hội hải thần dốc lòng bồi dưỡng.

cocktail tiến lên một bước, chủ động đón đầu đàn cá kiếm, vặn vẹo quỹ tích bay của chúng nó, để bọn nó lướt qua người áo đen, có con đóng đinh chính mình ở thùng đựng hàng, có con ngã xuống đất.

hai bên phân biệt trốn ở phía sau thùng hàng, cách mười mấy mét đấu kỹ năng.

ghen tị thần tướng sở trường cận chiến đón đầu lưỡi đao gió cùng lôi điện xông lên, hít sâu một hơi, phun ra sương mù dày đặc màu xám trắng. sương mù dày đặc giống như biển mây tràn về phía thánh giả trận doanh hợp pháp.

tiphous thấy thế, lập tức phun ra một làn khói độc xanh đậm, trộn lẫn với sương mù dày đặc, tràn về phía kẻ địch.

“ô !”

phong pháp sư cấp 6 north của thiên phạt lướt qua tầng trời thấp, dâng lên cơn lốc đáng sợ, mang sương mù dày đặc và

khói độc cùng nhau thổi tan, cũng đánh xuống lưỡi đao gió như mưa rào.

phong pháp sư khắc chế vụ chủ!

“đáng chết!”

ghen tị thần tướng từ trong ô vật phẩm lấy ra một thanh trường đao màu máu, tung người xông lên, đưa chính mình vào trong đội ngũ trận doanh hợp pháp.

nhưng rất nhanh, hắn đã bị natsusa cùng biển sâu khủng bố đánh bật về.

kỵ sĩ và hải yêu cũng sở trường cận chiến.

thông thiên giáo chủ cùng mộng mô trốn sau thùng hàng, liên thủ trêu đùa cảm xúc của thánh giả trận doanh hợp pháp, suy yếu ý chí chiến đấu của bọn họ, đồng thời thử kéo bọn họ vào mộng cảnh.

mặc dù phát huy hiệu quả chậm, nhưng trong quá trình này mang tới bối rối, có thể hữu hiệu suy yếu sức chiến đấu của các thánh giả.

đáng giá nhắc tới, hỗn chiến giữa thánh giả, thật ra hạn chế phần lớn bọn họ phát huy.

ví dụ như huyễn thuật sư tinh thần đả kích, hú tửu giả “say rượu phun sương”, khói độc của kẻ biến dị, tước đoạt hơi nước của ôn thần… những công kích quần thể này đều không phân biệt địch ta.

hai bên kịch liệt chiến đấu hai ba phút, lại có mấy vị thánh giả ngã xuống, trận doanh hợp pháp bên này dần dần cảm thấy tình hình không ổn.

bọn họ bên này có thể công kích từ xa chỉ có phong pháp sư cùng lôi pháp sư, nhưng lưỡi đao gió cùng lôi điện xác suất trúng quá thấp, không phải là bị thùng hàng cản lại, chính là bị cocktail vặn vẹo mục tiêu.

trái lại trận doanh tà ác bên kia, mặc dù linh phó của tinh quan bị lôi điện khắc chế, sương mù dày đặc cùng khói độc cũng bị khắc chế, nhưng nhập mộng của huyễn thuật sư, bệnh khuẩn của ôn thần làm người ta khó lòng phòng bị.

đã có mấy thánh giả bắt đầu ho khan, xuất hiện triệu chứng ngứa cổ họng.

“tiếp tục như vậy nhất định thua!” hải yêu biển sâu khủng bố rống lên: “đánh cận chiến đi, cú mang tên hèn nhát kia làm đào binh, chúng ta ép bọn nghề nghiệp tà ác này xuống biển, tôi tiễn bọn hắn về linh cảnh.”

nói xong, hắn triệu hồi ra “ngựa”, phóng qua thùng hàng, lao về phía người áo đen.

đám người natsusa biến sắc hẳn, muốn hô ngừng đã không kịp nữa.

mộng mô nhếch mép, quát: “động thủ!”

là hắn phóng đại cảm xúc “ngạo mạn” của biển sâu khủng bố, thánh giả bình thường không chi phối được cục diện chiến đấu, không ở trong mục tiêu của hắn, chỉ có thánh giả đỉnh phong mới xứng đáng hắn ra tay.

mà ở trong thánh giả của trận doanh hợp pháp, hải yêu là tích cách thiếu hụt rõ ràng nhất, tựa như hỏa sư của đại khu thứ hai.

ghen tị thần tướng sở trường cận chiến nhất dẫn đầu lao về phía biển sâu khủng bố, lòng bàn tay tiphous phun ra ngọn lửa màu xanh lam, ngưng tụ thành một lưỡi đao khổng lồ, lao nhanh, phát sau mà tới trước, bỏ lại ghen tị thần tướng phía sau.

ngựa xung phong quá nhanh, cứu viện đã không kịp… natsusa vẻ mặt nghiêm túc chống kiếm mà đứng, trầm giọng tuyên bố:

“quy tắc trận chiến đấu này là: cấm cận chiến!”

chương 2392: mục tiêu thật sự (1)

cocktail ‘ha ha’ một tiếng, lần nữa ném ra một đồng bạc, ném về phía natsusa, mặc niệm chú ngữ.

đồng xu nổ tung.

quy tắc buông xuống, nhưng ba người đều chưa chịu áp chế.

ầm ầm ầm!

tia sét dạng dây leo không ngừng rơi ở trên thân ghen tị thần tướng cùng tiphous, đánh cho hai người bốc khói đen, nhưng thể phách mạnh mẽ khiến lôi điện cũng bất lực.

lúc này, một giọng nữ bén nhọn vang lên: "các ngươi đừng đánh nữa."

thanh âm tới từ emily thánh giả cao cấp của hiệp hội mỹ thần, vị nghề nghiệp ái dục này ở trong kỹ năng đối chọi không xen tay vào được, lúc này rốt cuộc phát huy tác dụng.

trong giọng nói xen lẫn mị hoặc khiến người ta phát ra ý niệm đáng khinh, lửa dục cuồn cuộn, ngược lại khiến biển sâu khủng bố tìm về một chút lý trí.

một ánh sao sáng lên sau lưng emily, là vị tinh quan kia của ám dạ mân côi, hắn chưa công kích emily, bởi vì không nỡ ra tay.

hắn từ ô vật phẩm lấy ra một cái còi màu đỏ, thổi nhẹ.

tiếng còi nhu hòa lập tức bao trùm tiếng hô của emily, trừ khử mị hoặc của đối phương.

mộng mô nhẹ nhàng thở phào, vội vàng cường hóa cảm xúc ngạo mạn của biển sâu khủng bố.

thời gian cứu người quý giá kết thúc, đôi mắt tiphous bắn ra hai chùm tia sáng hóa đá, biển sâu khủng bố hạ thấp người, trốn vào trong ngựa.

chùm tia sáng hóa đá đánh ra trên thân ngựa một mảng xám xịt, không thể phát huy tác dụng.

chùm tia sáng hóa đá không có đủ sức phá hoại, công năng duy nhất là hóa đá vật chất.

ngựa húc trúng ghen tị thần tướng mình đồng da sắt, quái lực kinh khủng trực tiếp húc bay thần tướng, ở trong nháy mắt bay ra ngoài, đôi mắt ghen tị thần tướng hiện ra chú văn vặn vẹo.

vẻ mặt biển sâu khủng bố lập tức đọng lại, con ngươi tan rã.

lưỡi đao khổng lồ màu lam của tiphous thuận thế chém về phía cổ biển sâu khủng bố, bắn ra tia lửa khoa trương cùng ngọn lửa nóng rực màu lam.

một tầng vảy cá hư ảo ngăn cản một đao này, thân là thánh giả cao cấp, không có khả năng chết đi đơn giản như vậy.

trường đao màu máu lượn vòng chém tới, đâm vào ngực biển sâu khủng bố.

binh khí của yêu mê hoặc chuyên phá giáp bảo vệ.

trong tiếng nước "ào ào", trường đao lửa màu lam thuận lợi chém đứt cổ biển sâu khủng bố, con ngựa sụp đổ, chết thay biển sâu khủng bố.

ngay sau đó, đôi mắt tiphous bắn ra chùm tia sáng xám xịt, trúng đôi chân biển sâu khủng bố, đá xám trắng nhanh chóng ngưng kết, hóa đá hắn tại chỗ.

lúc này, một ánh sao dâng lên sau lưng tiphous, hóa thành thanh niên tuấn tú, nắm trong tay một bức tranh vặn vẹo, rõ ràng là cú mang.

trong nháy mắt ánh sao dâng lên, tiphous kêu 'a' một tiếng, tựa như sớm đã chuẩn bị, quả quyết thu tay lại, hướng bên trái đánh tới.

cùng lúc đó, một tiếng súng vang từ nơi xa truyền tới.

một viên đạn bắn trúng bên chân cú mang, sau đó nổ tung, màn đêm thâm trầm tựa như thủy triều trải rộng ra, bao trùm mọi sự vật xung quanh.

biển sâu khủng bố và cú mang trong nháy mắt bị màn đêm bao phủ, vặn vẹo vùng vẫy một lúc, liền ngã bịch xuống, rơi vào trạng thái ngủ say.

đoàng! đoàng! đoàng!

lại liên tiếp ba tiếng súng vang, cú mang đang ngủ say đầu run lên, ở trong viên đạn đả kích, xương sọ hất bay non nửa khối, tổ chức não bên trong bắn tung tóe trên mặt đất.

tất cả cái này xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, từ viên đạn đầu tiên đến viên đạn thứ tư, từ cú mang cùng biển sâu khủng bố lâm vào ngủ say đến một súng xuyên táo, toàn bộ quá trình không đến hai giây.

các thánh giả ở đây, thậm chí không thấy đường đạn, lấy thị lực của bọn họ, vốn nên thoải mái bắt giữ được quỹ tích vận

hành của viên đạn.

điều này làm đám người natsusa đã mờ mịt lại kinh ngạc, trên mặt bọn họ thậm chí còn lưu lại nét vui mừng, không có ai có thể ngờ được thánh giả cấp 6 đỉnh phong, sẽ chết nhanh như vậy, một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

không đến hai giây, một vị thú vương truyền kỳ đã ngã xuống ngay tại chỗ, trở về linh cảnh!

đám người natsusa vẻ mặt cứng ngắc nhìn về phía thanh nguyên, nổ súng là thanh niên cao gầy cocktail ngũ quan cực độ không phối hợp, hắn giơ một khẩu súng săn nòng lớn màu đen.

họng súng còn đang bốc lên khói thuốc súng.

vị thất tự giả này "hắc" một tiếng: "chờ ngươi rất lâu rồi, tử vong trong màn đêm, bị động của thú vương liền không thể phát động."

hắn xoay nòng súng, tiêu sái thổi khói thuốc súng.

để bảo đảm có thể săn giết cú mang, trận doanh tự do chuẩn bị hai con át chủ bài, một món trong đó ngay tại trong tay hắn, nhưng không phải khẩu súng săn này, súng săn chỉ là súng ống phổ thông, chính chủ là đạn vừa bắn ra.

ma đạn ngủ say!

ma đạn ngủ say là giáo hội dạ thần cho, đầu đạn do vật liệu đặc thù chế tác, khắc chú văn ngủ say, phong ấn lực lượng của nghề nghiệp vĩnh dạ, là tiêu hao phẩm cấp bậc chúa tể.

chương 2393: mục tiêu thật sự (2)

trong nháy mắt đầu đạn nổ tung, sẽ ở phạm vi 20 mét hình thành lĩnh vực ngủ say, thời gian có tác dụng năm phút đồng hồ, cường giả giai đoạn chúa tể cũng rất khó chống đỡ cơn buồn ngủ kia, huống chi là thánh giả.

tiphous lúc ra sân ăn nói ngông cuồng, trái lại là đang lừa dối thánh giả trận doanh hợp pháp, nhất là cú mang nấp ở phụ cận, để hắn coi là đòn sát thủ trên người tiphous, không còn quan tâm người khác.

sau đó lại do cocktail ôm cây đợi thỏ, đánh lén bất cứ lúc nào. người nổ súng nhất định phải là cocktail, không có khả năng là người khác, bởi vì thất tự giả có thể chui vào lỗ thủng quy tắc, để đường đạn biến mất.

nếu không, đạn là không thể nào "tới gần" thánh giả đỉnh phong.

về phần đầu đạn nổ bắn sau đó, là đầu đạn thông thường, trong lĩnh vực ngủ say, tất cả linh lực đều sẽ theo đó ngủ say, tất cả kỹ năng đều sẽ mất đi tác dụng, đạn bình thường ngược lại sẽ không bị hạn chế.

lúc này, tiphous bổ nhào lui đến biên giới lĩnh vực ngủ say, quay đầu nhìn thi thể cú mang một cái, khu vực này bị màn đêm bao phủ, thi thể cú mang mơ hồ không rõ, bức tranh sơn dầu hỗn loạn kia cũng như thế, "đáng tiếc, chỉ có một món đạo cụ phẩm chất chúa tể."

cocktail nơi xa nhún nhún vai: "không có cách nào đánh lén, chỉ có cơ hội trong nháy mắt, một món thì một món, dù sao món còn lại kia cũng trở về linh cảnh."

cây đoản đao nguyên thủy thiên tôn lưu lại kia, sẽ theo cú mang chết trở về linh cảnh, mặc dù không có cách nào đạt được, nhưng kẻ địch tổn thất, tương đương với bên ta kiếm lớn.

tiphous nhìn về phía các thánh giả hợp pháp cách đó không xa, giọng khàn khàn cười lên:

"trò hay vừa mới bắt đầu đâu, chuẩn bị kỹ càng trở về linh cảnh chưa, các cậu bé trận doanh hợp pháp."

các thánh giả trận doanh hợp pháp, sắc mặt trở nên khó coi không gì sánh được.

cao ốc tổng bộ ngân hàng, mật thất thiên phạt.

winnie berent ngồi khoanh chân ở bên cạnh cột trụ, dùng khăn tay ẩm ướt cẩn thận lau nước mắt máu trên khuôn mặt.

con ngươi của cô hiện ra ngây ngốc cùng trống rỗng, như là người mù bẩm sinh.

channing loo đứng cách mấy mét, chưa thúc giục cô rời đi mật thất, vừa đề phòng xung quanh, vừa giống như nói chuyện

phiếm hỏi:

“tiếp theo có tính toán gì không? tôi là nói, cô dự định làm sao vượt qua năm ngày mù?”

winnie berent nói: “về nhà, tổ phụ sẽ che chở tôi, ông hẳn là biết, không ai có thể xâm nhập trang viên của tổ phụ tôi.”

channing loo gật gật đầu: “đúng là cách nghĩ không tệ, ài, cũng không biết chiến đấu ở cảng thế nào rồi, tôi có chút lo lắng.”

winnie nghiêng đầu, hướng khuôn mặt về phía channing, “lo lắng cái gì?”

channing nói ra: “cảng new york là tổng bộ của giáo hội hải thần, có bán thần tọa trấn, có chúa tể đỉnh phong tọa trấn, trận doanh tà ác dựa vào cái gì dám ở nơi đó đối đầu?”

winnie thản nhiên nói: “trận doanh tà ác cũng có bán thần.”

“nhưng nói từ số lượng linh cảnh hành giả vị cách cao, tóm lại là giáo hội hải thần chiếm ưu thế.” channing loo trầm giọng nói:

“bán thần đấu bán thần, địa điểm lại là bến cảng, bán thần trận doanh tà ác chưa hẳn có thể áp chế hải hoàng. kết quả tốt nhất của tự do minh ước, cũng chỉ là ngang tài ngang sức, sau đó ở trong chiến đấu thánh giả cảnh chiếm được tiện nghi, nếu chỉ là chém giết thánh giả, không cần thiết động can qua lớn như vậy, bởi vì có chút không cẩn thận, sẽ có chúa tể ngã xuống, ích lợi cùng nguy hiểm không tỷ lệ thuận.”

winnie rốt cục nhíu mày: “bộ trưởng channing, ý của ông là?”

channing loo nhìn quanh một vòng, chậm rãi tới gần winnie, thấp giọng nói: “ý của tôi là…”

đột nhiên, hắn không chút dấu hiệu nào giơ tay lên, lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ ra quả cầu sét, chụp về phía đỉnh đầu winnie: “mục tiêu của tự do minh ước là cô!”

winnie đang cúi đầu, cũng không chút dấu hiệu nào lấy ra một tấm khiên sắt màu đen, giơ lên đỉnh đầu.

ầm! quả cầu sét ở bề mặt tấm khiên nổ ra vết cháy đen, sóng xung kích to lớn hất bay tấm khiên, cũng hất bay winnie.

cô lăn ra ngoài, máu tươi điên cuồng phun ra.

thể phách của lôi pháp sư cũng không tính là mạnh, trong tên nghề nghiệp có hai chữ "pháp sư", bình thường đều là da giòn.

winnie vừa quay cuồng, vừa thúc giục linh lực, tụ lại lôi điện hóa thành một sợi roi màu lam sáng lóa, ở trong mật thất vặn vẹo điên cuồng vung vẩy, quật lung tung.

đồng thời, cô ngưng tụ ra từng quả cầu sét to như bóng rổ, lơ lửng quanh thân, hình thành một tấm lưới phòng hộ, phòng ngừa kẻ địch áp sát tập kích.

"channing!" khóe miệng winnie trào ra máu tươi, nghiến chặt hàm răng: "không ngờ sẽ là ông."

channing đường chân tóc có chút cao mỉm cười nói:

"ra tay bất ngờ, mới là ý nghĩa thâm ảo của đi săn."

winnie nghe âm thanh phân biệt vị trí, quất một roi tới, nhưng quật trượt, roi bị kẻ địch tránh được, tránh né, lại không có tiếng bước chân, rất hiển nhiên, đối phương là trạng thái lơ lửng.

với chúa tể mà nói, bay là năng lực cơ bản nhất.

chương 2394: mục tiêu thật sự (3)

"tại sao là tôi?" winnie dừng lại roi trong tay, tập trung tinh thần cảnh giới.

"tôi không phải mới vừa nói sao, cảng new york là địa bàn của giáo hội hải thần, có giáo hội hải thần nhìn chằm chằm, chiến trường bên đó căn bản không có lợi." channing lặng yên ngưng tụ mâu sét, đối phương cũng là lôi pháp sư, cực kỳ mẫn cảm đối với linh lực hệ lôi:

"mục tiêu thật sự của tự do minh ước là cô cùng cú mang, giết cô có thể suy yếu thực lực phân bộ thiên phạt bang new york ở trình độ lớn nhất, giết cú mang có thể đạt được ít nhất một món đạo cụ cấp chúa tể, tệ nhất cũng có thể khiến thiên phạt tổn thất hai món đạo cụ chúa tể cùng một tên thánh giả cấp 6.

"đương nhiên, giết cô còn có một nguyên nhân…"

nói đến đây, hắn bỗng ném ra trường mâu trong tay, trong mật thất lóe lên điện quang.

winnie berent khi phát hiện đã muộn, tốc độ tia chớp nhanh bao nhiêu? trừ phi có thể dự phán quỹ tích của nó, nếu không cho dù là chúa tể cũng không có khả năng ở sau khi tia chớp xuất hiện tránh đi.

winnie đã mất đi thị giác, không nhìn thấy channing tụ lực, càng không nhìn thấy động tác hắn ném, tự nhiên không cách nào dự phán công kích của hắn.

ngực bụng winnie bị mâu sét đánh trúng, lực trùng kích cường đại đánh bay cô ra ngoài, máu tươi điên cuồng phun ra.

áo sơ mi chỗ bụng xé rách, phần bụng trắng nõn phẳng phiu hiện ra vết cháy đen, thành than.

may mắn là, làm lôi pháp sư, cô đối với tổn thương hệ lôi có kháng tính cường đại, hoàn toàn chịu một mâu, chỉ bị thương nặng, chưa chết đi ngay tại chỗ.

“một nguyên nhân khác là gì?” winnie tựa như muốn được chết minh bạch, nuốt máu xuống hỏi.

channing lần này lấy ra một cái quạt lông màu trắng, mỉm cười nói:

“giết cô, tự do minh ước liền có thể đối phó tổ phụ cô, mà thiên phạt bận trả thù trận doanh tự do, sẽ không có ai chú ý một chúa tể lâu năm đã về hưu mấy chục năm đang bị bọn tôi công kích.”

winnie tựa như nghĩ tới điều gì, biến sắc.

channing loo vung quạt lông vũ, chớp mắt, trong mật thất cuồng phong gào thét, gió lốc cỡ nhỏ đột ngột dâng lên, trộn lẫn đao gió giống như cái khoan, cuốn về phía winnie đã mù còn bị thương.

vành tai người sau nhúc nhích, nhanh chóng mở ra ô vật phẩm, lấy ra một cái áo choàng vảy cá, khoác lên trên người.

mặt ngoài thân thể cô lập tức hiện ra một tầng vảy cá hư ảo, ngăn cản tất cả gió lốc nghiền ép, tiếp theo, winnie lấy ra một cái ấn tỳ màu vàng đất.

thân thể cô bỗng trầm xuống, gần như nửa nằm rạp trên mặt đất, tựa như ấn tỳ rất nặng, ép cô gập cả người.

hai món đạo cụ phòng ngự chồng chất, lập tức hoàn toàn cản lại gió lốc.

nhưng winnie cũng không chịu nổi, ấn tỳ là đạo cụ nghề nghiệp thổ quái đại khu thứ hai, cái giá sử dụng chính là áp lực nặng, đối với thân thể yếu ớt của lôi pháp sư mà nói là gánh nặng đáng sợ không gì sánh được.

mà trả giá của vảy cá là, thời gian sử dụng vượt qua ba phút, làn da sẽ thối rữa, mọc ra vảy cá, không thể nghịch chuyển.

channing loo rất rõ bộ trưởng winnie cộng sự nhiều năm có những thủ đoạn, đạo cụ nào, vui vẻ với việc kéo dài thời gian, cười ha ha nói:

“không có ai sẽ đến cứu cô, tất cả chúa tể trận doanh hợp pháp new york, đều nằm trong sự giám sát của chúng tôi, lại đều đang chú ý chiến đấu ở cảng, có thể chi viện bất cứ lúc nào.

sẽ không có ai ngờ được bộ trưởng winnie ở tổng bộ thiên phạt, giờ phút này đang lọt vào ám sát. cô cũng đừng hòng chạy, tôi lựa chọn ở trong mật thất này giết cô, đã định sẵn cô nhất định phải chết không thể nghi ngờ.”

winnie gian nan ngẩng đầu, ‘nhìn’ về phía vị bộ trưởng hành chính này:

“tôi đã sớm biết ông là gián điệp.”

channing ngẩn ra, nhún vai: “hử?”

trên khuôn mặt hắn tràn đầy không tin.

winnie hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

“ngay từ đầu, tôi không cho rằng trong chúa tể của phân bộ có gián điệp của tự do minh ước, bởi vì mỗi một chúa tể đều là tổng bộ dốc lòng bồi dưỡng, lại thông qua xét duyệt nghiêm khắc, là đồng bạn tuyệt đối có thể tín nhiệm.

mà ông lớn tuổi nhất, cũng chưa vượt qua 60 tuổi, không có khả năng lắm có liên quan với tự do minh ước thành lập hơn một trăm năm. thẳng đến khi cú mang nói cho tôi biết, tự do minh ước có thể trong thời gian ngắn ô nhiễm tinh thần, vặn

vẹo nhận biết của trận doanh hợp pháp, tôi mới hoài nghi các người.

trong ba người chúng ta nếu nhất định phải có một gián điệp, tôi hoài nghi là ông."

channing nhíu mày: "vì sao không phải sean? để tôi đoán xem… ừm, bởi vì con trai hắn chết?"

"không, bởi vì hắn phạm phải sai lầm trọng đại, suýt nữa bị tổng bộ thay thế." winnie đùa cợt cười cười: "ở trong mắt sean, quan trọng nhất không phải con trai, mà là quyền lực cùng địa vị, hắn có thể lấy mạng của con trai mình tranh thủ tín nhiệm, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng quyền lực của mình mạo hiểm."

channing trầm mặc.

chương 2395: giết trong chớp mắt (1)

winnie tiếp tục nói: "đương nhiên, mới đầu tôi còn chưa hoài nghi ông, thẳng tới lúc ông đề xuất dùng mắt trời, tôi mới ý thức được ông không bình thường, vì thế tương kế tựu kế, tự nguyện tiếp nhận trả giá mắt trời, chủ động yêu cầu ông bảo hộ tôi, thử xem ông rốt cuộc có phải gián điệp hay không, xem ra tôi đã đoán đúng."

"các người đoán đúng lại thế nào, dùng tính mạng đi nghiệm chứng, không cảm thấy quá ngu xuẩn sao?" channing nheo mắt: "chẳng lẽ nói, cô cảm thấy mình có khả năng giết ngược tôi sao?"

"biết tôi tại sao muốn ở chỗ này nghỉ ngơi, mà không phải lập tức rời đi không?" winnie nhìn cửa mật thất, nhếch môi: "lúc sean ra ngoài, chưa khóa cửa."

lúc dứt lời, một bóng người mặc áo khoác lông chồn đẩy cửa sắt ra, cắm trường kiếm chữ thập trên mặt đất, cất cao giọng nói:

"quy tắc chiến đấu trong phòng: không cho phép sử dụng lôi điện!"

trò hay vừa mới bắt đầu.

nghe tiphous khàn giọng chế giễu, các thánh giả hợp pháp ở đây nhìn nhau, đều cảm thấy một nỗi sợ hãi mãnh liệt, nhịn không được muốn chạy trốn, muốn lùi bước.

đây là mộng mô cùng thông thiên giáo chủ cường hóa cảm xúc sợ hãi của bọn họ, làm hao mòn ý chí chiên đấu cùng quyết tâm của bọn họ. cú mang làm đại tướng của trận doanh hợp pháp, cường giả trung tâm của lần chiến đấu này, chết dễ dàng như thế tạo thành chấn động to lớn đối với các thánh giả trận doanh hợp pháp.

huyễn thuật sư đủ tiêu chuẩn, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội nhiễu loạn tâm thần kẻ địch. cũng chỉ mười mấy giây, ba thánh giả tổ chức dân gian ý chí chiến đấu triệt để tiêu tán, ở sau khi trao đổi ánh mắt, ăn ý quay đầu bỏ chạy.

theo bọn họ nghĩ, trận chiến đấu này đã không cần tiếp tục nữa, trừ phi muốn trở về linh cảnh sớm một chút.

đang yên đang lành, không có ai muốn trở về linh cảnh.

hành động của ba người đã dẫn phát hiệu ứng dây chuyền, lại có hai thánh giả tổ chức dân gian lựa chọn lâm trận bỏ chạy.

các thánh giả trận doanh tà ác vẻ mặt giễu cợt nhìn một màn này, mục tiêu của bọn họ là mấy thánh giả đỉnh phong kia, về phần thánh giả bình thường, chạy thì chạy, vừa lúc giảm bớt mấy cái vướng bận.

emily nhìn qua thi thể cú mang bị màn đêm bao phủ, có chút tiếc hận cùng thất vọng. tiếc hận một người đàn ông chất lượng tốt cứ như vậy chết đi, thất vọng là ôm sự chờ mong nhất định đối với hắn, kết quả lại kết thúc như trò đùa.

ứng với câu "vận mệnh vô thường" kia.

bọn người natsusa, north, rayleigh eugene nhanh chóng trao đổi ánh mắt, trong lúc nhất thời có chút tiến thối lưỡng nan.

dưới loại tình huống này, rút lui tất nhiên lọt vào truy sát, hơn nữa còn cho trận doanh tà ác cơ hội lần lượt đánh tan, người bị đuổi giết nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

mà một khi tản ra đào vong, món đạo cụ kia cú mang để lại, nhất định sẽ rơi vào trong tay trận doanh tà ác, tổn thất trọng đại, càng không có hy vọng lật kèo.

nhưng không lui, cũng chỉ có thể gọi viện binh, trận doanh hợp pháp có an bài viện binh ở phụ cận, chỉ là, tác dụng của thánh giả bình thường không lớn, trừ phi có thánh giả đỉnh phong số lượng nhất định hoặc cường giả cấp chúa tể tới, nếu không rất khó thay đổi chiến cuộc.

đang do dự, một tiếng hổ gầm từ hướng hải đăng truyền tới, hùng hồn to rõ, quanh quẩn ở bến cảng bóng tối bao phủ.

ánh mắt mọi người đều bị tiếng hổ gầm hấp dẫn, bao gồm mấy thánh giả bỏ chạy kia.

chỉ thấy tầng cao nhất của hải đăng, một con hổ khổng lồ vằn vện hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng thẳng, lấy màn đêm làm bối cảnh, lấy hải đăng làm ngai báu, con mắt xếch lên băng lạnh vô tình, như là quân vương cao cao tại thương quan sát loạn thần tặc tử.

ở lúc nhìn thấy con hổ khổng lồ vằn vện kia, các thánh giả ở đây vẻ mặt mới đầu là mờ mịt, trong lúc nhất thời chưa phản ứng lại, kẻ này là thần thánh phương nào.

dù sao, cú mang đã chết, ngẩn ra vài giây mới đều biến sắc, có thể biến thân mãnh thú hơn nữa có được khí thế đáng sợ như thế, chỉ có cú mang thú vương cấp 6.

nhưng hắn không phải đã chết rồi sao?

các thánh giả hai đại trận doanh tề đồng loạt nhìn về phía thi thể bao phủ trong màn đêm, ánh mắt hai bên có sự khác biệt rõ ràng.

các thánh giả trận doanh hợp pháp, trong hưng phấn bao hàm chờ mong, mà các thánh giả trận doanh tà ác sắc mặt cùng ánh mắt liền ngưng trọng.

thi thể vẫn còn ở đó…

vì thế, thánh giả hai bên trong biểu cảm có thêm nghi hoặc.

tinh quan của ám dạ mân côi nheo mắt vận thị lực, xuyên thấu màn đêm bao phủ thi thể thấy thân thể của cú mang, chậm rãi tách ra một tấm da người mỏng như cánh ve, theo da người tách ra, bộ dáng của cú mang theo đó biến hóa, là một âm thi âm khí lượn lờ.

âm thi?

con ngươi hắn chợt phóng đại, cũng chính là lúc này, con hổ khổng lồ vằn vện kia ngẩng đầu gầm dài, đạp gió mà đến, bộ lông màu vàng tung bay ở trong gió, mục tiêu rõ ràng lao về phía cocktail.

chương 2396: giết trong chớp mắt (2)

mây theo rồng, gió theo hổ, con hổ khổng lồ vằn vện đạp gió mà đến, thần uy lẫm liệt.

“chết là âm thi, cú mang chưa chết, hắn còn có một món đạo cụ phẩm chất chúa tể!” tên tinh quan kia rống to.

thật sự là cú mang? tinh thần thánh giả trận doanh hợp pháp rung lên, có loại cảm giác mộng ảo lúc gần phá sản, cha già đột nhiên nói: thật ra cha là người giàu nhất thế giới.

mấy vị thánh giả vốn tính đào tẩu kia dừng lại, một lần nữa lao về chiến trường, emily ở xa xa vỗ ngực nhẹ nhàng thở ra, lộ ra nụ cười vui sướng.

nhìn con hổ khổng lồ vằn vện thế tới hùng hổ, cocktail cũng không bối rối, lui về phía sau một bước, chui lỗ hổng quy tắc, xuất hiện ở cách mười mấy mét, cao giọng nói: “một món đạo cụ cuối cùng của cú mang - hình thần câu diệt đao, chỉ cần không bị nhiếp hồn, tập trung, thì không có uy hiếp, chúng ta còn có thủ đoạn khác, mọi người giúp tiphous đánh chết cú mang!”

hắn không sợ hãi một chút nào, thậm chí biểu hiện cực kỳ trấn định, tràn đầy tự tin.

điều này làm các thánh giả đại khu thứ hai trong lòng ổn định hẳn, tiphous từ ô vật phẩm lấy ra một lọ thuốc, ngón cái đánh văng nút gỗ, ngẩng đầu ừng ực trút vào trong cổ họng.

trước mắt bao người, trong cơ thể hắn truyền đến tiếng xương cốt vang “rắc rắc”, làn da màu đỏ sậm ngọ nguậy, hình thể tăng vọt đến 3 mét, cánh màng sau lưng bốc cháy lên ngọn lửa màu lam, sừng dê trên đầu nổi lên hào quang màu vàng, từng làn khói đen từ trong cơ thể hắn bốc lên, khói đen chạm đến thùng hàng cùng xi măng, phát ra tiếng ăn mòn “xẹt xẹt”.

dị hóa vẫn đang tiếp tục, làn da màu đỏ sậm hiện lên ma văn màu đen vặn vẹo phô trương.

tựa như cảm giác được uy hiếp, con hổ khổng lồ vằn vện chưa truy kích cocktail, mà là nhìn về phía tiphous.

vừa rồi bình nước thuốc kia là nước tắm của ma chủng? đầu hổ thận thú khiến trương nguyên thanh có được khứu giác siêu sâu sắc.

hắn ngửi được khí tức của ma chủng, hiển nhiên ý đồ tiphous thông qua dùng nước tắm của ma chủng, hoặc là lực lượng của vị thần linh này, khiến năng lực biến dị của bản thân cao hơn một tầng, đạt tới mục đích chiến lực nghiền áp toàn trường.

vậy giết ngươi trước! trương nguyên thanh cuốn theo một trận gió tanh lao về phía tiphous cao 3 mét.

“ngăn cản hắn, tranh thủ thời gian cho tiphous.” cocktail hô to.

không cần hắn nói, mặc cho ai cũng có thể cảm ứng được khí tức tiphous liên tiếp kéo lên, mơ hồ đã phá tan giai đoạn thánh giả, tới gần cấp bậc chúa tể.

nhưng thánh giả cùng chúa tể cách nhau một vạn tám ngàn dặm, cũng không phải phá tan cảnh giới thánh giả thì có thể đến giai đoạn chúa tể, xác suất lớn hơn nữa là đứng ở nửa đường.

mà đứng ở nửa đường bình thường được xưng là “chúa tể yếu”, tầng cấp thực lực của chúa tể yếu quyết định bởi đã đi năm mươi bước hay là trăm bước, càng tới gần giai đoạn chúa tể thực lực càng mạnh.

tinh quan ám dạ mân côi dẫn trước ra tay, thở ra một ngụm âm khí, oán linh như đàn châu chấu lao về phía mãnh hổ vằn vện.

ầm ầm!

một lôi pháp sư của trận doanh hợp pháp lập tức ra tay triệu hồi ra từng tia sét dạng cây, càn quét ở giữa oán linh, âm khí nháy mắt hủy diệt, oán linh ở trong tiếng rít gào xé tim xé phổi hóa thành khói đen.

chỉ có mấy con oán linh phẩm chất cực cao còn sống, nhưng đã không thể hình thành uy hiếp đối với con hổ khổng lồ vằn vện. bên này đại quân oán linh vừa bị đánh tan, ghen tị thần

tướng lưng mọc sáu tay cầm một cây lang nha bổng màu đen rầm rầm rầm khởi xướng xung phong.

cho dù cú mang là thú thân, cho dù cú mang có được đạo cụ cấp chúa tể, làm vụ chủ, ghen tị thần tướng vẫn có tự tin có thể quấn lấy hắn. công năng của hình thần câu diệt đao hắn đại khái hiểu biết, yêu mê hoặc sẽ sợ binh khí cận chiến?

đao có mạnh nữa, chỉ cần không thương tổn đến kẻ địch thì khác gì vật trang trí.

một bóng người nhảy lên thùng hàng, giơ lên trường kiếm chữ thập, trầm giọng nói: “lấy nhiều bắt nạt ít, vi phạm tinh thần công bằng, ta lấy danh nghĩa kỵ sĩ phán xử ngươi tử hình.”

quanh thân hắn bộc phát ra hào quang mạnh mẽ màu đồng thau, giống như thần linh nhập vào, nhận được tăng thêm không ngờ được, thùng hàng lõm xuống, kỵ sĩ natsusa giơ cao trường kiếm hướng về ghen tị thần tướng nhảy bổ một cái.

năng lực trung tâm của pháp quan một là pháp lệnh, hai là phán quyết, hai kỹ năng hỗ trợ lẫn nhau, nhưng nếu dưới tình huống pháp lệnh không thể ban bố, cũng có thể thi triển riêng phán quyết, tùy tiện tìm cái cớ là được, chỉ là như vậy uy lực phán quyết sẽ giảm bớt rất nhiều.

natsusa không có lựa chọn, có thất tự giả cocktail ở đây, bất cứ pháp lệnh nào của hắn cũng sẽ bị lợi dụng sơ hở.

ghen tị thần tướng giơ ngang lang nha bổng hướng lên trời chặn lại.

chương 2397: giết trong chớp mắt (3)

trong tiếng kim loại va chạm “keng!” chói tai, natsusa bay ngược ra ngoài, ghen tị thần tướng liên tục lui về phía sau, mỗi một bước đều đạp nứt nền xi măng của bến cảng.

sóng biển đánh vào cảng, nước biển bắn tung lên ngưng tụ thành một bàn tay thật lớn, từ đỉnh đầu ghen tị thần tướng xẹt qua, bổ về phía con hổ khổng lồ vằn vện, nhưng bàn tay còn chưa đến đỉnh đầu con hổ khổng lồ, liền một lần nữa tán loạn thành nước biển.

là thánh giả giáo hội hải thần nấp ở sau thùng hàng mạnh mẽ xua tan. năng lực khống chế nước của hải yêu không bằng thủy quỷ, nhưng phá hỏng pháp thuật của đối phương vẫn là rất đơn giản.

thủy quỷ trong người áo bào đen không thao túng nước biển nữa, yên lặng phát tán ôn dịch cùng mở ra cướp đoạt hơi nước, tận khả năng suy yếu con hổ khổng lồ, vừa tranh thủ thời gian cho tiphous, vừa dọn dẹp chướng ngại cho cú mang.

chiến đấu tiếp cận mười vị thánh giả đỉnh phong, chế tạo dư âm cùng động tĩnh khiến thùng hàng phụ cận bến cảng ùn ùn nổ tung.

trận doanh tà ác thành công bám trụ con hổ khổng lồ vằn vện 5 giây.

“gào!”

ma văn phác họa xong, bao trùm trên thân, tiphous đột nhiên ngẩng đầu, hướng về bầu trời đêm phát ra tiếng gào rống trầm hùng, hai cái răng hổ bén nhọn trở nên rõ ràng, khói đen từ trong cơ thể hắn bùng nổ, cánh màng thiêu đốt ngọn lửa màu lam nóng rực.

mỗi một hơi thở hắn phun ra đều kèm theo mùi lưu huỳnh nồng nặc, giờ khắc này, hắn hoàn thành tịnh hoá nào đó, hình thái sinh mệnh đã bước vào lĩnh vực hoàn toàn mới.

khí tức cường đại bao phủ mặt đất, khuếch tán khiến các thánh giả ở bến cảng trái tim run rẩy, theo bản năng nổi lên cảm xúc sợ hãi.

lực lượng vô hạn tiếp cận cấp chúa tể.

“ác ma chromie!” khuôn mặt không thích nói cười của natsusa càng thêm nghiêm túc cùng trầm trọng. ở trong điển tịch truyền giáo của hội sinh vật luyện kim, ngọn nguồn biến dị là tổ tiên của vạn ma, là kẻ kết thúc trật tự, là thần linh giáng xuống diệt thế, mà vị thần linh này có mười đứa con, mỗi đứa đại biểu cho một bộ phận năng lực của thần linh.

chromie là một trong những ma tử. mà dứt bỏ điển tịch, tuyệt mệnh độc sư đến giai đoạn chúa tể, có thể biến thân thành mười loại ma vật, chromie chính là một trong số đó.

đương nhiên, ma thể "chromie" tiphous bày ra không hoàn mỹ, bởi vì ma văn chỉ bao trùm nửa thân trên, mà không phải toàn thân.

"thật sự là lực lượng làm người ta khát vọng nha!" trong cổ họng tiphous phát ra tiếng cảm khái khàn khàn lạnh như băng: "thể chất của ta chỉ có thể biến dị đến trình độ này, chúa tể là một ngưỡng cửa không thể vượt qua, nhưng đã đủ rồi."

hắn xoay đầu nhìn về phía con hổ khổng lồ vằn vện cách 5 mét. ở nháy mắt tiphous biến dị thành công, con hổ khổng lồ liền ngừng lại, lúc này thánh giả hai đại trận doanh cũng dừng tranh đấu.

trái tim đám người natsusa emily lại lần nữa treo lên, có chút khẩn trương thậm chí lo lắng, tuy cú mang còn có món đạo cụ cấp chúa tể, nhưng đối mặt kẻ địch là tiphous vô hạn tiếp cận chúa tể, đạo cụ công kích mạnh nữa, nếu công năng đơn nhất, hạn chế liền quá nhiều, lại thêm bản thân cú mang không phải chúa tể, dễ dàng bị kẻ địch bắt giặc bắt kẻ cầm đầu trước.

mà tiphous tuy chưa trở thành chúa tể thật sự, nhưng loại biến dị này là tăng mạnh mọi phương vị, là chúa tể yếu hàng thật giá thật.

"đây là con bài chưa lật của các ngươi?" con hổ khổng lồ vằn vện miệng nói tiếng người: "hấp thu lực lượng của tồn tại vị cách cao, tạm thời tăng lên chiến lực, ngay cả chúa tể cũng không phải, đã dám tuyên bố săn giết ta?"

tiphous vừa thích ứng thân thể mới, vừa khàn khàn cười nói: "chromie là chiến lực cân bằng nhất trong mười đại ác ma, có thể thi triển pháp thuật, có thể cận chiến, có thể phi hành đuổi giết, ngươi muốn chạy trốn cũng trốn không thoát."

con hổ khổng lồ vằn vện "ồ" một tiếng, chợt lao về phía tiphous, cuốn lên từng trận cuồng phong.

không cần đạo cụ cấp chúa tể? không những tiphous, ngay cả các thánh giả đang xem cuộc chiến thấy một màn như vậy, cũng ngây cả người.

thân thể thú của cú mang mạnh nữa cũng là thánh giả cảnh, làm sao dám cận chiến với tiphous? hắn không nên lỗ mãng như vậy? chẳng lẽ có chiến thuật gì?

con mắt dựng thẳng màu đỏ tươi của tiphous bắn ra hai chùm tia sáng hóa đá tái nhợt, đánh thẳng tắp vào trên thân con hổ khổng lồ vằn vện, đánh ra từng vệt xám trắng.

đốm sau đó biến mất.

hả? ánh sáng hóa đá không có hiệu quả? tiphous không rảnh kinh ngạc, vỗ cánh màng, quả cầu lửa màu lam như mưa rào bắn về phía kẻ địch, con hổ khổng lồ vằn vện tứ chi như bay, cưỡi gió đi ra hình chữ v, nhanh nhẹn tránh thoát đả kích kiểu bao trùm của quả cầu lửa, tiếp tục tới gần tiphous.

người sau phun ra một làn khói độc nồng đậm mang theo tính ăn mòn mãnh liệt, đồng thời trong miệng phát ra chú ngữ cổ quái không thuộc về nhân loại.

chương 2398: không tha một ai (1)

chú ngữ biến dị.

kẻ biến dị có thể thông qua máu, chú ngữ khiến mục tiêu biến dị.

thánh giả đang xem cuộc chiến nơi xa lập tức cảm giác tế bào trong cơ thể bắt đầu xao động, xảy ra phân liệt không bình thường, tựa như muốn sinh ra con mắt thứ ba, cái chân thứ ba, vội vàng bịt tai, hoảng sợ lui về phía sau.

phong pháp sư vốn muốn hỗ trợ thổi tan khói độc, vô cùng lo lắng cưỡi gió bay lên, tránh né chú ngữ ảnh hưởng.

ngay tại lúc thánh giả hai đại trận doanh lui về phía sau, trong khói đen nồng hậu vang lên một tiếng gầm, con hổ khổng lồ vằn vện ở trong khói đen lao ra, bổ ngã tiphous cao 3 mét.

con hổ khổng lồ mở ra cái mồm to như chậu máu, cắn về phía cổ kẻ địch.

tiphous bắt lấy hàm trên hàm dưới con hổ khổng lồ, ra sức bẻ, ‘rắc’, đầu con hổ khổng lồ vằn vện bị cứng rắn xé thành hai nửa.

một giây sau, ngực tiphous đau đớn, chậm rãi cúi đầu, thấy một cây đoản đao hào quang màu trắng lập lòe đâm trúng ngực.

thân thể con hổ khổng lồ hóa thành đốm sáng tiêu tán, lộ ra chân thân cú mang. hắn ngồi ở ngực ác ma cao 3 mét, hai tay nắm chuôi đao, ánh mắt trong sự lạnh lùng mang theo đùa cợt.

tiphous đau đớn kêu thảm thiết, thân thể nhanh chóng khô quắt, tinh huyết linh hồn như nước chảy ùa vào đoản đao. không đến một giây, tiếng kêu thảm thiết của hắn im bặt, biến thành một cái xác. hắn đến chết cũng chưa nghĩ ra vì sao "khói độc", "chú ngữ biến dị", "hóa đá" kẻ biến dị ỷ vào để chiến đấu sẽ toàn bộ mất đi hiệu lực.

trương nguyên thanh rút đoản đao, đảo qua thánh giả trận doanh tà ác vẻ mặt cứng ngắc, nói: "đêm nay, một tên cũng đừng hòng thoát."

một bên khác, theo kỵ sĩ chế định quy tắc, linh lực lôi thuộc tính trong mật thất giống như mất đi hoạt tính, không là lực lượng có thể tùy ý thuyên chuyển nữa.

channing kinh ngạc quay đầu, nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở trong mật thất, hắn mặc áo khoác lông chồn màu đen, ngũ quan tuấn tú, dáng người cao ngất, khóe miệng mang theo châm biếm, nhìn cực kỳ gợi đòn.

"ngươi sao lại ở chỗ này!?" channing tựa như không thể tiếp nhận, lớn tiếng rít gào: "ngươi không phải trốn trong mê cung sao? vì sao dám ra đây?"

nếu nói trong chúa tể new york có ai không ở dưới sự giám thị của tự do minh ước, cũng chỉ có lão berent cùng địch thái trước mắt trong mê cung biệt thự.

"vì sao không dám ra?" địch thái 'a' một tiếng: "thừa dịp các ngươi kéo bè kéo lũ đánh nhau ra ngoài hít thở chút, có vấn đề gì?"

winnie berent chưa triệt hồi phòng ngự, cười lạnh: "channing, tôi đã dám chủ động tiếp nhận trả giá của mắt trời, lại nào sẽ không sắp xếp trợ thủ cho mình?"

cô thúc giục: "đừng nói nhảm, giết hắn, tôi sẽ dựa theo ước định nói cho cậu tuyến đường chính xác tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai mê cung."

"không cần vội, để tôi thưởng thức thêm một phen vẻ mặt tuyệt vọng cùng sợ hãi của hắn, bằng không rất có lỗi tôi ra

sân cuối cùng.”

địch thái lắc lắc vạt áo khoác lông chồn màu đen, như là tướng quân đỏm dáng đang hất áo choàng.

ngoài miệng nói lời thừa không có dinh dưỡng, hành động lại không chậm chút nào, hai đầu gối hắn hơi trầm xuống, đặt trường kiếm kỵ sĩ ở bên người, làm ra tư thái rút đao trảm.

channing hít sâu một hơi, để bản thân bình tĩnh lại. hắn vừa nhìn quét xung quanh, vừa nghĩ tin tức của thanh niên áo khoác lông chồn màu đen.

căn cứ tình báo của công hội thợ săn, người này là người thừa kế duy nhất của giáo đình kỵ sĩ đoàn, sáu đời đơn truyền, thánh kỵ sĩ cấp 7, nếu chỉ luận cấp bậc, hắn cao hơn đối phương một cấp.

nhưng nơi này là mật thất gửi mắt trời, không có khả năng mạnh mẽ phá vây, bất cứ độn thuật cùng kỹ năng nổ nào cũng không xông ra được.

ở trong không gian bịt kín chiến đấu với kỵ sĩ, đối với lôi pháp sư mà nói, dị thường hung hiểm.

lúc này, đơn truyền kỵ sĩ vận sức xong, chợt chém ra trường kiếm cao hơn 1 mét, thân kiếm bùng nổ hào quang màu đồng thau, theo động tác vung ra, hóa thành kiếm khí hình cung, quét về phía bộ trưởng bộ hành chính thiên phạt.

channing loo lập tức dựng thẳng quạt lông, chế tạo ra trước mặt một bức tường gió.

kiếm quang đồng thau hình cung ở trên tường gió chống đỡ một lát, ma sát ra luồng khí cuồng loạn tùy ý, cuối cùng lực lượng hao hết tiêu tán.

channing loo hướng về địch thái vung quạt lông, trong tiếng “ô ô” thê lương, lưỡi đao gió bắn nhanh như mưa tên.

địch thái cắm trường kiếm kỵ sĩ ở trước người, hào quang màu đồng thau sáng lên, ở trước người hắn xây dựng thành bức tường hư ảo.

kỹ năng chủ động của thánh kỵ sĩ cấp 7: bức tường thủ hộ!

đây là kỹ năng phòng ngự so với tường gió của phong pháp sư còn mạnh hơn.

lưỡi đao gió trong suốt hung mãnh va chạm ở trên bức tường màu đồng thau, bắn tung ra gợn sóng như hạt mưa.

thừa dịp "bức tường thủ hộ" ngăn trở lưỡi đao gió, địch thái từ ô vật phẩm lấy ra một bộ giáp màu đồng thau, trong tiếng "đinh đinh đang đang", mũ giáp, giáp ngực, bảo vệ tay, giáp mặt, váy giáp các bộ kiện tự bay lên, võ trang hắn tựa như một kỵ sĩ thời trung cổ.

chương 2399: không tha một ai (2)

bộ giáp này tên là "chiến y thánh kỵ sĩ", là đạo cụ thánh kỵ sĩ đời thứ ba lưu truyền tới nay, có được hiệu quả tăng phúc kỹ năng của kỵ sĩ, đồng thời, nó còn là một món "bức tường thủ hộ" biết đi.

kỵ sĩ mặc vào chiến y, tương đương lúc nào cũng ở dưới bức tường thủ hộ che chở, khi chém giết ở chiến trường, giống như một xe tăng bọc thép.

channing loo một lần nữa vung cây quạt, chế tạo lưỡi đao gió, chém về phía đơn truyền kỵ sĩ lao tới trước mặt.

cây quạt lông này là một trong hai món đạo cụ phẩm chất chúa tể của channing loo, công năng là "cơn lốc cuồng bạo" cùng toàn bộ kỹ năng phong pháp sư dưới giai đoạn chúa tể.

điều này làm hắn tương đương "thân kiêm" kỹ năng hai loại pháp sư, bởi vậy, tuy quạt lông không phải đạo cụ cực phẩm quỷ dị khó giải, nhưng cũng dị thường quý giá.

ví dụ như bây giờ, ở dưới tình huống linh lực lôi thuộc tính bị hạn chế, hắn vẫn có thể chiến một trận với đơn truyền kỵ sĩ của giáo đình.

thật ra hắn cũng có thể mạnh mẽ thao túng linh lực lôi thuộc tính, đánh vỡ quy tắc của kỵ sĩ, nhưng như vậy, đối phương tất nhiên thi triển phán quyết, vô duyên vô cớ tăng thêm cho kẻ địch.

ở trong mật thất nhỏ hẹp như vậy, để kỵ sĩ sở trường cận chiến được tăng phúc, với hắn mà nói cực kỳ trí mạng.

đinh đinh đang đang… đao gió dày đặc không ngừng chém lên trên thân đơn truyền kỵ sĩ, bắn tung tóe tia lửa chói mắt. địch thái hóa thân một đạo hào quang màu đồng thau, trong chớp mắt lao tới trước người channing loo, đâm một kiếm về phía ngực.

channing loo cưỡi gió lui về, quạt lông trong tay bỗng nhiên mở ra, biến thành một cây quạt ba tiêu nho nhỏ, hắn ra sức hướng về phía trước vung một phát.

“ô ô !”

một cơn lốc đường kính 5 mét đột ngột dâng lên, phát ra tiếng xé gió chói tai cuồng loạn.

cơn lốc cuồng bạo! hắn đã mở ra kỹ năng chủ động của cây quạt.

địch thái trực tiếp bị cơn lốc cuốn lên, đập mạnh lên trần nhà, phát ra một tiếng vang trầm.

bắt lấy cơ hội, channing loo khống chế cuồng phong, lao nhanh về phía cửa mật thất.

mạch suy nghĩ của hắn rất rõ ràng, winnie berent có hai món đạo cụ phòng ngự trong thời gian ngắn rất khó giết chết, mà làm lôi pháp sư, ở trong mật thất nhỏ hẹp không có khả năng chiến thắng kỵ sĩ.

cho nên, sau khi thành công dụ dỗ kỵ sĩ áp sát, hắn không chút do dự thi triển năng lực ngự phong của phong pháp sư, chuẩn bị bỏ qua kế hoạch ám sát, thoát khỏi mật thất.

địch thái đang ở giữa không trung, trong miệng phát ra ngâm xướng trầm thấp: “quy tắc trận chiến đấu này là một chọi một quyết chiến, cấm chạy khỏi mật thất!”

channing loo cảm giác năng lực lôi thuộc tính xung quanh một lần nữa sinh động hẳn lên, không bị pháp lệnh kỵ sĩ áp chế nữa.

nhưng hắn chỉ là ở trong lòng do dự không đến một giây, liền từ bỏ ý tưởng giết trở lại. nguyên nhân rất đơn giản, cho dù khôi phục thực lực, hắn vẫn như cũ rất khó giết chết kỵ sĩ cấp 7.

huống chi còn có một winnie kẻ địch phụ trợ “mù hai mắt”, cho dù đôi mắt đã mù, cô cũng là lôi pháp sư cấp 8.

trận ám sát này, ở một khắc đó địch thái hiện thân, đã định sẵn thất bại.

channing loo húc bật cửa mật thất, đi tới bên ngoài, phía trước 10 mét chính là thang máy, bên trái thang máy là hành lang.

ở nháy mắt hắn phá vỡ cửa sắt mật thất, phía sau truyền đến địch thái phán quyết trầm thấp:

“ta lấy danh nghĩa kỵ sĩ, phán xử kẻ chạy trốn tử hình!”

hắn vung mạnh trường kiếm kỵ sĩ trong tay, khiến nó hóa thành một dải lụa màu đồng thau, lấy tốc độ nhanh hơn đuổi theo về phía channing loo.

vừa chạy ra khỏi mật thất, channing cảm giác được phía sau gió mạnh gào thét, tóc gáy sau lưng dựng thẳng, hắn hơi biến sắc, vội vàng vung quạt lông, dựng lên một bức tường gió.

đồng thời từ ô vật phẩm rút ra hai món đạo cụ, một món là ngọc thạch màu xám đậm có khắc chú văn hư không, một món là một tấm khiên hình tròn chất sừng.

tấm khiên chất sừng là hắn dùng một món đạo cụ phẩm chất chúa tể nghề nghiệp của mình cùng công huân, từ chỗ công hội thợ săn đổi được.

hai món đạo cụ vừa lấy ra, hào quang vàng óng liền bay đến trước mắt, tường gió nháy mắt sụp đổ thành gió mạnh, trong mắt channing loo chiếu ra hào quang đồng thau sáng ngời kia.

hắn vội vàng nâng tấm khiên nhỏ lên, đẩy về phía trước.

trường kiếm kỵ sĩ đâm trúng tấm khiên tròn, kích động dâng lên hào quang chói mắt.

mặt ngoài tấm khiên tròn của channing loo sụp đổ ra vết nứt nhỏ bé dày đặc, thân thể bay ngược ra ngoài.

hắn vô cùng may mắn lựa chọn của mình ở trong mật thất là đúng, đó là chưa mạnh mẽ đánh vỡ quy tắc, điều động linh lực lôi thuộc tính.

kỵ sĩ giáo đình sáu đời đơn truyền này, so với thánh kỵ sĩ bình thường mạnh hơn nhiều, nếu ở trong mật thất để hắn thi triển

“phán quyết”, channing nhắm chừng mình đã trở về linh cảnh.

chương 2400: không tha một ai (3)

trong lúc bay ngược, hắn không chút do dự bóp nát ngọc thạch truyền tống.

ngọc thạch tán loạn thành lốm đốm nhỏ vụn, bao lấy thân hình channing loo, sau đó biến mất không thấy.

“bốp!” channing loo vốn nên truyền tống rời khỏi nặng nề ngã trên mặt đất. hắn có chút mờ mịt ngồi dậy, không rõ ngọc thạch truyền tống vì sao sẽ mất đi hiệu lực.

sau đó, hắn thấy một vòng xung quanh mình dán đầy lá bùa nền đen chữ đỏ.

lá bùa hình thành một trận pháp hình tròn, dựng lên kết giới vô hình, vây hắn ở bên trong, cũng là kết giới hạn chế hắn truyền tống thoát đi.

cấm chế cấp chúa tể… trong mắt channing loo toát ra sự tuyệt vọng, càng làm hắn tuyệt vọng hơn là, trên sáu lá bùa màu đen kéo dài ra những sợi xích hư ảo, quấn về phía tay chân, cổ cùng lưng channing loo.

“a… .”

nháy mắt xiềng xích hư ảo quấn quanh thân thể, channing loo cảm giác linh hồn bị lửa nóng thiêu đốt, nhịn không được phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

“xẹt xẹt…”

trong cơ thể hắn bắn ra từng tia sét dạng cây, đánh lên sàn, lên trần nhà, lên lá bùa màu đen, khiến kết giới vô hình xuất hiện hỗn loạn nhất định, nhưng cũng chưa bị phá hủy.

channing loo chịu đựng đau đớn “luyện thần”, gian nan vung quạt lông, trực tiếp mở ra kỹ năng “cơn lốc cuồng bạo”, cơn lốc khủng bố đột ngột dâng lên, trực tiếp xé rách sàn cùng trần nhà, quán thông sân thượng cùng một tầng bên dưới.

nhưng mà, cho dù sàn dưới chân đã xé rách, sáu lá bùa màu đen vẫn chưa chịu bất cứ ảnh hưởng gì, chúng nó giống như tồn tại ở một không gian khác.

kết giới luyện thần phù hình thành bỏ qua phá hoại phương diện vật lý.

ngay sau đó, trong cơ thể hắn lại bộc phát ra lôi quang cường thịnh, cả người hóa thành một quầng sáng màu lam sáng, một giây sau, quả cầu sét màu lam chói sáng nổ tung.

“ba” một tiếng, sóng xung kích bán trong suốt trực tiếp khiến hệ thống điện cả tòa nhà đoản mạch, khiến toàn bộ đồ điện đều xuất hiện trục trặc.

mà kiến trúc tầng đỉnh, trừ mật thất bên người, tất cả thép xi măng đều bị phá hủy.

mặc dù như vậy, channing loo tuyệt vọng phát hiện, mình vắt cạn linh lực chế tạo vụ nổ, vẫn chưa phá hủy được sáu lá bùa màu đen.

địch thái đứng trên không, một tay chống kiếm, một tay sờ cằm, đánh giá sáu lá bùa, lộ ra vẻ mặt trầm ngâm.

vừa rồi khi channing loo thử phá hủy lá bùa, hắn cũng thử lấy kiếm chọc chọc kết giới, phát hiện công kích vật lý, tựa như không thể phá hủy lá bùa cùng kết giới.

“leng keng !”

tiếng chuông bạc thanh thúy từ trong hành lang sụp đổ bên dưới truyền đến, channing loo cùng địch thái đồng thời quay đầu, thấy một cô gái mặc váy đỏ, đeo mặt nạ, lắc hông đi tới.

đôi chân cô trắng muốt để trần, trên mắt cá chân đeo chuông nhỏ màu vàng đậm.

trường kiếm kỵ sĩ trong tay địch thái chậm rãi sáng lên hào quang màu đồng thau, nhìn chằm chằm cô gái váy đỏ, “cô là ai?”

cô gái váy đỏ cười hì hì nói: “bạn của tiêu dao kiếm tiên.”

cảng new york.

đèn khí đốt trắng phau chiếu vào cảng, thê lạnh như sương tuyết, chính như tâm tình của các thánh giả trận doanh tà ác lúc này.

một mảng lạnh như băng.

tiphous trở về linh cảnh rồi.

một vị nhân vật truyền kỳ trở thành thánh giả đỉnh phong lâu đến mười năm, tung hoành liên bang tự do, danh tiếng so với đại bộ phận thánh giả còn vang dội hơn, cứ như vậy đã trở về linh cảnh.

bị một người trẻ tuổi mới quật khởi, trong hai ba chiêu, kết thúc cả một đời lấp lánh.

cho dù thánh giả ở đây nhìn quen sóng to gió lớn, nhìn thấy một màn trước mắt này, vẫn như cũ cảm giác không đủ chân thật.

“bốp!”

cocktail tát một cái lên mặt, khuôn mặt nóng rát đau đớn.

hắn ánh mắt dại ra nhìn thi thể tiphous, vẻ mặt cứng ngắc.

“không phải ảo thuật…” mộng mô thấp giọng nói một câu.

môi cocktail bắt đầu phát run.

lúc này, màn đêm bao phủ âm thi tiêu tán, thời gian ma đạn ngủ say có tác dụng trôi qua.

trương nguyên thanh cúi người nhặt lên bức tranh hỗn loạn, ném về phía bầu trời.

sắc thái sặc sỡ trong bức tranh ùn ùn thoát ly khung ảnh lồng kính, hướng về bốn phương tám hướng bắn đi, sắc thái nồng đậm nhanh chóng lan ra, vặn vẹo mọi thứ trong hiện thực.

những người áo đen bị sắc thái bức tranh bao phủ, liên tục phát ra tiếng phốc phốc, một người tiếp một người ngã xuống, bọn họ có người đầu xuất hiện ở giữa hai chân, có người mông xuất hiện ở ngực, có người đầu quay đến phía sau, có người trym sinh trưởng ở trên mặt.

kết cấu thân thể hoàn toàn điên đảo hỗn loạn.

mộng mô thể chất yếu ớt ngã xuống đầu tiên, thân thể chết đi, linh hồn thoát ly thể xác, nhanh chóng bay lên bầu trời đêm.

đoản đao trong tay trương nguyên thanh sáng lên hào quang đen nhánh, hướng tới linh thể mộng mô làm ra động tác hút

bắt, cách không gian chộp ra một hư ảnh bán trong suốt, hung hăng chém xuống.

mộng mô kêu lên thảm thiết thê lương, linh thể theo đó sụp đổ, rồi tiêu tán.

trảm hồn của hình thần câu diệt đao, chuyên môn khắc chế huyễn thuật sư.

chương 2401: thôi miên channing loo (1)

trong thánh giả đỉnh phong khác, ghen tị thần tướng cận chiến mạnh nhất, nhưng thiếu kỹ năng giữ mạng, dẫn đầu chết đi, thân thể giống như búp bê khâu vá lung tung.

thủy quỷ, tinh quan cùng cocktail, thì lợi dụng kỹ năng giữ mạng của mình, mạo hiểm chạy khỏi phạm vi bức tranh bao phủ.

về phần thông thiên giáo chủ, sớm đã chạy xa.

trương nguyên thanh cố nén đau đớn gien xé rách sau khi hóa thú, lạnh lùng đảo qua thánh giả hợp pháp phía sau: “ngẩn người cái gì? một tên cũng không tha.”

các thánh giả trận doanh hợp pháp, cảm xúc giống như núi lửa phun trào, bày ra hưng phấn cùng ý chí chiến đấu trước nay chưa từng có.

tiêu dao kiếm tiên?

địch thái ngẩn ra, trầm ngâm vài giây, nói: “hắn là người của ngũ hành minh?”

chỉ sát cung chủ khẽ gật đầu: “giống hắn mật thám như vậy, ở new york còn có rất nhiều!”

trận doanh hợp pháp tà ác của new york xung đột cả thế giới chú ý, ngũ hành minh làm một trong những tổ chức hợp pháp cường đại nhất trên thế giới, phái mật thám ẩn núp ở new york là rất bình thường.

lúc trước địch thái đã phỏng đoán vị tiêu dao kiếm tiên kia của liên minh phản hắc bạch ở đại khu thứ hai có thể là thân phận thành viên quan phương, nay nghe được cô gái váy đỏ nói, suy đoán trong lòng được nghiệm chứng!

“vậy cô hôm nay tới đây là muốn hớt tay trên? hay là hỗ trợ?” kỵ sĩ đơn truyền cười nheo mắt, nói.

“hỗ trợ!” chỉ sát cung chủ thản nhiên nói.

kỵ sĩ đơn truyền thả lỏng bàn tay cầm kiếm, nhún nhún vai, nhìn về phía lôi pháp sư giãy giụa ở trong trận pháp lá bùa, nói: “cô là nhạc sĩ đúng không? vừa lúc nghĩ cách thôi miên hắn, tôi có lời muốn hỏi hắn!”

lúc này, channing loo phát ra tiếng gầm khẽ trầm hùng, quanh thân bộc phát ra điện quang mãnh liệt, sáu lá bùa màu đen xếp thành hình tròn kịch liệt rung động, kết giới trận pháp mơ hồ có dấu hiệu sụp đổ.

muốn phá giải trận pháp luyện thần phù, thủ đoạn phương diện vật lý là không có khả năng làm được, chỉ có công kích lĩnh vực tinh thần mới được.

mà đây không phải lĩnh vực lôi pháp sư sở trường, lôi điện tuy khắc chế oán linh, nhưng bản chất không phải là pháp thuật lĩnh vực tinh thần.

linh hồn lôi pháp sư cũng không mạnh giống thần dạ du, huyễn thuật sư.

nhưng ở trong channing loo bùng nổ, luyện thần phù vẫn xuất hiện buông lỏng, bộ trưởng bộ hành chính dù sao cũng là lôi pháp sư cấp 8, cấp bậc bày ra đó, mặc dù không sở trường lực lượng lĩnh vực tinh thần, căn cơ bản thân cũng ở đó.

trong tầm nhìn của chỉ sát cung chủ, channing loo cho dù bằng vào sức trâu thoát khỏi thần phù cấm chế, cũng khó thoát chết.

bởi vì bên ngoài trận pháp còn có hai vị chúa tể thủ!

nhưng kỵ sĩ đơn truyền đã muốn tra hỏi tình báo, vậy cô liền không thể ngồi xem channing loo phá hỏng luyện thần phù.

vì thế cô ngoái đầu nhìn lại, cảnh báo: “bịt tai.”

địch thái nhún vai nói: “kỵ sĩ có được ý chí bất khuất, cô tùy ý, không cần phải quản tôi.”

chỉ sát cung sinh cũng không nói lời thừa, hít sâu một hơi phát ra giọng nữ cao bén nhọn tựa như âm thanh cá heo.

trước mắt địch thái tối sầm, chỉ cảm thấy đầu bị vô số cây kim thép cắm vào, trong lỗ tai trào ra máu tươi, linh hồn gặp phải sóng âm xuyên thấu công kích.

“tạp âm chói tai như vậy, cô sớm nói chứ, sớm nói chứ!” kỵ sĩ đơn truyền ôm đầu, nhe răng nhếch miệng.

ở trong tạp âm chói tai đáng sợ, linh thể channing loo cũng gặp công kích khó có thể tưởng tượng, bị suy yếu, lá bùa ban đầu rung động khôi phục củng cố.

lôi pháp sư vốn không sở trường lĩnh vực tinh thần, ở trong luyện thần phù và nhạc sĩ sóng âm công kích, dần dần mất đi phản kháng, linh hồn lực cắt rồi lại cắt, ánh mắt trở nên đục ngầu, ý thức dần dần mơ hồ.

thấy thế, chỉ sát cung chủ dừng rít, đôi mắt đẹp trong trẻo như nước hiện lên vòng xoáy thâm trầm, đồng thời thanh âm giống như ẩn chứa lực lượng trấn an lòng người.

“channing loo, chúng ta là đồng bạn. chúng ta là đồng bạn…” nơi này không ai có thể ngăn cản tiếng nói của nhạc sĩ, tựa như không ai có thể ngăn cản sức quyến rũ của nghề nghiệp ái dục.

channing loo đầu tiên là lộ ra vẻ mặt giãy giụa, sau đó ánh mắt chỉ lưu lại đau đớn luyện thần phù mang đến, phòng bị cùng địch ý tiêu tán hết, qua một lát nữa ánh mắt hắn trở nên trống rỗng, lẩm bẩm:

“chúng ta là đồng bạn, vì sao không cứu tôi? vì sao không cứu tôi?”

chỉ sát cung chủ gật gật đầu: “yên tâm, tôi cứu ông ngay bây giờ.”

cô nhẹ nhàng vung tay áo, để sáu lá bùa màu đen lần lượt lơ lửng lên, nối đuôi nhau chui vào tay áo.

hành động này là một bước cuối cùng của thôi miên.

khoảnh khắc luyện thần phù thu hồi, một mảng kháng cự cuối cùng còn sót lại của channing loo hoàn toàn tiêu tán, đứng yên như tượng gỗ, giống như một con rối mất đi linh hồn.

chỉ sát cung chủ nhìn về phía địch thái.

chương 2402: thôi miên channing loo (2)

kỵ sĩ đơn truyền trầm ngâm vài giây, nói: “công hội thợ săn, không, minh ước tự do vì sao sẽ đối phó lão berent?”

lão berent là tổ phụ của winnie berent.

channing loo trầm mặc một phen, nói tình hình thực tế: “bởi vì trong tay lão berent có một mảnh vỡ thánh bàn của giáo đình.”

mảnh vỡ thánh bàn? chỉ sát cung chủ giật mình, cô từng nghe nguyên thủy nói mảnh vỡ thánh bàn cùng bảo tàng giáo đình, có hai mảnh vỡ ở trong tay hắn.

một khối ở trong tay kỵ sĩ đơn truyền gợi đòn, nếu tình báo của channing loo đáng tin cậy, như vậy một mảnh vỡ thánh bàn cuối cùng đã có tung tích rồi.

địch thái “chậc” một tiếng, “các người làm sao biết trong tay lão berent có một mảnh vỡ thánh bàn?”

channing loo trả lời: “chúng tôi từ trong quan hệ của giả phi chương cùng liên minh phản hắc bạch tra ra ngọn nguồn mảnh vỡ thánh bàn là hoắc chính khôi, sau khi điều tra chi tiết cuộc đời của hoắc chính khôi, tổ chức đã khóa mục tiêu vị trí hai mảnh vỡ còn lại, một mảnh vỡ giấu ở trong chu quý phượng điểu tôn, ở sau năm 1955 bị hoắc chính khôi đưa trả hoa quốc.”

“không lâu trước đây, phó thanh dương kẻ cầm quyền mới lên của ngũ hành minh đột nhiên tới bảo tàng kinh thành yêu cầu xem chu quý phượng điểu tôn, cũng ở một chỗ với món đồ cổ đó vượt qua một khắc, tổ chức đã xác định mảnh vỡ đó bị phó thanh dương đạt được.”

nghe đến đó, địch thái nhìn về phía chỉ sát cung chủ: “là tiêu dao kiếm tiên tên lão lục kia nói tình báo cho ngũ hành minh à?”

tiêu dao kiếm tiên toàn bộ hành trình tham dự sự kiện thánh bàn, lại từ trong miệng minh chủ liên minh phản hắc bạch biết được sự tồn tại của hoắc chính khôi, ngũ hành minh chỉ có thông qua hắn, mới có thể hiểu biết tình hình cụ thể việc này.

hơn nữa vừa rồi cô gái váy đỏ cũng nói tiêu dao kiếm tiên là mật thám ngũ hành minh phái tới new york làm công tác tình báo.

“cậu mới lão lục đó.” chỉ sát cung chủ bĩu môi.

channing tiếp tục nói: “tổng thống thứ 31 của liên bang tự do từng được một người lãnh đạo xã hội đen hoa kiều giúp đỡ, hai bên có tình nghĩa cực sâu, người lãnh đạo xã hội đen kia chính là hoắc chính khôi.”

“hoắc chính khôi trước khi trở về linh cảnh, giống như dự cảm được huynh đệ hội sụp đổ, lấy tài trợ làm lý do, mang rất nhiều đồ cổ tranh chữ, tiền mặt đưa cho vị tổng thống kia.”

“sau khi tổng thống ốm chết, mấy thứ kia không cánh mà bay, đã chưa bán cũng chưa quyên cho bảo tàng, trong kho báu gia tộc của hắn cũng chưa tìm được. chúng tôi kiểm tra cuộc đời vị tổng thống kia, phát hiện lão berent lúc trẻ tuổi từng làm cận vệ tổng thống, là tâm phúc có thể tín nhiệm.”

“vì thế phỏng đoán mấy thứ kia ở sau khi tổng thống chết bị lão berent cầm đi, giấu ở trong mê cung biệt thự.”

địch thái và chỉ sát cung chủ còn chưa nói chuyện, phía sau truyền đến tiếng của winnie: “cho nên, đây là nguyên nhân cậu đòi tôi bản đồ tuyến đường mê cung tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai?”

theo tiếng nhìn lại, winnie dựa vào cửa sắt mà đứng, đôi mắt trống rỗng nhìn ba người, phía trước cô 2 mét sàn nhà sụp đổ, trực tiếp đi thông tầng dưới.

tuy mắt không nhìn thấy, nhưng thính lực vẫn còn, vừa rồi lúc channing loo thi triển lôi bạo cô rõ ràng nghe thấy tiếng sàn nhà vách tường sụp xuống, cho nên không dám hoàn toàn đi ra khỏi mật thất, mà là đứng dựa vào cửa.

phong pháp sư cấp 8 cho dù từ tầng cao nhất tòa nhà nhảy xuống cũng sẽ không chết, nhưng sẽ rất mất mặt.

“tôi sớm đã biết trong mê cung của tổ phụ cô cất giấu một mảnh vỡ thánh bàn, tôi chính là người đàn ông có danh xưng học sĩ!” địch thái thoải mái thừa nhận: “chẳng qua lúc tôi hướng tổ phụ cô tìm kiếm che chở, cũng không biết trong mê

cung ông ấy cất giấu một mảnh vỡ, là về sau để thư ký phân tích tư liệu của hoắc chính khôi mới phát hiện.”

“tôi thử hướng tổ phụ cô mua di vật của vị tổng thống kia, nhưng ông ấy từ chối.”

“tổ phụ cô cái người đó, bướng bỉnh lại cổ hủ, nói cái gì tổng thống trước khi ốm chết bảo ông ấy bảo quản thật tốt mấy thứ kia, thẳng đến cuối sinh mệnh, cho nên ông ấy là vô luận như thế nào cũng sẽ không bán ra.”

“không có cách nào, tôi chỉ ta có thể hợp tác với cô cô, dù sao mê cung biệt thự cô rất quen thuộc. ông ấy không cho, tôi liền đi trộm.”

đây là lời của một kỵ sĩ chính trực có thể nói ra? cung chủ ngẩn ra một phen.

winnie nghe xong trầm mặc, vừa rồi ở trong mật thất, cô nghe được channing loo nói ra mục tiêu là tổ phụ, mà không phải địch thái, đã mơ hồ phát hiện không thích hợp.

bây giờ xem như đã hiểu sự việc là thế nào rồi.

“tôi sẽ dựa theo ước định, mang tuyến đường mê cung tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai nói cho cậu. chẳng qua, chuyện bảo tàng giáo đình liên quan trọng đại, tôi đã biết, thì không thể vẫn coi như không thấy.” winnie thản nhiên nói.

chương 2403: thôi miên channing loo (3)

“tôi cho cậu năm ngày thời gian, trong năm ngày, nếu cậu còn không thể lấy được mảnh vỡ thánh bàn, vậy nó chính là của tôi.” đây là nhượng bộ lớn nhất của cô, đương nhiên cũng lo lắng, tình cảnh này nếu mình biểu hiện ra ý tưởng muốn độc chiếm thánh bàn, sẽ bị địch thái cùng nhạc sĩ chúa tể đại khu thứ hai diệt khẩu!

“không thành vấn đề, lôi pháp sư quả nhiên công chính.” địch thái cũng không biết là thật lòng không để ý, hay là đang trào phúng.

winnie không quan tâm hắn, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía chỉ sát cung chủ: “hỏi hắn một chút gián điệp của minh ước tự do ở bộ chấp hành là ai.”

lấy địa vị của channing loo, không có khả năng giống với emma, một hỏi ba không biết, bên trong thiên phạt có thể còn có gián điệp tuyến dưới hắn phát triển.

chỉ sát cao chủ không từ chối, lặp lại một lần lời của winnie, trong quá trình lại cường hóa thôi miên, bảo đảm channing linh thể cực độ suy yếu luôn ở trong sự khống chế của mình.

“mark edward, sinclair keith…” channing loo một hơi báo ra năm cái tên.

winnie không có biểu cảm gì nghe xong, lại nói: “tuyến trên của ông là ai? giống ông loại gián điệp tầng cấp này, ở trong tổ chức hợp pháp khác còn có bao nhiêu?”

channing loo trả lời: “phụ trách liên lạc với tôi là hội trưởng công hội thợ săn, tôi không biết hắn là ai, mỗi lần đều là hắn chủ động liên lạc tôi, dùng là số điện thoại không đăng ký. tôi không rõ trong tổ chức hợp pháp khác có bao nhiêu kẻ giống với tôi, nhưng linh cảnh hành giả cấp chúa tể chúng tôi ngày 28 hàng tháng sẽ ở dưới cái nhìn chăm chú của thần cử hành bữa tiệc.”

“ở nơi đó dục vọng của mỗi người đều có thể được phát tiết, ngươi có thể hướng bất cứ người phụ nữ nào ở đó cầu hoan, mà cô ấy không thể từ chối, ngươi cũng có thể thưởng thức giác đấu đẫm máu bạo lực…”

channing loo mang tin tức một năm một mười nói ra.

“ở trước ngày 28, mỗi một người tham gia tụ hội có thể hướng tổ chức đưa ra yêu cầu, ví dụ như, ngươi nhìn trúng cô gái cường đại nào đó, muốn đùa bỡn cô ta lăng nhục cô ta, liền có thể hướng minh ước tự do đệ trình đơn xin, chỉ cần đủ cống hiến, minh ước tự do sẽ thay ngươi bắt người phụ nữ cường đại đó đến, hoặc là ngươi muốn nhìn thấy kẻ thù, đối thủ của mình ở trong giác đấu bị giết chết, sau khi đệ trình xin cùng thanh toán điểm cống hiến, kẻ thù, đối thủ kia sẽ xuất hiện ở trên tụ hội ngày 28.”

địch thái nghe xong, trực tiếp lắc đầu: “đám trận doanh tà ác các người thật biết chơi.”

winnie lại nghĩ đến emma tham gia tụ hội kia, trợ lý của cô chính là ở trong buổi tiệc tương tự, nằm ở trên một chiếc

giường vàng, từ đó về sau nhận thức bị vặn vẹo, trở thành kẻ sa ngã.

winnie nói: “hình thức của minh ước tự do thật ra đã thăm dò rõ, mỗi một gián điệp đều có cấp trên, cấp trên bình thường do chúa tể của trận doanh tà ác đảm nhiệm, chỉ cần săn bắn chúa tể trận doanh tà ác, liền có thể lôi ra gián điệp.”

lúc trước, chính là vì cha đẻ của minh vương một thủ lĩnh tổ chức tà ác bị thiên phạt săn giết, minh ước tự do tổ chức này mới ở sau khi cách một thế kỷ, một lần nữa xuất hiện ở tầm nhìn của đại chúng, vị thủ lĩnh tổ chức tà ác kia chính là cấp chúa tể.

winnie lại hỏi thêm mấy vấn đề, bao gồm channing loo là sa ngã như thế nào, không ngoài dự liệu, channing loo ham mê nữ sắc là không chống đỡ được dụ hoặc, bị nghề nghiệp ái dục sa ngã câu dẫn gia nhập tụ hội, chịu ô nhiễm.

đợi winnie hỏi tương đối rồi, chỉ sát cung chủ đột nhiên nói: “các người đám gián điệp này là che giấu bản thân như thế nào không bị thiên phạt phát hiện?”

ở trong thế giới của linh cảnh hành giả, gián điệp cũng không phải là dễ làm như vậy, lời thề của kỵ sĩ, cảm ứng cảm xúc của huyễn thuật sư, thám báo chấn nhiếp đều có thể dễ dàng tìm ra gián điệp.

nói từ trên lý luận, xếp vào gián điệp là cực kỳ khó khăn, linh cảnh hành giả vị cách cao có quá nhiều biện pháp “nhìn thấu” một người, tính đến nay, thủ đoạn có thể hoàn mỹ che giấu vấn đề chỉ có thái âm che chở.

huyễn thuật sư tuy thiên biến vạn hóa, nhưng thủ đoạn thuộc về cá nhân không thể bao trùm một quần thể, đạo cụ kiểu như da người hoàn mỹ cũng như thế.

“chúng tôi đã tiếp nhận thái âm che chở.” channing loo không hề giữ lại hướng đồng bạn kể hết: “trên tụ hội định kỳ hàng tháng, chúng tôi sẽ hướng tồn tại chí cao vô thượng cầu nguyện đạt được thái âm che chở, nhưng không phải mỗi lần đều phải cử hành cầu nguyện, thái âm che chở có tác dụng trong thời gian rất dài.”

“thái âm che chở…” ánh mắt cung chủ hơi trầm xuống, trực tiếp hỏi: “ông nhớ rõ nghi thức triệu hồi không?”

thần dạ du vị cách cao có thể sáng tạo ra linh triện trận pháp thuộc về riêng bản thân, lại kèm theo tài liệu giàu có linh lực thần dạ du, có thể hình thành một cái nghi thức triệu hồi.

chương 2404: tình báo của mỗi bên (1)

gã đàn ông thối không có cốt khí nào đó thường xuyên dựa vào thủ đoạn tương tự, hướng người phụ nữ lớn tuổi của hơn một ngàn năm trước tìm kiếm trợ giúp.

“nhớ.” channing loo trả lời.

“vẽ lại.” chỉ sát cung chủ nói.

lúc này, ba vị chúa tể đồng thời cúi đầu nhìn về phía mặt sàn gãy, nơi đó có bóng dáng phong pháp sư, lôi pháp sư của thiên phạt xuất hiện.

giao thủ giữa chúa tể kinh động nhân viên trực, thừa dịp ngón tay channing loo bắn ra chùm tia lôi điện ở trên tường khắc ra trận đồ cháy đen, chỉ sát cung chủ khẽ hát lên khúc hát ru.

bịch bịch…

lôi pháp sư, phong pháp sư chen chúc đi lên đều ngã cắm đầu, ngủ ngáy khò khò.

sau khi ghi nhớ linh triện trận đồ channing loo khắc, chỉ sát cung chủ thao túng tơ hồng lau đi hoa văn cháy đen trên tường, cô nhìn về phía kỵ sĩ đơn truyền cùng winnie sau lưng: “tôi hỏi xong rồi.”

winnie mở ra ô vật phẩm lấy ra một cây đinh gỗ màu đen, lạnh lùng nói: “đóng đinh nó vào trái tim channing, chém tứ chi.”

địch thái tiếp nhận đinh gỗ bắn vào ngực channing, phốc một tiếng, máu tươi văng tung tóe, channing lảo đảo vài cái, mí mắt nặng nề, cuối cùng không chịu rồi, ngã xuống.

địch thái đạp không mà đi, tay nâng kiếm hạ, chặt đứt tay chân channing, bộ trưởng bộ hành chính rốt cuộc ngã xuống, chưa phát ra tiếng kêu thảm thiết, mà là lâm vào ngủ say.

winnie trầm giọng nói: “tôi sẽ gọi điện tổng bộ, bảo bọn họ phái chuyên viên tiếp thu channing, trước đó hy vọng các vị có thể tiếp tục ở lại thiên phạt, để phòng bất trắc, tôi sẽ trả thù lao.”

chỉ sát cung chủ và địch thái gật gật đầu, người sau nhớ tới winnie đã mù, vội vàng bổ sung nói, “được!”

trên đường bến cảng đi thông khu đô thị, ánh sao lấp lánh không ngừng bốc lên, mỗi lần bốc lên khoảng cách đều vượt qua trăm mét, trong lúc đó sẽ yên lặng vài phút, khi sáng lên lần nữa đã là ngoài 1 ki-lô-mét.

dưới dạ du cùng tinh độn thuật luân phiên sử dụng, cho dù là phong pháp sư cùng cấp bậc cũng rất khó truy tung. ban đầu phía sau còn có vài phong pháp sư trên cao nhìn xuống quan sát miễn cưỡng đi theo sau, nhưng ở dưới oán linh quấy rầy, phong pháp sư hoàn toàn mất đi tung tích của hắn.

nhưng tinh quan của ám dạ mân côi vẫn không dám sơ ý, chưa đến nội thành người ở đông đúc, hắn không phải tuyệt đối an toàn.

bởi vì trong thánh giả trận doanh hợp pháp có nghề nghiệp hư không, đó là thánh giả duy nhất có thể uy hiếp đến hắn.

mang đi so sánh, kẻ tên cú mang kia tuy chiến lực mạnh mẽ, nhưng ở phương diện truy tung cùng tốc độ, không có khả năng so sánh với tinh quan. cho dù gã hóa thân thành loài chim cũng đừng nghĩ đuổi kịp hắn.

vì sao đại khu thứ nhất đột nhiên xuất hiện một thú vương cường đại như thế?

cú mang chém giết tiphous trong mười mấy giây ngắn ngủi, chặn chùm tia sáng hóa đá, khói độc biến dị, mà trước đó, nhiều thánh giả liên thủ công kích cũng bị hắn tránh né.

mà những thứ này đều không ỷ lại đạo cụ chúa tể, mọi người đều cho rằng cú mang cường đại bắt nguồn từ đạo cụ, ngược lại bỏ qua thực lực của bản thân cú mang, đây là bị lầm đường rồi.

chiến lực của vị thú vương này chỉ sợ so với ghen tị thần tướng còn mạnh hơn, thánh giả cường đại như thế thật là phó thanh dương bồi dưỡng ra? đùa cái gì chứ?

phó thanh dương ở trước tháng sáu năm nay cũng mới cấp 6 đỉnh phong, cùng cấp bậc với cú mang. chờ trốn khỏi nơi này hắn phải nói chuyện với đại hộ pháp, để đại hộ pháp lợi dụng quan tinh thuật thôi diễn thân phận cú mang, điều tra rõ chi tiết của người này.

lúc này, trong mắt tinh quan của ám dạ mân côi chợt hiện ra cơn mệt mỏi mãnh liệt tràn lên, suýt nữa ngủ ngay tại chỗ. trong lòng hắn rùng mình, biết đây là năng lực "nhập mộng" của chưởng mộng sứ, hắn đã bị một vị chưởng mộng sứ công kích.

"lấy đâu ra chưởng mộng sứ vậy?" còn đang nghi hoặc, trong trời đêm sáng lên hào quang màu lam chói lòa, một tia sét dạng cây chuẩn xác bổ xuống, trong lúc nguy cấp không có thời gian cho hắn thi triển tinh độn thuật, vị tinh quan này nhanh nhẹn bổ nhào sang bên, quay cuồng, tránh được đại bộ phận công kích.

nhưng tia sét thật sự quá nhanh, hắn bị hồ quang phân nhánh quét trúng chân.

ống quần nháy mắt hóa thành than, đùi cháy đen, phát ra từng đợt mùi thịt nướng cháy khét.

tinh quan của ám dạ mân côi vừa muốn thi triển tinh độn thuật, liền thấy một mảng đêm tối thâm trầm ập tới như thủy triều, khiến mọi thứ xung quanh bao trùm lên màn che.

hắn vẫn thi triển tinh độn thuật, nhưng phát hiện mình xuất hiện ở rìa màn đêm, khu vực này đã bị phong ấn.

cùng lúc đó, trong bóng đêm truyền đến tiếng bước chân, tinh quan của ám dạ mân côi quay đầu nhìn, là cú mang.

"sao có khả năng!" hắn phát ra thanh âm hoảng sợ: "ngươi không có khả năng đuổi kịp ta, cái này không có khả năng!"

chương 2405: tình báo của mỗi bên (2)

một tên thú vương dựa vào cái gì đuổi kịp hắn, hắn chính là một trong những nghề nghiệp năng lực chạy trốn mạnh nhất đại khu thứ hai.

“có cái gì không có khả năng? ai còn không biết tinh độn thuật chứ?” trương nguyên thanh giơ tay phải đeo bảo vệ tay sấm sét, búng ngón tay ‘tách!’, thân thể nhất thời hóa thành ánh sao tiêu tán, lại xuất hiện ở trong ánh sao dâng lên cách mười mấy mét.

tinh quan của ám dạ mân côi trực tiếp ngây cả người, “đạo cụ? không đúng, không phải đạo cụ!”

làm tinh quan cấp 6, hắn lập tức bài trừ khả năng đối phương sử dụng đạo cụ, chút nhãn lực này vẫn là có.

“ngươi cũng là tinh quan?” hắn thốt ra, nói xong ngay cả chính mình cũng không thể tin được.

trương nguyên thanh nhếch khóe miệng, nâng tay lau một cái ở trên mặt, khuôn mặt hắn nhộn nhạo như nước gợn, sau đó dừng hình ảnh thành một khuôn mặt rất tuấn lãng, trẻ tuổi.

tinh quan của ám dạ mân côi giống như trúng định thân chú, thân thể nháy mắt cứng ngắc, ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt kia, qua hồi lâu, môi run run nói.”nguyên… nguyên thủy thiên tôn!”

trương nguyên thanh không nói lời thừa nữa, không cho đối phương cơ hội nói tiếp, kích phát bảo vệ tay sấm sét, kỹ năng lôi bạo, sau đó “ba…”

hào quang màu lam chói sáng bùng nổ, chiếu sáng lên khu vực màn đêm bao phủ này, linh lực lôi thuộc tính cuồng bạo hóa thành sóng xung kích thổi quét bốn phương tám hướng.

mặt đường bị cứng rắn cạo mỏng đi, vành đai xanh hóa ven đường hóa thành bột phấn. tinh quan của ám dạ mân côi ngay lập tức từ ô vật phẩm lấy ra một cái áo khoác dính đầy bùn đất khoác lên, lấy ra giáp mây khoác vào, phun ra mảng lớn oán linh, để chúng nó bao bọc lấy mình.

một giây sau, hồ quang ‘xẹt xẹt’, sóng xung kích lóe lên mà đến, tường phòng hộ oán linh cấu thành dẫn đầu hủy diệt, ngay sau đó giáp mây hóa thành than đen, tiếp đó ánh sáng vàng nổ tung.

thân thể tinh quan của ám dạ mân côi chia năm xẻ bảy, phần còn lại của thi thể “bịch bịch” rơi xuống đất, nội tạng còn bốc

lên khí nóng, trương nguyên thanh cũng thẳng tắp ngã xuống, biến thành một khối than đen.

qua vài giây, trong miệng hắn phun ra một làn khói đen, từ trong đau đớn khôi phục lại: “thực con mẹ nó đau…”

hắn rên rỉ bò dậy, nhìn nhìn tinh quan nơi xa chia năm xẻ bảy, cùng với linh thể kia lơ lửng ở giữa không trung, ánh mắt dại ra, giống như một làn khói có thể bị thổi tan bất cứ lúc nào.

linh thể của tinh quan cường đại vô cùng, cho dù thân thể đã chết, linh thể cũng sẽ không tiêu vong, hơn nữa có thể bảo trì thần trí.

bây giờ tình huống này là lôi bạo công kích trực tiếp đánh phế đi linh thể, năng lực lôi thuộc tính chuyên khắc âm hồn.

trương nguyên thanh lảo đảo bò dậy, rút ra quyền trượng sơn thần trị liệu thương thế, lại phối hợp sinh mệnh lực cường đại của thần dạ du, ba phút sau, thương thế sét đánh mang đến liền khỏi hẳn.

tiếp theo, hắn đi đến trước linh thể kia, ánh mắt hiện lên năng lượng tối đen sền sệt, há mồm hút vào linh thể, hình ảnh tàn phá hiện lên như đèn kéo quân, hắn đọc xong cuộc đời không trọn vẹn của tinh quan này.

ở trong trí nhớ nhìn thấy hai tình báo quan trọng, trong mật thất tối tăm, đại hộ pháp mặc áo bào đen, ánh mắt thâm trầm nhìn hắn.

“đi new york một chuyến, ta ở trong dòng sông vận mệnh thấy được một vệt mặt trời chói sáng khiến ta cực kỳ bất an.”

“mặt trời chói sáng?” tinh quan nghi hoặc hỏi lại.

“tương lai không lâu, new york của liên bang tự do có thể sẽ sinh ra thái dương chi chủ. cái này nói lên thần dạ du thiên phạt nâng đỡ rất có thể đăng đỉnh vương tọa, trở thành vị bán thần thứ ba của nghề nghiệp thần dạ du.” đại hộ pháp áo bào đen giọng điệu ngưng trọng: “tương lai có vô số loại khả năng, chúng ta cần thay đổi nó.”

“ngài không thể thông báo thủ lĩnh sao?” tinh quan lo lắng nói.

“thủ lĩnh ở trong linh cảnh làm một việc lớn.” đại hộ pháp áo bào đen nói. “sự kiện đó thành công, toàn bộ thế giới sẽ xảy ra

biến hóa nghiêng trời lệch đất, nghề nghiệp tự do toàn thế giới đều đang chờ đợi ngày đó đến."

trương nguyên thanh vừa bình ổn cảm giác mê muội do hấp thu linh thể tinh quan ngang cấp mang đến, vừa nhíu mày.

tinh quan có được năng lực thôi diễn xu thế vạn vật, đại hộ pháp thôi diễn để lộ ra một cái tin tức, là hắn có tiềm chất trở thành thái dương chi chủ? là hắn gần đây ở new york quá mức chói sáng, trở thành một trong những nhân vật có thể thay đổi chiến tranh trận doanh, do đó ở trong dòng sông vận mệnh nổi bật hẳn lên, bởi vậy bị đại hộ pháp thôi diễn được.

hắn nhớ rõ đại hộ pháp chủ tu là thái âm lực, nếu là chúa tể chủ tu tinh thần lực không phải nhìn thấy càng thêm rõ ràng?

may mắn là đại hộ pháp chỉ thôi diễn ra new york có thể xuất hiện một vị thái dương chi chủ, nhưng không thể định vị mục tiêu cụ thể, không có nửa xu quan hệ nào với nguyên thủy thiên tôn.

chương 2406: hợp tác đạt thành (1)

đây là công lao của trái tim đen sì, vật phẩm huyễn thần này tuy bị phong ấn, nhưng cấp bậc còn đó, có năng lực phản thôi diễn rất mạnh, về phần một tin tức khác, thì khiến trương nguyên thanh nhớ tới tình báo nhìn thấy trong trí nhớ của ma thú haas.

trận doanh tà ác đang chờ đợi cơ hội, một cái cơ hội tiêu diệt giáo hội hải thần, kết hợp lời của đại hộ pháp, hắn hoài nghi cơ hội trận doanh tà ác chờ đợi có liên quan với linh thác, linh thác đang gồng đại chiêu.

"phải mang chuyện này nói cho hội trưởng." trương nguyên thanh thu hồi hộp đêm tối, nhìn trái nhìn phải, bóng đêm nặng nề, bốn bề yên tĩnh, phụ cận không có bóng dáng phong pháp sư, vì thế lấy ra mũ đỏ nhỏ, gũ rớt xuống điện thoại di động, sau khi khởi động máy, hắn liên hệ tiểu đội viện trợ ngũ hành minh ẩn núp ở quanh cảng, đạt được tin tức đã tiêu diệt thánh giả đào vong.

“lập tức rút lui, đừng cho các chúa tể trận doanh tà ác cơ hội vồ ngược.” hắn nói.

“rõ!”

xem quan nhã trả lời, trương nguyên thanh thu hồi điện thoại di động, suy nghĩ, hóa thành ánh sao tiêu tán.

nửa giờ sau, hắn xuất hiện ở sân thượng căn biệt thự không người nào đó vùng ngoại thành cảng new york. đại hộ pháp thôi diễn đã gõ vang hồi chuông cảnh tỉnh cho hắn, hắn phải thôi diễn một phen lợi ích cùng tai họa ngầm lần hành động này có thể mang đến cho mình.

sau đó cân nhắc nên bỏ dùng cú mang lớp ngụy trang này hay không, dù sao hắn còn có thông thiên giáo chủ và tiêu dao kiếm tiên hai cái tài khoản phụ, nếu thôi diễn không ra vấn đề lớn trước hết tiếp tục sử dụng, bây giờ là cuối tháng mười, qua một tháng rưỡi nữa chính là phó bản giết chóc rồi.

sân thượng biệt thự, trương nguyên thanh lấy ra đại la tinh bàn, đưa vào tinh thần lực tinh thuần, ánh sao như nước chảy bao trùm tinh bàn, khiến tinh tú khắc họa mặt ngoài đều sáng lên, ở trong đầu hắn phóng ra bản đồ chu thiên tinh đấu!

hắn mở tinh mâu, xuyên thấu qua mây mù nặng nề thấy trong trời đêm như nhung thiên nga đen giăng kín chấm nhỏ lấp lánh, chúng nó mãi mãi không thay đổi, lại biến hóa mọi lúc.

chúng nó tượng trưng cho thời tiết, tượng trưng cho bốn mùa, tượng trưng cho tiến trình vạn vật diễn biến!

nhìn thấu chúng nó, liền có thể hiểu rõ tất cả bí mật thế gian!

“ảnh hưởng chiến đấu bến cảng đối với ta…” hắn thấp giọng lặp đi lặp lại lẩm bẩm!

không bao lâu, tinh tượng trong đầu cùng tinh hà bầu trời đêm đồng thời lóe lên, ngôi sao di chuyển vị trí, tinh tượng biểu thị.

ước chừng một khắc đồng hồ, trương nguyên thanh mở mắt ra, hít vào một ngụm khí lạnh, không biết mình nên vui sướng hay phiền não, là nên tiếp tục sử dụng lớp ngụy trang cú mang, hay là nhanh chóng đổi tài khoản phụ đáng khinh phát triển.

tinh tượng biểu hiện hắn sẽ ở phương diện danh tiếng đạt được lợi ích thật lớn, đặc biệt là tiền tài, không phải đơn giản, căn

cứ suy luận, đó là bảo bối với hắn mà nói cực kỳ quan trọng!

về phần trong một đoạn thời gian tương lai, sẽ trở thành biểu tượng của tổ chức hợp pháp, nghênh đón vận đào hoa, tài vận mạng lưới quan hệ rộng lớn vân vân các chỗ tốt.

nhất là phương diện đào hoa, hồng loan tinh rạng rỡ tỏa sáng, là loại trình độ hậu cung ba ngàn mỹ nhân ba ngàn bào ngư tập hợp một thân kia, nhưng hào quang bất chính, là diễm ngộ mà không phải tình duyên.

diễm ngộ không phải là tình duyên đứng đắn, cho nên có thể bài trừ tôn miểu miểu, cung chủ các hồng nhan tri kỷ này. hồng loan tinh vô cùng chói mắt, nói rõ đối tượng diễm ngộ hoặc là rất nhiều, hoặc là chất lượng rất cao!

làm một tinh quan ưu tú, trương nguyên thanh đối với cái này suy luận là, trong một đoạn thời gian tương lai, hắn sẽ xảy ra rất nhiều thứ với winnie hoặc là donna.

trừ hai người này, hắn không thể nghĩ ra còn có ai, chung quy không thể là phó tuyết chứ!

trên đây là chỗ tốt đáng giá vui sướng, cái gọi là phúc họa đi cùng, tinh tượng biểu hiện nếu hắn tiếp tục sử dụng lớp ngụy trang cú mang, tương lai trong chiến tranh trận doanh hắn sẽ ở trong sát kiếp mọi lúc.

trận doanh tà ác sẽ không bỏ qua cho hắn, xác suất đại khái sẽ phái ra chúa tể săn giết.

thực lực trước mắt của trương nguyên thanh, chúa tể cấp 7 tiền trung kỳ có được năng lực đọ sức, kẻ địch cấp 7 hậu kỳ hơn nữa có một hai món đạo cụ chúa tể, gặp phải, quá nửa phải nuốt hận tây bắc.

trước nhìn xem lần này thiên phạt có thể cho mình phần thưởng thế nào, dựa theo tinh tượng biểu hiện, đây là một món đồ với mình mà nói cũng có thể xưng là bảo bối.

hơn nữa hắn còn có thông thiên giáo chủ cái ngụy trang này có thể theo dõi hướng đi của minh ước tự do, cùng lắm thì ngủ thêm với catherine.

dù sao đã ngủ rồi, một lần cùng vô số lần không có khác nhau. lúc này điện thoại di động vang hai tiếng, có tin nhắn tới.

chương 2407: hợp tác đạt thành (2)

một tin nhắn là quan nhã gửi đến, nói cho hắn cuộc đuổi bắt đã kết thúc, trong thánh giả đỉnh phong của trận doanh tà ác, chỉ có cocktail cùng thông thiên giáo chủ đào tẩu, còn lại tiêu diệt toàn bộ.

thánh giả bình thường thì một tên cũng chưa chạy thoát, chẳng qua những thánh giả bình thường này đều là đến từ đại khu thứ nhất.

cũng chính là nói đội chi viện đoàn diệt.

thánh giả trận doanh hợp pháp đã rời khỏi cảng new york, quay về thiên phạt đợi lệnh!

cái thứ hai là chỉ sát cung chủ gửi đến, lưu loát mấy chục chữ, kể quá trình minh ước tự do ám sát winnie.

mặt khác, cung chủ từ trên người channing loo đạt được một ít tình báo, đối với việc nào đó có cái nhìn cùng suy đoán mới, muốn thảo luận với hắn, không tiện gửi tin nhắn, hy vọng gặp mặt lại tán gẫu.

“thì ra là như thế, minh ước tự do làm ra hành động đêm nay, mục đích là dương đông kích tây. mục tiêu thật sự là winnie, vậy mình đoán liền không sai, may mắn để cung chủ đi cao ốc ngân hàng mai phục trước.”

“chẳng qua bản thân winnie cũng có chuẩn bị, tìm trợ thủ, chậc chậc, không thể coi thường bất cứ một vị chúa tể nào nha.”

“kỵ sĩ đơn truyền cũng ở phân bộ thiên phạt, cái này đỡ cho mình đi nhà tổ phụ winnie gặp.”

hắn lập tức hóa thành một ánh sao, biến mất ở trong biệt thự vùng ngoại thành.

một khắc sau, đeo bao tay tật phong giả, tiến vào dạ du, hắn quay về cao ốc ngân hàng new york, phát hiện dây cảnh giới màu vàng đã bao phủ cao ốc lại, quảng trường dưới lầu phân tán thủy tinh vỡ, khối xi măng, nhân viên thi công đang tích cực dọn dẹp.

hắn xa xa lượn quanh cao ốc ngân hàng một vòng, mái nhà tựa như từng xảy ra chiến đấu kịch liệt, tường thủy tinh phá hủy hơn phân nửa, kết cấu bên trong cũng bị tổn hại nghiêm trọng.

tình huống như vậy thật ra đã rất tốt rồi, chiến đấu giữa chúa tể đừng nói là một tòa nhà, cho dù là một khu đô thị cũng sẽ hóa thành phế tích.

chiến tổn nhỏ như vậy, nói rõ channing loo còn chưa phát huy ra lực phá hoại của chúa tể đã bị cung chủ cùng kỵ sĩ đơn truyền khống chế.

hắn hạ xuống ở cách cao ốc ngân hàng không xa, tiến vào góc chết của camera giám sát, hiện ra thân hình, sau đó chạy về phía cao ốc ngân hàng, mục đích rõ ràng tới văn phòng của winnie.

văn phòng sáng ánh đèn, đường điện trước đó bị lôi bạo sinh ra sóng điện từ phá hủy đã sửa xong.

trương nguyên thanh gõ cửa văn phòng thủ tịch kiểm sát quan, ánh mắt nhanh chóng đảo qua, thấy winnie ánh mắt trống rỗng ngồi ở bên bàn làm việc!

kỵ sĩ đơn truyền mặc áo khoác lông chồn màu đen, khoanh tay đứng ở trước cửa sổ sát đất!

cung chủ tỷ tỷ thì lười biếng nằm nghiêng ở trên sô pha dài khu vực tiếp khách, chống tay nâng má một bộ dáng cá muối.

nghe thấy tiếng mở cửa, winnie hơi nghiêng đầu: “là cú mang sao? chiến đấu ở cảng thế nào? thương vong ra sao?”

“trận doanh tà ác tiếp cận đoàn diệt, chỉ chạy mất cocktail cùng thông thiên giáo chủ. tôi giết tiphous, chiến đấu giữa chúa tể không quá rõ.” trương nguyên thanh nói.

giết tiphous rồi… winnie ngẩn ra vài giây, hiếm thấy lộ ra nét bội phục.

tiphous đã chết, vị thánh giả truyền kỳ của new york này, thế mà cứ như vậy ngã xuống rồi.

winnie khi ở giai đoạn thánh giả, là từng giao thủ với tiphous, làm thiên tài đỉnh cấp trong tổ chức hợp pháp, cô vững vàng áp đảo tiphous một bậc, nhưng không thể giết chết đối

phương. cú mang làm được chuyện cô khi ở thánh giả cảnh không thể làm được.

cú mang cũng không nói rõ, nhưng cô biết mục tiêu của trận doanh tà ác là cô cùng cú mang, như vậy tất nhiên chuẩn bị chút đạo cụ hoặc tiêu hao phẩm giai đoạn chúa tể.

ở dưới loại trạng thái này cú mang vẫn có thể giết chết tiphous, làm người ta bất ngờ.

“trận doanh hợp pháp thương vong thế nào?” winnie truy hỏi.

“chết mấy thánh giả bình thường.” trương nguyên thanh trả lời, winnie nhất thời ý thức được cảng thánh giả rất có thể không phải khổ chiến, mà là trận doanh hợp pháp đơn phương nghiền áp đối với trận doanh tà ác.

mà có thể có năng lực chủ đạo chiến trường, tất nhiên là cú mang trước mắt.

gã này so với cô nghĩ còn mạnh hơn.

winnie nhẹ nhàng thở phào một hơi, khuôn mặt lạnh lùng nở rộ nụ cười, “cậu làm tốt lắm, qua đêm nay thánh giả chiến hoàn toàn kết thúc, trận doanh đối kháng ở new york chính thức tiến vào giai đoạn chúa tể chém giết.”

tiphous, hecate, bacchus lần lượt trở về linh cảnh, số lượng thánh giả đỉnh phong của trận doanh tà ác giảm mạnh. tuy ở châu âu cùng với bang khác của liên bang tự do vẫn có rất nhiều đỉnh phong thánh giả, nhưng trận doanh tà ác sẽ không phái thánh giả đi chết nữa.

mà chiến tranh trận doanh đã khai hỏa, trận doanh tà ác cho dù muốn ngưng chiến, trận doanh hợp pháp cũng không đáp ứng, chúa tể xuống sân đã thành chuyện nhất định.

“bộ trưởng winnie, ngài kế tiếp có tính toán gì không?” trương nguyên thanh vội hỏi.

chương 2408: phần thưởng (1)

“tôi đã gửi mail cho tổng bộ báo cáo tình hình channing loo làm phản, buổi chiều hôm nay chuyên viên tổng bộ sẽ đến new york bổ khuyết chiến lực chúa tể để trống, chờ sau khi sean dmitry quay về, bàn giao channing loo cho hắn, tôi liền đi nhà tổ phụ trốn năm ngày, chờ trả giá bị mù trôi qua.” winnie nói!

“vội như vậy?” trương nguyên thanh nói: “vì sao không đợi chuyên viên đến đây lại về nhà.”

hắn lo lắng sean dmitry cướp công lao của winnie.

chỉ sát cung chủ nằm nghiêng ở sô pha bỗng bật cười một tiếng: “bởi vì chuyên viên tổng bộ thiên phạt phái tới là kriste gustav!”

kỵ sĩ đơn truyền bổ sung nói: “tình địch của winnie.”

trương nguyên thanh ý vị sâu xa ồ một tiếng: “cho nên không muốn gặp cô ta.”

winnie phía sau bàn làm việc cái trán trơn bóng nổi lên gân xanh, khuôn mặt xinh đẹp giống như ngưng đọng một tầng sương lạnh.

kỵ sĩ đơn truyền rời khỏi cửa sổ sát đất, đi tới vươn tay, “ngưỡng mộ đại danh đã lâu. tôi tên tiêu dao kiếm tiên.”

… trương nguyên thanh đưa tay bắt một cái. có nháy mắt như vậy hắn hoài nghi địch thái nhìn thấu ngụy trang của mình, nhận ra cú mang chính là tiêu dao kiếm tiên, nhưng cảm ứng cảm xúc đối phương một phen, phát hiện gã này thuần túy chính là ngứa da.

“winnie nói anh muốn gặp tôi?” địch thái đi thẳng vào vấn đề nói.

trương nguyên thanh cũng không nói lời thừa: “tôi đại biểu phó thanh dương trưởng lão muốn bàn vụ làm ăn với anh.”

phó thanh dương… địch thái nheo mắt, trong lòng có dự cảm.

“kho báu giáo đình?”

“không sai!” trương nguyên thanh vừa gật đầu, đã bị địch thái chen ngang.

“đợi một chút, làm ăn quan trọng như vậy, bàn bạc trước mặt người ngoài thật sự được không?”

hắn hướng về winnie bĩu môi ra hiệu có người ngoài, sau đó cao giọng nói: “bộ trưởng winnie, tôi nói là nhạc sĩ mặc váy đỏ này.”

winnie nếu có thể thấy, nhất định sẽ nhịn không được đánh hắn… trương nguyên thanh từ ô vật phẩm lấy ra hai đôi tai nghe điện thoại màu đen.

“đeo nó lên trao đổi.”

địch thái tò mò tiếp lấy tai nghe điện thoại đeo lên, rất nhanh liền nghe thấy tiếng của cú mang: “chuyển hóa ý nghĩ thành giọng nói, trong lòng anh nghĩ cái gì, tôi đều có thể nghe được.”

địch thái chuyển động suy nghĩ: “nói đi, phó thanh dương muốn hợp tác như thế nào? nghe trước một chút.”

“ngài địch thái, trước khi hợp tác tôi muốn xác định với anh một việc trước.” trương nguyên thanh nhìn chằm chằm đối phương, “trong tay anh có phải có tàng bảo đồ của kho báu giáo đình hay không?”

con ngươi địch thái giống như gặp ánh sáng mạnh chợt co rụt lại, “anh làm sao mà biết được?” vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc.

“phó trưởng lão nói cho tôi, về phần hắn là như thế nào biết, anh có thể hỏi hắn?” trương nguyên thanh nhẹ nhàng đẩy trách nhiệm cho phó thanh dương.

ánh mắt địch thái sắc bén nhìn chằm chằm hắn lâu đến mười mấy giây, lại khôi phục tư thái bất cần đời, “chậc, không hổ là kẻ cầm quyền trẻ tuổi nhất của ngũ hành minh từ trước tới nay, thủ đoạn khó lường. không sai, tôi quả thật có tàng bảo đồ, một trong những truyền thừa của kỵ sĩ chính là thủ hộ tàng bảo đồ, tôi không có khả năng khi sư diệt tổ, mang bảo tàng giáo đình chia sẻ với người ngoài.”

trương nguyên thanh trực tiếp bỏ qua lời của hắn, như là lẩm bẩm tự nói: “bốn mảnh vỡ, một khối ở trong tay anh, một khối ở trong tay phó trưởng lão, hai khối khác phân biệt ở mê cung lão berent cùng trên tay thánh giả thông thiên giáo chủ của công hội thợ săn.”

“nếu anh đáp ứng hợp tác cùng hưởng bảo tàng, tôi sẽ giúp đỡ anh từ trong mê cung lấy được mảnh vỡ. anh hẳn là rõ cho dù là chúa tể, cũng rất khó một mình một ngựa xông vào mê cung, khối kia trên người thông thiên giáo chủ, ngũ hành minh xử lý thay anh.”

chuyện địch thái và winnie hợp tác, cùng với mê cung lão berent giấu mảnh vỡ thánh bàn, chỉ sát cung chủ đã từng nói trong tin nhắn, mà tình báo về lão berent, hắn ở trên đường đến đã hướng rayleigh eugene của phái lợi ích công hội thương nhân trả tiền mua.

địch thái trầm mặc.

trương nguyên thanh rèn sắt khi còn nóng, “trong bảo tàng giáo đình có vật phẩm cấp bán thần nghề nghiệp kỵ sĩ, món đồ đó thuộc về anh, anh sẽ trở thành kỵ sĩ bán thần duy nhất đương thời, về sau trời nóng mặc áo lông chồn cũng không có ai sẽ cho rằng anh là ngu ngốc.”

địch thái rốt cuộc động lòng, “thành giao.”

sau đó hắn phản ứng lại. “đợi một chút, không đúng, anh cảm thấy tôi mặc áo lông chồn rất ngu ngốc?”

“không ngu ngốc chút nào, tôi thậm chí cảm thấy rất soái.” trương nguyên thanh tâm tình vui vẻ đáp lại.

xử lý xong kỵ sĩ đơn truyền, hắn nhìn về phía chỉ sát cung chủ. “cung chủ, tới phiên cô rồi.”

chỉ sát cung chủ chỉ chỉ tai nghe điện thoại, trương nguyên thanh lắc đầu: “không cần, chia sẻ tình báo thích hợp, có lợi cho hợp tác sâu sắc thêm.”

ngụ ý chính là chia sẻ tình báo với kỵ sĩ đơn truyền và bộ trưởng winnie. địch thái cùng winnie nhất thời nhìn lại. chỉ sát cung chủ trầm ngâm vài giây, ngồi dậy, nói: “bộ trưởng winnie, cô là từ khi nào biết về minh ước tự do?”

chương 2409: phần thưởng (2)

“sau sự kiện minh vương.” winnie trả lời.

“cũng chính là nói, trước khi cha đẻ của minh vương bị đánh gục, minh ước tự do che giấu rất tốt, dù là bộ trưởng winnie thủ tịch kiểm sát quan như vậy, cũng chưa bao giờ nghe nói. một thế kỷ qua, bọn họ vẫn luôn ẩn núp.”

tuy không biết cô vì sao nói vậy, winnie phối hợp gật đầu.

“chỉ là tùy tiện thảo luận một phen, không cần nghiêm túc như vậy.” chỉ sát cung chủ nói: “channing loo nói cho tôi biết, hắn có thể ẩn núp ở thiên phạt không bị phát hiện là vì tiếp nhận bí ẩn phù hộ của linh thác, điều này làm tôi ý thức được minh ước tự do cũng không có thủ đoạn cài vào gián điệp quy mô lớn, lại có thể không bị phát hiện, bằng không sẽ không cần xin linh thác giúp đỡ.”

“linh thác là ai?” kỵ sĩ đơn truyền nói chen vào.

“thủ lĩnh ám dạ mân côi, thần dạ du cấp bán thần, con trai thái nhất môn chủ.” trương nguyên thanh thuận miệng trả lời, sau đó liền thấy winnie cùng địch thái lộ ra vẻ mặt ‘lão tử chấn động tới mức con cá khô nhỏ cũng đánh rơi’.

“tuy chia sẻ tình báo có lợi tăng mạnh hợp tác, tình báo quan trọng như vậy, tôi có phải cần trả chút tiền mới nói thông hay không?” địch thái từ trong túi lấy ra mấy đồng tiền xu, thông qua phương thức dời đi chú ý để bình ổn cảm xúc rung động trong lòng.

thương nhân tài sản chục tỷ chỉ cho chút này? trương nguyên thanh xua tay: “anh giữ lại mua hamburger cùng gà rán đi, cung chủ cô tiếp tục nói.”

chỉ sát cung chủ gật gật đầu: “cậu hẳn là biết, hơn hai mươi năm trước la bàn quang minh chính là minh ước tự do cố ý tung ra, cuối cùng, mảnh vỡ trung tâm của la bàn bị tổ chức tiêu dao đạt được. sau nữa, linh thác làm một trong những thành viên tổ chức tiêu dao biến thành kẻ sa ngã, tấn thăng bán thần, nắm giữ thái âm, minh ước tự do từ đó về sau có được thủ đoạn che giấu gián điệp, tất cả cái này sẽ quá khéo hay không?”

vẻ mặt trương nguyên thanh thay đổi: “cô là nói… tổ chức tiêu dao đạt được mảnh vỡ la bàn là minh ước tự do một tay thao túng? bao gồm linh thác trở thành kẻ sa ngã cũng ở trong tính kế của minh ước tự do?”

cung chủ gật gật đầu.

“điều đó không có khả năng!” trương nguyên thanh cảm thấy sức tưởng tượng của cung chủ quá lớn, tổ chức tiêu dao bốn vị chúa tể đỉnh phong còn có một vị hội trưởng cấp bán thần làm minh hữu, đoàn thể như vậy sao có khả năng bị tính kế? hơn nữa linh thác sa ngã là vì tiếp xúc bí mật trung tâm của linh cảnh, bị thần bí nguyền rủa.

bốn thành viên tổ chức tiêu dao đều bị ô nhiễm.

chỉ sát cung chủ khoanh tay, nghiêm mặt nói: “cậu nghĩ tới chưa, bốn người đều bị nguyền rủa, vì sao chỉ linh thác sa ngã? vị kia khô tọa cổ miếu hai mươi năm không phải càng dễ dàng sa ngã hơn sao?”

trương nguyên thanh lập tức ngây người, mở miệng ra muốn phản bác, nhưng cái gì cũng nói không nên lời.

winnie vẻ mặt đầy ngẩn ngơ, cô đã nghe được cái gì?

minh ước tự do chủ đạo tranh đoạt la bàn quang minh, thậm chí ở trong chiến đấu bán thần cũng xuất hiện chủ đạo quyền sở hữu la bàn, thuận lợi chế tạo ra một vị thái âm chi chủ, từ đó về sau minh ước tự do có thủ đoạn che giấu gián điệp?

đây là năng lực bố cục thế nào?

địch thái yên lặng đặt đồng tiền xu ở trên bàn trà, một đồng giao cho chỉ sát cung chủ, một đồng giao cho cú mang.

trương nguyên thanh, một mình suy tư vài giây, cho rằng khả năng rất thấp.

cung chủ suy đoán thành phần sức tưởng tượng bay xa lớn hơn nữa, đương nhiên, cho dù thực là như thế, nhiều lắm cũng chỉ biết một ít nội tình của chuyện cũ năm xưa, vô ích với hiện trạng.

kỵ sĩ đơn truyền cùng cung chủ kết thúc nói chuyện với nhau.

hắn cuối cùng nhìn về phía winnie berent, nói: “bộ trưởng winnie, phó trưởng lão cũng muốn làm một vụ giao dịch với cô.”

“phó trưởng lão của các người là nghề nghiệp thương nhân hay thám báo?” địch thái vểnh tai.

winnie ánh mắt trống rỗng gật đầu: “giao dịch thế nào?”

“ma quân có tặng cho cô một mảnh vỡ tàng bảo đồ hay không?” trương nguyên thanh rốt cuộc hỏi ra vấn đề quan tâm đã lâu.

winnie trầm mặc, chưa trả lời.

trương nguyên thanh thầm nghĩ, quả nhiên ở trên người cô ấy, dựa theo tính cách của winnie, nếu mảnh vỡ bảo tàng không ở trong tay cô ấy, sẽ gọn gàng dứt khoát báo cho biết.

lúc này trầm mặc nói rõ không muốn làm vụ giao dịch này.

trương nguyên thanh nói: “chìa khóa bảo tàng ma quân chúng tôi phụ trách tập hợp đủ, đến lúc đó một phần sáu bảo tàng thuộc về cô. bộ trưởng winnie, cô cũng không muốn đồ vật của ma quân vĩnh viễn phong tồn ở trong linh cảnh chứ?”

winnie suy tư một lát, lạnh nhạt nói: “tôi đáp ứng vụ giao dịch này, nhưng có cái điều kiện, tôi muốn loa miêu vương.”

“loa miêu vương?” trương nguyên thanh làm bộ mình cái gì cũng không biết: “loa miêu vương nào?”

chương 2410: phần thưởng (3)

chỉ sát cung chủ giả mù sa mưa giải thích: “loa miêu vương là đạo cụ của ma quân, chủ nhân đời cuối cùng của nó là nguyên thủy thiên tôn, nhưng rất đáng tiếc nguyên thủy thiên tôn không để lại loa miêu vương, món đạo cụ đó đã theo hắn cùng nhau trở về linh cảnh rồi.”

câu trả lời này winnie đã từng đạt được từ trên người ryo asano, bây giờ lại nghe chỉ sát cung chủ đề cập, trong lòng dâng lên nỗi thất vọng thật lớn.

cô nhíu mày: “làm sao cô biết?”

cung chủ nói. “id linh cảnh của tôi là chỉ sát cung chủ, cô chỉ cần từng nghe nói về tôi, hắn biết quan hệ của tôi với nguyên thủy thiên tôn.”

winnie hiển nhiên là biết chỉ sát cung chủ id nhân vật này, lập tức trầm mặc.

trương nguyên thanh vội hỏi: “bộ trưởng winnie, ngài vì sao chấp nhất với cái loa kia như thế.”

“ma quân có thói quen ghi audio, hắn sẽ mang phương án phó bản, kế hoạch hành động, cùng với chi tiết trên sinh hoạt của mình ghi lại thành audio.” giọng của winnie toát ra sự bi thương, một trận chiến đó hắn trở về linh cảnh không có khả năng không ghi âm, tôi muốn biết hắn rốt cuộc có để lại hậu chiêu hay không, hắn có phải thật sự trở về linh cảnh rồi hay không, hay là…” winnie chưa nói thêm nữa.

địch thái nhún vai, “nguyên thủy thiên tôn không phải kế thừa thẻ nhân vật ma quân sao? từ khi linh cảnh sinh ra tới nay không có linh cảnh hành giả nào có thể bóc ra thẻ nhân vật, một khi bóc ra liền ý nghĩa tử vong.”

đạo lý đơn giản như vậy winnie đương nhiên biết, cô chấp nhất đối với loa miêu vương, trên bản chất là không bỏ xuống được gã đàn ông phụ lòng kia.

quá phận rồi nha đại lão, bớt nói lời đau lòng người ta, sẽ bị đánh… trương nguyên thanh hơi giật mình, winnie nói rất có đạo lý, lấy tính cách của ma quân, trước khi quyết chiến với phán quan mắt quỷ nhất định từng thu audio, tuy loa miêu vương rất bướng bỉnh, chưa chắc chịu phát cho hắn nghe, nhưng chỉ cần nắm giữ đạo cụ này, sẽ có một ngày có thể nghe được.

“cho nên, giao dịch của phó trưởng lão?” trương nguyên thanh thử nói.

“tôi cân nhắc một phen.” winnie chưa đáp ứng, cũng chưa từ chối.

trước khi trời sáng, sean dmitry vội vàng quay về, cùng winnie đóng cửa bàn bạc một lúc, lúc gần đi winnie mang thi thể channing bàn giao cho sean, sau đó ở dưới kỵ sĩ đơn truyền hộ

tống rời khỏi phân bộ thiên phạt, tới biệt thự của tổ phụ lão berent.

trương nguyên thanh cũng hội hợp với các đồng đội, chia sẻ thu hoạch cùng công huân.

đến nay, số lượng đạo cụ của các đồng đội càng ngày càng nhiều, chiến lực càng ngày càng mạnh, đã là một phần lực lượng không tha bỏ qua, làm trợ thủ, bọn họ là hoàn toàn đủ tư cách.

thánh giả đội ngũ viện trợ nếu liên thủ, bắt giết một thánh giả đỉnh phong không phải vấn đề khó.

chín giờ sáng, phân bộ new york ở diễn đàn thiên phạt tuyên bố thông cáo chiến đấu bến cảng, công bố tổ chức hợp pháp new york ở dưới thủ tịch chấp hành quan sean dmitry, thủ tịch kiểm sát quan winnie berent anh minh thần võ dẫn dắt, ở cảng new york cùng trận doanh tà ác bùng nổ một trận đại chiến có một không hai rất nhiều chúa tể tham dự, trong trận chiến này hai vị thủ tịch bắt được gián điệp trận doanh tà ác channing loo nấp ở trong tổ chức, đánh bại âm mưu của minh ước tự do.

trong trận chiến này, thánh giả cú mang đại khu thứ hai đánh gục tiphous, đánh gục ghen tị thần tướng, mộng mô các thánh giả đỉnh phong của đại khu thứ hai, dẫn dắt các thánh giả new york đánh thánh chiến rất tuyệt.

thao thao bất tuyệt, tổng cộng viết hơn hai ngàn từ đơn.

thông báo này đã chấn động toàn bộ thiên phạt, toàn bộ thế giới linh cảnh hành giả phương tây.

chúa tể cấp 8 channing loo là gián điệp của trận doanh tà ác, thánh giả truyền kỳ tiphous tung hoành phương tây mười năm trở về linh cảnh.

trong một đêm, gần mười vị thánh giả đỉnh phong chết, trận doanh xung đột thăng cấp, sẽ nghênh đón chúa tể chiến.

linh cảnh hành giả các phân bộ lớn của thiên phạt tuy vướng bận công tác không thể tham dự đến xung đột trận doanh new york, nhưng bọn họ mỗi ngày đều đang chú ý trận chiến đấu này.

mỗi một vụ đều là sự kiện lớn có thể lên tốp tìm kiếm, đại bộ phận hành giả hợp pháp đều có lòng trung thành trận doanh cùng cảm giác vinh dự rất mạnh, cú mang lập chiến công ở new york trở thành anh hùng trong mắt hành giả thiên phạt.

giờ này khắc này, anh hùng trong mắt mọi người đang ngồi ở bên cạnh bàn phòng họp nhận sean ngợi khen.

“cậu ở bến cảng biểu hiện phi thường tốt, báo cáo chiến đấu đệ trình tôi đã hướng đám người natsusa xác nhận, không có vấn đề.” giọng điệu sean dmitry ôn hòa hiếm thấy, cầm lên laptop trong tay đẩy tới trước mặt trương nguyên thanh, nói: “tổng bộ tính thưởng cho cậu ba món đạo cụ phẩm chất thánh giả, 10 triệu đồng liên bang, còn có tài liệu giàu linh tính giá trị 30 triệu, đây là danh sách, cậu từ bên trong chọn đi.”

trương nguyên thanh âm thầm chà tay, tiếp nhận máy tính nhìn lướt qua, sau đó rất nhanh đẩy laptop trở về.

chương 2411: phần thưởng (4)

“sean chấp hành quan, tôi không hài lòng đối với phần thưởng của thiên phạt.”

đồ trong danh sách tuy quý giá, nhưng chưa khiến hắn động lòng, đạo cụ phẩm chất thánh giả với hắn mà nói đã không có ý nghĩa gì nữa, trừ phi là cực phẩm.

hắn rõ ràng ở trong quan tinh nhìn thấy mình sắp đạt được “bảo bối”.

sean dmitry tâm tình thật tốt gật gật đầu: “cậu hy vọng đạt được phần thưởng thế nào?”

“ít nhất là đạo cụ cực phẩm giai đoạn thánh giả, hoặc là đạo cụ cấp chúa tể! nếu công huân không đủ, tôi có thể tự bù vào.” trương nguyên thanh nói.

công lao cú mang lập đổi một món đạo cụ cực phẩm dư dả, nhưng thiên phạt cũng sẽ không chủ động lấy ra đạo cụ cực phẩm quý giá, khẳng định là có thể dùng tiền giải quyết, liền nhất định sẽ không dùng đạo cụ, có thể sử dụng đạo cụ bình thường lấy lệ liền tuyệt đối sẽ không cho ra đạo cụ cực phẩm.

sean dmitry gật đầu. “tôi sẽ hướng tổng bộ truyền đạt mong muốn của cậu, nhưng không thể cam đoan tổng bộ sẽ tiếp nhận.”

trương nguyên thanh tỏ vẻ cảm tạ đứng dậy, rời khỏi phòng họp, hắn cho rằng tổng bộ thiên phạt nhất định sẽ thỏa mãn hắn, để thể hiện thế lực hợp pháp đứng đầu thế giới thưởng phạt phân minh.

đương nhiên nếu không đáp ứng, hắn liền đi diễn đàn thiên phạt đăng bài lên án, lợi dụng dư luận ép cao tầng thiên phạt thỏa hiệp.

ra khỏi phòng họp, trương nguyên thanh lặng yên rời khỏi cao ốc ngân hàng, đi tàu điện ngầm tới khu queens, mở ra điện thoại di động dự phòng, quả nhiên hắn thu được tin nhắn của catherine.

nhiệm vụ thất bại, cấp dưới làm việc bất lợi, như thế nào cũng phải cho cấp trên một lời giải thích, viết cái báo cáo, thừa nhận đối phương răn dạy.

nhưng nội dung tin nhắn khiến hắn cảm giác không đúng, catherine hẹn hắn 2 giờ chiều gặp mặt.

cocktail có thể thành công đào tẩu là hắn cố ý, bằng không bản thể đuổi giết tinh quan, thông thiên giáo chủ đuổi giết cocktail, thánh giả đỉnh phong của trận doanh tà ác một tên cũng không chạy thoát.

nhưng nếu như vậy, đồng đội đoàn diệt thông thiên giáo chủ sống một mình, như thế nào cũng nói không thông, cocktail sống đối với thông thiên giáo chủ ngược lại có lợi, vị thất tự giả này sẽ nói cho chúa tể trận doanh tà ác, cú mang mạnh như thế nào.

chiến bại là thực lực chênh lệch, không quan hệ với thông thiên giáo chủ.

bây giờ chiến đấu đã kết thúc, trách nhiệm cũng không ở hắn, làm cấp trên, nếu eq cao, gọi cuộc điện thoại an ủi một phen có thể lôi kéo lòng người rất tốt, eq thấp, răn dạy một trận cũng là có thể, tóm lại không cần thiết gặp mặt, không có lý do nha.

trừ phi tâm tình catherine cực độ bất ổn, muốn dùng cây côn đen nho nhỏ của hắn xả cơn tức một chút.

thông thiên giáo chủ đáng thương… trương nguyên thanh liếm liếm môi.

1 giờ trưa, nghỉ trưa vừa kết thúc, hắn đã nhận được tin nhắn bộ chấp hành gửi đến, bộ trưởng sean muốn gặp hắn.

trương nguyên thanh gõ cửa phòng thủ tịch chấp hành quan, gặp được sean gò má gầy, tóc mai ngả sương.

“tổng bộ đã đáp ứng mong muốn của cậu.” sean dmitry mỉm cười, chỉ chỉ laptop góc bàn.

“tự mình chọn đi!”

thiên phạt quả nhiên giàu có khí thế cũng mạnh… tinh thần trương nguyên thanh rung lên. hắn mở ra laptop, bên trên là thuộc tính vật phẩm của sáu món đạo cụ.

trương nguyên thanh lập tức bị thuộc tính vật phẩm của một đạo cụ trong đó hấp dẫn.

tên: áo giáp sét.

loại hình: đạo cụ phòng ngự.

công năng: lôi điện.

giới thiệu, nó là vị tồn tại không thể miêu tả nào đó thu thập hạt nhân lôi điện rèn ra đạo cụ, có sức phòng ngự không tầm thường.

ghi chú 1: nó là một trong những bộ kiện của lôi thần chiến giáp, bốn món còn lại là bảo vệ tay giày mũ mâu, tập hợp đủ bộ trang bị năm món có thể đạt được lực lượng lôi thần.

ghi chú 2: lôi điện sẽ tê liệt thân thể của ngươi!

ghi chú 3: trước mỗi lần sử dụng nó, xin kịp thời bổ sung năng lượng.

quả nhiên là bảo bối, bảo bối làm người ta vui sướng.

trương nguyên thanh không có bất cứ sự do dự gì, không đi xem thuộc tính đạo cụ khác nữa, nói:

“tôi muốn áo giáp sét.”

sean med ngẩn ra một phen, sau đó đoán được ý tưởng của hắn, thản nhiên nói:

“tôi khuyên cậu nghĩ một chút nữa, công năng của áo giáp sét chỉ có điện từ phòng hộ, tuy lực độ phòng ngự không tệ, nhưng phẩm chất của nó không đạt tới tầng cấp cực phẩm, sở dĩ có thể xuất hiện ở nơi này, là vì nó thuộc về bộ kiện của bộ trang bị lôi thần.

“nhưng cậu hẳn là rõ, muốn gom đủ bộ trang bị, so với đạt được một món đạo cụ loại quy tắc còn khó hơn.”

đoạn lời này của sean med là xuất phát từ thiện ý nhắc nhở, nói cho cú mang lựa chọn áo giáp sét tỷ lệ thu về trên đầu tư quá thấp.

đổi là trước kia, sean sẽ trực tiếp gõ nhịp đồng ý, hơn nữa không cho hắn cơ hội đổi ý, nhưng bây giờ, sean đối với cú mang đã thay đổi không ít cái nhìn, bởi vì hắn là một trong những người được lợi từ chiến tích nổi trội xuất sắc của đối phương.

chương 2412: chi trả trả giá (1)

tiểu tử này lập cho ta nhiều công lao hãn mã như vậy, cho hắn vài phần thiện ý cũng là nên.

“gom đủ bộ trang bị đâu chỉ là khó, quả thực khó càng thêm khó…” trương nguyên thanh nhún nhún vai: “nhưng nếu có thể gom đủ bộ trang bị, tiền lời so với đạo cụ loại quy tắc còn lớn hơn. tôi người này tính cách thích đánh bạc, bằng lòng liều một phen, hơn nữa, bộ trang bị không phải nhất định cần tập hợp đủ mới có lợi, hai món, ba món, cũng có thuộc tính bộ trang bị, nói không chừng tôi về sau sẽ nhận được một món khác của bộ trang bị lôi thần thì sao?”

cú mang cũng đã nói như vậy, sean med cũng lười khuyên nữa, nói:

“ký tên, nửa giờ sau lại tới tìm tôi.”

hắn đẩy qua một phần thư xác nhận, nội dung thư xác nhận là, cú mang tự nguyện bỏ qua tiền mặt, thưởng tài liệu, từ trong sáu món đạo cụ chọn một món.

trương nguyên thanh không chút do dự, cầm lấy bút nước trong ống đựng bút, ở trong ô lựa chọn đạo cụ móc chọn "áo giáp sét", cũng ký lên hai chữ cú mang.

hắn buông bút, rời khỏi văn phòng.

vừa tới cửa, phía sau truyền đến tiếng của sean med:

"buổi tối hôm nay, chuyên viên tổng bộ phái sẽ đến new york, winnie trở về mê cung biệt thự, buổi tối cậu theo tôi đi chiêu đãi một phen."

chuyên viên tổng bộ thiên phạt, kriste gustav kia? mắt trương nguyên thanh sáng lên: "được!"

trở lại khu làm việc của đội ngũ viện trợ ngũ hành minh, hắn vừa nghe đám người quan nhã kích động tán gẫu phần thưởng, chiến lợi phẩm của lần này, vừa chờ đợi sean med trả lời, tràn ngập chờ mong đối với áo giáp sét sắp đạt được.

"mẹ em buổi tối hẹn em ăn cơm, nói muốn gặp anh." quan nhã ghé qua, hạ giọng: "muốn kết bạn một phen cú mang đại danh đỉnh đỉnh."

với tính tình phong lưu đó của mẹ chúng ta, vẫn là thôi đi… trương nguyên thanh nhớ tới đào hoa không quá bình thường trong quan tinh thôi diễn, vội vàng lắc đầu: "anh không rảnh."

phó tuyết không biết cú mang là con rể nguyên thủy thiên tôn, một người đàn ông trẻ tuổi bộ dáng tuấn tú lại tràn ngập tài hoa, câu dẫn một phen là rất bình thường.

đương nhiên, trương nguyên thanh cảm thấy mình toàn thân đều là tiết tháo, tuyệt đối sẽ không xảy ra cái gì với phó tuyết, nhưng tinh tượng đã đưa ra báo động trước đào hoa không bình thường, quả thật tránh né phiêu lưu nên tránh né.

quan nhã nhíu mày nói: "bà ấy nói dẫn theo một người bạn tới, là đồng bạn làm ăn, lần này phó tuyết là tới bàn việc làm ăn, nếu đàm phán ổn thỏa, người bạn kia chính là người đầu tư, mà người bạn này của bà ấy muốn kết giao anh."

trương nguyên thanh hỏi: " bạn bà ấy thân phận thế nào?"

quan nhã lắc đầu.

“vậy thì không đi. bổn đại gia cũng không phải là con chó con mèo nào cũng có thể gặp.” trương nguyên thanh từ chối: “anh buổi tối phải theo sean med tiếp đãi kriste gustav.”

so sánh với mẹ vợ cùng bạn của bà, gặp kriste mới là chính sự.

cô ta là một trong những người tình của ma quân, rất có thể bảo quản chìa khóa bảo tàng ma quân, cần thiết tiếp xúc một phen.

nửa giờ sau, trương nguyên thanh tới văn phòng của sean med, ven đường gặp được phong pháp sư, mặc kệ là chocolate trắng hay chocolate đen, mặc kệ là tóc vàng mắt xanh, hay tóc nâu mũi cao, thấy hắn đều khom người chào hỏi, biểu hiện ra cung kính cùng nhiệt tình thật lớn.

linh cảnh hành giả tuân thủ là cường giả vi tôn.

trong văn phòng, sean med nâng một quả cầu sét màu lam sáng lóa ở lòng bàn tay, nói: “đây là áo giáp sét, muốn có được nó, nhất định phải tiếp xúc nó trước!”

trương nguyên thanh nhìn chằm chằm quả cầu sét to bằng nắm tay, bề ngoài nó toát ra hồ quang, bên trong mãnh liệt sáng ngời, tản ra nhiệt độ cao vặn vẹo không khí.

hắn sải bước tiến lên, đưa tay tiếp nhận quả cầu sét, nháy mắt, chỉ cảm thấy một cơn đau đớn khó có thể chịu được truyền đến, bàn tay lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chưng khô.

dòng điện mãnh liệt chạy khắp toàn thân, tê liệt tế bào, trái tim run rẩy đau đớn.

chậc, cái kích thích này có chút ngây ngất…

trương nguyên thanh mở ra ô vật phẩm, thu quả cầu sét vào trong đó, hoàn thành nhận chủ, sau đó một lần nữa lấy ra, cảm giác tê liệt cùng cảm giác kim đâm quen thuộc truyền đến lần nữa.

cũng chưa bởi vì hắn là chủ nhân mà miễn dịch.

lôi điện sẽ tê liệt thân thể, đây là trả giá của áo giáp sét, mặc vào áo giáp này, tuy sẽ có được điện từ phòng hộ không tệ, nhưng chủ nhân cũng phế một nửa, cho dù là nghề nghiệp cận chiến thể phách mạnh mẽ, cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

chỉ có lôi pháp sư tăng max điểm thuộc tính kháng lôi, mới có thể không có gánh nặng sử dụng nó.

trương nguyên thanh tâm niệm khẽ động, quả cầu sét hóa thành một món áo giáp lôi điện màu lam, áo trên nháy mắt cháy thành tro, tê liệt, đau đớn mãnh liệt truyền đến.

sean med sau bàn làm việc bấm tay khẽ búng, một lưỡi đao gió bắn nhanh đến.

áo giáp sét lập tức bắn ra một bức tường điện từ bán trong suốt, chặn sean tùy tay thử.

chương 2413: chi trả trả giá (2)

“điện từ phòng ngự của áo giáp sét, có thể ngăn được một lần công kích của chúa tể cấp 7, hai lần là cực hạn, ba lượt nhất định phá.” sean med nói: “mỗi lần điện năng hao hết, cần bổ sung năng lượng ba giờ mới có thể nạp đầy, nếu chiến đấu cường độ cao, lượng điện đầy cột nhiều nhất kiên trì mười phút, lượng điện nạp đầy nếu không sử dụng, có thể ở ô vật phẩm duy trì nửa tháng.”

nói xong, sean med bổ sung nói: “tiền điện cậu tự thanh toán, thiên phạt không chi trả.”

nghe được lời này, trong lòng trương nguyên thanh lộp bộp, cái thái độ này, nói rõ áo giáp sét tiêu hao lượng điện cực kỳ khủng bố, khủng bố đến mức thiên phạt không muốn chi trả tiền điện.

mặt khác, bảo vệ tay sét cũng là nạp điện càng nhiều, uy lực lôi bạo càng mạnh.

hai món đạo cụ đều cần nạp điện.

nếu lại thêm món lôi thần chi ấn phủ đầy bụi ở ô vật phẩm đã lâu kia, đạo cụ cần bổ sung năng lượng mọi lúc tích lũy đến ba món, lượng điện tiêu hao cực kỳ khủng bố.

mình có thể để winnie hỗ trợ nạp điện, hơn nữa ở trong chiến đấu nếu gặp lôi pháp sư, đối phương công kích có thể bị đạo cụ hấp thu, chuyển hóa thành điện năng, ổn rồi…

trương nguyên thanh phản ứng đầu tiên là có thể chơi miễn phí thì chơi miễn phí, tuyệt đối không trả tiền.

trương nguyên thanh để trần thân trên rời khỏi văn phòng của sean, quay về khu vực làm việc của ngũ hành minh, tiến vào nhà vệ sinh, lấy ra áo giáp sét cùng bảo vệ tay sét, lựa chọn mặc vào.

hai món trang bị mang ở trên người, thân là chủ nhân, hắn lập tức cảm ứng được công năng của bộ trang bị: pháo điện từ!

lôi bạo của bảo vệ tay ở sau khi dung hợp áo giáp, diễn biến thành pháo điện từ.

uy lực như thế nào, còn chờ kiểm tra.

trương nguyên thanh trực tiếp đi ra khỏi cao ốc ngân hàng, ở chỗ không người ẩn thân, luân phiên sử dụng tinh độn thuật cùng bao tay tật phong giả, nhảy vào sông hudson, mặc vào pháp bào âm dương, sốt ruột không chờ nổi lặn về phía biển lớn.

nửa giờ sau, hắn tới một mảng hải vực không có người.

trương nguyên thanh mặc pháp bào âm dương nhảy ra khỏi mặt biển, lợi dụng năng lực điều khiển nước, đứng trên đại dương mênh mông, một lần nữa mặc vào bảo vệ tay cùng áo giáp.

“thứ này chỉ có thể coi là công kích từ xa để dùng, không thể mặc chiến đấu…” lần nữa cảm nhận được lôi điện tê liệt cùng đau đớn, hắn hít vào một ngụm khí lạnh.

sau khi điều chỉnh vài giây, trương nguyên thanh nâng lên tay phải đeo bảo vệ tay, bàn tay mở ra hướng chéo về mặt biển, kích hoạt pháo điện từ.

quanh thân hắn bùng lên hồ quang, giống như một quầng sáng màu lam chói lòa, ngay sau đó, điện quang quanh thân hướng về cánh tay phải ùa đi, không ngừng nén, không ngừng nén…

trong một tiếng “ông” nặng nề, chùm tia sáng màu lam chói lòa đường kính một mét phun ra, xuyên xuống biển.

mấy trăm hơn một ngàn tấn nước biển trong chớp mắt bốc hơi, tiếng vang nước biển sôi trào giống như tiếng sấm nổ vang,

hơi nước tràn ngập bao phủ phạm vi trăm mét, không khí hít thở tràn đầy nóng rực.

cánh tay phải trương nguyên thanh vô lực buông thõng, chưng khô nghiêm trọng, đã tới trình độ cần đạo cụ hỗ trợ mới có thể nhanh chóng khôi phục.

nhưng so sánh với uy lực pháo điện từ bày ra, đau đớn do cánh tay phải chưng khô không đáng kể chút nào.

hắn lại nắm giữ một kỹ năng cấp chúa tể, hơn nữa là kỹ năng công kích có thể trực tiếp tiêu diệt chúa tể thân thể gầy yếu.

uy lực lớn, thương tổn xuyên thủng mạnh, khoảng cách công kích xa… đây là một thần kỹ có thể áp chế kẻ địch từ xa.

lúc này mới hai món đạo cụ, đã có thể ghép ra pháo điện từ cường đại như thế, nếu gom đủ bộ trang bị, sẽ cường đại bao nhiêu?

bộ trang bị tử kim, hình thần câu diệt đao, bức tranh hỗn loạn, bộ trang bị lôi thần, hắn có được bốn món đạo cụ có thể chém giết chúa tể, nếu sử dụng thích đáng, hoàn toàn có thể săn giết chúa tể.

chờ hắn tấn thăng chúa tể, công năng của đai ngọc thanh đế cùng gương yata có thể phát huy, liền càng thêm khó giải.

bản thể mặc bộ trang bị tử kim, phân thân mặc bộ trang bị lôi thần, chờ thời gian có tác dụng của một món trong đó kết thúc, lại đổi bộ trang bị tế trời.

chúa tể cấp 7 bình thường, căn bản không có cách nào chém giết với hắn, ở trước mặt chúa tể cấp 8, cũng có thể gọi nhịp đôi chút.

vui sướng qua đi, trương nguyên thanh nhìn áo giáp cùng bảo vệ tay ảm đạm, bỗng nhiên thở dài: “hết điện rồi…”

2 giờ chiều.

thông thiên giáo chủ đội mũ lưỡi trai cùng đeo khẩu trang, đi vào câu lạc bộ dưỡng sinh catherine kinh doanh.

ở gian phòng hào nhoáng thuộc về trưởng cửa hàng kia, đã nhìn thấy catherine.

có một mỹ nhân tóc ngắn màu xám, lúc này đang tắm, lười biếng dựa vào vách bể bơi, nước ao bốc hơi sương mù, cũng bốc hơi ra vết đỏ ửng say lòng người trên thân mỹ nhân.

catherine nhắm mắt, nhíu mày, không phải vẻ mặt hưởng thụ tắm rửa, tựa như tâm tình rất không ổn.

chương 2414: chi trả trả giá (3)

cô đưa lưng về phía cửa phòng, trầm giọng nói: “chúng ta thua rồi, thua thảm hại. sau trận chiến này, chúa tể trận doanh tự do không thể không xuống sân. cocktail đã báo cáo quá trình chi tiết chiến đấu, sự cường đại của cú mang kia lại một lần nữa ra ngoài chúng ta đoán trước, thua kẻ địch đáng sợ như vậy, không phải vấn đề của các người.”

“thua thì thua!” trương nguyên thanh lạnh lùng nói: “ở trong chiến tranh trận doanh, thánh giả chỉ là lính xung phong, không thể khống chế thắng bại, trận doanh hợp pháp thắng thì đã sao, một đám thánh giả, một đầu ngón tay của chúa tể có thể ấn chết.”

catherine lắc đầu: “thánh giả là hy vọng tương lai, nhất là thánh giả đỉnh phong, càng là quân dự bị chúa tể, phó bản giết chóc mỗi năm, trong các thánh giả đỉnh phong này liền có người tấn thăng chúa tể.”

“chiến tranh của chúng ta với trận doanh hợp pháp, sẽ không nhanh chóng kết thúc, nếu kéo dài vài năm…”

cô thở dài: “vài năm sau, số lượng chúa tể của trận doanh hợp pháp cùng tà ác sẽ xuất hiện chênh lệch rõ ràng, bây giờ trận doanh tự do có hai lựa chọn, một là điều động thánh giả đến new york, tiếp tục đọ sức với trận doanh hợp pháp.”

“hai là chúa tể xuống sân, để xung đột thăng cấp.”

“chiến tranh giữa thánh giả, cao tầng đã mất đi lòng tin. đương nhiên, chúng ta cũng có thể không nói quy củ, phái chúa tể ám sát cú mang, nhưng, như vậy, chúa tể trận doanh hợp pháp tất nhiên noi theo, còn không bằng trực tiếp thăng cấp chiến tranh, bớt chết một ít thánh giả.”

hơn nữa nếu xung đột thăng cấp, chúa tể giết chết cú mang liền thuộc về thao tác thường quy trên chiến trường, không phải không giảng võ đức…

trương nguyên thanh thở dài, trong quan tinh thôi diễn từng có báo động trước.

trong một đoạn thời gian tương lai, hắn sẽ trở thành đối tượng trả thù hàng đầu của trận doanh tà ác.

may mắn áo giáp sét xuất hiện, khiến hắn có thêm một sát chiêu, giống catherine loại nữ nhân chỉ biết khoe khoang làm dáng này, một phát pháo điện từ liền đánh thành cặn.

trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt trương nguyên thanh đặt ở cái cổ trắng trẻo thon dài, bờ vai tròn trịa đối phương, nhớ tới đêm đó vui vẻ mất hồn, yên lặng đánh mất ý tưởng vừa rồi.

loại yêu nữ này, nên loạn côn đánh chết.

trương nguyên thanh ngồi ở trên ghế mây bên bể tắm, lạnh lùng nói: “gọi tôi tới làm cái gì?”

nghe lời dạo đầu vừa rồi của catherine, không giống muốn dạy dỗ hắn, càng thêm giống tìm hắn xả bớt lửa, tựa như các đại lão coi phụ nữ là đồ chơi kia trong phim.

bây giờ hắn cũng thành đồ chơi của catherine.

trương nguyên thanh là tuyệt đối sẽ không cho phép có người coi mình là công cụ phát tiết.

catherine ngoái đầu nhìn lại nhất tiếu bách mị sinh, ngoắc ngoắc ngón tay: “cậu qua đây.”

làm công cụ phát tiết cũng không phải không được… trương nguyên thanh kiên trì vài giây, rất nhanh đứng dậy tới gần.

“ào!”

catherine kéo hắn vào bể bơi, thịt đỏ nóng rực ấn lên, không bao lâu, áo dài, quần dài cùng quần cộc của đàn ông nổi trên mặt nước.

catherine cũng bị ấn ở trên vách bể bơi.

bọt nước bắn tung tóe từng tiếng, khi thì kịch liệt khi thì nhẹ nhàng chậm chạp.

ước chừng nửa giờ sau, catherine trầm mê ở trong vui vẻ mở đôi mắt đẹp mê ly, kinh ngạc nói: “cậu không bền bỉ bằng lần trước.”

lần trước là đã “cắn thuốc”… thông thiên giáo chủ hừ lạnh một tiếng, triển khai đợt cày cấy thứ hai.

lại qua nửa giờ, catherine tuy vẫn không hài lòng độ dài thời gian của hắn, nhưng tốc độ ấn a so với lần trước cũng không kém cỏi, gác cái cằm nhọn ở bờ vai của hắn, si ngốc cười nói:

“được rồi, tôi hôm nay tìm cậu, không phải vì vui vẻ.”

trương nguyên thanh ngẩn ra một phen, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt lắm.

phân bộ thiên phạt new york, dưới cao ốc ngân hàng.

sáu chiếc xe mpv màu đen, dọc theo dòng xe cộ lái đến, đỗ ở bãi đỗ xe dưới tòa nhà.

bộ trưởng bộ chấp hành sean med, phó bộ trưởng bộ giám sát ocedo william đã sớm chờ ở cửa cao ốc ngân hàng, cùng với tinh anh hai bộ lớn tư thế đứng thẳng tắp, yên lặng nhìn đoàn xe lái đến, dừng dỗ.

trong chiếc xe mpv chống đạn kia ở giữa, tài xế mặc âu phục màu đen đeo bao tay màu trắng, vội vàng xuống xe mở cửa xe ra.

tiếp theo, một đôi giày ống cao gót dày màu đen bước ra cửa xe, theo giày ống cao hướng lên trên là quần dài rằn ri rộng thùng thình, mặc áo ba lỗ tác chiến màu xanh lục cùng áo khoác mỏng.

chủ nhân của chúng nó là một cô gái trẻ tuổi, mái tóc dài màu nâu nhạt cột thành đuôi ngựa hiên ngang, môi mỏng đỏ mọng, cái mũi thanh tú thẳng tắp, lông mày vừa dài vừa thẳng, khuôn mặt không có bất cứ dấu vết trang điểm gì, anh khí, tuấn mỹ, có một tư thái oai hùng hiên ngang đập vào mặt.

cộp, cộp…

giày quân đội giẫm trên mặt đất ra tiếng bước chân rõ ràng, kriste gustav mặt không biểu cảm đi về phía đám người phân bộ thiên phạt new york, trong xe mpv phía sau, hành giả tổng bộ mặc âu phục lần lượt chui ra khỏi thùng xe.

chương 2415: nhiệm vụ cổ quái (1)

“đại tiểu thư.”

giọng điệu của sean med trong khách sáo mang theo một tia cung kính, tuy là thủ tịch chấp hành quan của phân bộ thiên phạt, quyền cao chức trọng, nhưng ở trước mặt vị đại tiểu thư này, hắn vẫn phải bảo trì khiêm tốn cùng cung kính.

thiên phạt do tám tập đoàn tài chính lớn tạo thành, gia tộc của kriste, chính là gustav một trong tám tập đoàn tài chính lớn.

hơn nữa, ông nội của kriste là đầu sỏ ban giám đốc thiên phạt, mà bản thân cô là một trong những người thừa kế tập đoàn tài chính gustav.

bây giờ kriste là chúa tể cấp 8, nghề nghiệp hải yêu, một khi cô tấn thăng chúa tể đỉnh phong. có thể trực tiếp bước vào trung tâm, trở thành một trong những người có quyền thế nhất thiên phạt.

kriste chưa đáp lại, mà là nhìn về phía sau, một người phụ nữ trung niên mặc trang phục công sở, đang cầm một cái bể cả nho nhỏ đi tới.

trong bể cá là một con cá vàng to bằng bàn tay, màu sắc sặc sỡ.

“ục, ục…”

con cá vàng phun ra một chuỗi bong bóng, dọc theo vách bể bơi một vòng, sau đó nổi lên, đầu chui ra khỏi mặt nước, nói tiếng người, thanh âm trong veo như nước, tựa như thiếu nữ:

“chào bác sean, các vị đồng nghiệp, mọi người vất vả rồi. cảm tạ mọi người ở chỗ này chờ chủ nhân của tôi, để ruth nhảy một bài cho mọi người đi.”

dứt lời, con cá vàng màu sắc sặc sỡ nhẹ nhàng nhảy múa ở trong bể cá thủy tinh.

chờ nó nhảy xong, lại nổi lên mặt nước, dịu dàng nói: “kế tiếp làm việc, mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

mọi người nhìn mà ngẩn ra.

con cá vàng nhỏ nhìn xung quanh, đột nhiên hừ hừ nói: “tiện nhân winnie kia đâu? tiện nhân tranh đàn ông với chủ nhân tôi đâu?”

phó bộ trưởng bộ kiểm sát, ocedo william ho khan một tiếng: “đại tiểu thư, bộ trưởng winnie vận dụng mắt trời, tạm thời mù, về nhà tu dưỡng rồi.”

kriste hừ lạnh một tiếng, sải bước nghênh ngang đi vào cao ốc ngân hàng, thành viên tổng bộ đi theo bước nhanh đuổi theo.

ocedo william tới gần sean vài bước, hạ giọng: “đại tiểu thư đây là… không biết nói chuyện?”

phó bộ trưởng cùng bộ trưởng quyền lực một trời một đất, kiểm sát trưởng, chấp hành quan đứng đầu hàng năm đều phải đi tổng bộ báo cáo công tác, nhưng phó bộ trưởng không cần, cho nên ocedo chưa từng gặp kriste.

sean med liếc nhìn lại hắn: “đại tiểu thư là hải yêu, cho nên cần một cái ống nói eq cao.”

tính cách của hải yêu là nóng nảy, ngạo mạn, loại tính cách này không giỏi quan hệ, nhưng bởi vì vấn đề thân phận, eq công sở ắt không thể thiếu, cho nên nuôi một con cá vàng nói chuyện dễ nghe làm microphone? ocedo “ồ” một tiếng thật dài.

trong thang máy vip, kriste, sean, ocedo cùng người phụ nữ trung niên bê bể cá nhanh chóng đi lên.

con cá vàng nhìn tầng lầu một cái, vừa phun bong bóng vừa dịu dàng nói: “bác sean, phản đồ channing ở nơi nào nha? chủ nhân muốn xử lý hắn trước.”

sean med nói: “tầng 107 phòng thẩm vấn 101.”

kriste ấn nút tầng “107”, ba phút sau cửa thang máy kêu “ting” mở rộng, đại tiểu thư sải bước di ra, người khác đuổi theo.

phòng 101 là địa bàn của bộ kiểm sát, nơi chuyên môn giam giữ, thẩm vấn thành viên nội bộ trái pháp luật loạn kỷ cương, có được vách tường sắt thép phòng bị trận pháp truyền tống, phòng bị đạn pháo, phòng bị kỹ năng công kích cường độ cao.

kriste phất tay đuổi lui thành viên đi theo, ôm bể cá vàng, một mình tiến vào phòng thẩm vấn.

bố cục phòng thẩm vấn giống với phòng thẩm vấn thường quy trong sở cảnh sát, trần nhà thấp, không có cửa sổ, ánh đèn trắng xóa, bầu không khí chỉnh thể hiện ra áp lực, yên tĩnh.

kriste ở trong góc thấy được channing loo, bàn chân cùng bàn tay hắn bị chặt đứt, quấn băng vải, ngực cắm một cái đinh đen sì, cánh tay và hai chân bị xiềng xích màu bạc trói buộc, cuối sợi xích là bức tường.

channing loo suy yếu tựa vào góc tường, mắt khép hờ, vẻ mặt tiều tụy, môi khô nứt.

chúa tể cấp 8 sinh mệnh lực mạnh mẽ vô cùng, thương thế trên thân thể không đủ để lấy mạng của hắn, căn nguyên suy yếu là cái đinh kia ở ngực.

kriste cúi đầu nhìn bể cá một cái, con cá nhỏ màu sắc sặc sỡ thò đầu ra, giọng trong veo, quát: “channing loo, tuy ông phản bội tổ chức, phản bội ban giám đốc, nhưng ban giám đốc vẫn bằng lòng cho ông cơ hội. tổng bộ đã liên lạc trường lão thái nhất môn xích nhật hình quan, hắn sẽ dùng nhật chi thần lực tịnh hóa linh hồn của ông, xác xuất thành công không đến 20%.”

một vị chúa tể cấp 8, cho dù thiên phạt thế lực khổng lồ, cũng sẽ không nói xử tử liền xử tử, có thể cứu khẳng định phải cứu.

channing bị vặn vẹo nhận thức, nhưng chưa bị lực lượng tà ác ô nhiễm, thẻ nhân vật chưa thay đổi, bởi vậy, nhật chi thần lực tịnh hóa tất cả, có hi vọng cứu hắn trở về.

nhưng nhật chi thần lực lại là lực lượng bài xích tất cả thuộc tính, chịu nhật chi thần lực rửa tội, khả năng lớn hơn nữa là thiêu sống thành than đen.

channing loo quay đầu đi: “tôi sẽ không thay đổi tín ngưỡng của mình, hỗn loạn là kết thúc của thế giới, hợp pháp cuối cùng sẽ hóa thành tro bụi.”

chương 2416: nhiệm vụ cổ quái (2)

con cá nhỏ màu sắc sặc sỡ ở trong nước dựng thẳng thân thể, hai cái vây cá chống nạnh, yêu kiều hừ, nói: “nhưng tôi đoán ông muốn sống sót.”

trong phòng im lặng vài giây, channing quay đầu lại, nhìn một người một cá:

“tôi cần trả giá cái gì?”

con cá nhỏ màu sắc sặc sỡ ruth lập tức hỏi: “ông là trở thành kẻ sa ngã khi nào.”

“khoảng 17 đến 18 năm trước.” channing loo trả lời: “khi đó tôi vẫn là chúa tể cấp 7, cấp bậc lâm vào bình cảnh, không tìm thấy biện pháp đột phá cấp 8.”

“chức vụ ở trong thiên phạt cũng trì trệ không tiến, thẳng đến có một ngày, tôi quen biết một cô gái, cô ấy tên catherine, cô ấy cho tôi an ủi cùng cổ vũ, cho tôi niềm vui cùng sự dịu dàng. tôi cùng cô ấy ở chung một đoạn thời gian, ở dưới cô ấy dẫn dắt, bắt đầu thường xuyên tiếp xúc cao tầng công hội thợ săn, biết hội trưởng công hội thợ săn.”

“ông từng gặp hội trưởng công hội thợ săn?”

“từng gặp, nhưng đó không phải diện mạo thật của hắn.”

“ông có biết tin tức khác của vị hội trưởng kia hay không?”

channing loo cẩn thận nhớ lại một lát, nói: “tôi chỉ biết hắn tên stephen simpsons, tin tức khác đều không biết, tôi thậm chí hoài nghi đây không phải tên thật của hắn.”

stephen simpsons… kriste yên lặng ghi nhớ cái tên này.

con cá nhỏ ruth hỏi: “ông là 17 đến 18 năm trước gia nhập minh ước tự do, vậy ông có biết sự kiện động đất phong hội núi mudgee năm 07 không?”

channing loo chưa trả lời.

ruth chui xuống nước, phun ra hai cái bong bóng làm ướt cổ họng, chui ra khỏi mặt nước, tiếp tục nói:

“sau khi xảy ra động đất, tổng bộ phái chuyên viên đi hiện trường điều tra, phát hiện đỉnh núi mudgee hóa thành một mảng phế tích, mọi người đều bị chôn ở trong lòng đất, tầng đá dày mấy trăm mét hình thành một cái kết giới thiên nhiên, muốn đào người chết ra hết, trả giá quá lớn.

“vì thế chuyên viên căn cứ kinh nghiệm đánh giá, cho rằng dẫn phát động đất là kẻ cấp bậc cao nghề nghiệp thổ quái của

đại khu thứ hai, bởi vì việc này, thiên phạt và ngũ hành minh âm thầm đấu một trận, thiếu chút nữa dẫn phát chiến tranh của hai tổ chức hợp pháp lớn.”

“mục đích của minh ước tự do là cái gì?”

channing thản nhiên nói: “cô không phải vừa nói sao? thiếu chút nữa dẫn phát chiến tranh của hai tổ chức lớn, dẫn lên trận doanh hợp pháp nội loạn chính là mục đích của minh ước tự do.”

giọng điệu con cá nhỏ ruth chuyển sang lạnh lùng: “xem ra ông không muốn sống sót, không muốn lộ ra tin tức khác của công hội.

năm sau, đại trường lão ngũ hành minh đế hồng tự mình đi đỉnh núi mudgee một chuyến, phát hiện địa mạch núi mudgee chưa bị phá hỏng, mà thổ quái muốn dẫn phát núi sập đất nứt, liền nhất định sẽ mượn sức địa mạch. địa mạch tựa như mạch máu trong cơ thể con người, xảy ra vấn đề liền nhất định có thể nhìn ra được. minh ước tự do muốn châm ngòi trận doanh hợp pháp nội đấu, ít nhất cũng phải phá hủy địa mạch.

thủ đoạn vụng về như thế, sao có khả năng khơi mào ngũ hành minh cùng thiên phạt nội đấu?”

con cá nhỏ ruth thấm ướt cổ họng, “phe chủ sự hội nghị đỉnh núi mudgee là gia tộc marshall, gia tộc đó là thế gia chính khách, đã từng xuất hiện hai đời tổng thống.

thời điểm năm 07, do chính phủ liên bang dẫn đầu, gia tộc marshall mời tổ chức chính phủ, tổ chức dân gian, thế gia linh cảnh tham dự hội nghị. gia tộc marshall nói, gia chủ của nó ở trong linh cảnh phát hiện một cái bí mật liên quan đến bố cục thế giới cùng đại thế tương lai, muốn công bố ở trên hội nghị, nhưng không đợi bí mật công khai, mọi người trên hội nghị liền vĩnh viễn chôn ở trong lòng đất. đến ngày nay, chúng ta vẫn không biết bí mật đó là gì.”

channing loo lắc lắc đầu: “cô cảm thấy tôi sẽ biết?”

cá nhỏ ruth trừng lớn mắt cá đẹp đẽ, nhìn chằm chằm hắn: “tôi hy vọng ông có thể cung cấp manh mối. channing loo, đây là cơ hội cuối cùng của ông.”

channing loo một lần nữa trầm mặc.

kriste thấy thế, quay đầu bước đi.

ruth thương hại nói: “oh, đại tiểu thư hết nhẫn nại rồi.”

ngay tại khoảnh khắc kriste cầm lấy tay nắm cửa, tiếng của channing từ phía sau truyền đến: “tôi chỉ biết người phụ trách lần hành động đó là một vị hải yêu, cấp bậc sẽ không thấp hơn tôi, danh hiệu của hắn là ‘tắc vương’ tức là chư hầu cai quản biên giới .”

ruth hài lòng nói: “ông sẽ bị đưa đi trong lôi trì của tổng bộ, để ông tiếp nhận nhật chi thần lực rửa tội, nơi đó là cơ hội sống sót duy nhất của ông.”

“rắc.” kriste toàn bộ hành trình không nói gì xoay tay nắm cửa, rời khỏi phòng thẩm vấn.

trong hành lang, cô nhìn thấy một thanh niên bộ dáng thanh tú, đang dây dưa phó bộ trưởng bộ giám sát ocedo.

“ngài ocedo, tôi có ba món đạo cụ cần nạp điện.”

“nạp điện loại việc nhỏ này… có phải quá không tôn trọng một vị chúa tể hay không?”

“phó bộ trưởng ocedo, ngài cũng không hy vọng mạch điện cao ốc ngân hàng bị cháy hỏng chứ?”

“… 100.000 đồng liên bang một lần, nếu không chính là không tôn trọng tôi.”

“vì biểu đạt sự tôn trọng của tôi đối với ngài, tôi bằng lòng tiếp nhận cái giá này, nhưng hy vọng ngài có thể nhận thanh đoán theo giai đoạn.”

chương 2417: hy sinh sắc đẹp vì đại cục (1)

số 69 phố hamburg.

trương nguyên thanh đang hưởng thụ thân thể catherine trong lòng trầm xuống, mặt ngoài không biểu lộ gì, vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của cô, trầm giọng nói:

“đó là vì sao?”

catherine ôm cổ hắn, cười mỉm nói: “thông thiên giáo chủ, cậu vui vẻ với tôi nhiều lần, nên thanh toán trả giá rồi.”

trương nguyên thanh đầu to như cái đấu, nháy mắt biến thành rùa đen rút đầu, hoàn toàn không còn hứng thú.

tuy biết một ngày này sớm hay muộn sẽ đến, nhưng thật sự nghe catherine nhắc tới, hắn vẫn sẽ có cảm giác gấp gáp cùng cảm giác nguy cơ.

“cô muốn cái gì?” trương nguyên thanh lạnh lùng nói.

catherine “chậc” một tiếng: “gã đàn ông nào cũng tham lam giống nhau, đã muốn lên giường với phụ nữ xinh đẹp, lại không hy vọng thanh toán bất cứ sự trả giá nào.”

cô không phải cũng tham lam tương tự, đã thích thủy triều mùa xuân kèm theo mưa, lại muốn thu thù lao… trong lòng trương nguyên thanh nói thầm.

đôi chân đẹp của catherine còn quắp lấy hông người đàn ông, vẻ mặt tỏ ra rất nghiêm túc: “thù lao tôi muốn là, mảnh vỡ thánh bàn của giáo đình.”

trương nguyên thanh nghe vậy, nâng lên cái mông tròn của catherine, hung hăng đẩy cô lên vách bể, không lưu tình chút nào trào phúng: “cô cảm thấy mình một trăm cân thịt này, đáng giá một mảnh vỡ thánh bàn?”

đàn ông cũng tốt, phụ nữ cũng thế, một khi lên giường, liền dễ dàng được cưng chiều mà kiêu ngạo, do đó bỏ qua chênh lệch trong hiện thực. đổi thành nữ chúa tể khác, trương nguyên thanh khẳng định không dám “càn rỡ” như vậy.

catherine khác, catherine vừa rồi còn ở dưới hắn quất roi run rẩy gào thét, lẩm bẩm những lời vô nghĩa.

mặt khác, hắn dám được sủng mà kiêu, còn bởi vì thánh giả đỉnh phong của new york không sót lại nhiều, mà thông thiên giáo chủ thực lực rất mạnh, trong phó bản giết chóc cuối năm có hi vọng tấn thăng chúa tể.

độ rộng lượng của catherine đối với hắn là rất cao.

catherine cười khanh khách: “nói giỡn đó, gã keo kiệt.”

trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra, nhưng cười không nổi, catherine là đang thử thái độ của hắn, cũng có thể là đang trải đường, công hội thợ săn có thể ở tương lai không lâu đòi hắn mảnh vỡ thánh bàn.

phải đẩy nhanh thu thập mảnh vỡ thánh bàn.

“rốt cuộc có chuyện gì?” mặt hắn lạnh lùng: “sự kiên nhẫn của tôi có hạn.”

catherine thu hồi nụ cười, lộ ra vẻ mặt tức giận bất bình: “hội trưởng sắp xếp cho cậu một nhiệm vụ, câu dẫn donna của hiệp hội mỹ thần.”

“cái gì?” trương nguyên thanh thiếu chút nữa muốn đưa tay ngoáy tai, hoài nghi mình đã nghe lầm!

“không nói giỡn, hội trưởng hy vọng cậu có thể câu dẫn donna, để cô ta trầm mê sắc đẹp của cậu, không thể rút ra được!”

thấy vẻ mặt thông thiên giáo chủ đầy kinh ngạc, catherine lặp lại một lần nữa!

hội trưởng, là chỉ hội trưởng của công hội thợ săn!

sắc đẹp của mình? mình có thể có sắc đẹp gì? mình có chỉ có cây côn nhỏ cứng cáp mà tráng kiện, tuy mùi vị ái dục quả thật không tệ, nhưng mình không muốn trở thành người đồng đạo với ma quân nha… thông thiên giáo chủ liếc thân thể đầy đặn trắng nõn một cái, tuy điều đó đã xảy ra rồi!

đồng thời, hắn đã biết diễm ngộ đào hoa trong quan tinh thôi diễn chỉ hướng ai ── mỹ nhân số một new york donna.

loại diễm phúc này, nguyên thủy thiên tôn là không muốn, nhưng thông thiên giáo chủ hoàn toàn không ngại, dù sao hữu giáo vô loại!

- giải thích câu “hữu giáo vô loại”. trong “luận ngữ”, khổng tử chủ trương “hữu giáo vô loại”, bất cứ ai chỉ cần “mang cho thầy một bó nem” là ông đều nhận làm học trò, không phân biệt giai cấp, quý tiện, sang hèn. hết giải thích.

vì thế hắn mặt lạnh lùng nói: “cho tôi một lý do.”

catherine thở dài nói: “chiến tranh trận doanh liên tiếp thất lợi, khiến bộ phận cao tầng của trận doanh tự do mất đi lòng tin, tầng trung tầng dưới càng lòng người tan rã. cho nên, chúng ta cần kéo donna vào trận doanh.

donna là mỹ nhân số một new york, có được sức quyến rũ so với tôi càng mạnh hơn, muốn đối phó cô ta rất khó, nghề nghiệp tự do máu lạnh vô tình nữa, cũng không nỡ ra tay đối với cô ta. bởi vậy, muốn kéo cô ta vào trận doanh tự do, liền nhất định phải sắc dụ.”

nghe đến đó, trương nguyên thanh liên tưởng đến cảnh ngộ của emma cùng channing, nháy mắt đã hiểu dụng ý của công hội thợ săn.

bọn họ muốn lợi dụng nam sắc câu dẫn donna, sau đó dẫn đường cô lắng nghe gợi ý của thần, trở thành kẻ sa ngã.

một khi donna trở thành kẻ sa ngã, như vậy người tình của cô, một người cũng trốn không thoát, trong đó bao gồm thiên phạt thủ tịch chấp hành quan sean med.

mặt khác, donna là cao tầng của trận doanh hợp pháp, do cô đi đạt thành quan hệ xác thịt với cao tầng của trận doanh hợp pháp, không có ai sẽ hoài nghi cái gì, điểm ấy là điều catherine không thể làm được.

nghề nghiệp ái dục là bông hoa quan hệ ưu tú nhất, khống chế donna, tương đương khống chế nửa giang sơn nghề nghiệp hợp pháp của new york. phải biết rằng, dưới trướng donna còn có rất nhiều tuyệt sắc giai nhân. những người này đều có thể trở thành quân cờ của trận doanh tà ác.

chương 2418: hy sinh sắc đẹp vì đại cục (2)

“chiến thuật rất tốt!” thông thiên giáo chủ gật gật đầu, trước tỏ vẻ khẳng định, sau đó cười nhạo nói: “vì sao là tôi? mặt khác, chiến thuật tốt như vậy, vì sao bây giờ mới thực thi?”

catherine nói: “nghề nghiệp ái dục có hai con đường để chọn, phân biệt là ‘ái’ cùng ‘dục’, cậu xem từ đơn liền có thể biết phương hướng của hai con đường là khác nhau.

dục là phóng túng, bằng vào dung mạo, mị hoặc, hình thể hoàn mỹ các ưu thế, mở hậu cung, tận khả năng phát triển người khác phái trở thành đầy tớ dưới váy, làm bọn họ để cho mình sử dụng.

ái, càng thêm xem trọng trao đổi tình cảm, càng thêm xem trọng chất lượng của phối ngẫu, bạn lữ do yêu mà sinh càng thêm trung thành, càng thêm đáng tin cậy.

tôi có thể thông qua thu thù lao, để những người đàn ông từng lên giường đi chết, nhưng đều là dùng một lần, sau khi thu thù lao, tôi sẽ mất đi bọn họ. mà donna không cần thu thù lao, đã có thể khiến những người tình này cam tâm tình nguyện đi chết vì cô ta, đây là lực lượng của 'ái'.

cho nên, muốn câu dẫn donna chú trọng trao đổi tình cảm, cần một nhân tuyển thích hợp, cũng không phải tùy tiện tìm người đàn ông nào cũng có thể thành công."

"các người cảm thấy tôi là nhân tuyển thích hợp?" trương nguyên thanh cười nhạo nói: "sao tôi không biết mình có sức quyến rũ lớn như vậy?"

"cậu là không có sức quyến rũ lớn như vậy, nhưng cú mang có nha." catherine cười mỉm nói.

nghe được lời này trương nguyên thanh, suýt nữa không thể cứng được cảm xúc, cho rằng thân phận của mình đã bại lộ.

sau đó liền nghe catherine nói: "hội trưởng hy vọng cậu có thể dịch dung thành cú mang, tiếp cận donna."

trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra, đồng thời lại cảm thấy việc này quá mức ảo ma, dựa vào cái gì dịch dung thành cú mang, thì có thể câu dẫn donna.

lấy danh nghĩa nguyên thủy thiên tôn thề, cú mang cùng donna là trong sạch.

thấy ánh mắt thông thiên giáo chủ mờ mịt, catherine giải thích: "công hội thợ săn sưu tập tư liệu của donna, từng nghiên cứu tính cách của cô ta, đã thăm dò rõ thẩm mỹ của cô ta, chúng tôi phát hiện, cô ta đối với đàn ông nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều, có tình cảm đặc thù!

căn cứ tình báo, donna ở sau tiệc tối động viên hôm đó, vẫn luôn chú ý tin tức của cú mang, theo danh tiếng cú mang tăng vọt, cô ta chú ý càng ngày càng chăm chỉ.

dựa theo chúng tôi phỏng đoán, không cần bao lâu, donna sẽ chủ động liên hệ cú mang, cậu thừa dịp thời cơ này tiếp cận cô ta, làm ít hưởng nhiều!"

catherine thản nhiên nói: "cậu là huyễn thuật sư, ngụy trang là nghề nghiệp của cậu, cho nên nhiệm vụ này cần giao cho cậu. hơn nữa…"

đôi chân trắng dài của cô phát lực, kéo hông thông thiên giáo chủ về phía trong thân thể mình, "năng lực kéo dài cùng tinh lực của cậu là số một số hai trong đàn ông tôi từng gặp, phù hợp nghề nghiệp mộc yêu của cú mang, donna sẽ không hoài nghi bất cứ điều gì, thậm chí sẽ rất thích!"

mộc yêu ở phương diện đó năng lực kiên trì là rất mạnh, điểm ấy trái lại tương thông với thần dạ du.

tôi giả mạo chính tôi? sao tôi không biết tính thú của donna đối với tôi lớn như vậy.

trương nguyên thanh nghi hoặc nói: "donna coi trọng cú mang, chỉ bởi vì tuổi còn nhỏ? cô vừa rồi cũng nói, cô ta là đi 'ái' con đường này, không phải đàn ông có tiềm lực có thực lực, liền nhất định thích.

tôi phải làm rõ một điểm này, mới có thể ở trong quá trình ngụy trang lấy lòng cô ta, bảo đảm nhiệm vụ thành công."

catherine cảm thấy có lý, gật gật đầu: "tính cách của donna nhìn như dịu dàng văn tĩnh, thực ra yếu đuối nhát gan, bởi vậy thích đàn ông tuổi còn nhỏ, hơn nữa nhìn cả người lẫn vật vô hại, mà cậu hẳn là từng gặp cú mang."

vậy không thành vấn đề, sắm vai bản sắc là được… trương nguyên thanh "ồ" một tiếng, gật gật đầu: "cú mang thoạt nhìn quả thật thanh tú an tĩnh, tính công kích không mạnh."

hắn không nhắc lại việc này, quay sang nói: "nhưng kế hoạch của các người có cái sơ hở, tiếp cận donna, đạt được cô ta tín nhiệm, phát triển cô ta trở thành thành viên tổ chức, những thứ này đều cần thời gian, mà ở trong quá trình này, cô ta chỉ cần chủ động đi phân bộ thiên phạt tìm cú mang, hoặc là chuyện

xấu truyền ra, kế hoạch sẽ thất bại, tôi chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!”

catherine nhéo nhéo má hắn, “cậu phải tin tưởng năng lực bố cục của tinh quan, chúng tôi có biện pháp khiến donna cùng cú mang không gặp mặt.”

chúa tể của ám dạ mân côi cũng sẽ tham dự vào? có thể ảnh hưởng donna… mình nhớ donna là cấp 8, vậy là đại hộ pháp của ám dạ mân côi tự mình ra tay.

trương nguyên thanh làm bộ suy nghĩ vài giây, nói: “phiêu lưu vẫn rất lớn, nếu không có phần thưởng đủ tư cách, tôi sẽ không mạo hiểm.”

catherine thấy hắn bắt đầu đàm phán thù lao, liền biết việc này có thể thành công, lập tức tung ra thù lao: “sau khi xong việc, chúng tôi sẽ thưởng cho cậu một món vũ khí bí mật, bảo bối có thể khiến cậu ở trong phó bản giết chóc thuận lợi tấn thăng chúa tể. chẳng qua bây giờ còn không thể nói cho cậu.”

chương 2419: hy sinh sắc đẹp vì đại cục (3)

sau khi xong việc cho, nếu việc không thành, dù sao cũng chỉ tổn thất một chưởng mộng sứ đến từ đại khu thứ hai, tính toán thực hay.

trương nguyên thanh không từ chối nữa, gật đầu nói: “có thể, nhưng mà, nếu sự tình không thích hợp, hoặc là tôi phát hiện nguy hiểm, tôi sẽ bỏ qua nhiệm vụ.”

“đương nhiên là lấy tính mạng của cậu làm trọng.” catherine gối đầu lên bả vai hắn, thân thể mềm mại treo ở trên người hắn, cười khanh khách nói: “tôi không nỡ bỏ cậu. ừm, còn có một việc, tôi sẽ dạy cậu một chiêu hay nho nhỏ đối phó donna.”

trương nguyên thanh nhất thời vểnh tai.

“donna lúc trẻ tuổi, hẳn là từng gặp điều bất hạnh, cho nên mới trở nên yếu đuối nhát gan, mà tình huống đó, khiến cô ta xuất hiện khuynh hướng chịu hành hạ nho nhỏ.”

catherine liếm vành tai hắn, giọng quyến rũ mềm mại: “lúc ở riêng với nhau, cậu biểu hiện ra bá đạo cùng mãnh liệt thích hợp, hiệu quả sẽ càng tốt.”

ồ? còn có ‘dưa’ này? trương nguyên thanh mặt ngoài lạnh lùng như cũ, trong lòng lại điểm hỏa tâm hồn ăn dưa, “các người làm sao biết được?”

catherine cười ha ha nói: “là ma quân nói cho tôi biết, ma quân là người tình của tôi, cũng là người tình của donna, chẳng qua ma quân là cường thế chiếm lấy donna, mà không phải yêu nhau, người tình của donna ở new york đều bị ma quân trị một phen, hội trưởng tổng bộ hiệp hội mỹ thần lại là người tình của ma quân, mặc kệ đối với việc làm ác của hắn, bởi vậy donna ủy thân ma quân một đoạn thời gian.”

“ma quân sau chuyện nói cho tôi biết, donna có khuynh hướng chịu ngược đãi, ngoài miệng vĩnh viễn không thừa nhận, nhưng trên giường còn phối hợp hơn bất cứ ai khác, càng bá đạo cường thế, dã man không phân rõ phải trái, cô ta càng nghe lời. tôi tin tưởng phán đoán của một tên duyệt nữ vô số.”

thích chó con nhã nhặn nghe lời là thẩm mỹ mặt ngoài, nội tại là thích bdsm? ài, thiên hạ mỹ nhân một thạch, ma quân độc chiếm tám đấu, ma quân chết hay lắm, hắn không chết mình cũng muốn giết chết hắn.

trương nguyên thanh gật gật đầu: “tôi biết rồi, còn có một vấn đề, cô cũng là chúa tể nghề nghiệp ái dục, chuyện donna có thể làm, cô cũng có thể. tôi thậm chí cảm thấy cô so với donna càng có sức quyến rũ hơn.”

lấy thông thiên giáo chủ loại tính cách không biết nói lời ngon tiếng ngọt này, lời nói ra liền nhất định là nói thật.

catherine rất vui vẻ, rất hưởng thụ, thở dài nói: “thân phận của tôi ở trong mắt cao tầng new york không phải bí mật, cao tầng tổ chức hợp pháp không có khả năng bị tôi quyến rũ.

huống hồ, bây giờ là thời điểm trận doanh đối kháng, cho dù là hải yêu nóng nảy ngạo mạn, cũng biết phải đề phòng sắc đẹp, mặc dù thật sự lên giường với tôi, chỉ sợ cũng sẽ ký hiệp nghị ‘không thể đòi lấy thù lao’.”

là hiệp nghị chơi chùa… trương nguyên thanh ở trong lòng sửa đúng một câu: “tôi không có vấn đề nữa.”

cao ốc ngân hàng, phân bộ thiên phạt.

“chào anh.”

ruth trong bể cá thủy tinh chui ra khỏi mặt nước, nói tiếng người, chào hỏi: “anh chính là cú mang nhỉ, tôi là người phát ngôn của tiểu thư kriste, cô ấy không thích nói chuyện, anh có thể gọi tôi ruth, rất vui được quen biết anh. dùng lời của hoa quốc các người để nói: thiên phú của ngài áp đảo người ta, dung mạo của ngài duy ngã độc tôn, thực lực của ngài khí thế bức người, khí chất của ngài diễu võ dương oai.

“cú mang tiên sinh, đại tiểu thư rất thưởng thức thức anh, có hứng thú tiếp nhận tài trợ của gia tộc gustav hay không?”

nó nói là tiếng trung.

đợi con cá nhỏ màu sắc sặc sỡ nói xong, kriste hướng về trương nguyên thanh ném tới vẻ mặt “chính là như thế”, chờ mong hắn phản hồi.

trương nguyên thanh chỉ cảm thấy mình kiến thức rộng rãi rồi, nhưng kiến thức vẫn quá ít.

tư liệu kriste hắn từng thu thập, nhưng vị đại tiểu thư gia tộc gustav này ngày thường rất hạ thấp thu mình, đặc biệt là sau khi ma quân trở về linh cảnh, cô liền không xuất hiện ở tầm nhìn của công chúng.

mà trong tư liệu có hạn của hắn, cũng không có tin tức về “ruth” con cá này.

trương nguyên thanh ngẩn ra một lát, cảm khái nói: “tiểu thư ruth, chào ngài. con lớn như vậy còn chưa từng thấy con cá biết nói tiếng phổ thông, thành ngữ cùng trình độ tiếng trung của ngài thật sự là tài trí hơn người, lập luận sắc sảo, chỉ hươu bảo ngựa, không chút kinh tâm. cho nên, chúng ta vẫn là dùng tiếng anh trao đổi đi.”

hắn chưa đáp lại đề nghị tài trợ.

ruth vui vẻ bơi một vòng ở dưới nước, trình độ tiếng trung được khích lệ, nó rất vui vẻ.

trong lúc đó, trương nguyên thanh cùng kriste gật đầu chào hỏi.

sean med ở bên mở miệng nói: “cú mang, bảy giờ tối, chúng ta cùng đại tiểu thư ăn một bữa cơm, bây giờ cậu đi làm việc trước đi.”

ý ở ngoài lời, cao tầng chúng tôi cần bàn việc, cậu tránh một chút.

trương nguyên thanh nhìn về phía phó bộ trưởng ocedo, da mặt người sau run rẩy một phen, “6 giờ, cậu tới sân bay tầng cao nhất gặp tôi.”

trương nguyên thanh vui vẻ rời đi.

trở lại khu vực làm việc, hắn đóng lại cửa phòng làm việc, ở dưới quan nhã hầu hạ bóp vai đấm lưng, nhắm mắt dưỡng thần.

chương 2420: dạ hội (1)

nhìn từ nhiệm vụ công hội thợ săn an bài, sắp tới không có chiến đấu cấp chúa tể, bởi vì trận doanh tà ác muốn ăn mòn donna, lại thông qua donna khống chế chúa tể của trận doanh hợp pháp.

dưới tình huống trong ngắn hạn không có xung đột quy mô lớn, kế tiếp trọng tâm công tác là “câu dẫn donna” cùng “thu hoạch mảnh vỡ thánh bàn” .

ngụy trang thành cú mang tiếp cận donna, không tồn tại tình huống thân phận bị chọc thủng, mặc kệ là thông thiên giáo chủ hay cú mang, đều là hắn.

câu dẫn donna cái nhiệm vụ này, khiến trương nguyên thanh ngửi được một cơ hội, một cái cơ hội trộm nhà.

trận doanh tà ác muốn ăn mòn donna, hoặc là dẫn cô tiến vào “thần quốc”, hoặc là giống emma, channing loo, tham gia tụ hội, nằm ở trên giường vàng nghe thần khải.

đến lúc đó, hắn có thể dẫn theo hội trưởng, cùng với bán thần khác của tổ chức hợp pháp, hốt cả ổ trận doanh tà ác.

“khó trách trong quan tinh thôi diễn, hào quang của hồng loan tinh chói mắt như thế, thì ra là một diễm ngộ không thể chối từ nha, vì đại cục, mình chỉ có thể hy sinh bản thân rồi.” trương nguyên thanh nói thầm.

mình là vì đại cục mới câu dẫn donna, cũng không phải thèm nhỏ dãi sắc đẹp của cô ấy.

mặt khác, cũng có thể thừa dịp thời điểm câu dẫn donna, quan sát một phen cô gái của hiệp hội mỹ thần, không chừng có thể tìm ra catherine, nếu cô ta ẩn núp ở hiệp hội mỹ thần.

về phần thu hoạch mảnh vỡ thánh bàn, catherine có thể rộng lượng cho phép hắn bảo quản mảnh vỡ thánh bàn, một mặt là căn cứ trận doanh tà ác đang chờ đợi cái gọi là cơ hội kia, cùng với tính kế kéo donna vào trận doanh. chưa đến bước đường cùng, cho nên bảo tàng giáo đình có thể tạm gác lại.

nhưng bọn họ sẽ không kéo dài quá lâu, cho nên sớm một chút gom đủ mảnh vỡ thánh bàn, lấy được bảo tàng giáo đình, cái này đã có thể tăng cường thực lực bên ta, lại có thể phá hoại âm mưu của trận doanh tà ác.

nếu có thể hốt cả ổ minh ước tự do, thông thiên giáo chủ cái thân phận này mặc dù bỏ đi cũng không sao cả, tuy không thể đạt được danh sách cao tầng minh ước tự do.

“ừm, buổi tối câu thông với hội trường một phen.” trong lòng trương nguyên thanh nghĩ, ý niệm chậm rãi chìm vào trong cơ thể. catherine cùng thông thiên giáo chủ lại bắt đầu rồi…

18 giờ 30 phút

quan nhã đeo kính râm cùng khẩu trang, lái xe tới một nhà ăn tiêu chuẩn kiểu pháp cạnh phố tài chính đảo manhattan.

nơi này là chỗ phó tuyết hẹn cô dùng bữa, cũng là một trong những nhà hàng đỉnh cấp nhất của new york, chủ yếu hướng tới hải sản, có thể nói có được hải sản hoàn mỹ nhất trên thế giới.

đặt chỗ dùng bữa sảnh ngoài ngàn vàng khó cầu, phòng bao riêng càng cần đặt trước nửa tháng, còn phải xếp hàng.

nhưng phó tuyết cùng hai cổ đông của nhà hàng này là đồng bạn làm ăn, một cuộc điện thoại có thể khiến nhà hàng để sẵn

chỗ.

đẩy ra cửa phòng bao riêng, quan nhã đeo túi xách thấy bên cạnh bàn tròn nhỏ thủy tinh đen, có hai người phụ nữ tuổi xấp xỉ ngồi.

các cô nhìn đều không trẻ tuổi nữa, nhưng cẩn thận quan sát, lại cảm thấy các cô đều còn trẻ tuổi.

làn da chăm sóc mịn màng sáng bóng, dáng người chưa biến đổi, trang phục thiên hướng trưởng thành.

quan nhã đánh giá người bạn của mẫu thân, chỉ từ dung mạo mà nói, dì này so với mẫu thân phó tuyết kém một chút.

phó tuyết lúc trẻ tuổi, giá trị nhan sắc ở phó gia là số một số hai, nay đã lớn tuổi, vẫn quyến rũ xinh đẹp.

dì này tuy trên dung mạo hơi thua một bậc, nhưng khí tràng hoàn toàn nghiền áp phó tuyết, cô không nói một lời ngồi ở nơi đó, khí tràng cường thế cao ngạo lạnh lùng đập vào mặt.

thoạt nhìn chính là nữ cường nhân bản thân tính cách bá đạo, hơn nữa trường kỳ nắm giữ quyền lực.

mặt khác, làm thám báo, quan nhã sâu sắc phát hiện dì đang đánh giá cô, không phải đối với con gái bạn tốt loại đánh giá đó.

trong loại đánh giá này mang theo bất mãn, ngầm có địch ý, có vài phần ý tứ hàm xúc chọn lựa, tựa như phụ nữ đánh giá một bộ quần áo không quá hài lòng, nhưng lại bởi vì nguyên nhân nào đó, không thể không mua nó.

đúng, chính là loại cảm giác không quá thích, không muốn tiếp nhận, lại tạm thời chỉ có thể chịu đựng này.

quan nhã nhịn không được nhíu mày, nhưng càng nhiều là nghi hoặc, không nghĩ ra bạn của mẹ, vì sao lấy loại thái độ này đối đãi cô?

“nhã nhã, con tới rồi.” phó tuyết nụ cười đầy mặt, gọi con gái vào ngồi, hướng về trần thục giới thiệu: “đây là khuê nữ của tôi, phó… quan nhã. nhã nhã, đây là dì trần, mẹ từng nhắc với con rất nhiều lần.”

lúc này, trần thục đã thu hồi ánh mắt bắt bẻ, cười cười, khen ngợi: “quả thật xinh đẹp, so với mẹ cháu lúc trẻ tuổi càng đẹp hơn.”

tuy không quá hài lòng đứa con dâu này, nhưng ở vẻ ngoài, trần thục cảm thấy mình không bắt lỗi được.

chương 2421: dạ hội (2)

quan nhã treo túi xách trên giá áo, khuôn mặt con lai tinh xảo xinh đẹp nở rộ nụ cười ngọt ngào: “chào dì trần, cảm ơn đã khen.”

trần thục ừm một tiếng, biết rõ còn cố hỏi: “có bạn trai chưa?”

quan nhã trước nhìn về phía mẹ, thấy vẻ mặt của bà hơi lộ ra xấu hổ, nhất thời thu lại nụ cười: “chưa có.”

giọng điệu lạnh nhạt đi rất nhiều.

cô từ trong biểu cảm nhỏ của mẹ, quan sát ra dì trần biết bạn trai cô nguyên thủy thiên tôn, mà nguyên thủy thiên tôn không lâu trước đó vừa trở về linh cảnh.

giờ phút này cố ý đề cập, có ý tứ gì?

quan nhã cau mày không nói một lời, trong lòng không quá vui, đồng thời bị người ta đề cập bạn trai trở về linh cảnh, cô cũng không tiện biểu hiện quá thoải mái.

thấy bàn ăn không khí nặng nề, phó tuyết vội hòa giải: “nhã nhã, dì trần của con có con trai đó, nghe nói tuấn tú lịch sự, nhân trung long phượng, cô ấy mỗi ngày bảo mẹ dắt mối tơ hồng, muốn con làm con dâu cô ấy.”

hoàn toàn không cần thiết, mặt hàng vớ vẩn nào cũng giới thiệu cho tôi? quan nhã lộ ra mỉm cười ghét bỏ mà không mất lễ phép, sau đó thấy dì trần đối diện cũng lộ ra một chút nụ cười khinh thường.

phó tuyết đằng hắng cổ họng, nụ cười không thay đổi hỏi: “nhã nhã, cú mang đâu? sao không đi cùng con? là có chuyện trên công tác trì hoãn? lát nữa đến?”

nghe vậy, trần thục cũng nhìn về phía quan nhã.

ừm? người phụ nữ này tựa như có chút khẩn trương, kháng cự, nhưng lại có chút kỳ vọng cùng dịu dàng? ! làm thám báo, quan nhã sâu sắc quan sát được cảm xúc của dì trần. có chút kinh ngạc cùng không hiểu.

“hắn phải dùng bữa với chuyên viên tổng bộ, kriste gustav.” quan nhã nói.

“kriste gustav?” phó tuyết suy nghĩ một giây, bừng tỉnh đại ngộ: “cô bồ kia của ma quân à, vậy chẳng phải là sắp đánh nhau với winnie berent.”

cô có bộ dáng ăn dưa, hóng hớt.

trần thục cúi đầu uống một ngụm trà, nói tránh đi: “nhã nhã, trước khi quen biết nguyên thủy thiên tôn, từng có bạn trai chưa?”

quan nhã cười lễ phép một cái, nói: “mối tình đầu, về sau cũng không tính có bạn trai nữa.”

cô chặn đường trước, đỡ cho dì này thật muốn giới thiệu con trai cho cô, tuy từ trong thái độ của dì trần, cô cảm giác đối phương có chút chướng mắt mình.

trần thục gật gật đầu: “cháu bây giờ cấp mấy? dì nghe phó tuyết nói, giữa năm nay đã tấn thăng thánh giả đúng không?”

quan nhã nói: “cấp 5 hậu kỳ.”

“tốc độ thăng cấp không tệ.” trần thục khẽ gật đầu nói, tỏ vẻ tán thành.

quan nhã nhíu nhíu mày, người phụ nữ này rõ ràng là người thường, lại một bộ tư thái đánh giá hậu bối tạm được.

“nghe nói phó gia muốn gả cháu đến gia tộc miller, bây giờ nguyên thủy thiên tôn đã trở về linh cảnh, cháu có ý tưởng gì?” trần thục một bộ tư thái nói chuyện phiếm: “dì chỉ tùy tiện hỏi chút, không muốn trả lời cũng được.”

quan nhã quả nhiên không quan tâm.

phó tuyết trừng mắt nhìn con gái một cái, nói: “ài, sau khi nguyên thủy trở về linh cảnh, hội tộc lão quả thật muốn nhắc lại việc này, để quan nhã gả đến gia tộc miller. gia tộc miller

cũng đồng ý, nhưng có cái điều kiện, bọn họ hy vọng quan nhã mang theo di vật của nguyên thủy gả qua.”

trần thục cười khẩy một tiếng: “bọn họ muốn cái gì?”

phó tuyết hạ giọng: “gia tộc miller muốn bộ trang bị tế trời, hội tộc lão mới đầu không đáp ứng, hai bên sau khi bàn bạc, cuối cùng đạt thành hiệp nghị, bộ trang bị tế trời do phó gia cùng nhà miller cùng hưởng, nhã nhã mang theo hai bộ kiện của bộ trang bị tế trời cùng một nửa di vật gả qua, gia tộc miller trả giá cao tiếp quản toàn bộ tài sản của phó gia ở châu âu cùng liên bang tự do, mang 5% lợi nhuận của gia tộc miller tương lai mười năm không ràng buộc cho phó gia.”

trần thục cười lạnh liên tục: “gảy bàn tính thực vang.”

quan nhã nghe mà ngẩn ra: “mẹ, việc này sao con không biết.”

phó tuyết lườm con gái một cái: “bởi vì phó thanh dương không đáp ứng, phó thanh dương nói, nguyên thủy thiên tôn là hắn nâng đỡ lên, di vật của nguyên thủy thiên tôn nên thuộc về hắn, đây là hồi báo hắn đầu tư, hội tộc lão cùng gia tộc miller dám cướp thứ của hắn, cứ chờ khai chiến với ngũ hành minh.”

“phó thanh dương bây giờ là một trong những kẻ cầm quyền của ngũ hành minh, ngồi ngang hàng với cửu lão, hội tộc lão cũng không dám đắc tội hắn.”

ồ, cuối cùng là phó thanh dương gánh vác toàn bộ! quan nhã gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

thật ra cô bây giờ đã không để hội tộc lão vào mắt, bài trừ bạn trai cùng biểu đệ, bản thân cô là kiếm khách cấp 5, trong ô vật phẩm nằm một đống lớn đạo cụ thánh giả, trong kho hàng người chết trở về cũng có không ít đạo cụ dự trữ, năm nay lên tới cấp 6 không thành vấn đề.

thực lực như vậy, mặc kệ ở tổ chức nào, đều có thể trở thành trụ cột vững vàng.

“thật ra gả cho gia tộc miller cũng không tệ.” trần thục mỉm cười, “môn đăng hộ đối cực kỳ quan trọng, cái này trực tiếp quyết định chất lượng sinh hoạt sau hôn nhân cùng tiền cảnh tương lai phát triển.”

ừm, con gái phó tuyết gả cho con trai của cô, đã trèo cao.

chương 2422: dạ hội (3)

lúc này, nhân viên phục vụ đẩy cửa mà vào, hỏi khách nhân có thể đưa đồ ăn lên hay không, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, khom người lui ra ngoài.

trong phòng cách mười mấy mét, sean med, ocedo william, còn có trương nguyên thanh, đang dùng bữa với đại tiểu thư nhà gustav.

trương nguyên thỉnh có thể ngồi ở chỗ này, một nửa là vì hắn công tích vĩ đại, chiến công hiển hách, một nửa là hắn đại biểu ngũ hành minh.

kriste buông dao nĩa, từ trên đĩa sứ trong tay nhón chút thức ăn gia súc tinh phẩm ném vào bể cá thủy tinh.

con cá nhỏ màu sắc sặc sỡ ruth nhẹ nhàng quẫy vây cá, môi cá thanh tú khép mở, nuốt vào thức ăn nổi ở mặt nước.

sau đó, nó nũng nịu nói: "tình huống new york, chủ nhân đã xem ở trong báo cáo, nhưng chi tiết còn không quá rõ ràng, ba vị có thể nói chi tiết một chút hay không."

sean med gật đầu nói: "không thành vấn đề."

lập tức bắt đầu tiến kể đủ loại chi tiết sau khi hai đại trận doanh new york đối kháng, giai đoạn trước xã hội đen đại càn quét, trung kỳ nhân vật nổi tiếng hai giới chính trị kinh tế không ngừng gặp ám sát, hậu kỳ thánh giả xuống sân, mãi cho đến đêm bến cảng.

trong lúc đó có rất nhiều mâu thuẫn giữa tổ chức hợp pháp đại khu thứ nhất, là trương nguyên thanh chưa từng tiếp xúc.

kriste kiên nhẫn nghe xong, ruth trong bể cá nói: "tổng bộ cắt cử tôi đến new york, có hai nhiệm vụ, một cái là tiếp nhận công tác của channing loo, giúp đỡ phân bộ new york đối kháng trận doanh tà ác, một nhiệm vụ khác là điều tra rõ âm mưu của trận doanh tà ác.

winnie từng gửi mail hướng tổng bộ báo cáo, trận doanh tà ác đang chờ đợi cơ hội tiêu diệt giáo hội hải thần. tổng bộ bảo tôi tới điều tra rõ chuyện này, giáo hội hải thần bên kia có ý kiến gì không?"

“giáo hội hải thần vốn cũng không muốn nhúng tay tranh đấu của công hội thương nhân cùng câu lạc bộ tửu thần, cho dù về sau thăng cấp thành chiến tranh trận doanh, giáo hội hải thần cũng thường xuyên quẫy nước.

- giải thích “quẫy nước” là một từ thông dụng trên internet, đề cập đến hành vi không nỗ lực hoặc đóng góp trong bất kỳ hoạt động nhóm nào. cũng có thể đề cập đến hành vi lười biếng trong giờ làm việc. hết giải thích.

thẳng đến khi winnie hướng về thiên phạt tổng bộ gửi cái mail kia, giáo hội hải thần mới không tình nguyện xuống sân!”

sean med cười khổ một tiếng: “giáo hội hải thần cũng không tin tình báo của chúng tôi.”

ruth trong bể cá trào phúng nói: “cũng đúng, một đám hải yêu ngạo mạn nóng nảy, tố chất thấp, chỉ số thông minh của bọn họ cũng chỉ hơi mạnh hơn hỏa sư của đại khu thứ hai.”

vừa nói xong, kriste liền lạnh lùng lườm ruth một cái.

dọa con cá nhỏ lui đến đáy bể.

hỏa sư trêu ai chọc ai, vì sao người của đại khu thứ nhất cũng sỉ nhục hỏa sư.

trương nguyên thanh cảm thấy khó chịu thay anh gà đỏ.

sean giải thích: “tin tức là cú mang cung cấp, đến từ ma thú haas.”

ma thú haas là thánh giả đỉnh phong, bí mật diệt một cái tổ chức hợp pháp, sao có khả năng sẽ để hắn biết được. cú mang là người nước ngoài, cung cấp tình báo, ai biết là thật hay giả.

hai người mặc kệ là cấp bậc hay xuất thân, đều đã định sẵn giáo hội hải thần sẽ không quá tin tưởng chuyện này.

kriste bừng tỉnh đại ngộ, nhịn không được nhìn cú mang thêm vài lần, trong mail báo cáo của winnie berent, chưa nói tới nguồn gốc của tình báo. tổng bộ thiên phạt coi trọng như thế, là vì cấp bậc bản thân winnie bày ở nơi đó.

cái này ý nghĩa, winnie cực kỳ tín nhiệm đối với cú mang, cho rằng tình báo không giả.

ba người một cá vừa ăn vừa nói, mấy chai rượu vang vào bụng, trương nguyên thanh thấy không khí đã hòa hợp, lập tức hỏi: "đại tiểu thư, có chuyện muốn hỏi ngài."

kriste buông dao nĩa, nhìn qua.

"cậu nói." microphone ruth nói.

"nghe nói ngài cùng ma quân là quan hệ người yêu, tôi muốn đại biểu trưởng lão phó thanh dương hỏi thăm một phen, ma quân có tặng cho ngài một mảnh vỡ chìa khóa tàng bảo khố vũ hóa tiên môn hay không?"

không khí bữa tiệc lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

sean cùng ocedo nhìn nhau một cái, trong ánh mắt tất cả đều là: tiểu tử này chán sống rồi? nếu không vì sao phải nhảy ba-lê ở bãi mìn.

tất cả mọi người thiên phạt đều biết, đại tiểu thư kriste hận nhất nghe người ta nhắc tới hai chữ ma quân, hành vi phong lưu háo sắc của ma quân khiến kriste thất vọng triệt để, ở trong một tháng cô cùng winnie tranh giành tình nhân bị tổng bộ giam cầm, ma quân không thăm hai người tình, cũng chưa hấp thụ giáo huấn, quay đầu liền đâm đến trong thân thể donna, cùng leo vu sơn với cô ta, chạng vạng cùng sáng sớm đều treo đầy sương trắng.

sau khi ra tù, kriste liền cùng ma quân nhất đao lưỡng đoạn, hơn nữa bởi yêu sinh hận, cũng không nghe được hai chữ ma quân nữa.

"tỉnh lại, tỉnh lại…"

trong mơ mơ màng màng, trương nguyên thanh cảm giác có người đẩy mình, hắn mở mắt ra, cảm giác đầu hỗn loạn, có loại đau đớn sau khi say rượu.

chương 2423: mê cung pan (1)

- giải thích "mê cung pan" nghĩa là mê cung địa thần hay mê cung thần nông. hết giải thích.

"bộ trưởng sean…" nhìn người đàn ông trung niên tóc ngắn màu vàng trước mắt, lại nhìn bàn ăn hỗn độn trước mắt, giật

mình nhớ lại, mình đang dùng bữa với đại tiểu thư kriste.

uống say? ngủ mất?

“tôi là uống say sao?” đầu óc trương nguyên thanh còn chưa đủ tỉnh táo.

“cậu bị đại tiểu thư đánh ngất.” sean med liếc hắn.

“đại tiểu thư cuối cùng trả lời vấn đề của tôi chưa?” trương nguyên thanh không cam lòng hỏi, khi nói chuyện, hắn đưa tay sờ sờ cái ót, sờ đến một cái cục sưng.

chậc chậc, xuống tay thực nặng.

“cậu nói gì?” sean med mặt không biểu cảm nhìn hắn, trong ánh mắt có một tia thương hại: “đừng ở trước mặt đại tiểu thư nhắc tới ma quân, cậu biết, hải yêu ngạo mạn lại nóng nảy, rất khó khống chế tính tình của mình.”

xem ra, mảnh vỡ chìa khóa ma quân không ở trên người kriste, vậy xác suất đại khái chính là ở trong tay winifred elena rồi… trương nguyên thanh thầm nhủ, bị đánh cũng đáng.

10 giờ tối, trương nguyên thanh ngồi xe của sean med trở lại cao ốc ngân hàng, vào phòng mình trước, lại thi triển tinh độn thuật đi tới phòng ngủ của quan nhã.

quan nhã mặc quần áo luyện công màu trắng, ngồi khoanh chân ở trên mặt đất, cảm ngộ kiếm ý.

“cơm tối hôm nay không quá vui vẻ.” trương nguyên thanh nói với cô chuyện mình bị đánh ngất.

quan nhã nghe xong, mở mắt ra, cười mỉm nói: “đây mới là phụ nữ bình thường, em nghĩ không ra những cô gái bị ma quân bội tình bạc nghĩa, lại còn nhớ mãi không quên kia rốt cuộc nghĩ như thế nào. chẳng qua, ma quân là người may mắn, đào hoa tràn đầy, hơn nữa chưa ngưng tụ thành đào hoa sát, bằng không với cái tác phong này của hắn, đã sớm chết ở trong tay phụ nữ.”

trong giọng nói, đối với ma quân loại người quan hệ nam nữ hỗn loạn này cực kỳ khinh thường.

“bữa tối hôm nay ăn thế nào?” trương nguyên thanh ngồi ở bên giường, ôm lấy búp bê chòm sao bò cạp.

quan nhã lắc lắc đầu: “không quá vui vẻ, người bạn kia của phó tuyết, đối với em có địch ý khó hiểu, nói chuyện mang thương mang bổng, rõ ràng là người thường, lại tự tin như vậy, tựa như có chút chướng mắt em.”

“ồ.” trương nguyên thanh chỉ tùy tiện hỏi chút, không có hứng thú đối với mẹ vợ còn có bạn của bà.

quan nhã lẩm bẩm xong, lại nói: “phó tuyết là tới đàm phán làm ăn, muốn ký hợp đồng với phân bộ thiên phạt, ở new york làm xưởng, hướng tổ chức hợp pháp của đại khu thứ hai chuyển vận cơ quan vũ khí, chuyện này anh hỗ trợ chút.”

làm ăn vốn không khó đàm phán, nhưng nếu bạn trai có thể ra mặt, thúc đẩy hợp tác sẽ nhanh hơn hiệu suất cao hơn.

dù sao danh tiếng của cú mang ở new york, đã chỉ đứng dưới chúa tể.

“ngày mai anh nói chuyện với sean med.” trương nguyên thanh gật đầu đáp ứng, hắn cũng là cổ đông của công ty nghiên cứu phát triển chế tạo cơ quan.

hắn ở lại phòng quan nhã nửa giờ, nói: “anh ra ngoài một chút.”

hắn muốn gặp hội trưởng, báo cáo một phen công tác gần đây.

đảo manhattan, khách sạn năm sao nào đó.

trong phòng xa hoa, trần thục vừa tắm rửa xong mặc áo ngủ nhạt màu, đứng ở bên cửa sổ sấy tóc.

trong tạp âm nhỏ của máy sấy, một thanh âm từ phía sau truyền đến: “sao cô đến new york?”

người đàn ông mặc áo ngủ màu vàng, đeo mặt nạ màu bạc, lười biếng tựa vào đầu giường.

trần thục chưa quay đầu, như là đã sớm đoán trước được hắn đến, cũng chưa trả lời, việc ta ta làm sấy tóc bản thân.

vài phút sau, tóc sấy khô, cô buông máy sấy, mở ra tủ lạnh phòng ngủ, mở hai chai bia.

“nguyên tử đến new york, tôi muốn gặp nó một chút, những việc đó nó sớm hay muộn phải biết.”

người đàn ông tiếp nhận chai bia, cười nói: “không cần thiết, mặc kệ là thân phận người phát ngôn tế thế xã của cô, hay là hậu chiêu hồi sinh trương thiên sư, nó đều đã biết.”

trần thục nhíu mày: “tôi không phải chỉ những thứ này.”

“những thứ đó cô muốn nói, bây giờ còn không thể nói cho nó, trừ phi cô muốn nó chết. nhưng tôi phải nhắc nhở cô, nguyên tử đã từng dùng mẫu thần tử cung một lần, không thể sống lại nữa.” người đàn ông trầm giọng nói.

trần thục trầm mặc một lát, gật gật đầu.

người đàn ông cười cười, nói: “gọi điện thoại triệu hồi anh có chuyện gì? em gái thân yêu của anh.”

giọng điệu trần thục trầm thấp: “abbe marshall mất liên lạc rồi.”

nụ cười của người đàn ông nhất thời biến mất, trầm giọng nói:

“mất liên lạc khi nào? trước khi mất liên lạc có dấu hiệu gì?”

trần thục lắc lắc đầu: “không có bất cứ dấu hiệu gì, hắn luôn ở dưới sự giám thị của chúng ta, an phận thủ thường đi làm, yêu đương, sinh hoạt, quên xuất thân của mình, kiên định cho rằng mình là thành viên tế thế xã.”

“nhưng ngay tại buổi tối hôm trước, hắn hẹn mấy người bạn đi bờ hồ vùng ngoại thành câu cá, buổi sáng không về nhà, nhân viên giám thị đến bờ hồ xem xét, chưa phát hiện dấu vết giao đấu, cũng chưa tìm được đồ dùng câu cá, bờ hồ không có cái gì cả.”

chương 2424: mê cung pan (2)

“hỏi bạn của abbe marshall, người bạn đó nói buổi tối hôm đó abbe marshall nói thân thể không thoải mái, nửa đêm sớm về nhà.”

“bỏ chạy có dự mưu.” giọng điệu người đàn ông khẳng định, trầm giọng nói:

“hắn đã từng bị cung chủ thôi miên, không có khả năng bằng vào bản thân khôi phục tỉnh táo, thoát khỏi khống chế. anh từng dặn dò em rất nhiều lần, abbe marshall là quân cờ rất

quan trọng, hắn có thể giúp chúng ta vạch trần chân tướng sự kiện núi mudgee sụp xuống, mất đi quân cờ này, bàn cờ của chúng ta liền sẽ xuất hiện một mảng cục diện chết, cực kỳ bất lợi."

trần thục nhíu mày: "anh là đang trách em?"

"trách anh, trách anh!" người đàn ông vội vàng nhận sai, một bộ tư thái anh trai tốt không tranh với em gái, "có người đã mang đi abbe. marshall, kết quả tốt nhất là thiên phạt mang hắn đi, kết quả kém nhất là trận doanh tà ác đã tìm được hắn. nếu là cái sau, một khi marshall giải trừ thôi miên, quan hệ của tế thế xã cùng anh sẽ bại lộ, em sẽ có nguy hiểm."

người đàn ông ngẫm nghĩ, nói:

"thông báo thành viên tổ chức một phen, sắp tới ẩn núp trước."

trần thục lại nhíu mày: "nếu chúng ta ẩn núp, anh làm sao bây giờ? ai thu thập tình báo, cung cấp tài chính cho anh? ai giúp anh âm thầm hợp tung liên hoành, lôi kéo minh hữu. ai thay anh làm việc, ai thay anh xử lý một ít công việc không tiện ra mặt?"

ý nghĩa tồn tại của tế thế xã, chính là phục vụ cho vị bán thần này.

không còn cấp dưới cùng tổ chức, bán thần chính là tư lệnh không quân chỉ có mỗi chiến lực, mà bán thần không có thế lực phụ thuộc, nhất định sẽ bị bán thần trận doanh đối địch chơi chết.

bởi vì ở phương diện thu thập tình báo đã lạc hậu, hơn nữa bán thần muốn bố cục, muốn bẫy người, muốn bài binh bố trận, đều cần giúp đỡ.

bây giờ là trạng thái thời chiến, công hội thương nhân lại không thể hoàn toàn tín nhiệm, thành viên tế thế xã nếu lại ẩn núp, hội trưởng chẳng khác nào mù một nửa.

"nghe lời, trốn kỹ đi, abbe marshall lúc mấu chốt này mất liên lạc, anh có dự cảm bất hảo." giọng điệu hội trưởng nhẹ nhàng mà ngưng trọng.

"được, em ở lại new york thêm một đoạn thời gian." trần thục không phản đối nữa, nói tránh đi:

“hôm nay gặp quan nhã, không quá hài lòng. anh biết, cung chủ là người vợ em chọn cho nó, trừ con bé, bất cứ cô gái nào em cũng không nhận.”

“nói cứ như em không nhận, nó sẽ nghe…” người đàn ông nhỏ giọng nói thầm.

“anh nói cái gì!” trần thục dựng thẳng lông mày.

“ý tứ của anh là, tình huống của y bát truyền nhân anh, hoặc là trở thành thái dương chi chủ, hoặc là trở về linh cảnh, muốn vợ con ấm giường, không tồn tại. nếu nó trở về linh cảnh, em còn để ý ai là con dâu của em? nếu là trở thành thái dương chi chủ, vậy em người làm mẹ này, bố cục phải rộng ra, xây cho nó một tòa chung cư, bên trong tất cả đều là con dâu của em.” người đàn ông hùng hồn nói.

trần thục hừ lạnh nói: “chồng của em không thể ba vợ bốn nàng hầu, con em cũng không thể.”

lúc này, điện thoại di động trong túi áo ngủ màu vàng cứt vang lên, người đàn ông lấy ra nhìn, tặc lưỡi nói: “y bát truyền nhân gọi điện cho anh, tóm lại, em cùng thành viên tế thế xã ẩn núp trước, ít nhất cho anh một chút thời gian xác nhận trạng thái của abbe marshall.”

nói xong, hắn cất điện thoại di động đi, búng ngón tay ‘tách’, biến mất ở trong phòng khách sạn.

quận kings, căn phòng không người ở nào đó.

phòng ngủ chính phía đông, vải chống bụi của sô pha lật sang một bên, trương nguyên thanh ngồi khoanh chân ở sô pha, cau mày, nghe cuộc gọi không ai bắt máy.

chuyện gì vậy? hội trưởng có việc, không có cách nào bắt máy?

đây vẫn là lần đầu tiên xuất hiện tình huống không ai bắt máy, trương nguyên thanh có chút lo lắng.

đột nhiên, hắn nghe thấy phía sau truyền đến tiếng chuông điện thoại di động, “vù” quay đầu nhìn lại, một người đàn ông mặc áo ngủ màu vàng cứt, đeo mặt nạ màu bạc, đứng ở chỗ cửa sổ, xuyên qua tấm ván gỗ đan xen vang dọc, nhìn thành thị trong bóng đêm.

“vừa lúc ở new york, liền trực tiếp tới đây.” ngài hội trưởng nói.

trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra, vào thẳng chủ đề: “ngài hội trưởng, tôi muốn hướng ngài báo cáo một phen tình báo gần đây, trong đó có một việc rất đặc thù, cũng rất quan trọng.”

nghe đến đó, ngài hội trưởng xoay người lại, xuất hiện ở sô pha đối diện trương nguyên thanh, ngồi thẳng người, ánh mắt trầm ngưng.

trương nguyên thanh từ từ kể, mang chi tiết gần đây gặp được nói cho hội trưởng, sau khi tiến vào thần quốc của minh ước tự do, phát hiện thần của trận doanh tà ác là vị khách tới từ vũ trụ ở năm 1900.

stephen simpsons người sống sót duy nhất của tàu hải yến mang theo ma chủng lẩn trốn, ẩn nấp đến nay, vô cùng có khả năng là cao tầng của hội sinh vật luyện kim.

trận chiến ở bến cảng tranh đấu gay gắt, channing loo phản bội, công hội thợ săn mưu tính để hắn câu dẫn donna, thu hoạch bộ trang bị lôi thần, một mảnh vỡ thánh bàn cuối cùng và bản đồ tàng bảo khố giáo đình…

chương 2425: mê cung pan (3)

chỉ che giấu để phân thân vận dụng mỹ nhân kế, hiểu ‘sâu’ catherine chuyện này.

ngài hội trưởng ngồi im thật lâu không nói gì.

ước chừng một khắc đồng hồ sau, hắn thở dài một tiếng thật dài:

“tình báo của cậu khiến tôi gỡ bỏ được rất nhiều nghi hoặc, tôi là chỉ vị khách tới từ vũ trụ chuyện này. khó trách minh ước tự do có thể tính kế khắp nơi, chuyện nào cũng đi trước, bởi vì sau lưng bọn họ có một vị thần linh.”

“thần linh biết được tất cả bí mật của linh cảnh, mà trận doanh hợp pháp không có quản lý viên.”

“thì ra chân tướng đỉnh núi mudgee là như vậy.”

thần linh tự mình xuống sân chỉ đạo, minh ước tự do đương nhiên có thể dẫn trước mọi việc, chiếm hết thượng phong.

“quả thật có chút không giảng võ đức!” trương nguyên thanh gật gật đầu, sau đó hỏi: “đỉnh núi mudgee? vụ động đất đó năm 07?” hắn từng từ trong miệng minh vương nghe nói việc này.

ngài hội trưởng “ừm” một tiếng:

“thời điểm năm 07, gia tộc marshall triệu tập nhân vật nổi tiếng các giới của đại khu thứ nhất ở đỉnh núi mudgee cử hành hội nghị, công bố phát hiện một bí mật, bí mật đủ để thay đổi bố cục thế giới, nhưng cùng ngày hội nghị, đỉnh núi mudgee sụp xuống, tất cả mọi người tham gia hội nghị đều đã chết, không ai còn sống. chuyện này là minh ước tự do làm, mà thẳng tới hôm nay, các đại tổ chức hợp pháp cũng không rõ gia tộc marshall rốt cuộc đã phát hiện bí mật gì, minh ước tự do vĩnh viễn nhanh hơn chúng ta một bước.”

“thần linh ở sau lưng chỉ đạo, đây là ưu thế trận doanh hợp pháp không thể bằng được, tình huống tương tự còn có rất nhiều, điều giấu ở dưới màn che càng nhiều hơn. ài, thật ra thật sự có thể đánh cờ với thần linh, là vị tinh thần chi chủ kia ở kinh thành, chẳng qua nước cờ của hắn, tôi xem không hiểu. những năm gần đây, hắn tựa như cái gì cũng chưa làm, lại giống như cái gì cũng làm một chút.”

“bỏ đi, không nói hắn nữa, bộ kiện của bộ trang bị lôi thần tôi sẽ giúp cậu lưu ý một phen, nếu trong linh cảnh có, tôi sẽ trực tiếp lấy ra, nếu trả giá quá lớn thì thôi.”

có một số trang bị là trực tiếp xuất hiện ở trong phó bản linh cảnh, có một số trang bị, thì thuộc về trạng thái ẩn, sau khi vượt ải cho điểm đạt tiêu chuẩn, mới có thể ở trong kết toán thưởng cho linh cảnh hành giả.

đạo cụ trực tiếp xuất hiện ở trong phó bản, hắn có thể mạnh mẽ đoạt lấy, chẳng qua trả giá rất lớn.

đạo cụ cảnh giới thánh giả, không, cho dù là đạo cụ cảnh giới chúa tể, đối với một bán thần mà nói cũng là như gân gà, không đáng thanh toán trả giá mạnh mẽ đoạt lấy, tổn thất

khẳng định lớn hơn thu lợi, trừ phi món đạo cụ đó có tác dụng đặc thù.

“đa tạ hội trưởng!” trương nguyên thanh cười tươi, thầm nhủ có đại lão làm chỗ dựa đúng là tốt.

sau đó, hắn thử nói: “vậy nhiệm vụ donna…”

ngài hội trưởng hỏi ngược lại: “cậu có ý tưởng gì?”

vấn đề này trương nguyên thanh đã sớm nghĩ tới rất nhiều lần, không chút do dự trả lời: “tôi cảm thấy có thể thừa dịp cơ hội này, phá huỷ một cứ điểm quan trọng của minh ước tự do, phá hủy giường hoàng kim.”

“nhưng như vậy, cậu liền không có cách nào tiếp tục nằm vùng ở minh ước tự do.” ngài hội trưởng nói.

trương nguyên thanh lắc đầu: “nếu hành động thành công, như vậy liền không cần nằm vùng nữa. nhìn từ tình báo channing loo khai ra, minh ước tự do phát triển gián điệp quy mô lớn, là ở sau khi linh thác tấn thăng bán thần, trở thành nửa thái âm chi chủ. mà hình thức quản lý gián điệp của minh ước tự do là chúa tể đơn hướng liên hệ, cũng chính là nói, chúng ta chỉ cần săn giết chúa tể trận doanh tà ác, liền có thể từng bước tìm ra gián điệp ẩn núp ở trong tổ chức hợp pháp, cũng không cần danh sách. hội trưởng, trừ phi ông muốn danh sách đám nguyên lão kia của năm đó.”

“nhưng tôi cho rằng, đám nguyên lão đó số lượng không nhiều, thời gian cách hơn một trăm năm, đại bộ phận đã trở về linh cảnh, hoặc là hết tuổi thọ mà chết, lại hoặc là chết bởi tranh đấu, mang đi so sánh, phá huỷ cứ điểm càng quan trọng hơn, không những là cái giường hoàng kim có thể vặn vẹo nhận thức kia. tôi từng nghe channing loo nói, trên tụ hội của minh ước tự do, có thể tận tình phóng túng dục vọng, donna là mỹ nhân số một new york, đến lúc đó nhất định sẽ có không ít nhân vật cấp chúa tể tham dự, đến lúc đó chúng ta mang những chúa tể này cùng giường hoàng kim tận diệt, thu lợi lớn hơn nữa.”

hội trưởng yên lặng nghe xong, “ồ” một tiếng.

trương nguyên thanh đợi một lát, thấy hắn không có câu dưới, mờ mịt nói: “ồ là có ý tứ gì?”

“ồ chính là ý tứ ồ, chẳng lẽ là ý tứ ‘a’?” hội trưởng nhún nhún vai: “cậu là thái dương chi chủ tương lai, cậu đã quyết định, vậy cứ dựa theo suy nghĩ của cậu mà làm, không cần việc gì cũng hỏi tôi, chúng tôi chờ mong đối với cậu là đồng bạn, không phải cấp dưới.”

ý kiến của sugar daddy vẫn phải trưng cầu… trương nguyên thanh nói: “vậy cứ quyết định như thế!”

ngài hội trưởng cười nói: “như vậy, ngủ ngon!”

hai người đồng thời búng ngón tay, một người hóa thành ánh sao, một người biến mất ngay tại chỗ.

chương 2426: mê cung pan (4)

hôm sau, 10 giờ sáng.

trương nguyên thanh tham gia hội nghị nội bộ đại tiểu thư kriste triệu tập, tổ chức chế định chương trình hành động ba ngày sắp tới.

hiện nay, thánh giả trận doanh tà ác tan tác, thánh giả đỉnh phong hầu như chết hết, từ hiện trạng trước mắt của new york, thánh giả đỉnh phong ở mặt ngoài của ba đại tà ác tổ chức không vượt qua ba người.

tổ chức hợp pháp muốn rèn sắt khi còn nóng, triển khai công tác dọn dẹp, thông qua săn giết thánh giả bức bách chúa tể ra tay.

nói trắng ra, chính là dùng thánh giả câu cá, mồi câu có thể sống sót hay không, trông hết vào chúa tể cầm cần câu có thực lực cùng thao tác hay không, tiếp đó chính là năng lực giữ mạng của bản thân các thánh giả.

cú mang có được hai món đạo cụ chúa tể, thành mồi câu thích hợp nhất.

trong quan tinh thôi diễn, cú mang nhân vật này nguy cơ trùng trùng, đây là một bộ phận nguyên nhân.

trương nguyên thanh sảng khoái đáp ứng, thuận thế đề xuất bảo thiên phạt hỗ trợ tìm kiếm bộ kiện của bộ trang bị lôi thần, làm điều kiện trao đổi, được kriste đáp ứng.

11 giờ 30 phút buổi trưa, vừa dùng xong bữa trưa, trương nguyên thanh nhận được cuộc gọi của kỵ sĩ đơn truyền: “mang theo người của cậu, đến số 15khu quốc vương của bình đảo, hôm nay xông vào mê cung.” giọng của địch thái trong sự ngưng trọng lộ ra hưng phấn.

“thu được rồi.” trương nguyên thanh cắt đứt điện thoại.

bình đảo là một đảo hẹp dài vùng ngoại thành new york, ở cửa đổ ra biển của sông hudson, xung quanh trải rộng rất nhiều đảo nhỏ mấy trăm mét vuông, mấy ngàn mét vuông.

hướng đông có thể mơ hồ nhìn thấy “tượng thần tự do” nổi tiếng đã lâu kia, phía tây là một bộ phận của cảng new york.

bình đảo thuộc về khu du lịch, cảnh sắc hợp lòng người, có đường rộng rãi cùng cáp treo, cũng có cả mảng lớn biệt thự đơn lập, có thực vật tươi tốt. bình đảo không mở ra với bên ngoài, biệt thự đơn lập trên đảo là các phú hào liên bang tự do nghỉ ngơi chuyên dụng, bình thường có rất ít người ở nơi này.

nhưng có một công ty quản lý bất động sản thường trú trên đảo, duy trì tu sửa phương tiện, tòa nhà.

trương nguyên thanh dẫn theo quan nhã, tôn miểu miểu, triệu thành hoàng, anh gà đỏ cùng thiên hạ quy hỏa, ngồi du thuyền lên đảo, lại ngồi xe đò của công ty quản lý bất động sản đến số 15khu quốc vương.

cách thật xa, trương nguyên thanh đã thấy kỵ sĩ đơn truyền trời nóng mặc áo khoác lông chồn màu đen, miệng ngậm điếu thuốc nhỏ, chờ ở cửa biệt thự.

đợi xe đưa đón dừng lại, địch thái dập tắt tàn thuốc, ném vào thùng rác ở cửa, đánh giá nhân viên trên xe đưa đón.

“đủ người rồi, khi nào bắt đầu hành động?” trương nguyên thanh vào thẳng chủ đề.

trước khi tới, hắn đã nói cho các đồng đội nhiệm vụ lần hành động này, cũng hướng bọn họ giới thiệu địch thái nhân vật này.

trương nguyên thanh vốn nói là: địch thái, chúa tể cấp 7, thích mặc áo khoác lông chồn, nói chuyện gợi đòn, nhưng tốt nhất chớ chọc hắn, dù sao người ta là chúa tể.

“đầu tiên, cảm tạ các vị hỗ trợ, bộ phận cửa ải của mê cung cần nhiều người phối hợp. nhưng tôi nhắc nhở mọi người một lần nữa, bạn nhỏ cấp 4 có thể về nhà. cấp 5 sẽ có nguy hiểm tính mạng, tôi chưa chắc có thể cam đoan mọi người an toàn, bởi vì biệt thự các người sắp tiến vào, tên là mê cung pan, là đạo cụ loại quy tắc cấp chúa tể.” địch thái nói: “bây giờ muốn quay đầu còn kịp.”

mê cung pan là đạo cụ của tổ phụ winnie, lão berent sau khi từ thiên phạt về hưu, liền luôn ẩn cư ở trong biệt thự của mình.

chính bởi vì có đạo cụ này, lại thêm winnie cháu gái thủ tịch kiểm sát quan này, bởi vậy, cho dù là minh ước tự do, cũng không dám dễ dàng tìm lão gây phiền toái.

thấy chưa có ai rời khỏi, địch thái hài lòng gật đầu: “chúng ta lần này cần lẻn vào mê cung của lão berent trộm đồ, tôi chỉ cần mảnh vỡ, đạo cụ, đồ cổ tất cả thứ khác có giá trị, đều thuộc về các người.”

mấy người bọn anh gà đỏ đã hưng phấn chà tay.

“không đúng, không đúng!” trương nguyên thanh sửa đúng nói: “là tài liệu, đạo cụ các thứ có giá trị lão berent không dùng đến, chúng ta mới có thể trộm đi.”

căn cứ tình báo winnie cung cấp, lão berent thích coi mê cung là phòng trữ vật, mặc kệ tạp vật có giá trị hay không, đều thích ném trong mê cung.

dù sao ô vuông của ô vật phẩm có hạn, mà không gian trong mê cung có thể nói vô hạn.

bởi vậy, trong mê cung có rất nhiều bảo bối lão berent đã sớm không dùng đến, đương nhiên cũng có một chút tài liệu phẩm chất chúa tể giá trị xa xỉ. mấy thứ đó không thể đụng vào, một mặt là lo lắng lão berent đuổi giết bọn họ, một mặt khác là thiên tôn lão gia vẫn có một chút xíu cảm giác đạo đức.

trộm mảnh vỡ thánh bàn là hành động bất đắc dĩ, nhặt một chút rác rưởi người ta không cần cũng không có vấn đề gì, đồ vật phẩm chất chúa tể thì thôi.

chương 2427: gương (1)

địch thái chưa phản bác trương nguyên thanh, bổ sung nói:

“sau khi xong việc, cá nhân tôi bù cho mọi người 10 triệu đồng liên bang.”

mắt anh gà đỏ sáng lên:

“đủ nghĩa khí, cú mang, gã mặc áo lông chồn này, cũng không có gợi đòn như cậu nói nha.”

rất gợi đòn? địch thái đầu tiên là ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía cú mang trở nên như có chút nghiền ngẫm.

sau đó hắn cười mỉm lôi kéo anh gà đỏ: “anh tựa như rất khinh thường đối với áo khoác lông chồn nha!”

nói xong, hai tay hắn tho vào hai bên quần áo, mang vạt áo khoác hướng về phía sau vung lên “soạt”!

đệch, nói chuyện có thể động não chút hay không, bỏ đi, là mình chưa nhắc nhở bọn họ… trương nguyên thanh đầy đầu óc đều là lời nhảm, cảm giác anh gà đỏ nói chuyện không có quy tắc!

“gợi đòn” là tiêu dao kiếm tiên định nghĩa đối với kỵ sĩ đơn truyền, nhưng cú mang và địch thái không quen biết.

đương nhiên cũng có thể giải thích là tiêu dao kiếm tiên mang tính cách của địch thái báo cáo cho cú mang, dù sao kiếm tiên và cú mang là cùng một tổ chức.

chỉ là trực giác của kỵ sĩ đơn truyền rất mạnh, khi mới gặp, địch thái đã sâu sắc phát hiện địch ý của tiêu dao kiếm tiên, cho nên trương nguyên thanh có chút sợ.

lo lắng bị hắn phát giác quan hệ chân thật của cú mang cùng tiêu dao kiếm tiên!

anh gà đỏ không biết mình một câu đắc tội hai người cười ha ha: “món lông chồn này của cậu rất được nha, cậu mặc nó cậu đúng là đẹp trai, tôi thật hâm mộ, chẳng qua trời nóng bức cậu mặc nó để làm chi! nhìn rất ngốc! cẩn thận trời nóng.”

địch thái nhìn hắn vài lần: “anh là hỏa sư?”

anh gà đỏ ngẩn ra: “sao cậu biết?”

“ồ, vậy không có việc gì.” địch thái tha thứ hắn mạo phạm, lười để ý đến hắn nữa, đảo qua mọi người nói: “winnie dẫn lão berent vào núi săn thú, buổi chiều, bọn họ sẽ đi bờ biển bắt cá, nhặt vỏ sò, ở bờ cát cắm trại, sáng sớm ngày mai mới có thể trở về, chúng ta có thời gian một ngày một đêm!”

“nắm chặt thời gian đi theo tôi!” nói xong xoay người đi về phía cổng sắt nghệ thuật, dọc theo đường đá phiến bên vườn hoa đi về phía căn biệt thự lớn cao ba tầng, có hai căn nhà phụ kia!

mọi người theo hắn xuyên qua tiền viện đẹp đẽ, đẩy ra cánh cửa gỗ thịt màu trắng, tới lầu chính đại sảnh. hai cô gái mặc áo khoác nữ đen trắng, mê man ở trên thảm thêu hoa văn màu vàng, toàn bộ biệt thự im ắng.

“người hầu trong biệt thự đều bị tôi đánh ngất rồi, đút cho nước thuốc ngủ say, nếu không có ai đánh thức, bọn họ có thể ngủ hai ngày!” địch thái dẫn bọn họ đi lên lầu, nói:

“mê cung pan không tồn tại ở thế giới hiện thực, tọa độ của nó là căn biệt thự này, phương thức duy nhất tiến vào mê cung chính là chủ động tiến vào, đây là quy tắc, cho dù là chủ nhân mê cung, cũng phải tuân thủ, không thể vi phạm!”

“cậu tựa như nói câu lời thừa!” anh gà đỏ đánh giá.

địch thái một bộ vẻ mặt “anh là hỏa sư, tôi lười đối thoại với anh”.

cùng là hỏa sư, thiên hạ quy hỏa nháy mắt đã hiểu tin tức trong lời của địch thái để lộ ra, nói: “cái này nói rõ người nắm giữ mê cung pan, nếu muốn lợi dụng đạo cụ này đối phó kẻ địch, cũng chỉ có thể dẫn bọn họ vào trong mê cung! đạo cụ này điều kiện sử dụng có chút hà khắc, nhưng tương ứng, trong mê cung tất nhiên nguy cơ trùng trùng!”

địch thái nghe liên tục gật đầu: “anh là thám báo?”

thiên hạ quy hỏa nâng cằm: “tôi là hỏa sư!”

địch thái: “? ? ?”

hắn ngẩn ra hồi lâu, kinh ngạc nói: “trên đời lại có hỏa sư trí tuệ như thế? anh là thuốc độc của kẻ biến dị, đầu óc đã xảy ra biến dị sao?”

khóe miệng thiên hạ quy hỏa giật giật, đã biết nguyên thủy vì sao nói người này gợi đòn!

thấy hỏa sư trí tuệ không trả lời, địch thái nhún nhún vai, tiếp tục nói: “winnie nói cho tôi biết, phương pháp tiến vào mê cung pan là từ lầu ba nhảy đến lầu một, lại từ lầu một chạy đến lầu hai, sau đó tiến vào hành lang bên trái, chạy đến cùng, đẩy ra cửa cuối hành lang, liền có thể đi vào mê cung!”

dấu vết con người thiết kế quá rõ ràng rồi… trương nguyên thanh thầm nhủ.

địch thái nói: “tuyến đường là lão berent thiết kế, mê cung phải chủ động tiến vào, nhưng phương thức tiến vào có thể do chủ nhân thiết kế. lão berent ẩn cư ở nơi này, trận doanh tà ác cũng tốt, kẻ thù cũng thế, đều sẽ không chủ động đối phó một cán bộ kỳ cựu về hưu nắm giữ mê cung pan, cho nên lão coi mê cung thành phòng trữ vật, thiết kế phương thức tiến vào nó thành ‘mật mã’ !”

khi nói chuyện, đoàn người tới lầu ba, địch thái tùy tiện chọn một căn phòng tiến vào, mở cửa sổ, nhảy tới sân trước lầu một.

mọi người ùn ùn noi theo, theo hắn nhảy lầu, sau đó lao về biệt thự chạy lên lầu hai, rẽ vào hành lang bên trái, chạy đến cuối!

địch thái nắm tay nắm cửa cánh cửa kia cuối hành lang, vặn ‘rắc’, phía sau cửa cũng là một mảng hành lang, giống hành lang phía sau mọi người như đúc, giống như ảnh phản chiếu!

chương 2428: gương (2)

nhưng khác với biệt thự là, cửa hai bên hành lang rất chật chội, tương tự hành lang khách sạn, mỗi một cánh cửa đều có thẻ số!

thẻ cửa hai bên hành lang là 1 mở đầu, tổng cộng mười căn phòng, từ 101 đến 110.

địch thái nói: “mọi người hẳn là đã xem cơ sở tư liệu của mê cung pan, tôi chọn một ít trọng điểm nói, mê cung pan tổng cộng có sáu tầng, hai tầng đối ứng cấp 6, hai tầng đối ứng cấp 7, hai tầng đối ứng cấp 8!”

“nhưng đừng cho rằng phòng của tầng thứ nhất đối ứng chính là cấp 6, cũng có khả năng đối ứng cấp 7, thậm chí cấp 8. sáu tầng mê cung là không ngừng biến hóa, ngày hôm qua phòng tầng thứ nhất có thể đối ứng cấp 6, ngày mai có thể đối ứng cấp 7, về phần hôm nay đối ứng là cấp mấy…”

hắn nhún nhún vai: “tôi cũng không rõ.”

anh gà đỏ chẳng hề để ý, nói: “mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao!”

địch thái vỗ tay bốp bốp: “ý kiến hay, phải vỗ tay!”

trương nguyên thanh nhìn khuôn mặt anh gà đỏ đã bắt đầu tức giận, nhắc nhở kỵ sĩ đơn truyền, “anh tốt nhất thay đổi một phen phong cách nói chuyện, ở nơi nguy hiểm chọc giận hỏa sư là hành vi ngu xuẩn.”

hỏa sư vốn đã không có đầu óc, tức giận càng không có đầu óc.

trương nguyên thanh lại nhìn về phía anh gà đỏ, tức giận nói: “nếu hôm nay tầng thứ nhất đối ứng là cấp 8 làm sao bây giờ? mọi người tay nắm tay trở về linh cảnh?”

“tôi khẳng định là có thể sống sót!” địch thái cường điệu nói.

anh gà đỏ ngẫm nghĩ, cảm thấy có lý.

địch thái tiếp tục nói: “tôi đã nắm giữ tuyến đường an toàn của tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai, mọi người đi theo tôi là được.”

“nhất định phải đi theo tôi, nhớ kỹ, đừng tự tiện đẩy ra bất cứ một cánh cửa nào, một khi bị lạc ở bên trong, cũng chỉ có thể chờ lão berent đến cứu vớt, lão berent chưa chắc chịu cứu chúng ta đám trộm này.”

“ở trong mê cung pan, hành lang là khu an toàn, sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào. nếu thật sự xảy ra tình huống tôi vừa rồi nói, trong các người có ai bất hạnh thất lạc với đội ngũ, nhớ rõ nhất định phải nghĩ mọi cách quay về hành lang, như vậy còn có cơ hội sống sót.”

địch thái vừa nói, vừa mục tiêu rõ ràng đi về phía cửa số “106”.

hắn chưa lập tức vặn tay nắm cửa, nói: “mục đích lần này của chúng ta là phòng số 503, nơi đó là phòng chứa đồ của lão berent.”

nói xong, hắn mở ra cửa phòng số 106.

phía sau cửa là một mảng bóng tối, không thấy rõ cảnh tượng, địch thái bước vào trong bóng đêm, mọi người ùn ùn đuổi theo, sau khi tiến vào phòng, bóng tối lập tức bị xua tan.

đây là một gian phòng rộng rãi, không có đồ gia dụng, không có đồ điện, trống rỗng, vị trí vốn nên là cửa sổ là một cánh cửa.

“phòng trống rỗng đại biểu an toàn.” địch thái nói một tiếng, dẫn bọn trương nguyên thanh xuyên qua phòng, đẩy ra cánh cửa kia chỗ cửa sổ.

phía sau cửa vẫn là một hành lang, hai bên hành lang là những căn phòng, cảnh vật giống với vừa rồi như đúc, nhưng hàng đầu của thẻ cửa đã biến thành 2.

địch thái mục tiêu rõ ràng tới cửa phòng 201, dẫn mọi người tiến vào phòng, vẫn như cũ là phòng an toàn trống trơn.

đi ra khỏi phòng số 201, bọn họ đã tới tầng thứ ba.

“10 căn phòng, chỉ có một cái là phòng an toàn.” địch thái sờ sờ cằm, nói: “nếu chọn sai, cũng chỉ có thể mạnh mẽ vượt qua, xông qua được, liền có thể tiến vào tầng thứ tư.”

không xông qua được, vậy thì trở về linh cảnh.

thiên hạ quy hỏa dẫn đầu nói: “trước định vị hệ số nguy hiểm của tầng thứ ba, sau đó dùng linh phó dò đường.”

nói xong, hắn nhìn về phía triệu thành hoàng cùng tôn miểu miểu.

ngọa long phụng sồ của thái nhất môn ngầm hiểu, lập tức thi triển tinh tướng thuật, xem xét tướng mạo của mọi người.

một giây sau, triệu thành hoàng khẽ biến sắc, tôn miểu miểu thất thanh nói: “đều là huyết quang tai ương…”

trừ ba vị tinh quan, người khác biến sắc.

“tôi cũng vậy sao? sẽ không xui xẻo như vậy chứ?” địch thái hít vào một ngụm khí lạnh: “hôm nay tầng thứ ba đối ứng là cấp 8?”

trương nguyên thanh theo bản năng muốn nói cái gì, lại kịp thời nhịn xuống, nhìn về phía triệu thành hoàng.

tiểu triệu xem hiểu ý tứ của hắn, nói: “sửa đúng một phen, tinh tướng thuật có thể nhìn thấy vận thế ngắn hạn, ngắn hạn có thể là bây giờ, cũng có thể là mấy giờ sau, càng có thể là một ngày.”

“huyết quang tai ương là chỉ chúng ta sẽ ở trong mê cung gặp nguy cơ sinh tử, không nhất định là tầng thứ ba.”

nói tới đây, triệu thành hoàng liếc nhìn kỵ sĩ đơn truyền: “cậu không nhất định có thể sống sót.”

đây là đang đáp lại lời vừa rồi của địch thái, dù sao tôi có thể sống sót.

cảm giác vinh dự đoàn đội của tiểu triệu càng ngày càng mạnh… trương nguyên thanh vui mừng nghĩ, tuy tiểu triệu tính cách cao ngạo trầm muộn, không am hiểu biểu đạt tình cảm.

kế tiếp, tôn miểu miểu tùy tiện chọn một căn phòng, sử dụng linh phó tiến vào trong đó, nhưng ở trong nháy mắt linh phó tiến vào phòng, cô liền mất đi liên hệ với linh phó.

chương 2429: mỹ hầu vương thật giả (1)

“quẻ thuật cùng bói toán hẳn là cũng sẽ không có tác dụng, mở bừa đi.” địch thái trầm ngâm nói: “phòng số 306 đi, 6 là con số may mắn của tôi.”

666 sao? ài, sớm biết không tặng cho lý thuần phong vòng cổ may mắn… trương nguyên thanh nhớ tới đạo cụ này, lúc trước bàn giao “di vật”, tặng vòng cổ cho lý thuần phong.

về sau tuy sống lại, nhưng hắn không hẹn gặp lý thuần phong, dù sao tiểu lý tử không phải thành viên trung tâm của bang phái, cho nên đạo cụ chưa đòi về.

ở dưới sự dẫn dắt của địch thái, đoàn người theo hắn tiến vào phòng số 306.

theo bóng tối rút lui, mọi người thấy rõ cảnh tượng trong phòng, đây là một gian phòng… bị gương lấp đầy.

trần nhà được khảm gương sáu cạnh không đếm xuể, giống như hoa văn mai rùa, kết hợp lẫn nhau, nối tiếp chặt chẽ, vách tường, sàn cũng như thế.

toàn bộ căn phòng do vô số tấm gương sáu cạnh to bằng bàn tay cấu thành, chiếu rọi ra vô số trương nguyên thanh, quan nhã, tôn miểu miểu… tầng tầng lớp lớp, chiếu rọi lẫn nhau.

người ta nhìn hoa cả mắt.

“rất hiển nhiên, con số may mắn của tôi chưa mang đến may mắn.” địch thái nhún vai, mở ra ô vật phẩm, chuẩn bị lấy ra trường kiếm kỵ sĩ, ứng đối nguy hiểm chưa biết: “mấy người cách tôi quá xa… ừm?”

hắn bỗng nhiên ngẩn ra, tiếp đó khẽ biến sắc, ô vật phẩm không mở ra được.

thành viên người chết trở về cũng có ý thức nguy cơ, chuẩn bị lấy ra đạo cụ dự phòng ngoài ý muốn, cũng đã phát hiện tình huống này.

“ồ, kỹ năng của tôi không thi triển được.” anh gà đỏ kêu to.

đám người trương nguyên thanh lập tức thử thi triển kỹ năng, nhưng, những siêu năng lực in dấu ở trong gien giống như bản năng kia, đều bị phong ấn ở trong cơ thể.

ô vật phẩm không thể mở ra, kỹ năng bị phong ấn, điều này làm trong lòng mọi người sinh ra một chút khủng hoảng, đánh mất cảm giác an toàn.

một khi nguy cơ tiến đến, trừ cơ thể cường đại, bọn họ không có bất cứ thứ gì có thể dựa vào.

“sớm biết đã sớm lấy ra đạo cụ.” tôn miểu miểu dậm chân.

“vô dụng.” quan nhã giơ tay, triển lãm vòng tay gỗ trên cổ tay trắng như tuyết: “năng lực của đạo cụ cũng bị phong ấn.”

tình huống bây giờ là, mọi người đều ở căn phòng gương, cửa tiến vào đã biến mất, cửa đi ra ngoài không tìm thấy, không

biết nơi này sẽ có nguy hiểm gì.

đúng lúc này, gương sáu cạnh dày đặc giăng kín phòng sáng lên hào quang chói mắt.

ánh sáng mạnh đâm vào làm mắt mọi người đau mỏi, lệ nóng cuồn cuộn, theo bản năng nhắm mắt lại.

đại khái mười mấy giây, trương nguyên thanh mở mắt, nói: "mọi người không có việc gì chứ…"

hắn đột nhiên dừng lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn thấy hai quan nhã, hai tôn miểu miểu, hai triệu thành hoàng, hai địch thái… cùng với, trương nguyên thanh thứ hai bên người.

"sao lại có thêm lão lục?"

trương nguyên thanh kinh ngạc đánh giá kẻ giống mình như đúc, sau đó liền nghe tên kia cười nhạo nói:

"cậu mới là lão lục!"

đám người quan nhã, tôn miểu miểu cũng đang đánh giá "phân thân" của mình, lui về phía sau vài bước, làm ra tư thái phòng bị cùng địch ý.

hai gã địch thái đánh giá lẫn nhau, sờ cằm, đồng thanh nói: "thú vị thú vị, thế mà giống tôi như đúc, khuôn mặt anh tuấn, khí chất trầm ổn, ánh mắt dịu dàng, phục chế một một, ừm, thoạt nhìn ngay cả hành vi thói quen cũng giống nhau."

hai gã anh gà đỏ: "hàng giả, dám giả mạo thành lão tử?"

"ngươi mới là hàng giả, đệch, lão tử muốn đánh chết ngươi!"

"chính hợp ý ta, lão tử muốn lột da của ngươi!"

hai anh gà đỏ nhanh chóng đánh nhau, từng quyền đến thịt, đập vang bang bang! !

hai quan nhã bên cạnh nhíu mày xem cuộc chiến, nói: "tính cách cũng giống nhau như đúc, thực lực cũng giống nhau… tôi tựa như biết vì sao phải phong ấn kỹ năng, đạo cụ cùng ô vật phẩm của chúng ta rồi."

hai quan nhã nhìn quét mọi người nói: "năng lực phục chế của căn phòng này tồn tại hạn chế, có một số thứ đặc thù vượt qua

giới hạn năng lực của nó, cho nên mới sẽ phong ấn ô vật phẩm của kẻ xâm nhập.

nhìn từ trước mắt, tính cách, lực lượng của phục chế thể giống với bản thể, phục chế thể tính công kích không mạnh, chưa lập tức công kích chúng ta, tôi còn không nghĩ ra cơ chế nguy cơ của căn phòng này ở nơi nào."

trừ hai anh gà đỏ tính tình táo bạo, phục chế thể khác đều diễn, một bộ dáng mình mới là bản thể.

bởi vậy có thể bài trừ tình huống phục chế thể cùng bản thể 5v5.

mọi người thấy phục chế thể của mình chưa công kích, chậm rãi buông lỏng cảnh giác, bắt đầu suy tư lời của quan nhã.

trương nguyên thanh nhìn về phía hai địch thái, nói: "winnie có hướng cậu lộ ra tình báo mê cung hay không? làm cháu gái ruột của lão berent, cô ấy hẳn là nắm giữ tin tức chi tiết của mê cung. cơ chế trung tâm của một cửa này là cái gì?"

hai kỵ sĩ đơn truyền đồng thời lắc đầu: "winnie cũng muốn mảnh vỡ thánh bàn, chỉ là ngại bởi đạo đức và ước định, cùng với lực lượng lời thề, không tiện đổi ý, đừng hy vọng cô ấy sẽ giúp chúng ta."

chương 2430: mỹ hầu vương thật giả (2)

lúc mọi người ở đây không có kế sách nào hay, trên gương sáu cạnh được khảm ở trần, sàn cùng vách tường hiện lên đếm ngược.

mười lăm phút đếm ngược!

mà ở phía dưới đếm ngược, còn có một đoạn lời: "cửa sẽ mở ở mười lăm phút đồng hồ sau, mời tìm được đồng bạn của mình."

trực tiếp đưa ra cơ chế trung tâm của cửa ải.

trương nguyên thanh nhìn thoáng qua bạn gái khó phân biệt thật giả, nhíu mày: "nói rõ chỗ khó ở phân biệt đồng bạn."

hắn quay đầu hướng về phía hai anh gà đỏ đánh nhau "bang bang", quát lớn: "đừng đánh nữa, qua đây!"

lời của bang chủ vẫn hữu dụng, hai anh gà đỏ quả nhiên dừng tay, trừng mắt nhìn nhau một cái, tức giận bất bình đi qua.

đợi anh gà đỏ tới gần, trương nguyên thanh đang muốn nói chuyện, phục chế thể bên người giọng khách át giọng chủ, giành trước nói: "đếm ngược cùng nhắc nhở, mọi người đều đã thấy, muốn rời khỏi căn phòng này rất đơn giản, chờ mười lăm phút đồng hồ là được, nhưng ở trước khi đếm ngược kết thúc, chúng ta phải tìm được đồng bạn thật sự, nếu không…"

quan nhã nói: "có thể sẽ vĩnh viễn ở lại chỗ này."

phục chế thể trương nguyên thanh bật cười một tiếng: "các người có thể phát hiện hai chúng tôi ai là chân thân, ai là hàng giả không, dù sao tôi không phát hiện được sơ hở của tên hàng giả này."

mọi người đánh giá một phen ở giữa hai trương nguyên thanh, chưa ai có thể đưa ra đáp án, bao gồm quan nhã có được thuật quan sát!

phục chế thể tiếp tục nói: "thông qua vừa rồi quan sát, tôi phát hiện phục chế thể cùng bản thể tính cách giống nhau, lực lượng giống nhau, dung mạo giống nhau, rất khó từ bề ngoài phán đoán ra. chúng ta có thể thử một lần phương diện ký ức, ví dụ như một ít chuyện cũ chỉ có mọi người mới biết."

hắn trầm giọng nói: "tôi đến trước, tôi và quan nhã rất sớm đã quen biết, chúng tôi từng ở trong một bệnh viện chấp hành nhiệm vụ thần quái nào đó. tôi từng ở nơi tràn ngập nguy hiểm nào đó, nghe thấy tôn miểu miểu khai ra liên tục thay đổi rất nhiều thân phận giả bắt nạt triệu thành hoàng trên mạng."

khóe miệng triệu thành hoàng giật một cái.

chuyện cũ năm xưa còn nhắc cái gì… tôn miểu miểu thì có chút xấu hổ, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, chỉ có nguyên thủy thật sự mới biết được việc này.

hai anh gà đỏ mừng rỡ, vỗ tay hoan nghênh nói: "cậu mới là cú mang thật sự."

không xong, mình thành thế thân rồi…

vẻ mặt trương nguyên thanh đột nhiên trầm xuống, phục chế thể nói hai sự kiện, chuyện thứ nhất là ở bệnh viện bình thái dì

trẻ làm việc xử lý sự kiện thần quái tiểu đậu bỉ dẫn phát.

chuyện thứ hai là tình hình nói thẳng ở "tòa thành cơ quan mặc tông"!

những thứ này đều là tình huống đương sự mới biết, phục chế thể có thể chuẩn xác không sai lầm nói ra, nói rõ lên cái gương phục chế không chỉ bề ngoài, lực lượng cùng tính cách, còn có ký ức.

nguyên nhân vẻ mặt hắn âm trầm không phải đồng đội nhận phục chế thể, mà là phục chế thể một khi ngay cả ký ức cũng phục chế, vậy sẽ rất khó nhận ra rốt cuộc ai mới là thân thật, ai mới là hàng giả.

mà thời gian căn phòng gương cho không nhiều, chỉ có mười lăm phút đồng hồ!

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hai anh gà đỏ đồng thời nhìn về phía trương nguyên thanh, tràn ngập địch ý: "ngươi tên hàng giả này, mọi người cùng lên, xử lý hắn!"

ngay tại lúc đám người địch thái ném về phía ánh mắt chứa địch ý, trương nguyên thanh thản nhiên nói: "bí mật như vậy tôi cũng có, tôi từng tiến vào một nơi nguy hiểm, bởi vì quá mức nguy hiểm, tôi từng mời mấy đồng bạn, bức tượng nơi đó có được năng lực phục hồi như cũ, có kẻ ngốc một bước giẫm máy khâu ra 8 triệu, cũng may lần đó thu hoạch không tệ!"

bởi vì có địch thái người ngoài này, cho nên hắn cũng giống với phân thân, chưa nói thẳng, dù sao làm việc này là nguyên thủy thiên tôn, không phải cú mang, nói nhiều quá dễ lộ tẩy.

nghe được lời này, quan nhã và anh gà đỏ chưa có phản ứng gì, nhưng hai tôn miểu miểu, hai triệu thành hoàng cùng hai thiên hạ quy hỏa khẽ biến sắc, tâm tình lập tức trầm trọng.

bọn họ nghe ra trương nguyên thanh nói là địa cung đáy hồ học viện tần phong, kẻ ngốc một cước giẫm ra 8 triệu kia là hạ hầu ngạo thiên!

hai nguyên thủy thiên tôn, đều có được ký ức giống nhau.

"xem vẻ mặt các người, cú mang này cũng biết một ít chuyện nội bộ các người mới biết, đúng không?" địch thái tặc lưỡi nói: "phục chế thể có thể phục chế ký ức, thế này liền thú vị rồi."

hắn liếc nhìn gương nhắc nhở đếm ngược một lần, “còn có mười ba phút, các người tổng cộng sáu người, mỗi người hai phút, thời gian rất có hạn, nghĩ xong như thế nào tìm được đồng bạn thật sự của mình chưa?”

anh gà đỏ tâm phiền ý loạn nóng nảy nói: “thú vị, thú vị, cả ngày chỉ biết thú vị, giống như kẻ ngốc, chính cậu không phải cũng có phục chế thể sao, cậu cho rằng cậu có thể sống sót rời khỏi?”

chương 2431: mỹ hầu vương thật giả (3)

“không biết, nhưng tôi cược tầng thứ ba đối ứng là cấp 8, không phải cấp 7.” địch thái mỉm cười, ở trước khi mọi người phản ứng lại, hắn đột nhiên bùng nổ, đè chặt địch thái kia bên người, hung hăng quật xuống đất.

ngoài thân địch thái sử dụng bạo lực bộc phát ra hào quang màu đồng thau, thuần khiết uy nghiêm, cơ bắp quanh thân bành trướng, thể trạng hắn cao vút lên mười mấy xăng-ti-mét, từ 1 mét 8 biến thành tiệm cận 2 mét.

địch thái bị bóp cổ ra sức phản kháng, quyền cước cùng sử dụng phản kích, nhưng lực lượng cấp chúa tể đánh vào trên người đối phương, chưa tạo thành một chút thương tổn nào.

địch thái đột nhiên bùng nổ, một tay bóp cổ đối phương, một tay khác nắm đấm lại kéo về phía sau, mạnh mẽ đánh về phía mặt địch thái trên đất.

trong tiếng vang nặng nề, đầu của địch thái số 2 nổ tung, tổ chức não đỏ trắng cùng mảnh xương nhuốm máu văng khắp nơi, tứ chi run rẩy một trận, tiếp đó dừng giãy giụa.

qua vài giây nữa, tổ chức thi thể bắn tung tóe ra, bao gồm bản thân thi thể chậm rãi tiêu tán, không để lại bất cứ dấu vết gì.

địch thái cười tủm tỉm nhìn mọi người, “trong bí pháp truyền thừa của thánh kỵ sĩ, có một loại thể thuật vắt cạn thể lực, có thể khiến lực lượng đột phá cấp bậc của bản thân, thuộc loại bí thuật thượng cổ truyền thừa xuống, không phải kỹ năng. nếu gương phục chế cấp bậc là cấp 7, hàng giả kia liền không có khả năng nắm giữ lực lượng cao hơn cực hạn, tôi đã đặt cược đúng.”

hắn biểu thị rất tốt phương pháp phá cục, đó chính là giết chết phục chế thể.

anh gà đỏ rụt rè nói: “xin lỗi, tôi thừa nhận vừa rồi nói chuyện quá lớn tiếng, cậu thay tôi xử lý tên hàng giả này đi.”

hắn chỉ vào anh gà đỏ bên người.

anh gà đỏ kia không phục: “đậu má, ngươi mới là hàng giả.”

địch thái nhún nhún vai: “tôi làm sao xác định anh mới là bản thể? dù sao hai người thoạt nhìn bốc đồng nóng nảy, thiếu trí tuệ giống nhau.”

hắn nhìn thời gian nói: “chỉ còn 12 phút.”

lời của hắn, nháy mắt khiến không khí trở nên gấp gáp, trí tuệ như thiên hạ quy hỏa cũng nhăn mặt nhíu mày.

vấn đề khó bây giờ đối mặt không phải chiến lực, mà là như thế nào để các đồng đội tin tưởng mình mới là bản thể, như vậy mới có thể liên thủ xử lý phục chế thể, nhưng phục chế thể có được tính cách, lực lượng, bề ngoài cùng ký ức giống với bản thể.

tự chứng minh thân phận cũng rất khó khăn, đồng đội liền càng không có khả năng phân biệt ai là thật, ai là giả.

lực lượng vượt qua cấp 7, đặc tính không thể phục chế, vậy thật ra mình là có biện pháp tự chứng minh thân phận, chỉ cần xé ngực ra, đểbọn hắn nhìn trái tim một cái là được. phục chế thể không có khả năng có được vật phẩm cấp bán thần.

nhưng như vậy, vấn đề trái tim của mình sẽ bại lộ, phong ấn vật phẩm huyễn thần đã buông lỏng, khí tức nghề nghiệp tà ác là không giấu được.

địch thái là chúa tể nghề nghiệp kỵ sĩ, không thể giấu được hắn.

trương nguyên thanh nhanh chóng suy nghĩ, cảm giác rất khó giải quyết, thậm chí có chút nôn nóng.

hắn có tính đặc thù, nhưng đồng đội không có nha.

điều hắn phải làm không chỉ có tự chứng minh thân phận, còn cần tìm được phương pháp phá giải, trợ giúp đồng đội tự chứng minh thân phận, bảo đảm mọi người có thể sống sót, đây là nghĩa vụ cùng trách nhiệm của bang chủ.

khiến hắn lo âu nhất là, nếu nơi này là phó bản, vậy khẳng định sẽ có phương pháp phá cục, bởi vì ý nghĩa tồn tại của phó bản là khảo nghiệm linh cảnh hành giả, sẽ rất ít có tử cục không thể hóa giải.

nhưng nơi này là mê cung pan, là trong không gian đạo cụ, không gian đạo cụ cũng không phải là vì khảo nghiệm mà tồn

tại, là vì xử lý người xâm nhập.

như vậy, rất có thể không tồn tại biện pháp phá giải.

đúng rồi, vừa rồi xem trạng thái của quan nhã, rõ ràng dùng thuật quan sát, thuật quan sát là kỹ năng bị động, kỹ năng bị động có thể sử dụng… trong lòng trương nguyên thanh vui vẻ.

kỹ năng bị động khẳng định cũng phục chế, hắn không phải muốn thông qua kỹ năng bị động định vị thân phận đồng đội, mà là sử dụng năng lực cảm ứng cảm xúc của huyễn thuật sư, nhận ra đồng đội thật giả.

nghĩ đến đây, hắn thu liễm suy nghĩ, chuyên tâm cảm ứng cảm xúc của các đồng đội.

nhưng, khiến hắn thất vọng là, cảm xúc của các đồng đội thật giả phản ứng đều rất chân thật, phục chế thể tựa như thật sự cho rằng mình chính là bản thể, ở trong mờ mịt, gấp gáp cùng lo âu mãnh liệt.

không có ai có cho dù chỉ một tia chột dạ.

nếu là trăm phần trăm phục chế ký ức, phục chế thể quả thật sẽ cho rằng mình chính là bản thể, thế này không ổn rồi, làm sao bây giờ làm sao bây giờ…

trương nguyên thanh nhìn đếm ngược. chỉ còn 11 phút.

lúc này, đã không đủ lần lượt phân rõ, phải tìm được một biện pháp hữu hiệu, nhanh chóng phân biệt ra phục chế thể trong đội ngũ.

chương 2432: chỉ mành treo chuông (1)

địch thái nói: “tôi có một cách, muốn thử chút hay không.”

“nói lời thừa, mau thử.” anh gà đỏ theo bản năng đáp lại.

địch thái gật gật đầu: “vậy là anh rồi, ngài hỏa sư, mời đi theo.”

hai anh gà đỏ lon ton chạy vội qua.

địch thái không nói hai lời, bắt lấy bàn tay một anh gà đỏ, chỉ nghe “ầm” trầm đục, bàn tay bị cứng rắn bóp nát, thịt nát cùng xương vỡ bị địch thái giật xuống.

“đệch!” một anh gà đỏ khác đầu óc nóng lên, như phản ứng gặp kích thích, đánh một quyền về phía địch thái.

địch thái nắm lấy nắm tay đối phương, làm tương tự bóp nát, sau đó giải thích: “vừa rồi hàng giả kia sau khi đã chết liền biến mất, nói rõ phục chế thể không phải thân thể máu thịt, chúng ta xem kết quả là biết.”

mắt mọi người sáng lên, lập tức nhìn về phía máu tươi cùng thịt nát trên mặt đất.

mười mấy giây sau, máu thịt vẫn tồn tại, chưa biến mất. hy vọng tan vỡ.

địch thái sờ sờ cằm: “xem ra chỉ có giết chết phục chế thể, máu thịt của hắn mới có thể biến mất, vậy tôi không có cách nào nữa. ngài hỏa sư, nhịn một chút đi, chờ rời khỏi phòng này tôi sẽ cho anh một mũi sinh mệnh nguyên dịch. nếu không rời khỏi, vậy cũng không cần nữa.”

“đậu má, sớm biết đã uống bát canh gà rồi lại đến, như vậy chết mới không tiếc nuối.” anh gà đỏ ấn vết thương, hùng hổ bước đi.

kế tiếp, mọi người không cam lòng thử các loại biện pháp, trong đó bao gồm “thật hay thách”, sử dụng kỹ năng bị động, chế tạo vết thương so sánh năng lực tự lành các loại biện pháp.

ai cũng không thể chứng minh mình là bản thể. mà thời gian chỉ còn lại có 7 phút.

thời gian chỉ còn bảy phút, cảm xúc lo âu trong lòng mọi người thong thả tăng cường, bắt đầu một lượt tiếp thu ý kiến quần chúng mới.

“giả chung quy là giả, gương có thể phục chế ký ức, tính cách cùng lực lượng, nhưng có một thứ là nó không thể phục chế.”

triệu thành hoàng mở miệng nói: “đó chính là tiềm lực cùng thiên phú, hai thứ này là thuộc tính ẩn mỗi người đều có được, nó sẽ chỉ ở thời điểm đặc biệt xuất hiện, ví dụ như trong nguy cơ sinh tử!”

thái tử gia thái nhất môn hất hàm, nhìn về phía một bản thân khác bên cạnh.

“chúng ta đánh một trận, ai sống sót người đó chính là bản thể!”

một triệu thành hoàng khác càng thêm cao ngạo lạnh lùng, ánh mắt càng thêm khinh thường: “tôi cũng là nghĩ như vậy!”

anh gà đỏ nghe vậy mừng rỡ: “đã sớm nên làm như vậy, đánh một trận cái gì cũng có thể giải quyết!”

hai anh gà đỏ vung một cánh tay muốn khai chiến, ở trên chiến đấu hỏa sư chưa bao giờ chịu dưới người khác, cho dù là yêu mê hoặc được xưng “viễn cổ chiến thần”, cũng không hiếu chiến bằng hỏa sư!

“thời gian không đủ.” quan nhã ngăn cản hai anh gà đỏ, đầu óc vận chuyển tốc độ cao: “có phương pháp hiệu suất cao nhanh chóng kích phát tiềm lực, kiểm tra thiên phú hay không?”

đề nghị của triệu thành hoàng không được, nhưng logic trung tâm là đúng.

“dưới điều kiện tiên quyết kỹ năng cùng đạo cụ đều bị phong ấn, chiến đấu quả thật là phương thức tốt nhất!” trương nguyên thanh lắc đầu đánh giá một câu, sau đó không nói chuyện nữa, tập trung tinh thần suy nghĩ.

tôn miểu miểu kêu lên: “trong thân thể tôi có oán linh, phục chế thể nhất định không có!” dứt lời, một tôn miểu miểu khác bên cạnh phun ra một đạo thái âm khí, hóa thành một oán linh.

tôn miểu miểu nói chuyện trước hết vẻ mặt đột nhiên cứng đờ, chỉ có thể yên lặng phun ra một linh phó tự chứng minh trong sạch.

“phòng này ngay cả chúng ta cũng có thể phục chế, cô vì sao cảm thấy nó không thể phục chế linh phó?” thiên hạ quy hỏa cảm thấy thất vọng đối với chỉ số thông minh của cô, tốc độ nói rất nhanh nói: “các người từng xem tây du ký chưa? nhớ rõ kịch tình mỹ hầu vương thật giả không? lục nhĩ mi hầu cùng tề thiên đại thánh giống nhau như đúc, ai cũng không phân biệt được, cuối cùng là tây thiên phật tổ pháp lực thông thiên, vạch trần thân phận con khỉ giả.”

thiên hạ quy hỏa còn chưa nói xong, hai anh gà đỏ ở một bên hưng phấn giành trả lời, ngươi một lời ta một câu: “cái này tôi biết, cái này tôi biết, thật ra con khỉ thực ở lúc ấy đã chết, con

khỉ thực kiệt ngạo bất tuân, phật tổ sau khi khảo sát một đoạn thời gian, cảm thấy hắn khó thành châu báu, vì thế phái lục nhĩ mi hầu thay thế.”

“đế thính là thần thú duy nhất có thể phân biệt ra mỹ hầu vương thật giả, nhưng nó hiểu rõ âm mưu của phật tổ, không dám vạch trần, liền nói dối không dám đắc tội con khỉ giả, thật ra là không dám đắc tội phật tổ sau lưng…”

anh gà đỏ vừa nói tới đây, đã bị thiên hạ quy hỏa đạp bay, cả giận nói: “không có thời gian nữa, ngoan ngoãn nghe cho lão tử!”

thiên hạ quy hỏa rất ít tức giận, trừ phi không nhịn được!

hắn không quan tâm hai anh gà đỏ nữa, tiếp tục nói: “điều tôi muốn nói rất đơn giản, mỹ hầu vương thật giả là phật tổ phân biệt ra, mà phật tổ không có bất cứ kỹ xảo gì, dựa vào là thực lực tuyệt đối! phục chế thể cùng bản thể tính cách, bề ngoài, lực lượng, ký ức giống nhau như đúc, căn bản không có khả năng dựa vào kỹ xảo phân biệt ra, thực lực tuyệt đối là hy vọng của chúng ta!”

chương 2433: chỉ mành treo chuông (2)

nói xong, thiên hạ quy hỏa nhìn về phía địch thái: “ngài kỵ sĩ, cậu vừa rồi bày ra lực lượng vượt qua cấp 7, đã chứng minh thân phận của mình, loại lực lượng đó còn có thể thi triển một lần nữa không?”

địch thái gật gật đầu: “nhiều nhất dùng một lần nữa.”

đó là thể thuật dùng để liều mạng trong truyền thừa của kỵ sĩ, mỗi lần sử dụng đều là đang vắt thể năng, sử dụng một lần, hoạt tính tế bào giảm bớt, sử dụng hai lần, nội tạng suy kiệt, sử dụng ba lần, lập tức qua đời.

thiên hạ quy hỏa nhìn thời gian, còn có năm phút đồng hồ, không khỏi đẩy nhanh tốc độ nói: “ngài có thể thử đánh vỡ cấm chế căn phòng không, có lẽ đây là phương pháp phá cục.”

hai quan nhã ở cách đó không xa nhíu mày ngắt lời: “mê cung pan là đạo cụ loại quy tắc cấp 8, căn phòng là một bộ phận của đạo cụ, không có khả năng bằng vào ngoại lực đánh vỡ!”

thiên hạ quy hỏa cường thế đáp lại: “có lẽ cần phản logic thì sao?”

“có đạo lý.” địch thái sờ cằm gật đầu, nhìn quét mọi người, dùng một loại giọng điệu xen vào giữa “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” cùng “trào phúng” nói: “chẳng qua, dù sao các người thoạt nhìn cũng không có cách nào, tôi thử một lần, nếu không được, cũng coi như hết lòng rồi. các người nếu đoàn diệt ở nơi này, tôi cũng không đền các người tiền trợ cấp.”

hắn xoay người, đi về phía bức tường đối diện cửa, hào quang màu đồng thau một lần nữa từ ngoài thân hắn hiện lên, cơ bắp phồng lên từng khối, chiều cao đạt tới 2 mét, kỵ sĩ đơn truyền xung phong, cánh tay phải kéo về phía sau, tung một quyền về phía bức tường khảm gương sáu cạnh!

“bang!” nắm tay hắn giống như đánh lên thủy tinh công nghiệp, nổi lên gợn sóng rõ ràng.

nắm tay, cánh tay địch thái răng rắc liên thanh, truyền đến tiếng vang xương khớp vỡ vụn!

mà bức tường giăng kín gương không chút sứt mẻ, chưa tổn hại chút nào.

hy vọng trong mắt hai thiên hạ quy hỏa nháy mắt ảm đạm, hắn phỏng đoán thất bại, tạm thời nghĩ không ra biện pháp mới nữa, thất vọng cùng lo âu mãnh liệt khiến trong lòng hắn rối như tơ vò, không thể bình tĩnh cân nhắc.

“thẻ nhân vật!” quan nhã đột nhiên nói: “thẻ nhân vật là không thể bị phục chế, đây là sơ hở duy nhất của phục chế thể, nhưng tôi tạm thời không nghĩ ra được biện pháp nghiệm chứng thẻ nhân vật.”

thẻ nhân vật trói buộc với linh hồn, bình thường không thể thấy, chỉ có ở lúc thăng cấp, trên trán mới có thể hiện lên dấu ấn thẻ nhân vật.

mà hoàn cảnh trước mắt, không có khả năng thăng cấp tại chỗ.

“ai nói không có cách nào?” một quan nhã khác nhíu mày, “phục chế thể không thể tiến vào linh cảnh.”

cô nhìn bạn trai một cái, mắt trương nguyên thanh chợt sáng lên, phục chế thể không có thẻ nhân vật, tự nhiên không vào

được linh cảnh. bang chủ người chết trở về có thể kéo thành viên vào phó bản bang phái, có thể đi vào linh cảnh chính là bản thể, ở lại trong phòng chính là phục chế thể.

trừ hai anh gà đỏ, thành viên khác của bang phái đều nghe hiểu ý tứ của quan nhã, nháy mắt vui mừng quá đỗi, đều nhìn về phía trương nguyên thanh.

sau đó, bọn họ thấy nguyên thủy thiên tôn thân là bang chủ, vẻ mặt từ vui sướng đến ngưng trọng, từ ngưng trọng đến thất vọng, cuối cùng bị lo âu thay thế!

trương nguyên thanh lắc lắc đầu: “linh cảnh một tháng vào một lần, mà chúng ta chỉ còn lại có ba phút, không có ý nghĩa.”

hắn vừa rồi thử một lần, phát hiện giao diện thuộc tính cùng ô vật phẩm đều không thể mở ra!

giao diện thuộc tính không mở ra được, giao diện bang phái ở công năng phụ thuộc thuộc về bảng điều khiển tự nhiên cũng không cách nào mở ra.

đạo cụ loại quy tắc có lẽ không thể chặn linh cảnh phó bản mở ra, nhưng chỉ cần phong ấn giao diện của hắn là được.

tuy bang chủ chưa nói rõ, nhưng thành viên ở đây đều là người thông minh, biết hắn là ám chỉ cách này không thể được, nỗi thất vọng thật lớn tràn lên trong lòng.

ngoài ra, còn có tuyệt vọng.

bọn họ đều là linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, thậm chí từng vượt qua phó bản cấp s, nhưng phó bản cấp s cảnh giới thánh giả bọn họ còn có cơ hội sống sót, mà đạo cụ loại quy tắc cấp chúa tể này, lại làm người ta cảm thấy tuyệt vọng.

chỉ là một cái trong rất nhiều cửa ải, đã làm bọn họ thân là thánh giả bó tay không có cách nào.

ngay cả chúa tể nghề nghiệp kỵ sĩ, ngay cả nguyên thủy thiên tôn cũng chưa thể nghĩ ra phương pháp phá cục.

đây là uy lực của đạo cụ cấp chúa tể.

“chỉ còn lại có ba phút.” tôn miểu miểu nhíu lại hàng lông mày nhỏ, cắn môi nói: “cú mang, các vị, tin tưởng tôi, tôi mới là tôn miểu miểu thật sự, giúp tôi giết hàng giả này!”

“phi, ngươi mới là hàng giả, nguyên… cú mang, thành hoàng, hai người chờ cái gì thế? mau ra tay đi, giết ả!” một tôn miểu miểu khác sốt ruột dậm chân.

phục chế thể cùng bản thể thực lực xấp xỉ, đơn đả độc đấu rất khó phân thắng bại, cần dựa vào đồng đội!

chương 2434: chỉ mành treo chuông (3)

“miểu miểu, tôi đến giúp cô.” anh gà đỏ giảng nghĩa khí ghé lên, mặt mày sầu khổ: “người nào mới là cô thật sự? nếu giết lầm người, tôi sẽ bị thái nhất môn đuổi giết!”

hai tôn miểu miểu đồng thời chỉ vào nhau: “ả là hàng giả.”

“quả thật chỉ có thể liều một phen.” thiên hạ quy hỏa nói: “các vị, tin tưởng lời của tôi, giúp tôi giết phục chế thể, nếu tin tưởng phục chế thể, thì giết tôi, tóm lại phải làm ra lựa chọn, tốt hơn chờ chết!”

“cơ hội một phần hai, quả thật nên liều!” một thiên hạ quy hỏa khác cười lạnh liên tục: “ngươi tên hàng giả này!”

giữa đội viên bắt đầu xảy ra tranh chấp, không khí trở nên giương cung bạt kiếm, thời gian trôi qua từng giây từng phút, rất nhanh chỉ còn lại hai phút.

giờ này khắc này, dù bất cần đời kỵ sĩ đơn truyền cũng nhíu mày, thở dài nói: “thực xui xẻo, gặp phải loại phó bản ghê tởm người ta này!”

hắn tình nguyện gặp được là cửa ải loại hình chiến đấu, nếu như vậy, hắn có được chiến lực cấp chúa tể cùng cú mang có được đạo cụ chúa tể, khẳng định có thể dẫn theo đội ngũ sống sót.

không giống bây giờ, hắn dễ dàng phá giải cửa ải, lại bất lực cứu vớt đồng đội.

đội ngũ nếu đoàn diệt ở nơi này, về sau lại gặp được cửa ải cần nhiều người phối hợp, hắn liền một cây làm chẳng nên non.

làm lãnh tụ đoàn đội, bang chủ bang phái, hai trương nguyên thanh nhìn thấy hết phản ứng của các đồng đội, trong lòng nôn nóng.

nơi này không phải phó bản, phó bản sẽ có một tia sinh cơ, sẽ cho ra manh mối để linh cảnh hành giả phá giải câu đố, nơi này là mê cung, ý nghĩa tồn tại của mê cung chính là giết người!

cho nên, xác suất đại khái là không tồn tại phương pháp phá cục. đã muốn giết ngươi, vì sao còn phải cho ngươi có một đường sinh cơ? cho nên, cho dù là hắn cao thủ vượt ải như vậy, giờ phút này cũng có chút bó tay không có cách nào.

mình dẫn bọn họ đến mê cung, nhất định phải dẫn bọn họ trở về, làm bang chủ, mình phải chịu trách nhiệm đối với tính mạng của thành viên, mau nghĩ cách, mau nghĩ cách…

thẻ nhân vật là thứ có một không hai, không thể phục chế, nhưng thẻ nhân vật không thể bị quan sát kiểm tra…

trừ thẻ nhân vật, trừ phi người khác giống như mình, có vật phẩm đặc thù, vị cách cao, ví dụ như trái tim huyễn thần, nếu không rất khó tự chứng minh thân phận…

cho nên muốn chứng minh thân phận của bọn họ, vẫn là dựa vào thẻ nhân vật, nhưng giao diện bang phái bị phong ấn, mình không thể kéo bọn họ vào phó bản…

trương nguyên thanh vừa nhìn đếm ngược, vừa nhanh chóng suy nghĩ, trái tim điên cuồng đập thình thịch, adrenalin tăng vọt.

dưới tình huống đầu óc vận chuyển tới cực hạn, cả người bày ra trạng thái sau khi kịch liệt vận động, trán đổ mồ hôi, hít thở dồn dập.

lúc này, một đạo linh quang bổ vào đầu óc, hắn nghĩ tới một biện pháp, một biện pháp cực độ mạo hiểm.

mà lúc này, cách đếm ngược kết thúc, còn có một phút ba mươi giây!

“tôi có một biện pháp!” trương nguyên thanh cất cao thanh âm, hấp dẫn mọi người nhìn chăm chú, ở trong ánh mắt đồng loạt sáng lên, mong chờ của các đồng đội, hắn chạy vội tới bên

người địch thái, thấp giọng nói: “ngài kỵ sĩ, mời ngài xoay người tránh một phen, thời gian không nhiều nữa.”

địch thái đánh giá hắn vài lần, lại nhìn về phía một cú mang khác còn đang đau khổ suy nghĩ, thu hồi ánh mắt, nói: “cậu là chân thân kia?”

hai cú mang đã xuất hiện chênh lệch, một người đã nghĩ ra biện pháp, mà một người khác chưa, cái này nói rõ ký ức phục chế xảy ra vấn đề, hai bên không tương đương.

địch thái cười ha ha nói: “cậu quả nhiên có chỗ đặc thù, giống với tôi.” hắn quyết đoán xoay người.

trương nguyên thanh quay đầu hướng các đồng đội quát: “tập hợp.”

không có bất cứ sự do dự gì, cũng không nói lời thừa, tuân thủ tuyệt đối tín nhiệm đối với bang chủ, đám người quan nhã nhanh chóng tập hợp.

trương nguyên thanh dẫn đầu đi về phía quan nhã nói: “phối hợp anh, đừng phản kháng.”

hắn chọn một quan nhã trong đó, nâng bàn tay lên, chộp về phía gương mặt cô.

bàn tay nháy mắt hóa thành đen sì, mọc ra một sợi dây nhỏ như tơ tóc, mấp máy chui vào mi tâm quan nhã.

quan nhã đau đớn hét lên, cảm giác linh hồn của mình bị cứng rắn xé rách, cho dù là sự kiên nghị của thám báo, cũng không thể chịu đựng được loại đau đớn này!

đây là biện pháp của trương nguyên thanh, lợi dụng quyền hạn của trái tim huyễn thần, thử bóc ra thẻ nhân vật. đây là phương pháp duy nhất có thể quan trắc được thẻ nhân vật.

mà trái tim huyễn thần là vật phẩm cấp bán thần, xuyên qua mộng cảnh, thao túng cảm xúc các kỹ năng này tuy bị phong ấn, nhưng bóc ra thẻ nhân vật là năng lực có thể so với quyền hạn của nhân viên quản lý linh cảnh, mê cung là không thể áp chế.

ở trong tiếng thét chói tai đau đớn của quan nhã, trương nguyên thanh cảm ứng được thẻ nhân vật, hắn lập tức dừng bóc ra, vừa đỡ lấy quan nhã hai chân như nhũn ra, vừa nhìn về

phía một quan nhã khác, nói: “cô ta là giả! ngài kỵ sĩ, cô ta là giả!”

chương 2435: thi (1)

địch thái xoay phắt người lại, hóa thành một tàn ảnh, húc tan quan nhã phục chế thể.

“không, không có khả năng, tôi mới là quan nhã thật…”

thân thể cô ở trong cú va chạm khủng bố vỡ tung, máu tươi văng khắp nơi.

toàn bộ mọi người khẩn trương lại chờ mong nhìn chằm chằm thịt nát hỗn độn đầy đất, mười mấy giây sau, máu thịt trên mặt đất tiêu tán biến mất.

anh gà đỏ dùng sức “hây” một tiếng, người khác tinh thần chấn động, rốt cuộc thấy được hy vọng sống sót.

còn có một phút đồng hồ cuối cùng, thời gian có hạn, sau khi địch thái xoay người, trương nguyên thanh đẩy ra quan nhã, đi nhanh vài bước, bàn tay chộp về phía tôn miểu miểu.

năm ngón tay mọc ra những sợi dây nhỏ như sợi tóc màu đen, mấp máy chui vào mi tâm tôn miểu miểu, cái gì cũng chưa cảm ứng được.

“cô ta là giả!” bàn tay trương nguyên thanh dùng sức vỗ, tôn miểu miểu phục chế thể còn chưa phản ứng lại, đầu đã nổ tung.

cứ như vậy, hắn lần lượt xác nhận thân phận triệu thành hoàng, anh gà đỏ cùng thiên hạ quy hỏa, ở dưới địch thái cùng các đồng đội giúp, giết chết phục chế thể.

về phần phục chế thể của cú mang, ở sau khi thân phận quan nhã được xác định, kỵ sĩ đơn truyền đã bóp chết hắn.

khi phục chế thể của thiên hạ quy hỏa tử vong, đếm ngược vừa lúc kết thúc.

trên tường gương đối diện đột nhiên hiện ra một cánh cửa.

có thể rời khỏi rồi!

kỵ sĩ đơn truyền sải bước tiến lên, một cước đá văng cánh cửa xuất hiện kia, rời khỏi căn phòng được khảm gương!

trương nguyên thanh mang theo đồng đội mất máu quá nhiều lảo đảo đuổi theo, đi tới trên hành lang!

anh gà đỏ dựa lưng vào vách tường hành lang, đặt mông ngã ngồi, thở dốc từng ngụm từng ngụm.

quan nhã, tôn miểu miểu, thiên hạ quy hỏa cùng triệu thành hoàng, hoặc suy yếu ngồi khoanh chân, hoặc dựa lưng vách tường, giảm bớt đau đớn thẻ nhân vật suýt nữa bị bóc ra mang đến.

tuy trương nguyên thanh kịp thời thu tay lại, nhưng đối với bọn họ mà nói, linh hồn tựa như bị dao đâm một cái, tuy kịp thời cầm máu, nhưng thương thế vẫn còn!

anh gà đỏ thở hổn hển mấy hơi, từ ô vật phẩm móc ra một ống sinh mệnh nguyên dịch nén, tiêm vào động mạch cổ, sau đó lấy ra một hạt châu xanh biếc ngậm trong miệng.

hắn nhắm mắt, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, vài giây sau cổ tay máu thịt be bét sinh ra xương cốt trởn, phân liệt ra máu thịt tươi mới, mọc ra bàn tay làn da hơi trắng.

thành viên khác cũng ùn ùn lấy ra đạo cụ trị liệu, khôi phục trạng thái cho bản thân.

lúc này trương nguyên thanh nhìn thấy địch thái vạt áo bay bay tới gần. vị kỵ sĩ đơn truyền này cười mỉm nói: “tôi vừa rồi giống như cảm ứng được khí tức của nghề nghiệp tà ác, đừng phủ nhận, ở trong mắt kỵ sĩ chính trực dương cương, soái khí bức người, nhân phẩm bùng nổ, khí tức tà ác lóa mắt cùng tươi sáng giống như đom đóm trong bóng đêm.”

trương nguyên thanh mặt không đổi sắc cười ha ha nói: “chính trực dương cương không thấy, nhân phẩm tăng vọt không thấy, làm màu bùng nổ trái lại là thật!”

hắn nói như vậy, trừ phản kích kỵ sĩ gợi đòn này, chủ yếu nhất là để thiết lập nhân vật của mình làm ra phân chia với tiêu dao kiếm tiên, tiêu dao kiếm tiên là hình tượng cao ngạo lạnh lùng.

nhưng cú mang có thể ngọt có thể sữa, có thể công có thể thụ, linh hoạt hay thay đổi.

địch thái "chậc" một tiếng, đánh giá cao thấp hắn, "cậu tên tiểu tử này, có chút gợi đòn, đúng rồi, tiêu dao kiếm tiên gần nhất đang làm gì? thật nhớ hắn!"

trương nguyên thanh cười ha ha nói: "hắn cũng rất nhớ cậu, hơn nữa hắn đánh giá đối với cậu rất tốt!"

"hắn đánh giá tôi như thế nào?" địch thái tò mò nói.

"hắn nói cậu là cai lưu tử trong kỵ sĩ!" trương nguyên thanh nói.

- giải thích "cai lưu tử" là một phương ngữ đông bắc, dùng để chỉ loại thanh niên không có việc gì làm, suốt ngày lang thang trên phố, thích tụ tập, thích làm màu. hết giải thích.

"cai lưu tử là có ý tứ gì?" địch thái là hoa kiều, thơ ấu cùng thanh thiếu niên đều sinh hoạt ở liên bang tự do, tuy cũng từng sống vài năm ở cố quốc, nhưng đối với văn hóa khu vực cố quốc hiểu biết có hạn.

"cai lưu tử chính là ý tứ nhanh nhẹn, thông minh." trương nguyên thanh nói.

"tôi không tin." địch thái có trực giác sâu sắc, hồ nghi nói: "trừ phi cậu ở dưới sự chứng kiến của tôi thề, ai nói dối người đó trở về linh cảnh."

trong lòng cậu vẫn là rất biết bản thân đấy… trương nguyên thanh không để ý tới hắn nữa.

nghỉ ngơi nửa giờ, đợi mọi người điều chỉnh xong, địch thái vỗ vỗ bàn tay, thu hút đội ngũ chú ý, nói:

"mục tiêu lần này của chúng ta là tầng thứ năm phòng 503, vị trí bây giờ là tầng thứ tư, chỉ cần thông qua một căn phòng nữa, liền có thể đến mục tiêu."

"tất cả coi như thuận lợi, vận may nếu tốt chút nữa, gặp được cửa ải đối ứng cấp 6, tôi có thể bảo vệ các người không có nguy hiểm. bây giờ thảo luận một phen lựa chọn phòng nào? tôi cho rằng 6 là con số may mắn, chúng ta chọn 406 đi."

"phản đối!" mọi người đồng thanh nói.

chương 2436: thi (2)

kỵ sĩ đơn truyền vốn còn muốn kiên trì một lần nữa, thấy ánh mắt mọi người lộ ra sự kiên định cứng như sắt thép, liền co được giãn được nhún nhún vai: "được rồi ! thiểu số phục tùng đa số, ai nhân phẩm tốt người đó tới chọn."

anh gà đỏ lên tiếng đầu tiên: "chọn phòng số 401!"

"cút, anh một tên lăn lộn xã hội đen, anh nhân phẩm kém cỏi nhất!" tôn miểu miểu xì hắn một tiếng.

trương nguyên thanh ngẫm nghĩ, nói: "vượt qua tầng thứ tư có thể thuận lợi đến phòng trữ vật của lão berent, bây giờ dùng quan tinh thuật, hẳn là có thể định vị chuẩn xác cấp bậc tầng thứ tư. lục thủy, cô thử xem."

- giải thích "lục thủy" ở đây chính là tôn miểu miểu, là một cách chơi chữ vì mỗi chữ miểu do 3 chữ thủy tạo thành. hết giải thích.

tôn miểu miểu ừ ừ gật đầu, mở tinh mâu, quan sát tinh tướng thuật của mọi người!

ngay sau đó, vẻ mặt cô trở nên dị thường khó coi: "huyết quang tai ương…"

vẫn là huyết quang tai ương, giống với lần trước.

mà đối với kết quả này, trương nguyên thanh sớm có đoán trước, khi tiến vào phòng số 306, tôn miểu miểu cùng triệu thành hoàng quan sát tướng mạo là, mọi người bao gồm địch thái, đều sẽ có nguy cơ sinh tử.

nhưng nguy cơ phòng số 306, cũng chưa uy hiếp đến địch thái!

cái này ý nghĩa nguy cơ bắt nguồn từ tầng thứ tư.

kỵ sĩ đơn truyền trầm mặc một phen, nói: "cho nên vẫn là 406 trước đi, dù sao không có kết quả tệ hơn nữa."

không khí trở nên ngưng trọng.

anh gà đỏ oán giận nói: "nguy cơ và lợi ích không tỷ lệ thuận nha, chúng ta có thể trộm vài món tài liệu cấp chúa tể hay không?"

"anh muốn bị một vị chúa tể đuổi giết?" địch thái nheo mắt, cười khẩy nói: "lão berent không biết hình dạng thật sự của mảnh vỡ thánh bàn, lấy nó đi, không có gì ngoài ý muốn,

nhưng tài liệu cấp chúa tể số lượng thưa thớt, thiếu một món cũng có thể lập tức phát hiện.”

“sau khi gom đủ mảnh vỡ thánh bàn, mở ra bảo tàng giáo đình, tin tưởng tôi, các người sẽ nghênh đón lợi ích lớn nhất trong cuộc đời.”

đoạn lời này, khiến các thánh giả ở đây rục rịch!

đây chính là điều trước khi hành động, nguyên thủy hướng bọn họ hứa hẹn, chỉ cần lấy được mảnh vỡ thánh bàn, tương lai mở ra bảo tàng giáo đình, sẽ có một phần của bọn họ.

làm tổ chức khổng lồ nhất một thế kỷ trước, bảo tàng lưu lại nhất định vô cùng phong phú.

không hổ là làm ông chủ, tùy tay vẽ một cái bánh lớn, có thể vẽ làm người ta kích tình dâng trào… trương nguyên thanh yên lặng lẩm bẩm, thúc giục: “nghỉ ngơi đủ rồi, vào phòng đi, sớm một chút lấy được mảnh vỡ thánh bàn, sớm một chút rời khỏi nơi quỷ quái này.”

địch thái gật gật đầu: “vậy chọn số 406, 6 là con số may mắn của tôi.”

hắn bước về phía phòng số 406, vặn mở tay nắm cửa, phía sau cửa là một mảng bóng tối thâm trầm, không thấy rõ cảnh vật.

địch thái sải bước tiến lên, biến mất trong bóng đêm.

đám người trương nguyên thanh bước nhanh đuổi theo, sau khi bước vào bóng tối, tầm nhìn nhất thời rõ ràng hẳn lên, chiếu vào mi mắt, là một phòng học rộng rãi, có bảng đen, bàn giáo viên, cùng với mười cái bàn học sinh.

trên bảng đen viết: hoan nghênh tới công viên trò chơi trí giả trường thi!

quy tắc trường thi:

một: cách cuộc thi còn có hai mươi giây!

hai: nhân viên tham gia cuộc thi không thể ít hơn sáu người.

ba: lúc thi không thể sử dụng đạo cụ, sau khi cuộc thi bắt đầu, trường thi phong bế!

bốn: đáp sai mỗi một đề sẽ bị trừng phạt!

năm: lần này thời gian thi mười phút đồng hồ.

góc trên bên phải bảng đen hiện lên đếm ngược ba mươi giây.

“thi?” anh gà đỏ trợn to mắt, dùng một loại vẻ mặt “mắt tôi có thể hoa rồi”, nói:

“vì sao trong mê cung sẽ có thi? tôi là đến đánh quái, không phải đến thi!”

hắn đối với cuộc thi tựa như có bản năng sợ hãi cùng kháng cự, cũng đối với chuyện trong mê cung xuất hiện trường thi cảm giác không thể lý giải.

“mê cung pan tổng cộng 60 phòng, mỗi phòng đều có nguy cơ khác nhau, hình thức nào cũng có, không có gì đáng ngạc nhiên.” địch thái hiển nhiên có hiểu biết nhất định đối với mê cung, năng lực tiếp nhận rất mạnh.

“thi vẫn tốt hơn so với đánh đánh giết giết.” trương nguyên thanh nói.

“tôi tình nguyện đánh đánh giết giết!” anh gà đỏ lớn tiếng nói.

“tôi cũng vậy!” tôn miểu miểu lầu bầu một phen.

“cô ấy từ tiểu học tới cấp 3, thành tích học tập đều là trung bình kém.” triệu thành hoàng không lưu tình chút nào bán đứng thanh mai trúc mã.

“học sinh kém còn đang lảm nhảm nói lời thừa, học sinh giỏi đã bắt đầu nghiên cứu quy tắc.” quan nhã mặt lạnh lùng, cắt ngang mọi người nói chuyện với nhau, nhìn quy tắc trên bảng đen nói.

“giống với phòng gương, sẽ phong ấn ô vật phẩm, nhưng sẽ không hạn chế sử dụng kỹ năng. trường thi phong bế, ý nghĩa không thể chủ động tiến vào linh cảnh.”

“không biết đề thi là cái gì? nhưng hẳn là sẽ không tuyệt vọng giống phòng gương.”

“đừng cắm cờ lung tung.” trương nguyên thanh ngắt lời bạn gái: “trong phòng gương, ngài kỵ sĩ không có nguy hiểm tính mạng, nhưng nơi này có, em lấy đâu ra tự tin cho rằng nơi này không tuyệt vọng?”

chương 2437: thi (3)

địch thái thể thốt nói: “không sao, tôi là học bá tốt nghiệp đại học bách khoa massachusetts, cuộc thi nho nhỏ hạ bút thành văn, quy tắc nói không thể sử dụng đạo cụ, nhưng chưa nói không thể gian lận, không thể tuồn đáp án. mọi người đến lúc đó chép của tôi là được.”

thiên hạ quy hỏa lắc đầu: “hiển nhiên không đơn giản như vậy, thi khẳng định không phải đề mục trong nhận biết của chúng ta, tôi không tin đạo cụ sẽ ra một bài thi của liên bang tự do.”

mọi người đều lấy ra binh khí tiện tay, áo giáp, giáp mây, miếng hộ tâm vân vân các đạo cụ phòng ngự.

tuy trên quy tắc quy định rõ ràng nơi này không thể sử dụng đạo cụ, nhưng nhiều nhất là phong ấn công năng của đạo cụ, bản thân đạo cụ là không chịu ảnh hưởng, ví dụ như kiếm quan nhã lấy ra.

cho dù tăng phúc, đâm thủng các năng lực của kiếm bị phong ấn, bản thân nó vẫn như cũ là vũ khí sắc bén, có thể khiến kiếm khách phát huy kỹ năng kiếm ở trình độ lớn nhất.

lại ví dụ như áo giáp, bản năng chất liệu kiên cố là sẽ không thay đổi.

trương nguyên thanh cũng lấy ra hình thần câu diệt đao cùng khiên tử kim. địch thái cùng nguyên thủy thiên tôn không quen biết, thấy khiên tử kim cũng không sao, không có khả năng căn cứ đạo cụ chưa từng thấy này nhận ra thân phận của hắn.

trên thực tế, cho dù ở đại khu thứ hai, người từng thấy bộ ba món tử kim cũng không nhiều, mà những người này, biết bộ ba món tử kim trói buộc với linh hồn nguyên thủy thiên tôn liền càng ít.

lúc này đếm ngược kết thúc, trên bảng đen hiện lên một hàng chữ:

“cuộc thi bắt đầu, mời vào ngồi ở trong ba giây, trong thời gian quy định ai không vào ngồi bị bắn chết!”

trần nhà mở ra từng cái ô hình vuông, trong ô thò ra súng máy cao xạ đường kính lớn nòng thon dài sơn đen, tổng cộng mười

khẩu, trái phải đều năm khẩu, có thể bao trùm phòng học không có góc chết.

đám người trương nguyên thanh ‘ầm’ một tiếng, bổ nhào về phía chỗ ngồi.

trên bảng đen hiện lên một hàng chữ:

“bắt đầu đáp đề.”

“mời đáp ra hai mươi chữ số lẻ của số pi, đề này 10 điểm.”

“thời gian đáp đề ba mươi giây, đếm ngược bắt đầu.”

“gặp quỷ!” tôn miểu miểu chửi má nó ngay lập tức: “tôi chỉ biết là 3.1415926!”

“gặp quỷ, số pi là cái gì vậy!” anh gà đỏ cũng chửi má nó.

thiên hạ quy hỏa, triệu thành hoàng, quan nhã, đều là vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí có chút tuyệt vọng.

mọi người đều nhìn về phía sinh viên đang đi học nguyên thủy thiên tôn.

“ai lúc đi học sẽ học thuộc thứ này.” trương nguyên thanh vẻ mặt nghiêm túc, cũng có chút tuyệt vọng, sau đó nhìn về phía kỵ sĩ đơn truyền: “học bá đại học bách khoa massachusetts, giao cho cậu.”

sắc mặt địch thái chậm rãi cứng ngắc: “ai… lúc đi học sẽ học thuộc thứ này.”

ba mươi giây trôi qua ở trong sắc mặt cứng ngắc của mọi người!

thời gian kết thúc. lần đáp đề này: 0 điểm.

trừng phạt bắn: hai mươi giây.

lúc này đỉnh đầu truyền đến tiếng kim loại khẽ va chạm, viên đạn như mưa rào từ trên trời giáng xuống, đầu đạn vàng óng tỏa ra ánh sáng yếu, bao trùm mỗi ngõ ngách của phòng học.

cái bàn ở trong viên đạn bao trùm tan thành mảnh vụn.

tiếng đinh đinh đang đang cùng binh binh bàng bàng đan xen cùng một chỗ.

địch thái cầm kiếm chạy tới góc tường, quát to: “đến phía sau tôi.”

mọi người lui đến góc tường bên phải, nơi này là góc chết của năm khẩu súng máy cao xạ bên phải, bọn họ chỉ cần đối mặt năm khẩu súng máy bên trái là được.

viên đạn bắn lên bức tường, va chạm ra vầng sáng màu vàng như hạt mưa, địch thái lúc vừa mới bắt đầu còn có thể kiên trì, không đến mười giây, cánh tay bắt đầu phát run, qua năm giây nữa, bức tường hư ảo không thể phá vỡ bắt đầu nứt nẻ.

“tôi không chống đỡ được nữa, năm giây cuối cùng, các người tự cầu nhiều phúc đi!” địch thái gầm nhẹ.

bức tường màu đồng thau tan vỡ, viên đạn như mưa rào bao trùm mọi người sau bức tường.

mọi người thi triển thủ đoạn, anh gà đỏ nặn ra quả cầu lửa đánh ra xa mấy mét, sau đó ở trước khi viên đạn trúng thân thể thi triển hỏa hành tránh được đợt công kích đầu tiên.

thiên hạ quy hỏa thì mượn dùng quả cầu lửa anh gà đỏ ném ra thi triển hỏa hành tránh né theo.

ba vị tinh quan hóa thành ánh sao tiêu tán.

quan nhã mặc giáp mây không có kỹ năng lòe loẹt, trường kiếm trong tay múa kín không kẽ hở, đinh đinh đang đang gạt bay đầu đạn.

thuật quan sát của thám báo có thể khiến cô nhìn rõ quỹ tích của mỗi một viên đạn, nhưng thân ở trong mưa to, năng lực “dự phán” mạnh nữa cũng không cách nào hoàn toàn tránh đi viên đạn, rất nhanh đã bị hai viên đạn xuyên thủng bụng cùng ngực phải!

giáp mây phẩm chất thánh giả, chưa thể phòng thủ được viên đạn phát ra ánh sáng mờ nhạt.

chương 2438: cửa ải liên hoàn (1)

trương nguyên thanh thấy thế, không để ý tất cả lao về phía quan nhã, bảo vệ cô ở sau người, dùng thân thể ngăn trở viên đạn như mưa rào cho cô.

phòng hộ duy nhất hắn làm cho bản thân là giơ khiên tử kim, ngăn trở yếu hại trên đầu!

“phốc phốc phốc!”

thân thể trương nguyên thanh nháy mắt nổ tung ra những lỗ thủng, khiên tử kim nắm trong tay cũng vỡ ra vết rách nhỏ bé dày đặc, đạo cụ loại phòng ngự cấp chúa tể này cũng không cách nào ngăn cản quá lâu.

may mắn, năm giây thời gian nhanh chóng trôi qua, mười khẩu súng máy cao xạ dừng bắn, họng súng bốc lên khói thuốc súng.

quan nhã lập tức đỡ tình lang, hai người cùng nhau xụi lơ xuống đất. cô theo bản năng mở ra ô vật phẩm, muốn lấy sinh mệnh nguyên dịch, mới nhớ tới ô vật phẩm bị phong ấn.

“không sao, chưa chết được…” trương nguyên thanh ho ra bọt máu, “nhìn xem người khác thế nào rồi?”

quan nhã ngẩng đầu, nhanh chóng nhìn quanh một vòng, bốn đồng đội đều có vết thương bị bắn, nhưng kinh nghiệm phong phú bọn họ bảo vệ rất tốt chỗ yếu hại của mình, không có nguy hiểm tính mạng.

tôn miểu miểu và triệu thành hoàng là tinh quan, không phải vết thương trí mạng rất nhanh sẽ khỏi, về phần thiên hạ quy hỏa cùng anh gà đỏ, viên đạn tạo thành vài vết thương xuyên thủng ở trên người bọn họ, máu chảy không ngừng.

đạo cụ không thể dùng trong mật thất, chỉ có thể dựa vào sinh mệnh lực tràn đầy của hỏa sư chống đỡ.

“đề bài thứ hai bắt đầu rồi.”

địch thái ở ngực có hai lỗ đạn bắn, giọng điệu dồn dập nhắc nhở!

trong lòng mọi người giật mình, vội vàng nhìn về phía bảng đen.

“bắt đầu đáp đề!”

“vu nữ, người sói, quỷ hút máu của thời trung cổ thuộc về nghề nghiệp nào? đề này 10 điểm.”

vu nữ, người sói, quỷ hút máu?

các thánh giả của người chết trở về vẻ mặt mờ mịt, những danh từ này đối với bọn họ mà nói, chỉ tồn tại ở trong phim ảnh cùng tiểu thuyết, cùng với trong tư liệu chính phủ đề cập:

“thời trung cổ vu nữ, người sói, quỷ hút máu hoành hành, là một trong những căn nguyên xã hội náo động, giáo đình cùng thợ săn tiền thưởng là chủ lực săn giết chúng nó.”

ngoài ra, bọn họ hiểu biết không nhiều đối với các tà vật cổ đại này.

ở sau khi phát hiện trong tri thức căn bản của mình không có đáp án tương quan, anh gà đỏ dẫn đầu cuống lên rồi:

“vấn đề này rất khó, nhưng tốt xấu là liên quan đến linh cảnh, tôi cảm thấy quỷ hút máu, vu nữ cùng người sói, đối ứng hẳn là ba nghề nghiệp tà ác của đại khu thứ nhất.”

“còn có 21 giây, thời gian có hạn, chúng ta đánh cược một chút?”

đáp sai tiếp, hoặc đáp đề thất bại mà nói, hắn cảm thấy mình sẽ chết ở trong một đợt màn đạn tiếp theo.

“người sói hẳn là kẻ biến dị, về phần quỷ hút máu cùng vu nữ, mọi người có phát hiện hay không, tính tới trước mắt, trong nghề nghiệp tà ác của đại khu thứ nhất, không có nghề nghiệp sợ ánh sáng, hút máu, cũng không có nghề nghiệp tà ác am hiểu ma pháp đen.” quan nhã nhíu chặt đôi lông mày thanh tú nói.

cô nhìn đếm ngược một lần, vẻ mặt có chút ngưng trọng: “mặt khác, còn phải cân nhắc cạm bẫy của đề mục, có lẽ ba loại tà vật này đối ứng cùng một loại nghề nghiệp!”

“người sói không phải kẻ biến dị!” trương nguyên thanh lắc lắc đầu: “ma pháp đen của vu nữ ngọn nguồn là phù văn runes trong truyền thuyết, phù văn runes là lực lượng chí cao vô thượng trong thần thoại bắc âu, căn cứ các học sĩ của đại khu thứ hai phỏng đoán, thần thoại bắc âu đối ứng là đại khu thứ ba còn chưa mở ra.”

“người sói hẳn cũng là nghề nghiệp đại khu thứ ba, về phần quỷ hút máu, tôi không quá rõ.”

lúc trước hắn ở trong không gian mũ đỏ nhỏ từng xem tin tức về người sói thời trung cổ, sau đó hướng phó thanh dương hỏi thăm mũ đỏ nhỏ thuộc về đạo cụ nghề nghiệp nào!

nhưng phó thanh dương xem xong bộ dáng ma sói biến thân, lập tức lắc đầu, nói ma sói mũ đỏ nhỏ biến thành không thuộc về bất cứ nghề nghiệp nào đã biết.

về phần ma pháp đen của vu nữ bắt nguồn từ phù văn runes, là hắn ở trong phó bản "tàu du lịch kinh hoàng", nghe vị hồng y đại giám mục kia nói.

"người sói cùng vu nữ thuộc về đại khu thứ ba?" khuôn mặt nhỏ của tôn miểu miểu trắng bệch.

"vậy không phải chết chắc rồi sao? đại khu thứ ba còn chưa mở ra, ai biết tên nghề nghiệp?"

vẻ mặt đám người quan nhã cũng rất tuyệt vọng.

xem ra lại phải trải qua một lượt súng máy cao xạ rửa tội, một lần này có thể sống sót hay không, khó nói.

trương nguyên thanh không chút nào hoảng hốt, nhìn về phía kỵ sĩ đơn truyền bên người: "giao cho cậu."

mọi người lúc này mới nhớ tới, địch thái là người thừa kế duy nhất của giáo đình kỵ sĩ đoàn, mà làm tổ chức hợp pháp đối kháng vu nữ, người sói, quỷ hút máu, giáo đình khẳng định biết tin tức cụ thể của những tà vật này.

chương 2439: cửa ải liên hoàn (2)

"tới thời gian tôi biểu diễn rồi." địch thái bước lên vài bước, nhìn về phía bảng đen, dùng thanh âm trầm ổn mà vang dội nói: "vu nữ thuộc về nghề nghiệp ma pháp sư, người sói thuộc về nghề nghiệp băng hỏa ma lang, quỷ hút máu là nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư."

"trả lời chính xác, lần này đáp đề: 10 điểm."

"phù…"

mọi người đều như trút được gánh nặng thở phào một hơi.

anh gà đỏ hướng về địch thái giơ ngón tay cái, phát ra nịnh bợ "đại lão thật tuyệt".

"quỷ hút máu là kẻ biến dị?" quan nhã khó hiểu nói, "vì sao sau khi thời trung cổ kết thúc, quỷ hút máu không còn xuất hiện?"

địch thái hưởng thụ anh gà đỏ nịnh bợ, cười nói: "quỷ hút máu là giống loài kẻ biến dị thời trung cổ bồi dưỡng ra, tương tự người tu hành cổ đại khai sáng bí thuật. sau khi người tu hành cổ đại chết hết, bí thuật liền thất truyền."

"nghe lão sư nói, trong một ít cổ mộ thần bí, có thể còn quỷ hút máu thời kì trung cổ ngủ say, loại tà vật này sức chiến đấu cũng không tính là quá mạnh, ưu thế là sức tự lành cường đại cùng tuổi thọ."

nói xong, kỵ sĩ đơn truyền ánh mắt thâm trầm nhìn về phía trương nguyên thanh: "cậu biết rất nhiều, không tương xứng với cấp bậc, thân phận của cậu."

tôn miểu miểu, triệu thành hoàng, quan nhã, anh gà đỏ, thiên hạ quy hỏa đồng loạt hướng ánh mắt về nơi khác, làm bộ chưa nghe thấy địch thái nói.

trương nguyên thanh gậy ông đập lưng ông, dùng giọng điệu vô cùng gợi đòn đáp lại: "nhưng xứng đôi với tài trí, mỹ mạo của tôi!"

địch thái vừa muốn bắt bẻ hắn một phen, trên bảng đen xuất hiện đề mục mới

"mời trả lời chính xác ra trong linh cảnh: nghề nghiệp trí lực thấp nhất, nghề nghiệp tốc độ nhanh nhất, nghề nghiệp sức phá hoại mạnh nhất, nghề nghiệp sinh mệnh lực tràn đầy nhất, nghề nghiệp tích lũy tri thức thâm hậu nhất, nghề nghiệp sức phòng ngự mạnh nhất, nghề nghiệp cân đối nhất! đề này 10 điểm."

"thời gian đáp đề: năm mươi giây, đếm ngược bắt đầu."

"hỏa sư, chỉ số thông minh thấp nhất nhất định là hỏa sư." tôn miểu miểu lớn tiếng nói.

anh gà đỏ không phục: "tôi cảm thấy là hải yêu."

“hải yêu chỉ là nóng nảy, nhưng không phải không có não.” địch thái nói: “tốc độ nhanh nhất hẳn là phong pháp sư.”

“vì sao không phải nghề nghiệp hư không, tốc độ nhanh nữa cũng không nhanh hơn truyền tống.” trương nguyên thanh đưa ra nghi ngờ.

“cái này thật ra là ngụy mệnh đề, nếu là tốc độ nhanh nhất khoảng cách ngắn, hẳn là độn thuật của lôi pháp sư, không có cái gì có thể nhanh hơn tia chớp, bao gồm truyền tống. thưng khoảng cách trung bình và dài mà nói, phong pháp sư là số một đương thời, bởi vì tôi không cho rằng truyền tống thuộc về tốc độ.” địch thái trả lời.

“tốc độ cái này tạm để đó, nghề nghiệp sức phá hoại lớn nhất là cái gì?” triệu thành hoàng tốc độ nói rất nhanh: “tôi cho rằng là hỏa sư.”

“vậy chẳng phải là bị lặp rồi?” quan nhã nhíu mày.

“vừa rồi còn nói phải cảnh giác cạm bẫy đề mục, ai nói đáp án không thể lặp lại!” thiên hạ quy hỏa trầm giọng nói: “trong các nghề nghiệp lớn sức phá hoại mạnh nhất là hỏa sư, linh lực hỏa thuộc tính là linh lực cuồng bạo nhất trên đời, đây là tôi sau khi trở thành thánh giả, tham gia lớp huấn luyện tinh anh của xích hỏa bang, trưởng lão giảng bài chính mồm nói.”

triệu thành hoàng tiếp nhận đề tài: “sinh mệnh lực tràn đầy nhất là mộc yêu, lượng tri thức sâu nhất là học sĩ, lực phòng ngự là thổ quái, nghề nghiệp cân đối nhất là thần dạ du, nghề nghiệp tốc độ nhanh nhất tạm chưa quyết.”

lúc này, cách thời gian đáp đề kết thúc còn có mười lăm giây.

quan nhã ngẫm nghĩ, nói: “thử đi, cứ lựa chọn phong pháp sư!”

cô sau đó nói ra lý do của bản thân: “khoảng cách ngắn lôi pháp sư nhanh nhất, khoảng cách dài mà nói nghề nghiệp hư không truyền tống thiên hạ vô địch, nhưng cả hai đều là dựa vào kỹ năng, kỹ năng chủ động, chỉ có ngự phong của phong pháp sư là bị động.”

“cho nên hư không và lôi pháp sư hoặc là hai cái đều chọn, hoặc là hai cái đều không chọn, không tồn tại hai chọn một.”

“nhưng nội dung đề mục là tốc độ nhanh nhất, ‘nhanh nhất’ nói rõ chỉ có thể có một.”

năng lực phân tích của thám báo chuẩn xác lại hiệu suất cao.

trương nguyên thanh lập tức tiến lên, đọc ra câu trả lời mọi người thảo luận.

“trả lời chính xác”

“lần này đáp đề: 10 điểm”

thần kinh căng thẳng của mọi người thả lỏng, lộ ra nụ cười, lại trả lời đúng một đề, tránh cục diện súng máy cày đất.

anh gà đỏ vừa vui vẻ vừa không phục, vui vẻ là vì sống qua một đạo đề, không phục dựa vào cái gì hỏa sư trí lực thấp nhất?

tuy hắn không thích học, không có văn hóa, ghét nhất động não, nhưng tự mình cảm giác tốt đẹp, trung bình khá.

kế tiếp, bọn họ lại thành công trả lời ba đề, tổng cộng đạt được 50 điểm.

trong đề mục thứ ba, có hai đề liên quan đến tri thức linh cảnh tương đối cao thâm, có một đề thuần túy là ruồi không đầu đột nhiên thay đổi, khiến mọi người bao gồm kỵ sĩ đơn truyền ở trong, đáp kinh hồn táng đảm.

chương 2440: cửa ải liên hoàn (3)

quan nhã vui vẻ nói: “hắn còn lại một đề cuối cùng, có thể vượt qua gian phòng này.”

cô nhìn về phía bảng đen: “trên quy tắc không có yêu cầu được điểm, chỉ đánh dấu ít nhất sáu người, nói rõ số lượng đề mục đối ứng số lượng nhân viên tham gia thi.”

“đáp xong đề này, liền có thể đến tầng thứ năm rồi.” anh gà đỏ cúi đầu nhìn nhìn vết thương đạn bắn chỗ bụng, vạt áo cùng quần đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

trạng thái của hắn có chút trượt dốc, mất máu quá nhiều dẫn tới tinh thần mỏi mệt, đã không có cơ hội chấp nhận sai lầm nữa.

lúc này, bảng đen hiện lên đề thứ bảy.

“bắt đầu đáp đề “

“những nghề nghiệp nào là có thể cùng tồn tại? ít nhất nói ra hai tổ! đề này 20 điểm.”

“thời gian đáp đề 60 giây, đếm ngược bắt đầu”

nhìn thấy đề mục hiện lên trên bảng đen, vẻ mặt trên mặt mọi người từng chút một cứng ngắc, kinh hoảng cùng ngưng trọng, xem không hiểu.

“hoàn toàn xem không hiểu đề này, tựa như người học dốt xem không hiểu toán học cao đẳng, cái đó không quan hệ với trí tuệ, đây là phương diện nhận thức, kiến thức không đủ.”

các thánh giả theo bản năng nhìn về phía trương nguyên thanh cùng địch thái, hy vọng bang chủ và chúa tể kỵ sĩ có thể đưa ra đáp án, nhưng hai người đều nhíu mày, vẻ mặt ngưng trọng.

“tôi… không xem hiểu.” địch thái thở dài, nhìn về phía trương nguyên thanh: “cậu thì sao?”

mọi người nín thở nhìn lại, đến thở mạnh cũng không dám, sợ trương nguyên thanh theo đó làm một câu: tôi cũng tương tự.

may mắn, nguyên thủy thiên tôn tuy vẻ mặt trầm ngưng, một bộ dáng học sinh tiểu học gặp đề hàm số, nhưng tốt xấu đang suy nghĩ, chưa quăng bút nhận thua.

“những nghề nghiệp nào có thể cùng tồn tại? cùng tồn tại là chỉ ý tứ gì…”

trương nguyên thanh chỉ nghĩ hai ba giây, đã hiểu, cùng tồn tại là chỉ ý tứ song nghề nghiệp.

hắn dẫn đầu nghĩ đến là tự do thiên vương, không, sợ hãi thiên vương, yêu mê hoặc cùng thám báo song tu, tiếp theo hắn nghĩ tới thuần dương chưởng giáo, thần dạ du cùng huyễn thuật sư song tu.

nhưng thuần dương chưởng giáo tu hành song nghề nghiệp hậu quả là phát điên, bởi vậy, nghề nghiệp tà ác và nghề nghiệp hợp pháp là không có khả năng cùng tồn tại.

sợ hãi thiên vương là sau khi bị ô nhiễm, thẻ nhân vật thám báo ban đầu chuyển hóa thành thẻ nhân vật yêu mê hoặc, chỉ

là bảo lưu lại kỹ năng thám báo, nghiêm khắc mà nói, cũng không tính là song nghề nghiệp cùng tồn tại.

cuối cùng, trương nguyên thanh nghĩ tới oa hoàng, vị nhân viên quản lý linh cảnh này là "nhạc sĩ" cùng "học sĩ" song nghề nghiệp, cho nên, nhạc sĩ cùng học sĩ trong tổ chức hợp pháp là có thể cùng tồn tại.

nhưng mà không đủ, còn có một tổ, còn có hai nghề nghiệp nào có thể cùng tồn tại…

trương nguyên thanh nhanh chóng triển khai tưởng tượng, thời gian nhanh chóng trôi qua, lúc hai mươi giây cuối cùng, mọi người đều căng thẳng khuôn mặt.

lúc mười giây cuối cùng, trong mắt mọi người chỉ còn tuyệt vọng, địch thái dẫn theo mọi người lui đến góc tường, chống trường kiếm.

năm giây cuối cùng… trương nguyên thanh rốt cuộc mở miệng: "nhạc sĩ và học sĩ có thể cùng tồn tại, thủy quỷ, thám báo, mộc yêu, thổ quái, hỏa sư có thể cùng tồn tại."

"trả lời chính xác lần đáp đề này: 20 điểm"

"cuộc thi kết thúc, đạt được: 70 điểm"

văn tự hiện lên trên bảng đen, khiến trong lòng mọi người như gặp búa tạ, toàn bộ tinh thần rung lên, vốn đã chuẩn bị tiếp nhận màn đạn rửa tội, sống chết do số, bọn họ nháy mắt bị cảm giác mừng như điên sống sót sau tai nạn lấp đầy.

"ô vật phẩm mở ra được rồi." anh gà đỏ vui sướng nhắc nhở mọi người một câu, sau đó lấy ra đạo cụ nghề nghiệp mộc yêu, cầm máu trị liệu cho vết thương xuyên thủng đùi, bên trái bụng của mình.

người khác lần lượt lấy ra đạo cụ chữa thương.

địch thái thu hồi trường kiếm kỵ sĩ, nhìn về phía trương nguyên thanh, "chậc" nói: "làm người thừa kế kỵ sĩ đoàn, làm chúa tể, tôi biết nghề nghiệp hợp pháp có thể sa ngã thành nghề nghiệp tà ác, nhưng lần đầu tiên nghe nói khái niệm song nghề nghiệp cùng tồn tại."

"cậu chẳng những biết, còn nói ra chuẩn xác những nghề nghiệp nào có thể cùng tồn tại. cú mang, cậu có phải con tư

sinh của hội trưởng bách hoa hội đại khu thứ hai hay không? hay là con tư sinh của chúa tể đỉnh phong nào?”

trương nguyên thanh bắt chước hắn nhếch khóe miệng: “cậu đoán.”

địch thái trầm mặc vài giây, chậm rãi nói: “tôi thừa nhận tôi rất gợi đòn.”

“kim mộc thủy hỏa thổ năm đại nghề nghiệp là có thể cùng tồn tại?” quan nhã bước đầu cầm máu tới gần, vẻ mặt có chút cổ quái.

các thánh giả người chết trở về cũng nhìn qua.

“ừm.” trương nguyên thanh nói: “thật ra cao tầng ngũ hành minh đã sớm phát hiện bí mật này, ở mười mấy năm trước đã từng triệu tập gia tộc học sĩ nghiên cứu ngũ hành lực, bởi vậy sinh ra một lô đạo cụ phẩm chất cực cao, về sau không biết bởi vì nguyên nhân gì, dừng nghiên cứu.”

bàn xoay âm dương chính là ở lúc đó chế tạo ra.

chương 2441: lạc địa thành hạp (1)

chẳng qua linh cảm trương nguyên thanh ý thức được ngũ hành cùng tồn tại, không phải tràng thực nghiệm đó, mà là phó bản ngũ hành chi loạn, là bộ trang bị tế trời, là thủy hoàng đế người đầu tiên dung hợp ngũ hành lực.

“trong người tu hành cổ đại, có đại năng tu luyện ngũ hành lực, chẳng qua linh cảnh hành giả bây giờ có thẻ nhân vật hạn chế, chỉ có thể đi một nghề nghiệp.” trương nguyên thanh nói.

lúc này, cửa sau phòng học chậm rãi hiện lên, tỏ ra có thể rời khỏi rồi.

mọi người bước đầu trị liệu thương thế, sốt ruột không chờ được lao ra khỏi phòng học. vốn cho rằng bên ngoài sẽ là hành lang đi thông tầng thứ năm, không ngờ, cửa ra phòng học nối liền một căn phòng.

trong phòng trống rỗng, không có đồ gia dụng cùng bài trí, cũng không có cửa sổ.

bức tường trắng như tuyết đối diện cửa vào treo bốn bức tranh.

một bức là lấy sắc điệu mờ nhạt làm chủ, vẽ đại sảnh nhà bảo tàng rất nhiều bức tượng, đồ sưu tầm, phần dưới bức tranh kèm tiếng anh: “nhà bảo tàng ngạc nhiên”.

một bức là thôn trang nhỏ bao phủ ở trong đêm khuya mưa gió, dưới màn đêm, lôi điện đan xen, thôn trang đường nét mơ hồ, lộ ra một sự âm trầm khủng bố, phần dưới kèm một hàng tiếng anh: “thôn trang hắc ám”.

một bức là tranh chiến trường núi thây biển máu, kỵ sĩ mặc áo giáp cùng thi thể quái vật biến dị cao lớn hung tàn, chồng chất như núi, trên bầu trời mây đen ngưng tụ thành một khuôn mặt ác ma, phần dưới kèm hàng chữ: “ chiến tranh đồ ma”.

một bức là một tòa lâu đài cổ, ánh mặt trời sáng lạn, có vườn hoa với hoa tươi nở rộ, trong cửa sổ nho nhỏ, một cô nương xinh đẹp đứng lung linh, cười mỉm nhìn phương xa, phần dưới kèm chữ: “mê án chi bảo”.

mà ở phía dưới những bức tranh này dựng một tấm biển, bên trên viết: hoan nghênh tới công viên trò chơi trí giả ── thế giới bức tranh.

quy tắc thế giới bức tranh:

một, mời lựa chọn một bức tranh làm khảo nghiệm vượt ải;

hai, trong ba giờ hoàn thành nhiệm vụ, nếu không bức tranh sẽ hoàn toàn đóng cửa;

ba, khảo nghiệm bức tranh cần nhiều người hợp tác, không thể ít hơn sáu người;

bốn, vượt qua một bức tranh trong đó, có thể rời khỏi phòng này;

năm, sau khi tiến vào bức tranh, mời ở trong ba mươi phút sử dụng điểm của “trường thi”, quá hạn vô hiệu.

“6 có phải con số may mắn của cậu hay không tôi không biết, nhưng cậu nhất định là lão lục!” khóe miệng trương nguyên thanh run rẩy nhìn kỵ sĩ đơn truyền.

cái này con mẹ nó là cửa ải liên hoàn!

“tôi đã nói mà, sao có thể đơn giản như vậy, tôi cũng còn chưa cảm nhận được nguy cơ sinh tử…” địch thái thở dài: “đừng

lẩm bẩm nữa, lựa chọn một bức tranh đi.”

thiên hạ quy hỏa vừa dùng đạo cụ liên tục trị liệu vết thương đạn bắn, vừa đi đến trước bốn bức tranh, ngẩng đầu, cẩn thận đánh giá một lát, đưa ra đề nghị của mình.

“trong bốn bức tranh, ba bức tranh đầu đều là loại hình chiến đấu, một bức cuối cùng là mê án, cá nhân tôi đề nghị lựa chọn mê án, bởi vì quan nhã là thám báo, logic suy luận là điểm mạnh của cô ấy, mà trừ anh gà đỏ, chúng ta đều không thiếu trí tuệ tương ứng.”

“nếu lựa chọn bức tranh chiến đấu, lấy tinh tướng thuật không lâu trước đó phản hồi, lấy cấp bậc mê cung pan, trong đội ngũ rất có thể sẽ xuất hiện thương vong.”

quả thật, tuy chiến lực chân thật của kỵ sĩ đơn truyền cao hơn cấp 7, tôi lại có rất nhiều lá bài tẩy, nhưng lấy cường độ của mê cung pan, nếu trước chọn phó bản chiến đấu, rất khó cam đoan trong đội ngũ sẽ không xuất hiện thương vong… trương nguyên thanh chỉ nghĩ hai giây, liền tán đồng đề nghị của thiên hạ quy hỏa, gật đầu nói: “không có vấn đề, lựa chọn cổ bảo mê án.”

mê án: vụ án bí ẩn, chưa có lời giải

thành viên chủ yếu trong đội ngũ đều là nghề nghiệp hợp pháp của đại khu thứ hai, không khắc chế nghề nghiệp tà ác của đại khu thứ nhất.

giống thuật quan sát, ý chí sắt thép các kỹ năng của quan nhã có thể khắc chế huyễn thuật sư biến ảo, tinh thần đả kích, tinh thần thao túng.

đạo cụ mộc yêu, viên thuốc trong ô vật phẩm của mọi người, thì có thể giảm bớt cổ độc của vu cổ sư, năng lực cận chiến của hỏa sư cùng kiếm khách có thể đối kháng yêu mê hoặc.

nhưng nghề nghiệp tà ác của đại khu thứ nhất, “hỗn loạn” của hú tửu giả, “biến dị” của tuyệt mệnh độc sư, đều có thể là điều mà bọn quan nhã không thể khắc chế cùng ứng đối, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, cho nên rất dễ dàng xuất hiện thương vong.

mang ra so sánh, phong cách vẽ của cổ bảo mê án thiên hướng ánh mặt trời, nhu hòa, hơn nữa quan nhã là thám báo, tra án

suy luận là lĩnh vực cô sở trường.

mê cung pan là đạo cụ của đại khu thứ nhất, đại khu thứ nhất không có thám báo, bình thường mà nói, cổ bảo mê án độ khó là không thấp, nhưng trong đội ngũ thăm dò lần này, vừa vặn có thám báo đến từ đại khu thứ hai.

lựa chọn "cổ bảo mê án" tỷ lệ sinh tồn là cao nhất.

chương 2442: lạc địa thành hạp (2)

đám người địch thái, tôn miểu miểu đầu óc xoay chuyển, liền cân nhắc lợi hại, gật đầu đồng ý.

chỉ có anh gà đỏ vẻ mặt buồn bực: "đánh nhau không dứt khoát hơn so với động não? các người đừng nhìn tôi chỉ có cấp 5, tôi toàn thịnh trạng thái nếu liều mạng, cấp 6 cũng phải nhượng bộ lui binh!"

"chúng tôi là tới thăm dò bảo vật, không phải đến liều mạng!" triệu thành hoàng lạnh lùng nói.

địch thái càng mặc kệ anh gà đỏ kháng nghị, dẫn đầu đi về phía bức tranh "cổ bảo mê án" kia.

"tôi phụ trách dò đường, mọi người đi theo phía sau tôi."

hắn đứng ở trước bức tranh thứ bốn, đợi vài giây, thấy không có phản ứng, liền thử vươn tay, chạm đến bức tranh đó.

trong nháy mắt bàn tay tiếp xúc đến bức tranh, hắn hóa thành một luồng ánh sáng màu trắng bị hút vào trong tranh, một giây sau, trong vườn hoa của bức tranh kia có thêm bóng dáng một người mặc áo khoác lông chồn màu đen.

trương nguyên thanh chờ đợi vài giây, thấy trong tranh không có khác thường, lập tức nói: "đi vào đi, dựa theo quy tắc, tiến vào sáu người trở lên mới có thể kích hoạt kịch tình của bức tranh."

hắn đi về phía cổ bảo mê án, đưa tay chạm đến, hóa thành một luồng ánh sáng trắng tiến vào trong đó, người khác lần lượt noi theo, tiếp xúc bức tranh, tiến vào thế giới trong tranh.

trước mắt trương nguyên thanh có một mảng ánh sáng mạnh quét qua, qua vài giây mới khôi phục tầm nhìn, hắn thấy trên

bầu trời xanh thẳm treo vầng mặt trời chói chang, lâu đài đỉnh nhọn xây từ đá hoa cương, tọa lạc ở trong vườn nở đầy hoa tươi.

ở phía trước hắn, là địch thái mặc áo khoác lông chồn, nhìn quanh bốn phía, ở phía sau hắn, là từng luồng ánh sáng trắng từ trên trời giáng xuống. ánh sáng trắng hóa thành tôn miểu miểu, triệu thành hoàng, thiên hạ quy hỏa cùng anh gà đỏ.

các đồng đội lần lượt tiến vào trong tranh, cùng lúc này, bên tai trương nguyên thanh truyền đến tiếng nhắc nhở:

“ting! hoan nghênh tới thế giới bức tranh cổ bảo mê án!”

“mời ở trong thời gian quy định phá giải mê án, nếu không, người chết đi trong vụ án sẽ thật sự chết, không thể sống lại!”

“thân phận của ngài là một vị pháp sư đến từ phương đông, không có ai biết tên thật của ngài, chỉ biết ngài họ đổng, am hiểu lên đồng viết chữ, ngài cùng chủ nhân cổ bảo ya lance là bạn tốt. không lâu trước đó, ngài nhận được thư của ya lance, nội dung bức thư là: cô ấy đã trở lại, gia tộc của tôi sắp bị diệt, xin giúp tôi! ”

“chủ nhân cổ bảo là ya lance đã chết, mời tìm ra hung thủ!”

trương nguyên thanh nghe xong tiếng nhắc nhở, lập tức nhìn về phía các đồng đội bên cạnh, nói: “tôi đạt được một nhân vật, mọi người thì sao?”

hắn lập tức mang tin tức nhân vật báo cho đồng đội.

địch thái nói: “nhân vật của tôi là bác sĩ gia đình, tên daniel, không có tin tức dư thừa.”

tôn miểu miểu nói: “nhân vật của tôi là sendy lance, là con gái chủ nhân cổ bảo ya lance, không có tin tức dư thừa.”

triệu thành hoàng nói: “lunn, người làm vườn của cổ bảo, không có tin tức dư thừa.”

thiên hạ quy hỏa: “david, thân phận là bác sĩ gia đình của miểu miểu, không, sendy lance, cũng không có tin tức dư thừa.”

anh gà đỏ: “monroe, người hầu cổ bảo, có huyết thống bigfoot, đặc điểm là xấu xí cùng lực lượng lớn vô cùng, lao động tay

chân ở trong cổ bảo… đậu móa, bigfoot là cái gì? có thể sắp xếp cho tôi một nhân vật có mặt mũi chút hay không?”

địch thái bật cười thành tiếng: “bigfoot là một loại quái vật từng xuất hiện ở châu âu thời trung cổ, tướng mạo xấu xí, người đầy lông, đặc điểm là dấu chân to, thường lui tới ở rừng rậm cùng nông trường. bigfoot thích ăn nhân loại, cực kỳ hung tàn, thích xé rách lồng ngực nhân loại nuốt ăn nội tạng.”

“nhưng cực kỳ thân thiện đối với phụ nữ nhân loại, gặp được phụ nữ, chúng nó thường thường sẽ không cắn nuốt, mà là bắt về làm công cụ tiết dục, sinh sản, đại bộ phận phụ nữ sẽ ở một đoạn thời gian sau, bởi vì không thể mang thai mà bị bigfoot ăn, bộ phận nhỏ phụ nữ có thể sinh ra con lai của nhân loại cùng bigfoot!”

“căn cứ giáo đình phỏng đoán, bigfoot hẳn là tác phẩm thất bại của kẻ biến dị, bản thể là nhân loại, cho nên mới có thể cùng phụ nữ nhân loại sinh ra thế hệ sau. những tin tức này ở trong cơ sở dữ liệu của giáo đình có ghi lại, năm đó sư phụ vì để tôi học tập cho tốt, liền mang những tin tức này biên soạn thành chuyện lạ, đó là nội dung tôi lúc nhỏ chờ mong nhất.”

anh gà đỏ lại mắng một tiếng “đậu móa”, cảm thấy khó chịu vì nhân vật của mình.

ở lúc mọi người đắm chìm trong địch thái phổ cập khoa học, trương nguyên thanh đột nhiên nói: “quan nhã đâu? còn chưa tiến vào sao?”

các đồng đội nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện quan nhã không có đây.

thiên hạ quy hỏa nhíu nhíu mày: “hẳn là vào rồi chứ.”

tuy chưa đặc biệt chú ý quan nhã, nhưng hắn tin tưởng phối trí của đồng đội, dưới loại tình huống này, không có khả năng một mình ở lại bên ngoài.

chương 2443: lạc địa thành hạp (3)

trương nguyên thanh chợt biến sắc: “nguy rồi!”

hắn chưa giải thích, sải bước chạy về phía cổ bảo.

mọi người theo sát sau đó.

trong cổ bảo im ắng, không có một bóng người, nơi này đồ gia dụng, bài trí thiên hướng mộc mạc, đơn sơ, lộ ra phong cách thời trung cổ, ở thời đại này có lẽ có thể nói là "vàng son lộng lẫy", nhưng ở trong mắt mấy người, gia đình nông thôn lạc hậu cũng xa hoa hơn so với cổ bảo.

"trong cổ bảo không có ai, nhân vật mấu chốt của mê án hẳn là chỉ mấy người chúng ta." thiên hạ quy hỏa nhanh chóng nhìn quanh một vòng, làm ra phán đoán.

sau khi xông vào cổ bảo, trương nguyên thanh tạm dừng, địch thái phía sau trầm giọng nói: "lầu hai, phòng thứ ba bên trái."

căn phòng kia là phòng trong bức tranh, chỗ cửa sổ có một cô gái trưởng thành xinh đẹp đứng.

trương nguyên thanh sải bước lao lên, dọc theo cầu thang bằng đá tới lầu hai, đẩy ra cửa căn phòng thứ ba bên trái hành lang.

một mùi máu tươi nồng nặc bay vào xoang mũi mọi người.

chỉ thấy bên cửa sổ hình vuông, một cái xác phụ nữ máu tươi đầm đìa nằm đó, cô mặc váy dài của nữ quý tộc thời trung cổ, tay áo dài mà hẹp, cổ áo cùng cổ tay áo được may viền hoa.

bụng của cô bị xé ra, máu tươi đầm đìa, nội tạng tựa như thiếu mất.

ngũ quan có mịn màng trắng nõn của phụ nữ phương đông, đồng thời có lập thể tinh xảo của chủng người phương tây!

chính là quan nhã!

cùng lúc đó, bên tai mọi người một lần nữa vang lên tiếng nhắc nhở:

"ting, mọi người thành công phát hiện người chết, bây giờ có thể cùng đưa ra một hung thủ. phương thức cùng đề cử: mỗi người đồng thời đọc ra tên của hắn."

trương nguyên thanh, anh gà đỏ và thiên hạ quy hỏa đồng loạt mắng tiếng "đệch", kỵ sĩ đơn truyền cũng theo một câu "fuck", triệu thành hoàng khóe miệng giật giật, nhưng chưa nói tục.

rất hiển nhiên, nhân vật của quan nhã là chủ nhân cổ bảo ya lance.

thám báo am hiểu suy luận, quan sát nhất, ra sân chính là "người chết", đây là nguyên nhân đám người trương nguyên thanh tâm tính bùng nổ!

hốc mắt tôn miểu miểu chợt hiện ra năng lượng tối đen dinh dính, thi triển kỹ năng phệ linh. vài giây sau, cô thu hồi kỹ năng, nói: "không có linh thể, cô ta hẳn là không phải quan nhã, là người công cụ bức tranh hiển hóa ra. quan nhã thật sự không biết ở nơi nào?"

"quan nhã hẳn là cũng ở trong bức tranh, nhưng cô ấy trạng thái thế nào thì không rõ, cũng không quan trọng, quan trọng là, cô ấy đã chết. nếu chúng ta không thể tìm ra hung thủ, thi thể nằm trên mặt đất sẽ biến thành cô ấy." trương nguyên thanh thấp giọng nói.

khi hai người nói chuyện với nhau, thiên hạ quy hỏa cùng địch thái đã ngồi xổm bên cạnh thi thể ya lance bắt đầu kiểm tra.

vài phút sau, địch thái nói: "người chết có hai chỗ vết thương trí mạng, một chỗ ở ngực, vật sắc bén đâm xuyên qua trái tim, căn cứ miệng vết thương đến xem, hẳn là một loại kiếm tương đối to bản, một chỗ khác là bụng, lá lách, thận, gan của cô ấy đều bị ăn mất, nhưng tôi cho rằng, điều sau mới là nguyên nhân tử vong của cô ấy."

trương nguyên thanh vừa chen hắn ra quan sát thi thể, vừa hỏi: "vì cái gì?"

không đợi địch thái giải thích, thiên hạ quy hỏa giành trước nói: "bởi vì máu ở ngực quá ít, càng giống sau khi chết bị vật sắc đâm thủng trái tim. mặt khác tôi bổ sung một điểm, máu ở ngực màu sắc không đúng, như là từng bị nước pha loãng."

trương nguyên thanh đã kiểm tra xong thi thể, "ừm" một tiếng, đồng ý với ý kiến của thiên hạ quy hỏa!

tôn miểu miểu nói: "nguyên nhân cái chết là bụng bị mổ ra, nội tạng bị gặm ăn, vậy sẽ là ai trong chúng ta làm?"

mọi người đều nhìn về phía anh gà đỏ!

"mấy người nhìn tôi làm gì?" anh gà đỏ vẻ mặt mờ mịt.

triệu thành hoàng thản nhiên nói: “anh là hậu duệ bigfoot, bigfoot thích ăn nội tạng nhân loại!”

anh gà đỏ lúc này mới phản ứng lại, chợt vỗ tay hoan nghênh, cười ha ha: “phá án rồi phá án rồi, hung thủ chính là tôi, rất đơn giản mà! mọi người cùng nhau đọc ra tên của tôi, chờ chút, tôi nhìn chút, tôi tên là gì nhỉ, ồ, monroe!”

mọi người đều trầm mặc nhìn hắn.

“lại làm sao vậy?” anh gà đỏ mờ mịt nói.

“anh cảm thấy sẽ đơn giản như vậy sao?” địch thái cười mỉm nói: “tinh tướng thuật không phải biểu hiện ra mọi người sẽ có nguy cơ sinh tử sao? anh là hung thủ, trực tiếp phá án, nguy cơ ở nơi nào?”

trương nguyên thanh gật gật đầu, nói: “trên thi thể còn có rất nhiều điểm đáng ngờ, ví dụ như vết thương trí mạng ở ngực, lại ví dụ như căn phòng bài trí quá chỉnh tề, hiện trường căn bản không có dấu vết giãy giụa cùng chiến đấu. chủ nhân cổ bảo cho dù là người thường, gặp dã thú ăn thịt người, cũng nên giãy giụa chứ, sẽ thử chạy trốn chứ?”

“nhưng hiện trường quá sạch sẽ, tường, giường cùng khung cửa sổ đều không có vết máu, trên mặt đất cũng không có dấu vết tứ chi giãy giụa tạo thành, tôi cho rằng chủ nhân cổ bảo ya lance là ở trong hôn mê, hoặc là dưới tình huống bị khống chế, chịu khổ cắn nuốt.”

chương 2444: vu nữ (1)

“đương nhiên, cho dù là như vậy, hung thủ vẫn như cũ là monroe. có lẽ hung thủ chính là hắn, hung thủ không có khả năng nhất, vừa vặn chính là hung thủ, nhưng bây giờ đã nhận định monroe là hung thủ, quá võ đoán rồi, chúng ta chỉ có một lần cơ hội, nếu sai lầm, quan nhã nhất định phải chết.”

“đề nghị của tôi là, mọi người tìm kiếm cổ bảo một lần, có lẽ sẽ có đầu mối mới.”

trương nguyên thanh, địch thái cùng thiên hạ quy hỏa đã kiểm tra thi thể, bắt đầu lục tung tìm kiếm manh mối có giá trị.

tôn miểu miểu và triệu thành hoàng thì tiếp tục quan sát thi thể, ý đồ tìm được manh mối các đồng bạn bỏ sót.

thiên hạ quy hỏa mở tủ quần áo, mang từng chiếc váy xếp lớp hoa lệ đặt tới bên ngoài, mang từng đồng bạc giấu ở trong hộp gỗ lấy ra, cẩn thận đánh giá từng món trang sức.

địch thái thì ở trên giường tìm kiếm, nhìn kỹ cùng khẽ hít ngửi.

anh gà đỏ không sở trường việc tinh tế đứng ở bên giường, nhìn kỵ sĩ đơn truyền chổng mông ở trên giường hết nhìn đông tới nhìn tây, thỉnh thoảng khẽ hít ngửi, tò mò hỏi: “cậu đang làm gì thế?”

địch thái nâng mắt nhìn hắn một cái: “tôi đang tìm chứng cứ anh hiếp giết chủ nhân cổ bảo.”

“gì?” anh gà đỏ ngẩn ra.

“bigfoot thích gian dâm phụ nữ, nếu có thể phát hiện chủ nhân cổ bảo có dấu hiệu bị xâm phạm, chúng ta liền có thể khóa mục tiêu hung thủ chính là monroe, ồ không, là anh gà đỏ.” địch thái nói.

“lúc cậu kiểm tra thi thể, sao không nghĩ tới?” anh gà đỏ cảm thấy hắn nói có lý.

“tôi là một kỵ sĩ chính trực, như vậy sẽ xác thực mạo phạm ya lance, tuy cô ấy đã là một thi thể.” khi nói chuyện, địch thái từ trên gối đầu kẹp lên một sợi tóc dài, “xem ra ya lance không bị xâm phạm.”

anh gà đỏ không hiểu liền hỏi: “vì sao?”

“bởi vì ga giường chưa thay mới, cũng không có dấu vết xâm phạm, mà quanh thi thể không có dấu vết giãy giụa. ngài đồng của chúng ta đã từng phân tích, người chết là ở trong hôn mê bị cắn nuốt.” địch thái siêng năng giải thích, một bộ dáng thích lên mặt dạy đời.

bình thường người như vậy đều thích hiển thánh trước mặt người ta.

anh gà đỏ bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt tiếc nuối, oán hận nói: “đáng giận, thì ra tôi không phải hung thủ, vậy thì khó rồi.”

“tôi chưa nói hiềm nghi của anh rửa sạch, anh là có huyết thống bigfoot, nhưng anh chỉ là tạp chủng, có lẽ monroe không thích phụ nữ, chỉ thích móc nội tạng phụ nữ để ăn thì sao?” địch thái cười mỉm nói.

anh gà đỏ cảm giác hắn đang mắng người, nhưng lại không thể phản bác.

lúc này, tiếng của trương nguyên thanh hấp dẫn mọi người: “qua đây xem chút, nơi này có một phần bút ký.”

anh gà đỏ, địch thái bên giường, tôn miểu miểu cùng triệu thành hoàng bên cửa sổ, còn có thiên hạ quy hỏa tìm kiếm tủ quần áo, đều gác lại công việc trong tay, lao tới bên bàn.

bàn rất sạch sẽ, bày một lọ mực than, một cây bút lông chim, cùng với mấy cuộn giấy sợi đay cùng bông sau pha loãng chế thành, chúng nó vốn dùng dây thừng buộc lại, lúc này đã bị trương nguyên thanh cởi bỏ.

thời đại này còn chưa có sách.

các đội viên rầm rầm lao tới phía sau trương nguyên thanh, vây xem sách vở đơn sơ trong tay hắn.

trên tờ giấy viết có một ít chữ cái viết ngoáy:

“đổng là một người đàn ông tràn ngập sức quyến rũ, tôi ở trên người hắn đã tìm được an ủi tình cảm cùng niềm vui thân thể. tôi vốn định giữ hắn lại, để hắn trở thành nam chủ nhân của cổ bảo, nhưng hắn đã sinh ra sự tò mò mãnh liệt đối với cấm kỵ của gia tộc lance, loại tò mò này sẽ làm gia tộc của tôi hóa thành tro bụi. tôi không có lựa chọn, chỉ có thể trục xuất hắn.”

anh gà đỏ không ngại học hỏi kẻ dưới: “bên trên viết là cái gì?”

địch thái cười hề hề nói: “viết niềm vui thân thể cùng tình cảm an ủi!”

triệu thành hoàng trầm giọng nói: “nhân vật đổng của cú mang, là người tình của chủ nhân cổ bảo.”

hắn mang nội dung trên tờ giấy phiên dịch cho anh gà đỏ.

“cho nên, cậu mới là hung thủ, phải không? cậu vì đạt được cấm kỵ của gia tộc lance, đã giết chết chủ nhân của cổ bảo.”

anh gà đỏ bừng tỉnh đại ngộ.

nhưng không có ai quan tâm hắn, trương nguyên thanh buông tờ giấy trong tay xuống, cầm lấy một phần khác triển lãm cho mọi người: "đến mỗi đêm khuya, tôi đều sẽ nghe thấy trong lòng đất lâu đài truyền đến tiếng mèo kêu, cô ta càng ngày càng sinh động rồi. lạy chúa, tôi nên làm cái gì bây giờ, gia tộc chúng tôi đã mất đi ma pháp. thượng đế ơi, tôi hướng ngài cầu nguyện, cứu gia tộc của tôi đi."

trương nguyên thanh nói: "chỉ tin tức hai tờ giấy này ghi lại có giá trị, cái khác không cần xem, là sổ sách phương diện chi tiêu cùng thu nhập của lâu đài."

địch thái sờ sờ cằm: "chải lại kịch tình một phen, kết hợp tin tức nhân vật cú mang trước đó lộ ra, ừm… tổ tiên gia tộc lance tinh thông ma pháp, phong ấn 'nàng' ở trong lòng đất lâu đài, 'nàng' là cấm kỵ của gia tộc, không lâu trước đó phong ấn buông lỏng, ya lance mỗi đêm đều sẽ nghe thấy mèo kêu, mèo kêu hẳn là tượng trưng 'nàng' sống lại. gia tộc lance truyền thừa ma pháp đoạn tuyệt, bởi vậy ya lance chỉ có thể xin giúp đỡ của người tình cũ đổng pháp sư, tuy đổng pháp sư từng mơ ước cấm kỵ phong ấn ở trong lòng đất lâu đài."

chương 2445: vu nữ (2)

"tôi cũng không ngờ lại là quan hệ người tình." trương nguyên thanh nhìn về phía tôn miểu miểu: "oa nộn điệp?"

tôn miểu miểu: "cút!"

- giải thích từ "oa nộn điệp" là một từ thông dụng trên internet, có thể hiểu là cách đọc nhanh của "ta là cha của con". hết giải thích.

triệu thành hoàng nhíu mày: "bây giờ chủ nhân cổ bạo chịu khổ sát hại, có phải ý nghĩa 'nàng' trong lòng đất lâu đài đã đi ra hay không? nếu như vậy, hung thủ giết chết chủ nhân cổ bảo, hẳn là 'nàng' mới đúng."

"nếu là như vậy, chúng ta kế tiếp phải tìm được tên của 'nàng', sau đó cùng nhau đọc ra, liền có thể vượt ải."

trương nguyên thanh nói: “vậy thì đi kịch tình đi, tìm một chút trong lòng đất lâu đài, xem rốt cuộc có cái gì. dù sao kỹ năng, ô vật phẩm của mọi người đều không bị phong ấn, cho dù gặp quái vật, cũng có sức chiến một trận.”

“ài, quan nhã bị kịch tình giết, lạc địa thành hạp, tra án chỉ có thể do chúng ta tự mình đến.”

đề nghị của hắn đạt được các đồng đội tán thành, đoàn người rời khỏi phòng của chủ nhân cổ bảo, dọc theo bậc đá đi xuống, trở lại lầu một, sau đó ở cuối hành lang bên trái đã tìm được một cánh cửa gỗ bọc sắt lá.

khóa của cửa sắt lá bị cạy mở.

trương nguyên thanh đưa tay nhẹ nhàng đẩy, cửa sắt lá “két” mở rộng, phía sau cửa là một mảng tối tăm, bậc thang đá hoa cương mài đi xuống kéo dài tới trong bóng đêm. không khí trong sự ẩm ướt lộ ra mục nát ùa vào xoang mũi hắn.

“tôi dùng oán linh dò đường một chút.” tôn miểu miểu nói.

đợi các đồng đội gật đầu, cô phun ra một linh phó cảnh giới siêu phàm mặc váy vải dơ bẩn, điều khiển nó bay vào tầng hầm ngầm.

khoảng mười phút sau, tôn miểu miểu thấp giọng nói: “phía dưới không có nguy hiểm, quả thật là nơi phong ấn.”

nghe vậy, anh gà đỏ chen mọi người ra, lòng bàn tay nâng lên một quả cầu lửa như bóng rổ, dẫn đầu dọc theo thềm đá tiến vào tầng hầm ngầm. quả cầu lửa thiêu đốt, hào quang màu vỏ quất lan ra ở trên bức tường tảng đá xây thành, giống như ánh nước chớp lên. tiếng bước chân của mọi người quanh quẩn ở trong tầng hầm ngầm yên tĩnh, không đến ba phút đã bước xong cầu thang đá, tới tầng hầm ngầm của cổ bảo. tầng hầm ngầm của cổ bảo rất nhiều năm chưa từng có người đặt chân, góc tường kết mạng nhện, gạch đá trải trên mặt đất giăng kín vết bùn bất quy tắc, đây là tro bụi sau khi tích lũy, bị hơi ẩm trong không khí thấm vào hình thành dấu vết.

diện tích tầng hầm ngầm cực lớn, quả cầu lửa như bóng rổ không đủ để chiếu sáng. anh gà đỏ nâng hai tay lên, ngưng tụ ra quả cầu lửa lớn đường kính 1 mét, lúc này mới chiếu sáng lên toàn bộ tầng hầm ngầm.

tầng hầm ngầm chỉnh thể trống trải, ở giữa bày một cái quan tài đá, quan tài đá nằm ở trên một trận pháp hình tròn, trận pháp hình tròn là vô số ngôi sao sáu cánh lớn nhỏ đan vào nhau.

lúc này, nắp quan tài đá đã bị xốc lên, đặt ngang ở một bên.

phù văn runes?

trương nguyên thanh liếc một cái liền nhìn ra trận pháp hình tròn cực kỳ tương tự với trận pháp hồng y giám mục vẽ trong phó bản tàu du lịch kinh hoàng, hắn là có cùng nguồn gốc.

địch thái mượn ánh lửa, đánh giá trận pháp hình tròn trên mặt đất, nhíu mày nói: "ma pháp đen, biến chủng của phù văn runes. tôi hiểu rồi, gia tộc lance là gia tộc vu nữ, ngọn nguồn của ma pháp đen là phù văn runes. so sánh với ma pháp runes thuần khiết, ma pháp đen càng thêm âm độc tàn nhẫn, hơn nữa bởi vì không chính tông, người tu hành chỉ có thể là nữ, cho nên thời trung cổ xuất hiện rất nhiều gia tộc vu nữ."

tôn miểu miểu chỉ vào quan tài đá, nói: "trong quan tài có cái gì."

mọi người tới gần, mượn ánh lửa nhìn về phía trong quan tài đá, chỉ thấy trong quan tài đá có một con mèo lột da nằm đó, máu thịt màu đỏ non nhìn ghê người, con ngươi dựng thẳng màu hổ phách trợn lên, cực kỳ khủng bố.

"mèo? quan nhã từng viết ở trên giấy, cô ấy mỗi ngày đều nghe được mèo kêu, chính là con này? nhưng nó chết như thế nào?" anh gà đỏ nghi hoặc nói, hắn đã quên tên của chủ nhân cổ bảo, tên người nước ngoài, nhìn mấy lần cũng không nhớ được.

tất cả mọi người đều không đáp được, nhất thời không nói gì, đều nhìn về phía kỵ sĩ đơn truyền của giáo đình.

ánh mắt địch thái nhìn quét một vòng, xoay ngược lại nắp quan tài, trong ánh lửa nhảy lên, hắn thấy mặt chính nắp quan tài dùng máu tươi vẽ chú văn vặn vẹo cổ quái.

kỵ sĩ đơn truyền nhất thời lộ ra vẻ mặt giật mình, nói: "mèo là bị hiến tế."

hắn chỉ vào chú văn mặt chính của nắp quan tài, "đây là một loại ma pháp hiến tế, chuyên dùng để triệu hồi, hồi sinh tà vật. ở trong ma pháp đen, mèo là tượng trưng đêm tối, máu tươi là tài liệu giàu lực lượng âm tính, đối với vu nữ tu hành ma pháp đen mà nói, mèo đã là thuốc bổ, lại là vật dẫn rất tốt của ma pháp đen, ở thời trung cổ, vu nữ đều thích nuôi con mèo, chuẩn bị cho mọi tình huống."

chương 2446: vu nữ (3)

"cho nên 'nàng' quả nhiên đã đi ra." trương nguyên thanh gật gật đầu, "phong ấn trong quan tài hẳn cũng là một vu nữ, vu nữ có ân oán với gia tộc lance."

vừa dứt lời, bên tai mọi người truyền đến tiếng nhắc nhở:

"thành công cởi bỏ bí mật cấm kỵ của gia tộc lance, các ngươi đã đưa tới 'nàng' chú ý, nàng cách mỗi nửa giờ phát động một lần kỹ năng, khiến cổ bảo tiến vào đêm tối, nàng sẽ ở ban đêm ngẫu nhiên giết chết một thành viên, mời ở trong ba giờ tìm ra hung thủ. "

"ghi chú 1: lúc đêm tối cấm đoán sử dụng kỹ năng, đạo cụ."

"ghi chú 2: ở dưới lực lượng của nàng ảnh hưởng, thời gian điểm có tác dụng trở thành phế, ngài có thể lựa chọn sử dụng điểm, hoặc không sử dụng điểm. "

"tôi đã biết không đơn giản như vậy…" trong lòng trương nguyên thanh có một vạn con thảo nê mã chạy băng băng qua.

- giải thích từ "vạn thảo nê mã" nghĩ là tiếng lóng chửi bậy, tương đương với "đờ-cờ-mờ". hết giải thích.

"càng lúc càng thú vị, càng lúc càng thú vị." trong lòng địch thái cũng lướt qua một vạn câu "fuck".

độ khó tăng vọt!

"nửa giờ, chúng ta còn có nửa giờ." thiên hạ quy hỏa tốc độ nói rất nhanh: "manh mối trong tay chúng ta còn chưa đủ, phải nắm chặt thời gian."

"không có nửa giờ nữa." trương nguyên thanh lắc đầu: "còn nhớ quy tắc lúc chúng ta tiến vào nhìn thấy không, độ dài thời

gian của bức tranh chỉ có ba giờ, quan nhã đã chết, chúng ta tổng cộng sáu người, nếu nửa giờ một lần đêm tối, vừa lúc một người một đao. thời gian kết thúc, cho nên, nên từ lúc vào phó bản bắt đầu tính thời gian."

"chỉ có mười phút nữa." triệu thành hoàng khẽ biến sắc, thần dạ du rất mẫn cảm đối với thời gian.

từ khi đạt được nhân vật bắt đầu tính, bọn họ đã ở lại trong bức tranh hai mươi phút.

anh gà đỏ vừa nghe liền nóng lên: "làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, chúng ta còn chưa tra ra hung thủ là ai, mười phút căn bản không đủ, quả nhiên vẫn là phó bản chiến đấu tốt nhất, nếu không đánh cược một chút, mọi người cùng nhau đọc tên của tôi."

"gấp cái gì." càng là phó bản yêu cầu cao độ, trương nguyên thanh càng bình tĩnh, "nửa giờ chết một người, chúng ta có sáu người, có thể chết năm lần, chỉ cần người cuối cùng kia thành công phá án, chúng ta liền có thể sống."

hắn giọng điệu bình tĩnh, vẻ mặt trấn định cảm nhiễm mọi người.

"nhưng chúng ta ngay cả phương hướng điều tra cũng không có." tôn miểu miểu nhíu mày.

trương nguyên thanh nói: "phương hướng điều tra, tiếng nhắc nhở đã nói cho chúng ta biết, tích phân là mấu chốt của vụ án này, quy tắc mặt ngoài nói cho chúng ta biết sớm sử dụng điểm, tiếng nhắc nhở lại cường điệu điểm một lần."

"sử dụng điểm như thế nào?" tôn miểu miểu hỏi.

"không biết!" trương nguyên thanh nâng bước đi về phía bậc đá: "lên trên trước."

lần này bọn họ chưa đi bậc thang, mà là nhảy lên một cái liền nhảy tới đầu cầu thang, quay về cổ bảo, ngựa không dừng vó chạy tới lầu hai.

mọi người không vào phòng ya lance nữa, ăn ý phân công nhau hành động, điều tra căn phòng khác.

lầu hai cả thảy có bảy tám phòng.

anh gà đỏ đạp một cước về phía gian phòng đầu tiên bên trái, thế mà chưa đạp tung ra được.

trên cánh cửa gỗ đơn sơ đầu tiên treo một cái khóa sắt loang lổ vết gỉ, nhìn như yếu ớt, thực ra không thể phá vỡ.

anh gà đỏ cầm khóa đồng, vài giây sau, phát hiện có tin tức vật phẩm bắn ra.

“đổng pháp sư, đây là phòng của cậu, cần dùng điểm mới có thể mở được.”

các đội viên chen chúc mà đến, tụ tại ở trước cánh cửa gỗ đơn sơ kia. trương nguyên thanh cầm khóa đồng, đọc lấy tin tức vật phẩm

“tên: khóa cửa bình thường”

“loại hình: chế phẩm kim loại”

“công năng: phòng trộm”

“giới thiệu: khóa cửa phòng pháp sư, nó bị thi triển cấm chế, cần chủ nhân tự mình mở ra.”

“ghi chú: mở ra cái khóa này cần mười điểm tích lũy.”

trương nguyên thanh thấy trong tầm nhìn xuất hiện một khung đối thoại: “trả 10 điểm tích lũy hay không.”

“trả!” hắn không chút do dự lựa chọn mở cửa.

khóa sắt loang lổ vết gỉ theo tiếng mà bắn ra.

cũng chính là lúc này, mọi người nghe được một tiếng mèo kêu thê lương bén nhọn, ngay sau đó, ánh sáng trong cổ bảo nhanh chóng chuyển sang tối tăm, đêm tối buông xuống.

bóng tối thâm trầm buông xuống cổ bảo, tước đoạt tầm nhìn của mọi người. trương nguyên thanh kinh ngạc phát hiện, thiên phú có thể nhìn xuyên bóng tối của thần dạ du, ở lúc này mất đi tác dụng, trước mắt một mảng tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy.

“đêm tối” không phải đêm tối trên ý nghĩa thường quy, là một loại phong ấn có tính cưỡng chế, phong ấn toàn bộ kỹ năng, bao gồm bị động.

hắn theo bản năng dựa lưng vào bức tường, bày ra tư thế phòng ngự, đồng thời mở ra ô vật phẩm… mới nhớ tới giao diện ô vật phẩm cùng thuộc tính bị hạn chế, không thể mở ra.

“vậy chỉ có thể đọ nhân phẩm, chết không phải ta, chết không phải ta…” hắn ở trong lòng lẩm bẩm, chỉ thiếu nói thượng đế phù hộ, phật tổ phù hộ.

chương 2447: ba người hiềm nghi (1)

không phải trương nguyên thanh sợ chết, mà là hắn cảm thấy chỉ có mình còn sống, mới có thể bảo đảm phá án, người khác hắn đều không tin nổi.

trong bóng đêm không có động tĩnh, thời gian lặng yên trôi qua, hai ba phút sau, màn đêm rút lui, ánh sáng ùa vào, tầm nhìn từ tối đen biến thành rõ ràng, sau đó là trời sáng.

“ai đã chết?” trương nguyên thanh nhanh chóng nhìn quanh.

tôn miểu miểu, triệu thành hoàng, địch thái, thiên hạ quy hỏa… khuôn mặt của đồng đội lần lượt chiếu vào mi mắt hắn, cuối cùng, ánh mắt hắn đặt trên sàn.

anh gà đỏ nằm thẳng tắp ở trên mặt đất, cả người cứng ngắc, chết ở ban đêm.

người chết là anh gà đỏ? vạn hạnh trong bất hạnh… tảng đá lớn trong lòng trương nguyên thanh hạ xuống, không những không bi thương, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

lúc này, đám người địch thái cũng phát hiện anh gà đỏ ngã xuống trong bóng đêm, đều lộ ra vẻ mặt may mắn “vẫn ổn vẫn ổn”.

hy sinh là anh gà đỏ, tương đương không ai chết, tổn thất bằng 0.

địch thái bước nhanh tới gần, ngồi xổm xuống kiểm tra một phen, phát hiện trên người anh gà đỏ không có vết thương, vẻ mặt an tường, một bộ dáng chết cũng không tiếc.

“vẫn ổn, người chết không ảnh hưởng đại cục!” kỵ sĩ đơn truyền thở phào trước, sau đó sắc mặt trở nên ngưng trọng: “tôi cảm thấy hung thủ giết chết chủ nhân cổ bảo không phải

vu nữ, bởi vì thủ pháp giết người của vu nữ là tử vong mang tính cưỡng chế, trên thân chủ nhân cổ bảo thì có hai chỗ vết thương trí mạng.”

“chưa chắc!” thiên hạ quy hỏa dẫn đầu phản đối: “ya lance là ở sau khi hôn mê hoặc chết bị nuốt ăn nội tạng, nếu cô ấy trước đó chết bởi vu nữ trả thù, có phải liền hợp lý hay không.”

hai người nhìn nhau, địch thái nhíu mày, nhìn về phía trương nguyên thanh: “cậu thấy thế nào?”

“từ tình huống trước mắt mà nói, phương hướng điều tra có hai cái, một, vu nữ là hung thủ, nhiệm vụ chính của chúng ta là tìm được tên thật của cô ta. hai, hung thủ ở trong chúng ta, sự tồn tại của vu nữ là một sự uy hiếp thật lớn, gia tăng độ khó phá án, nhưng không phải hung thủ.”

trương nguyên thanh logic rõ ràng, chỉ chỉ cánh cửa mở rộng, nói: “cửa của đổng pháp sư, chỉ có nhân vật này mới có thể mở ra, cũng chính là nói, phòng của anh gà đỏ, chúng ta đã vĩnh viễn không mở được, bộ phận manh mối kia thuộc về hắn đã vĩnh viễn mất đi.”

“bây giờ quan trọng nhất không phải thảo luận hung thủ là ai, mà là dùng hết điểm tích lũy trong tay, tận khả năng thu hoạch manh mối cho đoàn đội.”

nói xong, hắn đẩy ra cửa phòng đổng pháp sư: “trước xem xem bên trong có manh mối gì.”

các đội viên theo hắn tiến vào phòng, bàn, giường trong phòng lộ ra nét đơn sơ chỉ thời trung cổ có, sau một phen tìm kiếm, bọn họ ở trong phòng tìm được một cái hộp gỗ màu đen; một phong thư ya lance viết cho đổng pháp sư; một tấm da dê vẽ chú văn phức tạp.

nội dung thư nhất trí với tin tức nhân vật trương nguyên thanh, là một phong thư xin giúp đỡ.

trương nguyên thanh nhìn chằm chằm tấm da dê, lông mày chậm rãi nhíu lại: “tựa như là một loại trận pháp luyện chế linh phó linh triện, không giống với linh triện truyền thống, hẳn là trận đồ người tu hành cổ đại căn cứ linh triện sáng tạo… tôi tựa như đã hiểu vì sao đổng pháp sư mơ ước vu nữ kia gia tộc

lance phong ấn kia. linh cảm của vu nữ rất cao, lại là thể chất cực âm, là cực phẩm linh phó trời sinh.”

địch thái đánh giá cao thấp hắn: “cậu lại không phải thần dạ du, làm sao cậu biết đây là trận đồ linh triện!”

trương nguyên thanh mặt không đổi sắc: “tri thức là có thể học, kiến thức là có thể tích lũy.”

nói xong, hắn giao tấm da dê cho tôn miểu miểu, một bộ tư thái để nhân sĩ chuyên nghiệp đánh giá.

“quả thật là trận đồ linh triện diễn sinh.” tôn miểu miểu làm bộ làm tịch đưa ra giám định.

trương nguyên thanh không muốn tiếp tục dây dưa ở trên trận đồ, mở ra hộp gỗ, trong hộp gỗ có một cây bút băng điêu khắc, mà căn cứ gác bút được khảm đáy hộp gỗ đến xem, trong hộp vốn nên có hai cây bút băng.

một cây bút trong đó không cánh mà bay.

lúc này, bên tai trương nguyên thanh vang lên tiếng nhắc nhở:

“ting! kỹ năng thuộc về riêng nhân vật của ngài kích hoạt!”

“lên đồng viết chữ: có thể bói toán, sử dụng một lần cần 60 điểm tích lũy, không thể công khai.”

kỹ năng thuộc về riêng nhân vật… trương nguyên thanh lập tức nhớ tới tin tức nhân vật của đổng pháp sư, là một vị pháp sư am hiểu lên đồng viết chữ. mặt khác, hắn trước đó còn cảm giác kỳ quái, sau tin tức nhân vật đổng pháp sư có một ghi chú: có thể công khai!

đã có cái có thể công khai, vậy nhất định có “không thể công khai”, quả nhiên, suy đoán ứng nghiệm.

“ồ, một cây bút điêu khắc băng…” tôn miểu miểu ghé tới, “có thuộc tính vật phẩm không?”

trương nguyên thanh cầm bút lên, chờ đợi vài giây, lắc đầu nói: “không có tin tức vật phẩm.”

chương 2448: ba người hiềm nghi (2)

“tôi xem một chút.” tôn miểu miểu tiếp nhận cây bút, vài giây sau, có chút nhụt chí đặt bút trở lại hộp: “quả nhiên không có tin tức, vậy cây bút này có tác dụng gì? phòng của cậu một chút manh mối cũng không có.”

địch thái ở bên ánh mắt đột nhiên sắc bén: “ai nói không có manh mối, một cây bút khác đâu?”

thiên hạ quy hỏa chợt tỉnh ngộ lại, giọng điệu dồn dập: “còn nhớ vết thương trí mạng ở ngực chủ nhân cổ bảo không, tôi lúc ấy từng nói, màu sắc của máu không đúng, tựa như từng bị nước pha loãng.”

tôn miểu miểu và triệu thành hoàng nháy mắt phản ứng lại.

“hung thủ là đổng pháp sư?”

tôn miểu miểu đánh giá trương nguyên thanh, suy luận nói: “vết thương ở ngực chủ nhân cổ bảo là bút băng tạo thành, cái bút đó đã hòa tan, cho nên máu ở ngực mới như là từng bị pha loãng.”

triệu thành hoàng “ừm” một tiếng: “chủ nhân cổ bảo từng viết ở trong bút ký, đổng pháp sư mơ ước cấm kỵ của gia tộc lance, hắn là có động cơ hành hung.”

mọi người nhìn về phía trương nguyên thanh.

không thể phản bác… trương nguyên thanh cẩn thận suy nghĩ một lát, phát hiện đổng pháp sư quả thật có động cơ, cũng có năng lực, hơn nữa vật chứng cũng có.

cái chết của ya lance, rất khó nói không có liên quan với đổng pháp sư.

lúc này, địch thái nói: “nhưng miệng vết thương ở ngực người chết càng giống vật sắc như đại kiếm tạo thành, băng bút chế tạo không ra như vậy miệng vết thương.”

cảm giác hưng phấn của thiên hạ quy hỏa hơi hạ xuống, nhớ lại một phen, gật đầu nói: “quả thật là như thế, vết thương ở ngực người chết là hai loại vũ khí tạo thành, bây giờ bút băng đã tìm được, trong phòng đổng pháp sư không có đại kiếm, cũng chính là nói, còn có một người hiềm nghi.”

“phạm vi hung thủ thu nhỏ, cũng coi như chuyện tốt.” trương nguyên thanh đặt bút băng lại trong hộp, nói: “monroe thích ăn

nội tạng, đổng pháp sư mơ ước cấm kỵ của gia tộc lance, chỉ cần lại tìm được chủ nhân của đại kiếm, ba người hành hung đã góp đủ, từ trong ba người suy luận hung thủ, chung quy đơn giản hơn so với tìm trong sáu người."

hắn chưa nói chuyện lên đồng viết chữ, bởi vì cái này là tình báo không thể công khai.

loại tin tức cảnh cáo rõ ràng bạn "không thể công khai" này, tốt nhất nuốt ở trong bụng ai cũng không nói, ngay cả ám chỉ cũng đừng có, trong phó bản yêu cầu cao độ, tuyệt đối không thể tự cho là thông minh, bởi vì không có tỷ lệ chấp nhận sai lầm.

trương nguyên thanh đã mang "cổ bảo mê án" coi là phó bản đối đãi.

"đáng tiếc anh gà đỏ đã chết, phòng của hắn chúng ta vĩnh viễn đều không thể nào vào được."

tôn miểu miểu nhíu mày nói: "thiếu manh mối một người hiềm nghi, không biết có thể ảnh hưởng suy luận ra hung thủ cuối cùng hay không."

"trước tìm được phòng của mọi người, thu thập hết manh mối, không thể xuất hiện tình huống hỏa sư ngu xuẩn như vậy nữa." địch thái chỉ huy mọi người nhanh chóng hành động.

mọi người chạy ra khỏi phòng, địch thái dẫn đầu tìm được phòng mình, tiêu phí mười điểm tích lũy mở cửa, sau đó gọi đồng đội: "phòng của tôi mở rồi."

đám người trương nguyên thanh đồng loạt chạy qua, tiến vào phòng của bác sĩ gia đình daniel.

bước qua lối đi, ánh mắt đảo qua, mọi người lập tức bị một thanh trường kiếm chữ thập đứng ở bên tường hấp dẫn.

thanh kiếm đó bề rộng chừng 10 xăng-ti-mét, cao 1,5 mét, chuôi kiếm chữ thập là chế tạo hoàn toàn từ bạc.

"a…"

địch thái sờ sờ mũi, "cho nên tôi là người hiềm nghi cuối cùng kia? vì sao trong phòng bác sĩ gia đình sẽ có một thanh đại kiếm."

hắn đi đến bên tường, cầm lên thanh đại kiếm kia, ngay sau đó, vẻ mặt địch thái sững sờ, theo bản năng quay đầu nhìn về phía trương nguyên thanh.

ánh mắt hai người giao tiếp, ai cũng chưa nói chuyện, nhưng đã hiểu trong lòng mà không nói ra.

địch thái thu hồi ánh mắt, giọng điệu không thấy khác thường nói: "thanh kiếm này sao không có tin tức vật phẩm?"

tôn miểu miểu, triệu thành hoàng và thiên hạ quy hỏa đều đụng vào trường kiếm chữ thập, quả thật không có tin tức vật phẩm, giống với bút băng của đổng pháp sư.

thiên hạ quy hỏa trầm ngâm nói: "kiếm và bút giống nhau, đều là làm vật chứng mà tồn tại."

"nhưng bác sĩ gia đình daniel cùng chủ nhân cổ bảo có ân oán gì? vì sao phải giết cô ấy?"

không biết kỹ năng của nhân vật địch thái là cái gì, trương nguyên thanh yên lặng nghĩ. ánh mắt hắn đặt ở trên bàn bên cửa sổ, nói: "trên bàn có lẽ có manh mối."

mặt bàn của đổng pháp sư trống trơn, nhưng mặt bàn của bác sĩ gia đình daniel chồng chất không ít giấy chế tác từ sợi đay cùng bông, trong đó thậm chí có mấy tấm da dê quý giá.

rất nhanh, mọi người ở trong tờ giấy tìm được một bức thư: "ngài daniel tôn kính, tôi là quản gia pitt của lâu đài lance, phụ cận lâu đài xuất hiện người sói, đến mỗi đêm trăng tròn, chúng tôi đều sẽ nghe thấy người sói tru lên, buổi sáng hôm sau, trong lâu đài sẽ có người hầu bị ăn mất."

"chúng tôi khóa cứng cửa sổ, nhưng vẫn như cũ không thể ngăn cản người sói. tôi hoài nghi người sói trà trộn trong lâu đài, bởi vì cửa sổ chưa bị phá hư. nghe nói ngài là thợ săn tiền thưởng nổi tiếng phụ cận, từng là kỵ sĩ giáo đình, tôi muốn mời ngài trợ giúp lâu đài diệt trừ người sói, gia tộc lance sẽ cho ngài tiền thưởng rất hậu hĩnh."

chương 2449: phù kê (1)

phong thư này lộ ra rất nhiều tin tức có giá trị.

“tôi mặt ngoài là bác sĩ gia đình, thật ra là thợ săn tiền thưởng âm thầm tìm sói…” địch thái trầm ngâm vài giây, mắt sáng rực lên: “tôi hiểu rồi! ăn mất nội tạng chủ nhân cổ bảo không phải bigfoot hỏa sư, là người sói trốn ở trong lâu đài. tôi từng kiểm tra giường chủ nhân cổ bảo, khó trách cô ấy không có dấu vết bị xâm phạm, bởi vì giết cô ấy không phải bigfoot, mà là người sói.”

mạch suy nghĩ của hắn càng ngày lúc càng rõ ràng: “đêm đó chủ nhân cổ bảo tử vong là đêm trăng tròn, người sói nhằm vào cô ấy, cũng ở đêm đó, đổng pháp sư mơ ước cấm kỵ của gia tộc lance cũng nhằm vào cô ấy. đổng pháp sư trước dùng bút băng đâm chết chủ nhân cổ bảo, mùi máu tươi dẫn tới người sói, người sói ăn mất nội tạng của cô ấy…”

“vậy tôi vì sao phải đâm cô ấy một kiếm chứ, không có đạo lý nha… ngộ thương? tôi ở buổi tối hôm đó giao đấu với người sói, trong chiến đấu ngộ thương chủ nhân cổ bảo?”

“không đúng không đúng, hiện trường tử vong không có dấu vết chiến đấu, lúc người sói cắn nuốt nội tạng cô ấy, là an tâm hưởng dụng bữa tối.”

mạch suy nghĩ vừa rõ ràng lên của địch thái lập tức hỗn loạn.

ba người bọn thiên hạ quy hỏa cũng nhíu mày.

hướng đi của sự kiện thật ra rõ ràng, nhưng rất nhiều chi tiết không thể tự bào chữa.

người sói ăn cô ấy, người tình giết cô ấy, thợ săn tiền thưởng đâm cô ấy, ai mới là hung thủ thật sự?

còn cần càng nhiều manh mối hơn phụ trợ suy luận.

trương nguyên thanh vừa suy tư, vừa nói: “ít nhất hiềm nghi của monroe có thể bài trừ, sau đó, trong sáu người, miểu miểu là con gái của tôi, anh gà đỏ là bigfoot, ngài kỵ sĩ là thợ săn tiền thưởng, tôi là pháp sư phương đông… người sói là ai?”

hắn nhìn về phía triệu thành hoàng cùng thiên hạ quy hỏa: “trong các người có một là người sói.”

tiểu triệu cùng sỉ nhục của hỏa sư nhìn nhau, người sau gật gật đầu: “một người hiềm nghi cuối cùng ở trong chúng ta, tiếp tục mở phòng đi, đợi khi tìm được phòng của người sói, manh

mối sẽ càng thêm rõ ràng. nói không chừng là có thể trực tiếp suy luận ra hung thủ.”

mọi người lại thảo luận một lát, thừa dịp “trời tối” chưa đến, nắm chặt thời gian rời khỏi phòng của daniel, tìm kiếm phòng của thiên hạ quy hỏa cùng triệu thành hoàng.

không bao lâu, thiên hạ quy hỏa ở cuối hành lang tìm được phòng của mình.

nhưng sắc mặt hắn dị thường khó coi, nhìn về phía đồng đội chạy tới, trầm giọng nói: “không mở được.”

“vì sao không mở được?” trương nguyên thanh ngẩn ra.

thiên hạ quy hỏa chưa trả lời, nhường chỗ ra, ra hiệu hắn tự xem.

trương nguyên thanh vẻ mặt nghi hoặc cầm khóa cửa, đọc lấy tin tức vật phẩm.

“giới thiệu: khóa cửa phòng david, nó bị thi triển cấm chế, cần chủ nhân tự mình mở ra.”

“ghi chú 1: mở ra cái khóa này, cần mười điểm tích lũy.”

“ghi chú 2: mỗi ngày chỉ có thể mở ra một cánh cửa phòng, còn chưa tới thời gian mở ra nó.”

“đệch…”

lòng trương nguyên thanh nháy mắt lạnh toát.

thấy thiên hạ quy hỏa cùng nguyên thủy thiên tôn sắc mặt khó coi, người sau càng bật ra câu mắng, khuôn mặt nhỏ của tôn miểu miểu căng lên, tỏ ra hơi ngưng trọng ghé qua: “tôi xem chút…”

sau khi xem xong tin tức vật phẩm, khuôn mặt tròn tròn của tôn miểu miểu lập tức suy sụp xuống, nửa giờ chỉ có thể mở cửa một lần, muốn mở được cửa của david, phải chờ sau khi đêm tối buông xuống.

triệu thành hoàng và địch thái sau khi xem xong tin tức khóa cửa, đều hóa thành bức tượng, gương mặt cứng ngắc, không nhúc nhích.

nửa giờ thứ nhất, bọn họ mở ra là cửa phòng của đổng pháp sư, sau đó đêm tối buông xuống, bigfoot anh gà đỏ tử vong bị đào thải.

mọi người ở nửa giờ thứ hai mở ra cửa phòng kỵ sĩ đơn truyền, muốn mở cửa phòng của david, phải chờ tới nửa giờ thứ ba, nhưng ở trước đó, sẽ có một lần đêm tối buông xuống, mà nếu đêm tối buông xuống, nhất định có người chết, manh mối phòng người chết sẽ bị phong tồn vĩnh cửu.

triệu thành hoàng trầm mặc một lúc lâu, có chút nghiến răng nghiến lợi nói: "tôi bỗng nhiên cảm thấy anh gà đỏ là đúng, lúc ấy lựa chọn phó bản chiến đấu có thể tốt hơn hay không."

một cái đêm tối buông xuống tiếp theo, mặc kệ là ai chết, đều sẽ khiến đội ngũ mất đi một bộ phận manh mối quan trọng, khiến độ khó suy luận ra hung thủ cất cao vô hạn.

địch thái thở dài, sau đó cười nói: "không, lựa chọn bức tranh chiến đấu, trong đội ngũ nhất định có tử vong. tin tưởng tôi, một cái cửa ải độ khó cấp 8, tôi cùng cú mang chỉ có thể cam đoan vượt ải, không thể cam đoan đội ngũ không tổn hao gì. mà lựa chọn mê án, tuy có thể đoàn diệt, nhưng cũng là cái duy nhất có cơ hội không tổn hao gì vượt qua cửa ải.

hoa quốc chúng ta không phải có câu châm ngôn sao: liều một phen, xe đạp biến thành mô tô."

tôn miểu miểu sửa đúng: "đây không phải châm ngôn, đây là tục ngữ mạng."

chương 2450: phù kê (2)

"không quan trọng, không quan trọng!" địch thái lúng túng một phen, khoát tay, đường đường chính chính phân tích: "thật ra hung thủ đã khóa mục tiêu, ở giữa đổng pháp sư, daniel cùng người sói, mà người sói ở giữa gia sư david cùng người làm vườn lunn. đêm nay mặc kệ người chết là ai, đều có thể định vị thân phận người sói!"

"khi đó, chỉ cần từ trong ba người đẩy ra một hung thủ, chúng ta liền có thể phá giải mê án lâu đài cổ, rời khỏi bức tranh."

trương nguyên thanh giật mình, giọng điệu cùng vẻ mặt địch thái lộ ra thoải mái cùng tự tin, một bộ dáng "ván này xong rồi", cũng mơ hồ để lộ ra sự phấn chấn "tôi muốn làm mpv".

là cái gì cho hắn dũng khí cùng tự tin? khẳng định không phải trí tuệ, quá nửa là kỹ năng riêng của nhân vật.

không biết hắn đạt được kỹ năng riêng gì, đáng tiếc không thể hỏi… trong lòng trương nguyên thanh yên lặng nghĩ, hắn nhìn kỵ sĩ đơn truyền liếc mắt một cái, cười ha ha nói: "đừng cao hứng quá sớm, có lẽ đêm nay chết chính là cậu."

bị phù thủy tức vu nữ xử lý, kỹ năng trâu bò nữa cũng không dùng được.

sắc mặt địch thái đọng lại, lâm vào trầm ngâm.

cách đêm tối buông xuống còn khoảng mười lăm phút, mọi người vừa thảo luận, vừa căng thẳng thần kinh.

thiên hạ quy hỏa dựa lưng vào vách tường nói: "đổng pháp sư hành hung động cơ rất rõ ràng, vật chứng cũng có. mang đi so sánh, thầy trừ tà daniel cùng người sói hiềm nghi nhỏ hơn một chút, daniel không có động cơ giết người, về phần người sói, là hiện trường nói cho chúng ta biết."

tình huống hiện trường nói rõ, người sói lúc cắn nuốt chủ nhân lâu đài cổ, chưa gặp phải phản kháng, không có chiến đấu, chủ nhân lâu đài cổ lúc ấy là trạng thái không thể phản kháng.

cũng không biết cô ấy lúc đó là trạng thái tử vong, hay là trạng thái hôn mê.

ba vết thương trí mạng, khẳng định có trước có sau.

triệu thành hoàng cùng tôn miểu miểu tích cực tham dự thảo luận, trương nguyên thanh nhân cơ hội nói: "tôi cần nơi đủ yên tĩnh, suy nghĩ một ít chuyện, về phòng trước."

trong lòng ba vị thánh giả khó hiểu, nhưng cũng chưa truy hỏi, tùy ý hắn đi.

tiến vào phòng của đổng pháp sư, trương nguyên thanh mở ra hòm đồ, lấy ra hộp gỗ màu đen, lại từ trong hộp gỗ lấy ra bút băng, ở dưới hệ thống nhắc nhở, chi trả toàn bộ điểm, sử dụng kỹ năng lên đồng viết chữ.

hắn không thể giấu kỹ năng nữa, bởi vì sợ đêm đến người bị phù thủy giết chết là mình.

trả giá xong kỹ năng, bút băng chạm trổ tinh xảo tự động thoát ly bàn tay hắn, đứng treo ở trên mặt bàn, đồng thời, bút băng bắt đầu hòa tan, mặt bàn xuất hiện vệt nước.

trương nguyên thanh một lần nữa nắm chặt bút băng, thấp giọng niệm: “hung thủ giết hại ya lance, hung thủ giết hại ya lance…”

trong tiếng lẩm bẩm, trương nguyên thanh cảm giác một luồng lực lượng cường đại rót vào bút băng, tiếp theo, bàn tay hắn không chịu khống chế, ở dưới bút băng dẫn dắt chậm rãi di động, viết xuống một chữ cái trên mặt bàn: d.

ngay sau đó, lực lượng bám vào trên bút băng biến mất, bút băng hoàn toàn hòa tan, bao phủ chữ cái “d”.

“d…”

trương nguyên thanh nhíu mày, thử suy luận kết quả lên đồng viết chữ, vài giây sau hắn đã hiểu ý tứ chữ cái “d”.

trong sáu nhân vật, tên mang chữ cái “d”, phân biệt là đổng pháp sư, daniel, david, đối ứng hắn, kỵ sĩ đơn truyền cùng thiên hạ quy hỏa.

“cho nên thiên hạ quy hỏa mới là người sói kia? ừm, trước đó suy luận không sai, hung thủ quả nhiên ở trong ba người.”

trương nguyên thanh lau đi vệt nước trên mặt bàn, rời khỏi phòng.

tuy lên đồng viết chữ chưa đưa ra đáp án chuẩn xác, nhưng đã nghiệm chứng suy luận của bọn họ, hung thủ ngay trong ba người, không cần lo lắng lại xuất hiện trò gì nữa.

ba vị thánh giả của người chết trở về còn đang thảo luận vụ án, địch thái khoanh hai tay trước ngực, tựa lưng vào tường, ở bên cạnh nghe nhưng không xen mồm.

thấy trương nguyên thanh quay về, hắn nhếch khóe miệng, chủ động mở miệng: “nghĩ ra manh mối gì chưa?”

trương nguyên thanh gật gật đầu: “hung thủ hẳn là ở trong ba người đổng pháp sư, daniel cùng david.”

thiên hạ quy hỏa dừng thảo luận, không thể tin phục đối với ý kiến của hắn: “làm sao cậu biết tôi chính là người sói?”

“trực giác!” trương nguyên thanh nói.

“tôi tin tưởng trực giác của cậu!” địch thái dùng sức gật đầu.

thiên hạ quy hỏa nhìn nhìn nguyên thủy thiên tôn, lại nhìn nhìn kỵ sĩ đơn truyền, cảm thấy hai người này có loại cảm giác cổ quái nói không nên lời.

vừa định nói chuyện, chợt nghe một tiếng mèo kêu bén nhọn, thê lương.

xung quanh nhanh chóng chuyển sang tối tăm, giống như mây đen chân trời ập tới, che khuất ánh mặt trời, đêm tối buông xuống.

trong bóng đêm nồng đậm, thâm trầm, mọi người đều đang chờ đợi “tử vong” .

tin tức của mình đã đưa ra, nếu đêm nay người chết là mình, địch thái hẳn là có thể hiểu ám chỉ của mình, từ trong đồng pháp sư, daniel cùng david tìm hung thủ…

chương 2451: phù kê (3)

tuy vẫn không quá yên tâm, nhưng mình nếu chết thật rồi, cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng đồng đội… trương nguyên thanh suy nghĩ tung bay, trong chờ đợi hơi khẩn trương, hắn thấy màu đen sì rút lui, ánh sáng ùa vào.

trời đã sáng!

ồ, mình chưa chết… trương nguyên thanh bất ngờ không thôi, lập tức nhìn về phía đồng bạn.

gương mặt kỵ sĩ đơn truyền, thiên hạ quy hỏa cùng triệu thành hoàng lần lượt xuất hiện ở trong tầm nhìn, duy chỉ không có tôn miểu miểu.

nhưng trên hành lang cũng không có thi thể của tôn miểu miểu, chỉ có một đường nét hình người cháy đen chảy mỡ.

tôn miểu miểu không thấy nữa!

“tôn miểu miểu đâu?” triệu thành hoàng nhìn chằm chằm đường nét hình người trên mặt đất, giọng điệu có chút không quá xác định hỏi.

địch thái “a” một tiếng, tới trước đường nét hình người, nói: “cái này không phải sao, nhưng vì sao là loại kiểu chết này? phù thủy mỗi đêm thủ pháp giết người đều khác nhau? lúc đêm tối rõ ràng không có ánh lửa, nhưng miểu miểu bị cháy ngay cả tro cốt cũng không còn.”

“cũng có khả năng là vấn đề thân phận, miểu miểu là người gia tộc lance, phù thủy có thù oán với gia tộc lance, cho nên tử trạng đặc thù cũng nói không chừng!” giọng điệu trương nguyên thanh có chút may mắn.

người chết không phải thiên hạ quy hỏa, vạn hạnh!

“david chưa chết là được.” địch thái cũng lộ ra nụ cười, “mở cửa đi, xem xem trong phòng có manh mối gì?”

nguyên nhân cái chết của tôn miểu miểu không cần thiết rối rắm, bởi vì mặc kệ là suy đoán của địch thái, hay là suy đoán của nguyên thủy, đều không thể khảo chứng, ít nhất bây giờ không thể khảo chứng… thiên hạ quy hỏa thu hồi ánh mắt, xoay người tới trước cửa phòng, tiêu phí mười điểm, mở ra cửa.

“két !”

hắn đẩy ra cửa gỗ, dẫn theo đồng đội tiến vào phòng.

bố cục căn phòng không khác gì hai gian trước đó, đồ gia dụng cũng giống nhau, lộ ra mộc mạc đơn sơ của thời trung cổ.

chẳng qua, trong gian phòng này có lượng lớn tấm da dê quý giá.

hàm lượng vàng nghiền áp hai căn phòng trước.

tấm da dê chế tạo độ khó cực lớn, tài liệu quý giá, ở thời trung cổ là quý tộc chuyên dụng.

mà ở trong phòng thiên hạ quy hỏa, ước chừng có hơn mười tấm da dê.

địch thái chủ động đến trước bàn, đọc tấm da dê, trương nguyên thanh thì đi về phía tủ quần áo, thiên hạ quy hỏa cùng

triệu thành hoàng ở giường cùng gầm giường tìm kiếm.

rất nhanh, trương nguyên thanh dẫn đầu từ trong tủ quần áo tìm được một cái hũ gốm to bằng bàn tay, trong hũ gốm đựng chất lỏng đen sì, ngửi, có mùi máu tươi rất nhạt.

“tôi nơi này có phát hiện!” hắn nâng hũ gốm nói.

địch thái, thiên hạ quy hỏa cùng triệu thành hoàng lập tức ghé qua, hũ gốm truyền lại ở giữa ba người, cũng không biết chất lỏng đen sì là cái gì.

triệu thành hoàng suy nghĩ, nói: “cú mang, cậu nếm thử!”

trương nguyên thanh trầm ngâm, cảm thấy vẫn có thể xem là một biện pháp tốt, ở dưới tình huống không xác định thuộc tính chất lỏng, nếm là phương thức kiểm tra đo lường tốt nhất.

lâu đài cổ ban ngày không phong ấn vật phẩm cùng kỹ năng, lấy sinh mệnh lực, sức tự lành mạnh mẽ của thần dạ du, cùng với đạo cụ trị liệu cùng sinh mệnh nguyên dịch trong hòm đồ, hoàn toàn có thể yên tâm lớn mật nếm.

vì thế ở trong ánh mắt tò mò của ba người, trương nguyên thanh bưng lên hũ gốm, nhấp một ngụm.

“mùi vị thế nào?” ba người vội vàng nói.

trương nguyên thanh chép miệng một cái: “là máu, nhưng có hương vị ngọt ngào không thể nói rõ được, có kịch độc, người thường uống nhất định phải chết, đối với tôi không có gì uy hiếp.”

“cũng chính là thuốc độc rồi.” địch thái gật gật đầu.

tiếp tục tìm kiếm, thiên hạ quy hỏa và triệu thành hoàng không thu hoạch được gì, nhưng địch thái đọc tấm da dê phát hiện manh mối trọng đại.

hắn đầu tiên là mang một xấp tờ giấy sợi đay, bông gòn chế tác phát cho ba người truyền đọc.

đây là một phong thư tình, sendy con gái chủ nhân lâu đài cổ ya lance, viết thư tình cho gia sư david.

sendy lance yêu gia sư tuấn tú, nhưng mẫu thân đã tính gả cô cho quý tộc, cô khát vọng theo đuổi tình yêu, không dám phản kháng mẫu thân, cô gái vô cùng u buồn.

cô viết trong thư tình: “a, người yêu cua em, nếu trong lòng anh cũng có em, xin dẫn em đi!”

sendy cùng gia sư là quan hệ tình lữ? hoặc là đơn phương ái mộ? trương nguyên thanh cùng hai đồng đội nhìn nhau.

địch thái lại đưa qua một tấm da dê.

ba người truyền đọc một lần, ghi bên trên thế mà là lịch sử gia tộc lance, viết rõ gia tộc lance là gia tộc phù thủy, ở trăm năm trước đột nhiên suy yếu, phù thủy trong gia tộc tử vong toàn bộ, ma pháp đen thất truyền.

tấm da dê này trải rộng lỗ thủng sâu mọt đục, thoạt nhìn đã có chút niên đại.

“tôi cảm thấy không thích hợp!” trương nguyên thanh vẻ mặt nghiêm túc.

thiên hạ quy hỏa hỏi: “chỗ nào không đúng?”

“manh mối chứng minh david là người sói đâu? vì sao sẽ không có manh mối chứng minh david là người sói?” trương nguyên thanh trầm giọng nói: “hơn nữa, david không có động cơ giết ya lance.”

chương 2452: suy luận hung thủ (1)

thuốc độc, thư tình, tấm da dê, những manh mối này đã chưa thể chứng minh david là người sói, cũng không cung cấp được động cơ giết người của hắn.

thiên hạ quy hỏa nói: “cái này nói rõ david không phải hung thủ. thành hoàng, xem ra nhân vật của cậu mới là người sói, hy vọng đêm nay người chết không phải cậu, bằng không chúng ta liền thiếu mất manh mối mấu chốt nhất.”

hắn vừa nói xong, trương nguyên thanh liền lập tức phản bác: “hung thủ chỉ có thể xuất hiện ở david, đổng pháp sư cùng daniel ba người, không có khả năng là nhân vật lunn của triệu thành hoàng.”

“david sao có khả năng không phải người sói… nhất định nơi nào đó xảy ra vấn đề rồi?”

thiên hạ quy hỏa cùng triệu thành hoàng không rõ hắn vì sao khẳng định david ở hàng ngũ hung thủ như thế.

sỉ nhục của hỏa sư nhíu mày nói: "lý do của cậu đâu?"

"tôi tự nhiên có biện pháp của tôi, anh hiểu đó." trương nguyên thanh mịt mờ ám chỉ.

thiên hạ quy hỏa nhíu mày chặt hơn nữa: "cậu đang nói cái gì, tôi không hiểu!"

nghe vậy, kỵ sĩ đơn truyền bên cạnh cũng ngẩn ra:

"cậu không hiểu?"

thiên hạ quy hỏa vừa mờ mịt vừa buồn cười,

"hai ngươi đang nói cái gì?"

trương nguyên thanh cùng địch thái nhìn nhau, đều thấy được dấu chấm hỏi trong ánh mắt của nhau.

thiên hạ quy hỏa không có kỹ năng? vẻ mặt trương nguyên thanh trở nên ngưng trọng, lấy trí tuệ của thiên hạ quy hỏa, không có khả năng nghe không hiểu mình ám chỉ, nói rõ hắn thật sự không có kỹ năng.

chẳng lẽ không phải mỗi nhân vật đều có được kỹ năng, chỉ có nhân vật đặc thù mới có được kỹ năng.

hai người trước có được kỹ năng là đổng pháp sư cùng daniel, mà hai người này đều là người hiềm nghi, một người hiềm nghi cuối cùng là người sói.

mà trong phòng của thiên hạ quy hỏa, không có manh mối chỉ hướng david chính là người sói… cũng chính là nói, chỉ có ba người hiềm nghi có kỹ năng nhân vật. thiên hạ quy hỏa, david không phải người sói, cho nên không có kỹ năng nhân vật…

nếu suy luận như vậy, logic là tự vững vàng, nhưng cái này nổi lên xung đột với kết quả lên đồng viết chữ.

thử nghĩ, nếu chỉ có ba người hiềm nghi có được kỹ năng nhân vật, biến tướng nghiệm chứng đặc thù của ba cái hiềm nghi.

như vậy hung thủ khẳng định là trong ba người, nhưng lên đồng viết chữ đưa ra gợi ý là chữ cái "d", trong tên có d là daniel, david cùng đổng pháp sư.

david nếu là người sói, logic ba người hiềm nghi đúng rồi, lên đồng viết chữ gợi ý cũng đúng rồi.

“cũng có thể, lên đồng viết chữ gợi ý, là chỉ hướng daniel cùng đổng pháp sư, không quan hệ với người sói lunn.” trương nguyên thanh thầm nghĩ, manh mối thật ra đã rất nhiều rồi, nhưng đều không thể liền thành một vòng logic khép kín, ngược lại có loại cảm giác rối như tơ vò.

địch thái hiển nhiên cũng ý thức được không thích hợp, vò đầu bứt tai, tới gần, thấp giọng nói: “hắn hình như là một lá bài trắng, không phải hung thủ, cậu xác định david nhất định ở trong người hiềm nghi?”

trương nguyên thanh nhất thời kẹt: “nếu quan nhã chưa chết thì tốt rồi!”

câu này của hắn biến tướng trả lời địch thái, người thông minh nữa, người năng lực logic mạnh nữa, chung quy so ra kém thám báo chuyên tinh quan sát.

địch thái một lần nữa vò đầu bứt tai: “david không phải người hiềm nghi, cũng không phải người sói, như vậy lunn chính là người sói, trở thành một trong ba người hiềm nghi.”

“không, người sói không phải hung thủ, hung thủ ở giữa đổng pháp sư cùng daniel.” trương nguyên thanh trầm giọng nói.

kết quả lên đồng viết chữ, thật ra đã rút người sói ra khỏi người hiềm nghi.

thiên hạ quy hỏa cùng triệu thành hoàng nhìn nhau một cái, từ vừa mới bắt đầu, bọn họ đã theo không kịp mạch suy nghĩ của hai người, luôn cảm giác kỵ sĩ đơn truyền cùng nguyên thủy nắm giữ manh mối bọn họ không biết, nhưng đây là điều không có khả năng, toàn bộ manh mối đều là cùng hưởng.

địch thái gật gật đầu, đột nhiên thở hắt ra một hơi, nói: “nhớ lúc tiến vào bức tranh đạt được nhắc nhở, nếu cùng đề cử thất bại, người chết ở trong vụ án sẽ hoàn toàn tử vong.”

“nếu cậu xác định hung thủ xuất hiện ở giữa daniel cùng đổng pháp sư, như vậy bây giờ có thể suy luận hung thủ rồi, tôi cảm thấy không cần phải đợi tới ngày mai, bởi vì buổi tối hôm nay người chết có thể là lunn, như vậy sớm một chút cùng đề cử, có thể chết bớt đi một người.”

“giả thiết chúng ta thất bại, tổn thất ba đồng đội. nhưng chúng ta thành công, mấy người chúng ta có thể rời khỏi.”

“tôi nghĩ chút, tôi nghĩ chút!” trương nguyên thanh lâm vào lưỡng nan, kỵ sĩ đơn truyền nói có đạo lý, dựa theo kết quả lên đồng viết chữ, hung thủ xuất hiện ở giữa “daniel” cùng “đổng pháp sư”, như vậy bây giờ đề cử ra hung thủ là quyết định chính xác nhất, dù sao người sói lunn đã có thể bài trừ hiềm nghi, như vậy manh mối phòng hắn có xem hay không, không có ý nghĩa lớn.

huống hồ, địch thái là làm sẵn tính toán cho trường hợp xấu nhất, nếu đề cử ra hung thủ thất bại, đội ngũ tổn thất ba người, sống sót bốn người, nếu đợi tới ngày mai, tình huống xấu nhất sẽ biến thành đội ngũ tổn thất bốn người, sống sót ba người.

chương 2453: suy luận hung thủ (2)

nhưng trương nguyên thanh mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng, làm một người từ khi trở thành linh cảnh hành giả tới nay, từng vượt qua rất nhiều phó bản cấp s loại giải đố, có đôi khi kinh nghiệm cùng trực giác so với logic càng quan trọng hơn.

tựa như vận động viên bóng rổ có thể bằng vào cảm giác, để phán đoán lần ném bóng này có thể được điểm hay không, cảm giác không đúng, như vậy ở nháy mắt bóng rời tay, đã biết ném bóng thất bại.

trương nguyên thanh bây giờ chính là loại cảm giác này, có phải chỉ có ba nhân vật người hiềm nghi mới có được kỹ năng hay không?

tôn miểu miểu chết có phải bởi vì huyết mạch gia tộc lance hay không?

thầy trừ tà daniel chưa tìm được động cơ giết người, david không có động cơ giết người rõ ràng, vậy "thuốc độc", "thư tình" cùng "tấm da dê" trong phòng hắn tác dụng ở trong vụ án là cái gì? còn có rất nhiều điểm đáng ngờ chưa cởi bỏ, rối như tơ vò, lần này cảm giác không đúng…

trương nguyên thanh nói: "tôi muốn xem một chút manh mối phòng của lunn, tôi đánh cuộc ngày mai người chết không phải triệu thành hoàng, nếu ngày mai chết là hắn, vậy trực tiếp đề cử ra hung thủ."

địch thái thở dài: "thật ra tôi càng thêm khuynh hướng bây giờ đề cử ra hung thủ, mặc dù thất bại, tôi cũng còn có thể sống sót, nếu đợi tới ngày mai, nhỡ đâu đêm nay là tôi thì sao? sau đó các người đề cử ra hung thủ thất bại, tôi cũng đi theo trở về linh cảnh."

hắn nhìn về phía triệu thành hoàng và thiên hạ quy hỏa: "đối với hai người mà nói, cũng là phiêu lưu."

triệu thành hoàng cùng thiên hạ quy hỏa mặt không biểu cảm.

"được rồi." địch thái nhún vai: "tôi tôn trọng ý kiến của mấy người, thiểu số phục tùng đa số mà."

cùng đề cử phải đồng thời hô lên tên hung thủ, hắn nói một mình không tính.

“gián điệp rốt cuộc lộ sơ hở rồi…” trương nguyên thanh lẩm bẩm trong lòng, hắn thật ra hiểu địch thái lo lắng, daniel là có kỹ năng. nếu đêm nay người chết là kỵ sĩ đơn truyền, như vậy kỹ năng liền lãng phí vô ích, mặt khác địch thái đến bây giờ còn chưa phát động kỹ năng, trương nguyên thanh suy đoán kỹ năng của daniel phải thỏa mãn điều kiện nào đó mới được, không giống với lên đồng viết chữ bất cứ lúc nào cũng có thể phát động.

bốn người không tiếp tục thảo luận vụ án, hoặc dựa lưng vào bức tường, hoặc ngồi ở bên giường, yên lặng sắp xếp lại manh mối, nhìn lại toàn bộ vụ án.

sau đó lẳng lặng chờ đợi đêm tối buông xuống, thời gian ở trong yên tĩnh lặng yên trôi qua.

rốt cuộc, tiếng mèo kêu bén nhọn thê lương vang lên lần nữa, đêm tối buông xuống, màn đêm nhanh chóng bao phủ lâu đài cổ, xua tan ánh sáng, cắn nuốt bốn người.

trương nguyên thanh chờ đợi trong bóng đêm vài giây, phát hiện mình còn chưa chết, liền biết người chết đêm nay không phải hắn.

trong khoảnh khắc, đêm tối rút lui như thủy triều, trương nguyên thanh, địch thái và triệu thành hoàng lập tức nhìn nhau, sau đó cùng nhau nhìn về phía mặt đất, thiên hạ quy hỏa nằm thẳng tắp ở trên đất, bộ dạng giống như đang ngủ.

“phù…” ba người đồng thời phun ra một hơi, may mắn, người chết không phải mình!

trương nguyên thanh lập tức thúc giục: “đi, đi tìm phòng của lunn.”

bước chân bọn họ rời khỏi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chỉ để lại sỉ nhục của hỏa sư cô độc nằm ở trên mặt đất lạnh lẽo.

lunn là người làm vườn của gia tộc lance, thân phận thấp, ba người ở lầu một đã tìm được phòng của hắn.

triệu thành hoàng sau khi chi trả điểm, cửa phòng thuận lợi mở ra, trong tiếng "két", bố cục căn phòng chậm rãi chiếu vào trong mắt ba người.

đồ gia dụng nơi này so với trên lầu càng đơn sơ hơn, một cái giường một cái bàn, chỉ vậy mà thôi, đồng thời, một mùi tanh tưởi vô cùng xộc vào xoang mũi.

chuột thối rữa, hoặc là thịt heo giòi bò đầy, hoặc là 'sữa chua đàn ông' ở trong không gian oi bức bịt kín lên men vài ngày… nhắm chừng chính là cái mùi này.

ba người liên tục nhíu mày, địch thái nghiêng đầu nhìn về phía triệu thành hoàng, tức giận nói: "cậu là giấu thi thể ở trong phòng chuẩn bị qua mùa đông ăn sao?"

triệu thành hoàng mặt lạnh lùng, không để ý tới hắn trêu chọc, chủ động tiến vào phòng. làm thánh giả, chúa tể từng xông qua núi thây biển máu, đương nhiên sẽ không bị mùi tanh tưởi nho nhỏ dọa lui.

tiến vào phòng, bọn họ rất nhanh đã tìm được ngọn nguồn phát ra mùi tanh tưởi, đó là một đống máu thịt hư thối biến thành màu đen đã cứng lại, vị trí ở đầu giường, thoạt nhìn tựa như bãi nôn của người say.

"bãi nôn?" địch thái nói: "bé thư ký của tôi uống nhiều, chính là nôn như vậy, cô ấy thường xuyên tiếp rượu hộ tôi."

"cậu một tên chúa tể, còn cần người khác tiếp rượu hộ? đáng xấu hổ!" trương nguyên thanh lẩm bẩm hắn một câu, triệu hồi ra quyền trượng sơn thần, gạt vài cái ở trong bãi nôn kia.

"lượng cũng quá lớn rồi nhỉ, bốn năm người trưởng thành cùng nhau nôn, mới có thể nôn nhiều như vậy…" tầng ngoài biến thành màu đen đã cứng lại bị bóc ra, lộ ra uế vật bên trong, một chút thịt vụn, mấy đoạn ruột, cùng với mảnh vỡ nội tạng hư thối nghiêm trọng, hầu như không thể phân biệt.

chương 2454: suy luận hung thủ (3)

"cắn nuốt chủ nhân lâu đài cổ quả thật là lunn, lunn chính là người sói." triệu thành hoàng hạ kết luận.

địch thái phe phẩy đi không khí bên mũi, đẩy ra cửa sổ, để không khí tươi mới có thể ùa vào phòng, đồng thời nói: trên giường có lông sói.”

trên giường trải da dê mỏng manh, có mấy nắm lông rậm màu xám đen cứng rắn.

thân phận người sói của lunn đã không cần hoài nghi nữa, theo thường lệ tìm kiếm một phen, trong hòm gỗ kéo ra từ gầm giường, phát hiện một cái giá chữ thập bằng bạc, trên giá chữ thập có khắc một hàng từ đơn: giữa chúng ta, chỉ có thể tồn tại một người.

trương nguyên thanh cầm lấy giá chữ thập đánh giá, cảm giác tay có chút ấm áp.

địch thái “ồ” một tiếng: “giá chữ thập bằng bạc của thời đại này, chỉ có thể là đồ của giáo đình, người sói sao có thể có được thứ đồ chơi này, tôi xem chút…”

hắn từ trong tay trương nguyên thanh cầm lấy giá chữ thập, “đây là giá chữ thập từng được chúc phúc.”

“có ích lợi gì, bảo vệ bình an?” trương nguyên thanh hỏi.

“giá chữ thập bằng bạc, chỉ có thể là dùng để đối phó quỷ hút máu, quỷ hút máu sinh mệnh lực cường đại, nghe nói có được năng lực sống lại, rất khó giết chết, nhưng giá chữ thập từng được giáo đình chúc phúc, đối với quỷ hút máu có uy hiếp trí mạng. tôi nhớ ra rồi, trước kia thầy lúc giảng lịch sử thời trung cổ từng nói, người sói cùng quỷ hút máu là tử địch, bởi vì bọn họ đều là sinh vật cường đại trong đêm tối.” địch thái nói.

“làm tử địch, người sói mang theo bên người giá chữ thập bằng bạc đối phó quỷ hút máu, cũng sẽ không kỳ quái.”

manh mối phòng người sói lunn: bãi nôn, giá chữ thập, lông sói.

ba người nhìn chằm chằm bãi nôn kia, lâm vào trầm ngâm.

“tựa như không có tác dụng gì đối với đề cử ra hung thủ, chuyện lunn là người sói, chúng ta đã suy luận ra.” địch thái sờ cằm nói.

“ít nhất xác định người sói chính là kẻ cắn nuốt kia, nhưng tôi cảm thấy không thích hợp…” triệu thành hoàng suy tư vài

giây, nói: “vì sao nội tạng sẽ nôn ở nơi này, vì nói cho chúng ta biết lunn là người sói, ăn nội tạng của ya lance?”

“không bài trừ khả năng này, dù sao bigfoot cũng thích ăn nhân loại, vật nôn dùng để phân chia ai mới là kẻ cắn nuốt.” địch thái nói.

trương nguyên thanh đột nhiên nói: “nhưng cái này có ý nghĩa gì đâu? hiện trường chủ nhân lâu đài cổ tử vong không có dấu vết chiến đấu, không có dấu vết giãy giụa, cô ấy lúc đó hoặc là đã chết, hoặc là hôn mê, nếu là trạng thái hôn mê, nguyên nhân cái chết chính là bị cắn nuốt mà chết, nhưng nếu như vậy, daniel cùng đổng pháp sư không cần thiết bồi cho một nhát nữa, cho nên, chủ nhân lâu đài cổ không phải bị ăn thịt mà chết.”

“đã như vậy, mặc kệ người ăn thịt cô ấy là bigfoot hay người sói, đều không sao cả nhỉ.” địch thái cảm thấy có lý.

“cho nên bãi nôn này tỏ ra dư thừa, nhưng mở phòng ra trả giá lớn như vậy, không nên cho một ít manh mối vô dụng.”

“bãi nôn kia rốt cuộc có tác dụng gì?” triệu thành hoàng hỏi.

“cùng với nói bãi nôn có tác dụng gì, không bằng nói người sói vì sao phải nôn? là thịt ya lance không hợp khẩu vị? ăn đau bụng?” trương nguyên thanh nhíu mày.

hả, ăn đau bụng? ba người đồng thời ngẩn ra, giống như lòng có linh tê, sáu mắt nhìn nhau.

“đừng vội đừng vội, tôi sắp xếp lại một phen.” trương nguyên thanh hít sâu một hơi: “nhìn từ kết quả khám nghiệm hiện trường, vết thương trí mạng của ya lance là trái tim cùng nội tạng bị gặm ăn mất. người hiềm nghi là đổng pháp sư, daniel cùng người sói, hung khí là bút băng, kiếm lớn cùng răng nhọn. nhưng hiện trường không có dấu vết giãy giụa, không có dấu vết chiến đấu, vết thương xuyên qua ngực lượng máu chảy lại ít, những dấu vết này đều nói lên, ya lance vô cùng có khả năng ở trước khi ngực bị xuyên thủng, trước khi bị gặm ăn, thì đã chết rồi, nhưng chúng ta rõ ràng chỉ ở trên người ya lance phát hiện hai vết thương trí mạng, ba loại thủ pháp gây án, nếu những thứ này đều không phải, vậy ya lance là chết như thế

nào? có khả năng tồn tại loại thủ pháp gây án thứ tư chúng ta đã xem nhẹ hay không, ví dụ như…”

địch thái chợt vỗ tay: “ví dụ như độc chết.”

khuôn mặt lạnh lùng của triệu thành hoàng lộ ra vẻ hưng phấn, nói tiếp: “ya lance là bị độc chết, cho nên người sói mới sẽ ăn đau bụng, bãi nôn này mới là chứng cứ. trong thư ủy thác quản gia viết cho daniel từng đề cập, người sói ăn thịt người là cả xương lẫn thịt, sẽ không lưu lại hài cốt, nhưng ya lance là trúng độc mà chết, nó ăn đến một được, ăn đau bụng, đau đớn khó chịu nổi, cho nên vội vàng rời khỏi, trở lại phòng, kịch liệt nôn mửa, thi thể ya lance mới có thể bảo tồn. nếu bị độc chết, trong dạ dày sẽ có vật lưu lại, nội tạng cũng sẽ xuất hiện phản ứng trúng độc. nhưng nội tạng của cô ấy đều bị người sói ăn, cho nên chúng ta mới chưa phát hiện loại thủ pháp gây án thứ tư.”

chương 2455: khốn cục (1)

“vậy hung thủ thật sự là ai?”

đáp án miêu tả sinh động!

địch thái ‘a’ một tiếng: “david, khó trách cậu nói david nhất định ở trong người hiềm nghi.”

triệu thành hoàng nhíu mày nói: “chẳng qua, david vì sao phải dùng độc giết chết ya lance?”

“bức thư tình kia.” trương nguyên thanh tràn đầy tự tin, “david cùng sendy yêu nhau, nhưng ya lance sẽ không đồng ý hôn sự của hai người, david lại không nỡ bỏ cuộc sống đầy đủ ở lâu đài cổ, vì thế dùng độc giết ya lance. đương nhiên, cũng có thể có nguyên nhân khác, tấm da dê kia nói rõ david biết chi tiết của gia tộc lance, không phải gia sư bình thường.”

hung thủ nếu là david, tất cả manh mối đều khớp, kết quả lên đồng viết chữ cũng đối ứng.

“đề cử ra hung thủ đi, kết thúc mê án, chúng ta nên rời khỏi nơi này rồi.” trương nguyên thanh thúc giục.

ba người nhìn nhau một cái, đồng thời gật đầu, đọc ra tên hung thủ: “david.”

một giây sau, bên tai truyền đến tiếng nhắc nhở:

“ting, đáp án sai, rất đáng tiếc, các ngươi chưa thể tìm ra hung thủ thật sự!”

đề cử ra hung thủ thất bại… tiếng nhắc nhở bên tai, giống như một xô nước đá giội lên đỉnh đầu ba người, cho dù là hai vị thánh giả, một vị chúa tể từng kiến thức sóng to gió lớn, giờ phút này đều có loại sợ hãi “việc lớn không ổn”.

sắc mặt triệu thành hoàng lập tức trắng bệch, đề cử ra hung thủ thất bại ý nghĩa quan nhã, tôn miểu miểu, thiên hạ quy hỏa cùng anh gà đỏ toàn bộ đều phải chết.

những người này đều là đồng bạn thân mật nhất của hắn, là thanh mai trúc mã của hắn, là mạng lưới quan hệ hắn tương lai dựa vào để phát triển.

vẻ mặt trương nguyên thanh cứng ngắc, cả người đều ngây dại, tiếng nhắc nhở đưa ra “đề cử ra hung thủ sai lầm” hầu như làm đạo tâm của hắn sụp đổ, toàn bộ suy luận, phân tích của hắn, hết thảy đều bị phủ định, toàn bộ đều là sai lầm.

kết cục của đề cử ra hung thủ thất bại là thứ hắn không thể thừa nhận, quan nhã, tôn miểu miểu, thiên hạ quy hỏa, thậm chí anh gà đỏ, là huynh đệ tay chân, tình yêu hắn không thể tổn thất.

thêm tiền cũng không được!

trong cảm xúc chấn động thật lớn, đầu óc trong lúc nhất thời mất đi năng lực suy nghĩ, chỉ còn lại có một ý nghĩ: không có khả năng!

“ài…” tiếng thở dài thật lớn quanh quẩn ở trong phòng.

ngay tại lúc trương nguyên thanh cùng triệu thành hoàng lâm vào cảm xúc tuyệt vọng, địch thái thở dài một tiếng, giơ lên cao tay trái, sắc mặt trịnh trọng nghiêm túc, không có một chút bất cần đời nào nữa, nói từng chữ một: “tôi tuyên bố, lần đề cử ra hung thủ này vô hiệu!”

theo câu này hạ xuống, tiếng nhắc nhở vang lên lần nữa:

“thầy trừ tà daniel sử dụng kỹ năng phán quyết, lần đề cử ra hung thủ này vô hiệu! daniel sẽ chết trong ba giây.”

trương nguyên thanh cùng triệu thành hoàng vốn đã tuyệt vọng, đôi mắt chợt sáng lên ánh sáng hy vọng.

địch thái nghe được tiếng nhắc nhở liền nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía trương nguyên thanh, nhún vai, “tôi đưa các người vào, thì phải dẫn các người ra ngoài. tiểu tử, tôi đặt cược mạng cho cậu rồi đó! suy luận một lần nữa, đừng làm tôi thất vọng.”

hắn cũng có thể không sử dụng kỹ năng, bỏ qua đồng bạn đã chết ở trong vụ án, rời khỏi bức tranh mê án lâu đài cổ, làm chúa tể, thật sự không cần thiết mạo hiểm vì mấy thánh giả.

mạng của thánh giả so với chúa tể, chênh lệch lớn tựa như ăn xin cùng người giàu nhất thế giới.

nhưng hắn là kỵ sĩ! kỵ sĩ kiêu ngạo chính trực!

trương nguyên thanh nhìn lại hắn, trầm mặc gật gật đầu.

địch thái lúc này mới nhắm mắt, thân thể ngã thẳng tắp xuống, biến thành thi thể.

đây là trả giá của phán quyết!

trong phòng trong lúc nhất thời yên tĩnh, trương nguyên thanh giống như không có tinh lực đứng thẳng ngồi ở bên giường, ánh mắt trống rỗng đặt trên mặt đất, triệu thành hoàng thì dựa lưng vách tường, sắc mặt ác liệt, không nói một lời.

sao có thể không phải david? sao có khả năng không phải david? trong đầu trương nguyên thanh lặp đi lặp lại quanh quẩn tiếng nghi ngờ.

lên đồng viết chữ gợi ý là “d”, bãi nôn của người sói cũng đã chứng minh ya lance trúng kịch độc, kịch độc ngay cả người sói cũng không thể thừa nhận.

mà trong phòng david phát hiện một bình thuốc độc, chỉ có trong phòng hắn có thuốc độc.

lại căn cứ kết quả khám nghiệm hiện trường, hầu như có thể xác định ya lance là chết bởi thuốc độc, trúng độc chết nhất định xảy ra trước vết thương trí mạng ở ngực cùng bụng.

cái này không cần manh mối, đây là kết quả khám nghiệm hiện trường đưa ra.

nơi nào xảy ra vấn đề, rốt cuộc là nơi nào xảy ra vấn đề? lên đồng viết chữ xảy ra vấn đề? kết quả khám nghiệm hiện trường xảy ra vấn đề? người sói nôn mửa không phải vì thuốc độc? trương nguyên thanh suy nghĩ lung tung, không làm rõ được còn loạn hơn nữa.

thời gian nhanh chóng trôi qua, không biết qua bao lâu, triệu thành hoàng trầm giọng nói: "tôi cảm thấy chúng ta nên sắp xếp lại một phen vụ án, mà không phải ngẩn người. nếu cậu đang nghĩ, coi như tôi chưa nói, nếu cậu đắm chìm ở trong suy sụp đề cử ra hung thủ thất bại, mời ngẫm lại ngài kỵ sĩ trả giá."

chương 2456: khốn cục (2)

trương nguyên thanh rốt cuộc từ trong trầm ngậm phục hồi tinh thần lại, nâng ánh mắt lên nói: "cách trời tối lần tiếp theo còn có bao lâu? tôi chưa đi nhớ thời gian."

giọng triệu thành hoàng nghiêm túc: "mười phút!"

"mười phút…" trương nguyên thanh dùng sức chà chà mặt, "nếu tính cả ngày mai, chúng ta có bốn mươi phút thời gian, nhưng nếu đêm nay tôi chết, đề cử ra hung thủ tất nhiên thất bại, cho nên chúng ta thật ra chỉ có mười phút, trong mười phút suy luận ra hung phạm, nếu như vậy, mặc dù tôi chết, anh cũng có thể suy luận ra hung thủ."

triệu thành hoàng tâm tình nặng nề gật gật đầu, "cậu có mạch suy nghĩ chưa?"

trương nguyên thanh lắc đầu: "chưa."

vẻ mặt triệu thành hoàng càng thêm ác liệt.

trương nguyên thanh nhìn thi thể địch thái một cái, nói: "bây giờ chỉ còn chúng ta, tôi có thể dùng tài khoản chính rồi!"

hắn nâng tay, đầu ngón tay điểm lên trán, một vầng sáng màu trắng ngà hiện lên, như mặt nước liên miên không dứt, bao trùm cả khuôn mặt, thuốc nhuộm màu đen phác thảo ở mắt cùng lông mày.

trong tầm nhìn của triệu thành hoàng, nguyên thủy thiên tôn mắt thường có thể thấy được trở nên gian xảo giả dối.

mặt trắng!

trương nguyên thanh nhìn đồng đội, khóe miệng hơi nhếch lên: "vẫn là trạng thái này càng thêm thích hợp suy nghĩ!"

mặt trắng giả dối trơn tuột rất sở trường suy nghĩ âm mưu quỷ kế, phối hợp năng lực bố cục của quan tinh thuật là nhất tuyệt.

nhưng trương nguyên thanh rất ít làm như vậy, bởi vì mặt trắng không ra làm sao cả, không có giới hạn gì, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, hắn lo lắng mình làm ra một ít chuyện thiên lý khó dung.

cho nên bình thường mang nó coi là điểm cộng trên "suy nghĩ", khai thác mạch suy nghĩ, người am hiểu chế định âm mưu quỷ kế, nhất định cũng am hiểu khám phá âm mưu quỷ kế.

trương nguyên thanh ngồi ở bên giường, gác chân, giọng điệu thiên hướng âm trầm nói: "trước dùng phép bài trừ, trong sáu nhân vật, có thể hoàn toàn bài trừ là bigfoot monroe cùng gia sư david. bốn người còn lại, đồng pháp sư, sendy, lunn cùng daniel đều có hiềm nghi."

"nếu david không phải hung thủ, toàn bộ phỏng đoán trước đó đều phải phủ định, chúng ta nhất định đã xem nhẹ manh mối nào có tính mấu chốt."

triệu thành hoàng trầm giọng nói: "phòng tôn miểu miểu cùng anh gà đỏ không mở được!"

nếu thiếu mất manh mối gì có tính mấu chốt, vậy nhất định ở trong phòng của hai người.

"phòng không mở được không cần phải quản, điều chúng ta phải làm là bằng vào manh mối đã có, suy luận ra hung phạm." trương nguyên thanh nhếch khóe miệng, "trong bốn người hiềm nghi, giả thiết lunn là hung thủ, hắn giết ya lance động cơ là cái gì? chúng ta có thể từ trong manh mối đã có suy luận ra không."

triệu thành hoàng nói: "đêm trăng tròn, bản tính ăn thịt người…"

hắn nhìn quét qua giá chữ thập bằng bạc rơi ở trên mặt đất, bổ sung: "ya lance là quỷ hút máu."

“ya lance kia là quỷ hút máu sao?”

“không phải!”

nụ cười khóe miệng trương nguyên thanh mở rộng: “cho nên, có thể bài trừ lunn.”

triệu thành hoàng gật gật đầu, tán thành ý kiến của hắn.

trong manh mối nhân vật lunn, không có bằng chứng chống đỡ hắn là hung thủ, cắn nuốt nội tạng của chủ nhân lâu đài cổ là ở sau khi cô ấy chết.

“kế tiếp là daniel, tuyến kịch tình của vị thầy trừ tà này nối tiếp là người sói lunn, đêm trăng tròn, hắn từng xuất hiện ở trong phòng của ya lance, cũng lưu lại vết thương trí mạng ở ngực cô ấy, nhưng trong manh mối nhân vật của daniel không có động cơ giết ya lance, vết thương ở ngực là tạo thành sau khi ya lance chết, cho nên bài trừ daniel là hung thủ.” trương nguyên thanh nói.

triệu thành hoàng “ừm” một tiếng: “chỉ còn lại sendy lance cùng đổng pháp sư.”

“đổng pháp sư là duy nhất trong bốn người có động cơ giết người, hung khí gây án cũng đã tìm được, hắn hiềm nghi là lớn nhất, nếu david không phải hung thủ, khả năng đổng pháp sư là hung thủ vượt qua 90%.”

trương nguyên thanh bắt chéo chân, bàn tay nhẹ nhàng vỗ mặt ngoài đùi, khuôn mặt gian hoạt giả dối kia, giống như vĩnh viễn đều mang theo nụ cười lạnh: “như vậy, nếu chúng ta giả thiết đổng pháp sư là hung thủ giết người thì sao, có thể hoàn nguyên tình huống toàn bộ vụ án hay không?”

không đợi triệu thành hoàng nói chuyện, hắn tiếp tục phân tích: “đổng pháp sư vẫn luôn mơ ước phù thủy dưới lâu đài cổ của gia tộc lance, muốn luyện cô ấy thành con rối hoặc linh phó, vì thế thừa dịp buổi tối hôm đó, dùng bút băng giết chết ya lance…”

nói tới đây, hắn suy tư vài giây, bỗng nhiên mắt sáng lên: “bút băng đâm xuyên qua trái tim, đóng băng vết thương, máu chưa kịp thời chảy ra, cho nên mới sẽ tạo thành tình huống lượng máu ở ngực hơi ít. buổi tối ngày đó vừa lúc là đêm trăng tròn, người sói khát máu, không thể chịu đựng được xao động khát

máu, vì thế coi chủ nhân lâu đài cổ là mục tiêu săn bắn, sự tham dự của nó khiến đổng pháp sư không kịp bồi thêm một nhát chém, chỉ có thể rời khỏi hiện trường.”

chương 2457: khốn cục (3)

“người sói xâm nhập phòng của ya lance, phát hiện cô ấy đã chết, vui vẻ gặm ăn. liệp ma nhân daniel nghe tiếng mà đến, đuổi người sói đi.”

“vậy daniel vì sao phải đâm chủ nhân lâu đài cổ một kiếm?”

“cái này có quá nhiều khả năng, có lẽ ya lance trái tim bị đông lại chưa hoàn toàn chết đi, bị gặm ăn cô ấy còn lưu lại một hơi, vì thế daniel cho cô ấy một cái thống khoái, dùng đại kiếm đâm thủng trái tim, phá hủy bút băng.”

“miễn cưỡng hợp lý…” triệu thành hoàng nhíu mày: “tôi vẫn cảm thấy không quá đúng.”

“chỗ nào không đúng?”

“có thể do ấn tượng ban đầu, tôi nhớ rõ cậu từng nói, đổng pháp sư là thu được thư cầu cứu của ya lance mới chạy tới lâu đài cổ lance, ở trước đó, chủ nhân lâu đài cổ thường thường ở đêm khuya nghe thấy mèo kêu, ý nghĩa phong ấn trong lòng đất đã buông lỏng, phù thủy dần dần sống lại. nhưng dựa theo suy luận của cậu, đổng pháp sư mới là hung phạm phía sau màn, luôn cảm thấy trình tự xảy ra sai lầm.”

triệu thành hoàng cố gắng suy nghĩ một lát, đột nhiên khẽ nhíu mày: “vậy người sói vì sao nôn mửa chứ, nếu chủ nhân lâu đài cổ là chết bởi bút băng, người sói sao có thể nôn ra thịt đã ăn?”

trương nguyên thanh chưa nói gì, khuôn mặt trắng âm trầm giả dối kia lâm vào trầm mặc.

đây là nguyên nhân hắn trước đó đạo tâm sụp xuống, chủ nhân lâu đài cổ chỉ có chết bởi thuốc độc, đủ loại manh mối mới có thể kết hợp lại.

nếu david không phải hung thủ, rất nhiều hiện tượng không thể giải thích, đề cử ra hung thủ lâm vào ngõ cụt.

sau trầm mặc ngắn ngủi, hắn nói: “david không phải hung thủ, vừa rồi đề cử ra hung thủ thất bại đã chứng minh chủ nhân lâu đài cổ không phải chết bởi độc, nguyên nhân người sói nôn mửa chỉ có thể là cái khác, có lẽ nó lúc ấy bị thầy trừ tà daniel đả thương.”

triệu thành hoàng tựa như nghĩ tới cái gì, vẻ mặt nghiêm túc: “tôi có biện pháp xác định chủ nhân lâu đài cổ có phải chết bởi độc hay không.”

thời gian có hạn, hắn sải bước chạy ra khỏi căn phòng tràn đầy tanh tưởi, nhanh chóng xông lên lầu hai, một lần nữa tới phòng ya lance.

triệu thành hoàng đứng ở trước thi thể, cúi người, cánh mũi giật giật, dùng sức hít ngửi thi thể hơi hư thối.

trương nguyên thanh theo ở phía sau thấy một màn như vậy, giật mình.

kỹ năng của người sói?

triệu thành hoàng ngửi mười mấy giây, yên lặng đứng thẳng dậy, ra khỏi phòng, chuyển sang đến phòng của thiên hạ quy hỏa.

hắn vòng qua thi thể của thiên hạ quy hỏa, cầm lấy cái hũ gốm kia bị đặt ở mặt bàn, mở ra, dùng sức hít ngửi.

triệu thành hoàng cầm hũ gốm trầm mặc, hắn duy trì tư thế này mười mấy giây, quay đầu, dùng một loại giọng điệu vô cùng ngưng trọng, vô cùng cổ quái nói: “vụ án này, so với chúng ta tưởng tượng còn phức tạp hơn… trên thi thể ya lance có mùi chất lỏng hũ gốm, cô ấy là bị độc chết…”

“david không phải hung thủ!” khuôn mặt âm trầm giả dối của trương nguyên thanh hiếm thấy có vài phần tức giận: “cô ấy nếu là bị độc chết, vậy chúng ta sớm nên rời khỏi nơi này rồi. thuốc độc kia kiến huyết phong hầu, người thường uống vào chết ngay tại chỗ, chẳng lẽ thuốc độc của david cùng bút băng của đổng pháp sư đồng thời giết chết ya lance? hai người bọn họ thương lượng trước?”

“lại hoặc là đổng pháp sư trộm thuốc độc của david, trước dùng thuốc độc lại dùng bút băng? hai nhân vật căn bản không

có liên hệ, nếu là như vậy, mê án lâu đài cổ chính là đang đùa giỡn chúng ta!”

“hơn nữa dùng thuốc độc liền không cần bút băng, cởi quần đánh rắm không có ý nghĩa.”

phát hiện ya lance chết bởi độc, một lần nữa khiến cảm xúc của trương nguyên thanh có chút mất khống chế.

lúc này, triệu thành hoàng sắc mặt cổ quái nói: “thiên hạ quy hỏa là quỷ hút máu!”

quỷ hút máu? thiên hạ quy hỏa là quỷ hút máu?

sự phẫn nộ của trương nguyên thanh lập tức kẹt, hắn không đi nghi ngờ tin tức triệu thành hoàng đưa ra chân thật hay không, bởi vì nhân vật của đối phương là người sói, là thiên địch của quỷ hút máu.

kỹ năng nhân vật của người sói tựa như có liên quan với khứu giác, từ trong mùi hũ gốm nhận ra thân phận quỷ hút máu của david.

“david là quỷ hút máu…” trương nguyên thanh lập tức nghĩ tới tấm da dê kia ghi lại lịch sử gia tộc lance, “gia tộc lance là gia tộc phù thủy, mà phù thủy là thể chất cực âm, máu tất nhiên là tài liệu giàu linh tính, cũng là tinh linh trong đêm tối, cho nên, david ẩn núp ở gia tộc lance, cũng là hướng về phía phù thủy trong lòng đất mà đến?”

triệu thành hoàng giật mình, phấn chấn nói: “tất cả manh mối trong phòng đều hữu dụng, david mơ ước phù thủy dưới lâu đài cổ. hắn ẩn núp ở trong lâu đài cổ, bí mật phá hủy phong ấn, cho nên ya lance mới sẽ ở ban đêm nghe thấy mèo kêu, bởi vì phù thủy đang dần dần sống lại.”

mạch lạc sự việc dần dần rõ ràng hẳn lên.

chương 2458: lần thứ hai đề cử ra hung thủ (1)

trương nguyên thanh liếc hắn một cái: “nhưng david không phải hung thủ!”

triệu thành hoàng như như bị giội một xô nước lạnh, muốn nói lại thôi.

khuôn mặt trương nguyên thanh tỏa ra ánh sáng trắng, khuôn mặt gian thần kia càng thêm âm trầm: “ya lance quả thật là bị độc chết, hiềm nghi đổng pháp sư yếu bớt, nhưng nếu hung thủ không phải david, thì nhất định là đổng pháp sư.”

nhưng coi đổng pháp sư làm hung thủ suy ngược lại vụ án, rất nhiều chi tiết không thể giải thích, đổng pháp sư cùng david là hai nhân vật không liên quan, độc của david không có khả năng rơi vào trong tay đổng pháp sư. nếu giống hắn vừa rồi nói, đổng pháp sư từng trộm độc của david, vậy chỉ có thể nói mê án lâu đài cổ đang đùa giỡn bọn họ, căn bản không phải suy luận phá án hẳn hoi chính thống.

đổng pháp sư có thể trộm độc, vậy nhân vật khác cũng có thể trộm, có quá nhiều khả năng, căn bản không có cách nào suy luận.

loại “phó bản” này sẽ không chơi như vậy, thuốc độc tìm được ở trong phòng david, như vậy hành vi dùng độc giết ya lance, liền nhất định có liên quan với david.

thật ra, xác định ya lance là chết bởi thuốc độc, như vậy hiềm nghi của đổng pháp sư có thể bài trừ, nhưng kết quả lên đồng viết chữ tính chỉ hướng rất rõ ràng, nếu không phải david, thì nhất định là đổng pháp sư, trừ phi có hàm nghĩa khác.

nhưng trong tin tức trước mắt sưu tập, không có manh mối “d” chống đỡ hắn suy luận, hẳn là tên sẽ không sai.

đủ loại tình huống, khiến trương nguyên thanh suy luận lâm vào ngõ cụt.

vài giây sau, hắn nhìn về phía triệu thành hoàng, nhếch khóe miệng: “cách lúc đêm tối buông xuống còn có ba phút, đi phòng đổng pháp sư một chuyến, nếu là hắn trộm hũ gốm, trong phòng hẳn là sẽ lưu lại manh mối.”

ánh mắt triệu thành hoàng hơi sáng lên, vội vàng rời khỏi phòng david.

lúc hai người xuyên qua hành lang, triệu thành hoàng bỗng dừng bước, cái mũi ngửi ngửi, nói: “có mùi lạ…”

hắn theo mùi đó, nhìn về phía đường nét hình người kia trên hành lang, đó là tôn miểu miểu sau khi chết lưu lại.

“làm sao vậy?” trương nguyên thanh dừng bước, quay đầu nhìn qua.

“trên người miểu miểu có mùi nến.” triệu thành hoàng nói một câu, thu hồi ánh mắt, nói: “thời gian không nhiều nữa, đi phòng của cậu đi.”

hai người tới phòng của đổng pháp sư, triệu thành hoàng dọc theo bức tường đi chậm, vừa khụt khịt mũi, rất nghiêm túc ngửi một lần toàn bộ phòng, lắc đầu nói: “không có mùi thuốc độc.”

tường lâu đài cổ là đá hoa cương thật dày, cửa sổ đều là đóng chặt, nếu đổng pháp sư từng trộm thuốc độc, lấy khứu giác của người sói, là có thể ngửi ra.

trương nguyên thanh gật gật đầu:

“bây giờ có thể xác định, giữa nhân vật không liên quan không có điểm đan xen, thuốc độc của david sẽ không xuất hiện ở trong phòng của đổng pháp sư. trong sáu nhân vật, đổng pháp sư cùng ya lance là một cái tuyến kịch tình, daniel cùng lunn là một tuyến kịch tình, lunn cùng david là một tuyến kịch tình, david cùng sendy lance một tuyến.”

“thuốc độc ở trong phòng david, nếu david không phải hung thủ, vậy có khả năng là hung thủ nhất, là nhân vật có quan hệ với hắn, lunn có thể bài trừ, vậy người có hiềm nghi nhất…”

triệu thành hoàng đột nhiên mở to mắt: “miểu miểu? không, sendy lance? cô ấy vì sao muốn giết mẹ của mình?”

“phong thư tình kia chính là lý do, cô ấy thích quỷ hút máu david, nhưng mẫu thân ya lance muốn gả cô ấy cho quý tộc địa phương.”

trương nguyên thanh cười lạnh một tiếng: “vì thế nổi lên tâm địa độc ác, độc chết mẫu thân, thật sự là mưu kế âm hiểm.”

hắn thật ra không muốn cười lạnh, nhưng “mặt trắng” tự mang các thuộc tính trào phúng cùng giọng điệu kỳ quái.

“nhưng cô ấy không cần thiết dùng độc giết mẫu thân nha, cùng david xa chạy cao bay không phải càng tốt hơn?” triệu

thành hoàng lắc đầu nói.

“nếu là david giựt giây thì sao? đừng quên thân phận david cùng nguyên nhân hắn ẩn núp ở lâu đài cổ.”

trương nguyên thanh ‘hắc hắc’ nói: “tôi thậm chí hoài nghi phương pháp cởi bỏ phong ấn của phù thủy, cũng là david từ chỗ sendy lance lừa được. lừa gạt con gái dùng độc giết mẫu thân, mưu đồ phong ấn nhà cô ấy, mưu kế không tệ, tôi thích!”

triệu thành hoàng trầm mặc, vài giây sau sắc mặt nghiêm túc nói:

“những thứ này đều là phỏng đoán, không có chứng cứ chống đỡ.”

“tổng cộng sáu người, không phải david, không phải đổng pháp sư, cũng chỉ còn lại sendy lance.”

trương nguyên thanh nói: “thời gian không còn lại nhiều nữa, có thể cùng đề cử rồi!”

cách lúc đêm tối buông xuống không đến một phút đồng hồ.

triệu thành hoàng trầm giọng nói: “nguyên… cú mang, thời điểm cùng đề cử david, cậu cũng là tự tin như vậy, chúng ta đã bỏ lỡ một lần, sai một lần nữa, quan nhã sẽ chết, miểu miểu sẽ chết, anh gà đỏ cùng thiên hạ quy hỏa cũng sẽ chết.”

“tôi cần chứng cứ, chứng cứ chứng minh sendy lance chính là hung thủ.”

hắn không phải không ủng hộ nguyên thủy, mà là cái này quan hệ đến sinh tử của đồng bạn, không cho phép có sai lầm nữa.

chương 2459: lần thứ hai đề cử ra hung thủ (2)

cho dù nguyên thủy thiên tôn phân tích có đạo lý, nhưng không có chứng cứ, triệu thành hoàng không dám lấy mạng đám người tôn miểu miểu đi đánh cược, càng để ý, càng thật cẩn thận.

trương nguyên thanh sắc mặt âm trầm: “tôn miểu miểu đã chết, phòng sendy lance vĩnh viễn không mở ra được, tình

huống bây giờ, chỉ có thể đánh cược.”

bên tai hai người vang lên tiếng mèo kêu bén nhọn thê lương.

đêm tối buông xuống!

trước khi màn đêm bao phủ hai người, triệu thành hoàng thấp giọng nói: “còn có nửa giờ, không cần vội vã cùng đề cử, nếu tôi chết, hy vọng cậu sắp xếp nhìn lại một lần nữa. nếu cậu chết, tôi cũng tương tự…”

tiếng của hắn im bặt dừng lại.

trong khoảnh khắc, màn đêm thu liễm, bình minh đến, triệu thành hoàng ngã thẳng tắp ở trên mặt đất, biến thành một thi thể.

tiểu đội suy luận chỉ còn lại trương nguyên thanh.

lúc này trương nguyên thanh đã khôi phục nguyên trạng, màn đêm phong ấn mặt trắng, tính cả tính cách ích kỷ, âm trầm, giả dối cùng nhau phong ấn.

hắn theo bản năng nâng lên đặt ở trên trán, ngẫm nghĩ, lại lần nữa buông xuống.

nếu kích hoạt mặt trắng, khẳng định sẽ không chút do dự đề cử sendy lance, “di ngôn trước khi mất” của triệu thành hoàng khiến trương nguyên thanh lựa chọn bỏ qua mặt trắng.

“vậy thì nhìn lại một lần nữa…” hắn nhắm mắt, quan tưởng dung mạo của cha đẻ, một lần lại một lần, khiến đầu óc dần dần sôi trào, dẫn phát bệnh cũ.

không bao lâu, hình ảnh hỗn loạn cùng tạp âm không có ý nghĩa lấp đầy đầu óc, khác với trước kia là, trương nguyên thanh có thể dễ dàng thừa nhận gánh nặng đầu óc sôi trào mang đến, lẳng lặng chờ đợi.

vài giây sau, tạp âm biến mất, hình ảnh trở nên có trật tự, từ khi bọn họ tiến vào mê án lâu đài cổ bắt đầu, toàn bộ hình ảnh phát lại từng cảnh, rõ ràng mà thong thả.

ngày đầu tiên: tiến vào lâu đài cổ, tìm tới phòng ya lance, khám tra hiện trường tử vong… tìm được tầng hầm ngầm lâu đài cổ, phát hiện phong ấn phù thủy… quay về lâu đài cổ, mở ra cửa phòng đổng pháp sư.

đêm đó: anh gà đỏ đã chết.

ngày thứ hai: mở ra phòng của thầy trừ tà daniel, phát hiện tin tức người sói… sau đó hắn dùng điểm đổi kỹ năng lên đồng viết chữ…

khi một màn lên đồng viết chữ gợi ý kia phát lại, khi hình ảnh lần lượt hiện lên, trương nguyên thanh nhìn càng thêm rõ ràng, hắn bỗng ngẩn ra.

giờ khắc này, hắn thấy vô cùng rõ ràng, bút băng viết xuống ở mặt bàn không phải "d", mà là chữ cái "c" cùng "i", chỉ là lúc ấy bút băng đang hòa tan, nháy mắt viết xong, nước tan khiến hai chữ cái sát nhau nước sữa hòa nhau, biến thành "d" .

đêm đó: tôn miểu miểu chết, hiện trường chỉ lưu lại một đường nét hình người cháy đen.

ngày thứ ba: mở ra phòng david, đêm đó thiên hạ quy hỏa tử vong.

đề cử ra hung thủ thất bại, địch thái chết.

ký ức hồi tưởng nhanh chóng kết thúc, một lần nữa "dựng lại" cả quá trình, trương nguyên thanh liệt kê ra ba hiện tượng khác thường.

một: kết quả lên đồng viết chữ là "c" cùng "i" .

hai: thiên hạ quy hỏa không có kỹ năng!

ba: tôn miểu miểu sau khi chết không lưu lại thi thể, mà là một đường nét hình người cháy đen.

"chữ c và chữ i là có ý tứ gì?"

trương nguyên thanh nhíu mày: "chẳng lẽ không phải tên? nhưng mình lên đồng viết chữ truy cầu là hung thủ giết chết ya lance, kết quả tất nhiên là trực tiếp chỉ hướng hung thủ, trừ tên, còn có cái gì là trực tiếp chỉ hướng hung thủ?"

đột nhiên, trong đầu hắn giống như có tia chớp lướt qua, đã hiểu ý tứ của c, i.

sendy lance!

"sendy, tên nam giới viết là sandy, tên nữ giới viết là cindy, sendy lance tiếng anh viết là cindy lance, c i ý tứ là sendy

lance, cô ấy chính là hung thủ! mình sớm nên nghĩ đến, loại phó bản giải đố này, nhất định sẽ có manh mối mang tính mê hoặc, mình đã quá tự tin đối với tin tức phó bản cho.”

trương nguyên thanh sải bước lao ra khỏi phòng, tới hành lang, đứng ở bên đường nét hình người, ngón tay nhón một chút tro tàn cháy đen chảy mỡ, đưa vào chóp mũi ngửi.

hắn ngửi được mùi khét cùng mùi dầu mỡ hơi gay mũi, cũng không có mùi nến triệu thành hoàng nói.

nhưng người sói cũng đã nói như vậy, nhất định sẽ không sai.

con người sao có thể có mùi nến chứ?

trừ phi không phải người… trong đầu trương nguyên thanh lóe lên linh quang, phun ra từng luồng thái âm lực, hóa thành tiểu đậu bỉ, quỷ tân nương cùng một đám linh phó.

“tìm được người sống trong lâu đài cổ.”

các linh phó hóa thành khói đen xuyên thấu vách tường, lập tức giải tán.

dù sao địch thái đã bị đào thải, hắn không cần giấu giếm nữa.

không bao lâu, tiểu đậu bỉ dẫn đầu quay về, từ trong sàn chui ra, ôm cẳng chân hắn kêu một chập “a ba a ba” .

“ở lòng đất?” trương nguyên thanh bế tiểu đậu bỉ lên, hóa thành ánh sao tiêu tán.

một giây sau, tầng hầm ngầm lâu đài cổ tối đen sáng lên ánh sao lấp lánh.

“a ba a ba…” tiểu đậu bỉ ngồi ở trên cánh tay trương nguyên thanh chỉ chỉ cái quan tài kia.

chương 2460: lần thứ hai đề cử ra hung thủ (3)

trương nguyên thanh tới gần, nhìn vào trong quan tài, chỉ thấy tôn miểu miểu ngủ say nằm trong quan tài.

tôn miểu miểu vốn nên chết ở buổi tối ngày thứ hai, xuất hiện ở trong quan tài tầng hầm ngầm, thân thể cũng hoàn hảo

không tổn hao gì, chưa hóa thành tro tàn.

đoán không sai… trương nguyên thanh chỉ cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi một nửa, cúi người kiểm tra mạch đập và khí tức của miểu miểu, xác nhận cô còn sống, lập tức giơ tay, cho khuôn mặt mũm mĩm trắng nõn kia một cái gõ mạnh.

tôn miểu miểu ăn đòn, lập tức bừng tỉnh, bật người dậy, cảnh giác nhìn xung quanh.

“sao tôi sẽ ngủ ở nơi này?” cô phát hiện mình nằm ở trong quan tài tầng hầm ngầm, tỏ ra cực kỳ nghi hoặc.

trương nguyên thanh mang mọi thứ xảy ra sau đó đều nói cho cô.

tôn miểu miểu nghe mà chịu chấn động mạnh, nghiêng đầu: “nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đoàn diệt, nhưng vì sao tôi cũng đã chết rồi, còn sẽ xuất hiện ở nơi này?”

“muốn biết vì sao, đi phòng cô xem chút là biết.”

trương nguyên thanh bấm tay búng trán của cô một cái, “nắm chặt thời gian, tôi còn cần nghiệm chứng một ít suy đoán.”

nói xong, hắn búng ngón tay, hóa thành ánh sao rời khỏi tầng hầm ngầm.

tôn miểu miểu thấy thế, cũng nâng bàn tay nhỏ lên, học theo bộ dáng búng ngón tay, ánh sao sáng lên, cô rời khỏi theo.

quay về lâu đài cổ, tôn miểu miểu ở trong hành lang lâu đài cổ âm u tĩnh mịch, đã tìm được phòng của mình, sau khi chi trả điểm, mở ra cửa phòng.

làm người thừa kế gia tộc lance, đại tiểu thư của lâu đài cổ, phòng sendy lance rất xa hoa, thảm lông dê thật dày trải ở trên giường lớn bằng gỗ, bàn ghế tủ quần áo sơn đỏ, ấm trà cùng cái chén là bằng bạc.

hai người ở trong phòng tìm kiếm một phen, từ tủ quần áo cùng trong hòm gỗ gầm giường đã tìm được một tấm da dê ghi lại ma pháp đen, một xấp thư tình david viết cho cindy lance.

còn có mười mấy chai lọ, bên trong đựng tài liệu phóng thích ma pháp đen.

trương nguyên thanh thô sơ giản lược nhìn quét một quyển trục ma pháp, từ trong đó thấy được tượng sáp thế thân cái ma pháp này, phù thủy chính là dùng chiêu này thần không biết quỷ không hay mang đi tôn miểu miểu.

trương nguyên thanh cùng tôn miểu miểu chụm đầu lại cùng một chỗ, nhanh chóng đọc thư tình:

“cindy tiểu thư xinh đẹp, ngài có lẽ không biết, gia tộc lance là gia tộc phù thủy vĩ đại, trên người ngài chảy huyết mạch phù thủy, nàng là ma pháp sư trời sinh. ta nơi này có một quyển sách ma pháp, bằng lòng hiến cho ngài, nhưng xin ngài giữ bí mật…”

“rất xin lỗi, năng lực của ta đã không thể làm giáo viên của nàng nữa, cô nương lòng ta yêu, nàng cần một giáo viên tốt hơn dạy nàng ma pháp đen, cô ấy ngay trong lòng đất lâu đài cổ.”

“mẫu thân của ngài là người ích kỷ nhất trên thế giới, bà ấy không có thiên phú học tập ma pháp, bà ấy ghen tị tài hoa của nàng, bà ấy chỉ muốn gả nàng cho quý tộc nông thôn, mà không phải cho nàng trở thành chủ nhân lâu đài cổ, khôi phục vinh quang của gia tộc lance…”

“kế hoạch của chúng ta tiến hành rất thuận lợi, đêm nay là đêm trăng tròn, là thời khắc lực lượng âm tính tràn đầy nhất, nên mời vị phù thủy vĩ đại kia trở lại nhân gian, nhưng thân thể của nàng ấy ở trong mấy trăm năm phong ấn suy kiệt, cần một thân thể mới. nàng ấy là tổ tiên của ngài, phù thủy có thiên phú nhất gia tộc lance, ngài cùng phu nhân lance và nàng ấy huyết mạch tương liên, là vật dẫn tốt nhất, ngài thông minh đã hiểu ý tứ của ta…”

hai người đọc từng phong thư tình, trong đầu trương nguyên thanh dần dần phác thảo ra chân tướng mê án lâu đài cổ.

quỷ hút máu david vì đạt được lực lượng của phù thủy, ẩn núp ở lâu đài cổ của gia tộc lance, hắn lấy thân phận gia sư, dụ dỗ cindy lance.

ya lance ban đêm nghe thấy mèo kêu, bắt nguồn từ con gái cùng david thong thả giải trừ phong ấn dẫn phát phù thủy sống lại.

đêm trăng tròn không lâu trước đó, cindy lance ở dưới david giựt giây dùng độc giết mẫu thân, thân thể ya lance vốn nên làm vật dẫn phù thủy buông xuống, không ngờ trong lâu đài cổ có một thầy trừ tà đến, thầy trừ tà đã phát hiện khí tức của ma pháp đen, ở trước khi phù thủy buông xuống, dùng đại kiếm đâm xuyên qua trái tim ya lance, hoàn thành trừ tà.

đồng pháp sư rất có thể cũng đã ra tay, bút băng chính là chứng cứ.

hai người có thể là bởi truy tung phù thủy, vội vàng rời khỏi phòng chủ nhân lâu đài cổ, mà mùi máu tươi của thi thể đưa tới người sói khát máu, người sói vui vẻ ăn luôn nội tạng của ya lance, không ngờ độc tố chuyển dời đến trong cơ thể nó, ăn đau bụng, lúc này mới có một bãi nôn kia trong phòng.

“vụ án rất đơn giản thôi, sớm biết đã mở cửa của tôi trước.” tôn miểu miểu tràn đầy tự tin nói: “chỉ cần mở cửa phòng của tôi, tất cả liền chân tướng rõ ràng.”

chương 2461: phòng số 503 (1)

“không!” trương nguyên thanh lắc đầu: “cửa phòng của cô vĩnh viễn không mở được.”

trương nguyên thanh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tròn nhỏ của cô: “nghi thức phù thủy buông xuống bị thầy trừ tà daniel cùng đồng pháp sư phá hủy, cô cho rằng, phù thủy không có thân thể, sẽ lựa chọn buông xuống đến trên người ai?”

tôn miểu miểu cũng không ngốc, lập tức khuôn mặt nhỏ biến sắc: “ở trên người tôi!”

“không sai, phù thủy sẽ không để chúng ta vào căn phòng này, thuần suy luận không làm khó được thánh giả cùng chúa tể, loại phó bản này khó là ở chỗ thiếu tin tức, cho nên cô nhất định sẽ chết, chẳng qua phù thủy cũng có hạn chế, chỉ có thể ban đêm giết người, cùng với không thể giết chết chính mình, cho nên cô mới sẽ giả chết, chính bởi vì giả chết, cho nên mới không lưu lại thi thể, đây là một cái nhắc nhở phó bản cho chúng ta. nếu tôi không thể phát hiện cô giả chết, liền vĩnh viễn không mở được phòng của cindy lance.” trương nguyên thanh nói.

tôn miểu miểu nhíu mày ngài: “nhưng phù thủy mỗi đêm ngẫu nhiên giết chết một người, nếu buổi tối ngày thứ hai chết không phải tôi, vậy là ai, không có người nha!”

“người chết là thiên hạ quy hỏa!” trương nguyên thanh nói rất khẳng định.

tôn miểu miểu ngạc nhiên nói: “hắn không phải chết ở buổi tối ngày thứ ba sao?”

mỗi nhân vật đều có kỹ năng, duy chỉ thiên hạ quy hỏa không có, có lẽ không phải không có kỹ năng, mà là chính hắn không biết mà thôi, ví dụ như kỹ năng bị động, hoặc dứt khoát chính là không có nhắc nhở.

giả thiết bị động của thiên hạ quy hỏa là sống lại, hoặc là miễn dịch một lần công kích, buổi tối hôm đó người chết là hắn, nhưng kỹ năng bị động kích hoạt, khiến hắn còn sống, mà bản thân hắn cũng không biết, toàn bộ hiện tượng liền được giải thích.

giả thiết này của trương nguyên thanh, không phải thuần túy tưởng tượng, là có căn cứ ── nhân vật của thiên hạ quy hỏa là quỷ hút máu!

đặc điểm của quỷ hút máu chính là trường thọ, sống lại cùng sinh mệnh lực tràn đầy!

“cái này chờ rời khỏi bức tranh lại giải thích! đề cử hung thủ trước đi!” trương nguyên thanh nói.

kỹ năng nhân vật là tình báo không thể công khai, cũng đã đi tới một bước này, hắn cũng không muốn ngã ở trước bình minh.

“được rồi!” tôn miểu miểu gật gật đầu, vui vẻ nói: “thế mà là chúng ta sống đến cuối cùng.”

cô đang vui vẻ cái gì… trương nguyên thanh liếc cô một cái, hai người ăn ý đọc ra tên hung thủ: “cindy lance!”

“ting! đáp án chính xác! chúc mừng bắt được hung thủ thật sự của mê án lâu đài cổ.”

trương nguyên thanh dùng sức phun ra một hơi dài, thấy tôn miểu miểu ngẩng đầu lên, vui sướng hướng hắn lộ ra răng

khểnh, ngay sau đó, gương mặt của cô bắt đầu mơ hồ, cảnh vật xung quanh bắt đầu mơ hồ.

ngay sau đó, hắn về tới gian phòng treo bốn bức tranh kia, thấy quan nhã, triệu thành hoàng, anh gà đỏ, thiên hạ quy hỏa cùng địch thái lục tục thoát ly bức tranh.

“đã trở lại.”

anh gà đỏ nhìn xung quanh, thấy các đồng đội đủ đầu đủ đuôi không thiếu một ai, trong lòng mừng rỡ: “một cửa ải này rất đơn giản mà, mở mắt nhắm mắt một cái, liền kết thúc rồi. hura, hura, mọi người đều còn sống.”

trừ quan nhã vẻ mặt mê mang, người khác đều như trút được gánh nặng, dưới loại tình cảnh đó, toàn bộ đoàn đội đều có nguy hiểm bị diệt, bọn họ tương đương với đã trải qua một phó bản đoàn đội cấp a trở lên.

thậm chí là cấp s!

“sự hy sinh của tôi không uổng phí!” địch thái vẻ mặt tràn đầy nghĩ mà sợ, hít sâu bình ổn lại cảm xúc, nhìn về phía cú mang cùng triệu thành hoàng, cười nói: “hai cậu ai sống đến cuối cùng? hung thủ là ai? là daniel hay đổng pháp sư?”

thiên hạ quy hỏa, quan nhã cùng anh gà đỏ ném đến ánh mắt tò mò.

quan nhã toàn bộ hành trình không tham dự, cái gì cũng không biết. thiên hạ quy hỏa chết sớm, kịch tình tiếp theo đều không biết, đều rát tò mò đối với thân phận hung thủ.

triệu thành hoàng lắc đầu: “tôi chết trước cú mang, nhưng trước khi chết từng dựng lại vụ án với hắn, hung thủ hẳn là cindy lance.”

nguyên thủy sống đến cuối cùng? quan nhã, thiên hạ quy hỏa cùng anh gà đỏ bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời lại cảm thấy cái này rất hợp lý, nguyên thủy thiên tôn chưa bao giờ làm bọn họ thất vọng.

chỉ có nụ cười trên mặt địch thái chậm rãi biến mất: “cindy lance? vì sao sẽ là cindy lance!”

hắn ánh mắt không tốt đánh giá cú mang: “cậu con mẹ nó không phải nói hung thủ ở trong daniel, đổng pháp sư cùng

david sao?”

“phán đoán sai lầm, kết quả lên đồng viết chữ chỉ hướng không phải ba người, mà là cindy lance.” trương nguyên thanh dựng lại toàn bộ vụ án một lần, lúng túng nói: “lên đồng viết chữ cho gợi ý là c , i , nhưng bởi vì chữ viết tan vào nhau, tôi nhìn thành d, lúc viết đã hòa tan vào nhau rồi, cái này không trách tôi.”

chương 2462: phòng số 503 (2)

nếu không phải trong quá trình hồi tưởng, hình ảnh phát lại từng tích tắc, hắn căn bản không biết được chân tướng.

“fuck, cái này cũng có thể nhìn lầm.” địch thái giận tím mặt, một chưởng đánh ngã trương nguyên thanh, “lão tử dùng mạng tranh thủ cho cậu cơ hội làm lại một lần, cậu nói cho tôi biết cậu đã nhìn lầm!”

anh gà đỏ cũng rất tức giận: “đập hắn một cái nữa!”

nếu không phải nguyên thủy thiên tôn nhìn lầm, mọi người đã sớm suy luận ra hung thủ là cindy lance, tội gì đi một chuyến ở bờ vực đoàn diệt.

anh gà đỏ cũng là đánh không lại, bằng không tự mình đi lên cho một cái ký đầu rồi.

hỏa sư cũng mặc kệ ngươi có phải bang chủ hay không.

tôn miểu miểu, thiên hạ quy hỏa và triệu thành hoàng lúc này mới biết nguyên thủy thiên tôn vì sao khẳng định hung thủ là “david”, “đổng pháp sư” cùng “daniel”, đều dùng ánh mắt không tín nhiệm lườm xéo hắn.

“quỷ kế tính chất câu chữ mà thôi.” quan nhã nâng dậy ông chồng bị đánh ngã, bất mãn nhìn kỵ sĩ đơn truyền một cái, nói: “phó bản loại suy luận, không có gì ngoài vài loại hình thức như vậy, trong đó có một số nguyên tố là không thay đổi, manh mối lượng lớn, rắc rối phức tạp; manh mối giả; manh mối có tính chất lần đường.”

“trong mê án lâu đài cổ, cho các người mỗi vị một cái kỹ năng nhân vật, vậy trong đó tất nhiên sẽ tồn tại manh mối chuyên môn lầm đường chúng ta. lên đồng viết chữ trực tiếp đưa ra

đáp án, vậy độ khó ở nơi nào? khẳng định sẽ ở mặt ngoài đáp án chân thật, khoác lên một tầng áo khoác giả dối.”

“cái này không trách cú mang, bất cứ một người nào cũng có thể nhìn lầm, bao gồm tôi. trọng điểm ở chỗ, khi manh mối của từng nhân vật công khai, tin tức từng chút một ghép lại, hắn có thể kịp thời phản ứng lại, đi nghi ngờ kết quả lên đồng viết chữ, do đó phát hiện quỷ kế của mê án hay không. rất may mắn, hắn đã làm được.”

tuy làm quỷ xui xẻo rơi xuống đất thành hộp, chưa cống hiến một chút lực lượng nào cho đoàn đội, thì không tư cách giáo dục bọn họ, nhưng quan nhã cảm thấy phổ cập khoa học cần thiết vẫn phải làm.

địch thái nhún nhún vai: “tóm lại là đi ra rồi.”

hắn nhìn về phía cánh cửa đại biểu lối ra xuất hiện kia, nói: “rời khỏi nơi này trước, đây hẳn là một cửa cuối cùng rồi.”

mọi người lập tức đẩy ra cánh cửa đó, rời khỏi phòng số 406, tới hành lang tượng trưng khu an toàn, thấy được căn phòng số đầu “5”!

đến mục tiêu, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, có loại cảm giác thoải mái và cảm giác giải thoát trải qua nguy cơ, rốt cuộc thành công.

“miểu miểu, mau nhìn xem, chúng ta còn có huyết quang tai ương hay không.” trương nguyên thanh vội nói.

triệu thành hoàng cùng tôn miểu miểu mở tinh mâu, cẩn thận quan sát tướng mạo của mọi người.

sắc mặt ngọa long phụng sồ của thái nhất môn nhất thời trở nên cổ quái: “tướng mạo mọi người là an toàn, nhưng… huyết quang tai ương ở mi tâm ngài kỵ sĩ càng thêm nồng đậm rồi!”

địch thái: “? ?”

kỵ sĩ đơn truyền vẻ mặt không phục: “vì sao tôi có huyết quang tai ương, mấy người lại không có? chẳng lẽ nguy cơ có thể giết chết tôi, ngược lại giết không chết các người?”

tôn miểu miểu và triệu thành hoàng lắc đầu, người sau trầm giọng nói: “tướng mạo là vận thế trực quan nhất, nhưng chúng tôi không nhìn thấy quá trình, trừ phi quan tinh.”

“quan tinh cũng không nhìn thấy, hắn là chúa tể, vượt qua cực hạn quan tinh của chúng tôi!” tôn miểu miểu sửa đúng.

chỉ có địch thái là huyết quang tai ương? là nguy cơ phòng số 503 chỉ nhằm vào hắn, hay là hắn sẽ hy sinh vì chúng ta?

trương nguyên thanh ho khan một tiếng: “như vậy đi, ngài kỵ sĩ đã có nguy hiểm, vậy chờ ở khu an toàn hành lang, do chúng tôi tiến vào phòng số 503 tìm kiếm mảnh vỡ thánh bàn.”

địch thái nghe vậy, bật cười một tiếng: “tôi hoài nghi các người đang dọa tôi, muốn để tôi ở lại bên ngoài, bản thân đi vào tìm mảnh vỡ thánh bàn.”

nói tới, hai bên tuy là đồng bạn hợp tác, nhưng đồng thời cũng là quan hệ cạnh tranh.

“cậu thế này không phải chó cắn lã động tân sao?” trương nguyên thanh học hắn nhún nhún vai: “vậy cùng nhau đi vào.”

địch thái không nói chuyện nữa, ngẩng đầu nhìn thẻ số ở cửa, tìm được phòng số 503, khoảnh khắc cầm lấy tay nắm cửa, hắn bỗng nhiên do dự, vẻ mặt lúc sáng lúc tối.

“ngài kỵ sĩ, nếu không vẫn là đừng miễn cưỡng.” trương nguyên thanh thiện ý khuyên bảo.

địch thái hừ một tiếng, vặn mở tay nắm cửa ‘rắc’, thò đầu vào trong bóng đêm phía sau cửa.

đám người trương nguyên thanh đi theo tiến vào.

phía sau cửa là một mảng không gian rộng lớn, trời xanh như giặt, tầng mây mỏng manh bay, không có mặt trời.

bọn họ đặt mình trong một tòa trang viên, mặt cỏ xanh mơn mởn, hồ phun nước tượng đá hoa cương, giữa hồ dựng một cô gái xinh đẹp thánh khiết, cầm trong tay một cái bảo bình, miệng bình phun trào ra dòng nước xiết trong suốt.

chương 2463: phòng số 503 (3)

chỗ 50 mét phía trước bọn họ, là một tòa kiến trúc kiểu âu tựa như lâu đài, kiến trúc chính độ dài khoảng trăm mét, cao ba tầng, hai bên là lầu phụ kiểu ống khói.

nóc màu xám, trên thân tường màu vỏ quýt là những cánh cửa sổ thật lớn hình vuông, tạo hình trong phong cách cổ xưa lộ ra tinh xảo, lộ ra phong cách của thế kỷ trước.

phía sau bọn họ không phải cổng sắt của trang viên, mà là cửa phòng số 503 đi thông hành lang kia.

“không phải nói phòng trữ vật sao? phòng trữ vật nhà cậu là như vậy?” trương nguyên thanh quay đầu nhìn về phía kỵ sĩ đơn truyền.

cảnh tượng trước mắt khiến trong lòng hắn có chút lấn cấn.

mọi người vừa trải qua mê án lâu đài cổ, trong lòng cũng trầm xuống.

“chung quy không thể là winnie gạt tôi chứ, cô ấy quả thật cũng muốn đạt được mảnh vỡ thánh bàn, lại ngại bởi ước định cùng lời thề, không tiện đổi ý.” vẻ mặt địch thái cực kỳ ngưng trọng.

tòa trang viên lớn ở trước mắt này, thấy thế nào cũng không giống phòng trữ vật của lão berent, nếu winnie lừa gạt hắn, như vậy phòng số 503, đối ứng còn là cửa ải cấp 8.

cho nên hai vị tinh quan của thái nhất môn, mới sẽ ở trong tướng mạo của hắn nhìn thấy huyết quang tai ương?

winnie làm kiểm sát quan phân bộ thiên phạt, hoàn toàn có loại tâm kế cùng tàn nhẫn này.

“vào cũng vào rồi, nhìn xem bên trong có cái gì.” anh gà đỏ sải bước đi về phía trước, một bộ dáng binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

địch thái nhìn bóng lưng hắn, phát ra một tiếng cảm khái từ phế phủ: “hỏa sư tốt, hỏa sư không có phiền não.”

hắn sải bước tiến lên, đè lại bả vai anh gà đỏ, ném hắn về phía sau, “hỏa sư cấp 5 không có tư cách xung phong, lăn đến phía sau đội ngũ đi.”

“này này, ngài kỵ sĩ, anh có phải quên huyết quang tai ương của mình hay không.” trương nguyên thanh sải bước đuổi theo, sóng vai với hắn, thực gặp được nguy hiểm, hắn cũng có thể hỗ trợ ngăn cản một chút.

đội ngũ đi ở tiền viện có mặt cỏ cùng đài phun nước, tôn miểu miểu hướng ánh mắt về vườn hoa, hướng về mảng đóa hoa trắng muốt trong suốt kia, kinh ngạc nói: “nguyệt hạ sương hoa!”

mọi người ném đến ánh mắt khó hiểu.

cô giải thích: “một loại hoa rất quý giá trong linh cảnh, có thể làm thuốc, luyện đan, là thành phần chủ yếu của dạ thị đan, nguyệt tinh hoàn các đan dược, ăn sống có thể đề cao năng lực nhìn đêm, tiêu trừ mệt mỏi, tăng lên sức cảm ứng cùng năng lực chiến đấu ban đêm.”

anh gà đỏ không nói hai lời, chạy vội tới bên vườn hoa, hái xuống một bó lớn nhét vào miệng nhai nuốt.

tôn miểu miểu tiếp tục nói: “hoa này sợ ánh mặt trời, nhưng lại không tách rời ánh trăng, cho nên gọi là nguyệt hạ sương hoa, chỉ có trong phó bản cực kỳ đặc thù mới có, dù sao trong phó bản cũng có mặt trăng mặt trời mọc lặn. mặt khác, nếu ăn sống, sẽ lạnh bụng đi tả.”

vừa dứt lời, mông anh gà đỏ phát ra một tràng tiếng phốc phốc cao vút.

hắn vội vàng ôm mông kẹp chân, trợn to mắt: “sao không nói sớm?”

tôn miểu miểu làm bộ chưa nghe thấy, vui vẻ nói: “xem ra hái hoa không có nguy hiểm, tôi đi hái một ít về nhà.”

nhìn bóng lưng kích động của tôn miểu miểu, địch thái nhìn về phía cú mang: “xem ra cô nương đơn thuần nhất, lòng cũng đen nha.”

“người có thể lên tới cấp 5, có thể nào dùng đơn thuần để hình dung.” trương nguyên thanh đáp lại, nhìn anh gà đỏ một cái: “nhưng có thể dùng ngu xuẩn hình dung.”

lúc này, quan nhã dựng ngón tay như kiếm, ấn mi tâm, ở chỗ sâu trong con ngươi phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt. cô từ từ đảo qua tiền viện trang viên, trong khoảnh khắc, ánh sáng trắng trong mắt thu liễm: “trừ thực vật, trong trang viên không có sinh mệnh khác.”

triệu thành hoàng đồng bộ thu liễm thái âm lực trong mắt: “không có oán linh.”

trương nguyên thanh gật gật đầu, nhìn về phía thiên hạ quy hỏa: “anh cùng anh gà đỏ đi bụi cây bên kia xử lý bụng một phen, có nguy hiểm lập tức cho chúng tôi biết.”

thiên hạ quy hỏa vẻ mặt chán ghét gật đầu.

địch thái đột nhiên nói: “chỉ là tiêu chảy mà thôi, cậu không phải mộc yêu sao, thuốc chữa tiêu chảy cũng không có?”

các thánh giả của người chết trở về nghe vậy, trên mặt không có khác thường, trong lòng thì có chút cảnh giác, kỵ sĩ này rất sâu sắc, đã không chỉ thử một lần như vậy.

“vừa lúc kiểm tra thử một phen trong trang viên có nguy hiểm hay không.” trương nguyên thanh thản nhiên nói.

“bớt nói nhảm đi!” anh gà đỏ khó được cơ trí một hồi, ôm mông chạy về phía bụi cây bên kia: “mông tôi sắp phun rồi, nhịn không được nữa.”

hai người vội vàng tiến vào bụi cây, anh gà đỏ ngồi xổm xuống, thiên hạ quy hỏa đứng.

qua vài phút, tôn miểu miểu hái được mấy bó nguyệt hạ sương hoa trở về, độ cao xếp lên có thể tới đầu gối, tổng sản lượng là hai phần ba vườn hoa.

cô là tên trộm vặt chú ý có thể tiếp tục phát triển.

chương 2464: ly hoa miêu (1)

“mỗi người một bó, tôi vừa rồi từng thử, những thứ này có thể thu vào hòm đồ.” tôn miểu miểu nói: “nguyệt hạ sương hoa tác dụng chủ yếu là làm thuốc cùng luyện đan, nếu các người không muốn phiền toái, có thể cho tôi một khoản tiền, tôi tìm người giúp mọi người luyện thành đan dược.”

cô nói kỹ công hiệu của nguyệt hạ sương hoa, cùng với công hiệu các loại đan dược có thể luyện thành, trong đó có giá trị nhất là tẩm bổ tinh thần, lớn mạnh linh thể, đối với người linh thể suy yếu, từng chịu thương có kỳ hiệu.

địch thái ngẫm nghĩ, có chút động lòng: “vậy liền làm phiền rồi.”

trong ánh mắt tôn miểu miểu đắc ý nhìn bang chủ lóe lên sự giảo hoạt.

cô cảm thấy địch thái tuy thích trào phúng người ta, có chút bất cần đời, nhưng ở trong mê án lâu đài cổ chịu dùng mạng của mình đánh cược đoàn đội không tổn hao gì vượt ải một điểm này, đủ để nói rõ vị kỵ sĩ này tính cách vốn có là chính trực cùng có đảm đương, không phải sỉ nhục của kỵ sĩ.

hơn nữa là chúa tể, cho nên rất đáng giá kết giao, có thể phát triển mạng lưới cho bang phái.

tăng cường lợi lợi lui tới là bước thứ nhất tăng tiến quan hệ.

khi sức chú ý của mọi người tập trung ở nguyệt hạ sương hoa, anh gà đỏ giải quyết xong vấn đề tiêu chảy, cùng thiên hạ quy hỏa trở về.

“không có việc gì chứ?” trương nguyên thanh hỏi.

“cảm giác thoải mái hơn nhiều rồi.” anh gà đỏ vẻ mặt thoải mái.

“nguyệt hạ sương hoa là có thể ‘làm sạch ruột’, giảm bớt gánh nặng cho cơ quan tiêu hóa, nhưng giới hạn ở linh cảnh hành giả, người thường không chịu nổi dược lực.” tôn miểu miểu nói.

đây là một trong những nguyên nhân cô vừa rồi không ngăn cản, cũng không chỉ coi anh gà đỏ là tốt dò đường mà thôi, bản thân hoa không có nguy hiểm, nếu hành động hái hoa có nguy hiểm, vậy cũng là mọi người cùng nhau gánh vác.

vừa lúc thử một lần phòng số 503.

“chuẩn bị vào cửa rồi, mọi người đều cẩn thận chút.” địch thái triệu hồi ra trường kiếm kỵ sĩ, nhẹ nhàng đẩy ra hai cánh cửa gỗ cao 3 mét.

đúng lúc này, phía sau mọi người, chỗ bụi cây truyền đến tiếng hô của thiên hạ quy hỏa: “bên cạnh mọi người là ai?”

mọi người quay đầu nhìn, con ngươi co rụt lại, thấy anh gà đỏ cùng thiên hạ quy hỏa đang từ lùm cây quay về, người sau sắc

mặt nghiêm túc hướng mọi người cảnh báo.

vậy kẻ bên cạnh bọn họ là ai? lại một lần mỹ hầu vương thật giả?

địch thái, trương nguyên thanh, triệu thành hoàng cùng tôn miểu miểu đồng loạt nhảy về phía sau kéo giãn khoảng cách, bày ra tư thái đề phòng.

chỉ có quan nhã bất động tại chỗ, giọng nói của cô không thay đổi nói: "đừng hoảng, hai người này mới là thật."

cô quay sang nhìn về phía thiên hạ quy hỏa cùng anh gà đỏ cách đó không xa, ánh mắt sắc bén: "bọn họ là giả, tôi vẫn luôn chú ý bọn họ, anh gà đỏ cùng thiên hạ quy hỏa chưa từng rời khỏi tầm mắt của tôi, ngược lại là hai người kia, là từ sau bụi cây chui ra."

thiên hạ quy hỏa chưa ngồi xổm xuống, trước sau đứng cảnh giác, nếu có bản thân cùng anh gà đỏ giả xuất hiện, hắn sẽ lập tức lên tiếng cảnh báo, mà không phải đợi hàng giả cùng đồng đội tiếp xúc hơn nửa phút đồng hồ, đợi mông đít anh gà đỏ phun xong mới cảnh báo…

trương nguyên thanh phản ứng lại, thay đổi tư thế, hướng tới thiên hạ quy hỏa cùng anh gà đỏ đến sau bày ra tư thái đề phòng.

địch thái so với hắn còn nhanh hơn một giây, kêu 'a' nói: "là hai con rối điêu khắc gỗ, hỏa sư, đốt bọn hắn."

anh gà đỏ ấn bàn tay, lòng bàn tay ngưng tụ một quả cầu lửa màu đỏ, quả cầu lửa nén lại ngưng tụ, càng lúc càng sáng, hắn chạy nhanh vài bước, ra sức ném ra quả cầu lửa.

ngay sau đó, bàn tay nắm chặt.

quả cầu lửa phát ra nhiệt độ cao kia chợt nổ tung, hóa thành đốm lửa như mưa rào, bao trùm hai tên hàng giả, cũng bao trùm phạm vi mấy mét quanh bọn họ.

không cho hàng giả không gian né tránh.

"phốc phốc phốc", đốm lửa xuyên thủng hai hàng giả, nhiệt độ cao khủng bố đốt bọn họ thành hai khúc than cháy đen bốc khói.

“chỉ có vậy?” anh gà đỏ đắc ý chống nạnh, “tôi còn cho rằng lợi hại bao nhiêu chứ, thì ra là hai khúc gỗ yếu ớt.”

vừa dứt lời, mặt đất trang viên chấn động “ầm ầm”, mặt cỏ, vườn hoa nứt ra lộ ra bùn đất màu đen ướt át, từng cái rễ cây tráng kiện từ khe nứt đất bắn ra, giương nanh múa vuốt xông lên bầu trời. cùng lúc này, vườn hoa hai bên con đường nhỏ trải đá cuội nối thẳng cổng, mầm cây xanh biếc chui ra khỏi bùn đất, nhanh chóng sinh trưởng, hóa thành hai người cây hình thể yểu điệu, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, giống như tác phẩm nghệ thuật thượng đế tỉ mỉ điêu khắc, tóc là lá cây sum xuê.

hai người cây đều tự mở miệng, kẻ bên trái thanh âm lạnh lùng, bên phải thanh thúy: “tự tiện xông vào đình viện của chủ nhân, trộm linh thực của chủ nhân, muốn chết, muốn chết!”

chương 2465: ly hoa miêu (2)

“bại hoại, quấy rầy ta cùng tỷ tỷ ngủ.” nói xong, rễ cây giương nanh múa vuốt kia đồng loạt gấp khúc, nhắm ngay mọi người ở cửa biệt thự, lấy tư thái như ném thương, hướng bên dưới bắn nhanh đến.

anh gà đỏ và thiên hạ quy hỏa bước lên một bước, một người ngưng tụ ra hai quả cầu lửa lớn đường kính 3 mét đánh về phía hai người cây, một người khác ngưng tụ xích diễm ly hỏa đao, hướng lên trời chém ra lưỡi đao lửa to lớn dài 5 đến 6 mét.

tu hành mấy tháng, xích diễm ly hỏa đao của thiên hạ quy hỏa đã đăng đường nhập thất, nhiệt độ cao nóng rực khiến da mặt đám người trương nguyên thanh bị bỏng, lông mi, lông mày cùng tóc mai đều cuộn lại, tản ra mùi chỉ sợi tóc cháy mới có.

đao lửa chém trúng những cái rễ cây đâm tới, chưa thể phá hủy chúng nó, ngược lại tán loạn thành luồng lửa, từng đám một rơi về các nơi.

cùng lúc đó, quan nhã cũng lấy ra cổ kiếm đồng xanh, liên tiếp chém ra kiếm khí.

ngũ hành kim khắc mộc, kiếm khí so với đao lửa càng khắc chế rễ cây hơn, nhưng kết quả giống nhau, kiếm khí vốn nên

chém sắt như bùn chỉ chém ra tia lửa dày đặc, không thể phá hủy.

nơi xa truyền đến tiếng nổ lớn "ầm", quả cầu lửa trúng hai bức tượng điêu khắc gỗ, lại bị hào quang màu xanh lục nhạt chặn lại.

mắt thấy thánh giả công kích không thể phát huy hiệu quả, địch thái đã sớm lấy ra trường kiếm kỵ sĩ đứng chống kiếm, trầm giọng nói: "đến phía sau tôi."

hào quang màu đồng thau sáng lên, ở phía trước mọi người xây dựng thành bức tường hư ảo.

"bang bang bang!"

từng cây "trường thương" đánh lên trên bức tường hư ảo, phát ra tiếng đánh nặng nề mà mạnh mẽ!

bức tường thủ hộ kịch liệt chấn động, nhưng địch thái nguy nga bất động, bóng lưng cao ngất cho người ta cảm giác an toàn cường đại. hắn vừa ứng duy trì bức tường thủ hộ, vừa trầm giọng nói: "quy tắc trận chiến đấu này: cấm đoán thực vật có được ý thức của mình."

gốc rễ cây đang điên cuồng công kích bức tường thủ hộ, tựa như nam tử sau khi 'rùng mình', từ cứng cáp biến thành mềm nhũn, tuy chưa hoàn toàn mất đi hoạt tính, nhưng công kích đã không tạo thành uy hiếp nữa.

"mộc yêu cấp 7." địch thái thử ra tiêu chuẩn của kẻ địch, triệt hồi bức tường thủ hộ, tung người phóng qua những cái rễ cây mấp máy mềm nhũn như xúc tu bạch tuộc, lao về phía hai người cây.

hắn tập trung lực lượng vào hai chân, 'ầm' một tiếng, mặt đất nứt nẻ, vị kỵ sĩ này hóa thành một đạo hào quang mắt thường khó phân biệt, lao về phía cô gái tượng điêu khắc gỗ bên trái!

đạo hào quang đó ở sau khi sát qua bên người cô gái tượng điêu khắc gỗ, lại ngoặt lại, lao về phía phía cô gái tượng điêu khắc gỗ bên phải!

ở trong mắt đám người quan sát dưới mái hiên, hào quang màu đồng thau vẽ ra một chữ "v" chợt lóe rồi biến mất, hai cô gái tượng điêu khắc gỗ vừa lúc ở hai đầu chữ "v".

răng rắc! răng rắc!

hai bức tượng điêu khắc gỗ đồng thời gãy thành hai đoạn, rễ cây nơi đây hoàn toàn mất đi hoạt tính, không nhúc nhích nữa!

“giải quyết xong.” địch thái xoay cổ tay, vẽ một cái hoa kiếm xinh đẹp.

hắn sải bước quay về, vừa đi vài bước, bỗng nhiên thân thể cứng đờ, ôm trái tim lộ ra vẻ mặt đau đớn, sắc mặt hắn nổi lên một tầng hào quang màu xanh, môi đen sì biến dần thành màu tím.

hai đầu gối ngài kỵ sĩ mềm nhũn, chống kiếm quỳ xuống, há mồm thở dốc, hai mắt sung huyết, trên trán nổi gân xanh.

biến hóa bất thình lình xảy ra khiến mọi người đều ngây ngẩn.

rễ cây mới từ trong lòng đất chui ra, ngưng tụ ra hai người đẹp tượng điêu khắc gỗ, giống vừa rồi như đúc, nhưng khí tức suy yếu hơn rất nhiều.

giọng nói lạnh lùng cùng thanh thúy quanh quẩn ở vườn hoa: “ngu ngốc, ngu ngốc, đồng thời có thể giết chết hai chúng ta, là sẽ kích hoạt nguyền rủa, nguyền rủa chủ nhân lưu lại đủ để giết chết chúa tể. tỷ tỷ, kéo hắn xuống làm phân bón.”

“ngươi mới là ngu ngốc, nói cho ngươi rất nhiều lần rồi, đó là độc, không phải nguyền rủa.” hai bức tượng gỗ khi nói chuyện, một cái rễ cây chui ra khỏi bùn đất, căng lên, hóa thành trường thương đâm về phía lưng địch thái.

thấy thế, trương nguyên thanh mở hòm đồ, triệu hồi ra khiên tử kim, giống như captain america ném ra tấm khiên tròn.

“keng!”

rễ cây căng lên thành trường thương đâm lên tấm khiên tròn lượn vòng đến, nháy mắt gãy.

khiên tử kim chiết xạ trở về, cắm trên mặt đất.

“vào nhà trước!” trương nguyên thanh rống lên lao về phía địch thái, nhặt lên tấm khiên tròn, bày ra tư thế phòng ngự.

càng lúc càng nhiều rễ cây xuyên thủng mặt đất, như giương nanh múa vuốt lao lên giữa không trung, chớp mắt căng lên thẳng tắp, bắn vù vù.

ở thời khắc nguy cơ này, trương nguyên thanh không đi quản mưa bom bão đạn, xoay người một khiên đánh ngất địch thái, hất mũi chân, hất hắn về dưới mái hiên.

mặc cho những cây trường thương đâm lên trên người, cùng lúc đó, một mảng màu vàng óng nhạt như nước chảy bao trùm toàn thân, ngưng tụ thành một bộ giáp.

“leng keng leng keng”, tiếng đánh dày đặc mà thanh thúy từ phía sau hắn vang lên.

chương 2466: ly hoa miêu (3)

đám người tôn miểu miểu nâng lên địch thái hôn mê, vội vàng chạy vào nhà.

khí tức suy yếu không ít, nhưng vẫn như cũ có lực lượng cấp chúa tể. mộc yêu là có tiếng năng lực bền bỉ mạnh, mà bộ trang bị của mình là đàn ông đích thực 3 giây, sợ nhất bền bỉ.

trương nguyên thanh hơi cân nhắc, bỏ qua ý tưởng chiến đấu, gập chân bắn ra, hóa thành một luồng ánh sáng màu tím chui vào nhà.

trừ không thể kéo dài, hắn càng sợ hãi gặp nguyền rủa giống địch thái.

kỵ sĩ thể phách, sức bền cường đại trứ danh cũng ngã xuống dưới nguyền rủa, huống chi hắn tên cấp 6 này.

sau khi chui vào phòng, hai tay trương nguyên thanh vung lên về phía sau, hai cánh cửa gỗ khép lại “rầm”.

những dây leo, rễ cây truy kích mà đến kia ở khoảnh khắc tiếp cận cửa gỗ, nhanh chóng rụt về.

không cam lòng dọc theo thân tường leo lên, không dám tiến vào!

“phù…” trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt đảo qua đại sảnh, nơi này phong cách trang hoàng cực kỳ xa hoa, nhưng cũng tỏ ra chẳng ra cái gì cả, có đèn treo thủy tinh phương tây cùng đèn lồng phương đông, có ghế dựa cao kiểu trung cùng sô pha kiểu âu.

bạn đã có thể ở nơi này nhìn thấy đồ gia dụng kiểu trung cổ điển, cũng có thể nhìn thấy bài trí phong cách châu âu nồng đậm.

trên tường treo tranh thủy mặc cùng tranh sơn dầu, giữa rất nhiều bức tranh, bức tranh người đẹp ở giữa bắt mắt nhất.

cô gái kia mặc sườn xám màu lam nhạt, mặt mày uyển chuyển hàm xúc, khí chất đoan trang, giống hai bức điêu khắc ở cửa như đúc.

“khí tức sinh mệnh của hắn cực kỳ mỏng manh, bất cứ lúc nào cũng có thể chết.” quan nhã quan sát dấu hiệu sinh mệnh của địch thái, vẻ mặt dị thường ngưng trọng.

“khó trách nói hắn có huyết quang tai ương, mà chúng ta không có.”

anh gà đỏ nôn nóng vò đầu bứt tai: “đây là độc gì? ngay cả chúa tể cũng có thể giết chết.”

“trước cho hắn một liều sinh mệnh nguyên dịch.” trương nguyên thanh nhìn chằm chằm cửa, sợ rễ cây phá cửa mà vào.

quan nhã không quá lạc quan “ừm” một tiếng, lấy ra một mũi thuốc tiêm màu vàng trong suốt, tiêm vào tĩnh mạch cổ.

khí tức sinh mệnh của địch thái mắt thường có thể thấy được khôi phục, nhưng mặt xanh đen cùng môi đen sì chưa có dấu hiệu rút lui.

sinh mệnh nguyên dịch chỉ có thể tẩm bổ tế bào, bổ sung sinh mệnh lực tổn thất, không có hiệu quả giải độc.

nhưng tốt xấu gì cũng giữ lại một hơi thở.

trương nguyên thanh đứng ở cửa, trận địa sẵn sàng đón quân địch, trong quá trình đó, đám người quan nhã không ngừng lấy ra đạo cụ trị liệu, đan dược giải độc, thử giải độc cho kỵ sĩ đơn truyền, nhưng hiệu quả không quá lý tưởng.

độc gã này trúng cấp bậc quá cao, xác suất đại khái là giai đoạn chúa tể.

trương nguyên thanh thấy mộc yêu trong sân trước sau chưa đánh vào, hơi nhẹ nhàng thở ra, lui về bên cạnh đồng đội, cúi người kiểm tra địch thái nằm ở trên thảm da dê mềm mại.

khí tức của hắn rất mỏng manh, chóp mũi có mùi gay mũi, đó là mùi thuốc độc tản ra.

độc tính đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng của hắn.

cũng may viên giải độc, sinh mệnh nguyên dịch cùng đạo cụ trị liệu ba thứ cùng sử dụng, khiến hắn tạm thời không có nguy hiểm tính mạng.

chỉ có thể dùng đai ngọc thanh đế, thuốc độc cấp chúa tể, chỉ có đạo cụ chúa tể có thể giải…

trương nguyên thanh mở ra hòm đồ, lấy ra đai lưng xanh biếc khảm những viên ngọc thạch.

hắn ấn đai ngọc thanh đế ở phần eo địch thái, kích hoạt "thanh đế trường sinh thuật", ánh sáng xanh lục cường thịnh mà nhu hòa bao phủ địch thái, vài giây sau, hào quang thu liễm, khuôn mặt địch thái màu xanh đen rút lui, môi đen sì chuyển thành hồng hào.

trái tim cùng mạch đập ngài kỵ sĩ khôi phục bình thường, nhưng chưa tỉnh lại, vẫn ngủ say như cũ.

trong cơ thể vẫn lưu lại một ít độc tố, chẳng qua đã không thể trí mạng, kế tiếp phải dựa vào gan của bản thân ngài kỵ sĩ giải độc.

lúc này, mọi người mới có thời gian quan sát bố trí ở đại sảnh.

anh gà đỏ nhìn quét một vòng, mục tiêu rõ ràng đi đến trước bức tranh kia.

"ồ, đây không phải hai mộc yêu kia ở cửa sao? cô ấy hẳn chính là chủ nhân trong miệng mộc yêu, người tình của lão berent nhỉ?"

quan nhã phân tích: "có thể treo tranh ở nơi này, nói rõ lão berent rất thích cô gái này, cũng lấy làm kiêu ngạo. khí chất cô gái này, hẳn là mộc yêu, khó trách có thể nuôi dưỡng ra độc tố thần kinh cùng người cây bên ngoài."

trương nguyên thanh trầm ngâm: "cho nên nơi này quả thật là căn phòng an toàn, là phòng trữ vật của lão berent. chúng ta đã xem nhẹ một sự kiện, từ góc độ mê cung pan mà nói, phòng số 503 quả thật là phòng an toàn."

“nhưng lão berent quý trọng đồ vật nơi này như thế, sao có thể không bố trí bảo vệ. hai cây thụ yêu kia bên ngoài chính là kẻ thủ hộ phòng trữ vật.”

quan nhã nhìn cửa một lần, “chúng nó không dám tiến vào, đây là chuyện tốt, chờ lấy được mảnh vỡ thánh bàn, chúng ta lại giết ra ngoài.”

chương 2467: ly hoa miêu (4)

nếu là cửa ải của mê cung pan, muốn rời phòng phải vượt ải, nhưng nơi này là phòng an toàn, hai người cây là bảo vệ lão berent sắp xếp ở nơi này, không phải nhất định cần đánh bại mới được.

lấy thực lực của nguyên thủy cùng ngài kỵ sĩ, hoàn toàn có thể xông ra.

lúc này, một đợt tiếng bước chân nhẹ nhàng mà gấp gáp từ đầu cầu thang truyền đến, vành tai mọi người nhúc nhích, lập tức bày ra tư thái cảnh giác, nhìn về phía đầu cầu thang đi thông lầu hai.

theo tiếng bước chân tới gần, vị trí đầu cầu thang, một con mèo ly hoa màu đen xám, cất bước chân tao nhã đi ra.

mắt mèo màu xanh lục nhạt lặng lẽ nhìn chằm chằm mọi người, mèo ly hoa phát ra giọng nữ giới thanh thúy dễ nghe: “kẻ liều lĩnh xâm nhập, các người vừa rồi nói mảnh vỡ thánh bàn?”

nó nói là tiếng hoa, chỉ là có chút trúc trắc, phát âm không phải quá chuẩn.

“ồ, mèo biết nói!” anh gà đỏ chấn động.

“đừng ngạc nhiên, chó biết nói tôi cũng từng gặp.” trương nguyên thanh ra hiệu anh gà đỏ đừng nói lung tung, miễn cho hỏng việc.

hắn tiền lên mấy bước, đối chọi với mèo ly hoa, thử nói: “xin hỏi tiền bối là?”

hắn không nắm chắc con mèo này là thú thân của mộc yêu, hay là linh thú mộc yêu bồi dưỡng.

mèo ly hoa kiêu ngạo ngẩng cái cằm lên: “cậu có thể gọi tôi jojo, tôi là linh thú chủ nhân bồi dưỡng, cậu có thể gọi tôi là jojo nữ sĩ.”

khi nói chuyện, nó nhìn về phía bức tranh treo trên tường kia, ý tứ không cần nói cũng biết.

linh thú à… trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra, so sánh với bản thân mộc yêu cấp chúa tể, linh thú dễ đối phó hơn rất nhiều.

nhưng mèo ly hoa đã biểu hiện ra thuộc tính có thể câu thông, hơn nữa tính công kích không mạnh, hắn cũng sẽ không chủ động ra tay, tự tìm phiền toái, vì thế nói: “jojo nữ sĩ, chúng tôi là bạn của lão berent, tới nơi này là vì lấy một món đồ, hy vọng ngài…”

còn chưa dứt lời, mèo ly hoa đã lạnh lùng ngắt lời: “lão berent chưa bao giờ dẫn người ngoài tới nơi này, các người là một đám trộm.”

trương nguyên thanh lập tức nghẹn lời, các đồng đội phía sau âm thầm đề phòng.

mèo ly hoa đổi đề tài, lại một lần nữa hỏi: “các người vừa rồi nói mảnh vỡ thánh bàn? mấy người làm sao biết nơi này có mảnh vỡ thánh bàn? đây là bí mật lão berent cũng không biết.”

hả? trương nguyên thanh lập tức ngẩn ra, mèo ly hoa biết mảnh vỡ thánh bàn tồn tại, lão berent lại không biết.

mèo ly hoa không phải thú cưng nữ nhân của lão berent nuôi ở nơi này sao?

bí mật thú cưng đến, chủ nhân lại không biết?

không đúng, địch thái từng nói, berent quả thật không biết trong di vật của hoắc chính khôi cất giấu mảnh vỡ thánh bàn, con mèo này không phải lão berent nuôi.

trương nguyên thanh nhíu mày nói: “chủ nhân của ngài là vị nữ sĩ này, cô ấy cùng lão berent có quan hệ thế nào?”

mèo ly hoa thản nhiên nói: “cô ấy không có quan hệ với lão berent, cô ấy là người đàn bà của hoắc chính khôi.”

người đàn bà của hoắc chính khôi!

trương nguyên thanh hướng ánh mắt về bức tranh, chăm chú nhìn cô gái sườn xám vài giây, thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn về phía mèo ly hoa: “cô ấy tên là gì? tòa trang viên này lại là chuyện thế nào?”

mèo ly hoa nhảy lên một cái bàn tròn, dáng người nhẹ nhàng, thân thể thon dài, lộ ra mức trần chiến lực của loài mèo mạnh mẽ.

“chủ nhân tên lục nguyệt sương, tòa trang viên này là nơi hoắc tiên sinh cùng chủ nhân sinh hoạt. sau khi chủ nhân cùng hoắc chính khôi trở về linh cảnh, berent thu cả tòa trang viên vào mê cung pan, dùng để kỷ niệm hai người.”

“lão berent và hoắc chính khôi quan hệ không tệ?” trương nguyên thanh giật mình.

hắn nhớ rõ địch thái từng nói, lão berent lúc trẻ tuổi là cận vệ tổng thống liên bang tự do, sau khi tổng thống chết, hắn kế thừa di vật của tổng thống.

mà trong di vật tổng thống, một bộ phận rất lớn là hoắc chính khôi tài trợ.

bây giờ nghe được, lão berent cùng hoắc chính khôi tựa như còn có sâu xa.

“berent là học sinh của hoắc chính khôi, hai người đều là lôi pháp sư, khi đó tuổi lão berent xấp xỉ như cậu, vừa trở thành linh cảnh hành giả, đi theo bên người frank làm trợ lý kiêm vệ sĩ, mà frank thì làm việc cho hoắc tiên sinh.” mèo ly hoa có hỏi nhất định đáp, dị thường phối hợp.

“tính cách berent chính trực thiện lương, lại cùng là lôi pháp sư, cho nên hoắc tiên sinh liền thu hắn làm học sinh, chỉ đạo vài năm.”

còn có một đoạn sâu xa như vậy… trương nguyên thanh âm thầm cảm ứng cảm xúc của mèo ly hoa, xác nhận đối phương không nói láo.

mặt khác, hắn từ trong cảm xúc của mèo ly hoa cảm ứng được cảnh giác, địch ý cùng với một tia chờ mong.

đúng, mèo ly hoa tựa như đang chờ mong bọn họ đến.

trương nguyên thanh đang muốn tiếp tục hỏi, mèo ly hoa trên bàn tròn nâng lên một cái chân trước, dùng sức vỗ xuống.

“bây giờ, tới tôi hỏi cậu.”

chương 2468: hỏi (1)

đôi mắt mèo màu xanh lục nhạt kia lặng lẽ nhìn chằm chằm trương nguyên thanh: “cậu làm sao biết mảnh vỡ thánh bàn? các người thuộc về tổ chức nào? xâm nhập mê cung pan như thế nào? xem ở trên phần các người đều là hoa kiều, tôi mới nói nhiều như vậy với các người. nếu dám gạt tôi, tôi sẽ giết sạch các người, làm phân bón cho đại kiều cùng tiểu kiều.”

trương nguyên thanh vội nói: “jojo nữ sĩ, cô là mèo hoa quốc, tôi là người hoa quốc, chúng ta chính là đồng hương, đừng xúc động. sự việc là như vậy…”

nếu người thủ hộ trong phòng số 503 là lão berent sắp xếp, vậy hắn sẽ cân nhắc vũ lực chế phục cướp lấy mảnh vỡ thánh bàn, nhưng sâu xa của kỵ sĩ đơn truyền cùng hoắc chính khôi, khiến trương nguyên thanh lựa chọn thẳng thắn.

hơn nữa, mèo ly hoa hiển nhiên cũng không có ý tứ ra tay, nếu không sẽ không tối công nói những lời này.

vì thế hắn mang hậu nhân của hoắc chính khôi chết oan chết uổng, mảnh vỡ thánh bàn bị cướp bắt đầu nói, nói mãi đến kỵ sĩ đơn truyền của giáo đình muốn thu về mảnh vỡ, đối kháng trận doanh tà ác.

“đây là nguyên nhân chúng tôi đến nơi đây, lẻn vào mê cung pan thật sự là lão berent quá mức cố chấp.”

trương nguyên thanh chỉ vào địch thái hôn mê bất tỉnh: “hắn chính là kỵ sĩ giáo đình, ngài đã theo hoắc tiên sinh nhiều năm như vậy, hẳn là biết quan hệ của ông ấy cùng truyền nhân kỵ sĩ giáo đình.”

“hắn chính là người thừa kế của kỵ sĩ giáo đình?” mèo ly hoa bỗng nhiên phấn khởi hẳn lên, liên tục vỗ vài cái.

“tính ra, đến một thế hệ này của hắn mà nói, là đời thứ tư?”

“không, không, là đời thứ sáu!” trương nguyên thanh nói: “sáu đời đơn truyền.”

“mạng những kỵ sĩ này so với mèo còn ngắn hơn.” mèo ly hoa thương hại nói.

nhưng nghe trương nguyên thanh nói, tâm tình nó rất tốt.

“tôi chờ các cậu rất nhiều năm rồi, sau khi hoắc tiên sinh cùng chủ nhân trở về linh cảnh, gánh nặng trông coi mảnh vỡ thánh bàn liền rơi trên thân của tôi. tôi theo mảnh vỡ thánh bàn từng đi nhà frank, sau khi frank chết, tôi lại theo đến nơi này. rốt cuộc có thể giải thoát rồi.”

“mèo sống mấy chục năm giống ngài cũng không gặp nhiều…” trương nguyên thanh nhất thời đã hiểu nó vì sao chờ mong như thế: “ngài trông mảnh vỡ thánh bàn đã bao nhiêu năm rồi?”

mèo ly hoa nghiêng đầu hỏi: “bây giờ là năm bao nhiêu?”

“đại khái là năm 2023.”

“xấp xỉ một giáp.”

tương đương với ngồi tù sáu mươi năm…

trương nguyên thanh nghi hoặc nói: “berent đã là học sinh của hoắc tiên sinh, vì sao hoắc tiên sinh không giao cho hắn mảnh vỡ thánh bàn?”

trước đó là không biết quan hệ của hai người, mới không cảm thấy kỳ quái.

mèo ly hoa giọng thanh thúy thở dài nói: “hoắc tiên sinh từng nói, mảnh vỡ thánh bàn hoặc là giao cho kỵ sĩ giáo đình, hoặc là giao cho hoa kiều, ngoài ra, không có loại lựa chọn thứ ba.”

ặc, mình nhớ ra rồi, khôi con tư sinh của hoắc chính khi truyền thừa mảnh vỡ thánh bàn cho con tư sinh cổ phi chương, từng nói ra lời tương tự…

trương nguyên thanh lập tức vỗ ngực: “jojo nữ sĩ, xin giao mảnh vỡ thánh bàn cho tôi đi, chúng tôi đã là hoa kiều, lại là người thừa kế giáo đình.”

các đồng đội phía sau lộ vẻ mặt vui mừng, vốn cho rằng trong phòng số 503 sẽ có một hồi gió tanh huyết vũ, sự tình phát

triển so với bọn họ tưởng tượng càng thêm thuận lợi hơn.

mèo ly hoa đánh giá hắn vài lần, bỗng nhiên nhảy khỏi bàn tròn, biến mất ở đầu cầu thang, đại khái mười mấy giây sau, bóng dáng nó xuất hiện lần nữa, trong miệng ngậm cây cung gập ngược.

“đây là đạo cụ chủ nhân lưu lại, nghề nghiệp kỵ sĩ.” mèo ly hoa ném cái cung gập ngược ở trên bàn, nói: “nó có phẩm chất cấp chúa tể, là một trong những món đồ sưu tầm của hoắc tiên sinh, cũng là thủ đoạn nghiệm chứng hắn để lại cho chúng ta.”

cây cung gập ngược có màu nâu nhạt, ngoại hình giản dị tự nhiên, chế tác thậm chí có chút đơn sơ. nhưng ở lúc mèo ly hoa nâng lên móng vuốt vỗ nó, cây cung gấp ngược này bộc phát ra hào quang uy nghiêm thuần khiết, tự động bay lên.

giọng thanh thúy của mèo ly hoa trở nên trầm thấp: “quy tắc căn phòng này là: không thể nói dối!”

cây cung gấp ngược nhộn nhạo lên hào quang màu đồng thau, như gợn sóng đảo qua trang viên, trong cõi hư vô quy tắc thành lập.

mèo ly hoa nhìn chằm chằm trương nguyên thanh, thanh âm nghiêm túc: “nghề nghiệp của cậu là gì?”

vẻ mặt trương nguyên thanh chợt cứng lại, thầm nhủ cô trực tiếp hỏi chuyện thánh bàn là được rồi, tôi là nghề nghiệp gì liên quan cô cái rắm.

thấy hắn chậm chạp không nói lời nào, ánh mắt mèo ly hoa trở nên sắc bén mà nguy hiểm, cây cung gấp ngược kia cũng kéo cung ra, hào quang màu vàng nhạt ngưng tụ thành mũi tên.

“thần dạ du.” trương nguyên thanh trả lời.

mèo ly hoa nghiêng đầu nhìn cây cung gấp ngược, thấy nó chưa có khác thường, hài lòng gật đầu, tiếp tục hỏi: “cậu trở thành linh cảnh hành giả tới nay, người thường giết chết có vượt qua 20 người hay không?”

chương 2469: hỏi (2)

“không!”

“giá trị đạo đức quanh năm hao tổn có vượt qua 1000 điểm hay không.”

“không có!”

“giá trị đạo đức của cậu là bao nhiêu.”

“tôi xem chút, 10821 điểm.”

mèo ly hoa kinh ngạc trợn tròn mắt, mặt mèo cũng có chút dại ra: “cậu thế mà là hình mẫu đạo đức?”

làm thánh giả thực lực không thấp, cho dù chưa bao giờ chủ động thương tổn người phàm, nhưng khó tránh khỏi sẽ ở trong chiến đấu lan đến, đây là điều không thể tránh được.

mà người trẻ tuổi trước mắt này, trở thành linh cảnh hành giả tới nay, người thường từng hại chết chưa vượt qua 20, có thể trở thành thánh giả đều là linh cảnh hành giả được một khoảng năm tháng rồi.

cái này nói lên điều gì? nói lên kẻ này mỗi lần chiến đấu đều cực kỳ cẩn thận, vĩnh viễn đặt tính mạng người thường ở vị trí số một, như thế mới có thể ở trong thời gian dài lâu lan đến kẻ vô tội không vượt qua hai mươi người.

mà giá trị đạo đức hàng năm hao tổn không vượt qua 1000 điểm, thì ý nghĩa kẻ này ít làm chuyện trái pháp luật loạn kỷ cương.

mèo ly hoa vui vẻ lại sung sướng: “meo, hoắc tiên sinh đợi được nhân tuyển trong lý tưởng của hắn rồi.”

vấn đề của nó là dựa theo di ngôn trước khi mất của hoắc tiên sinh, không phải là tùy tiện thử cùng kiểm tra.

hoắc tiên sinh là một người cực kỳ chú trọng phẩm tính.

“không thể cho người xấu, hiểu chưa?”

“cái này tôi biết.” trương nguyên thanh nhớ tới ký ức từ chỗ cổ phi chương nhìn thấy, ba nguyên tắc lớn con tư sinh truyền thừa, không cho quỷ tây, không cho phế vật, không cho người xấu.

mèo ly hoa vui sướng lại hỏi: “cậu thuộc về tổ chức nào?”

“ngũ hành minh.”

“ngũ hành minh là tổ chức nào?”

“tổ chức chính phủ lớn nhất hoa quốc, tiền thân là thủy thần cung, xích hỏa bang, trung đình, bạch hổ binh chúng cùng bách hoa hội.”

mèo ly hoa bừng tỉnh đại ngộ.

“là bọn họ à, những tổ chức nhỏ này đã trưởng thành, làm tổ chức chính phủ rồi sao?”

tổ chức nhỏ?

bán thần của ngũ hành minh nếu biết đánh giá của cô, nói không chừng muốn tìm cô khoa tay múa chân rồi… trương nguyên thanh thầm nhủ.

“cậu không phải hoa kiều, mà là người hoa quốc?” mèo ly hoa lại hỏi.

“đúng vậy.”

“id linh cảnh của cậu là gì?” mèo ly hoa hỏi.

đúng lúc này, địch thái đang ngủ say khẽ rên rỉ một tiếng, lông mi rung động, như có dấu hiệu thức tỉnh.

anh gà đỏ không nói hai lời, vung chùy sắt lên, hướng tới khuôn mặt anh tuấn của kỵ sĩ đơn truyền cho một phát tám mươi khối lực đạo.

chúa tể da dày thịt béo, cho dù trạng thái suy yếu, anh gà đỏ cũng không thể đánh ngất hắn.

tám mươi, tám mươi, tám mươi… địch thái hai chân đạp một cái… ngất đi.

thấy mèo ly hoa ném đến ánh mắt nghi hoặc, anh gà đỏ cười gượng nói: “tôi cảm thấy hắn bây giờ càng cần nghỉ ngơi hơn.”

jojo nữ sĩ không quan tâm nữa, chờ sau khi trương nguyên thanh nói ra id linh cảnh của bản thân, nó nói: “cậu mang chuyện vừa rồi ở dưới đạo cụ chứng kiến lặp lại lần nữa.”

trương nguyên thanh dựa theo yêu cầu của nó, mang tình huống tranh đoạt mảnh vỡ thánh bàn từ đầu tới cuối lặp lại

một lần, bao gồm địch thái là thân phận người thừa kế kỵ sĩ giáo đình.

trong quá trình này, cây cung gấp ngược trước sau không có khác thường.

mèo ly hoa suy nghĩ, nhìn về phía đám người anh gà đỏ nói: "các người cũng phải ở dưới cây cung gấp ngược chứng kiến, trả lời vấn đề của tôi."

nửa giờ sau, mèo ly hoa đối với các thánh giả ở đây có một cái nhận thức rõ ràng trực quan.

hỏa sư ngu xuẩn không phải người tốt, cũng không phải hạng tội ác tày trời, hỏa sư thông minh tính là nửa người tốt, tinh quan mặt tròn tinh nghịch đáng yêu, tinh quan cao ngạo lạnh lùng tuân thủ pháp luật kỷ cương, cô gái có huyết thống người nước ngoài là nhân sĩ rất chính phái.

nó cực kỳ hài lòng đối với phẩm tính của đội ngũ này, nhất là nguyên thủy thiên tôn, quả thực là thánh mẫu đương đại.

"cần đánh thức hắn không?" trương nguyên thanh chỉ vào địch thái.

"không cần." mèo ly hoa lắc lắc đầu: "kỵ sĩ cấp chúa tể, đạo cụ không thể trói buộc. người trẻ tuổi, các người đã thông qua khảo nghiệm, tôi cho phép các người lấy đi mảnh vỡ thánh bàn."

trương nguyên thanh vui mừng quá đỗi: "đa tạ jojo nữ sĩ."

hắn tràn ngập chờ mong nhìn mèo ly hoa đen xám giao nhau trên bàn tròn.

mèo ly hoa chuyển đề tài: "nhưng tôi cũng không biết mảnh vỡ thánh bàn giấu ở nơi nào."

"a?" trương nguyên thanh ngây ra như phỗng, sững sờ nhìn mèo ly hoa.

mèo ly hoa mặt không biểu cảm nhìn lại, nhìn nhau không nói gì một lát, jojo nữ sĩ có chút xấu hổ nói: "đây là khảo nghiệm cuối cùng hoắc tiên sinh lưu lại, mảnh vỡ thánh bàn bị hắn phong ấn ở trong vật phẩm trong trang viên, các người tự mình tìm đi, nhưng có hai quy củ, các người phải tuân thủ: một, không thể phá hư bất cứ một món vật phẩm nào trong trang

viên. hai, trừ mảnh vỡ thánh bàn các người không thể mang đi bất cứ một món nào. lão berent cất ở nơi này không ít tài liệu, đồ của hắn tôi mặc kệ, nhưng khuyên các người tốt nhất đừng động vào.”

chương 2470: đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều (1)

“thế này làm sao mà tìm?” anh gà đỏ trợn tròn mắt.

“ài, mảnh vỡ thánh bàn quả nhiên bị phong ấn, nếu không phải ở trạng thái phong ấn, đã sớm bị lão berent phát hiện.”

trương nguyên thanh nhìn về phía các đồng đội, nói một lần chuyện phó thanh dương từ trong chu quý phượng điểu tôn chém vỡ phong ấn lấy ra mảnh vỡ thánh bàn.

tôn miểu miểu lập tức chỉ vào bức tranh người đẹp sườn xám kia, nói: “tôi cảm thấy mảnh vỡ thánh bàn phong ấn ở bên trong.”

quan nhã lập tức nhìn về phía mèo ly hoa, ý đồ quan sát một phen.

mèo ly hoa vỗ mặt bàn, không vui nói: “nhìn tôi làm gì, tôi là thật sự không biết!”

“có đạo lý!” anh gà đỏ là người đầu tiên đồng ý suy đoán của tôn miểu miểu: “tôi cũng cảm thấy ở trong bức tranh này, hoắc chính khôi kia quý trọng bức tranh này như zậy, mảnh vỡ thánh bàn khẳng định ở trong tranh.”

thiên hạ quy hỏa gật gật đầu: “anh gà đỏ nói có lý, xem ra mảnh vỡ thánh bàn không ở trong tranh.”

triệu thành hoàng tán đồng: “không ở trong tranh.”

tôn miểu miểu vốn rất tự tin, thấy anh gà đỏ khẳng định như thế, mím môi, “anh gà đỏ cũng có thể nhìn ra được, vậy nói rõ mảnh vỡ không ở trong bức tranh.”

trương nguyên thanh: “anh gà đỏ cũng đã nói như vậy, bức tranh có thể bài trừ.”

anh gà đỏ ngơ ngác đứng ở nơi đó, giống như một đứa nhỏ bị cả thế giới vứt bỏ.

quan nhã vừa thương hại vừa buồn cười nhìn anh gà đỏ một cái, "rốt cuộc đến lúc tôi phát huy rồi, có đạo cụ kỵ sĩ làm chứng, jojo nữ sĩ hẳn là không nói sai. jojo nữ sĩ cũng đã không biết mảnh vỡ thánh bàn ở nơi nào, vậy chính là hoắc tiên sinh muốn khảo nghiệm chúng ta một phen. khảo nghiệm mà nói, hoắc tiên sinh khẳng định để lại manh mối cho chúng ta."

"đầu tiên, sẽ không mang mảnh vỡ thánh bàn để ở nơi rõ ràng như vậy, bức tranh có thể bài trừ, chúng ta có thể ở trong phòng tìm xem. ừm, jojo cô gái, hoắc tiên sinh thích viết nhật ký không?"

người niên đại đó đều thích viết tùy bút cùng nhật kí, thậm chí thích coi báo chí làm tấm nhắn lại, mắng chửi nhau.

mèo ly hoa lắc đầu: "hoắc tiên sinh không thích viết nhật kí."

trương nguyên thanh vừa định nói "người đứng đắn ai viết nhật kí", liền nghe được mèo ly hoa đổi giọng: "chủ nhân thích viết nhật kí."

trương nguyên thanh cũng đổi giọng: "viết nhật kí tốt, người đứng đắn đều thích viết nhật kí, chẳng qua không cần thiết tìm nhật kí, tôi có một mảnh vỡ thánh bàn khác, mảnh vỡ có thể cảm ứng lẫn nhau, chỉ cần cầm nó, liền ngay lập tức có thể tìm được mảnh vỡ kia."

nói xong, hắn lấy ra khối đồng hình quạt khắc đầy hoa văn.

căn cứ kinh nghiệm lần trước của phó thanh dương, mảnh vỡ thánh bàn có thể cảm ứng lẫn nhau, cho nên trước khi thăm dò mê cung, hắn đã hướng phó thanh dương đòi lấy mảnh vỡ giải trừ phong ấn kia.

tuy trên người kỵ sĩ đơn truyền cũng có mảnh vỡ, nhưng bốn mảnh vỡ là trạng thái phong ấn, trước khi giải trừ phong ấn, mảnh vỡ sẽ không cảm ứng lẫn nhau.

phó thanh dương cũng là ở sau khi chém vỡ phong ấn của mảnh vỡ, mới sinh ra cảm ứng với mảnh vỡ thánh bàn phong ấn bên trong chu quý phượng điểu tôn.

mà trương nguyên thanh có thể khẳng định, mảnh vỡ kia trong tay địch thái chưa giải trừ phong ấn.

thấy bang chủ lấy ra mảnh vỡ thánh bàn, anh gà đỏ vui vẻ ra mặt, như trút được gánh nặng: “thật tốt, vậy không cần động não nữa.”

mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

trương nguyên thanh cầm mảnh vỡ thánh bàn, ở lầu một đại sảnh dạo bước, không ngừng đụng vào vật trong phòng, cái bàn, sô pha, tranh, chậu hoa, vật trang trí, lần lượt đụng vào.

“xem ra mảnh vỡ thánh bàn không ở lầu một, jojo nữ sĩ, chúng tôi lên lầu có tiện không?” trương nguyên thanh mỉm cười.

mèo ly hoa gật gật đầu.

đoàn người kích động lên lầu, lầu hai là phòng ngủ chủ nhân nghỉ ngơi, có phòng sách, phòng pha trà, phòng trồng đầy hoa tươi cùng cỏ, hai gian phòng đồ cổ.

một gian đặt đồ cổ của hoa quốc, một gian đặt đồ cổ châu âu. đạo cụ và tài liệu chưa nhìn thấy.

trương nguyên thanh giống như thầy phong thủy, nắm khối đồng hình quạt dạo qua một vòng ở lầu hai, chưa cảm ứng được mảnh vỡ, vẻ mặt nhất thời có chút xấu hổ.

“xem ra cũng không ở lầu hai, jojo nữ sĩ, có thể đi lầu ba không?”

mèo ly hoa duyên dáng yêu kiều gật đầu một cái, đoàn người kích động chạy tới lầu ba.

thăm dò một phen, vẫn chưa tìm được mảnh vỡ thánh bàn.

anh gà đỏ có chuyện nói thẳng: “mảnh vỡ của cậu là giả à? được không đó?”

người khác tuy không eq thấp như hỏa sư, nhưng ánh mắt nhìn về phía trương nguyên thanh đã có sự hoài nghi.

“nếu không, lại đi hai tòa nhà phụ thuộc bên cạnh nhìn xem?”

vẻ mặt trương nguyên thanh rất xấu hổ.

mèo ly hoa lắc đầu: “hai ngôi lầu ống khói đó là kho hàng lão berent gửi tài liệu cùng đạo cụ, không có đồ vật của chủ nhân

cùng hoắc tiên sinh. hơn nữa, lầu chính cùng hai lầu phụ thuộc không thông nhau, các người cần đi ra ngoài mới được, nhưng mà đại kiều cùng tiểu kiều không nghe lời tôi, chức trách của bọn họ là giết sạch người xâm nhập nơi này, chỉ có người lão berent là đại kiều tiểu kiều tán thành.”

chương 2471: đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều (2)

“vậy, vậy vẫn là xem nhật kí đi.”

trương nguyên thanh thầm nhủ, không có đạo lý nha, phó thanh dương từng tự mình kiểm nghiệm, mảnh vỡ thánh bàn nếu tới gần lẫn nhau, sẽ sinh ra cảm ứng.

chẳng lẽ hoắc chính khôi lão tiên sinh vì khảo nghiệm hậu nhân, cố ý thi triển hai tầng phong ấn cho mảnh vỡ trong trang viên, cho nên mảnh vỡ mới không thể cảm ứng lẫn nhau?

nếu như vậy, để tiểu đậu bỉ tầm bảo cũng không có ý nghĩa, nó xác suất đại khái sẽ trực tiếp bò về phía kho sưu tầm của lão berent.

mèo ly hoa xoay người đi về phía cầu thang: “đi theo tôi, bút ký của chủ nhân ở trong phòng ngủ.”

mọi người theo mèo ly hoa quay về lầu hai, vào căn phòng tràn ngập hơi thở thời đại dân quốc. mèo ly hoa nhảy lên bàn trang điểm sơn đỏ, vỗ mặt bàn, “bút ký ở trong ngăn kéo dặm.”

trương nguyên thanh liền đi tới trước bàn trang điểm, mở ngăn kéo ra, quả nhiên thấy một quyển sổ trang bìa màu đen.

quyển sổ nhiều năm không có ai đụng vào, đã đọng một tầng bụi mỏng.

“lão berent chưa từng xem bút ký sao?” trương nguyên thanh thổi thổi bụi bên trên.

mèo ly hoa thản nhiên nói: “tôi không cho xem, hơn nữa lão berent là lôi pháp sư, lôi pháp sư tính cách chính trực…”

quan nhã, triệu thành hoàng, tôn miểu miểu cùng thiên hạ quy hỏa chen chúc tới, anh gà đỏ biết rõ xem chữ giải đố không

phải lĩnh vực của mình, lon ton đi phòng đồ cổ.

“đừng trộm đồ bên trong.” thiên hạ quy hỏa cảnh cáo, chọc mèo ly hoa, mọi người đều không có kết cục tốt.

“trong lòng lão tử có tính toán.” anh gà đỏ mất hứng bật lại một câu, thực coi ta là kẻ ngốc, kẻ ngốc có thể tấn thăng thánh giả?

trương nguyên thanh mở quyển sổ ra, đọc nhật ký.

ngày 16 tháng 3 năm 1927, cùng học sinh du hành bị bắt, là hoắc tiên sinh đã cứu mình, nhưng mình sẽ không cảm kích hắn.

bởi vì hắn là tay sai của liên bang tự do, đại biểu tổng thống đi trung quốc giúp đỡ thường khải thân. hoa quốc muốn tự chủ độc lập, không làm tay sai của bất cứ kẻ nào, bất cứ quốc gia nào, hoa quốc cần cách mạng, thường khải thân muốn giết hại quần chúng cách mạng, là phản đồ cùng tội nhân của cách mạng, đáng tiếc cao thủ bên người hắn quá nhiều, mình không thể tiếp cận, càng đừng nói ám sát.

số lượng thần dạ du quá ít rồi.

ngày 20, học sinh bỏ học, hôm nay không có việc gì, ngồi chơi quán trà, ngẫu nhiên gặp hoắc tiên sinh, mình hỏi hắn vì sao cứu mình, hắn nói mình cực kỳ giống người vợ đã mất của hắn.

phi, đồ lưu manh không biết xấu hổ, mình đứng dậy rời đi luôn, không quan tâm chút nào, chỉ có trầm mặc là khinh miệt cao nhất.

ngày 8 tháng 4, hoắc tiên sinh thật sự là kỳ nam tử, câu chuyện trên người hắn có thể làm tuyệt đại đa số cô gái trên thế gian trầm mê, mình cũng không ngoại lệ.

một trang trước đồ lưu manh, trang tiếp theo kỳ nam tử… chẳng lẽ hắn cũng giống người chồng đã mất của cô sao? trong lòng trương nguyên thanh dùng sức lẩm bẩm, cân nhắc đến lúc đó lục nguyệt sương tuổi không lớn, vẫn là học sinh, mà vợ hoắc chính khôi cũng đã lìa trần, chênh lệch một đống tuổi, cô gái nhỏ bị lão nam nhân nhào nặn cũng là hợp tình hợp lý.

ngày 20 tháng 4, nhiệm vụ đi hoa quốc của hoắc tiên sinh đã kết thúc, hắn nói cho mình biết, hắn sẽ ở cuối tháng quay về liên bang tự do, hắn mời mình cùng đi quốc gia xinh đẹp đó, mình không muốn rời khỏi cố thổ, cho dù nó đã tàn phá ở trong chiến hỏa, nhưng hoắc tiên sinh nói, đi liên bang tự do mới có thể hoàn thành việc học tốt hơn, học tập tri thức cùng tư tưởng tiên tiến hơn, như thế mới có thể làm một phen sự nghiệp, mới có thể cứu vớt quốc gia.

hơn nữa, cả thế giới tràn ngập chiến hỏa, liên bang tự do là tịnh thổ khó có được. đồng thời, thái độ của liên bang tự do có thể ảnh hưởng cục diện thế giới, nếu mình thật sự muốn cứu vớt tổ quốc, đi liên bang tự do là lựa chọn rất tốt.

hắn đã thuyết phục mình, mình muốn mang theo tiểu ly.

mèo ly hoa không biết khi nào nhảy tới trên lưng trương nguyên thanh, giọng điệu buồn vui đan xen: “tiểu ly chính là tôi, tôi chính là lúc ấy theo chủ nhân đến liên bang tự do.”

sau nữa, chính là một ít hiểu biết cùng cảm ngộ trên tàu.

ngày 7 tháng 5, rốt cuộc đến new york, mình bước lên quốc gia xinh đẹp này, mình được sắp xếp ở trong một tòa trang viên khu queens, thì ra hoắc tiên sinh là đầu mục xã hội đen lớn nhất phố người hoa, là người giúp đỡ tổng thống. hắn luôn luôn tích cực du thuyết, hy vọng chính phủ liên bang tự do có thể trợ giúp hoa quốc súng pháo, máy bay, trợ giúp hoa quốc kháng nhật.

mình vẫn luôn cho rằng hắn là tay sai làm việc cho chính phủ liên bang tự do, là mình hiểu lầm hoắc tiên sinh.

hắn không hy vọng mình đi theo bên người hắn, bởi vì thiên phạt cùng một số tập đoàn tài phiệt thù ghét hoa quốc nào đó coi hắn như kẻ thù, hắn sợ liên lụy mình.

ngày 18 tháng 5, hắn an bài mình vào đại học new york, học phủ nổi tiếng thế giới, mình muốn vì tổ quốc quật khởi mà học tập.

chương 2472: đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều (3)

nội dung sau đó là tình hình lục nguyệt sương học tập ở liên bang tự do, cô ở trong trường học tích cực diễn thuyết, lên án đảo quốc hung ác, nhưng hiệu quả không quá lý tưởng.

đám chocolate trắng ngạo mạn không để ý cảnh ngộ của hoa quốc, ánh mắt bọn họ trước sau nhìn chằm chằm đại lục châu âu.

bọn họ sẽ bởi vì dân tộc lưu lạc gặp tàn sát mà lòng đầy căm phẫn, lại cảm thấy quân đội đảo quốc ở hoa quốc tàn sát to lớn chỉ là một bộ phận của chiến tranh.

nhiệt huyết tràn ngập của lục nguyệt sương ở trong hiện thực đả kích dần dần nguội lạnh, nhưng cô chưa từ bỏ, mà là không ngừng liên hợp hoa kiều du hành, lên án việc làm ác của quân đội đảo quốc.

âm thầm, cô phải chuẩn bị phó bản linh cảnh mỗi tháng một lần, hoắc chính khôi thông qua mạng lưới quan hệ cả mình, thay cô vơ vét rất nhiều phương án phó bản mộc yêu, lại thêm bản thân lục nguyệt sương trí tuệ, thiên tư cực tốt, thăng cấp đâu vào đấy.

mỗi cuối tuần, hoắc chính khôi đều sẽ đến trang viên tìm lục nguyệt sương, hai người thảo luận văn học, chiến sự, tranh luận nên cứu nước như thế nào, có đôi khi sẽ cãi nhau to một trận, tan rã trong không vui.

mỗi lần cãi nhau xong, hoắc chính khôi cuối tuần sau sẽ mang đến hoa tươi cùng quà, mà lục nguyệt sương cũng sẽ làm điểm tâm sở trường, lôi kéo đoán chữ giải câu đố.

mỗi thứ một chút, hết thảy ghi lại ở trong nhật ký.

khắc khẩu kiểu này, là hoắc chính khôi đưa ra “khống chế tổng thống cứu quốc” kết thúc, ở trong mưu tính của hoắc chính khôi, hắn sẽ nghĩ mọi cách kéo liên bang tự do vào chiến cuộc, thay đổi bố cục thế giới, đi đường vòng cứu nước.

hơn nữa hoắc chính khôi cho rằng, đây là thuận theo đại thế, xác xuất thành công cực cao.

nhiều năm sau, tiểu nam hài bị đưa đến đảo quốc, chiến tranh thế gian thứ hai kết thúc, hoa quốc nội chiến, làn sóng màu đỏ càn quét thần châu đại địa, giải phóng cả nước, mang đến ánh sáng, thành lập chính quyền mới.

- giải thích “tiểu nam hài” ở đây là quả bom nguyên tử little boy được ném xuống thành phố hiroshima của nhật. hết giải thích.

lục nguyệt sương cùng hoắc chính khôi trải qua một đoạn thời gian an ổn, đợi sau khi chính quyền mới củng cố, hoắc chính khôi tích cực tiếp xúc với chính phủ hoa quốc, muốn thành lập tổ chức chính phủ thuộc về người hoa.

nhưng lọt vào nhà cầm quyền uyển chuyển từ chối.

lúc đó chính phủ hoa quốc cùng không tín nhiệm hoắc chính khôi, tràn ngập cảnh giác đối với hắn, tuy vị hoa kiều này ở trong lúc chiến tranh thế giới lần thứ hai từng làm ra cống hiến cho hoa quốc, nhưng lúc ấy là thanh thiên bạch nhật cầm quyền.

hoắc chính khôi cũng chưa từ bỏ, ở trong bút ký lục nguyệt sương, hoắc chính khôi liên tục ba lần tới thăm hoa quốc, kể rõ lợi hại, hy vọng có thể nhanh chóng thành lập tổ chức chính phủ, mang linh cảnh hành giả càng ngày càng nhiều hợp nhất, quản lý khống chế.

đại khái là sau khi linh cảnh hành giả tăng nhiều tệ đoan xã hội dần dần hiện ra, ở sau ba lần uyển chuyển từ chối, chính phủ hoa quốc chủ động mời hoắc chính khôi tới hoa quốc, hỗ trợ xây dựng tổ chức chính phủ.

hoắc chính khôi lúc đó là chúa tể cấp 8, phóng mắt cả nước cũng là cường giả xếp trong top 10, dưới trướng binh nhiều tướng mạnh, hơn nữa có được kinh nghiệm phong phú, lại thêm quan hệ của hắn cùng liên bang tự do ── thiên phạt có thể chấn nhiếp có hiệu quả linh cảnh hành giả trong nước.

là nhân tuyển tốt nhất xây dựng tổ chức chính phủ.

nhưng mà, hoắc chính khôi hứng khởi chuẩn bị khi tới hoa quốc, nghênh đón hắn lại là ám sát, suýt nữa chết.

sau đó nữa, chính phủ liên bang tự do triệu hồi hoắc chính khôi, từ chối thừa nhận chính phủ hoa quốc, quan hệ hai quốc gia hoàn toàn phá diệt.

hoắc chính khôi ảm đạm quay về liên bang tự do, ở năm 1960 chết ở trong phó bản linh cảnh. sau khi hoắc chính khôi chết,

lục nguyệt sương liền cực ít viết bút ký nữa, năm sau, cô cũng trở về linh cảnh.

chuyện cả đời hai vị chúa tể đặt trên giấy, vinh nhục cả đời, chỉ mấy ngàn chữ.

liên quan chuyện hoắc chính khôi gặp ám sát, lục nguyệt sương ở trong bút ký để lại một câu: nghi ngờ đồng chu hội làm.

“đồng chu hội?” trương nguyên thanh ngạc nhiên nói: “sao tôi chưa từng nghe nói tổ chức này nha.”

hoắc chính khôi lúc ấy đã là chúa tể, có thể ám sát chúa tể cấp 8, còn thiếu chút nữa đã thành công, nói rõ bên trong đồng chu hội là có nhiều vị chúa tể.

tổ chức như vậy, hắn lại chưa bao giờ nghe nói.

sau khi hoa quốc mới thành lập, linh cảnh hành giả của đại khu thứ hai cũng chưa từng bùng nổ đại chiến chấn động thế gian, cũng chỉ hai mươi mốt năm trước sở gia bị diệt môn, đã là xung đột lớn nhất của trận doanh tà ác, hợp pháp.

đồng chu hội tổ chức lớn như vậy, chung quy không có khả năng bị diệt chứ?

“mấy người có từng nghe nói không?” hắn nhìn về phía mấy vị đồng đội, thời gian làm thần dạ du dài nửa năm, có lẽ “kiến thức” còn khiếm khuyết chút, nhưng các đồng đội này đều là tư cách từng trải phong phú.

chương 2473: đồng tước xuân thâm tỏa nhị kiều (4)

đám người quan nhã liên tục lắc đầu, tỏ vẻ chưa từng nghe nói đồng chu hội.

vậy thì càng kỳ quái rồi… trương nguyên thanh thầm nhủ.

“khụ khụ!” thiên hạ quy hỏa ho khan một tiếng: “chuyện đồng chu hội tạm thời gác lại, chúng ta là tới tìm mảnh vỡ thánh bàn.”

hắn nhìn về phía quan nhã.

quan nhã không chút do dự nói: “lục tiền bối ở trong bút ký, tiêu phí bút mực miêu tả vật phẩm, hơn nữa trong trang viên có, phân biệt là đồ sứ, hộp nhạc, hoa tu-líp, huy chương, trầm hương, vỏ quýt.”

vì thế mọi người tìm tới đồ sứ, hộp nhạc cùng hoa tu-líp, huy chương trong phòng đồ cổ, cùng với một hũ vỏ quất hư thối cùng một hũ vụn trầm hương lâu ngày di hương.

quan nhã lấy ra kiếm đồng xanh, ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ngưng tụ kiếm khí cắt về phía mép ngoài đồ sứ.

chưa cắt trúng!

cô hít sâu một hơi, tập trung tinh thần chém ra kiếm thứ hai, đồ sứ vẫn chưa có phản ứng.

quan nhã lập tức nói: “tôi có thể cam đoan, kiếm khí đã cắt trúng nó.”

“là cắt trúng rồi, cô xem, cạo cả lớp nước sơn xuống rồi.” tôn miểu miểu nói.

màu sứ mép đồ sứ toát ra điểm trắng, là vừa rồi không cẩn thận cọ phải, không phải mỗi kiếm khách đều tên phó thanh dương.

mèo ly hoa chưa tỏ thái độ, trầm mặc nhìn.

quan nhã làm tương tự cắt vài món đồ sứ khác, không có ngoại lệ, đều chưa có phản ứng.

cô tiếp theo dùng phương pháp tương tự thử hộp nhạc, bình chứa vỏ quýt cùng vụn trầm hương, còn có hoa tu-líp, huy chương, không thu hoạch được gì.

“tựa như đều không có.” anh gà đỏ có chút nóng nảy, “suy luận của cô không có tác dụng nha, quan nhã!”

mèo ly hoa tỏ ra càng gấp hơn: “nếu không, lại nghĩ biện pháp chút nữa?”

quan nhã nhíu mày trầm ngâm, cô một lần nữa cầm bút ký lên, nhanh chóng lật xem một lần.

một lát sau, cô lộ ra vẻ mặt khẳng định: “tôi biết rồi, đồng tước xuân thâm khóa nhị kiều. trong bút ký của lục tiền bối xuất hiện bốn lần đồng tước xuân thâm khóa nhị kiều, trong đó một

lần là ở sau khi hoắc tiên sinh trở về linh cảnh. lúc trẻ tuổi tự mình nói đùa còn có thể hiểu được, nhưng điểm thời gian đó, cô ấy không cần thiết lại nói ra lời tương tự, trừ phi là cố ý lưu lại tin tức."

"hai mộc yêu bên ngoài chính là đại kiều cùng tiểu kiều." anh gà đỏ khó được cơ trí một hồi.

thiên hạ quy hỏa bừng tỉnh đại ngộ: "khó trách mảnh vỡ không thể hình thành cảm ứng với nhau, thì ra không ở trong nhà. như vậy, một trận đại chiến không thể tránh được."

mọi người vừa lo lắng vừa vui sướng, vui sướng ở chỗ cuối cùng biết mảnh vỡ ở đâu, lo lắng là hai mộc yêu bên ngoài quá mức cường đại, là người cây cấp chúa tể lục nguyệt sương bồi dưỡng.

đây chính là khảo nghiệm cuối cùng của hoắc chính khôi đối với hậu nhân.

triệu thành hoàng liền nói ngay: "đánh thức ngài kỵ sĩ, chuẩn bị chiến đấu."

"đợi một chút!" trương nguyên thanh gọi lại bọn họ, nhíu mày nói: "tôi cảm thấy tựa như không đúng."

"không đúng chỗ nào?" triệu thành hoàng hỏi.

trương nguyên thanh suy tư nói: "lục tiền bối là văn thanh nữ thích đoán chữ giải đố, mộc yêu trong viện tên đại kiều cùng tiểu kiều, cô ấy trực tiếp ở trong bút ký ám chỉ đồng tước xuân thâm khóa nhị kiều, có phải quá nông cạn, quá đơn giản hay không?"

"vậy anh có ý kiến gì không?" quan nhã hỏi ngược lại.

từ mô tả nhân vật mà nói, nguyên thủy nói có đạo lý, nhưng tri thức cổ văn có hạn của cô nói cho cô, nhị kiều là đối ứng với đại kiều tiểu kiều.

"cứ theo mạch suy nghĩ đoán chữ giải đố để xem." trương nguyên thanh nói: "đồng tước xuân thâm khóa nhị kiều, nhị kiều là nhân vật, đồng tước chỉ là đài đồng tước tào tặc kiến tạo, cho nên câu này trọng điểm hẳn là nhị kiều cùng đài đồng tước."

“nếu nhị kiều chỉ là hai vị mộc yêu, vậy đài đồng tước chỉ cái gì?”

“tòa trang viên này!” anh gà đỏ nói.

“cái này không phải nói lời thừa sao? ai cũng biết mảnh vỡ ở trang viên, cái này còn cần giải đố?” trương nguyên thanh trợn mắt.

lúc này, hắn nhìn về phía mèo ly hoa nghiêm túc lắng nghe, say sưa, giật mình: “dịch âm của jojo nữ sĩ chính là kiều kiều, kiều kiều chính là nhị kiều, vậy đài đồng tước… chỉ là ổ mèo của jojo nữ sĩ.”

mèo ly hoa vốn đang say sưa nhưng khi nghe được gã này chỉ đầu mâu về phía ổ mèo của mình, vẻ mặt nhất thời biến thành nghi hoặc.

“jojo nữ sĩ, ngài có ổ mèo không?” trương nguyên thanh phấn chấn hỏi.

“có là có, nhưng không muốn dẫn các người đi…” mèo ly hoa ho khan một tiếng, cái đuôi buông xuống đi đến cửa phòng ngủ: “đi theo tôi.”

mọi người theo nó rời khỏi lầu hai, dọc theo cầu thang đến lầu ba.

mèo ly hoa chỉ vào khối ô vuông nào đó trên trần nhà: “ổ mèo của tôi ở gác xép, tôi không thích ở cùng hoắc tiên sinh còn có chủ nhân, quá ồn ào. tôi càng thích một mình lười biếng phơi nắng hơn.”

chương 2474: phụng mệnh câu dẫn (1)

“cô vừa rồi sao không dẫn chúng tôi đi lên.” trương nguyên thanh lẩm bẩm.

“ai có thể ngờ được chủ nhân phong ấn mảnh vỡ ở trên giường của tôi?” mèo ly hoa bật nhảy như hổ một cái, cho trương nguyên thanh một cái tát: “không cho phép làm hỏng giường của tôi.”

mèo ly hoa chính là nóng tính…

trương nguyên thanh cảm giác mặt bị một chiếc xe tải húc phải, nóng rát đau đớn, hắn quay đầu nhìn về phía các đồng đội: “nếu mảnh vỡ ở trên giường của jojo nữ sĩ, vậy không phiền quan nhã, tôi có thể lợi dụng cảm ứng giữa mảnh vỡ lấy ra.”

khi nói chuyện, mèo ly hoa nhẹ nhàng nhảy lên, húc bật ô vuông đó ra, tiến vào gác xép.

trương nguyên thanh tung người nhảy lên, bám mép ô vuông trần nhà, chui vào.

gác xép cao khoảng 1,5 mét , rất rộng rãi, sàn sạch sẽ, không có bụi rơi, đỉnh đầu là mái nhà hình tam giác, có một cái cửa sổ nho nhỏ, bên cửa sổ dựng một cái giường babu bằng gỗ phục cổ, giường babu dài 1 mét, cao nửa mét, cực kỳ bỏ túi, còn giống như thật treo màn, trải đệm mềm mại.

- giải thích “giường babu” là giường bát bộ, là kiểu giường có khung ở trên, thường thấy trong các bộ phim về thời cổ của trung quốc. hết giải thích.

nơi này là không gian riêng tư của jojo.

làm mèo ly hoa ý thức lãnh địa rất mạnh, hơn nữa thích cô độc, nó sau khi vừa vào, liền nhìn chằm chằm trương nguyên thanh không dời mắt:

“xong việc nhanh chút, rời khỏi phòng của tôi.”

trương nguyên thanh cúi người đi vào, tới bên giường babu, một lần nữa lấy ra mảnh vỡ.

một lần này, giường babu kịch liệt chấn động hẳn lên, mảnh vỡ bên trong sinh ra cảm ứng với mảnh vỡ trong tay hắn.

“quả nhiên ở nơi này.”

trong lòng trương nguyên thanh vui vẻ, lập tức lấy ra chùy tử lôi, ở trong ánh mắt chợt cảnh giác của jojo nữ sĩ, lấy gai ba cạnh của phần đuôi tay cầm, hung hăng cắt một nhát ở trên khung giường.

——— gai ba cạnh có công năng phá giáp.

khung giường bằng gỗ nhất thời bị cắt ra một vệt thật sâu, phong ấn chợt vỡ tan, từng chút một hào quang tràn ra, tiếp đó

hội tụ, hóa thành một khối đồng hình quạt.

trương nguyên thanh vui mừng quá đỗi: “tìm được rồi.”

vừa dứt lời, hắn chợt phát hiện phía sau sát khí ập tới, quay đầu nhìn lại, jojo nữ sĩ nhảy lên như hổ vồ, bổ nhào vào trên mặt hắn: “đây là giường chủ nhân tự tay làm cho tôi.”

“mặt cậu làm sao vậy?” anh gà đỏ nhìn bang chủ nhảy xuống, biết rõ còn cố hỏi.

trương nguyên thanh sờ sờ vết cào thật sâu, cho hỏa sư một cái lườm: “anh nói xem!”

hắn sau đó hưng phấn giơ lên khối đồng hình quạt trong tay nói: “mảnh vỡ thánh bàn tới tay rồi, chúng ta nên rời khỏi rồi.”

đám người quan nhã lộ vẻ mặt vui mừng, rốt cuộc có thể rời khỏi nơi quỷ quái này rồi.

mọi người lập tức quay về lầu một đại sảnh, trương nguyên thanh lấy ra quyền trượng sơn thần, để ở trán địch thái, khiến đá quý xanh biếc ở đỉnh quyền trượng tản mát ra hào quang nhu hòa trong suốt.

sau khoảnh khắc, hắn thu hồi quyền trượng, lay tỉnh địch thái. địch thái có chút mỏi mệt mở mắt, xoay người ngồi dậy, hắn cảm ứng một phen trạng thái thân thể, trừ có chút suy yếu, cũng không quá đáng ngại.

ngài kỵ sĩ thở phào: “mấy người thế mà có thể cứu sống tôi! dùng viên thuốc gì? tôi có thể bồi thường.”

ở trong mắt hắn, nguyền rủa hoặc độc tố có thể độc sát chúa tể, tất nhiên cần đan dược cùng cấp bậc mới có thể hóa giải, mà vật phẩm cấp chúa tể, mặc kệ là tài liệu đạo cụ hay viên thuốc, đều giá trị cao vút.

“được, quay về gửi mười tỷ đồng liên bang đến tài khoản của tôi là được.” trương nguyên thanh nói.

“…” địch thái mặt không biểu cảm nói: “tôi thu hồi câu nói vừa rồi.”

trương nguyên thanh bật cười một tiếng: “vậy đừng giả khách sáo, đã là đồng bạn, giúp đỡ lẫn nhau là theo lý thường phải làm.”

ít nhất ở trước khi rời khỏi mê cung pan, bọn họ là chiến hữu sống chết có nhau.

địch thái khẽ gật đầu, chống đầu gối đứng dậy, vừa xoa trán vừa hít vào khí lạnh: “nên tìm mảnh vỡ thánh bàn… á, tôi vừa rồi mơ có người đánh tôi, tỉnh lại cái trán quả thật có chút đau.”

anh gà đỏ làm bộ ngắm phong cảnh xung quanh.

trương nguyên thanh lấy ra mảnh vỡ thánh bàn, vứt cho địch thái: “tìm được rồi, dựa theo ước định, mảnh vỡ này thuộc về anh bảo quản.”

địch thái theo bản năng tiếp nhận, cả người ngẩn ra ở nơi đó, ánh mắt dại ra nhìn mảnh vỡ trong tay, một hồi lâu sau, hắn thu hồi mảnh vỡ thánh bàn, cười ha ha nói: “làm không tệ!”

hắn sau đó thu hồi nụ cười, chăm chú nhìn mảnh vỡ, vẻ mặt nhìn không ra buồn vui.

“đa tạ!” sau một lúc, địch thái thấp giọng nói.

trương nguyên thanh thử nói: “chúng tôi sẽ cố hết sức từ chỗ tự do minh ước lấy được một mảnh vỡ cuối cùng, phó trưởng lão đã có kế hoạch chi tiết, cái này sẽ không quá lâu. chúng ta khi nào mở ra bảo tàng giáo đình?”

sẽ không quá lâu… địch thái cảm khái nói: “muốn từ trong tay tự do minh ước đoạt thức ăn trong miệng cọp cũng không dễ dàng, phó thanh dương không hổ là kẻ cầm quyền trẻ tuổi nhất ngũ hành minh.”

chương 2475: phụng mệnh câu dẫn (2)

hắn thu hồi mảnh vỡ, nghiêm mặt nói: “một mảnh vỡ cuối cùng không vội, tôi còn chưa chuẩn bị tốt. biết các đời kỵ sĩ vì sao không mở ra bảo tàng giáo đình không? bởi vì tổ sư gia từng cảnh báo, mở ra bảo tàng giáo đình, ít nhất cần cấp 8. chỉ có cấp 8 mới có thể miễn cưỡng khống chế lực lượng bán thần nghề nghiệp kỵ sĩ, nếu không chính là trẻ con cầm vàng đi qua phố xá sầm uất, tìm chết.”

“mà các đời kỵ sĩ đều rất đoản mệnh, đến nay chưa có ai lên tới cấp 8, cho dù là tôi xuất chúng trong người thừa kế kỵ sĩ,

trước mắt cũng chỉ là cấp 7.”

thấy cú mang nhíu mày, địch thái bổ sung nói: “đương nhiên, tôi đã cấp 7 hậu kỳ, cần qua một phó bản nữa, liền có thể lên tới cấp 8.”

“nhưng phó bản chúa tể chu kỳ rất dài.” trương nguyên thanh trầm giọng nói.

“tôi đã bảy tháng chưa ghép vào phó bản rồi, mà chúa tể cấp 7, trong một năm ít nhất sẽ vào linh cảnh một lần, cũng chính là nói, trong ba tháng, tôi nhất định vào phó bản, mà nếu vận khí tốt, một hai tháng là đủ rồi.”

bây giờ là tháng 11, một tháng rưỡi nữa mình liền vào phó bản giết chóc… trương nguyên thanh ngẫm nghĩ, thời gian chưa muộn.

trương nguyên thanh nhìn về phía mèo ly hoa, nói: “jojo nữ sĩ, cô kế tiếp có tính toán gì không?”

con mèo này ở một thế kỷ trước vượt khơi xa, tới dị quốc tha hương, sau khi lục nguyệt sương cùng hoắc chính khôi chết, nó liền trông trang viên của chủ nhân, ngày qua ngày, vượt qua mấy chục năm thời gian cô độc tịch mịch, nay mảnh vỡ thánh bàn đã trả lại người thừa kế kỵ sĩ giáo đình, sứ mệnh của nó cũng đã hoàn thành.

trong mắt mèo ly hoa hiện lên một vệt mờ mịt: “tôi cũng không biết, thế giới bên ngoài rất xa lạ, tôi ở nơi này đã đợi một giáp, tôi không biết mình có thể đi đâu. tôi hẳn là sẽ rời khỏi nơi này, đi ra ngoài sống với lão berent một đoạn thời gian, nếu không có mộc yêu cấp chúa tể tẩm bổ nuôi dưỡng tôi, tuổi thọ của tôi đại khái còn có thể chống đỡ hai mươi năm, hai mươi năm có thể làm rất nhiều chuyện. tôi sẽ đi bờ biển ăn cá nhỏ phơi khô, bảo lão berent dẫn tôi ra biển chơi, khi rảnh rỗi tôi có thể đi new york nhìn ngắm chút. sáu mươi năm trôi qua, bên ngoài biến hóa khẳng định rất lớn…”

nó càng nói mắt càng sáng, giống như tìm được thú vui sống, bắt đầu khát khao tương lai, vậy là rất tốt.

trương nguyên thanh lộ ra nụ cười, hỏi: “tôi quen biết rất nhiều mộc yêu cấp chúa tể, ngài có hứng thú theo tôi cùng nhau rời khỏi hay không?”

mèo ly hoa do dự một phen, có chút động tâm, lại không nỡ bỏ nơi này, suy nghĩ một chút, nói: “ngày sau lại nói, chờ tôi ở chỗ lão berent chán rồi, sẽ cân nhắc về nước.”

“winnie biết liên hệ tôi như thế nào, ngài tìm cô ấy là được.” trương nguyên thanh khom người chắp tay: “chúng tôi đi trước, có duyên sẽ gặp lại. đúng rồi, nội dung hỏi đáp hôm nay, còn xin jojo tiền bối tuyệt đối đừng tiết lộ.”

mèo ly hoa không để ý đến hắn, tựa như còn đang tức giận hắn cắt hỏng giường của mình, không vui vẻ hứa hẹn cho hắn.

trương nguyên thanh liền nói: “lục nguyệt sương cùng hoắc chính khôi hai vị đều là nhân sĩ cao nhã trung can nghĩa đảm, ngài là người nhà bọn họ, nghĩ hẳn cũng là cao phong cao tiết.”

mèo ly hoa miễn cưỡng gật đầu, trương nguyên thanh liền yên tâm, bước về phía cửa, mở ra cánh cửa gỗ kia.

“đợi một chút.” mèo ly hoa đột nhiên hỏi: “các người biết tuyến đường chính xác rời khỏi mê cung không?”

trương nguyên thanh lắc đầu: “chúng tôi là một đường xông tới.”

mèo ly hoa hầm hừ nói: “tuyến đường an toàn là 404, 303, 201, 106.”

trương nguyên thanh mừng rỡ: “ngài jojo không hổ là nhã sĩ có đức độ.”

mèo ly hoa kiêu ngạo ngẩng đầu lên: “cậu cái người này nói chuyện thật dễ nghe.”

ở trong niên đại nó quen thuộc, “ngài” là một loại tôn xưng rất cất nhắc.

sau khi một lần nữa chắp tay cáo biệt, địch thái thân thể còn có chút suy yếu cố gượng dậy tinh thần, bước vào trong sân, chống kiếm mà đứng, thanh âm trầm thấp: “quy tắc nơi này là: cấm đoán thực vật có được ý thức của mình.”

hào quang màu đồng thau nhộn nhạo từng vòng, pháp lệnh ban bố, quy tắc buông xuống.

địch thái thu hồi trường kiếm kỵ sĩ, thân thể lung lay sắp đổ, giống như đang thừa nhận cắn trả kịch liệt.

“xông ra đi.”

đội ngũ chạy như điên xông qua tiền viện, bùn đất vườn hoa hai bên vỡ ra, chui ra những cái rễ cây mềm nhũn vô lực, ý đồ cuốn lấy bọn họ, ngăn trở bọn họ.

đoàn người có kinh hãi nhưng không gặp nguy hiểm rời khỏi phòng số 503, trước tới hành lang, bọn họ theo tuyến đường an toàn jojo nữ sĩ cho, theo thứ tự thông qua phòng số 404, 303, 201 cùng 106, cuối cùng đẩy ra cửa vào mê cung, thuận lợi quay về hiện thực.

lúc này, trong biệt thự một mảng tối đen, thời gian là tám giờ tối, các người hầu hôn mê chưa bật đèn biệt thự. bọn họ tiến vào mê cung cả một ngày, tinh thần căng thẳng cao độ một ngày.

giờ phút này quay về hiện thực, cảm giác mỏi mệt mãnh liệt ập đến.

chương 2476: phụng mệnh câu dẫn (3)

rời khỏi biệt thự của lão berent, trương nguyên thanh hỏi: “ngài kỵ sĩ, anh kế tiếp có tính toán gì không?”

“khẳng định chạy trốn nha, lão berent nơi này, tôi là không thể ở lại nữa, lão già kia cũng không phải là ăn chay, cho dù là hội trưởng công hội thợ săn đến đây, cũng phải xách hai túi rác rưởi rồi mới đi. tôi sẽ rời khỏi new york một đoạn thời gian, tránh đầu sóng ngọn gió, tránh né lão berent đuổi giết, tránh né trận doanh tà ác truy tung.”

mục đích hắn đến new york đã đạt thành, có thể rời khỏi rồi.

trương nguyên thanh lặng yên mở ra hòm đồ, lấy ra cái nhẫn dịch dung kia, ném cho địch thái: “cái này anh cầm, hẳn là hữu dụng.”

địch thái tiếp nhận cái nhẫn, đọc xong tin tức vật phẩm, nhất thời mừng rỡ, thứ này vừa lúc giải khẩn cấp cho hắn.

đạo cụ nghề nghiệp huyễn thuật sư, ở đại khu thứ nhất này vẫn là rất hiếm có, tuy ở trên chợ đen cũng có thể mua được, nhưng muốn tham dự chợ đen của nghề nghiệp tà ác, bản thân chính là một việc khó.

“đây là di vật của nguyên thủy thiên tôn, hắn sau khi trở về linh cảnh để lại cho phó trưởng lão, phó trưởng lão tặng cho tôi.”

trương nguyên thanh cảnh báo: “mà chủ nhân đời trước nữa của nó là ma quân, cho nên anh hiểu đó, nếu đeo nó, tuyệt đối phải nhớ đeo bao tay.”

địch thái nhất thời cảm giác đây là một củ khoai lang phỏng tay: “tóm lại là thứ tốt, cảm tạ.”

hai bên chia tay ở cửa biệt thự, trương nguyên thanh dẫn theo đồng đội, ngồi ca-nô lúc tới đây rời khỏi hòn đảo nhỏ, lái về phía new york đèn đuốc sáng trưng.

trời tờ mờ sáng, một chiếc xe đưa đón dọc theo con đường rộng rãi của khu biệt thự chạy về phía biệt thự, lái xe là một ông lão bảnh bao mặc áo cao bồi cùng quần bò, tóc vuốt

ngược chải cẩn thận tỉ mỉ, thân hình cao lớn khôi ngô, khuôn mặt giăng kín nếp nhăn vẫn có thể nhìn ra lúc trẻ tuổi đẹp trai oai hùng, thái dương ngả sương không che đi được sức quyến rũ.

phía sau xe đưa đón buộc lều trại, đồ dùng câu cá cùng súng săn, ghế phụ là mặc winnie áo đơn màu đen quần bò màu trắng. cô đeo kính râm, khuôn mặt trắng bóc, cằm nhọn, mái tóc màu nâu tung bay ở trong gió.

“cửa chính sao lại mở?” lão berent lầu bầu một tiếng: “địch thái thằng nhóc này đã ra ngoài?”

winnie mặt không biểu cảm.

trở lại biệt thự, lão berent lái xe đưa đón vào sân, đỗ ở bên mặt cỏ, dắt cháu gái mù.

vừa mới tiến vào biệt thự, lão liền thấy người hầu hôn mê bất tỉnh nằm ở trên mặt đất.

“có kẻ địch?” ánh mắt lão berent chợt sắc bén, từng quả cầu sét bỗng dưng hiện lên, bao phủ toàn bộ đại sảnh. lão bước về phía người hầu hôn mê, sờ mạch đập, thăm dò hơi thở, xác định chỉ là hôn mê, lúc này mới thở phào.

llão berent nóng tính giơ tay lên, bốp bốp hai cái bạt tai đánh cho người hầu tỉnh lại: “làm sao vậy?”

người hầu dần dần tỉnh lại, vẻ mặt mờ mịt: “tôi… tôi sao lại ngủ ở đây…”

lão berent trầm ngâm vài giây, khẽ biến sắc: “không ổn, là giáo hội vĩnh dạ.”

lão lập tức nhìn về phía winnie: “winnie, theo ông vào mê cung…”

winnie đứng ở cửa, không nhúc nhích, nói: “không cần khẩn trương, không phải giáo hội vĩnh dạ, là địch thái làm.”

“địch thái?” lão berent ngẩn ra.

winnie nói: “địch thái muốn một món di vật của hoắc chính khôi, ông không chịu bán, hắn liền lén lút hợp tác với cháu, giúp cháu đối phó channing loo, cháu cho hắn tuyến đường an toàn mấy tầng đầu của mê cung.”

lão berent bất thình lình gặp cháu gái cùng bạn bè hai tầng phản bội, ngẩn người ở tại chỗ.

hôm sau, trương nguyên thanh ngủ một giấc tới tận lúc trời sáng, tinh thần phấn chấn rời giường, sau khi ăn xong bữa sáng, hắn rời khỏi cao ốc ngân hàng new york, chọn lựa một căn nhà không người, hướng ngài hội trưởng báo cáo tình hình mê cung pan.

ngài hội trưởng trả lời: "được, đồ vật trong bảo tàng giáo đình, cũng không phải thứ trước mắt nhu cầu cấp bách, chờ thằng nhóc kia có thể khống chế lực lượng bán thần của kỵ sĩ lại đi vào, ngược lại càng tốt hơn, cái này ý nghĩa chúng ta sẽ có một minh hữu chuẩn bán thần."

bảo tàng giáo đình có thể coi là đòn sát thủ áp đáy hòm.

trương nguyên thanh trả lời: "nhưng tôi cảm giác tự do minh ước sẽ không để thông thiên giáo chủ bảo quản mảnh vỡ thánh bàn bao lâu."

ngài hội trưởng: "cho nên cậu phải nắm chặt thời gian câu dẫn donna, tự do minh ước còn cần dựa vào cậu đạt thành kế hoạch, tạm thời sẽ không bức bách cậu. chờ cậu câu dẫn được donna, lừa cô ta đến tụ hội bí mật của tự do minh ước, chúng ta có thể tổ chức thế lực tận diệt bộ phận cao tầng của tự do minh ước, khi đó thân phận thông thiên giáo chủ liền có thể bỏ qua."

donna nếu thật sự coi trọng cú mang, câu dẫn cô ấy cũng không khó, nhưng làm một chúa tể, sao có thể dễ lừa như vậy?

trương nguyên thanh nói: "ngài hội trưởng, chuyện này ngươi tuyệt đối đừng truyền ra ngoài nha, tôi là người có vợ, hơn nữa không muốn nói cho mẹ cùng dì trẻ của tôi."

chương 2477: ngẫu nhiên gặp (1)

tuy hắn không để ý suy nghĩ của trần thục, nhưng thiên tôn lão gia là cần thể diện, để lão mẹ biết con trai mỗi ngày ngủ cao tầng công hội nghề nghiệp ái dục, sẽ rất xấu hổ.

ngài hội trưởng: "hiểu rồi, đàn ông mặc kệ ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm như thế nào, có hai người phụ nữ phải giấu giếm,

một là vợ, một là mẹ.”

trương nguyên thanh yên lặng xóa ghi chép nói chuyện với hội trường ngài, chuyển sang lấy ra điện thoại di động dự phòng, khởi động máy, thấy được tin nhắn catherine gửi đến: “bảy giờ tối nay, donna sẽ ở nhà hàng tartar dùng bữa!”

nhà hàng tartar là nhà hàng cao cấp số một số hai new york, đặt trước cùng xếp hàng không đủ để thể hiện sự cao cấp của nó, nó chỉ mở ra đối với hội viên, phí hàng năm hội viên là 20.000 đồng liên bang.

nó ở tầng cao nhất của cao ốc tài chính đảo manhattan, là một nhà hàng xoay thật lớn, ăn một bữa, có thể thưởng thức cảnh đêm toàn bộ đảo manhattan, bởi vậy rất được nhân sĩ cao tầng new york thích, là nơi lựa chọn hàng đầu cho bữa tối hẹn hò, bàn việc làm ăn.

mang đi so sánh, thực vật mỹ vị ngược lại đứng thứ yếu, kẻ có tiền sơn trân hải vị nào chưa từng ăn, thứ cần là đặc quyền cùng cấp bậc.

chiếc xe màu đen đỗ ở dưới cao ốc tài chính, nhân viên tiếp khách ở cửa tự động tiến lên, mở cửa xe cho khách.

trương nguyên thanh bước ra khỏi xe, âu phục phẳng phiu, đi theo phía sau là anh gà đỏ tướng mạo bình thường, dáng người bình thường, thể trạng to lớn, hai người sóng vai tiến vào cao ốc tài chính, anh gà đỏ tựa như vệ sĩ.

“nghe nói nhà hàng này ghê lắm nha!” trong thang máy, anh gà đỏ rất hưng phấn nói, “nếu dẫn gái tới nơi này ăn một bữa, buổi tối cũng có thể muốn làm gì thì làm.”

“anh gần đây cưỡi dạ chiếu ngọc sư tử, hay là ngựa ô chuy?” trương nguyên thanh thuận miệng hỏi.

dạ chiếu ngọc sư tử là thuần trắng, ô chuy thuần đen

“thấu cốt long.” anh gà đỏ ‘hề hề’ nói, “thẩm mỹ luân hồi.”

trương nguyên thanh “ừm” một tiếng, không nói chuyện nữa.

nhìn con số thang máy không ngừng biến hóa, nhanh chóng đi lên, hắn hôm nay là lấy thông thiên giáo chủ ngụy trang thành cú mang tới nơi này ngẫu nhiên gặp donna.

đã đến nhà hàng dùng bữa, khẳng định cần dẫn theo bạn của cú mang, có rất ít ai sẽ một mình đến loại nhà hàng cao cấp này dùng bữa, một mình tới đây tỏ ra quá cố ý, cho nên trương nguyên thanh nghĩ đi nghĩ lại, lựa chọn anh gà đỏ.

đầu tiên, anh gà đỏ đủ bình thường, sẽ không đoạt sự nổi bật của cú mang, mà thiên hạ quy hỏa cùng triệu thành hoàng bề ngoài đều không kém.

tiếp theo, anh gà đỏ đủ đơn giản, hơn nữa không phải kẻ lắm lời, nói đi với hắn dùng bữa, hắn liền thực cho rằng đi dùng bữa, sẽ không nghĩ quá nhiều.

ở trong mắt công hội thợ săn, cú mang là thông thiên giáo chủ dịch dung, anh gà đỏ là trợ thủ của thông thiên giáo chủ dịch dung.

làm chưởng mộng sứ cấp 6, dịch dung thay đồng bạn rất đơn giản, ở trong mắt donna, cú mang là cú mang thật, anh gà đỏ cũng là anh gà đỏ thật.

“ting!” cửa thang máy mở ra, đã đến tầng cao nhất.

trương nguyên thanh đi về phía tủ quầy cửa nhà hàng, lấy ra một tấm thẻ chất liệu màu đen, mép bọc hoa văn bạc, nói: “đã đặt chỗ.”

thẻ hội viên là catherine cho hắn, vị trí cũng là catherine bảo cấp dưới đặt.

ở quốc gia tư bản tối thượng này, tổ chức hợp pháp cùng tổ chức tà ác khác nhau, chỉ ở chỗ kẻ trước có thể điều động tài nguyên chính phủ, nhưng tài nguyên phi chính phủ, tổ chức tà ác cũng không kém hơn tổ chức hợp pháp, không giống tổ chức tà ác của đại khu thứ hai, làm chuyện gì cũng phải thật cẩn thận, lén lút.

nhân viên phục vụ tóc vàng mặc áo vest nữ ngắn màu rượu đỏ tiếp nhận thẻ hội viên, quét ở trên máy một cái, sau khi xác nhận tin tức, trên mặt nở rộ nụ cười ngọt ngào lễ phép:

“ngài smith, mời theo tôi.”

hai người theo nhân viên phục vụ tiến vào đại sảnh xoay tròn, vào ngồi bàn số a203 sát cửa sổ bên trái.

anh gà đỏ kích động mở ra thực đơn, nhìn tiếng anh một lần, quyết đoán ném thực đơn cho trương nguyên thanh, nói: “cậu đặt đồ đi, thuận tiện giúp tôi hỏi một chút có cháo sống, gà luộc cùng canh gà hay không.”

trương nguyên thanh rất sảng khoái nói: “cho anh mấy đĩa sashimi đi!”

“sashimi cũng được, sashimi tươi không?” anh gà đỏ tỏ vẻ có thể.

đáng tiếc nơi này không có sashimi đại tràng, bằng không cho anh mười phần nguyên vị… trương nguyên thanh lẩm bẩm.

hắn gọi nhân viên phục vụ, đặt mấy món.

đợi sau khi nhân viên phục vụ lui ra, hắn lấy ra điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho annie: “tôi đến nhà hàng tartar rồi, ở bàn số a203.”

trong nhà hàng, phòng bao riêng số 3. donna caroline ngồi ở bên cửa sổ, nhấm nháp cua hoàng đế nữ nhân viên phục vụ gỡ, đôi môi mỏng đỏ mọng kia dính dầu mỡ, sáng bóng đẹp đẽ, làm người ta hận không thể ngậm trong miệng mút vào đòi lấy.

chương 2478: ngẫu nhiên gặp (2)

phòng không lớn, một cái bàn tròn chỉ chứa được sáu bảy người, bàn bên cạnh đều là thánh giả thân tín của donna, đồng thời cũng là người đẹp trong ngàn người mới chọn được một, annie cũng ở trong đó.

annie là thân tín của diana bộ trưởng ngoại giao tổng bộ hiệp hội mỹ thần, nhưng sau khi đến new york, nhanh chóng thu hoạch donna tín nhiệm cùng thưởng thức, trở thành tâm phúc dẫn theo bên người.

donna tao nhã ăn xong một cái chân cua, cầm lấy khăn ấm áp lau môi cùng bàn tay ngọc thon thả, cảm khái nói: “lần trước tới nơi này dùng bữa, vẫn là sean đi cùng tôi. bây giờ thế cục của new york càng thêm ác liệt, chúa tể cũng lo lắng bị ám sát, trừ chấp hành nhiệm vụ, hắn không dễ dàng ra ngoài.”

tuy nhà hàng tartar rất náo nhiệt, nhưng cũng chỉ mấy chục người hơn trăm người, nếu có thể săn giết chúa tể, trận doanh

tà ác tuyệt đối sẽ không để ý chút giá trị đạo đức này, chỉ cần không nổi điên giết cả thành phố, nhiều nhất là ẩn núp một thời gian, chậm rãi gom đủ giá trị đạo đức, lại là một hảo hán, nhưng nghề nghiệp ái dục thì không sầu lo phương diện này, nhất là nghề nghiệp ái dục cấp chúa tể, có thể nhịn đau giết chết donna ái dục cấp bậc này, chỉ có bán thần.

chỉ là lấy cấp bậc của bán thần, nếu không phải thù riêng, nào sẽ để ý chúa tể nho nhỏ.

một cô gái tóc vàng che miệng cười nói: “hội trưởng là nhớ sean chấp hành quan? hắn không ra ngoài, nhưng ngài có thể đi phân bộ thiên phạt tìm hắn nha!”

donna cười cười, không đáp lại, quay sang nhìn về phía annie, cười mỉm nói: “mấy ngày hôm trước gọi điện với bộ trưởng diana, tôi mới biết được đối tượng cô phục vụ ở hoa quốc là nguyên thủy thiên tôn.”

các cô gái bên bàn đều ngẩn ra, sau đó dùng một loại ánh mắt đã hâm mộ lại tiếc hận nhìn về phía annie.

annie vẻ mặt ảm đạm, thấp giọng nói: “hội trưởng, hắn đã trở về linh cảnh, ngài đừng nhắc về hắn nữa.”

cô có một bộ dáng “tên ma quỷ đó là người tôi yêu nhất, cô nhắc tới hắn chính là chọc vào nỗi đau của tôi”.

donna vốn định hỏi thêm một ít tin tức về nguyên thủy thiên tôn, thấy bộ dáng này của cô, cũng không tiện truy hỏi nữa, thở dài một tiếng: “từ xưa anh hùng bạc mệnh, đáng tiếc, nguyên thủy thiên tôn là thiên tài có tư chất bán thần, một kẻ trước triển lộ ra thiên tư tương tự là ma quân.”

hai tuyệt thế thiên tài đều từng là đối tượng đầu tư của hiệp hội mỹ thần.

cái đó khác với đại lão, loại nhân vật từ cấp thấp nâng đỡ lên này, độ tín nhiệm, độ thân mật đối với tổ chức đều không phải các đại lão chủ động đi dựa vào kia có thể so sánh.

đáng tiếc, ma quân cũng tốt, nguyên thủy thiên tôn cũng thế, đều đã trở về linh cảnh.

donna giơ lên chiếc ly cao nhấp một ngụm, chuyển sang hỏi: “cú mang gần đây có liên lạc cô không? tôi nhớ rõ tiệc tối lần

trước, cô rất có cảm giác đối với hắn?”

nghe vậy, annie lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “tôi từng thử liên lạc hắn, nhưng hoặc là không trả lời, hoặc là rất lễ phép, tựa như không có hứng thú đối với tôi, đương nhiên cũng có khả năng là giữ mình trong sạch.”

câu này là cố ý nói cho donna nghe, bởi vì cô rất rõ, donna thích đàn ông bảo thủ nội liễm, phản cảm công tử đa tình cùng tay già đời tình trường.

một chàng trai trẻ tuổi lại bảo thủ chính phái, khẳng định có thể chọc trúng chỗ hứng thú của hội trưởng donna. ừm, tuy hội trưởng donna có không ít người tình, nhưng cái này không trở ngại cô thích người trẻ tuổi bảo thủ, chưa từng trải quá nhiều.

tựa như các ông chú bụng phệ, vĩnh viễn thích gái trẻ mười tám tuổi.

buổi chiều, cô thu được mệnh lệnh của nguyên thủy tiên sinh: giúp tôi câu dẫn donna.

annie lúc ấy trái tim nho nhỏ cũng vỡ nát đầy đất, tuy nguyên thủy tiên sinh nói, đó chỉ là gặp dịp thì chơi! lừa ai chứ, ai có thể ngăn cản sức quyến rũ của hội trưởng donna?

nhưng annie lại không cách nào vi phạm mệnh lệnh của nguyên thủy tiên sinh, đây đã là mệnh lệnh của tổng bộ, cũng là cô quyết tâm muốn dựa vào nguyên thủy thiên tôn, cho nên chỉ có thể nghiêm khắc kiềm chế bản thân, rưng rưng đội nón. đây là ý chỉ việc bị cắm sừng.

quả nhiên, nghe được annie nói, đôi mắt như sao sáng của donna lập lòe tỏa sáng: “thế mà còn là đứa nhỏ bảo thủ, hắn không phải mộc yêu sao? tôi nhớ mộc yêu đều có dục vọng sinh sôi nảy nở mãnh liệt.”

“mộc yêu là như vậy.” một cô gái tóc vàng trong đó gật gật đầu: “lúc tôi còn là siêu phàm, từng tiếp xúc với hoa công tử của ngũ hành minh, hắn giày vò tôi từ buổi tối đến trời sáng, mấy ngày đó tôi đi đường đều là vịn tường.”

một cô gái tóc đen khác cười khanh khách nói: “cô có khiến hắn trả cái giá đủ cao hay không?”

cô gái tóc vàng lắc đầu, tiếc hận nói: “lúc ấy hắn là thánh giả, tôi vẫn là siêu phàm, không thể vượt qua đại cảnh giới khiến hắn trả giá, chẳng qua hắn cũng tặng tôi rất nhiều món quà.”

chương 2479: donna (1)

annie kiên nhẫn chờ hai vị đồng nghiệp nói xong, mới giải thích với donna: “mộc yêu tính cách đa dạng, dục vọng sinh sôi nảy nở mãnh liệt là đặc tính của đại bộ phận mộc yêu, nhưng cũng có nhiệt tình không gò bó, yên tĩnh ít lời, thành thực thẹn thùng, tựa như thực vật khác nhau, có thuộc tính khác nhau.”

donna bừng tỉnh đại ngộ, lại nói: “cú mang là vãn bối thiên phú thật tốt, tuy trước đó vô danh, cũng chưa ở trong việc cày phó bản bày ra thiên phú gì, nhưng thực lực của hắn mạnh vượt quá tưởng tượng, ở phương diện chiến đấu cũng rất có thiên phú, trước mắt tuy không bằng nguyên thủy thiên tôn cùng ma quân, nhưng tương lai tiền đồ có thể đoán được.”

“hắn đã vô tình đối với cô, ngày mai tôi sẽ mời hắn đến phân bộ ngồi một chút.”

trong lòng annie không vui hừ một tiếng, ngụ ý của hội trưởng donna, bản thân cô vô dụng, vậy không trách được tôi.

lúc này, điện thoại di động annie đặt trên bàn vang một lần, cô như không có việc gì điện thoại di động lên xem tin, sau đó ấn điện thoại di động, tiếp tục uống rượu nói chuyện phiếm với đồng nghiệp, hội trưởng.

thẳng đến lúc một vị nữ đồng nghiệp tiến vào nhà vệ sinh đi kèm phòng bao riêng, annie cũng đứng dậy theo, nói: “hội trưởng, tôi đi nhà vệ sinh một chuyến.”

bởi vì nhà vệ sinh của phòng bao đã bị người ta chiếm dụng, cô có lý do rời khỏi phòng, xuyên qua hành lang, tới sảnh dùng bữa xoay tròn.

ánh mắt annie đảo qua, liền ở bên cửa sổ thật lớn tập trung nguyên thủy tiên sinh. cô không biểu lộ gì tiếp tục đi, tiến vào nhà vệ sinh công cộng của nhà hàng, rửa tay đơn giản, annie liền quay về phòng.

“hội trưởng, ngài đoán tôi vừa rồi đã nhìn thấy ai?” annie cười ám muội.

donna giật mình: “là bạn của tôi?”

bạn là chỉ người tình.

annie lắc lắc đầu, ghé đến bên người donna, cười mỉm nói: “là cú mang!”

nói xong, annie thấy trong mắt hội trưởng donna phát ra ánh sáng lấp lánh thợ săn mới có.

khóe miệng donna nhếch lên nụ cười: “annie, mời hắn tới đây ngồi một chút.”

đám oanh oanh yến yến bên cạnh bàn đều lộ ra ánh mắt chờ mong lại thèm nhỏ dãi, cú mang hiện nay, ở toàn bộ quận new york, không, toàn bộ liên bang tự do, cũng là thiếu niên tuấn kiệt danh tiếng hiển hách.

“vâng!” annie sớm có chuẩn bị lập tức đứng dậy rời khỏi chỗ.

chốc lát sau, ở trong sự chờ mong của các mỹ nhân hiệp hội mỹ thần, cửa phòng đẩy ra, annie dẫn một người trẻ tuổi dung mạo thanh tú, khí chất nho nhã trở về.

chính là cú mang ngày đó ở trên tiệc tối từng có một lần gặp mặt.

ánh mắt trương nguyên thanh lướt qua các cô gái bên cạnh bàn, đặt ở khuôn mặt cô gái diễm lệ nhất mê người nhất kia, vừa đủ lộ ra si mê “tim đập thình thịch” trong lòng, nói: “hội trưởng donna.”

donna cười khẽ lộ lúm đồng tiền, vẫy vẫy tay, ra hiệu cú mang ngồi ở bên cạnh mình.

trương nguyên thanh thản nhiên vào ngồi.

nhân viên phục vụ bưng lên đồ ăn mới, donna tự mình rót cho cú mang một ly rượu vang, cười dịu dàng: “lần trước ở trên tiệc nhìn thấy cậu đánh bại julian med, tôi đã cực kỳ thưởng thức cậu, nhưng tôi không ngờ cậu có thể tạo dựng ra danh tiếng lớn như vậy.”

“đại khu thứ hai có thể xuất hiện người trẻ tuổi ưu tú như cậu, thực làm người ta hâm mộ.”

cô thanh âm dịu dàng, hơi thở như hoa lan, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều tràn ngập sức quyến rũ.

donna caroline đêm nay mặc áo thun lộ vai màu trắng, một cái váy dài lụa mỏng màu lam, mái tóc nâu vàng búi lên, trong sự thoải mái của quần áo hàng ngày lộ ra đoan trang tao nhã

trương nguyên thanh khi mới gặp cô, một thân lễ phục dạ hội thuần màu đen, giống như yêu cơ của đêm tối, mị hoặc vô song.

bây giờ thay đổi cách ăn mặc, lại cảm thấy cô là chị dâu trưởng như mẹ, giáo sư quyến rũ, vợ người ta dịu dàng, bạn khuê mật của mẹ.

tóm lại, phù hợp tất cả ảo tưởng của đàn ông đối với nữ giới lớn tuổi.

hắn biết, đây là biểu hiện mị hoặc đạt tới tầng cấp cực cao mới có. annie từng nói, mị hoặc bình thường là câu động tình dục, khiến đàn ông biến thành động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

mị hoặc cao cấp, an ủi là tâm linh!

tình dục chính là rùng mình một cái, cảm tình mới là thứ đáng sợ nhất.

mị hoặc của donna có thể thoải mái nhào nặn những người đàn ông thiếu tình thương của mẹ, thích vợ hiền, làm đối phương dần dần trầm mê, dần dần yêu, không thể tự rút ra được.

làm một đứa nhỏ thích phụ nữ lớn tuổi, từ nhỏ thiếu tình thương của mẹ, trương nguyên thanh cảm giác áp lực có chút lớn.

hắn chưa lợi dùng năng lực của huyễn thuật sư áp chế cảm tình, chỉ khiến bản thân giữ tỉnh táo, không quá độ trầm mê sức quyến rũ của donna, sau đó biểu hiện ra co quắp, si mê cùng ngưỡng mộ nhất định.

donna làm tài xế lâu năm, nhìn biểu cảm nho nhỏ của tiểu nam sinh ngây thơ vào trong mắt, càng thêm vui sướng.

cú mang nho nhã cùng ngây thơ chọc trúng cao trào của cô, mà bản thân hắn rõ ràng là nhân vật số một số hai trong thánh

giả cảnh, cực hạn tương phản khiến donna sinh ra sự hưng phấn lâu rồi không có.

chương 2480: donna (2)

cô ấy đã hưng phấn, sinh ra dục vọng chiếm hữu mãnh liệt cùng xúc động khiêu khích đối với mình, nhưng lại có một tia khắc chế.

không muốn lập tức xuống tay, ừm, donna là nghề nghiệp ái dục đi tuyến đường tình yêu, hoàn toàn coi mình là con mồi nha.

cô chẳng lẽ không biết thợ săn thật sự thường thường lấy tư thái con mồi xuất hiện sao? trương nguyên thanh hoàn toàn thấy hết cảm xúc của donna ở trong mắt!

hắn không cần cố ý khoe khoang tài hoa hoặc cách nói năng, chỉ cần xấu hổ ngồi ở chỗ này, đã đủ để dẫn lên tình thú của donna.

bởi vì donna coi trọng cú mang, mà không phải cú mang muốn đi theo đuổi donna.

tựa như thiếu nữ mười tám tuổi, cái gì cũng không phải làm, ngượng ngùng cười, đã có thể khiến các ông chú đầy mỡ ngẩng đầu đứng thẳng.

chẳng qua, trương nguyên thanh chưa biểu hiện quá liễu hạ huệ, ánh mắt hắn ngẫu nhiên sẽ bồi hồi ở giữa bộ ngực cao ngất, vòng eo mảnh khảnh, cái cổ thon dài cùng xương quai xanh tinh xảo của donna, triển lộ ra dục vọng một tiểu nam sinh ngây thơ nên có.

“annie nói, cậu cùng bạn bè dùng bữa ở bên ngoài? muốn gọi vào cùng hay không?” donna cười nói.

cô muốn ở trước mặt bạn bè của cú mang cho đối phương đủ thể diện, đây là thủ đoạn thường quy tranh thủ hảo cảm.

thôi đi, anh gà đỏ thật không dễ gì kéo lại thẩm mỹ, nhìn thấy các cô, hắn lại thích cưỡi dạ chiếu ngọc sư tử.

trương nguyên thanh cười hàm súc: “là cấp dưới trong đội ngũ, để hắn ăn ở bên ngoài là được rồi.”

donna cũng không bắt buộc, mỉm cười gật đầu, nói sang chuyện khác, bắt đầu tán gẫu một ít chuyện nhà chuyện phiếm, hỏi một ít tình huống về đại khu thứ hai.

trong quá trình này, các thánh giả bên cạnh bàn thỉnh thoảng xen mồm vài câu, đều biểu hiện ra hứng thú rất mạnh đối với cú mang.

ở hiệp hội mỹ thần, chỉ cần không phải tình cảm thâm hậu độc chiếm, đàn ông là có thể dùng chung.

các cô có thể nhìn ra tâm lý săn diễm của hội trưởng donna, nếu hội trưởng không tính phát triển quan hệ thời gian dài, vậy các cô liền có thể nhúng chàm người trẻ tuổi nho nhã thanh tú này.

loại nhân vật thiên tài chiến lực đỉnh cao này cũng không gặp nhiều, có thể ngủ thì ngủ, dù sao không thiệt.

rượu qua ba tuần, donna đã có thể thuận theo tự nhiên lau cho trương nguyên thanh vết dầu mỡ khóe miệng, gắp mấy miếng mỹ vị, trong lời lẽ cũng không khách sáo nữa, biến thành kề tai nói nhỏ như thỏ thẻ.

ái dục cấp chúa tể, lại vừa lúc phù hợp thẩm mỹ của mình, có chút khó đỡ nha… trong lòng trương nguyên thanh yên lặng lẩm bẩm.

chẳng qua hắn tốt xấu gì cũng là nam dâm từng trải qua catherine dụ hoặc, cũng từng ở trên người mỹ nhân tóc xám rong ruổi đến bình minh, miễn cưỡng duy trì thể diện.

“hội trưởng donna, hiện nay quận new york thế cục rung chuyển, mấy người không sợ bị trận doanh tà ác nhằm vào sao?” trương nguyên thanh hỏi.

không đợi donna trả lời, một người đẹp tóc nâu lộ ra một nụ cười: “đừng nói quận new york, phóng mắt toàn bộ liên bang tự do, có thể chống cự sức quyến rũ của hội trưởng donna sẽ không nhiều, chúng tôi có cái gì phải sợ.”

trận doanh tà ác quả thật không nỡ giết các người, nhưng có thể kéo các người về trong hang sói nha, thao túng các người sắc dụ cao tầng trận doanh hợp pháp.

thao tác xấu hổ còn nhiều mà… trương nguyên thanh cảm ứng được các cô không có cảm xúc sợ hãi, âm thầm nhíu mày.

là tư duy theo quán tính, kinh nghiệm chủ nghĩa ảnh hưởng bọn họ hay là hiệp hội mỹ thần đang câu cá vậy?

chẳng qua trương nguyên thanh không lo lắng, cho dù hiệp hội mỹ thần câu cá, cũng sẽ chỉ câu được cú mang thật sự, không có vấn đề lớn.

bữa tối ăn đến chín giờ mới kết thúc, donna uyển chuyển đứng dậy, dịu dàng nói: "tôi đêm nay còn cần hướng tổng bộ báo cáo tình huống quận new york, dừng ở đây đi. cú mang, hôm khác đến phân bộ ngồi một chút."

cô một bộ dáng đêm nay dừng ở đây, cũng chưa nói hôm khác là cụ thể hôm nào.

trương nguyên thanh có chút thất vọng đứng dậy: "hội trưởng donna, chú ý an toàn."

hai bên kết bạn rời khỏi nhà hàng, anh gà đỏ đã nhận được tin nhắn, sớm trở về rồi. làm công cụ hình người, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành.

bên dưới cao ốc tài chính, trương nguyên thanh phất tay từ biệt donna, ngồi lên xe rời khỏi.

donna dẫn theo cấp dưới chui vào thêm trong xe mpv phiên bản dài, annie nhìn con đường ánh đèn lấp lánh, đã nhẹ nhàng thở ra, lại cảm thấy nghi hoặc:

"hội trưởng, ngài đêm nay không cần hướng tổng bộ báo cáo công tác, vì sao không trực tiếp bắt hắn?"

donna cười hàm súc: "bởi vì tôi rất hài lòng đối với hắn. mặt khác, làm thợ săn phải có đầy đủ sự kiên nhẫn, lúc này giữ khoảng cách, ngược lại có thể khiến hắn vì tôi ngủ không ngon giấc. không cần tới hai ngày, hắn sẽ chủ động liên hệ tôi."

cô gái từng đi hoa quốc công tác, từng lên giường với hoa công tử cười nói: "cái này gọi là nóng vội không ăn được đậu phụ nóng, cú mang đã hoàn toàn mê mẩn hội trưởng của chúng ta rồi."

"đúng vậy, đúng vậy, ai có thể ngăn cản sức quyến rũ của hội trưởng chứ?"

chương 2481: làm ăn lớn (1)

“muốn bắt phải thả? donna này là tài xế lâu năm nha, mình nếu là ma quân, cô ta căn bản không có cơ hội đùa giỡn tâm kế với mình, bây giờ đã ở trong phòng khách sạn, cắn chặt môi nắm chặt ga giường rồi.” trong xe mpv, trương nguyên thanh nhỏ giọng lầu bầu.

hắn đã hoàn toàn bình ổn dục vọng, thoát khỏi mị hoặc ảnh hưởng.

xe mpv chạy một lát, dừng ở đầu đường đèn xanh đèn đỏ, trương nguyên thanh nói: “đi số 69 phố hamburg.”

nửa giờ sau, hắn tới câu lạc bộ dưỡng sinh của catherine, không đợi nhân viên phục vụ thông báo, trực tiếp đi vào, xuyên qua hành lang, đẩy ra cửa phòng thuộc về riêng catherine.

trong căn phòng phong cách xa hoa, catherine mặc váy ngủ màu đen, lộ ra đôi chân dài trắng muốt, tư thái lười biếng ngồi ở ghế sô pha, nhìn cú mang không mời tự vào, cười nói: “vào nhà gõ cửa là lễ phép cơ bản nhất.”

trương nguyên thanh có chút thất vọng, hắn trước khi tới nơi này chưa thông báo trước cho catherine, chính là muốn đánh cô một cái không kịp trở tay.

nếu catherine là thánh giả ẩn núp ở bên cạnh donna, như vậy cô bây giờ nhất định sẽ không ở câu lạc bộ.

trái lại, nói rõ địa vị của catherine ở hiệp hội mỹ thần càng thấp.

trong lòng trương nguyên thanh tự mình an ủi, đồng thời hắn chú ý tới trên bàn trà trước mặt catherine đặt vào hai cái chén còn bốc hơi nóng.

vừa rồi phòng có người? trước đó phát giác được bước chân của mình, cho nên rời đi rồi? không dám gặp người, chẳng lẽ là cao tầng công hội thợ săn, thậm chí là cao tầng tổ chức hợp pháp.

trương nguyên thanh dời đi ánh mắt, làm bộ không để ý chi tiết này, nói: “tôi đã gặp donna, cô ấy phi thường hài lòng đối

với tôi, trong ba ngày tôi có thể đi hiệp hội mỹ thần một chuyến.”

catherine lộ ra vẻ mặt vui mừng: “rất tốt.”

quả thực rất tốt, tận thế các người sắp tới rồi…

“nhưng tôi có một vấn đề, cho dù tôi thành công tranh thủ tín nhiệm của donna, trở thành người tình của cô ấy, tôi lại làm như thế nào dẫn dụ co ấy tham gia tụ hội? donna không phải ngu ngốc, thế cục new york khẩn trương, cô ấy sẽ không mắc câu. cho dù cô ấy theo tôi tham gia tụ hội, thấy tình thế không ổn cũng sẽ rút lui, tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn tùy ý các người bài bố, đi lắng nghe gợi ý. mà một vị ái dục cấp chúa tể, ai lại nỡ dùng võ lực chế phục?”

ái dục, là một nghề nghiệp rất lệch, kỹ năng không phải mị hoặc chính là hình thể hoàn mỹ loại năng lực phụ trợ này, năng lực công kích ít ỏi không có mấy. loại nghề nghiệp một con đường đi đến đêm này, chỗ thiếu hụt rất lớn, cũng rất khó giải quyết, luận năng lực tự bảo vệ mình, ái dục có thể ở các nghề nghiệp lớn xếp trong top 3, hơn nữa là giữ vững hạng hai đi tranh hạng nhất cái loại đó.

không ai có thể ngăn cản sức quyến rũ của ái dục, nếu có, vậy nhất định là vị cách cao nghiền áp. donna là nghề nghiệp ái dục cấp chúa tể, trong chúa tể cùng giai đoạn gần như không tồn tại nhân vật hung ác có thể không nhìn sức quyến rũ của cô.

công hội thợ săn muốn khống chế cô, mời bán thần ra tay là ổn thỏa nhất. trước mắt, bán thần hai đại trận doanh hợp pháp cùng tà ác đều chưa xuống sân, đều ở phía sau màn âm thầm bố cục, còn chưa tới lúc bán thần chém giết, cho nên trương nguyên thanh có thể lý giải sách lược “sắc dụ” của trận doanh tà ác.

nhưng điều hắn không hiểu là, cho dù cú mang sắc dụ donna lại như thế nào?

donna làm chúa tể, có sức phán đoán của mình, cú mang đưa cô đi tụ hội, cô liền đi? mặc dù cô đi, cô cũng có thể phát hiện tình huống không đúng, đến lúc đó donna muốn đi, trận doanh tà ác làm sao giữ người?

nếu có thể áp dụng thủ đoạn có tính cưỡng chế giữ người, cũng liền không cần sắc dụ.

ngón tay ngọc của catherine nhẹ nhàng mơn trớn cái đùi trắng mịn, cười mỉm nói: "cậu đã thành công tiếp cận donna, vậy kế hoạch kế tiếp, có thể hướng cậu công khai rồi."

cô nâng tay chộp về phía hư không, lấy ra một tấm bùa bằng bạc hình tam giác: "điều cậu cần làm là câu dẫn donna, lợi dụng năng lực của huyễn thuật sư, kích phát cảm xúc, khiến cô ta từng bước một đánh mất lý trí, sau đó, dùng phù văn truyền tống này, đưa cô ta tiến vào nơi tụ hội, đến lúc đó, cô ta sẽ ở trong cực lạc nhìn thấy thần linh, ha ha, đại lão trong trận doanh tự do thèm nhỏ dãi sắc đẹp của donna cũng không ít."

khá lắm, các người là muốn ở trên tụ hội tổ chức party xác thịt… trương nguyên thanh tiếp nhận bùa tam giác bằng bạc, nhíu mày nói: "truyền tống phù cần ở trong đầu quan tưởng hình ảnh đích đến, hơn nữa phải là nơi từng tới mới được. tôi cùng donna đều chưa từng đi địa điểm tụ hội, hơn nữa tôi cũng không cách nào thay thế donna sử dụng nó."

"biết còn không ít nha. có phải sau khi dịch dung hướng người phái ích lợi của công hội thương nhân mua truyền tống phù hay không? món đồ chơi đó là giá trên trời, cậu có thể tìm tổ chức chi trả." catherine theo lý thường nghĩ như vậy, sau đó nói: "truyền tống phù bình thường là như thế, nhưng thứ tôi đưa cho cậu là truyền tống phù cấp cao, chuẩn xác mà nói là tử phù của trận pháp truyền tống."

chương 2482: làm ăn lớn (2)

"chúng tôi ở trong buổi tiệc xây dựng trận pháp truyền tống, sau khi kích hoạt truyền tống phù, sẽ mở ra một cái thông đạo truyền tống, đến lúc đó cần cậu ôm cô ấy xuyên qua thông đạo, đến hiện trường tụ hội."

cần chủ động thông qua thông đạo truyền tống, vậy khó trách cần donna tạm thời mất đi lý trí, muốn khiến một chúa tể có được vô địch mị hoặc mất đi lý trí, vui vẻ giữa nam nữ quả thật là lựa chọn tốt nhất.

a, đến lúc đó ta ôm ngài hội trưởng tới đánh các người…

trương nguyên thanh tiếp nhận bùa tam giác bằng bạc, vẻ mặt lạnh lùng gật đầu: "hiểu rồi, chẳng qua donna là thợ săn có kiên nhẫn, cô ta nếu không vội lên giường với tôi, vậy tôi cũng không có cách nào." trương nguyên thanh nói.

"donna tiểu tiện nhân đó, quả thật thích chơi cảm tình, thích vừa dụ dỗ vừa nhử." catherine nhíu mày: "tôi đề nghị cậu có thể thích hợp cường thế một chút, bởi vì cậu không phải cú mang thật sự. tuy chúng tôi có biện pháp khiến donna không chủ động đi thiên phạt, nhưng cái này không thể lâu dài, một khi donna đi thiên phạt, thân phận của cậu sẽ bại lộ."

"tôi chính là cú mang thật sự…" trương nguyên thanh khẽ gật đầu, nói trong lòng.

nói xong chính sự, catherine giống như "mê-đu-sa" bò lên, giọng điệu dịu dàng, mắt lim dim.

"donna cùng tôi, cậu thích ai hơn?"

"thích cô hơn." trương nguyên thanh mặt không biểu cảm nói.

"vì sao?" catherine vui vẻ hỏi.

"bởi vì tôi chỉ từng ngủ với cô, còn chưa kịp ngủ với cô ta." trương nguyên thanh nói ra lời phù hợp thân phận thông thiên giáo chủ.

quận queens, trong kiến trúc không người nào đó.

dùng nghị lực cực lớn từ chối catherine cầu hoan, trương nguyên thanh giao bùa tam giác bằng bạc cho ngài hội trưởng mặc âu phục màu đỏ thẫm.

"ngài phán đoán không sai, trong công hội thương nhân quả thật có kẻ sa ngã, hơn nữa cấp bậc không thấp."

trương nguyên thanh nói: "có thể xây dựng truyền tống trận, là chúa tể."

ngài hội trưởng phun ra một hơi: "hẳn là phái bảo thủ làm."

"phái bảo thủ?" trương nguyên thanh kinh ngạc nói: "vì sao không phải phái ích lợi?"

hắn vẫn luôn cho rằng khả năng trong phái ích lợi xuất hiện nội gian lớn hơn nữa, bởi vì phái ích lợi so với phái bảo thủ càng để ý địa vị thống trị trong tổ chức hơn.

“công hội thương nhân mạng lưới giao dịch trải rộng tổ chức hợp pháp cùng tổ chức tà ác, phái ích lợi mọi việc đều thuận lợi, ngược lại không muốn nhìn thấy náo động xảy ra nhất.” hội trưởng thuận miệng nói một câu, chưa giải thích nhiều, nói: “mục tiêu sắp tới của cậu là tiếp cận donna, tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ của công hội thợ săn, đến lúc đó, chúng ta cho trận doanh tà ác một niềm vui bất ngờ.”

“đến lúc đó, thân phận thông thiên giáo chủ có thể bỏ qua, mà chiến tranh của trận doanh hợp pháp cùng tà ác, sẽ toàn diện tiến vào giai đoạn chúa tể xuống sân, cậu liền có thể lui ra, chờ đợi phó bản giết chóc đến.”

“tôi cho cậu đề nghị là, tiến vào phó bản, tu hành thuần dương tẩy thân lục, tu luyện nhật chi thần lực đến lô hỏa thuần thanh. cùng là thần nhật du, cậu mạnh hơn chúa tể cùng cảnh giới cùng nghề nghiệp, nhất định phải ở một khắc tấn thăng đó, khiến mình biến thành thần nhật du chủ tu thái dương.”

trương nguyên thanh liên tục lắc đầu: “nhật chi thần lực của tôi đã viên mãn, muốn tinh tiến, phải tấn thăng chúa tể.”

hội trưởng bật cười một tiếng: “nhật chi thần lực của cậu có phải tự mình tu hành đạt được hay không, trong lòng không biết sao? dựa vào sinh mệnh nguyên dịch trong cây thần đồng xanh, cưỡng ép cất chứa thần lực thập nhật ô lưu lại.”

“tựa như trong tiểu thuyết võ hiệp, thiếu hiệp được cao thủ rót nội lực vào, có một thân nội lực kinh thế hãi tục, lại không biết vận dụng như thế nào, trong kẻ địch ở giai đoạn thánh giả, một thân nội lực kinh thế hãi tục có thể quét ngang, nhưng ở trước mặt cao thủ thật sự, chỉ có mỗi sức trâu là không được.”

“theo tôi biết, trừ vị tam đạo sơn nương nương kia, trên đời hiện nay, không có một thần nhật du nào chủ tu thái dương.” trương nguyên thanh suy nghĩ một phen, lão mõ quả thật mạnh quá phận.

một sự kiện khoa trương nhất chính là, lúc phó bản giết chóc giai đoạn siêu phàm, cô dám trực tiếp lấy ma thần tám tay làm môi giới, ngược dòng ngọn nguồn, thấy tà thần nghi là nghề nghiệp yêu mê hoặc.

đó là thần linh đấy, thần linh cũng không thể làm gì cô, không thể ô nhiễm cô, đây là nội tình của chủ tu thái dương lực.

“vậy tôi tháng 11, cắn nuốt một kẻ đã tiến vào phó bản, phó bản cùng tháng liền có thể miễn, trực tiếp chờ phó bản giết chóc tháng 12.” trương nguyên thanh gật gật đầu, đồng ý đề nghị của hội trưởng.

phó bản mà nói, có thể lựa chọn phó bản bang phái, hoặc là để hội trưởng mang theo tiến vào phó bản, mà không phải thông qua nhiệm vụ linh cảnh.

vừa lúc có đoạn thời gian không gặp lão mõ, đuổi đi ngài hội trưởng, trương nguyên thanh móc di động, mở ra hòm thư, dùng điện thoại di động soạn một cái mail thật dài cho phó thanh dương.

chương 2483: làm ăn lớn (3)

“phó trưởng lão tôn kính, nhiều ngày không gặp, tạm cho phép cú mang cách nửa thế giới hướng ngài truyền đạt ân cần thăm hỏi, chúng tôi đã thuận lợi lấy được một khối mảnh vỡ thánh bàn cuối cùng. trong quá trình đó, phát hiện một chuyện cũ năm xưa, hoặc chính khôi ở sau khi lập nước từng muốn về nước xây dựng tổ chức chính phủ. hắn ở sau khi đến hoa quốc, đã gặp một tổ chức tên là đồng chu hội ám sát, suýt nữa chết. một tổ chức có thể ở giai đoạn đầu lập nước ám sát chúa tể, tôi lại chưa bao giờ nghe nói…”

sau khi biên tập xong tin nhắn, nhấn gửi đi, trương nguyên thanh nằm ở trên sô pha, chờ đợi phó thanh dương trả lời.

lúc này giờ bắc kinh là 10 giờ sáng, phó thanh dương nếu đọc được, hẳn là sẽ trả lời hắn.

xử lý xong sự kiện donna, mình liền có thể công thành lui thân rồi. vào phó bản tu hành thuần dương tẩy thân lục cũng được, kiên nhẫn chờ đợi phó bản giết chóc đến, tấn thăng chúa tể, về nước báo thù.

ám dạ mân côi, thuần dương chưởng giáo cùng nam phái, đều phải chết.

ừm, linh thác cùng bán thần nam phái hắn là không thể trêu vào, nhưng chúa tể, thánh giả tổ chức đó, bắt được bao nhiêu giết bấy nhiêu.

“ting!” phó thanh dương đang làm việc, nghe thấy tiếng nhắc nhở thanh thúy, hắn nhìn về phía màn hình máy tính tự động sáng lên, cầm chuột mở ra hòm thư, đọc nội dung mail.

đồng chu hội? phó thanh dương nhíu chặt hàng lông mày kiếm, hắn cũng giống với nguyên thủy, chưa bao giờ nghe nói tổ chức này.

vì thế mở ra cơ sở dữ liệu của ngũ hành minh, nhập “đồng chu hội”, nội dung tìm kiếm là: từ khóa này không tồn tại.

phó thanh dương lập tức ý thức được không thích hợp, ngũ hành minh tuy mới thành lập mười năm, nhưng cơ sở dữ liệu thoát thai từ năm tổ chức lớn, có thể ngược dòng đến thời dân quốc, sao có thể không có tư liệu đồng chu hội.

nếu năm đó thật sự có một tổ chức như vậy…

phó thanh dương suy nghĩ, gửi mail trả lời cho nguyên thủy thiên tôn:

cơ sở dữ liệu của ngũ hành minh không có tin tức đồng chu hội, bằng vào quyền hạn của tôi cũng chưa tra được, vậy hẳn là thật sự không có. tôi sẽ thử điều tra, chờ tin tức của tôi.

trương nguyên thanh suy nghĩ đang tung bay nghe thấy điện thoại di động phát ra tiếng ‘ting’, cầm lên xem chút lại buông xuống.

quyền hạn của phó thanh dương cũng chưa tra được, hắn lập tức nhíu mày, đồng cu hội này có chút thủ đoạn nha.

linh cảnh sinh ra hơn trăm năm lại có nhiều tổ chức thần bí sâu không thể dò như vậy, chẳng qua phó thanh dương đã nói sẽ điều tra, vậy cũng không cần hắn nhọc lòng, vẫn là lếu lều donna, không, là nhọc lòng chuyện donna trước…

hắn hóa thành ánh sao rời khỏi kiến trúc không người ở này.

phó thanh dương vừa gửi xong tin nhắn trả lời tiểu đệ, liền nhìn thấy một bóng người xuất hiện ở thư phòng, đeo mặt nạ màu bạc mặc vest màu rượu đỏ.

vẻ mặt hắn không cảm xúc.

ngài hội trưởng phối hợp đi đến tủ rượu, vừa mở ra một chai rượu ngon phó thanh dương sưu tầm nhiều năm, mở chai rót rượu thêm đá động tác có thể nói mây trôi nước chảy, tựa như về nhà.

“tôi muốn gặp nguyên soái.” ngài hội trưởng bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, “đàm phán vụ làm ăn lớn.”

“làm ăn lớn?” phó thanh dương nhìn chằm chằm vị bán thần nghề nghiệp hư không này một lát, thản nhiên nói: “là tới tìm viện binh đi.”

ngài hội trưởng sờ sờ mặt nạ trên mặt, kinh ngạc nói: “thuật quan sát của thám báo đã có thể cách mặt nạ nhìn thấy vẻ mặt rồi sao?”

phó thanh dương lạnh lùng nói: “tôi là dùng đầu óc!”

ngài hội trưởng nhún nhún vai: “tôi cần lực lượng của nguyên soái, cảnh tượng lần trước một kiếm đâm xuyên thế giới vặn vẹo làm người ta ký ức hãy còn mới mẻ, thế gian chưa bao giờ có kiếm quang kinh diễm như thế.”

ngón tay phó thanh dương nhúc nhích một cái, một giáp sĩ sắt đen đứng ở góc cất bước đi về phía tủ rượu, vang leng keng, nó rót cho chủ nhân một ly rượu, cung kính đưa lên, sau đó quay về góc.

trong cả quá trình, ngón tay phó thanh dương đều đang khẽ rung động, giống như bậc thầy con rối thao túng tinh tế.

“trong sinh hoạt hằng ngày cũng đang rèn luyện thuật khống chế con rối? thực cố gắng nha, nhưng thứ yến sư cần không phải thao tác tinh tế, mà là ‘hàn tín điểm binh càng nhiều càng tốt’, phương diện này cậu phải học hỏi thêm kiếm các đại trưởng lão, hắn có thể một hơi khống chế mười vạn con rối binh sĩ.” ngài hội trưởng bình luận.

“với tôi mà nói, số lượng con rối binh sĩ không có ý nghĩa.” phó thanh dương vẻ mặt bình tĩnh.

“cậu thiên phú không quá được, có ý nghĩa cũng không khống chế được.” ngài hội trưởng cười nói.

sắc mặt phó thanh dương lạnh lùng: “còn có việc gì không?”

hội trưởng không thèm để ý hắn không vui, lấy giọng điệu như chỉ điểm hậu sinh nói: “sau khi tấn thăng chúa tể, kỹ gần như đạo của cậu đã đến bình cảnh, hoặc là nói, đã không hữu dụng như vậy nữa. dù sao, kỹ xảo đồ long giai đoạn thánh giả, ở giai đoạn chúa tể không quá đủ dùng, đến bán thần cảnh, càng thêm thường thường không có gì lạ, cho nên cậu hẳn là rất sốt ruột, cho dù có áo choàng nguyên thủy tặng cho cậu, cậu nhiều lắm cũng chỉ mạnh hơn chúa tể khác cùng cấp bậc, rất khó vượt cấp.”

chương 2484: bí mật của nguyên soái (1)

“dưới sự so sánh, tiềm lực của nguyên thủy mạnh hơn cậu nhiều, hắn thiên phú cày phó bản mạnh hơn cậu, thăng cấp rất ổn định, lại có di vật ma quân, cho dù đến giai đoạn chúa tể, hắn vẫn như cũ là đạo cụ thiên tôn.”

“hắn gần đây ở nước ngoài gặp gỡ rất nhiều, nội tình càng thêm phong phú, chờ hắn vượt qua phó bản giết chóc, trở thành thần nhật du chủ tu thái dương lực, nhắm chừng có thể ngồi ngang hàng với cậu. ừm, cậu bây giờ là cấp 8, vẫn mạnh hơn hắn một chút, nhưng ưu thế đã không thể hiện rõ.”

phó thanh dương cũng chưa bởi vì một đoạn lời của hắn mà tâm tính bùng nổ, làm một thám báo, hắn có đạo tâm cứng như sắt thép.

nhưng cảm giác gấp gáp quả thật càng ngày càng mạnh.

ngài hội trưởng chậm rãi nói: “tuy cậu được xưng tiền công tử, ôm tài sản cùng số lượng dự trữ đạo cụ khổng lồ, nhưng cậu cực ít sử dụng chúng nó, chỉ coi bọn nó là phụ trợ, bởi vì thiên phú cậu không cao, đạo cụ hoa cả mắt ngược lại sẽ ảnh hưởng ý chí chiến đấu của cậu. phó trưởng lão, tôi cho cậu đề nghị là, một con đường đi đến tối.”

“lấy kỹ gần như đạo làm cơ sở, lấy áo choàng làm trợ lực, luyện ‘trảm kích’ đến mức tận cùng.”

lặp đi lặp lại đề cập “thiên phú không mạnh” làm khóe miệng phó thanh dương co rúm. hắn trầm ngâm vài giây, nói: “đây là mục đích tôi luyện tập thuật khống chế con rối.”

“không không không.” ngài hội trưởng lắc lắc ngón tay: “cậu bây giờ chỉ là khiến số lượng kỹ gần như đạo tăng thêm, một con rối binh sĩ đại biểu một kiếm, một trăm con rối binh sĩ cũng chỉ là một trăm kiếm, trong mắt đối thủ cùng cấp bậc, cái này rất đáng sợ, nhưng ở trước mặt cường giả thật sự, một kiếm cùng một trăm kiếm đều giống nhau, uy hiếp cũng sẽ không gia tăng.”

phó thanh dương suy nghĩ một phen, đã hiểu ý tứ của hắn: “ý của ông là, để tôi mang một trăm kiếm kết hợp thành một kiếm?”

“đúng, đây là phương hướng phát triển của kỹ gần như đạo tôi nhận định. đương nhiên, mọi con đường đều tới thành rome, cậu nếu có ý tưởng tốt hơn, không ngại thử một lần.” ngài hội trưởng lắc lắc viên đá trong ly rượu.

phó thanh dương gật gật đầu, không thảo luận tiếp, hỏi: “thế cục new york đã phát triển đến trình độ bán thần xuống sân?”

ngài hội trưởng lắc đầu: “còn ở trình độ chúa tể thử lẫn nhau, chẳng qua tôi tính chơi lớn, cho trận doanh tà ác một niềm vui bất ngờ.”

“nguyên soái ham ăn biếng làm, lười biếng thành tính, ghét nhất lặn lội đường xa, cô ta hẳn là sẽ không đi.” phó thanh dương tìm con đường sáng cho đối phương: “tôi đề nghị ngươi ông xích hỏa bang chủ, đánh nhau chém giết loại chuyện này, hắn thích nhất.”

hỏa linh lực là bá đạo nhất trong các đại nguyên tố, có thể nổ tung, có thể thiêu đốt, lực phá hoại hoàn toàn xứng đáng đệ nhất.

“tôi không tin hắn.” giọng điệu ngài hội trưởng trở nên nghiêm túc: “bán thần thế hệ trước tôi không tin một ai hết, chị gái cậu rất sạch sẽ, bởi vì cô ấy là bán thần mới tấn thăng.”

“có ý gì?” phó thanh dương ngẩn ra.

“cậu biết lão nguyên soái chết như thế nào không?” ánh mắt ngài hội trưởng trở nên u ám thâm trầm.

“chết bởi tranh đoạt la bàn quang minh? đừng nói cho tôi có ẩn tình khác.” lông mày phó thanh dương từng chút một nhíu lại.

“hắn quả thật chết ở trận tranh đoạt đó, nhưng chưa từng có ai nghĩ tới, vì sao lúc trước tranh đoạt la bàn quang minh, lão nguyên soái không liên thủ với bán thần của xích hỏa bang, bách hoa hội, thủy thần cung cùng trung đình.” ngài hội trưởng hỏi ngược lại.

phó thanh dương ngây cả người.

hắn đang muốn hỏi kỹ, hội trưởng lại nhún vai.

“chuyện cũ năm xưa, không đề cập tới còn hơn, tôi muốn gặp nguyên soái.”

phó thanh dương áp chế nghi hoặc trong lòng: “nguyên soái ở linh cảnh, phó bản đánh số: 7606.”

ngài hội trưởng uống một hơi cạn sạch rượu mạnh trong ly, tiêu sái giơ tay, búng ngón tay “tách” một tiếng, biến mất ở phòng sách.

linh cảnh đánh số: 7606 là phòng sách nguyên soái!

ngài hội trưởng ở sau khi dạo chơi hư không ngắn ngủi, dựa theo hư không bán thần cảm ứng đối với tọa độ không gian, rất nhanh tập trung vị trí phó bản.

một giây sau, hắn thấy thế giới thuần màu trắng, bầu trời và mặt đất cùng màu, vô biên vô hạn, ở trong mảng thế giới thuần màu trắng này dựng giá sách cao cao, trên giá sách bày đầy tiểu thuyết, truyện tranh, thuần một sắc bộ sách giải trí, tuyệt đối không có chút sách tri thức tra cứu không sạch sẽ nào cả.

trước giá sách đặt một cái bàn sách lớn, trên bàn cũng chất đống truyện tranh, tiểu thuyết cao cao, từ võ hiệp cổ điển đến huyền huyễn ngày nay, từ tổng tài bá đạo đến tiểu bách hoa báo thù, cái gì cần có cũng có.

thậm chí còn có a binh học tập không tốt, cùng với thiếu phụ họ bạch lan tâm huệ chất.

tóm lại sách đứng đắn không có một quyển, sách không quá đứng đắn khắp nơi đều có.

trừ sách giải trí, còn có trà sữa, đồ uống, chocolate, khoai tây chiên, quả hạch vân vân.

chương 2485: bí mật của nguyên soái (2)

một cô gái trẻ tuổi tóc trắng bù xù, tư thái bất nhã nằm ở trên ghế dựa cao, đôi chân đi giày ống vén gác lên mặt bàn, một ly trà sữa hai mươi đồng đặt trên ngực, vừa xem truyện tranh, vừa cúi đầu hút một ngụm.

đột nhiên, cô linh cảm khẽ động, nâng mắt nhìn về phía trước.

trước bàn, người đàn ông mặc âu phục màu đỏ rượu chậm rãi phác thảo ra.

hai người lặng lẽ nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

“tôi đến hình như không đúng lúc?” ngài hội trưởng thử nói.

cô gái không nói một lời buông trà sữa cùng truyện tranh xuống, chậm rãi rút ra đại bảo kiếm.

phong thành, tổng bộ hiệp hội mỹ thần.

- giải thích từ “phong thành” là dùng để chỉ chicago, còn được gọi là thành phố lộng gió. hết giải thích.

ở trong tưởng tượng của linh cảnh hành giả tầng dưới chót, tổng bộ hiệp hội mỹ thần tựa như rừng thịt ao rượu, đám nghề nghiệp ái dục phong tư trác tuyệt, mỗi ngày ở trong chỗ ở như cung điện tổ chức tụ hội.

có rượu ngon vĩnh viễn không uống hết, món ngon ăn không hết, các đại nhân vật thường xuyên ra vào tổng bộ hiệp hội mỹ thần, cũng thường xuyên ra vào thân thể mềm mại của nghề nghiệp ái dục khác nhau.

trên thực tế, tổng bộ hiệp hội mỹ thần ở cao ốc khu trung tâm hành chính phong thành, tòa nhà thuộc top kiến trúc cao nhất phong thành này, là sản nghiệp của hiệp hội mỹ thần.

tòa cao ốc này kinh doanh công ty đầu tư, công ty chứng khoán, câu lạc bộ dưỡng sinh, siêu thị, nhà hàng, cùng với ngân hàng, đều là hiệp hội mỹ thần nắm giữ cổ phần.

trong những công ty này, luôn không thiếu nhân viên, lãnh đạo năng lực nghiệp vụ xuất chúng, lại quốc sắc thiên hương, mỗi ngày mở ra xe thể thao đi làm.

xịt nước hoa xa xỉ phẩm, đeo túi xách mấy chục ngàn đồng liên bang, thời điểm tan tầm, luôn có nhân vật nổi tiếng, chính khách cùng ông chủ phong thành đón đi dùng bữa tối.

trong văn phòng ceo công ty đầu tư hoàn cầu, diana đeo mắt kính gọng tơ vàng nữ sĩ nhã nhặn thanh tú, mái tóc ánh vàng rực rỡ, mặc một bộ đồ công sở màu xám nhạt, cúi đầu lật xem báo cáo đầu tư.

làn da của cô trắng nõn như sữa, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, cánh môi đầy đặn, đường cong, độ cao cái mũi, kích thước đôi mắt, lông mi dày, mỗi một chi tiết đều tinh xảo đến hoàn mỹ không tỳ vết.

“sao anh lại tới đây?” cô ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía sô pha khu tiếp khách.

một giây sau, ánh mắt dịu dàng của diana chuyển thành kinh ngạc: “làm sao vậy? bị ai đánh? trên thế giới còn có ai có thể đuổi kịp anh?”

người đàn ông âu phục màu đỏ rượu chật vật nằm ở sô pha, âu phục tinh tế rách mướp, mặt nạ bị đập nát một nửa, lộ ra gò má bầm tím.

“không cần để ý những chi tiết nhỏ này.” người đàn ông khoát tay: “nhìn trộm riêng tư của người ta, bị đánh là rất bình thường. hội trưởng của các người đâu, tôi muốn gặp cô ấy.”

hội trưởng hiệp hội mỹ thần xuất quỷ nhập thần, không có nơi ở cố định.

làm bán thần duy nhất của nghề nghiệp ái dục, sức quyến rũ của cô đã trở thành “hóc môn” biết đi, mặc kệ đàn ông phụ nữ, mặc kệ nhân loại hay động vật, đều sẽ trầm mê ở trong sức quyến rũ của cô không thể tự rút ra được.

bởi vậy, cô rất ít xuất hiện ở tầm nhìn của đại chúng, cho dù là cao tầng hiệp hội mỹ thần cũng rất ít nhìn thấy cô, chỉ có phương thức liên hệ.

diana trầm giọng nói: “có hành động?”

ngài hội trưởng gật đầu: “tôi muốn sớm chấm dứt chiến tranh trận doanh new york, từ siêu phàm đến thánh giả, chúng ta vẫn luôn thắng lợi, nếu có thể trong một lần hành động càn quét

chúa tể new york, trận doanh tà ác hắn là sẽ ẩn núp một đoạn thời gian, chuyển thành âm thầm mưu tính. tuy tên bắn lén khó phòng thủ, nhưng chúng ta cần thời gian."

hắn thở dài nói: "nguyên thủy còn cần thời gian."

diana trầm mặc vài giây, cười khổ nói: "đúng vậy, thái dương chi chủ của chúng ta vẫn là đứa nhỏ."

new york.

quận kings dân cư di dân tụ tập, tỷ lệ tội phạm cực cao, trong phòng dãy nhà ba tầng nào đó.

phần tử xã hội đen lấy chủng người màu đen chiếm đa số nằm ngổn ngang ở trong hành lang cùng tiểu viện, trên người bọn họ không có bất cứ miệng vết thương nào, nhưng trái tim đã muốn ngừng đập.

trong căn phòng nào đó của lầu hai, một người da đen thể trạng to lớn bị ép đến góc tường, vẻ mặt hoảng sợ nhìn người trẻ tuổi khí chất lạnh như băng trước mắt.

"thông thiên giáo chủ, ngươi, ngươi muốn làm gì?" người da đen là một vị nòng cốt trung tầng của công hội thợ săn, thánh giả cấp 5, nghề nghiệp là hải yêu.

hắn biết vị tân sủng này của phó hội trưởng, chưởng mộng sứ đến từ đại khu thứ hai.

"nghe nói ngươi đã vượt qua phó bản linh cảnh tháng này?" thông thiên giáo chủ lạnh lùng nói.

"đúng, đúng vậy." người da đen có chút mờ mịt trả lời, sau đó run giọng nói: "ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì, tuy ngươi là phó hội trưởng…"

chương 2486: thục nhân cục (1)

còn chưa dứt lời, trương nguyên thanh đã vươn tay, lòng bàn tay bao trùm khuôn mặt hắn, tiếng của người da đen im bặt dừng lại, sắc mặt đau đớn mà vặn vẹo, phát ra tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi.

đầu ngón tay trương nguyên thanh vươn ra sợi dây nhỏ màu đen, như con sâu mềm chui vào cái trán người da đen.

trong tích tắc, sợi dây nhỏ màu đen lôi ra một cái thẻ nhân vật màu lam đậm, có khắc gió bão cùng sóng biển.

chất lỏng dinh dính màu đen nhanh chóng bao trùm tấm thẻ, tiêu hóa hết nó.

người da đen mất đi thẻ nhân vật dán sát vách tường, gục xuống, trở về linh cảnh.

phó bản tháng này có thể lừa dối qua rồi, kế tiếp chỉ cần chờ đợi phó bản giết chóc một tháng sau… trương nguyên thanh tâm tình không tệ, nghĩ.

thời gian đã tới tháng 11, qua vài ngày nữa là trung tuần, mà phó bản giết chóc là ở trung tuần giữa năm với cuối năm, cũng chỉ một tháng thời gian.

vốn hắn là muốn cướp lấy một tấm thẻ nhân vật "kỵ sĩ trừng phạt" cấp 6, thử thời vận, xem có thể tìm được tin tức bộ kiện "bộ trang bị lôi thần" hay không, nhưng cân nhắc đến mình sắp tới nhiệm vụ nặng nề, mà phó bản thánh giả cấp 6, ngắn thì vài ngày, lâu là một tuần, thậm chí lâu hơn nữa, không có thời gian lãng phí ở trong phó bản.

hắn sẽ không ở trong phó bản đạt được bất cứ giá trị kinh nghiệm nào, nhiều nhất là thu thập đạo cụ cùng tài liệu. dưới tình huống trong hiện thực thế giới nhiệm vụ bận rộn, không cần thiết vào phó bản.

lúc này, điện thoại trương nguyên thanh "ting" một tiếng. hắn từ trong túi lấy ra điện thoại di động xem tin nhắn.

là tin nhắn của donna, hẹn hắn 3 giờ chiều ngày mai đi phân bộ hiệp hội mỹ thần uống trà.

ba giờ chiều à, không phải thời gian lên giường, hay là nói muốn tâm sự nói chuyện với mình trước, đến đêm lại lên giường? trương nguyên thanh suy tư một lát, gửi tin nhắn cho hội trưởng:

"donna hẹn tôi 3 giờ chiều uống trà!"

sau đó lại gửi nội dung tương tự cho catherine.

mấy phút sau, hắn thu được catherine cùng hội trưởng trả lời:

ngài hội trưởng: hành động ngày mai sẽ có sáu vị chúa tể tham gia. 9 giờ tối tôi sẽ dẫn cậu chạm mặt một chút với họ!”

catherine: làm không tệ.

sáu vị chúa tể tham dự? ặc, cũng đúng, còn chưa tới lúc bán thần kết cục ra sân, nếu hội trưởng ra tay giết hết chúa tể trận doanh tà ác, vậy bán thần của trận doanh tà ác nhất định noi theo, mặc kệ hợp pháp hay tà ác, không đến bước đường cùng, đều không hy vọng mình biến thành tư lệnh không quân…

trương nguyên thanh bắt đầu tò mò chúa tể tham gia hành động sẽ là những người nào.

về thiên phạt trước, hôm nay còn có một hành động càn quét thánh giả trận doanh tà ác.

hắn thi triển năng lực phệ linh, nuốt linh thể người da đen vào trong bụng, sau đó hóa thành ánh sao như mộng ảo rời đi.

8 giờ tối.

trương nguyên thanh rời khỏi cao ốc ngân hàng, thi triển tinh độn thuật tiến vào một căn nhà không người ở của quận queens, lật lên vải chống bụi trên sô pha, nằm ra, chờ đợi đến giờ.

hắn rút thời gian video call cho tiểu viên, kể hiện trạng hải ngoại.

cung chủ và quan nhã đều ở nước ngoài, người trước định kỳ gặp mặt, đi dạo phố, thưởng thức món ngon nước ngoài.

người sau như keo như sơn, mỗi ngày khiến cô con đường phủ sương, rừng tầng tầng lớp lớp nhuộm hết.

duy chỉ có tiểu viên, chỉ có thể gặp mặt ở trong video.

cách lúc khách sạn vô ngân bị diệt đã trôi qua hơn một tháng, thời gian ngắn ngủi cũng chưa lau đi tổn thương trong lòng tiểu viên, cô trở nên càng thêm lạnh nhạt ít lời, chỉ có lúc đối mặt hắn, mới sẽ toát ra một chút nhu tình.

cô nay là người cung cấp thông tin của phó thanh dương, âm thầm sưu tập tình báo trận doanh tà ác, trọng điểm nhằm vào nam phái, nhưng bởi vì huyễn thuật sư xuất quỷ nhập thần, khó có thể bắt giữ, trong hơn một tháng, chỉ săn giết ba huyễn

thuật sư, một chưởng mộng sứ, hiệu quả cũng chưa khiến cô hài lòng.

chẳng qua ở phương diện thăng cấp, có tiền công tử nạp tiền, đạo cụ, tài liệu cùng cơ quan vũ khí ra sức ủng hộ, tiểu viên hai lần phó bản vượt qua thuận buồm xuôi gió, bây giờ là cấp 6 58% kinh nghiệm. cô quyết định tham gia phó bản giết chóc cuối năm, trùng kích giai đoạn chúa tể.

khấu bắc nguyệt ở dưới bánh bao máu người dẫn tiến, gia nhập linh năng hội phân hội nam bộ. sau khi khách sạn vô ngân trở thành lịch sử, hắn giống như thay da đổi thịt.

cái này không phải nói chỉ số thông minh, mà là tính cách.

khấu bắc nguyệt từ một thằng nhóc chó săn ngu xuẩn, biến thành sói đói nguy hiểm hung ác.

đánh nhau không cần mạng, ra tay tất giết người, dựa vào máu lạnh hung ác không sợ chết, ở trong giới nghề nghiệp tà ác có chút danh tiếng, được gọi là "tiểu sát thần", được cổ vương thưởng thức, trao cho chức vị chấp sự, dưới trướng ước chừng hai mươi tiểu đệ.

ài, vô ngân đại sư còn có khả năng sống lại, thành viên khác của khách sạn vô ngân thì không có hy vọng nữa.

người chết như đèn tắt, một chút xíu khả năng sống lại cũng không có… trương nguyên thanh thở dài một tiếng.

chương 2487: thục nhân cục (2)

rất nhanh, đã tới 9 giờ.

người đàn ông mặc âu phục thuần màu đen, đeo mặt nạ màu bạc xuất hiện ở phòng khách tối tăm rộng rãi.

"new york phòng trống thật nhiều, mỗi lần đều không lặp lại." ngài hội trưởng cảm khái một câu, nhìn về phía trương nguyên thanh: "chuẩn bị xong chưa?"

trương nguyên thanh gật gật đầu, ngài hội trưởng nâng tay, búng ngón tay 'tách': "trục xuất!"

vừa dứt lời, tầm nhìn của trương nguyên thanh đột nhiên mơ hồ, đất trời xoay chuyển, ngay sau đó, hắn phát hiện mình

đang ở trong một phòng hội nghị phong cách rất quái lạ.

một cái bàn hội nghị bằng gỗ phong cách cổ xưa, mười hai cái ghế dựa cao, bức tường phía sau vị trí đứng đầu treo cây rìu cùng tấm khiên, hai bên tường treo da hổ, đầu hươu.

sàn trải thảm lông dê thật dày.

thoạt nhìn có chút giống nơi nghị sự của lãnh chúa thời trung cổ.

sáu người ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn hội nghị phong cách cổ xưa: một người là tiền công tử áo trắng mày kiếm mắt sáng; kriste gustav mặc quần dài rằn ri rộng thùng thình cùng ba lỗ màu xanh lục đậm màu, tư thế oai hùng hiên ngang; winnie berent kiểm sát quan lạnh lùng; thanh niên tuấn tú trên trán quấn băng đô vận động; cô gái trẻ tuổi mặc váy đỏ diễm lệ tựa như tiểu thư khuê các cổ đại.

trước người kriste đặt bể cá thủy tinh, một con cá nhỏ màu sắc sặc sỡ bơi tung tăng.

khi nhìn thấy năm người này, trương nguyên thanh liền có chút không cứng được nữa.

kriste và winnie hắn còn có thể tiếp nhận, dù sao hai vị này trước mắt là một trong ba đầu sỏ thiên phạt phân bộ new york, tiêu diệt chúa tể trận doanh tà ác, việc nghĩa chẳng nhường ai.

nhưng tiền công tử cùng ma nhãn thiên vương là chuyện gì? đặc biệt là ma nhãn thiên vương, ngươi một tên thiên vương binh chủ giáo, không ở tây bắc trừ gian diệt ác, ngươi chạy tới new york làm gì?

còn có tiền công tử cùng cung chủ, trước đó hoàn toàn không thông báo hắn.

thật là, toàn người quen cả… trương nguyên thanh lầu bầu một tiếng, hướng ánh mắt về một vị chúa tể cuối cùng.

đây là một người trung niên đeo vàng bạc, riêng cổ đã đeo sáu bảy sợi dây vàng, cổ tay trái đeo một cái vòng tay vàng, một cái vòng tay bạc, một cái vòng ngọc, một cái vòng tay kim cương, cổ tay phải không khác gì cả.

hắn có ngũ quan khắc sâu của người phương tây, thái dương hơi ngả sương, trong mắt lóe ra sự gian xảo của con buôn, trên

mặt mang theo mỉm cười hòa khí phát tài.

“người đều đến đông đủ rồi, vị này chính là nhân vật trung tâm lần hành động này của chúng ta, ngài cú mang ngôi sao mới của new york!” hội trưởng vỗ tay bốp bốp.

trừ người trung niên đeo vàng đeo bạc vỗ tay theo, năm người khác đều tự động không nhìn hành động phù phiếm khoa trương của vị bán thần này.

ngài hội trưởng lóe lên xuất hiện bên cạnh người trung niên, vỗ bờ vai của hắn giới thiệu: “vị này là phó hội trưởng công hội thương nhân, pansy edison.”

pansy edison? trương nguyên thanh kinh ngạc, trong đầu hiện lên tư liệu người này:

một trong hai đại phó hội trưởng công hội thương nhân, thủ lĩnh phái ích lợi, chúa tể cấp 9 đỉnh phong.

đây chính là nhân vật sánh vai thập lão.

hắn một lần nữa đánh giá chúa tể ở đây, trừ cung chủ là cấp 7, người khác đều là chúa tể cấp 8, hơn nữa đều là chúa tể có thần khí bên mình.

cho dù là cung chủ, trong tay cũng có một món luyện yêu hồ, quyền hạn quản lý viên.

nay lại thêm một vị chúa tể đỉnh phong dẫn đội

ở trong lòng hội trưởng, lần hành động này cực kỳ hung hiểm? chúa tể quân địch phẩm chất rất cao, hoặc là, có khả năng sẽ trực diện thần linh trong truyền thuyết?

bằng không, lấy phối trí sáu người ở đây, chúa tể cấp 9 đỉnh phong cũng phải nuốt hận tây bắc.

pansy edison cười tủm tỉm đứng dậy, ân cần vươn tay: “cú mang, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, đây là danh thiếp của tôi. cậu là vãn bối hội trưởng nể trọng, vậy là người một nhà rồi, về sau tìm tôi mua đồ, chiết khấu một nửa cho cậu, bán đồ, tôi thu mua cao hơn giá thị trường.”

hắn nói là tiếng phổ thông thuần khiết, thái độ hòa ái, nụ cười ấm áp, hoàn toàn không có khí tràng chúa tể đỉnh phong, càng

giống một thương nhân khéo léo hơn.

“lời hắn nói phải nghe ngược lại, bán đồ cho hắn chiết khấu một nửa, mua đồ của hắn, cao hơn giá thị trường.” ngài hội trưởng ở bên cạnh lẩm bẩm.

trương nguyên thanh giống như chưa nghe thấy, nhiệt tình tiếp nhận danh thiếp, nói: “hội trưởng edison vừa thấy là biết thương nhân có uy tín, về sau mặc kệ mua đồ hay là bán đồ, ông nói giá nào, chính là giá đó. tôi phàm là nghi ngờ một tiếng, hai chữ cú mang liền viết ngược lại.”

người quen ở đây đều biết thân phận của hắn, cũng liền không cần diễn nữa.

mà kriste, winnie cùng pansy, thì chưa từng quen biết với nguyên thủy thiên tôn, sẽ không bởi vì năng lực kết giao đột nhiên đề cao của hắn sinh ra liên tưởng cùng hoài nghi.

pansy edison vui sướng bởi nghệ thuật nói chuyện của cú mang.

chương 2488: thục nhân cục (3)

ngài hội trưởng tiếp theo lại giới thiệu ma nhãn thiên vương, “ma nhãn thiên vương, cậu hẳn là từng nghe nói danh hiệu của hắn.”

trương nguyên thanh phối hợp làm ra bộ dáng chấn động: “ma nhãn thiên vương!”

“không cần khẩn trương, hắn là người mình!” ngài hội trưởng nói: “ma nhãn cùng nguyên thủy thiên tôn là sinh tử chi giao, sau khi nguyên thủy thiên tôn trở về linh cảnh, ma nhãn thiên vương liền liên thủ với phó trưởng lão, hợp thành liên minh kẻ báo thù, thề phải cùng ám dạ mân côi và nam phái chiến đấu đến cùng, báo thù rửa hận cho huynh đệ tay chân tình cảm chân thành.”

này này, lời kịch như vậy ông là làm sao nghĩ ra được? nguyên thủy thiên tôn dưới suối vàng cũng phải móc ra hai phòng ngủ một phòng khách… trong lòng trương nguyên thanh tức giận mắng.

ma nhãn thiên vương nhếch khóe miệng: “không, tôi thanh tẩy tội nghiệt chưa bao giờ vì báo thù, mà là vì duy trì thế giới hòa bình cùng chính nghĩa.”

ngươi cũng câm miệng! da mặt trương nguyên thanh giật giật một cái.

vẻ mặt kriste, winnie ít nhiều có chút cổ quái. bình thường mà nói, các cô không có khả năng ngồi ở cùng một cái bàn với một vị chúa tể tà ác, nhưng phát động hội nghị lần này là bán thần duy nhất của nghề nghiệp hư không.

là hội trưởng công hội thương nhân.

mặt mũi bán thần không thể từ chối.

hai vị nữ chúa tể tuy chưa từng đi đại khu thứ hai, nhưng đại danh ma nhãn thiên vương vẫn là có nghe nói, giống với trong truyền thuyết, là tên cố chấp cuồng tự xưng chính nghĩa.

phó thanh dương thản nhiên nói: “ngài hội trưởng, chuyện râu ria có thể bỏ qua, cái gọi là hành động bí mật của ông rốt cuộc là cái gì?”

các chúa tể bên cạnh bàn thu liễm cảm xúc, ngồi nghiêm chỉnh.

“tôi kể trước một phen bối cảnh hành động!” ngài hội trưởng nói: “trận doanh tà ác của new york nắm giữ một món đạo cụ vị cách cao có thể khiến nghề nghiệp hợp pháp sa ngã, trước mắt còn không biết mức cao nhất của món đạo cụ đó, chỉ biết là chúa tể cấp 8 cũng sẽ bị vặn vẹo nhận thức.”

“tự do minh ước dựa vào đạo cụ này, ăn mòn số lượng rất nhiều nghề nghiệp hợp pháp, bọn họ sẽ định kỳ quay quanh món đạo cụ đó cử hành tụ hội, đó là một cái tụ hội vừa phóng túng vừa dâm đãng.”

chỉ sát cung chủ hậm hực nói: “nói chính sự!”

“tụ hội vừa phóng vừa lại dâm đãng chính là chính sự, căn cứ tình báo tin cậy, tự do minh ước sắp tới có một kế hoạch, bọn họ muốn khống chế donna caroline, lại thông qua vị hội trưởng phân bộ hiệp hội mỹ thần này, để ăn mòn, khống chế cao tầng trận doanh hợp pháp new york. thời gian hành động ngay tại trên tụ hội ngày mai.”

kriste cùng winnie cả kinh.

từ sau khi chiến đấu bến cảng lấy được toàn thắng, trận doanh tà ác liền hạ thấp hơn rất nhiều, thánh giả cùng chúa tể ẩn núp, cực ít xảy ra xung đột chính diện với trận doanh hợp pháp.

giáo hội hải thần, thiên phạt, công hội thương nhân ba tổ chức lớn dốc hết toàn lực lùng bắt, hiệu quả rất nhỏ.

cao tầng của tổ chức hợp pháp có thể tưởng tượng được, trận doanh tà ác khẳng định là tạm lánh mũi nhọn, lựa chọn âm thầm mưu tính, nhưng không ngờ bọn họ lại nhằm vào donna.

quả thật là độc kế!

winnie nhíu mày: “hội trưởng, mị hoặc của donna đủ khiến bất cứ kẻ nào đánh mất ý chí chiến đấu, trừ phi bán thần ra tay, nếu không trận doanh tà ác không có khả năng bắt buộc cô ấy tham gia tụ hội.”

ngài hội trưởng gật gật đầu: “cho nên, tự do minh ước để chưởng mộng sứ thông thiên giáo chủ dịch dung thành cú mang câu dẫn donna, đợi lúc donna ý loạn tình mê, bóp nát trận phù truyền tống, đưa cô ấy tới tụ hội. căn cứ phỏng đoán của tôi, địa điểm tụ hội hẳn là ở trong linh cảnh, cho nên cần xây dựng truyền tống trận. chúng ta muốn tiến vào tụ hội, nhất định phải sử dụng truyền tống phù tự do minh ước cho.”

trương nguyên thanh phối hợp lấy ra bùa tam giác bằng bạc, triển lãm cho mọi người.

ngài hội trưởng tiếp tục nói: “donna caroline diễm danh lan xa, chúa tể tà ác mơ ước cô ấy số lượng không ít, trên tụ hội ngày mai, nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều chúa tể. đến lúc đó, sáu người các vị tập kích tụ hội, tận diệt bọn hắn.”

“ừm, bổ sung hai tin tức, một là donna đã sớm nhìn trúng cú mang, muốn phát triển hắn trở thành người tình. hai là thông thiên giáo chủ ở không lâu trước đó bị chúng tôi bí mật săn giết, tình báo chính là từ trên người hắn đạt được, tính chân thật có thể cam đoan.”

trong bể cá trước mặt kriste, con cá nhỏ ruth thò đầu ra, giọng nũng nịu nói: “đây cũng có thể là âm mưu của trận doanh tà ác, hy sinh một tên chưởng mộng sứ, lừa chúng ta đi chịu chết.”

pansy edison cười nói: “cho nên ý nghĩa của việc tôi tham gia hành động, chính là bảo đảm các vị có thể thong dong mà lui.”

làm chúa tể đỉnh phong nghề nghiệp hư không, nơi có thể vây khốn hắn không nhiều, hắn cũng có thể xuyên qua ở phó bản linh cảnh.

chương 2489: sự dịu dàng của phụ nữ lớn tuổi (1)

phó bản linh cảnh nhiều không đếm xuể, muốn định vị chuẩn xác vị trí của tụ hội gần như không thể, cho nên cần truyền tống phù, nhưng vào sân bãi tụ hội, muốn ra, chính là chuyện tùy tay mở ra một cái thông đạo truyền tống.

phó thanh dương, chỉ sát cung chủ thì chưa tỏ thái độ, bọn họ biết thông thiên giáo chủ là thân phận ngụy trang của nguyên thủy, điều kriste sầu lo không tồn tại.

ngài hội trưởng đè tay xuống, ra hiệu an tâm một chút chớ vội, nói: “donna hẹn thông thiên giáo chủ 3 giờ chiều hẹn hò, tôi sẽ để cú mang tham dự, hoàn thành kế hoạch của tự do minh ước.”

“chờ cú mang mở ra thông đạo không gian, tôi lại truyền tống mọi người qua.”

ma nhãn thiên vương cười khẩy một tiếng: “diễm phúc không cạn.”

winnie, kriste, chỉ sát cung chủ cùng phó thanh dương đều nhìn về phía trương nguyên thanh, ánh mắt hoặc trêu tức, hoặc trêu chọc, hoặc ẩn chứa uy hiếp.

chỉ sát cung chủ nhíu mày nói: “trực tiếp bảo cô gái tên donna kia phối hợp không phải được rồi, cú mang một tên thánh giả, dễ dàng bị mê thần hồn điên đảo, ngược lại hỏng việc.”

hội trưởng lắc đầu: “không được, bên cạnh donna có gián điệp tự do minh ước cài vào, cô ta sẽ giám thị hẹn hò, muốn lừa gạt gián điệp của tự do minh ước, nhất định phải ngay cả donna cùng nhau lừa.”

“nếu để gián điệp phát hiện không thích hợp, tụ hội có thể hủy bỏ, đương nhiên khống chế gián điệp cũng được, nhưng chúng ta còn chưa tìm ra gián điệp bên người donna.”

chỉ sát cung chủ không nói chuyện nữa.

ngài hội trưởng ngồi ngay ngắn ở ghế đứng đầu, giọng điệu trầm thấp: “kế tiếp nói chuyện vấn đề phiêu lưu, các vị phải đối mặt không chỉ là chúa tể trận doanh tà ác, còn có thể sẽ trực diện thần linh ‘nhìn chằm chằm’, tôi cho các vị một món đạo cụ.”

hắn lấy tay chộp một phát, từ trong hư không lấy ra một cái ấn tỳ đá màu vàng sẫm.

ấn tỳ đá to cỡ nắm tay, vuông vắn, mặt ngoài mượt mà bóng loáng, trung ương điêu khắc một con tam túc kim ô, mép là những đường cong dạng phóng xạ.

cái ấn tỳ đá màu vàng sẫm này vừa ra, nhiệt độ không khí trong phòng nghị sự phong cách cổ xưa chợt tăng lên, giống như tiến vào giữa hè.

“kim ô ấn, đạo cụ cấp bậc thần nhật dụ, công năng là tịnh hóa cùng thiêu đốt.” ngài hội trưởng ném ấn tỳ đá cho cú mang, nói: “đạo cụ này do cậu tới nắm giữ.”

“vốn nên là của cậu.”

kriste cùng winnie nhíu mày, không rõ vì sao là cú mang nắm giữ đạo cụ cấp chúa tể này.

đạo cụ phẩm chất chúa tể, trả giá tất nhiên nghiêm trọng, sẽ chỉ hại cú mang.

ông cũng không giả bộ sao? trương nguyên thanh tiếp nhận đạo cụ, vừa xem xét thuộc tính vật phẩm, vừa tâm tình phức tạp nghĩ.

giọng điệu hội trưởng nói cho hắn, đạo cụ này là di vật của phụ thân.

“tên: kim ô ấn”

“công năng: tịnh hóa, thiêu đốt”

“giới thiệu: khối đá này là đá ép cành trong tổ kim ô trong truyền thuyết, quanh năm suốt tháng chịu nhật chi thần lực rửa

tội, lây dính khí tức kim ô, trở thành một món đạo cụ cực kỳ cường đại.”

“ghi chú: nó sẽ thiêu đốt kẻ địch, cũng sẽ thiêu đốt chủ nhân.”

“ghi chú: dưới ánh nắng chiếu khắp, tất cả lực lượng đều sẽ bị xua tan.”

đạo cụ này có hai cái trả giá:

một, trong lúc sử dụng, thân thể sẽ bị nhật chi thần lực thiêu đốt, chỉ có thần nhật du mới có thể miễn dịch loại thiêu đốt này.

hai: trong lúc sử dụng, không cách nào thi triển kỹ năng, đạo cụ khác.

khó trách phải cho mình dùng, mình mặc dù còn chưa phải thần nhật du, nhưng thuần dương tẩy thân lục tiểu thành, nửa cái thái dương chi thể, “thiêu đốt” có thể khiến mình rất khổ sở, nhưng nếu sử dụng thích hợp, không đến mức tan thành mây khói…

trương nguyên thanh giật mình nghĩ.

so sánh, chúa tể ở đây mặc dù vị cách cao hơn, nếu cưỡng ép sử dụng kim ô ấn, sẽ giết địch tám trăm tự tổn hại một ngàn.

“tịnh hóa có thể khiến các vị tiêu trừ ô nhiễm, đồng thời khắc chế kỹ năng của chúa tể tà ác!” ngài hội trưởng nói:

“tôi sẽ thay các vị ngăn lại bán thần trận doanh tà ác, nhưng các vị chỉ có nửa giờ thời gian, cố gắng lên! đúng rồi, tất cả chiến lợi phẩm tự động xử lý, đây chính là thù lao tôi cho các vị.”

“trước khi hành động bắt đầu, các vị ở lại nơi này, không được liên lạc với bên ngoài, mặc dù các vị đều là tôi chọn lựa ra, thân phận bối cảnh đều rất đáng tin, nhưng nhỡ đâu có gián điệp thì sao?”

nói xong hắn vỗ tay lên tiếng: “trục xuất!”

cú mang biến mất khỏi phòng nghị sự, tiếp theo ngài hội trưởng cũng biến mất khỏi ghế đứng đầu, rời khỏi phó bản…

ngày 8 tháng 11, có gió, trời quang.

biển lớn xanh lam đậm màu giống như một bát canh bưng không vững, cuộn sóng phập phồng nhộn nhạo.

trương nguyên thanh đứng ở trên boong tàu du thuyền, đeo kính râm, đón gió biển cùng ánh mặt trời, nhìn về phía cuối mặt biển, đường nét một hòn đảo dần dần hiển lộ.

trên mặt biển tùy ý có thể thấy được ca nô, thuyền ngắm cảnh cùng thuyền hàng cỡ lớn.

chương 2490: sự dịu dàng của phụ nữ lớn tuổi (2)

dọc new york rải rác rất nhiều hòn đảo nhỏ, "tượng thần tự do" nổi tiếng thế giới ở trên một hòn đảo trong đó, bởi vậy cả vùng hải vực đều được xếp vào khu ngắm cảnh, cho du khách ngắm cảnh, du ngoạn.

hiệp hội mỹ thần phân bộ new york ở trên đảo phía trước, đám người nghề nghiệp ái dục giỏi giao tiếp ở trên đảo xây lên khu nghỉ dưỡng, cho chim biển, lướt sóng, lặn, dưỡng sinh, tiệc nướng, mát xa các loại phục vụ, rất được phú hào new york theo đuổi.

đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là người đẹp thiên kiều bá mị trên đảo.

hiệp hội mỹ thần ở quận new york có rất nhiều sản nghiệp, liên quan đến tài chính, thực phẩm, thương mại, vũ khí quân đội, xa xỉ phẩm… các ngành sản xuất, mà muốn duy trì sản nghiệp khổng lồ vận chuyển, xã giao là ắt không thể thiếu.

khu nghỉ dưỡng trên đảo, chính là nơi hiệp hội mỹ thần duy trì hộ khách, mạng lưới quan hệ, mỗi một vị chính khách phú thương tới trên đảo, đều coi nơi này là thiên đường nhân gian, hận không thể ở lại lâu dài.

nhưng cho dù là nhân vật lớn của trận doanh hợp pháp, cũng không thể thường trú trên đảo, khu nghỉ dưỡng văn bản rõ ràng quy định, mỗi người mỗi tháng nhiều nhất đến trên đảo tiêu phí ba lần, mỗi lần nhiều nhất ở hai ngày.

trương nguyên thanh đứng trên boong tàu, chăm chú nhìn hòn đảo càng lúc càng gần. thẳng đến hôm nay, hắn đối với hiệp

hội mỹ thần có nhận thức càng thêm khắc sâu.

nghề nghiệp ái dục là "địa chủ" trong linh cảnh hành giả, tuy các cô luôn phải "cắn chặt môi dựa sát tường, đau chút vẫn tốt hơn chiến đấu", nhưng các cô vẫn là "địa chủ" .

nghề nghiệp ái dục không sở trường chiến đấu, sẽ thông qua thân thể giao dung để khống chế đàn ông, tích lũy tháng ngày, nam hành giả có thể liều mạng, góp sức cho các cô càng ngày càng nhiều.

mà các cô chỉ cần kiếm tiền, xây dựng một bộ hệ thống điểm tích lũy, liền có thể dệt ra mạng lưới thế lực cường đại, thông qua hạ đạt nhiệm vụ để thao túng linh cảnh hành giả.

ở trong trận đối kháng hợp pháp cùng tà ác này, thiên phạt là quân chủ lực, nhưng hiệp hội mỹ thần và công hội thương nhân ở trong bóng tối làm rất nhiều chuyện không nhìn thấy được.

thu thập tình báo, ám sát vân vân.

khống chế donna, chẳng khác nào biến tướng khống chế phân bộ hiệp hội mỹ thần, cùng với người đàn ông của các cô.

quả thật có lãi hơn so với ăn mòn cao tầng tổ chức hợp pháp khác.

trong lúc ý niệm ùn ùn, du thuyền bỏ neo ở bến tàu nho nhỏ, trương nguyên thanh tung người nhảy xuống boong tàu, vững vàng đáp ở trên cầu tàu, annie sớm chờ đã lâu cười mỉm đi lên đón.

cô mặc váy dài tới đầu gối, giày xăng đan gót thấp, bên ngoài khoác một cái áo gió mỏng, cổ áo gió rộng lộ ra thịt mềm trắng bóng, mái tóc ánh vàng rực rỡ bóng loáng, phía cuối uốn xoăn nhẹ nhàng.

annie chỉ chỉ xe đưa đón ven đường, cười nói: "hội trưởng donna chờ ngài rất lâu rồi."

khóe miệng là mang nụ cười, nhưng trong ánh mắt cất giấu u oán.

trương nguyên thanh dựng đầu ngón tay, đặt lên môi cô, làm ra động tác chớ có lên tiếng, sau đó nhấc lên vạt áo đơn, để cô nhìn thấy máy nghe trộm dính ở trên quần áo.

đây là thứ catherine giao cho hắn, bắt hắn mang theo bên người, để tự do minh ước nghe lén tiến triển nhiệm vụ mọi lúc.

có đôi khi, thủ đoạn khoa học kỹ thuật so với đạo cụ càng hữu dụng hơn, càng có thể giấu giếm được linh cảnh hành giả hơn.

annie ngẩn người, chưa làm rõ ràng tình huống, nhưng cô trí tuệ nuốt xuống lời ban đầu muốn nói, giọng điệu trở nên xa cách lễ phép: "mời theo tôi, ngài cú mang."

"được!" trương nguyên thanh gật gật đầu, mặt không đổi sắc nói: "tiểu thư annie, cô thăng cấp rồi?"

sức quyến rũ của annie so với trước kia càng mạnh hơn, khiến hắn có loại xúc động muốn ôm vào trong lòng vuốt ve hôn hít, từ khi tấn thăng cấp 6 đỉnh phong, cơ bản đã miễn dịch mị hoặc của annie.

"sau bữa tối hôm đó, phó bản linh cảnh của tôi liền buông xuống, vốn cách thăng cấp còn có một đoạn giá trị kinh nghiệm, chẳng qua tôi đã vượt qua một cái phó bản cấp a, thực lực có tinh tiến rõ ràng." annie vui sướng bởi thái độ của ngài nguyên thủy, cái này ý nghĩa mị hoặc của mình đã có thể đả động hắn.

trong lòng vui vẻ, nhưng mặt ngoài phải bảo trì khách khí, nói: "ngài nguyên thủy, mời theo tôi!"

khi nói chuyện, hai người tới bên cạnh xe đưa đón, đợi hai người lên xe, tài xế lập tức khởi động xe, dọc theo con đường rộng rãi thẳng tắp, lái về phía khu nghỉ dưỡng nơi xa.

trương nguyên thanh móc ra điện thoại di động, gửi một tin nhắn cho annie: "có tìm được catherine hay không? tôi đã mang chiều cao, số đo ba vòng của cô ấy nói cho cô rồi."

annie nhăn mũi, trả lời tin nhắn: "ngài quả nhiên từng ngủ với cô ấy. ngài sau khi phái tôi đến phân bộ, liền cũng chưa từng quan tâm người ta nữa. lén lút ngủ catherine, bây giờ lại tới phân bộ ngủ hội trưởng donna."

"ồ, học được dùng 'người ta' từ này để làm nũng rồi?" trương nguyên thanh trả lời tin nhắn.

chương 2491: sự dịu dàng của phụ nữ lớn tuổi (3)

annie tức giận bất bình lẩm bẩm, soạn tin nhắn: “thần nữ có thể thay đổi hình thể cùng dung mạo của mình, chiều cao cùng số đo ba vòng không có ý nghĩa. ngài nói catherine đối với donna có ghen tị cùng căm hận mãnh liệt, nhưng thật ra trong nghề nghiệp ái dục của phân bộ, vượt qua một nửa thành viên đều ghen tị hội trưởng donna.”

“ghen tị mỹ mạo cùng dáng người cô ấy, ghen tị cô ấy có được nhiều người tình chất lượng cao như vậy, ghen tị là thiên tính của phụ nữ. tôi muốn điều tra cẩn thận một lần tư liệu toàn bộ thành viên của phân bộ hiệp hội, nhưng cái này cần âm thầm tiến hành, quá rêu rao sẽ bị catherine chú ý tới, mà nếu lặng lẽ, hiệu suất khó tránh khỏi chậm chạp.”

thần nữ là tên giai đoạn chúa tể của nghề nghiệp ái dục.

không cần phải để ý tới cô ta… trương nguyên thanh buông điện thoại di động, trong tụ hội huyết chiến đêm nay, catherine tất nhiên xuất hiện, nếu có thể chém giết ngay tại chỗ, đưa cô ấy trở về linh cảnh, tự nhiên liền không cần phải quản.

nếu không thể, dưới tình huống trận doanh tà ác nguyên khí tổn thương nặng nề, catherine tất nhiên lẩn trốn, tương tự cũng không cần quản.

trương nguyên thanh đối với catherine không có sát tâm lớn như vậy, cũng không phải lâu ngày sinh tình, mà là bạn rất khó giết chết một vị thần nữ có được mị hoặc vô song.

hắn ban đầu tính toán là, một khi tìm ra chân thân catherine, liền lập tức báo cáo cho cao tầng hiệp hội mỹ thần, để hiệp hội mỹ thần tự mình đi thanh lý môn hộ.

có thể khắc chế mị hoặc, chỉ có mị hoặc.

mặt khác, mị hoặc giai đoạn chúa tể, đã không đơn giản là mị cảm trên khái niệm, còn bao gồm lực lượng cụ thể hóa, tương tự “búp bẩn”, cho dù là âm thi, ở dưới mị hoặc cường đại, cũng sẽ bị suy yếu.

xe đưa đón chạy ở trên đường rộng rãi sạch sẽ, hai bên là vùng xanh hóa tươi tốt, thực vật tươi tốt lọc vị mặn của gió biển, thổi lên mặt ấm áp, xen lẫn hương hoa cỏ, cực kỳ thoải mái.

ven đường ngẫu nhiên có thể thấy những căn biệt thự độc lập có vườn hoa, kèm theo bể bơi, cũng có thể thấy câu lạc bộ cao năm sáu tầng.

ngoài ra, còn có nơi đồ nướng, sân gôn… các loại phương tiện.

tài xế không nhanh không chậm điều khiển xe đưa đón, sau khi xuyên qua nửa khu nghỉ dưỡng, lại chuyển hướng về phía bờ biển, dọc theo đường bờ biển chạy mười lăm phút nữa, dừng ở trước một căn nhà thủy tinh sát bờ biển.

đây là một căn nhà thủy tinh cao ba tầng, vị trí rất cao, trong nhà kính tầng một trồng đầy kỳ hoa dị thảo, lầu hai cũng có hoa tươi, chậu hoa trang trí, nhưng có thêm các loại đồ dùng trong nhà như cái bàn.

lầu ba kéo rèm, không nhìn thấy cảnh tượng.

đợi tài xế dừng xe xong, trương nguyên thanh cùng annie kết bạn đi xuống, tiến vào căn nhà thủy tinh đó.

đẩy ra cánh cửa nhỏ cao bằng nửa người không khóa, annie dẫn hắn tiến vào căn nhà thủy tinh, đi lên lầu hai.

trương nguyên thanh ở ghế mây bên cửa sổ, đã nhìn thấy người đẹp số một new york kia, cô mặc váy dài bohemia, áo đơn màu đen lộ vai, không phấn son trang điểm, không đeo trang sức, bộ dáng ở nhà, ngẩn người nhìn ngoài cửa sổ.

ngoài cửa sổ là trời xanh mây trắng, cùng với mặt biển sóng lăn tăn.

ở dưới mị hoặc dung nhập xương tủy của đối phương, trương nguyên thanh không tự giác miệng khô lưỡi khô, trong đầu hiện lên: dì ở nhà! giáo viên nữ hệ thiên nhiên! thiếu phụ nhã nhặn!… các loại hình tượng.

“tới rồi.” donna ngoái đầu nhìn lại trông lại, khuôn mặt đoan trang tuyệt đẹp kia, toát ra sự vui vẻ vừa đủ.

trương nguyên thanh cũng toát ra si mê vừa đủ, ở dưới annie dẫn dắt ngồi xuống phụ cận donna.

“tôi chỉ chuẩn bị hồng trà cùng cà phê, cậu muốn uống cái gì?” donna mỉm cười nói.

coca, ít đá… trương nguyên thanh giọng ôn hòa: “hồng trà thơm mát cùng cà phê ngọt lành, đều là hương vị tôi yêu nhất.”

ý tứ câu này là: tùy tiện!

nụ cười khóe miệng donna đậm thêm, “annie, pha một ấm hồng trà.”

annie vụng trộm bĩu môi, đến cạnh bàn tròn thủy tinh ở một bên, bắt đầu pha trà cho ngài nguyên thủy và hội trường, đảm đương nữ hầu hồng trà.

rất nhanh, hồng trà hương thơm bay vào mũi đã pha xong, trương nguyên thanh khẽ ngửi một hơn, khen không dứt miệng: “hương vị của nó cùng hương vị trên ngư hội trưởng donna hời giống nhau, ngửi mà động lòng.”

hai người uống trà, nói chuyện phiếm, trương nguyên thanh rất cố gắng khắc chế ham muốn biểu diễn của mình. hắn luôn cảm thấy, đàn ông ở trước mặt phụ nữ luôn không khống chế được hành vi muốn biểu diễn, cực kỳ cấp thấp.

tuy đây là bản năng in vào trong gien, tựa như động vật giống đực tìm bạn tình, dựa vào chính là biểu diễn.

“cậu tựa như rất câu nệ?” donna cười mỉm nói.

“trừ mối tình đầu, ngài là người phụ nữ duy nhất khiến tôi khẩn trương.” trương nguyên thanh ngượng ngùng cúi đầu, lông mi dài dài che mất ánh mắt.

cái giọng điệu này, cái tư thái này, hoàn toàn chọc trúng donna, ánh mắt nhìn cú mang nóng thêm vài phần.

chương 2492: kéo dài thời gian (1)

donna thở dài nói: “cậu thật sự là người đàn ông kỳ quái, cậu ở lúc chiến đấu sát phạt quyết đoán làm người ta kính nể, khi đối mặt phụ nữ, lại câu nệ giống như chàng trai trẻ. tôi từng điều tra tư liệu của cậu, kết quả chẳng khác nào một tờ giấy trắng, ở trước khi tới new york, cậu lặng lẽ vô danh, rõ ràng cường đại,

lại cam nguyện chịu đựng cô độc. tôi rất tò mò, rốt cuộc là hoàn cảnh trưởng thành thế nào, có thể nuôi dưỡng ra tính cách như cậu."

trong lòng trương nguyên thanh khẽ động, sâu sắc ý thức được đây là một cơ hội tranh thủ hảo cảm, lập tức trầm mặc vài giây, nói: "thơ ấu của tôi không hạnh phúc."

donna ngẩn ra một phen.

"tôi từ nhỏ đã mất cha, sống với mẹ, mẹ say rượu, không làm việc đàng hoàng, còn thích đánh bạc, thắng tiền thì cho tôi một chút sinh hoạt phí, thua tiền, thì mặc kệ tôi."

"tôi chưa chết đói, là vì có các hàng xóm thiện lương tiếp tế tôi. tôi có thể hoàn thành việc học, là vì ông bà đưa tay giúp đỡ, nhưng mẹ tôi thường xuyên ngay cả học phí cũng muốn cướp đi, trong miệng thường xuyên ồn ào: con trai học làm gì? bỏ học sớm một chút đi công trường bê gạch đi, lão nương cũng sẽ không nuôi mày."

cậu của tôi là bại hoại của gia tộc, cũng không làm việc đàng hoàng, cả ngày chỉ biết hát hò đọc rap, một câu thường xuyên treo ở bên miệng là: mày về sau phải trở thành một rapper ưu tú, lại để tao nhìn thấy mày vác cặp sách đi học nữa, liền đánh gãy chân của mày."

"nhưng tôi biết, học tập là lối thoát duy nhất, tôi đã có một thời thơ ấu bất hạnh, không muốn thanh niên cùng trung niên nghèo túng, lúc tuổi già thê lương, đại khái là bởi gia đình sinh ra, khiến tôi trở nên dị thường hạ thấp, ẩn nhẫn."

"tôi từ nhỏ đã rất tự ti, không dám có bạn bè, lớn như vậy, chỉ từng có một mối tình đầu thời học sinh, nhưng cũng bởi vì gia đình, lựa chọn chia tay với tôi."

hắn vừa nói thân thế của mình, vừa kín đáo dẫn đường cảm xúc của donna.

donna ngẩn ra nhìn hắn, trong mắt hiện lên một mảng nhu tình cùng bệnh thương nhau, nhàng giọng trấn an: "mẹ cùng cậu của cậu thật sự là hai tên cặn bã phát rồ."

"xin lỗi, để cậu nhớ tới hồi ức không tốt."

trương nguyên thanh lắc đầu: “nhưng tôi vẫn như cũ sẽ đối đãi tốt bọn họ, bởi vì bọn họ là người thân duy nhất trên đời của tôi, nếu ngay cả người thân cuối cùng cũng không đối xử tử tế, vậy thì quá cô độc rồi.”

annie sớm đã trợn mắt há hốc mồm.

trong lòng tự nhủ ngài nguyên thủy, mẹ cậu biết cậu bôi đen bà ấy như thế không?

trương nguyên thanh đổi giọng, nhìn donna thật sâu, nói: “trên người hội trưởng donna có khí chất đặc biệt, rất dịu dàng. thật ra sau bữa tiệc đêm đó, tôi thường thường ảo tưởng, nếu như ngài là mẹ tôi, vậy tuổi thơ của tôi nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

annie: “…”

lúc nói lời này, trương nguyên thanh lặng yên kích thích ham muốn của donna.

hắn lời này, một nửa là nghênh đón kết hợp donna, một nửa khác là nói cho catherine giám sát phía sau nghe, có lẽ còn có cao tầng khác của tự do minh ước.

donna ánh mắt mông lung, tình dục lặng yên sinh sôi, đã không chờ được nữa muốn nhấm nháp tiểu nam sinh ngây thơ.

cô nhìn ấm trà thấy đáy một cái, nói khẽ: “annie, cô mau về trước, tôi muốn ở riêng với ngài cú mang một lát.”

annie vụng trộm nhìn cú mang một cái, thấy hắn không nói lời nào, đành phải cắn môi, không tình nguyện rời đi.

đợi cô ngồi lên xe đưa đón rời đi, donna dịu dàng đứng dậy, trong nụ cười dịu dàng lộ ra mềm mại đáng yêu dụ người, như khiêu khích nói: “ngài cú mang, muốn thể nghiệm một phen sự dịu dàng của mẹ không?”

hoàn toàn không cần! nghề nghiệp ái dục các người thực biết chơi… trương nguyên thanh thiếu chút nữa phá công, cũng may năng lực của huyễn thuật sư khiến hắn mừng giận không hiện ra mặt.

hắn thao túng cảm xúc của mình, làm ra biểu cảm nhỏ si mê, khát vọng.

thật ra cũng không cần cố ý biểu hiện, với sức quyến rũ của donna, một cái ánh mắt khiêu khích, một cái mỉm cười mập mờ, đã có thể khiến trương nguyên thanh hướng tới đường nhỏ bóng cây, đầu sắt lao về phía trước, chín con trâu cũng không kéo về được.

lúc này, mặt trời đã lặn về phía tây, một lúc nữa, màn đêm liền buông xuống.

trương nguyên thanh tự nhiên mà vậy đứng dậy, đi đến trước người donna, ánh mắt nóng bỏng, hơi thở gấp gáp, có chút câu nệ, lại có chút sốt ruột không chờ được gật đầu: "được, được nha được nha."

donna mỉm cười, dắt tay hắn đi về phía lầu ba.

dọc theo cầu thang xoay tròn đi lên trên, tiến vào gian phòng ngủ kia sát biển, bức rèm phòng ngủ kéo một nửa, có thể thấy biển lớn màu lam đậm phập phồng.

hải âu lượn ở giữa biển trời, bọt sóng không ngừng vỗ lên đá ngầm, phát ra tiếng ầm ầm ầm, giống như đang thúc giục hắn: trùng kích! trùng kích!

bên cửa sổ có một cái giường quý phi, bên trên bày một cái gối vuông phồng lên, ở giữa là một cái giường tròn màu hồng.

vừa thấy đã biết loại tràn ngập co giãn.

chăn cũng là hình tròn, vừa lúc phủ kín cái giường tròn, bên trên rải lác đác cánh hoa hồng.

chương 2493: kéo dài thời gian (2)

trên tủ đầu giường đặt một cái lư hương gang màu đen, một mùi thơm ngọt ngào từ bên trong bay ra, trương nguyên thanh ngửi mấy hơi, liền thấy "hóc môn" nhanh chóng tiết ra, miệng khô lưỡi khô, hận không thể lập tức côn.

vào phòng, khí thế donna biến đổi, chiếm cứ chủ động, nâng cằm cú mang lên, cười mỉm nói: "tôi đẹp không?"

ừng ực, yết hầu trương nguyên thanh lăn lộn, phát ra tiếng nuốt nước miếng, lẩm bẩm: "đẹp, cực kỳ đẹp!"

nụ cười donna càng tươi hơn nữa, cô tựa như rất hưởng thụ tiểu nam sinh ngây thơ mê luyến, cùng với loại "quan hệ yêu đương" hoàn toàn nắm giữ chủ động này.

người đẹp số một new york này lui về phía sau vài bước, dang hai tay, giọng nói dịu dàng: "vậy còn chờ cái gì, hôm nay cậu muốn làm gì, thì có thể làm cái đó."

giọng điệu cưng chiều, một bộ dáng đứa nhỏ làm cái gì, cô đều bao dung tiếp nhận, yên lặng thừa nhận.

trương nguyên thanh ánh mắt nóng bỏng đánh giá donna, chiều cao 1 mét 72 duyên dáng yêu kiều, dáng người thon dài, áo thun màu đen lộ vai phác thảo ra bộ ngực đầy đặn, vòng eo của váy thít chặt cái bụng phẳng phiu.

"hình thể hoàn mỹ" của nghề nghiệp ái dục khiến tỷ lệ thân thể, lượng mỡ cơ thể của cô tiếp cận hoàn mỹ.

riêng là nhìn dáng người, đã muốn ngừng mà không được.

ở dưới hương thơm ngọt ngào thôi thúc ham muốn, ở dưới mị hoặc dụ dỗ, cái đầu to của trương nguyên thanh giống như muốn vỡ ra, hít thở dồn dập tiến lên, đặt ở bên hông donna, thô bạo giật váy dài bohemia phiêu dật xuống.

đôi chân dài trắng nõn mịn màng trắng trợn như vậy bại lộ ở trước mắt trương nguyên thanh.

trong đầu như có cái gì nổ tung, đầu óc trương nguyên thanh một mảng mơ hồ, chỉ còn lại có ý niệm vui vẻ, chợt đẩy ngã donna, hai người ôm nhau ngã trên cái giường tròn.

hắn đẩy người tách hai chân donna ra, mang tay cô nâng đến đỉnh đầu, đặt ở trên giường, mười ngón tay đan chặt, cúi đầu ngậm lấy cánh môi ướt át mê người.

thân thể hắn đã nghĩ thông rồi, theo bản năng bắt đầu đòi hôn, thân thiết.

sức quyến rũ của nghề nghiệp ái dục khiến người ta không thể kháng cự, nhưng lý trí ở trong đầu điên cuồng hô: chính sự quan trọng hơn! chính sự quan trọng hơn!

nhưng thể hang nói: ta không nghe! ta không nghe!

trong tình dục cùng lý trí giao phong, thuần dương tẩy thân lục tiểu viên mãn, hắn rốt cuộc tạm thời áp chế dục niệm, lặng yên vận chuyển nhật chi thần lực, lấy lực lượng chí cương chí dương khắc chế dục vọng trong lòng cùng thân thể.

theo nhật chi thần lực sống lại, lý trí của hắn dần dần chiếm thượng phong, tuy vẫn biểu hiện ra bộ dáng háo sắc, nhưng trước sau chưa tiến thêm một bước, lấy khẽ hôn, vuốt ve làm chủ, đồng thời không ngừng kích phát lười biếng cùng tính trơ của donna, để cô không muốn thay đổi hiện trạng, đắm chìm ở trong âu yếm.

cùng lúc này, trương nguyên thanh cởi áo, quần, cố ý làm cho thanh âm rất lớn, lặng yên triệu hồi ra tiểu đậu bỉ, để nó ghé vào vạt áo thun.

trên du thuyền cách một ki-lô-mét, trong khoang thuyền thổi điều hòa, hai tráng hán dáng người khôi ngô ngồi ngay ngắn ở trên sô pha, đang tập trung tinh thần nghe tiếng thở dốc trong thiết bị truyền đến.

đó là tiếng donna cùng thông thiên giáo chủ thân mật hôn môi.

tráng hán đầu trọc bên trái kia liếm liếm môi, nói: “thực chờ mong nha, lập tức có thể nhấm nháp được mùi vị người đẹp số một new york, đêm nay không vét sạch thân thể, tôi là tuyệt đối sẽ không kết thúc tụ hội.”

tráng hán đầu đinh bên phải cười nhạo nói: “donna là chúng ta có thể nhúng chàm? tuy phó hội trưởng nói, đêm nay donna caroline ai cũng có phần, nhưng tụ hội chỉ có một đêm, nhiều người như vậy, chúng ta có lẽ ngay cả mông donna cũng không sờ được.”

hai người đều là trung tầng của công hội thợ săn, cao thủ giai đoạn thánh giả.

tuy làm thánh giả, bọn họ tương tự cũng có tư cách tham gia tụ hội, nhưng ở dưới tình huống có nhiệm vụ, khẳng định là ưu tiên hoàn thành nhiệm vụ.

“thông thiên giáo chủ tên nước ngoài này, chẳng những cùng vượt đêm xuân với phó hội trưởng, bây giờ ngay cả donna cũng bị hắn đè ở dưới thân. phi, chờ lão tử tấn thăng cấp 6,

nhất định phải thay thế hắn.” tráng hán đầu trọc tức giận bất bình nói.

hai người chợt dừng nói chuyện, chuyên tâm nghe tiếng thở dốc động lòng người của donna.

đúng lúc này, theo động tĩnh thông thiên giáo chủ bỏ đi quần áo, trong loa truyền đến tiếng dòng điện, tiếp theo là một mảng tiếng xèo xèo.

qua vài giây, donna thở dốc cùng yêu kiều lục tục truyền đến, nhưng đều kèm theo tiếng dòng điện xẹt xẹt, nghe không quá rõ.

mặt trời dần dần chìm xuống đường mặt biển, tráng hán đầu trọc cầm lấy điện thoại di động, soạn tin nhắn: “tất cả bình thường!”

buông điện thoại di động xuống, hắn có chút nôn nóng khó dằn nổi: “tụ hội lập tức bắt đầu, thông thiên giáo chủ tiểu tử này tựa như đã hoàn toàn thu phục donna, tôi hận không thể lập tức tiến vào phó bản.”

chương 2494: linh cảnh số 068 (1)

số 69 phố hamburg, câu lạc bộ dưỡng sinh.

cửa gỗ nặng nề bọc đồng thau tự động mở, lại nhẹ nhàng đóng vào.

ngay sau đó, cửa tủ gỗ góc tường tự động mở ra, lộ ra tài liệu, khí cụ bên trong.

thông thiên giáo chủ trạng thái ẩn thân nhìn lướt qua, rất nhanh khóa mục tiêu một cái bát đen sì tỏa ra ánh mỡ, một cái bình thủy tinh màu tím.

hắn chưa quên hai món đồ này, chất lỏng trong bát cùng bình thủy tinh, là đồ khắc trận đồ cần, mà phù văn cấu trúc trận đồ, đã gắt gao ghi tạc trong đầu trương nguyên thanh.

chỉ cần lấy đi chúng nó, liền có thể mở ra cánh cửa ánh sáng, đi thông chỗ ma chủng ẩn cư.

đến lúc đó, bán thần trận doanh hợp pháp liền có thể tổ chức thành đoàn thể vào phó bản.

qua đêm nay, mặc kệ trận doanh tà ác new york có tan vỡ hay không, dù sao thông thiên giáo chủ nhân vật này là không thể dùng nữa.

bây giờ không trộm, còn đợi tới khi nào.

trong phòng ngủ, donna mắt lim dim hưởng thụ âu yếm, thấy cú mang chậm chạp chưa tiến thêm một bước, rốt cuộc nhịn không được mở mắt ra, gắt: "cậu còn muốn trêu chọc tôi tới khi nào?"

ham muốn của cô đã đạt tới điểm tới hạn, sốt ruột không dằn nổi muốn người đàn ông xung phong mạnh mẽ.

tuy cô không phản cảm thân thiết, nhưng không phải rất dài dòng rồi?

trương nguyên thanh chưa trả lời, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trên tường một cái, thời gian là 7 giờ tối.

tụ hội đã bắt đầu.

nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, thành công kéo dài đến lúc tụ hội bắt đầu, hơn nữa chưa khiến trận doanh tà ác phát giác khác thường.

kỳ thật đây là một hành vi rất mạo hiểm, mà việc quan hệ chiến tranh trận doanh, hắn phải hiến thân vì đại cục, nhưng trương nguyên thanh cũng không muốn lên giường cùng donna.

nghề nghiệp ái dục là không cách nào chơi miễn phí, mà hắn là bản thể hành động.

một khi xảy ra quan hệ với donna, tương đương giao ra "mệnh", cho dù donna trước mắt là tính cách thiên về dịu dàng, nhưng giao mạng của mình đến trên thân một người phụ nữ quen biết không lâu, liền vi phạm nguyên tắc của hắn.

về phần catherine, thông thiên giáo chủ ngủ, hắn cùng nguyên thủy thiên tôn, cú mang có quan hệ gì, dù sao phân thân cho dù không trả nổi tiền chơi gái, chết cũng chết rồi.

hơn nữa, hắn cũng không phải không có chút nào mạo hiểm.

tiếng thở gấp cùng tiếng kêu của donna là không giả được, người nghe lén lại còn chưa phát hiện khác thường, cho dù

cảm giác không đúng, cho rằng hắn quá lề mề, cũng không có khả năng dựa vào đó lật đổ kế hoạch của trận doanh tà ác.

mà hắn hoàn toàn có thể dùng donna làm chúa tể, sức mạnh ý chí quá ương ngạnh, bởi vậy cần thời gian dài đùa nghịch trước mới có thể khiến cô trầm luân, liền có thể qua loa lừa dối được.

trương nguyên thanh đè xuống dục hỏa, chủ động thoát ly thân thể mềm mại của donna, đầu tiên là một cước giẫm nát máy nghe trộm, sau đó ở trong ánh mắt mờ mịt của donna lấy ra điện thoại di động, bấm số hội trưởng:

“đến giờ rồi!”

nháy mắt ngọc phù bóp nát, trong phòng tối tăm xuất hiện một người đàn ông mặc âu phục màu đỏ sậm, đeo mặt nạ màu bạc.

“không có cách nào kéo dài nữa.” trương nguyên thanh nhìn lướt qua donna đôi mắt đẹp đang mê ly: “kéo dài tiếp, tôi cũng chỉ có thể hiến thân. mặt khác tụ hội đã bắt đầu, trực tiếp vào sân đi.”

giờ này, khẳng định còn có chúa tể trận doanh tà ác chưa tiến vào, dù sao tụ hội từ mặt trời lặn bắt đầu, kéo dài mãi đến lúc trời sáng, tất nhiên sẽ có thành viên nửa đường tiến vào.

chẳng qua vào sân sớm cũng có chỗ tốt, phiêu lưu của phe mình nhỏ hơn. donna diễm danh quá lớn, nhỡ đâu chúa tể trận doanh tự do đều muốn nếm thử hàng tươi mới thì sao?

“thu được, quân đội bạn còn có ba giây đến chiến trường.” hắn giơ tay, búng ngón tay ‘tách’.

ngay sau đó, trong căn phòng tối tăm có thêm sáu bóng người, chính là sáu vị chúa tể tham dự hành động, mà hội trưởng đã lặng yên rời khỏi, ẩn sâu thân cùng danh.

chỉ sát cung chủ ngay lập tức nhìn về phía donna, thấy cô quấn chăn, đôi chân trắng lộ ra, ánh mắt lập tức lạnh lùng, sau đó lại khôi phục nguyên dạng.

bởi vì năng lực của hồng loan tinh quan khiến cô nhìn ra, nguyên thủy cùng donna không có “tình duyên” .

cho dù là nhân duyên sương sớm cũng không có. nói rõ hai người chưa phát sinh quan hệ.

“các, các người…” donna khẽ biến sắc, thu liễm toàn bộ nét quyến rũ, kinh ngạc lại cảnh giác nhìn mọi người.

cô trái lại chưa đặc biệt hoảng hốt, một mặt là sức quyến rũ của nghề nghiệp ái dục khiến cô có sự tự tin cường đại, một mặt khác là làm chúa tể, cô tuy phong lưu đa tình, nhưng tóm lại là từng thấy sóng to gió lớn.

không đến mức bị dọa ôm chăn thét chói tai.

kriste bưng bể cá nhỏ, con cá nhỏ ruth màu sắc sặc sỡ cười lạnh nói: “tiện nhân trong đầu chỉ còn lại có làm tình.”

“nghề nghiệp ái dục các người trừ câu dẫn đàn ông, còn có thể làm cái gì?”

winnie berent cười khẩy một tiếng, ý khinh thường cực kỳ rõ ràng.

chương 2495: linh cảnh số 068 (2)

làm người tình của ma quân, các cô đối với donna tự nhiên là không có hảo cảm, đương nhiên, giữa winnie cùng kriste cũng tràn ngập mùi thuốc súng, nhìn nhau là thấy ghét.

ma nhãn thiên vương cùng phó thanh dương im lặng không nói, khinh thường nói chuyện, đồng thời cũng không nhìn người đẹp số một new york thêm.

tiền công tử xưa nay coi sắc đẹp như vô hình, ma nhãn thiên vương trong mắt chỉ có thanh tẩy thế giới, không chứa nổi sắc đẹp cái thứ này.

trái lại chúa tể đỉnh phong pansy edison thưởng thức đôi chân bóng loáng của donna, cười nói: “hội trưởng donna, nói ngắn gọn, tự do minh ước sắp xếp một chưởng mộng sứ tiếp cận cô, muốn đưa cô vào trong phó bản của trận doanh tà ác, sau đó dùng lực lượng vị cách cao ô nhiễm cô, vặn vẹo nhận thức của cô, lại thông qua cô khống chế cao tầng của trận doanh hợp pháp.”

“chưởng mộng sứ?” donna biến sắc, nhìn về phía cú mang.

“vị chưởng mộng sứ kia đã bị chúng tôi săn giết, thế mới biết toàn bộ kế hoạch của trận doanh tà ác, vì thế để cú mang

tương kế tựu kế, lừa trận doanh tà ác theo lẽ thường cử hành tụ hội. bây giờ nhiệm vụ của chúng tôi là vào phó bản săn giết nghề nghiệp tà ác trong tụ hội.” pansy edison nói: “hội trưởng donna, cô ở trong chiến tranh trận doanh new york quá mức lười biếng, tổng bộ hiệp hội mỹ thần rất không hài lòng đối với cô, hai lần gửi mail cho cô tự điều tra nội bộ, cô cũng không tra ra cái gì. nếu cô muốn tiếp tục cai quản phân bộ new york, bây giờ chính là cơ hội cho cô biểu hiện, chúng tôi cần mị hoặc của cô.”

vẻ mặt donna biến ảo một phen, cô nhìn trương nguyên thanh thật sâu: “cho nên cậu vẫn luôn gạt tôi, từ đầu tới đuôi đều đang gạt tôi.”

trương nguyên thanh áy náy nói: “xin lỗi, hội trưởng donna.”

chỉ sát cung chủ bên cạnh hừ lạnh một tiếng, trương nguyên thanh lập tức nghiêm mặt nói: “tất cả đều là vì đại cục, hy vọng hội trưởng donna thứ lỗi.”

donna hừ nhẹ một tiếng, không để ý đến hắn nữa, nhìn về phía pansy edison thân phận cao nhất toàn trường: “tôi hiểu rồi, tôi sẽ làm ra cống hiến cho thanh trừ trận doanh tà ác.”

pansy edison gật gật đầu, hướng ánh mắt về phía cú mang.

trương nguyên thanh không lãng phí thời gian nữa, lấy ra bùa tam giác bằng bạc, ‘rắc’ bóp nát.

bùa tam giác hóa thành ánh sao vụn màu bạc sáng, dính liền ở trên không, tiếp theo bộc phát ra hào quang chói mắt, đốt không gian ra một cái thông đạo hình vòng tròn.

lúc này, donna đã mặc váy dài bohemia, quay đầu nhìn trương nguyên thanh một cái, dẫn đầu chui vào thông đạo không gian.

hải yêu kriste tính tình vội vàng xao động là người thứ hai lao vào thông đạo tối om, tiếp theo là ma nhãn thiên vương, phó thanh dương, winnie, chỉ sát cung chủ cùng edison.

trương nguyên thanh cấp bậc thấp nhất ở lại cuối cùng.

phó bản bang phái câu lạc bộ tửu thần, đánh số linh cảnh là 068.

trong linh cảnh mặt trời vừa mới lặn xuống, ánh trăng còn chưa xuất hiện.

trong thiên địa trong vắt, một trường đấu thú cổ đại tảng đá xám xịt đắp thành sáng lên hào quang.

sân bãi tự do minh ước tụ hội, là thông qua đấu thú tràng thời trung cổ cải tạo, ở trên chỗ ngồi lồi lõm không bằng phẳng tăng thêm ghế tựa bằng gỗ cùng bàn vuông độc lập.

một cái bàn vuông đại biểu một chỗ ngồi, trên bàn bày thực vật linh cảnh thừa thải, cùng với rượu ngon câu lạc bộ tửu thần sản xuất.

hai bên bậc thang dựng những cây cột đá phong cách cổ xưa, đỉnh cột khảm những viên băng tinh thạch màu da cam to bằng quả bóng đá, tản ra ánh sáng ấm áp nhu hòa sáng ngời.

cocktail may mắn sống sót trong trận chiến bến cảng lười biếng ngồi ở trên chỗ, bưng ly rượu liền “ực ực ực”, sau đó thoải mái ợ vang.

trong trận chiến bến cảng, hắn tuy bằng vào năng lực hú tửu giả sống sót, nhưng bởi vậy sinh ra bóng ma tâm lý không nhỏ, ngay trong đêm rời khỏi new york, trốn tới phong thành.

đầu tiên là bị cú mang giết sợ rồi, new york cấp 6 đỉnh phong chỉ có từng đó, cú mang giết hai phần ba, hắn còn không đi, kế tiếp sẽ đến lượt hắn.

tiếp theo, chiến đấu ở cảng khiến thánh giả chiến của hai đại trận doanh đóng nắp hòm định luận, trận doanh tà ác đã thua, kế tiếp hoặc lựa chọn ẩn núp, hoặc thăng cấp đến chúa tể săn giết lẫn nhau, sân khấu của hắn kết thúc rồi.

hơn nữa lập tức sẽ cuối năm, cocktail tính tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, điều chỉnh trạng thái, nghênh đón phó bản giết chóc cuối năm.

nửa đầu hội đấu giá đã kết thúc, vật phẩm bán đấu giá áp trục kia là vợ và con gái một vị kiểm sát quan cấp 6 ở phong thành, bị một vị biến dị giả cùng thành phố mua đi.

lấy nụ cười vị biến dị giả kia vừa mới lộ ra, kết cục của hai mẹ con đó đại khái so với chết còn đáng sợ rồi.

mục đích trận doanh tự do mỗi tháng tổ chức tụ hội, chính là cung cấp nơi giao dịch cho nghề nghiệp hợp pháp, tự do trong trận doanh.

bán đấu giá, tuyên bố nhiệm vụ, trao đổi tình báo, những thứ này mới là chính sự.

tiệc xác thịt chỉ là một trong các hạng mục giải trí.

chương 2496: linh cảnh số 068 (3)

hạng mục giác đấu kế tiếp cũng là giải trí, nghe nói hai bên quyết đấu là hai vị chấp hành quan cấp 2 của thiên phạt, trong hành động trước đó không lâu, đã gặp phải chúa tể của hội sinh vật luyện kim, đội viên bị giết, hai người cũng bị bắt làm tù binh.

vị chúa tể kia tùy tay ném hai người đến giác đấu tràng để pha trò, chiến hữu quyết đấu, chỉ có thể một người sống sót.

thao tác tương tự, ở trong tụ hội rất thường thấy, còn có cha con, mẹ con, cha và con gái, thầy trò quyết đấu.

tổ chức hợp pháp rơi vào hang sói vì sống sót, tùy ý chà đạp đạo đức cùng nhân tính, đây là cảnh tượng đám nghề nghiệp tự do thích thấy nhất.

trong thời gian chờ đợi quyết đấu, cocktail lại uống hết một chai rượu, bắt đầu chờ mong donna.

làm một gã nghề nghiệp tự do phóng túng, hắn tự nhiên thèm thuồng người đẹp số một new york, chỉ là nghề nghiệp ái dục cấp chúa tể, không phải hắn có thể tiếp xúc.

donna và catherine khác nhau, người sau là có gì ăn nấy, tương đối phóng túng, người trước có sự bắt bẻ hơn đối với người tình.

mặt khác, trong cục diện trận doanh xung đột, mặc dù donna và catherine phóng túng giống nhau, hắn cũng không dám động vào donna.

vì sao chúa tể trận doanh tự do không dám tiếp xúc donna? nghề nghiệp tự do là phóng túng dục vọng, có ý đồ với donna, chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa, tự dưng bị người phụ nữ kia lấy phương thức thanh toán trả giá thao túng.

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, ánh mắt cocktail đảo qua chỗ cao đối diện, lại quay đầu nhìn chỗ cao phía sau một lần.

“đêm nay chúa tể có hơi nhiều nha.”

tụ hội bình thường, số lượng chúa tể không nhiều, khi nhiều bảy tám vị, lúc ít ba bốn vị, mà lúc này, lần này cả thảy có mười một vị chúa tể.

hắn thu hồi ánh mắt, cúi đầu uống một ngụm rượu, nghĩ đại khái là hướng về phía donna, dù sao cũng là người đẹp số một new york.

nghề nghiệp ái dục cũng có khác biệt, dung mạo, dáng người và khí chất của donna đều là đỉnh cao, bằng không lấy cái gì diễm áp quần phương, trở thành hội trưởng phân bộ new york.

lúc này, người dẫn chương trình tụ hội đeo mặt nạ ra sân, tới trung ương giác đấu tràng, không cầm microphone, thanh âm lại rõ ràng truyền vào trong tai hơn bốn mươi thành viên ở đây.

“trước khi nửa sau buổi đấu giá bắt đầu, mời mọi người thưởng thức quyết đấu biểu diễn, bây giờ cho mời ‘đấu thú’ ra sân!”

theo người dẫn chương trình dứt lời, bầu trời giác đấu tràng bỗng nhiên co lại, vỡ ra một thông đạo hình tròn.

ở trong cái nhìn chăm chú của khán giả, một vị tuyệt sắc mỹ nhân mặc váy dài bohemia hạ xuống, vững vàng đáp ở trên giác đấu tràng.

“donna!”

trên khán đài, không ít thánh giả đều kinh ngạc đứng dậy.

tụ hội mới bắt đầu hai giờ, buổi đấu giá còn chưa kết thúc, còn có rất nhiều thành viên chưa trình diện, kết quả vở diễn chính đêm nay, donna sớm như vậy đã ra sân?

khi đám nghề nghiệp tà ác trên khán đài nghi ngờ, lại có bảy người từ trong thông đạo không gian hạ xuống.

ba trong số đó là người quen, kriste gustav; winnie berent; pansy edison.

sau sự yên tĩnh ngắn ngủi, tiếng ồn ào từ các nơi vang lên: “chuyện gì vậy? chúa tể trận doanh hợp pháp sao có thể xuất hiện ở nơi này?”

“chúa tể hợp pháp giết vào rồi!”

“để ta rời khỏi linh cảnh, mau để ta rời khỏi linh cảnh!”

các thánh giả ở đây như đối mặt đại địch.

cú mang? cocktail như phản ứng khi gặp kích thích bật dậy.

lòng chảo sông hudson, trang trại rượu poirot boll.

hai trăm mẫu giàn nho lay động ở trong gió, đã qua mùa nho chín, trên giàn đều là lá cây úa vàng.

dưới giàn cây đọng lại một tầng phiến lá mục rữa.

khí hậu new york ấm áp hợp lòng người, thích hợp nho sinh trường, là vùng sản xuất rượu nho nổi tiếng thế giới. thung lũng đông bộ sông hudson, có mười mấy trang trại rượu lớn nhỏ, phong cảnh đồng ruộng tuyệt đẹp.

trang trại rượu poirot boll quy mô không lớn, ở trong trang trại rượu cùng nghề cũng không bắt mắt, nhưng rượu trang trại rượu poirot boll ủ ra, vẫn luôn ngay lập tức bán hết, hơn nữa không bán ra cho bên ngoài, chỉ nhận đặt hàng.

hàng năm đều có chính khách, thương nhân, luật sư lớn, bên ngân hàng lái xe sang đến gặp ông chủ trang trại rượu, chỉ vì xin mua một thùng.

ông chủ là một ông lão ngoài sáu mươi tuổi, các nhân viên đều gọi là lão mike, tên thật không biết được.

lão mike bình thường trầm mặc ít lời, sở thích lớn nhất là ủ rượu nho, từ hái, sàng chọn, bỏ cành cuống, làm vỡ, lên men lão đều tham dự trong đó.

màn đêm buông xuống, trong trang trại rượu có một người đàn ông đeo mặt nạ màu bạc, mặc âu phục màu đỏ sậm tới. hắn lắc cái ly đế cao trong tay, tạc lưỡi nói: “quỳnh tương ngọc dịch, quỳnh tương ngọc dịch nha! có thể mang nho bình thường ủ ra loại hương vị này, từ góc độ nào đó mà nói, hú tửu giả là linh cảnh ban ân đối với toàn bộ người yêu rượu.”

trong trang trại rượu có nóc nhà bằng gỗ, lặng yên không một tiếng động.

chương 2497: kinh biến (1)

hội trưởng ‘a’ một tiếng, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

“ngươi còn không ra, ta sẽ phá hủy trang trại rượu này, thuận tiện hủy rượu trong hầm.”

sau sự trầm mặc ngắn ngủi, trong trang trại rượu truyền ra thanh âm già nua: “tên hèn nhát cả ngày chỉ biết chạy, từ lúc nào dám đến địa bàn của ta.”

khi nói chuyện, cảnh vật xung quanh bắt đầu vặn vẹo, thế giới tựa như phân liệt, xuất hiện một cái thế giới trong gương giống như đúc, ở trong thế giới đó, bầu trời biến thành mặt đất, dòng sông treo giữa không trung, dây nho vặn vẹo, giương nanh múa vuốt sống lại. mà những cảnh vật này xuất hiện đầy vết nứt.

thế giới bẻ cong!

“a, thế giới bẻ cong của ngươi còn chưa sửa chữa xong à?” hội trưởng hừ hừ, nói: “không giống ta, là có tiền, cho ngươi xem cây vạn bảo của ta, nhiều bảo bối hơn rồi.”

dưới chân hắn phun ra một luồng hào quang vàng óng, một cây non màu vàng phá đất chui lên, nhanh chóng sinh trưởng.

trong tích tắc, cây non trưởng thành, biến thành một cây cao trăm trượng che trời, thân cây tráng kiện, cành lá um tùm, tán cây nhiều tầng lớp như ô lọng.

ở giữa cành lá tươi tối treo từng món đạo cụ phát ra hào quang vàng óng, đao thương kiếm kích ấm bình đồ trang sức trang phục đồ điện gia dụng đồ trang điểm… mấy trăm món.

nó vừa ra, thế giới vặn vẹo kia xuất hiện ngưng trệ.

đại dương mênh mông phập phồng, mặt biển màu lam đậm vô biên vô hạn, trong tầm nhìn không có thuyền, không có đảo, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy đàn chim lướt qua mặt biển, cắp cá nhỏ lên lại bay lên trời.

phó thanh huyên giẫm một đạo kiếm quang, lấy tốc độ mắt thường khó theo kịp lướt qua bầu trời, có chút lo âu, nhìn xung quanh.

bay một lát, cô đè vành tai, nhíu mày nói: “đến chưa?”

trong tai nghe điện thoại kết nối điện thoại vệ tinh truyền đến thanh âm bất đắc dĩ: “nguyên soái, hai phút trước, ngài đã từng hỏi, hướng về phía đông nam bay tiếp tục, năm phút đồng hồ sau là tới.”

phó thanh huyên lạnh lùng nói: “hướng đông nam là hướng nào?”

cô sốt ruột ở chỗ, đã hoàn toàn không có phương hướng nữa, nước ngoài, nhất là trên biển, không dùng được phần mềm dẫn đường, làm một người có chút xíu mù đường, trong lòng cực độ thiếu cảm giác an toàn.

“yên tâm, chúng tôi bên này có định vị của ngài, nếu đi lệch, sẽ kịp thời thông báo. ngài đã đi lệch đường, mời lệch sang bên trái một chút, lệch nhiều rồi, xin hướng sang phải một chút.”

mục tiêu của phó thanh huyên chuyến này là một hải đảo, tọa độ hòn đảo là hội trưởng công hội thương nhân cho cô.

hòn đảo đó là nơi thủ lĩnh hội sinh vật luyện kim sống, trên đảo cùng với hải vực xung quanh nuôi số lượng khổng lồ quái vật biến dị.

hòn đảo đơn độc bị trận pháp ngăn cách, vệ tinh không thể quay chụp, dù là con thuyền đi qua cũng không cách nào nhìn thấy nó, ngẫu nhiên sẽ có kẻ xui xẻo vào lầm hòn đảo, nhìn thấy quái vật tàn sát bừa bãi trên đảo, ngoài sự kinh sợ, lại cảm thấy mình phát hiện con thú khổng lồ thời tiền sử.

nghe nói dưới đáy hòn đảo này là một con hải quái thật lớn, nó đại bộ phận thời gian đều đang ngủ say, mỗi tháng tỉnh lại một lần, cõng hòn đảo mà đi, bơi mệt rồi liền tiếp tục ngủ, bơi tới đâu tính tới đó.

bởi vậy cao tầng trận doanh hợp pháp mặc dù biết có hòn đảo này nuôi nhốt lượng lớn sinh vật biến dị, cũng không thể làm gì được, căn bản tìm không thấy.

nhưng đối với nghề nghiệp hư không có năng lực “tầm bảo”, sở trường truyền tống mà nói, cũng chỉ tốn chút tinh lực mà thôi.

ở sau từng lần một điều chỉnh phương hướng phi hành, phó thanh huyên nghe thấy trong tai nghe điện thoại truyền đến

tiếng của học sĩ cấp dưới: “mục tiêu ngay tại trước mặt ngài 3 hải lý.”

phó thanh huyên cúi đầu quan sát, mặt biển bày ra đường cong, đại dương mênh mông phập phồng, trừ mặt biển màu lam đậm, không có cái gì cả.

con ngươi của cô sáng lên hào quang màu trắng chói mắt, như hai hạt châu màu trắng, chỉ thấy trên mặt biển sóng nhấp nhô xuất hiện một hòn đảo, bên trên trải rộng núi cao, dòng sông cùng khe núi.

phó thanh huyên nhẹ nhàng thở ra, có loại cảm giác giải thoát tìm được tọa độ, không mê mang nữa.

lập tức lao về phía khe núi, dựng ngón tay như kiếm, cao cao chỉ trời, chợt bổ xuống.

kiếm khí tựa như một tia laser đảo qua giữa trời biển, cấm chế bao phủ hòn đảo tan vỡ trong nháy mắt.

một vết kiếm thẳng tắp từ đông đến tây, xuyên qua cả hòn đảo, tựa như bánh ngọt mặt ngoài bị cắt một nhát.

từng tiếng chim hót, thú rống quanh quẩn ở núi rừng, lòng chảo, con thú khổng lồ trên đảo đều bị đánh thức.

thực vật trên đảo ở giờ khắc này giống như sống lại, tràn ngập ra khói độc màu tím đậm, tầng tầng lớp lớp, va chạm cuồn cuộn, bao phủ hải đảo.

phó thanh huyên mở ra hòm đồ, lấy ra một lọ sinh mệnh nguyên dịch ánh vàng rực rỡ, một lọ chất lỏng màu xanh lục biếc, ngẩng đầu trút ừng hực hết sạch, sau đó cưỡi kiếm quang, lao đầu vào trong khói độc.

chương 2498: kinh biến (2)

trang trại rượu poirot boll.

thế giới vặn vẹo giăng kín vết rạn, ở sau khi ngưng trệ ngắn ngủi liền khôi phục vận chuyển bình thường, hai thế giới một chính một phản chuyển động như bánh răng, hợp vào nhau, chậm rãi hợp hai làm một.

thế giới vặn vẹo là đạo cụ loại quy tắc, một khi hai cái thế giới hợp làm một, lĩnh vực này sẽ hoàn toàn trở thành thế giới vặn vẹo, hỗn loạn, sinh linh trong lĩnh vực đều sẽ chết đi, cho dù là bán thần cũng phải nguyên thần hủy diệt, nhục thân nát bét.

cây vạn bảo chống đỡ giữa hai thế giới, thừa nhận áp lực cực lớn.

đạo cụ trên ngọn cây, từ phẩm chất thấp đến phẩm chất cao, từng món nổ tung.

"đều là chút rác rưởi nhìn hoa lệ."

thanh âm già nua từ trong phòng của trang trại rượu truyền đến, thản nhiên nói: "lần trước nếu không phải nguyên soái của bạch hổ binh chúng, ngươi đã chết. nghề nghiệp hợp pháp vốn là yếu hơn nghề nghiệp tự do, tầng cấp của ta lại cao hơn ngươi, chủ động khiêu khích ta, có khác gì tìm chết?"

nghề nghiệp tà ác tuy không có giai đoạn bán thần, nhưng số lượng cường giả có chiến lực cấp bán thần cũng không ít hơn trận doanh hợp pháp.

mà ba vị thủ lĩnh câu lạc bộ tửu thần, hội sinh vật luyện kim cùng giáo hội vĩnh dạ, chiến lực đều cao hơn bán thần bình thường.

giai đoạn bán thần cũng chia tầng cấp, bán thần hợp pháp hiện nay, phần lớn đều ở tiền kỳ, mà ba vị thủ lĩnh của đại khu thứ hai ở trung kỳ, tu la là người mạnh nhất duy nhất đạt tới hậu kỳ.

"ngươi cảm thấy ta giống người tìm chết sao?" hội trưởng đứng dưới cây vạn bảo, một lần nữa từ trong hư không lấy ra một cái ly đế cao, hắn uống một hơi cạn sạch rượu vang trong ly, nói: "ra đi, triệu hồi thú của ta ── mị ma!"

từng vầng sáng thánh khiết nhộn nhạo lan ra ở cách hắn không xa, trung tâm vầng sáng chậm rãi phác thảo ra một bóng dáng.

đây là một cô gái diện mạo mơ hồ, khuôn mặt bao phủ thánh quang, mái tóc màu bạch kim bóng loáng như tơ lụa, mỗi một sợi đều tắm rửa thánh quang.

cô mặc váy dài hoa mỹ màu đen, làn váy kéo dưới đất, thân hình của cô là phong cảnh đẹp nhất thế gian.

cô không thể dùng “mỹ lệ”, “xinh đẹp”, “quyến rũ”… các danh từ để hình dung, càng thêm giống dục vọng cụ thể hóa.

nhìn thấy cô, thế gian không còn có bất cứ thứ gì có thể dẫn tới sự chú ý của bạn nữa.

tiền tài, danh lợi, thăng cấp, quyền lực, đạo cụ đều thành mây bay, toàn bộ dục vọng của bạn, đều có thể ở trên người cô đạt được phản hồi cùng thỏa mãn.

ngài hội trưởng “a” một tiếng, tựa vào thân cây vạn bảo, đè huyệt thái dương.

thế giới vặn vẹo vận chuyển một lần nữa xuất hiện ngưng trệ, ngài hội trưởng cười trầm thấp, nói:

“nghề nghiệp tà ác quả thật mạnh hơn hợp pháp, nhưng phóng túng dục vọng là điểm yếu lớn nhất của các ngươi, ta còn có thể chống đỡ, ngươi thì sao?”

trong trang trại rượu tràn ngập im lặng, ông chủ kia cũng không cách nào phát ra âm thanh nữa.

ngài hội trưởng gian nan nâng tay, búng ngón tay ‘tách’, trên cành cây phần giữa cây vạn bảo, một cái chuông đồng xanh chấn động “coong”, sóng âm vô hình hữu chất buông xuống, mang kiến trúc chính của trang trại rượu nghiền thành mảnh vỡ.

trong một mảng phế tích, một ông lão tóc hoa râm, thân hình cao lớn, cả người đẫm máu, ngồi ở trên một cái ghế dựa cao.

lão không dám đi nhìn thần ái dục của hiệp hội mỹ thần, con ngươi màu xanh lục nhạt nhìn về phía ngài hội trưởng, ho khan nói:

“vở kịch hay của new york vừa mới bắt đầu, xa chưa đến trình độ bán thần chém giết. để ta đoán một chút, nguyên nhân ngươi hôm nay tới đây tìm chết.”

lão bỗng nhiên lộ ra nụ cười: “ta đoán mục tiêu thật sự của ngươi là linh cảnh số 068, ngươi muốn bám trụ ta.”

thân thể hội trưởng đột nhiên cứng đờ, cô gái kia trong thánh quang khẽ “ồ” một tiếng.

linh cảnh số 068, giác đấu tràng cổ đại.

thánh giả trên khán đài xôn xao hẳn lên, bản năng cầu sinh thôi thúc bọn họ đứng dậy, tranh nhau rời khỏi chỗ ngồi, dọc theo bậc thang hướng lên trên, tính từ chỗ cao nhảy ra khỏi giác đấu tràng, thoát khỏi nơi đây.

chúa tể của trận doanh hợp pháp đánh tới trong linh cảnh rồi, mặc kệ cuối cùng thắng bại như thế nào, bọn họ các thánh giả này nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

phòng ngự chắc chắn nữa, sinh mệnh lực ương ngạnh nữa, cũng không đỡ được một làn gió mát của chiến đấu giữa chúa tể.

bình tĩnh bình tĩnh, chúng ta có mười một vị chúa tể… chúa tể nhiều quá rồi, một khi đánh, mình chưa chắc có thể sống sót, nhưng cú mang cũng phải chết. không đúng, hắn có đạo cụ phẩm chất chúa tể… trái tim cocktail điên cuồng đập, sắc mặt trắng bệch, đồng thời adrenalin tăng vọt, lâm vào trong kích động cùng phòng bị thật lớn. hắn đã sinh ra bóng ma tâm lý đối với cú mang.

so sánh với các thánh giả kích động, mười một vị chúa tể ở nơi cao dị thường bình tĩnh, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm tám người dưới sân.

trương nguyên thanh sau khi hạ xuống đất, theo bản năng nhìn quanh một vòng, trong lòng nhất thời “lộp bộp” một cái.

chương 2499: kinh biến (3)

mười một bóng dáng kia cao cao tại thượng trên khán đài, khí tức nội liễm, cho hắn cảm giác cực độ nguy hiểm.

tuy không phải 10086, nhưng chúa tể trận doanh tà ác có phải nhiều quá rồi hay không? tụ hội rõ ràng mới bắt đầu không bao lâu, mình từng hướng catherine hỏi thăm, tụ hội bình thường chúa tể sẽ không vượt qua năm người, mặc dù có hạng mục công việc trọng đại, số lượng chúa tể cũng sẽ không vượt qua mười người.

mà hiện trường cả thảy có mười một vị, số lượng là gấp đôi chúa tể hợp pháp, tuy đồng đội bên ta mỗi một vị đều thân mang tuyệt kỹ, nhưng trở thành chúa tể, đều là thiên tài, đều có mấy chiêu.

có lẽ dù là thêm một vị chúa tể, chiến cuộc bởi vậy thay đổi.

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hắn nghe thấy ruth trong bể cá nhỏ hét lên một tiếng, tựa như bị dọa sợ.

winnie cùng kriste nhìn hướng đông bắc, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, không, là khó coi.

chuyện gì vậy? trong lòng trương nguyên thanh rùng mình, sau đó nghe thấy thanh âm ngưng trọng của edison: “cao bồi locke!”

cao bồi locke?

trong lòng trương nguyên thanh kịch liệt chấn động, thuận thế nhìn về nơi cao hướng đông bắc, nơi đó có một ông lão dáng người khôi ngô đứng, lão là số ít người không đeo mặt nạ.

khuôn mặt thô ráp, hốc mắt thâm thúy, bên miệng một vòng râu lún phún màu bạc, trên cổ quấn khăn vuông in hoa, đầu đội một chiếc mũ rộng vành chóp cao, đỉnh chóp mũ lõm xuống, viền lộ ra tóc bạc.

mặc quần bò, đùi đeo một cái bao súng, cắm một khẩu súng ngắn màu bạc cỡ siêu lớn.

hiện trường tụ hội có một vị chúa tể đỉnh phong.

trương nguyên thanh lần đầu tiên nghe nói vị chúa tể này, vẫn là lúc trước ông chủ câu lạc bộ tửu thần vượt biển đến đánh hội trưởng.

lúc ấy hai bên chênh lệch quá lớn, phó thanh dương thuận miệng nói, hắn cũng là tùy tiện nghe.

tư liệu liên quan vị chúa tể đỉnh phong này, là sau khi đến new york, từ trong cơ sở dữ liệu của thiên phạt bổ sung.

cao bồi locke là một trong ba đại chúa tể đỉnh phong của câu lạc bộ tửu thần, đạo cụ bản mạng là một khẩu súng ngắn màu bạc, nghe nói chỉ cần ai bị hắn nhắm, đều sẽ chết dưới súng.

đạn của hắn lệ vô hư phát, rời nòng nhất định đoạt mạng người, cho dù là chúa tể cùng cảnh giới, cũng rất khó tránh thoát súng ngắn màu bạc công kích.

lúc này, mười vị chúa tể khác đỉnh khán đài ùn ùn tháo xuống mặt nạ.

winnie berent nhìn về phía đông, ánh mắt chăm chú nhìn, thấp giọng nói:

“thụ khải giả!”

thụ khải giả? chúa tể đỉnh phong của hội sinh vật luyện kim.

ánh mắt trương nguyên thanh hướng tới, sau khi thấy rõ khuôn mặt người nọ, khó có thể áp chế được thốt ra: “steven simpsons?”

người nọ mắt xám tóc đen, đường nét khuôn mặt cứng rắn, chính là trung úy steven simpsons trong phó bản “tàu du lịch kinh hoàng”, bị ma chủng ô nhiễm.

so sánh với vị trung úy kia của năm đó, simpsons trước mắt ngũ quan có chút biến hóa, khí chất càng là một trời một vực, ánh mắt lạnh lùng tàn khốc, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như thần linh cao cao tại thượng.

nhưng làm người đóng vai steven simpsons, trương nguyên thanh sẽ không nhận lầm.

“steven simpsons” winnie ngạc nhiên nói: “hội trưởng công hội thợ săn?”

hội trưởng công hội thợ săn, tên đối ngoại gọi như vậy.

mặc kệ là tổ chức chính phủ hay trận doanh tà ác, đều không để ý cái tên này, linh cảnh hành giả lấy id làm chủ, bản thân đã không phải tên thật, thuận miệng bịa tên giả là chuyện cơm bữa, ai không có mấy cái thân phận ngụy trang?

chỉ có trương nguyên thanh biết, steven simpsons chính là tên thật.

“thì ra thụ khải giả chính là hội trưởng công hội thợ săn.” winnie giật mình nói.

nghe được có người đọc ra tên của mình, trung úy simpsons cao cao tại thượng, ánh mắt lạnh lùng nhìn trương nguyên thanh một cái, sau đó dời đi, sức chú ý tập trung ở trên thân đám người winnie.

“apophis, ngọn lửa phục thù, sí thiên sứ, tường vi đòi mạng, địa ngục ma long, gà rán hamburg, thám trưởng liên bang…” winnie vẻ mặt ngưng trọng lần lượt đọc ra tên những người đó.

toàn thân apophis bao phủ trong bóng đêm, lộ ra mơ hồ đường nét hình người, bóng tối nồng đậm quanh thân như thực chất, cắn nuốt ánh sáng phụ cận.

hắn là đại giám mục giáo hội vĩnh dạ, chúa tể cấp 8.

ngọn lửa phục thù là lửa địa ngục hừng hực thiêu đốt, tản mát ra mùi lưu huỳnh nồng nặc. hắn tuy là hình người, khuôn mặt lại giống như ác ma trong truyền thuyết thần thoại, con ngươi dọc màu hổ phách, cái mũi hơi bẹt.

trong các id linh cảnh winnie đọc ra, có chúa tể của trận doanh tà ác, cũng có chúa tể của trận doanh hợp pháp, trong đó thám trưởng liên bang quan hệ với cô cũng không tệ, từng cộng sự ở tổng bộ.

“xong rồi xong rồi xong rồi…”. ruth bơi nhanh trong bể cá, dọc theo thành bể xoay vòng vòng, thét to: “hai tên chúa tể đỉnh phong, chín chúa tể cấp 8, chạy mau, chạy mau đi!”

chương 2500: thập diện mai phục (1)

đám người winnie, kriste, chỉ sát cung chủ nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt của nhau thấy được sự vô lực.

bọn họ là tới tiêu diệt chúa tể của trận doanh tà ác, kết quả đá trúng tấm sắt, trở thành thịt béo chủ động đưa lên cửa, cũng may vì dự phòng loại tình huống này, hội trưởng sắp xếp pansy edison.

có vị chúa tể đỉnh phong nghề nghiệp hư không này, bất cứ nơi nào cũng là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

phó thanh dương đột nhiên nói: "đi không nổi, chúng ta trúng mai phục rồi."

trong lòng các chúa tể hợp pháp chấn động, kriste phá lệ mở miệng nói chuyện: "anh nói cái gì?"

thanh âm lạnh lùng, nhưng rất êm tai.

phó thanh dương đảo qua chỗ cao của giác đấu trường, khoảng cách đường thẳng của hai bên vượt qua trăm mét, nhưng vẻ mặt mỗi người đều chiếu rõ vào mắt của hắn.

"vẻ mặt bọn họ nói cho tôi biết, chúng ta trúng mai phục rồi." phó thanh dương lặp lại.

"catherine, làm tốt lắm!"

… trương nguyên thanh vẻ mặt cứng ngắc quay đầu nhìn sang bên cạnh.

donna mặc váy dài bohemia bỗng nhiên ôm đầu, giọng bén nhọn kêu lên: "không cho phép đi ra, ngươi trở về cho ta, trở về cho ta…"

vẻ mặt cô khổ sở, giống như đang chống lại cái gì.

mái tóc dài của cô nhanh chóng rút ngắn, màu sắc từ nâu nhạt chuyển thành xám trắng, chiều cao của cô giảm đi vài xăng-ti-mét, hình thể cũng xuất hiện biến hóa nhất định.

mười mấy giây sau, nét khổ sở trên mặt donna biến mất, dung mạo xảy ra biến hóa nghiên trời lệch đất.

cô… đã biến thành catherine.

không có khả năng!

bốn chữ "không có khả năng" không ngừng quanh quẩn ở trong đầu trương nguyên thanh, cảm xúc kích động trong lòng thiếu chút nữa khiến hắn thất thố ngay tại chỗ.

cái không có khả năng thứ nhất: catherine không có khả năng là donna, catherine làm phó hội trưởng công hội thợ săn, nghề nghiệp ái dục cấp chúa tể, thân phận là bày trên mặt bàn.

số lượng chúa tể chỉ có từng đó, phó bản giết chóc hàng năm chỉ có thể sinh ra sáu chúa tể, có thể đếm được trên đầu ngón tay, mỗi một vị chúa tể đều nên ghi lại trong hồ sơ.

hiệp hội mỹ thần nhất định từng điều tra catherine, cho dù trong phó bản giết chóc không công bố id linh cảnh, nhưng new york chỉ có donna một vị nghề nghiệp ái dục cấp chúa tể, nhất định sẽ bị điều tra.

hiệp hội mỹ thần không điều tra donna, ngài hội trưởng cũng sẽ điều tra.

hai bên đều chưa động vào donna, nói rõ thân phận của donna là an toàn.

cái không có khả năng thứ hai: donna nếu chính là catherine, như vậy, trong cao tầng tổ chức hợp pháp new york, rất nhiều kẻ đều là người tình của cô.

nếu như vậy, trận doanh đối kháng nên là thế cục nghiêng về một bên, trừ phi trận doanh tà ác đang chơi ván cờ lớn, những người tình đó giữ lại không cần, tạm gác lại về sau.

cái không có khả năng thứ ba: nếu donna chính là catherine, đêm nay tụ hội chính là đang gậy ông đập lưng ông, nói rõ thân phận thông thiên giáo chủ đã sớm bại lộ.

nhưng nếu như vậy, catherine vì sao không trực tiếp đòi lấy trả giá, hướng hắn đòi mảnh vỡ thánh bàn?

không chỉ trương nguyên thanh, dù là các thánh giả lâm vào sợ hãi kia, cùng với bộ phận chúa tể, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

chuyện catherine cùng donna đều là một người, ở đây chỉ có hội trưởng công hội thợ săn biết được.

catherine chính là donna? cocktail kinh ngạc nhìn người đẹp tóc xám quen thuộc, có chút trở tay không kịp, một giây sau, vẻ mặt hắn trở nên vô cùng phấn khởi.

thì ra đây là một hồi âm mưu, âm mưu săn giết chúa tể hợp pháp của tổ chức.

như vậy xem ra, hắn chưa chắc sẽ chết, mà cú mang nhất định sẽ chết.

trong lòng hắn yên tâm hẳn, lại nhìn thánh giả phụ cận, cũng như trút được gánh nặng, lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

“tiện nhân, ta muốn ra thì ra, ngươi sớm đã không áp chế được ta.” catherine thấp giọng mắng.

nàng ổn định trạng thái, vừa lui về phía sau biên độ nhỏ, vừa đảo qua đám người trương nguyên thanh, thưởng thức vẻ mặt ngưng trọng mà lại khó coi của bọn họ.

“donna chính là catherine…” pansy edison trầm giọng nói: “sao có khả năng, ngươi làm sao giấu giếm được tổng bộ hiệp hội mỹ thần.”

ngươi làm sao giấu được hội trưởng? trong lòng trương nguyên thanh bổ sung một câu.

catherine cười mỉm nói: “bởi vì ta không phải donna, ta là catherine, con điếm yếu đuối kia chỉ là một bộ thể xác sở hữu chung với ta mà thôi.”

“hai tầng nhân cách.” phó thanh dương lạnh lùng nói.

“trước kia đúng, bây giờ không phải.” catherine mỉm cười nói: “ta lúc thiếu niên bị cha dượng xâm hại, mẹ đẻ vì cuộc sống giàu sang, lựa chọn ẩn nhẫn, giả ngu, thậm chí trợ giúp cha dượng khống chế ta, sau một đoạn thời gian tra tấn rất dài, ta liền sinh ra.”

“mỗi lần người đàn ông kia dùng sức mạnh đối với ta, donna sẽ lựa chọn để ta đi ra, để ta lần lượt đối mặt người đàn ông ghê tởm kia, lần lượt bị xâm phạm.”

giọng điệu cùng vẻ mặt catherine tràn ngập căm hận cùng chán ghét.

“dựa vào cái gì toàn bộ đau đớn cùng tra tấn đều do ta đến thừa nhận, cô ta vẫn như cũ là bạn học trong trường học được người ta theo đuổi, học sinh ưu tú trong mắt giáo viên.”

chương 2501: thập diện mai phục (2)

“sau khi trưởng thành, cô ta thoát khỏi gia đình, dựa vào sắc đẹp bắt cặp với công tử nhà giàu, cũng không cần ta nữa, nhưng ta cũng chưa biến mất, chỉ là ẩn núp đi. thẳng đến nhiều năm sau, thần linh vĩ đại đánh thức ta, một vị tồn tại vĩ đại khác cho ta linh hồn độc lập.”

nghe đến đó, rất nhiều nghi hoặc trong lòng trương nguyên thanh đều đã gỡ bỏ.

khó trách catherine đối với donna đã ghen tị lại căm hận, khó trách catherine ẩn núp ở hiệp hội mỹ thần, lại như thế nào cũng không tìm thấy.

linh hồn độc lập, donna là một cơ thể hai linh hồn? cho nên hội trưởng cùng hiệp hội mỹ thần mới cho rằng cô ta không có vấn đề, donna quả thật không có vấn đề.

“ngươi nói một vị tồn tại vĩ đại khác cho ngươi linh hồn độc lập, vị tồn tại đó là ai?” trương nguyên thanh truy hỏi.

catherine cười mỉm nói: “ta vì sao phải trả lời ngươi, thông thiên giáo chủ, ngươi tên lừa đảo này.”

thông thiên giáo chủ?

kriste, winnie, cùng với pansy edison đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cú mang.

cú mang chính là thông thiên giáo chủ? mà không phải thông thiên giáo chủ bị bí mật săn giết?

kế sau donna chính là catherine, lại một sự thực làm bọn họ bất ngờ không kịp phòng bị.

cô ta quả nhiên biết mình chính là thông thiên giáo chủ, lớp ngụy trang đã sớm bại lộ… trong lòng trương nguyên thanh rùng mình, liền nghe pansy edison hạ giọng: “kế hoạch thất bại, tôi đưa mọi người đi.”

nói xong, hắn nhanh chóng giơ tay, hướng về hư không trước mặt mọi người dùng sức chộp một phát, hư không xuất hiện run rẩy kịch liệt, tựa như một tấm vải bị gió thổi, thông đạo không gian trong tưởng tượng chưa mở ra.

trên khán đài cao cao, apophis cả người bao phủ bóng tối bình tĩnh mở miệng: “edison, ngươi có thể đi, ta không ngăn được ngươi, nhưng ngươi cũng không mang được bọn họ đi.”

chúa tể đỉnh phong nghề nghiệp hư không, cho dù là bán thần nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư cùng hú tửu giả cũng không giữ được, chỉ có bán thần nghề nghiệp vĩnh dạ sở trường phong ấn cùng ngủ say mới có thể vây khốn đối phương.

sắc mặt pansy edison trầm xuống, không gian giác đấu tràng bị phong tỏa, hắn không thể mở ra thông đạo không gian.

tuy hắn có thể lợi dụng xuyên qua hư không, xuyên thấu bất cứ phong ấn cùng bức tường nào, nhưng đây là kỹ năng chủ động của nghề nghiệp mình, chỉ có thể tự mình đi, không mang người khác đi được.

phó trưởng lão của ngũ hành minh nói không sai, trận doanh tà ác là có chuẩn bị mà đến.

khó trách sẽ nghe catherine ở đây nói lời thừa, thì ra là không sợ hãi… trương nguyên thanh cưỡng chế cảm giác lo âu cùng nguy cơ trong lòng, chủ động đối thoại catherine: “ngươi là hoài nghi ta từ khi nào? làm sao biết ta là cú mang.”

hắn muốn tranh thủ thời gian suy nghĩ kế sách phá cục cho đồng bạn, tệ nữa cũng có thể tranh thủ được thôi diễn thời gian chiến đấu, gấp gáp ứng chiến cùng tác chiến sau khi cân nhắc kỹ càng, chiến lực phát huy là hoàn toàn khác nhau.

catherine nhìn về phía người đàn ông từng có mấy lần cá nước thân mật này, thần thái kiều mị: “lần này chung quy là bản thể rồi chứ?”

“yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, ta sẽ coi ngươi là nam phó mà nhốt lại, ngươi là người đàn ông duy nhất kế sau ma quân, khiến ta mong nhớ ngày đêm.”

trương nguyên thanh cười lạnh một tiếng: “so với donna, ngươi quả thật kém nhiều lắm.”

hắn quá hiểu biết catherine, chỉ cần so sánh cô ta với donna, chỉ cần khen donna, catherine nhất định tâm tính bùng nổ.

khuôn mặt xinh đẹp của catherine trầm xuống, lạnh lùng nói: “ngươi có phải cảm thấy mình che giấu không chút sơ hở hay không? quả thật, tinh thần ô nhiễm mãnh liệt, lại là nghề nghiệp huyễn thuật sư, ta không có đạo lý hoài nghi ngươi, nhưng gián điệp chung quy là gián điệp, trong hành động nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

“ta sắp xếp ngươi ám sát cú mang, kết quả đêm đó cú mang quỹ tích hành động khác thường, một mình lái xe tới công viên sông hudson, bacchus cùng hecate trở về linh cảnh, ngươi lại chạy thoát trở về, sau đó camera giám sát phụ cận công viên sông hudson bị thanh trừ, không lưu lại bất cứ dấu vết gì. nhưng cân nhắc trái lại, vì sao phải xử lý sạch sẽ như vậy? là đang che giấu cái gì sao?”

trương nguyên thanh chưa đáp lại, chờ đợi cô nói tiếp, bởi vì bằng vào những thứ này, cũng không thể nói rõ thông thiên giáo chủ là gián điệp, thậm chí ngay cả hoài nghi cũng chưa nói tới.

catherine tiếp tục nói: “chiến đấu ở cảng new york cũng như thế, mỗi lần ngươi tham dự hành động, chúng ta đều sẽ gặp thảm bại, mà ngươi mỗi lần đều có thể sống sót trở về.”

“ngươi nói ngươi ở đại khu thứ hai đắc tội tổ chức chính phủ, nhưng đại khu thứ hai biết ngươi nhân vật này ít ỏi không có mấy, ngay cả nam phái cùng bắc phái cũng chưa bao giờ nghe nói. bọn họ thậm chí tìm đọc thành viên vượt qua phó bản giết chóc trong mấy năm quá khứ, nhưng đều không tìm thấy thông thiên giáo chủ nhân vật này, đương nhiên, không bài trừ ngươi dùng id linh cảnh giả.”

chương 2502: thập diện mai phục (3)

“ngươi thường xuyên không liên hệ được, mỗi lần gửi tin cho ngươi đều phải cách một ngày, hoặc cách hai ngày mới trả lời. ngươi tựa như không tiện sử dụng điện thoại di động, cần thời gian cố định mới có thể xem tin nhắn.”

“quan trọng nhất là, ta từng hướng ngươi đòi lấy trả giá, nhưng thất bại. từ khi đó, ta đã nghĩ, thông thiên giáo chủ có thể không phải chân thân, vậy chân thân của ngươi là ai đây?”

“chân thân là ai không quan trọng, quan trọng là ngươi thuộc về thế lực nào, tiếp cận ta mục đích là cái gì? vì thế liền có kế hoạch tiếp cận donna, đây là thử đối với ngươi.”

“ngày đó ngươi ở nhà hàng “ta ta” tiếp cận donna, ta mới xác định ngươi là người của thiên phạt, thói quen ăn uống của vị

đồng bạn kia ngươi mang đến bại lộ thân phận hắn, dung mạo có thể giả, nhưng thói quen là không thay đổi.”

“về phần đoán ra thông thiên giáo chủ chính là cú mang, a, ở sau khi xác định ngươi chính là thành viên chính phủ, thoáng liên tưởng, lớn mật suy đoán mà thôi.”

nàng còn không biết thân phận chân thật của ta… trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra.

lúc này, thanh âm lạnh nhạt của steven simpsons truyền khắp toàn trường: “catherine, thời gian nói lời thừa đã hết.”

nghe cô dương dương tự đắc lâu như vậy, đã là tôn trọng cùng rộng lượng lớn nhất đối với đồng bạn kiêm chúa tể.

“tôi cố hết sức rồi!” trương nguyên thanh nhìn về phía đồng bạn bên cạnh, thấp giọng nói: “xin lỗi, đây là tôi sơ sẩy, tôi đã hại mọi người. chiến đấu kế tiếp không cần quản tôi, cầu sinh là chính.”

lời màu mè không nói, lời bi quan càng không cần thiết, đều là trải qua mưa gió giết ra cảnh giới cùng cấp bậc, cục diện cửu tử nhất sinh cũng không phải chưa từng trải qua, cùng lắm trở về linh cảnh.

phó thanh dương tốc độ nói cực nhanh: “tôi vừa rồi nhìn một chút, quân địch mười hai vị chúa tể, nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư ba vị, hú tửu giả ba vị, vĩnh dạ một vị, phong pháp sư hai vị, lôi pháp sư hai vị, nghề nghiệp ái dục một vị.”

“apophis nghề nghiệp vĩnh dạ không cần để ý tới, tác dụng của hắn chính là phong tỏa không gian, sẽ không tham chiến. donna nghề nghiệp ái dục khá phiền toái, kiếm khách có kỹ năng bị động ý chí sắt thép, mị hoặc của cô ta tác dụng không lớn đối với tôi, ma nhãn cũng không sợ nữ sắc. duy nhất phải chú ý là cú mang, cấp bậc áp chế, lại không có một trái tim chống đỡ nữ sắc, cậu nắm giữ kim ô ấn, một khi bị donna sắc dụ, rất có thể sẽ làm đạo cụ này rơi vào trong tay kẻ địch.”

bổn thiên tôn xưa nay không gần nữ sắc… trong lòng trương nguyên thanh không quá phục.

“tôi sẽ theo dõi kỹ cô ta.” chỉ sát cung chủ nói.

“dẫn mối tơ hồng” của hồng loan tinh quan cũng không kém “mị hoặc” của ái dục.

phó thanh dương tiếp tục phân tích, tốc độ nói như mưa rào: “tuyệt mệnh độc sư cùng hú tửu giả đều có thể dùng kim ô ấn khắc chế, phiền toái nhất là cao bồi locke, chúa tể cấp 9 đỉnh phong, cường độ của kim ô ấn chỉ sợ không đủ, chỉ có thể đón đánh.”

“chỉ sát cung chủ, cô phụ trách trị liệu, gia tăng năng lực kiên trì cho chúng tôi. trừ ma nhãn, lực phòng ngự của chúng ta đều không mạnh, phong pháp sư năng lực khống chế cùng lôi pháp sư sét đánh, uy hiếp rất lớn đối với chúng ta, cho nên kế hoạch tác chiến là giết phong lôi pháp sư trước, lại giết chúa tể cấp 8 khác, cuối cùng tập trung lực lượng đối kháng chúa tể đỉnh phong.”

“nếu thực lực quân địch mạnh hơn xa chúng ta, liền lấy phòng ngự làm chủ, kéo dài thời gian, chờ đợi cứu viện.”

trương nguyên thanh nhanh chóng đảo qua mười một vị chúa tể chỗ cao, hắn thật ra càng thiên hướng săn giết chúa tể nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư hơn, bởi vì hắn có kháng tính hóa đá, khói độc cùng biến dị rất mạnh.

lại phối hợp đám người phó thanh dương giúp đỡ, cùng với đạo cụ phòng ngự, có nắm chắc rất lớn có thể giết chết một vị chúa tể.

nhưng tiền công tử đã làm ra sắp xếp, hắn sẽ không chỉ huy lung tung, tuyệt mệnh độc sư cùng hú tửu giả đều có thể dùng nhật chi thần lực khắc chế, phong lôi pháp sư quả thật uy hiếp lớn hơn nữa.

phó thanh dương lại nhìn về phía pansy edison: “phó hội trưởng, ông là lưu lại, hay ra ngoài tìm viện binh?”

pansy edison vẻ mặt ngưng trọng, thở dài nói: “tôi lưu lại.”

không đưa tới được cứu binh, có thể xuyên qua linh cảnh chỉ có nghề nghiệp hư không, mà có thể cứu bọn họ, chỉ có nghề nghiệp hư không cấp bán thần, cũng chính là hội trưởng.

đã là khổ tâm thiết kế mai phục, như vậy hội trưởng bây giờ khẳng định cũng đã gặp kẻ địch mạnh, hắn dùng ngón chân

nghĩ cũng biết, lúc này nhất định rơi vào trong “thế giới vặn vẹo”.

món đạo cụ loại quy tắc tầng cấp bán thần kia, hắn là không vào được.

cho nên hắn không thể kiếm được cứu binh.

lui một bước mà nói, cho dù thật có thể tìm được hội trưởng, giác đấu tràng bên này thì sao?

chương 2503: đều thi triển thủ đoạn (1)

kế hoạch tác chiến của phó thanh dương, là thành lập ở dưới tình huống phe mình có chúa tể đỉnh phong, một khi hắn rời khỏi, bốn chúa tể cấp 8, một chúa tể cấp 7, dẫn một thánh giả đỉnh phong, phải đối mặt mười hai vị chúa tể quân địch, trong đó còn có hai vị cấp 9.

nháy mắt là đoàn diệt.

vậy không phải tìm viện binh, mà là thông báo hội trưởng tới nhặt xác.

phó thanh dương hít sâu một hơi, nói: “các vị, trận chiến này, nếu không thể tập thể phong thần, vậy cùng nhau trở về linh cảnh!”

catherine thản nhiên nói: “thăng cấp không dễ dàng, vì sao vội vã trở về linh cảnh chứ? các ngươi không phải chỉ có hai loại lựa chọn chiến đấu cùng chết, các ngươi còn có thể lắng nghe thần linh gợi ý, gia nhập tự do minh ước, thành một phần tử trong chúng ta.”

giọng của cô trong sự mềm mại đáng yêu mang theo lực lượng mê hoặc lòng người.

lại phối với ánh mắt trong suốt như nai con của catherine, giống như là đề nghị chân thành nhất thế gian.

đây là nguyên nhân các chúa tể trận doanh tà ác bằng lòng chờ đợi, nếu có thể quy thuận, thực lực tự do minh ước sẽ một lần nữa lớn mạnh.

trong mấy người này, phó thanh dương là người cầm quyền trẻ tuổi nhất ngũ hành minh.

kriste gustav là một trong những người thừa kế tập đoàn tài chính gustav.

winnie berent là kiểm sát quan thủ tịch phân bộ thiên phạt new york.

cô gái váy đỏ thân phận không rõ, cho dù là cú mang vị cách thấp nhất, cũng có tiềm lựu thành tựu chúa tể.

về phần chiến lực, những người này ở đây xuất chúng trong thế hệ trẻ, nhưng muốn tranh đấu với bọn họ, còn phải tăng cấp thêm mấy năm nữa.

“yêu cầu duy nhất của tôi là, những thánh giả kia phải còn sống, không cần thiết đừng đụng đến túi máu của tôi.” ma nhãn thiên vương dặn dò một câu, bước ra, nhìn quét khán đài. “với ta mà nói, thanh tẩy đại khu thứ nhất hay đại khu thứ hai, đều không có gì khác nhau.”

hắn quay đầu nhìn cú mang một cái, thu hồi ánh mắt, giống như đang tự nói: “ta chờ mong một ngày này rất lâu rồi, cùng nhau liên thủ thanh tẩy thế giới đi.”

hắc nhếch miệng, tháo xuống băng đô vận động trên trán.

trong tích tắc, từng đôi mắt ma màu đỏ vàng, từ trên trán, gương mặt, lồng ngực, cánh tay… của hắn hiện ra.

ô nhiễm vị cách cao giáng xuống!

thánh giả ở đây phát điên tập thể.

ánh mắt màu vàng ròng nở rộ ra từng chùm tia sáng, chuẩn xác đánh trúng mười hai vị chúa tể ở đây, trừ chùm sáng kia bắn về phía chúa tể vĩnh dạ bị bóng tối sền sệt thâm trầm bao dung, trừ khử, chúa tể khác đều không ai may mắn thoát khỏi.

bao gồm stephen simpsons cùng cao bồi locke ở trong, linh lực trong cơ thể các chúa tể mất khống chế ngay tại chỗ, dưới làn da nổi ra những sợi gân thịt.

tế bào trong thân thể tựa như đều sống lại, có suy nghĩ của chính mình, ý thức bản thân cũng ở nháy mắt luân hãm, trong đầu quanh quẩn tạp âm trầm thấp: “đừng làm ra chống cự vô vị, đừng làm chống cự vô vị…”

chúa tể trận doanh tà ác bị đánh không kịp trở tay.

một chiêu áp chế mười một vị chúa tể, đây là mê hoặc chi nhãn của ma nhãn, sợ hãi thiên vương cũng không thể miễn dịch mê hoặc chi nhãn.

phó thanh dương từ trong hòm đồ lấy ra một cái rương sắt màu đen nặng nề, cái rương ở trong một chuỗi tiếng máy móc bánh răng vận chuyển mở ra, triển lộ ra mười hai thanh phi kiếm sắp xếp ở bên trong.

mười hai thanh phi kiếm gào thét lao ra, tự động chia làm hai nhóm, bắn về phía hai vị phong pháp sư: sí thiên sứ cùng cụ phong chi nộ.

đây là chiêu mới tiền công tử gần đây nghiên cứu, lấy ngự kiếm thuật phối hợp kỹ gần như đạo, ở ngoài trăm mét lấy đầu người ta.

phong pháp sư yếu ớt không tránh được kiếm của hắn, càng không chịu nổi kiếm khí sắc bén ẩn chứa trong mười hai thanh phi kiếm.

một tiếng súng vang, quanh quẩn ở trong giác đấu tràng.

nháy mắt tiếng súng vang lên, đầu ma nhãn thiên vương theo đó nổ tung, xương cốt, máu thịt cùng tổ chức não bộ văng tung tóe.

thân thể hắn lung lay sắp đổ một lát, ầm ầm ngã xuống, ma đồng màu vàng ròng trên người chợt khép kín.

viễn cổ chiến thần có được mình đồng da sắt, đã chết ở trong tiếng súng.

không có ai nhìn thấy đường đạn, viên đạn giống như xuyên qua hư không, trực tiếp trúng ma nhãn thiên vương, hơn nữa, còn là ở dưới tình huống không gian bị phong tỏa.

nơi xa, cao bồi locke thổi thổi khói thuốc súng ở nòng súng, hắn kịp thời từ trong "mê hoặc chi nhãn" cưỡng ép khống chế khôi phục lại.

mất đi mê hoặc chi nhãn nhìn chằm chằm, chúa tể quân địch lập tức tỉnh táo lại, một vị chúa tể hỗn loạn lập tức vươn tay, vặn vẹo quỹ tích của phi kiếm, nhưng mà năng lực "hỗn loạn" vẫn luôn thuận lợi đã mất đi hiệu lực.

thời khắc mấu chốt, ở trước mặt sí thiên sứ cùng cụ phong chi nộ dựng lên bức tường gió lưu động.

phi kiếm liên tiếp đập vỡ ở trên tường gió, tường gió của sí thiên sứ hóa thành gió mát tán loạn, hắn bị một cây phi kiếm cuối cùng xuyên thủng ngực.

mà tường gió của cụ phong chi nộ thì sừng sững không ngã, hóa giải nguy cơ.

chương 2504: đều thi triển thủ đoạn (2)

sí thiên sứ cúi đầu nhìn, trước ngực máu chảy như suối, nhưng rất nhanh đã cầm máu, sinh mệnh lực cường đại của chúa tể cấp 8 đang tự mình chữa trị, vết thương nhanh chóng khép lại.

đến cấp bậc này của hắn, cho dù thân thể gầy yếu, cũng đã không để đại bộ phận thương tổn vật lý vào mắt, trừ phi trực tiếp chém đầu, nếu không cho dù xuyên thủng trái tim, cũng sẽ không chết.

chỉ sát cung chủ lấy ra một cái bình nhỏ màu đồng xanh loang lổ, nhẹ nhàng vuốt ve, khiến cái bình nhỏ tản mát ra vầng sáng màu vàng dạng gợn sóng.

vầng sáng đảo qua thi thể ma nhãn thiên vương, mảnh xương, tổ chức não bộ, máu nháy mắt chảy ngược, trở về tổ chức lại.

đây là kỹ năng chủ động của giai đoạn ti mệnh, phục sinh.

đối tượng phục sinh có thể là sinh mệnh thể, cũng có thể là phi sinh mệnh thể, có thể là vật chất, cũng có thể là linh hồn.

chỉ cần thứ hiện thực tồn tại, ti mệnh đều có thể phục sinh.

chỉ giới hạn ba lần, hơn nữa không phải sống lại trên ý nghĩa thật sự, mỗi lần sống lại chỉ có thể tồn tại một khắc đồng hồ, đến giờ sẽ chết lần nữa.

nhưng luyện yêu hồ khiến sống lại biến thành chân thật, là khởi tử hồi sinh trên ý nghĩa thật sự.

chẳng qua chỉ có một lần cơ hội.

ma nhãn thiên vương chết mà sống lại, mở mắt ra, sờ sờ cái trán mình, miễn cưỡng giật giật khóe miệng.

“đánh không được, một chút cũng đánh không được, lão già cao bồi kia có thể nháy mắt giết chết ta, có thể nháy mắt giết chết bất cứ một ai trong các ngươi.”

nếu hắn là cấp 8 đỉnh phong, ỷ vào mê hoặc chi nhãn có thể khiến bán thần cũng chịu ảnh hưởng, có lẽ có thể đọ sức với vị chúa tể đỉnh phong kia.

nhưng bây giờ, tuy kỹ năng đơn nhất max điểm, nhưng thuộc tính cơ sở kém quá nhiều.

đám người phó thanh dương nhìn nhau, lạnh từ đầu lạnh đến đuôi, tuy trong bọn họ khẳng định có đạo cụ loại phòng ngự, nhưng trừ phi là đạo cụ phòng ngự chất lượng cao giai đoạn chúa tể, bằng không không phòng ngự được cao bồi locke bắn.

mà đạo cụ phòng ngự chất lượng cao giai đoạn chúa tể, cho dù là tiền công tử cũng không kiếm được. tuy lão đại có áo choàng, cung chủ có quyền hạn quản lý viên, nhưng chỉ cần không phòng thủ được cao bồi locke, chúng ta chính là bia ngắm sống.

một người một súng, nổ súng xóa đi khoảng cách, có thể khiến đại bộ phận đạo cụ phòng ngự trở thành đồ bỏ.

trong lòng trương nguyên thanh nặng nề, lần đầu tiên nhận thức được rõ ràng sự cường đại của chúa tể đỉnh phong.

lần đó giết thái cầm hạc, hắn mang ba loại lực lượng cấp bán thần, lấy tư thế nghiền áp tiễn lão thái trở về linh cảnh, chúa tể đỉnh phong cùng chó hoang không có gì khác nhau.

lúc này, cao bồi locke cao cao tại thượng một lần nữa nâng lên họng súng, nhắm vào ma nhãn thiên vương.

vị chúa tể đỉnh phong này ý thức được ma nhãn thiên vương mới là uy hiếp lớn nhất trong kẻ địch.

thời khắc mấu chốt, pansy edison từ trong hòm đồ lấy ra một món đạo cụ, ném về phía cao bồi locke.

“đoàng!”

tiếng súng vang lên, quanh quẩn ở trên không giác đấu trường.

đường đạn màu bạc chợt lóe rồi biến mất, bắn về phía đầu ma nhãn thiên vương.

có đường đạn, ma nhãn thiên vương nhẹ nhàng nghiêng đầu, khiến viên đạn sát qua gò má, ở sau người nổ tung ra một cái hố nông.

pansy edison trầm giọng nói: “cao bồi locke giao cho tôi, các người làm chuyện của mình.”

hắn vừa rồi là dùng năng lực “giao dịch” của thương nhân, ép mua ép bán cầm đi năng lực “vặn vẹo” của cao bồi locke. viên đạn có thể ẩn đi đường đạn, là vì cao bồi locke vặn vẹo quy tắc “viên đạn bay cần khoảng cách”, trực tiếp khiến viên đạn trúng mục tiêu.

phù… trái tim đang treo lên của trương nguyên thanh thả xuống, nếu không thể khắc chế cao bồi locke nổ súng, bọn họ ngay cả dư địa để kéo dài thời gian cũng không có.

chỉ cần có thể kéo dài thời gian, bọn họ vẫn có cơ hội sống sót.

hội trưởng sau khi phát hiện không thích hợp, nhất định sẽ ý đồ phá tan dây dưa, tiến đến linh cảnh cứu viện.

ruth trong bể cá thét to: “chúng ta nên phòng thủ, không nên tiến công, phòng thủ mới có thể kéo dài thời gian.”

ý của nó, chính là ý của kriste.

làm hải yêu duy nhất trong trận doanh hợp pháp, bên người đã không nước biển, lại không có hải quái, chỉ có sức trâu, cô là người áp lực lớn nhất.

lúc này, linh lực thuộc tính lôi trong không khí nhanh chóng ngưng tụ, sáu cột sét to bằng vại nước từ trên trời giáng xuống, sấm sét khủng bố bao phủ mọi người.

lôi pháp sư giai đoạn thánh giả, chỉ có thể triệu hồi ra tia sét dạng cây, mà trước mắt là cột sét, cột sét khủng bố.

winnie lập tức dang hai cánh tay ra, biến mình thành cột thu lôi, hấp dẫn cột sét đánh xuống.

nhưng người ra tay là hai vị lôi pháp sư cùng là cấp 8, cô chỉ hấp dẫn được một nửa cột sét, một nửa khác không thể tránh khỏi rơi vào trong đồng đội.

đám người ma nhãn thiên vương, phó thanh dương vội vàng tản ra.

chương 2505: đều thi triển thủ đoạn (3)

trương nguyên thanh tốc độ phản ứng chậm nhất, sét đánh vượt qua cực hạn phản ứng của hắn, dứt khoát không tránh né, mở ra hòm đồ, lấy ra giáp tay sét cùng áo giáp sét, ném lên không trung.

cột sét đánh lên hai món đạo cụ phẩm chất thánh giả, như cột nước bị chặn, linh lực thuộc tính lôi bị điên cuồng hấp thu.

nhưng hai món đạo cụ cũng chỉ kiên trì nháy mắt, sạc điện đạt tới giới hạn, không thể hấp thu lôi điện lực nữa. cột sét xuyên thấu qua chúng nó, đánh thẳng tắp về phía trương nguyên thanh.

trương nguyên thanh mượn thời gian hai món đạo cụ sáng tạo, nắm chặt khiên tử lôi, giơ lên trời.

trương nguyên thanh giơ khiên tử lôi, hai đầu gối trầm xuống, quỳ rạp xuống đất.

nhưng có kinh hãi mà không nguy hiểm đỡ được.

khiên tử lôi phủ kín vết nứt, nhưng vầng sáng màu tím bao trùm ở mặt khiên đạt tới trình độ hai phần ba.

một lần sét đánh, trực tiếp khiến khiên tử lôi nạp đầy 50%.

“ô…”

tiếng xé gió thê lương vang lên, lưỡi đao gió giống như mũi tên rợp trời rợp đất trên chiến trường, như mưa rào chém tới, bao trùm mọi phương diện, không cho bọn họ không gian né tránh xê dịch.

lại tới? trương nguyên thanh vừa mới hóa giải sét đánh trong lòng thấy rùng mình, công kích diện tích bao phủ rộng như thế, chỉ có thể triệu hồi ra bộ trang bị tử kim.

lúc này mới lượt giao thủ thứ hai, đã ép buộc hắn sử dụng lá bài tẩy.

lưỡi đao gió cấp chúa tể, không lấy ra bộ trang bị tử kim, hẳn nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

phó thanh dương gian nan từ hòm đồ lấy ra một tấm bia đá cao bằng nửa người, trán nổi gân xanh giận dữ, ném về phía trước

mặt mọi người.

mặt đất rung chuyển mạnh, linh lực địa mạch hình thành vách tường phòng ngự hình nửa vòng tròn.

bang bang bang… lưỡi đao gió không đếm xuể va đập vỡ nát ở trên vách tường, khiến linh lực thổ thuộc tính nồi tiếng dày nặng xuất hiện chớp lên rõ ràng, nhưng kiên trì được.

thân thể phó thanh dương kịch liệt run rẩy, như thừa nhận áp lực nặng nề khó có thể tưởng tượng. hắn nghiến chặt răng, thẳng lưng, tuyệt không gấp khúc đầu gối một chút nào.

tấm bia đá này là đạo cụ nghề nghiệp thổ quái, giai đoạn chúa tể, chất lượng trung cấp, nhưng đã là món đạo cụ phòng ngự đầu tiên sau khi phó thanh dương trở thành người cầm lái ngũ hành minh đạt được.

hắn căn cơ cùng nội tình quá nông cạn, đại bộ phận đạo cụ, tài liệu của ngũ hành minh đều nắm trong tay cửu lão, muốn từ trên người cửu lão ép ra nước béo, phải đánh cờ, đấu tranh thời gian dài.

mà hắn trở thành kẻ cầm quyền mới ngắn ngủn hai tháng.

hai vị hỗn loạn chúa tể thấy thế, lập tức ra tay, vặn vẹo quy tắc, lau đi quỹ tích bay của lưỡi đao gió, ý đồ xuyên thấu bức tường phòng ngự.

nhưng, lưỡi đao gió rợp trời rợp đất trong thời gian ngắn lướt qua trăm mét khoảng cách, vẫn như cũ làm bản thân va đập vỡ nát ở trên bức tường màu vàng đất, không gian trong bức tường không thể lau đi.

đương nhiên không thể lau đi, tấm bia đá hình thành là lực tràng phòng ngự, mà không phải một tầng bức tường mỏng manh.

đạo cụ cấp chúa tể, không dễ dàng chui lỗ hổng như vậy.

thấy lưỡi đao gió không thể đánh vỡ phòng ngự, cụ phong chi nộ hừ khẽ một tiếng, triệu hồi ra một chiếc vương miện bán trong suốt luồng không khí đan xen thành, đội ở trên đầu.

“phong vương chi miện!” giọng điệu winnie trầm trọng, nói cực nhanh giải thích: “đạo cụ này ở trong nghề nghiệp phong pháp sư có thể xếp vào top 10, ngoại trừ loại quy tắc.”

chúa tể cấp 8 có thâm niên, lấy ra từng vị riêng lẻ, đều là tồn tại tung hoành bốn phương không có địch thủ.

cụ phong chi nộ dang hai tay, luồng không khí quanh thân nhanh chóng ngưng tụ, hình thành gió mạnh.

luồng không khí ngưng tụ, nén, lại ngưng tụ, lại nén, ước chừng gồng mười mấy giây, một lưỡi đao gió đục ngầu to lớn thành hình, dài chừng 30 mét.

cụ phong chi nộ nhẹ nhàng đẩy.

lưỡi đao gió loại khổng lồ đục ngầu bắn đi, mang theo cơn lốc đáng sợ, lấy thế bẻ gãy nghiền nát lao về phía bức tường màu vàng đất.

lực tràng hình nửa vòng tròn nhất thời lõm xuống, giống như bóng da bị cây kim chọc trúng, nhưng quả bóng da này chưa lập tức nổ tung, mà là ương ngạnh kiên trì.

trái lại lưỡi đao gió to lớn nhanh chóng tiêu tán, từ 30 mét thu nhỏ lại đến 10 mét.

nơi xa, cụ phong chi nộ đội vương miện luồng không khí, hai tay chợt hợp lại, chỉ thấy luồng khí gào thét trút vào lưỡi đao gió, giống như quân đầy đủ sức lực bổ sung đi lên, một lần nữa bành trướng đến 30 mét.

trong quá trình này, chúa tể khác của trận doanh tà ác chưa ra tay, thờ ơ lạnh nhạt, quan sát thủ đoạn của đám người phó thanh dương.

đoàn chiến không phải quần ẩu, các loại kỹ năng điên cuồng bắn phá là thủ đoạn hiệu suất thấp.

đoàn chiến thật sự là thử lẫn nhau, thẳng đến lúc một bên mất đi lá bài tẩy, bị hoàn toàn nhìn thấu, lúc này mới cho một đòn trí mạng.

lưỡi đao gió và bức tường màu vàng đất đấu sức vài giây, thứ sau rốt cuộc không chống đỡ được, “ông” một tiếng, hóa thành sóng lực vô hình tiêu tán.

chương 2506: phản kích (1)

linh lực màu vàng đất mặt ngoài tấm bia đá kia thu liễm, trở nên ảm đạm u ám.

một lần sau phóng thích kỹ năng cần chờ một khắc đồng hồ sau.

pansy edison lập tức vung ra hai cái lông vũ màu trắng, nhấc lên một trận cuồng phong, ở trước lưỡi đao gió hình thành hai bức tường gió.

làm chúa tể đỉnh phong nghề nghiệp thương nhân, hắn không thiếu nhất chính là đạo cụ cùng tiêu hao phẩm.

edison chưa từng nghĩ dùng hai cái lông vũ ngăn trở lưỡi đao gió, ra tay chỉ là đang tranh thủ cơ hội tránh né cho đồng bạn, gặp chiêu giải chiêu mà thôi.

đạo cụ chất lượng chúa tể cũng không chống đỡ được, tường gió cũng không ngăn được…

trương nguyên thanh lập tức nhìn về phía ma nhãn thiên vương, giọng dồn dập: “thiên vương, đánh tôi.”

ma nhãn thiên vương không có bất cứ lời thừa nào, một cú đấm thọc đánh lên mặt khiên.

khiên tử kim vốn giăng kín vết rạn nháy mắt nổ tung, biến thành vô số mảnh vỡ kim loại trạng thái dịch, cả người trương nguyên thanh bay ngược ra ngoài.

lúc này, lưỡi đao gió quả nhiên xuyên thấu hai tầng tường gió, chém về phía đám người phó thanh dương.

trương nguyên thanh đang bay ngược linh thể xuất khiếu, lướt về phía lưỡi đao gió, chắn ở trước mặt mọi người, mà chỗ kim loại trạng thái dịch dạng hạt kia nhanh chóng tập kết, ở trong tay linh thể hình thành một tấm khiên hoàn toàn mới.

mặt khiên bao trùm một tầng vầng sáng màu tím vàng.

năng lượng tràn đầy!

trương nguyên thanh giơ tấm khiên về phía trước, kích hoạt kỹ năng của khiên tử kim.

ông!

một bức tường ánh sáng hình khiên màu vàng tím to lớn hình thành, nghênh đón lưỡi đao gió cỡ lớn.

nơi xa truyền đến một tiếng cười nhạo, luồng không khí điên cuồng ngưng tụ, khiến hình thể lưỡi đao gió tăng vọt đến 50 mét, gần như là bán kính toàn bộ sân đấu.

đạo cụ cấp chúa tể cũng không phòng ngự được đao gió của hắn, vẻn vẹn một tên thánh giả, dám ở trong trường hợp như vậy tìm cảm giác tồn tại?

tìm chết!

lưỡi đao gió chém lên tấm khiên ánh sáng màu vàng tím, tấm khiên ánh sáng không chút sứt mẻ, mà lưỡi đao gió có thể đánh tan đạo cụ chúa tể, lại ở một giây sau tán loạn thành cơn lốc thổi quét toàn trường.

cụ phong chi nộ ngay cả cơ hội thao túng luồng không khí bổ sung lưỡi đao gió cũng không có, vị phong pháp sư cấp 8 này trong lúc nhất thời ngẩn ra tại chỗ, không thể tiếp nhận lưỡi đao gió mình mượn lực "phong vương chi miện" ngưng tụ ra lấy phương thức như vậy sụp đổ.

lưỡi đao gió là năng lực công kích chủ yếu của phong pháp sư, mà một trong những công năng lớn nhất của phong vương chi miện chính là thêm thêm cho lưỡi đao gió, ngưng tụ ra một lưỡi đao sắc bén cường đại lực phá hoại chưa từng có.

ở trong chiến đấu trước đây, loại lưỡi đao gió cỡ lớn này từng giúp hắn chém giết rất nhiều kẻ địch, dù là "bức tường thủ hộ" của kỵ sĩ cũng không ngăn được.

mười một vị chúa tể cao cao tại thượng ùn ùn hướng ánh mắt về phía tấm khiên màu vàng tím trong tay cú mang, hoặc kinh ngạc hoặc tham lam.

winnie và kriste cũng vô cùng kinh ngạc, trong tay cú mang còn có đạo cụ cấp chúa tể? hắn rốt cuộc có mấy món đạo cụ chúa tể?

hắn chỉ là một tên thánh giả mà.

phó thanh dương thực sự hào phóng như vậy, cho hắn nhiều món đạo cụ phẩm chất chúa tể như vậy?

“kế hoạch không thay đổi.” giọng nói trầm thấp của phó thanh dương vang ở bên tai mọi người: “không tiếc tất cả trả giá săn giết phong pháp sư, nhất định phải khiến kẻ địch giảm quân số, bằng không chúng ta có thể không chống đỡ đến lúc hội trưởng cứu viện.”

chỉ là bước đầu giao thủ, hắn đã bỏ qua ý định cố thủ phòng ngự.

lý do rất đơn giản, quân địch mười hai vị chúa tể, bỏ qua ái dục lực công kích không mạnh cùng vĩnh dạ giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, còn có mười vị.

trong đó hai chúa tể đỉnh phong!

nếu lựa chọn phòng ngự, bên ta chính là bia ngắm sống, mười vị chúa tể liên thủ công kích, cường độ quá mức đáng sợ, căn bản không có khả năng chống đỡ được.

một tên cụ phong chi nộ, đã phế bỏ đạo cụ phòng ngự của hắn.

chỉ có khiến kẻ địch giảm quân số, bọn họ mới có cơ hội sống sót.

năng lực phục sinh, trị liệu của cung chủ có thể tăng lên tỷ lệ chấp nhận sai lầm cho đoàn đội, mà pansy edison rất nhiều đạo cụ, thì có thể tăng cường nội tình đội ngũ.

tiếp đó chính là, mấy vị chúa tể ở đây đều không phải loại phòng ngự, nhất là ma nhãn thiên vương, chiến đấu mới là phương thức mở ra chính xác của yêu mê hoặc, cố thủ phòng ngự, giống như phế bỏ một vị đồng bạn cường đại.

kriste chưa nói gì, cô đã thấy rõ hiện thực, phòng ngự tại chỗ là quyết định không sáng suốt.

nhưng cô đối với chủ động xuất kích cũng ôm tâm tính bi quan.

bản thân phong pháp sư tốc độ đã nhanh, lại có hú tửu giả tọa trấn, không có khả năng công kích được cụ phong chi nộ cùng sí thiên sứ.

lôi pháp sư thì có kỹ năng giữ mạng “hóa dòng điện”.

“sửa mục tiêu một phen.” trương nguyên thanh đột nhiên mở miệng, thấp giọng nói: “chọn một tên tuyệt mệnh độc sư.”

chương 2507: phản kích (2)

phó thanh dương liếc hắn một cái, gật đầu nói: "được."

winnie cùng kriste một lần nữa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, các cô không thể tưởng tượng, chiến đấu quan trọng như thế, phó thanh dương vậy mà sẽ không chút do dự tiếp thu cùng tin tưởng đề nghị của một vị thánh giả.

càng làm các cô khó có thể tin là, ma nhãn thiên vương cùng chỉ sát cung chủ không phản đối.

trong lúc mọi người nói chuyện với nhau, hai vị 'yêu quái khổng lồ' lấy stephen simpsons cầm đầu, thân thể đột nhiên bành trướng, phá rách quần áo, con ngươi bọn họ theo đó dựng thẳng lên biến thành màu đỏ rực, tròng trắng mắt thì chuyển thành màu đen.

làn da bọn họ lộ ra bên ngoài mọc ra vảy màu tím đậm, hai chân biến thành chi sau loài bò sát tráng kiện, hai tay mọc ra móng vuốt sắc bén.

trong nháy mắt, ba yêu quái khổng lồ biến thành rồng khổng lồ phương tây, trên lưng mọc hai cánh màng lượn lờ khói độc, vảy rồng màu tím đậm khắc phù hiệu thần bí vặn vẹo phức tạp, hình thành một trận đồ thiên nhiên hoàn mỹ.

trong cái mồm đầy răng nhọn nhỏ xuống nước miếng có tính ăn mòn mãnh liệt, trong lỗ mũi phun ra các luồng sương khói màu tím.

địa ngục ma long, colchis.

một trong mười đại ma tử.

năng lực của colchis là khói độc, ở trong điển tịch của hội sinh vật luyện kim, địa ngục ma long là trợ lực mạnh nhất cho thần linh thanh tẩy nhân gian, trong cơ thể nó cất giấu vô tận khói độc, không có lúc nào không phun về phía bầu trời.

trong điển tịch từng miêu tả một màn như vậy: đám mây màu tím che khuất trời xanh, thần linh giáng xuống nước mưa diệt thế.

ba con địa ngục ma long giang cánh màng, ngồi xổm ở trên khán đài, thân thể to lớn quét bay toàn bộ cái bàn xung quanh.

chúng nó cúi đầu, hướng về trung ương giác đấu trường phun ra những làn khói độc sền sệt.

chúa tể đỉnh phong cộng thêm hai chúa tể cấp 8, cường độ khói độc đủ để giết chết chúa tể dưới cấp 9.

trong tích tắc, khói độc giống như thủy triều cuồn cuộn đến.

ma nhãn thiên vương ‘a’ một tiếng, nhếch khóe miệng: “thật hiểu lòng ta.”

hắn sau đó phình bụng lên, hung hăng hít một hơi, ‘vù’ một tiếng, phun ra sương mù dày đặc màu xám trắng.

sương mù dày đặc nhanh chóng tràn ngập, cùng khói độc đan xen cùng một chỗ, tràn về phía khán đài, trong nháy mắt bao trùm cả giác đấu trường.

tiếng xé gió thê lương vang lên, từng cơn lốc đột ngột dựng lên từ mặt đất, hút sương mù dày đặc cùng khói độc vào trong đó, ném về phía bầu trời đêm.

ra tay là hai vị chúa tể nghề nghiệp phong pháp sư.

khói độc của cự yêu có thể giết chết chúa tể trận doanh hợp pháp hay không, bọn họ không rõ, nhưng nếu để sương mù dày đặc của vụ chủ bao trùm toàn trường, như vậy chúa tể cấp 8 phe mình nhất định sẽ có người trở về linh cảnh.

đều là trận doanh tà ác, bọn họ rất rõ viễn cổ chiến thần ở trong sương mù dày đặc đáng sợ bao nhiêu.

mượn dùng sương mù dày đặc thuấn di, hóa sương mù không để công kích vật lý vào mắt, lại thêm năng lực vật lộn thân thể số một số hai cùng ma nhãn quỷ dị cường đại, nếu để sương mù dày đặc khuếch tán, ma nhãn thiên vương có thể thoải mái chém giết chúa tể cấp 8.

ma nhãn thiên vương “xì” một tiếng, trào phúng nhìn các chúa tể cao cao tại thượng.

mục đích hắn phóng thích sương mù dày đặc, chính là vì ép phong pháp sư thổi tan khói độc, đương nhiên, nếu phong pháp sư quân địch cứng đầu, vậy hắn sẽ làm đám chúa tể đại khu thứ hai kiến thức một phen sự đáng sợ của viễn cổ chiến thần.

từng cột sét buông xuống, bổ vào trận doanh hợp pháp.

winnie giơ cao hai cánh tay, biến mình thành cột thu lôi, tiếp dẫn thiên lôi.

pansy edison giơ lên một tấm khiên chữ thập, đỡ hai cột sét còn thừa, đồng thời, hắn nhanh chóng lấy ra một cây cung sừng trâu cùng một tấm thẻ đồng.

hắn trước ném thẻ đồng về phía cao bồi locke, lại giao dịch đi năng lực "vặn vẹo" của đối phương.

tiếp theo ném cung sừng trâu cho ma nhãn thiên vương: "cầm dùng, ở trong trận chiến đấu này, phí sử dụng là 500.000 đồng liên bang, sau khi chiến đấu kết thúc nếu không chết, nhớ mang đạo cụ cùng tiền sử dụng trả cho tôi."

ma nhãn thiên vương tiếp nhận trường cung, tập trung nhìn vào, nhất thời nhếch khóe môi: "cung tốt!"

hắn bước lên, ra sức kéo dây cung, đầu ngón tay phun ra sương mù màu máu, ngưng tụ thành một mũi tên màu đỏ.

bang bang bang… tư thế ma nhãn thiên vương kéo cung nhanh như tàn ảnh, trong hai giây kéo cung mười một lần, khí huyết như không cần tiền ngưng tụ thành mũi tên, bắn về phía chúa tể quân địch.

mỗi một mũi tên, đều ngưng tụ lực lượng khí huyết của viễn cổ chiến thần.

hắn tự động bỏ qua catherine, cho rằng không cần thiết tốn sức chẳng được lòng công kích một nghề nghiệp năng lực tự bảo vệ mình có thể nói vô địch, lực công kích lại cực thấp.

hai tên hỗn loạn chúa tể nâng tay kéo một cái, mười hai mũi tên thay đổi quỹ tích, hoàn mỹ tránh đi mục tiêu, nhưng, chúng nó như có linh tính, lượn vòng, lại quay về, một lần nữa công kích mục tiêu.

chương 2508: phản kích (3)

trong mũi tên mang theo yêu mê hoặc "đánh dấu", tự động tìm địch, tuy không bằng kỹ gần như đạo của phó thanh dương, nhưng cũng không thể tùy tùy tiện tiện có thể hóa giải.

bang bang bang… ma nhãn thiên vương kéo cung không ngừng, từng mũi tên màu máu rít gào lao đi.

hào quang màu máu gào thét bay loạn ở giác đấu trường.

thừa dịp kẽ hở chúa tể quân địch hoặc né tránh hoặc phòng ngự, phó thanh dương khoác áo choàng kiếm sư, nuốt vào một hạt châu lóe ra ánh sao, một giây sau, hắn hóa thành ánh sao tiêu tán.

ánh sao như mộng ảo từ bên cạnh con địa ngục ma long id linh cảnh "địa ngục ma long" kia dâng lên.

"soạt !" áo choàng phần phật phấp phới, phó thanh dương rút ra ngọc long kiếm sáng như tuyết, hướng về cổ ma long làm ra đòn chém thường thường không có gì lạ.

trong nháy mắt này, cảm quan mất cân đối, cảm giác phương hướng đánh mất, cuồng hoan các kỹ năng khống chế mạnh, toàn bộ nện ở trên người phó thanh dương.

đôi mắt stephen simpsons bắn ra hai chùm tia sáng tái nhợt, đánh về phía mặt phó thanh dương.

cột sét giáng xuống, lưỡi đao gió gào thét lao tới.

chúa tể trận doanh tà ác đồng thời tập trung hỏa lực phó thanh dương.

pansy edison thuấn di đến giữa chùm tia sáng tái nhợt cùng phó thanh dương, trong tay cầm một tấm gương nhỏ, chiết xạ chùm tia sáng hóa đá chúa tể đỉnh phong bắn ra.

tiếng vó ngựa 'cộp cộp' lao tới, kriste cưỡi con ngựa dòng nước ngưng tụ, mang theo ma nhãn thiên vương gấp rút tiếp viện, con ngựa nhanh đến mức giống như một luồng điện quang.

kriste bắt lấy bả vai ma nhãn thiên vương, dùng sức ném.

ma nhãn thiên vương khi đang bay, hiển lộ ra pháp tướng ba đầu tám tay, che ở trước mảng lưỡi đao gió kia, tám cánh tay cầm đao thương kiếm kích khiên vung múa, đánh tan toàn bộ lưỡi đao gió.

đồng thời, con mắt dựng thẳng trên trán hắn bắn ra chùm tia sáng màu vàng đỏ, chiếu về phía hai vị phong pháp sư.

winnie berent hóa thân dòng điện màu lam sáng lóa, chủ động giết đến khán đài, trong tay ngưng tụ ra hai cây mâu sét, một cây bắn về phía gà rán hamburg, một cây đâm về phía liên bang thám trưởng.

cô muốn lấy một địch hai, đối kháng hai vị lôi pháp sư cấp 8.

dưới sự toàn lực bùng nổ, trong thời gian ngắn bám trụ hai vị chúa tể cùng cấp bậc, cùng nghề nghiệp cũng không khó, trả giá chính là ở trước khi kiệt lực có thể thong dong mà lui, nếu không nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

thân thể to lớn của địa ngục ma long kịch liệt co rút, tứ chi, thân thể cùng đầu óc giống như có ý nghĩ của riêng mình, đều muốn hướng về phương hướng khác nhau tránh né.

tránh cũng không thể tránh được!

ngọc long kiếm chém xuống, kiếm quang lóe lên, cái đầu rồng dữ tợn cực lớn kia chậm rãi rơi xuống, máu tanh hôi đỏ sẫm phun trào như suối.

thân thể ma long vẫn chưa ngã xuống, máu thịt toác ra ở cổ mấp máy, nhanh chóng mọc ra hai cái đầu chó, thân thể thì từ thân rồng biến thành thân thể loài chó đen sì.

trong chớp mắt, địa ngục ma long biến thành "luyện ngục yêu khuyển" cerberus, đây cũng là một trong mười đại ma tử, trong truyền thuyết luyện ngục yêu khuyển là tồn tại vĩ đại đóng ở cổng quốc gia thần linh.

nó có ba cái đầu, mỗi một cái đầu đại biểu một cái mạng.

phó thanh dương tựa như đoán trước được sẽ có tình huống như vậy, bình tĩnh giơ lên ngọc long kiếm.

trong lòng địa ngục ma long phát lạnh, sau khi lĩnh giáo kỹ gần như đạo trong truyền thuyết, hắn mới chính thức hiểu một kiếm của phó thanh dương đáng sợ.

ngọc long kiếm vừa giơ lên, phó thanh dương bỗng nhiên mất đi cảm giác phương hướng, ù ù cạc cạc chém về bên trái.

cảm giác phương hướng trong kỹ năng "hỗn loạn" cao bồi locke nơi xa thi triển đối với hắn đánh mất, tuy năng lực "vặn vẹo quy tắc" không ngừng bị edison giao dịch đi, nhưng kỹ năng khác vẫn còn, chỉ là không thể nổ súng.

phó thanh dương là yển sư cấp 8, có được ý chí sắt thép, đều là cấp 8 hỗn loạn chúa tể chưa chắc có thể khống chế hắn, nhưng cao bồi locke có thể làm được cưỡng ép khống chế trăm phần trăm.

địa ngục ma long thấy thế, không chút do dự phun ra khói độc, bao phủ phó thanh dương, ngay sau đó hai cái đầu chó sáu đôi mắt bắn ra chùm tia sáng hóa đá, đâm vào trong sương mù dày đặc.

lấy sự yếu ớt của yển sư, tổ hợp khói độc cùng chùm tia sáng hóa đá đủ để lấy mạng của hắn.

ở lúc này, một vầng mặt trời nhỏ chói mắt dâng lên, mang đến hào quang vàng óng trong suốt sáng ngời, mang giác đấu trường trong màn đêm chiếu sáng như ban ngày.

tính bài xích của nhật chi thần lực, khiến chúa tể ở đây hết sức khó chịu, đứng ngồi không yên.

kim ô ấn lơ lửng ở đỉnh đầu trương nguyên thanh, ở thời khắc mấu chốt bắt đầu dùng đạo cụ này.

thân thể hắn thiêu đốt ngọn lửa màu vàng, làn da đỏ bừng, giống như bàn ủi bị nung đỏ hồng.

“xẹt xẹt.”

khói độc màu tím đậm ở trong ánh nắng chiếu xạ, phát ra tiếng nồi chảo sôi trào, nhanh chóng bốc hơi, tịnh hóa, lộ ra phó thanh dương bao phủ ở trong khói độc.

chương 2509: quay xe chóng mặt (1)

quần áo trên người hắn rách nát, làn da lộ ra thối rữa, chảy mủ, nửa người bao trùm hào quang đá xám xịt.

trong chiếu sáng tinh thuần trong suốt, nửa người hóa đá của phó thanh dương bong ra, năng lực “hỗn loạn” của cao bồi locke mất đi hiệu lực.

phó thanh dương không bị “búp bẩn” quấn thân nữa, lập tức phát động đòn chém, muốn chém đi cái đầu thứ hai của địa ngục ma long.

“phó thanh dương!”

lúc này, một tiếng trung thuần khiết vang vọng toàn trường

cái tay giơ kiếm của phó thanh dương đột nhiên cứng đờ, thân thể hắn mọc ra vảy màu xanh đen, tóc rụng ra, mọc ra sừng trâu cứng rắn, phía sau lưng phồng lên cục thịt, bỗng nhiên mở ra, biến thành hai cái cánh màng ướt sũng.

con ngươi hắn biến thành con ngươi dựng thẳng màu đỏ tươi, lý trí rút lui, điên cuồng cùng lạnh lùng thay thế.

trong chớp mắt, phó thanh dương biến dạng thành quái vật.

kim ô ấn phát ra ánh nắng trong vắt chiếu xạ ở trên người hắn, khiến cặp con ngươi dựng thẳng lạnh lùng điên cuồng kia khôi phục một chút nhân tính, nhưng chưa khôi phục hình người.

“một cái tên đã khiến lão đại biến dạng?” trương nguyên thanh kinh hãi nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, thấy một ác ma cao 6 mét. nó có hình người, toàn thân bao trùm khải giáp như chất sừng, thân thể tinh tế, thiên về nữ tính hóa, chất sừng bao trùm khuôn mặt giống như một cái mặt nạ xinh đẹp, dưới mặt nạ là một đôi mắt hoàng kim sáng quắc tỏa sáng.

nữ yêu vực sâu —— silka.

trong đầu trương nguyên thanh hiện lên tôn danh tương ứng, silka là một trong mười đại ma tử, năng lực là biến dạng.

gọi ra tên, liền có thể khiến mục tiêu biến dạng, bao gồm id linh cảnh, nếu là tên thật, cường độ biến dạng sẽ càng cao.

vị silka này là stephen simpsons biến thân ra, chỉ có lực lượng chúa tể đỉnh phong, mới có thể khiến phó thanh dương có được ý chí sắt thép biến dạng trong nháy mắt.

trương nguyên thanh không chút do dự mở ra kỹ năng thiêu đốt trong kim ô ấn, toàn bộ ánh nắng đều thu liễm, sau khi gồng một chút, kim ô ấn bắn ra một đường đạn chói mắt nóng rực.

mười đại ma tử đều có năng lực riêng, silka phòng ngự không mạnh.

silka cao 3 mét nhanh chóng biến ảo ma thể, biến thành một con sư tử đực ánh vàng rực rỡ, dài khoảng 3 mét, cao 1 mét, toàn thân giống như vàng đúc thành.

sư tử đực há mồm rít gào, ở trước mặt xây dựng ra bức tường màu vàng, chặn đường đạn nóng rực.

“giao hắn cho ta!”

trương nguyên thanh đang đấu sức với sư tử đực hoàng kim, bên tai nóng lên, cả người tê dại ngứa ngáy.

catherine nhanh nhẹn lướt đến, thừa dịp đám người ma nhãn thiên vương dây dưa kẻ địch, phía sau thủ vệ trống trải, cô bắt lấy cơ hội, ý đồ cướp đi kim ô ấn trong tay trương nguyên thanh.

dưới cấp bậc áp chế, tâm thần trương nguyên thanh nháy mắt thất thủ.

“hừ!”

chỉ sát cung chủ nâng tay, hướng về hư không chộp một cái, tựa như bắt được cái gì, hướng về cổ tay trắng bóc của mình nhanh chóng quấn, cô kéo tơ hồng của trương nguyên thanh buộc trên người mình.

người kéo tơ hồng, sẽ yêu cô mang tính cưỡng chế, cái này gọi là dùng ma pháp đánh bại ma pháp.

thần trí trương nguyên thanh lập tức tỉnh táo, lập tức xoay đường bắn nóng rực, đánh về phía catherine.

catherine biến sắc, lã chã muốn khóc nói: “đừng…”

trương nguyên thanh một lần nữa tạm dừng, catherine tức giận bất bình trừng mắt nhìn chỉ sát cung chủ một lần, nhanh nhẹn lướt về phía sau, không còn dám mạo hiểm, chờ cơ hội lần sau.

trương nguyên thanh thấy thế, hoán đổi kỹ năng kim ô ấn, để ánh mặt trời màu vàng mang theo lực lượng tịnh hóa phủ đầy mỗi một góc giác đấu trường.

chỉ sát cung chủ vươn cái cổ trắng như tuyết, phát ra thanh âm cá heo cao vút.

tiếng ca như dòng suối trong lành chảy vào ruộng khô, khiến phó thanh dương mừng rỡ, hào quang vàng óng trong vắt thì khiến thân thể của hắn nhanh chóng khôi phục hình người.

phó thanh dương cố chịu đựng thương tích, nhân lúc lực lượng tịnh hóa trừ khử tất cả khống chế, thừa dịp chúa tể phe mình đánh cược tính mạng ngăn cả kẻ địch, hắn sải bước, mang toàn bộ kiếm khí, tinh thần lực rót vào ngọc long kiếm, hướng về địa ngục ma long chạy ra xa xa chém một kiếm.

sau khi tấn thăng chúa tể, phạm vi đòn chém của hắn tăng lên tới 50 mét.

kiếm quang như sương mù truy kích địa ngục ma long, nhìn như thong thả thực ra nhanh như chớp.

khoảnh khắc kiếm quang chém ra, địa ngục ma long liền dừng lại bước chân chạy trốn, thân thể kịch liệt co rút, rơi vào trong loại lực lượng quy tắc "chết cũng trốn không thoát" đó.

không thể tránh né, chỉ có thể đón đánh, hai phủ khám giả nơi xa thấy thế, lập tức vươn tay giúp, ở kiếm quang cùng ma long trong lúc đó dựng thẳng lên lưỡng đạo phong tường.

- giải thích "phủ khám giả" tức kẻ nhìn xuống, là tên cấp chúa tể của phong pháp sư. hết giải thích.

tường gió dựng lên, sau đó tan vỡ.

khiên chữ thập hiện lên, ngưng tụ thành bức tường thủ hộ, lại ầm ầm sụp đổ.

địa ngục ma long biến ảo thành sư tử ánh vàng rực rỡ, rít gào xây dựng bức tường hoàng kim, nhưng ở nháy mắt tiếp xúc đến kiếm khí, thì tan rã từng tấc.

chương 2510: quay xe chóng mặt (2)

trong một giây kiếm quang chém ra, tường gió, khiên chữ thập, bức tường hoàng kim hầu như ở cùng lúc tan vỡ.

một kiếm này ngưng tụ toàn bộ kiếm khí, ý chí của phó thanh dương, đồng thời bị áo choàng kiếm sư thêm vào, đạt được 40% tăng lên, một kiếm nhìn như thường thường không có gì lạ, thực ra chứa đầy buff.

cuối cùng, mặt ngoài sư tử hoàng kim hiện lên vảy cá hư ảo màu trắng nhạt, hắn ở trong thời gian có hạn làm ra cố gắng lớn nhất.

kiếm quang chém tan vảy cá, lướt qua hoàng kim sư tử cổ, gào thét đánh vào giác đấu trường bên dưới.

đất đá ùn ùn nổ tung, đầu sư tử chậm rãi trượt xuống, mặt cắt phần cổ máu thịt mấp máy, mọc ra một cái đầu chó dữ tợn, thân thể cũng biến thành yêu khuyển đen sì hơi gầy.

luyện ngục yêu khuyển chỉ còn một cái đầu.

sắc mặt phó thanh dương tái nhợt, hiển lộ ra nét suy sút, ánh mắt từ trong vắt chuyển thành đục ngầu, lộ ra điềm báo kiệt sức mà chết.

kiếm khách giết người, một bước một kiếm, giản dị tự nhiên nhất, đừng nhìn hai kiếm của hắn vừa rồi thường thường không có gì lạ, nhưng có thể liên trảm hai lần chúa tể cùng cấp bậc, uy lực của nó có thể nghĩ mà biết.

uy lực cùng tiêu hao là có quan hệ trực tiếp, đây đã là cực hạn trước mắt của hắn, nếu kỹ gần như đạo có thể chém không hạn chế, vậy chúa tể cấp 8 khắp thiên hạ đều phải quỳ xuống hô: ba ba tha mạng!

“hội trưởng, phản kích!” luyện ngục yêu khuyển rống to, sau đó nhanh chóng tránh ra, kéo giãn khoảng cách với phó thanh dương. thành danh nhiều năm, hắn lần đầu ở trên người một vị chúa tể mới tấn thăng cảm nhận được sợ hãi.

phó thanh dương này thoạt nhìn dầu hết đèn tắt, ai biết hắn có thể liều mạng làm một lần bùng nổ, dẫn hắn cùng nhau trở về linh cảnh hay không?

trong nghề nghiệp hợp pháp của đại khu thứ hai, hỏa sư cương liệt nhất, tiếp theo là kiếm khách.

stephen simpsons nơi xa thân thể nhanh chóng biến hóa, đỉnh đầu mọc ra sừng sơn dương, hai chân biến thành chân dê, cánh màng sau lưng cháy lên ngọn lửa màu lam, toàn thân phát ra mùi lưu huỳnh nồng đậm.

cơ bắp rõ ràng từng khối, làn da màu đỏ sậm phác thảo ra ma văn tà dị.

hắn biến thân thành ác ma chân dê sừng dê lưng mọc cánh màng ── chromie.

một trong mười đứa con của thần linh, ác ma tiphous từng biến thân.

chromie ở trong mười đứa con của thần linh, là một vị chiến lực cân đối nhất, có được thể phách cường đại, chiến lực khả quan, kiêm có chùm tia sáng hóa đá cùng khói độc, càng sở trường chú ngữ biến dạng.

là một vị ác ma cường đại có thể cận chiến, cũng có thể phóng thích pháp thuật, cánh màng sau lưng ác ma chromie vỗ một cái, phóng lên trời, trong tiếng vỗ cánh 'phốc phốc', lấy tư thái chim ưng tấn công lao về phía phó thanh dương.

khi khoảng cách hắn không đủ 10 mét, chợt mở ra cánh màng, dừng lơ lửng ở giữa không trung, há mồm phun ra ngọn lửa màu lam âm u.

phó thanh dương lấy ra một tấm khiên sắt đen loang lổ vết gỉ, giơ lên trời, ngọn lửa màu lam âm u đánh lên mặt khiên, dọc theo mặt khiên đốt tới phó thanh dương phía sau, máu thịt hắn nhanh chóng chưng khô, lộ ra xương vai, xương sọ.

trên giác đấu trường trương nguyên thanh vừa định mang tịnh hóa của kim ô ấn chuyển đổi thành thiêu đốt, phóng thích nóng rực bắn về phía ác ma chromie đang công kích, khóe mắt liếc qua ba tên hỗn loạn chúa tể lấy cao bồi locke cầm đầu, đang như hổ rình mồi nhìn chằm chằm phó thanh dương.

hắn chỉ có thể kiềm chế cảm xúc sốt ruột, duy trì tịnh hóa.

chiến trường lúc này, các chúa tể độc lập tác chiến, kiềm chế lẫn nhau.

chỉ sát cung chủ, trương nguyên thanh và catherine giằng co, người sau tìm cơ hội cướp lấy kim ô ấn, người trước thì phải bảo vệ tiểu tình lang.

kriste cùng một vị "cự yêu" khác chiến đấu cuốn lấy nhau, bị đánh liên tiếp bại lui, dựa hết vào huyễn giáp vảy cá chống đỡ.

ma nhãn lực chiến hai đại phong pháp sư, lấy sức một người áp chế hai người.

winnie cũng lấy một địch hai, nhưng rất miễn cưỡng, liên bang thám trưởng thậm chí có thể rảnh tay triệu hồi lôi điện công kích ma nhãn, giảm bớt gánh nặng cho hai vị phong pháp sư.

pansy edison đang cận thân vật lộn với cao bồi locke, nghề nghiệp thương nhân võ thuật chiến đấu rất mạnh, hơn nữa có được "truyền tống", "hư không hóa" các năng lực giữ mạng, hai đại chúa tể đỉnh phong đánh khó phân thắng bại.

hai vị hỗn loạn chúa tể khác ở trạng thái "tu vi phế một nửa", không phải chúa tể đỉnh phong, bọn họ rất khó ở trong cảnh tượng tịnh hóa chiếu khắp, thi triển kỹ năng khống chế mạnh ảnh hướng chúa tể trận doanh hợp pháp.

về phần vị chúa tể nghề nghiệp vĩnh dạ kia, dưới mí mắt mọi người nằm nghiêng ở nơi xa, lâm vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

nhiệm vụ của vị chúa tể này là phong tỏa không gian, khiến pansy edison không mở được thông đạo truyền tống, hắn sẽ không tham chiến, bởi vì lĩnh vực ngủ say chẳng phân biệt địch ta.

hắn nếu tham chiến, xác suất đại khái là hai bên cùng nhau nằm.

chương 2511: quay xe chóng mặt (3)

thấy hội trưởng hóa thân ác ma chromie áp chế phó thanh dương, địa ngục ma long lập tức biến thân silka, muốn gọi chết phó thanh dương.

ma nhãn thiên vương đột nhiên quay đầu, mê hoặc chi nhãn trên trán bắn ra chùm tia sáng màu vàng ròng, đánh trúng silka.

ác ma đeo mặt nạ chất sừng, hình tượng cao gầy tinh tế, giống như nữ giới kêu thảm một tiếng, linh lực trong cơ thể mất khống chế, sau lưng sinh ra cánh, hai chân biến thành chân dê, đầu thành đầu sư tử.

ánh mắt ma nhãn thiên vương xoay đi, nhìn về phía chromie phun ra ngọn lửa màu lam âm u.

ác ma chromie do trung úy stephen biến thân, đôi mắt bắn ra hai chùm tia sáng xám xịt, va chạm với chùm tia sáng màu vàng ròng bắn tới trước mặt.

hai chùm tia sáng vàng ròng cùng xám xịt va chạm, song song hủy diệt.

ma nhãn cứu viện thất bại.

trên giác đấu trường, trương nguyên thanh đột nhiên lấy ra "áo giáp sét" cùng "giáp tay sét", nhanh chóng hoàn thành mặc vào, lại lấy ra bộ trang bị tử kim mặc vào, tiếp theo, bàn tay hắn mở ra, nhắm về mặt đất.

chỉ thấy quanh thân hắn bùng lên hồ quang, giống như một quầng sáng màu lam chói mắt, ngay sau đó, điện quang quanh thân hướng về cánh tay phải ùa đi, không ngừng nén, không ngừng nén…

hành động kỳ quái dẫn đầu bị catherine chú ý tới, chẳng qua cô không xem hiểu hành động của cú mang, chỉ biết là hắn có khả năng có một bước thao tác tiếp theo.

theo linh lực thuộc tính lôi nén lại, lực lượng đột phá đến cảnh giới chúa tể, các chúa tể ở đây đều phát hiện hắn bên này khác thường, ném đến cái nhìn chăm chú.

nhưng đã muộn!

ở lúc lôi điện nén đến mức tận cùng, trương nguyên thanh hóa thành ánh sao lấp lánh tiêu tán, sau đó, một ánh sao từ bên cạnh địa ngục ma long dâng lên.

lúc này, địa ngục ma long đã bị "mê hoặc chi nhãn" ảnh hưởng, linh lực trong cơ thể bạo loạn, nhiều loại ma thể hiện ra, tập hợp vào một thân, không thể thi triển kỹ năng, thấy ánh sao từ bên người dâng lên, trong lòng hắn rùng mình, không kịp bình ổn linh lực, nhanh chóng lấy ra một cái áo vảy cá khoác lên.

một giây sau, cột sáng màu lam to bằng vại nước từ lòng bàn tay trương nguyên thanh bắn ra, nuốt sống địa ngục ma long, trong không khí khắp nơi đều là hồ quang "tanh tách".

trong khoảnh khắc, pháo điện từ tắt, một thân thể khổng lồ cháy đen lảo đảo đứng, tản mát ra hơi nóng rực cùng mùi cháy khét.

"kiến… hôi!" địa ngục ma long phát ra tiếng rít gào suy yếu: "ta muốn nghiền nát ngươi!"

trong miệng nó phun ra khói độc, hai mắt bắn ra chùm tia sáng hóa đá, đây là một trong hai thủ đoạn công kích ít ỏi của hắn trước mắt.

linh lực của hắn còn ở trạng thái bạo loạn, lại gặp pháo điện từ mạnh mẽ đả kích, đã cực độ suy yếu.

kim ô ấn trên đỉnh đầu trương nguyên thanh liên tục phát ra hào quang vàng óng trong suốt, tiêu diệt khói độc, suy yếu hóa đá, lại thêm bản thân hắn 50% kháng tính, địa ngục ma long công kích hầu như không có hiệu quả.

đeo mặt nạ tử kim, hắn bình tĩnh lấy ra hình thần câu diệt đao, kích phát kỹ năng "trảm hình".

đoản đao bị hào quang màu trắng ngà bao phủ, hắn một tay cầm khiên, dựng lên trước người vòng bảo hộ điện từ, 'bịch bịch bịch' lao về phía địa ngục ma long trọng thương.

trong nháy mắt này, đòn khống chế của hai gã hỗn loạn chúa tể như mưa rào rơi ở trên người hắn, tứ chi mất cân đối, khoảng cách mất cân đối, cảm giác mất cân đối, cuồng hoan… nhưng đều bị kim ô ấn suy yếu hóa giải.

luận sức miễn dịch buff tiêu cực, hắn nắm giữ kim ô ấn, hơn nữa tu hành thuần dương tẩy thân lục, so với đám người phó thanh dương càng mạnh hơn.

ác ma chromie do stephen simpsons biến hóa chợt quay đầu, đôi mắt bắn ra hai chùm tia sáng xám xịt.

điện từ phòng hộ tan vỡ trước hết, khiên tử kim đón đỡ chùm tia sáng xám xịt, nhanh chóng hóa đá tan vỡ, tiếp theo là bộ trang bị tử kim nhuộm lên màu xám xịt, đóng băng toàn thân hắn.

ba món đạo cụ phòng ngự, chưa thể chống đỡ tới một giây.

một cái nhìn chăm chú của chúa tể đỉnh phong, liền đánh vỡ hệ thống phòng ngự mạnh nhất của hắn, nhưng mục đích của trương nguyên thanh đã đạt tới, hắn nhanh chóng giải trừ mặc bộ trang bị tử kim, ở một giây trước khi thân thể bị lan đến, đã thoát thân ra.

lúc này, hắn đã lao đến trước mặt ma long cháy đen, đoản đao phun ra ánh đao trắng xóa, đột ngột chém xuống.

thân thể của ma long nháy mắt chém thành hai nửa, máu tươi cùng nội tạng ấm nóng phân tán đầy đất.

trảm hình, bỏ qua phòng ngự vật lý.

tiếp theo, hốc mắt trương nguyên thanh hiện lên năng lượng tối đen sền sệt, thấy nguyên thần vị chúa tể cấp 8 này đang bay lên bầu trời, ý đồ đào tẩu.

đến cấp 8, tinh thần lực sớm đã cường đại vô cùng, cô đọng ra nguyên thần, cho dù thân thể tử vong, linh hồn cũng sẽ không tiêu tán ngay tại chỗ, thậm chí còn có thể chiến đấu.

trương nguyên thanh chuyển đổi đến kỹ năng "nhiếp hồn", để hào quang tối đen bao trùm thân đao.

chương 2512: quay xe chóng mặt (4)

hắn mở bàn tay, xa xa nhắm ngay nguyên thần trên không trung, hút gã trở lại bên người, tiếp theo mở ra kỹ năng chiến hồn, chém xuống một đao.

trảm thần cùng trảm hình là giống nhau, thứ trước đối với linh thể có hiệu quả trí mạng, thứ sau là nhằm vào thân thể bỏ qua phòng ngự.

trong quá trình này, chromie bỏ qua phó thanh dương, vỗ cánh mà đến, đôi mắt bắn ra chùm tia sáng xám xịt.

ngực trương nguyên thanh lan ra màu sắc xám xịt, nhưng mà, chùm tia sáng hóa đá của chúa tể đỉnh phong, ở trên người một vị thánh giả, hiệu quả lại không lớn.

màu sắc xám xịt lan rộng ra, nhưng cũng chưa lập tức hóa đá đối phương.

kim ô ấn tịnh hóa cùng ý chí bất khuất 50% kháng tính, là tiền vốn lớn nhất của trương nguyên thanh, cũng là nguyên nhân hắn đề nghị giết cự yêu trước.

thân đao đen sì chém qua linh thể địa ngục ma long.

trong một tiếng kêu thê lương thảm thiết chỉ có thần dạ du mới có thể nghe thấy, nguyên thần hóa thành khói đen tiêu tán.

trương nguyên thanh nhếch khóe miệng, ở nháy mắt ác ma chromie buông xuống, hóa thành ánh sao tiêu tán, trở lại bên người chỉ sát cung chủ, bộ trang bị tử kim bị hắn để lại tại chỗ.

hầu như cùng lúc, phó thanh dương nửa bộ dạng xương khô khống chế kiếm quang, chạy về giác đấu trường.

kriste cả người là máu khống chế ngựa, mang theo winnie, ở trong từng cột sét cùng lưỡi đao gió công kích, di chuyển linh hoạt đào tẩu.

ma nhãn thiên vương lưu lại cản phía sau, cả người mở ra những đôi mắt ma màu vàng ròng, ô nhiễm tinh thần cùng linh lực của chúa tể quân địch, chờ các đồng đội một lần nữa tập kết, hắn mới chạy về giác đấu trường.

theo pansy edison truyền tống quay về, chiến đấu tạm có một cái kết.

các chúa tể trận doanh tà ác ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm các chúa tể trận doanh hợp pháp, không nói một lời.

các thánh giả may mắn chưa bị lan đến kia, thì trợn mắt cứng lưỡi, hoàn toàn không thể tiếp nhận kết quả này.

bên mình mười hai vị chúa tể, hai vị chúa tể đỉnh phong, đội hình như vậy thế mà gặp thảm bại, tổn thất một chúa tể cấp 8.

là chúa tể cấp 8 đó!

ở niên đại coi như hòa bình, một vị chúa tể cấp 8 ngã xuống cũng là tin tức lớn.

mà ở dưới tình huống tổn thất một vị chúa tể cấp 8, thế mà chưa thể chém giết chúa tể trận doanh hợp pháp.

stephen simpsons đi đến cạnh bộ trang bị tử kim, cúi người nhặt, tính lấy đi chiến lợi phẩm này, đột nhiên, hắn ngây cả người!

ba món trang bị màu vàng tím, tựa như nặng trăm vạn cân, gắt gao trói buộc trên mặt đất, như thế nào cũng không cầm lên được.

đạo cụ loại trói buộc?

trung úy stephen kiến thức rộng rãi giật mình, có chút tiếc hận, thông qua chiến đấu vừa rồi, hắn nhìn ra ba món trang bị này

đã là bộ trang bị, cũng là loại quy tắc.

chỉ sát cung chủ nhẹ nhàng ma sát bên cạnh bình đồng xanh, khiến miệng bình phun ra những dòng sinh mệnh nguyên dịch ánh vàng rực rỡ, tưới ở trên thân đồng đội.

kriste, winnie, ma nhãn thiên vương đều lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, khuôn mặt, bàn tay phó thanh dương máu thịt tái sinh, làn da nhẵn nhụi trắng nõn.

thân thể trương nguyên thanh bị kim ô ấn thiêu đốt, bị bộ trang bị lôi thần chưng khô, cũng một lần nữa tỏa sáng sinh cơ.

winnie berent thì dùng một loại ánh mắt phức tạp lại kinh ngạc đánh giá cú mang.

vài ngày trước, cú mang trong mắt cô chỉ là nhân tài đáng giá chiếu cố cùng bồi dưỡng, nhưng hôm nay, vị cấp dưới này bày ra chiến lực, số lượng dự trữ đạo cụ, khiến cô kinh hồn táng đảm.

cô ý thức được một sự kiện, đạo cụ của cú mang không phải bắt nguồn từ phó thanh dương, bởi vì phó thanh dương không có nhiều đạo cụ vị cách cao như vậy.

hắn rốt cuộc là ai?

kristie nâng bể cá, hài lòng gật đầu, biểu thị khẳng định đối với vị nhạc sĩ không hề ham chiến này.

cá con ruth trong bể cá lên tiếng thay chủ nhân: “chất lượng sinh mệnh nguyên dịch cao hơn bất cứ lần nào tôi từng dùng.”

sinh mệnh nguyên dịch không cách nào bổ sung thể lực, nhưng chất lỏng vàng óng trong bình của vị nhạc sĩ này khiến cô khôi phục hơn nửa thể lực, phi thường thần kỳ.

kristie lại nhìn về phía cú mang, con cá nhỏ ruth kinh ngạc than thở: “thật giảm quân số rồi nha, tôi cảm giác chúng ta có thể giết ngược lại đối phương.”

thành công tiêu diệt một vị chúa tể quân địch, khiến trận doanh hợp pháp bên này sĩ khí cất cao.

lúc này, cao bồi locke ở nơi xa cười khẩy một tiếng:

“chúng ta còn chưa dùng đạo cụ đâu!”

thân là chúa tể đỉnh phong, trong tay sao có khả năng không có đạo cụ loại quy tắc?

vừa rồi sở dĩ chưa dùng, là vì chúa tể hợp pháp ở đây, thân phận đều không bình thường.

có người cầm quyền trẻ tuổi, có người nối nghiệp tập đoàn tài chính, có đầu sỏ quản lý một phân bộ.

những người này tất nhiên có thủ đoạn áp đáy hòm bên người, trong thế giới linh cảnh, không thiếu một ít đạo cụ cực đoan đáng sợ, có một nét riêng, có được năng lực vượt cấp chém giết.

chương 2513: nước mắt bi thương (1)

đến cấp bậc này của bọn họ, mạnh tất nhiên mạnh, nhưng cẩn thận là tố chất phải có, sư tử vồ thỏ còn dùng toàn lực, huống chi là một đám người trẻ tuổi thiên phú dị bẩm!

thử lẫn nhau, từng bước một tăng lên cường độ chiến đấu, thẳng đến lúc một bên nào đó lá bài tẩy hao hết, bị hoàn toàn nhìn thấu, lại tập kết lực lượng một đòn tất sát, đây mới là nghệ thuật đoàn chiến.

tuy bởi vậy hy sinh một vị chúa tể cấp 8, nhưng chỉ cần có thể ăn người trẻ tuổi này, vậy cũng là đáng giá.

cực hạn của phó thanh dương là chém giết một chúa tể ngang cấp, thủ đoạn của ti mệnh là cái bình đồng xanh kia, thủ đoạn của winnie là một món đạo cụ chúa tể phẩm chất cao, cùng với thủ đoạn bùng nổ mạnh có thể kéo dài.

kriste chưa thi triển lá bài tẩy, bị ép đến mức đó không có khả năng giữ lại nữa, nói rõ lá bài tẩy của đối phương cần thi triển ở trong hoàn cảnh đặc biệt, ví dụ như biển cả.

thủ đoạn trung tâm của ma nhãn thiên vương là mê hoặc chi nhãn.

cú mang là khiến người ta giật mình nhất, hắn có nhiều món đạo cụ phẩm chất chúa tể, lực công kích không kém gì chúa tể, nhưng cũng giới hạn ở đây.

về phần pansy edison, một vị chúa tể đỉnh phong, không có ai sẽ xem nhẹ hắn, trừ vị phó hội trưởng công hội thương nhân này, lá bài tẩy của người khác đều đã thử ra, không uy hiếp được chúa tể đỉnh phong.

cao bồi locke cho rằng đã có thể thu lưới, cung chủ thủ đoạn mạnh nhất là luyện yêu hồ, đạo cụ này có thể tăng lên tỷ lệ cho phép sai lầm của đội ngũ, nhưng không thể khống chế cục diện thắng lợi…

winnie cùng kriste là không hy vọng được, kriste cho dù có lá bài tẩy, cũng không có khả năng thay đổi chiến cuộc…

lão đại và ma nhãn đã là công kích cực hạn, không có khả năng tiến thêm một bước, bây giờ có thể trông cậy vào chỉ có phó hội trưởng pansy, nhưng hắn nhiều nhất đánh ngang tay với một vị chúa tể đỉnh phong…

trương nguyên thanh vừa suy nghĩ, vừa quan sát sắc mặt của đồng đội, sắc mặt mỗi người đều ngưng trọng nghiêm túc, nhìn không ra loại bộ dáng thoải mái chắc như đinh đóng cột, tràn đầy nắm chắc kia.

hắn chưa từng đánh giá thấp trận doanh tà ác bên kia, hai chúa tể đỉnh phong cùng nhiều chúa tể cấp 8 ở đây phụ trợ, trong những người này, khẳng định sẽ có đạo cụ phẩm chất cao, thậm chí đạo cụ loại quy tắc cấp chúa tể.

phe mình nếu lá bài tẩy nhiều, còn có thể dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, vừa đau khổ chống đỡ, vừa khiến đối phương giảm quân số, giảm bớt áp lực, sau đó chờ đợi hội trưởng cứu viện.

đây là đường sống duy nhất, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện cường độ đạo cụ của đối phương không vượt qua cực hạn thừa nhận của đoàn đội.

stephen simpsons đường nét khuôn mặt lạnh lùng cứng ngắc nhìn về phía locke bộ dáng cao bồi, chậm rãi nói: “ta muốn cái bình đồng xanh cùng áo choàng kia, thứ khác thuộc về ngươi!”

ý tứ của hắn là, do hội sinh vật luyện kim ra tay giải quyết chúa tể trận doanh hợp pháp, hắn cầm phần lớn.

thân là chúa tể đỉnh phong, trung úy stephen ánh mắt độc, nhìn ra trong đạo cụ của hợp pháp bên này, áo choàng cùng bình

đồng xanh cấp bậc, phẩm chất cao nhất.

cao bồi locke nhìn địa ngục ma long đã chết một cái, gật đầu nói: “có thể!”

hội sinh vật luyện kim tổn thất một vị chúa tể cấp 8, nên đưa ra bồi thường, hơn nữa thụ khải giả chủ động xin chiến, hắn vui vẻ được nhẹ nhàng thoải mái.

stephen simpsons vẻ mặt lạnh lùng lấy ra một quả cầu thủy tinh to bằng bóng đá, trong quả cầu thủy tinh hiển hóa ra một hình ảnh động:

một bóng dáng thật lớn hành tẩu ở trong thiên địa, thân thể của nó vô cùng cao, núi cao không tới đầu gối của nó, nước hồ vừa ngập qua mu bàn chân. nó hiện ra hình người, cả người mọc đầy đầu của dã thú, có bò dê heo chó hổ báo sài lang, chỉ có cái đầu kia trên cổ là nhân loại, tóc của nó là những con mãng xà tráng kiện, mãng xà phun ra khói độc màu tím đậm, khói độc ở bầu trời quay cuồng, hình thành tầng mây thật dày, che cả bầu trời.

toàn thân nó chảy dịch đặc, những dịch đặc này chảy xuôi ở hồ nước, liền ô nhiễm hồ nước, chảy xuôi xuống mặt đất, liền đất cằn ngàn dặm.

bên cạnh nó lượn lờ cơn lốc, thổi bay hoa màu cùng căn nhà, nơi đi qua một mảng hỗn độn.

bên người nó dẫn theo hàng vạn quái vật biến dạng, trong hình ảnh động biến hóa, thân thể quái vật cao chọc trời kia bỗng nhiên phân hóa, diễn biến thành mười quái vật dung mạo thân thể khác nhau.

bọn họ có kẻ giống nữ giới, trên mặt bao trùm mặt nạ chất sừng, có kẻ sừng dê chân dê, toàn thân lượn lờ ngọn lửa màu lam âm u, có kẻ là hình tượng sư tử hoàng kim, thân thể giống như vàng đúc thành, có kẻ là hắc ám ma long cánh màng có nhiều lỗ thủng, có kẻ là chó ba đầu…

ánh mắt stephen simpsons lạnh lùng đảo qua các chúa tể trận doanh tà ác: “đều lui hết đến bên rìa đi.”

chương 2514: nước mắt bi thương (2)

ba vị hỗn loạn chúa tể, hai vị phủ khám giả, hai vị lôi pháp sư ùn ùn lui đến mép khán đài, lui thêm một bước nữa, chính là ngoài sân cao trăm mét.

stephen simpsons hướng tới giác đấu trường, nhẹ nhàng tung ra quả cầu thủy tinh.

quả cầu thủy tinh ở giữa không trung bành trướng, mang toàn bộ giác đấu trường nhét vào trong quả cầu, một giây sau, hư ảnh mười đứa con ma thần buông xuống nơi đây, đứng ở đông tây nam bắc các hướng, vây chúa tể trận doanh hợp pháp ở vị trí trung tâm.

“ting! ngài tiến vào thí luyện tràng của “kẻ bốc khói”, mời đánh bại mười vị ác ma, vượt qua thí luyện.”

“ghi chú: trong lúc thí luyện, không thể trở về hiện thực, không thể truyền tống rời đi!”

bên tai trương nguyên thanh vang vọng tiếng nhắc nhở của linh cảnh.

thí luyện của kẻ bốc khói? trương nguyên thanh dẫn đầu chú ý tới là ba chữ “kẻ bốc khói”.

bởi vì hắn ở trong phó bản “tàu du lịch kinh hoàng” từng nghe được tục danh tương tự.

hắn ở trong phó bản tàu du lịch kinh hoàng từng đạt được một món tiêu hao phẩm loại quy tắc —— kẻ bốc khói lẩm bẩm!

tiêu hao phẩm này có thể khiến toàn bộ sinh linh trong phạm vi 50 mét gặp ô nhiễm, thần trí thác loạn.

ghi chú là: nhớ lấy, là tất cả sinh linh.

trương nguyên thanh trước sau không dám dùng tiêu hao phẩm này, bởi vì không muốn ô nhiễm quân đội bạn cùng chính mình.

“kẻ bốc khói” hẳn là chỉ ma chủng, bây giờ trung úy stephen lại lấy ra đạo cụ loại quy tắc vị cách cao, trong tên cũng có kẻ bốc khói…

thần linh nghề nghiệp tuyệt mệnh độc sư, tên là “kẻ bốc khói” ?

không đúng, sau đó trương nguyên thanh bắt đầu lo lắng một sự kiện khác, trong ghi chú xuất hiện hai cái "không thể", bình thường loại miêu tả có thể nói tuyệt đối này thường thường ý nghĩa loại quy tắc, không biết hội trưởng có thể đột phá đạo cụ loại quy tắc phong tỏa hay không.

nếu không thể, vậy thì nguy hiểm rồi.

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hắn thấy hư ảnh mười đứa con thần linh, lục tục lao vào trong cơ thể trung úy stephen.

khuôn mặt lạnh lùng của vị chúa tể đỉnh phong này lộ ra nét đau đớn, máu thịt dưới làn da điên cuồng mấp máy, thân thể giống như bóng da thổi phồng nhanh chóng bành trướng.

hai mét, ba mét, năm mét, mười mét…

bờ vai của hắn hai mọc ra đầu chó dữ tợn, tóc vặn vẹo mấp máy, biến thành những con rắn đen mảnh khảnh, khuôn mặt hắn phủ lên mặt nạ chất sừng, ngực hắn mọc ra đầu sư tử cùng lợn rừng.

sau lưng hắn mở ra cánh chim màu đen, cánh tay hắn gồ lên vảy màu xanh, trong lỗ chân lông của hắn chảy ra dịch đặc như nước bùn… hình tượng của hắn cực kỳ tương tự với "kẻ bốc khói" trong quả cầu thủy tinh, nhưng phối trí thấp hơn rất nhiều.

con rắn nhỏ màu đen phun ra những làn khói độc màu tím đậm, bao phủ trên không giác đấu trường, tản ra dịch đặc tanh tưởi, giống như núi lửa phun trào ra nham thạch nóng chảy, lấy hắn làm trung tâm, hướng về sân bãi đầm chắc chắn lan tràn.

trương nguyên thanh ngẩng đầu nhìn chằm chằm quái vật biến dạng cao 10 mét, nỗi sợ hãi cuồn cuộn trong lòng khiến cả người hắn run rẩy, đây là cường giả vị cách cao áp chế đối với cấp bậc thấp.

ma nhãn thiên vương "chậc" một tiếng.

"ta từ trên người hắn cảm nhận được khí tức bán thần, ừm, so với sợ hãi thiên vương yếu hơn không ít."

khí tức bán thần…

trong lòng trương nguyên thanh cả kinh, trung úy stephen biến thân kẻ bốc khói, đã chạm đến ngưỡng cửa bán thần?

hoặc là nói, có một chút tính chất đặc biệt của bán thần!

lúc này, bóng dáng pansy edison hư ảo một phen, sau đó bắn ra, hắn hít vào một ngụm khí lạnh: "tôi không ra được…"

trương nguyên thanh thấp giọng nói: "phó hội trưởng, ngài vừa rồi muốn chạy trốn?"

pansy edison nhìn lại hắn: "dùng lời hoa quốc các cậu để nói, cái này gọi là kẻ thức thời trang tuấn kiệt, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách."

"ngài bây giờ chạy không thoát rồi." vẻ mặt trương nguyên thanh đầy vui mừng: "có lá bài tẩy nào cứ dùng ra, bằng không mọi người cùng chết."

hắn hy vọng vị chúa tể đỉnh phong này cũng có thể lấy ra một món đạo cụ loại quy tắc, đánh với trung úy stephen bất phân thắng bại, hóa giải nguy cơ lần này.

"tôi sẽ không chết, tôi có thể khiến thân thể ở trạng thái hư vô, cùng duy trì rất lâu." pansy edison phản bác một câu, sau đó nói, "khí tức thụ khải giả đạt tới giai đoạn bán thần, tuy không có chiến lực bán thần hoàn chỉnh, nhưng đã chạm đến tầng cấp đó, không phải tôi có thể chống lại."

trong lòng trương nguyên thanh trầm xuống, đột nhiên, hắn cảm giác bàn chân bị bỏng một phen, cúi đầu nhìn, dịch đặc phát ra mùi tanh tưởi không biết khi nào đã lan tràn đến bên chân bọn họ, giày cùng ống quần bị ăn mòn sạch sẽ, dịch đặc đang hòa tan bàn chân của hắn.

cùng lúc này, mây độc màu tím đậm cuồn cuộn đè xuống, một bộ tư thái muốn đè sập mọi người.

không biết là dịch đặc ăn mòn làn da, làm virus xâm nhập thân thể, hay là mùi của mây độc phát huy tác dụng, trương nguyên thanh tim đập nhanh một phen, phổi, trái tim cùng thận xuất hiện suy kiệt.

chương 2515: nước mắt bi thương (3)

mặt ngoài làn da hắn mọc ra bọt nước sưng đỏ, cũng nhanh chóng chảy mủ thối rữa, cả người ngứa ngáy khó chịu.

đám người phó thanh dương xuất hiện dấu hiệu trúng độc tương tự, khuôn mặt trắng nõn của winnie cùng kriste mọc ra bọt nước sưng đỏ, khuôn mặt như hoa như ngọc nháy mắt trở nên xấu xí vô cùng, vừa ngứa vừa đau.

mây độc còn chưa nuốt chửng bọn họ, thân thể đã sắp không chống đỡ được, một khi bị mây độc nuốt hết, bọn họ sẽ nháy mắt mất đi năng lực chiến đấu.

trương nguyên thanh lập tức lấy ra kim ô ấn, vừa thừa nhận nhật chi thần lực thiêu đốt, vừa kích phát công năng tịnh hóa.

vừa vặn lúc này, khói độc cuồn cuộn đè ép xuống, nuốt chửng tất cả mọi người.

từng luồng hào quang vàng óng đâm thủng mây độc, mây mù màu tím sền sệt nồng đậm phát ra tiếng vang "xẹt xẹt", nháy mắt loãng đi vài phần.

nhưng mà, khói độc của kẻ bốc khói quá mạnh, ngay cả nhật chi thần lực cũng không cách nào hoàn toàn tịnh hóa, xua tan.

chỉ sát cung chủ nhanh chóng lấy ra bình đồng xanh, để miệng bình phun trào ra chất lỏng ánh vàng rực rỡ, tẩy rửa thân thể các đồng đội.

sinh mệnh nguyên dịch tuy không có công hiệu giải độc, nhưng có thể trị liệu vết thương tàn phá, cũng có thể cung cấp sinh mệnh lực cho nội tạng suy kiệt, làm bọn họ ở trong khói độc tiếp tục chống đỡ.

tựa như phát hiện kim ô ấn khắc chế đối với mình quá lớn, trong miệng quái vật biến dạng xấu xí đáng sợ kia nơi xa phát ra tiếng kêu gọi hùng hậu, rõ ràng:

"cú mang."

trương nguyên thanh không chịu ảnh hưởng chút nào, cố gắng thúc giục kim ô ấn, để hào quang vàng óng liên tục ổn định phát sáng.

tiếng kêu gọi nơi xa nhất thời kẹt.

"hắn không phải cú mang?" winnie ngẩn ra một phen, sau đó ý thức được chân tướng sự tình.

cho dù có đạo cụ thần nhật du bên người, lấy cấp bậc của cú mang cũng không có khả năng hoàn toàn miễn dịch kẻ bốc khói kêu gọi, khả năng duy nhất là, id linh cảnh của cú mang có cái tên khác.

cho nên hắn hoàn toàn không chịu kêu gọi ảnh hưởng.

winnie berent thật sự nghĩ không ra người trẻ tuổi lấy thân phận "cú mang" gia nhập đội ngũ viện trợ, ở new york đại sát bốn phương này rốt cuộc là ai.

ngũ hành minh có thiên kiêu trẻ tuổi cường thế như vậy?

nếu bắt buộc phải tìm ra một vị, đại khái chính là nguyên thủy thiên tôn hai tháng trước trở về linh cảnh.

nhưng vị thiên tài kiệt ngạo đó là trước mặt cao tầng ngũ hành minh trở về linh cảnh, tổng bộ thiên phạt cũng đã xác nhận, điều đó không có khả năng làm giả.

thấy kêu gọi cú mang không có hiệu quả, "kẻ bốc khói" lập tức thay đổi một mục tiêu khác: "winnie berent!"

thân thể winnie run lên, máu thịt dưới làn da không chịu khống chế mấp máy, mọc ra vảy xanh đen, con ngươi biến thành đen sì, bao trùm tròng trắng mắt, phần eo mọc ra chân nhện bằng xương.

cô đã biến dạng.

trong lòng trương nguyên thanh rùng mình, vội vàng lấy ra bao tay tật phong giả, thổi lên cuồng phong, thổi tan khói độc quanh thân, khiến hào quang vàng óng trong vắt không có trở ngại chiếu xạ ở trên người winnie, lúc này mới chậm lại biến dạng.

"winnie berent." tiếng kêu gọi của kẻ bốc khói truyền đến lần nữa, thân thể winnie vừa mới dừng biến dạng kịch liệt co rút, làn da trắng nõn mọc ra lông tơ màu đen, bụng nhô lên, hướng về bụng nhện no đủ tiếp cận.

pansy edison thở dài một tiếng: "không thể để hắn gọi tiếp."

hô một cái biến dạng một người.

một khi hoàn toàn biến dạng, liền không cách nào nghịch chuyển nữa, biến thành quái vật trí lực rất thấp, khát vọng giết

chóc, như đã chết.

pansy edison vẻ mặt đau thịt lấy ra hổ phách màu vàng tươi, hạt cát màu đỏ, tinh thạch hồ quang lượn lờ… bảy món tài liệu, đạo cụ.

hắn nắm lên hổ phách ném về phía kẻ bốc khói: "giao dịch!"

giao dịch thất bại.

"giao dịch!"

nắm lên một nắm cát màu đỏ ném về phía kẻ bốc khói.

lại nắm lên tinh thạch ném về phía kẻ bốc khói.

tiếng hô im bặt, bờ môi kẻ bốc khói mấp máy, không phát ra được tiếng động nào.

pansy edison khóe mắt rưng rưng cười nói: "vận khí không tệ, ba lần đã giao dịch thành công."

tiếp theo, hắn lấy ra cái tem mực in xanh đậm vẽ hoa văn tinh xảo, nghiến răng nghiến lợi nói:

"trao đổi!"

bốn món tài liệu, đạo cụ còn lại biến mất, cái tem ở trong ngọn lửa trong vắt cháy thành tro.

trong hư không, một luồng hào quang màu đồng thau buông xuống trên thân pansy edison, cuồng phong gào thét ập tới, ở sau lưng của hắn hình thành một cái áo choàng.

cột sét to lớn hạ xuống, mi tâm hắn hình thành một ký hiệu tia chớp.

trong chớ mắt, trên thân pansi edison bộc phát ra uy áp của cường giả vị cách cao, vẻ mặt cười tủm tỉm nheo mắt nhất quán của hắn trở nên uy nghiêm mà thâm trầm.

sâu trong ánh mắt của hắn hiện lên sự bi thương:

"tôi dùng một phần ba gia sản, đổi lực lượng cấp chúa tể đỉnh phong của ba nghề nghiệp, chỉ có mười phút đồng hồ. hy vọng hội trưởng có thể thanh toán cho tôi."

chương 2516: cái thế thần nữ (1)

hắn là chúa tể đỉnh phong, cực hạn là trao đổi lực lượng ngang vị cách.

muốn trao đổi lực lượng cấp bán thần, nhất định phải lấy ra tài liệu, đạo cụ tương ứng, trả giá là cái chết…

pansy edison nâng tay, bàn tay nâng ngang, chỉ thấy từng luồng không khí cuốn theo khói độc đầy trời, hướng về lòng bàn tay hắn hội tụ, cuối cùng ngưng tụ thành một "hạt châu" tím sậm biến thành màu đen.

mây độc trên bầu trời tiêu tán hết.

đám người trương nguyên thanh thở dốc từng ngụm từng ngụm, hít thở không khí mới mẻ, rốt cuộc không cần nín thở nữa.

pansy edison tùy tay ném khói độc bị nén thành quả cầu sang một bên.

kẻ bốc khói thấy khói độc bị hóa giải, lập tức chuyển đổi công kích, khiến thân thể chảy đầy dịch đặc mở ra những đôi mắt lạnh lùng, mỗi một con mắt đều phóng ra một chùm tia sáng xám xịt.

hắn giống như một quả cầu đèn chớp nháy trong quán ăn đêm.

pansy edison nâng bàn tay, đẩy về phía trước, ở trước mặt xây dựng lên hàng rào màu đồng thau cao 3 mét, dài 3 mét.

bức tường thủ hộ!

ba ba ba… chùm tia sáng xám xịt va chạm ở trên đó, khiến hàng rào màu đồng thau nhuộm lên chất đá xám xịt, nhanh chóng hóa đá.

cự yêu giai đoạn chúa tể, chùm tia sáng hóa đá chỉ có thể "hóa đá" vật chất, mà lúc này, chùm tia sáng kẻ bốc khói bắn ra, ngay cả năng lượng cũng bị hóa đá.

pansy edison vừa dựng lên "bức tường thủ hộ" bán hóa đá, vừa ngưng tụ ra trường kiếm kỵ sĩ, thanh âm uy nghiêm:

"nơi đây cấm sử dụng pháp thuật hóa đá."

từng đôi mắt trên người kẻ bốc khói lập tức khép lại, một giây sau lại đồng loạt mở ra, tiếp tục phóng ra chùm tia sáng hóa đá.

pansy edison cầm trưởng kiếm kỵ sĩ, đạt được lực lượng thêm vào sau khi vi phạm quy tắc, tung người nhảy lên, nhảy chém một phát, vượt qua trăm mét, tới trên không kẻ bốc khói, giống như một dũng sĩ chém giết rồng khổng lồ.

“kẻ vi phạm quy tắc, nên xử tử hình!”

trường kiếm kỵ sĩ bộc phát ra hào quang đồng thau lấp lánh, hung hăng chém xuống.

đàn rắn mấp máy trên đầu kẻ bốc khói ùn ùn chặt đứt, đầu rắn rơi xuống như mưa, mà đầu sư tử ở ngực nó phát ra một tiếng rít gào hùng hồn.

thân thể kẻ bốc khói nhuộm lên vầng sáng ánh vàng rực rỡ.

trường kiếm kỵ sĩ phát ra hào quang chém lên vầng sáng, phát ra tiếng kim loại va chạm sắc bén, chưa thể phá vỡ.

pansy edison thậm chí bị lực phản chấn thật lớn bắn bay.

bụng kẻ bốc khói chui ra đầu của ác ma chromie, hướng về bầu trời phun ra ngọn lửa màu lam âm u, liếm pansy edison giữa không trung.

pansy edison tán đi trường kiếm kỵ sĩ, hai tay kéo một cái, ở trước người dựng thẳng lên tường gió lưu động tốc độ cao.

ngọn lửa màu lam âm u phun lên đó, cuốn ngược mà quay về.

phó thanh dương đã ở dưới “trường sinh thuật” của đai ngọc thanh đế trị liệu hoàn toàn khôi phục thể lực, cưỡi lên kiếm quang, hóa thân một dải cầu vồng, gào thét lao về phía kẻ bốc khói.

hắn muốn phục chế cảnh tượng chém giết địa ngục ma long, lấy kỹ gần như đạo tiêu hao ba sinh mệnh của kẻ bốc khói.

trạng thái của pansy edison không thể kéo dài, phải ở trước khi buff kết thúc, đánh bị thương nặng kẻ bốc khói.

ngoài thân thể chảy xuôi dịch đặc của “kẻ bốc khói” mở ra một đôi mắt lạnh lùng, đồng loạt nhìn chằm chằm phó thanh dương cưỡi kiếm quang mà đến.

ma nhãn thiên vương lao vút ra, con mắt dựng thẳng trên trán bắn ra từng đạo hào quang màu vàng, liên tiếp đánh lên trên thân “kẻ bốc khói”, đánh thân hình nó ngưng trệ, linh lực trong

cơ thể bạo loạn, khiến những đôi mắt lạnh lùng kia xuất hiện dại ra, khiến các đầu thú gần như tan rã.

mê hoặc chi nhãn là lực lượng có thể ảnh hưởng đến bán thần.

phó thanh dương bắt lấy cơ hội, chợt đình trệ, áo choàng vang lên phần phật, hướng về kẻ bốc khói phía dưới chém ra kiếm quang như dải lụa.

kiếm khí sắc bén nháy mắt chém đầu kẻ bốc khói thành hai nửa.

vị quái vật biến dạng cao 10 mét này cũng chưa chết đi, cho dù không có sư tử hoàng kim tăng lên phòng ngự, cường độ thể phách của bản thân kẻ bốc khói, cũng không phải phó thanh dương có thể một kiếm chém giết.

con mắt mọc đầy toàn thân "kẻ bốc khói" chợt mở ra, xoay vù vù, đồng loạt nhìn chằm chằm phó thanh dương.

mê hoặc chi nhãn khống chế, chỉ có thể ảnh hưởng nó một lát.

thời khắc mấu chốt, một tia nóng rực chói mắt đánh trúng vào kẻ bốc khói, khiến nó phát ra tiếng rít gào đau đớn.

đó là trương nguyên thanh công kích từ xa chi viện.

winnie và pansy đồng thời dang hai tay, làm ra tư thế nghênh đón.

một giây sau, hai cột sét tráng kiện từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng tắp lên trên người kẻ bốc khói, đánh nó thân thể cứng ngắc, từng đôi mắt ở ngoài thân hủy diệt.

"kẻ bốc khói" vốn muốn làm ra phản kích nhất thời bị đánh gãy động tác.

có ba vị đồng đội chi viện, phó thanh dương lập tức vận chuyển quanh thân linh lực, cuồn cuộn không ngừng đưa vào trong tay long tuyền kiếm, để cho cái này khẩu thần binh phát ra réo rắt rồng ngâm, doanh mãn vặn vẹo không khí kiếm khí.

chương 2517: cái thế thần nữ (2)

chỉ sát cung chủ nơi xa ngẩng đầu lên, trong đôi môi đỏ mọng bộc phát ra tiếng kêu bén nhọn cao vút, thanh âm xuyên thủng

vàng đá, mang đến dũng khí trên tâm linh cùng linh lực tăng phúc.

trong rất nhiều kỹ năng của ti mệnh, sức quyến rũ, tơ hồng, thai nghén đều bởi vì cấp bậc chênh lệch quá lớn, không có khả năng thành công.

điều cô có thể làm chính là trị liệu đồng đội, cùng với dùng sóng âm "cổ vũ" tăng lên chiến lực của đồng đội.

phó thanh dương đứng trên không, ở dưới áo choàng thêm vào, ở trong tiếng kêu tăng phúc bổ ra kiếm thứ hai.

máu tanh hôi phun tung tóe, cái đầu giống như nhân loại kia trên cổ kẻ bốc khói lăn lông lốc.

thấy một màn như vậy, tinh thần đám người trương nguyên thanh phấn chấn, vãn hồi một chút lòng tin.

ma nhãn thiên vương khống chế, cộng thêm kiếm khí của phó thanh dương, có thể tạo thành vết thương trí mạng đối với kẻ bốc khói không có phòng bị.

vậy thì có thể đánh.

một đòn thành công, phó thanh dương lập tức ngự kiếm quay về, hắn đầy bụng kiếm khí, hai kiếm dọn sạch, không thể làm ra công kích mạnh mẽ nữa, chuẩn bị quay về bên cạnh đồng bạn.

nhiệm vụ chính diện kiềm chế giao cho pansy edison.

lúc này, kẻ bốc khói cổ trống rỗng, sau lưng bỗng mở ra cánh chim màu đen, nhẹ nhàng vỗ, thân thể nó rõ ràng còn đứng ở tại chỗ, nhưng lông tóc toàn thân phó thanh dương dựng ngược, trực giác nguy cơ của kiếm khách điên cuồng cảnh báo.

ô ô… trong nháy mắt tiếp theo, một cơn lốc từ phía dưới hắn đội đất lao lên, nháy mắt nuốt chửng hắn.

trong cơn lốc, ánh sao như mộng ảo sáng lên, phó thanh dương biến mất không thấy.

ánh sao sau đó từ bên cạnh đám người trương nguyên thanh dâng lên.

phù, chạy về rồi.

trong lòng trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía phó thanh dương, con ngươi chợt co rút lại.

phó thanh dương là đã trở lại, nhưng trở về là thân thể không trọn vẹn, tay chân, thân lão đại đều bị chém thành mảnh vỡ, giống như đã gặp phải phân thây cực kỳ tàn ác.

gió bão vừa rồi xé rách thân thể hắn, phân cách thân thể hắn, máu tươi đỏ sẫm ở trên mặt đất vẽ ra bức tranh nhìn ghê người.

một cơn lốc, đã nháy mắt giết phó thanh dương.

winnie, kriste cùng với ma nhãn thiên vương, vẻ mặt đều có chút ủ dột.

mặt khác, đầu kẻ bốc khói đã bị chém xuống, lại chưa chết đi, cũng chính là nói, đòn chém của phó thanh dương tuy tạo thành thương tổn, nhưng cũng chưa giết chết nó.

nguyên thần phó thanh dương từ trên cái xác bị phân thây bay lên, lạnh lùng nhìn đồng bạn: “nhìn đủ sao? phục sinh tôi.”

chỉ sát cung chủ thở dài một tiếng: “mỗi người chỉ có một lần cơ hội sống lại, anh cùng ma nhãn nếu chết nữa, tôi cũng không có cách nào.”

cô nhẹ nhàng vuốt ve cái bình nhỏ màu đồng xanh loang lổ, khiến bình đồng xanh tản mát ra vầng sáng màu vàng dạng gợn sóng.

vầng sáng đảo qua mảnh xác trên mặt đất, máu, nội tạng, chân tay cụt nhanh chóng tổ chức lại, trong chớp mắt, phó thanh dương liền sống lại, vẫn như cũ là quý công tử anh tuấn bức người, chỉ là sắc mặt trắng bệch, một bộ dáng bệnh nặng mới khỏi.

“cẩn thận, toàn lực phòng ngự!”

tiếng của pansy edison truyền vào trong mắt mọi người.

chỉ thấy cái đầu lợn rừng ở ngực kẻ bốc khói phát ra tiếng rống cao vút, cơ bắp quanh thân nó bỗng nhiên bành trướng, cứng rắn.

thùng thùng thùng!

kẻ bốc khói hình thể khổng lồ hướng về mọi người xung phong.

“lợn crommyonian, mau lui!” winnie biến sắc hẳn.

“lợn gì?” ma nhãn thiên vương chưa nghe rõ.

“con lợn có thể húc chết ngươi!” trong bể cá nhỏ trong lòng kriste, lộ ti thét lên chói tai.

trong đầu trương nguyên thanh hiện lên tin tức của “lợn crommyonian”, vị này là tượng trưng lực lượng trong con của thần linh, ở trong điển tịch của hội sinh vật luyện kim, vị thần tử này phụng lệnh thần linh, khiêng lên hạt giống thế giới đang thai nghén, hạt giống thế giới bởi vậy chưa rơi vào địa ngục.

hạt giống thai nghén ở trên thân nó mười vạn năm, rốt cuộc diễn biến thành thế giới hiện nay.

phương thức công kích duy nhất của lợn crommyonian chính là húc!

trương nguyên thanh đang muốn lui về, bỗng cảm giác khí áp đáng sợ buông xuống ở trên thân, làn da khuôn mặt vỡ ra, mỗi một chỗ khớp xương của thân thể đều đang vang lên rắc rắc, xuất hiện dấu hiệu tan rã.

kẻ bốc khói xung phong dẫn lên khí áp, đã là khủng bố như vậy.

ba người phó thanh dương, winnie, chỉ sát cung chủ, hai đầu gối hơi trầm xuống, bả vai như gánh ngọn núi lớn, dốc sức đối kháng khí áp kia.

chỉ có ma nhãn thiên vương cùng kriste tương đối thoải mái chạy về phía xa, tránh né cú húc sắp đến.

lúc này, bọn họ cũng không quản được đồng đội.

pansy edison lóe lên xuất hiện trước mặt mọi người, ngưng tụ ra trường kiếm kỵ sĩ, xây dựng ở trước người hàng rào màu đồng thau, ở ngoài hàng rào là một tầng tường gió lưu động tốc độ cao.

đồng thời, dấu ấn lôi thần ở mi tâm hắn sáng lên, một cột sét to như vại nước giáng xuống, toàn bộ giác đấu trường đều nhuộm lên hào quang màu lam sáng chói.

chương 2518: cái thế thần nữ (3)

kẻ bốc khói dưới trạng thái xung phong, cơ bắp toàn thân cứng ngắc, hoàn toàn không chịu lôi điện ảnh hưởng.

tường gió dẫn đầu sụp đổ, người khổng lồ cao 10 mét húc vào trên hàng rào đồng thau, hàng rào không thể phá vỡ "răng rắc" liên thanh, sụp đổ ra vết nứt như mạng nhện.

"khiên, khiên đến…"

trong cổ họng trương nguyên thanh gian nan phun ra hai chữ này.

khiên tử kim hóa đá gào thét lao đến, tự động bóc đi lớp vỏ đá, trở về trong tay chủ nhân.

"lão đại!"

hắn mang mặt khiên hướng về phó thanh dương.

phó thanh dương từng xem bộ trang bị tử kim ngầm hiểu, dựng ngón tay như kiếm, hung hăng đâm lên mặt khiên.

khiên tử kim gặp công kích, bắn ra hồ quang, khiến phó thanh dương cứng đờ cả người.

"không đủ!" trương nguyên thanh khẩn trương.

trạng thái bây giờ của phó thanh dương, không đủ làm khiên tử kim chứa đầy lực lượng.

lúc này, ma nhãn thiên vương đã chạy ra rất xa, quay đầu bắn một mũi tên lên mặt khiên, lại một mũi tên, lại một mũi tên, vừa vặn làm khiên tử kim chứa đầy năng lượng.

hàng rào đồng thau tan vỡ ở trong va chạm.

pansy edison nháy mắt bị thân thể kẻ bốc khói nuốt chửng.

vị chúa tể đỉnh phong nghề nghiệp thương nhân này để thân thể của mình hư hóa, giống như tiến vào kẽ hở không gian, giống như một hình chiếu đến từ thế giới khác.

hai bên lướt qua nhau.

trương nguyên thanh sải bước tiến lên, khiên tử kim đẩy về phía trước, kích hoạt tuyệt đối phòng hộ của tấm khiên.

mặt khiên màu vàng tím dày như tường thành dâng lên, húc trúng vào kẻ bốc khói, một giây sau, tường khiên tử kim rạn nứt từng tấc, nổ thành ngàn vạn hào quang màu tím.

thân thể trương nguyên thanh phá thành mảnh nhỏ, thật sự phá thành mảnh nhỏ, vỡ thành thịt nát.

nguyên thần hắn ra khỏi cơ thể, nhìn thấy mọi người được lợi bởi mình cùng edison ngăn trở, từ trong áp lực mạnh đáng sợ thoát khỏi, hoặc chạy như điên, hoặc tinh độn, hoặc cưỡi gió, tản ra mà chạy.

trương nguyên thanh vui mừng, đồng thời trong lòng bị chấn động cùng sợ hãi lấp đầy, tuyệt đối phòng ngự của khiên tử kim là loại quy tắc.

hắn lần đầu tiên nhìn thấy kỹ năng loại quy tắc mất đi hiệu lực.

ở trước mặt lực lượng tầng cấp bán thần, đạo cụ loại quy tắc cũng không hữu dụng!

cho dù hắn là chạm đến ngưỡng cửa bán thần, cũng không tính là cường giả bán thần thật sự.

kẻ bốc khói tiếp tục xung phong, hướng thẳng phía trước, thẳng đến lúc vào trên cấm chế quả cầu thủy tinh hình thành.

nó một lần nữa xoay người, khóa mục tiêu chúa tể trận doanh hợp pháp.

con mắt dựng thẳng trên trán ma nhãn thiên vương sáng lên, đang muốn bắn ra chùm tia sáng, chợt nghe kẻ bốc khói hô lên tên của hắn: “ma nhãn thiên vương!”

hò hét tròn vành rõ chữ, nháy mắt khiến thân thể ma nhãn xảy ra biến dạng.

thời gian giao dịch đã kết thúc.

lấy cấp bậc của pansy edison, không thể hạn chế đối phương thời gian quá dài.

ngài phó hội trưởng vẻ mặt đầy đau thịt lấy ra tài liệu, đang muốn giao dịch lần nữa, phía sau kẻ bốc khói bỗng nhiên mở ra cánh chim màu đen, nhẹ nhàng rung lên.

cơn lốc xen lẫn lưỡi đao gió đội đất lao lên, chuẩn xác giáng xuống ở chỉ sát cung chủ, winnie, kriste, phó thanh dương

cùng ma nhãn thiên vương.

pansy edison không để ý giao dịch, vội vàng thao túng luồng không khí, triệt tiêu những cơn lốc kia.

chỉ sát cung chủ nhân cơ hội ma sát bình đồng xanh, hồi sinh trương nguyên thanh hóa thành thịt vụn.

sau khi khởi tử hồi sinh, trương nguyên thanh lập tức lấy ra kim ô ấn, hào quang vàng óng trong vắt chiếu xạ ở trên thân ma nhãn thiên vương, bình phục biến dạng.

tuy tạm thời hóa giải nguy cơ của ma nhãn, trong lòng trương nguyên thanh không thể tránh khỏi trào ra cảm xúc tuyệt vọng.

bọn họ sở dĩ có thể cẩu kéo dài hơi tàn, dựa hết vào năng lực vung tiền của phó hội trưởng pansy, lực lượng tương đương bốn đại chúa tể đỉnh phong đối kháng kẻ bốc khói.

dù vậy, vẫn ở trạng thái bị động chịu đòn.

cách 10 phút đã không xa, chờ nạp thẻ kết thúc, nghênh đón bọn họ chỉ có tử vong.

trong khi đầu óc xoay chuyển, thân thể kẻ bốc khói cơ bắp bành trướng, biến thành cứng rắn, theo cái đầu lợn rừng ở ngực phát ra tiếng tru, một lần nữa phát động xung phong.

pansy edison một lần nữa dựng thẳng lên tường gió cùng hàng rào thủ hộ, đồng thời giao dịch đi năng lực "kêu gọi" của kẻ bốc khói.

ở sau liên tục hai lượt va chạm, chùm tia sáng hóa đá, cơn lốc càn quét tổ hợp công kích, thời gian nạp tiền của pansy edison rốt cuộc kết thúc.

winnie, kriste đều đã chết một lần, chỉ có cung chủ dựa vào luyện yêu hồ che chở, từ đầu tới đuôi đều chưa từng thương tổn chịu lớn.

nhưng ti mệnh và ái dục giống nhau, không sở trường công kích, chỉ có thể đảm đương phụ trợ, không thể thay đổi chiến cuộc.

càng trí mạng hơn là, thời gian giao dịch cũng đã kết thúc.

các chúa tể tà ác quan sát chiến đấu ngoài cấm chế, khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt phấn khởi, tính thưởng thức một màn

những người trẻ tuổi kia của trận doanh hợp pháp bị xé nát.

chương 2519: bút tích của ai? (1)

“đáng tiếc, nhiều nhân tài như vậy, nếu có thể nghe thần linh gợi ý, mời chào đến trong trận doanh thì tốt bao nhiêu.” một vị hỗn loạn chúa tể tiếc hận nói.

“ngươi tự mình hướng thụ khải giả đề nghị.” tên chúa tể cấp 8 kia của hội sinh vật luyện kim cười nhạo nói.

lúc này kẻ bốc khói đã mất đi lý trí, chỉ còn lại bản năng khát máu cùng tính tình tàn bạo, chẳng phân biệt địch ta, lục thân bất nhận.

bằng không vì sao cần bọn họ lui ra, mọi người cùng xông trận, phối hợp kẻ bốc khói nhanh chóng giết chết kẻ địch không phải càng tốt hơn?

“trừ cung chủ, mỗi người đều từng chết một lần, mà kẻ bốc khói có thể nháy mắt giết chết chúng ta. trong thời gian kế tiếp, mỗi một lần công kích đều có thể chết người, hoàn toàn tử vong.” đầu óc trương nguyên thanh chuyển động rất nhanh, nghĩ tới đủ loại biện pháp, nhưng đều không thể hóa giải tình thế nguy hiểm trước mắt.

đây là nguy cơ lớn nhất hắn đời này từng gặp.

cấp bậc của kẻ địch vượt qua bản thân quá nhiều, bất cứ thủ đoạn cùng kế sách nào cũng tỏ ra vô lực.

suy nghĩ đang tung bay, hắn đột nhiên nghĩ đến món đạo cụ loại quy tắc kia của thái cầm hạc, hà bá ấn.

đạo cụ phẩm chất chúa tể đỉnh phong, là chỗ dựa cho thái trưởng lão đứng trong hàng ngũ mười đại trưởng lão.

hắn vừa định thúc giục lão đại lấy ra hà bá ấn, giao cho kriste sử dụng, nghĩ lại, hà bá ấn cấp bậc quá cao, chỉ có chúa tể đỉnh phong nghề nghiệp đặc biệt mới có thể phát huy công hiệu mạnh nhất.

hơn nữa đạo cụ này không phải loại hình phòng ngự, người sử dụng có thể mượn nó vô hạn sống lại, nhưng bọn họ nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

tiếp đó chính là, công hiệu lớn nhất của hà bá ấn là hình thành một mảng lĩnh vực thích hợp thủy quỷ tác chiến, mà trong đám con thần linh của kẻ bốc khói, có hai vị vừa vặn là thủy thuộc tính.

trong loại hoàn cảnh đó, kriste ở trong thủy vực chưa chắc có thể áp chế kẻ bốc khói.

ngược lại sẽ làm kẻ địch thu hoạch thêm một món đạo cụ loại quy tắc.

khó trách lão đại mãi chưa lấy ra, trương nguyên thanh tuyệt vọng nhìn ngoài thân thể chảy dịch đặc của kẻ bốc khói mở những đôi mắt lạnh lùng, thấy phía sau nó mở ra cánh chim màu đen.

đúng lúc này, bầu trời sáng lên một vệt hào quang vàng óng.

vô cùng vô tận hào quang vàng óng húc lên tầng ngoài linh cảnh phó bản, bầu trời đêm tối đen nổi lên từng vòng gợn sóng màu vàng, cả thế giới linh cảnh nhuộm lên ánh sáng vàng rực.

ngay sau đó, bầu trời vỡ ra một lỗ thủng, hào quang vàng óng thắt lại thành cây cột, buông xuống phó bản số 068.

trong cột sáng màu vàng, một vị tiên tử lạnh lùng mặc đạo bào, váy dài bồng bềnh, trâm vàng cài tóc chậm rãi buông xuống.

lão mõ? !

trương nguyên thanh ngẩn người nhìn cô từ trên trời hạ xuống, như là bấc đèn thấy được nữ thần cái thế đạp trên mây lành bảy màu cướp dâu.

chẳng qua ngoài kinh hỉ, trong lòng hắn có nhiều hơn nữa là nghi hoặc.

cô ấy sao lại ở chỗ này?

cô ấy sao lại xuất hiện ở phó bản đại khu thứ nhất?

hào quang vàng óng đầy trời tiêu tán, tam đạo sơn nương nương đứng ở không trung, quan sát toàn bộ giác đấu trường, sau đầu cô có một vòng sáng màu vàng, giống hư ảnh mặt trời.

tu vi nương nương lại tăng lên? trương nguyên thanh nhạy bén phát hiện lão mõ biến hóa.

cột sáng màu vàng thu liễm, vị thần nữ kia đứng ngạo nghễ trên không, vầng sáng kia sau đầu tỏa ra hào quang vàng óng ổn định, trong vắt, xua tan bóng tối, mang đến ánh sáng.

cô giống như một vầng mặt trời treo trên bầu trời, khiến linh cảnh số 068 vốn là đêm tối tiến vào ban ngày.

hào quang vàng óng xuyên thấu cấm chế của quả cầu thủy tinh, tịnh hóa khói độc, nung khô dịch đặc, đánh gãy tiết tấu tiến công của kẻ bốc khói.

tắm rửa ánh nắng màu vàng, trên thân kẻ bốc khói phát ra tiếng vang "xẹt xẹt", bốc lên từng làn khói đen, máu thịt tràn ngập hoạt tính thong thả tan rã.

cảm xúc tàn bạo, khát máu, hỗn loạn ở trong hào quang vàng óng chậm rãi bình ổn lại, ý thức trong cơ thể kẻ bốc khói thuộc về trung úy stephen sống lại, hắn cảm nhận được một sự phẫn nộ cùng kiêng kị đến từ bản năng, in dấu ở trong gien.

kiêng kị không phải cô gái kia, mà là vầng sáng kia sau đầu cô.

mà sự phẫn nộ cùng kiêng kị này, cũng không phải tới từ hắn, mà là kẻ bốc khói ban cho hắn lực lượng, kẻ bốc khói thật sự.

tam đạo sơn nương nương đột nhiên xuất hiện, cũng hấp dẫn ánh mắt các chúa tể tà ác.

nhật chi thần lực nồng đậm làm trong lòng bọn họ không chịu khống chế run rẩy, theo bản năng ngừng thở, cơ bắp căng thẳng, như con chuột bị ép đến trong góc, sinh ra phản ứng gặp kích thích mãnh liệt.

đây là uy áp của cường giả vị cách cao.

chúa tể cấp 8 ở đây, thậm chí cao bồi locke, đều là linh cảnh hành giả kiến thức rộng rãi, đều không nhận ra cô gái này.

trong thần dạ du của đại khu thứ hai, từ khi nào xuất hiện nhân vật cường đại như vậy?

chương 2520: bút tích của ai? (2)

"cô ta không phải linh cảnh hành giả." cao bồi locke dẫn đầu phản ứng lại, linh cảnh hành giả không thể chủ động tiến vào

linh cảnh, cho dù là nhóm người cấp bậc bán thần kia, cũng không làm được.

hơn nữa nơi này là phó bản câu lạc bộ tửu thần, phóng mắt các nghề nghiệp lớn, chỉ có chúa tể đỉnh phong cùng bán thần nghề nghiệp hư không có thể đi vào, thần nhật du không có năng lực xuyên qua linh cảnh.

cho nên, cô ấy tuyệt đối không phải linh cảnh hành giả, mà là cường giả trong linh cảnh.

tam đạo sơn nương nương quan sát toàn trường, ánh mắt lần lượt lướt qua ở trên người chúa tể trận doanh hợp pháp, tà ác, tạm dừng ở trên người trương nguyên thanh vài giây, thấy hắn bình yên vô sự, khuôn mặt lạnh nhạt khẽ thả lỏng.

hai tay cô nhanh chóng kết ấn, trong tay áo lao ra chày đồng khắc nổi hoa văn huyền ảo, treo lơ lửng ở trước mặt, theo cô kết ấn, nhanh chóng xoay tròn.

mái tóc tam đạo sơn nương nương tản ra từng sợi, quấn quanh hào quang vàng óng, vầng sáng sau đầu tràn ra các luồng hào quang màu vàng, hội tụ vào chày phục ma xoay tròn tốc độ cao.

chày phục ma xoay tròn kéo theo luồng khí nóng rực khủng bố, luồng khí biến thành lốc xoáy, nhật chi thần lực đang ngưng tụ…

tiếng súng vang lên, cao bồi locke nhắm họng súng đen sì vào tam đạo sơn nương nương.

viên đạn trước giờ luôn thuận lợi ở trước khi trúng cô, đã bị nhật chi thần lực nung chảy thành nước thép sáng ngời.

tam đạo sơn nương nương không để ý đến cao bồi locke công kích, tập trung tinh thần kết ấn, bàn tay bỗng đẩy, chày phục ma hóa thành một đạo hào quang dạng xoắn ốc, lao xuống bức tường phía dưới.

tiếng vỡ vụn thanh thúy truyền khắp toàn trường, vang ở bên tai mọi người.

cấm chế quả cầu thủy tinh hình thành nhất thời tan vỡ, hạn chế của đạo cụ loại quy tắc lại một lần nữa bị bạo lực đánh vỡ.

đây là trương nguyên thanh lần thứ hai trong hôm nay thấy loại quy tắc mất đi hiệu lực.

thí luyện của kẻ bốc khói bị mạnh mẽ gián đoạn, hình thể quái vật cao 10 mét kia nhanh chóng thu nhỏ lại, khôi phục thành bộ dáng trung úy stephen.

tam đạo sơn nương nương lạnh lùng nói: “còn không đi?”

pansy edison thoáng cảm ứng, mừng rỡ: “chúng ta có thể rời khỏi rồi.”

phong ấn vĩnh dạ chúa tể kết ra, lúc tam đạo sơn nương nương buông xuống đã bài trừ.

cao bồi locke hừ lạnh một tiếng: “đến phó bản câu lạc bộ tửu thần ta, muốn đi không dễ dàng như vậy.”

hắn mở ra hòm đồ, lây ra một cái giường lớn hoàng kim đúc thành, tung người nhảy lên giường hoàng kim, vừa hoa chân múa tay, vừa niệm chú ngữ.

theo chú ngữ niệm, trong cõi hư vô, chỗ cao vô cùng mở ra một đôi mắt mơ hồ tối tăm, không mang theo bất cứ cảm tình gì nhìn chăm chú vào phía dưới.

đầu óc trương nguyên thanh mê muội một phen, trong mơ hồ cảm giác nhận thức nào đó của mình bị cưỡng ép sửa chữa, ví dụ như: người nên đi đường ngược, ăn cơm nên dùng mông, ị mới dùng miệng.

lại ví dụ như: giữa bạn bè nên tàn sát lẫn nhau, đối mặt kẻ thù thì phải cung kính lễ nhượng.

mà ở tầng diện hiện thực, rất nhiều quy tắc bị sửa chữa, lửa sẽ chết đuối người ta, nước sẽ đốt cháy tất cả, đao kiếm chém không chết người vân vân.

đồng thời, hắn thấy phó thanh dương miệng xuất hiện ở trán, một con mắt ở bên trái mặt, một con mắt ở bên phải mặt, cái mũi cao mọc ngược.

bao gồm pansy edison ở trong, các đồng đội đều đứng chổng ngược.

biến hóa như vậy, cũng xuất hiện ở trên người toàn bộ chúa tể tà ác ngoại trừ hỗn loạn chúa tể.

quy tắc mảnh thiên địa này đã vặn vẹo.

khó trách giường hoàng kim có thể vặn vẹo nhận thức, hoàn toàn thay đổi một con người.

cường độ bây giờ khẳng định không phải cực hạn, cao bồi locke muốn trực tiếp ô nhiễm chúng ta?

không đúng, vặn vẹo nhận thức hẳn là cần nằm ở trên giường hoàng kim, nếu có thể trực tiếp ô nhiễm, hắn không cần thiết chiến đấu với chúng ta…

trương nguyên thanh mờ mịt nghĩ.

còn tiếp tục như vậy, bọn họ có thể sẽ bởi vì quy tắc hỗn loạn mà tử vong, tựa như hiệu quả của bức tranh vặn vẹo.

duy nhất tam đạo sơn nương nương không chịu ảnh hưởng cắn nát đầu ngón tay, dùng máu tươi ở trên trán vẽ một vòng tròn, máu tươi cấu thành hình tròn thiêu đốt, biến thành dấu ấn mặt trời màu đỏ vàng.

vầng sáng kia sau đầu co lại, dung nhập thân thể của hắn, ban sự thần thánh cho vầng mặt trời màu đỏ vàng kia trên trán.

trong chớp mắt, hào quang vàng óng chói mắt từ trong cơ thể cô dâng trào ra, ánh mặt trời nóng rực khiến phó bản tiến vào giữa hè, thời tiết trở nên nóng bức, thiêu đốt vạn vật.

trương nguyên thanh thấy các đồng bạn bên người bị lửa màu vàng xuyên qua, đau đớn lăn lộn trên mặt đất, cũng thấy trung úy stephen, cao bồi locke cùng với các chúa tể trận doanh tà ác, thân thể hừng hực thiêu đốt.

thấy thánh giả bọn cocktail kêu thảm cháy thành bộ xương.

thấy đôi mắt mơ hồ ngưng tụ trên bầu trời, ở trong ánh mặt trời hủy diệt, thấy giường hoàng kim giống như sô cô la nóng chảy.

chương 2521: bút tích của ai? (3)

chỉ có hắn, được ánh nắng nóng rực tán thành, chưa dẫn lửa thiêu thân.

mặt trời chói chang chiếu khắp, vạn vật đều thiêu đốt!

trương nguyên thanh lần đầu trực quan cảm nhận được thái dương bá đạo cùng cường thế, cho dù ngày đó ở trên máy bay tam hộ pháp từng triệu ra hư ảnh thái dương, cho dù tam đạo sơn nương nương ở trước mặt hắn từng triển lộ nhiều lần pháp thuật nhật chi thần lực, cũng không cùng lúc này đây.

hư ảnh thần linh nói hủy diệt liền hủy diệt, chúa tể đỉnh phong đau đớn kêu thảm, lại như thế nào đều cũng không dập tắt được thế lửa trên người.

cũng may mặt trời chói chang thiêu đốt không duy trì quá lâu, tam đạo sơn nương nương rất nhanh thu liễm hào quang vàng óng, hóa thành một đạo hào quang xuyên thấu vách tường phó bản, rời khỏi nơi này.

pansy edison cố nén đau đớn ngọn lửa thiêu đốt, thậm chí không kịp dập tắt lửa trên người, vươn tay chộp vào hư không một phát, chộp ra một cái thông đạo không gian.

“rời khỏi nơi này!” hắn dẫn đầu lao vào trong đó.

đám người phó thanh dương, ma nhãn thiên vương, trương nguyên thanh thu hồi đạo cụ, không để ý lửa màu vàng thiêu đốt trên người, tranh nhau lao vào thông đạo không gian.

phân bộ hiệp hội mỹ thần.

ngôi nhà thủy tinh bờ biển, trong phòng ngủ chính, thông đạo không gian hình tròn bỗng mở ra, đám người pansy edison nhảy ra.

một lần nữa trở lại thế giới hiện thực, mỗi người đều có loại cảm giác như lấy được cuộc sống mới, cho dù bọn họ trải qua nhiều sinh tử, lúc này cũng cảm thấy không khí là hương vị ngọt ngào, cùng có loại cảm ngộ nhân sinh đại nạn không chết, muốn lập tức sinh sản nối dõi tông đường.

chỉ sát cung chủ một cước đá đổ cái lò nhỏ bốc lên mùi hương ngọt ngào, ma sát bên cạnh luyện yêu hồ, miệng bình phun ra màu sắc sặc sỡ, dập tắt lửa trên người đồng đội, trị liệu tổn thương.

đám người ma nhãn thiên vương đều lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, chỉ sát cung chủ vừa chữa thương cho đồng đội, vừa nhíu mày nói:

“tam đạo sơn nương nương sao có thể xuất hiện ở phó bản đại khu thứ nhất? sao có thể chạy tới cứu chúng ta?”

ánh mắt dưới mặt nạ màu bạc, không lộ dấu vết liếc nhìn trương nguyên thanh một lần.

“tam đạo sơn nương nương?” pansy edison tò mò nói: “là ai?”

winnie từng nghiên cứu tư liệu nguyên thủy thiên tôn trả lời: “siêu năng lực giả mượn dùng linh cảnh từ cổ đại sinh tồn mãi đến bây giờ, nếu nhớ không lầm, là nguyên thủy thiên tôn đánh thức cô ấy.”

“cho nên, vì sao sẽ đến cứu chúng ta? npc đại khu thứ hai sao có thể xuất hiện ở trong phó bản linh cảnh đại khu thứ nhất chứ?” con cá nhỏ ruth tò mò nói.

phó thanh dương trầm ngâm một phen: “hẳn là sự chuẩn bị ở sau hội trưởng dự phòng ngoài ý muốn, bằng không cô ấy không có khả năng xuất hiện ở đại khu thứ nhất.”

thám báo phân tích rất có lý, mọi người rất tán đồng.

pansy edison thở dài: “tuy hội trưởng có sắp xếp thích đáng, nhưng lần hành động này xem như thất bại rồi. không ngờ donna chính là catherine. nơi đây không nên ở lâu, tôi đưa các người trở về trước, nhìn lại phân tích, tổng kết nhiệm vụ là chuyện nối tiếp sau.”

hắn một lần nữa mở ra thông đạo không gian, đưa cú mang, kriste cùng winnie về phân bộ thiên phạt, đưa ma nhãn thiên vương, phó thanh dương về hoa quốc, đưa chỉ sát cung chủ về phố tài chính đảo manhattan.

quay về phân bộ thiên phạt, trương nguyên thanh cả người mỏi mệt lao vào phòng tắm, rửa đi máu cùng vết bẩn trên người, trở lại phòng ngủ, cắm đầu ngủ luôn.

khi một lần nữa tỉnh lại, đã là sáng sớm hôm sau.

hắn mở điện thoại di động, gửi tin nhắn cho ngài hội trưởng: “thuận tiện gặp mặt không, tôi ở phân bộ thiên phạt chờ ông.”

sau khi tin nhắn gửi đi xong vài phút, hắn thấy ngài hội trưởng mặc âu phục màu đen, đeo mặt nạ màu bạc, xuất hiện ở trong phòng ngủ.

“ngài hội trưởng, ngài không có việc gì chứ?” trương nguyên thanh đánh giá bộ âu phục thuần màu đen kia, đây không phải phong cách của hội trưởng.

vẻ mặt hội trưởng đầy bi thương nói: “bảo bối của tôi nổ tung một nửa rồi, tôi đang tưởng nhớ bảo bối chết đi. pansy edison tên chó kia bỏ đá xuống giếng, quấn lấy tôi đòi thanh toán…”

thanh toán không phải rất bình thường sao, ông chủ không thanh toán cho nhân viên đều nên nhốt lồng heo thả sông…

trương nguyên thanh lấy ra kim ô ấn, trả lại cho ngài hội trưởng, nói: “ngài đã biết tình huống lần hành động này rồi chứ?”

“là tôi thất sách!” ngài hội trưởng tiếp nhận kim ô ấn, thở dài nói: “không ngờ catherine chính là donna, tôi cùng diana từng thảo luận rất nhiều lần, mang chúa tể ái dục trước đây vượt ải phó bản giết chóc tấn thăng đều liệt kê ra, chúng tôi vẫn luôn cho rằng, chân thân của catherine là hai vị thần nữ kia thiên phạt âm thầm bồi dưỡng, hoặc là mấy người nọ xuất thân tán tu, lai lịch thần bí.”

“duy chỉ có không ngờ catherine là nhân cách thứ hai của donna diễn biến mà có, có được linh hồn độc lập. cái này cũng có thể giải thích, vì sao người tình của donna chưa bị minh ước tự do khống chế.”

chương 2522: biết trước (1)

donna và catherine nói từ trên ý nghĩa nghiêm khắc, cũng không phải cùng một người, hai bên đều có được linh hồn độc lập, chỉ là tạm thời khâu lại cùng một chỗ, tựa như trong một căn phòng có hai người ở.

cho nên người tình của donna không thuộc về catherine, người sau không thể hướng người tình của donna đòi lấy trả giá.

mà bọn họ mặc kệ điều tra, thẩm vấn donna như thế nào, đều không có khả năng tra ra donna chính là catherine, càng tìm không thấy linh hồn thứ hai được thái âm phù hộ kia.

trương nguyên thanh thuận thế hỏi: “catherine từng nói, là một tồn tại vĩ đại cho cô ta linh hồn, ngài cảm thấy sẽ là ai?”

hội trưởng nhún nhún vai: “phóng mắt linh cảnh, người có thể sáng tạo ‘linh hồn’, lại bố cục sâu xa như vậy, chỉ có linh thác vị thái âm chi chủ này.”

quả nhiên là hắn, trương nguyên thanh sớm có suy đoán, hội trưởng trả lời giống với hắn suy nghĩ.

hắn thấp thỏm lo âu nói: “linh thác cho nhân cách thứ hai của donna linh hồn độc lập, một mực ẩn mà không phát, chẳng lẽ vì hôm nay?”

mục tiêu của hắn là mình, hay là phó thanh dương?

nếu là mình, vậy linh thác đã biết mình chưa trở về linh cảnh.

trải qua sự kiện khách sạn vô ngân, hắn đối với loại nhân vật ẩn ở phía sau màn âm thầm bố cục này, có sự kiêng kị cùng kinh sợ phát ra từ trong lòng.

đã giết vô ngân đại sư báo thù rửa hận, lại khiến ngũ hành minh tổn thất một vị chúa tể đỉnh phong, hơn nữa danh dự tổn hao nhiều đồng thời bức tử hắn vị truyền nhân ma quân này, đạt được mảnh vỡ thái âm, bổ hoàn bản thân.

một mũi tên bắn ba con chim.

nếu catherine chính là donna, minh ước tự do muốn ô nhiễm donna rất đơn giản, chỉ cần catherine chủ động nằm ở trên giường hoàng kim, sau đó chuyển đổi nhân cách là được.

nhưng minh ước tự do chưa làm như vậy, mà là trực tiếp để donna êm đẹp lấy thân phận chúa tể hợp pháp tồn tại, cho dù trận doanh xung đột của new york ngày càng kịch liệt, nước cờ này cũng vẫn luôn cất giấu.

thẳng đến ngày hôm qua “gậy ông đập lưng ông”, mới ngửa ra.

nói rõ mục tiêu của linh thác là bọn họ cái đội ngũ này, cũng không biết chỉ hướng phó thanh dương, hay là hắn.

mặt khác, trương nguyên thanh còn nhớ tới một sự kiện, trong trận chiến đấu đó ma quân ngã xuống, linh thác cũng tham dự trong đó, mà donna và catherine, đều là người tình của ma quân.

làm người ta nghĩ kỹ mà sợ hãi.

hội trưởng trầm mặc vài giây, nói: "có thể là cậu, có thể là phó thanh dương, cũng có thể còn bao gồm chỉ sát cung chủ, bởi vì cô ấy có một món vật phẩm quản lý. đối với các người đám tinh quan có thể nhìn thấy dòng sông vận mệnh này mà nói, vạn vật phát triển cùng diễn biến, hoàn toàn có thể một tay chủ đạo. chuyện xảy ra bây giờ cùng chuyện về sau xảy ra, chưa chắc cần đích thân tham dự, chỉ cần chôn xuống phục bút, chờ đợi lên men, liền có thể thúc đẩy hướng đi của tình thế."

"tôi cũng không rõ linh thác có biết cậu đã sống lại hay không."

"ở phương diện bố cục, tôi dựa vào là chỉ số thông minh, linh thác dựa vào là bật hack, tôi không có khả năng thắng hắn."

đổi thành trước kia, trương nguyên thanh sẽ lẩm bẩm vài câu đối với "tôi dựa vào là chỉ số thông minh" cái miêu tả này, nhưng lần này là tâm phục khẩu phục, nói: "ngài hội trưởng, ngài đã thua, tam đạo sơn nương nương kịp thời xuất hiện đã cứu chúng ta, hơn nữa tóm lại là giết một tên chúa tể cấp 8, lãi một chút."

ngài hội trưởng trầm mặc một lát, giọng điệu cổ quái nói: "cậu sai rồi, sự xuất hiện của tam đạo sơn nương nương ở ngoài đoán trước của tôi, không phải bố cục của tôi. lão tử thiếu chút nữa cho rằng mấy người xong rồi. ài, cậu biết tôi vì sao bức thiết hy vọng cậu trưởng thành lên chưa?"

"bởi vì lão tử chơi cờ không phải đối thủ của linh thác, hai mươi năm qua thật cẩn thận, rón rén, chỉ dám tránh ở phía sau màn, sợ ám tiễn khó phòng."

"bồi dưỡng cậu thành thái dương chi chủ, tiếp theo chính là thần dạ du các người chó cắn chó, tôi chỉ cần ở bên cạnh hô 666 là được."

tam đạo sơn nương nương xuất hiện không phải tác phẩm của hội trưởng? trương nguyên thanh ngây cả người.

cô ấy rõ ràng là chạy tới cứu người, không có một chút động tác dư thừa nào, sau khi đánh vỡ cấm chế, dẹp yên nguy cơ, thậm chí cũng không nghĩ ra tay đánh giết chúa tể tà ác.

không phải hội trưởng an bài, vậy sẽ là ai?

ngài hội trưởng nhắc nhở: "quan hệ của các người không phải rất mập mờ sao? vào linh cảnh hỏi cô ấy một phen."

mập mờ? tôi là chó liếm của cô ấy được chưa! mắt trương nguyên thanh sáng lên: "vậy tôi liền vào phó bản bang phái."

trời xanh như giặt, núi non trùng điệp liên miên, ngoài rừng rậm chân núi, một bóng người phác thảo ra, chính là trương nguyên thanh mặc trang phục tác chiến màu đen.

lão mõ có thể xuất hiện ở đại khu thứ nhất, nghĩ hẳn phó bản bang phái cũng không vây được cô ấy.

trương nguyên thanh lấy ra một tấm da dê, mang tài liệu triệu hồi tam đạo sơn nương nương lần lượt bày ra.

chương 2523: biết trước (2)

dùng tinh thần chi lực "điểm hỏa" tài liệu, lại mang quyển trục khắc linh triện triệu hồi đặt lên.

mười mấy giây sau, tấm da dê cướp đoạt linh tính của tài liệu, trận đồ trên đó dâng lên cột sáng màu vàng chói mắt, đâm thẳng vào mây.

trương nguyên thanh dựa theo nghi thức thói quen, lẩm bẩm niệm triệu hồi:

"nương nương, nương nương mau ra đây. nương nương, nương nương mau ra đây!"

kiến thức được chiến lực tam đạo sơn nương nương bày ra, hắn ngay cả ngứa da một chút cũng không dám. đặt ở trước kia, thiên tôn lão gia dám hô một tiếng: "ấu khanh, đi ra cho bản thiên tôn!"

theo tiếng niệm triệu hồi đứt quãng, qua thật lâu, bầu trời linh cảnh nhộn nhạo lên từng vòng gợn sóng màu vàng, bao trùm cả mảng trời.

sau đó, bầu trời xé rách ra một lỗ thủng, cột sáng màu vàng từ trong lỗ thủng buông xuống.

thần nữ nương nương đạo bào bay bay, phong tư trác tuyệt, cưỡi gió mà đến, đôi mắt đẹp lạnh nhạt từ trên cao nhìn xuống.

trương nguyên thanh cúi đầu lạy ngay: "nương nương thần công cái thế, thiên thu vạn tái, thọ ngang trời đất!"

tam đạo sơn nương nương hài lòng gật đầu, thanh âm trong trẻo bình thản như suối trên núi: "chuyện gì?"

mọi người đều quen thuộc như vậy rồi, trương nguyên thanh liền không giấu giếm, trực tiếp hỏi:

"nương nương, ngài xuất hiện ở phó bản của đại khu thứ nhất, là chuyên môn tới cứu ta?"

tam đạo sơn nương nương chưa lập tức trả lời, nhẹ nhàng đáp xuống đất, nói: "đứng dậy nói chuyện."

"không!" trương nguyên thanh lớn tiếng từ chối, "nương nương cái thế vô song, văn võ toàn tài, đứng đầu xưa nay, nương nương đứng, ta liền quỳ, nương nương ở trên trời, ta ở dưới đất."

hắn giọng điệu chân thành, vẻ mặt thành khẩn, nhìn không ra chút bộ dáng nịnh bợ nào, giống như tất cả đều là phát ra từ trong lòng.

khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của tam đạo sơn nương nương lộ ra một nụ cười, liền trả lời vấn đề vừa rồi của hắn: "là cứu các ngươi."

cô làm một cái động tác bình thân: "đứng lên đi."

cứu chúng ta? không rõ ràng chỉ hướng mình… trương nguyên thanh thuận thế đứng dậy, nghi hoặc nói:

"nương nương, ngài sao biết chúng ta gặp nạn, ngài lại khóa phục như thế nào?"

quốc phục cùng ngoại phục tuy là cùng server, nhưng không tương thông.

tam đạo sơn nương nương nhíu mày trầm mặc, chưa trả lời.

trương nguyên thanh cúi đầu bái ngay: “nương nương thần công cái thế cử thế vô song!”

tam đạo sơn nương nương nhận đại lễ này bất đắc dĩ nói: “được người ta nhờ.”

trương nguyên thanh truy hỏi: “ai?”

tam đạo sơn nương nương thản nhiên nói: “ngươi không cần biết.”

không nói cho mình biết, nương nương không phải thích nói lấp lửng, hoặc là người ủy thác thân phần thần bí, hoặc là cấp bậc mình không đủ, rốt cuộc là ai ủy thác cô ấy cứu người?

người biết tình huống hành động tối hôm qua rất ít, mà trong những người này trừ hội trưởng, không ai có thể mời được cô, hội trưởng đã nói không phải hắn bố cục, thì nhất định không liên quan tới hắn, không cần thiết gạt mình.

trương nguyên thanh suy nghĩ một lát, rất nhanh nghĩ ra một điểm mấu chốt:

người ủy thác không ở trong người biết tình hình lần hành động này, nhưng biết bọn họ sẽ gặp nguy cơ sinh tử không thể hóa giải.

lại theo suy đoán này cân nhắc mà nói, có thể ra người ủy thác có năng lực biết trước.

mà trong linh cảnh, có thể biết trước tương lai cái năng lực này chỉ có ba loại: lời tiên đoán, quẻ thuật cùng quan tinh.

“mình cùng gia tộc học sĩ không có quan hệ, trên lý luận mà nói, quẻ thuật có thể bài trừ. nhưng cung chủ là nhạc sĩ, nhạc sĩ cùng học sĩ đều thuộc về oa hoàng một nhánh này, có thể là bán thần nghề nghiệp học sĩ, không hy vọng luyện yêu hồ rơi vào tay trận doanh tà ác hay không?”

“tiên đoán mà nói, trong thế giới linh cảnh có được năng lực tiên đoán là la bàn quang minh, mảnh vỡ la bàn bị các tổ chức lớn chia cắt, phạm vi liền rộng.”

“lĩnh vực quan tinh, ám dạ mân côi khẳng định sẽ không cứu mình, có được năng lực nhìn thấy dòng sông vận mệnh, cơ bản

đều ở thái nhất môn, là vị tinh thần chi chủ đánh cờ không phát ra tiếng động kia đang giúp mình?”

trong lòng trương nguyên thanh âm thầm cân nhắc.

tam đạo sơn nương nương nói: “về phần bổn tọa tiến vào phó bản đại khu thứ nhất thế nào, kim ô ngao du hoàn vũ, trên tới bầu trời dưới suối vàng, nơi nào cũng có thể đi.”

nghe được lời này, trương nguyên thanh gián đoạn suy nghĩ, suy luận ý tứ trong lời nói của nương nương.

cô có thể xuyên qua giữa hai đại khu, không chịu hạn chế?

cô không phải npc đại khu thứ hai sao, dựa vào đâu có thể đi đại khu thứ nhất.

bỗng nhiên, trương nguyên thanh nhớ tới tình huống ở trong tàu du lịch kinh hoàng tu luyện thuần dương tẩy thân lục, thổ nạp nhật chi thần lực.

nhất thời đã hiểu.

thần dạ du là đặc thù nhất, lực lượng nhật nguyệt tinh trải rộng toàn bộ linh cảnh, quốc phục cùng ngoại phục đều giống nhau.

sau khi nghĩ thông một điểm này, trương nguyên thanh đột nhiên có ý tưởng, hắn cần thu thập bộ trang bị lôi thần cùng bộ trang bị tế trời, có thể nhờ hội trưởng vào phó bản tìm kiếm, sau đó để lão mõ đi lấy.

chương 2524: biết trước (3)

hội trưởng là linh cảnh hành giả, chịu thẻ nhân vật chế ước, không đi nhiệm vụ, mạnh mẽ mang đi đạo cụ trong linh cảnh, sẽ bị linh cảnh trừng phạt, nhưng lão mõ không có phiền não phương diện này.

“nương nương, vãn bối có một chuyện muốn nhờ.” trương nguyên thanh nói: “thiên hạ hiện nay, nhân vật ma đạo ngông cuồng, ám sát thương nhân, quan lại, hút máu dân chúng, họa loạn triều cương, vãn bối có một bầu nhiệt huyết, cứu thế tể dân, bất đắc dĩ thực lực thấp kém.”

tam đạo sơn nương nương lạnh lùng ngắt lời: “cứ nói không sao.”

“vãn bối muốn cầu nương nương giúp ta thu thập vài món pháp khí.”

hắn biết tam đạo sơn nương nương nghiêm khắc, không muốn nuông chiều cho hư, cho nên vội vàng bổ sung: “không cần quá nhiều, chỉ cần vài món là đủ, cấp bậc cũng sẽ không quá cao, nhiều nhất cấp bậc chưởng giáo.”

tam đạo sơn nương nương nhíu mày nói: “pháp khí cấp bậc chưởng giáo cực kỳ hiếm thấy.”

“vãn bối sẽ mình tìm kiếm tung tích pháp khí, ngài chỉ cần cầm chúng nó ra là được.” trương nguyên thanh thời khắc chuẩn bị, chỉ cần lão mõ từ chối, hắn liền cắm đầu vái ngay.

tam đạo sơn nương nương hơi trầm ngâm, “nếu là pháp khí quá mức cường đại, ta sẽ không giúp ngươi thu hoạch, quá mức nguy hiểm, cũng như thế, trừ phi ngươi có lý do phải đạt được.”

“tạ nương nương!” trương nguyên thanh theo thường lệ nịnh bợ chân thành.

lão mõ được rửa tai một phen, tâm tình coi như không tệ, hỏi: “ngươi nói thế đạo hiện nay tà ma ngông cuồng, bên ngoài đã xảy ra cái gì.”

trương nguyên thanh liền nói cho cô chuyện new york tranh đấu trận doanh, lão mõ vừa nghe là chuyện liên bang tự do, trực tiếp lắc đầu, răn dạy hắn xen vào việc của người khác, nói phiên bang man di tồn vong, cùng trung ương hoa hạ ta có quan hệ gì đâu.

trương nguyên thanh liền nói cho cô, trận doanh đối kháng không có biên giới, phiên bang man di xong con ong, kế tiếp liền đến lượt hoa hạ mênh mông chúng ta.

hướng cô giảng giải cơ chế trận doanh đối kháng của linh cảnh, cùng với quản lý viên linh cảnh tranh đấu… các bí mật.

lão mõ nghe xong rất rung động, quyết định thay hắn xử lý chuyện đạo cụ.

“tương lai nếu cần, bổn tọa sẽ rời khỏi linh cảnh, cùng nhân sĩ chính đạo thiên hạ cùng nhau đối kháng ma đạo.”

giọng nói của cô trở nên ngưng trọng:

“bản thân bổn tọa đã lâu chưa từng đêm ngắm thiên tượng, chưa từng nghĩ thế cục thiên hạ tương lai đã như thế.”

“có nương nương giúp đỡ, là phúc của thiên hạ chính đạo.” trương nguyên thanh nhân cơ hội thử, “nương nương, ngài bây giờ là cảnh giới gì?”

hắn có thể cảm giác được, chiến lực của tam đạo sơn nương nương không quá thích hợp, mà nương nương trước đó đã là tầng cấp chúa tể đỉnh phong, tiến một bước nữa mà nói, vậy chính là nhân tiên.

nhân tiên chính là bán thần.

lão mõ tu là nhật chi thần lực, cô tấn thăng bán thần, chỉ có thể là thái dương chi chủ.

tam đạo sơn nương nương tiếc nuối lắc đầu: “chỉ là sớm thể nghiệm một lần sức mạnh to lớn của nhân tiên, linh lực đã hao hết.”

cô không tiếp tục giải thích, tựa như không muốn nhiều lời.

vậy thì tốt, mình còn có hi vọng trở thành thái dương chi chủ… trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra, sau đó nói:

“nương nương, trong linh cảnh hành giả có một kẻ tên linh thác, sắp tới đang trùng kích cấp bậc thái âm chi chủ, hắn hắn là ở trong linh cảnh, ngài muốn tham dự vào, tìm kiếm cơ duyên hay không?”

“ta biết.” tam đạo sơn nương nương thản nhiên nói:

“hắn ở trong phó bản thái âm tiếp nhận rèn luyện, ta không vào được, dù có thể đi vào, cũng là cửu tử nhất sinh. lại nói, bổn tọa tu luyện là thuần dương tâm pháp, đi là huy hoàng đại nhật chi đạo, không có ý với tinh thần cùng thái âm.”

ngươi được lắm triệu ấu khanh? không biết điều, muốn tranh đoạt ngai báu thái dương chi chủ với bản thiên tôn!

trong lòng trương nguyên thanh lẩm bẩm.

tam đạo sơn nương nương không phải thám báo, nhìn không ra diễn biến nội tâm của tên vãn bối này, hỏi: “nghiệt đồ kia của bổn tọa tình hình gần đây như thế nào?”

trương nguyên thanh ngẫm nghĩ: “cô ấy cả ngày ngủ ở trong nhà, hết ăn lại nằm, ham ăn biếng làm.”

“có thể để nó làm mã tiền tốt.”

“chỉ sợ mã tử tốt vong.”

“chết không đáng tiếc.”

hai người nói chuyện phiếm hồi lâu, trương nguyên thanh lưu luyến không rời cáo biệt nương nương, rời khỏi phó bản bang phái, trở về hiện thực.

hội trưởng mặc thuần âu phục màu đen còn ở trong phòng ngủ, ngồi ở bên cạnh bàn, ăn bữa sáng của căn tin thiên phạt, hưởng dụng rượu vang cao cấp.

trương nguyên thanh lập tức mang câu trả lời của tam đạo sơn nương nương nói cho ngài hội trưởng.

ngài hội trưởng trầm ngâm vài giây, nói:

“chuyện này quái nhất ở chỗ, người thần bí ủy thác cô ấy ra tay, là vào linh cảnh như thế nào?”

trương nguyên thanh ngẩn ra, mới hiểu điều ngài hội trưởng ám chỉ.

đúng vậy, nương nương sinh hoạt ở trong linh cảnh phó bản, muốn ủy thác cô ấy, nhất định phải vào linh cảnh. mà bán thần các nghề nghiệp lớn, là không có cách nào tùy ý tiến vào linh cảnh.

nói chuẩn xác, là không thể tự chủ tiến vào linh cảnh.

người thần bí làm như thế nào?

chương 2525: bái sư (1)

“chuyện này cậu không cần phải quản, tam đạo sơn nương nương đã không nói, vậy nhất định là tốt cho cậu.”

hội trưởng mang đem rượu trong ly đế cao uống cạn, nói: “việc new york xong rồi, cậu có thể vào phó bản bang phái tu hành thuần dương tẩy thân lục.”

“đợi một chút!” trương nguyên thanh gọi lại hắn, “tôi thiếu chút nữa quên một sự kiện, tôi đã trộm được tài liệu cùng trận pháp catherine tiến vào thần quốc.”

ngài hội trưởng đặt chén rượu xuống, lau miệng: “cậu cảm thấy catherine sau khi phát hiện đồ bị trộm, sẽ làm như thế nào? hoặc là ma chủng sửa trận pháp tiến vào thần quốc, hoặc là triệu tập bán thần trận doanh tà ác, chờ chúng ta chui đầu vô lưới, thứ đó vô dụng, cậu giữ lại làm kỷ niệm đi.”

hắn bưng lên khay ăn, dao nĩa, ly rượu, nhẹ nhàng đẩy, đồ dùng liền biến mất ở trong hư không, bị đưa về căn tin.

“bộ trang bị lôi thần của cậu tôi sẽ giúp cậu tìm kiếm, rất lâu chưa tầm bảo rồi.” ngài hội trưởng truyền tống rời khỏi.

không gian trong lòng đất tối tăm yên tĩnh.

hành lang rộng rãi, cách mỗi mười bước, liền có một ngọn đèn vàng mờ nhạt, hai bên hành lang là những phòng giam, trong phòng giam nuôi rắn lớn một sừng, chó ba đầu, thằn lằn lớn mọc ra cánh màng, mèo đội mũ thủy tinh vân vân.

các sinh vật biến dạng này thiên kì bách quái, điểm giống nhau là, đều có một đôi mắt khát máu tàn bạo.

cuối hành lang là một mật thất cỡ lớn, stephen simpsons ngồi ở trên ngai báu trải đệm mềm, cánh tay quấn một con rắn ánh vàng rực rỡ.

hắn cúi đầu, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve đầu rắn.

ánh sao như mộng ảo dâng lên, bóng dáng đội mũ trùm mặc áo choàng từ trong ánh sao đi ra.

“các ngươi thất bại rồi?” người áo choàng giọng thô ráp khàn khàn, “còn tổn thất một vị chúa tể cấp 8?”

stephen simpsons lạnh nhạt mà nghiêm túc: “cũng tổn thất donna, những người tình kia của cô ta, đều bị điều khỏi new york, tiếp nhận điều tra.”

“ta không quan tâm những thứ này.” người áo choàng trầm giọng nói: “thủ lĩnh trước khi tiến vào linh cảnh từng nói, trận chiến này nếu thành công, trận doanh tự do thắng lợi sẽ không thể rung chuyển. nếu thất bại, thì đại cục khó định. hai chúa tể

đỉnh phong, chín chúa tể cấp 8, ngay cả chút việc này cũng không xử lý được."

stephen simpsons lạnh lùng nói: "sơn hà vĩnh tồn, ngươi không có tư cách dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta."

sau khi cảnh báo một câu, trung úy stephen nói:

"tình huống hôm qua, trừ phi bán thần đích thân tới, nếu không ai cũng không có nắm chắc, cô gái kia so với xích nhật hình quan của xích nhật môn còn mạnh hơn. ta có dự cảm, cô ta sẽ trở thành thái dương chi chủ."

"không có khả năng!" người áo choàng cười nhạo một tiếng: "tinh thần cùng thái âm trở về vị trí, phó bản thái dương mới có thể mở ra. ở trước đó, không ai có thể trở thành thái dương chi chủ."

hai người thảo luận tam đạo sơn nương nương một lát, người áo choàng hỏi: "tình huống lôi thần bên kia như thế nào?"

trung uy stephen lộ ra một nụ cười: "tất cả thuận lợi."

người áo choàng cuối cùng đã có nụ cười:

"người giỏi cờ mưu thế, kẻ giỏi mưu trí xa."

"nghe không hiểu." trung úy stephen nhíu nhíu mày, chuyển sang nói:

"cú mang là thế nào? đạo cụ chúa tể hắn có được nhiều đến khoa trương, hơn nữa ta kêu không chết được hắn, id linh cảnh của hắn không là cú mang."

người áo choàng nhất thời nhíu mày:

"ngươi nói chi tiết một chút."

stephen simpsons liền mang chi tiết chiến đấu tối hôm qua miêu tả một lần.

người áo choàng nghe xong, hồi lâu chưa mở miệng, giống như một pho tượng.

trung úy stephen sắc mặt lạnh lùng hỏi:

"ngươi là nghĩ tới cái gì?"

người áo choàng giọng khàn khàn:

“ta nhớ tới một người, một người đã chết, hy vọng không phải như ta nghĩ. ngươi không cần để ý hắn, kế hoạch của thủ lĩnh càng quan trọng hơn, mặc kệ như thế nào, cấp bậc của hắn đều quá thấp chút, bây giờ là thời khắc mấu chốt, không cần thiết hao phí tinh lực ở trên người hắn…”

sau khi tiễn bước ngài hội trưởng, trương nguyên thanh đến căn tin dùng xong bữa sáng, gọi các thánh giả của người chết trở về đến phòng ngủ, ở trong đạo cụ cách âm che giấu, mang tình huống chiến đấu tối hôm qua báo chi tiết cho mọi người.

quan nhã cùng tôn miểu miểu nghe mà toát mồ hôi lạnh, vừa nghĩ mà sợ vừa u oán.

triệu thành hoàng, ryo asano cùng thiên hạ quy hỏa thì may mắn bang chủ nhặt lại một cái mạng, đồng thời lại cảm khái hắn nay có thể tham gia đến trong chiến đấu của chúa tể đỉnh phong.

nhớ năm đó mọi người còn là đồng bạn nhỏ tay cầm tay cùng nhau qua phó bản giết chóc, bây giờ ngươi lại vụng trộm mặc vào âu phục đẹp trai, tóc chải bóng loáng thành bộ dáng người lớn.

chỉ có anh gà đỏ vừa vỗ mạnh bả vai trương nguyên thanh, vừa nói “hầu tái lôi”, vừa nói “đại nạn không chết tất có hậu phúc, giữa trưa hôm nay ăn lẩu cháo, tôi mời khách.”

trương nguyên thanh nhìn mọi người, trầm giọng nói:

“trải qua một chiến dịch này, thân phận của tôi cho dù chưa bại lộ, cũng xấp xỉ rồi. nhưng không sao cả, nhiệm vụ tôi đến liên bang tự do nằm vùng đã kết thúc. xem như nửa thất bại, chưa hoàn toàn thất bại là vì tốt xấu gì đã làm ra cống hiến, thu hoạch quá nhiều tình báo cơ mật của minh ước tự do, trong đó bao gồm chân tướng ma chủng buông xuống.”

chương 2526: bái sư (2)

“tiếp đó chính là dẫn catherine ra, đánh gục một vị cự yêu cấp 8. sau khi thân phận catherine bại lộ, những người tình kia của donna nhất định sẽ bị điều chuyển vị trí tiếp nhận điều tra, tương đương dọn sạch tai họa ngầm cho trận doanh hợp pháp.”

“kế tiếp, tôi có thể sẽ ở trong phó bản bang phái một đoạn thời gian, bế quan tu hành, chuẩn bị phó bản giết chóc cuối năm.”

phó bản tháng 11 hắn không cần qua, trung tuần tháng 12 là phó bản giết chóc, nhiệm vụ new york cơ bản kết thúc, không có việc của hắn nữa.

vốn đọ sức, ám sát giữa chúa tể, hắn cũng có thể chen vào một chân, nhưng trận chiến giác đấu trường tối hôm qua, hắn bại lộ quá nhiều tin tức cùng lá bài tẩy, lo lắng thân phận của mình bị trận doanh tà ác điều tra ra, bị nhằm vào, dứt khoát tiếp thu đề nghị của hội trưởng, trốn vào trong phó bản tu hành thuần dương tẩy thân lục, tranh thủ lúc tấn thăng thần nhật du tích lũy dày bùng nổ mạnh.

“lúc tôi không có mặt, mọi người cố gắng hạ thấp, có thể lựa chọn về nước, cũng có thể ở các nơi của liên bang tự do đi dạo một chút.”

sau khi lại dặn dò vài câu, trương nguyên thanh đuổi đi đội viên, đang chuẩn bị tiến vào phó bản bang phái, điện thoại di động “ting” một tiếng, có tin nhắn tới.

“hội trưởng: sắp xếp một nhiệm vụ cho cậu, sau đó sẽ có người liên hệ cậu, cậu giúp tôi xác nhận một sự kiện.”

trương nguyên thanh trả lời: “chuyện gì?”

ngài hội trưởng chưa trả lời.

một khắc đồng hồ sau, trương nguyên thanh thu được tin nhắn một số lạ gửi đến:

“ngài cú mang, tôi là thành viên tế thế xã, hội trưởng bảo tôi hẹn ngài gặp mặt, địa chỉ là số 24 phố hans.”

vẻ mặt trương nguyên thanh lập tức trở nên cổ quái, số 24 phố hans là căn phòng đầu tiên hắn thuê ở new york, căn phòng gia đình bà chủ nhà, người liên hệ hắn… là ngài chủ cho thuê nhà tào khánh.

trương nguyên thanh biết tào khánh là nghề nghiệp hư không, hơn nữa là cơ sở ngầm ngài hội trưởng bồi dưỡng, nhưng không ngờ vị chủ nhà này không phải thành viên công hội thương nhân, mà là thành viên tế thế xã của lão mẹ.

nói như vậy mình còn là thiếu chủ rồi? ngay cả tiền thuê nhà của thiếu chủ cũng dám thu…

trương nguyên thanh trả lời: “tôi qua luôn bây giờ.”

hắn thu hồi điện thoại di động, đeo khẩu trang cùng kính râm, rời khỏi cao ốc ngân hàng.

ở trong tinh độn thuật, ngự phong cùng xuyên qua mộng cảnh luân phiên sử dụng, trương nguyên thanh chỉ dùng hơn mười phút đã đến số 24 phố hans.

hắn quen thuộc gõ vang cửa chống trộm phòng 401.

tiếng bước chân từ phía sau cửa truyền đến, cửa chống trộm mở ra, trương nguyên thanh lại thấy ông chủ nhà tóc thưa thớt, có chút bụng bia.

hắn cẩn thận đánh giá trương nguyên thanh vài lần, từ trong khẩu trang cùng kính râm che lấp nhận ra vị nhân vật truyền kỳ này, ân cần mời hắn vào phòng: “mời ngài vào, mời ngài vào!”

trương nguyên thanh xuyên qua lối đi, tới phòng khách, ánh mắt tùy ý đảo qua, phát hiện trong nhà chỉ một mình tào khánh.

hắn bây giờ dùng thân phận cú mang, liền không ôn chuyện với ông chủ nhà, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “hội trưởng có sắp xếp gì?”

tào khánh từ trong túi lấy ra một cái túi nhựa bịt kín, trong túi là mấy sợi tóc, mấy tờ khăn giấy.

“hội trưởng muốn ngài hỗ trợ tìm được người này, hoặc là, xác nhận sống chết của người đó.” tào khánh nói.

tìm người? trương nguyên thanh hiểu ý tứ hội trưởng, tiếp nhận cái túi bịt kín, mở ra hòm đồ, triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ.

“đát đát đát…”

giày khiêu vũ màu đỏ vui vẻ xoay vòng quanh chủ nhân, trương nguyên thanh mang cái túi bịt kín nhét vào trong giày khiêu vũ màu đỏ, hạ đạt mệnh lệnh truy tung.

giày khiêu vũ màu đỏ bất động tại chỗ, ngẩn ra vài giây, sau đó vung giầy, ném cái túi bịt kín ra, không thể truy tung nhân vật mục tiêu, đã chết…

trương nguyên thanh nhìn về phía tào khánh nói: “đã chết.”

“đã chết…” tào khánh thở dài, “tôi biết rồi.”

trương nguyên thanh tò mò nói: “các người muốn tìm ai? nếu tôi có thể hỏi.”

tào khánh lắc đầu: “tôi chỉ biết hắn tên abbe marshall, ngài muốn biết nhiều hơn mà nói, có thể tự mình hỏi hội trưởng.”

trương nguyên thanh gật gật đầu, cáo từ rời đi, sốt ruột không chờ được tìm chỗ trả giá khiêu vũ.

tòa thành cơ quan mặc tông.

ngoài rừng rậm chân núi, tam đạo sơn nương nương ngồi khoanh chân ở trên tảng đá, trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa ngồi khoanh chân ở dưới tảng đá.

người trước khiêm tốn thỉnh giáo.

“nương nương, ý nghĩa thâm ảo của nhật chi thần lực là cái gì?”

sau khi từ chỗ ông chủ nhà trở về, hắn liền tiến vào phó bản bang phái, triệu hồi lão mõ, nạp đầu bái ngay, cầu cô chỉ đạo tu hành.

lão mõ ngay từ đầu là không muốn, nhưng trương nguyên thanh nói:

“vãn bối trôi giạt nửa đời, chỉ hận chưa gặp được danh sư, nương nương không chê, vãn bối nguyện bái làm sư tôn.”

vì thế lão mõ liền vui vẻ đáp ứng, về phần ngân dao quận chúa, cô là âm thi, tu hành thuần dương tẩy thân lục thuộc loại chơi với lửa có ngày chết cháy, vốn nên ở lĩnh vực thái âm dũng mãnh tinh tiến, nhưng trương nguyên thanh nói cho cô, nhân tiên nghề nghiệp nhạc sĩ có năng lực khởi tử hồi sinh, chưa biết chừng ngày nào đó liền sống lại thì sao?

chương 2527: bái sư (3)

ngân dao quận chúa vừa nghe, liền rất vui vẻ tới nghe lớp lý luận.

tam đạo sơn nương nương giọng điệu trong trẻo bình tĩnh, êm tai nói ra:

“bổn tọa lúc mới nhập môn, sư môn trưởng bối dạy đủ thứ, tu hành tu tâm trước, luyện pháp dưỡng tính trước.

“bái vào thuần dương giáo, quan trọng nhất là tính cách cương trực công chính, là ngạo cốt thà chết chứ không chịu khuất phục, là chính khí không thông đồng làm bậy với bọn đạo chích gian nịnh.”

rắm rít, vậy cô giải thích một phen thuần dương chưởng giáo sao lại sa đọa rồi! trương nguyên thanh lẩm bẩm ở trong lòng, sau đó phẩm ra hàm nghĩa trong lời mời của lão mõ:

“ngài là nói, chủ tu nhật chi thần lực, cần phối với tính cách tương ứng?”

tam đạo sơn nương nương vui mừng gật đầu:

“trẻ nhỏ dễ dạy!”

“ở giới tu hành, tính tình rất quan trọng, tính cách thế nào, quyết định ngươi thích hợp công pháp ra sao. hạng âm hiểm giả dối, là không có cách nào tu hành thuần dương tẩy thân lục.”

một điểm này ở trong linh cảnh hành giả cũng có thể hiện, tính cách thế nào, đạt được thẻ nhân vật thế đó.

“vạn vật phụ âm ôm dương, kim ô ôn dưỡng thế gian vạn vật, gần thì nóng, xa thì lạnh. kẻ tu thuần dương tẩy thân lục, phải uy nghiêm công chính cương liệt bá đạo.”

tam đạo sơn nương nương nhìn về phía trương nguyên thanh, nói:

“ngươi lòng dạ bằng phẳng, mọi việc không thẹn với lương tâm, coi như công chính, nhưng sở trường là a dua nịnh hót, không đủ uy nghiêm. ngươi có thể vì công nghĩa trong lòng trùng quan giận dữ, ngọc đá cùng vỡ, rất cương liệt, nhưng làm người xử thế khéo léo, không đủ bá đạo.”

nếu ta không a dua nịnh hót, ngươi còn yêu ta sao?

trương nguyên thanh nghĩ một chút, nói:

“ta hiểu rồi.”

lúc này, ngân dao quận chúa giơ tay nói:

“sư tôn, ngài nhìn lầm rồi. kẻ này bề ngoài khéo léo, thực ra kiệt ngạo bất tuân, một thân phản cốt, rất bá đạo. về phần a dua nịnh hót, đó chỉ là thao tác hắn mê hoặc ngài.”

“hắn đối với con cũng rất uy nghiêm. đệ tử cho rằng, nguyên thủy thiên tôn rất thích hợp tu hành thuần dương tẩy thân lục.”

bữa tối cho cô thêm chân gà!

trương nguyên thanh ấn like cho ngân dao quận chúa.

ngân dao quận chúa tổng kết nói:

“con cho rằng hắn so với ngài càng có tư chất trở thành thái dương chi chủ hơn.”

trương nguyên thanh yên lặng đổi chân gà thành thạch tín.

nữ nhân này đang nâng hắn lên để hại hắn, muốn lấy phương thức này dẫn tới tam đạo sơn nương nương phòng bị cùng cảnh giác đối với hắn, do đó chỉ cưng chiều cô vị đệ tử này.

tam đạo sơn nương nương không để ý đến thủ đoạn tranh thủ tình cảm của đệ tử, tiếp tục nói:

“thuần dương tẩy thân lục của ngươi đã tiểu thành, linh cảnh hành giả chịu hạn chế bởi thẻ nhân vật, không vượt qua phó bản giết chóc không thể tấn thăng, ngươi muốn thông qua tu hành tâm pháp tăng lên đại cảnh giới là không có khả năng.”

“nhật chi thần lực của ngươi cũng không phải tự mình vất vả tu được, độ phù hợp không cao, sức nắm giữ không đủ, cần lặp đi lặp lại thổ nạp, luyện tập nhiều lần mới được. kế tiếp ta sẽ truyền thụ ngươi pháp thuật thuần dương giáo, trợ giúp ngươi hoàn toàn nắm giữ nhật chi thần lực, tương lai ngươi vượt qua phó bản giết chóc, tấn thăng kim ô, nhật chi thần lực sẽ so với cao thủ cùng cấp bậc càng thêm hùng hậu, càng thêm tinh thuần.”

trương nguyên thanh nạp đầu liền bái, “đa tạ nương nương.”

“nương nương, ngài gần đây có đêm xem thiên tượng hay không?” hắn nhớ tới đối thoại mấy ngày hôm trước, hỏi.

lão mõ nghe vậy, nhất thời nhíu mày:

“quần tinh tối nghĩa, thiên cơ khó dò.”

“có ý tứ gì?” vẻ mặt trương nguyên thanh mờ mịt.

tam đạo sơn nương nương giọng điệu ngưng giọng:

“thái âm quy vị rồi, từ nay về sau, thiên cơ khó dò.”

thủ đô liên bang tự do, hoa thành, tức washington, tên phiên âm tiếng trung là hoa thịnh đốn.

so sánh với thao tác của các tổ chức hợp pháp lớn hận không thể mang tổng bộ thiết lập ở khu náo nhiệt, để ngừa trận doanh tà ác tập kích, tổng bộ thiên phạt nằm ở ngoại ô phía tây tương đối hẻo lánh của hoa thành.

nơi này có nhà lưu niệm, công viên rừng rậm, sân golf, khu biệt thự, chỉ riêng không có phố xá sầm uất dòng người như dệt cửi.

làm tổ chức hợp pháp mạnh nhất toàn thế giới, thiên phạt có sự tự tin cường đại.

tổng bộ thiên phạt có ba vị bán thần, thủ tịch chấp hành quan cùng thủ tịch kiểm sát quan càng là cường giả bán thần giai đoạn thứ hai, cũng chính là bán thần trung kỳ, cũng có thể dùng cấp 11 để định nghĩa.

mà đại bộ phận bán thần hợp pháp đương thời đều còn dừng lại ở cấp 10, trừ bán thần chất lượng vượt xa bình thường, nơi này còn có nghề nghiệp hợp pháp đầy đủ nhất, số lượng dự trữ đạo cụ khổng lồ.

ở trên kiến trúc, tổng bộ diện tích gần 68.000 mét vuông, bố trí tầng tầng trận pháp phòng ngự, phủ khám giả cấp 8 thay phiên “tuần tra”, quảng trường phong lôi càng có một tòa truyền tống trận khổng lồ.

chương 2528: lôi trì (1)

trận pháp này là tiêu phí số tiền lớn mời công hội thương nhân xây dựng, một cái mail của tổng bộ, đã có thể khiến chúa tể các phân bộ lớn từ các nơi trong cả nước truyền tống tới, hỏa tốc chi viện.

nói từ trên lý luận, trừ phi ba vị bán thần thủ lĩnh trận doanh tà ác của đại khu thứ hai liên thủ, nếu không tổng bộ thiên phạt vững như thái sơn. mà chỉ cần bán thần trận doanh tà ác thực dám liên thủ vây công, kết cục cuối cùng cũng là ngọc đá cùng vỡ.

một thế kỷ tới nay, tổ chức này giống như định hải thần châm chấn nhiếp trận doanh tà ác, mang đến cho hành giả hợp pháp sự tự tin cường đại cùng cảm giác an toàn.

cửa phòng tạm giam bị mở ra, một vị kiểm sát quan mặc âu phục thuần màu đen phối hợp áo sơ mi trắng, ngực đeo huy chương "sấm sét", đứng ở cửa, nhìn về phía channing loo ngồi khoanh chân ở trên giường, đeo còng tay màu vàng, nói:

"channing, đại trưởng lão thái nhất môn đã đến tổng bộ, ông rất nhanh sẽ phải vào lôi trì, ở trước đó, tôi cần tiến hành đánh giá đối với trạng thái tinh thần của ông."

kiểm sát quan việc ta ta làm mở ra bản ghi chép, ngồi ở bên cạnh bàn thẩm vấn, nói:

"mấy ngày nay ở lại phòng tạm giam, có sám hối mình bởi vì không chịu nổi dụ hoặc, trở thành kẻ sa ngã hay không?"

"có." channing loo gật đầu.

"nếu trở lại một lần nữa, ông còn sẽ làm ra lựa chọn như vậy không?"

"sẽ không, tôi cực kỳ hối hận."

"ông cho rằng cái gì là hợp pháp?

"… thủ hộ trật tự, trật tự cao hơn thiện ác cùng chính nghĩa."

kiểm sát quan sau khi lại hỏi thêm mấy vấn đề, khép lại cuốn sổ, không nói một lời rời phòng tạm giam.

vị hoàng kim kiểm sát quan này mặt không biểu cảm đi qua hành lang, đối với cảnh bát ngát nơi xa coi như không thấy,

trực tiếp tiến vào phòng làm việc của hoàng kim kiểm sát quan cấp 1.

hoàng kim kiểm sát quan cấp 1 đối ứng là chúa tể đỉnh phong.

toàn bộ hệ thống kiểm sát quan, có ba vị hoàng kim kiểm sát quan cấp 1, milton mike là sinh động nhất trong đó.

milton mike đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, trong lòng ôm một con mèo màu lam, tai mèo vừa nhọn vừa thẳng, mũi nhọn có lông dài quặp lại, tương tự tai linh miêu.

lông con mèo lam trơn bóng, quấn quanh điện quang, là một sinh vật siêu phàm.

“rode, kết quả ước định thế nào?” milton duy trì tư thế nhìn ra xa, thanh âm vang dội trầm ổn.

tóc cùng râu của hắn đều đã bạc trắng, nhưng hình thể khôi ngô, cơ bắp sung mãn, như là thanh niên trai tráng đang lúc đỉnh phong.

rode lắc lắc đầu:

“hắn trả lời đều là đang đón ý nói hùa tôi, ý nghĩa không có gì hối cải, nhận thức vặn vẹo cực kỳ nghiêm trọng, khả năng khôi phục bình thường cực kỳ bé nhỏ.”

milton vuốt ve lưng mèo, chậm rãi nói:

“món đạo cụ vặn vẹo nhận thức kia thuộc về nghề nghiệp hú tửu giả, hú tửu giả vặn vẹo là có thể khôi phục, cái này khác với món đạo cụ loại quy tắc chén thánh đọa lạc kia kia của đại khu thứ hai.”

“chỉ là tồn tại vặn vẹo channing loo cấp bậc quá cao, thủ đoạn bình thường rất khó tiêu trừ. thiên phạt bồi dưỡng một vị chúa tể cấp 8 không dễ dàng, chỉ cần có một tia hy vọng, chúng ta đều nên thử.”

“đây cũng là thái độ của hai vị thủ tịch cùng ban giám đốc.”

rode gật gật đầu:

“rõ. đúng rồi, kiểm sát quan đại nhân, sean dmitry đã đến tổng bộ, hắn nên xử lý như thế nào? còn có các cao tầng kia từng xảy ra quan hệ với donna, nhưng chưa trả giá.”

người tình của donna cũng không chỉ ở new york, tổng bộ bên này, có một số cao tầng trường kỳ duy trì quan hệ người tình với donna.

milton trầm giọng nói:

"đại bộ phận đều đã trả giá, những kẻ chưa từng trả kia, giao cho hiệp hội mỹ thần xử lý đi, chờ sau khi giải trừ trả giá, toàn bộ giáng chức hạ lương! hừ, những kẻ ngu xuẩn không có tư cách nắm giữ quyền lực."

đòi lấy trả giá là một trong những thủ đoạn mạnh mẽ nhất của nghề nghiệp ái dục, muốn tiêu trừ loại dấu ấn này, thần nhật du tịnh hóa là không làm được, chỉ có nghề nghiệp ái dục cấp bậc cao hơn nữa mới có thể làm được.

milton không muốn phản đối thành viên tổ chức lên giường cùng nghề nghiệp ái dục, hắn tức giận là những kẻ dễ dàng tha thứ nghề nghiệp ái dục giữ lại tư cách "đòi hỏi", quả thực ngu không ai bằng.

người thông minh nên ở sau khi phát sinh quan hệ, trả giá ngay lập tức, không để lại hậu hoạn cho mình.

rode cười nói:

"vị trí để trống ra, vừa lúc để lại cho winnie berent, cô ấy ở trong lúc trận doanh đối kháng biểu hiện xuất sắc, bắt channing loo, lôi ra một đám gián điệp. ngày hôm qua liên thủ với kriste đánh chết một tên chúa tể cấp 8, công tích to lớn, chờ chiến tranh trận doanh kết thúc, nên triệu cô ấy về tổng bộ."

milton" ừm" một tiếng, bỗng nhiên nói:

"gã hội trưởng kia của công hội thương nhân hoàn toàn không tín nhiệm chúng ta. lần hành động này, nếu có thể liên thủ với thiên phạt, chiến tranh trận doanh new york đã kết thúc rồi."

chương 2529: lôi trì (2)

rode cười khổ một tiếng:

"đừng nói là chúng ta, hắn ngay cả thành viên của công hội thương nhân cũng không tin, bằng không, cũng sẽ không luôn

tránh ở đại khu thứ hai.”

milton khoát tay:

“không đề cập tới hắn nữa, bảo channing loo chuẩn bị sẵn sàng, nửa giờ sau vào phó bản.”

phòng tạm giam.

channing loo nhắm mắt dưỡng thần nghe được bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

hắn im lặng chờ đọc giây kết thúc, mở mắt ra, thấy không là phòng giam nữa, mà là một tòa cung điện cổ xưa, tòa cung điện này lơ lửng ở trên tầng mây, lấy tảng đá lớn hình trùy làm nền, không có nóc điện, từng cây cột đá màu xám trắng sừng sững ở dưới trời xanh, mỗi một cây cột đá đều cao trăm mét, đường kính vượt qua 8 mét.

rộng lớn mà mênh mông, cổ xưa mà đơn sơ, giống như là lâu đài trên không người khổng lồ viễn cổ xây dựng.

nơi này là linh cảnh số 15: cung điện lôi thần.

channing loo đặt mình trong đó, giống như con chuột vào lầm cung điện của nhân loại.

hắn nhìn ngó trái phải một phen, chỉ nhìn thấy cột đá màu xám trắng cùng bầu trời xanh thẳm, không gió, một mảng tĩnh mịch.

channing loo hít sâu một hơi, cất bước ở trong tiếng xiềng xích” rào rào”.

đi một khắc đồng hồ, hắn nghe thấy được một đợt tiếng sấm rền, loại tiếng sấm dày đặc va chạm rung động ra sấm rền đó không đủ vang dội, nhưng duy trì không ngừng.

lại đi mấy trăm mét, phía trước xuất hiện một mảng ánh sáng màu lam chói mắt, giữa cột đá xám trắng, một cái ao sâu không thấy đáy chiếu vào mi mắt, cái ao giống như một cái hồ nhỏ, trong ao mây đen quay cuồng, điện tương sụp đổ.

vô số lôi điện liên tục không ngừng sáng lên, hủy diệt, điện tương nồng đậm tựa như nước ao.

đây là lôi trì.

căn cứ linh cảnh giới thiệu, thời kì viễn cổ, lực lượng lôi điện thiên nhiên nén lại ngưng tụ thành một cái lôi trì trải qua mấy vạn năm thai nghén, sinh ra một vị tiên thiên chi thần, lôi thần.

lôi thần lấy lôi trì làm trung tâm, thành lập cung điện, trường kỳ ở đây.

trong lòng channing loo rất rõ, cái gọi là lôi trì, thật ra là vật phẩm cấp bán thần, là thứ vị cách cao nhất trong linh cảnh.

vị thủ tịch chấp hành quan kia của thiên phạt, từ mười năm trước gặp mai phục suýt chết, từ đó về sau liền thường trú lôi trì, ngủ say ở đây.

một mặt là chữa thương, một mặt khác là muốn thông qua lôi trì nuôi dưỡng, tích tụ linh lực, trùng kích tầng cấp cao hơn.

lôi trì ngưng tụ tinh hoa của linh lực lôi thuộc tính, đối với lôi pháp sư mà nói, giống như sinh mệnh nguyên dịch với nhạc sĩ.

cho nên cần ở trong lôi trì tiếp nhận thần lực tẩy rửa.

đương nhiên, vào lôi trì phải có cấp bậc chúa tể, dưới chúa tể, cho dù là lôi pháp sư, cũng sẽ bị điện tương trong lôi trì đốt thành than.

một bóng dáng khôi ngô đứng bên lôi trì, mặc quần áo luyện công màu trắng cực có đặc sắc của phương đông, cơ ngực no đủ chống đỡ cái áo rộng thùng thình, lông mày trắng như kiếm, đâm xéo vào tóc mai, trên trán có một vầng mặt trời vàng óng.

chỉnh thể cho người ta cảm giác là uy nghiêm chính phái, nghiêm túc hà khắc.

người này chính là đại trưởng lão thái nhất môn xích nhật hình quan.

thấy channing loo đến, xích nhật hình quan mặt âm trầm, không nói một lời nhìn chằm chằm hắn, con ngươi màu nâu đậm nhuộm lên lớp sơn vàng, giống như hai hạt châu ánh vàng rực rỡ.

bị đôi mắt này nhìn chằm chằm, channing loo có loại cảm giác khó chịu đứng ngồi không yên, chỉ cảm thấy mình giống như bệnh khuẩn trong mương rãnh, bị bại lộ dưới ánh mặt trời.

lúc này, xích nhật hình quan thu hồi ánh mắt, nhìn về phía lôi trì, cao giọng nói:

“hắn sợ hãi nhật chi thần lực, hổ thẹn trong lòng, còn có một tia cơ hội.”

thanh âm vang dội, bao trùm lên tiếng sấm rền.

trong lôi trì truyền đến đáp lại to lớn trùng điệp, giống như đến từ bốn phương tám hướng, làm người ta nghe không ra ngọn nguồn:

“channing loo, vào ao!”

trong lòng channing loo run lên, tóc gáy dựng thẳng, có loại cảm giác bị nhìn chằm chằm.

hắn biết nhìn chằm chằm mình là vị thủ tịch kiểm sát quan kia trong lôi trì, lôi thần đương thời.

keng keng, channing loo cất bước, kéo xích tiến lên, đến ven lôi trì.

hắn cúi đầu nhìn lôi trì điện tương phun ra, mây đen cuồn cuộn, hít sâu một hơi, cao giọng nói:

“thủ tịch, sáu năm trước tôi từng tới nơi này, khi đó tôi vừa tấn thăng chúa tể không lâu, dựa theo lệ thường đến lôi trì yết kiến ngài, ngài còn nhớ rõ, lúc ấy là đánh giá tôi như thế nào không?”

trong lôi trì sấm rền cuồn cuộn, không ai đáp lại.

channing loo cười cười, như là tự nói:

“ngài nói tôi xử sự khéo đưa đẩy, không đủ công chính, không đủ cương liệt, không có tư cách đảm nhiệm kiểm sát quan, đá tôi ra khỏi hệ thống kiểm sát quan, vì thế tôi chỉ có thể vào ban giám đốc, thẳng đến cuối cùng, tôi cũng không thể thật sự cầm quyền, ở new york làm công tác phối hợp hai hệ thống lớn.”

lôi trì vẫn lặng im như cũ, như khinh thường đáp lại.

chương 2530: lôi trì (3)

channing loo không nói nữa, tung người nhảy vào lôi trì.

từng tia chớp dạng cây đan xen đến, điện tương chói mắt bao vây hắn.

quần áo trên người channing loo hóa thành tro tàn, còng tay còng chân nung chảy thành nước thép.

linh lực lôi thuộc tính dày đặc, mãnh liệt giống như thủy triều, điên cuồng trùng kích thân thể channing loo, hắn đau đớn há mồm ra, phát ra tiếng hò hét xé tim xé phổi.

theo linh lực lôi thuộc tính không ngừng ùa vào trong cơ thể, máu thịt hắn dần dần có màu lam sáng lấp lánh, xương khớp, nội tạng thấy rõ ràng.

đôi mắt hắn bắn ra lượng hào quang màu lam, trong miệng cũng phun ra hào quang sáng ngời.

trong chớp mắt, channing loo liền từ thân thể máu thịt, lột xác thành sinh vật nguyên tố, biến thành lôi điện tinh linh.

lôi trì giao cho hắn một loại hình thái sinh mệnh khác, hình thái nguyên tố có thể bỏ qua đại bộ phận công kích.

xích nhật hình quan bên cạnh ao thấy thế, lập tức dang vòng tay, dấu ấn mặt trời chói chang trên trán phát ra hào quang màu vàng.

một cột sáng trong vắt từ trên trời giáng xuống, đánh lên trên thân channing loo, linh lực lôi thuộc tính đã đủ bá đạo, nhưng nhật chi thần lực càng bá đạo hơn.

điện tương xung quanh đều bị xua tan, hình thành một lĩnh vực chân không đường kính mấy mét. một giây sau, điện tương lại như thủy triều ập tới, bổ khuyết chỗ trống.

channing loo bị cột sáng màu vàng nuốt chửng, tiếng kêu thảm thiết càng thêm cao vút.

đối với linh cảnh hành giả không phải thần nhật du mà nói, nhật chi thần lực tẩy rửa thân thể, linh hồn, là một trong những hình phạt tàn khốc nhất trên đời.

phòng sách của nguyên soái.

trong phòng sách trắng thuần, mênh mông vô bờ, phó thanh huyên ngồi ở sau bàn, trên giá sách cao 3 mét phía sau, bên trái bày “đại học” “luận ngữ” “xuân thu” “sử ký” “chu dịch”

các thứ, bên phải bày "nhà thờ đức bà paris" "những người khốn khổ" "tư bản luận" "chiến tranh và hoà bình" vân vân.

trong tay cô cầm một quyển "trăm năm cô đơn", mặt không biểu cảm nhìn bán thần nghề nghiệp hư không không mời tự tới.

ngài hội trưởng nhìn lướt qua giá sách, cuối cùng dừng ở trên quyển sách kia trong tay cô, thuận miệng hỏi:

"trăm năm cô đơn, kể là cái gì?"

phó thanh huyên lạnh lùng nói:

"kể là người vào nhà không gõ cửa, sinh con mọc đuôi heo, cô độc sống quãng đời còn lại."

hội trưởng nhún nhún vai:

"cô phân tích đối với trăm năm cô đơn là độc đáo nhất tôi từng gặp. ừm, tôi đến trả thù lao."

hắn nâng tay hướng hư không chộp một cái, lấy ra một cái tem đỏ au. "đây là phiếu đổi loại b của vạn giới thương thành, công năng là đổi vật phẩm cùng cấp bậc. nếu cô có quyền hạn quản lý viên nghề nghiệp khác, vậy có thể dùng nó đổi quyền hạn quản lý viên nghề nghiệp thám báo, cô sẽ trở thành bán thần cấp 11 đầu tiên của ngũ hành minh. đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trong vạn giới thương thành có quyền hạn quản lý viên nghề nghiệp thám báo."

phó thanh huyên nhíu chặt đôi lông mày thanh tú:

"tôi càng thích phiếu đổi loại a hơn."

ngài hội trưởng bất đắc dĩ nói:

"phiếu đổi loại a đã dùng hết rồi, ít nhất trong ngắn hạn sẽ không có nữa. cô có thể cầm, tương lai nếu phiếu đổi loại b vẫn còn, lại dùng nó từ chỗ tôi đổi loại a."

phiếu đổi loại a, là dùng vật phẩm cùng cấp bậc, đổi chiến lực cùng cấp bậc.

lấy một cân ba, cực kỳ có lời, trả giá là dùng xong sẽ không còn.

phiếu đổi loại b, là lấy vật đổi vật, lấy tài nguyên dư thừa trong tay đổi lấy tài nguyên bản thân cần, không thể làm ra hành động vĩ đại lấy một cân ba, nhưng ít ra đồ vẫn còn.

phó thanh huyên trầm ngâm một chút, cố mà làm tiếp nhận phiếu đổi loại b.

“lần đầu chiến đấu với bán thần đại khu thứ nhất, cảm giác như thế nào?” ngài hội trưởng từ trong hư không lấy ra hai cái ly đế cao, một chai rượu vang, tự mình rót rượu cho bán thần trẻ tuổi nhất.

“rất lòe loẹt, nhưng tôi đánh không lại hắn.” phó thanh huyên có chuyện nói thẳng.

“mà giống hắn, đại khu thứ nhất còn có ba tên, so với bọn hắn càng mạnh hơn, đại khu thứ hai còn có một người.” ngài hội trưởng cảm thán, “lại nhìn bán thần trận doanh hợp pháp, trừ tinh thần chi chủ cùng hai vị thủ tịch thiên phạt là cấp 11, kẻ khác đều là dưa héo.”

dưa héo… phó thanh huyên lạnh lùng nhìn hắn một cái.

tuy kiếm khách vĩnh viễn không chịu thua, nhưng phó thanh huyên thừa nhận, bán thần trận doanh tà ác chất lượng cao hơn hợp pháp, bản thân nghề nghiệp tà ác đã mạnh hơn hợp pháp, cấp bậc còn cao hơn.

cô nhíu mày nói:

“nghề nghiệp hợp pháp khác tôi không biết, nhưng quyền hạn quản lý viên kim mộc thủy hỏa thổ năm đại nghề nghiệp, giống như bỗng dưng biến mất, dẫn tới các minh chủ bao gồm tôi ở bên trong, chậm chạp không thể thăng cấp.”

“ông là bán thần duy nhất của nghề nghiệp hư không, nếu ông thật sự lo lắng tương lai của trận doanh hợp pháp, vậy giúp chúng tôi tầm bảo đi.”

ngài hội trưởng lắc lư cái ly đế cao, khiến chất lỏng bên trong dung hợp đầy đủ với không khí.

chương 2531: ô nhiễm (1)

“quả thật kỳ quái, từ khi linh cảnh sinh ra tới nay, vật phẩm bán thần năm đại nghề nghiệp chỉ có một phần, quá phận nhất trí, các người có manh mối gì?”

phó thanh huyên nói:

“chúng tôi hoài nghi, vật phẩm bán thần năm đại nghề nghiệp, ở linh cảnh số 19, bí mật ngũ hành. phó bản đó là giai đoạn chúa tể, chúng tôi không vào được. linh cảnh số 19 số lần xuất hiện rất ít, căn cứ tình báo triệu gia cung cấp, trong gia tộc có một vị chúa tể từng vượt qua phó bản đó, bên trong có năm boss, phân biệt đối ứng kim mộc thủy hỏa thổ.”

“bọn họ ở chỗ sâu trong phó bản phát hiện một cái vực sâu, trong vực sâu tựa như phong ấn cái gì, bọn họ cấp bậc không đủ, không dám đi xuống thăm dò.”

ngài hội trưởng khẽ gật đầu:

“tôi sẽ tìm hiểu thay các người.”

dưới mặt nạ màu bạc truyền đến tiếng cười khẽ: “có thể nói cho tôi biết tình báo có giá trị như vậy, xem ra cô rất hài lòng đối với lần hợp tác này. bán thần tôi tin được không nhiều, cô là một trong số đó.”

phó thanh huyên không khỏi nhíu mày:

“phó thanh dương đã mang tình huống chiến đấu trong phó bản báo lại cho tôi, nếu như ông có thể hợp tác với thiên phạt, trận doanh tà ác của đại khu thứ nhất bây giờ đã thương cân động cốt.”

ngài hội trưởng cười lạnh nói:

“xác suất lớn hơn là, cô tổn thất một đứa em trai, về phó gia ăn cỗ.”

phó thanh huyên tò mò nói:

“ông vì sao phòng bị như vậy đối với bán thần trận doanh hợp pháp? nhất là thiên phạt.”

ngài tội trưởng than khẽ một tiếng: “bởi vì thiên phạt có vấn đề lớn.”

thân thể cùng nguyên thần của channing loo, ở dưới ánh nắng trong suốt không ngừng tan rã, lại ở dưới linh lực lôi trì nuôi

dưỡng không ngừng chữa trị.

hắn tựa như một khối khoáng thạch, ở trong từng lần đập trở nên tinh thuần, loại trừ tạp chất.

đau đớn thừa nhận trong lúc đó, đủ khiến chúa tể cũng sụp đổ tinh thần.

nhưng đây là cái giá phải trả, muốn tịnh hóa ô nhiễm ở chỗ sâu trong linh hồn, chỉ có thể phá rồi sau đó lập.

từng tiếng kêu thảm thiết thê lương quanh quẩn ở trong lôi trì, khi thì bị sấm rền bao phủ, khi thì rõ ràng truyền đến.

trong tịnh hóa liên tục, năng lực thừa nhận của channing loo rất nhanh đã đến cực hạn, tiếng kêu thảm thiết biến thành cầu xin tha thứ, "giết tôi, giết tôi, để tôi trở về linh cảnh, để tôi trở về linh cảnh…"

xích nhật hình quan duy trì cột sáng màu vàng, để lực lượng tịnh hóa không ngừng tẩy rửa chúa tể sa ngã, sắc mặt lạnh lùng uy nghiêm nghe cầu xin tha thứ, chưa từng có một tia thương hại.

ở trong mắt hắn, loại kẻ sa ngã này nếu không thể được tịnh hóa, chết là được.

"lôi thần!" channing loo hóa thân sinh vật nguyên tố đột nhiên hướng về chỗ sâu trong lôi trì phát ra tiếng gào rống:

"dựa vào cái gì ông nói một câu có thể quyết định tiền đồ của tôi, dựa vào cái gì một câu nói của ông khiến nhiều năm cố gắng của tôi giống như nước sông hudson đưa về biển lớn, nhìn không thấy sờ không được nữa, dựa vào cái gì!"

"năm đó ở bên lôi trì, tôi từng âm thầm thề, rồi sẽ có một ngày, tôi phải kéo ông xuống khỏi thần đàn, giẫm xuống bùn, cho ông nếm thử mùi vị bị người ta chúa tể vận mệnh."

tiếng gào rống chuyển thành tiếng cười càn rỡ điên cuồng.

một giây sau, sinh vật nguyên tố channing loo hóa thân nổ tung, mạch xung điện từ đánh tan điện tương, mây đen xung quanh.

thất bại rồi? xích nhật hình quan thu liễm cột sáng màu vàng, nheo mắt nhìn lại, chỉ thấy khu vực chân không mạch xung

điện từ nổ tung xuất hiện nguyên thần của channing loo.

“nguyên thần vị chúa tể này ở trong vụ nổ vừa rồi đã bị tổn thương, trở nên không trọn vẹn.” xích nhật hình quan thở dài, “tịnh hóa đã thất bại, thân thể hủy diệt, linh hồn không trọn vẹn, không có khả năng cứu lại.”

linh hồn một kẻ sa ngã không cần thiết tồn tại, hắn đang muốn ra tay tịnh hóa nguyên thần này, đúng lúc này, nguyên thần channing loo bỗng nhiên bành trướng.

bành trướng giống như bóng da thổi phồng, ngũ quan đều bởi vì bành trướng mà trở nên mơ hồ.

mặt ngoài thân thể hư ảo của nguyên thần hiện lên ký hiệu tà dị thần bí, giống như dây leo màu đen trải rộng toàn thân.

ngay sau đó, một cái đầu một mắt một sừng từ ngực bụng nhô lên cao cao của channing loo chui ra, tiếp theo là hai tay, thân cùng hai chân theo quái vật một mắt chui ra, nguyên thần channing loo nhanh chóng khô quắt, cuối cùng chỉ còn một cái xác không, linh hồn dao động hoàn toàn tịch diệt.

quái vật một mắt một sừng thân hình thấp bé, tuy là hình người, nhưng làn da thô ráp cứng cỏi, hiện ra màu tím đậm, có móng vuốt như chất sừng. đương nhiên, nó cũng là một linh thể, thân hình hư ảo trong suốt.

nó lẳng lặng đứng ở nơi đó, tản ra hơi thở chí âm chí tà.

tuy ngũ quan xấu xí, nhưng con mắt duy nhất trên trán không hung ác âm trầm lạnh lẽo, mà là một loại mờ mịt trống rỗng như trẻ sơ sinh.

chương 2532: ô nhiễm (2)

thân là đại trưởng lão thái nhất môn, cường giả số một số hai trong thần nhật du đương thời, xích nhật hình quan lập tức ý thức được oán linh này bất thường, nó là từ trong nguyên thần channing loo sinh ra.

lấy linh hồn vị chúa tể cấp 8 này làm chất dinh dưỡng, đản sinh ra oán linh đặc thù.

loại pháp thuật linh hồn đáng sợ này, cho dù là hắn cũng chưa từng nắm giữ, đương thời trừ vị thái âm chi chủ kia, hắn nghĩ không ra còn có ai có thể làm được.

mặt khác, xích nhật hình quan còn nhìn ra trong cơ thể oán linh một mắt ẩn chứa ô nhiễm đáng sợ, đó là lực lượng của nghề nghiệp kẻ biến dạng.

linh thác và hội sinh vật luyện kim muốn làm cái gì?

xích nhật hình quan nhíu mày, trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng hắn sẽ không tùy ý oán linh này tồn tại, lập tức dang hai tay, triệu hồi cột sáng màu vàng.

nhật chi thần lực trong vắt giáng xuống, bao phủ oán linh hình người một sừng một mắt.

"oe, oe…" oán linh hình người một mắt một sừng phát ra tiếng khóc bén nhọn, thân thể ở trong nhật chi thần lực chiếu xạ nhanh chóng hòa tan.

bốp, bịch bịch, máu thịt trên thân nó rơi xuống từng khối, chất lỏng màu tím đậm văng khắp nơi.

những chất lỏng này chưa bị nhật chi thần lực tịnh hóa, mà là lan tỏa ra, tiếp xúc đến điện tương, mây đen ùn ùn trào đến, bổ khuyết chỗ trống.

tức khắc, điện tương màu lam chói sáng biến thành màu tím đậm, mây đen cũng biến thành mây tím, tựa như khói độc kẻ biến dạng phun ra.

ô nhiễm màu tím đậm nhanh chóng lan tràn, nơi đi qua, điện tương, mây đen đều nhuộm lên màu tím, ở trước khi xích nhật hình quan phản ứng lại, cả lôi trì đã là một mảng màu tím.

trái tim xích nhật hình quan chìm vào đáy vực, nhật chi thần lực không thể tịnh hóa ô nhiễm, vậy nhất định là cấp bán thần, thậm chí cao hơn.

mà nhật chi thần lực cũng không thể tịnh hóa ô nhiễm, huống chi là lôi điện.

ở sâu trong lôi trì truyền đến từng đợt tiếng rống trầm thấp, giống như người giống như thú, mây tím tầng tầng lớp lớp cuồn cuộn, tựa như nước ao sôi trào.

hiển nhiên, vị thủ tịch kiểm sát quan kia ở đáy lôi trì đã chịu ô nhiễm.

thân thể xích nhật hình quan dâng lên ngọn lửa màu vàng, ngăn trở khói độc tràn ngập ra trong lôi trì, giật giọng nói:

“lôi thần, cần trợ giúp không?”

dưới đáy lôi trì quanh quẩn tiếng gào rống, thật lâu không thôi, xích nhật hình quan chưa nhận được câu trả lời quyết định thật nhanh, dang hai tay, để dấu ấn thái dương trên trán sáng lên, từng đạo hào quang vàng óng trong suốt chiếu vào lôi trì.

xẹt xẹt!

tầng mây màu tím nhanh chóng tan rã, sau khi ô nhiễm pha loãng, năng lực tịnh hóa của nhật chi thần lực có thể bày ra, nhưng sắc mặt xích nhật hình quan dị thường ngưng trọng, bởi vì nhật chi thần lựctịnh hóa rất chậm.

hắn là chúa tể đỉnh phong, chủ tu là thái dương, nhật chi thần lực của hắn là khắc tinh của tất cả ô nhiễm.

nhưng đối mặt tầng mây màu tím, nhật chi thần lực trước nay luôn thuận lợi cũng chưa phát huy hiệu quả lý tưởng, điều này làm hắn nghĩ tới chén thánh sa ngã.

ô nhiễm của món đạo cụ đó, là thần nhật du cũng không thể tịnh hóa.

tầng mây màu tím cùng lực lượng chén thánh sa ngã có đặc tính tương tự, rất có thể là ô nhiễm vượt qua cấp bán thần.

phòng sách nguyên soái.

“thiên phạt có vấn đề lớn?” phó thanh huyên buông “trăm năm cô đơn” trong tay xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm bán thần nghề nghiệp hư không, giọng điệu trở nên ngưng trọng:

“chuyện là thế nào?”

ngài hội trưởng nhấp một ngụm chất lỏng màu đỏ tươi trong ly đế cao, “cô còn nhớ mười năm trước, chuyện thủ tịch chấp hành quan thiên phạt lôi thần gặp ám sát không?”

“đương nhiên nhớ.” phó thanh huyên mở ra ngăn kéo bàn, lấy ra một hộp viên kẹo sô cô la, một lon coca, “khi đó tôi còn ở

phó gia cày phương án phó bản giai đoạn siêu phàm, sau khi lôi thần gặp chuyện, thiên phạt phái chuyên viên đến phó gia mời các tộc lão hợp tác giúp đỡ điều tra vụ án này, bởi vì bọn họ cần thám báo truy tung, quan sát cùng phân tích."

"vậy cô hẳn là biết, lôi thần lúc trước là trốn tránh đuổi giết như thế nào." ngài hội trưởng nói.

phó thanh huyên chậm rãi bóc lớp vỏ sô cô la, cầm ở đầu ngón tay, nhét vào miệng, má nhất thời phồng lên, "là phó hội trưởng công hội các người cứu hắn, id linh cảnh hình như là pansy edison."

lúc cô suy nghĩ, nhất định phải ăn đồ ngọt.

"không sai." ngài hội trưởng gật gật đầu, "lôi thần lúc ấy xử lý một việc cơ mật, hành tung cùng nhiệm vụ của hắn đều là giữ bí mật, nhưng trận doanh tà ác chuẩn xác mai phục hắn, hơn nữa suýt nữa thành công."

"cho nên, ông hoài nghi bên trong thiên phạt có gián điệp." phó thanh huyên miệng ăn kẹo sô cô la, nói.

ngài hội trưởng bật cười một tiếng:

"bên trong thiên phạt có gián điệp không phải rất bình thường? bao gồm ngũ hành minh các người, các tổ chức hợp pháp lớn toàn thế giới, cái nào không phải bị thẩm thấu thành cái sàng? chỉ là như thế, tôi cũng lười nói với cô."

chương 2533: ô nhiễm (3)

"vậy ông muốn nói cái gì?"

giọng điệu ngài hội trưởng đột nhiên trầm thấp:

"rất nhiều năm về sau, pansy edison nói cho tôi biết, hắn lúc ấy đã bị 'nhìn chăm chú', mặc kệ chạy như thế nào, đều không thể thoát khỏi cái nhìn chăm chú. hắn mang theo lôi thần truyền tống nhiều lần, trung chuyển khắp thế giới, nhưng loại nhìn chăm chú từ trên cao nhìn xuống đó luôn tồn tại, không thoát được. thẳng đến lúc hắn tiến vào lôi thần cung, đưa lôi thần vào lôi trì, cảm giác nhìn chăm chú đó mới biến mất."

nói tới đây, ánh mắt dưới mặt nạ trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng của phó thanh huyên:

“nguyên soái, cô có nghĩ đến cái gì không?”

con ngươi phó thanh huyên chợt co rút lại.

sau đó, cô hầu như từ trên ghế tựa cao bắn lên, “ông muốn nói cái gì? ông là muốn nói cho tôi, cấu kết trận doanh tà ác là thiên phạt thủ tịch chấp hành quan boreas, một trong những bán thần mạnh nhất trận doanh hợp pháp là kẻ sa ngã?”

không trách phó thanh huyên phản ứng khoa trương như thế, bất luận kẻ nào nghe được loại ám chỉ này, đều sẽ nhảy cẫng lên.

cái đó và nghi ngờ “bệ hạ cớ gì mưu phản” có gì khác nhau?

trừ phi vị thủ tịch chấp hành quan kia đã bị ô nhiễm, trở thành kẻ sa ngã, nhưng nói từ trên lý luận, bán thần là rất khó bị ô nhiễm, cho dù là thần linh trong truyền thuyết, cũng rất khó hoàn toàn ô nhiễm một vị bán thần, bởi vì mỗi một vị bán thần đều nắm giữ bộ phận quyền hạn quản lý viên, đó là vật phẩm vị cách cao nhất trong linh cảnh.

bán thần bị ô nhiễm, càng giống “trúng độc” hơn, tự mình có thể phát hiện, cũng có thể phòng ngự, xin giúp đỡ, thậm chí có thể tự khôi phục.

sẽ không giống linh cảnh giả bình thường, bị hoàn toàn vặn vẹo nhận thức, hơn nữa không cảm thấy biến hóa như vậy có vấn đề gì.

vị thủ tịch chấp hành quan kia nếu gặp ô nhiễm, sao có khả năng giấu được một vị thủ tịch khác dò xét lẫn nhau.

cho đến ngày nay, ví dụ bán thần hợp pháp bị ô nhiễm chỉ có linh thác, hơn nữa linh thác là ở trước khi trở thành thái âm chi chủ bị ô nhiễm.

“tôi chưa hề nói cô ấy là kẻ sa ngã.” hội trưởng tiên sinh nhẹ nhàng lay động ly rượu, không nhanh không chậm nhấp một ngụm.

“ông đại khái có thể giảm bớt tần suất nói nhảm, làm động tác rác rưởi.” cái trán bóng loáng của phó thanh huyên nổi gân

xanh: “đừng có lấp lửng nói một nửa với tôi, nói đi, ông có căn cứ gì?”

hội trưởng buông xuống ly đế cao, vẫn chưa đi thẳng vào vấn đề, ngược lại nói tới một chuyện cũ khác:

“cô biết sự kiện núi mudgee sụp đổ chứ, sự kiện đó xảy ra ở năm 07, gia tộc marshall linh cảnh thế gia nổi tiếng liên bang tự do, lấy danh nghĩa chính phủ liên bang, hướng các thế lực lớn của đại khu thứ hai phát ra thư mời, công bố phát hiện một bí mật đủ để phá vỡ bố cục thế giới, muốn công bố ở trong hội nghị.”

phó thanh huyên cố nén xúc động cầm kiếm đâm hắn một trăm lần, “nhưng ở trước khi công bố, núi mudgee sập, tất cả người tham dự đều táng thân trong lòng đất, không ai sống sót. trong hơn một năm sau đó, người sống sót của gia tộc marshall lần lượt tử vong, cả gia tộc đều bị xóa đi. tới hôm nay, chúng ta cũng không biết bí mật trong miệng gia tộc marshall là cái gì.”

ngài hội trưởng đứng thẳng thật lâu một tay chống lên mặt bàn, nhấc cái mông lên, nói:

“điều không ai biết là, năm đó có một vị dòng chính gia tộc marshall, vừa lúc ở trong phó bản linh cảnh, hắn bởi vậy may mắn tránh được núi mudgee sụp đổ, cũng tránh được diệt khẩu nối tiếp sau đó.”

mây tím tầng tầng lớp lớp, giống như sương mù hóa học che phủ hào quang vàng óng, tuy ở dưới tác dụng của lực lượng tịnh hóa, mây tím đang không ngừng tan rã, ánh mặt trời màu vàng trước sau không thể chiếu vào đáy lôi trì.

từng đợt tiếng rít gào giống người mà không phải người, xuyên thấu tiếng sấm rền truyền vào trong tai xích nhật hình quan.

xích nhật hình quan nhíu mày, không chút nào do dự triệu hồi ra từng cột vàng trong suốt, tựa như những cây cột đá tráng kiện, đập vào đáy lôi trì.

tiếng gầm gừ dưới đáy lôi trì càng thêm cao vút, mang theo một tia thê lương, nhưng cảm giác không phải con người trong thanh âm yếu bớt.

xích nhật hình quan nhẹ nhàng thở ra, lại tăng thêm hào quang vàng óng tráng kiện như cây cột, duy trì loại pháp thuật này cực kỳ tiêu hao linh lực, nhưng đối mặt ô nhiễm ít nhất cấp bán thần, không thể keo kiệt lực lượng.

lại qua một lúc, dưới đáy lôi trì truyền đến thanh âm trầm thấp hùng hồn của lôi thần: "triệt hồi nhật chi thần lực đi, trạng thái của tôi tốt hơn nhiều rồi."

xích nhật hình quan nhíu mày, hắn nghe ra trong giọng điệu của lôi thần đè nén đau đớn cùng suy yếu.

thanh âm lôi thần cuồn cuộn quanh quẩn: "đây là ô nhiễm của thần linh hội sinh vật luyện kim, vượt qua tầng cấp bán thần, nhưng còn chưa đến mức ô nhiễm tôi có lôi trì hộ thân, nhiều nhất năm giờ, tôi có thể loại trừ ô nhiễm… ngược lại là nhật chi thần lực của ông, khiến tôi cực kỳ đau đớn khó chịu."

chương 2534: phong lôi chi họa (1)

xích nhật hình quan trầm ngâm một phen, yên lặng thu hồi cột sáng màu vàng.

thiên phạt thủ tịch kiểm sát quan là bán thần cấp 11, lại có lôi trì vật phẩm cấp bán thần này, quả thật không sợ ô nhiễm.

xích nhật hình quan cúi đầu nhìn cái ao mây đen quay cuồng, sét tím lóe lên, cao giọng nói:

"lôi thần, channing loo là quân cờ bỏ đi trận doanh tà ác đưa tới dẫn bạo ô nhiễm, mục tiêu thật sự của bọn họ là ngài, nhưng ô nhiễm như vậy không đủ để thật sự uy hiếp đến ngài, trận doanh tà ác hẳn là còn có hậu chiêu."

"tôi quá hiểu biết linh thác rồi, hắn đã nhắm đầu mâu vào ngài, liền nhất định sẽ không dừng lại ở đây."

trầm mặc vài giây, dưới đáy lôi trì truyền đến thanh âm như nổ vang.

"mục đích của trận doanh tà ác, hẳn là muốn dùng ô nhiễm bám trụ tôi, để ở trong thế giới hiện thực mưu đồ hành động. tôi bây giờ sẽ đưa ông ra ngoài, ông mang việc này báo cho milton mike, hắn sẽ hướng các tổ chức hợp pháp lớn cảnh báo."

“a, bọn họ nếu cho rằng ô nhiễm có thể khiến tôi mất đi chiến lực, không khỏi quá khinh thường tôi rồi.”

xích nhật hình quan gật gật đầu: “thông báo xong milton, tôi dự định lại vào linh cảnh, giúp ngài tịnh hóa ô nhiễm. nếu trận doanh tà ác thật sự mưu tính hành động nào đó, như vậy thời gian chính là sinh mệnh.”

lôi thần chưa từ chối: “được.”

trong lòng xích nhật hình quan khẽ thả lỏng, lôi pháp sư tuy cương liệt nóng nảy, nhưng vẫn có suy nghĩ, nếu là hỏa sư, đại khái sẽ trả lời: lão tử không nghe, lão tử không nghe, lão tử có thể tự mình thiêu hủy ô nhiễm, ngươi dám hỗ trợ, chính là khinh thường ta.

đúng lúc này, trên không lôi trì bỗng nhiên xé rách ra một lỗ hổng sâu thẳm, gió gào thét từ trong thông đạo không gian thổi ra.

một bóng dáng cao gầy từ trong thông đạo không gian lao ra.

đây là một người phụ nữ dung mạo cực đẹp, mái tóc dài màu bạch kim phủ ở sau lưng, con ngươi là màu lam đẹp đẽ, mặc quần áo tác chiến nano màu đen, dáng người đường cong mượt mà, tựa như một con cá mạnh mẽ, không giống các cô gái ngực bự mông to kia, hận không thể luyện thân thể thành chữ s lớn khoa trương.

khoảnh khắc cô gái này hiện thân, không khí xung quanh giống như sống lại, giống như tinh linh quay xung quanh cô.

trong tay cô nắm một cây pháp trượng màu lam nhạt, đỉnh pháp trượng được khảm một quả cầu thủy tinh.

trong quả cầu giống như có một mảng bầu trời thu nhỏ, mây trắng bay bay.

chính là thủ tịch chấp hành quan của thiên phạt, boreas.

ngài hội trưởng nói:

“thành viên may mắn sống sót kia tên là abbe marshall, sau khi biết được núi mudgee sụp đổ, thành viên gia tộc lục tục tử vong, hắn trốn đi, muốn âm thầm điều tra chân tướng, thay gia tộc báo thù rửa hận.”

“lúc ấy tôi vừa vặn ở liên bang tự do xây dựng thế lực của mình, tương đối lưu ý sự kiện núi mudgee sụp đổ, bởi vậy vượt ở trước thiên phạt cùng trận doanh tà ác tìm được hắn.”

“trải qua trao đổi vui vẻ, tôi từ chỗ hắn đã biết bí mật kia trong miệng gia tộc marshall.”

phó thanh huyên lập tức nuốt xuống viên sô cô la trong miệng, ngả người về phía trước, “bí mật gì?”

ngài hội trưởng trầm giọng nói:

“một vị chúa tể gia tộc marshall, ở trong linh cảnh cấp s nào đó phá giải được nhiệm vụ ẩn, hắn bởi vậy tiến vào một di tích thời kì viễn cổ, trên tranh tường của di tích miêu tả một đoạn lịch sử: cổ đại xa xôi chưa biết, từng có một vị thần chủ cường đại, nắm giữ quyền lực bầu trời cùng lôi điện, hắn có thể nhìn thấy bất cứ sự vật nào trên thế giới, lửa giận của hắn hóa thành lôi điện, có thể giáng xuống ở bất cứ ngõ ngách nào trên thế giới. sự thống trị của hắn không thể phá vỡ, các vị thần đều khuất phục ở dưới lực lượng của hắn.”

“trừ tranh tường, vị chúa tể kia của gia tộc marshall còn ở trong di tích phát hiện trận pháp vị thần chủ kia lưu lại, trận pháp có thể tái hiện lực lượng của vị thần chủ kia.”

con ngươi phó thanh huyên mở rộng, ngây ra ở nơi đó, trong đầu cô dẫn đầu nghĩ đến là oa hoàng, vị quản lý viên nhạc sĩ, học sĩ song nghề nghiệp kia.

dựa theo cách nói của hội trưởng, vị thần chủ kia thời đại viễn cổ, hắn cũng là quản lý viên song nghề nghiệp: phong pháp sư và lôi pháp sư!

ngài hội trưởng nhìn phó thanh huyên đang ngây ngốc một cái, tiếp tục nói:

“gia tộc marshall là linh cảnh thế gia thế lực khổng lồ, trong gia tộc từng xuất hiện một vị phó tổng thống, hai vị ngoại trưởng. bọn họ dã tâm bừng bừng, muốn tổ chức hội nghị, công khai tuyên bố bí mật này.”

“thử nghĩ, bí mật một khi công khai, hai vị thủ tịch nhất định bất hòa, thiên phạt bởi vậy giải thể, gia tộc marshall muốn nhân cơ hội cầm quyền, thành lập tổ chức chính phủ mới. ài, bọn họ đánh giá bản thân quá cao, cũng quá coi thường thế

giới linh cảnh rồi, bởi vậy đưa tới họa diệt tộc. đây là chân tướng sự kiện núi mudgee sụp đổ.”

chương 2535: phong lôi chi họa (2)

“núi mudgee sụp đổ xảy ra ở năm 07, năm năm sau, lôi thần ở trong lúc chấp hành nhiệm vụ bí mật, bị trận doanh tà ác mai phục, suýt nữa tử vong, edison liều chết cứu lôi thần, kết quả gặp được ‘cái nhìn chăm chú’ không thể thoát khỏi. nguyên soái, cô là thám báo, cô có thể hiểu ý tứ của tôi.”

con ngươi tan rã của phó thanh huyên co rút lại, ánh mắt từng chút một sắc bén:

“gián điệp của minh ước tự do trải rộng các tổ chức lớn, trong gia tộc marshall hẳn là cũng có, bọn họ thông qua gián điệp biết được bí mật nghề nghiệp phong lôi có thể dung hợp, vì thế chủ đạo sự kiện núi mudgee sụp đổ, khiến bí mật này vĩnh viễn chôn vùi.”

“sau đó, minh ước tự do tiết lộ bí mật này cho thiên phạt thủ tịch chấp hành quan boreas, liền có sự kiện mười năm trước lôi thần gặp ám sát.”

“ông nói rất đúng, boreas chưa chắc là kẻ sa ngã, minh ước tự do không cần ô nhiễm cô ấy, chỉ cần mang bí mật nói cho cô ấy, cô ấy nhất định sẽ nghĩ cách giết chết lôi thần, cái dụ hoặc này quá lớn rồi.”

“minh ước tự do sở dĩ lựa chọn boreas, mà không phải lôi thần mạnh hơn một chút, đại khái là vì lôi pháp sư công chính cương liệt, đối mặt dụ hoặc cũng có thể giữ được bản tâm.

mang đi so sánh, tiết lộ cho thủ tịch chấp hành quan càng thêm ổn thỏa.”

tạm dừng một chút, cô phân tích:

“mười năm trước, boreas dám liên thủ minh ước tự do ám sát lôi thần, chỉ sợ không chỉ biết bí mật đơn giản như vậy, trong tay cô ấy có lẽ nắm giữ trận pháp viễn cổ thần chủ lưu lại, là minh ước tự do tặng cho cô ấy.”

cô bỗng nhiên nhíu mày: “nếu boreas không phải kẻ sa ngã, vậy minh ước tự do vì sao phải giúp cô ấy? cô ấy nếu là cướp

lấy lôi thần linh uẩn, trở thành bán thần song nghề nghiệp, cái này đối với trận doanh tà ác mà nói, là có tính tai nạn."

"tôi không rõ, cho nên vẫn luôn quan sát." ngài hội trưởng nói.

quan sát… nguyên soái nhíu mày nói: "ông chưa tiết lộ chuyện này cho lôi thần?"

ngài hội trưởng lắc đầu: "cô phải hiểu, lấy tính cách lôi thần, nói cho hắn chuyện này, rất có thể sẽ dẫn tới thiên phạt giải thể, bất lợi cho đại cục. tiếp theo, có chứng cứ gì có thể chứng minh ám sát mười năm trước là boreas làm? nếu không có chứng cứ, không thể lật đổ một vị bán thần, thợ săn ưu tú phải hiểu được ẩn nhẫn, tìm kiếm cơ hội một đòn chết ngay, cho nên những năm qua, tôi vẫn luôn nắm abbe marshall lá bài tẩy này."

mắt nguyên soái sáng lên: "abbe marshall ở nơi nào?"

hội trưởng nói: "bị xử lý rồi!"

"những năm gần đây, tôi phong ấn linh lực của hắn, định kỳ thôi miên, để hắn hoàn toàn tin tưởng mình là người bình thường, như tính kinh nguyệt phụ nữ tính thời gian phó bản của hắn, hắn vào phó bản tôi liền vớt hắn ra, từng lần bị linh cảnh đánh, cuối cùng thất bại trong gang tấc."

"nhiệm vụ gián điệp tôi sắp xếp, đã sớm bị người ta phát hiện. hành động trộm nhà của tôi thiếu chút nữa lật xe… không chơi nổi nữa, thực sự không chơi nổi nữa, tôi bây giờ chỉ muốn bồi dưỡng ra một vị thái dương chi chủ, để nghề nghiệp thần nhật du bọn họ chó cắn chó.

"nè nè nè, nguyên soái, có hứng thú theo tôi làm một trận hay không?"

phó thanh huyên lạnh lùng từ chối: "ngũ hành minh bồi dưỡng là tinh thần chi chủ."

"nhưng tinh thần chi chủ của các người giống như thần ẩn, không làm cái rắm gì cả." ngài hội trưởng lẩm bẩm.

"ông nếu có thể xem hiểu bố cục của vị kia, hắn liền không xứng với 'tinh thần chi chủ' bốn chữ này." nguyên soái hầm hừ nói: "chính bởi vì ai cũng nhìn không thấy, ai cũng xem

không hiểu, mới có thể ở thời khắc mấu chốt, cho trận doanh tà ác một đòn trí mạng.”

xích nhật hình quan nhìn cô gái mái tóc dài bạch kim, hơi khom người, “chấp hành quan các hạ.”

boreas chưa nhìn hắn, sau khi bay ra khỏi thông đạo không gian, lập tức hướng ánh mắt về lôi trì, ánh mắt giống như xuyên thấu tầng tầng lớp lớp mây tím cùng điện tương, thấy được bán thần dưới lôi trì.

“boreas, cô tới nơi này làm gì?” dưới lôi trì truyền đến tiếng ầm ầm.

thiên không chi vương tên là “boreas” từ trên cao nhìn xuống, thản nhiên nói: “lôi thần, chúng ta tấn thăng cấp bậc bán thần bao nhiêu năm rồi?”

“nửa thế kỷ rồi.”

“đúng vậy, nửa thế kỷ rồi.” thanh âm boreas giống như dung nhập không khí, không đâu không có, lạnh nhạt xa cách:

“trong nửa thế kỷ, tôi trước sau không đạt được một món lực lượng bổn nguyên cuối cùng. ông cũng vậy, phó bản bán thần chu kỳ quá dài, dài đến mức làm người ta tuyệt vọng.”

dưới đáy lôi trì trầm mặc vài giây, truyền đến tiếng nổ vang: “cô tới nơi này, chính là vì biểu đạt cảm xúc yếu ớt của phụ nữ?”

boreas lắc lắc đầu: “tôi muốn nói cho ông là, mười năm trước, tôi rốt cuộc đã tìm được biện pháp tấn thăng.”

mây tím chợt cuồn cuộn, dưới đáy lôi trì truyền đến tiếng nói vang dội kinh ngạc cùng phấn chấn đan xen: “cô tìm được một phần bổn nguyên lực cuối cùng rồi? tốt lắm, vận may của cô tốt hơn tôi, tôi muốn chúc mừng cô, boreas.”

chương 2536: biến cố kinh thiên (1)

khuôn mặt lạnh nhạt hệ cấm dục của boreas hiện lên một vệt phức tạp, thở dài nói: “lôi thần, mười năm trước ám sát ông thất bại, tôi vẫn chờ đợi thời khắc này, chờ đợi ông lâm vào trạng thái suy yếu, chờ đợi lôi trì của ông bị ô nhiễm.”

“cô nói cái gì!” dưới lôi trì truyền đến rít gào đinh tai nhức óc: “boreas, cô đang nói cái gì?”

boreas chưa trả lời, vung quyền trượng phong thần, chế tạo ra một lồng phòng hộ bao phủ lôi trì.

sau đó, cô mở ra hòm đồ, một tay lấy ra một cái bàn đá đường kính 10 mét.

một nửa bàn đá có khắc phù văn phiêu dật như gió, một nửa có khắc chú văn giống như tia chớp, chúng nó phân biệt rõ ràng chiếm cứ một nửa địa bàn.

sấm sét đinh tai nhức óc, một đạo lôi quang chói mắt từ dưới đáy lao lên, giống như tên lửa lên không.

lôi thần muốn đi ra rồi!

cuốn theo lửa giận lôi đình đi ra!

vẻ mặt boreas lạnh nhạt như cũ, không nhanh không chậm nâng tay, lòng bàn tay nhấn xuống một cái.

mây tím tràn ngập ở mặt ngoài lôi trì bỗng nhiên trầm xuống, bị cứng rắn ép vào trong lôi trì, bao gồm luồng điện quang kia sắp lao ra khỏi lôi trì.

boreas nắm quyền trượng, dang hai tay, trong miệng niệm tụng chú ngữ huyền ảo to lớn.

theo chú ngữ vang lên, lực lượng thần bí buông xuống ở trên bàn đá, khiến hai loại chú văn ở mặt ngoài lần lượt sáng lên, chuyển động ngược hướng.

chú văn phong ngược chiều kim đồng hồ đi lên, chú văn lôi ngược chiều kim đồng hồ hướng xuống, hai loại phù văn va vào nhau, nhanh chóng dung hợp.

bàn đá chấn động, như là một cỗ máy yên lặng nhiều năm, bắt đầu khôi phục, vận chuyển.

bàn đá sinh ra hai vòng xoáy, một hướng phía dưới hấp thụ lực lượng lôi trì, một hướng lên thu lấy lực lượng của boreas cùng quyền trượng phong thần.

hai luồng lực lượng khiến chú văn phong sinh ra luồng không khí, khiến chú văn lôi phát ra ánh sáng màu lam chói mắt.

lôi thần tức giận gầm lên, ý đồ triệu hoán về linh lực cùng bản nguyên bị hấp thụ, nhưng chỉ vẻn vẹn khiến vòng xoáy xuất hiện ngưng trệ ngắn ngủi, tiếp theo khôi phục bình thường.

trái lại boreas, không chút nào kháng cự bàn đá cướp lấy, thậm chí chủ động đưa vào bản nguyên linh lực, thản nhiên nói:

“lôi thần, không cần kháng cự, phong lôi là lực lượng đồng nguyên, hấp dẫn lẫn nhau là đặc tính của bọn chúng, đây là điều bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản.”

bàn đá không có đủ tính công kích, thậm chí không phải đạo cụ cường đại gì, nó tựa như một cây diêm, dẫn nổ thuộc tính tiềm ẩn của phong lôi linh lực, để bọn chúng sinh ra hiệu quả dung hợp không thể nghịch chuyển.

bàn đá giống như vực sâu khổng lồ, điên cuồng cướp lấy, cắn nuốt linh lực phong lôi thuộc tính, linh lực trong lôi trì nhanh chóng yếu bớt.

quyền trượng trong tay boreas cũng “rắc” một tiếng, sụp đổ ra vô số vết nứt như mạng nhện.

xích nhật hình quan sững sờ nhìn một màn này, vẻ mặt kinh ngạc hơn nữa dại ra.

tuy ở sau khi lôi trì bị ô nhiễm, hắn đã có chuẩn bị tâm lý nhất định, nhưng tình thế phát triển vẫn khiến hắn khó có thể tin, bất ngờ không kịp phòng bị.

phong lôi là đồng nguyên?

hung phạm phía sau màn mười năm trước ám sát lôi thần là boreas?

hôm nay sau mười năm, boreas ra tay lần nữa đối với lôi thần…

xích nhật hình quan lập tức cắn rách đầu ngón tay, điểm lên trán, khiến dấu ấn thái dương nơi đó bùng nổ hào quang, phun trào ra đường đạn nóng rực dạng dung nham, mục tiêu chính là đương đại thiên không chi vương.

đường đạn nóng rực dạng dung nham va vào kết giới cuồng phong bố trí ở ngoài lôi trì, nhất thời cuộn ngược mà quay về, xích nhật hình quan lập tức tản đi đường đạn nóng rực, sau

đầu hiện lên một vầng mặt trời chói chang màu vàng, chậm rãi dâng lên.

đây là kỹ năng trung tâm của thần nhật du cấp 7 là nhật thăng tức mặt trời mọc !

bản thăng cấp của tịnh hóa, khi mặt trời chói chang dâng lên, tất cả lực lượng không thuộc về thái dương đều sẽ bị tịnh hóa, bao gồm linh lực nghề nghiệp khác.

ánh sáng màu vàng chiếu rọi khắp phó bản linh cảnh, khiến tất cả sự vật bao gồm mây trắng cùng bầu trời ở bên trong nhuộm lên hào quang màu vàng.

nhưng, kết giới cuồng phong bao phủ ở ngoài lôi trì vẫn ổn như cũ, không chịu bất cứ ảnh hưởng gì.

hai bên chênh lệch cấp bậc quá lớn, vượt qua cực hạn mặt trời chói chang tịnh hóa.

xích nhật hình quan tiếp theo lại thử rất nhiều thủ đoạn công kích, không một cái nào có hiệu quả.

“công kích vật lý không có hiệu quả, vậy thử lĩnh vực nguyên thần!”

xích nhật hình quan từ hòm đồ lấy ra một tấm gương đồng thau tay cầm màu đen, cái gương âm khí lượn lờ, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống, mặt sàn lát gạch đá ngưng kết sương trắng.

dấu ấn thái dương trên trán xích nhật hình quan biến mất, trăng non đen sì hiện lên, hốc mắt hắn trào ra năng lượng tối đen dinh dính.

hắn chiếu gương về phía thiên không chi vương boreas, quát:

“boreas.”

chương 2537: biến cố kinh thiên (2)

cô gái tóc vàng trên bàn đá thân thể cứng đờ, linh thể nháy mắt bị kéo ra, nhưng chỉ kéo được một nửa, lực lượng cái gương đã hao hết, linh thể boreas trở về nhục thân.

trong lòng xích nhật hình quan dâng lên cảm giác vô lực, hắn tuy không phải chúa tể chủ tu thái âm, nhưng cấp bậc chúa tể đỉnh phong bày ra đó, gương trong tay càng là đạo cụ loại quy tắc.

chỉ cần bị gương chiếu rọi, chỉ cần chuẩn xác hô lên tên của đối phương, id linh cảnh cũng tương tự, nhất định sẽ bị "nhiếp hồn" .

nhưng tổ hợp chúa tể đỉnh phong cộng đạo cụ loại quy tắc, vẫn như cũ không thể thật sự uy hiếp đến thiên không chi vương.

lúc này, lực lượng lôi trì đã hấp thụ hết, điện tương cùng mây đen dung nhập trong bàn đá, dung nhập trong phù văn lôi điện, quyền trượng phong thần trong tay boreas thì phong hoá vỡ vụn, dung nhập cuồng phong chú văn.

vật phẩm cấp bán thần làm bạn nhiều năm vỡ vụn, cô không có chút tiếc hận, ngược lại có một loại vui sướng đại công cáo thành, cúi đầu quan sát lôi trì, phát ra tiếng hét cao vút:

"lôi thần, để chúng ta hợp hai làm một!"

"để chúng ta tái hiện huy hoàng của thần chủ, để chúng ta trở thành người mạnh nhất thế giới linh cảnh."

dưới đáy lôi trì, một quả cầu ánh sáng chói mắt quanh co uốn lượn lên không trung, lao vào trong vòng xoáy.

xích nhật hình quan nheo mắt, mơ hồ thấy trong quả cầu sét là một người đàn ông khôi ngô ánh mắt lộ ra khát vọng, vẻ mặt lại cực độ kháng cự.

khát vọng là vì đặc tính hấp dẫn lẫn nhau của phong lôi thuộc tính, kháng cự là lấy trạng thái suy yếu bây giờ của lôi thần, rất khó ở sau khi dung hợp trở thành chủ đạo, xác suất đại khái là làm áo cưới cho thiên không chi vương.

quả cầu lôi quang hội tụ vào vòng xoáy, tiêu tán vô hình.

thân thể của boreas cũng ở một giây sau sụp đổ, hóa thành trung tâm một mảng khí màu xanh lam lượn lờ, hội tụ vào vòng xoáy.

theo hai vị bán thần lấy trạng thái năng lượng dung nhập trận pháp bàn đá, hai vòng xoáy theo đó tiêu tán, gió dừng, sét biến

mất, trong thiên địa tràn đầy yên tĩnh, chỉ còn bàn đá lơ lửng trên không đó.

xích nhật hình quan vẻ mặt ngưng trọng quan sát, hai đại bán thần dung hợp đã thành kết cục đã định, chỉ hy vọng trận doanh hợp pháp thật có thể sinh ra một vị bán thần song nghề nghiệp, bằng không, sau hôm nay, bố cục thế giới đều sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

trong lòng hắn mơ hồ có chút bất an, bởi vì linh thác cùng trận doanh tà ác sẽ không trợ giúp thiên phạt sinh ra phong lôi thần chủ.

nhưng phong lôi quả thật đã dung hợp, đây là sự thật đã định.

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, xích nhật hình quan thấy một vòng xoáy loại nhỏ từ mặt ngoài bàn đá dâng lên, xoay tròn vù vù, càng lúc càng mập mạp.

đồng thời, từng tia chớp bổ trung ương vào cơn lốc.

một bóng người ở trong tia chớp bổ trúng, ở trong cơn lốc vây quanh sinh ra.

cả người cô trần trụi, làn da trong suốt như ngọc, vòng eo, mông, đùi đường cong mượt mà.

lòng bàn chân cô giẫm lên hai lốc xoáy mini, trên trán có một dấu ấn tia chớp màu lam sáng, mái tóc dài màu bạch kim bay lên từng sợi, quấn quanh hồ quang.

đôi mắt cô nhắm chặt, cằm hơi nâng lên, giống như đang hưởng thụ sinh mệnh mới, quyền lực mới.

khoảnh khắc vị thần chủ này sinh ra, trên trời mây đen quay cuồng, cuồng phong gào thét, từng tia chớp xẹt qua ở trong tầng mây, hình thành hình nền như diệt thế.

thân thể xích nhật hình quan run nhè nhẹ, hai tay giống như người bệnh hội chứng parkinson, chấn động co rút.

hắn cảm nhận được nỗi sợ hãi cực hạn, loại sợ hãi này bắt nguồn từ linh hồn, bắt nguồn từ trong lòng, tựa như nhân loại ở núi non hoang dã gặp mãnh hổ, ở dưới trạng thái không có phòng hộ trèo lên vách đá hiểm trở.

vị thần chủ kia thậm chí chưa mở mắt, uy áp khổng lồ đã khiến vị chúa tể đỉnh phong này phát ra nỗi sợ hãi từ trong lòng.

xích nhật hình quan thậm chí ngay cả dũng khí triệu ra thái dương cũng không có.

luồng khí tức này, đã vượt qua bán thần bình thường.

cho dù đối mặt thái nhất môn chủ, xích nhật hình quan cũng chưa từng sợ hãi như thế, trừ phi môn chủ cố ý tràn ra lực lượng vị cách cao tiến hành áp chế.

cuồng phong gào thét, chớp lóe sấm rền, phong lôi thần chủ đứng ở trên bàn đá mở mắt.

mắt trái của cô là màu lam sáng, mắt phải lưu ly trong suốt, đôi mắt lạ này xoay vù vù, nhìn về phía sinh linh duy nhất trong phó bản - xích nhật hình quan.

kinh thành, tứ hợp viện.

trong sân trồng cây hòe, vườn hoa, gọn gàng sạch sẽ, bầu trời sáng sủa bỗng nhiên vỡ ra một thông đạo thâm thúy tối tăm, hào quang vàng óng lấp lánh từ trong thông đạo không gian lao ra.

chính là xích nhật hình quan cao lớn khôi ngô, tóc bạc như sương.

“vù vù!”

trong thông đạo không gian vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương, mạnh mẽ đâm vào sân.

xích nhật hình quan vừa mới rơi xuống đất, thân thể bỗng chia năm xẻ bảy.

chương 2538: biến cố kinh thiên (3)

chém eo, cắt chi, chặt đầu…

máu thịt cùng nội tạng ấm áp “bịch bịch” rơi xuống đất, ở trong thời tiết cuối tháng mười một bốc lên hơi nóng hừng hực.

trên không tiểu viện đinh tai nhức óc, từng tia sét dạng cây vặn vẹo phô trương, bổ lên thi thể xích nhật hình quan.

bổ máu thịt chưng khô, máu tươi bốc hơi.

thông đạo không gian nhanh chóng thu nhỏ lại, tiếp đó biến mất.

cuồng phong cùng tia chớp bình ổn, tiểu viện khôi phục yên tĩnh, chỉ còn lại có thi thể xích nhật hình quan, cùng cây hòe lớn hừng hực thiêu đốt kia.

từng ánh sao từ trong sân dâng lên, hóa thành đám người tôn trưởng lão, hồng anh trưởng lão, triệu trưởng lão, trưởng lão thái nhất môn nháy mắt đã tới.

khi nhìn thấy mảnh xác cháy khô trên mặt đất, con ngươi các chúa tể chợt co rút lại, suýt nữa không khống chế được biểu cảm của mình.

“đó là đại… đại trưởng lão?” tôn lão hai mắt trừng trừng, bước nhanh đi đến cạnh mảnh xác, có chút mất khống chế cảm xúc kêu lên: “tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?”

triệu trưởng lão thực lực mạnh nhất, cấp bậc cao nhất, hốc mắt hiện lên năng lượng đen sì dinh dính, nhìn kỹ thi thể xích nhật hình quan, vài giây sau, sắc mặt trầm xuống: “hình thần câu diệt!”

hình thần câu diệt!

đám người hồng anh trưởng lão nhìn nhau, một lúc lâu không ai nói chuyện.

trong sân tràn đầy yên tĩnh.

một vị chúa tể đỉnh phong, thần nhật du mạnh nhất đương thời, cứ như vậy trở về linh cảnh rồi?

cho dù là bọn họ đám chúa tể nhìn quen sóng to gió lớn này, giờ phút này cũng có chút không biết làm sao, không biết nên làm thế nào cho phải.

sau trầm mặc ngắn ngủi, hồng anh trưởng lão thấp giọng nói:

“tôi nhớ rõ thiên phạt mời đại trưởng lão tới tổng bộ washington, thay bọn họ tịnh hóa một kẻ sa ngã.”

triệu trưởng lão nheo mắt: “tiếng sấm sét vừa rồi…”

một suy đoán đáng sợ, khó có thể lý giải trào lên trong lòng mọi người, tiểu viện một lần nữa lâm vào tĩnh mịch.

“là lôi thần làm? hắn vì sao phải giết đại trưởng lão.” tôn trưởng lão nghiến răng nghiến lợi nói: “lão triệu, ông đi thông báo môn chủ đi, nếu hắn ở trong linh cảnh, ông liền thông báo ngũ hành minh, bảo năm vị minh chủ chất vấn thiên phạt, chuyện này nhất định phải hướng thiên phạt đòi câu trả lời.”

xích nhật hình quan nếu chết vào tay lôi thần, như vậy tổ chức hợp pháp bản thổ nhất định sẽ khai chiến với thiên phạt.

nhưng tôn trưởng lão không nghĩ ra, new york trận doanh hợp pháp, tà ác huyết chiến hừng hực khí thế, lôi thần sao có khả năng ở lúc mấu chốt này giết chết xích nhật hình quan?

“nói không thông, việc này tất có kỳ quái.”

triệu trưởng lão mặt âm trầm, gật gật đầu, đang muốn cưỡi hào quang vàng óng, tới nơi môn chủ bế quan, chợt nghe hồng anh trưởng lão nói:

“đợi một chút!”

ở trong ánh mắt tò mò của mọi người, cô bước nhanh vòng qua mảnh xác cháy đen, đi hướng vườn hoa góc sân, cúi người nhặt lên một tấm gương đồng cán gỗ tối đen.

gương nhiếp hồn của xích nhật hình quan!

trong cái gương mơ hồ chiếu rọi ra bóng dáng xích nhật hình quan, hắn đôi mắt trống rỗng, sững sờ mà đứng, giống như cô hồn dã quỷ mới chết.

“nguyên thần đại trưởng lão vẫn còn!” hồng anh trưởng lão vui vẻ nói.

các trưởng lão thái nhất môn đều tụ tập lại đây, nhìn thấy đại trưởng lão trong gương, vẻ mặt cùng tiếng lòng căng thẳng rốt cuộc thả lỏng, không hẹn mà cùng thở ra một hơi.

tuy không rõ tình huống, nhưng có thể tưởng tượng được, đại trưởng lão xích nhật hình quan ở lúc gặp được nguy cơ sinh tử, lựa chọn dùng đạo cụ loại quy tắc hút đi nguyên thần của mình.

lấy phương thức này bảo toàn bản thân.

đối với thần dạ du mà nói, chỉ cần nguyên thần bất diệt, là có thể sống lại, thân thể không sao cả, dù sao có bán thần nghề nghiệp nhạc sĩ có thể đúc lại thân thể, cho dù thân thể không thể đúc lại, thần dạ du cũng có thể trường tồn thế gian.

hồng anh trưởng lão mở ra hòm đồ, thu lấy gương đồng cán gỗ, hoàn thành nhận chủ, sau đó, cô lấy ra tấm gương, nhẹ nhàng giũ ra nguyên thần trong gương.

khói xanh lượn lờ rơi xuống đất, biến thành bộ dáng xích nhật hình quan, rời khỏi gương, đôi mắt trống rỗng của hắn khôi phục thần thái.

“đại trưởng lão, ngài ở thiên phạt gặp cái gì?” tôn trưởng lão tính tình nóng nảy, sốt ruột không chờ được truy hỏi.

tất cả trưởng lão cùng nhau nhìn về phía đại trưởng lão.

xích nhật hình quan ánh mắt ngưng trọng đảo qua đám người, trầm giọng nói:

“phong lôi song thần điên rồi, thiên phạt xong rồi!”

“lập tức hướng tất cả tổ chức hợp pháp tuyên bố cảnh báo đỏ, chuẩn bị nghênh đón tai hại cấp bán thần.”

sấm sét giữa trời quang!

nghe được lời của xích nhật hình quan, các trưởng lão ở đây nhất thời có chút mờ mịt, hoài nghi là mình nghe lầm, hoặc là nguyên thần xích nhật hình quan chịu ảnh hưởng nào đó, trở nên nói năng lung tung.

thấy đám người tôn trưởng lão hoặc mờ mịt hoặc ngây dại, xích nhật hình quan liền mang chuyện xảy ra ở trong linh cảnh phó bản, đơn giản rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu nói một lần.

chương 2539: tòa nhà sắp đổ (1)

cuối cùng, hắn vận lực lượng linh hồn, tăng thêm “giọng điệu” nói:

“mọi người rất rõ cưỡng ép cắn nuốt linh thể cường giả cùng cấp bậc, gánh nặng đối với tinh thần của mình lớn bao nhiêu.

dung hợp chưa thành công, ý chí của phong lôi song thần ở trong cùng bộ thân thể lôi kéo, ảnh hưởng lẫn nhau, dẫn tới tinh thần thác loạn, đánh mất lý trí.”

“đặc tính của phong lôi linh lực cuồng bạo bá đạo, mất đi lý trí ước thúc, bọn họ sẽ phá hủy mọi thứ nhìn thấy trước mắt!”

hắn nhìn về phía mảnh xác của mình, “tôi chính là ví dụ.”

thẳng đến lúc này, đám người hồng anh trưởng lão mới ý thức được tính nghiêm trọng của tình thế, đầu óc vang lên tiếng ong ong, so sánh với “phong lôi song thần” tinh thần thác loạn chuyện này, đại trưởng lão xích nhật hình quan trở về linh cảnh, liền tỏ ra bé nhỏ không đáng kể, việc rất nhỏ.

tổn thất một vị chúa tể đỉnh phong, đối với trận doanh hợp pháp mà nói cũng không tính là thương cân động cốt, nhưng hai vị thủ tịch của thiên phạt song song điên cuồng, bị linh cảnh truy nã, cái này đủ để dẫn phát thế giới đại loạn.

có chút vô ý, trật tự sụp đổ.

triệu trưởng lão nhíu mày nheo mắt, thở dài nói:

“như vậy xem ra, kẻ sa ngã kia là trận doanh tà ác cố ý tung ra mồi câu, mời đại trưởng lão đi thiên phạt tịnh hóa kẻ sa ngã, cũng là một vòng trong kế hoạch của trận doanh tà ác, bọn họ chẳng những muốn hủy diệt hai vị thủ tịch, còn muốn nhân cơ hội trừ bỏ đại trưởng lão.”

“linh thác, linh thác à…”

nói xong lời cuối cùng, giọng điệu có chút nghiến răng nghiến lợi.

“linh thác trước khi sa ngã, từng theo các trưởng lão trong môn học tập pháp thuật, trong đó còn có xích nhật hình quan, hai bên không có danh thầy trò, nhưng thực như thầy trò.”

“đừng nói nhảm nữa, lão triệu, ông đi thông báo môn chủ, tôi đi tổng bộ ngũ hành minh một chuyến, hồng anh, cô mang nguyên thần đại trưởng lão đi tạ gia một chuyến, cầu lão tổ tông tạ gia hỗ trợ đúc lại thân thể.”

tôn trưởng lão vẻ mặt vội vàng, vô cùng đau đớn:

“boreas, hồ đồ nha…”

đột nhiên, bên tai mọi người truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

“ting! lôi thần, boreas giá trị đạo đức về 0, đánh chết hai người có thể đạt được phần thưởng hậu hĩnh.”

bảng giao diện thuộc tính của các chúa tể tự động bắn ra, hiện lên một tấm hình chiếu bản đồ 3d, một điểm đỏ trên bản đồ lóe lên không ngừng.

phòng sách nguyên soái, ngài hội trưởng lắc ly đế cao, đang cố sức khuyên bảo nguyên soái bỏ gian tà theo chính nghĩa, theo hắn cùng nhau nâng đỡ thái dương chi chủ, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

cái tay lay động ly đế cao bỗng nhiên cứng đờ.

ngài hội trưởng xưa nay bất cần đời, trong ánh mắt toát ra ngưng trọng cùng nghiêm túc chưa bao giờ có.

phó thanh huyên càng biến sắc hẳn.

“nguy rồi…” hội trưởng thấp giọng lẩm bẩm, “lôi thần cùng boreas hoàn toàn xé rách da mặt rồi.”

phó thanh huyên và hội trưởng đều có loại cảm giác nguy cơ tòa nhà sắp đổ, cho dù là bán thần, bị linh cảnh truy nã cũng là cực đoan nguy hiểm.

đầu tiên, lệnh truy nã của linh cảnh có thể khiến bán thần trận doanh tà ác đạt thành nhất trí, bện lại thành một sợi dây thừng, đây là hiệu quả chiến tranh trận doanh cũng không nhất định có thể mang đến.

tiếp theo, cho dù là trận doanh hợp pháp, cũng sẽ có bán thần bởi vì phần thưởng mà động lòng, bởi vì phần thưởng truy nã bán thần, tất nhiên là vật phẩm, đạo cụ cùng tầng cấp.

hai vị thủ tịch thiên phạt ở lúc này giá trị đạo đức về 0, đối với trận doanh hợp pháp mà nói, không hề nghi ngờ là đả kích có tính chất hủy diệt.

mặc tông cơ quan thành.

trương nguyên thanh đang ngưng tụ nhật chi thần lực hóa thành trường đao, đối đầu binh khí với tam đạo sơn nương

nương, bỗng nhiên ngẩn ra, vẻ mặt chợt trở nên mờ mịt lại kinh ngạc.

trường kiếm hào quang vàng óng đâm thẳng tới hơi lệch đi, sát qua cổ hắn.

tam đạo sơn nương nương nhíu đôi lông mày thanh tú, khẽ trách mắng:

“chuyện gì phân tâm?”

trương nguyên thanh vẻ mặt gặp quỷ, lẩm bẩm:

“hai vị thủ tịch thiên phạt bị linh cảnh truy nã rồi… đã xảy ra cái gì? vì sao hai vị thủ tịch sẽ bị linh cảnh truy nã?”

“bị linh cảnh truy nã đương nhiên là vì giá trị đạo đức về 0, nhưng vì sao sẽ về 0! lại vì sao là hai vị thủ tịch thiên phạt đồng thời về 0? hắn mới ở linh cảnh bế quan hai ngày, không phải hai năm nha! bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì?”

tam đạo sơn nương nương không quấy rầy trương nguyên thanh ngây người, dù sao vị này là con lúc tuổi già của cô, đệ tử cũng là tử.

cô hướng về một vị đệ tử khác ném đến ánh mắt dò hỏi.

ngân dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ, “hai vị thủ tịch của thiên phạt là cảnh giới nhân tiên, giá trị đạo đức về 0 sẽ bị linh cảnh truy nã, linh cảnh tuyên bố treo thưởng kếch xù, công khai vị trí kẻ bị truy nã.”

chương 2540: tòa nhà sắp đổ (2)

tam đạo sơn nương nương khẽ gật đầu, nhìn về phía trương nguyên thanh:

“còn có nhân tiên khác bị truy nã không?”

trương nguyên thanh lắc lắc đầu.

tam đạo sơn nương nương hạ kết luận nói:

“vậy là hai vị nhân tiên nổi lên tranh chấp, tạo thành người phàm thương vong vô số.”

“nương nương nói có lý, nhưng thời khắc lúc này ma đạo ngông cuồng, hai vị nhân tiên bị linh cảnh truy nã, đệ tử sợ việc này có huyền cơ khác, bên ngoài chỉ sợ việc lớn không ổn.” trương nguyên thanh khom mình hành lễ, “đệ tử quay về một chuyến.”

nói xong, bóng dáng hắn bỗng dưng biến mất ở trước mắt tam đạo sơn nương nương cùng ngân dao quận chúa.

ngân dao quận chúa giơ lên cái loa nhỏ: “sư tôn, tiểu tử này theo người lăn lộn vài ngày, nói chuyện trở nên văn vẻ nho nhã rồi.”

cô không hề quan tâm hồng trần thế tục, dù là thế giới hủy diệt, cũng không quan hệ với cô âm thi qua đời nhiều năm này.

trái lại, trên mặt tam đạo sơn nương nương hiện lên một sự sầu lo: “ma đạo ngông cuồng, lê dân thương sinh phải chịu khổ chịu nạn rồi.”

tùng hải, vịnh phó gia.

trong phòng vẽ bản đồ.

hạ hầu ngạo thiên cắn cán bút, mang theo bản vẽ cơ quan học sĩ hạ hầu gia vẽ, nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở bên tai.

ánh mắt hạ hầu ngạo thiên không rời bản vẽ, cắn cán bút, mơ hồ không rõ cười khẩy nói:

“lôi thần cùng boreas là ngọa long phượng sồ nơi nào, tôi lớn như vậy, chưa từng thấy linh cảnh hành giả ngu xuẩn như vậy.”

một vị tộc lão run rẩy cả người, run lẩy bẩy nói:

“ngạo, ngạo thiên… đây là id linh cảnh của hai vị thủ tịch tổng bộ thiên phạt, ngươi bình thường cũng không đi học lớp thường thức hẳn hoi.”

“rắc!” bút 2b trong miệng hạ hầu ngạo thiên bị cắn thành hai đoạn.

trong phòng sách, phó thanh dương dựa vào bàn làm việc chợt ngẩng đầu, con ngươi kịch liệt co rút lại.

giờ khắc này, toàn bộ linh cảnh hành giả, bao gồm đang ở trong phó bản, mặc kệ siêu phàm hay thánh giả, mặc kệ chúa

tể hay bán thần, đều thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở.

toàn cầu truy nã!

kinh thành, chùa linh cảm.

cây bồ đề trồng ở hậu viện trăm năm "xào xạc" lay động, cành lá bay ra những luồng hào quang xanh biếc, ở trên tán cây ngưng tụ thành một người đàn ông gương mặt mơ hồ.

hắn nhìn xa phương xa một lát, phóng lên cao, hóa thành một dải cầu vồng xanh biếc, lướt qua phía chân trời.

cùng lúc đó, trong thung lũng ngoại ô kinh thành, một ông lão tóc hoa râm, chìm vào trong lòng đất, không ngừng đi xuống không ngừng đi xuống, thẳng đến chỗ sâu trong lòng đất công cụ của nhân loại không thể thăm dò, dọc theo địa mạch, hướng về địa chỉ linh cảnh cho chạy đi.

mây đen cuồn cuộn, nhanh chóng bay qua bầu trời, biến mất ở phương xa, nơi đi qua, mưa to tầm tã.

tây bắc xa xôi, thánh sơn của binh chủ giáo "ầm ầm" chấn động, tảng đất lớn lăn ù ù, tựa như động đất.

đám yêu mê hoặc đang ở tổng bộ binh chủ giáo, đều cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ sống lại, tựa như rồng khổng lồ ngủ say thức tỉnh, mang tới cho sinh linh xung quanh nỗi sợ hãi run rẩy.

bốn vị thiên vương cùng ngân nguyệt thần tướng ùn ùn lao ra khỏi phòng, tụ tập ở chỗ ngắm cảnh sườn núi.

ngân nguyệt thần tướng vẻ mặt phấn chấn lại sợ hãi: "tu, tu la sắp thức tỉnh rồi?"

vẻ mặt diệt tuyệt thiên vương tương tự với hắn, liếm môi.

"lệnh truy nã cấp bán thần, linh cảnh sinh ra hơn một trăm năm cũng chưa bao giờ xuất hiện, hai vị thủ tịch thiên phạt quả thực là tặng trang bị cho tu la."

một lát sau, thánh sơn dừng rung động, luồng khí tức kia chậm rãi thu liễm, một lần nữa lâm vào ngủ say.

vẻ mặt diệt tuyệt thiên vương đầy thất vọng, vừa nghi hoặc vừa không cam lòng:

“vì sao? tu la ngay cả phần thưởng cấp bán thần cũng chướng mắt?”

hắn không thể lý giải.

sợ hãi thiên vương đứng khoanh tay, khẽ cười nói:

“đó vốn không phải kẻ địch chuẩn bị cho tu la, tu la chỉ là bị khí tức cùng cấp bậc bừng tỉnh mà thôi. các ngươi chờ xem, trò hay còn ở phía sau.”

ma nhãn thiên vương vẻ mặt cảnh giác:

“trò hay gì?”

sợ hãi thiên vương ngoái đầu nhìn lại một cái, thu hồi nụ cười, thản nhiên nói:

“không nói cho ngươi! miễn cho ngươi mật báo cho người nào đó trong trận doanh hợp pháp. đừng cho rằng ta không biết những việc kia ngươi mấy ngày hôm trước làm ở trong phó bản câu lạc bộ tửu thần.”

new york, cao ốc ngân hàng.

trương nguyên thanh quay về hiện thực, không nói hai lời lao ra khỏi phòng ngủ, đến thẳng văn phòng của winnie berent, dọc đường tràn đầy cảnh hỗn loạn, thành viên thiên phạt như ruồi bọ không đầu bôn tẩu qua lại, hoặc tụ tập một chỗ kịch liệt thảo luận, hoặc la to: “tại sao?”

hắn xuyên qua các khu vực làm việc lớn, xông thẳng vào văn phòng của winnie, phát hiện vị kiểm sát quan này sắc mặt âm trầm, đang gọi điện thoại từng lần từng lần.

đại tiểu thư kriste thì xoay vòng vòng, vẻ mặt đầy sợ hãi.

bể cá bị đặt ở trên bàn trà, con cá nhỏ ruth hết nhìn trái tới nhìn phải, không dám nói lời nào.

chương 2541: tòa nhà sắp đổ (3)

“chuyện gì vậy?” trương nguyên thanh phủ đầu hỏi:

“hai vị thủ tịch của tổng bộ vì sao bị linh cảnh truy nã?”

winnie buông điện thoại bàn xuống, hít sâu một hơi, tìm từ hồi lâu, nói:

“tổng bộ washington đã gặp đả kích mang tính hủy diệt, thành viên thương vong vô số, trong đó bao gồm chúa tể, thông tin gián đoạn. tôi đang cố gắng liên hệ những người còn sống, đồng nghiệp thoát khỏi tổng bộ.”

trương nguyên thanh chấn động:

“trận doanh tà ác tấn công tổng bộ thiên phạt?”

winnie gắt gao mím bờ môi mỏng.

trương nguyên thanh luân phiên truy hỏi, kriste ở một bên không kiên nhẫn quát:

“là hai vị thủ tịch boreas cùng lôi thần làm…”

trương nguyên thanh đứng ngây ra ở tại chỗ, hồi lâu không có phản ứng, không nói gì, qua thật lâu, hắn mới nghe thấy thanh âm mình phát run:

“vì, vì sao…”

winnie nhắm mắt, lắc lắc đầu.

con cá nhỏ ruth rụt rè nói:

“washington một mảng hỗn loạn, hai vị thủ tịch ở trong thành đại khai sát giới, không ai dám ngăn trở. chúng tôi rất sốt ruột, nhưng không thể làm gì được, chỉ có thể chờ đợi bán thần trận doanh hợp pháp ra tay bình ổn.”

trương nguyên thanh quay đầu đi luôn, lấy ra điện thoại di động gọi cho hội trưởng.

giọng nói nhắc nhở, hội trưởng tắt máy.

hắn đã chạy tới washington xử lý? trương nguyên thanh ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

tuy rất muốn hiểu biết tin tức trực tiếp, nhưng cấp bậc của hắn quá thấp, hiểu biết hay không, đều không quan hệ đại cục.

mang ra so sánh, hội trưởng có thể ngay lập tức chạy tới hiện trường, mới là quan trọng nhất vào lúc này.

tắt máy, trương nguyên thanh quay sang gọi điện thoại di động phó thanh dương.

tiếng chuông vang thật lâu, phó thanh dương mới bắt máy:

“cậu muốn hỏi chuyện xảy ra ở tổng bộ thiên phạt à?”

“lão đại, anh biết?” tinh thần trương nguyên thanh rung lên.

“vừa rồi đang họp, đại trưởng lão thái nhất môn ở hiện trường…” phó thanh dương mang điều nghe trên hội nghị không sót một chữ thuật lại cho cấp dưới tâm phúc.

trương nguyên thanh nghe xong, ngay lập tức đầu óc nổi bão, làm kẻ đích thân trải qua chiến tranh trận doanh new york, hắn bỗng nhiên có loại cảm giác kinh sợ cùng cảm giác chợt hiểu “thì ra là như thế”, “con mẹ nó thế mà lại là như thế này”.

bắt đầu từ ngày đó binh chủ giáo, ám dạ mân côi cùng nam phái, phái đội ngũ thánh giả tới new york, linh thác đã chỉ hướng hai vị thủ tịch.

đội ngũ thánh giả chỉ là mồi câu, tất cả đều là vì để channing loo “hợp lý” bại lộ, sau đó thuận thế đưa quả bom hẹn giờ này đến lôi trì.

thái nhất môn đại trưởng lão xích nhật hình quan suýt nữa trở về linh cảnh, xác suất đại khái cũng ở trong linh thác tính kế, sau khi làm hai vị bán thần phát điên, lại thuận tay trừ bỏ một vị chúa tể đỉnh phong.

đương nhiên, trương nguyên thanh còn có rất nhiều nghi hoặc, trận doanh tà ác làm sao biết hai đại nghề nghiệp phong lôi là có thể song tu?

vì sao boreas biết, lôi thần lại không biết?

boreas vì sao sẽ dễ dàng tin tưởng trận doanh tà ác? cô ấy thật sự vì tấn thăng choáng váng đầu óc rồi?

trương nguyên thanh mang tình huống tổng bộ thiên phạt phản hồi cho phó thanh dương, hít vào ngụm khí lạnh, nói:

“lão đại, tại sao tôi cảm giác trận doanh hợp pháp sắp xong con ong rồi nha, hai vị thủ tịch nếu là không cứu về được, chỉ có thể đóng gói đưa về linh cảnh, tổng bộ thiên phạt hủy, chết rất nhiều chúa tể cùng thánh giả.”

“nếu như trong quá trình áp chế hai vị thủ tịch, lại có bán thần ngã xuống, trận doanh hợp pháp chẳng phải là tan tác?”

phó thanh dương trầm mặc mấy giây, thản nhiên nói:

“có linh cảnh treo giải, hai vị thủ tịch không hề rời đi chúng ta, chỉ là đổi một loại phương thức tiếp tục thủ hộ trật tự.”

linh cảnh treo thưởng tất nhiên phong phú, săn giết phong lôi song thần đổi lấy treo thưởng kếch xù, quả thật có thể đền bù tổn thất nhất định, nhưng bán thần song nghề nghiệp, chỉ sợ không dễ săn giết như vậy… trương nguyên thanh cười khổ nói:

“nếu là hợp pháp tan tác, tôi liền đầu nhập vào binh chủ giáo, làm thiên vương đi.”

tuy là mua vui trong khổ trêu chọc, nhưng cảm xúc uể oải trong lòng trương nguyên thanh là chân thật.

linh thác không ngừng có những thao tác đĩ, người ở phó bản, vẫn có thể chúa tể hướng đi của thế giới hiện thực.

bố cục của trận doanh tà ác thảo xà hôi tuyến, minh ước tự do che giấu trăm năm, bố cục rất rộng, chỉ cần dẫn bạo một quân cờ, đã có thể khiến trận doanh hợp pháp rung chuyển.

trong trận doanh đối kháng ở new york, hắn vất vả tích góp ưu thế, ở trước mặt cường giả cấp bán thần, chẳng qua là trò chơi trẻ con.

cách phó bản giết chóc còn có hai mươi ngày, nhưng mặc dù hắn tấn thăng chúa tể, ở trong mắt bán thần, vẫn chỉ như con kiến.

lần này, trận doanh hợp pháp đối mặt nguy cơ trước nay chưa từng có, nếu không thể bình an vượt qua, hợp pháp tan vỡ, căn bản không có tương lai, hắn ngay cả thời gian trưởng thành cũng không có.

chương 2542: bán thần cùng tới (1)

giọng điệu bình tĩnh của phó thanh dương từ trong loa truyền đến:

“boreas là bán thần kinh nghiệm phong phú, mặc kệ là tri thức tương quan linh cảnh, hay kinh nghiệm chiến đấu, đều có thể xứng đôi với cấp bậc, cô ta lựa chọn dung hợp với lôi thần,

vậy ở trong mắt cô ta, nhất định là mười phần nắm chắc chín, không sợ trận doanh tà ác tính kế, nhưng vẫn đã tính sai.”

trương nguyên thanh trầm mặc vài giây, “lão đại, ý của anh là…”

phó thanh dương “ừm” một tiếng:

“nói rõ trong trận doanh tà ác có tồn tại kinh nghiệm, tri thức hơn xa boreas, cũng chính là thần cậu từng đề cập với tôi. minh ước tự do ẩn nhẫn trăm năm, âm thầm mưu tính rất nhiều việc, bùng nổ trong một lúc, tất nhiên mang đến tai nạn có tính hủy diệt. cái này rất bình thường, không cần quá sợ hãi, chống đỡ qua, liền có thể triệt tiêu toàn bộ quân cờ của đối phương.”

trương nguyên thanh nghe đến đây mới hiểu, lão đại là đang mở đường cho hắn.

trận doanh tà ác tính kế trăm năm, lại có thần linh giúp đỡ, một khi ra tay, khẳng định là sự kiện lớn kinh thiên động địa, tiếng sấm to mưa lại nhỏ mới không hợp lý.

đây là nội tình người ta ở trong một lần trận doanh đối kháng trước đạt được tích góp, trận doanh hợp pháp chỉ có thể cứng rắn chống đỡ, chịu đựng qua được, vậy tương đương tiêu hao hết sát chiêu của kẻ địch, hươu chết về tay ai còn chưa biết.

không chịu nổi, vậy cũng chỉ có thể tiếp nhận số phận.

“trận doanh hợp pháp nắm giữ toàn cầu một thế kỷ, nhiều bán thần như vậy, con bài chưa lật vẫn là không ít, an tâm chờ đợi là được.”

phó thanh dương giống như chủ soái tọa trấn sa trường, núi lở phía trước, mà mặt không đổi sắc:

“trời sập xuống có bán thần gánh, bán thần chết sạch có chúa tể gánh, ngày nào đó lúc chúa tể cũng trở về linh cảnh, đến lượt cậu, đáng chết thì chết, tình huống tệ nhất cũng chỉ là trở về linh cảnh, không hơn.”

“nhìn sinh tử thoáng ra, thì không có bất cứ việc gì bất cứ kẻ nào có thể loạn tâm cảnh của cậu.”

trương nguyên thanh cười khổ một tiếng: “chỉ là cảm thấy không cam lòng, chết không đáng sợ, đáng sợ là, chưa khiến kẻ địch trả giá đắt.”

phó thanh dương trầm giọng nói: “vậy thì tu luyện cho tốt, nghênh đón phó bản giết chóc, chờ cậu tấn thăng chúa tể, ít nhất có thể làm quân cờ vào cuộc.”

trương nguyên thanh kết thúc cuộc gọi, vốn định trở lại phó bản tiếp tục tu hành, nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, nào còn có tâm tình tu luyện.

mầm tai vạ hai vị thủ tịch thiên phạt gây ra không giải quyết, hắn không thể an tâm về phó bản.

vì thế quay về tầng lầu mình ở, triệu tập thành viên người chết trở về.

“xảy ra việc lớn rồi!” trương nguyên thanh hít sâu một hơi, nhìn các đồng đội, “các người hẳn là đã thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở, nhưng tình hình cụ thể trong đó…”

tôn miểu miểu: “chúng tôi đã hiểu biết rõ ràng rồi.”

triệu thành hoàng nói: “hai vị thủ tịch thiên phạt không biết vì sao phát điên, ở tổng bộ đại khai sát giới, giá trị đạo đức về 0, nay washington cũng đã gặp tai nạn lớn.”

trương nguyên thanh sững sờ nhìn bọn họ: “các người làm sao mà biết được?”

quan nhã nói: “viên đình hỏi thăm ra.”

thiếu chút nữa quên năng lực tìm hiểu tin tức của tên kia có thể so với quy tắc… trương nguyên thanh yên lặng lẩm bẩm, sau đó nói: “washington cách new york rất xa, không có khả năng lắm lan đến nơi này, nhưng trải qua một chuyện này, thiên phạt cho dù không giải thể, cũng sẽ chịu suy yếu trước nay chưa từng có, về sau thế nào, không nói chắc được, tóm lại sẽ không ổn, tôi đề nghị các người trở về.”

đám người quan nhã vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

trương nguyên thanh theo thói quen muốn hỏi bọn họ cái nhìn đối với thế cục lúc này, lại cảm thấy không cần thiết, tai nạn cấp bán thần, các thánh giả tán gẫu tung trời cũng vô dụng, tựa như dân công sở cả ngày thảo luận thế cục quốc tế, thế cục quốc tế cũng sẽ không bởi vì ý chí của bọn họ mà thay đổi.

ngoại ô phía tây washington.

hai bóng dáng bỗng dưng xuất hiện ở tổng bộ thiên phạt, chính là nguyên soái đầu bạc cùng hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc.

tổng bộ thiên phạt diện tích 68.000 mét vuông đã hóa thành một mảng phế tích.

hai người ở trên cao nhìn xuống quan sát, thấy là tường đổ ngói vỡ, là rừng cây xanh hóa bật gốc, là ống dẫn nước đang phun trào, là khói đặc cuồn cuộn.

nơi này không có bất cứ dấu hiệu sinh mệnh nào, nhân viên thiên phạt một bộ phận đã chết, một bộ phận chạy trốn rồi.

tùy ý có thể thấy được người gặp nạn bị đao gió tách rời phân thây, giống như những con muỗi bị đập chết ở trên tường, máu tươi bắn tung tóe nhìn ghê người.

trong những người gặp nạn này, có siêu phàm, có thánh giả, cũng có nhân vật lớn cấp chúa tể, nhưng ở trước mặt tai nạn cấp bán thần, bọn họ không có khác biệt gì cả.

vẻ mặt phó thanh huyên có chút hoảng hốt, tổng bộ thiên phạt là thánh địa trong lòng toàn bộ hành giả hợp pháp, nơi này hội tụ tinh anh hợp pháp toàn thế giới, có được hai vị bán thần cấp 11 cường đại, có được tập đoàn tài chính khổng lồ chống đỡ, có được kho đạo cụ phong phú nhất.

chương 2543: bán thần cùng tới (2)

hành giả hợp pháp toàn thế giới, đều lấy gia nhập thiên phạt làm vinh dự, một tổ chức cường đại sừng sững trăm năm như vậy, lại ở hôm nay gặp tai ương ngập đầu.

phó thanh huyên lúc còn trẻ, cũng từng nghĩ gia nhập thiên phạt trở thành một kiểm sát quan được người người kính ngưỡng, tuy theo tuổi tác tăng lên, cô không bị trưởng bối ảnh hưởng nữa, có cái nhìn của riêng mình, nhưng dấu ấn lúc còn nhỏ vẫn ở trong lòng.

lúc này thấy tổng bộ thiên phạt tràn đầy vết thương, tâm tình đặc biệt phức tạp.

“thời đại cường thịnh của thiên phạt đã qua, suy yếu cấp độ sử thi nha.” ngài hội trưởng thở dài một tiếng, đè bả vai phó thanh huyên, dẫn theo cô truyền tống rời khỏi.

hai người sau đó tới khu thành thị washington, thấy cũng là phế tích hỗn độn. không lâu trước đó, khu thành thị này đã gặp phải cơn lốc đáng sợ cùng tia chớp dạng cầu.

căn nhà sụp đổ, các nơi bốc lên khói đặc cuồn cuộn, trên đường xe cộ tắc cứng, mọi người tranh nhau chạy nạn, xe cứu thương cùng xe cứu hỏa phát ra tiếng còi chói tai lại bị chặn ở trên đường, bởi vì con đường xảy ra sụp đổ cùng nứt gãy, giao thông ở trạng thái tê liệt.

hệ thống cung cấp nước tê liệt, hệ thống điện tê liệt, mỗi phút mỗi giây đều đang chết người.

tuyến đường của cơn lốc xuyên qua khu thành thị này, tới vùng ngoại thành phía nam.

ngài hội trưởng mở ra hòm đồ, nhấn vào nhiệm vụ truy nã, sau khi xem xét vị trí ánh sáng đỏ lóe lên, một lần nữa dẫn theo phó thanh huyên truyền tống.

một lần này, bọn họ trực tiếp tới “mục tiêu”, thấy boreas lơ lửng ở trên cao 500 mét.

vị thủ tịch chấp hành quan thiên phạt này cả người trần trụi, thân thể đẹp đẽ không một mảnh vải.

một con mắt của cô nén lôi điện, hiện ra màu lam chói sáng, một con mắt khác trong suốt như lưu ly.

cô quan sát đại địa mênh mang, ánh mắt cùng vẻ mặt đều là ngây ngốc, trong miệng lẩm bẩm: "ta là ai, ta là ai…"

ngài hội trưởng cùng nguyên soái nhìn nhau một cái, người trước thấp giọng nói: "cô ta quả thật điên rồi."

phó thanh huyên gật gật đầu, bổ sung nói: "nhưng cũng càng mạnh hơn rồi, khí tức trên người cô ta khiến tôi cảm giác được run rẩy."

"nói từ trên lý luận, cô ta có cấp 13." ngài hội trưởng trầm giọng nói: "một kẻ trước cho tôi loại cảm giác này, là tu la."

khi nói chuyện, boreas chợt xoay đầu lại, nhìn về phía hai người, lạnh lùng nói: "tôi là ai? các người là ai?"

đôi mắt trống rỗng bắn ra điên cuồng cùng tàn bạo.

ngài hội trưởng dựng ngón tay như kiếm, ở trên hư không rất nhanh viết ra một tờ khế ước tràn đầy chú văn huyền ảo, khẽ cười nói: "bạn cũ, cô sao ngay cả mình là ai cũng đã quên, để tôi tới nói cho cô, nhưng chúng ta làm một vụ giao dịch, tôi trả lời vấn đề của cô, cô trả thù lao cho tôi."

boreas nhìn chằm chằm bọn họ, sự tàn bạo trong mắt yếu bớt, cấp bách hỏi: "tôi là ai, mau nói cho tôi biết!"

phần khế ước đó trước mặt hội trưởng nháy mắt sáng lên, tiếp đó biến mất, trong cõi hư vô giống như có quy tắc gì bị chế định.

ngài hội trưởng cao giọng nói: "giao dịch đạt thành, nghe rõ đây, tên của cô là boreas! boreas, tôi sẽ lấy đi lực lượng lôi thần của cô làm thù lao."

nói xong, hắn đưa tay chộp một cái, chỉ thấy trên người boreas trào ra vô số tia sét dạng cây, hội tụ ở trong tay hội trưởng, cuối cùng ngưng tụ thành một quả cầu sét màu lam chói mắt.

giao dịch, là năng lực cường đại nhất, cũng thường thấy nhất của nghề nghiệp thương nhân.

mà giống loại giao dịch hai bên đạt thành nhất trí này, do hội trưởng cấp bán thần thi triển ra, tựa như quy tắc.

“boreas… đúng, tôi là boreas, tôi là boreas.”

đôi mắt boreas điên cuồng chuyển động, lộ ra nụ cười nhìn như vui sướng thực ra điên cuồng.

giữa trời đất kiếm quang chợt lóe, phó thanh huyên nhân cơ hội đánh lén.

cô trong chớp mắt áp sát vị thiên không chi vương này, từ hòm đồ rút ra một thanh kiếm sắc sáng lóa, bắn ra kiếm khí sắc bén khiến hư không vặn vẹo, đâm về phía trán boreas.

kiếm của cô, có thể dễ dàng đánh nát đạo cụ loại quy tắc cấp bán thần.

boreas vẫn như cũ đắm chìm ở trong vui sướng, trong miệng lẩm bẩm: “tôi là boreas, tôi là boreas…”

mắt thấy kiếm quang sắp đánh trúng, cô đột nhiên nâng tay bắt được kiếm.

giữa ngón tay quanh quẩn luồng khí màu xanh.

cô nhìn nhìn phó thanh huyên, lại nhìn nhìn kiếm trong tay, tựa như phản ứng lại mình bị tập kích, trong mắt bắn ra điên cuồng cùng sát ý, lạnh lùng nói: “chết!”

một tiếng nổ vang lên, không khí nổ tung, phó thanh huyên xương khớp toàn thân nát hết, cả người bay ngược như đạn pháo, ngã thật mạnh trên mặt đất, lại giống như bóng da quay cuồng bật lên, đập ra trên mặt đất một rồi lại một cái hố sâu.

phó thanh huyên chật vật đứng dậy, mái tóc bạc đẹp đẽ biến thành tổ quạ, quần áo rách nát dính đầy bùn đất, nhổ ra một ngụm máu bọt.

xương cốt vang lên răng rắc, trong chớp mắt khôi phục.

ngài hội trưởng xuất hiện ở bên cạnh cô, lòng bàn tay nắm quả cầu sét, giọng điệu ngưng trọng: “hình như đánh không lại?”

chương 2544: bán thần cùng tới (3)

phó thanh huyên gật đầu: “không có lực lượng lôi điện, cấp bậc của cô ta vẫn là cấp 13, dung hợp thật ra là thành công rồi,

vấn đề xảy ra ở chỗ cô ta chưa mài mòn hủy diệt tinh thần của lôi thần, cho nên tinh thần thác loạn.”

ngài hội trưởng ngẫm nghĩ, nói: “dung hợp thành công… trận doanh tà ác không lừa cô ta… cũng đúng, lừa gạt loại trò vặt này, sao có khả năng giấu được cô ta, nguyên nhân thất bại là cái gì? chẳng lẽ, muốn trở thành kẻ chủ đạo, còn thiếu một bộ sậu?”

lúc này, tiếng xé gió thê lương truyền đến, từng mảng lớn đao gió buông xuống như mưa rào.

ngài hội trưởng đè bả vai nguyên soái tóc trắng, truyền tống cô thoát ly.

hai người mới vừa hiện thân ở cách đó không xa, lập tức lại có đao gió buông xuống, như không cần tiền trút xuống.

hội trưởng một lần nữa truyền tống rời khỏi, nhưng chỉ cần vừa hiện thân, đao gió sẽ lập tức buông xuống.

bọn họ luôn ở dưới cái nhìn chăm chú của thiên không chi vương, mà trải qua phó thanh huyên vừa rồi tập kích thất bại, khiến hai người không dám thử đánh lén nữa, lo lắng toi mạng.

lúc này, phía đông bay tới mây đen thật dày, hơi ẩm trong không khí nhanh chóng tăng lên.

trong mây đen chớp lóe sấm rền, cuồng phong gào thét, một tiếng long ngâm réo rắt vang vọng bốn phương, làm người ta chấn nhĩ phát hội, tâm linh giống như được tẩy rửa.

- giải thích “chấn nhĩ phát hội” nghĩa là đến người điếc cũng có thể nghe thấy. hết giải thích.

thân thể boreas run lên, hỗn loạn cùng điên cuồng trong ánh mắt nhanh chóng tiêu tán, cô ở trong tiếng long ngâm rửa tội đã tìm về bản thân, tạm thời tỉnh táo lại.

long ngâm của vũ sư sở trường nhất bài trừ hư ảo.

lúc này, một ông lão tóc hoa râm, thân hình cao lớn đột nhiên xuất hiện ở hiện trường, lão giống như tự dưng xuất hiện, so với truyền tống còn quỷ dị đột ngột hơn.

trong tay ông lão cầm một bầu rượu, ngẩng đầu trút vào trong miệng, lại phun ra một ngụm.

cảm giác say lòng người như khói như mây tản ra, khiến phó thanh huyên và hội trưởng lung lay muốn ngã, khuôn mặt đỏ bừng, tựa như nốc mười cân rượu xái.

sóng mắt boreas bịt kín một tầng mê ly, tỉnh táo thật không dễ gì khôi phục nhanh chóng tiêu tán, điên cuồng cùng hỗn loạn một lần nữa chiếm cứ tâm linh.

đám mây đen kia cuồn cuộn ập đến, sinh ra một lực hút, nhanh chóng cắn nuốt mùi rượu trong không khí.

“trục xuất!”

ngài hội trưởng búng ngón tay, “mời” đi ông chủ câu lạc bộ tửu thần.

nhưng ở một giây sau, ông lão cầm bầu rượu một lần nữa xuất hiện, cười khẩy nói: “khoảng cách với ta mà nói, không có ý nghĩa.”

vừa dứt lời, mặt đất bên chân lão bỗng vỡ ra, hai bàn tay nham thạch ngưng tụ thò ra, nắm chặt lấy thân thể lão.

ngọn lửa màu đỏ rực chợt bốc lên, một tráng hán tóc đỏ như hỏa, dáng người khôi ngô hiển hóa ở trong lửa, lòng bàn tay phun trào ngọn lửa, hóa thành trường đao, một đao chém bay đầu ông lão.

cái đầu đó quay cuồng rơi xuống, bị một cái tay tiếp được, nhẹ nhàng đặt ở chỗ cổ đứt.

mà ông lão bị bàn tay nham thạch nắm, đã biến mất không thấy.

ở thời đại hiện nay nghề nghiệp kỵ sĩ không có bán thần, hú tửu giả có thể tùy ý vặn vẹo quy tắc, hóa chết thành sống.

phía tây tắc bay tới một mảng ánh sáng màu xanh lục, lượn lờ như làn khói, nhìn như chậm, thực ra nhanh.

phía trên ánh sáng xanh lục, một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt lướt qua phía chân trời, hơi nước trong không khí ùn ùn bốc hơi, sóng nhiệt cuồn cuộn.

“cộc cộc cộc…” tiếng vó ngựa từ phía nam truyền tới, tám con tuấn mã màu xanh thẳm, kéo một chiếc chiến xa phi nước đại tới.

mặt đất vỡ ra, một ông lão mặc áo bào vàng, râu tóc bạc trắng, đứng trên cột đá, chậm rãi nâng cao lên.

bán thần trận doanh hợp pháp đều tới.

tiếng gào thét đinh tai nhức óc hấp dẫn các bán thần chú ý, một con ngũ trảo thần long vảy đen râu xanh lục uốn lượn tiến tới, toàn thân phát ra khí tức tà dị, đôi mắt như hai viên ruby.

cổ long!

một vị bán thần của linh năng hội tới.

trên đỉnh đầu cổ long có hai bóng người đứng, một người trong đó khoác áo choàng đội mũ trùm, khuôn mặt lúc nam lúc nữ, lúc già lúc trẻ, chính là huyễn thần của nam phái. một người khác mặc âu phục phẳng phiu, tuấn lãng ưu nhã, đeo bông tai màu bạc, có chút đẹp trai lưu manh.

thiên vương sợ hãi.

cổ long dừng lại ở nơi xa, lông bờm di động, đuôi rồng khẽ quẫy, đôi mắt như ruby lạnh lùng quan sát bán thần trận doanh hợp pháp.

thiên vương sợ hãi trên lưng rồng vui vẻ nhếch lên khóe miệng, lớn tiếng nói:

“các vị, chúng ta cùng nhau tổ đội cày boss thế nào? cùng nhau chia sẻ nhiệm vụ của linh cảnh, bản thiên vương là tới đẩy boss, không có hứng thú gì đánh nhau với các ngươi, mất sức chẳng có lợi gì.”

bán thần trận doanh hợp pháp đều không quan tâm hắn, bởi vì biết đây là đối phương trêu chọc cùng đùa cợt.

trận doanh tà ác dùng mưu kế ép hai vị thủ tịch thiên phạt nổi điên, mục đích chính là để bọn họ biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, hình thành cục diện cả thế gian vây công.

chương 2545: con mẹ nó (1)

như vậy, bán thần trận doanh hợp pháp chỉ có hai lựa chọn:

một, liên thủ với bán thần trận doanh tà ác hoàn thành nhiệm vụ truy nã, bình ổn trận tai nạn này.

trả giá là, trận doanh hợp pháp từ nay về sau mất đi hai vị bán thần cấp 11, cũng không cách nào chống lại trận doanh tà ác nữa.

bởi vì cơ chế của linh cảnh là dựa theo độ cống hiến để phát thưởng, một điểm này ở trong phó bản đã có thể hiện, nhiều bán thần như vậy liên thủ vây công phong lôi song thần, kết quả cuối cùng chỉ có thể là chia nhỏ phần thưởng.

tổng phần thưởng trận doanh hợp pháp bên này đạt được, không có khả năng bù lại tổn thất.

hai, đối kháng bán thần trận doanh tà ác, bảo hộ phong lôi song thần.

cái lựa chọn này đối với bán thần hợp pháp mà nói, phiêu lưu quá lớn, bởi vì phong lôi song thần lục thân bất nhận, lựa chọn bảo hộ cô, đã phải đối kháng với các bán thần tà ác, lại phải đối kháng với phong lôi song thần, có chút vô ý, hôm nay thần phải ngã xuống.

hơn nữa phong lôi song thần là nhân tố không ổn định, sau khi bảo vệ cô thì sao? tùy ý cô đi khắp nơi nhấc lên cơn lốc, phá hủy thành thị?

vậy sẽ chết bao nhiêu người?

ánh nắng tươi sáng, trời xanh như giặt, bán thần hai đại trận doanh bao vây boreas ở trung ương, vị thần chủ này hoàn toàn không có cảm giác, cúi đầu, hai con mắt ở trong hốc mắt điên cuồng chuyển động, đắm chìm ở trong bão tố tinh thần của mình, trong miệng lẩm bẩm:

“ta là boreas? ta là boreas?”

ba bên tạo thành tam giác, đều đang tìm cơ hội ra tay, hoặc là chờ đối phương ra tay trước.

hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc nhìn xung quanh một phen, từ hòm đồ lấy ra một cái micro, đưa đến bên miệng, nói:

“tôi cho rằng, trước khi chiến đấu, bán thần trận doanh hợp pháp chúng ta nên đạt thành chung nhận thức trước.”

thanh âm của hắn chuẩn xác bay vào trong tai năm vị minh chủ cùng hải hoàng, bán thần trận doanh tà ác thì mắt điếc tai ngơ.

nghề nghiệp hư không luôn có đủ loại đạo cụ, lòe loẹt hoa mỹ, mọi người sớm thấy lạ mà không còn lạ nữa, các bán thần đều dùng ánh mắt dò hỏi.

chỉ có khương bang chủ tóc đỏ như lửa cao giọng nói:

“cậu muốn thế nào?”

đưa tới các bán thần tà ác hồ nghi, nghi kỵ nhìn chăm chú.

ngài hội trưởng dùng microphone đưa lên miệng, phát ra thanh âm chỉ có bán thần hợp pháp có thể nghe thấy:

“phong lôi song thần là bảo vệ hay là giết? nếu mọi người đều lựa chọn làm nhiệm vụ, vậy tôi thiểu số phục tùng đa số, tôi sẽ mang boreas trục xuất đến trong linh cảnh, sau đó lại đưa mọi người vào. nhưng có hai điểm tôi phải nhắc nhở mọi người, một là không thể phán đoán boreas điên tới trình độ nào, nếu cô ta còn biết mở ra phó bản bang phái, vậy kế hoạch săn giết của chúng ta sẽ thất bại.”

bán thần không thể chủ động xuyên qua linh cảnh, nhưng phó bản bang phái không ở hàng ngũ này.

sau khi bị đưa đến linh cảnh, boreas hoàn toàn có thể mở ra linh cảnh bang phái, từ một phó bản xuyên đến một phó bản khác, lại lấy phó bản bang phái làm ván cầu, trở lại thế giới hiện thực.

“hai là cấp bậc của boreas rất cao, ngang hàng với tu la, cho dù chúng ta liên thủ, cũng không cách nào cam đoan có thể không tổn hao gì đánh chết cô ta. bất cứ một vị bán thần nào trở về linh cảnh, đều là điều trận doanh tà ác vui vẻ nhìn thấy.”

tạm dừng vài giây, hắn nói tới lựa chọn thứ hai, “nếu muốn bảo vệ… được rồi, tôi không nghĩ ra nên bảo vệ cô ấy như thế nào, mọi người có ý tưởng gì?”

phó thanh huyên bên người vươn tay đoạt lấy microphone, đưa đến bên môi nói:

“tôi có một biện pháp, đã có thể bảo toàn phong lôi song thần, lại có thể bình ổn trận tai nạn này. hội trưởng, ông biết nơi dạ thủ của giáo hội vĩnh dạ ngủ say không?”

không cần nói quá rõ ràng, các bán thần hợp pháp đã hiểu ý tứ của cô.

ngài hội trưởng gật gật đầu.

“ông mở ra một cái thông đạo truyền tống, truyền tống phong lôi song thần đi qua, nơi đó là cấm khu ngay cả bán thần cũng không dám đặt chân, chỉ cần vào nơi đó, phong lôi song thần tất nhiên ngủ say, chúa tể trận doanh tà ác không dám tới gần. hơn nữa, còn có thể kiềm chế dạ thủ của giáo hội vĩnh dạ, nghề nghiệp vĩnh dạ mất đi lĩnh vực ngủ say, so với thám báo còn yếu ớt hơn. một khi phong lôi song thần thức tỉnh, kẻ chết đầu tiên chính là vị bán thần này, cho nên, hắn tuyệt đối không dám thức tỉnh.”

ngài hội trưởng tiếp nhận microphone: “có thể thử, chẳng qua lấy cấp bậc của tôi, muốn trục xuất cô ta, tỷ lệ thất bại rất cao, cần không ngừng thử, mấy người giúp tôi kéo dài thời gian.”

lúc này, quả cầu sét màu lam trong tay hội trưởng chậm rãi tiêu tán, hóa thành từng tia sét dạng cây, bổ vào trong cơ thể boreas.

thời gian giao dịch đã kết thúc, lôi điện bổn nguyên tự động trở về chủ thể.

cấp bậc hai bên tồn tại chênh lệch nhất định, giao dịch không thể lâu dài.

giọng điệu hội trưởng quýnh lên: “chuẩn bị phòng ngự, cô ta sắp nổi điên rồi!”

chương 2546: con mẹ nó (2)

vừa dứt lời, boreas trên không trung bỗng nhiên điên cuồng, thét to:

“không đúng, không đúng, ta là lôi thần, thiên phạt thủ tịch kiểm sát quan!”

cô ôm đầu, phát ra tiếng thét chói tai thê lương.

từng tia sét dạng cây như mạng nhện, như vết nứt, bò khắp cả mảng trời, điện quang màu lam chói sáng thậm chí bao trùm ánh mặt trời.

một giây sau, boreas biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người, thiên vương sợ hãi trên lưng cổ long bỗng nhiên xé áo, hiện ra pháp thân ba đầu tám tay, thân thể như đúc từ đồng bò đầy ma văn.

hai đầu gối hắn hơi trầm xuống, hai cánh tay giao nhau đón đỡ trước ngực.

trong thiên địa vang lên một tiếng chuông trống, một mảng sóng khí đường kính mấy chục mét nổ tung, thiên vương sợ hãi bay đi như đạn pháo, đập thật mạnh ở trên mặt đất, đập ra một cái hố thật lớn, đất đá bắn tung tóe.

thiên vương sợ hãi ngực, mặt đều có vết lõm xuống rõ ràng, như bị máy đầm đất nghiền một lần.

yêu mê hoặc lấy thân thể mạnh mẽ trứ danh, chỉ một đòn đã phá đi phòng ngự.

trên lưng rồng, vị trí hắn ban đầu đứng thẳng, bị boreas trần truồng thay thế, vị bán thần song nghề nghiệp duy nhất đương thời này tay biến thành trảo, bóp chặt khuôn mặt nam phái huyễn thần.

trong quá trình này, tinh thần đả kích, đi vào giấc mộng, cảm xúc dẫn bạo các kỹ năng, như mưa rền gió dữ rơi ở trên người boreas, không có ngoại lệ đều mất đi hiệu lực.

cấp bậc áp chế, kỹ năng không phải mất đi hiệu lực chính là suy yếu.

lòng bàn tay boreas phun ra hồ quang chói mắt, rót vào trong cơ thể huyễn thần nam phái, mang đến một tiếng gào rống thê lương.

huyễn thần nam phái hóa thành làn khói tiêu tán, hiện lên ở cách mấy mét.

khí tức của hắn đã yếu đi rất nhiều.

cho dù đã thần chí không rõ, bản năng đối địch trận doanh tà ác, khiến cô ngay lập tức lựa chọn công kích.

thân thể cổ long dâng lên từng làn khí dơ bẩn, như khói đặc bao phủ boreas, trong phút chốc, thân thể mềm mại trắng mịn của thủ tịch chấp hành quan mọc ra nếp nhăn, chảy ra mồ hôi, mọc ra nốt ghẻ lở, khuôn mặt cũng xuất hiện biến hóa, vành mắt đen, bọng mắt to, nếp nhăn nơi khoé mắt, đốm đen vân vân.

thiên nhân ngũ suy!

đây là tước phúc cấp bán thần.

đao gió thật lớn chém xuống, cổ long nháy mắt bị chém thành hai nửa, vảy cứng rắn chưa thể phát huy phòng ngự nên có.

hai đoạn thân rồng vô lực rơi xuống, trong quá trình đó cơn lốc gào thét, vô số đao gió đan xen, chém thân rồng thành mảnh vỡ.

không đến mười giây, ba vị bán thần trận doanh tà ác luân phiên chịu một trận đòn.

“trục xuất!” ngài hội trưởng bắt lấy cơ hội boreas bị suy yếu, không ngừng búng ngón tay, ý đồ truyền tống cô đến địa điểm cố định.

trục xuất chưa thành công, ngược lại hấp dẫn boreas chú ý, vị thủ tịch chấp hành quan này nhìn tới, mắt trái màu lam sáng lóa chợt lóe sáng.

ầm! ầm! ầm!

từng tia sét khí tức hủy diệt bổ xuống, cắn nuốt ngài hội trưởng.

thân thể của hắn chợt hư hóa, giống như hình chiếu đến từ thế giới khác, mặc cho tia sét đánh lên người, không thương tổn mảy may.

nơi xa lão mike ‘a’ một tiếng, giang hai bàn tay, làm một cái động tác điên đảo.

thân thể hư hóa của ngài hội trưởng lay động một trận, thoát ly trạng thái vạn pháp bất xâm.

bán thần của câu lạc bộ tửu thần điên đảo trạng thái của hắn, khiến hư vô hóa thành chân thật, mắt thấy lôi điện sắp cắn

nuốt hội trưởng, từng khối giáp đá nhanh chóng ngưng tụ, bao trùm toàn thân.

giáp đá gian nan chống đỡ qua ba giây, liền ở trong sét đánh vỡ nát, ngài hội trưởng thì đã sớm truyền tống thoát đi.

mất đi mục tiêu, boreas lập tức hướng ánh mắt về lão mike.

trong lòng lão mike cả kinh, nhìn quanh, ba vị bán thần của đại khu thứ hai đã xa xa kéo giãn khoảng cách, bán thần hợp pháp cũng không phải lựa chọn hàng đầu của boreas.

sau khi hội trưởng đào tẩu, lão đã thành con mồi.

tiếng xé gió thê lương bao trùm mấy chục mét xung quanh lão mike, thân thể vị tửu thần đương thời này bỗng dưng biến mất.

lão sau đó xuất hiện ở cách mấy ki-lô-mét, tính tránh đầu sóng ngọn gió một chút.

nhưng, lão vừa hiện thân, trong lòng đất liền thò ra bàn tay khổng lồ, mọc ra dây leo, trói buộc lão, ngay sau đó, lưới sét chói mắt bao phủ xuống, thân thể ở trong lôi quang cứng ngắc, nháy mắt chưng khô, bốc lên từng làn khói đen.

răng rắc!

bàn tay khổng lồ tan rã, dây leo héo rũ, thân thể chay khô của lão mike tỏa sáng sinh cơ, ở trước khi lôi điện buông xuống lần nữa, vặn vẹo khoảng cách, bỏ trốn mất dạng.

boreas một lần nữa mất đi mục tiêu, rốt cuộc chuyển đầu mâu về phía bán thần của ngũ hành minh, về phần vị hải hoàng xa cuối chân trời, ngồi ở trong chiến xa kia, tạm thời bị cô không nhìn.

các bán thần ngũ hành minh không ngốc, ai cũng không muốn ở lúc đối kháng phong lôi song thần, bị kẻ địch trận doanh tà ác đánh lén, lập tức rút lui.

chương 2547: ngũ hành quy nhất (1)

phó thanh huyên cao giọng nói:

“ba phe độc lập tác chiến, ai cũng không chiếm được tiện nghi gì, đánh giằng co không có ý nghĩa! nếu các ngươi muốn tiếp

tục, chúng ta vui vẻ phụng bồi, nhưng bổn soái cho rằng, mọi người liên thủ chế phục phong lôi song thần, cũng có lợi cho lợi ích của mỗi bên, như thế nào?"

cô tuy tuổi nhỏ nhất, từng trải ít nhất, lại có phong độ đại tướng, làm người ta không tự giác tin phục.

bóng dáng nam phái huyễn thần không biết tung tích, thanh âm lại từ xa xa truyền đến: "được!"

phó thanh huyên liền nói ngay:

"ta đếm ba tiếng, cùng nhau vào."

thiên vương sợ hãi ở nơi xa đáp lại.

"ba, hai, một "

một ánh lửa từ bên cạnh boreas dâng lên, tóc đỏ như lửa khương bang chủ thi triển hỏa hành trở về.

chỉ một mình hắn!

khương bang chủ nhìn quanh một phen, nhất thời giận dữ quát lên:

"con mẹ nó, lão tử đậu má các ngươi!"

một giây sau, hắn liền bị tia sét khủng bố bao phủ, bị đao gió sắc bén bao trùm.

thân thể vị bán thần này nháy mắt vỡ tung, sinh mệnh lực cường đại ở trong tia sét tràn ngập khí tức hủy diệt bị chưng khô.

trong tro tàn, một ánh lửa sáng ngời như dung nham dâng lên, ngưng tụ thành một vị thần cự linh lửa cao trăm mét, vị thần linh nguyên tố này trông rất sống động, râu dài tóc dài, khoác trường bào lửa, đầu đội vương miện đỏ sẫm, ngũ quan ngay thẳng, đôi mắt tràn ngập lửa giận.

một vị thần cự linh lửa tràn ngập lửa giận.

"dám hủy thân thể lão tử!" thần cự linh lửa rống lên: "chết!"

hắn tự bạo.

như một đầu đạn hạt nhân nổ tung, ánh lửa chói lòa trong chớp mắt cách xa mấy chục ki-lô-mét cũng có thể thấy rõ, lửa tầng tầng lớp lớp, ở không trung hình thành đám mây hình nấm,

sóng xung kích dễ dàng càn quét bốn phương, trong phạm vi mấy chục cây số, mọi vật hóa thành bột phấn, toàn bộ sinh linh tan thành tro bụi…

trong nháy mắt đế vương lửa tự bạo, boreas ngửi được khí tức nguy hiểm.

thần trí tuy loạn, trực giác chiến đấu vẫn còn, lập tức khống chế cuồng phong, ý đồ chạy ra khỏi phạm vi vụ nổ.

lấy tốc độ cực hạn của thiên không chi vương, lao đi ở khoảng cách ngắn có thể so với truyền tống.

đúng lúc này, áp lực không gì sánh kịp buông xuống ở trên người cô, bả vai giống như gánh một ngọn núi lớn, trọng lực khu vực này tăng mạnh vô số lần.

boreas chưa thể chạy thoát, cô dựng lên ở trước mặt một rồi lại một bức tường gió, cô thao túng luồng khí hóa thành triều dâng, trùng kích ngược hướng sóng xung kích do vụ nổ dẫn phát.

cô ngưng tụ ra lôi điện hộ giáp chói mắt, chế tạo ra điện từ phòng hộ có phòng ngự rất mạnh.

nhưng ánh lửa bành trướng cùng sóng xung kích đáng sợ vẫn như cũ đã cắn nuốt cô.

lửa là linh lực có sức phá hoại đáng sợ nhất trên đời, mà tự bạo là kỹ năng mạnh nhất của hỏa sư.

hỏa sư chính là như thế, vừa lên đã là đại chiêu, tuyệt không chơi gặp chiêu đỡ chiêu lòe loẹt với ngươi, nổ tung là xong.

boreas nháy mắt chay thành một bộ xương đỏ bừng, theo sóng xung kích ném đi phương xa.

“trục xuất, trục xuất, trục xuất…” ngài hội trưởng xuất hiện ở trong phạm vi sóng xung kích bao phủ, thân thể hư ảo, miễn dịch thương tổn, hắn không ngừng búng ngón tay, muốn thừa dịp boreas trọng thương, truyền tống cô đến nơi dạ thủ ngủ say.

lần lượt truyền tống, lần lượt thất bại.

truyền tống thất bại không chỉ vì cấp bậc áp chế mang đến miễn dịch, còn bởi vì ông chủ câu lạc bộ tửu thần vặn vẹo

năng lực của hắn, khiến truyền tống mất đi hiệu lực.

vị bán thần nghề nghiệp hú tửu giả này tựa như nhìn thấu kế hoạch của bọn họ, vẫn luôn âm thầm quấy nhiễu năng lực của ngài hội trưởng.

phó thanh huyên và thiên vương sợ hãi dẫn đầu bay lên trời, hóa thành hai luồng hào quang một đỏ một trắng, lao về phía thây khô đốt đỏ bừng kia.

“ô ô!”

trong tiếng xé gió thê lương, đao gió như mưa rào đón đỡ phó thanh huyên, ngăn cản vị nguyên soái sở trường cận chiến này tới gần.

phó thanh huyên chợt dừng lại ở giữa không trung, không né tránh, thân thể giống như hóa thành lò kiếm, vô số đạo kiếm khí bắn ra, mỗi một đạo kiếm khí đều chuẩn xác chém trúng đao gió.

một bên khác, thiên vương sợ hãi bày ra pháp tướng ba đầu tám tay, lấy thuật quan sát của kiếm khách tránh đi từng tia sét, thành công tới gần bộ xương khô kia.

tám cánh tay cầm đao thương kiếm kích côn các vũ khí, đồng loạt đánh về phía kẻ địch, không để lại góc chết, kín không kẽ hở.

hắn chưa thi triển con mắt mê hoặc hoặc sương mù dày đặc các thứ, bởi vì cái này không có khả năng có hiệu lực, phong pháp sư càng là khắc tinh của sương mù dày đặc, dứt khoát chuyên chú cận chiến.

bộ xương khô kia xuyên qua trong đao quang kiếm ảnh, linh hoạt như cá, mỗi lần mắt thấy sắp bị bổ trúng, nhưng luôn có thể như gió mát từ trong vũ khí giáp công tránh đi.

thiên vương sợ hãi nhân lúc tinh thần đang cao, lại chưa thể thành công, bị bàn tay xương ấn lên ngực.

chương 2548: ngũ hành quy nhất (2)

ngay sau đó, phát ra tiếng vang lớn “keng”.

sóng khí nổ tung như gợn sóng, mình đồng da sắt của thiên vương sợ hãi nháy mắt đánh vỡ, thân thể giăng kín ma văn vỡ ra vô số vết nứt.

hắn không chịu khống chế bay ngược, trong quá trình đó, từng tia sét màu lam sáng lóa đánh xuống, sét đánh liên tiếp trúng đỉnh đầu của hắn.

thiên vương sợ hãi cả người cháy đen lướt qua bầu trời, rơi vào mặt đất cháy đen tương tự.

một bên khác, kiếm khí của phó thanh huyên đánh tan toàn bộ đao gió, nhân kiếm hợp nhất, thân hình dung nhập kiếm quang, như dải lụa như cầu vồng lao về phía bộ xương.

lúc này, mặt ngoài bộ xương bắt đầu sinh ra mô, máu thịt, khoang bụng thành hình, nội tạng trọng sinh.

cô kiệt lực ngưng tụ linh lực, tăng nhanh tốc độ trọng sinh, nâng lên cánh tay hung hãn bổ xuống, đao gió thật lớn thành hình, chém về phía phó thanh huyên.

những luồng hào quang màu vàng đất dày nặng lên không, bám vào sau lưng phó thanh huyên, hình thành một cái áo choàng màu vàng tươi.

“ông!”

đao gió to lớn bị ánh sáng vàng áo choàng dựng lên ngăn trở, màu sắc của áo choàng ảm đạm đi vài phần.

đột nhiên, máu thịt đỏ tươi mặt ngoài bộ xương nhuộm lên khí dơ bẩn, xuất hiện dấu hiệu mục nát, khí tức kịch liệt suy yếu.

tước phúc của cổ long cùng bệnh khuẩn do thủy thần cung chủ ấp ủ đã lâu, rốt cuộc bùng nổ ở lúc này, khiến boreas vốn đã bị thương nặng, lâm vào trạng thái suy yếu chưa bao giờ có.

kiếm quang như cầu vồng lướt qua, đầu của bộ xương bay lên, theo thân thể cùng nhau rơi xuống.

trong quá trình này, mặt đất cháy đen vỡ ra, giống như cái miệng khổng lồ của vực sâu, lực hấp dẫn một lần nữa tăng lên, kéo thân thể cùng đầu của xương khô, muốn kéo cô vào vực sâu.

ô ô!

cuồng phong lưu động ngược hướng, muốn thổi bay thân thể cùng đầu của bộ xương, hình thành đấu sức với lực hấp dẫn của mặt đất.

thế rơi xuống của bộ xương nhất thời dừng lại.

“cộp cộp cộp…” tiếng vó ngựa dày đặc truyền đến, tám con tuấn mã màu xanh thẳm kéo chiến xa, từ nơi xa phát động xung phong, giống như sao băng màu lam rơi xuống, từ trên cao nhìn xuống lao về phía thân thể bộ xương.

xương sườn cùng xương sống của thân thể bộ xương bị húc ra vết nứt, bị mạnh mẽ húc xuống khe đất, chỉ còn đầu đau khổ chống đỡ.

lão mike chờ đợi đã lâu bắt lấy cơ hội, điên đảo quy tắc, khiến luồng không khí hướng lên trên biến thành hướng xuống phía dưới, chủ động đẩy cái đầu rơi vào khe đất.

bán thần tuy nhiều, nhưng ra tay có trật tự, không có kỹ năng đan xen bay múa oanh tạc, không có hỗn loạn nối đuôi nhau mà tới, ai phụ trợ, ai chủ công, không cần nhiều lời, tự có ăn ý.

khe đất trong nháy mắt khép lại, đầm chắc, gió êm sóng lặng.

trong lòng bán thần ở đây đều nhẹ nhàng thở ra, thổ quái cấp chúa tể có ba năng lực trung tâm lớn: lồng giam, phân giải cùng động đất.

trong đó, lồng giam cùng phân giải là một bộ kỹ năng tổ hợp, lồng giam là kỹ năng phong ấn chỉ đứng dưới “ma chú ngủ say”.

đến cảnh giới bán thần, càng thuộc về loại quy tắc.

phàm là người bị đại địa cắn nuốt, vĩnh viễn không thể giãy thoát.

phân giải, tên như ý nghĩa, đất vàng phân giải vạn vật, bất cứ sự vật nào rơi vào trong lòng đất, đều sẽ hóa thành một nắm đất vàng.

hai kỹ năng tổ hợp lại, có thể giết bán thần.

phong lôi song thần tốc độ vô song, công phạt vô song, nhưng phòng ngự cùng sinh mệnh lực là điểm yếu, không có phương pháp áp chế nào so với bộ kỹ năng này càng thích hợp hơn.

“tuy không thể lại trục xuất cô ta tiến vào nơi ngủ say, nhưng bây giờ chúng ta nắm giữ quyền chủ động.” ngài hội trưởng truyền tống trở về, lấy ra microphone, đặt ở môi:

“chờ lúc boreas dầu hết đèn tắt, lại thả cô ta ra, đưa vào nơi ngủ say.”

khi nói chuyện, hỏa linh trong thiên địa nhanh chóng ngưng tụ, hình thành một mảng dung nham phun ra những tia nóng rực, dung nham co lại vào trong, hóa thành hình người, cuối cùng dừng hình ảnh thành một vị tráng hán khôi ngô tóc đỏ như lửa.

khương bang chủ dục hỏa trọng sinh.

dục hỏa trọng sinh là kỹ năng cấp chúa tể, chúa tể cấp 7 một ngày một lần, chúa tể đỉnh phong một ngày ba lần, đến cảnh giới bán thần, dục hỏa trọng sinh không có số lần hạn chế, thẳng đến khi linh lực khô kiệt, mới có thể hoàn toàn chết đi.

đã từ bỏ đầu óc, thì nhất định có thể ở nơi khác đạt được bồi thường, bằng không hỏa sư nghề nghiệp này đã sớm diệt sạch.

một dây leo mềm mại xanh tươi chui từ dưới đất ra, lên như diều gặp gió, cuốn lấy thân thể khương bang chủ, hào quang màu xanh lục như mưa mùa xuân tưới tắm thân thể mỏi mệt này, rất nhanh khôi phục suy yếu sau khi tự bạo.

hội trưởng bách hoa hội thích yên tĩnh, phật hệ, chán ghét chiến đấu, cho dù bị ép tham chiến, hắn cũng là lấy thân phận phụ trợ tham dự, trị thương, giải độc.

chương 2549: ngũ hành quy nhất (3)

các bán thần trận doanh tà ác rất ghét vị thanh đế đương đại này, năm đó lúc tranh đoạt chiến la bàn quang minh, trận doanh tà ác căn cứ nguyên tắc đánh đoàn đánh da giấy trước, da giấy lựa chọn hàng đầu là vú em, tập trung hỏa lực vào thanh đế.

kết quả căn bản giết không chết.

sinh mệnh lực cùng sức khôi phục khủng bố, khiến tu la cũng nhíu mày.

“thu phục?” khương bang chủ quay đầu nhìn quanh, chưa phát hiện thi thể của boreas, vui sướng một phen: “bị tôi nổ thi cốt vô tồn rồi? ừm, không đúng, tôi chưa thu được phần thưởng của linh cảnh.”

phó thanh huyên mặt không biểu cảm chỉ chỉ mặt: “bị trung đình chi chủ nuốt rồi.”

“vậy hẳn là xử lý xong rồi.” khương bang chủ nhẹ nhàng thở ra.

vừa dứt lời, tiếng sấm nặng nề từ trong lòng đất truyền đến, mặt đất kịch liệt chấn động.

bầu trời sáng sủa mây đen cuồn cuộn, cuồng phong gào thét, từng tia sét dạng cây vặn vẹo bành trướng, như mạng nhện trải rộng toàn bộ bầu trời.

cảnh tượng giống như tận thế, một bóng dáng mơ hồ do lôi quang ngưng tụ thành, từ trong thiên địa chậm rãi hiện lên.

phong ấn của trung đình chi chủ bị bạo lực mạnh hơn nữa xé nát, mặt đất nứt vỡ, một bộ xương khô chậm rãi bay lên không trung, kết hợp với bóng dáng cao lớn mơ hồ kia.

trong thời gian ngắn, bóng dáng kia trở nên ngưng thực, rõ ràng.

cô cao mấy trăm mét, đội trời đạp đất địa, lấy lôi điện đúc thành thân thể, lấy cuồng phong làm áo bào, trên đầu đội một cái vương miện, tay trái cầm pháp trượng cuồng phong, tay phải cầm trường mâu lôi điện.

từng tia sét vặn vẹo, tráng kiện lấy cô làm trung tâm, hướng về tám hướng bành trướng.

khí tức khủng bố như thủy triều, như vực sâu, làm mỗi một vị bán thần ở đây đều cảm thấy rùng cả mình.

đây là áp chế của cấp bậc cao đối với cấp bậc thấp.

tuy dung hợp xảy ra vấn đề, dẫn tới tinh thần thất thường, nhưng ở phương diện lực lượng cùng cấp bậc tăng lên, phong lôi song thần thật ra đã thành công.

thực lực của cô vô hạn tiếp cận kẻ quản lý linh cảnh.

washington xa xôi nhấc lên cơn lốc đáng sợ, hệ thống điện lực của toàn bộ thành thị nháy mắt tê liệt, hệ thống thông tin cũng bị quấy nhiễu, tất cả thiết bị liên quan với điện lực, toàn bộ treo máy, mất linh.

trong phạm vi trăm dặm, cơn lốc càn quét, bẻ gãy nghiền nát hủy diệt căn nhà, chế tạo tai họa.

ở trong cảnh tượng như tận thế này, một thanh âm xa xa truyền đến:

“boreas! lôi thần!”

bóng dáng khủng bố kia trong thiên địa cứng đờ, quyền trượng cuồng phong bắt đầu vặn vẹo, suýt nữa sụp đổ, trường mâu lôi điện thì dứt khoát tiêu tán, nhưng ở một giây sau, cô tiêu trừ ảnh hưởng, trường mâu một lần nữa ngưng tụ.

các bán thần ở đây theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy chân trời xa xôi lao tới một tầng mây màu tím đậm, dưới tầng mây, là một thân thể cũng cao trăm trượng.

bộ dáng của nó khủng bố đến cực điểm, chỉnh thể hình người, mãng xà khổng lồ làm tóc, cả người mọc đầy đầu dã thú, chảy dịch đặc tanh tưởi, dưới dịch đặc là những đôi mắt lạnh lùng vô tình.

dịch đặc chảy xuống đất, mặt đất hóa thành đầm lầy tối đen, tầng mây màu tím là khí tức mãng xà khổng lồ trên đầu phun ra.

“kẻ bốc khói…” ngài hội trưởng thấp giọng lẩm bẩm, nhìn chằm chằm quái vật trăm trượng, hắn bỗng cảm thấy thân thể phát ngứa, kinh ngạc cúi đầu, thấy cánh tay mình hiện ra vảy màu đen, giữa vảy trào ra chất nhầy trắng mịn.

trong lòng hội trưởng rùng mình, vội vàng dời ánh mắt đi, nhìn về phía các minh chủ của ngũ hành minh, phát hiện trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều đã xảy ra biến dạng.

chỉ là nhìn chăm chú, đã khiến bọn họ gặp ô nhiễm cường độ thấp.

cấp bậc của quái vật này đã vượt qua cấp bán thần, cùng một cấp bậc với tu la, phong lôi song thần.

nhưng hội sinh vật luyện kim không có khả năng có tồn tại cấp bậc như vậy, ngài hội trưởng nghĩ tới ma chủng nguyên thủy thiên tôn từng báo cáo, cũng chính là thần linh của trận doanh tà ác.

vị thần linh kia không chơi nổi nữa, liền tự mình xuống sân.

một thế kỷ qua, thần linh chưa bao giờ ra tay, hội trưởng vốn cho rằng ma chủng chịu hạn chế bởi linh cảnh, không thể thật sự tới hiện thực, nay xem ra, hắn chỉ là ẩn nhẫn mà thôi.

lão mike nheo mắt, nhìn quái vật chậm rãi đến kia, cố nén thân thể xảy ra biến dạng, cười ha ha nói:

“phần thưởng của linh cảnh chúng ta lấy, linh uẩn của boreas cùng lôi thần, chúng ta cũng muốn.”

“ha ha, các ngươi muốn đưa phong lôi thần chủ đến nơi ngủ say?”

“có ta ở đây, thì không thể để các ngươi thực hiện được.” thân thể hắn tăng thêm biến dạng, không dám nhìn nữa, thu hồi ánh mắt, hướng về phía các bán thần trận doanh hợp pháp:

“các ngươi cho rằng có thể cùng hưởng phần thưởng linh cảnh với chúng ta? không, các ngươi cũng ở trong phần thưởng, là một trong những chiến lợi phẩm của nhiệm vụ lần này, cảm tạ mấy vị hỗ trợ suy yếu phong lôi thần chủ.”

cổ long, nam phái huyễn thần cùng thiên vương sợ hãi ăn ý phân tán ra, ngăn cản đường lui của các bán thần ngũ hành minh.

chương 2550: phong ba định (1)

bằng vào một tên phong lôi thần chủ, không thỏa mãn được khẩu vị của trận doanh tự do, thần linh ẩn nhẫn trăm năm, bố cục này chuẩn bị mười ba năm, như thế nào cũng phải khiến trận doanh hợp pháp cắt thịt khoét xương.

ngài hội trưởng mở ra một cái thông đạo không gian thâm thúy, thúc giục: “rời khỏi nơi này.”

lão mike của câu lạc bộ tửu thần cười tủm tỉm nói: “ngươi có thể đi, bọn hắn không đi được, một đầu khác của thông đạo

không gian vĩnh viễn ở bên người ta.”

đây là điều tửu thần tự tin, vặn vẹo quy tắc, đùa bỡn quy tắc.

hội trưởng lâm vào trầm mặc.

lúc này, mặt đất nứt ra, một ông lão mặc áo bào vàng, đầu bạc râu bạc, giẫm một cây cột đá lên không, từ trong lòng đất đi ra.

lão mặt đầy nếp nhăn, tuổi già sức yếu, thoạt nhìn giống như ông lão già nua bình thường.

nhưng lão cũng là bán thần duy nhất nhìn thẳng thần linh, thân thể không có bất cứ biến hóa nào.

vị trung đình chi chủ này thở dài:

“các ngươi là muốn một hơi đánh sập trận doanh hợp pháp? ẩn nhẫn trăm năm, bố cục trăm năm, sát chiêu này thực sự làm người ta bất ngờ không kịp phòng bị, nhưng trận doanh hợp pháp trăm năm qua cũng không phải sa vào hưởng lạc.

“đặc biệt là trong hai mươi năm ngũ hành minh thành lập, tóm lại đã nghiên cứu ra một vài thứ.”

nói xong, lão nhìn về phía bốn vị đồng bạn, thanh âm không nhanh không chậm:

“các vị, ngũ hành quy nhất!”

vừa dứt lời, mặt đất ầm ầm sụp đổ, từng luồng lực lượng thổ linh như kéo tơ bóc kén rời khỏi mặt đất, dung nhập thân thể trung đình chi chủ, thân thể lão liên tiếp cất lên.

linh lực màu vàng đất đắp nặn ra một vị cự linh chân giẫm vân ngoa (ủng mây).

đất, hậu đức chở vật, coi là nền tảng.

mây đen trên bầu trời sụp đổ xuống, lượn lờ trên thân cự linh, hình thành một cái trường bào màu đen thêu hoa văn ngầm.

nơi xa, một sợi hào quang xanh lục bay tới, cuốn lấy hông eo, hóa thành đai lưng nạm ngọc thạch xanh biếc.

phó thanh huyên hóa thân một đạo kiếm quang, rơi vào đỉnh đầu cự linh, hóa thành một cái vương miện rủ xuống châu ngọc.

khương bang chủ nhấc lên biển lửa đầy trời, gào thét lao lên thân cự linh, cự linh bắt lấy biển lửa đó, vung về phía sau lưng một phát, ‘soạt’ một cái, vung lửa thành áo bào.

vì thế, vị thần linh này đứng lên, ngũ quan ngay thẳng, mặt mày nghiêm túc, thần thái uy nghiêm.

giờ khắc này, năm đại linh lực kim mộc thủy hỏa thổ sôi trào, giao hòa lẫn nhau, diễn hóa ra hỗn độn linh quang mơ hồ, bao trùm trời xanh cùng mây trắng, mơ hồ có dấu hiệu luyện lại thiên địa.

vị thần linh thân khoác cuồng phong, tay cầm mâu sét kia mơ hồ một phen, suýt nữa sụp đổ.

kẻ bốc khói nơi xa dừng bước.

cái này… lão mike của câu lạc bộ tửu thần sững sờ nhìn pháp tướng viễn cổ đế vương kia, vẻ mặt từng chút một cứng ngắc.

thân là bán thần, lão sâu sắc phát hiện nguyên tố của vùng thiên địa này đang bạo loạn, các nguyên tố cấu thành thế giới củng cố kia đang sụp đổ tan rã, đang một lần nữa xếp hàng tổ hợp.

loại biến hóa này còn đáng sợ hơn bất cứ tai nạn nào.

tai nạn sẽ chỉ phá hủy sinh mệnh thay đổi địa mạo, nhưng không ảnh hưởng cơ sở cấu thành bản chất nhất của thế giới, pháp tướng đế vương này chỉ là hiển hóa đã khiến nền tảng thế giới không củng cố nữa, cái này đã vượt qua phạm vi năng lực của bán thần.

đây là quyền lực quản lý viên linh cảnh mới có được.

năm đại nguyên tố kim mộc thủy hỏa thổ của đại khu thứ hai hợp nhất, có thể địch nổi quyền hạn quản lý viên?

hoặc là nói lực lượng bổn nguyên của năm vị bán thần, tương đương quyền hạn một vị quản lý viên?

chấn động lớn nhất là ba vị cấp bán thần của đại khu thứ hai.

hư vô giáo phái, vu cổ giáo phái cùng binh chủ giáo ba tổ chức lớn, là đối thủ dây dưa trăm năm với ngũ hành minh.

dưới tình huống tu la không ra mặt, ngũ hành minh liên thủ thái nhất môn, chèn ép ba tổ chức lớn, chiếm hết ưu thế.

nhưng ở trên tầng diện bán thần, trận doanh tà ác cũng không sợ ngũ hành minh.

thái nhất môn chủ quanh năm bế quan, năm vị minh chủ đều là cấp 10, mọi người nhiều lắm ngang tay.

nhưng bây giờ, bọn họ đã nhìn thấy cái gì?

ngũ hành minh vô thanh vô tức, đã khai phá ra pháp thuật hợp thân đáng sợ như thế?

một chút tin tức cũng không có, nếu không phải hôm nay bại lộ ra, chờ thời điểm tương lai lật bài, chết có thể là một người trong bọn họ.

kẻ bốc khói dừng bước, không tới gần thêm chút nữa.

nhưng phong lôi song thần không có lý trí, thấy phụ cận xuất hiện một kẻ địch mạnh, lập tức nâng lên mâu sét trong tay, chỉ về phía pháp tướng đế vương cực có ý nhị phương đông kia.

tia sét chói mắt từ mũi mâu phun trào ra, tia sét vang xẹt xẹt, ánh mặt trời cũng trở nên ảm đạm thất sắc.

trên thân pháp tướng đế vương dâng lên những luồng ánh sáng vàng dày nặng, đỡ sét đánh tràn ngập khí tức hủy diệt, hắn cũng chưa đánh trả, mà là đang tích tụ cái gì.

linh lực quanh thân liên tục bạo loạn, liên tục dung hợp.

chương 2551: phong ba định (2)

không bao lâu, dưới chân đế vương xuất hiện một vệt hỗn độn, vầng sáng hỗn độn này nhanh chóng khuếch tán, đồng hóa mọi thứ ven đường, cắn nuốt mọi thứ ven đường.

không khí biến thành hỗn độn, đại địa biến thành hỗn độn.

ngài hội trưởng rống lên một tiếng: “chạy mau!”

màu sắc hỗn độn lướt qua bên người hắn, quét trúng tàn ảnh như ảo giác, tàn ảnh này lập tức thi triển truyền tống thoát đi.

lão mike của câu lạc bộ tửu thần theo sát sau đó, vặn vẹo quy tắc, lau đi khoảng cách, bước một bước tới cách ngàn dặm.

ba vị bán thần của đại khu thứ hai điên cuồng chạy trốn, cổ long thân thể khổng lồ, phần đuôi bị ánh sáng hỗn độn đảo qua, lập tức trở về hỗn độn, bộ phận lực lượng đó vĩnh cửu đánh mất.

ánh sáng hỗn độn liên tục khuếch tán, cắn nuốt phong lôi song thần cùng kẻ bốc khói.

vùng lĩnh vực này hoàn toàn rơi vào hỗn độn, bên ngoài không thấy rõ bất cứ sự vật nào.

“vạn vật trở về hỗn độn, luyện lại địa phong thủy hỏa…”

new york, căn phòng trống không người nào đó, trương nguyên thanh ngồi ở bên sô pha, đắm chìm vào hình ảnh chiến đấu ngài hội trưởng kể, lẩm bẩm:

“đây là lực lượng cuối cùng của ngũ hành quy nhất?”

tai nạn cấp bán thần đã bình ổn giải quyết, các minh chủ của ngũ hành minh luyện lại địa phong thủy hỏa, lấy một địch hai, đánh tan pháp tướng phong lôi song thần, thắng hiểm kẻ bốc khói.

ở dưới pháp tướng đế vương che chở, ngài hội trưởng mở ra thông đạo không gian, đưa phong lôi song thần vào lĩnh vực ngủ say của dạ thủ giáo hội vĩnh dạ.

phong lôi song thần lúc đó liên tục bị thương nặng, trạng thái suy yếu, hầu như không giãy giụa đã lâm vào ngủ say vĩnh hằng.

trận doanh tà ác thấy việc đã đến nước này, tuy không cam lòng cũng chỉ có thể rút lui. thế sự vốn là như thế, mưu tính một chuyện, thành công năm phần, liền nên biết đủ.

mọi chuyện đều theo ý người ta, ngược lại hoang đường.

ít nhất trận doanh hợp pháp tổn thất hai vị bán thần, thiên phạt từ nay về sau suy yếu.

ngài hội trưởng đứng ở bên cửa sổ, nhìn con đường trong bóng đêm nơi xa, lắc lư ly đế cao trong tay, “không ngờ ngũ hành minh thế mà lại nghiên cứu ra pháp thuật ngũ hành hợp nhất, ra ngoài dự liệu, ra ngoài dự liệu nha.”

làm tổ chức hợp pháp chỉ đứng dưới thiên phạt, ngũ hành minh cho linh cảnh hành giả toàn thế giới ấn tượng là: dựa vào nhiều người, tiền nhiều, năm tổ chức lớn xác nhập, cứng rắn chồng chất lên thành tổ chức mập mạp.

tương đương với đại khu thứ nhất thiên phạt, hiệp hội mỹ thần, giáo hội hải thần xây dựng thành.

ở trên chất lượng cao thủ đứng đầu, ngũ hành minh chỉ có thể tính là bình thường.

linh cảnh hành giả bình thường không rõ phân chia cấp bậc giai đoạn bán thần, nhưng cũng biết thiên phạt thủ tịch chấp hành quan, kiểm sát quan càng mạnh hơn so với bán thần tầm thường.

nhưng ở trong trận phong ba này, ngũ hành minh lấy ra lá bài tẩy, bày ra nội tình cùng thực lực xứng với địa vị của nó.

“tôi nhớ ngũ hành minh thành lập không lâu, liền lập tức triệu tập gia tộc học sĩ, bắt tay vào làm nghiên cứu lực lượng ngũ hành.” trương nguyên thanh đột nhiên nhớ tới việc này, cảm khái nói:

“tôi nhớ rõ hạng mục này về sau gặp bình cảnh, phải dừng lại, bây giờ nghĩ đến, thật ra đã thành công, nhưng vẫn luôn giữ kín không nói ra, ngay cả linh thác cũng không biết.”

gián điệp của ám dạ mân côi, là trải rộng ngũ hành minh cùng linh cảnh thế gia.

nếu linh thác biết ngũ hành minh đã nghiên cứu ra bí thuật ngũ hành hợp nhất, hôm nay trận doanh tà ác sẽ không bất ngờ không kịp phòng bị, nhất định sẽ có thủ đoạn ứng đối.

ngài hội trưởng nhấp một ngụm rượu vang nhỏ, cảm khái nói:

“chỉ có các minh chủ biết, cho nên mới có thể trở thành bí mật, chỉ sợ thập lão cũng không biết việc này! ài, xem nhẹ các minh chủ ngũ hành minh này, cũng đúng, có thể sừng sững ở đỉnh linh cảnh lại có ai là bao cỏ?”

“tôi nên tăng mạnh hợp tác với bán thần trận doanh hợp pháp, hôm nay thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần rồi, cho thằng không thể cứu vãn được nữa.”

“lão đại nói không sai, trận doanh hợp pháp kinh doanh trăm năm vẫn là có nội tình…” tảng đá kia trong lòng trương nguyên thanh rốt cuộc có thể buông xuống, theo đó mà đến là lo lắng đối với thế cục trước mặt.

“thiên phạt bây giờ không có bán thần, nên làm thế nào cho phải? tuy quyền hạn quản lý viên của phong lôi song thần chưa bị trận doanh tà ác đạt được, nhưng hợp pháp tổn thất hai vị bán thần cường đại là sự thật.” trương nguyên thanh tính nghe ý kiến của hội trưởng.

“biết vì sao phải bảo vệ phong lôi song thần không?” ngài hội trưởng vuốt ve chén rượu, “điên rồi không sao cả, coi như cho lôi thần cùng boreas kỳ nghỉ, chỉ cần hai người bọn họ vẫn còn, trận doanh hợp pháp sẽ không tính là thật sự tổn thất hai vị bán thần.”

“chẳng là còn có khả năng cứu vớt?” trương nguyên thanh nghe ra ý ở ngoài lời.

chương 2552: phong ba định (3)

ngài hội trưởng xoay người lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm hắn, “nhật chi thần lực có thể tịnh hóa tất cả, bao gồm thần trí thác loạn, nhưng có thể tịnh hóa bán thần, chỉ có thái dương chi chủ.”

ù ù cạc cạc trách nhiệm lại tăng thêm rồi… trương nguyên thanh than thở một tiếng.

ngài hội trưởng uống một hơi cạn sạch rượu vang trong ly:

“mẹ cậu gần đây ở new york, chờ vượt qua phó bản giết chóc, cô ấy muốn gặp cậu một lần.”

trương nguyên thanh lập tức cười lạnh:

“sao, con trai không thi được một trăm điểm, thì không gặp mặt? ông giúp tôi hỏi bà ấy một chút, mua sẵn kẹo que chưa?”

“bớt giọng điệu kỳ quái, có một số việc, cấp bậc không đủ, thì không có tư cách biết, đây là quy củ. chờ cậu tấn thăng chúa tể, mới tính là thật sự đăng đường nhập thất. trần thục không phải cố ý giấu cậu, là cậu còn chưa đủ mạnh.”

hắn buông ly rượu xuống, lại hỏi:

“trái tim huyễn thần hẳn là tiến vào giai đoạn thứ hai sống lại rồi nhỉ?”

trương nguyên thanh gật đầu: “trong một tháng, tôi không thể tấn thăng thần nhật du, nó sẽ ô nhiễm tôi.”

trong khoảng thời gian này, vật phẩm huyễn thần liên tục sống lại một lần, hoàn toàn tiến vào giai đoạn thứ hai. mỗi một lần đều khiến trương nguyên thanh đau đớn khó chịu nổi.

giai đoạn thứ hai đối ứng là lực lượng cấp chúa tể, nhưng bởi vì là vừa sống lại, còn ở thời kỳ đầu, chưa tạo thành thương tổn quá lớn đối với hắn.

thật sự còn không tấn thăng thần nhật du nữa, chờ sống lại đến trung kỳ, hậu kỳ, thì thần tiên khó cứu.

“còn có mười ngày chính là thời gian phó bản giết chóc mở ra, cậu cố gắng.” ngài hội trưởng búng ngón tay “tách”, rời khỏi.

trương nguyên thanh học theo búng ngón tay, trở lại cao ốc ngân hàng new york, cùng quan nhã ôn tồn một đêm, sáng sớm hôm sau, hai người tứ chi quấn quít nằm ở trên giường, đều lướt điện thoại di động.

quan nhã xem diễn đàn thiên phạt.

trương nguyên thanh xem diễn đàn ngũ hành minh.

tin tức trận doanh tà ác chết trận một vị chúa tể cấp 8, mấy ngày hôm trước vừa mới truyền bá ra ngoài.

nghề nghiệp hợp pháp các quốc gia hô lớn 666, còn chưa bình ổn, phong lôi song thần đã dẫn phát tai nạn cấp bán thần.

linh cảnh hành giả toàn thế giới đều hưởng thụ được cảm xúc phập phồng, lên voi xuống chó như tàu lượn siêu tốc.

linh cảnh hành giả trận doanh tà ác, mấy ngày hôm trước còn nhổ nước bọt khinh bỉ hội sinh vật luyện kim ‘tạ’, ngày hôm sau đã khua chiêng gõ trống, hưng phấn tru lên dưới ánh trăng, hận không thể tự làm thịt mình trợ hứng cho mọi người, chúc mừng thiên phạt sụp đổ.

đến buổi tối, phong lôi song thần sống khỏe, nhiệm vụ của linh cảnh vẫn tồn tại, nhưng chiến đấu đã kết thúc.

trận doanh hợp pháp thành công bãi bình lần sóng gió này.

vì thế các hành giả của trận doanh tà ác liền lại bắt đầu hùng hổ mắng, trách cứ cao tầng vô năng, bài tốt trên tay đánh thành thua.

oan nhất là dạ thủ của giáo hội vĩnh dạ, toàn thế giới đều biết nơi hắn ngủ say.

chỉ cần mở ra bảng thuộc tính, xem xét nhiệm vụ linh cảnh, chính là nơi điểm đỏ lóe lên.

“thiên phạt lòng người hoảng sợ nha.” quan nhã một tay ôm ngực, một tay nắm điện thoại di động, thịt mềm đầy đặn trắng muốt từ kẽ ngón tay tràn ra, hình ảnh mê người hương diễm, nhưng vẻ mặt của cô vừa nghiêm túc vừa chăm chú.

“nếu các tổ chức chính phủ lớn nhân cơ hội đào người, sẽ tăng tốc tiết tấu thiên phạt sụp đổ.”

phong lôi song thần lâm vào ngủ say, vị bán thần còn sót lại của ban giám đốc kia một cây làm chẳng nên non, không chống đỡ nổi thiên phạt tổ chức hợp pháp mạnh nhất đương thời này.

một con cá voi ngã xuống vạn vật sinh sôi, đây quả thật là thời cơ tốt để chia cắt thiên phạt, tài nguyên thiên phạt khống chế, có thể khiến các tổ chức hợp pháp lớn ăn đến mức miệng đầy mỡ.

nhưng một tổ chức khổng lồ suy yếu, tất nhiên kèm theo hỗn loạn cùng không có trật tự, muốn tiếp nhận thiên phạt, nhất định phải tiếp nhận trách nhiệm này.

đang lúc trận doanh đối kháng nước sôi lửa bỏng, trấn an lòng người, ổn định thiên phạt, mới là lựa chọn có lợi cho đại cục.

chỉ xem ích lợi là chính khách.

quan nhã là nghề nghiệp hợp pháp chính thống, nhịn không được lo lắng tương lai của thiên phạt, lo lắng tương lai của phe hợp pháp.

“cao tầng tổ chức hợp pháp có lẽ sẽ có tâm tư lệch lạc, nhưng bán thần sẽ không.” bàn tay trương nguyên thanh vuốt ve cái bụng phẳng phiu cứng rắn của bạn gái, nói:

“bây giờ xem ra, bán thần không nắm quyền là đúng, một khi nắm quyền, chia cắt lợi ích của thiên phạt liền thành ích lợi tư nhân, rất khó không động lòng.”

“siêu thoát ra ngoài tổ chức mới có thể càng thêm khách quan cùng bình tĩnh ứng đối sự kiện lớn.”

hắn học xong là áp dụng ngay, nói: “có thể sừng sững ở đỉnh linh cảnh, lại có ai là bao cỏ, cứ tập trung ăn “dầu tái chế” của em, đừng lo chuyện bán thần.”

chương 2553: khổ tu (1)

quan nhã lườm nguýt hắn một cái, dùng cái mông tròn xoe đàn hồi húc hắn một cái.

húc làm ‘đầu’ trương nguyên thanh sung huyết.

“em nghỉ ngơi thêm một lúc, anh đi văn phòng của winnie một chuyến, dò hỏi tình hình gần đây của thiên phạt.” trương nguyên thanh đã không phải thiếu niên đầu sắt xung phong trước kia nữa, yên lặng xuống giường, mặc vào quần áo, sau khi rửa ráy đơn giản, rời khỏi phòng ngủ.

trực tiếp tới văn phòng của winnie, vị kiểm sát quan mái tóc nâu hơi uốn xoăn, tinh xảo lạnh nhạt này đứng ở bên cửa sổ lớn, xuất thần nhìn ngắm đô thị lớn giờ cao điểm.

“một khu phố của washington hủy diệt hơn phân nửa, nhân số thương vong vượt qua một trăm ngàn, ngoại ô bùng nổ thiên tai nhân loại không thể lý giải, phạm vi mấy chục ki-lô-mét trở thành đất khô cằn, nguyên tố hoàn toàn thay đổi, trong mấy trăm năm cũng không thể khôi phục lại, nhưng cái đó và new york có quan hệ gì? mọi người nên đi làm vẫn đi làm, nhiều nhất là lúc ngồi tàu điện ngầm dùng điện thoại di động lướt tin tức một chút, đọc bình luận.” winnie chưa quay đầu, thanh âm trong trẻo bình thản nói.

trương nguyên thanh đóng cửa, tự nhiên mà vậy nói tiếp:

“ý của cô là tổng bộ thiên phạt tựa như washington bây giờ, cho dù đã hóa thành một mảng phế tích cũng không ảnh hưởng phân bộ vận chuyển bình thường.”

“winnie, tổng bộ thương vong như thế nào?”

“siêu phàm cùng thánh giả thương vong sáu trăm, nhân viên văn chức một ngàn lẻ tám người, chúa tể hy sinh sáu người, chúa tể cấp 8 cùng cấp 9 chúa tể không có thương vong.” winnie trả lời không chút nào giữ lại.

trương nguyên thanh yên lặng gật đầu.

lúc tai nạn tiến đến người thực lực càng mạnh càng dễ chạy trốn, chỉ cần không phải bị nhằm vào, khóa mục tiêu, tỷ lệ sống sót khẳng định mạnh hơn người thường cùng hành giả bình thường.

cả thảy sáu vị chúa tể ngã xuống, tổn thất rất lớn, nhưng tổn thất lớn nhất là thánh giả cùng siêu phàm, nhiều tới sáu trăm.

linh cảnh hành giả tổng bộ thiên phạt, chất lượng tuyệt đối là đứng đầu thế giới, bọn họ kinh nghiệm tri thức cùng năng lực quản lý, đều là thời gian dài đằng đẵng bồi dưỡng ra.

tổng bộ thiên phạt muốn khôi phục nguyên khí, không có mười năm là không có khả năng, không, ít nhất hai mươi năm.

“ban giám đốc tính làm như thế nào?” trương nguyên thanh hỏi.

“ban giám đốc tính từ các phân bộ điều động tinh anh, bổ sung vào chỗ trống, tôi vốn nên ở trong danh sách đề bạt, nhưng new york trước đó tổn thất channing loo, sau lại điều đi sean med, nếu tôi lại đổi đi nơi khác, new york liền không có chúa tể.” winnie thấp giọng nói:

“ban giám đốc còn tính mời hội trưởng công hội thương nhân, hội trưởng hiệp hội mỹ thần, giáo hoàng giáo hội hải thần đảm nhiệm thủ tịch vinh dự, có quyền tham gia hội nghị, có quyền bỏ phiếu, nhưng không thể can thiệp công việc cụ thể.”

như vậy, thiên phạt có thể ổn định lòng người, ba tổ chức chính phủ lớn cũng không dễ thâu tóm, ban giám đốc vẫn vững vàng.

trong lòng trương nguyên thanh đã có tính toán, hắn chỉ là tới tìm hiểu tình huống, phương diện quản lý tổ chức hoạt động tổ chức hắn chỉ là thường dân, cũng không tính khoa tay múa chân.

trừ phi ban giám đốc thiên phạt làm thái quá.

trương nguyên thanh quay người rời đi, sau lưng bỗng truyền tới tiếng gọi của winnie: “cú mang!”

hắn dừng bước, quay đầu lại nhìn, thấy winnie ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm hắn: “cậu bây giờ cũng không xưng hô tôi là kiểm sát quan các hạ, đương nhiên, tôi không quan tâm xưng hô, tôi chẳng qua cảm thấy, trong mắt cậu, chúa tể cũng không phải nhân vật cần đặc biệt tôn trọng.”

tôi chính là thái dương chi chủ tương lai… mặc dù bây giờ vẫn còn non… trương nguyên thanh tự lẩm bẩm mình, mỉm cười nói:

“người ta vĩnh viễn chỉ tôn trọng đối tượng mình không thể chiến thắng.”

winnie gật đầu, biểu thị tán đồng, tiếp theo dùng ánh mắt càng thêm phức tạp nhìn hắn: “cú mang, cậu rốt cuộc là ai? tôi rất tò mò thân phận của cậu.”

sư nương, tôi là truyền nhân của chồng bà… trương nguyên thanh chưa trả lời, nhún vai, rời khỏi phòng làm việc.

về tới phòng ngủ, hắn trực tiếp tiếp vào phó bản, trở về vòng tay của ấu khanh.

lối vào rừng rậm chân núi, trương nguyên thanh cầm trong tay một tấm khiên ánh vàng rực rỡ, hai chân đứng trung bình tấn, hai đầu gối trầm xuống, ngăn cản mũi tên chính diện bắn tới.

cách 10 mét, tam đạo sơn nương nương nghiêng người kéo cung, ngón tay búp măng phun ra các luồng hào quang vàng óng, ngưng tụ thành mũi tên.

cô bắn mỗi một cây tên, gió mạnh nổi lên liền nhấc lên làn váy hoa mỹ, thổi tung mái tóc dài phiêu dật, vừa đẹp vừa ngầu.

mũi tên va chạm ở mặt khiên, phát ra tiếng vang nặng nề chói tai, bắn tung tóe mảnh vụn hào quang vàng óng.

đột nhiên, tam đạo sơn nương nương thu hồi cung tên, trong chớp mắt lướt tới bên cạnh trương nguyên thanh, lòng bàn tay phun ra nuốt vào hào quang vàng óng, hóa thành một lưỡi kiếm ba thước, đâm về phía thận của đệ tử.

trương nguyên thanh gấp gáp di chuyển tấm khiên đón đỡ, một tay khác ngưng tụ ra một thanh trường đao, khi sư diệt tổ đâm

về phía ngực tam đạo sơn nương nương.

chương 2554: khổ tu (2)

lão mõ tránh cũng không thèm tránh, một bộ tư thái có thể dựa vào mấy cân thịt ở ngực ngăn trở mũi đao, giơ kiếm đâm thẳng cổ trương nguyên thanh.

trương nguyên thanh bất đắc dĩ thu đao, một cú thiết bản kiều tránh đi mũi kiếm, đang muốn thẳng lưng đạp bay đối thủ, lão mõ lại thu kiếm, mặt lạnh lùng nói: "ngân dao, bốn mươi roi!"

ngân dao quận chúa cách đó không xa ngồi khoanh chân xem chiến đấu, nắm lên sợi roi màu đen âm khí lượn lờ bên người, hưng phấn bật người dậy, lao về phía sư đệ trên danh nghĩa, chủ nhân trong hiện thực.

"đợi một chút!" trương nguyên thanh không phục, "con nơi nào làm không tốt?"

lão mõ tuy đẹp như thiên tiên, vóc dáng mê người, nhưng cũng là một sư phụ nghiêm khắc không hơn không kém, trương nguyên thanh mấy ngày nay bị quật chết đi sống lại.

mỗi lần bị ngân dao quận chúa bốp bốp xong, hắn đều phải nằm nửa giờ mới có thể khôi phục.

lão mõ ban cho ngân dao một món đạo cụ thánh giả phẩm chất cực cao, chuyên quật linh thể.

"vũ khí chuyển đổi quá chậm, nhật chi thần lực vận dụng không đủ thuần thục." lão mõ đưa ra lý do.

"rõ ràng đã nói một khắc đồng hồ chuyển đổi vũ khí một lần, là sư tôn sớm năm phút đồng hồ, con căn bản không có chuẩn bị." trương nguyên thanh tranh cãi.

bọn họ ước định sẵn, đao đấu kiếm, thương đấu côn, tấm khiên đấu cung tên!

lấy phương thức này để cường hóa độ thuần thục nhật chi thần lực.

"nếu thật sự vận dụng đến lô hỏa thuần thanh, binh khí tùy ý tụ, không cần thời gian chuẩn bị." lão mõ thản nhiên nói.

“vậy cũng là hai mươi roi, ngài sao có thể tự thêm giờ?” trương nguyên thanh vẫn không phục.

- giải thích “thêm giờ” là một từ thông dụng trên internet, sau khi hết dịch vụ mát-xa mà khách có nhu cầu, khách yêu cầu tiếp tục kéo dài thời gian của dịch vụ mát-xa, gọi là thêm giờ. hết giải thích.

“cái gì thêm giờ?” lão mõ nhíu mày răn dạy: “đừng nói với ta tục ngữ trong hiện thế, hai mươi roi khác quật cử chỉ lùi bước của ngươi. vi sư dạy bảo nhiều lần, nếu muốn mang nhật chi thần lực tu luyện đến đăng phong tạo cực, tâm tính phải cương liệt bá đạo, bá đạo thượng công, không phục không đình chiến. ngươi nếu ngay cả dũng khí ngọc đá cùng vỡ cũng không có, còn tu nhật chi thần lực cái gì?”

cô biết nguyên thủy thiên tôn không thiếu cương liệt, nhưng ngày thường quá mức láu cá, trong chiến đấu cũng láu cá, không muốn chịu thiệt, không muốn cứng đối cứng, bởi vậy là không đủ bá đạo.

không đợi trương nguyên thanh giải thích, lão mõ tiếp tục răn dạy:

“ngân dao từng nói với ta, ngươi ở trên giang hồ biệt hiệu là đạo cụ thiên tôn, toàn thân đều là pháp khí lòe loẹt, lại thêm phong cách chiến đấu của tinh quan, khiến ngươi thích mượn dùng công cụ, ở phía sau màn bày mưu nghĩ kế.”

“rất nhiều thần dạ du thiên phú dị bẩm, ở lúc tấn thăng kim ô đều sẽ gặp được bình cảnh, chính là vì không thể thoát khỏi thói quen cùng tâm tính chiến đấu trước đó, dẫn tới chậm chạp không thể luyện nhật chi thần lực, thành tựu kim ô chi thể.”

“linh cảnh hành giả có thẻ nhân vật quán đỉnh, không cần lo lắng vấn đề đột phá cảnh giới, nhưng nếu không thể thay đổi thói quen, phù hợp nhật chi thần lực, cho dù trở thành chúa tể, ngươi cũng không cách nào trổ hết tài năng.”

trương nguyên thanh tâm phục khẩu phục: “sư tôn nói có lý.”

hắn nhìn thoáng qua sợi roi lượn lờ âm khí, nuốt ngụm nước bọt, nói: “bốn mươi roi có thể ghi sổ hay không? ngài cho đệ tử vài ngày thời gian nữa, nếu còn không thể…”

ngân dao quận chúa “hừ” một tiếng: “bất cứ lí do thoái thác cò kè mặc cả nào, đều là chứng cứ không đủ bá đạo, đề nghị sư tôn thêm mười roi nữa.”

trương nguyên thanh lớn tiếng nói: “đệ tử cam nguyện chịu phạt.”

ngân dao ngươi là lão lục.

ngân dao quận chúa vung roi, vui vẻ bắt đầu ‘bốp’ chủ nhân.

tam đạo sơn nương nương thờ ơ lạnh nhạt, nói:

“cách phó bản giết chóc còn có bảy ngày, ta hy vọng ngày ngươi trở thành kim ô, có thể thắng được tuyệt đại đa số kẻ cùng cấp, bằng không, không xứng làm đệ tử của ta.”

già mới có con, kỳ vọng của cô đối với nguyên thủy thiên tôn cao hơn ngân dao rất nhiều, ngân dao xem như phế rồi, tương lai thế nào, đơn thuần xem nguyên thủy thiên tôn có thể có thành tựu gì.

binh chủ giáo.

trong hoang mạc tây bắc, nhà đất vàng dựng lên hỗn độn, hình thành một thôn trang nhỏ bề ngoài nhìn như lạc hậu.

trong tám đại thần tướng, chỉ còn sót lại ngạo mạn thần tướng, bạo nộ thần tướng, lục chỉ thần tướng, kết bạn xuyên qua đường nhỏ thôn trang chật hẹp, tới đài ngắm cảnh sườn núi.

thiên vương sợ hãi cùng ma nhãn thiên vương ngồi ở bên bàn tròn uống rượu, trên bàn bày một đĩa đậu tương luộc, một đĩa lạc luộc, một khay thịt heo, lưỡi heo, tai heo.

lục chỉ thần tướng dẫn đầu hỏi: “thiên vương, ngài tìm chúng tôi có gì phân phó?”

“nếu không phân phó, tôi còn về chơi xúc xắc.” lục chỉ thần tướng coi đánh bạc như mạng, vừa rồi đang tụ tập đánh bạc với giáo chúng, bị một cuộc điện thoại của thiên vương sợ hãi triệu hồi tới, trong lòng cực độ không kiên nhẫn cùng tức giận.

chương 2555: khổ tu (3)

thiên vương sợ hãi mặc âu phục, đeo bông tai màu bạc, vừa lột đậu tương, vừa hỏi:

“nghe ngân nguyệt nói, ba người các ngươi tính tham gia phó bản giết chóc?”

lục chỉ thần tướng gật đầu:

“nguyên thủy thiên tôn đã chết, phó thanh dương ở phó bản giết chóc giữa năm tấn thăng chúa tể, cuối năm chính là một giai đoạn trống trải, trong trận doanh hợp pháp có thể làm kẻ địch của chúng ta, cũng chỉ khương cư cùng hoàng thái cực.”

“ta cùng hai người bọn họ đánh cược, phó bản giết chóc lần này, binh chủ giáo tuyệt đối tăng thêm một vị thiên vương.”

ma nhãn thiên vương cười khẩy một tiếng:

“ngươi cảm thấy mình có thể chiến thắng sợ hãi, hay là chiến thắng ta, hoặc là bất cứ một ai trong diệt tuyệt cùng quỷ đao? binh chủ giáo nhiều chúa tể nữa, thiên vương cũng vĩnh viễn chỉ có bốn người.”

ba vị thần tướng vẻ mặt không phục, nhưng lại không dám tranh luận.

thiên vương sợ hãi búng đậu tương đã bóc xong vào miệng, nói:

“phó bản giết chóc cuối năm, binh chủ giáo không tham dự.”

“vì sao?” ba vị thần tướng đều ngẩn ra.

thiên vương sợ hãi cười ha ha, nói:

“vì các ngươi có thể sống thêm mấy năm, đương nhiên, các ngươi nếu nhất định phải tham gia, ta cũng không ngăn trở, đây là tự do của các ngươi, nhưng ta hy vọng các ngươi tốt nhất nghe lời.”

hắn phất phất tay, lười giải thích, đuổi ba vị thần tướng đi.

ma nhãn thiên vương nhìn theo ba người rời khỏi, nhìn về phía sợ hãi:

“ngươi đã đoán được hắn chưa chết, vì cái gì không triệu tập cao tầng hư vô giáo phái, linh năng hội bàn bạc săn giết hắn, tựa như phó bản giết chóc giữa năm lần đó.”

thiên vương sợ hãi thở dài:

“hắn là thánh giả đỉnh phong, đồng thời có năng lực hai nghề nghiệp thần dạ du cùng huyễn thuật sư, số lượng đạo cụ cực phẩm giai đoạn thánh giả rất nhiều, lại có âm thi, linh phó cùng cấp bậc trợ trận. trong giai đoạn thánh giả, đã không có lực lượng nào có thể gạt bỏ hắn, đạo cụ loại quy tắc cũng không được. đã không ngăn được, chỉ có thể tránh đi.”

“chúa tể cấp 7, không ảnh hưởng được đại cục, hắn cho dù noi theo phó thanh huyên, vậy cũng cần một năm thời gian trưởng thành, trận doanh hợp pháp không có cái thời gian này.”

chẳng qua hắn không tính nói chuyện này cho linh năng hội cùng hư vô giáo phái, cắt giảm một chút lực lượng trung tầng của hai tổ chức lớn không phải chuyện xấu.

ma nhãn thiên vương nắm lên một miếng thịt đầu heo nhét vào miệng: “thương thế của ngươi thế nào rồi?”

“không có gì đáng ngại, chỉ là bị quét phải một phát, tổn thất bộ phận lực lượng, có thể tu dưỡng lại được.” vẻ mặt thiên vương sợ hãi có chút ngưng trọng, “trước kia có chút khinh thường ngũ hành minh rồi, chẳng qua, tuy chưa đạt tới mong muốn, nhưng phong lôi song thần đã bị knockout, có lãi rồi.”

ma nhãn nhân cơ hội tìm hiểu tin tức: “trận doanh tà ác kế tiếp có kế hoạch gì?”

thiên vương sợ hãi nhếch khóe miệng: “không có kế hoạch, an ổn sống qua ngày.”

ma nhãn thiên vương: “ha ha.”

thiên vương sợ hãi: “ha ha.”

kinh thành, thái nhất môn

trong tứ hợp viện tràn ngập hơi thở lịch sử, Âm Cơ ngồi khoanh chân ngồi ở dưới bóng cây, trên đầu gối đặt một viên thuốc vàng, viên thuốc tràn ra từng tia từng luồng khí tức màu vàng nhạt, theo cô thổ nạp, tiến vào xoang mũi, cô đọng tạng phủ.

nơi này là chỗ ở của hồng anh trưởng lão, theo phó bản giết chóc tới gần, Âm Cơ liền từ chung cư cao cấp bên kia dọn đến

chỗ ở của sư phụ, theo bên người bà tu hành thuần dương tẩy thân lục.

chủ yếu là mượn dùng nhật chi thần lực của đối phương để tu hành.

sau khi thân thể xích nhật hình quan hủy diệt, thái nhất môn bỗng nhiên trở nên bận rộn, các trưởng lão mỗi ngày ra ngoài, không phải xử lý công việc môn phái, chính là họp với cao tầng ngũ hành minh.

tiết tấu trở nên vừa dày vừa nhanh, một trạng thái đại chiến tiến đến.

trải qua sự kiện phong lôi song thần, trận doanh hợp pháp ý thức được thời gian hòa bình đã sắp hết, trong thời gian sắp tới, âm mưu, hành động của trận doanh tà ác sẽ theo nhau mà đến.

có một số việc, phải phòng ngừa chu đáo, không thể bị động tiếp nhận nữa.

sau khi thổ nạp một khắc đồng hồ, Âm Cơ cả người mồ hôi đầm đìa ngừng lại, sắc mặt cô ửng hồng, chóp mũi lấm tấm mồ hôi, tóc mai kề sát gò má.

tiếp tục tu hành, nhật chi thần lực sẽ có thể phá hoại tạng phủ.

“con từ đâu kiếm được bí pháp?” tiếng của hồng anh trưởng lão từ bên cạnh truyền đến:

“tinh diệu tuyệt luân, là bí pháp sau khi người tu hành thượng cổ thiên chùy bách luyện nhỉ? vi sư nhìn mấy ngày, nếu không nhìn lầm, công pháp này tương đương phép chủ tu, con nếu nộp lên môn phái, có thể đổi một món đạo cụ cực phẩm, nắm chắc vượt qua phó bản giết chóc liền lớn hơn nữa.”

vẻ mặt Âm Cơ ảm đạm: “thuần dương tẩy thân lục, là nguyên thủy thiên tôn bán cho con, chỉ có thể tự thân tu luyện, không thể lộ ra ngoài, đây là điều kiện đi kèm của giao dịch.”

chương 2556: linh cảnh trục trặc (1)

hồng anh trưởng lão có tiêu chuẩn đạo đức cực cao, thấy học sinh nói như vậy, liền không kiên trì nữa, chuyển sang nói:

“con có thuần dương tẩy thân lục bên mình, tấn thăng chúa tể mới tính có một chút hy vọng, nhưng vẫn như cũ không cao. mặc kệ là khương cư, hay hoàng thái cực, dựa vào lực lượng huyết mạch, mạnh hơn con một chút, còn có thánh giả đỉnh phong của nghề nghiệp tà ác.”

“mà danh ngạch cấp chúa tể chỉ có ba cái, ài, nếu là nguyên thủy thiên tôn chưa chết, lấy giao tình của con với hắn, trong ba danh ngạch, con có thể chiếm một cái.”

tựa như phó bản giết chóc cảnh giới siêu phàm, một đám người mới theo nguyên thủy thiên tôn thuận lợi thăng cấp.

Âm Cơ nhẹ giọng nói:

“tận sức người nghe mệnh trời.”

tùng hải, căn nhà trọ nào đó.

trong phòng kéo chặt rèm, trên đất bày bình lọ, trong bình bò đầy rắn rết, sắc thái sặc sỡ, trong không khí tràn ngập chướng khí kịch độc.

tiểu viên mặc áo ba lỗ màu trắng cùng quần dài tối màu, ngồi khoanh chân trên giường, nhắm mắt thổ nạp chướng khí.

khuôn mặt của cô vẫn lạnh lùng xinh đẹp như cũ, nhưng lại có thêm một sự quyến rũ, nếu là tô son màu đen, nhất định là nữ yêu tinh diễm lệ.

“thùng thùng!” tiếng đập cửa truyền đến, sau đó là một giọng nói trầm thấp: “tiểu viên, là tôi.”

tiểu viên mở mắt ra, trong con ngươi hiện lên một vệt màu tím. cô đứng dậy xuống giường, cầm áo ngoài lên khoác vào, vặn mở cửa phòng ngủ.

đứng ở cửa là thiếu niên mày kiếm mắt sáng, kiệt ngạo âm trầm, trên mặt hắn nét trẻ con đã rút đi, trong ánh mắt có thêm thần thái cùng hung ác của thượng vị giả.

“qua vài ngày nữa chính là phó bản giết chóc, hắn có gì dặn dò không?” khấu bắc nguyệt trầm giọng hỏi.

tiểu viên lắc đầu.

khấu bắc nguyệt nhất thời nhíu mày, trầm ngâm một phen, nói:

“cũng không sao cả, dù sao hắn hẳn là sẽ tham gia phó bản giết chóc, có hắn, cô tấn thăng chúa tể không có vấn đề lớn.”

trong mắt tiểu viên hiện lên nhớ nhung cùng hướng tới:

“hỏa công tử và hoàng công tử quan hệ không tệ với hắn, nếu cân nhắc lợi hại, danh ngạch nhường cho bọn họ tốt hơn.”

“vậy trong lòng hắn liền không có cô.” khấu bắc nguyệt cười lạnh một tiếng, “tôi sẽ bẻ đầu của hắn xuống.”

tiểu viên đánh giá hắn vài lần, cười nói: “làm lão đại mấy tháng, quên mình họ gì rồi?”

khấu bắc nguyệt hừ một tiếng:

“tôi chỉ là đến xem một chút, còn có việc phải làm, đi trước.”

ngũ hành minh, group chat f4.

chủ group linh quân sủi bọt: “gọi khương cư, gọi hoàng thái cực, hai cậu năm nay có thể tấn thăng chúa tể không?”

group chat là hoa công tử lập, ba vị công tử khác không chịu nổi cái tên nhóm, bình thường từ chối sủi tăm.

“khương cư: cậu có thể sửa lại group chat hay không? nói bao lần rồi, lão tử muốn bắt xe đi qua đánh cậu.”

“hoàng thái cực: khương cư có khả năng, tôi có chút khó.”

hoàng thái cực là hộ chống đối chuyển nhà của phó bản giết chóc, mỗi năm đều vào, mỗi năm đều không thể tấn thăng, đây là tai hại của đặc tính nghề nghiệp mang tới.

công kích không đủ, rất khó có thứ hạng cao, đương nhiên, cũng sẽ không có nguy hiểm.

“linh quân: đáng tiếc, nếu nguyên thủy còn, chỉ bằng tình cha con của hai người, khẳng định bảo đảm cậu tấn thăng. ừm, nếu là có mặt hắn, đoán chừng là tôi trước.”

“phó thanh dương: cậu lần này vẫn không tham gia?”

“linh quân: đời người vất vả ngắn ngủi, chuyện tốt đẹp có rất nhiều, thăng cấp là một việc ít quan trọng nhất, vì thế mạo hiểm không phải cách làm của trí giả.”

“phó thanh dương: a, cậu đừng hối hận là được.”

ngày 13 tháng 12, nhiều mây.

cách phó bản giết chóc còn có hai ngày.

trong phó bản tòa thành cơ quan mặc tông, trương nguyên thanh và tam đạo sơn nương nương kịch liệt giao đấu, hai bên đều không dùng pháp thuật, chỉ lấy nhật chi thần lực ngưng tụ binh khí, dùng võ kỹ đánh nhau.

phương thức công kích của trương nguyên thanh bá đạo cuồng dã, đại khai đại hợp, lão mõ thì ngoài mềm trong cứng, đạo bào tung bay, như cầu vồng uốn lượn.

thoạt nhìn tựa như trong tiểu thuyết võ hiệp, tiên tử lạnh lùng cao ngạo du lịch chốn giang hồ gặp dâm tặc, dâm tặc vừa bá đạo vừa cương liệt, một bộ dáng không ngủ được với tiên tử, thì dây dưa không ngớt.

lão mõ khi thì áp sát tấn công nhanh, khi thì nhảy ra, kéo cung bắn mạnh, trương nguyên thanh chuyển đổi vũ khí theo ý muốn, lần lượt hóa giải thế công.

hai người chiến đấu hồi lâu, lão mõ dẫn đầu dừng tay, hài lòng gật đầu:

“tiến bộ thần tốc, ngươi là một trong những thần dạ du có thiên phú nhất ta từng gặp.”

trương nguyên thanh vui sướng một phen, sau đó hỏi:

“sư tôn còn từng thấy ai có thiên phú như con?”

lão mõ nghiêm trang nói: “đó là vi sư.”

trương nguyên thanh nạp đầu liền bái: “sư tôn tuệ nhãn.”

ngân dao quận chúa cách đó không xa vội vàng dùng loa miêu vương, ghi lại đoạn đối thoại thối không biết xấu hổ này.

lão mõ nói: “thuần dương tẩy thân lục của ngươi đã đăng đường nhập thất, trong ngắn hạn không có tinh tiến, có thể trở về.”

chương 2557: linh cảnh trục trặc (2)

trương nguyên thanh nhìn về phía ngân dao quận chúa: “nghiệt đồ này là lưu lại bầu bạn sư tôn, hay là đệ tử mang đi?

lão mõ nhíu mày sửa đúng: “nó là sư tỷ của ngươi.”

trương nguyên thanh biết nghe lời phải: “nghiệt đồ sư tỷ này nên xử trí như thế nào?”

lão mõ xoay người: “mắt không thấy tâm không phiền.”

vì thế trương nguyên thanh xách sau gáy nghiệt đồ sư tỷ lên, rời khỏi linh cảnh, trở về hiện thực.

trở lại ký túc xá của thiên phạt, trương nguyên thanh đuổi ngân dao quận chúa đi chơi máy tính, hóa thành ánh sao đi vào phòng quan nhã.

quan nhã không ở trong phòng, gọi điện thoại hỏi mới biết cô cùng đám người tôn miểu miểu, triệu thành hoàng ở phòng võ thuật chiến đấu tầng 92 luận bàn thể thuật, rèn luyện thân thủ.

nhận được cuộc gọi của bạn trai, quan nhã vui vẻ vứt bỏ các bạn nhỏ, trở về phòng.

trương nguyên thanh nhìn người đẹp con lai mồ hôi lấm tấm, cười nói:

“ra ngoài giao tranh mấy ngày, gom được không ít tích tụ, đang muốn giao cho nương tử.”

quan nhã hồ nghi nói: “sao nói chuyện trở nên nho nhã vậy?”

sau đó cởi quần áo luyện công rộng thùng thình, thân thể trắng bóng, cùng nội y ren màu đen sinh ra đối lập rõ ràng, chấn động thị giác bùng nổ: “em tắm trước một cái.”

“cùng nhau cùng nhau.” trương nguyên thanh cởi quần áo theo.

trong nửa giờ ở phòng tắm, quan nhã bị đóng đỉnh ở trên tường hầu như chưa từng rơi xuống.

chờ trương nguyên thanh tinh thần phấn chấn tắm rửa rời khỏi, cô mới dựa vào tường, hai chân như nhũn ra ngẩng đầu lên, tiếp nhận vòi hoa sen rửa tội.

trương nguyên thanh quấn áo choàng tắm, ngồi tựa vào đầu giường, lấy ra tiểu đậu bỉ, bảo đứa bé mũm mĩm đáng yêu giúp hắn đi cách vách cầm điện thoại di động tới.

vốn định lướt một chút giết thời gian, không ngờ thấy tin phó thanh dương gửi tới.

tiền công tử ở trong tin nhắn đề cập, hoàng thái cực cấp 6 đỉnh phong đã hai năm, chịu giới hạn bởi nghề nghiệp, nhiều lần xông vào phó bản giết chóc, nhiều lần thi rớt.

tuy mạnh miệng, nhưng việc tấn thăng đã thành khúc mắc, tiền công tử niệm giao tình nhiều năm, hy vọng thân làm nghĩa tử nguyên thủy thiên tôn có thể giúp đỡ đôi chút, tận lòng hiếu thảo.

“ô…” trương nguyên thanh ở vào thế khó xử, bởi vì hắn biết Âm Cơ cũng tham dự phó bản giết chóc nhiều lần, ba danh ngạch quá ít, cô trước sau chưa thể tấn thăng.

Âm Cơ và hắn có mấy lần từng trải đồng sinh cộng tử, quan hệ cá nhân vô cùng tốt, đại tỷ tỷ vừa dịu dàng vừa thiện lương, tuy danh hoa đã có chủ, trong lòng có sói, nhưng làm bạn, hắn cũng muốn giúp đỡ.

một bên là tỷ tỷ tri tâm, một bên là tình cha ấm áp.

rất khó lựa chọn.

nếu danh ngạch có thể nhiều thêm vài cái thì tốt rồi, ừm, mình có lẽ có thể thử chiếm dụng danh ngạch của đại khu thứ nhất…

trong lòng trương nguyên thanh đột nhiên hiện lên ý nghĩ này, cùng lập tức trở nên hưng phấn.

theo sống lại tiến vào giai đoạn thứ hai, hắn đã rõ năng lực giai đoạn tiếp theo của trái tim huyễn thần.

giai đoạn tiếp theo đối ứng cấp 7 giai đoạn chúa tể, kỹ năng là “hư vô”, cũng là năng lực trung tâm của huyễn thuật sư ở giai đoạn chúa tể, danh xưng của huyễn thuật sư cấp chúa tể là “hư vô giả” .

năng lực của hư vô giả bình thường, là mang vật chất, năng lượng hiện thực tồn tại quy về hư vô, mà năng lực hư vô quyền lực huyễn thần, thì có thể khiến vật chất, năng lượng cùng quy tắc hóa thành hư vô.

hắn có thể thỉnh cầu ngài hội trưởng buông lỏng phong ấn, để sống lại tiến thêm một bước, hoàn toàn mở ra kỹ năng “hư

vô”, sau đó ở lúc phó bản giết chóc mở ra, hư vô hóa quy tắc “không thể vượt server”.

chờ tiến vào linh cảnh, cơ chế của phó bản giết chóc sẽ thay hắn phong ấn trái tim giai đoạn chúa tể.

lực lượng vượt qua giai đoạn thánh giả, không thể sử dụng ở trong phó bản.

nghĩ lại một chút, nếu huyễn thần có thể hư vô hóa quy tắc linh cảnh, vậy huyễn thần của hư vô giáo phái đã sớm diễu võ dương oai, thậm chí phó bản giết chóc giữa năm, huyễn thần có thể tự mình xuống sân, mang hắn cùng tiền công tử đánh nổ đầu, căn bản sẽ không mặc kệ hai người trưởng thành.

quyền hạn quản lý viên có lẽ có thể làm được một điểm này, nhưng nghề nghiệp tà ác dù sao không phải quản lý viên, tựa như không thể thực hiện được… trương nguyên thanh thở dài.

lúc này, quan nhã sắc mặt ửng hồng từ phòng tắm đi ra, trương nguyên thanh lướt điện thoại di động nói:

“có chuyện em giúp anh tham mưu một chút.”

quan nhã mỏi mệt ngã ở trên giường, gác cái chân trắng bóc lên bụng hắn, “chuyện gì?”

“phó bản giết chóc chỉ có ba danh ngạch, bản thân anh chiếm một cái, hai cái khác cho ai tốt hơn?” hắn vuốt ve cái chân ngọc bóng loáng căng mịn của bạn gái, “tiểu viên phải có một cái, Âm Cơ cùng hoàng thái cực anh đang do dự.”

“hoàng thái cực!” quan nhã không chút do dự nói.

“bởi vì hắn là đàn ông.” quan nhã lườm, nói.

“nói chuyện hẳn hoi mà, đừng giọng điệu kỳ quái.” trương nguyên thanh vỗ một cái lên cái mông trắng trẻo đầy đặn.

chương 2558: linh cảnh trục trặc (3)

quan nhã khẽ rên một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc chút:

“ông nội của hoàng thái cực là đại trưởng lão đế hồng, cụ là trung đình chi chủ, anh giúp hắn tấn thăng chúa tể, ân như tái tạo, trung đình một phái này tương lai sẽ nhận ân tình của anh.

lui một bước mà nói, cho dù trung đình không cảm kích, hoàng thái cực cũng phải cảm kích, hắn nếu có thể tấn thăng chúa tể, ở ngũ hành minh cầm quyền là tất nhiên.”

“Âm Cơ thì sao? sư phụ cô ấy là hồng anh trưởng lão, chỉ vậy mà thôi, mạng lưới quan hệ của anh ở thái nhất môn đã có tôn miểu miểu cùng triệu thành hoàng, vậy là đủ rồi.”

trương nguyên thanh nhíu mày trầm ngâm, chưa tiếp lời.

“cái này còn phải do dự?” quan nhã lập tức nhíu mày.

theo cô thấy, đây là chuyện không cần do dự có thể làm ra lựa chọn, muốn ở thế giới này có quyền phát biểu, cấp bậc là một phương diện, mạng lưới quan hệ ở các phương diện cũng quan trọng tương tự.

bằng không bán thần vì sao phải xây dựng thế lực.

chẳng qua, cô không muốn nguyên thủy giúp Âm Cơ, đương nhiên không thiếu được chút tâm tư nho nhỏ kia của phụ nữ, Âm Cơ phương danh lan xa, tính cách cũng tốt, lại có một phen ân oán khúc mắc với tiểu tử này, quan nhã rất đề phòng cô ấy.

“cũng chỉ có thể như vậy.” trương nguyên thanh thở dài.

trong hai ngày tiếp theo, trương nguyên thanh gác lại tu hành, cùng quan nhã lên giường, đi dạo new york, cùng chú ý thế cục biến hóa, rút thời gian còn phải cùng cung chủ ra biển du ngoạn, cùng các thánh giả của người chết trở về thảo luận thiên hạ đại thế, nhàn nhã lại phong phú.

rốt cuộc, trong khí hậu từ từ rét lạnh, thời gian đến ngày 15 tháng 12, phó bản giết chóc buông xuống.

“ting! phó bản giết chóc cỡ lớn mở ra, tham gia hay không?”

trong phòng ngủ, trương nguyên thanh chờ xuất phát thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở.

“tham gia!”

toàn bộ linh cảnh giống như một vũ trụ, mênh mông vô cùng, từng ngôi sao lấp lánh đại biểu cho một rồi lại một phó bản.

mà những “ngôi sao” này, cùng nhau quay quanh một vầng trăng tròn cùng một vầng mặt trời, thân thể chúng nó vô cùng

lớn, phó bản so với thái âm thái dương, nhỏ bé như hạt bụi.

trong vầng trăng tròn sáng ngời kia, mơ hồ có một đôi mắt thật lớn nhắm chặt, đường nét mơ hồ.

đột nhiên, đôi mắt kia chợt mở ra, quan sát cả vùng không gian linh cảnh.

trung ương trăng tròn sáng ngời nhuộm lên một vệt đen sì, cũng nhanh chóng khuếch tán, từng chút một cắn nuốt trăng tròn.

rất nhanh, vầng trăng đen to lớn bị hoàn toàn che phủ, hóa thành một vòng xoáy to lớn, quấy động cả mảng "tinh không", khiến ngôi sao tượng trưng cho phó bản xoay tròn không có trật tự, lâm vào hỗn loạn.

đồng thời, bóng tối không ngừng khuếch tán, bao phủ một rồi lại một linh cảnh phó bản, giống như muốn biến tinh không mênh mông này thành thế giới tối đen không có ánh sáng.

thời khắc mấu chốt, phó bản chi chít như sao trên trời, giống như bụi bậm tản mát ra ánh sáng mạnh, nhiều đốm sao sáng hội tụ, tạo thành tinh hà lấp lánh, ngăn cản bóng tối cắn nuốt.

"hừ!" giọng điệu âm trầm lạnh lẽo từ trong thái âm truyền đến: "phụ thân, ngươi không ngăn được ta, ẩn nấp là quyền lực chí cao, mà lĩnh vực của ngươi đang thôi diễn."

bóng tối chợt cường thịnh, thong thả mà kiên định cắn nuốt từng ngôi sao.

"ting! bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiếng vào linh cảnh… ting! bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiếng vào linh cảnh… ting! bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiếng vào linh cảnh…"

hả? trương nguyên thanh nghe tiếng linh cảnh nhắc nhở không ngừng lặp lại bên tai, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

xảy ra chuyện gì vậy? linh cảnh treo máy rồi? mạng bị đơ?

đây là hiện tượng chưa bao giờ có.

tiếng nhắc nhở lặp đi lặp lại kéo dài mười phút đồng hồ, trương nguyên thanh nhịn không được, cầm điện thoại trên bàn lên, mở ra diễn đàn quan phương.

quả nhiên ở vị trí bài ghim đầu trang thấy được một bài đăng:

“xảy ra chuyện lớn rồi, phó bản giết chóc không thể mở ra, linh cảnh nghi ngờ đã xuất hiện trục trặc.”

không chỉ mình gặp loại tình huống này, bị dọa gần chét, còn tưởng rằng hack trên người quá nhiều, linh cảnh ẩn mình đi… trương nguyên thanh thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhấn vào bài đăng, xem tin tức.

người đăng bài là một vị thánh giả cấp 6 của quan phương, id là hoa rơi vô tình, hắn đăng bài nói mình nghe được tiếng linh cảnh nhắc nhở, lựa chọn tham gia phó bản giết chóc.

kết quả tiếng linh cảnh nhắc nhở kẹt mãi ở “ting! bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh” .

kẹt ước chừng năm phút đồng hồ.

siêu phàm cùng thánh giả dưới cấp 6 đều không tin, ở khu bình luận trả lời:

“hoa rơi chấp sự, ngài là vì điểm kinh nghiệm, hay là lượng xem bài viết? tôi thừa nhận bị tiêu đề của ngài hấp dẫn.”

“ha ha, tuy chúng ta âm thầm lảm nhảm linh cảnh là server, nhưng ngài đừng hài hước nữa, thế giới này bất cứ thứ gì cũng có thể trục trặc, nhưng linh cảnh sẽ không.”

“bảo tôi tin tưởng linh cảnh trục trặc, trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây.”

chương 2559: bảo tàng thế giới (1)

không có ai tin tưởng, ở khu bình luận hi hi ha ha trả lời.

thẳng đến lúc hoàng thái cực trả lời một câu: “linh cảnh quả thật đã gặp sự cố!”

khương cư: “ôi đệch, thì ra không phải chỉ có một mình tôi.”

các hành giả tầng trung tầng dưới giật mình phát hiện, tình huống thế mà là thật.

linh cảnh vận chuyển hơn một thế kỷ, tạo vật siêu tự nhiên, thế mà xuất hiện trục trặc…

hiện tượng này làm các hành giả quan phương vừa sợ hãi vừa hưng phấn. đối với hiện tượng cùng tai nạn đánh vỡ thường quy, định luật, trong lòng mọi người sẽ sinh ra cảm giác hưng phấn.

tựa như tuyết lớn chặn núi, mọi người sẽ rất hưng phấn, trường học cúp điện diện tích lớn, học sinh sẽ rất hưng phấn.

nhưng trương nguyên thanh không vui nổi một chút nào, linh cảnh trục trặc khiến hắn ý thức được hai việc:

một, có người có thể ảnh hưởng linh cảnh vận chuyển, khơi dòng trăm năm chưa từng có.

hai, linh cảnh trục trặc, phó bản giết chóc không mở ra.

thứ trước quan hệ lợi hại không cần nhiều lời, thứ sau là chuẩn xác đánh trúng chỗ yếu hại của hắn.

ẩn nhẫn lâu như vậy, đau khổ chờ đợi, chỉ vì phó bản giết chóc mở ra, tấn thăng thần nhật du, kết quả thời khắc mấu chốt linh cảnh xảy ra trục trặc.

trương nguyên thanh cảm thấy có người đang nhằm vào mình.

vì thế hắn rời khỏi diễn đàn, gọi điện thoại di động ngài hội trưởng, nhưng không kết nối được, xảy ra chuyện lớn như vậy, hội trưởng hẳn là tới linh cảnh xem xét tình huống, liền sửa thành tin nhắn dò hỏi.

trong lo âu chờ đợi, tiếng nhắc nhở bên tai phát lại từng lần một, linh cảnh giống như treo máy, phó bản giết chóc trước sau chưa mở ra.

trương nguyên thanh một lần nữa mở ra diễn đàn, diễn đàn ngũ hành minh cùng thiên phạt nhao nhao nghị luận, nhiệt độ vượt qua sự kiện phong lôi song thần, mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng đối với linh cảnh trục trặc.

trung cao tầng thì cảm thấy một chút bất an.

group chat đội viện trợ.

“thiên hạ quy hỏa: xem diễn đàn chưa, linh cảnh xảy ra trục trặc, phó bản giết chóc chưa mở ra. gọi cú mang”

“cú mang: tình huống là thật.”

“tôn miểu miểu: chuyện gì vậy? viên đình, anh đi tìm hiểu một chút.”

“viên đình: tôi kiếm ai tìm hiểu, linh cảnh sao?”

tôn miểu miểu cùng viên đình ở trong group đội ngũ viện trợ nói chêm chọc cười giảm bớt lo âu, trong group người chết trở về, thiên hạ quy hỏa sủi tăm:

“sự kiện phong lôi song thần vừa xử lý xong, linh cảnh lại đã xảy ra trục trặc, tôi có chút bất an, gió thổi mưa giông trước cơn bão.”

“triệu thành hoàng: anh hoài nghi lại là trận doanh tà ác giở trò quỷ? ừm, không bài trừ khả năng này, có thể ảnh hưởng đến linh cảnh, làm người ta vừa sợ hãi vừa bất an. trận doanh tà ác lần này mục đích là gì?”

trước mắt xem ra, trừ phó bản giết chóc kẹt, phương diện khác cũng không có khác thường.

“quan nhã: từ tình huống trước mắt, có thể là muốn can dự phó bản giết chóc buông xuống, thậm chí hủy bỏ phó bản giết chóc lần này. còn có một loại khả năng, bây giờ trục trặc chỉ là bắt đầu, kế tiếp sẽ có biến cố lớn hơn nữa.”

“hạ hầu ngạo thiên: cái gì? hủy bỏ phó bản giết chóc lần này? cái này sao được, bản nhân vật chính đã quyết định tham gia phó bản giết chóc cuối năm, qua tháng mười hai, tôi sẽ trở thành chúa tể! trận doanh tà ác là đoán được một vị tồn tại vĩ đại sinh ra, sớm di chuyển vị trí?”

hạ hầu ngạo thiên sớm từ lúc nhai sơn chi hải đã cấp 6, trải qua mấy tháng tích lũy, nay cũng là thánh giả đỉnh phong, chỉ là học sĩ không dùng võ lực xưng hùng, cho nên không có cảm giác tồn tại gì.

“anh gà đỏ: trận doanh tà ác cho dù sớm di chuyển vị trí, phòng bị cũng là nguyên thủy thiên tôn, có quan hệ gì với hạ hầu ngạo thiên cậu, ở yên tùng hải vặn đinh ốc, đừng luôn có không giới hạn như vậy.”

anh gà đỏ trải qua hai tháng rèn luyện, tự cảm thấy đã trầm lắng ổn trọng hơn rất nhiều.

hai người ở trong group bắt đầu cấu véo nhau.

hạ hầu ngạo thiên tỏ vẻ muốn lái hàng không mẫu hạm mình nghiên cứu phát triển bay tới new york phế đi anh gà đỏ tự tìm đường chết.

“thiên hạ quy hỏa: lấy cấp bậc của nguyên thủy, không đến mức. “

“cú mang gọi hạ hầu ngạo thiên, anh muốn vào phó bản giết chóc? má nó, sao không nói sớm. “

trương nguyên thanh cảm thấy to đầu, nếu hạ hầu ngạo thiên cũng vào phó bản giết chóc, vậy khẳng định là phụ trợ nhân vật chính tấn thăng chúa tể, dù sao nhân vật chính là người trong nhà, có thể tùy tiện dùng, tùy tiện sai sử cái loại đó.

Âm Cơ và hoàng thái cực giao tình tốt nữa, cũng không phải thành viên đoàn đội, tóm lại cách một tầng.

“hạ hầu ngạo thiên: tôi lại không cần cậu hỗ trợ, danh ngạch tấn thăng, tôi có thể tự mình lấy được, bản nhân vật chính cả đời làm việc, không thẹn với lòng, không cầu người khác.”

mọi người tự động xem nhẹ những lời trẻ trâu ngu ngốc này.

chương 2560: bảo tàng thế giới (2)

lúc này, điện thoại di động của trương nguyên thanh vang lên, người gọi tới là phó thanh dương.

hắn lập tức bắt máy, vội vàng hỏi: “lão đại, biểu tỷ bên kia nói như thế nào?”

“năm vị minh chủ đều đã vào linh cảnh!” phó thanh dương giọng điệu lạnh nhạt: “cậu vẫn ở đây, nói rõ phó bản giết chóc vẫn như cũ chưa mở ra, cậu thấy thế nào đối với chuyện này?”

“linh thác đã trở thành thái âm chi chủ thật sự, quyền hạn của hắn cao hơn bán thần bình thường, linh cảnh trục trặc là xuất hiện ở sau khi hắn bổ toàn thái âm.”

trương nguyên thanh nói ra lo lắng của mình: “tôi cảm thấy linh thác đang chơi tôi, không muốn tôi tấn thăng thần nhật du.”

phó thanh dương trầm mặc.

“lão đại sao không nói lời nào?”

“… quá tự tin rồi.” phó thanh dương lạnh lùng nói: “căn cứ bố cục thủ đoạn cùng phong cách làm việc của linh thác trước kia, hắn mỗi lần ra tay, đều tất nhiên có mục tiêu cùng mưu tính cao xa hơn. lúc trước trên người cậu có mảnh vỡ thái âm hắn phải đạt được, nhưng hắn không chuyên môn đối phó cậu, mà là nhét cậu vào một vòng trong kế hoạch, thuận tay trừ bỏ.”

“một lần này, hắn khẳng định có mưu tính lớn hơn nữa, cho dù là quấy nhiễu cậu tấn thăng thần nhật du, cũng chỉ là thuận tay mà làm.”

trương nguyên thanh nghĩ một chút, quả thật là như thế.

mặc kệ là hội thẩm phán hay giác đấu tràng mai phục, hắn đều không phải mục tiêu chủ yếu, mà là một vòng trong kế hoạch của vị thái âm chi chủ kia.

“trận doanh tà ác lại con mẹ nó đang mưu tính cái gì?” trương nguyên thanh nhe răng nhếch miệng.

phó thanh dương là thám báo, bày mưu nghĩ kế, nói:

“thật ra có dấu vết để theo, còn nhớ cậu từng ở trong ký ức của ma thú haas đọc được tin tức mấu chốt nào đó không? minh ước tự do mở ra chiến tranh trận doanh, mục tiêu thật sự là giáo hội hải thần.”

“nhưng thẳng tới hôm nay, trận doanh tà ác vẫn chưa ra tay đối với giáo hội hải thần. bây giờ, phong lôi song thần đã bị knockout, lực lượng cấp bậc bán thần của đại khu thứ nhất suy yếu trước nay chưa từng có, chính là thời cơ đối phó giáo hội hải thần.”

nếu thực là như vậy, trận doanh tà ác thận trọng, từng vòng đan xen vào nhau, làm người ta sợ hãi, vì sao mình không có năng lực bố cục như vậy… trương nguyên thanh nheo mắt: “nhưng linh cảnh trục trặc cùng đối phó giáo hội hải thần có liên hệ gì?”

vấn đề này, phó thanh dương không thể trả lời.

phó thanh huyên cũng không thể dự phán kế hoạch của linh thác, huống chi là hắn.

có lẽ, trận doanh tà ác có kế hoạch khác, mục tiêu khác.

trương nguyên thanh nói: “chẳng qua lão đại đã nhắc nhở tôi, việc này không thể không phòng bị. tôi bây giờ liền nói cho winnie, để cô ấy thông báo giáo hội hải thần phòng bị.”

nói xong, hắn cắt đứt điện thoại, đứng dậy đi về phía cửa phòng.

thế giới linh cảnh.

“tinh không” thâm thúy mênh mang, vô biên vô hạn, thái âm hoàn toàn hóa thành một hố đen to lớn, lực hút cường đại làm những ngôi sao đại biểu phó bản kia xoay tròn, va chạm.

có phó bản bởi vì va chạm dung hợp lại với nhau, có phó bản thì hủy diệt thành hư vô, càng nhiều phó bản bị từng chút một kéo vào hố đen, biến mất không còn dấu vết.

linh cảnh ngay ngắn có trật tự vận chuyển một thế kỷ, đã xuất hiện hỗn loạn trước nay chưa từng có.

ánh sao điểm hỏa những phó bản đó, làm chúng nó hóa thành tinh hà lấp lánh, nhưng chỉ chậm lại tốc độ cắn nuốt, chậm lại tốc độ bóng tối nhuộm đẫm.

đúng lúc này, phía đông xuất hiện hư ảnh một vị thần linh cao lớn, thân khoác trường bào xanh biếc, đầu đội bách hoa quan, gương mặt mơ hồ, trong tay cầm trứ một cành liễu, cưỡi con nai thần tuấn.

hào quang xanh tươi xua tan bóng tối, chiếu sáng lên phương đông.

phía tây cũng xuất hiện hư ảnh một vị thần linh cao lớn, hắn mặc giáp trụ đồng xanh, khoác áo choàng màu trắng, chống kiếm mà đứng, từng luồng canh kim chi khí chói mắt trắng bạc vờn quanh, dưới chân phủ phục một con hổ.

sát khí lạnh lẽo tràn ngập phương tây.

phía nam dâng lên một hư ảnh cao lớn, vị thần linh nguyên tố này râu dài tóc dài, khoác trường bào lửa, đầu đội vương miện đỏ sẫm, ngũ quan ngay thẳng, đôi mắt tràn ngập lửa giận.

chính là đế vương lửa khương bang chủ hiển hóa ra, khác với lần trước, lần này dưới chân đế vương lửa giẫm lên hai con

rồng lửa.

luồng khí nóng rực nung nóng phía nam.

phương bắc ngược với nó vang lên tiếng sóng, từng luồng khí đen ẩm ướt hóa thành sông lớn cuộn trào, một vị đế vương áo bào đen đứng trên mặt sông quay cuồng, hắn do huyền thủy linh khí cấu thành, từ ngũ quan đến áo bào đều bày ra dạng nước chảy.

phía sau vị đế vương áo bào đen này một con rắn lớn vảy đen quay quanh, đầu rắn lơ lửng bên cạnh hắn, ánh mắt lạnh lẽo.

ánh sao phun trào dâng lên hạ xuống, truyền đến một thanh âm mờ mịt lạnh nhạt.

“linh thác, ngươi muốn che chắn linh cảnh phó bản, đoạn tuyệt con đường của hậu nhân, suy nghĩ kỳ lạ.”

chương 2561: huyết quan (1)

“trong linh cảnh, học sĩ nắm tạo vật, nhạc sĩ nắm sinh mệnh, hư không nắm không gian, giao dịch; phong lôi là một thể; mỹ thần nắm dục vọng; hải yêu nắm tai nạn.”

“nhưng tất cả cái này, đều cần thành lập ở trên ngũ hành, ngũ hành chính là nền tảng của linh cảnh, linh thác, ngươi cho rằng thành tựu thái âm, quyền hạn liền lớn đến mức không ai có thể khống chế được?”

hư ảnh năm vị đế vương đồng thời nhìn về phía vầng trăng đen to lớn kia, phát ra tiếng nói to lớn trùng điệp: “định!”

“chấm nhỏ” đầy trời đồng thời nhuộm lên màu sắc ngũ hành, trở nên nặng nề không gì sánh được, mặc kệ hố đen hút kéo như thế nào, vẫn không nhúc nhích.

tay trương nguyên thanh vừa cầm tay nắm cửa, tiếng linh cảnh nhắc nhở bên tai bỗng thay đổi:

“phó bản linh cảnh đang chế tạo… ting, chế tạo xong! linh cảnh ngài lần này tiến vào là “bảo tàng thế giới”, số hiệu: 0000”

“độ khó: chưa biết.”

“loại hình: nhiều người, loại tử vong.”

“nhiệm vụ chủ tuyến: sống sót 72 giờ”

“ghi chú: không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào”

“giới thiệu linh cảnh số 0000: trước đó không lâu, thế giới linh cảnh xảy ra một trận tai nạn lớn, tất cả đều trở nên không có trật tự cùng hỗn loạn, vật phẩm trong nhà bảo tàng được trao cho sinh mệnh, bọn chúng hỗn loạn mà nguy hiểm, xin cố gắng sống sót”

phó bản giết chóc buông xuống rồi? trương nguyên thanh cảm thấy bất ngờ và vui vẻ, cái này ý nghĩa linh cảnh trục trặc đã được xử lý, âm mưu của trận doanh tà ác lại một lần nữa thất bại.

các bán thần hợp pháp vẫn là rất được việc nha… trương nguyên thanh không nhanh không chậm mở ra bảng thuộc tính, lợi dụng năng lực của trái tim huyễn thần, sửa id “nguyên thủy thiên tôn” thành “đạo đức thiên tôn” .

đếm giây còn chưa kết thúc, hắn lại đi đến bên cạnh bàn, cầm điện thoại di động lên soạn tin trong group chat:

“cú mang: linh cảnh trục trặc đã sửa chữa, phó bản giết chóc đúng hạn mở ra.”

vừa gửi xong tin nhắn này, cảnh vật trước mắt chợt mơ hồ, xuất hiện nếp nhăn như gợn sóng.

một giây sau, thế giới từ mơ hồ khôi phục rõ ràng, trương nguyên thanh quay đầu nhìn quanh, quan sát hoàn cảnh bên người.

đây là một nhà bảo tàng to lớn tràn ngập hơi thở hiện đại, đỉnh cao khoảng 50 mét, từng ngọn đèn xenon thật lớn chiếu lên mặt sàn trải gạch men màu đen, khiến không gian rộng lớn vô cùng sáng như ban ngày.

nhà bảo tàng không nên có phần đỉnh cao có thể so với đại hội đường nhân dân, nhưng nó quả thật là một bảo tàng, từng cái tủ triển lãm thủy tinh trưng bày có trật tự, cách nhau khoảng 10 mét, hai bên không nhìn thấy điểm cuối.

trong tủ trưng bày cách hắn gần nhất, là một cái hộp tròn bằng gỗ đen sì, mặt hộp cổ xưa ảm đạm, dùng thuốc vẽ màu đỏ vẽ

chim phượng sặc sỡ.

phía sau trương nguyên thanh là một cửa chống trộm kim loại cao lớn, cạnh cửa dựng một tấm bia bản đồ cao bằng nửa người, tương tự bản đồ trong khu tàu điện ngầm, trung tâm thương mại.

hắn đang muốn tiến lên xem xét, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“ting! số người tham dự phó bản giết chóc lần này là 41”

“mỗi người điểm tích lũy mới bắt đầu là 1”

“săn giết linh cảnh hành giả trong bảo tàng, có thể lấy được điểm tích lũy của đối phương.”

“bảng điểm tích lũy đã mở ra, mời tự xem xét.”

“nhiệm vụ phụ tuyến 1: an toàn xuyên qua đại sảnh, đến sảnh triển lãm kế tiếp, có thể đạt được 10 điểm tích lũy.”

ừm? trương nguyên thanh ngây cả người.

số người tham dự phó bản giết chóc lần này 41?

tuy chỉ cần cấp 6 liền có thể tham gia phó bản giết chóc, không phải nhất định thánh giả đỉnh phong mới được, nhưng cấp 6 sơ kỳ cùng cấp 6 đỉnh phong chênh lệch rất lớn, nếu đơn đấu, hầu như không có phần thắng, trừ phi lấy ra đạo cụ cực phẩm hoặc đạo cụ loại quy tắc.

cho nên phó bản giết chóc các kỳ trước, thánh giả cấp 6 điểm kinh nghiệm dưới 50%, căn bản sẽ không tham gia.

năm nay, phó bản giết chóc thánh giả giữa năm, kẻ tham dự chỉ có 18 người, mà căn cứ tư liệu ghi lại, phó bản giết chóc thánh giả các kỳ trước, nhân số sẽ không vượt qua 30, tình huống vượt qua 25 người tham gia cũng hiếm thấy.

phó bản giết chóc lần này, thế mà cả thảy 41 người.

chẳng lẽ là bởi vì bản thiên tôn săn giết quá nhiều thánh giả đỉnh phong, dẫn tới lực lượng đỉnh cao cảnh giới thánh giả hao tổn nghiêm trọng, làm đám thánh giả cấp 6 này cảm thấy có cơ hội, tiến vào đánh cược một chút? trong lòng trương nguyên thanh suy nghĩ.

hắn bước vào cấp 6 tới nay, đầu tiên là ở trong phó bản ngũ hành chi loạn giết chết tham lam thần tướng, y xuyên mỹ, thái long thần, về sau ở new york đại khai sát giới, thánh giả đỉnh phong chết ở trong tay hắn đã vượt qua mười ngón tay đếm được, càng miễn bàn thánh giả cấp 6 bình thường.

năm nay quả thật là giai đoạn lực lượng đỉnh cao cảnh giới thánh giả trống vắng.

đám cấp 6 bình thường kia muốn thừa dịp cơ hội này đánh cược, hợp tình hợp lý.

dù sao cấp bậc chúa tể quá mức mê người.

trong lòng nghĩ, hắn mở ra bảng điểm tích lũy, nhìn một cái này, cả người lại ngây ra.

chương 2562: huyết quan (2)

id linh cảnh trên bảng điểm tích lũy, có tên phương đông, cũng có tên phương tây.

trong phó bản giết chóc đại khu thứ nhất, sao có thể có id phương tây? trong lòng trương nguyên thanh hiện lên một ý nghĩ không thể tưởng tượng là phó bản giết chóc đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai xác nhập.

hắn không khỏi nhớ tới giới thiệu phó bản "bảo tàng thế giới": thế giới linh cảnh đã xảy ra một hồi tai nạn, dẫn tới tất cả đều trở nên hỗn loạn không có trật tự.

phó bản giết chóc khác thường là linh thác gây ra?

"nếu phó bản hai đại khu xác nhập, hoàng thái cực cùng Âm Cơ liền có danh ngạch rồi, mình thậm chí có thể tranh thủ sáu danh ngạch." tinh thần trương nguyên thanh rung lên.

hắn nhanh chóng đảo qua bảng điểm tích lũy, thấy rất nhiều id linh cảnh quen thuộc: Âm Cơ, khương cư, hoàng thái cực, hạ hầu ngạo thiên, phong thần chi dực, north, julia kim.

có đại khu thứ nhất, cũng có đại khu thứ hai.

đám người Âm Cơ là minh hữu tin cậy, đám người phong thần chi dực là minh hữu có thể mượn sức.

không biết bọn họ ở vị trí nào… hắn áp chế cảm xúc hưng phấn, tới gần bản đồ xem xét.

bản đồ biểu hiện, nơi này là lầu một bảo tàng, lầu một có sáu sảnh triển lãm, hắn đang ở: số 3 lầu 1.

muốn đi thông lầu hai bảo tàng, phải đi qua sảnh triển lãm số 3, cầu thang đi thông tầng trên ở đối diện.

trương nguyên thanh lấy ra mũ đỏ nhỏ, giũ ngân dao quận chúa rớt xuống:

“ngân dao, đi ra chơi.”

ngân dao quận chúa giơ cái loa nhỏ: “là đi ra bán mạng!”

cô sau đó nhìn quanh một phen, đôi mắt đẹp màu đỏ tươi yêu dị ngẩn ngơ, nghi ngờ nói:

“phó bản giết chóc? không phải nói, cấp bậc càng cao, niên đại càng xa xưa sao? vì sao phó bản giết chóc của cậu hiện đại hóa như thế.”

“phó bản giết chóc lần này xảy ra chút vấn đề, đông tây xác nhập.” trương nguyên thanh thuận miệng giải thích.

hắn đi đến trước mặt ngân dao quận chúa, nâng khuôn mặt diễm lệ như hoa như ngọc, một đợt ánh sóng nhoáng lên, ngân dao quận chúa thay đổi một gương mặt tư sắc thường thường.

đôi mắt màu đỏ tươi cũng bị hắn tiêu trừ.

ánh mắt trương nguyên thanh liếc qua hầu bao cô đeo bên hông, nói:

“cô tốt nhất cất loa miêu vương đi, hoặc là bảo nó câm miệng, đừng phát ra thanh âm gì.”

ngân dao quận chúa sẽ bại lộ thân phận của nguyên thủy thiên tôn, loa miêu vương sẽ bại lộ thân phận truyền nhân ma quân, mà truyền nhân ma quân chính là nguyên thủy thiên tôn.

nếu là phó bản giết chóc bình thường, trương nguyên thanh đến không để ý thân phận bại lộ hay không, cùng lắm thì mở ra hình thức săn bắn.

nhưng nay trung tây xác nhập, số lượng thánh giả tham gia phó bản tăng vọt đến 41 người, vậy hắn phải cân nhắc khả

năng kiến nhiều cắn chết voi.

dù sao hạ thấp vây xem, tìm cơ hội mà hành động, tóm lại không sai.

không cần thiết biến mình thành tiêu điểm, trừ phi là tình huống đặc thù.

ngân dao quận chúa không nỡ bỏ món đồ chơi âu yếm, giơ lên cái loa nhỏ thề thốt:

“tôi sẽ không để nó phát ra âm thanh.”

vừa dứt lời, loa miêu vương liền “xẹt xẹt” vài tiếng, phát ra lời thoại không biết thu từ trong bộ phim nào:

“chỉ có người chết mới không biết nói chuyện.”

trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa mỗi người cho nó một cái tát.

“mục tiêu của chúng ta là xuyên qua sảnh triển lãm số 3, đến lầu hai. sảnh triển lãm quá lớn, tôi xem trước nó rốt cuộc có bao nhiêu đồ cất giữ, diện tích lớn bao nhiêu.” trương nguyên thanh nói xong, liền muốn lấy ra bao tay tật phong giả.

tính nhìn xuống toàn cục.

“đợi một chút.” ngân dao quận chúa đột nhiên nói: “cậu có huyết quang tai ương.”

huyết quang tai ương, chỉ là đi lên xem tình huống, đã có huyết quang tai ương? ừm, tinh tướng thuật nhìn thấy là vận thế trong ngắn hạn, chưa chắc là hành động lên trời của mình…

trương nguyên thanh nghĩ một chút, xuất phát từ bảo hiểm, hắn lấy ra đại la tinh bàn.

quan tinh thuật so với tinh tướng thuật càng chuẩn xác hơn.

hắn ngồi khoanh chân, rót ánh sao vào, điểm hỏa tinh đấu mặt ngoài tinh bàn, chu thiên tinh đấu nổi lên la bàn, sau khi xoay tròn một đợt, tiến vào đầu óc hắn.

trong mông mông lung lung, trương nguyên thanh thấy mình bay lên bầu trời, hướng về nóc bảo tàng tới gần, đột nhiên, một luồng ánh sáng đỏ sắc bén bắn nhanh đến, lấy khí thế nhanh

như sét đánh nhất định trúng mục tiêu, xuyên thủng thân thể hắn, hủy diệt linh hồn hắn.

hình ảnh sau đó tan vỡ.

trên trời có nguy hiểm.

trương nguyên thanh mở mắt ra, trong lòng cả kinh.

ở trong phòng trưng bày số 3, bay là một chuyện trí mạng.

hắn nghĩ một chút, từ trong mũ đỏ nhỏ triệu hồi ra một âm thi cấp 4, thao túng nó ở phía trước dò đường, bản thân thì cùng ngân dao quận chúa chậm rãi đi theo, hai bên giữ khoảng cách ở khoảng 10 mét.

bọn họ dẫn đầu đi qua cái tủ trưng bày đặt hộp tròn bằng gỗ màu đen kia, chưa xảy ra chuyện gì.

trương nguyên thanh còn cố ý để âm thi đứng ở trước tủ trưng bày, đọc tư liệu văn vật:

“tên: hộp son phấn huyết phượng.”

“thời đại: đời đường.”

“cấp bậc: cấp 3”

chương 2563: giết người đoạt bảo (1)

“giới thiệu: văn vật cổ mộ đời đường khai quật, âm mộc ngàn năm làm tài liệu chế thành, tinh huyết trăm người vẽ thành phượng, vĩnh viễn không phai màu. hộp này ngưng tụ oán khí, huyết tương trăm người, chuyên để người chết tô môi.”

trương nguyên thanh mượn dùng tầm nhìn của âm thi, cẩn thận cảm ứng, cũng chưa phát hiện âm khí, oán khí, văn vật này giống như là một vật tầm thường.

tủ trưng bày là phong ấn hay là làm sao vậy? trong lòng hắn hiện lên nghi hoặc, nhưng chưa hành động thiếu suy nghĩ, thao túng âm thi tiếp tục tiến lên.

kế tiếp, bọn họ lần lượt đi ngang qua đồ ngọc, đồ đồng, tranh chữ, pho tượng các loại văn vật, đều chưa chịu bất cứ công kích nào.

nếu không phải đang ở phó bản, hắn cũng hoài nghi bảo tàng này chỉ là kiến trúc bình thường.

“cốc cốc, cốc cốc…”

lúc này, phía trước truyền đến một đợt động tĩnh, như là tiếng bàn ghế gõ xuống mặt đất.

trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa đồng loạt tập trung nhìn, lộ ra sự cảnh giác, theo tiếng đi về phía trước, hai người thấy được nơi phát ra âm thanh, đó là một cái quan tài đỏ như máu, nó đặt ở trên đài đá hoa sen, bị tường thủy tinh thật lớn bao trùm.

quan tài màu máu kịch liệt lay động, đáy quan tài cùng đài đá hoa sen va chạm, phát ra tiếng vang “rầm rầm”.

cách tường thủy tinh, trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa cảm ứng được âm khí mỏng manh từ trong quan tài tràn ra.

thứ trong quan tài rất hung dữ nha… trương nguyên thanh thao túng âm thi tới gần tường thủy tinh, đọc tư liệu trên tấm thẻ:

“tên: huyết quan phật thi”

“thời đại: đời đường”

“cấp bậc: cấp 1”

“giới thiệu: huyết quan đào được từ lòng đất chùa cổ đời đường, bắt đầu từ thời điểm lại thấy ánh mặt trời, nó đã gõ quan tài, mấy ngàn năm qua, chưa từng có ai dám mở quan tài. chú ý, đừng dừng lại ở phụ cận nó quá 3 phút.”

quá 3 phút sẽ như thế nào? trương nguyên thanh nhìn về phía ngân dao quận chúa: “có muốn thử một chút hay không?”

ngân dao quận chúa nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, giơ cái loa nhỏ: “có chút nguy hiểm, nhưng vấn đề không lớn.”

loa miêu vương trong túi phụ họa: “vấn đề không lớn! vấn đề không lớn!”

đang nói chuyện, trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa đồng thời lui, kéo giãn khoảng cách, để lại âm thi ở chỗ cũ.

thời gian trôi nhanh, 3 phút đã hết.

“nguyên thủy thiên tôn, thả tôi ra ngoài… nguyên thủy thiên tôn, thả tôi ra ngoài…” trong quan tài truyền đến tiếng kêu gọi thê lương của phụ nữ.

tiếng kêu gọi giống như ma âm, chui vào tai, khiến trương nguyên thanh theo bản năng sinh ra cảm xúc lo lắng, lo âu, giống như người bị nhốt ở trong quan tài là người thân người yêu, anh em tay chân.

âm thi đứng ở trước tường thủy tinh theo bản năng bước lên vài bước, giơ nắm tay, làm ra tư thái công kích.

nắm tay giơ ở không trung bỗng dừng lại, trương nguyên thanh khôi phục tỉnh táo, cười ha ha, nói: “có chút thủ đoạn, ngay cả ta cũng có thể ảnh hưởng.”

hắn là huyễn thuật sư cấp 6 đỉnh phong, am hiểu nhất khống chế cảm xúc, thần dạ du linh thể cường đại, cũng tinh thông ảo thuật, hai tầng nghề nghiệp chồng chất, vẫn suýt nữa mắc lừa phật thi rồi.

“cậu đã bị thôi miên?” ngân dao quận chúa căn cứ hành động của âm thi, phỏng đoán ra tình huống của nguyên thủy thiên tôn.

trương nguyên thanh gật đầu, “phật thi bên trong có chút tà tính, thiếu chút nữa bị nó ảnh hưởng.”

về phần đối phương nói ra chuẩn xác “nguyên thủy thiên tôn” cái id này, pháp thuật loại tinh thần, thường thường căn cứ vào tâm linh bản thân, đừng nói nguyên thủy thiên tôn, hắn nghe được trương nguyên thanh cũng có khả năng.

đổi một góc độ, nghe được là nguyên thủy thiên tôn, mà không phải trương nguyên thanh, nói rõ cương thi không thể ảnh hưởng đến chỗ sâu trong tâm linh của hắn.

ngân dao quận chúa gật gật đầu, gác cái loa nhỏ dưới cằm, “có chút nguy hiểm, đề nghị đừng vội trêu chọc.”

còn cần cô nói… trương nguyên thanh thao túng âm thi dẫn đội, tiếp tục tiến lên.

sau khi bước đầu thăm dò trạng thái của văn vật, hai người không đi đụng vào tủ triển lãm, đẩy nhanh bước chân, đi

khoảng một khắc đồng hồ, rốt cuộc nhìn thấy phía trước xuất hiện đầu cầu thang.

thuận lợi như vậy? trương nguyên thanh cách thật xa đã dừng bước, thao túng âm thi tiếp tục đi về phía trước.

ưu thế của thần dạ du ở lúc này thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, vĩnh viễn không thiếu vật hi sinh đạp mìn.

âm thi sải bước tiến lên, dần dần tới gần đầu cầu thang.

khi tới gần hai mươi mét, chia sẻ tầm nhìn của âm thi, con ngươi trương nguyên thanh hơi co lại, hắn thấy đầu cầu thang có hai tàn thi ngã vật ra, đầu cùng ngực nổ thành mảnh vụn, bắn tung tóe đầy đất, eo bụng cùng bộ vị trở xuống giữ lại hoàn hảo.

có hai vị thánh giả cấp 6 chết ở đầu cầu thang, máu tươi mới đông lại được một nửa, thời gian tử vong không vượt qua nửa giờ.

đầu cầu thang có nguy hiểm, quả nhiên không đơn giản như vậy… trong lòng hắn nghĩ.

đột nhiên, trước mắt hắn tối sầm, mất đi tầm nhìn.

chương 2564: giết người đoạt bảo (2)

một giây sau, ý thức trở về bản thể, cách ba mươi mét, âm thi ngã ở trên mặt đất, đầu cùng lồng ngực nổ tung nát bét, phần eo trở xuống còn nguyên, giống hai thi thể kia như đúc.

trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

ý thức của hắn một nửa ở trong cơ thể âm thi, một nửa ở bản thể, vừa rồi hắn và ngân dao quận chúa rõ ràng thấy, một đạo hào quang màu máu từ trên trời giáng xuống, đánh chết âm thi.

bọn họ thấy dưới trần nhà cao năm mươi mét, một con nai mọc sừng vàng, bốn vó đạp không khí, cao cao tại thượng, trên lưng cõng một người phụ nữ mặc trang phục đi săn đơn giản, đội vương miện bụi gai bện thành.

trong tay cô cầm một cây cung màu vàng, đeo hai cái bao đựng tên, trong một cái bao đựng tên là mũi tên màu vàng,

trong một cái bao đựng tên là mũi tên màu máu.

cô gái này cùng con nai sừng vàng bên dưới, thân hình hiện ra khuynh hướng cảm xúc màu xám trắng, giống như tượng được giao cho sinh mệnh.

không, bọn họ chính là tượng.

khi trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa đánh giá cô, bức tượng nữ giới kia cũng xoay đầu lại, khuôn mặt không có màu máu cùng một đôi mắt, tái nhợt trống rỗng, tỏ ra lạnh lùng cứng ngắc.

bức tượng nữ giới chỉ nhìn bọn họ một cái, liền thu hồi ánh mắt, ngồi cứng ngắc ở lưng vật cưỡi, không nhúc nhích.

trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa yên lặng lui về phía sau, người trước trầm giọng nói: "tôi ở trong quan tinh nhìn thấy hào quang màu đỏ, hẳn chính là mũi tên cô ta bắn ra. tôi đã nói không đơn giản như vậy, thì ra đầu cầu thang có boss tọa trấn."

ngân dao quận chúa đề nghị: "xông qua, trừ phi là cấp chúa tể, bằng không, chúng ta đều đẩy ngang."

nếu thật là cấp chúa tể thì sao, chẳng phải là đưa đồ ăn, không, chỉ cần là loại quy tắc, đã đủ chúng ta lãnh đủ…

trương nguyên thanh cười nói: "thứ chúng ta vào là phó bản giết chóc, không phải phó bản hỏa sư, dưới tình huống có thể động não, vĩnh viễn đừng ưu tiên lựa chọn vũ lực. để tôi thôi diễn trước một phen."

hắn lấy ra đại la tinh bàn, điểm hỏa ngôi sao mặt ngoài la bàn, bắt đầu thôi diễn kết quả mạnh mẽ xông vào.

kết quả, qua khoảng 15 phút đồng hồ mới mở mắt, vẻ mặt so với vừa rồi ngưng trọng hơn rất nhiều.

trong quan tinh thôi diễn, tinh độn thuật không thể thông qua đầu cầu thang, điện từ phòng hộ của bộ trang bị lôi thần không thể phòng ngự được mũi tên, dạ du không thể giấu được bức tượng nữ giới kia trên bầu trời.

thần du cũng sẽ bị một mũi tên bắn chết.

chỉ với lực công kích bức tượng nữ giới bày ra, hoàng thái cực có thể phòng ngự được hay không hắn không biết, bản thân trương nguyên thanh tuyệt đối kháng không được, trừ phi sử dụng bộ trang bị tử kim, nhưng đạo cụ cùng tài liệu cấp chúa tể bị linh cảnh phong ấn rồi.

lực công kích của bức tượng nữ giới quả thật là giai đoạn chúa tể hàng thật giá thật, mặt khác còn có cơ chế phó bản đánh phối hợp là ngăn chặn độn thuật.

“cứng rắn đối kháng không có khả năng, độn thuật lại không có hiệu quả…” ngân dao quận chúa nhíu mày, suy nghĩ mình cùng nguyên thủy thiên tôn liên thủ, đánh giết bức tượng kia xác xuất thành công lớn bao nhiêu.

tuy lực công kích của bức tượng có cường độ chúa tể, nhưng chỉ cần tốc độ, phòng ngự các phương diện chưa đạt tới cảnh giới chúa tể, cô cùng nguyên thủy thiên tôn liên thủ liền có hi vọng đánh giết.

trương nguyên thanh kinh nghiệm phong phú lại trong nháy mắt đã hiểu, hắn chỉ vào từng cái tủ triển lãm, nói: “bây giờ đã hiểu tầm quan trọng của những văn vật này rồi chứ.”

ngân dao quận chúa tốt xấu gì cũng từng theo chủ nhân tham gia vài lần phó bản, nghe vậy, giật mình: “ý của cậu là, các văn vật này có thể thu phục, dùng để đối phó pho tượng người thủ vệ?”

“chỉ là suy đoán, thử một chút là biết.” trương nguyên thanh đứng dậy, dẫn theo ngân dao quận chúa rời xa đầu cầu thang, đi về phía tây.

sảnh triển lãm số 3 rất lớn, hai bên nhìn không thấy giới hạn, lại có những cái tủ triển lãm trưng bày, ngăn cản tầm mắt, đi hồi lâu chưa nhìn thấy linh cảnh hành giả khác.

trái lại ngẫu nhiên sẽ nghe thấy chỗ xa xôi truyền đến động tĩnh chiến đấu.

trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa không cố ý đi qua xem xét. đi dạo một lát, bọn họ khóa mục tiêu một món văn vật.

đây là một cây côn đồng xanh loang lổ vết gỉ oxy hóa nghiêm trọng, dài ba mươi xăng-ti-mét, tay cầm điêu khắc hoa văn đơn

sơ cùng gai ngược, đầu côn là một quả cầu đồng to bằng trứng ngỗng.

“tên: thanh đồng thù tức là ngọn giáo, vũ khí dài.”

“thời đại: đời tần.”

“cấp bậc: cấp 3.”

“giới thiệu: vũ khí bắt đầu từ thời kì chiến quốc, cao thủ trong quân sử dụng, lực sát thương rất mạnh, người thường ba côn chắc chắn phải chết. thời tần, bởi vì công nghệ phức tạp, đã thành vũ khí chuyên dụng của cấm quân hoàng đế, sau theo nhà tần diệt vong thất truyền.”

qua một lượt xem này, văn vật trong tủ triển lãm chia ra ba cấp bậc: cấp 1, cấp 2 cùng cấp 3.

cấp 3 là yếu nhất.

chương 2565: giết người đoạt bảo (3)

trương nguyên thanh đi đến trước tủ triển lãm, nắm tay đánh xuống, chỉ nghe "rầm" một tiếng, lồng thủy tinh công nghiệp sụp đổ, mảnh vụn bắn tung tóe.

phong ấn bài trừ.

côn đồng lẳng lặng nằm ở trong tủ triển lãm, quả cầu đồng ở đầu côn nhếch lên, bay lên không trung, hung hăng đánh về phía trương nguyên thanh, tiếng xé gió ô ô rất thê lương.

ngân dao quận chúa cầm loa, kêu to một tiếng: "sống rồi sống rồi, là pháp khí có ý thức của riêng mình."

bởi vì cô chưa cảm ứng được cây côn có khí tức của oán linh.

trương nguyên thanh nghiêng đầu tránh đi, lấy tay bắt lấy tay cầm, nắm chặt nó ở bàn tay.

côn đồng kịch liệt rung động, giống như một cây côn chạy bằng điện, đây là nó đang giãy giụa.

toàn bộ bàn tay trương nguyên thanh đều đang chấn động, cơ bắp cánh tay nổi lên cuồn cuộn, đấu sức với côn đồng.

hắn nhíu mày nói: "tôi có thể một mực cầm nó, nhưng thứ đồ chơi này căn bản không thể coi là vũ khí."

ngược lại là gánh nặng thêm vào.

nếu không thể khống chế những văn vật này, vậy ý tưởng lợi dụng văn vật đối phó bức tượng người phụ nữ liền không thể thực hiện được, chẳng lẽ cần liên hợp linh cảnh hành giả trong phó bản mới được?

nhưng nếu văn vật không thể khống chế, trong sảnh triển lãm bày nhiều văn vật trạng thái phong ấn như vậy, ý nghĩa ở nơi nào?

khi suy nghĩ xoay chuyển, trương nguyên thanh nhớ tới giới thiệu trên tư liệu văn vật, giật mình, buông lỏng ra côn đồng xanh.

thanh đồng thù vừa giãy thoát trói buộc, liền hướng về trương nguyên thanh mở ra liên kích thế lớn lực trầm.

trương nguyên thanh gập khuỷu tay đón đỡ, trong ba tiếng đánh mãnh liệt, khuỷu tay gãy xương, máu thịt be bét.

mà gõ xong ba phát, cây côn đồng xanh giống như đàn ông rùng mình xong, triệt để tiết ra tinh lực cùng sức sống, ‘keng’ rơi xuống đất.

quả nhiên như thế… trương nguyên thanh lập tức hiểu cách chơi của nhà bảo tàng, bài trừ phong ấn của văn vật, thu phục văn vật, sau đó lại đi đẩy boss lớn.

cách chơi không khó, chỉ cần không phải hỏa sư, đều có thể ở trong thời gian ngắn tìm hiểu ra, đương nhiên, lầu hai lầu ba có lẽ có cửa ải khó hơn nữa.

trong lòng nghĩ, hắn cúi người đi nhặt côn đồng, đột nhiên, nơi xa truyền đến tiếng vang “băng”, ngay sau đó, một mũi tên rít lên bắn về phía trương nguyên thanh.

hắn vội vàng vặn lưng, tránh sang bên trái, vị trí ban đầu đặt chân gạch men sứ vỡ vụn, cắm một mũi tên.

“băng! băng! băng!”

tiếng dây cung liên tiếp vang lên, mũi tên truy kích trương nguyên thanh, từng mũi đóng đinh ở trên mặt đất, đánh nát gạch men sứ.

những mũi tên này có khắc phù văn phá giáp, đầu mũi tên tẩm kịch độc, chẳng những có được sức sát thương đáng sợ, tốc độ cực nhanh, thậm chí ngay cả trương nguyên thanh né tránh cũng có chút cố sức.

thừa dịp trương nguyên thanh bị mũi tên bức lui, một cái đầu lưỡi đỏ hồng mịn màng từ cách đó không xa bắn đến, quấn lấy côn đồng, rụt về “vù”.

phía sau tủ triển lãm ngoài mười mấy mét chui ra hai cái bóng người.

một người đàn ông mặc quần áo tác chiến tối màu từ phía sau tủ triển lãm toát ra, trong tay hắn nắm một cây nỏ liên hoàn phục cổ đúc bằng gang, gỗ hỗn hợp chế thành.

đây là một người phương tây dáng người khôi ngô cao lớn, tóc ngắn màu vàng, con ngươi màu lam nhạt, đường nét khuôn mặt vuông vắn, mặt đầy lệ khí.

một người khác miệng rộng con ngươi dựng thẳng, má phình lên, trên mặt mọc đầy mụn nhọt, tướng mạo xấu xí, cực kỳ giống cóc tinh trong phim hoạt hình cậu bé hồ lô.

trong tay cóc tinh nắm côn đồng, cười hề hề nói: "văn vật cấp 3 giá trị 10 điểm tích lũy, chúng ta xin vui lòng nhận lấy."

nói xong, hắn thu côn đồng vào hòm đồ, hoàn thành nhận chủ, cũng thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở đạt được 10 điểm tích lũy.

người đàn ông tóc ngắn màu vàng thì nhếch miệng cười nói: "ồ, ngươi vậy mà có thể tránh được."

"cái nỏ liên hoàn này là văn vật cấp 2, cấp 6 bình thường không tránh được, thực lực của ngươi không tệ, có hứng thú cùng nhau tổ đội với chúng ta hay không."

lời tuy nói như vậy, tay hắn lại lặng yên nâng nỏ lên, nhắm vào trương nguyên thanh.

"một tên vu cổ sư, một tên tuyệt mệnh độc sư." trương nguyên thanh đánh giá hai người, phân biệt ra nghề nghiệp của đối phương.

hú tửu giả trên người sẽ có mùi rượu, trong mắt sẽ có men say, mà nghề nghiệp vĩnh dạ làn da hơi trắng, luôn là một bộ dáng còn buồn ngủ.

khí chất của người đàn ông tóc ngắn màu vàng càng giống tuyệt mệnh độc sư hơn.

về phần vu cổ sư thì không nói nữa, hóa cổ là kỹ năng mang tính biểu tượng.

"ánh mắt rất chuẩn." người đàn ông tóc ngắn màu vàng nhún nhún vai: "cũng để ta đoán chút, ngươi là nghề nghiệp hợp pháp."

"đã biết ta là nghề nghiệp hợp pháp, nên rõ chúng ta là trận doanh đối địch." trương nguyên thanh nhún nhún vai.

"ngươi không đọc kỹ nhiệm vụ sao? phó bản giết chóc lần này không có trận doanh đối kháng, chỉ cần săn giết linh cảnh hành giả liền có thể thu hoạch điểm tích lũy." cóc tinh phồng má, phát ra giọng thô bạo khàn khàn.

trương nguyên thanh trầm mặc không nói.

chương 2566: hợp tác (1)

người đàn ông tóc ngắn màu vàng nhún vai, “xem ra là kẻ không biết điều, vậy thì giết đổi điểm tích lũy, cô gái kia có thể giữ lại một chút, con đĩ xinh đẹp như vậy không gặp nhiều lắm.”

nói xong, ánh mắt hắn chợt dữ tợn, “ra tay!”

vừa dứt lời, bên trái trương nguyên thanh cách 5 mét đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên mặc áo đơn màu đen, hai tay hắn chống một cái giá chữ thập bằng bạc cao bằng nửa người.

trên giá chữ thập chậm rãi ngưng tụ ra một bóng dáng hư ảo, như jesus giam cầm ở bên trên, vẻ mặt đau đớn mà vặn vẹo, chính là linh thể của trương nguyên thanh.

bản thể trương nguyên thanh nháy mắt dại ra.

“ngu xuẩn, nếu ngươi rút lui sớm một chút, chúng ta có lẽ sẽ lựa chọn rời khỏi.” người đàn ông tóc ngắn màu vàng nâng lên nỏ liên hoàn, hướng về kẻ địch bị hút ra linh thể bóp cò.

cái giá chữ thập kia cũng là văn vật, cấp 1, công năng là thu lấy linh hồn.

chiến thuật của bọn họ là do hai người ra mặt kéo dài thời gian, một vị đồng bạn thần dạ du khác ở bên cạnh chờ đợi thời gian giá chữ thập “gồng chiêu”, thu lấy linh hồn cần nhắm giá chữ thập vào mục tiêu ba mươi giây.

trong tiếng dây cung, ba mũi tên xuyên thấu ngực, cái trán cùng bụng kẻ địch.

nhưng, bên tai chưa truyền đến tiếng nhắc nhở thu hoạch điểm tích lũy.

hả? người đàn ông tóc ngắn màu vàng lập tức ý thức được không thích hợp, sau đó liền nghe bên cạnh truyền đến tiếng “phốc”. hắn quay ngoắt đầu lại, thấy một người đàn ông trung niên búi tóc đuôi ngựa ngắn hoa râm, dùng đại đao màu máu trong tay chém đầu cóc tinh.

trong lòng người đàn ông tóc ngắn màu vàng rùng mình, còn chưa kịp làm ra ứng đối, ngực bỏng rát một trận, một cây mâu sét màu lam sáng lóa từ trước ngực xuyên ra.

linh lực lôi thuộc tính khủng bố nháy mắt phá hủy nội tạng của hắn, ngay cả thời gian biến dạng cũng không có.

hắn bị đánh lén.

bên tai truyền đến tiếng cười khẽ: "tặng cho ta điểm tích lũy của ngươi, cũng coi như kề vai chiến đấu rồi."

hắn gian nan quay đầu, thấy người trẻ tuổi vốn nên bị mình bắn chết kia.

sao có thể… yết hầu người đàn ông tóc ngắn màu vàng lăn lộn, phổi cùng yết hầu bị chưng khô, hắn không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể không cam lòng mặc cho ý thức rơi vào bóng tối vô biên vô hạn.

hắn hoài nghi mình đụng phải thánh giả đỉnh phong, nhưng đã không thể hối hận nữa.

một bên khác, vị tinh quan kia cũng lâm vào dại ra, bị bàn tay như đao của ngân dao quận chúa xé rách ngực, bóp nát trái tim, linh thể bị quận chúa quật roi vỡ nát.

"đinh! ngài đạt được 13 điểm tích lũy"

"đinh! ngài đạt được 44 điểm tích lũy"

"đinh! ngài đạt được 36 điểm tích lũy"

bên tai trương nguyên thanh thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở, mở ra bảng điểm tích lũy nhìn thoáng qua, xếp hạng trực tiếp nhảy lên đến hạng chín.

trong ba người này, không một ai là thánh giả đỉnh phong, muốn giết bọn họ rất đơn giản, trương nguyên thanh chọn cái bớt việc nhất, lợi dụng nói chuyện với nhau kéo dài thời gian, từng chút một dựng lên ảo cảnh, đồng thời kéo bọn họ vào trong ảo cảnh.

tiếp theo vòng ra sau đánh lén, một kích tất sát.

hắn cởi áo giáp sét, da thịt ngực bụng bị bỏng nghiêm trọng, chút thương thế này đối với tinh quan mà nói, trong hai phút liền có thể tự lành.

lúc này, hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ nơi xa truyền đến, theo tiếng nhìn lại, một tiểu đội tay cầm vũ khí, đang tới gần bên này.

tiểu đội đó tổng cộng ba người, hai nam một nữ, trong đó có một vị da vàng, không biết là linh cảnh hành giả đại khu thứ hai, hay là hoa kiều.

cô gái dẫn đầu tóc nâu nhạt, con ngươi màu xanh lục nhạt, dung mạo rất không tệ, trong tay nắm một cây pháp trượng màu đen, đỉnh chóp là một viên đá quý lượn lờ luồng khí màu xanh.

thân thể cô lơ lửng, cách mặt đất nửa mét, dẫn theo đội ngũ vội vàng đến, tràn ngập đề phòng, nhưng sau khi nhìn thấy ba thi thể nằm ở trên mặt đất, vẻ mặt chuyển thành chấn động cùng ngoài ý muốn.

mà nhìn thấy vết thương cháy đen ở ngực người đàn ông tóc ngắn màu vàng, một chút đề phòng cuối cùng của cô cũng thả xuống, nói:

“bọn họ đều là anh giết?”

trương nguyên thanh tư thái lười nhác dựa lưng vào tủ triển lãm, mỉm cười đáp lại:

“trước khi hỏi trước nên tự giới thiệu, đây là lễ phép.”

cô gái tóc nâu nhạt nói:

“alicia, đến từ phân bộ chicago của thiên phạt, tật phong giả cấp 6, giá trị kinh nghiệm 96%!”

thánh giả đỉnh phong nha… trương nguyên thanh gật gật đầu, giá trị kinh nghiệm vượt qua 90% đều thuộc về hàng ngũ thánh giả đỉnh phong.

cô tiếp theo giới thiệu đồng bạn bên người:

“id linh cảnh của hắn là ‘liên bang vô lịch sử’, đến từ giáo hội hải thần.”

người đàn ông mặt râu quai nón, hình thể mập mạp gật gật đầu, xem như chào hỏi, hắn nhìn chằm chằm ba thi thể, không vui nói:

“cậu là lôi pháp sư? chúng tôi đuổi giết mấy kẻ này rất lâu rồi, nếu không phải lo lắng phá hỏng tủ triển lãm, kích hoạt những văn vật kia rước lấy phiền toái không cần thiết, ba tên này sớm bị chúng ta đổi thành điểm tích lũy, tự dưng tiện nghi thằng nhóc cậu.”

chương 2567: hợp tác (2)

sự ngạo mạn của hải yêu ở trên người hắn thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

cho nên động tĩnh không lâu trước đó là hai bên các người đánh nhau tạo thành, khó trách ba tên này sốt ruột không chờ nổi tranh đoạt văn vật, thì ra là bị đuổi giết, nóng lòng tự bảo vệ mình.

trương nguyên thanh âm thầm gật đầu.

alicia lại chỉ vào người đàn ông nghi là hoa kiều kia, nói:

“hắn là thành viên ngũ hành minh, id linh cảnh là thanh trúc, nghề nghiệp là thú vương.”

vị thú vương này dáng người cân xứng khỏe mạnh, vừa thấy chính là loại hình rất giỏi đánh, rất linh hoạt, khuôn mặt gầy, khí chất rất ôn hòa, không giống hải yêu bên người, luôn có khí thế bức người.

chẳng qua hắn cũng có khuyết điểm của thú vương, ánh mắt không chịu khống chế, không thể tránh khỏi hướng về phía ngân dao quận chúa.

loại hình thiếu sức chống cự đối với mỹ nữ, dục vọng sinh sôi nảy nở mãnh liệt, cùng một thuộc tính với linh quân… thanh trúc? có chút ấn tượng, mình nhớ hắn từng tham gia đấu lôi đài, vậy hẳn là không phải thánh giả đỉnh phong… trương nguyên thanh ở dưới ba vị hành giả hợp pháp nhìn chăm chú, nói:

“id linh cảnh đạo đức thiên tôn, nghề nghiệp tinh quan, bọn họ đều là âm thi của tôi.”

hắn chỉ chỉ tham lam thần tướng đã dịch dung cùng ngân dao quận chúa.

thanh trúc vẻ mặt thất vọng dời ánh mắt từ trên người ngân dao quận chúa đi, nhìn về phía trương nguyên thanh, khó có thể tin cùng mang theo giọng điệu công kích, nói:

“cậu thế mà mang luyện mỹ nhân như thế thành âm thi?”

đạo đức thiên tôn… alicia cười nói:

“id linh cảnh của cậu rất tương tự với nguyên thủy thiên tôn, hơn nữa đều là tinh quan.”

“rất bình thường.” trương nguyên thanh nói: “bởi vì chúng tôi đều là id đứng đầu, nguyên thủy thiên tôn cũng trở về linh cảnh quá sớm, bằng không phó bản giết chóc cuối năm lần này, tôi sẽ cho hắn biết ai mới là tinh quan mạnh nhất.”

“chỉ hắn cũng xứng đánh đồng với nguyên thủy thiên tôn.” thanh trúc xuất thân ngũ hành minh vẻ mặt đầy khinh thường, bật cười một tiếng.

alicia lo lắng hai người sinh ra xung đột cãi cọ, vội vàng chuyển hướng đề tài:

“vừa rồi tôi còn đang kỳ quái, phó bản giết chóc lần này 41 người tham dự, nhà bảo tàng có sáu sảnh, chia đều, mỗi sảnh nhiều nhất bảy người.”

cô chỉ chỉ thi thể trên mặt đất:

“mà chúng ta nơi này có chín người, lại thêm đầu cầu thang chết hai người, đã đạt tới mười một người, nếu hai người bọn họ là âm thi, liền không hợp lý.”

như vậy xem ra, sảnh triển lãm số 3 chỉ có hai vị thánh giả đỉnh phong, nhân số lần này tham dự 41 người, số lượng thánh giả đỉnh phong ít nhất chiếm một nửa, thậm chí nhiều hơn nữa.

bên này chỉ có hai người, nói lên sảnh khác số lượng thánh giả đỉnh phong sẽ càng nhiều hơn.

hy vọng tiểu viên đừng gặp phải sảnh triển lãm thánh giả đỉnh phong tập hợp.

tuy tiểu viên đã trở về cấp 6, nhưng nhiều nhất trung kỳ, đạo cụ phẩm chất không tệ trên người cô có vài món, nhưng nếu gặp được thánh giả đỉnh phong, vẫn sẽ rất cố sức, nếu là bị vây công, vậy càng thêm nguy hiểm.

trong lòng trương nguyên thanh bỗng dâng lên lo lắng.

lúc này thanh trúc mỉm cười nói:

“mặc kệ thế nào, sống sót đều là trận doanh hợp pháp, như vậy mà nói, hợp tác liền không có băn khoăn.”

“đạo đức huynh, anh trước thu thập chiến lợi phẩm của mình, tôi cùng alicia có lời muốn nói.”

hắn cho alicia một ánh mắt.

hai người đi đến nơi xa, alicia vung pháp trượng, dựng thẳng lên bốn bức tường gió ngăn cách thanh âm truyền bá.

“tôi cảm thấy hắn có vấn đề.” thanh trúc thấp giọng nói: “hiện trường chiến đấu trừ vết mũi tên, tìm không thấy dấu vết chiến đấu khác, nói rõ ba người kia chết rất nhanh. đạo đức thiên tôn hẳn là một vị thánh giả đỉnh phong, hơn nữa ở trong thánh giả đỉnh phong, cũng thuộc về loại đỉnh cao kia. nhưng tôi nhậm chức nhiều năm ở đại khu thứ hai, chưa bao giờ nghe nói về nhân vật này.”

alicia khẽ gật đầu: “nhưng hắn quả thật là tinh quan.”

giọng điệu thanh trúc bỗng đè thấp: “thái nhất môn không có tinh quan id linh cảnh này, nhưng ám dạ mân côi tôi không biết.”

vẻ mặt alicia trở nên ngưng trọng: “ý của anh là, đạo đức thiên tôn là thành viên của ám dạ mân côi?”

thanh trúc gật gật đầu.

suy tư vài giây, alicia lắc đầu nói: “không đúng, tên tinh quan sử dụng giá chữ thập kia mới là thành viên ám dạ mân côi, tinh quan của thái nhất môn sẽ không làm bạn với trận doanh tà ác. nếu đạo đức thiên tôn cũng thuộc về ám dạ mân côi, vậy bọn họ sẽ không nội chiến, mà là liên thủ đối phó chúng ta.”

“thần dạ du kia cũng có thể là tán tu dân gian.” thanh trúc nhắc nhở.

“có đạo lý!” alicia thở dài: “hắn rất mạnh, lại là tinh quan, anh so với tôi càng hiểu tinh quan hơn, ưu thế nhân số không có hiệu quả ở trước mặt tinh quan, nếu khai chiến với hắn, anh cùng ‘liên bang vô lịch sử’ vô cùng có khả năng hy sinh, mà

nếu không cẩn thận đánh nát tủ triển lãm văn vật, cho dù là tôi, cũng sẽ rất nguy hiểm. chúng ta không thể bởi vì suy đoán không có chứng cứ mà đi gây thù hằn, ít nhất bây giờ, hắn chưa biểu hiện ra địch ý cùng tính công kích.

chương 2568: hợp tác (3)

nàng cho đối phương một cái ánh mắt yên tâm, triệt hồi tường gió, nghênh đón đạo đức thiên tôn.

lúc này, trương nguyên thanh đã thu thập xong chiến lợi phẩm, cùng xem xét xong thuộc tính vật phẩm, văn vật nơi này đều là tiêu hao phẩm, nỏ liên hoàn thời gian hữu hiệu là một giờ, giá chữ thập là dùng xong ba lần sẽ biến mất.

côn đồng hắn thu phục, cũng có thời gian hạn chế: 15 phút.

“loại phó bản này, khiến ưu thế đạo cụ thiên tôn của mình hoàn toàn không phát huy được nha.” trong lòng trương nguyên thanh nói thầm.

thấy alicia dung mạo quyến rũ đi về phía mình.

“đạo đức thiên tôn, tôi muốn hợp tác với anh.” alicia đi thẳng vào vấn đề.

“hợp tác như thế nào?” trương nguyên thanh hỏi ngược lại.

“cái này quyết định bởi anh hiểu biết bao nhiêu đối với sảnh triển lãm số 3.” alicia nhìn về phía xa xa, đó là phương hướng đầu cầu thang, “anh từng thấy boss chưa?”

trương nguyên thanh gật đầu: “bắn chết một âm thi của tôi.”

trong giọng nói của alicia lộ ra sự ngưng trọng: “lực công kích của boss đạt tới tầng cấp chúa tể, tường gió của tôi cũng không ngăn được, muốn vượt qua đầu cầu thang, biện pháp tốt nhất là thu phục văn vật cường đại, dùng văn vật để đối phó văn vật.”

“nhưng thu phục văn vật cần mạo hiểm rất lớn, thêm một người thêm một phần lực lượng.”

trương nguyên thanh đương nhiên sẽ không từ chối: “không thành vấn đề, hợp tác cùng thắng lợi.”

một thánh giả đỉnh phong, hai thánh giả cấp 6 giá trị kinh nghiệm 50% trở lên, chiến lực cực kỳ khả quan.

alicia đổi đề tài, "chẳng qua, phó bản giết chóc lần này xảy ra trục trặc, chẳng những hai đại khu dung hợp, hơn nữa còn hủy bỏ cơ chế trận doanh đối địch, vì sự an toàn của mình, tôi đề nghị ký một phần khế ước."

nói xong, cô mở ra hòm đồ, lấy ra một tờ giấy màu vàng, một cây bút lông chim.

'nó là đạo cụ phẩm chất thánh giả, nhưng cho dù làm trái ước định, cũng sẽ không sinh ra uy hiếp trí mạng đối với chúng ta, nhiều nhất bị thương nặng." alicia thản nhiên nói:

"nhưng bị thương nặng là đủ rồi, mặc kệ là tôi vi phạm lời thề, hay là anh vi phạm lời thề, đều có thể ở trong thời gian ngắn giết chết làm bị thương nặng lẫn nhau."

thanh trúc chậm rãi gật đầu, alicia không hổ là chấp hành quan kinh nghiệm phong phú, cô chưa cố ý điểm ra điểm đáng ngờ "đạo đức thiên tôn" không có tiếng tăm gì, mà là lấy cơ chế phó bản làm lý do, muốn ký kết khế ước với đối phương.

đã đạt thành hợp tác, lại không đến mức "chọc thủng" thân phận của đối phương, làm mọi người xé rách da mặt.

"id của tôi là đạo đức thiên tôn, tên như ý nghĩa, đạo đức là tín điều cuộc đời của tôi." trương nguyên thanh nói: "chẳng qua, tôi giảng đạo đức, người ngoài không nhất định, ký khế ước cũng được."

alicia nhẹ nhàng thở ra, cầm bút lông chim lên, ở tờ giấy màu vàng viết xuống điều ước "trong sảnh số 3 không thương tổn lẫn nhau", ký lên id linh cảnh của mình, cắt qua đầu ngón tay, bôi lên máu tươi.

trương nguyên thanh tiếp nhận bút lông chim, ký lên tên đạo đức thiên tôn, bôi lên máu tươi.

tờ giấy màu vàng sáng lên hào quang màu đồng thau, tiếp đó thu liễm, trương nguyên thanh cảm giác trong linh thể của mình có thêm một cây "kim", chỉ cần hắn vi phạm khế ước, cây kim kia sẽ đâm xuyên linh thể.

hơn nữa cây kim không chịu lực lượng tinh thần ảnh hưởng, không thể loại trừ.

mình ký là đạo đức thiên tôn, nếu sửa về tên cũ, khế ước hẳn là sẽ mất đi hiệu lực… trương nguyên thanh trả lại bút lông chim, cười nói: "hợp tác vui vẻ."

alicia phun ra một hơi, thu lại tờ giấy màu vàng, sắc mặt căng thẳng thả lỏng rất nhiều, thanh trúc cùng "liên bang vô lịch sử" phía sau cũng thả lỏng vẻ mặt đang căng thẳng.

"như vậy, bây giờ chia sẻ một ít tình báo đi, liên quan boss." alicia nói: "tôi vừa rồi từng nói, dùng văn vật đối phó văn vật, bản thân boss chính là văn vật trong nhà bảo tàng, tủ triển lãm của cô ta ở góc tây bắc, cách nơi này khoảng trăm mét, tôi đưa mọi người qua."

cô chưa nói thẳng ra tin tức bức tượng nữ giới, bởi vì hai bên còn chưa có cơ sở tín nhiệm, tình báo từ trong miệng cô nói ra, đạo đức thiên tôn chưa chắc tin tưởng.

tinh thần trương nguyên thanh rung lên, từ trong tình huống thu phục côn đồng xanh không khó nhìn ra, tư liệu văn vật cực kỳ quan trọng, rất có thể ẩn chứa phương pháp khắc chế.

alicia bay lên không trung, cách mặt đất ba tấc, như một làn gió bay đi.

"liên bang vô lịch sử" nhanh chóng đuổi theo.

thú vương thanh trúc thì làm ra động tác mời, tỏ vẻ muốn đoạn hậu.

đây là sợ mình ở phía sau đánh lén? trương nguyên thanh dẫn dắt ngân dao cùng tham lam thần tướng, sải bước đuổi theo.

không bao lâu, mọi người tới trước một đài đá, đài đá trống trơn, chỉ dựng một tấm biển giới thiệu văn vật.

trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa đi đến trước đài đá, đọc tin tức bên trên tấm biển:

"tên: artemis"

"thời đại: thần thoại hy lạp"

"cấp bậc: cấp s"

“giới thiệu: nữ thần săn bắn, một trong những đứa con gái thần vương cưng chiều nhất, cai quản săn bắn, rừng rậm.”

chương 2569: nữ thần săn bắn (1)

tư liệu rất ngắn gọn, nhưng tin tức nên có đều đã có.

“artemis?”

trương nguyên thanh hướng ánh mắt về phía chấp hành quan cao cấp thiên phạt, hắn hiểu biết đối với hệ thống thần thoại nước ngoài không nhiều, trong thần thoại hy lạp, mấy vị thần nổi tiếng nhất kia là biết đến, nhưng artemis thật sự có chút ít nổi tiếng, trong lúc nhất thời không nhớ ra.

alicia giải thích: “ở trong thần thoại hy lạp, artemis là con gái thần vương zeus, chị gái sinh đôi của thần mặt trời apollo, mẹ của cô là đại thần leto, cũng chính là chị họ của zeus.

đến rồi, quan hệ hỗn loạn chỉ thần thoại hy lạp có… trong lòng trương nguyên thanh lẩm bẩm.

“artemis ở trong các vị thần hy lạp cũng không nổi tiếng, nhưng thật ra cô quản săn bắn, hoang dã, dã thú, rừng rậm, bắn, đỡ đẻ vân vân. apollo em trai sinh đôi của cô, cũng giống với cô cai quản rất nhiều lĩnh vực, hai chị em ở trong các vị thần, là nắm giữ nhiều quyền lực nhất.”

alicia giới thiệu: “artemis thích động vật hoang dã, nhất là hươu, trong câu chuyện thần thoại, vật cưỡi của cô là một con hươu cái sừng vàng.”

“cô am hiểu dùng cung, cho nên được xưng là nữ thần săn bắn!”

khớp với tin tức boss… trương nguyên thanh âm thầm gật đầu, sau đó hiện lên một cái nghi hoặc, nói: “nhân vật trong câu chuyện thần thoại, sao có thể ở trong nhà bảo tàng?”

nhà bảo tàng triển lãm là văn vật, văn vật gì? vật phẩm lịch sử lưu lại.

artemis là nhân vật thần thoại, không nên xuất hiện ở trong nhà bảo tàng.

ba người bọn alicia ngẩn ra, đều lâm vào trầm ngâm, vài giây sau, cô thở dài nói: “tôi thế mà chưa ý thức được vấn đề này, anh đã nhắc nhở tôi, artemis rất có thể chân thật tồn tại trong lịch sử, là một vị siêu năng lực giả cổ đại hùng mạnh.”

“nếu artemis là chân thật tồn tại, như vậy các vị thần trong thần thoại hy lạp, có thể đều là nhân vật chân thật trong lịch sử, ít một bộ phận lớn đều là vậy.”

như vậy bản thân câu chuyện thần thoại hy lạp liền có giá trị nghiên cứu rất cao, hậu nhân thậm chí có thể từ trong thần thoại tinh luyện được một ít bí mật viễn cổ.

chẳng qua phát hiện này không có ý nghĩa đối với cục diện bây giờ, alicia thu hồi suy nghĩ, hỏi: “anh có ý tưởng gì?”

cô đã nói rất nhiều tình báo, bây giờ muốn nghe đề nghị của đạo đức thiên tôn.

trương nguyên thanh nhìn về phía tư liệu văn vật, nói: “artemis là cấp s, tôi từ khi tiến vào nhà bảo tàng tới nay, chỉ từng thấy cấp 1 cấp 2 cùng cấp 3, cô ta ở sảnh triển lãm số 3 có lẽ là có một không hai.”

“chúng ta cần thu thập rất nhiều văn vật, nhất là văn vật cấp 1, bằng không rất khó đánh bại cấp s.”

chờ thu thập được đủ nhiều văn vật cấp 1, lại thêm số lượng dự trữ đạo cụ của bản thiên tôn, giải quyết nữ thần săn bắn hẳn là không thành vấn đề.

alicia cực kỳ đồng ý đối với hắn cách nói: “đúng vậy, chúng ta thăm dò hơn nửa sảnh triển lãm, chỉ phát hiện một văn vật cấp s, bây giờ vì bảo hiểm, tôi đề nghị mang toàn bộ sảnh triển lãm đều thăm dò một lần, làm xác nhận cuối cùng.”

trương nguyên thanh gật gật đầu, vừa định đề nghị phân công nhau hành động, tiết kiệm thời gian, liền thấy alicia từ hòm đồ lấy ra một con máu nối tiếp mạch máu thần kinh.

giống như mới từ trong hốc mắt người bình thường móc ra.

tròng mắt có con ngươi màu xanh thẳm, thâm thúy có thần, không có chút nào trống rỗng!

alicia nhắm mắt, nhẹ nhàng động pháp trượng xuống, thao túng luồng không khí đưa con mắt lên giữa không trung!

con mắt màu lam ở giữa không trung quan sát, tròng mắt chuyển động cẩn thận đảo qua chỗ gần, chỗ xa, đảo qua bốn phương hướng.

đạo cụ bay lên giữa không trung sẽ không bị công kích? trương nguyên thanh bỗng hiểu vì sao alicia có thể nhanh chóng tập kết nhân thủ thành lập đội ngũ hơn nữa chuẩn xác khóa mục tiêu ba tên thánh giả trận doanh tà ác kia.

phải biết rằng, trước đó hắn chỉ kịp thăm dò đầu cầu thang, cùng với hàng phục một món văn vật.

nhìn thấy con mắt này, hắn cái gì cũng hiểu cả rồi.

ước chừng qua nửa giờ, alicia thu hồi tròng mắt. cô lảo đảo một phen, được thanh trúc đỡ mới đứng vững, hốc mắt chảy ra huyết lệ, đầu đau muốn nứt, vẻ mặt đầy sự đau đớn.

một hồi lâu sau, cô hít sâu một hơi, lau huyết lệ, giải thích: “con mắt của gió sẽ mang tin tức nhìn thấy phản hồi đến trong đầu của tôi, trong nháy mắt tiếp thu quá nhiều tin tức linh hồn sẽ không chống đỡ được, đây là trả giá sử dụng nó, chỗ tốt là tôi đã nhớ kỹ tư liệu một đống văn vật trong sảnh triển lãm.”

đạo cụ này có tính chất đặc biệt của phủ khám giả, chẳng qua phó bản đã không cấm dùng, nói lên cấp bậc còn chưa tới cấp chúa tể.

trương nguyên thanh quan tâm nói: “cần nghỉ ngơi thêm một lúc không?”

alicia lắc đầu: “không cần, thánh giả đỉnh phong không yếu ớt như vậy. tôi chỉnh lý tin tức một phen, chọn lựa ra ba món văn vật cấp 1 giá trị cực cao, hai món văn vật cấp 2 có thể phát huy tác dụng không tệ.”

số lượng văn vật không nhiều, nhưng thanh trúc cùng “liên bang vô lịch sử” vẫn nhíu nhíu mày.

chương 2570: nữ thần săn bắn (2)

nguy hiểm mà văn vật cấp 1 đối ứng, đã tiếp cận cấp 6 đỉnh phong!

cũng chính là nói, một món văn vật cấp 1 tương đương với một vị thánh giả cấp 6 đỉnh phong, đối với bọn họ mà nói, thu phục văn vật cấp 1 cần mạo hiểm tương đối lớn.

“vấn đề không lớn, dẫn đường đi! “ trương nguyên thanh nói.

alicia cầm pháp trượng, bay lên không trung, ở phía trước dẫn đường. rất nhanh, mọi người theo cô tới trước mặt văn vật cấp 1 thứ nhất.

đây là một cái bình nước màu vàng đen, thân bình nước có ba cái phù điêu đàn ông mặc váy dài ở trần.

“tên: ấm bạc mạ vàng.”

“thời đại: chưa biết.”

“cấp bậc: cấp 1.”

“giới thiệu: ấm bạc chuyên môn dùng để đựng nước suối rừng rậm, ba vị thần phó tượng trưng cho tinh thần, lực lượng cùng phán quyết thủ hộ nước suối rừng rậm, thường dùng nó thu nước suối rừng rậm, hầu hạ thần linh.”

ba vị thần phó… trương nguyên thanh một lần nữa hướng ánh mắt về phía ba cái phù điêu khôi ngô trên thân bình, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

hắn quay đầu nhìn đồng bạn: “chuẩn bị xong chưa?”

ngân dao quận chúa theo bản năng giơ cái loa nhỏ, sau đó nhớ tới mình đang sắm vai một âm thi không não, lặng yên buông cái loa nhỏ xuống.

đám người alicia chưa phát hiện điều khác thường của cô, sức chú ý đều ở trên thân bình bạc, kẻ trước lui về vài bước, nói: “giải phong đi.”

trương nguyên thanh nâng lên nỏ liên hoàn, bóp cò, ba mũi tên bắn nhanh ra, đánh nát thủy tinh, thủy tinh công nghiệp rầm một tiếng, ấm bạc mạ vàng giải trừ phong ấn.

ba tấm phù điêu trên thân bình, thần thái trở nên tươi sống, lần lượt từ thân bình nhảy ra, bọn họ mặc váy khố mộc mạc, để trần thân trên khôi ngô, tóc dài búi thành bím tóc, quấn từng vòng ở trên đầu, ngũ quan cực kỳ thô ráp hung ác.

một vị thần phó làn da trắng như tuyết, một vị thần phó làn da màu đồng cổ, một vị thần phó là màu đồng thau.

“phàm nhân thấp hèn nhỏ yếu, nước suối rừng rậm không phải thứ các ngươi có thể mơ ước.” trong miệng thần phó làn da trắng như tuyết phát ra thanh âm to rõ.

alicia còn tốt, thanh trúc cùng liên bang vô lịch sử đầu óc ‘ong’ một tiếng, tinh thần chịu chấn động, lâm vào dại ra.

bắt lấy cơ hội, vị thần phó làn da màu đồng cổ kia như bò tót chạy về phía ba người, cơ bắp cuồn cuộn kia khiến cả người hắn giống như cục sắt lớn.

một tay alicia đè huyệt thái dương “giật giật” đau đớn, một tay vung pháp trượng, ở phía trước dựng lên tường gió.

thần phó làn da màu đồng thau thấy thế, quát to: “lớn mật, trước mặt thần linh, dám sử dụng pháp thuật.”

tường gió trước người alicia sụp đổ, cô khẽ biến sắc, vội vàng ngưng tụ lưỡi đao gió, lại phát hiện mình thao túng đối với không khí trở nên trì độn, ngưng trệ.

thần phó màu da đồng thau kia có được lực lượng của kỵ sĩ, giới luật của hắn hạn chế pháp thuật hệ gió của mình.

chẳng qua cấp bậc hai bên có chênh lệch nhất định, cho nên chỉ có thể hạn chế, không thể cấm đoán.

bên cạnh có hai cục tạ, alicia đang muốn dùng không khí cuốn đi hai người, tránh đi thần phó làn da màu đồng cổ đại biểu lực lượng húc.

đúng lúc này, tham lam thần tướng cầm trường đao bắt ngang ra, bước lên hạ thấp trọng tâm, bổ ra một đao.

thân thể của thần phó kia bị chém ra một vết đao thật sâu, tham lam thần tướng thì bị lực va chạm đẩy lui. một bên khác, ngân dao quận chúa quật roi, quật ‘bốp’ ở trên thân thần phó làn da trắng như tuyết, quật khiến thân thể đối phương lay động như sóng nước, suýt nữa tan rã.

trương nguyên thanh ngẩng đầu lên, phát ra tiếng rít bén nhọn.

thanh trúc, liên bang vô lịch sử mới từ trong tinh thần chấn động khôi phục, xoang mũi phun ra máu tươi, cảm giác linh

hồn như bị xé rách, suýt nữa ngất.

alicia cũng đau đớn ôm đầu.

thân thể thần phó làn da trắng như tuyết nháy mắt tán loạn, hóa thành làn khói trở lại thân bình.

kỹ năng của huyễn thuật sư, đối phó tinh thần thể có kỳ hiệu.

thần phó làn da đồng thau giận tím mặt, quát: “lớn mật, phàm nhân hèn kém nhỏ yếu.”

trương nguyên thanh lấy ra nước hoa mị hoặc, xịt về phía hắn hai lần.

thần phó đổi giọng: “ngươi tên phàm nhân hèn kém nhỏ yếu này, còn rất mê người… mê người quá đi.”

trương nguyên thanh phun ra thái âm lực, triệu hồi nữ quỷ bạch lan nhập lên người hắn, ngân dao quận chúa phối hợp quật roi, đánh bị thương nặng linh thể.

cuối cùng trương nguyên thanh triệu hồi ra bách nhân trảm, chém đầu hắn.

thần phó sau khi chém đầu cũng chưa chết đi, mà là hóa thành một làn khói, trở lại thân bình nước.

một bên khác, tham lam thần tướng dựa vào năng lực chém giết không sợ chết, lấy thương thế đổi thương thế, ở trong thời gian ngắn nhất, chém giết thần phó đại biểu lực lượng.

thanh trúc, liên bang vô lịch sử sững sờ nhìn một màn này, cơn đau đầu của bọn họ chưa bình phục, suýt nữa hoài nghi điều trước mắt nhìn thấy là ảo giác.

chương 2571: huyết bồ tát (1)

“cứ như vậy giải quyết rồi? văn vật cấp 1 dễ dàng thu phục như vậy?” trong lòng alicia thân là thánh giả đỉnh phong càng nhấc lên sóng triều ngập trời, nếu không cân nhắc sân bãi, không lo lắng phá hư tủ triển lãm khác, cô cũng có tự tin đánh bại ba vị thần phó.

nhưng tất nhiên phải trải qua một trận ác chiến, bởi vì kỹ năng của phong pháp sư chỉ có từng đó, cấp bậc cao cùng thủ đoạn

nhiều là hai việc khác nhau.

nếu thuật pháp bị khắc chế, cấp bậc cao cũng không có cách nào làm gì đối thủ.

cho nên cô mới kinh ngạc như thế, trong chiến đấu ngắn ngủi vừa rồi, đạo đức thiên tôn triển lộ ra quá nhiều thủ đoạn.

“xong.” trương nguyên thanh lấy đi ấm bạc mạ vàng.

trải qua trận chiến đấu này, thái độ của thanh trúc cùng liên bang vô lịch sử lập tức cung kính hơn rất nhiều, cũng kiêng kị hơn rất nhiều.

thậm chí không dám tới quá gần đạo đức thiên tôn.

kế tiếp, đội ngũ trước thu phục hai món văn vật cấp 1, hai món văn vật cấp 2 còn lại.

chúng nó phân biệt là văn vật cấp 1: bức tượng trần truồng “la-ho”, khiên kỵ sĩ thời trung cổ.

văn vật cấp 2: thái dương bàn của pharaoh ai cập, đàn bình thoát kim ngân.

ngoài ra, trương nguyên thanh thu phục một món văn vật cấp 1 - kiếm cổ đồng xanh hán bát phương.

hắn vẫn luôn rất thiếu vũ khí cận chiến, nhất là sau khi “hình thần câu diệt đao” cùng “chùy tử lôi” bị phong ấn.

đội ngũ nghỉ ngơi 15 phút, sau khi thảo luận xong chiến thuật, ở dưới sự dẫn dắt của trương nguyên thanh, tới đầu cầu thang.

trương nguyên thanh thi triển ảo thuật che giấu mũ đỏ nhỏ, thu hồi ngân dao quận chúa, bách nhân trảm cùng tham lam thần tướng, triệu hồi ra hai âm thi cấp 4 đảm đương vật hi sinh.

đối mặt kẻ địch cấp chúa tể, âm thi cấp 6 tác dụng không lớn, nhỡ đâu bị một mũi tên bắn chết, người đau lòng vẫn là hắn.

ba vị đồng đội chỉ tò mò đánh giá vài lần, chưa truy hỏi âm thi đi đâu rồi.

phát hiện có người tới gần, nữ thần săn bắn trên không trung lập tức xoay đầu lại, khuôn mặt cùng đôi mắt không có màu sắc, tái nhợt trống rỗng, tỏ ra lạnh lùng cứng ngắc.

alicia thúc giục bức tượng trần truồng “la-ho” cao 2 mét hướng về cầu thang chạy như điên.

“rầm rầm rầm!”

bức tượng đá hoa cương sải bước chạy, mỗi một bước chân đều tạo thành hiệu quả động đất nhẹ.

nữ thần săn bắn artemis xoay cái cổ cứng ngắc, nhìn về phía bức tượng, rút ra một quả mũi tên màu máu, giương cung cài tên.

“vù!”

theo mũi tên hóa thành hào quang màu máu, bắn về phía đầu bức tượng.

alicia vung pháp trượng, thao túng không khí, ở đỉnh đầu bức tượng ngưng tụ một bức tường gió.

mũi tên nháy mắt đánh tan tường gió.

pho tượng trần truồng vội vàng nâng tay, bảo vệ đầu, chỉ nghe “ầm” một tiếng, toàn bộ cánh tay pho tượng nổ tung, nhất thời văng khắp nơi.

chặn được rồi!

trương nguyên thanh quát: “chạy qua!”

ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu nhanh chóng hành động.

alicia khống chế không khí, khi mái tóc bay lên, như một mũi tên nhọn lao tới phía sau pho tượng trần truồng, lấy nó làm công sự che chắn, tiếp tục chạy về cầu thang.

thanh trúc lao ra giống như báo săn, áo dài tay mỏng manh kề sát thân hình, phác thảo ra vẻ đẹp khỏe mạnh, khi chạy đường nét cơ bắp uốn lượn phập phồng, tốc độ cũng không chậm hơn alicia một chút nào.

liên bang vô lịch sử tung người nhảy, nước biển dưới thân dâng trào mãnh liệt, hóa thành một con tuấn mã, vừa lúc tiếp được hắn, bốn vó như bay, nháy mắt vượt qua hai đồng bạn, đến phía sau bức tượng trần truồng.

phạm vi công kích của nữ thần săn bắn là năm mươi mét, bọn họ chỉ cần lao qua khoảng cách năm mươi mét, liền có thể đến

đầu cầu thang.

chút khoảng cách này, ở dưới điều kiện tiên quyết pho tượng khỏa thân hỗ trợ chắn tên, đối với các thánh giả mà nói cũng chỉ trong vài cái chớp mắt.

nữ thần săn bắn cưỡi hươu cái sừng vàng, cái cổ cứng ngắc chuyển động vài cái, tựa như đang phân biệt nhân số, tiếp theo, cô từ trong bao đựng tên sau lưng rút ra bốn mũi tên màu máu, giương cung cài tên.

“fuck!” bên tai trương nguyên thanh truyền đến tiếng mắng của thú vương cùng hải yêu.

cái đó không giống với bọn họ nghĩ, mũi tên của nữ thần săn bắn không cực hạn ở một phát, cũng có thể đồng thời bắn bốn mũi tên.

“băng!”

tiếng dây cung thanh thúy mạnh mẽ, quanh quẩn ở đáy lòng của mọi người, bốn đạo đào quang màu máu bắn nhanh đến.

thanh trúc thấy thế, vội vàng tháo xuống đàn bình thoát kim ngân ở sau người, gảy bừa.

sóng âm chói tai hóa thành gợn sóng thực chất, lấy thân đàn là trung tâm khuếch tán, bốn đạo đào quang gặp suy yếu rất nhỏ, hào quang cùng tốc độ đột nhiên giảm đi, nhưng vẫn chuẩn xác đánh trúng pho tượng trần truồng dang một cánh tay đón đỡ.

“ầm” một tiếng, mũi tên đồng thời trúng đầu, bả vai, ngực cùng bụng pho tượng.

thân thể đá hoa cương ầm ầm sụp đổ, đá vụn văng rầm rầm khắp nơi.

chương 2572: huyết bồ tát (2)

alicia vội vàng dựng thẳng lên một bức tường gió, thanh trúc thì ném một tấm bia đá to bằng bàn tay xuống đất, chế tạo ra một bức tường hình nửa vòng tròn.

đây không phải văn vật, mà là đạo cụ nghề nghiệp thổ quái.

bốn đầu mũi tên ở sau khi xuyên thủng pho tượng, lại bị tiếng đàn suy yếu, dư lực không đủ, ở sau khi đánh tan tường gió, tự mình va đập vỡ tan ở trên bức tường do tấm bia đá sinh thành.

phòng ngự được rồi!

trong lòng bốn người đều nhẹ nhàng thở ra, lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“cộp cộp cộp!”

bắt lấy cơ hội, hải yêu “liên bang vô lịch sử” cưỡi tuấn mã, hướng về đầu cầu thang phát động xung phong, đồng thời hắn giơ tấm khiên bảo vệ đỉnh đầu, thân thể hiển hóa ra vảy cá màu xanh.

hai tầng phòng ngự.

trong chớp mắt, hắn đã lao tới đầu cầu thang.

đúng lúc này, nữ thần săn bắn từ trong bao đựng tên phía sau rút ra một mũi tên màu sơn vàng, giương cung bắn mạnh.

hào quang vàng óng vô thanh vô tức xuyên thấu tấm khiên kỵ sĩ, xuyên thấu vảy cá màu xanh đen, cắm vào đầu “liên bang vô lịch sử”.

tuấn mã dưới khố sụp đổ thành nước biển bọt trắng cuồn cuộn, thân thể hải yêu ở dưới quán tính bay ra, ngã ở trên bậc thang, vô thanh vô tức chết đi.

đám người trương nguyên thanh tranh nhau xông về phía trước đồng loạt dừng lại, con ngươi kịch liệt co rút lại.

nữ thần săn bắn nhanh chóng rút ra ba mũi tên màu vàng, kéo cung, căn bản không cho kẻ vượt ải cơ hội thở dốc.

alicia thét to: “rút lui.”

“mấy người đi trước.” trương nguyên thanh bình tĩnh ra lệnh, vừa lấy ra ấm bạc mạ vàng, ném lên không trung, vừa mặc vào áo giáp sét cùng dấu ấn lôi thần, triệu hồi lôi điện công kích nữ thần săn bắn.

lôi điện đánh lên trên thân bức tượng đá hoa cương, chưa tạo thành bất cứ thương tổn nào.

ba bức phù điêu trên thân bình nước vẻ mặt sinh động hẳn lên, lần lượt nhảy ra khỏi ấm bạc.

vừa nhảy ra khỏi thân bình nước, thần phó làn da trắng như tuyết liền quát to một tiếng: "phàm nhân lớn mật, dám kéo cung ở trước mặt bản thần."

đợi sau khi hắn thấy rõ nữ thần săn bắn cưỡi hươu cái sừng vàng, bị dọa run bần bật, phủ phục dưới đất, run giọng nói:

"nữ thần tại thượng, xin tha thứ ta bất kính!"

hai vị thần phó khác trực tiếp nạp đầu liền bái.

ba vị thần phó này cũng là hệ thống thần thoại hy lạp? thần cách áp chế?

trong lòng trương nguyên thanh mắng tiếng "đệch", hắn không chờ mong thần phó có thể đánh bại nữ thần săn bắn, triệu hồi bọn họ ra là chắn tên.

không ngờ ba tên thần phó nhu nhược trực tiếp nạp đầu liền bái, đầu gối so với hắn còn mềm hơn.

nữ thần săn bắn buông dây cung, ba đạo hào quang vàng óng truy đuổi mục tiêu.

trương nguyên thanh đâu vào đấy thi triển thần du, linh thể xuất khiếu, tiến vào trong cơ thể một âm thi, đôi mắt âm thi trống rỗng nhất thời sáng lên thần thái.

lúc này, mũi tên màu vàng trúng hắn, vô thanh vô tức dung nhập trong cơ thể.

âm thi nắm lên thân thể bản thể, ném về phía alicia, vừa vặn ngăn trở mũi tên bắn về phía cô.

đồng thời, một âm thi khác chủ động nhảy lên, thay thanh trúc chặn công kích.

vừa làm xong tất cả cái này, công kích của nữ thần săn bắn một lần nữa buông xuống, mục tiêu lần này là âm thi linh thể trương nguyên thanh nhập vào.

nữ thần săn bắn tần suất công kích quá nhanh, căn bản không cho bọn họ cơ hội thở dốc.

trương nguyên thanh quyết đoán thần du, linh thể thoát ly âm thi, trở về thân thể của mình, thân thể sau đó mở mắt ra, bật nhảy quay cuồng một cái, trốn khỏi phạm vi công kích của nữ thần săn bắn.

âm thi phía sau thẳng tắp ngã xuống, linh hồn vốn không trọn vẹn hoàn toàn tiêu tán.

ba người nhanh chóng lui lại, kéo giãn khoảng cách xa xa, đều tự thở dốc, lòng còn sợ hãi.

nữ thần săn bắn giương cung cài tên, lạnh lùng nhìn ba người nơi xa.

trương nguyên thanh đứng ở nơi xa, nhìn nữ thần săn bắn trên không trung, không khỏi nhíu mày, có thể bắn phát một, có thể liên tục bắn, tần suất công kích nhanh, mũi tên màu máu lực phá hoại vô song, mũi tên màu vàng chuyên môn nhằm vào linh hồn.

muốn thông qua phương thức phòng ngự, ảnh hưởng vượt ải gần như không thể.

vừa rồi sở dĩ rút đi, chính là phát hiện cho dù thủ đoạn ra hết, cho dù đến đầu cầu thang, ít nhất cũng phải chịu một mũi tên.

mặt khác, trong quá trình vượt ải, trương nguyên thanh thử dùng huyễn thuật sư thao túng cảm xúc nữ thần săn bắn, phát hiện sức mạnh ý chí của đối phương giống như một cục sắt.

không tồn tại khả năng bị thao túng, ảnh hưởng.

cô ta là bức tượng, lưu manh bàn cắn nuốt sinh cơ không có tác dụng, lôi điện công kích cũng vô hiệu, đao gió có lẽ hữu dụng, nhưng sẽ không có tác dụng quá lớn, sức mạnh ý chí rất kiên định, ảo thuật, mị thuật cũng không dùng được.

duy nhất trên người mình có thể bùng nổ chiến lực giai đoạn chúa tể là bộ trang bị lôi thần, có thể dạ du ẩn nấp, sau đó gồng pháo điện từ, đánh cô ta một cái không kịp trở tay.

đầu óc trương nguyên thanh nhanh chóng suy nghĩ.

chương 2573: huyết bồ tát (3)

“làm sao bây giờ?” thanh trúc nhìn lướt qua đạo đức thiên tôn lâm vào trầm ngâm, lại liếc qua alicia nhíu mày không nói.

alicia thu hồi suy nghĩ, nói: “tiếp tục thu phục văn vật, chúng ta cần văn vật có thể phòng ngự mũi tên màu vàng, văn vật lĩnh vực tinh thần. mặt khác, văn vật loại phòng ngự vật lý, suy yếu, khống chế cũng cần chuẩn bị.”

nói xong, cô bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt trở nên không quá dễ coi.

“làm sao vậy?” trương nguyên thanh hỏi.

“không, không có văn vật phòng ngự lĩnh vực tinh thần…” alicia thấp giọng nói.

mình biết ngay mà, trong lòng trương nguyên thanh nói thầm, hắn trở thành linh cảnh hành giả tới nay, trong đạo cụ tiếp xúc, cực ít có đạo cụ phòng ngự loại tinh thần.

pháp thuật lĩnh vực tinh thần rất nhiều, loại miễn dịch cũng rất nhiều, ví dụ như ý chí sắt thép của thám báo, nhật chi thần lực của thần nhật du, long ngâm của vũ sư.

nhưng những thứ này đều không tính là “phòng ngự”, mà là thủ đoạn cường đại bản thân, miễn dịch khống chế.

duy nhất có thể tính là phòng ngự, chỉ có mặt lam trong mặt nạ quân hồn, miễn dịch ba lần công kích lĩnh vực tinh thần.

nhưng mặt nạ quân hồn phẩm chất tương đối thấp, không có khả năng miễn dịch công kích giai đoạn chúa tể.

sắc mặt thanh trúc trầm xuống: “lúc này mới tầng thứ nhất, tỉ lệ tử vong không nên cao như vậy, chúng ta có lẽ đã xem nhẹ tin tức mấu chốt nào, nếu là tầng thứ hai, cũng liền tiếp nhận.”

alicia trầm giọng nói: “đây không phải phó bản trận doanh đối kháng, anh có thể coi phó bản này trở thành cấp s, nguy cơ lớn nhất bắt nguồn từ bản thân phó bản, mà không phải linh cảnh hành giả của trận doanh đối địch.”

trương nguyên thanh giật mình, nói: “alicia, cho tôi mượn dùng con mắt của gió của cô một chút.”

ánh mắt thanh trúc và alicia nhất thời có chút đề phòng, người sau do dự vài giây, lấy ra tròng mắt nối tiếp thần kinh, nhẹ

nhàng vứt cho đạo đức thiên tôn.

trương nguyên thanh đưa tay tiếp nhận, thu vào hòm đồ hoàn thành nhận chủ, sau đó lấy ra, kích hoạt kỹ năng quan sát của con mắt của gió.

không khí nâng tròng mắt lên, dừng trên không trung, quan sát toàn bộ sảnh triển lãm.

ước chừng nửa giờ, tròng mắt không chuyển động nữa, được không khí đưa về trong tay trương nguyên thanh, một giây sau, tin tức khổng lồ phức tạp chui vào đầu hắn.

tư liệu, hình ảnh toàn bộ văn vật, bố cục sảnh triển lãm vân vân, đồng thời trút vào đầu óc.

đối với linh cảnh hành giả khác mà nói, đột ngột tiêu hóa nhiều tin tức như vậy sẽ cực kỳ cố sức, nhưng với thần dạ du mà nói, thuộc loại cơm bữa.

quả thật không có văn vật chống đỡ mũi tên màu vàng rất tốt, trái lại có vài món văn vật khống chế không tệ, nhưng nữ thần săn bắn là cấp chúa tể, văn vật cấp 1 đối ứng thánh giả đỉnh phong, không có khả năng ảnh hưởng đối phương.

lấy lượng thủ thắng? mang văn vật cấp 1 trong phòng triển lãm đều thu thập hết?

ừm, nếu như vậy, nắm chắc trái lại rất lớn, nhưng alicia cùng thanh trúc tỷ lệ sống sót không cao, độ khó như vậy, quả thật không quá hợp lý.

đầu óc trương nguyên thanh tựa như cpu nóng lên, vận chuyển tốc độ cao.

alicia và thanh trúc chưa nói gì, vừa chờ đợi, vừa suy tư đối sách.

lúc này, trương nguyên thanh tập hợp tin tức văn vật bỗng nghĩ đến phật thi đường đại kia, ở trong văn vật cấp 1, phật thi là đặc thù nhất. văn vật khác đều là vật chết, chỉ có cô, ra sức chấn động quan tài.

đây có lẽ chính là nhắc nhở phó bản cho.

nhưng văn vật cấp 1 có mạnh nữa, so sánh với cấp s, chênh lệch không hề nhỏ chút nào.

thử chút nói sau, nghĩ đến liền làm.

trương nguyên thanh lập tức đi về phía chỗ phật thi.

thanh trúc và alicia vội vàng đuổi theo, chấp hành quan cao cấp của thiên phạt tăng tốc bay tới, sóng vai với hắn, ngầm có ý chờ mong hỏi:

“anh muốn làm cái gì?”

“hàng phục văn vật!” trương nguyên thanh chưa giải thích, bởi vì hắn cũng chỉ là đoán.

rất nhanh, hắn tới trước tủ triển lãm phong ấn phật thi, trên đài đá hoa sen, quan tài màu đỏ chấn động rầm rầm.

trương nguyên thanh nâng lên nỏ liên hoàn, bóp cò, một phát bắn đánh vỡ phong ấn của tường thủy tinh.

quan tài nháy mắt bắn bay.

thanh trúc cùng alicia đều cảm giác được nhiệt độ xung quanh đang kịch liệt hạ xuống, mà ở trong mắt trương nguyên thanh cùng ngân dao quận chúa, âm khí trong quan tài giống như khói đặc cuồn cuộn, quả thực dọa người.

trong khói đặc cuồn cuộn, một bàn tay màu vàng đậm vươn ra ở mép quan tài, cái tay này cân xứng tinh tế, là tay phụ nữ.

ngay sau đó, một người phụ nữ toàn thân như quét sơn màu vàng đậm, từ trong quan tài ngồi dậy, cả người cô không một mảnh vải, tỉ lệ thân thể cực tốt, bộ ngực chắc nịch cao ngất.

nhưng, khuôn mặt của cô là gân thịt màu đỏ sậm, da mặt không biết đã bị ai lột.

thanh trúc cùng alicia liên tục lui về, cũng không phải bị dọa, mà là lực lượng nữ thi bày ra, khiến bọn họ tính kéo giãn khoảng cách chiến đấu.

chương 2574: huyết bồ tát (4)

con mắt màu trắng của nữ thi chậm rãi đảo qua quanh mình, hướng về đám người trương nguyên thanh há mồm, gân thịt khóe miệng đứt gãy từng sợi, toác mãi đến bên tai.

tiếng rít đáng sợ đang tích tụ.

đúng lúc này, ánh sao từ bên quan tài dâng lên, một bàn tay đặt ở đỉnh đầu của cô, ấn cái miệng vỡ ra trở về.

nữ thi xoay cổ, trong tiếng xương cổ rắc rắc, nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông bên quan tài, thấy một đôi hốc mắt chảy xuôi năng lượng tối đen sền sệt.

âm khí sôi trào chợt đọng lại, giống như gặp thiên địch.

trương nguyên thanh ngưng tụ tinh thần lực, yết hầu khẽ động, trong khoang miệng phát ra tiếng rít chói tai.

thân thể nữ thi nhất thời cứng đờ, con ngươi màu trắng kịch liệt rung động, tàn hồn trong thể xác gặp đả kích mãnh liệt.

trương nguyên thanh liên tục phát động "tinh thần đả kích", đầu ngón tay ngưng tụ thái âm lực, ở trên không khắc trấn thi phù, trấn linh phù, mỗi một phù triện đánh vào trong cơ thể nữ thi, khí tức của cô liền yếu đi một phần.

lại thêm tinh thần đả kích phụ trợ, không đến ba phút đồng hồ, nữ thi đã nằm xuống thẳng tắp, mất đi sức sống.

trương nguyên thanh nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở thu phục văn vật, thưởng ba mươi điểm tích lũy.

thần dạ du thiên về khắc âm vật, cho dù là âm vật cấp chúa tể, trương nguyên thanh cũng có thể dây dưa một chút.

alicia cùng thanh trúc lại một lần nữa kinh ngạc bởi sự cường đại của đạo đức thiên tôn, vừa hâm mộ hắn lại thu hoạch 30 điểm tích lũy, vừa tiếc nuối nữ thi chiến lực tuy mạnh, nhưng muốn chống lại nữ thần săn bắn cấp s, vẫn kém quá xa.

thanh trúc tiến lên nhéo nhéo bả vai nữ thi, liên tục lắc đầu: "phòng ngự tuy mạnh, nhưng còn không bằng la-ho, mấy âm thi kia của anh cũng không yếu hơn cô ta."

trương nguyên thanh cũng lộ ra mỉm cười tràn đầy tự tin: "trước khi mở quan tài tôi không có nắm chắc, sau khi mở quan tài, tôi đã tìm được biện pháp vượt ải."

alicia cùng thanh trúc "vù" nhìn qua, vui mừng lộ rõ trên nét mặt: "anh có biện pháp?"

"phải dựa vào cô ta." trương nguyên thanh chỉ vào khuôn mặt nữ thi, nói: "cô ta là một văn vật không hoàn chỉnh, da mặt cô

ta ở phía đông, mặt khác, trong sảnh triển lãm số 3 còn có hai văn vật phật giáo, hẳn là cũng có liên quan với cô ta."

alicia hơi nhớ lại, mắt sáng ngời: "không sai, tôi nhớ ra rồi, là có một tấm da mặt, thuộc về văn vật cấp 2."

thanh trúc vội vàng thúc giục: "vậy còn không mau đi."

trương nguyên thanh lau đi phù chú trên thân nữ thi, dẫn cô tới chỗ da người. đi rồi đi, thanh trúc bỗng nhiên nói: "ồ, điểm tích lũy của long tước ngủ say xếp thứ nhất, hơn nữa vượt xa hạng hai."

long tước ngủ say? trong đầu trương nguyên thanh lập tức hiện lên tư liệu tương quan, ở lại thiên phạt hai tháng, hắn thuộc lòng các bảng truy nã lớn, rõ như lòng bàn tay đối với thánh giả của đại khu thứ nhất.

long tước ngủ say là cường giả xếp thứ nhất bảng truy nã cấp a của tổng bộ thiên phạt, nghề nghiệp vĩnh dạ.

thực lực tổng hợp hạng nhất.

trương nguyên thanh nhấn vào bảng điểm tích lũy nhìn lướt qua, hắn từ hạng chín xông tới hạng bốn rồi, hạng hai hạng ba là người quen cũ, osment cùng rayleigh eugene.

nhìn xuống chút nữa, vẻ mặt trương nguyên thanh rùng mình, hắn phát hiện khương cư, hoàng thái cực cùng tiểu viên điểm tích lũy đã rất lâu chưa nhúc nhích, xếp hạng khá thấp.

tiểu viên không nói đến, lấy thực lực của hoàng thái cực cùng khương cư, thu phục văn vật không có vấn đề lớn, điểm tích lũy nên chậm rãi tăng trường, mà không phải đình trệ.

cái này nói rõ bọn họ ở dưới một trạng thái cực đoan không ổn, không rảnh thu thập văn vật kiếm lấy điểm tích lũy, nhưng tạm thời chưa có nguy hiểm tính mạng.

cảm giác lo âu lặng yên tích lũy trong lòng trương nguyên thanh, hắn đẩy nhanh bước chân, tìm được tấm da mặt kia.

một tấm da mặt đường nét tinh xảo.

lúc này, văn vật cấp 2 trên người hắn đã qua thời gian có tác dụng, trở về tủ triển lãm, chỉ có cây kiếm đồng xanh hán bát

phương kia vẫn còn, trương nguyên thanh một kiếm phá vỡ thủy tinh tủ triển lãm, phóng xuất ra da mặt.

da mặt vừa phá tan phong ấn, liền bay lên không, muốn dán ở trên mặt trương nguyên thanh.

nữ thi chủ động tiến lên, bắt lấy da mặt, dán ở khuôn mặt gân thịt đỏ non lộ ra ngoài, da mặt mấp máy một phen, dính vào nhau, biến thành một khuôn mặt thanh tú.

tiếp theo, trương nguyên thanh thu phục hai món văn vật phật giáo còn lại, phân biệt là một cái áo cà sa màu đỏ vàng, một cây giới đao màu đỏ sậm.

khi hắn tập hợp đủ ba món văn vật, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“tên: huyết bồ tát.”

“cấp bậc: cấp s.”

“giới thiệu: sau khi luyện ngược phật công tẩu hỏa nhập ma, sát sinh khát máu, không thể vãn hồi, bị các nhà sư chùa kim môn hợp sức hàng phục, trấn áp dưới đại hùng bảo điện.”

chương 2575: lầu hai bảo tàng (1)

sau khi tập hợp đủ “bộ trang bị”, thân thể nữ thi xuất hiện biến hóa mắt thường có thể thấy được, làn da màu vàng đậm đột hiện ra những chữ “vạn” màu máu, trong con ngươi màu trắng hiện lên chữ “vạn” màu máu.

theo chữ “vạn” hiện lên, trương nguyên thanh phát hiện mình mất đi liên hệ với nữ thi.

cô ta không bị mình khống chế nữa.

khí tức của nữ thi liên tiếp kéo lên, linh hồn không trọn vẹn nhanh chóng bổ toàn, truyền đạt ra tiếng rít thê lương phẫn nộ: “bất lương soái…”

tiếng rít này chỉ có thần dạ du mới có thể nghe thấy, thanh trúc cùng alicia chỉ cảm thấy không hiểu sao tim đập nhanh, ngoài ra chưa nghe được bất cứ thanh âm nào khác.

bất lương soái? trương nguyên thanh ngẩn ra, cái xưng hô này hắn rất quen thuộc, trên người hắn có vài món vật phẩm đều có liên quan với bất lương soái đời đường.

cũng không biết nữ thi hô "bất lương soái" có phải vị kia có sâu xa với hắn hay không.

trong giọng nói của nữ thi xen lẫn thù hận cùng oán khí thấu xương, không biết có ân oán gì với bất lương soái… trong lòng trương nguyên thanh nói thầm.

"thật mạnh…" thanh trúc lui về vài bước, khí tức cấp chúa tể là không che giấu được.

ánh mắt hắn chăm chú đánh giá huyết bồ tát khoác áo cà sa, tay cầm giới đao, đồng thời thấy đối phương chỉ khoác một cái áo cà sa, hình ảnh bộ ngực nửa kín nửa hở, thật sự quá báng bổ quá hương diễm.

tiếng rít qua đi, nữ thi cầm giới đao, sải đôi chân dài, ở trong tiếng áo cà sa vang lên phần phật, lao về phía đầu cầu thang, mục tiêu rõ ràng.

không chịu mình khống chế nữa… trong lòng trương nguyên thanh thấy một trận mất mát.

nghĩ lại, lại cảm thấy hợp lý, hắn có được huyết bồ tát, đã có thể huyết tẩy sảnh triển lãm số 3, mang điểm tích lũy của tất cả mọi người đều biến thành của mình.

nếu lại mang lên lầu hai, đối với linh cảnh hành giả khác mà nói, quả thực là ác mộng.

cơ chế như vậy đối với người khác mà nói, là không công bằng, đối với người ở tầng thứ nhất đã chiếm được tiên cơ mà nói, thì quá đơn giản rồi.

ta chỉ cần thắng một lần, liền có thể bảo đảm vào trận chung kết.

nào có chuyện hời như vậy?

hắn gom đủ bộ trang bị 8 món văn vật, lấy được phần lớn điểm tích lũy, đây chính là phần thưởng lớn nhất phó bản cho.

thu hồi suy nghĩ, trương nguyên thanh thúc giục nói:

“việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau chóng lên lầu hai đi.”

ba người đuổi theo huyết bồ tát, hướng về đầu cầu thang chạy đi.

trong tiếng bước chân cộp cộp cộp, bọn họ trở về chiến trường, phát hiện có người tới gần, nữ thần săn bắn giữa không trung xoay cái cổ cứng ngắc, nhìn qua.

khuôn mặt cùng hai mắt không có màu vẽ trống rỗng lạnh lùng.

huyết bồ tát thanh tú xinh đẹp hai đầu gối hơi trầm xuống, sau đó bắn ra, như mũi tên nhọn lao về phía nữ thần săn bắn trên không trung.

người sau thì mặt không biểu cảm giương cung cài tên, bắn ra một mũi tên màu vàng.

giới đao trong tay huyết bồ tát chém ra luồng khí hình trăng non, hai luồng hào quang màu máu va chạm với nhau, không khí nổ tung từng tầng, hóa thành cơn lốc khủng bố.

“chạy qua!” trương nguyên thanh dẫn đầu lao về phía đầu cầu thang.

alicia cùng thanh trúc theo sát sau đó, người sau không quên ở trong lúc chạy như điên nhặt lên tấm bia đá mình đánh rơi ở hiện trường.

nữ thần săn bắn xoay cái cổ cứng ngắc, lập tức xoay cung tên, rút ra ba mũi tên màu máu, nhắm ba người phía dưới.

giới đao của huyết bồ tát chém vào bả vai nữ thần săn bắn, chém ra đốm lửa chói mắt.

thước ngắm hơi lệch, ba mũi tên xẹt qua đám người trương nguyên thanh, đục ra hố sâu trên mặt đất.

nữ thần săn bắn cưỡi hươu cái sừng vàng, ở không trung phi nước đại, tránh đi huyết bồ tát, một lần nữa giương cung cài tên.

huyết bồ tát giống như giòi trong xương, đuổi theo không tha, không cho cô cơ hội kéo cung.

ba người trương nguyên thanh ở trong không khí không ngừng nổ tung trên đỉnh đầu, rất nhanh đã lao tới đầu cầu thang, ở trên bậc thang chạy như điên, có kinh hãi nhưng không nguy hiểm leo qua sáu mươi bậc thang, tới tầng thứ hai.

“ting! chúc mừng hoàn thành “nhiệm vụ phụ tuyến 1”, đạt được 10 điểm tích lũy. “

“nhiệm vụ phụ tuyến 2: an toàn xuyên qua đại sảnh, đến sảnh triển lãm kế tiếp, thưởng 30 điểm tích lũy. “

động tĩnh dưới lầu hoàn toàn biến mất, như bị kết giới vô hình ngăn cách, không một tiếng động nào nữa.

ba người quay đầu nhìn quanh, quan sát hoàn cảnh, tầng thứ hai bố cục tương tự với tầng thứ nhất, nhưng không vô biên vô hạn như tầng thứ nhất, hai bên đều thấy được giới hạn.

mặt khác, đầu cầu thang đi thông tầng thứ ba, bị một cánh cửa đồng xanh cao 6 mét ngăn chặn, trên cửa có một lỗ khảm hình tròn to bằng chậu rửa mặt.

phía tây dựng một pho tượng con rồng khổng lồ phương tây đúc từ đồng thau, mở ra cánh màng, ngẩng đầu gào rống, mỗi một cái vảy đều điêu khắc rất sống động, giống như vật còn sống.

phía đông treo một bức tranh, bức tranh trống trơn, dài chừng 2 mét, rộng 1 mét, cực kỳ bắt mắt.

chương 2576: lầu hai bảo tàng (2)

phía bắc là một pho tượng, mặc trang phục phong cách hy lạp cổ, mặt đầy râu xồm, mũi rất lớn, ngũ quan thô ráp, cầm trong tay một cây pháp trượng, pháp trượng quấn quanh dây nho, phần đầu là một chuỗi quả thông.

phía nam là một bức tượng quan âm đại sĩ, dung mạo xinh đẹp đoan trang, một tay nâng tịnh bình màu trắng, một tay niêm hoa.

giữa bốn món văn vật to lớn là từng cái tủ triển lãm, từng cái tủ triển lãm cách nhau vượt qua 10 mét, số lượng không nhiều, liếc một cái có thể nhìn thấy, chín món!

thanh trúc vẻ mặt thoải mái, “thực may mắn, chúng ta là nhóm đầu tiên tới lầu hai.”

trong sảnh triển lãm số 2 chỉ có bọn họ ba người sống.

nói lời thừa, có con mắt của gió làm máy thu thập số liệu, có tôi vị thần dạ du này đảm đương máy xử lý số liệu, tiết kiệm rất nhiều thời gian cùng tinh lực được không… trương nguyên thanh thầm nhủ.

ba người thu hồi ánh mắt, tới trước bản đồ kiểu dựng đứng bên cầu thang.

bản đồ biểu hiện, tầng hai bảo tàng có ba sảnh, nơi này là sảnh số 2.

thanh trúc suy tư nói:

“lầu một có sáu sảnh, lầu hai ba sảnh, dựa theo quy luật suy luận tiếp, lầu ba chỉ có một sảnh, toàn bộ người sống sót đều sẽ tụ tập ở lầu ba.”

alicia bổ sung nói:

“lầu hai ba sảnh triển lãm, cũng chính là nói, lầu hai tụ tập ở sảnh số 1 là linh cảnh hành giả ở sảnh số 1, số 2 của lầu một, tụ tập ở số 2 là linh cảnh hành giả của sảnh 3 và 4, lấy cái này loại suy.”

“đối thủ của chúng ta là linh cảnh hành giả sảnh số 4 của lầu một.”

nói tới đây, cô lại mở ra bảng điểm tích lũy nhìn thoáng qua, ánh mắt hơi trầm xuống:

“tổng nhân số phó bản chỉ còn 22 người.”

cửa ải lầu một đào thải một nửa linh cảnh hành giả, có thể sống sót ở lầu hai, tất cả đều là cường giả.

đáng chúc mừng là, kẻ địch chúng ta phải đối mặt không nhiều, hẳn là sẽ không vượt qua ba người.

“ài, điểm tích lũy của long tước ngủ say cao đến dọa người, đáng tiếc cú mang không tham gia phó bản giết chóc, hắn không có đây, ai còn có thể áp chế long tước ngủ say.”

sau đó, alicia cùng thanh trúc nhìn về phía đạo đức thiên tôn, chờ đợi hắn phân tích.

“đều nhìn tôi làm gì.” trương nguyên thanh cả giận nói: “hai người nói xong hết rồi, tôi còn có thể nói cái gì!”

alicia cùng thanh trúc yên lặng dời ánh mắt đi, vài giây sau, người trước không phục, lại quay đầu qua, nói: “anh có thể quan tinh.”

thanh trúc lắc đầu: “quan tinh thuật của tinh quan chỉ có thể sử dụng ở ban đêm, hơn nữa phải ở ngoài trời. nếu muốn ở trong nhà quan tinh, phải khắc linh lục tinh đồ, nhưng như vậy quá lãng phí thời gian.”

thân là chấp sự cao cấp của ngũ hành minh, hắn hiểu biết cực kỳ đầy đủ đối với thần dạ du.

tôi có đại la tinh bàn… trương nguyên thanh thầm nhủ, hắn đứng ở trước bản đồ bắt đầu suy nghĩ, cảm xúc lo lắng một lần nữa trào lên trong lòng.

đầu tiên, bảo tàng không phải thuần dựa vào thực lực cứng, văn vật tương đương với đạo cụ, chỉ cần thu phục văn vật đủ nhiều, cấp 6 bình thường chém giết thánh giả đỉnh phong cũng có khả năng.

mà thu phục văn vật, dựa vào là thực lực tổng hợp, là kỹ năng khắc chế vân vân.

phương diện này, hỏa sư phải trừ cả đống điểm, bởi vì hỏa sư chỉ có lực phá hoại cuồng bạo.

tiếp theo, không rõ nhân viên bảo tàng ghép là nhân số, nghề nghiệp bình quân ghép cặp, hay là ghép cặp ngẫu nhiên.

nếu là ngẫu nhiên, liền có khả năng xuất hiện tình huống nghề nghiệp tà ác nhiều hơn nghề nghiệp hợp pháp.

như vậy, nghề nghiệp hợp pháp của đại sảnh đó xui tận mạng.

cuối cùng, phó bản nhà bảo tàng giống như đang nuôi cổ, từ lầu một bắt đầu nuôi, mãi cho đến lầu ba, có thể sống đến một cửa ải cuối cùng, tất nhiên là thánh giả của đội ngũ bậc thang thứ nhất.

phó bản tỉ lệ tử vong quá cao rồi, hắn lo lắng nếu lầu hai không gặp được tiểu viên, hoàng thái cực, Âm Cơ, hạ hầu ngạo thiên những người quen này, đợi tới lầu ba, chưa chắc còn có thể gặp được…

nghĩ đến đây, hắn mở ra bảng điểm tích lũy, nhanh chóng nhìn quét vài lần.

1: long tước ngủ say có 310 điểm

3: osment có 208 điểm

4: đạo đức thiên tôn có 162 điểm

2: rayleigh eugene có 150 điểm

5: huyết tinh chi dịch có 136 điểm

6: hạ hầu ngạo thiên có 133 điểm

7: bách tí ma trùng nghĩa là trùng ma trăm cánh tay có 110 điểm

8: nhân thú tạp giao có 108 điểm

9: natsusa có 97 điểm

10: Âm Cơ 93 điểm.

xếp hạng có chút biến hóa, trương nguyên thanh sau khi gom đủ "bộ trang bị" huyết bồ tát, xếp hạng từ 4 lên tới 3, rayleigh eugene thì từ 2 ngã xuống 4.

điểm tích lũy của long tước ngủ say một mình một ngựa, cao đến không hợp với lẽ thường, hắn hoặc là có năng lực đặc thù, hoặc là lợi dụng lỗi hệ thống của linh cảnh.

dù sao mọi người đều là thánh giả đỉnh phong, chênh lệch sẽ có, nhưng không đến mức khoa trương như thế.

mặt khác, thiên tài phong pháp sư hoover của tổng bộ thiên phạt trở về linh cảnh, thánh giả đỉnh phong north của phân bộ new york đã trở về linh cảnh.

chương 2577: lầu hai bảo tàng (3)

nhà bảo tàng tuy lớn, nhưng dù sao cũng là trong nhà, phong pháp sư rất khó phát huy ưu thế chiến đấu cơ, tỉ lệ tử vong cao

là rất bình thường.

nhưng trương nguyên thanh vẫn có chút thổn thức.

dù sao hai vị này xem như người quen cũ.

hai người bọn họ ở bên ngoài tung hoành nhiều năm, dựa lưng thiên phạt, nổi danh, nhưng ở trong phó bản giết chóc, nói chết liền chết rồi.

đây là phó bản giết chóc, tỉ lệ tử vong thậm chí vượt qua phó bản cấp s.

những người cường đại, nổi tiếng kia, ở nơi này chính là cỏ rác.

nhưng khiến trương nguyên thanh thở phào là, những người hắn thật sự để ý kia đều còn sống, Âm Cơ thậm chí có thu hoạch không nhỏ, xông vào top 10 của bảng điểm tích lũy.

xem ra cô ấy tu hành hẳn hoi thuần dương tẩy thân lục.

ở giai đoạn thánh giả vận dụng nhật chi thần lực, là một cái hack nho nhỏ.

trạng thái của tiểu viên, khương cư cùng hoàng thái cực không thích hợp, theo lý thuyết, trong phó bản giết chóc, đánh không lại kẻ địch, cũng chỉ có chết, bọn họ sao có thể đã chưa chết, điểm tích lũy lại không thể đi lên?

trương nguyên thanh suy đoán ba người có thể bị "nhốt" rồi.

nhưng kẻ địch nhốt bọn họ mục đích là gì, hoàn toàn không cần thiết.

trương nguyên thanh thu hồi suy nghĩ, ngồi khoanh chân, nói: "trước khi thăm dò sảnh triển lãm số 2, tôi tiến hành một lần quan tinh trước, hai người hộ pháp cho tôi."

thấy thanh trúc cùng alicia vẻ mặt nghi hoặc, trương nguyên thanh thuận miệng nói bừa: "tôi là tinh quan chủ tu tinh thần lực, ba mươi năm trước đã tấn thăng thánh giả, ở thái nhất môn bế quan tiềm tu, trước đó không lâu phúc chí tâm linh, sau khi quan tinh bói toán, mới biết cơ duyên tấn thăng chúa tể đã đến, lúc này mới xuất quan."

alicia nghe mà chẳng hiểu ra sao, nhìn về phía thanh trúc.

thanh trúc liên tục lắc đầu, tỏ vẻ ba mươi năm trước mình còn chưa cai sữa, cũng không thể phán đoán đoạn lời này của đạo đức thiên tôn thật hay giả.

chẳng qua, đã trải qua lầu một hợp tác, hai bên bước đầu thành lập tín nhiệm, chỉ cần đạo đức thiên tôn không làm ra hành động vượt giới hạn, bọn họ liền không để ý.

lập tức hộ pháp cho hắn.

trương nguyên thanh lấy ra đại la tinh bàn, lấy ảo thuật che giấu sự tồn tại của nó, không phải nghề nghiệp thần dạ du, huyễn thuật sư, thám báo, không có khả năng nhìn thấu ảo thuật của hắn.

trong vật đổi sao dời, trương nguyên thanh thấy năm bóng dáng mơ hồ không rõ, dọc theo cầu thang đi lên, một cái bóng dáng trong đó bên hông đeo hồ lô vàng tím, hồ lô khi tối khi sáng, chẳng qua bên trong mơ hồ chiếu ra hai bóng dáng.

hắn thấy năm người lao vút lên, lao về phía ba người bên mình, hai bên triển khai giao chiến kịch liệt.

hắn thấy hơi thở nóng rực nuốt sống thanh trúc, thấy nước màu đen cắn nuốt một tên nghề nghiệp tà ác.

quan tinh thuật có thể quan sát vạn vật diễn biến, phát triển, nhưng bởi vì không ở ngoài trời, cũng không phải đêm tối, chỉ dựa vào đại la tinh bàn, thứ hắn thấy đều là mơ mơ hồ hồ, hơn nữa đều là đoạn ngắn.

không thể tạo thành "kịch tình" nối liền.

muốn căn cứ những tin tức mảnh vỡ hóa này bố cục có chút khó nha, chẳng qua coi là nguy cơ nhắc nhở không có vấn đề, lửa cùng nước màu đen hẳn là bắt nguồn từ phó bản, kẻ địch của sảnh số 4 là năm người…

từ vài cái đoạn ngắn vừa rồi có thể thấy được, những kẻ này đều là nghề nghiệp tà ác, hợp pháp của sảnh số 4 chết sạch rồi?

ừm, tin tức phương diện phó bản rất ít, không thể chủ động bố cục, nhưng đối phó mấy tên này, có thể chuẩn bị trước rồi…

trương nguyên thanh mở mắt, thấy ánh mắt alicia trong chờ mong, lại cất giấu nghi ngờ.

“quan trắc được cái gì rồi?” thanh trúc hỏi.

“quan trắc được anh sẽ chết bởi tai nạn do nước.” trương nguyên thanh nói: “kẻ địch sảnh triển lãm số 4 có năm người, đều là nghề nghiệp tà ác, rất nhanh sẽ lên đây.”

alicia biến sắc: “năm người?”

cái này không giống với cô nghĩ.

vẻ mặt thanh trúc cũng nháy mắt trầm xuống, nếu quan tinh thuật của đạo đức thiên tôn đáng tin, như vậy kế tiếp, ở trước khi nguy cơ của phó bản tiến đến, bọn họ đầu tiên phải nghênh đón năm tên nghề nghiệp tà ác vây công.

trên nhân số tồn tại hoàn cảnh xấu thật lớn.

thấy hai người đã bị dẫn lên sự khủng hoảng, trương nguyên thanh nhân cơ hội nói:

“tôi có kế hoạch đối phó bọn họ, cần hai người phối hợp.”

một lát sau, thanh trúc cùng alicia tên là phối hợp, thực ra mồi câu, lựa chọn đánh cược một phen, tin tưởng đạo đức thiên tôn.

hai người đi về phía tủ triển lãm, bại lộ mình ở vị trí bắt mắt nhất, yên lặng chờ đợi.

không tới mấy phút, bọn họ nghe thấy tiếng bước chân từ hướng cầu thang truyền đến, cùng với một tiếng cười xấu xa hề hề:

“bách tí chấp sự, hai người kia còn chưa tan thành nước mủ? ài, cô nàng kia bộ dáng thật ngọt nước, cứ như vậy luyện mất, rất đáng tiếc nha.”

một thanh âm khác trầm thấp lạnh lùng tàn khốc đáp lại:

“thân là nghề tự do, trợ giúp một tên nghề nghiệp hợp pháp, chết chưa hết tội.”

chương 2578: một chấp năm (1)

theo tiếng nói chuyện với nhau, đầu tiên là từng làn sương mù màu tím đậm trào lên lầu hai, dọc theo sàn lan tràn, giống như làn sương băng khô trên sân khấu.

đồng thời, một đám mây xanh lục độc trùng hình thành vỗ cánh “ong ong”, ở đầu cầu thang lao trái lao phải, kiểm tra mỗi ngõ ngách.

nghề nghiệp tà ác còn chưa tới, đã phóng thích cổ trùng cùng khói độc tẩy rửa mặt đất, cực kỳ cẩn thận.

alicia đứng ở vị trí bắt mắt nhất, liếc một cái nơi nào đó cách đầu cầu thang không xa, đạo đức thiên tôn ẩn nấp nơi đó.

mắt thấy khói độc cùng độc trùng sắp lan tràn đến bên người đạo đức thiên tôn, nàng lập tức nâng pháp trượng, chế tạo cơn lốc cỡ nhỏ, mang khói độc sền sệt nặng nề cùng đàn côn trùng cuốn hết lên bầu trời.

tiếng bước chân chỗ bậc thang dừng lại một chút, nghề nghiệp tà ác dừng nói chuyện với nhau.

qua vài giây, đầu cầu thang truyền đến tiếng cười khẽ:

“chỉ hai người, chúng ta đi lên đi.”

vừa dứt lời, một đám người dọc theo bậc thang đi lên, xuất hiện ở trong tầm nhìn của hai người alicia, chính như đạo đức thiên tôn nói, kẻ địch có năm người.

cầm đầu là một thanh niên người da trắng tóc dài màu xanh lục đậm, mặc quần bò nhạt màu, thân trên cơ bắp trần trụi to lớn no đủ, phần sườn mọc ra bốn cánh tay biến dạng màu đen.

cánh tay màu đen kia tráng kiện vô cùng, thể hiện lực lượng, móng tay là chất sừng bén nhọn, giống như có thể xé rách sắt thép.

đôi mắt của hắn đã dị hóa thành con mắt dựng thẳng màu hổ phách, ánh mắt lưu chuyển, không nhìn thấy tình cảm của nhân loại.

“bách tí ma trùng…” khuôn mặt của alicia ngưng trọng.

tuy ở lúc nghe được “bách tí chấp sự”, trong lòng đã có đoán trước, nhưng lúc này thấy người thật, một chút may mắn cuối cùng trong lòng phá diệt.

bách tí ma trùng là thành viên hội sinh vật luyện kim, hàng năm hoạt động ở michigan trị an kém nhất của liên bang tự do.

đừng nhìn trong chiến tranh trận doanh new york gần đây, thánh giả đỉnh phong như không đáng tiền trở về linh cảnh, thật ra ở quá khứ chúa tể ẩn phía sau màn, bách tí ma trùng thánh giả đỉnh phong như vậy, tương đương với cuồng đồ ngoài vòng pháp luật.

giết người, cướp bóc, vơ vét tài sản, cưỡng gian… chỉ quyết định bởi tâm tình của hắn cùng giá trị đạo đức có đủ hay không.

cho dù trận doanh hợp pháp xuất động hai vị thánh giả đỉnh phong cùng cấp cũng không có khả năng giết chết hắn, nhiều nhất là dọa lui đối phương.

bây giờ trừ bách tí ma trùng, trong đội ngũ tà ác còn có bốn vị thánh giả, mỗi người đều là kẻ mạnh, hơn nữa lại có đạo cụ, văn vật bên mình.

bên ta xác suất thắng rất thấp.

hai kẻ biến dạng, một hú tửu giả, một huyễn thuật sư, một vu cổ sư…

thanh trúc nhanh chóng nhận ra nghề nghiệp của năm kẻ địch, một tay nắm chặt thái dương bàn của ai cập pharaoh, một tay mở hòm đồ, chuẩn bị lấy ra tấm bia đá phòng ngự bất cứ lúc nào.

đối mặt kẻ địch phối trí này, hắn trực tiếp bỏ qua dự tính chủ động xuất kích.

alicia là phong pháp sư, hắn là thú vương, đều là công kích thuần vật lý.

mà kỹ năng của hú tửu giả quân địch khó lòng phòng bị, huyễn thuật sư thao túng tinh thần, đả kích cùng ảo thuật càng thêm khó giải, kỹ năng của thông linh sư cũng như thế.

nếu là lại phối hợp văn vật, đạo cụ, hắn cùng alicia nhiều nhất giãy giụa vài hiệp, sẽ bị đưa về linh cảnh.

nghề nghiệp tà ác mạnh hơn nghề nghiệp hợp pháp trung tâm là ở chỗ này, kỹ năng mạnh hơn, khó giải hơn.

trước mắt chỉ có thể chờ mong đạo đức thiên tôn có thể tập kích chém giết một kẻ địch, để cục diện ba đấu năm biến thành hai đấu bốn, như vậy có thể có chút phần thắng.

“oh, alicia.”

mắt bách tí ma trùng sáng lên, trên mặt nhanh chóng hiện ra nụ cười vui sướng lại tàn nhẫn, hiển nhiên nhận ra.

sau khi thấy rõ kẻ địch quả thật chỉ có hai người, sắc mặt đám nghề nghiệp tà ác thả lỏng ra, lộ ra vẻ mặt hoặc trêu tức hoặc tàn nhẫn, thông linh sư hình tượng bọ giáp xác hình người, ánh mắt lưu luyến ở dáng người núi non trùng điệp của alicia, bỗng nhiên sắc tâm tăng vọt, dùng sức ẩn ẩn hông, cười quái dị nói:

“con bé kia ở lầu một chưa có cơ hội nhấm nháp, lần này, giết đàn ông trước hết, nữ lưu lại để chúng ta sướng một chút.”

“lão tử cơ hội cưỡi ngựa tây không nhiều, huống chi là cấp bậc như vậy.”

đối với đề nghị của hắn, trừ bách tí ma trùng, ba người khác cười quái dị hề hề, không phản đối.

làm nghề nghiệp tà ác phóng túng, không có lý do từ chối loại đề nghị này.

“hừ.”

bách tí ma trùng hừ lạnh nói:

“muốn chơi gái, rời khỏi phó bản nói sau, ta sẽ không cho phép một tên thánh giả đỉnh phong sống sót.”

nói xong, hắn tháo xuống hồ lô bên hông, hô lớn: “alicia!”

một giây sau, miệng hồ lô sinh ra lốc xoáy thật lớn, bao phủ alicia cách mười mấy mét.

đây là văn vật hắn thu phục ở sảnh triển lãm lầu một, tên gọi âm dương hồ lô, là một món bảo bối cực kỳ đặc thù, chỉ cần nhổ nắp gỗ, hô lên tên của mục tiêu, liền có thể hút người đó vào trong hồ lô.

trong một giờ, liền có thể luyện thành máu.

chương 2579: một chấp năm (2)

cho dù mục tiêu có phòng ngự đặc thù, năng lực tự lành, luyện một giờ, cũng có thể khiến đối phương suy yếu không chịu

nổi, tùy ý xâm lược.

sóng khí mạnh mẽ cuốn alicia bay về phía trong hồ lô, cô không chút hoang mang nâng lên pháp trượng, chế tạo ra gió ngược hướng, cố định thân thể.

thân thể của cô bị hai luồng khí đấu sức kéo vang lên răng rắc, xương cốt mơ hồ có dấu hiệu gãy.

tròng mắt bách tí ma trùng nổi lên hào quang màu xám trắng, hai chùm tia sáng hóa đá chợt bắn nhanh, chùm tia sáng lại bị lồng khí màu vàng hình nửa vòng tròn ngăn trở.

là thanh trúc ném ra tấm bia đá.

alicia giơ pháp trượng:

“cơn lốc!”

cô bỗng nhiên rên rỉ một tiếng, ôm đầu, cơn lốc dưới chân đám người bách tí ma trùng còn chưa thành hình, đã hóa thành gió nhẹ tán loạn.

là vị huyễn thuật sư kia thi triển tinh thần đả kích, tinh thần đả kích cũng có thể 1 đấu 1 thi triển, chỉ là thương tổn không mạnh như lúc đả kích quần thể, cho dù là phong pháp sư tinh thần tương đối yếu ớt cũng có thể thừa nhận.

chẳng qua hắn vốn là dùng để cắt ngang làm phép, cũng không trông cậy vào thương tổn alicia.

linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, đều rất quen thuộc đoàn chiến nên đánh như thế nào.

một bên khác, giáp xác trùng hình người giơ cao một cây trường mâu đồng xanh, đôi cánh rung lên, cầm mâu lao về phía bức tường do tấm bia đá hình thành.

đầu mâu nhuộm lên một tầng ánh sáng mờ nhạt trong suốt.

lực lượng cầu phúc!

bất cứ hành động nào chủ quan, đều sẽ nhận được “búp” trong cõi hư vô, như có thần phù hộ.

trong ba đại năng lực trung tâm của thông linh sư, chỉ có lực lượng cầu phúc cần chuẩn bị trước, ở trước khi lên lầu, hắn đã khai đàn làm phép, cầu phúc cho mình cùng đoàn đội.

tấm bia đá cùng lồng khí màu vàng đồng thời tan vỡ, một món đạo cụ phẩm chất thánh giả cứ như vậy bị hủy.

chùm tia sáng hóa đá không bị ngăn trở nữa.

thanh trúc sớm có chuẩn bị, cánh tay hóa thành hai sợi dây leo, quấn về phía alicia.

mà kẻ sau dựng lên bức tường gió, tăng thêm phòng ngự.

nhưng, dây leo vốn nên quấn về phía alicia bỗng nhiên chuyển sang một hướng khác, tường gió thì dựng thẳng ở sau người, mà không phải trước người.

hú tửu giả thi triển cảm giác thác loạn đối với bọn họ, hỗn loạn cảm giác phương hướng.

chùm tia sáng hóa đá đánh trúng ngực alicia, màu sắc xám xịt không nhanh, nhưng ổn định lan tràn, hóa đá ngực bụng nàng.

alicia không có sức ngăn cản nữa, nhanh chóng hướng tới lốc xoáy miệng hồ lô hội tụ bay đi.

thấy thế, bách tí ma trùng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, đúng lúc này, thông linh sư giáp xác trùng xoay người nổ một phát súng, diện mạo dữ tợn nói:

“lão tử nói muốn chơi cô ta, ngươi nghe không hiểu sao? nghe không hiểu chơi ngươi trước.”

thông linh sư sau khi hóa cổ vừa nhanh vừa chuẩn, làm bách tí ma trùng bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ kịp vươn một cánh tay đen sì đón đỡ.

“đinh!”

văn vật cấp 1 ở mu bàn tay bắn ra đốm lửa chói mắt.

tuy chưa đánh vỡ hồ lô, nhưng bàn tay bách tí ma trùng ngăn cản chặn mất miệng hồ lô, khí xoáy tụ nhất thời biến mất.

toàn thân alicia buông lỏng.

“ngươi đang làm gì?”

bách tí ma trùng giận tím mặt, trong hốc mắt nổi lên hào quang xám xịt.

thông linh sư giáp xác trùng cũng ngây cả người, “ta, ta đang làm gì?”

vừa rồi trong nháy mắt đó, trong lòng hắn sinh ra cực độ phẫn nộ cùng bất mãn, cho rằng bách tí ma trùng ỷ vào giá trị kinh nghiệm cao hơn, hoàn toàn không để ý nhu cầu của mình, cực kỳ không tôn trọng mình.

lập tức tà hỏa xộc lên đầu, mất đi bình tĩnh, lúc này mới hung hãn ra tay.

bây giờ sự xúc động đó phát tiết ra, liền ý thức được không thích hợp.

“hắn bị thao túng tinh thần rồi!” huyễn thuật sư trong đội ngũ cao giọng nói.

năm tên nghề nghiệp tà ác cả kinh, sau đó liền nghe thấy một tiếng “rầm”, có cái gì bị ném đến dưới chân bọn họ.

cúi đầu nhìn, là một cái mâm tròn to bằng chậu rửa mặt, mặt mâm một nửa trắng, một nửa đen, ở giữa có một cái kim đồng hồ màu đỏ.

lúc này, kim đồng hồ màu đỏ chỉ hướng màu đen.

phía trên bàn xoay hiện ra một khung đối thoại:

“kim đồng hồ: màu đen”

“ghi chú 1: trả lời vấn đề của bàn xoay, đáp đúng có thể một lần nữa xoay kim đồng hồ, tích lũy ba lần màu trắng, có thể giải trừ phong cấm. “

“ghi chú 2: kẻ đáp sai, chết! “

“câu hỏi: tiệm phong tục có một vị khách tới, gọi hai cô gái vào phòng.”

- giải thích “tiệm phong tục” là tương tự lầu xanh. hết giải thích.

“ghi chú: mời căn cứ câu hỏi đưa ra một thành ngữ, mời trả lời ở trong ba mươi giây. “

“đếm ngược còn 29 giây”

cấm chế hình thành mở ra, phạm vi bao phủ khoảng cách 40 mét.

bởi vì từng sớm chế định chiến thuật, thanh trúc ở lúc nghe thấy động tĩnh, liền ôm alicia nửa hóa đá chạy xa, bởi vậy

chưa bị cấm chế của bàn xoay âm dương bao phủ.

đám nghề nghiệp tà ác không rõ nguyên do, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ánh mắt mờ mịt.

chương 2580: một chấp năm (3)

“ta có thể nhìn thấy phiên dịch của phó bản, nhưng ta đọc không hiểu là có ý tứ gì.” hú tửu giả trong đội ngũ lập tức nhìn về phía thông linh sư cùng huyễn thuật sư.

khi nói chuyện, thông linh sư lao vút lên trời, lướt về phía rìa cấm chế, giơ mâu đâm.

cấm đoán không chút sứt mẻ.

“không đánh vỡ được!” thông linh sư quay đầu hô.

“cái này, cái này…” khuôn mặt huyễn thuật sư biến sắc hẳn, “bàn xoay âm dương, bàn xoay âm dương trong truyền thuyết?”

“bàn xoay âm dương cái gì?” ba vị nghề nghiệp tà ác đại khu thứ nhất chưa phản ứng lại.

không đợi huyễn thuật sư giải thích, một tiếng rít cắt qua bầu trời, năm người ở đây đồng loạt ngửa đầu, đầu như là bị gõ một côn, đầu đau muốn nứt, chóp mũi phun ra dòng máu ấm áp.

một bóng người hiển hóa ở cách đó không xa, rút ra một cái mũ mềm tam giác màu đỏ, giũ ra ba bóng dáng âm khí lượn lờ.

“chơi hắn!” trương nguyên thanh chỉ về phía bách tí ma trùng.

ngân dao quận chúa cầm kiếm đồng xanh hán bát phương, bách nhân trảm cầm trảm mã đao, tham lam thần tướng cầm đại đao màu máu, tạo thành hình tam giác lao về phía bách tí ma trùng, đồng thời bổ ra vũ khí trong tay.

sáu cánh tay của bách tí ma trùng phân biệt cầm ba thanh vũ khí, hai thanh đao có được công năng phá giáp trực tiếp chém vào xương bàn tay.

phành!

bách tí ma trùng quỳ xuống đất, đầu gối đập về phía sàn.

trương nguyên thanh không quan tâm hắn, hóa thành ánh sao xuất hiện ở trước người huyễn thuật sư, trong lòng bàn tay phun ra nhật chi thần lực, ngưng tụ thành trường kiếm, chém về phía cổ.

hắn lựa chọn giết huyễn thuật sư trước, bởi vì cùng nghề nghiệp, nghiền áp mọi phương vị.

trong chớp mắt này, huyễn thuật sư, hú tửu giả cùng một vị kẻ biến dạng khác từ trong tinh thần đả kích miễn cưỡng khôi phục đồng thời ra tay, cảm giác khoảng cách vặn vẹo, tứ chi mất cân đối, ảo thuật, tinh thần đả kích, chùm tia sáng hóa đá, kỹ năng khống chế cùng đả kích toàn bộ hạ xuống.

ngoài thân trương nguyên thanh hiện lên một tầng vầng sáng màu vàng nhạt.

nhật chi thần lực cùng viên thuốc ý chí kẻ bất khuất miễn dịch, lại thêm bản thân hắn chính là chưởng mộng sứ đỉnh phong, những kỹ năng này không thể dao động hắn mảy may.

hào quang vàng óng sắc bén lóe lên, đầu của huyễn thuật sư rơi xuống đất, cột máu phun trào.

một linh thể nhanh chóng thoát ly thể xác, chạy về phía xa.

hốc mắt trương nguyên thanh hiện lên năng lượng tối đen, há mồm hít một hơi, trực tiếp nuốt linh hồn vị chưởng mộng sứ này vào trong bụng, lấy thái âm lực trấn áp.

một bên khác, bách tí ma trùng mở ra hòm đồ, triệu hồi ra một bộ giáp xương, hình thể hắn trong nháy mắt bành trướng, biến dạng thành quái vật hình người cao 2 mét.

khí tức áp sát cực hạn cảnh giới thánh giả, làm thánh giả đỉnh phong, khẳng định có vài món đạo cụ áp đáy hòm.

ba tên âm thi nháy mắt bị đánh bay.

trương nguyên thanh từ trong hư không lấy ra một vầng trăng non màu đen, dán lên trán, trăng non lập tức dung nhập da thịt, diễn biến thành hoa văn dây leo bao trùm nửa khuôn mặt.

khí tức ba âm thi tăng vọt, âm khí nồng đậm áp chế hóa đá, đồng loạt phát lực, một lần nữa đè bách tí ma trùng quỳ rạp

xuống đất.

lúc này, thời gian đọc giây của bàn xoay âm dương kết thúc.

mặt bàn xoay đen sì bắn ra bốn đạo hào quang đen ngòm, bao phủ nghề nghiệp tà ác ở đây, điên cuồng cướp lấy sinh cơ.

trừ hú tửu giả khiến hào quang đen ngòm trở nên hỗn loạn, ba tên nghề nghiệp tà ác khác không thể chống đỡ hào quang đen sì cướp đoạt, sinh mệnh nhanh chóng trôi đi.

bắt lấy cơ hội, trương nguyên thanh chuyển đổi kiếm trong tay thành cung lớn, đầu ngón tay phun ra ánh sáng vàng, hóa thành mũi tên, 'vù' một tiếng, bắn về phía hú tửu giả.

người sau theo thói quen thi triển kỹ năng, muốn vặn vẹo quỹ tích bay của mũi tên, lại phát hiện kỹ năng không có hiệu quả.

ngực hú tửu giả trúng tên, nhưng không có máu tươi, cũng không có vết thương, trong túi của hắn truyền đến tiếng "phành" nổ vang, một con rối đất thó giấu bên trong vỡ thành bột.

văn vật con rối chết thay phát huy tác dụng.

"ong ong…"

đàn ong phần đuôi mang theo kim độc vỗ cánh mà đến, thông linh sư ở sau khi phát hiện "tước phúc" không có hiệu quả, quyết đoán phun ra đàn ong, lợi dụng đàn ong chuyên môn bồi dưỡng ra, có phá giáp cùng kịch độc công kích kẻ địch.

trương nguyên thanh búng ngón tay "tách", hóa thành ánh sao tiêu tán.

bàn xoay âm dương bắn ra hào quang màu đen tráng kiện, đảo qua đàn ong, cổ trùng nhất thời ào ào rơi xuống.

trong lĩnh vực của bàn xoay âm dương, tất cả sinh vật đều sẽ bị cướp đoạt sinh mệnh, trừ âm thi cùng chủ nhân đạo cụ.

ánh sao từ bên cạnh hú tửu giả sáng lên, trương nguyên thanh ngẩng đầu phát ra tiếng rít, chấn động tinh thần cùng ý chí của đối phương, khiến gã không kịp phóng thích kỹ năng.

đồng thời, cây cung lớn trong tay vặn vẹo biến hình, hóa thành một cây trường đao, đâm vào ngực hú tửu giả.

chương 2581: gặp lại (1)

sau khi giết xong hú tửu giả, hắn ẩn thân biến mất.

thông linh sư nhanh chóng bay về phía bầu trời, tập trung tinh thần đề phòng, mà một kẻ biến dạng khác bỏ qua ý tưởng viện trợ bách tí ma trùng, phun khói độc, phòng ngừa kẻ địch tới gần.

“phù, phù…”

bị ô quang bao phủ, liên tục tụt máu, hắn kịch liệt thở dốc, cảm giác thân thể dần dần bắt đầu mỏi mệt.

hắn không dám có chút nào lơi lỏng, ánh mắt sắc bén nhìn quét bốn phía, rất nhanh, hắn thấy khói độc màu tím bên trái xuất hiện nhiễu loạn, có cái gì đang lao tốc độ cao về phía mình.

không chút suy nghĩ, lập tức bắn ra chùm tia sáng hóa đá.

chùm tia sáng xám xịt đánh trúng mục tiêu, đánh kẻ địch tập kích ra khỏi trạng thái ẩn thân.

kẻ biến dạng còn chưa kịp cao hứng, con ngươi co rụt lại, thấy hào quang vàng óng chói mắt.

một giây sau đầu hắn bị trường kiếm màu vàng nhạt đâm thủng, không có máu tươi chảy ra, nhật chi thần lực thay hắn cầm máu.

“vì sao hắn có thể miễn dịch chùm tia sáng hóa đá…” đây là một ý nghĩ cuối cùng của kẻ biến dạng trước khi trở về linh cảnh.

bắt lấy cơ hội, thông linh sư trên không trung lao xuống, giống như một đạo hào quang, cầm trong tay trường mâu đâm về phía sau lưng trương nguyên thanh.

hắn bắt được cơ hội đánh lén, cũng tin tưởng có cầu phúc thêm vào, nhất định có thể thành công.

trương nguyên thanh bỗng xoay người, không tránh không né, hai tay làm ra tư thế đâm, hào quang vàng óng ngưng tụ ở giữa hai tay, biến thành một cây trường thương.

trường mâu cùng trường thương đồng thời đâm xuyên qua ngực nhau.

ở dưới huấn luyện đặc biệt của lão mõ, hắn đã hiểu cốt lõi chiến đấu của thần nhật du, tinh túy của bá đạo cương liệt ở chỗ sức phá hoại của nhật chi thần lực phối hợp sức tự lành siêu mạnh của thần dạ du.

căn bản không sợ lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng với kẻ địch.

đệch, đầu mâu đã tẩm kịch độc… trương nguyên thanh đau như đao cắt, thiếu chút nữa ngất đi, vội vàng phun ra thái âm lực.

bóng dáng bạch lan mặc áo cưới ôm đứa bé, lao vào trong cơ thể thông linh sư.

tiếp theo, hắn buông ra trường thương, lần này chưa dùng nhật chi thần lực ngưng tụ binh khí, bởi vì vậy sẽ thương tổn tới bạch lan cùng tiểu đậu bỉ.

hắn mặc kệ trường mâu trên người, nắm tay vươn ra, một quyền đánh vỡ đầu thông linh sư.

thần dạ du cũng coi như nửa chiến sĩ.

bịch!

xác thông linh sư rơi xuống, máu tươi đặc sệt tràn ra.

một bên khác, ở dưới bàn xoay âm dương liên tục cướp lấy sinh cơ, bách tí ma trùng vẫn còn đánh phế đi bách nhân trảm âm thi cấp 6 này, ở dưới ngân dao quận chúa cùng tham lam thần tướng giáp công đang đau khổ chống đỡ.

trương nguyên thanh không lựa chọn cận chiến nữa, vừa ngưng tụ trường cung công kích từ xa, gia tăng áp lực cho kẻ địch, vừa chờ đợi thương thế ở ngực tự lành, chờ đợi thân thể giải độc.

hắn âm thầm thao túng tinh thần bách tí ma trùng, phóng đại sự tuyệt vọng của gã, càng ngày càng không có kết cấu.

qua năm phút đồng hồ nữa, bách tí ma trùng đã là nỏ mạnh hết đà bị hắn một mũi tên bắn trúng yết hầu, bị tham lam thần tướng phá giáp đao xuyên thủng trái tim.

vị thánh giả đỉnh phong này đứng thẳng bất động vài giây, ầm ầm ngã xuống.

hắn vừa mới chết đi, alicia sắp hoàn toàn hóa đá, chất đá xám trắng trên người nhanh chóng biến mất.

alicia mở to đôi mắt nhìn, khó có thể tin.

cô không thể tưởng tượng ở giai đoạn thánh giả, có người có thể làm được một mình đấu năm thánh giả cao cấp, cũng ở trong mười phút tốc chiến tốc thắng.

nếu trừ thời gian cố ý tiêu hao bách tí ma trùng, đạo đức thiên tôn đánh chết bốn tên nghề nghiệp tà ác, thậm chí không vượt qua năm phút đồng hồ.

điều này hoàn toàn đảo điên nhận thức của cô.

phó bản giết chóc là cấm sử dụng đạo cụ cùng tiêu hao phẩm cấp chúa tể.

lúc này, cô nghe thấy thanh trúc bên người dùng một loại giọng điệu như nói mê, lẩm bẩm:

“nguyên… nguyên thủy thiên tôn…”

bên tai alicia như có sét đánh, có sóng thần, có núi lở, cả người thất thần.

cách vài giây, cô mới dùng một loại ánh mắt “anh có phải bị ảo thuật che tâm trí hay không” nhìn về phía thanh trúc.

không phải bị ảo thuật ảnh hưởng đầu óc, cô thật sự nghĩ không ra thanh trúc vì sao sẽ nói ra cái tên kia.

nguyên thủy thiên tôn… một nhân vật đã trở về linh cảnh.

làm thánh giả đỉnh phong của thiên phạt, quân dự bị chúa tể, chấp sự cao cấp, alicia biết so với hành giả bình thường càng nhiều hơn, thiên phạt trong ngoài tình báo rõ ràng viết:

“nguyên thủy thiên tôn sử dụng xong vé đổi cửa hàng chém giết thái cầm hạc, hình thần câu diệt.”

nhục thân cùng linh thể tan thành tro bụi ngay tại chỗ, tuyệt không có khả năng sống sót.

thanh trúc lẩm bẩm: “là hắn, là hắn… tham lam thần tướng, bách nhân trảm, còn có lưu manh bàn…”

alicia ngơ ngác lắc lắc đầu, “nguyên thủy thiên tôn trước khi chết, mang đạo cụ đều để lại cho người thân cận, cú mang từng sử dụng những đạo cụ đó của hắn.”

chương 2582: gặp lại (2)

thanh trúc xoay phắt đầu lại, “cú mang? đúng, cú mang! cú mang là hắn, vẫn luôn là hắn, ngũ hành minh tự dưng xuất hiện một vị thú vương đỉnh phong, ở new york liên tục giết vài tên thánh giả đỉnh phong, nổi bật không ai bằng… khó trách, khó trách, trừ nguyên thủy thiên tôn, còn có ai có thể làm được!”

thanh trúc càng nói càng kích động, không biết có phải bởi vì cảm xúc kích động quá lớn hay không, thân thể hắn hơi phát run, môi cũng đang phát run.

nguyên thủy thiên tôn, đạo đức thiên tôn, id linh cảnh tương tự… đều là thần dạ du, thái nhất môn nếu có nhân vật cường đại như thế, đã sớm nổi tiếng, sao có khả năng mấy chục năm vô danh…

trên người hắn chẳng những có đạo cụ của nguyên thủy thiên tôn, ngay cả âm thi đều tương tự.

alicia kinh ngạc ngẩn người, cô còn có rất nhiều nghi hoặc, không thể tiếp nhận cùng tin tưởng, nhưng lý trí nói cho cô, đây là sự thật.

lúc này, trương nguyên thanh đã quét tước xong chiến trường, âm thi linh phó thu về không gian của mũ đỏ nhỏ, thi thể nghề nghiệp tà ác cũng thu đi, hai kẻ biến dạng có thể luyện thành âm thi, linh thể của huyễn thuật sư có thể luyện thành linh phó.

tiếp theo hắn bắt đầu thu thập đạo cụ và văn vật, đạo cụ hắn dùng không đến, nhưng có thể ném vào kho hàng bang phái, cung cấp cho thành viên bang phái.

trương nguyên thanh cúi người tháo xuống hồ lô trên hông “bách tí ma trùng”, quan sát một phen, phát hiện nam nữ trong hồ lô còn đang đau khổ chống đỡ.

hắn giơ lên kiếm đồng xanh hán bát phương, ra sức chém xuống.

“rắc” một tiếng, hồ lô nứt nẻ, linh lực bên trong mãnh liệt tiết ra ngoài, tạo thành vụ nổ có thể so với lựu đạn đương lượng nổ cao.

trong luồng khí cuồng bạo ùa ra, hai bóng người ngã ra, một người là cô gái ong yêu dị xinh đẹp, xúc tu trên trán giật giật, trên người giăng kín vết máu, bụng ong khêu gợi có từng mảng lớn dấu vết ăn mòn, cánh như cánh ve đã nung chảy bị hủy.

một người khác là thanh niên nghiêm túc trầm ổn, mặc âu phục rách nát, cơ bắp lộ ra cứng rắn như đá cẩm thạch, ánh mắt mỏi mệt, khí tức suy yếu.

chính là tiểu viên cùng hoàng thái cực.

“thật là các người…” trương nguyên thanh như trút được gánh nặng, tảng đá treo trong lòng rốt cuộc buông xuống.

tiểu viên và hoàng thái cực cẩn thận quan sát hoàn cảnh, chưa phát hiện kẻ địch trong dự đoán, nhưng thấy được vết máu cùng dấu vết chiến đấu đầy đất, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

hoàng thái cực không biểu lộ gì bảo vệ ở trước người tiểu viên, trầm giọng nói:

“đa tạ các hạ ra tay cứu giúp.”

tiểu viên thì lạnh lùng đảo qua ba vị nghề nghiệp hợp pháp, lấy phong cách của hợp pháp, sau khi nhìn ra cô là vu cổ sư, nhất định sẽ ý đồ giết cô đổi lấy điểm tích lũy.

hai người đều chưa nhận ra hắn, thuật dịch dung của huyễn thuật sư, không phải mắt thường phàm thai có thể phân rõ, cho dù là người thân cận nhất cũng không được.

nếu chưa quét dọn chiến trường, tham lam thần tướng, ngân dao vẫn còn, vậy lại nói khác.

trương nguyên thanh ánh mắt nhu hòa chăm chú nhìn hai người, cười nói: “nghĩa phụ, là tôi mà!”

thanh âm quen thuộc, xưng hô quen thuộc, hoàng thái cực thân thể cứng đờ, ngây ra ở tại chỗ, vẻ mặt dại ra.

con ngươi tiểu viên run rẩy, vẻ mặt lạnh lùng như tuyết mùa xuân tan rã, sông băng tan. cô ngẩn ngơ tập trung nhìn trương

nguyên thanh, trong đôi mắt đen như đá quý, có chất lỏng trong suốt tích tụ.

đại khái vài giây, cô bình phục sự rung động trong lòng, gật gật đầu.

trong hai tháng qua, bọn họ không thiếu video call, lúc này gặp lại, càng nhiều là nhớ nhung cùng vui sướng, mà không phải kích động có lại được tình yêu đích thực.

so sánh với tiểu viên "trấn định", hoàng thái cực giống như sống ở trong mộng, không, là hoài nghi mình trúng ảo thuật, tiến vào mộng cảnh.

bằng không, hắn sao có thể nghe được giọng của nguyên thủy, một người rõ ràng đã trở về linh cảnh.

nếu là ảo thuật, vậy thì hợp lý, bởi vì cái chết của nguyên thủy, hầu như đã thành tâm ma của hắn.

từ góc độ bạn bè mà nói, cái chết của nguyên thủy có một phần của ông nội hắn, ông nội hại chết ân nhân cứu mạng của hắn, lấy oán trả ơn.

hoàng thái cực lương tâm khó yên.

từ lập trường thành viên quan phương mà nói, hắn trơ mắt nhìn một vị hành giả quan phương công huân hiển hách hàm oan mà chết, là bất nghĩa.

cho dù đã qua hai tháng, hắn vẫn không thể nguôi ngoai, cho nên mới sẽ liều chết bảo vệ tiểu viên.

tôi chỉ thích thấy người quen lộ ra một vẻ mặt như vậy… trương nguyên thanh giải thích: "là tôi, tôi đã sống lại, anh không trúng ảo thuật, cũng không phải đang nằm mơ."

thân là chưởng mộng sứ, hắn từ trong cảm xúc của hoàng thái cực cảm ứng được nghi ngờ mãnh liệt, cùng với hưng phấn cùng kích động dưới nghi ngờ, còn có một chút bi thương.

hắn mang tình huống mình sống lại giản lược nói một lần, nói mình ở dưới sự trợ giúp của chỉ sát cung chủ, ma nhãn thiên vương cùng phó thanh dương, sau khi chết không lâu, liền từ trong mẫu thần tử cung sống lại.

chương 2583: gặp lại (3)

không miêu tả chi tiết quá trình, bởi vì hắn biết hoàng thái cực nhất định có thể nghe hiểu.

hoàng thái cực nhìn hắn, giọng điệu trầm thấp, "cú mang cũng là cậu?"

"nghĩa phụ quả nhiên tuệ nhãn!" trương nguyên thanh cười nói.

hoàng thái cực trầm mặc vài giây, bỗng nhiên tiến lên, bàn tay dùng sức đè bả vai hắn, nhìn chằm chằm hắn:

"tốt, tốt lắm!"

vẻ mặt hắn vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng trương nguyên thanh cảm thấy cái tay đặt trên vai dùng sức như vậy, mang theo một tia run rẩy.

"nghĩa phụ, tiểu viên, các người sao có thể bị thu ở trong hồ lô?" trương nguyên thanh hỏi.

trải qua hoàng thái cực giải thích, trương nguyên thanh mới biết, nghĩa phụ quá xui xẻo, vào sảnh triển lãm số 4 tất cả đều là nghề nghiệp tà ác, chỉ hắn một tên hợp pháp, vì thế theo lý thường gặp phải vây công.

tiểu viên đứng ra, giúp hắn ngăn địch, nhưng bị bách tí ma trùng thu vào trong hồ lô.

hoàng thái cực là vì bảo hộ tiểu viên mới chủ động tiến vào hồ lô, bằng không lấy cấp bậc của tiểu viên, bây giờ đã là một vũng máu.

ý tưởng ban đầu của hắn là, cắn răng chống đỡ, chỉ cần bách tí ma trùng ở trong cửa ải sau đó chết, hắn cùng tiểu viên liền còn có một tia sinh cơ, đây là nội tình cùng sự tự tin của một vị thổ quái.

trong lòng trương nguyên thanh cảm động một phen, đang muốn nói chuyện, thanh trúc cùng alicia kích động ghé lên.

"nguyên thủy thiên tôn, cậu thật sự chưa chết, cậu thật sự chưa chết!" thanh trúc hưng phấn khoa chân múa tay.

alicia cũng không hoài nghi nữa, lời vừa rồi nguyên thủy thiên tôn nói, cô đều nghe thấy.

đạo đức thiên tôn chính là nguyên thủy thiên tôn, cú mang cũng là nguyên thủy thiên tôn.

thiên kiêu chết đi mấy tháng trọng sinh trở về, tấn thăng chúa tể, tin tức này nếu truyền ra bên ngoài, không biết sẽ nhấc lên sóng gió như thế nào.

“id linh cảnh của cậu sao cũng thay đổi rồi?” hoàng thái cực hỏi.

“chờ phó bản giết chóc kết thúc rồi nói sau.” trương nguyên thanh nhìn quét các đồng đội, nói: “trước phá được lâu thứ hai. tiểu viên, nghĩa phụ, mọi người phải cố gắng thu thập văn vật, bằng không điểm tích lũy không đủ.”

đợi tới lầu thứ ba, hắn sẽ giúp hai người săn giết nghề nghiệp tà ác, cướp lấy điểm tích lũy.

“tôi ở trong quan tinh nhận được, thanh trúc sẽ chết bởi nước màu đen, sảnh triển lãm lầu hai cực kỳ nguy hiểm.” trương nguyên thanh cảnh báo.

trong lòng thanh trúc rùng mình, ba người bọn tiểu viên cũng thu liễm cảm xúc, tiến vào trạng thái.

alicia nhìn về phía cửa đồng xanh nơi xa, “đi qua xem trước một chút.”

mọi người lập tức xuyên qua sảnh triển lãm, đứng ở trước cửa đồng xanh, sau khi chạm vào chưa thu hoạch tin tức vật phẩm, trương nguyên thanh bằng vào kinh nghiệm, nói:

“chủ tuyến hẳn là tìm được chìa khóa, mở ra cửa đồng xanh, chúng ta tìm ở trong tủ triển lãm một chút.”

alicia lắc đầu nói:

“vừa rồi tôi cũng đã đại khái xem qua văn vật trong tủ triển lãm, văn vật nơi này không có tư liệu, cũng không có văn vật phù hợp với lỗ khảm trên cửa đồng xanh.”

trương nguyên thanh sải bước quay về, đi về phía một cái tủ triển lãm trong đó, tập trung nhìn vào, trong tủ triển lãm trưng

bày một đôi cánh, quả thật không có bất cứ tư liệu thuyết minh gì.

“không có tư liệu thuyết minh, vậy tự mình đến kiểm tra!” trương nguyên thanh nhìn về phía hoàng thái cực, “nghĩa phụ, anh tới!”

hoàng thái cực gật đầu, đi đến trước tủ triển lãm, đấm xuống một phát.

“ông!” nắm tay của hắn trực tiếp bị cấm chế cường đại bắn ngược trở về, lảo đảo lui về phía sau.

“không đánh vỡ được?” hoàng thái cực nhíu nhíu mày, một lần nữa nắm tay, liên tiếp đánh tủ triển lãm.

nhưng mỗi lần đều bị lực lượng mạnh hơn đẩy lui, tủ triển lãm được kết giới cường đại bảo hộ.

thấy thế, năm người phân tán ra, đều tự tìm kiếm tủ triển lãm, không có ngoại lệ, đều không thể đánh vỡ.

cái này… trương nguyên thanh nhíu mày, sảnh triển lãm lầu hai không có bất cứ sự nhắc nhở nào, tủ triển lãm lại không mở được, cho dù là hắn, cũng cảm giác không thể nào xuống tay.

lúc này, tủ triển lãm nào đó trong góc phía tây truyền đến thanh âm già nua:

“đừng gõ nữa, đừng gõ nữa, quấy rầy đến lão nhân gia nghỉ ngơi.”

thanh âm gì vậy? văn vật có thể nói chuyện? trương nguyên thanh ‘vù’ lao tới, các đồng đội theo sát sau đó.

bọn họ tới trước tủ triển lãm kia, phát hiện nói chuyện là một tấm mặt nạ đất thó, có râu, có nếp nhăn, hình tượng là một ông lão hiền lành.

chỉ là mắt trống rỗng tỏ ra có chút âm trầm.

“ngươi có thể nói chuyện? vừa rồi là ngươi đang nói chuyện?” trương nguyên thanh nhìn chăm chú vào mặt nạ đất thó.

“ta không biết nói chuyện, chẳng lẽ ngươi vừa rồi là ảo thính?” phần miệng mặt nạ đất thó khép mở, cười ha ha trả lời.

biết được trào phúng ngược, chậc, chỉ số thông minh có chút cao… trương nguyên thanh đầu óc xoay chuyển, vừa rồi hắn còn đang kỳ quái, vì sao sảnh triển lãm số 2 không có manh mối.

ý nghĩa tồn tại của phó bản chính là rèn luyện linh cảnh hành giả.

tuy tỉ lệ tử vong cao, nhưng không thể không có một chút nhắc nhở, manh mối nào.

lấy hiểu biết của hắn đối với phó bản, manh mối đến rồi.

chương 2584: một thật một giả (1)

trương nguyên thanh cũng cười ha ha nói:

“ta rất tò mò dây thanh của ngươi ở nơi nào, ừm, ngươi là văn vật gì?”

“ta mỗi lần chỉ có thể trả lời ngươi một vấn đề, ngươi muốn là dây thanh của ta, hay là thân phận của ta?” mặt nạ đất thó trả lời.

“thân phận của ngươi.”

“ta là mặt nạ của một vị tồn tại vĩ đại, ta sinh ra ở thời đại viễn cổ, khi đó nhân loại vừa nắm giữ kỹ thuật nung làm đồ gốm, chẳng qua ta sinh ra linh trí, là ở rất nhiều năm về sau.” mặt nạ đất thó cảm khái nói: “vị chủ nhân đầu tiên của ta, là vũ sư của hữu hùng thị, quản hiến tế, cầu mưa.”

hữu hùng thị? chưa từng nghe nói… làm cao tài sinh đại học tùng hải, trương nguyên thanh nghiêm túc nhìn lại một lần dự trữ tri thức của mình, chưa nhớ ra hữu hùng thị là vị nào.

hoàng thái cực nheo mắt, giọng điệu nghiêm túc: “hữu hùng thị, là hoàng đế.”

hả? hoàng đế không phải công tôn thị, hiên viên thị sao? anh cho dù nói cơ thị tôi cũng hiểu nha! hữu hùng thị là cái quỷ gì? trương nguyên thanh vừa ở trong lòng lẩm bẩm, vừa nghiêm nghị kính trọng.

văn vật này lai lịch không đơn giản.

mặt nạ đất thó lẳng lặng nằm ở trong tủ triển lãm, không có ai hỏi, nó liền không nói lời nào.

tiểu viên hỏi dò: "vị chủ nhân thứ hai của ngươi thì sao?"

mặt nạ đất thó lúc này mới mở miệng nói:

"sau trận chiến trác lộc, của ta chủ nhân chết trận, ta lưu chuyển ở các đại bộ tộc, được thờ ở tế đàn, được dùng để câu thông thiên địa, mãi cho đến tràng biến cố lớn kia ở thượng cổ, bất chu sơn sụp xuống, lực lượng của ta bị phong ấn, thành vật phàm."

mắt trương nguyên thanh sáng lên, "nói kỹ một chút tràng biến cố kia thời thượng cổ!"

mặt nạ đất thó cười ha ha nói:

"ngươi một tên dã tu ngay cả thần vị cũng chưa có, thì đừng có thăm dò bí mật cấp hoàng đế."

alicia nửa hiểu nửa không hỏi: "cấp hoàng đế? đây là phân chia gì? tôi chưa bao giờ nghe nói."

mặt nạ đất thó có hỏi nhất định trả lời, chậm rãi nói:

"tam hoàng khai thế, phân biệt là thiên hoàng, địa hoàng cùng oa hoàng, đợi sau khi tam hoàng vũ hóa, ngũ đế quản càn khôn, chỉ huy cửu châu, dưới ngũ đế là tứ phương thần linh."

"núi, sông, hồ, đầm, đều có thần linh, bọn họ đều là ngũ đế sắc phong, đại diện quản lý cửu châu."

"dưới thần linh, là si mị võng lượng yêu ma quỷ quái, cùng với dã tu dân gian, các vị đang ngồi đều là dã tu."

có loại cảm giác về sự ưu việt cao cao tại thượng, gã này thoạt nhìn là ông lão hiền lành, phong cách cùng giọng điệu nói chuyện lại có chút gợi đòn.

trương nguyên thanh vẻ mặt nghiêm túc nghĩ lại đoạn lời này, chỉ cảm thấy bên trong lộ ra lượng tin tức cực lớn.

điều người đất thó nói, vô cùng có khả năng là lịch sử người tu hành cổ đại thời kì thượng cổ.

hắn nhớ rõ cung chủ từng nói, oa hoàng là nhân vật lịch sử duy nhất từng khảo chứng, trong câu chuyện thần thoại chân thật

tồn tại, là quản lý viên linh cảnh.

nếu lời của người đất thó là thật, như vậy tam hoàng ngũ đế cũng là người tu hành cổ đại.

ngũ đế đại biểu hẳn là kim mộc thủy hỏa thổ, ở trong câu chuyện thần thoại, đó là viêm đế, bạch đế, xích đế, hoàng đế cùng hắc đế, vậy tam hoàng thì sao?

trương nguyên thanh hỏi:

“thiên hoàng cùng địa hoàng là nhân vật cỡ nào… ừm, quản quyền lực gì?”

“không biết.” mặt nạ đất thó trả lời, lời ít mà ý nhiều.

“thiên hoàng địa hoàng là truyền thuyết, hay là chân thật tồn tại?” trương nguyên thanh lại hỏi.

“không biết.” mặt nạ đất thó đưa ra câu trả lời tương tự.

thiên hoàng cùng địa hoàng rất thần bí nha, thậm chí không xác định tồn tại hay không.

trương nguyên thanh mở ra liên tưởng, phân tích khả năng thiên hoàng cùng địa hoàng tồn tại, cùng với nghề nghiệp có khả năng.

những thứ này đều có thể căn cứ nghề nghiệp linh cảnh đã có suy luận ngược.

thấy nguyên thủy thiên tôn không nói lời nào, tiểu viên chủ động mở miệng, hỏi vấn đề tương quan phó bản:

“chìa khóa cửa đồng xanh ở nơi nào?”

“ở trong bốn món văn vật đông tây nam bắc.” mặt nạ đất thó trả lời.

đám người trương nguyên thanh lập tức ngẩng đầu lên, nhìn quanh bốn phương, lần lượt đảo qua bốn món văn vật đông tây nam bắc.

“thế nào mới có thể lấy ra chìa khóa?” trương nguyên thanh tiếp tục tinh thần vặt lông dê, vừa có vấn đề liền hỏi.

mặt nạ đất thó cười nói: “thu phục văn vật.”

“thu phục như thế nào?” hoàng thái cực ánh mắt ngưng trọng.

mặt nạ đất thó vểnh râu, cười lên:

“nhìn thấy pho tượng quan âm kia chưa, lấy tịnh bình xuống, chìa khóa mở ra cửa đồng xanh ở ngay bên trong.”

trương nguyên thanh cùng các đồng đội trao đổi ánh mắt một phen, nói:

“tôi đến đây đi, để âm thi đi thử một chút.”

lấy chìa khóa tất nhiên kèm theo nguy hiểm.

không ai phản đối.

trương nguyên thanh lấy ra mũ đỏ nhỏ, giũ rớt xuống một âm thi cấp 4, thao túng nó tới pho tượng quan âm đại sĩ.

âm thi đứng ở trước bức tượng to lớn cao 4 mét, hai đầu gối hơi gập lại, tung người nhảy lên, bám lấy bàn tay nâng ngọc tịnh bình, lại mượn lực, vững vàng đứng ở lòng bàn tay.

chương 2585: một thật một giả (2)

ngọc tịnh bình to cỡ thùng nước, tuy miệng bình thắt lại, vẫn có thể chứa được một cánh tay của người trưởng thành.

trương nguyên thanh khống chế âm thi cúi đầu nhìn xuống, trong miệng bình là một mảng tối đen.

thị lực xuyên qua bóng tối của thần dạ du cũng nhìn không thấu bóng tối.

hắn dứt khoát khom lưng, vươn cánh tay vào trong miệng bình, hướng bên trong mò mẫm.

một giây sau, âm thi liền bị hút vào trong ngọc tịnh bình.

ý thức của trương nguyên thanh bị “bắn” về bản thể, đầu bật ngửa ra sau, như là bị người ta gõ cho một côn.

tiểu viên vội vàng đỡ hắn, không đợi hỏi, liền nghe tiếng “ầm ầm ầm”, pho tượng quan âm đại sĩ kịch liệt chấn động, cái bệ cùng thân thể va chạm sàn, vách tường, tiếng ầm ầm dị thường kịch liệt.

ngay sau đó, miệng ngọc tịnh bình phun ra nước suối màu đen, ào ào nổ vang.

nước suối màu đen dọc theo gạch men sứ trên mặt đất lan tràn.

nước suối màu đen… con ngươi trương nguyên thanh co rụt lại, trong lòng rùng mình, đây là thứ nước màu đen hắn ở trong quan tinh nhìn thấy, đã giết chết thanh trúc.

nhưng nguyên nhân thật sự khiến hắn biến sắc là, hắn nhận ra nước suối màu đen.

nhược thủy.

trong vườn bách thú của cẩu trưởng lão, cũng có nhược thủy tương tự, nhược thủy có thể dìm vạn vật.

quan tinh hình ảnh mơ hồ, hắn chưa nhận ra, nhưng bây giờ nhìn thấy nước suối màu đen thật sự, mới biết được đây là nhược thủy.

thanh trúc nhớ tới nguyên thủy thiên tôn nhắc nhở, vẻ mặt căng thẳng, cúi đầu hỏi:

“đây là nước gì? có gì nguy hiểm?”

mặt nạ đất thó trả lời: “không có nguy hiểm.”

không có nguy hiểm? mọi người nhẹ nhàng thở ra.

“không đúng!” ánh mắt trương nguyên thanh sắc bén nhìn về phía mặt nạ đất thó trong tủ triển lãm, lạnh lùng nói:

“đây là nhược thủy, nhược thủy có thể nhấn chìm vạn vật, ngươi đang gạt chúng ta, trong lời của ngươi vừa rồi, rốt cuộc có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả?”

ở nháy mắt mặt nạ đất thó nói ra “không có nguy hiểm”, trương nguyên thanh ý thức được mình mắc mưu bị lừa, thứ đồ chơi này không thể tin.

có lẽ chìa khóa căn bản không ở trong ngọc tịnh bình, có lẽ mặt nạ đất thó lừa hắn chạm đến ngọc tịnh bình, là vì kích hoạt cơ quan, muốn hại chết bọn họ.

hoàng thái cực, thanh trúc cùng alicia đều biến sắc.

tiểu viên là hình tượng ong chúa, rất khó có sắc mặt cùng biểu cảm.

“ào ào…”

ngọc tịnh bình giống như máy bơm, phun ra từng mảng lớn nước suối màu đen, nhược thủy bọt biển màu trắng dâng trào, nhanh chóng lan tràn nửa sảnh triển lãm.

rất nhanh lan tràn đến bên chân đám người trương nguyên thanh.

năm người hoảng hốt không ngừng lui về phía sau, alicia thi triển lưỡi đao gió cắt xuống một mảng góc áo, ném về phía tầng nhược thủy mỏng manh kia bao trùm gạch men sứ.

góc áo nháy mắt chìm xuống, sau đó biến mất, không biết đi phương nào.

có lẽ đã tiến vào ngọc tịnh bình, có lẽ là bị "hòa tan", đều không sao cả, cái này đã chứng thật nguyên thủy thiên tôn là đúng, bọn họ bị mặt nạ đất thó lừa dối, bởi vậy kích hoạt cơ chế tử vong.

tủ triển lãm dặm mặt nạ đất thó cười ha ha nói:

"câu trả lời của ta, một câu trước thực, một câu sau giả, nói xong lời thật, liền nói láo."

nói xong nói thật liền nói láo? đây là đặc tính của nó?

trương nguyên thanh vừa nghĩ, vừa lui về phía sau, chạy thi với nhược thủy.

"làm sao bây giờ làm sao bây giờ?" thanh trúc là người hoảng hốt nhất.

alicia bình tĩnh nói:

"không cần hoảng, tôi sẽ dùng không khí nâng mọi người lên."

"vô dụng." trương nguyên thanh phổ cập khoa học cho bé gái ngoại quốc, "nhược thủy nhấn chìm vạn vật, bao gồm sinh vật phi hành. đợi nhược thủy lan tràn toàn bộ sảnh triển lãm, chúng ta nhất định phải chết không thể nghi ngờ."

trừ phi có lân mộc, chỉ có lân mộc có thể nổi ở trên nhược thủy, nhưng thứ đồ chơi này là tài liệu cực ít, toàn bộ linh cảnh chỉ sợ cũng rất hiếm thấy, đừng nói phó bản giết chóc.

nhược thủy màu đen không ngừng lan tràn, ép đám người trương nguyên thanh liên tục lui về phía sau, rất nhanh đã tới cuối, phía sau là bức tranh trống rỗng thật lớn kia.

nhìn nhược thủy ập tới, hoàng thái cực giơ chân, giẫm mạnh một bước.

gạch men sứ phía trước mọi người vỡ nát, dâng lên một chướng ngại vật bê tông mỏng manh, ý đồ chặn nhược thủy lan tràn.

nhưng bê tông vừa dâng lên, đã hòa tan như khối băng, chìm vào trong nhược thủy.

sự chờ mong trong mắt mọi người theo đó phá diệt, ngay cả lực lượng hoàng thổ cũng không ngăn được nhược thủy.

“đáng chết.” thanh trúc nghiến răng nghiến lợi: “tôi muốn đập cái mặt nạ chết tiệt kia.”

tiểu viên bỗng nhiên nói: “nguyên thủy, thu chúng nó.”

trương nguyên thanh nháy mắt đã hiểu ý tứ của người tình, quyết đoán lấy ra mũ đỏ nhỏ, mở ra năng lực thu nạp.

nhược thủy ổn định lao về phía trước, chưa có bất cứ biến hóa nào.

“không được, cấp bậc của nhược thủy quá cao, không phải đạo cụ thánh giả có thể thu dụng.” trương nguyên thanh tiếc nuối lắc đầu.

“vậy làm sao bây giờ?” alicia có chút cuống lên, cô chưa từng thấy loại vật này, trong lúc nhất thời nghĩ không ra phương pháp hóa giải.

chương 2586: độ khó địa ngục (1)

“đến bên chân rồi, đến bên chân rồi!” thanh trúc kêu to.

trương nguyên thanh nhìn xung quanh, ý niệm xoay chuyển nhanh chóng, bỗng nhiên giật mình, kêu lên:

“trèo lên tủ triển lãm, mau.”

không cần hắn nhiều lời, mọi người tay chân lanh lẹ trèo lên tủ triển lãm, mỗi người một cái.

một giây sau, nhược thủy màu đen bao phủ nơi bọn họ đứng, tràn qua toàn bộ sảnh triển lãm.

năm người ngồi ở trên tủ triển lãm khác nhau, nhẹ nhàng thở ra.

nhược thủy nhấn chìm vạn vật, nhưng tủ triển lãm vẫn còn, nói rõ ở lại trên tủ triển lãm là đúng.

nhưng sự thoải mái của mọi người không giữ được quá lâu, bởi vì miệng bình còn đang cuồn cuộn không ngừng phun ra nhược thủy, mực nước trong sảnh triển lãm càng lúc càng cao, càng lúc càng cao, dần dần đến vị trí đầu gối người thường.

dựa theo tốc độ này, nhược thủy sớm hay muộn sẽ tràn đến trên tủ triển lãm, bọn họ vẫn như cũ khó thoát khỏi cái chết.

“vì sao nhược thủy không chảy về phía cầu thang, không chảy về phía lầu một?”

thanh trúc đứng ở trên tủ triển lãm, kiễng chân nhìn lại, chỉ thấy nhược thủy ở đầu cầu thang bị bức tường vô hình ngăn trở, chưa trút xuống về phía lầu một.

“lầu một cùng lầu hai, là hai không gian, đừng bị thị giác che mắt.” alicia khuôn mặt ngưng trọng phổ cập khoa học.

“tôi biết tôi biết…” thanh trúc nôn nóng đáp lại, hắn chỉ là đang phát tiết cảm xúc trong lòng.

thanh trúc hoảng hơn bất cứ ai khác, bởi vì nguyên thủy thiên tôn ở trong quan tinh nhìn thấy hắn bị dòng nước màu đen cắn nuốt, hắn sẽ chết trong tràng nguy cơ này.

năm người đứng ở trên tủ triển lãm, cúi đầu nhìn, nước đọng đang chậm rãi dâng lên, đã đến đầu gối sâu như vậy.

may mắn là, sảnh triển lãm diện tích đủ lớn, tốc độ nước đọng tăng chậm.

hoàng thái cực thẳng lưng, nhìn quanh sảnh triển lãm, như là đang tính toán cái gì, lại chuyên chú nhìn ngọc tịnh bình một lát, ra kết luận:

“chúng ta có 30 đến 40 phút thời gian.”

“nghĩa phụ còn là học bá nha.” sinh viên đang đi học trương nguyên thanh kinh ngạc nói.

hoàng thái cực trầm ổn gật đầu: “bằng cấp của tôi cao hơn cậu.”

nghe được thời gian coi như dư thừa, alicia khẽ thở phào, sau đó cao giọng hỏi:

“đối phó nhược thủy như thế nào?”

làm thánh giả đại khu thứ nhất, nhược thủy ở trong điểm mù của cô.

“cần lân mộc.” trương nguyên thanh không giấu giếm, chia sẻ tình huống, “chỉ có lân mộc, mới có thể nổi ở trên nhược thủy, ngoài ra không còn cách khác. thông qua thuật pháp không thể băng qua nhược thủy, sẽ ngay lập tức mất đi hiệu lực, linh thể cũng không bay qua được.”

“lân mộc?” thanh trúc suy nghĩ vài giây, sắc mặt liền trở nên rất khó coi, “đó là tài liệu cấp chúa tể, tôi từng thấy ở trong tranh ảnh tài liệu của bách hoa hội, lân mộc phi thường khan hiếm, chỉ sản xuất ở trong số ít phó bản.”

hắn miêu tả đơn giản đặc thù của lân mộc.

tiểu viên nhìn trái nhìn phải, phân tích:

“có lẽ trong tủ triển lãm có lân mộc, trong phó bản đã có nhược thủy, thì nhất định có lân mộc.”

alicia theo bản năng muốn lấy ra con mắt của gió, nhớ tới nhược thủy có thể nhấn chìm vạn vật, yên lặng đánh mất ý niệm.

cũng may đều là thánh giả, mắt sáng như đuốc, năm người đều tự phân công, nhanh chóng xem xong toàn bộ văn vật, cũng chưa tìm được lân mộc phù hợp trong miêu tả của thanh trúc.

hoàng thái cực lắc đầu nói:

“văn vật không có tư liệu, hơn nữa tủ triển lãm không mở được, cho dù có lân mộc, chúng ta cũng không cách nào đạt được.”

mắt thấy mực nước đang chậm rãi dâng lên, cảm xúc lo âu lan tràn ở trong lòng năm người.

tiểu viên thấp giọng nói:

“nguyên thủy, cậu có chủ ý gì?”

ba người khác đều nhìn về phía trương nguyên thanh, nhìn về phía vị thiên tài lấy công phá phó bản nổi tiếng trên đời này.

trương nguyên thanh suy nghĩ một lát, ánh mắt hướng về phía tây sảnh triển lãm, "hỏi tên kia một chút, nó là văn vật duy nhất trong sảnh triển lãm có thể câu thông có thể thu hoạch tin tức."

"tên kia miệng đầy lời ma quỷ." thanh trúc cả giận nói.

alicia có ý kiến khác:

"tôi cảm thấy có thể, cái mặt nạ kia có vấn tất đáp, vừa rồi nó tựa như từng nói, nó trả lời một thật một giả, trước thực sau giả, cái này rất dễ kiểm tra."

"trong những bí ẩn viễn cổ kia, không biết câu nào thực, câu nào giả…" trương nguyên thanh lớn tiếng la lên nói:

"mặt nạ, trong ba người đàn ông chúng ta, ai đẹp trai nhất?"

trong tủ triển lãm góc phía tây, truyền đến giọng già nua cười ha ha của mặt nạ đất thó:

"người trẻ tuổi quần áo tả tơi kia."

trong ba người đàn ông, chỉ hoàng thái cực quần áo tả tơi, liền hắn tướng mạo thường thường không có gì lạ.

trương nguyên thanh: "cái này là nói dối."

thanh trúc gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

hoàng thái cực: "nín lặng…"

trương nguyên thanh vấn đề tương tự hỏi một lần nữa, lần này nhận được đáp án là thanh trúc đẹp trai nhất.

trương nguyên thanh không quá phục, nhưng nhìn kỹ thấy thanh trúc ngũ quan thanh tú tuấn lãng, tự cảm thấy có chút không bằng. thanh trúc là mộc yêu dục vọng sinh sôi nảy nở mãnh liệt, loại mộc yêu này vì tìm bạn tình, khi thăng cấp, phương diện dung mạo sẽ có sự tăng lên.

chương 2587: độ khó địa ngục (2)

linh quân chính là như thế.

kế tiếp trả lời là nói dối… trương nguyên thanh hỏi: “làm sao hóa giải nhược thủy đầy phòng?”

hắn chưa hỏi lân mộc ở nơi nào, bởi vì đạt được lân mộc, chỉ có thể làm bọn họ nổi ở trên nhược thủy, cũng không thể thật sự giải quyết vấn đề.

về sau còn cần tìm kiếm chìa khóa, cùng với đối mặt nguy cơ khác.

tiếng mặt nạ đất thó truyền đến: “tìm được lân mộc là được.”

trương nguyên thanh hỏi một lần nữa: “làm sao hóa giải nhược thủy đầy phòng?”

câu trả lời của mặt nạ đất thó có biến hóa: “đạt được quyền trượng tửu thần, có thể nghịch chuyển tịnh bình, thu nhược thủy.”

quyền trượng tửu thần? mắt alicia sáng lên, chỉ nói pho tượng mặc trang phục hy lạp cổ kia hướng bắc, nói:

“hẳn là cây pháp trượng kia trong tay pho tượng, ở trong thần thoại hy lạp cổ, quyền trượng tửu thần do cây nho cùng quả thông cấu thành, ngụ ý mùa thu hoạch.”

nghề nghiệp hú tửu giả có thể vặn vẹo quy tắc, hóa xuôi thành ngược, ngược biến thành xuôi.

ừm, đây mới là đáp án chính xác… trương nguyên thanh hỏi tiếp: “làm sao đạt được quyền trượng?”

“tìm được lân mộc là được.”

đây lại là đáp án giả.

hắn lại hỏi một lần, đạt được đáp án chính xác:

“đạt được con mắt của hỏa long, nó có thể miễn dịch ‘hỗn loạn’, để người cầm không chịu quyền trượng tửu thần ảnh hưởng.”

“làm sao đạt được mắt của hỏa long?” trương nguyên thanh liên tục hỏi hai lần.

câu trả lời thứ nhất vẫn là “đạt được lân mộc là được” vạn năm không thay đổi, câu trả lời thứ hai là “thông qua hỏa long khảo nghiệm, tránh đi ba lần hơi thở rồng lửa công kích.”

tránh đi hơi thở rồng lửa? trương nguyên thanh nhìn thoáng qua nhược thủy đầy phòng, lại nhìn tủ triển lãm không lớn một lần, căn bản không có không gian né tránh xê dịch.

không nói đến nhược thủy đầy phòng, không thể tới gần hỏa long, chỉ chỗ bé tí này dưới chân, một ngụm hơi thở rồng liền đốt hắn thành tro tàn rồi.

vì thế trương nguyên thanh hỏi nên tránh đi hơi thở rồng như thế nào.

lần đầu tiên đạt được câu trả lời là “mượn dùng tủ triển lãm nhảy lên” .

lần thứ hai nhận được câu trả lời là “đạt được lân mộc là được” .

lân mộc vẫn luôn là đáp án sai lầm, lúc này rốt cuộc chính xác.

trương nguyên thanh vội hỏi: “làm sao đạt được lân mộc?”

ở sau khi bài trừ đáp án sai lầm, hắn đạt được câu trả lời chính xác: “đánh vỡ tủ triển lãm thứ ba hàng thứ hai, lấy ra bút lông bên trong, vẽ ra lân mộc là được.”

đến tận đây, phương pháp hóa giải nguy cơ của phó bản đã đạt được:

đánh vỡ tủ triển lãm thu hoạch bút lông vẽ ra lân mộc, lợi dụng lân mộc thông qua rồng lửa khảo hạch, đạt được con mắt.

lại cầm con mắt trong tay lấy được quyền trượng tửu thần, nghịch chuyển ngọc tịnh bình, thu nhược thủy.

liền có thể viên mãn giải quyết tai nạn.

về phần đánh vỡ tủ triển lãm như thế nào, trương nguyên thanh sau khi hỏi biết được, sau khi nguy cơ kích hoạt, phong ấn tủ triển lãm liền giải trừ, nhưng phó bản có một hạn chế,

trong chín món văn vật, bọn họ chỉ có thể lựa chọn một món, chỉ có một lần cơ hội đánh vỡ tủ triển lãm.

nhưng khó khăn lớn hơn nữa theo đó mà đến, làm sao lấy được bút lông?

tủ triển lãm bảo tồn văn vật "bút lông" cách bọn họ xa mấy mét, nhược thủy nhấn chìm vạn vật, lông hồng khó nổi.

theo bản năng, thanh trúc hướng về mặt nạ đất thó cao giọng hỏi:

"làm sao lấy được bút lông?"

mặt nạ đất thó trả lời:

"không biết."

hỏi một lần nữa, trả lời vẫn là tương tự.

xoay vòng vòng, lại về tới vấn đề lúc ban đầu, làm sao nổi ở trên nhược thủy?

đây là một cái ngõ cụt khó giải!

cảm xúc tuyệt vọng lan tràn ở trong lòng mọi người, khi bị ép lên tủ triển lãm, bọn họ chưa tuyệt vọng.

bởi vì phó bản sẽ không xuất hiện tử cục không giải được, nhưng bây giờ bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội phá cục.

tuyệt vọng!

lưu trình phá cục chính xác là, ở trước khi nhược thủy tràn qua sảnh triển lãm, bọn họ phải thu hoạch đủ tin tức, từ mặt nạ đất thó nơi đó đạt được phương pháp hóa giải, sau đó đánh vỡ tủ triển lãm lấy được bút lông, một khi bị nhược thủy ép lên tủ triển lãm, liền thành tử cục.

linh cảnh thiếu đạo đức, thiết kế ra loại phó bản này… trương nguyên thanh khoanh chân ngồi xuống, dùng sức chà chà mặt.

đám người tiểu viên lâm vào trầm mặc, vẻ mặt có chút uể oải.

chẳng lẽ nguyên thủy thiên tôn, đa bảo đạo nhân, thông thiên giáo chủ mình, hôm nay bỏ mạng ở phó bản giết chóc? ngay cả cơ hội chụp ảnh gửi vào group bạn bè cũng không có… hắn ở trong lòng trêu chọc, giảm bớt cảm xúc nôn nóng.

trương nguyên thanh mở ra hòm đồ, kho hàng bang phái, lần lượt đảo qua đạo cụ của mình, ở bên trong tìm kiếm biện pháp.

giày hoạt sạn? không được, giày hoạt sạn chỉ có thể dùng ở đất bằng, ở trong hoàn cảnh này, sẽ chỉ trượt vào trong nhược thủy…

da người hoàn mỹ? để âm thi chết thay, sau đó mình nhảy qua?

chương 2588: độ khó địa ngục (3)

trên lý luận mà nói, trong nháy mắt nhảy lấy đà mình đã chìm vào trong nước, nhảy là một quá trình, cho dù tốc độ nhanh đến mức có thể so với thuấn di, quá trình này vẫn như cũ tồn tại, không có khả năng biến thành 0, mà chết thay chỉ có một lần.

lúc này, ánh mắt hắn dừng ở trên một món đạo cụ phủ bụi đã lâu: hộp diêm.

“tôi có cách rồi!” trương nguyên thanh trở nên vui sướng, ở trong ánh mắt kinh ngạc cùng bất ngờ của bốn người, lấy ra hộp diêm, đốt một que diêm.

xẹt! ngọn lửa bốc lên.

trương nguyên thanh đưa ra điều ước: “tôi hy vọng tủ triển lãm thứ ba hàng thứ hai xuất hiện ở dưới thân tôi.”

ngọn lửa bành trướng, nhanh chóng thiêu đốt, ngay sau đó, trong tủ triển lãm dưới thân trương nguyên thanh, món văn vật thú đồng xanh kia biến thành một cây bút lông quét sơn đen.

điều ước của hắn là có chú ý, nếu trực tiếp ước đạt được lân mộc, nguyện vọng tất nhiên thất bại, bởi vì nguy cơ của bọn họ là nhược thủy, lân mộc khắc chế nhược thủy.

cái đó xung đột với hạn chế “không thể trực tiếp giải quyết khó khăn lúc này”.

đạo lý tương tự, điều ước của hắn cũng không thể là “tôi muốn xuất hiện ở trên tủ triển lãm thứ ba hàng thứ hai”.

băng qua nhược thủy cũng trái với hạn chế trực tiếp giải quyết khó khăn bây giờ.

nhưng để bút lông chủ động tới đây, đã chưa trực tiếp giải quyết nguy cơ, lại chưa vượt qua cực hạn của hộp diêm.

“không hổ là đạo cụ thiên tôn!” vẻ mặt thanh trúc đầy vui mừng, cảm giác mình như là đang ngồi tàu lượn siêu tốc, lên xuống chóng mặt.

vẻ mặt hoàng thái cực cùng tiểu viên khẽ buông lỏng.

alicia thì cười rạng rỡ.

trương nguyên thanh đấm một phát đánh vỡ thủy tinh tủ triển lãm, cây bút lông này không có tính công kích, hắn trực tiếp cầm lên, đọc lấy tin tức cũng không phải tin tức của văn vật, mà là tin tức đạo cụ thường quy.

“tên: bút tạo vật”

“công năng: sáng tạo”

“giới thiệu: một cây bút có thể từ không thành có, thứ nó vẽ ra, đều sẽ hóa thành chân thật.”

“ghi chú 1: trong đầu muốn cái gì, nó có thể vẽ ra cái đó.”

“ghi chú 2: bởi vì là tiêu hao phẩm, cho nên không có trả giá.”

mình có thể vẽ ra lão mõ không… trương nguyên thanh thu bút tạo vật vào hòm đồ, hoàn thành nhận chủ, tự nhiên mà vậy nắm giữ phương pháp sử dụng nó.

như ghi chú biểu hiện, chỉ cần trong đầu phác thảo ra chi tiết vật thể, bút lông liền có thể vẽ ra, nhưng không thể vượt qua cực hạn của nó.

vẽ lão mõ khẳng định không có khả năng.

trương nguyên thanh căn cứ ký ức của mình, ở trên tủ triển lãm vẽ ra con thuyền nhỏ hai đầu hơi vểnh lên kia trên nhược thủy trong vườn bách thú.

hào quang lóe lên, con thuyền nhỏ bắn ra, biến thành chiếc thuyền dài hơn 2 mét kia trong trí nhớ, bút tạo vật hóa thành đốm sáng tiêu tán.

trương nguyên thanh suýt nữa bị thuyền nhỏ đẩy xuống khỏi tủ triển lãm, vội vàng trầm hông ổn định, đẩy con thuyền nhỏ xuống nước.

hắn sau đó nhảy lên con thuyền nhỏ, khua mái chèo, đón đám người tiểu viên lên thuyền.

thanh trúc chủ động tiếp nhận mái chèo, phụ trách chèo thuyền.

“đừng vội!” trương nguyên thanh lấy ra đại la tinh bàn, đặt ở đầu gối, nói:

“tôi đến quan tinh một lần.”

ở dưới tình huống biết được “kẻ địch” cùng lưu trình vượt ải, hình ảnh quan tinh thuật nhìn thấy sẽ rõ ràng hơn rất nhiều.

tinh quan đủ tư cách, cần am hiểu dùng quan tinh thuật, đặc biệt là có nguy cơ kích hoạt nhược thủy giáo huấn, hắn hận không thể mỗi một lần hít thở đều quan tinh trước.

đưa vào tinh thần lực, kích hoạt tinh đấu trên tinh bàn.

trương nguyên thanh nhắm mắt, trong hình ảnh mơ hồ, hắn thấy bức tượng con rồng khổng lồ thức tỉnh, phun ra hơi thở rồng nóng rực, biến thanh trúc mộc thuộc tính thành than đen.

hắn thấy hoàng thái cực che ở trước mọi người, dựng lên bức tường, bị đốt mình đầy thương tích.

thấy alicia bị ép thoát khỏi con thuyền nhỏ, chìm vào nhược thủy.

thấy tiểu viên thét chói tai hóa thành tro tàn.

trương nguyên thanh bỗng mở mắt, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

tiểu viên vẫn luôn chú ý tình lang lập tức hỏi: “anh nhìn thấy gì?”

trương nguyên thanh thấp giọng nói: “đoàn diệt, con rồng khổng lồ đoàn diệt chúng ta.”

hắn mang hình ảnh nhìn thấy trong quan tinh, tinh tượng biến hóa, nói một lần đại khái.

giống như một thùng nước lạnh giội ở đỉnh đầu mọi người, bốn người vẻ mặt cứng ngắc, cảm giác vui sướng cùng cảm giác kiên định đạt được lân mộc không còn sót lại chút gì.

“bây giờ không phải đêm tối, cũng không có tinh tú, tôi chỉ có thể nhìn thấy đoạn ngắn, không thể chuẩn xác đến chi tiết. cũng không cách nào nhìn thấy càng nhiều quỹ tích vận mệnh hơn, cho nên rất khó làm ra bố trí châm chích.” vẻ mặt trương nguyên thanh ngưng trọng.

linh thác sở dĩ có thể lấy chúng sinh làm quân cờ, đùa nghịch vận mệnh, bởi vì hắn có thể nhìn thấy rất nhiều hướng đi, rất nhiều chi tiết tương lai, tương đương với biết trước kịch bản.

mà tinh quan cấp thấp, nhìn thấy là dự báo.

dự báo giả bao nhiêu, thì không cần nhiều lời.

chương 2589: hơi thở rồng khảo nghiệm (1)

nếu dựa theo nội dung trong dự báo bài binh bố trận, ngược lại sẽ bị vận mệnh đùa chết.

cho nên trừ biết đội ngũ sẽ đoàn diệt, trương nguyên thanh không đưa ra được bố trí châm chích.

“không sao, tác dụng của quan tinh thuật đã đạt tới.”

hoàng thái cực sắc mặt nghiêm túc nói: “nếu chúng ta bây giờ tùy tiện cướp lấy mắt con rồng khổng lồ, thì thật sự đoàn diệt.”

hắn nhẹ nhàng đẩy tủ triển lãm bên người, thay đổi hướng đi của thuyền nhỏ, đẩy về phía vị trí mặt nạ đất thó.

con thuyền nhỏ dừng lại ở trước tủ triển lãm mặt nạ đất thó, cúi đầu hỏi: “chúng ta nên thông qua hơi thở rồng khảo nghiệm như thế nào?”

hắn đã làm rõ cơ chế của phó bản, đại bộ phận sự việc không cần động não, hỏi mặt nạ đất thó liền có thể đạt được đáp án.

dù vậy, phó bản này cũng đã là độ khó cấp địa ngục.

mặt nạ đất thó hình tượng ông lão hiền lành cười ha ha nói: “lấy đức phục nhân.”

thần con mẹ nó lấy đức phục nhân! trương nguyên thanh thiếu chút nữa buột mồm chửi.

trầm ổn như hoàng thái cực, khóe miệng cũng run rẩy vài cái, hắn biết đây là nói dối, vì thế lại hỏi một lần.

“lấy sức mạnh hàng phục nó!”

hoàng thái cực nhất thời nhíu mày, như vậy xem ra, một cửa này không có đường tắt, chỉ có thể dựa vào thực lực cứng thông qua khảo hạch.

hắn tìm từ vài giây, một lần nữa hỏi: “có cách nào tránh né hơi thở rồng khảo hạch hay không?”

ngay cả hỏi hai lần, ở sau khi bài trừ đáp án sai lầm thứ nhất, rốt cuộc nhận được trả lời chính xác: “hơi thở rồng khảo nghiệm không thể trốn tránh, nhưng nhân số không có hạn chế, các ngươi có thể giữ lại một người mạnh nhất tiếp nhận khảo hạch, người còn lại trốn trong bức tranh trống. bức tranh là phương pháp duy nhất có thể tránh né hơi thở rồng, chẳng qua bản thân có nguy cơ lớn, kẻ tiến vào bức tranh, trong mười lăm phút đồng hồ phải đi ra, nếu không sẽ chết ở bên trong.”

tiếp theo, hoàng thái cực lại hỏi phương pháp tiến vào bức tranh, rời khỏi bức tranh.

rất đơn giản, dấn thân vào bức tranh liền có thể vào, sau khi tiến vào bức tranh, tự nhiên biết phương pháp rời khỏi.

năm người thương lượng một phen, quyết định do trương nguyên thanh ở lại bên ngoài ứng phó khảo nghiệm, người khác tiến vào bức tranh, cố gắng chống đỡ qua mười lăm phút đồng hồ, điểm mấu chốt là mười phút.

thanh trúc khua mái chèo, xuyên qua sảnh triển lãm, tới trước bức tranh.

“sống qua mười lăm phút đồng hồ, thông qua hơi thở rồng khảo nghiệm, chúng ta liền có thể vượt ải rồi.” trương nguyên thanh từ trong tay thanh trúc tiếp nhận mái chèo gỗ, uyển chuyển từ chối đạo cụ phòng ngự của alicia, hoàng thái cực, cổ trùng trị liệu của tiểu viên, còn có đạo cụ chữa trị của thanh trúc.

“mọi người cũng có nguy hiểm, trong bức tranh cũng không an toàn.”

cân nhắc đến ở trên thuyền gỗ tiếp nhận hơi thở rồng khảo nghiệm, cần tính cân bằng cùng tính linh hoạt rất mạnh, trương nguyên thanh từ chỗ thanh trúc đòi một món đạo cụ mộc yêu.

một cái bông tai màu xanh lục biếc, công năng là tăng lên thể lực, tính linh hoạt và tính cân bắc, tăng lên phương diện lực lượng có thể xem nhẹ không tính.

linh hoạt và cân bằng tăng lên, có thể khiến trương nguyên thanh nhảy nhót ở trên thuyền gỗ nhỏ bé.

“tôi đi vào trước.”

hoàng thái cực tung người lao vào trong bức tranh trống, tiểu viên theo sát sau đó, tiếp theo là alicia cùng thanh trúc.

rất nhanh, trong bức tranh xuất hiện bóng dáng bốn người, do ít ỏi vài nét bút cấu thành, lại trông rất sống động, rất có thần vận, làm người ta vừa thấy đã nhận ra là bọn họ.

lại qua vài giây, nét mực nhanh chóng phác thảo ở trong bức tranh trống, vẽ ra một tòa nhà cổ. nhà cổ là phong cách thủy mặc, bầu trời âm trầm, đèn lồng trước cổng lớn phát ra hào quang màu đỏ u ám, lộ ra một sự âm trầm khủng bố kiểu trung quốc.

bốn người thủy mặc đứng ở trước nhà cổ, do dự không vào, tựa như đã nhận ra nhà cổ khủng bố cùng âm trầm, đột nhiên, bốn người đồng loạt xoay đầu, nhìn về phía bóng tối phía sau, khuôn mặt giản lược của bọn họ lộ ra vẻ mặt hoảng sợ cực kỳ chân thật.

bọn họ gấp gáp đẩy ra cửa chính nhà cổ, trốn vào nhà cổ.

tranh thủy mặc bắt đầu biến hóa từng cảnh, xuất hiện tứ hợp viện bỏ hoang đã lâu, sân nhà mọc đầy cỏ úa, cối xay đá đổ nghiêng, sào phơi quần áo nghiêng lệch.

bốn người nhìn xung quanh ở trong sân nhà, giẫm mặt sàn đá trong vết nứt mọc ra cỏ dại, bước đi ở dưới mái hiên cong cong.

bọn họ đẩy ra cửa phòng phía đông.

trong phòng đang tổ chức tang sự, nến đỏ, phướn trắng, người giấy, cùng với quan tài đỏ bày giữa linh đường.

trương nguyên thanh đứng ở bên ngoài nhìn, tựa như đang xem phim hoạt hình phong cách thủy mặc lúc nhỏ.

tranh cổ quái, lấy riêng ra chính là một phó bản.

độ khó thoạt nhìn không nhỏ, đáng tiếc trong đội ngũ chỉ có mình là một vị thần dạ du, bằng không họa phong nhà cổ căn bản không đủ gây sợ hãi.

trương nguyên thanh không xem thêm nữa, cầm mái chèo lên đẩy ở trên tường, con thuyền nhỏ nhẹ nhàng phá sóng, tới gần bức tượng con rồng khổng lồ phía tây.

chương 2590: hơi thở rồng khảo nghiệm (2)

con rồng khổng lồ ngồi xổm ở trên nền, toàn thân đúc từ đồng thau, cao khoảng 6 mét, tạo dáng ngẩng đầu rít gào, thần thái rất sống động, vảy chi tiết hoàn mỹ, mắt nó là đá mắt mèo màu đỏ sậm khảm, con ngươi dựng thẳng trong suốt, giống như có được năng lực nhìn thấu lòng người.

trương nguyên thanh khua mái chèo gỗ, dừng ở trước pho tượng con rồng khổng lồ, nâng lên mái chèo dài 2 mét, hung hăng đập về phía hốc mắt con rồng khổng lồ.

“đốc!”

lân mộc đánh tượng đồng phát ra tiếng vang trầm đục.

đá quý mắt mèo màu đỏ sậm trong hốc mắt con rồng khổng lồ không chút sứt mẻ, trương nguyên thanh đang muốn tiếp tục gõ, chợt thấy đá quý “lộc cộc” chuyển động một lần, nhìn xuống mình, khe hở mắt mèo bên trong phun ra ánh sáng lạnh lẽo.

pho tượng sống rồi!

trong lòng trương nguyên thanh cả kinh, nhấc chân đá vào trên bệ, thuyền nhỏ mượn lực trượt lui, kéo giãn khoảng cách.

con rồng khổng lồ sống lại chợt mở giang cánh, cánh màng kịch liệt run rẩy, giống như nhân loại duỗi người sau khi tỉnh ngủ.

trong khoảnh khắc, nó thu hồi cánh màng, duỗi cái cổ thật dài, nháy mắt lao tới yết hầu.

một quả cầu lửa màu đỏ phun ra, lao về phía nhân loại cách đó không xa.

quả cầu lửa cường độ không lớn…

trương nguyên thanh bình tĩnh lấy ra pháp bào âm dương khoác lên, hai tay dâng lên ngọn lửa sáng ngời, tiếp được quả cầu lửa bắn tới trước mặt, nhấn xuống một cái.

quả cầu lửa to bằng chậu rửa mặt kia bị đẩy vào nhược thủy, xẹt xẹt liên thanh, dập tắt tiêu tán.

nếu hơi thở rồng cường độ đều là như thế, vậy rất nhẹ nhàng!

trương nguyên thanh nhìn thoáng qua hai tay da tróc thịt bong, âm thầm phấn chấn.

phần cổ của rồng lửa trên bệ một lần nữa phồng lên, miệng mở ra.

“vù” một tiếng, lại một quả quả cầu lửa phun ra, tiếp theo, một rồi lại một quả quả cầu lửa phun ra.

nói trước bước không qua!

trương nguyên thanh biến sắc hẳn, vội vàng vung mái chèo gỗ, dùng tới sức bú mẹ mà khua chèo.

con thuyền nhỏ như mũi tên lao về phía tây, lướt sát qua sáu bảy quả cầu lửa.

nhưng con rồng khổng lồ giống như súng máy, từng quả cầu lửa phát ra nhiệt độ cao, từ trong cái mồm to như bồn máu phun ra, tốc độ bắn có thể so với trọng pháo.

trương nguyên thanh dù sao không thể người thuyền hợp nhất, tránh đi một đợt đã là cực hạn, hắn lấy nhật chi thần lực ngưng tụ tấm khiên, lấy mái chèo gỗ làm mâu, ở trên con thuyền nhỏ dài hơi 2 mét né tránh xê dịch, hoặc đón đỡ, hoặc đánh mạnh, hoặc né tránh, để từng quả cầu lửa cọ xát qua thân mình.

lân mộc cứng rắn vô cùng, nước lửa bất xâm, dùng để đảm đương lá chắn quá thích hợp.

đột nhiên, phía sau gió nóng đập vào mặt, "ầm" một tiếng, quả cầu lửa phát ra nhiệt độ cao từ phía sau phóng tới, đánh trúng lưng hắn.

ánh lửa bành trướng xé rách quần áo hắn, chưng khô máu thịt trên lưng, lực đánh cường đại khiến trương nguyên thanh lảo đảo một cái, trọng tâm không vững, ngã cắm về phía nhược thủy.

thời khắc mấu chốt, hắn vặn cơ bắp eo lưng, thân thể ngã nghiêng xuống liên tục xoay tròn, mang trọng tâm hướng xuống phía dưới cứng rắn vặn trở về, bổ nhào ở mép con thuyền nhỏ.

đạo cụ thú vương đã phát huy tác dụng.

bất chấp phía sau lưng nóng rát đau đớn, trương nguyên thanh nhanh chóng xoay người, thấy những quả cầu lửa vừa rồi tránh đi cũng chưa rơi xuống nước, mà là xoay vòng, một lần nữa đánh về phía hắn.

cùng lúc này, cái cổ dài của con rồng khổng lồ cách đó không xa phồng lên, một lần nữa hóa thân súng máy, quả cầu lửa phun ra dày đặc.

tiền hậu giáp kích !

mộc yêu linh hoạt nữa, tính cân bằng mạnh nữa, cũng không có khả năng ở trong mưa bom bão đạn bình an vô sự.

quá đáng lắm, nhược thủy nhấn chìm vạn vật, những quả cầu lửa này sao có thể lơ lửng, cơ chế phó bản không có võ đức.

trong lòng trương nguyên thanh mắng, quả cầu lửa tất nhiên là được phó bản "búp", mới có thể không nhìn "lực hấp dẫn" của nhược thủy.

trước sau đều là biển lửa, lại có sóng nhiệt bức người, trương nguyên thanh cầm tấm khiên màu vàng nhạt, vung mái chèo, vừa ngăn cản, vừa đánh tan quả cầu lửa, khi thì từ trong hai quả quả cầu lửa giáp công né qua, khi thì cúi người, khi thì bổ nhào về phía trước.

tránh thoát đại bộ phận quả cầu lửa, vẫn bị nổ cả người cháy khô, tản mát ra mùi gay mũi của thịt nướng cháy.

nội tạng không sao, nhưng thân thể cháy khô 80%, đau đớn kịch liệt khiến tinh thần hắn thừa nhận áp lực thật lớn.

lửa có hiệu quả thiêu đốt, triệt tiêu năng lực tự lành của mình, nếu thêm một lần nữa, mình nhắm chừng sẽ chết… trương nguyên thanh ngửi được hơi thở tử vong.

cũng may con rồng khổng lồ dừng phun hơi thở rồng, đợt khảo nghiệm thứ nhất đã kết thúc.

trương nguyên thỉnh lấy ra quyền trượng sơn thần, kích hoạt công năng trị liệu, đồng thời bắt lấy ống tiêm sinh mệnh nguyên dịch, nhét vào miệng.

"răng rắc" liên thanh, răng cứng nhai nát ống thủy tinh, nuốt vào chất lỏng, lại nhổ ra vụn thủy tinh.

làn da, mạch máu đã cháy khô, thuốc chích không thể tiêm vào.

chương 2591: mở cửa (1)

hai bút cùng vẽ, lại thêm sức tự lành của thần dạ du, máu thịt hắn nhanh chóng tái sinh, lớp da bên ngoài cháy khô nứt nẻ, lộ ra thịt non đỏ tươi.

không biết đợt hơi thở rồng khảo nghiệm thứ hai là bộ dáng gì.

trương nguyên thanh nghiêng đầu, nhìn về phía bức tranh phía đông, hoạt hình thủy mặc chiếu từng cảnh một, hắn thấy trong linh đường chỉ còn lại có thanh trúc.

hắn kinh hãi nhìn quan tài màu máu, quan tài mở ra một khe hở, thò ra một cái tay xanh đen.

hắn thấy trong quan tài bò ra nữ thi tóc tai bù xù, lao về phía thanh trúc, xé xuống cánh tay phải của thanh trúc.

thấy thanh trúc vẻ mặt sợ hãi, vòng quanh linh đường chạy như điên, nữ thi ở sau người đuổi theo không bỏ.

ba người bọn hoàng thái cực ánh mắt trống rỗng đứng ở một bên, giống như chưa thấy đồng bạn lâm vào hiểm cảnh.

nguy cơ của bức tranh đã bùng nổ, phải mau chóng vượt qua khảo hạch!

trương nguyên thanh thu hồi quyền trượng sơn thần, lấy ra áo giáp sét cùng bảo vệ tay.

đạo cụ phòng ngự của hắn không nhiều, trong phẩm chất thánh giả, điện từ phòng hộ của bộ trang bị lôi thần là mạnh nhất.

vừa rồi chịu đựng chưa dùng, là cảm thấy có thể đỡ được đợt thứ nhất, không muốn sử dụng mất phòng ngự mạnh nhất quá sớm.

dù sao điện từ phòng hộ có thời gian hồi chiêu, có trả giá điện giật, tê liệt.

trương nguyên thanh đeo bảo vệ tay cùng áo giáp, hồ quang màu lam chói sáng bao phủ toàn thân, làn da vừa khôi phục màu đỏ nhạt lập tức xuất hiện vết bỏng.

thân thể có chút tê liệt, bất lợi cho mình hành động, nhưng điện từ phòng hộ hẳn là có thể giúp mình chống đỡ chốc lát… trương nguyên thanh nghĩ.

đúng lúc này, hắn thấy đôi mắt con rồng khổng lồ sáng lên.

chùm tia sáng đỏ rực to bằng cánh tay từ trong cái mõm dài phun ra.

một chùm tia sáng, nhanh đến không thể tránh né.

một giây sau, trương nguyên thanh nghe thấy điện từ phòng hộ "bốp" vỡ vụn, áo giáp lôi quang tạo thành theo đó sụp đổ, ngực hắn xuất hiện một lỗ thủng to bằng cánh tay, trước sau thông suốt.

công kích cấp chúa tể… trương nguyên thanh kinh ngạc cúi đầu, nhìn lỗ thủng ở ngực một lần.

một đòn đánh vỡ điện từ phòng hộ, công kích tạo thành vết thương trí mạng đối với hắn, hơn nữa vượt qua cực hạn phản ứng của thánh giả đỉnh phong, đây tất nhiên là lực lượng giai đoạn chúa tể.

đợt khảo nghiệm thứ hai chính là cấp chúa tể, vậy đợt thứ ba thì sao?

hơn nữa, tốc độ của hơi thở rồng có thể so với vận tốc ánh sáng, căn bản chạy không thoát, tựa như phàm nhân vĩnh viễn không có khả năng tránh đạn ở khoảng cách gần.

trong lòng trương nguyên thanh bùng nổ cảm giác nguy cơ.

“bình tĩnh bình tĩnh, dự báo trước của công kích hơi thở rồng là mắt con rồng khổng lồ sáng lên, ta có không đến một giây thời gian ứng đối.” trương nguyên thanh vừa nghĩ như vậy, liền thấy hai mắt con rồng khổng lồ phát ra hào quang màu đỏ.

da đầu hắn tê dại, adrenalin tăng vọt, lấy tốc độ nhân loại không thể bắt giữ lấy ra giày hoạt sản ném ở trên thuyền, hướng về giày liền trượt một cái, hai chân chuẩn xác chui vào trong giày.

thân thể hắn nháy mắt hư hóa, giống như hình chiếu đến từ thế giới khác, hầu như là cùng lúc đó, chùm tia sáng đỏ đậm nóng rực đánh trúng tàn ảnh của hắn, đánh nát tủ triển lãm cách đó không xa, chùm tia sáng nhiệt độ cao đâm vào trong nhược thủy.

không thể không nói, dùng năng lực hư không của thương nhân là kỹ năng giữ mạng cấp độ hack, giày hoạt sản tuy là đạo cụ phẩm chất thánh giả, nhưng chỉ cần mở ra trạng thái hư không, mặc kệ tinh thần công kích hay vật lý công kích, đều có thể hoàn mỹ tránh né.

không hổ là cá chạch trong linh cảnh hành giả, đánh không đến, chộp không trúng, năng lực sinh tồn nhất lưu.

trương nguyên thanh sau khi né tránh công kích, lập tức lấy ra một mũi sinh mệnh nguyên dịch, hung hăng đâm vào cổ, tiêm cả liều chất lỏng màu vàng vào tĩnh mạch.

lỗ thủng ở ngực, máu thịt mấp máy, bắt đầu sinh trưởng, khép lại.

tròng mắt con rồng khổng lồ một lần nữa sáng lên…

cứ như vậy, trương nguyên thanh ở trên thuyền nhỏ trượt qua trượt lại, bằng vào dự phán, tránh được sáu lần hơi thở rồng nóng rực.

nhưng cũng đã đạt tới cực hạn của giày hoạt sản, còn là dùng chiếc nhẫn thợ khéo tăng thêm, khiến hắn trượt thêm một lần.

bảy lần, bao nhiêu lần mới là điểm cuối, lấy cấp bậc phó bản giết chóc, hẳn là sắp kết thúc rồi.

trong lòng trương nguyên thanh chột dạ, vì bảo hiểm, hắn lấy ra mũ đỏ nhỏ, giũ ra một khối âm thi cấp 4, lại ném da người hoàn mỹ qua.

vừa làm xong những thứ này, liền nhìn thấy tròng mắt con rồng khổng lồ sáng lên hào quang màu đỏ.

móa! hắn không chút do dự thao túng âm thi, mặc vào da người hoàn mỹ, biến thành bộ dáng mình.

đồng thời, hắn không chút hình tượng ôm đầu bổ nhào.

hơi thở rồng nóng rực không có gì bất ngờ xảy ra nhắm ngay âm thi, chùm tia sáng màu đỏ rực xuyên thủng ngực bụng âm thi.

âm thi ầm ầm ngã xuống, da người hoàn mỹ thì chủ động bóc ra khỏi "kí chủ" tử vong.

chương 2592: mở cửa (2)

trương nguyên thanh vội vàng xông qua, thu về da người hoàn mỹ, đẩy âm thi báo hỏng vào nhược thủy, sau đó cảnh giác lại khẩn trương nhìn con rồng khổng lồ.

tận mười mấy giây, con rồng khổng lồ không chút nhúc nhích.

"phù…" trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra, cả thảy tám lần hơi thở rồng nóng rực, cả thảy tám lần công kích tầng cấp chúa tể.

rốt cuộc đã kết thúc.

đệch, là tủ triển lãm lầu hai đặc biệt khó, hay là chúng ta đã kích hoạt hình thức địa ngục?

nếu mỗi sảnh triển lãm lầu hai đều là độ khó này, mình không tin người khác có thể sống sót.

trương nguyên thanh hùng hổ lẩm bẩm, không dám có chút thả lỏng, bởi vì đợt khảo nghiệm thứ ba sắp tới rồi.

hắn nhanh chóng lấy ra hộp diêm, quẹt sạch diêm, ưng thuận nguyện vọng:

"ta hy vọng cool down kỹ năng bộ trang bị lôi thần lập tức kết thúc."

sau đó lại lấy ra mũ đỏ nhỏ, giũ rớt xuống một âm thi siêu phàm là âm thi phẩm chất thánh giả đã dùng hết rồi.

âm thi siêu phàm quẹt diêm, đưa ra điều ước:

“ta hy vọng số lần sử dụng ‘cực độ phẫn nộ trượt’ reset.”

điều ước đạt thành, âm thi thuận lợi bị hiến tế, hóa thành một cây đuốc sáng ngời, đốt thành tro tàn.

thật ra cách làm ổn thỏa nhất là reset công năng của da người hoàn mỹ, nhưng da người là đạo cụ loại nhân quả, cao hơn hộp diêm loại quy tắc, nguyện vọng không có khả năng thực hiện, ngược lại lãng phí một que diêm.

“ngao !”

tiếng gầm gừ trầm hùng cao vút chấn động sảnh triển lãm.

trong lòng trương nguyên thanh rùng mình, biết đây là cảnh báo hơi thở rồng đợt thứ ba khảo nghiệm.

hắn nhanh chóng thu hồi hộp diêm, vừa mặc vào bộ trang bị lôi thần, giày hoạt sản, vừa theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy con rồng khổng lồ ngồi xổm ở trên bục, vỗ cánh màng, thế mà bay lên.

nhược thủy nhấn chìm vạn vật cũng chưa ảnh hưởng đến nó.

“vù, vù…”

cánh màng của con rồng khổng lồ quạt lên cuồng phong, cổ rồng thon dài hơi ngẩng lên, ở trên không sảnh triển lãm xoay quanh từng vòng một.

sau khi xoay quanh ba vòng, nó bỗng dừng ở trên không thuyền nhỏ, ra sức chấn động cánh màng, khiến thân thể to lớn dừng lại trên không, cúi đầu, bụng phồng lên.

“ăn lão tử một pháo.”

trương nguyên thanh sớm chuẩn bị đã lâu nâng lên cánh tay phải lượn lờ điện quang, lòng bàn tay hướng về con rồng khổng lồ trên đỉnh đầu cho một phát pháo điện từ.

vừa vặn lúc này, cái cổ dài của con rồng khổng lồ phồng lên, phun ra ngọn lửa phát ra mùi lưu huỳnh.

hai luồng lực lượng ở giữa không trung giao hội, điện tích cùng hỏa linh điên cuồng va chạm, ở không trung nổ ra màu sắc kỳ quái.

hai ba giây sau, lực lượng của pháo điện từ hao hết, trương nguyên thanh cánh tay phải hoàn toàn chưng khô vội vàng trượt một cái, tránh đi ngọn lửa phun tới trước mặt.

con rồng khổng lồ theo đó di động ngọn lửa, bao trùm hắn.

trương nguyên thanh vừa đứng dậy nháy mắt bị lửa nuốt chửng, quần áo, tóc ngay lập tức cháy thành tro tàn, làn da đỏ lên, biến thành màu đen, cháy khô.

cửa ải thứ ba là phun lửa? kéo dài bao lâu? hắn không để ý tới đau đớn, lại trượt một cái tới một bên khác của thuyền, ngọn lửa đồng bộ mà đến.

chỉ như vậy trượt đi trượt lại, kiên trì sáu lần, trương nguyên thanh một lần nữa bị lửa bao phủ.

lửa con rồng khổng lồ phun ra hầu như bao phủ cả chiếc thuyền nhỏ, lân mộc là tài liệu cấp chúa tể, nước lửa bất xâm, nhưng cũng bị nhiệt độ cao nung đỏ lên, tầng ngoài bắt đầu chưng khô.

trương nguyên thanh đắm chìm trong lửa, chỉ hai ba giây, xương sọ đã cháy ra, đốt vừa đỏ vừa sáng.

hắn gian nan vận chuyển nhật chi thần lực, ở ngoài thân hình thành khiên bảo vệ, mở ra hòm đồ, lấy ra toàn bộ sinh mệnh nguyên dịch nhét vào miệng nhai vỡ, chất lỏng và vụn thủy tinh cùng nhau nuốt vào.

lại lấy ra bạn sinh linh nguyệt, dán ở trên xương sọ đốt đỏ hồng.

bạn sinh linh nguyệt có thể đề cao thái âm lực trên diện rộng, khiến hắn trở thành thần dạ du chủ tu thái âm, mà thái âm lực mạnh yếu, trực tiếp quyết định mức trần của sinh mệnh lực, sức tự lành.

hoa văn dạng dây leo trải rộng xương sọ, thái âm lực mạnh mẽ mang đến một tia mát mẻ, chống đỡ viêm hỏa làm nguội đầu lâu nung đỏ hồng.

sinh mệnh nguyên dịch thì khiến máu thịt nhanh chóng tái sinh, thiêu hủy, lại tái sinh…

lặp đi lặp lại.

trương nguyên thanh bị thiêu ý thức mờ mịt, cảm giác mình biến thành một cây gỗ chịu lửa, ở trước khi khúc gỗ hóa thành tro tàn, ý thức của hắn sẽ sụp đổ trước.

hắn run rẩy mở ra hòm đồ, lấy ra giày hậu thổ mặc vào.

giày hậu thổ không có lực phòng ngự, nhưng có thể tăng cường sức chịu đựng, tăng lên năng lực thừa nhận của hắn.

cuối cùng, trương nguyên thanh kích hoạt điện từ phòng hộ của bộ trang bị lôi thần, ở dưới sự phòng hộ của bức tường điện từ màu lam sáng, ầm ầm ngã xuống, không nhúc nhích.

lửa thiêu đốt khoảng ba mươi giây, con rồng khổng lồ mới thu liễm hơi thở rồng, vỗ cánh bay trở về bệ, khôi phục thành pho tượng đồng thau.

chương 2593: mở cửa (3)

con thuyền nhỏ lẳng lặng lơ lửng, thân thuyền lộ ở mặt nước đen sì bốc khói, lóe lên hào quang màu đỏ.

trương nguyên thanh biến thành một thi thể chưng khô, mơ hồ có thể thấy được xương đốt đỏ hồng cùng máu.

qua hai ba phút, khối thi thể chưng khô này mở mắt, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

hồi phục một hồi lâu, trương nguyên thanh mới lấy ra quyền trượng sơn thần, quét cho mình thuật trị liệu, gian nan đứng dậy, nhìn về phía bức tranh trống rỗng phía đông.

trong bức tranh, nhà cổ đã biến mất, xuất hiện là một mảng rừng rậm u ám thủy mặc phác thảo, trong rừng có cây hòe, trên cây treo tiểu viên, hoàng thái cực, thanh trúc cùng alicia.

tiểu viên cùng thanh trúc vẻ mặt dại ra, đầu lưỡi thè ra, mạng ngàn cân treo sợi tóc.

alicia cùng hoàng thái cực vẻ mặt đầy đau đớn, ra sức giãy giụa, nhưng trước sau không thể tự cứu.

“thổ quái không sở trường ứng đối linh thể, sở trường của nghĩa phụ không phát huy được…” trương nguyên thanh nghiến răng, nâng lên hai cánh tay cháy đen lộ xương, nắm chặt mái chèo gỗ cháy thành hai đoạn, cố sức chèo thuyền.

với trạng thái của tiểu viên cùng thanh trúc, chỉ sợ đã không thể chủ động thoát ly bức tranh, phải lập tức giải quyết vấn đề trong sảnh triển lãm, vào trong bức tranh cứu bọn họ.

trương nguyên thanh chèo con thuyền nhỏ cháy đen đến trước con rồng khổng lồ, lúc này mực nước đã bao phủ bệ, hắn kiễng mũi chân ra tay mạnh, liền tháo xuống hai viên đá quý trong hốc mắt con rồng khổng lồ.

sau khi đại khái nhìn lướt qua thuộc tính vật phẩm, trương nguyên thanh khua mái gỗ, chèo về phía ông lão mặc trang phục hy lạp cổ, râu dài mũi to.

pháp trượng nặng trịch vừa vào tay, hắn liền thấy đất trời xoay chuyển, ghê tởm nôn mửa, cảm quan xuất hiện điên đảo rõ ràng.

đúng lúc này, hai viên đá quý trong tay tản mát ra hào quang ấm áp, xua tan hỗn loạn.

trương nguyên thanh vội vàng thu pháp trượng vào hòm đồ, hoàn thành nhận chủ, sau đó lấy ra, giơ lên cao cao, hướng về ngọc tịnh bình nơi xa phát động kỹ năng “hỗn loạn”.

tiếng nước “ào ào” bị kiềm hãm, một giây sau, nhược thủy đầy phòng cuốn ngược, tràn về ngọc tịnh bình.

thành công rồi.

thẳng đến lúc này, trương nguyên thanh mới chính thức như trút được gánh nặng, hắn chèo thuyền nhỏ dừng ở trước bức tranh, triệu hồi ra ngân dao quận chúa, trao quyền trượng tửu thần cùng đá quý mắt rồng, để cô duy trì trạng thái nghịch chuyển của ngọc tịnh bình.

bản thân thì nhảy vào trong tranh.

hình ảnh đột nhiên biến đổi, trương nguyên thanh tới rừng rậm âm trầm, bóng đêm thê lương, sương mù trên núi lượn lờ, trên cây hòe lớn treo bốn vị đồng đội.

ở trong tầm nhìn của hắn, treo trên cây là năm người, ở giữa bốn đồng đội, là một nữ quỷ mặc áo đỏ, chân đi một đôi giày thêu.

cô đưa lưng về phía trương nguyên thanh, thân thể giật giật ở trên dây thừng, theo gió đêm nhẹ nhàng đong đưa.

phát hiện có người mới tiến vào, nữ quỷ đột nhiên xoay người, quay mặt về phía trương nguyên thanh.

chỉ thấy tròng mắt trải rộng tơ máu của cô lồi ra ngoài, khuôn mặt sưng vù bò đầy giòi bọ, môi sung huyết đen sì, bộ dáng cực kỳ dọa người.

làm ta sợ? trương nguyên thanh ‘a’ một tiếng, hốc mắt toát ra năng lượng tối đen dinh dính, hoa văn dây leo trên mặt sáng lên hắc quang, lòng bàn tay thì phun ra hào quang vàng óng, nhật chi thần lực ngưng tụ thành trường kiếm.

đồng thời, tinh thần đả kích của huyễn thuật sư khóa mục tiêu cô.

mặc kệ là thái âm, thái dương, hay là huyễn thuật sư, đều là trời sinh khắc chế oán linh.

nữ quỷ có được cấp bậc chúa tể, yên lặng xoay thân thể trở về.

“bốp! bốp! bốp! bốp!”

bốn sợi dây thừng lần lượt đứt, các đồng đội ‘bịch bịch’ rơi xuống, từ trong mị thuật thoát ly, hoặc há mồm thở dốc, hoặc kịch liệt ho khan.

“làm sao anh vào được? thông qua hơi thở rồng khảo nghiệm rồi sao?” alicia vừa xoa vết thít màu tím đậm trên cái cổ trắng như tuyết, vừa nhìn trương nguyên thanh, chờ mong cùng khẩn trương đều có.

cô lo lắng nguyên thủy thiên tôn chưa thông qua khảo nghiệm, trốn vào tị nạn.

thanh trúc hoảng hốt không ngừng nói lời cảm tạ, trong mắt có sự lo lắng tương tự.

tiểu viên cùng hoàng thái cực thì có sự tự tin mù quáng đối với nguyên thủy thiên tôn, thấy hắn hiện thân, nhất thời thả lại trái tim treo ở cổ họng xuống bụng.

tiểu viên đánh giá tình lang máu thịt be bét, thân thể chưng khô nghiêm trọng, nhẹ nhàng nói:

“thương thế thế nào?”

không nói hai lời, từ trong hòm đồ lấy ra một cái hũ sứ nhỏ, lấy ra kén ve béo múp, muốn đút cho hắn.

trương nguyên thanh phối hợp há mồm, sau khi liên tục nuốt hai cái kén ve, nói:

“bên ngoài an toàn, mau rời khỏi nơi này.”

oán linh bây giờ hắn còn có thể áp chế, qua mười lăm phút đồng hồ, thì không là cường độ này nữa.

dựa theo cách nói của mặt nạ đất thó, mười lăm phút đồng hồ sau, người trong tranh nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

năm người lập tức rời khỏi bức tranh, xuyên qua kết giới mỏng manh, đáp ở trên thuyền nhỏ.

lúc này, mực nước của sảnh triển lãm đã giảm đến vị trí ngang hông.

muốn hoàn toàn giải quyết, còn phải đợi một chút nữa.

chương 2594: mục tiêu của linh thác (1)

trương nguyên thanh bị thương không nhẹ, tựa vào trong lòng tiểu viên tu dưỡng, cùng các đồng đội chờ đợi nhược thủy biến mất.

lúc này, hắn rốt cuộc có thời gian làm chút việc khác.

mở ra bảng điểm tích lũy, xem xét xếp hạng điểm tích lũy.

xếp hạng bảng điểm tích lũy không có biến hóa quá lớn, long tước ngủ say vẫn như cũ là đứng nhất, điểm tích lũy đạt tới 420 điểm, rất hiển nhiên, đối phương đã ở sảnh triển lãm thứ hai săn giết linh cảnh hành giả, đoạt lấy điểm tích lũy của đối phương.

trương nguyên thanh lấy 386 điểm tích lũy đành phải ở hạng hai.

không có cách nào cả, long tước ngủ say ở trong nhà bảo tàng lầu một đạt được ưu thế quá lớn, dẫn tới dẫn trước mọi người xa xa.

xếp hạng tuy không có biến hóa lớn, tổng nhân số lại giảm bớt tận một nửa.

khi bọn họ vừa đến sảnh triển lãm lầu hai, số lượng thánh giả trong phó bản còn có 22 người, bây giờ chỉ còn 13 người, có thể đến sảnh triển lãm lầu hai, đều là người nổi bật trong thánh giả.

những kẻ này bình thường ở thế giới hiện thực xưng vương xưng bá, đều đã ngã xuống cửa ải thứ hai của phó bản.

trừ hai ba người không biết, kẻ khác đều là người quen nha…

ồ, điểm tích lũy của khương cư tăng lên rồi, gã này lúc thu phục văn vật, điểm tích lũy đội sổ, bây giờ sao đột nhiên tăng lên rồi?

trương nguyên thanh phát hiện, điểm tích lũy của khương cư, cường thế xông đến hạng tám.

khả năng duy nhất hắn có thể nghĩ đến là, gã này solo giết người nào đó trong top 10 bảng điểm tích lũy.

như vậy xem ra, khương cư là đại trí giả ngu nha, thu phục văn vật khúm núm, giải đố vượt ải không biết gì cả, đến lúc giết người cướp đoạt, liền trọng quyền xuất kích.

tùy tiện người khác kiếm điểm tích lũy, dù sao đến cuối cùng đều là của ta.

lấy chỉ số thông minh của khương cư, chiến lực mạnh nữa, quá nửa cũng phải ngã ở cửa thứ hai, bên người hắn khẳng định có quân sư, không biết là ai…

trương nguyên thanh nghĩ.

lúc này, nhược thủy trong sảnh triển lãm cuối cùng trở về ngọc tịnh bình, hoàn toàn “dọn sạch” .

hoàng thái cực lập tức nhảy khỏi lân mộc, hưởng thụ cảm giác an toàn chân chạm đất.

ở dưới sự trợ giúp của thanh trúc chữa khỏi vết thít ở cổ, alicia nhịn không được hỏi:

“chúng ta nên hỏi một chút món văn vật kia làm sao đạt được chìa khóa.”

từ đầu tới cuối, bọn họ đều chưa thấy chìa khóa cửa đồng xanh, càng không biết nó ở nơi nào.

“ở trong ngọc tịnh bình.” trương nguyên thanh mở mắt ra, hắn sớm đã mò thấu đáo cơ chế phó bản lầu hai, “mặt nạ lần đó trả lời là nói thật, nhưng phương thức đạt được chìa khóa không đúng, phải dùng đến quyền trượng tửu thần.”

khi nói chuyện, hắn từ trong tay ngân dao quận chúa tiếp nhận quyền trượng tửu thần, dẫn mọi người đi về phía pho tượng quan âm đại sĩ.

trương nguyên thanh tung người nhảy lên lòng bàn tay, lại một lần nữa kích hoạt công năng “hỗn loạn” của quyền trượng tửu thần, sau đó thò cánh tay vào miệng ngọc tịnh bình rộng lớn, sau khi mò mẫm một phen, lấy ra một cái đĩa đồng xanh tròn.

nếu muốn từ trong ngọc tịnh bình lấy ra chìa khóa, phải lợi dụng hiệu quả hỗn loạn của quyền trượng, vặn vẹo đặc tính của nhược thủy.

“nên đi lầu ba gặp mặt các lão bằng hữu một chút rồi.”

trương nguyên thanh khoác pháp bào âm dương nhếch khóe miệng.

lòng bàn tay trương nguyên thanh nâng đĩa kim loại tròn nặng nề, dẫn theo đồng đội xuyên qua sảnh triển lãm, tới trước cửa đồng xanh.

hắn triệu hồi ra quỷ tân nương bạch lan, lợi dụng năng lực ngự vật đưa đĩa kim loại tròn vào lỗ khảm.

trong cửa đồng xanh truyền đến tiếng cơ quan bật ra, hai cánh cửa đồng xanh hơi bật ra, lộ ra một cái khe cửa to bằng đầu ngón tay.

“cửa mở rồi!” thanh trúc vui vẻ nói, sau đó lại cười khổ một tiếng:

“phó bản giết chóc của thánh giả cảm giác so với phó bản cấp s còn khó hơn, giữa năm có phó thanh dương cùng ngân nguyệt thần tướng, tôi không dám tham gia. sáu tháng cuối năm, nguyên thủy thiên tôn trở về linh cảnh, trận doanh tà ác

cũng tổn thất vài tên thánh giả đỉnh phong, cuối năm new york chiến tranh trận doanh, khiến thánh giả đỉnh phong toàn thế giới tổn hại quá nửa, tôi là ôm tâm tính thử mà đến.”

“liều một phen xe đạp biến thành mô tô, nhỡ đâu vận cứt chó săn thì sao, bây giờ không trông cậy vào, có thể sống sót đi ra ngoài là được rồi.”

lấy chiến lực, năng lực của hắn, vốn nên chết ở lầu 2 nhà bảo tàng, bây giờ có thể sống sót, tất cả đều là đồng đội ra sức, thuộc loại nằm mà vẫn thắng.

đu bám nguyên thủy thiên tôn đồng đội như vậy, quả thật rất sướng, nếu là phó bản giết chóc giai đoạn siêu phàm, hắn có thể sẽ mặt dày xin giúp đỡ, đạt được một danh ngạch.

nhưng danh ngạch chúa tể quá ít, chỉ có ba cái, cho dù hai đại khu xác nhập, cũng chỉ có sáu cái, như thế nào cũng không tới lượt hắn.

cho nên, thanh trúc bây giờ tâm nguyện duy nhất là sống sót trở về.

chương 2595: mục tiêu của linh thác (2)

nghĩ gì chứ, thánh giả đỉnh phong chết nhiều nữa, chỉ cần không chết sạch, liền không tới lượt các ngươi nha, giá trị kinh nghiệm không đạt tới 90%, không có vài món đạo cụ thượng phẩm, nghĩ cũng đừng nghĩ.

trương nguyên thanh nói:

“chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian ở lầu hai rồi, lên lầu đi.”

lúc này, phía sau truyền đến tiếng của mặt nạ đất thó:

“người trẻ tuổi, chờ chút!”

trương nguyên thanh ngoái đầu nhìn lại, kinh ngạc nói:

“ồ, ngươi không phải có hỏi mới đáp sao. không có ai nói chuyện với ngươi, ngươi tìm cảm giác tồn tại cái gì?”

hắn không phải quá thích văn vật này, nếu không phải lão, điều kiện vượt ải của sảnh triển lãm lầu hai không đến nỗi

khúc chiết như vậy.

“ta không phải có vấn tất đáp, đó là lừa các ngươi.” mặt nạ đất thó đáp lại.

câu này mới là nói dối nhỉ!

trương nguyên thanh lại hỏi một lần.

mặt nạ đất thó lúc này mới đưa ra câu trả lời chính xác:

“ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, việc liên quan tam hoàng.”

mắt trương nguyên thanh sáng lên, bước nhanh đi qua, biết đặc tính của đối phương, chủ động hỏi:

“ngươi nhớ tới tin tức gì?”

sau khi bỏ qua đáp án giả dối thứ nhất, trương nguyên thanh nghe mặt nạ đất thó nói:

“trong tam hoàng, chỉ có oa hoàng là có dấu vết có thể khảo chứng, tuy ở niên đại đó của ta, oa hoàng đã vũ hóa, nhưng truyền thuyết liên quan nàng, ở các bộ tộc lớn đều có ghi lại, tuyệt đối không phải truyền thuyết giả dối hư ảo.”

“nhưng thiên hoàng cùng địa hoàng, mặc dù ngay cả ngũ đế cũng không thể xác định thật giả, chẳng qua từ thượng cổ lưu truyền tới nay một truyền thuyết, truyền lưu ở trong các bộ tộc lớn, hơn nữa được coi là chân thật.”

dừng một chút, mặt nạ đất thó thay đổi tạp âm, dùng một loại giọng điệu nghiêm túc hơn trang trọng hơn nói:

“thiên hoàng khai thiên, khiến thế giới có quá khứ, hiện tại cùng tương lai, địa hoàng chia ngũ hành, vì thế khí đục ngưng tụ thành đại địa, thế gian có sông núi, có chim bay thú chạy.”

trương nguyên thanh cẩn thận cân nhắc câu này, rất nhanh đã có phán đoán.

địa hoàng chia ngũ hành? lúc hàng phục phong lôi song thần, năm vị minh chủ ngũ hành minh giống như hợp thể, đệch, địa hoàng sẽ không là quản lý viên năm đại nghề nghiệp hòa hợp vào một thân chứ?

vậy phải cường đại đến mức độ nào?

cái này con mẹ nó sẽ ở dưới nhật nguyệt tinh thần? vậy nghề nghiệp thần dạ du lại phải khủng bố bao nhiêu?

điểm cuối nghề nghiệp thần dạ du chính là thiên hoàng?

nghe miêu tả cái này không đúng nha.

nếu ngũ hành có thể hợp thành một nghề nghiệp, năm vị minh chủ có thể đấu đá lẫn nhau hay không?

ừm, năm vị minh chủ đã có thể hợp thể, nói rõ bọn họ biết bí mật này, vậy thì không có khả năng xuất hiện ngoài ý muốn như phong lôi song thần.

thời gian có hạn, hắn không tiếp tục suy nghĩ nữa, cắt đứt suy nghĩ phân tán, hỏi:

“còn có cái gì muốn nói không?”

“hết rồi.”

“ồ.” trương nguyên thanh xoay người rời đi.

mặt nạ đất thó ở phía sau hét lớn: “chờ một chút, người trẻ tuổi, cái này là nói dối nha!”

“ta không biết, ta không muốn nghe ngươi lảm nhảm nữa.”

trương nguyên thanh không chút nào lưu luyến rời khỏi, hắn đã lãng phí rất nhiều thời gian ở lầu hai, không thể trì hoãn nữa.

đầu tiên, lầu ba là một cửa ải cuối cùng, thánh giả đỉnh phong sống sót tụ tập một chỗ, Âm Cơ, khương cư, hạ hầu ngạo thiên đều ở nơi đó, đại chiến chỉ chực bùng nổ, thậm chí đã bắt đầu.

hắn chạy qua sớm một chút, tính an toàn của các đồng đội cũng có thể được bảo đảm.

tiếp theo, phó bản này có văn vật, hàng phục văn vật có thể tăng cường nội tình, hắn càng chậm chạp, kẻ địch càng mạnh.

lúc này, hoàng thái cực và thanh trúc đã đẩy ra cửa đồng xanh nặng nề, cầu thang không nhìn thấy điểm cuối xuất hiện ở phía sau cửa, năm người đều đang đợi hắn.

sau khi hội hợp với đồng đội, một nhóm sáu người xuyên qua cửa đồng xanh, dọc theo bậc thang mà lên, càng đi càng xa, thẳng đến lúc biến mất.

cửa đồng xanh chậm rãi khép lại, sảnh triển lãm lầu hai khôi phục bình tĩnh.

từng làn khói đen từ mặt nạ đất thó trồi lên, ở bên trên tủ triển lãm ngưng tụ thành một ông lão hư ảo mặc da thú.

hư ảnh ông lão cúi người quỳ gối, phát ra tiếng hô to thần dạ du mới có thể nghe thấy: "tạ thái âm chi chủ rủ lòng thương."

năm pháp tướng đế vương tọa trấn bốn phương, ổn định trật tự của thế giới linh cảnh, để "tinh tú phó bản" hỗn loạn dừng hình ảnh, tránh kết cục bị thái âm cắn nuốt.

trăng đen thể tích cực lớn sinh ra lực hút to lớn, từ đầu tới cuối không thể ảnh hưởng đến phó bản nữa.

trong mặt trăng đen giống như ngay cả ánh sáng cũng có thể cắn nuốt mở một đôi mắt thật lớn, tiếp đó truyền đến tiếng cười của linh thác:

"chặt đứt con đường của người tới sau? nhìn khắp thần dạ du thiên hạ, có thể thành thái dương chi chủ ít ỏi không có mấy, ma quân không chết đó là ba người, sau khi ma quân ngã xuống, chỉ có cha con chúng ta."

"tôi cần gì chặt đứt con đường của người tới sau! phụ thân, ngài tính hết thiên hạ, lại vĩnh viễn không tính được tâm tư của tôi."

chương 2596: mưu tính trăm năm (1)

ánh sao dâng lên hạ xuống, thái nhất môn chủ vẫn chưa đáp lại, ngược lại là vị xích đế kia phía nam 'ong ong' rống giận:

"bớt nói nhảm đi, linh thác, ngươi muốn đấu sức giằng co với chúng ta, vậy thì giằng co, lão phu cùng ngươi tiêu hao đến thiên hoang địa lão. hoặc là chúng ta hẹn ở hiện thực, lão tử cam lâm nương !"

- giải thích câu "cam lâm nương" này có cách phát âm gần giống với "đờ mờ mờ". hết giải thích.

linh thác hừ lạnh một tiếng: "loại thô bỉ, không xứng đối thoại với ta."

hắn lại khẽ cười lên, “phụ thân, ông có biết tổ chức tiêu dao năm đó vào phó bản linh cảnh nào, phát hiện bí mật gì không?”

thanh âm hư ảo to lớn của thái nhất môn chủ vang lên, “ngươi từng nói cho ta, ngươi thấy được bí mật cuối cùng của linh cảnh.”

trong thái âm truyền đến tiếng của linh thác, “chúng tôi tiến vào một phó bản loại nhỏ, nơi đó không có nhiệm vụ, không có nguy cơ, cất giấu một món đạo cụ, đó là một trong những trung tâm duy trì linh cảnh vận chuyển.”

“khi đó quá trẻ tuổi, thấy một góc của tảng băng trôi, liền cho rằng biết được toàn bộ, chẳng qua, món đồ vật đó ảnh hưởng tôi nửa đời, nó làm tôi kiên định quyết tâm phải đi thái âm.”

“tôi quay xung quanh nó, mưu tính mười mấy năm, chỉ chờ hôm nay.”

khi nói chuyện, trong tinh hà lấp lánh, nơi vô hạn xa xôi dâng lên một cột sáng màu đen.

pháp tướng năm vị đế vương nghiêng đầu nhìn lại, đó là thái âm lực phun trào ra.

ngọn nguồn là không gian phó bản xa xôi nào đó, không tươi sáng, lực lượng nghề nghiệp hư không ở tầng ngoài phó bản mở ra thông đạo, thái âm lực chính là từ trong thông đạo không gian phun trào ra.

thanh âm của linh thác đột nhiên kích động hẳn lên:

“tìm được nó rồi, tìm được nó rồi!”

một bóng người mặc áo bào đen đeo mặt nạ từ trong phó bản đó đi ra, xa xa nhìn về phía thiên thể khổng lồ thái âm, khẽ gật đầu, sau đó truyền tống rời khỏi, rời khỏi linh cảnh thế giới.

sau khi người áo bào đen rời khỏi, thái âm chợt biến mất, ẩn đi lực lượng và khí tức.

thái nhất môn chủ, năm vị minh chủ ý thức được việc lớn không ổn, nhưng ai cũng không thể khống chế, ngăn trở thái âm nắm giữ bí ẩn, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó biến mất.

ngay sau đó, nhìn xa biên giới tinh hà, thiên thể to lớn trăng tròn màu đen hiện lên, nháy mắt cắn nuốt "tinh tú phó bản" kia.

tiếng cười điên cuồng của linh thác quanh quẩn ở thế giới linh cảnh:

"mười mấy năm qua, ta vô số lần ngao du linh cảnh, nhưng trước sau chưa tìm được nó, không còn mảnh vỡ trung tâm la bàn quang minh, trừ phi nắm giữ thái dương, nếu không căn bản tìm không thấy nó."

"hôm nay quấy động tinh hà, chính là vì để bùn cát đều hiện ra hết, khiến linh cảnh không giấu được nó nữa."

bạch hổ quân thần ngồi xổm bên chân, thanh âm du dương uy nghiêm:

"nó rốt cuộc là cái gì?"

tiếng cười của linh thác càng thêm càn rỡ:

"mở ra giao diện thuộc tính của các ngươi, không phải liền rõ ràng hết rồi!"

năm vị minh chủ lập tức mở ra giao diện thuộc tính, một giây sau, thanh âm viêm đế rít gào như sấm:

"đệch, giá trị đạo đức không thấy nữa!"

trong giao diện thuộc tính, "giá trị đạo đức" biến mất, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

biến hóa này khiến pháp tướng năm vị đế vương sinh ra dao động kịch liệt, suýt nữa đạo tâm sụp đổ.

từ khi linh cảnh sinh ra tới nay, xuất hiện một rồi lại một đám linh cảnh hành giả, trật tự của nhân loại có thể ổn định, chính phủ nhân loại có thể duy trì thống trị, thật ra không phải trận doanh hợp pháp cường đại bao nhiêu.

quả thật, trận doanh hợp pháp lấy thân phận tổ chức chính phủ đả kích nghề nghiệp tà ác, quả thật hữu hiệu áp chế số lượng phạm tội của linh cảnh hành giả, nhưng thứ thật sự khiến tổ chức tà ác bó tay bó chân, không phải tổ chức chính phủ, mà là giá trị đạo đức!

giá trị đạo đức là một cây đao treo ở đỉnh đầu toàn bộ linh cảnh hành giả, là nền tảng trật tự ổn định.

nếu không còn giá trị đạo đức, trận doanh tà ác giết người phóng hỏa đốt giết cướp bóc không còn băn khoăn, nghề nghiệp hợp pháp ức hiếp dân chúng, cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân càng không kiêng nể gì.

nay thanh đao này không còn nữa, cả thế giới đều sẽ lâm vào trong hỗn loạn.

nụ cười của linh thác càng thêm càn rỡ:

“món đạo cụ đó gọi là ‘bảng công đức’, là một trong những vật phẩm trung tâm cấu thành linh cảnh, là đạo cụ loại nhân quả có một không hai, nó ghi lại thiện ác của mỗi một vị linh cảnh hành giả, cùng mang bọn nó cụ thể hóa thành ‘giá trị công đức’.

“một thế kỷ qua, trận doanh tự do chịu giá trị đạo đức kiềm chế, đau khổ nhẫn nại, chúa tể, bán thần không dám dễ dàng mở ra chiến tranh, minh ước tự do lật đổ giáo đình, lại chỉ có thể chắp tay nhường chiến quả, bất đắc dĩ ngồi xem các ngươi nắm giữ thiên hạ, tất cả cái này đều quy tội cho giá trị đạo đức tồn tại.

chương 2597: mưu tính trăm năm (2)

“biết nghề nghiệp thần dạ du vì sao quan trọng như thế không? bởi vì bảng công đức là đạo cụ nghề nghiệp thần dạ du, do thái dương cai quản. thái dương vô chủ, ta lấy thái âm bao phủ bảng công đức, trừ khử giá trị đạo đức của linh cảnh hành giả, không ai có thể kiềm chế ta nữa.

“năm đó tung ra la bàn quang minh, tăng tốc nghề nghiệp thần dạ du phát triển, khổ tâm cô nghệ bồi dưỡng ta trở thành thái âm chi chủ, toàn bộ mưu tính đều là vì hôm nay.

“đại loạn sắp nổi lên, trật tự sụp đổ, tự do xưng tôn!”

“reng reng reng…”

vịnh phó gia, trong phòng sách, điện thoại bàn phát ra tiếng chuông chói tai, cắt ngang phó thanh dương làm việc.

hắn buông văn kiện đang đọc xuống, cầm ống nghe lên, bên tai truyền đến thanh âm dồn dập của chấp sự cao cấp "cao sơn lưu thủy":

"phó trưởng lão, đã xảy ra chuyện, cao ốc tài chính hoàn cầu, trung tâm thương mại thái an, tùng hà lâu, còn có văn phòng cảnh sát các khu, đều bị nghề nghiệp tà ác tập kích.

"những tên này điên rồi! gặp người là giết, đầu độc phạm vi lớn, phóng thích cổ trùng, ở nơi cư dân dày đặc thi triển tinh thần đả kích, điên rồi! điên hết rồi…"

nói xong lời cuối cùng, thanh âm của hắn thậm chí có chút phát run.

phó thanh dương ngẩn ra một phen, lấy tâm trí của hắn, nghe nói tin tức, cũng có chút chưa kịp phản ứng lại, nhưng hắn vẫn bình tĩnh như cũ:

"số lượng bọn hung đồ có bao nhiêu, bọn hắn có dấu hiệu bị thao túng hay không? quần chúng bình thường thương vong có làm công tác thống kê bước đầu không?"

"số lượng kẻ hung đồ rất nhiều, kết đàn kết đội hành hung, trước mắt không thể phán đoán có bị thao túng hay không, về phần quần chúng bình thường thương vong…"

cao sơn lưu thủy nghiến răng nghiến lợi nói: "đại tàn sát, thương vong khắp nơi."

đại tàn sát, ý nghĩa số lượng người bị hại quá nhiều, không thể tính ra.

phó thanh dương nghe xong, nhất thời hoài nghi bị thao túng có thể là "cao sơn lưu thủy", khiến hắn tin tưởng loại nói nhảm không hợp logic này mà thôi. hắn càng muốn tin tưởng là cao sơn lưu thủy bị trận doanh tà ác thao túng, gọi điện thoại hướng hắn khiêu khích.

trận doanh tà ác dám làm ra đại tàn sát? bao nhiêu giá trị đạo đức cũng không đủ tiêu xài, hơn nữa, phàm nhân ở trong mắt trận doanh tà ác giống như heo chó, không có ai sẽ vì giết hại phàm nhân trả giá đạo đức về 0.

hắn cũng chưa thu được nhắc nhở linh cảnh truy nã.

nghĩ như vậy, phó thanh dương mở ra giao diện thuộc tính, đột nhiên, hắn ngây cả người.

giá trị đạo đức… biến mất rồi.

tiền công tử núi lở phía trước mà mặt không đổi sắc, trong lúc nhất thời ngây dại, hắn mờ mịt ngồi, nghe được trong hòm thư truyền đến tiếng nhắc nhở 'ting'.

tổng bộ ngũ hành minh gửi đến một mail:

linh cảnh trục trặc, giá trị đạo đức biến mất, mọi thành viên tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu cấp 1.

"ting! ngài đã tiến vào lầu ba nhà bảo tàng, thưởng 30 điểm tích lũy."

"ting! nhiệm vụ chủ tuyến: mời mau chóng chạy tới chúng thần điện, mở ra thần chiến, phá hủy thần linh quân địch, hoặc sống sót ba giờ."

đi hết cầu thang thật dài, trương nguyên nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

khác với lầu một, lầu hai phong cách hiện đại hóa, lầu ba bố cục thô ráp mà đơn giản, bức tường, mặt sàn đều là những tảng đá lớn đắp thành, giống như thành lũy cổ đại.

chỗ của bọn họ là hành lang, hành lang rộng hơn 10 mét, đỉnh chóp cũng hơn 50 mét, giống như chỗ ở của người khổng lồ.

hai bên tường dựng những pho tượng tòa kỵ sĩ, mặc khôi giáp, tay cầm trường mâu.

bên cạnh mỗi một bức tượng đều dựng một cây đuốc, ánh lửa hừng hực nhảy lên mang đến hào quang sắc màu ấm.

"thần chiến?" alicia nhíu mày, ở trong thế giới linh cảnh, "thần" là chữ cực kỳ mẫn cảm.

điểm cuối của linh cảnh hành giả, cũng chỉ là bán thần mà thôi.

"chúng thần điện", "thần chiến", bằng vào những miêu tả này, đã khiến người ta sinh ra một cảm giác hít thở không thông.

mau chóng chạy tới chúng thần điện… trương nguyên thanh thì từ trong miêu tả của nhiệm vụ, cảm nhận được cảm giác

gấp gáp.

năm người bước nhanh tiến lên, xuyên qua giữa những pho tượng, đi một lát, thú vương thanh trúc khụt khịt cánh mũi, trầm giọng nói:

“có mùi máu tươi!”

mọi người bước chân chậm lại, cảnh giác tiến lên, sau khi qua hai chỗ rẽ, thấy được ngọn nguồn mùi máu tươi.

bên hành lang phía trước, một khối “thi thể” nằm đó, vị trí phần eo trở xuống bị cứng rắn xé rách, giống như chém eo, máu tươi hội tụ thành vũng.

trương nguyên thanh chăm chú nhìn lại, kinh ngạc:

“osment?”

alicia cũng thét chói tai:

“osment!”

người nọ chính là thánh giả đỉnh phong của thiên phạt, hải yêu osment từng bị trương nguyên thanh đánh.

nghe thấy động tĩnh, osment vốn không còn khí tức, mí mắt giật giật, mở mắt, kiệt sức trông lại.

“alicia…”

bờ môi tái nhợt nứt nẻ của osment khép mở.

alicia vội vàng tới gần, ngồi xổm xuống ở bên người hắn, vừa lấy ra ống tiêm sinh mệnh nguyên dịch, vừa dồn dập hỏi:

“tại sao có thể như vậy? ai đả thương anh?”

chương 2598: mưu tính trăm năm (3)

osment có được mảnh vỡ trái tim biển cả, giống như đại dương mênh mông biết đi, đến nơi nào cũng là sân nhà, ở trong thánh giả đỉnh phong cũng là cường giả cầm cờ đi trước.

nhân vật như vậy nên là kẻ tranh đoạt danh ngạch chúa tể, không ngờ tổn hại ở nơi này.

trương nguyên thanh sớm đã không còn sinh mệnh nguyên dịch, lấy ra quyền trượng sơn thần, để đá quý ở phần đỉnh phát ra hào quang xanh biếc, tăng cường độ sinh động tế bào của osment.

alicia liên tục tiêm vào hai liều sinh mệnh nguyên dịch, vẫn không thể hoàn toàn chữa khỏi cho hắn.

thấy cô lấy ra ống thứ ba, osment khoát tay, suy yếu nói:

“đủ rồi, không có ý nghĩa! alicia, phó bản giết chóc lần này, nghề nghiệp hợp pháp không có hy vọng thắng, cứu sống tôi, cũng chỉ là sống tạm một đoạn thời gian.”

thanh trúc trước hết nhìn nguyên thủy thiên tôn bên người một cái, sau đó không phục hỏi:

hải yêu ngạo mạn không quan tâm hắn, alicia dịu dàng nói:

“osment, chuyện rốt cuộc là thế nào?”

“là long tước ngủ say đả thương tôi!” osment đứt quãng nói:

“tôi ở trong chúng thần điện gặp phải hắn, sau đó chạy đến nơi đây… hắn quá mạnh rồi, mạnh đến mức làm người ta tuyệt vọng.”

ánh lửa sắc màu ấm lay động chiếu vào khuôn mặt hắn, trong ánh mắt hải yêu ngạo mạn toát ra sợ hãi cùng tuyệt vọng.

“sao có khả năng!” alicia không thể tiếp nhận, “long tước ngủ say” mạnh nữa, hắn cũng là giai đoạn thánh giả, hắn cùng phó thanh dương là một cấp bậc, yếu hơn nguyên thủy thiên tôn, anh ngay cả nguyên thủy thiên tôn cũng không phục, huống chi là hắn.”

người như vậy, đánh bại osment có thể lý giải, alicia không thể tiếp nhận là hắn có thể khiến hải yêu ngạo mạn sợ hãi như thế.

osment cười thảm một tiếng:

“các người chưa từng đi chúng thần điện, không biết cơ chế phó bản giết chóc! phó bản nhà bảo tàng có hai cơ chế trung tâm, một là tận khả năng thu thập thêm văn vật, hai là lấy tốc độ nhanh nhất vượt qua lầu một lầu hai, đến chúng thần điện.”

hắn vừa thở dốc, vừa giải thích:

“chúng thần điện có pháp thân của các vị thần, một pháp thân đối ứng một nghề nghiệp, ai có thể đến chúng thần điện trước dung hợp pháp thân, liền có thể phá hư pháp thân thần linh nghề nghiệp khác, cho nên, tốc độ vượt ải là một trong những cơ chế trung tâm.”

“thu thập được càng nhiều văn vật, lực lượng pháp thân thần linh càng mạnh, đây là cơ chế trung tâm thứ hai. lúc tôi đến chúng thần điện, long tước ngủ say đã mang pháp thân nghề nghiệp hợp pháp phá hủy hết, chỉ còn nghề nghiệp học sĩ!”

“tốc độ vượt ải của tôi đã rất nhanh, nhưng không ngờ long tước ngủ say so với tôi còn nhanh hơn, hắn là người đầu tiên đến.”

lần này, ngay cả trương nguyên thanh vẻ mặt cũng thay đổi.

long tước ngủ say chẳng những đến chúng thần điện đầu tiên, hơn nữa còn là thu thập nhiều văn vật nhất.

hai đại cơ chế trung tâm của nhà bảo tàng, hắn chiếm hết.

osment thở mấy hơi, nghiến răng mắng:

“tôi không phục, luôn cảm thấy không thích hợp, long tước ngủ say biểu hiện không tương xứng với năng lực trước đây của hắn, hắn chỉ là một kẻ số đỏ may mắn đạt được “dạ thần kinh”, khổ tu pháp thuật siêu năng lực giả thượng cổ lưu lại, quả thật mạnh hơn tôi, nhưng hắn ở phương diện cày phó bản cũng không xuất sắc hơn tôi… nhưng sự thật bày ở trước mắt, ông đây chỉ có thể tiếp nhận.”

nói tới đây, hắn nhìn về phía đồng nghiệp, nói:

“alicia, các người đã tới chậm rồi.”

alicia nghe mà vẻ mặt tuyệt vọng:

“chúng tôi ở lầu hai đã lãng phí quá nhiều thời gian…”

mở đầu kèo lệch nha! lúc ở sảnh triển lãm lầu một, bởi vì lo cho đám người tiểu viên, chưa bỏ thời gian đi sưu tập các văn vật cấp thấp kia, cửa thứ hai lại trong lúc vô ý mở ra hình thức địa ngục, lãng phí rất nhiều thời gian…

nhưng, mặc dù ở lầu một tận khả năng thu thập văn vật, cũng không có ý nghĩa, bởi vì vậy sẽ lãng phí lượng lớn thời gian,

đợi tới lầu ba, pháp thân thần linh đã sớm bị phá hỏng… quả thật thua không phục…

phó bản đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai đột nhiên dung hợp, long tước ngủ say lấy ưu thế lớn có tính áp đảo trở thành mạnh nhất, tất cả cái này đều quá không hợp với lẽ thường.

thân là một tinh quan ưu tú, trương nguyên thanh ngửi được hương vị âm mưu.

đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai dung hợp, là vì giết mình?

long tước ngủ say có tính chất đặc biệt nào đó, có thể ở trong phó bản chiếm hết tiên cơ?

nếu như vậy, linh thác phải sớm biết nội dung phó bản giết chóc mới được… phó bản giết chóc là linh cảnh ngẫu nhiên sinh ra, hắn ngay cả cái này cũng có thể tính được?

hắn là thái âm chi chủ, không phải tinh thần chi chủ nha.

trương nguyên thanh suy nghĩ ngàn vạn, nói:

“nếu long tước ngủ say đã cường đại đến không thể ngăn cản, anh không có khả năng nằm ở chỗ này chờ chết.”

hải yêu ngạo mạn lúc này mới hướng ánh mắt về phía đám người trương nguyên thanh, trước đó hắn toàn bộ hành trình không nhìn mấy vị linh cảnh hành giả đại khu thứ hai này.

chương 2599: khúc chiết (1)

“một học sĩ không có tiếng tăm gì may mắn dung hợp pháp thân mà thôi, nhưng hắn không có khả năng là đối thủ của long tước ngủ say, trước mắt ở chúng thần điện liên thủ đám người khương cư giãy chết.” osment nói.

tên học sĩ không tiếng tăm gì kia, khẳng định là chỉ hạ hầu ngạo thiên. không hổ là nhân vật chính, thời khắc mấu chốt gánh vác rường cột! trương nguyên thanh có chút vui mừng, lại cảm giác vô cùng khó giải quyết.

hắn không biết long tước ngủ say bây giờ thực lực đến trình độ nào, càng không biết có hy vọng lật kèo hay không, điều này

cần đến chúng thần điện, tìm hiểu tình huống lại làm định đoạt.

nghĩ đến đây, trong lòng hắn ập tới cảm giác gấp gáp, thúc giục đồng bạn:

“đừng lãng phí thời gian, đi chúng thần điện trước rồi nói sau.”

tiếng bước chân dồn dập mà hỗn độn quanh quẩn ở hành lang đắp bằng tảng đá lớn, chỉ qua mười mấy giây, năm người đã chạy qua hành lang dài đằng đẵng, đi tới cửa vào thần điện.

động tĩnh thật lớn, sóng khí cuồng bạo, linh lực dao động sôi trào từ trong thần điện truyền đến.

“mấy người ở lại tại chỗ đừng đi đâu, tôi đi điều tra một phen.”

khí tức cuồng bạo đáng sợ khiến trương nguyên thanh nhìn mà không dám tùy tiện vọng động, ngăn cản đồng bạn.

đám người tiểu viên yên lặng gật đầu, sắc mặt đều có chút ngưng trọng.

trương nguyên thanh thi triển dạ du, ẩn đi thân thể, hướng về cửa vào thần điện tiềm hành mà đi.

thần điện rộng rãi trống trải, không có tường, không có cột đá, đỉnh chóp là tinh không cao xa vô ngần, trương nguyên thanh bồi hồi ở cửa vào thấy hai bên giao chiến.

phía sau hạ hầu ngạo thiên lơ lửng hư ảnh một vị thần linh cao lớn, hình tượng là một ông lão râu tóc đều trắng như dây cước, tiên phong đạo cốt.

ông lão này mặc áo bào thái cực bát quái, tay phải nâng một cái lò đan đồng xanh, mai rùa, đan hoàn, đồng tiền quay quanh lò đan xoay tròn.

tay trái nâng một ngọn lửa, lửa này phần trung tâm hơi trắng xóa, lửa ở giữa là đen, lửa bên ngoài là đỏ.

mười mấy món đạo cụ, tài liệu, quay quanh ngọn lửa ba màu xoay tròn.

ở sau lưng “thần linh học sĩ”, là khương cư cụt tay; là Âm Cơ khăn che mặt rơi xuống nghiêng nước nghiêng thành, nhưng

hôn mê bất tỉnh; là natsusa hai cánh tay cụt ngang vai, sắc mặt xám xịt.

ba người đều bị thương nặng, nhất là natsusa, trừ hai cánh tay cụt ngang vai, ngực bụng hắn có vết thương xuyên thủng đáng sợ, mơ hồ có thể thấy được nội tạng đỏ hồng tổn hại bên trong.

máu đã sắp chảy khô!

nghề nghiệp kỵ sĩ không có sinh mệnh lực, năng lực tự lành cường đại, thương thế như vậy, đã có thể phán tử hình.

sở dĩ còn sống, đại khái là giai đoạn "khổ tu sĩ" rèn luyện ra sức chịu đựng cùng ý chí, khiến hắn quật cường không chịu chết đi.

phe trận doanh tà ác, cả thảy ba vị thánh giả đỉnh phong, long tước ngủ say, huyết tinh chi dịch cùng cùng nhân thú tạp giao.

long tước ngủ say là một người da trắng trung niên vẻ mặt đầy mỏi mệt, mắt khép hờ, dáng người gầy, làn da tái nhợt, một bộ dáng say rượu vừa tỉnh, mắt cũng không mở ra được.

phía sau hắn tràn ngập bóng tối thâm trầm, bóng dáng hình người cao lớn ở trong bóng đêm như vũng bùn khi thì biến mất, khi thì hiện lên, không thấy rõ dung mạo, nhưng khi ngẫu nhiên lộ ra đường nét, lực lượng phong ấn trong thần điện liền như thủy triều dâng lên.

ngọn lửa trong tay thần linh học sĩ liền sẽ xuất hiện lay động, suy yếu.

huyết tinh chi dịch cùng nhân thú tạp giao, thì một người là trung lão niên tóc xám trắng, một người là cô gái quyến rũ dáng người nóng bỏng.

sau lưng của người trước lơ lửng một vị thần linh tóc dài râu dài, hình tượng là ông lão mặc trang phục đơn sơ hy lạp cổ, lôi thôi lếch thếch, quanh thân tràn ngập mùi rượu, cầm một cây pháp trượng dây leo cây nho bện thành, đỉnh chóp buông xuống quả nho cùng quả vỏ cứng.

người sau là ác ma "chromie" trong mười đại thần tử, chân dê sừng dê, cả người đỏ rực, cánh màng thiêu đốt ngọn lửa màu lam, con mắt dựng thẳng màu đỏ tươi.

hạ hầu ngạo thiên lấy một địch ba, đôi mắt ánh vàng rực rỡ, sau đầu có một vòng tròn màu vàng chữ phù như phạn văn tạo thành, lúc này đang như đạp máy khâu đạp cò súng một khẩu đại pháo.

đạp mỗi một phát, họng pháo to dài liền phun ra một mảng hào quang vàng óng, đánh về phía kẻ địch đối diện.

giẫm mỗi một lần, hốc mắt hạ hầu ngạo thiên liền ướt át một phần.

đạn hào quang vàng óng dày đặc như hạt mưa đánh vào mảng bóng tối thâm trầm sền sệt kia, chưa nổ tung, nhanh chóng dập tắt, hoặc bị vặn vẹo đường đạn, lao sang hai bên, lao về phía bầu trời, bị dễ dàng hóa giải.

hạ hầu ngạo thiên mặc kệ, liên tục phát ra hỏa lực, ngọn lửa ba màu không ngừng nung chảy tài liệu, đạo cụ, luyện thành những túi nguồn năng lượng, thánh giả layleigh eugene của công hội thương nhân ở bên cạnh lắp túi nguồn năng lượng.

lò đan ở tay phải, thì không ngừng mở nắp đóng nắp, mang "chùm tia sáng hóa đá", "vặn vẹo", "ma chú ngủ say" các kỹ năng, luyện hóa thành vô hình.

chương 2600: khúc chiết (2)

đối với học sĩ cấp bậc cao mà nói, bất cứ thứ gì trên đời cũng có thể luyện hóa, một lần nữa xếp hàng tổ hợp, bao gồm linh lực.

mà cơ sở của kỹ năng là linh lực.

nhìn từng món tài liệu, đạo cụ bị luyện, hắn cũng rơi lệ đầy mặt, bởi vì những tài liệu, đạo cụ này là tài sản tư nhân của hắn cùng hạ hầu ngạo thiên.

"khóc cái gì mà khóc?" hạ hầu ngạo thiên diện mạo dữ tợn: "lựa chọn nghề nghiệp học sĩ cùng thương nhân, thì phải có giác ngộ nghèo rớt mồng tơi, tài vật chết không thể mang theo."

layleigh eugene nhìn nước mắt đầy mặt đối phương một cái, cảm thấy mình nên học theo hạ hầu huynh mạnh miệng.

“hơn nữa, chúng ta không phải không có cơ hội.” hạ hầu ngạo thiên thất khiếu mơ hồ đổ máu đột nhiên nói.

“cơ hội gì?” layleigh eugene hy vọng đây không phải mạnh miệng.

hạ hầu huynh đau khổ chống đỡ, sau khi nạp hết toàn bộ gia tài, bắt đầu bán thận.

khống chế pháp thân thần linh gánh nặng cực lớn đối với thân thể, linh lực của hạ hầu huynh thực sự đã không còn lại nhiều, còn tiếp tục như vậy, khó thoát khỏi kết cục kiệt sức mà chết.

hạ hầu ngạo thiên chưa trả lời, chỉ là nhìn thoáng qua phía tây thần điện, bên rìa trận pháp hình tròn điêu khắc các phù điêu tinh xảo đẹp đẽ kia, dựng một pho tượng thần linh nghề nghiệp vu cổ sư.

cơ hội hắn nói, không phải chỉ nguyên thủy thiên tôn, pho tượng thần dạ du đã bị phá hỏng, ở trong chiến đấu của “thần linh” cùng thánh giả, nguyên thủy thiên tôn không khác gì con kiến.

cơ hội hạ hầu ngạo thiên chỉ, là nhân tình tiểu viên của nguyên thủy thiên tôn, tính tới trước mắt, vu cổ sư còn sót lại trong phó bản giết chóc, chỉ có một mình cô.

lúc hai bên khai chiến, hạ hầu ngạo thiên ăn miếng trả miếng, cũng đánh nát pho tượng thần linh nghề nghiệp tà ác, cố ý xem nhẹ pho tượng vu cổ sư.

long tước ngủ say tự nhiên sẽ không cố ý đánh nát pho tượng vu cổ sư, trận doanh tà ác là minh hữu trời sinh, hơn nữa phó bản giết chóc sáu danh ngạch, bọn họ vững vàng lấy một cái, cũng không xung đột với vu cổ sư tới sau.

“mình thừa nhận mình vừa rồi quá mức tự tin…” trương nguyên thanh ở một bên xem cuộc chiến hít vào ngụm khí lạnh, khí tức hai vị thần linh phát ra, tuyệt đối là cấp chúa tể, hơn nữa không phải chúa tể sơ cấp có thể so sánh.

trương nguyên thanh cảm thấy cho dù “nạp” cả mình vào cũng đánh không thắng.

hắn vốn cho rằng, mức trần chiến lực của phó bản giết chóc, cùng lắm là trình độ chúa tể cấp 7, mình có được bộ trang bị

lôi thần cùng kỹ năng hai nghề nghiệp, vĩnh viễn ở tuyến đầu của chiến lực.

nào ngờ chiến lực thần linh khoa trương như thế, không hợp lý như thế, lau đi toàn bộ ưu thế của hắn.

ưu thế số lượng dự trữ đạo cụ phong phú bị văn vật lau đi, chiến lực thánh giả đỉnh phong hai nghề nghiệp siêu mạnh bị pháp thân thần linh bao trùm, bây giờ nghĩ đến, phó bản giết chóc này, tựa như vì đối phó hắn mới sinh ra.

ánh mắt hắn lướt qua bốn vị thần linh, nhìn về phía tây thần điện, nơi đó có một trận pháp hình tròn điêu khắc hình vẽ rườm rà.

trong trận pháp hình tròn có chòm sao, có kiếm và khiên, có phong lôi, có băng lửa, có dây, có lúa mạch, có quái vật… chạm trổ tinh xảo đẹp đẽ, hình vẽ sống động hội tụ một chỗ, đã hoàn mỹ dung hợp, lại đối lập với nhau.

rìa trận pháp hình tròn đường kính mấy chục mét này phân tán tượng đá tan vỡ, những tượng đá này hình tượng có nam có nữ, có chiến sĩ cuồng bạo, có vu sư âm trầm, đều có đặc sắc riêng.

osment nói không sai, pháp thân thần linh đều bị phá hủy, chỉ có một pho tượng hoàn hảo không tổn hao gì.

mặc trường bào hoa mỹ, ngũ quan khó phân biệt nam nữ, phần mặt giăng kín hình xăm quỷ dị, dưới chân bò đầy cổ trùng dày đặc, sau đầu là một cái vòng tròn rắn ngậm đuôi tạo thành, giống như luân xa con mắt thứ ba của nhân vật thần thoại.

độc đáo nhất là, tượng đá này chỉ có một con mắt dựng thẳng, khắc ở trán.

thần linh nghề nghiệp vu cổ sư?

không thấy pháp thân thần dạ du cùng huyễn thuật sư, cảm xúc vốn thất vọng của trương nguyên thanh chợt tăng cao, sâu sắc bắt giữ được đây là cơ hội của bọn họ.

mvp trận này phải nhường cho tiểu viên, trương nguyên thanh nhanh chóng quay về đến bên cạnh đồng đội, mang tình huống trong thần điện, giản lược báo cho mọi người biết.

trương nguyên thanh bình tĩnh sắp xếp công tác:

“tiểu viên, em sau khi vào thần điện, vòng ra khỏi hạ hầu ngạo thiên, không cần có bất cứ đối thoại nào, trực tiếp đi dung hợp pháp thân.”

ba vị nghề nghiệp tà ác trong thần điện đều là thánh giả của đại khu thứ nhất, không biết sự tồn tại của khách sạn vô ngân, càng không biết tiểu viên.

bọn họ chỉ biết căn cứ đặc thù cô bày ra, thông qua đặc điểm nghề nghiệp phán đoán địch ta.

mà hạ hầu ngạo thiên tự nhiên cũng sẽ không ngăn trở tiểu viên.

“rõ.”

tiểu viên khẽ gật đầu, vỗ cánh dài đã sớm mọc ra, hóa thân một đạo tàn ảnh, bay vào thần điện.

chương 2601: trật tự sụp đổ (1)

ong ong ong… sóng âm như cánh quạt máy bay trực thăng lập tức hấp dẫn hai bên giao chiến chú ý.

ba vị nghề nghiệp tà ác có long tước ngủ say ở bên trong lập tức nheo mắt nhìn lại, đợi thấy rõ đặc thù bộ dáng người tới, vẻ mặt ba người khẽ buông lỏng, sau đó lộ ra nụ cười.

huyết tinh chi dịch cười hề hề nói: “lại có đồng bạn đến rồi.”

tiểu viên dựa theo tình lang dặn dò, giả ý vòng ra khỏi hạ hầu ngạo thiên, bày ra tư thái kiêng kị, ở dưới ba vị nghề nghiệp tà ác chuẩn bị yểm hộ bất cứ lúc nào quan sát, đáp xuống cạnh pho tượng vu cổ sư.

cô chỉ cảm thấy trái tim đập nhanh, cảm ứng được triệu hồi đến từ huyết mạch.

pho tượng đang triệu hồi cô.

tiểu viên phúc chí tâm linh nâng tay, dán ở trên thân pho tượng.

bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“ting! vu cổ sư, ghép thành công, dung hợp hay không?”

không có do dự, tiểu viên lập tức lựa chọn dung hợp.

“ting! dung hợp pháp thân cần 100 điểm tích lũy, điểm tích lũy của ngài không đủ, dung hợp thất bại.”

điểm tích lũy không đủ? vẻ mặt tiểu viên đột nhiên thay đổi, lúc này mới biết dung hợp pháp thân cần “tư cách”, không phải xông vào tầng thứ ba liền có thể dung hợp pháp thân, cơ chế như vậy rất hợp lý, dù sao mỗi nghề nghiệp chỉ có một khối pháp thân.

mà linh cảnh hành giả tham gia phó bản giết chóc, mỗi nghề nghiệp không có khả năng chỉ có một vị.

cơ chế như vậy, là loại bỏ kẻ yếu.

osment chưa nói đến chi tiết này, có thể là long tước ngủ say phá hủy đại bộ phận pho tượng, bởi vậy hải yêu ngạo mạn cũng không biết cơ chế này.

mà nguyên thủy lại không có khả năng ở dưới mí mắt kẻ địch câu thông với hạ hầu ngạo thiên.

trong thời gian ngắn, đi đâu bổ khuyết 100 điểm tích lũy?

cô cùng hoàng thái cực bị nhốt ở trong hồ lô văn vật, hầu như không có thời gian hàng phục văn vật, hình thức lầu hai càng không thể tích góp điểm tích lũy, chỉ có vượt ải thưởng 20 điểm tích lũy.

điểm tích lũy của cô trước mắt là 40 điểm, đến lầu hai đạt được 10 điểm, đến lầu ba đạt được 30 điểm, cách 100 điểm tích lũy quá mức xa xôi

diễm nữ “nhân thú tạp giao” trước sau chú ý cô ồ một tiếng, thấy cô gai ong mới tới đứng thẳng bất động, liền đoán được chân tướng: “điểm tích lũy không đủ?”

long tước ngủ say nâng lên đôi mắt buồn ngủ, nhìn thoáng qua lối vào thần điện, thanh âm tản mạn nói:

“osment còn chưa chết, nhưng cách cái chết nhắm chừng không xa nữa, mà cô ta lúc tới không gặp gỡ?”

“nếu gặp rồi, thuận tay giết là được, sao có thể thiếu điểm tích lũy?”

khi nói chuyện, hắn mở ra bảng điểm tích lũy, xác nhận osment quả thật còn sống.

diễm nữ tặc lưỡi nói:

“chẳng lẽ bị đạo đức thiên tôn đứng thứ hai bảng điểm tích lũy cứu đi?”

“mấy vị đó nếu đã đến lầu ba, cứu đi osment, vì sao cô ta có thể tới đây? cô ta hắn đã chết ở trong hành lang.”

huyết tinh chi dịch đảo mắt, nói:

“triệu cô ta tới đây hỏi.”

tiểu viên không đủ điểm tích lũy?

trong lòng hạ hầu ngạo thiên rùng mình, toàn thân nháy mắt bị cảm xúc nôn nóng lấp đầy, thời khắc mấu chốt như thế, lại bởi vì “điểm tích lũy không đủ” lý do buồn cười như vậy mà thất bại.

quả nhiên, đại bộ phận nhân vật phụ đều là không đáng tin, vai phụ hoàng kim trong cuộc đời của hắn, chỉ có nguyên thủy thiên tôn cùng phó thanh dương.

thiên hạ quy hỏa tính một nửa, người khác đều thiếu chút ý tứ.

tuy trong lòng phát hoảng, nhưng thân là học sĩ túc trí đa mưu, hạ hầu ngạo thiên mặt ngoài vững như chó già, thậm chí trầm thấp gầm nhẹ một tiếng:

“thông linh sư chết tiệt, đồ tép riu nhặt mót, nhận lấy cái chết.”

dứt lời, ngọn lửa ba màu tăng vọt, hòa tan tài liệu xung quanh, ngay tại chỗ luyện ra một cây phi đao tối đen như mực, gào thét bắn về phía tiểu viên.

phi đao tự mang phá giáp, khóa mục tiêu, đổ máu, trúng độc… các công năng.

tùy tay chính là một cây đạo cụ phẩm chất trung đẳng.

ba người quân địch đã nổi lòng nghi ngờ, hắn phải tiên phát chế nhân, bày ra tư thế đánh giết tiểu viên, như vậy mới có thể trừ khử lòng nghi ngờ của đối phương, hoặc là để kẻ địch không kịp suy nghĩ.

tiểu viên rung lên đôi cánh mỏng, tránh đi phi đao phóng tới như điện quang, tiếp theo tả xung hữu đột, bị ép dây dưa với phi đao tự động khóa địch.

long tước ngủ say, huyết tinh chi dịch cùng nhân thú tạp giao thờ ơ lạnh nhạt, vẫn chưa ra tay cứu viện.

thế này xấu hổ rồi… hạ hầu ngạo thiên cứng ngắc ở nơi đó, trong lúc nhất thời không biết là nên thu tay, hay là đi xử lý thông linh sư chết tiệt.

diễm nữ nhếch khóe miệng, cười ha ha nói:

“đối với chúng ta mà nói, ba thần đấu một thần, cục diện tất thắng, có cô ta hay không đều giống nhau, ngươi đã muốn giết, vậy thì giết đi.”

huyết tinh chi dịch lạnh lùng nói:

“quả nhiên có vấn đề, cô gái này cùng nghề nghiệp hợp pháp là một bọn, thật sự là sỉ nhục của tự do.”

chương 2602: trật tự sụp đổ (2)

long tước ngủ say vẻ mặt mệt mỏi, giống như ngủ mà không phải ngủ:

“phá hủy pháp thân vu cổ sư, bất cứ biến cố nào cũng phải sớm dập tắt.”

thần linh phía sau diễm nữ nhân thú tạp giao, vỗ cánh màng, lao về phía pháp thân vu cổ sư.

đối phó thánh giả đỉnh phong, thông minh vặt quả nhiên vô dụng!

hạ hầu ngạo thiên thấy thế, lập tức đưa tay ra, điều khiển phi đao, lệnh nó tập kích kẻ biến dạng “nhân thú tạp giao” .

phi đao nhanh như tàn ảnh, từ phía sau tập kích, nhưng trước khi trúng mục tiêu cố nhân, bỗng nhiên thay đổi quỹ tích, tự mình đóng đinh ở trên mặt đất.

ở trước mặt hú tửu giả, bất cứ công kích nào cũng không có hiệu quả, vĩnh viễn đừng nghĩ trúng mục tiêu.

ánh sao lấp lánh từ bên cạnh tiểu viên dâng lên, trương nguyên thanh mặc bộ trang bị lôi thần xuất hiện, cánh tay phải lượn lờ điện quang màu lam chói sáng nâng lên, lòng bàn tay nhắm vào ác ma chromie.

“tinh quan?” huyết tinh chi dịch nơi xa lập tức thi triển năng lực “vặn vẹo cảm giác phương hướng”, ý đồ thay đổi phương hướng công kích của trương nguyên thanh, khiến công kích thất bại.

nhưng, lấy cấp bậc thần linh, thi triển năng lực vặn vẹo thế mà không thể ảnh hưởng đến vị tinh quan lạ mặt kia.

thời khắc mấu chốt, một chùm tia sáng tối đen bắn nhanh, trúng ngực trương nguyên thanh.

chùm tia sáng chưa mang đến thương tổn, như khói đen nhộn nhạo ra.

ngay sau đó, hồ quang quanh thân trương nguyên thanh tắt, pháo điện từ vận sức chờ phát động biến mất, hai món bộ trang bị lôi thần thu liễm hào quang màu lam chói sáng, từ trên người hắn bong ra, hoàn nguyên thành hai “quả cầu sét” ảm đạm.

linh tính của đạo cụ lâm vào ngủ say, chúng nó bị phong ấn.

ra tay là long tước ngủ say.

“đệch…” trương nguyên thanh thầm mắng, cúi người nhặt lên hai món bộ trang bị, ở trước khi ác ma chromie bổ nhào tới, hóa thành ánh sao tiêu tán.

ác ma chân dê sừng dê nện xuống, toàn bộ thần điện đều chấn động, mặt đất ban đầu chỗ trương nguyên thanh bị đánh ra hố sâu.

tiểu viên không thể không vỗ đôi cánh, lao vút lên không trung, thoát ly chiến trường.

ác ma chromie đã không truy kích trương nguyên thanh, cũng không truy kích tiểu viên, ở dưới “nhân thú tạp giao” sai khiến, tung một cú đấm về phía bức tượng.

hạ hầu ngạo thiên thấy thế, nhấc chân giẫm một phát thật mạnh, trận pháp hình tròn màu vàng nhanh chóng khuếch tán,

mang ác ma chromie và bức tượng cùng nhau bao phủ, phủ thêm một tầng vàng rực cho pháp thân thần linh vu cổ sư.

sau đó, lại một thái cực bát quái trận khuếch tán ở dưới chân hắn, bao phủ toàn bộ thần điện, âm dương, bát quái đồng thời xoay tròn, diễn biến thành sáu mươi tư quẻ.

ác ma chromie một khắc trước còn ở trước bức tượng, một giây sau đã bị truyền tống đến cách mười mấy mét, đứng ở vị trí "trạch".

"nhân thú tạp giao" cảm giác thân thể lâm vào vũng bùn, bả vai gánh ngọn núi lớn, gặp phải giam cầm cường đại.

thân thể long tước ngủ say cùng huyết tinh chi dịch cũng trầm xuống, như rơi vào vũng bùn, từng bước khó khăn.

"trận pháp quá tốn linh lực, tôi không chống đỡ được bao lâu!" hạ hầu ngạo thiên hét lớn:

"mau nghĩ xem điểm tích lũy làm sao bây giờ, bản nhân vật chính lúc vào phó bản giết chóc, đã mang tiền trên tài khoản công ty đổi hết thành tài liệu cùng đạo cụ, tôi nếu chết, một đồng cũng không trả lại cậu."

câu này, hắn là nói với nguyên thủy thiên tôn.

chuyện vụng trộm tham ô tài sản chung, hắn chưa nói cho ai cả, cũng không phải sợ chịu trách nhiệm, chỉ là cảm thấy việc này nói ra không vẻ vang gì, ảnh hưởng hiển thánh trước mặt người khác.

hạ hầu ngạo thiên khinh thường nguyên thủy thiên tôn trợ giúp, tự mình tiến vào phó bản giết chóc, trở thành luyện khí sư vĩ đại, đây mới là kịch bản của nhân vật chính.

ánh sao từ bên cạnh ba người khương cư dâng lên, tiểu viên đồng bộ đáp xuống, nhìn về phía tình lang, vội vàng nói:

"làm sao bây giờ?"

trương nguyên thanh nhíu mày, nhanh chóng nhìn quanh một vòng, sau đó mở ra bảng điểm tích lũy.

toàn bộ phó bản chỉ còn 14 người, bài trừ bản thân tiểu viên, nghề nghiệp tà ác chỉ còn ba người, nhưng mỗi một vị đều khống chế một pháp thân thần linh.

muốn giết bọn họ đoạt lấy điểm tích lũy, căn bản không có khả năng, nếu có thể làm được, đã không cần pháp thân vu cổ sư.

phương pháp duy nhất bây giờ, là giết nghề nghiệp hợp pháp.

trừ Âm Cơ hôn mê, hạ hầu ngạo thiên đứng ở tiền tuyến, nghề nghiệp hợp pháp ở đây đánh giá lẫn nhau, đều tránh né ánh mắt đối phương, đều lựa chọn trầm mặc.

trong không khí tựa như đọng lại, kỵ sĩ duy nhất natsusa đột nhiên nói:

“giết tôi.”

nghề nghiệp hợp pháp ở đây đều nhìn về phía hắn, hạ hầu ngạo thiên cũng nghiêng đầu.

nghênh đón ánh mắt mọi người, khuôn mặt lạnh lùng của natsusa lộ ra một nụ cười khổ:

“thương thế của tôi quá nặng, sống không quá 3 giờ, giết tôi đổi lấy điểm tích lũy, trận doanh hợp pháp còn có khả năng thắng lợi, mau tới đi, tôi sắp không chống đỡ được rồi.”

hoàng thái cực trầm mặc vài giây, nói:

“tôi còn có sinh mệnh nguyên dịch, có thể bảo vệ tính mạng của cậu.”

chương 2603: trật tự sụp đổ (3)

sinh mệnh nguyên dịch của nguyên thủy đã hao hết, sinh mệnh nguyên dịch của alicia dùng để cứu osment, khương cư cùng Âm Cơ bộ dạng này, nói rõ sinh mệnh nguyên dịch sớm hao hết.

bao gồm bản thân natsusa.

nhưng hắn từ đầu tới đuôi đều chưa từng dùng sinh mệnh nguyên dịch, trong hòm đồ còn có mấy liều.

natsusa lắc lắc đầu, nhìn về phía hạ hầu ngạo thiên trước mặt:

“hắn không chống đỡ nổi 3 giờ, bọn long tước ngủ say vẫn luôn đang tiêu hao linh lực của phương sĩ.”

“hắn đã là nỏ mạnh hết đà, cứu tôi vô dụng, các vị đều là thánh giả kinh nghiệm phong phú, khi nên quyết đoán thì quyết đoán.”

“tôi là hạ hầu ngạo thiên, cậu cũng có thể tôn xưng tôi là nhân vật chính.” hạ hầu ngạo thiên không vui sửa đúng một câu, dừng một chút, giọng điệu chuyển sang dịu đi, “tùy tiện cậu đi…”

khi nói chuyện, thần linh phía sau huyết tinh chi dịch nâng lên pháp trượng, gõ mặt đất, “đốc” một tiếng, sáu mươi tư quẻ đồ xoay tròn trở nên ngưng trệ, giống như máy móc bị kẹt.

long tước ngủ say vẫn bộ dáng buồn ngủ như cũ, không một gợn sóng, sắc mặt không bởi tình thế chiến trường mà biến hóa.

trong bóng đêm lơ lửng phía sau hắn phun ra những làn sương khói.

những sương khói này rơi ở trên trận pháp, khiến trận pháp vốn ngưng trệ nhanh chóng tan vỡ, tán loạn thành vụn ánh sáng.

hạ hầu ngạo thiên nhấc chân đá một phát, ổn định trận pháp, tay trái chộp về phía sau, hút đến ngọn lửa ba màu ở lòng bàn tay pháp thân thần linh, hung hăng ném ra, “định cho ta!”

thất khiếu hắn máu chảy như suối.

lửa ba màu rơi trên mặt đất, nhanh chóng trải ra, bao trùm toàn bộ trận đồ, luyện hóa “lực lượng vặn vẹo” cùng “lực lượng phong ấn”, một lần nữa giam cầm ba người.

“mau lên, tôi không chống đỡ được rồi!” hạ hầu ngạo thiên quát.

hắn tựa như một ngọn lửa, điên cuồng thiêu đốt chính mình, lúc này mới miễn cưỡng giam cầm được ba người.

trương nguyên thanh nhìn về phía natsusa, thấp giọng nói: “anh muốn bồi thường cái gì?”

natsusa thấp giọng nói:

“cha tôi chết bởi khủng hoảng tài chính năm 08, mẹ sinh bệnh mất, em gái đã có gia đình của mình, sống rất hạnh phúc bình

tĩnh, tôi cũng không hy vọng mấy người đi quấy rầy. nếu cậu nhất định phải bồi thường, liền thay tôi tiếp tục thủ hộ trật tự đi, tôi hy vọng cái chết hôm nay, đổi được sáu vị chúa tể của trận doanh hợp pháp.”

“tôi từng gặp được một tiền bối nghề nghiệp kỵ sĩ, hắn tên địch thái, hắn từng muốn nhận tôi làm học sinh, nhưng tôi không thông qua khảo hạch, hắn từng nói một câu, tôi nhớ đến hôm nay.”

natsusa cố sức thẳng lưng lên, khuôn mặt tái nhợt trang trọng nghiêm túc.

“thủ hộ là chức trách của kỵ sĩ, hy sinh là số mệnh của kỵ sĩ. kỵ sĩ không tuyệt, trật tự bất diệt.”

tiểu viên bước lên một bước, đao tay đâm xuyên qua ngực hắn, phá hủy trái tim.

làm cảng lớn nhất trên thế giới, phụ cận cảng new york vĩnh viễn có tàu hàng, tàu đánh cá cùng du thuyền đậu.

một chiếc tàu hàng vừa mới lái ra khỏi cảng, thân tàu liền kịch liệt chấn động, các thuyền viên căn cứ kinh nghiệm lập tức phán đoán ra tàu hàng va phải đá ngầm.

nhưng cảng new york là cảng nước sâu, làm sao có thể va phải đá ngầm?

các thuyền viên kinh nghiệm phong phú mặc vào áo cứu sinh, phòng ngừa tình huống xấu nhất, chạy ra khỏi khoang thuyền, tới boong tàu xem xét tình huống.

thuyền viên cúi ở mép boong tàu, đột nhiên thấy đáy nước hiện lên bóng dáng quái vật lớn.

một giây sau, một cái xúc tu thật lớn chui ra khỏi mặt nước, cuốn lấy thân tàu, càng nhiều xúc tu chui ra khỏi mặt biển, bao lấy thân tàu.

nơi xa nổ vang “ào ào”, con mực màu đỏ sậm chui ra khỏi mặt nước, hình thể so với tàu hàng còn lớn hơn, trong thanh âm làm người ta ghê răng, tàu hàng bị xúc tu vặt gãy, chìm xuống biển.

new york, trên mặt biển, từng con hải quái chủng loại khác nhau, hình thể khổng lồ phá biển mà ra, mang tàu hàng, tàu

biển chở khách, tàu đánh cá trôi nổi ở mặt biển cắn nuốt toàn bộ.

một hải đảo thật lớn xuất hiện ở đường mặt biển chân trời, trôi về phía new york.

hải đảo tràn ngập ra mây tím như khói đặc, tầng tầng cuồn cuộn, che cả bầu trời, rất nhanh chiếm cứ non nửa bầu trời, còn đang nhanh chóng khuếch tán.

không bao lâu, toàn bộ new york đều bị khói tím bao phủ.

trong khói tím quay cuồng, một đôi mắt lạnh lùng thâm thúy chợt mở.

“căn cứ các phân bộ lớn truyền về tin tức, cả nước bảy tỉnh, hơn 20 thành phố đều đã xảy ra khủng bố tập kích, đây là bộ thư ký căn cứ bưu kiện khẩn cấp, lâm thời tập hợp ra báo cáo.”

trong phòng hội nghị, một người trung niên âu phục giày da, cầm lấy điều khiển từ xa, mở ra máy chiếu.

bên cạnh bàn hội nghị, cửu lão, người cầm quyền trẻ tuổi áo trắng, đồng thời hướng ánh mắt qua.

phần báo cáo này có thể nói nhìn mà ghê người, huyễn thuật sư ở phố xá sầm uất đại khai sát giới, thu lấy linh hồn người thường luyện chế tài liệu, tẩm bổ đạo cụ, bồi dưỡng oán linh.

vu cổ sư thì lấy người sống luyện cổ, đàn cổ bao phủ trường học, tiểu khu sinh hoạt, mang người sống biến thành quái vật chém giết lẫn nhau, bồi dưỡng ra cổ vương.

chương 2604: ô nhiễm hải dương (1)

yêu mê hoặc thì không có quy luật giết hại người phàm, tận tình phóng thích giết chóc trong lòng.

chuyện trước kia muốn làm không dám làm, bây giờ không hề cố kỵ.

mà những thứ này đều là giết chóc không có trật tự, nghề nghiệp tà ác của ba tổ chức lớn có trật tự hơn, bọn họ phá xong hệ thống camera theo dõi, điện lực, tập kích ngân hàng, phú hộ, xí nghiệp chính phủ nắm giữ tài nguyên khan hiếm, cướp bóc khắp nơi.

quân khu phía nam, tây bắc cũng gặp tập kích, thương vong vô số, kho vũ khí quân đội lọt vào cướp bóc.

có người mang video nghề nghiệp tà ác lạm dụng năng lực đốt giết cướp bóc đăng lên trên mạng, đưa ra ngoài ánh sáng sự tồn tại của người siêu năng lực, dẫn tới xã hội cùng dư luận rung chuyển thật lớn.

mà giá trị đạo đức biến mất, cũng mới ngắn ngủn nửa ngày.

không chỉ nghề nghiệp tà ác, ngay cả bộ phận nghề nghiệp hợp pháp dân gian, cũng đang nhân lúc cháy nhà đi hôi của, hoặc nhân cơ hội cướp bóc tiền tài, hoặc trả thù kẻ thù, thả ra ác ma trong lòng, tận tình hưởng thụ khoái cảm không có trật tự.

các phân bộ tỉnh, thành phố, trưởng lão cùng ra, bận sứt đầu mẻ trán.

nhưng chiến đấu giữa linh cảnh hành giả, mang đến thương vong cùng phá hủy lớn hơn nữa.

người đàn ông trung niên âu phục giày da trầm giọng nói:

“chúng ta đã điều động chúa tể của tổng bộ, tuần tra toàn kinh thành, bảo đảm cư dân kinh thành an toàn, nhất là an toàn của những người đó. nhưng chính phủ cực kỳ tức giận đối với chuyện xảy ra, muốn chúng ta mau chóng bình ổn rung chuyển, cho bọn họ một cái công đạo!”

cửu lão còn chưa nói, người cầm quyền trẻ tuổi áo trắng đã lạnh lùng nói:

“ba ngày trật tự sụp đổ, bảy ngày cả nước lâm vào hỗn loạn, đây là câu trả lời!”

phó thanh dương nhìn quét cửu lão bên cạnh bàn hội nghị:

“lúc này, trái lại không cần cân nhắc suy nghĩ cùng đề nghị của chính phủ, bảo bọn họ phối hợp vô điều kiện là được.”

“các vị, tôi không biết trong linh cảnh đã xảy ra cái gì, năm vị minh chủ cũng không đáp lại, điều duy nhất có thể xác định là, quyết chiến của hợp pháp cùng tà ác bắt đầu rồi.”

lúc này, cửa phòng họp bị húc bật ra, một văn chức cao cấp xông vào, mặt cô tràn đầy sợ hãi, môi phát run:

“giáo hội hải thần phát đến cầu cứu, trận doanh tà ác, bán, bán thần tập hợp new york, săn giết hải hoàng.”

new york!

winnie đang dẫn dắt bộ chấp hành, bộ giám sát ra ngoài xử lý khủng bố tập kích, trái tim run rẩy một trận, bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời mây tím dày đặc, như khói đặc quay cuồng, khuếch tán, che mất ánh nắng.

toàn bộ thành thị lâm vào tối tăm.

bao gồm winnie berent ở trong, linh cảnh hành giả trận doanh hợp pháp cùng tà ác, đồng thời cảm nhận được một áp lực đáng sợ, trong lòng sinh ra cực hạn sợ hãi.

loại sợ hãi này rất nhanh tan đi, uy áp đến từ bầu trời biến mất.

không đợi nghề nghiệp hợp pháp, tà ác ở đây thở phào, bọn họ một lần nữa sinh ra cảm giác tim đập nhanh mãnh liệt.

sắc mặt tái nhợt nhìn về phía cảng new york.

có thứ gì đáng sợ, đang tới gần cảng.

hòn đảo to lớn kia dừng ở cách cảng mười mấy ki-lô-mét.

một người đàn ông da trắng mặc vest màu đen phối hợp áo sơ mi trắng đi ra khỏi rừng rậm, tới trên bờ cát rìa đảo.

hắn nhìn cảng nơi xa vài giây, cởi vớ, cởi giày da bóng loáng cùng âu phục, gấp chúng nó chỉnh tề ở trên bờ cát, trần truồng dọc theo bờ cát, bước vào biển.

ở trong rừng phía sau hắn, có một con chim quái dị mọc vảy, gấu khổng lồ ba đầu, có mãng xà gương mặt diễm lệ, bạch hổ chín đuôi… mấy trăm hơn một ngàn quái vật biến dạng, lao tới như triều dâng.

nối đuôi nhau tự mình lao vào trong cơ thể người đàn ông.

nam tử vừa hấp thu quái vật biến dạng, vừa đi về phía biển sâu, đi mỗi một bước, thân thể hắn liền cao một trượng, đồng thời mọc ra một đôi mắt, một đôi cánh tay, tóc ngắn màu vàng biến thành con rắn nhỏ thè lưỡi phì phì.

hắn càng lúc càng xa, thân thể càng lúc càng sưng, quái vật dưới biển cũng nối đuôi nhau tụ lại, biến bản thân thành một

bộ phận của hắn.

không bao lâu, nam tử biến thành kẻ bốc khói cao mấy trăm trượng, biển sâu chỉ tới phần eo hắn.

thân thể sưng phồng chảy ra dịch đặc, nhuộm đen mảng hải vực này.

hắn không nhanh không chậm đi qua mảng hải vực này, đổ bộ cảng new york, đi về phía nhà thờ lớn tín ngưỡng hải thần poseidon kia.

ở nháy mắt "kẻ bốc khói" đổ bộ cảng, ở chỗ sâu trong giáo đường đỉnh nhọn kia, mấy trăm hơn một ngàn tấn nước biển lao về phía bầu trời, giống như suối phun long trọng.

suối phun chưa hạ xuống, bộ phận ngưng tụ thành người khổng lồ cao trăm trượng, bộ phận ngưng tụ thành tám con tuấn mã kéo chiến xa hoa mỹ.

người khổng lồ trăm trượng đầu đội vương miện, mặc váy da, thân trên trần trụi mọc đầy vảy màu xanh đen, hắn có râu xồm rậm rạp, vành tai là vây cá, trong tay cầm một cây tam xoa kích khảm bảo thạch.

chương 2605: ô nhiễm hải dương (2)

tam xoa kích không phải nước biển ngưng tụ thành, là đạo cụ cấp bán thần hàng thật giá thật, một trong những quyền hạn quản lý viên.

tam xoa kích do sắt thép màu xanh ngọc chưa biết chế tạo, được khảm đá quý đủ mọi màu sắc, trong hoa mỹ lộ ra sự cường đại.

người khổng lồ nhẹ nhàng gõ tam xoa kích, dựng lên một vách tường bao phủ toàn bộ tổng bộ giáo hội.

kẻ bốc khói bị chặn, ngăn ở bên ngoài vách tường.

đúng lúc này, bầu trời như biến thành một tấm gương thật lớn, trong gương xuất hiện một thế giới tương đồng với hiện thực, nhưng hoàn toàn điên đảo.

thế giới kia chậm rãi buông xuống, cùng thế giới hiện thực đè ép vào nhau.

không gian bắt đầu vỡ vụn, kết giới bao phủ ở giáo hội hải thần kiên trì vài giây, liền vỡ thành mảnh nhỏ.

vặn vẹo giới.

một ông lão thân hình cao lớn, tóc hoa râm, xuất hiện ở trên quảng trường giáo hội hải thần, trong tay lão cầm ly đế cao, cười ha ha:

“hải hoàng, lão bằng hữu tới cửa, thế mà lại từ chối ngoài cửa. ta so với ngươi còn hào phóng hơn, ta là đến mời các bằng hữu giáo hội hải thần uống rượu.”

lão uống một hơi cạn sạch rượu vang trong ly, lại phun ra ‘phốc’.

mùi rượu như sương mù dày đặc tràn ngập ra, tràn về phía mỗi một góc của giáo hội hải thần, gió thổi không tan, nước ngăn không được.

thành viên giáo hội trốn trong giáo đường, mặc kệ là siêu phàm hay thánh giả, hoặc chúa tể, đều lay động thân thể, bước đi lảo đảo, một người tiếp một người ngã quỵ, say mèm, bất tỉnh nhân sự.

“ô ô…”

gió âm thê lương thổi đến, hai bóng người mặc áo bào đen từ nơi xa lướt đến, nơi đi qua, thị dân bình thường của new york lặng lẽ chết đi.

linh thể rút ra khỏi thân thể, bị lực lượng thần bí đón lấy cuốn lên, tùy tùng phía sau người áo bào đen.

từng cái linh thể trong suốt lượn lờ ở bầu trời, quỷ khóc thần hào, giống như địa ngục buông xuống.

ngay sau đó, sợ hãi thiên vương, vu cổ sư hai vị bán thần của binh chủ giáo lần lượt chạy tới, hiển hóa ra chiến thần ba đầu tám tay, cổ long giương nanh múa vuốt.

những cường giả hình thể cực lớn, khí tức khủng bố này bày trận bốn phương, ở giữa là hải hoàng cầm tam xoa kích.

hải hoàng giơ cao tam xoa kích, phát ra tiếng rít gào như sấm sét:

“các ngươi đều sẽ táng thân đại dương mênh mông!” trên mặt biển cảng new york, một bóng người mặc âu phục màu rượu vang bỗng dưng xuất hiện, quan sát mặt biển tối đen không sạch sẽ, quan sát mặt biển trôi nổi quái vật biến dạng, hùng hùng hổ hổ nói:

“đáng chết, cái thứ thiếu đạo đức, ô nhiễm hải dương. linh thác tên khốn này, trước diệt thiên phạt, lại diệt hải thần phải không, chờ ta bồi dưỡng thái dương chi chủ lên, liên thủ lột da rút gân ngươi.”

đang xả cục tức, đột nhiên, mặt biển tối đen không sạch sẽ bắt đầu nhộn nhạo, như một bát canh không bê vững vàng, cuối mặt biển, một đường sóng trắng ập về phía cảng.

đó là… sóng biển cao trăm mét.

sóng thần tiến đến!

ngài hội trưởng sợ hãi cả kinh, lập tức nhìn về phía new york bị kết giới bao phủ, lẩm bẩm:

“hải hoàng bị ép đến tuyệt cảnh rồi… trận hình này, triệu hồi mị ma cũng vô dụng nha.”

rất rõ ràng, hải hoàng muốn nhấc lên sóng thần phá tan kết giới, biến thành thị này thành sân nhà của hắn, sau đó mượn dùng lực lượng hải dương chống lại trận doanh tà ác.

nhưng như vậy, hơn 8 triệu sinh linh của new york, chắc chắn chết chìm dưới biển.

“đệch, chỉ có thể đi linh cảnh tìm viện binh!” ngài hội trưởng nghiến răng nghiến lợi búng ngón tay, truyền tống rời khỏi.

dù là cửu lão chìm nổi quan trường, trải qua sóng to gió lớn, chợt nghe thấy tin tức, cũng nhịn không được sinh ra cảm giác ghế dựa làm bỏng mông.

đại trưởng lão xích hỏa bang càng vỗ bàn đứng lên, sợ hãi biến sắc:

“trận doanh tà ác săn giết hải hoàng? năm vị minh chủ không ở hiện thực, nên như thế nào mới được đây?”

như thế nào mới được đây? vấn đề này cũng hiện lên ở trong đầu cửu lão, một vị bán thần riêng lẻ mà nói, bọn họ có thể sẽ

kiên trì liên thủ.

bán thần cùng xuất hiện, thì không phải chúa tể đỉnh phong có thể nhúng tay, đi bao nhiêu cũng là tặng!

kiếm các đại trưởng lão của bạch hổ binh chúng cười khổ nói:

“trước phong ấn phong lôi song thần, lại ở trong linh cảnh kiềm chế năm vị minh chủ cùng thái nhất môn chủ, bán thần trận doanh hợp pháp mười phần đi mất bảy tám, sau đó tập trung lực lượng săn giết hải hoàng… linh thác tính kế được lắm, tính kế được lắm!”

thân là chúa tể đỉnh phong nghề nghiệp thám báo, hắn rất nhanh đã phân tích ra mưu tính thận trọng của trận doanh tà ác, từng vòng lồng vào nhau, âm mưu cùng dương mưu hỗ trợ lẫn nhau.

phó thanh dương lập tức hỏi:

“liên lạc người của giáo hội hải thần, liên tục chú ý tình thế.”

nữ nhân viên văn chức liên tục lắc đầu, cuống quýt nói:

“không thể liên lạc, thiên phạt, giáo hội hải thần cùng hiệp hội mỹ thần của new york đều không liên hệ được, toàn bộ thành thị bị kết giới bao phủ!”

chương 2606: ô nhiễm hải dương (3)

chúa tể đỉnh phong ở đây không khỏi da đầu phát tê, toàn bộ thành thị đều bao phủ ở trong kết giới, nơi đó trở thành chiến trường của bán thần, dân cư new york hơn 8 triệu, vô cùng có khả năng trở thành vật hy sinh của trận chiến bán thần.

nhìn chung lịch sử nhân loại, đây cũng là sự kiện trọng đại có thể xếp vào top 3.

mà tình huống như vậy, kế tiếp có lẽ sẽ không ngừng trình diễn.

phòng họp lâm vào tĩnh mịch.

đột nhiên, máy thông tin trong tay phó thanh dương vang lên, khuôn mặt lạnh lùng của hắn rõ ràng rung lên, “là nguyên soái gọi tới.”

ở trong cái nhìn chăm chú vui sướng của cửu lão, phó thanh dương cầm điện thoại di động lên nhận cuộc gọi.

“linh thác đã nuốt bảng công đức, giá trị đạo đức biến mất, cho cậu ba giây báo cáo một phen tình huống bên ngoài.” giọng điệu lạnh lùng của phó thanh huyên truyền đến.

phó thanh dương trầm giọng nói:

“trật tự sụp đổ, núi thây biển máu, tựa như trung đông.”

“hiểu rồi.” phó thanh huyên nói: “hư không bán thần dẫn bọn chị ra, hắn nói cho bọn chị biết, bán thần tà ác tập hợp new york, vây giết hải hoàng!”

phó thanh dương nhíu mày:

“vấn đề nội bộ linh cảnh xử lý xong chưa?”

“không quản được nhiều như vậy, mục đích của linh thác đã đạt tới. chúng ta tiếp tục ở lại trong linh cảnh không có ý nghĩa. lại nói, linh cảnh có năng lực tự mình chữa trị rất mạnh, qua đoạn thời gian nữa sẽ khôi phục, cứu viện hải hoàng quan trọng nhất!” giọng điệu nguyên soái cực độ căm tức, “thật là, lão nương buổi sáng mua trà sữa nóng, bây giờ nguội ngắt rồi cũng chưa được uống một ngụm.”

phó thanh dương mặt không biểu cảm nói: “tôi đang họp!”

phó thanh huyên đổi giọng ngay: “thấy cậu quá khẩn trương, cho nên vừa rồi đùa đấy.”

nói xong, trực tiếp tắt máy.

thế giới linh cảnh, mất đi pháp tướng ngũ đế củng cố, trăng tròn màu đen một lần nữa bắt đầu cắn nuốt phó bản, từng phó bản như ngôi sao biến mất ở trong “hố đen”.

những phó bản này chưa biến mất, mà là bị quản lý viên “che chắn”, tương tự trò chơi thông báo dừng phục vụ.

trong lúc che chắn, người chơi tiến vào trong đó, sẽ không nhận được bất cứ phần thưởng, nhiệm vụ nào, người chơi đã tiến vào phó bản cũng như thế.

nói trắng ra, chính là phó bản cùng “máy chủ” linh cảnh ngắt kết nối.

bên rìa thế giới linh cảnh, tam đạo sơn nương nương không thể không rời khỏi phó bản, ngao du tinh hà.

cô một mực rút lui đến biên cảnh xa xôi, nhíu mày nhìn tinh hà hóa thành vòng xoáy, trung tâm vòng xoáy là vầng thiên thể to lớn kia.

tam đạo sơn nương nương cũng không lo lắng linh cảnh sụp đổ, cô lo lắng là đệ tử tiến vào phó bản giết chóc.

một khi phó bản giết chóc bị nuốt vào trong thái âm, nguyên thủy tấn thăng chúa tể vô vọng, hơn nữa rất có thể bị phong ấn ở trong phó bản giết chóc.

đột nhiên, một bóng dáng phác họa ở bên cạnh cô, cả người bao phủ hào quang vàng óng, dung mạo mơ hồ không rõ.

tam đạo sơn nương nương nghiêng đầu nhìn, vẻ mặt cổ quái:

“ngươi sao lại tới nữa?”

cô đánh giá bóng dáng hào quang vàng óng.

“lực lượng của ngươi sắp hao hết rồi.”

người nọ thở dài nói:

“kéo dài hơi tàn lâu như vậy, không dễ dàng nha, lực lượng hao hết, ta liền hoàn toàn trở về linh cảnh. ở trước đó, trước làm cho xong một sự kiện cuối cùng. nương nương, hứa hẹn của ta đối với ngươi vẫn như cũ hữu hiệu, nhưng ngươi phải tìm hắn đổi!”

dứt lời, thân thể hắn phân giải, hóa thành vụn ánh sáng màu vàng tan đi.

tiểu viên vỗ hai cánh, nhấc lên gió mạnh, trong tích tắc đã lao tới trước pho tượng vu cổ sư, vươn tay chạm đến pháp thân thần linh.

bên tai lần nữa vang lên tiếng linh cảnh nhắc nhở.

không có bất cứ sự do dự gì, cô chi trả điểm tích lũy, lựa chọn dung hợp.

một giây sau, pháp thân thần linh rút đi vỏ đá ngoài thân, hóa thành hư ảnh bằng ánh sáng, tự động bám ở phía sau tiểu viên.

tiểu viên ngẩng đầu rít, đôi mắt đỏ rực, làn da đen vàng giao nhau hiện lên ma văn màu đen, trong miệng phun ra từng luồng vật chất màu đen như bụi bặm.

những vật chất này quấn quanh ở quanh thân cô, giống như vô số con côn trùng bay nhỏ bé.

đôi mắt của cô ẩn vào dưới làn da, cái trán tách ra một con mắt dựng thẳng màu lam âm u.

hào quang u ám chói mắt phun trào ra, toàn bộ thần điện nháy mắt bị khí tức sa ngã, dơ bẩn lấp đầy.

bốn pháp tướng thần linh bị sụt giảm linh lực.

vu cổ sư giai đoạn chúa tể tên là "ô uế tà linh", tên như ý nghĩa, năng lực trung tâm của giai đoạn này là "ô nhiễm" .

ở cổ đại, ô uế tà linh chuyên khắc pháp bảo hai giáo phật đạo, không quan tâm là pháp bảo tiên gia gì, dơ bẩn kim đan, ở trước mặt ô uế tà linh, đều phải phá công.

giai đoạn chúa tể, "ô nhiễm" chủ yếu nhằm vào đạo cụ cùng thân thể, đạo cụ nhẹ thì công hiệu giảm phân nửa, nặng thì hoàn toàn hư hao, thân thể cũng như thế.

một khi bị ô nhiễm thân thể, tựa như trúng kịch độc, cơ năng linh lực cùng thân thể đều sẽ xuất hiện hỗn loạn.

chương 2607: tu la thức tỉnh (1)

hơn nữa lực lượng "dơ bẩn" so với độc tố, bệnh khuẩn càng khó rút đi hơn, hoặc là nói, hầu như không có cách nào thuốc đến bệnh trừ.

ở cổ đại, gặp kẻ ô nhiễm, chỉ có thể thông qua ngày qua ngày thổ nạp luyện công, hóa giải ô nhiễm.

cận đại thì không cần phiền toái như vậy, mỗi lần thông qua nhiệm vụ phó bản, linh lực rót vào, đều là một lần quá trình tẩy cân phạt tủy, ô nhiễm tự trừ.

chẳng qua, chống đỡ "thân thể ô nhiễm" xông vào phó bản, không khác gì tìm chết.

tiểu viên nhanh chóng thu lại lực lượng, thu liễm đi chùm sáng màu lam âm u của con mắt dựng thẳng trên trán.

“hạ hầu ngạo thiên, chống đỡ mười giây nữa!” tiểu viên cao giọng nói, vật chất màu đen như bụi bặm quấn quanh ở trên người cô, hình thành một bộ trường bào thâm trầm yêu dị.

cô phất tay áo, trước người xuất hiện một tấm pháp bàn rộng rãi, trải lụa vàng, bên trên bày nến đỏ, hương tro, đồng tiền, bù nhìn, kim bạc, giấy bùa vân vân.

tiểu viên cầm lên bù nhìn, chia ra làm ba, tiếp theo nắm lên hương tro rải ở trên thân bù nhìn.

hương tro giống như vôi như bám vào ở mặt ngoài bù nhìn, biến bù nhìn thành bức tượng xám trắng, ngũ quan chính là long tước ngủ say, huyết tinh chi dịch cùng nhân thú tạp giao.

tiếp theo, tiểu viên nắm lên bút lông hư ảo, chấm chất lỏng đen sì từ trong bát, ở sau lưng ba bức tượng xám trắng vẽ lên phù văn vặn vẹo.

phù văn hòa tan thành chất lỏng tối đen sền sệt, bao phủ ba con bù nhìn.

nơi xa ô quang lóe lên, lực lượng của ba vị thần linh một lần nữa suy yếu, thân thể bằng ánh sáng sinh ra vặn vẹo, không củng cố nữa.

tước phúc!

ở cổ đại nghề nghiệp phân chia cũng không rõ ràng, rất nhiều pháp thuật của vu cổ sư, đều từng bị đạo giáo thu nhận sử dụng, trở thành bí thuật đạo môn.

đạo sĩ giỏi dùng vu thuật, ở nhà khai đàn làm phép, lấy mạng kẻ địch ở ngoài ngàn dặm.

cảm nhận được uy hiếp đến từ ô uế tà linh, ba vị thần linh trong trận pháp lập tức làm ra phản kháng.

lực lượng hỗn loạn vặn vẹo tăng vọt chưa từng có, lực lượng phong ấn như thủy triều hạ xuống!

ác ma chromie bắn ra chùm tia sáng hóa đá, phun ra ngọn lửa màu lam âm u, công kích bản thể hạ hầu ngạo thiên.

những công kích này đều bị ngọn lửa ba màu bao trùm ở mặt ngoài trận luyện, nhưng trận pháp đã như nỏ hết đà, chỉ kiên trì hai giây, đã nứt ra khe hở như mạng nhện.

hạ hầu ngạo thiên thấy thế, khuôn mặt đột nhiên dữ tợn, chợt nắm chặt tay phải.

pháp thân thần linh phía sau làm ra động tác tương tự, lò đan ở lòng bàn tay "ầm" một tiếng nổ tung, mà trận pháp vốn nứt nẻ có thể chữa trị, ngọn lửa ba màu suy yếu hừng hực bốc lên.

đây là kỹ năng giai đoạn luyện khí sư, trả giá tương ứng, reset một lần công năng hoặc kỹ năng của đạo cụ, là phiên bản tiến cấp của kỹ năng miễn trả giá đạo cụ.

lửa ba màu dung luyện lực lượng của ba vị thần linh, hạ hầu ngạo thiên lấy đấu pháp dầu hết đèn tắt, qua đời tại chỗ, một lần nữa áp chế ba người quân địch.

ở dưới tước phúc ảnh hưởng, linh lực ba vị thần trượt dốc nghiêm trọng.

hai tay tiểu viên bay múa ở trên pháp bàn, thao tác những công cụ đó nước chảy mây trôi, rất nhanh vẽ ra ba lá bùa giấy vàng, chú văn vặn vẹo như nòng nọc trải rộng lá bùa.

con mắt dựng thẳng trên trán cô mở ra, "ánh mắt" màu lam âm u chiếu vào trong mảng bóng đêm thâm trầm kia sau lưng long tước ngủ say.

hai luồng lực lượng dơ bẩn cùng ngủ say va chạm, phát ra tiếng vang như sấm rền, chùm tia sáng màu lam âm u nháy mắt trở nên ảm đạm, bị phong ấn.

mà bóng tối có thể phong ấn tất cả linh lực, thôi miên vạn vật, thì bị ô nhiễm, mất đi đại bộ phận lực lượng.

bốp! bốp! bốp!

bắt lấy cơ hội, tiểu viên mang ba lá bùa đồng thời dán ở trên thân người tí hon "nhân thú tạp giao" kia, tiếp theo kẹp ra một cây kim bạc, hung hăng đâm về phía mi tâm.

nguyền rủa!

nhân thú tạp giao cùng pháp thân thần linh phía sau cô ta, mi tâm đồng thời rạn nứt, phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai bén

nhọn.

lúc này, một bóng dáng nhảy vào sáu mươi tư quẻ trận đồ, chính là khương cư tóc đỏ như lửa.

hạ hầu ngạo thiên nhanh chóng bám pháp quyết, truyền tống hắn đến bên cạnh "nhân thú tạp giao", khương cư không có một chút do dự nào, nổi giận gầm lên một tiếng: "chết cho lão tử."

hắn hóa thành một ánh lửa chói mắt, dẫn bạo bản thân, cắn nuốt nhân thú tạp giao mi tâm rạn nứt.

long tước ngủ say chịu ô nhiễm chưa kịp ra tay ngăn cản, lực lượng vặn vẹo của huyết tinh chi dịch thì bị lửa ba màu khắc chế, cũng chưa phát huy tác dụng, trơ mắt nhìn đồng bạn bị ánh lửa cắn nuốt, linh lực hỏa thuộc tính cuồng bạo phá hủy trận đồ, xé rách thân thể nhân thú tạp giao.

"bịch…"

khương cư như than đen ngã ở trên mặt đất, đôi chân cùng một cánh tay còn sót lại ở trong vụ nổ hủy diệt, mặt cắt không có máu chảy ra.

chương 2608: tu la thức tỉnh (2)

mi tâm của hắn sáng lên phù văn màu lửa đỏ, bảo vệ phần thân cùng đầu, chưa chết ở trong tự bạo.

vụ nổ vừa bình ổn, ánh sao chợt xuất hiện ngay tại bên cạnh khương cư, trương nguyên thanh bắt lấy bờ vai của hắn, tiến vào dạ du, mang theo đồng đội bị thương nặng bỏ trốn mất dạng.

một loạt hành động này, không phải xuất phát từ ăn ý, mà là trương nguyên thanh thông qua tai nghe ý niệm hạ hầu ngạo thiên cho, chế định kế hoạch trước.

trước suy yếu lực lượng của ba tên nghề nghiệp tà ác, lại dùng lực lượng dơ bẩn kiềm chế long tước ngủ say mạnh nhất, sau đó nguyền rủa ác ma chromie thực lực cân đối nhất cũng không có đặc điểm nhất, khiến nó bị thương nặng.

cuối cùng để khương cư thân là con nối dòng bán thần, có thể tự bạo mà không chết đập nhát búa sau cùng, giết chết kẻ biến dạng nhân thú tạp giao.

khương cư tự bạo là thủ đoạn lực sát thương mạnh nhất trong trận doanh hợp pháp, vô hạn tiếp cận tầng cấp chúa tể.

nếu khương cư không thể nổ chết nhân thú tạp giao, hắn có thể miễn dịch kỹ năng kẻ biến dạng mức độ lớn sẽ chém thêm nhát đao. nếu kế hoạch thành công, hắn liền cứu trở về khương cư.

ở trong kế hoạch của trương nguyên thanh, chỉ cần thành công giết chết nhân thú tạp giao, trận doanh hợp pháp liền có phần thắng.

sa mạc tây bắc.

tengri thánh sơn "ầm ầm" kịch liệt chấn động, từng mảng lớn đất đá lăn xuống, phá hủy nhà trệt ở sườn núi, chân núi.

một luồng khí tức đáng sợ sống lại ở trong núi, giống như ác thú thời kỳ viễn cổ giãy thoát phong ấn.

yêu mê hoặc, vụ chủ đóng ở nơi đây hoảng sợ chạy ra khỏi nhà, tự động tụ tập ở chỗ đất bằng phẳng chân núi, không nhìn đất đá rơi xuống, hướng về thánh sơn cúng bái.

"tu la thức tỉnh rồi…"

"cung nghênh tu la!"

thanh âm kích động, run rẩy lúc trầm lúc bổng, các yêu mê hoặc trẻ tuổi, ôm sự kích động như hành hương, giống như giáo đồ thành kính nhìn thấy thượng đế giáng lâm nhân gian.

giáo chúng trẻ tuổi đều chưa từng thấy tu la, chỉ nghe truyền thuyết, không thấy chân thân.

tu la ở trong mắt bọn họ, chính là tồn tại như thượng đế, là tín ngưỡng, là vô địch, là truyền thuyết.

các vụ chủ lớn tuổi càng thêm kích động, tu la thức tỉnh, ý nghĩa chiến tranh trận doanh hợp pháp cùng tự do toàn diện khai hỏa, thần thoại bất bại của binh chủ giáo, sẽ dẫn dắt giáo chúng san bằng trận doanh hợp pháp.

tu la sở dĩ quanh năm ngủ say, đó là chịu hạn chế bởi giá trị đạo đức, thế giới to lớn, lại không cách nào để hắn giãn ra gân cốt.

nay giá trị đạo đức biến mất, sinh linh của toàn bộ thế giới đều sẽ là huyết thực của tu la.

ma nhãn thiên vương đứng ở trên đài ngắm cảnh sườn núi, nhìn trong cái hang đi thông lòng núi, một bóng dáng chậm rãi đi ra.

bóng dáng này cao khoảng 2 mét, ba đầu sáu tay, làn da đen như than, cái đầu trên vai trái hai mắt đỏ rực, gương mặt dữ tợn.

cái đầu trên vai phải hai hàng lông mày dựng lên, uy nghiêm dũng mãnh.

cái đầu kia trên cổ, khuôn mặt không có biểu cảm, trong ánh mắt cũng không có cảm xúc, lộ ra một sự lãnh khốc coi thường thiên hạ.

nam tử tựa như sắt đen đúc ra này, đường nét cơ bắp cứng ngắc, toàn thân lộ ra cảm giác bức tượng đá cẩm thạch, đó là đệ nhất bán thần thế gian là tu la.

ba đầu sáu tay là hình thái tác chiến của viễn cổ chiến thần, sau khi mở ra hình thức này, chiến lực tăng vọt, tương tự cũng cực kỳ tiêu hao linh lực.

tu la là yêu mê hoặc duy nhất trên đời cố hóa hình thái ba đầu sáu tay, hắn duy trì hình thái chiến thần, hao phí linh lực gần như bằng 0.

thân thể ma nhãn thiên vương khẽ phát run, mỗi một sợi cơ bắp đều đang run rẩy, mỗi một sợi dây thần kinh đều đang căng lên, adrenalin tăng vọt.

chỉ trực diện vị bán thần này, linh lực trong cơ thể hắn đã có dấu hiệu mất khống chế, nhưng con mắt dựng thẳng trên trán lại nóng lòng muốn thử, tựa như muốn phân cao thấp với tu la.

tu la như tháp đen dừng chân ở cửa hang, sáu con mắt nhìn lại, “con mắt mê hoặc sánh vai bán thần, không tệ!”

miệng hắn chưa khép mở, thanh âm giống như là từ bụng truyền đến.

thân thể ma nhãn thiên vương run lên, chợt khom người, cúi đầu:

“cung nghênh tu la! ngài sao lại tỉnh rồi?”

khuôn mặt tu la biểu cảm cứng ngắc, giống như tượng đá lạnh lẽo cứng ngắc, miệng vẫn như cũ không nhúc nhích, thanh âm từ trong cơ thể truyền ra:

“ta muốn đi kinh thành một chuyến.”

ma nhãn thiên vương đã hưng phấn vừa lo lắng:

“ngài rốt cuộc muốn quyết chiến với trận doanh hợp pháp?”

vui vẻ là cơ hội thanh tẩy thế giới đã tới, sầu lo là tu la đánh nhau không có chừng mực, rất dễ dàng hại chết người vô tội.

sau khi giá trị đạo đức biến mất, ma nhãn thiên vương liền lâm vào trong hai cái khó này, hắn vừa muốn nhân cơ hội thanh trừ tham quan ô lại trên danh sách, vừa lại cảm thấy trận doanh tà ác hành vi lạm sát kẻ vô tội chạm đến điểm mấu chốt, muốn huyết tẩy trận doanh tà ác.

chương 2609: tu la vào kinh (1)

sợ hãi thiên vương chính là biết được tâm tính của hắn, mới sắp xếp hắn lưu thủ tổng bộ, miễn cho ma nhãn thiên vương ra ngoài đánh đau đồng đội.

tu la nhìn về phía đông, "ngủ quá lâu rồi, ra ngoài tản bộ chút."

bán thần mạnh nhất thế gian hỏi:

"ma nhãn, theo ta cùng đi đi."

ma nhãn lắc đầu từ chối:

"ta phụ trách tọa trấn tổng bộ."

tu la nói:

nói xong, xách lên ma nhãn thiên vương, xông lên trời.

ma nhãn thiên vương thở dài, tùy ý tu la mang theo.

vị bán thần này chưa bao giờ từ chối cấp dưới, ngươi hướng về phía hắn đưa ra yêu cầu gì, nhận được đều là "được".

nhưng hắn từ trước tới giờ đều sẽ không quan tâm cấp dưới.

được, là vì lười từ chối.

kinh thành, trong trang viên ngoại ô.

ngài hội trưởng mặc âu phục màu rượu đỏ đứng ở ban công lầu hai, trong tay kẹp một điếu xì gà.

hắn hút một rồi lại một hơi xì gà, thanh âm có chút nôn nóng:

"bán thần gia tộc nhạc sĩ cùng học sĩ có thể kéo ra đi một chút hay không? lần trước sự kiện phong lôi song thần, bọn họ chưa ra mặt, lần này trận doanh tà ác móc nhà, còn bế quan sao?"

mầm cây nhỏ trong đình viện tản ra hào quang xanh lục nhẹ nhàng lay động, người thanh niên tóc đỏ dáng người khôi ngô cúi đầu hút xì gà, trong sương mù đen phiêu đãng ở trên không hồ nhân tạo truyền đến một tiếng cười lạnh.

đều không quan tâm hắn.

bức tượng đất hình tượng ông lão đôn hậu kia trong phòng khách phát ra giọng nói ôn hòa:

“bọn họ không phải tổ chức chính phủ, không có nghĩa vụ xuất hiện ở tiền tuyến, thứ bọn họ cần cân nhắc chỉ có sau khi trận doanh hợp pháp chiến bại, có thể bảo toàn bản thân hay không.”

đây là quy định năm đó thời điểm “phân chia địa bàn”, các bên lập ra.

ngũ hành minh cùng thái nhất môn trở thành tổ chức chính phủ, nắm giữ quyền lớn, liền gánh vác chức trách duy trì bảo vệ trật tự.

linh cảnh thế gia lui ở tuyến 2, giống như quan lớn biên giới, chịu chính phủ quản lý, giúp đỡ chính phủ làm việc.

nhưng chuyện rơi đầu đổ máu nóng không quan hệ với linh cảnh thế gia.

đương nhiên, thực đến đại quyết chiến, linh cảnh thế gia khẳng định sẽ không đứng nhìn.

ngài hội trưởng phun ra một ngụm khói trắng:

“được, vậy để lại bọn họ trông nhà đi, linh năng hội còn có một vị bán thần ở đại khu thứ hai, cùng với linh thác.”

lúc này, phó thanh huyên kết thúc trò chuyện với em trai, nói:

“trận doanh tà ác tạo phản rồi, sau hôm nay, trật tự thế giới sẽ đảo lại, mọi người chuẩn bị tâm lý cho tốt đi, bây giờ việc cấp bách là giải cứu hải hoàng, bảo vệ số lượng bán thần của trận doanh hợp pháp.”

so sánh với bán thần khác tâm tình ngưng trọng, phó thanh huyên thậm chí có chút hưng phấn.

bạch hổ chủ chiến, trong lòng nàng thật ra khát vọng một hồi chiến tranh thổi quét toàn cầu, như vậy mới có thể phát huy ra thực lực thật sự của “nguyên soái”.

đơn đả độc đấu, thám báo xếp trong top 5, đoàn chiến xếp trong top 3, nếu là chiến dịch quy mô lớn, không ai có thể bằng được nguyên soái.

ngài hội trưởng sớm đã sốt ruột không chờ được, nói:

“tập hợp tập hợp, tôi dẫn mọi người đi qua.”

ngay lúc này, một cảm giác tim đập thình thịch khó giải thích được ập tới, trái tim bán thần ở đây đồng thời không chịu khống chế điên cuồng nhảy lên đôi lần, cũng đồng thời nhìn về phía tây.

phòng họp.

cửu lão biết được năm vị minh chủ trở về hiện thực, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

chiến lực năm vị minh chủ ở trong sự kiện phong lôi song thần biểu hiện ra, khiến cửu lão ngoài sự bất ngờ, còn toát mồ hôi, bởi vì ngay cả bọn họ cũng không biết bí mật ngũ hành dung hợp.

năm đó quan phương liên hợp linh cảnh thế gia nghiên cứu, người đề xướng là trung đình chi chủ, mục đích trung tâm là nghiên cứu bí thuật cổ đại, bao gồm nhưng không giới hạn ở cơ quan thuật, ngũ hành linh lực.

bây giờ nhớ lại, ngũ hành minh chủ thật ra âm thầm sớm có câu thông, mượn dùng thế gia học sĩ và nhạc sĩ am hiểu tạo vật, sinh mệnh đột phá bình cảnh mà thôi.

các minh chủ sau khi nắm giữ thuật ngũ hành dung hợp, giữ kín không nói ra, ngay cả thập lão cũng không biết, có thể thấy được các minh chủ cũng không phải trăm phần trăm tín nhiệm bọn họ.

chẳng qua, xét đến cùng, vẫn là việc vui.

ngũ hành hợp nhất, có thể chống lại phong lôi song thần, liền ý nghĩa có thể đối kháng với tu la.

danh hiệu “vô địch” trên đỉnh đầu tu la, có thể tháo xuống rồi.

vẻ mặt kiếm các trưởng lão khẽ buông lỏng, nói:

“đừng khinh thường, thông báo bán thần của lưu, tạ, chu, triệu, hạ hầu gia, bảo bọn họ hỗ trợ duy trì bảo vệ trật tự, đồng thời ước thúc tộc nhân.”

“giá trị đạo đức biến mất, trật tự thế giới nguy ở sớm tối, các bán thần sẽ không từ chối.”

tuy nghề nghiệp tà ác mạnh hơn hợp pháp, nhưng số lượng bán thần trận doanh hợp pháp nhiều hơn trận doanh tà ác.

có đôi khi, chất lượng tuy quan trọng, nhưng đôi khi, số lượng cũng rất mấu chốt.

phó thanh dương vừa muốn nói chuyện, bỗng thấy cửu lão bên cạnh bàn hội nghị, sắc mặt đồng loạt thay đổi, không hẹn mà cùng nhìn về phía tây.

chương 2610: tu la vào kinh (2)

hai vị chúa tể đỉnh phong của xích hỏa bang càng trực tiếp bốc lên ngọn lửa, như phản xạ có điều kiện tiến vào trạng thái chiến đấu.

“làm sao vậy?” trong lòng phó thanh dương trầm xuống, có loại dự cảm bất hảo.

diệu trưởng lão nhắm mắt, tập trung tinh thần cảm ứng, mất năm sáu giây, bỗng nhiên mở mắt, thất thanh nói:

“tu la vào kinh rồi!”

sét đánh giữa trời quang!

giờ khắc này, toàn bộ linh cảnh hành giả ở kinh thành, đều giống như gặp được thiên địch, run bần bật.

vành đai bên ngoài kinh thành.

dòng xe cộ như nước chảy, sân thượng một tòa nhà cao tầng cũ kỹ, người đàn ông ba đầu sáu tay, giống như tòa tháp đen đúc ra, đứng ở bên rìa không nhúc nhích.

hắn thoạt nhìn càng giống bức tượng hơn.

ma nhãn thiên vương bắp chân như nhũn ra ngồi ở một bên, chờ mong nói:

“tu la, ta muốn kéo nguyên thủy thiên tôn vào binh chủ giáo, ngươi cho hắn một cái danh hiệu thiên vương nhé?”

giọng nói trầm thấp của tu la truyền đến:

“chờ sau khi huyết tẩy trận doanh hợp pháp, binh chủ giáo chúng ta có thể tận diệt nghề nghiệp tà ác khác hay không?”

“tu la, ta phải chuồn thôi, bán thần của trận doanh hợp pháp đến rồi.”

ma nhãn thiên vương nhìn về phía chân trời, không biết khi nào, tầng tầng lớp lớp mây đen tràn lên, dưới mây đen, một vị tuyệt sắc mỹ nhân mặc trang phục biểu diễn đẹp đẽ, phía sau lưng cắm đầy lá cờ đạp không mà đứng.

ba phương hướng khác, phân biệt xuất hiện cổ thụ che trời xanh biếc, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, từng thanh kiếm sắt đọng lại ở không trung, mà sân thượng chỗ bọn họ, bê tông hòa tan, chui ra một pho tượng đất.

minh chủ ngũ hành minh, đã bao vây hai người.

dòng xe cứ theo lẽ thường, các phàm nhân “không nhìn” bầu trời khác thường, tựa như con kiến bò đi không thể phát hiện trên đỉnh đầu có nhân loại đang quan sát chúng nó.

“không cần!” tu la hiếm thấy không nói ‘được’, “ta không phải đến đánh nhau.”

không đợi ma nhãn thiên vương đáp lại, một thanh âm phẫn nộ thay thế hắn hỏi ra: “ngươi không phải đến đánh nhau, ngươi tới làm cái gì? ngươi con mẹ nó là lão lục!”

theo tiếng nhìn lại, người đàn ông âu phục màu đỏ rượu kia, trong tay kẹp điếu xì gà, đeo mặt nạ màu bạc, bộ dáng hỗn hển.

tu la ở lúc mấu chốt này hiện thân kinh thành, trực tiếp khiến ngài hội trưởng bị phá vỡ lớp phòng ngự rồi.

tu la như tháp sắt đen, chỗ bụng truyền đến thanh âm tổ hợp của pháo trầm thấp + tiếng bọt khí:

“năm người các ngươi nếu rời khỏi kinh thành, ta liền giết cả thành!”

năm vị minh chủ chưa nói chuyện, nhưng mây đen chợt vần vũ cùng kiếm khí ngân lên ong ong, ám chỉ lửa giận của các minh chủ.

rõ ràng, tu la là tới kiềm chế bọn họ.

trận doanh tà ác có thể mời ra vị thần ngủ này, nói rõ mưu tính lần này, không phải thăm dò tiếng sấm to mà mưa nhỏ một

chút, mà là tổng tiến công ẩn nhẫn trăm năm.

giờ khắc này, cảm giác vô lực lâu rồi không có chợt xuất hiện ở trong lòng các bán thần hợp pháp.

sóng thần cao mấy trăm mét vỗ thật mạnh lên bến cảng, lại bị một tầng vách ngăn vô hình cản lại, vỗ ra bọt trắng xóa như tuyết sư nộ long, cùng với tiếng ầm ầm như sấm.

sóng thần vỗ lên vách ngăn từng đợt, tần suất càng lúc càng nhanh, sóng biển càng lúc càng cao,

để lộ ra một sự vội vàng cùng vô lực.

phó bản giết chóc, lầu ba nhà bảo tàng.

hoàng thái cực tiếp nhận tàn thể của khương cư, mở ra hòm đồ, lấy ra sinh mệnh nguyên dịch, tiêm vào tĩnh mạch cổ con trai viêm đế.

mặt cắt tứ chi thịt mấp máy, tế bào nhanh chóng tái sinh, tuy cách chi cụt mọc lại còn thiếu hai ống sinh mệnh nguyên dịch, nhưng đã cầm máu, tế bào bị vụ nổ phá hủy, bị lửa đốt cháy cũng được tái sinh.

hoàng thái cực chưa tiếp tục tiêm vào, lúc này, một ống sinh mệnh nguyên dịch có thể cứu một mạng, dùng để giúp khương cư mọc lại chi cụt là quá lãng phí.

tiểu viên "thu hồi" pháp bàn hư ảo, vỗ cánh quay về trận doanh của mình, sóng vai với hạ hầu ngạo thiên, đứng ở phía trước.

trận pháp sáu mươi tư quẻ sụp đổ, hạ hầu ngạo thiên thở dốc từng hơi từng hơi, mồ hôi cùng máu ở hốc mắt, xoang mũi hỗn hợp, "làm bẩn" khuôn mặt tuấn tú.

pháp thân thần linh phía sau hắn ảm đạm, sắp diệt nhưng chưa diệt.

trương nguyên thanh lấy ra quyền trượng sơn thần, để đá quý ở đỉnh tản mát ra hào quang xanh lục, chữa thương cho hắn.

bản thân hạ hầu ngạo thiên cũng có không ít đan dược dự trữ, thuật sĩ am hiểu nhất luyện đan chế dược, ở phương diện kéo dài, thật ra không cần nguyên thủy thiên tôn làm điều thừa.

nhưng hắn chưa từ chối, bởi vì trạng thái thân thể lúc này thật sự rất không ổn.

huyết tinh chi dịch hình tượng người trung niên nhìn thi thể "nhân thú tạp giao" một lần, cười lạnh liên tục:

"quá nóng vội rồi, nên chờ cô ta sử dụng ra đạo cụ lại ra tay, như vậy chiến lợi phẩm của các ngươi sẽ càng nhiều hơn. ồ, không, là chiến lợi phẩm của chúng ta sẽ càng nhiều hơn."

"có ý tứ gì đâu, đánh đến linh lực hao hết giết chết nhân thú tạp giao, các ngươi chỉ là từ một chấp ba, biến thành một chấp hai."

chương 2611: tu la vào kinh (3)

trương nguyên thanh liếc hắn một cái, cười lên:

"ngươi sai rồi, một chấp ba không có phần thắng, nhưng một chấp hai thì có thể, chúng ta liên thủ với các thánh giả đỉnh phong này, đủ để đối kháng cường giả cấp chúa tể."

Âm Cơ, hoàng thái cực, thanh trúc, alicia… nghề nghiệp hợp pháp lần lượt đứng dậy, đứng ở cùng chỗ với hắn.

thần linh pháp thân tuy mạnh hơn chúa tể cấp 7 sơ kỳ, nhưng cách cấp 8 cực kỳ xa xôi, ở đây trừ thanh trúc, tất cả đều là thánh giả đỉnh phong, càng có Âm Cơ cùng hắn hai thần dạ du từng tu hành thuần dương tẩy thân lục.

có thể miễn dịch trình độ nhất định, yếu bớt hú tửu giả khống chế.

lại thêm âm thi, linh phó cấp 6 của hắn cùng Âm Cơ, nhiều thánh giả cấp 6 như vậy cộng lại, đủ để lượng biến dẫn phát chất biến.

chỉ cần tiểu viên và hạ hầu ngạo thiên có thể chế trụ long tước ngủ say, trương nguyên thanh liền có nắm chắc xử lý huyết tinh chi dịch, hoàn toàn xoay chuyển thế cục.

đương nhiên, như vậy, trong nghề nghiệp hợp pháp nhất định sẽ xuất hiện thương vong, nhưng bây giờ không phải thời điểm tiếc mạng, natsusa cũng có thể đánh bạc tính mạng, bọn họ cũng có thể.

lúc này, long tước ngủ say lờ đờ buồn ngủ đột nhiên mở miệng:

“cho nên, người ta thật sự cần giết, thật ra là ngươi sao? đạo đức thiên tôn?”

hắn chợt mở mắt, sáng quắc nhìn chằm chằm trương nguyên thanh.

lời của long tước ngủ say khiến mọi người đều ngẩn ra, bao gồm huyết tinh chi dịch.

trương nguyên thanh nheo mắt.

long tước ngủ say tiếp tục nói:

“trước khi vào phó bản giết chóc, có người từng nhắc nhở ta, hắn nói sau khi vào phó bản, phải nhớ kỹ hai việc, một là tận khả năng thu hoạch đồ vật trong phó bản. hai là phải nhanh hơn người khác. ta ban đầu không quá hiểu, vào phó bản giết chóc mới biết được vì sao sẽ chọn ta, bởi vì ‘dạ thần kinh’ ta luyện tập khắc chế tất cả đạo cụ, với ta mà nói, các văn vật này đưa tay có thể đoạt lấy, cơ bản không cần trả giá đắt, chỉ cần đánh vỡ tủ triển lãm, phong ấn, liền có thể thu phục.”

“mà cái giá ta cần trả, là giúp hắn đoàn diệt trận doanh hợp pháp trong phó bản giết chóc, nếu lúc ấy tình huống không cho phép, vậy giúp hắn giết một người. ta hỏi hắn giết ai, hắn chưa nói cho ta biết, chỉ nói vào phó bản, ai cho ngươi uy hiếp lớn nhất, ngươi liền giết kẻ đó.”

ánh mắt long tước ngủ say nhìn về phía hạ hầu ngạo thiên:

“không phải học sĩ này, hắn quá tầm thường rồi, tầm thường đến mức ta cũng lười chú ý.”

hạ hầu ngạo thiên giận tím mặt:

“đù má ngươi tìm chết hử!”

đây là lời thô tục cổ hương cổ sắc hắn từ chỗ ông lão trong nhẫn học được.

long tước ngủ say chưa đáp lại, tiếp đó đảo qua người khác, khẽ lắc đầu:

“bọn họ cũng rất bình thường, bình thường đến mức không đáng để vị kia tự mình tìm ta, cho nên vừa rồi ta trước sau

không nghiêm túc chiến đấu, lựa chọn chờ đợi, muốn xem xem người ta cần giết rốt cuộc là ai, bây giờ ta đã xác định, là ngươi!"

ánh mắt hắn cuối cùng tập trung ở trên người trương nguyên thanh, giờ khắc này, sự mệt mỏi trong ánh mắt hắn tiêu tán, sáng quắc:

"ngươi rốt cuộc là ai? thái nhất môn không có ngươi tinh quan như vậy, đạo đức thiên tôn cái tên này, ta chưa bao giờ nghe nói. thánh giả cường đại như thế, không có khả năng vô danh."

Âm Cơ ở một bên cũng dùng ánh mắt hồ nghi đánh giá trương nguyên thanh.

làm thành viên trung tâm của thái nhất môn, cô chưa bao giờ nghe nói về đạo đức thiên tôn, càng không biết còn có một vị tinh quan như vậy.

tinh quan có thể trở thành thánh giả đỉnh phong, cô không có khả năng không biết, tinh quan thiên tài trong gần ba mươi năm qua từng xuất hiện, cô đều có thể thuộc nằm lòng.

nhưng "đạo đức thiên tôn" trên bảng điểm tích lũy lại khiến cô cực kỳ mâu thuẫn, tên giả chỉ có thể gạt người, không thể lừa gạt linh cảnh.

vẻ mặt trương nguyên thanh cực kỳ ngưng trọng, không phải vì long tước ngủ say đề cập người nọ, đó là sau khi sống sót mới cần cân nhắc, điều thật sự khiến hắn cảm xúc nặng nề là thái độ của kẻ địch.

làm huyễn thuật sư, hắn rất rõ long tước ngủ say không nói sai.

mặc kệ là hành vi chơi gian, hay là "chưa nghiêm túc chiến đấu", đều là nói thật.

chưa nghiêm túc chiến đấu, nói rõ long tước ngủ say còn chưa lấy ra con bài chưa lật.

hắn vui mừng quá sớm rồi.

thấy đạo đức thiên tôn không nói lời nào, long tước ngủ say thản nhiên nói:

"không sao cả, mặc kệ ngươi là ai, hôm nay đều phải chết ở chỗ này, ta nên rời khỏi phó bản rồi, về hiện thực, nghênh đón

vinh quang thuộc về ta.”

hắn mở ra hòm đồ, thả ra văn vật trước đó thu phục.

đao thương kiếm thuẫn, bức tượng, đồ đồng xanh, đồ dệt may, đồ gia dụng, đồ ngọc… từng món văn vật quay quanh hắn xoay tròn, từng cái đầu nhập trong mảng bóng đêm kia phía sau.

vị thần linh kia trong bóng đêm giống như ăn thuốc đại bổ, khí tức chợt tăng vọt.

lĩnh vực màu đen nhanh chóng mở rộng, dẫn đầu thâu tóm là huyết tinh chi dịch bên cạnh, trong bóng đêm truyền đến tiếng ngã xuống đất “bịch”.

chương 2612: chấp niệm (1)

đều là thánh giả đỉnh phong, cùng khống chế thần linh pháp thân, huyết tinh chi dịch ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, đã lâm vào ngủ say.

lĩnh vực bóng tối nhanh chóng mở rộng, xua tan chiếu sáng, khiến thần điện tiến vào đêm tối.

“bịch, bịch…”

hạ hầu ngạo thiên, thanh trúc, alicia, hoàng thái cực… liên tiếp ngã xuống đất, lâm vào mộng cảnh thâm trầm.

thân thể trương nguyên thanh lảo đảo, như gã say ngã trái ngã phải, quật cường không chịu ngã xuống.

luồng lực lượng ngủ say này không thể phản kháng… lần này thật sự xong đời rồi… người kia ủy thác long tước ngủ say xử lý mình, hắn là linh thác… nhưng, hắn vì sao có thể tính được một bước này…

trương nguyên thanh cũng không cách nào chống lại cơn buồn ngủ nữa, nặng nề ngã trên mặt đất, hoàn toàn mất đi ý thức.

“này này, tỉnh lại, còn không tỉnh lại, đồng đội của ngươi sẽ chết.”

trong bóng đêm vô cùng vô tận, trương nguyên thanh nghe thấy có người đang kêu gọi mình.

kinh thành!

cảm giác vô lực cùng cảm giác lo âu quanh quẩn ở trong lòng bán thần phe hợp pháp, là bỏ qua kinh thành, hay bỏ qua hải hoàng.

nếu lựa chọn viện trợ hải hoàng, kinh thành sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát, trung tâm quyền lực này từ nay về sau hóa thành tro bụi, cho dù có thái nhất môn cùng bán thần gia tộc nhạc sĩ, học sĩ ra mặt, kinh thành vẫn như cũ là chiến trường.

chiến trường của bán thần, vẫn như cũ là sinh linh đồ thán.

tu la chưa trực tiếp ra tay, mà là đưa ra lựa chọn, không phải là nhân từ, mà là biết rõ tinh túy của mở một mặt lưới.

hắn nếu thực ra tay, năm vị minh chủ ngược lại không rối rắm, ngược lại có thể nhanh chóng chế định kế hoạch, giảm tổn thất đến thấp nhất.

giữa cả hai bên đều khó, thanh âm to lớn mà hư vô mờ mịt của thái nhất môn chủ truyền vào bên tai bán thần phe hợp pháp:

“đưa mảnh vỡ trung tâm la bàn quang minh cho tôi, thái dương cai quản bảng công đức, chỉ cần có thể vận dụng lực lượng thái dương, liền có thể khiến bảng công đức trở về vị trí cũ, đây là phương pháp phá cục duy nhất trước mắt.”

bảng công đức trở về vị trí cũ? tinh thần năm vị minh chủ rung lên, giống như ở trong mây đen nhìn thấy một ánh rạng đông.

đúng vậy, bảng công đức chỉ cần trở về vị trí cũ, trường kiếp nạn này liền có thể bình ổn, thậm chí cũng không cần cứu viện hải hoàng, bởi vì giá trị công đức hạn chế toàn bộ linh cảnh hành giả, bao gồm bán thần.

khốn cục của new york tự giải.

nghĩ như vậy, năm vị minh chủ đồng thời hướng ánh mắt về phía bóng dáng âu phục màu đỏ rượu.

năm đó, chính là vị hội trưởng này cùng tiền nhiệm nguyên soái, mang theo bốn vị chúa tể đỉnh phong của tổ chức tiêu dao, giống như một con ngựa ô mạnh mẽ, ở trong hỗn chiến cấp bán thần cướp đi mảnh vỡ trung tâm nhất.

ngài hội trưởng im lặng không nói.

“ông còn chờ cái gì?” khương bang chủ nơi xa ồm ồm thúc giục, giọng điệu cực độ mất kiên nhẫn: “ông không phải vừa rồi rất nôn nóng?”

ngài hội trưởng thở dài: “không đưa ra được, một chút cũng không thể đưa ra được, mảnh vỡ trung tâm la bàn quang minh bị tôi cầm cố cho trung tâm mua sắm vạn giới rồi, chưa tới ngày, không có cách nào chuộc lại.”

“đệch! tới thời khắc mấu chốt thì mất kết nối, trừ chạy trốn lợi hại, chẳng được việc gì cả.” khương bang chủ xưa nay có chuyện là nói thẳng.

trầm mặc vài giây, tiếng của thái nhất môn chủ vang lên lần nữa:

“lập tức thu thập mảnh vỡ la bàn, ít nhất sáu khối, tôi liền có thể lấy vị cách của tinh thần chi chủ câu thông thái dương, mau chóng đi làm.”

hội trưởng nhíu nhíu mày, ánh mắt dưới mặt nạ lóe lên một phen, cuối cùng thở dài một tiếng, biến mất không thấy nữa.

hắn là kẻ duy nhất trong bán thần có được tính cơ động siêu cao, theo lý thường phải làm đảm đương công tác chân chạy.

tiếng kêu gọi rất bình tĩnh, lại có một luồng lực lượng khó mô tả, khiến ý thức ngủ say của trương nguyên thanh từng chút một sống lại.

“ai đang gọi mình?” lông mi hắn run run, dùng hết toàn lực mở mắt ra, ngoài tầm nhìn là một mảng tối đen, lực lượng đêm tối hoàn toàn bao phủ thần điện.

lực lượng phong ấn ẩn chứa trong đó, khiến trương nguyên thanh mất đi đặc tính của thần dạ du, trở nên giống với người thường.

“tỉnh rồi?” thanh âm lần nữa truyền đến, đến từ bên trái.

trương nguyên thanh xoay đầu, theo tiếng nhìn lại, ở bên trái hắn cách mấy mét, một bóng người tản ra hào quang vàng óng ngồi xổm.

người nọ giống như do ánh sáng tạo thành, chỉ có một đường nét hình người, không nhìn thấy ngũ quan cùng quần áo các chi tiết.

“anh là ai?” trương nguyên thanh theo bản năng hỏi, ý thức giống như sau khi say rượu tỉnh lại, mờ mờ mịt mịt, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

“tôi là đến giúp cậu hack!” bóng người ánh vàng rực rỡ cười nói.

chương 2613: chấp niệm (2)

“long tước ngủ say thế mà biết trước kịch bản, còn có thể không bị thương gì thu thập văn vật, npc trong phó bản cũng bị phe kia thu mua. chậc chậc, thời buổi này, không hack làm sao chơi nổi!”

trương nguyên thanh rên rỉ một tiếng, muốn ngồi dậy, lại không tìm được “thân thể”, tựa như một người bệnh tê liệt, mất đi khống chế đối với thân thể.

xung quanh im ắng, thanh âm nào cũng không có, khiến hắn hoài nghi mình có phải lâm vào ảo giác hay không.

có lẽ ở trong hiện thực, hắn đã bị long tước ngủ say giết chết, tình huống thực tế bây giờ, là tàn niệm ảo tưởng của người ta sau khi chết.

vừa nghĩ như vậy, dục vọng cầu sinh của trương nguyên thanh sụt giảm, mất đi hứng thú câu thông trao đổi, một lần nữa nhắm mắt lại.

“đừng cam chịu, ma chú ngủ say đã có thể phong ấn lực lượng, cũng có thể cầm tù ý chí, cậu càng không muốn phản kháng, lực lượng của ma chú liền càng mạnh, tôi chỉ có thể đánh thức một tia thần trí của cậu, nếu cậu ngủ tiếp, tôi cũng không thể nào cứu được cậu.” bóng người màu vàng nhạt giọng điệu thong dong bình tĩnh:

“cường giả chân chính là bất tử bất diệt, ví dụ như tôi.”

lông mi trương nguyên thanh run run, một lần nữa mở to mắt: “cho nên, anh không phải ảo tưởng của tôi? anh là ai!”

“không lâu trước đó, chúng ta từng có tiếp xúc, ở đêm hôm đó săn giết hắc vô thường. a, nhanh như vậy đã quên tôi?” hắn nói.

ý thức lười biếng mệt mỏi của trương nguyên thanh, giống như bị một cây kim thép đâm thủng, mang đến kinh sợ như run rẩy, cả người đều tỉnh táo.

loại tỉnh táo mà dạ thần đến đây cũng đừng nghĩ khiến hắn ngủ đó.

“anh rốt cuộc là ai? !” trương nguyên thanh mở to mắt, trong thanh âm một lần này xen lẫn âm rung rõ ràng.

bóng người màu vàng nhạt từng câu từng chữ trả lời: “tôi là ma quân!”

giống như có kinh lôi nổ vang ở bên tai, trương nguyên thanh đầu óc trống rỗng, mất đi năng lực suy nghĩ, cảm xúc cuồn cuộn hầu như bao phủ hắn, phá hủy lý trí.

không biết qua bao lâu, tiếng hắn run run, giọng điệu kích động:

“không có khả năng, không có khả năng… anh là ma quân, vậy tôi là thế nào? nếu anh chưa chết, vì sao thẻ nhân vật sẽ bị tôi kế thừa?”

nay, hắn đã không là newbie nữa, biết một cái định luật: linh cảnh hành giả chỉ có tử vong, mới có thể bóc ra thẻ nhân vật, cho dù bán thần cũng không cách nào vi phạm, thay đổi định luật.

ma quân chưa chết, thẻ nhân vật của hắn sao có thể bị mình kế thừa?

bóng người màu vàng nhạt thở dài nói: “nhục thân, hồn phách của ma quân đã hủy diệt, nghiêm khắc mà nói tôi không phải hắn, tôi là chấp niệm sau khi hắn chết biến thành.”

“toàn bộ phẫn nộ không cam lòng đau đớn, căm hận… các cảm xúc mãnh liệt của kẻ địa vị cao, ẩn chứa tinh thần lực cường đại, vì thế tôi sinh ra.”

chấp niệm? trương nguyên thanh đầu óc lộn xộn, trong lòng hiện lên vô số vấn đề, cuối cùng muôn vàn lời nói hội tụ thành một câu: “anh muốn làm cái gì!”

câu này, đã hỏi mục đích hắn cướp đi “tiểu thái dương”, cũng hỏi mục đích hắn xuất hiện ở nơi này, lại hỏi hắn muốn làm cái gì đối với “nguyên thủy thiên tôn”.

“tôi đương nhiên là muốn báo thù!” bóng người màu vàng nhạt cười nói: “cậu hẳn là đã ý thức được, ma quân ngã xuống không đơn giản, có tin tức phía sau màn rất sâu, cậu vĩnh viễn không tưởng tượng được, rốt cuộc có những người nào tham dự trận chiến này, phần danh sách đó nếu công bố ra, sẽ làm cả thế giới lâm vào rung chuyển.”

“lúc ấy, ma quân cách thái dương chi chủ chỉ có một bước xa, không, chỉ còn nửa bước. bất đắc dĩ tạo hóa trêu ngươi, hắn ngã ở vạch đích, phần không cam lòng, phẫn nộ cùng căm hận đó, lượn lờ không tiêu tan ở trong linh cảnh, cuối cùng sinh ra tôi. ý nghĩa tồn tại của tôi, chính là báo thù! hướng những kẻ địch ngày xưa báo thù.”

trương nguyên thanh truy hỏi: “danh sách có những ai?”

bóng người màu vàng nhạt lắc đầu: “cậu không cần phải biết, một khi đã biết danh sách, tương lai phát triển sẽ xuất hiện biến hóa, lời tiên đoán, thuật bói toán cùng quan tinh những thủ đoạn này, cũng có thể chuẩn xác bắt giữ được khác thường trong dòng sông vận mệnh.”

“đừng biến bản thân thành tiêu điểm, cái này không có bất cứ chỗ tốt nào đối với cậu.”

trương nguyên thanh cân nhắc hồi lâu, thử nói: “cho nên, kế hoạch trả thù của anh, là nâng đỡ tôi trở thành thái dương chi chủ? bởi vậy buông xuống phó bản giết chóc cứu tràng?”

nói tới đây, hắn bỗng ý thức được một sự thật cực kỳ đáng sợ.

chấp niệm của ma quân có thể vào phó bản, cũng có thể buông xuống hiện thực, mà đây là điều linh thác, thái nhất môn chủ cũng không làm được.

phải biết rằng, bán thần cũng không thể đánh vỡ quy tắc linh cảnh, mạnh mẽ buông xuống phó bản giết chóc, nếu không phó bản giết chóc giữa năm, hắn cùng phó thanh dương nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

nhưng chấp niệm của ma quân làm được.

chương 2614: giành giật từng giây (1)

muốn nói hắn giống với lão mõ đi, lại không đúng, bởi vì lão mõ không dám trở về hiện thực, một khi cô rời khỏi linh cảnh, liền mất đi vầng hào quang npc.

lại muốn tùy ý buông xuống phó bản, thì không có khả năng.

nhưng chấp niệm của ma quân lại có thể tùy ý lui tới ở hiện thực cùng linh cảnh, cái này đã vượt qua toàn bộ bán thần.

bóng người màu vàng nhạt bật cười một tiếng:

"quá mức tự tin! tôi buông xuống phó bản giết chóc, cứu cậu chỉ là một mặt, quan trọng nhất là, tôi cần dùng đến thân thể cùng thẻ nhân vật của cậu, cái này có thể khiến tôi tạm thời khôi phục đỉnh phong."

trương nguyên thanh mờ mịt nghi hoặc lại cảnh giác: "cần thẻ nhân vật cùng thân thể của tôi?"

hắn thầm nhủ, thằng cha này sẽ không là muốn mượn xác hoàn hồn chứ?

phát hiện hắn không tín nhiệm, bóng người màu vàng nhạt cười ha ha nói: "cậu còn không biết bên ngoài đã xảy ra cái gì nhỉ? linh thác lấy quyền lực thái âm nuốt bảng công đức, lau đi giá trị công đức của toàn bộ linh cảnh hành giả, bây giờ mười tám lộ phản tặc đã vây công kinh sư. bán thần trận doanh tà ác vây giết hải hoàng, tu la đích thân tới kinh thành kiềm chế kim mộc thủy hỏa thổ, hải hoàng vừa chết, trận doanh hợp pháp đại khu thứ nhất hoàn toàn tan vỡ cục diện, ngay sau đó chính là đại khu thứ hai."

trương nguyên thanh nghe mà "mồ hôi lạnh" toát ra, so với chính mình thân hãm tuyệt cảnh còn lo âu hơn.

hắn không sợ chết, nhưng sợ trật tự sụp đổ, sợ thiên hạ không thái bình nữa, sợ cuộc sống tốt đẹp hủy hoại chỉ trong chốc lát.

"còn có cái gì muốn hỏi không?" chấp niệm của ma quân hỏi.

anh con mẹ nó rốt cuộc đã ngủ với bao nhiêu cô gái… trương nguyên thanh ngẫm nghĩ, nói: "anh binh có phải ở trong phó bản bí mật ngũ hành hay không."

ma quân chấp niệm "ừm" một tiếng:

“trong vực sâu của bí mật ngũ hành, có lực lượng đóng băng tất cả, sinh mệnh, thời gian đều có thể đóng băng, tự phong trong đó, là phương thức tốt nhất đối kháng chén thánh ô nhiễm. vốn, nếu tôi có thể trở thành thái dương chi chủ, hắn có thể thoát khỏi chén thánh khống chế, đáng tiếc cuối cùng chưa thành công.”

“tôi nên như thế nào trở thành thái dương chi chủ?” trương nguyên thanh lại hỏi.

chấp niệm ma quân hậm hực nói: “cố gắng thăng cấp!”

trương nguyên thanh “ồ” một cái, lại hỏi: “anh giấu tiểu thái dương ở nơi nào?”

ma quân chấp niệm cười nói: “vấn đề này phải trả phí!”

ngụ ý là, không nói cho ngươi.

trương nguyên thanh ngẫm nghĩ, đảo khách thành chủ nói: “anh còn có cái gì muốn nói cho tôi biết không?”

hắn có rất nhiều thứ muốn hỏi, nhưng không biết những vấn đề nào không thể hỏi, những vấn đề nào có thể hỏi.

“vừa rồi đã từng nói, đừng biến mình thành tiêu điểm, đối mặt thái âm, vô tri là bảo hộ tốt nhất đối với bản thân.” chấp niệm ma quân nói: “như vậy, giao thân thể cho tôi đi.”

trương nguyên thanh chưa đáp lại.

“coi như là vì hòa bình thế giới.” hắn nói.

giây lát sau, hội trưởng xuất hiện ở phòng họp còn chưa giải tán.

hắn nhìn quét cửu lão cùng phó thanh dương bên cạnh bàn, than thở:

“xong con ong rồi, tu la đến chặn cửa nhà rồi, minh chủ của các người không dám tới new york cứu viện, tu la nói bọn họ dám đi, liền giết cả thành.”

cửu lão nhất thời biến sắc hẳn.

ngài hội trưởng đổi giọng điệu:

“lập tức kết nối tổng bộ thiên phạt, tôi muốn họp, thời gian chính là tiền tài, càng nhanh càng tốt.”

trong máy chiếu vang lên “ong ong”, vài giây sau, quả cầu ánh sáng màu lam huỳnh quang lóe lên vài cái, chiếu lên trên màn vải thật lớn.

trong màn vải xuất hiện bàn hội nghị cỡ lớn thanh lịch, tinh xảo, ngồi ngay ngắn bên trái bàn hội nghị là kiểm sát quan cùng chấp hành quan hoàng kim, bạch ngân cấp 1, ngồi ngay ngắn bên phải là nòng cốt ban giám đốc.

hai vị trí thủ tịch trống trơn.

ngài hội trưởng từ trong hư không lấy ra một cái ly chân cao, vừa lắc ly rượu, vừa hỏi:

“gustav đâu?”

hắn nói là chủ tịch ban giám đốc, lãnh tụ tập đoàn tài chính gustav, ông nội của kriste, vị bán thần thứ ba của thiên phạt.

“đi cứu viện hải hoàng rồi.” kiểm sát quan hoàng kim cấp 1 milton mike lạnh lùng nói:

“giá trị đạo đức biến mất đã 5 giờ, khủng bố tập kích không ngừng trình diễn ở khắp liên bang tự do, mười phút trước, chúng tôi còn đang đối kháng với trận doanh tà ác, chủ tịch của chúng tôi đã đến new york, đang chiến đấu với hơn bốn vị bán thần, bất cứ lúc nào cũng có thể trở về linh cảnh.”

“mà ở thời điểm gấp gáp như vậy, đại khu thứ hai các người công tác duy nhất trước mắt là dùng điện thoại vệ tinh tổ chức họp với chúng tôi.”

hắn đang phát tiết sự bất mãn trong lòng, chỉ trích bán thần đại khu thứ hai sống chết mặc bây, không tận chức trách của minh hữu.

trận doanh tà ác đã khởi xướng tổng tiến công, chiến tranh trận doanh đến cục diện ngươi chết ta sống, chiến trường new york, trực tiếp ảnh hưởng đến kết cục chiến tranh trận doanh.

dưới bối cảnh như vậy, bán thần của đại khu thứ hai lại chậm chạp chưa tới.

chương 2615: giành giật từng giây (2)

“gustav cứu viện hải hoàng? thực khiến chúng tôi đám bạn già này chấn động nha, thế kỷ trước, hai người bọn họ vẫn là quan hệ hận không thể giết chết cả nhà đối phương.” ngài hội trưởng cảm khái nói.

ông nội của kriste, lão gustav là bán thần nghề nghiệp hải yêu, một trong những người sáng lập giáo hội hải thần, về sau cùng hải hoàng tranh đoạt vị trí giáo hoàng, trở mặt thành thù, liền mang theo thế lực của mình thoát ly giáo hội hải thần, gia nhập thiên phạt, lôi kéo các tập đoàn tài chính lớn xây dựng ban giám đốc.

bởi vậy quan hệ của thiên phạt cùng giáo hội hải thần trước giờ không hòa thuận.

nghe được thanh âm hội trưởng mang theo chút trêu chọc, thành viên thiên phạt trên màn chiếu sắc mặt đen sì.

đại trưởng lão đế hồng thở dài, nói:

“tu la vào kinh, năm vị minh chủ không thể đi new york, bán thần gia tộc nhạc sĩ, học sĩ cũng không tính nhúng tay.”

ngài hội trưởng nhún nhún vai, “mấy tên đó, đánh trận thế cục thuận lợi không thành vấn đề, thế cục không tốt thì đừng hy vọng.”

“tu la đã thức tỉnh!” đám cao tầng thiên phạt biến sắc hẳn, trong loa truyền đến các từ đơn “fuck” cùng “lạy chúa”, bọn họ cảm nhận được sự tuyệt vọng so với hai vị thủ tịch điên cuồng còn mãnh liệt hơn.

“biết các người rất vội, nhưng xin đừng vội!” ngài hội trưởng dùng sức vỗ tay, áp chế tiếng ồn ào:

“chúng tôi đã có biện pháp hóa giải kiếp nạn lần này, chỉ cần các người cống hiến ra mảnh vỡ la bàn quang minh!”

tiếng ồn ào nháy mắt ngừng lại.

thầy của hoover, chấp hành quan hoàng kim cấp 1 doyle jerome trầm giọng nói

“các người muốn mảnh vỡ la bàn quang minh? ngài hội trưởng, ngài hẳn là biết tầm quan trọng của la bàn quang minh, nếu không có một lý do hợp lý, thiên phạt không thể đáp ứng.”

cửu lão của ngũ hành minh cũng nhíu mày.

“đương nhiên, tôi so với các người càng rõ ràng hơn tầm quan trọng của la bàn quang minh, nó đồng nguyên với thái dương, là vật phẩm duy nhất trong linh cảnh có thể câu thông thái dương, là đá kê chân trở thành thái dương chi chủ, các người muốn giữ lại cho mình bồi dưỡng thái dương chi chủ mà.”

ngài hội trưởng buông ly rượu xuống, thở dài nói:

“thật đáng tiếc, thần nhật du các người bồi dưỡng còn chưa trở thành chúa tể đỉnh phong, không có tư cách câu thông thái dương, cả thế giới chỉ có thái nhất môn chủ có tư cách này.”

không đợi cao tầng thiên phạt phản bác, hắn đi thẳng vào vấn đề nói:

“nguyên nhân giá trị đạo đức biến mất, là bảng công đức bị thái âm che phủ, mà thái dương cai quản công đức, chỉ cần gom đủ sáu khối mảnh vỡ, thái nhất môn chủ liền có thể lấy vị cách của tinh thần chi chủ câu thông thái dương, để bảng công đức trở về vị trí cũ. tôi cũng không muốn thúc đẩy việc này, dù sao thái dương chi chủ tôi bồi dưỡng không phải lão ngựa giống kia, nhưng mà các vị, trận doanh tà ác sẽ không cho chúng ta thời gian, các người không có lựa chọn, trừ phi các người cảm thấy mảnh vỡ la bàn quang minh so với hải hoàng, gustav cùng với toàn bộ trận doanh hợp pháp càng quan trọng hơn!”

nói tới đây, hắn nâng cổ tay, nhìn đồng hồ một lần:

“tôi cho các người ba phút thời gian để cân nhắc, trong ba phút này, hải hoàng cùng gustav bất cứ lúc nào cũng có thể trở về linh cảnh.”

“nắm chặt thời gian, các người đám ngu xuẩn này, hải hoàng cùng gustav nói không chừng đã trở về linh cảnh rồi!”

hắn ngồi dựa ở mép bàn, chậm rãi thưởng thức rượu vang.

phần tư thái nhàn nhã này, đã ảnh hưởng tới chúa tể hai bên.

đế hồng cùng đồng nghiệp bên cạnh bàn nhìn nhau, dẫn đầu nói:

“ngũ hành minh đồng ý cung cấp hai mảnh vỡ la bàn quang minh trong kho hàng, chỉ cần trận doanh hợp pháp có thể sống

qua một cửa ải này, bất cứ trả giá nào cũng là đáng giá.”

mảnh vỡ la bàn quang minh ở trong kho hàng bang phái, nhưng thuộc về tài sản của ngũ hành minh, dựa theo chế độ, cần cửu lão liên danh ký tên văn kiện, minh chủ mới có thể chi phối.

đối với ngũ hành minh mà nói, thái nhất môn chủ vốn là đối tượng đầu tư, bây giờ chẳng qua là dự chi tài chính trước.

cao tầng thiên phạt châu đầu ghé tai một lát, milton mike nhìn về phía ống kính, nghiêm mặt nói:

“chúng tôi đồng ý.”

ngài hội trưởng búng vang ngón tay “bốp” một cái, “chuẩn bị sẵn mảnh vỡ la bàn quang minh, tôi đi qua luôn bây giờ.”

hắn lại nhìn về phía đại trưởng lão đế hồng: “các người trực tiếp liên lạc năm vị minh chủ đi.”

nói xong, truyền tống rời khỏi phòng họp.

bóng người màu vàng nhạt hóa thành một luồng ánh sáng, lao vào trong cơ thể trương nguyên thanh.

hắn chỉ cảm thấy cái trán hơi nóng, dấu ấn “tinh vân” đại biểu tinh quan hiện lên, chợt, tinh vân chuyển hóa thành một vầng mặt trời màu vàng có ngọn lửa mặt ngoài tung bay.

nhật chi thần lực bá đạo, nóng rực, thông qua “dấu ấn mặt trời” tràn khắp toàn thân, thiêu đốt xương khớp, tế bào, tạng phủ, lực lượng bá đạo như vậy, bất cứ một vị tinh quan nào cũng sẽ nháy mắt hóa thành tro tàn.

nhưng trương nguyên thanh là thái dương chi thể phiên bản cấp thấp, rất miễn cưỡng thừa nhận được.

chương 2616: giành giật từng giây (3)

“không tệ, miễn cưỡng có thể chịu tải lực lượng của tôi.” chấp niệm ma quân tiếp quản thân thể hắn khẽ cười nói.

tiếp theo, hắn nâng tay lên, nhẹ nhàng vung lên.

ánh nắng trong vắt vung ra như vẩy mực, xua tan bóng tối, lực lượng ngủ say bao phủ ở trong thần điện nhanh chóng tiêu tán.

trương nguyên thanh thấy đồng bạn mê man, thấy long tước ngủ say, gã vẫn như cũ đứng ở tại chỗ, vẫn như cũ là bộ dáng vừa rồi trong buồn ngủ, toát ra sự tàn nhẫn.

hắn cùng chấp niệm ma quân nói chuyện với nhau không dưới năm phút đồng hồ, nhưng năm phút đồng hồ này như bị lau đi.

theo hào quang vàng óng xua tan bóng tối, tốc độ thời gian trôi trong thần điện khôi phục bình thường, đám người Âm Cơ, hạ hầu ngạo thiên, hoàng thái cực mê man đều tỉnh lại.

long tước ngủ say kinh ngạc nhìn "đạo đức thiên tôn" đột nhiên bật dậy tại chỗ, trong lúc nhất thời không rõ tình thế phát triển vì sao sẽ xoay chuyển thành như vậy.

giống như trong tay ngươi xách một khẩu ak, chặn lợn rừng ở trong hang động, lợn rừng chỉ có nước nằm im chờ chết, như thế nào cũng không có khả năng lật kèo mới đúng, nào ngờ lợn rừng biến thành thiên bồng nguyên soái, bay lên cho ngươi một phát đinh ba.

đám người Âm Cơ tỉnh lại, cũng kinh ngạc nhìn trương nguyên thanh cả người vàng chói mắt, không rõ tình huống.

sau rung động ngắn ngủi, long tước ngủ say chợt áp chế toàn bộ cảm xúc, để mình bình tĩnh lại, một lần này, hắn trực tiếp cắm đầu ngủ, lấy dạ thần kinh thúc giục linh lực, giao thoa với thần linh phía sau, thi triển ra lĩnh vực ngủ say giai đoạn chúa tể.

"bịch!"

long tước ngủ say ngã xuống, chủ động tiến vào mộng đẹp.

bóng tối thâm trầm lấy hắn làm trung tâm khuếch tán, nhưng mà, quầng bóng tối vừa thò mặt, còn chưa kịp khuếch tán, đã bị ánh nắng trong suốt xua tan.

long tước ngủ say tắm rửa ánh nắng, tinh thần phấn chấn, chưa thể ngủ…

hắn hoàn toàn tuyệt vọng, vẻ mặt trở nên dữ tợn, rít gào:

"ngươi không có khả năng chi phối lực lượng mạnh như vậy, trừ lực lượng phó bản giết chóc cho phép, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng chi phối lực lượng giai đoạn chúa tể, điều đó không có khả năng!"

“điều đó không có khả năng!” huyết tinh chi dịch tỉnh lại thấy rõ thế cục, lẩm bẩm tương tự.

trương nguyên thanh bước ra một bước, tới trước mắt long tước ngủ say, bóp cổ vị thánh giả đỉnh phong này, lạnh lùng nói:

“ngươi không phải muốn biết ta là ai sao? nói cho ngươi, ta là… nguyên thủy thiên tôn!”

nguyên thủy thiên tôn?

nguyên thủy thiên tôn!

bốn chữ giống như sét đánh ở bên tai long tước ngủ say cùng huyết tinh chi dịch, làm con ngươi bọn họ chợt co rút lại, vẻ mặt đọng lại.

Âm Cơ trợn mắt tròn xoe, trong đôi mắt đẹp tràn đầy không thể tưởng tượng.

cô không phân biệt rõ được tâm tình mình giờ phút này, vui sướng, bi thương, hoang mang, rung động… cảm xúc lẫn lộn, cuồn cuộn không thôi.

cô không rõ nguyên nhân nguyên thủy thiên tôn chết mà sống lại, nhưng nếu là hắn, tất cả liền hợp lý rồi, vốn không tồn tại đạo đức thiên tôn gì cả, đây chỉ là thân phận nguyên thủy lâm thời sử dụng.

về phần người khác, trừ khương cư bị thương nặng hôn mê, đều đã biết nguyên thủy thiên tôn sống lại trở về, phản ứng rất bình tĩnh.

này, đều để ngươi làm màu xong rồi, ta làm màu cái gì… trong lòng trương nguyên thanh nói thầm.

hắn tựa như một người quan sát, nhìn chấp niệm ma quân thao túng mình, khoác lớp ngụy trang nguyên thủy thiên tôn hiển thánh trước mặt người khác.

“thì ra là ngươi, thì ra là ngươi!” long tước ngủ say rống lên, kịch liệt giãy giụa, “thì ra kẻ ta phải giết là ngươi, ngươi vì sao còn chưa chết? vì sao còn chưa chết!”

cái ‘vì sao’ thứ nhất là nghi hoặc, cái ‘vì sao’ thứ hai là gào rống kiệt lực chất vấn.

hắn cách chúa tể chỉ còn một bước, chỉ cần giết chết nghề nghiệp hợp pháp trong phó bản, liền có thể vượt qua bậc cửa này, từ nay về sau bước vào tầng cấp hoàn toàn mới, nhưng bây giờ, cánh cửa chúa tể đã đóng lại.

“tình huống của ta, ngươi không xứng biết.” lòng bàn tay trương nguyên thanh phun trào ra ngọn lửa màu vàng, nuốt sống long tước ngủ say.

trong ngọn lửa màu vàng truyền đến tiếng kêu thảm thiết xé tim xé phổi, nhưng lại ở hai giây sau bình ổn lại.

trương nguyên thanh tùy tay vung, ném kẻ địch cháy đen về phía sau: “Âm Cơ, của chị.”

hắn sau đó hướng về huyết tinh chi dịch mở ra lòng bàn tay, ngọn lửa màu vàng nóng rực “vù” tăng vọt, nuốt sống huyết tinh chi dịch.

“không, không, không…” huyết tinh chi dịch trong giây lát biến thành một khối than củi hấp hối.

“hoàng thái cực, của anh!” trương nguyên thanh ném huyết tinh chi dịch đến bên chân hoàng thái cực.

hoàng thái cực cúi đầu nhìn huyết tinh chi dịch bên bờ vực cái chết, vẻ mặt nghiêm túc bỗng nhiên kích động.

thế này là đỉnh phong rồi?

lực lượng chấp niệm ma quân, cũng chỉ tầng cấp chúa tể, nếu hiện thực thật sự đã đại loạn, hắn căn bản không xử lý được việc gì… trương nguyên thanh lấy góc nhìn người quan sát đứng xem tất cả cái này trong lòng khó hiểu.

chương 2617: mặt trời chói chang chiếu khắp nơi (1)

hắn vừa nghĩ như vậy, liền thấy ánh sao lấp lánh từ dưới chân dâng lên, một giây sau, thần điện biến mất, thay thế vào đó là tinh hà vũ trụ lấp lánh.

ở trung ương mảng vũ trụ tinh hà này, là một vầng thiên thể đen sì to lớn, vô số chấm nhỏ lấp lánh quay quanh thiên thể to lớn xoay tròn, không ngừng ném bản thân vào trong đó.

hắn thoát ly phó bản giết chóc, đi tới một cái không gian chưa biết.

trương nguyên thanh thiếu chút nữa cho rằng bị chấp niệm ma quân đưa tới vũ trụ, đi tới biển lớn tinh tú.

khi nhìn thấy thiên thể to lớn kia, cảm ứng được khí tức quen thuộc, mới ý thức được nơi này có thể là thế giới linh cảnh.

mỗi lần phó bản giết chóc mở ra, các bán thần đều sẽ ngao du linh cảnh, ở bên ngoài phó bản xem chiến đấu.

phó thanh dương từng đề cập, ở ngoài phó bản là một mảng "tinh hà" lấp lánh.

khí tức của thái âm, đó là thái âm hoàn chỉnh… trương nguyên thanh nhìn vầng trăng tròn đen sì, tim đập thình thịch, sinh ra hướng tới cùng khát vọng bắt nguồn từ bản năng.

vầng trăng đen kia có dụ hoặc trí mạng đối với thần dạ du.

trương nguyên thanh cảm giác thái âm lực trong cơ thể bắt đầu mất khống chế, bị một lực hút cường đại kéo ra bên ngoài cơ thể, hướng về thái âm nơi xa hội tụ, chỉ mấy nhịp thở, thái âm lực vất vả tích góp đã tổn thất quá nửa.

"linh thác!"

chấp niệm ma quân nhìn thái âm xa xa, sóng âm cuồn cuộn, tựa như kinh lôi, tựa như sóng thần:

"lão tử tới tìm ngươi báo thù!"

trong trăng đen, một đôi mắt thật lớn chợt mở ra, cách khoảng cách vô hạn xa xôi nhìn qua.

"ma quân? một luồng tàn niệm…" không trung truyền đến tiếng cười khẽ, "lúc ngươi còn sống, ta có thể nghiền xương ngươi thành tro, nay chỉ còn một luồng tàn niệm, còn muốn làm thiêu thân lao đầu vào lửa?"

trương nguyên thanh chỉ cảm thấy một phần cực hạn phẫn nộ trào lên trong lòng, như ngọn lửa nơi hoang dã hừng hực thiêu đốt, làm da đầu người ta căng lên, huyết áp tăng cao.

hắn biết đây là cảm xúc của chấp niệm ma quân, làm kí chủ, hắn không thể tránh khỏi chịu ảnh hưởng.

những phẫn nộ, không cam lòng, thù hận cùng căm ghét đó, ở lúc này hóa thành tiếng cười điên cuồng:

“lão tử tu hành ba năm, gánh vác ô nhiễm, liền có thể sánh vai với các ngươi, các ngươi khi ta còn trẻ, bố cục hại ta, được làm vua thua làm giặc, lão tử không có lời nào để nói, nhưng hôm nay, ta muốn khiến ngươi trả giá đắt.”

thanh âm cao cao tại thượng của linh thác quanh quẩn thế giới linh cảnh:

“lúc còn sống ngươi là quân cờ chịu ta bài bố, sau khi chết lại càng không đủ gây sợ hãi.”

chấp niệm ma quân “a” một tiếng, hai cánh tay chợt chấn động, dấu ấn trên trán phun ra hào quang vàng óng chói mắt.

đạo hào quang vàng óng kia giống như dải lụa xuyên qua tinh hà.

tựa như là sinh ra cảm ứng với hào quang vàng óng, ngôi sao nhỏ bé, ảm đạm nào đó, đột nhiên sáng lên một chút.

một giây sau, trong tinh hà mênh mông vô ngần, một vòng đường nét màu vàng nhạt hiện lên, đường nét của nó chói mắt, bên trong tỏ ra ảm đạm, cực kỳ giống cảnh tượng thiên cẩu thực nhật.

vầng trăng đen đã là thiên thể cỡ khổng lồ, nhưng ở trước mặt nó, nhỏ bé giống như hạt bụi.

vầng mặt trời ảm đạm này vừa hiện thế, thế giới linh cảnh đã tràn ngập khí tức nóng rực, dòng hạt màu vàng lưu động như sóng nước.

trương nguyên thanh chợt ngẩng đầu, để hào quang vàng óng trên trán bắn về phía vầng mặt trời ảm đạm kia, hào quang vàng óng điểm hỏa vầng mặt trời khổng lồ kia, làm nó bộc phát ra ánh sáng vàng cường thịnh.

hắn đứng ngạo nghễ trong tinh hà, bối cảnh là thiên thể khổng lồ mặt trời chói chang màu vàng, ‘ông’ một tiếng, sau đầu hắn hiện lên một vầng mặt trời màu vàng, mái tóc ngắn dựng thẳng lên từng sợi, quấn quanh ánh vàng rực rỡ.

tròng mắt hắn hóa thành màu vàng nung chảy, khuôn mặt, ngực, cánh tay hắn bò đầy hoa văn dạng dây leo màu vàng

đậm, trang nghiêm cổ xưa.

hắn giơ tay, thiên thể mặt trời chói chang đánh xuống các luồng ánh sáng vàng óng, ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ.

“linh thác, ta tuy dung hợp thái dương thất bại, nguyên thần cùng thân thể hóa thành tro tàn, nhưng không phải không có thu hoạch. trước khi ngã xuống, ta lấy cấp bậc chuẩn thái dương chi chủ, để lại dấu ấn ở trong thẻ nhân vật, chỉ chờ một ngày này.”

ma quân xoay cổ tay, chống kiếm trước mặt, cao giọng nói:

“liệt dương phổ chiếu, mặt trời chói chang chiếu sáng khắp nơi !”

gợn sóng màu vàng từ mũi kiếm khuếch tán, một vòng lại một vòng, như gợn sóng đảo qua tinh hà, nơi đi qua, sóng lửa phun trào, toàn bộ linh lực đều bị quét sạch, toàn bộ bóng tối đều bị chiếu sáng lên.

gợn sóng màu vàng không thể ngăn cản đảo qua trăng tròn màu đen, chiếu ra “ngôi sao” bên trong, từng ngôi sao bị thắp sáng, cháy lên ánh lửa màu vàng, xua tan thái âm lực.

trăng tròn màu đen ở trong gợn sóng màu vàng nhanh chóng tan rã, giống như bóng đen tiêu tán dưới ánh mặt trời.

chương 2618: mặt trời chói chang chiếu khắp nơi (2)

“ma quân!”

trong thái âm truyền đến giọng nói âm trầm của linh thác:

“ta có thể quấy động linh cảnh một lần, thì có thể quấy động hai lần, chờ thái âm lực phát huy tan hết, ta vẫn như cũ có thể nuốt bảng công đức. có ta ở đây, thì không có khả năng để thái dương chi chủ sinh ra.”

dứt lời, trăng tròn đen sì hoàn toàn tiêu tán.

thế giới linh cảnh khôi phục bình thường, bắt đầu tự mình chữa trị, từng chấm nhỏ lúc ẩn lúc hiện, nhanh chóng trở về tại

chỗ, bao gồm phó bản cất giấu bảng công đức kia.

một đòn này giống như hao hết toàn bộ lực lượng, trương nguyên thanh cảm giác ý chí trong cơ thể đang theo lực lượng cùng nhau tiêu tán, hắn không thể quay đầu, nhưng có thể phát hiện hình chiếu thái dương chậm rãi biến mất, trở về bóng tối.

rất nhanh, trong thế giới linh cảnh chấm nhỏ lóe lên, khôi phục nguyên dạng, chỉ để lại nhiệt độ còn sót lại sau khi thái dương lực quét ngang.

tổng bộ thiên phạt.

ở dưới tập đoàn kiến trúc trung đình, công ty chi nhánh new york tăng ca, 24 giờ không gián đoạn cố gắng, cao ốc tổng bộ thiên phạt đã chữa trị xong.

cột chịu lực cùng tường chịu lực ban đầu không bị hỏng hóc quá lớn, đắp tường một chút, lắp đặt lại hệ thống đường nước đường điện, rất nhanh đã đưa vào sử dụng.

nhưng kiến trúc khác trước mắt còn bị giàn giáo bao phủ, cho dù là thổ quái đám trâu ngựa này, cũng không cách nào ở trong vài ngày ngắn ngủn, sửa chữa hoàn thiện tổng bộ thiên phạt hơn 60 nghìn mét vuông.

ngài hội trưởng một giây trước còn ở kinh thành, một giây sau đã xuất hiện ở trong phòng hội nghị tổng bộ cao ốc thiên phạt.

trong tay hắn bưng bày ra ly chân cao tao nhã thong dong, mỉm cười nói:

“thời gian cấp bách, chuẩn bị xong chưa? old man.”

thiên phạt có ba bang phái, đối ứng phân biệt là “bộ kiểm sát, bộ chấp hành cùng ban giám đốc” .

ba bang phái đều là bang phái cấp 9, ở trong hệ thống bang phái, bang phái cấp 6 có thể thiết lập một vị phó bang chủ, bang phái cấp 9 có thể thiết lập hai vị phó bang chủ.

ba vị phó bang chủ quyền hạn hầu như tương đương với bang chủ, có thể mở ra phó bản bang phái, thuyên chuyển vật phẩm trong kho hàng bang phái, có thể kéo người vào bang phái, cũng có thể đá thành viên nào đó ra khỏi bang phái.

bang chủ chỉ nhiều hơn so với ba vị phó bang chủ một quyền hạn, đó chính là có thể giải trừ chức vị phó bang chủ.

cho nên, tuy ba vị bán thần giờ phút này đều ốc còn không mang nổi mình ốc, nhưng cao tầng thiên phạt vẫn có thể điều động kho hàng bang phái.

cơ chế như vậy, chính là vì phòng ngừa bang chủ ngã xuống, dẫn tới toàn bộ tài phú bang phái trở về linh cảnh, cố gắng của vô số người trôi theo dòng nước.

các cao tầng thiên phạt nhìn nhau, sáu vị chúa tể đỉnh phong đồng thời chăm chú nhìn hư không, con ngươi tan rã, milton mike dẫn đầu lấy ra một mảnh vỡ kim loại phát ra hào quang vàng óng.

mà doyle jerome cùng một vị chúa tể đỉnh phong của ban giám đốc, thì lấy ra hai tấm hình tròn to bằng bàn tay.

thiên phạt cướp lấy ba mảnh vỡ la bàn quang minh, trong đó hai khối luyện thành đạo cụ loại quy tắc, một khối khác vẫn bảo trì nguyên dạng.

“tốt lắm!” ngài hội trưởng vẫy vẫy tay, ba mảnh vỡ la bàn tự động bay đến trong bàn tay hắn.

hắn không nói lời thừa, đang muốn búng ngón tay, trở lại kinh thành.

“đợi một chút!” milton mike đang muốn đóng lại giao diện bang phái, trong lúc vô ý nhìn lướt qua thuộc tính nhân vật, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

vẻ mặt hắn bỗng nhiên kích động, cao giọng nói: “giá trị đạo đức khôi phục rồi, giá trị đạo đức khôi phục rồi…”

mấy vị chúa tể ở đây hầu như là đồng bộ mở ra thuộc tính nhân vật, sau đó, liền thấy một ô “giá trị đạo đức”, đã xuất hiện ở trong giao diện thuộc tính.

kinh thành.

phó thanh huyên nghe xong điện thoại, yên lặng tắt máy, nói:

“thiên phạt đã đồng ý, hội trưởng lập tức sẽ mang theo mảnh vỡ la bàn tới đây.”

về phần ngũ hành minh bên này, đại trưởng lão đã ở trong điện thoại báo cáo kết quả cửu lão bàn bạc là đồng ý cung cấp mảnh vỡ la bàn.

làm tổ chức chính phủ, trình tự có đôi khi so với kết quả càng quan trọng hơn, cho dù làm bộ dáng một chút, cửu lão cũng phải gọi điện thoại báo cáo "kết quả bàn bạc" tới đây.

trung đình chi chủ cùng xích hỏa bang chủ lập tức mở ra kho hàng bang phái, lấy ra hai khối mảnh vỡ do hai người bảo quản.

ánh sao lấp lánh từ bầu trời buông xuống, cuốn về phía hai mảnh vỡ.

đột nhiên, bóng dáng âu phục màu đỏ rượu quay về, thấy hai mảnh vỡ bị ánh sao cuốn lên, lập tức búng ngón tay.

hai mảnh vỡ la bàn biến mất, xuất hiện ở trong tay hắn.

năm vị minh chủ lập tức nhìn qua, xích hỏa bang chủ dựng thẳng hàng lông mày rậm:

"ông làm gì!"

"giá trị đạo đức khôi phục rồi." ngài hội trưởng sợ hỏa sư thô bỉ trực tiếp ra tay, đi thẳng vào vấn đề nói.

chương 2619: mặt trời chói chang chiếu khắp nơi (3)

phó thanh huyên lập tức mở ra bảng thuộc tính, xích hỏa bang chủ vừa kinh vừa nghi xem xét bảng thuộc tính.

"con mẹ nó, giá trị đạo đức thật sự trở lại rồi!" khuôn mặt thô bạo của bang chủ lập tức hưng phấn.

các minh chủ như trút được gánh nặng, trung đình chi chủ trầm ngâm nói:

"linh cảnh đã kích hoạt cơ chế tự mình chữa trị?"

dù sao không có khả năng là linh thác phát hiện lương tâm, chủ động phóng thích bảng công đức.

tu la như tháp sắt đen mở ra bảng thuộc tính, nhìn vài giây, không nói một tiếng nào xoay người rời đi.

“tu la, mang theo ta!” ma nhãn thiên vương chấn động.

“được!” tu la không có gì bất ngờ đáp ứng, sau đó hai chân giẫm một phát, phóng lên cao.

như đạn pháo xông lên tầng mây, biến mất ở bầu trời tây bắc.

ma nhãn thiên vương: “…”

ngài hội trưởng giành ở trước khi năm vị minh chủ ra tay, búng ngón tay: “trục xuất!”

ma nhãn thiên vương biến mất không thấy.

new york, cảng.

sóng biển cao trăm mét liên tục tấn công vách ngăn, trong từng lần tấn công, đột nhiên, sóng biển như tường thành nhanh chóng rút lui, mặt biển lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khôi phục bình tĩnh.

trong tầng mây màu tím đậm bao phủ new york truyền đến tiếng gào rống không cam lòng, phẫn nộ, tiếp đó nhanh chóng tiêu tán.

giáo hội hải thần trở thành phế tích, vặn vẹo chi giới chủ động rút đi, cổ long, viễn cổ chiến thần, sâm la ảo giác lục tục rút lui, kẻ bốc khói thân thể ầm ầm tan rã, khối thịt văng khắp nơi, đánh về phía phế tích, đánh về phía kiến trúc nơi xa.

người đàn ông mặc âu phục bước ra một bước, về tới cảng đảo.

bán thần trận doanh tà ác mang theo sự không cam lòng rút lui, chỉ để lại hải hoàng cầm trong tay tam xoa kích, cùng với người khổng lồ ngực được khảm hải dương chi tâm.

hai vị bán thần nghề nghiệp hải yêu tán đi pháp tướng, đều tự ngồi khoanh chân, hít thở lượng dưỡng khí khổng lồ, há mồm thở dốc.

trong thế giới linh cảnh, trương nguyên thanh cảm giác luồng ý chí kia trong thân thể nhanh chóng tiêu tán, cảm giác bỏng cũng rút lui như thủy triều, hắn dần dần cảm ứng được thân thể của mình.

“thái dương vô chủ, hào quang của nó sẽ theo thời gian thong thả tiêu tán, cậu cần phải nhanh một chút trở thành thái dương chi chủ, nắm giữ bảng công đức, bằng không, một lần sau liền không ai có thể thu thập cục diện rối rắm.” chấp niệm ma quân thản nhiên nói:

“chỉ cho cậu con đường sáng, tôi để lại thứ rất quan trọng ở trong tàng bảo khố của vũ hóa tiên môn, khi cậu lâm vào tuyệt cảnh, có thể mở ra tàng bảo khố, có lẽ có thể có một đường sinh cơ.”

“trước khi cùng đường, tôi không đề nghị cậu đi thăm dò nơi đó, có vài thứ, một khi công khai, liền mất đi ý nghĩa áp đáy hòm.”

nói xong, chấp niệm ma quân hóa thành một ánh sao, rời khỏi thế giới linh cảnh.

trong thần điện, ánh sao lấp lánh dâng lên, trương nguyên thanh quay về phó bản giết chóc.

ánh mắt hắn đảo qua, thấy thanh trúc đang chữa thương cho khương cư, hạ hầu ngạo thiên ngồi khoanh chân, luyện hóa dược lực, khôi phục nguyên khí.

tiểu viên khống chế thần linh, đứng ở bên cạnh hai thân thể cháy đen cảnh giới, đã là phòng bị hai kẻ địch chết rồi cũng không an phận, cũng là phòng bị nghề nghiệp hợp pháp cướp đầu người.

người khác trầm mặc không nói, lặng lẽ chờ đợi.

thấy hắn quay về, đều nhẹ nhàng thở ra.

rayleigh eugene vẻ mặt cổ quái, nhìn trương nguyên thanh:

“tôi nên xưng hô cậu cú mang, hay là nguyên thủy thiên tôn?”

hắn đã từ trong miệng alicia biết được “cú mang” là lớp ngụy trang của nguyên thủy thiên tôn, hoàn toàn không ngờ, thú vương từng cùng nhau kề vai chiến đấu, vậy mà lại là nguyên thủy thiên tôn đại danh đỉnh đỉnh của đại khu thứ hai.

“đương nhiên là nguyên thủy thiên tôn.” trương nguyên thanh hoạt động tứ chi, cảm giác quyền chủ đạo thân thể hoàn toàn trở về, rốt cuộc bỏ đi một tia phòng bị kia trong lòng.

kỳ quái, chấp niệm ma quân sao cái gì cũng biết, hắn thậm chí ở trước khi trở về linh cảnh, đã dự liệu được hôm nay, sớm làm sẵn bố trí, linh thác nắm giữ thái âm, ngay cả tinh thần chi chủ cũng không tính được hắn, chấp niệm ma quân sao có thể biết mưu tính của linh thác…

trương nguyên thanh sắp xếp lại đơn giản một lần, càng nghĩ càng cảm thấy không quá thích hợp.

nhưng bây giờ chấp niệm ma quân đã tiêu tán, hoàn toàn chết đi, nghi hoặc của hắn không ai có thể giải đáp.

“sao còn giữ lại bọn hắn?” trương nguyên thanh nhìn về phía hoàng thái cực cùng Âm Cơ.

Âm Cơ mím môi, không nói lời nào.

hoàng thái cực nói: “chờ cậu trở về, cùng nhau kết toán phần thưởng vượt ải.”

hắn rốt cuộc không cố kỵ, một cước đạp gãy cổ huyết tinh chi dịch, hoàn thành cú đánh kết liễu.

Âm Cơ thì lấy ra đạo cụ, hút ra linh thể của long tước ngủ say, cùng sử dụng dao găm đâm xuyên qua trái tim hắn.

làm xong những thứ này, bên tai mọi người ở đây thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“ting, chúc mừng ngài hoàn thành phó bản giết chóc là bảo tàng thế giới, đánh số 0000, cấp bậc độ khó “chưa biết”, đang kết toán phần thưởng… “

chương 2620: thần nhật du (1)

“phần thưởng kết toán… đạt được vật phẩm: ngũ trảo kim long”

“ting, chúc mừng ngài chuyển chức thành công, tấn thăng thần nhật du cấp 7… “

“thưởng giá trị kinh nghiệm: 12%”

“nhiệm vụ chủ tuyến kết toán hoàn thành!”

“phần thưởng bảng điểm tích lũy đang kết toán… đạt được vật phẩm: gương trang điểm”

“kết toán hoàn thành!”

“ting! phần thưởng thẻ nhân vật kích hoạt, thưởng đạo cụ: lục căn thanh tịnh trúc”

“kết toán xong! mười phút sau rời khỏi linh cảnh…”

trương nguyên thanh nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

giờ khắc này, trong lòng hắn dâng lên sự kích động lâu rồi không có, rốt cuộc, rốt cuộc bước vào giai đoạn chúa tể, trở thành thần nhật du.

tuy còn chưa đủ đánh cờ với bán thần, nhưng ít ra sẽ không vô lực trở thành quân cờ như vậy, linh thác còn muốn tùy ý bài bố, thao túng hắn, phiêu lưu sẽ tăng lên trên diện rộng.

bởi vì quân cờ này đã đủ mạnh, không tỉnh tỉnh mê mê giống như trước nữa, rất có thể sẽ nhìn thấu mưu kế, hoặc nhảy ra khỏi ván cờ, hoặc giết hắn một cái hồi mã thương.

tiếp đó chính là, sau khi trở thành thần nhật du, năng lực giữ mạng của hắn tăng lên, chỉ cần không trêu vào chúa tể đỉnh phong, bán thần, không bị chúa tể cấp hơn cao vây công, trương nguyên thanh đều có tự tin giữ mạng.

không cần trốn đông trốn tây, không cần tham sống sợ chết, có thể quang minh chính đại xuất hiện ở trước mặt bất cứ tổ chức nào.

điều này làm hắn từ khi trở thành linh cảnh hành giả tới nay, vẫn luôn giấu bí mật ở trong lòng, nổi lên cảm giác an toàn cùng cảm giác sung sướng mãnh liệt.

lúc này, mi tâm đột nhiên hơi nóng, tinh vân lấp lánh chuyển hóa thành dấu ấn mặt trời chói chang, ngọn lửa bên ngoài màu đỏ, hạt nhân bên trong là mặt trời vàng ròng.

từng luồng năng lượng hơi nóng rực, xuyên thấu qua dấu ấn mặt trời đưa vào trong cơ thể, từng chút một dung luyện tế bào, xương khớp, cải tạo gien.

qua hai ba phút, đợi sau khi thân thể cải tạo đã có thể thích ứng thái dương lực, nhật chi thần lực mênh mông giống như xả lũ lao vào trong cơ thể.

Âm Cơ nơi xa phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, nhịn không được khom lưng, vẻ mặt khổ sở.

mặc dù từng tu hành thuần dương tẩy thân lục, mặc dù vừa rồi đã tiếp nhận bước đầu cải tạo, giờ phút này nhận nhật chi thần lực rót vào, cô vẫn có chút không chống đỡ được.

có đau đớn như vậy sao… trương nguyên thanh nghiêng đầu nhìn cô một cái, trong lòng nói thầm.

ở góc độ của hắn, vừa rồi tẩy cân phạt tủy hầu như không có cảm giác, lúc này nhật chi thần lực quán đỉnh, mới thoáng có chút cảm giác đau.

hơn nữa, thân thể tựa như bọt biển khô cạn, chủ động, tham lam hấp thu nhật chi thần lực.

không bao lâu, nhật chi thần lực dừng rót vào, trương nguyên thanh theo thường lệ mở ra bảng thuộc tính, xem biến hóa sau khi trở thành thần nhật du, cùng với kỹ năng mới nắm giữ.

“tên họ: nguyên thủy thiên tôn”

“chủng tộc: nhân loại”

“nghề nghiệp: thần nhật du”

“cấp bậc: 7”

“kỹ năng: thần dạ du, dạ du, phệ linh, thái âm chi linh, khiếu nguyệt, mị thuật, linh lục.”

“tinh quan, tinh tướng thuật, tinh huyễn thuật, tinh độn thuật, tinh thần chi thể.”

“thần nhật du, thái dương chi thể, nhật thăng, tịnh hóa, liệt dương chiến thần.”

“liệt dương chiến thần, chủ động: trong thời gian ngắn tăng lên lực lượng, tốc độ, phòng ngự, chế tạo ra thái dương lĩnh vực bao trùm phạm vi trăm mét, trong lĩnh vực, không phải thái dương lực đều chịu áp chế. “

“nhật thăng, chủ động: ngưng tụ nhật chi thần lực hóa thành mặt trời, trấn áp tất cả lực lượng trong phạm vi năm mươi mét.”

“tịnh hóa, chủ động: có thể trừ khử nguyền rủa, ô nhiễm, bệnh khuẩn, tinh thần khống chế.”

“thái dương chi thể, bị động: miễn dịch kỹ năng loại ảnh hưởng xấu trên diện rộng.”

trương nguyên thanh rất nhanh lĩnh ngộ bốn kỹ năng mới học, chúng nó giống như khắc vào trong gien, sinh ra đã nắm giữ.

sau khi nắm giữ “liệt dương chiến thần”, nghề nghiệp thần dạ du rốt cuộc có năng lực cận chiến, hơn nữa là kỹ năng cận chiến cực kỳ cường đại, ở giai đoạn chúa tể, đại khu thứ nhất, đại khu thứ hai công nhận cận chiến mạnh nhất là viễn cổ chiến thần, tiếp theo chính là thần nhật du, đạo hỏa giả cùng cự yêu.

thần nhật du có thể xếp đội ngũ bậc thang thứ hai, chính là vì kỹ năng “liệt dương chiến thần” này.

nhưng mà, kỹ năng này tiêu hao rất lớn, lấy độ hùng hậu của nhật chi thần lực của trương nguyên thanh trước mắt, chỉ có thể duy trì trạng thái “liệt dương chiến thần” mười phút đồng hồ.

“nhật thăng” là kỹ năng bá đạo nhất của thần nhật du, trong phạm vi lĩnh vực năm mươi mét, toàn bộ linh lực đều chịu trấn áp, kỹ năng không thể phóng thích, đạo cụ mất đi công năng, bao gồm đạo cụ của bản thân thần nhật du, cùng với lực lượng thái âm, tinh thần, cũng sẽ bị trấn áp.

“nhật thăng” phối hợp “liệt dương chiến thần”, có thể nhanh chóng chém giết chúa tể cùng cấp bậc, nhưng đối với thần nhật du cấp 7 mà nói, bộ kỹ năng tổ hợp này tiêu hao quá lớn, rất dễ dàng vắt cạn nhật chi thần lực, nếu kẻ địch có năng lực giữ mạng đặc thù, ngược lại tự bê tảng đá đập chân mình.

chương 2621: thần nhật du (2)

kỹ năng “tịnh hóa” trương nguyên thanh đã hiểu rõ nằm lòng, trừ cổ độc không thể dựng sào thấy bóng tiêu trừ, tất cả khống chế đều có thể hóa giải.

thái dương chi thể giống với tinh thần chi thể, thái âm chi thể, thuộc về bị động, trừ tăng lên khí lực, lực lượng cùng phương

ngự trên diện rộng, thái dương chi thể còn có thể miễn dịch kỹ năng khống chế.

hư vô giả, ô uế tà linh, cự yêu, hỗn loạn chúa tể mấy nghề nghiệp này, ở lúc đối mặt thần nhật du, sẽ rất tuyệt vọng "đánh trượt", đương nhiên, loại miễn dịch này không phải trăm phần trăm, số lần nhiều, chung quy có thể trúng mục tiêu.

nếu cấp bậc chênh lệch quá lớn, ví dụ như chênh lệch nửa cây kinh nghiệm, như vậy xác xuất thành công liền rất cao, nếu kém cả một cấp, vậy chính là mười đòn trúng chín.

"có thể cận chiến, có thể đánh lén, có thể quan tinh, chậc chậc, thần nhật du cường đại quá phận, khó trách nghề nghiệp này ít như vậy!" trương nguyên thanh sau khi bước đầu thích ứng lực lượng mới, nhịn không được chà chà tay, mở ra hòm đồ, nhìn ba món đạo cụ phần thưởng.

hắn đầu tiên lấy ra "ngũ trảo kim long", đây là một pho tượng kim long to bằng bàn tay, vảy, lông bờm, râu rồng trông rất sống động, mắt rồng sáng ngời tỏa sáng, không giống tượng, càng giống vật sống hơn.

"tên: ngũ trảo kim long"

"loại hình: pho tượng"

"công năng: hóa linh"

"giới thiệu: bức tượng kim viêm kết tinh điêu khắc mà thành, sau khi hấp thu tinh hoa rất nhiều linh thể, sinh ra linh trí, có thể hóa thành thần long.

hình thái 1: chiến sủng, hóa thành thần long phụ trợ chiến đấu.

hình thái 2: vật cưỡi, có thể cưỡi thần long phi hành.

hình thái 3: hộ thể, thần long quấn cánh tay, có thể ngưng tụ khiên giáp."

"ghi chú 1: nó không quá thông minh."

"ghi chú 2: nó rất lười."

đạo cụ cấp chúa tể, thả phẩm chất cực cao, tuy không bằng loại quy tắc, nhưng dùng đến chúa tể đỉnh phong không có vấn đề.

trương nguyên thanh vui sướng một phen, đồng thời trên đầu hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi.

hắn không biết đạo cụ này trả giá là cái gì.

bình thường mà nói, chỉ cần thu đạo cụ vào hòm đồ, chẳng khác nào hoàn thành nhận chủ, tự nhiên mà vậy nắm giữ "công năng" cùng "trả giá" của đạo cụ.

nhưng ngũ trảo kim long này, hắn chưa cảm ứng được trả giá.

chẳng lẽ là bởi chưa hóa linh? trương nguyên thanh nghĩ.

cách lúc đếm giây kết thúc chỉ còn hai phút, hắn quyết định sau khi trở về hiện thực lại thể nghiệm đạo cụ này.

thu ngũ trảo kim long về hòm đồ, tiếp theo xem xét hai món đạo cụ khác.

"tên: gương trang điểm"

"loại hình: gương"

"công năng: triệu hồi"

"giới thiệu: gương quỷ thượng cổ lưu truyền tới nay, nó thường thường thường lui tới ở trong khuê phòng cô gái, vô ý sử dụng nó, trong gương sẽ xuất hiện nữ quỷ đuổi giết người trang điểm."

"ghi chú: cách mỗi 24 giờ, phải sử dụng nó một lần, nếu không trong gương sẽ xuất hiện nữ quỷ chải đầu, đuổi giết chủ nhân."

gương trang điểm to cỡ cái chậu rửa mặt, màu đồng cổ, là đạo cụ cấp thánh giả, phẩm chất cao, người sống soi nó sẽ bị lệ quỷ đuổi giết, nữ quỷ soi nó, thì có thể triệu hồi ra nữ quỷ cùng cấp bậc.

tương đương gương yata phiên bản quỷ hồn, trả giá là mỗi ngày phải có nữ quỷ dùng nó trang điểm, nếu không ác quỷ trong gương sẽ đuổi giết chủ nhân.

"cũng không tệ lắm, cho lục thủy dùng."

- giải thích "lục thủy" là 6 chữ thủy, ở đây chỉ tôn miểu miểu. hết giải thích.

trương nguyên thanh hài lòng gật đầu, cũng chưa bởi vì gương trang điểm là đạo cụ thánh giả mà thất vọng, dù sao đạo cụ chúa tể rất thưa thớt.

bình thường mà nói, vượt qua phó bản giết chóc, nếu điểm tích lũy đủ cao, sẽ thưởng cho một món đạo cụ chúa tể.

tiếp đó, trừ phi là phó bản chúa tể cấp a trở lên, nếu không sẽ không thưởng cho đạo cụ chúa tể nữa.

phó bản giết chóc lần này, mức trần lực lượng đạt tới giai đoạn chúa tể, so với phó bản cấp s còn hung hiểm hơn, thưởng cho đạo cụ chúa tể là tất nhiên.

trương nguyên thanh tiếp tục xem xét món đạo cụ thứ ba, cũng chính là đạo cụ ma quân.

“tên: lục căn thanh tịnh trúc.”

“loại hình: thực vật thân thảo.”

“công năng: lục căn thanh tịnh.”

“giới thiệu: thánh vật phật tông thượng cổ, lấy cành trúc quật thân thể, có thể trừ khử tạp niệm trong lòng, linh đài không minh.”

“ghi chú: nó sẽ làm người ta thích bị ngược đãi.”

đạo cụ này là một cành trúc mảnh khảnh, dài 1 mét, to bằng đầu ngón tay, đạo cụ cấp chúa tể nghề nghiệp huyễn thuật sư, thuộc tính vật phẩm rất ngắn gọn, công năng cũng rất đơn nhất, trả giá là dùng lâu sẽ biến thành chịu ngược cuồng.

thời điểm chiến đấu có thể phát huy kỳ hiệu.

trương nguyên thanh bỗng có chút thương hại ma quân, rất hiển nhiên, đạo cụ này là ma quân dùng để đối kháng ô nhiễm.

chén thánh đọa lạc ô nhiễm ngày càng sâu sắc, khiến tính tình hắn thay đổi hẳn, yêu thích sắc đẹp chỉ là một bộ phận, khẳng định còn có ảnh hưởng xấu khác.

vì chống lại ô nhiễm ăn mòn, hắn mới sẽ sưu tầm đạo cụ này.

xem xong đạo cụ, trương nguyên thanh hướng ánh mắt về phía các đồng đội.

phó bản giết chóc sáu danh ngạch, căn cứ bảng điểm tích lũy từ thấp đến cao, phân biệt là Âm Cơ, khương cư, tiểu viên, hoàng thái cực, trương nguyên thanh cùng hạ hầu ngạo thiên.

năm người khác đã hoàn thành lột xác, chính thức bước vào giai đoạn chúa tể, đang vui sướng thích ứng lực lượng mới, hoặc xem xét thuộc tính đạo cụ phần thưởng.

nghề nghiệp hợp pháp chưa đạt được danh ngạch, cũng có phần thưởng vượt ải, giá trị kinh nghiệm đạt tới 100%, hơn nữa đạt được hai món đạo cụ thượng phẩm giai đoạn thánh giả.

trương nguyên thanh đi đến bên người Âm Cơ, cười nói:

“Âm Cơ tỷ tỷ, chúng ta kiểm tra một chút trình độ hùng hậu của nhật chi thần lực.”

hắn nâng cánh tay, dựng thẳng bàn tay.

Âm Cơ nhìn hắn một cái thật sâu, nở nụ cười, nâng tay đối chưởng cùng hắn.

hào quang vàng óng nổ tung, Âm Cơ bay ngược ra ngoài, cánh tay nháy mắt chưng khô, mà trương nguyên thanh thì lảo đảo lui về phía sau, rất nhanh đã ổn định.

nhật chi thần lực của mình cao hơn cô ấy khoảng gấp đôi, a, đây là lợi ích của chủ tu thái dương! trương nguyên thanh vẻ mặt vui sướng.

tiếp theo, hắn lại cùng Âm Cơ tỷ thí cường độ ngưng khí thành binh, tốc độ chuyển đổi vũ khí, mỗi một hạng đều hoàn toàn thắng Âm Cơ.

mặt khác, Âm Cơ “liệt dương chiến thần” độ dài thời gian là năm phút đồng hồ, kém xa mười phút của hắn.

trương nguyên thanh nhìn rayleigh eugene hứng thú rã rời, giật mình, nói:

“tôi cho rằng, trừ năm người tới sau, bao gồm hạ hầu ngạo thiên ở trong, đều nên bồi thường rayleigh, dù sao hắn tiêu hết gia tài, cứu các người một mạng.”

đám người khương cư ngẫm nghĩ, cảm thấy đề nghị hợp lý, lập tức trao đổi phương thức liên hệ, ước định sau khi trở về

hiện thực, lại thảo luận bồi thường như thế nào.

rayleigh eugene phái ích lợi nhất thời chuyển lo thành mừng.

hắn khẳng định phải hung hăng làm thịt đám chúa tể này một khoản.

sau khi hướng về nguyên thủy thiên tôn ném tới ánh mắt cảm kích, tầm nhìn của rayleigh eugene chợt mơ hồ, đếm giây đã kết thúc.

hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, trương nguyên thanh về tới phòng mình, thấy là một mảng hỗn độn, nơi này như là từng bị cướp đoạt, đồ gia dụng phá thành mảnh nhỏ.

không ổn!

trong lòng hắn chợt trầm xuống, bán thần trận doanh tà ác vây giết hải hoàng, lan đến phân bộ thiên phạt?

đám người quan nhã còn ở phân bộ thiên phạt.

vừa vặn lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng nổ kịch liệt.

chương 2622: long vương trở về (1)

“bốp!” tiếng nổ khiến sàn dưới chân kịch liệt rung động.

hiển nhiên, trong cao ốc ngân hàng new york đang xảy ra chiến đấu kịch liệt.

trương nguyên thanh cẩn thận cảm ứng, trong cao ốc ngân hàng linh lực bạo loạn, lôi hệ, phong hệ, khói độc, hỗn loạn… nghiễm nhiên thành chiến trường của linh cảnh hành giả.

trừ dưới lầu, khu vực khác cũng có dao động cùng tiếng vang lớn do chiến đấu sinh ra, động tĩnh lớn nhất là tầng cao nhất là tầng108.

nơi đó phong ấn đạo cụ loại quy tắc thiên không chi đồng.

rất hiển nhiên, trận doanh tà ác xâm nhập phân bộ thiên phạt, không chỉ vì giết hại hành giả quan phương cho hả giận, còn muốn cướp đoạt đạo cụ loại quy tắc này.

hắn hướng ánh mắt về cửa sổ, chỉ thấy một tầng sương mù tím thật dày bao phủ cao ốc ngân hàng, ngăn cách trong ngoài.

đi đến bên cửa sổ, đưa tay chạm đến sương khói màu tím, khẽ vang "xẹt xẹt", ngón tay mọc ra bọt nước dày đặc, vài giây sau, bọt nước biến mất, bàn tay khôi phục như lúc ban đầu.

lấy sức miễn dịch của thái dương chi thể của hắn, cộng thêm "ý chí bất khuất", vẫn còn nổi lên bọt nước, phóng thích khói độc trăm phần trăm là cự yêu giai đoạn chúa tể.

khói độc giai đoạn chúa tể phong tỏa cả tòa cao ốc.

hắn búng ngón tay, tới phòng quan nhã cách vách.

đập vào mắt là một mảng cảnh tượng hỗn độn, vết kiếm giăng kín vách tường, mặt sàn cùng giường, búp bê chòm sao của quan nhã bộ phận bị xé rách, bộ phận nhuộm lên chất đá màu tái nhợt.

trương nguyên thanh ở trên mặt đất tìm được mấy chỗ vết máu.

quan nhã ở trong phòng gặp tập kích, trải qua chiến đấu kịch liệt, bị thương bỏ chạy.

chiến đấu cấp chúa tể ở tầng đỉnh, bọn quan nhã là thánh giả, nhúng tay chiến đấu cấp bậc đó là tìm chết, hắn là không ở tầng cao nhất… nghĩ đến đây, trương nguyên thanh lập tức búng ngón tay, hóa thành ánh sao tới dưới lầu.

đập vào tầm nhìn là khu vực làm việc như cuồng phong đi qua, bàn sập, văn kiện, văn phòng phẩm cùng giấy trải đầy đất, trần nhà gặp phá hủy thả xuống mấy sợi dây điện, tia lửa điện lóe lên tanh tách.

vết cháy đen sét đánh khắp nơi có thể thấy được, trong không khí tràn ngập sương mù tím nhàn nhạt.

nằm trên mặt đất là thi thể nhân viên bàn giấy, hoặc trúng độc mà chết, hoặc bị giết hại tàn nhẫn, hai nữ nhân viên bàn giấy dung mạo xinh đẹp không một mảnh vải, trước khi chết tựa như từng bị lăng nhục.

hai bên chiến đấu tổng cộng ba người, một kẻ biến dạng đầu cá đuôi cá, toàn thân mọc đầy vảy; một hải yêu thể trạng to lớn bao trùm vảy cá hư ảo.

giằng co với bọn họ là một thanh niên âu phục giày da, vai trái hắn gặp vết thương xuyên thủng, mỏi mệt dựa vào tường, tay

phải nắm một quả cầu sét chói mắt, vẻ mặt nổi hung, có thể liều mạng bất cứ lúc nào.

đáng giá nhắc tới là, vết thương xuyên thủng ở vai trái chảy ra máu đen, rõ ràng trúng độc.

“đợi thêm hai phút, tiểu tử này đang trúng độc mà chết!”

“không có thời gian chờ, giá trị đạo đức đã khôi phục, nhanh giết hắn, sau đó thanh lý người sống khác.” hải yêu cùng kẻ biến dạng nói chuyện.

người trước kiêng kị lôi pháp sư vồ ngược trước khi chết, muốn chờ độc tố phát tác, người sau thì không muốn lãng phí thời gian.

ở liên bang tự do, số lượng nghề nghiệp hợp pháp sa ngã không ít.

thanh niên kia vốn đã tuyệt vọng, thấy ánh sao dâng lên, đầu tiên là vui vẻ, lại nhìn thấy bộ dáng trương nguyên thanh, nhất thời ngẩn ra, khuôn mặt này hắn tựa như từng gặp…

một giây sau, hắn chợt trừng to mắt, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, rung động.

sau khi rời khỏi phó bản giết chóc, trương nguyên thanh không dịch dung nữa, khôi phục bộ dáng lúc ban đầu.

“lại muốn giở trò?” kẻ biến dạng kia thấy kẻ địch lộ ra bộ dáng này, hừ một tiếng, vảy trên gáy vỡ ra, mọc ra một tròng mắt giăng kín tơ máu, nhìn về phía sau.

hắn thấy một người trẻ tuổi xa lạ ngưng tụ ra một cây cung tên ánh vàng rực rỡ, nhắm vào mình.

tâm thần kẻ biến dạng rùng mình, theo bản năng muốn làm ra động tác né tránh, nhưng lại rất nhanh trở nên lòng như nước lặng, đánh mất cảm giác gấp gáp cùng cảm giác nguy cơ, trơ mắt nhìn mũi tên màu vàng bắn nhanh đến, xuyên thủng trái tim mình.

mũi tên màu vàng hóa thành lửa hừng hực thiêu đốt, trong khoảnh khắc thiêu đốt hắn thành một bộ hài cốt.

trương nguyên thanh sau đó kéo cung, ở trong ánh mắt kinh hãi của hải yêu bắn chết hắn.

“nguyên, nguyên thủy thiên tôn?”

tên lôi pháp sư âu phục giày da kia rốt cuộc mở mồm thốt ra, một bộ vẻ mặt gặp quỷ, sau đó chất vấn:

“ngươi rốt cuộc là ai? vì sao phải dịch dung thành bộ dáng nguyên thủy thiên tôn.”

trương nguyên thanh không quan tâm hắn, đi đến trước hai thi thể, hốc mắt hiện lên năng lượng tối đen dinh dính.

trong hai thi thể không có tàn hồn.

nhật chi thần lực giết chết mục tiêu, linh hồn trực tiếp bị tịnh hóa?

chậc, thế này cũng quá bá đạo rồi, chỗ tốt là tương lai không cần phòng ngừa linh thể mục tiêu chạy thoát, trực tiếp hình thần câu diệt, khuyết điểm là không có cách nào thông qua phệ linh thu hoạch tình báo.

chương 2623: long vương trở về (2)

trương nguyên thanh vừa trở thành thái dương chi chủ, rất nhiều đặc tính của nhật chi thần lực còn chưa thích ứng!

hắn đành phải hướng ánh mắt về phía lôi pháp sư, lặng yên cho đối phương một cái “trấn an cảm xúc”, móc ra quyền trượng sơn thần chữa thương giải độc cho gã.

“phân bộ bây giờ tình huống thế nào?” trương nguyên thanh hỏi.

“cao ốc phân bộ bị trận doanh tà ác xâm nhập, chúa tể quân địch có hai người, số lượng thánh giả chưa thống kê, nhưng rất nhiều kẻ mạnh…” lôi pháp sư âu phục giày da cảm xúc ổn định lại, tốc độ nói cực nhanh báo cáo tình huống.

sau khi giá trị đạo đức biến mất, tập kích khủng bố xảy ra ở khắp new york, sở cảnh sát, tòa nhà chính phủ, ngân hàng, nơi người giàu tụ cư vân vân.

nghề nghiệp tà ác đốt giết cướp bóc, bộ phận tán tu dân gian đục nước béo cò.

thủ tịch kiểm sát quan winnie dẫn dắt chấp hành quan ra ngoài càn quét nghề nghiệp tà ác, nào ngờ người mới vừa đi, tòa nhà ngân hàng liền lọt vào nghề nghiệp tà ác tập kích.

các kiểm sát quan lưu thủ ở trong tòa nhà lập tức mở ra trận văn phòng ngự, cũng hướng về đội ngũ phái ra ngoài chấp hành cầu viện.

winnie bất đắc dĩ dẫn dắt đội ngũ về chi viện, ở tòa nhà ngân hàng triển khai du kích với kẻ địch.

“đại bộ phận người thường trong tòa nhà đều đã chết, nhân viên bàn giấy, linh cảnh hành giả của phân bộ cũng không sót lại nhiều.” thanh niên âu phục giày da lộ ra đau đớn cùng thù hận.

“đám nghề nghiệp tà ác chó má kia!”

“mấy vị thành viên ngũ hành minh đâu?” trương nguyên thanh trầm giọng hỏi.

thanh niên âu phục giày da lắc lắc đầu, “chưa gặp được, nghề nghiệp tà ác xâm nhập tòa nhà ngân hàng, đến thủ tịch kiểm sát quan về chi viện, khoảng cách khoảng mười phút đồng hồ, thành viên ngũ hành minh cấp bậc đều cao, hẳn là còn chưa chết.”

trương nguyên thanh chỉ cho đối phương một cái trấn an, sau đó sau đầu hiện lên một vầng mặt trời màu vàng mãnh liệt.

“xẹt xẹt!”

khói độc mỏng manh lơ lửng ở khu vực làm việc tan rã trong ánh nắng, sau đó, hắn búng ngón tay, rời khỏi khu vực làm việc.

trương nguyên thanh xuất hiện ở các tầng lầu, lại rời khỏi, tìm kiếm tung tích đám người quan nhã.

trong tòa nhà, khắp nơi đều tràn ngập khói độc, đối với kẻ biến dạng mà nói, tòa nhà ngân hàng là chiến trường tuyệt hảo, nhưng đối với hành giả hợp pháp mà nói, không thể nghi ngờ là hoàn cảnh trí mạng.

dọc đường xem, quả nhiên như kiểm sát quan vừa rồi nói, đám nhân viên thành phần tri thức trong tòa nhà ngân hàng, đều trở thành vật hi sinh cho nghề nghiệp tà ác cuồng hoan.

bọn họ có kẻ biến dạng thành quái vật, chạy ở hành lang, khu vực làm việc cùng trong nhà vệ sinh, săn giết người thường may mắn còn sống sót.

có người là bị giết hại tàn nhẫn, máu tươi cùng mảnh xác nhuộm đỏ vách tường cùng sàn.

mà phụ nữ xinh đẹp không một ai may mắn thoát khỏi đã bị làm nhục, trần truồng mà chết, mắt trừng tròn xoe, trong đó lấy nữ viên chức phân bộ thiên phạt bị xâm phạm thường xuyên nhất.

hận ý của nghề nghiệp tà ác đối với quan phương vô cùng mãnh liệt, thù hận tích lũy tháng ngày làm bọn họ lựa chọn lấy thủ đoạn tàn nhẫn nhất trả thù linh cảnh hành giả và nhân viên bàn giấy của thiên phạt.

trương nguyên thanh thấy rất nhiều nhân viên thiên phạt quen mặt, thậm chí quan hệ không tệ chết oan chết uổng, thi thể bọn họ đang bị quái vật biến dạng gặm ăn.

sau khi xử lý hết bộ phận quái vật biến dạng, giải cứu vài thành viên thiên phạt đang chiến đấu với nghề nghiệp tà ác, trương nguyên thanh rốt cuộc ở tầng 106 đã tìm được đám người quan nhã.

trong phòng làm việc một mảng bừa bãi, thi thể ngổn ngang, viên đình cùng anh gà đỏ đứng ngẩn người ở góc, biến thành bức tượng.

triệu thành hoàng biến dạng thành một con thằn lằn lớn, chỉ có đầu bảo trì hình dạng con người, ngã ở trên mặt đất không nhúc nhích, mất đi linh hồn dao động.

tôn miểu miểu, thiên hạ quy hỏa cùng quan nhã cả người đẫm máu, dựa lưng vào vách tường thở dốc.

bên người bọn họ là một mảng hỗn độn, mười mấy thi thể nghề nghiệp tà ác cùng quái vật biến dạng ngã ở đó.

anh gà đỏ cùng viên đình đã hóa đá, nếu đã vượt qua hai giờ, thần tiên cũng không có cách nào… triệu thành hoàng linh hồn tiêu tán… trương nguyên thanh vội vàng trấn an cảm xúc của mình, áp chế sự nôn nóng, thi triển tinh độn thuật tới bên người quan nhã.

ba người vẻ mặt đầy mỏi mệt đầu tiên là theo bản năng cảnh giác, thấy xuất hiện trong ánh sao là nguyên thủy thiên tôn, khuôn mặt mệt mỏi của quan nhã lập tức nở rộ vui sướng.

tôn miểu miểu cùng thiên hạ quy hỏa mắt sáng lên, nổi lên vui sướng cùng kích động tìm được đường sống trong chỗ chết.

“anh thông quan phó bản giết chóc rồi?” bạn gái con lai đứt gân gãy xương cố gắng gượng đứng dậy.

trương nguyên thanh đỡ lấy quan nhã, “sao không trị liệu?”

chương 2624: long vương trở về (3)

hắn lấy ra quyền trượng sơn thần, kích hoạt công năng trị liệu, tốc độ nói rất nhanh hỏi, “viên đình cùng anh gà đỏ là xảy ra chuyện gì? thành hoàng… hi sinh rồi?”

tôn miểu miểu vội nói: “viên đình cùng anh gà đỏ bị cự yêu hóa đá, bọn tôi liều chết mới đoạt ra thân thể hai người bọn họ. triệu thành hoàng bị hô tên, biến dạng thành quái vật, chẳng qua hắn chưa chết, tôi dùng gương quỷ rút ra linh thể của hắn.”

nói xong, cô lấy ra một tấm gương tròn, trong gương đóng băng linh thể dại ra của triệu thành hoàng.

tấm gương quỷ này chính là bảo bối lúc trước ở trong địa cung thủy hoàng thu hoạch.

trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra.

“bọn họ hóa đá đã bao lâu?”

“sắp một giờ rồi.”

sắp một giờ rồi… trương nguyên thanh nhíu mày, tuy giết chết kẻ làm phép có thể giải trừ hóa đá, nhưng tồn tại thời gian có hiệu lực, hóa đá quá lâu, mặc dù giết chết kẻ làm phép, cũng không nhất định có thể cứu trở về, cái này quyết định bởi bị thể trạng của người hóa đá.

viên đình là thần dạ du, sinh cơ tràn đầy, anh gà đỏ là hỏa sư, cơ thể cũng khỏe mạnh, hy vọng còn kịp.

trương nguyên thanh ngồi xổm xuống, lòng bàn tay dán lên trên ngực giăng kín vảy của triệu thành hoàng, hào quang vàng óng trong suốt sáng lên.

vảy trên người triệu thành hoàng mắt thường có thể thấy được bong ra, đuôi dài đứt gãy, chi sau tráng kiện, chi trước khôi phục thành tay chân con người.

trong khoảnh khắc, hắn khôi phục thân người, trần như nhộng.

“nguyên thủy tấn thăng chúa tể rồi…” trong mắt tôn miểu miểu cùng thiên hạ quy hỏa hiện lên thổn thức cùng hâm mộ.

từ siêu phàm đến thánh giả, cả hành trình, rốt cuộc vẫn bị kéo giãn khoảng cách, trở thành hai bên của thế giới khác nhau.

thánh giả đến chúa tể, là vượt qua một giai tầng.

“anh rốt cuộc tấn thăng thần nhật du rồi.” quan nhã có loại cảm giác vui sướng.

thiên hạ quy hỏa hít sâu một hơi, áp chế sự hâm mộ trong lòng, lên tiếng: “tòa nhà ngân hàng bị phong ấn, ai cũng không thể đi ra ngoài, trận doanh tà ác đến đây hai vị chúa tể, winnie kiểm sát quan ở tầng cao nhất đau khổ chống đỡ, tình huống rất nguy cấp.”

“tôi nghe nói khi cô ấy trở về cứu viện phân bộ, đã bị thương.”

“tôi biết rồi!” trương nguyên thanh không nói lời thừa nữa, hóa thành ánh sao tới tầng 108.

vừa đến tầng 108, lôi quang, khói độc đập vào mặt mà đến liền bao phủ hắn, xuyên thấu qua khói độc màu tím dày đặc, trương nguyên thanh thấy một ác ma chromie cùng một con chó địa ngục ba đầu đang vây công winnie berent.

winnie berent cầm trong tay đao sét, mở ra điện từ phòng hộ, khi thì áp sát chém giết hai tên cự yêu, khi thì hóa thành lôi điện, từ trong lửa, khói độc cùng ánh sáng hóa đá vây công thoát thân.

thoạt nhìn thoải mái có thừa, thực ra mỗi một lần chạy thoát đều rất mạo hiểm, dựa vào lôi điện tê liệt cùng điện từ phòng hộ, đau khổ chống đỡ mà thôi.

chỉ chờ linh lực hao hết, liền nghênh đón bại vong.

trương nguyên thanh chú ý tới thân thể winnie berent xuất hiện biến dạng nhỏ bé, con ngươi màu nâu nhạt chuyển thành con mắt dựng thẳng màu vàng, khóe mắt mọc ra vảy cá nhỏ bé dày đặc, trong quần áo tổn hại, lộ ra không phải da thịt trắng trẻo mềm mại, mà là gân thịt màu xanh đậm.

“winnie berent, chúng ta làm vụ giao dịch thế nào? giao ra đây chìa khóa, chúng ta liền mở ra kết giới cho ngươi đi ra ngoài.” ác ma chromie chấn động cánh màng, cầm trong tay một cây trường đao lửa màu lam ngưng tụ, tấn công nhanh như mưa rào.

mỗi một đao đều chém ra lửa giăng khắp nơi, rơi ở trên sàn, trên vách tường, khiến thân tường ầm ầm chấn động.

sức phá hoại của chúa tể có thể dễ dàng phá hủy cả tòa cao ốc, nhưng cũng có thể khống chế tinh tế lực lượng ở khu vực cố định.

đương nhiên, tình huống trước mắt là cao ốc bao phủ kết giới, hơn nữa thiên phạt cũng mở ra trận văn thủ hộ, tòa nhà ngân hàng mới có thể ở trong chiến đấu của ba vị chúa tể sừng sững không ngã.

chó địa ngục ba đầu ở cách đó không xa bắn ra chùm tia sáng hóa đá, cười lạnh nói: “nếu không đáp ứng, thì mang ngươi biến dạng thành quái vật, thu làm đồ chơi.”

“giá trị đạo đức tuy đã khôi phục, nhưng giáo hội hải thần, công hội thương nhân cùng hiệp hội mỹ thần lo cho bản thân còn không xong, không có ai sẽ đến cứu ngươi.”

winnie berent im lặng không lên tiếng, chuyên tâm ứng đối thế công của kẻ địch, vẻ mặt lạnh lùng, lộ ra một sự quyết tuyệt.

phân bộ new york ở trong chiến tranh trận doanh mất đi một vị chúa tể, về sau tổng bộ đột nhiên xảy ra biến cố, kriste bị triệu hồi, toàn bộ phân bộ chỉ còn cô một vị chúa tể.

tân nhậm thủ tịch chấp hành quan còn chưa tới, lại đã xảy ra biến cố trọng đại giá trị đạo đức ly kỳ biến mất, winnie berent một cây chẳng chống vững nhà, dù là cô ý chí kiên định, giờ phút này cũng bắt đầu sinh ra ý nghĩ phải chết.

lúc này, cảm ứng được có khí tức cường giả buông xuống, ba người không hẹn mà cùng dừng tay, nhìn qua.

ánh sao dâng lên, bọn họ thấy một người trẻ tuổi đã quen thuộc lại xa lạ.

chương 2625: giết địch (1)

nhìn thấy khuôn mặt này, ba vị chúa tể đều ngẩn ra một phen, chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc, từng gặp ở nơi nào.

“nguyên thủy thiên tôn?” winnie dẫn đầu nhận ra thân phận của hắn, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp lộ ra sự chấn động rõ ràng.

hai tên cự yêu cũng nhớ tới chủ nhân khuôn mặt này, từng thấy ở trong tư liệu, rõ ràng là nguyên thủy thiên tôn đã trở về linh cảnh mấy tháng.

nguyên thủy thiên tôn đã chết sau có thể xuất hiện ở nơi này? con mắt ma quỷ màu đỏ tươi của chromie đánh giá vài giây, giọng thô ráp hung bạo nói to:

“cải trang thành bộ dáng nguyên thủy thiên tôn? là không tiện bại lộ thân phận chân thật ở trước mặt chúng ta? ta rất tò mò, ngươi là ai?”

“thử chút là biết!” chó địa ngục ba đầu bên cạnh mở ra hòm đồ, lấy ra một cái mặt nạ chất sừng đẹp đẽ lại yêu dị đeo ở trên cái đầu chính giữa kia.

đạo cụ này đối ứng nữ yêu vực sâu “silka”, cô ta có thể thông qua hô lên tên thật hoặc id linh cảnh khiến mục tiêu biến dạng, cần cấp 8 mới có thể nắm giữ.

cái đầu chó kia đeo mặt nạ nhìn về phía trương nguyên thanh, phát ra tiếng kêu gọi hư vô mờ mịt:

“nguyên thủy thiên tôn!”

trương nguyên thanh cách đó không xa thân thể không có bất cứ biến hóa nào.

nhìn thấy một màn này, winnie berent thu hồi ánh mắt, khu trừ phần kinh ngạc kia trong lòng, nắm chặt thời gian vận chuyển linh lực lôi thuộc tính trong cơ thể, tiêu diệt tế bào biến dạng, ngăn chặn thân thể biến dạng.

cô chưa bởi vì "nguyên thủy thiên tôn" đã đến mà vui sướng, cho rằng đối phương rất có thể là cao tầng tổ chức hợp pháp, tới đây là vì mưu đoạt thiên không chi đồng, cho nên mới cải trang thành nguyên thủy thiên tôn đã chết, đến không phải cứu binh, mà là kẻ địch.

"muốn khiến ta biến dạng, dựa vào đạo cụ không được, chờ ngươi lên tới cấp 8 rồi nói sau."

trương nguyên thanh từ hòm đồ lấy ra pho tượng ngũ trảo kim long, nắm ở lòng bàn tay phải, tay trái lau một cái lên khuôn mặt:

"có lẽ bộ dáng này, các ngươi sẽ càng thêm quen thuộc."

khuôn mặt chập chờn như sóng nước, biến thành một khuôn mặt thanh tú nhã nhặn.

"cú mang!" con ngươi winnie berent chợt co rút lại.

hai gã cự yêu vẻ mặt không khác lắm, bộ dáng nguyên thủy thiên tôn bọn họ còn cần nhớ lại một phen, cú mang lại là từng nghiến răng nghiến lợi một thời gian, khắc sâu ấn tượng.

"hắn là cú mang!"

trương nguyên thanh không cho bọn họ thời gian suy nghĩ, kích hoạt kỹ năng "hóa linh" của ngũ trảo kim long, ánh mắt pho tượng khẽ động, sống lại, hóa thành một con kim long thân dài mười mét, quay quanh ở phía sau chủ nhân, đầu rồng ngẩng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm ba kẻ địch.

kim long phát ra khí tức khiến trong lòng ba vị chúa tể rùng mình.

cái này gọi là binh vương trở về, thấy bạn gái bị thương nặng, dưới cơn giận dữ triệu hồi thần long đại sát bốn phương.

trương nguyên thanh giơ tay, búng ngón tay 'tách', trầm giọng nói: "đi thôi, thần long."

vừa lúc thừa dịp cơ hội này nghiệm chứng một phen cường độ của đạo cụ.

"khò khè, khò khè…", đáp lại hắn là một chuỗi tiếng ngáy khò khè vang dội.

vẻ mặt trương nguyên thanh có chút cứng ngắc quay đầu, thấy kim long thần uy lẫm liệt phủ phục dưới đất, đang ngủ.

hắn chợt hiểu ý tứ cụ thể của "nó rất lười" trong ghi chú.

mẹ kiếp xấu hổ rồi, binh vương biến thành thằng hề.

trương nguyên thanh vẻ mặt trấn định, ánh mắt tránh né vẻ mặt kinh ngạc của ba vị chúa tể, vội vàng mở ra hình thức liệt dương chiến thần, trên trán hắn hiện lên một vòng dấu ấn mặt trời chói chang giống như dùng sơn vàng vẽ thành, mái tóc ngắn dựng lên từng sợi, quấn quanh hào quang vàng óng, làn da chiết xạ ra hào quang màu vàng, con ngươi hóa thành màu vàng nung chảy.

sương mù tím dày đặc lơ lửng ở trong không khí nháy mắt bị tịnh hóa, linh lực lôi thuộc tính sôi trào cũng trở nên lười biếng, winnie thân là chúa tể cấp 8, sâu sắc phát hiện được linh lực lôi thuộc tính bên ngoài gặp áp chế, điều động so với bình thường càng thêm khó khăn hơn.

"liệt dương chiến thần?"

vẻ mặt ba vị chúa tể đột nhiên thay đổi, bọn họ rốt cuộc ý thức được thân phận chân thật của người trước mắt, hắn đúng là nguyên thủy thiên tôn!

cú mang là mộc yêu, không phải thần dạ du.

"là nguyên thủy thiên tôn dịch dung thành cú mang, cú mang chính là nguyên thủy thiên tôn!"

winnie berent kinh ngạc nhìn thần nhật du trẻ tuổi.

khó trách cú mang có thể tùy ý thuyên chuyển di vật của nguyên thủy thiên tôn, khó trách ở trên tụ hội của minh ước tự do, phó thanh dương, ma nhãn thiên vương và chỉ sát cung chủ tín nhiệm cùng phối hợp vô điều kiện đối với hắn, thì ra hắn là nguyên thủy thiên tôn.

trương nguyên thanh lấy ra hình thần câu diệt đao, hắn chưa thi triển nhật thăng, chính là vì phóng đại ưu thế của mình, số lượng dự trữ đạo cụ cấp chúa tể của đạo cụ thiên tôn, là khiến chúa tể cấp 8 cũng thèm thuồng.

nhật thăng phối hợp liệt dương chiến thần tất nhiên bá đạo, nhưng cũng sẽ hạn chế đạo cụ của mình sử dụng.

chương 2626: giết địch (2)

trương nguyên thanh kích hoạt kỹ năng nhiếp hồn của đoản đao, chụp về phía ác ma chromie, chụp ra một tàn ảnh hư ảo, đoản đao chợt chém xuống, ác ma chromie thiếu kỹ năng lĩnh vực linh thể không thể nào phản kháng.

linh hồn trúng một đao thật đau, ôm đầu gào rống, đôi mắt sung huyết, đầu đau muốn nứt. đối mặt kẻ địch giai đoạn chúa tể, thương tổn của hình thần câu diệt đao thật ra không hữu dụng như vậy, tuy không thể trực tiếp chém giết một nửa linh thể của đối phương, nhưng vẫn như cũ có thể cho gã thương tổn thật lớn.

trương nguyên thanh khẽ gập hai đầu gối, ở trong tiếng mặt đất sụp đổ, như đạn pháo lao về phía ác ma chromie, trong quá trình này, khiên tử lôi, chùy tử lôi cùng pháo lôi bạo xoay ngược lại bay ra, như nam châm bám chặt ngoài thân hắn, lại như chất lỏng nóng chảy, trở thành một bộ giáp vàng tím bao trùm toàn thân.

nhịn lâu như vậy, hắn lần này rốt cuộc có thể không kiêng nể gì sử dụng bộ trang bị cấp chúa tể này rồi.

“vù vù vù…” chó địa ngục ba đầu thấy thế, lập tức để sáu con mắt bắn ra chùm tia sáng trắng xóa, đồng thời trong ba cái mồm to như chậu máu phun ra khói độc màu tím đậm, hóa thành độc long uốn lượn lao về phía kẻ địch, tranh thủ thời gian cho đồng đội.

chùm tia sáng trắng xóa đánh ra ở ngực kẻ địch từng mảng lớn chất đá xám xịt, nhưng lại nhanh chóng tiêu tán.

độc long lúc ở trên người kẻ địch, thậm chí chưa thể ô nhiễm khôi giáp.

hoàn toàn miễn dịch? mắt của chó địa ngục ba đầu hơi co lại, trong lòng rùng mình, hóa đá, biến dạng cùng khói độc là kỹ năng trung tâm của tuyệt mệnh độc sư, lấy cấp bậc của hắn, cho dù là thần nhật du cấp 7, gặp hóa đá cùng khói độc hai tầng đả kích, ít nhiều cũng sẽ chịu chút ảnh hưởng, trạng thái trượt xuống.

nếu hóa đá cùng khói độc hoàn toàn miễn dịch, biến dạng quá nửa cũng vô hiệu, như vậy, chỉ có thể vật lộn.

vừa nghĩ, chó địa ngục ba đầu vừa mở ra hòm đồ, lấy ra một hạt châu gió mát quấn quanh, ném đến bên chân ác ma chromie.

luồng khí tốc độ cao đột ngột từ mặt đất mọc lên, tạo thành một bức tường gió trong suốt.

trương nguyên thanh không có chút nào ý tứ giảm tốc, đoản đao trong tay sáng lên ánh sáng màu trắng, vung tay ném ra.

đoản đao ở không trung ma sát ra tiếng xé gió thê lương, nháy mắt đột phá bức tường gió, đóng đinh ở ngực mục tiêu.

trảm hình!

không nhìn phòng ngự mặt vật lý, đầu đau muốn nứt, ác ma chromie ý thức hỗn loạn rống một tiếng đau đớn, nhanh chóng tỉnh táo lại, sau đó thấy một bóng dáng màu vàng tím phi đầu gối về phía mình.

đầu gối húc lên chuôi đao, đoản đao trực tiếp xuyên qua ác ma chromie, đóng đinh ở trên bức tường nơi xa, khiến trận văn phòng hộ của tòa nhà xuất hiện vết nứt.

ác ma chromie lảo đảo lui về phía sau, chợt dừng bước, không để ý ngực điên cuồng phun máu tươi, nắm tay trái móc về, tay phải dựng lên như đao, đâm về phía ngực áo giáp.

người trẻ tuổi mặc áo giáp vàng tím không né không tránh, ngực bắn tung tóe ra tia lửa, đầu ở sau khi dính một quyền hơi lệch đi.

một giây sau, nắm tay như mưa rào "bang bang bang" đấm lên ngực ác ma chromie, đánh cơ thịt màu đỏ sậm cứng rắn như sắt thép lõm xuống rõ ràng, đánh ác ma chromie lảo đảo lui về phía sau, thân thể ở trong tần suất cộng hưởng, cơ bắp bủn rủn vô lực.

trương nguyên thanh sau khi nhanh chóng đánh ra một bộ "vịnh xuân quyền", tay trái bắt lấy gương mặt ác ma chromie, lòng bàn tay vỡ ra họng pháo tối om, lôi điện màu tím nhanh chóng ngưng tụ.

trong tiếng nổ vang như sấm sét, quả cầu sét màu lam tím nổ tung ở bàn tay, cái đầu sừng dê của ác ma chromie nổ tung như dưa hấu, xương, máu cùng tổ chức não bộ như hạt mưa bắn tung tóe.

thân thể ác ma cao lớn ầm ầm ngã xuống.

đan hoàn "ý chí kẻ bất khuất" khắc chế thuộc tính của cự yêu, ở sau khi hắn trở thành thần nhật du có được thái dương chi thể, rốt cuộc có sự nhảy vọt về chất, được phóng thích lớn nhất.

chó địa ngục ba đầu từ bên cạnh bổ nhào tới, lấy di chuyển linh hoạt né tránh sét đánh của winnie, chợt nhảy lên, mỗi một cái đầu đều ngoác miệng rộng, lộ ra hàm răng nhọn treo nước miếng, cắn về phía đầu trương nguyên thanh.

trương nguyên thanh vặn lưng xoay hông, đấm mạnh xuống một phát, liền mang con ác khuyển dữ tợn dài hơn 2 mét này đánh ngã xuống đất, sau đó tung người leo lên, đè nó ở dưới thân.

trong phòng sáng lên hào quang màu tím chói sáng, một tia sét dạng cây dữ tợn bổ lên trên người trương nguyên thanh.

thân thể một người một chó đồng thời cứng ngắc, phản kháng đến tiếp sau của chó địa ngục ba đầu chưa thể thi triển ra.

đây là trả giá của pháo lôi bạo.

bắn mỗi một phát pháo, người sử dụng đều sẽ gặp sét đánh.

trương nguyên thanh bằng vào phòng ngự của bộ trang bị tử lôi, triệt tiêu đại bộ phận thương tổn, dẫn trước từ trong trạng thái cứng ngắc tê liệt giải thoát, vung nắm tay phải, nện từng cú đấm ở trên cái đầu ở giữa của chó địa ngục ba đầu.

chương 2627: giết địch (3)

nắm tay phải dung hợp là lôi cổ úng kim chùy, qua ba cú đấm, cái đầu mình đồng da sắt chấn động thành bột phấn cùng tương hồ.

mà hai cái đầu khác của chó địa ngục ba đầu, thì điên cuồng cắn xé đùi cùng cánh tay trái của trương nguyên thanh, xé rách

áo giáp tử kim, xé xuống từng khối máu thịt.

độc tố màu tím đậm ô nhiễm máu thịt ở vết thương, nhưng bị hào quang vàng óng trong suốt đốt sạch.

lúc này, ác ma chromie vừa mới bị đánh nổ đầu đột nhiên đứng dậy, máu thịt ở cái cổ trống trơn mấp máy, mọc ra cái đầu thứ hai.

mỗi một cự yêu đều có ba cái mạng, điều này bắt nguồn từ đặc tính của chó địa ngục ba đầu, thuộc về bị động.

chủ động là tăng thêm phương diện lực cắn cùng khói độc.

khói độc của chó địa ngục ba đầu là cường độ cao nhất trong chín hình thái lớn, về phần lực cắn, trực tiếp cắn nát phòng ngự của bộ trang bị tử kim đó là chứng minh.

ác ma chromie vung đôi cánh, hóa thành tàn ảnh lao về phía trương nguyên thanh đang chém giết chó dữ.

thời khắc mấu chốt, bóng dáng khỏe mạnh của winnie berent chen ngang vào, lòng bàn tay nặn ra một quả cầu sét, hung hăng đấu một chưởng với ác ma chromie.

tiếng nổ ầm ầm, điện tương bắn ra, ác ma chromie lui về phía sau vài bước, toàn thân hồ quang lượn lờ, tê liệt cứng ngắc.

winnie berent thì ngã bay ra ngoài.

mượn cơ hội winnie chế tạo, trương nguyên thanh lấy ra một cây roi trúc nhỏ dài, quật "bốp" ở trên thân chó địa ngục ba đầu.

kẻ sau chợt cứng đờ, biểu cảm dữ tợn nhe răng trợn mắt trở nên bình thản, con ngươi dựng thẳng hung ác hiện lên sự mờ mịt.

ta ở đâu? ta vì sao phải chiến đấu? thừa dịp đối phương tiến vào trạng thái siêu nhiên vật ngoại "vô vi vong ngã", trương nguyên thanh siết chặt nắm tay, ra sức nện xuống.

"bang bang bang…"

nắm đấm rơi như mưa, dưới năng lực cộng hưởng mạnh mẽ, cái đầu thứ hai của chó địa ngục nổ thành bột phấn cùng huyết tương.

nắm tay của trương nguyên thanh không ngừng, đánh về phía một cái đầu cuối cùng.

sau ba cú đấm, 'ầm' một tiếng, cái đầu cuối cùng kia của chó địa ngục và cánh tay phải trương nguyên thanh cùng nhau nổ thành bột phấn.

thân thể chó địa ngục hoàn toàn uể oải, mềm nhũn nằm úp sấp ở trên mặt đất.

trương nguyên thanh chỉ cảm thấy cả người như đứng trên động cơ, đầu, nội tạng, cơ bắp tế bào đều đang rung lên, có thể tan rã bất cứ lúc nào.

hắn ở trong cộng hưởng trả giá, toàn thân lâm vào dại ra.

đột nhiên, bóng đen to lớn bao phủ hắn, ác ma chromie mở ra cánh màng xuất hiện ở bên cạnh hắn người.

bàn tay chất sừng bén nhọn dựng lên như đao, quét về phía cổ trương nguyên thanh.

winnie khẽ biến sắc, cố gắng tụ tập linh lực, nặn ra quả cầu sét sức nổ kinh người, vung cánh tay, ném quả cầu sét về phía ác ma chromie.

trạng thái của cô không phải tốt lắm, lại thêm lĩnh vực của liệt dương chiến thần bao phủ, khiến linh lực lôi thuộc tính của khu vực này trở nên không đủ sinh động.

tia chớp triệu hồi ra không có khả năng uy hiếp đến ác ma chromie, chỉ có thể thúc giục linh lực trong cơ thể ngưng tụ quả cầu sét.

ác ma chromie rung lên cánh màng sau lưng, quạt ra một quầng lửa màu lam, lao trúng vào quả cầu sét.

trong ánh lửa cùng điện quang, hai bên đồng thời hóa thành tro bụi.

mắt thấy đao tay sắc bén muốn chém đầu trương nguyên thanh, một đạo hào quang vàng óng uốn lượn lao đến, từng mảng quấn quanh cánh tay trái hoàn chỉnh, chính là ngũ trảo long màu vàng.

mắt rồng hơi phát sáng.

đao tay bị một vách ngăn hào quang vàng óng đánh văng ra.

tách tách tách…

trên thân thể winnie berent dòng điện nhảy lên xẹt xẹt, hóa thành điện quang lao tới.

một cước đá văng ác ma chromie, ngưng tụ ra đao sét dài 4 mét điên cuồng liên trảm, trong không khí khắp nơi đều là dòng điện "xẹt xẹt".

ác ma chromie sau khi vội vàng né tránh mấy đao, nghiêng người tránh đi đao sét, đánh một cú pháo quyền về phía winnie berent, thân thể người sau hóa thành một dòng điện văng ra.

"phù, rốt cuộc cứu chủ rồi, không uổng ta vẫn luôn triệu hồi nó, ừm, lực phòng ngự rất mạnh, nhưng giống với điện thoại cục gạch cùng cậu lúc còn nhỏ dùng, đi ị cũng có thể mất nhạy vài lần." trương nguyên thanh vừa lẩm bẩm, vừa lòng còn sợ hãi thở phào.

dưới hình thức liệt dương chiến thần, âm thi cùng linh phó không có cách nào sử dụng, huyễn thuật sư trước mắt cường độ dừng lại ở thánh giả đỉnh phong, không uy hiếp được chúa tể, cũng chính là nói, 80% thủ đoạn trước kia đều không có cách nào thi triển, điều này làm hắn rất không thích ứng.

vừa rồi suýt nữa bị chém đầu.

ác ma chromie thấy con ngươi trống rỗng của nguyên thủy thiên tôn khôi phục thần thái, cùng lấy ra một cái đai lưng xanh biếc đeo lên, ánh sáng xanh lục dâng lên, tay cụt nhảy mắt mọc lại, sau đó bị chất lỏng màu vàng tím bao bọc.

trong lòng chợt xuất hiện vài phần tuyệt vọng, hắn mở ra hòm đồ, lấy ra một cái rương sắt đen cao bằng nửa người, mặt ngoài rương có khắc phù điêu thần linh cửu tử.

chương 2628: gặp mặt (1)

"vậy thì cùng chết đi!" ác ma chromie cười một tiếng dữ tợn, bỗng nhiên giật đứt xuống cánh tay trái của mình, trong miệng niệm ma chú.

cái tay cụt của hắn rơi ở trên mặt đất, biến thành một trận pháp hình tròn giăng kín trận văn quỷ dị, bả vai cụt phun trào máu tươi, vẽ trận văn hư ảo thành màu đỏ, rót vào linh tính.

“ầm ầm ầm…”

nắp rương sắt đen bắt đầu chấn động, bên trong có cái gì đang húc vào nắp rương.

trương nguyên thanh cùng winnie đều ngửi được khí tức nguy hiểm.

không do dự, trương nguyên thanh ngưng tụ nhật chi thần lực, ở đỉnh đầu hình thành một vầng mặt trời màu vàng, hào quang vàng óng lấp lánh trong vắt chiếu sáng lên toàn bộ tầng lầu.

dưới tổ hợp nhật thăng + liệt dương chiến thần, linh lực quanh mình hoàn toàn mất đi, chỉ còn nhật chi thần lực tịnh hóa tất cả, chiếu sáng lên tất cả.

trận pháp hình tròn màu đỏ tan rã từng tấc, rương sắt đen khôi phục bình tĩnh.

trương nguyên thanh vung cánh tay trái, kim long quấn quanh trên đó nhe nanh múa vuốt xông lên, lơ lửng ở giữa không trung, hướng về ác ma chromie phun ra ngọn lửa màu vàng.

dưới nhật thăng, ác ma chromie không thể thúc giục linh lực sử dụng kỹ năng, vội vàng bay vút đi tránh né, lửa màu vàng liếm trúng cánh màng, nháy mắt điểm hỏa hắn.

trương nguyên thanh đeo nhẫn thợ khéo, áp sát đánh nhanh, khi thì trọng quyền xuất kích, khi thì dùng móng tay sắt thép cào, lưu lại từng vết máu, chế tạo hiệu quả chảy máu.

mà kim long ở đỉnh đầu liên tục không ngừng phun ra hơi thở rồng, đốt cháy chủ nhân cùng kẻ địch.

dưới hai tầng công kích, ác ma chromie đau khổ chống đỡ vài phút, bỗng nhiên thân thể cứng đờ, cơ thịt màu đỏ sậm phập phồng run rẩy, cuối cùng nổ tung thành bột phấn.

trương nguyên thanh đặt mông ngã ngồi, nhanh chóng giải trừ bộ trang bị tử kim, cảm giác đầu óc cũng bị chấn thành tương hồ.

ngũ trảo kim long vặn vẹo thân thể, xoay đầu rồng, nhìn về phía winnie berent, phun ra một ngụm hơi thở rồng.

“đây là đồng đội!”

trương nguyên thanh quát to, vội vàng hạ đạt mệnh lệnh dừng công kích.

thứ đồ chơi này không quá thông minh.

ngũ trảo kim long dùng đôi mắt trong suốt nhìn chủ nhân một cái, ở giữa giết địch cùng phục tùng mệnh lệnh cùng với ngủ, do dự 0.5 giây, quyết đoán lựa chọn cái sau, bay đến bên người chủ nhân, quấn quanh từng vòng, gối đầu lên thân thể, ngủ ngáy khò khè.

trương nguyên thanh nghỉ ngơi một lát, đợi cộng hưởng biến mất, nhìn về phía winnie berent, cười nói:

“bộ trưởng winnie, trình độ giảm xuống nha! hai tên cự yêu cấp 7 đã khiến cô thiếu chút nữa lật xe.”

hai tay chống vào đầu gối đứng dậy, đi đến bên người winnie, thi triển kỹ năng tịnh hóa.

biến dạng của winnie nhanh chóng biến mất, con ngươi khôi phục màu nâu nhạt, tràn ngập cảm xúc phức tạp nhìn hắn: “nguyên thủy thiên tôn, tôi không ngờ cậu ngay tại bên người tôi.”

trương nguyên thanh giật mình: “còn muốn mua loa miêu vương không?”

câu này nháy mắt khiến khuôn mặt trắng nõn của winnie biến thành màu gan heo, chỉ cảm thấy chính trực cùng nghiêm túc của lôi pháp sư bỏ mình mà đi.

xem ở trên phần ma quân từng giúp mình, liền không bắt nạt nữ nhân của hắn nữa.

trương nguyên thanh quay sang đi về phía rương sắt đen, xem thuộc tính vật phẩm.

đây là một món đạo cụ phẩm chất cao cấp chúa tể, cự yêu hiến tế máu thịt có thể triệu hồi ác ma cường đại, căn cứ khí tức vừa rồi phán đoán, ác ma đối ứng là cấp 8 trung kỳ đến hậu kỳ.

đạo cụ cực kỳ mạnh, khó trách được coi là áp đáy hòm.

“đáng tiếc chỉ có cự yêu mới có thể sử dụng, hạn chế nghề nghiệp quá lớn, trước thu lại, sau khi về nước tìm liên tam

nguyệt nấu chảy nó.”

trương nguyên thanh thu thùng sắt đen vào hòm đồ.

“bộ trưởng winnie, thương vong new york thế nào?”

nghe vậy, sự quẫn bách của winnie berent biến mất hết, cảm xúc trở nên nặng nề, cười khổ một tiếng:

“bây giờ còn không thể thống kê, cậu có thể tự mình ra ngoài xem.”

“tôi sẽ đi nhìn!” trương nguyên thanh trầm giọng nói: “sự kiện lần này khiến chúng ta ý thức được, ở phương diện quyền lực, tinh thần chi chủ không thể chống lại thái âm chi chủ, linh thác có thể tiêu trừ giá trị đạo đức một lần, thì có lần thứ hai, loại sự kiện này còn có thể xảy ra lần nữa. tôi không biết lần tiếp theo là khi nào, nhưng thời gian để lại cho bên hợp pháp không nhiều nữa.”

vẻ mặt cùng tâm tình winnie berent càng thêm nặng nề.

trương nguyên thanh không nói thêm nữa, kiểm tra một phen hai thi thể cự yêu, phát hiện thiêu hủy nghiêm trọng, không thể luyện thành âm thi, bất đắc dĩ bỏ qua.

hắn búng ngón tay, tinh độn rời khỏi, trở lại tầng 106, thấy anh gà đỏ cùng viên đình khôi phục thân người, trừ khí huyết suy yếu, không còn đáng ngại lắm.

triệu thành hoàng không ở đây, nhưng có thêm jk đảo quốc ryo asano.

thấy hắn trở về, anh gà đỏ “hầu tái lôi hầu tái lôi” tới đón, “chúc mừng bang chủ tấn thăng thần nhật du, tối nay tôi mời mọi người ăn lẩu cháo.”

hỏa sư hỉ nộ ái ố trực tiếp thẳng thắn.

chương 2629: gặp mặt (2)

“cậu cậu cậu…” viên đình thì ngón tay run rẩy chỉ trương nguyên thanh, vẻ mặt kích động, cả người run run. hắn cũng không phải chấn động nguyên thủy thiên tôn người chết trở về, bởi vì vừa rồi đã từ chỗ tôn miểu miểu biết được tất cả.

hắn tâm tính bùng nổ ở chỗ nguyên thủy thiên tôn rõ ràng nấp ở bên người, mình lại hoàn toàn không biết gì cả.

“tôi thế mà chưa phát giác cậu, thế mà chưa phát giác cậu…” viên đình vô cùng đau đớn, cảm thấy mình thăm dò trời, thăm dò đất, lại chưa thăm dò ra cú mang chính là nguyên thủy thiên tôn.

vô cùng nhục nhã!

trương nguyên thanh nhìn về phía ryo asano: “cô trốn ở đâu?”

vẻ mặt ryo asano xấu hổ: “tôi thông qua vòi nước nhà vệ sinh, trốn đến trong đường ống cung cấp nước, chưa cùng mọi người đối kháng kẻ địch, tư mật mã tái tư mật mã tái…” đây là câu có cách phát âm khá giống từ xin lỗi trong tiếng nhật.

cô mặt đỏ bừng cúi đầu.

“bỏ đi, lúc nguy cơ, có thể bảo toàn bản thân là được.” trương nguyên thanh khoát tay, phân phó: “về phòng dưỡng thương trước, tôi ra ngoài xem một chút.”

tùng hải, trong phòng ngủ tối tăm.

trên giường phẳng phiu sạch sẽ, bóng dáng tiểu viên chậm rãi phác thảo ra, cô vẫn như cũ duy trì hình tượng cô gái ong, đôi mắt đen như đá quý nhuộm lên màu sắc như bùn lầy.

đột nhiên, cô quay đầu nhìn về phía bên cạnh bàn, ô quang chợt lóe trong mắt.

khấu bắc nguyệt lặng yên không một tiếng động ngồi ở bên cạnh bàn ‘hự’ một tiếng, linh lực trong cơ thể bạo loạn, đôi mắt sung huyết, giọng khàn khàn hô: “là tôi, là tôi…”

màu dơ bẩn trong mắt tiểu viên thu liễm, “tôi còn không thể khống chế tốt lực lượng ‘ô uế tà linh’, về sau đừng thu liễm khí tức nấp ở phụ cận tôi.”

cô đứng dậy xuống giường, mở ra tủ quần áo, chọn một cái áo khoác màu trắng cùng váy dài vàng nhạt nhạt.

khấu bắc nguyệt khí chất càng thêm kiệt ngạo âm trầm nhẹ nhàng thở ra, buông xuống tảng đá lớn trong lòng, nói:

“cô rốt cuộc đi ra rồi, phó thanh dương nói linh cảnh có biến, linh thác tên đáng băm vằm kia gây sóng gió ở trong linh cảnh,

tôi còn tưởng rằng cô cùng nguyên thủy thiên tôn phen này phải ngã xuống.”

hắn cố ý dùng ngữ điệu không chút để ý để nổi bật sự trấn định, che giấu đi sự lo lắng của mình.

tiểu viên đang muốn đuổi khấu bắc nguyệt ra ngoài, lại buông váy trong tay xuống, con ngươi đen nhánh thâm thúy nhìn chằm chằm hắn, “phó thanh dương làm sao biết linh cảnh có biến.”

phó bản linh cảnh quả thật có biến, phó bản hai đại khu dung hợp, trận doanh tà ác sớm biết rõ cơ chế phó bản, nguyên thủy đột nhiên bùng nổ ra lực lượng giai đoạn chúa tể.

việc này, cô còn chờ nguyên thủy giải thích sau khi trở về.

“đâu chỉ linh cảnh có biến, thế giới hiện thực cũng loạn hết cả lên rồi.” khấu bắc nguyệt giọng điệu trầm thấp: “cô vừa mới vào phó bản giết chóc không lâu, giá trị đạo đức liền biến mất, trận doanh tà ác ở khắp cả nước chế tạo tập kích khủng bố, thương vong vô số, chỉ riêng tùng hải, đã chết rất nhiều người.”

hắn kể đơn giản một lần tình huống tùng hải, nghe được ngân hàng, trường học, văn phòng cảnh sát, trung tâm thương mại các nơi trở thành khu xảy ra nhiều khủng bố tập kích, nghe được thảm trạng xác nằm khắp nơi, tiểu viên lâm vào trầm mặc.

sau một hồi, cô phun ra một hơi thật dài, nói: “biết rồi, đi ra ngoài đi, tôi muốn thay quần áo.”

khấu bắc nguyệt vừa đứng dậy, cô còn: “giá trị đạo đức khôi phục có thể có liên quan với nguyên thủy.”

tùng hải, biệt thự vịnh phó gia.

bóng dáng hạ hầu ngạo thiên phác thảo ra ở văn phòng, hắn nhìn quanh một vòng, thấy văn phòng không có ai, liền cầm lên cái loa to trên bàn làm việc, lớn tiếng nói:

“đám nhân viên, chúa tể của các người đã trở lại.”

sau khi ấn nút ghi âm, phát đi phát lại, hắn cầm cái loa to, ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang

đi ra khỏi văn phòng, chuẩn bị nghênh đón các nhân viên hoan hô cùng sùng bái.

lầu một đã bị cải tạo thành nhà xưởng trống trơn, học sĩ làm nghiên cứu phát triển cùng mộc yêu, thổ quái làm cu li cũng không thấy nữa, chỉ có ba vị thánh giả bạch hổ vệ lưu thủ nhà xưởng.

thừa dịp bản chúa tể vào phó bản giết chóc, đều trộm lười rồi? hạ hầu ngạo thiên nhất thời không vui, vẫy tay gọi bạch hổ vệ nơi xa, một tay giơ loa, một tay chống nạnh, hỏi:

“chuyện gì vậy, kỹ thuật viên đâu? 996 cùng 007 đâu?”

… 996 chỉ là mộc yêu, 007 là thổ quái, kỹ thuật viên là học sĩ.

theo công ty cơ quan kỹ thuật phát triển, học sĩ thân thể gầy yếu theo không kịp tiến độ xây dựng cơ quan, vì thế người cầm quyền trẻ tuổi phó thanh dương lợi dụng tài nguyên trên tay, điều động mộc yêu cùng thổ quái quan phương vào xưởng vặn đinh ốc.

mộc yêu có được quái lực cùng năng lực duy trì siêu mạnh, thổ quái sức chịu đựng siêu quần, có thể làm việc không ngủ không nghỉ, chính là nhân tài nhà xưởng cần.

vì thế tổng giám đốc ngạo thiên ngạo mạn, liền đặt biệt hiệu 996 cùng 007 cho hai cái quần thể.

chương 2630: gặp mặt (3)

tên bạch hổ vệ kia bước nhanh tới gần, vẻ mặt ngưng trọng: “tổng giám đốc, trong lúc ngài vào phó bản giết chóc, giá trị đạo đức của linh cảnh hành giả biến mất, trận doanh tà ác ở khắp cả nước đại khai sát giới, người thường thương vong vô số, linh cảnh hành giả trong xưởng đều mang theo cơ quan vũ khí đi ra ngoài xử lý khủng bố tập kích rồi.”

hắn tốc độ nói cực nhanh kể lại tình huống thế giới hiện thực.

khuôn mặt xuân phong đắc ý của hạ hầu ngạo thiên từng chút một trở nên ngưng trọng, hắn yên lặng tắt cái loa to đi.

trong khoảnh khắc, tiếng gầm gừ vang dội quanh quẩn ở nhà xưởng:

“nghề nghiệp tà ác, cha các ngươi đã trở lại!”

kinh thành, thái nhất môn.

trong tứ hợp viện hồng anh trưởng lão ở lại, bóng dáng Âm Cơ ở phác thảo ra dưới tàng cây hòe của tiểu viện.

cô nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm bóng dáng sư phụ, trong sóng mắt dịu dàng sáng ngời nhộn nhạo một mảng vui sướng, muốn chia sẻ vui sướng tấn thăng chúa tể với trưởng bối thân cận.

nhưng mà, tiểu viện không có một bóng người, ánh chiều sau buổi trưa chiếu vào vườn hoa cùng ngọn cây, lộ ra sự yên tĩnh làm người ta thoải mái.

Âm Cơ tiến vào phòng, cầm lấy điện thoại di động cắm dây sạc, gọi điện cho hồng anh trưởng lão.

“tu tu !”

điện thoại kết nối, giọng điệu hồng anh trưởng lão tỏ ra hơi bức thiết hỏi: “Âm Cơ, con tấn thăng thần nhật du rồi sao?”

Âm Cơ giọng điệu nhẹ nhàng, mang theo ý cười: “lão sư, con thành công tấn thăng rồi.”

hồng anh trưởng lão cười lên, giọng điệu vui sướng: “tốt lắm, tốt lắm.”

học sinh bà khổ tâm dạy bảo nhiều năm, rốt cuộc bước vào lĩnh vực chúa tể, trở thành nhân vật lớn thật sự.

“lão sư!” Âm Cơ thu liễm sự vui sướng trong lòng, giọng điệu nghiêm túc: “có chuyện con muốn hướng ngài báo cáo, có thể trở về một chuyến không?”

hồng anh trưởng lão trầm mặc vài giây, “là chuyện rất quan trọng? ài, ta tạm thời cũng không về được, trong lúc con tiến vào phó bản giết chóc, bên ngoài đã xảy ra việc lớn, thời gian kế tiếp, ta đều phải bận công việc giải quyết hậu quả.”

Âm Cơ nghe vậy, chợt cả kinh: “đã xảy ra cái gì?”

hồng anh trưởng lão liền mang sự kiện giá trị đạo đức biến mất, đơn giản rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu nói cho học sinh, thở dài tổng kết:

“kinh thành còn tốt, nhưng tỉnh thị quanh thân đều gặp trận doanh tà ác gây hại, lượng lớn kiến trúc bị hủy, ngắn ngủn năm sáu giờ, người thường bị hại vô số kể, trận doanh tà ác tàn sát mang tính trả thù, thương vong đến bây giờ còn chưa thống kê ra.”

“thái nhất môn, ngũ hành minh đang phối hợp chính phủ làm công tác cứu giúp, tiếp theo còn có xây dựng lại sau tai họa, cùng với như thế nào hướng dân chúng bình thường công bố chân tướng linh cảnh hành giả tồn tại.”

Âm Cơ nghe mà toát mồ hôi lạnh, trái tim chìm vào đáy vực, vui sướng tấn thăng thần nhật du không còn sót lại chút gì.

trước không nói vấn đề tổn thất của tai nạn lần này, riêng là công bố linh cảnh hành giả tồn tại, đã dễ dàng dẫn phát xã hội rung chuyển thật lớn, dân chúng khủng hoảng, nghi ngờ, du hành biểu tình vân vân, thậm chí sẽ xuất hiện rất nhiều người tâm thuật bất chính chủ động đầu nhập trận doanh tà ác, trở thành nanh vuốt cho tà ác cùng hỗn loạn.

tiếp đó chính là, linh thác có thể che giấu giá trị đạo đức một lần, thì có thể có hai lần, ba lần.

tương lai hợp pháp đáng lo.

khi suy nghĩ tung bay, Âm Cơ nghe hồng anh trưởng lão hỏi: “con vừa rồi nói có chuyện gì muốn báo cáo với ta?”

Âm Cơ phục hồi tinh thần, nghiêm mặt nói:

“lão sư, nguyên thủy thiên tôn còn chưa chết, hắn xuất hiện ở trong phó bản giết chóc, là hắn trợ giúp con tấn thăng thần nhật du.”

nói xong, cô nghe thấy được lão sư hít thở dồn dập một phen.

kinh thành, trang viên lớn ngoại ô.

hoàng thái cực trở về ở trong phòng ngủ của mình, hắn cầm lên điện thoại di động tủ đầu giường, theo thói quen chuẩn bị báo bình an, tuyên bố tấn thăng, cùng với liên lạc nghĩa tử phiêu bạc bên ngoài.

mở ra phần mềm nói chuyện phiếm, lại thấy tổng bộ ngũ hành minh phát ra thông báo khẩn cấp cho toàn bộ diễn đàn cao tầng.

hắn từ trong thông báo đã biết mọi thứ xảy ra trong hiện thực.

hắn lập tức áp chế hướng tổng bộ báo cáo tin tức nguyên thủy thiên tôn chưa chết, buông điện thoại di động xuống, vội vàng thay đổi quần áo hàng ngày, chạy ra khỏi phòng.

đảo manhattan.

trương nguyên thanh thi triển ảo thuật che chắn bản thân giẫm trên ngũ trảo kim long, lượn lờ tầng trời thấp, quan sát đường phố hỗn loạn.

tập kích khủng bố do trận doanh tà ác nhấc lên đã như thuỷ triều xuống, lưu lại người bị thương cùng sợ hãi, thì cần thời gian để xoa dịu.

xe cảnh sát cùng xe cứu thương "ò e ò e" lao như bay ở trên đường, người trước phụ trách tuần tra, kẻ sau cứu giúp người bị thương, hôm nay bệnh viện cùng phòng để xác nhất định chật ních.

nơi xa khói đặc cuồn cuộn, đội cứu hỏa đang dốc hết toàn lực chữa cháy, cứu người.

chương 2631: thẳng thắn thành khẩn (1)

nhà cầm quyền new york lâm thời tổ chức đội nhặt xác, ở dưới đặc công dẫn dắt, chạy tới một rồi lại một địa điểm khủng bố tập kích, ven đường một khi gặp được người hoặc là anh bạn da đen lén lút, lượng công việc của đội nhặt xác liền tăng lên.

cư dân new york một bộ phận tránh ở trong nhà không dám ra ngoài, một bộ phận thấy tai nạn bình ổn, ùn ùn lái xe chạy đi, tính đi ngoại ô tránh đầu sóng ngọn gió.

qua vài ngày nữa, bọn họ có lẽ sẽ liên hợp lại hướng nhà cầm quyền kháng nghị, đòi sự giải thích, tạo thành tuyến phong cảnh xinh đẹp của liên bang tự do.

nhưng bây giờ, bọn họ còn bận chạy trốn.

hốc mắt trương nguyên thanh hiện lên năng lượng tối đen dinh dính, thấy từng linh thể dại ra bồi hồi ở phố lớn ngõ nhỏ, bồi hồi ở nhà cao tầng, bồi hồi ở các nơi của thành thị.

chính như winnie berent nói, thương vong không thể thống kê, bởi vì người gặp nạn thật sự quá nhiều.

new york cũng như vậy, trong nước thì sao?

trương nguyên thanh chân đạp thần long, lượn lờ hoàn toàn không có mục tiêu, càng thấy càng trầm mặc.

đúng lúc này, hắn bỗng nghe thấy tiếng ngáy vang dội, cúi đầu nhìn, ngũ trảo kim long không biết ngủ từ khi nào, nâng hắn xiêu xiêu vẹo vẹo lao về phía nhà cao tầng.

vậy cũng có thể ngủ? trương nguyên thanh vừa chửi má nó, vừa giải trừ hình thức vật cưỡi, để cho nó trở lại như cũ thành bộ dáng bức tượng, thu vào hòm đồ.

hắn đứng trên không, đang muốn quay về phân bộ thiên phạt, điện thoại di động nhét trong túi quần vang lên.

ngài hội trưởng gửi tới tin nhắn, hẹn hắn gặp mặt.

căn phòng trống nào đó không người ở lại.

hội trưởng mặc âu phục màu rượu đỏ im lặng xuất hiện, nhìn về phía cửa sổ.

có bóng lưng cao ngất đứng bên cửa sổ, đang nhìn thành thị dưới ánh trời chiều ngẩn người.

trên đường, đèn đường sáng lên, công tác cứu trợ sau tai nạn chưa bởi vì mặt trời xuống núi mà dừng lại, người liên bang chú ý tự do từ chối tăng ca, giờ phút này còn bận rộn ở phố lớn ngõ nhỏ cùng giữa từng căn nhà lầu, cao ốc.

giá trị đạo đức chỉ biến mất ngắn ngủn năm sáu giờ, nhưng thủ đoạn giết người của linh cảnh hành giả quá nhiều, so với lưỡi hái cắt rau hẹ của tư bản còn nhanh nhẹn hơn, một làn khói độc, một cái hỗn loạn, liền có thể khiến rất nhiều rất nhiều người phàm giống như cỏ dại ngã xuống.

“bốp bốp bốp!”

ngài hội trưởng dùng sức vỗ tay, ngữ điệu phù phiếm khoa trương: “chúc mừng tấn thăng thần nhật du, thái dương chi chủ tương lai của chúng ta rốt cuộc không là cục cưng nữa.”

trương nguyên thanh xoay người lại, chăm chú nhìn hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc, nhếch khóe miệng:

“tôi cho rằng ông sẽ cao hứng đến mức rap một đoạn cơ, cậu!”

hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc lặng lẽ nhìn trương nguyên thanh, ánh mắt dưới mặt nạ sâu thẳm như đầm nước.

trương nguyên thanh mặt không đổi sắc đối diện với hắn.

trong phòng lâm vào yên tĩnh kéo dài, ai cũng không nói gì, tiếng ồn ào cùng tiếng còi xe ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền vào trong phòng, hai người im lặng nhìn nhau.

đột nhiên, ngài hội trưởng khẽ cười một tiếng: “sao cậu có thể cho rằng tôi là ông cậu của cậu, tuy hắn rất xuất sắc.”

trừ bản thân bại hoại gia tộc, ai còn có thể nói ra lời chẳng biết xấu hổ như vậy!

trương nguyên thanh trừng mắt nói: “ngày đó ông hẹn tôi gặp mặt ở nhà bà ngoại, sau chuyện tôi đã có chút hoài nghi, trương thiên sư ngay cả thành viên tổ chức tiêu dao cũng đề phòng, chưa lộ ra thân phận trong hiện thực của mình, ông lại rõ như lòng bàn tay đối với vợ con ông ấy, biết nhà mẹ đẻ của vợ ông ấy ở nơi nào, cái này không hợp lý. ông ấy dựa vào cái

gì tín nhiệm ông? nhưng nếu ông là anh rể của ông ấy, vậy thì nói thông."

ngài hội trưởng phản bác: "ngu xuẩn, cậu đã quên cẩu tử ở tùng hải?"

- giải thích, "cẩu tử" ở đây là cẩu trưởng lão. hết giải thích.

"quả thật, ông cũng có thể giống cẩu tử, bởi vì nguyên nhân khác biết được thân phận của trương thiên sư. vậy mẹ tôi thì sao?

"trần thục như vậy một phổ tín nữ bảo thủ, mang theo phân thân cha tôi chạy ra nước ngoài đi làm việc cho ông? bà ấy lại dựa vào cái gì vô điều kiện tín nhiệm ông? mà ông vất vả bồi dưỡng lên tế thế xã, lại có thể yên tâm giao cho một người phụ nữ bình thường tới chiếu cố. trong tranh đoạt chiến la bàn quang minh, ông nạp hết của cải, thật không dễ gì cướp được mảnh vỡ trung tâm, kết quả giao cho cha tôi.

- giải thích từ "phổ tín nữ" là để chỉ người phụ nữ bình thường, phổ thông nhưng lại rất tự tin. hết giải thích.

"giữa các người không có quan hệ đặc thù, tôi không tin."

ngài hội trưởng lần này chưa phản bác, nói: "tiếp tục nói."

"tôi từ rất sớm trước kia đã vô cùng hoang mang, tiểu đậu bỉ vì sao ham thích trộm ví tiền của ông? nó có năng lực tầm bảo, tôi ban đầu cho rằng nó là hướng về tiền, lúc ấy tôi mới trở thành linh cảnh hành giả không lâu, không quá hiểu biết đối với cơ chế tầm bảo, về sau mới biết được, nó không mẫn cảm đối với tiền, đối với vật phẩm của linh cảnh hành giả mới mẫn cảm."

chương 2632: thẳng thắn thành khẩn (2)

"thứ ông bại lộ xa xa không chỉ những thứ này, hội trưởng công hội thương nhân là người hoa quốc, tôi nhớ rõ ông cậu lúc trẻ tuổi, giấc mộng cầm kiếm đi chân trời, ra ngoài vài năm, từng trải của đoạn thời gian đó, ông chưa từng đề cập. ông thông qua ngài bill đưa da người hoàn mỹ quý giá đến trong tay tôi, ông muốn nâng đỡ tôi trở thành thái dương chi chủ, trừ ông coi tôi thành y bát truyền nhân, thật sự nghĩ

không ra còn có ai sẽ thiên vị tôi như vậy. trong khoảng thời gian này tôi ở new york, ông mặc dù có chỗ che giấu, nhưng biểu hiện ra tính cách rất giống bại hoại gia tộc, ngay cả cách ăn mặc cũng như thế."

trương nguyên thanh mang lời nghẹn ở trong lòng đã lâu nói hết ra:

"lúc còn nhỏ, cả nhà đều cảm thấy kỳ quái, một người phụ nữ khôn khéo như vậy, sao có thể coi trọng ông tên bại hoại gia tộc như vậy chứ, còn vì ông chịu đựng bà ngoại làm khó dễ, chung quy không thể bởi vì ông là rapper gà mờ chứ."

ngài hội trưởng không vui nói:

"đừng nói cậu của mình như vậy, tôi tin tưởng ông cậu của cậu là rapper ưu tú."

"rap thế nào cũng không sao cả, tôi còn có bằng chứng quan trọng." trương nguyên thanh hừ hừ nói: "ở sau khi phát hiện ông có thể là bại hoại gia tộc, tôi rốt cuộc nhớ tới diana vì sao nhìn quen mắt, lúc còn nhỏ cùng anh binh ở phố đèn đỏ ngồi xổm chờ ông, tôi từng thấy cô ấy, tận mắt thấy cô ấy nghênh đón ông vào quán hớt tóc. hừ, tôi phải nói cho mợ."

"được rồi cháu thắng, cậu không diễn nữa." ngài hội trưởng tỏ vẻ khuất phục: "nguyên tử, cậu cùng diana là trong sạch, cô ấy năm đó là thành viên phá ra ngoài của bộ ngoại giao, đến hoa quốc thu thập tình báo, tựa như annie. cậu trong lúc ra ngoài quốc du lịch, từng cứu cô ấy hai lần, cô ấy sau khi đến hoa quốc liền liên hệ với cậu, cũng là tầng quan hệ này của cô ấy, cậu mới cùng hiệp hội mỹ thần tiếp xúc càng ngày càng sâu, cuối cùng đạt thành đồng minh."

nói xong, hắn tháo mặt nạ, rõ ràng là một khuôn mặt trong tuấn tú mang theo nét đĩ, khóe mắt có nếp nhăn nhỏ bé dày đặc.

chính là ông cậu bại hoại gia tộc.

cậu vươn tay về phía hắn, trương nguyên thanh đáp lại vươn tay, hai cậu cháu húc vai, đạt thành nhận thức chung.

trong khoảng thời gian này ở new york, theo tiếp xúc với hội trưởng dần dần sâu thêm, trương nguyên thanh liền đoán ra thân phận của hắn.

thật ra cậu cũng không quá cố ý giấu giếm, vẫn luôn ám chỉ cho hắn, ví dụ như thưởng thức quần áo giống nhau, ví dụ như ngày đó hẹn hắn ở nhà gặp mặt, ví dụ như dung túng tiểu đậu bỉ trộm ví tiền.

những thứ này đều là tín hiệu cậu đưa ra, bằng không lấy thân phận, năng lực của hư không bán thần, tiểu đậu bỉ căn bản không trộm nổi ví tiền của hắn, trên hành vi cử chỉ cùng phong cách quần áo càng có thể không lộ dấu vết.

nhưng cậu không nói rõ, trương nguyên thanh sẽ giả bộ không biết, dù sao lúc ấy hắn hay là thánh giả, cậu giấu giếm hắn rất nhiều, trước kia không nói, có thể dùng cấp bậc quá thấp để giải thích, bây giờ hắn đã trở thành chúa tể, đã có tư cách tham dự đánh cờ cấp bậc cao, cậu không có lý do giấu hắn nữa.

cho nên trương nguyên thanh không muốn giả bộ nữa, lựa chọn ngả bài.

cậu ngồi tựa ở sô pha, bắt chéo chân, từ trong hư không lấy ra một cái ly chân cao, nói:

“cháu hẳn là cũng đoán ra thân phận của cung chủ rồi nhỉ?”

trương nguyên thanh trợn mắt:

“giang ngọc nhị, sớm đã biết là cô ấy.”

dì trẻ bại lộ càng sớm hơn, tiểu đậu bỉ trộm nội y của cô, thích ôm chân của cô, cung chủ đối với hắn thiên vị không hợp lý, cùng với trùng hợp trên rất nhiều chi tiết vân vân.

trương nguyên thanh ở trong sự kiện mũ đỏ nhỏ đã hoài nghi cung chủ là dì trẻ, nhưng lúc ấy vẫn là newbie, không biết nghề nghiệp nhạc sĩ có thể đắp nặn thân thể phân thân, thấy cung chủ và dì trẻ đồng thời xuất hiện, hắn liền bị lừa.

“thật ra sau khi đoán ra thân phận dì trẻ, cháu liền càng thêm hoài nghi cậu, dì trẻ không chỉ một lần sử dụng đạo cụ truyền tống, hơn nữa là đạo cụ truyền tống có thể lặp đi lặp lại sử dụng. chỉ sát cung chủ và hội trưởng công hội thương nhân không tồn tại giao thoa, nhưng giang ngọc nhị cùng bại hoại gia tộc là anh em. tiểu đậu bỉ cũng là chứng cứ bại lộ hai người, một anh linh nho nhỏ, sao có khả năng phù hợp kỹ năng tầm bảo của nghề nghiệp hư không?” trương nguyên thanh chậm rãi nói.

cậu lập tức cho một đoạn rap: “ngu xuẩn đích nguyên tử, biệt tiểu khán na cá hài tử, tha thị vĩ đại đích cữu tử, tống cấp nhĩ đích tể tử có nghĩa là “nguyên tử ngu xuẩn, đừng xem thường đứa nhỏ kia, hắn là thằng nhãi con của cậu vĩ đại, tặng cho cháu.”

vần đơn nửa đời người, từ khi nào học được vần đôi? trương nguyên thanh vừa lẩm bẩm cậu, vừa hỏi:

“không phải dì trẻ tặng?”

“cũng coi như cô ấy tặng, đứa nhỏ đó khó sanh mất sớm, ngọc nhi phát hiện nó linh lực dư thừa, rất thích hợp làm linh phó, không đành lòng nó cứ như thế tiêu tán, vì thế xin cậu giao cho nó đặc tính, sau đó mang nó về nhà, làm quà cho cháu trở thành thần dạ du.”

chương 2633: thẳng thắn thành khẩn (3)

con mẹ nó chứ, hai ngươi ngay từ đầu đã diễn mình! trong lòng trương nguyên thanh lầu bầu, sau đó hỏi:

“bà ngoại biết thân thế dì trẻ không?”

“đương nhiên biết, ngọc nhi cũng không phải trong bụng bà ấy chui ra, bà ấy sao có khả năng không biết. chẳng qua năm đó lúc trương thiên sư gửi nuôi nó ở nhà bà ngoại cháu, chỉ nói nó là con của bạn bè, cha mẹ gặp tai nạn xe cộ chết rồi, trong nhà không có thân thích. ông bà ngoại cháu đều không phải linh cảnh hành giả, cho nên không nhắc chuyện sở gia.” cậu trả lời.

“khó trách, khó trách bà ngoại vẫn luôn ép dì trẻ đi xem mắt, bởi vì bà biết dì trẻ không phải 25 tuổi, mà là đại cô nương 27 tuổi.” trương nguyên thanh bừng tỉnh đại ngộ.

cung chủ cùng dì trẻ tuổi tác không tương xứng, lúc trước trương nguyên thanh từng hoang mang một điểm này.

bây giờ nghĩ đến, vì che giấu thân phận, dì trẻ chỉnh thấp tuổi xuống, nhưng bà ngoại là biết tuổi chân thật của cô, cho nên mới vội vã gả con gái như vậy.

27 tuổi chưa có bạn trai, cho dù ở tùng hải thành phố lớn như vậy cũng là tương đối quá lứa rồi.

mặt khác, hạ hầu gia lúc đó đến tùng hải trả thù cung chủ, từng vận dụng quan hệ của văn phòng cảnh sát, điều tra hộ khẩu phụ nữ tuổi phù hợp của tùng hải.

chưa tìm ra cung chủ.

bây giờ nghĩ đến, tìm không thấy là đúng, ông ngoại ngày xưa là đội trưởng trị an, sửa chữa hộ tịch chẳng phải là dễ dàng.

“thật ra mẹ cháu là muốn mang ngọc nhi coi như con dâu nuôi từ bé, mỗi ngày tẩy não cho nó, nói nếu sinh con trai, liền để nó gả cho cháu, như vậy chính là người một nhà thật sự rồi, ngọc nhi liền chịu cái lý do này, bởi vì nó từ nhỏ cửa nát nhà tan, khát vọng thân tình.” cậu tặc lưỡi nói:

“nhưng ba cháu trẻ tuổi mất sớm, nó không thể không đi xa nước ngoài, ngọc nhi liền ở lại nhà bà ngoại cháu. bà ngoại cháu nuôi nó hơn hai mươi năm, coi như khuê nữ ruột thịt, khuê nữ sao có thể cặp với cháu ngoại, nghĩ như thế nào thấy cân cấn như thế đó, cho nên liền đặc biệt đề phòng, gặp ngọc nhi thân cận với cháu, bà ấy liền ức giận.”

mình đột nhiên hiểu vì sao trần thục không giảng đạo lý chán ghét quan nhã tỷ rồi! trương nguyên thanh thầm nhủ.

đồng thời cũng rõ bà ngoại sau khi biết hắn có bạn gái, mặt mày hớn hở như vậy, còn cổ vũ hắn ở chung.

“trần thục năm đó là mang theo phân thân trương thiên sư xuất ngoại nhỉ, cậu, cậu có biết phân thân sở thượng cùng vô ngân đại sư ở nơi nào hay không?” trương nguyên thanh đầy chờ mong hỏi.

tổ bốn người tiêu dao năm đó ôm quyết tâm nhất định phải chết tiến vào phó bản, muốn phá giải bí mật linh cảnh, bọn họ ở trong hiện thực đều để lại phân thân, một khi tử vong, liền có thể để sở gia lợi dụng mẫu thần tử cung hồi sinh bọn họ.

bây giờ trừ phân thân trương thiên sư bị trần thục mang ra nước ngoài, phân thân sở thượng cùng vô ngân đại sư không biết tung tích, người trước chết ở hai mươi năm trước, người sau mất ở năm nay.

“cậu không biết, cậu với bọn họ không phải quá quen thuộc.” cậu hậm hực nói, sau đó đổi giọng: “nhưng cha cháu khẳng định biết, chỉ cần hồi sinh cha cháu, liền có thể hồi sinh sở

thượng cùng trương thiên sư, nhưng mẫu thần tử cung ở binh chủ giáo, muốn hồi sinh cha cháu, gần như không thể."

"tìm ma nhãn không phải được rồi sao." trương nguyên thanh theo lý thường nói.

cậu khẽ lắc đầu:

"trương thiên sư là chúa tể đỉnh phong, chỉ cần hắn ở tây bắc sống lại, tu la nháy mắt có thể cảm ứng được. cháu lần trước có thể thành công sống lại, là vì cháu ở trong mắt tu la giống như con kiến, lúc cháu ngủ, sẽ để ý một con kiến bò qua bên cạnh cháu sao?"

mặc dù tổn thương tự tôn, nhưng trương nguyên thanh không thể phản bác, "vậy chỉ có thể tìm cơ hội tiếp, có lẽ có thể để ma nhãn thiên vương trộm mẫu thần tử cung ra, cái này về sau lại bàn sau. đúng rồi, biểu ca là linh cảnh hành giả sao?"

lúc hỏi ra vấn đề này, vẻ mặt hắn đầy chờ mong.

"hắn là y bát truyền nhân của ông ngoại cháu, không phải của cậu." cậu nhún nhún vai: "nguyên quân là tên phàm phu tục tử không chịu cố gắng."

"cậu một vị bán thần, đứa con nối dõi duy nhất thế mà không phải linh cảnh hành giả." trương nguyên thanh có chút thất vọng, liếc nhìn cậu.

"bán thần liền nhất định sẽ sinh ra linh cảnh hành giả sao, thái nhất môn chủ con nối dõi đông đảo, linh cảnh hành giả không đến một phần mười, bán thần linh cảnh thế gia làm ngựa giống một trăm năm, sinh ra mấy linh cảnh hành giả?" cậu nhấp một ngụm rượu vang, hậm hực nói:

"hơn nữa, nguyên quân bây giờ không phải linh cảnh hành giả, không chừng vài năm nữa thành thì sao, cháu không phải cũng năm nay mới đạt được thẻ nhân vật, còn là ta hao hết tâm tư giúp cháu từ chỗ ma quân cướp được."

trương nguyên thanh giật mình, "nói đến ma quân, cậu, cháu đang muốn nói cho cậu, ma quân xuất hiện ở trong phó bản giết chóc, nói chuẩn xác, đó là chấp niệm của hắn, chính là hắn mượn dùng cơ thể của cháu, triệu hồi ra thái dương, bài trừ thái âm ẩn giấu, khôi phục giá trị đạo đức."

chương 2634: thăng cấp kế hoạch (1)

cậu trực tiếp từ sô pha bật dậy, vẻ mặt thất thố chưa bao giờ có: "không có khả năng, ma quân không có khả năng có chấp niệm lưu lại."

"vì sao không có khả năng? linh thác cũng nói không phải chấp niệm." trương nguyên thanh cảm thấy khó hiểu đối với phản ứng của cậu.

cậu không nói một lời, sắc mặt liên tục thay đổi, cách mười mấy giây, hắn một lần nữa ngồi xuống, có chút cứng rắn chuyển hướng đề tài:

"có thể bài trừ âm mưu của trận doanh tà ác tóm lại là chuyện tốt. nguyên tử, từ sự kiện phong lôi song thần, đến giá trị đạo đức biến mất dẫn phát tai nạn, trận doanh hợp pháp ứng đối càng thêm cố sức."

"lần trước là năm vị minh chủ dùng ra thủ đoạn áp đáy hòm mới xử lý phong lôi song thần, lần này dứt khoát chính là ngoài ý muốn, đánh bậy đánh bạ khôi phục giá trị đạo đức. vậy lần thứ ba thì sao? lần thứ ba còn có thể vững vàng hạ cánh hay không?"

trương nguyên thanh không dây dưa đề tài vừa rồi nữa, vẻ mặt trầm trọng.

"cho nên, cháu phải nhanh một chút trở thành thái dương chi chủ, nhưng phó bản giai đoạn chúa tể quá mức dài lâu, bình thường mà nói, trong năm năm cháu có thể trở thành chúa tể đỉnh phong, cũng đã là tiến độ rất không tệ. cậu, cậu có kế hoạch gì?"

cậu lại từ trong hư không lấy ra một chai coca lạnh, ném đến trong tay cháu trai, nói:

"biện pháp nhanh chóng thăng cấp là có, phó thanh huyên chính là tấm gương tốt nhất, ở trước cô ấy, trong linh cảnh hành giả chưa từng có ai có thể ở trong một năm ngắn ngủn, từ chúa tể tấn thăng bán thần."

xẹt! trương nguyên thanh vặn mở nắp chai: "vào phó bản bang phái?"

cậu gật gật đầu:

“phó bản bang phái không cần thời gian ghép, chỉ cần cháu có thể thừa nhận được cường độ phó bản yêu cầu cao độ, cháu cũng có thể nhanh chóng thăng cấp giống phó thanh huyên.”

trương nguyên thanh giật mình:

“ma quân có phải cũng dùng phương pháp tương tự hay không? bằng không vì sao ở trong thời gian ngắn, từ chúa tể sơ kỳ nhanh chóng thăng cấp thành chúa tể đỉnh phong, đạt được tư cách tấn thăng thái dương chi chủ.”

cậu “ừm” một tiếng, nhẹ nhàng lay động ly rượu vang, nói:

“năm kia, ta mời hắn đến liên bang tự do, mục đích chính là gia nhập hiệp hội mỹ thần, thông qua phó bản bang phái của hiệp hội mỹ thần nhanh chóng thăng cấp, ma quân quả thật là thiên tài hiếm thấy, hắn chỉ dùng nửa năm thời gian, liền từ chúa tể cấp 7 tấn thăng cấp 9 đỉnh phong.”

“lấy tư chất của hắn, hoàn toàn có thể phục chế tuyến đường của phó thanh huyên, nhưng hắn không tốt số như phó thanh huyên, sau khi tiền nhiệm nguyên soái trở về linh cảnh, quyền lực bán thần ngay trong phó bản bang phái, thông qua thí luyện liền có thể thuận theo tự nhiên bước lên bán thần.”

“mà nghề nghiệp thần dạ du, thái âm cùng tinh thần đều có chủ, lúc ấy thái âm còn chưa trở về, phó bản thái dương chưa từng mở ra, hắn bị kẹt ở tầng cấp chúa tể đỉnh phong.”

thì ra ma quân lúc trước vượt biển đến liên bang tự do là vì nhanh chóng thăng cấp, mình còn tưởng rằng hắn là vì ngủ với phụ nữ. cũng đúng, hắn là kẻ sa ngã, không có khả năng gia nhập tổ chức chính phủ, cũng liền không vào được phó bản bang phái của tổ chức chính phủ, mà phán quan mắt quỷ là chúa tể, phó bản bang phái của linh năng hội phân hội khu đông, không nuôi nổi ma quân thăng cấp.

như vậy xem ra, hiệp hội mỹ thần mời mình đến liên bang tự do, cũng là xuất phát từ mục đích tương tự…

trương nguyên thanh tựa như nghĩ tới cái gì, nói:

“cậu, cậu cũng là như vậy tấn thăng bán thần?”

bại hoại gia tộc hơn hai mươi năm trước chính là bán thần, lúc ấy ông cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, trên lý luận mà nói trừ phi từ trong bụng mẹ đi ra đã là linh cảnh hành giả, bằng không rất khó ở trước ba mươi tuổi thành tựu bán thần.

cậu nhún nhún vai:

“xem như thế, cậu lúc trẻ tuổi, là thành viên bang phái của hiệp hội mỹ thần, quả thật lợi dụng phó bản bang phái đẩy nhanh tốc độ thăng cấp, nhưng không biến thái như phó thanh huyên. cậu từ chúa tể đến bán thần, dùng năm năm, cô ta dùng một năm.”

tư chất của phó thanh huyên, cho dù ở trong bán thần cũng là xuất sắc, cô sở dĩ bảo trì ở bán thần sơ kỳ, không phải tư chất hạn chế cô, mà là quyền lực ngũ hành không biết tung tích, một thế kỷ qua, quyền lực bán thần kim mộc thủy hỏa thổ năm đại nghề nghiệp, chỉ xuất hiện một phần.

năm cậu tương đương một biểu tỷ… trong lòng trương nguyên thanh đã có tính toán.

bại hoại gia tộc uống một ngụm rượu vang, chậm rãi nói:

“cậu đã thay cháu làm tốt quy hoạch rõ ràng, hiệp hội mỹ thần thành lập một thế kỷ, phó bản cấp thấp đã sớm khai thác xong, phó bản cấp a cùng cấp s chưa công phá, ở dưới sự cố gắng của các thế hệ thành viên, cũng đã không còn lại nhiều.”

“phó bản bang phái của hiệp hội mỹ thần, không đủ để chống đỡ cháu tấn thăng chúa tể đỉnh phong, cho nên, cháu cần làm gia nô hai họ, trước về nước gia nhập bạch hổ binh chúng, vào phó bản yêu cầu cao độ của bạch hổ, sau đó lại thoát ly bạch hổ binh chúng gia nhập hiệp hội mỹ thần, như vậy hẳn là đủ cháu tấn thăng chúa tể đỉnh phong.”

chương 2635: thăng cấp kế hoạch (2)

“nguyên soái bên kia ta đã bàn bạc ổn thỏa, cô ấy bằng lòng đầu tư cháu.”

bạch hổ binh chúng cùng hiệp hội mỹ thần giống nhau, phó bản yêu cầu cao độ chưa hoàn thành đã rất ít, một mình một

cái đều không đủ để chống đỡ trương nguyên thanh tấn thăng chúa tể đỉnh phong.

mà các phó bản đã hoàn thành kia, mặc dù vượt qua, thu hoạch giá trị kinh nghiệm cũng cực kỳ bé nhỏ, ở trong mắt cậu, thuần túy là lãng phí tinh lực cùng thời gian.

chỉ cần có thể thăng cấp chúa tể đỉnh phong, đừng nói gia nô hai họ, gia nô ba họ mình cũng đáp ứng…

trương nguyên thanh bắt chéo chân, 'ực ực' uống coca, giọng điệu tùy ý:

"cháu biết rồi, sau khi về nước cháu đi tìm biểu tỷ thương lượng. cậu, kế tiếp còn có an bài gì?"

trước kia ở trước mặt ngài hội trưởng còn cần bảo trì cung kính cơ bản nhất, sau khi thắng thắn ra, hắn dứt khoát không diễn nữa.

cậu nhìn thoáng qua màn đêm tối đen ngoài cửa sổ, trầm giọng nói:

"sau khi về nước tuyên bố thoát ly ngũ hành minh, chỉnh hợp công ty cơ quan kỹ thuật, chỉ sát cung, tế thế xã cùng người chết trở về, xây dựng thế lực của mình. mặt khác, cháu nay ở đại khu thứ nhất cũng rất có uy vọng, thế lực dân gian new york có thể mượn sức, khiến bọn họ trở thành thế lực hợp tác cùng thế lực ngoại vi."

"công hội thương nhân cùng hiệp hội mỹ thần, sẽ liên danh ủng hộ cháu, như vậy, cháu sẽ liên hợp thương nhân, mỹ thần, ở giữa thống ngự chỉ sát cung, tế thế xã, dưới liên kết tổ chức dân gian đại khu thứ nhất, thứ hai, trở thành nhân vật lớn thật sự của thế giới linh cảnh."

trương nguyên thanh "a" một tiếng:

"sẽ quá thu hút ánh mắt người khác hay không."

hắn nhớ kỹ chấp niệm ma quân dặn dò, đừng biến bản thân thành tiêu điểm.

bại hoại gia tộc thản nhiên nói:

"cháu cảm thấy mình bảo trì hạ thấp, linh thác cùng trận doanh tà ác sẽ bỏ qua cho cháu sao? một khi cháu tấn thăng chúa tể

đỉnh phong, có được tư cách trùng kích thái dương chi chủ, vậy cháu hạ thấp nữa, linh thác hoặc là thái nhất môn chủ đều sẽ chú ý tới cháu. trái lại, cháu chỉ là chúa tể bình thường, nổi bật tới đâu nữa, bán thần cũng sẽ không đặc biệt chú ý cháu.”

“cháu đã là chúa tể, có được tư cách hùng cứ một phương, xây dựng thế lực không có vấn đề, không tính biến mình thành tiêu điểm.”

trương nguyên thanh trầm ngâm một chút, tán đồng ý kiến của cậu, hắn quả thật nên xây dựng thế lực của mình rồi.

trong một năm qua, mỗi lần gặp chuyện, hắn đều theo thói quen ỷ lại phó thanh dương, tài nguyên, tình báo trợ lực vân vân, đều là lão đại cung cấp.

phó thanh dương tuy sẽ không phản cảm, về sau cũng sẽ trước sau như một cung cấp trợ giúp, nhưng trương nguyên thanh ngẫu nhiên cũng sẽ ảo tưởng trở thành đại lão nắm giữ quyền lực, có được vô tận tài nguyên như phó thanh dương, trái lại khiến lão đại ỷ lại.

chỉ có trở thành người cầm quyền trẻ tuổi sánh vai lão đại, mới xứng đáng với hắn bồi dưỡng cùng nể trọng.

mà muốn hướng hư vô giáo phái báo thù, hướng linh thác báo thù, đơn đả độc đấu là không được, phải có thế lực của mình.

cậu tiếp tục nói:

“cháu chủ tu thái dương, cường đại hơn xa so với thần nhật du bình thường, nhưng dù sao mới vào giai đoạn chúa tể, thực lực vẫn không đủ, cho nên kế tiếp, cháu phải trở thành chúa tể song nghề nghiệp.”

hắn chỉ vào trái tim trương nguyên thanh:

“cậu muốn thay cháu chủ động cởi bỏ bộ phận phong ấn của trái tim huyễn thần, cho cháu mười phút điều chỉnh trạng thái.”

trương nguyên thanh nâng tay che ngực, càng là loại thời điểm này, hắn lại càng hiểu vô ngân đại sư dụng tâm lương khổ liều chết cũng phải từ trong linh cảnh mang ra vật phẩm huyễn thần.

“trong tai nạn lần này, tùng hải số người chết 10.356 người, bị thương 22.578 người, tỉnh giang nam số người chết 63.701 người, bị thương 119.375 người…”

kinh thành, trong phòng hội nghị, cửu lão cùng phó thanh dương nghe thống kê thương vong, không khí trong phòng ngưng trọng mà trầm mặc.

trải qua chính phủ cùng ngũ hành minh ngựa không dừng vó cố gắng, thống kê thương vong rốt cuộc hoàn thành, còn chỉ là bước đầu thống kê, không chính xác, nhưng ở trước mặt tai nạn cỡ lớn, chênh lệch nhỏ bé trên số liệu là không quan trọng.

khắp cả nước số người chết cao tới 600 nghìn, nơi càng nghèo khó lạc hậu, con số càng khoa trương, địa khu phát triển số lượng hành giả quan phương nhiều, tố chất cao, có thể giảm tổn thất đến thấp nhất.

địa khu nghèo khó lạc hậu, thì chỉ có thể trơ mắt nhìn nghề nghiệp tà ác làm hại dân chúng, thẳng đến khi giá trị đạo đức khôi phục, mới tự giải tán.

trận tai nạn này khiến hệ thống giao thông, y tế trực tiếp tê liệt, đại bộ phận phương tiện công cộng đóng cửa, trường học nghỉ học, công ty nghỉ làm, toàn bộ xã hội lâm vào trạng thái dừng hoạt động một nửa.

thư ký hội nghị giống như máy báo cáo không có cảm tình, nói:

“sự tồn tại của linh cảnh hành giả không thể giấu nữa, phương diện chính phủ lo lắng sau khi công bố, dẫn phát xã hội rung chuyển, yêu cầu chúng ta đưa ra phương án xử lý.”

chương 2636: thăng cấp kế hoạch (3)

“chính phủ hy vọng có phương án vẹn toàn đôi bên.”

“phương án vẹn toàn đôi bên? ví dụ như?” giọng phó thanh dương lạnh lùng.

thư ký hội nghị trả lời:

“ví dụ như để dân chúng nhanh chóng tiếp nhận sự tồn tại của linh cảnh hành giả, đồng thời không dẫn phát rung chuyển

cùng dư luận. ví dụ như để mọi người quên ngọn nguồn lần tai nạn này.”

đại trưởng lão xích hỏa bang ‘hừ’, nói:

“nói trắng ra, chính là muốn để chúng ta thôi miên toàn thế giới. trả lời bọn họ, trong linh cảnh không có vật như vậy, mặc dù có, cũng không phải bán thần có thể làm được.”

“vâng!” thư ký hội nghị khom người.

“đoàn tham mưu có đề nghị gì?” đại trường lão đế hồng trầm ngâm một phen, thanh âm trầm thấp lại ôn hòa.

thư ký hội nghị giọng điệu bình tĩnh trả lời:

“đoàn tham mưu đề nghị là quang minh chính đại công bố việc này, nói cho dân chúng, có khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh xâm nhập địa cầu, đây là một sự kiện liên quan toàn nhân loại tồn vong, mang nhân loại và chính phủ buộc chặt cùng một chỗ, tô son trát phấn chính phủ thành người bị hại.”

phó thanh dương lạnh lùng sửa đúng:

“không phải tô son trát phấn, chính phủ, nhân loại cả thế giới, vốn là người bị hại.”

hắn nhìn quét cửu lão bên cạnh bàn hội nghị, nói:

“thứ lỗi ta nói thẳng, phương án này tác dụng không lớn, ngược lại sẽ làm bộ phận nhân viên trên xã hội phấn khởi, trở thành phần tử phạm tội, phá hư xã hội yên ổn. ví dụ như thành viên quan phương bị tôi điều đến công ty cơ quan kỹ thuật làm việc lắp ráp, sản xuất, bọn họ mỗi ngày làm việc 12 giờ, cả năm không nghỉ, không thể xin nghỉ. sau một đoạn thời gian, trạng thái tinh thần của bọn họ trở nên rất không bình thường, cực đoan áp lực, khát vọng thế giới hủy diệt. quần thể như vậy, toàn bộ xã hội nhân loại có rất nhiều rất nhiều.”

thư ký hội nghị liền nói ngay:

“đoàn tham mưu còn có phương án thứ hai, chúng ta có thể đổ lỗi cho liên bang tự do, văn bản cũng đã soạn sẵn: liên bang tự do ở khắp thế giới thiết lập sở nghiên cứu sinh vật bí mật, virus trong sở nghiên cứu bởi vì ngoài ý muốn rò rỉ, người bị virus lây nhiễm đạt được siêu năng lực, lúc này mới dẫn phát tai nạn lần này.”

“cái này phải xem thiên phạt có đáp ứng hay không, không bằng đưa toàn thể thành viên đoàn tham mưu đi câu thông trao đổi với phong lôi song thần?” kiếm các trưởng lão cười lạnh nói.

“đoàn tham mưu còn nói, nếu liên bang tự do không gánh tội, vậy để đảo quốc đến gánh, sở nghiên cứu của đảo quốc có khí độc rò rỉ, ô nhiễm toàn thế giới, tai nạn bởi vậy xảy ra.” thư ký hội nghị nói bù.

phòng hội nghị trong lúc nhất thời không có ai nói chuyện, cũng không có ai phản đối.

“dời đi mâu thuẫn quả thật là cái phương án, nhưng trị phần ngọn không trị phần gốc, có thể coi là phương án dự bị.”

phó thanh dương nói: “còn không?”

thư ký hội nghị gật đầu:

“còn có một phương án tương đối ổn, lập một bộ lí do khả thi, sau đó để bán thần thế gia nhạc sĩ, lấy thân phận chuyên gia tiếp nhận đài truyền hình phỏng vấn, phổ cập khoa học cho mọi người.”

“nhạc sĩ có thể thông qua thanh âm truyền bá lực lượng, tuy thông qua phương thức ti vi sẽ có điều yếu bớt, hơn nữa không làm được thôi miên toàn thế giới, nhưng chỉ cần đài truyền hình lặp đi lặp lại truyền phát, ảnh hưởng trong âm thầm, mọi người sẽ theo bản năng tiếp nhận, ít nhất phản ứng sẽ không kịch liệt như vậy, để cho sự kiện lần này hạ cánh nhẹ nhàng không có vấn đề.”

“giá trị đạo đức vì sao vô duyên vô cớ khôi phục?” phó thanh dương đề cập chủ đề thứ hai của hội nghị, nhìn về phía diệu trưởng lão của bách hoa hội:

“năm vị minh chủ lúc ấy không ở trong linh cảnh, thái nhất môn chủ bên kia có câu trả lời gì?”

vẻ mặt diệu trưởng lão nhất thời trở nên cổ quái, ở dưới mọi người nhìn chăm chú, giọng điệu có chút nghiến răng nghiến lợi nói:

“là ma quân triệu hồi lực lượng thái dương, khôi phục giá trị đạo đức.”

“ma quân?”

trong phòng hội nghị vang lên thanh âm kinh ngạc, tám vị chúa tể đỉnh phong nhìn nhau, khó giấu đi sự kinh ngạc.

phó thanh dương cũng ngây cả người.

đại trưởng lão đế hồng nhíu mày nói:

“ma quân không phải trở về linh cảnh rồi sao?”

diệu trưởng lão lắc đầu:

“thái nhất môn chủ chưa giải thích.”

đang lúc mọi người nghi hoặc khó hiểu, kinh ngạc mờ mịt, thư ký hội nghị nhìn máy tính một lần, nói:

“hoàng thái cực xin kết nối!”

cậu từ trong hư không rút ra một cây đoản kiếm sắc bén, lấy tư thái nhàn nhã “ngươi mổ bụng đi”, ném đến trong lòng cháu trai.

thanh đoản kiếm này là đạo cụ nghề nghiệp thám báo, sắc bén vô song, nhưng không có hiệu quả rút máu, vừa vặn rạch ra làn da bền bỉ của thần nhật du, lại không tạo thành thương tổn mang tính duy trì.

“cậu, thanh đoản kiếm này tặng cho cháu đi.” trương nguyên thanh thưởng thức đoản kiếm chất lượng chúa tể, yêu thích không buông tay.

“nếu cháu muốn tặng phó thanh dương, hắn chướng mắt, nếu tặng quan nhã, chờ cô ấy đến giai đoạn chúa tể, cậu sẽ cho cháu thứ tốt hơn. bây giờ sao, cô ấy còn trả không nổi trả giá sử dụng cây đoản kiếm này, về phần cháu, nó như gân gà.” cậu chưa đáp ứng.

chương 2637: gặp mặt (1)

trong vạn bảo thụ nhiều bảo bối như thế, lại keo kiệt như vậy… trương nguyên thanh nói thầm trong lòng.

hắn nắm ngược đoản kiếm, tì lên ngực, dùng sức đâm vào, cắt rách da thịt, nâng trái tim đen sì đập đều, nối liền mạch máu kia ở lòng bàn tay.

cậu ngả người về phía trước, đưa tay ra đặt trên trái tim, mặt ngoài trái tim đen sì nhất thời hiện lên những hư không chú văn nối tiếp chặt chẽ.

bại hoại gia tộc nhẹ nhàng xoay cổ tay, trương nguyên thanh liền thấy những hư không chú văn kia nhanh chóng tiêu tán, thiếu một tầng mỏng manh.

hắn lập tức nhét trái tim về lồng ngực.

một giây sau, năng lượng tiêu cực mãnh liệt ập tới như lật sông nghiêng biển.

trương nguyên thanh đau đớn ngã xuống đất, trên trán hiện lên dấu ấn thái dương, sau đó vặn vẹo thành một mảng dấu ấn hố đen hướng vào phía trong sụp đổ, tiếp theo lại chuyển biến thành dấu ấn thái dương.

khí tức trên người hắn, khi thì tà ác trống rỗng, khi thì thuần khiết quang minh.

luân phiên lặp lại như thế, sau một hồi, nhật chi thần lực chiếm thượng phong, áp chế lực lượng trái tim huyễn thần, thành công thuần hóa.

trương nguyên thanh nằm dạng chân tay ở trên mặt đất, há mồm thở dốc, cả người mồ hôi đầm đìa.

so sánh với lúc ban đầu dung hợp suýt nữa mất khống chế, lần này phiêu lưu đã giảm bớt rất nhiều.

nhật chi thần lực bá đạo khắc chế tất cả linh lực, về sau chỉ cần kéo tơ bóc kén giải trừ phong ấn, liền không cần lo lắng trái tim huyễn thần mất khống chế.

chờ hắn trở thành thái dương chi chủ, có thể hoàn toàn nắm giữ trái tim huyễn thần, trở thành bán thần song nghề nghiệp.

trương nguyên thanh nằm ở trên mặt đất, vừa thở dốc, vừa thích ứng kỹ năng mới là hư vô.

“hư vô” là kỹ năng trung tâm của huyễn thuật sư ở giai đoạn chúa tể, hư vô giả cấp 7 có thể hư vô hóa năng lượng, linh lực, hư vô giả cấp 8 có thể hư vô hóa vật chất, hư vô giả cấp 9 có thể hư vô hóa quy tắc, đến giai đoạn bán thần, năng lực hư vô có thể mang sự vật khái niệm quy về hư vô.

kỹ năng “hư vô” của trương nguyên thanh đối ứng cấp 7, chẳng qua trái tim huyễn thần là vật phẩm cấp bán thần, trời sinh có quy tắc đặc tính hư vô.

quy tắc hắn có thể hư vô chia ra hai loại, một loại là quy tắc tầng diện hiện thực, ví dụ như quả táo sau khi chín rơi xuống; lửa sẽ thiêu đốt vật chất; mặt trời mọc phía đông lặn phía tây; nhân loại đi nặng sẽ kẹp đứt.

một loại khác là quy tắc của lĩnh vực linh cảnh, chỉ đạo cụ loại quy tắc, kỹ năng loại quy tắc.

tầng cấp trương nguyên thanh bây giờ, không thể hư vô các quy tắc kia chống đỡ thế giới vận chuyển, hơn nữa phạm vi lĩnh vực cũng không lớn, nếu ứng dụng ở trong chiến đấu, có thể mang quy tắc động năng cường đại vật thể va chạm tốc độ cao tất nhiên sinh ra hư vô hóa.

hiệu quả bày ra mà nói, có chút giống hú tửu giả, chẳng qua năng lực của hú tửu giả là “vặn vẹo”, “hỗn loạn”, “xoay ngược lại”, “lau đi”, trên ứng dụng rộng hơn, linh hoạt hơn.

mà ở phương diện ứng đối đạo cụ, kỹ năng loại quy tắc, hắn có thể hư vô hóa quy tắc cấp 7 trở xuống, bao gồm cấp 7.

hạn chế là, năng lực này mỗi ngày chỉ có thể sử dụng ba lần, nếu là hư vô hóa năng lượng, linh lực, thì không có hạn chế.

hư vô giả cấp 9 có thể lau đi quy tắc, chậc chậc, khó trách lão đại sau khi tấn thăng chúa tể, cảm giác gấp gáp ngược lại đã tăng lên. không nói bán thần, chúa tể đỉnh phong có thể khống chế, thao túng quy tắc, kỹ gần như đạo của lão đại ở giai đoạn thánh giả trước sau luôn thuận lợi, ở giai đoạn chúa tể, tất nhiên không linh nghiệm như vậy nữa.

trương nguyên thanh có chút mỏi mệt đứng dậy, ngã nghiêng vào trên sô pha, nói: “cậu, cho cháu một chai coca nữa.”

cậu lập tức lấy ra một chai coca ướp đá ném qua, nói: “thích ứng cho tốt lực lượng giai đoạn chúa tể, nhanh chóng về nước, xây dựng thế lực của mình, cậu phải đi về với mợ cháu. ồ, đúng rồi, mẹ cháu ngay tại new york, rất an toàn, muốn gặp bà ấy không?”

trương nguyên thanh im lặng không nói, sau một lúc lâu mới nói: “vâng.”

“hoàng thái cực?”

ánh mắt kiếm các trưởng lão lóe lên, nhìn về phía đại trưởng lão đế hồng, cười nói: “xem ra cậu ta thành công tấn thăng chúa tể rồi.”

hội nghị tầng cấp này, thánh giả là không có tư cách tham dự, nếu là có tình báo quan trọng, cách làm chính xác của hoàng thái cực là chuyển lời cho thư ký hội nghị, mà không phải thỉnh cầu nối máy.

đã đề xuất nối máy, nói rõ hắn đã có được tư cách báo cáo công tác ở trên hội nghị.

“để hắn nối vào.” khuôn mặt nghiêm túc của đế hồng lộ ra một nụ cười.

thư ký hội nghị lập tức cầm laptop lên, ‘lách cách’ thao tác một phen, máy chiếu trên trần nhà bắn ra chùm tia sáng xanh thẳm, trong chùm tia sáng xuất hiện bóng dáng hoàng thái cực.

hoàng thái cực vừa mới kết thúc công tác giải quyết hậu quả về trong nhà, vốn tính trò chuyện cùng ông nội báo cáo tình báo nguyên thủy thiên tôn, được nói cho biết ông nội đế hồng đang họp, liền dứt khoát trực tiếp nối máy.

chương 2638: gặp mặt (2)

cái này cũng là đang nói cho cao tầng ngũ hành minh, hắn đã tấn thăng chúa tể.

đế hồng vui mừng đánh giá cháu nội, mây đen trong lòng tiêu tán không ít, mỉm cười nói: “cháu tới vừa lúc, phó bản giết chóc lần này, chúng ta chưa tiến vào linh cảnh quan sát, cháu báo cáo một phen danh sách lần này tấn thăng chúa tể đi.”

mọi người đè nén xuống sự chấn động ma quân chết mà sống lại, nhìn về phía hoàng thái cực, chờ đợi hắn công bố danh sách tấn thăng.

hoàng thái cực khẽ gật đầu: “hoàng thái cực, Âm Cơ, khương cư, hạ hầu ngạo thiên, tiểu viên…”

“cậu đang nói cái gì?” đại trưởng lão xích hỏa bang ngắt lời hắn, trong lòng khó hiểu nói: “danh ngạch chúa tể không phải

chỉ có ba cái sao?”

trưởng lão khác cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

hoàng thái cực giải thích: “bởi vì nguyên nhân linh thác, phó bản giết chóc đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai dung hợp, cho nên là sáu danh ngạch.”

mười vị cầm quyền trong lòng chấn động, sau đó trở nên vui sướng, sáu danh ngạch, đại khu thứ nhất chúng ta chiếm bốn cái.

linh thác ở trong linh cảnh làm mưa làm gió, ảnh hưởng cơ chế vận hành của linh cảnh, phó bản giết chóc hai đại khu dung hợp, là di chứng của sự kiện lần này, không cần rối rắm quá nhiều. mang đi so sánh, phó bản giết chóc lần này đạt được bốn danh ngạch chúa tể, khiến những người cầm quyền này vui sướng, hưng phấn từ đáy lòng.

các người cao hứng quá sớm rồi… phó thanh dương nhìn quét cửu lão sắc mặt vui mừng kích động, cố ý hỏi: “một danh ngạch cuối cùng thì sao?”

hoàng thái cực liếc hắn một cái, ở trong cái nhìn chăm chú của cửu lão, nói từng chữ một: “nguyên thủy thiên tôn.”

sét đánh giữa trời quang.

cửu lão một giây trước còn vẻ mặt đầy vui mừng, giờ phút này vẻ mặt đột nhiên cứng ngắc, nụ cười đọng lại ở trên mặt. trưởng lão xích hỏa bang đứng bật dậy, mắt trừng như chuông đồng: “cậu nói ai?”

vẻ mặt hắn, thậm chí so với vừa rồi ma quân sống lại càng thêm kinh ngạc.

hoàng thái cực đảo qua vẻ mặt kinh ngạc của cửu lão, trong lòng không hiểu sao có chút sung sướng, trên mặt vẫn trầm ổn như cũ: “nguyên thủy thiên tôn! hắn còn chưa chết, phó bản giết chóc lần này, chúng tôi có thể tấn thăng chúa tể, dựa hết vào hắn.”

lập tức mang chuyện xảy ra trong phó bản giết chóc nói tình hình thực tế cho mọi người.

trong phòng hội nghị lâm vào sự yên tĩnh quỷ dị, một bầu không khí cứng ngắc không thể miêu tả bao phủ, chín vị chúa

tể đỉnh phong tay nắm quyền to, sắc mặt cổ quái trầm mặc, trầm mặc.

không biết qua bao lâu, diệu trưởng lão của bách hoa hội nhìn về phía phó thanh dương, trầm giọng nói: “cho nên, cú mang ở new york chính là hắn, cậu sớm đã biết nguyên thủy thiên tôn còn chưa chết, hắn sống lại như thế nào? mẫu thần tử cung?”

phó thanh dương vẻ mặt lạnh lùng, giọng điệu lại rất vui vẻ: “tôi không biết các người đang nói cái gì, nguyên thủy chưa chết, tôi cũng rất kinh ngạc.”

hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện liên thủ ma nhãn cứu sống nguyên thủy thiên tôn, mặc kệ là cấu kết thiên vương của binh chủ giáo, hay là hồi sinh thủ phạm giết thái trưởng lão, đều sẽ trở thành cái cớ đối thủ công kích.

cửu lão nhìn nhau, nguyên thủy thiên tôn thế mà chưa chết, hơn nữa còn trở thành chúa tể, cùng ở trong phó bản giết chóc giúp đỡ thánh giả của ngũ hành minh tấn thăng, trong lòng bọn họ cảm xúc lẫn lộn, trong lúc nhất thời không phân biệt rõ là tiếc nuối hay vui sướng, là kiêng kị hay may mắn.

phó thanh dương tiếp tục nói: “so với để ý nguyên thủy thiên tôn sống lại, tôi càng thêm quan tâm ma quân chết mà sống lại có quan hệ gì với hắn.”

cửu lão đều thoát khỏi cảm xúc “tiểu tử này thế mà còn sống”, nhìn về phía hoàng thái cực.

hoàng thái cực liền mang nguyên thủy thiên tôn khác thường trong phó bản giết chóc báo cho cửu lão, việc này không cần thiết giấu, cũng không có khả năng giấu, dù sao lúc ấy rất nhiều người có mặt.

“ma quân đây là con rết trăm chân chết mà không ngã?” đế hồng đại trưởng lão nhíu mày, suy tư nói: “nhưng hắn nếu chưa chết, thẻ nhân vật không có khả năng bị nguyên thủy thiên tôn kế thừa.”

diệu trưởng lão cũng phát biểu ý kiến: “nếu ma quân chưa chết, thái nhất môn chủ hưởng ứng sẽ không bình thản như vậy, các minh chủ cũng đã sớm báo cho chúng ta…”

“nguyên thủy thiên tôn đã chưa chết, vậy trực tiếp hỏi hắn là được.”

nói tới đây, mọi người ném ánh mắt về phía phó thanh dương.

tiền công tử thản nhiên nói: “hắn đã không phải thành viên ngũ hành minh nữa.”

câu này là đang điểm ra, các người đã không thể dùng thân phận, chức vị đi yêu cầu hắn làm cái gì.

nghe vào trong tai cửu lão, là phó thanh dương đang đòi quyền lực cùng chức vị cho nguyên thủy thiên tôn.

đại trưởng lão xích hỏa bang liền nói ngay: “hắn đã chưa chết, vậy thì trở về ngũ hành minh, vừa lúc có thể dùng danh vọng của hắn nâng cao sĩ khí, gần đây linh cảnh liên tiếp xảy ra trục trặc, khiến thành viên tầng trung tầng dưới lòng người hoảng sợ.”

chương 2639: gặp mặt (3)

đại trưởng lão thủy thần cung lạnh lùng nói: “trong diễn đàn bài đăng nghị luận sự kiện giá trị đạo đức ùn ùn không dứt, nếu để bọn họ biết có liên quan với nguyên thủy thiên tôn, danh vọng của hắn sẽ không ai có thể bằng được. các người đã quên thái độ coi trọng việc bản thân hơn việc công trong quá khứ của hắn? lúc thánh giả đã khó có thể khống chế, nay thành chúa tể rồi, áp chế như thế nào?”

diệu trưởng lão ngẫm nghĩ, nói: “tùng hải cương vị trưởng lão không trống, có thể cân nhắc điều hắn đến tỉnh nghèo khó, người trẻ tuổi cần rèn luyện mà, đến lúc đó, mặc kệ hắn lăn lộn đi.”

luận cấp bậc, thực lực, cửu lão một tay có thể trấn áp nguyên thủy thiên tôn, nhưng làm kẻ cầm quyền tổ chức quan phương, bọn họ cần lấy đại cục làm trọng, không có khả năng công khai chèn ép một vị công thần danh vọng như mặt trời giữa trưa.

nguyên thủy thiên tôn nếu có eq công sở cực cao thì thôi, nhưng đây lại là cái gai.

biện pháp tốt nhất, chính là phái đến tỉnh nghèo khó đi khai hoang, lấy tính cách trong mắt không chứa nổi hạt cát đó của

nguyên thủy thiên tôn, vừa lúc có thể trị nghề nghiệp tà ác địa khu nghèo khó, nhất cử lưỡng tiện.

cửu lão ngươi một lời ta một câu bắt đầu bàn bạc, thảo luận nên cho nguyên thủy thiên tôn chức vị gì, thảo luận như thế nào lợi dụng hắn trở về nâng cao sĩ khí của thành viên quan phương.

không bao lâu, cửu lão đạt thành nhận thức chung, điều nguyên thủy thiên tôn đến phân bộ thanh hòa, để hắn đi tỉnh bát quế trấn thủ biên cảnh.

đế hồng nhìn về phía phó thanh dương: “phó trưởng lão, nếu không có dị nghị, cậu phụ trách liên hệ nguyên thủy thiên tôn.”

phó thanh dương cười cười: “không thành vấn đề.”

mấy lão già này, vẫn ngạo mạn trước sau như một.

new york, khu queens, căn biệt thự nào đó rời xa khu đất vàng.

trần thục mới từ tầng hầm đi ra, ngồi ở bên bàn ăn, cắt thịt bò nướng tảng cùng cá tuyết chiên đầu bếp nấu. ngoài biệt thự đèn đuốc sáng trưng, xe cảnh sát cùng xe cứu thương ở tiểu khu ra ra vào vào.

ban quản lý tiểu khu liên hệ đội thi công, đang sửa gấp mặt đường nứt nẻ cùng phương tiện công cộng bị phá hư.

mấy giờ trước, tiểu khu đã gặp phải một đám nghề nghiệp tà ác tập kích, xe tải thô bạo phá vỡ cửa tiểu khu, giết chết bảo vệ cửa cùng nhân viên ban quản lý ý đồ ngăn cản hành hung.

sau đó, đám nghề nghiệp tà ác này xâm nhập từng biệt thự, mang tủ sắt, châu báu, tiền mặt, đồ cổ… những thứ có giá trị, một hơi chuyển hết lên xe tải.

gặp chủ nhân biệt thự phản kháng, trực tiếp giết chết, gặp phụ nữ xinh đẹp, hoặc hấp diêm ngay tại chỗ, hoặc theo tài vật cùng nhau mang đi.

vạn hạnh trong bất hạnh, lúc ban ngày, đại bộ phận chủ nhà đều đang đi làm, tránh được một kiếp.

sau mấy giờ cuồng hoan liên tục, đám nghề nghiệp tà ác thắng lợi trở về, lưu lại một mảng hỗn độn.

trần thục sớm trốn vào tầng hầm, chỉ để lại một vị cận vệ canh giữ ở trong biệt thự, vị vệ sĩ kia là thành viên tế thế xã, chúa tể nghề nghiệp phong pháp sư.

biệt thự chỗ trần thục rất may mắn chưa lọt vào cướp bóc, bởi vì không biết giá trị đạo đức còn có thể khôi phục hay không, vị "phủ khám giả" kia từ đầu tới đuôi đều không can thiệp nghề nghiệp tà ác cuồng hoan.

nếu đám nghề nghiệp tà ác có tổ chức chống lưng kia chết ở chỗ này, rất có thể đưa tới chúa tể trận doanh tà ác, mà một khi trong biệt thự bùng nổ chiến đấu cấp chúa tể, trần thục ở tầng hầm ngầm nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

mặt khác, sương tím dày đặc bao phủ toàn bộ new york, chiến đấu cấp bán thần truyền ra dao động, khiến chúa tể cũng kinh hồn táng đảm.

dưới loại tình huống này, thu mình ẩn nấp mới là đạo sinh tồn.

trần thục nuốt xuống miếng bít-tết, nhìn về phía phủ khám giả đối diện, nói: "hội trưởng vừa rồi gửi tin, giá trị đạo đức sẽ không biến mất nữa, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không."

vị phủ khám giả kia là một người phụ nữ da trắng ngũ quan lập thể tinh xảo, id linh cảnh sophia, lấy tên từ một nhân vật anime nổi tiếng nào đó của nhật bản.

sophia có đôi mắt nâu sắc bén, mái tóc đen phiêu dật, mặc bộ đồ công sở màu trắng, đeo kính râm nữ, một bộ trang phục hệ cấm dục thục nữ quyến rũ.

làm cận vệ của xã trưởng tế thế xã, cô nhẹ nhàng thở ra trước, nhưng làm linh cảnh hành giả, tâm tình của cô vẫn nặng nề như cũ.

trận doanh tà ác tiến công càng lúc càng thường xuyên, cường độ càng lúc càng lớn, mà chiến quả của trận doanh thủ tự, trước mắt giới hạn ở trong trận doanh new york, săn giết số lượng rất nhiều thánh giả cùng vài tên chúa tể.

"so với tổ chức quan phương, thế lực tế thế xã chúng ta vẫn là quá yếu, đối mặt đại thế cuồn cuộn, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, loại cảm giác vô lực này làm người ta rất bất an."

ở lâu với trần thục, cô ngẫu nhiên cũng sẽ dùng vài câu thành ngữ.

chương 2640: nguyên nhân cái chết của phụ thân (1)

trần thục giọng điệu bình thản: “chờ đi, chờ thái dương chi chủ của chúng ta trưởng thành lên, tất cả đều sẽ khác, tế thế xã cũng sẽ trở thành quái vật lớn trong trận doanh thủ tự.”

khuôn mặt tinh xảo lập thể của sophia lộ ra một sự tò mò: “xã trưởng, thái dương chi chủ chúng ta nâng đỡ rốt cuộc là ai?”

đột nhiên, vẻ mặt cô biến đổi, gió lưu động nói cho cô, có người đột ngột xuất hiện ở trong sân.

sophia đứng bật dậy: “có người xông vào, là linh cảnh hành giả.”

vừa dứt lời, trong phòng ăn rộng rãi sáng ngời, một ánh sao sáng lên.

trong ánh sao dâng lên, xuất hiện một người trẻ tuổi tuấn lãng cao ngất, mặt không biểu cảm.

tinh quan? nhìn thấy người trẻ tuổi xâm nhập nhà ăn, sophia trực tiếp tiến vào trạng thái chiến đấu, dựng thẳng lên ở giữa hai bên một bức tường gió, đồng thời vươn tay, hướng về tinh quan trẻ tuổi làm ra động tác chộp.

luồng không khí xung quanh theo động tác của cô, ngưng tụ thành bàn tay vô hình, nắm người trẻ tuổi ở lòng bàn tay, giống như nhà giam chặt chẽ, chỉ cần sophia tâm niệm khẽ động, áp suất không khí khổng lồ sẽ làm người trẻ tuổi tan xương nát thịt.

“bốp.”

gặp trói buộc, người trẻ tuổi hai cánh tay rủ xuống, ngón cái cùng ngón giữa chà xát một cái, búng ngón tay.

theo tiếng vang thanh thúy, trong cõi hư vô tựa như có quy tắc gì biến mất, sophia kinh ngạc thấy bàn tay không khí mình ngưng tụ ra, thế mà xuyên thấu thân thể người trẻ tuổi, sau đó sụp đổ.

“sophia, hắn chính là thái dương chi chủ chúng ta muốn nâng đỡ.”

một câu của trần thục, khiến cảnh giác, ý chí chiến đấu, địch ý cùng ngưng trọng của sophia, hết thảy tan thành mây khói, cô kinh ngạc mở to mắt.

người trẻ tuổi này chính là tế thế xã, chính là thái dương chi chủ hội trưởng bồi dưỡng? sophia từ trên xuống dưới đánh giá người trẻ tuổi, giống như muốn nhìn thấu mỗi một tế bào của hắn.

lúc này, cô mới phát hiện chàng trai trẻ tuổi có chút quen mắt, tựa như từng thấy ở nơi nào, vậy mà lại không nhớ ra được.

sophia quay đầu nhìn về phía xã trưởng, nói: “hắn là ai?”

trần thục cười nói: “cô hẳn là từng thấy hắn, ở trên tư liệu từng thấy hắn, id linh cảnh của hắn là nguyên thủy thiên tôn.”

sophia bỗng nhiên quay đầu, thất thanh nói: “nguyên thủy thiên tôn? không đúng, nguyên thủy thiên tôn không phải đã chết rồi sao?”

cô đã nhớ ra khuôn mặt này, đúng là từng thấy trên tư liệu, nhưng nguyên thủy thiên tôn ở hai tháng trước đã trở về linh cảnh, đây là sự thật cả thế gian đều biết.

“thái dương chi chủ hội trưởng bồi dưỡng, sao có khả năng dễ dàng ngã xuống.” ánh mắt trần thục chăm chú nhìn con trai xa cách một năm, trên mặt mang theo mỉm cười:

“con rốt cuộc chịu gặp mẹ rồi, ngồi đi, mẹ bảo đầu bếp làm cho con miếng bít-tết.”

giọng điệu của cô cường thế trước sau như một, không hỏi hắn có ăn hay không, cũng không hỏi hắn muốn ăn cái gì.

trương nguyên thanh cũng chống đối trước sau như một: “không ăn.”

trần thục đã gọi nữ phục vụ tới, bảo cô ấy đi truyền lời cho đầu bếp.

trương nguyên thanh kéo ghế dựa ra ngồi xuống, vào thẳng chủ đề: “con đã gặp bại hoại gia tộc.”

hắn ám chỉ trần thục, mình đã biết tất cả.

trần thục không uyển chuyển hàm xúc không nhu nhược, thanh lệ thanh lịch gật gật đầu:

“vốn không tính giấu con mãi, khi con còn là thánh giả, mẹ đã muốn ngả bài với con, là anh ta cứ nhất định ngăn mẹ.”

“ngả bài cái gì với con?” trương nguyên thanh ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

ngả bài mấy năm nay vì sao mặc kệ hắn? ngả bài mình rất bận rộn, cho nên quanh năm suốt tháng đều không trở về nhà, điện thoại cũng lười gộ?

nếu là một năm trước, trương nguyên thanh khẳng định sẽ hỏi như vậy, bây giờ thì không có phần hứng thú này, thầm oán mụ mụ vì sao xa cách mình, đây là chuyện con nít mới để ý, mà hắn sớm không phải trẻ con nữa.

chẳng qua quan hệ mẹ con ác liệt nhiều năm như vậy, hắn cũng không cách nào lập tức hóa giải hiềm khích trước đó, cùng trần thục trình diễn tiết mục mẹ hiền từ con hiếu thảo.

sophia nhìn nhìn trương nguyên thanh, lại nhìn nhìn trần thục, trực giác nói cho cô, xã trưởng cùng nguyên thủy thiên tôn quan hệ không tầm thường.

- giải thích, do xưng hô trong tiếng trung ở cuộc đối thoại trên chỉ có “ngã - ngôi thứ nhất” và “nhĩ - ngôi thứ ba”, nên sophia sẽ không biết quan hệ của 2 mẹ con. hết giải thích.

phát hiện cấp dưới đánh giá, trần thục mỉm cười, giới thiệu:

“hắn là khuyển tử.”

trương nguyên thanh nhíu mày, nói:

“mẹ có thể sửa cách dùng từ một chút không?”

trần thục biết nghe lời phải: “được, cẩu tử.”

trương nguyên thanh trợn mắt.

sophia chấn động.

nguyên thủy thiên tôn là con trai xã trưởng?

thiên tài được người ta chú ý nhất đại khu thứ hai, cường giả trẻ tuổi quật khởi như sao băng, lại là con trai của xã trưởng…

tin này nếu truyền đến trong tổ chức, toàn bộ tế thế xã đều sẽ sôi trào.

trần thục lại nói: “cô ấy là sophia, chúa tể của tế thế xã, khi cô ấy còn là siêu phàm hành giả, đã gia nhập tế thế xã. từ trợ thủ của mẹ bắt đầu làm, cho tới tận bây giờ.”

chương 2641: nguyên nhân cái chết của phụ thân (2)

sophia là chúa tể cô một tay bồi dưỡng.

trương nguyên thanh đánh giá một phen phủ khám giả ăn mặc hệ cấm dục, lại liếc một lần mẫu thân không trang điểm, đơn giản gọn gàng cường thế: “nhìn ra được, hai người họa phong giống nhau. không có mấy năm ở chung, khí chất, khí tràng sẽ không phù hợp như vậy.”

“sophia, cô đi phòng khách chờ, tôi có chuyện cần nói với nó.” trần thục nói.

sophia gật gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng ăn.

đợi cô đi xa, trần thục bưng lên ly thủy tinh, nhấp một ngụm nước ấm, nói: “cậu của con hẳn là mang mọi chuyện đều nói cho con rồi, tối nay tới đây, là muốn mụ mụ ôm hôn, hay là có nghi hoặc gì cần mẹ bổ sung?”

khóe miệng trương nguyên thanh giật giật: “phân thân cẩu lão công của mẹ ở đâu?”

trần thục nhíu lại đôi lông mày thanh tú, không vui nói: “đó là ba con.”

“ba của cẩu tử, chẳng phải cũng là cẩu tử?” trương nguyên thanh đối đầu gay gắt.

trần thục thức thời không tiếp tục đề tài thương tổn lẫn nhau nói: “phân thân ba con ở nơi rất an toàn, con bây giờ còn không cần biết, chuyện hồi sinh ông ấy cũng không phải điều con cần quan tâm, ít nhất giai đoạn này, con không cần cân nhắc hồi sinh ba con, bởi vì độ khó quá cao.”

trương nguyên thanh cũng chưa nói “dựa vào cái gì con không thể biết”, “đó là ba con” các loại lời lẽ màu mè, chuyển hướng

đề tài:

“mẹ biết phân thân sở thượng cùng vô ngân đại sư ở đâu không?”

trần thục dịu dàng nhìn con trai:

“không nên hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy.”

trương nguyên thanh hít sâu một hơi, suy nghĩ, nói:

“nói một chút với con quá khứ của mẹ cùng trương thiên sư đi, con nghe xong lại cân nhắc muốn hỏi cái gì.”

người mẹ bình thường có lẽ sẽ kiêng kị nói với con trai chuyện cũ yêu đương tuổi trẻ, nhưng trần thục sẽ không, cô mở mồm nói luôn:

“ba con lúc trẻ tuổi từng làm phụ cảnh, làm cực kỳ ưu tú, mặc kệ là năng lực điều tra, vũ lực cá nhân, đều xuất sắc hơn người, ông ngoại con rất thưởng thức ông ấy, năm lần bảy lượt muốn chuyển ông ấy thành chính thức, đều bị từ chối.”

“có lần ba con giúp văn phòng cảnh sát phá vụ án lớn, lão trần mời ông ấy đến trong nhà ăn cơm, đó là lần đầu tiên mẹ nhìn thấy ông ấy, từ đó về sau, ông ấy liền không ngừng đến nhà, hẹn mẹ đi xem phim, đi phòng khiêu vũ để khiêu vũ, hát karaoke, lâu ngày, chúng ta liền yêu nhau.”

“ông bà ngoại con đều rất đồng ý hôn sự này, duy nhất bất mãn là trương tử chân chết sống không chịu chuyển hộ khẩu tới tùng hải, cũng không chịu chuyển chính thức, cầm đồng lương ít ỏi, làm công việc khổ nhất mệt nhất, cả ngày tươi tỉnh như tên ngốc.”

“chẳng qua hai vợ chồng già tuy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chung quy không nỡ chia cắt đôi uyên ương, để mẹ theo ông ấy đi nông thôn sống khổ.”

trương nguyên thanh không ngờ lão cha còn từng làm công an nghĩa vụ: “ông ấy vì sao không chuyển chính thức?”

trần thục cười nói: “hắn lúc ấy đã là linh cảnh hành giả, cả ngày nói mình là đích truyền phái tiêu dao, gánh vác trọng trách bảo vệ hòa bình thế giới, vì trừng gian diệt ác tốt hơn, cho nên mới làm công an nghĩa vụ, sở dĩ không chuyển chính

thức, là vì ăn cơm nhà nước, thì phải chịu nhà nước ước thúc, không phù hợp tư tưởng tiêu dao.”

trẻ trâu trước sau như một nha… trương nguyên thanh cảm khái nói: “một hành giả hoang dã cũng có thể công khai làm công an nghĩa vụ, chế độ năm đó quả thật hỗn loạn.”

“năm đó chế độ xã hội hỗn loạn không sai, nhưng việc liên quan linh cảnh hành giả, mặc kệ là chính phủ hay tổ chức linh cảnh hành giả, đều cực kỳ coi trọng chưa từng lơi lỏng. ba con có thể trà trộn vào văn phòng cảnh sát làm lính nghĩa vụ, là vì ông ấy còn có một tầng thân phận.”

lúc này, đầu bếp bưng bít-tết chế biến xong tới đây, trần thục tạm dừng không nói.

đợi đầu bếp dọn xong dao nĩa rời đi, trần thục ra hiệu con trai nếm thử.

trương nguyên thanh cắt một miếng lấy lệ, vừa ăn vừa nói:

“ngấy quá, mẹ tiếp tục nói.”

“ba con có thể ở văn phòng cảnh sát làm lính nghĩa vụ, tận tình thể hiện năng lực của linh cảnh hành giả, là cẩu trưởng lão đang che chở ông ấy.”

trần thục cười nói: “ông ấy trước kia là người cung cấp thông tin của cẩu trưởng lão.”

thì ra là thế, trương nguyên thanh gỡ bỏ một điều nghi hoặc trong lòng.

“khó trách tiêu dao tam tử cũng không biết thân phận chân thật của trương thiên sư, cẩu trưởng lão lại rất rõ. nghĩ hẳn, năm đó cẩu trưởng lão sắm vai là chỗ dựa, đùi, trưởng bối các nhân vật.”

“về sau nữa, theo cấp bậc ba con tăng lên, kẻ địch gặp được cấp bậc càng ngày càng cao, ông ấy cũng càng ngày càng chú ý che giấu bản thân…”

trần thục giọng điệu bình tĩnh nói xong chuyện cũ năm đó, kể từng chi tiết trong cuộc sống của hai người.

“đại bộ phận sự việc ông ấy làm, mẹ đều không biết, cũng chưa từng hỏi đến. thẳng đến sau trận chiến tranh đoạt la bàn

quang minh, tất cả liền thay đổi.”

chương 2642: thí nghiệm phẩm (1)

trong ánh mắt trần thục lộ ra nhớ lại, hồi ức, cùng với thâm trầm nhấm nháp chuyện cũ.

“có một ngày, ba con người đầy máu về nhà, nói mình gặp rắc rối, tiến vào nơi không nên tiến vào, tiếp xúc thứ không nên tiếp xúc. ông ấy bệnh nặng một trận, từ đó về sau không ra ngoài nữa, chúng ta trải qua một đoạn năm tháng bình tĩnh, trong thời gian đó, mẹ mang thai con. mà thân thể ông ấy cũng càng ngày càng kém, không còn được như ngày xưa nữa.”

“về sau nữa, chính là sở gia bị diệt môn, ba con mang về ngọc nhi. giang ngọc nhị vốn tên là sở ngọc, giang là họ mẹ của nó, nó không thể tiếp tục họ sở, lại không muốn họ trần, vì thế liền theo họ mẹ đẻ.”

“sau khi sở gia diệt môn, ba con thường xuyên ban đêm giật mình tỉnh dậy, người đầy mồ hôi lạnh, ông ấy không biết đang sợ hãi cái gì, mẹ từng hỏi nhiều lần, ông ấy không chịu nói, chỉ là ngẫu nhiên sẽ nghe được ông ấy lẩm bẩm: không có khả năng, ta không có khả năng không tính đến.”

không có khả năng không tính đến… trương nguyên thanh nhíu mày, trương tử chân lúc ấy đã là chúa tể đỉnh phong, cho dù không phải chủ tu tinh thần, cũng có thể thông qua quan tinh thuật, nhìn thấy vạn vật diễn biến, thấy hướng đi của thế sự.

nhưng tựa như có chuyện gì, hắn chưa tính đến, cho nên canh cánh trong lòng.

tiết điểm thời gian đó, từng xảy ra cái gì?

“mẹ sau đó có từng hỏi cậu không?” trương nguyên thanh không hiểu liền hỏi, cảm thấy không cần thiết đi tưởng tượng cùng suy đoán.

trần thục lắc đầu: “chuyện ba con ngay cả mẹ cũng không nói, sao có thể nói cho cậu của con?”

dừng một chút, cô tiếp tục nói: “sở gia diệt môn không lâu, ông ấy lại bắt đầu thường xuyên ra ngoài, không biết đang

điều tra cái gì. đột nhiên có một ngày, ông ấy nói muốn đi làm một việc lớn, nếu không trở về, bảo mẹ chuẩn bị tốt, mang theo cha mẹ đi ra nước ngoài.”

“cũng may không bao lâu, ông ấy đã trở lại, đó là một lần cuối cùng ông ấy ra ngoài, từ đó về sau chưa từng rời nhà nữa, sau đó con liền sinh ra, thẳng đến lúc con sáu tuổi…”

trong mắt trần thục hiện lên một vệt đau đớn: “lúc con sáu tuổi, ông ấy đột nhiên chuyển hóa thành âm vật, thần trí thác loạn, bất đắc dĩ, dẫn cháy nhật chi thần lực, tự thiêu mà chết.”

“cái gì?” trương nguyên thanh kinh ngạc bật thốt lên, hắn vẫn luôn cho rằng phụ thân là chết bởi linh thác trả thù.

hoàn toàn không ngờ, trương tử chân là dẫn cháy nhật chi thần lực mà chết.

“mẹ xác định ông ấy chuyển định hóa thành âm vật? cậu cũng nói như vậy?” trương nguyên thanh khó có thể tin.

đường đường thần nhật du, sao có khả năng chuyển hóa thành âm vật?

quả thực thái quá.

“mẹ tuy không phải linh cảnh hành giả, nhưng ngồi ở trên vị trí xã trưởng tế thế xã, tầm mắt vẫn là có.” trần thục cho câu trả lời khẳng định.

cô không lấp lửng, thở dài nói: “trương tử chân đã bị thái âm nguyền rủa.”

bị thái âm nguyền rủa… con ngươi trương nguyên thanh hơi co lại, thốt ra: “linh thác làm?”

chuyển hóa một vị thần nhật du đỉnh phong thành âm vật, ép hắn tự thiêu mà chết, nếu là thái âm chi chủ mà nói, trái lại giải thích thông.

“cho nên, linh thác ở khi đó, đã nắm giữ mảnh vỡ thái âm bổn nguyên.” trương nguyên thanh than thở.

“đều là thần dạ du, đều là chúa tể đỉnh phong, trương tử chân gặp nguyền rủa ăn mòn, trạng thái từ từ suy yếu, mà linh thác tuy sa ngã, lại trở nên càng mạnh hơn.

trước một bước đạt được mảnh vỡ thái âm bổn nguyên, bước vào lĩnh vực bán thần.

trần thục lắc lắc đầu: "nói chuẩn xác, là ở sáu năm trước, linh thác sống lại trở về, đã là nửa thái âm chi chủ. còn nhớ rõ việc lớn kia ba con nói không? sau khi sở gia diệt môn, ba con thường xuyên ra ngoài, là vì gặp cố nhân tìm kiếm giúp đỡ, muốn giết linh thác một lần nữa, cậu con cũng tham dự."

"bọn họ chưa thể giết chết linh thác, trương tử chân ngược lại trúng thái âm nguyền rủa, ở sáu năm sau chuyển thành âm vật, tự thiêu mà chết?"

trương nguyên thanh rốt cuộc hiểu tình huống sự việc, làm rõ chuyện cũ năm đó.

trần thục lại lắc đầu: "cũng không tính hoàn toàn không có thu hoạch, trong một trận chiến đó, bọn họ đánh bị thương nặng linh thác, xé rách thái âm bổn nguyên."

con ngươi trương nguyên thanh lập tức co rút lại.

trần thục thở dài nói: "không sai, năm đó linh thác đã là thái âm chi chủ, là ba cùng cậu con dẫn người làm hắn bị thương nặng, đoạt đi mảnh vỡ thái âm."

trương nguyên thanh không tự giác nuốt ngụm nước bọt: "mảnh vỡ thái âm cướp được kia… sau đó thế nào?"

trần thục trả lời: "sau khi ba con trở về linh cảnh, mảnh vỡ thái âm đã bị cậu con cầm đi, năm trước, hắn giao mảnh vỡ thái âm bổn nguyên cho ma quân."

thì ra mảnh vỡ thái âm bổn nguyên trong thẻ nhân vật là như vậy mà có…

trương nguyên thanh bừng tỉnh đại ngộ, như vậy xem ra, ma quân sau khi tấn thăng chúa tể có thể dỗi thiên, dỗi địa, dỗi không khí, bộ phận nguyên nhân là kế thừa di sản của trương tử chân.

chương 2643: thí nghiệm phẩm (2)

"có thể xé rách bổn nguyên của thái âm chi chủ, kẻ tham dự năm đó, có chút mạnh nha." hắn cảm khái một câu, rồi hỏi:

“ma quân rốt cuộc là thế nào? cậu vì sao phải nâng đỡ một kẻ sa ngã?”

trần thục cười khổ nói: “con bây giờ hẳn là biết tầm quan trọng của nhật nguyệt tinh thần. sau trận chiến tranh đoạt la bàn quang minh, các thế lực lớn đều đang cố gắng bồi dưỡng thần dạ du thuộc về mình, vốn cậu con là muốn bồi dưỡng tử chân, nhưng một loạt phát triển đến tiếp sau, khiến tổ chức tiêu dao sụp đổ, linh thác sa ngã, tử chân ngã xuống. rơi vào đường cùng, chỉ có thể một lần nữa xem xét nhân tuyển. làm con của tử chân cùng mẹ, thật ra con mới là nhân tuyển thích hợp nhất, anh ấy vẫn luôn chờ con trưởng thành, chờ con trở thành linh cảnh hành giả, nhưng con thằng đến lúc trưởng thành, cũng vẫn là người thường.”

trương nguyên thanh gật đầu “ồ” một tiếng, xem như hiểu vì sao cậu từ nhỏ đã nói: nguyên tử à, cháu chính là y bát truyền nhân của cậu.

trần thục bưng ly nước lên nhấp một ngụm, giọng điệu bình tĩnh, êm tai nói ra:

“hai năm trước, anh ấy đột nhiên nói với mẹ, anh ấy quan sát được một vị thần dạ du thiên tài, không được hoàn mỹ là, vị thiên tài kia bị chén thánh đọa lạc khống chế, chẳng qua, chỉ cần trở thành thái dương chi chủ, chén thánh ô nhiễm không đủ gây sợ hãi. tình huống sau đó nữa, mẹ thật ra không quá rõ, bởi vì ma quân vẫn luôn là cậu con đơn hướng liên hệ, cậu của con cũng cực ít nói với mẹ về ma quân.”

“ma quân quả thật là thiên tài, chỉ hai năm thời gian đã tấn thăng chúa tể đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa đã thành thái dương chi chủ, chỉ thiếu chút nữa…”

nghe đến đó, trong đầu trương nguyên thanh hiện lên một cái vấn đề hoang mang đã lâu: “cho nên ở sau khi ma quân chết, cậu cho con thẻ nhân vật của hắn, vừa rồi cậu quả thật từng nói, là cậu mang thẻ nhân vật của ma quân cho con…”

“sau khi linh cảnh hành giả chết, thẻ nhân vật nên trở về linh cảnh, cậu rốt cuộc đã thông qua biện pháp gì chặn lại thẻ nhân vật? bán thần con tiếp xúc cũng không ít, chưa bao giờ nghe nói thủ đoạn tương tự.”

trần thục hỏi ngược lại: “cậu con nắm giữ là quyền lực gì?”

trương nguyên thanh thể hồ quán đỉnh: “trung tâm thương mại linh cảnh? không, là giao dịch… con hiểu rồi, ý của mẹ là, cậu lợi dụng quyền lực giao dịch với linh cảnh, ‘mua’ thẻ nhân vật ma quân.”

nói tới đây, trương nguyên thanh đột nhiên ngẩn ra: “nhưng thẻ nhân vật là anh binh gửi cho con, không phải cậu…”

nếu là cậu giả mạo anh binh gửi thẻ nhân vật, như vậy bút ký anh binh liền không có khả năng tồn tại, hắn là theo bút ký anh binh tìm được loa miêu vương.

mà “chuyện tình yêu dương quý phi” làm sách báo vỡ lòng của hai anh em, chỉ có bọn họ mới biết được, cậu không có khả năng biết, cho nên, chỉ có thể giải thích là, anh binh và cậu là một người.

vậy ma quân… . hắn mơ hồ ý thức được cái gì.

trần thục gật đầu: “ma quân là thí nghiệm phẩm của con, nâng đỡ thái dương chi chủ, nhất định sẽ chịu các bên theo dõi cùng quấy nhiễu, nhất là linh thác. cho nên, anh ấy coi ma quân là quân cờ, để ma quân đi dò mìn. bằng không, không thân chẳng quen, anh ấy vì sao phải đưa mảnh vỡ thái âm bổn nguyên cho ma quân?”

“sau khi ma quân chết, anh ấy lại mang thẻ nhân vật giao dịch ra gửi cho con, có kinh nghiệm một lần trước, nâng đỡ con trở thành thái dương chi chủ liền dễ dàng hơn nhiều, cũng an toàn hơn rất nhiều.”

“đương nhiên, nếu ma quân đủ cố gắng, thành tựu cấp bậc thái dương chi chủ, vậy cậu con cũng vui vẻ cháu ruột sống bình phàm.”

cho nên, anh binh cùng cậu đều đang diễn ma quân? ma quân thực thê thảm…

trương nguyên thanh tiêu hóa một lần những tin tức này, chuyển sang nói: “cậu hy vọng con chỉnh hợp tế thế xã, công ty cơ quan kỹ thuật cùng chỉ sát cung, xây dựng tổ chức mới, mẹ thấy thế nào?”

trần thục có kinh nghiệm quản lý phong phú, hỏi bà tốt hơn tự mình suy nghĩ.

“ở trên chuyện này, điều duy nhất con phải chú ý, chính là đạt được ngũ hành minh cùng linh cảnh thế gia tán thành, trở thành tổ chức nửa quan phương nửa giang hồ, như vậy mới có thể mượn dùng con đường quan phương đánh cờ với trận doanh tà ác.” trần thục nói.

“sau đó tận khả năng mượn sức chúa tể, chống đỡ lực lượng cấp cao bên trong tổ chức, về phần linh cảnh hành giả tầng trung tầng dưới, con không cần phải quản, làm cờ xí cho tốt, việc mời chào giao cho mẹ.”

trương nguyên thanh vừa nghe vừa gật đầu.

“tế thế xã tổng cộng có năm vị chúa tể, 2 vị cấp 8, 3 vị cấp 7, cộng thêm ngọc nhi mà nói, cũng mới sáu vị. muốn trở thành tổ chức sánh vai linh cảnh thế gia, còn có không ít chênh lệch.” trần thục nói.

trương nguyên thanh lập tức nói: “là bảy vị, thành viên bang phái của con hạ hầu ngạo thiên đã tấn thăng chúa tể, chẳng qua số lượng vẫn là không đủ, nhất là chiến lực cấp 8 quá ít.”

chương 2644: thí nghiệm phẩm (3)

trình độ của chính hắn treo lên đánh cấp 7 không thành vấn đề, gặp chúa tể cấp 8 vẫn là rất cố sức.

đến giai đoạn chúa tể, tăng lên mỗi một cấp đều là nhảy vọt về chất.

winnie berent là lôi pháp sư cấp 8, dưới tình huống vốn đã bị thương, còn có thể một mình ngăn cản hai tên cự yêu, hơn nữa là cận chiến lôi pháp sư không sở trường nhất.

winnie berent nếu là trạng thái còn tốt, giết hai tên cự yêu cấp 7 hoàn toàn không thành vấn đề, hơn nữa, cô là chúa tể cấp 8 sơ kỳ.

chúa tể cấp 8 hậu kỳ, cơ bản có thể treo lên đánh trương nguyên thanh, chúa tể song nghề nghiệp cũng không đỡ được.

“chúa tể dân gian con biết không nhiều, chúa tể quan phương trái lại rất nhiều, nhưng các chúa tể quan hệ tốt đó, để bọn họ ở lại quan phương, so với lôi kéo đến trong tổ chức mới có lợi ích lớn hơn nữa…”

liên tam nguyệt có thể tranh thủ một phen, thật ra lực lượng tầng cấp cao mà nói, ma nhãn là nhân tuyển rất tốt, nhưng tính cách hắn quá cực đoan, hơn nữa dù sao là thiên vương binh chủ giáo, chưa chắc bằng lòng thoát ly binh chủ giáo.

nếu không thoát ly binh chủ giáo, sợ hãi thiên vương khả năng rất lớn lợi dụng ma nhãn đối phó tổ chức của mình…

trương nguyên thanh thu hồi suy nghĩ, nói: “con còn có việc xử lý, đi trước.”

trần thục không ngăn trở, ừm một tiếng.

trương nguyên thanh nhìn miếng bít-tết trước mặt, xiên lên nhét vào trong miệng, vừa nhai nuốt vừa oán giận: “thật ngấy, ngấy quá rồi.”

ánh sao dâng lên, rời đi.

trần thục nhìn bàn ăn trống trơn, khuôn mặt trang nhã rốt cuộc lộ ra một mảng dịu dàng.

new york, phố người hoa.

trương nguyên thanh bước đi ở con đường đêm khuya, hào quang đèn đường mờ nhạt không thể xua tan đêm tối, phố người hoa bên này, cơ sở phương tiện trước giờ rất kém, rất nhiều đèn đường hỏng rồi cũng không có ai sửa chữa.

dẫn tới từng mảng lớn khu vực bị bóng tối bao phủ, cư dân buổi tối không dám ra ngoài, sợ ở một chỗ rẽ liền bị người ta dí súng vào đầu, người cầm súng hoàn mỹ ẩn nấp trong bóng đêm, tìm cũng không tìm thấy, trừ phi đối phương nhe hàm răng trắng bóc ra.

trương nguyên thanh bước đi trong bóng đêm, nghe điện thoại của phó thanh dương, cười lạnh không ngừng: “bảo tôi đi phân bộ thanh hòa? ha ha, lão đại, lần sau họp, anh thay tôi hỏi cửu lão một phen, bọn họ còn nhớ truy độc giả là chết như thế nào hay không, tôi sẽ không về ngũ hành minh nữa.”

“hội trưởng nói với tôi, bảo tôi xây dựng thế lực của mình…”

hắn thuật lại sắp xếp của hội trưởng cho phó thanh dương.

phó thanh dương nghe xong, vui mừng nói: “mặc kệ là đối với cậu, hay là đối với tôi, đây đều là lựa chọn tốt nhất.”

trương nguyên thanh thoát ly ngũ hành minh, liền không cần chịu tổng bộ cửu lão quản chế, thành lập tổ chức mới, ngược lại có thể trở thành đao của phó thanh dương, kiềm chế trái lại tổng bộ.

trương nguyên thanh lại hỏi ý tưởng kéo ma nhãn thiên vương vào tổ chức.

phó thanh dương trầm ngâm vài giây, nói: “lấy năng lực bố cục của linh thác, lấy thủ đoạn của sợ hãi thiên vương, ma nhãn nếu không thoát ly binh chủ giáo, cậu tốt nhất giữ quan hệ như bây giờ với hắn.”

“hiểu rồi, chờ xử lý xong chuyện trong tay, tôi sẽ đi tây bắc một chuyến, tìm ma nhãn nói chuyện.”

trương nguyên thanh tắt máy, đứng ở trước cửa dãy nhà, ấn vang chuông cửa.

trong tiếng vang trầm chói tai quanh quẩn, trong loa ở cửa chuyển đến giọng phụ nữ trung niên: “cậu tìm ai?”

trương nguyên thanh nhìn về phía camera, đáp lại: “tôi là tiêu dao kiếm tiên, tìm đặng kinh quốc.”

nơi này chính là chỗ ở của minh chủ liên minh phản hắc bạch, đặng kinh quốc.

“chờ một chút nha.” người phụ nữ trung niên vội vàng chạy đi.

một lát sau, tiếng của cô lần nữa truyền đến: “vào đi.”

cửa sắt ‘rắc’ một tiếng, tự động mở ra.

trương nguyên thanh đẩy cửa mà vào, xuyên qua tiền viện, ở dưới bảo mẫu dẫn dắt tiến vào phòng, ngồi ở trên sô pha phòng khách.

lại qua vài phút, đặng kinh quốc mặc áo ngủ, dáng người khôi ngô từ trên lầu đi xuống.

vị minh chủ này mặt vuông mày rậm, uy nghiêm không giảm, chẳng qua sắc mặt không phải tốt lắm, tựa như đã bị thương.

hắn có chút kinh ngạc đánh giá trương nguyên thanh, nói:

“địch thái nói cho tôi biết, chuyện di vật giáo đình đã tạm có một cái kết, tôi còn cho rằng cậu đã về nước.”

“tôi tới nơi này không phải vì di vật giáo đình.” trương nguyên thanh ngồi bắt chéo chân ở trên sô pha, không có ý tứ đứng dậy, đánh giá đặng kinh quốc: “đặng minh chủ bị thương?”

“trong lúc giá trị đạo đức biến mất, có nghề nghiệp tà ác ở phố người hoa làm loạn, tôi dẫn người dọn dẹp, đưa tới chúa tể trận doanh tà ác.” đặng kinh quốc giải thích một câu đơn giản.

ồ, bị chúa tể tà ác đả thương, new york chưa sụp đổ, đám nghề nghiệp hợp pháp dân gian này quả thật đã tạo ra tác dụng, nếu dựa hết vào hành giả quan phương, căn bản không xử lý nổi.

trương nguyên thanh mỉm cười mở ra hòm đồ, lấy ra một ống sinh mệnh nguyên dịch pha loãng ném qua.

chương 2645: thương (1)

đặng kinh quốc tiếp nhận sinh mệnh nguyên dịch, nhíu mày, hắn đi xuống cầu thang, ngồi ở đối diện trương nguyên thanh:

“cậu tìm tôi có chuyện gì?”

khi nói chuyện, hắn đặt sinh mệnh nguyên dịch ở trên bàn trà.

“tôi muốn hợp nhất liên minh phản hắc bạch.” trương nguyên thanh đi thẳng vào vấn đề, vào thẳng chủ đề.

đặng kinh quốc lập tức nheo mắt, lạnh lùng nói: “cậu là đại biểu ngũ hành minh đến? muốn phát triển liên minh phản hắc bạch trở thành tổ chức ngoài biên chế? rất xin lỗi, liên minh phản hắc bạch tuy do hoa kiều tạo thành, nhưng không có quan hệ với đại khu thứ nhất, chúng tôi cũng không có hứng thú cộng sự với ngũ hành minh.”

tổ chức quan phương lôi kéo tổ chức dân gian là hiện tượng rất thông thường, dù sao tán tu hoang dã số lượng rất nhiều, không có khả năng tiêu diệt hết, cũng không có khả năng chiêu an toàn bộ, phát triển trở thành thế lực ngoài biên chế là lựa chọn tốt nhất.

tựa như quan phủ lung lạc hào cường địa phương, chỉ cần cho chút lợi ích, hào cường địa phương có thể làm việc quan phủ làm, còn không cần biên chế, còn có thể hỗ trợ duy trì trật tự địa phương.

về phần hào cường địa phương trái pháp luật loạn kỷ cương, trái pháp luật loạn kỷ cương nho nhỏ cũng có thể lý giải, chỉ cần đại cục không loạn, thì có thể dễ dàng tha thứ.

dưới bối cảnh trận doanh tà ác liên tục cường công, ngũ hành minh muốn tụ lại thế lực có thể lý giải, nhưng đặng kinh quốc không có khả năng đáp ứng. đầu tiên, làm thế lực bản thổ liên bang tự do, hắn không có lòng trung thành đối với ngũ hành minh.

tiếp theo, hắn cũng không muốn bị quản chế bởi người khác.

cuối cùng, bởi vì sự kiện nguyên thủy thiên tôn trở về linh cảnh, khiến hắn quan cảm cực kém đối với ngũ hành minh.

ài, ngũ hành minh ở trong mắt đồng hương, làm không quá tốt nha… trương nguyên thanh cảm ứng được cảm xúc mâu thuẫn cùng chán ghét của đặng kinh quốc, mỉm cười nói:

“tôi không đại biểu ngũ hành minh, tôi đại biểu chính tôi.”

“chính cậu?” đặng kinh quốc ánh mắt cường thế đánh giá kiếm khách trước mắt, thân là lôi pháp sư cường thế nóng nảy, không lên tiếng cười trào phúng là xem ở trên chút tình cảm còm cõi đó ngày xưa.

trương nguyên thanh cười cười, nâng tay lau một cái lên khuôn mặt: “có lẽ như vậy, chúng ta nói chuyện với nhau sẽ càng thêm thuận lợi.”

khuôn mặt lạnh lùng kia nổi lên gợn sóng, sau đó dừng hình ảnh thành một khuôn mặt trẻ tuổi thần thái phấn chấn.

đặng kinh quốc nhìn khuôn mặt này, đầu tiên là ngẩn ra, theo bản năng cảm thấy có chút quen mắt, vài giây sau, hắn bỗng đứng bật dậy, khuôn mặt vuông nghiêm túc tràn ngập chấn động: “nguyên, nguyên thủy thiên tôn?”

“là tôi!” trương nguyên thanh đứng dậy theo, mở ra hòm đồ, lấy ra bộ trang bị tế trời mặc vào, kích hoạt hiệu quả đặc biệt của bộ trang bị, giơ tay lên búng vang một cái.

bốp!

ánh sao dâng lên, hắn xuất hiện ở bên bàn ăn, sau đó lại ở trong ánh sao như mộng ảo về tới sô pha.

“tôi còn có một thân phận khác!” khuôn mặt hắn lần nữa hiện lên ánh sóng, biến thành cú mang, tiếp theo lấy ra hình thần câu diệt đao, tranh sơn dầu ác ma… các đạo cụ chúa tể.

đặng kinh quốc trợn mắt cứng lưỡi, ngẩn ra tại chỗ.

không cần giải thích cái gì nữa, hắn đã tin tưởng người trước mắt chính là nguyên thủy thiên tôn, đồng thời ý thức ngôi sao mới cú mang được tung hoành new york, là nguyên thủy thiên tôn dịch dung giả trang.

khó trách mạnh như thế, khó trách cú mang có thể tùy ý chi phối, sử dụng di sản của nguyên thủy thiên tôn.

qua rất lâu rất lâu, đặng kinh quốc một lần nữa ngồi xuống, trong ánh mắt nhìn chằm chằm trương nguyên thanh ngầm chứa sự kích động: “cậu chưa chết?”

“tôi đã sống lại!” trương nguyên thanh cười nói: “đại khu thứ hai có một món đạo cụ, tên mẫu thần tử cung, đạo cụ loại quy tắc nghề nghiệp nhạc sĩ.”

đặng kinh quốc chậm rãi gật đầu, không hỏi nhiều, hắn đưa tay cầm lên sinh mệnh nguyên dịch pha loãng trên bàn trà, tiêm vào tĩnh mạch cánh tay, trong khoảnh khắc, sắc mặt tái nhợt dần chuyển sang hồng hào.

trương nguyên thanh thấy thế, khóe miệng cong lên.

đặng kinh quốc buông ống tiêm xuống, hỏi: “cậu đã tấn thăng chúa tể?”

trương nguyên thanh gật đầu.

đặng kinh quốc trầm ngâm nói: “muốn xây dựng thế lực của mình?”

trương nguyên thanh gật đầu lần nữa.

đặng kinh quốc suy tư vài giây, nói: “nếu là cậu, tôi không ngại hợp tác với cậu, nhưng nói thật, lấy thiên phú cùng tiềm lực của cậu, gia nhập quan phương là lựa chọn tốt hơn. toàn bộ

tổ chức quan phương trên đời, đều là trải qua trăm năm tích lũy, mới có quy mô hôm nay.”

“cậu muốn từ không tới có, xây dựng thế lực của mình, quá khó rồi, mức trần tương lai mười năm, cũng chỉ là một cái tổ chức dân gian khổng lồ, nhưng cái này đối với cậu có ý nghĩa gì đâu. mười năm thời gian, cậu có thể đã bước vào tổng bộ ngũ hành minh, trở thành một trong những người có quyền thế nhất trên đời.”

trả giá cùng tiền lời không tỷ lệ thuận.

chương 2646: thương (2)

đối với tuyệt thế thiên tài mà nói, gia nhập quan phương, trực tiếp tiết kiệm đi thời gian khổ tâm kinh doanh, trở thành lãnh tụ tổ chức lớn, phó thanh huyên chính là ví dụ tốt nhất.

giả thiết phó thanh huyên chưa gia nhập ngũ hành minh, mà là thành lập tổ chức của mình, vậy cô nhiều lắm là một bán thần có được một thế lực không nhỏ.

xa xa không thể so sánh với tôn vinh “nguyên soái”.

trương nguyên thanh cười nói:

“tôi không bồi dưỡng thế lực, tôi là đang xây dựng thế lực, trước mắt tổ chức trung tâm có tế thế xã của liên bang tự do, công ty nghiên cứu phát triển cơ quan kỹ thuật trong nước, chỉ sát cung cùng với bang phái linh cảnh tôi tự mình thành lập. trong đó thành viên chúa tể có bảy vị. chỗ dựa sau lưng là công hội thương nhân, hiệp hội mỹ thần, còn có phó thanh dương của ngũ hành minh.”

“bây giờ, tôi muốn phát triển liên minh phản hắc bạch trở thành tổ chức hợp tác, về sau có thể giúp anh thâu tóm hắc long đường, bảo lâm đường, hồng bang, hoặc là mang bọn họ cũng kéo vào dưới trướng.”

đặng kinh quốc nghe mà ngẩn ra: “cái này, cái này…”

trương nguyên thanh bắt chéo chân: “đặng minh chủ từng nghe nói thái dương chi chủ chưa…”

rạng sáng, new york, sông hudson.

trương nguyên thanh ngồi ở bờ sông, đỉnh đầu là sắc trời trong lành, phía trước là mặt sông gợn nước màu đen lăn tăn.

vừa trải qua một tràng kiếp nạn, trật tự còn chưa khôi phục, mặt sông lúc bình thường thuyền như thoi đưa, giờ phút này yên tĩnh không tiếng động, mênh mông trống trải.

“cậu thế mà còn chưa chết?” một thanh âm từ nơi xa truyền đến.

một thanh niên dáng người cao ngất, nghênh đón gió sớm rét lạnh bước chậm đến, mái tóc ngắn rối bời như trong phim thần tượng, ngũ quan tuấn lãng, khóe môi nhếch lên mỉm cười bất cần đời.

chính là kỵ sĩ sáu đời đơn truyền của giáo đình.

hắn đứng ở bên trương nguyên thanh, hai tay vịn lan can, nhìn ngắm mặt sông tối đen: “tìm tôi có chuyện gì? lần trước tôi đã nói cho cậu, tôi đang chuẩn bị cho phó bản.”

“anh chỉ cần chưa vào phó bản, thì không có khả năng nhìn nghề nghiệp tà ác làm loạn khắp nơi, vậy tôi hẹn anh tới new york liền không tính là quấy rầy.”

trương nguyên thanh nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt gợi đòn trước sau như một của đối phương, nói: “natsusa đã chết, chết ở phó bản giết chóc, hắn là vì trật tự chủ động hy sinh, tôi cảm thấy nên nói cho anh chuyện này.”

hắn thở dài một tiếng: “đây là số mệnh của kỵ sĩ!”

khi nói câu này, trên mặt địch thái không có chút nào phù phiếm cùng bất cần đời, lộ ra nghiêm túc cùng chân thành tha thiết, tựa như tín ngưỡng.

hai người thời gian rất lâu không nói gì, giống như đang lặng lẽ hồi tưởng vị kỵ sĩ kia chết ở trong phó bản.

sau một lúc lâu, trương nguyên thanh nhìn mặt sông nói:

“còn có một việc, tôi đã thành công tấn thăng chúa tể, muốn xây dựng thế lực của mình, nhưng cái này không giống với bang phái linh cảnh, không có linh cảnh trói buộc, cho nên tôi muốn mời anh hỗ trợ, để thành viên trung tâm của tổ chức ký kết khế ước vĩnh viễn không phản bội, không thương tổn lẫn nhau.”

địch thái nghe vậy, bật cười một tiếng:

“anh bạn, bố cục có chút nhỏ nha, loại việc nhỏ này, cho cậu mượn một món đạo cụ là được, nào cần bản kỵ sĩ tự thân ra trận.”

trương nguyên thanh chỉ chờ câu này của hắn, nụ cười vui vẻ:

“thành viên trung tâm đều là chúa tể, ít nhất tám vị!”

địch thái vẻ mặt cứng đờ, mở to mắt nhìn:

“tiểu tử cậu làm sao lôi kéo được nhiều chúa tể như vậy?”

trương nguyên thanh cười càng thêm vui vẻ:

“dựa vào nhân phẩm cùng sức quyến rũ.”

sáng sớm, một làn sương mù dày đặc bao phủ thành thị phương bắc xa xôi.

cô nhi viện rời xa khu thành thị, cửa chính bằng sắt đơn sơ cô đơn đổ ở một bên, loang lổ vết gỉ, vặn vẹo biến hình, là bị bạo lực tháo dỡ xuống.

dây cảnh giới màu vàng quấn từng vòng một ở trên móc xích tổn hại, ngang dọc bừa bãi bịt lại cửa chính trống trơn.

một bóng người từ trong sương mù dày đặc đi ra, đứng ở cửa cô nhi viện.

hắn mặc áo khoác mỏng manh, đeo băng đô vận động, hai tay đút túi, hơi cúi đầu, cổ áo dựng thẳng, che khuất nửa khuôn mặt.

hắn đứng ở cửa cô nhi viện, giống như một pho tượng.

qua hồi lâu, hắn tựa như tích góp đủ dũng khí, nhấc chân đi vào cô nhi viện.

dây cảnh giới như mạng nhện che lại cửa chính tự động đứt gãy, vô lực gục xuống.

cô nhi viện náo nhiệt giờ phút này im ắng, không có sinh khí, không có bóng người, cái cây dã hương kia ở góc tường cũng tỏ ra uể oải.

trên sân thể dục nho nhỏ, khung bóng rổ loang lổ vết gỉ cô độc đứng vững, cái giá loang lổ đọng đầy sương, trên mặt sân nứt nẻ có mấy mảng đỏ đen nhìn ghê người.

đó là vết máu còn chưa thanh tẩy.

ma nhãn thiên vương thong thả xuyên qua sân thể dục nhỏ, đẩy ra cửa phòng học. trong cô nhi viện chỉ có một phòng học.

bàn trong phòng học đều bị chất đống đến góc, dọn ra một mảnh đất trống, trên đất trống bày mười sáu thi thể nho nhỏ, cất ở trong túi đựng xác.

chương 2647: kế hoạch của ma nhãn (1)

trong thành phố nhà hỏa táng, phòng chứa xác của bệnh viện đều chật ních, nhà hỏa táng đang tăng ca làm thêm giờ thiêu thi thể, bởi vì không có người nhà, những đứa nhỏ này bị tạm thời để lại chỗ này, chờ đợi bệnh viện hoặc nhà hỏa táng tiếp quản.

ma nhãn thiên vương lẳng lặng đứng ở trong phòng học, hai tay đút túi, không nói một lời, dưới băng đô vận động chảy ra dòng máu đỏ tươi.

trên sân thể dục cô nhi viện, một đạo hào quang màu vàng lao xuống, hào quang màu vàng là một con rồng vàng thần uy lẫm liệt, trương nguyên thanh đứng trên lưng rồng.

hắn nhảy khỏi lưng rồng, sau khi nhìn quanh một vòng, hướng ánh mắt về phía phòng học.

cửa phòng học mở rộng, ma nhãn thiên vương cô độc đứng lặng, bóng lưng có chút cô đơn.

nửa tiếng trước, cùng các thánh giả người chết trở về ăn xong bữa sáng, hắn đột nhiên thu được tin tức của ma nhãn thiên vương, nói có việc hẹn hắn gặp mặt, kèm theo một địa chỉ.

trương nguyên thanh thầm nhủ khéo, tôi vừa lúc muốn đi tìm anh, tự mình đưa lên cửa.

vì thế hắn liền lợi dụng ngọc phù truyền tống về nước, khống chế thần long chạy tới.

tinh độn thuật thích hợp hành trình ngắn, bôn ba đường dài mà nói, còn phải cưỡi rồng.

tiến vào phòng học, ánh mắt trương nguyên thanh trầm ngưng đảo qua từng cái túi đựng xác không lớn, sau đó nhìn về phía

ma nhãn thiên vương.

hắn chưa mở miệng hỏi cái gì, bởi vì cảm nhận được ma nhãn giờ phút này tâm tình giống như bóng tối thâm trầm, giống như băng cứng đọng lại, trong bóng đêm cất giấu cực hạn bi thương, dưới băng cứng cuồn cuộn hận ý mãnh liệt.

đại khái bốn năm phút đồng hồ, ma nhãn thiên vương đột nhiên chỉ vào một đứa nhỏ ngoài cùng bên trái nói: "nó tên tiểu đông, 11 tuổi, bị cha mẹ vứt bỏ ở cửa tòa thị chính, giấc mộng sau khi lớn lên là làm một nhà từ thiện vĩ đại, mở một trăm cô nhi viện, để những đứa nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ kia đều có chỗ ở che gió chắn mưa."

hắn chỉ vào đứa nhỏ bên cạnh nói: "nó tên dương thúy, chín tuổi, cha mẹ chết bởi tai nạn giao thông, không có người thân trực hệ, liền bị đưa đến nơi này. giấc mộng của nó là sau khi lớn lên gả cho tôi, bởi vì tôi luôn mang quần áo, mang đồ ăn vặt cho bọn nó, mấy thứ đó là quý giá nhất trong mắt bọn nhỏ, cho nên nó cảm thấy phải lấy thân báo đáp mới được."

"nó tên nhị hổ…"

ma nhãn thiên vương cách túi đựng xác, lần lượt giới thiệu đứa nhỏ chết đi.

giọng điệu của hắn rất bình tĩnh, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, nhìn không ra phẫn nộ cùng bi thương, tựa như đang hướng bạn bè giới thiệu đứa nhỏ trong nhà.

giới thiệu xong bọn trẻ, ma nhãn thiên vương thấp giọng nói: "lúc giá trị đạo đức biến mất, tôi bị sợ hãi để lại tổng bộ tây bắc, tôi là tự nguyện lưu lại, bởi vì giá trị đạo đức biến mất phù hợp mong muốn thanh tẩy thế giới của tôi, nhưng lại không muốn nhìn thấy những kẻ đó tàn sát người nhỏ yếu, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ."

"nhưng tôi không ngờ, những đứa trẻ này cũng sẽ chết ở trong trận tai nạn này… bọn nó cái gì cũng không phải, tựa như cỏ dại hèn mọn ven đường, chỉ là sống cũng đã phải trả giá tất cả sự cố gắng. tôi không rõ vì sao quần thể như vậy cũng sẽ trở thành mục tiêu của bọn khốn kia, đối với nghề nghiệp tà ác mà nói, những đứa nhỏ này không có bất cứ giá trị gì."

trương nguyên thanh tìm từ một lát, mới trả lời: “anh chỉ có thấy bọn nó chết, lại chưa nhìn thấy càng nhiều người vô tội hơn hy sinh trong lần tai nạn này. nghề nghiệp tà ác đại biểu hỗn loạn, hỗn loạn chế tạo giết chóc, mà giết chóc là chẳng phân biệt mục tiêu. trước mặt cái chết ai cũng ngang hàng, mặc kệ cao quý hay hèn mọn, mặc kệ lớn tuổi hay nhỏ tuổi.”

“cho nên ngọn nguồn là hỗn loạn, như vậy nên duy trì trật tự tiêu diệt hỗn loạn? không, nguyên thủy, tôi là tà ác sinh ra ở trong trật tự, cậu hẳn là từng nghe nói, nghề nghiệp tà ác sẽ là nghiệp hỏa của bản thân nhân loại, duy trì bảo vệ trật tự cũng không thể tiêu diệt hỗn loạn!” vẻ mặt ma nhãn thiên vương vô hỉ vô bi, “tôi muốn thanh tẩy thế giới, rửa sạch xấu xí cùng ác liệt của nhân loại, nhưng nhân loại là sẽ thay đổi, hôm nay là người tốt, ngày mai chính là người xấu. muốn thật sự thanh tẩy thế giới, nhất định phải tiêu diệt toàn nhân loại. trong quá trình này tất nhiên tồn tại tàn sát nhỏ yếu… tôi ngay tại trong thác loạn cùng rối rắm như vậy, càng ngày càng cực đoan, càng ngày càng điên cuồng.”

trương nguyên thanh có chút kinh ngạc, người bệnh tâm thần là sẽ không thừa nhận mình có bệnh, người càng điên cuồng càng cảm thấy mình bình thường.

quá khứ ma nhãn chưa bao giờ phát biểu “đầu óc tôi không quá bình thường” ngôn luận như vậy, cùng cảm thấy mình thanh tẩy thế giới là một hành động thần thánh lại vĩ đại.

hôm nay là đại triệt đại ngộ rồi?

trương nguyên thanh không cảm thấy như vậy, trong lòng có chút cảnh giác hỏi: “anh hẹn tôi gặp mặt nói chuyện, rốt cuộc có chuyện gì?”

chương 2648: kế hoạch của ma nhãn (2)

“sợ hãi nói cho tôi biết, lần này giá trị đạo đức biến mất, là vì linh thác che phủ bảng công đức, món đạo cụ loại nhân quả đó chính là căn nguyên của giá trị đạo đức.” ma nhãn thiên vương nói, “mà giá trị đạo đức khôi phục là vì chấp niệm ma quân xuất hiện ở trong phó bản, mượn dùng thân thể của cậu câu động thái dương, khiến bảng công đức lại thấy ánh mặt trời,

bình ổn lần tai nạn này. sợ hãi còn nói cho tôi biết, cậu là thái dương chi chủ hội trưởng cùng hiệp hội mỹ thần nâng đỡ.”

chậc, sợ hãi thiên vương thân là chiến lực cấp bán thần, quả nhiên có thể tiếp xúc đến những tin tức trung tâm này, chuyện cậu cùng hiệp hội mỹ thần nâng đỡ mình trở thành thái dương chi chủ, người sáng suốt không khó nhìn ra, mình quả thật không cần thiết quá hạ thấp… trương nguyên thanh nói: “cho nên?”

ma nhãn thiên vương nói: “tôi hôm nay suy nghĩ thật lâu thật lâu, rốt cuộc nghĩ ra biện pháp ‘thanh tẩy’ thế giới.”

trong lòng trương nguyên thanh giật thót: “anh muốn làm cái gì?”

ma nhãn thiên vương nghiêng đầu nhìn qua, trong đôi mắt tối đen, từng chút một phun ra điên cuồng, phun ra cực đoan, hắn nhếch khóe miệng lên, chậm rãi nói: “nguyên thủy, trật tự là nhân loại định, pháp luật là cường giả định, thứ nhân loại định sẽ có lỗ hổng, thứ cường giả định thì vĩnh viễn không có khả năng trói buộc cường giả, nhưng giá trị đạo đức đối xử bình đẳng, sẽ không bởi vì cậu xuất thân cao quý mà thiên vị, sẽ không bởi vì cậu cường đại mà khuất phục. tôi muốn nâng đỡ cậu trở thành thái dương chi chủ, tôi muốn lợi dụng món đạo cụ loại nhân quả kia, đeo gông xiềng cùng xiềng xích cho tất cả nhân loại, tôi… muốn cho toàn nhân loại bị quản chế bởi giá trị đạo đức.”

trong phòng hội nghị phong cách thời trung cổ, từng bóng dáng xuất hiện ở bên cạnh bàn gỗ dài phong cách cổ xưa đơn sơ.

ở ghế đầu là trương nguyên thanh mới tấn thăng thần nhật du, bên trái hắn là phó hội trưởng công hội thương nhân pansy edison, bên phải là bộ trưởng ngoại giao hiệp hội mỹ thần diana.

bên trái theo thứ tự là: chỉ sát cung chủ, ma nhãn thiên vương, địch thái, jojo nữ sĩ, đặng kinh quốc.

bên phải theo thứ tự là: sophia, vô cương, tiểu tri chu, bánh táo cùng schindler tức chúa tể của tế thế xã.

về phần hạ hầu ngạo thiên, bởi vì không ngồi được ghế đầu, liền chủ động ngồi ở ghế cuối đối mặt với nó, làm nổi bật lên một cái khác biệt với số đông.

trừ trương nguyên thanh, các thánh giả khác đều đang đánh giá lẫn nhau, muốn xem xem thành viên cùng tổ chức tương lai đều là những thần thánh phương nào.

trương nguyên thanh cất cao giọng nói: “cảm tạ các vị hôm nay có thể ngồi ở chỗ này, từ nay về sau, mọi người chính là anh em, là người nhà, là người thân bạn bè thân nhất nâng đỡ lẫn nhau.”

hắn nhìn về phía bên trái, giới thiệu: “vị này là phó hội trưởng công hội thương nhân pansy edison.”

phó hội trưởng pansy trên mặt đầy nét con buôn thương nhân cười nói: “tôi đại biểu công hội thương nhân tham gia hội nghị lần này, các vị cần mua tài liệu, đạo cụ cứ tìm tôi, thành viên bang phái được hưởng ưu đãi chiết khấu năm phần.”

chiết khấu năm phần sau khi tăng giá gốc lên gấp đôi sao… trương nguyên thanh lẩm bẩm một câu, nâng bàn tay, giới thiệu diana bên phải: “diana nữ sĩ, bộ trưởng ngoại giao của hiệp hội mỹ thần.”

diana cười đoan trang: “tôi đại biểu hiệp hội mỹ thần tham dự lần hội nghị này.”

dì, thế này quá mức hàm súc bảo thủ rồi, lúc này cần phát chút phúc lợi cho các thành viên, ví dụ như thẻ chiết khấu câu lạc bộ… trương nguyên thanh nhìn về phía cuối bàn hội nghị, dẫn đầu giới thiệu khởi hạ hầu ngạo thiên, cho nhân vật chính đãi ngộ nên có.

“hạ hầu ngạo thiên, luyện khí sư cấp 7, xuất thân học sĩ thế gia hạ hầu gia, là chúa tể trẻ tuổi nhất, có thiên phú nhất của hạ hầu gia tộc, cũng là người duy nhất dám nói với bán thần hạ hầu gia: ông chính là người hộ đạo của tôi, đợi tôi leo lên đỉnh học sĩ, các người đều phải cúi đầu.” trương nguyên thanh nghiêm mặt nói.

“càn rỡ như thế, hạ hầu bán thần lại không thể làm gì hắn.”

lời vừa nói ra, mọi người đều chấn động, người trẻ tuổi tuấn mỹ phi phàm này, thế mà lại là nhân vật cỡ này.

nguyên thủy tiểu tử này, rất biết làm người! hạ hầu ngạo thiên ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt đầy kiêu căng.

trương nguyên thanh tiếp theo nhìn về phía ma nhãn thiên vương, nói: “vị này là đạo đức thiên vương, ồ không, là ma nhãn thiên vương của binh chủ giáo, bây giờ chính thức thoát ly binh chủ giáo, gia nhập chúng ta.”

ma nhãn thiên vương?

trừ chỉ sát cung chủ, các chúa tể bên cạnh bàn hội nghị đều động dung.

đã sớm nghe nói nguyên thủy thiên tôn và ma nhãn thiên vương của binh chủ giáo quan hệ tâm đầu ý hợp, nhưng không ngờ tốt đến mức độ này.

ma nhãn làm tứ đại thiên vương của binh chủ giáo, tự tiện thoát ly tổ chức, sợ hãi thiên vương có thể dễ dàng tha thứ? tu la có thể dễ dàng tha thứ?

chương 2649: kế hoạch của ma nhãn (3)

cùng lúc kinh ngạc, trong lòng chúa tể đang ngồi đây khó tránh khỏi sinh ra sầu lo, từ xưa hợp pháp cùng tà ác không đội trời chung, ma nhãn thiên vương chiến lực mạnh mẽ, người như vậy gia nhập tổ chức, tựa như bom hẹn giờ, làm người ta không có cảm giác an toàn.

“vị này là kỵ sĩ đơn truyền của giáo đình, id linh cảnh địch thái, hắn không phải thành viên tổ chức chúng ta, là chúa tể tôi mời đến chứng kiến khế ước, chúng ta sẽ ở trên hội nghị lập ra lời thề vĩnh viễn không phản bội, hỗ trợ lẫn nhau.” trương nguyên thanh giới thiệu đến kỵ sĩ đơn truyền.

địch thái nhún nhún vai: “nhiều chúa tể như vậy, tương lai nếu đều làm phản, tôi giết cũng không giết hết.”

phong cách nói chuyện của hắn gợi đòn trước sau như một, nhưng các chúa tể bên cạnh bàn lại nhẹ nhàng thở ra, khế ước cùng lời thề là lực lượng mạnh nhất của nghề nghiệp kỵ sĩ, có vị kỵ sĩ cấp chúa tể này làm chứng, tương đương với có một tầng bảo hiểm tương đối ổn định.

trương nguyên thanh tiếp theo lại giới thiệu chỉ sát cung chủ, năm vị minh chủ tế thế xã, cùng với đặng kinh quốc của liên minh phản hắc bạch.

năm vị chúa tể của tế thế xã, vô cương là chúa tể cấp 8 nghề nghiệp thổ quái, bánh táo là nghề nghiệp ái dục cấp 8, từng là hội viên hiệp hội mỹ thần, đã sớm quen biết với diana.

tiểu tri chu cùng schindler, một người là hải yêu cấp 7, một người là lôi pháp sư cấp 7.

năm vị chúa tể này của tế thế xã nhìn thiếu chủ với cặp mắt khác xưa, ở trong đánh giá của bọn họ, số lượng chúa tể thiếu chủ có thể triệu tập đến sẽ không vượt qua ba vị.

kết quả, hắn mời chào ma nhãn thiên vương vào trong tổ chức, còn có một vị học sĩ thiên tài khiến bán thần cũng không nỡ trừng phạt, cùng mời được kỵ sĩ cấp chúa tể làm công chính.

kỵ sĩ cấp chúa tể, chính là tồn tại so với gấu trúc còn quý giá hơn 100 lần.

cuối cùng, trương nguyên thanh nhìn về phía mèo ly hoa vằn đen xám xinh đẹp tuyệt trần, giới thiệu: “vị này là jojo nữ sĩ, chiến sủng cấp chúa tể, chủ nhân trước là xuân thần thời đại dân quốc, đã trở về linh cảnh, lần này được tôi mời, tái xuất giang hồ.”

mèo ly hoa jojo nữ sĩ rụt rè gật đầu.

cô đáp ứng gia nhập tổ chức của cú mang, không, nguyên thủy thiên tôn, một mặt là nhiệm vụ chủ nhân lục nguyệt sương giao phó đã hoàn thành, tĩnh quá muốn động, muốn ra bên ngoài đi lại một chút, một mặt khác là trường kỳ thiếu xuân thần tẩm bổ, tuổi thọ, trạng thái thân thể của cô đều vô cùng suy yếu, mà nguyên thủy thiên tôn đáp ứng cô, sẽ thay cô quan sát một vị xuân thần.

chiến sủng của mộc yêu, rất giống âm thi của thần dạ du, đều cần linh lực chủ nhân tẩm bổ, cần thiên tài địa bảo nghề nghiệp tương ứng nuôi nấng.

giới thiệu xong, trương nguyên thanh hướng ánh mắt về phía địch thái.

kỵ sĩ đơn truyền nâng tay hướng về hư không chộp một cái, lấy ra một quyển sách từ vàng chế thành.

hắn ở trên quyển sách "viết" xuống người đang ngồi đây, điều ước không thể phản bội lẫn nhau, không cho phép thương tổn lẫn nhau ở bất cứ hình thức nào.

"ở sách vàng viết lên id linh cảnh của mình, bôi máu tươi lên." địch thái đẩy sách vàng tới giữa bàn hội nghị.

các chúa tể theo thứ tự kí tên, đồng ý.

địch thái thu hồi sách vàng, trầm giọng nói: "tôi lấy danh nghĩa kỵ sĩ chứng kiến, khế ước thành lập!"

hào quang màu đồng thau chợt sáng lên, trong cõi nào đó, có quy tắc gì bởi vậy thành lập.

địch thái nói: "khế ước đã hoàn thành, các người tốt nhất đừng vi phạm lời thề, nếu không cho dù chạy trốn tới chân trời góc biển, tôi cũng sẽ giết chết kẻ phản bội khế ước."

hắn cũng không phải đang uy hiếp các chúa tể, mà là trình bày sự thật.

một khi trong người đang ngồi đây, có người vi phạm khế ước, kỵ sĩ sẽ sinh ra cảm ứng, cùng theo cảm ứng tìm được mục tiêu.

đối mặt người vi phạm khế ước, kỵ sĩ có quy tắc "búp" một đòn lấy mạng.

chỉ cần không tới chúa tể đỉnh phong, địch thái có thể thật sự uy hiếp đến tính mạng tất cả mọi người ở đây, bao gồm ma nhãn thiên vương.

đãi địch thái thu hồi sách vàng, trương nguyên thanh trầm giọng nói: "kế tiếp, tôi tuyên bố tổ chức 'người chết trở về' chính thức thành lập, ta là người chết, hôm nay trở về! nếu mọi người không có dị nghị, chúng ta phân phối công tác một phen."

người chết trở về có phải quá mức điềm gở hay không? các chúa tể nghĩ, nhưng chưa có ai mở miệng phản bác.

trương nguyên thanh nói: " jojo nữ sĩ, cô có thể trao đổi với động vật, có thể câu thông thực vật, phụ trách công tác tình

báo của tổ chức. cung chủ, chị là ti mệnh, công tác tiếp tế tiếp viện sinh mệnh nguyên dịch, trị liệu của tổ chức liền giao cho chị.”

“hạ hầu ngạo thiên, anh tới phụ trách công tác cung ứng cơ quan vũ khí, cùng chế tác đạo cụ, ngành vũ khí liền giao cho anh. ma nhãn thiên vương phụ trách bộ chấp hành, quản chiến đấu.”

chương 2650: chiến sủng cùng bang chủ (1)

“thành viên tế thế xã, phụ trách tất cả sự vật hải ngoại, đặng minh chủ giúp đỡ, lúc cần thiết, các vị cần đến đại khu thứ hai giúp đỡ chiến đấu, nếu các vị gặp nguy hiểm, không thể giải quyết, có thể hướng tổ chức xin trợ giúp.”

“thái âm chi chủ sở trường quan tinh, về sau trao đổi, hội bí mật đều phải tiến hành trong phó bản linh cảnh, ở dưới sự chú ý của hội trưởng tiến hành.”

mọi người gật đầu.

kế tiếp, các thủ lĩnh công ty cơ quan kỹ thuật, chỉ sát cung, liên minh phản hắc bạch cùng tế thế xã, thương lượng mức cung ứng cơ quan vũ khí, sinh mệnh nguyên dịch mỗi tháng, đặt sẵn giá nội bộ, nếu gặp được giúp đỡ tác chiến, chiến lợi phẩm phân phối như thế nào… các loại vấn đề.

sau khi bước đầu định ra chi tiết quy tắc bang phái, các chúa tể lấy ra ngọc phù truyền tống ngài hội trưởng cung cấp, lần lượt trở về hiện thực.

vịnh phó gia.

trong phòng sách, phó thanh dương nâng ánh mắt lên, thấy nguyên thủy thiên tôn lặng lẽ xuất hiện.

vẻ mặt hắn không thấy sự bất ngờ, nhàn nhạt hỏi: “hội nghị đã kết thúc?”

trương nguyên thanh “ừm” một tiếng: “không khó như trong tưởng tượng, mọi người có thế lực của mình, ở bình thường

việc ai người ấy làm, chỉ là bị tôi ngũ nhạc minh chủ này phát triển trở thành quan hệ hợp tác.”

“không vội, chờ sau khi cậu tấn thăng cấp 8, hoặc là làm ra công tích, ở trung ương tập quyền là được.” phó thanh dương nói: “vậy tôi bây giờ gọi điện thoại cho nguyên soái.”

hắn cầm điện thoại bàn lên, gọi điện cho nguyên soái: “hắn trở về hiện thực rồi.”

nói xong liền buông microphone xuống.

mười mấy giây sau, bên tai trương nguyên thanh truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“ting! phó thanh huyên mời ngài gia nhập bạch hổ binh chúng.”

trương nguyên thanh lựa chọn đồng ý.

nói tới, hắn tuy là thành viên bạch hổ binh chúng, nhưng trước giờ đều chưa chính thức gia nhập bang phái.

lúc trước là cấp bậc và chức vị không đạt tới yêu cầu, sau lại là nguyên thủy thiên tôn một thân phản cốt, kiệt ngạo bất tuân, không thích chính thức gia nhập bạch hổ binh chúng.

phó thanh dương cũng cảm thấy gia nhập bạch hổ vệ là đủ rồi, thực muốn gia nhập bạch hổ binh chúng, nguyên thủy còn phải chịu hai vị phó bang chủ chế hành, không cần thiết.

ở trong hệ thống bang phái của linh cảnh, linh cảnh hành giả có thể lặp đi lặp lại gia nhập bang phái, không có hạn chế, nhưng cái này không phải chuyện tốt.

bởi vì hạn chế thành viên bang phái “không thể phản bội”, rất dễ dàng khiến đám gia nô hai họ cùng gia nô ba họ lật xe.

ví dụ như hôm nay bạch hổ vệ và người chết trở về cấu véo nhau, vậy trương nguyên thanh liền xong con ong.

phó thanh dương tâm tình không tệ nói: “cậu đã tấn thăng chúa tể, chờ xử lý xong công việc trong tay, chúng ta có thể tổ đội vào phó bản bạch hổ binh chúng.”

trương nguyên thanh lập tức nói: “tôi muốn để cho cung chủ, tiểu viên cùng hạ hầu ngạo thiên cũng gia nhập bạch hổ binh

chúng, ừm, lâm thời cái loại đó, chờ qua xong phó bản, có thể cho biểu tỷ đá bọn họ ra ngoài.”

đến cảnh giới chúa tể, tổ chức lớn nắm giữ phó bản bang phái, tương đương với nắm một hạng tài nguyên nhanh chóng thăng cấp, tuy tài nguyên này người bình thường vô phúc hưởng dụng.

phó thanh dương trầm ngâm một phen: “tiểu viên là nghề nghiệp tà ác, sao có thể gia nhập bạch hổ binh chúng?”

nhìn cấp dưới tâm phúc một cái, sửa lời nói: “chỉ là vào cái phó bản, thật ra không thành vấn đề.”

khi nói chuyện, phó thanh dương biên soạn tin nhắn, hướng tổng bộ phát ra thỉnh cầu hội nghị cao nhất.

“nguyên thủy, nên đánh tiếng với mấy lão già.”

một bước tiếp theo, là đánh cờ cùng cửu lão ngũ hành minh, để người chết trở về đạt được quan phương ủng hộ.

trong lúc chờ đợi cửu lão nối mạng, trương nguyên thanh nhớ tới đốn ngộ của ma nhãn thiên vương, thấp thỏm lo âu nói:

“lão đại, ma nhãn muốn lợi dụng bảng công đức, đeo gông xiềng cùng xiềng xích cho toàn nhân loại, để tất cả mọi người đều chịu giá trị đạo đức hạn chế, tôi cảm thấy… hắn càng ngày càng điên rồi.”

“cậu nói chi tiết với tôi một chút.”

trương nguyên thanh liền mang điều tai nghe mắt thấy ở cô nhi viện, lời nguyên văn của ma nhãn thiên vương, thuật lại cho phó thanh dương.

tiền công tử nghe xong, vẻ mặt đặc biệt ngưng trọng:

“chấp niệm của ma nhãn càng sâu, tín ngưỡng cũng càng kiên định. nguyên thủy, ma nhãn là một thanh kiếm hai lưỡi, hắn cường đại đến mức có thể ảnh hưởng bán thần, nhưng bản chất là kẻ điên, kẻ điên sẽ không giảng đạo lý cùng lợi hại với cậu, không cẩn thận sẽ cắn trả.”

trương nguyên thanh nhíu mày: “ví dụ như?”

tiền công tử ánh mắt sâu thẳm nhìn hắn, nói:

“cậu biết, thủ tự không đại biểu thiện lương cùng chính nghĩa, trong một tổ chức khổng lồ, tất nhiên có người tâm thuật bất chính. nếu linh thác thu thập chứng cứ phạm tội thành viên tổ chức của cậu giao cho ma nhãn, cậu cảm thấy ma nhãn sẽ thế nào?”

trương nguyên thanh khóe miệng giật giật: “lục thân bất nhận.”

chương 2651: chiến sủng cùng bang chủ (2)

hắn hiểu ý tứ của phó thanh dương.

ma nhãn tuy là trợ lực cường đại, nhưng thanh đao này là không thể khống chế, phạm vào cấm kỵ của hắn, tất nhiên lục thân bất nhận, nếu không sẽ không là cố chấp cuồng.

hắn thở bật ra “phù”: “may mà sớm mời địch thái làm chứng.”

chỉ cần thành viên trung tâm không nội chiến, vấn đề liền không lớn.

nếu ma nhãn nhằm vào là thành viên trung tâm, có khế ước kỵ sĩ đơn truyền chứng kiến trói buộc, ma nhãn hắn là sẽ không mạo hiểm tính mạng thanh lý một người vi phạm pháp lệnh, dù sao hắn còn có lý tưởng cao thượng “đeo gông xiềng cho toàn nhân loại” chưa hoàn thành.

ặc, ma nhãn là cố chấp cuồng, đến lúc đó thực xảy ra vấn đề, nghĩ cách phong ấn hắn… trương nguyên thanh thầm nghĩ.

“phong ấn như thế nào?” phó thanh dương quan sát được tâm lý cấp dưới tâm phúc, “mê hoặc chi nhãn của ma nhãn có thể ảnh hưởng bán thần, là chiến lực số một trước mắt của người chết trở về các người.”

“yên tâm, hắn càng cố chấp, địa vị của tôi càng cao. hắn nếu nổi điên, tôi mượn hình thần câu diệt đao tì lên ngực, hắn sẽ quỳ xuống đến cầu tôi đừng chết.” trương nguyên thanh vẻ mặt đắc ý.

phó thanh dương nhất thời không có lời nào để chống đỡ.

lúc này, thiết bị chiếu trên trần nhà truyền đến tiếng tít tít, đèn chỉ thị màu vàng không ngừng lóe lên, sáu cái máy chiếu thò đầu ra, ở trung ương phòng họp rộng rãi chiếu ra bàn hội nghị xa hoa.

bên cạnh bàn hội nghị, bóng dáng cửu lão ngũ hành minh lần lượt hiện lên, thiết bị hình chiếu ở đỉnh đầu phó thanh dương thì bắt đầu quét thân thể hắn, truyền đến kinh thành cách mấy ngàn dặm.

chín vị chúa tể đỉnh phong, đồng thời nhìn về phía phó thanh dương.

làm người triệu tập hội nghị, phó thanh dương dẫn đầu mở miệng: "tôi đã liên hệ được nguyên thủy thiên tôn."

đại trưởng lão xích hỏa bang tính tình vội vàng xao động lập tức hỏi: "hắn là thái độ thế nào?"

phó thanh dương trầm ngâm: "hắn là thái độ thế nào, tôi khó mà nói, các vị trực tiếp nói với hắn đi."

nói xong, hắn đứng dậy rời khỏi phạm vi chùm tia sáng bao phủ.

ở trong cái nhìn chăm chú vẻ mặt quái dị của cửu lão, chùm tia sáng màu lam huỳnh quang kia lóe lên một cái, hình tượng nhân vật mới quét thành công, biến thành bóng người trẻ tuổi vô cùng quen thuộc.

trương nguyên thanh cười tủm tỉm giơ tay chào hỏi: "các vị lão đầu, đã lâu không gặp, nhớ tôi không?"

cách xa vạn dặm, hắn không thể cảm ứng cảm xúc của cửu lão, nhưng từ trong từng vẻ mặt cùng ánh mắt âm trầm, ngưng trọng, bất mãn, tiếc nuối kia, có thể nhìn ra hoạt động tâm lý của những lão già này:

ngươi cái con bê nhỏ này mạng thật cứng nha!

đương nhiên, trong cửu lão, đại trưởng lão đế hồng, diệu trưởng lão, kiếm các trưởng lão cùng hai vị trưởng lão xích hỏa bang, thái độ đối với hắn tốt hơn một chút, chưa nói là thích, nhưng con cháu nhận ân huệ của hắn, ít nhiều niệm phần tình cảm này, đối với hắn có độ rộng lượng tương đối cao.

diệu trưởng lão ngoài cười nhưng trong không cười nói:

“tấn thăng chúa tể, sự tự tin đúng là khác biệt nha, phó thanh dương bảo cậu tự tới nói, vậy trực tiếp nói đi, có điều kiện gì?”

trương nguyên thanh lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, bắt chéo chân, nói:

“các vị hẳn là biết lời tiên đoán của la bàn quang minh, cũng biết bây giờ thái dương chi chủ bỏ trống, tôi liền đi thẳng vào vấn đề, tôi muốn vào tổng bộ, thay thế vị trí của thái cầm hạc, tôi muốn ngũ hành minh nâng đỡ tôi trở thành thái dương chi chủ.”

không khí phòng họp ngưng trệ, cửu lão đánh giá nguyên thủy thiên tôn.

thằng nhóc này điên rồi?

phó thanh dương ở một bên yên lặng gật đầu, biết chào giá trên trời trả tiền dưới đất, nói rõ nguyên thủy ở phương diện “đấu với người” đã không phải trẻ trâu nữa.

“nâng đỡ cậu trở thành thái dương chi chủ?” đại trưởng lão xích hỏa bang có chuyện nói thẳng: “tiểu tử cậu có phải điên rồi hay không, người ngũ hành minh nâng đỡ là thái nhất môn chủ, nếu vị tinh thần chi chủ kia ngã xuống, xếp hàng phía sau còn có thần nhật du cấp 8 cấp 9 của thái nhất môn, như thế nào cũng không tới lượt cậu.”

“vậy ngũ hành minh các người liền đi xa rồi.” trương nguyên thanh cười nhạo nói: “nguyên soái chỉ dùng một năm thời gian liền tấn thăng bán thần, ma quân nửa năm thời gian thành tựu chúa tể đỉnh phong, nguyên thủy thiên tôn tôi chẳng lẽ không so với đôi ngọa long phụng sồ này càng có tài hoa hơn? tôi ba tháng có thể lên tới cấp 9, ông lão, đừng nói tôi chưa cho ngũ hành minh cơ hội.”

tư thái kiêu ngạo ương ngạnh không để ai vào mắt này, vị chúa tể đỉnh phong kia của xích hỏa bang đã muốn đánh hắn.

đại trưởng lão đế hồng thanh âm trầm thấp ôn hòa:

“xem ra cậu không muốn đi phân bộ thanh hòa. nguyên thủy thiên tôn, tổng bộ tính ủy nhiệm cậu làm đầu lĩnh phân bộ thanh hòa, cậu là từng đi tỉnh bát quế, biết biên thùy hỗn loạn,

tôi tin tưởng lấy năng lực cùng tính cách của cậu, nhất định có thể ở phân bộ thanh hòa làm ra thành tích.”

chương 2652: chiến sủng cùng bang chủ (3)

“tôi có thể đại biểu tổng bộ hứa hẹn, chỉ cần cậu không phản bội quan phương, không giết hại đồng nghiệp, không phản bội hợp pháp, cậu sẽ đạt được độ tự do lớn nhất. tin tưởng tôi, tới đó nhậm chức, đối với cậu, đối với chúng ta đều là lựa chọn tốt nhất.”

“điều tôi đến phân bộ thanh hòa, tổng bộ là muốn dùng tôi chế hành thanh hòa tộc cùng linh năng hội phân hội tây bộ?” trương nguyên thanh một bộ tư thái huych toẹt nói thẳng: “ừm, lấy tính cách nóng nảy của tôi, thanh hòa tộc loại bộ tộc chỉ cầm tiền không làm việc này, đừng nghĩ ở chỗ tốt chiếm tiện nghi, thế lực tà ác ở biên cảnh thì càng đừng nói nữa.”

diệu trưởng lão cười nói: “chúng tôi tin tưởng, cậu có thể áp chế được linh năng hội, cũng tin tưởng cậu có một trái tim thủ tự yêu nước.”

trương nguyên thanh không khỏi cười lạnh thành tiếng: “tôi quả thật rất muốn trấn thủ biên cảnh, cũng không vừa mắt tác phong của phân bộ thanh hòa, nhưng mà…”

lời chợt dừng lại, vẻ mặt hắn trở nên sắc bén, trở nên nghiêm túc: “chín vị trưởng lão có thể nói cho tôi biết, truy độc giả là chết như thế nào hay không?”

chín vị trưởng lão đỉnh phong đầu tiên lộ ra là vẻ mặt mê mang, sau đó mới nhớ tới “truy độc giả” nhân vật này.

diệu trưởng lão tìm từ một phen, chậm rãi nói:

“truy độc giả hy sinh là tiếc nuối của chúng tôi, cũng là sai lầm trên công tác của tổng bộ, nhưng người khởi xướng thái cầm hạc đã trở về linh cảnh, còn có cái gì để nói đâu.”

trương nguyên thanh lạnh giọng ngắt lời: “theo ý tôi, tất cả các vị đều có trách nhiệm, là các vị ngầm đồng ý cùng không làm gì cả, khiến thái cầm hạc không cố kỵ gì hết, cuối cùng gây thành án oan. bỏ đi, chuyện quá khứ tôi không muốn nhắc lại,

để tôi đi phân bộ thanh hòa nhậm chức cũng được, nhưng các vị phải đáp ứng tôi một cái điều kiện.”

đại trưởng lão thủy thần cung liền nói ngay: “cậu nói đi.”

trương nguyên thanh đứng thẳng dậy, ánh mắt sáng ngời: “chín người các vị, cùng đi trước mộ phần truy độc giả cúi đầu sám hối, tôi muốn mở trực tiếp. như vậy đã có thể biểu hiện thái độ chín vị trưởng lão có sai liền sửa, cũng là một loại tỏ thái độ nghênh đón tôi trở về ngũ hành minh.”

chín vị chúa tể đỉnh phong vẻ mặt âm trầm xuống.

“khinh người quá đáng!” trưởng lão xích hỏa bang trợn mắt nhìn: “cậu có phải cảm thấy mình tấn thăng chúa tể, trên dưới ngũ hành minh phải cầu cậu trở về hay không? nguyên thủy thiên tôn, cậu chỉ là chúa tể cấp 7, đừng coi mình là bán thần.”

lời tuy nặng nề chút, nhưng đạo lý là đạo lý này, bởi vậy tám vị chúa tể đỉnh phong đều không mở miệng, trầm mặc nhìn nguyên thủy thiên tôn.

trương nguyên thanh một bộ tư thế lưu manh:

“vậy không có gì để nói nữa, ngũ hành minh không cần tôi, tôi liền đi thiên phạt, phong lôi song thần vừa mới gặp chuyện, thiên phạt đang cần một cường giả có danh vọng có chiến lực nâng cao sĩ khí. mà tôi trong lúc ở new york, lại vừa vặn tích góp danh vọng không nhỏ, đến lúc đó xem ai là thằng hề.”

cái này không thể nghi ngờ nắm trúng điểm yếu của cửu lão.

nguyên thủy thiên tôn tấn thăng chúa tể cường thế trở về, nếu lại đeo vòng sáng “giải quyết nguy cơ giá trị đạo đức biến mất”, danh vọng nhất định như mặt trời giữa trời, kết quả gia nhập thiên phạt…

lúc này, kiếm các trưởng lão mở miệng nói:

“nguyên thủy thiên tôn, cậu muốn cái gì nói thẳng, nhưng chuyện viếng mộ đừng nói nữa.”

trương nguyên thanh thuận thế tiến vào đề tài chính:

“tuy tổng bộ cô phụ tôi, nhưng thân là linh cảnh hành giả của đại khu thứ hai, cố thổ khó bỏ, tôi có thể không gia nhập thiên phạt, chuyện viếng mộ thì thôi. như vậy đi, tôi lui một bước,

tôi sẽ không về ngũ hành minh, tôi muốn xây dựng thế lực của mình, nhưng cần quan phương xác nhận, thành viên tổ chức được hưởng quyền lực cùng đãi ngộ của nửa quan phương hành giả, bao gồm nhưng không giới hạn trong tham dự diễn đàn ngũ hành minh, hợp tác với quan phương hành giả, thuyên chuyển tài nguyên quan phương trình độ nhất định. tóm lại, đãi ngộ linh cảnh thế gia có, tôi cũng muốn."

ở trước khi cửu lão mở miệng, hắn nhanh chóng bổ sung nói:

"tuy tôi không vào ngũ hành minh, nhưng có thể gia nhập bạch hổ binh chúng, trở thành một thành viên bang phái."

sắc mặt cửu lão lúc này mới chuyển biến tốt, ánh mắt trao đổi một lát, đế hồng đại trưởng lão nói:

"hội nghị hôm nay trước đến nơi đây đi, chúng tôi cần thương lượng, ngày mai cho cậu câu trả lời."

trương nguyên thanh gật đầu: "không thành vấn đề."

hình chiếu 3d biến mất, thiết bị hình chiếu rụt đầu chiếu về, đen chỉ thị màu đỏ lóe lên vài giây sau đó tắt.

trương nguyên thanh thở hắt ra một ngụm khí đục, nhìn về phía tiền công tử bên cạnh bàn: "hắn là không có vấn đề gì chứ?"

phó thanh dương "ừm" một tiếng: "nếu ngũ hành minh không đáp ứng, cậu trực tiếp đi thiên phạt là được. lựa chọn có rất nhiều, không cần thắt cổ chết ở một cái cây."

chương 2653: chiến sủng cùng bang chủ (4)

dừng một chút, hắn phát biểu ý kiến:

"kiếm các trưởng lão chưa vạch trần trò hề nhỏ của cậu, nói rõ có độ khoan dung thật lớn đối với cậu, ông ta sẽ thuyết phục trưởng lão khác."

kỹ xảo đàm phán của trương nguyên thanh, ở trước mặt yển sư cấp 9 vừa xem hiểu ngay, căn bản không thể giấu được hai vị chúa tể đỉnh phong của bạch hổ binh chúng, nhưng hai vị đều

đã chưa ngắt lời hắn, ít nhất phương diện bạch hổ binh chúng là sẽ đồng ý.

“nếu tổng bộ không đáp ứng, vậy tôi đi new york, biến tế thế xã thành tổng bộ người chết trở về, bên này biến thành phân bộ.” trương nguyên thanh nói, “lão đại, kỹ gần như đạo của anh tu hành thế nào?”

phó thanh dương liếc hắn một cái: “chém cậu không thành vấn đề.”

hắn liếc một cái liền nhìn ra ý tưởng của nguyên thủy thiên tôn, muốn âm thầm lén lút thử trình độ của hắn, muốn khoe khoang thực lực của mình.

vùng ngoại thành tùng hải, vườn bách thú.

chỗ cửa chính du khách như dệt cửi, teddy lông xoăn ngồi xổm ven đường, lẳng lặng chờ đợi.

sáng nay hắn nhận được cuộc gọi của nguyên thủy thiên tôn, nói có một phần quà lớn muốn tặng cho mình… một chiến sủng cấp chúa tể.

mộc yêu có thể kêu gọi thực vật, động vật tác chiến cho mình, thực vật cùng động vật bình thường hầu như không có sức chiến đấu, cho nên đại bộ phận mộc yêu đều sẽ chủ động bồi dưỡng động thực vật.

trong đó, bồi dưỡng động vật khó nhất, chiến sủng đồng cấp chúa tể, linh lực, tài nguyên cần tiêu hao gấp thực vật mấy lần.

mà nghề nghiệp mộc yêu ở giai đoạn thánh giả tên là thú vương, hoàn toàn có thể căn cứ tình huống, tự mình chủ động thú hóa, cho nên đại bộ phận xuân thần đều sẽ không bồi dưỡng chiến sủng cấp chúa tể… ngoại trừ chúa tể đỉnh phong.

chẳng qua, ưu điểm của chiến sủng cũng rất rõ ràng, chiến sủng có được trí tuệ cực cao, hoàn toàn có thể coi là một linh cảnh hành giả giai đoạn chúa tể, nếu may mắn, bồi dưỡng ra long ngạo thiên của giới động vật, vậy chủ nhân liền có thể nằm duỗi rồi.

chiến sủng giúp bạn chiến đấu, chiến sủng giúp bạn vượt phó bản, nếu xu hướng tính dục không kẹp chết, chiến sủng còn có thể giúp bạn sinh con.

cho nên vừa nghe nguyên thủy thiên tôn muốn tặng chiến sủng cho mình, cẩu trưởng lão vui muốn hỏng rồi, cúp điện thoại liền chạy cửa vườn bách thú chờ đợi.

thời gian trôi qua, rất nhanh, cẩu trưởng lão thấy một cái giường bát bộ phiêu phiêu đãng đãng dọc theo bên đường mà đến.

giường bát bộ dài 1 mét, cao nửa mét, cực kỳ bỏ túi, treo màn giống như thật, một hình bóng mèo tao nhã yểu điệu ngồi trong màn.

nâng giường là bốn người mầm đậu, rễ cây làm chân, mọc hai cánh tay nhỏ nhắn, trên hai cánh hoa mầm đậu đều có một con mắt hạt đậu.

xe cộ, người đi đường xung quanh, đối với giường bát bộ như không thấy.

giường bát bộ bỏ túi dừng ở trước mặt cẩu trưởng lão, một cái móng vuốt đệm thịt hồng hào xốc lên màn, ở cao hướng xuống dưới nhìn xuống cẩu trưởng lão.

“ngươi là chiến sủng của chủ nhân vườn bách thú sao, là hắn bảo ngươi ở nơi này nghênh đón ta?” mèo ly hoa giọng thanh thúy hỏi.

“tôi chính là chủ nhân vườn bách thú.”

“một con chó cũng có thể đạt được thẻ nhân vật?”

“tôi là người.”

“vì sao lấy thân chó gặp tôi, ngụ ý mắt chó nhìn người thấp?”

“sở thích cá nhân!”

“không quá mức có thể tiếp nhận sở thích kỳ quái của các hạ, tôi vẫn là đổi xuân thần đi, cáo từ!”

“đạo hữu dừng bước!”

phúc tỉnh, vạn bảo ốc!

trương nguyên thanh đứng ở trước quầy, nhìn liên tam nguyệt mặc áo quây màu đen, cầm xì gà, khí chất lười nhác:

“thật sự không gia nhập tổ chức của tôi? tuy vạn bảo ốc của cô kinh doanh cũng ra dáng, nhưng so sánh với triệu gia, kém

cách xa vạn dặm. cô muốn khiến gia chủ triệu gia nhìn cô với cặp mắt khác xưa, dựa vào cấp bậc là không có khả năng, phó bản chúa tể dài đằng đẵng, qua mười năm nữa, cô cũng không nhất định có thể lên tới cấp 8, cửa đột phá duy nhất là lớn mạnh thế lực, theo tôi lăn lộn, tương lai nhất định tiến bộ thần tốc."

"lười quen rồi, không muốn ăn nhờ ở đậu." liên tam nguyệt phun ra một ngụm khói trắng, lời ít mà ý nhiều từ chối: "cút đi!"

trương nguyên thanh: "tôi tính phát triển vạn bảo ốc trở thành 'ám bộ' của người chết trở về, chuyên môn phụ trách thu thập tình báo trận doanh tà ác, đây là điều kiện trời ban của cô, sự tồn tại của ám bộ chỉ có tôi biết, cho nên, cô bình thường nên như thế nào cứ như thế đó, tôi sẽ không hạn chế cô, cô vẫn tự do, tất cả như cũ."

liên tam nguyệt tức giận nói: "tất cả như cũ, vậy điều cậu vừa rồi nói không phải đều là lời rắm rít."

trương nguyên thanh thở dài: "đã như vậy, tôi cũng không bàn bạc lý tưởng với cô nữa."

hắn mở hòm đồ, chuyển ra một cái hòm sắt đen, đặt 'rầm' ở trên quầy: "chỉ cần cô gia nhập người chết trở về, nó chính là của cô."

liên tam nguyệt hồ nghi vươn tay, chạm đến thân hộp, đọc lấy tin tức vật phẩm.

một giây sau, trên mặt cô dâng lên mỉm cười cung kính thuận theo: "bái kiến bang chủ."

thời gian trôi qua, rất nhanh, cẩu trưởng lão thấy một cái giường bát bộ* phiêu phiêu đãng đãng dọc theo bên đường mà đến.

* kiểu giường cổ có khung, có màn che thường thấy trong phim cổ trang

chương 2654: về nhà (1)

trương nguyên thanh đập một phần giấy da thuộc cổ xưa ở mặt bàn, cười nói: "như vậy, ký hiệp nghị đi!"

liên tam nguyệt tập trung nhìn, trên tờ giấy da dùng thể chữ màu vàng viết một phần hợp đồng ngắn gọn, nội dung đại khái là, từ hôm nay trở đi, liên tam nguyệt chính là bộ trưởng "ám bộ" người chết trở về, không thể phản bội tổ chức, tàn sát thành viên tổ chức, nếu vi phạm hiệp nghị, lập tức trở về linh cảnh!

thân là luyện khí sư, đầu ngón tay của liên tam nguyệt vừa chạm vào tờ giấy bằng da, liền đã nhận ra hai luồng khí tức nghề nghiệp khác nhau, một luồng đến từ nghề nghiệp hư không, một luồng công chính uy nghiêm, chính khí nghiêm nghị, có chút giống kỵ sĩ của đại khu thứ nhất.

thấy liên tam nguyệt nhíu mày, trương nguyên thanh cười nói: "nhân viên đi làm, dù sao cũng phải ký hợp đồng lao động chứ?"

liên tam nguyệt cười nhạo nói: "sao cậu không lấy thêm một phần hiệp nghị cạnh tranh nghề nghiệp?"

trương nguyên thanh vung lên tờ giấy da trong tay: "hư không cộng kỵ sĩ, đã là hợp đồng lao động, cũng là hiệp nghị cạnh tranh nghề nghiệp."

tờ giấy da là đạo cụ chỉ nghề nghiệp kỵ sĩ có, dùng để ký kết khế ước, mà nội dung hiệp nghị trên tờ giấy là cậu tự tay viết xuống, là một vụ giao dịch.

liên tam nguyệt chỉ cần ký tên đồng ý ở trên tờ giấy da, khế ước sẽ thành lập, nhận lấy hộp sắc đen, thì giao dịch thành lập.

kẻ địch của hắn là linh thác, không thể sơ sẩy sơ ý, càng cẩn thận càng tốt, bất cứ lỗ hổng nào có thể tồn tại, đều phải bịt lại.

liên tam nguyệt hỗn loạn trung lập, hỉ nộ vô thường, hai bên lại không có tình nghĩa thâm hậu cùng giao tình hơn cả tính mạng.

phải phòng bị.

liên tam nguyệt ngẫm nghĩ, cắn rách đầu ngón tay, kí tên ở trên khế ước, tờ giấy da sáng lên hào quang thuần khiết màu đồng thau, quy tắc lặng yên thành lập.

cô cười tủm tỉm thu hồi hộp sắt đen, cười nói: "ông chủ, còn có cái gì phân phó?"

"công tác kế tiếp của cô, là giúp tôi thu thập tình báo nam phái, siêu phàm, thánh giả, chúa tể đều cần có." trương nguyên thanh nói xong.

liên tam nguyệt gạt rơi tàn thuốc, cười nói: "vừa thăng cấp chúa tể, đã sốt ruột không chờ được muốn tìm nam phái báo thù?"

cô tư thế ngồi lười biếng, ánh mắt đánh giá, cầm điếu thuốc, tràn đầy tác phong chị đại, không biết còn tưởng cô mới là chủ.

trương nguyên thanh không giấu diếm: "cô có đề nghị gì?"

bờ môi đỏ mọng của liên tam nguyệt nhẹ nhàng mím đầu mẩu thuốc lá, hít vào thở ra, có chủ ý: "hai nước giao chiến, quan trọng nhất là cái gì?"

"lương thảo, binh mã cùng vũ khí." trương nguyên thanh nói.

liên tam nguyệt nhếch khóe miệng: "tôi tổ chức một cái hội đấu giá, phát anh hùng thiếp rộng khắp, cường giả tà ác cùng thủ tự tự nhiên sẽ chen chúc mà tới, đến lúc đó, cậu ở hiện trường sàng chọn, tập trung mục tiêu, chờ bọn họ rời khỏi vạn bảo ốc lại ra tay."

trương nguyên thanh sờ cằm, khen ngợi: "ý kiến hay, cho dù không dẫn ra được cá lớn, cũng có thể từ trên thân cá nhỏ truy tới nguồn gốc."

liên tam nguyệt đổi giọng, than thở: "ông chủ, tôi nền móng mỏng manh, không lấy ra được bảo vật có thể hấp dẫn cường giả, phương diện này là thật sự bất lực."

cô nàng này, vừa lên đã vặt lông dê mình… trương nguyên thanh nghĩ chút, nói: "tôi sẽ cho cô một lô sinh mệnh nguyên dịch, cơ quan vũ khí cùng tài liệu trung cấp cao cấp. ừm, tôi sẽ lại cho cô vài món đạo cụ cấp chúa tể phẩm chất thấp."

trương nguyên thanh bổ sung nói: “bán đấu giá thu được tài phú, cô lấy ba thành, bảy thành nộp lên tổ chức.”

sinh mệnh nguyên dịch có thể tìm cung chủ đòi, cô có luyện yêu hồ bên người, chất lượng sinh mệnh nguyên dịch so với gia tộc nhạc sĩ càng mạnh hơn.

cơ quan vũ khí thì để hạ hầu ngạo thiên phụ trách.

người chết trở về vừa mới xây dựng, cần gấp tài chính, bán ra cơ quan vũ khí lấy tiền hoàn toàn có thể lý giải.

ngũ hành minh nếu muốn hỏi trách, để phó thanh dương đi xử lý.

tài liệu mà nói, trực tiếp tìm phó hội trưởng pansy mua trả sau, về phần đạo cụ cấp chúa tể, tìm cậu đòi, trên cây vạn bảo treo nhiều bảo bối như vậy, làm bài trí?

liên tam nguyệt cười tươi: “tốt, ông chủ, tôi đời này theo cậu làm việc.”

“đi theo tôi làm việc thì được, đừng ‘làm’ tôi là được.” trương nguyên thanh một lời hai ý nghĩa nhắc nhở một câu, sau đó nói: “ba thành lợi nhuận kia không phải vô duyên vô cớ tặng cho cô, tôi có chuyện cần cô xử lý.”

nói xong, hắn lấy ra “nhẫn thợ khéo”, đập lên trên bàn: “nghĩ cách nâng đạo cụ này lên tới tầng cấp chúa tể, nó vốn là đạo cụ thượng phẩm giai đoạn thánh giả, lại là nghề nghiệp tương tự với cô, hẳn là không khó.”

hắn rất nhiều đạo cụ cấp chúa tể, mỗi một món trả giá đều có thể nói rất lớn, mà nhẫn thợ khéo có thể hạ thấp trả giá sử dụng đạo cụ, có thể xưng là thần khí.

nhưng nó là đạo cụ phẩm chất thánh giả, không thể giảm bớt trả giá đạo cụ cấp chúa tể.

trương nguyên thanh không giấu giếm: “cô có đề nghị gì?”

chương 2655: về nhà (2)

liên tam nguyệt thẳng lưng lên, cầm nhẫn lên xem xét thuộc tính, cô gật gật đầu: “không thành vấn đề, chẳng qua nhiều nhất chỉ có thể luyện thành đạo cụ chúa tể phẩm chất thấp,

phẩm chất trung cao thì đừng nghĩ, cái đó không phải tôi có thể luyện chế, hơn nữa tỷ lệ thất bại rất cao, chỉ tiền tài liệu đã có thể khiến cậu đi khỏa thải."

nguyên thủy thiên tôn mình đi vay khỏa thân, chẳng phải là toàn bộ phụ nữ trên đời đều phải táng gia bại sản thanh toán, trương nguyên thanh tự mình trêu chọc nghĩ, "vậy là đủ rồi, khi nào có thể hoàn thành?"

"nó là đạo cụ nghề nghiệp học sĩ, tài liệu tôi đều có, tăng ca thêm giờ, ba ngày đủ rồi." liên tam nguyệt nói.

trương nguyên thanh gật đầu, thu hồi tờ giấy da, búng ngón tay "tách", ở trong ánh sao dâng lên rời khỏi.

- giải thích "vay khỏa thân" là khi vay tiền, ảnh khỏa thân của người vay cầm chứng minh thư hoặc căn cước công dân được sử dụng thay cho món đồ gán nợ. khi vỡ nợ, người cho vay đe dọa buộc người vay phải trả nợ bằng cách đăng ảnh khỏa thân và liên hệ với cha mẹ người vay. hết giải thích.

vườn bách thú.

một mèo một chó ở trong phòng sủng vật trải rộng nhìn nhau.

jojo nữ sĩ cấp 8 ngồi xổm trên trận pháp hình tròn màu xanh, trận pháp dùng chú văn dạng dây leo phác thảo thành, đây là trận đồ khế ước chiến sủng.

"tôi đối với cậu chỉ có một yêu cầu."

"tôi chỉ là thích nhập lên trên thân chó, sẽ không có suy nghĩ gì không an phận đối với chó mèo." cẩu trưởng lão giọng ôn hòa giải thích.

"điều tôi muốn nói không phải cái này." jojo nữ sĩ tao nhã liếm liếm hạt dưa, "tôi muốn cậu giúp tôi điều tra một tổ chức tên là hội đồng chu tức là hội cùng thuyền."

"hội đồng chu?" cẩu trưởng lão nghiêng đầu chó, "tôi không biết tổ chức này."

"xem ra tuổi của cậu không lớn, hội đồng chu là tổ chức dân gian của đại khu thứ hai, thành lập trong lúc kháng chiến, sau khi hoa quốc mới thành lập, nó liền mai danh ẩn tích, nghe nguyên thủy thiên tôn nói, trong cao tầng tổ chức thủ tự hiện nay, nhất là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, rất nhiều đều là

thành viên hội đồng chu, dựa theo tuổi mà nói, cậu phải gọi tôi một tiếng tiền bối.” jojo nữ sĩ vừa nghe cẩu trưởng lão không biết hội đồng chu, nhất thời bắt đầu ra vẻ kẻ cả.

cẩu trưởng lão tự động không nhìn một câu cuối cùng, cân nhắc hỏi: “cô điều tra hội đồng chu làm cái gì?”

trước mắt nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên còn sống, cấp bậc thấp nhất cũng là cấp 8, tồn tại cá biệt thậm chí đã trở thành bán thần.

“điều tra một chuyện cũ năm xưa.” jojo nữ sĩ đi thẳng vào vấn đề: “chồng chủ nhân đời trước của tôi, từng muốn về nước thành lập một tổ chức quan phương, để linh cảnh hành giả của đại khu thứ hai nhanh chóng có được chế độ, hắn cố gắng câu thông cùng chính phủ ba lần, thời điểm lần thứ tư, chính phủ hoa quốc đồng ý, nhưng hắn ở trên đường tới hoa quốc, đã gặp phải tập kích, suýt nữa bỏ mình.”

lập tức mang đoạn chuyện cũ đó của hoắc chính khôi nói cho cẩu trưởng lão.

cẩu trưởng lão nghe mà “gừ từ” một phen, trầm giọng nói: “chủ nhân đời trước của cô hoài nghi là hội đồng chu ám sát hoắc chính khôi? nếu là như vậy, lợi ích của hội đồng chu kia là cái gì?”

“nếu hội đồng chu muốn trở thành tổ chức quan phương của đại khu thứ hai, liền có động cơ ám sát hoắc chính khôi, nhưng sự thật là, trở thành tổ chức quan phương là ngũ hành minh cùng thái nhất môn.”

“tôi không biết, cho nên phải điều tra.” jojo nữ sĩ nói.

cẩu trưởng lão thở dài nói: “trực giác nói cho tôi biết, đây là một hành vi tìm đường chết, tôi có thể hỗ trợ, nhưng giới hạn ở hỗ trợ.”

jojo nữ sĩ gật đầu: “không trông cậy vào cậu có thể điều tra ra chân tướng, có thể hỗ trợ là được. mặt khác, tôi là thành viên người chết trở về, phụ trách tìm hiểu tình báo, cho nên đại bộ phận thời điểm, tôi sẽ không giúp ngươi làm việc, trừ phi cậu gặp được nguy hiểm, hoặc là muốn vào phó bản.”

cẩu trưởng lão nhăn mặt nhíu mày.

jojo nữ sĩ quan sát: “nguyên thủy thiên tôn nói, cậu là bạn của cha hắn, là có thể đáng giá tín nhiệm.”

cẩu trưởng lão thở dài: “được rồi.”

mười giờ sáng, tài khoản quan phương ngũ hành minh ở diễn đàn tuyên bố một bài đăng:

danh sách phó bản giết chóc thánh giả cảnh lần này: nguyên thủy thiên tôn, hoàng thái cực, khương cư, Âm Cơ, hạ hầu ngạo thiên, tiểu viên.

nội dung đơn giản kể lại linh cảnh trục trặc tạo thành hiện tượng phó bản hai đại khu dung hợp, trọng điểm tuyên bố tin tức nguyên thủy thiên tôn sống lại trở về, người đăng bài nói, nguyên thủy thiên tôn ở sau hội thẩm phán lần trước trở về linh cảnh, tổng bộ niệm hắn oan khuất mà chết, không đành lòng một nhân vật thiên tài từ đây ngã xuống, vì thế âm thầm hồi sinh hắn.

về phần hồi sinh như thế nào, bài đăng chưa miêu tả chi tiết.

nguyên thủy thiên tôn sau khi sống lại, gặp đúng dịp đại khu thứ nhất mở ra chiến tranh trận doanh, vì thế tổng bộ để hắn thay hình đổi dạng, đi xa đối kháng trận doanh tà ác.

liên tam nguyệt thẳng lưng lên, cầm nhẫn lên xem xét thuộc tính, cô gật gật đầu: “không thành vấn đề, chẳng qua nhiều nhất chỉ có thể luyện thành đạo cụ chúa tể phẩm chất thấp, phẩm chất trung cao thì đừng nghĩ, cái đó không phải tôi có thể luyện chế, hơn nữa tỷ lệ thất bại rất cao, chỉ tiền tài liệu đã có thể khiến cậu đi khỏa thải*.”

* vay khỏa thân, là khi vay tiền, ảnh khỏa thân của người vay cầm cmnd được sử dụng thay cho món đồ gán nợ. khi vỡ nợ, người cho vay đe dọa buộc người vay phải trả nợ bằng cách đăng ảnh khỏa thân và liên hệ với cha mẹ người vay.

“điều tôi muốn nói không phải cái này.” jojo nữ sĩ tao nhã liếm liếm hạt dưa, “tôi muốn cậu giúp tôi điều tra một tổ chức tên là hội đồng chu (hội cùng thuyền).”

danh sách phó bản giết chóc thánh giả cảnh lần này: nguyên thủy thiên tôn, hoàng thái cực, khương cư, Âm Cơ, hạ hầu ngạo thiên, tiểu viên

chương 2656: về nhà (3)

mà nguyên thủy thiên tôn quả nhiên không phụ kỳ vọng cao, ở new york lập nhiều chiến công, lấy sức một người, đánh giết vài tên thánh giả đỉnh phong trận doanh tà ác đại khu thứ hai.

sau đó, hắn lại ở trong phó bản giết chóc đoàn diệt thánh giả trận doanh tà ác, dẫn dắt đám người khương cư, hoàng thái cực đạt được danh ngạch, thành tựu chúa tể.

khi đọc đến nơi đây, thành viên quan phương ngũ hành minh cũng đã sôi trào.

anh hùng chết đi sống lại trở về, cú mang luôn bị nói chuyện say sưa, thánh giả cú mang làm đại khu thứ hai vẻ vang, thế mà chính là nguyên thủy thiên tôn.

nào ngờ càng chấn động hơn còn ở phía sau, trải qua quan phương điều tra, chứng thực, người thật sự giải quyết vấn đề giá trị đạo đức biến mất là nguyên thủy thiên tôn.

nhưng giải quyết như thế nào, ngũ hành minh chưa nói tới.

tin tức này liền giống như lửa cháy đổ thêm dầu, lập tức mang đề tài đẩy lên cao trào.

diễn đàn quan phương ngũ hành minh, diễn đàn công tác giữa quan phương hành giả, diễn đàn chat riêng đều đang nghị luận nguyên thủy thiên tôn.

quan phương diễn đàn của đại khu thứ nhất chia sẻ bài đăng ngũ hành minh, cũng thảo luận khí thế ngất trời.

bị thương sau tai nạn vốn nên làm linh cảnh hành giả trận doanh thủ tự sĩ khí hạ thấp, nhưng hai tin tức này rúng động lòng người, chấn lung phát hội tức là đến người điếc cũng có thể nghe thấy, nâng sĩ khí lên cao vút, giảm bớt lo âu cùng bất an của hành giả tầng trung tầng thấp.

càng là thời khắc thế cục rung chuyển, càng cần tạo ra anh hùng cùng tấm gương, ngũ hành minh là tay già đời chơi bài này.

trương nguyên thanh phối hợp lộ mặt ở trước mặt quan phương hành giả tùng hải, bị chụp ảnh cùng quay video, chứng thật tin tức quan phương công bố.

tây bắc, tổng đàn binh chủ giáo, sợ hãi thiên vương ngồi ở đài ngắm cảnh sườn núi, một tay đồ nướng, một tay cầm bia, cánh tay ngưng tụ ra sau lưng nắm điện thoại di động.

trên điện thoại di động xem bộ tình báo binh chủ giáo tập hợp, phản ứng của ngũ hành minh, thiên phạt các tổ chức quan phương đối với nguyên thủy thiên tôn sống lại.

“thật sự là danh vọng làm người ta đố kỵ nha, ghen tị thần tướng nếu còn sống, sẽ tức tới mức trở về linh cảnh ngay lập tức đi.” sợ hãi thiên vương cảm khái.

“ghen tị thần tướng đã trở về linh cảnh, không nhìn thấy cũng rất tốt.” quỷ đao thiên vương bộ dáng lão hán tây bắc phụ họa nói.

giữa hai người là một cái bàn gấp, trên bàn bày đầy thịt nướng, dưới bàn là hai két bia.

bên cạnh bàn có bốn cái ghế, ngân nguyệt thần tướng đã đi mời ma nhãn.

“sau khi thái âm quy vị, hai vị bán thần nghề nghiệp thần dạ du đều đang phòng bị lẫn nhau, chờ đợi phó bản thái dương mở ra. nhắm chừng là không rảnh tay thu thập nguyên thủy thiên tôn.” khuôn mặt quỷ đao thiên vương đầy u sầu: “như thế nào mới có thể khiến nguyên thủy thiên tôn chủ động hướng ta phát chiến thiếp?”

“hắn không hướng ngươi phát chiến thư, vậy ngươi liền phát chiến thiếp cho hắn.” sợ hãi thiên vương nói.

“ta càng thêm hy vọng người khác tới khiêu chiến ta.” khi nói chuyện, một bóng dáng bay lên không trung, đáp ở đài ngắm cảnh, chính là ngân nguyệt đi gọi ma nhãn uống rượu.

chỉ thấy hắn vẻ mặt phẫn nộ, trong tay nắm một tờ giấy, đập ‘bộp’ ở trên bàn, rít gào: “sợ hãi, ma nhãn tên khốn kia phản bội rồi.”

sợ hãi cùng quỷ đao hai vị thiên vương vẻ mặt trầm xuống, ánh mắt đặt trên tờ giấy, thấy một hàng chữ viết rồng bay phượng múa.

“lão tử đầu nhập vào nguyên thủy thiên tôn rồi, đi theo tu la lăn lộn không có tiền đồ! lần sau gặp mặt, ta sẽ xử lý các

ngươi.”

sợ hãi thiên vương chăm chú nhìn vài giây, thu hồi ánh mắt: “uống rượu uống rượu.”

ngân nguyệt thần tướng giận dữ: “uống rượu? ngươi còn uống nổi rượu? ngươi con mẹ nó không nên dẫn chúng ta đuổi giết ma nhãn sao!”

“hắn muốn đi là tự do của hắn.” sợ hãi thiên vương không thèm để ý: “thành viên binh chủ giáo là tự do, muốn gia nhập, ta nhận, muốn đi, ta cũng sẽ không giữ lại.”

trên trán ngân nguyệt thần tướng nổi gân xanh: “lão tử lười nói lời thừa với ngươi, ta muốn đi gặp tu la.”

“ngươi còn chưa nghe chán ‘được’ của tu la?” quỷ đao thiên vương tức giận nói.

ngân nguyệt thần tướng: “nín lặng !”

sáu giờ chiều, trương nguyên thanh đeo khẩu trang, đội mũ lưỡi trai, vào thang máy tới nhà bà ngoại.

“tít tít.”

hắn nhập mật mã, vặn mở tay nắm cửa phòng trộm.

mở cửa ra, một mùi đồ ăn quen thuộc, nồng đậm bay vào xoang mũi, ngửi mùi vị này, hắn có loại cảm giác đang ở bến cảng, tâm linh an bình cùng thỏa mãn.

trương nguyên thanh hít sâu một hơi, rít gào: “bà ngoại, cháu đã trở về!”

“về thì về, kêu cái gì mà kêu.” ở nhà bếp truyền đến bà ngoại chán ghét đáp lại.

“về thì về, kêu cái gì mà kêu.” dì trẻ ở nhà bếp hỗ trợ, như con vẹt đáp lại một câu.

ở nhà bếp truyền đến tiếng cắt thức ăn “phập phập phập” cùng hương vị nồng đậm, trương nguyên thanh nghe ra là bà ngoại đang làm vịt om bia, vịt om bia trong nồi áp suất, hắn hồi bé thích nhất.

quan phương diễn đàn của đại khu thứ nhất share bài đăng ngũ hành minh, cũng thảo luận khí thế ngất trời.

bị thương sau tai nạn vốn nên làm linh cảnh hành giả trận doanh thủ tự sĩ khí hạ thấp, nhưng hai tin tức này rung động lòng người, chấn lung phát hội (đến người điếc cũng có thể nghe thấy), nâng sĩ khí lên cao vút, giảm bớt lo âu cùng bất an của hành giả tầng trung tầng thấp.

ngân nguyệt thần tướng: "…"

chương 2657: hồ sơ tàn phá (1)

nghe cậu nói, sau khi tùng hải xảy ra khủng bố tập kích, bà ngoại vẫn luôn liên hệ hắn, phát hiện điện thoại di động biến thành không tín hiệu, tin nhắn cũng không trả lời, bị dọa lão lệ tung hoành.

cậu cùng dì trẻ an ủi như thế nào cũng vô dụng, cuối cùng là biểu ca làm việc ở văn phòng cảnh sát trấn an bà ngoại.

biểu ca nói: "chưa tìm được thi thể nguyên tử."

trương nguyên thanh sau khi về nước, liền lập tức liên hệ bà ngoại, nói mình đổi số điện thoại di động, sau khi khủng bố tập kích xảy ra, hắn theo phú bà quan nhã trốn vào phòng an toàn chính phủ chuẩn bị, vì giữ bí mật, tín hiệu nơi đó bị che chắn, ai cũng không thể ra ngoài, thẳng đến lúc bên ngoài khôi phục trật tự.

bà ngoại biết quan nhã thân phận không tầm thường, nghe nói trong nhà có người làm quan to ở trong triều, liền tin lời nói lung tung của cháu ngoại.

trương nguyên thanh nói hôm nay muốn về nhà ăn cơm, bà ngoại ngoài miệng ghét bỏ, lại vụng trộm làm món ăn hắn thích.

trong phòng khách, ông ngoại đang xem tin tức, đài truyền hình quốc gia đang phỏng vấn một vị chuyên gia tóc bạc mặt hồng hào, chuyên gia nghe nói đã trăm tuổi, làn da lại mịn màng như trẻ con.

chuyên gia tự xưng là nhân vật có tiếng nói lĩnh vực sinh vật, y học, ở viện khoa học quốc gia thu mình nghiên cứu, bởi vì gần đây xảy ra sự kiện khủng bố tập kích, mới không thể

không lộ diện ở trước mặt công chúng, chỉ vì phổ cập khoa học một phen cho dân chúng.

“thật ra không có kỳ ảo như trên mạng nói, cái gì siêu nhân, sinh vật ngoài hành tinh, linh khí sống lại… đều là một ít lời nói vô căn cứ.” chuyên gia khẩu âm nước ngoài nồng đậm.

“trải qua tổ chuyên gia nghiên cứu, ở trong cơ thể các phần tử khủng bố kia kiểm tra đo lường được một loại virus hoàn toàn mới, loại virus này sẽ làm cơ thể con người sinh ra biến dị, khiến bộ phận động vật cũng sinh ra biến dị.

hệ thống miễn dịch của bộ phận quần thể có thể thừa nhận những virus này xâm hại, do đó đạt được một ít lực lượng không thể tưởng tượng, bộ phận quần thể không thể miễn dịch, sẽ thần trí thác loạn, điên cuồng công kích người bên cạnh.”

đây là bán thần của chu gia?

trương nguyên thanh ở hành lang cởi giày, thay dép, đi về phía phòng khách.

mc đài truyền hình nghe xong, phối hợp hỏi: “xin hỏi đây là virus gì vậy?”

chuyên gia tóc bạc mặt hồng hào lắc đầu nói: “không xác định, đây là virus kiểu mới, điều duy nhất có thể xác định là, nó là virus do con người bồi dưỡng, về phần virus bắt nguồn từ nơi nào, trước mắt còn chưa điều tra rõ.”

mc liên tục gật đầu, cuối cùng nhìn về phía máy quay: “lời đồn dừng lại trước trí giả, hy vọng mọi người lý tính đối đãi việc này, đau đớn ai điếu đồng bào gặp nạn.”

trương nguyên thanh ngồi xuống bên cạnh ông ngoại, phát hiện lão nhân vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng, lộ ra sầu lo, cũng chưa bởi vì chuyên gia phổ cập khoa học mà lơi lỏng.

hắn giật mình, cố ý nói: “ông ngoại, ngài đừng lo lắng, đây là virus, chỉ cần nghiên cứu phát triển ra vắc-xin phòng bệnh là không sao.”

ông ngoại hừ lạnh một tiếng: “cháu biết cái gì!”

ông quay đầu đánh giá cháu ngoại, “chưa bị thương chứ?”

trương nguyên thanh hoạt động gân cốt: “cháu có thể có chuyện gì? những người virus kia vừa chế tạo khủng bố tập kích, cháu cùng quan nhã liền tiến vào phòng an toàn.”

ông ngoại hài lòng gật đầu, cầm lấy chén sứ đi bên ban công lấy nước, trong tiếng vang nước ấm róc rách rót vào chén sứ, trương nguyên thanh rõ ràng nghe thấy tiếng ông ngoại lẩm bẩm: “những người này làm sao dám?”

nghe được lời này trương nguyên thanh đã ngoài ý muốn, lại không bất ngờ.

trị an viên duy trì ảo vệ xã hội trật tự, tham dự tuyến đầu các loại sự kiện ác liệt, đối với sự tồn tại của linh cảnh hành giả, không có khả năng hoàn toàn không biết gì, bao gồm biểu ca ở trong.

lúc trước sự kiện khủng bố tập kích bệnh viện bình thái, biểu ca trần nguyên quân đã từng tiếp xúc nghề nghiệp tà ác.

làm cảnh sát trưởng một thế kỷ trước, ông ngoại khẳng định cũng từng tiếp xúc linh cảnh hành giả, biết có một đám người siêu năng lực tồn tại, cũng biết những kẻ này chịu hạn chế bởi giá trị đạo đức, cho nên có chút nghi hoặc.

“bán thần chu gia tẩy não, đối với người sức mạnh ý chí kiên định tựa như không quá hữu dụng, hoặc là, cần lặp đi lặp lại ‘phổ cập khoa học’ mới có thể thấy hiệu quả. giai đoạn này mà nói, sự tồn tại của linh cảnh hành giả, có thể giấu thì giấu, nếu giấu không được, công khai cũng không sao cả.” trương nguyên thanh thầm nghĩ.

thời điểm sinh tử tồn vong này, ai còn để ý sự tồn tại của linh cảnh hành giả bại lộ hay không.

hơn mười phút sau, tiếng bận rộn ở nhà bếp ý dừng lại, bà ngoại cùng dì trẻ bưng khay đồ ăn đi ra, bày đầy một bàn mỹ vị.

bà ngoại vừa xếp bát đũa, vừa thúc giục: “hai người mau đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm!”

ông ngoại và trương nguyên thanh cùng nhau vào nhà vệ sinh.

chương 2658: hồ sơ tàn phá (2)

trên bàn cơm, trương nguyên thanh vung đũa như bay, gió cuốn mây tàn, dùng hành động biểu đạt nỗi nhớ của mình với tay nghề của bà ngoại.

bà ngoại rất hài lòng, nói: “không phải bảo cháu đưa quan nhã cùng nhau trở về sao, nó đâu?”

“cô ấy được người trong nhà đón về kinh thành rồi, nói tùng hải không an toàn.” trương nguyên thanh thuận miệng lấy lệ: “vốn cũng muốn đón cháu đi, nhưng cháu không nỡ xa ông ngoại bà ngoại.”

dì trẻ đáng yêu khóe mắt có nốt ruồi lệ lườm nguýt hắn một cái, trương nguyên thanh dựa đầu qua: “đương nhiên còn có dì trẻ.”

đầu còn chưa tiếp xúc vai dì trẻ, đã bị bà ngoại đưa tay chặn đứng, đẩy một phát ra.

bà ngoại thấp thỏm lo âu nói: “bà nghe nói chỉ kinh thành không sao, virus này vắc-xin phòng bệnh còn chưa nghiên cứu phát triển ra, nói không chừng qua một thời gian nữa lại bắt đầu truyền bá, cháu nếu có thể theo quan nhã đi kinh thành, cũng là chuyện tốt.”

“mọi người phải để ý, người lây nhiễm đều có siêu năng lực, san bằng cả một tòa nhà. tùng hải nhiều nhà cao tầng như vậy, đẩy một tòa là chết một mảng, chạy cũng không chạy thoát.”

trong lời nói, rất bất mãn đối với thế đạo này.

giá trị đạo đức biến mất thời gian không dài, tiểu khu nhà bà ngoại tuy cao cấp, nhưng so với hào trạch thật sự của tùng hải còn thua kém không ít, mục tiêu của nghề nghiệp tà ác là ngân hàng, văn phòng cảnh sát cùng khu phú hào.

tiểu khu này rất may mắn chưa bị lan đến.

“bà ngoại, đừng lo lắng, trời sập xuống có người cao đỡ.” trương nguyên thanh an ủi.

chờ cháu ngoại bà trở thành thái dương chi chủ, cứu vớt thế giới đi.

ông ngoại hừ lạnh một tiếng: “người cao đều trốn vào phòng an toàn, ai tới gánh?”

ông ngoại loại cảnh sát trưởng bất bình xã hội về hưu này, sao có thể sinh ra cậu nghề nghiệp hư không trơn trượt như vậy? là cậu biến dị, hay là cậu không phải con ruột ông bà ngoại?

trong lòng trương nguyên thanh lẩm bẩm, hắn chuyển hướng đề tài: "bà ngoại, biểu ca cháu đâu?"

"nó cũng vài ngày chưa về nhà rồi, xảy ra chuyện lớn như vậy, trị an viên toàn bộ tùng hải đều tăng ca, mợ cháu mỗi ngày đi văn phòng cảnh sát đưa cơm cho nó." giọng điệu bà ngoại cực kỳ bất mãn.

không biết là bất mãn cháu nội vất vả, hay là bất mãn mợ đoạt công việc đưa cơm của bà.

văn phòng cảnh sát khu khang dương.

trong phòng hội nghị cỡ lớn, trần nguyên quân mang theo mười mấy nhân viên văn chức, ngập đầu ở trong văn kiện chồng chất như núi, mỗi người đều ánh mắt dại ra, vành mắt đen sì nghiêm trọng.

tốc độ lật xem hồ sơ chậm chạp, vẻ mặt ngây ngốc.

khu làm việc bên ngoài, cũng có một đám kỹ thuật viên tăng ca thêm giờ khôi phục dữ liệu.

ở trong tai nạn vài ngày trước, hệ thống giám sát đường điện cùng hệ thống trị an đều bị nghề nghiệp tà ác phá hư, văn phòng cảnh sát khu khang dương cũng gặp nghề nghiệp tà ác tập kích.

sau khi trả giá tương đối thê thảm nặng nề, rốt cuộc ở dưới ssự giúp đỡ của tổ hành động đặc thù (quan phương hành giả) đánh chết kẻ địch, nhưng văn phòng cảnh sát cũng gặp phá hoại thật lớn.

trong đó, hồ sơ điện tử gặp phá hoại nghiêm trọng.

hồ sơ trị an là ghi lại hành động của trị an viên, bằng chứng nguyên thủy của các loại án kiện, là cơ sở căn cứ của tư pháp cùng điều tra, cực kỳ quan trọng.

cũng may kho hồ sơ của văn phòng cảnh sát chưa bị lan đến, có thể căn cứ hồ sơ giấy một lần nữa quy nạp, sửa sang ra hồ sơ điện tử mới.

đương nhiên, nhân viên kỹ thuật của tổ hành động đặc thù cũng đang cố gắng khôi phục hồ sơ điện tử.

trần nguyên quân buông hồ sơ giấy xuống, mỏi mệt day day mi tâm, hắn không chịu được nữa, tính nghỉ ngơi một phen.

trừ khôi phục hồ sơ, hắn ban ngày còn thăm người nhà của người bị hại khu khang dương, cùng với nhận lãnh thi thể, duy trì bảo vệ trật tự các loại công tác, thể xác và tinh thần đã sớm mệt mỏi.

lúc này, một kỹ thuật viên đẩy cửa đi vào, hô: “hỗ trợ tìm một phần hồ sơ, đánh số là w924589.”

nhân viên văn chức căn cứ đánh số tìm kiếm hồ sơ, vài phút sau, một nữ văn chức giọng điệu kinh ngạc nói: “không có nha? không có phần hồ sơ này.”

“không có?” kỹ thuật viên càng thêm kinh ngạc, “cái này sao có khả năng, nếu không có hồ sơ giấy, hồ sơ điện tử chúng ta khôi phục là chuyện thế nào?”

trần nguyên quân vốn tính về văn phòng nghỉ ngơi vừa nghe, liền dừng bước, nhíu mày nói: “phần hồ sơ này làm sao vậy.”

kỹ thuật viên trả lời: “là như vậy, trần đội, chúng tôi khôi phục một phần hồ sơ, nhưng không trọn vẹn, cho nên muốn tìm hồ sơ giấy đối chiếu bổ hoàn, không ngờ không có giấy tờ.”

thân là trị an viên kinh nghiệm phong phú, trần nguyên quân lập tức nghe ra có bí ẩn, loại tình huống này thường gặp ở trị an viên bao che đối với phần tử phạm tội.

hắn nghiêm mặt, tập trung tinh thần, “dẫn tôi đi nhìn xem.”

hồ sơ w9 mở đầu, đối ứng thời gian là năm 2019, cũng chính là ba năm trước, khoảng cách không xa.

sau khi trả giá tương đối thê thảm nặng nề, rốt cuộc ở dưới sự giúp đỡ của tổ hành động đặc thù tức quan phương hành giả đánh chết kẻ địch, nhưng văn phòng cảnh sát cũng gặp phá hoại thật lớn.

chương 2659: kinh ngạc cùng kinh sợ (1)

rời khỏi phòng họp, trần nguyên quân đi theo kỹ thuật viên tới khu làm việc, ngồi xuống ở trước máy tính.

kỹ thuật viên chỉ vào giao diện máy tính: “chính là nó.”

trần nguyên quân chăm chú nhìn lại, đây là một phần hồ sơ dân cư mất tích.

bảng vỡ nát thiếu sót, chỉ biểu hiện tin tức trên cùng:

tên họ: lôi nhất binh.

giới tính: nam.

tuổi: 21

phía dưới quê quán, đặc thù bề ngoài, địa điểm lộ diện cuối cùng, thời gian mất tích các thứ, đều là gạch xóa lung tung.

trần nguyên quân nhìn phần hồ sơ “tàn phá” này, máu chậm rãi đọng lại, một cảm giác lạnh toát khó mà hình dung trào lên trong lòng.

“lôi nhất binh, ở ba năm trước đã mất tích?”

ăn xong bữa tối, trương nguyên thanh ân cần giúp bà ngoại thu dọn bát đĩa, mang theo rác nấu ăn xuống lầu, ném vào trong hố rác của tiểu khu.

nhớ tới còn chưa đi thăm mợ, liền chạy tới cửa hàng hoa quả đối diện tiểu khu mua mấy cân hoa quả, lại gửi tin nhắn liên hệ cậu, bảo hắn chuẩn bị bộ trang bị chăm sóc da của nước ngoài, năm phút đồng hồ sau hắn muốn đi thăm mợ.

khi hắn mang theo hoa quả trở lại phòng ngủ của mình, trên bàn đã đặt một hộp bộ trang bị chăm sóc da chưa mở nắp.

chăm sóc da, dưỡng ẩm, xóa nếp nhăn, làm trắng, xóa vết thâm đủ một bộ.

trương nguyên thanh cầm sản phẩm chăm sóc da, gõ cửa nhà mợ.

“nguyên tử đã về rồi?” mợ đắp mặt nạ buổi tối, mở cửa thấy cháu trai duyên dáng yêu kiều đứng ở cửa, nhất thời cười tươi.

“về thăm ông bà ngoại.” trương nguyên thanh đưa sản phẩm chăm sóc da cùng hoa quả ra: “đương nhiên còn có mợ trẻ trung xinh đẹp của cháu.”

mợ vừa thấy sản phẩm chăm sóc da, nụ cười càng thêm rạng rỡ: “sao cháu biết mợ dùng sản phẩm chăm sóc da thương hiệu này? vừa vặn mợ sắp dùng hết rồi, gần đây cả thế giới đều có nạn virus, ngành mua sắm dừng lại, mợ đang phát sầu đây. nguyên tử, có lòng rồi.”

là cậu có lòng… trương nguyên thanh đánh khuỷu tay, “cậu có nhà không?”

mợ một tay ôm sản phẩm chăm sóc da, một tay kéo cánh tay cháu trai, hậm hực nói: “hắn không ở nhà còn có thể đi đâu? bên ngoài virus lợi hại như vậy, hắn bị dọa cả ngày rúc ở nhà, chỉ là số lần vào phòng vệ sinh càng ngày càng nhiều, vừa rồi lại vào phòng vệ sinh.”

cậu vào phòng vệ sinh là mua cho mợ sản phẩm chăm sóc da… trương nguyên thanh nghe vậy, ánh mắt hướng về phía phòng vệ sinh.

rắc!

cửa phòng vệ sinh vừa mới mở ra, cậu mặc âu phục màu đỏ rượu, quần bó đi ra, hai cậu cháu bốn mắt nhìn nhau, tia lửa điện vô hình bắn ra tanh tách, trong không khí tràn ngập mùi khói thuốc súng.

mợ thức thời buông ra cánh tay cháu trai, lui đến một bên.

cậu hít sâu một hơi, xoay lưng xách quần, ngón giữa hướng xuống: “vô dụng nguyên tử, xách đồ đến thăm cữu tử (cậu), tiêu vẫn là cữu đích phiếu tử (tiền của cậu), ô ô!”

trương nguyên thanh cũng dựng thẳng lên hai ngón giữa, hướng xuống dưới, học tư thái nhảy thi đấu với nhau lòe loẹt lui về phía sau hai bước: “hữu tiễn đích cữu tử, ngã dĩ kinh hạ hảo sáo tử, nhĩ tái hoa điểm phiếu tử, dẫn xuất na ta cẩu tử (cậu có tiền, cháu đã đặt bẫy sẵn, cậu tốn thêm chút tiền nữa, dẫn ra đám cẩu tử* kia).”

* gọi trẻ con ở nhà, theo quan niệm ngày xưa tên xấu dễ nuôi

cậu vừa nghe, liên tục lắc đầu: “khán nhĩ tham lam đích dạng tử, xá sự đô tưởng y kháo cữu tử, vĩnh viễn nhất phó một xuất tức đích dạng tử (xem bộ dáng tham lam của cháu, việc gì cũng phải dựa vào cậu, vĩnh viễn là một bộ dáng không có tiền đồ).”

trương nguyên thanh vòng quanh cậu nhảy điệu nhảy clacket, lớn tiếng rap: “hữu xuất tức đích cữu tử, hoàn ký bất ký đắc thập niên tiền đích kim phát muội tử (cậu có tiền đồ, còn có nhớ em gái tóc vàng mười năm trước hay không), ngay tại…”

còn chưa dứt lời, cậu lớn tiếng “ô ô” hai tiếng, cắt ngang đoạn sau của hắn: “một dụng đích nguyên tử, nan đắc hữu liễu kháo phổ đích dạng tử, thành liễu nam tử (nguyên tử vô dụng, không dễ gì có chút bộ dáng đáng tin tưởng, thành đàn ông rồi).”

trương nguyên thanh vui vẻ khoát tay: “mợ, cháu đi đây!”

trở lại căn hộ đối diện, hắn ôm quần áo sạch sẽ bà ngoại chuẩn bị sẵn đi vào phòng tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ, trương nguyên thanh vận chuyển nhật chi thần lực làm khô tóc, mặc vào áo ngủ xù lông, ngồi ở bên bàn lẳng lặng chờ đợi.

ông bà ngoại ngủ sớm đã vào phòng nghỉ ngơi, trong nhà im ắng.

không đến nửa giờ, cửa phòng của trương nguyên thanh lặng lẽ bị vặn ra, giang ngọc nhị mặc áo ba lỗ cùng quần đùi ngắn lén lút mò vào.

“trời mùa đông làm cái gì vậy, không sợ lạnh sao?” trương nguyên thanh liếc nhìn.

giang ngọc nhị cau mũi, “dì trẻ mặc vào như vậy, không phải càng có thể lay động trái tim của cháu sao.”

cô nàng này diễn cũng đừng nghĩ diễn nữa? trong lòng trương nguyên thanh nói thầm, nhưng thấy giang ngọc nhị đi thẳng tới, hắn vẫn phối hợp trượt bánh xe ghế, nhường ra đùi.

giang ngọc nhị thuận thế nghiêng người, đè bộ mông tròn ở trên đùi hắn, hai tay ôm lấy cổ hắn.

cậu hít sâu một hơi, xoay lưng xách quần, ngón giữa hướng xuống: “vô dụng nguyên tử, xách đồ đến thăm cữu tử, tiêu vẫn là cữu đích phiếu tử, ô ô!”

trương nguyên thanh cũng dựng thẳng lên hai ngón giữa, hướng xuống dưới, học tư thái nhảy thi đấu với nhau lòe loẹt lui về phía sau hai bước: “hữu tiễn đích cữu tử, ngã dĩ kinh hạ hảo sáo tử, nhĩ tái hoa điểm phiếu tử, dẫn xuất na ta cẩu tử.

nghĩa là cậu có tiền, cháu đã đặt bẫy sẵn, cậu tốn thêm chút tiền nữa, dẫn ra đám cẩu tử kia.”

cậu vừa nghe, liên tục lắc đầu: “khán nhĩ tham lam đích dạng tử, xá sự đô tưởng y kháo cữu tử, vĩnh viễn nhất phó một xuất tức đích dạng tử. nghĩa là xem bộ dáng tham lam của cháu, việc gì cũng phải dựa vào cậu, vĩnh viễn là một bộ dáng không có tiền đồ.”

trương nguyên thanh vòng quanh cậu nhảy điệu nhảy clacket, lớn tiếng rap: “hữu xuất tức đích cữu tử, hoàn ký bất ký đắc thập niên tiền đích kim phát muội tử. nghĩa là cậu có tiền đồ, còn có nhớ em gái tóc vàng mười năm trước hay không, ngay tại…”

còn chưa dứt lời, cậu lớn tiếng “ô ô” hai tiếng, cắt ngang đoạn sau của hắn: “một dụng đích nguyên tử, nan đắc hữu liễu kháo phổ đích dạng tử, thành liễu nam tử. nghĩa là nguyên tử vô dụng, không dễ gì có chút bộ dáng đáng tin tưởng, thành đàn ông rồi.”

chương 2660: kinh ngạc cùng kinh sợ (2)

trương nguyên thanh ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đẹp đen bóng sáng ngời, như chứa ngôi sao trong đó.

nhìn nhau ước chừng mười mấy giây, dì trẻ yêu kiều hừ một tiếng: “sao không mang quan nhã về nhà hả, bà ngoại tâm tâm niệm niệm đứa cháu dâu này đó.”

trong giọng nói không chút nào che giấu vị dấm chua (ghen).

“cô ấy lại không có ngọc phù truyền tống, sân bay new york cũng bị phá hư, muốn về nước còn phải chờ vài ngày.” trương nguyên thanh cười nói: “chờ cô ấy về tùng hải, tôi lại đưa cô ấy đến trong nhà ăn cơm, chị làm dì trẻ, chiêu đãi cho tốt…”

còn chưa nói xong, đầu hắn đã bị vỗ một phát thanh thúy.

ánh mắt giang ngọc nhị lạnh như băng, khóe miệng cười lạnh: “tôi sớm hay muộn giết cô ta.”

một lời không hợp liền chuyển sang acc chính…

trương nguyên thanh vốn muốn lướt qua đề tài này, nghĩ một chút, vẫn là cứng đầu hỏi: “chị cái gì cũng biết hết, vì sao không nói sớm một chút? việc này đã không trách được tôi, cũng không trách được quan nhã nhỉ?”

giang ngọc nhị biết tất cả, lại chưa bao giờ hướng hắn thẳng thắn, ngược lại lấy thân phận chỉ sát cung chủ xuất hiện ở bên người hắn, nay lại trách quan nhã hoành đao đoạt ái.

trong đôi mắt giang ngọc nhị nhìn thẳng vào hắn, bỗng nhiên bịt kín một tầng hơi nước: “vì khâu lại linh hồn vỡ tung của cậu, chị điên nhiều năm, vì để giang ngọc nhị sinh hoạt bình thường, vì không thương tổn đến ba mẹ cùng cậu, chị đã đắp nặn một khối phân thân, chị mỗi ngày buổi tối trước khi đi ngủ đều phải soi gương thôi miên bản thân, thôi miên mình là người bình thường, như vậy mới có thể áp chế tư duy cùng cảm xúc hỗn loạn.”

“cậu biết lúc chị ở bệnh viện làm giải phẫu mổ bụng, máu tươi kích thích đối với chị mãnh liệt bao nhiêu không? miệng vết thương máu tươi đầm đìa, trẻ con chết non, còn có người bệnh chết đi, tất cả cái này đều sẽ khiến chị nhớ tới sở gia diệt môn, tiến một bước kích thích sự điên cuồng của chị.”

“nhưng chị phải chịu đựng, chị muốn tiếp tục sống ở căn nhà này, sống ở bên cạnh cậu, lúc đêm khuya vắng người, chị cũng sẽ nghĩ có người có thể đi ra cứu vớt chị, chị rất đau khổ, rất đau khổ…”

từng giọt nước mắt ấm áp rơi trên khuôn mặt hắn. trương nguyên thanh cảm giác trái tim bị đâm một phát, rất đau đớn rất bén nhọn.

giang ngọc nhị cười thê lương: “chị nói cho cậu lại có thể thế nào, chị thậm chí không biết mình có thể kiên trì bao lâu, thẳng thắn những điều này với cậu, sẽ chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.”

“chị đã sớm nghĩ rồi, một khi tới cực hạn, chị liền rời khỏi cái nhà này, để bại hoại gia tộc đưa chị vào phó bản bí mật ngũ hành, tự phong ấn ở vực sâu.”

trương nguyên thanh đưa tay lau đi nước mắt trên má giang ngọc nhị, thuận thế nâng khuôn mặt cô, thiên ngôn vạn ngữ

trong lòng hội tụ thành một câu: “xin lỗi…”

giang ngọc nhị mím môi, lông mi run rẩy nhắm lại, mặc kệ trước kia có bao nhiêu đau đớn cùng bất lực, giờ khắc này lòng của cô là vui vẻ.

môi hai người càng ngày càng gần… đúng lúc này, trong phòng khách truyền đến tiếng vặn tay nắm cửa, ngay sau đó tiếng bước chân dồn dập tới gần cửa phòng ngủ.

giang ngọc nhị nháy mắt đứng dậy, trương nguyên thanh lập tức thẳng lưng, ngồi nghiêm chỉnh.

cửa phòng ngủ bị dùng sức đẩy ra, là biểu ca trần nguyên quân khuôn mặt tiều tụy.

trương nguyên thanh hít sâu một hơi, bình phục cảm xúc, cố ý dùng giọng điệu vui đùa trêu ghẹo: “biểu ca, hai tháng không gặp, anh cũng có thể trao đổi thân phận với cậu rồi.”

hắn đang trêu chọc biểu ca biểu hiện càng thêm già nua.

trần nguyên quân vốn muốn nói cái gì, nhìn thấy giang ngọc nhị, muốn nói lại thôi: “dì trẻ, sao dì ở phòng của nguyên tử?”

hắn sau đó liếc một cái dáng người tuyệt vời mặc áo ba lỗ cùng quần đùi, nhíu mày nói: “dì không lạnh sao?”

sắp cuối năm rồi, tùng hải ban đêm rất ẩm thấp lạnh lẽo.

“ồ, tới tìm nguyên tử chơi game switch cho khỏe người.”

giang ngọc nhị mặt không đổi sắc sử dụng “trấn an”, “hai đứa nói chuyện đi, dì về phòng ngủ.”

trần nguyên quân theo bản năng cho rằng sự việc chính là như thế, không nghĩ nhiều, nhìn theo dì trẻ rời khỏi phòng, sau khi nghe được cô tiến vào khuê phòng cùng đóng cửa lại, hắn cũng nhanh chóng đóng cửa lại, vẻ mặt nghiêm túc đi đến bên giường.

“làm sao vậy?” vẻ mặt trương nguyên thanh cũng trở nên nghiêm túc theo.

trần nguyên quân trầm giọng nói: “nguyên tử, anh gần đây vẫn luôn ở văn phòng cảnh sát đối chiếu hồ sơ…”

hắn nói đơn giản về công việc của mình, cũng đang tìm từ cùng ấp ủ.

“ở trong quá trình dò hồ sơ, kỹ thuật viên bên anh khôi phục một phần hồ sơ điện tử bị xóa. đó là một phần hồ sơ dân cư mất năm 2019 tích, người mất tích là… lôi nhất binh!”

trương nguyên thanh ngẩn người, anh binh ba năm trước đã mất tích? mình sao con mẹ nọ không biết?

tuy anh binh sau khi vào đại học, cùng mình mỗi người một nơi, hai anh em liên hệ dần dần ít đi, nhưng không đại biểu đoạn tuyệt liên hệ, hắn ngẫu nhiên vẫn sẽ cùng anh binh lên mạng khai hắc*, chia sẻ ảnh nóng cùng link.

* chơi game trên mạng nhưng vẫn giao tiếp được với nhau qua giọng nói

trong giọng nói không chút nào che giấu vị dấm chua.

một lời không hợp liền chuyển sang tài khoản chính…

“ồ, tới tìm nguyên tử chơi game cho khỏe người.”

tuy anh binh sau khi vào đại học, cùng mình mỗi người một nơi, hai anh em liên hệ dần dần ít đi, nhưng không đại biểu đoạn tuyệt liên hệ, hắn ngẫu nhiên vẫn sẽ cùng anh binh lên mạng khai hắc, chia sẻ ảnh nóng cùng đường dẫn.

- giải thích “mạng khai hắc” nghĩa là chơi game trên mạng nhưng vẫn giao tiếp được với nhau qua giọng nói. hết giải thích.

chương 2661: kinh ngạc cùng kinh sợ (3)

trần nguyên quân tiếp tục nói: “hồ sơ điện tử là bị người ta lợi dụng quyền hạn cưỡng chế xóa đi, cũng chưa kết án, hồ sơ đến nay đều không có cách nào khôi phục nguyên trạng. nguyên tử, anh hoài ngưng chuyện này có liên quan với lôi nhất binh gần đây mất tích.”

“nếu có thể tìm ra ba năm trước là ai xóa hồ sơ điện tử, nói không chừng có thể tra ra chân tướng, giúp chúng ta tìm được lôi nhất binh.”

ý thức của trần nguyên quân còn dừng lại ở trên vụ án lúc tháng tư lôi nhất binh mất tích.

trương nguyên thanh lại nghĩ tới rất nhiều, lúc trước hắn từng điều tra anh binh, phát hiện anh binh ở lúc đại học âm trầm thu mình, mặc dù xảy ra xung đột với bạn học cũng sẽ chủ động nhận thua, sau đó trả thù độc ác.

cái này cùng không phù hợp tính cách anh binh "lạnh nhạt đối mặt sinh tử không phục thì chiến".

khi đó, trương nguyên thanh đã hoài nghi anh binh ở trong kỳ nghỉ hè tốt nghiệp cấp 3 gặp phải chuyện ngoài ý muốn, chính là ở kỳ nghỉ hè đó trở thành linh cảnh hành giả, bị phán quan mắt quỷ khống chế.

bây giờ phần hồ sơ người mất tích này xuất hiện, ngược lại đã nghiệm chứng suy đoán của hắn.

"anh binh quả nhiên là ở kỳ nghỉ hè đó tốt nghiệp cấp 3 trở thành linh cảnh hành giả, sau đó bị phán quan mắt quỷ khống chế, cho nên sau khi vào đại học, tính tình hắn thay đổi hẳn, trở nên âm hiểm cay độc." trương nguyên thanh nghĩ.

trần nguyên quân thấy hắn trầm mặc không nói, an ủi: "chờ công tác giải quyết hậu quả hoàn thành, anh lại tới nhà lôi nhất binh thăm một lần, hỏi một chút vụ án mất tích năm đó là chuyện thế nào."

tuy hồ sơ điện tử không thể khôi phục, nhưng đã đến văn phòng cảnh sát khu khang dương báo án, người báo án khẳng định là người nhà của lôi nhất binh.

"cảm ơn anh." trương nguyên thanh nói năng thành khẩn.

trần nguyên quân gật đầu, đứng dậy nói: "không có việc gì, em nghỉ ngơi sớm một chút."

đi tới cửa, hắn bỗng dừng lại, quay đầu nhìn qua: "nguyên tử, đối với trận tai nạn này, em thấy thế nào?"

trương nguyên thanh trả lời: "chuyên gia cũng đã nói là virus, chờ nghiên cứu phát triển ra vắc-xin phòng bệnh thì không cần sợ nữa."

"virus sao…" trần nguyên quân 'a' một tiếng, "đúng, chờ có vắc-xin phòng bệnh liền không cần lo lắng nữa. nguyên tử,

văn phòng cảnh sát ngày hôm qua tập hợp một phần số liệu, nơi phần tử khủng bố tập kích tập trung ở ngân hàng, văn phòng cảnh sát, trung tâm thương mại lớn, khu phú hào, thu đô thị lâu năm cùng ngoại ô, nông thôn cơ bản không bị tập kích. anh tính mua nhà ở vùng ngoại thành tùng hải, để ông nội bà nội cùng ba mẹ dọn qua đó, em cảm thấy thế nào?"

ài, có một số thời điểm, nghèo là màu sắc tự vệ tốt nhất…

trương nguyên thanh nói: "quan nhã tối nay còn gọi điện với em, nói muốn đón nhà chúng ta tới kinh thành. biểu ca, em cảm thấy đi kinh thành tốt hơn đi ở nông thôn, anh đừng lo lắng."

cả nhà anh gà nhất, lo lắng lung tung cái gì.

tiễn bước biểu ca, trương nguyên thanh nhìn phòng dì trẻ, do dự lại do dự, rối rắm lại rối rắm, cuối cùng yên lặng trở về phòng.

đêm khuya, vườn bách thú, một con mèo cùng một con chó ngồi xổm ở trước laptop.

cây xanh bên cạnh bàn mọc ra xúc tu xanh nhạt, gõ bàn phím lách cách, soạn tin: "diệu trưởng lão, tôi muốn hướng ngài hỏi một sự kiện."

jojo nữ sĩ nghiêng đầu, con ngươi màu xanh lục nhạt sáng ngời có thần nhìn chằm chằm con chó bên cạnh, hỏi: "diệu trưởng lão là ai?"

"linh cảnh hành giả nhóm đầu tiên, lãnh đạo trực tiếp của tôi, xuân thần cấp 9, chuyện cũ năm xưa hỏi loại đồ cổ này, là thích hợp nhất." cẩu trưởng lão trả lời.

bọn họ tra xét cơ sở dữ liệu quan phương, chưa tìm được bất cứ tin tức nào về hội đồng chu, cẩu trưởng lão trầm ngâm hồi lâu, tính trực tiếp tiến công, trực tiếp hỏi nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên.

nghe được xuân thần cấp 9, mắt jojo nữ sĩ sáng lên: "hắn có thân với nguyên thủy thiên tôn không?"

cẩu trưởng lão nghe huyền âm hiểu miêu ý, cười ha ha nói: "đừng nghĩ đổi chủ nhân nữa, hắn rất chán ghét nguyên thủy

thiên tôn, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng, cũng sẽ không thích cô.”

“vì sao?” jojo nữ sĩ truy hỏi, lòng hiếu kỳ của mèo xưa nay rất mạnh.

“kể ra thì dài, việc riêng của thượng vị giả tôi không nói nữa, cô muốn biết, có thể đi hỏi nguyên thủy thiên tôn.” cẩu trưởng lão vững vàng trước sau như một.

“dù sao nguyên thủy thiên tôn cũng không sợ đắc tội vị diệu trưởng lão này?” jojo nữ sĩ nghe hiểu.

lúc này, diệu trưởng lão trả lời tin nhắn: “chuyện gì?”

cẩu trưởng lão tinh thần rung lên, nhìn liếc cây xanh bên cạnh bàn một cái, cây xanh lập tức vung vẩy chồi non, gõ phím lách cách: “tôi muốn hướng ngài hỏi thăm chuyện hội đồng chu.”

diệu trưởng lão bên kia trầm mặc mười mấy giây, trả lời: “cậu hỏi thăm hội đồng chu làm gì.”

cẩu trưởng lão trầm ngâm một lát, thao túng mầm non đáp lại: “tìm hiểu một chuyện cũ năm xưa.”

chương 2662: tự tin (1)

hắn chưa giải thích chi tiết, muốn xem xem trình độ mẫn cảm của diệu trưởng lão đối với việc này.

nếu diệu trưởng lão tiếp tục truy hỏi, ý nghĩa đối phương rất hiểu biết hội đồng chu, đồng thời kiêng kỵ có người tìm hiểu tổ chức này.

thượng vị giả cũng không phải là mèo lòng hiếu kỳ nặng, lặp lại hỏi, tất có kỳ quái.

“hội đồng chu là tổ chức linh cảnh hành giả thành lập trong lúc thế chiến thứ hai, nghe nói là minh ước tự do lấy “nước nhà có nạn, đồng lòng hợp sức” làm khẩu hiệu thành lập tổ chức bản thổ, lấy danh nghĩa yêu nước lôi kéo một đám linh cảnh hành giả bản thổ, cùng với tinh anh hai giới chính trị thương mại, mặt ngoài là kháng chiến, mục đích chân thật là muốn thừa dịp hoa quốc suy yếu, âm thầm khống chế quốc gia này, trở thành chúa tể sau tấm màn.” diệu trưởng lão trả lời.

một mèo một chó nhìn nhau, đều từ trong mắt nhau thấy được sự ngưng trọng.

“về sau hội đồng chu vì sao mai danh ẩn tích?” cẩu trưởng lão truy hỏi.

“không rõ.” diệu trưởng lão trả lời, lời ít mà ý nhiều.

“ngài có biết thành viên hội đồng chu hay không? tôi là chỉ thành viên còn sống.” cẩu trưởng lão sau khi gõ ra hàng chữ này, sợ diệu trưởng lão trả lời một câu: bất ngờ chưa, tôi chính là thành viên hội đồng chu.

diệu trưởng lão nói: “khương bang chủ, trung đình chi chủ và hội trưởng.”

hội trưởng nơi này, là chỉ hội trưởng bách hoa hội, thanh đế đương thời.

cẩu trưởng lão nhìn màn hình máy tính, chân chó cũng bắt đầu phát run.

ba vị minh chủ… tất cả đều là hội đồng chu.

“cái quái gì vậy? trong năm vị minh chủ, ba người thuộc hội đồng chu?”

sáng sớm, thần thất bên giường, trương nguyên thanh vừa tỉnh ngủ nhìn tin nhắn cẩu trưởng lão gửi đến, ánh mắt có chút dại ra.

dựa theo thủ đoạn bồi dưỡng gián điệp của minh ước tự do, ba vị minh chủ này đều là gián điệp nha…

ừm, đầu tiên bài trừ khương bang chủ, hắn không làm được gián điệp loại công việc tinh tế này…

mình nhớ rõ cậu từng nói, tiền nhiệm nguyên soái của bạch hổ binh chúng sở dĩ liên thủ với tổ chức tiêu dao cướp đi la bàn quang minh, là vì không tin được minh chủ khác.

lần này mình biết vì sao rồi, a, thế này thì khủng bố nha…

trương nguyên thanh âm thầm hít vào ngụm khí lạnh, nghĩ lại một chút, lại cảm thấy là mình buồn lo vô cớ, nếu trong năm vị minh chủ có mật thám của minh ước tự do, như vậy sự kiện phong lôi song thần căn bản không được giải quyết thích đáng.

mà có một bán thần cấp 12 mất khống chế làm loạn khắp thế giới, bán thần thủ tự tất nhiên sứt đầu mẻ trán, lúc này, linh thác lại lấy quyền lực thái âm chi chủ nuốt giá trị đạo đức… trận doanh thủ tự trực tiếp nổ tung tại chỗ.

trương nguyên thanh thu hồi điện thoại di động, tính có rảnh thảo luận với lão đại hoặc cậu, hắn xỏ giày, sau khi rửa ráy đơn giản, rời khỏi nhà, tiến vào hành lang không có camera theo dõi, hóa thành ánh sao tiêu tán.

trong tiểu khu cũ tràn ngập cảm giác niên đại, trương nguyên thanh gõ cửa nhà lôi nhất binh.

mở cửa vẫn là mẹ của lôi nhất binh, so sánh với lúc tháng tư, vẻ mặt của bà không tiều tụy nữa, vành mắt đen cũng không còn, chỉ là người tỏ ra càng già hơn, ánh mắt thiếu thần thái.

“nguyên tử?” nhìn thấy trương nguyên thanh, trong ánh mắt dì chu mới phát ra một chút hào quang.

“dì chu, cháu đến thăm ngài.” trương nguyên thanh nâng nâng hoa quả trong tay, cười vào nhà.

ngồi xuống ở phòng khách, dì chu cầm hoa quả muốn vào phòng bếp rửa.

trương nguyên thanh vội nói: “không cần dì chu, cháu một lát nữa là đi luôn, hôm nay tới là có chuyện liên quan anh binh, muốn hỏi ngài một chút.”

mắt dì chu đột nhiên sáng ngời, vẻ mặt lại trở nên khẩn trương, ở trạng thái đã kích động lại khẩn trương, thật cẩn thận nói: “tìm, tìm được a binh rồi?”

“chưa.” trương nguyên thanh lắc đầu.

dì chu nặng nề thở dài một hơi, vẻ mặt phức tạp, không phân biệt rõ là thoải mái hay ngưng trọng.

cảm ứng cảm xúc của bà, trương nguyên thanh yên lặng thở dài, mất tích tám tháng, người nhà mình chỉ sợ cũng không phân biệt rõ là tâm tính gì, đã muốn tìm được hắn, lại không muốn tìm được hắn.

trương nguyên thanh hỏi: “dì chu, nguyên quân biểu ca nói, văn phòng cảnh sát khu khang dương ba năm trước từng nhận được báo án anh binh mất tích, ngài còn nhớ cụ thể là ngày

mấy tháng mấy không? về sau anh binh là trở về như thế nào? có lẽ một lần này, hắn cũng sẽ tự trở về thì sao?"

dì chu nghe vậy, vẻ mặt mờ mịt: "nguyên tử, cháu đang nói cái gì? a binh trước kia chưa từng mất tích nha."

trong nháy mắt này, con ngươi trương nguyên thanh co rút lại như cây kim.

phản ứng của dì chu quá mức ra ngoài trương nguyên thanh đoán trước, thậm chí khiến hắn có chút sợ hãi.

trương nguyên thanh cẩn thận cảm ứng, xác định cảm xúc mờ mịt của dì chu không giả, bà quả thật không biết chuyện này.

dì chu không nhớ anh binh từng mất tích, chẳng lẽ người báo án không phải là người nhà anh binh?

chương 2663: tự tin (2)

phát hiện anh binh mất tích, cũng kịp thời báo cảnh sát, nhất định là thân thuộc bên người, vừa ở văn phòng cảnh sát khu khang dương báo án, hẳn chính là chú lôi cùng dì chu.

trương nguyên thanh càng có khuynh hướng anh binh sau khi trở về, lợi dụng thủ đoạn của linh cảnh hành giả, tiêu trừ đoạn ký ức này của cha mẹ.

ừm, trong kỹ năng của linh cảnh hành giả, không tồn tại thủ đoạn tiêu trừ ký ức, nhưng trong kỹ năng lĩnh vực tinh thần, có không ít có thể làm người ta quên đoạn ký ức này, ví dụ như thôi miên của nhạc sĩ, mê hoặc của yêu mê hoặc.

về phần huyễn thuật sư cùng thần dạ du lĩnh vực tinh thần cường đại nhất, ngược lại không có thủ đoạn tương tự.

mê hoặc của yêu mê hoặc, đạt tới giai đoạn thánh giả mới có thể vặn vẹo nhận thức, lấy cấp bậc của anh binh lúc trước, thủ đoạn có thể sử dụng chỉ có thôi miên… ý niệm của trương nguyên thanh xoay chuyển nhanh chóng.

"nguyên tử, cháu vừa rồi nói rốt cuộc là có ý tứ gì?" dì chu quan tâm tình huống con trai, truy hỏi.

"không có việc gì, dì chu, dì mệt rồi, ngủ trước một giấc." trương nguyên thanh vươn tay, đưa đến trước mắt bà, búng

ngón tay.

ánh mắt dì chu đột nhiên dại ra.

trương nguyên thanh đỡ bà ngồi xuống ở sô pha, tiêu trừ bi thương cùng tích tụ đè ép ở trong lòng bà, dì chu ngủ say.

“dì trẻ, đến nhà anh binh một chuyến, dì chu có thể bị thôi miên rồi, cháu muốn mời dì hỗ trợ đánh thức ký ức bà ấy quên đi.” trương nguyên thanh gọi điện thoại thông báo dì trẻ.

sau khi tắt máy, không đến mười phút đồng hồ, giang ngọc nhị đi giày chạy bộ váy màu xám chì, phối hợp một cái áo dệt kim màu trắng, nhìn thanh xuân xinh đẹp, hiện thân ở trong tơ hồng dâng lên như cơn lốc mini.

trương nguyên thanh lập tức mang sự tình từ đầu đến cuối nói cho dì trẻ.

dì trẻ “ừm” một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu, chậm rãi đi đến bên sô pha, nhẹ nhàng nói: “dì chu, dì chu, cháu là ngọc nhi…”

liên tục gọi ba lần, dì chu dần dần mở mắt, dại ra nhìn giang ngọc nhị, “ngọc nhi, cháu cũng đến thăm dì chu?”

giang ngọc nhị gật gật đầu, giọng điệu dịu dàng: “dì chu, dì còn có nhớ lôi nhất binh trước kia từng mất tích hay không?”

vẻ mặt dì chu dại ra vài giây, tựa như đang nhớ lại, lắc đầu nói: “không có, a binh trước kia chưa từng mất tích.”

giang ngọc nhị nhìn cháu trai một cái, quay đầu, hỏi: “ngài nhớ lại chút, lôi nhất binh ba năm trước có phải từng mất tích hay không?”

dì chu vẫn lắc đầu: “không.”

“cháu biết rồi, dì chu, dì ngủ đi.” giang ngọc nhị dịu dàng nói.

giọng nói của cô ẩn chứa lực lượng an ủi lòng người, dì chu nhắm mắt lại, mềm nhũn ở sô pha, phát ra tiếng ngáy khe khẽ, tiến vào ngủ say.

giang ngọc nhị nhìn về phía cháu trai, lắc đầu: “bà ấy chưa từng bị thôi miên.”

cái này có chút không thể tưởng tượng…

lông mày trương nguyên thanh từng chút một nhíu lại: “cho nên, người báo án không phải dì chu cùng chú lôi? vậy sẽ là ai đây?”

khuôn mặt nhỏ của giang ngọc nhị bình tĩnh, phân tích: “cậu vì sao sẽ cảm thấy dì chu cùng chú lôi bị thôi miên? nếu chị là phán quan mắt quỷ, căn bản sẽ không ngu xuẩn đến mức để cấp dưới ở văn phòng cảnh sát xóa hồ sơ điện tử, tiêu hủy hồ sơ giấy, chỉ cần mệnh lệnh lôi nhất binh chủ động đi sở cảnh sát hủy vụ án, có thể giải quyết không chút tai họa ngầm, đạo lý tương tự, lôi nhất binh cũng không có lý do thôi miên cha mẹ.”

trương nguyên thanh càng thêm khó hiểu: “người báo án không phải dì chu cùng chú lôi, phán quan mắt quỷ cũng không cần thiết xóa hồ sơ, hai việc đều không quá hợp lý, tại sao có thể như vậy, năm đó anh binh mất tích có tin tức khác?”

chuyện này khiến hắn có chút bất ngờ không kịp phòng bị, hắn thầm nhủ anh binh một nhân vật phụ sống ở trong lời thoại, sao lại nhiều tiết mục như vậy?

ôm nghi hoặc, trương nguyên thanh cùng dì trẻ về nhà, ‘cốc cốc’ gõ cửa nhà cậu.

cậu mở cửa, xem thấy hai người dắt tay nhau mà đến, lập tức thể hiện một đoạn rap: “u, u, nguyên tử vô dụng cùng muội tử vô dụng…”

giang ngọc nhị thô bạo cắt ngang: “vô dụng cái quỷ đầu to, đọc rap nửa đời người, vần đôi cũng không học được, cút tới trong hành lang cho lão nương, có việc hỏi ngươi.”

cậu còn chưa nói gì, trong phòng truyền đến thanh âm không vui của mợ: “ngọc nhi, em nói chuyện với anh thế nào vậy, anh ấy thế nào nữa cũng là anh trai em, không lớn không nhỏ.”

trương nguyên thanh vội nói: “mợ, mợ, có cháu ở đây, dì trẻ không dám lỗ mãng, ngài yên tâm.”

mợ lẩm bẩm: “vẫn là nguyên tử hiểu chuyện.”

ba người lặng lẽ đi vào hành lang, cậu rung đùi: “chuyện gì?”

trương nguyên thanh nhanh chóng mang phát hiện của trần nguyên quân tối hôm qua, cùng với tình huống sáng nay đến

gặp dì chu nói cho cậu.

“cậu, lúc cậu gặp được anh binh, có phát hiện manh mối gì hay không? cháu cảm thấy sau lưng anh binh còn có bí mật.” trương nguyên thanh hỏi.

chương 2664: tự tin (3)

trước mắt, chỉ có cậu ở sau khi anh binh trở thành linh cảnh hành giả, từng có qua lại với hắn hơn nữa cùng nhau diễn ma quân, nói từ trên ý nghĩa nào đó, anh binh là một phần tử cậu thực thi kế hoạch.

cậu đối với tình huống của anh binh hẳn là có hiểu biết càng thêm khắc sâu.

“còn có loại chuyện này?” cậu không tự giác chậm lại tần suất rung đùi, “a binh cũng là cậu nhìn từ nhỏ đến lớn, sau khi phát hiện nó trở thành kẻ sa ngã, cậu từng chú ý nó một đoạn thời gian, nhưng chưa phát hiện chỗ nào không thường.”

ngụ ý, cậu cũng không biết.

bây giờ phán quan mắt quỷ đã trở về linh cảnh, anh binh lại tự phong dưới vực sâu bí mật ngũ hành, gián điệp lúc trước xóa hồ sơ, đã sớm ở lúc phó thanh dương xin hổ phù làm đại thanh tẩy, đã nhổ ra xử tử…

trương nguyên thanh suy tư vài giây, thở dài: “bỏ đi, những thứ này đều không quan trọng, dù sao tung tích của anh binh rất rõ ràng, về sau cứu hắn ra lại hỏi là được.”

hắn chuyển sang nói tới kế hoạch bố cục săn giết trưởng lão nam phái, “cậu, cậu cho cháu mượn một món đạo cụ phẩm chất chúa tể, cháu tính ở vạn bảo ốc tổ chức hội đấu giá.”

dì trẻ cùng cậu nghe xong kế hoạch của hắn, người sau trầm ngâm nói: “cháu duy nhất cần phải chú ý là đừng bị linh thác nhìn thấy hướng đi của tương lai, nếu không hắn sẽ tương kế tựu kế, bố cục lừa giết cháu.”

ba người trầm mặc nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

chỗ đáng sợ nhất của linh thác, là ở đánh cờ không tiếng động, bạn vĩnh viễn không biết hắn đang mưu tính cái gì, vĩnh viễn

không biết hắn khi nào sẽ đâm bạn một đao.

chỉ có ngàn ngày làm giặc, không có khả năng ngàn ngày phòng giặc.

trương nguyên thanh trầm ngâm vài giây, nói: “cái này cần cậu khống chế cục diện, cậu không phải đạt thành hiệp nghị với nguyên soái sao, linh thác dám ra tay, mấy người cũng có thể mượn cơ hội này bẫy giết ngược lại hắn. quyền lực thái âm là bí ẩn, chỉ luận chiến lực, ở trong bán thần cũng không nổi bật.”

“hơn nữa, chúng ta vừa lúc có thể mượn cái này kiểm tra thử một lần phản ứng của linh thác, nếu hắn không can thiệp, nói rõ hắn gần đây không có tính toán đối phó cháu, hoặc là có mưu đồ sâu xa hơn nữa. nếu hắn tương kế tựu kế lừa cháu, nói rõ tiểu tử này đã coi cháu là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, cháu liền trực tiếp theo lão đại vào phó bản bang phái bạch hổ binh chúng thăng cấp.”

cậu đánh giá cháu trai, khen ngợi: “ô ô, không tệ, có chút phong phạm kỳ thủ rồi.”

trương nguyên thanh hừ nói: “linh thác là thái âm chi chủ, không phải tinh thần chi chủ, quan tinh thuật của hắn không phải vạn năng, không có khả năng thật sự tính toán không bỏ sót, quá khứ, đơn giản là dựa vào cấp bậc áp chế mới có thể bắt nạt cháu.”

“hắn không tính được cháu tiến vào trạng thái dạ du, không tính được mưu đồ bí mật trong phó bản linh cảnh, không tính được người không dính dáng nhân quả với hắn, những khuyết điểm này, chỉ cần vận dụng tốt, chúng ta liền có hi vọng đối kháng với hắn.”

tỉnh bảo thang, vạn bảo ốc.

trong cửa hàng nhỏ cũ kỹ như tiệm ngũ kim, trương nguyên thanh đặt một hạt châu màu băng lam ở quầy, “đạo cụ tầng cấp đạo hỏa giả, dùng nó làm áp trục hội đấu giá đi.”

hạt châu đó to bằng quả trứng gà, bốc lên ngọn lửa màu lam băng.

hạt châu này công năng là trộm nhiệt lượng trong phạm vi nhất định, linh cảnh hành giả chúa tể trở xuống nháy mắt hóa thành

tượng băng, linh cảnh hành giả cấp chúa tể sẽ tứ chi đông cứng, hành động chịu cản trở.

cậu từ trên cây tùy tay hái.

liên tam nguyệt đưa tay đụng vào hạt châu, bàn tay vang lên "két két két" thanh thúy, bị đông lạnh thành tượng băng cứng rắn.

một giây sau, bàn tay cô sáng lên ngọn lửa ba màu, xua tan cơn lạnh, khiến bàn tay khôi phục như lúc ban đầu.

"tạm được."

liên tam nguyệt thu hồi tay, mở ra hòm đồ, lấy ra một cái nhẫn ngón cái sắt đen, đặt ở quầy: "đạo cụ cậu muốn."

trương nguyên thanh sốt ruột không chờ được cầm nhẫn lên, xem xét thuộc tính vật phẩm:

"tên: nhẫn thợ khéo"

"loại hình: vật phẩm trang sức"

"công năng: tăng lên độ thân mật của đạo cụ"

"giới thiệu: chiếc nhẫn tông chủ mặc tông yêu thích, nó có thể tăng lên độ thân mật của người đeo cùng đạo cụ, đạt được hảo cảm của khí linh. suy yếu trả giá sử dụng đạo cụ của người đeo, biên độ suy yếu 30%, có thể chủ động miễn một lần trả giá đạo cụ, trải qua luyện khí sư cải tạo, biên độ suy yếu tăng lên tới 40%, có thể chủ động miễn hai lần trả giá đạo cụ."

"ghi chú 1: chủ động miễn chỉ hữu hiệu đối với trả giá đạo cụ."

"ghi chú 2: nó sẽ làm chủ nhân nhiễm bệnh thích thu thập."

trương nguyên thanh vui sướng một phen, suy yếu cùng miễn trừ của nhẫn thợ khéo có sự tăng lên thật lớn, quan trọng nhất là, trước kia nó chỉ có thể miễn trừ, suy yếu trả giá của đạo cụ loại trả giá.

── cậu từ trên cây tùy tay hái.

chương 2665: gặp hỏa thần (1)

mà bây giờ, nó có thể miễn trừ trả giá của đạo cụ loại quy tắc, đại bộ phận đạo cụ loại quy tắc, cũng là có trả giá sử dụng, tựa như giày khiêu vũ màu đỏ trả giá "thi đấu nhảy".

tác dụng càng thêm rộng khắp.

"nó đối ứng tầng cấp là cấp 7. đạo cụ loại quy tắc, loại trả giá cấp 8, nó không thể miễn trừ, nhớ kỹ một điểm này." liên tam nguyệt nói xong, đưa tay đi bắt hạt châu màu lam.

một bàn tay đặt lên mu bàn tay cô, trương nguyên thanh vẻ mặt dữ tợn, rối rắm.

liên tam nguyệt trừng mắt: "quên nhắc nhở, trả giá của nhẫn thợ khéo là có tính duy trì, mặc kệ cậu dùng nó hay không, chỉ cần nó còn ở trong hòm đồ của cậu, cậu đều sẽ nhiễm bệnh thích thu thập."

cái này không phải cùng một cái đức hạnh với trả giá của đuôi heo? trương nguyên thanh vội vàng sử dụng tinh thần trấn an đối với mình, sau đó lưu luyến thu hồi bàn tay.

"còn có tài liệu, cơ quan vũ khí cùng sinh mệnh nguyên dịch đâu?" liên tam nguyệt nhếch khóe miệng, vẻ mặt nghiền ngẫm.

may mà mấy thứ kia tôi không mang đến, bằng không hôm nay chết cũng sẽ không giao ra.

trương nguyên thanh nhẹ nhàng thở ra: "buổi chiều hôm nay, tôi sẽ bảo người ta đưa tới."

buổi tối chín giờ.

phòng nghị sự phong cách thời trung cổ, bên cạnh bàn dài hình chữ nhật giăng kín vết đao kiếm, năm bóng người bỗng dưng xuất hiện, ngồi ở vị trí thuộc về mình.

ngồi ở thủ tịch là trương nguyên thanh, bên trái là ma nhãn, tiểu viên. bên phải là chỉ sát cung chủ, jojo nữ sĩ.

trương nguyên thanh nhìn quét, nói: "tôi tính ở sắp tới săn giết trưởng lão nam phái, mục tiêu chưa quyết định, cần lượng lớn tình báo để giúp tôi sàng chọn, tập trung mục tiêu. sắp xếp công tác một phen, jojo nữ sĩ, cô là bộ trưởng bộ tình báo, cô tới phụ trách thu thập tình báo, ở phương diện triển khai công

tác nếu gặp chỗ phiền toái cùng khó hiểu, có thể thỉnh giáo cẩu trưởng lão.”

người khác đều có năng lực cùng kinh nghiệm không tệ, chỉ có jojo nữ sĩ nuôi ở khuê phòng 60 năm, sớm đã tách rời với xã hội hiện đại, rất khó độc lập hoàn thành nhiệm vụ.

đến lúc đó, liền cần cẩu trưởng lão vương giả dẫn dắt đồng xanh.

trương nguyên thanh tặng jojo nữ sĩ cho cẩu trưởng lão, chủ ý chính là buộc cẩu tử lên thuyền giặc, tùy ý ra roi.

dụ hoặc của chiến sủng cấp chúa tể, so được với dụ hoặc của thi thể thiên vương binh chủ giáo không tổn hao gì đối với thần dạ du, cẩu trưởng lão cho dù biết nguyên thủy thiên tôn bụng dạ khó lường, cũng chỉ có thể rưng rưng chịu đựng.

jojo nữ sĩ tao nhã phe phẩy đuôi mèo, rụt rè gật đầu: “rõ.”

trương nguyên thanh lại nhìn về phía ma nhãn thiên vương: “ma nhãn, anh lợi dụng con đường cùng mối quan hệ trước kia, điều tra tung tích cao tầng nam phái gần đây, nhớ rõ nhất định phải kín đáo, cho dù bỏ qua nhiệm vụ, cũng đừng kinh động trận doanh tà ác.”

nói xong, hắn bổ sung nói: “lũ khốn kiếp này tàn sát vô số bình dân, nợ máu chồng chất, quan phương vô năng, thủ tự vô năng, nên do huynh đệ chúng ta ra tay thanh tẩy.”

ma nhãn nghe vậy, rất vui vẻ!

trương nguyên thanh cuối cùng nhìn về phía tiểu viên: “cô có thể thông qua con đường của linh năng hội phân hội khu đông, tìm hiểu tin tức nam phái, nhưng phải nhớ kỹ, tình nguyện bỏ qua nhiệm vụ, cũng đừng đả thảo kinh xà.”

đợi sau khi tiểu viên gật đầu, trương nguyên thanh nói: “một tuần sau, chúng ta căn cứ nội dung tình báo cụ thể, để lựa chọn đối tượng săn giết.”

“được rồi, tan họp!”

vườn bách thú tùng hải.

jojo nữ sĩ trở về phòng nhỏ của sủng vật trong vườn, ngoài cửa thủy tinh ánh mặt trời sáng lạn, cỏ cây um tùm, khi thì có thú

rống chim hót truyền đến, kèm theo loáng thoáng tiếng du khách ồn ào.

“cô vừa rồi vào phó bản bang phái họp?” thanh âm ôn hòa của cẩu trưởng lão từ bên bàn truyền đến.

jojo nữ sĩ “ừm” một tiếng, sau đó trầm ngâm, suy nghĩ nên triển khai công tác như thế nào.

“nội dung hội nghị là cái gì, nếu tôi có thể hỏi.” cẩu trưởng lão hỏi.

jojo nữ sĩ chưa giấu giếm, trả lời: “nguyên thủy thiên tôn muốn hướng nam phái trả thù, bảo tôi phụ trách thu thập tình báo thành viên nam phái, càng nhiều càng tốt.”

cẩu trưởng lão đối với điều này cũng không bất ngờ, lúc trước, nguyên thủy lúc sắp chết, hận ý ngập trời, đồng quy vu tận với thái cầm hạc một trong những thủ phạm, nay người chết trở về, không có khả năng buông tha hai thủ phạm khác là nam phái cùng ám dạ mân côi.

cẩu trưởng lão hỏi: “vậy cô có ý tưởng gì không?”

jojo nữ sĩ nghiêng đầu, nói: “biện pháp tôi có thể nghĩ đến chính là để học sĩ chặn được điện báo thành viên nam phái trao đổi, để thám báo đi theo nhân viên tình báo của nam phái, thu hoạch ám hiệu móc nối của bọn họ…”

cẩu trưởng lão thở dài nói: “tiền bối, điệp chiến phong vân là chuyện của thế kỷ trước rồi.”

jojo nữ sĩ đúng lý hợp tình: “tôi nói rồi, đây là biện pháp tôi có thể nghĩ đến!”

jojo nữ sĩ chưa giấu diếm, trả lời: “nguyên thủy thiên tôn muốn hướng nam phái trả thù, bảo tôi phụ trách thu thập tình báo thành viên nam phái, càng nhiều càng tốt.”

cẩu trưởng lão đối với điều này cũng không bất ngờ, lúc trước, nguyên thủy lúc sắp chết, hận ý ngập trời, đồng quy vu tận với thái cầm hạc một trong những thủ phạm, nay người chết trở về, không có khả năng buông tha hai thủ phạm khác ── nam phái cùng ám dạ mân côi.

cẩu trưởng lão thở dài nói: “tiền bối, điệp chiến phong vân (tình báo chiến) là chuyện của thế kỷ trước rồi.”

chương 2666: gặp hỏa thần (2)

cẩu trưởng lão bất đắc dĩ nói: “tai nạn giá trị đạo đức dẫn phát vừa mới kết thúc, cô có thể căn cứ điều tra báo cáo của các văn phòng cảnh sát, khóa mục tiêu những cái nào là huyễn thuật sư làm, lại căn cứ địa điểm xảy ra chuyện phóng xạ khu vực phụ cận, khống chế động vật cùng thực vật địa phương, hai mươi tư giờ nghe lén tất cả nhân loại trong phạm vi… bỏ đi, tôi làm giúp cô đi, cô đi theo học tập.”

jojo nữ sĩ vui vẻ “meo meo”, sau đó nói: “đây là cậu tự nguyện.”

cẩu trưởng lão vừa muốn gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mặt chó trầm xuống: “nguyên thủy thiên tôn đưa cô tới chỗ tôi, chính là muốn để tôi làm công miễn phí… a, tiểu tử này càng ngày càng giỏi mưu rồi.”

dùng một chiến sủng cấp chúa tể kinh nghiệm chiến đấu phong phú, kinh nghiệm phó bản phong phú làm trao đổi, nguyên thủy thiên tôn đây là dương mưu, khiến hắn không thể từ chối.

kim sơn thị.

khấu bắc nguyệt lái một chiếc xe hơi màu đen, ở trong dòng xe giờ cao điểm buổi sáng lái tới công ty “bánh bao logistics”.

thân phận hắn bây giờ là phó tổng kiêm quản lí phòng thị trường của công ty “bánh bao logistics”, chuyên môn phụ trách khai thác thị trường là cướp địa bàn.

ở dưới phó thanh dương dung túng mở một mắt nhắm một mắt, công ty bánh bao logistics dần dần phát triển lớn mạnh, trong hai tháng ngắn ngủn, trở thành một đầu sỏ chuyển phát của kim sơn thị.

chuyển phát nhanh cái gì thuấn phong tinh đông, cái gì viên đồng vận đạt muốn vào kim sơn thị, nhất định phải qua tay công ty bánh bao logistics, để nhân viên chuyển phát của bánh bao logistics đưa tới ngàn vạn hộ gia đình của kim sơn thị.

mà nghiệp vụ kho vận của nội thành kim sơn thị, càng bị công ty bánh bao logistics lũng đoạn, ở trong quy hoạch của bánh bao, ba năm chiếm lĩnh nghiệp vụ thành thị xung quanh kim sơn thị, năm năm đầu tư bỏ vốn đưa ra thị trường, mười năm ở

khắp cả nước xây kho hàng, để công ty bánh bao logistics trở thành bá chủ trong ngành chuyển phát nhanh.

khấu bắc nguyệt không tập trung lái xe, suy tư nhiệm vụ tiểu viên giao cho. như thế nào kín đáo tìm hiểu ra tung tích của huyễn thuật sư nam phái!

linh năng hội phân hội khu đông, tuy mấy năm nay xu thế suy kém dần, chỉ còn một tên cổ vương giữ thể diện, nhưng tốt xấu gì cũng là phân hội linh năng hội một trong ba tổ chức tà ác lớn, thế lực từng xuất hiện bán thần, tất nhiên nắm giữ không ít tin tức của đồng nghiệp.

bánh bao máu người gần đây phát triển không tệ, rất được cổ vương coi trọng, đề bạt làm chấp sự cao cấp, khấu bắc nguyệt muốn thông qua hắn để tìm hiểu tình báo nam phái.

khổ bởi không có một cái cớ thích hợp, mãi cho đến lúc tới công ty logistics, hắn cũng chưa nghĩ ra chủ ý, lúc này, khấu bắc nguyệt đang muốn lái vào công ty mới phát hiện ở cửa công ty "bánh bao logistics" đỗ hai chiếc xe cảnh sát.

"chuyện gì vậy?" lòng khấu bắc nguyệt trầm xuống, vội vàng đỗ xe ở ven đường, móc ra điện thoại di động gọi điện thoại cho bánh bao máu người: "công ty xảy ra chuyện gì, tôi nhìn thấy có xe cảnh sát."

nghề nghiệp tà ác rất mẫn cảm đối với xe cảnh sát.

đầu kia điện thoại bánh bao máu người phẫn nộ trả lời: "tài vụ ngày hôm qua ôm tiền chạy rồi, còn tư thông ngoại tặc lái xe tải trộm đi hàng hóa quý trọng trong kho hàng."

khấu bắc nguyệt nhất thời nhíu mày: "tài vụ không phải thân thích của thân thích cậu sao?"

"đệch, thằng chó đó nghiện cờ bạc, lão tử mới biết được, hắn nợ mấy triệu tiền vay nặng lãi, tiền không truy về được, công ty của lão tử liền xong đời rồi. sớm biết thế lúc giá trị đạo đức biến mất, chúng ta cũng có thể hung hăng kiếm một khoản." bánh bao máu người hùng hổ nói.

tuy bánh bao máu người là vu cổ sư, nguyền rủa giết chết một người bình thường dễ dàng, nhưng nguyền rủa giết chết mục tiêu không có bất cứ ý nghĩa gì, truy hồi tiền tài cùng hàng hóa mới là mấu chốt.

nhưng vu cổ sư không có năng lực truy tung.

“vậy làm sao bây giờ?” khấu bắc nguyệt nói.

“có thể làm sao bây giờ, nghĩ cách vay tiền đền bù tổn thất cho hộ khách, lại nghĩ biện pháp khác.” bánh bao máu người hùng hổ nói: “loại chuyện này khẳng định không thể tìm hội trưởng, nếu không sẽ bị nghi ngờ năng lực làm việc của tôi, nếu không mượn được tiền, có thể cân nhắc bán một món đạo cụ phẩm chất siêu phàm.”

bán đạo cụ? phát điên cái gì! tôi có thể mượn nguyên thủy thiên tôn… khấu bắc nguyệt vừa định nói chuyện tiền tôi đến giải quyết, đột nhiên ý thức được đây là một cơ hội.

lập tức nói: “lấy đạo cụ trả tiền là hành vi ngu xuẩn nhất, chúng ta là nghề nghiệp tà ác, chưa từng nghe nói thiếu tiền phải mượn.”

bánh bao máu người trầm mặc vài giây, tựa như là đổi vị trí, thấp giọng nói: “cậu muốn làm gì, giá trị đạo đức đã khôi phục, cậu tốt nhất đừng làm bậy.”

khấu bắc nguyệt mê hoặc nói: “chúng ta có thể tìm đồng nghiệp ‘mượn’, sau khi giá trị đạo đức biến mất, những tên kia cũng vơ vét của cải không ít.”

thân phận hắn bây giờ là phó tổng kiêm quản lí phòng thị trường của công ty “bánh bao logistics”, chuyên môn phụ trách khai thác thị trường ── cướp địa bàn.

khấu bắc nguyệt không tập trung lái xe, suy tư nhiệm vụ tiểu viên giao cho ── như thế nào kín đáo tìm hiểu ra tung tích của huyễn thuật sư nam phái!

chương 2667: gặp hỏa thần (3)

đầu kia điện thoại có năm sáu giây trầm mặc, bánh bao máu người thấp giọng nói: “tôi biết ý tứ của cậu, chờ trị an viên đi rồi, cậu tới văn phòng tôi, chúng ta thương lượng một phen.”

tắt máy, khấu bắc nguyệt vui sướng gọi điện cho tiểu viên, hướng cô báo cáo tiến độ nhiệm vụ, đồng thời đưa ra nghi hoặc: “tiểu viên, tôi cảm giác quá khéo rồi, có chút không thích hợp.”

hắn vừa cần một cái lý do, liền tự mình đưa lên cửa.

tiểu viên thản nhiên nói: “cậu quên nghề nghiệp của nguyên thủy thiên tôn rồi?”

thần dạ du nha, làm sao vậy… khấu bắc nguyệt lầu bầu một tiếng, tiếp theo đột nhiên ngẩn ra, hắn đã hiểu ý tứ của tiểu viên.

là nguyên thủy thiên tôn tiểu tử này, rốt cuộc trở thành kỳ thủ đánh cờ sau màn che rồi! tiểu viên tắt máy, một tay ôm ngực, nhìn về phía người đàn ông sau lưng, nhíu mày nói: “cậu không cần giúp hắn như vậy, bắc nguyệt không phải đứa nhỏ trước kia nữa, hắn có đủ năng lực độc lập hoàn thành nhiệm vụ.”

áo ngoài, áo trong của cô phân tán dưới đất, thân trên chỉ mặc một cái áo ngực màu đen, đai an toàn từ bả vai mịn màng trắng nõn trượt xuống, cho nên cần dùng một tay bảo vệ ngực.

trương nguyên thanh từ phía sau ôm vòng eo của nàng, tinh tế hôn cổ, liếm vành tai của cô, thấp giọng nói: “đối với tinh quan mà nói, đều là quân cờ mà thôi, tôi chủ động đánh cờ, so với quân cờ tự mình đi càng làm người yên tâm hơn. bộ sậu càng mấu chốt, càng không thể để quân cờ có ý nghĩ của mình, bắc nguyệt làm việc tôi quả thật không dám yên tâm.”

ở trong ấn tượng của hắn, khấu bắc nguyệt vẫn là thằng nhóc ỷ lại mẹ cùng chị, sĩ diện tới chết kia, trừ thích cứng đầu hung hăng, chính là thích cứng đầu hung hăng.

“ừm, bản thân cậu có ý tưởng, là, là được…” tiểu viên rầm rì một lát, bỗng nhiên cảm thấy phát âm cùng trạng thái của mình không đúng, tức giận đẩy hắn ra: “lúc nói chuyện, đừng động tay động chân.”

trương nguyên thanh lại quấn lên: “tách ra hai tháng, dì tiểu viên không nhớ tôi sao?”

“không nhớ.” vẻ mặt tiểu viên lãnh diễm như sương.

“thân thể mềm nhũn của cô không phải nói như vậy…” trương nguyên thanh cười nói: “dì tiểu viên, sau khi lần hành động này kết thúc tôi sẽ hướng nguyên soái xin, mời cô gia nhập bạch hổ binh chúng, chúng ta cùng nhau vào phó bản bang phái.”

tiểu viên "ừm" một tiếng, tuy tấn thăng chúa tể, nhưng thời cuộc rung chuyển, trong lòng cô luôn có cảm giác gấp gáp, lại muốn hướng nam phái báo thù, chúa tể cấp 7 còn kém rất xa.

trương nguyên thanh đổi giọng: "dì tiểu viên, gia nhập bạch hổ binh chúng, một ngày là bạch hổ, cả đời là bạch hổ*!"

* câu này 2 nghĩa, bạch hổ còn dùng để chỉ những người phụ nữ phía bên dưới nhẫn nhụi

tiểu viên giật mình, chưa nghe hiểu, sau đó thấy trương nguyên thanh mở ra hòm đồ, lấy ra một cây đoản đao.

trương nguyên thanh bị một cái tát đánh ngã xuống giường, hắn giận tím mặt: "cô gái này, vừa rồi còn cổ thụ rễ cuốn đường hẻm hoan nghênh dòng suối báo đáp, bây giờ ăn xong chùi mép, đánh tôi xuống giường, đây là hành vi cầm thú!"

dứt lời, cầm đao lên giường, triển khai đại chiến.

giường đôi kịch liệt run rẩy, truyền đến tiếng vang lớn rầm rầm, trong tích tắc, thanh tiêu đao lạc (âm thanh biến mất đao rơi xuống), giường khẽ lay động, đầy phòng cảnh xuân.

sau một phen mây mưa, trương nguyên thanh hài lòng ôm dì tiểu viên mới tấn thăng thành viên bạch hổ binh chúng, hưởng thụ dư vị sau khi vui vẻ.

trong hai ngày quan nhã không có mặt, hắn đến ở nhà tiểu viên, mỗi ngày không phải quan tinh, chính là kéo tiểu viên làm vận động tập thể thao, ngẫu nhiên tiến vào phó bản bang phái luyện tập nắm giữ nhật chi thần lực.

sau đó, chính là chờ đợi tin tức của tam đạo sơn nương nương cùng cậu.

người trước ở trong linh cảnh thu thập thiên tài địa bảo, cung cấp ngân dao tài nguyên tấn thăng âm thi chúa tể, tài liệu tương ứng rất khó tìm kiếm, bởi vì ngân dao khác với âm thi bình thường.

cô bảo lưu lại kỹ năng tinh thần cùng thái âm, không phải là muốn có âm thi thân thể cấp 6, cho nên cần tài liệu đặc thù.

người sau thì đang thay hắn tìm kiếm bộ kiện bộ trang bị lôi thần, bộ trang bị lôi thần trước mắt đã theo không kịp chiến lực cùng cấp bậc của hắn, mà chúa tể thăng cấp khó khăn, bổ

sung bộ trang bị là phương thức tốt nhất nhanh chóng tăng lên chiến lực.

cách kỳ hạn bảy ngày hắn sắp xếp còn có năm ngày, trong thời gian năm ngày, trương nguyên thanh nghĩ mình còn có thể làm chút việc khác, đúng rồi, tìm hiểu một phen tình báo hội đồng chu.

nghĩ đến đây, hắn từ tủ đầu giường cầm điện thoại di động lên, gửi tin nhắn cho khương cư.

“tôi muốn gặp khương bang chủ một lần.”

khương cư trả lời: “ông già thối có cái gì để gặp, tôi thay cậu hỏi một chút.”

vài phút sau, khương cư trả lời: “lão đầu tử đáp ứng, tám giờ đêm nay luôn đi. tôi bảo người đi sân bay chờ, ồ, quên cậu cũng tấn thăng chúa tể rồi, tự mình tới đây đi.”

sau đó gửi tới một cái định vị.

đệch, hiệu suất hành động của hỏa sư đúng là cao!

trương nguyên thanh soạn tin nhắn trả lời: “không thành vấn đề, thay tôi hướng tinh vệ hỏi thăm.”

trương nguyên thanh đổi giọng: “dì tiểu viên, gia nhập bạch hổ binh chúng, một ngày là bạch hổ, cả đời là bạch hổ !”

- giải thích, câu này 2 nghĩa, bạch hổ còn dùng để chỉ những người phụ nữ phía bên dưới nhẵn nhụi hay còn gọi là “vô mao”. hết giải thích.

giường đôi kịch liệt run rẩy, truyền đến tiếng vang lớn rầm rầm, trong tích tắc, thanh tiêu đao lạc tức là âm thanh biến mất đao rơi xuống, giường khẽ lay động, đầy phòng cảnh xuân.

chương 2668: gặp mặt nói chuyện (1)

tám giờ tối, ngoài kinh thành, trang viên trong núi ngoại ô phía nam.

trương nguyên thanh cưỡi ngũ trảo kim long, ở trong tư thái lắc đảo lắc lư của rồng lười, buông xuống ở trong trang viên đình viện.

từ tùng hải đến kinh thành, hơn một ngàn hai trăm km, ngũ trảo kim long ngủ mất cả thảy sáu lần, đây còn là kết quả trương nguyên thanh lợi dụng nhẫn thợ khéo miễn trừ hai lần buồn ngủ, cùng giảm bớt trả giá.

ngũ trảo kim long vừa đáp xuống đất, liền thu nhỏ lại hình thể, bò lên cánh tay phải trương nguyên thanh, bắt đầu ngủ ngáy khò khò, tiếng ngáy như sấm.

“oa, đây là đạo cụ gì, thật uy phong, cho em xem chút.” một bóng dáng nhẹ nhàng uyển chuyển chạy tới như bay, mái tóc màu lửa đỏ phiêu đãng.

chính là khương tinh vệ ngồi ở bên suối phun chờ đã lâu, đôi mắt tỏa sáng, kích động lao tới.

trương nguyên thanh tháo xuống ngũ trảo kim long trên cánh tay, để nó khôi phục thành bức tượng vàng to bằng bàn tay, xa xa vứt cho khương tinh vệ.

“nửa năm không gặp, lớn nhanh như vậy?” trương nguyên thanh xoa xoa cái đầu quả dưa của khương tinh vệ, nửa đầu năm, khương tinh vệ còn cao tới ngực bụng hắn, bây giờ đã đến bả vai.

trẻ con bây giờ lớn rất nhanh, lớn vù vù như rau hẹ!

khương tinh vệ vui vẻ sờ mó ngũ trảo kim long, vừa đọc lấy thuộc tính vật phẩm, vừa kiễng mũi chân, lớn tiếng nói: “sang năm sau sẽ cao hơn anh.”

một tay chống nạnh, ngẩng cái cằm nhọn lên.

dáng người như cái que này của em, nên tăng lên một chút.

trương nguyên thanh vừa muốn cầm lại ngũ trảo kim long, khương tinh vệ nhe răng khểnh, cười hì hì nói: “em thích đạo cụ này, tặng cho em đi, không, em dùng bảo bối của ba em đổi với anh.”

“không phải đạo cụ loại quy tắc cấp chúa tể anh không đổi.” trương nguyên thanh công phu sư tử ngoạm.

“em đi trộm!” khương tinh vệ vỗ ngực, nói chắc như đinh đóng cột.

“bảo bối của lão đầu tử đều ở trong dung nham lòng núi, thứ em có thể lấy được đều là món đồ chơi nhỏ trong phòng phía sau.” thanh âm này rất nhanh nhẹn dứt khoát, chính như chủ nhân của nó.

khương cư mặc quần áo luyện công đỏ sẫm sải bước đi đến, trước vươn tay đoạt lấy rồng vàng trong tay khương tinh vệ trả lại cho nguyên thủy thiên tôn, lại gọi quản gia trong trang viên tới: “chuẩn bị một chiếc xe đưa đón.”

xe đưa đón? trương nguyên thanh nhìn quản gia lái một chiếc xe đưa đón, hỏi: “khương bang chủ không ở trong trang viên?”

“ba em ở trong lòng núi, mỗi ngày ngâm tắm nước nóng.” khương tinh vệ chỉ vào đỉnh núi.

trang viên xây ở vị trí sườn núi.

khương cư thay thế vị trí tài xế, tự mình lái xe đưa đón, chở hai người rời khỏi trang viên, dọc theo đường dốc uốn lượn hướng lên trên lái về phía đỉnh núi, lúc này mới nói: “tòa trang viên này là cho chúng tôi đám con cháu, thê thiếp ở, chúng tôi cũng không thường trú, mỗi năm tới đây ở mấy tháng mà thôi, về phần bản thân ông ấy, phần lớn thời gian đều ở đỉnh núi.”

“cậu hẳn là biết, linh cảnh hành giả đến giai đoạn chúa tể đỉnh phong, bản thân đã tượng trưng cho một bộ phận quyền lực, khí tức của bọn họ sẽ ảnh hưởng khu vực bên người, nơi trường kỳ sinh hoạt sẽ xuất hiện biến hóa lạ.”

“ba tôi là hỏa thần đương thời, nơi ông ấy ở thời gian dài, không phải biến thành biển lửa, chính là hóa thành nham thạch nóng chảy!”

trương nguyên thanh gật gật đầu: “hiểu rồi!”

chúa tể đỉnh phong của ngũ hành minh đều là ở cách xa đám đông, bán thần càng đừng nói nữa. bán thần trận doanh tà ác, phần lớn ru rú ở trong “phó bản bang phái”, hoặc là giống hội trưởng hội sinh vật luyện kim, trực tiếp ẩn cư ở trên đảo.

khương cư vững vàng lái xe, trên đường tán gẫu với trương nguyên thanh sự kiện giá trị đạo đức biến mất, khương tinh vệ hớn hở tham dự.

“trường học nghỉ rồi, gia sư cũng không thể không tham dự công tác giải quyết hậu quả, em đã vài ngày không làm bài tập.” khương tinh vệ nói.

khương cư cười lạnh liên tục: “chờ rảnh rỗi, bài tập em bỏ đều phải bù lại, đừng nghĩ lừa dối qua ải được.”

gia đình càng học dốt, càng thích ép trẻ con học! trong lòng trương nguyên thanh lẩm bẩm, hỏi: “tinh vệ khoảng thời gian này tu hành thế nào?”

khương tinh vệ sau khi tấn thăng thánh giả, liền bị khương bang chủ điều về kinh thành, bắt đầu huấn luyện ma quỷ tương xứng với con cái bán thần ── đánh nhau.

“qua một cái phó bản cấp a nữa là cấp 6, hì hì, ba em nói em lợi hại hơn ca ca.” khương tinh vệ dương dương đắc ý.

“xem bộ dáng gợi đòn đó của em kìa!” khương cư giận dữ, “là anh bình thường nắm đấm đánh nhẹ, hay là đá bay không trúng chỗ yếu hại, khiến em phiêu thành như vậy? anh từ cấp 4 đến cấp 6 cũng chỉ dùng tám tháng, chúng ta xấp xỉ, chờ em đến cấp 6 liền biết phó bản giết chóc khó bao nhiêu.”

khương tinh vệ: “bớt bớt bớt…”

“con mẹ nó em muốn ăn đòn à.” khương cư xoay người, giơ nắm tay liền hướng về trên người em gái chào hỏi.

khương tinh vệ không sợ chút nào: “đến đi đến đi!”

từ tùng hải đến kinh thành, hơn một ngàn hai trăm ki-lô-mét, ngũ trảo kim long ngủ mất cả thảy sáu lần, đây còn là kết quả trương nguyên thanh lợi dụng nhẫn thợ khéo miễn trừ hai lần buồn ngủ, cùng giảm bớt trả giá.

khương tinh vệ sau khi tấn thăng thánh giả, liền bị khương bang chủ điều về kinh thành, bắt đầu huấn luyện ma quỷ tương xứng với con cái bán thần là đánh nhau.

chương 2669: gặp mặt nói chuyện (2)

trương nguyên thanh vừa ngăn trở khương cư, vừa giữ vô lăng, phòng ngừa xe đưa đón lao xuống vách núi, cả giận nói: “hai

người bớt lảm nhảm cho tôi, tin hay không tôi một tay liền trấn áp hai anh em các người.”

hắn chỉ là đùa một chút, nhưng khương tinh vệ bên cạnh tin là thật, tung một cú đấm lên mặt hắn: “đến!”

trên người khương cư cũng bùng nổ ánh lửa, hừng hực thiêu đốt: “thử chút đi!”

trương nguyên thanh yên lặng buông ra vô-lăng, sau đầu hiện lên một vầng mặt trời màu vàng, dùng lỗ mũi nhìn hai anh em này: “hôm nay lão tử các người đến đây cũng vô dụng, tôi nói đó!”

nửa giờ sau, huynh muội khương thị mặt mũi bầm tím, dẫn trương nguyên thanh thần thanh khí sảng đi bộ đến đỉnh núi.

“thật vô dụng, cũng tấn thăng chúa tể rồi, còn không đánh lại nguyên thủy thiên tôn.” khương tinh vệ ôm mặt trái sưng vù, liếc xéo ca ca.

khương cư hừ nói: “em đừng xem thường hắn, anh dám đánh cược, dưới tình huống cùng cấp bậc, phó thanh dương cũng không phải đối thủ của hắn.”

hỏa sư có chỗ tốt, chính là bị đánh sẽ ngay thẳng, dám đánh dám chịu thua.

trương nguyên thanh không để ý đến hai huynh muội cằn nhằn, nhìn về phía xa, chỉ thấy cách trăm mét là một vết nứt vực sâu thật lớn, trong vết nứt mơ hồ có hào quang đỏ sậm phun ra nuốt vào.

khương cư dừng bước, hướng về phía vết nứt vực sâu nối thẳng lòng núi hô: “lão đầu tử, nguyên thủy thiên tôn muốn gặp ông.”

liên tục hô ba lần, không ai đáp lại.

khương cư giải thích: “ba tôi có thể đang ngủ.”

hắn hít sâu một hơi, rít gào: “lão đầu tử, cung chủ thủy thần cung tìm ông hẹn đánh nhau.”

hào quang màu đỏ trong vết nứt vực sâu tăng vọt, phun ra khói đen cùng dung nham, một bóng đen bắn nhanh ra như đạn

pháo, dừng lại trên bầu trời, linh lực hỏa thuộc tính trong không khí sôi trào, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

bóng người khôi ngô tóc đỏ như lửa kia chợt mở mắt, cúi đầu quan sát.

ngay sau đó, trương nguyên thanh nghe thấy bên người "ầm" một tiếng, khương bang chủ trên không trung không thấy nữa, mà khương cư bị một cước đạp bay "tám trăm dặm" có thừa.

"nhãi con, dám lừa lão tử, muốn chết có phải hay không?" khương bang chủ cởi trần lên tiếng thô bỉ.

cổ trương nguyên thanh có chút cứng ngắc quay đầu, nhìn tráng hán khôi ngô làn da đỏ sậm, chảy xuôi dung nham, hắn cảm giác mình đang bị người ta dùng súng dí lên đầu, hoặc lẻ loi một mình ở trong núi non hoang dã ngẫu nhiên gặp bạch hổ trợn mắt.

adrenalin tăng vọt, cơ bắp toàn thân co rút, bắp chân phát run.

hắn chưa bị khương bang chủ nhìn chăm chú cùng nhằm vào, chỉ là đứng sóng vai với hắn, mang đến áp lực trên cấp bậc cùng tâm lý.

"ba, nguyên thủy thiên tôn tìm ba!" khương tinh vệ mặt mũi bầm dập rống lên.

khương bang chủ hài lòng "ừm" một tiếng, gật gật đầu: "rất có tinh thần!"

lại quay đầu nhìn về phía trương nguyên thanh, thu liễm linh lực hỏa thuộc tính tràn ngập ở bên ngoài, nhất thời, giống như lĩnh vực bị giải trừ, trương nguyên thanh cảm giác phần áp bách đến từ linh hồn kia đã biến mất.

"tiểu tử cậu không phải thoát ly ngũ hành minh rồi sao, tới tìm tôi làm gì!" khương bang chủ tức giận nói: "bỏ đi, cậu không hợp với chín lão già đó, rời khỏi thì rời khỏi đi."

trương nguyên thanh lui về phía sau hai bước, khom mình hành lễ, nói: "có chuyện muốn thỉnh giáo bang chủ."

tuy hắn mỗi ngày tắm trong lửa, nhưng đối mặt hỏa thần đương thời, nên cúi đầu bái luôn vẫn phải bái.

"chuyện gì?"

“tôi muốn thỉnh giáo chuyện của hội đồng chu.” trương nguyên thanh đi thẳng vào vấn đề.

khương bang chủ nhất thời nheo mắt, cho trương nguyên thanh một loại cảm giác bị mãnh hổ nhìn chăm chú, sau lưng lập tức toát mồ hôi lạnh, cũng may loại nhìn chăm chú này chỉ là trong nháy mắt.

khương bang chủ nhìn về phía khương tinh vệ cùng với con trai “tám trăm dặm” có thừa: “hai đứa đi về trước.”

đợi con cái đi rồi, khương bang chủ ánh mắt sắc bén nhìn trương nguyên thanh: “cậu vì sao điều tra hội đồng chu?”

trương nguyên thanh liền mang chuyện hoắc chính khôi gặp ám sát nói cho khương bang chủ, nói: “người xây dựng phía sau màn của hội đồng chu là minh ước tự do, bây giờ nghĩ đến, sở dĩ ám sát hoắc chính khôi, chính là muốn kéo dài thời gian đại khu thứ hai thành lập tổ chức quan phương, chặn thế lực linh cảnh đại khu thứ hai phát triển, mà trên thực tế, mục đích của minh ước tự do cũng quả thật đã đạt tới.”

ngũ hành minh xây dựng hơn hai mươi năm trước, sau khi xây dựng, thế lực quan phương kịch liệt bành trướng, số lượng linh cảnh hành giả bắt đầu tăng vọt, mới có quy mô cùng nội tình hiện nay.

trước đó, năm tổ chức lớn việc ai người ấy làm, chỉ là duy trì trật tự cơ bản giữa linh cảnh hành giả.

nếu tổ chức quan phương của đại khu thứ hai thành lập sớm mấy chục năm, tổ chức thủ tự cường đại nhất trên đời, có lẽ đã không phải thiên phạt.

khương bang chủ lắc đầu: “không đúng, hội đồng chu ở một năm đó hoa quốc mới thành lập liền giải tán, cậu nói hoắc chính khôi bị ám sát, đó là chuyện mười mấy hai mươi năm sau.”

chương 2670: gặp mặt nói chuyện (3)

trương nguyên thanh ngẩn ra: “hội đồng chu ở trước đó đã giải tán?”

hắn bỗng nhiên hiểu vì sao một tổ chức cường đại như vậy, lại ở về sau mai danh ẩn tích, thì ra đã sớm giải tán.

cho nên là lục nguyệt sương tiền bối đã đoán sai, tập kích hoắc chính khôi không phải hội đồng chu?

lục nguyệt sương trở về linh cảnh 60 năm, bây giờ cũng không cách nào khảo chứng bà ấy là như thế nào hoài nghi hội đồng chu… nhưng nói từ trên logic, hội đồng chu nếu là tổ chức minh ước tự do chủ đạo, như vậy liền có đủ lý do ám sát hoắc chính khôi…

trương nguyên thanh hỏi: "hội đồng chu vì sao giải tán?"

lấy cống hiến hội đồng chu làm ra ở trong lúc thế chiến thứ hai, hoàn toàn không cần thiết giải tán, sau khi lập nước, tự nhiên mà vậy chính là tổ chức quan phương.

"nói lời thừa!" khương bang chủ hùng hổ nói: "kẻ tài trợ hội đồng chu là quỷ tây, chúng ta sao có khả năng để hội đồng chu phát triển lớn mạnh?"

"nói kỹ một chút."

khương bang chủ nhớ lại một phen, nói: "tổng bộ hội đồng chu ở liên bang tự do, hoa quốc có rất nhiều phân hội, tôi gia nhập chỉ là một phân bộ trong đó, sau khi thế chiến thứ hai kết thúc, tổng bộ hội đồng chu hy vọng chúng tôi có thể đàm phán với chính phủ, trở thành tổ chức quan phương của hoa quốc."

"lúc ấy linh cảnh hành giả bản thổ trong tổ chức chia hai phái, một phái thân tây phương, cho rằng có linh cảnh hành giả tây phương chỉ đạo, ủng hộ, chúng ta mới có thể đẩy nhanh kết nối với quốc tế, cùng đạt được tài chính và đạo cụ ủng hộ, nhanh chóng chấn nhiếp linh cảnh hành giả trong nước, định ra trật tự."

"một phái khác thì không muốn nghe lệnh tổng bộ, muốn cầm lại chủ quyền, nhưng lại không muốn trở mặt với tổng bộ. hai phái tranh luận không ngớt, tổng bộ cũng không chịu thoái nhượng, cuối cùng liền giải tán, lão tử chính là nhóm đầu tiên thoát ly hội đồng chu."

"đùa cái gì chứ, chúng ta liều chết liều sống, chính là vì không làm nô lệ. đúng rồi, lúc ấy hội đồng chu còn chưa giải tán, chỉ là có rất nhiều thành viên thoát ly tổ chức, tôi nhớ là phương

bắc có một phân hội xảy ra chuyện, toàn bộ cao tầng phân hội trong một đêm toàn bộ trở về linh cảnh, giống như chính là vì việc này nổi lên tranh chấp, do đó gây ra sự đoan.”

“sau chuyện này, hội đồng chu liền giải tán.”

“ngài cảm thấy, năm đó có năng lực tập kích ám sát hoắc chính khôi, có những người nào?”

“năm đó số lượng chúa tể không nhiều, có thực lực này, lại là thành viên hội đồng chu… trung đình chi chủ, hội trưởng bách hoa hội, còn có lão triệu của thái nhất môn.” khương bang chủ một bộ dáng cơ trí: “tôi biết đến chỉ ba người này, chẳng qua, năm đó thông tin không phát triển, giữa phân hội khác nhau của hội đồng chu cực ít có liên lạc, tôi không có khả năng biết tin tức toàn bộ thành viên cấp chúa tể.”

lão triệu? trưởng lão họ triệu của thái nhất môn, chỉ có cụ của triệu thành hoàng… trương nguyên thanh thở dài.

bỗng nhiên không muốn điều tra nữa, tiếp tục điều tra, nếu ám sát hoắc chính khôi là triệu trưởng lão, hắn cùng tiểu triệu liền phải quyết liệt, nếu là hai vị minh chủ khác, hắn tiếp tục điều tra chính là muốn chết.

tuy năm vị minh chủ cũng không có khả năng lắm là gián điệp minh ước tự do bồi dưỡng.

tìm một cơ hội nói cho phó thanh huyên chuyện này, hoặc là thái nhất môn chủ, để bán thần đi đau đầu đi.

trương nguyên thanh khom người nói: “đa tạ minh chủ giải thích, tôi không còn câu hỏi nữa.”

khương bang chủ uy nghiêm “ừm” một tiếng, hóa thành một luồng lửa, lao vào vết nứt vực sâu.

hai ngày sau, vạn bảo ốc.

trương nguyên thanh sau khi dịch dung tới cửa tiệm nhỏ cũ nát như tiệm ngũ kim.

liên tam nguyệt cầm một điếu xì gà, lười biếng tựa vào ghế dựa lưng, vừa lấy ra thẻ bài, vừa nói: “câu được không ít cá nhỏ cảnh giới thánh giả, nhưng không có cá lớn cấp chúa tể, cậu tự mình đi vào quan sát mục tiêu đi, hội đấu giá còn có hai mươi phút nữa là bắt đầu.”

trương nguyên thanh cầm lấy thẻ bài, tung lên trên lòng bàn tay, cười nói: “chúa tể sẽ không đến chỗ cô, nhưng chỉ cần có người đấu giá món đạo cụ kia, nói rõ sau lưng người mua là chúa tể, tôi chỉ cần truy gốc là được.”

nói xong, ‘rắc’ một tiếng bóp nát thẻ bài.

trong tầm nhìn nhộn nhạo, trương nguyên thanh đi tới chợ đen, nơi này thay đổi bố cục quầy hàng như chợ, biến thành phòng đấu giá hẳn hoi nghiêm túc, bục bán đấu giá là một cái nền kim loại có thể gấp lại, co duỗi.

bục kim loại cao hơn 3 mét trải thảm đỏ, treo biểu ngữ “hội đấu giá vạn bảo ốc”.

bên dưới là mấy chục cái ghế dựa cao, mỗi cái ghế dựa cao phối với một cái bàn trà đơn giản, bày trái cây cùng nước trà linh cảnh sản xuất, chẳng qua phòng đấu giá trống rỗng, chưa có khách nhân vào ngồi.

cách lúc hội đấu giá bắt đầu còn có hai mươi phút, lúc này toàn bộ khách quý đều tụ tập ở lồng bát giác phía nam xem lôi đài chiến.

chương 2671: bố cục (1)

trong lồng bát giác cỡ lớn đường kính hai mươi mét, hai vị siêu phàm đang chém giết say máu, một người là vu cổ sư, một người là mộc yêu.

tiếng hoan hô cùng tiếng khen hay vang thành một mảng.

bình thường mà nói, thánh giả là cực ít lên lôi đài sinh tử chiến, trừ phi gặp phải kẻ địch sinh tử, hoặc là tiền thưởng quá mức mê người, đại bộ phận thời điểm, lên lôi đài đều là siêu phàm, hơn nữa lấy tán tu chiếm đa số.

tên vu cổ sư hóa cổ kia hiển nhiên càng thêm cường thế, cả quá trình áp chế mộc yêu, nhưng bởi vì mộc yêu linh hoạt, lực lượng lớn, lại có thể giải độc, cho nên trước sau chưa bị vu cổ sư đánh chết, đau khổ chống đỡ.

trương nguyên thanh chỉ nhìn vài lần, liền biết mộc yêu bại vong chỉ là vấn đề thời gian.

nghề nghiệp tà ác bản thân đã mạnh hơn thủ tự, lại là loại địa hình hẹp, đơn giản này, nhục thân chém giết mà nói, mộc yêu không có khả năng là đối thủ của vu cổ sư.

nếu là thám báo, thể thuật trái lại có thể thắng vu cổ sư, nhưng đầu tiên sẽ bị cổ độc ăn mòn, vẫn nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

chỉ có hỏa sư có thể ở trong lồng bát giác chiến thắng vu cổ sư, dựa vào lửa cuồng bạo đốt cháy cổ độc, cổ trùng, lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng.

quả nhiên, sau khi đau khổ chống đỡ một khắc đồng hồ, mộc yêu bị vu cổ sư đánh bay lên lồng sắt, không đợi rơi xuống đất, gai đuôi linh hoạt tráng kiện đã xuyên thủng ngực hắn, bơm vào nọc độc.

cổ vu sư rút về đuôi nhọn, không đi nhìn thi thể đối thủ vô lực rơi xuống, hướng về khán giả ở bốn phương tám hướng giơ lên nắm tay.

tiếng vỗ tay cùng tiếng khen hay lúc trầm lúc bổng.

nhân viên công tác của chợ đen mở ra lồng sắt, dâng lên phần thưởng đặt trên khay, che vải đỏ.

lúc này, tiếng chuông du dương vang dội quanh quẩn, hội đấu giá bắt đầu.

các linh cảnh hành giả bỏ tiền mua chỗ ngồi vào ngồi có trật tự, trương nguyên thanh nhìn nhìn sợi xích thẻ bài lưu lại, bên trên có khắc: a9, chỗ ngồi ngoài cùng bên phải của một dãy cuối cùng.

sau khi vào ngồi, hắn thấy liên tam nguyệt mặc áo da, quần da màu đen, áo quây ngực màu đen, đi giày quân đội bằng da, bước chân mạnh mẽ dọc theo bậc thang đi lên bục bán đấu giá.

“cảm tạ các vị cổ vũ, hội đấu giá vạn bảo ốc bây giờ bắt đầu, vật phẩm bán đấu giá đầu tiên là quân đoàn cơ quan, do con rối kiếm khách, con rối giáp nặng, con rối phi hành, con rối điều tra cùng con rối cung thủ tạo thành, tập hợp cận chiến, viễn công, phòng ngự, điều tra vào một thể, cường độ mỗi một con rối đều đối ứng cấp 3.”

liên tam nguyệt mở hòm đồ, triệu hồi ra năm con rối cơ quan.

con rối kiếm khách là một con rối hình người, do sắt thép cùng gỗ tạo thành, tay cầm một cây kiếm hợp kim sắc bén, con rối trọng giáp là một tấm khiên lớn cao bằng nửa người, dưới đáy có ròng rọc.

con rối phi hành cùng con rối điều tra thật ra là cả một bộ, là một con chim sải cánh 2 mét, con rối cung thủ là một cung tiễn thủ hình người.

“năm con rối cảm ứng lẫn nhau, chia sẻ số liệu với nhau, con rối phi hành, điều tra có thể đảm đương trang bị định vị khóa địch của con rối cung thủ, con rối kiếm khách cũng có thể tổ hợp lẫn nhau với con rối trọng giáp, trả giá là hy sinh tính cơ động cùng tính linh hoạt cao, ưu điểm là ở trước khi nguồn năng lượng hao hết, trong linh cảnh hành giả giai đoạn siêu phàm, có thể chiến thắng nó ít ỏi không có mấy ai.” liên tam nguyệt chậm rãi nói.

“bộ quân đoàn cơ quan này, giá khởi điểm đấu giá 20 triệu, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 500 ngàn.”

vừa dứt lời, dưới sân một mảng động tĩnh giơ thẻ, tiếng hô giá lúc trầm lúc bổng.

sau mấy lượt hô giá, bộ quân đoàn con rối này bị đấu giá đến giá cao 30 triệu, cuối cùng bị một kẻ đeo mặt nạ khỉ, ánh mắt cuồng nhiệt mua đi.

cái đệch, thế này đã 30 triệu, cơ quan vũ khí lĩnh vực siêu phàm, mình nhớ rõ bán ngũ hành minh, giá bán không vượt qua 10 triệu, bán ra lượng lớn thậm chí còn có chiết khấu… trương nguyên thanh đau lòng đến không thể thở nổi.

nhưng nghĩ đến lúc giá trị đạo đức biến mất, linh cảnh hành giả địa khu tùng hải sở dĩ có thể nhanh chóng đánh chết, đánh lui nghề nghiệp tà ác, cơ quan vũ khí chiếm một nửa công lao, trương nguyên thanh liền bình thường trở lại.

liên tam nguyệt trên bục bán đấu giá mỉm cười nói: “bạn bè chưa đấu giá được cơ quan vũ khí đừng có vội, chúng tôi còn có rất nhiều cơ quan vũ khí chất lượng tốt…”

vòng bán đấu giá thứ hai bắt đầu, hội đấu giá lần này, công ty cơ quan kỹ thuật cung cấp sáu mươi con rối cơ quan, cao nhất đạt tới cấp 4.

sau cơ quan vũ khí, là sinh mệnh nguyên dịch chỉ sát cung cung cấp, làm vật tư bị quan phương lũng đoạn, trình độ được hoan nghênh của sinh mệnh nguyên dịch không thua gì cơ quan vũ khí.

“bộ quân đoàn cơ quan này, giá khởi điểm đấu giá 20 triệu, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 500.000.”

chương 2672: bố cục (2)

tiếng hô đấu giá một đợt lại một đợt, nối tiếp nhau không ngừng, rất nhanh đã bán hết bốn mươi ống sinh mệnh nguyên dịch pha loãng.

rốt cuộc, ở sau khi đấu giá xong một lô tài liệu, liên tam nguyệt cao giọng nói: “các vị khách nhân, các vị bằng hữu, kế tiếp là một vật phẩm bán đấu giá cuối cùng, cũng là mục tiêu của một bộ phận bạn bè tham gia hội đấu giá lần này.”

ở dưới sự kiễng chân chờ mong của rất nhiều người đấu giá, cô lấy ra hạt châu bốc lên ngọn lửa màu băng lam, nói: “bảo châu đạo hỏa giả, nghề nghiệp hỏa sư, đạo cụ cấp chúa tể, giám định phẩm chất: cấp thấp.”

đạo cụ cấp chúa tể đó, cho dù là cấp thấp, cũng là đạo cụ phẩm chất chúa tể.

từng đôi mắt dưới mặt nạ lóe ra thần thái tham lam, khát vọng, đạo cụ cấp chúa tể cho dù ở tổ chức quan phương cũng là hàng tuyệt đối không bán, vĩnh viễn sẽ chỉ nội bộ tiêu hóa.

chỉ có thế gia học sĩ, hàng năm sẽ bán vài món đạo cụ chúa tể, nhưng cơ bản đều bị tổ chức quan phương thu mua, sẽ không chảy tới bên ngoài.

liên tam nguyệt thu hạt châu vào hộp, đặt lên bàn, cất cao giọng nói: “giá khởi điểm, tùy ý hai món tài liệu phẩm chất chúa tể, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 5 triệu.”

tiếng hô giá lúc trầm lúc bổng, trải qua một vòng chém giết, cuối cùng chỉ còn bốn người còn đang vô cùng sốt sắng.

tương đối rồi, trong bốn người này nếu không có huyễn thuật sư, mình liền từ trong huyễn thuật sư hiện trường chọn lựa mục tiêu.

trương nguyên thanh nhắm mắt, cảm ứng cảm xúc của bốn vị đấu giá.

những người đấu giá mặc áo bào đen rộng thùng thình, đeo mặt nạ, không thể thông qua khí chất, hình thể phán đoán nghề nghiệp, nhưng thân là "hư vô giả", trương nguyên thanh có cách ở trong đám người tìm ra huyễn thuật sư.

rất đơn giản, chỉ cần cảm ứng cảm xúc mọi người ở đây, cảm xúc ổn định nhất, tinh thần lực mạnh nhất, không phải huyễn thuật sư chính là thám báo.

về phần như thế nào phân biệt huyễn thuật sư cùng thám báo, hắn chỉ cần thử ảnh hưởng cảm xúc của đối phương, có thể thông qua phản hồi để phán đoán.

huyễn thuật sư ở lúc đối mặt tinh thần thao túng, có tính dẻo cùng miễn dịch rất mạnh, mà tinh thần lực của thám báo như một khối đá cứng, "xúc cảm" là khác nhau.

rất nhanh, trương nguyên thanh thông qua cảm giác, phát hiện trong bốn người có một vị huyễn thuật sư, đeo mặt nạ quỷ mặt xanh nanh vàng, bọc rộng thùng thình hắc bào.

hắn án binh bất động quan sát bốn người đấu giá, sau liên tục ba lượt hô giá, tinh thần vị huyễn thuật sư này xuất hiện dao động nhỏ bé: bực bội, lửa giận, sát ý.

tiền không đủ, tức giận rồi? trong lòng trương nguyên thanh nói thầm.

hắn lại cảm ứng ba người đấu giá khác, có hai người cũng biểu hiện ra khẩn trương nho nhỏ, ý nghĩa tài lực sắp không đủ, nhưng còn có thể kiên trì mấy lượt. một vị cuối cùng tràn đầy tự tin, cảm xúc ổn định.

so với tài lực mà nói, trận doanh tà ác vĩnh viễn đấu không lại quan phủ, ta liền giúp ngươi một phen…

trương nguyên thanh khuếch tán tinh thần lực, bắt đầu thao túng cảm xúc của ba người đấu giá kia, khuếch đại ý nghĩ từ bỏ của bọn họ.

lượt đấu giá thứ tư kết thúc, vị huyễn thuật sư kia khống chế rất tốt sự bực bội trong lòng, giơ thẻ một lần cuối cùng: "hai món tài liệu phẩm chất chúa tể, 90 triệu."

đây là giá cuối của hắn, nếu ba nhà khác tiếp tục theo, hắn liền lựa chọn bỏ qua, hướng trưởng lão lĩnh tội.

tuy hắn cũng có thể thông qua thủ đoạn chơi xấu, ảnh hưởng cảm xúc của đối thủ, làm bọn họ chủ động bỏ qua, nhưng hắn nhiều nhất chỉ có thể ảnh hưởng một người, không thể đồng thời thao túng cảm xúc của ba vị thánh giả.

tiếp đó chính là, sau khi ảnh hưởng cảm xúc kết thúc, đối phương sẽ lập tức phát giác không thích hợp, đến lúc đó, kết cục tốt nhất là bị chủ nhân vạn bảo ốc trục xuất khỏi chợ đen.

kết cục xấu nhất là giết ngay tại chỗ.

trong khi suy nghĩ xoay chuyển, hắn bỗng ý thức được, đối thủ cạnh tranh mãi chưa tăng giá, mờ mịt nhìn quanh, phát hiện ba đối thủ cạnh tranh kia đặt thẻ bài ở mặt bàn.

bỏ qua? trong lòng huyễn thuật sư đeo mặt nạ ác quỷ mừng như điên, sau đó cảm thấy có chút không thích hợp.

nhìn từ cảm xúc phản hồi của ba đối thủ đấu giá, không nên bỏ qua mới đúng.

ý nghĩ này mới từ trong đầu hắn hiện lên, đã bị may mắn, tự đại… các loại cảm xúc thay thế, hắn theo bản năng cảm thấy là mình vận khí tốt, vốn nên như thế.

“90 triệu lần một, 90 triệu lần hai, 90 triệu lần ba…” liên tam nguyệt đập búa, “thành giao.”

hội đấu giá kết thúc.

người đấu giá ở dưới sự chủ trì của liên tam nguyệt, lĩnh vật phẩm đấu giá có trật tự.

chủ nhân mặt nạ mặt xanh nanh vàng lên đài đầu tiên, liên tam nguyệt đốt một điếu thuốc phụ nữ, giao cái hộp màu đen tới trên tay hắn, trong làn khói lượn lờ cười nói: “ngươi tốt nhất thu vào hòm đồ trước, sau khi hoàn thành nhận chủ lại tra xét thuộc tính vật phẩm, a, nếu ngươi muốn biến thành tượng băng ngay tại chỗ, vậy coi như ta chưa nói.”

… trương nguyên thanh nhắm mắt, cảm ứng cảm xúc của bốn vị đấu giá.

chương 2673: bố cục (3)

huyễn thuật sư mặt xanh nanh vàng thành thành thật thật thu vào hòm đồ, lại lấy ra, mở ra nắp hộp xem xét thuộc tính vật phẩm của hạt châu, sau khi xác nhận là đạo cụ cấp chúa tể, hắn khẽ cười một tiếng: "bây giờ mặc kệ là trận doanh quan phương hay tự do, đều đang tận khả năng tiêu tiền ra ngoài, đổi thành đạo cụ, tài liệu, tiêu hao phẩm vô số loại tài nguyên, ngài lại vừa vặn trái ngược, tôi có thể hỏi vì sao không?"

hầu như ngay cả linh cảnh hành giả tầng dưới chót cũng dự cảm được đại loạn sắp tới, một khi trật tự sụp đổ, tiền giấy của xã hội nhân loại sẽ biến thành giấy bỏ.

thừa dịp tiền giấy còn có sức mua, mau chóng đổi thành tài nguyên là lựa chọn trí giả đều sẽ làm.

liên tam nguyệt cười mỉm nói: "ngươi cảm thấy ngươi xứng hỏi sao?"

huyễn thuật sư kia 'hắc' một tiếng, không hỏi thêm nữa, nói: "đưa ta rời khỏi đi."

liên tam nguyệt phất phất tay, huyễn thuật sư mặt xanh nanh vàng biến mất ở trong chợ đen.

một giây sau, hắn đi tới trong cửa tiệm nhỏ, nhìn tài liệu, đạo cụ bày đầy giá hàng một lần, hắn kiềm chế cảm xúc tham lam, ở chỗ sâu trong mắt hiện lên vòng xoáy thâm trầm.

vài cái mộng cảnh lác đác hiện lên trong tầm nhìn, hắn tung người lao vào trong một cái mộng cảnh kỳ quái, biến mất ở trong vạn bảo ốc.

ngày thứ bảy, nhà bà ngoại, trong phòng ngủ.

trương nguyên thanh ngồi ở bên bàn, tập hợp tình báo các bên thu thập được.

khấu bắc nguyệt thông qua con đường, mối quan hệ của bánh bao máu người, tập trung một vị huyễn thuật sư của nam phái, vị huyễn thuật sư kia hoạt động ở đô thị cấp địa nào đó của tỉnh giang nam.

ở trong sự kiện giá trị đạo đức biến mất, hắn khống chế nhân viên công tác của một ngân hàng địa phương, cướp sạch vàng,

tiền giấy trong kho bạc, gần đây ở trong chợ đen điên cuồng mua sắm, mua không ít tài liệu cùng tiêu hao phẩm giá trị xa xỉ.

hai người khóa mục tiêu tiểu khu vị huyễn thuật sư kia ở lại, lo lắng đả thảo kinh xà, không dám tiến một bước xác định số nhà.

jojo nữ sĩ thông qua cẩu trưởng lão trợ giúp con đường quan phương, định vị vị trí hai huyễn thuật sư, một chưởng mộng sứ.

ma nhãn thiên vương bắt tù binh một chưởng mộng sứ, nghe nói là cấp dưới của tam trưởng lão nam phái.

mà chưởng mộng sứ hắn ở trên hội đấu giá câu được, trương nguyên thanh thông qua mộng cảnh quan sát, phân tích khu vực hoạt động, đối chiếu cơ sở dữ liệu quan phương, xác nhận là cấp dưới của cửu trưởng lão nam phái.

“khấu bắc nguyệt là thành viên khách sạn vô ngân, có nhân quả với linh thác, huyễn thuật sư hắn nhắm vào có thể bỏ qua…”

quan tinh thuật bản chất là đoán trước thiên hạ đại thế, đoán trước hướng đi tương lai, đây là dòng sông vạn vật vận mệnh.

mà ở trên “thao tác tinh vi”, quan tinh thuật có thể nhìn thấy cụ thể vận mệnh một người nào đó, nhưng có một hạn chế, đó chính là kẻ quan tinh phải sinh ra nhân quả khúc mắc cực sâu với mục tiêu.

bằng không, sinh linh trên đời lấy hàng tỷ để tính, sao có khả năng nhìn thấu mỗi một sinh vật.

cho dù là bán thần, cpu cũng sẽ nổ tung.

linh thác thiết kế bẫy giết vô ngân đại sư, chủ đạo khách sạn vô ngân hủy diệt, khấu bắc nguyệt, tiểu viên liền sinh ra nhân quả với linh thác, linh thác có thể trên trình độ nhất định nhìn thấy tương lai hai người này.

cho nên người khấu bắc nguyệt nhắm vào, xuất phát từ bảo hiểm, tốt nhất là đừng động vào, hoặc là dùng để mê hoặc đối phương.

đạo lý tương tự, nguyên thủy thiên tôn và linh thác nhân quả cũng rất nặng, hành vi của hắn, linh thác cũng có thể quan trắc được.

nhưng không sao, kế hoạch săn giết cao tầng nam phái, còn dừng lại ở giai đoạn suy nghĩ, cũng chưa bắt đầu thực thi, thậm chí ngay cả mục tiêu cũng chưa tìm được.

dưới loại tình huống này, dòng sông vận mệnh biểu hiện tương lai là mơ hồ không rõ, cho dù bán thần cũng không có khả năng thấy rõ.

bởi vì suy nghĩ của nhân loại không có lúc nào không sinh ra.

ví dụ như trương nguyên thanh buổi sáng thấy tiểu thiếu phụ dưới lầu rất có thể 'bốp', nhìn cũng rất ngọt nước, lúc này, trong lòng hắn liền sinh ra ý niệm báng bổ.

lúc giữa trưa, hắn lại thấy dì trên lầu phong vận vẫn còn, thoạt nhìn rất đói khát, rất dễ bắt đầu, trong lòng hắn vẫn như cũ sinh ra ý niệm báng bổ.

nhưng hai ý niệm có thể đều cũng không đi hành động, như vậy tương lai sẽ không sẽ xuất hiện hành vi trương nguyên thanh làm lão vương.

cho nên, bắt đầu sinh ý tưởng, chỉ cần còn chưa thực thi cụ thể, thì không tính là tương lai, sẽ không bị quan trắc được.

nhưng chỉ cần trương nguyên thanh bắt đầu chế định kế hoạch, linh thác liền nhất định có thể quan trắc được.

một điểm này, trương nguyên thanh sớm có đoán trước, cũng có phương án ứng đối.

hắn mở hòm đồ, lấy ra bạn sinh linh nguyệt đeo trên trán, trong nháy mắt, hoa văn dạng dây leo trải rộng toàn thân, hắn đã trở thành thần nhật du chủ tu thái âm.

tiếp theo, mở ra kỹ năng dạ du, tiến vào ẩn thân.

jojo nữ sĩ thông qua cẩu trưởng lão trợ giúp (con đường quan phương), định vị vị trí hai huyễn thuật sư, một chưởng mộng sứ.

chương 2674: hành động hành động (1)

dưới trạng thái này, kỹ năng dạ du có hiệu quả bí ẩn, tất cả suy nghĩ, kế hoạch, đều sẽ không hiện ra ở trong dòng sông vận mệnh.

ít nhất linh thác là không nhìn thấy, bởi vì linh thác là thái âm chi chủ, không phải tinh thần chi chủ.

sau khi tiến vào dạ du, trương nguyên thanh cầm lên giấy bút, viết kế hoạch.

“nhân vật mục tiêu: tam trưởng lão, cửu trưởng lão.

“tam trưởng lão là hư vô giả cấp 8, cửu trưởng lão là cấp 7, dựa theo thói quen của cao tầng nam phái, bọn họ quá nửa trốn ở mộng cảnh không gian tự mình dệt ra.

“dưới tình huống bên ta đủ chiến lực, không cần tốn mấy tháng, thậm chí mấy năm thời gian từ từ mưu tính, chỉ cần đi vào mộng cảnh không gian, trục xuất hắn khỏi mộng cảnh, liền có thể triển khai vây giết.”

“trục xuất mộng cảnh chuyện này chỉ có mình có thể làm, mình có thể dùng gương yata chế tạo một phân thân… tam trưởng lão do mình, jojo nữ sĩ, đặng kinh quốc cùng chúa tể tế thế xã đối phó.”

“cửu trưởng lão do phân thân, cung chủ, ma nhãn cùng tiểu viên đối phó. trừ mình, ba người này cùng linh thác đều có nhân quả, hành động của bọn họ có thể bị linh thác quan trắc được.

“quan trắc được cũng tốt, như vậy linh thác sẽ kiên nhẫn bố cục cửu trưởng lão bên này, đến lúc đó để cậu và nguyên soái theo dõi, bảo đảm ba người an toàn.”

phòng nghị sự phong cách thời trung cổ.

trương nguyên thanh xuất hiện ở vị trí thủ tịch, nhìn từng bóng người xuất hiện bên mình, chính là các chúa tể trong tổ chức.

trừ ma nhãn thiên vương và chỉ sát cung chủ, toàn bộ chúa tể đầu tiên là theo bản năng nhìn về phía “bánh táo” trang dung rực rỡ, cô gái phương tây tóc đen mắt nâu này kẻ mắt, thoa son môi, phấn nền trên mặt hơi dày, hoàn toàn trang dung tiêu chuẩn của nữ vương quán ăn đêm.

nhưng cho dù hạ hầu ngạo thiên cảm thấy “phụ nữ không cần quá có cá tính, ngoan ngoãn làm hậu cung của ta là được”, cũng lộ ra vẻ mặt thèm nhỏ dãi, si ngốc chăm chú nhìn.

ái dục chúa tể cấp 8, đừng nói trang điểm đậm, cho dù bôi tro bụi ở trên mặt, cũng có thể mê ngã cả một đống đàn ông.

bánh táo nhếch khóe miệng, nụ cười ám muội: “bang chủ, nếu không tôi tránh một chút?”

không đợi trương nguyên thanh đáp lại, chỉ sát cung chủ thản nhiên nói: “không cần!”

giọng của cô rõ ràng mềm mại dễ nghe, nghe vào trong tai mọi người, lại như trống chiều chuông sớm, ý nghĩ lung tung biến mất.

hạ hầu ngạo thiên đánh giá bánh táo, rụt rè hỏi: “cô kết hôn chưa, có bạn trai chưa?”

bánh táo nghe vậy, nụ cười khóe miệng mở rộng: “tuy tôi không thích tiểu nam sinh, nhưng nếu là thiên tài trẻ tuổi, tôi không ngại xảy ra một đoạn từng trải tốt đẹp vui vẻ.”

cô sẽ không chủ động bắt cặp với chúa tể cùng tổ chức, dù sao tình yêu phòng làm việc không nên được đề xướng, nhưng nếu chủ động đưa lên cửa, cô là rất thích ý.

nghề nghiệp ái dục lấy ngủ trị thiên hạ, lấy điện nước tích lũy mạng lưới quan hệ. hạ hầu ngạo thiên gật gật đầu, sờ cằm, lẩm bẩm: “tôi tuy không có phức cảm xử nữ, nhưng quá diễm lệ rồi, nghề nghiệp cũng không tốt lắm, chẳng qua quả thật so với toàn bộ phụ nữ tôi từng gặp đều xinh đẹp hơn. ừm, nếu muốn nhét vào hậu cung, định vị nên là người tình, mà không phải hồng nhan tri kỷ cùng chính cung…”

hắn đang nói cái gì vậy? các chúa tể vẻ mặt mờ mịt.

trương nguyên thanh “ho khan” một tiếng, cắt ngang hạ hầu ngạo thiên nói nhảm, nói: “bớt nói nhảm, bây giờ là thời gian hội nghị, các vị, các vị, lần đầu tiên hiệp đồng tác chiến của người chết trở về bắt đầu.”

các chúa tể của tế thế xã, còn có đặng kinh quốc, hạ hầu ngạo thiên, đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn qua.

bọn họ cũng không biết kế hoạch của trương nguyên thanh, sau khi thu được tin tức đêm nay họp, liền dùng ngọc phù truyền tống định hướng ngài hội trưởng tặng cho đi tới phó bản.

trương nguyên thanh nói: “tôi tính săn bắn cao tầng nam phái hư vô giáo phái.”

lời vừa nói ra, các chúa tể đại khu thứ nhất đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có hạ hầu ngạo thiên mắt sáng lên, vẻ mặt đầy hưng phấn nói: “thật tốt, đây là phát pháo đầu tiên khai hỏa thanh danh của người chết trở về chúng ta. không tệ không tệ, nguyên thủy thiên tôn, năng lực chấp hành của cậu khiến tôi cực kỳ hài lòng, cho dù cậu không nói, tôi cũng chuẩn bị đề nghị cậu làm chút việc.”

các chúa tể đại khu thứ hai nhất thời hướng về hắn ném tới ánh mắt cảm khái, cũng chỉ có loại nhân vật thiên tài từng giận mắng bán thần này, mới có thể có tính công kích cùng tự tin mạnh như vậy.

đặng kinh quốc có chút động lòng, hành động săn giết chúa tể nếu thành công, thu hoạch rất lớn. hắn cân nhắc nói: “hư vô giáo phái là tổ chức lớn, săn giết cao tầng tổ chức lớn, nhất định phải làm tốt chuẩn bị tâm lý bị các chúa tể cao cấp vây công, thậm chí là chúa tể đỉnh phong cũng có khả năng xuất chiến. bang chủ, cậu có nắm chắc không?”

chương 2675: hành động hành động (2)

“tôi không dám bảo đảm, bởi vì kẻ địch của chúng ta là hư vô giáo phái, là huyễn thuật sư xuất quỷ nhập thần nhất, mà ở sau lưng nam phái, còn có thể có đánh cờ cấp bậc cao hơn.”

trương nguyên thanh ám chỉ linh thác một phen, chưa nói rõ. hắn nhìn quét các chúa tể bên cạnh bàn, “hội nghị hôm nay chính là chế định kế hoạch, mọi người đều là chúa tể kinh nghiệm phong phú, nếu cảm thấy có thể làm thì lựa chọn tham dự, cảm thấy không bảo hiểm, có thể rời khỏi.”

các chúa tể tế thế xã âm thầm gật đầu, rất công đạo, không bắt buộc bọn họ tham gia.

trương nguyên thanh nói: “mục tiêu của chúng ta là tam trưởng lão cùng cửu trưởng lão nam phái, phân biệt đối ứng cấp 8, cấp 7, căn cứ thói quen của cao tầng nam phái, bọn họ đại bộ phận thời gian đều nấp ở trong mộng cảnh thế giới tự mình dệt ra.”

“mộng cảnh thế giới cực kỳ kín đáo, gần như không thể bị tìm được, chỉ có huyễn thuật sư cầm trong tay đạo cụ riêng, niệm chú ngữ, đưa linh lực vào, mới có thể mở ra cửa vào mộng cảnh thế giới.”

nghe đến đó, cận vệ của trần thục, sophia mở miệng: “đã như vậy, chúng ta như thế nào tìm được tam trưởng lão cùng cửu trưởng lão nam phái? ừm, cho dù cậu có biện pháp thao túng thành viên nam phái tiến vào mộng cảnh thế giới, vậy cũng là thiêu thân lao đầu vào lửa.”

đặng kinh quốc gật đầu tán đồng: “ở trong mộng cảnh chiến đấu với chúa tể nam phái, quả thật là hành vi tìm chết.”

trương nguyên thanh cười nói: “những thứ này không cần các vị lo lắng, tôi có biện pháp trục xuất bọn họ khỏi mộng cảnh thế giới, điều các ngươi cần phải làm là ở sau khi trưởng lão nam phái thoát ly mộng cảnh, phối hợp tôi vây giết hắn, hoặc là ngăn cản cao tầng nam phái đến cứu viện.”

“về phần phương diện bán thần, không cần lo lắng, chúng ta có hư không bán thần, có bạch hổ bán thần, có mị… mỹ thần bán thần.”

hắn thiếu chút nữa nói ra hai chữ “mị ma”, mị ma là biệt hiệu cậu đặt cho vị mỹ thần kia.

theo cậu nói, mị ma là tồn tại bán thần trận doanh tà ác cũng phải nghe tin đã sợ mất mật, bởi vì cho dù nghề nghiệp tà ác ác niệm phô trương, rất khó chống đỡ sắc đẹp cùng dụ hoặc cực hạn, bởi vậy cũng không dám trêu chọc mị ma.

chẳng qua bản thân mị ma lực công kích thấp, cũng không cách nào bá vương ngạnh thượng cung đối với các bán thần tà ác kia. mười năm gần đây, dám đè ở trên người mị ma đại lực côn, cũng chỉ có ma quân.

ma quân dù sao buông xuôi rồi, nhân quả sinh ra, chén thánh ăn mòn, thêm mị ma cũng không sao.

nói từ trên trình độ nào đó, ma quân chơi miễn phí mị ma rất thành công.

nghe xong nguyên thủy thiên tôn lời này, các chúa tể đại khu thứ nhất nhất thời yên lòng, đặng kinh quốc giơ tay, “tôi tham gia!”

“bánh táo” quyến rũ ngẫm nghĩ, cười nói: “huyễn thuật sư khắc chế mị hoặc của tôi, tôi không tham gia.”

“chuyện trên đất liền, không phải quá muốn tham dự.” tiểu tri chu trẻ tuổi anh tuấn lắc đầu, hắn là hải yêu, không sở trường chiến đấu trên đất liền, cũng không có thủ đoạn khắc chế huyễn thuật sư.

schindler làm lôi pháp sư, nghề nghiệp trùng lặp với đặng kinh quốc, săn giết một hư vô giả, không cần thiết xuất động nhiều nhân lực như vậy, liền không tham dự.

sau khi xác định xong kẻ tham dự hành động, trương nguyên thanh sắp xếp công tác: “cung chủ, ma nhãn, tiểu viên, các người theo phân thân của tôi cùng nhau hành động, jojo nữ sĩ phụ trách phụ trợ, cảnh giới.”

“hạ hầu ngạo thiên, sophia, đặng kinh quốc, các người theo bản thể tôi cùng nhau hành động. sau đó, tôi sẽ nhờ hội trưởng đưa ngọc phù truyền tống cho các người, mười hai giờ đêm nay, ở vịnh phó gia tùng hải gặp mặt.”

hắn vốn muốn đợi một chút nữa, bởi vì mặc kệ là ấu khanh hay cậu, đều chưa thu thập được tài liệu cùng đạo cụ, nghĩ lại một chút, dưới tình huống không có gì bất ngờ xảy ra, bốn đánh một, nhắm mắt cũng có thể thắng, không cần thiết đợi thêm nữa.

hơn nữa, thu thập tài liệu và đạo cụ có tính không xác định quá lớn, nhỡ đâu trước sau không thu thập được thì sao? chung quy không thể chờ đợi mãi.

đặng kinh quốc ngẫm nghĩ, hỏi: “chiến lợi phẩm phân phối như thế nào?”

“dựa theo cống hiến phân phối.” trương nguyên thanh nói.

đặng kinh quốc khẽ ngẩng đầu.

thấy không có ai nói nữa, trương nguyên thanh tuyên bố: “tan họp!”

phúc tỉnh, ngọc dung thị.

“đầu não phong bạo” mới từ chợ đen trở về, ôm người phụ nữ khuôn mặt xinh đẹp, dáng người bốc lửa quay về nhà trọ.

đầu não phong bạo đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng làm chưởng mộng sứ, hắn có thể tùy ý đổi mới dung mạo, hình tượng bây giờ là một vị tiểu sinh mặt như idol, ngũ quan tinh xảo, đầu 8 phần 2, mặc quần yếm cầm bóng rổ có thể trực tiếp nhảy auditon cái loại đó.

ỷ vào khuôn mặt đẹp trai, hắn cứ vài bữa là có thể mang mỹ nữ về nhà.

đã không mất tiền, cũng không cần thực thi bạo lực, các mỹ nữ đều là tự nguyện lên giường với hắn, cũng sẽ không tồn tại dụ dỗ cưỡng ép gì cả, giá trị đạo đức không tổn hao gì.

đầu não phong bạo đã ngoài năm mươi tuổi, nhưng làm chưởng mộng sứ, hắn có thể tùy ý đổi mới dung mạo, hình tượng bây giờ là một vị tiểu sinh mặt như idol, ngũ quan tinh xảo, đầu 8/2, mặc quần yếm cầm bóng rổ có thể trực tiếp nhảy auditon cái loại đó.

chương 2676: hành động hành động (3)

“bảo bối, đêm nay có chuyện vui bất ngờ!” đầu não phong bạo ôm eo người đẹp tiến vào phòng ngủ, cầm lên hộp quà trên bàn, “đây là một cái túi xách hàng hiệu, loại mới của mùa đông.”

mắt cô gái trẻ tuổi chợt sáng lên, ôm hộp quà tinh xảo đẹp đẽ, nũng nịu nói: “cảm ơn chồng!”

thật ra bọn họ cũng mới từng gặp hai lần, đêm nay là lần thứ ba, là pháo thủ cùng giá pháo vừa cặp với nhau.

đầu não phong bạo ngẩng đầu lên, cười xấu xa nói: “cảm ơn không phải dùng miệng nói, là dùng miệng làm.”

nói xong, ấn bả vai cô gái xuống.

thật ra hắn vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc chơi miễn phí, rất ít chịu trả tiền cho gái, nhưng mấy ngày hôm trước ở trên hội đấu giá vạn bảo ốc, thành công thay cửu trưởng lão đấu giá được đạo cụ phẩm chất chúa tể, hắn bởi vậy được thưởng lượng lớn tiền mặt cùng chút ít tài liệu nghề nghiệp huyễn thuật sư.

mấy ngày nay thường xuyên ra vào chợ đen, chính là muốn đổi tiền mặt trong tay thành tài liệu, tiền mặt dư dả tâm tình lại tốt, lúc này mới mua túi xách.

ngẫu nhiên đầu tư cho phụ nữ một phen cũng không tệ, như vậy ở lúc lên giường, có thể hưởng thụ được đãi ngộ như quốc vương.

sau một phen đàn ca sáo nhị, “đầu não phong bạo” đã sốt ruột không chịu nổi kéo cô gái, ấn cô ở mép giường, bắt đầu vui vẻ rong ruổi.

ở trong ma sát phát ra tia lửa sinh mệnh, ở trong va chạm người với người chân thành nhất, cả người hắn run lên, cảm giác một phần khoái cảm tê dại từ xương cụt lao tới đỉnh đầu.

cũng chính là nháy mắt này, thân thể hắn cứng đờ, sau lưng xuất hiện một u ảnh khủng bố mặc áo cưới màu đỏ, dính sát vào lưng hắn.

hắn bị nhập rồi.

cùng lúc này, ngay trước mặt hắn, ánh sao mỏng manh dâng lên, một cô gái xinh đẹp trong hốc mắt tối đen được khảm con ngươi màu đỏ yêu dị từ trong ánh sao đi ra, trong tay nắm một cái đồng hồ bỏ túi bằng vàng.

nắp đồng hồ bỏ túi văng ra, cô gái mắt đỏ cầm dây đồng hồ, nhẹ nhàng lắc.

thôi, thôi miên? đầu não phong bạo bị nhập không thể phản kháng cùng tránh né, cảm giác ý thức bắt đầu mê muội, tinh thần lực không thể tránh khỏi tan rã, khó có thể ngưng tụ.

mười mấy giây sau, thôi miên thành công, con ngươi đầu não phong bạo trở nên dại ra, sững sờ đứng.

mà cô gái ghé vào mép giường, đã sớm hôn mê.

ngân dao quận chúa thu hồi đồng hồ bỏ túi, từ trong túi xách nhỏ sau lưng lấy ra cái loa nhỏ, "ngươi bây giờ muốn đi gặp cửu trưởng lão."

sau khi liên tục nói vài lần, đầu não phong bạo vẻ mặt dại ra mở hòm đồ, lấy ra một cái la bàn đồng thau, mặt ngoài la bàn khắc đầy chú văn phong cách cổ xưa thần bí.

"nói cho ta biết chú ngữ mở ra la bàn." ngân dao quận chúa hỏi tiếp.

đầu não phong bạo nói chú ngữ đúng sự thật.

ngân dao quận chúa hài lòng thu hồi cái loa nhỏ, thuận tay thu túi xách xa xỉ phẩm đặt ở mặt bàn.

một cái tay từ trong hư không thò ra, bắt được la bàn, chủ nhân cái tay thoát ly ẩn thân, chậm rãi hiện lên.

trong toàn bộ quá trình, hắn đều ở trạng thái dạ du, khiến bản thân ở trong ẩn nấp, miễn cho hành động đến một nửa bị thái âm chi chủ phát hiện.

trương nguyên thanh mặt đầy hoa văn dạng dây leo lấy ra mũ đỏ nhỏ, thu hồi ngân dao quận chúa và quỷ tân nương, lập tức đưa vào linh lực của huyễn thuật sư, niệm chú ngữ, mở ra mộng cảnh thế giới.

“đánh cược một phen, nếu trong mộng cảnh thế giới chờ đợi mình là bán thần nam phái, vậy suy đoán của cậu chính là thật…”

bóng dáng hắn biến mất ở trong phòng ngủ.

tỉnh tán trang.

một trong thập tam thái bảo.

- giải thích “tỉnh tán trang” là một cách gọi khác của tỉnh giang tô, với 13 thành phố lớn tức là thập tam thái bảo. hết giải thích.

trong căn phòng cho thuê nào đó.

chỉ sát cung chủ váy đỏ như lửa, đeo mặt nạ màu bạc, nhìn một cô gái ngũ quan hoàn mỹ không tỳ vết, thản nhiên nói: “tam trưởng lão gần đây có động tĩnh gì?”

cô gái tuyệt đẹp vẻ mặt dại ra, ánh mắt trống rỗng, không chút suy nghĩ trả lời: “không có động tĩnh! tam trưởng lão nói nguyên thủy thiên tôn trở về, bảo chúng ta đều hạ thấp chút, không có gì khác nữa.”

nghe vậy, chỉ sát cung chủ nghiêng đầu, nhìn ba đồng bạn cùng ở trong một căn phòng, phân thân trương nguyên thanh trên đầu đội mũ đỏ nhỏ thản nhiên nói: “lấy ân oán của tôi cùng nam phái, sau khi trở về tìm cơ hội trả thù là phát triển có thể đoán được, cao tầng nam phái có điều phòng bị là rất bình thường, nam phái số lượng chúa tể không ít, linh thác chỉ cần không tính được chúng ta cụ thể đối phó ai, liền không thể làm ra bố trí châm chích, cũng không có khả năng sắp xếp trợ thủ cấp chúa tể thường trú ở bên cạnh trưởng lão nam phái, nhưng giữa bọn họ hẳn là có thủ đoạn liên lạc nhanh chóng, tôi đề nghị tốc chiến tốc thắng.”

ma nhãn thiên vương “ừm” một tiếng, “trong ba phút không thể giết chết hắn, thì từ bỏ hành động, miễn cho lan đến người thường.”

một trong thập tam thái bảo*.

* tỉnh tán trang: một cách gọi khác của tỉnh giang tô, với 13 thành phố lớn - thập tam thái bảo

chương 2677: sơ hở của thái âm chi chủ (1)

nói xong, dựa theo kế hoạch, chỉ sát cung chủ thôi miên cô gái tuyệt đẹp, lấy ra la bàn mini tiến vào mộng cảnh thế giới, lừa lấy ra chú ngữ.

phân thân trương nguyên thanh việc nhân đức không nhường ai tiếp nhận la bàn, nhìn về phía ba đồng bạn, nói: “nếu mười giây sau, tôi không có bất cứ động tĩnh gì, mọi người liền từ bỏ hành động.”

nói xong, con ngươi của hắn hiện lên vòng xoáy thâm trầm, tung người nhảy vào trong mộng cảnh chưa biết.

trương nguyên thanh xuất hiện ở tiền viện một tòa trang viên lớn, bầu trời xanh thẳm, cây cối xanh biếc, xung quanh trải thảm cỏ sạch sẽ bằng phẳng.

trung ương tiền viện có một suối phun, điêu khắc là một cô gái khỏa thân dạng chân.

dòng nước trong suốt từ giữa hai chân pho tượng cô gái khỏa thân phun ra.

rìa vành đai xanh hóa, hai người làm vườn mặc quần áo lao động đang tu bổ bụi cây.

nơi này là mộng cảnh nam phái cửu trưởng lão dệt ra.

nhìn thấy người xa lạ xuất hiện ở trong trang viên, hai người làm vườn đồng loạt xoay đầu lại, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm hắn.

trương nguyên thanh cảm giác có một luồng tinh thần lực cường đại đang quét mình, cùng thử câu động nỗi sợ hãi trong lòng mình.

câu động sợ hãi thất bại, thân thể hai người làm vườn đột nhiên dị hóa, biến thành hai con ác quỷ thân thể vặn vẹo tàn phá, máu tươi đầm đìa, có một đôi mắt trắng dã lạnh lẽo.

nhìn như lắc lư lảo đảo, thực ra tốc độ cực nhanh lao về phía trương nguyên thanh.

quỷ, là nỗi khủng bố khắc vào trong gien của nhân loại.

ở dưới tình huống không thể kích phát sự vật sợ hãi trong lòng mục tiêu, biến ảo ra quỷ quái cũng có thể khiến mục tiêu lâm vào trong sợ hãi, chỉ là hiệu quả kém một chút mà thôi.

“tất cả hữu vi pháp, như ảo ảnh trong mơ.”

trương nguyên thanh nâng tay khẽ lau một cái, hai con ác quỷ tiêu tán vô hình.

thấy thế, cả tòa trang viên kịch liệt rung động, sau đó như cảnh vật đi giật lùi rời xa trương nguyên thanh.

ở sau khi phát hiện kẻ xâm nhập có được năng lực cùng cấp bậc, cửu trưởng lão rất quyết đoán, mang theo mộng cảnh bỏ chạy.

trương nguyên thanh hừ nhẹ một tiếng, phồng má lên, dùng sức thổi.

“ô ô ô…”

cuồng phong gào thét, trang viên đang bay về phía xa tan thành mảnh nhỏ.

một giây sau, trương nguyên thanh từ trong mộng cảnh ngã ra, trở về hiện thực, theo hắn cùng nhau trở về còn có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần sắc mặt tái nhợt.

cô quấn một cái áo choàng khói đen ngưng tụ, thân thể tựa như cũng biến thành khói đen, lơ lửng ở giữa không trung, dưới áo choàng không phải chân, mà là sương khói dạng lay động, cuộn sóng.

nhưng thân là thần dạ du trương nguyên thanh biết đối phương không phải trạng thái linh thể.

hắn nhìn quanh, phát hiện nơi này là một khu nhà xưởng, khắp nơi đều là nhà xưởng mái bằng, cùng với mấy tòa nhà hành chính, nhà ký túc xá.

ô, trong nhà xưởng làm 3 ca vĩnh viễn có người đang ngủ, cho nên có thể chống đỡ mộng cảnh trường kỳ tồn tại?

trương nguyên thanh giật mình, sau đó nghe thấy trong ánh mắt cô gái xinh đẹp tuyệt trần sương khói hóa toát ra sự tham lam, rít lên: “nguyên thủy thiên tôn, ngươi quả nhiên tới báo

thù! vật phẩm huyễn thần của vãng sự vô ngân quả nhiên ở trên người ngươi!”

trương nguyên thanh không nói lời thừa, mở ra hòm đồ, một tay rút ra đài đá đường kính 2 mét, cao bằng nửa người, đập nặng nề ở trên mặt đất.

đây là truyền tống trận định hướng hội trưởng cho, không cần trong đầu quan tưởng hình ảnh từng đi qua, chỉ cần các đồng bạn bóp nát ngọc phù trong tay, liền có thể đến nơi đây.

mà ngọc phù cùng truyền tống trận có thể cảm ứng lẫn nhau.

sau khi lấy ra truyền tống trận, trương nguyên thanh vừa muốn công kích cô gái xinh đẹp tuyệt trần, chợt thấy cô cũng từ hòm đồ lấy ra một bức họa cuộn tròn, vung tay mở ra.

trên bức họa cuộn tròn vẽ trận văn huyền ảo phức tạp, đó là chú văn thuộc về riêng nghề nghiệp huyễn thuật sư, những chú văn này lần lượt sáng lên, một phần uy áp đến từ vị cách cao buông xuống, bầu trời đêm bày ra ảo giác kỳ quái.

những ảo giác này chậm rãi ngưng tụ thành một hư ảnh khoác trường bào.

đệch, chúa tể đỉnh phong?

trái tim trương nguyên thanh giật thót, cho dù có được trái tim huyễn thần, hắn ở nháy mắt nhìn thấy bóng dáng kia trên bầu trời, trước mắt cũng không chịu khống chế sinh ra rất nhiều ảo giác.

các loại cảm xúc tiêu cực trong đầu cuồn cuộn không thôi.

tiểu viên, ma nhãn thiên vương cùng chỉ sát cung chủ chờ đợi khoảng hai mươi giây, ngọc phù truyền tống luôn nắm ở trong tay rốt cuộc truyền đến ấm áp, tản mát ra ánh sáng mờ nhạt.

đây là phân thân của nguyên thủy đang triệu hồi bọn họ.

“thành rồi!” ma nhãn thiên vương nhếch khóe miệng, không chút do dự bóp nát ngọc phù truyền tống.

tiểu viên và chỉ sát cung chủ, cùng với jojo nữ sĩ cảnh giới ngoài tiểu khu lần lượt bóp nát, hoặc lấy móng vuốt đập vỡ ngọc phù truyền tống.

chương 2678: sơ hở của thái âm chi chủ (2)

“rầm rầm…”

chiếu vào tầm mắt ba người một mèo, là mưa to tầm tã cùng thành thị trống trơn, bầu trời u ám, màn mưa mơ hồ thế giới, nhà cao tầng đứng lặng ở trong mưa to, con đường trống trơn không có bóng người, toàn bộ thế giới một mảng yên tĩnh.

mà ở trên con đường trống trải, bọn họ thấy nguyên thủy thiên tôn đội mũ đỏ nhỏ, thấy được kẻ địch giằng co với hắn.

kẻ địch tổng cộng bốn người, trong đó hai người mặc áo bào đen, hai người khác, một người phụ nữ khô gầy xương gò má gồ lên, tướng mạo cay nghiệt, một người là đàn ông trung niên dung mạo xấu xí, đặc thù duy nhất là vẻ mặt cực kỳ điên cuồng, hai tròng mắt một trái một phải chuyển động, vừa thấy là biết đầu óc hỏng rồi.

ma nhãn thiên vương mặt âm trầm, đọc ra tên kẻ địch: “tam trưởng lão, tứ hộ pháp ám dạ mân côi, diệt tuyệt thiên vương…”

người đàn ông trung niên diện mạo xấu xí kia, hắn không biết.

“gã này là thuần dương chưởng giáo, chậc, mấy tháng không gặp, đã khôi phục đến giai đoạn chúa tể.” phân thân trương nguyên thanh nói.

“nơi này là chỗ nào?” tiểu viên nhíu mày nói.

“kính tượng không gian vũ sư chế tạo, tôi nghĩ chúng ta chiến lực không yếu hơn đối phương, có thể đánh, triệu hồi mấy người tới đây.” trương nguyên thanh nói.

hắn vừa mới tiến vào mộng cảnh thế giới, liền bị bốn người tập kích, liền lập tức xé rách mộng cảnh, trở về hiện thực, sau đó liền rơi vào kính tượng không gian kẻ địch đã sớm chuẩn bị sẵn.

“linh thác quả nhiên tính được chúng ta sẽ đối phó tam trưởng lão, chẳng qua hắn không sắp xếp chúa tể đỉnh phong tới đây, hẳn là không muốn tặng không, dù sao chúng ta có bán thần áp

trận.” trương nguyên thanh đối với điều này không chút nào ngoài ý muốn.

đều ở trong dự liệu.

hắn ngẫm nghĩ, bổ sung nói: “chúa tể đỉnh phong rất có thể giữ lại đối phó bản thể, chậc, đứa nhỏ xui xẻo. chẳng qua, tôi có thể tiếp tục tồn tại, nói rõ bản thể còn chưa chết. từ một điểm này mà nói, linh thác chưa tính được bản thể sẽ đối phó vị trưởng lão nào của nam phái.”

“nếu linh thác quan trắc được bọn họ muốn đối phó cửu trưởng lão, như vậy chờ đợi bản thể sẽ là bản tôn chúa tể đỉnh phong.”

bản thể bị chúa tể đỉnh phong giết trong tích tắc, hắn sẽ biến mất.

lấy trạng thái bí ẩn chấp hành kế hoạch, quả thật có thể tránh được linh thác quan trắc, bọn họ rốt cuộc tìm được điểm yếu của thái âm chi chủ rồi.

trong nhà xưởng, ảo giác liên tục sinh ra.

không có bất cứ sự do dự gì, trương nguyên thanh lập tức mở ra kỹ năng “liệt dương chiến thần” cùng “nhật thăng”.

mặt trời chói chang ánh vàng rực rỡ từ ót hắn hiện lên, trên trán hiện lên dấu ấn mặt trời màu vàng, mái tóc ngắn dựng thẳng lên từng sợi, quấn quanh lửa màu vàng, làn da chiết xạ ra hào quang màu vàng, con ngươi hóa thành màu vàng nung chảy.

hào quang màu vàng chiếu khắp nơi, văn tự trên bức họa cuộn tròn mất đi hào quang, trở thành bình thường.

bóng dáng ảo giác kia trên bầu trời còn chưa hoàn toàn ngưng tụ thành, đã biến mất không thấy.

mà truyền tống trận hắn triệu hồi ra, cũng mất đi thần dị.

ánh nắng trong vắt bao phủ bốn phương, xua tan bóng tối cùng tất cả âm tà dơ bẩn, bao gồm linh lực các đại thuộc tính!

cửu trưởng lão cảm giác thân thể như bị đặt ở trên đống lửa nướng, linh lực bị nén ở trong cơ thể không cách nào phóng ra

ngoài, toàn bộ kỹ năng cần ngưng tụ lượng lớn linh lực đều không thể thi triển.

cô hừ lạnh một tiếng, cuốn lên bức họa cuộn tròn trên mặt đất, khói đen bay đi phạm vi bốn năm mươi mét.

mấy nhịp thở liền có thể thoát ly lĩnh vực ánh nắng chiếu khắp, không có nhật chi thần lực áp chế bức họa cuộn tròn liền có thể triệu hồi ra hình chiếu đại trưởng lão!

đến lúc đó, nguyên thủy thiên tôn nếu vẫn cố giết cô, nhất định như lấy trứng chọi đá.

hai đầu gối trương nguyên thanh hơi trầm xuống, ở trong tiếng mặt sàn xi măng sụp đổ, hóa thành một dải cầu vồng vàng truy kích cửu hộ pháp, khiến cô trước sau bao phủ ở trong lĩnh vực nhật thăng.

tiếp theo, hắn ngưng tụ nhật chi thần lực hình thành một cây cung lớn, đầu ngón tay phun ra hào quang màu vàng, ‘vút!’ bắn mũi tên ra.

trong nháy mắt bắn ra, trương nguyên thanh hư vô hóa phương thức “vật thể vận động ở không trung”, khiến mũi tên ánh vàng rực rỡ kia trực tiếp trúng lưng cô gái xinh đẹp.

cửu trưởng lão kêu thảm một tiếng, thân thể như khói đen bốc lên ngọn lửa màu vàng, nháy mắt bao phủ cô.

nhưng một giây sau, khói đen phình lên, giống như nước bẩn sền sệt dập tắt ngọn lửa màu vàng, cô gái xinh đẹp chỉ là khí tức hơi giảm xuống, chưa bị thương.

trương nguyên thanh ngẩn người, lấy sự bá đạo của nhật chi thần lực, ở dưới tình huống không thể thi triển kỹ năng chống đỡ, dính một mũi tên, dù là chúa tể cùng cấp bậc cũng nên bị thương mới đúng.

chương 2679: một bên vui mừng một bên sầu (1)

cửu trưởng lão tốc độ không giảm, lượn lờ di chuyển về phía trước, cô cười khanh khách nói: “cho rằng ỷ vào liệt dương chiến thần cùng nhật thăng có thể áp chế tất cả kẻ địch?

nguyên thủy thiên tôn, ngươi quá trẻ tuổi rồi. nhân vật có thể trở thành chúa tể ai ai cũng là thiên kiêu, nào có dễ đánh giết như vậy, chúa tể ngươi gặp được vẫn là quá ít!"

cô ngày xưa ở trong một cái phó bản cấp s của linh cảnh từng đạt được một quyển bí tịch người tu hành cổ đại truyền xuống, tên "tâm ma hóa thể thần công".

quyển bí tịch này tu luyện đến cao thâm, có thể khiến thân thể bảo trì trạng thái năng lượng thời gian dài, không nhìn công kích vật lý, miễn dịch công kích hình thức năng lượng trên diện rộng, chỉ cần linh lực không khô kiệt thì vĩnh viễn sẽ không chết.

thế này chẳng khác nào một cái kỹ năng bị động, cho dù là nhật thăng cũng không cách nào hạn chế, so sánh với đạo cụ cường đại, "tâm ma hóa thể thần công" mới là chỗ dựa lớn nhất của cửu trưởng lão.

trương nguyên thanh lại một lần nữa hư vô hóa quy tắc "vật thể vận động ở trong không gian", có thể so với thuấn di tới trước mặt cô gái xinh đẹp, hai tay giơ lên cao, hào quang màu vàng trong vắt phun trào, ngưng tụ thành một cây kiếm bản rộng.

cửu trưởng lão lập tức thay đổi phương hướng, hướng về bên trái phá vây, làm liệt dương chiến thần thực lực cận chiến xếp vào đội ngũ bậc thang thứ hai, ở dưới tình huống áp sát, trương nguyên thanh nếu còn có thể để cô đào tẩu, vậy tìm miệng đậu phụ đập đầu tự sát chính là hắn rồi!

kiếm bản rộng màu vàng hung hăng bổ xuống.

cửu trưởng lão trong nháy mắt bị chém thành hai nửa, biến thành hai làn khói đen lượn lờ, ở nơi xa tụ lại.

tiếng cười của cô mềm mại đáng yêu lại chói tai, nói: "thằng nhãi miệng còn hôi sữa, ngươi không giết được ta, muốn bà cô đây đứng bất động cho ngươi chém hay không?"

giọng cô rất êm tai, trương nguyên thanh lại không hiểu sao thấy ngứa răng, không chịu khống chế nổi lên lửa giận, có chút nóng lên. đây là đối phương đang điểm hỏa lửa giận của hắn, ý đồ ảnh hưởng cảm xúc của hắn.

thao túng cùng câu động cảm xúc mục tiêu, càng nhiều là ỷ lại tinh thần lực.

trương nguyên thanh cười nhạo nói: “bà già, sống một đống tuổi rồi thế mà bị ta thằng nhóc vừa tấn thăng chúa tể này đuổi chạy, ngươi sao không tìm miếng đậu phụ đập đầu chết đi?”

cô gái xinh đẹp nhất thời giận dữ, chỉ cảm thấy nhân cách cùng tôn nghiêm bị vũ nhục, phải dừng lại quyết một trận tử chiến với hắn, mới có thể vãn hồi tôn nghiêm mất đi.

cảm xúc phẫn nộ vừa sinh ra, cửu trưởng lão đã hóa giải nó thành vô hình, tiếp tục bỏ chạy.

trong quá trình, cô không ngừng dùng lời lẽ kích thích nguyên thủy thiên tôn, cười nhạo thành viên khách sạn vô ngân, cười nhạo vô ngân đại sư, ý đồ gợi lên lửa giận của hắn, dẫn đường hắn không kiêng nể gì phát tiết lực lượng.

nhật thăng cùng liệt dương chiến thần cực kỳ tiêu hao linh lực, nguyên thủy thiên tôn vừa trở thành thần nhật du, không có khả năng kiên trì quá lâu.

một khi hắn không kiên trì được, mình liền lập tức triệu hồi ảo ảnh đại trưởng lão, đến lúc đó mặc kệ hắn có bao nhiêu đồng bạn cũng phải chết.

cửu trưởng lão không cho rằng nguyên thủy thiên tôn có đồng đội chúa tể cấp 9, bằng không vừa rồi tiến vào mộng cảnh thế giới đã không là nguyên thủy thiên tôn, mà là vị chúa tể cấp 9 kia.

mà cô cũng là bị giết chết trong nháy mắt, không có bất cứ đường sống phản kháng nào.

trương nguyên thanh tựa như bị chọc giận, một lần nữa ngưng tụ ra trường cung, bắn ra mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba.

một bên đuổi một bên chạy, cửu trưởng lão không ngừng trúng tên, nhưng mỗi một lần đều có thể thúc giục khói đen dập tắt ngọn lửa màu vàng.

khí tức hai bên đều đang nhanh chóng trượt dốc.

rốt cuộc mặt trời chói chang màu vàng trên đỉnh đầu trương nguyên thanh chậm rãi ảm đạm, tiếp đó biến mất, trạng thái liệt dương chiến thần cũng theo đó giải trừ. nhật chi thần lực

của hắn tiêu hao thật lớn, không đủ để chống đỡ hai đại kỹ năng chủ động.

lúc này khí tức cửu trưởng lão đã suy yếu tới cực điểm, thêm mấy phát tên nữa liền không thể duy trì trạng thái khói đen.

cô không thèm quan tâm, giọng the thé nói: “nguyên thủy thiên tôn, ngươi chờ chết đi!”

nói xong mở ra hòm đồ, một lần nữa lấy ra bức họa cuộn tròn dùng sức vung ra.

bức họa cuộn tròn mở ra ở giữa không trung, linh văn dần dần sáng lên, ánh sáng chiết xạ ở bầu trời, diễn biến ra sâm la vạn tượng.

bóng dáng khí tức khiến người ta run hãi kia một lần nữa ngưng tụ.

đột nhiên, trong trời đêm truyền đến tiếng xé gió, một bóng đen xoay tròn, nhanh chóng lao đến.

đó là một tấm bia nhọn kim loại cao bằng nửa người, thân bia có khắc chữ huyền ảo phức tạp.

tấm bia nhọn kim loại chợt lơ lửng ở trên không bức họa cuộn tròn, khuếch tán ra gợn sóng vô hình.

chú văn trên bức họa cuộn tròn ùn ùn dập tắt, ảo giác sâm la trên bầu trời biến mất, bóng người khí tức khủng bố kia còn chưa kịp buông xuống, đã một lần nữa trở về hư vô!

chương 2680: một bên vui mừng một bên sầu (2)

khóe miệng trương nguyên thanh nổi lên mỉm cười: “rốt cuộc đến rồi!”

tấm bia nhọn kim loại là phần thưởng hạ hầu ngạo thiên vượt qua phó bản giết chóc đạt được, tên “cấm khí thiên bi”, đạo cụ nghề nghiệp học sĩ, nó có thể khiến đạo cụ trận pháp trong phạm vi nhất định toàn bộ mất đi hiệu lực!

trương nguyên tình nhìn về phía cô gái xinh đẹp sắc mặt điên cuồng thay đổi, nói: “chơi với ngươi lâu như vậy chính là đang

tiêu hao linh lực của ngươi, bằng không thủ đoạn sương khói hóa này của ngươi thật sự có chút phiền toái.”

“ta phát hiện nghề nghiệp tà ác các ngươi đều thích xem nhẹ tinh quan, tinh quan quả thật không có lực công kích mạnh, nhưng khi tinh quan chuẩn bị săn giết ngươi, ngươi tốt nhất đừng nghĩ phản công ngược lại, chạy trốn là lựa chọn chính xác duy nhất.”

nói xong, hắn lấy ra hình thần câu diệt đao!

thấy thế, con ngươi cô gái xinh đẹp mạnh co rút lại, không chút nào do dự thi triển xuyên qua mộng cảnh, trước mắt hiện lên từng cái mộng cảnh kỳ quái!

cô tùy tiện lựa chọn một cái nhảy vào, mộng cảnh cô lựa chọn phá thành mảnh nhỏ, thân thể bán trong suốt, bởi vì tiến vào mộng cảnh thất bại khôi bị phục hồi nguyên dạng.

có nguyên thủy thiên tôn, tỷ lệ cô xuyên qua mộng cảnh thoát đi bằng 0.

tay trái trương nguyên thanh nắm đoản đao đen bóng tỏa sáng, tay phải nhuộm lên hào quang đen ngòm, hướng về sương khói làm ra động tác vồ bắt, bả vai hắn đột nhiên trầm xuống, chưa thể ngay lập tức chộp ra.

hình thần câu diệt đao là đạo cụ phẩm chất cấp 7, đối phó chúa tể cùng cấp bậc, hơn nữa còn là huyễn thuật sư, không thuận lợi như trước kia.

cửu trưởng lão ngăn cản lực lượng nhiếp hồn, điên cuồng vắt cạn linh lực trong cơ thể, hóa thành một con rồng sương mù uốn lượn, lao về phương xa.

sương mù đen nhanh chóng chạy trốn đụng vào tường gió, bị bắn trở về.

trương nguyên thanh rốt cuộc vồ bắt ra hình chiếu linh thể cửu trưởng lão, một đao chém giết, hình chiếu lập tức bị chém chết.

cửu trưởng lão phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, trong thanh âm ngầm chứa tinh thần đả kích, khiến hạ hầu ngạo thiên, đặng kinh quốc cùng sophia phong tỏa bốn phương đầu óc đau đớn, xoang mũi chảy ra dòng máu ấm áp.

hộ gia đình tiểu khu xung quanh hoặc tinh thần sụp đổ, hoặc hôn mê bất tỉnh, hoặc chết ngay tại chỗ, giá trị đạo đức của mọi người giảm mạnh.

bắt lấy cơ hội, cửu trưởng lão mở ra hòm đồ, khoác lên áo choàng màu đen vẽ đầy mặt quỷ vặn vẹo.

thân thể của cô nổ tung, hóa thành từng quỷ ảnh giương nanh múa vuốt, rậm rạp che cả bầu trời.

những quỷ ảnh này không ý đồ công kích kẻ địch, mà là hướng về bốn phương tám hướng điên cuồng chạy trốn.

đạo cụ cấp chúa tể — bách quỷ thiên diện phục!

đạo cụ này công có thể trăm quỷ vây địch, lui có thể trà trộn trong đàn quỷ bỏ chạy, là đạo cụ cứu mạng của cửu trưởng lão.

“ầm ầm ầm!”

bầu trời đêm tiếng sấm cuồn cuộn, từng tia sét dạng cây vặn vẹo bò đầy bầu trời, tạo thành một tấm lưới sét bao phủ xuống, từng luồng khói đặc chạy trốn thì như cá mắc trong lưới, điên cuồng tán loạn, liều mạng muốn chạy đi, nhưng khi chạm đến lưới sét, ùn ùn hóa thành làn khói.

lôi điện chuyên khắc tà ma oan hồn, chỉ kém nhật chi thần lực.

theo mây sét thu chặt, mặt quỷ đầy trời ùn ùn biến mất, bóng dáng cửu trưởng lão hiện ra ở trong tia sét.

tia sét dạng cây liên tiếp bổ lên đỉnh đầu cô gái xinh đẹp, ngoài thân cô cũng phân hóa khói đen kiệt lực nâng lên, muốn chống đỡ lôi điện, nhưng chỉ kiên trì hai ba lần liền hoàn toàn khô kiệt.

cô cứng ngắc ở trong lôi điện, thân thể tan rã, con ngươi co rút lại!

ô ô ~

đao gió dày đặc nối gót mà tới, chém bay đầu cô gái xinh đẹp, thân thể phân thành nhiều mảng, tàn thể cùng cái áo choàng vẽ đầy mặt quỷ kia cùng nhau rơi xuống.

một bóng dáng như thực chất từ trong mảnh xác lướt ra, cuốn lên áo choàng, nhanh chóng hạ xuống, lao về phía nhà dân bên dưới.

cô muốn chế tạo hỗn loạn, nhân cơ hội chạy trốn.

trương nguyên thanh sao có thể để cô ta như nguyện, búng ngón tay "tách", cản đường cửu trưởng lão.

"nguyên thủy thiên tôn!" cô gái xinh đẹp phát ra tiếng rít: "vậy thì cùng chết!"

nguyên thần của cô hừng hực thiêu đốt lên, tinh thần lực tựa như triều dâng lao về phía trương nguyên thanh.

tuy thần dạ du khắc chế linh thể, nhưng một vị chúa tể thiêu đốt nguyên thần bộc phát ra lực lượng, đủ để làm thần nhật du cùng cấp bậc bị thương nặng.

trương nguyên thanh không chút hoang mang mở ra hòm đồ, lấy ra bạn sinh linh nguyệt đeo lên trán, trong nháy mắt hoa văn dạng dây leo bao trùm nửa khuôn mặt, âm khí như khói đặc cuồn cuộn trào ra, hốc mắt hắn tối đen như mực, khí chất cũng trở nên tà dị tôn quý, giống như quân vương đêm tối, chúa tể địa ngục.

hắn nâng tay lấy thái âm lực làm mực, lấy hư không làm giấy, nhanh chóng vẽ ra chín đạo trấn linh phù, bấm tay bắn ra.

chín đạo phù triện lao vào trong cơ thể cửu trưởng lão, mỗi một đạo phù đánh trúng, khí tức của cô liền suy yếu một phần.

đạo cụ cấp chúa tể là bách quỷ thiên diện phục!

chương 2681: một bên vui mừng một bên sầu (3)

khi chín đạo phù đều đánh vào trong "triều dâng", nguyên thần cô gái xinh đẹp đã suy yếu đến mức lay lắt giống như làn khói, có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

thái âm lực hóa thành vòng xoáy cuồn cuộn, trương nguyên thanh dùng sức hút cửu trưởng lão vào trong bụng.

linh phó cấp chúa tể tới tay! hắn hưng phấn vỗ vỗ bụng, đổi thành thần nhật du bình thường, chỉ có thể lựa chọn ngọc đá cùng vỡ, vận chuyển nhật chi thần lực tịnh hóa đối phương.

nhưng hắn lại khác, đeo bạn sinh linh nguyệt, hắn chính là chúa tể chủ tu thái âm, lại thêm từ trong trí nhớ của thuần dương chưởng giáo học được phương pháp "vẽ bùa".

cửu trưởng lão trạng thái nguyên thần, muốn chết cũng khó.

một bên khác, hạ hầu ngạo thiên từ trong hòm đồ lấy ra một cái loa to, ấn nút, tiếng ca du dương trong từ loa truyền ra, chảy xuôi ở trong bóng đêm.

hộ gia đình xung quanh, người hôn mê an tường ngủ, người tinh thần sụp đổ khôi phục lý trí, người đầu đau muốn nứt không đau đớn nữa.

hạ hầu ngạo thiên đặt cái loa trên mặt đất, sau đó nâng tay, làm một cái dấu tay ok.

một giây sau, dưới chân đột nhiên dâng lên cơn lốc, nâng hắn lao vào bầu trời.

trương nguyên thanh, đặng kinh quốc cũng bị cơn lốc này nâng lên, lao như tên bắn, nhanh chóng đi xa.

tuy đại trưởng lão nam phái buông xuống bị cắt ngang, nhưng bản thể hắn khẳng định đã chạy tới, tiếp tục ở lại nơi đây, chính là tìm chết.

về phần cái loa đang phát ra tiếng ca của cung chủ, là tiêu hao phẩm lâm thời chế tác cho lần hành động này, cũng không đáng giá, cho dù thật sự là đạo cụ, luyện khí sư cũng không bận tâm.

ở dưới sự giúp đỡ của sophia, đội ngũ bốn người giống như máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm, ầm ầm ầm một hơi bay hơn trăm dặm, đường chân tóc của hạ hầu ngạo thiên cũng bị thổi dời về phía sau mấy cm.

vài phút sau, sophia hạ xuống ở ruộng ngoại ô rời xa thành thị, nhìn về phía trương nguyên thanh, nói: "đi chiến trường thứ hai, phân thân của cậu ở thành thị nào?"

lúc này, cô mới phát hiện nguyên thủy thiên tôn vẻ mặt ngưng trọng.

"làm sao vậy?" sophia nhíu mày hỏi.

“tôi không cảm ứng được vị trí phân thân.” trương nguyên thanh lắc đầu: “hắn có thể bị xử rồi, cũng khả năng bị ngăn cách.”

“tôi gọi điện thoại hỏi một chút.” hạ hầu ngạo thiên lấy ra điện thoại di động, gọi vào số ma nhãn thiên vương.

mười mấy giây sau, hắn buông điện thoại di động xuống, nhíu mày, nói: “không có tín hiệu.’

ma nhãn thiên vương bên kia không có tín hiệu.

đặng kinh quốc phân tích: “bọn họ ở trong kết giới nào đó, ngăn cách với bên ngoài.”

hạ hậu ngạo thiên vẻ mặt âm trầm, nghiêm túc suy tư một lát, vẻ mặt bỗng thay đổi:

“không ổn!”

thế giới trong gương.

trương nguyên thanh nói xong, liền phát hiện ma nhãn dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ ngốc đánh giá mình.

“làm sao vậy?” hắn nghi hoặc nói: “phân tích của tôi không có đạo lý?”

“không, có đạo lý, rất có đạo lý, cậu có lẽ thật sự đã tìm được điểm yếu của linh thác, nhưng mà…” ma nhãn thiên vương lập tức túm lấy trương nguyên thanh, cả giận nói:

“cái đó và cậu mang chúng tôi lừa gạt đến đây có quan hệ gì?”

“linh thác đã sắp xếp nhiều người như vậy canh giữ ở mộng cảnh thế giới, nói lên có nắm chắc ăn được chúng ta! là cái gì cho cậu ảo giác ‘có thể nghênh chiến’!”

chỉ sát cung chủ, tiểu viên cùng jojo nữ sĩ cũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn hắn.

tuy bọn họ đội ngũ này có bán thần chiếu cố trong bóng tối, nhưng quân địch tất nhiên cũng có bán thần ra tay kiềm chế, sau khi triệt tiêu lẫn nhau, vẫn là phải dựa vào đội ngũ tự mình chém giết.

đừng nhìn quân địch chiến lực chỉnh thể tựa như yếu hơn phe mình, nhưng linh thác đã quan trắc được hành động của đội

ngũ, cũng sắp xếp nhân thủ ứng chiến, nói rõ có nắm chắc giải quyết bọn họ.

phân thân trương nguyên thanh ngây cả người, ở sau khi phát hiện trong mộng cảnh thế giới có quân địch mai phục, hắn nên chủ động đi kết thúc nhiệm vụ, mà không phải phát ra đài truyền tống triệu hồi đám người ma nhãn.

“tôi, tôi sao lại phạm sai lầm cấp thấp như vậy?”

phân thân ảo não nói!

nơi xa, tam trưởng lão mặc áo bào đen, mái tóc dài cười nói: “đây không phải sai lầm của ngươi, ngươi là bị ta kích phát sự ngạo mạn của ngươi! ngươi sai lầm ở chỗ, thân là huyễn thuật sư, vừa tấn thăng chúa tể, ngươi làm sao có dũng khí xâm nhập mộng cảnh thế giới của ta?”

“bọn ma nhãn có bán thần chống lưng, không có khả năng vô duyên vô cớ mất liên lạc, nhắm chừng là gặp nguy hiểm, chúng ta phải mau chóng chi viện.” hạ hầu ngạo thiên lúc nên đáng tin, vẫn luôn rất đáng tin, lập tức ý thức được không thích hợp.

đặng kinh quốc liền nói ngay: “liên lạc hội trưởng!”

trương nguyên thanh không mang điện thoại di động ở trên người, vì thế do sophia liên hệ ngài hội trưởng, nhưng mà, giọng nói nhắc nhở: dãy số đang gọi không trong vùng phủ sóng.

trong lòng cô trầm xuống, nói rõ ngài hội trưởng rất có thể quấn vào trong tranh đấu của bán thần.

ở dưới sự giúp đỡ của sophia, đội ngũ bốn người giống như máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm, ầm ầm ầm một hơi bay hơn trăm dặm, đường chân tóc của hạ hầu ngạo thiên cũng bị thổi dời về phía sau mấy xăng-ti-mét.

chương 2682: trống da thú (1)

sophia và đặng kinh quốc tâm tình ngưng trọng, vô kế khả thi, lại phát hiện hạ hầu ngạo thiên vẻ mặt trấn định nhìn bang chủ, tựa như chắc chắn hắn có biện pháp xử lý.

trương nguyên thanh không chút hoang mang mở ra hòm đồ, lấy ra một dúm tóc bóng loáng, đây là tóc của tiểu viên, đủ tư cách tinh quan vĩnh viễn có thủ đoạn dự bị.

sau đó, hắn triệu hồi ra hai mảng hào quang màu đỏ ám trầm.

hào quang màu đỏ hóa thành một đôi giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh, vui vẻ dậm bước ở trên bờ ruộng.

sau hai tiếng bước chân "bộp, bộp" nặng nề, nó xuất hiện tạm dừng rõ ràng, tựa như phát giác cảm giác chân không đúng.

"ầm ầm ầm…" giày khiêu vũ màu đỏ không ngừng dậm chân ở trên bờ ruộng, trương nguyên thanh cảm ứng được cảm xúc "nóng nảy" của nó, sốt ruột không chờ được muốn rời khỏi nơi này.

bước nhảy không có "đát đát" là không có linh hồn.

đừng vội đừng vội, lập tức đi! trương nguyên thanh nhét tóc tiểu viên vào trong giày khiêu vũ.

giày khiêu vũ màu đỏ an phận xuống, đứng ở trên bờ ruộng, đọc lấy tin tức chủ nhân mái tóc, một giây hai giây ba giây… nó hóa thành hai luồng ánh sáng yếu ớt đỏ đậm, như con ngựa hoang thoát cương chạy như điên ở nơi hoang dã.

trương nguyên thanh nhìn đặng kinh quốc cùng sophia có chút ngẩn người, mỉm cười giải thích: "đạo cụ loại quy tắc tân thủ thôn phát, nó sẽ dẫn dắt chúng ta tìm được mục tiêu."

"rời khỏi nơi này!"

chỉ sát cung chủ không chút do dự lấy ra cuộn da dê, mở ra truyền tống.

cuộn da dê tán loạn thành các đốm ánh sao yếu ớt, bọc bốn người một mèo, ẩn vào trong hư không.

một giây sau, đám người ma nhãn xuất hiện ở chỗ cũ, chưa thể rời khỏi thế giới trong gương, truyền tống thất bại.

tứ hộ pháp ám dạ mân côi cười lên yêu kiều, "các ngươi vào không phải không gian trong gương bình thường, là đạo cụ loại quy tắc 'vân mộng thần cảnh', chỉ có thể vào không thể ra, đây là quy tắc."

vân mộng thần cảnh là thần khí thời đại thượng cổ, trừ quy tắc "chỉ vào không ra", bên trong thế giới trong gương mưa to vĩnh không tạnh, cung cấp linh lực cuồn cuộn không dứt, là thần khí vũ sư tha thiết ước mơ.

đương nhiên, đây không phải đạo cụ của cô, là tài sản của ám dạ mân côi.

"đạo cụ loại quy tắc?" con ngươi dựng thẳng của jojo nữ sĩ co rút lại thành cái khe, xù lông nói: "đạo cụ loại quy tắc đã thông thường như thế rồi?"

niên đại cô sinh tồn, đạo cụ cấp chúa tể cũng vô cùng hiếm có, càng đừng nói đạo cụ loại quy tắc.

trong hơn sáu mươi năm sau khi chủ nhân lục nguyệt sương trở về linh cảnh, cô chỉ từng thấy một món đạo cụ loại quy tắc, chính là mê cung pan.

sau khi về nước, nhìn thấy món đạo cụ loại quy tắc thứ hai là vườn bách thú, không ngờ chỉ là đi theo nguyên thủy thiên tôn đánh một trận, liền lại gặp được một món.

"trong hơn sáu mươi năm ngài ẩn cư ở mê cung pan, bên ngoài cũng cập nhật phiên bản vô số lần rồi." trương nguyên thanh lẩm bẩm.

"lúc này đừng lẩm bẩm, trực tiếp chơi đi!" ma nhãn thiên vương giật xuống băng đô vận động, con mắt dựng thẳng trên trán "ùng ục" chuyển động, toàn thân tản mát ra khí tức cuồng bạo, khát máu, tựa như quân vương ma giới.

hắn hơi cúi người, nắm tay tụ lực, tròng mắt dày đặc tơ máu, da thịt quanh thân run rẩy như co giật, tiếp đó vỡ ra từng đôi ma nhãn khủng bố màu đỏ vàng.

vô số đôi ma nhãn đồng thời sáng lên, trán bắn ra ánh mắt đỏ vàng tà dị, khiến hắn giống như một chiếc "đèn chớp" treo ở trong quán ăn đêm.

thuần dương chưởng giáo sụp đổ trước hết, hắn vốn đã điên, dựa vào ý chí cùng tu vi cường đại mới miễn cưỡng áp chế điên cuồng, bị mê hoặc chi nhãn nhất chiếu, vấn đề tinh thần tiềm tàng bùng nổ trong nháy mắt.

điên cuồng cùng hỗn loạn bao trùm qua lý trí, biến thành man thú địch ta chẳng phân biệt, tràn ngập dục vọng phá hoại.

tam trưởng lão của nam phái, lục trưởng lão của ám dạ mân côi, cùng với diệt tuyệt thiên vương, đều cảm giác linh lực trong cơ thể bạo loạn mất khống chế, dục vọng chiến đấu, khát máu cùng phá hoại tràn ngập tâm hải.

tam trưởng lão đầu óc xoay chuyển, trừ khử dục vọng phá hoại cuồn cuộn không thôi, trấn an đồng đội tinh thần mất khống chế.

bắt lấy cơ hội, hai đầu gối ma nhãn bật một phát, giống như trọng pháo rời khỏi nòng tốc độ cao, cười dữ tợn đánh bay diệt tuyệt thiên vương.

hai vị viễn cổ chiến thần va chạm, giống như cái chuông khổng lồ gõ vang, đinh tai nhức óc.

ma nhãn thiên vương cưỡi ở trên thân nữ nhân khô gầy, một đường cày ra mấy chục mét, lưu lại dấu vết thật sâu. hai cánh tay hắn rung lên, hiện ra tám cánh tay cơ bắp cuồn cuộn, cầm trong tay đao thương kiếm kích hư ảo, đâm, đập, bổ chém diệt tuyệt thiên vương dưới thân tần suất cao.

diệt tuyệt thiên vương phát ra tiếng thét chói tai phẫn nộ, cũng hiện ra pháp thân ba đầu sáu tay, nhưng mà, vừa bị mê hoặc chi nhãn chiếu xạ, linh lực cô ta ngưng trệ trúc trắc, chỉ miễn cưỡng bày ra hai đầu bốn cánh tay, chỉ chớp mắt đã bị ma nhãn thiên vương bẻ gãy, chém đứt.

sophia và đặng kinh quốc tâm tình ngưng trọng, vô kế khả thi, lại phát hiện hạ hầu ngạo thiên vẻ mặt trấn định nhìn bang chủ, tựa như chắc chắn hắn có biện pháp xử lý.

chương 2683: trống da thú (2)

trong công kích đinh đinh đang đang nhanh như mưa rào, làn da cứng như sắt thép của diệt tuyệt thiên vương nứt nẻ, thấm ra máu màu vàng, bả vai, khuôn mặt cùng ngực bụng khắp nơi đều là vết lõm cùng vết đao.

một bên khác, chỉ sát cung chủ váy đỏ tung bay, chui ra tơ hồng rậm rạp.

những sợi tơ hồng này chưa công kích kẻ địch, mà là lao lên bầu trời, vặn vẹo như xúc tu, mang theo tiết tấu kỳ diệu nào đó.

chỉ sát cung chủ hé đôi môi đỏ mọng, khẽ ngân lên làn điệu kỳ ảo du dương.

tam trưởng lão, lục trưởng lão cùng thuần dương chưởng giáo, ánh mắt đột nhiên đăm đăm, ý thức hỗn loạn, giống như lâm vào vòng tay mẫu thân ấm áp.

thôi miên + khúc hát ru!

thấy thế, quần áo tiểu viên vỡ ra, hóa thân cô gái ong, khoác thêm chiến giáp vàng mỏng. jojo nữ sĩ biến thành con mèo khổng lồ hình thể dài 1 mét, hình thể càng giống con báo hơn, thân thể cùng cái đuôi to dài bao trùm lông rậm.

các cô ăn ý một trái một phải kẹp lấy kẻ địch, phối hợp chỉ sát cung chủ và ma nhãn khống chế mạnh, nhân cơ hội giết địch.

đúng lúc này, tam trưởng lão dẫn đầu thoát khỏi thôi miên cùng khúc hát ru, ánh mắt khôi phục trong suốt, hắn không đi nhìn mèo cùng ong lướt tới tốc độ cao, mở ra hòm đồ, nâng ra một cái trống lớn cao bằng nửa người.

cái trống này lấy đồng xanh làm giá, mặt trống bọc một tấm da thú màu xanh đậm giăng kín hoa văn.

tam trưởng lão rút ra xương đùi tái nhợt trên giá đồng xanh, nặng nề đánh lên mặt trống.

“tùng!” một tiếng chấn động, sóng âm càn quét toàn bộ thế giới trong gương, mèo ly hoa cùng cô gái ong đồng thời cứng đờ, con ngươi tan rã, thân hình kịch liệt co rút, giống như đang cộng hưởng với sóng âm.

phía sau chỉ sát cung chủ mở ra như tấm rèm, tơ hồng tung bay như xúc tu, chợt cứng đờ, tiếp đó vô lực rơi xuống, trải đầy đất.

từng đôi mắt ngoài thân ma nhãn thiên vương, con ngươi chấn động dữ dội, vù vù khép lại.

trái lại, thuần dương chưởng giáo, lục hộ pháp cùng diệt tuyệt thiên vương thì trong nháy mắt khôi phục tỉnh táo, ảnh hưởng

xấu biến mất, linh lực không những không ngưng trệ nữa, ngược lại so với bình thường càng thêm thông thuận.

đây là đạo cụ gì… màng tai trương nguyên thanh giống như bị xé rách, tiếng trống gợi lên nỗi sợ hãi trong lòng hắn, khiến hắn không tự giác muốn thần phục, ý chí chiến đấu hoàn toàn không còn.

hắn dốc sức xoa dịu cảm xúc sợ hãi, mở ra nhật thăng, nhật chi thần lực điên cuồng tràn về phía đỉnh đầu, hóa thành một vầng mặt trời chói chang màu vàng.

mặt trời chói chang chưng khô nước mưa xung quanh, bao phủ kẻ địch cùng đồng đội trong đó.

tam trưởng lão nam phái chuyên tâm gõ trống, vung cái xương trắng bệch, lại đập một phát nặng nề.

“tùng!”

mặt trời chói chang màu vàng trên đỉnh đầu trương nguyên thanh lay động một phen, sau đó sụp đổ.

kỹ năng bá đạo nhất của thần nhật du thế mà bị khắc chế ngược.

tiểu viên cố nén sự sợ hãi, lấy ra một đồng tiền to bằng bàn tay, thiếu một góc, vung tay ném về phía tam trưởng lão, ném về phía trống da thú cao bằng nửa người.

đây là phần thưởng cô vượt qua phó bản giết chóc đạt được ── lạc bảo kim tiền không trọn vẹn.

hướng tới đạo cụ tập trung ném ra đồng tiền, có thể “ô nhiễm” đạo cụ ngắn ngủi, phong ấn công năng của đạo cụ này.

đồng tiền thiếu mất một góc bay lượn, đánh về phía trống da thú, ở lúc sắp chạm đến thân trống, hào quang lóe lên, bắn trở về.

cái này biểu thị lạc bảo thất bại.

phẩm chất của trống da thú quá cao rồi.

“là đạo cụ phẩm chất cao giai đoạn chúa tể…” tiểu viên khẽ biến sắc.

thương thế của diệt tuyệt thiên vương nhanh chóng khép lại, dưới sườn, bả vai nhanh chóng sinh ra sáu cánh tay cuồn cuộn, gắt gao kẹp chặt tám cánh tay của ma nhãn thiên vương, người phụ nữ khô gầy này đôi mắt đỏ rực, sát khí tràn đầy:

“phản đồ, mất đi mê hoặc chi nhãn, ngươi dựa vào cái gì đấu với ta?”

tám cánh tay ra sức xé, phốc phốc liên thanh, tám cánh tay của ma nhãn thiên vương bị cứng rắn xé xuống, máu màu vàng nóng bỏng phun trào như suối.

trong tứ đại thiên vương của binh chủ giáo, ma nhãn cấp bậc thấp nhất, nhưng bởi vì mê hoặc chi nhãn tu hành đến cảnh giới cực cao thâm, bởi vậy lực áp hai vị thiên vương khác.

chẳng qua loại con đường phát triển lệch này, một khi bị nhằm vào, rất dễ dàng “lộ nguyên hình” .

đao thương kiếm kích đồng thời hạ xuống, đâm thủng pháp thân viễn cổ chiến thần mình đồng da sắt, đóng đinh ma nhãn ở trên mặt đất.

trong miệng ma nhãn điên cuồng phun máu tươi, khóe mắt giăng kín toàn thân run rẩy, kiệt sức muốn mở ra.

tiếng trống vang lên lần nữa, lấp đầy toàn bộ thế giới trong gương.

con mắt ngoài thân ma nhãn hoàn toàn biến mất.

tiếng trống quanh quẩn, trong màn mưa phía sau jojo nữ sĩ, lục hộ pháp của ám dạ mân côi chậm rãi hiện lên, mưa hội tụ ở trong tay cô, ngưng tụ thành một cây trường kiếm, ở trong tiếng mưa rơi che lấp, đâm về phía trái tim của con mèo lớn.

thôi miên kèm khúc hát ru!

thấy thế, quần áo tiểu viên vỡ ra, hóa thân cô gái ong, khoác thêm chiến giáp vàng mỏng. jojo nữ sĩ biến thành con mèo khổng lồ hình thể dài một mét, hình thể càng giống con báo hơn, thân thể cùng cái đuôi to dài bao trùm lông rậm.

đây là phần thưởng cô vượt qua phó bản giết chóc đạt được lạc bảo kim tiền không trọn vẹn.

chương 2684: trống da thú (3)

tai mèo của jojo nữ sĩ khẽ động, đang muốn bày ra tốc độ phản ứng được trời ban của động vật họ mèo, cùng với tính linh hoạt biến thái của mộc yêu, lại ở trong tiếng trống cứng ngắc thân thể.

thời khắc mấu chốt, lưng của cô bỗng nhiên ngưng kết thành mai rùa cứng rắn.

trường kiếm nước mưa đâm vào trên lớp sừng, phát ra tiếng nổ ầm ầm, giống như vạn tấn nước mưa trút lên một điểm.

mai rùa "răng rắc" nứt nẻ.

thân thể jojo nữ sĩ cong lên co rụt lại, lao lên mấy mét, kéo giãn khoảng cách giữa mình với kẻ địch, đồng thời, cái đuôi dài vung lên, lông rậm như kim thép bắn nhanh.

thân thể của lục hộ pháp ở trong kim thép sụp đổ thành nước mưa, một giây sau, cô lại hiện ra ở phía sau jojo nữ sĩ, đâm ra một kiếm tương tự.

tiếng trống vang lên lần nữa, đến người điếc cũng có thể nghe thấy, khiến đám người trương nguyên thanh có loại cảm giác sợ hãi nứt cả tim mật.

jojo nữ sĩ giở lại trò cũ, đang muốn ngưng tụ mai rùa, bỗng nhiên tứ chi mềm nhũn, thân thể nóng như bị phỏng, bụng kịch liệt phập phồng, hơi thở nóng rực.

cô đã sinh bệnh!

bệnh khuẩn vô thanh vô tức xâm nhập thân thể của cô, ở thế giới trong gương nước mưa điên cuồng rơi này, bệnh khuẩn không đâu không có, thông qua không khí, nước mưa truyền bá, cho dù là chiến sủng nghề nghiệp mộc yêu, cũng không thể đối kháng được bệnh khuẩn cuồn cuộn không dứt.

một bóng người vắt ngang qua ở giữa nó cùng kiếm, mi tâm hiện lên dấu ấn thái dương, trương nguyên thanh một quyền đánh nát trường kiếm, lại đấu một chưởng với lục hộ pháp.

nước mưa đầy trời đều bị nổ tung, thân thể lục trưởng lão bị chưởng lực của liệt dương chiến thần chấn vỡ, cô dứt khoát

lao về phía bầu trời, xoay quanh ở bầu trời, mang linh lực của mình tán vào trong nước mưa.

trong chớp mắt, mỗi một giọt mưa đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ, bùm bùm nện xuống.

chúng nó đập trên mặt đất, mặt đất liền xuất hiện hố sâu, nện ở trên kiến trúc bên đường, kiến trúc liền sụp đổ.

ở trong thế giới gương, cô không cần keo kiệt linh lực, bởi vì linh lực cuồn cuộn không dứt.

tay trái trương nguyên thanh đè trái tim, tay phải nâng lên, ra sức bóp một phát.

nước mưa tí tách rơi xuống, linh lực ẩn chứa bên trong bị hư vô hóa, mất đi toàn bộ lực phá hoại.

chỉ sát cung chủ nâng cái bình đồng xanh nhỏ, lướt về phía ma nhãn thiên vương đang bị thương nặng, cô nghiêng miệng bình, hướng về ma nhãn thiên vương nơi xa rót vào nguyên dịch ánh vàng rực rỡ, khôi phục thương thế.

ma nhãn thiên vương nhếch khóe miệng, "diệt tuyệt, đơn đả độc đấu, ta có thể đánh mười tên như ngươi."

hắn húc đầu một phát, đánh bay diệt tuyệt thiên vương.

chỉ sát cung chủ hoàn thành công tác vú em, đang muốn quay về bên cạnh đồng đội, màn mưa xung quanh bỗng nhiên dựng thẳng lên bốn bức tường nước, phong tỏa cô ở trong đó.

thuần dương chưởng giáo hai mắt hướng về phương hướng khác nhau di động, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo chui vào tường nước, tham lam nhìn chằm chằm bình đồng xanh trong tay cô, 'khục khục' nói: "luyện yêu hồ? luyện yêu hồ ghi lại trong sách cổ thế mà thật sự tồn tại, nó là của ta!"

ý thức chỉ sát cung chủ hoảng hốt một phen, sau đó thấy thân thể thuần dương chưởng giáo tăng vọt, biến thành người khổng lồ cao ngang trời, mà mình thì đứng ở trong bàn tay của hắn, nhỏ bé như con kiến, thần lực gần mất.

chưởng trung thiên địa!

ảo thuật thời kỳ thượng cổ lưu truyền tới nay, nghe nói bắt nguồn từ tây phương phật giáo, trải qua nhiều thế hệ tu sĩ cải

tiến, trở thành thần thuật như trấn phái chi bảo.

thời bắc tống diệt phật, bí tịch này bị triều đình thu được, thu vào quốc khố.

làm sư phụ của đế cơ, hắn từng nghiên cứu bộ bí tịch này, lúc đó còn chưa kiêm tu pháp thuật huyễn thuật sư, cho nên chưa từng nắm giữ, về sau điên, ngược lại dung hợp quán thông bộ tuyệt học này.

chỉ sát cung chủ cầm bình ngẩn ra, lâm vào ảo cảnh không thể tự rút ra được.

thuần dương chưởng giáo tham lam vươn tay, chụp về phía bình đồng xanh, mắt thấy sắp thực hiện được, một cánh tay bỗng nhiên từ phía sau đánh lén tới, nắm lấy cổ hắn.

thuần dương chưởng giáo gãy cổ.

càng nhiều cái tay cụt đánh tới, nhưng mục tiêu không phải hắn, mà là tường nước phong tỏa xung quanh.

bảy cái tay cụt quấn quanh tơ hồng ra sức xé rách tường nước, đả thông bên ngoài.

con ngươi chỉ sát cung chủ khẽ động, khôi phục dáng người, thân thể "ầm" nổ tung thành ngàn vạn sợi tơ, từ trong thông đạo cánh tay xé rách chạy ra.

cô để lại một cái dự tính, vừa rồi vụng trộm giao cho tám cánh tay sinh mệnh, hồi sinh chúng nó "chết đi", đây là quyền lực của ti mệnh.

"tùng tùng tùng…"

tiếng trống liên tiếp không ngừng, mỗi lần một dày đặc hơn.

hai bên ở thế giới trong gương đấu pháp, tình cảnh đám người trương nguyên thanh càng lúc càng không ổn, từ đầu đánh ra vài lần phản kích chiến đẹp mắt, theo tiếng trống mỗi lần một dày đặc hơn, bọn họ chỉ có thể bị động phòng ngự, gian nan chống đỡ.

cho dù là viễn cổ chiến thần ý chí chiến đấu mạnh nhất, cũng bị tiếng trống chấn nhiếp trong lòng run sợ, không nhấc lên nổi ý chí chiến đấu.

chương 2685: kết thúc (1)

đêm khuya người vắng, chỗ giáp giới phúc tỉnh cùng tỉnh giang nam, huyện thành nào đó.

ánh sáng yếu ớt màu đỏ sậm lao như bay ở con đường trống trải yên tĩnh, cuối cùng dừng ở cửa một quán net.

cửa quán net rõ ràng không có cấm chế, nhưng giày khiêu vũ màu đỏ lại như thế nào cũng không thể vào được, hổn hển "rầm rầm" đá không gian, đá ra gợn sóng không gian mỏng manh.

thân là luyện khí sư, hạ hầu ngạo thiên vươn tay, trực tiếp xuyên thấu cấm chế.

hắn suy tư vài giây, giọng điệu ngưng trọng: "bây giờ có một tin tức tốt cùng một cái xấu…"

trương nguyên thanh thô bạo ngắt lời: "bớt nói nhảm!"

hạ hầu ngạo thiên nói: "tin tức tốt là chủ nhân mái tóc còn chưa chết, đồng đội của chúng ta còn cứu được. tin tức xấu là, cấm chế này rất cao cấp, thân là luyện khí sư tôi cũng không thể đụng vào, xác suất đại khái là đạo cụ trên cấp 7, hoặc là đạo cụ loại quy tắc."

đặng kinh quốc nhíu lại hàng lông mày rậm: "cũng chính là nói, chúng ta không vào được?"

khuôn mặt tuấn tú của hạ hầu ngạo thiên rất ngưng trọng, gật gật đầu: "bọn họ bị đóng cửa đánh chó rồi."

kết giới còn tồn tại, nói rõ cậu cùng nguyên soái đã gặp phải kẻ địch, không thể rảnh tay giúp.

là linh thác cùng hội trưởng nam phái? trương nguyên thanh vươn tay, mò về phía trước, giống với hạ hầu ngạo thiên, trực tiếp xuyên thấu vách ngăn kia, cái gì cũng chưa chạm đến.

giày khiêu vũ màu đỏ mở ra năng lực truy tung, đây là quy tắc, cho nên nó có thể tiếp xúc đến kết giới tồn tại, mà người khác không có năng lực chạm đến kết giới, kết giới tương đương với không tồn tại.

sophia cũng thử một chút, phát hiện mình không thể đụng vào kết giới, lập tức nói: “hướng pansy phó hội trưởng cầu viện, hắn là nghề nghiệp hư không, đại bộ phận cấm chế đều không ngăn được hắn, cho dù là loại quy tắc.”

kết giới ngay cả chạm đến cũng không làm được, nói gì đánh vỡ? ở trong mắt cô, trận chiến báo thù này của “người chết trở về” có thể tuyên bố thất bại.

tuy thành công đánh chết một tên hư vô giả, nhưng bốn vị chúa tể bên ta cũng bởi vậy lâm vào khốn cảnh, nếu không hướng người cấp bậc cao cầu viện, rất có thể tổn hại toàn bộ, lấy bốn đổi một, chính là thảm bại!

thái âm chi chủ không hổ là bán thần, bang chủ tuy dốc hết toàn lực bố cục mưu tính, nhưng vẫn không thể từ trong tay đối phương đạt được lợi ích, bây giờ tình huống này, mời pansy phó hội trưởng ra mặt là phương pháp xử lý nhanh nhất ổn thỏa nhất.

chúa tể cấp 9 đã có thể chạm đến quy tắc, hoặc là nói, bọn họ cũng có thể tương đương quy tắc.

đặng kinh quốc và hạ hầu ngạo thiên nghe vậy, trầm mặc gật đầu, người sau lấy ra điện thoại di động: “tôi lưu phương thức liên hệ của hắn.”

“anh tồn phương thức liên hệ của hắn làm gì?” trương nguyên thanh khó hiểu nói.

“thương nhân là nhà giàu cung ứng tài liệu, tôi đương nhiên phải liên hệ, làm ceo công ty, tôi lo lắng nát lòng vì công ty!” hạ hầu ngạo thiên nói: “giống như cậu làm chưởng quầy phủi tay, một chút tâm lý trách nhiệm cũng không có.”

anh nếu làm ăn với hắn, vậy công ty sớm hay muộn phá sản… trong lòng trương nguyên thanh lẩm bẩm, lập tức đè xuống điện thoại di động của nhân vật chính, cười nói: “tâm lý trách nhiệm của tôi, không ở trên công ty, mà ở…”

hắn bỗng tung người nhảy lên, đôi giày khiêu vũ màu đỏ mới tinh kia tự động hóa thành ánh sáng yếu ớt màu đỏ sậm, đeo lên hai chân hắn, trương nguyên thanh giữa không trung xoay người, gập đầu gối, một chiêu nghiêng người đạp chân thế lớn lực trầm, đá lên tầng kết giới không nhìn thấy kia.

“thùng!”

trong tiếng trầm đục như pháo phát nổ ở đáy nước, kết giới bị cứng rắn đá ra một lỗ thủng, vết nứt nhanh chóng lan tràn, khuếch tán, cuối cùng ẩn vào bóng tối.

trương nguyên thanh cười nói: “nơi này.”

hạ hầu ngạo thiên, đặng kinh quốc và sophia đồng loạt nhìn về phía nguyên thủy thiên tôn, đột nhiên ý thức được, bố cục cùng mưu tính của bang chủ, ổn thỏa hơn xa so với bọn họ nhận định.

trong vân mộng thần cảnh.

“nguyên thủy thiên tôn, ngươi cho rằng tấn thăng thần nhật du, thì có thể đánh cờ với thủ lĩnh?” bóng dáng lục trưởng lão ám dạ mân côi khi thì bên trái, khi thì bên phải, nương mưa to không ngừng biến hóa phương vị.

cô vừa thúc đẩy sinh ra bệnh khuẩn, vừa dùng ngôn ngữ kích thích kẻ địch, đả kích ý chí chiến đấu của đối phương, để thuần dương chưởng giáo dẫn đường cảm xúc càng thêm thuận lợi, để tiếng trống ảnh hưởng hiệu suất cao hơn nữa.

“ngươi có phải cảm thấy triệu tập nhiều vị chúa tể, hơn nữa có bán thần chống lưng, thì có thể trả thù nam phái hay không? a, thủ lĩnh là bán thần, lấy cấp bậc của hắn, cho dù là bán thần cùng cấp bậc cũng ở trong quan trắc của hắn, thủ lĩnh đã sớm tính được mục tiêu của ngươi là tam trưởng lão.”

lục hộ pháp cười lạnh liên tục: “bản thể của ngươi không ở nơi này nhỉ. từ vừa rồi đến bây giờ, ngươi đều chưa sử dụng đạo cụ, nói rõ ngươi chỉ là một phân thân. ngươi cố ý triệu tập chúa tể có nhân quả khúc mắc với thủ lĩnh lại, bản thể thì đi đối phó cao tầng khác của nam phái, kỹ xảo vụng về như thế thậm chí không cần quan tinh thuật đã có thể nhìn thấu.”

chương 2686: kết thúc (2)

“ngươi đoán xem, trong tay các trưởng lão nam phái có con bài chưa lật gì?” lời của cô thành công làm chỉ sát cung chủ, jojo nữ sĩ, tiểu viên và ma nhãn thiên vương sinh ra sầu lo cùng bực bội, bởi vì bố cục của nguyên thủy chính là như thế.

lúc này, tiếng trống liên tục vang lên, tầng tầng chồng chất, jojo nữ sĩ đã hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu, cong lưng xù lông, giống như chim sợ cành cong, tiểu viên cũng đau khổ chống đỡ, cung chủ là nhạc sĩ, tình huống tốt hơn một chút, ma nhãn thiên vương tâm trí kiên định, trừ đánh mất ý chí chiến đấu, cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn, nhưng viễn cổ chiến thần đánh mất ý chí chiến đấu, tương đương mất đi linh hồn.

hắn hầu như thành bao cát của diệt tuyệt thiên vương, nếu không phải luyện yêu hồ của chỉ sát cung chủ thường thường trút xuống sinh mệnh nguyên dịch, cho trị liệu, hắn đã sớm trở về linh cảnh.

trương nguyên thanh kéo cây cung lớn màu vàng, một mũi tên bức lui thuần dương chưởng giáo tập kích jojo nữ sĩ, ánh mắt đuổi theo lục hộ pháp mơ hồ bất định, hỏi: “vậy thủ lĩnh của ngươi có tính được bản thể đối phó là ai không, có thể tính được bản thể có thể giải quyết chiến đấu nhanh bao nhiêu không, lại có thể tính được các trợ thủ không dính nhân quả với hắn có bao nhiêu hay không, cùng với… chiến lực chân thật của bản thể sao?”

vừa dứt lời, màn mưa bỗng nhiên chớp lên, một gợn sóng vô hình từ bầu trời đêm vỡ ra, giống như thế giới trong gương bỏ đi một tầng quần áo vô hình.

hai bên kịch liệt giao chiến đồng thời dừng tay, ùn ùn ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía.

giọng điệu lục hộ pháp ám dạ mân côi biến đổi: “quy tắc của vân mộng thần cảnh bị đánh vỡ rồi.”

quy tắc bị phá rồi? tam trưởng lão nam phái dừng đánh trống, thuần dương chưởng giáo cùng diệt tuyệt thiên vương sắc mặt trầm xuống.

mà phân thân trương nguyên thanh thay đổi vẻ mặt ngưng trọng vừa rồi, rất thoải mái cười nói: “hắn không tính được trạng thái chân thật của vật phẩm huyễn thần, không tính được ta thật sự đối phó là ai? càng không tính được chi tiết những người không dính nhân quả với hắn.”

hắn nâng tay, búng ngón tay ‘tách’: “ra đi, chính là cậu, bản thể của tôi!”

trong tiếng hô, một con ngũ trảo thần long ánh vàng rực rỡ xuyên thủng màn đêm, xuyên qua màn mưa, lao thẳng tắp về phía tam trưởng lão.

tam trưởng lão lập tức giơ cao xương đùi trắng nhởn, muốn gõ mặt trống, chợt thấy con kim long kia nhắm mắt lại, cắm đầu ngã quỵ, tiếng ngáy nổ vang.

bốn vị chúa tể trên lưng rồng lảo đảo một phen, ùn ùn bay lên không trung, lúc này mới tránh được lật xe.

thứ đồ chơi này dễ làm mất mặt, về sau không dùng ở lúc ra sân…

trương nguyên thanh trực tiếp mở ra combo nhật thăng cùng liệt dương chiến thần, lấy ra hình thần câu diệt đao, giống như một đạo hào quang lao về phía tam trưởng lão.

bản thể và phân thân cùng chung linh hồn, sau khi đánh vỡ kết giới, hai bên liền khôi phục liên hệ, mọi thứ xảy ra trong vân mộng thần cảnh đều đã thông qua phân thân truyền lại cho hắn.

cái trống này là mấu chốt quyết định thắng bại, nếu không xử lý nó, bên ta rất khó thắng được trận chiến đấu này.

tam trưởng lão gõ vang trống da thú.

trương nguyên thanh đang lao xuống lập tức kích hoạt trái tim huyễn thần, ý đồ hư vô hóa linh lực hoặc quy tắc ẩn chứa trong tiếng trống.

nhưng hắn đã thất bại, tiếng trống không chịu bất cứ ảnh hưởng gì truyền vào lỗ tai hắn, tiến vào đầu óc hắn, chỉ trong chớp mắt, cảm xúc sợ hãi, thần phục trong lòng như triều dâng bao phủ hắn.

hắn không tự chủ được tránh đi tam trưởng lão, giống với ngũ trảo kim long vừa rồi, cắm đầu ngã về phía kiến trúc bên cạnh, tạo thành sụp đổ động tĩnh khoa trương.

trương nguyên thanh từ trong phế tích lao ra, kích hoạt nhiếp hồn của hình thần câu diệt đao, hướng về tam trưởng lão làm

ra động tác chộp bắt, sau đó bị tiếng trống bên tai truyền đến chấn động làm trong lòng hốt hoảng, kỹ năng gián đoạn.

tiếng trống không ngừng, liền không thể ra tay đối với kẻ nổi trống…

trương nguyên thanh lập tức cao giọng nói: “phong ấn cái trống trước.”

hạ hầu ngạo thiên mở ra hòm đồ, lấy ra tấm bia nhọn kim loại cao hơn 1 mét, hung hăng vung về phía tam trưởng lão.

cùng lúc đó, trong hòm đồ của hắn lao ra từng món bộ kiện sắt thép, bám vào bản thân, võ trang mình thành cơ giáp cao 3 mét.

tay trái cơ giáp bắn chùm tia sáng, tay phải bắn ra tên nỏ phá giáp, trút về phía thuần dương chưởng giáo, lục hộ pháp cùng diệt tuyệt thiên vương, lấy sức một người cầm chân áp chế ba vị chúa tể.

“tùng tùng tùng!”

nam phái tam trưởng lão liên tục gõ mặt trống, sóng âm dày nặng như núi lở lấp đầy thế giới trong gương.

các chúa tể của người chết trở về thân hình đồng loạt cứng đờ, sắc mặt tái nhợt, hạ hầu ngạo thiên cơ giáp sinh ra tâm lý sợ hãi, không chịu khống chế thu hồi vũ khí, dựng thẳng lên vách ngăn năng lượng, đối công làm thủ.

nhưng tấm bia nhọn kim loại hắn ném ra ngoài, không nhìn sóng âm ảnh hưởng, kiên định không dời bay về phía trống da thú.

lúc này, tiếng trống liên tục vang lên, tầng tầng chồng chất, jojo nữ sĩ đã hoàn toàn đánh mất sức chiến đấu, cong lưng xù lông, giống như chim sợ cành cong, tiểu viên cũng đau khổ chống đỡ, cung chủ là nhạc sĩ, tình huống tốt hơn một chút, ma nhãn thiên vương tâm chí kiên định, trừ đánh mất ý chí chiến đấu, cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn, nhưng viễn cổ chiến thần đánh mất ý chí chiến đấu, tương đương mất đi linh hồn.

chương 2687: kết thúc (3)

làm đạo cụ nghề nghiệp học sĩ, làm cấm khí phong cấm đạo cụ, nó bản năng đã có đặc tính miễn dịch đạo cụ công kích.

bia văn trên tấm bia nhọn kim loại lần lượt sáng lên, chú văn tượng trưng cho phong ấn bị kích hoạt, dao động vô hình nhộn nhạo ra.

nam phái tam trưởng lão nổi trống không ngừng, tiếng trống xuất hiện ngưng trệ cùng trầm thấp rõ ràng.

diệt tuyệt thiên vương một cước đá bay ma nhãn, không nhìn tên nỏ phá giáp, lướt tới bên cạnh tam trưởng lão, tám cái tay chụp vào tấm bia nhọn kim loại.

trương nguyên thanh khoác lên bộ trang bị tử kim, lao đầu vào trong lòng diệt tuyệt thiên vương, cưỡi ở trên người cô ta, vung nắm tay đập.

“phành phành” hai cú đấm, dưới lực cộng hưởng mạnh mẽ, cằm diệt tuyệt thiên vương vỡ vụn, bắn ra mấy cái răng dính máu.

tiếng trống hơi ngưng trệ một lần nữa vang lên, thân thể trương nguyên thanh cứng đờ, áo giáp tử kim trên người giống như gặp thiên địch, bày ra xu thế nóng chảy.

diệt tuyệt thiên vương đấm một phát lên khuôn mặt của hắn, đánh chất lỏng vàng tím văng khắp nơi, đánh hắn ngã sang một bên, sáu cánh tay cầm nắm đao thương kiếm kích đồng thời đâm vũ khí ra.

ở lúc này, ngũ qua kim long rốt cuộc ở trong tiếng trống bừng tỉnh, thấy chủ nhân gặp nạn, vội vàng bay tới, quấn quanh từng vòng trên cánh tay phải.

khiên tròn màu vàng đột nhiên bắn ra.

binh khí của diệt tuyệt thiên vương đâm chém vào trên tấm khiên vàng, binh khí tự mang công năng phá giáp thế mà lại không thể phá vỡ phòng ngự của tấm khiên.

cô lập tức thu hồi vũ khí, chuyển đổi thành đòn đánh khiên, tám nắm đấm cùng đánh lên ngực trương nguyên thanh.

đầu óc trương nguyên thanh ‘ông’ một tiếng, mất đi ý thức, thân thể thì bị lực đấm cường đại đánh bay.

diệt tuyệt thiên vương đang muốn đuổi theo chém thêm, sophia trên không trung hai tay giơ lên một lưỡi đao gió dài mấy chục trượng, chợt bổ xuống.

đinh!

đao gió chém lên thiên linh cái của diệt tuyệt thiên vương, chém ra tia lửa chói mắt, tuy chưa phá vỡ phòng ngự mình đồng da sắt của viễn cổ chiến thần, nhưng lực đánh cường đại khiến cô ta mê muội một lát.

ma nhãn thiên vương người đầy lỗ thủng biến mình trở thành đạn pháo, húc đầu một cái đánh bay diệt tuyệt thiên vương đang mê muội.

tiếng trống một lần nữa vang lên, đánh gãy tiết tấu chiến đấu của đám người người chết trở về.

sophia trên không trung bỗng bắt đầu kịch liệt ho khan, trán nóng rực, tứ chi mệt mỏi, phong pháp sư thân thể gầy gò thành đất ẩm cho bệnh khuẩn sinh sôi.

lục trưởng lão vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau cô, cầm trong tay đạo cụ cấp chúa tể "đao nước", đâm về phía lưng sophia.

"ầm ầm!"

đột nhiên tiếng sét nổ vang, một tia sét dạng cây từ trên cao bổ xuống, trúng vào lục trưởng lão.

thủy quỷ có thể bỏ qua công kích vật lý, lại không đỡ được lôi điện bổ, cả người cô ta bốc khói, thét chói tai rơi xuống.

trương nguyên thanh và ma nhãn thiên vương nối đuôi nhua, bao vây diệt tuyệt thiên vương.

"người phụ nữ này lợi hại như vậy sao? một cú đấm đánh tôi phun ra cả đồ ăn tối hôm qua." trương nguyên thanh nói.

"viễn cổ chiến thần cấp 8, cậu nói lợi hại hay không." ma nhãn thiên vương đáp lại.

thừa dịp chúa tể quân địch đều bị kiềm chế, tay phải tiểu viên thò ra chộp một phát, đầu ngón tay có thêm một khối tiền không trọn vẹn to bằng bàn tay, vung tay bắn về phía trống da thú.

đúng lúc này, ánh sao từ trước người cô dâng lên, kèm theo một tiếng rít điên cuồng.

đầu óc cô ‘ong’ một tiếng, đau đớn như muốn nứt ra, xoang mũi phun ra máu tươi, thấy ánh sao trong xuất hiện thuần dương chưởng giáo, thấy thân thể hắn cất cao, trở thành người khổng lồ đội trời đạp đất, mà mình là con kiến trong bàn tay của hắn, đối phương nhẹ nhàng khép bàn tay lại, cô nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

cô đang muốn tuyệt vọng bỏ qua phản kháng, trong thức hải bỗng lao tới một dòng nước ấm, ổn định tinh thần của cô, bình phục nỗi sợ hãi của cô.

người khổng lồ thuần dương chưởng giáo hóa thân, đột nhiên hóa thân ánh sao đào tẩu.

“coi ta không tồn tại?” phân thân trương nguyên thanh chưa truy kích, cười khẩy một tiếng.

chức trách của hắn giống với đặng kinh quốc, hiệp trợ tác chiến, bảo vệ đồng đội, nơi nào cần thì giúp nơi đó.

vừa rồi là hắn trấn an cảm xúc của tiểu viên, cùng ý đồ đánh lén thuần dương chưởng giáo, bất đắc dĩ lão tặc nhạy bén, chưa đánh lén thành công.

lão tặc luôn dạ du trốn, vừa rồi bắt lấy cơ hội tập kích tiểu viên, thất bại lại lập tức tinh độn chạy đi, tổ hợp huyễn thuật sư cộng thần dạ du, quá khó để giết.

tiểu viên hít thật sâu, ổn định tâm tình, tập trung trống da thú, ném ra đồng tiền.

trong quá trình đó, hai tay cô bắt pháp quyết, nhắm mắt cầu nguyện, làm cầu phúc đơn giản.

đồng tiền một lần nữa bị bắn trở về, chưa thể đánh trúng trống da thú, cho dù là trống da thú sau khi suy yếu, cấp bậc vẫn như cũ cao hơn lạc bảo kim tiền.

tiếng trống một lần nữa vang lên, đánh gãy tiết tấu chiến đấu của đám người chết trở về.

trương nguyên thanh và ma nhãn thiên vương nối đuôi nhau, bao vây diệt tuyệt thiên vương.

chương 2688: phân phối chiến lợi phẩm (1)

lúc này, tơ hồng dày đặc lao tới, bao bọc đồng tiền, sau khi hào quang màu đỏ lóe lên, tơ hồng vung lên đồng tiền, ném về phía trống da thú.

đồng tiền màu vàng rít gào lao đi, vết mẻ của nó đã được tu bổ, chỉ sát cung chủ lợi dụng quyền lực của luyện yêu hồ, tạm thời bổ toàn đồng tiền, để nó khôi phục trạng thái đỉnh phong.

nước mưa xung quanh đột nhiên ngưng tụ thành một bức tường nước, ngăn ở phía trước đồng tiền, nhưng ở một giây sau, linh tính của tường nước hóa thành hư vô, ào ào sụp đổ.

đồng tiền thuận lợi đánh trúng thân trống, đánh ra một điểm đen sì, giống như nét mực.

điểm đen nhanh chóng khuếch tán, tản mát ra khí tức dơ bẩn, lan tràn cả mặt trống.

xương đùi trắng xóa của tam trưởng lão rơi trên mặt trống, cũng không cách nào gõ ra tiếng trống chấn động lòng người nữa.

đạo cụ phẩm chất cao cấp chúa tể này, rốt cuộc bị phong cấm.

tinh thần đám người ma nhãn thiên vương rung lên, thanh đao treo ở trên đầu bọn họ rốt cuộc giải trừ.

trong nháy mắt này, cột sét, đao gió, tơ hồng, mũi tên hào quang vàng óng, tên nỏ phá giáp, laser, tước phúc, tinh thần đả kích, dây leo quấn quanh, tia chớp dạng cầu màu tím… mười mấy loại kỹ năng đồng thời trút xuống ở trên người tam trưởng lão.

tường nước dâng lên, trong giây lát hóa thành hư vô.

tam trưởng lão biến sắc hẳn, khoác lên pháp y màu vàng đất, bức tường phòng ngự vừa dâng lên, nháy mắt đã tan vỡ.

không ai có thể sống sót ở dưới nhiều chúa tể tập trung công kích như vậy, chúa tể cấp 8 cũng không được.

tam trưởng lão ở trong tuyệt vọng bị cột sét nuốt chửng, bị đao gió chém vỡ, bị mũi tên xuyên thủng, thân thể hóa thành bột

phấn, nguyên thần bị thương nặng, một luồng tàn hồn gian nan thoát ly tập trung hỏa lực, ý đồ chạy trốn.

“hắc hắc hắc…”

một bóng dáng ngăn cản hắn, không phải kẻ địch, mà là thuần dương chưởng giáo âm trầm cười lạnh.

hắn tựa như chờ đợi đã lâu, nguyên thần của tam trưởng lão vừa rời cơ thể, liền lập tức chặn lại.

“ngươi…”

tam trưởng lão cảm nhận được ác ý của thuần dương chưởng giáo.

“nguyên thần của ngươi bị thương nặng, nhục thân hủy diệt, cho dù sống sót, thực lực cũng hao tổn rất nhiều. không, ngươi không sống sót được, nguyên thủy thiên tôn cũng sẽ không tha cho ngươi, đã như vậy, không bằng thành toàn ta, ta sẽ báo thù cho ngươi.”

hốc mắt thuần dương chưởng giáo trào ra năng lượng tối đen dinh dính, há mồm hút một cái, nuốt tàn hồn tam trưởng lão xuống.

trương nguyên thanh chưa ngay lập tức truy kích tàn hồn của tam trưởng lão, bởi vì hắn lựa chọn bảo hộ chiến lợi phẩm, lựa chọn cái trống kia.

thấy tam trưởng lão ngã xuống, lục hộ pháp lượn lờ trong làn mưa mở bàn tay trái ra, một vòng xoáy hư ảo ngưng tụ ở lòng bàn tay cô, màn mưa, con đường, kiến trúc… toàn bộ sự vật đều giống như mực nước bắt đầu xoay tròn, hội tụ vào trong vòng xoáy kia.

trong mấy cái chớp mắt, thế giới trong gương hoàn toàn biến mất, mọi người xuất hiện ở cửa quán net, bóng đêm nặng nề, con đường hiếm có bóng người.

trong tay lục hộ pháp có thêm một tấm gương tròn, do dòng nước xoay tròn tốc độ cao hình thành.

“đi!”

thân thể lục hộ pháp “ào” một tiếng, sụp đổ thành một vũng nước trong, nhanh chóng chui vào khe hở nắp cống, mượn

dùng hệ thống cống thoát nước bốn phương thông suốt, biến mất không thấy.

thuần dương chưởng giáo thi triển tinh độn thuật, cười quái dị hắc hắc bỏ chạy.

tuy đám người nguyên thủy thiên tôn đánh chết nam phái tam trưởng lão, cũng cướp đi một món đạo cụ phẩm chất cực cao, nhưng đây là tổn thất của nam phái cùng ám dạ mân côi, có quan hệ gì với hắn đâu?

hắn chẳng những chưa có tổn thất, ngược lại đạt được lợi ích linh thác hứa hẹn là nguyên thần tam trưởng lão.

tuy nguyên thần của tam trưởng lão gặp lôi điện cùng nhật chi thần lực công kích, bị hao tổn nghiêm trọng, với hắn mà nói vẫn là đại bổ, hắn cách đỉnh phong lại gần thêm một bước.

kế tiếp, chỉ cần săn giết một vị thần nhật du, cướp lấy linh uẩn, hắn liền có thể hoàn toàn khôi phục, đến lúc đó, liền có thể lấy lực lượng chúa tể song nghề nghiệp, hướng nghiệt đồ tránh ở trong linh cảnh báo thù.

người phụ nữ trung niên khô gầy lạnh lùng nhìn quét mọi người: “ma nhãn, ngươi phản bội binh chủ giáo, tu la cùng sợ hãi không quản, không đại biểu ta cùng quỷ đao có thể nhịn. hôm nay tạm tha cho ngươi một mạng, ngày sau lại lấy ba cái đầu trên cổ ngươi.”

nói xong, diệt tuyệt thiên vương tung người nhảy, bằng vào lực bật nhảy kinh người, lao vào bầu trời đêm.

mặt đường bị cứng rắn bước ra một cái hố sâu đường kính mấy mét.

ngoài thân ma nhãn thiên vương nứt ra vô số con mắt, theo bản năng muốn chặn lại, sau đó nhớ tới nơi này là nội thành, nếu là mạnh mẽ lưu lại diệt tuyệt thiên vương, nhất định tạo thành thương vong thật lớn, liền cố nhịn xuống.

xuất phát từ lý do tương tự, đám người trương nguyên thanh cũng chưa cố lưu lại kẻ địch.

trương nguyên thanh thu trống da thú vào hòm đồ, triệt hồi phân thân, lại lấy ra một tấm ngọc phù truyền tống, truyền tống rời khỏi cửa quán net.

hắn chẳng những chưa có tổn thất, ngược lại đạt được lợi ích linh thác hứa hẹn ── nguyên thần tam trưởng lão.

chương 2689: phân phối chiến lợi phẩm (2)

đám người đặng kinh quốc, sophia lần lượt lấy ra ngọc phù truyền tống, ‘răng rắc’ bóp nát, lần lượt rời đi.

trở lại nhà bà ngoại, trương nguyên thanh tiến vào phòng tắm gội rửa, thay quần áo khô mát, sau khi trở lại phòng ngủ của mình, hắn nghe thấy cửa khuê phòng dì trẻ mở ra, cũng tiến vào phòng tắm.

hắn lấy ra điện thoại di động, trước gửi tin nhắn báo bình an cho phó thanh dương, sau đó ở trong group bang phái “người chết trở về” gửi một tin nhắn: “nửa giờ sau họp!”

đặt điện thoại di động xuống, trương nguyên thanh kích động mở ra hòm đồ, lấy ra trống da thú, xem xét thuộc tính vật phẩm:

“tên: trống quỳ ngưu”

“loại hình: nhạc khí”

“công năng: chấn nhiếp”

“giới thiệu: thời kỳ thượng cổ, đế phạt vưu, huyền nữ chế trống quỳ ngưu cho đế, chấn động một lần tám trăm dặm, liên tục chấn động ba ngàn dặm, vạn quân thần phục.”

“ghi chú: sử dụng nó cần tinh thần lực cùng sức chuyên chú mạnh mẽ.”

đạo cụ càng mạnh, giới thiệu càng ngắn gọn… trương nguyên thanh nhìn thuộc tính vật phẩm, thầm nhủ cái này không phải là hoàng đế cùng xi vưu sao, thì ra đạo cụ này là trống quỳ ngưu trong truyền thuyết thần thoại, khó trách lợi hại như vậy.

trống quỳ ngưu là đạo cụ phẩm chất cao cấp chúa tể, đối ứng cấp 8 đỉnh phong.

“quả nhiên, tam hoàng ngũ đế đều là người tu hành cổ đại, trong thuộc tính vật phẩm phẩm chất siêu phàm, thánh giả,

thường xuyên xuất hiện ‘tồn tại không thể miêu tả’ từ này, nhưng đạo cụ phẩm chất chúa tể, thì không giấu giếm nữa, cho nên cấp bậc càng cao, bí mật biết được liền càng nhiều, chỉ xem thuộc tính vật phẩm, có thể phỏng đoán ra rất nhiều tin tức cơ mật.”

nếu không phải từ chỗ mặt nạ đất thó của phó bản giết chóc biết được sự tồn tại của tam hoàng ngũ đế, trương nguyên thanh nhìn thấy thuộc tính vật phẩm của trống quỳ ngưu, còn có thể kinh ngạc một phen.

“trước kia cảm thấy câu chuyện thần thoại dân gian trên trình độ nhất định phản ánh lịch sử linh cảnh hành giả, bây giờ xem ra, câu chuyện thần thoại độ tinh khiết rất cao nha, ít nhất có 50% độ chân thật.”

đang nghĩ, dì trẻ đẩy cửa vào, cô mặc áo sơ mi màu trắng cỡ lớn, đôi chân dài ôn nhuận như sứ ngọc rất bắt mắt, trong tay cầm khăn bông, đang lau tóc.

trực tiếp dùng linh lực hấp khô không phải được rồi, tắm rửa một cái còn để ý cảm giác nghi thức như vậy, tóc phải dùng khăn bông lau… trong lòng trương nguyên thanh lẩm bẩm.

“đạo cụ này lai lịch thế nào? chị xem một chút.” giang ngọc nhị rất tự giác ngồi ở trên đùi cháu trai, vươn bàn tay nhỏ đè mặt trống.

cô đọc xong thuộc tính vật phẩm, giật mình nói: “hoàng đế à… dựa theo thần thoại truyền thuyết đến xem, hoàng đế có thổ đức chi thụy, nên là nghề nghiệp thổ quái.”

trương nguyên thanh thấy bộ dáng cô có chút kinh ngạc, nhưng cũng không phải quá kinh ngạc, hai tay ôm chặt vòng eo giang ngọc nhị, tính nợ cũ, nói: “người nào đó lúc trước ở takama-ga-hara nói với tôi, oa hoàng là người duy nhất trong thần thoại truyền thuyết, được coi là người tu hành cổ đại.”

vòng eo dì trẻ bị quản chế, nũng nịu mềm nhũn nói: “ai da, người ta lúc ấy còn thiếu hiểu biết mà, tuyệt đối không phải cố ý giấu giếm cậu.”

trương nguyên thanh vỗ một cái lên cái mông mềm mại của cô, bỏ qua ở đây, tâm tình rất vui vẻ nói: “trải qua một chiến dịch này, chúng ta xem như mò ra sâu cạn của linh thác rồi,

năng lực bố cục của hắn cũng không biến thái như vậy, một nửa dựa vào cấp bậc tiện lợi, một nửa dựa vào tin tức chênh lệch.”

ví dụ như hệ thống phong lôi là cùng nguồn gốc, ví dụ như giá trị đạo đức bắt nguồn từ bảng công đức.

đổi là hắn, cũng có thể dựa vào tin tức chênh lệch cùng mưu tính hai mươi năm qua, làm ra bố cục cùng sắp xếp tương ứng.

“chẳng qua…” trương nguyên thanh đổi giọng: “chiến lực chân thật, số lượng minh hữu, kết cấu thế lực của tôi cũng bị linh thác thấy rõ ràng, lần sau còn muốn thắng vì đánh bất ngờ, nhất định phải có con bài chưa lật khác mới được.”

cho nên kế tiếp, chính là tăng lên thực lực, gia tăng thủ đoạn áp đáy hòm, bằng không tốt nhất lựa chọn ngủ đông, nếu không sẽ bị thái âm chi chủ chơi chết.

về phần nâng cao thực lực như thế nào, trương nguyên thanh đã có kế hoạch: một, nhanh chóng luyện chế linh phó cấp chúa tể; hai, thúc giục cậu thu thập bộ trang bị lôi thần; ba, thúc giục sư tôn ấu khanh, luyện ngân dao thành âm thi cấp chúa tể; bốn, vào phó bản bang phái của bạch hổ binh chúng.

giang ngọc nhị nghe xong, khẽ gật đầu: “vào phó bản bang phái là lựa chọn không tệ.”

trong ánh mắt của cô lộ ra sự chờ mong: “tôi còn chưa cùng nhau tiến vào phó bản với cậu đâu.”

nửa giờ sau.

trong phòng nghị sự phong cách thời trung cổ.

các chúa tể tham dự lần hành động này tụ tập một chỗ, trương nguyên thanh ở ghế đầu, nói: “lần này hành động, thuận lợi đánh chết hai vị chúa tể của nam phái, thu được hai món đạo cụ phẩm chất chúa tể.”

“quả nhiên, tam hoàng ngũ đế đều là người tu hành cổ đại, trong thuộc tính vật phẩm phẩm chất siêu phàm, thánh giả, thường xuyên xuất hiện ‘tồn tại không thể miêu tả’ từ này, nhưng đạo cụ phẩm chất chúa tể, thì không giấu diếm nữa, cho nên cấp bậc càng cao, bí mật biết được liền càng nhiều, chỉ

xem thuộc tính vật phẩm, có thể phỏng đoán ra rất nhiều tin tức cơ mật.”

đang nghĩ, dì trẻ đẩy cửa vào, cô mặc áo sơmi màu trắng cỡ lớn, đôi chân dài ôn nhuận như sứ ngọc rất bắt mắt, trong tay cầm khăn bông, đang lau tóc.

cô đọc xong thuộc tính vật phẩm, giật mình nói: “hoàng đế à… dựa theo thần thoại truyền thuyết đến xem, hoàng đế có thổ đức chi thụy*, nên là nghề nghiệp thổ quái.”

* thụy: điềm lành, may mắn

vòng eo dì trẻ bị quản chế, nũng nịu mềm nhũn nói: “ai da, người ta lúc ấy còn thiếu hiểu biết mà, tuyệt đối không phải cố ý giấu diếm cậu.”

chương 2690: phân phối chiến lợi phẩm (3)

hắn mở ra hòm đồ, đặt bách quỷ phục của cửu trưởng lão cùng trống quỳ ngưu của tam trưởng lão ở mặt bàn, mọi người xem xong thuộc tính vật phẩm, mắt chợt sáng lên, vẻ mặt kích động.

bách quỷ phục phẩm chất bình thường, không tốt cũng không xấu, nhưng trống quỳ ngưu là đạo cụ cực phẩm thật sự, bảo bối khắc địch chế thắng.

tệ đoan duy nhất là, đạo cụ này cần đoàn đội phối hợp mới được, tựa như người gõ trống trên chiến trường, chỉ có thể đánh trống, không làm được việc khác.

hạ hầu ngạo thiên ho khan một tiếng, nói: “tôi cảm thấy trống quỳ ngưu rất thích hợp tôi, nguyên thủy… bang chủ, về sau do tôi đến chi phối nó đi, tôi sẽ cho các vị bồi thường trên tiền tài, tài liệu, ừm, giá các vị đưa ra.”

chậc chậc, nhân vật chính từng một cước 800.000, giẫm mà rơi lệ đầy mặt, bây giờ đã là thổ hào…

trương nguyên thanh còn chưa mở miệng, các chúa tể ở đây đã bác bỏ đề nghị của hạ hầu ngạo thiên, đều tỏ vẻ muốn chi phối trống quỳ ngưu.

cuối cùng, mọi người đều nhìn về phía bang chủ.

các người đều nghĩ ăn cứt à… trương nguyên thanh sớm có tính toán, cất cao giọng nói: "hai món đạo cụ này đều là tài sản của bang phái, sung vào kho hàng bang phái, người tham dự lần hành động này, có thể ở thời điểm cần thiết hướng tôi xin, mỗi người mỗi tháng có thể sử dụng một lần, không được quá thời hạn."

"mặt khác, mỗi người lĩnh 20 triệu thù lao, do bang phái bỏ ra."

ma nhãn thiên vương, tiểu viên và cung chủ ủng hộ hắn vô điều kiện, không có dị nghị, đặng kinh quốc cùng sophia trầm ngâm vài giây, cho rằng phân phối như vậy thích hợp nhất, cũng hợp lý nhất, liền gật đầu tán đồng.

hạ hầu ngạo thiên còn muốn nói cái gì, trương nguyên thanh sớm ngắt lời: "anh là nhân vật chính, không phải tay trống, đạo cụ này không thích hợp anh."

"vậy, được rồi…" hạ hầu ngạo thiên rốt cuộc đánh mất ý định.

trương nguyên thanh tiếp tục nói: "trận chiến trở về này kết thúc viên mãn, cảm tạ các vị trợ giúp. kế tiếp, tôi sẽ vào phó bản tích lũy kinh nghiệm, tăng lên cấp bậc, mọi người khiêm tốn thu mình một chút, hơn nữa phải đề phòng ám dạ mân côi cùng nam phái trả thù."

"đồng nghiệp đại khu thứ nhất, gặp nguy hiểm có thể hướng công hội thương nhân cùng hiệp hội mỹ thần xin giúp đỡ, thành viên đại khu thứ hai thì hướng phó thanh dương xin giúp đỡ."

"được rồi, tan họp đi!"

rời khỏi phòng nghị sự, trương nguyên thanh trở về phòng ngủ, thấy cậu đã ngồi ở bên bàn, thưởng thức rượu vang.

"cậu…"

trong lòng trương nguyên thanh khẽ buông lỏng, cậu già bình yên vô sự xuất hiện ở nơi này, nói rõ chiến đấu cấp bậc bán thần đã kết thúc, phe mình không chịu thiệt.

"có chút kỳ quái!" cậu lắc ly đế cao, "cậu cùng nguyên soái gặp nam phái huyễn thần cùng linh thác, tuy đánh rất kịch liệt,

nhưng nhiều lắm chỉ là khởi động làm nóng người, linh thác thế mà không có ý tưởng mượn cơ hội này bẫy giết chúng ta, cái này không phù hợp tính cách của hắn."

trương nguyên thanh nhíu mày: "ngài là cảm thấy, hắn đang âm thầm ấp ủ cái gì?"

cậu "ừm" một tiếng: "đối mặt thái âm chi chủ, nhất định phải dùng tư duy âm mưu luận đi tính toán, thà rằng tin nó có, không thể tin nó không có."

trương nguyên thanh rất nhanh nhìn lại một lần quá trình hành động, 'a' một tiếng: "cháu biết quân cờ của hắn rồi, là thuần dương chưởng giáo."

trong toàn bộ quá trình, kẻ được lợi duy nhất của quân địch là thuần dương chưởng giáo.

theo cấp bậc đề cao, thiên phú phương diện thần dạ du, tinh quan cũng có sự tăng lên, mẫn cảm đối với ván cờ thay đổi, cũng rõ ràng hơn thói quen bố cục của linh thác.

lấy việc chuẩn bị nhiều phía, sắp xếp nhân thủ, dùng đạo cụ đối phó kẻ địch, nếu thất bại, thì để thuần dương chưởng giáo từ trong đó thu lợi, chôn xuống phục bút cho sau này bố cục.

cậu nghe xong hắn giải thích, hài lòng gật đầu: "không tệ, cháu có thể nhìn thấy nước cờ của linh thác, mới tính là thực sự ngồi ở vị trí kỳ thủ."

nói xong, cậu vui vẻ làm một đoạn rap, vần đơn vạn năm không thay đổi.

chờ cậu đi vần xong, trương nguyên thanh nói: "cháu lần này có thể thành công săn giết cửu trưởng lão, cậu cũng có thể gác lại hoài nghi đối với tinh thần chi chủ rồi."

cậu uống một ngụm rượu vang, bất đắc dĩ nói: "ài, cháu cũng biết, thành phần của nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên không quá sạch sẽ, bằng không nguyên soái tiền nhiệm vì sao ở trên việc lớn, không thể tin tưởng bọn họ? hơn nữa, bán thần phe chúng ta ở tiền tuyến rơi đầu đổ máu, vị tinh thần chi chủ này cả ngày chỉ biết bế quan, cháu không cảm thấy hắn luôn luôn nhàn nhã hờ hững sao?"

“nếu hắn là gián điệp, liền có thể giải thích, cháu vừa rồi nói, đối với bán thần nghề nghiệp thần nhật du, âm mưu luận như thế nào cũng không quá phận, không sợ bạn nghĩ quá nhiều, chỉ sợ bạn nghĩ sự việc quá mức đương nhiên.”

trương nguyên thanh nhún nhún vai: “nếu tinh thần chi chủ là gián điệp của trận doanh tà ác, cháu đêm nay đã chết.”

chậc chậc, nhân vật chính từng một cước 800 ngàn, giẫm mà rơi lệ đầy mặt, bây giờ đã là thổ hào…

chương 2691: tầng hầm ngầm của cụ (1)

linh thác không tính được hắn, là vì hắn có bí ẩn phù hộ.

nhưng bí ẩn của hắn không đạt tới tầng cấp thái âm chi chủ, cho nên, không có khả năng giấu được tinh thần chi chủ.

nếu thái nhất môn chủ là gián điệp, hắn đã chết.

“lại nói, thái dương có thể tịnh hóa tất cả, nếu tinh thần chi chủ là gián điệp, hắn không có khả năng chủ động yêu cầu năm vị minh chủ đưa ra la bàn quang minh.” trương nguyên thanh nói.

cậu gật gật đầu: “hắn càng thêm khát vọng mảnh vỡ la bàn quang minh, càng không có khả năng là gián điệp, chẳng qua hắn vẫn luôn là đối thủ của cháu.”

nếu hắn có thể bình định tai họa, duy trì trật tự, vị trí thái dương chi chủ nhường cho hắn có làm sao! trương nguyên thanh thầm nhủ.

ngọc dung thị.

chấp sự phân bộ ngọc dung “tiếng sóng như trước” ở sau khi nhận được văn phòng cảnh sát báo cáo, lập tức dẫn theo tiểu đội quan phương cùng hai đội trị an của văn phòng cảnh sát, lái xe cảnh sát, chậm rãi chạy tới “công ty hữu hạn bánh răng đông phong ngọc dung”.

nơi này nghi ngờ xảy ra linh cảnh hành giả chiến đấu, động tĩnh cực lớn.

bởi vì sóng gió giá trị đạo đức biến mất vừa kết thúc, toàn bộ xã hội còn đang trong cơn đau đớn, hắn không dám chậm trễ, lập tức dẫn người chạy tới.

sau khi chạy tới nhà xưởng, hắn đầu tiên hỏi tình huống thương vong, biết được không có ai thương vong, như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, sau đó lập tức kêu tổ bảo vệ nhà xưởng trích camera giám sát.

đội trưởng bảo vệ vừa mở camera giám sát, vừa báo cáo: "xảy ra xung đột là hai người mắc virus, một người giống như sương khói, một người toàn thân phát ra hào quang vàng óng…"

video giám sát mở ra, trong hình ảnh xuất hiện một cô gái xinh đẹp thân hình giống như sương khói, một người trẻ tuổi rất tuấn tú.

đội trưởng bảo vệ nói: "hai người này không lưu lại quá lâu ở trong nhà xưởng, nói mấy câu sau đó liền rời khỏi, chúng tôi lo lắng hai người xung đột tạo thành tai nạn, mới báo cảnh sát…"

thanh âm đội trưởng bảo vệ đột nhiên dừng lại, hắn phát hiện mấy vị trị an viên trợn mắt há hốc mồm nhìn video giám sát, vẻ mặt đó, tựa như gặp quỷ.

nguyên, nguyên thủy thiên tôn?

cái này con mẹ nó là tranh đấu tầng cấp chúa tể…

chấp sự "tiếng sóng như trước" quay đầu đi ra ngoài, giọng điệu dồn dập phân phó cấp dưới: "lập tức thông báo phân bộ phúc tỉnh, nguyên thủy thiên tôn hiện thân ở ngọc dung thị."

"hắn cùng trưởng lão nam phái đã xảy ra xung đột, chuẩn bị nghênh đón sự kiện thương vong quy mô lớn."

hắn từ trong đặc tính kỹ năng của cửu trưởng lão nhận ra nghề nghiệp, mà có thể chiến đấu với nguyên thủy thiên tôn, tất nhiên là chúa tể.

huyễn thuật sư cấp chúa tể, nơi này lại là ngọc dung thị, cao tầng nam phái không thể nghi ngờ.

cấp dưới đáp, móc ra điện thoại di động, đi qua một bên.

lúc này, điện thoại di động của tiếng sóng như trước vang lên, là một vị chấp sự khác của phân bộ ngọc dung: cá viên tươi!

"lão đào, tình huống ông bên đó thế nào?" cá viên tươi hỏi.

tiếng sóng như trước liền nói một lần tình huống nhà xưởng.

giọng điệu cá viên tươi cổ quái nói: “vậy thì rõ rồi, nguyên thủy thiên tôn cùng trưởng lão nam phái từ xưởng bánh răng đánh tới bên này…”

“kết quả chiến đấu thế nào?” tiếng sóng như trước vội vàng hỏi.

“trưởng lão nam phái bị nguyên thủy thiên tôn giết rồi.” cá viên tươi thấp giọng nói.

tiếng sóng như trước hít vào ngụm khí lạnh, vừa kinh ngạc vừa hưng phấn: “tôi biết ngay mà, tổ tông này sau khi trở về, nhất định sẽ không yên tĩnh.”

rạng sáng, máy bay chở khách liên bang tự do bay đi kinh thành.

trong khoang thương gia, triệu thành hoàng đắp chăn, chợp mắt, góc nghiêng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nổi bật ra sự anh tuấn cao ngạo lạnh lùng.

sau khi lưu lại một tuần ở new york, sân bay quốc tế rốt cuộc kiểm tra tu sửa xong, khôi phục đường bay quốc tế, các thánh giả người chết trở về rốt cuộc bước lên chuyến bay quay về cố thổ.

bên trái triệu thành hoàng là tôn miểu miểu nghiêng người cuộn mình ngủ ngáy o o, bên phải là viên đình spam group, lướt diễn đàn.

quan nhã, thiên hạ quy hỏa lên chuyến bay quay về tùng hải, anh gà đỏ thì trở về tỉnh bảo thang, về phần ryo asano, đi làm ở thiên phạt là công tác thiên hạc tổ sắp xếp, cô còn chưa thể về nước.

nghe nói, trên dưới thiên hạc tổ đều mang theo kỳ vọng rất lớn đối với cô, cho rằng new york chịu đủ chiến hỏa đang ở thời điểm dùng người, ryo-chan thủ vững cương vị ở new york, nhất định được trọng dụng, là cơ hội leo lên ngàn năm mới có một lần.

“cái đệch!”

viên đình đột nhiên kinh hô, “đánh thức” triệu thành hoàng cùng tôn miểu miểu, hấp dẫn mỹ nữ tiếp viên hàng không nơi

xa.

viên đình khoát tay, xua mỹ nữ tiếp viên hàng không đi, hạ giọng nói: “các cậu xem diễn đàn…”

tôn miểu miểu và triệu thành hoàng lập tức cầm điện thoại di động lên, đăng nhập diễn đàn thái nhất môn, sau đó liền rõ nguyên nhân viên đình thất thố.

chương 2692: tầng hầm ngầm của cụ (2)

bài đăng ghim trên chú ý: “nguyên thủy thiên tôn cường thế trở về, một đêm liên tục giết hai vị trưởng lão nam phái.”

“trải qua ngũ hành minh xác nhận, trong khoảng 11 giờ đến 11 giờ 30 phút tối hôm qua, nguyên thủy thiên tôn ở phúc tỉnh ngọc dung thị cùng huyện thuận thái tỉnh giang nam, tập kích tam trưởng lão, cửu trưởng lão nam phái, thành công đánh chết.

“theo camera đường phố biểu hiện, hai trận tập kích chém giết số lượng chúa tể tham dự vượt qua mười vị, trừ hai vị thiên vương binh chủ giáo ma nhãn, diệt tuyệt, còn có chúa tể đại khu thứ nhất tham dự trong đó.

“mọi người đều đã biết, cú mang danh vọng lên cao trong chiến tranh trận doanh new york, chính là nguyên thủy thiên tôn dịch dung giả trang, như vậy xem ra, trong lúc hắn xông pha ở đại khu thứ nhất, quả thật đã kết giao không ít cường giả cấp chúa tể.

“căn cứ tin tức nội bộ ngũ hành minh lộ ra, nguyên thủy thiên tôn thành lập một thế lực tên là ‘người chết trở về’, nghe nói số lượng chúa tể bên trong vượt qua mười người, chỉ có thể nói nguyên thủy thiên tôn nay đã khác xưa, hắn hoàn toàn từ thiên tài tiềm lực vô hạn, lột xác thành nhân vật lớn của thế giới linh cảnh, nhân vật lớn thật sự.

“cuối cùng lại luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại một câu: tôn trưởng lão hồ đồ nha!”

tôn miểu miểu trợn mắt cứng lưỡi: “chúa tể của người chết trở về vượt qua mười người rồi?”

“hai cậu cũng không biết?” viên đình hồ nghi nhìn quét hai vị đồng bạn: “tôi vừa định chỉ trích các cậu ngay cả chuyện lớn như vậy cũng giấu tôi.”

triệu thành hoàng thở dài: “gã này, đến nơi nào cũng là thu hút ánh mắt, hắn thật sự vừa tấn thăng chúa tể sao?”

hắn bây giờ đã không còn ý chí chiến đấu cùng hứng thú thi chạy với nguyên thủy thiên tôn, người phàm sao có thể cạnh tranh với yêu nghiệt? trước kia là hắn quá trẻ tuổi rồi.

suy nghĩ của triệu thành hoàng bây giờ là, trước tháng sáu năm sau lên tới cấp 6, sau đó vào phó bản giết chóc cạnh tranh vị trí chúa tể, nếu thất bại, thì cuối năm, lại thất bại, thì năm sau nữa.

dựa theo số liệu quá khứ, bài trừ yêu nghiệt cá biệt, đại bộ phận thánh giả cấp 6, cho dù con cháu bán thần, đều sẽ vào phó bản giết chóc kẹt vài năm.

hắn đã làm tốt chuẩn bị tâm lý kẹt thời gian dài ở cấp 6, đương nhiên, cũng không phải không có biện pháp tấn thăng nhanh chóng, ví dụ như nguyên thủy thiên tôn chủ động tặng cho hắn mấy âm thi cấp 6 đào thải ra, kèm theo đạo cụ cực phẩm trong kho hàng bang phái, cùng với cụ trợ giúp.

nhiều tầng “búp” cộng lại, hắn là có cơ hội trong một năm tấn thăng chúa tể.

nhưng loại chuyện này hắn sẽ không chủ động nhắc tới, triệu công tử là có kiêu ngạo cùng tôn nghiêm.

tôn miểu miểu hưng phấn mở ra group bang phái “người chết trở về”, chụp lại hình bài đăng diễn đàn thái nhất môn đến trong group.

“tôn miểu miểu: nguyên thủy thiên tôn, chuyện là thế nào? chuyện là thế nào? người chết trở về chúng ta có nhiều chúa tể như vậy? vậy chúng ta có tính là thế lực nhất lưu hay không.”

“hạ hầu ngạo thiên: chúa tể ở tinh không ở nhiều, chỉ cần có tôi, cho dù người chết trở về chỉ có một chúa tể, cũng là thế lực nhất lưu.”

“nguyên thủy thiên tôn: quả thật vượt qua mười người, ma nhãn thiên vương cũng bỏ gian tà theo chính nghĩa, gia nhập

chúng ta.”

hắn mang chuyện chỉ sát cung chủ, tế thế xã nhập vào người chết trở về, liên minh phản hắc bạch trở thành tổ chức phụ thuộc, công hội thương nhân cùng hiệp hội mỹ thần trở thành nhà đầu tư sau lưng, nói cho các thánh giả nguyên lão.

“anh gà đỏ: cái này tương đương với công ty nhỏ phát triển trở thành công ty hình thức đầu tư cổ phần, tiến một bước nữa chính là đưa ra thị trường, trở thành tổ chức chính phủ, tuyệt cú mèo nha, tuyệt cú mèo.”

“hạ hầu ngạo thiên: uầy, anh gà đỏ có thể nói ra loại lời này, thông minh lên rồi nha.”

“anh gà đỏ: cái mồm cậu nói chuyện rất gợi đòn.”

“hạ hầu ngạo thiên: dưới chúa tể đều là con kiến, thánh giả nho nhỏ, sao dám gọi nhịp bản chúa tể.”

“anh gà đỏ: tôi bảo a gia đánh cậu!”

“nguyên thủy thiên tôn: triệu thành hoàng, chờ anh về nước, đến tùng hải một chuyến, tôi tặng anh hai âm thi tham lam thần tướng, bách nhân trảm.”

âm thi cấp 6 tác dụng không lớn, làm vật hi sinh mà nói ngại đắt, cấp 4 cấp 5, thậm chí siêu phàm cũng được, mà nếu tăng âm thi cấp 6 lên tới cấp chúa tể, trả giá quá lớn, cậu nhìn cũng lắc đầu cái loại đó, không bằng giết mấy chúa tể có lãi hơn.

trong lòng triệu thành hoàng khẽ buông lỏng, hắn biết lấy sự nghĩa khí cùng khẳng khái của nguyên thủy, đây chỉ là vấn đề sớm muộn gì, nhưng nhìn thấy hắn chủ động đề cập, vẫn là có loại cảm giác thoải mái giày chạm đất, cùng với cảm động.

triệu thành hoàng gõ ra một cái “đa tạ”, vừa định gửi đi, liền thấy hạ hầu ngạo thiên nói: “đây là bố thí, tiểu triệu, cậu phải giống với tôi, không cầu người, không ngừng vươn lên. “

bố thí, tiểu triệu… cơ thịt trên mặt triệu thành hoàng giật giật, yên lặng xóa “đa tạ”.

chương 2693: tầng hầm ngầm của cụ (3)

“nguyên thủy thiên tôn: không ngừng vươn lên? tham ô công khoản trên sổ sách công ty để không ngừng vươn lên? “

“hạ hầu ngạo thiên: mượn, đó là mượn, chỉ là tiền tài vật ngoài thân, đổi một vị chúa tể, chẳng lẽ không có lời?”

“anh gà đỏ: cậu tham ô công khoản là mượn, triệu thành hoàng nhận nguyên thủy tặng chính là bố thí, vô sỉ!”

hỏa sư trước giờ có chuyện nói thẳng, rất công đạo.

“tôn miểu miểu: tôi thì sao, tôi thì sao? nguyên thủy thiên tôn”

“nguyên thủy thiên tôn: cô không luyện âm thi, linh phó mà nói, không phải đã cho cô một y xuyên mỹ cấp 6 rồi sao?”

“tôn miểu miểu: tôi còn muốn tiểu đậu bỉ cùng quỷ tân nương.”

“nguyên thủy thiên tôn: con trai cùng nương tử sao có khả năng cho cô.”

“quan nhã: …”

nguyên thủy thiên tôn thu hồi một tin nhắn

triệu thành hoàng lười xem các thành viên nói chêm chọc cười, nhấn vào avatar của nguyên thủy thiên tôn, chat riêng một câu: đa tạ.

“nguyên thủy thiên tôn: huynh đệ với nhau không cần phải nói cảm ơn, huynh đệ với nhau có việc cũng không nên giấu giếm, tiểu triệu, tôi có cái nhiệm vụ cần giao cho anh.”

“triệu thành hoàng: nhiệm vụ gì?”

“nguyên thủy thiên tôn: anh còn nhớ trong mê cung pan, nhật ký của lục nguyệt sương không, bên trong có đề cập hội đồng chu.”

“triệu thành hoàng: tổ chức nọ ám sát hoắc chính khôi?”

“nguyên thủy thiên tôn: không sai, hội đồng chu là ở trong lúc chiến tranh thế giới lần thứ hai thành lập, nhà tài trợ sau lưng đến từ tây phương, chính là liên bang tự do. lúc trước săn giết hoắc chính khôi, chính là muốn trở ngại thế lực quan phương của đại khu thứ hai phát triển… “

hắn mang tin tức liên quan hội đồng chu, cùng với bí ẩn ba vị minh chủ đều xuất thân hội đồng chu, nói hết cho triệu thành hoàng.

triệu thành hoàng nghe mà toát mồ hôi lạnh, hắn hiểu ý tứ của nguyên thủy thiên tôn, hội đồng chu tuy giải tán, nhưng lấy phong cách của tự do minh ước, trong nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, tất nhiên có gián điệp của trận doanh tà ác.

“nguyên thủy thiên tôn: tôi từng tìm khương bang chủ hỏi việc này, tạm thời bài trừ hiềm nghi ba vị minh chủ, đồng thời tập trung một người hiềm nghi mới, người hiềm nghi này chỉ có anh có thể tiếp xúc.”

triệu thành hoàng xem đến nơi đây, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm bất hảo.

“nguyên thủy thiên tôn: người nọ chính là cụ của anh.”

cụ? triệu thành hoàng ngồi bật dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“làm sao vậy?” hai vị đồng bạn bên cạnh đồng thời nghiêng đầu nhìn trộm.

triệu thành hoàng tắt màn hình điện thoại di động, một lần nữa nằm trở về, thản nhiên nói: “không có việc gì.”

hắn nhắm mắt lại, trong lòng lại khó bình tĩnh, nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên có vấn đề, mà cụ cũng là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên.

không có khả năng, ông cụ nghiêm khắc bá đạo, nhìn như lãnh khốc, nhân duyên không tốt, nhưng nhiều năm qua như vậy, hắn làm việc đoan chính, không mê nữ sắc, không ham quyền lực tiền tài, mình không tin ông ấy là kẻ sa ngã… triệu thành hoàng thầm nghĩ.

nhưng nếu cụ thật là kẻ sa ngã, hắn nên đặt vào đâu?

nguyên thủy thiên tôn nói cho hắn chuyện này, là muốn để hắn tự mình lựa chọn.

trước mặt thân tình và đại nghĩa lựa chọn như thế nào?

trong đầu triệu thành hoàng hiện lên new york gặp phá hoại, hiện lên từng chuỗi con số thương vong kia trên báo cáo của

ngũ hành minh, hiện lên thảm trạng vết thương tràn ngập sau khi các nơi gặp được khủng bố tập kích.

trong lòng của hắn đã có đáp án.

triệu thành hoàng ở lúc trong lòng giày vò như vậy, đã đến sân bay quốc tế kinh thành.

ba người đi lên xe riêng thái nhất môn phái tới, triệu thành hoàng nói: “đi tổng bộ cũ.”

tổng bộ cũ là nơi tụ cư khu tứ hợp viện kia bọn họ lớn lên, tổng bộ mới là tiểu khu cao cấp càng thêm tới gần nội thành.

các trưởng lão bây giờ phần lớn đều còn ở tổng bộ cũ, tổng bộ mới là nơi những người trẻ tuổi thích.

hơn bốn mươi phút sau, xe riêng đến ngõ nhỏ cũ kỹ giữ lại phong cách của thế kỷ trước, triệu thành hoàng chưa xách hành lý trong cốp xe, trực tiếp hóa thành ánh sao rời khỏi thùng xe.

ryo asano vừa được đề bạt thành chấp sự bộ giám sát, nhận được điện thoại của tổ trưởng thiên hạc tổ, kobe ichiro.

“ryo-chan, cô có phải sớm đã biết nguyên thủy thiên tôn chưa chết hay không?”

“ngu ngốc ! tình báo quan trọng như vậy, vì sao không báo cáo cho tổ chức, cô quên xuất thân của mình rồi sao?”

ryo asano cúi đầu mạnh một cái, hô: “xin lỗi.”

“chẳng qua, nguyên thủy có thể chia sẻ bí mật với cô, nói rõ coi cô là người mình.” kobe ichiro đánh một gậy lại cho củ cà rốt, sau khi trấn an vài câu, rốt cuộc nói ra mục đích: “nguyên thủy đã chưa chết, như vậy, gương yata nên trả lại thiên hạc tổ. ryo-chan, gương yata là tài sản quan trọng của thiên hạc tổ, đạo cụ phẩm chất chúa tể, là tuyệt đối không thể có sai sót.”

“tổ chức hy vọng cô có thể ra mặt, hướng nguyên thủy đòi.”

“a cái này…” ryo asano lộ vẻ mặt khó xử.

chương 2694: tầng hầm ngầm của cụ (4)

“chẳng lẽ cô muốn xem hy vọng quật khởi của thiên hạc tổ rơi vào tay người ngoài sao?” kobe ichiro chất vấn.

“tuyệt đối không phải.” ryo asano lớn tiếng nói, sau đó hạ giọng: “tổ trưởng, nguyên thủy đã là chúa tể, hơn nữa minh hữu cùng cấp bậc rất nhiều, tôi cho rằng mang gương yata tặng cho hắn, coi là quà tấn thăng thần nhật du, càng có thể kéo gần lại quan hệ của hắn cùng thiên hạc tổ.”

kobe ichiro từ chối đề nghị của cô: “có cô, nguyên thủy cùng thiên hạc tổ hữu nghị đã muốn thiên trường địa lâu, không cần lại hy sinh gương yata, nó là thiên hạc tổ quan trọng tài sản.”

“ryo-chan, đây là mệnh lệnh tổ chức cho cô.”

đổi làm trước kia, ryo asano sẽ lập tức đáp ứng, cũng sẽ không nghĩ quá nhiều, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã sớm không phải học sinh cấp 3 của lúc trước nữa.

tổ trưởng sốt ruột không chờ được muốn cầm lại gương yata, là muốn ở trong chiến tranh trận doanh ngày càng kịch liệt tăng thêm thủ đoạn giữ mạng.

dù sao, quan hệ với nguyên thủy thiên tôn tốt nữa, cũng kém mình tự tay cầm một món đạo cụ cấp chúa tể.

hơn nữa thực gặp được tai nạn lớn, bản thân nguyên thủy thiên tôn cũng sẽ cuốn vào trong đó, chưa chắc có thời gian có tinh lực trợ giúp thiên hạc tổ.

mặt khác, có mình tầng quan hệ này, cho dù đòi về gương yata, tổ trưởng cho rằng chỉ cần mình ra mặt thỉnh cầu, nguyên thủy cũng sẽ vươn tay giúp đỡ.

ryo asano ý niệm chuyển động, kính cẩn nghe theo nói: “tôi sẽ chuyển lời tố cầu của tổ chức cho nguyên thủy.”

tứ hợp viện.

triệu thành hoàng hóa thành ánh sao dâng lên, nhìn quanh ở trong sân, chưa nhìn thấy cụ, trong phòng yên tĩnh, cũng chưa nhìn thấy người.

hắn tới dưới tàng cây hòe, hỏi: “cụ đâu rồi?”

trong cây què nổi lên một khuôn mặt quỷ tái nhợt, truyền ra tinh thần dao động: “chủ nhân ra ngoài rồi.”

các cao tầng thái nhất môn thích dùng linh phó giữ nhà hộ viện, cho nên đều sẽ trồng cây hòe ở trong sân, cây hòe thuần âm, có thể tẩm bổ quỷ vật, là chỗ ở vô cùng tốt của linh phó.

“đi khi nào?” triệu thành hoàng hỏi.

“mới vừa đi một giờ, gần đây bên ngoài đại loạn, đại trưởng lão thân thể bị hủy, thân thể mới còn chưa làm ra, công việc trong môn đều nhờ chủ nhân.” linh phó trả lời.

triệu thành hoàng “ừm” một tiếng, gửi tin nhắn cho tôn miểu miểu, bảo cô giúp mình đưa hành lý về tiểu khu cao cấp bên kia, bản thân thì ngồi khoanh chân ở dưới tàng cây hòe, kiên nhẫn chờ đợi.

dựa lưng vào cây, hắn tắm rửa nắng sớm, trong đầu lặp đi lặp lại suy nghĩ lời của nguyên thủy thiên tôn.

hắn bắt đầu nhớ lại cụ trong ấn tượng của mình, ý đồ tìm ra một chút manh mối.

cụ là nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, nghiêm khắc, tính tình cô độc khó gần, bởi vậy nhân duyên không tốt, nhưng ông ấy làm việc xưa nay công bằng, trưởng lão trong môn đều tôn trọng vị tiền bối này.

phương diện phẩm tính, triệu thành hoàng tìm không ra có một chút xíu nào dấu hiệu kẻ sa ngã, nếu nhất định phải xoi mói, chính là tính tình quái gở, nhưng tính tình quái gở là vì cụ chủ tu thái âm.

chủ tu thái âm… vẻ mặt triệu thành hoàng hơi thay đổi.

thái âm ti nắm giữ bí ẩn, thích hợp nhất kẻ sa ngã ẩn núp.

người trong môn chủ tu thái âm không ít, dựa vào điều này để hoài nghi cụ là kẻ sa ngã, quá võ đoán rồi…

triệu thành hoàng lắc đầu.

lúc này, dựa lưng vào cây hòe, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện cũ khi còn nhỏ.

trong tứ hợp viện có một tầng hầm ngầm, ngay bên dưới tàng cây hòe, lúc còn nhỏ hắn cùng tôn miểu miểu linh thác đám bạn trẻ con chơi trò chơi thám hiểm, liền dẫn theo bọn họ tiến vào tầng hầm ngầm.

nơi đó âm u không ánh sáng, trừ cụ, mọi người đều không cho phép tiến vào, chính là nơi thám hiểm lý tưởng nhất.

nhưng bọn họ vừa mới vào tầng hầm ngầm, liền bị linh phó ngăn cản, cụ sau khi biết, giận tím mặt, dùng roi trúc hung hăng dạy dỗ triệu thành hoàng một trận.

từ đó về sau, tầng hầm ngầm trở thành cấm địa trong lòng triệu thành hoàng, cũng không dám có ý đồ gì với nó nữa, về sau dần dần lớn lên, liền quên sự tồn tại của nó.

bây giờ nghĩ đến, một cái tầng hầm ngầm mà thôi, vào thì vào, vì sao cụ sẽ nổi giận như vậy?

tầng hầm ngầm nếu có nguy hiểm, cụ nói thẳng là được, lại thêm có linh phó thủ hộ, dù có nguy hiểm, trẻ con không thể tiến vào, cụ nổi giận có chút không hợp với lẽ thường.

chuyện cũ thơ ấu mãnh liệt ập đến, triệu thành hoàng cúi đầu nhìn về phía rễ cây, quyết định thừa dịp cụ không có mặt, tiến vào tầng hầm ngầm thăm dò một phen.

chuyện lúc còn nhỏ quên gần hết rồi, không quá nhớ rõ cấp bậc của linh phó, nhưng cụ đã coi trọng tầng hầm ngầm như vậy, cấp bậc linh phó thủ hộ sẽ không thấp, xác suất đại khái là giai đoạn chúa tể.

triệu thành hoàng nghĩ đến đây, cầm điện thoại di động lên, gửi tin nhắn cho nguyên thủy thiên tôn: “tôi cần vật phẩm tạm thời khắc chế linh phó cấp chúa tể.”

nguyên thủy thiên tôn trả lời trong tích tắc: “chỉ là khắc chế mà nói, tôi vẽ phá sát phù cho anh, mười phút sau, đến kho hàng bang phái lĩnh.”

chương 2695: tuyên bố tử vong? (1)

mười phút sau, triệu thành hoàng mở ra kho hàng bang phái, tìm được phá sát phù, nhấn chuột nhận.

lấy được phù triện hắn lập tức đứng dậy, đi về phía căn phòng hướng tây, đó là gian phòng cụ chất đống tạp vật, tài liệu bỏ đi.

đẩy ra cửa gỗ phủ bụi đã lâu, một mùi mốc thoang thoảng bay vào xoang mũi, trong phòng tạp vật chất đống đồ vật cũ mười

mấy năm trước, cùng với tài liệu sau khi luyện chế âm thi linh phó, lưu lại, đánh mất linh tính.

hắn thậm chí thấy được kiếm gỗ mình chơi lúc nhỏ, súng đồ chơi, cùng với ván trượt từ chỗ tôn miểu miểu cướp được.

mấy thứ này đều phủ một tầng bụi mỏng manh, giống như bị năm tháng phong ấn.

triệu thành hoàng bước vào căn phòng, ở trong đồ vật hỗn độn cất bước, nhảy nhót, lưu lại từng đôi dấu chân.

rất nhanh, hắn tới góc phòng, cạy ra tấm sắt lá ngăn, thấy một cái cửa vào hình vuông, lối vào là bậc thang xi măng dốc đứng.

triệu thành hoàng tung người nhảy vào cửa hầm, nhẹ nhàng đáp xuống đất, tới một chỗ hành lang rất hẹp, hành lang tối tăm không có ánh sáng, nhưng ở trong mắt thần dạ du lại rất rõ ràng.

bốn vách hành lang trát xi măng, xi măng ở đỉnh loang lổ, lộ ra từng tầng rễ cây hòe.

hắn cất bước tiến lên, rất nhanh đi hết hành lang mười mấy mét, đứng ở trước một cánh cửa gỗ đơn sơ.

nhớ mang máng, lúc nhỏ cũng có một cánh cửa gỗ như vậy.

khi đó cũng đã lâu năm thiếu tu sửa, bây giờ lại mục nát không chịu nổi, nhưng triệu thành hoàng biết, cửa gỗ chỉ là vật trang trí, thủ hộ tầng hầm ngầm là linh phó.

hắn vừa tới gần cửa gỗ, liền có âm khí nồng đậm lành lạnh từ trong khe cửa tràn ra, trên cửa gỗ mục nát hiện ra một khuôn mặt quỷ mắt trắng dã hư thối dữ tợn.

“cấm đoán đi vào!”

tiếng của ác linh quanh quẩn ở bên tai triệu thành hoàng, băng lạnh mờ mịt, mang theo ác ý gắt gao đè nén.

triệu thành hoàng lấy ra một lá bùa, bốp lên cửa, hào quang vàng óng trong suốt sáng lên, chiếu khắp không gian trong lòng đất tối tăm lạnh lẽo.

mặt quỷ ở cửa phẫn nộ rít gào một tiếng, ở trong hào quang vàng óng tán loạn, lùi về tầng hầm ngầm.

ngón tay triệu thành hoàng kẹp lên lá bùa mới, do dự vài giây, cắn chặt răng, đẩy ra cánh cửa gỗ lung lay sắp đổ kia.

đúng lúc này, phía sau truyền đến giọng nói lạnh lẽo của triệu trưởng lão: "cháu đang làm cái gì?"

có chớp mắt như vậy, lưng triệu thành hoàng phát lạnh, có loại cảm giác hoảng hốt đại nạn tới nơi rồi, nhưng rất nhanh đã áp chế cảm xúc dao động.

quay đầu, nhìn cụ tóc hoa râm, vẻ mặt nghiêm khắc, trả lời: "không có gì, chỉ là xuống xem một chút."

ánh mắt triệu trưởng lão lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn: "ta trước kia từng nói cho cháu, đừng đi vào tầng hầm ngầm."

triệu thành hoàng rõ ràng từ trong ánh mắt của cụ thấy được một mảng lửa giận che giấu, mồ hôi lạnh lặng yên toát ra, vội vàng nói: "cháu biết rồi, cháu biết rồi…"

sắc mặt triệu trưởng lão hơi giãn ra, khẽ gật đầu: "rời nhà hai tháng, tu vi tăng tiến rất nhiều, bây giờ cấp mấy rồi? giá trị kinh nghiệm bao nhiêu?"

triệu thành hoàng kính cẩn nghe theo, nói: "cấp 5, giá trị kinh nghiệm 80%."

triệu trưởng lão hài lòng "ừm" một tiếng: "trước tháng sáu năm sau, bước vào cấp 6 không khó, một năm thời gian từ cấp 4 lên tới cấp 6, đây là tốc độ tấn thăng của thiên tài đứng đầu. chẳng qua, muốn trở thành chúa tể không dễ dàng như vậy, rất nhiều thiên tài kẹt ở cấp 6 năm năm mười năm, nhìn quen lắm rồi."

"thành hoàng, cháu phải làm tốt chuẩn bị trong lòng, không thể sốt ruột. kế tiếp, cụ sẽ giúp cháu luyện chế âm thi, linh phó cấp 6, dạy cháu một ít pháp thuật thái âm, khi nào có thể thông qua dạ du đạt được thái âm phù hộ, liền có thể tấn thăng chúa tể."

ông giống như lại biến thành trưởng bối nghiêm khắc, đôn đốc dạy bảo.

triệu thành hoàng hít sâu một hơi, "cháu sẽ nhớ kỹ cụ dạy bảo."

triệu trưởng lão "ừm" một tiếng: "đi về nghỉ ngơi trước đi."

triệu thành hoàng khom người, hóa thành ánh sao rời khỏi hành lang.

đợi hắn rời khỏi tứ hợp viện, triệu trưởng lão đi đến bên cạnh cửa gỗ, chạm đến cửa hơi nóng lên, "nhật chi thần lực… nguyên thủy thiên tôn?"

rụt tay về, lão trầm giọng hỏi: "thành hoàng có nhìn thấy tình huống bên trong hay không?"

mặt quỷ mặt trắng dữ tợn xấu xí hiện lên: "chưa…"

vẻ mặt triệu trưởng lão buông lỏng.

"tầng hầm ngầm thần bí?"

vịnh phó gia, biệt thự, trương nguyên thanh thu được triệu thành hoàng trả lời, nhất thời nhíu mày.

"nếu trong tầng hầm ngầm có 'chứng cứ' triệu trưởng lão là kẻ sa ngã, như vậy tầng hầm ngầm căn bản sẽ không tồn tại nha, mặc dù có linh phó cấp chúa tể trông coi, nhưng chúa tể thái nhất môn người nào sẽ sợ oán linh? làm ra một cái tầng hầm ngầm, tương đương làm ra một cái chứng cứ tự mình bại lộ, nói không chừng ngày nào đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền bại lộ."

trương nguyên thanh không thiếu giao tiếp với kẻ sa ngã, lập tức phủ quyết phán đoán của triệu thành hoàng, trong tầng hầm ngầm mặc kệ có cái gì, đều không quan hệ với kẻ sa ngã, có lẽ là bí mật của bản thân triệu trưởng lão.

chương 2696: tuyên bố tử vong? (2)

hắn hướng triệu thành hoàng lộ ra việc này, bổn ý là muốn để chính gã đi thẳng vào vấn đề với cụ, tìm hiểu một phen tình báo của hội đồng chu.

cho dù triệu trưởng lão thật là kẻ sa ngã, vì không bị hoài nghi, đối mặt đứa chắt hỏi, lão cũng sẽ chủ động lộ ra một ít tình báo.

triệu thành hoàng không có gì nguy hiểm.

kết quả, bởi vì chuyện tầng hầm ngầm, triệu thành hoàng tự mình dọa mình, trực tiếp không dám nói ra.

“tiểu triệu này, chuyện lớn bằng cái rắm cũng làm không xong, vẫn là mình tự thân xuất mã đi, trực tiếp tìm lão triệu để hỏi rõ ràng.”

trương nguyên thanh soạn tin nhắn, trả lời triệu thành hoàng: “ngày mai tôi tự mình đến kinh thành một chuyến.”

đêm nay hắn cần ở trong biệt thự của phó thanh dương tổ chức tiệc tối, mời đám bạn tham gia, thuận tiện đón gió tẩy trần cho quan nhã cùng thiên hạ quy hỏa, sau khi tiệc tối kết thúc, còn cần trao đổi với bạn gái nhiều ngày không gặp một phen về triết học vĩ đại sáng tạo sinh mệnh.

vừa buông điện thoại di động xuống, lại nghe “ting” một tiếng, cầm lên xem, là tin nhắn ryo asano gửi đến.

ryo asano ở trong tin nhắn uyển chuyển biểu đạt ý nguyện muốn cầm lại gương yata của thiên hạc tổ.

tôi lấy gương yata của các người lúc nào! trương nguyên thanh trả lời: “nước đổ khó hốt!”

nước đổ khó hốt? tiếng trung của ryo asano chỉ là cấp độ nhập môn, đối với thành ngữ này nửa hiểu nửa không, gửi tin nhắn dò xét nói: “nguyên thủy, nức đổ là chỉ gương yata?”

bằng không còn là nước thải hạt nhân? trương nguyên thanh lẩm bẩm trong lòng, chưa trả lời cô.

buông điện thoại di động xuống, trương nguyên thanh đi đến bên ban công, quan sát trong biệt thự lớn cách vách, em gái tai thỏ cùng nhân viên công tác mặc đồng phục màu rượu vang bố trí tiệc tối ở trong sân vườn xanh um.

tối nay sẽ có một bữa tiệc tối ngoài trời, đến lúc đó sẽ mời chấp sự cao cấp của tùng hải, hảo hữu bên trong tổ chức chính phủ, cao tầng tổ chức dân gian tham gia.

đã là tiệc tẩy trần của quan nhã cùng thiên hạ quy hỏa, cũng là trương nguyên thanh lần đầu lộ diện với bên ngoài.

đồng thời, tiệc tối càng là một lần thử đối với trận doanh tà ác.

trương nguyên thanh muốn xem xem, nam phái có thể nhân cơ hội trả thù hay không, sát tâm của linh thác đối với hắn rốt cuộc nặng bao nhiêu.

vì dự phòng ngoài ý muốn, trương nguyên thanh mời biểu tỷ cùng cậu âm thầm theo dõi.

vườn bách thú của cẩu trưởng lão bất cứ lúc nào cũng có thể dịch chuyển đến, lại thêm một đám chúa tể, hệ số an toàn rất cao.

trương nguyên thanh chờ đợi ở cửa biệt thự, nghênh đón nhóm khách nhân đầu tiên.

cầm đầu là một người trung niên mặc âu phục màu trắng hạt gạo, khóe miệng để cặp ria mép tinh xảo, trong tay hắn nắm một cây gậy chống, đi giày da bóng loáng, từ đầu tới đuôi tinh xảo cùng tao nhã.

chính là lý đông trạch.

đi theo phía sau lý đông trạch là đồng nghiệp cũ vương thái có bệnh sợ xã giao nhẹ, còn có một cô nương trẻ tuổi mái tóc nâu uốn xoăn nhẹ, trang dung cực kỳ tinh xảo.

“oh, thượng đế, lãnh đạo cũ của tôi, anh vẫn là tao nhã như trong trí nhớ.”

trương nguyên thanh nụ cười đầy mặt đi lên đón.

lý đông trạch cảm khái ngàn vạn vỗ vỗ bả vai hắn: “bây giờ cậu mới là tao nhã nhất.”

hắn quay sang nhìn về phía cô gái nhỏ sau lưng, giới thiệu: “cô ấy là người mới của tổ 2, id linh cảnh tiểu ma tiên, fan của cậu.”

cô nương trẻ tuổi khí chất ngọt ngào, ánh mắt lóe sáng, hưng phấn tới mức khuôn mặt ửng đỏ lên: “chào anh chào anh…”

trương nguyên thanh vươn tay, cười nói: “tổ 2 sản xuất nhiều mỹ nữ nha.”

sau khi nhìn theo ba người bọn lý đông trạch tiến vào biệt thự, trương nguyên thanh thấy xe mpv dừng đỗ ở ven đường, diệu đằng nhi và linh quân chui ra khỏi thùng xe.

“tôi nhớ rõ không mời anh nha.” trương nguyên thanh dang hai tay, ôm lấy lão sư.

“nơi có tụ hội thì có mỹ nữ, nơi có mỹ nữ, thì có tôi.” linh cùng bỗng nhiên nghiến răng nghiến lợi: “tôi là đến tìm phó

thanh dương tính sổ, hắn sớm nói với tôi trong phó bản giết chóc có cậu, tôi bây giờ nói không chừng đã là chúa tể."

đối với anh mà nói, thánh giả cùng chúa tể có cái gì khác nhau? ừm, có thể thử ngủ nữ nhân cấp chúa tể? trương nguyên thanh ở trong lòng lẩm bẩm linh quân, quay đầu hướng về diệu đằng nhi lộ ra mỉm cười: "em gái đằng nhi, đã lâu không gặp, cô càng ngày càng xinh đẹp động lòng người rồi."

diệu đằng nhi dung mạo tinh xảo, thanh lệ thoát tục miễn cưỡng cười, nhìn trái nhìn phải, thấy bốn bề vắng lặng, thấp giọng nói: "tôi nghe ông ngoại nói, chấp niệm của ma quân từng buông xuống phó bản giết chóc, mượn thân thể anh bình ổn mầm tai vạ giá trị đạo đức."

trương nguyên thanh thu liễm nụ cười, nghiêm mặt nói: "cô muốn nói cái gì?"

diệu đằng nhi hít sâu một hơi, "hắn, hắn có đề cập tôi hay không? có bảo anh chuyển lời nào cho tôi hay không?"

chương 2697: tuyên bố tử vong? (3)

si nhi… trương nguyên thanh yên lặng thở dài, chấp niệm ma quân ngay cả Âm Cơ cũng chưa đối thoại, càng không có ánh mắt giao lưu, huống chi là cô?

hắn trầm giọng nói: "đằng nhi, đó chỉ là một luồng chấp niệm, là không cam lòng, thù hận cùng lửa giận hội tụ mà thành chấp niệm."

diệu đằng nhi nghe hiểu ý tứ của hắn, tuyệt trần xinh đẹp khó giấu được sự mất mát.

linh quân hướng về trương nguyên thanh nhún nhún vai, cũng vẻ mặt bất đắc dĩ.

tới gần 9 giờ, khách đến càng lúc càng nhiều, trừ đồng nghiệp tùng hải, hoa ngữ, hạ thụ chi luyến cùng với cao phong trưởng lão của tỉnh giang nam cách vách cũng tới giúp vui.

nhìn thấy cao phong trưởng lão mặc trang phục leo núi, đường chân tóc hơi cao, cả người phát ra khí tức nghèo túng, trong lòng trương nguyên thanh tràn ngập cảm giác an toàn.

mặt khác, tạ linh hi ở tạ gia làm con gái ngoan hai tháng, rốt cuộc lao vào vòng tay nguyên thủy ca ca của cô.

trong bữa tiệc, trương nguyên thanh không có gì bất ngờ bị oanh oanh yến yến bao vây, bày ra nhân duyên khác phái khiến người ta đố kỵ.

“đáng giận, nguyên thủy thiên tôn thế mà lại được phụ nữ hoan nghênh như thế, chẳng lẽ hạ hầu ngạo thiên tôi không đẹp trai hơn hắn sao, không có tiền hơn hắn sao?” hạ hầu ngạo thiên một mình uống rượu, thật muốn tìm người bầu bạn.

thiên hạ quy hỏa tiếc hận nói: “vốn muốn nhìn quan nhã cùng các cô gái kia tranh giành tình nhân…”

người khác phái vây ở bên cạnh nguyên thủy thiên tôn quá nhiều rồi, quan nhã ngược lại sẽ biểu hiện tự nhiên hào phóng.

“không cần hâm mộ.” linh quân bưng ly đế cao đi tới, nói: “nguyên thủy thiên tôn đây là đào hoa sát, không phải chuyện tốt.”

“quả thật.” hạ hầu ngạo thiên gật đầu, “mệnh cách của hắn là rất kỳ quái.”

linh quân ngẩn ra: “nói như thế nào?”

“mấy ngày hôm trước thời điểm luyện tập quẻ thuật, xem cho hắn một quẻ, lần đầu tiên tính ra, mệnh cách có thiếu, lần thứ hai tính ra, lại rất bình thường, lần thứ ba lại tính, thế mà là quẻ tượng chết non.”

hạ hầu ngạo thiên nhún nhún vai: “dù sao ba lần kết quả đều không giống nhau, cảm giác xem không phải một người, mà là ba người.”

linh quân kinh ngạc nói: “vậy cậu có nói cho hắn việc này hay không?”

hạ hầu ngạo thiên lắc đầu: “quẻ không tính hết, lời không nói hết, nếu không ắt gặp trời phạt.”

“vậy cậu nói những thứ này với chúng tôi làm gì?” thiên hạ quy hỏa ném đến một cái ánh mắt “quan ái người thiểu năng”.

hạ hầu ngạo thiên giật mình: “vậy mấy người coi như không biết.”

hâm mộ, ghen tị, thèm nhỏ dãi, ngưỡng mộ, sắc dục… trương nguyên thanh bưng ly đế cao bước đi ở trong đám người, cảm ứng cảm xúc của nhân vật khác nhau đối với mình.

hâm mộ ghen tị phần lớn đến từ nam sĩ, ngưỡng mộ thèm nhỏ dãi cùng sắc dục, thì đến từ nữ sĩ.

hắn hôm nay lặp đi lặp lại gặp phải "cái nhìn nữ giới" các tiểu tiên nam không thể chịu đựng được.

đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm ứng được một phần ác niệm thuần túy, lướt qua trong giây lát.

trong lòng trương nguyên thanh rùng mình, theo ác niệm đó nhìn lại, chỉ thấy một nhân viên phục vụ mặc gi-lê màu đỏ rượu, cúi đầu, vội vàng đi hướng nhà vệ sinh.

thật sự có tôm cá nhỏ trà trộn vào? hắn giao ly đế cao cho một người phục vụ đi ngang qua, bước về phía nhà vệ sinh công cộng góc đình viện.

xuyên qua đường nhỏ trải đá cuội, tiến vào nhà vệ sinh, trong nhà vệ sinh nam rất rộng rãi, nhân viên phục vụ mặc gi-lê màu đỏ rượu lẳng lặng đứng ở trước bồn tiểu, mặt hướng về cửa.

thấy nguyên thủy thiên tôn tiến vào, hắn lộ ra nụ cười quỷ quyệt: "ngươi sẽ chết!"

đây là một nhân viên phục vụ trẻ tuổi, ngũ quan thanh tú, trong ánh mắt nhìn chằm chằm trương nguyên thanh lộ ra điên cuồng, căm hận cùng sự hùng hổ chỉ người bệnh tâm thần có.

"ái chà, thì ra là sư tổ à, ngài đại giá quang lâm, sao không nói trước một tiếng, ta còn mang pháo italia kéo ra đón tiếp ngài." trương nguyên thanh liếc một cái liền nhận ra thân phận "tạp ngư".

"sư tổ?" thuần dương chưởng giáo đánh giá trương nguyên thanh, khóe miệng hiện lên ý cười điên cuồng: "tên nghiệt đồ kia thu ngươi làm đồ đệ rồi? tốt lắm, phi thường tốt, ta vẫn luôn do dự, cần mang sát chiêu tích lũy ngàn năm dùng ở trên người nó hay không, ngươi đã bái nó làm sư phụ, vậy không cần chia trước sau nữa."

sát chiêu tích lũy ngàn năm? đậu, lão mõ thu mình làm đồ đệ sẽ không là muốn để mình chắn đao chứ… trương nguyên

thanh nhíu mày: “ngươi trà trộn vào tiệc tối, chỉ là vì nói mấy lời thừa?”

hắn nhìn ra thuần dương chưởng giáo trước mắt không phải chân thân, chỉ là một linh phó cấp thấp nhập lên trên người nhân viên phục vụ, cho nên chưa vội vã ra tay xử lý, hy vọng có thể tán gẫu ra chút tin tức.

chính bởi vì là tạp ngư, cho nên cậu cùng nguyên soái đều chưa cảnh báo.

“không, là thông báo tử vong, nguyên thủy thiên tôn, ta sẽ ở bảy ngày sau lấy mạng của ngươi.” thuần dương chưởng giáo điên cuồng cười lên: “ngươi nhất định trở thành đá kê chân ta trở về đỉnh phong, chờ ta nắm lấy linh uẩn của ngươi, ta sẽ tiến vào linh cảnh, hướng nghiệt đồ kia báo thù.”

nói xong, hắn nâng tay bổ mạnh về phía trán mình.

chương 2698: hỏi đáp (1)

trương nguyên thanh hừ lạnh một tiếng, linh phó cấp thấp nhập lên trên người nhân viên phục vụ hóa thành tro bụi ngay tại chỗ.

thuần dương chưởng giáo như bị sét đánh, thân thể cứng đờ, bàn tay còn chưa chạm đến trán, đã mềm nhũn ngã cắm xuống đất.

trương nguyên thanh đi đến trước bồn tiểu, kéo khóa quần xuống, lấy ra hai vạn dặm dưới đáy biển, vừa xả trống bàng quang, vừa suy tư:

“thông báo tử vong? thuần dương chưởng giáo hấp thu nguyên thần của tam trưởng lão, cảm thấy bản thân lại được rồi?

“hắn nếu thật muốn giết mình, có sát chiêu làm áp đáy hòm, âm thầm tập kích là được rồi, hôm nay phen hành động này, chẳng phải là đả thảo kinh xà, có chút làm ra vẻ?

“nhưng nếu không giết mình, chỉ là dọa ma một phen, vậy mục đích là cái gì đây?”

trương nguyên thanh dù sao không nghĩ ra mục đích của thuần dương chưởng giáo, sư tổ điên điên khùng khùng, lại không chịu giá trị đạo đức trói buộc, làm ra một ít chuyện không hợp với lẽ thường, tựa như cũng không ngạc nhiên.

nhưng đứng sau lưng gã là thái âm chi chủ, linh thác vừa mới thay thuần dương chưởng giáo bổ sung xong một bộ phận nguyên thần, người sau quay đầu liền hát ra một vở như vậy.

muốn nói không có lý do, lại quá mức gượng ép.

“buổi tối quan tinh xem xem…” trương nguyên thanh vẩy hai vạn dặm dưới đáy biển, rời khỏi nhà vệ sinh công công.

sau khi kết thúc tiệc tối, trương nguyên thanh còn ở sân thượng tiến hành quan tinh dài đến nửa giờ, tinh tượng biểu hiện tất cả bình thường.

hắn chẳng những bói toán bản thân, còn bói toán người bên cạnh, chưa phát hiện có ai sẽ ở sắp tới gặp nguy cơ.

vì thế hắn búng ngón tay, tới phòng luyện công, nhìn thấy tiền công tử ngày qua ngày luyện tập đòn chém, quan tinh thuật không cho ra được tin tức, vậy dựa vào logic suy luận để phân tích.

phó thanh dương sải bước cầm kiếm, mỗi một kiếm đều phát ra tiếng rít xé gió, mỗi một kiếm đều khiến cơ bắp dưới quần áo luyện công rộng thùng thình nổi lên.

“lão đại, kỹ gần như đạo của anh có đột phá sao?” trương nguyên thanh tò mò nói.

“chưa.” phó thanh dương thản nhiên nói: “kiếm kỹ cần tích lũy tháng ngày, hoặc ở giữa sinh tử đốn ngộ.”

hắn tấn thăng chúa tể cũng chỉ nửa năm, trong nửa năm kỹ gần như đạo đã từng có một lần tinh tiến kiểu nhảy vọt, trong ngắn hạn không có khả năng làm đột phá nữa.

tiểu phó à, cần phải cố lên, tiểu trương nhà cách vách đã sắp đuổi kịp và vượt qua ngươi rồi! trương nguyên thanh âm thầm vui vẻ.

phó thanh dương liếc hắn một cái, sắc mặt lạnh lùng: “không có việc gì thì cút, đừng quấy nhiễu tôi.”

trương nguyên thanh vội vàng thu hồi vui vẻ, nói chuyện trên tiệc tối cho phó thanh dương, “tôi luôn cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không có đầu mối.”

phó thanh dương lạnh lùng nói: “cậu cũng sắp đuổi kịp và vượt qua tôi rồi, sao còn không tiến bộ giống như trước đây.”

… trương nguyên thanh nạp đầu liền bái: “lão đại trí tuệ tuyệt đỉnh, nhìn rõ mọi việc, vừa rồi là tôi đã phiêu rồi.”

“không có chút bộ dáng chúa tể.” phó thanh dương quay đầu tiếp tục bổ kiếm, không quan tâm hắn.

trương nguyên thanh ngồi khoanh chân ở một bên, kiên nhẫn chờ đợi hắn.

khoảng một khắc đồng hồ sau, phó thanh dương sải bước vung kiếm đột nhiên nói: “hắn muốn hù dọa cậu.”

“làm tôi sợ?” trương nguyên thanh như có chút suy nghĩ.

phó thanh dương vừa luyện tập chém, vừa nói: “nếu mục tiêu là cậu, không cần thiết đả thảo kinh xà, đã nói ra trước mặt của cậu, thì nhất định có mục đích khác.”

“cậu mới từ linh thác nơi đó chiếm được tiện nghi, khẳng định sợ hãi trả thù, mà thuần dương chưởng giáo là kẻ được lợi từ trận chiến săn bắn lần trước, vừa nuốt nguyên thần tam trưởng lão, bây giờ đã dám xâm nhập địch doanh phát tử vong thông báo cho cậu, dưới tình huống bình thường, cậu sẽ làm như thế nào?”

trương nguyên thanh không chút do dự nói: “vì bày tỏ tôn trọng đối với thái âm chi chủ, tôi sẽ trốn đi, trốn vào trong phó bản bang phái, hoặc là để chỗ dựa sau lưng giám thị, bảo hộ tôi mọi lúc.”

phó thanh dương gật gật đầu: “đây là mục đích của bọn họ, chẳng qua, tôi còn chưa nghĩ ra, bọn họ làm như vậy ý nghĩa ở đâu.”

dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “linh thác là thái âm chi chủ, hắn có thể trong dòng sông tương lai quan trắc được cái gì, cái này không thể dựa vào suy luận cùng quan sát để phân tích. ừm… tiết điểm thời gian là bảy ngày, nói rõ không phải rất xa xôi. nguyên thủy, cậu sắp tới muốn làm cái gì?”

tôi gần đây chuyện muốn làm nhất chính là cùng biểu tỷ của anh sinh con… trong lòng trương nguyên thanh nói thầm một tiếng, nhíu mày nói: “cho nên, là chuyện tôi sắp tới muốn làm, có thể sẽ chạm đến lợi ích của linh thác. nhưng hắn lại không có biện pháp lập tức xử lý tôi, cho nên cố ý sắp xếp thuần dương chưởng giáo hiện thân hù dọa, muốn cho tôi nghi thần nghi quỷ trốn vào phó bản bang phái, hoặc là đợi ở nhà, tiếp nhận ngài hội trưởng bảo hộ… chuyện tôi sắp tới muốn làm, lại liên quan đến linh thác…”

chương 2699: hỏi đáp (2)

trương nguyên thanh chợt nheo mắt: “tôi tựa như biết là chuyện gì rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi ngày mai sẽ đi kinh thành một chuyến, hỏi triệu trưởng lão chuyện hội đồng chu.”

phó thanh dương dừng chém, nhìn qua.

ánh mắt hai người giao tiếp, vẻ mặt đều trở nên ngưng trọng.

một chiếc xe taxi dừng ở đầu ngõ nhỏ cũ kỹ, người trẻ tuổi đeo kính râm cùng khẩu trang sau khi trả tiền xe, đứng ở ven đường quan sát ngõ nhỏ tràn ngập hơi thở lịch sử.

cố phải nói hơi thở lịch sử nồng hậu bao nhiêu, trái lại cũng không đến mức, mùi vị niên đại 60 đến 70 của thế kỷ trước nặng hơn chút.

trương nguyên thanh đi vào ngõ nhỏ cũ kỹ chỉ từng thấy trên phim ảnh, tường xám ngói đen, cửa gỗ hai cánh loang lổ, có mấy hộ gia đình trước cửa còn giữ lại giếng nước bơm tay nguyên thủy, giống như tản bộ ở kinh thành thế kỷ trước.

vừa đi vài bước, liền nhìn thấy trong góc phía trước, tiểu triệu vẻ mặt nghiêm túc chui ra.

tiểu triệu vẻ mặt nghiêm túc hướng về hắn vẫy vẫy tay.

trương nguyên thanh bước nhanh tiến lên, kéo hắn đến góc tường, nhìn trái ngó phải một phen, thấp giọng nói: “anh xác định muốn theo tôi cùng đi gặp triệu trưởng lão? nếu hắn thật sự là gián điệp, bị tôi vạch trần, tôi đây là phân thân, chết thì chết, nhưng anh có thể sẽ có nguy hiểm.”

“cậu có chứng cứ nào chứng minh cụ của tôi là gián điệp?” tiểu triệu không phục.

“không có chứng cứ, nhưng tôi ngày hôm qua gặp một sự kiện.” trương nguyên thanh mang việc thuần dương chưởng giáo hù dọa mình nói cho triệu thành hoàng nghe.

sắc mặt tiểu triệu càng thêm khó coi: “nếu cụ thật sự là gián điệp, nếu bị cậu vạch trần, vậy cũng không cần thiết giết tôi, bởi vì vậy không diệt được khẩu.”

“có đạo lý…” trương nguyên thanh thở dài: “tôi biết suy nghĩ muốn tự mình chứng kiến của anh, vậy đi cùng đi.”

triệu thành hoàng dẫn đường phía trước, nói: “cụ mấy ngày gần đây đều ở bên ngoài xử lý công việc, nhưng tôi vừa mới gọi điện thoại cho cụ, nói cậu muốn gặp cụ, cụ lập tức đáp ứng. tôi cảm thấy cụ là lo lắng tôi đưa cậu vào tầng hầm ngầm,

linh phó thủ hộ không đối phó được cậu, cho nên dứt khoát tự mình đến ứng phó.”

vài phút sau, triệu thành hoàng dẫn theo hắn tới trước cửa một tứ hợp viện, gập ngón tay gõ vòng đập cửa đầu thú hai lần: “cụ, nguyên thủy thiên tôn đến rồi.”

kẹt ! cửa gỗ loang lổ vết mối mọt tự mở rộng.

triệu thành hoàng dẫn trương nguyên thanh đi vào, tòa nhà chiếm diện tích hơn 100 mét vuông, có cây hòe, có giếng nước, có ba căn nhà ngói xanh hình chữ nhất.

dưới tàng cây hòe bày bàn trà cùng ghế gỗ.

triệu trưởng lão tóc hoa râm, vẻ mặt nghiêm khắc, lưng thẳng tắp ngồi ở bên bàn trà, đang pha trà.

trương nguyên thanh sải bước tiến lên, nhìn khuôn mặt có ba bốn phần tương tự kia với triệu thành hoàng, khom người ân cần thăm hỏi: “triệu trưởng lão.”

“ngồi đi.” triệu trưởng lão khẽ gật đầu.

hai người vào ngồi.

triệu trưởng lão bày ra bát uống trà đã từng làm nóng, nhấc ấm trà lên, rót vào nước trà màu nâu đậm, nói: “đến vừa lúc, nếm thử đi.”

trương nguyên thanh nâng bát uống trà lên, khẽ nhấp một ngụm, tán thưởng: “nước trà trong, vị trà thuần khiết, hơi đắng mà không chát, vào cổ dư vị ngọt, trà ngon, thật sự là trà ngon.”

triệu trưởng lão hài lòng gật đầu: “cậu cũng hiểu uống trà?”

“không hiểu, lời vừa rồi đều là nói bừa.” trương nguyên thanh rất thành thực.

triệu trưởng lão nghe hiểu ý tứ của hắn, giọng điệu không nhanh không chậm: “cậu giựt giây thành hoàng vào tầng hầm ngầm của tôi, theo tính tình lão phu, hôm nay nên đánh đuổi cậu ra ngoài. nhưng nó được cậu quan tâm thâm hậu, phần ân tình này lão phu nhớ, muốn hỏi cái gì thì hỏi đi, nhưng tôi không nhất định sẽ trả lời cậu.”

“triệu trưởng lão, ngài là thành viên hội đồng chu?” trương nguyên thanh đi thẳng vào vấn đề.

“hội đồng chu…” triệu trưởng lão rõ ràng ngẩn ra, nhìn vào mắt triệu thành hoàng, giật mình nói: “mấy đứa là vì chuyện này mà đến?”

trong nháy mắt này, trương nguyên thanh rõ ràng từ cảm xúc của lão triệu cảm ứng được kinh ngạc cùng bất ngờ, hắn thử nói, “triệu trưởng lão cho rằng chúng tôi là vì cái gì?”

triệu trưởng lão chưa trả lời, mà là nói: “cậu muốn biết cái gì về hội đồng chu?”

trương nguyên thanh không giấu giếm, mang từ đầu đến cuối mình điều tra hội đồng chu nói cho triệu trưởng lão, sau đó hỏi: “ông cảm thấy, lúc trước tập kích hoắc chính khôi là ai? trừ ba vị minh chủ, ngài còn biết người nào là xuất thân hội đồng chu? tôi nghe khương bang chủ nói, phân hội nào đó của hội đồng chu từng xảy ra nội chiến, toàn bộ thành viên đều đã chết, ngài biết chuyện này không?”

hắn một hơi mang toàn bộ nghi hoặc đều hỏi ra.

triệu trưởng lão bưng bát trà lên, nhấp một ngụm, khuôn mặt nghiêm khắc lộ ra một mảng hồi ức, thong thả nói ra:

“cũng sắp một trăm năm rồi, cậu không nói, tôi thậm chí cũng quên hội đồng chu cái tổ chức này rồi. hội đồng chu thật ra là một tổ chức rất rời rạc, cũng rất kín đáo, chúng tôi cần che giấu mình mọi lúc, phụ trách ám sát, đồng thời còn cần phòng ngừa bị linh cảnh hành giả trận doanh tà ác tận diệt.”

chương 2700: hỏi đáp (3)

“tôi gia nhập hội đồng chu, chỉ là vì lúc ấy bản thổ không có tổ chức chính phủ, chiến loạn không ngừng, linh cảnh hành giả giống như năm bè bảy mảng, mà hội đồng chu lấy yêu nước làm danh nghĩa hiệu triệu người tài ba dị sĩ, lại có tài chính dư dả, cho nên nhanh chóng ở khắp cả nước mọc rễ nảy mầm, phát triển lớn mạnh.”

“lúc đó thông tin không phát triển, trừ tổng bộ hội đồng chu, không ai biết được danh sách cụ thể, càng không biết cả nước

có bao nhiêu phân hội.”

“phân hội lớn cao thủ nhiều, danh tiếng còn có thể truyền bá một chút, phân hội nhỏ từ thành lập đến giải tán đều là lặng yên không một tiếng động. thành viên hội đồng chu tôi biết đến, nhắm chừng đều chết sạch rồi, người còn lại các cậu cũng đều biết rồi.”

ài, niên đại xa xưa, thông tin lại kém, lại thêm hội đồng chu có thể có ý thức che giấu bản thân, ngay cả bán thần cũng không quá rõ tổ chức này… trương nguyên thanh trầm giọng nói:

“tôi từng điều tra, trong cơ sở dữ liệu ngũ hành minh, thời gian ghi lại sớm nhất danh sách tấn thăng phó bản giết chóc là năm 1956, mà ngài là ở trước đó trở thành chúa tể, cũng chính là nói, ngài là người có năng lực tập kích hoắc chính khôi.”

triệu trưởng lão buông bát trà, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm:

“lúc ấy số lượng chúa tể quả thật rất ít, dựa theo logic của cậu, bán thần hiện có đều có hiềm nghi, bao gồm các bán thần kia của linh cảnh thế gia.”

“nhưng chỉ có ngài là thành viên hội đồng chu.”

“cậu làm sao biết bọn họ không phải thành viên hội đồng chu?”

trương nguyên thanh cẩn thận cảm ứng cảm xúc của triệu trưởng lão, không có sơ hở rõ ràng, nhưng đối phương là chúa tể cao cấp, lại là thần nhật du tinh thần lực cường đại, không có sơ hở, không đại biểu trong sạch.

thấy cụ cùng nguyên thủy thiên tôn đối chọi gay gắt, triệu thành hoàng nói: “cụ, còn có một vấn đề cuối cùng.”

triệu trưởng lão thu hồi ánh mắt, cầm ấm nước lên, rót nước trà vào trong bát trà đã uống hết, “sự kiện cuối cùng đó, tôi biết đến trái lại tương đối rõ ràng, cái bởi vì nội chiến sụp đổ kia là phân hội hoa bắc, nội chiến chỉ là lời đồn, chân tướng không phải như thế.”

rốt cuộc có tin tức không tầm thường rồi!

mắt trương nguyên thanh sáng lên, lập tức thẳng lưng, “chẳng lẽ chuyện này còn có tin tức phía sau màn?”

triệu trưởng lão khẽ gật đầu, dùng giọng điệu như tán chuyện nói:

“sau khi kháng chiến kết thúc, hội đồng chu cho rằng không cần che giấu nữa, cùng muốn thuận thế trở thành tổ chức chính phủ của đại khu thứ hai, dựa theo địa khu ở cả nước thành lập hoa bắc, đông bắc, hoa đông, hoa trung, tây nam, tây bắc bảy phân hội lớn.”

“nào ngờ không bao lâu, nội bộ hội đồng chu đã xảy ra mâu thuẫn kịch liệt, một bộ phận số người không muốn trở thành con rối của phương tây, lần lượt rời khỏi tổ chức, tự lập môn hộ, nhưng đây cũng không phải nguyên nhân căn bản hội đồng chu giải tán.

“nguyên nhân thật sự là chính phủ tư bản bị đuổi tới vùng đất góc xó, chính phủ mới ý thức chủ quyền rất mạnh, có quyết tâm tuyệt không thỏa hiệp, lại thêm nội bộ hội đồng chu mâu thuẫn kịch liệt, không ngừng có thành viên thoát ly tổ chức, bởi vậy, hội đồng chu còn chưa kịp thành lập tổ chức chính phủ ở đại khu thứ hai, đã qua loa giải tán.”

tuy triệu trưởng lão trải đường một đống lớn, chậm chạp chưa tiến vào chính đề, nhưng trương nguyên thanh cùng triệu thành hoàng vẫn say sưa nghe.

“phân hội hoa bắc nội chiến, đó là xảy ra ở dưới bối cảnh này, nhưng không phải nội chiến, mà là đồ sát.” triệu trưởng lão rốt cuộc vén lên khăn voan đỏ, muốn tiến vào chủ đề.

“đồ sát?” nghe đến đó, trương nguyên thanh cùng triệu thành hoàng nhìn nhau một cái, người trước truy hỏi: “ai phát động đồ sát?”

triệu trưởng lão lắc đầu: “tôi chỉ biết, trước khi hội đồng chu giải tán, cao tầng phân hội hoa bắc đột nhiên triệu tập toàn bộ thành viên nghị sự, kết quả của hội nghị đó chính là, mọi người đều đã chết.”

trương nguyên thanh nghe mà nhăn mặt nhíu mày: “nội chiến mà nói, chiến trường nhân số đông chung quy sẽ có người thắng cuộc, khả năng toàn bộ đồng quy vu tận không lớn, nếu là đồ sát, quả thật có thể giải thích thông.”

“hội nghị là phân bộ hoa bắc tự tổ chức, khả năng duy nhất chính là tổng bộ hội đồng chu làm, nhưng vì sao phải đồ sát thành viên phân bộ hoa bắc? triệu trưởng lão ngài là như thế nào biết chuyện này.”

ngay cả khương bang chủ cũng không rõ chi tiết trong đó.

“bởi vì phân bộ hoa bắc lúc trước còn có một người sống sót, năm đó lúc triệu tập thành viên nghị sự, hắn bởi vì trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn, chậm trễ thời gian, chờ hắn chạy tới địa điểm tụ hội, chỉ đầu thấy một mảng phế tích dính đầy máu tươi cùng chiến hỏa. các thành viên kia ngay cả thi thể cũng không để lại.” triệu trưởng lão uống một ngụm trà, “người sống sót kia, cậu thật ra cũng quen biết, còn từng tiếp xúc không ít.”

lão đặt bát trà xuống, ở trước khi trương nguyên thanh mở miệng, nói: “hắn chính là sơn hà vĩnh tồn, đại hộ pháp của ám dạ mân côi.”

sơn hà vĩnh tồn?

tin tức này khiến trương nguyên thanh có chút bất ngờ không kịp phòng bị.

chương 2701: kỵ sĩ xui xẻo (1)

không ngờ “sơn hà vĩnh tồn” sẽ nhấc lên quan hệ với hội đồng chu, chẳng qua, kết hợp thuần dương chưởng giáo tối hôm qua hù dọa, tựa như đối ứng.

sơn hà vĩnh tồn là đại hộ pháp của ám dạ mân côi, liên lụy đến một đoạn bí ẩn của hội đồng chu, cho nên linh thác mới sắp xếp thuần dương chưởng giáo hiện thân hù dọa, mục đích là không muốn hắn thăm dò việc này.

khi trương nguyên thanh nghĩ trong đầu hết bài này đến bài khác, triệu thành hoàng ở bên hồ nghi nói: “cụ, sơn hà vĩnh tồn sao có thể nói cho cụ những việc này? cháu nhớ rõ hai người quan hệ cũng không tốt.”

triệu trưởng lão thản nhiên nói: “sơn hà vĩnh tồn là ta chiêu mộ vào thái nhất môn, ta từng cứu mạng của hắn, mặt khác, hai chúng ta quan hệ cực tốt, chỉ là rất ít lui tới.”

rất ít lui tới tính là quan hệ cực tốt cái gì… triệu thành hoàng không dám tranh luận, sắc mặt lạnh lùng gật đầu.

lúc này, trương nguyên thanh thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía triệu trưởng lão: "liên quan sự kiện đồ sát phân hội hoa bắc, sơn hà vĩnh tồn còn từng nói cái gì?"

triệu trưởng lão lắc đầu: "hắn không phải nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên, là cuối thời dân quốc mới đạt được thẻ nhân vật, lúc đó chỉ là một tên trung tầng, trong sự cố đó, hắn cũng chỉ là người may mắn sống sót."

vấn đề tự do minh ước là gần đây mới bùng nổ, sau đó liên lụy ra hội đồng chu, trước đó, cho dù là triệu trưởng lão nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên như vậy, cũng không quá hiểu biết tự do minh ước.

đương nhiên cũng sẽ không truy hỏi tới cùng, điều tra kỹ sơn hà vĩnh tồn, bây giờ còn muốn miệt mài theo đuổi, thời gian đã muộn.

nhưng nếu sơn hà vĩnh tồn cái gì cũng không biết, vậy linh thác vì sao phải an bài thuần dương chưởng giáo dọa mình, cái này không hợp lý… trương nguyên thanh nhíu mày.

mặc dù sơn hà vĩnh tồn biết một vài thứ, nhưng đã phản bội thái nhất môn, trở thành cao tầng của ám dạ mân côi, có thái âm phù hộ, tìm cũng tìm không thấy, càng đừng nói là bắt.

đã như vậy, thuần dương chưởng giáo tối qua hù dọa hắn ý nghĩa ở đâu?

trừ phi… vấn đề không ở trên người sơn hà vĩnh tồn, triệu trưởng lão có thể còn cất giấu bí mật khác, mà bí mật này là linh thác không muốn để mình biết, hoặc là nói, không muốn bị công khai…

trên người triệu trưởng lão sẽ có bí mật gì? bỗng nhiên trương nguyên thanh giật mình, nhìn về phía ông lão cổ hủ nghiêm túc nói: "chuyện sơn hà vĩnh tồn tạm thời không đề cập tới, triệu trưởng lão, ngài vừa rồi tựa như rất kinh ngạc đối với chúng tôi đề cập hội đồng chu, ông cho rằng tôi chuyến này mục đích là cái gì?"

tạm dừng một chút, hắn dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "trong tầng hầm ngầm có cái gì?"

triệu thành hoàng tiến vào tầng hầm ngầm, là khéo quá hóa vụng, nhưng cũng là chó ngáp phải ruồi.

triệu trưởng lão khẳng định cho rằng hắn xúi giục triệu thành hoàng lẻn vào tầng hầm ngầm thăm dò, chuyến này mục đích cũng là tầng hầm ngầm.

cho nên ở lúc hắn nhắc tới hội đồng chu, không có hứng thú đối với tầng hầm ngầm, triệu trưởng lão mới sẽ kinh ngạc.

hỏi xong vấn đề này, trương nguyên thanh đã làm tốt chuẩn bị triệu trưởng lão trở mặt.

nào ngờ triệu trưởng lão bình tĩnh nhấp ngụm trà, thản nhiên nói: "cậu muốn biết thứ trong tầng hầm ngầm?"

"ta có thể biết sao?" trương nguyên thanh hỏi ngược lại.

triệu trưởng lão trầm mặc uống trà, thẳng đến lúc bát trà thấy đáy, hắn tựa như nghĩ thông suốt cái gì, trầm giọng nói: "tôi không cho thành hoàng tới gần tầng hầm ngầm, là không muốn con cháu lây dính cái nhân quả này, nếu cậu nhất định muốn thăm dò tới cùng, vậy thì đi theo tôi."

trương nguyên thanh cùng triệu thành hoàng đồng thời đứng dậy, người sau bị một ánh mắt của triệu trưởng lão ép trở về.

triệu trưởng lão ngồi ngay ngắn ở ghế gỗ, hóa thành ánh sao tiêu tán.

trương nguyên thanh cũng thi triển tinh độn thuật, theo khí tức của triệu trưởng lão, tới trong lòng đất.

hắn xuất hiện ở trong một lối đi cũ kỹ, tối đen, bốn bức tường đổ bê-tông, xi măng đỉnh chóp nứt nẻ phong hóa, lộ ra rễ cây rậm rạp.

triệu trưởng lão đứng ở trước một cánh cửa gỗ mục nát, ngoái đầu nhìn lại nói: "vào đi."

trong một chuỗi thanh âm làm người ta ghê răng, lão đẩy ra cửa gỗ, tiến vào tầng hầm ngầm bóng tối bao phủ.

trương nguyên thanh mất đi khí tức của triệu trưởng lão, người sau giống như tiến vào một thế giới khác.

bí ẩn? xem ra thứ trong tầng hầm ngầm, không thể lộ ra ngoài ánh sáng nha…

trương nguyên thanh bước nhanh tiến lên, tiến vào tầng hầm ngầm tối đen.

thị giác đặc thù của thần dạ du, khiến hắn không cần tốn nhiều sức nhìn xuyên bóng tối, cảnh tượng trong tầng hầm ngầm chiếu vào trong mắt.

tầng hầm ngầm rộng khoảng hai mươi mét vuông, bài trí duy nhất là một cái bàn dài cũ nát, trên bàn có một cái hũ sành.

chỉ vậy mà thôi.

ngược lại trên mặt đất, vách tường khắc đầy linh triện trận pháp, chính là "bí ẩn" trận trương nguyên thanh cũng chưa từng nắm giữ.

chương 2702: kỵ sĩ xui xẻo (2)

trương nguyên thanh nhất thời ngây ra ở tại chỗ, cái này không giống với hắn nghĩ, tầng hầm ngầm đơn sơ như thế căn bản không xứng đôi với địa vị "cấm địa triệu gia" của nó.

triệu trưởng lão muốn giấu giếm cái gì?

hắn hướng ánh mắt về phía cái bàn kia, cái hũ sành kia, thân là chúa tể, hắn liếc một cái liền nhìn ra hai vật phẩm đều là vật phàm, không có bất cứ linh tính gì.

lúc này, triệu trưởng lão đi đến trước hũ sành, đưa tay vốc ra đất đen trong hũ, đào ra một hạt giống màu đen to bằng móng tay cái.

lão quay đầu nhìn, trầm giọng nói: "biết nó là cái gì sao?"

"một hạt giống." trương nguyên thanh trả lời.

"biết lai lịch của nó không?" triệu trưởng lão hỏi.

"không biết." trương nguyên thanh lắc lắc đầu.

triệu trưởng lão chậm rãi nói: "nó là mẹ đẻ của linh quân lưu lại."

di vật của mẹ đẻ linh quân?

nghe được triệu trưởng lão giải thích, trương nguyên thanh mới đầu là mờ mịt, không rõ di vật của mẹ đẻ linh quân có gì

đặc thù, có thể khiến triệu trưởng lão kiêng kị như thế, thậm chí không tiếc ở tầng hầm ngầm bày ra thái âm trận pháp.

nhưng rất nhanh, hắn liền từ trong đầu lục lọi ra được tin tức đã sắp quên đi.

trong audio ma quân cùng mẫu thân đằng nhi bốp bốp, từng có đối thoại về mẹ đẻ linh quân.

mẹ đẻ của linh quân tự xưng phát hiện một bí mật đáng sợ, có thể mình không sống được bao lâu, vì thế gọi điện thoại cho em gái, cũng chính là mẹ của đằng nhi, hy vọng cô có thể nuôi nấng linh quân trưởng thành.

không bao lâu, mẹ đẻ của linh quân liền vào phó bản, sau đó không còn đi ra.

cô chết ở trong phó bản.

vừa nghĩ tới đây, tinh thần trương nguyên thanh rung lên, mặt ngoài làm bộ nghi hoặc khó hiểu: “di vật mẹ đẻ linh quân, đáng giá ngài trân trọng bảo tồn như thế?”

hắn không ngờ, chuyện trên giường trong lúc vô ý nghe tới, thế mà còn có đoạn tiếp nối.

triệu trưởng lão khẽ lắc đầu: “cô ấy trước khi trở về linh cảnh, có một ngày, đột nhiên tìm tới tôi, hy vọng tôi có thể giúp cô ấy bảo quản hạt giống này. cô ấy nói trong hạt giống cất giấu một bí mật, nói tôi bảo quản thích đáng, nếu không cẩn thận tiết lộ sự tồn tại của nó, cho dù là tôi, cũng có thể gặp họa sát thân. tôi hỏi cô ấy nên xử lý như thế nào, cô ấy nói, cô ấy cũng không biết. cô ấy giao hạt giống cho tôi không lâu, liền trở về linh cảnh.”

khó trách triệu trưởng lão không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào tầng hầm ngầm, khó trách nói không hy vọng triệu thành hoàng lây dính nhân quả…

trương nguyên thanh bừng tỉnh đại ngộ, sau đó nghi ngờ nói: “thứ quan trọng như vậy, cô ấy vì sao giao cho ông, mà không phải giao cho diệu trưởng lão?”

“họ diệu không biết thái âm bí ẩn.” triệu trưởng lão thản nhiên nói: “phong linh là đệ tử của tôi, mẹ nó giao hạt giống cho tôi, không có gì đáng để kinh ngạc.”

trương nguyên thanh sớm biết tinh thần chi chủ cùng thanh đế đương thời là anh em bà con, bởi vậy thái nhất môn cùng bách hoa hội đi lại rất gần, mẹ của linh quân là học sinh của triệu trưởng lão, trái lại không bất ngờ.

hắn trầm giọng nói: “cho nên, mẹ đẻ của linh quân là bị diệt khẩu?”

triệu trưởng lão thở dài một tiếng: “không, cô ấy quả thật là ở trong phó bản trở về linh cảnh, đây là điều tôi tận mắt nhìn thấy, người hầu theo dõi, hầu hạ cô ấy đều có thể làm chứng. vận may của cô ấy không tốt lắm, gặp phó bản cấp s.”

nói như vậy, thật đúng là trùng hợp?

ánh mắt trương nguyên thanh nhìn chằm chằm hạt giống kia: “ngài có thử phá giải nó không?”

“hạt giống này là phong linh bồi dưỡng, cần thủ pháp đặc thù mới có thể khiến nó mọc rễ nảy mầm. tôi từng thử rất nhiều loại phương pháp, đều không thể khiến nó sống lại, lại không thể mời mộc yêu hỗ trợ, liền bỏ qua.”

triệu trưởng lão nắm hạt giống kia, bụng ngón tay xoa xoa qua lại: “tôi từng quan tinh vô số lần, chưa ở trong dòng sông vận mệnh quan trắc được ngày nó xuất thế, cũng không thấy được người nhân quả dây dưa với nó xuất hiện, có lẽ có người che chắn vận mệnh của nó, có lẽ nó bản năng đã có năng lực phòng bị nhìn trộm, thật là không biết nên xử lý ra sao, dứt khoát đặt nó ở tầng hầm ngầm.”

trương nguyên thanh liền hỏi: “vậy vì sao hôm nay muốn nói cho tôi những thứ này.”

triệu trưởng lão bấm tay bắn ra, búng hạt giống màu đen đến trong lòng trương nguyên thanh, cười nói: “cậu lại không phải chắt của tôi, cứ cố muốn dính nhân quả, có quan hệ gì với tôi đâu?”

trương nguyên thanh vội búng hạt giống trở về: “tạm thời để lại chỗ triệu trưởng lão đi, nơi đây có thái âm phù hộ, thật rất an toàn.”

như thế nào cũng an toàn hơn đặt ở trong hòm đồ của hắn.

vẻ mặt triệu trưởng lão nghiêm túc: “nguyên thủy thiên tôn, tôi dẫn cậu tới đây, không phải là muốn nhét cho cậu củ khoai lang phỏng tay, mà là vì cậu mới là nhân tuyển tốt nhất cởi bỏ bí mật.”

lại búng trở về.

chương 2703: kỵ sĩ xui xẻo (3)

vừa nói không nhét củ khoai lang phỏng tay cho mình, vừa không lưu tình chút nào nhét… trương nguyên thanh ngoài cười nhưng trong không cười nói: “thì ra tôi là người mang thiên mệnh?”

triệu trưởng lão lắc đầu: “nhân quả trên thân cậu loạn xị bát nháo, thêm nó không nhiều, bớt nó không ít. còn nữa, tôi chưa quyết tâm đi cởi bỏ bí mật phong linh lưu lại, nhưng cậu có thể. mọi người đều biết, nguyên thủy thiên tôn sinh ra đã kiệt ngạo, một thân phản cốt, tôi rất có lòng tin đối với phẩm tính của cậu.”

hai người búng qua búng lại, cuối cùng vẫn để lại hạt giống ở tầng hầm ngầm.

dù sao nó ở lại tầng hầm ngầm hơn hai mươi năm, trước sau không có việc gì, cách làm ổn thỏa nhất chính là duy trì nguyên dạng.

trương nguyên thanh đáp ứng triệu trưởng lão, hỗ trợ điều tra việc này, cùng hứa hẹn tuyệt không tiết lộ cho bất luận kẻ nào.

quay về sân, triệu thành hoàng lấy tiễn nguyên thủy thiên tôn làm lý do, cùng hắn kết bạn rời khỏi. hai người đi ra khỏi ngõ nhỏ cũ kỹ, hắn sốt ruột không chờ nổi hỏi: “trong tầng hầm ngầm có cái gì?”

trương nguyên thanh tức giận nói: “tuy anh không phải chắt của tôi, lại cứ cố muốn dính nhân quả, nhưng tôi vẫn sẽ không nói cho anh.”

triệu thành hoàng: “?”

tùng hải.

trong phòng ngủ biệt thự vịnh phó gia, bản thể trương nguyên thanh lâm vào trầm ngâm.

hắn bây giờ đã là người trong cẩu đạo, tất cả công việc đều giao cho phân thân xử lý, bản thể từ xa khống chế, ở dưới bối cảnh lớn bán thần không ra tay, gần như sẽ không có nguy hiểm.

cấp bậc bây giờ của hắn, còn chưa đến mức khiến bán thần xuống sân.

trở lại chuyện chính, trương nguyên thanh phát hiện sự việc trở nên càng thêm khó bề phân biệt, vốn hoài nghi mục đích của linh thác là không cho hắn truy tra sơn hà vĩnh tồn, về sau hoài nghi mục đích chân thật của linh thác là ngăn cản hắn khai quật tầng hầm ngầm của triệu trưởng lão.

nhưng lúc rời khỏi triệu gia tứ hợp viện, hắn lại ý thức được không đúng, mẹ đẻ của linh quân giao hạt giống cho triệu trưởng lão bảo quản, việc này có bí ẩn phù hộ, linh thác không có khả năng biết.

đã không biết, nói gì ngăn cản?

liên bang tự do.

biệt thự ven hồ, trong phòng ngủ có cửa sổ sát đất thật lớn, địch thái ngồi khoanh chân ở giường, ngực bụng phồng lên, xẹp xuống có tiết tấu, trong xoang mũi phun ra ánh sáng mờ nhạt màu đồng thau.

trong thời gian này, hắn luôn vì phó bản mà chuẩn bị, cách phó bản một lần trước, đã trôi qua cả thảy tám tháng.

dựa theo quy luật của chúa tể cấp 7, trong một năm, nhất định có một lần phó bản.

cũng chính là nói, trong hai tháng tương lai, hắn bất cứ lúc nào cũng có thể vào phó bản.

địch thái bây giờ giá trị kinh nghiệm là 95%, lại vào phó bản từ cấp c tới cấp a một lần nữa, liền có thể thuận thuận lợi lợi lên tới cấp 8.

lấy điểm ẩn của hắn, phó bản lần này nhiều nhất chính là cấp a, xác suất đại khái là cấp b, vấn đề không lớn.

mỗi một thiên tài ưu tú, đều nên học được khống chế điểm ẩn của mình, cam đoan mình mỗi lần tiến vào phó bản độ khó không vượt qua b, là phương thức thăng cấp ổn thỏa nhất.

có thể cẩu mãi đến cấp 8, thậm chí cấp 9.

trả giá là theo chu kỳ dài đằng đẵng của phó bản chúa tể để tính toán, cẩu đến cấp 9, có thể cần nửa thế kỷ, thậm chí lâu hơn nữa.

không bao lâu, địch thái kết thúc minh tưởng, chuẩn bị đến bên ngoài rèn luyện kiếm kỹ cùng thể phách, đúng lúc này, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“ting! bản đồ linh cảnh đang tải, 20 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “hoàng hôn của kỵ sĩ”, đánh số 16”

“loại hình: một người, loại tử vong !”

“nhiệm vụ chủ tuyến: sống sót 30 ngày, hoặc tiêu diệt toàn bộ kẻ địch.”

“giới thiệu linh cảnh: bóng tối bao phủ mặt đất, trăng máu buông xuống, ác ma trong bóng tối ùn ùn từ trong ngủ say thức tỉnh, chúng nó đã bao vây giáo đình!”

sắc mặt địch thái “vù” tái nhợt, trong ánh mắt lộ ra sự chấn động khó có thể tin, cùng với một tia tuyệt vọng.

phó bản cấp s giai đoạn chúa tể?

“điều đó không có khả năng, không có khả năng, điểm ẩn của mình chưa đạt tới ngưỡng cửa cấp s!”

hắn không để ý tất cả lao ra khỏi phòng, rít gào: “inory, phó bản của tôi buông xuống rồi, hoàng hôn của kỵ sĩ cấp s…”

hắn biến mất ở trong phòng, chỉ còn lại dư âm lượn lờ.

nhà bà ngoại, trong phòng ngủ.

trương nguyên thanh cùng giang ngọc nhị sóng vai ngồi khoanh chân ở trước ti vi, mỗi người một cái tay cầm, ‘lách cách’ thao tác nhân vật ở trong trò chơi tung hoành ngang dọc.

tiểu đậu bỉ ghé vào đỉnh đầu giang ngọc nhị, đung đưa cái chân mũm mĩm ngắn ngủi, đôi mắt đen nhánh lấp lánh không

chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình ti vi, đôi tay nhỏ bé túm tóc giang ngọc nhị, thân thể căng thẳng, một bộ tư thái thể nghiệm kiểu đắm chìm.

hôm nay cuối tuần, giang ngọc nhị không cần đi làm, liền kéo hắn chơi game.

chương 2704: tìm tòi nghiên cứu phương pháp bồi dưỡng hạt giống (1)

trước mắt, bọn họ còn ở giai đoạn "tránh đầu sóng ngọn gió", không muốn rêu rao ở bên ngoài, ở lại trong nhà rất an toàn, bởi vì trong nhà có bại hoại gia tộc, không, là bán thần vĩ đại che chở.

đột nhiên, trương nguyên thanh buông tay cầm, lấy ra bạn sinh linh nguyệt đeo lên trán, sau đó tiến vào trạng thái dạ du.

tiểu đậu bỉ thấy thế, sốt ruột không chờ nổi từ đỉnh đầu giang ngọc nhị trèo xuống, ôm chặt tay cầm vào trong lòng, cũng dùng một loại ánh mắt khẩn cầu ngập nước nhìn về phía giang ngọc nhị.

giang ngọc nhị xoa xoa cái đầu quả dưa tóc máu thưa thớt, lộ ra mỉm cười mẹ hiền: "vượt màn thất bại, liền siêu độ mày."

khuôn mặt non nớt của tiểu đậu bỉ lộ ra sự nghiêm túc không tương xứng với tuổi, dựng thẳng lên chân mày mờ nhạt, dùng sức gật đầu.

trí lực của nó bây giờ đã có thể câu thông có hiệu quả, cũng nghe hiểu nhân loại ngôn ngữ, xem hiểu động tác cơ thể, học được quan sát lời nói vẻ mặt, chỉ số thông minh đại khái khoảng sáu bảy tuổi.

nhưng hình tượng vẫn như cũ là đứa bé vừa sinh ra, trắng trẻo mập mạp, tóc máu thưa thớt, hình tượng linh phó là cố định, lúc chết bộ dạng gì, liền vĩnh viễn là bộ dạng đó.

linh thể không có khái niệm phát dục sinh trưởng.

tiếng lách cách một lần nữa vang lên, hai nhân vật tiếp tục anh dũng giết địch.

trương nguyên thanh trạng thái dạ du ngồi khoanh chân, thông qua phân thân chia sẻ tin tức, đã biết di vật của mẹ đẻ linh quân, hắn nghĩ nên xử lý việc này như thế nào.

nói cho cậu? nói cho phó thanh dương?

bọn họ nếu biết, tương lai liền có thể tham dự trong đó, mà một khi tham dự, cậu cùng phó thanh dương không có bí ẩn phù hộ, sẽ bị linh thác từ trong dòng sông vận mệnh nhìn trộm được.

vậy linh thác sẽ biết hạt giống tồn tại, triệu trưởng lão liền nguy hiểm.

đương nhiên, lấy triệu trưởng lão hôm nay biểu hiện ra thái độ "lão phu không chịu trách nhiệm gì hết, bảo tồn hạt giống là hứa hẹn đối với học sinh", xác suất đại khái sẽ chắp tay nhường ra hạt giống.

chư vậy, hắn liền không thể cởi bỏ bí mật của hạt giống.

ồ, linh thác có thể chính là muốn ép mình đi thăm dò việc này hay không? hắn có thể ở trong dòng sông vận mệnh quan trắc được cái gì, nhưng mơ hồ không rõ, vì thế thừa dịp mình chột dạ cẩn thận, cực độ đề phòng, để thuần dương chưởng giáo ra mặt hù dọa, lấy chỉ số thông minh của mình cùng lão đại, khẳng định có thể phán đoán ra thuần dương lão điên đang dọa mình, vậy mình liền càng có lý do đi gặp triệu trưởng lão.

"mà lấy tính cách vui vẻ chia sẻ của mình, khẳng định sẽ nói chuyện này cho cậu hoặc phó thanh dương, như vậy, linh thác có thể ở trong dòng sông vận mệnh quan trắc được điểm nào đó trong tương lai, do đó sớm bố cục, để hướng đi của tương lai theo tâm ý hắn."

"a, đấu trí với linh thác, luôn cảm giác mình là đang đấu trí so dũng khí với không khí, chuyện lớn bằng cái rắm, cũng phải lặp đi lặp lại suy nghĩ hai mặt chính phản, vẫn là hỏa sư tốt, hỏa sư không phiền não."

phân tích đến nơi đây, hắn đã có quyết định.

chuyện hạt giống tạm thời không nói cho cậu cùng phó thanh dương, hắn trước nghĩ cách tìm được thủ đoạn bồi dưỡng hạt giống lại mưu tính cái khác.

về phần như thế nào tìm được biện pháp bồi dưỡng hạt giống, trong lòng trương nguyên thanh đã có phương hướng, đó là hỏi linh quân.

mẹ đẻ linh quân đã để lại hạt giống, nói rõ trong lòng là hy vọng hạt giống này tương lai có tác dụng, hy vọng có một ngày có thể công bố bí mật cô phát hiện.

một khi đã như vậy, liền nhất định có thủ pháp bồi dưỡng lưu lại, làm con đẻ linh quân không thể nghi ngờ là nhân vật hàng đầu để ủy thác trọng trách, chẳng qua, phong linh chưa chắc sẽ thẳng thắn quan hệ lợi hại.

tìm thời gian tiến hành câu thông một lần với linh quân!

trương nguyên thanh rời khỏi dạ du, khu trừ chuyện hạt giống ra khỏi đầu.

nhìn lướt một lần tiểu đậu bỉ ôm tay cầm chơi game kiểu đắm chìm, một đầu ngón tay đã búng bay nó đi.

tiểu đậu bỉ ở không trung quay cuồng vài vòng, bay ra khỏi phòng ngủ, một giây sau, nó khóc hu hu bò lại, lăn qua lăn lại ở trước mặt trương nguyên thanh cùng giang ngọc nhị.

trương nguyên thanh liền xoa đầu tiểu đậu bỉ, giáo dục: “con bây giờ còn nhỏ, không thể chơi game, chờ con về sau lớn lên, cao bằng ba ba, liền cho con chơi game.”

tiểu đậu bỉ vừa nghe, khóc lớn tiếng hơn nữa.

trương nguyên thanh bất đắc dĩ nói: “đứa nhỏ trưởng thành rồi, không dễ lừa dối nữa.”

“cho nó chơi cho nó chơi…” giang ngọc nhị nhíu mày nói: “ồn ào quá.”

thân là nghề nghiệp “mẫu thân”, cô có thể cảm ứng được cảm xúc dao động kịch liệt của đứa nhỏ.

trương nguyên thanh liền lựa chọn thỏa hiệp, nhét tay cầm vào trong lòng tiểu đậu bỉ, đi tới bên bàn, mở máy tính, đăng nhập phần mềm nói chuyện phiếm, ở trong group “người chết trở về” tiểu viên, hạ hầu ngạo thiên cùng ma nhãn.

chương 2705: tìm tòi nghiên cứu phương pháp bồi dưỡng hạt giống (2)

“nguyên thủy thiên tôn: các vị, nếu đều chuẩn bị xong rồi, ba ngày sau chuẩn bị vào phó bản, sớm nhất ngày mai, muộn nhất ngày kia, tôi sẽ phát cho các người tư liệu phó bản cấp a trở lên chưa khai phá của bạch hổ binh chúng.”

cái gọi là tư liệu phó bản, không phải là phương án vượt bản, mà là giới thiệu phó bản.

sau khi săn giết trưởng lão nam phái thành công, ma nhãn thiên vương đầu tiên đề xuất muốn vào phó bản bang phái, hắn ở trong vân mộng thần cảnh bị diệt tuyệt đánh, trong lòng không cam, muốn nhanh chóng nâng cao bản thân.

tiểu viên cùng dì trẻ còn có phó thanh dương, đều bức thiết muốn nâng cao bản thân.

chỉ có hạ hầu ngạo thiên không muốn trở về, hắn gần đây về hạ hầu gia, ngày hôm qua còn ở trong group nói, hắn vác loa to, ở trước nhà cũ của lão tổ tông ngồi một ngày, lão tổ tông lại không làm gì được hắn.

qua vài ngày hắn cũng muốn noi theo nguyên thủy thiên tôn, ở hạ hầu gia tổ chức tiệc tối, mời đám bạn bè linh cảnh thế gia đến ăn cơm, để lão già ghen tị, để vật nhỏ tự ti.

nhưng trương nguyên thanh nói cho hắn, bọn tôi vào phó bản một chuyến, đi ra lại tăng một cấp, anh nếu không đi, đó là trọng vĩnh.

- giải thích từ “trọng vĩnh” là ám chỉ những nhân vật có tài năng, thông minh nhưng không chịu rèn luyện dẫn đến tụt hậu. hết giải thích.

hạ hầu ngạo thiên không cho rằng vào phó bản một chuyến liền có thể khiến hắn thăng cấp, cho dù là phó bản cấp s cũng không có khả năng.

nhưng nghĩ lại, tốc độ thăng cấp của nguyên thủy thiên tôn khủng bố cỡ nào, lúc này nếu buông lỏng, kéo giãn khoảng cách, tương lai chênh lệch sẽ càng lúc càng lớn.

thân là nhân vật chính hắn không thể tiếp nhận.

hơn nữa, đám người nguyên thủy tổ đội vào phó bản, thiếu hắn vị luyện khí sư này, tương đương mãnh hổ mất đi nanh vuốt, quá nửa là phải ngã xuống ở trong phó bản.

“hạ hầu ngạo thiên: đợi một chút, tài liệu tôi còn chưa bổ sung đầy đủ, công ty gần đây tài chính không đủ, tôi phải vay gia tộc.”

nghe hắn nói như vậy, trong đầu mọi người không hẹn mà cùng hiện lên hình ảnh hạ hầu ngạo thiên vừa giẫm máy may, vừa rơi nước mắt.

“tôn miểu miểu: thật muốn theo mọi người cùng nhau vào phó bản, đáng tiếc thánh giả không thể vào phó bản cấp chúa tể.”

đám người thiên hạ quy hỏa, anh gà đỏ ùn ùn biểu đạt tiếc nuối, cùng nguyên thủy thiên tôn vào phó bản, phiêu lưu tuy lớn, nhưng có tỷ lệ thuận với lợi ích.

bọn họ so với thánh giả bình thường tiếp xúc càng nhiều tình báo càng nhiều hơn, biết trận doanh tà ác cùng thủ tự xung đột đã gay cấn.

đừng nhìn sau khi giá trị đạo đức biến mất, hai bên giống như đều cuộn cờ thu trống, khôi phục sự bình tĩnh ngày xưa.

nhưng, trận doanh thủ tự bị hung hăng tính kế hai lần, thật sự sẽ cảm thấy sự tình đã qua? linh cảnh hành giả tầng trung tầng dưới có thể sẽ cho rằng như vậy, nhưng bán thần tuyệt đối sẽ không.

vừa vặn ngược lại, liên tiếp hai lần đều ở trong may mắn hóa giải nguy cơ, liên tiếp hai lần đều thiếu chút nữa lật xe, chuông báo động trong lòng bán thần thủ tự đã nổ vang keng keng.

tương tự, trận doanh tà ác ẩn nhẫn trăm năm, giấu nhiều thủ đoạn như vậy, trong đó hai chiêu có thể nói đòn sát thủ đều bị trận doanh thủ tự hóa giải, bọn họ nếu là cứ thế cuộn cờ thu trống, trăm năm ẩn nhẫn hủy hoại chỉ trong chốc lát, tất nhiên sẽ thừa thắng xông lên, không cho trận doanh thủ tự cơ hội thở dốc.

nay gió êm sóng lặng, chẳng qua là yên tĩnh trước khi bão táp tiến đến.

đám người thiên hạ quy hỏa chỉ hy vọng trận bão thổi quét toàn cầu kia buông xuống, có năng lực tự bảo vệ mình, nếu còn có dư lực, cũng có thể che chở người vô tội bên cạnh.

bây giờ nhìn nguyên thủy thiên tôn tổ đội vào phó bản, hết sức khó chịu.

“triệu thành hoàng: phó bản bang phái của người chết trở về đều vượt rồi, trong ngắn hạn muốn làm bang phái thăng cấp, gần như không thể, mấy người có thể cân nhắc gia nhập năm tổ chức lớn, vào phó bản bang phái của năm tổ chức lớn.”

“thiên hạ quy hỏa: đầu tiên, gia nhập quá nhiều bang phái không phải chuyện tốt, bang phái càng nhiều, xác suất cắn trả càng lớn. tiếp theo, năm tổ chức lớn không phải muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, tôi không muốn chịu quá nhiều kiềm chế. “

“nguyên thủy thiên tôn: vậy gia nhập bạch hổ binh chúng đi, nguyên soái là biểu tỷ của tôi, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.”

“quan nhã: thật ra, chúng ta chưa chắc không thể cùng nhau vào phó bản.”

“tôn miểu miểu: ”

“anh gà đỏ: ”

“thiên hạ quy hỏa: nói như thế nào?”

“quan nhã: nếu là phó bản linh cảnh, thánh giả vĩnh viễn không có khả năng tiến vào phó bản của chúa tể, nhưng phó bản bang phái lại khác. ừm, nói chuẩn xác, chỉ có phó bản bang phái bạch hổ binh chúng khác.”

“quan nhã: mọi người đều biết thám báo là quân chức, bạch hổ binh chúng đối ứng là hệ thống quân đội, cho nên minh chủ gọi là nguyên soái, chúa tể có thể coi thành tướng lĩnh, đã có nguyên soái có tướng lĩnh, vậy khẳng định có sĩ tốt. phó bản bang phái bạch hổ binh chúng, nguyên soái và tướng lĩnh có thể dẫn binh lính của mình tiến vào phó bản.”

chương 2706: tìm tòi nghiên cứu phương pháp bồi dưỡng hạt giống (3)

mọi người bừng tỉnh đại ngộ!

“quan nhã: chẳng qua, không phải toàn bộ phó bản đều có thể dẫn sĩ tốt tiến vào, giới hạn ở một ít phó bản đặc thù, cụ thể là những cái nào, tôi cùng không rõ, tôi quay đầu có thể tìm phó thanh dương hỏi một chút.”

“nguyên thủy thiên tôn: phiêu lưu lớn không?”

“quan nhã: khó mà nói, trên lý luận mà nói, sĩ tốt có nhiệm vụ của sĩ tốt, tướng lĩnh có nhiệm vụ của tướng lĩnh, nhưng cũng phải xem tình huống cụ thể, ví dụ như có một số phó bản nhiệm vụ là chiến thắng phòng ngự của quân địch, như vậy nhiệm vụ của sĩ tốt cùng tướng lĩnh thật ra là giống nhau, tướng lĩnh nếu thua, sĩ tốt cũng nhất định phải chết không thể nghi ngờ, cho nên phải xem cụ thể là nhiệm vụ gì. “

trương nguyên thanh ngẫm nghĩ, quyết định đến lúc đó để phó thanh dương đi chọn phó bản, hoặc để quan nhã đi trưng cầu ý kiến của hắn, mình sẽ không xen vào, hắn còn có một chuyện quan trọng.

rời khỏi group chat, hắn nhấn vào avatar của linh quân: “lão sư, ngày mai có rảnh không? “

“linh quân: ai u, nguyên thủy lão gia, ngài chính là mặt hàng hot nhất đại khu thứ hai, lão sư tiếng xưng hô này, vãn bối không nhận nổi nha.”

“nguyên thủy thiên tôn: không phải là lúc tiệc tối đoạt sự nổi bật của anh sao? bụng dạ hẹp hòi.”

“linh quân: cậu có biết tôi ra ngoài một chuyến không dễ dàng bao nhiêu không? victoria chỉ cho phép tôi một tháng ra ngoài tụ hội một lần.”

“nguyên thủy thiên tôn: được rồi, đừng nhiều lời, có việc tìm anh, cho tôi một địa chỉ, ngày mai lúc này, tôi sẽ qua. “

phân thân một ngày chỉ có thể ngưng tụ một lần.

sau khi lấy được địa chỉ của linh quân, trương nguyên thanh rời bàn, nắm lên tiểu đậu bỉ đặt ở trên đầu dì trẻ, nhặt lên tay cầm tiếp tục chơi game.

cửa một căn biệt thự vành đai 4 của kinh thành, phân thân trương nguyên thanh dịch dung ngẫu nhiên thành một người

qua đường ấn chuông cửa.

trong tiếng chuông chói tai quanh quẩn, linh quân mặc quần dài rộng thùng thình cùng áo thun dài rộng, hai tay đút túi, lười biếng từ lầu chính đi ra, hướng tới hắn vẫy vẫy tay.

trương nguyên thanh thờ ơ, tiếp tục ấn chuông cửa.

vẻ mặt linh quân đầy nghi hoặc chạy tới, mở ra cửa sắt nghệ thuật, tức giận nói: "cậu trực tiếp độn vào không phải được rồi?"

trương nguyên thanh cũng tức giận nói: "anh không nhìn ra, tôi đang đóng giả một người bình thường đến gặp sao?"

"a, còn rất cẩn thận… phi, cậu cẩn thận như vậy tới tìm tôi, nhất định không có chuyện tốt. ăn uống chơi gái đánh bạc, cậu tìm tôi, có chính sự cậu tìm phó thanh dương đi, tôi chỉ là một thánh giả thấp kém." linh quân tràn ngập cảnh giác: "cậu tìm tôi có chuyện gì?"

"chuyện mẹ anh."

"sao cậu mắng người ta?"

trương nguyên thanh liếc hắn một cái: "thật sự là chuyện mẹ anh."

linh quân ngẩn người, rốt cuộc phản ứng lại, nháy mắt, hắn từ một con ngựa đực lười biếng, biến thành sư tử đực sắc bén.

"ngươi…" linh quân vừa mở miệng, liền thấy nguyên thủy thiên tôn đè tay xuống, trầm giọng nói: "vào nhà nói sau, victoria có đây không?"

linh quân hít sâu một hơi, để mình bình tĩnh lại, chủ động đẩy cửa ra, nghênh đón nguyên thủy thiên tôn vào nhà.

lúc này, vừa qua giờ cơm, hai hầu gái trong biệt thự, một người đang thu dọn nhà bếp, một người đang quét tước phòng khách, bóng dáng victoria xuất hiện ở bên lan can lầu hai, cô mặc váy ngủ màu tím, mái tóc dài màu nâu thả xõa ra ở một bên, mặt trái xoan hoàn mỹ, ngũ quan tinh xảo khắc sâu, con ngươi màu lam nhạt phong tình vạn chủng.

ở cao nhìn xuống, cô mỉm cười: "đã lâu không gặp!"

có cô gái lớn tuổi xinh đẹp như vậy làm bạn, còn cả ngày nghĩ trêu hoa ghẹo nguyệt, phi, linh quân tên tra nam này! trương nguyên thanh khẽ gật đầu, nói: “victoria trưởng lão, có thể giúp tôi bố trí mật thất thái âm phù hộ không?”

mỹ nữ thành thục tóc dài màu nâu đánh giá hắn vài lần, sảng khoái đáp ứng: “không thành vấn đề, chẳng qua, cậu nên tự mình học nắm giữ những lực lượng này rồi.”

trương nguyên thanh nhún nhún vai: “tôi tấn thăng chúa tể vừa mới nửa tháng.”

linh quân một lần nữa hít sâu một hơi, cưỡng chế xúc động hỏi, ngồi ở sô pha mềm xốp, nhìn theo victoria đi xuống cầu thang, xuyên qua sảnh, đi về phía tầng hầm ngầm.

nguyên thủy thiên tôn đã yêu cầu một gian mật thất bí ẩn phù hộ, nói rõ chuyện kế tiếp bàn luận, không thể công bố ở ban ngày ban mặt, cái này cũng ý nghĩa, chuyện mẫu thân hắn cực kỳ quan trọng.

linh quân lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, phun ra ngụm khói trắng, phân phó hầu gái: “đưa cốc coca đá cho khách nhân.”

hầu gái đặt giẻ lau xuống đi nhanh về phía tủ lạnh nhà bếp, trương nguyên thanh kinh ngạc nói: “học hút thuốc từ khi nào vậy?”

“nó với tôi mà nói chỉ là đạo cụ, chuyên môn dùng để đối phó các mỹ nữ thích đàn ông loại u buồn, loại đẹp trai lưu manh, loại bất lương, đương nhiên, có đôi khi nó thật có thể giúp tôi thả lỏng cảm xúc.”

chương 2707: lại nghe audio ma quân (1)

linh quân một hơi hết nửa điếu thuốc, phun ra sương khói kéo dài: “ví dụ như bây giờ…”

hắn gạt tàn thuốc, nói: “cậu sắp tới đừng gây chuyện nữa, tôi đánh giá ám dạ mân côi, linh năng hội, hư vô giáo phái cùng binh chủ giáo đều chuẩn bị đối phó cậu. tốc độ thăng cấp của cậu quá nhanh rồi, đã đến mức khiến bán thần cũng kiêng kị. quy tắc ngầm vẫn còn, bán thần chưa chắc sẽ ra tay, nhưng nếu

xuất động chúa tể đỉnh phong, một trăm cậu cũng phải chết không thể nghi ngờ.”

quy tắc ngầm chính là bán thần không thể tự mình tham dự chiến đấu, đồ sát siêu phàm thánh giả cùng chúa tể.

đừng nhìn trận doanh tà ác ẩn nấp rất tốt, nếu bán thần ra tay, thật ra rất dễ dàng có thể tìm được, tựa như con mắt bầu trời của new york.

trương nguyên thanh gật đầu nói: “trận doanh tà ác cùng thủ tự quyết chiến không còn xa, tốc độ thăng cấp của tôi khủng bố nữa, ở trong mắt các bán thần cũng chỉ là thiên tài sinh không gặp thời. đương nhiên nếu tôi noi theo thành công của nguyên soái, ở trong nửa năm tấn thăng chúa tể đỉnh phong, trình độ coi trọng liền lại khác.”

linh quân bình tĩnh nhìn hắn một lát, đột nhiên thở dài: “chính tà quyết chiến cũng tốt, cậu noi theo nguyên soái cũng tốt, dù sao chuyện cũng không liên quan tới tôi, tôi chỉ là thánh giả, tuy đời này không tiền đồ gì, sống phóng túng ngủ phụ nữ, chỉ vậy mà thôi.”

trương nguyên thanh uống ngụm coca, đột nhiên nói: “anh cặp với victoria, là vì thiếu tình thương của mẹ nhỉ?”

linh quân rất chấn động: “cậu đừng nói hươu nói vượn…”

“tôi cũng tương tự.”

linh quân rất chấn động: “khó trách chúng ta hợp ý như vậy!”

trương nguyên thanh cười ha ha, trong lòng lại thở dài, linh quân từ nhỏ mất mẻ, gặp các anh trai lớn tuổi ức hiếp, lớn chút nữa liền sống với ông ngoại, ăn nhờ ở đậu, victoria là ánh sáng duy nhất thời thơ ấu của hắn.

linh quân dưới bề ngoài lười nhác, thật ra cất giấu là một trái tim cẩn thận, không có ai yêu thương, không có ai để dựa vào, cho nên cái gì cũng không dám tranh, hắn chỉ có thể ra vẻ tiêu sái.

quanh năm suốt tháng, hắn đối với sự nghiệp cũng đã đánh mất động lực, không có loại ý chí chiến đấu cùng ngạo cốt tuy vạn người xông tới, vạn người đều ở dưới chân ta của phó thanh dương.

linh quân người này, nếu không có một sự kiện khiến hắn lấy lại được ý chí chiến đấu, đại khái sẽ tiếp tục tinh thần sa sút mãi, trải qua ngày tháng thảnh thơi sống phóng túng ngủ phụ nữ.

phân tích trên đây, đều đến từ thiên phú của hư vô giả.

hư vô giả ở cổ đại lại được xưng là "tâm ma", cảm ứng tâm lý chân thật nhất của mục tiêu, đào móc nỗi sợ hãi thâm trầm nhất của mục tiêu, nhìn trộm tình cảm chân thành nhất của mục tiêu, là thiên phú của "tâm ma".

theo tam đạo sơn nương nương nói, người tu hành cổ đại từ siêu phàm đến chúa tể, từ chúa tể đến nhân tiên, đều phải trải qua thiên kiếp.

tâm ma thích nhất ở lúc tu sĩ cổ đại độ thiên kiếp thừa sơ hở mà vào.

trương nguyên thanh uống hết coca ướp lạnh, victoria vừa lúc từ tầng hầm ngầm quay về, nói: "có thể sử dụng rồi, lúc mở cửa trận pháp ở trạng thái mở ra, không nhận thái âm phù hộ, đóng cửa lại thì kích hoạt trận pháp."

nói xong, cô lười biếng duỗi lưng, xỏ dép bông lên lầu.

linh quân lập tức đứng dậy, "tôi đưa cậu qua."

tầng hầm nhà victoria so với triệu trưởng lão sạch sẽ gọn gàng hơn nhiều, sàn, bậc thang gỗ du, không gian hơn bốn mươi mét vuông, chất đống một ít công cụ sửa chữa, giẻ lau sạch cùng với đồ dùng gia đình sơ cua.

đồ gia dụng cũ cùng tạp vật không có giá trị, nhà giàu đều trực tiếp ném, tuyệt đối sẽ không chất đống ở nhà.

"bên này." linh quân dẫn theo hắn xuyên qua tầng hầm, tới một gian phòng nhỏ bên trái, nơi này mới là chỗ thái âm che chở, tường cửa, sàn khắc đầy linh triện trận văn màu đen.

trương nguyên thanh cẩn thận đánh giá những trận pháp này, phát hiện không quá giống với trận pháp triệu trưởng lão khắc, nhưng lại cực kỳ tương tự, thuộc loại trung tâm giống nhau, vẻ ngoài tùy ý.

thái âm trận đồ có phương pháp khắc khác nhau? hay là nói, chỉ cần một bộ phận trận đồ trung tâm vẽ đúng, chi tiết nhỏ

không quan trọng có thể tùy ý phát huy? trương nguyên thanh yên lặng ghi nhớ, có cơ hội thỉnh giáo lão mõ.

linh quân sốt ruột không chờ nổi đóng cửa lại, nhìn chằm chằm hắn, dồn dập hỏi: "cậu tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì? vì sao nhắc tới mẹ tôi?"

trương nguyên thanh khoanh chân ngồi xuống, từ trong túi quần lấy ra một cái loa bỏ túi màu đen to bằng bàn tay, hắn đặt cái loa ở trước người, "biết đây là cái gì không?"

linh quân lắc đầu.

"đây là di vật của ma quân, phẩm cấp tuy không cao, nhưng cực kỳ đặc thù, là một món đạo cụ không thể thu vào hòm đồ, phải mang theo trên người mọi lúc." trương nguyên thanh giới thiệu loa miêu vương, "ma quân dùng nó ghi lại nội tâm của mình, ý đồ dùng bản thân thiện lương của ngày hôm qua, đánh thức mình ngày mai sa ngã, để đối kháng chén thánh đọa lạc, bởi vì mang theo trên người mọi lúc, cho nên khó tránh khỏi sẽ ghi lại một chút nội dung cần trả phí."

chương 2708: lại nghe audio ma quân (2)

nói tới đây, trương nguyên thanh vỗ loa miêu vương "đoạn audio kia tối hôm qua nói với mày, bây giờ có thể phát rồi."

xẹt xẹt… trong loa miêu vương truyền đến giọng nói trầm thấp: "ta chơi cô ta xong rồi, không trả tiền, vậy không tính là bán!"

"có ý tứ gì?" linh quân cúi đầu nhìn loa một cái, sau đó vẻ mặt đầy hoang mang nhìn nguyên thủy thiên tôn.

trương nguyên thanh khóe miệng giật giật: "ở ngầm trào phúng chúng ta muốn chơi miễn phí, anh lấy ra điện thoại di động, phát cho nó một bài nhạc."

linh quân nghe vậy, vừa móc điện thoại di động vừa hỏi: "nó thích nhạc gì?"

"cô dũng giả."

"nó còn là cục cưng à?" linh quân cười khẩy một tiếng, mở ra phần mềm âm nhạc, phát chiến ca nhi đồng.

một bài hát rất nhanh kết thúc.

linh quân thu hồi điện thoại di động, có chút chờ mong nhìn chằm chằm loa miêu vương.

“xẹt xẹt…” sau một tràng tiếng dòng diện, thanh âm bén nhọn cao vút từ trong loa truyền đến “tiểu oan gia, dùng sức, dùng sức, sắp không được rồi.”

linh quân vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía trương nguyên thanh, dở khóc dở cười: “cậu thần thần bí bí chạy tới kinh thành, chính là vì phát cho tôi một đoạn audio trên giường của ma quân với phụ nữ?”

anh không cảm thấy giọng người phụ nữ này rất quen thuộc sao? trương nguyên thanh thầm nhủ.

trong audio, vui vẻ tiếp tục, tiếng cười khàn khàn của ma quân truyền đến: “bá mẫu, bà cùng đằng nhi giống nhau, đều không chịu nổi roi quất nha! chẳng lẽ sau khi chồng trở về linh cảnh, bà chưa tìm nhân tình nữa?”

vẻ mặt linh quân đột nhiên đọng lại.

hắn dại ra nhìn trương nguyên thanh, trương nguyên thanh bình tĩnh nhìn lại, bốp bốp trọng kích quanh quẩn ở giữa hai người, nhanh như gió, dày như mưa, xâm lược như lửa, tiếng thét chói tai như thủy triều.

linh quân bỗng lao về phía loa miêu vương, vẻ mặt dữ tợn giống như đây là kẻ thù giết cha, không, kẻ thù giết mẹ.

trương nguyên thanh chợt bổ ngã hắn, bằng vào thể phách chúa tể khống chế hắn.

linh quân không phục, kêu lên: “cậu con mẹ nó là đến sỉ nhục tôi sao?”

trương nguyên thanh vội vàng trấn an, “đừng vội, đừng vội, trò hay ở phía sau cơ.”

vừa dứt lời, trong loa miêu vương truyền đến tiếng ma quân cười dâm: “bá mẫu, nghe đằng nhi nói cô ấy còn có dì cả? bộ dáng bà xinh đẹp như thế, người chị gái kia nghĩ hẳn cũng không tệ nhỉ?”

linh quân giận dữ: “cậu con mẹ nó còn vũ nhục mẹ tôi? đây là cái gọi là chính sự của cậu?”

“bình tĩnh, bình tĩnh!” trương nguyên thanh trấn an nói: “đừng có liên quan đến người nhà liền nổi trận lôi đình.”

nhưng nghĩ đến cái này cũng không nổi trận lôi đình, vậy chuyện gì nên nổi trận lôi đình, liền không mở mồm nữa, lựa chọn dùng phương thức vật lý để hắn yên tĩnh.

rốt cuộc, sau khi bốn người trong audio cùng hiện thực đã trải qua một lượt vận động thể lực mới, trong loa vang lên tiếng mẹ đằng nhi thở dài: “chị gái tôi là vợ của thái nhất môn chủ, vừa sinh con năm thứ hai đã trở về linh cảnh, thái nhất môn tuyên bố với bên ngoài chị ấy chết ở linh cảnh, nhưng tôi cho rằng cái chết của chị ấy không đơn giản.”

nghe được câu này, thân thể linh quân đang ra sức giãy giụa cứng đờ.

ma quân trong audio hỏi: “nói như thế nào?”

“… chị ấy ở đoạn thời gian đó quả thật sắp vào linh cảnh, nhưng chị ấy ở trước khi vào linh cảnh từng gọi điện thoại với tôi. chị ấy nói phát hiện một bí mật đáng sợ… chị ấy chưa nói cho tôi biết rốt cuộc là bí mật gì, chỉ là dặn dò tôi, nếu tương lai có một ngày chị ấy gặp bất trắc, thì nuôi linh quân trưởng thành cho tốt…”

“vì sao không nói chuyện này cho cha của bà?”

“tôi sợ chuyện này liên quan đến thái nhất môn chủ.”

phát đến nơi đây, trương nguyên thanh từ trên người linh quân bò dậy, vỗ vỗ nắp loa miêu vương, audio nhất thời dừng lại, đoạn ngắn tiếp theo ma quân rót vào trong cơ thể dì sinh mệnh nguyên dịch, không cần thiết để linh quân nghe được.

“tình hình sự việc chính là như thế.” trương nguyên thanh nói.

linh quân ngồi khoanh chân không nói, ánh mắt đăm đăm, mất hồn mất vía: “cái chết của bà ấy có liên quan với thái nhất môn chủ?”

tuy không có cảm tình đối với lão cha ngựa giống, thậm chí cực kỳ căm hận, nhưng nghe được suy đoán của dì, hắn vẫn

không thể tiếp nhận cha đẻ có thể hại chết mẫu thân loại chuyện tàn nhẫn này.

đồng thời, chuyện mẫu thân có thể bị có thể hại chết, khiến trong lòng hắn sinh ra một ngọn tà hỏa vô danh.

“không không…”

linh quân dùng sức lắc đầu, thanh âm theo đó kích động: “mẹ tôi chính là chết ở linh cảnh, tôi nhớ rõ lúc ấy triệu trưởng lão có mặt, tận mắt thấy việc này, video cùng người hầu cũng có thể làm chứng, hơn nữa đoạn thời gian đó quả thật đúng là tiết điểm bà ấy vào phó bản.”

làm vợ môn chủ thái nhất môn, con gái diệu trưởng lão, trở về linh cảnh chuyện lớn như vậy, khẳng định là kiểm tra xác nhận nhiều lần, không có khả năng không truy cứu kỹ.

“đừng kích động!” trương nguyên thanh cảm ứng được cảm xúc như lật sông nghiêng biển của linh quân, vội vàng giúp hắn bình ổn cảm xúc, trước đó không bình ổn cảm xúc, thuần túy là sở thích ác ý của hắn, muốn xem linh quân xấu hổ phát điên.

chương 2709: lại nghe audio ma quân (3)

đợi linh quân khôi phục trạng thái, đi thẳng vào vấn đề nói: “mẹ anh để lại một di vật, bị tôi đạt được, tôi sẽ không nói cho anh đó là cái gì, cũng sẽ không cho anh xem nó, anh cái gì cũng không biết, là an toàn nhất, đối với anh đối với tôi đều giống nhau.”

“vậy cậu tìm tôi làm gì?”

“món đồ đó cần chìa khóa mới có thể mở ra, có liên quan với nghề nghiệp mộc yêu. anh nghĩ kỹ xem, mẹ anh trước khi trở về linh cảnh, có nói cho anh cái gì hay không? hoặc là, mọi thứ liên quan mẹ anh, anh đều nhớ lại một lần.”

trương nguyên thanh chỉ thiếu nói thẳng thủ pháp bồi dưỡng linh thực, nhưng hắn không thể tiết lộ nhiều tin tức hơn nữa, chưa nói quá nhiều, linh quân tương lai sẽ xuất hiện biến hóa tương ứng.

linh quân cười khổ một tiếng: “dì tôi không phải đã nói sao, năm thứ hai sinh hạ tôi, bà ấy đã trở về linh cảnh, tôi mới hai tuổi, còn chưa cai sữa, tôi thậm chí cũng không nhớ bà ấy.”

hắn cẩn thận nhớ lại một lát, lắc đầu nói: “bà ấy cũng không lưu lại di vật nào đặc thù quan trọng, mấy thứ kia của bà ấy lúc còn sống, hoặc là bị ông ngoại lấy đi, hoặc là bị thái nhất môn xử lý.”

không có di vật để lại cho linh quân, hắn thậm chí không có năng lực đối thoại với mẫu thân… trương nguyên thanh không muốn bỏ qua, “anh nghĩ chút nữa?”

linh quân rất nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu: “tôi không nhớ ra được, bà ấy cho dù lưu lại chìa khóa, hẳn là cũng không quan hệ với tôi. chẳng qua, nếu mẹ tôi thật sự để lại chìa khóa, tôi cảm thấy có thể ở diệu gia.”

“ông ngoại, cậu, dì cả, đều có khả năng, tôi bây giờ đưa cậu đi.”

không đợi trương nguyên thanh từ chối, hắn bỗng như nhụt chí phun ra một hơi: “không được, nếu chuyện này có liên quan với ngựa giống, tiết lộ cho diệu gia, sẽ chỉ đưa tới tai ương ngập đầu.”

trương nguyên thanh giật mình, bí mật kia giấu ở trong hạt giống, hạt giống mới là mấu chốt, phép bồi dưỡng thật ra râu ria không quan trọng.

râu ria không quan trọng này, chỉ là râu ria trong ‘vận mệnh’.

nếu người biết phương pháp bồi dưỡng cũng không biết có hạt giống tồn tại, như vậy, giữa hai bên bản thân là không có quan hệ nhân quả.

nếu biết phương pháp bồi dưỡng, lại biết hạt giống tồn tại, mới có thể nổi bật ra ở trong dòng sông vận mệnh.

cũng chính là nói, mẹ đẻ của linh quân, rất có khả năng sẽ nói cho thân thuộc phương pháp bồi dưỡng.

linh quân dù sao không phải thần dạ du, không rõ ý nghĩa thâm ảo trong này, trương nguyên thanh cũng không tính nói cho hắn, đứng dậy nói: “chuyện này tôi sẽ tiếp tục điều tra, anh coi như cái gì cũng không biết, cũng đừng thử đi điều tra,

một khi anh đi hành động, quan tinh thuật có thể cảm ứng được. anh xuất thân thái nhất môn, chút đạo lý này hẳn là biết.”

“về sau có kết quả, tôi sẽ nói cho anh.” nói xong nhặt lên loa miêu vương nhét vào trong túi, đi về phía cửa phòng.

linh quân hít sâu một hơi, đè ép xuống toàn bộ cảm xúc, bắt buộc bản thân không nghĩ, đang muốn đứng dậy tiễn, liền nghe trong túi nguyên thủy thiên tôn truyền đến tiếng dòng điện “xẹt xẹt”: “trên đời chỉ có mẹ tốt, đứa nhỏ có mẹ giống như bảo bối…”

món đạo cụ kia đang an ủi mình? trong lòng linh quân ấm áp, sau đó liền nghe audio biến đổi “phân vịt ở bên trong !”

“xin lỗi, nó tương đối hẹp hòi.”

trương nguyên thanh vỗ túi quần một phát, mở cửa phòng, hóa thành ánh sao tiêu tán.

phân thân trương nguyên thanh đột nhiên xuất hiện, hắn đặt loa miêu vương ở bàn, thân thể sau đó tiêu tán.

một bàn tay không nhìn thấy vươn tới, lấy đi loa miêu vương.

trương nguyên thanh đeo bạn sinh linh nguyệt, tiến vào trạng thái dạ du, lấy ra điện thoại di động phát một bài cho loa miêu vương “không nên tin vào tình yêu”.

đợi ca khúc kết thúc, hắn trầm giọng nói: “tao muốn nghe toàn bộ audio của ma quân cùng mẫu thân đằng nhi!”

hắn hoài nghi phương pháp bồi dưỡng ngay tại trên người thành viên diệu gia, con cháu diệu trưởng lão không nhiều, cộng thêm phong linh đã chết, tổng cộng cũng chỉ ba đứa con.

ở dưới bối cảnh chúa tể đỉnh phong, bán thần ngựa giống, tích cực sinh con đẻ cái, xem như một dòng chảy trong lành.

lấy địch ý cùng độ chú ý của ma quân đối với thái nhất môn, khẳng định sẽ tìm hiểu nguyên nhân cái chết, di vật các tình báo của mẹ linh quân, lại lấy tình cảm ỷ lại của mẹ diệu đằng nhi đối với ma quân, tất nhiên không biết thì thôi biết sẽ nói hết.

“xẹt xẹt…” loa miêu vương truyền ra tiếng dòng điện quen thuộc: “cậu, cậu từ ngày tới đêm đòi hỏi, là muốn để tôi mang thai sao?”

trong loa truyền đến “bá mẫu” hờn dỗi.

ma quân cười lạnh nói: “chén thánh đọa lạc ăn mòn càng ngày càng mạnh, cảm xúc tiêu cực theo đó tăng vọt, tôi chỉ là lựa chọn sắc dục trả giá nhẹ nhất làm cửa phát tiết, dù sao vẫn tốt hơn đi giết hại người phàm.”

“tuy tôi cũng không thèm để ý bọn họ sống chết, nhưng tích lũy giá trị công đức không dễ dàng! hắc, với trạng thái bây giờ của tôi, cô mặc dù mang thai, cũng là một nghiệt chủng, sinh ra bóp chết là được rồi.”

mẹ của đằng nhi thở hổn hển mắng: “cậu là đồ không có nhân tính.”

chương 2710: điện thoại cầu cứu (1)

giường cùng thân thể giống như đã thành nhạc cụ, ở trong mồ hôi đầm đìa đan xen thành hòa âm làm máu người ta sôi trào.

trương nguyên thanh lắc lắc đầu, ma quân ở trên tiết điểm thời gian này, hẳn là còn chưa lên tới chúa tể nhỉ? tính tình đã sa ngã thành giống như nghề nghiệp tà ác rồi.

ở trong rất nhiều cảm xúc tiêu cực, lựa chọn sắc dục trả giá nhẹ nhất? nhìn từ như vậy, phong cách ma quân hậu kỳ đi ngang qua chó cái cũng phải bắt lại đâm vài cái, là chính hắn cố ý lựa chọn.

trái lại cũng là còn có lương tri chưa mất hết.

sắc dục quả thật là trả giá nhỏ nhất thương tổn nhẹ nhất, vẫn tốt hơn so với phá hoại, giết chóc khắp nơi.

“tua nhanh.”

trương nguyên thanh thúc giục.

loa miêu vương nghe lời tua nhanh audio, đoạn trên giường một giờ, mười mấy phút đã kết thúc.

đoạn audio này không có thu hoạch.

loa miêu vương chủ động tiến vào đoạn tiếp theo, trương nguyên thanh nghe một lát, không có tin tức mong muốn, lập tức nói: “tao muốn tin tức liên quan mẹ của linh quân.”

loa miêu vương tuy là phẩm cấp siêu phàm, nhưng có được ý thức của mình, linh tính của nó cao, thậm chí vượt qua đạo cụ loại quy tắc giày khiêu vũ màu đỏ.

tiếng rên rỉ của mẹ đằng nhi khựng lại một chút, tiếp đó là tiếng dòng điện “xẹt xẹt”, trong khoảnh khắc, một đoạn audio mới bắt đầu.

chỉ nghe ma quân nói: “quả nhiên phụ nữ lớn tuổi càng làm người ta lưu luyến quên về hơn, bá mẫu, hẹn hò với bà là chuyện tôi mỗi tháng chờ mong nhất.”

người phụ nữ cười lạnh một tiếng: “cậu không phải người biết nói lời ngon tiếng ngọt, nói tốt liền ý nghĩa không phải lừa lọc cũng là trộm cắp.”

giọng điệu tuy không tốt, nhưng thanh âm mềm mại vô lực, hiển nhiên vừa bị hung hăng quất.

ma quân cười hề hề nói: “tôi cho dù không nói lời ngon tiếng ngọt, bà không phải vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường tiếp nhận tôi đùa bỡn? đúng rồi, còn nhớ rõ người chị gái hồng nhan bạc mệnh kia bà trước kia từng nói không? bà ấy nói phát hiện một bí mật to lớn, a, nếu không muốn bà biết, căn bản sẽ không nói cho bà.”

người phụ nữ trầm mặc vài giây, giọng điệu không quyến rũ lười biếng nữa, nói: “tôi quả thật không biết, chị ấy cũng không có bất cứ sự ám chỉ nào.”

ma quân nói: “có lẽ ám chỉ đã sớm cho bà, chỉ là bà chưa phát hiện, nhớ lại một phen toàn bộ tin tức liên quan bà ấy, nhất là sau khi gọi xong cuộc điện thoại kia.”

người phụ nữ một lần nữa trầm mặc, ước chừng hai phút không mở miệng, trong loa tràn ngập yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng.

“tôi, tựa như đoán được một chút…” giọng điệu người phụ nữ không quá xác định nói: “sau cuộc điện thoại đó, chị ấy về sau lại nói với tôi, chuyện ngày đó là nói giỡn, chị ấy hàn huyên với tôi rất nhiều, phụ thân nhìn như ôn hòa thực ra tính thực

dụng rất mạnh, đại ca phật hệ đạm bạc, lúc còn nhỏ sinh hoạt ở mảng rừng rậm nguyên thủy kia… chị ấy còn đề cập chúng tôi khi còn trẻ thi đấu gieo trồng, nhà chúng tôi hàng năm đều sẽ tổ chức một lần thi đấu 'bồi dưỡng' cùng 'chăn nuôi', thực vật tương tự, động vật tương tự, dùng phương pháp khác nhau nuôi, thành quả hoàn toàn khác nhau."

"tôi hàng năm đều thua chị ấy, linh thực cùng linh thú chị ấy nuôi ra đều mạnh hơn tôi, tôi trước kia luôn hoài nghi là phụ thân bất công, vụng trộm tạo điều kiện riêng cho chị ấy, thực muốn biết phương pháp bồi dưỡng của chị, nhưng chị ấy không nói cho tôi biết."

"nhưng hôm đó, chị ấy chủ động nói cho tôi biết phương pháp bồi dưỡng."

nghe đến đó, tinh thần trương nguyên thanh rung lên, bây giờ hạt giống đã có, tung tích phương pháp bồi dưỡng đã biết, phá giải bí mật năm đó ngay tại trước mắt.

ma quân nhíu nhíu mày: "phương pháp bồi dưỡng? cái đó và bí mật bà ấy phát hiện có quan hệ gì?"

người phụ nữ nói: "tôi cũng không rõ."

ma quân nói: "phương pháp bồi dưỡng là cái gì?"

"nói cho cậu cũng vô dụng, chỉ có mộc yêu mới có thể hiểu, nắm giữ nó." người phụ nữ hiển nhiên không muốn nói.

ma quân hừ lạnh một tiếng, trong khoảnh khắc, tiếng giường gặp áp lực "kẽo kẹt" vang lên có tiết tấu, tiếp theo là người phụ nữ uyển chuyển rên rỉ.

trương nguyên thanh không muốn nghe đoạn giường chiếu nữa, phân phó: "tao muốn nghe phương pháp bồi dưỡng."

loa miêu vương dừng audio, lặng im thật lâu.

ý tứ là mẫu thân đằng nhi chưa từng nói cho ma quân, cho nên trong loa miêu vương không có?

trương nguyên thanh có chút thất vọng, như vậy xem ra, phải gặp một lần vị "bá mẫu" trong truyền thuyết này.

"thừa dịp trước khi vào phó bản, phá giải bí mật này."

trương nguyên thanh duy trì trạng thái "bí ẩn" cầm điện thoại di động lên, vừa muốn liên hệ đằng nhi, lại phát hiện điện thoại di động cũng bị bí ẩn, không có tín hiệu.

nhưng hắn lại không dám giải trừ dạ du, nếu mất đi bí ẩn phù hộ, có thể sẽ bị thái âm chi chủ phát hiện.

suy tư vài giây, liền nghĩ ra một phương pháp chiết trung, mở sách vở ra cầm bút lên, múa bút thành văn: "liên hệ diệu đằng nhi, tôi muốn gặp mẹ cô ấy, thời gian ở buổi sáng ngày mai, phương thức liên hệ diệu đằng nhi: 189…"

chương 2711: điện thoại cầu cứu (2)

buổi sáng hôm sau, thời gian hồi chiêu của gương yata đã kết thúc.

xé tờ giấy xuống, triệu hồi ra tiểu đậu bỉ, vuốt mái tóc tơ thưa thớt: "đi tìm mẹ."

cái đầu quả dưa của tiểu đậu bỉ đội một tờ giấy nhẹ tênh, nhanh chóng hoạt động tứ chi, "húc" tường rời khỏi.

hy vọng loại phương thức chiết trung này có thể giấu được quan tinh thuật, ài, mình tuy đã trở thành chúa tể, nhưng chưa từng chủ tu thái âm, loại này cần thời gian tích lũy, căn bản không có phương pháp tốc thành, đau đầu… trong lòng trương nguyên thanh lẩm bẩm.

"thái âm luyện thần thiên" của thuần dương chưởng giáo tính là nửa phương pháp chủ tu thái âm, vì sao nói một nửa? bởi vì nó không thể tốc thành.

toàn bộ công pháp của người tu hành cổ đại, đều chú ý tuần tự tiến dần.

đây là thứ hoàn cảnh quyết định.

chỉ có phương pháp chủ tu thái âm của thái nhất môn có thể "tốc thành", chẳng qua cái tốc thành này, cũng là tương đối.

thần dạ du bình thường, từ siêu phàm bắt đầu chủ tu thái âm, trong năm năm có thể đăng đường nhập thất.

lấy cấp bậc bây giờ của trương nguyên thanh, mạnh như thác đổ, từ trên đến dưới, đại khái vài tháng có thể đăng đường

nhập thất, nếu là lại có bạn sinh linh nguyệt tăng phúc, một tháng là đủ rồi.

khi suy nghĩ xoay chuyển, tiểu đậu bỉ đội tờ giấy lại bò về.

trương nguyên thanh cầm tờ giấy lên nhìn, bên trên viết: "không vấn đề."

xong! trương nguyên thanh phun ra một hơi, mang chuyện liên quan "hạt giống" từ trong đầu khu trừ, sau đó rời khỏi dạ du.

hắn búng ngón tay, hóa thành ánh sao biến mất ở phòng ngủ.

ba phút sau, trương nguyên thanh chân giẫm ngũ trảo kim long, ở dưới ảo thuật che lấp, đáp xuống tiền viện biệt thự lớn của phó thanh dương.

có liên tam nguyệt cải tiến nhẫn thợ khéo, số lần "mệt mỏi" của ngũ trảo kim long giảm xuống rõ ràng, phi hành cự ly ngắn sẽ không xuất hiện tình huống mất mặt nữa.

trương nguyên thanh thu hồi ngũ trảo kim long, đi thẳng vào phòng sách, gặp được phó thanh dương.

tiền công tử ngồi ở sau bàn rộng, mở ngăn kéo, lấy ra một xấp tư liệu đóng dấu: "toàn bộ phó bản cấp a trở lên chưa hoàn thành, cùng với phó bản có thể đoàn đội hợp tác đều ở đây, cậu xem trước."

trương nguyên thanh tiến lên tiếp nhận, mông khẽ nhấc, không chút khách khí ngồi ở trên bàn của tiền công tử, bắt đầu đọc tư liệu.

"thục sơn nam uyển"

"đánh số: 45"

"cấp bậc độ khó: a"

"loại hình: một người, loại tử vong."

"nhiệm vụ chủ tuyến: xử lý quỷ dị bao phủ ở nam uyển."

"giới thiệu linh cảnh số 45: khói đen từ chủ điện tràn ra bao phủ nam uyển, trong khói đen tiếng bước chân, tiếng cười cùng tiếng hò hét… so với vũ khí kiếm khách còn sắc bén hơn."

"hắc hà thủy chiến."

“đánh số: 22.”

“cấp bậc độ khó: a.”

“nhiệm vụ chủ tuyến: tiêu diệt quân địch.”

“giới thiệu linh cảnh số 22: hai nước tần, yến tụ binh trăm vạn, ở hắc hà triển khai quyết chiến, nước tần phái ra tuyệt thế danh tướng được xưng nhân đồ, thề phải chiến một trận diệt quốc.”

“vua mất nước.”

“đánh số: 36.”

“loại hình: nhiệm vụ nhân vật.”

“giới thiệu linh cảnh số 36: hai triều nam bắc đối lập trăm năm, nam triều gian thần hoành hành, quan lại hủ bại, quốc lực từ từ xuống dốc. bắc triều tích tụ lực lượng ba mươi năm, sau thu hoạch vụ thu, tập kết binh lực cả nước nam hạ, một đường công thành bạt trại, đưa quân tới quốc đô nam triều.”

“cô quân phấn chiến tức là cánh quân đơn độc hăng hái tác chiến.”

“đánh số: 17.”

“cấp bậc độ khó: s.”

“nhiệm vụ chủ tuyến: đoạt lại cống phẩm triều đình.”

“giới thiệu linh cảnh số 17: quân đội tây vực man quốc ngụy trang thành đạo phỉ cướp bóc sứ đoàn đại đường, chính sứ bằng vào võ nghệ cao siêu giết ra khỏi vòng vây, nhưng, bảo vật mang theo bị cướp, đại đường mất hết mặt mũi, về nước nhất định phải chết không thể nghi ngờ. binh mã dưới trướng tổn thất, lẻ loi một mình, đòi về cống phẩm khó như lên trời, tiến thối lưỡng nan, khó khó khó…”

trương nguyên thanh nghiêm túc xem xong tin tức phó bản, phát hiện phó bản cấp a cùng cấp s chưa công phá, tổng cộng cũng mới bảy cái, phó bản có thể mang siêu phàm, thánh giả vào chỉ có hai cái.

một cái là cấp a, một cái là cấp s.

“số lượng có chút ít nha.” hắn ‘hắc’ một tiếng.

phó thanh dương thản nhiên nói: “linh cảnh hành giả giai đoạn khác nhau vào cùng phó bản, bản thân chính là trường hợp đặc biệt.”

trường hợp đặc biệt liền ý nghĩa thưa thớt, kiếm phúc lợi một đợt không thành vấn đề, muốn dựa vào lỗi hệ thống này đạt được lợi ích to lớn, nghĩ cũng đừng nghĩ, hơn nữa, rốt cuộc có phải phúc lợi hay không còn chưa nói chắc được.

đầu tiên, loại phó bản này độ khó đều rất cao, ít nhất cấp a, tiếp theo, nhiệm vụ của siêu phàm và thánh giả sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, phần thưởng đạt được cũng không có khả năng là phần thưởng cấp a phó bản cấp chúa tể, nhưng phiêu lưu gánh vác lại rất lớn, dù sao mức trần độ khó của phó bản đạt tới chúa tể.

chương 2712: điện thoại cầu cứu (3)

các thánh giả của người chết trở về muốn theo nguyên thủy vào phó bản, coi trọng là năng lực công phá phó bản của bọn họ đám đàn chúa tể này, tương đương với bảo tống một phó bản cấp a hoặc cấp s.

“lão đại, tôi muốn lựa chọn ‘vua mất nước’ phó bản này, cấp s không có nắm chắc, cấp a mà nói, độ khó vừa phải, thưởng cũng không tệ.”

trương nguyên thanh lựa chọn phó bản cấp a tương đối ổn thỏa.

cấp a độ khó vừa phải… phó thanh dương gật đầu: “giống với tôi nghĩ. đúng rồi, lần này người quen tổ đội vào phó bản, linh quân cũng muốn chiếm một danh ngạch.”

nói xong, tiền công tử lộ ra một sự hoang mang: “nghe giọng điệu của hắn, ý chí chiến đấu sục sôi, gần đây không biết gặp chuyện gì.”

đại khái là ngọn lửa báo thù cho mẹ hừng hực thiêu đốt ở trong lòng đi… trương nguyên thanh thầm nhủ, cũng ở trong dự kiến, người lười nữa, biết mẹ mình có thể bị hại chết, cũng sẽ khát vọng lực lượng.

cũng không biết nóng được ba phút, hay là hoàn toàn đổi tính, lãng tử quay đầu.

trương nguyên thanh lấy ra điện thoại di động, nhắm vào tư liệu phó bản vua mất nước chụp bức ảnh, gửi đến trong group bang phái người chết trở về.

“nguyên thủy thiên tôn: mọi người, chuẩn bị một phen, hai ngày sau vào phó bản.”

“tạ linh hi: a a a, lại có thể cùng nguyên thủy ca ca vào phó bản rồi, tưởng niệm công viên trò chơi kim thủy, ngượng ngùng.”

tạ linh hi và nữ vương cũng ở trong danh sách vào phó bản, hai người đều ở trong phó bản giết chóc cuối năm thuận lợi tấn thăng thánh giả.

“anh gà đỏ: vua mất nước? nghe qua không phải may mắn lắm nha, hai ngày này tôi đi bái phật, cầu quẻ cho mọi người.”

“hạ hầu ngạo thiên: anh muốn cầu quẻ, tìm tôi là được rồi.”

“tôn miểu miểu: gọi hạ hầu ngạo thiên, anh không hiểu sao, đây là chấp niệm của người tỉnh bảo thang. chờ chút, nhiệm vụ nhân vật phó bản tôi không xem hiểu nha.”

“thiên hạ quy hỏa: hẳn là căn cứ nhân vật khác nhau, sắp xếp nhân vật khác nhau, loại phó bản này, nhiệm vụ của thánh giả cùng chúa tể tự nhiên khác nhau.”

“anh gà đỏ: vẫn phải cần sỉ nhục của hỏa sư!”

thiên hạ quy hỏa lười quan tâm hắn.

lúc này, điện thoại di động của trương nguyên thanh vang, người gọi tới là: kỵ sĩ gợi đòn!

gã này gọi điện thoại cho mình làm gì… trương nguyên thanh nhận cuộc gọi, bên trong truyền đến không phải giọng của địch thái, mà là giọng một cô gái trẻ tuổi: “nguyên thủy thiên tôn, là anh sao? tôi là an kỳ kỳ.”

an kỳ kỳ? thư ký xinh đẹp đường chân tóc rất cao đó? trương nguyên thanh nhớ ra người này, nói: “là tôi, có việc gì sao?”

an kỳ kỳ cuống lên nói: “ông chủ xảy ra chuyện rồi.”

trương nguyên thanh nghe vậy cả kinh: “đã xảy ra cái gì?”

an kỳ kỳ tốc độ nói cực nhanh, lộ ra sự lo âu: “ông chủ ngày hôm qua vào phó bản rồi, là phó bản cấp s.”

phó bản cấp s?

vẻ mặt trương nguyên thanh hơi thay đổi, phó bản cấp s cấp chúa tể, có thể nói mức trần của linh cảnh phó bản. cậu từng cảnh báo hắn, đừng vẽ dấu ‘bằng’ cho phó bản cấp s cấp chúa tể cùng phó bản siêu phàm, thánh giả độ khó cấp s.

cho dù là nội tình bây giờ của “nguyên thủy thiên tôn”, vào phó bản cấp s cũng là cửu tử nhất sinh.

địch thái tuy đã đạt được truyền thừa giáo đình, nhưng nội tình không có khả năng sâu như hắn, phó bản cấp s đối với kỵ sĩ đơn truyền mà nói, tỉ lệ tử vong 98%, tương đương tặng không.

khó trách an kỳ kỳ lo âu như thế.

“ông chủ trước giờ khống chế điểm ẩn của mình, tấn thăng chúa tể tới nay, gặp được phó bản cấp b loại không tử vong, hắn cũng sẽ chủ động bỏ qua nhiệm vụ, tình nguyện khấu trừ giá trị kinh nghiệm. nhiều năm như vậy, chưa từng tiến vào phó bản cấp a… rất kỳ quái, hắn căn bản không có khả năng tiến phó bản cấp s.” giọng điệu an kỳ kỳ kích động:

“ngài nguyên thủy, ông chủ từng nói chỗ dựa sau lưng ngài là bán thần nghề nghiệp hư không, tôi, tôi muốn cầu ngài cứu hắn, xin nhờ ngài đó!”

trương nguyên thanh giọng điệu ngưng trọng nói: “tôi biết rồi, cô đừng vội, hắn ngày hôm qua vào phó bản, bây giờ hắn là không có việc gì, tôi giờ liên hệ hội trưởng, cô chờ tin tức của tôi đi.”

hắn an ủi an kỳ kỳ vài câu, sau khi hỏi rõ đánh số phó bản kỵ sĩ đơn truyền vào, liền cúp điện thoại.

phó thanh dương ở bên cạnh nghe trò chuyện khẽ nhíu mày: “kỵ sĩ giáo đình kia phân phối đến phó bản cấp s?”

trương nguyên thanh “ừm” một tiếng, có chút lo âu nói: “lão đại, tôi về một chuyến.”

trên thân kỵ sĩ đơn truyền có chìa khóa cùng tàng bảo đồ của bảo tàng giáo đình, tuyệt không thể có sơ suất.

đồng thời, trải qua sự kiện natsusa khẳng khái chịu chết trong phó bản giết chóc, hắn có kính ý đối với kỵ sĩ cái nghề nghiệp này.

trận doanh thủ tự tàng ô nạp cấu, kỵ sĩ giống như một dòng nước trong.

chương 2713: thằng hề nhảy nhót (1)

rời khỏi vịnh phó gia, trương nguyên thanh chân đạp ngũ thải kim long, nhanh chóng quay về nhà bà ngoại, rầm rầm gõ vang cửa nhà cậu.

ở trong mắt mợ cùng ông ngoại bà ngoại, cậu cả ngày không ở nhà, một đống tuổi rồi vẫn lông bông.

thật ra cậu là lấy danh nghĩa đọc rap ngao du linh cảnh, hoặc là làm chính sự.

đổi thành thời gian khác, trương nguyên thanh chưa chắc có thể lập tức tìm được cậu, trừ phi hắn gặp nguy hiểm, nhưng giờ phút này tới gần giờ cơm, cậu nhất định ở nhà.

vốn đã không hay ở nhà, ba bữa còn không về nhà ăn, mợ sẽ ly hôn với cậu.

“ô ô, vô dụng nguyên tử…” nhìn thấy cháu trai tới chơi, cậu lại bắt đầu vần đơn của hắn.

“bớt nói nhảm!” trương nguyên thanh không có tâm tình rap với hắn, kéo cậu ra ngoài, ở trước khi mợ mở miệng, cao giọng nói: “mợ, cháu với cậu ra hành lang nói chuyện một chút.”

“chuyện gì cần ra hành lang nói, cơm chuẩn bị làm xong rồi.” mợ nấu cơm không thể ăn nhưng kiên quyết xuống bếp hô.

“nói xấu bà ngoại.” trương nguyên thanh nói.

“đi đi!” mợ vui vẻ đáp lại.

tiến vào hành lang, trương nguyên thanh tốc độ nói cực nhanh báo cho cậu tin tức kỵ sĩ đơn truyền tiến phó bản cấp s: “hắn

vào là linh cảnh số 16, hoàng hôn của kỵ sĩ."

cậu ngao du linh cảnh nhiều năm, tiến vào không ít phó bản, chỉ cần biết đánh số cùng tên phó bản, liền có thể nhanh chóng tập trung vị trí.

"ài, vô dụng nguyên tử, lại ra vấn đề khó cho cậu." cậu một tay đút túi, một tay xòe ra, làm bộ dạng bất đắc dĩ: "được, chuyện này giao cho cậu, cậu sẽ mang kỵ sĩ đơn truyền về, nhưng sẽ lấy phương thức cháu không thể ngờ được."

"phương thức gì?" trương nguyên thanh hỏi.

lúc này, mợ ở trong nhà hô: "ăn cơm, nguyên tử, cháu cũng ở lại bên này ăn đi."

"tới đây vợ ơi!" cậu lon ton chạy về nhà.

nói cũng không nói xong! trương nguyên thanh hùng hổ lẩm bẩm, cao giọng trả lời: "không được mợ, cháu tính ăn đồ ăn của bà ngoại, đồ ăn bà ngoại làm khó ăn."

nói xong, nhanh nhẹn chuồn đi.

đồ ăn mợ làm, con trai ruột cũng không muốn ăn, hắn chỉ là cháu trai, không cần thiết hy sinh như vậy.

cậu vào nhà đóng cửa, như đại lão gia ngồi xuống bàn ăn, đốt một điếu thuốc, trầm ngâm một lát, lẩm bẩm: "linh cảnh vận chuyển trục trặc càng ngày càng nghiêm trọng?"

"cái gì càng ngày càng nghiêm trọng?" mợ bưng đồ ăn đi ra.

"mẹ anh thời mãn kinh càng ngày càng nghiêm trọng." cậu thuận miệng nói.

"phi! mẹ anh mãn kinh hai mươi năm trước rồi." mợ gắt.

hôm sau, buổi sáng.

biệt thự của victoria, diệu đằng nhi ngồi ở trong nhà kính ấm áp như mùa xuân, nhìn vườn hoa ngoài vách thủy tinh nhuốm sương trắng, hoa tươi muôn hồng nghìn tía giống như được ban cho ngạo cốt của hoa mai, ở trong sương lạnh tận tình nở rộ.

kinh thành cuối tháng 12, đã có mấy trận tuyết rơi.

hoa tươi bình thường đương nhiên không sống nổi qua mùa đông, hoa cỏ trong vườn, là linh quân bồi dưỡng.

hoa tươi trong vườn hoa tuy đẹp, nhưng ở trước mặt cô gái trẻ tuổi, liền tỏ ra ảm đạm thất sắc.

khí chất cùng ngũ quan của diệu đằng nhi nổi bật ra một sự thanh lệ, môi như chấm son đỏ, con ngươi đen nhánh, mặt trái xoan trắng non xinh xắn, mũi thẳng tắp thanh tú.

nhìn mà quên đi thế tục.

loại mỹ nhân này không thể trang điểm, vừa trang điểm liền ngã xuống phong trần.

“anh nói nguyên thủy thiên tôn vì sao hẹn gặp mặt mẹ em?” hai tay diệu đằng nhi bưng cà phê nóng hổi, tò mò nhìn về phía biểu ca đang nhìn nhau với “bàn cây”.

ở trong mắt cô, nguyên thủy thiên tôn và mẫu thân không có bất cứ điểm chung nào, từ sau khi ma quân chết, mẫu thân bị ông ngoại coi là sỉ nhục của gia tộc chịu đả kích to lớn, từ đó về sau ru rú trong nhà, không giao tiếp nữa.

nguyên thủy thiên tôn có thể có chuyện gì phải gặp bà ấy? còn chọn ở biệt thự của trưởng lão victoria.

linh quân chưa trả lời, ánh mắt chăm chú nhìn mặt bàn thật lâu, hoặc ngơ ngác nhìn về phía vườn hoa, bộ dáng tâm sự nặng nề.

trong tầng hầm ngầm, trương nguyên thanh ngồi ngay ngắn ở ghế dựa cao, đánh giá người phụ nữ trưởng thành cũng ngồi ở ghế dựa cao.

người phụ nữ này hẳn là ngoài 40 rồi, nhưng chỉ nhìn từ dung mạo, càng giông thục nữ trẻ trung từ 25 đến 30 tuổi.

khuôn mặt như lòng trắng trứng, làn da so với thiếu nữ còn mịn màng hơn, ngũ quan có bốn năm phần tương tự diệu đằng nhi, nhưng càng thêm xinh đẹp, đúng, càng thêm xinh đẹp.

cô có giá trị nhan sắc của phụ nữ trẻ tuổi, quyến rũ của phụ nữ trưởng thành, cùng với dáng người nóng bỏng, cân xứng, mạnh mẽ chỉ mộc yêu có, nhưng khuôn mặt ngưng kết một vệt ưu sầu nhàn nhạt, một người phụ nữ như hoa đinh hương.

nhiều loại khí chất nhào nặn ở trên người, chẳng những không mâu thuẫn, ngược lại đan vào ra sức quyến rũ đặc biệt.

mẹ nó, nữ nhân của ma quân ai cũng quốc sắc thiên hương… khi trương nguyên thanh đánh giá người phụ nữ, người phụ nữ cũng đang quan sát người trẻ tuổi đại danh đỉnh đỉnh này.

chương 2714: thằng hề nhảy nhót (2)

“tôi khác với diệu trưởng lão vong ân phụ nghĩa, xem ở trên phần cậu từng cứu đằng nhi cùng linh quân, hôm nay mới đến đây gặp cậu.” diệu phong vận dẫn đầu mở miệng, “có việc nói thẳng.”

trong thanh âm lộ ra một sự lạnh nhạt cùng cường thế người không liên quan hãy tránh lui.

trương nguyên thanh mở miệng câu đầu tiên: “cháu từng nghe audio của dì cùng ma quân.”

nghe vào trong tai diệu phong vận, loại phát ngôn bóc vết sẹo người ta này cực không hữu hảo, độ hảo cảm của cô đối với nguyên thủy thiên tôn nhanh chóng hạ xuống, duy trì tư thế ngồi lười biếng, cười khẩy nói: “thanh âm của dì dễ nghe không, cần kêu vài tiếng cho cháu đã nghiền hay không?”

đừng chơi trò ám muội với tôi, linh quân sẽ tuyệt giao với tôi! trương nguyên thanh mặt không đổi sắc:

“dì không lỗi lạc như đằng nhi cùng Âm Cơ, cháu hôm nay gặp dì, không phải vì làm dì khó xử, mà là từ trong audio của dì cùng ma quân biết được một sự kiện.”

khi nói chuyện, hắn trấn an địch ý cùng tức giận của diệu phong vận.

nhìn khuôn mặt tuấn tú của nguyên thủy thiên tôn, nghe giọng điệu thành khẩn của hắn, sự không vui trong lòng diệu phong vận nhanh chóng tiêu tán, liền tha thứ hắn, hỏi: “chuyện gì?”

trương nguyên thanh đi thẳng vào vấn đề: “cháu muốn phương pháp bồi dưỡng linh thực mẹ của linh quân để lại cho dì!”

vẻ mặt diệu phong vận đầy khó hiểu: “cháu cần cái đó có tác dụng gì, nó cần kèm theo linh lực mộc yêu mới có thể có hiệu

lực, không phải nghề nghiệp mộc yêu mặc dù đạt được cũng vô dụng.”

dì, lòng hiếu kỳ đừng nặng như vậy, dễ dàng đưa tới tai họa… trương nguyên thanh đang muốn thao túng cảm xúc của đối phương, để cô giao ra phương pháp bồi dưỡng, bỗng giật mình.

trước mắt có thái âm phù hộ, phương pháp bồi dưỡng lại phải mộc yêu mới có thể nắm giữ, vì sao không mang hạt giống tới, bồi dưỡng ở nơi này?

hắn có thể dạ du đến chỗ ở của triệu trưởng lão, mang tới hạt giống, lại quay về nơi đây, như vậy, đã tiết kiệm rất nhiều lưu trình bộ sậu, cũng càng thêm bí ẩn.

nghĩ đến đây, trương nguyên thanh âm thầm thao túng cảm xúc của diệu phong vận, tăng lên sự tò mò, tín nhiệm cùng gấp gáp của cô, sau đó nói: “lý do cháu tạm thời không thể nói, nhưng việc này cực kỳ quan trọng, dì ở nơi này chờ một chút, cháu ra ngoài một chuyến.”

nói xong, hắn rời khỏi tầng hầm ngầm, ở trong phòng khách gặp được victoria, mời đối phương bố trí nghi thức, thi triển bí ẩn phù hộ cho mình.

đợi nghi thức hoàn thành, trương nguyên thanh hóa thành ánh sao như mộng ảo, rời khỏi biệt thự, ngự không phi hành, chạy tới chỗ ở của triệu trưởng lão.

cuồng phong đập vào mặt, nhà cao tầng đều ở dưới chân, càng tới gần nội thành, dòng xe cộ càng chen chúc.

kinh thành tuy lớn, nhưng đối với chúa tể mà nói, cho dù đi ngang qua toàn bộ thành thị, cũng không cần bao lâu thời gian, rất nhanh, khu ngõ nhỏ xưa cũ kia đã xuất hiện ở trước mắt.

đột nhiên, trương nguyên thanh thấy khu ngõ nhỏ xưa cũ kia rút đi màu sắc, giống như một bức ảnh đen trắng, loại phai màu này nhanh chóng lan tràn, mang nhà cao tầng, xe, đường phố, vành đai xanh hóa toàn bộ bao phủ trong đó.

trong chớp mắt, trương nguyên thanh từ chỗ cao quan sát, toàn bộ thành thị đều biến thành một tấm ảnh đen trắng, bầu trời trong xanh cũng bịt kín một tầng màn che, chỉ có mặt trời quật cường tản mát ra ánh sáng mỏng manh.

trong lòng hắn rùng mình, rất nhanh ý thức được, không phải thành thị dưới chân xảy ra vấn đề, mà là hắn đã xảy ra vấn đề.

hắn bị bí ẩn rồi, ngăn cách với thế giới hiện thực.

lúc này, hơi thở âm lãnh đập vào mặt, giống như mở ra cánh cổng cửu u địa phủ.

trong khu ngõ nhỏ cổ xưa kia bốc lên âm khí tận trời, luồng âm khí đó lên như diều gặp gió, ở trên bầu trời hóa thành một khuôn mặt che cả bầu trời.

khuôn mặt giống như khói đen kia hờ hững quan sát trương nguyên thanh.

trong nháy mắt này, trương nguyên thanh cảm giác thái âm, tinh thần cùng thái dương ba luồng lực lượng trong cơ thể đồng thời ngưng kết, mất đi sức sống.

tín hiệu nguy hiểm thông qua thần kinh truyền vào đầu óc, adrenalin điên cuồng tiết ra, nhưng cơ bắp lại đang co rút, vô luận đầu óc điều động thân thể như thế nào, tứ chi đều cứng ngắc giống như người bại liệt.

“linh, linh thác…”

trương nguyên thanh dùng khớp hàm run lên, đọc ra cái tên này.

“nguyên thủy thiên tôn!” một tiếng cười khẽ quanh quẩn ở trong thiên địa: “ngươi giống với ma quân, thật sự là thằng hề nhảy nhót.”

trên không thành thị đen trắng, cả người trương nguyên thanh cứng ngắc, cứng ngắc trên vật lý, trừ đầu óc còn có thể chuyển động, tứ chi căn bản không thể nhúc nhích.

uy áp của thượng vị giả giống như ngọn núi lớn đè ở hai vai, khiến cơ bắp của hắn co rút, mồ hôi lạnh tựa như xả lũ.

mình có bí ẩn phù hộ, linh thác làm sao khóa mục tiêu mình? hắn là từ trong ngõ cũ đi ra, hắn đã biết sự tồn tại của hạt giống? không có khả năng, đại bộ phận hành động của mình đều tiến hành ở trong bí ẩn, hắn không có khả năng từ trong dòng sông vận mệnh quan trắc được…

chương 2715: kinh hỉ (1)

trương nguyên thanh vừa kinh vừa giận, tuy rất không cam lòng, nhưng linh thác xuất hiện ở nơi này, lại định vị chuẩn xác hắn đang dạ du, ý nghĩa mình mọi việc trong thời gian này làm công cho linh thác.

hắn chưa bao giờ khinh thường thái âm chi chủ, nhưng sự cường đại của vị bán thần này vượt qua hắn tưởng tượng.

vất vả bôn ba mấy ngày, giỏ trúc múc nước công dã tràng không nói, còn bị đối phương sỉ nhục như thế.

khuôn mặt che cả bầu trời kia chậm rãi mở miệng: "bổn tọa vốn chưa từng để ngươi vào mắt, nhất là sau khi mang mảnh vỡ thái âm bổn nguyên từ trong thẻ nhân vật của ngươi bóc ra, ngươi đã mất đi giá trị."

"nhưng ngươi cố tình nhảy lên nhảy xuống, năm lần bảy lượt tiến vào tầm nhìn của ta, bổn tọa đột nhiên phát hiện, trên thân ngươi cất giấu rất nhiều bí mật, bí mật ở ngoài truyền nhân ma quân."

nghe được lời này, trương nguyên thanh xa ở tùng hải không chút nào do dự cầm lấy gương yata, triệt tiêu phân thân.

nhưng, khuôn mặt khổng lồ trên bầu trời vẫn tồn tại, thế giới xám trắng vẫn như cũ tồn tại, triệt tiêu bại.

phân thân của hắn bị bí ẩn rồi, gương yata không thể triệt tiêu.

một cơn lạnh toát từ lòng bàn chân trương nguyên thanh dâng lên, thái âm lực như khói đen bò lên mắt cá chân, bò lên cẳng chân, bò lên phần eo, trương nguyên thanh không thể nhúc nhích con ngươi run rẩy dữ dội, lo âu trước nay chưa từng có.

hắn đã biết linh thác muốn làm gì rồi.

phệ linh!

ở dưới uy áp của bán thần, hắn cái gì cũng không làm được, bao gồm tự sát, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị "khói đen" bao bọc.

đột nhiên, khói đen bao phủ toàn thân trương nguyên thanh tản ra, trên không trung truyền đến linh thác khẽ ồ: "khối phân

thân này rõ ràng có linh hồn dao động, lại không cách nào cắn nuốt…”

trương nguyên thanh cũng ngẩn ra, sau đó kinh hỉ, thân thể gương yata phục chế, linh hồn cũng không phải là chân thật, đã không là linh hồn chân thật, đương nhiên không thể cắn nuốt.

đúng, sáng tạo linh hồn là quyền lực của thái âm lĩnh vực, gương yata hiển nhiên không phải đạo cụ nghề nghiệp thần dạ du.

năng lực phục chế linh hồn cùng nhục thân của nó, xác suất đại khái đến từ nghề nghiệp nhạc sĩ, bởi vì tài liệu rèn nó là từ phúc từ đáy đầm trường sinh bất lão ở takama-ga-hara tìm được.

“nghề nghiệp nhạc sĩ à…” linh thác rất nhanh phân biệt ra đặc tính của phân thân, trong khuôn mặt khói đen ngưng tụ bay ra một cái bàn xoay to bằng cái bàn tròn.

bàn xoay một nửa trắng, một nửa đỏ, nhìn không ra chất liệu.

nó xa xa nhắm vào trương nguyên thanh, mặt bàn nhanh chóng xoay tròn, trương nguyên thanh cảm giác thế giới xung quanh cũng bắt đầu xoay tròn theo mặt bàn, đầu óc cũng theo mặt bàn xoay tròn, toàn bộ ý niệm, tư duy đều bị ném ra khỏi đầu.

“không ổn, hắn muốn thôi miên mình…” ý thức trương nguyên thanh dần dần choáng váng, nỗi tuyệt vọng trong lòng cuồn cuộn như thủy triều.

nếu như bị linh thác biết thân thế mình, ông ngoại bà ngoại cũng phải gặp họa, mặc dù có cậu che chở, cả nhà cũng sẽ bị đuổi giết đến chân trời góc biển…

mấu chốt nhất là, lấy năng lực bố cục của thái âm chi chủ, một khi bí mật của mình bị đối phương biết, tương đương giao bài cho kẻ địch, sau này bất cứ hành động nào cũng sẽ ở trong dự liệu của linh thác.

khi mục tiêu, mưu tính, thủ đoạn của ngươi đều bị đào ra, như vậy, thái âm chi chủ liền nhất định có thể mang tương lai của ngươi thôi diễn rõ ràng.

mình bị bí ẩn rồi… cậu không tìm thấy mình… đầu, đầu óc càng lúc càng hỗn loạn… trương nguyên thanh ý niệm đứt quãng, tâm ở trong vực sâu u ám càng lún càng sâu.

đột nhiên, trong thế giới yên tĩnh bí ẩn truyền đến một tiếng nứt vang thanh thúy.

thân thể trương nguyên thanh giống như gương vỡ, giăng kín vết rạn, một giây sau, thân thể hắn bỗng dưng biến mất ở trước mắt linh thác.

tùng hải, nhà bà ngoại.

trương nguyên thanh ngồi ở bên bàn như trút được gánh nặng, như hư thoát phun ra một hơi thở ngân nga kéo dài, sau đó, vẻ mặt đau thịt nhìn gương yata bị chém thành hai nửa trong tay.

phân thân tuy bị bí ẩn, nhưng duy trì phân thân tồn tại là gương yata, mà không phải linh thác.

chỉ cần đạo cụ bị hủy, phân thân tự nhiên sẽ tiêu tán, chỉ là đáng tiếc một món đạo cụ phẩm chất chúa tể như vậy.

bây giờ không phải thời điểm tiếc nuối đạo cụ…

trương nguyên thanh nhanh chóng cầm điện thoại di động lên, gọi điện cho triệu thành hoàng, chuông vang vài giây sau đó kết nối, truyền đến tiếng của tiểu triệu: “có chuyện gì?”

“trước xem xem cụ của anh chết chưa?” trương nguyên thanh trầm giọng nói.

“cái gì!” triệu thành hoàng sợ hãi biến sắc.

“nếu chưa chết, bảo ông ấy đi tầng hầm ngầm một chuyến, nhìn xem đồ vật còn ở đó hay không.” trương nguyên thanh nói xong liền tắt máy, chờ đợi trả lời.

đại khái năm phút đồng hồ sau, triệu thành hoàng gọi lại, truyền đến là thanh âm trong ngưng trọng lộ ra cấp bách của triệu trưởng lão: “hạt giống không thấy nữa, đã xảy ra cái gì?”

chương 2716: kinh hỉ (2)

hạt giống quả nhiên không thấy nữa… trương nguyên thanh đã có đoán trước, trong lòng vẫn dâng lên lửa giận cùng cảm giác

thất bại mãnh liệt: “là linh thác…”

vì thế, hắn mang cố gắng của mình mấy ngày gần đây, cùng với cảnh ngộ hôm nay, từ đầu tới cuối nói cho triệu trưởng lão.

đầu kia điện thoại lâm vào trầm mặc lâu dài, qua một hồi lâu, triệu trưởng lão thở dài nói: “số mệnh rồi! nguyên thủy thiên tôn, linh thác tuy không phải tinh thần chi chủ, nhưng thái âm cùng tinh thần là có thể song tu, nếu lại có thần khí công năng quan tinh bên người, quan tinh thuật của hắn, có lẽ là người số một dưới tinh thần.”

trương nguyên thanh nhất thời nghĩ đến đại la tinh bàn, tinh thần cùng thái âm quả thật có thể song tu, hai bên không xung đột. chỉ là tồn tại đỉnh phong chỉ có một vị mà thôi.

lấy cấp bậc của linh thác, hướng xuống phía dưới kiêm dung, tu hành tinh thần, lại kèm theo một món đạo cụ loại quy tắc, hoặc đạo cụ chúa tể phẩm cấp cao lĩnh vực tinh thần, như vậy, thái âm phù hộ bình thường chưa chắc có thể giấu được hắn.

nhưng, nếu hắn có thể tính được bố cục của mình, di chuyển trước, ngày đó lúc săn giết trưởng lão nam phái, đã có thể cường thế ra tay, mai táng chúa tể của người chết trở về.

cần gì làm điều thừa?

ừm, nếu không có thuần dương chưởng giáo hù dọa, mình sau khi hỏi thăm xong tình báo hội đồng chu, xác suất đại khái liền rời khỏi, sẽ không cân nhắc “tình báo giá trị không lớn, linh thác không cần thiết dọa mình”, do đó tìm tòi đến cùng tìm hiểu ra di vật của diệu phong linh.

cho nên, linh thác chưa ở trong quá trình săn giết trưởng lão nam phái diệt người chết trở về, là muốn mượn tay của mình, đào ra hạt giống của diệu phong linh.

cấp bậc ưu tiên của hạt giống, thế mà cao hơn diệt các chúa tể của người chết trở về?

không nên nha, lúc trước ở new york, ở trên tụ hội của minh ước tự do, linh thác không tiếc bại lộ donna con bài chưa lật này, cũng muốn giết mình, phó thanh dương, ma nhãn cùng cung chủ.

nói rõ chúng ta cấp bậc ưu tiên rất cao, cực kỳ cao…

vậy hạt giống kia diệu phong linh lưu lại con mẹ nó phải quý trọng bao nhiêu?

nghĩ đến đây, trương nguyên thanh lại bắt đầu ảo não, hắn có thể đã bỏ lỡ một vật phẩm cực kỳ quan trọng.

“không, không phải bỏ lỡ, mình đã cố gắng lớn nhất đi làm, thất bại không phải lỗi của mình, là kẻ địch quá cường đại.”

“ài, cấp bậc chênh lệch quá lớn, muốn chơi bố cục đùa giỡn âm mưu với linh thác, quả thật là mình quá trẻ tuổi.”

“chấp niệm ma quân nói rất đúng, mình không nên đánh dấu bản thân thành tiêu điểm, nên hạ thấp thu mình phát triển…”

trương nguyên thanh bỗng nhiên chà chà mặt, cười khổ nói: “thiếu chút nữa bị linh thác dọa, cái gì gọi là hạ thấp, chỉ cần mình còn đang làm việc, chỉ cần hành động của mình có tổn hại trận doanh tà ác, mình tự nhiên mà vậy đã thành tiêu điểm, trừ phi cái gì cũng không làm, nhưng thủ tự cùng tà ác quyết chiến không xa, cái gì cũng không làm, tương đương tự mình trục xuất, còn cạnh tranh vị trí thái dương chi chủ như thế nào?”

“linh thác cười nhạo mình là thằng hề nhảy nhót, là muốn đả kích đạo tâm của mình. hắn đối với mình là có tâm lý kiêng kị, sợ mình phục chế con đường của nguyên soái, ma quân, ở trong ngắn hạn trở thành chúa tể đỉnh phong. ngày mai liền vào phó bản, con mẹ nó…”

trương nguyên thanh hít sâu một hơi, kiềm chế suy nghĩ lan tràn, đo lấy ra điện thoại di động, gọi vào số linh quân: “bảo dì trẻ của anh trở về đi, chuyện này không xử lý được nữa.”

linh quân ngẩn ra, bức thiết truy hỏi: “sao lại không làm được, đã xảy ra chuyện gì?”

trương nguyên thanh thở dài nói: “bị linh thác chơi một vố, món di vật kia của mẹ anh không còn nữa.”

trong điện thoại truyền đến tiếng nghiến răng của linh quân.

trương nguyên thanh an ủi vài câu, tắt máy, đưa gương yata bị chém thành hai nửa vào kho hàng bang phái, tiếp theo gọi điện thoại cho hạ hầu ngạo thiên.

“nhân vật chính, kính nhờ anh một sự kiện.”

trương nguyên thanh nói: “tôi cần anh hỗ trợ tu bổ một món đạo cụ, nó ngay trong kho hàng bang phái, anh xin sử dụng.”

“vấn đề nhỏ!” hạ hầu ngạo thiên lập tức đáp ứng.

vài giây sau, trương nguyên thanh thu được đơn xin hạ hầu ngạo thiên gửi đến, lập tức lựa chọn đồng ý.

“cái đệch, cậu đây là đạo cụ chúa tể phẩm chất trung cao, hơn nữa tài liệu rất hiếm thấy, tôi không sửa được.” hạ hầu ngạo thiên kiểm tra xong tài liệu, hùng hổ nói: “cái này chỉ có thể tìm gia chủ để sửa.”

“vậy thì tìm hạ hầu gia chủ hỗ trợ, giá cả dễ nói chuyện.” trương nguyên thanh lựa chọn hướng hạ hầu ngạo thiên xin giúp đỡ, mà không phải liên tam nguyệt, chính là nhìn trúng hạ hầu gia nhân tài đông đúc.

liên tam nguyệt cũng là luyện khí sư cấp 7, chưa chắc có thể sửa gương yata, hơn nữa quan hệ ác liệt với triệu gia mình xuất thân, cơ bản không trông cậy vào được.

hạ hầu ngạo thiên khác, nhân vật chính là tồn tại mà hạ hầu bán thần cũng không thể làm gì được, ngôi sao sáng nhất của hạ hầu gia.

chương 2717: kinh hỉ (3)

hạ hầu ngạo thiên thử nói: “có phí trung gian hay không?”

“phí trung gian chính là đối với chuyện anh một mình tham ô tài sản, công khoản của công ty, không truy xét.” trương nguyên thanh nói. trương nguyên thanh đổi giọng: “anh có thể hướng hạ hầu gia chủ mặc cả, mặc cả được bao nhiêu, thuộc về anh hết.”

hạ hầu ngạo thiên lúc này mới hài lòng tắt máy.

giang nam, bì cách thành.

hạ hầu ngạo thiên chạy ra khỏi cửa nhà, cưỡi mô tô bay tự chế, ở trong tiếng động cơ rít gào, cực kỳ phô trương lướt qua trên không hạ hầu gia tộc, đáp ở đình viện hạ hầu gia chủ.

cháu nội của hạ hầu gia chủ theo tiếng mà đến, vừa thấy là hạ hầu ngạo thiên, vội vàng nở nụ cười đầy mặt chào đón: “ngạo

thiên ca, ngài có gì phân phó?”

cháu nội gia chủ lúc trước hướng nhân viên bảo an hạ lệnh “ngạo thiên cùng chó không thể vào cửa”, bây giờ chỉ có thể ngoan ngoãn làm cháu nội.

“tôi tìm thúc công.” hạ hầu ngạo thiên đi thẳng vào trong.

“ông nội ở phòng luyện khí, tôi đưa ngài qua đó.” cháu nội gia chủ ân cần nói.

hạ hầu ngạo thiên gật gật đầu, sải bước tiến lên, đi một lát, bỗng nhiên nhảy lên đá một cước, đạp bay cháu nội gia chủ.

cháu nội gia chủ không phục: “trước kia anh đạp tôi thì thôi, vì sao bây giờ còn đạp tôi?”

hạ hậu ngạo thiên liếc hắn một cái: “nhớ lại thanh xuân đã mất.”

hạ hầu ngạo thiên ngựa quen đường cũ tới phòng luyện khí hạ hầu gia chủ, nhìn ông lão tóc hoa râm đứng khoanh tay ở trước lò lửa, đi thẳng vào vấn đề nói: “ông già, giúp cháu sửa một món đạo cụ.”

hạ hầu gia chủ quay đầu, rất có hứng thú hỏi: “lấy ra xem.”

hạ hầu ngạo thiên lấy ra mảnh vỡ gương yata đưa lên.

hạ hầu gia chủ tiếp nhận hai mảnh gương yata, đeo một cái mắt kính đơn, khi thì giơ lên chăm chú nhìn, khi thì cúi đầu quan sát, trầm giọng nói: “tài liệu của đạo cụ này cực kỳ hiếm thấy, bắt nguồn từ nghề nghiệp nhạc sĩ… căn cứ mắt kính phân tích tài liệu, nó là ở trong hoàn cảnh hiếm thấy nào đó lắng đọng lại năm tháng dài lâu hình thành, đây là chỗ quý giá nhất của nó…”

hạ hầu ngạo thiên không kiên nhẫn ngắt lời: “ngài cứ nói có thể sửa hay không?”

hạ hầu gia chủ khẽ gật đầu: “mảnh vỡ đầy đủ, nếu chỉ là chữa trị, trái lại cũng không khó, chẳng qua tiền công…”

hạ hầu ngạo thiên vội nói: “thúc công, đạo cụ là của nguyên thủy thiên tôn, ông càng rẻ, cháu kiếm phí trung gian càng nhiều. cháu tấn thăng chúa tể tiêu hao hết của cải rồi, ông cho cháu cơ hội kiếm tiền.”

hạ hầu gia chủ "ừm" một tiếng, hỏi ngược lại: "vậy cháu cảm thấy lão phu thu bao nhiêu thích hợp?"

hạ hầu ngạo thiên nghĩ một chút, thử nói: "miễn phí?"

hạ hầu gia chủ ném gương yata ra cửa: "cút ra ngoài."

11 giờ trưa.

trước bữa ăn, trương nguyên thanh gọi điện thoại hướng phó thanh dương báo cáo từ đầu đến cuối sự kiện "hạt giống", tâm tình hai người nặng nề thảo luận hồi lâu.

trương nguyên thanh vốn định nói cho cậu trước, nhưng đi nhà cách vách gõ cửa, mợ nói bại hoại gia tộc sáng sớm đã ra ngoài lêu lổng, điện thoại cũng không có ai bắt máy, trương nguyên thanh liền biết bại hoại gia tộc đi ngao du linh cảnh rồi.

hắn vừa kết thúc trò chuyện, tay nắm cửa phòng ngủ vặn mở ra, cậu mặc quần màu đỏ bó sát người, áo vest màu tím, tư thế rất đĩ, dựa vào cửa, cười nói: "ngạc nhiên chưa !"

trương nguyên thanh vui vẻ nói: "cậu, cậu rốt cuộc trở lại rồi, cháu có lời muốn nói với cậu… ừm, kinh hỉ?"

hắn chợt phản ứng lại: "ngài tìm được bộ trang bị lôi thần? hay là cứu ra kỵ sĩ đơn truyền?"

trương nguyên thanh nhất thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt, bộ trang bị lôi thần cấp bậc cực cao, xác suất đại khái có thể sử dụng đến cấp 8 thậm chí cấp 9.

hắn trở thành linh cảnh hành giả thời gian quá ngắn, không thể giống chúa tể có thâm niên thông qua tu hành để tăng cường nội tình như vậy, "tư cách và sự từng trải" nông cạn là sở đoản lớn nhất.

cho nên, có thể vơ vét đạo cụ cực phẩm là phương thức tốt nhất bù lại cho sở đoản.

chờ về sau phẩm chất, số lượng âm thi tăng lên, bộ trang bị tử kim, bộ trang bị tế trời của hắn có thể cho âm thi sử dụng, mình sử dụng bộ trang bị lôi thần.

một người ba chúa tể, nếu lại thêm phân thân… trừ hô lên "ta muốn đánh mười người", trương nguyên thanh thật sự nghĩ

không ra lời thoại nào.

“chuyện bộ trang bị không vội nói, cậu, cháu gặp chuyện.” trương nguyên thanh áp chế nỗi vui sướng trong lòng, mang tình huống chuyện hạt giống báo chi tiết cho cậu biết.

cậu đỏm dáng lén lút nhìn phòng khách một lần, yên lặng đóng cửa lại, than thở: “chơi cờ là phải xem thiên phú cùng kinh nghiệm, năng lực phá cục của cháu rất mạnh, năng lực bố cục hơn kém một chút, nhưng bảo cháu đánh cờ với linh thác quả thật quá mức làm khó dễ cháu rồi.”

“chẳng qua, sở trường phá cục lại không sở trường bố cục, đối với cháu mà nói là chuyện tốt, bởi vì như vậy càng thêm phù hợp thái dương chi chủ, thái dương chi chủ chính là không não mà làm, giống với hỏa sư!”

chương 2718: chờ xuất phát (1)

giống hỏa sư? mình đến cuối cùng sống thành bộ dáng mình khinh bỉ nhất? trương nguyên thanh nghe mà trong bụng tràn đầy lời lẩm bẩm.

cậu đi đến trước mặt cháu trai, ra sức vỗ vai: “ô ô, không cần sợ, nguyên tử vô dụng không cần sợ, cậu là bộ não bên ngoài của cháu, chỉ số thông minh không đủ cậu đến góp vô.”

“cậu, cậu bây giờ ngay cả vần đơn cũng đi không đúng?”

“không cần để ý những chi tiết này, rap là một loại tâm tính cùng tinh thần, mà không phải vần đơn vần đôi những thứ nổi lên ở mặt ngoài này, ô ô!”

“cho cháu xem bộ trang bị lôi thần chút.” trương nguyên thanh lười nói lời thừa với hắn, sốt ruột không chờ được muốn xem trang bị mới.

“có chút phỏng tay, nhận lấy.” tay phải của cậu từ trong hư không rút ra một cây mâu sét chói mắt.

cây mâu sét này do lôi điện ngưng tụ thành, quanh thân nhảy lên hồ quang tí tách, cho dù không phải lôi pháp sư, trương nguyên thanh cũng cảm giác được rõ ràng linh lực lôi thuộc tính trong phòng tăng vọt.

trương nguyên thanh tiếp nhận mâu sét, tóc nháy mắt dựng thẳng từng sợi, đồng thời cảm giác được lòng bàn tay đau đớn vô cùng, máu thịt nhanh chóng đỏ lên, da tróc thịt bong, cùng từng chút một chưng khô.

năng lực khôi phục cường đại của thần dạ du gặp kích thích liền khởi động, tế bào tái sinh, chữa trị vết thương, da thịt chết đi chưng khô, hóa thành một tầng tro than dính ở lòng bàn tay.

trương nguyên thanh "á" một tiếng.

so sánh với "lôi chi giáp y" cùng "lôi chi hộ tí", cây mâu sét này thiêu đốt càng thêm bá đạo, cho dù có sức khôi phục của thần dạ du, cầm mâu vượt qua một phút đồng hồ, hai cánh tay hắn nhắm chừng sẽ chưng khô.

vài giây sau, thuộc tính vật phẩm hiện lên.

"tên: lôi mâu"

"công năng: xuyên thủng"

"giới thiệu: nó là đạo cụ vị tồn tại không thể miêu tả nào đó thu thập trung tâm lôi điện rèn ra, có sức công kích mạnh mẽ. xuyên thủng: ném nó về phía kẻ địch, có 50% tỷ lệ bỏ qua phòng ngự vật lý, kẻ địch bị nó xuyên thủng sẽ bị lôi điện thiêu đốt."

"ghi chú 1: nó là một trong những bộ kiện của lôi thần chiến giáp, bốn món còn lại là bảo vệ tay, giày, mũ, áo, tập hợp đủ bộ trang bị năm món, có thể đạt được lực lượng lôi thần."

"ghi chú 2: nó rất phỏng tay."

"ghi chú 3: trừ phi chủ nhân tử vong, nếu không nó sẽ không bị kẻ địch nhặt."

không ngoài dự liệu, đây là một món đạo cụ cấp chúa tể.

trương nguyên thanh thu lôi mâu vào hòm đồ, lại lấy ra, nhất thời đã biết trả giá của nó.

đạo cụ này chính là dùng để ném, mỗi lần ném đều sẽ than hóa một cánh tay.

bình thường mà nói, lấy hai cánh tay làm trả giá, có thể 100% xuyên thủng kẻ địch, tạo thành hiệu quả đánh giết.

“rất thích hợp thần dạ du, mình có thể dùng âm thi để ném, dù sao kẻ địch không thể nhặt, tùy tiện ném.”

trương nguyên thanh rất hài lòng sức sát thương của lôi mâu, tiếp theo hắn lấy ra “lôi chi giáp y” cùng “lôi chi hộ tí”, kích hoạt hiệu quả bộ trang bị.

nháy mắt, toàn thân hắn tản mát ra hào quang màu lam sáng lóa, đôi mắt ẩn chứa sấm sét, sợi tóc quấn quanh điện quang, giống như lôi thần cầm trường mâu.

kỹ năng bộ ba món thăng cấp thành “bão sấm sét”, triệu hồi ra lôi điện bao trùm một khu vực, tiến hành công kích kiểu bao trùm, không phân biệt mục tiêu.

cường độ chưa biết, dù sao còn chưa kiểm tra.

lúc này, trương nguyên thanh cảm giác tế bào trong cơ thể nhanh chóng chết đi, nội tạng bày ra dấu hiệu suy kiệt, lập tức thu hồi bộ trang bị lôi thần.

“đạo cụ tốt là tốt, chỉ là có chút bỏng tay…” trương nguyên thanh nhìn về phía cậu, nói: “cháu buổi tối sẽ vào phó bản bang phái, bây giờ chỉ chờ tài liệu của nương nương nữa.”

sau khi săn giết nam phái thất trưởng lão, hắn liền thông qua phó thanh dương, từ trong kho hàng ngũ hành minh đổi tài liệu trung tâm luyện chế linh phó.

nhưng còn thiếu một món tài liệu chính cùng ba món tài liệu phụ trợ.

hắn không có giao tình với thái nhất môn, liền vào phó bản bang phái triệu hồi nương nương, hy vọng cô có thể ở lúc sưu tập tài liệu tấn thăng ngân dao, cũng giúp đồ đệ nhỏ một chút việc.

tam đạo sơn nương nương ban đầu không đồng ý, cảm thấy mình không nên can thiệp quá nhiều đệ tử trưởng thành, cô trước giờ đều không phải loại hình sư tôn ân cần chiếu cố kia.

nhưng trương nguyên thanh nạp đầu liền bái, than thở khóc lóc, hô to: “ma đạo ngông cuồng, chính đạo yếu thế, sư tôn bị vây khốn ở linh cảnh, đệ tử muốn lấy danh nghĩa sư tôn giúp đỡ chính nghĩa, bất đắc dĩ người nhỏ sức yếu, sư tôn ngài giúp

con một phen, đó là góp sức cho thiên hạ chính đạo, công đức vô lượng.”

“lại nói, con chính là đứa nhỏ ngài cao tuổi mới có mà. tu hành còn thấp, ngài không giúp con, con đấu với cao thủ ma đạo như thế nào.”

đây là kỹ thuật ngân dao không có.

tam đạo sơn nương nương cảm thấy đứa đệ tử thu lúc tuổi già này nói có lý, liền đáp ứng.

chương 2719: chờ xuất phát (2)

cậu “ừm” một tiếng: “sau khi vào phó bản, tốt nhất là nhân lúc tinh thần đang cao làm đến cùng, một khi rời khỏi phó bản, khí thế đó liền đứt mất. cháu xem phó thanh dương, nếu không phải cháu, hắn nhắm chừng sẽ không vào phó bản bang phái nữa.”

trương nguyên thanh gật gật đầu, có lần đả kích này, hắn bức thiết muốn nâng cao bản thân, không muốn bị linh thác đùa bỡn trong lòng bàn tay nữa.

9 giờ tối.

trương nguyên thanh đúng giờ tiến vào phó bản tòa thành cơ quan mặc tông, ngồi khoanh chân ở trên tảng đá lớn chân núi, lấy ra mũ đỏ nhỏ, triệu hồi ra ngân dao quận chúa, sau đó bắt đầu tu hành thuần dương tẩy thân lục.

mãi cho đến 11 giờ đêm, bầu trời đêm tòa thành cơ quan mặc tông nhuộm lên màu vàng rực, như gợn sóng nhộn nhạo từng vòng, ngay sau đó, một dải cầu vồng vàng óng phá vỡ vách ngăn, như sao băng buông xuống.

cầu vồng vàng óng đáp ở phụ cận hai người, hóa thành một vị thần nữ mặc đạo bào, lạnh nhạt xuất trần, phong tư trác tuyệt, môi đỏ tươi gợi cảm.

trương nguyên thanh nạp đầu liền bái: “ra mắt sư tôn.”

ngân dao quận chúa chậm một nhịp, học theo: “ra mắt sư tôn.”

tam đạo sơn nương nương gật đầu: “tài liệu ngân dao tấn thăng, cùng với tài liệu luyện chế linh phó của ngươi, bổn tọa

đều đã thu thập xong. nguyên thủy, ngươi là tính đêm nay luyện chế, hay là qua đoạn thời gian nữa?”

trương nguyên thanh mừng rỡ, cao giọng nói: “đệ tử muốn ở dưới sư tôn nhìn chăm chú cùng dạy bảo luyện chế linh phó, bởi vì không có sư tôn nhìn, bản thân không đủ tự tin, sư tôn chỉ điểm cực kỳ quan trọng.”

thực liếm nha… ngân dao quận chúa phụ họa nói: “chỉ có sư tôn theo dõi, trong lòng đệ tử mới có cảm giác an toàn, không có sư tôn, đệ tử tuyệt không thăng cấp.”

ngân dao nghiệt đồ này, bắt đầu tranh việc làm ăn với mình rồi? trương nguyên thanh thầm mắng con gái lão chu gia vô sỉ.

- giải thích, ngân dao là công chúa triều minh. hết giải thích.

tam đạo sơn nương nương vui mừng nhìn nghiệt đồ: “ngươi theo nguyên thủy thiên tôn tu hành, vẫn là có sự tiến bộ.”

dứt lời, ống tay áo rộng thùng thình chợt phồng lên, phun ra từng món tài liệu hoặc âm khí lượn lờ, hoặc ánh sao lấp lánh, ước chừng hơn bốn mươi món.

trương nguyên thanh và ngân dao quận chúa ánh mắt đăm đăm nhìn những tài liệu này, nuốt nước bọt.

tam đạo sơn nương nương nói: “ngân dao, vi sư hy vọng ngươi lấy thái âm làm căn cơ, kiêm tu tinh thần, như vậy, trừ sẽ bị thần nhật du khắc chế, ngươi tương đương với một vị chúa tể hàng thật giá thật.”

ngân dao quận chúa: “vâng vâng!”

đây là nguyên nhân cô không muốn “sống lại”, nguyên thủy thiên tôn từng lén hỏi cô, có muốn rút đi âm thi, khôi phục cơ thể sống hay không, nhưng cô từ chối.

trước kia có lẽ muốn, nhưng bây giờ không muốn nữa.

khôi phục thân thể người sống, cô còn phải tốn vài năm, mười mấy năm thời gian mới có thể tu hành đến giai đoạn chúa tể, dù sao cô không phải linh cảnh hành giả, muốn tiếp tục tấn thăng, nhất định phải trở lại linh cảnh, sau đó dùng công pháp tu hành thong thả của cổ đại tích lũy tu vi.

nhưng bảo trì thân thể âm thi, cô chỉ cần nằm thẳng.

tam đạo sơn nương nương lại nhìn về phía trương nguyên thanh: “những tài liệu này cực kỳ hiếm thấy, trong thời gian ngắn vi sư không có khả năng thu thập được phần thứ hai nữa, cho nên ngươi chỉ có một lần cơ hội, luyện chế âm thi cấp chúa tể độ khó rất lớn, bộ sậu rườm rà, nếu không ngoài dự liệu, thần nhật du hiện thế đều là trong từng lần thất bại mò mẫm ra phương pháp luyện chế chính xác.”

“ta không biết phương pháp của bọn họ, nhưng ta sẽ truyền thụ ngươi trận đồ luyện chế của thuần dương giáo, ngươi nghe cẩn thận…”

kế tiếp, tam đạo sơn nương nương giảng giải chi tiết lưu trình luyện chế ngân dao, đầu tiên cần cởi sạch quần áo của nghiệt đồ sư tỷ, ở trên người cô vẽ ra tụ âm trận cùng tinh thần trận, giúp cô hấp thu chín món tài liệu phụ trợ thái âm cùng tinh thần.

một bộ sậu này, khó nhất là tinh thần trận cùng thái âm trận phải kết hợp hoàn mỹ, hai trận kết hợp một trận.

nếu là trong quá trình hấp thu, thái âm và tinh thần hai luồng lực lượng không đủ hài hòa, sẽ xảy ra “chập mạch điện”, sắp thành lại bại.

mà một bước này gọi là kháng cơ.

sau khi đầm tốt nền móng, chính là tạo thái âm chi thể cho ngân dao, tài liệu chính là một viên ngọc thạch bộ dạng tròng mắt, một lọ chất lỏng màu đen, tên của hai tài liệu phân biệt là “câu hồn ngọc” cùng “hoàng tuyền” .

câu hồn ngọc uống vào, là tài liệu chính, hoàng tuyền là tài liệu phụ trợ, hòa thành mực, khắc linh triện trận pháp ở trên người ngân dao, giúp nàng tiêu hóa câu hồn ngọc.

cuối cùng lại khắc linh triện đại trận, mang tài liệu thái âm, tinh thần còn lại luyện vào trong cơ thể ngân dao.

hiểu biết xong bộ sậu, trương nguyên thanh tràn đầy tự tin: “sư tôn, ngài có thể cấp bản vẽ rồi.”

trong tay áo bào tam đạo sơn nương nương vung ra ba quyển trục, trương nguyên thanh mở ra nhìn, nhất thời đầu váng mắt hoa.

chương 2720: chờ xuất phát (3)

không phải đầu váng mắt hoa trên vật lý, mà là tinh thần.

hắn có loại cảm giác người học dốt đang xem bản vẽ máy bay chiến đấu.

ngân dao quận chúa ghé lên nhìn, liên tục lui về phía sau, nạp đầu liền bái: "xin sư tôn bày trận cho con, con không tin được nguyên thủy thiên tôn."

cô con mẹ nó cởi quần áo cho tôi đi… trương nguyên thanh trừng mắt.

tam đạo sơn nương nương nói: "ta sẽ dạy ngươi khắc trận như thế nào, trước khi có nắm chắc, có thể dùng tài liệu cấp thấp luyện tập trước."

trương nguyên thanh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

ba giờ sau, ở dưới sư tôn dạy bảo, trương nguyên thanh rất nhanh nắm giữ ba phần trận đồ. hắn bắt đầu giã vỡ tài liệu, điều phối mực nước, ngân dao quận chúa cởi quần bò, áo dệt kim màu trắng, đồ lót ren… trần truồng nằm ở trên mặt đất.

thân thể yêu kiều trắng như tuyết đặt ở nơi hoang dã, hình thành trùng kích thị giác mãnh liệt.

nhưng ở trong mắt trương nguyên thanh, cô chính là một món tài liệu.

ánh mắt hắn nghiêm túc trầm tĩnh, lộ ra sự chuyên chú của danh thủ quốc gia khi đánh cờ, lấy ngón tay thay bút, chấm mực, bắt đầu khắc hai trận tụ âm cùng tinh thần.

một bước này điểm khó nhất ở chỗ, hai trận pháp là dung hòa, không phải trước vẽ xong tụ âm trận lại vẽ tinh thần trận, mà là cần liền mạch lưu loát.

cũng liền ý nghĩa, trương nguyên thanh ở lúc khắc linh triện trận pháp, cần không ngừng chuyển đổi thái âm cùng tinh thần, một khi hành khí không thông, toàn bộ trận pháp sẽ sụp đổ.

trận đồ quá nửa, trương nguyên thanh đã mồ hôi đầm đìa, mồ hôi như hạt đậu từ trên trán, gò má chảy xuống, chờ có kinh

hãi nhưng không nguy hiểm vẽ xong trận đồ, hắn trực tiếp ngồi bệt xuống đất, kịch liệt thở dốc, cảm giác lực lượng thái âm cùng tinh thần trong cơ thể đã tiêu hao quá nửa.

tam đạo sơn nương nương hài lòng gật đầu: "không tệ, một canh giờ liền có thể dung hội quán thông, ngươi quả thật là thần dạ du trời sinh. linh cảnh phát thẻ nhân vật là dựa theo thiên phú mà quyết định, phần năng lực chọn người này làm người ta hâm mộ."

môn phái niên đại đó của cô, muốn tìm một đệ tử thiên tư trác tuyệt cực kỳ khó khăn, giống nguyên thủy thiên tôn thiên tài như vậy, có lẽ cả đời cũng không có cơ duyên tiếp xúc đến môn phái tu hành.

nghỉ ngơi một lát, trương nguyên thanh bắt đầu khâu thứ hai…

một giờ sau, chân núi tòa thành cơ quan mặc tông, một luồng âm khí mênh mông xông lên trời, kéo dài mấy chục dặm, biến thế giới này thành âm địa.

cỏ cây trong núi, hoặc điêu tàn, hoặc biến dị, người sống ở thôn trang dưới núi ùn ùn hóa thành âm thi ác quỷ.

ngân dao quận chúa trần truồng lơ lửng trên không trung, đôi mắt phun ra nuốt vào hào quang màu đỏ, mái tóc không gió tự động, linh triện ngoài thân lóe ra ánh sao cùng hào quang màu đen, khiến cô thoạt nhìn tựa như thần ma buông xuống.

chốc lát sau, ngân dao quận chúa chậm rãi hạ xuống đất, vui sướng phát ra âm thanh: "sư tôn, con có thể nói chuyện rồi…"

khi "sinh mệnh" tiến vào lĩnh vực hoàn toàn mới, cô thoát khỏi bộ phận xiềng xích của âm thi, có thể mở miệng nói chuyện như người sống, đây là tượng trưng âm vật đẳng cấp cao.

tam đạo sơn nương nương vui mừng nói: "khổ tẫn cam lai! ngân dao, ngươi theo bên người nguyên thủy, phải lấy thiên hạ làm trách nhiệm của mình, thay vi sư giúp đỡ chính nghĩa, chèn ép ma đạo."

ngân dao dập đầu xuống đất: "cẩn tuân mệnh lệnh sư tôn."

trương nguyên thanh nhân cơ hội nói: "sư tôn, con đoạn thời gian trước gặp thuần dương chưởng giáo, hắn nói có một sát

chiêu tích tụ ngàn năm…”

mang việc mấy ngày trước tường tận báo cáo cho sư tôn.

“không cần quản hắn.” tam đạo sơn nương nương khẽ lắc đầu: “có nhân tiên che chở, muốn giết hắn khó như lên trời, nhưng tên giặc này sẽ không ẩn nhẫn mãi, sẽ có một ngày triển lộ răng nanh, đến lúc đó, lại giết không muộn.”

chậc, lão mõ thực sự tự tin, tu vi của cô đã đạt tới tầng cấp chúa tể đỉnh phong, dưới nhân tiên hiếm có địch thủ, cho nên mới tự tin như thế…

trương nguyên thanh nói: “rõ.”

tiễn bước triệu ấu khanh, hắn bắt đầu lượt luyện chế thứ hai, lấy ra tài liệu chuẩn bị sẵn, lấy ngón tay thay bút, ở trên mặt đất khắc linh triện trận pháp.

nửa giờ sau, trận pháp hoàn thành, hắn phun ra một ngụm lực lượng thái âm, hóa thành một cô gái xinh đẹp tuyệt trần dạng sương khói, vẻ mặt căm hận, ánh mắt oán độc.

cửu trưởng lão lại thấy ánh mặt trời, oán khí tăng vọt, linh triện trận pháp bộc phát ra âm khí nồng đậm, trói buộc cô ở trong trận.

“cửu trưởng lão, mang đạo cụ cùng tài liệu trong hòm đồ của ngươi đều giao ra đi.” trương nguyên thanh nói.

cô ta bây giờ còn có thẻ nhân vật, nhưng một khi luyện thành linh phó, linh cảnh liền ngầm thừa nhận cô ta đã chết, thẻ nhân vật sẽ bị thu hồi, bảo bối trong hòm đồ tự nhiên trở về linh cảnh.

cửu trưởng lão giãy giụa thân thể, sau khi phát hiện mình không thể tự bạo, không thể thoát vây, liền an tĩnh lại, cười lạnh nói: “ta cho dù không giao, ngươi có thể làm gì ta? có bản lãnh giết ta, ngươi nỡ sao!”

Chương 2721 - Doanh trại (1)

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt bình tĩnh, giọng điệu nhàn nhạt: "Ngươi muốn ở sau khi trở thành linh phó, mỗi ngày chịu ta ngược đãi tra tấn, ngươi liền tiếp tục bướng. Ta không sao cả, dù sao hai món đạo cụ Chúa Tể của ngươi đã bị ta đạt được, đạo cụ cùng tài liệu Siêu Phàm, Thánh Giả, chỉ là thêm vào."

Cửu trưởng lão khẽ biến sắc, sau khi sắc mặt biến ảo một phen, cô không cam lòng mở ra hòm đồ, mang đạo cụ, tài liệu, toàn bộ trút ra.

Trương Nguyên Thanh không nhìn nhiều, trực tiếp thu vào kho hàng bang phái, bắt đầu luyện chế linh phó.

Nửa giờ sau, cửu trưởng lão thay da đổi thịt, thoát ly trận pháp, uyển chuyển quỳ xuống: "Bái kiến chủ nhân."

"Ta cũng là chủ nhân, ta cũng là chủ nhân…" Ngân Dao quận chúa chen vào.

Cửu trưởng lão thay đổi phương hướng, cúi đầu: "Bái kiến chủ nhân."

"Thực nghe lời." Ngân Dao quận chúa hài lòng nói: "Tôi cũng muốn luyện chế âm thi cùng linh phó."

"Đúng đúng, cô là âm thi thành thục, phải học được tự mình luyện chế linh phó, âm thi, tự mình đi chiến đấu!" Trương Nguyên Thanh vẫn luôn có ý tưởng tương tự, Ngân Dao quận chúa khác với âm thi bình thường, cô có thể độc lập luyện chế âm thi linh phó.

Trước kia tài liệu có hạn, người nghèo thì chí ngắn, cộng thêm Ngân Dao quận chúa bất cần đời, liền kéo dài mãi.

Đương nhiên, hắn sẽ không nói ra ý tưởng chân thật của mình, lời lẽ thấm thía nói: "Tốt lắm, xem ra cô ghi nhớ sư tôn dạy bảo, cô cũng có ý chí chiến đấu như vậy, tôi cũng không thể keo kiệt, về sau tài liệu cô luyện chế âm thi cùng linh phó, có thể vay tôi."

Ngân Dao quận chúa liếc hắn một cái: "Cậu và chó có gì khác nhau?"

…

9:30 sáng.

Trương Nguyên Thanh ở trong phó bản ngủ đẫy giấc trở về hiện thực, lấy ra điện thoại di động, ở trong group bang phái "Người Chết Trở Về" gửi tin nhắn: "Nửa giờ sau vào phó bản."

Tiếp theo nhắn riêng Phó Thanh Dương, tỏ vẻ mình đã chuẩn bị thỏa đáng.

Sau đó, hắn cắm sạc, buông điện thoại di động xuống, kiên nhẫn chờ đợi.

Nửa giờ rất nhanh trôi qua, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ting! Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 60 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Vua mất nước", đánh số 36"

"Cấp bậc độ khó: A"

"Loại hình: Nhiều người (loại tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Nhiệm vụ nhân vật"

"Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể mang vào."

"Giới thiệu linh cảnh số 36: Nam Bắc hai triều đối lập trăm năm, Nam triều gian thần hoành hành, cai trị hủ bại, quốc lực từ từ xuống dốc, Bắc triều tích tụ lực lượng ba mươi năm, ở sau thu hoạch vụ thu, tập kết binh lực cả nước nam hạ, một đường công thành bạt trại, đưa quân tới quốc đô Nam triều."

Phó Thanh Dương chợt mở mắt ra, thấy xà nhà cùng mái ngói vẩy cá giăng khắp nơi, lật người ngồi dậy, nhìn quanh, hắn đang ở một doanh trại cổ đại.

Trên tường treo mấy cây cung cứng, trên bàn dài đặt ba thanh kiếm, trên giá vũ khí cắm thương, kích, sóc, mâu.

Mà hắn thân trên trần trụi, ngực phải quấn băng vải thật dày, mơ hồ có vết máu lộ ra, đầu ngón tay sau khi nhẹ nhàng ấn, truyền đến cơn đau đớn kịch liệt.

Thân thể này bị thương rất nghiêm trọng, thương tổn tới tim phổi.

Lúc này, dấu ấn "Yển Sư" trên trán hơi nóng lên, truyền đến một đoạn ký ức vỡ nát, ngắn gọn.

Thân phận bây giờ của Phó Thanh Dương là Phiêu Kỵ tướng quân trẻ tuổi nhất Nam triều, quan to tòng nhất phẩm, tên Dương Sách.

Một tháng trước, Bắc triều tập kết bốn mươi vạn binh lực Nam chinh, một đường công thành bạt trại, quân đội Nam triều chiến lực yếu ớt, không phải vứt thành bỏ chạy, là đầu hàng phản quốc.

Phiêu Kỵ tướng quân Dương Sách nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, phong Đại Nguyên Soái, dẫn năm vạn bộ đội tinh nhuệ cuối cùng của Nam triều trấn thủ Lâm Hạ thành, thề phải ngăn chặn bước chân nam hạ của Bắc triều, ngăn địch ở ngoài kinh sư.

Tin tức chỉ có từng đó.

Thì ra là phó bản "sắm vai nhân vật", khó trách nhiệm vụ chủ tuyến là "nhiệm vụ nhân vật", làm linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, Phó Thanh Dương không phải lần đầu tiên gặp loại phó bản này.

Phó bản sắm vai nhân vật, bình thường đều là phó bản yêu cầu cao độ.

Mặt khác, phó bản này còn có một đặc điểm, đó chính là không biết đồng đội là nhân vật nào.

"Ting! Nhiệm vụ chủ tuyến kích hoạt, đánh lui quân đội Bắc triều hoặc bảo vệ được quốc đô Nam triều."

"Linh cảnh chưa làm ra hạn chế, ý nghĩa thân phận này của mình không cần giữ bí mật, có thể hướng đồng đội công bố, bởi vì là thống soái ba quân?"

Phó Thanh Dương cảm ứng thân thể một phen, kỹ năng làm Yển Sư đều còn, hòm đồ cũng có thể mở ra, kỹ năng cùng đạo cụ làm linh cảnh hành giả đều chưa lọt vào hạn chế, nhưng thương thế thân thể chân thật tồn tại, ảnh hưởng nghiêm trọng tới chiến lực.

Hắn đi đến trước gương đồng dựng ở trên bàn, thấy một khuôn mặt tái nhợt, anh tuấn.

Bề ngoài cũng là Phó Thanh Dương, chưa có biến hóa.

Hắn nhanh chóng làm ra phán đoán, nhiệm vụ linh cảnh của mình, không cần tiết lộ, không cần che giấu, không cần đấu đá nội bộ, cần là chiến tranh, chiến tranh cùng chiến tranh!

Chương 2722 - Doanh trại (2)

"Nhiệm vụ chủ tuyến ngắn gọn rõ ràng, thường thường ý nghĩa thực lực của kẻ địch mạnh đến đáng sợ, thăm dò rõ hiện trạng trước rồi nói tiếp…"

Phó Thanh Dương thuần thục khoác lên giáp vẩy cá, tùy tay cầm lấy một thanh bảo kiếm, bước ra khỏi doanh trại.

"Nguyên Soái!" Binh lính ở cửa thấy hắn đi ra, ùn ùn cúi đầu ân cần thăm hỏi.

Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng gật đầu, nhìn về phía sĩ tốt bên trái: "Ngươi đi triệu tập toàn bộ tướng lĩnh trong quân tới bàn việc."

Hắn lại nhìn sang binh lính bên phải: "Ngươi đi trước dẫn đường."

Sĩ tốt bên trái đồng ý bước đi, sĩ tốt bên phải tuy không rõ vì sao tới "Quân Cơ đường" cần mình dẫn đường, nhưng mệnh lệnh của Nguyên Soái hắn khẳng định ngoan ngoãn nghe theo.

Dọc đường, Phó Thanh Dương quan sát chung quanh, nơi này là doanh trại trong thành, hướng về phương bắc quan sát, có thể thấy tường thành cao ngất, tinh kỳ phất phới, còn có sĩ tốt cầm binh khí.

Không bao lâu, Phó Thanh Dương theo sĩ tốt tới trước một tòa kiến trúc mái hiên uốn cong.

Dưới mái hiên treo ba chữ "Quân Cơ đường".

Sĩ tốt ở lại gác bên ngoài, Phó Thanh Dương đeo bảo kiếm, đẩy ra cửa ô vuông, bước qua bậc cửa, tùy ý đảo qua, thấy từng cái ghế dựa cao vây quanh một sa bàn thật lớn.

Phía sau chỗ ngồi thuộc về Nguyên Soái treo một tấm bản đồ cổ đại tinh vi.

Phó Thanh Dương đi đến trước bản đồ, ánh mắt thâm thúy rơi trên bản đồ, rất nhanh, đã ở trên bản đồ tìm được vị trí "Lâm Hạ thành", ngay tại hướng chính Bắc của quốc đô.

Hai thành cách nhau bốn mươi dặm, Lâm Hạ thành vừa phá, có thể áp sát tới thẳng quốc đô Nam triều.

Phó Thanh Dương chăm chú nhìn bản đồ, chậm rãi ở trong đầu óc hình thành một bản đồ lập thể 3D, dãy núi, con sông các địa thế ở trong đầu lần lượt hiện lên.

Chỉ năm phút đồng hồ, hắn đã mang địa hình phạm vi mười dặm Lâm Hạ thành khắc trong đầu ── Nếu bản đồ không vẽ sai.

Lúc này, Phó Thanh Dương nghe thấy ngoài cửa truyền đến một đợt tiếng bước chân dồn dập.

Mười hai người, đều là cao thủ, ba người nghề nghiệp Thổ Quái, hai Mộc Yêu, hai Hỏa Sư…

Phó Thanh Dương xoay người nhìn về phía cửa ô vuông, vừa vặn thấy cửa bị đẩy ra, một đám tướng lĩnh cao cấp mặc vẩy cá, trọng giáp, khinh giáp, vượt qua bậc cửa, tiến vào Quân Cơ đường.

Ánh mắt Phó Thanh Dương tập trung, thấy mấy gương mặt quen thuộc ── Linh Quân, Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa.

Dung mạo ba người chưa có biến hóa, lúc này đang ánh mắt tò mò nhìn quanh, quan sát hoàn cảnh cùng đồng bạn, thật cẩn thận che giấu trạng thái "mới đến" của mình.

Lúc này, ba người cũng đã nhìn thấy Phó Thanh Dương, vẻ mặt vui vẻ, sau đó kiềm chế xuống.

Phó Thanh Dương đứng khoanh tay, nhìn về phía tướng lĩnh cao cấp tiến vào trong phòng, thản nhiên nói: "Ngồi."

Chín tướng lĩnh dân bản xứ tự nhiên mà vậy tìm được vị trí của mình, thấy thế, Linh Quân, Triệu Thành Hoàng cùng Thiên Hạ Quy Hỏa lần lượt chiếm ba cái ghế tựa còn lại.

Không đợi Phó Thanh Dương mở miệng, một vị tráng hán khuôn mặt thô ráp, đôi mắt hơi đỏ liền hừ lạnh nói: "Nguyên Soái, đại quân áp sát, chúng ta rất bận rộn, ngươi có chuyện cứ việc nói thẳng, nhất định đừng tùy tiện hành động nữa, liên lụy tướng sĩ ba quân."

Tráng hán lúc nói chuyện, Phó Thanh Dương sâu sắc phát hiện tướng lĩnh khác vẻ mặt hoặc ghét bỏ hoặc khinh thường hoặc căm hận, cực kỳ bất mãn đối với Dương Sách.

Hắn không khỏi nhìn về phía Linh Quân, Linh Quân không hổ là tình yêu cũ (bạn nối khố) của Tiền công tử, ngầm hiểu, trầm giọng nói: "Nguyên Soái à, ngươi ngày hôm trước không để ý các tướng sĩ phản đối, tự tiện dẫn binh ra khỏi thành tập kích doanh trại địch, không ngờ trúng mai phục, mọi người dốc hết toàn lực, tổn thất ba ngàn binh mã mới cứu ngươi về được. Kẻ làm soái, lỗ mãng như thế, thẹn với triều đình tín nhiệm, thẹn với dân chúng tín nhiệm, càng thẹn với tướng sĩ bởi ngươi mà chết."

Các tướng lĩnh dâng lên sự kính trọng, vẻ mặt kính nể nhìn Linh Quân.

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm nhìn mọi người, đã rõ khốn cảnh thứ nhất mình đối mặt ── Lòng người tan rã.

Kẻ làm soái, phải có được uy vọng ba quân thần phục, không có uy vọng thì không thể cầm quân, một khi khai chiến với quân địch, nhất định thất bại không thể nghi ngờ.

Vậy nhiệm vụ hàng đầu bây giờ chính là tạo uy vọng, tập hợp lòng người!

Phó Thanh Dương bắt đầu trầm ngâm. Bình thường mà nói, phương thức nhanh gọn nhất đơn giản nhất, chính là dẫn quân rời thành đánh thắng một trận, nhưng hắn bây giờ là Nguyên Soái không thể làm mọi người phục, hơn nữa bởi vì ngày hôm trước tự tiện dẫn quân ra khỏi thành, khiến Nam triều quân tổn thất thê thảm nặng nề, nếu lặp lại một lần nữa, lòng quân oán giận, không có bất cứ phần thắng nào.

Ra khỏi thành chính là tìm chết.

Suy nghĩ lưu chuyển, Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Bổn soái đã biết sai, hôm nay triệu tập các vị đến, đó là muốn nghe

ý kiến mọi người. Quân địch vây thành, nguy cơ bốn bề, phá cục như thế nào?”

Hắn tính thu hoạch tình báo chi tiết của quân địch trước, cân nhắc sau.

Chương 2723 - Doanh trại (3)

Nghe vậy, các tướng lĩnh đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, vị Nguyên Soái trẻ tuổi tự đánh giá bản thân rất cao này, thế mà nhận sai rồi?

Mặt trời mọc phía tây?

Phó Thanh Dương nhìn quanh, lạnh lùng nói: “Như thế nào, các vị đều là giá áo túi cơm, trong lồng ngực không có kế sách?”

Chịu hắn kích thích, Hỏa Sư trong tướng lĩnh dẫn đầu nhịn không được, vỗ bàn đứng lên, bắt đầu cao hứng bàn luận, nói về chiến lược cùng ý tưởng của mình.

Phó Thanh Dương ngồi ghế đầu, hai khuỷu tay chống mặt bàn, vẻ mặt lạnh lùng nghe, khi thì gật đầu, khi thì lắc đầu.

Không bao lâu, ở trong mấy vị tướng lĩnh chỉ điểm giang sơn, Phó Thanh Dương đã mò rõ tình huống quân địch, thống soái quân đội Bắc triều là Thác Bạt Quang Hách được xưng cường giả số một Bắc cảnh.

Người này ở mười mấy năm trước đã vấn đỉnh ngai báu người mạnh nhất Bắc cảnh, xuất đạo mười năm, giết các đại môn phái Bắc cảnh run rẩy, sau khi vô địch giang hồ, hắn vào triều làm tướng, xây dựng Cự Khuyết quân, tung hoành thiên hạ vô địch thủ.

Chiến tích huy hoàng nhất là sáu năm trước, dẫn năm trăm Cự Khuyết quân bắc đánh man di, tung hoành tám trăm dặm, giết mãi đến vương đình của man di phương Bắc, rốt cuộc thay Bắc triều bình định tai họa man di, có thể chuyên tâm Nam chinh, thành tựu bá nghiệp thống nhất thiên hạ.

Trong truyền thuyết, vị Thác Bạt Quang Hách kia thân như tháp sắt, ba đầu tám tay, một người có thể ngăn cản trăm vạn

quân, vĩnh viễn không biết mệt nhọc, Cự Khuyết quân hắn dẫn dắt cũng như thế.

Trong trận chiến tung hoành thảo nguyên tám trăm dặm, đội quân này hoàn toàn không cần lương thảo tiếp tế tiếp viện.

Viễn Cổ Chiến Thần, Cự Khuyết quân dưới trướng là Yêu Mê Hoặc tạo thành… Khuôn mặt anh tuấn của Phó Thanh Dương lộ ra một phần ngưng trọng.

Viễn Cổ Chiến Thần chính là vì giết chóc mà sinh, vì chiến tranh mà sinh, huống chi, Viễn Cổ Chiến Thần này còn xây dựng một mũi quân Yêu Mê Hoặc, sức chiến đấu có thể nghĩ mà biết.

Đương nhiên, Phó Thanh Dương cũng không sợ, bởi vì Yển Sư cũng vì chiến tranh mà sinh, dùng tiểu thuyết cổ đại miêu tả để hình dung chính là, nam Yển Sư bắc Chiến Thần.

Tiếp theo, Phó Thanh Dương lại tìm hiểu chi tiết đối với quân chủng, vật tư, khí giới, số lượng dân chúng trong thành, số lượng kho lương dự trữ… của địch ta hai bên, Linh Quân, Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng nghe cực kỳ nghiêm túc.

Đợi sau khi mỗi một vị tướng lĩnh đều phát biểu ý kiến, đưa ra chiến lược của mình, Phó Thanh Dương cao giọng nói: “Lời vàng ngọc của các vị, Sách ghi nhớ trong lòng, ban đêm nhất định chăm chú nghiền ngẫm. Các vị bận rộn việc quân, hôm nay nghị sự kết thúc ở đây, về đi.”

Tuy nghị sự chưa có kết quả gì, nhưng mấy vị tướng lĩnh đều đã đạt được cơ hội bày tỏ suy nghĩ trong lòng, hài lòng rời đi, đối với Dương Sách kiêu ngạo có một chút đổi mới cái nhìn.

“Ba vị các ngươi ở lại một chút.” Phó Thanh Dương gọi lại ba người bọn Linh Quân.

Thiên Hạ Quy Hỏa chủ động đóng lại cửa ô vuông, Linh Quân lập tức khôi phục tư thái lười biếng, chỉ thiếu gác chân lên trên sa bàn.

Phó Thanh Dương không nói lời thừa: “Các cậu đều tìm hiểu được tình báo gì rồi.”

Triệu Thành Hoàng thẳng thắn: "Nghe được nhiều nhất chính là tướng sĩ trong quân lén lẩm bẩm về cậu, Dương Sách là con cháu môn phiệt, chị gái là hoàng hậu đương triều, ỷ vào gia thế cùng quan hệ cạp váy, mới lên làm Phiêu Kỵ tướng quân. Lần này Bắc triều xâm nhập, vị hôn quân kia ở quốc đô nghe lời bên gối của hoàng hậu, thế mà lại bổ nhiệm một tên con cháu thế gia không có kinh nghiệm làm soái, đối kháng bốn mươi vạn đại quân Bắc triều, đối kháng Bắc cảnh đệ nhất cao thủ Thác Bạt Quang Hách."

Thiên Hạ Quy Hỏa bổ sung nói: "Tôi từng quan sát binh lính trong doanh trại, chỉ có thể nói là một cánh quân đủ tư cách, nhưng xa xa không thể gọi là hổ lang chi sư, chống lại thiết kỵ Bắc triều, chắc chắn thất bại không thể nghi ngờ. Mặt khác, Thác Bạt Quang Hách thị sát hiếu chiến, mỗi lần phá thành, nhất định tàn sát khắp nơi, dân chúng trong thành lòng người hoảng sợ, nếu không phải quân đội gác cổng thành, vườn không nhà trống, dân chúng trong thành đã sớm chạy hết."

Linh Quân cảm khái một tiếng: "Lòng quân tan rã, lòng dân tan rã, năm vạn đối trận bốn mươi vạn, ài, nếu là đối chọi vùng đất bằng phẳng, Nam triều đã diệt. May mắn, tôi từng thao túng chim chóc quan sát địa thế Lâm Hạ thành, nam tựa núi, bắc giáp nước, địa thế lại cao, dễ thủ khó công."

Nói xong, hắn bổ sung một câu: "Ừm, ưu thế của chúng ta, chỉ có tường thành."

Phó Thanh Dương yên lặng nghe xong, cũng phát cây đao cho ba vị đồng đội: "Tôi phỏng đoán, cấp bậc vị Thác Bạt Quang Hách kia, thấp nhất là cấp 8 đỉnh phong, rất có thể là cấp 9 sơ kỳ, cái này cũng chưa tính Chúa Tể khác của Bắc triều."

"Móa!" Linh Quân đứng bật dậy, nhe răng trợn mắt: "Tôi chỉ là Thánh Giả…"

Chương 2724 - Tít, thẻ thể nghiệm hôn quân của ngài đã đến hạn (1)

Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Triệu Thành Hoàng sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Người trước do dự một phen, nói: “Nhiệm vụ chủ tuyến của tôi là sống qua mười ngày, mọi người thì sao?”

“Tương tự!” Linh Quân cùng Triệu Thành Hoàng đồng thời mở miệng.

“Nhiệm vụ chủ tuyến của tôi là đánh lui quân địch, hoặc bảo vệ quốc đô.” Phó Thanh Dương nói.

Linh Quân ném về phía bạn tốt tri kỉ ánh mắt thương hại: “Nói trước, mười ngày sau, tôi lập tức rời khỏi linh cảnh, cậu đừng nghĩ tôi lưu lại giúp cậu.”

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Ta không cần vật hi sinh.”

Dừng một chút, hắn nói: “Có nhìn thấy Nguyên Thủy cùng thành viên khác của Người Chết Trở Về không.”

Ba người khẽ lắc đầu, Linh Quân nói: “Không biết tiểu tử đó ở nơi nào. Đúng rồi, nhanh chóng tìm được bọn họ, có bọn họ, trận này mới có thể đánh.”

Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng cũng nghĩ như vậy, ở trong loại phó bản yêu cầu cao độ này, Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể mang đến cảm giác an toàn cho bọn họ.

Phó Thanh Dương cười lạnh một tiếng: “Phó bản này gọi là vua mất nước, chúng ta đã đáp xuống doanh trại, vậy các cậu cảm thấy, hôn quân sẽ là ai?”

Ba người nhìn nhau, Linh Quân lớn tiếng nói: “Lập tức lui giữ quốc đô.”

Lúc này, một tiếng rít đinh tai nhức óc nổ vang ở doanh trại, sóng âm cuồn cuộn.

Bốn người trong Quân Cơ đường khẽ biến sắc, Phó Thanh Dương sải bước chạy ra, nhìn về phía binh sĩ gác ngoài cửa, trầm giọng nói: “Lập tức đi điều tra.”

Sĩ tốt kia không nhúc nhích, vẻ mặt thấy lạ mà không còn lạ nữa: “Nguyên Soái, đây là phu soái kia của Bắc triều đang gào rống, mỗi ngày đều là như thế, ngài quên rồi?”

Tù binh Bắc triều?

Phó Thanh Dương giật mình, “Dẫn ta đi.”

Bốn người theo sĩ tốt xuyên qua từng tầng doanh trại gạch xám ngói đen, rất nhanh tới giáo trường, xa xa thấy một bóng dáng cả người đẫm máu.

Hắn mặc chiến giáp tổn hại, tóc tai bù xù, trên tay chân buộc xiềng xích, một đầu khác của xiềng xích khảm thật sâu vào mặt sàn đất nện.

Các chỗ khớp xương trên người đóng vào đinh gỗ, xương tỳ bà cũng bị hai cây móc ngọc đâm thủng.

Một quan quân đang vung roi quật người này, khiển trách: "Yên tĩnh! Con mẹ nó, ngày ngày kêu như quỷ, vội vã muốn đầu thai như vậy? Chờ ngày mai Phá Ma Trát* đưa đến, lão tử tự mình chém ngươi."

Xung quanh sĩ tốt mặc giáp tay cầm vũ khí, vẻ mặt khẩn trương ở một bên cảnh giới, tựa như thợ săn bao vây mãnh hổ, nơm nớp lo sợ, bất cứ lúc nào cũng có thể xoay người chạy trốn.

"Bốp! Bốp! Bốp! Bốp…"

Quan quân kia vung cánh tay, roi hóa thành tàn ảnh, mỗi một roi quật xuống đều sẽ bắn tung tóe lên bụi bậm, dưới ánh mặt trời rõ ràng có thể thấy được.

Tù binh tóc tai bù xù, mặt đầy vết bẩn ra sức giãy dụa, việc mình mình cứ làm ngửa mặt hú dài, mặc cho roi quật ở trên người, thờ ơ như không thấy.

Cách rất xa, lại mặt đầy vết bẩn, tóc tai bù xù, Phó Thanh Dương không thấy rõ khuôn mặt đối phương, nhưng nhìn từ động tác cơ thể, tù binh tiếng rống rung trời này tựa như có chút lo âu.

Tiếng rống của hắn nhìn như phát tiết, thực ra là đang kêu gọi cái gì.

Đang hướng quân địch ngoài thành cầu cứu? Truyền Thanh Dương vượt qua binh lính dẫn đội, dẫn ba vị đồng đội đi qua.

Đi tới gần, bọn họ rốt cuộc thấy rõ ngũ quan đại khái của tù binh kia.

"Cái đệch!" Linh Quân thốt ra.

Triệu Thành Hoàng và Thiên Hạ Quy Hỏa cũng vẻ mặt đầy kinh ngạc, tù binh đó… Là Ma Nhãn Thiên Vương!

Phó Thanh Dương giật mình, ngoài sự kinh ngạc lại lộ ra bộ dáng "Quả nhiên như thế".

Lúc này, Ma Nhãn Thiên Vương cũng thấy được bốn đồng đội, lập tức ngừng thét dài, hắc một tiếng.

"Ngươi còn hắc?" Quan quân kia lập tức quật một phát roi, hùng hổ nói:

"Mọi rợ Bắc triều chó đẻ, ăn roi chưa đã ghiền phải không, lão tử lát nữa cho ngươi uống nước tiểu."

Hắn cho rằng tù binh này là đang cười nhạo roi yếu đuối vô lực.

"Dừng tay." Phó Thanh Dương lạnh giọng quát bảo ngưng lại.

Quan quân kia giống như mới chú ý tới bọn họ, bĩu môi, thu hồi sợi roi, bước nhanh nghênh đón: "Nguyên Soái!"

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, lời lẽ thăm dò nói: "Tù binh an phận hay không?"

"Vẫn là bộ dáng cũ, mỗi ngày sáng trưa tối đều phải kêu như quỷ, ngày mai Phá Ma Trát liền đưa đến, đến lúc đó, mạt tướng một đao chém tên này, Nguyên Soái liền không cần chịu quấy nhiễu nữa." Quan quân đó nói.

Phó Thanh Dương hỏi ngược lại: "Phá Ma Trát?"

Sau khi hỏi ra câu này, hắn từ trong biểu cảm nhỏ của quan quân thấy được coi thường cùng khinh bỉ, sau đó liền nghe quan quân trả lời: "Tên này đao thương bất nhập, đinh gỗ xuyên tim, vẫn có thể hoạt bát khỏe mạnh. Chúng ta dùng vô số loại phương pháp, không thể chém giết hắn, quân sư liền đưa ra một kế, vận dụng chí bảo Phá Ma Trát trong quốc khố, có lẽ có thể chém giết kẻ này."

Chương 2725 - Tít, thẻ thể nghiệm hôn quân của ngài đã đến hạn (2)

“Nguyên Soái sao ngay cả Phá Ma Trát cũng không nhớ? Ồ, mạt tướng biết rồi, đối đầu kẻ địch mạnh, Nguyên Soái suy nghĩ quá nhiều, không nhớ cũng rất bình thường.”

Linh Quân hừ lạnh nói: “Giọng điệu kỳ quái, còn dám âm thầm trào phúng Nguyên Soái, bản tướng nhất định chém không tha.”

Quan quân khẩu phục tâm không phục cúi đầu ôm quyền: “Mạt tướng không dám.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Lui ra ba mươi trượng.”

Quan quân ngẩn ra, cẩn thận hỏi: “Nguyên Soái, ngài muốn làm gì? Kẻ này tuy cạn kiệt tinh lực, thân mang gông xiềng, nhưng tuyệt đối không thể sơ ý, ngài…”

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Lui ra!”

Trên người hắn tự nhiên mà vậy để lộ ra một luồng lực lượng làm người ta thần phục, quan quân giật thót, sợ hãi phát ra từ bản năng, vội vàng dẫn theo mười mấy binh sĩ cầm binh khí lui về phía sau.

“Trạng thái thế nào?” Phó Thanh Dương đi đến trước mặt Ma Nhãn Thiên Vương.

“Vừa mệt vừa đói vừa mỏi vừa đau.” Ma Nhãn Thiên Vương ngồi ở trên mặt đất, lặng lẽ nói: “Vì sao các người không phải tướng quân chính là Nguyên Soái, mà tôi là tên tù binh sắp chết?”

Hắn sau khi tiến vào linh cảnh, mở mắt ra nhìn thấy chính là cú đầu, một binh lính đưa cơm đang tát hắn.

Ma Nhãn Thiên Vương ngay lập tức đưa đối phương đi luân hồi.

Vì thế, liền có quất roi vừa rồi.

Tình huống thân thể hắn cực kỳ không ổn, hòm đồ bị phong ấn, các khớp xương quanh thân bị đóng đinh gỗ, xương tỳ bà bị xuyên thủng, một thân tu vi mười phần không còn một, cũng may nền tảng mình đồng da sắt là không thể phong ấn.

Hắn từ trong nói chuyện (mắng chửi) có hạn biết được tình cảnh cùng thân phận của mình, ngày mai Phá Ma Trát đến, đó

là thời điểm phải chết, vì thế vội vàng ác long rít gào, hy vọng có thể dẫn đồng đội tới.

Mặc kệ là Phó Thanh Dương hay Nguyên Thủy Thiên Tôn, Ma Nhãn đều rất tin phối trí của bọn họ, tuyệt đối có thể cứu mình.

Chẳng phải thế sao, quả nhiên đưa tới Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương nhìn Ma Nhãn chật vật, trêu tức nói: "Bởi vì cậu là nghề nghiệp tà ác."

"Tôi là nghề nghiệp tự do." Ma Nhãn sửa đúng: "Đừng mang tôi cùng đám khốn kiếp kia nói nhập làm một."

"Ý tứ của tôi là, cậu là nghề nghiệp tà ác, muốn về đơn vị, chỉ có thể đi tuyến đường bỏ gian tà theo chính nghĩa, cho nên cậu mới trở thành tù binh." Phó Thanh Dương nói: "Vừa lúc, khốn cảnh nhân vật của tôi là thiếu uy vọng, khó có thể cầm binh, lát nữa tôi sẽ cởi bỏ trói buộc của cậu, cậu ở trước mặt các quan quân sĩ tốt kia, hướng tôi tuyên thệ nguyện trung thành."

Tiền công tử đầu óc nhanh nhạy, đã tìm được biện pháp phá giải khốn cảnh của nhân vật.

Nhưng, Ma Nhãn lập tức từ chối: "Người tôi nguyện trung thành là Thái Dương Chi Chủ."

"Thái Dương Chi Chủ hẳn là không ở trong quân doanh." Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Thân phận nhân vật của cậu là gì?"

"Hoàn Nhan Nhân Đồ, tả thống lĩnh của Cự Khuyết quân, mười ngày trước trong công thành, bị quân sư Nam triều quân thiết kế bắt được."

"Hoàn Nhan Nhân Đồ nguyện trung thành với tôi, có quan hệ gì với Ma Nhãn Thiên Vương cậu?"

"… Có đạo lý!"

Phó Thanh Dương rút ra bảo kiếm bên hông, kiếm quang lạnh lẽo chợt lóe, leng keng liên thanh, còng tay xiềng chân của Ma Nhãn đứt đoạn, tiếp theo, hắn lật cổ tay, chuôi kiếm đánh hai cái móc ngọc.

Phốc phốc, móc câu ngọc từ sau lưng Ma Nhãn bắn ra, mang ra hai mảng máu thịt thối rữa.

Ma Nhãn Thiên Vương mừng rỡ, quanh thân cơ bắp cuồn cuộn, ép ra đinh gỗ đóng ở khắp các khớp xương.

"Nổi trống, nổi trống!" Nơi xa, tên quan quân kia sợ hãi biến sắc. "Nguyên Soái thả Hoàn Nhan Nhân Đồ, lập tức nổi trống, thông báo toàn quân nghênh địch, mau chóng đi mời quân sư…"

Một sĩ tốt kinh hoảng thất thố chạy về phía trống trận, nắm lên dùi trống, ra sức gõ.

Thùng thùng thùng… Theo tiếng trống, binh lính trong doanh trại hùng hổ tràn đến, trong chớp mắt đã đông nghịt người. Khi bọn họ thấy rõ tình huống giáo trường, phát hiện vị Bắc triều Nhân Đồ kia suýt nữa phá thành đã mất hết trói buộc, khôi phục tự do, nhất thời xôn xao.

"Bày trận, bày trận!" Hai tướng lĩnh cao cấp chạy tới rống lên.

Trong tiếng giáp trụ leng keng, mấy trăm sĩ tốt chạy tới trước hết nhanh chóng bày trận hình, tay cầm trường mâu, nhắm vào Hoàn Nhan Nhân Đồ nơi xa, chỉ đợi cấp trên ra lệnh một tiếng, liền khởi xướng xung phong.

Phó Thanh Dương đứng ngạo nghễ bất động, hướng về Ma Nhãn Thiên Vương khẽ gật đầu, ý tứ là, cậu bắt đầu biểu diễn đi.

"Xì, thực làm người ta khó chịu." Ma Nhãn Thiên Vương cười khẩy một tiếng, sau đó quỳ một gối xuống đất, cao giọng nói: "Hoàn Nhan Nhân Đồ, bằng lòng quy thuận Nam triều, nguyện trung thành Dương soái."

Sóng âm cuồn cuộn, giống như tiếng sét nổ vang ở bên tai các tướng sĩ, làm khuôn mặt bọn họ ác liệt chuyển thành dại ra, chiến ý trong mắt tan rã như tuyết mùa xuân.

Phó Thanh Dương không kinh không hỉ, trấn định tự nhiên: "Được!"

Nháy mắt, giáo trường lặng ngắt như tờ.

Chương 2726 - Tít, thẻ thể nghiệm hôn quân của ngài đã đến hạn (3)

Trong doanh trại Nguyên Soái, Ma Nhãn Thiên Vương ngồi ở trước bàn vuông, ngoác mồm ăn cơm trắng, gà vịt cá dê bày đầy trên bàn, đều chỉ còn xương cùng cơm thừa canh cặn.

Đám lính đầu to của nhà bếp xếp đội đưa thức ăn lên, thật cẩn thận đánh giá Hoàn Nhan Nhân Đồ hung ác một lần, buông đồ ăn xuống sau đó cúi đầu đi nhanh.

Ngoài doanh trại tụ tập một lượng lớn binh lính cùng tướng lĩnh trung tầng vây xem, đến bây giờ mọi người đều ngây dại, không thể tưởng tượng Hoàn Nhan Nhân Đồ hung danh hiển hách thế mà sẽ quy thuận, nguyện trung thành với Dương Nguyên Soái.

Mọi người đều biết, Dương Nguyên Soái là dựa vào gia thế mới ngồi lên vị trí Phiêu Kỵ tướng quân, dựa vào người chị gái mẫu nghi thiên hạ kia mới trở thành thống soái ba quân.

Trên bản chất chỉ là một tên công tử thế gia so với bao cỏ tốt hơn một chút mà thôi.

Người như vậy, có thể thu phục Hoàn Nhan Nhân Đồ?

Nhưng Hoàn Nhan Nhân Đồ nếu không phải thực lòng quy thuận, vừa rồi đã có đủ thời gian thoát đi, dù sao lúc ấy quân đội còn chưa tập kết xong, không ai có thể ngăn được hắn.

Lưu lại, nói rõ việc quy thuận xác thực không thể nghi ngờ.

Các tướng sĩ trong quân lần đầu sinh ra tò mò cùng khen ngợi đối với Nguyên Soái trẻ tuổi, bởi vậy vây quanh ở ngoài doanh trại, lưu luyến không đi.

Trong doanh trại, Ma Nhãn Thiên Vương vỗ vỗ bụng, thỏa mãn phun ra một ngụm khí đục: “No rồi. Rất nhiều năm chưa ăn cơm rồi, cảm giác mình trở nên không giống con người nữa.”

Thương thế của hắn rất nặng, Linh Quân trị liệu không thể hoàn toàn chữa khỏi, nhưng lại không phải đang ở hiểm cảnh, tiêm vào Sinh Mệnh Nguyên Dịch không khỏi hơi lãng phí chút, cho nên, lựa chọn ăn để khôi phục.

“Nhiệm vụ chủ tuyến của tôi xuất hiện rồi, đánh lui quân đội Bắc triều hoặc bảo vệ được quốc đô.” Ma Nhãn Thiên Vương nói.

“Tôi cũng như thế!” Phó Thanh Dương gật đầu.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn đâu?” Ma Nhãn Thiên Vương nhìn về phía bốn đồng đội: “Sao không thấy hắn.”

“Đại khái ở trong hoàng cung lâm hạnh ái phi đi.” Linh Quân nói: “Đáng giận, gã này vào phó bản còn có thể ngủ với phụ nữ, dựa vào cái gì? Hắn là con tư sinh của linh cảnh sao?”

Triệu Thành Hoàng giải thích: “Chúng tôi hoài nghi hắn là vua mất nước.”

Hắn nhìn về phía Linh Quân, nhíu mày nói: “Phó bản này là vua mất nước, Nguyên Thủy nếu thực thành quốc quân Nam triều, như vậy hắn mới là nguy hiểm nhất.”

Ma Nhãn Thiên Vương vội nói: “Lui giữ quốc đô!”

Phó Thanh Dương khẽ lắc đầu: “Lui giữ quốc đô, chúng ta liền mất đi thọc sâu chiến lược. Lâm Hạ dễ thủ khó công, lương thực dự trữ đầy đủ, đủ để ngăn địch, mặc dù Lâm Hạ không bảo vệ được, chúng ta cũng có thể tiêu hao kẻ địch, lúc này bỏ thành, lương thực tiền bạc không mang đi được bao nhiêu, tương đương tư thông với địch, càng không có phần thắng.”

Lúc này, sĩ tốt vội vàng tới báo cáo: “Nguyên Soái, quân sư cầu kiến.”

Quân sư? Mọi người nhìn nhau.

Ma Nhãn Thiên Vương trầm ngâm nói: “Trong tin tức nhân vật của tôi, quân sư Nam triều các người rất lợi hại, chính là hắn thiết kế bắt tôi, quân sư có lẽ chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Linh Quân vội nói: “Mau mời quân sư.”

Sĩ tốt vội vàng xoay người rời đi, chỉ chốc lát sau, một nam tử tuấn tú mặt như quan ngọc tiến vào doanh trại, hắn ngẩng đầu, dùng lỗ mũi nhìn quét mọi người, kinh ngạc nói: “Ồ, sao chỉ có mấy người hả?”

Người tới chính là nhân vật chính Hạ Hầu Ngạo Thiên.

“Tôi sẽ bị loại người này bắt làm tù binh? Linh cảnh là khinh thường tôi sao?” Ma Nhãn Thiên Vương hậm hực nói.

“Nguyên Thủy quả nhiên là hôn quân.” Ttrong lòng Phó Thanh Dương trầm xuống.

Thấy người tới là Hạ Hầu Ngạo Thiên, không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Hạ Quy Hỏa và Triệu Thành Hoàng vẻ mặt đầy thất vọng, một giây sau, vẻ mặt hai người cùng thay đổi.

“Không ổn, người có đầu óc đều ở nơi này.”

“Hỏng rồi, người có thực lực đều ở nơi này.”

Quốc đô bên kia…

…

”Bệ hạ, bệ hạ!”

Trương Nguyên Thanh bị tiếng gọi the thé đánh thức, mở mắt ra, thấy màn che màu vàng tươi buông xuống, hắn đang nằm ở trên giường, giường cực kỳ mềm mại.

Thiếu nữ trong lòng càng thêm mềm mại.

Một thiếu nữ mười lăm sáu tuổi cuộn mình trong lòng hắn, cô gái nhỏ nhắn như dê con, Trương Nguyên Thanh có thể cảm giác được dưới đệm chăn, thân thể cô bé mịn màng ấm áp, sự mệt mỏi sau khi mới trải qua gió trăng treo ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Bệ hạ, bệ hạ.” Tiếng gọi vẫn đang tiếp tục.

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy lối vào tẩm cung, một hoạn quan áo tím dáng người khôi ngô đứng ở ngoài rèm, chống hông, lớn tiếng gọi.

Gọi tổ tông ngươi hả? Trương Nguyên Thanh đang cơn buồn ngủ, theo bản năng khiển trách: “Lui ra!”

Hoạn quan áo tím quay đầu đi ngay.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, chỉ cảm thấy cả người đau đớn, tức ngực, hụt hơi, bụng dạ không khoẻ, thân thể này tựa như sinh bệnh rồi.

Sinh bệnh?

Hắn sau đó cả kinh!

Đường đường Thần Nhật Du sẽ sinh bệnh?

Chương 2727 - Hôn quân (1)

Trương Nguyên Thanh lập tức ngồi dậy, sau đó cảm giác mi tâm nóng bỏng, trên trán hiện lên vầng mặt trời, truyền đến một đoạn ký ức tan vỡ thành mảnh nhỏ.

Triệu Thuấn, quốc quân Nam triều, hai mươi tư tuổi, sáu tuổi đăng cơ, dp mẫu thân Trịnh thái hậu buông rèm chấp chính, năm hắn mười chín tuổi Trịnh thái hậu ốm chết, trả lại chính quyền cho hoàng đế.

Nhưng, bởi vì Trịnh thái hậu trong lúc cầm quyền trọng dụng họ ngoại, vây cánh Trịnh gia đã trải rộng triều đình, có thể nói một tay che trời, cộng thêm thái hậu cưng chiều Triệu Thuấn, nuôi ra một tên nhị thế tổ cả ngày lưu luyến sắc đẹp, chơi bời, bởi vậy Triệu Thuấn vô tâm triều chính, vẫn trọng dụng họ ngoại, dẫn tới trên dưới triều dã tiếng oán than dậy đất.

Nhưng Triệu Thuấn không bận tâm, thậm chí cho rằng đây là cuộc sống thần tiên, mỹ nhân thiên hạ mặc hắn đòi lấy, ngợp trong vàng son, hưởng thụ tôn vinh lớn nhất nhân gian, mẫu hậu lại ốm chết không cần phụ trách, chẳng phải chính là cuộc sống thần tiên.

"Chỉ có chút ký ức này?" Ngay cả tên của thái giám bên người cũng không nhớ được…

"Chậc, phó bản cũng không chịu bán mình một chút tin tức…" Trương Nguyên Thanh rên rỉ đứng dậy, sau đó liền nghe thấy bên người truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ting! Nhiệm vụ chủ tuyến kích hoạt, đánh lui quân đội Bắc triều hoặc bảo vệ quốc đô Nam triều."

"Ting! Nhiệm vụ phụ tuyến kích hoạt, sống sót 24 giờ."

"Ting! Nhiệm vụ phụ tuyến kích hoạt, tìm ra gián điệp ẩn núp ở trong cung."

"Ting! Nhiệm vụ phụ tuyến kích hoạt, đạt được lòng dân."

“Ghi chú: Hoàn thành mỗi một nhiệm vụ, giải phong bộ phận chiến lực hoặc vật phẩm hòm đồ.”

“Ghi chú: Xin chú ý, thân phận bây giờ của ngài là Triệu Thuấn, không thể bại lộ bất cứ thân phận cùng tin tức nào có liên quan linh cảnh hành giả.”

“Nhiệm vụ cũng nhiều quá rồi nhỉ…” Trương Nguyên thanh nghe tiếng nhắc nhở liên tục không ngừng bên tai, vẻ mặt có chút ngây dại.

Trong nhiệm vụ phụ tuyến có một cái là sống sót 24 giờ, mà phó bản mua mất nước là phó bản chiến tranh cỡ lớn, hiển nhiên không có khả năng kết thúc ở trong 24 giờ, phó bản giai đoạn mới bắt đầu đã có nhiều nhiệm vụ như thế, vậy trung hậu kỳ thì sao?

Còn có, bây giờ kỹ năng bị phong ấn, hòm đồ bị phong ấn, thân thể cũng biến thành tay trói gà không chặt, yếu ớt không thể tự gánh vác, nhân vật như vậy làm sao để sống sót?

“Đối với người khác mà nói, đây là một phó bản cấp A, với mình mà nói, cảm giác này có thể so với cấp S nha…”

Rất hiển nhiên, “vua mất nước” là nhân vật trung tâm của phó bản, số phận của hắn rất không tốt, rút phải thẻ nhân vật độ khó cao nhất.

“Ài, người khác cũng không biết đi đâu rồi, có thể tìm được mình hay không? Tả hộ pháp Ma Nhãn cùng hữu hộ pháp Tiểu Phó của ta đâu, trẫm cần các ngươi bảo hộ nha…”

Loại phó bản này hắn từng trải qua một lần, chính là phó bản Ngũ Hành Chi Loạn lần trước.

Lúc này, thiếu nữ bên gối bị động tĩnh bừng tỉnh, dùng bàn tay nhỏ dụi dụi mắt, dang cánh tay trắng như ngó sen quấn lên, dịu dàng nói “Bệ hạ.”

Thân thể mềm mại mới trưởng thành nhẹ nhàng vặn vẹo, làm động tác câu dẫn thành thạo.

Còn nhỏ tuổi năng lực nghiệp vụ đã mạnh như vậy? Xã hội phong kiến vạn ác… Trương Nguyên Thanh càng thích người đẹp đầy đặn thành thục hơn, đối với loại nha đầu lừa đảo này

không có hứng thú gì, nhẹ nhàng đẩy ra, hạ lệnh: "Thay quần áo cho trẫm!"

Thiếu nữ gật đầu vâng dạ, nhanh chóng bò xuống giường, uốn éo cái mông nhỏ trắng nõn, nhặt lên trang phục cung đình dưới đất, những trang phục phức tạp này, ở dưới bàn tay nhỏ của nàng xuyên qua, dẫn dắt, rất nhanh đã mặc xong.

Là cung nữ à… Trương Nguyên Thanh nhìn cung trang tỏ ra hơi mộc mạc, đoán được thân phận của thiếu nữ.

Cũng đúng, nếu là phi tần có thân phận, sẽ không tự mình mặc quần áo.

Mặc quần áo xong, thiếu nữ dẫn hoàng đế bệ hạ tới trước tấm bình phong, lần lượt tháo xuống quần áo hàng ngày treo trên bình phong, thuần thục mặc thay Trương Nguyên Thanh.

Trong cả quá trình, điều Trương Nguyên Thanh cần phải làm là duỗi tay nhấc chân, hoặc là không nhúc nhích, khiến hắn nhớ tới cảnh tượng lúc còn nhỏ cha giúp hắn mặc quần áo, đây là ký ức số lượng không nhiều về Trương Tử Chân.

Trần Thục là người phụ nữ cả đời háo thắng, phương thức bồi dưỡng con cái cũng thiên hướng nghiêm khắc, nuôi thả, ba tuổi bắt đầu, đã yêu cầu Trương Nguyên Thanh tự mình mặc quần áo, Trương Nguyên Thanh không biết mặc, trong trí nhớ, đều là một đôi tay thô to ấm áp giúp hắn mặc quần áo.

Thừa dịp cung nữ hầu hạ hắn thay quần áo, Trương Nguyên Thanh thúc đẩy đầu óc, suy nghĩ mình kế tiếp cần làm cái gì.

"Nhiệm vụ phụ tuyến của mình là cái gì nhỉ? Má nó, trí nhớ cũng hạ xuống rồi…"

Trương Nguyên Thanh mở ra bảng thuộc tính, xem nhiệm vụ phó bản, nhiệm vụ chủ tuyến tạm thời không cần phải quản, ba nhiệm vụ phụ tuyến khác, phân biệt là "sống sót 24 giờ", "tìm ra gián điệp", "thu hoạch lòng dân", trong đó thu hoạch lòng dân cũng không cần phải quản, tạm thời không có khả năng làm được.

Chương 2728 - Hôn quân (2)

Hai nhiệm vụ phụ tuyến hắn cần làm là "sống sót 24 giờ" cùng "tìm ra gián điệp" .

"Sống sót 24 giờ nói rõ hoàng cung của trẫm không an toàn nha, hai nhiệm vụ phụ tuyến này có thể là liên hệ, nguy hiểm đến từ gián điệp ẩn núp trong hoàng cung, như vậy, kế tiếp mục tiêu đã rất rõ ràng, tìm ra gián điệp, nếu tìm gián điệp, phải có đủ tình báo chống đỡ. Ừm, trước tìm hiểu tình huống trong hoàng cung…"

Đang nghĩ, Trương Nguyên Thanh liền nghe thấy ngoài rèm truyền đến giọng ồm ồm thúc giục: "Bệ hạ, ngài nên uống thuốc rồi, thái y từng nói, thuốc phải uống lúc nóng, nguội rồi dược hiệu giảm hẳn."

Ngoài rèm, bóng dáng khôi ngô cao lớn kia lại xuất hiện.

"Trẫm biết rồi." Trương Nguyên Thanh giọng điệu không kiên nhẫn đáp lại một câu, chờ cung nữ đội một cái miện ngọc tơ vàng ở trên đầu, hắn đi đến trước gương đồng đánh giá bản thân.

Một thanh niên bộ dáng tuấn tú, cao gầy, sắc mặt lộ ra một vệt tái nhợt bệnh trạng, ánh mắt ảm đạm, không đủ sáng ngời, điển hình tửu sắc vét sạch thân thể.

"Thân thể yếu ớt nghiêm trọng nha, niên đại này, vừa gặp phải bệnh tật đột phát, rất dễ dàng băng hà…" Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

Thế này nào có bộ dáng thiên chi kiêu tử Nguyên Thủy Thiên Tôn? Cho dù Quan Nhã đứng trước mặt hắn, chỉ sợ cũng không nhận ra được.

Vén rèm lên, đi đến sảnh ngoài.

Trong phòng trang trí xa hoa, thảm chỉ vàng đắt đỏ, trên tường treo tranh chữ danh gia, trên giá đồ cổ là đồ gốm, đồ ngọc, hoa lan bên cửa sổ cũng là giống quý báu.

Trên bàn tròn trải tơ lụa vàng tươi đặt một bát thuốc hơi nóng dần tan đi.

Một hoạn quan trung niên dáng người khôi ngô đứng bên cạnh bàn, khóe mắt có nếp nhăn, thái dương như sương, nét mặt

ngưng kết sự bực tức, giống như có thể ra tay đánh người bất cứ lúc nào.

Trương Nguyên Thanh ngồi tới bên cạnh bàn, bưng bát lên nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy cay đắng khó ngửi, làm người ta nôn khan, cố ý lớn tiếng nói: "Đây là thuốc gì, có thể so với nước phân, cầm đi cầm đi, trẫm không uống."

Mục đích hắn làm như vậy, một là duy trì hình tượng hôn quân, hai là lấy phương thức hợp lý mở ra đề tài, tìm hiểu tình báo.

Hoạn quan trung niên tóc mai ngả sương nhíu mày, dùng một loại giọng điệu "Ta nói hẳn hoi với ngươi, ngươi tốt nhất đừng có không biết điều", nói: "Bệ hạ, độc tố trong cơ thể ngài còn chưa loại trừ, thái y nói, ít nhất mười ngày mới có thể hoàn toàn khôi phục, ngài tốt nhất đừng gần nữ sắc nữa."

Cung nữ đêm qua thị tẩm rụt cổ, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Độc tố? Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, cố ý lớn tiếng nói: "Độc tố? Độc tố gì, liên là chân long thiên tử, cửu ngũ chi tôn, bách độc bất xâm."

Hoạn quan trung niên tóc mai ngả sương dựng thẳng lông mày, tới gần vài bước, ở cao hướng xuống nhìn chằm chằm hắn:

"Rắm… Ngài là cửu ngũ chi tôn không giả, nhưng một lọ Hạc Đỉnh Hồng vẫn có thể lấy mạng ngài. Ba ngày trước, ngài đã trúng độc, nếu không phải lão nô kịp thời phát hiện, ngài đã băng hà."

Triệu Thuấn tên hôn quân này tuy ăn chơi đàng điếm, sống tiêu dao, nhưng ngay cả thái giám cũng có thể tỏ thái độ với hắn, nói rõ không có lấy một chút thực quyền.

Thái giám có thể cũng là người của Trịnh gia… Ba ngày trước đã trúng độc, như vậy xem ra, gián điệp đã từng ra tay một lần…

"Trong 24 giờ, mình sẽ gặp ám sát một lần nữa, thủ đoạn đại loại như hạ độc, nếu không thể tìm ra gián điệp, xác suất đại khái liền GG." Trương Nguyên Thanh ý niệm chuyển động, một lần nữa ở trong lòng cảm khái: "Ma Nhãn, Tiểu Phó, cô vương cần các ngươi hộ giá nha!"

“Thuốc này quá khó uống rồi, cầm xuống đi.” Trương Nguyên Thanh đẩy bát tới một bên, nguyên chủ đã thiếu chút nữa trúng độc bỏ mình, vậy hắn tuyệt đối không thể động vào bất cứ thứ gì trong hoàng cung nữa.

Không chừng gián điệp ngay trong tẩm cung, không chừng ngay trong cung nữ cùng thái giám ở hiện trường, bất cứ sự lơ là sơ ý nào, hắn đều sẽ chết ngay lập tức.

Hoạn quan trung niên khôi ngô tức giận nói: “Bệ hạ, ngài nếu không uống thuốc, ta cũng chỉ có thể đút cho.”

“Cẩu nô tài…” Trương Nguyên Thanh dứt khoát ra sức đập vỡ bát, giận tím mặt: “Ngươi tên hoạn quan không trym này, dám uy hiếp trẫm!”

Ngực hoạn quan trung niên phập phồng một phen, cuối cùng phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn hoạn quan trung niên rời đi, ánh mắt Trương Nguyên Thanh khẽ động, đuổi người khác đi, gọi tới cung nữ đêm qua thị tẩm, hừ lạnh nói: “Hắn là ai?”

Trong hoàng cung to lớn, hắn trước mắt chỉ tin tưởng tiểu cung nữ này.

Nếu nàng là gián điệp, Triệu Thuấn đã mất mạng, ngàn phòng vạn phòng, người bên gối khó phòng.

Tiểu cung nữ hẳn là NPC phó bản cho, an toàn tin cậy, có thể từ trên người nàng thu hoạch tin tức nhất định.

“Hắn là Lý thường thị…” Tiểu cung nữ có chút mờ mịt, không rõ bệ hạ vì sao có câu hỏi này.

“Lý thường thị? Hắn đáng giá tín nhiệm không?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Chương 2729 - Hôn quân (3)

Vẻ mặt tiểu cung nữ càng thêm mê mang: “Lý thường thị là người cũ trong cung thái hậu, thái hậu trước khi mất sắp xếp hắn ở bên cạnh ngài hầu hạ. Lý thường thị tất nhiên là có thể tín nhiệm, chẳng qua, tính tình của hắn không phải tốt lắm…”

Người bên cạnh thái hậu à, vậy hắn là không phải gián điệp! Trương Nguyên Thanh ý niệm chuyển động, hỏi: "Hắn vừa rồi nói trẫm trúng độc, có việc này hay không?"

Tiểu cung nữ liên tục gật đầu: "Vài ngày trước, bệ hạ quả thật đột nhiên phát bệnh, đau bụng khó chịu nổi, là Lý thường thị phát hiện ngài khác thường, mời đến thái y chẩn đoán chữa trị cho bệ hạ."

"Trước khi trúng độc đó, ta ở đâu?" Trương Nguyên Thanh hỏi tiếp.

Tiểu cung nữ cúi đầu suy tư một lát, khó xử nói: "Bệ hạ từng đi không ít nơi, từng tiếp xúc không ít phi tần cùng cung nữ…"

Ý ẩn chứa của lời này là, ngài quá nhiều niềm vui rồi, không có ai biết là như thế nào trúng độc.

Thế này có chút đau đầu rồi… Trương Nguyên Thanh suy tư vài giây, bằng vào tri thức văn học, lịch sử thâm hậu của mình, linh cơ khẽ động: "Ta muốn xem Khởi Cư Lục*."

Tiểu cung nữ liền nói: "Bệ hạ có thể tìm Nội Sử tỉnh đòi lấy."

Quan lại phụ trách ghi chép sinh hoạt của hoàng đế gọi là "Khởi Cư lang", Khởi Cư lang thuộc về Nội Sử tỉnh.

Trương Nguyên Thanh khoát tay: "Không phải khởi cư chú kia, là phần liên hoạt động ở trong cung đó."

Hoàng đế có phân ra ghi chép sinh hoạt, một phần là do Khởi Cư lang ghi lại, ghi lại mệnh lệnh hoàng đế phát, khi ngự điện nói chuyện cùng đại thần. Một phần là sinh hoạt hằng ngày ở hậu cung, do hoạn quan ghi lại.

Tiểu cung nữ trả lời: "Bệ hạ có thể đòi Lý thường thị."

Ta sợ hắn đánh ta… Trương Nguyên Thanh hạ lệnh: "Ngươi đi lấy."

Tiểu cung nữ bị dọa bẹp miệng, ấm ức nói: "Vâng!"

Cúi đầu đi nhanh, rời khỏi tẩm cung.

Một khắc đồng hồ sau, tiểu cung nữ ôm một quyển sổ thật dày quay về, hai tay dâng lên.

Trương Nguyên Thanh sau khi cầm lấy ghi chép sinh hoạt, hài lòng gật đầu: "Làm không tệ, đêm nay vẫn là ngươi đến thị tẩm."

Tiểu cung nữ nhất thời trong lòng nở hoa, cung nhân trong hoàng cung, phi tần cũng tốt, cung nữ cũng thế, thậm chí là ca cơ, ai không muốn thị tẩm?

Chỉ cần có thể mang long thai, liền có thể bay lên đầu cành biến thành phượng hoàng.

Trương Nguyên Thanh vẫy lui cung nữ, lật xem ghi chép sinh hoạt, nheo mắt đọc, văn tự trong ghi chép sinh hoạt là Khải thư tiêu chuẩn, đối với cao tài sinh của Tùng Hải đại học mà nói, không có chướng ngại đọc hiểu.

Trong ghi chép sinh hoạt ghi lại người từng tiếp xúc, chuyện từng làm của Triệu Thuấn, nhất định sẽ có manh mối.

Trương Nguyên Thanh sau khi đọc vài tờ, to đầu một phen, phát hiện mình vẫn đã xem nhẹ sự hoang dâm vô độ của Triệu Thuấn.

"Đế ở trong điện cùng các ca cơ vừa múa vừa hát, uống vui suốt đêm, say mèm. Ban ngày, ca cơ chín người quần áo không chỉnh tề, che mặt mà đi."

Quần áo không chỉnh tề như thế nào, ghét nhất văn phong cổ nhân, tự sự ít ỏi vài nét, không hiểu thêm vào chi tiết.

Tên hôn quân này, tuổi còn trẻ đã phung phí… Trương Nguyên Thanh vừa tặc lưỡi, vừa đọc.

"Đế cùng các cơ chơi thuyền du hồ, bắt ca cơ bỏ quần áo biểu diễn, bắt cung nhân cởi quần áo bưng trà đưa nước, đế nổi hứng, liền bắt nữ nhân trần truồng chơi bời, mặt trời lặn quay về, cung nữ trên thuyền lâm hạnh hết."

Lâm hạnh hết… Thận của Triệu Thuấn không tệ nha, chẳng lẽ cũng là Thần Dạ Du?

Trương Nguyên Thanh cảm khái, lật qua một tờ:

"Đế muốn lâm hạnh hoàng hậu, trên đường đi gặp Nhu phi, Nhu phi viết: Bệ hạ trăm công ngàn việc, còn nhớ cửa Hạnh Hoa điện mở ở nơi nào? Đế từ chối, Nhu phi khóc lóc: Bệ hạ

còn nhớ năm ấy hạnh hoa vi vũ, ngài nói hậu cung ba ngàn người, ba ngàn sủng ái tập hợp ở thân thiếp.

"Đế xấu hổ, muốn dẫn theo Nhu phi gặp hoàng hậu, muốn cùng ngủ chung. Hoàng hậu giận dữ, trách hắn hoa mắt ù tai. Đế hô to: Ngươi tuy mẫu nghi thiên hạ, vinh nhục lại ở chỗ trẫm, sao biết trẫm không dám phế hậu?"

Thế này thì quá phận rồi, để hoàng hậu cùng phi tử cùng lên giường? Chính thê cùng thiếp thất có thể giống nhau sao, người cổ đại ý thức phương diện này không phải rất mạnh sao… Trương Nguyên Thanh đối với sự hoang đường của Triệu Thuấn lại có hiểu biết mới.

"Đế dạo chơi vườn, tới Tây uyển, chợt nghe tiếng đàn, theo tiếng mà đi, gặp một phụ nhân ở trong đình đánh đàn, viết: Mặt như đào lý, thướt tha nhiều vẻ, mỹ nhân cỡ này hoang phế trong cung, phí phạm của trời, đáng tiếc đáng tiếc!

"Phụ nhân viết: Thiếp chính là phi tần tiên đế, từ khi tiên đế băng hà, liền ở Tây uyển, kham khổ qua ngày, tiêu điều hồng nhan.

"Đế viết: Nhục khả tiêu hồn cốt khả liên, nhân sinh chích khủng bất đương tiền, đắc thử bỉ mục hòa từ tử, nguyện tố uyên ương bất tiện tiên!

"Ôm phụ nhân mà đi, đêm, ở Tây uyển."

Chương 2730 - Các phi tần (1)

Ngay cả nữ nhân của lão cha cũng không bỏ qua… Trương Nguyên Thanh phát hiện mình vẫn đã đánh giá thấp Triệu Thuấn, nghĩ lại một chút, hoàng đế sau khi chết, phi tần trong cung tựa như chỉ có ít ỏi vài cái lựa chọn: Một là tuẫn táng, hai là thủ linh, ba là bắt buộc xuất gia làm ni cô, bốn là biếm lãnh cung, năm là được hoàng đế mới coi trọng, một lần nữa nhét vào hậu cung.

Trương Nguyên Thanh 'soạt soạt' lật tiếp, từ sau khi gặp được sủng phi của tiên đế, Triệu Thuấn giống như mở ra cánh cửa thế giới mới, liên tục hai tháng đều lưu luyến ở Tây uyển.

Tổng kết lại chính là: Tây uyển này mười một vị phu nhân, hai mươi vị mỹ nhân, ba mươi sáu vị cung nữ, đều bị hắn lâm hạnh một lượt.

Sủng phi của tiên đế biến thành sủng phi của hắn, cung nữ xinh đẹp hầu hạ sủng phi của tiên đế, cũng biến thành của hắn.

"Soạt soạt soạt…"

Trang giấy lật rất nhanh, ghi chép sinh hoạt càng lúc càng mỏng, Trương Nguyên Thanh cũng đọc càng lúc càng nghiêm túc.

Triệu Thuấn là ba ngày trước trúng độc, nhưng không đại biểu gián điệp là ở cùng ngày tiếp xúc hắn.

Nếu là độc dược mạn tính, có thể ở vài ngày trước đã bắt đầu ảnh hưởng thân thể này.

Cho nên, phi tần Triệu Thuấn trong nửa tháng nay từng tiếp xúc, đều là đối tượng Trương Nguyên Thanh trọng điểm khảo sát.

Nguyên nhân gián điệp độc giết hoàng đế rất đơn giản, lúc hai nước giao chiến, nếu hoàng đế đột nhiên băng hà, tất nhiên tạo thành cục diện chính trị Nam triều rung chuyển.

Nhất là vị hôn quân này tuy hoang dâm, lại chưa có con.

Một khi Nam triều bởi vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ầm ĩ lên, trung tâm rất có thể sẽ triệu hồi quân đội tiền tuyến tranh đoạt hoàng quyền.

Tóm lại, chỉ cần quấy rầy chính quyền trước mắt coi như ổn định của Nam triều, liền nhất định sẽ ảnh hưởng đến quân đội.

Đến lúc đó, Bắc triều Nam chinh làm ít hưởng nhiều!

Cho nên, gián điệp hoặc là gần đây lẻn vào trong cung, hoặc là là đã sớm trà trộn vào hoàng cung, nhưng luôn án binh bất động, thẳng đến lúc chiến sự mở ra, mới tiếp cận hoàng đế.

Hắn siêng năng lật xem từ đầu, cũng không phải sở thích ác ý gì, mà là hy vọng từ trong ghi chép sinh hoạt, tận khả năng hiểu biết thêm số lượng, tính cách, phong cách, gia thế… của phi tần hậu cung.

Giống hoàng hậu, Nhu phi loại người cũ ở hậu cung này, quá nửa sẽ không là gián điệp, bởi vì chế độ thẩm tra cung nữ cùng chế độ thẩm tra phi tần là không giống nhau.

Muốn làm phi tử của hoàng đế, tổ tông mười tám đời đều phải mò rõ ràng, nhưng cường độ thẩm tra cung nữ cũng không cao như vậy.

Bởi vậy, gián điệp xác suất đại khái sẽ lấy thân phận cung nữ tiến vào hoàng cung, sau đó lại bằng vào sắc đẹp dụ dỗ hoàng đế, tìm cơ hội hạ độc.

Dù sao Triệu Thuấn là tên háo sắc, trẻ tuổi xinh đẹp hắn không buông tha, lớn tuổi xinh đẹp hắn cũng không buông tha.

Không giống Trương Nguyên Thanh, chỉ thích lớn tuổi xinh đẹp.

Trở lại chuyện chính, chỉ cần gián điệp có được sắc đẹp không tầm thường, thì không lo không thể tiếp cận hoàng đế.

Nửa giờ sau, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc lật xong ghi chép sinh hoạt, sau đó bảo người mang tới danh sách hậu cung, sau khi xem xong thân thế các phi, tập trung năm mục tiêu.

Mục tiêu 1: Uyển mỹ nhân!

Ghi chép sinh hoạt ghi lại: Đế đêm chơi ngự hoa viên, ngắm hoa ngắm trăng, chợt thấy trong bụi hoa truyền đến oanh ca, đẩy ra nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ ngồi trong bụi hoa, kẻ mày vẽ mắt, tóc như mây trôi, vươn cổ khẽ ca, chấn động nhan sắc, muốn lấy hoa làm đệm, điên loan đảo phượng, lạc hồng* như hoa, khi về điện vết máu trên long bào còn ẩm ướt, hôm sau, phong nàng làm Uyển mỹ nhân.

Lý do Trương Nguyên Thanh khóa nàng làm người hiềm nghi là: Hơn nửa đêm ở ngự hoa viên kêu quỷ, rõ ràng là biết Triệu Thuấn có thói quen đi chơi đêm, ôm cây đợi thỏ câu dẫn.

Bình thường không sao cả, nhưng ở tiết điểm thời gian mẫn cảm như thế câu dẫn hoàng đế, hiềm nghi rất lớn.

Mục tiêu 2: Sở mỹ nhân.

Ghi chép sinh hoạt ghi lại: Đế cùng các phi du lịch Tam Thần sơn, rong ruổi săn bắn, chợt thấy một nữ tử nhà thợ săn xâm nhập, không cần cương, giục ngựa như gió, đế tâm rất vui vẻ,

sai thủ hạ bắt, thấy là cô gái nhỏ tuổi chừng mười ba, mừng rỡ, phong làm Sở mỹ nhân, thu vào hậu cung.

Mục tiêu 3: Đức phi.

Đức phi thật ra là người cũ trong cung, phụ thân làm quan tới Hộ bộ thượng thư, vài năm trước bị hoàng đế tịch thu gia sản chém cả nhà, từ đó về sau tính tình thay đổi hẳn, thường xuyên ai oán, chẳng qua, bởi nàng quá mức xinh đẹp, Triệu Thuấn vẫn sẽ thỉnh thoảng lâm hạnh.

Đức phi là có động cơ mưu hại hoàng đế, dù sao cũng là thù diệt môn.

Mục tiêu 4: Nhã phu nhân.

Nhã phu nhân là phi tử Triệu Thuấn khi tuần du cướp về, là cô gái lớn tuổi xinh đẹp, vốn có gia đình, sau khi ủy thân Triệu Thuấn, chồng nàng không phục, viết huyết thư trình lên phủ doãn, cáo trạng thiên tử đương triều bắt ép dân nữ, bị phạt tám mươi gậy, đánh chết tươi.

Chương 2731 - Các phi tần (2)

Nhã phu nhân cũng có động cơ trở thành gián điệp, mưu hại hoàng đế.

Lui một bước mà nói, giả thiết lúc trước tiết mục cướp dân nữ chính là Bắc triều bố cục thì sao?

Lấy thân phận bị bắt tiến vào hoàng cung, có thể đánh mất nghi ngờ cùng đề phòng của Nam triều trên trình độ nhất định, dù sao cũng là hoàng đế cướp đến, không phải chủ động vào cung.

Mục tiêu 5: Vương ca cơ.

Sở dĩ hoài nghi Vương ca cơ, là vì trong vài ngày trước khi Triệu Thuấn gặp chuyện, đều từng tiếp xúc với cô gái này, mặc kệ là độc dược mạn tính hay thuốc độc mạnh, cô đều có hiềm nghi.

“24 giờ có hơi ngắn, chỉ dựa vào một mình mình, muốn lôi ra gián điệp độ khó có chút lớn.”

Trương Nguyên Thanh giật mình, bảo cung nữ gọi đến thị vệ ngoài điện, trầm giọng nói: "Trẫm mấy ngày trước bị gián điệp hạ độc, Hoàng Thành ti các ngươi có bắt được tội nhân hay không?"

Phó bản cho quá ít tin tức, thời gian quá gấp, muốn dựa vào chính mình căn bản không có khả năng, nhưng có thể dựa vào NPC trong phó bản.

Thị vệ ngập ngừng nói: "Bệ hạ, việc này do Trịnh thống lĩnh cùng Lý thường thị phụ trách, thần không biết!"

Trịnh thống lĩnh? Họ Trịnh… Là người của ngoại thích Trịnh gia? Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, liền nói ngay: "Mau mau đi mời."

Trịnh gia tuy nắm giữ triều chính, dẫn tới tham quan ô lại hoành hành, nhưng Trịnh gia dù sao cũng là ngoại thích, cùng Triệu Thuấn là "người một nhà", tuyệt đối sẽ không hy vọng Triệu Thuấn tráng niên mất sớm.

Dù sao Triệu Thuấn không có con nối dõi, nếu băng hà, như vậy vua mới liền rơi vào tôn thất, tôn thất cũng sẽ không nhận Trịnh gia.

Bởi vậy, ở trên hành động bảo hộ Triệu Thuấn, tìm ra gián điệp, nhất định tận hết sức lực.

Rất nhanh, một người trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, mặc giáp trụ, sải bước đi vào tẩm cung, ôm quyền khom người: "Trịnh Long Đồ, ra mắt bệ hạ!"

Trương Nguyên Thanh hỏi: "Có tìm được gian tặc mưu hại trẫm hay không?"

Trịnh Long Đồ lắc đầu: "Còn chưa tìm được."

Trương Nguyên Thanh giận tím mặt, đập bàn tức giận mắng: "Phế vật, trẫm muôi các ngươi làm chi, còn không bằng nuôi một đàn lợn. Cho ngươi sáu canh giờ, nếu tìm không thấy hung thủ nữa, trẫm liền chém ngươi."

Đoạn lời này rất phù hợp phong cách của Triệu Thuấn.

Trịnh Long Đồ biến sắc, chợt cúi đầu: "Vâng!"

Tràn đầy cảm giác gấp gáp đi ra khỏi điện.

Ài, hoàng đế là phế vật, thần tử cũng là phế vật! Trương Nguyên Thanh bỗng cảm thấy có chút đói khát, bảo cung nữ đưa tới điểm tâm, trước dùng cung nữ thử độc, sau khi xác nhận không đáng ngại, ăn qua loa mấy miếng, sau đó đi vào ngự thư phòng.

Trên bàn ngự bày tấu chương thật dày, những sổ con này đều là trải qua sàng chọn, không cần hoàng đế phê duyệt, chỉ cần phê đỏ là được.

Quá khứ, Triệu Thuấn vẫn luôn phê đỏ, mặc kệ cái gì cũng phê đỏ, tấu chương không cần phê đỏ là không đưa đến nơi đây.

Trương Nguyên Thanh lật xem tấu chương, phát hiện một nửa sổ con là buộc tội Dương gia, một nửa sổ con khác là buộc tội Dương Sách.

Kiên nhẫn xem một lát, mới biết được Dương Sách là Phiêu Kỵ tướng quân, thống soái ba quân lần này chống đỡ quân đội Bắc triều xâm nhập, cũng là em trai ruột của hoàng hậu.

Nam triều hai họ ngoại lớn, Dương gia cùng Trịnh gia là đối thủ, thế như nước với lửa.

Mà bởi vì hoàng hậu chưa sinh con, Dương gia ở hoàn cảnh xấu, ngoại thích Trịnh gia có thâm niên vẫn luôn đè Dương gia ra đánh.

“Phó bản này hẳn là có hai bản đồ, một cái là quốc đô, một cái là Lâm Hạ, ta ở quốc đô, lão đại hẳn là ở Lâm Hạ. Cái này phù hợp nghề nghiệp Yển Sư của hắn, Dương Sách vô cùng có khả năng chính là lão đại…”

Trương Nguyên Thanh rất nhanh làm ra phán đoán.

Phó Thanh Dương là Yển Sư cấp 8, không có khả năng là lính tôm tướng cua, chỉ có Dương Sách thống soái ba quân mới hợp lý, Dương Sách là Nguyên Soái, chiến bại nhất định phải chết, cấp bậc độ khó cũng phù hợp.

“Tất nhiên là Tiểu Phó, vậy các ngươi cũng đừng nghĩ buộc tội…”

Trương Nguyên Thanh ngồi ở trước bàn ngự, nhấc bút lông, mang tấu chương buộc tội hết thảy bác bỏ một lần, lúc này mới hài lòng buông bút, dẫn hai thị vệ rời khỏi tẩm cung.

Kế tiếp, chính là mang theo ánh mắt phê phán, thẩm duyệt hậu cung của Triệu Thuấn.

Nói tới hậu cung, ở sau khi Trịnh thái hậu chết, chuyện thứ nhất Triệu Thuấn làm, chính là mở rộng hậu cung, chẳng những mang kiến trúc cũ xây dựng lại, còn ở phía đông vườn ngự uyển chọn một khu đất cao thoáng, cả ngày điều động thợ thuyền, xây dựng cung điện mới.

Mang kho một phủ điều sạch sẽ, hút xương tủy thiên hạ hết đợt này tới đợt khác, điều động công dịch một năm mới hoàn thành.

Trương Nguyên Thanh ngồi xe hươu di chuyển chậm rãi ở mặt đường rộng rãi trải đá, đẩy rèm ra nhìn, chỉ thấy lầu các cao thấp tôn nhau lên, họa đống cùng phi manh mơ hồ cấu kết, hoặc lộ chéo ra mấy khúc chu lan, hoặc nhìn thấy màn thêu, châu quang ngọc khí soi ánh mặt trời, lấp lánh thành ngũ sắc, tựa như tiên cảnh.

phi manh: mái hiên bay, cũng để ám chỉ nhà cao tầng

chu lan: hàng rào sơn đỏ

Chương 2732 - Uyển mỹ nhân (1)

“Thực xa hoa, ngay cả mình cũng muốn xử lý Triệu Thuấn.” Trương Nguyên Thanh buông rèm xuống, lẩm bẩm về nhân vật của mình.

Chuyến này mục tiêu đầu tiên là vị con gái thợ săn gặp khi ra ngoài săn bắn kia.

Không vì cái gì khác, nàng này gần nhất!

Đi một khắc đồng hồ, xe hươu dừng ở trước một tòa lầu các ba tầng, chỉ thấy mái hiên cong lên, ngói vàng soi ánh sáng màu trắng, xà cột vẽ màu.

Trong viện cây cối xanh tươi, trồng kỳ hoa dị thảo.

Trương Nguyên Thanh nhảy xuống khỏi xe hươu, ở dưới thị vệ bảo vệ xung quanh, sải bước hùng hổ bước vào sân, sau đó liền thấy cung nữ và hoạn quan bưng mỹ vị món ngon cùng khay trống, bôn ba ở giữa lầu chính cùng nhà bếp.

Trương Nguyên Thanh gọi lại một vị cung nữ, nhíu mày nói: "Trong lầu đang tổ chức tiệc?"

Cung nữ ngẩn ra, sau đó đáp lại: "Là Uyển mỹ nhân đang dùng bữa!"

"Cái gì?" Trương Nguyên Thanh chấn động, lại nhìn vài lần cung nữ cùng hoạn quan ra ra vào vào, như xác nhận hỏi: "Ngươi nói Uyển mỹ nhân đang dùng bữa?"

Là ghi chép sinh hoạt xảy ra vấn đề? Hay là ánh mắt hắn xảy ra vấn đề? Uyển mỹ nhân của trẫm là Godzilla sao? Lượng cơm ăn khoa trương như thế?

Trương Nguyên Thanh do dự một phen, đã lo lắng "Godzilla" yêu cầu thị tẩm, cũng lo lắng "Godzilla" ăn uống no đủ, một chưởng đập chết hoàng đế nhu nhược không thể tự lo liệu cuộc sống.

Vì thế quay đầu nhìn về phía hai thị vệ: "Tiến lên mở đường!"

Hai thị vệ sải bước tiến lên, đẩy cung nữ cùng hoạn quan ra, bước vào cửa.

Trương Nguyên Thanh theo sau tiến vào lầu chính.

Trong lầu càng thêm xa hoa, cột vàng, lan can ngọc bích, rèm thêu, khắp nơi trong lầu dâng lên mùi hương lạ, phòng tối bí mật tùy ý có thể thấy được, kỳ hoa dị thảo thấp thoáng.

Xuyên qua hành lang dài khúc chiết, tiến vào sảnh ngoài, hắn thấy một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, ưỡn cái bụng nhỏ tròn vo đứng ở bên cạnh bàn, một tay gà nướng, một tay thịt dê, ăn miệng đầy mỡ.

Thiếu nữ này sức ăn tuy lớn, bộ dáng lại rất xinh đẹp, có thể nghi ngờ nhân phẩm của hôn quân, nhưng không thể nghi ngờ thẩm mỹ của hắn… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, dùng sức ho khan một tiếng.

"Bệ hạ!"

Cung nữ hoạn quan trong sảnh ùn ùn quỳ xuống hành lễ.

Thiếu nữ kia phồng má, nhìn lại, ánh mắt sắc bén đánh giá Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh từ trong mắt thiếu nữ thấy được đề phòng cùng kinh ngạc, cái này không cần năng lực Huyễn Thuật Sư, dựa vào là kinh nghiệm duyệt người vô số!

Ánh mắt hai người va chạm, Sở mỹ nhân tuổi chừng 14-15 chợt cúi đầu, hai đầu gối quỳ 'Bịch' một tiếng, lớn tiếng nói: "Cung nghênh bệ hạ!"

Thanh âm non nớt động lòng người, nhưng giọng điệu hô lên khí thế Trương Phi "Ta cũng tương tự"!

Đây không phải con gái thợ săn, đây là con gái Trương Phi!

Trương Nguyên Thanh vội vàng đưa tay đi đỡ "Mời ái phi đứng lên, trẫm vội vàng đến chưa dùng bữa, vừa lúc ở mỹ nhân nơi này…"

Còn chưa dứt lời, liền thấy Sở mỹ nhân hướng chéo về phía sau tránh được hắn đỡ.

Sau đó nhanh chóng trở lại chỗ ngồi của mình, lớn tiếng nói: "Thần thiếp hầu hạ bệ hạ dùng bữa."

Kéo mấy đĩa thịt đến trước mặt Trương Nguyên Thanh, xé xuống một cái đùi gà, nhét vào trong miệng hắn.

"Không cần không cần…" Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu tránh, nói: "Để hạ nhân hầu hạ là được, mỹ nhân tự tiện!"

Sở mỹ nhân gật gật đầu, cúi đầu ăn, ăn tới mức má phồng lên giống như con chuột Hamster.

Trương Nguyên Thanh trước cho hai thị vệ một ánh mắt, bảo bọn họ dẫn mấy cung nữ đi xuống hỏi, sau đó ở dưới cung nữ hầu hạ nhai kỹ nuốt chậm, thỉnh thoảng nghiêng đầu đánh giá thiếu nữ bên người.

Vị Sở mỹ nhân này mặc váy cung đình thân đối màu đỏ, mặt phấn má đào, ngũ quan thanh tú, tuổi tuy nhỏ, nhưng quả thật là một hạt giống mỹ nhân, nhìn qua đại khái nhiều nhất mười lăm tuổi, tuổi thực tế có thể càng nhỏ hơn!

Cô ấy quả thật có vấn đề!

Đầu tiên là sức ăn, người thường tuyệt đối không có khả năng có sức ăn khoa trương như thế, tiếp theo là cấp bậc lễ nghĩa,

tuy là con gái thợ săn, nhưng vào cung nhiều ngày, như thế nào cũng học được chút quy củ.

Nhưng tướng ăn này, Trương Phi cũng văn nhã hơn nàng!

Nàng tựa như rất kháng cự có tiếp xúc thân thể với hoàng đế, phi tần từng nhận sủng không nên là thái độ này.

Trương Nguyên Thanh suy tư một lát, nói "Trẫm nghe nói Sở mỹ nhân xuất thân nhà thợ săn, không biết có thể chia sẻ chuyện núi non hoang dã hay không?"

"Không có." Sở mỹ nhân lập tức phủ quyết, sau đó bổ sung "Thiếp thân nhỏ tuổi, không đi theo phụ thân săn thú, cho nên không biết."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Đã không theo phụ thân săn bắn, vậy ngày đó vì sao sẽ giục ngựa xâm nhập khu vực săn bắn của trẫm?"

Sở mỹ nhân nhất thời chưa đáp được, dứt khoát giả ngu cúi đầu ăn.

Sở mỹ nhân thoạt nhìn không quá thông minh, hẳn là không làm nổi gián điệp nhỉ…

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Nói đi cũng phải nói lại, Sở mỹ nhân vào cung đã mấy ngày, không biết có nhớ người nhà hay không? Liên hôm nay có thể cho phép ngươi xuất cung."

Chương 2733 - Uyển mỹ nhân (2)

"Không đi, ta không muốn gặp bọn họ đâu." Sở mỹ nhân theo bản năng từ chối, sau đó nhìn thấy bệ hạ ngẩn người, vội vàng thay đổi lý do nói: "Thiếp thân muốn hầu hạ bệ hạ, không muốn rời khỏi hoàng cung!"

Cô thời điểm vừa rồi tránh tôi, không phải bộ dạng này… Trương Nguyên Thanh cảm thấy tiểu nha đầu không quá thông minh, có thể không làm nổi gián điệp, nhưng bây giờ lại thay đổi suy nghĩ.

Nha đầu này kỳ kỳ quái quái, không chừng thật sự là gián điệp!

Vì thế Trương Nguyên Thanh lại từ bên cạnh đánh thọc sườn mấy vấn đề, vì không dẫn lên Sở mỹ nhân cảnh giác, hắn hỏi đều là chút việc vặt, tương quan với hiểu biết của thợ săn.

Hỏi một chút, hắn đột nhiên phát hiện không thích hợp, nha đầu này một hỏi ba không biết, đáp không được liền cúi đầu ăn, giả ngu.

Bạn muốn nói cô ấy là gián điệp đi, nào có gián điệp ngu ngốc như vậy?

Bạn muốn nói, cô ấy không phải gián điệp đi, khắp nơi đều có vấn đề.

Nhắm mắt lại cũng có thể tìm ra cả đống điểm đáng ngờ!

Sở mỹ nhân là linh cảnh hành giả? Trương Nguyên Thanh giật mình, đã có suy đoán.

Linh cảnh hành giả kế thừa ký ức quá mức ngắn gọn, cho nên mới sẽ xuất hiện tình huống một hỏi ba không biết, mặt khác Sở mỹ nhân gần như không hiểu lễ nghi tư thế ngồi cung đình, tướng ăn và phong cách ngôn ngữ đều không hợp với thời đại này.

Vấn đề mới theo đó mà đến, Sở mỹ nhân nếu là linh cảnh hành giả, vậy sẽ là ai đây?

Trong Người Chết Trở Về của mình có thành viên ngu ngốc như vậy sao?

Trương Nguyên Thanh mang toàn bộ nữ thành viên tiến vào phó bản lần này đều đối chiếu một lần, Tiểu Viên Quan Nhã dì trẻ hết thảy bài trừ, còn lại chỉ Tôn Miểu Miểu, bé trà xanh cùng Nữ Vương!

Tôn Miểu Miểu tuy ngơ ngơ, nhưng thật ra trí tuệ, là anh hùng bàn phím có tÂm Cơ, bé trà xanh thì càng đừng nói nữa, đầu óc treo lên đánh nhiều cô gái trưởng thành!

Nữ Vương cũng là linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú!

Trong Người Chết Trở Về của mình tựa như không có thành viên ngu ngốc như vậy…

Là thành viên nội bộ Bạch Hổ binh chúng đi theo vào? Không đúng nha? Lấy EQ của Tiểu Phó sẽ không dẫn người xa lạ vào

ván chơi của người quen.

Trương Nguyên Thanh tư duy linh hoạt, không ngừng suy nghĩ, đáng tiếc không thể bại lộ tin tức linh cảnh hành giả, tuy phó bản chưa đưa ra rõ ràng "bại lộ" sẽ có trừng phạt thế nào, nhưng ở trong loại phó bản yêu cầu cao độ này, tốt nhất là dựa theo cơ chế phó bản đi làm.

Bằng không, sai lầm nho nhỏ có thể sẽ dẫn tới đoàn diệt!

Dù sao nhân vật này của hắn là hôn quân, tên phó bản đã gọi là Vua Mất Nước, sai lầm của hắn cùng sai lầm của nhân vật bình thường là khác nhau!

Sau khi uống xong một bát canh thịt dê, trong lòng hắn có suy đoán nhìn về phía Sở mỹ nhân bên người, cười nói: "Mỹ nhân à, nàng tuổi này, nên học cầm kỳ thư họa, hiểu biết chữ nghĩa, ngày mai ta liền bảo đại học sĩ đến dạy nàng!"

Khuôn mặt nhỏ xinh xắn của Sở mỹ nhân cứng đờ, như phản xạ có điều kiện lớn tiếng nói: "Ta không muốn đọc sách, ta không muốn đọc sách."

Một giây sau, ánh mắt của cô hơi thay đổi, bóp cổ họng nói: "Thần thiếp không phải không thích đọc sách, thần thiếp là cảm thấy đọc sách sẽ phân tán tinh lực của ta, dẫn tới ta không thể chiếu cố bệ hạ cho tốt!"

Trương Nguyên Thanh "Ồ" một tiếng, giọng điệu thoải mái hỏi: "Mỹ nhân, trẫm quên phương danh của nàng rồi."

Sở mỹ nhân ngẩn ra, tựa như chưa nghe hiểu.

"Nàng tên là gì!"

Trương Nguyên Thanh dùng bạch thoại* hỏi.

"Thần thiếp tên Sở Tiểu Áo." Sở mỹ nhân trả lời.

Trương Nguyên Thanh không nói nữa, tiếp tục dùng bữa, Sở mỹ nhân bên cạnh lưng thẳng tắp, vẻ mặt khẩn trương, đồ ăn trong miệng cũng không ngon nữa, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía hoàng đế bệ hạ, một bộ dáng có tật giật mình.

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh hỏi: "Cha nàng tên là gì?"

"Khương…" Thân thể Sở mỹ nhân run lên, trả lời như phản xạ có điều kiện, nhưng lại im bặt mà dừng, sắc mặt cô điên cuồng

thay đổi, gắp một miếng gừng non nhét vào trong miệng, ngu ngơ cười nói:

“Gừng ngon thật, bệ hạ, cha ta là Sở lão tứ, trong nhà xếp thứ tư.”

Cô ấy làm sao lại vào phó bản rồi? Phó Thanh Dương làm sao không nói cho mình biết trước! Trên mặt Trương Nguyên Thanh không có gì khác thường, trong lòng lại cực kỳ phấn chấn, hắn đã biết Sở mỹ nhân là ai.

Khương Tinh Vệ!

Nếu như Sở mỹ nhân là Khương Tinh Vệ, mọi thứ không hợp lý liền trở nên hợp lý, tất cả ngu xuẩn biến thành chuyện đương nhiên.

Tuổi tác cũng có thể khớp rồi.

Có Tinh Vệ, cho dù hôm nay chưa tìm ra gián điệp, mình cũng không trở thành trở thành thịt cá trên thớt, ừm, không có khả năng bại lộ thân phận…Trương Nguyên Thanh mặt mày hồng hào đứng dậy, nói:

“Trẫm đã ăn xong, Sở mỹ nhân lan tâm huệ chất, có tấm lòng son, trẫm rất thích, đêm nay tới thị tẩm!”

Nói xong, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Sở mỹ nhân đuổi đám thủ hạ đi:

“Lại nướng cho Sở mỹ nhân của trẫm một con dê con.”

Chương 2734 - Uyển mỹ nhân (3)

Ở dưới cung nữ bên cạnh kéo, ánh mắt ám chỉ, Sở mỹ nhân vội vàng quỳ rạp xuống đất, vui vẻ nói: “Tạ ơn, tạ ơn bệ hạ…”

Rời lầu các ba tầng, Trương Nguyên Thanh ngồi lên xe hươu, tiếp tục đi, trên đường nghe thị vệ phản hồi, trong phủ Sở mỹ nhân không có vấn đề, ít nhất bọn họ chưa tìm ra điểm đáng ngờ, cung nữ và hoạn quan cũng không nhìn ra cô có cái gì khác thường, trừ không quá thông minh cùng không hiểu lễ nghi.

Mục tiêu kế tiếp là Uyển mỹ nhân.

Chính là nữ tử kia hơn nửa đêm ở trong bụi hoa kêu như quỷ.

Xe hươu ở trong hậu hoa viên hoàng gia tựa như tiên cung đi nửa khắc đồng hồ, dừng ở trước một ngôi lầu tỏ ra hơi đơn sơ, cao hai tầng, mặc dù cũng rường cột chạm trổ, nhưng không đủ tinh xảo, hoa cỏ trong vườn cũng thưa thớt bình thường.

Trương Nguyên Thanh vén rèm, được hoạn quan đi cùng đỡ xuống đất, dẫn theo một đoàn người tràn vào tiểu viện.

Trong vườn cung nữ, hoạn quan rải rác, dung mạo của cung nữ cũng rất bình thường.

Uyển mỹ nhân nhìn qua không quá được sủng ái nha… Trương Nguyên Thanh đang nghĩ ngợi, liền thấy một vị hoạn quan cao giọng nói:

“Bệ hạ giá lâm ~”

Mấy giây sau, trong lầu truyền đến tiếng bước chân nặng nề “rầm rầm”, trong khoảng khắc, cửa ô vuông bị sức mạnh to lớn đẩy ra, chỉ gặp một nữ tử cao lớn vạm vỡ, chiều cao khoảng 1m75 xông ra.

Nàng này mặt như mâm tròn, mắt như chuông đồng, mày rậm môi dày, thân thể dương cương, quả nhiên là một hảo hán trên cánh tay có thể phi ngựa, trên quyền có thể cho người ta đứng.

Trương Nguyên Thanh kinh hãi liên tiếp lui về phía sau.

Hảo hán này dừng ở phụ cận, uyển chuyển thi lễ, ồm ồm nói: “Bệ hạ ~”

“Uyển, Uyển mỹ nhân? !” Da mép Trương Nguyên Thanh cũng đang run rẩy, trong lòng tự nhủ không phải nói mi tân họa nguyệt, búi tóc kéo mây, kinh vì nét đẹp sao, viết Khởi Cư chú là ai? Trẫm muốn chém đầu hắn.

“Bệ hạ, thần thiếp ngày nhớ đêm mong, rốt cuộc chờ được ngài tới.” Uyển mỹ nhân ôm lấy cánh tay Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh giãy, chưa giãy ra được, lại giãy tiếp, vẫn chưa giãy ra được, bị dọa tới mức kêu toáng lên: “Cứu giá, mau tới cứu giá.”

Hai thị vệ ba hoạn quan bổ nhào lên, đè Uyển mỹ nhân xuống đất.

Trương Nguyên Thanh thì được hai cung nữ yểm hộ, động như thỏ chạy trốn về xe hươu.

Bánh xe lộc cộc, hươu kêu e e, Trương Nguyên Thanh chạy trốn ở trên đường, hiểu rõ tình huống, thì ra hậu cung có hai Uyển mỹ nhân, một người trong đó là gần đây ở trong bụi hoa hát ca được Triệu Thuấn coi trọng, sau khi sủng hạnh phong làm Uyển Mỹ.

Mà Uyển mỹ nhân này, là hai năm trước Triệu Thuấn đi chơi hồ, không cẩn thận rơi xuống nước, trong lúc nguy cấp, một hảo hán nhảy xuống nước, nhanh như cá bơi, vượt ở trước tất cả thị vệ vớt lên hoàng đế bệ hạ.

Triệu Thuấn người này không có ưu điểm gì, nhưng biết nhớ ơn, ban thưởng đối với nữ nhân chính là sắc phong.

Thế là sắc phong vị hảo hán này là Uyển mỹ nhân, coi trọng có thể bảo hộ an bình.

Thì ra gây ra trò cười rồi, mình đã nói mà, Triệu Thuấn nhân phẩm không được, thẩm mỹ không cho phép kẻ khác khinh nhờn… Trương Nguyên Thanh nghĩ thầm, sau đó thấy hươu đực kéo xe dồn dập kêu vài tiếng, chợt bước nhanh, ở trong một đợt tiếng cộc cộc gấp rút, phóng tới một tòa lầu các cách đó không xa.

Trương Nguyên Thanh tập trung tinh thần nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài lầu các cắm vài cành lá xanh nhạt, cành lá dính lấy nước.

Hươu đực không kịp chờ đợi đã lao tới, thò đầu vội vàng nhai nuốt.

Trương Nguyên Thanh khịt khịt mũi, ngửi thấy một vị mặn thoang thoảng từ trong cành lá phát ra.

Lau nước muối? Hắn càng thêm tò mò đối với vị Uyển mỹ nhân kia.

Đúng lúc này, một đợt thanh âm đẹp đẽ kỳ ảo từ lầu hai truyền đến, theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một bóng lưng trang phục

cung đình sáng màu ngồi tựa lan can, mái tóc mang theo trang sức hoa mỹ.

…

Sau khi ăn trưa, Phó Thanh Dương kiểm duyệt xong khí giới thủ thành, lương thảo, vòng quanh tường thành thăm dò xong địa thế, tra xong kho lương quan phương, vội vàng trở về doanh trại nguyên soái.

Nhìn thấy năm đồng đội trầm mặc ngồi trong phòng, sắc mặt đều không quá tốt.

Thấy hắn trở về, Thiên Hạ Quy Hỏa lo lắng nói: "Vừa rồi tìm một vòng, trong quân không có nữ giới, nữ Thánh Giả, Chúa Tể của Người Chết Trở Về, hẳn là đều ở quốc đô bên kia."

Hạ Hầu Ngạo Thiên sắc mặt nghiêm túc: "Còn có một tin tức càng tệ hơn, Anh Gà Đỏ không ở trong quân."

Linh Quân than thở tổng kết: "Không có đầu óc đều ở bên đó, không có thực lực cũng ở bên đó."

Phó Thanh Dương nghĩ một chút, nói: "Kỳ thật, Khương Tinh Vệ cũng tới, tôi không ngờ đó là nhân vật phó bản."

Ma Nhãn Thiên Vương vỗ bàn: "Lập tức lui giữ quốc đô."

"Không cần hoảng, chỉ cần chúng ta trấn thủ được Lâm Hạ, quốc đô không có nguy hiểm." Triệu Thành Hoàng trấn an nói.

Đang nói, một sĩ tốt vội vàng đi vào, dừng gấp ở cửa ra vào, cao giọng nói:

"Nguyên soái, có mật báo."

Chương 2735 - Ám sát (1)

Phó Thanh Dương bước nhanh đến phía trước, từ trong tay sĩ tốt tiếp nhận sổ con, mở ra xem, mắt nheo lại.

Hắn nhìn về phía đồng bạn, cau mày nói:

"Mật báo nói, Bắc triều điều động một tiểu đội ám sát lẻn vào quốc đô, mặt khác, trong hoàng cung có thể có gián điệp ẩn núp, mục tiêu của bọn họ là ám sát hoàng đế Nam triều."

Ma Nhãn Thiên Vương vừa ngồi xuống một lần nữa vỗ bàn đứng lên: "Lập tức lui giữ quốc đô."

Nói xong, lại một sĩ tốt vội vàng đi vào:

"Nguyên soái, tướng sĩ trong quân đột nhiên tiêu chảy nôn mửa, nghi ngờ trúng độc."

Không đợi Phó Thanh Dương đáp lại, tường thành truyền đến tiếng nổi trống, cùng tiếng hô loáng thoáng:

"Độc trùng, tất cả đều là độc trùng…"

Phó Thanh Dương dẫn theo năm đồng đội chạy ra khỏi doanh trại, phóng nhãn nhìn lại, chỉ thấy đàn côn trùng đông nghìn nghịt bao phủ ở trên không quân doanh, phát ra tiếng vỗ cánh "Ong ong".

Phó Thanh Dương nheo mắt nhìn kỹ, côn trùng bay múa đầy trời giống như muỗi bay, nhưng so với muỗi lớn hơn vài lần, toàn thân màu máu, cái vòi thon dài lộ ra hào quang kim loại, giống như những cây kim sắc bén.

Các binh sĩ ôm đầu, ở trong đàn côn trùng bao phủ tả xung hữu đột, lần lượt kêu thảm ngã quỵ, điên cuồng gãi mặt, ngực, gãi da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa.

Có binh lính trốn trong phòng, đóng cửa sổ, đàn côn trùng tựa như ruồi bọ đốt cả cửa sổ, ý đồ trong khe hở chui vào.

Cao thủ trong quân triển lộ thủ đoạn, Hỏa Sư khống chế rồng lửa uốn lượn bay lên không trung đốt cháy đàn côn trùng, Thủy Quỷ khiến nước giếng chảy ngược ra, ngưng tụ thành những bàn tay khổng lồ bắt lấy đàn côn trùng, nhưng cổ trùng tốc độ rất nhanh, hiệu quả không lý tưởng.

Mộc Yêu thì đốt hương liệu đuổi côn trùng, muốn thông qua mùi để đuổi cổ trùng.

Ngoài thân Thiên Hạ Quy Hỏa "Vù" dâng lên ngọn lửa, triệu hồi ra lửa bao trùm toàn thân, bước đến trước một thi thể, tập trung nhìn vào, chỉ thấy thi thể khô quắt, đại bộ phận máu tươi đều bị hút khô, miệng vết thương vỡ ra dính một chuỗi trứng côn trùng màu đỏ.

Trứng côn trùng trong suốt lấp lánh, sinh mệnh thể bên trong đang nhanh chóng thai nghén, nhanh chóng trưởng thành.

Trong lòng Thiên Hạ Quy Hỏa phẫn nộ, bắn ra một ngọn lửa, đốt trứng côn trùng cùng thi thể thành tro tàn, cao giọng nói: "Những cổ trùng này chẳng những sẽ hút máu người, chúng nó còn có thể bám ở trên thi thể, nhanh chóng sinh sôi nảy nở. Phải mau chóng tiêu diệt đàn côn trùng, bằng không toàn bộ thành Lâm Hạ đều xong rồi."

Lời của hắn khiến những cao thủ trong quân tâm tình trầm xuống.

"Khó trách mấy ngày nay quân đội Bắc triều luôn án binh bất động, thì ra đang bồi dưỡng cổ trùng, muốn dùng loại thủ đoạn hạ lưu này không đánh mà thắng, tiêu hao binh lực của chúng ta."

Linh Quân 'a' một tiếng, mở ra hòm đồ, lấy ra một cây sáo trúc xanh biếc, thổi lên 'Ô ô~'.

Tiếng sáo càng bay càng cao, bay lên bầu trời, bay vào núi rừng.

Trong khoảng khắc, trong thành Lâm Hạ chim chóc chen chúc bay đến, hướng về doanh trại bên này hội tụ, trong núi rừng liên miên ngoài thành cũng lao vút lên một đàn chim đông nghìn nghịt, cuồn cuộn bay tới.

Đàn chim lượn qua lượn lại ở trên không doanh trại, khi thì lao xuống, khi thì bay cao, truy đuổi muỗi tán loạn khắp nơi.

Không đến một khắc đồng hồ, cổ trùng tập kích doanh trại đã bị ăn sạch sẽ.

"May mắn chưa vào mùa đông, bằng không cổ trùng rất khó xử lý."

Vẻ mặt ngưng trọng của Phó Thanh Dương hơi giãn ra, tốc độ nói cực nhanh hạ đạt mệnh lệnh: "Thiên Hạ Quy Hỏa, Triệu Thành Hoàng, hai cậu dẫn người thu dọn thi thể. Ma Nhãn, cậu lên tường thành tọa trấn, ổn định lòng quân. Linh Quân, Hạ Hầu Ngạo Thiên xử lý chuyện sĩ tốt trong quân trúng độc."

Nói xong, hắn ngự kiếm bay lên, lao vút lên trời, để lại một câu lạnh như băng: "Tôi đi gặp cao thủ Bắc triều một chút."

Đám người Linh Quân biết Phó Thanh Dương là muốn lấy sức một người kiềm chế quân đội Bắc triều, chế tạo hỗn loạn, để

đối phương không thể ở lúc này công thành, vì thế không dám lãng phí thời gian, bắt đầu nhanh chóng hành động.

Sau nửa canh giờ, năm người xử lý xong công việc quay về quân doanh, thấy Phó Thanh Dương cởi trần ngồi ở bên cạnh bàn, quấn băng gạc, bộ dáng bị thương không nhẹ.

"Bị thương rồi?" Linh Quân lập tức chạy lên xem xét thương thế.

"Vết thương nhẹ." Phó Thanh Dương khoát tay, vừa không để Linh Quân sờ mó ở trên người mình, vừa tiếp nhận đan dược Hạ Hầu Ngạo Thiên đưa vừa nói:

"Tôi đánh một trận với đám cao thủ Bắc triều, phát hiện một sự thật làm người ta rất nặng nề, cao thủ trong quân Bắc triều đông gấp mấy lần bên ta, mặt khác Cự Khuyết quân Hữu thống lĩnh là Vụ Chủ cấp 8, thực lực kém tôi một chút.

Cho dù tôi dùng ra chiêu thức toàn thân, cũng chưa thấy vị đệ nhất cao thủ bắc cảnh Thác Bạt Quang Hách trong truyền thuyết kia, bởi vậy có thể thấy được, Thác Bạt Quang Hách có xác suất đại khái là cấp 8 đỉnh phong."

Chương 2736 - Ám sát (2)

Cấp 8 đỉnh phong là khái niệm gì, là tầng cấp Phó Thanh Dương dưới tình huống thân là cấp 8, có được Áo Choàng Kiếm Sư, cùng với Kỹ Gần Như Đạo, cũng không dám nói mình có thể đơn đấu thắng lợi.

Đến giai đoạn Chúa Tể, cho dù là sơ kỳ cùng hậu kỳ chênh lệch cũng vô cùng to lớn.

Ma Nhãn Thiên Vương nhíu mày, nói: "Như vậy xem ra, một khi chiến sự mở ra, có một phen khổ chiến."

Triệu Thành Hoàng, Linh Quân cùng Thiên Hạ Quy Hỏa thì bỗng nhiên may mắn phe mình có Phó Thanh Dương cùng Ma Nhãn hai đại cao thủ tọa trấn, tràn đầy cảm giác an toàn, ừm, Hạ Hầu Ngạo Thiên tính một nửa.

Gã này tuy tính cách cổ quái, nhưng năng lực nghiệp vụ dị thường nổi bật.

Phó Thanh Dương nói: “Báo cáo một lần tình huống các cậu đi!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên liền nói ngay: “Giếng của chúng ta bị gián điệp đầu độc, độc tính rất mãnh liệt, chẳng qua có bản nhân vật chính, các binh sĩ trúng độc kia đã khôi phục. Trong mấy cái giếng của doanh trại phân biệt bỏ vào một hạt châu lọc nước, hy vọng sau khi rời khỏi phó bản, tổ chức có thể chi trả.”

“Tôi cũng ở trong giếng gieo trồng lượng lớn dây leo sống dưới nước có thể hấp thu độc tố, về sau chỉ cần xem dây leo có biến thành màu đen hay không, liền có thể phán đoán nước giếng có độc hay không.” Linh Quân bổ sung nói.

Triệu Thành Hoàng thì nói: “Chúng ta tổng cộng tổn thất sáu trăm sĩ tốt, cũng may đều là binh sĩ tầng dưới chót, tổn thất không tính là quá thảm.”

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: “Dưới trướng tôi, đều là huynh đệ, thù này tất báo!”

Hắn lại nhìn về phía Ma Nhãn Thiên Vương, nói: “Lấy thực lực Bắc triều, lui giữ quốc đô, chúng ta nhất định thất bại không thể nghi ngờ. Nguyên Thủy bên kia tình huống tạm thời đừng quản, tin tưởng cậu ấy.”

…

“Tiếng ca của mỹ nhân, nghe như tiên nhạc!” Trương Nguyên Thanh vỗ tay khen hay, kêu to ba tiếng “hay”, sau đó ở trong lòng bổ sung câu, mùi trà xộc vào mũi!

Vị Uyển mỹ nhân này là kẻ biết tranh thủ tình cảm, ở ngự hoa viên “ngẫu nhiên gặp” hoàng đế, lấy tiếng ca dụ dỗ, hôm nay lại ở cửa nhà cắm lá non rắc nước muối, khiến hươu đực dừng lại.

Nghe được tiếng của Trương Nguyên Thanh, Uyển mỹ nhân ở lầu hai tiếng ca dừng lại, đứng dậy quay đầu, kinh hỉ nói: “A… Đúng là bệ hạ!”

Sau đó xách làn váy đứng dậy, bịch bịch bịch chạy xuống lầu, một bộ dáng nhìn thấy lang quân như ý mình yêu nhất, muốn lao vào trong lòng Trương Nguyên Thanh.

Đột nhiên nhớ tới thế này không hợp lễ nghi, vội hoảng hốt dừng bước chân, xấu hổ nói: "Bệ hạ, thần thiếp rất nhớ người nha."

Trương Nguyên Thanh đánh giá kỹ, không khỏi cảm khái thẩm mỹ của hôn quân quả nhiên không thể khinh thường, nàng này tuổi chừng mười sáu, bộ dạng thanh lệ thoát tục như phù nung nở trên mặt nước, quả thực là một đóa hoa nhỏ mềm mại.

"Uyển mỹ nhân, một ngày không gặp như cách ba thu, ta cũng nhớ nàng lắm." Trương Nguyên Thanh nhanh nắm chặt bàn tay Uyển mỹ nhân, lộ ra nụ cười zâm.

Hắn vừa nắm chặt đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn kia, liền cảm thấy một lực lượng không thể đối kháng rút đôi tay nhỏ đó trở về.

Uyển mỹ nhân thanh lệ thoát tục thẹn thùng nói: "Bệ hạ, ban ngày ban mặt, có thể nào cuồng quyến như thế, xin bệ hạ nghỉ ở trong điện, đợi sau khi mặt trời lặn, thần thiếp muốn thị tẩm cho ngài."

Kẻ này là ai? Trương Nguyên Thanh nhìn khuôn mặt thanh lệ thoát tục này, mặt ngoài mặt đầy nụ cười xác nhận, trong đầu lại đang phân tích thân phận của cô.

Hắn lại tìm được một linh cảnh hành giả rồi? Ừm, nghi ngờ.

Có ví dụ Khương Tinh Vệ, Trương Nguyên Thanh phát hiện một phương pháp nhanh chóng tìm ra đồng đội, đó chính là phát sinh tiếp xúc cơ thể với hậu cung phi tần, có điều kháng cự nhất định là linh cảnh hành giả.

Dù sao ở trong mắt các cô, hôn quân chỉ là một NPC, bị NPC sỗ sàng hoàn toàn không cần thiết. Linh cảnh cũng sẽ không xuất hiện phó bản không hiến thân không được, cũng không phải phó bản của riêng nghề nghiệp Ái Dục.

Về phần gián điệp có khả năng kháng cự tiếp xúc cơ thể hay không, Trương Nguyên Thanh cảm thấy không có khả năng, bởi vì công việc của nghề gián điệp chính là dùng sắc đẹp dụ dỗ hôn quân, hôn quân càng lâm hạnh, gián điệp hắn là cũng vui vẻ.

Trong bang phái mình, có tÂm Cơ như vậy… Ừm, rất nhiều, nhưng thích diễn trò như vậy, hoặc là Tạ Linh Hi, hoặc là dì trẻ…

Trương Nguyên Thanh nói: "Mỹ nhân à, trẫm còn có việc trước mắt không vào được, đêm nay chuẩn bị thị tẩm nha."

Nói xong lộ ra bộ dáng zâm đãng, đánh giá cao thấp thân thể mềm mại của Uyển mỹ nhân, tiếp theo dẫn đám thị vệ hoạn quan rời đi.

Linh cảnh không cho phép hắn làm ra bất cứ hành vi nào ám chỉ bản thân là linh cảnh hành giả, vậy chỉ có thể giấu diếm thân phận lấy danh nghĩa thị tẩm triệu đội ngũ đến tẩm cung hoàng đế ở lại, để các cô hộ vệ bên người 24 giờ.

Uyển mỹ nhân đảo mắt liên tục, cười nói: "Vâng, bệ hạ!"

Chương 2737 - Ám sát (3)

Rời khỏi lầu các Uyển mỹ nhân ở lại, Trương Nguyên Thanh sau đó đi cung điện Đức phi. Trên đường, hắn gọi hoạn quan, giọng điệu thoải mái hỏi: "Trẫm bình thường đối với Đức phi như thế nào?"

Khuôn mặt hoạn quan tràn đầy nụ cười đáp lại: "n sủng có thừa."

Hôn quân đối với cô gái nào không phải ân sủng có thừa? Trương Nguyên Thanh nói: "So sánh với mỹ nhân phi tử khác thì sao?"

Hoạn quan lại cười đáp: "Bệ hạ đối với Đức phi là ân sủng nhất."

Trương Nguyên Thanh đã có nắm chắc trong lòng, có lẽ là bởi giết cả nhà Đức phi, cho nên Triệu Thuấn đối với Đức phi đặc biệt dung túng.

Rất nhanh, bọn họ tới trước cung điện Đức phi, ở dưới cung nữ dẫn, trực tiếp tiến vào vườn hoa, phóng mắt nhìn, đóa hoa không biết tên trắng noãn nở rộ, tô điểm toàn bộ khu vườn bình thản thanh lịch.

Trong đình tránh nắng của khu vườn, một mỹ nhân đồ trắng đang đánh đàn, vòng eo thắt đáy lưng ong, thân thể yểu điệu, một đôi mắt như nước mùa thu, cặp lông mày như dãy núi mùa xuân, da trắng mịn màng, có thần vận.

Thật là mỹ nhân tuyệt sắc.

Hoạn quan hô to một tiếng "Bệ hạ giá lâm", nhưng Đức phi trong đình cúi đầu đánh đàn, coi như không biết.

"Nàng ấy vẫn luôn phách lối như vậy sao?" Trương Nguyên Thanh nhỏ giọng hỏi hoạn quan bên người.

Hoạn quan không hiểu ý tứ 'phách lối', trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Trương Nguyên Thanh đổi cách dùng từ: "Đức phi xưa nay đã như vậy?"

Hoạn quan gật đầu, nhưng không dám đánh giá.

Trương Nguyên Thanh nhìn sắc trời một phen, còn sớm, liền nói: "Để nàng ấy đánh đàn, ngươi đi triệu tập hết người trong điện tới."

Hoạn quan nhận lệnh lui ra, không bao lâu, cung nữ trong điện của Đức phi đều bị triệu tập tới.

Trương Nguyên Thanh dựa theo "lý luận" của mình, tích cực tương tác, tác động qua lại với các cung nữ xinh đẹp, không phải bóp chính là vỗ, không phải vỗ chính là hôn, các cung nữ mặt mũi tràn đầy hờn dỗi, lại không có chút suy nghĩ tránh né.

Đều cảm thấy có thể bị bệ hạ khinh bạc là phúc phận tu luyện tám kiếp, thậm chí còn muốn tiến thêm một bước, leo lên giường của bệ hạ.

Lúc này, tiếng đàn dừng lại, Đức phi phong tư trác tuyệt dẫn theo cung nữ ôm đàn đi tới.

"Bệ hạ!" Nàng không lạnh không nhạt thi lễ.

"Đức phi, ái phi của trẫm…" Trương Nguyên Thanh lập lại chiêu cũ nắm tay Đức phi, nói: "Trẫm nhớ Đức phi, chẳng có lòng nào với chính vụ, đêm nay muốn Đức phi thị tẩm, bảo người phía dưới chuẩn bị một phen đi."

Đức phi khuôn mặt bình thản lạnh nhạt, thản nhiên nói: "Mấy ngày trước, thần thiếp mới vừa thị tẩm, bệ hạ hậu cung ba ngàn giai lệ, không thể chỉ sủng mỗi thần thiếp. Thần thiếp mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước."

Biểu lộ lạnh nhạt lướt qua người Trương Nguyên Thanh, dẫn cung nữ vào phòng.

Trương Nguyên Thanh không ngăn cản, cũng không kiên trì, thở dài nói: "Ái phi đã không có hứng, vậy ngày khác đi."

Hắn cần tiếp tục đóng vai nhân vật Triệu Thuấn này.

Sau đó, Trương Nguyên Thanh lại đi gặp Nhã phu nhân cùng hoàng hậu, bất đắc dĩ, Nhã phu nhân cáo ốm không gặp, hoàng hậu thì xuất cung về Dương gia thăm, không thấy.

Lúc hoàng hôn, Trương Nguyên Thanh ở Ngự âm phường gặp được Vương ca cơ, vị ca cơ này đầy đặn xinh đẹp, mặc trang phục rực rỡ, vầng trán đầy đặn, mắt hạnh má đào, sóng mắt uyển chuyển, trời sinh một nét quyến rũ câu dẫn người ta.

"Bệ hạ, nô nhớ ngài chết mất, ngài ba ngày qua, tại sao không tìm nô gia hát khúc?" Vương ca cơ mừng rỡ đi lên, uyển chuyển thi lễ.

Đối với nàng, Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề, hừ lạnh nói:

"Trẫm bị gian nhân đầu độc ám hại, Hoàng Thành ti âm thầm điều tra việc này, bởi vậy giữ kín không nói ra. Vương ca cơ, trẫm trước và sau khi trúng độc, nàng đều từng hầu hạ trẫm."

Vương ca cơ biến sắc:

"Bệ hạ, dù cho nô một trăm lá gan, cũng không dám mưu hại bệ hạ."

Trương Nguyên Thanh thay đổi lời nói, cười nói:

"Trẫm tất nhiên không phải hoài nghi nàng, trẫm là muốn nói cho nàng, nếu có đối tượng hoài nghi, lập tức báo cáo với Hoàng Thành ti."

Vương ca cơ lúc này mới chuyển lo thành vui, gắt: "Bệ hạ, ngài là muốn hù chết nô gia à…Nô gia chỉ là một ca cơ, không

biết gian tặc nào cả, nô gia chỉ biết đánh đàn ca hát, nếu không để nô gia làm cho bệ hạ…”

Còn chưa dứt lời, Trương Nguyên Thanh một bước áp sát, ôm eo Vương ca cơ, ‘hề hề’ nói:

“Hát khúc không cần, theo trẫm vào phòng.” Trong nháy mắt bàn tay chạm tới vòng eo mềm mại, hắn rõ ràng cảm giác được thân thể Vương ca cơ cứng ngắc một phen, cơ bắp trong nháy mắt căng lên, lại ở một giây sau thả lỏng.

“Bệ, bệ hạ, ngài bệnh nặng mới khỏi, sao có thể vất vả…” Vương ca cơ nhẹ nhàng đẩy ngực hoàng đế bệ hạ một cái, nụ cười mềm mại đáng yêu: “Đợi ngài dưỡng tốt long thể, nô lại hầu hạ ngài.”

Nếu như là gián điệp, hắn là sẽ rất tình nguyện tiếp xúc với mình, cho dù không ám sát ngay tại chỗ, cũng sẽ giữ mình lại hạ độc bất cứ lúc nào…Vương ca cơ lại rất kháng cự có tiếp xúc thân thể với mình… Trương Nguyên Thanh buông tay ra:

“Đêm nay thị tẩm!”

Nói xong, dẫn theo thị vệ, hoạn quan quay người rời đi…

Chương 2738 - Biến đổi bất ngờ (1)

Hoàng hôn, Trương Nguyên Thanh cưỡi xe hươu trở lại tẩm cung, nằm lên chiếc giường êm ái, bắt đầu đánh giá lại thu hoạch hôm nay.

Sở mỹ nhân là Khương Tinh Vệ, Uyển mỹ nhân tạm thời không biết là ai, nhưng xác nhận là linh cảnh hành giả, Nhã phu nhân cùng hoàng hậu chưa gặp được, Đức phi…

Trương Nguyên Thanh khó nắm chắc, bởi vì Đức phi cũng không kháng cự hắn nắm tay, nói rõ không bài xích tiếp xúc thân thể, về phần không bằng lòng thị tẩm cùng thái độ lạnh nhạt, là ở giữa hai nhân vật có “thù diệt môn” .

Ngược lại là Vương ca cơ rất thú vị, dựa theo Khởi Cư Lục ghi chép, Vương ca cơ là Triệu Thuấn thường xuyên sủng hạnh, theo lý mà nói, mọi người cũng lên giường vô số lần rồi, không có khả năng kháng cự tiếp xúc thân thể.

Cho nên Vương ca cơ cũng có thể là linh cảnh hành giả.

Mặc dù gián điệp chưa tìm được, nhưng hôm nay thu hoạch rất lớn — Thu được bảo tiêu!

“Manh mối có liên quan gián điệp một chút cũng không có, muốn ở trong 24 giờ bắt được, gần như không có khả năng, thao tác chính xác của trẫm hôm nay, nên là ở trong hậu cung đào ra đồng đội, sau đó mời đồng đội bảo hộ, chờ đợi gián điệp tự chui đầu vào lưới.”

Về phần không có khả năng bại lộ thân phận, đương nhiên là phó bản tăng thêm độ khó, nếu không phải thế, chỉ cần lên xe hươu, ở bên đường gào to “Gà ngươi quá đẹp”, liền có thể dễ như trở bàn tay khớp ám hiệu với đồng bạn.

Thiết lập độ khó phong ấn tu vi cùng hòm đồ cũng liền mất đi ý nghĩa.

Cũng may Trương Nguyên Thanh cơ trí phát hiện phương thức tìm đồng đội có thể nói là “bug”, thành công tìm được ba đồng đội, bây giờ chỉ đợi các cô ban đêm đến thị tẩm.

Lúc này, một mùi thuốc nồng đậm bay vào mũi, Trương Nguyên Thanh nhíu mày nhìn, chỉ gặp Lý thường thị thái dương hoa râm dẫn theo một cung nữ đi vào.

Trong tay cung nữ bưng bát.

Trương Nguyên Thanh lập tức hồi phục tư thái hôn quân, không nhịn được nói: “Trẫm cũng đã nói không uống, cẩu nô tài, ngươi là nghe không hiểu lời của trẫm?”

Da mặt Lý thường thị co rúm, cố nhẫn nhịn, ồm ồm nói:

“Bệ hạ, thái y từng nói, ngươi trúng là kỳ độc, nếu không uống thuốc đúng hạn, độc tố còn sót lại tích lũy ở trong cơ thể, sẽ có hậu hoạn.”

Kỳ độc? Ngươi ban ngày làm sao không nói… Trương Nguyên Thanh thừa cơ tìm hiểu tình báo: “Kỳ độc gì? Trẫm sao không biết!”

Lý thường thị trầm giọng nói:

“Theo thái y nói, là nhiều loại độc dược hỗn hợp thành kỳ độc, dược hiệu mãnh liệt, nhưng lại kiềm chế lẫn nhau, bởi vậy sẽ

không lập tức mất mạng, nhưng cũng khó có thể căn cứ độc dược tìm ra người hạ độc, bởi vì bọn chúng có thể không phải cùng một ngày đút cho bệ hạ."

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, cho nên mãi chưa bắt được hung thủ, mà các phi tần hậu cung đều là nữ nhân của hoàng đế, Hoàng Thành ti cũng không dám tra tấn bức cung.

Cho nên tìm gián điệp có thể là nhiệm vụ thời gian dài, tìm bảo tiêu mới là phương pháp tốt nhất phá giải "sinh tồn hai mươi tư giờ"! Trương Nguyên Thanh giả bộ như không nhịn được bưng bát lên, 'sụp soạp' uống hết chén thuốc.

Đương nhiên, chưa quên để cung nữ thử độc.

Mặc dù Lý thường thị là người của Trịnh thái hậu, không có khả năng lắm là hung thủ, nhưng quá trình không thể thiếu.

Sau khi dùng xong bữa tối, Trương Nguyên Thanh ở trong tẩm cung trông mong chờ đợi, rốt cuộc nghe thấy ngoài điện truyền đến tiếng hô của hoạn quan:

"Sở mỹ nhân đến ~"

Ngay sau đó, cửa ô vuông cao lớn bị đẩy ra, Sở mỹ nhân bộ dáng 14~15 tuổi, trắng nõn xinh xắn, đi cùng hai cung nữ tiến vào tẩm cung.

"Bệ hạ!"

Sở mỹ nhân lớn tiếng nói: "Thần thiếp thẹn thùng, có thể đuổi thủ hạ ra, chỉ để lại thần thiếp hầu hạ ngài hay không."

Trương Nguyên Thanh đang có ý này, dù sao hắn không phải thật sự sủng hạnh Sở mỹ nhân, giữ lại cung nữ trong tẩm cung, không tiện diễn kịch, thế là để cung nữ rút đi.

"Bốp bốp!"

Trương Nguyên Thanh vỗ vỗ giường, "Tới tới tới, Sở mỹ nhân mau ngồi."

Sở mỹ nhân chưa nhúc nhích, vểnh tai, nghe tiếng bước chân đi xa, lúc này mới tiến lên.

Sau đó, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy trong tay áo cô trượt ra một con dao găm sáng như tuyết.

“? ? ?”

Dưới ánh nến, ánh sáng lạnh lẽo của dao găm chiếu vào đáy mắt Trương Nguyên Thanh, bên tai truyền đến Sở mỹ nhân từ trong kẽ răng ép ra tuyên cáo tử vong.

“Hôn quân, ta muốn vì dân chúng cả thiên hạ giết ngươi!”

Dứt lời, cầm dao găm ‘Bịch bịch bịch’ lao đến.

Tinh Vệ muốn giết mình?

Đệch, thích khách thế mà lại là Tinh Vệ?

Tinh Vệ vì sao muốn giết mình, cô ấy không phải đồng đội của mình sao? Cô ấy giết mình cần dùng dao găm? Một mồi lửa có thể mang mình bây giờ đốt thành than.

Hoặc là cô ấy không phải Tinh Vệ? Không, cô ấy nhất định là Tinh Vệ, mình không có khả năng đoán sai…

Ý niệm ùn ùn sôi trào ở trong đầu Trương Nguyên Thanh, nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ những thứ này.

Hắn rất quyết đoán, lớn tiếng hô to: “Người đâu…”

Chương 2739 - Biến đổi bất ngờ (2)

Còn chưa dứt lời, Sở mỹ nhân đá xoay một cú mạnh mẽ, trúng dưới cằm hắn, ‘Rắc’ một tiếng, cằm trật khớp.

Nửa câu sau Trương Nguyên Thanh chưa nói ra biến thành tiếng hự, mắt thấy dao găm tới, vội vàng lộn nhào.

“Soạt!”

Dao găm đâm thủng đệm chăn, đóng đinh ở trên ván giường.

Một đòn chưa trúng, Sở mỹ nhân chưa lập tức đi rút dao găm, mà là nắm tay áp sát, hướng về cổ họng hôn quân đấm thọc một cú, sau đó là một bộ “Vịnh Xuân Khoái Đả” nhanh như gió công kích vào ngực.

Đánh hôn quân tiếp cận ngạt thở, nói không ra lời, lảo đảo ngã quỵ, Sở mỹ nhân lúc này mới đi rút dao găm đóng đinh ở trên giường.

Cô rất rõ, toàn bộ quá trình ám sát không thể để hôn quân lớn tiếng hô, một khi thị vệ, hoạn quan ngoài tẩm cung phản ứng lại, cô chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Đừng, đừng động thủ, người một nhà mà… Trương Nguyên Thanh ôm cổ, gấp đến độ trán cũng toát mồ hôi lạnh, hắn kiệt lực muốn hô, nhưng trong cổ họng phát ra tất cả đều là tiếng "Ôi ôi".

Dây thanh bị một cú đấm của Sở mỹ nhân đả thương rồi.

Mắt thấy Sở mỹ nhân một lần nữa cầm dao đánh tới, Trương Nguyên Thanh ánh mắt bối rối nhìn quét, chợt nảy ra ý, cầm lên thảm lông dê trải bên giường, dùng sức kéo.

Sở mỹ nhân lảo đảo một cái, thân mình ngã nghiêng, vội vàng một tay chống xuống đất, làm ra cú bật thật đẹp, vững vàng đáp đất.

Bắt lấy cơ hội, Trương Nguyên Thanh dây thanh bị thương chạy như điên về phía cửa tẩm cung.

Vừa chạy được hai bước, cẳng chân truyền đến cơn đau đớn kịch liệt, nhất thời ngã bổ nhào xuống đất, nhìn lại, con dao găm kia cắm trên bắp chân.

Dao găm bay tới trúng mục tiêu, Sở mỹ nhân như con báo lao tới, đặt mông nện ở trên lưng Trương Nguyên Thanh, đè hắn thiếu chút nữa tắt thở, tiếp theo đôi chân mạnh mẽ liền kẹp cổ hắn.

Sở mỹ nhân ngửa ra sau, rút ra dao găm trên bắp chân hôn quân, muốn cứa cổ hắn, đúng lúc này ngoài điện xa xa truyền đến tiếng hô của hoạn quan: "Uyển mỹ nhân đến~"

Sở mỹ nhân biến sắc, đảo mắt rất nhanh, thúc đẩy đầu óc.

Uyển mỹ nhân đến, Uyển mỹ nhân của trẫm đến rồi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nổi lên niềm vui sướng mãnh liệt, giống như người rớt vực bắt được sợi dây mây, giống như người đầu tư cổ phiếu phá sản nhìn thấy giá cổ phiếu tăng vọt.

"Hôn quân, ngươi tốt nhất đừng hô to gọi nhỏ, kế tiếp nghe ta sắp xếp." Tiếng của Sở mỹ nhân từ bên tai truyền đến, cùng với dao găm lạnh lẽo gác lên cổ.

“Bây giờ lập tức lên giường, chờ Uyển mỹ nhân tiến vào, ngươi lấy lý do thân thể không khoẻ, đuổi cô ta đi.”

Tinh Vệ từ khi nào có đầu óc vậy? Trương Nguyên Thanh chấn động, cảm thụ được dao găm truyền đến cảm giác lạnh lẽo, tính phối hợp Sở mỹ nhân trước.

Dù sao hắn bây giờ cũng không phát ra âm thanh được, lại càng không dám giãy dụa, không bằng chờ sau khi Uyển mỹ nhân tiến vào, lại yên lặng xem biến hóa.

Lập tức gật đầu, tỏ vẻ bằng lòng phối hợp.

Sở mỹ khởi nhân nhẹ nhàng thở ra, túm hôn quân dậy, lảo đảo kéo hắn dài tới trên giường.

“Đắp chăn lên, đừng lộn xộn, đừng kêu, nếu không lập tức giết ngươi.” Sau khi uy hiếp một câu, Sở mỹ nhân nhanh chóng đảo qua hiện trường.

Cô cởi áo ngoài của mình, lột áo ngoài của hôn quân, trải bọn nó ở trên vết máu, dựa vào đó che đi dấu vết, tiếp theo cô buông rèm xuống, xốc chăn lên chui vào.

Trương Nguyên Thanh nằm nghiêng ở trên giường, không dám có một cử động nhỏ nào, vươn cổ xuyên thấu qua cửa sổ cùng rèm bên ngoài, mơ hồ thấy bên cửa sổ xuất hiện mấy bóng người, đang đi về phía cửa.

Sở mỹ nhân cuộn mình trong lòng hắn, Sở mỹ nhân vừa như chim nhỏ nép vào người, vừa dùng dao găm lạnh như băng tì lên ngực hắn.

Tinh Vệ vì sao muốn ám sát mình? Nhiệm vụ của cô ấy là ám sát, nếu là như vậy, phó bản cho hạn chế “Không cho phép lộ ra bất cứ tin tức nào về linh cảnh hành giả”, quả thực dụng tâm hiểm ác.

Thừa dịp bình tĩnh ngắn ngủi, Trương Nguyên Thanh bắt đầu suy nghĩ, nhưng cũng nói rõ một việc, nếu là cố lộ ra thân phận của mình, lấy phương thức vi phạm “ghi chú” phá giải nguy cơ lần này, vậy trong phần kế tiếp, hắn khẳng định sẽ chịu cắn trả thật lớn.

Dù sao trả giá cùng thu lợi là có quan hệ trực tiếp.

Nếu không có sát cục lần này, cắn trả lộ ra thân phận linh cảnh hành giả có thể sẽ không nghiêm trọng như vậy.

May mà mình ban ngày có lưu tâm, mang đồng đội nghi ngờ linh cảnh hành giả đều gọi tới thị tẩm, bằng không hôm nay có thể ngã ở trong tay Khương Tinh Vệ cô gái nhỏ này.

Ừm, lấy thực lực Tinh Vệ, giết hôn quân nhẹ nhàng dễ dàng, lại lựa chọn sử dụng binh khí, nói rõ thực lực của cô cũng bị hạn chế.

Cô ấy lựa chọn bảo mình phối hợp nàng diễn trò, thì nói lên cô ấy không dám bại lộ thân phận là thích khách của bản thân, là muốn ám sát xong hôn quân liền lặng lẽ chuồn ra khỏi hoàng cung.

Chương 2740 - Biến đổi bất ngờ (3)

Nếu cô ấy là gián điệp, nói rõ không phải cùng đội với mình, kỳ quái đây là phó bản lập nhóm, mình cùng cô ấy đều là thành viên bang phái của Bạch Hổ binh chúng, sao có thể ở trận doanh đối địch…

Thế này không phải bày rõ để chúng ta tàn sát lẫn nhau sao?

Khi suy nghĩ chuyển động, mấy bóng người kia dừng ở ngoài cửa tẩm cung, chỉ nghe tiếng Uyển mỹ nhân như ẩn như hiện truyền đến.

“Ở lại bên ngoài đi, không cần theo ta đi vào.”

Cung nữ bên ngoài lên tiếng đáp.

“Vâng ~”

“Két ~”

Cửa ô vuông to lớn nhẹ nhàng đẩy ra, Uyển mỹ nhân mặc váy cung đình màu trắng, thanh lệ thoát tục uyển chuyển gót sen đi vào tẩm cung, vén rèm lên, đi vào buồng trong.

Cô nhìn lướt chung quanh một lần, tạm dừng vài giây ở trên quần áo rơi vãi, hít sâu một hơi, đi đến bên giường, u oán nói: “Bệ hạ, ngài không phải bảo thần thiếp tới thị tẩm sao? Tại sao tìm muội muội khác.”

Trương Nguyên Thanh cảm giác dao ở ngực đẩy hướng về phía trước, Sở mỹ nhân cuộn mình ở trong lòng hắn giọng nhỏ như muỗi kêu, nói: "Bảo nàng ấy đi, nếu không giết ngươi luôn bây giờ."

"Uyển mỹ nhân, trẫm hôm nay đã gọi Sở mỹ nhân thị tẩm rồi, nàng trở về đi." Trương Nguyên Thanh cố gắng để giọng khàn khàn tỏ ra nhu nhược đáng thương, hy vọng đồng đội trí tuệ có thể từ trong giọng nói phán đoán ra trạng thái của hắn.

Bây giờ chỉ có thể đánh cược đánh phen, cược Uyển mỹ nhân là bé trà xanh hoặc dì trẻ, các cô là Nhạc Sĩ, rất mẫn cảm đối với "thanh âm" cùng "giọng điệu".

Các cô không cần biết thân phận chân thật của hoàng đế, chỉ cần nghe ra hoàng đế rơi vào hiểm cảnh, làm linh cảnh hành giả các cô khẳng định sẽ ra tay.

Loại động tác nhỏ này, là bắt nạt Khương Tinh Vệ đầu óc không thông minh, đổi thành người khác, khẳng định sẽ bị phát hiện.

"Thì ra là Sở mỹ nhân à… A, bệ hạ, giọng ngài làm sao vậy?" Uyển mỹ nhân bên ngoài rèm che hỏi.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui sướng, vội nói: "Có điêu dân muốn hại trẫm…"

Dao găm ở ngực đẩy vào thêm một chút.

Trương Nguyên Thanh thay đổi lời nói: "Ý của trẫm là, trẫm độc tố còn sót lại chưa thanh trừ, bị thương cổ họng."

"Bệ hạ, ngài độc tố còn sót lại chưa tan, thần thiếp càng không nên đi, Sở mỹ nhân tuổi còn nhỏ, không biết chiếu cố bệ hạ, thần thiếp muốn lưu lại hầu hạ ngài." Uyển mỹ nhân bên ngoài rèm che giọng mềm mại cầu khẩn.

Không đợi Trương Nguyên Thanh từ chối, cô bước vội lên trước hai bước, chủ động xốc lên rèm che.

Làm hay lắm! Trương Nguyên Thanh vui sướng.

Sở mỹ nhân thấy việc đã đến nước này, dứt khoát tung chăn ngồi dậy, tay trái bịt miệng hoàng đế, tay phải giơ dao găm, nhắm ngay Uyển mỹ nhân bên ngoài giường, định đồng thời xử lý hai người.

Ngay tại lúc đó, Uyển mỹ nhân xốc lên rèm che, đột nhiên rút ra một con dao găm, tạo thế muốn đâm.

Hai mỹ nhân cầm dao găm đối mặt, đều sững sờ.

Không khí an tĩnh mấy giây…

Ngươi cũng là đến hành thích? Ánh mắt hai người giao tiếp, mặc dù chưa nói chuyện, nhưng đều đọc hiểu sự hoang mang trong mắt đối phương.

Trương Nguyên Thanh: "? ? ?"

Hắn bỗng ý thức được một sự kiện, Sở mỹ nhân cũng tốt, Uyển mỹ nhân cũng thế, đều là linh cảnh hành giả, đã là linh cảnh hành giả, làm sao có thể đáp ứng thị tẩm?

Nếu đáp ứng thị tẩm, thì nhất định có mục đích.

Sở mỹ nhân là vì hành thích, Uyển mỹ nhân… Cũng tương tự.

Nhiệm vụ của các cô đều là ám sát mình! Đệch, mình đánh giá thấp độ khó của phó bản này rồi, không, mình đánh giá thấp hôn quân nhân vật này, kẻ địch của Nam triều là Bắc triều, nhưng kẻ địch của hôn quân không chỉ Bắc triều, còn có "người trung nghĩa" của Nam triều.

Tâm tình Trương Nguyên Thanh chìm vào đáy vực, yên lặng co lại đến góc giường.

Sau khi ánh mắt giao tiếp ngắn ngủi, hai vị mỹ nhân tựa hồ đã đạt thành sự ăn ý nào đó, nhao nhao hướng ánh mắt về phía hôn quân, trên mặt tràn đầy sát ý.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài tẩm cung truyền đến tiếng hoạn quan hô to:

"Vương ca cơ đến ~"

Sở mỹ nhân cùng Uyển mỹ nhân biến sắc, người sau hừ lạnh nói:

"Quả nhiên là tên hôn quân háo sắc như mạng, một đêm thế mà tìm ba nữ nhân thị tẩm, một đao giết cũng lãi cho ngươi rồi."

Nói xong, Uyển mỹ nhân nhảy lên giường rồng, một lần nữa buông rèm che xuống, gác dao ở trên lưng Trương Nguyên

Thanh, giọng yêu kiều nói:

“Bảo cô ta trở về.”

Khương Tinh Vệ yên lặng lùi về trong lòng hôn quân, dùng dao găm tì lên ngực: “Đúng, bảo cô ta cút!”

Các người tin hay không, cô ta cũng là đến ám sát ta… Xuất hiện lần nữa tình huống đột phát, đánh gãy tiết tấu của hai nữ thích khách, Trương Nguyên Thanh lại không vui nổi một chút nào.

Hắn một lần nữa nằm xuống, nghe cửa ô vuông cao lớn bị đẩy ra, một bóng người cao cao nở nang đi vào, dừng ở bên cạnh rèm che, quyến rũ nói:

“Bệ hạ ~ nô gia đến thị tẩm nha.”

Trong nháy mắt, Trương Nguyên Thanh cảm giác hai cây dao găm trước sau nhẹ nhàng đẩy vào mình.

Chương 2741 - Hai nơi cửa ải khó khăn (1)

Trương Nguyên Thanh nhìn Vương ca cơ đứng ở sau rèm che, dùng giọng điệu bi thương chết lòng nói:

“Đừng diễn nữa, ngươi cũng là đến ám sát ta à?”

Vương ca cơ sững sờ, sau đó thần thái thay đổi hẳn, đôi mắt ngập nước lập tức sắc bén như đao, cô từ trong khe rãnh trắng phau rút ra một cây dao găm ngắn, nắm ở trong tay, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn bề.

“Không cần nhìn, không có mai phục.” Giọng Trương Nguyên Thanh khàn khàn: “Chẳng qua trên giường có hai đồng bọn của ngươi.”

Khi nói ra câu này, hắn có loại cảm giác hoang đường tạo hóa trêu ngươi, đường đường Nguyên Thủy Thiên Tôn tung hoành phó bản nhiều năm, không ngờ thua ở trong tay ba con nhóc chưa đủ lông cánh.

Hắn đã nghĩ kỹ, nếu thật sự cùng đường mạt lộ, liền công bố thân phận của mình, cắn trả thì cắn trả, dù sao cũng phải sống

sót trước rồi nói sau.

“Hôn quân, đừng có giở trò nữa.” Vương ca cơ không tin, cầm dao găm, tạo thế phòng thủ.

Sở mỹ nhân cùng Uyển mỹ nhân trên giường rồng nhìn nhau một cái, chủ động tung chăn, xốc lên rèm che.

Hai người khống chế hôn quân, một người cầm dao tì lên ngực, một người gác ở trên cổ.

Ba cô gái nhìn nhau, đánh giá lẫn nhau, trong ánh mắt lộ ra nghi hoặc, suy đoán, suy nghĩ, ba người ở cùng một đêm ám sát hôn quân, mặc dù không biết thân phận của nhau, nhưng ngay cả Khương Tinh Vệ cũng cảm thấy không bình thường.

Vương ca cơ trầm mặc một giây, thử dò xét nói:

“Các ngươi tại sao muốn ám sát hôn quân? Ám sát xong hôn quân, có tính toán gì?”

Sở mỹ nhân ruột thẳng, miệng nhanh: “Hôn quân vô năng, thiên vị ngoại thích họa loạn triều cương, giết hắn là vì thiên hạ thương sinh, về phần sau khi ám sát có tính toán gì, ta không có khả năng nói cho ngươi.”

Uyển mỹ nhân nói: “Ta cũng tương tự!”

Nói xong, cô lộ ra vẻ trầm ngâm.

Vương ca cơ nhìn Sở mỹ nhân một lần, lại nhìn Uyển mỹ nhân một lần, đột nhiên lộ ra nụ cười vui vẻ: “Tôi biết rồi, các cô là… Việc này không nên chậm trễ, trước hết giết hôn quân, chúng ta cùng nhau thoát khỏi hoàng cung.”

Sở mỹ nhân gật gật đầu, cổ tay phát lực, một đoạn dao găm liền đâm vào lồng ngực hôn quân.

Ngay tại thời khắc Trương Nguyên Thanh ngả bài, trên nến bên giường, ngọn lửa “bốp” một tiếng, đột nhiên bốc cao, lao ra ba tia lửa dài nhỏ, như hào quang đâm vào hổ khẩu ba nữ thích khách.

“A…”

Uyển mỹ nhân hét lên một tiếng, dao găm trong tay tuột ra, hổ khẩu trắng nõn bị nóng da tróc thịt bong.

Sở mỹ nhân cùng Vương ca cơ gặp công kích tương tự, ôm hổ khẩu liên tiếp lui về phía sau, nhao nhao nhìn về phía giá cắm nến.

Ngọn lửa trên nến lần nữa bành trướng, hóa thành một quả cầu lửa thật lớn, trong quả cầu lửa, một bóng người hiện ra, thân hình cao lớn, mặc trang phục đại thái giám, mặt mày tràn ngập sự nóng nảy, tóc mai trắng như sương.

Rõ ràng là Lý thường thị.

Trương Nguyên Thanh cảm động muốn hỏng rồi, trong lòng tự nhủ trong hoàng cung của trẫm lại có người trung nghĩa như thế, trẫm nếu không chết, nhất định bái làm nghĩa phụ.

“Bệ hạ đi mau, ta đến ngăn chặn bọn họ.” Lý thường thị đè bả vai Trương Nguyên Thanh, ném hắn ra khỏi giường rồng, trong quá trình đó cùng Sở mỹ nhân và Uyển mỹ nhân đấu một chưởng.

Trương Nguyên Thanh đằng vân giá vũ bay lên, lăn ra mấy mét.

Vương ca cơ dựng thẳng lông mày lá liễu, mũi chân hất lên dao găm trên mặt đất, giống như báo cái truy sát tới.

Lý thường thị một chiêu đá chân cao cản đường đi của Vương ca cơ, tranh thủ thời gian cho bệ hạ chạy trốn.

“Nhớ, nhớ để lại người sống.” Trương Nguyên Thanh dặn dò một tiếng, nhanh chóng bò dậy, dùng thân thể phá tan cửa ô vuông, giọng khàn khàn hô to: “Có thích khách, có thích khách, mau tới mau cứu trẫm ~”

“Bệ hạ ~” Hoạn quan cùng cung nữ ngoài tẩm cung thấy bệ hạ khập khiễng chạy ra, nhao nhao hô to, tranh nhau tiến lên đỡ.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh thở phào, đồng thời không quên duy trì hình tượng lớn tiếng ồn ào: “Có thích khách, nhanh đi thông báo Hoàng Thành ti!”

Cung nữ cùng hoạn quan cũng chú ý tới tiếng đánh nhau kịch liệt trong tẩm cung, sợ hãi chạy đi các nơi, truyền bá tiếng hô “Có thích khách” “Mau tới cứu giá” ra ngoài.

Một truyền mười, mười truyền trăm, ngoài tẩm cung khắp nơi đều là tiếng kêu cứu.

Trương Nguyên Thanh bắp chân bị thương ở dưới hai hoạn quan đỡ chạy về phía quảng trường ngoài tẩm cung.

Ở trong lúc chờ đợi cấm quân Hoàng Thành ti chi viện, hắn túm chặt ống tay áo hoạn quan bên trái, ghé tai nói mấy câu với y.

Hoạn quan đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó gật đầu: "Tuân mệnh!"

Bỏ lại hoàng đế, vội vàng chạy vào trong bóng đêm.

Trong khoảng khắc, ánh lửa từ nơi xa bay tới cùng với tiếng giáp trụ vang leng keng, cấm quân tay cầm đuốc dẫn đầu chạy tới, đầu lĩnh là cấm quân thống lĩnh Trịnh Long Đồ ban ngày từng gặp.

"Bệ hạ!" Trịnh Long Đồ đeo đao chạy tới, vẻ mặt khẩn trương, "Thần cứu giá chậm trễ, tội đáng chết vạn lần!"

Mượn ánh sáng cây đuốc, hắn đánh giá cao thấp Trương Nguyên Thanh, thấy không có nguy hiểm tính mạng, vẻ mặt nghiêm trọng hơi giãn ra.

Chương 2742 - Hai nơi cửa ải khó khăn (2)

Trương Nguyên Thanh vội nói: "Mau chóng bắt nữ thích khách, phải giữ lại người sống."

Trịnh Long Đồ gật gật đầu, vung tay: "Mau chóng bắt thích khách!"

Cấm quân phía sau ầm ầm đáp, vứt đuốc, sải bước lao về phía tẩm cung.

Đột nhiên một tràng tiếng ong ong truyền đến, là tiếng vỗ cánh của côn trùng nào đó, dày đặc mà vang dội.

Trong ánh lửa chập chờn, Trương Nguyên Thanh thấy một con bọ đáp ở khuôn mặt hoạn quan bên cạnh, con bọ đó hình thể dài hai tấc, toàn thân đen sì, một đôi cánh mỏng, nhìn không ra giống loài nào.

Con bọ mở ra cái miệng dữ tợn, hung hăng cắn vào khuôn mặt hoạn quan.

“A…” Hoạn quan kêu thảm thiết thê lương, đau đớn ngã xuống đất quay cuồng.

Các cấm quân cũng như thế.

Mấy vị Hỏa Sư trong quân giơ đuốc lên dùng sức thổi, ngọn lửa dài mấy thước cuốn về phía bầu trời, chiếu sáng cả mảng quảng trường, chiếu sáng bầu trời.

“Xèo xèo…”

Đàn bọ bị ngọn lửa liếm đến ào ào rơi xuống, phát ra mùi cháy khét.

“Là cổ trùng, có Vu Cổ Sư ẩn núp ở trong cung.”

Vẻ mặt Trịnh Long Đồ biến đổi, quát: “Các ngươi bảo vệ tẩm cung, đánh giết đàn bọ, yểm hộ bệ hạ.”

Hắn nháy mắt bắt lấy bả vai Trương Nguyên Thanh, vội vàng nói: “Bệ hạ, theo ta đi thiên điện tạm lánh.”

Không cho phân trần kéo Trương Nguyên Thanh đi luôn. Trương Nguyên Thanh thân thể yếu ớt không thể tự gánh vác, chỉ có thể tùy ý hắn kéo đi.

“Rầm!”

Trịnh Long Đồ một cước đá văng ra cửa chính thiên điện, mang theo Trương Nguyên Thanh trốn vào, xoay người đóng chặt cửa, cài then cửa.

Rất may mắn, dọc đường bình an vô sự, những cổ trùng kia chưa đuổi theo, cũng không có ý đồ công kích hai người bọn họ.

Sau khi đóng cửa lại, Trịnh Long Đồ vốn gấp gáp nghiêm túc, đột nhiên cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, đi đến bên cạnh bàn, rót cho bản thân chén nước, không nhanh không chậm uống một ngụm.

Trương Nguyên Thanh thì ở lại chỗ cửa, xuyên qua khe cửa quan sát tình huống bên ngoài, lúc này càng lúc càng nhiều cấm quân chạy tới, đàn bọ càng lúc càng nhiều lao tới.

Đàn bọ cùng cấm quân giằng co với nhau, mà trong tẩm cung hừng hực cháy to, ba nữ thích khách cùng Lý thường thị đều chưa đi ra.

Vu Cổ Sư phía sau màn chưa thao túng đàn bọ công kích mình… Tập kích cấm quân mục đích là vì bám trụ bọn họ, chế tạo cơ hội chạy trốn cho ba nữ thích khách.

Nếu vậy, Vu Cổ Sư thao túng đàn bọ, thân phận cũng đã rõ ràng.

Là Tiểu Viên!

Chỉ có Tiểu Viên mới có thể cứu họ, nhưng Tiểu Viên là như thế nào biết thân phận các cô ấy? Nhân vật của Tiểu Viên là gì? Đầu tiên bài trừ hoàng hậu…

Cô ấy chưa tập kích mình, nhiệm vụ của cô ấy không phải ám sát hôn quân? Nhưng cũng chưa cứu mình, nói rõ cô ấy không biết hôn quân chính là Nguyên Thủy, hoặc còn đang quan sát…

Trương Nguyên Thanh bắt đầu nhanh chóng phân tích.

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng của Trịnh Long Đồ: "Bệ hạ, trong thiên điện rất an toàn, ngài có thể an tâm rồi."

"Trịnh thống lĩnh, vì sao không cho cấm quân canh giữ ở ngoài thiên điện? Nếu có tặc nhân tiến vào làm sao bây giờ?" Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, xoay người nhìn về phía Trịnh Long Đồ trong phòng.

Hắn đột nhiên cứng đờ, dán lưng lên cửa ô vuông, không dám có một cử động nhỏ nào.

Một thanh kiếm dí lên ngực hắn.

"Ngươi…" Con ngươi Trương Nguyên Thanh co rút lại, kinh ngạc nhìn vị thống lĩnh Hoàng Thành ti này. Từ quan hệ huyết thống mà nói, Trịnh Long Đồ là biểu huynh của Triệu Thuấn, vốn nên là tâm phúc trong tâm phúc.

Thiên điện ánh nến lay động, chiếu rọi khuôn mặt Trịnh Long Đồ, khiến vẻ mặt hắn cũng trở nên có chút chập chờn bất định.

Trịnh Long Đồ mặt không biểu cảm nói: "Cấm quân thủ ở ngoài cửa, vậy ta ám sát bệ hạ như thế nào đây? Bệ hạ thật sự là mạng lớn nha, kỳ độc vị kia luyện chế cũng chưa thể giết chết ngươi, hại ta hôm nay chỉ có thể mạo hiểm hành thích. Là ai cho ngài diệu kế lấy độc trị độc? Thái y trong cung không có trình độ này."

…

Thành Lâm Hạ.

Bóng đêm thê lương, vạn vật yên tĩnh, ánh lửa đầu thành lay động ở trong gió đêm, cây đuốc dọc tường thành trải ra, giống như một con rồng lửa vặn vẹo.

Triệu Thành Hoàng thân là Thần Dạ Du, theo lý thường đảm nhiệm đi gánh vác công tác trực đêm.

Hắn đứng ở đầu tường, ngắm nhìn cánh đồng bát ngát tối đen ngoài thành, lều trại đại quân Bắc triều dựng lên dọc sông, lấy thị lực của hắn cũng có thể thấy đường nét mơ hồ.

Đêm đầu tiên buông xuống phó bản cực kỳ bình tĩnh, sĩ tốt thủ thành ngáp liên tục.

Trải qua ban ngày cổ trùng cổ độc thăm dò, đại quân Bắc triều thấy không có cơ hội để thừa dịp, tạm thời an phận. Hai quân xa xa giằng co, ai cũng chưa phát động chiến tranh.

Nhưng Triệu Thành Hoàng biết, tất cả cái này đều là yên tĩnh trước bão táp, từ góc độ phó bản mà nói, cho linh cảnh hành giả thời gian thích ứng hoàn cảnh thu thập tình báo.

Từ tầng diện hiện thực mà nói, công thành chiến cũng là đánh lâu dài, giằng co mười ngày nửa tháng cũng có khả năng.

Nhưng chiến tranh chung quy sẽ tới.

Chương 2743 - Hai nơi cửa ải khó khăn (3)

Triệu Thành Hoàng chưa bao giờ trải qua loại chiến sự cỡ lớn này, trong lòng có chút thấp thỏm, vài phần khẩn trương, nhưng cũng không sợ hãi, dù sao làm Thần Dạ Du, chiến trường thật ra cũng là sân nhà.

Bởi vì khắp nơi đều là thân thể cùng vong linh chết đi.

Đang suy nghĩ tản mạn, Triệu Thành Hoàng thấy trên cánh đồng bát ngát, không biết từ khi nào bắt đầu tràn ngập sương mù, sương mù dày đặc che cả bầu trời, khiến bóng đêm vốn thê lương càng thêm tối tăm.

Cùng lúc đó, mấy oán linh hắn sắp xếp ở trên cánh đồng bát ngát bắt giữ được tiếng bước chân chạy nhanh trong sương mù dày đặc.

Một giây sau, các oán linh bị sương mù dày đặc bao vây kia mất đi liên hệ với hắn.

Trong lòng Triệu Thành Hoàng rùng mình, quát to: "Địch tập, địch tập!"

Vừa hô to, vừa lao tới trước trống, cầm dùi trống lên, ra sức gõ.

"Tùng tùng tùng!"

Tiếng trống nặng nề khuếch tán ở trong màn đêm, truyền khắp toàn thành.

Doanh trại yên tĩnh trong nháy mắt sống lại, thủ quân gối giáo chờ sáng như con kiến cùng hành quân, có người chạy về phía giáo trường tập kết, có người tiến vào kho vận chuyển khí giới, công cụ thủ thành.

Binh sĩ đang nghỉ ngơi trên đầu tường, trong thành lâu chen chúc ùa ra, thuần thục vận chuyển ra mũi tên, chuyển ra dầu hỏa, chuyển ra gỗ ném, cùng thao tác máy bắn tên đặt ở đầu thành.

Phó Thanh Dương, Ma Nhãn Thiên Vương cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên dẫn đầu lao tới đầu tường, phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy sương mù nồng đậm màu xám trắng cuồn cuộn ập đến, tốc độ có thể so với ngựa phi, cách tường thành không đủ mười trượng.

Phó Thanh Dương trầm giọng nói:

"Vụ Chủ có thể thuấn di ở trong sương mù, lập tức thổi tan sương mù nồng đậm."

Câu này đương nhiên là nói cho Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe.

Luyện Khí Sư duy nhất trong đội ngũ không nhanh không chậm mở ra hòm đồ, lấy ra một cây quạt lông vũ to lớn sáu thước (hai mét), ra sức vung lên.

"Ô ô…"

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, thổi sương mù dày đặc cuồn cuộn đến trở về.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vận đủ sức, không ngừng vung quạt lông so với hắn còn cao hơn, sóng khí ở đầu tường hình thành một vách ngăn vô hình, quạt hết sương mù dày đặc trào lên trở về.

Theo hắn không ngừng vung, sóng khí trong phạm vi trăm mét càng thêm cuồng bạo, tạo thành từng cơn gió lốc cao mấy chục mét, có gió lốc tự mình đập tan ở đầu tường, có gió lốc thì hướng phía cánh đồng bát ngát bằng phẳng chạy đi.

Sóng khí cuồng bạo cuốn lên sương mù dày đặc, hoặc khuếch tán đi bốn phương tám hướng, hoặc cuốn lên bầu trời.

Trong khoảnh khắc, sương mù cuồn cuộn như khói đặc tiêu tán hết, kẻ địch trốn ở trong sương mù dày đặc xuất hiện trong tầm mắt thủ quân.

— Kỵ binh giương cung xông lên phía trước, bộ binh khiêng thang mây đứng hàng giữa, phía sau cùng là ngựa đi chậm kéo xe bắn đá.

Thấy thế, hai bách phu trưởng kinh nghiệm phong phú giơ lên cây cờ nhỏ trong tay, phất cờ hiệu ra lệnh.

Trong chiến dịch cỡ lớn thời cổ, ra lệnh chính là phất cờ hiệu, ngôn ngữ của con người rất khó ở trong binh mã loạn lạc

truyền tới ba quân, cho dù là Trương Phi loại hảo hán quát ngăn cầu Trường Bản này cũng không được.

Thủ quân đầu tường căn cứ cờ biến hóa, một bộ phận giương cung cài tên, nhắm chuẩn phương xa, một bộ phận nạp máy bắn tên, hiệu chỉnh phương hướng.

Đợi kỵ binh Bắc triều tiến vào trong phạm vi hai trăm bước của tường thành, hai bách phu trưởng đồng thời vung mạnh cờ xuống.

Trong tích tắc, đầu tường vô số mũi tên cùng bắn, như mưa rào càn quét rơi xuống.

Trọng giáp kỵ binh Bắc triều đội mưa tên công kích, một hơi lao tới khoảng cách trăm bước, mới giương cung phản kích, trên thành dưới thành hai loạt mưa tên công ích lẫn nhau.

Bộ binh công thành ở dưới kỵ binh phe mình yểm hộ, giơ tấm chắn tới dưới thành, lắp xong thang mây, cắn sống đao, nhanh chóng leo lên thang mây.

Lúc này, quân phòng thủ trong doanh đã mang theo khí giới thủ thành leo lên đầu thành, quơ lấy gỗ ném, tảng đá liền ném xuống dưới, quân địch công thành rụng như sung.

Nhưng càng lúc càng nhiều bộ binh lao tới dưới thành, giống như con kiến bám vào trên thang mây, nhanh chóng trèo lên.

Thủ quân chuyển đến thùng dầu, trút xuống chất lỏng sền sệt dễ cháy, Hỏa Sư trong quân bắn ra từng ngọn lửa, dẫn cháy dầu hỏa.

Lửa vô tình cắn nuốt quân địch công thành, dưới tường thành nhấc lên ngọn lửa hừng hực, bốc lên khói đặc cuồn cuộn, nhiệt độ nóng bỏng cùng khói đặc khiến những quân địch may mắn chưa bị dầu hỏa giội đến kia không dễ chịu.

Phó Thanh Dương lạnh lùng nhìn chăm chú một màn này.

Thân là Thám Báo cấp cao, hắn thường thấy loại tràng cảnh này, nhưng Linh Quân, Thiên Hạ Quy Hỏa, Triệu Thành Hoàng và Hạ Hầu Ngạo Thiên chưa bao giờ thấy tràng cảnh mạng như cỏ rác này, chịu chấn động mạnh.

Nghề nghiệp của bọn họ quyết định bọn họ vĩnh viễn không có khả năng xuất hiện phó bản chiến tranh cỡ lớn.

“Vù!”

Tiếng rít thê lương truyền đến, một mũi tên lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng xuyên qua chiến trường, bắn về phía Phó Thanh Dương.

Chương 2744 - Ám chỉ của phó bản (1)

Phó Thanh Dương sừng sững bất động, đưa tay bắt lấy mũi tên đối diện bắn tới.

Trong quân địch, một bóng người khôi ngô phóng lên trời, tựa như đạn pháo lao tới, cười điên cuồng nói:

“Dương Sách, không ngờ ngươi tên giá áo túi cơm xuất thân thế gia này có chút bản lĩnh, ban ngày chưa đánh đã ghiền, chúng ta đánh một ván nữa.”

Người này mặc khôi giáp màu máu, tóc tết lọn, mặt to mũi dẹp, mắt một mí, điển hình người Bắc triều.

Chính là Hữu thống lĩnh Cự Khuyết quân, Hoàn Nhan Bá Thiên. Hoàn Nhan Bá Thiên còn ở không trung, trong mắt đã có hai phù văn màu máu hiển hiện, thủ quân bên người Phó Thanh Dương nhao nhao ôm đầu kêu thảm, gân xanh nổi lên, mất lý trí tàn sát lẫn nhau.

Đúng lúc này, một bên đầu tường khác, một đạo hào quang màu đỏ vàng bắn ra, trúng Hoàn Nhan Bá Thiên.

Vị tướng quân khôi ngô cơ bắp cuồn cuộn này, thân thể cứng đờ, linh lực trong cơ thể bạo loạn, dừng trên không trung.

Phó Thanh Dương vung cổ tay ném ra mũi tên trong tay, đánh trúng trán Hoàn Nhan Bá Thiên, chỉ nghe tiếng vang sắc bén “Đinh”, tia lửa tung tóe, mũi tên ẩn chứa kiếm khí chỉ phá vỡ da thịt, không thể thương tổn tới xương cốt.

“Kẻ này giao cho tôi.” Ma Nhãn Thiên Vương sớm đã không chờ được “rầm” bật lên, từ một bên húc trúng Hoàn Nhan Bá Thiên.

Hai vị Viễn Cổ Chiến Thần va chạm như là chuông vang chùa cổ, kéo dài mà kịch liệt, Hoàn Nhan Bá Thiên rơi vào trong

đoàn kỵ binh dưới thân, người ngựa nát bét, thương vong cả mảnh.

Hai vị Viễn Cổ Chiến Thần ở trong vạn quân bắt cặp chém giết, khi thì đánh lên đầu tường, khi thì rơi vào trong quân Bắc triều, nơi đi qua, thật sự người ngựa nát bét.

Ma Nhãn Thiên Vương cấp bậc thấp hơn Hoàn Nhan Bá Thiên, nhưng Cổ Hoặc Chi Nhãn khiến hắn chiếm hết thượng phong, gần như đè ép Hoàn Nhan Bá Thiên cấp 8.

Bất đắc dĩ Viễn Cổ Chiến Thần mình đồng da sắt đao thương bất nhập, sinh mệnh lực ương ngạnh không nói, bên cạnh còn đâu đâu cũng là túi máu, lúc khí lực không tốt, lúc bị thương nghiêm trọng, tiện tay bắt một sĩ tốt thu lấy tinh huyết, liền có thể khôi phục thương thế.

Thời khắc hai quân giằng co, hậu phương lớn Bắc triều truyền đến tiếng trống cao vút.

Một cánh quân hổ lang khoác áo giáp màu đỏ tươi, rốt cuộc đã gia nhập chiến trường.

Cự Khuyết quân!

Ngay tại lúc đó, một luồng uy áp đến từ kẻ cấp bậc cao giáng lâm, binh lính, tướng lĩnh trung tầng, tướng lĩnh cao cấp trong chiến trường, tay chân không chịu khống chế phát run.

Cho dù Phó Thanh Dương thân là chủ soái, cơ bắp quanh thân cũng không tự chủ căng thẳng, như đối mặt đại địch.

Phó Thanh Dương biểu lộ sự ngưng trọng trước nay chưa từng có.

Thác Bạt Quang Hách… Cấp 9? !..

Hoàng cung, trong thiên điện.

“Trịnh Long Đồ, hạ độc mưu hại trẫm là ngươi? Trịnh gia các ngươi có thể có hôm nay dựa hết vào trẫm, trẫm nếu chết, đối với ngươi có lợi gì?” Trương Nguyên Thanh dựa lưng ở trên cửa ô vuông, không dám có một cử động nhỏ nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trải qua sinh tử, cho dù sống chết trước mắt, cũng không khiếp đảm sợ hãi, nhưng hắn bây giờ là hôn quân.

Nói thật, kịch tình phát triển một lần nữa vượt qua hắn đoán trước, nói từ trên logic Trịnh gia là ngoại thích, ngoại thích dựa vào là hoàng đế, Triệu Thuấn chưa có con nối dõi, một khi băng hà, sau khi vua mới thượng vị, khẳng định sẽ suy yếu thế lực của Trịnh gia, Trịnh gia không có lý do mưu hại hoàng đế.

“Lợi ích?” Trịnh Long Đồ cười lạnh một tiếng.

“Lợi ích đương nhiên là vạn dặm giang sơn Nam triều, đừng sợ, ta sẽ không một kiếm giết ngươi, trong điện, chỉ ngươi ta hai người, ngươi nếu chết ở dưới kiếm, ta nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.”

Nói xong, hắn thu hồi trường kiếm, bóp cổ Trương Nguyên Thanh kéo đến bên cạnh bàn.

Tiếp theo, Trịnh Long Đồ từ trong lòng lấy ra một cái hộp gỗ, ‘bốp’ mở ra, trong hộp chứa một viên thuốc màu tím to bằng long nhãn.

“Bệ hạ, ngài là vua một nước, chết bởi đao kiếm không đủ thể diện, ta sẽ giữ lại cho ngươi toàn thi. Uống vào viên thuốc này, ngài chính là chết vào tay thích khách, không quan hệ với ta.” Trịnh Long Đồ cạy miệng hoàng đế bệ hạ, nhét viên thuốc vào.

Trương Nguyên Thanh kẹp chặt cổ, chết sống không chịu nuốt.

Trịnh Long Đồ nắm lên siêu nước trên bàn, bóp mũi hắn, thô bạo cắm vòi nước vào trong miệng hôn quân.

“Khụ khụ…” Trương Nguyên Thanh uống mấy ngụm nước, đột nhiên không phản kháng nữa, yết hầu lăn lộn nuốt thuốc độc xuống.

Trịnh Long Đồ hài lòng buông siêu nước xuống.

Trương Nguyên Thanh dựa vào mặt bàn, kịch liệt ho khan một lát, thở dốc nói: “Trịnh gia các ngươi điên rồi phải không? Bắc triều cũng sắp đưa quân tới quốc đô rồi, trẫm vừa chết, nhất định triều đình rung chuyển, đại quân tiền tuyến cũng sẽ rút về quốc đô, Trịnh gia các ngươi muốn soán vị, người si nói mộng à.”

Trịnh Long Đồ nhìn ngoài cửa, thấy chiến đấu còn đang tiếp tục, lúc này mới nói tiếp:

“Đại quân tiền tuyến trở về? Bắc triều sẽ thay chúng ta kiềm chế Dương Sách.”

Chương 2745 - Ám chỉ của phó bản (2)

“Trịnh gia còn cấu kết Bắc triều? Bảo hổ lột da, không sợ bị ăn ngay cả xương cốt cũng không còn?” Trương Nguyên Thanh ngồi ở bên cạnh bàn ôm cổ, sắc mặt trắng bệch.

“Cái này đều phải trách bệ hạ ngài nha.” Trịnh Long Đồ trầm giọng nói.

“Sau khi thái hậu chết, ngài tin một bề hoàng hậu, trọng dụng Dương gia, không để ý Trịnh gia ta phản đối bổ nhiệm Dương Sách làm binh mã đại nguyên soái. Hắn nếu là thủ được Lâm Hạ thành, đánh lui quân đội Bắc triều, như vậy ở trên triều đường, tình cảnh hai nhà Trịnh Dương sẽ hoàn toàn nghịch chuyển, Trịnh gia không thể không mưu tính cho sau này.”

“Chỉ có ngài chết bởi tay thích khách, Trịnh gia mới có thể thuận thế tiếp quản triều đình, có cấm quân Hoàng Thành ti trong tay, đầy triều đều người mình, không ai dám phản đối Trịnh gia.”

Trương Nguyên Thanh hừ nói: “Buồn cười, cấm quân Hoàng Thành ti chính là tinh nhuệ hoàng gia ta, không phải quân đội riêng của Trịnh gia ngươi, bọn họ nghe lệnh ngươi vì ngươi là thống lĩnh cấm quân, hôm nay ngươi tạo phản, liền trở thành giặc.”

Trịnh Long Đồ cười nói: “Cái này không nhọc bệ hạ phí tâm, tự có quốc sư chống lưng cho Trịnh gia. Lại nói, ngài mấy năm nay làm việc hoang đường, tự mình gây ra dân oán sôi trào, bách quan oán hận, đều hận chỉ mong ngươi băng hà sớm một chút, phụ thân ta đăng cơ xưng đế là thuận theo đại thế, thuận theo lòng người.”

Quốc sư? Quốc sư là ai? Trong trí nhớ Trương Nguyên Thanh không có tin tức tương quan, nhưng xem Trịnh Long Đồ bộ dáng tràn đầy tự tin, vị quốc sư này tựa như là nhân vật lớn.

“Cho dù quốc sư chống lưng cho Trịnh gia, vậy Bắc triều quân thì sao, Trịnh gia các ngươi dựa vào cái gì cảm thấy mình có thể thủ được quốc đô?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Khóe miệng Trịnh Long Đồ nhếch lên nụ cười: “Phụ thân sớm đã âm thầm đạt thành hiệp nghị với Thác Bạt Quang Hách, đợi sau khi ông ấy đăng cơ, liền lấy thân phận quốc quân đại biểu Nam triều đàm phán hòa bình với Bắc triều, cắt đất tiến cống, trọn đời thần phục.”

“Thác Bạt Quang Hách nổi lên quá nhanh, đối thủ trong triều rất nhiều, hắn cần chiến lực, nhưng lại lo lắng Bắc triều được chim quên ná, đặng cá quên nơm, giữ lại một cái Nam triều nguyên khí tổn thương nặng nề, với hắn mà nói, chỉ có lợi.”

Dưỡng khấu tự trọng* đúng không! Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

“Ồ…” Trịnh Long Đồ kinh ngạc đánh giá hôn quân, nhíu mày nói: “Thuốc độc sao còn chưa phát tác?”

Vừa dứt lời, hắn bỗng kịch liệt ho khan, ho xé tim xé phổi, cái trán nóng bỏng, hít thở đều là luồng khí nóng rực.

Không, không ổn, là ôn dịch… Hắn lảo đảo đứng dậy, rút ra bội kiếm bên hông, trong mắt đầy mờ mịt.

“Tách!” Một giọt nước từ đỉnh đầu rơi xuống, nhỏ lên mu bàn tay hắn.

Trịnh Long Đồ ngẩng đầu nhìn, xuyên qua xà nhà ngang dọc, trông thấy trong miếng ngói thẩm thấu ra tia nước nhỏ, như là mưa dột.

Những dòng chảy nhỏ này rơi trên mặt đất, nhanh chóng ngưng tụ thành một nữ tử cao lớn vạm vỡ, nữ nhân này mặt như mâm tròn, mắt như chuông đồng, mày rậm môi dày, thân thể dương cương, quả nhiên là một hảo hán.

Là Uyển mỹ nhân.

Uyển mỹ nhân xòe bàn tay ra, đặt lên ngực bụng Trương Nguyên Thanh, lau hướng lên trên một cái.

Trương Nguyên Thanh “Ọe” một tiếng, phun ra viên thuốc độc bị nước trà bao bọc.

Viên thuốc độc vẫn luôn bị nước trà bao bọc, bởi vậy Trương Nguyên Thanh mới chưa độc phát mà chết. Hắn đương nhiên không có năng lực khống chế nước, là Uyển mỹ nhân âm thầm ra tay, thi triển năng lực ngự thủy bao bọc thuốc độc.

Trương Nguyên Thanh ở lúc nuốt, cũng cảm giác được nước trà khác thường, cho nên yên tâm to gan nuốt xuống thuốc độc.

Uyển mỹ nhân là hắn phái hoạn quan mời tới, hành vi ám sát hắn của ba mỹ nhân quả thực ngoài dự liệu, một mặt là thời gian tiến vào phó bản quá ngắn, tình báo thu tập được có hạn.

Một mặt khác là, ai có thể ngờ đồng đội nhận được nhiệm vụ là ám sát hắn?

Cái này đã vượt ra khỏi phạm trù "trí tuệ", trừ phi có thể biết trước, nếu không ai cũng không đoán trước được.

Nhưng làm Nguyên Thủy Thiên Tôn, làm cao thủ liên tục đánh hạ phó bản cấp S, ở trong tích tắc chạy ra khỏi tẩm cung, hắn đã đang nghĩ, gián điệp trong nhiệm vụ rốt cuộc là ai?

Hiển nhiên không thể nào là ba vị mỹ nhân, ba vị mỹ nhân là đồng đội với hắn, đây là phó bản loại nhiều người hợp tác, không phải loại đối kháng, bởi vậy đồng đội không thể nào là kẻ thù sống còn, cái này không phù hợp cơ chế linh cảnh.

Gián điệp là một người khác hoàn toàn.

Cũng chính là nói, nguy cơ sống sót hai mươi bốn giờ, còn chưa thực sự kết thúc.

Thế là Trương Nguyên Thanh nghĩ đến Uyển mỹ nhân, ở trong chuyện xưa của nhân vật Uyển mỹ nhân, vị nữ hán tử nắm tay có thể để người ta đứng, trên cánh tay có thể phi ngựa này, ở sau khi Triệu Thuấn rơi xuống nước, vượt trước cấm quân vớt hắn lên.

Người bình thường, cho dù thiên phú dị bẩm nữa, cũng không có khả năng mạnh hơn cao thủ trong quân, cho nên, Uyển mỹ nhân nhất định không phải người phàm.

Chương 2746 - Không lùi (1)

Mặt khác, Uyển mỹ nhân từng cứu hắn một lần, là bảo tiêu hôn quân có thể ỷ vào, tín nhiệm.

Đây là ám chỉ phó bản cho hắn.

Sự thật không khác với hắn dự liệu, Uyển mỹ nhân là bảo tiêu của hôn quân, là bảo tiêu phó bản tặng cho.

Lĩnh ngộ ám chỉ này, mới có thể có kinh hãi nhưng không nguy hiểm vượt qua nguy cơ.

Nhìn Trịnh Long Đồ kịch liệt ho khan, tứ chi như nhũn ra, Trương Nguyên Thanh cười nói:

"Trẫm sớm biết ngươi có vấn đề, chỉ là Uyển mỹ nhân của trẫm chưa đến, mới một mực lá mặt lá trái với ngươi, chưa vạch trần. Cảm tạ Trịnh thống lĩnh nói cho ta biết nhiều tin tức như vậy."

Phó bản chủ tuyến lập tức rõ ràng.

Lúc ban ngày, Trương Nguyên Thanh tiện tay xem tấu chương, tất cả đều là vạch tội Dương gia cùng Dương Sách, từ tấu chương phản hồi có thể thấy được, Trịnh gia rất gấp, nóng lòng chèn ép Dương gia cùng Dương Sách.

Đến vừa rồi, Trịnh Long Đồ kéo hắn chạy vào thiên điện, lại chưa an bài cấm quân canh giữ ở ngoài điện, chỉ từ một điểm này mà nói, cũng không phải là thái độ muốn bảo vệ người ta.

Thế là hắn liền phát giác Trịnh gia có vấn đề, nhưng còn chưa hướng phương diện gián điệp phỏng đoán, khi Trịnh Long Đồ cầm kiếm ấn trên ngực hắn, Trương Nguyên Thanh đúng là bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Trịnh Long Đồ nghiến răng nghiến lợi nói: "Hôn quân, ta muốn giết ngươi…"

Quơ lấy kiếm sắt đâm.

Uyển mỹ nhân chặn ngang, che ở trước người Trương Nguyên Thanh, mặc cho trường kiếm đâm vào trái tim, bắn tung ra bọt nước yếu ớt.

"Bệ hạ, tránh ra!" Cô xoay người đẩy, mang hoàng đế bệ hạ yếu đuối không có khả năng tự lo liệu đẩy một cái chó gặm bùn.

Uyển mỹ nhân nắm chặt cổ tay Trịnh Long Đồ, chỉ chốc lát, không khí xung quanh ngưng tụ ra sương trắng mỏng manh, từng luồng chui vào miệng mũi của cô.

Tước đoạt hơi nước!

Làn da Trịnh Long Đồ nhanh chóng nhăn nheo, khô quắt, hắn kịch liệt giằng co, lộ ra vẻ tuyệt vọng, trong khoảng khắc, biểu cảm tuyệt vọng ngưng kết trên mặt.

Hắn hoàn toàn biến thành một cái thây khô.

…

Trong trời đêm, một bóng người như tháp sắt đạp không mà đến, ba đầu sáu tay tay cầm đao thương kiếm kích, làn da màu vàng đậm lóe ra ánh kim loại, từng khối cơ bắp cuồn cuộn giống như ra từ bút tích của đại sư điêu khắc, tràn ngập mỹ cảm cơ học.

Ba cái đầu mắt như chuông đồng, miệng rộng mũi to, thần thái hung ác, hình tượng chỉnh thể giống như bức tượng hung thần dữ tợn trong thần miếu.

Tướng lĩnh sĩ tốt chém giết trên chiến trường không hẹn mà cùng ngừng lại, kinh sợ nhìn bóng dáng như thần ma này.

Bắc cảnh đệ nhất cao thủ Thác Bạt Quang Hách.

Hắn vừa xuất hiện, chiến trường sôi trào cũng vì thế yên tĩnh.

Thác Bạt Quang Hách trên cao nhìn xuống, ánh mắt lướt qua chiến trường hỗn độn, nhìn về phía Phó Thanh Dương đầu tường, thanh âm to lớn: “Dương Sách, Nam triều có thể xuất hiện ngươi Kiếm Khách như vậy, làm người ta ngoài ý muốn. Ngươi là vãn bối, bổn soái cũng không lấy lớn bắt nạt nhỏ. Không bằng như vậy, ta tiếp ngươi ba kiếm, ngươi nếu có thể khiến ta bị thương, ta liền lui binh đình chiến ba ngày.”

Ma Nhãn Thiên Vương cười nhạo nói: “Muốn đánh thì đánh, nói nhảm cái gì? Thác Bạt lão nhi, không bằng đại gia ta chơi một chút với ngươi.”

Hắn liếc một cái liền nhìn ra Thác Bạt Quang Hách dụng tâm hiểm ác, trước phô trương xông vào, chấn nhiếp tướng sĩ Nam triều, lại đưa ra đánh cược, Phó Thanh Dương nếu không đáp ứng, tương đương sợ sệt.

Thủ quân vốn bị hắn chấn nhiếp, thấy nguyên soái phe mình khiếp đảm, nhất định sĩ khí giảm mạnh, trong công thành chiến kế tiếp, Bắc triều sẽ chiếm hết ưu thế.

Phó Thanh Dương nếu đồng ý, thì đúng với mong muốn của Thác Bạt Quang Hách, Viễn Cổ Chiến Thần mình đồng da sắt đao thương bất nhập, lại có ưu thế cấp bậc, phòng ngự được Yển Sư cấp 8 ba kiếm là nhẹ nhàng dễ dàng.

Phải biết rằng, ưu thế của Yển Sư không ở đơn đấu, mà ở chỗ thao túng con rối binh sĩ, sĩ tốt.

Ma Nhãn Thiên Vương là ám chỉ Phó Thanh Dương từ chối, cho hắn mười phút nữa, liền có thể đánh bị thương nặng thậm chí chém giết Hoàn Nhan Bá Thiên, đến lúc đó ba vị Chúa Tể bên ta liên thủ, đối phó Thác Bạt Quang Hách không khó.

Ánh mắt Phó Thanh Dương đảo qua tướng sĩ đầu tường, đảo qua từng đôi mắt hoặc chờ mong hoặc khiêu khích của quân địch, giờ phút này đều tập trung ở trên người hắn.

Phó Thanh Dương đứng ngạo nghễ đầu tường, ở dưới vô số ánh mắt chú ý đè chuôi kiếm

Vẻ mặt Ma Nhãn Thiên Vương, Triệu Thành Hoàng cùng Thiên Hạ Quy Hỏa đều biến đổi.

Linh Quân thở dài.

Thác Bạt Quang Hách nhếch khóe miệng: “Ta sẽ không tránh!”

“Ngươi cũng tránh không thoát!” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói.

Soạt một tiếng, áo choàng màu đen thêu sợi vàng treo ở phía sau nguyên soái trẻ tuổi, phần phật phấp phới.

Khí tức của vị Yển Sư cấp 8 sơ kỳ này đột nhiên tăng vọt, giống như một thanh kiếm sắc bén được khai phong, tướng sĩ hai bên nhìn chăm chú vào Phó Thanh Dương, chỉ cảm thấy mắt đau đớn, dòng lệ tuôn trào, giống như bị lông tơ kim nhỏ không nhìn thấy đâm một cái, không tự chủ được dời ánh mắt đi.

Chương 2747 - Không lùi (2)

Sau khi đạt được áo choàng thêm vào, Phó Thanh Dương mở ra hòm đồ, triệu hồi ra bội kiếm thật sự - Hàn Thiết Ngọc Long.

Danh kiếm cấp Chúa Tể, ở trong mắt các tướng sĩ Nam triều, một bản lãnh hư không hút vật này của nguyên soái có thể xưng là thần tích, trong lúc nhất thời lòng tin tăng vọt.

Thác Bạt Quang Hách cười tủm tỉm nói: "Trên đời lại có pháp khí cỡ này, sau hôm nay nó chính là chiến lợi phẩm của bổn soái."

Phó Thanh Dương ở đầu tường đạp mạnh một bước, tựa như cầu vồng, áo choàng phần phật, ở trong ánh mắt của mấy chục vạn tướng sĩ lên như diều gặp gió, bay đến trước người Thác Bạt Quang Hách, giơ cao trường kiếm.

Theo trường kiếm ánh sáng lạnh lẽo giơ lên, các tướng sĩ hai nước xem một màn này vậy mà lại không hẹn mà cùng sinh ra cảm xúc tuyệt vọng, một kiếm này như chém về phía bọn họ, mà bọn họ từ trong đáy lòng cho rằng mình trốn không thoát.

Vậy mà có thể ảnh hưởng đến cảm xúc người xem cuộc chiến, Kỹ Gần Như Đạo của hắn lại có tăng trưởng rồi, Phó Thanh Dương tiểu tử này giống với Nguyên Thủy, đều là biến thái, biến thái trên ý nghĩa khác nhau… Linh Quân tay chân phát run, yên lặng nói thầm.

Ngọc Long chém xuống, kiếm khí như cầu vồng.

Nhưng đối mặt một kiếm sắc bén như thế, Thác Bạt Quang Hách chỉ nhẹ nhàng bâng quơ khép lại tám cánh tay, đao thương kiếm kích các binh khí tạo thành một bức tường khiên.

"Ầm!"

Ngọc Long Kiếm của Phó Thanh Dương chém lên trên tường khiên sắt thép, phát ra không phải tiếng kim loại va chạm sắc bén, mà là nổ vang như sấm.

Có thể thấy được một kiếm này ẩn chứa khí lực dư thừa.

Thác Bạt Quang Hách như một quả bóng da bị người khổng lồ đập, như sao băng lao về phía mặt đất, bay về phía trong trận doanh quân đội Bắc triều, tạo thành một mảng tử vong, bụi bậm tung bay.

Tướng sĩ hai bên đều khẩn trương nhìn chằm chằm mảng bụi bặm mơ hồ kia.

“Hảo kiếm pháp! Nam Bắc hai triều, hai giang hồ, Dương Sách ngươi kiếm thuật xứng đáng đệ nhất, bao trùm thiên hạ.” Tiếng cười của Thác Bạt Quang Hách truyền đến, chỉ nghe ‘Ầm’ một tiếng, hắn từ trong bụi bậm xông lên, không tổn hao gì.

Các tướng sĩ Bắc triều như trút được gánh nặng, nhao nhao khen hay, không biết là ai ồn ào: “Cự Khuyết quân thần dũng vô địch thủ, Thác Bạt tám tay trấn thiên hạ.”

Trong chớp mắt, tiếng hô ầm ĩ đinh tai nhức óc, thanh thế to lớn.

Thủ quân Nam triều thì vẻ mặt thất vọng.

Phó Thanh Dương đối với tiếng kêu gào đầy trời coi như không thấy, mở ra hòm đồ lấy ra Hộp Thu Nạp Binh Ngẫu mua từ chỗ Kiếm Các trường lão.

Rương đồng xanh dày nặng cao bằng nửa người ‘Rầm’ rơi xuống đất, nắp rương mở ra, Phó Thanh Dương cắm Ngọc Long Kiếm ở trước người, mười ngón tay liên tục động, từng bóng đen từ trong rương nhảy ra.

Trong tiếng đồng xanh va chạm, hơn một trăm con rối binh sĩ đồng xanh xuất hiện ở đầu tường, cúi đầu cùng tứ chi, thân thể lung lay sắp đổ, giống như rối gỗ treo dây.

Ngón tay Phó Thanh Dương khẽ động đậy, những con rối binh sĩ kia đồng loạt ngẩng đầu lên, từng khuôn mặt cứng ngắc tĩnh mịch nhìn về phía Thác Bạt Quang Hách.

Hắn khoát tay lần nữa, trong tiếng leng keng chỉnh tề, hơn trăm con rối binh sĩ đồng xanh phóng lên cao, tựa như châu chấu, tựa như mưa tên, vây hướng Thác Bạt Quang Hách giữa không trung.

Hai tay Phó Thanh Dương nhấn một cái, con rối binh sĩ phủ kín bầu trời giơ cao kiếm đồng xanh kia nhất thời tràn lên, trăm thanh kiếm cùng vung ra.

Từng thanh kiếm đều ẩn chứa khí lực dư thừa, mỗi một cây kiếm đều là Kỹ Gần Như Đạo.

Trăm kiếm cùng phát.

Thác Bạt Quang Hách rốt cuộc lộ ra một phần ngưng trọng, hắn tán đi đao thương kiếm kích tám cánh tay trì nắm, tám cánh tay ở trước người kết thành bốn đạo pháp ấn.

Một Minh Vương pháp tướng trang nghiêm, toàn thân đen sì ngưng kết ở phía sau hắn, không khí xung quanh pháp tướng mơ hồ vặn vẹo, hình thành một quả cầu phong bế.

Đòn chém của con rối binh sĩ đồng xanh rơi xuống.

"Đinh đinh đang đang…"

Kiếm đồng xanh ùn ùn vỡ vụn, kiếm khí ẩn chứa trong đó hoặc bị lồng khí bắn ngược, hoặc bởi kiếm vỡ tràn ra, bắn đi bốn phương tám hướng.

Một bộ phận kiếm khí rơi ở đầu tường, đánh ra những cái hố sâu, đá vụn như mưa, thủ quân đầu tường ôm đầu tránh né.

Một bộ phận kiếm khí rơi ở dưới thành, rất nhiều sĩ tốt Bắc triều ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có đã bị kiếm khí xuyên thấu, ở trong sương máu ngã xuống đất.

Đợi sóng gió như mưa rào kết thúc, tướng sĩ hai quân rốt cuộc dám ngẩng đầu cùng dừng lại bước chân chạy trốn, đều sốt ruột không chờ được nhìn về phía Thác Bạt Quang Hách.

Một cái nhìn này, thái độ hai bên đảo chiều.

Thủ quân Nam triều sắc mặt lập tức ảm đạm, binh sĩ Bắc triều lại hoan hô như sôi trào.

Thác Bạt Quang Hách lành lặn không tổn hao gì.

"Vô địch! Vô địch!"

Tiếng rống phấn chấn như sấm, như sóng thần, sĩ khí binh sĩ Bắc triều ở trong hai kiếm này bện lại thành một luồng, thế như cầu vồng.

Chương 2748 - Không lùi (3)

Nhìn thấy một màn này, các tướng lĩnh cao cấp Nam triều vẻ mặt ngưng trọng.

“Không thể công thành, công tâm là thượng sách.”

Thác Bạt Quang Hách đưa ra đánh cược, không phải vì thể hiện vũ lực, mục đích là ở đây.

Hắn chỉ đỡ hai kiếm, lại khiến thủ quân tan rã lòng quân, Bắc triều quân sĩ khí dâng cao.

Đợi hắn phòng ngự được kiếm thứ ba, ra lệnh một tiếng đại quân công thành, nhất định chiến thắng không thể nghi ngờ.

Vị bắc cảnh đệ nhất cao thủ này không những là võ phu thể lực ngập trời, còn là một vị tướng lĩnh xuất sắc.

Dưới thành, Ma Nhãn tung người nhảy lên tường thành, nhanh chân đi về phía Phó Thanh Dương, hắn nhất định phải khuyên can ván cược này, hành vi của Phó Thanh Dương, chẳng khác gì tự mình đánh vỡ lòng quân phe mình.

Hắn nghĩ mãi không ra, lấy trí tuệ cùng sự tỉnh táo của Phó Thanh Dương, sao lại đáp ứng đánh cược với Thác Bạt Quang Hách?

Linh Quân ngăn trở Ma Nhãn Thiên Vương: “Đừng đi quấy rầy nguyên soái.”

Ma Nhãn Thiên Vương lạnh lùng nói: “Chỉ là Thánh Giả, cậu căn bản không biết sự đáng sợ của Viễn Cổ Chiến Thần cấp 9.”

Linh Quân thở dài: “Tôi biết cậu ấy không có phần thắng, nhưng cậu tốt nhất đừng cản cậu ấy.”

“Vì sao?” Ma Nhãn Thiên Vương nhíu mày.

“Lúc cậu gặp tham quan ô lại, gặp ác ôn ức hiếp người khác, chúng tôi cản cậu, cản được sao?” Linh Quân hỏi ngược lại.

“Vậy các người là muốn chết.”

“Cho nên nói…” . Linh Quân nhún nhún vai: “Mỗi người đều có thiếu hụt trong tính cách, đối mặt tính cách thiếu hụt của đồng bạn, chỉ có thể tiếp nhận.”

Linh Quân nhìn Phó Thanh Dương đứng ở đầu tường, mặt không biểu cảm, nhớ tới quá khứ của người bạn thân này.

Làm dòng chính của linh cảnh thế gia, con trai duy nhất của gia chủ, Phó Thanh Dương thời thiếu niên có thể nói là đau khổ, tuổi thơ lúc ngơ ngơ ngác ngác, thiên tư chưa nổi, còn tốt chút.

Đến thời kỳ thiếu niên, tư chất kiếm thuật bình thường, tư chất chiến đấu bình thường, thể chất cũng vậy, có thể xưng sản phẩm ba không của Phó gia, mà tư chất kiếm thuật, chiến đấu quá kém, rất có thể ngay cả thẻ nhân vật cũng không đạt được.

Trừ một cái túi da ưa nhìn, không còn gì khác.

Gia chủ thiên phú dị bẩm, làm sao lại sinh ra một tên củi mục? Các trưởng bối trong tộc dù sao không nghĩ ra, bóp cổ tay thở dài.

Thái độ, nghị luận của người lớn, thường thường sẽ ảnh hưởng trẻ con, thế là đám cùng thế hệ trong tộc bắt đầu chế giễu hắn, thấy chế giễu con trai gia chủ sẽ không bị trách phạt, thấy trưởng bối một mắt nhắm một mắt mở, dần dần càng nghiêm trọng thêm.

Từ chế giễu biến thành nhục mạ, từ nhục mạ biến thành ức hiếp.

Thẳng đến một ngày nào đó, thiếu niên quật cường cầm theo một thanh kiếm gỗ, đánh gãy xương tất cả người cùng thế hệ từng ức hiếp hắn.

Đơn độc dũng mãnh tác chiến, thề sống chết không lùi!

Đây chính là chỗ thiếu hụt trong tính cách Phó Thanh Dương, cũng là lý niệm hắn kiên trì vượt qua thời kỳ tối tăm.

Phó Thanh Dương chưa thu hồi con rối binh sĩ giá trị cao vút, nhìn bọn nó rụng như sung, rải rác dưới thành, tiếng hoan hô của quân Bắc triều bén nhọn chói tai, cực kỳ giống chửi bới cùng chế giễu thời kỳ thiếu niên.

Kiếm thứ nhất, là đỉnh phong công kích đơn thể của hắn.

Kiếm thứ hai, là kiếm thuật hợp kích hắn lĩnh ngộ mới nhất.

Tất tập hợp lại, không thương tổn một sợi tóc gáy của kẻ địch.

Hắn rút ra Ngọc Long Kiếm, nhớ tới thiếu niên kia mặt mũi sưng vù, đứng ở trước gương yên lặng lập lời thề:

Không lùi!

Chết cũng không lùi!

Hai kiếm thất bại ở trong lồng ngực cuồn cuộn, tan ra, lý niệm nhiều năm qua thủ vững đang sôi trào, đang gầm thét, biến thành kiếm ý mãnh liệt thẳng tiến không lùi, linh lực quanh thân cuồn cuộn tụ hợp vào thần binh, tiêu hao thể lực, còn đang tiếp tục…

Thái dương Phó Thanh Dương xuất hiện hoa râm, tóc đen xen lẫn tóc bạc, hắn hoàn toàn không để ý, vẫn đang tiêu hao lực lượng.

“Không lùi!”

Hắn thấp giọng lẩm bẩm, vung ra Ngọc Long Kiếm.

Giữa thiên địa lóe lên ánh sáng lạnh, kiếm khí lấp đầy trời đất.

Tia sáng lạnh lẽo kia trong nháy mắt xuyên thủng Thác Bạt Quang Hách, xuyên qua thân thể, nhanh đến mức vị Bắc Cảnh đệ nhất cao thủ này cũng chưa kịp phản ứng.

Hắn kinh ngạc cúi đầu, nhìn ngực máu chảy ồ ạt.

Tất cả ồn ào đều dừng lại, trên thành dưới thành, hoàn toàn yên tĩnh.

…

“Bệ hạ, thần thiếp cứu giá chậm trễ, xin ngài thứ tội.” Uyển mỹ nhân quỳ rạp dưới đất.

Trương Nguyên Thanh tựa mặt bàn lảo đảo ngồi xuống, khoát tay: “Không sao.”

Hắn đánh giá Uyển mỹ nhân, cảm khái nói:

“Không ngờ hậu cung của trẫm ngọa hổ tàng long nha, Trịnh Long Đồ mặc dù là tên gà mờ ỷ vào gia thế, nhưng tu vi không kém, không ngờ ngay cả một chiêu của Uyển mỹ nhân cũng đỡ không nổi, làm hậu phi cho trẫm, thực sự ủy khuất Uyển mỹ nhân rồi, không bằng ngươi tới làm thống lĩnh đi.”

Kẻ Cướp Đoạt Hơi Nước là kỹ năng Ôn Thần cấp 6 mới có thể khống chế.

Cũng chính là nói, vị Uyển mỹ nhân có thể phi ngựa trên cánh tay này, đối ứng là Ôn Thần cấp 6.

Chương 2749 - Mưu tính của mỗi bên (1)

Uyển mỹ nhân ồm ồm nói:

“Bệ hạ, thần thiếp một nữ lưu, không gánh vác nổi chức thống lĩnh, thần thiếp chỉ muốn ở trong cung hầu hạ bệ hạ, bảo hộ bệ hạ.”

Thân thể này, khí thế này của cô, ra trận giết địch cũng dư dả, huống chi là làm thống lĩnh… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Uyển mỹ nhân hơi do dự, thấp giọng nói: “Không dám giấu bệ hạ, thật ra, thật ra thần thiếp là tử sĩ thái hậu bồi dưỡng, chức trách chính là ở trong hậu cung bảo hộ bệ hạ.”

Tử sĩ thái hậu bồi dưỡng? Khó trách phó bản sẽ cho ám chỉ! Trương Nguyên Thanh nhíu lông mày lại, có chút bất ngờ.

Như vậy xem ra, thái hậu cũng biết con mình ngang bướng không chịu nổi, rất khó trở thành minh quân, cho nên an bài Lý thường thị cùng Uyển mỹ nhân hai bảo tiêu.

Một ở ngoài sáng, một ở trong tối, bảo vệ Triệu Thuấn mọi lúc.

Hai nhân vật này, chính là chỗ dựa trước khi thân phận mình lộ ra, trước khi nhận nhau với đồng đội! Ừm, cũng được, nếu như không có tâm phúc bảo tiêu, dưới tình huống thực lực bị phong ấn, đồng đội bất hòa, thống lĩnh Hoàng Thành ti lại rắp tâm hại người, mình gần như không có đường sống.

Trương Nguyên Thanh vui vẻ nói: “Trung bất khả ngôn, trung bất khả ngôn nha. Người trung nghĩa như vậy, trẫm thế mà quên tên của nàng rồi.”

Uyển mỹ nhân được yêu mà sợ: “Thần thiếp tên là Uyển Đậu.”

“Trẫm muốn phong nàng làm quý phi.” Trương Nguyên Thanh khoác lác.

Dù sao cuối cùng chịu tội cũng là Triệu Thuấn, không quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn.

Ở trong Uyển mỹ nhân, Uyển quý phi tương lai ngàn ân vạn tạ, Trương Nguyên Thanh nói: "Nàng bây giờ lập tức chui vào tẩm cung, bắt lại ba mỹ nhân cho trẫm, đưa đến nơi yên tĩnh giam giữ, sau đó chờ đợi mệnh lệnh của trẫm."

Uyển mỹ nhân gật gật đầu, thân thể hóa thành một dòng nước, từ khe hở giữa ngói đen giống như miếng vảy di chuyển.

Trương Nguyên Thanh chờ đợi mấy giây nữa, sau đó "hốt hoảng thất thố" chạy về phía cửa ra vào, lớn tiếng nói:

"Có thích khách, có thích khách, mau tới cứu giá.."

Các cấm quân đang vật lộn với cổ trùng kinh hãi, vội vàng giơ bó đuốc, áp sát tới.

Ở dưới Hỏa Sư yểm hộ, một vị cấm quân chỉ huy chạy lên, nói: "Bệ hạ, thần tới cứu giá, thích khách ở đâu?"

Trương Nguyên Thanh chỉ vào sau lưng, trên mặt lưu lại sự kinh hãi, "Nhanh, nhanh đi cứu Trịnh thống lĩnh, Trịnh thống lĩnh ở trong điện dây dưa thích khách."

Vị chỉ huy cấm quân kia vội vàng nhìn về phía trong điện, vẻ mặt lập tức ngưng kết.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục hét lên: "Thất thần làm gì, còn không mau đi cứu Trịnh thống lĩnh!"

Chỉ huy cấm quân vẻ mặt khó coi: "Bệ hạ quay đầu nhìn xem, Trịnh thống lĩnh.. Hi sinh vì nhiệm vụ rồi."

Đúng lúc này, cửa tẩm cung cháy to bỗng nhiên bị phá vỡ, một "dòng sông" vòng quanh ba vị mỹ nhân, lao nhanh trên không, chạy về hướng Ngự Hoa viên.

Cổ trùng bay đầy trời ong ong vỗ cánh, nhanh chóng đuổi theo.

Một bộ phận cấm quân theo phía sau cổ trùng cùng "dòng sông", tiếp tục truy kích, một bộ phận khác lại lưu lại bảo hộ hoàng đế, hoặc chỉ huy các hoạn quan, cung nữ dập lửa.

Lý thường thị người đầy máu từ trong biển lửa đi ra, ánh mắt hơi lo lắng liếc nhìn, trông thấy mạng chó của bệ hạ vẫn còn, rốt cuộc như trút được gánh nặng.

Thân là vua của một nước, nhất là hôn quân, tẩm cung của Triệu Thuấn cả thảy có sáu tòa, có bốn tòa ở trong hoàng cung, một tòa ở ngoại ô phía tây kinh thành - Hạ cung, một tòa ở ngoại ô phía nam - Dương cung.

Hạ cung là nghỉ hè, Dương cung là lúc săn thú du sơn ngoạn thủy ở lại, mà bốn tòa tẩm cung trong hoàng cung cũng là căn cứ nhu cầu xuân hạ thu đông bốn mùa xây dựng.

Hạ cung xây ở bên hồ nhân tạo cỏ cây thấp thoáng, Đông cung chính là bây giờ đang cháy, tọa Bắc hướng Nam, một ngày 24 giờ đều có thể nhận chiếu sáng, Xuân cung ở bên cạnh Ngự Hoa viên.

Thu cung thì ở trên quả đồi thấp Tây Uyển, thuận tiện ngắm cảnh thu.

Nay Đông cung bị đốt, khẳng định là không thể ở nữa, đám cấm quân Hoàng Thành ti hộ tống Triệu Thuấn, đông nghìn nghịt tới Hạ cung bên hồ nhân tạo.

Vốn cấm quân chỉ huy sứ là không đồng ý, bởi vì thích khách vừa mới đào tẩu rõ ràng là một Thủy Quỷ, ở bên hồ tương đương đưa đầu đến trước mặt kẻ địch, thật sự quá nguy hiểm rồi.

Nhưng bệ hạ khư khư cố chấp, làm thần tử chỉ có thể nhận lệnh.

Ánh nến sáng ngời, trình độ xa xỉ không thua Đông cung, Trương Nguyên Thanh trong tẩm điện hai tay gối lên sau đầu, nhìn nóc nhà xà cột ngang dọc ngẩn người.

Hắn mang kịch tình phó bản trước mắt nhìn lại một lần nữa:

Bắc triều giải quyết ngoại tộc trên thảo nguyên, quy mô nam hạ, ý đồ tiêu diệt Nam triều. Đang thời khắc nguy nan này, hôn quân Triệu Thuấn sủng hạnh hoàng hậu, không để ý ngoại thích Trịnh gia có thâm niên phản đối, bổ nhiệm Dương Sách làm soái.

Điều này làm Trịnh gia cảm nhận được uy hiếp thật lớn, dù sao Trịnh thái hậu đã mất nhiều năm, mà hoàng hậu Dương thị được sủng ái, một khi Dương Sách bảo vệ được Lâm Hạ thành, mang theo chiến công ngập trời quay về quốc đô, hai nhà Trịnh Dương chắc chắn đổi chỗ.

Chương 2750 - Mưu tính của mỗi bên (2)

Vì thế, dứt khoát cấu kết nguyên soái Bắc triều Thác Bạt Quang Hách hành thích vua soán vị.

Chỉ cần Trịnh gia giúp Thác Bạt Quang Hách đánh sập thủ quân cuối cùng của Nam triều, Nam triều chính là thịt cá mặc cho người ta xâm lược. Đến lúc đó, Thác Bạt Quang ủng hộ ai, người đó chính là hoàng đế Nam triều.

Nhưng làm như vậy phiêu lưu rất lớn, tương đương giao tài sản tính mạng cho kẻ địch, bảo hổ lột da có thể có kết cục gì tốt?

Tuy Trịnh Long Đồ nói Thác Bạt Quang Hách muốn dưỡng khấu tự trọng, nhưng ngay cả Trương Nguyên Thanh cũng cảm thấy không đáng tin, huống chi là gia chủ Trịnh gia chìm nổi quan trường?

Cho nên Trịnh gia còn có chỗ dựa khác, làm bọn họ có thể yên tâm cấu kết với Thác Bạt Quang Hách.

Chỗ dựa này… Hẳn là quốc sư!

"Nhiệm vụ chủ tuyến quả thật rất rõ ràng rồi, kẻ địch chiến trường bên kia là quân đội Bắc triều, mà mình bên này kẻ địch là Trịnh gia cùng quốc sư, cũng không biết quốc sư lai lịch thế nào."

Chẳng qua, hắn còn có một ít chuyện chưa nghĩ ra, vì sao đồng đội của mình sẽ 'đối đầu' với hắn, chỉ là phó bản muốn tăng độ khó?

Trương Nguyên Thanh cảm thấy không có khả năng lắm, phó bản yêu cầu cao độ bình thường đều có kịch tình vững chắc, cũng có thể là hôn quân làm người người oán trách, thế lực phản loạn sau lưng các nàng muốn ám sát hôn quân.

Nếu là như vậy, mình hy vọng thế lực phản loạn là làm nền, bằng không thì quá khó rồi.

Trương Nguyên Thanh than thở.

Thu nạp suy nghĩ, hắn xoay người ngồi dậy, gọi cung nữ, phân phó: "Đêm dài đằng đẵng, không lòng dạ nào đi ngủ, đi mời Uyển mỹ nhân tới đây, trẫm muốn nàng thị tẩm."

Uyển mỹ nhân? Cung nữ thiếp thân kia ngẩn ra một phen, cẩn thận nhắc nhở: “Bệ hạ, Uyển mỹ nhân hôm nay mưu toan ám sát, bị đồng lõa cứu đi rồi.”

“Không phải nàng ấy.” Trương Nguyên Thanh khoát tay: “Trẫm nói là một Uyển mỹ nhân khác.”

Một Uyển mỹ nhân khác? Một Uyển mỹ nhân khác! Cung nữ giống như nhớ tới cái gì, nháy mắt không thể khống chế được bản thân, lộ ra vẻ mặt gặp quỷ.

Sau đó là vẻ mặt tín ngưỡng sụp đổ.

Ngươi đây là vẻ mặt gì? Người đâu, kéo ra ngoài ngọ môn chém đầu!

Trương Nguyên Thanh không vui nhìn chằm chằm cô: “Cần trẫm lặp lại một lần nữa?”

Hắn vừa gặp chuyện, cấm quân Hoàng Thành ti bảo vệ ngoài điện, trong đó có thể sẽ có cơ sở ngầm của Trịnh gia, không có lý do triệu Uyển mỹ nhân, nhất định sẽ bị hoài nghi.

Cho nên thị tẩm, là lý do không một kẽ hở nào, Triệu Thuấn từng được Uyển mỹ nhân cứu, nay gặp ám sát, thiếu cảm giác an toàn, khát vọng bả vai rộng lớn của người từng cứu tính mạng hắn để dựa vào, hợp tình hợp lý.

Nàng lắp bắp nói: “Vâng, vâng… Nô tỳ lập tức đi mời…” Cúi đầu vội vàng rời đi.

Cung nữ nếu nhiều chuyện một chút, mình ở trong hoàng cung liền xấu hổ chết mất, chẳng qua không sao, chuyện xấu của mình chính là chuyện xấu của Triệu Thuấn, chuyện xấu của Triệu Thuấn không phải chuyện xấu của mình…

Trương Nguyên Thanh mệt mỏi ngáp một cái, bất tri bất giác thế mà lại ngủ mất.

Thẳng đến lúc bên tai truyền đến tiếng gọi ồm ồm: “Bệ hạ bệ hạ, thần thiếp đến rồi.”

Tiếp theo, một bàn tay to ở bả vai Trương Nguyên Thanh “dịu dàng” đẩy một cái.

Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh, ánh mắt sắc bén, đợi sau khi thấy rõ bóng dáng đôn hậu quỳ gối bên giường, như trút được

gánh nặng thả lỏng cơ thịt căng thẳng, vẻ mặt ôn hòa nói: "Uyển mỹ nhân tới rồi."

Uyển mỹ nhân khuôn mặt vuông vắn, mắt như chuông đồng ngoan ngoãn cúi đầu, "Bệ hạ, thần thiếp đến thị tẩm."

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh yên lặng dời ánh mắt từ trên trên khuôn mặt đông phương quý tộc của Uyển mỹ nhân đi, khuôn mặt cô luôn khiến Trương Nguyên Thanh không chịu khống chế liên tưởng đến tượng binh mã.

"Khụ khụ!"

Trương Nguyên Thanh đằng hắng cổ họng, cao giọng nói: "Mọi người lui hết xuống, trẫm muốn cùng Uyển mỹ nhân phiên vân phúc vũ."

Các cung nữ hoạn quan bên ngoài chấn động, ùn ùn tránh lui.

Đợi mọi người đều rời khỏi tẩm cung, Uyển mỹ nhân hai đầu gối bật một cái, sải đôi chân tráng kiện đi đến bên giường ngồi xuống.

Trương Nguyên Thanh không lộ dấu vết xê dịch về phía sau, nói: "Uyển mỹ nhân, nàng đây là làm gì?"

Uyển mỹ nhân lộ ra nụ cười hàm hậu, "Thần thiếp đến thị tẩm, cái gọi là tai vách mạch rừng, nhưng ở trên giường rồng của ngài nói chuyện, liền không có ai có thể nghe được."

Vậy nàng cứ ngồi ở bên giường đừng động đậy, dám xằng bậy ta kêu cứu đó… Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên hối hận mình lỗ mãng, mặt ngoài không biểu lộ gì, nói: "Ba nữ thích khách kia ở đâu rồi?"

Uyển mỹ nhân đáp: "Ba thích khách đã bị ta trấn ở kết giới đáy hồ, tính mạng không đáng lo."

"Uyển mỹ nhân, tai vách mạch rừng!" Trương Nguyên Thanh nhắc nhở vị nữ hán tử này nói chuyện khẽ chút, sau đó hỏi: "Có tra hỏi ra kẻ làm chủ sau lưng hay không?"

Uyển mỹ nhân lắc đầu: "Các nàng ấy không khai, chưa được bệ hạ cho phép, thần thiếp không dám vận dụng hình phạt riêng, chẳng qua ở dưới thần thiếp dẫn đường, Sở mỹ nhân đã nói ra nguyên nhân hành thích bệ hạ."

Chương 2751 - Mưu tính của mỗi bên (3)

“Nói mau!” Trương Nguyên Thanh thúc giục.

Uyển mỹ nhân nói:

“Sở mỹ nhân khai nàng chính là đầu sỏ mấy ngày trước độc sát bệ hạ, nào ngờ bệ hạ phúc thiên mệnh lớn còn sống, ngày đó bệ hạ đi hậu cung thị sát nàng ấy rất chột dạ, sợ mưu kế của mình bại lộ, vì thế muốn thừa dịp thị tẩm lại ám sát.”

Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, nói: “Sau khi ám sát thì sao?”

Uyển mỹ nhân lắc đầu: “Sở mỹ nhân ngu ngốc, lòng dạ không sâu, thế mà không nói ra được sau khi ám sát sẽ như thế nào. Thần thiếp không biết, ai sẽ phái người ngu dốt như thế đi hành thích?”

Phó bản linh cảnh phái đến… Trương Nguyên Thanh nhịn không được lẩm bẩm.

Hắn ngồi khoanh chân trên giường, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ đầu gối, lâm vào trầm ngâm.

Sở mỹ nhân chỉ biết mình độc sát hoàng đế, lại không biết chủ mưu sau lưng là ai, nói rõ sau khi cô tiến vào linh cảnh, đạt được tin tức chính là “Sở mỹ nhân độc sát hoàng đế thất bại”, chỉ vậy mà thôi.

Trong nhiệm vụ phụ tuyến, xác suất đại khái có một cái ám sát hôn quân, bởi vậy, sẽ ở lúc phát hiện hôn quân thị sát hậu cung, Sở mỹ nhân hoảng hốt rồi. Nàng đáp ứng thị tẩm, một bộ phận nguyên nhân là âm thầm hợp với nhiệm vụ phụ tuyến, một bộ phận nguyên nhân là lo lắng bản thân còn không động thủ, sẽ bị Hoàng Thành ti, hôn quân điều tra ra.

Đến lúc đó chỉ còn đường chết.

Có phần cảm giác nguy cơ này cùng nhiệm vụ chi nhánh, ba vị mỹ nhân mới không nghĩ đến “hôn quân” trời sinh đã ở mặt đối lập là đồng đội linh cảnh.

Dù sao đây là phó bản tổ đội, không phải phó bản trận doanh đối kháng, đồng đội ở trong phó bản là không thể nào trở thành kẻ thù sống còn trên kịch bản…

Trương Nguyên Thanh cũng là bởi nguyên nhân này, mới mừng rỡ chiêu ba vị mỹ nhân thị thẩm, kết quả thiếu chút nữa lật thuyền trong mương.

Lời khai của Khương Tinh Vệ, lập tức mở ra mạch suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh, nghĩ thông rất nhiều điểm đáng ngờ.

Mặt khác, mặc dù trà xanh Uyển mỹ nhân cùng Vương ca cơ rất kín miệng, nhưng lời khai của Tinh Vệ, trên trình độ nhất định cũng là lời khai của các cô, bởi vì hành vi ám sát của ba vị mỹ nhân không mưu mà hợp, mà các cô lại là linh cảnh hành giả.

Trương Nguyên Thanh suy đoán lớn mật, hai vị này cũng tham dự hành vi độc sát hôn quân.

Vừa nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh bỗng nghĩ đến Lý thường thị từng nói: Triệu Thuấn trúng chính là kỳ độc nhiều loại độc dược hỗn hợp thành, dược hiệu mãnh liệt, nhưng lại kiềm chế lẫn nhau, bởi vậy sẽ không lập tức mất mạng.

Mà đêm nay Trịnh Long Đồ khi đắc ý vênh váo thổ lộ bộ phận chân tướng: Kỳ độc vị kia luyện chế cũng không thể giết chết ngươi, là ai nghĩ ra diệu kế lấy độc trị độc? Thái y trong cung không có trình độ này.

Tin tức khớp.

Xấp xỉ làm rõ kịch bản rồi… Trương Nguyên Thanh thở ra một hơi, trong lòng yên tâm hẳn, vào phó bản sợ nhất không phải kẻ địch cường đại, mà là kịch bản không rõ.

Kịch bản không rõ, liền có thể bỏ sót tin tức mấu chốt, bỏ sót tin tức mấu chốt, liền dễ dàng lật xe.

Lại không có tỷ lệ chấp nhận sai lầm.

“Uyển mỹ nhân, không, Uyển phi, nàng biết quốc sư không?” Trương Nguyên Thanh làm rõ kịch bản xong, bắt đầu tìm hiểu tình báo.

…

Lâm Hạ thành, doanh trại.

Phó Thanh Dương từ trong hôn mê bừng tỉnh, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, cơ bắp quanh thân tựa như bị xé rách, mỗi một tế bào đều đang gào thét.

Hắn nhịn đau, nhíu mày ngồi dậy, nhìn thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên ngồi xổm trong góc đun thuốc, Linh Quân chọn thảo dược, Ma Nhãn Thiên Vương thì đứng ở trước bản đồ, trầm ngâm không nói.

"Tôi ngủ bao lâu rồi?" Phó Thanh Dương giọng điệu yếu ớt hỏi.

"Cậu phải nói: Tôi là hôn mê lúc nào." Linh Quân ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Phó Thanh Dương nghĩ một chút, quả thực không nhớ gì cả.

Linh Quân tặc lưỡi nói: "Cậu sau khi một kiếm đâm xuyên Thác Bạt Quang Hách, liền đứng ở nơi đó không nhúc nhích, thủ quân đều đang reo hò vì cậu đó, tôi còn cho rằng cậu giả bộ ngầu, kết quả chờ sau khi Bắc triều rút quân, mới phát hiện cậu đã hôn mê."

Phó Thanh Dương nhớ ra, thản nhiên nói: "Không như vậy, làm sao dọa lùi Thác Bạt Quang Hách? Yêu Mê Hoặc xảo trá ti tiện, chiến trường lại coi trọng binh bất yếm trá, Thác Bạt Quang Hách nếu xé bỏ điều ước đánh cược, chúng ta nhất định thua không thể nghi ngờ."

Cho nên hắn mới đứng hôn mê, mắt cũng chưa nhắm.

Ma Nhãn Thiên Vương ở bên quay đầu lại: "Nói Thác Bạt Quang Hách là được, Yêu Mê Hoặc cũng không trêu vào cậu."

Hạ Hầu Ngạo Thiên bên bếp nấu đánh giá: "Cậu lại không phải nhân vật chính, khoe khoang gì."

Nói xong, hắn tay không cầm lấy ấm thuốc nóng hổi, nói: "Thuốc nấu xong rồi, uống lúc còn nóng, tôi xem chừng cậu cũng không muốn lãng phí Sinh Mệnh Nguyên Dịch."

Linh Quân rất hiền từ lấy bát ra, đổ thuốc, còn thổi thổi thay Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương không từ chối, sau khi uống xong thuốc, tuyên bố:

“Tôi hình như lĩnh ngộ kiếm thuật mới rồi.”

Chương 2752 - Quốc sư (1)

Cậu con mẹ nó là biến thái sao! Ba người không hẹn mà cùng toát ra ý nghĩ này.

Linh Quân than thở: “Mang cậu đặt song song cùng ba tên củi mục chúng tôi, ủy khuất Tiền công tử rồi, về sau quan phương chỉ có Tam công tử, Tiền công tử xóa tên.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn chằm chằm Hoa công tử: “Bên trong Tứ công tử ba người đều đã tấn thăng Chúa Tể, bị xóa tên không phải là cậu sao?”

Linh Quân nhún nhún vai: “Tôi là củi mục, nhưng tôi từ trước tới giờ không dựa vào người khác, dù sao cũng có thể diện hơn một ít người nằm thăng Chúa Tể.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên giận tím mặt, cảm thấy Hoa công tử trào phúng một câu, so với mối nhục chui háng của Hàn Tín còn nghiêm trọng hơn.

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn Phó Thanh Dương: “Kỹ Gần Như Đạo của cậu tăng lên tới trình độ nào rồi?”

Phó Thanh Dương khẽ lắc đầu: “Không phải kiếm thuật tăng lên, mà là kiếm ý, Kỹ Gần Như Đạo đã có thể so với quy tắc, rất khó tinh tiến nữa. Đòn chém của tôi có một sơ hở trí mạng, cường độ kiếm khí có hạn, cho dù có áo choàng tăng thêm, cũng không cách nào chèo chống tôi vượt cấp chiến đấu, gặp phải kẻ địch đẳng cấp cao hơn tôi, lại am hiểu phòng ngự, cho dù mỗi một kiếm đều có thể trúng mục tiêu, cũng không cách nào đả thương địch thủ.”

Linh Quân cảm khái nói: “Dù sao không phải mỗi Kiếm Khách đều tên Phó Thanh Huyên.”

Ma Nhãn Thiên Vương nhớ lại kiếm quang sắc bén đêm nay một kiếm xuyên thủng Thác Bạt Quang Hách, nhíu mày nói:

“Kiếm ý cường thịnh như vậy, trả giá cái gì?”

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái: “Phế mệnh!”

Kiếm ý này, tiêu hao linh lực, tinh khí, thiêu đốt tuổi thọ.

Linh Quân: "…"

Ma Nhãn Thiên Vương vỗ tay khen hay: "Hay! Về sau cậu chính là Phế Mệnh Thiên Vương dưới trướng Thái Dương Chi Chủ."

"Cậu từ khi nào thành chó săn của Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Hạ Hầu Ngạo Thiên rất rung động.

Ma Nhãn Thiên Vương sờ băng đô vận động trên trán, nhếch mép cười: "Tôi chỉ thuần phục lý tưởng của tôi."

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Trước khi trung thành với lý tưởng, trung thành với tôi trước đi, Linh Quân, bây giờ là mấy giờ?"

"Trời sắp sáng rồi." Linh Quân nói.

Phó Thanh Dương liền nói ngay: "Chỉnh đốn một ngày, đêm nay tập kích bất ngờ doanh trại đại quân Bắc triều."

Mắt Linh Quân sáng lên: "Hay, Thác Bạt Quang Hách vừa mới hứa hẹn ba ngày không công thành, ở trong mắt Bắc triều quân, chúng ta nhất định buông lỏng cảnh giác, chỉnh đốn ba ngày, chiêu này đi ngược lại con đường cũ, có thể giết bọn hắn một không kịp trở tay."

Ma Nhãn Thiên Vương lắc đầu: "Thác Bạt Quang Hách mặc dù bị cậu đâm bị thương, nhưng lấy sức khôi phục của Yêu Mê Hoặc, bây giờ đã khôi phục, thủ thành còn khó khăn, chủ động ra khỏi thành, tương đương với tìm chết."

Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng:

"Hạ Hầu Ngạo Thiên, tôi cần cậu chế tạo một món đồ, có thể mang sáu bó đuốc cố định ở trên một cây gỗ. Ma Nhãn, sau khi trời tối, cậu dẫn năm ngàn nhân mã lặng lẽ ra khỏi thành, mỗi người vác sáu bó đuốc, tập kích cánh phải quân doanh Bắc triều. Nhớ kỹ, động tĩnh phải làm lớn, phải khiến trinh sát Bắc triều sớm phát hiện các người."

"Ba vạn quân ra khỏi thành tập kích bất ngờ, Thác Bạt Quang Hách nhất định sẽ tự mình dẫn binh nghênh chiến, tôi muốn cậu cầm chân 20 phút cho tôi, tôi sẽ dẫn bộ đội chủ lực tập kích chính diện quân doanh Bắc triều."

Ma Nhãn trầm ngâm mấy giây, nói: “Kéo dài 20 phút mà nói, 5000 binh mã nhắm chừng đều phải chết.”

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Chiến trường chém giết, chẳng những phải để ý dụng binh như thần, còn phải coi trọng dụng binh như bùn. Đêm nay, tôi muốn làm bốn mươi vạn đại quân Bắc triều tổn binh hao tướng.”

Sau đó, hắn bắt đầu giảng thuật kỹ càng bố trí, bao quát nhưng không giới hạn trong phóng hỏa đốt lương, giết ngựa, phá hủy khí giới công thành các loại an bài.

Đợi sau khi ba người nhấm nuốt tiêu hóa, Phó Thanh Dương nói: “Triệu tập tướng lĩnh cao cấp Nam triều, đến Quân Cơ đường nghị sự.”

…

“Bệ hạ là muốn để ta thay ngài tìm hiểu động tĩnh của quốc sư?” Trên khuôn mặt quý tộc phương đông của Uyển mỹ nhân lộ ra sự khó xử.

“Thần thiếp lén rời cung có muôn vàn khó khăn, mặc dù có bệ hạ cho phép, thường xuyên rời cung cũng sẽ bị người ta hoài nghi, thật sự không làm được chức trách giám thị.

Nhưng thần thiếp cũng không ngờ được, sau lưng Trịnh gia thế mà lại là quốc sư.”

Trương Nguyên Thanh xua tay: “Mang tin tức ngươi biết liên quan tới quốc sư nói chi tiết cho trẫm, thứ khác đừng hỏi nhiều.”

Trực tiếp hỏi không quá phù hợp hình tượng của Triệu Thuấn, dù sao Triệu Thuấn sẽ không ngay cả quốc sư cũng không nhớ.

Uyển mỹ nhân là tử sĩ, độ trung thành cao vút, sẽ không bởi vì chút việc nhỏ này chất vấn bệ hạ.

Trương Nguyên Thanh bây giờ cũng không có con đường khác tìm hiểu tình báo quốc sư, hỏi người khác không bằng hỏi tâm phúc.

Uyển mỹ nhân không hổ là hậu phi vô cùng yêu bệ hạ, quả nhiên không hỏi thêm nữa, tìm từ một lát, nói: “Quốc sư là tiên đế sắc phong. Tiên đế lúc tuổi già bệnh nặng khát vọng trị

liệu, liền dán bố cáo khắp thiên hạ tìm kiếm người tài ba, cuối cùng hy vọng có thể được thuốc trường sinh kéo dài tuổi thọ.

Chương 2753 - Quốc sư (2)

Có một vị kỳ nhân theo lời kêu gọi mà đến, tặng cho tiên đế ba viên tiên đan, nói là có thể kéo dài tuổi thọ một năm, sau đó hắn sẽ khai đàn làm phép tiếp tục kéo dài tính mạng ba năm cho tiên đế.

Tiên đế ăn vào đan dược, thân thể quả nhiên rất khỏe, long nhan vui vẻ, sắc phong vị kỳ nhân kia làm quốc sư. Nghe nói quốc sư chẳng những có thể luyện đan dược trường sinh, còn có thể thấy phúc họa của người ta, đoán sống chết của người ta, ra lệnh quỷ thần, cùng với cầu mưa."

Nghe qua giống kết hợp thể của Học Sĩ, Thần Dạ Du cùng Vũ Sư. Tu sĩ cổ đại học đều rất tạp, các lĩnh vực đều có tiếp xúc cũng rất bình thường.

Không biết nghề nghiệp trung tâm là cái gì? Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ngưng trọng, loại tu sĩ cổ đại cấp học bá này đều rất có thủ đoạn, không dễ đối phó.

"Sau đó thế nào? Vị quốc sư kia có làm phép kéo dài tính mạng cho tiên đế không?"

Uyển mỹ nhân lắc đầu: "Ba năm sau tiên đế băng hà, quốc sư nói là nghịch thiên sửa mệnh vốn thiên lý khó dung, không thể làm vậy mãi."

"Lý do thoái thác như thế, thái hậu cùng văn võ cả triều có thể tin hắn?" Trương Nguyên Thanh khó hiểu, cái này con mẹ nó vô lại nha!

Trước khi lên làm quốc sư hứa hẹn có thể kéo dài tính mạng ba năm nữa, sau khi lên làm quốc sư chính là ý trời khó làm trái.

"Bởi vì trong ba năm, quốc sư dựa vào luyện đan thuật cùng kỳ hoàng thuật ở trên dưới triều dã đạt được uy vọng rất lớn, quý tộc tìm hắn cầu lấy đan dược. Tiên Dược phường hắn mở thường thường ở quốc đô chữa bệnh từ thiện không ràng buộc, dân chúng nhận ân huệ của hắn nhiều đếm không xuể. Thần

thiếp còn nghe nói, mỗi lần hạn hán, quốc sư sẽ làm phép cầu mưa, mỗi lần đều mưa to tầm tã…”

Đang nói, trong đôi mắt như chuông đồng của Uyển mỹ nhân lóe lên một mảng nghi hoặc.

“Bệ hạ, ngài cùng vị quốc sư kia cũng là lui tới rất thường xuyên.”

Cho nên cho dù tiên đế băng hà, trên dưới triều dã cũng không ai dám đối phó, hoặc là nói không muốn đối phó quốc sư!

Trương Nguyên Thanh giật mình, sau đó thở dài, nói: “Uyển mỹ nhân, không, Uyển phi à, ngươi là tâm phúc thái hậu để lại cho trẫm, trẫm cũng liền không giấu ngươi nữa, trẫm sau khi trúng độc, đầu óc mơ hồ, thường xuyên sẽ quên đi một ít chuyện cũ.”

Uyển mỹ nhân cả kinh biến sắc, lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ của bệ hạ, vội vàng nói: “Thần thiếp lập tức mời thái y cho ngài.”

Trương Nguyên Thanh giãy một cái, không giãy thoát được, lại không tiện hô cứu giá, đành phải nói: “Thái y nói là dư độc chưa hết tạo thành, qua đoạn thời gian nữa là khỏi, ngươi tiếp tục nói.”

Uyển mỹ nhân lúc này mới yên tâm, không chút nào giữ lại thổ lộ tin tức mình biết: “Bệ hạ, ngài lúc còn trẻ từng đi theo quốc sư tu hành thuật phòng the, hơn nữa mỗi ngày đều sẽ dùng Tráng Cốt Bổ Dương Đan quốc sư luyện chế.”

Khó trách Triệu Thuấn nhật thiên nhật địa, chó đi ngang qua đều phải kéo tới làm hai nháy, khó trách phi tử cung nữ trong hậu cung đều từng được lâm hạnh. Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn cảm thấy kỳ quái, trong Khởi Cư Lục ghi lại Triệu Thuấn thận tốt đến mức không giống con người, thì ra là từng tu hành thuật phòng the.

Mình cũng thật muốn học…

Uyển mỹ nhân nói: “Không chỉ như vậy, bản vẽ hậu cung ngài mở rộng chính là quốc sư vẽ cho ngài, bao gồm bố cục phong

thủy hậu cung. Hạ cung cùng Dương cung của ngài ở ngoài hoàng cung là quốc sư xây dựng cho ngài…"

Uyển mỹ nhân liệt kê từng việc từng việc, trừ hao người tốn của xây dựng cung điện, quốc sư còn giật dây Triệu Thuấn thành lập một chi "Tầm Phương quân", thay hắn ở dân gian vơ vét mỹ nhân, dẫn tới dân chúng tiếng oán than dậy đất.

Mấy năm trước, vì có thể nam hạ du sơn ngoạn thủy, lao dịch rầm rộ, bắt ép hơn mười vạn lao động mở kênh đào, bảo người dân tự mang lương khô, bởi vì chậm trễ trồng trọt, năm ấy còn tạo thành nạn đói.

Mặt khác, phụ thân của Đức phi, tiền Hộ bộ Thượng Thư bởi vì bất mãn Triệu Thuấn phô trương lãng phí, dâng thư mắng, Triệu Thuấn giận tím mặt, thỉnh giáo quốc sư, quốc sư nói thần tử không biết nghĩ cho quân vương, giữ lại làm gì?

Cả nhà Đức phi bị tịch thu gia sản, chém hết.

Trương Nguyên Thanh nghe mà da đầu phát tê, chiều con là giết con, quốc sư này là tiết tấu muốn đẩy Triệu Thuấn vào mười tám tầng địa ngục, hơn nữa còn hao tổn quốc vận Nam triều.

Điểm yếu lớn nhất của chế độ phong kiến chính là cái này, quân vương tài đức sáng suốt, quốc lực sẽ phát triển không ngừng, nhưng một khi quân vương hoa mắt ù tai, cả quốc gia sẽ nhanh chóng đi hướng suy yếu.

Đáng sợ nhất là, quốc sư tuyệt đối không chỉ là lộng thần, bởi vì hắn quá hiểu tạo uy vọng cùng thanh danh ở dân gian.

Một bên bôi nhọ danh tiếng quốc quân, một bên tạo hiền danh cho mình.

Dụng tâm hiểm ác.

Nhưng quốc sư vì sao phải nâng đỡ Trịnh gia? Triệu Thuấn loại hoàng đế này, là quân vương từ xưa tới nay quyền thần, lộng thần, gian thần tha thiết ước mơ, có thể xưng là ánh trăng sáng*.

Chương 2754 - Quốc sư (3)

Giết Triệu Thuấn, nâng đỡ Trịnh gia đối với hắn không có chỗ tốt, Trịnh gia khẳng định khôn khéo hơn Triệu Thuấn.

Có lẽ là có chỗ tốt, chỉ là mình không biết, điều tra sau đó lại làm kết luận… Trương Nguyên Thanh thu nạp suy nghĩ, ho khan một tiếng: "Uyển mỹ nhân, đêm nay ngươi cứ nghỉ ngơi ở tẩm cung của trẫm…"

Còn chưa dứt lời, hắn liền thấy Uyển mỹ nhân cởi váy.

"Ngươi, ngươi làm gì…" Trương Nguyên Thanh không lộ dấu vết xê dịch mông ra bên ngoài.

"Thần thiếp thị tẩm." Đôi mắt chuông đồng của Uyển mỹ nhân lóe lên sự quyến rũ.

… Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Trẫm dư độc chưa trừ, lại bị kinh hãi, đang rất cần tu dưỡng, Uyển mỹ nhân không cần nóng lòng nhất thời."

Trên mặt Uyển mỹ nhân tràn đầy thất vọng, giọng oang oang hỏi: "Vậy thần thiếp ngủ ở đâu?"

"Không cần ngủ, trông coi cho trẫm." Trương Nguyên Thanh nắm lên bàn tay to của mỹ nhân, vẻ mặt dịu dàng: "Có ngươi, trẫm mới có thể ngủ yên giấc."

Người chơi cao cấp phải biết lợi dụng tất cả tài nguyên, Câu Tiễn có thể nằm gai nếm mật, Hàn Tín có thể chịu nhục chui háng, bản Thiên Tôn hy sinh sắc tướng một phen có gì không thể?

Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết!

Uyển mỹ nhân cảm động, được yêu mà sợ:

"Bệ hạ, thần thiếp về sau ngày ngày thủ vệ ngài."

Không cần thế đâu… Trương Nguyên Thanh dùng sức gật đầu, vẫn mặc cả quần áo nằm xuống, xoay người, cho Uyển mỹ nhân một cái gáy.

Qua mấy canh giờ nữa trời sẽ sáng, nhiệm vụ phụ tuyến sống sót 24 giờ hoàn thành, nhiệm vụ tìm được gián điệp cũng đã hoàn thành, theo lý mà nói, sau khi sống sót qua giai đoạn đầu, phó bản sẽ giải trừ phong ấn của mình, để mình khôi phục tu

vi, người phàm là không có khả năng vượt qua phó bản cấp Chúa Tể.

Hạn chế "Không được lộ ra thân phận linh cảnh hành giả" hẳn là cũng sẽ giải trừ, hạn chế này là vì tăng thêm độ khó cho giai đoạn đầu, đã sống qua nguy cơ giai đoạn đầu, giấu diếm thân phận tiếp không có ý nghĩa.

Cho nên, buổi sáng ngày mai, mình hẳn là có thể nhận nhau với đồng đội, sau đó cùng nhau đối kháng kẻ địch trong phó bản rồi.

Khi suy nghĩ xoay chuyển, Trương Nguyên Thanh ngủ say.

Không biết qua bao lâu, hắn bị tiếng linh cảnh nhắc nhở truyền đến bên tai đánh thức:

"Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến: Sống sót 24 giờ."

"Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến: Tìm ra gián điệp ẩn núp ở trong cung."

"Ting! Phần thưởng nhiệm vụ, mở khóa linh lực cùng vật phẩm Siêu Phàm cảnh."

"Ting! Nhiệm vụ phụ tuyến kích hoạt, sống sót 72 giờ!"

"Ghi chú: Xin nhớ kỹ thân phận của ngài là Triệu Thuấn."

Trên trán hiện lên dấu ấn trăng tròn màu đen, Thái âm lực tinh thuần rót vào thân thể, sự mệt mỏi cùng buồn ngủ của Trương Nguyên Thanh nháy mắt quét sạch, trở nên vô cùng có tinh thần.

Lực lượng trở về, cho dù chỉ có giai đoạn Siêu Phàm.

Đợi sau khi dấu ấn vầng trăng đen biến mất, Trương Nguyên Thanh xoay người ngồi dậy, mở ra bảng thuộc tính, xem nhiệm vụ.

Nhiệm vụ chủ tuyến "Đánh lui quân đội Bắc triều hoặc bảo vệ quốc đô Nam triều" chưa thay đổi, nhiệm vụ phụ tuyến "Đạt được lòng dân" cũng chưa thay đổi, nhiệm vụ "Tìm ra gián điệp" hoàn thành.

Sống sót 24 giờ biến thành sống sót 72 giờ!

“Nhìn từ tình huống nhiệm vụ thay đổi, không có quá nhiều nhắc nhở, mục tiêu cũng không rõ, nhưng không sao cả, kẻ địch ở quốc đô đã thăm dò rõ ràng. Kế tiếp đơn giản là thu thập tình báo, thăm dò rõ hư thật kẻ địch…”

“Ghi chú nhắc nhở mình phải nhớ rõ thân phận của mình, ý tứ là thân phận quốc quân rất quan trọng? Nhưng không hạn chế thân phận linh cảnh hành giả nữa, mình hẳn là có thể nhận nhau với đồng đội.”

“Trước tiên triệu tập hết các đồng đội tới đây, ừm, trong Thành Hoàng ti có thể sẽ có người Trịnh gia, mình không thể chủ động triệu tập đồng đội, như vậy quá rõ ràng, phải nghĩ cách để các đồng đội không cần gặp mình, lại biết thân phận của mình.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ đến đầu tiên là ám hiệu người xuyên việt thường dùng, kỳ biến ngẫu không thay đổi, ký hiệu xem góc vuông*.

Nghĩ lại một chút, trong đồng đội vẫn có người học dối, không nhất định biết ám hiệu này, hơn nữa sửa ám hiệu không hợp với bối cảnh thời đại, không dễ tuyên truyền.

Trương Nguyên Thanh đầu óc xoay chuyển, đã có chủ ý.

Hắn nhìn về phía Uyển mỹ nhân ngồi tựa bên giường, cúi đầu khò khè.

“Uyển mỹ nhân!”

“Khò khè, khò khè…”

“Uyển mỹ nhân!”

“Khò khè, khò khè…”

Trương Nguyên Thanh thở dài, cao giọng: “Tuyên Uyển mỹ nhân thị tẩm!”

Uyển mỹ nhân trong tích tắc đã tỉnh lại: “Bệ hạ~”

Trương Nguyên Thanh khiển trách: “Trẫm mang tính mạng giao cho ngươi, ngươi lại ngủ say ở bên giường, Uyển mỹ nhân, ngươi cô phụ trẫm nha.”

Trẫm muốn biếm ngươi thành dân thường, trục xuất khỏi hậu cung.

Uyển mỹ nhân khẩn trương, vội vàng dập đầu: “Bệ hạ thứ tội, bệ hạ thứ tội.”

“Thôi, trẫm thương hương tiếc ngọc, không muốn trách phạt mỹ nhân.” Trương Nguyên Thanh ở trong ánh mắt cảm kích của Uyển mỹ nhân, nói: “Trẫm đêm qua mơ thấy Văn Khúc Tinh Quân, hắn nói trẫm thiên tư hơn người, có tài Trạng Nguyên…”

Chương 2755 - Trận doanh khác nhau (1)

Còn chưa nói xong, Uyển mỹ nhân tức giận ngắt lời: “Bệ hạ chính là cửu ngũ chi tôn, chân long thiên tử, Văn Khúc Tinh Quân này cạnh hạ thấp bệ hạ.”

“Không cần để ý những chi tiết nhỏ này…” Trương Nguyên Thanh ho khan một tiếng, nói: “Trẫm đêm qua còn mơ thấy một bài thơ, chính là Văn Khúc Tinh Quân trong mộng truyền thụ, ngươi nghe rõ đây, xuân miên bất giác hiểu, xử xử văn đề điểu, dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiểu*.”

Thơ từ phù hợp thời đại, thông tục dễ hiểu, cho dù văn hóa tiểu học cũng từng nghe, ai cũng khoái xuân hiêu!

“Rõ ràng thuận miệng, thơ hay.” Uyển mỹ nhân nói.

Trương Nguyên Thanh hài lòng gật đầu: “Trẫm cũng cảm thấy là thơ hay, rất đắc ý, nhưng trẫm là cửu ngũ chi tôn, không muốn làm Vương bà mèo khen mèo dài đuôi, Uyển mỹ nhân lan tâm huệ chất, hiểu ý tứ của trẫm rồi chứ?”

Uyển mỹ nhân đã hiểu, ở dưới Trương Nguyên Thanh bày mưu đặt kế, vội vàng rời khỏi tẩm cung.

Trương Nguyên Thanh gọi cung nữ hầu hạ mặc quần áo, ngồi ở trong đại sảnh ngoài cung hưởng thụ bữa sáng, sâu sắc phát hiện các cung nữ đặc biệt trầm mặc.

Các cung nữ thỉnh thoảng nhìn mặt rồng của bệ hạ một lượt, lộ ra vẻ mặt hoang mang, cảm thấy mình thẩm mỹ thay đổi, đang lo lắng tương lai của bản thân.

Hoạn quan thì bắt đầu hoài nghi thẩm mỹ của mình…

Trương Nguyên Thanh khôi phục tu vi Siêu Phàm quan sát được hết.

Ài ~ Thẩm mỹ quan duy nhất đáng khen của Triệu Thuấn cũng bị mình bôi nhọ rồi, bỏ đi, dù sao là hôn quân.

Trương Nguyên Thanh chăm chú dùng bữa sáng.

Ăn no bảy tám phần, hắn bảo cung nữ bưng thức ăn đi, nằm ở trên giường mềm tẩm cung, nghỉ ngơi chờ đợi các đồng đội yết kiến.

Đồng đội chưa đợi được, chờ được Lý thường thị!

Trương Nguyên Thanh đang muốn mở miệng, liền nghe vị lão hoạn quan tóc mai hoa râm này nhỏ giọng hỏi: "Cậu là Nguyên Thủy Thiên Tôn à?"

Nhìn Lý thường thị trước mắt, Trương Nguyên Thanh đầu tiên là lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó vui vẻ nói: "Thiên Hạ Quy Hỏa?"

Hắn không ngờ Lý thường thị thế mà là đồng đội, dù sao nơi này là hoàng cung, Trương Nguyên Thanh theo bản năng cho rằng đồng đội nam giới đều ở chiến trường tiền tuyến hoặc nơi nào đó của quốc đô.

Về phần vì sao là Thiên Hạ Quy Hỏa, lý do rất đơn giản, hoạn quan là Hỏa Sư, hơn nữa trực tiếp đoán ra thân phận của hắn, phần trí tuệ này chỉ có thể là Thiên Hạ Quy Hỏa.

Sắc mặt Lý thường thị trầm xuống: "Đậu móa, tôi là Anh Gà Đỏ."

"? ? ?" Trương Nguyên Thanh không tin: "Anh làm sao đoán ra tôi là Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Chẳng lẽ là mình đã đánh giá thấp chỉ số thông minh của Anh Gà Đỏ?

Lý thường thị, không, Anh Gà Đỏ đắc ý giơ cằm lên: "Vừa mới vào phó bản đã tìm ba cô gái thị tẩm, Phó Thanh Dương, Ma Nhãn, Triệu Thành Hoàng không gần nữ sắc, Thiên Hạ Quy Hỏa không tham luyến sắc đẹp, trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn cậu ra, còn có thể là ai?"

Mình quả nhiên không đánh giá thấp chỉ số thông minh của Anh Gà Đỏ… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật: "Ba nữ thích khách kia là đồng đội của chúng ta."

Anh Gà Đỏ nói: "Ba tiểu tiện nhân, không, ba thích khách kia là đồng đội? Nhưng các cô ấy vì sao phải ám sát cậu? Tuy lúc tôi vừa mới vào phó bản, tìm hiểu được những chuyện hoang đường kia của Triệu Thuấn, cũng rất muốn một phát tát chết hắn luôn, nhưng nhiệm vụ của tôi là bảo vệ Triệu Thuấn, mà Triệu Thuấn là cậu, chúng ta là một phe."

Khó trách anh ngày hôm qua đối với tôi thái độ ác liệt như vậy, lấy tính cách Hỏa Sư, nhịn lâu như vậy, thật sự là làm khó anh rồi… Trương Nguyên Thanh nói:

"Tôi đoán có hai nguyên nhân, một, hôn quân thân phận đặc thù, độ khó lớn nhất. Hai, có thể là phó bản đơn thuần tăng độ khó cho tôi."

Hai điểm thật ra là một ý tứ, chính bởi vì là hôn quân, cho nên độ khó cao, cho nên sẽ có thích khách.

Anh Gà Đỏ bừng tỉnh đại ngộ "Ồ" một tiếng, liền không truy cứu thêm nữa, nói tiếp: "Nhiệm vụ chủ tuyến của tôi là bảo vệ hôn quân năm ngày, nhiệm vụ phụ tuyến là giúp hôn quân tìm ra gián điệp. Sáng nay dậy, đột nhiên phát hiện nhiệm vụ phụ tuyến đã hoàn thành, cậu tìm được gián điệp rồi?"

"Chuyện kịch tình phó bản để sau lại nói." Trương Nguyên Thanh uống một ngụm trà: "Cơ chế phó bản này là dần dần tiến lên. Hoàn thành mỗi một nhiệm vụ phụ tuyến liền cởi bỏ bộ phận phong ấn, anh bây giờ là cấp mấy? Nhiệm vụ phụ tuyến thay đổi chưa?"

"Thực lực của tôi đã khôi phục đến cấp 4, cách đỉnh phong một cấp. Nhiệm vụ phụ tuyến có hai cái, một cái là bảo vệ hôn quân 72 giờ, một cái là bảo vệ hôn quân mười ngày, nhưng tôi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến liền đi, cảm thấy trình độ 10 ngày, độ khó đã đạt tới cấp Chúa Tể, tôi ở lại tương đương tìm chết." Anh Gà Đỏ nói.

Chương 2756 - Trận doanh khác nhau (2)

Trương Nguyên Thanh "ồ" một tiếng, Anh Gà Đỏ bây giờ là Thánh Giả cấp 4, cũng chính là nói, trong 72 giờ sẽ có kẻ địch giai đoạn Thánh Giả ám sát hắn.

Mà hắn bây giờ chỉ khôi phục đến Siêu Phàm cảnh.

Thánh Giả giết Siêu Phàm, tựa như bóp chết một con kiến, tình cảnh của mình cũng chưa tốt lên, mà càng ngày càng nguy hiểm… Dựa theo tiết tấu này, thực chờ mình khôi phục cấp bậc Chúa Tể, gặp được kẻ địch chỉ sợ là cấp 8, thậm chí cao hơn… Trương Nguyên Thanh méo miệng trợn mắt.

Phó bản cấp A giai đoạn Chúa Tể, so với phó bản cấp S hắn từng gặp còn khó hơn.

Lúc này, ngoài cung điện truyền đến tiếng hoạn quan hô: "Nhã phu nhân đến~"

Trương Nguyên Thanh và Anh Gà Đỏ cùng nhau nhìn về phía cửa điện, người trước lộ ra vẻ mặt quả nhiên như thế. Hắn căn cứ Khởi Cư Lục phỏng đoán ra năm vị hậu phi, đại bộ phận đều là linh cảnh hành giả, duy nhất không xác định là Đức phi.

Bởi vì Đức phi không kháng cự tiếp xúc cơ thể, mà thái độ lạnh lùng lại phù hợp bối cảnh nhân vật.

Cửa điện bị đẩy ra, một cô gái mặc trang phục cung đình thuần màu trắng bước qua bậc cửa, bước chân uyển chuyển đi tới.

Cô tuổi chừng ba mươi, ngũ quan tú lệ, khí chất thiên về lạnh lùng, mái tóc đen búi lên tinh xảo, không cắm trâm vàng thoa ngọc, một đôi mắt như nước mùa thu trong trẻo nhưng lạnh nhạt.

Nhã phu nhân đứng ở sảnh ngoài, thấp giọng nói: "Thần thiếp nghe nói bệ hạ gặp chuyện, trong lòng lo lắng, đặc biệt tới thăm."

Trương Nguyên Thanh nhíu nhíu mày. Hắn từ trong cảm xúc của Nhã phu nhân cảm ứng được hoang mang mờ mịt cùng ngưng trọng, cái này không giống trạng thái lúc đồng đội nhận nhau.

Nhã phu nhân không phải đồng đội? Là thật sự tới thăm hoàng đế? Phát hiện hắn sinh long hoạt hổ, cho nên cảm xúc tồi tệ?

Hắn thu liễm vui mừng, chăm chú nhìn Nhã phu nhân cực có phong vận thành thục, mỉm cười nói:

“Mỹ nhân có lòng rồi. Mỹ nhân à, hôm nay không cần trở về nữa, ở lại trong tẩm cung của trẫm, trẫm đã vài ngày chưa thân thiết với nàng rồi.”

Hắn không quên duy trì thiết lập nhân vật hôn quân.

Nhã phu nhân mặt không biểu cảm đứng ở nơi đó, giọng bình thản nói:

“Thần thiếp nghe người trong cung nói, bệ hạ đêm qua được Văn Khúc Tinh Quân báo mộng, làm một bài thơ, có việc này không?”

“Đúng vậy.” Trương Nguyên Thanh không biểu lộ gì, trả lời.

“Thần thiếp nơi này cũng có một bài thơ, nhưng chỉ có hai câu, không biết bệ hạ có thể bổ toàn hay không?” Nhã phu nhân thử nói.

“Nói nghe một chút!”

Nhã phu nhân trầm ngâm vài giây rồi nói: “sừ hòa nhật đương ngọ, hãn tích hòa hạ thổ*.”

Sừ hòa nhật đương ngọ,

Hãn trích hòa hạ thổ

Thùy tri bàn trung xan,

Lạp lạp giai tân khổ

Dịch thơ:

Cày đồng đang buổi ban trưa

Mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày.

Ai ơi, bưng bát cơm đầy

Dẻo thơm một hạt, đắng cay muôn phần!

Nhã phu nhân thật đúng là đồng đội nha, vậy cảm xúc vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Trương Nguyên Thanh đổi một loại phương thức càng có thể thể hiện thân phận hơn trả lời, “Người cày ruộng quá nhiều rồi.”

Vẻ mặt của Nhã phu nhân trong một giây như tuyết tan, nét mặt lộ ra vui sướng, bước nhanh đi vào tẩm cung, nhìn Trương Nguyên Thanh ngồi ở giường mềm, mỉm cười nói: "Là tôi, Tiểu Viên."

Trương Nguyên Thanh cũng lộ ra nụ cười: "Mau đến mây mưa với trẫm!"

Nghe vậy, Anh Gà Đỏ ở bên cạnh tức giận nói: "Quan Nhã không ở đây, cậu liền tùy tiện như vậy?"

Ở trong một đám cô gái "mập mờ không rõ" của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Anh Gà Đỏ vẫn thiên hướng Quan Nhã, dù sao mọi người là đồng đội cùng nhau kề vai chiến đấu mấy tháng.

Trương Nguyên Thanh liếc xéo hắn một cái: "Anh có phải muốn bị lôi ra ngoài hay không?"

Anh Gà Đỏ nhún vai: "Cậu là hôn quân, cậu lớn nhất."

Có Anh Gà Đỏ cái vướng bận này ở đây, Trương Nguyên Thanh cùng Tiểu Viên chỉ có thể dừng lại, mời cô đến giường mềm ngồi xuống, nghiêm túc trao đổi nhiệm vụ của mình.

"Nhiệm vụ phụ tuyến của tôi là ám sát hôn quân, nhiệm vụ chủ tuyến là diệt Nam triều. Nhiệm vụ phụ tuyến chưa hoàn thành, cấp bậc dừng lại ở cấp 3." Nói tới đây, vẻ mặt Tiểu Viên hơi cổ quái, nói:

"Tôi vẫn luôn cho rằng, đội ngũ chúng ta là trận doanh Bắc triều, kịch tình trung tâm phó bản là trợ giúp Bắc triều lật đổ chính quyền Nam triều thối nát, không ngờ cậu là hôn quân."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh giật mình, nhất thời biết Tiểu Viên vì sao tâm tình ngưng trọng, nhiệm vụ chủ tuyến là diệt Nam triều, ý nghĩa cô là Chúa Tể của nước địch, ở trong loại phó bản tử vong này, nhiệm vụ chính tuyến thất bại, đại biểu cho tử vong.

Cũng chính là nói, mặc kệ cuối cùng ai vượt qua phó bản, một phe khác đều phải chết.

Anh Gà Đỏ gãi đầu một cái: "Không đúng, chúng ta là đồng đội một phe, làm sao lại ở mặt đối lập rồi?"

Cái này không phù hợp cơ chế linh cảnh.

Tiểu Viên nhíu mày nói: “Tôi hoài nghi có quan hệ với nghề nghiệp, tôi dù sao cũng là nghề nghiệp tà ác.”

Chương 2757 - Trận doanh khác nhau (3)

Đầu óc Trương Nguyên Thanh chuyển động: “Ma Nhãn cũng là nghề nghiệp tà ác, không biết Phó Thanh Dương bên kia là tình huống như thế nào, có thể viết thư hỏi thăm. Nơi này là phó bản bang phái của Bạch Hổ binh chúng, Tiền công tử biết nhiều hơn chúng ta.”

Mặc dù không phù hợp cơ chế linh cảnh, nhưng sự thật đã bày ở trước mắt, điều bây giờ có thể làm chính là tìm biện pháp giải quyết vấn đề. Lui một bước mà nói, nếu như không giải quyết được, có thể tạm thời hi sinh Tiểu Viên cùng Ma Nhãn, lưu lại phân thân cùng máu thịt giàu linh tính, chờ về sau hồi sinh.

Hoặc là, mời cậu hỗ trợ, giúp cô thoát ly phó bản.

Đương nhiên, những đường lui này là bất đắc dĩ.

Nghĩ tới đây, hắn lại lắc đầu: “Không đúng, nếu như là vấn đề nghề nghiệp, ba vị kia mỹ nhân vì sao cũng muốn ám sát tôi?”

Khương Tinh Vệ các cô ấy chung quy không phải nghề nghiệp tà ác nhỉ.

Tiểu Viên hơi trầm ngâm rồi nói:

“Cậu đã là hôn quân, nghĩ đến ba vị mỹ nhân còn sống, sau đó cậu đưa các cô ấy đến tẩm cung, hỏi tình huống một chú…”

Cô nói tiếp tình báo của mình nhân vật này, Tiểu Viên ở trong rương gầm giường Nhã phu nhân phát hiện một bộ quần áo đi đêm, một cái mặt nạ da người, cùng một tấm lệnh bài.

“Ba vật phẩm đều là vật phàm, nhưng tôi cảm thấy lệnh bài quan trọng hơn so với quần áo đi đêm cùng mặt nạ da người, cho nên mang theo nó bên người.” Tiểu Viên từ trong lòng lấy ra một tấm thẻ đồng lớn chừng bàn tay, bề mặt khắc hình Thái Cực.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận thẻ bài đồng, thăm dò, “Hẳn là vật phẩm nhiệm vụ, ồ, nhiệm vụ chính tuyến của Tiểu Viên

là hủy diệt Nam triều, cô rất có thể là người Bắc triều. Tôi hiểu rồi, cô ấy là gián điệp Bắc triều phái tới, ẩn nấp ở hoàng cung, thuộc về cơ sở ngầm chưa bại lộ."

Anh Gà Đỏ vui mừng quá đỗi: "Như vậy, chúng ta có thể lợi dụng cô ấy mai phục ngược lại Bắc triều, cho ra tình báo giả dối. Ha ha, lãi to rồi."

Ài, người phe mình trở thành gián điệp quân địch, trên lý luận là kiếm lớn, nhưng nhiệm vụ phụ tuyến của Tiểu Viên là ám sát hoàng đế, nhiệm vụ không cách nào hoàn thành, thực lực liền luôn bị phong ấn, bên mình tương đương tổn thất một vị Vu Cổ Sư cấp Chúa Tể. Trương Nguyên Thanh không lạc quan như Anh Gà Đỏ.

Là lãi hay lỗ, khó mà nói.

"Tối hôm qua cứu các cô ấy chính là chị nhỉ?" Trương Nguyên Thanh nhìn dung nhan tú lệ tuyệt luân của Nhã phu nhân.

Tiểu Viên gật đầu, từ từ kể ra chuyện ngày hôm qua. Cô lấy thân thể khó chịu làm lý do từ chối gặp mặt hoàng đế, là lo lắng mình đóng vai Nhã phu nhân không tốt, bị hắn phát hiện.

Tiếp đó là hôn quân háo sắc như mạng, mà cô lại là hậu phi, rất khó phản kháng cử chỉ phi lễ đối phương có thể tiến hành, ban ngày cũng không có cơ hội hành thích.

Cho nên lựa chọn không gặp mặt.

Vào đêm, cô vốn định chui vào tẩm cung, xem có cơ hội ám sát hoàng đế hay không, kết quả phát hiện ba vị mỹ nhân cũng muốn hành thích.

Căn cứ mọi người nhiệm vụ giống nhau, cô hoài nghi ba vị mỹ nhân có thể là linh cảnh hành giả, là đồng đội, cho nên ra tay cứu giúp.

Đến đây, tuyến kịch bản của Nhã phu nhân gần như đã được làm rõ.

Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi đi cứu ba vị mỹ nhân trước đã… Trong Hoàng Thành ti hẳn là có người Trịnh gia, hành động phải cẩn thận, không có khả năng bị nhìn thấy. Tôi nghĩ chút … Tiểu Viên chị ở lại trong tẩm cung, Anh Gà Đỏ, anh đi kiếm ba bộ trang phục cung nữ, đưa đến rừng đá giả bên hồ."

Hắn thấp giọng nói vài câu với hai đồng đội, tiếp theo cao giọng nói:

“Trẫm muốn cùng Nhã phu nhân phiên vân phúc vũ, các ngươi lui hết xuống.”

Cung nữ cùng hoạn quan ở sảnh ngoài vâng dạ, cúi đầu, nhao nhao rời đi.

Anh Gà Đỏ thái dương hoa râm nhanh chân đi ra sảnh ngoài, buông rèm cửa, ngăn cách tẩm cung với sảnh ngoài, sau đó đẩy ra cửa tẩm cung, cùng cung nữ hoạn quan rời đi.

Trương Nguyên Thanh tiến vào trạng thái Dạ Du, lặng yên đi theo sau lưng Anh Gà Đỏ rời tẩm cung, không nói hai lời, tới hồ nhân tạo ở ngoài cung.

Uyển mỹ nhân đã nói với hắn vị trí “trấn áp” ba người bọn Khương Tinh Vệ, sau sự kiện ám sát đêm qua, Hoàng Thành ti sáng nay đã bắt đầu ầm ầm phong tỏa cùng điều tra vụ việc.

Bởi vậy cô lựa chọn trấn áp ba vị mỹ nhân ở đáy hồ, để che giấu Hoàng Thành ti lùng bắt.

Hắn tùy tiện tránh được cấm quân Hoàng Thành ti canh giữ ở các nơi giao lộ, trước điện, tránh được cung nữ cùng hoạn quan lui tới, thành công đến bên hồ, cẩn thận từng li từng tí bước vào trong hồ.

Nếu như lúc này có người nhìn về phía hồ nhân tạo, sẽ phát hiện bên bờ nổi lên gợn sóng đáng ngờ.

Chui xuống hồ, Trương Nguyên Thanh lập tức mở hòm đồ, lấy ra âm Dương Pháp Bào khoác lên, thu hoạch được năng lực ngự thủy, hướng phía đáy hồ nhanh chóng đi tới.

Chương 2758 - Cách dùng chính xác của vũ đạo đoàn (1)

Khoảng nửa phút, hắn đi tới địa điểm “trấn áp”, nhìn thấy ba vị mỹ nhân tuổi tác khác nhau lơ lửng ở trong nước, tay chân quấn xiềng xích, do nước ngưng kết thành.

Các cô tựa như khí cầu bị treo ở đáy hồ, trên trán mỗi người đều vẽ một tấm bùa màu máu.

Vương ca cơ cùng Uyển mỹ nhân lâm vào mê man, Sở mỹ nhân thì ốm yếu mặt ủ mày chau, thỉnh thoảng nóng nảy kéo "xiềng xích" ở cổ tay một lần.

Đây chính là "Tị Thủy Phù" tử sĩ Uyển mỹ nhân đề cập tới, mà nguyên nhân ba vị mỹ nhân ốm yếu là trong cơ thể bị rót vào bệnh khuẩn, mắc bệnh nặng, mới sẽ suy yếu như vậy.

Đây là tránh cho các cô ở dưới đáy nước gây ra động tĩnh quá lớn, bị cấm quân Hoàng Thành ti phát hiện.

"Ục ục…"

Sở mỹ nhân trông thấy hôn quân lặn xuống nước đi đến, sợ hãi biến sắc, há mồm giận dữ mắng mỏ, thanh âm hóa thành bọt khí ùng ục.

Trương Nguyên Thanh chỉ chỉ áo choàng trên người mình. Sở mỹ nhân mặc kệ, tiếp tục ục ục.

Tinh Vệ không có đầu óc… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, đưa tay lau một cái trên khuôn mặt, thi triển huyễn thuật, biến thành bộ dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phó bản đã không còn hạn chế liên hệ thân phận giữa linh cảnh hành giả.

Sở mỹ nhân ngẩn ra, tiếp theo vui sướng phát cuồng, ùng ục càng thêm lợi hại.

Trương Nguyên Thanh giơ ngón trỏ chặn môi, ra hiệu cô an tĩnh, sau đó thi triển năng lực ngự thủy, giật đứt xiềng xích cường độ không cao, tự mình ôm lấy Vương ca cơ, ném Uyển mỹ nhân cho Khương Tinh Vệ, bốn người nhanh chóng nổi lên.

Mặt hồ nơi nào đó phủ kín lá sen khô héo, Khương Tinh Vệ cùng Trương Nguyên Thanh thò đầu ra, lén lút quan sát bên bờ cùng nơi xa.

Thấy không có ai chú ý bên này, hai người một lần nữa lặn đầu xuống, mấy giây sau, bọn họ từ bên bờ toát ra, đều cõng một người lên bờ, chui vào khu núi giả bên bờ.

…

"Ám sát anh, ám sát anh, ám sát anh…"

Trong khu núi giả, Trương Nguyên Thanh nâng bàn tay lên, gõ đầu Khương Tinh Vệ hết phát này tới phát khác.

Sở mỹ nhân 14~15 tuổi hai tay đánh bừa, không phục đối kháng với hắn, bất đắc dĩ bệnh tật quấn thân, phản kháng mềm nhũn vô lực.

Trương Nguyên Thanh dạy dỗ xong, một đầu ngón tay đẩy Khương Tinh Vệ ngã xuống đất, tức giận nói:

"Nói cho anh biết tin tức nhân vật của em."

"Em lại không biết anh là hoàng đế, em còn cho rằng Nam triều là trận doanh đối địch." Khương Tinh Vệ tức giận trừng mắt lên nhìn hắn, dựa theo tính tình Hỏa Sư, bị ký đầu như vậy, cho dù là cha cô, cũng phải liều mạng.

Nhưng bây giờ bệnh tật quấn thân, tứ chi mềm nhũn, chỉ có thể bị Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt nạt.

"Đừng nói nhảm nữa!" Trương Nguyên Thanh thúc giục nói: "Nói nhiệm vụ."

Khương Tinh Vệ ngồi khoanh chân, tựa lưng vào núi giả, uể oải nói: "Nhiệm vụ chủ tuyến của em là giám thị Triệu Thuấn cùng tình huống trong hoàng cung, định kỳ hướng Thần Duệ quân báo cáo, nhiệm vụ phụ tuyến là ám sát hôn quân."

Nhiệm vụ chủ tuyến tính an toàn cao như vậy, em lại cố tình lựa chọn nhiệm vụ phụ tuyến độ khó lớn hơn nữa? Nhiệm vụ phụ tuyến không hoàn thành cũng sẽ không chết, con bé này không làm thất vọng nghề nghiệp Hỏa Sư!

Trương Nguyên Thanh đầy bụng lời nhảm, hỏi: "Thần Duệ quân là thế lực nào?"

Khương Tinh Vệ nghiêng đầu nhớ lại một phen, nói "Thần Duệ quân trước kia là một mũi quân đội của Nam triều, mười sáu năm trước bị diệt, tướng sĩ Thần Duệ quân may mắn còn sống sót vào rừng làm cướp, tính trả thù hoàng đế cùng Nam triều. Phụ thân nhân vật này của em chính là một thành viên Thần Duệ quân."

Quay đầu điều tra một chút tình báo chi tiết Thần Duệ quân!

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh có chút thoải mái, tuy Khương Tinh Vệ cũng là trận doanh đối địch, nhưng cái này hoàn toàn

nói rõ không phải vấn đề nghề nghiệp, mà là vấn đề của phó bản, vấn đề của phó bản thì dễ giải quyết rồi.

Dựa theo cơ chế phó bản, đồng đội khả năng không lớn trở thành kẻ địch sống chết, cho nên nhất định sẽ có biện pháp giải quyết.

Tìm cơ hội hỏi Tiểu Phó!

Hắn mở ra hòm đồ, lấy ra một cái bình sứ ném cho Khương Tinh Vệ: "Trị khỏi bệnh trước, đợi lát nữa anh đưa mọi người về tẩm cung."

Từ khi có Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Chỉ Sát cung chủ, trong kho hàng bang phái của Người Chết Trở Về liền có đan dược cùng Sinh Mệnh Nguyên Dịch cuồn cuộn không dứt, đan dược Học Sĩ luyện chế đã có thể trị thương, cũng có thể chữa bệnh.

Khương Tinh Vệ tay chân mềm nhũn thật cẩn thận tiếp nhận bình sứ, rút nút gỗ, đổ ra mấy viên thuốc màu nâu nuốt hết vào, trong khoảng khắc sắc mặt tái nhợt dần chuyển thành hồng hào.

Tiếp theo cô ngồi xổm xuống ở bên cạnh hai vị mỹ nhân, cạy miệng bọn họ, thô bạo nhét viên thuốc vào, bóp mũi, khiến hai người hôn mê nuốt vào.

Rất nhanh, một vị mỹ nhân 'ưm' một tiếng, tỉnh lại, các cô mờ mịt nhìn quanh, nhìn thấy Trương Nguyên Thanh, khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Uyển mỹ nhân nở rộ như hoa, kinh hỉ vạn phần.

Chương 2759 - Cách dùng chính xác của vũ đạo đoàn (2)

"Nguyên Thủy ca ca anh tới cứu em rồi, em biết mà, nếu có Nguyên Thủy ca ca, nhất định không có nguy hiểm." Nức nở sụt sịt lao đầu vào lòng.

Quả nhiên là Tạ Linh Hi, đầy mùi trà xanh… Trương Nguyên Thanh đối với điều này cũng không bất ngờ, trong Người Chết Trở Về trà nhất chính là cô.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Vương ca cơ: "Cô là Nữ Vương?"

Khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của Vương ca cơ lộ ra nụ cười vui vẻ, nói: "Bang chủ, cậu tới cứu tôi rồi."

Tạ Linh Hi rúc vào trong lòng Nguyên Thủy ca ca, nức nở nói: "Hu hu, bọn em ám sát hôn quân thất bại, Nguyên Thủy ca ca, anh cũng là đến trong cung ám sát hôn quân à?"

Trương Nguyên Thanh đưa tay lau lên khuôn mặt một cái: "Mấy người nhìn xem hôn quân là ai?"

Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương chăm chú nhìn, cùng chấn động, theo bản năng nhảy bật ra, cách vài giây các cô mới phản ứng lại. Tạ Linh Hi trợn mắt cứng lưỡi: "Nguyên… Nguyên Thủy ca ca, anh là hôn quân?"

"Ám sát anh, ám sát anh…" Trương Nguyên Thanh ký đầu mỗi người một cá: "Đồ không có đầu óc."

Tuy đã biết nguyên nhân nhiệm vụ, khiến các đồng đội phán đoán sai lầm, cho rằng Nam triều là trận doanh đối địch, nhưng Trương Nguyên Thanh nhớ tới tối hôm qua nguy cơ sinh tử bồi hồi bắt nguồn từ đồng đội, liền nhịn không được muốn đánh các cô.

Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương ăn đòn, vẻ mặt hoang mang: "Nếu ngài là hôn quân, vì sao bọn em sẽ nhận được nhiệm vụ ám sát hôn quân?"

"Trước nói cho tôi biết nhiệm vụ phụ tuyến cùng chủ tuyến của hai người." Trương Nguyên Thanh nói.

Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương lần lượt nói ra nhiệm vụ cùng tin tức nhân vật của mình, Uyển mỹ nhân là cơ sở ngầm Trịnh gia an bài trong hoàng cung, nhiệm vụ chủ tuyến là phối hợp Trịnh gia hành động, nhiệm vụ phụ tuyến có hai cái, một là ám sát hôn quân, hai là đạt được hôn quân ân sủng, trở thành quý phi.

Nguyên nhân bé trà xanh nóng lòng ám sát, chính là không muốn trở thành quý phi của hoàng đế, cho nên lựa chọn một nhiệm vụ phụ tuyến khác: Khiến hôn quân phải chết!

Vương ca cơ đại biểu là một thế lực giang hồ, tên là Thanh Long bang, bang chủ là hào hiệp nổi tiếng trên giang hồ.

Thanh Long bang muốn ám sát hoàng đế, khẩu hiệu là "giết hôn quân cứu thương sinh", vì thế phái con gái lộng thần tinh thông âm luật, cũng chính là Vương ca cơ, lấy thân phận ca cơ lẻn vào hoàng cung.

Nhiệm vụ chủ tuyến của Vương ca cơ là "tiếp cận hôn quân thu thập tình báo", sáng tạo cơ hội ám sát cho Thanh Long bang, nhiệm vụ phụ tuyến là ám sát hôn quân.

Nhiệm vụ chủ tuyến của ba vị mỹ nhân đều không phải ám sát hôn quân, cái này có thể lý giải, dù sao nhiệm vụ chủ tuyến liên quan sinh tử, nhiệm vụ chủ tuyến nếu là ám sát hôn quân, vậy thì phải không chết không thôi với Trương Nguyên Thanh.

Một phương diện, mọi người là đồng đội, không có khả năng lắm xuất hiện loại nhiệm vụ này.

Một mặt khác, Trương Nguyên Thanh là Chúa Tể, các mỹ nhân là Thánh Giả, cấp bậc không xứng đôi, để Thánh Giả ám sát Chúa Tể không hợp lý.

Bây giờ có ba thế lực đã biết, phân biệt là Thần Duệ quân, quốc sư cùng Thanh Long bang.

Ài, tình huống quốc đô còn phức tạp hơn so với chiến trường tiền tuyến… Trương Nguyên Thanh thở dài, mà trọng trách của hắn tuyệt không nhỏ hơn Phó Thanh Dương, ngược lại càng nặng hơn.

Chẳng những phải đối phó ba nhóm kẻ địch, còn phải nghĩ cách cứu vớt đồng đội.

Trong lúc suy tư, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, ba vị mỹ nhân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Vành tai Trương Nguyên Thanh khẽ động, sau khi phân biệt tiếng bước chân, trấn an nói: "Đừng khẩn trương, là Anh Gà Đỏ."

Vừa dứt lời, tiếng bước chân từ xa tới gần, chính là Lý thường thị mặc trang phục thái giám màu đỏ, thái dương ngả sương.

Chó săn bên người hôn quân chính là Anh Gà Đỏ?

Tạ Linh Hi trong một giây thay đổi sắc mặt, cười hì hì nói: "A… Thì ra Lý thường thị chính là Anh Gà Đỏ, may có Anh

Gà Đỏ canh giữ ở bên cạnh Nguyên Thủy ca ca, bằng không chúng ta đã ngộ sát ca ca. Thánh Giả bang phái chúng ta đều thật có cảm giác an toàn."

Anh Gà Đỏ vừa nghe, cực kỳ vui sướng, ném bọc hành lý treo trên vai qua: "Các cô thay quần áo đi." Nói xong, dẫn đầu đi ra khỏi khu núi giả.

Trương Nguyên Thanh đuổi theo sau, phía sau truyền đến thanh âm mềm nhũn của Tạ Linh Hi: "Nguyên Thủy ca ca, người ta sợ, anh có thể đừng đi không?"

"Không được." Khương Tinh Vệ nhướng mày nói: "Cô tự mình theo Nguyên Thủy Thiên Tôn đi một bên thay."

Không cần, vừa nhỏ vừa phẳng cũng không có gì đáng xem cả… Trương Nguyên Thanh bước nhanh rời đi, cùng Anh Gà Đỏ trốn ở sau một ngọn núi giả bên rìa, chờ rồi chờ, đợi một khắc đồng hồ, ở chỗ sâu trong khu núi giả rốt cuộc truyền đến tiếng của Tạ Linh Hi.

"Ca ca, bọn em thay xong rồi!"

Hai người quay về hiện trường, thấy ba nữ đồng đội cúi đầu sửa sang lại áo cùng làn váy xiêu xiêu vẹo vẹo.

Chương 2760 - Cách dùng chính xác của vũ đạo đoàn (3)

Tinh Vệ oán giận nói: "Quần áo người cổ đại thật khó mặc, bọn họ mỗi ngày dậy mặc quần áo phiền toái như vậy, không mệt mỏi sao?"

Trương Nguyên Thanh vươn tay, lau qua ở trên mặt mỗi người các cô, ánh sóng dập dờn, ba khuôn mặt như hoa như ngọc biến thành cô bé cùng cô gái loại hình thanh tú.

Không tính là quá xuất sắc, nhưng xứng với giá trị nhan sắc của hậu cung Triệu Thuấn.

Trong hậu cung của Triệu Thuấn không có ngũ quan bình thường, trừ Uyển mỹ nhân.

Sau khi dịch dung cho ba người, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Anh Gà Đỏ, nói: "Anh dẫn các cô ấy đi tẩm cung, cứ

nói là từ điện khác điều đến hầu hạ tôi, tôi đi theo phía sau mọi người, lặng lẽ đi vào.”

Bốn đồng đội nhẹ nhàng gật đầu, ở dưới Anh Gà Đỏ dẫn dắt đi về phía tẩm cung, Trương Nguyên Thanh đứng ở tại chỗ đợi ba người đi ra một khoảng cách, sắp tới gần tẩm cung, lúc này mới thi triển Dạ Du, bước nhanh đuổi theo.

Thời gian Dạ Du của hắn có hạn, không thể chậm rãi đi theo phía sau đội ngũ.

“Kẹt ~”

Anh Gà Đỏ đẩy ra cửa điện, dẫn người đi vào chờ đợi.

Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội trà trộn vào trong đó, sau đó lộ ra thân hình, nhìn về phía nội điện thả rèm xuống, nhất thời ánh mắt nghi hoặc, có hai bóng dáng yểu điệu ngồi phía sau rèm che.

Lại có người tới.

“Trở về rồi!” Sau rèm truyền đến một thanh âm có chút quen tai nói: “Vào phó bản ngày đầu tiên đã gọi ba mỹ nhân thị tẩm, cậu so với Triệu Thuấn còn hôn quân hơn nha!”

Nghe được giọng điệu quen thuộc này, trong lòng Trương Nguyên Thanh nhất thời hiểu rõ, khẽ thở phào một hơi, nói: “Chưa bảo chị thị tẩm, trong lòng không vui phải không?”

Rèm xốc lên, chính là Đức phi dáng người cực đẹp, da trắng như tuyết.

Trong đội ngũ chỉ còn hai cô gái, không phải dì trẻ chính là Quan Nhã, nhưng Quan Nhã sẽ không dùng loại giọng điệu này nói chuyện với hắn, cho nên là dì trẻ.

Đức phi cau mũi nói: “Khớp tin tức một phen đi, nhiệm vụ chủ tuyến của chị là bảo hộ Nam triều không bị diệt quốc, nhiệm vụ phụ tuyến là bảo hộ cậu, ngày hôm qua là 24 giờ, hôm nay cập nhật lại đến 72 giờ.”

Nhiệm vụ phụ tuyến giống với Anh Gà Đỏ…

Trương Nguyên Thanh hỏi: “Cấp bậc thì sao?”

“Cấp 4.”

“Thấp hơn tôi tưởng tượng, vậy chị ngày hôm qua sao không cứu tôi?”

“Thái giám bên cạnh cậu giành trước một bước, lại nói cho cậu nếm chút đau khổ cũng không sai.” Đức phi hướng ánh mắt về phía ba vị cung nữ: “Cậu đã tìm được đồng đội rồi?”

“Thích khách ngày hôm qua chính là đồng đội!” Trương Nguyên Thanh nhún vai.

Hắn dẫn bốn người bọn Anh Gà Đỏ tiến vào nội điện, mang tin tức nhân vật, nhiệm vụ chủ tuyến, phụ tuyến của mỗi người đều khớp một lần, tiếp theo cùng bàn bạc khốn cảnh trước mắt.

Cuối cùng, Trương Nguyên Thanh hỏi: “Mọi người đối với hành động tiếp sau đây có cái nhìn cùng phân tích thế nào?”

Khương Tinh Vệ đôi mắt đăm đăm, thả trôi đầu óc.

Anh Gà Đỏ theo bản năng nói: “Quan Nhã đâu? Mau tìm Quan Nhã, cô ấy là Thám Báo, cô ấy phân tích tốt.”

Ài, mình bên này từ điểm xuất phát đã trừ đi hai bộ não, hâm mộ Tiểu Phó nhân tài đông đúc nha… Trương Nguyên Thanh thở dài.

Tiểu Viên trầm ngâm một chút, nói: “Nhìn từ trên nhiệm vụ, điều chúng ta có thể làm chính là bị động chờ đợi, chờ đợi thích khách đến, bảo vệ cậu sống qua 72 giờ, nhưng dựa theo độ khó nhiệm vụ sống sót 24 giờ mà nói, nhiệm vụ phụ tuyến 72 giờ càng thêm nguy hiểm, vô cùng có khả năng sẽ dẫn tới giảm quân số…”

Cô còn chưa nói xong, đã bị Chỉ Sát cung chủ cười nhạo ngắt lời: “Tạ Linh Hi, Nữ Vương cùng Tinh Vệ có thể ẩn núp hoặc là phụ trợ, không cần chính diện chiến đấu với kẻ địch, tôi cùng Anh Gà Đỏ làm chủ lực, cô và Nguyên Thủy Thiên Tôn tùy cơ ứng biến. Chỉ cần Siêu Phàm cảnh không chủ động tặng, thì có thể cam đoan tỷ lệ sống sót, mặt khác kẻ địch đã rất rõ, phân biệt là Thần Duệ quân, Thanh Long bang cùng quốc sư, cùng với Trịnh gia sau lưng hắn.”

“Thần Duệ quân cùng Thanh Long bang muốn vào cung ám sát rất khó, nguy cơ 72 giờ hẳn là đến từ Trịnh gia.”

Tạ Linh Hi thấp thỏm lo âu: “Quốc sư kia cấp bậc không rõ, nhưng Trịnh gia nhất định nuôi dưỡng cao thủ, hơn nữa trong cấm quân có người của bọn họ, một khi triển khai ám sát, Nguyên Thủy ca ca chính là cá trong chậu, mà chúng ta thì không thể không ở hoàng cung liều mạng với Trịnh gia, đến lúc đó nói không chừng thực sự sẽ giảm quân số, tóm lại em không có khả năng nhìn Nguyên Thủy ca ca gặp nạn.”

Khương Tinh Vệ nghe đến đó, theo bản năng nói: “Vậy chúng ta chạy khỏi cung thôi, Thanh Long bang cùng Thần Duệ quân tìm không thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: “Ghi chú nhắc nhở tôi không thể bỏ qua thân phận hoàng đế… Nhưng chạy khỏi hoàng cung là một lối suy nghĩ, có thể bàn bạc kỹ hơn.”

Chương 2761 - Cách dùng chính xác của vũ đạo đoàn (4)

“Chị cảm thấy cậu bây giờ cần làm là giả ngu, Trịnh Long Đồ bị tập kích, Trịnh gia khẳng định sẽ thử cậu, nếu bị bọn họ phát hiện cậu biết Trịnh gia muốn mưu đồ gây rối, nhất định sẽ phái cao thủ tới giết cậu.

Mà nếu cậu không biết những thứ này, chỉ là hôn quân, như vậy cao thủ Trịnh gia phái tới giết cậu thực lực sẽ không sẽ quá khoa trương.” Ngón tay Chỉ Sát cung chủ quấn sợi tóc, nói.

“Mặt khác, trong nhiệm vụ phụ tuyến của cậu có một cái đạt được lòng dân, đây có thể là kịch tình ẩn hoặc là công năng ẩn, nếu không muốn ngồi chờ chết, có thể cân nhắc hoàn thành nhiệm vụ này. Nhưng nên thu hoạch lòng dân như thế nào?”

Anh Gà Đỏ nói: “Cái này đơn giản, Nguyên Thủy trực tiếp hạ chiếu tự kể tội mình là được rồi, cái này có thể thu hoạch lòng dân, trên TV đều là diễn như vậy.”

Khương Tinh Vệ vỗ tay ‘bốp bốp’: “Đúng đúng đúng!”

“Đúng cái rắm!” Nữ Vương trợn mắt: “Triệu Thuấn vốn đã là hôn quân, ở dưới tình huống Bắc triều xâm nhập quy mô lại phát chiếu tự kể tội, cái này không phải cho Trịnh gia lý do

soán vị? Trịnh gia cười đến nở hoa, hơn nữa dân gian oán niệm sâu nặng, một phần chiếu tự kể tội đi xuống rất có thể kích phát dân biến."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Dưới loại tình huống này chiếu tự kể tội quả thật không thể vãn hồi lòng dân, ngược lại cho lòng dân oán thán lý do phát tiết. Dân chúng kính sợ hoàng quyền, trước mắt không dám lỗ mãng, nếu hoàng đế cũng tự nhận tội, vậy dân chúng còn cố kỵ cái gì? Loạn thần tặc tử lại càng sẽ không cố kỵ. Đây là tâm lý rất đơn giản."

"Hơn nữa tôi là hôn quân, là hoàng đế bù nhìn, chính lệnh rất khó ra khỏi hoàng cung, muốn dựa vào thao tác đứng đắn vãn hồi lòng dân, gần như không có khả năng, trừ phi rời khỏi hoàng cung." Trương Nguyên Thanh nói, nhíu chặt lông mày.

"Nhưng nếu rời khỏi hoàng cung, có đám Thanh Long bang cùng Thần Duệ quân, không rời khỏi hoàng cung, thì phải đối mặt Trịnh gia ám sát, hai con đường đều có nguy hiểm."

Tiểu Viên nhẹ nhàng nói: "Vẫn phải rời cung, cậu ở lại hoàng cung là bị động chờ kẻ địch đến ám sát, nếu rời khỏi hoàng cung, tuy cũng sẽ gặp ám sát, nhưng cậu có thể khai triển nhiệm vụ phụ tuyến, nói từ trên lợi ích, rời cung tốt nhất."

Tạ Linh Hi bổ sung nói: "Em cảm thấy nhiệm vụ phụ tuyến đạt được lòng dân rất mấu chốt, cái này cũng phù hợp nhạc dạo chính của phó bản Vua mất nước."

"Tránh ở trong hoàng cung tuy có thể tránh thoát Thanh Long bang cùng Thần Duệ quân, nhưng Trịnh gia ám sát một lần không thành, ám sát lần thứ hai không thành, lần thứ ba nhất định toàn lực ứng phó, cũng chính là nói chúng ta nhiều nhất chỉ có thể sống qua 72 giờ, sau đó đoàn diệt ở lần ám sát thứ ba."

"Ngồi chờ chết là không được, quả thật phải xuất cung, ài, có chút đau đầu, trước ứng đối cửa ải khó khăn trước mắt rồi nói sau…" Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, quay đầu nhìn về phía Anh Gà Đỏ, nói:

"Trong điện đều là hạng nữ lưu, tôi sắp xếp cho anh hai nhiệm vụ, một là đi Ngự âm phường tìm một đội nữ đoàn tới đây,

hôm nay không có việc gì, trẫm muốn nghe khúc. Hai là đi điều tra một phen Thần Duệ quân là chuyện thế nào?"

Anh Gà Đỏ chắp tay mà đi.

Trương Nguyên Thanh thì tiếp tục cùng các cô gái bàn bạc chi tiết xuất cung, sau khi xuất cung như thế nào đạt được lòng dân, khi nào xuất cung, như thế nào giấu được cấm quân vân vân.

Tiếp đó chính là, hắn không thể bỏ qua thân phận hoàng đế, cho nên thứ tượng trưng thân phận hoàng đế phải mang đi, miễn cho sau khi Trịnh gia khống chế hoàng cung, nâng đỡ một tên hàng giả.

Thiệt thòi của Hoàng Tứ Lang* ta không thể chịu.

Một khắc đồng hồ sau, Anh Gà Đỏ đi mà quay lại, gõ cửa tẩm cung, dẫn một đám tiểu nương tử xinh đẹp nối đuôi nhau mà vào.

Các tiểu nương tử Ngự âm phường ai cũng xinh đẹp dáng người cao gầy, quần áo rực rỡ tung bay, nhìn qua là biết cái bệ đặt pháo tốt.

Triệu Thuấn là biết cách dùng chính xác của vũ đạo đoàn.

"Bái kiến bệ hạ!" Các nương tử vũ đạo đoàn ùn ùn hành lễ.

Trương Nguyên Thanh theo bản năng lộ ra nụ cười: "Không cần đa lễ, không cần đa lễ nha, các vị mỹ nhân, trẫm nhớ các ngươi chết mất. Mau tấu nhạc mau múa đi."

Tiểu Viên, cung chủ, Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương sắc mặt đồng thời trầm xuống, chỉ có Khương Tinh Vệ quên nhiệm vụ, mắt tỏa sáng, chờ mong ca múa đoàn biểu diễn.

Lập tức nhạc sĩ ôm đàn, tỳ bà lui đến một bên, còn lại sáu vị vũ nữ bắt đầu phất tay áo dài, xoay vòng eo, nhảy múa thướt tha.

Trương Nguyên Thanh lúc ban đầu không đủ chuyên chú, nghĩ nhân vật của mình cùng kịch tình phó bản, chậm rãi nghe tiếng đàn kéo dài, tỳ bà thánh thót, nhìn cái bụng lộ rốn trắng phau xoay rồi xoay, nhìn cái mông khi hất lên phác thảo ra đường cong đầy đặn, bỗng nhiên cảm thấy đây là tuyến phong cảnh đàn ông trưởng thành tha thiết ước mơ nha.

Chương 2762 - Tuyến kịch tình Thần Duệ quân (1)

Hắn dần dần trầm mê, lúc này, một tên cấm quân bước qua bậc cửa, xông vào cung điện, cao giọng nói: "Bệ hạ! Trịnh tướng cầu kiến."

Đến rồi!

Mọi người trong điện tinh thần rung lên.

Trương Nguyên Thanh thả lỏng thân thể, bảo trì tư thế ngồi lười nhác, thản nhiên nói: "Mời Trịnh tướng."

Cấm quân vội vàng lui, qua hai ba phút, một người trung niên mặc quan bào màu đỏ bước qua bậc cửa, sải bước đi vào.

Người này tuổi chừng năm mươi, để bộ râu dài đẹp, khuôn mặt gầy, nghiêm túc, một đôi mắt thâm thúy nghiêm túc, giống như cất giấu lòng dạ cùng uy nghiêm như biển.

Trịnh Văn Hàn, tên chữ Kinh Luân, em trai Trịnh thái hậu, cậu ruột của Triệu Thuấn, chức quan nhất phẩm, đảm nhiệm đại học sĩ Hoành Đồ điện, nắm giữ trung tâm, là quyền thần lớn nhất của Nam triều.

Vị trung niên quyền thần uy nghiêm nội liễm này nhìn quét vũ cơ thướt tha nhảy múa trong điện, nhíu mày, lạnh lùng nói: "Lui xuống!"

Thanh âm không lớn, lại khiến các vũ cơ trong điện như chim sợ cành cong, cúi đầu khom lưng lui đến hai bên, bị dọa ngay cả thở cũng không dám.

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thế ngồi lười biếng, cao giọng nói: "Trịnh tướng tới rồi? Người đâu, bày bàn dâng rượu cho Trịnh tướng."

Trịnh Văn Hàn mặt mũi âm trầm, lạnh lùng nói: "Bệ hạ, ngài vừa mới gặp chuyện, Long Đồ hi sinh vì nhiệm vụ, Long Đồ vì bảo ngài chu toàn, thi cốt chưa lạnh, ngươi lại ở trong điện múa hát, uống rượu mua vui, chẳng phải khiến thần tử thất vọng đau khổ"

Trương Nguyên Thanh bưng chén rượu uống sảng khoái, không vui nói: “Thiên hạ đều là vương thổ, dân chúng đều là vương thần, Trịnh gia trung với hoàng thất, trung với Nam triều, Trịnh Long Đồ vì trẫm mà chết, chết có ý nghĩa.”

Hắn một bộ tư thái trẫm là thiên tử, chết vì ta là lẽ đương nhiên.

Ở một bên, Anh Gà Đỏ cùng Khương Tinh Vệ thay vào vị trí Trịnh Văn Hàn suy nghĩ một phen, liền cảm giác nắm tay cứng ngắc.

Ánh mắt Trịnh Văn Hàn chợt dữ tợn, biết rõ phẩm tính Triệu Thuấn, hắn hít sâu một hơi, thu liễm nét tàn khốc trong mắt, giọng điệu trầm thấp như cũ: “Trong cung có thích khách ẩn núp, mưu hại bệ hạ, là Long Đồ thất trách, hắn bởi vậy hi sinh vì nhiệm vụ cũng là thiên kinh địa nghĩa. Nay thích khách chưa bắt được, bệ hạ không thể sơ ý.

Tình huống đêm qua sau khi Long Đồ đưa ngươi trốn vào thiên điện, nói chi tiết ra với ta.”

Giọng điệu của hắn thiên hướng mệnh lệnh, không có một chút cung kính nào.

Tư thế ngồi của Trương Nguyên Thanh tản mạn như cũ, thực ra lặng yên kéo căng sợi dây lòng, làm ra vẻ mặt không kiên nhẫn nói: “Trịnh tướng thật vô vị, quấy rầy nhã hứng của trẫm.”

“Đêm qua Trịnh thống lĩnh dẫn trẫm trốn vào thiên điện, không bao lâu nóc nhà liền bị giột nước mưa, biến thành một thích khách đồ đen, Trịnh thống lĩnh vì bảo hộ trẫm, chủ động chặn lại thích khách, nào ngờ thích khách kia cường đại vô cùng, chỉ một chiêu đã hút Trịnh thống lĩnh thành người khô.”

“Trẫm liền lao ra khỏi thiên điện cầu viện, vừa quay đầu đã thấy thi thể Trịnh thống lĩnh.”

Trịnh Văn Hàn nheo mắt: “Ta nghe cấm quân nói, ngài cùng Long Đồ tiến vào thiên điện, chừng nửa khắc đồng hồ, mà thích khách giết chết Long Đồ chỉ là một chiêu, trước khi thích khách xuất hiện, Long Đồ đã nói gì với bệ hạ?”

Chậc, có chút đồ cùng chủy hiện*.

Đợt này diễn không tốt, buổi tối thích khách tập kích quy mô lớn, Trương Nguyên Thanh sớm đoán được sẽ có câu hỏi như thế. Đứng ở góc nhìn của Trịnh Văn Hàn, thích khách giết chết con trai Trịnh Long Đồ là trong khoảnh khắc, nhưng Trịnh Long Đồ cùng hoàng đế ở lại thiên điện ước chừng một khắc đồng hồ, trong thời gian này Trịnh Long Đồ vốn là rắp tâm bất lương, là có thời gian làm khó dễ, có nhiều thời gian.

Nói không chừng đã sớm bại lộ dã tâm của Trịnh gia.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh chuyển động rất nhanh, mặt ngoài lười nhác như cũ: "Ba vị mỹ nhân của trẫm đều muốn hành thích trẫm, trẫm cực kỳ phẫn nộ, vào trong thiên điện răn dạy Trịnh thống lĩnh. Trịnh thống lĩnh liền hỏi một ít tình báo về thích khách."

Trong ba vị mỹ nhân, chỉ có Uyển mỹ nhân là cơ sở ngầm Trịnh gia sắp xếp, hai vị khác không phải, Trịnh Long Đồ hỏi chi tiết thích khách là rất hợp lý.

Trịnh Văn Hàn lộ ra vẻ mặt trầm ngâm, xuyên qua cảm xúc phản hồi, Trương Nguyên Thanh biết quyền thần đa mưu túc trí cũng chưa tin, quả nhiên nghe hắn hỏi: "Bệ hạ biết ba thích khách có lai lịch thế nào hay không?"

Trương Nguyên Thanh làm bộ dạng nhớ lại, nhíu mày: "Sở mỹ nhân là người đầu tiên hành thích, nàng nói cái gì muốn báo thù cho tướng sĩ chết đi, Vương ca cơ nói muốn vì dân chúng thiên hạ trừ bỏ ta hôn quân này. Trịnh tướng ngươi tới nói cho trẫm, trẫm là hôn quân sao?"

Báo thù cho tướng sĩ chết đi… Trịnh Văn Hàn tựa như nghĩ tới cái gì, con ngươi hơi co rút lại. Hắn trầm ngâm vài giây, chưa trả lời Trương Nguyên Thanh, lại hỏi: "Uyển mỹ nhân có nói cái gì không?"

Chương 2763 - Tuyến kịch tình Thần Duệ quân (2)

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Uyển mỹ nhân cái gì cũng chưa nói, đi lên đã ra tay, thiếu chút nữa đâm chết trẫm. Hừ,

tiện nhân này, trẫm sủng hạnh như thế, vậy mà lại muốn mưu đồ làm loạn, trẫm phải tru di cửu tộc ả."

Trịnh Văn Hàn vẻ mặt không thay đổi, nhưng Trương Nguyên Thanh rõ ràng từ trong cảm xúc của hắn cảm ứng được thoải mái không căng thẳng nữa.

Hiển nhiên Trịnh Văn Hàn đã hắn lí do của hắn, tin tưởng trong thời gian một khắc đồng hồ đó Trịnh Long Đồ đang tìm hiểu tình báo.

Mà Uyển mỹ nhân Trịnh gia an bài quả thật cũng chưa lộ tẩy.

Đột nhiên, Trịnh Văn Hàn hỏi: "Thần ở thiên điện phát hiện một viên thuốc, đây là vật gì? Là thích khách lưu lại?"

Trương Nguyên Thanh chỉ chờ hắn hỏi cái này, kinh ngạc nói

"Viên thuốc? Viên thuốc nào? A, nhớ ra rồi, đó là giải độc hoàn Trịnh thống lĩnh cho trẫm, có thể giải trăm loại độc, như vậy liền cũng không sợ cổ trùng cắn."

Đây là đang lầm đường Trịnh Văn Hàn, để hắn cho rằng Trịnh Long Đồ là muốn lừa hoàng đế ăn vào độc hoàn, dù sao Trịnh Long Đồ chết rồi, chết không đối chứng.

Phát hiện cảm xúc của Trịnh Văn Hàn hoàn toàn bình tĩnh, Trương Nguyên Thanh không kiên nhẫn nói: "Trịnh tướng không có việc gì thì lui xuống đi, đừng quấy nhiễu nhã hứng của trẫm nữa."

Trịnh Văn Hàn do dự một lát, chắp tay xoay người rời đi, khi bước qua bậc cửa, hắn nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười to của Triệu Thuấn, hô:

"Các vị mỹ nhân, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa!"

Phế vật! Trong lòng hắn cười lạnh một tiếng.

…

Hoàng hôn.

Anh Gà Đỏ bôn ba bên ngoài nửa ngày quay về Hạ cung, mà Đức phi cùng Nhã phu nhân thì lấy danh nghĩa "thị tẩm" tới Hạ cung, mọi người đóng lại cửa điện, hạ rèm xuống, ở chỗ sâu trong tẩm cung mưu đồ bí mật.

“Chi tiết của Thần Duệ quân đã điều tra ra, quả thật là quân đội Nam triều, nhưng ở mười sáu năm trước đã toàn quân bị diệt.” Anh Gà Đỏ nói.

Trương Nguyên Thanh ngồi khoanh chân ở giường mềm, ngửi được khí tức bất thường, toàn quân bị diệt hẳn là không đến mức chuyển dời thù hận đến trên người hoàng đế.

“Đúng là có nguyên nhân.” Anh Gà Đỏ kéo qua một băng ghế nhỏ, ngồi xuống. “Hai mươi mốt năm trước, Bắc triều tập kết mười vạn đại quân Nam chinh, cũng như bây giờ, bẻ gãy nghiền nát công thành bạt trại, chỉ tốn ba tháng đã đẩy binh lực đến cách quốc đô Nam triều trăm dặm. Lúc ấy vẫn là Trịnh thái hậu buông rèm chấp chính, vị thái hậu này dưới cơn giận dữ, liên tục bãi miễn hơn mười quan viên Binh bộ, ở các huyện phủ dán bố cáo cho phép hào cường địa phương chiêu binh mãi mã, cho phép dân chúng các nơi tự chủ phản kháng!”

“Chính lệnh này vừa ra, đám thân hào kia vì tự bảo vệ mình đều bắt đầu chiêu binh luyện binh, hoặc là đầu tư hạng người trung lương chống lại Bắc triều xâm nhập. Lưu dân mất đi quê hương hưởng ứng kêu gọi quy mô lớn. Trong đó, có một người tên Võ Tân, đã ở dưới loại bối cảnh này quật khởi, xây dựng một mũi Thần Duệ quân.”

“Võ Tân này là con cháu danh tướng, trong tộc từng xuất hiện ba vị cử nhân, hai vị võ tướng, đến hắn một thế hệ này thì xuống dốc, nhưng gia học sâu xa vẫn còn. Người này trị quân có phương pháp, dùng binh như thần, giai đoạn đầu nhận hào cường địa phương quyên giúp, giai đoạn sau quy thuận Nam triều, được triều đình ủng hộ lương thực tiền bạc, chỉ dùng bốn năm thời gian, mười vạn đại quân Bắc triều bị giết thua to, chạy về Bắc cảnh.”

“Lúc ấy đại bộ phận tinh nhuệ của Bắc triều đều tổn thất ở chiến trường, Võ Tân muốn xua quân bắc thượng, một hơi san bằng Bắc triều, kết thúc Nam Bắc hai triều chinh phạt dài tới trăm năm. Nhưng triều đình lại hạ lệnh lui binh.”

Nói tới đây, Anh Gà Đỏ tiếc hận vỗ đùi: “Tôi cho rằng loại tình tiết làm người ta chửi má nó này sẽ chỉ xuất hiện ở trong phim, không ngờ trong phó bản cũng có.”

“Triều đình hoặc là lo lắng Võ Tân ủng binh tự trọng tự lập làm vương, hoặc là quốc khố đánh hết rồi, nhu cầu cấp bách tu dưỡng.”

Trương Nguyên Thanh thúc giục: “Tiếp tục nói.”

“Triều đình liên tục hạ mười hai đạo chiếu thư, mệnh lệnh Võ Tân khải hoàn về triều, nhưng Võ Tân kháng chỉ không nghe, tiếp tục Bắc phạt. Triều đình liền chặt đứt lương thảo của hắn, vừa rồi kể, Võ Tân trị quân có phương pháp, tuyệt không làm việc cướp bóc dân chúng, không tiền không lương không thể Bắc phạt, lại không cam lòng rút quân từ đây, vì thế dẫn dắt một mũi thân quân về triều, muốn thuyết phục triều đình ủng hộ sự nghiệp Bắc phạt của hắn.” Anh Gà Đỏ thở dài nói.

“Kết quả hắn chết ở kinh thành, triều đình cho lý do là chết bệnh, thân quân của hắn không tin, tụ tập gây rối, một bộ phận bị chém đầu, một bộ phận bị đuổi đi, một bộ phận vào tù.

Bộ đội chủ lực ở lại biên giới phía bắc, không bao lâu liền gặp quân đội Bắc triều phục kích, tinh nhuệ toàn quân bị diệt, những người còn lại chạy tứ tán.”

“Nói rất hay, có văn hóa, cứ như nghe sách.” Khương Tinh Vệ giật mình, trong lòng tự nhủ trong quần thể Hỏa Sư của mình cũng không thiếu người làm công tác văn hóa nghiền ngẫm từng chữ một.

Chương 2764 - Tuyến kịch tình Thần Duệ quân (3)

Anh Gà Đỏ thành thật nói: “Đều là quan viên Binh bộ nói cho tôi biết, tôi chỉ là thuật lại mà thôi.”

“Cho nên tôi là bị giận cá chém thớt rồi?” Trương Nguyên Thanh thở dài che đậy nước mắt: “Trẫm năm đó còn là thằng nhóc tám chín tuổi, có quan hệ gì với ta! Đó là mẫu hậu làm hỏng việc.”

“Cậu còn nhập vai à?” Đức phi (dì trẻ) lườm hắn một cái, phân tích: “Thần Duệ quân tinh nhuệ mất hết, không có năng lực vào cung hành thích, sau khi vua mới lên ngôi, tham luyến sắc đẹp, khiến bọn họ thấy được cơ hội. Như vậy mà nói,

chiến lực của Thần Duệ quân, nhiều nhất Thánh Giả, không có Chúa Tể. Sống qua 72 giờ, liền không đáng lo."

"Không đúng!" Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Tuyến kịch bản phong phú như vậy, lại nghi ngờ gõ trống kêu oan, bằng vào kinh nghiệm tôi nhiều năm… nhiều lần trải qua phó bản độ khó cao, nhiệm vụ phụ tuyến của Thần Duệ quân sẽ không đơn giản như thế. Đây chính là phó bản cấp A giai đoạn Chúa Tể, một trong những kẻ địch chủ yếu, chiến lực chỉ có Thánh Giả sao, không quá thực tế nhỉ?"

"Vậy cậu(anh) muốn thế nào." Anh Gà Đỏ cùng Khương Tinh Vệ trăm miệng một lời.

Có hai cái miệng nói thay, bọn người Tạ Linh Hi tránh phải hỏi lại.

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút: "Uyển phi từ nhỏ đi theo thái hậu, là tử sĩ thái hậu một tay bồi dưỡng, cô ấy hẳn là biết rất nhiều bí mật của thái hậu, tuổi của cô ấy lại lớn hơn tôi rất nhiều, lúc xử lý Thần Duệ quân, hẳn là biết việc hiểu chuyện."

Hắn nhìn các đồng đội, nói: "Hôm nay thành công giấu được Trịnh Văn Hàn, lại vừa trải qua sự kiện ám sát, ban đêm hẳn là an toàn. Ngày mai lại thương lượng công việc ra khỏi thành, Lý thường thị, sau bữa tối, anh đi triệu Uyển phi tới thị tẩm."

Tuyến kịch bản Thần Duệ quân, xuất cung sẽ rất khó tra xét.

Anh Gà Đỏ khom người thở dài: "Vâng, bệ hạ!"

Ở Hạ cung dùng xong bữa tối, sắc trời đã tối, đèn hoa mới lên, Anh Gà Đỏ dẫn Tạ Linh Hi cùng Khương Tinh Vệ hai vị "cung nữ" rời tẩm cung, đi ở trong kiến trúc hoa mỹ tựa như tiên cung.

Anh Gà Đỏ đi rồi đi, bỗng nhiên nói: "Quan Nhã đâu, Quan Nhã đâu? Cô ấy cũng là Kiếm Khách, có thể ở trong quân hay không. Tôn Miểu Miểu cũng không thấy…"

Tạ Linh Hi nhìn kỹ đánh giá Anh Gà Đỏ: "Anh làm gì để ý bạn gái Nguyên Thủy ca ca như thế, anh hôm nay cũng nhắc Quan Nhã mấy lần rồi."

Anh Gà Đỏ cười nhạo nói:

“Bên này đều là hạng nữ lưu, Tinh Vệ không quá thông minh, em cùng Nữ Vương kinh nghiệm phó bản độ khó cao quá ít, Tiểu Viên là im thin thít, Chỉ Sát cung chủ tính cách cổ quái, đậu móa, lão tử quá thiếu cảm giác an toàn.

“Tôn Miểu Miểu cùng Quan Nhã nếu như ở quốc đô thì tốt, nhưng thơ của Nguyên Thủy truyền đi lâu như vậy, các cô ấy cũng chưa chạy tới hội hợp.”

Tinh Vệ không phục: “Cha em nói, em là thông minh nhất cả nhà.”

“Mẹ cô là Hỏa Sư à?” Tạ Linh Hi hỏi.

Tinh Vệ lắc đầu.

“Bởi vậy có thể thấy được, cha cô là tra nam.” Tạ Linh Hi đánh giá.

Tinh Vệ mờ mịt: “Vì sao?”

“Bởi vì ở trong lòng cha cô, mẹ cô không phải người nhà chứ sao.” Tạ Linh Hi nói.

Tinh Vệ không nói chuyện, cắm đầu đi về phía trước, mười mấy giây sau, cô cùng Anh Gà Đỏ đồng thời phản ứng, cả giận nói: “Cô dám trào phúng Hỏa Sư chúng tôi.”

…

Trong tẩm cung.

Uyển phi nhìn Đức phi bên trái một lần, lại nhìn Nhã phu nhân bên phải một lần, cuối cùng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, dáng người cao lớn hành một lễ hậu phi ưu nhã:

“Bệ hạ, thần thiếp đến thị tẩm.”

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ôn hòa nói: “Uyển phi tới rồi, mau ban chỗ ngồi.”

Anh Gà Đỏ chuyển đến một cái băng ghế nhỏ.

Trương Nguyên Thanh một cước đạp bay hắn: “Lấy ghế to.”

Anh Gà Đỏ chạy ra ngoài sảnh khiêng tới ghế gỗ điêu khắc nặng 20 kg.

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt ôn hòa: “Mời Uyển phi ngồi. Uyển phi à, nàng có từng nghe nói Thần Duệ quân hay

không?”

Uyển phi lần nữa nhìn Đức phi bên trái một lần, lại nhìn Nhã phu nhân bên phải một lần.

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Cứ nói hết đi, hai vị mỹ nhân là trẫm một đời yêu thương, trẫm hận không thể mỗi ngày sủng hạnh.”

Tiểu Viên cùng cung chủ cười lạnh.

Cậu nói như vậy, bạn gái cậu Quan Nhã đồng ý không! Anh Gà Đỏ nhịn không nổi lẩm bẩm.

“Bệ hạ, vì sao đột nhiên hỏi Thần Duệ quân.” Uyển phi dáng người như là một ngọn núi thịt nhỏ hỏi.

“Trẫm đã điều tra, Sở mỹ nhân là thích khách Thần Duệ quân an bài đến trong cung.” Trương Nguyên Thanh không giấu diếm.

Uyển phi bừng tỉnh đại ngộ, nói:

“Thì ra là thế, Thần Duệ quân muốn báo thù hắn là thái hậu, nhưng thái hậu ở lâu thâm cung, bọn hắn không có cơ hội, cho nên coi bệ hạ như mục tiêu báo thù.”

Cũng có một bộ phận nguyên nhân là Triệu Thuấn quá ngu ngốc, giết hắn lợi nước lợi dân! Trong lòng Trương Nguyên Thanh tự nhủ.

Câu trả lời này của Uyển phi nói cho hắn biết, vị tử sĩ này quả thực biết một số bí mật.

Chương 2765 - Tập kích đêm (1)

“Kỳ thật, Thần Duệ quân vẫn luôn là khúc mắc của thái hậu nhiều năm qua, bệ hạ đã hỏi, tnô gia liền nói thẳng…” . Uyển phi mới nói tới đây, bỗng nhiên vẻ mặt biến đổi, quay ngoắt đầu lại nhìn về phía rèm.

Gần như cùng lúc, Trương Nguyên Thanh, cung chủ, Tiểu Viên, Anh Gà Đỏ còn có ba vị mỹ nhân, nhao nhao đưa ánh mắt nhìn về phía ngoài điện.

Trong bóng đêm, tiếng bước chân nặng nề mà chỉnh tề nhanh chóng tới gần, một nhóm người đông đảo đang lao về phía tẩm cung…

Mọi người trong điện đều bắt đầu cảnh giác, sắc mặt trở nên nghiêm túc, ánh mắt trở nên sắc bén.

Chưa được hoàng đế hạ lệnh, cho phép, một lượng lớn nhân mã ở trong bóng đêm tới gần tẩm cung của hoàng đế, mặc kệ ở bất cứ thời điểm nào, đều là không hợp với lẽ thường.

“Tắt đèn!” Trương Nguyên Thanh hướng đồng đội hạ đạt mệnh lệnh, sau đó cho Anh Gà Đỏ một ánh mắt: “Chuẩn bị tốt pháp khí phòng ngự, ra ngoài xem chút.”

Đám người Tiểu Viên, cung chủ nhanh chóng thổi tắt ngọn nến ở trong tẩm cung cùng sảnh ngoài, khiến trong điện lâm vào bóng tối.

Anh Gà Đỏ sắc mặt ngưng trọng, không cần Trương Nguyên Thanh nhắc nhở, đã lấy ra một bộ giáp mây mặc vào, bước nhanh xuyên qua rèm, xuyên qua sảnh ngoài, đứng ở ngoài cửa ô vuông cao lớn.

Hắn tiếp theo lại lấy ra một tấm bia đá, nắm ở tay trái, trong chớp mắt, hai vai hơi trầm xuống, giống như đè một ngọn núi lớn, hắn có chút cố sức nâng lên tay phải, đẩy ra cửa ô vuông.

Phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy một mũi cấm quân tay cầm cây đuốc, đang dọc theo bên hồ chạy về phía quảng trường bên ngoài tẩm cung.

Đầu lĩnh là Trịnh Văn Hàn lưng đeo trường kiếm, cùng với một vị tướng lĩnh trung niên gầy gò.

Anh Gà Đỏ đứng ở sau cửa, nghiêm khắc nói:

“Đứng lại!

“Nơi đây chính là tẩm cung của bệ hạ, các ngươi mang binh đao tự tiện xông vào, là muốn tạo phản sao?”

Vừa dứt lời, tên tướng lĩnh cao cấp kia tháo xuống cung tên, kéo cung bắn mạnh.

“Vù!”

Mũi tên chứa đầy kiếm khí cùng không khí ma sát ra tiếng xé gió thê lương, trong bóng đêm dâng lên ánh sáng vàng, hình thành vòng bảo hộ hình cầu.

Một giây sau, vòng bảo hộ sụp đổ. Thời khắc mấu chốt, Anh Gà Đỏ hạ thấp người, tránh đi chỗ yếu hại trái tim, mũi tên bắn thủng bả vai, dư lực chưa yếu đi, ‘Phành’ đánh nát gạch đá trong điện, đóng đinh ở trên mặt đất.

Anh Gà Đỏ không đi để ý tấm bia đá vỡ vụn, nhanh chóng đóng cửa lại, cúi đầu khom lưng, lấy tư thế tránh đạn chạy về tẩm cung.

“Đậu móa! Trịnh gia tạo phản rồi.” Anh Gà Đỏ ấn bả vai chảy máu không ngừng, nhe răng trợn mắt nói: “Trong kẻ địch có cao thủ, Kiếm Khách Thánh Giả cảnh đỉnh phong.”

Có thể một mũi tên bắn thủng đạo cụ phòng ngự của nghề nghiệp Thổ Quái cấp 4, trong nghề nghiệp thủ tự, chỉ có kiếm khí của Kiếm Khách mới có thể làm được.

“Cầm máu trước, nếu chỉ là một Kiếm Khách cấp 6, vậy còn tốt.” Tiểu Viên liếc nhìn Uyển phi cao lớn thô kệch một cái.

Vị này chính là Ôn Thần cấp 6.

Lúc này, tiếng bước chân ồn ào càng gần hơn nữa, Trương Nguyên Thanh giọng điệu dồn dập:

“Không đơn giản như vậy, Trịnh gia không có lý do ở đêm nay hành thích, không, cái này đã không phải hành thích, đây là tạo phản. Nói rõ Trịnh gia đã tra ra nguyên nhân thật sự Trịnh Long Đồ chết, diễn trò diễn hỏng rồi… Chưa chắc diễn hỏng,

bây giờ không nói những thứ này nữa, nhanh chóng bố trí cơ quan, chuẩn bị nghênh đón kẻ địch, tôi đến kéo dài thời gian"

Nếu là tạo phản, thì không có khả năng chỉ mang một Thánh Giả cấp 6.

Anh Gà Đỏ, cung chủ, Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi ăn ý mở ra hòm đồ, lấy ra con rối hình người, nỏ liên hoàn, Thiên Châm Đồng (ống phóng ngàn cây kim), bẫy kẹp thú phá giáp, máy phun bào tử các cơ quan vũ khí, bắt đầu bố trí đâu vào đấy.

Từ sau khi đạt được cơ quan thuật, thành viên bang phái Người Chết Trở Về đều quen mang theo một bộ cơ quan vũ khí từ Siêu Phàm đến Thánh Giả, trong kho hàng bang phái số lượng dự trữ càng nhiều hơn.

Dù sao cơ quan vũ khí đã có thể bố trí cạm bẫy, cũng có thể làm vật hi sinh dò đường, công năng đa dạng, tác dụng đa dạng.

Tiểu Viên thì lấy ra hai cái hũ đất đen, một cái hũ bay ra bọ cánh cứng màu đen bộ dáng dữ tợn, bám ở cửa sổ cùng dưới mái ngói, trong một cái hũ bò ra rắn độc sặc sỡ, vặn vẹo thân thể bò về phía cửa cùng bên cửa sổ, có con thì trèo lên cột, treo ở xà nhà.

Khương Tinh Vệ không phải thành viên bang phái Người Chết Trở Về, không có việc gì để làm, liền muốn mai phục ở phía sau cửa, nhưng bị Trương Nguyên Thanh lập tức kéo trở về:

"Đừng tới gần cửa!"

Hắn sau khi kéo Khương Tinh Vệ trở lại, triệu hồi ra Pháp Bào âm Dương cùng giày khiêu vũ màu đỏ xỏ vào, thừa dịp các đồng đội đang bố trí cơ quan, hắn đi ra sảnh ngoài, cao giọng chất vấn:

"Trịnh tướng, cữu cữu, trẫm đối đãi Trịnh gia các ngươi không tệ, vì sao tạo phản? Ngươi có xứng đáng với mẫu hậu đã mất của trẫm không?"

Chương 2766 - Tập kích đêm (2)

Vừa dứt lời, một mũi tên tràn ngập kiếm khí xuyên thấu cửa ô vuông, theo tiếng bắn tới.

Giày khiêu vũ màu đỏ sáng lên ánh sáng ảm đạm, mang theo hắn nhanh nhẹn xoay người, tránh né mũi tên.

Trương Nguyên Thanh lập tức cao giọng nói: "Bắn tên trộm là người phương nào, bọn chuột nhắt nhát gan."

Mũi tên một lần nữa bắn tới, giày khiêu vũ màu đỏ lần nữa thoải mái tránh né.

Tuy là đạo cụ loại quy tắc giai đoạn Siêu Phàm, nhưng tránh né loại công kích từ xa này không chút khó khăn. Nếu là Kiếm Khách cấp 6 áp sát tiến công, giày khiêu vũ màu đỏ chưa chắc có thể né tránh.

"Trẫm đứng ngay chỗ này, có bản lãnh bắn mấy mũi tên nữa." Trương Nguyên Thanh kêu gào.

Liên tục hai mũi tên không có kết quả, tên Kiếm Khách kia ngoài điện không rõ hư thật trong điện, ngược lại ngừng lại.

Mà Trịnh Văn Hàn không trầm mặc nữa, làm ra đáp lại, cất cao giọng nói:

"Bệ hạ bị thích khách khống chế ở trong cung, bổn tướng dẫn quân bao vây Hạ cung. Hôm nay bốn cổng của hoàng cung đều đã bị bổn tướng phong tỏa, bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào, các ngươi ngoan ngoãn giao nộp vũ khí đầu hàng, thả bệ hạ, còn có thể được toàn thây. Bằng không, bổn tướng liền một mồi lửa thiêu Hạ cung."

Không có viện binh, tin tức tốt là, cấm quân Hoàng Thành ti cũng không phải tất cả đều là người Trịnh gia, bằng không không cần thiết phong tỏa cửa cung… Trương Nguyên Thanh theo bản năng căn cứ lời đối phương phân tích tình báo, đồng thời lớn tiếng nói:

"Trịnh tướng, đừng giả bộ nữa, ngươi đã tra ra nguyên nhân cái chết của Trịnh Long Đồ, chúng ta liền nói trắng ra, mặc kệ là Trịnh Long Đồ hay Uyển mỹ nhân, đều đã khai ra dã tâm mưu triều soán vị của Trịnh gia.

Trẫm tuy không thích đọc sách, cũng biết thắng làm vua thua làm giặc, hôm nay cho dù chết, ta cũng muốn chết rõ ràng, ngươi là như thế nào biết nguyên nhân cái chết của Trịnh Long Đồ?"

Hắn thật ra đã đoán được, nhưng vẫn muốn cố hết sức tranh thủ thời gian cho đồng đội bố trí cạm bẫy.

Bên ngoài trầm mặc vài giây, truyền đến thanh âm của Trịnh Văn Hàn: "Ngươi đã biết khát vọng của bổn tướng, thì nên rõ, nếu lúc ấy mục tiêu của thích khách là ngươi, Long Đồ tuyệt đối sẽ không liều mình cứu ngươi."

"Chỉ bằng vào cái này?"

Giọng điệu Trịnh tướng bỗng nhiên dữ tợn: "Bổn tướng mời đệ tử của quốc sư hỏi linh, hôn quân, ngươi giết con ta, còn hại nó trọn đời không thể siêu sinh, hôm nay bổn tướng phải trừ hại cho dân chúng thiên hạ."

Nói tới đây, cửa ô vuông của tẩm cung bỗng nhiên bị phá vỡ, một đám cấm quân mượn lúc đối thoại, lặng yên tới gần tẩm cung, phát động tập kích.

"Vù vù vù!"

Mấy chiếc nỏ kiểu đứng đối diện cửa điện lập tức bắn, dẫn đầu bắn trúng mấy tên giáp sĩ hàng phía trước, giáp sĩ phía sau thừa dịp chiến hữu cản một loạt tên, chen chúc vào điện.

Sau đó liền đạp trúng kẹp thú trải ở cách cửa không xa, tiếng kêu thảm thiết nổi lên khắp nơi, sau đó bị mọi người trốn trong bóng tối dùng tên nỏ đánh gục.

Càng nhiều cấm quân chen chúc mà vào, chưa bị cơ quan vũ khí dọa lui. Bọn họ đều là tinh nhuệ huấn luyện bài bản, công thành cũng dám xung phong, huống chi là tẩm cung của hoàng đế.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, các cấm quân lao vào tẩm cung không phải bị cơ quan vũ khí đánh chết, chính là bị cổ trùng, rắn độc cắn xé, trúng độc mà chết.

Ngắn ngủn ba năm phút đồng hồ, đợt cấm quân đầu tiên chết hết ở trong điện.

Cửa điện rộng mở, từ bậc cửa đến trong điện phủ kín thi thể, trong tẩm cung một mảng tối đen, trong bóng tối giống như cất giấu mãnh thú chọn người mà cắn.

Trịnh Văn Hàn trầm giọng nói: "Hỏa công!"

Các cấm quân rút tên, ở đầu mũi tên bọc vải, giội dầu hỏa lên, lại dùng cây đuốc điểm hỏa, hướng về tẩm cung kéo cung.

Trong tích tắc, mưa lửa bao phủ Hạ cung, điểm hỏa cửa sổ cùng nóc nhà.

Thời tiết thu đông, khí hậu khô hanh, thế lửa lập tức dâng lên, hừng hực thiêu đốt.

Lúc này, hồ nhân tạo cách Hạ cung 50 mét, 'Ầm' một tiếng, xông lên hai con rồng nước, uốn lượn bay múa, lao về phía Hạ cung hừng hực lửa.

Ôn Thần trong cấm quân lập tức ra tay, ngự thủy đối kháng ngự thủy, ngăn cản hai con rồng nước tới gần.

Hai con rồng nước tráng kiện ở không trung xoay quanh múa may, giống như ruồi bọ không đầu.

Trương Nguyên Thanh mặc Pháp Bào âm Dương cùng Nữ Vương thấy thế, lần lượt ra tay, dưới nhiều luồng lực lượng đấu sức, hai con rồng nước nhất thời sụp đổ, hóa thành mưa to tầm tã, dập tắt cây đuốc của cấm quân, cũng dập tắt đại bộ phận lửa ở Hạ cung.

Đợt thế công thứ hai thành công hóa giải.

Cấm quân bao vây Hạ cung trong lúc nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Trương Nguyên Thanh biết, đây chỉ là tạm thời, kế tiếp, Trịnh Văn Hàn còn có thể tiếp tục phát động tiến công, tiếp tục thử, thẳng đến khi hao hết thủ đoạn chế địch của bên mình.

"Bổn tướng trái lại đã đánh giá thấp bệ hạ rồi, đánh giá thấp hoàng cung mỹ nhân tập hợp này. Tỷ tỷ kia của ta, để lại bao nhiêu sự chuẩn bị ở sau cho bệ hạ?" Tiếng của Trịnh Văn Hàn từ ngoài điện truyền đến.

Chương 2767 - Tập kích đêm (3)

Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: "Trong tẩm cung của trẫm giấu trăm vạn quân, tin không?"

Trịnh Văn Hàn không thèm để ý.

Tiếp tục như vậy không phải biện pháp, phải thoát khỏi hoàng cung… Đầu óc Trương Nguyên Thanh liên tục xoay chuyển, bỗng nhiên sinh ra một kế, nói:

“Nếu tiếp tục giằng co, chúng ta nhất định phải chết không thể nghi ngờ, tôi có một biện pháp.”

Đợi ánh mắt mọi người ném đến, Trương Nguyên Thanh nói:

“Tất cả mọi người đều mặc vào thường phục của trẫm, dịch dung thành trẫm, sau đó cùng nhau xông trận, phân tán chạy trốn. Như vậy, Trịnh Văn Hàn chắc chắn chia quân, tỷ lệ sinh tồn của mỗi người đều sẽ được tăng lên.”

Chiến đấu với kẻ địch ở Hạ cung, tỷ lệ toàn quân bị diệt rất lớn, phân tán chạy trốn có thể có khả năng thật lớn cam đoan tỷ lệ sinh tồn của đoàn đội.

“Nhưng như vậy, trong chúng ta nhất định sẽ có người chết.” Anh Gà Đỏ nhăn mặt nhíu mày: “Mọi người đều là huynh đệ, phải chết cùng chết, tôi không đồng ý.”

Vừa nói xong, ngoài điện bỗng sáng lên ánh lửa mãnh liệt, một giây sau, một quả cầu lửa khổng lồ đường kính 2 mét đánh vỡ cửa sổ, đập vào trong điện.

“Ầm!”

Quả cầu lửa nổ tung, sóng xung kích nóng rực hất tung bàn, lửa văng tung tóe điểm hỏa lụa là cùng đồ gỗ trong điện.

Tuy quả cầu lửa là nổ tung ở sảnh ngoài, nhưng sóng xung kích cường đại khiến mọi người trong tẩm cung khí huyết cuồn cuộn, bước chân lảo đảo.

Không đợi mọi người phản ứng lại, nóc nhà lại truyền đến tiếng oanh tạc, mái ngói cùng xà nhà sụp đổ rơi xuống, một lần này vụ nổ ngay tại đỉnh đầu mọi người, Tạ Linh Hi thể chất yếu nhất bị chấn động miệng phun máu tươi.

Sóng lửa nóng rực uốn quăn tóc bọn họ, thiêu cháy rắn độc treo ở trên xà nhà.

“Đệch!” Anh Gà Đỏ chửi má nó: “Là Hỏa Ma cấp 6, dưới trướng lão tiểu tử này nhiều cao thủ như vậy?”

Vừa rồi hai đợt thử, khiến cấm quân không dám tiến công quy mô nữa, lựa chọn ‘oanh tạc’.

“Tể tướng quyền khuynh triều dã, phái Chúa Tể đến cũng không kỳ quái, chỉ là tuyến kịch tình của chúng ta còn chưa tiến triển đến một bước này mà thôi.” Cung chủ thấp giọng nói:

“Dựa theo Nguyên… bệ hạ nói đi làm, đây là cơ hội giữ mạng duy nhất.”

Tạ Linh Hi, Nữ Vương lộ ra một phần lo lắng, các cô trở thành Thánh Giả thời gian ngắn nhất, nội tình nông cạn nhất, dưới loại tình huống này, tỉ lệ tử vong cao hơn đồng đội khác.

Nhưng kế sách của bang chủ (Nguyên Thủy ca ca) là đúng, thế cục trước mắt, phân tán chạy trốn mới là lựa chọn chính xác, dù sao nơi này là hoàng cung, mà bọn họ là cá trong chậu, đoàn kết chiến đấu sẽ chỉ dẫn tới đoàn diệt.

Mọi người nhanh chóng tìm kiếm thường phục của hoàng đế, gấp gáp mặc vào. Trương Nguyên Thanh thi triển thuật dịch dung, lần lượt thay đổi bề ngoài của mọi người, mang bọn họ đều biến thành Triệu Thuấn.

Uyển phi nhìn một màn này, trợn mắt cứng lưỡi.

Trương Nguyên Thanh liếc cô một cái: “Trẫm biết nàng rất chấn động, nhưng bây giờ đừng vội chấn kinh, chạy khỏi nơi đây rồi nói sau.”

Uyển phi không hổ là tử sĩ, gật gật đầu, không nghĩ nhiều nữa.

“Kế tiếp phải nghĩ cách tăng lên tỷ lệ sinh tồn, cửa cung đều bị người của Trịnh Văn Hàn phong tỏa, chúng ta nên đi ra ngoài như thế nào?” Trương Nguyên Thanh nhìn cô, hỏi.

Uyển phi ngầm hiểu, giọng oang oang nói:

“Nước của hồ Hạ cung nối liền với sông trong thành, chỉ cần thông qua một mạch nước ngầm, liền có thể bơi tới ngoài thành. Chẳng qua, mạch nước ngầm hẹp dài, trừ phi tinh thông thủy linh chi pháp, bằng không rất khó thông qua mạch nước ngầm.”

“Tôi có thể thông qua!” Mắt Nữ Vương sáng lên, sau đó bổ sung nói: “Tôi có một món đạo cụ Siêu Phàm có thể hóa thành

nước, mọi người ai cần?”

Tiểu Viên nói: “Tôi có thể hóa cổ phi hành.”

Ong vàng lấy tốc độ sở trường, cô muốn chạy trốn, không có ai có thể ngăn trở.

Cung chủ nói: “Tôi có thể xông ra khỏi cung, không cần mượn dùng mạch nước ngầm.”

Cô đã hoàn thành một lần nhiệm vụ phụ tuyến, khôi phục đến giai đoạn Thánh Giả, lấy sức quyến rũ, dẫn mối tơ hồng cùng thôi miên của Hồng Loan Tinh Quan, ở dưới tình huống không bị tập trung nhằm vào, chạy khỏi hoàng cung không khó.

Anh Gà Đỏ, Khương Tinh Vệ và Tạ Linh Hi thì không có phương pháp chạy trốn.

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, mở ra hòm đồ, lấy ra một tấm mặt nạ da người ném qua: “Linh Hi, em không cần chạy khỏi cung, dùng nó trốn ở trong cung nữ.”

Đạo cụ là này đạo cụ của Nam phái Cửu trưởng lão, phẩm cấp Siêu Phàm, nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, công năng chính là dịch dung.

Tạ Linh Hi nhanh trí, có nó phụ trợ, trốn ở hậu cung không có vấn đề.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh lại cởi giày khiêu vũ màu đỏ nhét cho Anh Gà Đỏ, nói:

“Đạo cụ này cho anh, anh thi triển Hỏa Hành chạy trốn, nếu linh lực tiêu hao quá lớn, thì đeo nó chạy, nó có thể bỏ qua địa hình, chạy sẽ không tiêu hao thể lực, có thể tránh né Thánh Giả cảnh công kích từ xa.

Nữ Vương, món đạo cụ đó chị cho Tinh Vệ.”

Chương 2768 - Bệnh tật (1)

Giày khiêu vũ màu đỏ vừa muốn quay chung quanh chủ nhân đòi hỏi trả giá, đã bị Anh Gà Đỏ thu vào hòm đồ.

Trong quá trình này, lại có hai quả cầu lửa nổ tung ở tẩm cung, một quả trong đó nổ khiến Trương Nguyên Thanh bị thương,

chẳng qua làm Thần Dạ Du, hắn không để ý thương thế, đâu vào đấy tiếp tục nói:

“Đợi lát nữa mọi người đồng thời xông trận, tôi và Uyển phi chặn hậu. Trịnh Văn Hàn biết tôi có hộ vệ, hắn có thể nhìn ra tôi là chân thân, mà mọi người dịch dung thành tôi, hắn lại không dám hoàn toàn không bận tâm, hẳn là sẽ không phái quá nhiều binh lực đuổi bắt mọi người, tôi sẽ tận khả năng kéo dài thời gian cho mọi người.”

Một bước này cực kỳ mấu chốt, nếu không có ai lưu lại đoạn hậu hấp dẫn chủ lực, sẽ dẫn tới truy binh thực lực quá mạnh, do đó khiến đội viên lâm vào tuyệt cảnh.

Mà sở dĩ để đồng đội đi trước, là vì cần nhờ bọn họ dẫn đi một bộ phận hỏa lực.

Chế định xong sách lược, Trương Nguyên Thanh vượt ở trước khi quả cầu lửa rơi xuống, thấp giọng nói:

“Hành động!”

Anh Gà Đỏ cùng Khương Tinh Vệ dẫn đầu lao về phía lỗ thủng bị quả cầu lửa nổ ra, song song nhảy ra, phân biệt hướng về hai bên bỏ chạy.

Trịnh Văn Hàn bên ngoài ngẩn ra, liền nói ngay: “Đuổi!”

Vừa nói xong, ánh mắt xoay chuyển, bổ sung nói: “Mỗi bên hai mươi người, truyền lệnh cấm quân gác cửa, bất luận kẻ nào tới gần cửa cung năm mươi bước, giết không cần hỏi.”

Hai chi cấm quân huấn luyện bài bản đuổi theo.

Bên này vừa đi, trong cửa chính tẩm cung bị lửa lớn thiêu hủy, lại có hai Triệu Thuấn mặc thường phục lao ra, đều tự chạy về phía khác nhau.

Các cấm quân sau khi hướng về bọn họ bắn ra một loạt mưa tên, lập tức truy kích.

Tiếp theo là đôi Triệu Thuấn thứ ba lao ra khỏi đại điện, cướp đường mà chạy.

“Trịnh tướng!” Hỏa Sư cấp 6 trong cấm quân không kiềm chế được, nhíu mày truy hỏi: “Vì sao chỉ chia chút binh lực vậy? Nếu để hôn quân chạy thoát, như thế nào cho phải.”

Trịnh Văn Hàn cùng tướng lĩnh Kiếm Khách đều không quan tâm, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm tẩm cung.

Đúng lúc này, lại có hai đôi Triệu Thuấn lao ra khỏi tẩm cung, nhưng bọn họ không phải phân tán chạy trốn, mà là sóng vai kết bạn.

Ánh mắt Trịnh Văn Hàn chợt nghiêm nghị, rút ra trường kiếm bên hông: "Các vị tướng sĩ Nam triều, theo cùng nhau chém giết hôn quân."

Các cấm quân ầm ầm đồng ý, hơn trăm giáp sĩ rút đao truy đuổi, người còn thừa kéo cung, nhắm hai bóng lưng chạy trốn kia.

Triệu Thuấn bọc hậu kia bỗng quay đầu, dang hai tay, chợt khép bàn tay ở trước ngực.

"Bốp!"

Trong tiếng vỗ tay thanh thúy vang dội, hồ nhân tạo nơi xa một lần nữa lao lên hai con rồng nước, nhưng mục tiêu không phải cấm quân, mà là hai người đào vong.

Rồng nước uốn lượn bay múa, va chạm ở đỉnh đầu hôn quân hóa thành mưa to tầm tã.

Màn mưa làm mơ hồ tầm mắt, bộ phận cung tiễn thủ buông lỏng dây cung, kiên trì bắn, cũng bởi vì bóng đêm cùng màn mưa hai tàng trở ngại, hoàn toàn không có sự chính xác đáng nói.

Trương Nguyên Thanh và Uyển mỹ nhân nhân cơ hội xuyên qua từng dãy lầu các xa hoa, vượt qua núi giả, phóng qua lan can chạm trổ, ở trong hoàng cung rộng lớn chơi Parkour, hướng về phía cửa nam bỏ chạy.

"Vù!"

Một mũi tên dính dầu hỏa hừng hực thiêu đốt từ nơi xa bắn tới, khi tới gần hai người bọn Trương Nguyên Thanh, ánh lửa chợt bành trướng.

Uyển phi quay đầu phun ra một mũi tên nước, dập tắt ánh lửa bành trướng.

Nơi xa, ngọn lửa vừa dâng lên ngoài thân tên Hỏa Ma cấp 6 kia đã vội vàng tắt.

Hỏa Hành thất bại!

"Vù vù." Tiếng rít xé gió một lần nữa truyền đến, mấy thanh kiếm nhỏ dài ba tấc, ở dưới bóng đêm yểm hộ, xuyên thủng lưng Uyển phi, bắn tung tóe ra một mảng bọt nước, lao thẳng về phía Trương Nguyên Thanh.

Uyển phi cao lớn hự một tiếng, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, đỉnh đầu như là bị kim đâm vào. Cô tu hành Thủy linh chi pháp tuy có thể bỏ qua thương tổn vật lý, nhưng cô biết Kiếm Khách thành danh giang hồ đã lâu có thể cô đọng kiếm ý, công kích thân thể cùng nguyên thần.

Khi bước chân cô lảo đảo một cái, đầu đau muốn nứt, vẫn không để ý tất cả đưa tay đi ngăn trở, ngăn cản chúng nó tập kích bệ hạ.

Cô còn có chút khó có thể thừa nhận, huống chi bệ hạ, nhưng lấy tốc độ của cô, làm sao nhanh hơn phi kiếm? Chỉ có thể trơ mắt nhìn bệ hạ gặp nạn.

Thời khắc mấu chốt, Trương Nguyên Thanh bổ nhào sang bên cạnh, biến mất không thấy.

Hai thanh phi kiếm dài ba tấc ở không trung xoay tròn nhanh chóng, mất đi mục tiêu.

Thấy thế, Uyển mỹ nhân nhẹ nhàng thở ra, không đào tẩu nữa, xoay người đón đầu vị Kiếm Khách chân đạp phi kiếm đuổi theo kia.

Trong tay rút ra một sợi roi mềm màu đen, vung cánh tay, quật 'Bốp' về phía Kiếm Khách mặc giáp nhẹ, nhưng bị đối phương có được thuật quan sát dễ dàng né tránh.

Uyển mỹ nhân nhẹ nhàng vung tay, sợi roi mềm nháy mắt phân nhánh, một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám…

Nháy mắt huyễn hóa ra ba mươi hai sợi roi mềm, giương nanh múa vuốt bao phủ bầu trời.

Chương 2769 - Bệnh tật (2)

Bốp bốp bốp… Tiếng quật thanh thúy không dứt bên tai.

Ngự kiếm phi hành tóm lại không linh hoạt bằng dưới đất, Kiếm Khách trung niên bị quật trúng một roi, nhất thời da tróc thịt bong, lại bị sợi roi mềm quấn lấy kéo đi, liền từ không trùng ngã xuống.

Uyển mỹ nhân 'Rầm rầm'chạy như điên, giống như một chiếc chiến xa lao về phía Kiếm Khách trung niên, quanh thân hắc quang xoay tròn, giống như một vòng xoáy, điên cuồng hấp thụ hơi nước trong không khí.

Khoảng cách hai bên không đủ 10 mét, Kiếm Khách trung niên lập tức miệng khô lưỡi khô, làn da trên mặt nổi lên nếp nhăn, máu thịt cánh tay xuất hiện khô quắt, hắn ở trong vài giây ngắn ngủn thân thể bị rút đi 60% hơi nước.

Kiếm Khách trung niên sắc mặt trầm xuống, cầm kiếm kịch liệt chiến đấu với Uyển mỹ nhân, mà kiếm khí, năng lực cận chiến Kiếm Khách luôn lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt bị động của Thủy Quỷ không có ý nghĩa.

Trong ngũ hành tương khắc, Kim sinh Thủy, chỉ hai loại linh lực mà nói, Thủy cao hơn Kim, bởi vậy Kiếm Khách chiến đấu cùng Ôn Thần hầu như không có bất cứ ưu thế nào đáng nói.

Tuy không đến mức bị khắc chế, nhưng tuyệt đối không có khả năng có phần thắng.

Vừa vặn lúc này, Hỏa Ma vừa rồi thi triển Hỏa Hành thất bại chạy tới, mặt đầy râu xồm, mắt hổ mặt vuông, trên khuôn mặt giống như ngưng kết sự nóng nảy không hòa tan được.

Hỏa Ma rầm rầm chạy tới, lòng bàn tay nặn ra một quả cầu lửa phát ra nhiệt độ cao nóng rực, hung hăng ném về phía Uyển phi.

"Ầm!" một tiếng.

Quả cầu lửa nổ tung, ánh lửa bành trướng chiếu sáng lên bóng tối, Uyển phi bị nổ bay ra ngoài.

Hỏa Ma tướng lĩnh chạy như điên, trường đao tinh thiết cuốn lên ngọn lửa, hóa thành một thanh đao lửa hừng hực thiêu đốt bổ mạnh xuống.

Uyển phi nghiêng người tránh đi, lướt qua lưỡi đao, mà lửa trên trường đao tinh thiết phun trào ra trên mặt đất.

Thừa dịp cô gái này bị bám trụ, Kiếm Khách trung niên một lần nữa đạp kiếm bay lên, đứng lại ở không trung, quan sát phía dưới, vài chùm tia sáng xám xịt từ hốc mắt bắn ra, đảo qua quanh mình.

Một giây sau, phi kiếm múa loạn xoay quanh tựa như khóa mục tiêu cái gì, xoay vòng, hướng về nơi xa bắn nhanh.

"Phốc!" Hai cây phi kiếm lướt qua chỗ đó, bọt nước bắn tung tóe, một bóng người ngã ra, ôm đầu lảo đảo một phen.

Chính là Trương Nguyên Thanh.

Đệch… Trương Nguyên Thanh da mặt run rẩy, Pháp Bào âm Dương giao cho hắn năng lực của Thủy Quỷ, tuy tránh né công kích phương diện vật lý, nhưng trên phi kiếm ẩn chứa lực lượng chấn sát, vẫn làm linh thể hắn đau đớn.

Kiếm Khách đã đến cấp 6, kỹ năng bị động Chấn Sát sẽ đạt được nhảy vọt mang tính thực chất, có thể như kiếm khí dung nhập trong vũ khí, tạo thành lực sát thương khả quan đối với linh hồn mục tiêu.

Cũng may hắn tuy là giai đoạn Siêu Phàm, nhưng Thần Dạ Du và Huyễn Thuật Sư đều lấy linh thể cường đại trứ danh, cho nên mới có thể chống đỡ được.

Đổi thành Siêu Phàm nghề nghiệp khác, đã nguyên thần tổn thất nặng nề, hôn mê bất tỉnh.

Kiếm Khách trung niên khẽ ồ một tiếng, "Không thể ngờ được bệ hạ thanh sắc khuyển mã, lại có tu vi như thế."

Kiếm khí dẫn dắt, hai thanh phi kiếm thay đổi phương hướng, một lần nữa bắn nhanh đến.

Trong nháy mắt này, Trương Nguyên Thanh mang toàn bộ đạo cụ Siêu Phàm cảnh của hòm đồ, kho hàng bang phái đều nhìn một lần, bi ai phát hiện, sau khi tặng ra giày khiêu vũ màu đỏ, trong đạo cụ Siêu Phàm cảnh, không có bất cứ một món nào có thể chống đỡ hắn tránh né cấp 6.

Cấp bậc chênh lệch quá lớn.

Tựa như thuật quan sát của Kiếm Khách cấp 6 có thể dễ dàng nhìn thấu Dạ Du, cũng là bởi vì cấp bậc chênh lệch, dưới tình huống cùng cấp bậc, thuật quan sát là không có khả năng nhìn thấy Thần Dạ Du ẩn thân.

Kiếm Khách có ý chí bất khuất, ảo thuật, mị thuật, mị hoặc đều sẽ không có hiệu quả, khống chế mà nói, đạo cụ Siêu Phàm muốn khống chế Kiếm Khách cấp 6, thuộc loại nói nhảm mà thôi.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chuyển động, sau đó lấy ra vài món đạo cụ nghề nghiệp Thổ Quái, một món là tượng bùn, một món là khiên bùn vàng.

Đồng thời, hắn ngẩng đầu lên, hướng về bóng đêm phát ra tiếng hú cao vút.

Không trung tối đen, đột nhiên giáng xuống một ánh trăng sáng ngời, chiếu vào trên người hắn.

Khiếu Nguyệt, hắn thi triển kỹ năng bùng nổ thuộc về Thần Dạ Du để đó không dùng đã lâu, đạt được gấp đôi thuộc tính.

"Ầm, ầm!"

Vách ngăn hình cầu tượng bùn hình thành tan vỡ, khiên bùn vàng tan vỡ, mà Trương Nguyên Thanh bày ra siêu nhanh nhẹn cùng sức phản ứng siêu mạnh, tránh đi hai thanh phi kiếm nhanh như sấm sét.

Dưới Khiếu Nguyệt thêm vào, lực lượng Trương Nguyên Thanh tăng vọt, nhưng vẫn như cũ không có ý tưởng chiến đấu.

Vừa định thi triển Dạ Du chạy trốn, bỗng cái trán nóng rát, hơi thở nóng rực, tứ chi như nhũn ra, bắt đầu kịch liệt ho khan.

Không xong, là bệnh khuẩn…

Trương Nguyên Thanh nhìn chung quanh, chưa phát hiện Ôn Thần rải bệnh khuẩn, trái lại Kiếm Khách trung niên dẫn dắt phi kiếm một lần nữa đánh tới.

Chương 2770 - Bệnh tật (3)

"Bệ hạ…"

Uyển phi kinh hô một tiếng, cứng rắn chịu một đao của Hỏa Ma, thoát ly chiến đấu, ra sức vung sợi roi.

‘Bốp’ một tiếng vang thanh thúy, phi kiếm bị sợi roi quật bay.

Uyển phi ‘Rầm rầm’ chạy như điên mà đến, vung cánh tay, vung sợi roi, ý đồ cuốn lấy Kiếm Khách thiếu nước.

Nhưng chiêu số tương tự đối với Kiếm Khách không có tác dụng, Kiếm Khách trung niên lập tức ngự kiếm lên cao, dễ dàng tránh thoát sợi roi quấn quanh.

Trương Nguyên Thanh thừa dịp buff Khiếu Nguyệt vẫn còn, lại một lần nữa thi triển Dạ Du, ẩn đi thân hình, sau đó, xoay chuyển phương hướng, hướng Hạ cung quay về đường cũ.

Hỏa Ma tướng lĩnh nhìn nhìn Kiếm Khách cao cao tại thượng, quay đầu, cao giọng nói: “Thủy Hầu Tử lên, mưa xuống!”

Mưa có thể phác họa ra Thần Dạ Du ẩn thân.

Nghe vậy, trong đôi mắt như chuông đồng của Uyển phi hiện lên một mảng kiên quyết, lao về phía Hỏa Ma tướng lĩnh kiểu tự sát, người sau lập tức để trường đao tinh thiết dấy lên ngọn lửa hừng hực, bổ về phía Uyển phi.

Uyển phi nghiêng đầu tránh lưỡi đao, tùy ý nó chém vào trong cơ thể, bốc hơi lên sương mù dày đặc.

Cô trở tay khống chế cánh tay Hỏa Ma tướng lĩnh, quanh thân hắc quang cuồn cuộn, điên cuồng cướp lấy tất cả hơi nước xung quanh.

Nước mưa chưa rơi, bởi vì vậy sẽ làm tử sĩ của hôn quân được thủy linh thêm vào cuồn cuộn không ngừng.

Ôn Thần tên là Thủy Hầu Tử kia cùng Kiếm Khách trên bầu trời, hướng về phía cửa cung mau chóng đuổi theo.

Hỏa Ma tướng lĩnh yên tâm thu hồi ánh mắt, “Hắc” một tiếng, lỗ chân lông chảy ra chất lỏng như dung nham, ngũ quan, máu thịt của hắn hết thảy dung nham hóa, giống như dị chủng trong núi lửa bò ra.

Kỹ năng bị động của Hỏa Ma - Dung Nham Chi Khu.

Dung Nham Chi Khu có thể khiến Hỏa Ma tạm thời dung nham hóa, mang đến năng lực khống chế lửa mạnh hơn, cùng

với tính kháng lửa, chủ yếu dùng cho chiến đấu trong biển lửa, nham thạch nóng chảy.

Dung Nham Chi Khu cơ bản không tồn tại hơi nước, có thể hoàn mỹ tránh né Ôn Thần cướp đoạt hơi nước.

Hỏa Ma hóa thân thành quái vật dung nham, trở tay bắt lấy Uyển phi, lặng lẽ nói: "Bày trận!"

Lúc này, trăm giáp sĩ đã đuổi tới, trong đó một tiểu đội cấm quân mặc trọng giáp xuất trận, quỳ một gối xuống, bàn tay đặt trên mặt đất.

"Ầm ầm…"

Mặt đất lát gạch đá vỡ ra, từng bức tường đất nện đột ngột đội đất mọc lên, phong tỏa Uyển phi cùng Hỏa Ma tướng lĩnh ở bên trong.

Một giây sau, ngọn lửa mãnh liệt lấp đầy không gian hẹp tường đất hình thành, luồng lửa đỏ rực từ trong khe hở tường đất dâng lên, giống như súng phun lửa cao áp.

Nơi xa, Trương Nguyên Thanh chợt dừng bước, nhìn về phía tường đất.

Lửa cùng đất vàng vừa vặn khắc chế bị động của Ôn Thần, Uyển phi không chạy thoát được, nàng sẽ bị lửa chưng khô.

"Bệ, bệ hạ, vấn đề kia ngài hỏi ta…" Trong khe hở tường đất truyền đến tiếng la cố nén đau đớn của Uyển phi: "Là Trịnh tướng làm, là Trịnh tướng làm… Nô, nô tỳ đi gặp thái hậu…"

Thanh âm im bặt.

Cuối cùng nói là nô tỳ, mà không phải thần thiếp.

Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, tiếp tục hướng về Hạ cung chạy như điên, trên mặt lạnh lùng không có một tia cảm xúc, trong đôi mắt thâm thúy tựa như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Hắn một đường chạy như điên, sát qua bên người cấm quân xung quanh, vượt qua lan can bạch ngọc điêu khắc, vượt qua từng tòa lầu các xa xỉ, không bao lâu, đã về tới Hạ cung hóa thành phế tích.

Lao đầu vào trong hồ, mặc Áo Choàng âm Dương hắn giống như ngư lôi dưới nước, kéo ra bọt khí dày đặc, sau khi cảm ứng một phen mạch nước ngầm đáy hồ, ở trong bùn tìm được một thông đạo dòng sông ngầm đường kính không tới nửa mét.

Thân thể Trương Nguyên Thanh hóa thành nước chảy, chui vào thông đạo.

…

Quốc đô, thành nam, dòng sông nhỏ rộng khoảng một trượng lẳng lặng chảy, bờ sông là nhà dân tường trắng ngói đen, san sát nối tiếp nhau, ở giữa kẹp lầu nhỏ bằng gỗ kết cấu tinh xảo, cầu đá hình vòm phủ đầy rêu xanh lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Mặt sông trong ánh trăng bỗng nhiên truyền đến tiếng nước ào ào, một bóng người từ trong nước xông ra.

Hắn mặc thường phục màu vàng tươi, mái tóc dài ướt sũng rối tung, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cố hết sức bơi tới bên bờ.

Khoảng cách hơn 2 mét, hắn bơi thật lâu, mới trèo lên chỗ bệ phụ nữ giặt quần áo, tựa như đã dùng hết khí lực, nằm ngã chỏng vó, kịch liệt thở dốc, thỉnh thoảng ho khan.

Run rẩy từ trong hư không móc ra một cái bình sứ, nhổ nút gỗ, mang thuốc bên trong nuốt hết vào, khuôn mặt tái nhợt cuối cùng khôi phục chút màu sắc.

Trạng thái Trương Nguyên Thanh bây giờ rất kém, cắn trả sau khi Khiếu Nguyệt kết thúc, cùng với bệnh khuẩn ăn mòn, tựa như đang tằm ăn rỗi sinh mệnh của hắn.

Hắn dùng dược vật tuy có thể trị bệnh, cũng là hiệu quả phẩm cấp Siêu Phàm cảnh, cái này chỉ có thể giảm bớt bệnh khuẩn của Ôn Thần cấp 6, không thể chữa khỏi.

Chương 2771 - Vật tượng trưng thân phận (1)

“Bang chủ!” Tiếng hô vui sướng từ bên bờ truyền đến, một cao một thấp, hai bóng đen nhanh chóng tới gần.

Chính là Khương Tinh Vệ cùng Nữ Vương cũng mượn dùng dòng sông ngầm thoát khỏi hoàng cung.

Các cô dọc theo dòng sông ngầm tiềm hành hồi lâu, sau khi chui ra khỏi mặt nước, phát hiện mình đã ra khỏi hoàng cung, đi tới nơi này, sau đó liền luôn trốn ở trong ngõ nhỏ chờ đợi Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu, nhìn về phía hai người bên bờ, méo miệng nói: "Qua đây cõng tôi, không còn sức nữa."

Nữ Vương xung phong nhận việc, dọc theo thềm đá chạy xuống, đầu tiên là cẩn thận xem xét thân thể Trương Nguyên Thanh, thấy không có ngoại thương trí mạng, khẽ thở phào, vừa bế kiểu công chúa, vừa nói: "Bang chủ làm sao vậy?"

"Trúng bệnh khuẩn của Ôn Thần."Trương Nguyên Thanh cười khổ nói.

"Uống thuốc đi." Khương Tinh Vệ cuống lên nói.

"Dược lực phẩm cấp Siêu Phàm ăn vào cũng vô dụng."

Nữ Vương bế Trương Nguyên Thanh, đi nhanh ở đường nhỏ dọc sông trải đá, khi thì chui vào ngõ nhỏ, khi thì xuyên qua con đường.

Một khắc đồng hồ sau, bọn họ chọn một hộ gia đình có giếng trời chui vào.

Nữ Vương dùng đạo cụ thôi miên Trương Nguyên Thanh cho, thôi miên chủ hộ, khiến vợ chồng trung niên từ trong lòng cho rằng, ba người là cháu trai cháu gái đến từ quốc đô đến nương tựa bọn họ.

Các cháu trai cháu gái bôn ba đường dài, vừa mệt vừa đói, ăn bữa cơm nóng trước, mới có thể đi ngủ.

Chủ hộ sau khi sắp xếp bọn họ ở nhà khách, thúc giục bà vợ đi nhà bếp nấu cơm.

Rất nhanh, người phụ nữ bưng ba bát cơm, một đĩa rau cùng một đĩa thịt khô vào phòng.

"Thẩm thẩm, ngài ngủ trước đi, chúng cháu ăn xong sẽ tự mình dọn dẹp." Nữ Vương tiếp nhận bát đũa, cười ngọt ngào.

“Đại chất nhi (Cháu lớn) bệnh này nhìn qua rất nặng, ngày mai để quan nhân (chồng) đưa đi Tiên Dược phường khám một cái? Thuốc của quốc sư có thể trị bách bệnh đó.” Người phụ nữ khi nói lời này, tràn ngập kiêu ngạo của người quốc đô, cùng sự tôn sùng đối với Tiên Dược phường.

“Tiên Dược phường?” Khương Tinh Vệ lanh mồm lanh miệng không quá có đầu óc: “Chính là tiệm thuốc BOSS lớn kia mở?”

Phụ nhân nghe vậy, vẻ mặt đầy hoang mang: “Như thế nào là ba tư lớn…”

Nữ Vương buồn bã nói: “Nha đầu lại phát bệnh rồi, ngài không để ý nó, nó từ nhỏ đã ngu si, thường nói nhảm.”

Người phụ nữ chịu thôi miên ảnh hưởng nặng thở dài nói: “Cũng là đứa nhỏ số khổ.”

…

Ánh đèn vàng vọt nhuộm căn phòng giống như ảnh chụp ngày xưa ố vàng, mơ hồ không đủ rõ ràng, sau khi ăn cơm xong tiêm vào một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch pha loãng, thân thể Trương Nguyên Thanh khôi phục một chút.

Tuy có chút ốm yếu, khí lực không đủ, nhưng ho khan cuối cùng đã dừng được.

Hắn nằm ở trên giường treo màn thủng ố vàng, nhìn Nữ Vương kéo ra rương quần áo xám xịt, sau khi tẩy rửa tro bụi, mang chăn nệm “thẩm thẩm” cho trải ở trên rương, làm thành cái giường đơn giản.

“Em muốn ngủ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn.” Khương Tinh Vệ ngồi ở bên giường cởi giày thêu, cởi thường phục, lăn đến trên giường.

Trương Nguyên Thanh nhìn Tinh Vệ co lại đến mé trong giường, “Em đêm nay ngủ với anh.”

Nữ Vương không đồng ý, nói: “Em là cô nương, làm sao có thể ngủ với Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

“Ngủ giường thoải mái, em muốn ngủ giường, ngủ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn có làm sao! Em ở nhà đánh nhau đánh mệt rồi, liền thường xuyên ngủ giường anh trai em.”

Khương Tinh Vệ tràn đầy khí thế phản bác.

Trương Nguyên Thanh uể oải khoát tay: "Để em ấy ngủ đi, em ấy vẫn là đứa nhỏ, Nữ Vương cho em ấy chăn."

Nam nữ có khác biệt là quan niệm của người trưởng thành, Khương Tinh Vệ ở phương diện này còn chưa thông suốt, ý niệm trong sáng như trẻ con, đại khái là coi hắn giống như anh trai.

"Vậy tôi cũng muốn ngủ cùng." Nữ Vương cười tủm tỉm nói.

"Cô không được." Trương Nguyên Thanh lập tức từ chối: "Ngực cô quá lớn, nếu cô ngủ giường, ý niệm của tôi liền không trong sáng nữa."

Nữ Vương liền mang tấm chăn mỏng vải thô chế thành ném qua.

Trương Nguyên Thanh lại ném cho Tinh Vệ, Khương Tinh Vệ cuốn chăn, lẩm bẩm: "Có mùi mốc."

Cô nhấc đầu lên, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần, lại nhìn nhìn Nữ Vương, hỏi "Chúng ta kế tiếp hành động như thế nào?"

Còn có chút đầu óc, biết tình cảnh bây giờ không tốt.

Trương Nguyên Thanh thở dài, nói: "Sớm muộn gì cũng phải đi ra lôi kéo lòng dân, coi như đẩy sớm lên. Đáng tiếc Uyển phi hy sinh, tổn thất trợ lực cấp 6."

Khương Tinh Vệ 'A' một tiếng: "To con chết rồi, vậy chúng ta báo thù cho cô ấy."

Nữ Vương ngồi ở trên rương gỗ tức giận nói: "Cô ấy chỉ là một NPC, cần em báo thù cái gì? Chờ sau khi chúng ta rời khỏi phó bản, cô ấy liền cập nhật lại."

Uyển mỹ nhân kia không phải boss đặc thù trong phó bản, cũng không phải đạo cụ có được thuộc tính duy nhất, loại nhân vật này là sẽ cập nhật lại vô hạn, chờ một hôn quân kế tiếp tiến vào, cô cũng sẽ xuất hiện theo.

Chương 2772 - Vật tượng trưng thân phận (2)

“Uyển phi tiếp theo không quan hệ với chúng ta, nhưng thù của Uyển phi này tôi phải báo.” Trương Nguyên Thanh tựa lưng đầu giường, giọng điệu có chút suy yếu: “Hành động kế tiếp của chúng ta là chữa bệnh, cày danh vọng cùng tìm trợ thủ!”

Khương Tinh Vệ ngẫm nghĩ, nói: “Chữa bệnh dễ làm, đi chỗ tiệm tiên dược kia, tiệm tiên dược có thể chữa bệnh của anh.”

Nữ Vương lắc lắc đầu: “Không được, đại phu bình thường của Tiên Dược phường không trị được bệnh của Nguyên Thủy, nếu là quốc sư hoặc đệ tử quốc sư ra tay, vậy nhất định sẽ nhìn ra bệnh của hắn. Một khi bị cao thủ Tiên Dược phường nhằm vào, chúng ta chẳng khác nào chui đầu vô lưới.”

“Vậy làm sao bây giờ?”Khương Tinh Vệ hỏi ra câu cửa miệng của các Hỏa Sư.

“Bệnh tạm thời mặc kệ, dù sao không chết được, nhiều nhất chính là hôn quân Siêu Phàm biến thành hôn quân phế nhân.” Trương Nguyên Thanh gặp việc lớn cũng không kích động, nói: “Chúng ta bây giờ cần cày danh vọng, giúp tôi làm nhiệm vụ phụ tuyến, sau đó chính là tìm trợ thủ.”

“Tôi nghĩ trợ thủ cậu nói không phải chúng tôi các đồng đội này nhỉ?” Nữ Vương nghe ra ý tứ của hắn

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Trẫm tuy là hôn quân, nói như thế nào nữa cũng là đường đường cửu ngũ chi tôn, Trịnh gia một tay che trời nữa, trong triều cũng có đối thủ. Đêm nay Trịnh Văn Hàn có thể tạo phản, là Triệu Thuấn quá tín nhiệm Trịnh gia, giao Hoàng Thành ti cho Trịnh gia, Hoàng Thành ti là đoàn đội bảo an của hoàng đế, phụ trách hoàng cung cùng hoàng đế an toàn, chính bởi vì nắm giữ Hoàng Thành ti, Trịnh Văn Hàn mới không kiêng nể gì như thế.”

Đương nhiên, Trịnh Văn Hàn lúc tạo phản, phải lấy bắt thích khách làm lý do phong tỏa cửa cung, một mặt là vì phòng ngừa hắn chạy thoát, một mặt khác nói rõ Hoàng Thành ti cũng không phải tất cả đều là người của Trịnh gia.

Dù sao Hoàng Thành ti cả thảy mấy ngàn tinh nhuệ, không có khả năng tất cả đều là người Trịnh gia.

“Nhưng ở trong triều, đối thủ của Trịnh gia chính là minh hữu của chúng ta, sẽ luôn có một ít đại thần khẳng định vẫn hướng về tôi.” Trương Nguyên Thanh nói.

“Mà kẻ địch lớn nhất của Trịnh gia, chính là một ngoại thích khác.”

Tinh Vệ có chút ngẩn người.

Nữ Vương lại mắt sáng lên: “Dương gia!”

Cô sau đó nhíu mày, “Một điểm này, Trịnh Văn Hàn cũng có thể nghĩ đến, hắn nhất định sẽ ở trên các loại con đường chúng ta có thể tiếp xúc đến Dương gia sắp xếp nhân thủ, chúng ta vừa hiện thân, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Lại nói hoàng đế rời cung tựa như phượng hoàng gặp nạn, ngay cả gà cũng không bằng. Trịnh gia hoàn toàn có thể tuyên bố cậu chết vào tay thích khách, chết ở trong cung, cử hành quốc táng cho cậu, đóng nắp hòm kết luận cho cái chết của cậu, sau đó ở dưới quốc sư ủng hộ đăng cơ xưng đế.”

Bản thân ở hoàng cung đã rất bị động, rời cung càng đánh mất toàn bộ quyền chủ động.

Tuy thành công chạy thoát Trịnh gia phản loạn ám sát, nhưng kế tiếp nhiệm vụ phó bản tiến vào hình thức địa ngục.

Chính vì như thế, cho nên ngay cả Khương Tinh Vệ trì độn cũng hỏi ra nghi vấn sau đó nên làm thế nào.

Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng: “Yên tâm, Trịnh gia sẽ không đăng cơ, nhiều nhất là nâng đỡ một con rối dịch dung thành bộ dáng của tôi, sau đó hạ lệnh bịt miệng đối với cấm quân hoàng cung hành động đêm nay, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra.”

Khương Tinh Vệ và Nữ Vương đồng thời hỏi: “Vì sao?”

…

Hoàng cung.

Trong tẩm cung sớm dập tắt lửa, mấy cấm quân ở trong phế tích bốc khói tìm kiếm cái gì đó. Trịnh Văn Hàn đứng ở trước tẩm cung, hông đeo bội kiếm, sắc mặt âm trầm như nước, im lặng không nói.

Qua một khắc đồng hồ, các giáp sĩ dừng lại, sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, khẽ lắc đầu, kiên trì nâng ra bậc cửa cháy thành than, tới trước mặt Trịnh Văn Hàn, thấp giọng nói: "Trịnh tướng, vẫn chưa tìm được truyền quốc ngọc tỷ."

Khóe miệng Trịnh Văn Hàn giật giật, hít thật sâu bình ổn cảm xúc, trầm giọng nói: "Song long ngọc bội đâu?"

Đầu lĩnh cấm quân lắc lắc đầu.

Trịnh Văn Hàn giận tím mặt, một cước đá ngã đầu lĩnh cấm quân, nghiêm khắc nói: "Phế vật, đào ba thước đất cũng phải tìm được cho ta."

Đầu lĩnh cấm quân vội vàng bò dậy, hướng cấp dưới quát: "Tiếp tục tìm, nếu tìm không thấy truyền quốc ngọc tỷ cùng song long ngọc bội, lão tử chém đầu các ngươi!"

Các cấm quân nhao nhao cúi đầu, bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm, tuy bọn họ đã muốn ở trong tro tàn tìm vài canh giờ.

Tiếng xé gió từ trên cao truyền đến, Kiếm Khách trung niên làn da vẫn có chút nếp nhăn ngự kiếm hạ xuống, khom người ôm quyền: "Trịnh tướng, ty chức đã quan sát mỗi tấc đất của hậu cung, chưa tìm được hôn quân, chạy trốn rồi."

Ngực bụng Trịnh Văn Hàn kịch liệt phập phồng: "Cửa cung bên kia trả lời như thế nào?"

Kiếm Khách trung niên khẽ lắc đầu: "Cấm quân trực cửa cung trả lời, không ai xông qua, cửa cung trước một trăm trượng sau một trăm trượng đều có cấm vệ trực, lấy tu vi của hôn quân nhiều nhất ẩn thân hai trăm trượng, nếu vượt qua cung tường cao năm mươi trượng vậy chỉ còn lại một trăm năm mươi trượng."

Chương 2773 - Vật tượng trưng thân phận (3)

"Cho nên không có khả năng ở cùng lúc không kinh động cấm quân, chạy ra khỏi hoàng cung."

Trịnh Văn Hàn hỏi: "Người khác đâu?"

“Trừ nữ nhân bị đốt thành tro tàn ngay tại chỗ, trong sáu người khác, một người bay lên trời mà đi, tên bắn khó đuổi kịp, một người thân pháp kỳ lạ, vượt nóc leo tường trốn ra khỏi hoàng cung, một người trốn vào hậu cung, ly kỳ biến mất, một người thì mạnh mẽ xông ra khỏi hoàng cung, cấm quân như bị mê hoặc, mơ mơ hồ hồ. Hai người chạy tới một nửa, lộn trở lại Hạ cung lặn xuống hồ, biến mất không thấy.” Kiếm Khách trung niên mở miệng đáp.

Trịnh Văn Hàn, lập tức nhìn về phía hồ nhân tạo, “Hôn quân cũng là từ trong hồ đào tẩu, ngươi an bài mấy người tinh thông dưới nước, dọc theo tuyến đường hắn đào tẩu truy tìm.”

Tướng lĩnh trung niên gật đầu lĩnh mệnh, sau đó hắn nhìn về phía các binh sĩ đang lục lọi tìm kiếm kia. “Ngọc tỷ còn chưa tìm được?”

Trịnh Văn Hàn sắc mặt âm trầm: “Triệu Thuấn thằng nhãi đó chẳng những mang đi truyền quốc ngọc tỷ, thậm chí ngay cả một khối bảo tỳ cũng không lưu lại, sao có thể như vậy! Ngươi tiếp tục ở trong cung theo dõi, ta muốn đi Thiên Cơ lâu một chuyến.”

Thiên Cơ lâu là nơi quốc sư ở lại!

“Vâng!” Tướng lĩnh trung niên nhận lệnh.

…

Trong căn phòng ánh sáng vàng vọt, Trương Nguyên Thanh mở ra hòm đồ, lấy ra một khối ngọc hình vuông trong suốt vàng tươi, nặng trịch, nâng ở lòng bàn tay, triển lãm cho Khương Tinh Vệ cùng Nữ Vương.

“Đây là…” Nữ Vương đầu tiên là ngẩn ra, tiếp đó kinh hỉ: “Ngọc tỷ của hoàng đế.”

Trương Nguyên Thanh cười tủm tỉm nói: “Không chỉ cái này.”

Tiếp theo lại từ hòm đồ lấy ra sáu khối bảo tỳ, có ngọc, có vàng, có sắt.

Trương Nguyên Thanh phổ cập khoa học cho hai đồng đội, nói: “Những thứ này đều là bảo tỳ của hoàng đế, tác dụng khác nhau, có cái dùng để ban bố chiếu thư, có cái dùng để sắc phong đại thần, có cái dùng để phát mật hàm, nhưng đều

không quan trọng. Tôi trộm ra, chính là kéo dài thời gian, miễn cho Trịnh gia dùng bảo tỳ của tôi làm bừa!

Quan trọng nhất chính là hai món đồ này."

Trương Nguyên Thanh lại lấy ra một khối song long ngọc bội màu vàng tươi, đặt chung một chỗ với khối ngọc hình vuông, giới thiệu: "Khối ngọc này là ngọc tỷ của hoàng đế đời thứ ba Nam triều, nó là nước phụ thuộc Thải Vân quốc tiến cống một khối bảo ngọc hoàn mỹ chạm khắc thành, có một không hai trên đời."

"Bảo tỳ có thể tùy tiện khắc, nhưng truyền quốc ngọc tỷ không có khối thứ hai, thuộc tính có một không hai, cho nên được các đời quốc quân của Nam triều coi là tượng trưng thân phận cùng chính thống. Trịnh Văn Hàn muốn đăng cơ soán vị, nhất định phải đạt được truyền quốc ngọc tỷ, nếu không trên dưới triều dã đều sẽ không nhận hắn."

Trịnh Văn Hàn cho dù không đăng cơ, muốn nâng đỡ hoàng đế bù nhìn, vẫn như cũ cần truyền quốc ngọc tỷ.

Thật ra Triệu Thuấn là hoàng đế bù nhìn hoàn mỹ nhất, nhưng Triệu Thuấn tin một bề hoàng hậu, mà hoàng hậu lại là đích nữ của Dương gia, Dương gia vốn là thế gia đại tộc, như hổ thêm cánh, như vậy mới trở thành kẻ địch lớn nhất của Trịnh gia.

Trong trí nhớ số lượng không nhiều của Trương Nguyên Thanh, Dương gia là Trịnh thái hậu chọn thay hắn, nay nghĩ đến quá nửa là muốn dùng Dương gia chế hành Trịnh gia.

Hắn cầm song long ngọc bội màu vàng tươi lên, nói: "Khối ngọc này là đầu thừa đuôi thẹo của bảo ngọc hoàn mỹ chế thành, được các đời hoàng đế đeo bên hông, cũng là tượng trưng thân phận, hai món đồ này có thể chứng minh thân phận của tôi."

Phó bản nhắc nhở hắn không thể bỏ qua thân phận hoàng đế, nhưng lại không thể không ra khỏi hoàng cung, Trương Nguyên Thanh nghĩ trước nghĩ sau, liền mang hai món đồ này cùng với bảo tỳ đều thu vào hòm đồ.

"Bang chủ vẫn là ổn nhất!" Nữ Vương vui vẻ nói.

Khương Tinh Vệ cũng nhẹ nhàng thở ra, mắt nhắm lại, ngủ luôn.

Trương Nguyên Thanh kéo góc chăn thay Tinh Vệ, nhìn Nữ Vương cách mấy mét, nói: "Uyển phi trước khi chết nói cho tôi biết hại chết Thần Duệ quân là Trịnh Văn Hàn, tuyến này có thời gian có thể điều tra một chút."

Nữ Vương nhất thời nhìn về phía Tinh Vệ, "Đây là nhiệm vụ phụ tuyến của Tinh Vệ."

"Nhiệm vụ của cô ấy không phải là nhiệm vụ của chúng ta sao? Trông cậy vào cô ấy độc lập hoàn thành không bằng trông cậy vào Hỏa Sư có đầu óc hơn."

Trương Nguyên Thanh nói: "Không sớm nữa, nghỉ ngơi trước đi, chuyện ngày mai để ngày mai nghĩ."

…

Hướng đông dần dần sáng, Phó Thanh Dương đứng ở đầu thành, áo giáp trên người bị máu tươi nhuộm đỏ, khuôn mặt anh tuấn giăng kín vết máu cùng tro bụi.

Hắn ngắm nhìn ngọn lửa tắt chỗ xa xôi, ánh mắt bình tĩnh thâm thúy. Tiếng kim đao thiết mã mấy canh giờ trước còn quanh quẩn bên tai.

Sau khi vào đêm, thủ quân Nam triều phát động đánh đêm, Triệu Thành Hoàng thao túng linh phó giết chết binh sĩ Bắc triều rải ở các nơi ngoài thành, tiếp theo Ma Nhãn dẫn năm ngàn binh mã xuất kích, ngụy trang thành ba vạn đại quân vòng ra sau lưng địch.

Lính gác Bắc triều thấy cây đuốc hừng hực, quả nhiên mắc mưu, đêm khuya tập kết, binh lực có hạn, trong lúc gấp gáp, Thác Bạt Nhân Đồ tập kết hai ngàn kỵ binh rời doanh.

Chương 2774 - Quốc đô (1)

Phó Thanh Dương dẫn thủ quân Nam triều xuất kích, lao vào quân doanh Bắc triều, phóng hỏa khắp nơi, thiêu hủy kho lương cùng khí giới công thành, cho quân Bắc triều một cái hỏa thiêu liên doanh. Sau khi giết mấy vạn địch, Phó Thanh Dương không có tham công, quyết đoán rút quân.

Thác Bạt Nhân Đồ chạy về cứu viện, vồ hụt, tức sùi bọt mép hắn một mình công thành, cùng Phó Thanh Dương, Ma Nhãn

Thiên Vương cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên ba vị Chúa Tể đại chiến một trận, chưa chiếm được tiện nghi,

Mê Hoặc Chi Nhãn của Ma Nhãn cùng kiếm ý Phó Thanh Dương mới lĩnh ngộ ra tổ hợp lại, khiến vị Viễn Cổ Chiến Thần cấp 9 này cảm nhận được uy hiếp.

Sau khi giận dữ chém giết một ngàn thủ quân, phá hoại khắp nơi, giận dữ rời đi.

Trận tập kích ban đêm này, Nam triều tổn thất gần sáu ngàn binh sĩ, Bắc triều chiến tổn khoảng ba vạn, lấy được thắng lợi lớn.

Trải qua chiến dịch này, danh vọng Phó Thanh Dương ở trong lòng thủ quân Nam triều tăng vọt, trước đó còn có binh sĩ tướng lĩnh không phục, bây giờ hận không thể làm chó liếm cho hắn, coi hắn là anh hùng.

Nhưng Phó Thanh Dương không có chút nào vui sướng, trận chiến này đã điểm hỏa lửa giận của Bắc triều, mấy ngày kế tiếp tất nhiên là công thành chiến thảm thiết vô cùng, đến lúc đó lao dịch trong quân cũng phải lên chiến trường, dân chúng trong thành thì phải đảm đương lao dịch.

Ý tưởng của Phó Thanh Dương là, mang bốn mươi vạn đại quân Bắc triều tiêu hao đến hai mươi vạn, sau đó lui giữ quốc đô, trải qua ban ngày tìm hiểu, hắn bước đầu biết được tình huống quốc đô.

Nam triều chính đảng chia hai phái, một phái là Trịnh gia, một phái là Dương gia.

Hai đại ngoại thích nắm giữ chính quyền, trong đó Trịnh gia là ngoại thích lâu đời, ở triều đường kinh doanh mấy chục năm, thực lực khổng lồ, mà Dương gia tuy là ngoại thích mới lên, nhưng bản thân là thế gia đại tộc, cành lá sum xuê, miễn cưỡng chống lại phe phái Trịnh gia.

Dương gia ở thế yếu, bởi vậy rất chú trọng danh tiếng, danh vọng ở dân gian, danh vọng triều đình tốt hơn Trịnh gia.

Phó Thanh Dương còn tìm hiểu được lần này Dương Sách có thể nắm giữ ấn soái, dựa hết vào vị tỷ tỷ mẫu nghi thiên hạ kia ở hậu cung thổi gió bên gối.

Trịnh gia đối với điều này cực kỳ mẫn cảm, sợ Dương Sách ở tiền tuyến lập chiến công lừng lẫy.

Nếu phó bản chia thành hai bản đồ, vậy chính là quốc đô cùng chiến trường.

Quốc đô bên kia do Nguyên Thủy xử lý, nhưng ở trước khi Nguyên Thủy hoàn toàn nắm giữ triều đình, quốc đô đối với thủ quân tiền tuyến mà nói chỉ sợ là đầm rồng hang hổ.

Lui giữ quốc đô, phải chết không thể nghi ngờ, cho nên Phó Thanh Dương không dám lui giữ quốc đô.

Lâm Hạ thành nhiều nhất thủ nửa tháng, ngắn nhất mười ngày, hy vọng Nguyên Thủy có thể khống chế cục diện quốc đô, bằng không tình huống nguy rồi…

Trong gió đêm rét lạnh, Phó Thanh Dương khẽ thở ra một hơi.

Đột nhiên, hắn nghe được tiếng vỗ cánh ong ong!

Theo tiếng nhìn lại, thấy trong trời đêm tối đen, một bóng đen mơ hồ lao nhanh đến, tiếng cánh mỏng chấn động như tạp âm cánh quạt của máy bay trực thăng.

Con ngươi Phó Thanh Dương sáng lên hào quang màu trắng, tập trung nhìn vào, lông mày nhất thời nhướng lên.

“Tiểu Viên?”

…

Doanh trại.

Tiểu Viên ngồi ở bên cạnh bàn, bưng chén trà làm ướt cổ họng, nói: “Tình huống chính là như thế.”

Trong phòng chủ soái rộng rãi, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Thiên Hạ Quy Hỏa, Ma Nhãn Thiên Vương, Triệu Thành Hoàng, Linh Quân cùng Phó Thanh Dương nhìn nhau, đều từ trong mắt của nhau nhìn thấy nét trầm trọng.

Vừa mới vào phó bản ngày đầu tiên đã bị ba đồng đội ám sát, thiếu chút nữa chết ở tẩm cung, tiếp theo lại gặp đầu lĩnh thị vệ ám sát, lại suýt nữa chết.

Thật không dễ gì chịu đựng đến trời sáng, kết quả, Trịnh gia dẫn cấm quân tập kích ban đêm, bị ép rời hoàng cung, tu vi

còn chịu khổ phong ấn, đồng đội bên người không phải phụ nữ, chính là Hỏa Sư, hoặc đã là phụ nữ lại là Hỏa Sư.

Cho dù là Linh Quân tản mạn lạc quan nhất, cũng nhịn không được lảm nhảm: "Không hổ là Vua mất nước, so với chúng ta bên này kích thích hơn nhiều."

Đổi là hắn, đại khái sống không qua tập 1.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn về phía Ma Nhãn Thiên Vương lâm vào trầm mặc, kinh ngạc nói: "Sao cậu không vỗ bàn, lui giữ quốc đô?"

Ma Nhãn Thiên Vương nhếch mép: "Yêu Mê Hoặc lại không phải Hỏa Sư, chúng tôi không thiếu đầu óc, trái lại chúng tôi đều là đại sư chiến thuật cùng nhà chiến lược, lui giữ quốc đô chúng ta sẽ mất đi quân chức, bắt bỏ tù, mọi người đều game over."

Thiên Hạ Quy Hỏa không kiêu ngạo không tự ti nói: "Hỏa Sư cũng có thể dùng trí tuệ cùng đầu óc."

Linh Quân vui mừng nói: "Tốt lắm, tốt lắm, chúng ta bên này quả nhiên đều là có đầu óc, ngay cả Hỏa Sư thông minh duy nhất cũng ở bên này."

"Trên bản đồ quốc đô có lẽ không có chiến trường, nhưng từ độ khó mà nói, tựa như còn hơn một bậc. Độ khó chiến trường thể hiện ở phương diện chiến lực, mà quốc đô càng cần đầu óc hơn."

Chương 2775 - Quốc đô (2)

Triệu Thành Hoàng nhìn quét mọi người một vòng, giọng điệu âm u: "Nguyên Thủy thật đáng thương."

Tiểu Viên nghe vậy, nhíu mày lạnh lùng nhìn Triệu Thành Hoàng một lần, đây là ám chỉ cô không có đầu óc.

Cô vừa nghĩ như vậy, liền nghe thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên EQ thấp lên tiếng: "Tiểu Viên, Triệu Thành Hoàng đang nói móc cô không có đầu óc."

Linh Quân đùa nghịch bát trà, trêu tức nói: "Triệu Thành Hoàng cùng Tôn Miểu Miểu thanh mai trúc mã, khẳng định là

hướng về Tôn Miểu Miểu. Ừm, Quan Nhã còn chưa tìm được, nếu cô ấy ở bên cạnh Nguyên Thủy, có lẽ tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Linh Quân cũng công khai phe mình chọn.

Nghe đến đó, Phó Thanh Dương kịp thời chen ngang, “Nói chính sự.”

Để Linh Quân nói tiếp, hắn cậu em họ này của Quan Nhã cũng không thể không chọn phe, hắn cũng không thể bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn hoa tâm, liền để đội ngũ lòng người tan rã, sinh ra hiềm khích với nhau.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía cô gái trưởng thành ám muội không rõ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, thản nhiên nói: “Phương pháp về đội của Ma Nhãn rất đơn giản, hắn ở trước mặt đủ nhiều thủ quân tuyên thệ hướng tôi nguyện trung thành, nhiệm vụ chủ tuyến liền thay đổi. Trung tâm ở đây là chứng kiến, chứng kiến có đầy đủ lực lượng công tín,. Cô nói cái này cho Nguyên Thủy, hắn sẽ biết làm như thế nào.”

Tiểu Viên suy tư mấy giây, sau đó khẽ gật đầu, chỉ cảm thấy tảng đá lớn trong lòng rơi xuống.

Cô sau khi chạy khỏi hoàng cung, ngựa không dừng vó chạy tới Lâm Hạ, chính là muốn sớm một chút thay đổi trận doanh, giúp Nguyên Thủy một tay.

Ở quốc đô không giống chiến trường, âm mưu quỷ kế lại nhiều, hai bên chung quy vẫn là chuyện chém giết chiến trường, mà quốc đô lại gặp phải quá nhiều vấn đề khó.

Chẳng những có quan hệ phức tạp, còn có tuyến kịch bản phức tạp, cùng với nhân viên thất lạc (Tôn Miểu Miểu Quan Nhã) cùng đồng đội trận doanh khác nhau vân vân.

Những việc này không thể đều để Nguyên Thủy đến làm.

Lúc này, Linh Quân nói: “Phó bản Vua mất nước kết cấu rất rõ ràng, quốc đô cùng Lâm Hạ thành hai tuyến cùng tiến, mặc kệ bên nào thất bại đều sẽ đưa tới đoàn diệt. Làm học sinh tôi kiêu ngạo nhất, Nguyên Thủy có thể xử lý chuyện quốc đô, nhưng chiến trường bên này tôi có chút không tin được Phó Thanh Dương cùng Ma Nhãn hai tên phế vật.

Tiểu Viên à, cô là Vu Cổ Sư, cô cung cấp cho chúng tôi một ít cổ độc cùng độc trùng, tốt nhất là tốc độ sinh sôi nhanh, độc tính mãnh liệt."

Tiểu Viên thản nhiên nói: "Cổ trùng độc tính mãnh liệt tốc độ sinh sôi nẩy nở đều không nhanh."

"Vậy thì sinh sôi nhanh, sĩ tốt bình thường, độc tính bình thường cũng đủ rồi." Linh Quân nói.

"Sáng mai cho cậu." Tiểu Viên nói xong, sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Chiến trường bên này kẻ địch rất mạnh?"

Linh Quân nhún vai: "Bốn mươi vạn đại quân, chủ tướng là Viễn Cổ Chiến Thần cấp 9."

Triệu Thành Hoàng sửa đúng nói: "Bây giờ nhiều nhất ba mươi lăm vạn đại quân."

Lúc này, Thiên Hạ Quy Hỏa nói: "Quốc đô bên kia, nhiệm vụ giai đoạn này là sống sót ba ngày, bây giờ đã trôi qua một ngày, hai ngày kế tiếp chỉ sợ từng bước sát cơ, mà các người đều là Thánh Giả, chỉ có Anh Gà Đỏ cùng Chỉ Sát cung chủ, cũng đã phân tán, các người quá thiếu chiến lực giai đoạn Thánh Giả."

Hắn mở ra hòm đồ, lấy ra một pho tượng đá ác quỷ, một tấm bia đá khắc "Tiết Dụng", một tấm bia đá khắc "Kiêm Ái", một tạo vật kim loại cao ba tấc.

Tạo vật kim loại có bệ vuông đúc từ đồng xanh, trên đó là một vầng trăng non đồng thau, giữa trăng non lơ lửng một quả cầu kim loại do từng hạt đồng thau tạo thành.

Không cần Thiên Hạ Quy Hỏa giới thiệu, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Triệu Thành Hoàng liếc một cái liền nhận ra, đây là tiêu hao phẩm đạt được ở sau khi vượt qua tòa thành cơ quan Mặc tông.

Bốn món đạo cụ này phân biệt là 'Minh Quỷ', 'Kiêm Ái', 'Tiết Dụng' cùng 'Máy Lục Súc'.

Thiên Hạ Quy Hỏa nói: "Đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, cái giá cần trả là Siêu Phàm giả không thể thừa nhận, nhưng tiêu hao

phẩm không cần trả giá. Tôi chỉ còn bốn món, Triệu Thành Hoàng, Hạ Hầu Ngạo Thiên, các cậu còn lại bao nhiêu?"

Hắn thật ra còn có món "Tiết Táng", nhưng Tiết Táng có thể chuyển hóa thi thể thành âm thi chiến đấu, vừa vặn dùng cho chiến trường, cho nên liền không cho Tiểu Viên.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Triệu Thành Hoàng nhìn nhau: "Sớm tiêu hao rồi."

Thiên Hạ Quy Hỏa ngoài cười nhưng trong không cười, "Không hổ là xuất thân thế gia nha, phô trương lãng phí khắc vào trong xương tủy."

Không giống hắn, mỗi món đạo cụ tiêu hao phẩm đều dùng kẹt xỉ, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

"Đã đủ rồi." Tiểu Viên hài lòng thu hồi.

…

Sáng sớm hôm sau, Nữ Vương ngủ đẫy giấc, ngáp rời giường, duỗi cái lưng mềm mại.

"Tỉnh rồi?" Trương Nguyên Thanh ngồi ở đầu giường lặng lẽ nói.

Nữ Vương đáp lại, cười nói: "Bang chủ, tỉnh sớm như vậy? ngài có bệnh trong người, nên nghỉ ngơi."

Trương Nguyên Thanh thở dài, lặng lẽ nói: "Bố y đa niên lãnh tự thiết, kiều nhi vô ngọa đạp lý liệt, sàng đầu ốc lậu vô kiền xử, song cước như ma vị đoạn tuyệt*."

Dịch nghĩa: Chiếc chăn vải dùng nhiều năm, lạnh như sắt, Bị đứa con thơ khó ngủ đạp rách toang. Ở đầu giường mái nhà dột, không chổ nào khô; Vết mưa nhiều như gai vẫn còn chưa hết.

Chương 2776 - Quốc đô (3)

Nữ Vương chăm chú nhìn, chỉ thấy bang chủ vành mắt thâm, vẻ mặt đầy mệt mỏi. Khương Tinh Vệ gác hai chân lên bụng hắn, thân thể nhắm hướng đông, đầu về phía tây, tư thế ngủ lục thân bất nhận.

Chăn đã sớm bị đá đến dưới giường.

Trương Nguyên Thanh nói: "Thân thể vốn đã không khỏe, đã có tuyết lại còn thêm sương."

Đêm qua bị Khương Tinh Vệ giày vò cả đêm không ngủ, không phải bị đạp tỉnh chính là bị đè tỉnh, con bé thối này nhắm chừng là ở trong mơ đánh nhau với người ta.

"Bang chủ, nếu không ngài ngủ tiếp?"

"Bỏ đi, hôm nay rất mấu chốt, không có thời gian lãng phí ở trên giấc ngủ? Đột tử cũng phải dậy làm việc." Trương Nguyên Thanh cầm lên đôi chân trắng nõn của Khương Tinh Vệ, dùng sức ném một cái: "Biến đi!"

Nửa canh giờ sau, Trương Nguyên Thanh, Nữ Vương cùng Khương Tinh Vệ đã dịch dung từ biệt chú thím, đi ở trên đường phố quốc đô Nam triều.

Chỉ thấy dòng người như dệt cửi, phố phường náo nhiệt, kinh doanh buôn bán, một mảng cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa.

Nhưng thật ra, có bốn mươi vạn đại quân tiếp cận, thương nhân quốc đô Nam triều cùng nhân viên công vụ nơi khác tới, đã chạy đi một bộ phận rất lớn.

Nam triều kinh tế phát triển, quốc đô ở thời kì đỉnh phong có thể nói: Yên liễu họa kiều, phong liêm thúy mạc, kỷ thập vạn nhân gia*.

Dịch nghĩa: Liễu khói cầu sơn, Màn xanh rèm gió, Lô nhô mười vạn nóc nhà.

So với đỉnh phong, tình cảnh này đã xem như tiêu điều.

Hôm nay ra ngoài, có ba việc cần làm, một là khám bệnh, hai là thăm dò hình tượng hoàng đế ở dân gian, ba là nghiên cứu trước địa hình, tìm kiếm cơ hội tiếp xúc Dương gia.

Vì thế ba người rời thành nam, ngồi xe ngựa tới trục đường chính đi thông nội thành, liền nhìn thấy một màn phồn hoa như gấm này.

Hai bên phố dài bề rộng chừng 50 mét có đầy cửa hàng, tửu lâu cùng khách sạn, treo đầy cổng chào tấm biển.

Khương Tinh Vệ bừng bừng hứng thú nhìn chung quanh, khi thì sinh ra hứng thú đối với xe ngựa, khi thì sinh ra hứng thú đối với sạp đồ ăn ngon bên đường, hoàn toàn quên mình ở trong phó bản.

Lúc này, một đội ngũ tuần thành từ phía trước đi tới, xe ngựa người đi đường ùn ùn né tránh.

Tướng quân cầm đầu ánh mắt như điện, không ngừng tìm kiếm ở trong đám người.

Trương Nguyên Thanh kéo Khương Tinh Vệ lui đến một bên, thấp giọng nói: "Cúi đầu!"

Đợi đội ngũ tuần thành này rời đi, Trương Nguyên Thanh cùng Nữ Vương nhìn nhau một cái, "Đây là đội ngũ thứ ba, Trịnh Văn Hàn đang tìm tôi."

Dọc đường đi, bọn họ phát hiện đội ngũ tuần thành trọng điểm tìm kiếm khách sạn tửu lâu, ý đồ tìm người cực kỳ rõ ràng.

Nữ Vương thấp giọng nói: "Chúng ta cần tìm một chỗ khác hay không? Nơi đó cách sông không tính là xa."

Trương Nguyên Thanh lắc đầu nói:

"Không cần, ở trong góc nhìn của truy binh, chúng ta nhất định sẽ rời xa thành nam, sẽ không ở lại phụ cận. Đương nhiên, bọn họ khẳng định cũng sẽ tìm kiếm hộ gia đình phụ cận lối ra dòng sông ngầm, chúng ta chỉ cần ban ngày đi ra, mặt trời lặn trở về, liền có thể tránh được kẻ địch lùng bắt."

Hai triều Nam Bắc đang đánh trận, quốc đô thực hiện cấm đêm, mà Trịnh Văn Hàn tìm kiếm hoàng đế nhất định là giữ kín không nói ra, cho nên sẽ chỉ hành động ở ban ngày.

Chủ yếu nhất là, quân thủ thành sáu doanh, chỉ có hai doanh bị Trịnh gia nắm giữ, Trịnh gia nếu là ban đêm lùng bắt khắp nơi, chắc chắn bị thế lực khác chú ý tới.

Một khắc đồng hồ sau, bọn họ đi ngang qua một y quán, tên là Thánh Thủ đường. Trương Nguyên Thanh dẫn hai cô đi vào, nhìn thấy một lão đại phu mặc áo dài màu xám nhạt, râu tóc bạc trắng, đội khăn.

Thánh Thủ đường cực ít người bệnh, hai học đồ ở trước quầy lựa dược liệu, thấp giọng nói chuyện phiếm.

Lão đại phu nhìn thấy Trương Nguyên Thanh, nói: “Ngồi đi.”

Trương Nguyên Thanh thuận thế vào ngồi, cười nói: “Ngài làm sao biết là ta đến khám bệnh?”.

“Nửa thân thể cũng xuống mồ rồi, tự nhiên liếc một cái liền nhìn ra được.” Lão đại phu vẻ mặt ngưng trọng, vươn tay, tỏ vẻ muốn bắt mạch.

Trương Nguyên Thanh vươn tay.

Lão đại phu xem mạch, tập trung tinh thần cảm ứng một lát, vẻ mặt vốn ngưng trọng, lại lần nữa trầm trọng.

“Đại phu, bệnh của ta có thể chữa được không?” Trương Nguyên Thanh thăm dò.

“Nhìn nhầm, nhìn nhầm rồi. ” Lão trung y thở dài nói.

Trương Nguyên Thanh nghe vậy, hắn không trông cậy vào một đại phu bình thường có thể chữa khỏi bệnh trên người, cho dù đại phu mở y quán ở phố xá sầm uất khẳng định có mấy chiêu.

Nhưng nghe ý tứ đại phu, việc này có thể xoay chuyển?

Lão trung y đại yên lặng mở tờ giấy ra, cầm bút lên, viết loạt xoạt.

Trương Nguyên Thanh cho rằng lão muốn viết phương thuốc, kết quả là địa chỉ, hắn hỏi: “Đây là?”

Lão trung y vẻ mặt ngưng tọng, “Địa chỉ phô Tuyên Tài thành bắc, người trẻ tuổi, ngươi không phải nửa người xuống mồ, ngươi là toàn thân đều xuống mồ rồi.”

Cho nên nhìn nhầm là ý tứ này? Trương Nguyên Thanh hừng hổ rời đi.

Chương 2777 - Mới rời hang sói liền vào miệng cọp (1)

Ba người rời y quán.

Ánh nắng cuối mùa thu tươi sáng, Nữ Vương nói: “Tôi từ chỗ học đồ y quán tìm hiểu được địa chỉ Tiên Dược phường, hôm

nay Tiên Dược phường chữa bệnh từ thiện, dân chúng trong thành đều đi chơi miễn phí rồi."

Khương Tinh Vệ cả kinh: "Quốc đô người nhiều như vậy, y sinh của Tiên Dược phường khám nổi?"

Nữ Vương trả lời: "Dưới tình huống bình thường khẳng định không được, nhưng học đồ của y quán nói, quốc sư thu không ít đệ tử, những đệ tử này ai cũng tinh thông y thuật, lúc chữa bệnh từ thiện sẽ tọa trấn ở đó."

Khương Tinh Vệ vui sướng: "Nguyên Thủy, chúng ta đi khám bệnh đi, dù sao chúng ta dịch dung."

"Cho nên nội dung hôm qua thảo luận em quên hết rồi, hay là căn bản không nghe?" Trương Nguyên Thanh thưởng Khương Tinh Vệ một cú ký đầu, tức giận nói:

"Em đoán xem Tiên Dược phường vì sao hôm nay chữa bệnh từ thiện, câu cá câu rõ ràng như vậy, kẻ ngốc mới đi."

"Chúng ta muốn đi Dương phủ, sẽ đi ngang qua Tiên Dược phường, vây xem một chút có làm sao." Nữ Vương cười nói: "Đúng rồi, tôi còn hỏi danh vọng của hoàng đế bệ hạ chúng ta ở dân gian."

"Hai học đồ nói như thế nào?"Trương Nguyên Thanh hỏi.

Nữ Vương thu hồi nụ cười, thở dài: "Hại nước hại dân, Nam triều quốc gia năm trăm năm, sớm hay muộn hủy ở chỗ Triệu Thuấn hôn quân này!"

"Triệu Thuấn mặc dù là hôn quân, một người ngoài phố phường cũng dám gọi thẳng tục danh hoàng đế?"

"Có thể thấy được Trịnh gia cũng tốt, quốc sư cũng thế, đều đang dung túng loại hiện tượng này."

Vì thế, đoàn người dọc theo trục đường chính tiến lên, sau khi nộp vài đồng thuế, rốt cuộc đi vào nội thành, lại đi một khắc đồng hồ, thành công đến Tiên Dược phường.

Tiên Dược phường là tòa lầu các ba tầng bên đường, rộng rãi có mặt mũi, trong lầu người ta tấp nập, ngoài lầu đội ngũ như rồng. Vài học đồ Tiên Dược phường mặc đồng phục hai màu đen trắng duy trì trật tự.

Khương Tinh Vệ ‘A’ một tiếng, chỉ vào biển hiệu Tiên Dược phường, mở miệng: “Cái kia có phải hay không Tiểu Viên…”

Còn chưa dứt lời, đã bị Nữ Vương bịt miệng.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Khương Tinh Vệ ngoan ngoãn đi theo hai vị đồng đội tiến lên, đi ra khoảng trăm mét, cô nói: “Hình Thái Cực trên biển hiệu giống với lệnh bài đồng của Tiểu Viên, trên lệnh bài đồng của Tiểu Viên có khắc hình Thái Cực màu đen trắng.”

Nữ Vương nghiêng đầu nhìn gương mặt tuấn lãng dưới ánh mặt trời của bang chủ: “Nhã phu nhân là quốc sư sắp xếp vào hoàng cung.”

Mẹ nó, ngươi ai bài một người hắn an bài một người, hậu cung của trẫm là nơi công cộng sao! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, mặt ngoài trấn định, không bất ngờ chút nào.

Tùy tiện tóm lấy một người đi đường hỏi thăm được Dương phủ, ba người chỉ dùng bốn mươi phút đã tới Dương phủ, ở cách mấy chục mét thấy được đường nét nhà cao cửa rộng kia.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh lơ đãng đảo qua cả con phố, sau đó mặt không biểu cảm nói: “Đi thôi, cả phố này đều là cơ sở ngầm.”

“Đường cái” chỗ Dương phủ là nơi quan to quyền quý tập hợp, tương đương với khu biệt thự cao cấp hiện đại, loại địa phương này người đi đường rất ít, bình dân đi dạo cũng không đi dạo đến bên này.

Nhưng đầu phố, đã có mấy người bán hàng rong, cùng với cửu vạn ở chân tường hóng mát.

Khương Tinh Vệ cùng Nữ Vương khẽ gật đầu, làm bộ mình là người qua đường, xoay người bước đi.

Một chiếc xe ngựa rộng rãi xa hoa rẽ vào phố này, lướt qua ba người.

Bánh xe lộc cộc, xe ngựa xa hoa dừng ở cửa Dương phủ.

Xa phu nhảy xuống, nghênh đón quý nhân trong thùng xe.

Rèm xốc lên, là một nữ tử xinh đẹp mặc lụa là, mái tóc đen búi cao, cắm trâm cài ngọc trụy, giẫm lên băng ghế nhỏ xuống xe.

Ánh mắt cô đảo qua con đường, nói với xa phu: “Ngoài Dương phủ có thêm rất nhiều cơ sở ngầm, bảo quản gia phái người bắt lại, hỏi tinh huống một chút.”

Cao thủ đại nội khom người nói: “Vâng, hoàng hậu nương nương!”

Quan Nhã gật gật đầu, dẫn hai nha hoàn bên trong xe cùng đi ra, trực tiếp thông qua cửa giữa tiến vào Dương phủ, xuyên qua đình viện, tới hậu viện giàu phong cách lâm viên Giang Nam. Cô bỏ lại cung nữ tâm phúc trong cung mang ra, gõ cửa thư phòng phụ thân Dương Chính.

Phía sau bàn sách rộng rãi, một người trung niên mặc thường phục màu đen thêu hoa văn chỉ vàng, chòm râu ngang ngực, trong tay đang cầm một quyển sách, tập trung tinh thần đọc kỹ.

Trên mặt hắn đọng lại một mảng vui mừng, lúc đọc sách thỉnh thoảng vuốt râu, nhìn qua là biết tâm tình rất tốt.

“Phụ thân có chuyện gì vui vẻ như thế?” Quan Nhã quay người đóng cửa.

Dương Chính buông quyển sách xuống, nụ cười đầy mặt:

“Là Sách nhi truyền đến tin báo thắng lợi, thủ quân đêm qua đánh bất ngờ địch doanh, tiêu diệt hơn năm vạn quân Bắc triều. Công tích như thế, nhất định chấn động triều đình. Nếu nó có thể thủ được Lâm Hạ, đánh đuổi Bắc triều, Dương gia chúng ta chính là Nam triều đệ nhất thế gia.”

Nói tới đây, hắn bỗng nhìn thẳng trưởng nữ Dương Vân, nhíu mày nói: “Con không phải về cung sao? Sao lại vòng về rồi?”

Chương 2778 - Mới rời hang sói liền vào miệng cọp (2)

Quan Nhã lộ ra một mảng lo lắng, nói: “Phụ thân, cửa cung đóng chặt, con gái không thể quay về. Hoàng Thành ti nói, bệ hạ đêm qua gặp chuyện, thích khách còn ẩn núp ở trong cung, Hoàng Thành ti đang dốc sức lùng bắt thích khách, trước đó bất luận kẻ nào cũng không thể ra vào hoàng cung, đây là mệnh lệnh của bệ hạ.”

Dương Chính ngẩn ra một phen, sau đó sắc mặt biến đổi hẳn: "Việc lớn không ổn!"

Quan Nhã nhíu mày nói: "Phụ thân sao lại nói thế?"

Dương Chính sắc mặt ngưng trọng ngồi ở bên cạnh bàn, suy nghĩ ước chừng ba phút, bỗng nhiên như con kiến bò trên chảo nóng đứng lên đi qua đi lại ở thư phòng: "Bệ hạ mấy ngày trước vừa mới trúng độc, đêm qua lại gặp chuyện, lấy năng lực của Hoàng Thành ti, một lần sơ sẩy sơ ý thì thôi, liên tục hai lần để bệ hạ gặp chuyện, nói rõ kẻ hành thích vua ở Hoàng Thành ti.

Mà Hoàng Thành ti do Trịnh gia khống chế…"

Dương Chính hít sâu, sắc mặt ngưng trọng nói: "Trịnh gia muốn tạo phản, Trịnh gia làm sao dám phản?"

Hai nhà Dương Trịnh là đối thủ lâu năm, Dương Chính biết rõ dã tâm của Trịnh Văn Hàn, biết Trịnh gia kiêng kị đối với Dương gia, nhưng không dự đoán được Trịnh gia vậy mà dám hành thích hoàng đế.

Quan Nhã phối hợp lộ ra vẻ mặt kinh hoảng: "Trịnh gia muốn phản? Cái này ~ cái này nên làm thế nào bây giờ?"

Là Thám Báo, lấy năng lực phân tích tình báo, sức quan sát thế cục của cô, ở trước khi về cung đã phân tích ra, nhưng Dương Vân trưởng nữ Dương gia là người tính cách dịu dàng yếu đuối, cho nên phải duy trì thiết lập nhân vật.

Quan Nhã sau khi tỉnh lại liền tích cực thăm dò sưu tập tình báo, dùng thân phận trưởng nữ Dương gia cùng hoàng hậu nương nương, gần như đã thăm dò rõ thế cục.

Đầu tiên, nhiệm vụ chủ tuyến của cô là trợ giúp Dương gia đạt được hoàng đế tín nhiệm, mà Dương gia là Dương Sách nắm giữ ấn soái xuất chinh, là kiên định trận doanh Nam triều, cũng chính là nói, trận doanh của cô là Nam triều, kẻ địch là Bắc triều với Trịnh gia.

Lại lấy bản thân xuất phát, phân tích thân phận cùng trận doanh của đồng đội, Quan Nhã cho rằng Dương Sách rất có thể là Phó Thanh Dương, mặc kệ là cấp bậc hay nghề nghiệp, Phó Thanh Dương đều hoàn mỹ phù hợp thân phận Dương Sách.

Về phần thân phận của Nguyên Thủy, trước mắt đối tượng hoài nghi là hôn quân.

Dù sao, trong trận doanh Nam triều, trong nhân vật phù hợp cấp bậc của Nguyên Thủy, chỉ có "Vua mất nước" quan trọng trong quan trọng, Thánh Giả khẳng định là không có khả năng, duy nhất có thể tranh vị trí hôn quân với Nguyên Thủy, là Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Dù sao Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng là Chúa Tể.

Nhưng Quan Nhã cảm thấy dựa theo cho điểm ẩn của hai người mà nói, Hạ Hầu Ngạo Thiên không lật ra nổi lá bài hôn quân.

Nguyên Thủy nếu là hôn quân, Quan Nhã ban đầu là rất yên tâm, cảm thấy thích khách nho nhỏ sao có khả năng ám sát Nguyên Thủy, nhưng hôm nay thử về cung, sau khi gặp ngăn trở, Quan Nhã liền nôn nóng rồi.

Hoàng cung còn ở trong sự nắm giữ của Trịnh gia, nói rõ tình cảnh của Nguyên Thủy nguy hiểm.

Đường đường Thần Nhật Du cấp 7, sao có thể lâm vào trong quẫn bách như thế.

Kinh nghiệm tham gia phó bản yêu cầu cao độ của Quan Nhã không tính là nhiều cũng không tính là ít, tạm thời không thể phỏng đoán ra nguyên nhân, nhưng Nguyên Thủy khẳng định là gặp khó khăn rồi.

Vì thế cô ngựa không dừng vó quay về Dương gia hướng phụ thân cầu viện.

Thấy con gái hoang mang lo sợ, Dương Chính khoát tay, thể hiện ra sự trầm ổn của đại lão triều đình, nói: "Bệ hạ trong ngắn hạn hai lần gặp chuyện, Trịnh gia phong tỏa cửa cung không cho bất luận kẻ nào ra vào, hoàn toàn nói rõ Trịnh gia cũng chưa thành công, bệ hạ có thể nấp ở trong cung, hoặc không ở trong cung."

Quan Nhã khẽ gật đầu: "Cho nên mới không cho con gái về cung. Đúng rồi, phụ thân, con vừa rồi trở về, thấy có kẻ lén la lén lút bên ngoài, liền bảo quản gia đi bắt rồi."

Nghe được lời này, mắt Dương Chính sáng lên, liền nói ngay: "Gọi quản gia lại đây."

Quan Nhã yểu điệu hành lễ, mở ra cửa thư phòng, gọi cung nữ bên người ghé tai nói vài câu, cung nữ chạy bước nhỏ rời khỏi, nửa khắc đồng hồ sau, quản gia trung niên mặc áo gấm vội vàng đến.

"Lão gia, hoàng hậu nương nương." Quản gia khom mình hành lễ.

Quan Nhã lập tức hỏi: "Tặc nhân ngoài phủ bắt được không?"

Quản gia khom người: "Nương nương thứ tội, lão nô sơ sót, cho rằng vài tên tặc tử ngoài phủ là đám chuột nhắt tầm thường, chỉ phái sáu phủ vệ bắt, nào ngờ tặc tử thân thủ không kém, đánh bị thương phủ vệ, thong dong mà đi."

Quan Nhã nhíu nhíu mày, nhìn về phía Dương Chính: "Phụ thân cảm thấy thế nào?"

Dương Chính chưa trả lời, mà là phất phất tay bảo quản gia lui, lúc này mới trầm giọng nói: "Vài tên cao thủ ngụy trang thành người buôn bán nhỏ theo dõi Dương phủ ta…"

Chương 2779 - Mới rời hang sói liền vào miệng cọp (3)

Hắn nhấm nuốt vài giây, ở sau khi bài trừ vài cái suy đoán trong lòng, lộ ra nụ cười: "Như vậy xem ra, bệ hạ đã chạy khỏi cung. Lúc trước thái hậu chọn con làm hoàng hậu, ta đã biết bà ấy muốn mượn Dương gia kiềm chế Trịnh gia, nghĩ hẳn bà ấy còn để lại sự chuẩn bị ở sau trong cung, bằng không bệ hạ là trốn không thoát hoàng cung."

Quan Nhã bừng tỉnh đại ngộ: "Bệ hạ sau khi chạy khỏi hoàng cung, nhất định sẽ thử hướng ngài cầu cứu, cho nên Trịnh Văn Hàn là đang ôm cây đợi thỏ."

Dương Chính vuốt râu cười nói: "Vân Nhi, con tạm ở lại phủ thêm một đoạn thời gian, vi phụ sẽ tìm được bệ hạ."

…

Rời Dương gia, dọc trục đường chính của quốc đô quay về, Khương Tinh Vệ oán giận nói: “Vì sao không trực tiếp đi vào? Em ném qua một quả cầu lửa, chúng ta Hỏa Hành đi qua, liền có thể vào Dương phủ, đến lúc đó hô to hoàng đế ở đây, đám gián điệp kia muốn ngăn cũng không ngăn được, chúng ta không phải có thể móc nối với Dương gia rồi sao?”

Trương Nguyên Thanh cười nhạo, nói: “Sau đó, gián điệp mai phục tại bên cạnh đi lên, một đao giải quyết chúng ta, bỏ trốn mất dạng, Dương gia đi ra nhặt xác cho chúng ta?”

Nữ Vương vỗ vỗ hắn: “Tinh Vệ vẫn là đứa nhỏ, cần gì cười nhạo em ấy.”

Nữ Vương giải thích: “Tinh Vệ, làm như vậy có lẽ có thể thành công, nhưng xác suất lớn hơn nữa là bị ám sát giết chết ngoài Dương phủ. Đừng quên bang chủ bây giờ bệnh nặng trong người, thể chất so với người bình thường còn yếu hơn.”

Khương Tinh Vệ vẻ mặt không phục, Nữ Vương lại giáo dục nói: “Càng là phó bản yêu cầu cao độ càng phải cẩn thận tỉ mỉ, học được thận trọng, biết người biết ta, mà không phải luôn nghĩ đánh cược một phen. Đánh cược, sẽ luôn có lúc thua, một khi thua, kết cục chính là trở về linh cảnh.”

“Có một số thời điểm, chúng ta tình nguyện bỏ qua cơ hội này, cũng phải giữ phong cách cùng nguyên tắc cẩn thận.”

Khương Tinh Vệ ‘A a’, vẻ mặt “Em hiểu rồi”, nhưng Trương Nguyên Thanh biết đối với đại bộ phận Hỏa Sư mà nói, những khuyên bảo cùng giáo dục này đều là vào tai này ra tai kia, khi thực tế làm việc, cảm xúc dâng lên, nên như thế nào vẫn là như thế đó.

Xoa đầu Tinh Vệ, Nữ Vương quay đầu nói với Trương Nguyên Thanh: “Bang chủ, chúng ta nên tìm kiếm đồng đội thất lạc.”

Anh Gà Đỏ và cung chủ là Thánh Giả, bọn họ có thể sử dụng đạo cụ cùng vật phẩm phẩm chất Thánh Giả, có thể chữa bệnh tật trên người bang chủ.

Bởi vì không quen thuộc hoàn cảnh quốc đô, ngày hôm qua lúc phân tán chạy trốn chưa quyết định địa điểm móc nối, chỉ

ước định ở phụ cận nơi mình ẩn thân để lại ám ngữ: Lẻ đổi chẵn không đổi, ký hiệu xem góc vuông.

Đương nhiên quốc đô rất lớn, mặc dù lưu lại ám hiệu móc nối, cũng không nhất định có thể thành công chạm mặt, cho nên đoàn đội lại có phương pháp chạm trán thứ hai, đó chính là ở trước khi 72 giờ kết thúc đến bên ngoài Thiên Cơ lâu hội hợp.

Thiên Cơ lâu là nơi quốc sư ngắm sao, tế trời.

Trương Nguyên Thanh thở dài nói: "Quốc đô quá lớn, không dễ tìm, bây giờ lệnh cấm đêm lại nghiêm, ban ngày khẳng định không đi dạo hết quốc đô, một khi chúng ta trước hoàng hôn còn lang thang ở bên ngoài, liền phải ở khách sạn."

Ở khách sạn không quá bảo hiểm, khách sạn cùng tửu lâu là đối tượng Trịnh gia trọng điểm tìm kiếm.

"Tình huống bảo hiểm nhất, trước khi 72 giờ kết thúc, chạy tới Thiên Cơ lâu." Trương Nguyên Thanh nói.

"Nhỡ đâu chúng ta chạy tới Thiên Cơ lâu, vừa vặn ứng nghiệm nguy cơ 72 giờ thì sao?" Nữ Vương thấp thỏm lo âu nói.

Cô chơi vòng bo thế giới à? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, "Thật sự như thế, cũng không có cách nào."

Sau khi đi vài phút, thể lực Trương Nguyên Thanh không đủ, tìm một tửu lâu dùng bữa, sau khi cơm no rượu say tiếp tục bước ra bên ngoài thành.

Lúc đi qua cổng nội thành, trông thấy dòng người cuồn cuộn che ở trước tường bố cáo cổng thành. Dân chúng áo vải che tường bố cáo cực kỳ chặt chẽ, đám người nghị luận ồn ào, mơ hồ xen lẫn tiếng mắng tức giận.

"Hôn quân!"

"Hoang đường!"

"Đây là muốn liên lụy quốc sư cùng nhau để lại tiếng xấu muôn đời?"

Bên tường bố cáo, sĩ binh đeo đao mắt điếc tai ngơ, mặc kệ dân chúng tức giận mắng.

Trương Nguyên Thanh ghé lại gần, vỗ bả vai Tinh Vệ nói: "Mở đường!"

“Tránh ra tránh ra tránh ra…” Khương Tinh Vệ cắm đầu chui vào đám người, như cá chạch, đám người xôn xao ngã trái ngã phải. Khương Tinh Vệ bằng vào sức trâu của Hỏa Sư mạnh mẽ mở ra một thông đạo.

Trương Nguyên Thanh cùng Nữ Vương nhân cơ hội lẻn vào, rốt cuộc tới trước tường bố cáo, trên tường dán ba tấm bố cáo trung tâm hạ đạt, chữ viết không lớn, dùng lối chữ Khải viết.

Trương Nguyên Thanh vừa nghe lại viên đọc, vừa xem bố cáo, nhất thời biết nguyên nhân dân chúng lửa giận sôi trào. Thì ra là hoàng đế Triệu Thuấn muốn hướng dân gian thu ba trăm đồng nam đồng nữ, cử hành nghi thức tế trời, lấy thánh hỏa thiêu chết ba trăm đồng nam đồng nữ hiến cho trời, cầu phúc cho tướng sĩ tiền tuyến Nam triều.

Triệu Thuấn còn chỉ định nghi thức tế trời cho quốc sư chủ trì.

Chương 2780 - Mới rời hang sói liền vào miệng cọp (4)

“Vượt qua giới hạn rồi…” Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Trịnh gia đây là chó cùng rứt giậu, loại phương thức không chú ý võ đức này kéo thù hận thay Triệu Thuấn, sau đó lại công khai phát động chính biến, ở dưới quốc sư chọn phe ủng hộ mạnh mẽ soán vị.

Lấy tác phong của hôn quân, không có khả năng bởi vì ba trăm đồng nam đồng nữ chui đầu vô lưới, cho nên bố cáo không phải vì ép Triệu Thuấn hiện thân, mà là mạnh mẽ kéo thù hận, trải đường cho soán vị.

Ở trong từng tiếng ‘hôn quân’, Trương Nguyên Thanh dẫn theo Khương Tinh Vệ cùng Nữ Vương thoát ly đám người, nhíu mày xuyên qua cổng nội thành đi tới ngoại thành.

Đi ra thật xa, Nữ Vương mới nói: “Bang chủ, cậu biết lịch sử đời Hán không?”

“Có chuyện nói thẳng.”

“Đời Hán có một hoàng đế tên Lưu Hạ, lên ngôn hai mươi bảy ngày, làm hơn một ngàn chuyện hoang đường, quyền thần

Hoắc Quang thấy hắn ngu ngốc như thế, liền triệu tập quần thần, phế đi hoàng đế, lại lập vua mới.” Nữ Vương quay đầu nhìn cổng thành một lần.

“Việc Trịnh Văn Hàn muốn làm cũng không khác lắm, hắn tuy muốn tìm con rối dịch dung thành cậu, sau đó khống chế Hoàng Thành ti, ngăn chặn bất cứ đại thần nào vào cung, tiếp đó tốc chiến tốc thắng thiêu chết ba trăm đồng nam đồng nữ, tiếp theo liền cưỡng ép phế đế.”

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: “Kẻ địch của Trịnh gia sẽ không cho phép hắn làm như vậy.”

Loại hành vi này thuộc kiểu giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, văn võ đại thần cả triều chắc chắn phản đối, mặc dù Trịnh Văn Hàn quyền khuynh triều dã, cũng không có khả năng áp chế thanh âm phản đối.

“Muốn ngăn cản, chỉ có dựa vào binh biến.” Nữ Vương nói.

“Trên triều đình có năng lực này chỉ có Dương gia. Dương gia nếu binh biến, có phải liền trúng kế Trịnh gia hay không? Trịnh gia có thể dễ dàng trừ bỏ Dương gia, đây là tiện lợi của khống chế thiên tử hiệu lệnh chư hầu.

Nếu Dương gia lựa chọn ẩn nhẫn, Trịnh gia liền có thể dựa theo kế hoạch tiến hành.”

Trương Nguyên Thanh kinh ngạc đánh giá Nữ Vương cao gầy, có thể phân tích ra những thứ này, không phải bình hoa.

Quả nhiên, Người Chết Trở Về ai ai cũng là nhân tài.

“Vậy cô cảm thấy nên làm gì bây giờ?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Nữ Vương lắc lắc đầu: “Không biết, nhưng từ chuyện này, tôi đã hiểu tầm quan trọng của nhiệm vụ phụ tuyến của ngài, thu hoạch lòng dân, ngài mới có thể thật sự nắm giữ quốc đô.”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút, nói: “Đi một bước xem một bước đi.”

Hắn cần thời gian suy tư kế sách ứng đối.

Khoảng ba giờ chiều, bọn họ về tới nhà ‘chú thím’ thành nam, chú ra ngoài làm việc còn chưa về, thím ngồi ở dưới giếng trời

làm nữ công gia chánh.

Bên cạnh là một đứa bé bảy tuổi, ngồi ở trên băng ghế nhỏ, trước mặt là một đống quần áo bẩn, một đôi tay nho nhỏ khỏe mạnh đang lao lực chà ở trên tấm giặt, mỗi lần chà đều dùng ra toàn lực, cái mông nhỏ từ băng ghế nhếch lên.

Thấy ba người trở về, thím nhiệt tình cười nói: "Về rồi, có tìm được việc hay không?"

Quay đầu phân phó con gái: "Xách nước tới đây cho các biểu ca biểu tỷ."

Cô bé ngoan ngoãn "vâng"một tiếng, bàn tay nhỏ lau lên ngực, chạy chậm vào nhà, một lát sau bưng siêu nước đi ra.

Cô ngẩng đầu đưa siêu nước cho biểu ca, trên mặt là vẻ mặt sợ hãi, nịnh nọt.

Trương Nguyên Thanh nhìn đôi mắt to tròn của cô bé, xoa đầu cô bé: "Cảm ơn Tú Nhi."

Cô bé tên Vương Tú, con gái út của chú thím, năm nay bảy tuổi, khi vào ở chưa gặp, là sáng nay mới biết.

Vương Tú xấu hổ cười cười.

Trương Nguyên Thanh ừng ực trút mấy ngụm nước, mất mát nói: "Thím, chưa tìm được việc!"

Ba người bọn Trương Nguyên Thanh ra ngoài lý do là tìm việc làm, dù sao nhà cũ ở trong chiến hỏa hóa thành tro bụi, vào kinh nương tựa chú, nhà chú cũng không giàu có, nuôi không nổi ba người.

Thím cũng thất vọng, thở dài nói: "Cháu nếu là cao to khỏe mạnh còn có thể đi bến tàu kiếm miếng cơm ăn. Để sau bảo chú của cháu hỗ trợ lưu ý một phen, tìm cái công việc không tốn sức lắm."

Lúc này, cô bé thanh thúy nói: "Mẹ, quần áo đại ca giặt xong rồi."

Cô chỉ chỉ giá trúc phơi quần áo dưới giếng trời, bởi vì vóc dáng quá thấp, phơi quần áo chỉ có thể giao cho người lớn.

Nữ Vương chủ động hỗ trợ phơi quần áo.

Thím thuận thế nói: "Những thứ này đều là quần áo của đại ca cháu, thím bảo Tú Nhi giặt, mặc tạm trước đi, cũng không biết có vừa người hay không?"

"Đại ca?"Trương Nguyên Thanh hỏi: "Đại ca ở nhà sao?"

Thím bắt đầu ấp úng, Vương Tú bên cạnh nói: "Đại ca không ở nhà, đại ca rất ít trở về."

"Vì sao?"Trương Nguyên Thanh hỏi.

Vương Tú theo bản năng trả lời: "Đại ca là người Thanh Long bang, mỗi ngày ở bên ngoài đánh nhau, không dám về nhà!"

"Tú Nhi!" Thím lớn tiếng mắng.

Trước giá trúc, tay Nữ Vương run lên, quần áo đánh rơi xuống đất.

Thanh Long bang? Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh nháy mắt cứng đờ.

Vẻ mặt Nữ Vương đồng bộ, cứng ngắc xoay đầu lại muốn đối diện với ánh mắt Trương Nguyên Thanh.

Chương 2781 - Vương Bắc Vọng (1)

Thanh Long bang là tổ chức tương ứng của Vương ca cơ, bang phái giang hồ chí ở ám sát hôn quân cứu dân.

Thím thấy hai người phản ứng khoa trương, cho rằng bọn họ từng nghe nói tiếng ác của Thanh Long bang, trong lòng biết không giấu được, than thở nói: "Nghiệt tử đó cả ngày thích đấu đá, kẻ thù vô số, sợ liên lụy chúng ta, ngay cả nhà cũng rất ít về. Mỗi lần trở về đều là vội vàng, bỏ bạc lại rồi đi luôn.

Không sống cho yên ổn, cứ muốn đánh đánh giết giết, thím và chú của cháu coi như không có đứa con trai này."

… Trương Nguyên Thanh cố nặn ra một nụ cười: "Thím, về sau cháu chính là con của thím."

Đệch! Ngày mai đổi nơi khác.

Đúng lúc này, chỗ cửa truyền đến một tiếng hô: "Mẹ, con về rồi!"

Nghe được thanh âm, Vương Tú vui vẻ hô lên: "Đại ca về rồi!"

Cô bé hưng phấn vung hai cánh tay gầy gò, kích động lao ra khỏi giếng trời, lao về phía cổng.

Trương Nguyên Thanh cùng Nữ Vương đều nhìn thấy người kia điên cuồng biến sắc.

Trùng hợp như vậy? Lúc này trở lại? Đây là muốn lấy mạng mình, mới rời hang sói lại vào miệng cọp!

Trương Nguyên Thanh biết sau khi rời khỏi hoàng cung, rất có thể gặp phải thế lực của Thanh Long bang cùng Thần Duệ quân.

Dù sao hai bên này thuộc về "quái tinh anh" trong phó bản, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, mình vừa chạy thoát hoàng cung, liền lao đầu đến trong nhà thành viên Thanh Long bang.

Bình tĩnh một chút, thành viên Thanh Long bang thì thế nào? Hắn lại không biết mình là hoàng đế, có lẽ chỉ là bang chúng bình thường, cho dù biết mình là hoàng đế, cũng có thể dễ dàng chế phục, sau đó thôi miên… Nhưng nếu là cao thủ thì làm sao bây giờ?

Trời sắp tối rồi, một khi xảy ra chiến đấu, chắc chắn đưa tới quân thủ thành chú ý, hành tung một khi bại lộ, nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, tiếng bước chân ở cửa dần dần tới gần, một thanh niên dáng người cao lớn, râu ria tua tủa. sải bước đi vào, mặc áo ngắn màu xanh, đeo một cây vũ khí dùng vải bọc lại.

Vương Tú ngồi ở trên vai hắn, bàn tay nhỏ ôm chặt lấy đầu đại ca, nụ cười nở rộ.

Vốn trên mặt thanh niên râu ria xồm xàm tràn đầy nụ cười, bỗng nhiên thấy ba người xa lạ, bước chân khựng lại, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Hắn đnáh giá đám người Trương Nguyên Thanh, nhìn về phía mẫu thân: "Mẹ, trong nhà có khách?"

Thím đầu tiên là không có vẻ mặt hòa nhã, hừ lạnh một tiếng, sau đó tức giận nói: "Khách cái gì, đây là các biểu đệ biểu

muội của con.”

Thanh niên râu ria xồm xàm ngây ra tại chỗ, mờ mịt nói: “Biểu đệ biểu muội? Con cùng cha đều là đơn truyền, đại cữu cùng nhị cữu sinh đều là con trai, con lấy đâu biểu muội? Đây cũng không phải biểu đệ của con mà?”

Thím cũng ngây người, giờ khắc này, nhận thức cùng ký ức sinh ra xung đột, đầu óc hỗn loạn, lẩm bẩm: “Đúng vậy, đại ca nhị ca của ta sinh tất cả đều là con trai.”

Vẻ mặt thanh niên râu ria xồm xàm lập tức trở nên nghiêm túc, hắn lui về phía sau hai bước, đặt Vương Tú trên vai xuống, vươn tay về phía sau cầm chặt vũ khí quấn vải.

Nữ Vương lập tức căng thẳng thân thể.

Khuôn mặt nhỏ của Khương Tinh Vệ cứng lại, khom lưng, làm ra tư thế vận sức chờ phát động.

Cô tuy chưa làm rõ tình hình, nhưng trực giác chiến đấu của Hỏa Sư rất sâu sắc, đã phát hiện địch ý của thanh niên áo vải.

Có thể ở nháy mắt mẫu thân hỗn loạn phát hiện không thích hợp, mà không phải tiếp tục truy hỏi.

Trước khi chiến đấu biết đặt em gái xuống trước, cảm giác không phải Hỏa Sư, không phải Hỏa Sư thì còn có cơ hội…

Tâm lý Trương Nguyên Thanh chuyển động, tay trái đặt ở sau lưng, ở trong tầm mắt Nữ Vương có thể nhìn thấy chỉ chỉ thím.

Đây là ra hiệu cô khống chế con tin.

Nữ Vương ngầm hiểu, lặng yên dời bước, đến gần thím đầu óc đang hỗn loạn.

Mà Trương Nguyên Thanh dẫn theo Khương Tinh Vệ đi về phía trước ngăn ở giữa hai bên.

Quả nhiên vẻ mặt thanh niên râu ria xồm xàm trở nên cực kỳ ngưng trọng, nhưng cái tay nắm vũ khí chậm chạp chưa có động chỉ.

Ánh mắt hắn sắc bén đảo qua một nam hai nữ xa lạ, sau đó cúi đầu nói với em gái mình: “Tú Nhi, đi cửa xem xem lão đầu về chưa?”

Vương Tú nhỏ tuổi xem không hiểu không khí giương cung bạt kiếm, ngoan ngoãn "vâng"một tiếng, sải đôi chân ngắn chạy ra ngoài.

Đợi bóng dáng em gái vượt qua bậc cửa, biến mất không thấy nữa, người trẻ tuổi thu tay lại, không nắm chặt vũ khí nữa, cười ha ha nói: "Thì ra là biểu đệ biểu muội đến à, biểu đệ có thể qua một bên nói chuyện hay không?"

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, bộ dáng đừng ép ta cá chết lưới rách. Trương Nguyên Thanh đọc hiểu cảm xúc của hắn, nhất thời thở phào.

Thanh niên chưa lựa chọn cường công, nói rõ đối phương không có nắm chắc bảo vệ được mẫu thân, vậy bài trừ khả năng Thánh Giả, Thánh Giả mà nói nháy mắt có thể giết chết ba người!

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Không cần, để thím về phòng là được."

Chương 2782 - Vương Bắc Vọng (2)

Mượn một bước nói chuyện là không có khả năng, nhỡ đâu đối phương đột nhiên bùng nổ, bắt hắn, chính là con tin đổi con tin.

Nữ Vương ngầm hiểu, mỉm cười nói: "Thím, thím tựa như không quá thoải mái, cháu đỡ thím về phòng nghỉ ngơi, ngài đừng chấp nhặt với biểu ca?"

Thím ở sau khi nghe được con trai thừa nhận thân phận "biểu đệ biểu muội", xung đột nhận thức cùng ký ức sinh ra liền biến mất, ôm trán nói: "Sao đột nhiên bị choáng váng vậy? Thím vừa thấy biểu ca của cháu liền không có tâm tình tốt."

Được Nữ Vương đỡ tiến vào nhà chính.

Thanh niên nhìn cửa phòng đóng lại một lần, ý đồ đi vào giếng trời, vừa đi một bước, Trương Nguyên Thanh đã nói: "Biểu ca, đứng nơi đó đừng nhúc nhích."

Thanh niên bất đắc dĩ dừng bước, trầm giọng nói "Các người là lộ nào, muốn cái gì nói thẳng! Nói trước, mạng là sẽ không cho, nếu các ngươi là tới báo thù, vậy có thể ra tay rồi."

Trương Nguyên Thanh nói: “Bây giờ rút kiếm tự sát.”

Thanh niên cười lạnh nói: “Đã như vậy, ta chỉ có thể làm kẻ không có mẹ rồi.”

“Học tay nghề gì?”

“Giết người!”

“Dùng đao hay dùng kiếm?”

“Dùng kiếm.”

“Sư phụ là ai?”

“Không có sư phụ.”

“Không có sư phụ học như thế nào?”

“Tự học công phu thô thiển.”

“Thanh Long bang?”

“Phải.”

“Là chức vụ gì?”

“Đả thủ.”

Hai người tốc độ nói cực nhanh đối đáp, Trương Nguyên Thanh giống như không cho đối phương thời gian suy nghĩ, hỏi rất nhanh, đáp rất nhanh, hoàn toàn không động não thốt ra.

Ánh mắt đều gắt gao nhìn đối phương!

“Ném kiếm đi!” Trương Nguyên Thanh nói.

Thanh niên râu ria xồm xàm tháo xuống kiếm sau lưng, ném ở bên chân một cước.

“Đá đi.” Trương Nguyên Thanh ra lệnh.

Thanh niên một cước đá kiếm bay ra xa mấy trượng.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh theo đó thả lỏng, cười nói: “Đi qua quý bảo địa, không có ác ý, chính là muốn ở nhà hai ngày.”

Thanh niên chưa nói chuyện.

Trương Nguyên Thanh dẫn Khương Tinh Vệ đi về phía trước ba bước, dừng lại, hai tay thò vào trong ngực áo: "Nếu không tin, cho ngươi xem một món đồ."

Thanh niên vẫn chưa nói.

Trương Nguyên Thanh từ trong lòng lấy ra một cái đồng hồ bỏ túi màu vàng, nhắm vào thanh niên, 'BỐP' mở ra.

Thanh niên đang hết sức chăm chú theo dõi hắn, đề phòng ám khí, không tự chủ được chăm chú nhìn đồng hồ bỏ túi, chăm chú nhìn mặt đồng hồ.

Theo kim giây hoạt động, ánh mắt thanh niên đột nhiên đăm đăm, con ngươi tan rã, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Trương Nguyên Thanh nói nhỏ: "Ta là biểu đệ ngươi Lý Nhị đản, cô ấy là biểu muội ngài Lý Nhị Nha, trong phòng là đại biểu muội của ngươi Lý Đại Nha."

Như tẩy não lặp lại ba lần, thanh niên vẻ mặt dại ra lẩm bẩm: "Ngươi là biểu đệ ta Lý Nhị Đản, nàng ấy là biểu muội ta Lý Nhị Nha, trong phòng là đại biểu muội của ta Lý Đại Nha."

Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng đóng nắp đồng hồ, theo một tiếng 'Bốp', toàn thân thanh niên giật mình, đôi mắt trống rỗng khôi phục linh quang, sau đó thấy Trương Nguyên Thanh cùng Tinh Vệ gần trong gang tấc.

Thanh niên đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo mặt vui vẻ, hào sảng cười nói: "Biểu đệ, đã lâu không gặp nha, sao lại đến kinh thành."

Trương Nguyên Thanh thở dài, xoa cái đầu quả dưa của Khương Tinh Vệ nói: "Bắc triều xâm nhập, cha mẹ mất ở trong chiến hỏa, ta chỉ có thể dẫn theo hai muội muội vào kinh nương tựa thúc thẩm."

Biết đối phương là thành viên Thanh Long bang, vì đón ý hắn, Trương Nguyên Thanh đặc biệt bổ sung một câu: "Hôn quân đương đạo, gian thần làm ác, thói đời ngày sau, lòng người không cổ."

Thanh niên nghe chút, rất tán đồng, lộ ra vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi: "Hôn quân không chết, gia quốc khó hưng!"

Khương Tinh Vệ chưa nói chen vào, âm thầm bội phục Nguyên Thủy Thiên Tôn biết thật nhiều thành ngữ.

Lúc này, ở cửa truyền đến một tiếng mắng giận dữ: "Đồ khốn, đây là lời có thể nói ra miệng sao? Mày không muốn sống, đừng liên lụy người nhà."

Thì ra là Vương thúc đã trở lại, Vương Tú lon ton theo ở sau người.

Thanh niên hừ một tiếng, không nói chuyện với phụ thân, trực tiếp trở về trong phòng của mình.

Vương thúc "Ài" một tiếng, gọi lại hắn, "Nơi đó biểu đệ biểu muội của mày ở rồi, cút sang nhà chính nằm dưới đất."

Thanh niên dứt khoát đi vòng qua nhà bếp, tìm được lạc rang, ngồi ở dưới giếng trời bắt đầu ăn.

Sau khi Vương thúc trở về, thẩm thẩm liền từ trong phòng đi ra, vào nhà bếp nhóm lửa nấu cơm. Khương Tinh Vệ cùng Nữ Vương đi góp náo nhiệt, một người phụ trách cắt thức ăn, một người phụ trách nhóm lửa.

Ba nam nhân ngồi ở dưới giếng trời nói chuyện phiếm, câu chuyện đá đưa qua lại, Trương Nguyên Thanh đã biết tên biểu ca, là Vương Bắc Vọng.

Lấy ý Nam Sư Bắc Vọng.

Mỗi con dân Nam triều đều có giấc mộng xua quân bắc thượng đoạt lại cố thổ, "Bắc Vọng" loại tên này đặt ở trong thế giới hiện thực Trương Nguyên Thanh sinh hoạt, thông thường tựa như "Kiến Quốc", "Kiến Quân", cho nên Vương Bắc Vọng cái tên này, thật ra cũng không có hàm lượng văn nghệ gì.

Vương thúc rất quan tâm đứa cháu tiện nghi này, nghe được cháu trai chưa tìm được việc làm, liền vỗ ngực nói hỗ trợ xử lý.

Chương 2783 - Vương Bắc Vọng (3)

Trương Nguyên Thanh vừa cảm tạ, vừa nói: "Cháu muốn đi theo biểu ca lăn lộn."

“Sống thêm vài năm có cái gì không tốt?” Vương Bắc Vọng ăn lạc, đưa qua một vốc, tức giận nói: “Đệ thân thể suy yếu, tứ chi vô lực, nữ nhân cũng cường tráng hơn đệ, ở nhà dưỡng dưỡng đi!”

Nói xong, từ trong túi lấy ra ba lượng bạc, “Cầm lấy.”

Ba lượng bạc cũng không ít, ở quốc đô Nam triều kinh tế phồn hoa, một cửu vạn thân thể khoẻ mạnh, một tháng thu nhập cũng chỉ một lượng bạc.

“Cảm ơn biểu ca.” Trương Nguyên Thanh cười tủm tỉm nhận lấy, tính ngày mai để lại đầu giường.

Nơi này khẳng định không thể nán lại, chẳng qua sắc trời đã tối, bên ngoài bây giờ cấm đêm, đi ra ngoài càng thêm nguy hiểm, chỉ có thể ở trước một đêm, ngày mai lại đi Thiên Cơ lâu gặp mặt với đám người cung chủ.

Vương thúc ăn mấy hạt lạc, nhíu mày, khuôn mặt vốn đen sì lộ ra một mảng u sầu: “Ta nghe nói, bệ hạ muốn dùng ba trăm đồng nam đồng nữ tế trời.”

“Hôn quân.” Trên mặt Vương Bắc Vọng tràn đầy nụ cười lạnh.

“Tốt nhất vĩnh viễn trốn ở trong cung, nếu xuất cung du ngoạn, con nhất định đâm chết hắn.”

Vừa mới dứt lời, hắn liền thấy biểu đệ nhấc mông, di chuyển băng ghế nhỏ đến xa xa.

“Biểu đệ, ngươi ngôi xa như vậy làm gì?”

“Biểu ca quá mức sắc bén, ta sợ bị ngươi đâm chết.”

“Nhìn xem…” Vương thúc cả giận nói: “Biểu đệ của con là đang nhắc nhở con đừng có trong miệng toàn hôn quân, hôn quân, sớm hay muộn có một ngày con phải chết bởi cái miệng không biết giữ gìn này.”

Vương Bắc Vọng phản bác: “Cha, cha đặt cho con cái tên này không phải là hy vọng con tinh trung báo quốc sao?”

“Thích đấm đá chém giết có cái gì quan hệ với tinh trung báo quốc?”

Vương Bắc Vọng cúi đầu ăn một vốc lạc, chuyển hướng đề tài:

“Cha, cha đừng lo lắng, đồng nam đồng nữ phần lớn sẽ tìm ở thôn ngoài thành, Tú Nhi không có việc gì. Con hôm nay trở về là muốn nói với mọi người một phen, con cần ra khỏi thành vài ngày, không biết khi nào có thể trở về.”

Có lẽ không về được.

Trương Nguyên Thanh lập tức cảm ứng được cảm xúc khác thường của đối phương, vội hỏi: “Biểu ca, ngươi ra khỏi thành làm gì?”

“Không nên hỏi đừng hỏi!”

Vương Bắc Vọng búng một hạt lạc vào miệng, không cho Trương Nguyên Thanh cơ hội tìm hiểu tình báo.

Lúc này, thẩm thẩm, Khương Tinh Vệ cùng Nữ Vương đều tự bưng hai đĩa đồ ăn đi ra, ba người đàn ông cầm băng ghế rời khỏi giếng trời, đi vào sảnh.

Bữa tối rất đơn giản, bốn đĩa thức ăn, hai món mặn chỉ có cá cùng thịt khô.

Gia đình này không tính là giàu có, nhưng có thể ăn được thịt.

Ăn xong bữa tối, người một nhà ở bên bàn ăn giải tán, Nữ Vương, Vương Tú cùng thẩm thẩm lưu lại thu thập cơm thừa canh cặn. Khương Tinh Vệ từ nhỏ thiếu giáo dục phương diện này, lửng dạ chưa no bám gót Trương Nguyên Thanh vào nhà ngủ.

Trương Nguyên Thanh nằm ở trên giường một khắc đồng hồ, thẳng đến khi Nữ Vương đẩy cửa tiến vào, thấy cô đóng cửa lại, Trương Nguyên Thanh nói: “Ngày mai chính là một ngày cuối cùng, nguy hiểm của giai đoạn thứ hai có thể đều sẽ tập trung ở ngày mai, đừng xem nhẹ, trời sáng chúng ta đi luôn.”

Nữ Vương rất tán đồng gật đầu: “Hôm nay rất nguy hiểm, may mà Vương Bắc Vọng tu vi không mạnh, nếu không đạo cụ thôi miên Siêu Phàm cảnh chưa chắc có thể ảnh hưởng hắn.”

Hai người vừa tán gẫu vài câu, liền nghe thấy tiếng ngáy “khò khò” của Khương Tinh Vệ.

Trương Nguyên Thanh ăn vào một viên thuốc chữa bệnh, tiêm cho bản thân Sinh Mệnh Nguyên Dịch đã pha loãng, thở dài nói: “Ngủ đi, thật hâm mộ Hỏa Sư.”

Hắn chui vào chăn.

Nữ Vương thổi tắt đèn, trong phòng lâm vào bóng tối.

Không biết qua bao lâu, Trương Nguyên Thanh bỗng cảm giác một cơn lạnh toát từ đỉnh đầu ập tới, tựa như ở mùa đông khắc nghiệt bị người ta giội một thùng nước lạnh, ý thức lập tức tỉnh táo.

Không, không phải tựa như, chính là bị người ta giội một thùng nước lạnh.

Theo ý thức tỉnh táo lại, hắn lập tức cảm thấy tứ chi mềm nhũn, thân thể suy yếu, rên rỉ một tiếng, mở mắt

Hắn vẫn ở trong phòng, nhưng không phải trên giường, mà lại bị trói hai tay hai chân, ngồi dưới đất dựa vào tường. Bên người là Khương Tinh Vệ cùng Nữ Vương đãi ngộ tương tự, Vương Bắc Vọng chống kiếm đứng cách mấy mét, bên chân có một cái thùng gỗ đổ nghiêng.

Hắn râu ria xồm xàm, trầm giọng nói: "Ba người các ngươi có lai lịch gì?"

Trương Nguyên Thanh giật mình một cái, lập tức tỉnh táo. Hắn thử cựa quậy thân thể, cơ bắp lại bủn rủn vô lực, tựa như toàn thân tê dại.

Nữ Vương cùng Tinh Vệ bên cạnh cũng không khác lắm, đều là sắc mặt trắng bệch, vặn vẹo thân thể, làm ra phản kháng yếu ớt, thoạt nhìn thậm chí không khỏe bằng trẻ con ba tuổi.

"Không cần giãy dụa, trúng Nhuyễn Cân Tán của Thanh Long bang, dù là nhất lưu cao thủ trên giang hồ, cũng phải mềm nhũn thời gian một chén trà." Vương Bắc Vọng lạnh nhạt nói.

"Biểu, biểu ca, ngươi làm cái gì vậy?" Trương Nguyên Thanh miễn cưỡng cười: "Ta là biểu đệ Lý Nhị Đản của ngươi mà."

Vương Bắc Vọng cười lạnh liên tục: "Người ngay không nói tiếng lóng, ta đã thoát khỏi thao túng tâm thần của các ngươi."

Chương 2784 - Từ trưởng lão (1)

Thôi miên là cách nói hiện đại, ở cổ đại, gọi là "thao túng tâm thần".

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, từ bỏ một chút ảo tưởng không thực tế kia trong lòng, vừa vất vả suy nghĩ đối sách, vừa kéo dài thời gian hỏi: "Ngươi làm như thế nào?"

Vương Bắc Vọng vỗ vỗ chuôi kiếm: "Kiếm Khách luyện tâm, thao túng tâm thần nho nhỏ, chỉ có thể ảnh hưởng ta nhất thời. Ban đêm trước khi ngủ, ta từng tán gẫu với cha mẹ về các ngươi, lúc ấy đã mơ hồ phát hiện không thích hợp, ngủ được một nửa tự nhiên bừng tỉnh, mới phát hiện trúng thao túng tâm thần của các ngươi. Các ngươi thật to gan, thế mà còn dám ở lại nhà ta."

"Ngươi không phải chỉ biết chút công phu thô thiển sao?"

"Ta sao có thể nói rõ ngọn ngành với kẻ địch!"

Trương Nguyên Thanh nghe vậy ngây người, không phải vì Vương Bắc Vọng lừa mình, cái này không phải mấu chốt, mấu chốt là bốn chữ "Kiếm Khách luyện tâm", dùng góc độ linh cảnh hành giả mà nói, đây là kỹ năng bị động của Kiếm Khách: Ý Chí Sắt Thép.

Ý Chí Sắt Thép là bị động Kiếm Khách cấp 4 mới có thể nắm giữ, trên lý luận mà nói, Vương Bắc Vọng nhiều nhất giai đoạn Siêu Phàm không có khả năng có được "Ý Chí Sắt Thép", nhưng người tu hành cổ đại không giống với linh cảnh hành giả, người sau là linh cảnh thể hồ quán đỉnh, mà người trước là dựa vào bản thân từng chút một tu hành.

Cũng chính là nói, Thám Báo cổ đại ở lúc Siêu Phàm giai đoạn, đã bắt đầu rèn luyện ý chí, chờ đợi ở Thánh Giả cảnh lột xác thành "Ý Chí Sắt Thép", đây là tu hành tuần hoàn tiến dần.

Mấy thứ này, liên quan đến điểm mù của Trương Nguyên Thanh.

Nhìn kẻ địch vẻ mặt dại ra, Vương Bắc Vọng hừ lạnh một tiếng: "Ta người này kiên nhẫn có hạn, nếu không khai thật ra, đừng trách ta không khách khí."

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh chuyển động, trên mặt nặn ra nụ cười: "Vị hảo hán này, chúng ta…"

Khương Tinh Vệ ở bên không phục: "Muốn giết cứ giết, đừng nói lời thừa."

“Đi!”Trương Nguyên Thanh quay đầu gắt cô, con bé ngu ngốc này là tới đưa tang mình hả?

Hắn tiếp tục nói: “Hảo hán, chúng ta gặp kẻ thù đuổi giết, bất đắc dĩ mới trốn ở quý phủ, muốn mượn quý bảo địa tị nạn, chỉ vậy mà thôi, đối với lệnh tôn lệnh đường cũng không có địch ý, bằng không nào có đạo lý ăn chực nằm chờ, chuyện gì cũng không làm.”

Thiên Tôn lão gia xưa nay co được giãn được, rất kẻ thức thời trang tuấn kiệt, nếu không phải tay chân bị trói, thân thể mềm nhũn, Trương Nguyên Thanh đã ngay tại chỗ biểu diễn cho gã một cái nạp đầu liền bái.

Nữ Vương liên tục gật đầu, “Không sai không sai, chúng ta chỉ là mượn dùng mấy ngày, tuyệt không có ý gây rối. Vương đại ca, giang hồ nhi nữ, hiệp can nghĩa đảm, ngài giúp chúng ta đi.”

Nàng chỉ hận mình không phải Nhạc Sĩ cùng Ái Dục, không thể thi triển mỹ nhân kế.

Ánh mắt Vương Bắc Vọng đảo qua đảo lại giữa ba người một lát, bỗng nhiên một cước đá tung rương gỗ, chỉ vào ba món thường phục màu vàng tươi trượt ra, cười lạnh nói: “Hoàng Long phục, thứ đồ này chính là hoàng đế mặc, phàm phu tục tử đừng nói mặc, dám dệt ra giấu riêng, tương đương tạo phản. Ba người các ngươi lai lịch không nhỏ nha.”

Hắn ánh mắt nhất lệ, bỗng nhiên rút ra kiếm, đâm xuyên qua Trương Nguyên Thanh bả vai: “Ngươi đến cùng là loại người nào?”

Trương Nguyên Thanh rên một tiếng, máu tươi nháy mắt nhuộm đỏ bả vai, trên trán toát mồ hôi. Hắn rên một tiếng, hô lớn: “Đại hiệp tha mạng, chúng ta là kẻ trộm áo, chính là vì trộm Hoàng Long phục, cho nên mới bị đuổi giết.”

Vương Bắc Vọng lạnh lùng nói: “Ta hỏi, ngươi đáp, giống với ban ngày, mỗi vấn đề ta chỉ cho ngươi thời gian ba sát na, chậm hơn, ta liền đâm ngươi một kiếm, chậm một lần đâm một kiếm.”

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, ba sát na là mấy giây? Đơn vị tính giờ của ngươi có phải quá tùy tiện hay không.

Còn chưa chờ hắn lẩm bẩm ra, Vương Bắc Vọng liền hỏi: "Chỉ bằng công phu mèo quào của các ngươi, làm sao lẻn vào hoàng cung?"

"Quần áo không phải trộm trong hoàng cung."

"Vậy là nơi nào?"

"Trịnh gia."

"Trịnh gia vì sao sẽ có Hoàng Long phục?"

"Trịnh gia muốn mưu phản."

"Là Trịnh gia đang đuổi giết các ngươi?"

"Đúng."

"Vì sao phải trộm long bào."

"Chúng ta thay Dương gia làm việc, Dương gia muốn thu thập chứng cứ Trịnh gia tạo phản."

Trong quá trình nhanh chóng đối đáp, Trương Nguyên Thanh khống chế cảm xúc phản ứng của mình, để mỗi câu đều tỏ ra vô cùng chân thật, đối kháng thuật quan sát của Vương Bắc Vọng.

Người Dương gia… Vương Bắc Vọng không tiếp tục hỏi, lâm vào trầm ngâm, hắn bị nội dung hỏi đáp làm chấn động rồi.

Làm người quốc đô, lại lăn lộn giang hồ thời gian dài, tầm mắt của hắn khác với giang hồ thảo mãng, dân chúng phố phường bình thường.

Trịnh gia mưu đồ gây rối, Dương gia bọ ngựa bắt ve… Phương diện này liên quan đến đánh cờ, đấu tranh quyền lợi tầng cấp cao nhất, không phải giang hồ chém giết có thể so sánh.

Hắn cho rằng "biểu đệ Lý Nhị Đản" không nói láo, ít nhất hắn có tâm nhãn sắc bén, chưa phát giác dấu hiệu nói dối.

Chương 2785 - Từ trưởng lão (2)

Hơn nữa ba món Hoàng Long phục thêu thùa tinh xảo đẹp đẽ, chất vải thượng đẳng, tuyệt đối ra từ cung đình hoặc quyền

quý.

Ba tên "mâu tặc" này có chút bản lãnh, nhưng không nhiều, không có khả năng lẻn vào hoàng cung. So sánh, khả năng lẻn vào Trịnh gia càng cao hơn.

Thấy vẻ mặt Vương Bắc Vọng khi sáng khi tối, tròng mắt đảo tới đảo lui ở trong hốc mắt, bộ dáng đầu óc đang xoay chuyển nhanh chóng, Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Mười mấy giây sau, Vương Bắc Vọng thu hồi suy nghĩ, bỗng nhìn về phía Khương Tinh Vệ, hỏi: "Hắn nói có phải nói thật hay không?"

Khương Tinh Vệ dùng sức gật đầu: "Nói thật."

Ánh mắt Vương Bắc Vọng đột nhiên sắc bén, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: "Ngươi dám gạt ta!"

Chợt rút kiếm, kéo theo một dòng máu tươi, tiếp theo đẩy cổ tay, muốn đâm mũi kiếm vào ngực Trương Nguyên Thanh. Làm thành viên bang phái giang hồ, làm kiếm khách liếm máu lưỡi kiếm, hắn trước nay sát phạt quyết đoán.

Mắt thấy sắp một kiếm xuyên tim, Vương Bắc Vọng đột nhiên dừng, nửa mũi kiếm đâm vào ngực Trương Nguyên Thanh, dừng lại ở trước khi đâm thủng trái tim.

"Giữ lại các ngươi còn hữu dụng." Hắn cắm trường kiếm tinh thiết về vỏ kiếm.

Trương Nguyên Thanh như trút được gánh nặng, biết là hành vi âm thầm thao túng cảm xúc đối phương của mình, ở thời khắc mấu chốt đã sinh ra hiệu lực.

Sau khi tỉnh lại, Trương Nguyên Thanh đã bắt đầu âm thầm ảnh hưởng cảm xúc của đối phương, cân nhắc đến đối phương là Kiếm Khách, cho nên chỉ làm ảnh hưởng tầng nông, để đối phương cảm thấy "Ba tên mâu tặc" rất có giá trị lợi dụng, kích phát cảm xúc tận dụng hết chức năng của mọi thứ.

Cảm xúc của Kiếm Khách khó thao túng nhất, cho nên hắn mới cố ý tung ra một đống tin tức có giá trị, dẫn đường đối phương thăm dò, tranh thủ thời gian cho mình thao túng cảm xúc.

Về phần chuyện tiếp theo Tinh Vệ "bị ép" bán đứng đồng đội, không quan trọng.

Kiếm Khách sẽ không ngu xuẩn đến mức chỉ hỏi một người, mà Nữ Vương cùng Tinh Vệ đều không có thủ đoạn khắc chế thuật quan sát, bị phát hiện là nói dối rất bình thường.

Điều Trương Nguyên Thanh muốn cũng không phải lừa gạt đối phương, mà là kéo dài thời gian, để cảm xúc thao túng có hiệu lực.

Tuy trúng Nhuyễn Cốt Tán, tuy tứ chi bị trói chặt, nhưng thân là linh cảnh hành giả, chỉ cần hòm đồ không bị phong ấn, liền vĩnh viễn có cơ hội tuyệt địa phản kích, không, chạy trốn.

Vương Bắc Vọng cũng sẽ không theo dõi gắt gao bọn họ.

Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ như vậy, liền thấy Vương Bắc Vọng vung chuôi kiếm, quật về phía bên má mình.

"Bốp!"

Chuôi kiếm quật lên sau tai, Trương Nguyên Thanh trợn mắt, ngất đi.

Vương Bắc Vọng làm tương tự, vụt ngất Khương Tinh Vệ cùng Nữ Vương, rời khỏi phòng.

…

Trương Nguyên Thanh bị tiếng xóc nảy khe khẽ đánh thức, mở mắt ra, phát hiện mình ở trong xe ngựa nhỏ hẹp, toàn bộ thùng xe theo bánh xe lộc cộc lay động.

Hai tay hắn bị trói ở sau người, mắt cá chân cũng bị trói, cuộn mình nằm nghiêng ở trong xe, nằm song song với hắn là Khương Tinh Vệ, phía sau là xúc cảm đầy đặn mềm mại… Nữ Vương nằm phía sau hắn.

"Ồ!"

Phía trước xe ngựa truyền đến thanh âm kinh ngạc của Vương Bắc Vọng: "Lý Nhị Đản, ngươi thân thể gầy yếu nhất, lại tỉnh nhanh nhất, kỳ quái."

Trương Nguyên Thanh cố sức ngồi dậy, thở hổn hển mấy hơi, cười khổ nói: "Biểu ca, huynh muội chúng ta ngàn dặm xa xôi vào kinh tìm nơi nương tựa, ngươi lại trói gô chúng ta, chẳng

lẽ là muốn mang ta cùng các muội muội của ta bán đi lầu xanh?"

Vương Bắc Vọng cười khẩy một tiếng: "Hai muội muội nhan sắc thường thường, không bán được mấy đồng, ngươi ngược lại rất tuấn tú, tặng cho quan to quyền quý làm luyến đồng* không tệ."

Mặt của Tinh Vệ cùng Nữ Vương, từng bị Trương Nguyên Thanh dùng ảo thuật nhào nặn, che dấu chân dung, là tu dưỡng của bản thân tội phạm truy nã, tuy chân dung này cũng không phải bộ dáng chân thật của Tinh Vệ cùng Nữ Vương, mà là thuộc về Sở mỹ nhân cùng Vương ca cơ.

Cúc hoa không ổn rồi… Trương Nguyên Thanh chậc chậc nói: "Đi nhà quan to quyền quý nào? Biểu ca nói trước với ta chút, ta còn có chuẩn bị tâm lý."

Vương Bắc Vọng lạnh lùng nói: "Không cần thăm dò, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết, trên đường đừng giở trò, ngươi dám kêu cứu, ta liền cắt lưỡi của ngươi."

Cắt lưỡi có cái gì phải sợ, chờ ta gặp được dì trẻ cùng Anh Gà Đỏ, một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch là chữa khỏi! Trương Nguyên Thanh vểnh tai, lắng nghe động tĩnh ngoài xe ngựa.

Không có tiếng hô hào vang dội, không có tiếng người ồn ào, rất nghiêm túc lắng nghe mới có thể ngẫu nhiên bắt giữ được động tĩnh.

Nơi này không phải khu náo nhiệt, xung quanh khá yên tĩnh.

Ài, lớn tiếng kêu cứu cũng không có ý nghĩa gì rồi, chờ đi qua phố xá sầm uất rồi nói sau!

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ thở dài.

Tiếc nuối là, mãi cho đến khi xe ngựa dừng lại, hắn cũng chưa tìm được cơ hội.

Tuyến đường Vương Bắc Vọng đi là trải qua nghiên cứu, tránh được toàn bộ phố xá sầm uất.

Chương 2786 - Từ trưởng lão (3)

Theo xe ngựa dừng lại, Trương Nguyên Thanh, Nữ Vương cùng Khương Tinh Vệ bên trong xe đều mở to mắt, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Trương Nguyên Thanh nhỏ giọng nói: "Các cô nghe tôi nói, Vương Bắc Vọng hẳn là đưa chúng ta đi gặp cao tầng Thanh Long bang. Tôi đã nghĩ một câu chuyện hoàn chỉnh lại hoàn mỹ lừa bịp Thanh Long bang, đợi lát nữa tôi sẽ dùng đạo cụ thôi miên các cô, để các cô tin tưởng câu chuyện của tôi. Chỉ cần cao tầng Thanh Long bang không phải Kiếm Khách cảnh giới Thánh Giả, chúng ta còn có hy vọng sống sót…"

Trước đó là không có phòng bị, bị Vương Bắc Vọng tập kích.

Không thể giẫm lên vết xe đổ nữa.

Dừng xe ngựa xong, Vương Bắc Vọng nhảy xuống khỏi trước xe ngựa, vài giây sau, ba người bọn Trương Nguyên Thanh nghe thấy tiếng đập cửa "Thùng thùng".

Qua một lát nữa, cửa mở, tiếng của Vương Bắc Vọng vang lên: "Ta muốn gặp Từ trưởng lão."

Một giọng nói trầm thấp truyền đến: "Từ trưởng lão đang luyện công."

Vương Bắc Vọng nói: "Việc rất khẩn cấp, phải gặp luôn bây giờ."

Đối phương trầm mặc vài giây, nói: "Ta đi thông báo, ngươi vào trước. Phía sau cửa có phản, ngươi tự trải."

Tiếng bước chân vội vàng mà đi, Vương Bắc Vọng thì tới phía sau cửa, chuyển phản ra, trải ở trên bậc cửa cùng bậc thang, sau đó dắt ngựa, ở trong một chuỗi tiếng va chạm vào tòa nhà.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh vừa vặn thôi miên xong Nữ Vương cùng Tinh Vệ, gian nan thu đồng hồ bỏ túi về hòm đồ.

Vương Bắc Vọng ngồi ở nhà trước, trông coi ba người, dặn dò: "Đợi lát nữa, các ngươi sẽ gặp Từ trưởng lão của Thanh Long bang, hắn hỏi các ngươi cái gì, các ngươi phải trả lời cái đó. Thanh Long bang tuyệt đối sẽ không lạm sát kẻ vô tội, nhưng nếu các ngươi dám giở thủ đoạn, kiếm của Từ trưởng lão cũng không mềm như ta."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình: “Từ trưởng lão cũng là Kiếm Khách?”

Trong giọng nói của Vương Bắc Vọng xen lẫn tôn sùng ngưỡng mộ: “Kiếm thuật của ta, đều là Từ trưởng lão dạy, hắn là người dẫn ta nhập môn.”

Ta có phải hấp diêm mẹ linh cảnh hay không, chơi ta như vậy… Trái tim Trương Nguyên Thanh chìm vào đáy vực.

Chuẩn bị vừa rồi đều uổng phí rồi.

Trưởng lão Thanh Long bang, khẳng định là Thánh Giả cảnh, Nữ Vương cùng Tinh Vệ bị thôi miên có thể giấu được Kiếm Khách hay không hắn không biết, nhưng Trương Nguyên Thanh biết mình nhất định không thể giấu được thuật quan sát của Kiếm Khách.

Lúc này, hắn bắt đầu hối hận cho Anh Gà Đỏ mượn giày khiêu vũ màu đỏ, đại bộ phận đạo cụ Siêu Phàm cảnh đều cần thân thể đi thao tác, dưới tình huống thân thể mệt mỏi tay chân bị trói, rất khó phát huy tác dụng.

Giày khiêu vũ màu đỏ khác, thứ đồ chơi này không cần chi trả thể lực, xỏ vào có thể trèo tường vượt mái, thuộc tính né tránh còn cao.

Toàn bộ nghề nghiệp của hai đại khu linh cảnh, ở lúc giai đoạn Siêu Phàm, cơ bản đều không có năng lực phi thiên độn địa, dù sao Siêu Phàm chỉ là mạnh hơn người phàm.

Ít ỏi vài loại, như Hỏa Hành, Dạ Du, lướt đi cũng đều không thích hợp cho lúc này.

Giày khiêu vũ màu đỏ đạo cụ loại quy tắc này, có một không hai.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một thanh âm trầm ổn nghiêm túc: “Bắc Vọng!”

Một người trung niên mặc trường bào màu trắng, dùng trâm gỗ cài tóc, hai tay áo bay bay, giống như đạo sĩ, ở dưới người gác cổng dẫn dắt, từ trong hành lang uốn lượn đi tới.

Vương Bắc Vọng lập tức nhảy xuống xe ngựa, thẳng lưng lên: “Từ trưởng lão, đệ tử có việc bẩm báo, ta hôm qua về nhà, ở trong nhà bắt được ba tên mâu tặc.”

Từ trưởng lão tuy trang phục xuất trần, mặt mày lại cực kỳ sắc bén nhíu mày: “Ngươi nói việc khẩn cấp, chính là ba tên mâu tặc?”

Vương Bắc Vọng cởi bỏ bọc đồ trên lưng, đặt ở trước xe ngựa, nói: “Mời Từ trưởng lão xem.”

Khi Từ trưởng lão cởi bỏ bọc hành lý trước mặt, lộ ra một mảng màu vàng tươi thêu rồng vàng.

Con ngươi Từ trưởng lão chợt co rút lại, hóa thành một bóng trắng lướt tới nhà trước, gắt gao nắm một món Hoàng Long phục ở trong tay, giọng điệu nghiêm khắc hỏi: “Ở đâu ra?”

“Chính là ba tên mâu tặc mang theo bên người.” Vương Bắc Vọng hướng ánh mắt về phía thùng xe.

Không cần nhiều lời, Từ trưởng lão tay nắm Hoàng Long phục, vội vàng xốc lên màn xe.

Ánh mắt Từ trưởng lão đảo qua, dẫn đầu đặt ở khuôn mặt Nữ Vương, ngạc nhiên nói: “Chu Phù? Ngươi không phải ở trong cung sao?”

Nữ Vương ngẩn người, không làm rõ tình huống.

Thầm nhủ Chu Phù là ai? Vị Từ trưởng lão này nhận lầm người rồi?

Một giây sau, cô ý thức được không thích hợp, khuôn mặt này là bang chủ dùng ảo thuật “nặn” ra, không có khả năng là người Từ trưởng lão quen biết.

Vậy cũng chỉ có một loại khả năng, Từ trưởng lão nhìn thấu ảo thuật, nhận ra thân phận của cô —— Vương ca cơ.

Vương ca cơ là thích khách Thanh Long bang sắp xếp vào cung.

Từ trưởng lão sau đó nhìn về phía Khương Tinh Vệ cùng Trương Nguyên Thanh, ở lúc nhìn rõ khuôn mặt người sau, vẻ mặt biến đổi, thất thanh nói: “Hôn quân! ?”

Chương 2787: Tù nhân (1)

Khi nghe được Từ trưởng lão hô lên "Chu Phù", lòng Nữ Vương lạnh một nửa, nghe được hai chữ "hôn quân", cả người đều lạnh hoàn toàn.

Lạnh từ đầu đến chân tương tự còn có Trương Nguyên Thanh, Từ trưởng lão của Thanh Long bang không những là Kiếm Khách, thế mà còn quen biết.

Gặp được phát triển như vậy hầu như bịt đường của hắn.

Trương Nguyên Thanh dứt khoát không giả bộ nữa, lạnh lùng nói: "Ngươi biết ta?"

Vẻ mặt Từ trưởng lão từ kinh ngạc đến hưng phấn, lại từ hưng phấn chuyển thành thống hận: "Ba năm trước, ngươi ở ngoại ô phía nam săn bắn mùa thu, có mấy thích khách lẻn vào Dương cung giết ngươi, chưa thể thành công, ba người chạy thoát một người, người đào tẩu kia chính là ta. Bệ hạ chẳng lẽ đã quên?"

Cả phó bản tất cả đều là điêu dân muốn hại trẫm! Trương Nguyên Thanh cảm ứng được thù ghét cùng căm hận mãnh liệt trong cảm xúc của đối phương, không nói nữa, nghiêng đầu hướng ánh mắt về phía Nữ Vương.

Làm hôn quân bị Thanh Long bang hận thấu xương, mặc kệ hắn nói cái gì, đối phương đều sẽ cười nhạt, nói nhiều ngược lại sẽ chọc giận đối phương, dứt khoát đừng nói.

Từ trưởng lão khẳng định sẽ giọng điệu kỳ quái đường đường vua một nước hắn vì sao sẽ trở thành trộm cướp, lại vì sao sẽ xuất hiện ở nơi này, cho nên tạm thời sẽ không giết hắn.

Bây giờ loại tình huống này, chỉ có thể giao cho Nữ Vương đi biểu diễn.

Từ trưởng lão hít sâu một hơi, bình ổn cảm xúc, khôi phục nghiêm túc trầm ổn.

"Từ trưởng lão, ta có việc bẩm báo." Nữ Vương không hổ là ngực to có não, đọc hiểu ánh mắt Thiên Tôn lão gia, nhân cơ hội mở miệng.

Từ trưởng lão hít sâu một hơi, bình phục cảm xúc, khôi phục nghiêm túc trầm ổn, nói:

“Bắc Vọng, đưa bọn họ tới tầng hầm ngầm.”

Nghĩ một chút, tự mình kéo Trương Nguyên Thanh xuống xe, túm gáy hắn sải bước đi.

Trương Nguyên Thanh như gà con treo ở không trung có chút xấu hổ, cả giận nói: “Trẫm chính là vua của một nước, sao dám vô lễ như thế, mau buông trẫm xuống.”

Vương Bắc Vọng trợn mắt cứng lưỡi nhìn bóng lưng Từ trưởng lão cùng Trương Nguyên Thanh, thẳng đến lúc này, hắn cũng chưa từ trong chấn động vừa rồi phục hồi tinh thần lại.

Biểu đệ Lý Nhị Đản là đương kim thiên tử Triệu Thuấn? !

Hoàng đế vì sao sẽ xuất hiện ở nhà của mình? Mình cùng hôn quân Triệu Thuấn ở chung cả ngày, lại chưa giết hắn!

Không, mình đã đâm hắn một kiếm!

Mình thế mà đã đâm hoàng đế một kiếm? !

Đầu óc Vương Bắc Vọng hỗn loạn, đợi đến lúc bóng người Từ trưởng lão biến mất ở trong hành lang gấp khúc, hắn mới tỉnh táo lại, vội vàng xách lên Khương Tinh Vệ cùng Nữ Vương, nhanh chân đuổi theo.

Trong tầng hầm ngầm ánh nến lay động, tối tăm.

Trương Nguyên Thanh đeo còng tay xiềng chân, cứng ngắc dựa vào tường mà ngồi, miệng không thể nói, thân không thể động.

Từ trưởng lão rất coi trọng đối với hắn, chẳng những chưa giải Nhuyễn Cân Tán, còn điểm huyệt hắn, bây giờ mấy chỗ huyệt vị quanh thân hắn đều bị chỉ lực đánh cho bị thương, chết lặng mất cảm giác, muốn khôi phục, ít nhất cũng cần mấy giờ.

Bên người là Khương Tinh Vệ đãi ngộ tương tự.

Nữ Vương không ở đây, bị Từ trưởng lão đưa tới mật thất cách vách.

Trong mật thất cách nhau một bức tường, Nữ Vương mang chuyện xảy ra trong cung nói cho Từ trưởng lão.

“Tình hình sự việc là như thế, sau khi chạy ra khỏi hoàng cung, ta ở bờ sông thành nam gặp bệ hạ, cùng hắn trốn vào nhà dân, nào ngờ đó là nhà Vương Bắc Vọng.”

Từ trưởng lão ngồi ở bên cạnh bàn, lòng bàn tay cầm chén sứ, hồi lâu không có động tác, chưa nói gì, cho dù là trưởng lão Thanh Long bang, hắn cũng cần bỏ thời gian tiêu hóa tình báo trọng đại như thế.

Trịnh gia mưu phản, hoàng đế gặp nạn, Nam triều có lẽ sắp nghênh đón chính biến xưa nay chưa từng có.

Thanh Long bang tuy là thế lực giang hồ, nhưng cũng có một tấm lòng vì nước vì dân, không thể không nhìn loại việc lớn này.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ, Từ trưởng lão đột nhiên hỏi: “Ngươi đã chạy ra khỏi hoàng cung, hơn nữa ở cùng hôn quân, ngươi vì sao không đưa hắn tới nơi này?”

Nữ Vương đối đầu đôi mắt sắc bén như kiếm, giống như có thể xuyên thủng tất cả kia, không chút hoảng hốt nói ra suy nghĩ của mình: “Bởi vì ta không muốn bệ hạ chết.”

Ở trước mặt Kiếm Khách, nói dối ngược lại sẽ mất đi ưu thế thân phận của mình, khiến đối phương không tín nhiệm nữa, đã không thể nói dối, không bằng thẳng thắn.

Nghe vậy, Từ trưởng lão hừ lạnh nói: “Như thế nào, động tình với hoàng đế rồi? Năm đó phụ thân ngươi vì dân thỉnh mệnh, lại bị tịch thu tài sản chém cả nhà, bang chủ kính nể khí khái phụ thân ngươi, lúc này mới ra tay cứu ngươi. Nay kẻ thù ngay tại trước mắt, ngươi lại động lòng trắc ẩn, ngươi có xứng đáng với Chu đại nhân, có xứng đáng với bang chủ?”

“Trưởng lão, để ta giải thích.” Nữ Vương thở sâu, mang bản thảo soạn sẵn êm tai nói ra: “Triệu Thuấn quả thật hoa mắt ù tai, nhưng hắn không phải đầu sỏ gây nên. Căn cứ ta mấy năm nay quan sát, Triệu Thuấn ở trong cung chỉ biết hưởng lạc, vô tâm chính vụ, đại bộ phận việc trong triều đều là Trịnh Văn Hàn quyết đoán. Hắn tựa như thanh đao, Trịnh Văn Hàn là đầu sỏ gây nên.”

Chương 2788: Tù nhân (2)

Những thứ này đều là nói thật.

Thấy Từ trưởng lão không chút dao động, Nữ Vương tiếp tục nói: "Ta còn có một việc muốn bẩm báo với trưởng lão ngài, ta biết kẻ làm chủ sau lưng Trịnh gia là ai rồi."

Từ trưởng lão nhíu mày: "Sau lưng Trịnh gia còn có người?"

Nữ Vương liên tục gật đầu: "Là quốc sư!"

Từ trưởng lão đột nhiên biến sắc: "Ăn nói lung tung, quốc sư là cao nhân đắc đạo, hành y tế thế yêu nước thương dân, sao có thể làm việc mưu nghịch này?"

Nữ Vương nhìn thẳng vào đôi mắt Từ trưởng lão, "Trưởng lão, ngài có một đôi mắt thấy rõ lòng người, ta nói là thật hay giả, ngài vừa nhìn là biết."

Hai người nhìn nhau vài giây, vẻ mặt Từ trưởng lão dần dần ngưng trọng, hắn trầm ngâm nói: "Hôn quân vô năng, quốc sư ủng hộ Trịnh gia có lẽ là muốn thúc đẩy biến cách."

"Từ trưởng lão chẳng lẽ là fan của quốc sư?" Nữ Vương cười khẩy nói: "Lấy phương thức hiến tế ba trăm đồng nam đồng nữ biến cách?"

"Ban ngày bố cáo, là dán ở sau khi bệ hạ chạy ra khỏi cung, là Trịnh gia cùng quốc sư thúc đẩy, Từ trưởng lão còn cho rằng quốc sư yêu nước thương dân sao?"

Vẻ mặt Từ trưởng lão ngẩn ra.

Nữ Vương tiếp tục nói: "Còn có một việc cần bẩm báo trưởng lão, Trịnh gia cùng thống soái Bắc triều Thác Bạt Nhân Đồ âm thầm cấu kết, một khi Trịnh gia soán vị, sẽ nghĩ cách diệt trừ Dương gia, lại mang năm vạn đại quân tiền tuyến đút cho Bắc triều, coi như đầu danh trạng hướng Thác Bạt Nhân Đồ thỏa hiệp, mà đại quân của Thác Bạt Nhân Đồ sẽ đánh thẳng tới quốc đô, duy trì Trịnh gia."

"Thế mà có việc này?" Từ trưởng lão "Răng rắc" bóp vỡ chén sứ, giận không thể kiềm nén được. Sức chấn động của tình báo này, thậm chí còn cao hơn Triệu Thuấn xuất hiện ở trước mắt.

Trịnh Văn Hàn nắm giữ nội các, lại tư thông phương Bắc!

Hắn không muốn tin tưởng, nhưng biểu cảm nhỏ bé của Chu Phù nói cho hắn, đối phương không nói láo.

Nữ Vương rèn sắt khi còn nóng: "Cho nên, đầu sỏ gây nên tất cả đều là Trịnh Văn Hàn, mà không phải bệ hạ, hắn tuy ngu ngốc, lại tội không đến mức chết."

Sau đó ý thức được mình thất thố, thu hồi cảm xúc.

Từ trưởng lão thản nhiên nói "Việc này liên quan trọng đại, ta cần bẩm báo bang chủ, những thứ này ngươi nói là thật hay giả, bang chủ tự có định đoạt."

Nữ Vương truy hỏi: "Vậy bệ hạ hắn…"

Từ trưởng lão lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo: "Thân là vua của một nước, ngu ngốc vô năng đó là tội lỗi lớn nhất, ngươi nói đầu sỏ gây nên là Trịnh Văn Hàn, cũng không phải, Triệu Thuấn tin một bề gian thần, mới là đầu sỏ gây nên, nhất định phải giết."

Nữ Vương theo lý cố gắng: "Nhưng trưởng lão, bệ hạ là một quân cờ quan trọng, có hắn mới có thể áp chế được Trịnh Văn Hàn."

Từ trưởng lão hừ, nói: "Đó là việc của triều đình, không quan hệ với Thanh Long bang, tôn chỉ của Thanh Long bang là giết hôn quân, trừ hại cho dân. Chẳng qua, ta sẽ giữ lại trước một cái mạng của hắn, bẩm báo cho bang chủ, do hắn định đoạt."

Vẻ mặt Nữ Vương khẽ buông lỏng, nghĩ chờ Từ trưởng lão vừa đi, cô liền cứu đồng đội ra.

Nào ngờ, ý niệm này vừa toát ra, Từ trưởng lão liền nói: "Ngươi theo ta cùng đi gặp bang chủ."

Nữ Vương gật đầu, nói: "Trước khi đi, ta muốn gặp bệ hạ một lần."

Từ trưởng lão chưa từ chối.

Hai người lập tức rời mật thất, tới cách vách.

Nhìn Khương Tinh Vệ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn thân thể cứng ngắc, dựa vào tường mà ngồi, Nữ Vương uyển chuyển thi lễ: "Bệ hạ, ta muốn cần Từ trưởng lão đi gặp bang chủ, bang chủ rất hiểu đại nghĩa, nhất định sẽ thả ngài ra."

Cô cho Trương Nguyên Thanh một cái ánh mắt "ngưng trọng", quyến luyến không nỡ rời khỏi.

Vương Bắc Vọng canh giữ ở cửa lập tức đóng lại cửa sắt.

Từ trưởng lão nhìn về phía cấp dưới kiêm đệ tử, phân phó: "Ta ra ngoài một chuyến, ngươi thủ ở nơi này, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần nơi đây, hôn quân nếu có gì sơ xuất hoặc là chạy trốn, chỉ túm ngươi để hỏi."

Vương Bắc Vọng cúi đầu nói: "Vâng!"

Trương Nguyên Thanh nghe tiếng bước chân của hai người dần dần rời đi, thẳng đến lúc biến mất, vẻ mặt cũng không cứng được nữa.

Đến lúc này, cũng xấp xỉ đoán ra nhiệm vụ phụ tuyến 72 giờ, nguy hiểm cùng kẻ địch lớn nhất là ai rồi.

Bang chủ Thanh Long bang!

Vị bang chủ hào hiệp ghét ác như thù kia vừa đến, hắn nhất định phải chết không thể nghi ngờ, dù sao Triệu Thuấn là hôn quân hàng thật giá thật, không hơn không kém.

Hắn cho dù miệng lưỡi dẻo quẹo, bang chủ Thanh Long bang cũng sẽ không tha cho hắn, nếu không phải căm thù đến tận xương thủy đối với hôn quân, lại nào sẽ sắp xếp mỹ nữ vào cung ám sát?

Vây ở nơi quỷ quái này, khả năng tìm cứu binh cũng không còn, làm sao bây giờ làm sao bây giờ! ?

Trương Nguyên Thanh vất vả suy nghĩ đối sách.

Khương Tinh Vệ bên cạnh vui vẻ nói: "Chúng ta không cần chết nữa."

"Chờ Thanh Long bang chủ đến đây, chúng ta nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Chẳng qua chết muộn mấy giờ, tóm lại là chuyện tốt. Tinh Vệ, em cảm thấy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Chương 2789: Chạy thoát (1)

Tròng mắt Khương Tinh Vệ nhanh chóng chuyển động, rất cố gắng suy nghĩ.

Qua thật lâu, cô thử nói: "Em tự bạo, giúp anh nổ tung cái lỗ thủng ở trên tường?"

"Đồng chí tốt, bây giờ còn chưa tới thời điểm hy sinh vì cách mạng. Hơn nữa em vị trí này tự bạo, sẽ mang theo anh cùng nhau hy sinh." Trương Nguyên Thanh thở dài, từ sau khi tổ đội với Tinh Vệ, số lần hắn thở dài so với quá khứ cả một đời còn nhiều hơn.

"Em có thể lợi dụng đạo cụ Hỏa Hành không?" Hắn hỏi.

Khương Tinh Vệ lắc đầu: "Không được.

Lão già kia đánh bị thương kinh mạch của em, linh lực vận hành ở trong cơ thể không thông, không có cách nào thi triển Hỏa Hành, lợi dụng đạo cụ cũng không được."

"Vậy em tự bạo như thế nào?"

"Tự bạo không cần thao tác."

"… Được rồi." Trương Nguyên Thanh lại thở dài.

Hắn nghĩ, mình thật sự cùng đường rồi, thế mà bắt đầu chờ mong Tinh Vệ.

Bây giờ tình huống này, tự cứu là không có khả năng, chỉ có thể chờ mong đồng đội hoặc là quân đội bạn trong phó bản tới cứu, nhưng bọn họ ẩn nấp ở dân gian, hành tung kín đáo, kẻ địch tìm không thấy, đồng đội cũng không tìm được.

Nay bị nhốt ở đây, xác suất quân đội bạn tìm được bọn họ hầu như bằng 0.

Đang mặt mày đau khổ, hành lang ngoài cửa sắt truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo là tiếng quát mắng: "A Ngưu, đứng lại! Từ trưởng lão có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiếp cận."

A Ngưu mặc áo vải thể trạng to lớn đứng ở nơi xa rống lên: "Bắc Vọng, việc lớn không ổn rồi!"

"Cha ngươi ở ngoài cửa, muội muội ngươi bị triều đình bốc thăm chọn trúng, phải biến thành đồng nam đồng nữ tế trời."

Đầu óc Vương Bắc Vọng "Ông" một tiếng, như sét đánh ngang tai, sắc mặt hắn lập tức tái nhợt, cả người ngây ra ở đó, Vương Tú bị triều đình chọn trúng rồi?

Bố cáo hôm qua mới ra, hôm nay đã bắt đầu vơ vét đồng nam đồng nữ… Cũng đúng, loại chuyện này cho dù ở xã hội phong kiến cũng là hành vi táng tận thiên lương, khẳng định là nên nhanh không nên chậm, càng kéo dài thời gian trở ngại càng lớn. Trương Nguyên Thanh trong địa lao cũng nghe thấy hai người đối thoại, đáy lòng trầm xuống.

Trong đầu hắn hiện lên ánh mắt cô bé trong sự rụt rè, mang theo lấy lòng.

"Vì sao sẽ chọn Tú Nhi, vì sao sẽ chọn Tú Nhi…"

Vẻ mặt Vương Bắc Vọng bắt đầu vặn vẹo, một ngọn lửa giận thiêu đốt lý trí từ đáy lòng dâng lên, liếm tâm linh, tay chân cũng bởi vì lửa giận sinh ra co giật.

Thật ra, ở sau khi triều đình dán bố cáo, nội bộ Thanh Long bang đã tổ chức hội nghị khẩn cấp, tính mai phục ở phụ cận đường cái vào kinh, phục kích quan binh triều đình phái ra vơ vét đồng nam đồng nữ, cứu những đứa nhỏ đó.

Ở trong mắt bọn họ, triều đình là không có khả năng vơ vét đứa nhỏ trong thành làm vật tế, bởi vì mạng người trong thành đắt hơn người quê mùa ở nông thôn, đây là nhận thức nông cạn của đại bộ phận người đương đại.

Vương Bắc Vọng chủ động tham dự trong đó, tự biết việc này hung hiểm, cho nên về nhà gặp cha mẹ, để lại tiền mình gom góp.

Hoàn toàn không ngờ, Tú Nhi thế mà lại bị chọn trúng.

Mắt Vương Bắc Vọng trải rộng tơ máu đi ra ngoài, trong lòng có ngọn lửa thiêu đốt tất cả, hủy diệt tất cả.

"Đợi một chút!" Phía sau truyền đến tiếng la của hôn quân Triệu Thuấn: "Ngươi quên mệnh lệnh của Từ trưởng lão rồi?"

Bước chân Vương Bắc Vọng dừng lại, khuôn mặt một lần nữa bắt đầu vặn vẹo, hắn giống như nổi điên lao trở về, vẻ mặt giọng nói đều dữ tợn: "Hôn quân, tất cả cái này đều bởi ngươi dựng lên, ta bây giờ sẽ giết ngươi, liền không cần trông nữa,

dù sao ngươi sớm muộn gì phải chết, cần gì chờ bang chủ đến xử quyết. Sau đó lại đi cứu Tú Nhi ra, kẻ nào cản trở ta ta giết kẻ ấy, triều đình chó má, hôn quân chó má, thế đạo chó má."

Trong tiếng chửi mắng phẫn nộ, Vương Bắc Vọng lấy ra chìa khóa mở cửa sắt, mặt đầy sát ý tháo xuống kiếm đeo ở sau người.

Sáng như tuyết trường kiếm đâm thẳng cổ họng.

Trương Nguyên Thanh ngẩng mặt, vững vàng không sợ hãi nói:

"Ta có thể cứu Tú Nhi."

Mũi kiếm dừng lại, cách cổ họng không đến nửa tấc.

Trương Nguyên Thanh lại lặp lại một câu: "Ta có thể cứu Tú Nhi, nhưng có điều kiện, ngươi dẫn ta rời khỏi nơi này."

Vương Bắc Vọng hung tợn nhìn chằm chằm hắn, mũi kiếm đẩy về phía trước, đâm đến yết hầu Trương Nguyên Thanh: "Ngươi muốn gạt ta mang ngươi ra ngoài? Coi ta là kẻ ngốc hay sao."

"Vậy ngươi có thể giết ta luôn bây giờ, sau đó một mình một ngựa đi cứu Vương Tú, đến lúc đó ngươi sẽ chết, Tú Nhi sẽ chết, cha mẹ ngươi cũng sẽ chết." Trương Nguyên Thanh tốc độ nói cực nhanh, sợ thằng cha lửa giận ngút trời này thật sự đâm chết mình.

"Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao, vì sao sẽ chọn trúng Tú Nhi? Nói rõ triều đình muốn mau chóng cử hành nghi thức tế trời, làm xong việc này, cho nên chọn lựa đồng nam đồng nữ ở trong thành, mà không phải thôn."

Chương 2790: Chạy thoát (2)

"Nam Bắc triều chiến hỏa hừng hực, dân chúng ngoài thành rất nhiều người chạy về phía nam, dẫn tới dân cư xói mòn, muốn tập hợp đủ ba trăm đồng nam đồng nữ, cần ở các thôn vơ vét, hạ đạt mệnh lệnh, đến mở ra hành động, lại vận chuyển người trở lại kinh thành đều cần thời gian, hơn nữa còn phải cân biến cố nhắc trên đường."

Vương Bắc Vọng lạnh lùng nói: “Chỉ có vậy?”

Này tin tức ở trong mắt hắn, chỉ cần tâm niệm khẽ động liền có thể hiểu.

Trương Nguyên Thanh giọng điệu bình tĩnh: “Ta muốn nói cho ngươi là, triều đình cực kỳ coi trọng đối với nghi thức tế trời lần này, chỉ bằng kiếm thuật mèo ba chân của ngươi, muốn cứu ra Tú Nhi? Không, ngươi sẽ chỉ liên lụy Vương thúc Vương thẩm.”

Vẻ mặt Vương Bắc Vọng cứng đờ.

Trương Nguyên Thanh rèn sắt khi còn nóng: “Chỉ có ta có thể cứu Tú Nhi, bởi vì trẫm chính là đương triều thiên tử, cửu ngũ chí tôn, ngươi đưa ta từ nơi này ra ngoài, ta liền giúp ngươi cứu Tú Nhi.”

Vương Bắc Vọng lộ ra vẻ mặt do dự, như đang cân nhắc: “Hôn quân, ngươi muốn mê hoặc ta dẫn ngươi đi ra ngoài, ta nếu thực tin ngươi, đến lúc đó khó tránh khỏi qua cầu rút ván. Ngươi cứ ở yên chỗ này chờ chết đi, Tú Nhi ta tự mình cứu.” Nói xong, thu hồi trường kiếm, sải bước rời đi.

Trương Nguyên Thanh hướng về phía bóng lưng hắn hô: “Ngu xuẩn, trẫm hai ngày trước đã rời cung.”

Bước chân Vương Bắc Vọng khựng lại, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, giống như bức tượng, sau một hồi hắn chợt xoay người, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hôn quân, ngươi nếu dám gạt ta, lão tử lên trời xuống đất cũng phải giết ngươi.”

Lập tức cởi bỏ còng tay xiềng chân của Khương Tinh Vệ cùng Trương Nguyên Thanh, hắn một tay xách Trương Nguyên Thanh, một tay xách Khương Tinh Vệ, sải bước đi ra ngoài.

Từ địa lao tới hậu viện, Vương Bắc Vọng một lần nữa ném hai người về xe ngựa, ở dưới sự trợ giúp của A Ngưu trải tấm ván gỗ, dắt xe ngựa, đi qua bậc cửa.

Ngoài cửa là một con đường nhỏ yên tĩnh, nơi này là cửa sau.

Vương thúc ở ngay bên ngoài, vẻ mặt đầy gấp gáp, thấy Vương Bắc Vọng đi ra, vội hoảng hốt đi lên đón: “Bắc Vọng, Tú Nhi bị quan binh đưa đi rồi.”

Vương Bắc Vọng "Vâng" một tiếng, "Con biết hết rồi, cha, con sẽ cứu Tú Nhi ra, cha trở về đi."

Nghĩ một chút, không quá biết an ủi người ta hắn bổ sung nói: "Yên tâm, Thanh Long bang tuyệt đối sẽ không ngồi xem mặc kệ."

Vương thúc gắt gao túm lấy cánh tay hắn: "Nhất định phải cứu Tú Nhi ra."

Từ biệt cha, Vương Bắc Vọng dắt xe ngựa tới phố chính, lọc cọc đi về phía nội thành.

Thiên Cơ lâu ở nội thành.

Trong xe, Trương Nguyên Thanh cố gắng chống đỡ ngồi dậy. Dược lực của Nhuyễn Cân Tán đã qua, hắn khôi phục một chút năng lực hành động, chỉ là bị điểm huyệt đạo, mỗi động tác đều đau đớn vô cùng, hơn nữa trúc trắc, tựa như người ngồi WC ngồi tê rần.

"Ngươi đây là muốn đi nội thành?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Ngươi từng đáp ứng ta cứu Tú Nhi, nếu nuốt lời, ta sẽ chém chết ngươi ngay tại chỗ." Vương Bắc Vọng lạnh lùng nói.

"Ngươi biết Tú Nhi ở đâu?"

"Cái này có gì khó, tìm hiểu một phen là được."

Trương Nguyên Thanh cười ha ha nói: "Xem ra ngươi không đủ hiểu biết đối với tình cảnh của ta, Từ trưởng lão chưa nói cho ngươi, vậy ta nói một chút với ngươi…"

Vì thế mang chân tướng Trịnh gia hành thích tạo phản, mình chạy ra khỏi hoàng cung lưu lạc dân gian nói một lượt.

Vương Bắc Vọng chợt ghìm dây cương, dừng xe ngựa, vén rèm lên, trợn tròn mắt.

Trương Nguyên Thanh đầy thoải mái: "Bằng không ngươi cho rằng trẫm vì sao rơi vào hoàn cảnh lần này, ngươi bây giờ đưa ta đi cứu Vương Tú, đó chính là bánh bao thịt ném chó, có đi không có về."

Vương Bắc Vọng nhìn chằm chằm hắn ước chừng mười mấy giây, nghiến răng nghiến lợi nói: " "Hôn quân, ngươi đùa giỡn

ta?”

“An tâm một chút chớ nóng.” Trương Nguyên Thanh nhếch miệng: “Biểu ca, Kiếm Khách phải biết khống chế tính tình của mình, gặp chuyện không kinh, gặp nạn không sợ, mới có thể thành việc lớn chứ.”

Vương Bắc Vọng cười khẩy nói: “Ngươi lúc ban ngày hướng ta cầu xin tha thứ, không phải như thế.”

Hít sâu một hơi, hắn đè chuôi kiếm, nói: “Vậy làm sao bây giờ, ngươi tốt nhất cho câu trả lời khiến ta hài lòng, nếu không, máu phun năm bước.”

Trương Nguyên Thanh nhìn một lần con đường người đến người đi, thản nhiên nói: “Tiếp tục đi, đừng dừng lại, cẩn thận Thành Phòng quân tới hỏi.”

Vương Bắc Vọng chỉ có thể vung dây cương, tiếp tục đánh xe.

Trương Nguyên Thanh hạ rèm cửa xe, nói: “Muốn cứu Tú Nhi cùng ba trăm đồng nam đồng nữ, nhất định cần trẫm tự mình ra mặt mới được, không thể bí mật giải quyết, cái này sẽ chỉ cho Trịnh gia cơ hội giết người diệt khẩu, phải ở trước công chúng, phải trước mặt văn võ cả triều cùng dân chúng quốc đô, bởi vậy, ngày đó nghi thức tế trời, mới là thời điểm trẫm ra mặt. Biểu ca, ngươi còn phải đợi một chút nữa.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Đừng sợ ta giở trò, trẫm là hoàng đế gặp nạn sợ chết còn không kịp, an toàn của ta dựa vào ngươi. Ngươi bảo vệ ta qua đêm nay, ta giúp ngươi cứu Tú Nhi.”

Chương 2791: Chạy thoát (3)

Vương Bắc Vọng trầm mặc không nói, suy tư ước chừng nửa khắc đồng hồ, mới nói nói: “Ta tạm tin tưởng ngươi.”

Hắn thật ra ý thức được mình bị “hố (lừa)” rồi, hôn quân Triệu Thuấn lúc ở trong địa lao lừa gạt hắn, vẫn chưa đề cập những chi tiết này, khi hắn đưa người ra khỏi phủ đệ Từ trưởng lão, tất cả đều không thể quay đầu.

Chỉ có thể dựa vào hôn quân.

Cũng may đối phương không còn sức lực gì cả, mạng nắm ở trong tay mình, đây là lợi thế duy nhất của hắn.

Trong xe, cảm ứng được cảm xúc đề phòng của Vương Bắc Vọng, Trương Nguyên Thanh cười tự giễu, Triệu Thuấn quả nhiên là người chê chó ghét, ai thấy cũng muốn nhổ mấy bãi nước bọt.

Cho nên, hắn chưa bởi vì thái độ ác liệt của Vương Bắc Vọng cảm thấy tức giận, tâm địa Vương Bắc Vọng cũng không tệ, là thiếu hiệp rất yêu nước thương dân.

Đây là nguyên nhân Trương Nguyên Thanh hứa hẹn cứu Vương Tú, đương nhiên, cứu Vương Tú cũng là phương pháp phá cục của hắn.

Hắn phải hiện thân ở trên nghi thức tế trời, trước mặt văn võ cả triều, trước mặt dân chúng quốc đô ngăn cản trò khôi hài này, thu hoạch lòng dân.

“Chúng ta bây giờ đi đâu?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Vương Bắc Vọng suy nghĩ, nói: “Ta ở thành tây có một điểm dừng chân, là trốn tránh kẻ thù đuổi giết dùng đến, nơi đó rất kín đáo, không có ai biết.”

Xe ngựa dừng lại ở ven đường, thay đổi phương hướng, đi về phía thành tây.

Quốc đô Nam triều rất lớn, xe ngựa đi ước chừng nửa giờ mới đến thành tây, dừng lại ở điểm dừng chân của Vương Bắc Vọng.

Đây là một căn tiểu viện gạch xám xây thành, màu sắc chỉnh thể hơi ảm đạm, tường sân phong hóa nghiêm trọng, lộ ra rất nhiều cái hố sau phong hóa.

Cửa nhà rất nhỏ, không đủ để chứa xe ngựa đi qua.

Vương Bắc Vọng liền tháo ngựa ra, thùng xe để lại bên ngoài, ngựa dắt vào sân.

Lúc này đã là giữa trưa, Khương Tinh Vệ đói tới mức trước ngực dán vào sau lưng, ồn ào đòi ăn.

Vương Bắc Vọng nói năng chua ngoa lòng mềm như đậu phụ, dẫn theo Trương Nguyên Thanh ra đường mua bánh bao, thịt

đầu heo, thịt tươi các đồ ăn, ba người tạm giải quyết ấm no.

“Biểu ca, bây giờ chúng ta là châu chấu trên cùng sợi dây thừng, ngươi nói trước một chút, ngươi một mình dẫn trẫm ra, Thanh Long bang sẽ thanh toán ngươi hay không?” Trương Nguyên Thanh hài lòng vỗ bụng hỏi.

“Không liên quan tới ngươi.” Vương Bắc Vọng giọng điệu lạnh nhạt, bỏ lại câu này, tới trong sân cho ngựa ăn.

Trương Nguyên Thanh sai sử Khương Tinh Vệ đi đun nước, bản thân ngồi ở bên cạnh bàn cho xuôi bụng, giết thời gian.

Kế hoạch không theo kịp biến hóa, hắn không tính ở đêm nay vào nội thành gặp mặt đồng đội ở Thiên Cơ lâu, tình huống bây giờ, chạy lung tung khắp nơi, biến số rất lớn.

Thành tây tương đối hẻo lánh, không phải khu vực chủ yếu Thành Phòng quân nghiêm khắc tra xét, nơi đây càng thêm an toàn, yên lặng cẩu qua đêm nay liền có thể hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến, khôi phục thực lực Thánh Giả.

Từ chạy ra khỏi hoàng cung, đến gặp gỡ Vương Bắc Vọng, lại đến bây giờ, năm lần bảy lượt lâm vào hiểm cảnh, trở thành tù nhân, khiến tâm lực hắn lao lực quá độ.

Trong sân truyền đến Khương Tinh Vệ cùng Vương Bắc Vọng đối thoại: “Lão ca, ngươi có thể truyền cho ta công phu điểm huyệt không?”

“Ngươi tu công pháp Hỏa Hành, lại không biết điểm huyệt?”

“Ta chỉ biết đánh nhau, cái khác đều không biết!”

“Đánh nhau cũng không thấy ngươi lợi hại bao nhiêu.”

“Đánh thì đánh.”

Trong sân truyền đến tiếng vang từng quyền đến thịt, mười mấy giây sau, Vương Bắc Vọng hừ lạnh nói: “Bản lãnh không lớn, tính tình không nhỏ.”

Khương Tinh Vệ không phục, lại đánh.

Chốc lát sau, cô mặt mũi bầm dập xách một ấm nước vào nhà.

Trương Nguyên Thanh cười nhạo nói: “Em ngay cả nhiệm vụ phụ tuyến cũng chưa hoàn thành, tương đương với Siêu Phàm

cấp 1, sính uy cái gì?”

Khương Tinh Vệ cả giận: “Giết anh, nhiệm vụ phụ tuyến của em liền hoàn thành!”

Trương Nguyên Thanh vội vàng trấn an: “Anh sẽ nghĩ cách để em trở về trận doanh.”

…

Hoàng hôn, Quan Nhã lượn ở nội thành một ngày, chưa có bất cứ thu hoạch gì trở lại Dương phủ.

Đi thư phòng Dương Chính trước một chuyến, sau khi đạt được câu trả lời chưa tìm được bệ hạ, thất vọng rời khỏi.

Lúc này, cô nhìn thấy gia đinh vội vàng chạy vào nói:

“Hoàng hậu nương nương, ngoài phủ có một nữ tử cầu kiến, nói là bạn cũ của ngài, họ Tạ!”

Họ Tạ? Trong lòng Quan Nhã khẽ chấn động.

“Đưa nàng ấy đến sảnh ngoài gặp ta.”

Vài phút sau, Quan Nhã chờ ở sảnh ngoài, thấy quản gia dẫn một cô gái trẻ tuổi nhan sắc bình thường tiến vào sảnh ngoài.

Quan Nhã đuổi gia đinh, đánh giá cô gái trẻ tuổi, người sau cũng đang đánh giá cô.

Đánh giá lẫn nhau một lát, Quan Nhã thử nói: “Linh Hi?”

Cô gái trẻ tuổi lộ ra nụ cười vui sướng: “Chị Quan Nhã? Chị thật sự là Dương hoàng hậu nha.”

Quan Nhã mỉm cười nói: “Nguyên Thủy là hoàng đế, chị là hoàng hậu, chẳng lẽ không phải thiên kinh địa nghĩa?”

Tạ Linh Hi nhan sắc bình thường ‘vâng vâng’ gật đầu: “Em là mỹ nhân hậu cung Nguyên Thủy ca ca.”

Nụ cười trên mặt Quan Nhã đọng lại.

Chương 2792: Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thu tiền (1)

Sau đó cô hỏi: “Nói việc chính đi, người khác đâu?”

Tạ Linh Hi lắc đầu, “Không biết, đêm đó em chưa chạy ra khỏi hoàng cung, mà là dịch dung sau ẩn núp ở hậu cung. Hôm nay là đánh ngất một cấm quân, thay quần áo hắn rời cung.”

Cô mang chuyện đêm đó gặp hành thích, nhiệm vụ nhân vật của mình cùng phân tích của Nguyên Thủy ca ca đối với kịch tình phó bản nói cho Quan Nhã.

“Khó trách Nguyên Thủy chật vật như vậy, thì ra cấp bậc bị phong ấn.” Quan Nhã bừng tỉnh đại ngộ, “Sau khi chạy ra khỏi cung thì sao, mấy người tính ở nơi nào hội hợp?”

Tạ Linh Hi nói: “Bọn em không quen thuộc quốc đô, cho nên hẹn ở Thiên Cơ lâu chạm mặt, chị Quan Nhã đi cùng bọn em?”

Quan Nhã lắc đầu: “Trời sắp tối rồi, trong thành có lệnh cấm đêm, ngày mai lại nói.”

…

Hôm sau, sáng sớm.

Trương Nguyên Thanh trong giấc ngủ nông nghe thấy bên tai truyền đến tiếng phó bản nhắc nhở quen thuộc:

“Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến: Sống sót 72 giờ”

…

Sáng sớm.

Một chiếc xe ngựa xa hoa từ trục đường chính đi đến, dừng ở quảng trường ngoài Thiên Cơ lâu, mười hai người cưỡi ngựa đi theo lần lượt ghìm ngựa.

Trịnh Văn Hàn mặc áo bào đỏ bước lên ghế gỗ xuống xe, phân phó thủ hạ: “Các ngươi chờ ở đây một chút!”

Dứt lời, hai tay buông xuống, hai tay áo bay bay đi về phía Thiên Cơ lâu.

Thiên Cơ lâu là tòa tháp, đỉnh nhọn, tám tầng, mỗi một tầng đều có mái hiên bay cùng hành lang ngắm cảnh, năm đó tiên đế đạt được tiên đan, long nhan vui vẻ, hao phí quốc khố

khổng lồ, chiêu mộ thợ giỏi tay nghề, xây dựng tòa lầu các này cho quốc sư.

Ngày đó làm xong, tiên đế ngự bút đề chữ: Công tham tạo hóa, liêu tẫn thiên cơ.

Đặt tên: Thiên Cơ lâu.

Đi lên bậc thang đá cẩm thạch điêu khắc, tiến vào lầu chính, Trịnh Văn Hàn thấy một người trung niên mặc Thái Cực đạo bào, trong tay cầm phất trần, lẳng lặng đứng ở nơi đó, trên mặt mang theo mỉm cười: "Trịnh tướng, quốc sư chờ đã lâu."

Trịnh Văn Hàn nhíu mày: "Quốc sư biết ta muốn đến?"

Đạo sĩ trung niên cười nói: "Việc thiên hạ, đều ở trong khống chế của quốc sư."

Vậy quốc sư có biết Triệu Thuấn trốn ở nơi nào hay không? Trịnh Văn Hàn khẽ gật đầu, nói: "Mời dẫn đường, ta muốn gặp quốc sư."

Đạo sĩ trung niên lắc lắc đầu: "Quốc sư đang bế quan luyện công, đã đến thời khắc mấu chốt, trước khi nghi thức tế trời bắt đầu, không gặp người ngoài."

Trịnh Văn Hàn nhíu mày: "Ta có việc khẩn cấp."

Dương gia đã phát hiện mưu đồ của hắn, hai ngày qua, không ngừng liên danh đại thần trong triều dâng biểu kháng nghị, yêu cầu gặp mặt hoàng đế. Đồng thời, phủ vệ Dương gia, khách khanh nuôi, Thành Phòng quân nắm giữ đều đang tích cực hành động, tựa như đang tìm cái gì.

Điều này làm hắn rất khó lại vận dụng Thành Phòng quân cùng quan binh tìm tòi Triệu Thuấn.

Tiếp tục kéo dài, Trịnh gia cũng chỉ có thể cưỡng ép tạo phản.

Phải ở trước nghi thức tế trời giết chết Triệu Thuấn, sau đó lấy danh nghĩa thanh quân trắc* phát động binh biến, chém giết con rối trong cung, như thế việc lớn có thể định đoạt.

* Cụm từ [Thanh quân trắc] là một cụm từ ngữ chính trị cổ đại, thường dùng để dấy danh nghĩa, phát động chính biến để "Vì lợi ích của vua, tiêu trừ bè phái gian thần bên cạnh vua"

Nhưng bây giờ chính là không tìm thấy Triệu Thuấn.

Đạo sĩ trung niên cười tủm tỉm từ trong tay áo lấy ra một cái túi gấm đưa qua: "Quốc sư cái gì cũng biết."

Trịnh Văn Hàn mở ra túi gấm, lấy ra tờ giấy bên trong, mở ra nhìn, mặt giấy viết hai chữ "Thần Duệ".

Con ngươi hắn hơi co lại.

Đạo sĩ trung niên vẫn mỉm cười như cũ: "Hai nhật qua, Trịnh tướng bảo Thành Phòng quân theo dõi chặt trong ngoài thành, nơi nào xảy ra xung đột, liền đại quân bao vây, giết không cần hỏi! Ba ngày sau, đó là nghi thức tế trời, chớ chậm trễ."

Trịnh Văn Hàn thu hồi túi gấm: "Bổn tướng rõ."

Đợi Trịnh Văn Hàn đi ra khỏi Thiên Cơ lâu, đạo sĩ trung niên lại lấy ra một cái túi gấm: "Sư muội, đi đi."

Một cô gái mặc Thái Cực đạo bào, bộ dáng ngọt ngào, nhưng vẻ mặt lạnh lùng hiện lên, tiếp nhận túi gấm, biến mất không thấy.

…

"Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến: Sống sót 72 giờ."

"Ting! Thưởng nhiệm vụ, mở khóa linh lực cùng vật phẩm Thánh Giả cảnh."

"Ting! Kích hoạt nhiệm vụ phụ tuyến: Giải cứu Vương Tú!"

"Ting! Kích hoạt nhiệm vụ phụ tuyến: Thu phục Thanh Long bang."

Trương Nguyên Thanh nằm ở giường cái đơn sơ, cái trán nóng bỏng một đợt, dấu ấn Thái âm hiện lên, chuyển thành tinh vân lấp lánh, Tinh Thần lực cùng Thái âm lực mênh mông tinh thuần ùa vào trong cơ thể.

Thân thể giống như bọt biển khô cạn, tham lam hấp thu hai luồng lực lượng, thẳng đến cấp 4 đỉnh phong mới còn chưa hết thèm mà dừng lại.

Trương Nguyên Thanh mở đôi mắt, hai mắt bởi vì bệnh tật quấn thân tỏ ra ảm đạm trở nên sáng ngời có thần, giống như ngôi sao.

“Trở lại cấp 4 đỉnh phong rồi!” Sau khi cảm thụ một lần tình huống thân thể, hắn mở ra hòm đồ, lấy ra một viên đan dược phẩm chất Thánh Giả, nuốt vào bụng.

Chương 2793: Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thu tiền (2)

Bệnh khuẩn trong cơ thể hắn là Thánh Giả cấp 6 truyền bá, lấy sức khôi phục của Thần Dạ Du, kèm theo đan dược chữa bệnh chuyên môn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ mạng, hơn nữa chiến lực hoàn toàn biến mất, cho dù trở lại Thánh Giả cảnh cấp 4, cũng không cách nào dựa vào bản thân miễn dịch tự lành.

Tiếp theo, hắn mở ra hòm đồ xem xét, đạo cụ Thánh Giả cảnh phẩm cấp thấp mở khóa, đạo cụ phẩm chất trung bình và cao còn bị phong ấn, thứ trước đối ứng cấp 4, thứ sau đối ứng cấp 5 cùng cấp 6.

“May mắn trong lúc ở New York đã sưu tầm không ít đạo cụ phẩm cấp thấp, bằng không, mình loại Đạo Cụ Thiên Tôn này trừ cực phẩm đạo cụ hoàn toàn không có gì cả, gặp phải loại tình huống này sẽ trợn tròn mắt.” Trương Nguyên Thanh cảm thấy may mắn, sau đó đóng lại hòm đồ, đánh giá nhiệm vụ phó bản.

Nhiệm vụ chủ tuyến chưa thay đổi, ghi chú cũng chưa thay đổi.

Nhiệm vụ phụ tuyến đã thay đổi, không là thời gian sống sót nữa, biến thành nhiệm vụ chỉ hướng rõ ràng.

Đây là chuyện tốt, hắn chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ phụ tuyến, liền có thể giải phong một bộ phận thực lực, không cần giống hai lần trước chịu đựng giết thời gian như vậy.

Chịu đựng thời gian dài là quy tắc cứng nhắc, bất lợi cho phát huy, loại nhiệm vụ có tính chỉ hướng này, mới có thể bày ra thao tác người chơi cấp cao.

“Hai nhiệm vụ phụ tuyến, giải cứu Vương Tú, thu phục Thanh Long bang. Thanh Long bang có thể là quân đội bạn? Ừm, Thanh Long bang là đứng về phe đại nghĩa, thuộc tính hoàn

toàn khác với Trịnh gia, bọn họ thù ghét Triệu Thuấn, là vì hôn quân vô năng hại nước hại dân, trên bản chất, thù hận của Thanh Long bang là người làm hại quốc gia."

"Nhưng muốn thu phục Thanh Long bang, độ khó có hơi lớn… Cứu ra Vương Tú trước rồi nói sau."

Trương Nguyên Thanh yên lặng ở trong lòng lập ra phương án phó bản.

Hắn ngồi dậy, gạt cái chân Khương Tinh Vệ gác lên bụng ra, thuận tay ký đầu một cái đánh thức.

Khương Tinh Vệ ngủ dậy bực bội, đứng dậy muốn đánh chết hắn, nhưng bị Trương Nguyên Thanh một tay trấn áp ở trên giường, mặc cho giãy giụa phản kháng đều vô dụng.

Khương Tinh Vệ đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nói: "Anh khôi phục rồi? Anh khôi phục cấp bậc rồi!"

Cô sau đó giận dữ nói: "Nhiệm vụ phụ tuyến của em vẫn chưa hoàn thành."

"Loại kịch tình phó bản chu kỳ dài này, không cần quá vội." Trương Nguyên Thanh tung chăn xuống giường, khoác thêm áo khoác vải thô, sải bước ra khỏi phòng.

Trong sân, Vương Bắc Vọng đang cầm một bó cỏ khô cho ngựa ăn, thấy hắn đi ra, thản nhiên nói: "Ta đã nghĩ được cách, phố phường truyền lưu, hai nhà Trịnh Dương thế như nước với lửa, Trịnh gia đã muốn tạo phản, vậy tìm Dương gia cầu cứu, ta sẽ nghĩ cách dẫn ngươi gặp được người Dương gia.

"Trịnh gia nghĩ hắn cũng dự liệu được, cho nên kế tiếp, chúng ta phải cân nhắc một chút, như thế nào an toàn gặp mặt người Dương gia."

Hắn đêm qua suy nghĩ rất nhiều biện pháp, lựa chọn tốt nhất là mời trưởng lão, bang chủ Thanh Long bang giúp đỡ, nhưng cân nhắc đến vị bang chủ kia ghét ác như thù, nhìn thấy hôn quân, nhắm chừng sẽ trực tiếp một chưởng đập chết.

Từ trưởng lão còn có thể câu thông, mà bang chủ tu chính là công pháp hỏa thuộc tính, tung hoành giang hồ nhiều năm, người ta gọi là "Mãng Hỏa Thần" .

Cho nên hạ bớt yêu cầu, đi gặp Dương gia.

“Sau khi gặp Dương gia thì sao? Ngươi cũng biết Trịnh gia khẳng định âm thầm theo dõi, trẫm nếu là vào Dương gia, Trịnh gia cũng chỉ có thể cá chết lưới rách, chính thức binh biến. Ngươi đừng quên, đại bộ phận Thành Phòng quân đều nắm trong tay Trịnh gia. Vây cánh Trịnh gia trải rộng triều dã, còn có quốc sư chống lưng, chuyến này xé rách da mặt với Trịnh gia, trẫm không có phần thắng.” Trương Nguyên Thanh lập tức phủ quyết.

Vương Bắc Vọng cười lạnh nói: “Cho nên ngươi muốn một mực trốn ở chỗ này, đợi đến ngày đó nghi thức tế trời? Quả nhiên là hôn quân, tham sống sợ chết.”

Trương Nguyên Thanh đứng khoanh tay, khiển trách: “Điêu dân lớn mật, dám bất kính với trẫm, tin hay không kéo ngươi ra ngoài chém.”

Hôn quân trong lúc bất chợt gàn dở rồi? Vương Bắc Vọng ngẩn người, kiềm nén lửa giận hỏi:

“Vậy ngươi có tính toán gì không?”

Trương Nguyên Thanh lấy giọng điệu trêu chọc cười nói:

“Một mực trốn ở chỗ này nhàm chán bao nhiêu, trong quốc đô có Giáo Phường ti không, hoặc là lầu xanh, đưa trẫm đi tiêu sái một phen.”

Vương Bắc Vọng tưởng thật, giận tím mặt: “Hôn quân, sắp chết đến nơi lại vẫn nghĩ đến nữ tử, lão tử bây giờ đưa ngươi đi chết trước.”

Cầm lên kiếm trong tay liền đâm tới.

Triều chính biết rõ, hoàng đế đương triều Triệu Thuấn háo sắc như mạng, trong cung giai lệ ba ngàn người, vẫn muốn mỗi năm tuyển phi, xuất cung một lần, liền nhất định chiếm lấy một cô gái nhà lành.

Tư sắc cực tốt thì dẫn về trong cung, tư sắc có chút khiếm khuyết, thì sủng hạnh.

Đối mặt kiếm đánh tới, Trương Nguyên Thanh không tránh không né, hai ngón tay kẹp lấy, liền kẹp chặt mũi kiếm sắc bén.

Chương 2794: Ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thu tiền (3)

Vương Bắc Vọng theo bản năng thu kiếm, phát hiện mũi kiếm tựa như dung nhập ngón tay hôn quân, căn bản không rút về được. Hắn dùng ra toàn bộ lực đạo, cánh tay đối phương run lên cũng không run.

"Ngươi, ngươi…" Vương Bắc Vọng ngơ ngác nhìn hôn quân.

Trương Nguyên Thanh buông mũi kiếm, vẫn đứng khoanh tay, chậm rãi nói:

"Thực không dám giấu, trẫm một luôn giấu tài, âm thầm khổ tu thần công, lực lượng có thể sánh vai Thác Bạt Nhân Đồ, trí có thể đối kháng đương triều quốc sư, bất đắc dĩ thiên tư quá yêu nghiệt, bị trời cao ghen ghét, hạ xuống thần lực phong ấn tu vi của trẫm.

"Lòng trẫm nguội lạnh, từ đó mặc kệ, tự cam lòng sa ngã, bắt đầu cuộc sống buồn tẻ ao rượu rừng thịt… Ài, trẫm sai rồi, trẫm chán chường hại khổ dân chúng Nam triều, bởi vậy sửa đổi sai lầm, muốn quét sạch triều chính, trả dân chúng Nam triều một cái thái bình thịnh thế."

Hắn nhìn về phía Vương Bắc Vọng, nói: "Bây giờ trẫm thu thập lại được thần lực, Vương Bắc Vọng, ngươi có muốn giúp trẫm bình định nghịch tặc, giúp đỡ xã tắc hay không?"

Vương Bắc Vọng ngây ra như phỗng.

…

Bánh xe lộc cộc, Vương Bắc Vọng đánh xe tiến về nội thành, trong đầu quanh quẩn lời nói vừa rồi của hôn quân, trong lòng chấn động mạnh.

Kinh nghiệm nhiều năm xông pha giang hồ, kiến thức cùng lý trí nói cho hắn biết, hôn quân đang lừa hắn.

Nhưng sự thật tận mắt nhìn thấy, lại làm hắn không cách nào coi nhẹ.

Nếu không phải như vậy, hôn quân dựa vào đâu thực lực tăng vọt? Phải biết, tu hành gian nan, Vương Bắc Vọng hắn khổ tu

kiếm thuật hơn mười năm, mới có chút thành tựu. Mà những tông sư đại danh đỉnh đỉnh kia trên giang hồ, người nào không phải tuổi ngoài bốn mươi?

Trong vòng một đêm tu vi tăng vọt, chưa từng nghe thấy.

Vương Bắc Vọng càng nghĩ càng chấn động, lần đầu sinh ra lòng kính sợ chính mình cũng không muốn thừa nhận đối với hôn quân thống hận đã lâu.

Lúc này, một đợt oanh ca yến hót truyền vào bên tai, đã đến "Hồng Tụ quán" rất nổi tiếng ở nội thành.

Hồng Tụ quán nằm ở bên cạnh đường lớn nội thành, là một ngôi lầu nhỏ hai tầng treo đầy vải đỏ, lan can mỹ nhân* lầu hai, các nữ tử trẻ tuổi cách ăn mặc yêu diễm đùa giỡn lẫn nhau, da thịt rung rung, cố ý làm người đi đường dưới lầu nhìn.

* thiết kế kiểu lan can, ban công gần mặt đường, thường xuất hiện trong phim cổ trang TQ.

Chỗ cửa ra vào, lại có quy công* cúi đầu khom lưng kéo khách, dẫn những thanh niên trai tráng miệng đắng lưỡi khô kia vào lầu.

* những người đàn ông làm nhiệm vụ kéo khách ở lầu xanh

Vương Bắc Vọng ở trước "Hồng Tụ quán" ghìm chặt ngựa cương, ném cho quy công nghênh đón một hạt bạc vụn, phân phó:

"Dắt ngựa đến hậu viện, chăm sóc cho tốt."

Sau đó dẫn theo Trương Nguyên Thanh cùng Khương Tinh Vệ nhảy xuống xe ngựa đi vào, một quy công khác chưa giành được việc ngẩn người, vội vàng ngăn lại, ngạc nhiên nói:

"Hồng Tụ quán không chiêu đãi nữ khách.'

Hắn nhìn Khương Tinh Vệ.

Trương Nguyên Thanh thuận miệng nói: "Nàng ấy là nữ giả nam trang."

Ai mà tin chứ? Quy công vừa muốn khuyên can, bỗng nhiên đầu óc mê muội một trận, ánh mắt đờ đẫn, mấy giây sau khôi

phục như thường, theo bản năng tin tưởng lời Trương Nguyên Thanh, dẫn ba người đi vào.

Tiến vào trong lầu, ánh mắt Trương Nguyên Thanh quét qua, hướng về phía cửa ra vào chính là một đài lớn trải thảm đỏ mỏng, dùng để diễn tấu, hát hí khúc, lúc này trống trơn. Khách trong đại sảnh không nhiều, tốp năm tốp ba đang dùng bữa sáng, hoặc lẻ loi một mình, có người có giai nhân làm bạn.

Lẻ loi một mình, phần lớn là khách làng chơi đêm qua nghỉ ở trong lầu, ăn xong bữa sáng liền rời đi, có giai nhân làm bạn, là tới đây luyện công buổi sáng.

“Ba vị là lần đầu tiên đến, hay là có nương tử quen biết?” Quy công cười nói: “Các nương tử còn đang ngủ, mấy vị ăn sáng trước một chút?”

Ba người chọn một bàn trống gần bên trong, gọi bữa sáng, Trương Nguyên Thanh tiếc hận nói:

“Đến sớm rồi đến sớm rồi! Quên mất lầu xanh là làm việc buổi tối.”

Vương Bắc Vọng nhìn xem lưng quy công, thử dò xét: “Bệ hạ, ngài tu chính là huyễn thuật?”

“Ở bên ngoài gọi ta công tử.” Trương Nguyên Thanh ra vẻ cao thâm: “Huyễn thuật chỉ là tiểu đạo, trẫm… Bản công tử tu chính là phép xá lệnh quỷ thần.”

Vương Bắc Vọng bừng tỉnh đại ngộ: “Ta từng nghe bang chủ nói, quốc sư có thể thông quỷ thần, luyện đan dược, định tiết khí, ngắm sao xem bói. Ngài là đệ tử quốc sư?”

“Hắn không xứng!” Trương Nguyên Thanh liếc mắt, thừa dịp bữa sáng chưa đến, hắn nói:

“Vương Bắc Vọng, giao ngươi một nhiệm vụ, ăn sáng xong, ngươi đóng giả thành tên ăn mày, đi năm dặm quanh Thiên Cơ lâu một vòng, gặp người liền hô: Ta chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển thế, bây giờ cần gấp mười lượng bạc trở về Thiên Đình, người tốt bụng nào nếu là ra tay giúp đỡ, chờ trở về Thiên Đình, liền phong ngươi làm Ngọc Hoàng Đại Đế.

“Nếu có ai hỏi ngươi Nguyên Thủy Thiên Tôn ở nơi nào, ngươi liền dẫn người đó tới.”

“Ta không đi.” Vương Bắc Vọng kích động: “Mất mặt xấu hổ như vậy, ta tốt xấu gì là kiếm khách nổi tiếng trên giang hồ.”

“Ngươi không muốn cứu Tú Nhi nữa?”

“Ta…” Vẻ mặt Vương Bắc Vọng nhăn nhó.

…

Chương 2795: Phố dài truy đuổi (1)

Ăn sáng xong, Vương Bắc Vọng rời Hồng Tụ quán, ở bên đường tìm một tên ăn mày, dùng hai đồng cùng quần áo trên người, đổi một bộ đồ lam lũ.

Sau đó ở trong ánh mắt nhìn kẻ ngốc của tên ăn mày, cầm bát vỡ rời đi.

Sau khi đi ra một khoảng cách, rời xa tên ăn mày kia, Vương Bắc Vọng nhìn chung quanh, do dự mãi, rốt cuộc ở dưới động lực “Tú Nhi quan trọng nhất”, hô lớn:

“Ta chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển thế, bây giờ cần gấp mười lượng bạc trở về Thiên Đình, người tốt bụng nào nếu là ra tay giúp đỡ, chờ trở về Thiên Đình, liền phong ngươi làm Ngọc Hoàng Đại Đế.”

Người đi đường lần lượt ném tới ánh mắt thương hại, kinh ngạc, mờ mịt, cùng nhìn người điên.

Cảm giác xấu hổ mãnh liệt xông lên đầu, da mặt Vương Bắc Vọng nóng hổi, thanh âm cũng không tự chủ thấp xuống, cúi thấp đầu, vội vàng rời đi.

Đi ra thật xa, hắn mới một lần nữa lấy dũng khí, lớn tiếng hô to khẩu hiệu, đều không ngoại lệ, thu được ánh mắt khác thường của người qua đường.

Lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, qua một canh giờ, Vương Bắc Vọng đang hô khẩu hiệu, bỗng nghe thấy có người thử dò xét nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn?”

Vương Bắc Vọng quay đầu, người hỏi là một nam tử mặc áo vải thái dương ngả sương, lại cẩn thận nhìn, dung mạo người

này đã có chút chỉnh sửa.

Lông mày dùng bút than vẽ to, trên mặt bôi một tầng tro mờ, vết sẹo bên trái mặt tựa như cũng là ngụy trang, không giống chân thật.

Tội phạm quan trọng triều đình truy nã? Vương Bắc Vọng kinh nghiệm phong phú, hoài nghi thân phận đối phương có vấn đề, hoặc là tội phạm truy nã, hoặc là gián điệp Bắc triều.

Hai nước giao chiến, Bắc triều phái gián điệp vào kinh thăm dò tình báo, âm thầm gây chuyện đều là thao tác thường quy của chiến tranh.

Từ trưởng lão lúc trẻ tuổi, từng ở trong quân nhậm chức, Vương Bắc Vọng theo hắn học kiếm, ngẫu nhiên sẽ nghe Từ trưởng lão nói về từng trải kiếp sống quân lữ.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Người nọ lại hỏi một lần.

Dựa theo tính cách của Vương Bắc Vọng, như thế nào cũng phải thăm dò nghiên cứu thân phận đối phương một phen, nhưng bây giờ mình tuy không phải tội phạm truy nã, so với tội phạm truy nã còn mẫn cảm hơn.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, vì thế Vương Bắc Vọng quay đầu bước đi, nhưng nhớ tới hôn quân dặn dò, lại quay về, nói: "Không sai, ta là Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Sau đó, hai bên mắt to trừng mắt nhỏ, không có câu dưới.

Vương Bắc Vọng chờ đối phương hỏi: Nguyên Thủy Thiên Tôn ở nơi nào? Nhưng đối phương lại không mở miệng

Trong lặng im không tiếng động, nam tử thái dương hoa râm lẩm bẩm: "Ngươi bộ dáng ngu ngốc vô cùng này, sao có khả năng là Nguyên Thủy Thiên Tôn, những lời này là ai dạy ngươi nói?"

Vương Bắc Vọng bật cười một tiếng: "Các hạ mày gian, tai dơi mặt chuột, cũng không phải bộ dáng có thể dính dáng quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

An ủi xong, hắn đánh giá đối phương, suy tư vài giây, nói: "Đi theo ta đi."

Hắn xem như hiểu, hôn quân dạy hắn đoạn lời đó là ám hiệu chắp nối, chỉ có người móc nối với hôn quân mới có thể nghe hiểu.

Nam tử thái dương hoa râm giơ chân đuổi theo, Vương Bắc Vọng mang theo hắn đường cũ quay về, hai khắc đồng hồ sau, trở về Hồng Tụ quán.

Quy công ở cửa ngăn cản hai người, chán ghét đánh giá Vương Bắc Vọng: "Đi đi đi, xin cơm đi nơi khác."

Vương Bắc Vọng hạ thấp làm người: "Ngươi vào đi, vào cửa rẽ trái, chỗ sâu nhất."

Hắn ra hiệu nam tử trung niên đi vào, bản thân đứng ở cửa nhìn ngó vào trong, nhìn thấy nam tử trung niên tóc mai ngả sương tiến vào đại sảnh, không nhìn tú bà chiêu đãi, đi thẳng về phía bàn đó của hôn quân, mơ hồ nghe thấy tiếng hô vui vẻ của cô gái nhỏ Tinh Vệ "Anh Gà Đỏ" .

Trong đại sảnh, Trương Nguyên Thanh nhìn Anh Gà Đỏ ăn như hùm như sói, hỏi: "Sao chỉ một mình anh, người khác đâu?"

Hắn gọi một bàn đồ ăn, nhưng chưa chờ được Tiểu Viên cùng dì trẻ.

"Không biết!" Anh Gà Đỏ nói: "Tôi chưa nhìn thấy các cô ấy."

"Chưa nhìn thấy?" Trương Nguyên Thanh nhất thời nhíu mày: "Dựa theo ước định, mấy người tối hôm qua nên gặp mặt rồi?"

"Tôi căn bản không đi." Anh Gà Đỏ vừa ăn vừa nói: "Đôi giày nát kia cậu cho tôi, thiếu chút nữa lấy mạng của tôi, ngày đó sau khi chạy ra khỏi cung, nó liền quấn lấy tôi khiêu vũ, bảo tôi nhảy theo nó. Ông đây con mẹ nó không biết khiêu vũ, nhảy cả đêm không nhảy tốt, liền ăn đạp cả đêm, xương gãy mất bảy tám cái, thật sự chịu không nổi, tôi liền chạy, nó liền đuổi, tôi chắp cánh khó thoát… Ừm, có cháo nhuyễn không, bảo đầu bếp cho ta tôi một bát."

"Không có, anh tiếp tục nói." Khương Tinh Vệ nghe mà bừng bừng hứng thú.

"Gà là cách đêm, không tươi, hơn nữa cũng không phải gà luộc." Anh Gà Đỏ cố mà làm nuốt vào miếng gà, nói tiếp:

“Ban đêm cấm, khắp nơi đều là Thành Phòng quân, ban ngày càng không thể thu hút người ta để mắt, thật sự không có cách nào, tôi chỉ có thể kiên trì trả giá, chạy vào một hộ gia đình, đánh ngất chủ hộ, sau đó ở trong sân bị đôi giày nát kia huấn luyện quân sự. Đậu móa, nó huấn luyện tôi suốt hai ngày, Sinh Mệnh Nguyên Dịch cũng dùng ba bốn ống, ngày hôm qua tôi mới thành công nhảy xong một điệu nhảy clacket, ngất đi, ngủ một giấc tỉnh lại liền chạy tới nơi này.”

Chương 2796: Phố dài truy đuổi (2)

“Tôi nghĩ tới mở đầu, lại hoàn toàn không nghĩ tới kết cục này.” Trương Nguyên Thanh cảm khái nói: “Thiên phú vũ đạo của anh thực con mẹ nó nát.”

Anh Gà Đỏ cả giận nói: “Đây là trọng điểm sao!”

Khương Tinh Vệ hỏi: “Hộ gia đình kia cũng ngất hai ngày?”

… Anh Gà Đỏ giận dữ: “Em cũng không biết nắm lấy trọng điểm, trọng điểm là anh bị một đôi giày nát huấn luyện hai ngày, thiếu chút nữa chết.”

Hắn sụp soạt húp cháo xong, nói: “Tôi tiêm vào cho bọn họ một chút Sinh Mệnh Nguyên Dịch, không chết được.”

“Trả tôi giày khiêu vũ màu đỏ, đạo cụ này là thần khí, tiểu tử, anh không nắm giữ được.” Trương Nguyên Thanh khẩn cấp không chờ nổi muốn thu hồi đạo cụ.

Anh Gà Đỏ vội vàng mở ra hòm đồ, như ném củ khoai lang phỏng tay vứt bỏ giày khiêu vũ màu đỏ.

Trương Nguyên Thanh nâng lên giày khiêu vũ màu đỏ, trịnh trọng thu vào hòm đồ, nói: “Nó nếu ở bên người tôi, mấy ngày nay tôi cũng không cần chịu khổ nhiều như vậy, ăn nhanh lên, ăn xong rồi theo tôi đi làm một chuyện.”

Trên đường đến Hồng Tụ quán, Vương Bắc Vọng đã tìm hiểu ra ba trăm đồng đồng nữ bị gom lại ở trong địa lao Hình bộ.

Chỉ có địa lao Hình bộ mới có thể chứa nhiều người như vậy, cái này không tính là cơ mật gì, tùy tiện tìm Thành Phòng quân, sĩ tốt thủ thành liền có thể tìm hiểu được, thậm chí dân

chúng trong thành đều biết, dù sao ai không có mấy người làm việc trong triều đình.

Anh Gà Đỏ ra sức ăn, hàm hồ hỏi: "Không đợi cung chủ cùng Tiểu Viên sao, đậu móa, Tôn Miểu Miểu cùng Quan Nhã không tìm được, Nữ Vương cũng không thấy nữa, người càng ngày càng ít."

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút, nói: "Có thể lại để Vương Bắc Vọng đi bên ngoài chuyển động vài vòng, không chừng Tiểu Viên và cung chủ cũng đang tìm chúng ta."

Anh Gà Đỏ liền hỏi: "Kẻ ngốc đó là ai?"

"NPC." Khương Tinh Vệ nói.

"Là hiệp sĩ." Trương Nguyên Thanh sửa đúng.

Anh Gà Đỏ "Ồ" một tiếng, ánh mắt nhìn quét ở hành lang lầu hai, cười hề hề nói: "Nơi tốt nha, nếu không vội, tôi muốn ở nơi này nghe hát."

Trương Nguyên Thanh tiếc nuối nói: "Lầu xanh ban ngày không kinh doanh."

Anh Gà Đỏ cũng lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Vương Bắc Vọng ngồi dưới đất ngoài cửa, nghịch cái bát vỡ, thỉnh thoảng quan sát, chờ đợi mệnh lệnh của hôn quân.

Chậc, sao mình biến thành thủ hạ của hôn quân rồi? Mình nên giết hắn mới đúng, ừm, đều là vì Tú Nhi, mình mới nhịn hắn vài ngày… Vương Bắc Vọng sờ sờ bộ râu ngắn cứng, cho rằng chính là như thế.

Lúc này, hắn thấy ba nam tử tráng niên mặc áo ngắn, ánh mắt sáng ngời từ nơi xa đi tới, mục tiêu rõ ràng hướng về Hồng Tụ quán.

Một người khuôn mặt gầy, ánh mắt sáng ngời sắc bén; Một người dáng người đôn hậu, nhìn qua rất thành thật; Một người mặt đầy râu xồm, mắt như chuông đồng, khuôn mặt tràn đầy sự nóng nảy.

Bọn họ đeo vũ khí dùng vải bọc lại, bước chân trầm ổn.

Làm kiếm khách có chút danh tiếng trên giang hồ, ánh mắt Vương Bắc Vọng hơi rét lạnh, theo bản năng dâng lên đề

phòng cùng địch ý.

Hắn nhìn ra ba nam tử tráng niên đều là người tập võ, hơn nữa thân thủ không thấp.

Trong ba nam tử tráng niên, nam tử đường nét khuôn mặt gầy như có cảm giác, nhìn Vương Bắc Vọng ngồi xổm ở cửa một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, không chú ý nữa.

Nhìn theo ba người tiến vào quán, Vương Bắc Vọng đứng lên.

"Ba vị, là lần đầu tiên đến Hồng Tụ quán, hay là có nương tử quen biết?" Quy công ân cần đi lên đón, hỏi ra câu hỏi đã quen thuộc.

Ba nam tử tráng niên không phản ứng, ánh mắt đảo qua đại sảnh, lướt qua trên thân mấy người khách số lượng không nhiều, cuối cùng rơi vào trên thân Anh Gà Đỏ cùng Trương Nguyên Thanh.

Ánh mắt hai bên tiếp xúc, Trương Nguyên Thanh biến sắc.

Đột nhiên, người trung niên khuôn mặt gầy chập ngón tay như kiếm, nhanh như sấm sét đâm ra.

"Vù" một tiếng, kiếm khí sắc bén dài nhỏ đánh thẳng về phía mặt Trương Nguyên Thanh.

Kiếm Khách? Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu né tránh.

Người trung niên khuôn mặt gầy nhanh chóng lấy xuống vũ khí sau lưng, chấn động rớt xuống miếng vải, rút ra một thanh trường kiếm ánh sáng lạnh thấu xương, sải vài bước, hướng về ba người Trương Nguyên Thanh quét ngang.

Kiếm khí hình trăng lưỡi liềm rít lên lao ra.

Ở trước khi người trung niên chém ra kiếm khí, trong tay Trương Nguyên Thanh đã có thêm một thanh đoản đao dài nửa mét, chuôi đao là mặt quỷ dữ tợn, khảm hai viên hồng ngọc.

Chân đạp cung bộ, đoản đao chẻ dọc.

Kiếm khí bị đoản đao đánh vỡ, tán loạn thành khí kình mảnh như sợi tơ, hướng về bốn phương tám hướng đánh tán loạn, mặt đất, mặt bàn bị cắt ra đường mảnh khảnh dày đặc.

Khương Tinh Vệ thực lực thấp kém chưa thể tránh thoát, ngực, bả vai cùng khuôn mặt bị khí kình bắn tung tóe, chớp mắt hóa thành người máu.

Trương Nguyên Thanh hổ khẩu nứt toác, máu tươi chảy ròng ròng, trong lòng rùng mình.

Kiếm Khách cấp 5? !

Vương Bắc Vọng ở cửa ra vào xông vào đại sảnh, đang muốn giúp, lại lặng yên lui ra ngoài.

Cường giả cấp trưởng lão!

Chương 2797: Phố dài truy đuổi (3)

Trong sảnh, nam tử dáng người đầy đặn, thần thái chất phác kia rút ra vũ khí trong vải bọc, là một cây roi sắt đen, gầm lên một tiếng, bước chân rầm rầm lao tới, mặt đất toàn bộ đại sảnh đều chấn động trong tiếng bước chân của hắn.

Đây là Thổ Quái, không, Sơn Thần… Trương Nguyên Thanh bắt lấy bả vai Tinh Vệ, đẩy sang bên cạnh, đẩy cô ra xa mười mấy mét.

Sau đó ở trước khi roi sắt đen đánh xuống, hóa thành ánh sao tiêu tán.

“Rắc!”

Bàn tròn cùng bát đũa sụp đổ ở dưới cú đánh mạnh của roi sắt đen.

Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở lầu hai, quan sát đại sảnh, thấy Anh Gà Đỏ cùng tráng hán mi tâm ngưng tụ sự nóng nảy kia, đều đang cầm một thanh đao lửa đối kháng, hai thanh đao nổ thành ngàn vạn dải lửa, tung tóe ra, thiêu đốt bàn cùng khung cửa sổ chung quanh.

“Đạo chích phương nào, dám có gan hành thích ta?” Trương Nguyên Thanh hô to.

Đồng thời, hắn âm thầm thao túng cảm xúc gã Hỏa Sư kia.

Gã Hỏa Sư kia bỗng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh lầu hai, rống giận: “Hôn quân, năm đó thái hậu

hại chết Võ tướng quân, hại chết tướng sĩ Thần Duệ quân, món nợ này do ngươi trả."

Nói xong, lòng bàn tay ngưng tụ lửa, nén thành một cây trường thương đỏ rực, ném mạnh về phía hắn.

Tên Kiếm Khách cùng Sơn Thần kia nhảy vọt lên, lao lên lầu hai.

"Đưa Tinh Vệ rời đi." Trương Nguyên Thanh rống một tiếng, nghiêng người tránh thương lửa ném, sau đó như là biết trước, ở lúc ánh lửa bành trướng, chém ra một đao.

Hỏa Ma kia thấy thế, cưỡng ép gián đoạn kỹ năng Hỏa Hành.

Lúc này, Kiếm Khách nhẹ nhàng đáp trên lan can lầu hai, cầm kiếm đánh giết Trương Nguyên Thanh, ý đồ kéo hắn vào trong đánh giáp lá cà.

Trương Nguyên Thanh một lần nữa hóa thành ánh sao tiêu tán, hiện ra cách vài mét, thu hồi đoản đao, đeo Bao Tay Tật Phong Giả, vung ra hai lưỡi đao gió.

Kiếm Khách khéo léo tránh đi, mà Sơn Thần thì đội đao gió công kích, hoàn toàn không quan tâm 'lưỡi đao' mơ hồ có thể chém đứt vàng đá.

Trương Nguyên Thanh chưa thi triển Tinh Độn Thuật nữa, trực tiếp Dạ Du ẩn thân, lại mượn lưỡi đao gió lướt đi nửa vòng, tới sau lưng Kiếm Khách cấp 5, triệu hồi đoản đao, nhanh chóng mãnh liệt đâm về phía lưng đối phương.

Keng!

Mũi đao đâm lên thân kiếm, Kiếm Khách vẫn như cũ đứng quay lưng, nhưng kiếm trong tay hắn lại ở trong nháy mắt đoản đao đánh tới, ngăn cản ở sau lưng.

"Hừ, thích khách coi trọng lòng tĩnh như nước, giếng cổ không gợn sóng, sát ý mạnh như thế, bệ hạ tu lực chưa tu tâm, rơi vào tiểu thừa rồi nha." Kiếm Khách giễu cợt một tiếng, quay người tấn công dữ dội.

Trương Nguyên Thanh sau khi đỡ hai kiếm, mượn Tinh Độn Thuật thoát ly cận chiến, tiếp tục chiến đấu cuốn lấy hai kẻ địch, mà ở trong sảnh lớn dưới lầu, Anh Gà Đỏ cùng Hỏa Ma của Thần Duệ quân bắt cặp chém giết, thỏa thích phòng hỏa.

Khách nhân dùng bữa trong sảnh chạy tứ tán, khách nhân trong phòng thì nơm nớp lo sợ không dám ra. Vương Bắc Vọng thừa cơ xông vào sảnh lớn, cõng Khương Tinh Vệ rời đi, vừa xông ra cửa Hồng Tụ quán, liền thấy mội đội Thành Phòng quân nhanh chóng đến, áo giáp vang leng keng, đeo đao đeo cung, võ trang đầy đủ.

Mười mấy người cưỡi ngựa dẫn đội khí chất lạnh lùng, nhìn qua là biết cao thủ.

Thành Phòng quân tới nhanh như vậy?

Vương Bắc Vọng vội vàng cúi đầu, cõng Khương Tinh Vệ chạy xa xa.

Kỵ binh cầm đầu ghìm dây cương, rút bội kiếm, cao giọng nói: "Chém giết phản tặc trong Hồng Tụ quán, nam nữ già trẻ, giết chết không luận tội."

Sĩ tốt sau lưng vâng dạ, ùa vào.

Các sĩ tốt xông vào sảnh lớn, ánh mắt quét qua, một bộ phận giương cung cài tên, bắn về phía hai bên đang kịch liệt chiến đấu, một bộ phận khác thì tản ra hai tấm lưới lớn màu bạc trắng, chụp về phía hai vị Hỏa Ma.

Hỏa Ma xuất thân Thần Duệ quân thấy thế, thi triển Hỏa Hành tránh tấm lưới, Anh Gà Đỏ giết đỏ cả mắ nghé con mới sinh không sợ cọp, vung trường đao lửa, chém về phía tấm lưới bạc đang chụp xuống đầu.

Đao lửa ẩn chứa nhiệt độ cao lại không thể chém rách, thiêu đốt tấm lưới bạc, Anh Gà Đỏ không kịp tránh, bị trùm vào trong.

Năm sáu binh sĩ dũng mãnh cầm đao xông lên, chém bừa một chập.

Ánh lửa 'Ầm' bốc lên, đánh rách tả tơi tấm lưới bạc, đánh bay sĩ tốt, Anh Gà Đỏ trực tiếp mở ra kỹ năng Bạo Nộ Giả.

Trương Nguyên Thanh mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng, kiến thức được cảnh ngộ vừa rồi của Anh Gà Đỏ, liền nói ngay:

"Quân đội thời đại này có thể chém giết người tu hành, đừng cứng đối cứng, rút lui."

Nói xong, khoác lên Pháp Bào âm Dương, hóa thành ánh sao xuất hiện ở nóc nhà, sau đó nặn ra một quả cầu lửa.

“Ầm!”

Quả cầu lửa bành trướng, Anh Gà Đỏ hiển hóa trong ánh lửa màu đỏ.

Hai người chạy như điên trên nóc nhà, khi thì thi triển Tinh Độn Thuật, khi thì thi triển Hỏa Hành, nhanh chóng đi xa.

Nóc Hồng Tụ quán truyền đến tiếng ‘Ầm ầm’, Hỏa Ma, Kiếm Khách của Thần Duệ quân phá tan nóc nhà, theo sát phía sau.

Gã Sơn Thần kia thì ở đường phố phi nước đại đuổi theo, phía sau nữa, là Thành Phòng quân.

Chương 2798: Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến (1)

Dân chúng trên đường chạy tứ tán, hốt hoảng né tránh.

Không phải nói lực so với Thác Bạc, trí so với quốc sư sao? Làm hoàng đế còn thích khoác lác như thế! Vương Bắc Vọng lẩm bẩm trong lòng một tiếng, cõng Khương Tinh Vệ lặng lẽ ẩn vào đám người, chạy xa xa.

Anh Gà Đỏ tung người lao lên, nhảy qua mái một gian phòng, quay đầu nhìn một lần, thấy hai đạo nhân mã đuổi theo không tha, liền nói ngay:

“Cậu đi trước, mặc kệ tôi.”

Đối phương cũng có Hỏa Ma, nếu thi triển Hỏa Hành, rất có thể trở thành ván cầu cho kẻ địch áp sát.

Nhưng nếu không thi triển Hỏa Hành, hắn chạy không thoát hai phe nhân mã đuổi bắt, bởi vì hai bên đều có Kiếm Khách am hiểu truy tung trinh sát.

Chỉ có thể để Nguyên Thủy Thiên Tôn đi trước.

Sớm biết đã thu thập mấy món đạo cụ Dạ Du… Trương Nguyên Thanh suy nghĩ rất nhanh, hắn chạy trốn không có vấn đề, dù sao Huyễn Thuật Sư cũng tốt, Thần Dạ Du cũng thế, đều thuộc loại cá chạch trơn tuột.

Không giết được ta, đều sẽ làm ta chạy càng nhanh hơn.

Nhưng Anh Gà Đỏ rất khó chạy thoát Thánh Giả Thành Phòng quân, Thần Duệ quân đuổi giết.

Trịnh gia cũng không biết hắn trốn ở đâu, Thần Duệ quân do đâu biết được?

Không, Trịnh gia có thể biết, bởi vì Thành Phòng quân tới cũng rất kỳ quái, trong hai ngày qua, Trương Nguyên Thanh một mực né tránh Thành Phòng quân, rất quen thuộc đối với quy luật hành động, phân bố thành viên, hiệu suất của bọn họ.

Thành Phòng quân tới quá nhanh.

Nếu như đây là một cái bẫy, như vậy phụ cận có thể sẽ có rất nhiều nhóm Thành Phòng quân, chờ bọn họ hợp vây, Anh Gà Đỏ có mười mạng cũng phải nằm lại nơi này.

Trong lòng hắn khẽ động, nói: "Cùng tôi đi Hình bộ."

Trương Nguyên Thanh bây giờ là Thánh Giả cấp 4, đại bộ phận đạo cụ cực phẩm đều không thể sử dụng, Mũ Đỏ Nhỏ mấu chốt nhất cũng ở trong đó.

Trong Mũ Đỏ Nhỏ có âm thi của hắn, còn có Ngân Dao quận chúa.

Thần Dạ Du nếu mất đi âm thi cùng linh phó, tương đương tự chặt hai tay. Cho nên, cần mang cấp bậc khôi phục đến cấp 5 trước, như vậy, chiến lực hắn sẽ tăng trưởng gấp bội.

Cho nên phải làm nhiệm vụ phụ tuyến, cứu Vương Tú.

"Hình bộ ở đâu?" Anh Gà Đỏ vừa bật nhảy ở nóc nhà, vừa cao giọng hỏi.

Trương Nguyên Thanh vừa định nói đừng nói lời thừa, đột nhiên nhìn thấy Anh Gà Đỏ phía trước đang chạy như điên thân thể lảo đảo một cái, tựa như đụng vào cái gì.

Đồng thời, một thanh đoản đao bén nhọn từ lưng hắn hiện ra, mũi đao máu tươi đầm đìa.

Anh Gà Đỏ đụng vào là một cô gái, cô gái mặc đạo bào Thái Cực đen trắng xuất hiện ở phía trước Anh Gà Đỏ, dùng mũi đao đâm xuyên qua trái tim Anh Gà Đỏ.

Thần Dạ Du? ! Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại, tiếp đó nổi giận, lấy ra một thanh đoản đao, mi tâm sáng lên ánh sáng màu vàng tươi, nhanh chóng trải ra, phác họa ra một cái mặt nạ hai mắt trừng trừng, sắc mặt nổi giận.

Mặt vàng, tăng lên 20% mọi thuộc tính.

Cơ bắp Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên tăng trưởng, tốc độ nhanh hơn một đoạn, nháy mắt tới, đoản đao giận dữ chém xuống.

Cô gái bộ dáng xinh đẹp, nhưng vẻ mặt cứng đờ lạnh lùng kia rút ra đoản đao, hóa thành ánh sao tiêu tán!

Một đao chém trượt, Trương Nguyên Thanh cố nén xúc động đuổi giết đối phương, bắt lấy hai tay Anh Gà Đỏ, cõng gã lên, tiếp tục chạy như điên.

Một hai giây trì hoãn, Kiếm Khách của Thần Duệ quân đã tới gần, cách hơn mười mét chém ra kiếm khí.

Phía sau càng là tên như mưa rào.

Trương Nguyên Thanh thuộc tính tăng vọt bằng vào di chuyển linh hoạt tránh đi kiếm khí chém, quát: "Còn sống không? Anh Gà Đỏ, nếu chưa chết, tự mình ôm chặt tôi!"

Hắn cảm giác được ngực Anh Gà Đỏ đang phun trào máu tươi, chất lỏng ấm áp nhuộm đẫm sau lưng hắn.

"Sắp, sắp chết rồi…" Anh Gà Đỏ suy yếu mắng: "Thần Dạ Du các ngươi chó thật đấy."

Nói đi cũng phải nói lại, hắn vẫn là lần đầu tiên bị Thần Dạ Du tập kích.

Ở thế giới hiện thực, Thần Dạ Du số lượng thưa thớt, phần lớn tụ tập ở Thái Nhất môn, mà Thái Nhất Môn là tổ chức quan phương, cơ bản sẽ không sinh ra xung đột với hắn.

"Thần Dạ Du có âm thi cùng linh phó càng chó hơn." Đợi Anh Gà Đỏ ôm chặt cổ mình, Trương Nguyên Thanh lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả, ở trong tiếng xé gió vù vù bay lên trời.

Phong Hành là phương thức tốt nhất tránh đi nữ Tinh Quan kia tập kích!

Mặc đạo bào Thái Cực hẳn là đệ tử của quốc sư, nói như vậy quốc sư chủ tu hẳn là nghề nghiệp Thần Dạ Du, kiêm tu Học Sĩ.

Trương Nguyên Thanh càng bay càng cao, cuồng phong gào thét. Hắn thay đổi phương hướng, lao về phía nha môn Hình bộ.

Trong quá trình này, hắn lấy ra một ống tâm Sinh Mệnh Nguyên Dịch tiêm vào tĩnh mạch cánh tay Anh Gà Đỏ, tiếp theo lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần, kích phát đá quý đầu quyền trượng, phóng thích ánh sáng xanh lục tinh thuần!

Hai bút cùng vẽ, trái tim Anh Gà Đỏ rất nhanh cầm máu khép lại, sắp khỏi nhưng chưa khỏi.

Chương 2799: Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến (2)

Mặt đường, đám Thành Phòng quân nhanh chóng thay đổi phương hướng, tiếp tục đuổi theo. Mà vài tên tướng lĩnh trong quân thì bỏ xe ngựa, cởi giáp trụ cũng học vài vị Thánh Giả Thần Duệ quân ở giữa nóc nhà nhảy nhót truy kích.

Mà cô gái trẻ tuổi mặc đạo bào kia ngẩng đầu, dại ra tại chỗ nhìn bầu trời, chưa truy kích.

Trương Nguyên Thanh cưỡi gió bay lên, cúi đầu quan sát, quốc đô phồn hoa ở hết đáy mắt, chỉ thấy đường phố ngang dọc, lầu các căn nhà tọa lạc có trật tự, dòng người nườm nượp, xen lẫn xe ngựa chạy chậm.

Đồng thời, hắn còn nhìn thấy khu phố phụ cận, có mấy chi Thành Phòng quân chạy tới Hồng Tụ quán, ở sau khi phát hiện mình phi hành trên không trung, lại vội vàng thay đổi phương hướng, truy kích trên mặt đất!

Quả nhiên Thành Phòng quân sớm có bố trí, mình ở Hồng Tụ quán kéo dài càng lâu càng nguy hiểm… Trương Nguyên Thanh lại lấy ra một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch tiêm vào tay Anh Gà Đỏ.

Vốn muốn lén lút tiến vào hành Hình bộ cứu viện, bây giờ tình huống này chỉ có thể mạnh mẽ xông vào.

Cũng may thời đại này số lượng Chúa Tể thưa thớt, nếu không với phen hành động này của hắn, đã sớm bị người ta một mũi tên bắn rụng.

Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Cơ lâu cao ngất. Hắn rất sợ quốc sư đột nhiên bay ra, một chưởng bổ hắn ngã xuống đất, móc cũng móc không ra cái loại đó.

Trừ quốc sư, hắn còn kiêng dè Thánh Giả cấp 6 của triều đình, nhất là Thánh Giả của Hoàng Thành ti, so với Thành Phòng quân, làm cận vệ hoàng đế Hoàng Thành ti mới là thật sự cao thủ như mây.

Hoàng Thành ti phục vụ hoàng đế, thường ở trong hoàng cung, muốn chạy tới cần thời gian, phải mau chóng cứu ra Vương Tú, sau đó một lần nữa ẩn nấp đi.

Một khi cao thủ Hoàng Thành ti chạy tới, mình liền có nguy hiểm… Trong lòng Trương Nguyên Thanh tính toán.

Rất nhanh, phía trước xuất hiện một mảng kiến trúc phong cách thống nhất, mái nhà thành một đường thẳng, mái hiên cong lên, khung cửa, cột sơn đỏ.

Chính là Hình bộ.

Trương Nguyên Thanh nhìn kẻ địch tụt lại xa xa, khống chế cuồng phong hạ xuống, xông vào Hình bộ, đáp xuống phía sau Hình bộ.

Đại lao nhất định sẽ không ở tiền đình cùng trung đình Hình bộ.

Vượt ở trước khi cao thủ Hình bộ phản ứng lại, Trương Nguyên Thanh bắt được một người trung niên mặc quan phục màu xanh, bóp cổ đối phương hỏi: “Ba trăm đồng nam đồng nữ bị giam giữ ở nơi nào?”

Quan viên trung niên nghe vậy hô to:

“Người đâu, người đâu, có tặc tử cướp ngục…”

Đi chết đi… Trương Nguyên Thanh ‘Rắc’ một tiếng bóp nát cổ họng đối phương, hốc mắt hiện lên năng lượng tối đen dinh dính, một hơi nuốt gọn linh thể của người trung niên.

Linh thể người phàm không cần thể nghiệm kiểu đắm chìm, hắn nháy mắt tiêu hóa hấp thu mảnh vỡ ký ức, sau đó nói với Anh Gà Đỏ, "Kéo dài thời gian, tôi đi cứu người!"

Anh Gà Đỏ không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Hình bộ là vì cứu người, theo hắn thấy trước mắt mấu chốt nhất là chạy trốn, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã quyết định, vậy hắn sẽ tín nhiệm phục tùng vô điều kiện.

Bởi vì đối phương có đầu óc.

Vì thế gật gật đầu: "Cậu nhanh lên, tôi không biết mình có thể chống đỡ bao lâu."

Nói xong hắn liền hướng về bốn phương tám hướng ném ra quả cầu lửa to bằng đầu người, cũng hô lớn: "Cháy rồi cháy rồi!"

Nghe được động tĩnh, quan viên, lại viên làm việc trong phòng tông cửa xông ra, quả nhiên thấy lửa hừng hực cháy, vừa muốn tổ chức dập lửa, liền thấy Anh Gà Đỏ phóng hỏa khắp nơi, giận dữ hô lên: "Tặc tử phóng hỏa!"

Anh Gà Đỏ vỗ mông bỏ chạy, lớn tiếng khiêu khích: "Tới bắt ta đi, tới bắt ta đi."

Trong một mảng hỗn loạn, Trương Nguyên Thanh ẩn đi thân hình, hướng về phía tây chạy như điên. Hình bộ có hai đại lao, một cái dùng để nhốt phạm nhân bình thường ở phía tây, một cái dùng để giam giữ người tu hành, ở lòng đất hậu đình phía bắc.

Bọn đồng nam đồng nữ tạm thời giữ lại trong phòng giam phía Tây.

Xuyên qua vài dãy lầu các, tung người phóng qua vài bức tường cao, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy một mảnh nhà gạch xám xây thành khối lập phương, không có nóc nhà cái loại đó, chẳng qua có từng cái cửa thông gió hình vuông.

Căn cứ ký ức của quan viên trung niên kia, hắn lao thẳng đến phòng lập phương gạch xám dãy thứ ba bên trái, vừa tới gần, hắn đã nghe thấy tiếng khóc cùng tiếng chửi rủa ồn ào.

Trương Nguyên Thanh đá bay cửa lớn bằng sắt, xiềng xích trong nháy mắt đứt tung.

Hắn xông vào trong nhà giam, ánh mắt liếc qua, nhìn thấy trong phòng giam hai bên do từng hàng rào gỗ làm thành, ngồi đầy trẻ con nhỏ tuổi, bọn nó có đứa lớn tiếng khóc lóc, có đứa co quắp ở góc tường, có đứa tựa như nhiễm bệnh, kịch liệt ho khan.

Một tên ngục tốt quơ roi quật hàng rào, hù dọa trẻ con, chửi bới: "Suốt ngày khóc, lão tử cũng bị các ngươi khóc to đầu rồi, khóc nữa quật chết các ngươi."

Một ngục tốt khác thì ngồi ở khu nghỉ ngơi hướng mặt về phía cửa ra vào uống rượu, hai đứa bé khoảng mười tuổi ở một bên quét dọn vệ sinh, thỉnh thoảng rụt rè ngẩng đầu nhìn ngục tốt uống rượu.

Chương 2800: Hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến (3)

Thẳng đến lúc Trương Nguyên Thanh xâm nhập, ngục tốt uống rượu kia mới phản ứng lại, hùng hổ rút đao:

"Người nào tự tiện xông vào nhà giam Hình bộ!"

Vừa dứt lời, tiếng gió rít lên, đầu ngục tốt lăn xuống, động mạch cổ phun ra vòi máu cao ba bốn mét, nhuộm đỏ trần nhà.

Ngục tốt chỗ sâu trong địa lao thấy thế, biến sắc hẳn, đè bội đao bên hông, liên tiếp lui về phía sau, kêu lên: "Ngươi, ngươi… Ngươi đừng có…"

Đầu của hắn chợt lăn xuống.

Sau khi sử dụng Mặt Nạ Quân Hồn, tính cách Trương Nguyên Thanh trở nên bất thường cực đoan, càng thêm sát phạt quyết đoán.

Ở trong tiếng khóc lóc om sòm của trẻ con, Trương Nguyên Thanh cố nén xúc động hủy diệt hết thảy tiếng ồn, ở trong bọn trẻ con tìm được Vương Tú ôm đầu gối, ngồi xổm ở góc tường, gương mặt treo đầy nước mắt.

Đứa bé nho nhỏ ngồi xổm ở nơi đó.

Trương Nguyên Thanh lập tức giật đứt xiềng xích, bước qua đám đông trẻ con, bế Vương Tú lên.

Vương Tú theo bản năng thét lên, "Tú Nhi sẽ ngoan, đừng đánh ta đừng đánh ta…"

Vương Tú là nha đầu lá gan rất nhỏ, hai ngày qua đoán chừng bị dọa hỏng rồi.

Đợi sau khi thấy rõ người bế nó là Trương Nguyên Thanh, nó òa khóc: "Biểu ca, biểu ca…"

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, khiển trách: "Không được khóc!"

Vương Tú quả nhiên bị dọa câm như hến.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Quyền Trượng Sơn Thần, một tay cầm, gõ lên mặt đất, ánh sáng xanh lục nhu hòa tinh khiết khuếch tán, bao phủ bọn nhỏ trong địa lao trong đó.

Tiếng khóc của bọn nhỏ lập tức tràn đầy trung khí, đứa bé nhiễm bệnh sắc mặt dần dần chuyển thành hồng hào.

Ổn ào quá… Trương Nguyên Thanh bế Vương Tú, bước nhanh rời đi.

Ra khỏi nhà giam, hắn đeo lên Bao Tay Tật Phong Giả, cưỡi gió bay ra khỏi Hình bộ.

Trong chớp mắt thoát ly tường sân Hình bộ, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến: Giải cứu Vương Tú."

Mi tâm hiện ra "tinh vân", chợt lực lượng Thái âm, Tinh Thần rót vào trong cơ thể, Trương Nguyên Thanh trở về cấp 5 cảnh giới Thánh Giả.

Đạo cụ trong hòm đồ lại mở ra một bộ phận, trong đó bao gồm Mũ Đỏ Nhỏ.

Mặt khác, hai linh phó cấp 5 hắn nuôi ở trong thân thể khôi phục liên hệ với chủ nhân — không tính Tiểu Đậu Bỉ.

Trương Nguyên Thanh không nuôi linh phó cấp 4, so sánh với âm thi có thể làm vật hi sinh, làm khiên thịt, tác dụng của linh phó thấp hơn rất nhiều, hơn nữa linh phó rất dễ dàng bị Thần Dạ Du cùng nghề nghiệp khắc chế.

Âm thi lại khác, âm thi không chịu kỹ năng "Phệ Linh" áp chế, Trấn Thi Phù nhiều nhất suy yếu âm thi, hoặc trấn áp ngắn ngủi, sẽ không hư hao.

Bởi vậy theo Trương Nguyên Thanh, linh phó chỉ có chiến lực cường đại mới có giá trị, linh phó nhỏ yếu không có ý nghĩa lớn.

Ngoài phố Hình bộ người đi đường không nhiều, Trương Nguyên Thanh mở ra hòm đồ, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ ra một âm thi cấp 4, điều khiển nó bế Vương Tú, nhanh chóng thoát đi.

Chính mình thì cưỡi cuồng phong, trở về Hình bộ.

Các nơi trong Hình bộ khói đen cuồn cuộn, thế lửa đã bị Thủy Quỷ dập tắt, ba Thánh Giả đang vây công Anh Gà Đỏ.

Người sau mượn kỹ năng "Bạo Nộ Giả", cùng đạo cụ miễn cưỡng chống đỡ.

Thú Vương, Ôn Thần, Chưởng Mộng Sứ… Trương Nguyên Thanh sau khi phân biệt ra nghề nghiệp của ba vị Thánh Giả, ngẩng đầu rít một tiếng.

Tinh thần đả kích!

Trừ vị Chưởng Mộng Sứ kia, Thú Vương, Ôn Thần và Anh Gà Đỏ lỗ tai vang một tiếng "Ông", đầu đau muốn nứt, xoang mũi phun ra dòng máu ấm áp.

Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao tiêu tán, xuất hiện ở bên cạnh Chưởng Mộng Sứ, hai tay đeo Bao Tay Tật Phong Giả nắm thành nắm đấm, tấn công nhanh một đợt.

Chưởng Mộng Sứ tuy có thân thủ không tệ, nhưng năng lực cận chiến làm sao có thể là đối thủ của Tinh Quan, sau khi dốc sức chống đỡ mấy chiêu, liền bị Trương Nguyên Thanh đánh ra sơ hở, tấn công bạo lực một đợt, chết ngay tại chỗ.

Trong lúc đó, Chưởng Mộng Sứ thử thi triển bước nhảy mộng cảnh thoát đi, bị Trương Nguyên Thanh cấp 5 dập tắt mộng cảnh, mà tinh thần đả kích cũng chưa tạo thành hiệu quả gì đối với Trương Nguyên Thanh cũng là Huyễn Thuật Sư.

Ngược lại khiến Anh Gà Đỏ cùng hai Thánh Giả khác, lại một lần nữa tiếp nhận đau đớn như kim thép đâm xuyên xương sọ.

Lúc này, nơi xa truyền đến tiếng bước chân ồn ào, lượng lớn nhân mã chạy tới, Thành Phòng quân đã tới.

Một phương hướng khác, ba Thánh Giả Thần Duệ quân kẻ tài cao gan cũng lớn, cũng đi theo xâm nhập Hình bộ, đuổi giết kẻ thù của bọn họ.

Hai đội ngũ, số lượng Thánh Giả tiếp cận mười vị. "Đậu móa, kẻ địch càng lúc càng nhiều, cậu đi trước, đừng quản tôi." Anh Gà Đỏ kêu lên: "Tôi có lẽ còn có thể sống sót."

Trương Nguyên Thanh nói: "Nên đi là anh, cho anh thời gian năm phút đồng hồ, có thể chạy bao xa thì chạy xa bấy nhiêu."

Anh Gà Đỏ sững sờ: "Vậy cậu tìm tôi thế nào?"

Trương Nguyên Thanh nghe xong nói: "Có đạo lý."

Sau đó triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ, hạ đạt cho nó chỉ lệnh đuổi giết Anh Gà Đỏ.

Chương 2801: Phân công nhau hành động (1)

"Con mẹ nó cậu là lão Lục*! !"

* trong 1 team chơi game thường có 5 người, người thứ 6 dự bị gần như không bao giờ được vào sân, đây là 1 câu mắng phổ biến bên TQ

Anh Gà Đỏ quay đầu chạy, giày khiêu vũ màu đỏ "cộp cộp cộp" đuổi theo.

Giày khiêu vũ màu đỏ công kích đối với Siêu Phàm mà nói là trí mạng, nhưng đối với Thánh Giả, lại không đáng sợ như vậy, đương nhiên, bị đạp suốt cả đêm là chuyện khác.

Trương Nguyên Thanh có thể căn cứ cảm ứng giữa đạo cụ cùng chủ nhân, thông qua giày khiêu vũ màu đỏ tìm được Anh Gà Đỏ.

"Hôn quân, chịu chết đi!'

Hỏa Ma của Thần Duệ quân tính khí nóng nảy, hướng về phía hắn ném ra một quả cầu lửa, tiếp theo thi triển Hỏa Hành rút

ngắn khoảng cách, lòng bàn tay phun ra lửa nóng, ngưng tụ thành một thanh trường đao đỏ rực.

Hắn bỗng biến sắc, như là thấy được sự vật đáng sợ, như phát điên vung vẩy trường đao, công kích không khí chung quanh.

Trương Nguyên Thanh xỏ Giày Hậu Thổ, kích phát hiệu quả đạo cụ, một cú đá bay thế lớn lực trầm trúng trái tim Hỏa Ma.

Huyễn thuật phá toái!

Hỏa Ma hộc cả đống máu, như đạn pháo bay ra ngoài, bị thương nặng khó dậy nổi.

Hai Thánh Giả Thần Duệ quân, sĩ quan Thành Phòng quân, Thánh Giả Hình bộ, cùng các sĩ tốt mặc giáp cùng nhau dừng chân.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ nhẹ một cái, bốn âm thi rơi xuống đất, hắn há mồm phun một hơi, triệu hồi ra hai linh phó.

Trong nháy mắt, âm khí nơi đây tăng vọt.

Ở đây trừ Kiếm Khách Thánh Giả cảnh, không ai có thể quan sát được sự tồn tại của linh phó, cho dù là bốn âm thi buông xuống, dâng trào khí tức chí âm chí hàn, đã làm bọn họ dựng tóc gáy, như rơi vào hầm băng.

Sĩ tốt bình thường càng phát ra nỗi sợ hãi từ trong lòng, tựa như lúc còn nhỏ nghe chuyện ma, sợ quỷ thần hư vô mờ mịt.

Hai vị Thánh Giả của Thần Duệ quân nhìn nhau một cái, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, nếu không phải cực kỳ tín nhiệm đối với nguồn tình báo, bọn họ cũng phải hoài nghi có phải đuổi lầm kẻ địch rồi hay không.

Tên hôn quân tận tình thanh sắc kia, lại có tu vi cỡ này.

Bài trừ bản thân hôn quân, khí tức của bốn tà vật, hai oan hồn làm người ta kinh sợ, đều là cấp bậc tiểu tông sư.

Một cường giả như vậy, thế mà cam tâm làm hoàng đế bù nhìn, mặc cho người ta bài bố

Hai vị Thánh Giả Hình bộ trong lòng rùng mình, Thú Vương lớn tiếng quát: “Tặc tử phương nào, tự tiện xông vào Hình bộ?”

Sau khi kiến thức được sự cường đại của đối phương, bọn họ càng muốn câu thông trước, lại cân nhắc liều mạng hay không.

Nhưng, trong lòng các tướng lĩnh cao cấp Thành Phòng quân trong lòng có tính toán, một tướng lĩnh thanh niên cầm trường thương dẫn đầu nói: "Kẻ tự tiện xông vào Hình bộ, giết không tha!"

Trường thương chỉ, không cho Thánh Giả Hình bộ cơ hội nói chuyện, ra lệnh thủ hạ: "Lên!"

Lập tức, hơn hai mươi binh sĩ hung hãn kiên trì cầm đao tiến lên, có mười mấy cung tiễn thủ khác kéo cung bắn.

Trương Nguyên Thanh không chút dao động, tùy ý mũi tên tới người, ngẩng đầu phát ra tiếng rít.

Tinh thần đả kích!

Bịch bịch bịch!

Binh sĩ hung hãn cầm đao lao tới lần lượt ngã xuống đất, chết ngay tại chỗ, cung tiễn thủ phía sau cũng thất khiếu đổ máu, linh hồn chia năm xẻ bảy.

Người thường căn bản không chịu nổi kỹ năng công kích quần thể của Thánh Giả cấp 5, một cái tinh thần đả kích, hơn ba mươi binh sĩ dũng mãnh của Thành Phòng quân liền chết ngay tại chỗ.

Trong đó Ngũ trưởng, Thập trưởng Siêu Phàm cảnh đều mất đi sức chiến đấu.

Sau khi dọn sạch quái nhỏ, Trương Nguyên Thanh búng ngón tay 'Tách': "Lên!"

Bốn âm thi, hai linh phó lập tức lao về phía Thành Phòng quân, các Thánh Giả Hình bộ, Thần Duệ quân, Trương Nguyên Thanh thì triệu hồi ra đoản đao, ẩn đi thân hình, tìm cơ hội đánh lén.

Trường hợp nhất thời đại loạn.

Âm thi Thánh Giả cảnh chiến lực yếu hơn linh cảnh hành giả cùng cấp bậc, tự nhiên cũng yếu hơn người tu hành cổ đại, nhưng thắng ở không sợ chết, dám lấy mạng đổi mạng, lại là Yêu Mê Hoặc luyện chế thành, cực kỳ sở trường cận chiến.

Bởi vậy, cho dù các Thánh Giả ở đây có thể áp chế âm thi, nhưng lại không cách nào trong thời gian ngắn hủy diệt đối phương.

Trương Nguyên Thanh thỉnh thoảng xuất hiện, tập kích Hỏa Ma Kiếm Khách, Ôn Thần, mỗi lần đều ở trên người kẻ địch chế tạo vết đao hiệu quả rút máu.

Sau khi đoản đao đâm trúng ngực Hỏa Ma, Trương Nguyên Thanh lại Dạ Du ẩn thân, khoác Pháp Bào âm Dương, triệu hồi đến hai con rồng nước, sai nó hóa thành mưa to tầm tã.

Tiếp theo hắn lấy ra Lôi Thần Ấn Ký dán lên trán, thân thể dâng trào điện quang màu lam chói sáng.

Trong lúc nhất thời, điện tương bắn ra, theo nước mưa bao phủ toàn trường…

Sau khi rời Hình bộ, Anh Gà Đỏ chạy như điên bên đường, dòng người dày đặc khiến hắn không thể buông ra tốc độ. Sau khi trúng giày khiêu vũ màu đỏ đạp mạnh mấy cái, Anh Gà Đỏ một lần nữa lao lên nóc nhà, bắt đầu parkour khắp thành.

Chương 2802: Phân công nhau hành động (2)

Tiếng "cộp cộp" phía sau như bóng với hình, tốc độ Thánh Giả tự nhiên nhanh hơn giày khiêu vũ màu đỏ, theo nó là động cơ vĩnh cửu, là đạo cụ loại quy tắc, một khi triển khai đuổi giết, biển cạn đá mòn, cũng sẽ không bỏ không rời.

May mắn là Thành Phòng quân đều bị hấp dẫn đến Hình bộ, tạm thời không có ai chú ý hắn cuồng đồ đi tới đi lui này, đặt ở lúc bình thường, Thành Phòng quân một mũi tên đã bắn rụng hắn.

Sau khi chạy một khắc đồng hồ, phía trước dâng lên ánh sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi dịch dung từ trong ánh sao đi ra.

Trương Nguyên Thanh hủy bỏ chỉ lệnh đuổi giết, trấn an giày khiêu vũ màu đỏ, được đồng ý "lùi lại thời gian trả giá", sau đó nhìn về phía Anh Gà Đỏ, nói: "Đi theo tôi."

Anh Gà Đỏ vừa xoa bả vai cùng lưng bị đạp đau, vừa hỏi: “Đi đâu? Cậu ở Hình bộ đã giết mấy người?”

“Bốn Thánh Giả.” Trương Nguyên Thanh thuận miệng đáp lại, “Thánh Giả Thần Duệ quân ta chưa giết, cảm giác bọn họ hữu dụng, nuốt linh thể hai quan quân cao cấp của Thành Phòng quân, đợi lát nữa phệ linh. Tôi dẫn anh đi hội hợp cùng Tinh Vệ trước.”

Tinh Vệ bị Vương Bắc Vọng mang đi, tuy sự việc xảy ra đột ngột, mọi người chưa hẹn nhau điểm gặp mặt, nhưng Trương Nguyên Thanh biết Vương Bắc Vọng khẳng định trở về điểm dừng chân ở thành tây.

Nơi đó là điểm dừng chân duy nhất hai bên đều biết, một cái khác là nhà Vương Bắc Vọng, tòa nhà của trưởng lão.

…

Hình bộ.

Trịnh Văn Thế mặc giáp trụ hông đeo trường kiếm, mang theo đội ngũ năm mươi người, sải bước lao vào nha môn Hình bộ, tới hiện trường chiến đấu.

Phóng mắt nhìn lại, sàn đá rạn nứt, lầu các sụp đổ, ngói vỡ cùng xà nhà ngổn ngang, hơn bốn mươi cổ thi thể xếp chỉnh tề, phủ vải trắng.

Ôn Thần của Hình bộ sắc mặt đau đớn chỉ huy dọn dẹp hiện trường thu thập thi thể, thấy Trịnh Văn Thế tới, Ôn Thần của Hình bộ sắc mặt nghiêm túc, đi lên đón: “Trịnh tướng quân!”

Người trước mắt cai quản hai doanh Thành Phòng quân, tổng cộng bốn ngàn người, chức quan tuy là ngũ phẩm, lại là nhân vật nắm binh quyền trong tay, hơn nữa còn là em trai ruột Trịnh tướng Trịnh Văn Hàn.

Đồng thời, Trịnh Văn Thế là cường giả tiểu tông sư đỉnh phong (cấp 6), cách Tông Sư (cấp 7) chỉ có một bước.

Mặc kệ là gia thế quyền lực hay tu vi, Trịnh Văn Thế đều là nhân vật lớn hết sức quan trọng của Nam triều, nghe nói, lúc trước Trịnh tướng dốc sức đề cử em trai Trịnh Văn Thế thống soái năm vạn tinh nhuệ trấn thủ Lâm Hạ thành, bất đắc dĩ bị Dương gia kỳ lân tử hớt tay trên.

Trịnh Văn Thế chủ tu kiếm thuật, phụ tu thuật ngự thủy, đã có sắc bén uy nghiêm của Kiếm Khách, lại có âm trầm của Thủy Quỷ.

Hắn đảo qua thi thể phủ vải trắng, lạnh lùng nói: "Tặc tử có bắt được không?"

Ôn Thần Hình bộ lắc đầu nói: "Tặc tử thần lực cái thế, giết hại bốn tiểu tông sư, hơn mười tướng sĩ Thành Phòng quân, nghênh ngang rời đi, còn bắt đi thi thể của bọn họ."

Dừng một chút, hắn bổ sung nói: "Có ba Thánh Giả khác đang đuổi giết tặc tử, đã chạy đi rồi."

"Trịnh tướng quân, nghe trong ba tên tặc tử, có một người hô to 'Hôn quân'…"

Còn chưa nói xong, ánh mắt Trịnh Văn Thế giống như một cây đao, nháy mắt đóng đinh tới, Hình bộ Ôn Thần lập tức im bặt.

Trịnh Văn Thế thản nhiên nói: "Hôn quân? Bệ hạ anh minh thần võ, ở tận hoàng cung, sao có thể xuất hiện ở đây. Còn nữa, bệ hạ không phải người tu hành, làm tốt việc của mình, đừng tùy tiện phỏng đoán."

"Vâng, vâng…" Ôn Thần Hình bộ liên tục gật đầu.

…

Thành tây.

Trương Nguyên Thanh dẫn theo Anh Gà Đỏ vượt qua tường gạch xám, thấy Khương Tinh Vệ cùng Tú Nhi ngồi ở trong sân, một người một cái bánh bao trắng thật to, trong bánh bao có thịt băm.

Hai người ăn miệng đầy mỡ, Vương Bắc Vọng ngồi ở một bên, trong tay cầm chén trà, lo âu xoay đầu ngón tay.

Thấy hai người bình an quay về, Vương Bắc Vọng như trút được gánh nặng, tiếp đó ánh mắt phức tạp nhìn Trương Nguyên Thanh, lúng túng một phen, nói: "Đa tạ."

Trương Nguyên Thanh không nói lời thừa, trầm giọng nói: "Mang theo Tú Nhi cùng cha mẹ ngươi rời khỏi kinh thành, ra bên ngoài trốn một chút."

“Vì sao?” Vương Bắc Vọng theo bản năng kháng cự, bởi vì quốc đô có quá nhiều việc chưa xử lý xong.

“Ta chỉ cứu ra Tú Nhi, Hình bộ chỉ cần kiểm tra đối chiếu thân phận thực tế, liền có thể khóa chặt nhà ngươi.” Trương Nguyên Thanh thúc giục: “Không muốn chém đầu cả nhà, thì đi nhanh lên.”

Vương Bắc Vọng là “Thám Báo”, tự nhiên có thể hiểu rõ lợi hại trong đó, trong lòng run lên, lập tức đứng dậy dẫn ngựa, đi ra ngoài buộc vào xe ngựa.

Rất nhanh hắn buộc xong xe ngựa, bế Vương Tú đi tới cửa, Vương Tú rụt rè nói: “Biểu, biểu ca, cùng nhau về nhà…”

Vương Bắc Vọng bỗng dừng bước, hừ lạnh nói:

“Chờ an bài xong xuôi cha mẹ, ta lập tức trở về. Hôn quân, ta sẽ không thiếu nợ nhân tình của ngươi.”

Anh Gà Đỏ đưa mắt nhìn Vương Bác Vọng đánh xe rời đi, lẩm bẩm: “NPC này vẫn là rất ngạo kiều!”

Chương 2803: Phân công nhau hành động (3)

Trương Nguyên Thanh ngồi lên ghế trúc vừa rồi Vương Bác Vọng từng ngồi, nhắm mắt, đồng thời cắn nuốt linh thể hai sĩ quan cấp cao của Thành Phòng quân.

Ký ức vỡ vụn ập tới.

Mười mấy giây sau, Trương Nguyên Thanh mở mắt, từ hòm đồ lấy ra ba mũi Sinh Mệnh Nguyên Dịch, một cái vòng gỗ công năng chữa trị, đập lên bàn.

“Anh cũng đi.” Trương Nguyên Thanh nhìn Anh Gà Đỏ: “Mau chóng rời đi, anh cái tên tai họa này.”

Anh Gà Đỏ: “? ? ?”

Thấy vẻ mặt ngẩn ra của Anh Gà Đỏ, Trương Nguyên Thanh tức giận nói: “Anh không cảm thấy chúng ta gặp phải tập kích khó hiểu à?”

“Cậu biết nguyên nhân?” Anh Gà Đỏ hỏi ngược lại.

“Anh bị định vị rồi, tôi từ trong linh thể tướng lĩnh Thành Phòng quân phát hiện, bọn họ đến là có chuẩn bị, bao gồm nữ đạo sĩ kia tập kích anh là Tinh Quan, cô ta là người của Thiên Cơ lâu, cũng chính là nói, quốc sư là Kim Ô, am hiểu quan tinh thôi diễn, hắn thôi diễn được động tĩnh của anh, chúng ta tiếp tục ở đây, sẽ còn đưa tới ám sát. Ừm, sát thủ có thể đã đang trên đường chạy tới rồi.” Trương Nguyên Thanh nhấc siêu nước lên ừng ực, sau khi uống xong, nhếch mép nói.

Anh Gà Đỏ nghe vậy, cả kinh biến sắc: “Như vậy, chúng ta càng nên ôm đoàn, phân tán chẳng phải sẽ bị tiêu diệt từng bộ phận?”

“Bị tiêu diệt là anh, không phải tôi. Quốc sư nếu có thể thôi diễn được động tĩnh của tôi, sẽ không đợi tới hôm nay tập kích. Tôi cho rằng hắn không cách nào quan trắc được động tĩnh của hoàng đế, đây là buff của nhân vật.” Trương Nguyên Thanh nói: “Nhiệm vụ cảu anh là bảo vệ tôi sống sót năm ngày, bây giờ đã trôi qua ba ngày, chỉ cần lén lút sống qua hai ngày nữa liền có thể rời phó bản.”

Anh Gà Đỏ cảm thấy có đạo lý, nghĩ một chút, lại không phục, nói: “Khương Tinh Vệ không phải luôn đi theo cậu sao, làm sao lại chưa bị thôi diễn được?”

Khương Tinh Vệ ở một bên gặm bánh bao nghe vậy, kiêu ngạo hất hàm: “Bởi vì em thông minh hơn anh.”

“Xì!” Trương Nguyên Thanh cùng Anh Gà Đỏ đồng thời xì cô một tiếng.

Trương Nguyên Thanh giải thích:

“Bởi vì quốc sư không biết Tinh Vệ là Sở mỹ nhân, ở trong tình báo của Trịnh Văn Hàn, Sở mỹ nhân, Uyển mỹ nhân cùng Vương ca cơ đều là người chết, ở ngoài tầm mắt. Nhưng Lý thường thị anh là người sống, hơn nữa lại theo hoàng đế chạy ra khỏi cung, chỉ cần cầm một món đồ bên người anh quan tinh thôi diễn, liền có thể thôi diễn được động tĩnh của anh. Đạo lý tương tự, Nhã phu nhân cùng Đức phi cũng khó thoát khỏi pháp nhãn của quốc sư.”

Nghe xong, Anh Gà Đỏ hỏi ra câu cửa miệng của Hỏa Sư: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Anh đi Dương gia trước, xem xem Quan Nhã có phải hoàng hậu hay không, nếu cô ấy đúng là hoàng hậu, như vậy Nhã phu nhân cùng Đức phi cũng ở Dương phủ.”

Trương Nguyên Thanh vừa suy nghĩ, vừa nói:

“Trước mắt tiến độ phó bản còn chưa tới giai đoạn Chúa Tể ra sân, Dương gia có thể che chở các người. Tôi sẽ an bài một âm thi đi theo anh, đã có thể bảo vệ anh, cũng có thể đoàn tụ với các đồng đội.

Phó bản tiến triển đến một bước này, chúng ta cần một cuộc họp đoàn thể, tập hợp tình báo, chế định phương án.”

Đang lúc nói chuyện, hắn sải bước đi vào phòng bếp, tìm một cục than đen, lại tìm tờ giấy dầu hôm qua mua đồ ăn để lại, viết lên giấy:

“Đưa cái loa nhỏ cô yêu quý cho trẫm.”

Sau đó lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, thu tờ giấy vào trong đó.

Một lát sau, Trương Nguyên Thanh giũ Mũ Đỏ Nhỏ, một cái loa to bằng bàn tay rơi xuống, kèm theo tờ giấy dầu kia.

Tờ giấy có thêm một hàng chữ: “Tôi chán quá, bao giờ có thể ra ngoài?”

Chờ tôi khôi phục giai đoạn Chúa Tể đi… Trong lòng Trương Nguyên Thanh trả lời một câu.

Hắn triệu hồi âm thi giấu trong phòng, đưa trở về Vương Tú kia, hạ đạt chỉ lệnh đi theo.

Trương Nguyên Thanh chưa lập tức rời đi, mang chén trà, bát đũa, đệm chăn các loại vật phẩm tập trung ở trong sân, một mồi lửa đốt hết, lúc này mới dẫn Khương Tinh Vệ rời khỏi điểm dừng chân này.

Khoảng một khắc đồng hồ sau, ánh sao dâng lên trong sân, hóa thành nữ tử xinh đẹp đáng yêu, gương mặt đờ đẫn, mặc đạo bào Thái Cực.

Đôi mắt cô trống rỗng nhìn chằm chằm đồ vật cháy thành than, trầm mặc hồi lâu, lại hóa thành ánh sao tiêu tán.

…

Dương phủ.

Quan Nhã vội vàng từ thư phòng của Dương Chính đi ra, xuyên qua hành lang uốn lượn cùng hai vườn hoa, tới sân nhỏ khách nhân trong phủ ở lại.

Cô đẩy ra nhà chính ở giữa, trong phòng, Tiểu Viên ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt điều dưỡng. Cô hôm qua mới từ Lâm Hạ thành trở về, trên đường gặp phải thích khách tập kích, ba tên Thánh Giả cảnh, trong đó hai người là Thần Dạ Du mang theo âm thi cùng linh phó.

Nếu không phải mang theo bên người mấy vật phẩm tiêu hao Thiên Hạ Quy Hỏa cho, Tiểu Viên đã trở về linh cảnh rồi.

Cung chủ lười biếng nằm nghiêng trên giường, tay cầm sách, đang đọc một quyển sách linh tinh.

Chương 2804: Nữ tử mặc đạo bào (1)

Vận khí của cô tốt hơn Tiểu Viên, chưa gặp phải tập kích, sau khi nhìn thấy bảng thông báo bên ngoài cửa hàng của Dương phủ, trực tiếp tới Dương gia.

— Quan Nhã bảo quản gia ở tất cả cửa hàng danh nghĩa Dương phủ, dựng lên ở cửa một tấm biển, trên đó viết một bài thơ: Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh…

(bài Phú đắc cổ nguyên thảo tống biệt của Bạch Cư Dị)

Linh cảm bắt nguồn từ Tạ Linh Hi nói cho cô biết: "Trẫm được Văn Khúc Tinh Quân báo mộng, ngẫu nhiên đạt được một bài thơ."

"Có tình báo mới." Quan Nhã đi thẳng vào vấn đề: "Sáng nay, Phòng Thành quân ở Hồng Tụ quán kịch liệt chiến đấu với người ta, sau đó chiến trường chuyển dời tới Hình bộ, Hình bộ cùng Thành Phòng quân đều tổn thất hai vị Thánh Giả, người động thủ với bọn họ là Thần Dạ Du, hắn là Nguyên Thủy."

"Nguyên Thủy ca ca có bị thương không?"

Tạ Linh Hi ngồi bên cạnh bàn ngẩn người bỗng hoàn hồn, khẩn trương hỏi.

“Em nhìn vẻ mặt Quan Nhã, liền biết Nguyên Thủy không làm sao.” Chỉ Sát cung chủ tay chống đầu, hỏi: “Hồng Tụ quán là nơi nào?”

“Lầu xanh!” Quan Nhã liếc mắt.

Tiểu Viên nhíu mày, cung chủ cười lạnh.

Tạ Linh Hi nhìn trái ngó phải, giữ yên lặng.

Quan Nhã không hổ là Kiếm Khách, lý trí tỉnh táo, nói: “Giai đoạn bây giờ, thuộc về giai đoạn an toàn nhất, kẻ địch cao nhất là cấp 6, không cách nào uy hiếp được chúng ta, cũng không cách nào gây nguy hiểm cho Nguyên Thủy. Qua giai đoạn này, có thể phải đối mặt kẻ địch cấp Chúa Tể. Mà chúng ta…”

Cô nhìn quét mọi người, thở dài.

Không phải trận doanh khác biệt kẹt ở Siêu Phàm, chính là kẹt ở Thánh Giả, các đồng đội thực lực vàng thau lẫn lộn, một khi kẻ địch cấp Chúa Tể buông xuống, những người này tất cả đều phải chết.

Hơn phân nửa kịch bản rồi, các cô những Thánh Giả này vẫn “như lọt vào trong sương mù”, độ tham dự không cao, có loại cảm giác khách qua đường ngắm hoa trong sương.

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm hôn quân, Phó Thanh Dương làm nguyên soái, mấy ngày nay nghĩ hẳn vô cùng đặc sắc.

Quan Nhã thở dài một hơi: “Đợi tìm được Nguyên Thủy, đội ngũ không có khả năng giống như ruồi bọ không đầu.”

Lúc này, cung nữ bên người gõ cửa ô vuông, thấp giọng nói: “Nương nương, bên ngoài phủ có người muốn gặp ngài.”

Sảnh bên của Dương phủ, Quan Nhã nghe thấy có người muốn gặp mình mắt, Quan Nhã sáng lên, bắt đầu từ lúc Tạ Linh Hi gặp cô, mỗi một người đến Dương phủ đều là đồng đội.

Vì thế cô lập tức nói: “Dẫn đi sảnh bên.”

Cung nữ lên tiếng trả lời, rời đi. Quan Nhã nhìn về phía ba cô gái trong phòng, vui vẻ nói: “Nguyên Thủy đến rồi.”

Chỉ Sát cung chủ vứt quyển sách, Tiểu Viên không ngồi nữa, Tạ Linh Hi đi trước làm gương chạy ra khỏi cửa phòng.

Bốn người Quan Nhã làn váy bay bay, kết bạn tới sảnh bên chờ đợi, ba phút sau, cung nữ dẫn hai người tới sảnh bên.

Thấy là hoạn quan trung niên thái dương hoa râm, dáng người khôi ngô, bốn cô gái thất vọng một phen, sau đó Quan Nhã chú ý tới này cái loa nhỏ treo bên hông.

"Nguyên Thủy?" Quan Nhã thử nói.

Âm thi tháo loa, học Ngân Dao quận chúa giơ cao cao: "Các vị mỹ nhân, một ngày không gặp như cách ba thu, có nhớ trẫm hay không?"

Quan Nhã thấy hắn không dám ở trước mặt Tiểu Viên cùng cung chủ thân cận với mình, nhịn không được lườm nguýt hắn một cái, cười lạnh nói: "Bệ hạ hậu cung ba ngàn người đẹp, rời cung còn muốn đi dạo lầu xanh, cần gì chúng ta đám liễu yếu đào tơ này nhớ nhung."

Âm thi mặt không đổi sắc: "Anh đó là ra ngoài lấy tài liệu, tăng trưởng kến thúc."

"Lấy tài liệu thành quả như thế nào?" Chỉ Sát cung chủ thản nhiên nói: "Linh Hi đóng cửa lại, mọi người nghe một chút hiệu quả lấy tài liệu của bệ hạ."

Nghe mình đi lầu xanh, sao ai cũng không có vẻ mặt hòa nhã với mình… Trương Nguyên Thanh nói: "Mọi người nói ra trước nhiệm vụ chủ tuyến, phụ tuyến của mỗi người đi."

Sau một phen nói chuyện với nhau, Trương Nguyên Thanh đã biết nhiệm vụ chủ tuyến của Quan Nhã: Trợ giúp Dương gia đạt được hoàng đế tín nhiệm.

Nhiệm vụ phụ tuyến: Tìm kiếm hoàng đế lưu lạc dân gian.

Đây là nhiệm vụ chủ tuyến hôm trước sau khi phát hiện Trịnh gia tạo phản, hoàng đế chạy ra khỏi hoàng cung kích hoạt.

Nhiệm vụ chủ tuyến của Chỉ Sát cung chủ không thay đổi, nhiệm vụ phụ tuyến là bảo vệ hoàng đế sinh tồn 72 giờ, đã hoàn thành, bây giờ nhiệm vụ phụ tuyến là tìm ra gián điệp Bắc triều xếp vào ở trong quốc đô.

Tiến độ phó bản của Tạ Linh Hi kẹt ở phụ tuyến, chủ tuyến cũng chưa thay đổi.

Tiểu Viên cũng như thế.

Trương Nguyên Thanh nghe xong, thở dài nói: "Quan Nhã, anh hy vọng em có thể viết phong thư đến tiền tuyến, hỏi Phó Thanh Dương một chút, có biện pháp chuyển đổi trận doanh hay không."

Thành viên trận doanh không giống nhau, xung đột lẫn nhau, không chuyển đổi trận doanh nhiệm vụ đều không qua được.

Quan Nhã nghe vậy, nhìn về phía Tiểu Viên.

Người sau nói: "Tôi từng đi Lâm Hạ."

Lập tức mang câu trả lời của Phó Thanh Dương nói lại cho Trương Nguyên Thanh.

Chương 2805: Nữ tử mặc đạo bào (2)

Ma Nhãn ở trước mặt các tướng sĩ đầu hàng Nam triều, tuyên bố hướng Phó Thanh Dương nguyện trung thành, do đó trận doanh thay đổi… Như vậy trung tâm là công bố rộng khắp, ừm, còn cần có được đủ sức công tín, Phó Thanh Dương là thống soái cao nhất của thủ quân Nam triều, hắn có thể làm chủ.

Mình có thể dùng thân phận hoàng đế phát một phần bố cáo đi tuyên bố, Uyển mỹ nhân, Nhã phu nhân cùng Vương ca cơ bỏ gian tà theo chính nghĩa, công bố thiên hạ… Chẳng qua phải từ từ đã… Trương Nguyên Thanh thu hồi ý niệm, nói: "Tôi hiểu rồi."

"Kế tiếp nói chuyện phó bản, tôi mang tình huống trong khoảng thời gian này nói một lần trước…"

Đợi hắn nói xong, Tiểu Viên, Quan Nhã, Tạ Linh Hi cùng Chỉ Sát cung chủ bắt đầu nói về tình huống cùng hiểu biết của mình trong đoạn thời gian này.

Anh Gà Đỏ nghe xong Quan Nhã thao tác dựng biển ở ngoài cửa hàng, oán giận nói: "Các người chưa từng cân nhắc tình huống đội viên xem không hiểu chữ phồn thể sao?"

Chỉ Sát cung chủ cười nhạo nói: "Trừ anh, mọi người đều biết chữ…"

Móa nó… Anh Gà Đỏ chỉ dám mắng ở trong lòng.

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, trầm ngâm nói: "Phó Thanh Dương bên kia, nhiều nhất kiên trì nửa tháng, ít nhất kiên trì mười ngày. Bây giờ đã qua hai ngày, tình huống xấu nhất là năm ngày sau đại quân tiền tuyến lui về quốc đô, trước đó, chúng ta phải nắm giữ quốc đô, như vậy mới có thể đồng lòng hợp sức đối kháng đại quân Bắc triều."

Anh Gà Đỏ thở dài: "Thời gian để lại cho chúng ta không nhiều, Nguyên Thủy tính ở trên nghi thức tế trời hiện thân, chọc thủng âm mưu của Trịnh gia, để mọi người đều biết Trịnh gia tạo phản."

Quan Nhã khẽ biến sắc: "Không được!"

"Vì sao?" Mọi người cùng nhau nhìn về phía cô.

Quan Nhã mặt mũi âm trầm, nói: "Năm vạn tinh nhuệ cuối cùng của Nam triều đều ở tiền tuyến, trước mắt tinh nhuệ quốc đô còn lại là Thành Phòng quân cùng Hoàng Thành ti, Thành Phòng quân ba vạn sĩ tốt, có hai vạn ở trong tay Trịnh gia, Hoàng Thành ti tám ngàn người, hơn phân nửa là của Trịnh gia. Nếu anh ở trên nghi thức tế trời trước mặt mọi người vạch trần Trịnh gia, đó chính là ép hắn tạo phản, anh có mấy phần thắng? Đừng vọng động, anh là hôn quân, Trịnh gia một khi tạo phản, trừ Dương gia cùng tôn thất sẽ giúp anh, đại bộ phận quyền quý đều sẽ lựa chọn quan sát, mà dân gian nói không chừng còn có thể ủng hộ Trịnh gia, hơn nữa còn có quốc sư cao thủ cấp Chúa Tể này ủng hộ Trịnh gia, quốc sư ở dân gian lại có danh vọng mạnh mẽ…"

Lời này làm trong lòng mọi người chợt lạnh.

Anh Gà Đỏ lên tiếng chuẩn bài: "Vậy làm sao bây giờ?"

Trương Nguyên Thanh ngồi dáng người cứng ngắc, giơ cái loa nhỏ: "Nghi thức tế trời nhất định phải do tôi đến bình ổn, như vậy có thể đạt được bộ phận lòng dân…"

"Quan Nhã tỷ nói có đạo lý, có thể không sớm vạch trần Trịnh gia, vây địch phải mở một mặt lưới, ép Trịnh gia vào tuyệt cảnh, ngược lại không dễ thu thập."

"Cho dù cuối cùng có thể bình định, nội bộ quốc đô cũng sẽ nguyên khí đại thương. Đến lúc đó đại quân Bắc triều tiếp cận,

phải thua. Chậc, phó bản này có chút khó nha…”

Chỉ Sát cung chủ nhíu nhíu mày: “Cậu một khi hiện thân, tương đương không có đường lui, không chọc thủng Trịnh gia tạo phản, cậu cứ chờ Trịnh gia sau này ám sát vô cùng vô tận đi.”

Trương Nguyên Thanh trầm mặc vài giây: “Xem ra phải tìm một chỗ tránh nạn an toàn.”

Quan Nhã lắc đầu: “Trong phó bản không có loại địa phương này! Nếu anh về cung, tương đương chui đầu vô lưới, nếu tránh ở Dương gia, một phương diện quần thần sẽ không đồng ý, nào có đạo lý hoàng đế ở nhà thần tử? Một phương diện khác, Trịnh gia nếu bí quá hóa liều, triệu tập cao thủ vây công Dương gia, lấy thế lực Trịnh gia, Dương gia sẽ diệt môn. Mà anh lại không chọc thủng Trịnh gia tạo phản, Trịnh gia triệu tập quân đội Thành Phòng quân cùng Hoàng Thành ti sẽ không có bất cứ lực cản gì.”

Tạ Linh Hi, Tiểu Viên cũng hăng hái tham dự vào trong thảo luận, càng thảo luận, các cô nhíu mày càng chặt, chỉ cảm thấy phó bản độ khó quá cao, nghiên cứu như thế nào cũng không ra phương pháp vượt phó bản.

Đạt được lòng dân, trấn an Trịnh gia, trước khi tấn thăng Chúa Tể đạt được nơi ẩn núp tuyệt đối an toàn, tích góp thực lực chống lại Trịnh gia… Trương Nguyên Thanh rất nhanh tổng kết ra bộ sậu phương án phó bản.

Về phần biện pháp thúc đẩy của từng bộ sậu, hắn còn chưa nghĩ ra.

“Không có cách nào, là vì tình báo quá ít.” Trương Nguyên Thanh day day mi tâm.

“Quan Nhã tỷ, nghi thức tế trời khi nào cử hành?”

Quan Nhã trả lời: “Nghi thức tế trời bị đại thần trong triều phản đối, ngày hôm qua nghe phụ thân nói, quần thần chặn ở trung tâm trần từ tức giận mắng, chẳng qua đến hoàng hôn, ý kiến phản đối đã bị áp chế. Dương… Phụ thân nói, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ở hai ngày sau.”

Dương Chính là Nội các đại học sĩ, quyền lực chỉ đứng dưới Trịnh Văn Hàn, chính sự lớn nhỏ đều có quyền hỏi đến cùng

can thiệp, hắn có thể đạt được tin tức trực tiếp.

Chương 2806: Nữ tử mặc đạo bào (3)

“Mai kia mà nói…” Trương Nguyên Thanh day mi tâm, phụ họa Anh Gà Đỏ: “Thời gian để lại cho chúng ta không nhiều nữa.”

Đột nhiên, sảnh phụ rộng rãi, một ánh sao dâng lên.

Trong ánh sao, một cô gái mặc đạo bào Thái Cực hiển hóa, đôi mắt dại ra nhìn mọi người.

Trong lòng Anh Gà Đỏ chấn động, theo bản năng nhảy lùi về tránh né, sinh ra phản ứng khi gặp kích thích rất nhỏ đối với cô gái này xuất hiện.

Âm thi mặt không biểu cảm nhanh chóng giơ lên cái loa nhỏ: “Coi chừng, đây là đệ tử quốc sư.”

Cô gái mặc đạo bào tháo xuống túi gấm bên hông, từ trong đó lấy ra tấm vải vuông đen sì, giũ “Soạt”.

Nháy mắt tấm vải vuông biến mất, bên ngoài sảnh phụ một màn che hạ xuống, che đi ánh mặt trời, khiến trong phòng lâm vào bóng tối.

Tiếp theo, cô gái mặc đạo bào kia tiến vào Dạ Du, biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người.

“Coi chừng tập kích.” Trương Nguyên Thanh giơ loa: “Linh Hi, Tiểu Viên, hai người tới gần tôi, mở ra nhà kho bang phái, lấy đạo cụ phòng ngự.”

Tạ Linh Hi vội vàng làm theo.

Tiểu Viên thì lấy ra một cái bình đất thó, nhanh chóng mở nắp, chỉ nghe tiếng “Ong ong” không dứt, từng mảng lớn mây đen xông ra khỏi miệng bình, đàn côn trùng dày đặc lấy mọi người làm trung tâm, lao ra bốn phương tám hướng.

Đàn trùng bên trái phía trước tựa hồ đụng phải đồ vật không nhìn thấy, ùn ùn rơi xuống, ngưng trệ.

Thấy thế, lòng bàn tay Anh Gà Đỏ phun ra lửa nóng, nén lại thành một cây trường thương phát ra nhiệt độ cao, nhanh chân

lao tới trước, hung hăng đâm về mục tiêu.

Trường thương lửa bị một cái tay trắng nắm chặt, âm khí mênh mông từ trong lòng bàn tay dâng lên, trong nháy mắt dập tắt trường thương lửa, âm khí lan tràn, đóng băng cánh tay, bả vai Anh Gà Đỏ, khiến quần áo ngưng kết một tầng sương trắng.

Cô gái mặc đạo bào hiển hiện ra, một cước đạp trúng Anh Gà Đỏ ngực.

Anh Gà Đỏ lập tức như đạn pháo bay ngược, đập vỡ bàn.

Lúc này, trong con mắt trống rỗng của nữ tử mặc đạo bào hiện ra bóng người Chỉ Sát cung chủ.

Con ngươi Chỉ Sát cung chủ hóa thành vòng xoáy, trong miệng ngâm nga ca dao mờ mịt, tiếng ca như có lực lượng an ủi lòng người, khiến mọi người ở đây mệt mỏi muốn ngủ.

Cô gái mặc đạo bào lập tức trở nên an tĩnh, mí mắt run rẩy, ngay lúc sắp rơi vào trạng thái ngủ say.

Đột nhiên, một khuôn mặt cô gái xanh đen từ mặt cô trồi lên, gương mặt dữ tợn, rít gào.

Chỉ Sát cung chủ bỗng nhiên đè huyệt Thái Dương, đầu như bị viên đạn bắn trúng, đầu đau muốn nứt, tiếng ca lập tức biến mất.

Đây không phải tinh thần đả kích của Huyễn Thuật Sư, mà là tinh thần công kích thuần túy, dã man.

Khuôn mặt cô gái hư ảo chìm trở về, cô gái mặc đạo bào một đao ghim trúng ngực Chỉ Sát cung chủ, mũi đao xuyên ra, máu me đầm đìa.

Cung chủ hoàn toàn không nhìn công kích trí mạng xuyên thấu trái tim, tay phải chẳng biết lúc nào đeo một cái bao tay dệt tơ, dựng bàn tay như đao, ăn miếng trả miếng đâm thủng lồng ngực đối phương.

Sinh mệnh lực cùng năng lực chữa trị của Hồng Loan Tinh Quan, so với Thần Dạ Du cùng cấp bậc còn mạnh hơn, căn bản không sợ đấu pháp lấy thương đổi thương, đến Ti Mệnh cấp Chúa Tể, máu liền tương đương Sinh Mệnh Nguyên Dịch.

Hai bên quyết đoán tách ra.

“Ầm!” Lửa dâng lên, Anh Gà Đỏ như là bó đuốc, thiêu đốt lên ngọn lửa nóng rực, lao về phía cô gái mặc đạo bào.

Đồng thời, âm thi Trương Nguyên Thanh từ sau lưng cung chủ lướt đi, phối hợp Anh Gà Đỏ áp sát tấn công dày đặc đối với cô gái mặc đạo bào.

Ầm ầm ầm… Trong quyền cước đối công, khí kình càn quét, chấn động khung cửa kịch liệt rung động.

Cô gái mặc đạo bào không địch lại hai người liên thủ, hóa thành ánh sao tiêu tán, sau đó Dạ Du ẩn nấp thân hình.

Lúc này, đàn bọ trong sảnh ở trong chiến đấu của mấy người bị tác động đến, thương vong hơn phân nửa, không cách nào “tìm kiếm” kẻ địch kiểu bao trùm nữa.

Cô gái mặc đạo bào thừa cơ tới gần Tiểu Viên, vung đoản đao trong tay, đâm về phía lồng ngực.

Quan Nhã mặc váy dài nặng nề động như thỏ chạy, một cú đá chân cao đá về phía cổ tay của đối phương, mắt cá chân xuyên qua chuôi đao, chưa truyền đến cảm giác chạm vào đồ vật.

Huyễn thuật? !

Trong lòng Quan Nhã giật mình, cô mặc dù là Thám Báo, Động Sát Thuật chuyên khắc huyễn thuật, nhưng ở dưới đẳng cấp áp chế, vẫn mắc bẫy đối phương.

“Phốc!”

Tiếng lưỡi đao đâm xuyên thân thể truyền đến, mũi đao từ ngực Quan Nhã đâm ra.

Cô gái mặc đạo bào xuất hiện sau lưng Quan Nhã.

Con ngươi Quan Nhã hơi co lại, đứng tại chỗ bất động, ngón tay thành kiếm đâm về sau một cái.

Kiếm khí sắc bén ngay lập tức đánh xuyên phần bụng cô gái mặc đạo bào, cô giật cùi trỏ một cái đánh lui đối phương, một tay che ngực, tay kia kiếm chỉ bắn ra kiếm khí, phát ra tiếng rít lên chói tai.

Cô gái mặc đạo bào đã Dạ Du mà đi, không biết tung tích.

Chương 2807: Nữ tử mặc đạo bào (4)

Anh Gà Đỏ thấy đồng đội phía sau bị tập kích, không chút do dự quỳ một chân xuống đất, hai bàn tay dán sát mặt đất, hai ngọn lửa di chuyển trên mặt đất, vây quanh ba cô gái, hình thành một bức tường lửa.

Quan Nhã vừa lấy ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch tiêm vào, vừa nhìn chăm chú ngọn lửa.

Lúc này, cô cảm giác lửa bên trái xuất hiện nhiễu loạn, dường như có người xông qua.

Quan Nhã không chút do dự xoay người, hướng bên phải bắn ra kiếm khí.

"Phốc!"

Kiếm khí xuyên thủng thân thể, kéo theo máu tươi, cô gái mặc đạo bào kia xuất hiện ở phía bên phải.

Vừa rồi lửa nhiễu loạn là huyễn thuật.

Quan Nhã trải qua chiến đấu vừa rồi, thấy rõ tình huống cô gái mặc đạo bào, mặt cô mờ mịt, con ngươi tan rã, rõ ràng là gặp khống chế, hoặc là bản thân thiếu trí tuệ.

Đối thủ như vậy, năng lực tùy cơ ứng biến kém, phong cách chiến đấu đơn nhất lặp lại.

Vừa rồi sử dụng huyễn thuật giương đông kích tây, bây giờ cũng nhất định là giương đông kích tây.

Đây là tố chất chuyên nghiệp của Thám Báo.

Tạ Linh Hi rốt cuộc ở trong kho hàng bang phái tìm được đạo cụ nào đó, vội vàng lấy ra, cao giọng nói:

"Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ tuyên bố: Trận chiến này không được sử dụng độn thuật."

Huân chương làm bằng đồng trong tay lóe lên ánh vàng, trong cõi hư vô hạ xuống quy tắc, hạn chế độn thuật.

Tiểu Viên sớm chuẩn bị đã lâu sắc mặt lạnh lùng lấy ra một tấm bia đá, ném tới dưới chân đối phương, bia đá sáng lên ánh sáng màu vàng đất, trong chớp mắt, phạm vi ba mét, áp lực

cường đại buông xuống, như là một ngọn núi lớn đè ở bả vai cô gái mặc đạo bào, trói buộc cô.

Dưới áp lực lớn, vũ khí linh lực ngưng tụ cũng sẽ chịu ảnh hưởng, Quan Nhã, Anh Gà Đỏ riêng phần mình lấy ra trường kiếm, trường đao, Chỉ Sát cung chủ lấy ra một cây gai đồng xanh, ba người xông vào phạm vi bia đá bao phủ, phát động công kích đối với cô gái mặc đạo bào.

Lúc này, con ngươi trống rỗng của cô gái mặc đạo bào khẽ động, khôi phục linh quang, thấy tình cảnh này đầu tiên là mê mang, tiếp theo mặt mũi âm trầm, phun ra một ngụm Thái âm khí.

Ba cây vũ khí đâm trúng cô, nhưng chỉ cắm vào thân thể nửa tấc, liền bị lực lượng cường đại ngăn cản.

Tiếp theo, cô gái mặc đạo bào từ trong hư không lấy ra một cái kiếm vòng tròn phát ra ánh sáng trắng.

Hả? Hòm đồ? !

Nhìn thấy một màn này, mọi người đều ngây ra.

“Miểu Miểu?”

Trương Nguyên Thanh chưa giơ cái loa nhỏ, cái loa nhỏ tự mình thốt ra.

Quan Nhã, Anh Gà Đỏ cùng Chỉ Sát cung chủ đều thu hồi vũ khí.

Nghe được có người gọi ra tên của mình, Tôn Miểu Miểu lại ngẩn ra, vòng kiếm lòng bàn tay vận sức chờ phát động bình tĩnh ngắn ngủi, cô nghi hoặc đảo qua mọi người, chần chờ nói: “Mọi người… ?”

Ánh mắt cô dừng ở trên cái loa nhỏ trong tay Trương Nguyên Thanh, nhận ra đó là món đồ chơi nhỏ Ngân Dao quận chúa yêu thích, nhất thời kinh ngạc nói: “Nguyên Thủy Thiên Tôn? !”

Vẻ mặt cô càng thêm nghi hoặc nhìn trái nhìn phải, từ khuôn mặt xa lạ của mọi người chuyển tới hiện trường chiến đấu kịch liệt, mờ mịt nói: “Tôi vì sao sẽ ở chỗ này? Mọi người vì sao lại ở chỗ này… Đã xảy ra chuyện gì?”

Thật sự là Tôn Miểu Miểu!

Tôn Miểu Miểu mất liên lạc ở phó bản rốt cuộc tìm được rồi, mọi người đều như trút được gánh nặng.

Lập tức ngươi một lời ta một câu, báo cho Tôn Miểu Miểu chân tướng, trong quá trình này Tôn Miểu Miểu lấy ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch trị liệu thương thế, trên người bảy tám vết thương lớn nhỏ, hai chỗ vết thương xuyên thủng, trái tim bị bàn tay dựng thành đao của cung chủ cắt mất một nửa.

Cho dù là Thần Dạ Du cấp 6, thương thế như vậy cũng có thể nói là nghiêm trọng, nếu không sử dụng Sinh Mệnh Nguyên Dịch, đơn thuần dựa vào tự lành mà nói rất khó, rất mất thời gian.

Tôn Miểu Miểu nghe được một nửa đã trợn mắt cứng lưỡi, không ngờ mình trong lúc mơ hồ, thế mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Anh Gà Đỏ khó có thể tin xen vào một câu, cắt ngang lời mọi người: "Sao cô thành tay sai của quốc sư? Buổi sáng hôm nay cô còn đâm tôi một đao, cô chẳng lẽ không nhận ra đạo cụ của Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Hắn không cách nào tin tưởng Tôn Miểu Miểu sẽ ngu xuẩn đến loại trình độ này, so với Khương Tinh Vệ còn ngu xuẩn hơn.

Tôn Miểu Miểu nhíu lại hàng lông mày mờ nhạt, "Tôi cái gì cũng không biết, vừa mới vào phó bản liền thu được nhiệm vụ nhắc nhở, nói tôi trúng "pháp thuật phong hồn" không thể hành động. Nhiệm vụ chủ tuyến là ở dưới pháp thuật phong hồn ăn mòn chống đỡ mười ngày, nhiệm vụ phụ tuyến là phá phong ấn, vừa rồi đột nhiên bừng tỉnh tôi còn cho rằng mình đã phá tan phong ấn."

Nghe đến đó, vẻ mặt Trương Nguyên Thanh thay đổi: "Cô vẫn luôn ngủ say, vậy vừa rồi chiến đấu với chúng tôi là ai? !"

Hắn còn cho rằng Tôn Miểu Miểu là bị thao túng, hoặc pháp thuật nào đó vặn vẹo tâm trí, cho nên mới không nhận ra đồng đội, nhưng bây giờ nghe được tựa như không phải chuyện như vậy.

Chương 2808: Nữ tử mặc đạo bào (5)

Đúng lúc này, vẻ mặt Anh Gà Đỏ đột nhiên dại ra, con ngươi tan rã, ở lúc mọi người chưa phản ứng lại, chém một đao về phía cổ Quan Nhã.

Hỏa Ma sở trường cận chiến, một đao này vừa nhanh vừa mạnh, Quan Nhã tuy là Thám Báo, nhưng sức chú ý đều ở trên người Tôn Miểu Miểu, lúc phát hiện Anh Gà Đỏ khác thường đã không kịp làm ra phản ứng.

Lúc này, cửa ô vuông sụp đổ, màn che bao phủ sảnh bên tan vỡ, một tiếng xé gió chói tai vang lên, màng nhĩ mọi người đau đớn.

Kiếm quang chợt lóe, cánh tay phải Anh Gà Đỏ thoát ly thân thể, xuất phát từ quán tính vẫn nắm đao chém về phía Quan Nhã, nhưng đã mất đi lực đạo chém bay đầu, chém vào cổ Quan Nhã nửa tấc liền dừng lại.

Anh Gà Đỏ rên rỉ một tiếng, ôm khuỷu tay trống trơn lảo đảo lui về phía sau.

Quan Nhã lảo đảo một cái, động mạch cổ phun ra tia máu cao 2 mét, sắc mặt trắng bệch ngã ngồi xuống đất.

Âm thi Trương Nguyên Thanh vội vàng đỡ hoàng hậu nương nương, giơ cao cái loa nhỏ: "Sinh Mệnh Nguyên Dịch, mau, Sinh Mệnh Nguyên Dịch…"

Chỉ Sát cung chủ một cước đá trúng ngực Anh Gà Đỏ, đá hắn vào trên tường, 'Rầm' một tiếng, mặt tường kịch liệt chấn động.

Một đạo âm khí thoát ly thân thể Anh Gà Đỏ bay về phía nóc nhà, ý đồ đào tẩu.

Tiểu Viên cùng Tạ Linh Hi vội vàng lấy ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch pha loãng lao về phía Quan Nhã, cùng lúc này, một người trung niên mặc nho sam màu trắng bước vào cửa, đôi mắt có hào quang trắng xóa trong vắt, nhìn chằm chằm nơi nào đó giữa không trung, hừ lạnh nói: "Yêu ma quỷ quái, dám làm càn ở Dương phủ."

Phất tay áo bào rộng, một thanh kiếm nhỏ lao ra nhanh như điện, "Đốc" đóng đinh ở trên xà nhà, một tiếng rít như có như không quanh quẩn ở trong phòng, âm khí cuồn cuộn trút ra.

Trương Nguyên Thanh thấy thế, vội vàng giơ lên cái loa nhỏ, cao giọng nói: "Thủ hạ lưu tình (nương tay)!"

Người trung niên nho sam không để ý tới, Trương Nguyên Thanh vội nhìn về phía Quan Nhã.

Quan Nhã sau khi tiêm vào Sinh Mệnh Nguyên Dịch sau, thành công cầm nói: "Chu khách khanh nương tay."

Người trung niên nho sam vẫy vẫy tay, kiếm tự động rút ra, bay trở về trong tay áo rộng.

Trương Nguyên Thanh lập tức nói: "Miểu Miểu, nuốt nó!"

Tôn Miểu Miểu ngầm hiểu, hốc mắt hiện lên năng lượng tối đen dinh dính, nhìn chằm chằm nữ lệ quỷ trên không trung mặt xanh đen, tóc tai bù xù kia, há mồm hút một cái.

Vừa gặp chấn sát kiếm khí rót vào thân thể lực, oan hồn không thể chống lại, không cam lòng hóa thành làn khói bay vào trong miệng Tôn Miểu Miểu.

Tôn Miểu Miểu lập tức nhắm mắt lại, bắt đầu phệ linh, tiếp thu mảnh vỡ ký ức của oán linh.

Người trung niên nho sam sải bước đi về phía Quan Nhã nhìn kỹ từ trên xuống dưới, thấy cô cả người đẫm máu, nhưng vết thương đã khỏi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, chắp tay nói: "Chu mỗ cứu giá chậm trễ, xin hoàng hậu nương nương thứ tội."

Quan Nhã nhẹ nhàng gật đầu, dung mạo đoan trang: "Là bản cung phải đa tạ Chu khách khanh, ngươi tạm đi ra ngoài hướng phụ thân báo bình an, bản cung đổi bộ quần áo xong lại đi gặp phụ thân."

Người trung niên nho sam đảo qua mọi người, dừng lại hai giây ở trên người Tôn Miểu Miểu, muốn nói lại thôi, cuối cùng chắp tay rời đi.

Quan Nhã nhìn đám người đều tự xử lý thương thế, hoặc giúp đồng đội xử lý thương thế, nói: "Hắn là khách khanh Dương phủ, xuất thân tiến sĩ, bởi vì một vụ án tham ô buộc tội Trịnh

gia, bị phỉ báng ngược lại bỏ tù, được cha ta cứu ra. Sau này nản lòng thoái chí từ quan, mà bỏ bút luyện kiếm, thành khách khanh Dương phủ, hẳn là có thực lực cấp 6 đỉnh phong."

"Hấp thu ký ức không ít nha, nói chuyện cũng trở nên nho nhã." Chỉ Sát cung chủ chậc chậc.

Lại nói với Anh Gà Đỏ, "Mọc lại tay cụt cần Sinh Mệnh Nguyên Dịch nén, đối ứng cấp bậc là 6, anh trước hết làm thần điêu đại hiệp vài ngày đi."

Lúc này, Tôn Miểu Miểu mở mắt, đè lại cái trán đang đau đớn, khẽ rên rỉ.

Lấy thân thể cấp 5 cắn nuốt linh thể cấp 6, cho dù oán linh bị thương nặng, đối với cô mà nói, vẫn là gánh nặng đáng sợ, trong ngắn hạn cũng không thể thi triển Phệ Linh nữa, nếu không dễ dàng phát điên.

Chỉ Sát cung chủ hé mở bờ môi đỏ mọng, ngâm nga tiếng ca du dương.

Ở dưới Nhạc Sĩ trấn an, tinh thần cuồng bạo mất khống chế của Tôn Miểu Miểu dần dần bình phục, thở dốc nói: "Tôi, tôi đạt được không ít tình báo…"

Anh Gà Đỏ ân cần đưa lên một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch sáng sớm Nguyên Thủy Thiên Tôn cho, "Làm một ngụm trước, cho mượt giọng."

"Xùy!" Tôn Miểu Miểu gắt đuổi hắn đi, "Loại tài nguyên chiến lược này có thể tiết kiệm một chút hay không?"

Mắng xong Anh Gà Đỏ, cô nói: "Oán linh vừa rồi là linh phó của quốc sư, nhiệm vụ của nó là mượn thân thể của tôi ám sát hôn quân Triệu Thuấn. Tôi từ trong mảnh vỡ kí ức của oán linh, tổng kết ra hai tình báo quan trọng.

Chương 2809: Nữ tử mặc đạo bào (6)

“Một, quốc sư tựa như đang luyện thứ gì, cũng có thể là đang tu hành một loại pháp thuật nào đó, trong ngắn hạn không có khả năng rời Thiên Cơ lâu.”

“Hai, quốc sư rất coi trọng nghi thức tế trời, nhiều lần hướng đệ tử, Trịnh Văn Hàn hạ đạt cảnh cáo không được sai sót.”

“Ba, quốc sư rất chú trọng danh vọng, khổ tâm kinh doanh hình tượng của mình ở dân gian.”

“Nhiều hơn thì không có, dù sao đây chỉ là linh phó nho nhỏ của quốc sư, không tiếp xúc đến tình báo quá trung tâm.”

Quốc sư tạm thời không thể rời Thiên Cơ lâu, đây là tin tức tốt, tin tức xấu chính là phúc họa đi cùng nhau, một khi hắn có thể rời đi Thiên Cơ lâu, nói rõ “thần công đại thành”… Phía sau nghi thức tế trời còn có điều bí ẩn? Nếu chỉ là bôi nhọ Triệu Thuấn, quốc sư không nên coi trọng như vậy… Quốc sư cũng rất chú trọng danh vọng, chậc, nhiệm vụ phụ tuyến thu hoạch lòng dân quả nhiên rất quan trọng…

Sau đó, mọi người mang tiến độ phó bản, nhiệm vụ chủ tuyến, phụ tuyến của riêng mình, cùng cửa ải khó khăn trước mắt gặp phải nói cho Tôn Miểu Miểu.

Tôn Miểu Miểu ngẩn ra một lát, cảm khái nói:

“Tôi đột nhiên cảm thấy phó bản Hỏa Sư rất tốt.”

Đơn giản dứt khoát, chém chém giết giết là được.

Phó bản “Vua mất nước” phó bản rắc rối phức tạp nhất là cô trải qua, cũng là phó bản cỡ lớn duy nhất NPC tụ tập, phó bản Siêu Phàm cùng Thánh Giả đều thiên hướng về “tràng cảnh mạo hiểm” .

Cho ngươi một hoàn cảnh tràn ngập nguy hiểm, chỉ cần đánh bại boss và tiết lộ tin tức phó bản là đủ rồi.

Vua Mất Nước khác biệt, càng giống một thế giới nhỏ hơn.

Phó bản cấp Chúa Tể quả nhiên khác.

“Đúng chứ!” Anh Gà Đỏ rất thưởng thức lời nói này của Tôn Miểu Miểu, “Phó bản của Hỏa Sư mới là phó bản nam nhân, coi nhẹ sống chết, không phục thì chơi, chơi thắng thăng tiên, chơi thua thăng thiên.”

Nhưng không ai đáp lại hắn.

Âm thi Trương Nguyên Thanh suy tư mấy giây, nói:

“Hôm nay nghỉ ngơi trước đã, chờ tới đêm tôi quan tinh sau đó lại nói, âm thi này tạm để lại Dương phủ, thuận tiện câu thông.”

Tạ Linh Hi lo lắng: “Quốc sư lại phái linh phó tập kích thì làm sao bây giờ?”

“Trong Dương phủ cao thủ nhiều như mây, có lần tập kích này, phòng thủ sẽ càng thêm nghiêm mật. Lại nói, mục tiêu của quốc sư là tôi, chỉ cần tôi không ở nơi này, liền không có ám sát không ngừng nghỉ.”

…

Đêm khuya.

Thành bắc, một tòa tiểu viện bỏ hoang nhiều ngày, đầu gối Trương Nguyên Thanh đặt Đại La Tinh Bàn, nhìn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, khuôn mặt bình thản ôn nhuận, lại lộ ra mờ mịt thần bí, tự có một luồng khí độ tiên gia (khí chất riêng của Tinh Quan).

Quốc sư là Thần Nhật Du, quan tinh mà nói, ta chỉ sợ không bằng hắn, ưu thế của mình là thân phận quốc quân, tự mang Bí Ẩn phù hộ, hắn không tính được thao tác của mình… Trương Nguyên Thanh vừa quan sát tinh tượng biến hóa, vừa suy tư.

Cách nghi thức tế trời còn lại hai ngày, dựa theo ban ngày phân tích, một khi hiện thân ở nghi thức tế trời, hắn liền không có đường lui.

Bởi vậy, nhất định phải ở trước nghi thức tế trời, ghép lại đả thông, chế định ra phương án phó bản hoàn thiện.

Đại quân tiền tuyến của Phó Thanh Dương không chèo chống được quá lâu, phải mau chóng nắm giữ quốc đô!

…

Sáng sớm.

Vương Bắc Vọng đánh xe ngựa, cạo sạch râu ria, lặng yên trở về quốc đô.

Nhà là không thể trở về, điểm dừng chân thành tây cũng không thể đi, hắn một mình thả đi hôn quân Triệu Thuấn, Thanh Long bang sẽ không tha cho hắn, cho nên, các huynh đệ bang phái cũng không thể đầu nhập vào.

Tửu lâu, khách sạn chi tiêu quá lớn, xấu hổ túi tiền trống trơn, ở không nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn quyết định đi tìm một "nhà hoang" ở lại.

Dưới bối cảnh đại quân Bắc triều chinh phạt phương nam, rất nhiều người dân trong quốc đô đều xuôi nam chạy trốn, phú thương lưu lại người cao tuổi gác cổng giữ nhà, bình dân thì khóa cửa, chuyển đồ gia dụng đi.

Bởi vậy, trong thành có lượng lớn nhà bỏ không, làm thổ dân quốc đô, hắn biết không ít căn nhà đều là trống trơn.

Ở trong thành quanh đi quẩn lại nửa canh giờ, Vương Bắc Vọng dắt ngựa xe tiến vào một phố nhỏ yên tĩnh, một kiếm chặt đứt khóa sắt, tháo xe ngựa, dẫn ngựa tiến vào trong sân.

Trong căn nhà bỏ không này, đồ dùng hàng ngày đều bị mang đi, nhưng củi, bếp lò những "công trình" này vẫn còn, cũng có mấy cái bát mẻ, tóm lại là có thể ứng phó mấy ngày.

Mặc dù không có giường chiếu, nhưng lấy tu vi của hắn, ăn gió nằm sương cũng không có vấn đề gì.

Hắn thuần thục múc nước giếng, lau tro bụi trong phòng, tìm tới đồ uống trà phủ bụi rửa ráy sạch sẽ, uống nước giếng mát lạnh, ngồi ở bậc cửa nhà chính nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, một làn gió âm bay vào tòa nhà.

Vương Bắc Vọng vừa có cảnh giác, liền thấy một cành cây bay lên, trên mặt đất viết:

"Là ta, hoàng đế bệ hạ."

Vương Bắc Vọng chậm rãi thả lỏng cảnh giác, kinh nghi bất định: "Làm sao ngươi biết ta ở chỗ này?"

Chương 2810: Chuẩn bị (1)

Cành cây viết: "Thiên hạ đều là vương thổ, mọi người đều là vương thần. Trẫm biết mọi thứ trong quốc đô."

Vương Bắc Vọng liền hỏi: "Vậy sao ngươi không biết hôm qua sẽ gặp ám sát."

Cành cây viết: "Ngươi nói chuyện phiếm như vậy không thú vị gì cả."

Vương Bắc Vọng "A" một tiếng.

Cành cây tiếp tục viết: "An bài ngươi một nhiệm vụ, đi nơi ở của Từ trưởng lão một chuyến, gặp bang chủ Thanh Long bang."

Vương Bắc Vọng nghi ngờ nói: "Làm gì?"

Cành cây chậm rãi viết: "Chiêu an Thanh Long bang!"

…

Một canh giờ sau, Vương Bắc Vọng đầy đầu đều là "Hôn quân điên rồi" gõ cổng Từ trạch.

A Ngưu gác cổng thấy hắn trở về, biến sắc, hạ giọng nói:

"Ngươi không muốn sống nữa? Từ trưởng lão biết ngươi thả đi người kia, thịnh nộ không thôi, tuyên bố muốn thanh lý môn hộ. Bang chủ thì càng khỏi phải nói, hận không thể một mồi lửa thiêu chết ngươi."

Vương Bắc Vọng rụt rụt đầu, do dự mấy giây, cắn răng một cái, quyết định: "Dẫn ta đi gặp bang chủ cùng Từ trưởng lão."

Người gác cổng A Ngưu đánh giá hắn, hồ nghi nói: "Giết hôn quân là sự nghiệp to lớn Thanh Long bang mưu tính nhiều năm, ngươi thả hôn quân chạy, sẽ không cho rằng Từ trưởng lão còn có thể tha thứ ngươi chứ?"

Vương Bắc Vọng cứng cổ mạnh miệng nói: "Ai nói không được, ta theo Từ trưởng lão mười mấy năm, đã là cấp dưới cũng là đệ tử của hắn, tình nghĩa thâm hậu."

A Ngưu gác cổng liếc hắn: "Vậy bang chủ thì sao?"

Vương Bắc Vọng lại rụt cổ, lấy tính cách bang chủ, một khi nhìn thấy hắn, quá nửa chính là một cái bạt tai đưa hắn thăng thiên.

Nhất thời, bậc thang cửa Từ trạch ở trong mắt hắn biến thành núi đao biển lửa, núi non trùng điện.

Nhưng nhớ tới hôn quân dặn dò, hắn kiên trì, 'hắc' nói: "Ngươi ta tầm nhìn khác nhau, ta là người muốn làm việc lớn, không sợ mạo hiểm cùng hy sinh, ngươi lại chỉ có thể làm người gác cổng."

A Ngưu quen biết với hắn mười mấy năm cũng không tức giận, bật cười một tiếng: "Muốn chết như vậy thì vào đi, ta sẽ nhặt xác cho ngươi."

Vương Bắc Vọng bước qua bậc thang, vượt qua bậc cửa, cùng A Ngưu sóng vai mà vào, người sau nói: "Trưởng lão cùng bang chủ ở trong sảnh nghị sự, ta đi thông báo."

Vương Bắc Vọng vội vàng kéo hắn: "Ngươi là muốn ta chết sao? Lấy tính cách bang chủ, nghe được ta đến, không phải sẽ trực tiếp thiên hỏa giáng xuống thiêu chết ta."

A Ngưu hất tay hắn, không kiên nhẫn nói: "Ta lười quản, ngươi muốn thế nào ngươi tùy ý."

Vương Bắc Vọng sải bước tiến lên, sau khi nhìn thấy sảnh lớn mái hiên cong lên, hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: "Trưởng lão, bang chủ, Vương Bắc Vọng có việc bẩm báo…"

Còn chưa dứt lời, cửa ô vuông đại sảnh rầm rầm vỡ ra, một con rồng lửa cuốn theo nhiệt độ cao, giương nanh múa vuốt lao về hướng Vương Bắc Vọng.

"Ta biết hôn quân ở nơi nào!" Vương Bắc Vọng vội vàng nói cho hết đoạn lời phía sau, rồng lửa thế tới hừng hực chợt tan rã hóa thành sóng nhiệt dâng trào.

Vương Bắc Vọng bị gió nóng hất ngã về phía sau, tóc, chân mày lông mi nháy mắt cháy sạch, khuôn mặt đỏ rực.

"Lăn tới đây!" Tiếng quát của Từ trưởng lão từ trong sảnh truyền đến.

Vương Bắc Vọng lòng còn sợ hãi sờ sờ khuôn mặt, chỉ là nhiệt lượng thừa của ngọn lửa, đã khiến mình bị bỏng. Nếu là bị

rồng lửa đánh trúng, chỉ sợ hóa thành than đen ngay tại chỗ.

Hắn xuyên qua tiền viện, bước qua bậc cửa, tiến vào sảnh lớn.

Trong sảnh có hai người ngồi, một người mặc trường bào màu trắng, trâm gỗ cài tóc, tay áo bay bay, bộ dáng như đạo sĩ, chính là Kiếm Khách chân chính Từ trưởng lão.

Một người khác mặc áo xanh, tóc dài màu đỏ sậm trùm vai, vai dày tay to, đường nét khuôn mặt vuông vắn, trán no đủ, một tầng râu ngắn màu xanh, ánh mắt sáng ngời có thần, cho người ta một loại cảm giác hào khí can vân.

Người này chính là bang chủ Thanh Long bang, người giang hồ tặng ngoại hiệu: Mãng Hỏa Thần!

Tên thật không ai biết, dù sao Vương Bắc Vọng chỉ biết bang chủ họ Đoàn.

Đoàn bang chủ giận dữ quát một tiếng: "Vương Bắc Vọng, ngươi còn dám trở về, khai ra tung tích hôn quân, bản bang chủ cho ngươi được toàn thây."

Vương Bắc Vọng cúi đầu vái ngay, cao giọng nói: "Bang chủ, thứ tội, thuộc hạ biết sai, thuộc hạ góp sức cho bang phái nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, xin ngài nghe ta giải thích."

Lời tuy như thế, trong lòng Vương Bắc Vọng lại kháng cự, mâu thuẫn một phen, dưới đầu gối nam nhi có vàng, chỉ lạy trời đất cùng cha mẹ, dù là bang chủ cũng không thể khiến hắn cúi đầu vái ngay.

Nhưng hôn quân yêu cầu mãnh liệt hắn sử dụng chiêu này, còn nói từ cổ đến nay phàm là kẻ tâm cao khí ngạo đều dính chiêu này, trăm lần thử trăm lần linh.

Đoàn Hỏa Thần hừ lạnh nói: "Ngươi một mình thả hôn quân chạy, còn muốn giảo biện?"

Giọng điệu rất lạnh, vẻ mặt cũng rất lạnh, nhưng lửa giận trong mắt thoáng yếu bớt.

Vương Bắc Vọng đầu tiên là nhìn Từ trưởng lão một cái, thấy hắn khẽ gật đầu, lúc này mới nói: "Bang chủ, ngài có điều không biết, ác quan triều đình bắt đi gia muội, hôn quân hứa

hẹn có thể giúp ta cứu ra Tú Nhi, thuộc hạ thật sự là cùng đường, mới lựa chọn thả hôn quân đi."

Chương 2811: Chuẩn bị (2)

Đoàn Hỏa Thần lạnh lùng nói: "Bảo hổ lột da, hậu quả có thể nghĩ mà biết."

Vương Tú em gái Vương Bắc Vọng bị chọn, chuyện này bọn họ đã nghe A Ngưu gác cổng nói, cũng biết nguyên nhân Vương Bắc Vọng thả hôn quân đi.

Ở trong mắt Từ trưởng lão cùng Đoàn bang chủ, Vương Bắc Vọng thuộc loại cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, bị hôn quân mê hoặc rồi.

Vương Bắc Vọng ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy cảm xúc khó gọi tên nào đó, nói: "Gia muội đã thành công cứu ra, hôm qua Hồng Tụ quán cùng Hình bộ xảy ra xung đột chính là hôn quân cùng tâm phúc của hắn kịch chiến với Thành Phòng quân tạo thành."

Nghe vậy, Đoàn bang chủ cùng Từ trưởng lão nhìn nhau, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Từ trưởng lão nhíu mày: "Mạo hiểm lớn như vậy, chỉ là vì cứu Vương Tú kia? Ha ha ha…"

Hắn dùng cười lạnh để tỏ vẻ mình khinh thường cùng trào phúng!

Nhìn thấy phản ứng của Đoàn bang chủ cùng Từ trưởng lão, Vương Bắc Vọng bỗng rõ dụng ý hôn quân dặn dò đoạn lời đó, thành kiến của Thanh Long bang đối với hôn quân đã xâm nhập xương tủy, bao gồm mình, nếu không trải qua sự kiện Tú Nhi, cũng sẽ không tin tưởng nhân phẩm cùng trí mưu của hôn quân.

Vương Bắc Vọng liền nói ngay: "Đương nhiên không chỉ là hứa hẹn, bang chủ, Từ trưởng lão, Vương Bắc Vọng hôm nay trở về là thay hôn quân truyền lời."

Dừng một chút, thấy bang chủ cùng trưởng lão chưa mở miệng, hắn tiếp tục nói: "Ngày mai trên nghi thức tế trời, hôn quân sẽ xuất hiện ngăn cản, cứu ba trăm đồng nam đồng nữ.

Hắn hy vọng lấy điều này hướng Thanh Long bang triển lãm thành ý. Trải qua Trịnh gia tạo phản, hắn ở dân gian lưu lạc mấy ngày, sâu sắc hiểu được quá khứ hoa mắt ù tai cùng tội nghiệt của mình, Nam triều có kết quả giờ này ngày này đều là hắn tin một bề gian thần, không để ý tới triều chính tạo thành.

Hôn quân muốn sửa lại sai lầm, trở về triều đình quét sạch trầm kha. Trịnh gia thế lớn, đã uy hiếp đến giang sơn xã tắc, hắn một cây chẳng chống vững nhà, muốn hướng bên dân gian cầu viện."

Nói tới đây, hắn ngẩng đầu liếc Đoàn bang chủ cùng Từ trưởng lão một cái, hai người đều là vẻ mặt lạnh nhạt.

Vương Bắc Vọng cao giọng nói: "Hôn quân nói trên dưới Thanh Long bang hiệp can nghĩa đảm, Đoàn bang chủ càng là hiệp sĩ đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ, cái gọi là hiệp chi đại giả, vì nước vì dân.

Hy vọng Đoàn bang chủ xem ở trên phần dân chúng Nam triều, có thể giúp đỡ hắn."

Từ trưởng lão hỏi: "Hắn muốn Thanh Long bang hỗ trợ như thế nào?"

Vương Bắc Vọng nói: "Án binh bất động, chờ đợi thông báo!"

Đoàn bang chủ cười lạnh một tiếng: "Kiêu căng thật."

Hắn không đáp ứng cũng không từ chối, phất phất tay: "Ngươi đi đi."

Vương Bắc Vọng nhìn về phía Từ trưởng lão, người sau lắc lắc đầu.

Vương Bắc Vọng thất vọng đứng dậy, rời khỏi đại sảnh.

Đợi sau khi người đã đi, Đoàn bang chủ thấp giọng lẩm bẩm: "Hiệp chi đại giả, vì nước vì dân…"

…

Vương Bắc Vọng cưỡi ngựa trở về "nhà hoang", ở tiểu viện tiêu điều nhìn quanh một vòng, cao giọng nói:

"Bệ… Hôn quân, vẫn còn đây chứ?"

Trong sân, cành cây khô kia đứng lên, viết trên mặt đất: "Đoàn bang chủ trả lời thế nào?"

Vương Bắc Vọng thất vọng nói: "Chưa đáp ứng."

Cành cây viết: "Cũng chưa từ chối?"

Vương Bắc Vọng "Ừ" một tiếng.

Cành cây nghiêng một cái, "bịch" rơi xuống đất…

Cũng ở trong căn nhà hoang nào đó, Trương Nguyên Thanh nuốt linh thể phiêu đãng trở về vào trong bụng, trở về phòng, nói với Khương Tinh Vệ ngồi đối diện trong sảnh ăn thùng uống vại:

"Tinh Vệ, đừng ăn nữa, an bài cho em một cái nhiệm vụ."

Khương Tinh Vệ cắn xé gà nướng, giọng điệu không rõ: "Nhiệm vụ gì?"

"Em biết liên hệ tướng sĩ Thần Duệ quân như thế nào không?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Khương Tinh Vệ nghiêng đầu suy nghĩ một phen, nói: "Em chỉ có tín vật."

Cô dùng tay phải dính đầy mỡ đông, từ trong hòm đồ lấy ra một lá quân kỳ cổ xưa, nền vàng chữ đen, viết hai chữ "Thần Duệ".

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận xem xét, đọc được tin tức vật phẩm, trong tin tức chỉ nhắc tới: Quân kỳ Thần Duệ quân, có thể làm tín vật.

Chỉ có tín vật à, ký ức Tinh Vệ đạt được không nhiều, trông cậy vào cô liên lạc Thần Duệ quân là không có khả năng… Ừm, Tinh Vệ là con gái nhà thợ săn, trong cung hẳn là có thể tra được địa chỉ nhà thợ săn kia… Trương Nguyên Thanh dự định tiếp xúc với Thần Duệ quân một phen.

Thanh Long bang đã có thể thu cho mình dùng, vì sao Thần Duệ quân không thể?

Hắn từ chỗ Uyển mỹ nhân đạt được chân tướng Thần Duệ quân năm đó hủy diệt, ở sau khi thu được nhiệm vụ phụ tuyến của phó bản "Thu phục Thanh Long bang", Trương Nguyên

Thanh bừng tỉnh đại ngộ, Thần Duệ quân là thế lực có thể tác động.

Chỉ cần phá giải chân tướng, thế lực này liền có thể để bản thân sử dụng.

Đương nhiên, nếu như ngay từ đầu chưa chú ý tới tuyến này, chưa sớm tìm hiểu tình báo, vậy sẽ mất đi manh mối thu phục Thần Duệ quân, Thần Duệ quân sẽ triệt để trở thành thế lực đối địch.

Chương 2812: Tế trời (1)

Chuyện tra án có thể giao cho Quan Nhã tỷ, cô đã là hoàng hậu, cũng là đích nữ Dương gia. Dương Chính làm đại thần trung tâm, có quyền đọc qua tấu sớ Thần Duệ quân… Mà mình thì mang theo "tín vật" này của Sở mỹ nhân, đi gặp dư nghiệt Thần Duệ quân.

Như vậy xem ra, Vương ca cơ cùng Sở mỹ nhân đều là "tín vật" quan trọng, khó trách phó bản sẽ an bài thành trận doanh đối địch, thật ra đây cũng là một loại ám chỉ.

Ám chỉ trận doanh phía sau hai đồng đội có thể lôi kéo.

Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh lập tức câu thông dấu ấn trong thức hải, linh thể phân ra bộ phận, chìm vào dấu ấn, nhập vào trên thân âm thi để lại trong Dương phủ.

Dương phủ.

Âm thi được an bài ở khuê phòng hoàng hậu nương nương, đôi mắt trống rỗng toả sáng thần thái, cái cổ cứng ngắc vang lên kèn kẹt, khôi phục linh hoạt, quay đầu nhìn quanh.

Quan Nhã không ở khuê phòng, chỉ có một cung nữ nhỏ nhắn đang lau bàn tròn, ghế ngồi.

Trương Nguyên Thanh giơ lên cái loa trong tay: "Hoàng hậu ở đâu?"

Cung nữ bị dọa giật mình một cái, bàn tay nhỏ khẽ vỗ bộ ngực, nhẹ nhàng nói: "Nương nương ở trong sảnh bàn việc với các vị khách nhân."

Trương Nguyên Thanh nói: "Gọi nàng tới."

Cung nữ gật gật đầu, cẩn thận từng li từng tí dò xét âm thi vài lần, liền chạy ra khỏi cửa phòng.

Mấy phút đồng hồ sau, Quan Nhã mặc Hán phục hoa mỹ phức tạp, váy bồng bềnh đi vào bậc cửa.

Thân thể này của cô, dung mạo tú lệ, có mặt trứng ngỗng dịu dàng đoan trang, nhìn xem tựa như tiểu thư khuê các.

“Ngươi đi ra ngoài trước.” Quan Nhã đẩy ra cung nữ, lấy ra một cái hộp âm nhạc, để tiếng “Đinh đông” chảy xuôi mỗi một góc của gian phòng. Trương Nguyên Thanh cầm loa nhỏ, “Hỗ trợ điều tra chân tướng Thần Duệ quân hủy diệt.”

“Thần Duệ quân?” Quan Nhã nhíu mày: “Tổ chức kia ở Hồng Tụ quán tập kích anh? Em nghe Linh Hi nói, Thần Duệ quân hủy diệt mười mấy năm rồi.”

Bản án cũ năm xưa rất khó tra, tốn thời gian tốn sức.

“Hung thủ là Trịnh Văn Hàn, thứ anh cần không phải manh mối, mà là chứng cứ.” Trương Nguyên Thanh trực tiếp cho ra đáp án.

Quan Nhã giật mình: “Cái này dễ dàng hơn nhiều, anh muốn biến Thần Duệ quân thành của mình?”

“Thần Duệ quân bị diệt nhiều năm, tan đàn xẻ nghé, những người còn lại cũng không nhiều, nhưng đều là cao thủ cấp 3.” Trương Nguyên Thanh nói: “Chúng ta không thiếu giáp sĩ bình thường, nhưng thiếu cao thủ.”

Quan Nhã gật gật đầu biểu thị tán đồng, nhớ tới vừa rồi ở trong sảnh thảo luận chuyện phương án, hỏi:

“Ngày mai sẽ là đại điển tế trời, nghĩ ra biện pháp chưa?”

“Mọi người thảo luận ra một biện pháp, anh có thể dùng âm thi dịch dung thành chính mình, thay mặt cầm ngọc tỷ cùng ngọc bội, tọa trấn hoàng cung. Sau đó bản thân một lần nữa ẩn nấp dân gian, lấy đặc tính cảu Huyễn Thuật Sư, Thần Dạ Du, quốc sư cũng đừng hòng ở dưới tình huống không cách nào thôi diễn tìm được anh.”

Âm thi Trương Nguyên Thanh không có biểu cảm nhún nhún vai:

“Lấy phong cách Trịnh gia, chỉ cần nhìn ra là âm thi, hơn phân nửa trực tiếp động thủ cướp đoạt ngọc tỷ, giết thi diệt khẩu, sau đó tuyên bố hoàng đế bị gian nhân làm hại, lấy âm thi giả mạo hoàng đế để làm con rối, Dương gia còn không cách nào phản bác.”

Quan Nhã cười khổ nói: “Em cũng nói biện pháp này không được, nhưng Tiểu Viên và cung chủ cho là có thể.”

Nửa câu sau không cần phải nói, biện pháp này hơn phân nửa là Tạ Linh Hi nghĩ, Tiểu Viên cùng cung chủ sẽ không ngốc như thế, Quan Nhã, em chừng nào biết kỹ năng trạch đấu… Trương Nguyên Thanh hạ loa nhỏ xuống:

“Anh đã có chủ ý!”

…

Sáng sớm hôm sau.

Thời tiết âm u, mây đen như vẩy mực chồng chất, ánh mặt trời ảm đạm từ giữa làn mây chiếu xuống, không khí ẩm ướt.

Một trận mưa đông yên lặng tích tụ, làm trong lòng người ta không hiểu sao thấy áp lực.

Đầu tháng Một, phương nam âm u lạnh lẽo giống như dao nhỏ, luôn có thể từ cổ, mắt cá chân chui vào, cho ngươi một đao hung hăng.

Dân chúng trên đường mặc áo bông thật dày, hai tay thu ở trong tay áo, khom lưng, vẻ mặt ngưng trọng tràn về phía Thiên Cơ lâu.

Hôm nay là nghi thức tế trời của triều đình, ba trăm đồng nam đồng nữ từ trong kinh thành bắt bớ vơ vét kia sẽ ở trong thánh hỏa cháy thành tro tàn, hiến cho Hạo Thiên Thượng Đế!

Đại khái ngay cả lão thiên gia cũng không nhìn được, cho nên bầu trời giăng kín mây đen.

Vương Bắc Vọng mặc trang phục mỏng manh, vũ khí dùng vải bọc lại, đeo ở sau người.

Hắn theo dòng người tới Thiên Cơ lâu, xem nghi thức tế trời!

Đây là ý tứ của triều đình, triều đình hy vọng cao thấp triều dã đều đến xem nghi thức tế trời, cho rằng đây là tôn trọng cùng

sùng bái đối với Hạo Thiên Thượng Đế.

"Nghe nói Dương Nhị ngày hôm qua vụng trộm chuồn ra khỏi thành đầu nhập vào quân đội Bắc triều rồi." Vành tai Vương Bắc Vọng nhúc nhích, nghe thấy hai người thanh niên phía trước châu đầu ghé tai.

Người nói chuyện là một thanh niên cao gầy!

Chương 2813: Tế trời (2)

Một người khác thân hình hơi thấp trầm mặc một phen, nói thầm: "Nếu con ta bị lựa chọn tế trời, kéo đến quảng trường đốt chết, ta cũng sẽ đầu nhập Bắc triều quân."

Thanh niên cao gầy nghiến răng nghiến lợi mắng: "Dùng đồng tử tế trời trái nghịch nhân luân, hôn quân sớm hay muộn bị báo ứng."

Thanh niên thân hình hơi thấp cười lạnh: "Gặp báo ứng rồi, Nam triều sớm hay muộn phải xong đời, chờ Lâm Hạ thành thất thủ liền đến lượt quốc đô, chúng ta những người nghèo này chỉ có thể chờ dao mổ của mọi rợ Bắc triều đi."

Thanh niên cao gầy một lần nữa nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta không cam lòng tuẫn quốc thay loại hôn quân cùng triều đình này, ta cũng tính đi tiền tuyến đầu nhập Bắc triều quân…

Ừm ~~ đợi thêm vài ngày ~~ chờ xem xong buổi nghi thức tế trời này."

Hắn tựa như cần buổi nghi thức tế trời hỏa thiêu đồng nam đồng nữ này để hạ quyết tâm cho mình.

Ài, rường cột sắp đổ rồi… Vương Bắc Vọng đi ở phía sau hai người, trong lòng thở dài một tiếng!

Hắn nhớ rõ lúc nhỏ, người Nam triều, nhất là người quốc đô, trong lòng đều kiêu ngạo, có được lòng trung thành cùng trách nhiệm dân tộc rất mạnh. Giấc mộng kiêu ngạo nhất của triều dã là xua quân Bắc phạt, đoạt lại đất xưa.

Vương sư bắc vọng, vương sư bắc vọng…

Ngắn ngủn hơn mười năm, lòng dân mất hết, người trẻ tuổi một thế hệ này không còn loại khí tiết cùng chí khí đó nữa,

mỗi ngày trừ lao động sinh hoạt đó là mắng triều đình cùng hôn quân.

Lâm Hạ một khi thất thủ, Bắc triều căn bản không cần bổ sung nguồn mộ lính, ở Nam triều mộ binh, sẽ có lưu dân chen nhau mà tới.

Nam triều đã đến tình trạng tràn ngập nguy cơ.

Không biết hôn quân có thể xoay chuyển hay không.

Hắn trầm mặc bước đi, thấy phía trước xuất hiện càng lúc càng nhiều người, có người buôn bán mặc áo bông dày, có phụ nữ mặc váy bông mộc mạc, bọn họ từ các con đường đi tới, giống như những dòng suối nhỏ, cuối cùng ở quảng trường Thiên Cơ lâu hội tụ thành đám đông mãnh liệt.

Rốt cuộc Vương Bắc Vọng thấy Thiên Cơ lâu cao ngất, thấy mấy trăm sĩ tốt mặc giáp tạo thành hàng rào, ngăn dân chúng ở ngoài quảng trường.

Thấy đài cao dựng lên, bên dưới chất củi, trên đài có ba trăm đứa nhỏ ngồi khoanh chân, vẻ mặt đờ đẫn, không có buồn vui, giống như bức tượng không nhúc nhích.

Dưới đài, hai hàng văn võ đại thần mặc quan bào, tay cầm tấu sớ, thân thể đứng thẳng, lẳng lặng chờ đợi.

Quan viên trong triều đến đây hai phần ba, quan viên còn lại là kiên quyết phản đối nghi thức tế trời, từ chối tham dự nghi thức tế trời biểu đạt thái độ kháng nghị.

Nội các đại học sĩ Trịnh Văn Hàn cùng Dương Chính đứng ở vị trí đầu hai hàng đại thần, một người bên trái một người bên phải.

Ánh mắt Dương Chính nhìn quanh, thản nhiên nói: “Bệ hạ hưng sư động chúng cử hành tế trời, vì sao cáo ốm không đến? Chẳng lẽ không sợ Hạo Thiên Thượng Đế trách tội sao?”

Hắn chưa nhìn Trịnh Văn Hàn cách vài mét, nhưng người sau tựa như biết đây là đang đối thoại với mình, cũng giọng điệu nhàn nhạt đáp lại.

“Quốc sư trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, thiên hạ đại thế đều ở trong tay. Hắn có thể câu thông thiên địa, do hắn ra mặt đủ rồi. Bệ hạ bận lòng tiền tuyến, ưu tư thành tật, hơn nữa

độc sót lại chưa trừ hết, tự nhiên là ở trong cung tu dưỡng thì tốt hơn."

Dương Chính 'a' một tiếng, ý tứ trào phúng cực kỳ rõ ràng, nhưng cũng chưa nói cái gì nữa.

Trịnh Văn Hàn cũng không nói chuyện nữa, quay đầu, ánh mắt tìm kiếm ở trong đám đông đen sì sì, đã là đang nhìn hôn quân Triệu Thuấn có thể tồn tại, cũng là đang tìm dư nghiệt Thần Duệ quân.

Vì nghi thức tế trời này, Trịnh Văn Hàn cùng các tâm phúc phụ tá thôi diễn lại thôi diễn, chuẩn bị lại chuẩn bị, chế định kế hoạch hoàn thiện.

Hôn quân chỉ cần dám xuất hiện, ẩn nấp ở trong đám người, dư nghiệt Thần Duệ quân sẽ ra tay ám sát, mà Thành Phòng quân hiện trường sẽ lấy hộ giá làm lý do phong tỏa con đường, cản trở thế lực Dương gia tiến vào, lại âm thầm thả lỏng tay chế tạo hỗn loạn, bảo đảm hôn quân chết bởi ám sát.

Vì cam đoan không có sai lầm nào, Trịnh Văn Hàn còn sắp xếp không ít cao thủ trong quân ngụy trang thành thích khách, ẩn nấp ở trong đám người!

Nếu hôn quân không xuất hiện, vậy tự nhiên tốt nhất, nghi thức tế trời kết thúc Trịnh gia sẽ dựa theo kế hoạch thanh quân trắc.

Còn có tính toán cho trường hợp xấu nhất, Trịnh Văn Hàn cũng cân nhắc đến Trịnh gia bại lộ hành vi tạo phản hành thích vua, hắn sẽ giết chết Triệu Thuấn ngay tại chỗ, thuận thế ngăn cản nghi thức tế trời, sau đó ở trước mặt dân chúng khẳng khái trần từ, lại đạt được quốc sư ủng hộ, trực tiếp tạo phản.

Không đến bất đắc dĩ, Trịnh Văn Hàn không muốn đi con đường này, dù sao Triệu Thuấn ngu ngốc nữa, trên triều dã cũng chỉ ghét hắn, vẫn như cũ tán thành Triệu thị.

Kẻ tạo phản từ trước đến nay đều là loạn thần tặc tử, đám lòng lang dạ sói trung với Triệu thị kia đều đã thừa dịp đứng lên, một khi Trịnh gia bị tiêu hao quá nghiêm trọng, Thác Bạt Nhân Đồ có lẽ sẽ nhân cơ hội xé bỏ hiệp nghị.

Chương 2814: Tế trời (3)

Một tòa tửu lâu cách Thiên Cơ lâu trăm mét, nhã gian lầu ba, Đoàn bang chủ cùng Từ trưởng lão đứng ở bên cửa sổ ngắm nhìn quảng trường người đông nghịt.

Từ trưởng lão cười nói: "Bang chủ, ngài sáng sớm ra đã đặt nhã gian, xem ra có sự chờ mong đối với hôn quân nha."

Đoàn bang chủ thản nhiên nói: "Ta chỉ là đến xem một chút."

Nhìn xem Nam triều còn hy vọng cứu được hay không! Hắn ở trong lòng bổ sung nói.

…

Ngoài đám người quảng trường, một chiếc xe ngựa dừng ở bên đường ~ Quan Nhã đứng ở vị trí phu xe, ánh mắt trầm tĩnh chăm chú nhìn đám người.

"Hoàng hậu nương nương, ngài là cành vàng lá ngọc, đừng đứng ở nơi bắt mắt như vậy, dễ dàng dẫn tới thích khách." Tạ Linh Hi từ trong xe chui ra, có chút sầu lo kéo Quan Nhã.

"Bên xe ngựa đều là thị vệ, có cái gì phải lo lắng." Quan Nhã nhàn nhạt trả lời một câu: "Thích khách đến đây, cũng không sợ."

Tạ Linh Hi nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nhưng em sợ, em chỉ là Siêu Phàm cấp 1."

Quan Nhã dứt khoát mặc kệ cô.

Giọng nói lười biếng của Chỉ Sát cung chủ từ thùng xe truyền đến.

"Thế nào, đại Kiếm Khách của chúng ta có nhìn thấy kẻ địch không?"

Quan Nhã cũng không để ý tới cô, vẫn như cũ ở trong đám người tìm kiếm thích khách có thể tồn tại.

Nguyên Thủy một khi hiện thân, nhất định đưa tới họa sát thân, cô cần sớm quan sát ra thích khách trốn ở trong đám người, đề phòng vạn nhất.

Mặt khác, Nguyên Thủy chưa nói rõ cho các cô kế hoạch, bởi vì lo lắng quốc sư sẽ từ trên thân "vai phụ" quan trắc ra biến hóa của dòng sông vận mệnh, từ đó thăm dò ra hành động của bọn họ.

Cho nên, mấy người bọn Quan Nhã cũng không biết Nguyên Thủy có thể thành công hay không, nếu như Nguyên Thủy thất bại, các cô lập tức động thủ đánh giết Trịnh Văn Hàn, bắt giặc bắt kẻ cầm đầu trước.

Đến lúc đó quốc sư nghĩ hẳn sẽ ra tay, mà phe mình không có Chúa Tể, quốc sư nếu ra tay, tình thế liền không thể khống chế.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, người dân cùng quần thần lặng im, dưới bề ngoài bình tĩnh là sóng gió mãnh liệt, ai cũng đang chờ đợi thời khắc đó đến.

Cuối cùng, trong Thiên Cơ lâu cao chót vót, một vị đạo sĩ trung niên đi ra, hắn mặc đạo bào, cầm phất trần, ánh mắt đảo qua đám người đông nghịt, cao giọng nói:

“Giờ lành đến, cho mời quốc sư! !”

Quốc sư ở dân gian vẫn rất có uy vọng, người dân ngoài quảng trường, quần thần trong quảng trường ùn ùn khom người.

Trịnh Văn Hàn cao giọng nói:

“Cho mời quốc sư!”

Dân chúng phía sau không tự chủ phụ họa, hô to “Cho mời quốc sư’ .

Trong vô số tiếng hô, trong đài quan sát tầng cao nhất Thiên Cơ lâu lao lên một đạo hào quang vàng óng sáng tỏ nhu hòa, chậm rãi bay ra, dừng ở trên không quảng trường.

Hào quang màu vàng sáng mà không chói, dân chúng bên dưới nhìn thấy rõ ràng hào quang vàng óng là vầng sáng treo ở sau đầu một lão đạo tiên phong đạo cốt.

Lão đạo sĩ râu dài bồng bềnh, đạo bào tung bay, khuôn mặt gầy, cầm phất trần, một bộ khí phái trích tiên xuất trần.

Dân chúng nhao nhao bái lạy, coi là tiên nhân.

Hai hàng văn võ quan viên cũng kính sợ phát ra từ trong lòng, làm quan to triều đình, bọn họ đương nhiên biết quốc sư không phải thần tiên, mà là người tu hành. Chẳng qua, quốc sư loại Lục Địa Thần Tiên tu vi thông thiên triệt địa này, xưng một tiếng tiên nhân cũng không đủ.

Trong thùng xe rộng rãi, Tôn Miểu Miểu thò đầu ra, nhìn chằm chằm quốc sư một chút, sợ sệt rụt đầu về, nói:

“Nguyên thần xuất khiếu, hóa hư vi thực, quốc sư là Thần Nhật Du cấp 8.”

Cấp 8?

Tiểu Viên, Tạ Linh Hi trong thùng xe, cùng Quan Nhã lên cao quan sát, còn có Anh Gà Đỏ ngoài xe ngụy trang thành thị vệ, trong lòng đều trầm xuống, cảm giác khó giải quyết, đồng thời lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Dù sao trong đồng đội quốc đô bên này, đã có hai vị linh cảnh hành giả cấp Chúa Tể.

Boss to nếu không có cấp 8, ngược lại nói không thông.

“Nguyên Thủy lần này nếu chơi hỏng, chúng ta đều phải chết, nhiệm vụ chủ tuyến của tôi đã hoàn thành, ài, sớm biết đã trở về.” Anh Gà Đỏ ảo não nói.

Nhiệm vụ chủ tuyến của hắn vào sáng sớm hôm nay đã kết thúc, bởi vì là kịch bản phó bản cỡ lớn, linh cảnh đưa ra lựa chọn, một là thoát ly phó bản trở về hiện thực.

Hai là lưu lại hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến.

Anh Gà Đỏ từ trước đến nay là “chữ Nghĩa đặt trên đầu, sống chết để một bên”, thế là lựa chọn cái sau.

Bây giờ có chút muốn chạy trốn.

Các cô gái trong thùng xe không ai để ý tới hắn, hết sức chăm chú nhìn chằm chằm quốc sư tựa như tiên nhân.

Thanh âm to lớn của quốc sư quanh quẩn:

“Đế tích âm dương tạo hóa, thần sinh thất chính, tinh hoa ánh sáng, tròn che phương chở này, điềm báo vật khang, thần dám chỉ báo này, bái tiến đế thiên hoàng… Con cháu Triệu thị, nó lệ không ức. Thượng Đế đã mệnh, hầu tại Thuấn phục…”

Anh Gà Đỏ nghe mà vẻ mặt ngẩn ra, nhìn về phía thùng xe: “Ý gì thế? Nói đều là tiếng người, hợp lại một câu cũng chưa nghe hiểu.”

Chương 2815: Khẳng khái trần từ (1)

Các cô gái trong thùng xe vẫn không để ý tới hắn, đúng là nghe không hiểu, ai để ý người đó xấu hổ.

Tạ Linh Hi nhỏ giọng nói: "Em chỉ nghe hiểu câu phía sau, ý tứ đại khái là: Con cháu Triệu thị ngàn ngàn vạn, thượng thiên độc giao phó "Thuấn" hoàng vị, Thuấn chỉ là Triệu Thuấn."

Dù sao cấp 3 vừa tốt nghiệp, ở vào năm tháng số lượng dự trữ tri thức phong phú nhất.

Quốc sư thao thao bất tuyệt chốc lát, theo một câu "Hiến ba trăm đồng tử ở Thượng Đế, che chở Nam triều năm trăm năm quốc phúc" kết thúc, trong dòng người đột nhiên vang lên tiếng hô to:

"Quốc sư, tuyệt đối không thể! Hành động lần này làm trái nhân đạo, thiên lý khó dung. Hôn quân làm điều ngang ngược, ắt gặp báo ứng, ngài chính là nhất quốc chi sư, sao có thể trợ Trụ vi ngược."

Nói chuyện chính là sĩ tử trẻ tuổi, cảm xúc cực kỳ kích động, một bộ dáng không để ý sống chết.

Có người mở đầu, dân chúng quốc đô kìm nén đầy bụng tức giận nhao nhao hưởng ứng.

"Không thể tế trời! Hôn quân làm điều ngang ngược, ắt gặp báo ứng, quốc sư, ngài phải làm chủ cho chúng ta nha."

"Quốc sư, ba trăm sinh mệnh, ba trăm đứa bé đó."

"Xin quốc sư mau cứu bọn nhỏ."

"Xin quốc sư mau cứu đứa nhỏ." Đám người đông nghịt bắt đầu quỳ xuống, trong mắt không có đế vương, chỉ có quốc sư.

Lòng dân ở ai liếc qua thấy ngay, dân ý như thế nào liếc qua thấy ngay.

Quốc sư cao cao tại thượng, quan sát toàn trường, phát ra tiếng thở dài hùng hồn lại bất đắc dĩ, chậm rãi nói:

"Thượng Đế đã lệnh, hầu tại Thuấn phục, Thuấn chính là thiên tử, nhất ngôn cửu đỉnh."

Ý tứ của câu này là, chuyện hoàng đế muốn làm, ta cũng không có cách nào, muốn trách thì trách hắn.

Quốc sư tiếp tục niệm xong đoạn văn tiếp theo, sau đó cao giọng nói:

"Giờ lành đã đến, tế trời bắt đầu!"

Nói xong, bắn ra một vệt hào quang vàng óng, rơi vào củi khô chồng chất dưới đài cao.

Củi khô gặp lửa, hóa thành lửa nóng hừng hực.

Dòng người bỗng nhiên mãnh liệt trào lên, dân chúng có người chửi mắng hôn quân, có người thống khổ kêu rên, có người liều mạng húc vào Thành Phòng quân, muốn đi vào quảng trường.

Trịnh Văn Hàn rốt cuộc kìm nén không được, quay đầu lại, tìm kiếm trong đám người.

"Tìm được rồi…" Cũng chính là giờ khắc này, Quan Nhã rốt cuộc ở trong từng gương mặt khó mà khống chế cảm xúc kia, đã tìm được thích khách ẩn nấp.

Ở lúc này, một tiếng quát chói tai vang lên: "Dừng tay!"

Một bóng người phóng tới đài cao, phất tay áo dài, khí kình bành trướng, càn quét sụp đổ củi khô hừng hực thiêu đốt.

Trịnh Văn Hàn đang mong đợi hôn quân hiện thân, vẻ mặt cứng đờ, ngạc nhiên nhìn về phía bên người.

Là Dương Chính!

Trịnh Văn Hàn giận tím mặt:

"Dương đại nhân, ngươi dám chống lại thánh mệnh, ngăn cản nghi thức tế trời? Người đâu, kéo hắn xuống."

…

"Hả?"

"Sao là lão đậu cô ra mặt?"

Anh Gà Đỏ mờ mịt nhìn về phía Quan Nhã, hành động bất thình lình của Dương Chính, chẳng những khiến quân địch kinh ngạc, ngay cả quân mình cũng chẳng hiểu gì cả.

“Lão đậu là có ý tứ gì?”

Quan Nhã hạ giọng: “Không biết, trước mặc kệ hắn, đi, để ý mấy tên thích khách kia, chuẩn bị đánh lén bất cứ lúc nào.”

Cô dùng ánh mắt phối hợp động tác tay, đem lần lượt điểm ra bảy tên thích khách trong đám người.

Chỉ Sát cung chủ, Tiểu Viên, Tạ Linh Hi ăn ý thay quần áo, cởi váy rườm rà hoa mỹ, thay quần áo dân chúng bình thường.

Tôn Miểu Miểu thì phun ra oán linh cấp 6 Y Xuyên Mỹ, lại lấy bí pháp mang các linh phó ngưng tụ thành sợi roi, quật mạnh ở trên thân Y Xuyên Mỹ, ra lệnh: “Kéo bọn họ vào ảo cảnh.”

Y Xuyên Mỹ xinh đẹp quyến rũ rên rỉ một tiếng, phủ phục xuống đất: “Đa tạ chủ nhân ban ân, đa tạ chủ nhân ban ân, chủ nhân quất tôi một roi nữa.”

Các cô gái trong xe đều nhìn về phía Tôn Miểu Miểu, tựa như không ngờ cô là Tôn Lục Thủy* như vậy.

*chữ Miểu do 3 chữ Thủy tạo thành, Miểu Miểu là 6 chữ Thủy

Khuôn mặt Tôn Miểu Miểu nổi lên đỏ ửng, cảm thấy xấu hổ, vội vàng giải thích: “Linh phó Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng tôi, thế nào cũng phải quật mới làm việc, Nguyên Thủy Thiên Tôn biến thái có gì quan hệ với tôi.”

Khi cô giảo biện (giải thích), Y Xuyên Mỹ đã trồi lên khỏi thùng xe, bắt đầu âm thầm ảnh hưởng bảy tên thích khách.

Chỉ Sát cung chủ, Tạ Linh Hi, Tiểu Viên thay xong quần áo, đẩy mở cửa xe, lần lượt xuống xe, lẫn vào đám người tìm cơ hội mà hành động.

Trừ Chỉ Sát cung chủ, Tiểu Viên cùng Tạ Linh Hi đều là Siêu Phàm nho nhỏ, mà có thể mai phục trong đám người ám sát hôn quân, tất nhiên là cao thủ Thánh Giả cảnh (tiểu tông sư).

Nhưng không sao, ưu thế của linh cảnh hành giả là đạo cụ phẩm loại rất nhiều, các cô có thể không bận tâm võ đức đánh lén.

Chỉ cần Y Xuyên Mỹ kéo đám thích khách vào ảo cảnh, mục tiêu chỉ cần không phải Sơn Thần, đều phải xong đời.

Lúc này, đám người xôn xao hẳn lên, nhìn thấy Dương Chính cường thế ra tay ngăn cản nghi thức tế trời, những người dân vốn đã không ôm hy vọng, trong mắt sáng lên hào quang mong chờ, cháy lên ngọn lửa hy vọng.

Chương 2816: Khẳng khái trần từ (2)

Một tướng lĩnh Thành Phòng quân cấp tiểu tông sư dẫn ba sĩ tốt tiến lên, thái độ cứng ngắc lạnh lùng, ôm quyền nói: "Dương tướng, mời, đừng để mạt tướng khó xử, quốc sư cùng nhiều người dân như vậy đang nhìn đó."

Ngụ ý, có quốc sư tọa trấn, ngươi không nhấc lên nổi sóng gió, có nhiều người dân như vậy nhìn, nếu không muốn mất hết mặt mũi, thì biết điều lui ra.

Dương Chính nhảy lên tung một cước, trúng ngực bụng tên tướng lĩnh kia, tốc độ cực nhanh, lực đạo mãnh liệt, khiến vị tiểu tông sư này hoàn toàn chưa phản ứng lại, đã như bao cát bắn ngược đi, sau khi rơi xuống đất quay cuồng lại quay cuồng, lăn ra mười mấy mét mới vừa vặn dừng lại.

Lần này ngay cả hai hàng văn võ đại thần cũng rối loạn hẳn lên, Thành Phòng quân phụ trách ngăn trở dân chúng duy trì trật tự kinh ngạc quay đầu, nhìn trường quan nhà mình chật vật bò dậy.

"Keng!"

Tướng lĩnh kia trực tiếp rút ra bội đao, khuôn mặt vặn vẹo, một nửa là đau đớn, một nửa là thẹn quá hóa giận.

Trịnh Văn Hàn thấy thế, không nhường nhịn nữa, trực tiếp xé rách da mặt, quát to: "Dương Chính cãi thánh mệnh, mưu đồ bí mật tạo phản, mau chóng bắt lại, nếu dám phản kháng, giết không cần hỏi!"

Tướng lĩnh kia cười lạnh, dẫn hai hàng sĩ tốt chạy tới.

"Lớn mật!"

Trương Nguyên Thanh xé trên mặt một phát, kéo xuống cả một tấm da người mỏng như cánh ve, cao giọng nói; "Trẫm chính là đương triều thiên tử, các ngươi dám hành thích vua?"

Tướng lĩnh dẫn dắt cấp dưới cầm đao chạy tới chợt dừng bước, nhìn về phía Trịnh Văn Hàn.

“Bệ hạ?” Quần thần càng rối loạn hơn, cho dù là các quan viên quan trường chìm nổi nhiều năm, giờ phút này cũng có chút không hiểu ra sao.

Đại học sĩ Dương Chính sao đột nhiên biến thành bệ hạ?

Trong đó, đám tâm phúc của Trịnh Văn Hàn nhìn nhau, đều lựa chọn quan sát, hoặc bảo trì trầm mặc, hoặc giả câm vờ điếc.

Trịnh Văn Hàn vẻ mặt giọng nói đều dữ tợn: “Cuồng đồ lớn mật, dám giả mạo bệ hạ quấy rầy nghi thức tế trời, thiên gia còn mặt mũi nào nữa. Người đâu, mau mau chém giết kẻ này.”

Lời này là nói với thích khách bên ngoài, ý bảo bọn họ có thể hành động.

Trương Nguyên Thanh thò tay phải vào trong lòng, mở ra hòm đồ, lấy ra một khối ngọc tỷ vuông vắn, vàng sáng trong suốt, giơ cao cao, khí thế không thua gì Trịnh Văn Hàn quát: “Truyền quốc ngọc tỷ ở đây!”

Một tay khác lại từ “trong lòng” lấy ra song long ngọc bội tính chất tương tự, chăm chú nhìn quần thần: “Các khanh không nhận ra ngọc tỷ? Không nhận ra ngọc bội bên người trẫm?”

“Thật đúng là bệ hạ?”

“Bệ hạ sao lại ở nơi này?”

Các đại thần không rõ chân tướng kia sau khi kinh ngạc, ùn ùn lễ bái, hô to: “Bái kiến bệ hạ.”

Các đại thần tâm phúc của Trịnh Văn Hàn chỉ có thể cúi lạy theo.

Chỉ còn Trịnh Văn Hàn ngập ngừng đứng đó, quỳ cũng không phải, không quỳ cũng không phải, ánh mắt liên tiếp nhìn về phía người dân ngoài quảng trường.

Thần Duệ quân sao còn chưa ra tay?

Thích khách hắn an bài cũng không có động tĩnh.

Không ổn!

Làm cao thủ quyền mưu, Trịnh Văn Hàn biết bố trí của mình bị hôn quân hóa giải, thích khách nếu chưa ngay lập tức xuất hiện, vậy vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.

Ồ? Hắn thế mà ngụy trang thành Dương tướng trà trộn vào…

Vương Bắc Vọng còn cho rằng hôn quân khiếp đảm, không dám tự mình ra mặt, cho nên ủy thác Dương Chính ngăn trở.

Hắn vừa rồi còn ở trong lòng tức giận mắng hôn quân hồ đồ, Dương Chính danh bất chính ngôn bất thuận, ngăn trở như thế nào?

"Thật sự là cẩu hoàng đế kia?"

"Hỏa thiêu trẻ con, ngu ngốc vô đạo, ắt gặp trời phạt!"

"Hôn quân! Hôn quân!"

Bên rìa quảng trường, tiếng rống của dân chúng quốc đô nổi lên bốn phía, tiếng chửi rủa cùng chỉ trích không dứt bên tai, không hề sợ bị trị tội đại bất kính, bọn họ mắng quen rồi.

Từ khi Triệu Thuấn đăng cơ tới nay, dân gian chỉ trích cùng chửi rủa chưa từng dừng lại, mà triều đình mở một mắt nhắm một mắt, chưa từng trị tội, Quốc Tử Giám thậm chí dung túng học sinh ở yến hội, thi hội các nơi cao hứng bàn luận công kích hoàng đế.

Học sinh trẻ tuổi cũng coi công kích hoàng đế là chính trị chính xác cùng thể hiện bản thân thanh cao.

Nghe sóng âm ồn ào của dân chúng, nghe tiếng càn rỡ do mình cố ý dung túng dưỡng thành, Trịnh Văn Hàn giật mình, nay cảm xúc phản đế tăng vọt, hắn hoàn toàn có thể thuận theo lòng dân, thừa cơ lên án mạnh mẽ hôn quân, phế bỏ đế vị của Triệu Thuấn.

Chỉ cần quốc sư ủng hộ hắn, tất cả đều có thể nước chảy thành sông.

Đến tiếp sau là tự lập làm đế, hay là nâng đỡ bù nhìn, lại cân nhắc tiếp.

Nhưng nghi thức tế trời nếu là thất bại, quốc sư chỉ sợ…

Hiện trường vốn tiếng người ồn ào đột nhiên yên tĩnh, người dân kinh nghi bất định, dừng kháng nghị cùng tức giận mắng.

Bọn họ bắt đầu châu đầu ghé tai, nhao nhoa nghị luận.

Vương Bắc Vọng trà trộn ở trong dân chúng đầu tiên là ngẩn ra, hắn biết hôn quân gặp nạn căn nguyên là Trịnh gia hành thích, mà không phải gián điệp Bắc triều gây ra, không rõ hôn quân vì sao không ngay tại chỗ vạch trần âm mưu của Trịnh Văn Hàn.

Chương 2817: Khẳng khái trần từ (3)

Sau đó ý niệm khẽ động, nghĩ thông rồi, đây là đang ổn định Trịnh Văn Hàn, miễn cho Trịnh tướng nắm quyền lực chó cùng rứt giậu.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục cao giọng nói: "Nghi thức tế trời không phải ý trẫm, hỏa thiêu trẻ con càng trái nhân luân, Bắc triều thế tới hùng hổ, thiên tử thủ biên giới, quân vương tử xã tắc, cớ gì cần trẻ con vô tội nhận lấy cái chết?"

"Dừng nghi thức tế trời, đưa trẻ con về nhà."

Lặng ngắt như tờ.

Hai hàng văn võ quan viên kinh ngạc nhìn hoàng đế khẳng khái trần từ, không thể tin được những lời này ra từ miệng vị hôn quân thanh sắc khuyển mã, không để ý tới triều chính này.

Hơn nữa câu "Thiên tử thủ biên giới quân vương tử xã tắc" kia, làm người ta động dung.

Vương Bắc Vọng nghe mà nhiệt huyết sôi trào, quân vương tử xã tắc, thất phu cũng có thể!

Tiếng xôn xao lần nữa vang lên, khác với vừa rồi tức giận mắng, lần này là kinh ngạc, ngoài ý muốn cùng hưng phấn, nhất là các bậc cha mẹ có con bị chọn, nháy mắt kích động hẳn lên, tim đập thình thịch, ngoài hưng phấn, lại lo lắng là một giấc mộng.

Cảm thụ được cảm xúc dân chúng biến hóa, Trương Nguyên Thanh nhân cơ hội thi triển kỹ năng của Huyễn Thuật Sư, cổ động dân chúng: "Phàm cha mẹ trong nhà có trẻ con bị lựa chọn tế trời, đều có thể tiến vào dẫn con mình về, ai dám ngăn trở, coi là mưu phản."

Một cặp cha mẹ bị thao túng cảm xúc, đầu óc nóng lên, mạnh mẽ chen Thành Phòng quân ra, chạy về phía về phía đài cao.

Thấy thế, Thành Phòng quân nhìn nhau, muốn ngăn cản lại không dám ngăn cản.

Không xong!

Trong lòng Trịnh Văn Hàn rùng mình, ngẩng đầu nhìn về phía quốc sư lơ lửng ở không trung, lại thấy ánh mắt quốc sư đã không ở trên người mình, cũng không ở trên người Triệu Thuấn, mà là đặt ở trên thân một đám dân chúng.

Trương Nguyên Thanh liếc nhìn Trịnh Văn Hàn, cũng ngẩng đầu, chăm chú nhìn quốc sư cao cao tại thượng, lớn tiếng nói: "Quốc sư, ngài yêu dân như con, lại là trưởng bối của trẫm, ngài cảm thấy trẫm làm đúng không?"

Vừa dứt lời, hắn liền cảm nhận được một luồng thần niệm mạnh mẽ lặp đi lặp lại nhìn quét ở trên người mình, như là muốn mang hắn trong ba tầng ngoài ba tầng quét sạch sẽ.

Quốc sư vẫn như cũ lặng lẽ nhìn dân chúng, chưa đáp lại.

Cha mẹ trẻ tuổi vội vàng chạy lên đài cao giá gỗ, ở trong một đám trẻ con dại ra tìm được con mình, không dám cẩn thận xem xét đứa nhỏ, không dám nán lại thêm, ôm con như chạy trốn quay về đám người.

Người cha kia đuổi theo người vợ bế con, chạy đến một nửa, đột nhiên dừng lại, sau khi do dự một phen, xoay người lễ bái: "Đa, đa tạ bệ hạ, đa tạ bệ hạ…"

Có cái mở đầu này, bậc cha mẹ trong đám người kết bạn phá tan tuyến phòng thủ của Thành Phòng quân, tốp năm tốp ba chạy về phía đài cao, ôm về con của mình, cũng có đứa nhỏ cha mẹ không ở đây, thì được hàng xóm láng giềng hoặc trưởng bối trong nhà bế về.

Trong đám người, một thiếu nữ dung mạo tú lệ, đột nhiên quỳ xuống, hô to: "Bệ hạ nhân từ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Các cha mẹ bế được con về, cốt nhục mất rồi mà lại có được, trong lòng đang tràn đầy cảm kích cùng vui sướng, dẫn đầu hưởng ứng, quỳ xuống hô to vạn tuế.

Hành vi của bọn họ dẫn phát hiệu ứng quần chúng, càng lúc càng nhiều người quỳ xuống, vạn người thần phục, hô vạn tuế.

Linh Hi phối hợp tốt!

Trương Nguyên Thanh mừng rỡ, đồng thời, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở: "Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến 1 - đạt được lòng dân! Thưởng: Long khí hộ thể."

"Ting! Nhiệm vụ phụ tuyến kích hoạt - đạt được lòng dân."

Bên tai Trương Nguyên Thanh truyền đến long ngâm mờ mịt réo rắt, từng luồng hào quang màu vàng nhạt từ đỉnh đầu dân chúng tràn ra, tụ thành một con ngũ trảo kim long không đủ ngưng thực, lao vào trong cơ thể của mình.

Ngay sau đó, một tin tức xuất hiện ở trong đầu: "Tên: Long khí hộ thể"

"Loại hình; tiêu hao phẩm"

"Công năng: Thủ hộ"

"Giới thiệu: Long khí ngưng tụ lòng dân hình thành, có thể chống đỡ cổ độc, nguyền rủa, oán linh, tự mang hiệu quả Bí Ẩn, giết chết kẻ mang long khí hộ thể, sẽ chịu long khí cắn trả, thiên nhân ngũ suy."

"Ghi chú: Chỉ có thiên tử cùng cao nhân đắc đạo mới có thể khống chế long khí."

Phần thưởng của đạt được lòng dân là long khí hộ thể? Buff thật mạnh, quả thực là khắc tinh của Vu Cổ Sư cùng Thần Dạ Du!

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên.

Nhã gian tửu lâu ngoài trăm mét.

Vẻ mặt Từ trưởng lão ngoài dự liệu, nói: "Không ngờ hôn quân thật sự có vài phần dũng khí, vài phần trí mưu, tỉnh ngộ sớm vài năm, Nam triều nào đến nông nỗi này? Hắn làm sao đến nông nỗi này? Thời gian muộn rồi."

Thiên tử thủ biên giới, quân vương tử xã tắc… Đoàn bang chủ đứng ở bên cửa sổ, nhìn thật kỹ bóng dáng Triệu Thuấn.

Vài giây sau, hắn nhíu mày: “Nói như thế nào?”

Bang chủ bắt đầu để ý an nguy của hôn quân?

Chương 2818: Đánh cờ (1)

Từ trưởng lão quan sát được tâm lý bang chủ, thở dài nói: “Hôn quân không muốn vạch trần âm mưu của Trịnh Văn Hàn, là vì không dám bức người quá đáng, Trịnh Văn Hàn thế lớn, một khi chó cùng rứt giậu, thế cục sẽ hoàn toàn mất khống chế, nhưng không vạch trần Trịnh Văn Hàn tạo phản, liền ý nghĩa muốn lá mặt lá trái với Trịnh Văn Hàn, Trịnh Văn Hàn sẽ có biện pháp khiến bệ hạ băng hà hợp lý.”

Nắm tay Đoàn bang chủ gõ khung cửa sổ một phát, phẫn nộ nói; “Ta không phải đối thủ của quốc sư.”

Trên quảng trường ngoài Thiên Cơ lâu, Trịnh Văn Hàn ý niệm chuyển động, quốc sư chưa tỏ bất cứ thái độ gì, hắn chỉ có thể án binh bất động.

Hơn nữa hôn quân quấy nhiễu nghi thức tế trời của quốc sư, quốc sư sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Sỉ nhục to lớn!”

Đột nhiên, một tiếng rít gào vang vọng hiện trường.

Trương Nguyên Thanh nhìn dân chúng đông nghìn nghịt, rít gào khàn cả giọng: “Hoàng cung của trẫm thế mà lại tùy ý gián điệp Bắc triều qua lại tự nhiên, tám ngàn Hoàng Thành ti đều là phế vật! Trải qua một tai nạn này, trẫm hoàn toàn tỉnh ngộ, trên triều đình, gỗ mục làm quan, dưới tường điện, cầm thú hưởng lộc, hạng người lòng lang dạ sói tràn ngập đương triều, bọn khúm núm nịnh bợ ùn ùn cầm quyền, cứ thế dân chúng gặp khổ đồ thán, quốc gia đối mặt tai ương ngập đầu.

Trẫm muốn giảm miễn lao dịch ba năm, đại xá thiên hạ, mặt khác, xét thấy bên trong Hoàng Thành ti có hạng người phản quốc thông đồng với địch, trên triều đình cũng có kẻ xấu ngầm tư thông Bắc triều, từ hôm nay trở đi, trẫm không về cung nữa, ở Thiên Cơ lâu làm việc.

Quốc sư công tham tạo hóa, thông hiểu thiên cơ, tự sẽ bảo vệ trẫm bình an, nếu trẫm chết ở Thiên Cơ lâu, vậy là quốc sư

muốn trẫm tử, trẫm chết cũng không tiếc!”

Lời vừa nói ra, quốc sư chưa từng có cảm xúc dao động gì, sắc mặt rốt cuộc đã thay đổi.

Trương Nguyên Thanh nhìn thẳng đôi mắt ánh vàng rực rỡ của quốc sư, cao giọng nói: “Đang lúc nguy nan này, trẫm muốn khẩn cầu quốc sư phù hộ, vì Nam triều, cũng vì lê dân.”

Tiếng hắn rất lớn, bao trùm qua tiếng ồn ào, rõ ràng truyền vào trong tai quan viên dân chúng ở đây.

Từng đôi mắt không khỏi nhìn về phía quốc sư, Tạ Linh Hi trà trộn ở trong quần chúng thanh thúy hô lên: “Xin quốc sư vì dân chúng, vì triều đình che chở bệ hạ.”

Cô không biết Nguyên Thủy ca ca vì sao phải vào đầm rồng hang cọp, nhưng cô biết mình chỉ cần vô điều kiện phối hợp Nguyên Thủy ca ca là được.

Phối hợp vô điều kiện tương tự còn có Vương Bắc Vọng, Anh Gà Đỏ, Tiểu Viên cùng Chỉ Sát cung chủ, ở dưới các đồng đội tích cực kéo tiết tấu, người dân bắt đầu phụ họa, khẩn cầu quốc sư phù hộ hôn quân ngày thường mỗi lần đề cập liền hận nghiến răng nghiến lợi.

Quốc sư sau khi trầm mặc thật lâu, chậm rãi nói: “Được!”

Hóa thành một đạo hào quang vàng óng, lao vào trong lầu.

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh nhếch lên, nhìn về phía Trịnh Văn Hàn, cười nói: “Trịnh tướng, trẫm muốn ở Thiên Cơ lâu xử lý chính vụ, chuyện điều tra gián điệp bên trong Hoàng Thành ti giao cho ngươi, trong vòng ba ngày nếu tra không ra gián điệp tư thông Bắc triều, xách đầu tới gặp!”

Hắn đây là đang hướng Trịnh Văn Hàn truyền đạt trẫm đang dùng kế hoãn binh, ý tứ mâu thuẫn hai bên không thể hóa giải, không chết không ngừng.

Nhưng tạo phản dù sao cũng là tối kỵ, lần này kế hoạch nghi thức tế trời thất bại, nếu không phải bất đắc dĩ, Trịnh Văn Hàn khẳng định sẽ lựa chọn chuẩn bị đầy đủ lại ra tay.

Trương Nguyên Thanh lựa chọn không động vào Hoàng Thành ti, không vạch trần hắn tạo phản, chính là đang cho

Trịnh Văn Hàn một cái bậc thang, phòng ngừa đối phương trực tiếp tạo phản.

Trong lòng Trịnh Văn Hàn biết rõ, nhưng cũng chỉ có thể thuận bậc thang mà xuống, trước công chúng, hắn áp chế cảm xúc trong lòng, chắp tay nói: "Vi thần rõ."

Thiên Cơ lâu, tầng tám cao nhất.

Trong phòng đan, Trương Nguyên Thanh dựa vào lan can nhìn ngắm dân chúng giống như đàn kiến, như dòng suối nhỏ, dọc theo các con đường chảy nhỏ giọt, hướng về phía khác nhau giải tán.

Trên quảng trường ngoài Thiên Cơ lâu, hai trăm Thành Phòng quân, hai trăm Hoàng Thành ti bày trận, người trước là bộ đội Dương gia nắm giữ, người sau thuộc về Trịnh gia.

Chỗ xa hơn, trên trục đường chính nối với hoàng thành, từng chiếc xe ngựa xa hoa đang chạy tới Thiên Cơ lâu, một bộ phận là xe ngựa của quan viên nội các, một bộ phận là hoạn quan trong cung.

Người trước bởi vì hoàng đế ra lệnh muốn ở Thiên Cơ lâu xử lý chính vụ, cho nên cần quan viên nội các ở Thiên Cơ lâu phụ trợ làm việc, người sau là tới hầu hạ hoàng đế bệ hạ.

Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, đi ra khỏi phòng đan.

"Bệ hạ dừng bước." Đạo sĩ trung niên canh giữ ở cửa phòng đan ngăn cản hắn, mặt không biểu cảm nói.

"Quốc sư có lệnh, ngài chỉ có thể nghỉ ở trong gian phòng này, không thể ra ngoài, không thể đi lại ở trong Thiên Cơ lâu."

Chương 2819: Đánh cờ (2)

Trương Nguyên Thanh đánh giá đạo sĩ trung niên, khuôn mặt trắng nõn không râu, hai mắt sâu thẳm, tràn ngập thần khí, tu vi không cạn.

"Ta muốn gặp quốc sư." Hắn nói.

"Quốc sư tìm hiểu thiên công, ai cũng không gặp." Đạo sĩ trung niên nhìn không chớp mắt, cũng không bởi vì thân phận hoàng đế của hắn mà thay đổi.

Đạo sĩ trong Thiên Cơ lâu ai cũng khinh thường hoàng đế, miệt thị hoàng quyền.

Trương Nguyên Thanh âm thầm bĩu môi, cười tủm tỉm nói: "Nếu ta bây giờ ra tay giết ngươi, ngươi cảm thấy quốc sư sẽ ngăn trở hay không? Có thể báo thù cho ngươi hay không, hay là ngươi cảm thấy ta không giết được ngươi?"

Khi nói xong một chữ cuối cùng, hắn thi triển tinh thần đả kích, thanh âm giống như tạp âm chói tai, như kim thép bén nhọn.

Đạo sĩ trung niên trước mắt tối sầm, gân xanh trên trán nổi lên, da mặt run rẩy, nhưng xoang mũi chưa tràn ra máu tươi.

Cấp 5? Cái đệch ~ thực đánh nhau còn không định ai thua ai thắng! Trương Nguyên Thanh cả kinh, mặt ngoài trấn định như cũ, bảo trì tư thái cười tủm tỉm thoải mái.

Mười mấy giây sau, đạo sĩ trung niên bình ổn tinh thần tổn thương, trong ánh mắt nhìn hôn quân có thêm kiêng kỵ cùng kinh ngạc, thản nhiên nói: "Bệ hạ nếu muốn gặp quốc sư, vậy ta liền thay ngươi thông truyền."

Há mồm phun ra một đạo âm khí, một linh phó mặc áo trắng phiêu phiêu đãng đãng mà đi.

Trương Nguyên Thanh xoay người trở lại đan thất, ngồi khoanh chân ở bồ đoàn, lại sai linh phó đưa đến bàn thấp, thùng nước, than củi trong góc, bắt đầu đun nước pha trà.

Đợi dưới đáy nước trong siêu xuất hiện bọt khí, một đạo hào quang vàng óng xuyên qua vách tường tiến vào đan thất, hóa thành một vị lão đạo sĩ tiên phong đạo cốt.

"Đến thật nhanh, nước cũng chưa chưa sôi." Trương Nguyên Thanh từ trong thùng nước múc một muôi nước, rửa đồ dùng uống trà.

Ánh mắt hắn vẫn luôn ở vật trong tay, đầu cũng không ngẩng, chưa nhìn đối phương một cái, tuy ngồi ở đối diện bàn thấp là một vị Chúa Tể.

"Bệ hạ không sợ bần đạo giết ngươi?" Quốc sư vẻ mặt lạnh nhạt, giọng điệu mờ mịt đạm bạc, giống như cao nhân đắc đạo tu tới cảnh giới thái thượng vong tình.

Trương Nguyên thanh dùng kẹp trúc gắp lên chén trà, tráng nước: "Có thể giết ta, ngươi mấy năm trước đã ra tay, tội gì phí nhiều tinh lực như vậy? Trước kia ta chỉ biết là ngươi có thể có băn khoăn, không tiện tự mình ra tay giết ta, hôm nay đã rõ nguyên do trong đó."

"Biết cái gì?" Quốc sư nhàn nhạt hỏi.

"Trẫm chính là vua của một nước, có long khí hộ thể, giết ta sẽ khiến ngươi thiên nhân ngũ suy." Giọng điệu Trương Nguyên Thanh cũng rất bình tĩnh, giống như là đang nói chuyện phiếm với trưởng bối.

"Cho nên ngươi cần mượn Trịnh gia cùng Nhã phu nhân tới giết ta."

Vẻ mặt Quốc sư vẫn lạnh nhạt như cũ, "Ta vẫn như cũ có thể để Trịnh gia giết ngươi, phương pháp giết chết ngươi có rất nhiều, không cần ta tự mình ra tay, vào Thiên Cơ lâu không đại biểu ngươi đã an toàn."

Trương Nguyên Thanh mặt không đổi sắc nhìn thẳng vào mắt quốc sư, cười nói "Ngươi đã bỏ qua thời cơ tốt nhất giết chết ta, còn ta bây giờ, hai ba tên cấp 6 cùng không để ở trong mắt, dưới lầu còn có binh lính Thành Phòng quân cùng Hoàng Thành ti. Còn nữa, ngươi không dám để ta chết ở Thiên Cơ lâu, cái này sẽ làm dân chúng chất vấn ngươi, chỉ trích ngươi, không tín nhiệm ngươi nữa, do đó khiến long khí trên người ngươi yếu bớt thậm chí tiêu tán."

Nghe vậy, đôi mắt quốc sư lóe lên ánh sao, mái tóc dài, tay áo bào không gió tự động, khí thế ép người.

"Ngươi sao lại biết những thứ này?" Thanh âm hắn hùng hồn trầm thấp, không hư vô mờ mịt nữa.

Trương Nguyên Thanh nở nụ cười: "Quốc sư tính hết thiên cơ, cần gì hỏi ta?"

Vào ở Thiên Cơ lâu là một nước cờ hay phản công của hắn, ai cũng biết quốc sư công tham tạo hóa, hoàng đế chết ở Thiên Cơ lâu, vậy nhất định là quốc sư hại chết.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đây là phương pháp phá cục Trương Nguyên Thanh vất vả suy nghĩ một đêm mới nghĩ ra.

Tiến vào Thiên Cơ lâu cam đoan an toàn của mình, lại nghĩ biện pháp suy yếu thế của Trịnh Văn Hàn. Tích tụ thực lực bản thân, làm chuẩn bị cho cuối cùng quyết chiến.

Quốc sư tiên phong đạo cốt mặt không biểu cảm, nhìn không ra cảm xúc biến hóa, lúc này nước trong ấm đã sôi.

Trương Nguyên Thanh giống như không thấy quốc sư khác thường, nhấc siêu lên chậm rãi pha trà, tuy không hiểu trà, nhưng giao tiếp với quần thể có tiền có thế lâu, xem cũng nhiều, tự nhiên học được tao nhã pha trà.

Hắn nhấp ngụm trà nóng bỏng: "Trà ngon, nơi này nhìn như mộc mạc, tùy tiện lá trà trong một đan phòng, cũng tốt hơn hoàng cung của trẫm. Các ngươi trừ nữ tử không hưởng thụ, mọi thứ đều tốt hơn trẫm, lại luôn đi nghĩ chuyện diệt Nam triều."

"Nam triều khí số đã hết." Quốc sư nói.

Trương Nguyên Thanh bật cười một tiếng: "Quả nhiên muốn diệt Nam triều, cái gọi là nâng đỡ Trịnh gia chỉ là lí do thoái thác lừa dối người ta, xấu hổ cho Trịnh Văn Hàn tin không nghi ngờ. Tốt xấu gì cũng là đại học sĩ lăn lộn quan trường nhiều năm, bị ham muốn quyền thế làm mù mắt, che mất tâm trí."

Chương 2820: Đánh cờ (3)

"Người đời đều nói quốc sư yêu dân như con, lại không biết là hắn mê hoặc quân vương tận tình thanh sắc trầm mê song tu. Người đời đều nói quốc sư tâm địa Bồ Tát hành y cứu thế, lại không biết hắn đang từng chút một tằm ăn rỗi quốc vận Nam triều, muốn đẩy ngàn vạn dân chúng vào chiến hỏa cùng luyện ngục."

"Quốc sư, ngươi rốt cuộc vì sao như thế?"

"Ý trời như thế." Giọng điệu quốc sư khôi phục hư vô lạnh nhạt.

Trương Nguyên Thanh khinh thường nói: "Thật ra không khó đoán được, quốc sư cảnh giới như vậy, tiền tài sắc đẹp dục vọng đều không thể loạn mắt ngài, duy nhất có thể khiến ngài

khát vọng chẳng qua là tu vi thông thiên triệt địa cùng vô thượng cảnh giới. Đạo sĩ trong Thiên Cơ lâu nói ngài bế quan tu hành đã đến thời khắc mấu chốt, để ta đoán một chút… Ngài là muốn mượn cơ hội Bắc triều Nam chinh tiêu diệt Nam triều, như thế có thể mang quốc vận cuối cùng của Nam triều từ trên người tộc nhân Triệu thị hút ra, trở thành hòn đá kê chân ngài bước lên cảnh giới cao hơn, đúng không?"

"Đúng vậy!" Quốc sư gật đầu.

Trương Nguyên Thanh cắm đầu bái ngay: "Quốc sư có thể truyền thụ cho trẫm bí pháp hay không?"

"Không thể!" Quốc sư từ chối.

"Lão thất phu không biết điều." Trương Nguyên Thanh nhất thời trở mặt, hừ lạnh nói, "Vốn nghe quốc sư tính hết thiên cơ, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, trẫm liền lấy thiên hạ làm cờ chúng sinh làm quân, đánh với ngài một ván."

Quốc sư cười: "Thú vị."

Hắn làm ra một cái động tác mời. "Bệ hạ đặt quân đi."

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Quân đầu tien của trẫm, sát nhất mai nhị."

…

Nội các, Hoành Đồ điện.

Hương khói lượn lờ, sáu vị đại học sĩ ngồi sau bàn, Trịnh Văn Hàn bưng trà lên, đưa nắp nhẹ nhàng gạt mép chén, chậm rãi thưởng thức trà.

Năm vị đại học sĩ bao gồm Dương Chính ở trong trầm mặc, chờ đợi.

Trịnh Văn Hàn buông bát trà xuống, nói: "Ta không đồng ý."

Trong tấu chương bày ra trước mặt hắn, danh sách cả thảy mười sáu vị quan viên tham ô hủ bại. Người buộc tội là Ngự sử của Ngự sử đài, người tâm phúc của Đại phu Dương Chính.

Không đợi năm vị đại học sĩ mở miệng, Trịnh Văn Hàn thong thả nói: "Thủ quân tiền tuyến dốc sức kháng địch, cần một hậu phương ổn định, quan viên trên danh sách phần lớn ở chức vị quan trọng, không nên động vào lúc này. Lại nói, những người

này tham ô hay không còn cần kiểm tra, đề nghị sau mùa thu lại kiểm tra."

Thấy người bị buộc tội vượt qua một nửa là người của Trịnh Văn Hàn, Dương Chính theo lý cố gắng: "Bởi vì thời kỳ phi thường, cho nên mới cần thanh trừ đám sâu mọt gây hại này, sao có thể mang quyền cao giao cho khối u ác tính?"

Trịnh Văn Hàn thản nhiên nói: "Việc này không cần bàn nữa."

"Có thể tạm thời cách chức điều tra."

"Không thể!"

Dương Chính cùng Trịnh Văn Hàn triển khai cãi cọ kịch liệt, bốn vị đại học sĩ ở bên cãi cọ can ngăn, một người trung lập, hai người thiên vị Trịnh Văn Hàn, một người thì kiên định không thay đổi về Dương phái.

Quyền lợi chính trị Nam triều từ trên xuống dưới phân biệt là hoàng đế nội các cùng lục bộ, trong đó nội các do sáu đại học sĩ tạo thành, Trịnh Văn Hàn và Dương Chính hai vị đại học sĩ, lại đồng thời đảm nhiệm Hữu thừa tướng cùng Tả thừa tướng.

Trong hệ thống chính trị Nam triều đã có nội các lại có Thừa tướng, nội các quyền lực tuy lớn, lại chịu hoàng quyền áp chế, nhưng Thừa tướng không phải, quyền lực của Thừa tướng có thể uy hiệp đến hoàng quyền.

Bởi vậy, hoàng đế cùng nội các mâu thuẫn trùng trùng, ở trong lịch sử hơn năm trăm năm của Nam triều, ví dụ tướng quyền tước quyền lực hoàng quyền cũng không thiếu.

Triệu Thuấn tọa trấn hoàng cung quyền lực sớm bị nội các tước đi, chỉ là lấy hình thức vật biểu tượng cùng thân phận tọa trấn hoàng cung.

Giờ phút này đánh cờ với Trịnh Văn Hàn, là Hữu thừa tướng Dương Chính, mà không phải hoàng quyền.

Từ giữa trưa đến hoàng hôn, hai bên đánh cờ không có kết quả, tâm lực lao lực quá độ, tan rã trong không vui.

…

Thiên Cơ lâu.

Một ánh chiều tà màu máu xuyên qua đài quan sát chiếu vào đan thất.

Quốc sư do một luồng thần niệm ngưng tụ thành, ngồi khoanh chân sau bàn, thản nhiên nói: "Bệ hạ không để ý tới triều chính nhiều năm, vì sao cho rằng một đạo ngự lệnh sẽ khiến nội các thần phục, ngươi muốn trừng trị gian thần thu nạp lòng dân, đây là hôn chiêu."

Trương Nguyên Thanh trầm mặc mấy giây, nghĩ một chút, nói: "Trẫm còn có một chiêu, ngày mai sẽ nói cho ngươi biết."

…

Đêm khuya.

Tôn Miểu Miểu mở kho hàng bang phái, từ trong đó lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, đội trên cái đầu quả dưa, hóa thành ánh sao rời khỏi Dương phủ.

Cô mục tiêu rõ ràng tới một tiệm gạo, tiến vào, thấy trong kho lương chứa đầy những hạt gạo.

"Chậc chậc, dân chạy nạn ngoài thành cũng gặm ăn vỏ cây, gạo trong nhà thương nhân lương thực lại chồng chất như núi."

Cô mở ra không gian bên trong Mũ Đỏ Nhỏ, thu toàn bộ lương thực của kho hàng vào trong đó, tiếp theo hóa thành ánh sao rời khỏi.

Cả một đêm thời gian, cô ra vào các cửa hàng gạo lớn, trong nhà thương nhân cùng đại thần triều đình, trộm đi lương thực.

Chương 2821: Sinh tồn (1)

Đêm khuya.

Trương Nguyên Thanh ngồi khoanh chân ở đài quan sát bên ngoài đan thất, trên đầu gối đặt Đại La Tinh Bàn đúc bằng sắt đen, bản đồ sao vẽ bằng sơn bạc.

Tinh tượng xoay tròn, không ngừng biến hóa, như mã số chương trình thế giới vận hành, hiện lên từng lần một ở trong đầu hắn.

Mỗi lần biến hóa đều đại biểu một hướng đi của tương lai.

Ở trong nhận thức của Tinh Quan, quá khứ là vĩnh hằng không thay đổi, hiện tại là đang xảy ra, tương lai là tràn ngập không xác định.

Tương lai có vô số loại khả năng, một cái chi tiết biến hóa, một ý niệm sai lầm đều sẽ khiến hướng đi của tương lai xảy ra biến hóa.

Trong đó, hành vi quyết định của người thường không có giá trị nhất không thể ảnh hưởng hướng đi của tương lai, ý tưởng cùng suy nghĩ của người ở địa vị cao cực kỳ quan trọng.

Cho nên Tinh Quan cần thông qua từng quân cờ, để hướng đi của tương lai dựa theo bản thân chờ mong tiến hành phối hợp.

Đánh cờ giữa Tinh Quan, trung tâm là ở chỗ hạ quân cờ.

Ai quân cờ nhiều hơn, mạnh hơn, người đó liền có thể trở thành người thắng cuộc.

Đương nhiên, trừ quân cờ, đại thế cũng rất quan trọng, thiên hạ đại thế cuồn cuộn hướng về phía trước, Tinh Quan cũng cần căn cứ hướng đi của thiên hạ đại thế để chơi cờ, Quan Tinh Thuật chính là dùng để nhìn thiên hạ đại thế.

Cưỡng ép nghịch chuyển đại thế, Tinh Quan mạnh nữa cũng sẽ thân tử đạo tiêu.

Bây giờ Nam triều ở trước mặt đại thế diệt vong, triều đình tham quan ô lại hoành hành, quốc khố trống rỗng, đại quân Bắc triều áp sát…

Từ đại thế mà nói, Trương Nguyên Thanh nằm ở hoàn cảnh xấu, cũng may Lâm Hạ thành chưa phá, khí số Nam triều vẫn còn.

“Lão tặc được xưng tính hết thiên cơ, trình độ Quan Tinh Thuật hẳn là không kém, mình có Đại La Tinh Bàn, nhiều nhất ngang hàng với hắn, nhưng ưu thế của mình là long khí hộ thể, hướng đi của bản thân tự mang bí ẩn.”

“Một ít hành động cơ mật không thể để đồng đội đi làm, cần âm thi đi thao tác, tiếp đó chính là nhân vật đẳng cấp cao quan hệ nhân quả không sâu với quốc sư, ví dụ như Đoàn bang chủ…” Trương Nguyên Thanh vừa ngắm sao, vừa suy nghĩ.

Lúc này, bên tai hắn truyền đến tiếng rít gào như có như không, đó là thanh âm oán linh, âm thi phát ra, chỉ có Thần Dạ Du có thể nghe được.

Tâm thần Trương Nguyên Thanh ngẩn ra, tinh tượng trước mắt tan vỡ, bị ép rời khỏi trạng thái quan tinh, nổi da gà toàn thân.

"Quốc sư đang làm cái gì?" Hắn nghiêng đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm, nheo mắt, kẻ này quả nhiên đang gồng đại chiêu.

***

Sáng sớm, ngoài cổng thành quốc đô.

Dân chạy nạn quần áo rách nát tốp năm tốp ba tụ tập lại, thân thể cuộn lại ngồi ở hai bên đường cái, ở trong sương mỏng sáng sớm run bần bật.

Thời tiết càng ngày càng lạnh. Nếu nói rét lạnh của phương Bắc là cường thế bá đạo, vậy phía nam lạnh ẩm tựa như dao thấu xương, trước khi chết còn có thể khiến ngươi thể nghiệm một phen đáng sợ đau đớn, đao cùn cắt thịt, sinh mệnh từng chút một trôi đi, thẳng đến khi chết.

Dân chạy nạn ngoài thành nhiều tới mấy ngàn, triều đình không cho phép bọn họ vào thành, càng không có lộ phí cùng sức khỏe đi về phía Nam đào vong.

Ở sau khi mất đi quê nhà, sinh kế duy nhất chính là quốc đô.

Dựa vào cháo loãng trong suốt thấy đáy triều đình bố thí gian nan qua ngày, có thể sống ngày nào tính ngày đó. Chờ trời đông giá rét đến, trẻ con cùng người già trong đám dân chạy nạn này sẽ dẫn đầu chết đi, thanh niên trẻ khỏe có lẽ có thể sống qua mùa đông tàn khốc, nhưng cái này không đại biểu có thể được cứu trợ.

Sau trời đông giá rét, còn có thiết kỵ cùng lưỡi đao Bắc triều.

Tuyệt vọng, chết lặng, đau khổ bao phủ dân chạy nạn ngoài thành.

Theo tia nắng sớm đầu tiên chiếu vào, cổng thành chậm rãi mở ra.

Dân chạy nạn ngoài thành ùn ùn nhìn về phía cổng thành, trong từng đôi mắt đen nhánh chết lặng sáng lên hào quang mong chờ. Cháo cứu trợ của triều đình sẽ ở sáng sớm đưa tới, đây là một bữa ăn duy nhất của bọn họ trong một ngày.

Ăn xong một bữa này, bọn họ sẽ có sức vào rừng đào rễ cây, đào côn trùng trong lòng đất.

Trong từng đôi mắt chờ mong, một chiếc xe đẩy tay đi ra khỏi cổng thành, trên xe đẩy tay là bốn cái thùng gỗ lớn, trong khe hở nắp thùng gỗ tràn ngập ra hơi nước màu trắng.

Tiếng nuốt nước miếng "Ực ực…" không ngừng vang lên, những người dân chạy nạn ùn ùn đứng dậy, dân chạy nạn còn chưa tỉnh cũng bị đồng bạn người nhà thô bạo lay tỉnh.

Những người dân chạy nạn lượn lờ trên cánh đồng bát ngát, như cái xác không hồn chen chúc về phía cổng thành.

Lúc này phía sau xe ngựa thồ, lại có một chiếc xe ngựa thồ đi ra, tiếp theo là chiếc thứ hai, chiếc thứ ba, chiếc thứ tư…

Phía cuối cùng, hơn trăm binh sĩ bảo vệ thành mặc giáp cầm giáo đi ra.

Những người dân chạy nạn như châu chấu ùn ùn dừng bước. Xe ngựa quá nhiều rồi, cả thảy mười chiếc, cái này không phải cho bọn họ. Trước kia nhiều nhất ba chiếc xe ngựa, chứa cháo trong suốt thấy đáy, mỗi người chỉ có thể được chia nửa bát, càng không có nhiều quân bảo vệ thành như vậy duy trì trật tự.

Chương 2822: Sinh tồn (2)

Nhìn trong thùng gỗ toát ra hơi nước liên miên, ngửi hương cháo nồng đậm, tiếng nuốt nước miếng càng vang hơn.

Trong đó xen lẫn tiếng trẻ con khóc lóc thúc giục cha mẹ đi lấy đồ ăn, nhưng người cha mặt xanh xao cùng người mẹ gầy như củi nao núng không dám tiến lên.

Lúc này, mười chiếc xe ngựa sau khi ra khỏi thành, cũng chưa tiếp tục tiến lên, mà là quay sang đi lều cháo dưới tường thành.

Một tướng lĩnh cưỡi ngựa thúc vào bụng ngựa, 'cộp cộp' tiến lên, hướng về đám dân chạy nạn cao giọng nói: "Bệ hạ quan

sát dân tình, biết các ngươi khó khăn, mở kho cứu trợ, chế định phép mới, từ nay về sau, cháo của lều cháo, đặc loãng phải có mức độ, đũa nổi lên, đầu rơi xuống đất."

(nếu cháo quá loãng thì khi thả đũa vào sẽ nổi lên)

'Ầm' một tiếng, mấy ngàn dân chạy nạn ùa về phía lều cháo.

…

Thiên Cơ lâu, đài quan sát. Hướng đông, mặt trời dần dần mọc lên.

Trương Nguyên Thanh dựa vào lan can nhìn về nơi xa, quốc đô phồn hoa như gấm còn đang ngủ say, đường nét kiến trúc mơ mơ hồ hồ, tường thành cao ngất nơi xa ngăn cách mấy ngàn dân chạy nạn ngoài thành ở bên ngoài.

Cách một bức tường, là khác biệt của thiên đường cùng địa ngục.

Đứng lặng hồi lâu, một đạo hào quang vàng óng xuyên thấu bức tường, hóa thành quốc sư tiên phong đạo cốt, tay áo bay bay.

"Quốc sư à, mấy ngàn dân chạy nạn ngoài thành, đều là con dân Nam triều, là con dân của trẫm."

Hai tay Trương Nguyên Thanh tựa vào lan can, cười nói: "Cứu dân trong nước lửa, trẫm việc nghĩa chẳng thể chối từ."

Quốc sư nhìn cổng thành nơi xa, trên mặt lộ ra một mảng ngưng trọng, bấm ngón tay vài giây, lạnh lùng nói: "Bệ hạ vua của một nước, lại làm việc trộm gà trộm chó!"

"Cũng không phải." Trương Nguyên Thanh ngẩng mặt lên, cười nói: "Cả thiên hạ đều là đất của vua, người trong thiên hạ đều là con dâu của vua, lấy lương thực nhà mình cứu tế nạn dân, có gì không thể? A, đúng rồi, quốc sư cũng có thể thông báo Trịnh Văn Hàn điều tra việc thương nhân lương thực trong thành mất trộm lương thực, chỉ là văn thư này trình đến, cần một chút thời gian."

Quốc sư không tính đến một bước này, ở trong dự đoán của Trương Nguyên Thanh, bởi vì hắn đêm qua để Bạn Sinh Linh Nguyệt vào kho hàng bang phái, lại thông báo Tôn Miểu Miểu lấy dùng.

Tôn Miểu Miểu sau khi thi triển Dạ Du, tương đương có bí ẩn phù hộ.

Quốc sư chưa trả lời, môi mấp máy.

Đạo sĩ trung niên bên ngoài hóa thành ánh sao tiêu tán.

Không bao lâu, lại một nhóm quân bảo vệ thành chạy tới cổng thành, xua đuổi nạn dân, bao vây lều cháo.

Hai nhóm quân bảo vệ thành chia ra thuộc quân doanh khác nhau rút đao giằng co.

Tướng lĩnh quân bảo vệ thành đến sau cất cao giọng nói: "Đêm qua nhiều cửa hàng gạo trong thành mất trộm lương thực, Hình bộ hoài nghi lương thực của lều cháo lai lịch bất chính, cháo này chúng ta hết thảy đều phải mang đi điều tra, các ngươi dám cản, coi như mưu phản."

"Đánh rắm chó con mẹ nó." Đầu mục quân bảo vệ thành trông coi lều cháo hùng hổ mắng: "Hình bộ còn chưa điểm danh, Hình bộ Thượng thư báo mộng nói cho ngươi cửa hàng gạo mất trộm lương thực?"

Tiếng cười vang nổi lên khắp nơi.

Hai nhóm quân bảo vệ thành cũng chưa giao thủ, mắng chửi nhau, tổ tông mười tám đời của hai bên liên tiếp ra sân.

Giằng co trọn vẹn nửa canh giờ, đột nhiên, có lượng lớn nạn dân mặc quần áo rách rưới từ trong thành tràn ra, chen vai thích cánh, nối đuôi nhau, lẫn vào trong đám nạn dân.

"Các huynh đệ, việc xong rồi, chúng ta về đi." Tướng lĩnh quân bảo vệ thành chạy đến cản trở cười lớn một tiếng, thu đao, dẫn theo mấy chục thuộc hạ rời đi.

Ngoài thành, Trương Nguyên Thanh thông qua linh phó quan sát được một màn này trong lòng run lên, lập tức hiểu mưu kế của quốc sư.

Quân bảo vệ thành quấy nhiễu chỉ là kéo dài thời gian, cùng phép che mắt, mục đích là triệu tập nhân thủ làm chuẩn bị.

Quốc sư bảo đệ tử ở trong thành tập kết một nhóm dân chúng, ngụy trang thành nạn dân, quấy nhiễu quầy cháo phát cháo bình thường.

Như vậy, số lượng nạn dân thật sự có thể được phát cháo giảm mạnh, Trương Nguyên Thanh muốn thông qua kế hoạch "mở kho cứu trợ" thu hoạch lòng dân, hiệu quả sẽ giảm bớt đi nhiều.

Việc hôm nay xảy ra gấp, bị đánh không kịp trở tay, ngày mai nói không chừng liền có chiêu mới hóa giải.

Trịnh Văn Hàn bên kia, lại có đầy đủ thời gian điều tra vụ án lương thực mất trộm.

"Gừng càng già càng cay." Trương Nguyên Thanh chậc chậc liên thanh.

Quốc sư thản nhiên nói: "Bệ hạ có thể tiếp tục đặt quân."

Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt, thở dài nói:

"Quốc sư, ngươi biết nạn dân và bình dân có gì khác nhau không?"

Quốc sư mặt không biểu cảm trả lời: "Không khác biệt gì."

"Vậy ngươi xem cho kỹ." Trương Nguyên Thanh nói.

Ngoài thành, linh phó cấp 4 kia cuốn lên gió âm, lao vào trong cơ thể tướng lĩnh quân bảo vệ thành.

Con ngươi tướng lĩnh kia chớp mắt tan rã, tiếp theo khôi phục như lúc ban đầu, hắn thu đao về vỏ, cúi người từ dưới đất nắm lên một vốc cát, ném vào trong cháo, quát:

"Nhìn cái gì, đều làm theo cho lão tử."

Chương 2823: Sinh tồn (3)

Đám thuộc hạ nhao nhao học theo, mặc dù đau lòng một nồi cháo ngon bị chà đạp, nhưng không dám chống lại mệnh lệnh của cấp trên.

Đợi trong cháo trộn lẫn vào đất cát, Trương Nguyên Thanh điều khiển tên tướng lĩnh kia, lớn tiếng nói:

"Đều con mẹ nó tới lĩnh cháo."

Đám nạn dân 'vù' một tiếng xông tới, một số người trong đó đứng im tại chỗ, lộ ra vẻ mặt rối rắm, thậm chí có không ít

người quay đầu rời đi.

Trên đài, Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn quốc sư:

“Bọn họ chỉ là muốn sống sót.”

Quốc sư vẫn lạnh nhạt như cũ, thân thể hóa thành một mảng hào quang vàng óng, rời đan thất.

“Đây chính là ưu thế lượng tin tức dự trữ của người hiện đại nha.” Trương Nguyên Thanh thở ra một hơi.

May mà những bình dân kia trong thành trào ra chỉ là muốn chiếm cái tiện nghi, lăn lộn kiếm cháo đặc miễn phí, cho nên mới ở dưới đạo sĩ Thiên Cơ lâu tập kết, mê hoặc ra khỏi thành.

Nếu là một lòng quấy rối, nhận cháo lại đổ đi, kế hoạch của Trương Nguyên Thanh vẫn như cũ khó mà thành công.

Ừm, sẽ không xuất hiện loại tình huống này, quốc sư ở trong lòng dân chúng là ánh trăng sáng vĩ quang chính (vĩ đại quang minh chính nghĩa), nếu là hướng dân chúng hạ đạt loại chỉ lệnh này, ngược lại hại danh vọng, được không bằng mất! Trương Nguyên Thanh quay người tiến vào đan thất, bắt đầu pha trà.

Hắn chưa bởi vì nhất thời thắng lợi mà đắc chí, thu hoạch được lòng dân rất quan trọng, nhưng một lần phát cháo chỉ là một trong các trình tự “thu hoạch lòng dân”, cũng không thể khống chế đại cục.

Huống chi, thu hoạch được nhiều lòng dân nữa, nếu như không có khả năng suy yếu kẻ địch, hết thảy đều là phí công.

Kế hoạch thật sự của Trương Nguyên Thanh, cuối cùng chỉ có năm chữ: Cầm tặc tiên cầm vương (Bắt giặc bắt kẻ cầm đầu trước).

Hắn ổn định Trịnh Văn Hàn, chính là muốn ở thời điểm thích hợp, phát động một trận hành động diệt Trịnh, diệt trừ tất cả nhân viên trung tâm của Trịnh gia, như vậy, Hoàng Thành ti cũng tốt, quân bảo vệ thành cũng thế, tự nhiên là phản bội.

Nhưng muốn tiêu diệt Trịnh gia, thực lực bây giờ còn chưa đủ.

…

Dương phủ.

Khuê phòng của hoàng hậu nương nương, âm thi Trương Nguyên Thanh lần nữa mở mắt ra, trông thấy Quan Nhã ngồi ở trước bàn sách phòng ngoài, cầm một cây bút lông, không quá thuần thục viết.

“Vụ án Thần Duệ quân điều tra như thế nào rồi?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Quan Nhã buông bút lông xuống, nhìn lại, nói:

“Em đang phân tích, anh nếu tới, vậy cùng nhau thảo luận đi.”

Trương Nguyên Thanh theo lời đi tới, hỏi:

“Người khác đâu?”

Quan Nhã nói: “Đi làm nhiệm vụ rồi.”

Hôm qua, Trương Nguyên Thanh bảo Dương Chính soạn một phần bố cáo, dán ở trong ngoài thành, nội dung liên quan tới sắc phong Nhã phu nhân, Sở mỹ nhân, Uyển mỹ nhân làm phi.

Tuyên dương các nàng vì cứu hoàng đế, phấn đấu quên mình, trung can nghĩa đảm.

Trận doanh của ba người theo đó chuyển đổi, mở ra nhiệm vụ phụ tuyến, chủ tuyến mới, vì giải trừ phong ấn, khôi phục đẳng cấp, từ hôm qua bắt đầu, vẫn luôn đang làm nhiệm vụ.

“Cung chủ đâu?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Chạy đi Lâm Hạ rồi.” Quan Nhã nói:

“Phó Thanh Dương truyền đến quân tình, Bắc triều hai ngày qua cường công Lâm Hạ, quân phòng thủ thương vong thê thảm nặng nề, bao gồm Phó Thanh Dương ở trong, các đội viên bị thương nặng không ngừng, tài nguyên hao hết, cần gấp Sinh Mệnh Nguyên Dịch.

Sinh Mệnh Nguyên Dịch của chúng ta còn thừa không nhiều, cần ứng đối nguy hiểm ở quốc đô bên này, chỉ có thể để cung chủ đi qua.”

Trương Nguyên Thanh ‘Hít một ngụm khí lạnh’ : “Lâm Hạ có Linh Quân cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên, còn thiếu Sinh Mệnh Nguyên Dịch? Trình độ thảm thiết của tiền tuyến vượt qua chúng ta tưởng tượng, Phó Thanh Dương chỉ sợ không thủ

được nửa tháng, chúng ta cũng phải gấp rút thời gian, nói một chút sự tình Thần Duệ quân."

Nhiệm vụ trên vai hắn càng nặng hơn.

Quan Nhã nói: "Phụ thân nói cho em biết, thái hậu năm đó không muốn Thần Duệ quân Bắc phạt quả thật là lo lắng Võ Tân công cao chấn chủ, lo lắng Thần Duệ quân lớn mạnh uy hiếp hoàng quyền.

Nhưng còn có một nguyên nhân càng thêm quan trọng, hai triều giao chiến mấy năm, ruộng cày bỏ hoang, dân cư giảm mạnh, quốc khố trống rỗng, Nam triều hoàng quyền Thiết Giáp doanh cần nghỉ ngơi lấy lại sức, không thể chống đỡ quốc chiến nữa.

Võ Tân dụng binh như thần, nhưng ở phương diện chính trị lại là không có đầu óc, hắn nghe không hiểu triều đình ám chỉ, còn năm lần bảy lượt ở trước công chúng giận mắng triều đình, tức giận mắng thái hậu đàn bà tham gia vào chính sự là lầm nước lầm dân.

Năm đó Võ Tân phụng chỉ về kinh, còn chưa gặp được thái hậu đã bị giam lỏng, hai ngày sau chết ở dịch quán, triều đình tuyên bố với bên ngoài là bệnh chết. Sau đó, thủ hạ theo Võ Tân về kinh tụ tập gây chuyện, bị cường thế trấn áp."

Trương Nguyên Thanh nghe tới đây, nói chen vào một câu: "Anh nhớ Anh Gà Đỏ từng nói một bộ phận bị giết, một bộ phận bị giam giữ, đại bộ phận giải tán."

Chương 2824: Mời hai vị đi chết (1)

Quan Nhã cười nhạo nói: "Giải tán? Lấy tác phong của triều đình, sao có khả năng giải tán, là đào tẩu, giải tán là cách nói vãn hồi mặt mũi triều đình. Đương nhiên, những người này không quan trọng, em nhìn lại cùng phân tích một phen, trong sự kiện, người đáng giá điều tra thật sự là Triệu Giai."

"Triệu Giai?" Trương Nguyên Thanh nghi hoặc.

"Sau khi tin tức Võ Tân bệnh chết ở dịch quán truyền ra, tướng sĩ Thần Duệ quân theo hắn về kinh bắt đầu gây sự, triều đình như sớm có đoán trước, nhanh chóng bao vây, tiêu diệt

các tướng sĩ đó, phụ trách dẫn đội chính là Triệu Giai.” Quan Nhã chậm rãi nói.

“Triệu Giai xuất thân tôn thất, nói từ trên bối phận là đường thúc (chú họ) của anh. Lúc ấy hắn đảm nhiệm Thống lĩnh Thiết Giáp doanh quân bảo vệ thành, năm thứ hai sau khi Võ Tân chết hắn liền được thái hậu đề bạt đến Binh bộ, trong ba năm liên tục tăng ba cấp, trở thành Binh bộ Thị lang.

Sau khi thái hậu chết, Trịnh Văn Hàn nắm giữ triều chính, bắt đầu chèn ép tôn thất, Triệu Giai đã bị cách chức, ở kinh thành làm quận vương nhàn tản.”

Phụ thân của Triệu Giai là thân vương, em trai tiên đế, Triệu Giai không phải con trưởng không thể kế thừa tước vị thân vương, được trao cho quận vương kém hơn một cấp, tước vị phong hào Vĩnh Yến.

Trương Nguyên Thanh nghe xong lâm vào trầm ngâm, mang toàn bộ tin tức đều tập hợp lại: “Uyển mỹ nhân nói cho anh biết giết chết Võ Tân là Trịnh Văn Hàn, cái này không phải bổn ý của thái hậu, thái hậu là bị Trịnh Văn Hàn chém trước tấu sau cuốn vào.”

“Ở sau khi phát hiện em trai tự tiện chủ trương giết chết Võ Tân, vị thái hậu nắm giữ triều chính nhiều năm này biết đã không có đường lui, liền thông báo Triệu Giai con cháu tôn thất, mệnh lệnh hắn diệt trừ thủ hạ của Võ Tân.

Sau nữa, vì phòng ngừa Thần Duệ quân xa ở ngàn dặm tạo phản, bà ta chỉ có thể cấu kết Bắc triều, liên thủ tiêu diệt đội quân hổ lang trăm trận trăm thắng này.”

Quan Nhã ngẫm nghĩ, bổ sung nói: “Cấu kết Bắc triều diệt Thần Duệ quân đây là tối kỵ, anh cảm thấy thái hậu sẽ giao cho ai đi làm?”

Trương Nguyên Thanh nói: “Trịnh Văn Hàn!”

Đáp án này không cần suy nghĩ, dù sao Võ Tân là Trịnh Văn Hàn hại chết, việc này giao cho Trịnh Văn Hàn đi làm là bảo đảm nhất.

“Cho nên Trịnh Văn Hàn mười mấy năm trước đã có cấu kết với quân đội Bắc triều, mới có thể thuận lợi lén đạt thành hiệp nghị với Hoàn Nhan Nhân Đồ.” Hắn bổ sung nói.

Quan Nhã gật đầu, đánh giá: “Trịnh Văn Hàn năm đó hại chết Võ Tân, hẳn là cảm nhận được Võ Tân uy hiếp, một vị võ tướng công cao chấn chủ, hắn không đè được. Không sớm diệt trừ, nhất định sẽ trở thành trở ngại cho hắn một mình nắm giữ quyền lớn.

Vì thế lợi dụng thân tình giấu thái hậu làm một cái chém trước tấu sau, khiến thái hậu hoàn toàn không có đường lui, chỉ có thể bỏ qua Thần Duệ quân. Trịnh Văn Hàn mới là người được lợi lớn nhất của sự kiện lần này. Ừm, còn có Triệu Giai.”

Quan Nhã kéo đề tài lại, nói: “Anh đi điều tra Triệu Giai một chút đi, hắn là kẻ tham dự, hẳn là rõ nhất cái chết của Võ Tân. Thái hậu năm đó mệnh lệnh hắn xử lý việc này, nói rõ là cực kỳ tín nhiệm vị lão vương gia tôn thất này.”

“Vương phủ Triệu Giai ở nơi nào?” Trương Nguyên Thanh rất sảng khoái hỏi.

“Phố An Lạc, Vĩnh Yến vương phủ.” Quan Nhã nói.

“Em đi tìm Tôn Miểu Miểu một phen, bảo cô ấy chuẩn bị lẻn vào phủ quận vương.” Trương Nguyên Thanh nói: “Anh có việc ra ngoài một chuyến.”

Tôn Miểu Miểu tuy là trận doanh đối địch, nhưng nhiệm vụ chủ tuyến cùng nhiệm vụ phụ tuyến của cô không có xung đột với trận doanh hôn quân, bởi vậy Trương Nguyên Thanh chưa vội vã thay đổi trận doanh giúp cô.

Ở trong tầm nhìn của quốc sư, Tôn Miểu Miểu đệ tử này đã chết ở trong ám sát Dương phủ, Tôn Miểu Miểu là quân cờ ở ngoài tầm nhìn của kẻ địch.

Trương Nguyên Thanh cảm thấy giữ trạng thái “bí ẩn” so với công khai càng có lợi hơn.

“Em tiễn anh.” Quan Nhã đứng dậy.

Trương Nguyên Thanh thu cái loa nhỏ vào trong lòng, đi theo Quan Nhã rời khỏi phòng ngủ rộng rãi, ngồi lên xe ngựa Quan Nhã thay hắn chuẩn bị sẵn, rời khỏi Dương phủ.

Bánh xe lộc cộc, xe ngựa sau khi đi trên đường một khắc đồng hồ, Trương Nguyên Thanh mới lấy ra cái loa nhỏ phân phó xa phu “Đi ngoại thành.”

Ở dưới hắn chỉ dẫn, xe ngựa chuyển sang, dừng lại ở một tòa nhà lớn hai sân ngoài thành, tấm biển viết "Từ phủ".

"Ở chỗ này chờ ta." Trương Nguyên Thanh nhảy khỏi xe ngựa, gõ cửa tòa nhà.

Người mở cửa là thanh niên bề ngoài hàm hậu thành thật, đánh giá Trương Nguyên Thanh, thấy hắn "mặt không màu máu", tóc khô xơ xác, thân thể phát ra cảm giác lạnh lẽo, nhất thời trong lòng chấn động, nói:

"Ngươi tìm ai?"

"Đoàn bang chủ ở phủ hay không?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

"Ngươi là ai?" A Ngưu chưa trả lời, lặp lại vấn đề vừa rồi.

"Mời nói cho Đoàn bang chủ, chuyện ta hứa hẹn đã làm được, hắn có bằng lòng giúp ta tên phá gia chi tử gia đạo sa sút này hay không?" Trương Nguyên Thanh nói xong, lại bổ sung: "Ta là bạn của Vương Bắc Vọng."

Chương 2825: Mời hai vị đi chết (2)

A Ngưu vừa nghe, sự cảnh giác tiêu trừ không ít, nói: "Ngươi ở nơi này chờ một chút." Dứt lời, đóng cửa lại, bước chân vội vàng chạy vào trong nhà.

Sau khoảng một khắc đồng hồ, Trương Nguyên Thanh lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, tiếp đó cửa chính mở ra, A Ngưu cung kính làm ra tư thế mời: "Bang chủ muốn gặp ngươi."

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, bước qua bậc cửa, tiến vào trong nhà.

Sau cửa là tiền viện rộng lớn, đường lát đá kéo dài về phía sảnh lớn ngoài hai mươi mét.

"Đoàn bang chủ ở trong sảnh, mời ngài." A Ngưu gác cửa khom người nói.

Trương Nguyên Thanh nhấc chân tiến lên, đẩy ra cửa ô vuông của sảnh lớn, theo tia sáng tràn vào, hắn trông thấy dưới cao đường (tấm biển/bảng hay treo ở trung tâm của phòng khách)

hướng về phía cửa ra vào, Đoàn Hỏa Thần tóc đỏ sậm, khuôn mặt vuông vắn ngồi ở đó.

Khí chất lỗ mãng, nóng nảy, cương liệt gần như đập vào mặt.

Ngồi bên cạnh hắn, là Kiếm Khách Từ trưởng lão mặc trường bào, đầu đeo đạo trâm, trang phục cư sĩ.

Trương Nguyên Thanh giơ cái loa nhỏ, "Mỉm cười" nói:

"Ngưỡng mộ đã lâu đại danh Mãng Hỏa Thần, như sấm bên tai."

Đoàn bang chủ đi thẳng vào vấn đề, nói: "Ta lại hỏi ngươi, hôm qua ngươi ở Thiên Cơ lâu nói "Thiên tử thủ biên giới quân vương tử xã tắc", là thật lòng không?"

Trương Nguyên Thanh nói: "Trẫm sớm đã không có đường lui."

Đoàn bang chủ gật đầu: "Tốt! Từ hôm nay trở đi, Thanh Long bang phục vụ cho bệ hạ."

Vừa dứt lời, bên tai Trương Nguyên Thanh truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến: Thu phục Thanh Long bang."

"Ting! Kích hoạt nhiệm vụ phụ tuyến: Diệt trừ Trịnh Văn Hàn."

Thiên Cơ lâu.

Trên trán Trương Nguyên Thanh hiện ra tinh vân sáng chói, đôi mắt sáng lên hào quang trong vắt, Tinh Thần, Thái âm chi lực mênh mông rót vào trong cơ thể, tế bào như đói như khát hấp thu linh lực.

Đồng bộ giải phong còn có lực lượng trái tim Huyễn Thần.

Hắn trở về cấp 6.

"Nhiệm vụ phụ tuyến thế mà chính là giết chết Trịnh Văn Hàn?"

Trương Nguyên Thanh kinh hỉ một phen, kế hoạch trung tâm của hắn chính là muốn diệt Trịnh gia, bây giờ nhiệm vụ phụ

tuyến trùng với mục tiêu, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian cùng tinh lực.

Nghĩ chút, hắn lại có chút phát sầu.

Hắn bây giờ đã là cấp 6, dựa theo tiến độ cùng đẳng cấp phó bản đến xem, sau khi diệt trừ Trịnh gia, hắn liền khôi phục Chúa Tể cảnh.

Cũng liền ý nghĩa, sau khi diệt trừ Trịnh gia, sẽ trực diện quốc sư vị Chúa Tể cấp 8 này.

Quốc sư rất có thể đang trùng kích cấp 9, như vậy, cảnh giới bây giờ hắn là cấp 8 đỉnh phong.

Cấp 7 sơ kỳ đối phó cấp 8 đỉnh phong, dù là song nghề nghiệp cũng không có phần thắng, trừ phi Tiểu Viên, cung chủ tiến độ nhiệm vụ có thể đuổi kịp, nếu theo không kịp, sự việc liền không ổn rồi.

Từ phủ.

Âm thi Trương Nguyên Thanh cầm loa nhỏ, không nói nhảm:

"Đoàn bang chủ, ta dự định tập kết cao thủ tiến công Trịnh gia, chỉ cần giết chết hai huynh đệ Trịnh Văn Hàn cùng Trịnh Văn Thế, thế lực Trịnh gia trong quốc đô tự nhiên tan rã."

Đoàn bang chủ chưa nói gì, Từ trưởng lão bên cạnh trầm ngâm mấy giây, cười nói: "Là đạo lý này, ngươi có nắm chắc hay không? Cần biết quốc sư chống lưng Trịnh gia, mà quốc sư là cao thủ Tông Sư, lại là Kim Ô, sợ có linh phó cùng âm thi cấp Tông Sư."

"Ta có thể dẹp yên." Đoàn bang chủ nói ra.

Từ trưởng lão cười khổ một tiếng: "Dù vậy, Trịnh Văn Hàn quyền khuynh triều chính, trong phủ khách khanh vô số, cao thủ Tiểu Tông Sư cảnh số lượng không ít, bên trong quân bảo vệ thành, Hoàng Thành ti càng nhiều, một khi chiến đấu kéo dài, vây cánh Trịnh gia chạy đến trợ giúp, trừ Đoàn bang chủ, người khác nhất định phải chết không nghi ngờ."

Trương Nguyên Thanh không cho hứa hẹn cùng cam đoan, nói:

“Sống gặp loạn thế, nên chết thì chết, chỉ xem Từ trưởng lão có bằng lòng vì dân chúng Nam triều oanh liệt hi sinh không.”

Từ trưởng lão tức giận dựng râu trừng mắt, “Hôn quân, đừng dùng lời lẽ kích ta.”

“Trẫm chính là quốc quân Nam triều, người trong cuộc không thể lui, nên vì xã tắc mà chết.” Trương Nguyên Thanh lấy thân phận quốc quân, chắp tay thở dài: “Cũng xin hai vị, vì Nam triều mà chịu chết.”

…

Thiên Cơ lâu.

Trương Nguyên Thanh điều khiển âm thi tiến vào xe ngựa, trở về Dương phủ, sau đó cắt đứt liên hệ với âm thi kia, chuyên tâm suy nghĩ “ván cờ” .

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Hắn cần mang mục tiêu của mình cùng mục tiêu của kẻ địch đều liệt kê ra, như vậy mới có thể biết kẻ địch sẽ bố cục như thế nào, mình lại nên ứng đối, mưu đồ như thế nào.

Mục tiêu của hắn rất rõ, tụ lại cường giả tiến đánh Trịnh gia, Trịnh Văn Hàn vừa chết, thế lực Trịnh gia tan đàn xẻ nghé, về sau lại quyết chiến với quốc sư, triệt để khống chế quốc đô.

Thế lực phe mình: Thanh Long bang, Dương gia, cùng tôn thất ngày càng yếu ớt.

Chỉ dựa vào những thứ này không đủ, cho nên cần kéo Thần Duệ quân vào trận doanh, mà muốn thu hoạch được Thần Duệ quân chống lưng, nhất định phải tra ra chân tướng vụ án Võ Tân năm đó.

Chương 2826: Quyết chiến sắp tới (1)

Mục đích của kẻ địch (quốc sư): Hủy diệt Nam triều, mượn quốc vận, long khí Nam triều, trùng kích cảnh giới cao hơn.

Bây giờ hắn tiến vào Thiên Cơ lâu, lại ở dân gian danh tiếng có chuyển biến tốt đẹp, quốc sư liền rất lúng túng. Đầu tiên, quốc sư không có khả năng tự mình ra tay giết hắn, trả giá Thiên Nhân Ngũ Suy không thể thừa nhận.

Tiếp theo, càng không có khả năng để hôn quân chết ở Thiên Cơ lâu, Triệu Thuấn vừa chết, quốc sư nhất định bị lên án, mặc dù không đến mức lập tức dao động danh tiếng hắn kinh doanh mấy chục năm, nhưng quốc sư ở vào thời khắc tu hành mấu chốt, ai biết long khí bất ổn sẽ dẫn đến hậu quả gì?

Đạo lý tương tự, tiếp tục ủng hộ kế hoạch Trịnh gia tạo phản, giết chết Triệu Thuấn, không có ích lợi lớn bao nhiêu.

Sau khi phân tích ra mục tiêu cùng tình cảnh của kẻ địch, ra chiêu đối với kẻ địch, thật ra đã có thể rõ ràng có manh mối.

Điều quốc sư có thể làm không gì ngoài ba điểm: Một, quấy nhiễu Triệu Thuấn tiếp tục thu hoạch lòng dân, tranh đoạt long khí. Hai, quấy nhiễu Triệu Thuấn tiêu diệt Trịnh gia, khống chế triều đình. Ba, chờ đợi đại quân Bắc triều hủy diệt Nam triều, cướp lấy quốc vận tiêu tán từ trên thân con cháu Triệu thị, tấn thăng cảnh giới cao hơn.

Bởi vậy, quốc sư ở trong ván cờ này, sẽ tư thái phòng thủ — phá hư kế hoạch của hắn, chờ đợi quân đội Bắc triều tiến đến.

Như vậy, trọng tâm của hắn chính là cam đoan mỗi một bước cờ của mình đều thành công, không bị phá hư.

Trước mắt, hai nước cờ quan trọng nhất là bảo đảm tiến độ nhiệm vụ của cung chủ, Tiểu Viên đuổi kịp mình, nếu không lẻ loi một mình đối mặt Chúa Tể cấp 8 đỉnh phong, hắn sẽ rất tuyệt vọng.

Tiếp đó là kéo Thần Duệ quân vào trận doanh, Thần Duệ quân có thể không có Chúa Tể, nhưng nhất định có Thánh Giả chất lượng tốt số lượng đông đảo, lại chiến lực hung hãn.

Tuyệt không chỉ ba người mấy ngày trước từng xuất hiện.

Đây là một trợ lực không thể coi thường, ít nhất ở hủy diệt Trịnh gia, Thần Duệ quân là chiến lực cực kỳ quan trọng, thiếu Thần Duệ quân, hành động hủy diệt Trịnh gia rất khó thành công.

Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh biết mình bước kế tiếp nên làm như thế nào rồi.

…

Phủ quận vương.

Tôn Miểu Miểu từ chỗ Tạ Linh Hi lấy được "mặt nạ dịch dung" ngẩng khuôn mặt nam sĩ bình thường kia nhìn tường sân cao lớn của phủ quận vương.

Cô thu hồi ánh mắt, nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định không có ai chú ý mình, Tôn Miểu Miểu lấy ra Bạn Sinh Linh Nguyệt, đeo lên trán, tiến vào Dạ Du.

Cô tung người phóng qua tường sân, ở dưới Dạ Du che chở che giấu tất cả khí tức cùng động tĩnh, cô giấu được thị vệ cùng khách khanh phủ quận vương, rất nhanh lẻn vào hậu viện.

Phủ quận vương rất lớn, viện cách viện, tường nối tường, thị vệ gia đinh tỳ nữ lui tới không ngừng, trong đó xen lẫn phụ nhân tiểu thư mặc váy hoa đẹp đẽ.

Tôn Miểu Miểu tới hậu viện, vừa vặn thấy một cô gái tuổi mười sáu dẫn hai thị nữ từ hành lang bên cạnh vườn hoa đi tới, dáng người thướt tha.

Thấy quanh mình không có ai, Tôn Miểu Miểu thi triển mị thuật mê hoặc ba người.

Chủ tớ ba người sắc mặt như thường bước đi, nhưng đã không tiến lên nữa, mà là bước chân tại chỗ. Bản thân các cô thì không ý thức được điểm ấy.

Quỷ dựng tường thường gặp trong mị thuật.

Tôn Miểu Miểu lập tức lấy ra đồng hồ bỏ túi thôi miên trong kho hàng bang phái, mở ra 'Bốp', nhắm vào cô gái tuổi trăng tròn kia, trầm giọng hỏi:

"Phụ thân ngươi ở đâu?"

Nơi này là đình viện, nói không chừng khi nào đó có người đi ngang qua, cô hỏi thẳng vào vấn đề, không lãng phí một chút thời gian nào.

Cô gái tuổi trăng tròn ánh mắt trống rỗng, theo bản năng đáp: "Cha ta đã mồ yên mả đẹp nhiều năm."

"? ? ?" Tôn Miểu Miểu ngẩn ra một phen, lập tức ý thức được mình nghĩ sai rồi, sửa hỏi: "Ngươi cùng quận vương Triệu Giai là quan hệ thế nào?"

Cô gái tuổi trăng tròn đờ đẫn trả lời: "Ta là thiếp thất của hắn."

Thiếp thất? Tuổi ngươi còn nhỏ hơn so với con gái hắn… Trong lòng Tôn Miểu Miểu nói thầm, trái lại cũng không quá kinh ngạc, dù sao nơi này là cổ đại, một cành hoa lê áp hải đường là thao tác tiêu chuẩn của nhân vật quyền quý.

"Quận vương Triệu Giai ở đâu?" Cô hỏi.

Cô gái tuổi trăng tròn nói: "Quận vương ở tiền sảnh nghe ca uống rượu xem múa."

Con cháu Triệu thị kẻ nào cũng chỉ biết tận tình thanh sắc? Nam triều không vong mới có quỷ… Tôn Miểu Miểu nói: "Uống rượu xem múa xong hắn sẽ làm gì?"

Cô gái tuổi trăng tròn nói: "Sau khi ca múa kết thúc quận vương sẽ về phòng nghỉ ngơi nửa giờ, sau nữa có thể sẽ ra ngoài dự tiệc, có thể ở nhà đãi khách, cũng không cố định."

Tôn Miểu Miểu nhất thời biết nên như thế nào gặp được vị quận vương kia, ở sau khi hỏi ra vị trí phòng ngủ của quận vương, cô giải trừ thôi miên mị thuật, Dạ Du ẩn thân.

Chủ tớ ba người từ bước chân tại chỗ, khôi phục tiến lên, từ đầu tới đuôi các cô đều chưa phát hiện khác thường.

Chương 2827: Quyết chiến sắp tới (2)

Nhìn theo ba người rời khỏi, Tôn Miểu Miểu trạng thái ẩn thân hướng về nội viện tiếp tục tiến lên, tránh đi thủ vệ người hầu đến phòng ngủ quận vương, trực tiếp thi triển Tinh Độn Thuật lẻn vào phòng.

Phòng xa hoa rộng rãi, bày đầy tranh chữ đồ cổ, trên bàn giấy bút không ít, ngay cả chặn giấy cũng là cấp độ văn vật, có thể nói xa hoa lãng phí.

Tôn Miểu Miểu hiện ra thân hình, tránh ở sau bình phong của nhà trong, kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng bốn mươi phút, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng bước chân, cửa phòng kẽo kẹt đẩy ra.

Một người trung niên khoác áo gấm, cả người nhung lụa từ bên ngoài tiến vào, gia phó theo ở sau người đứng ở cửa, đóng

cửa ô vuông lại.

Triệu Giai ưỡn cái bụng phệ, cầm lên siêu nước trên bàn tròn súc miệng, đi thẳng tới giường lớn mềm mại.

Đúng lúc này, hắn chợt nhìn về phía bình phong bên cạnh, trầm giọng quát: "Ai? !"

Tiếng của Tôn Miểu Miểu từ phía sau bình phong truyền đến: "Vương gia, không cần khẩn trương, tại hạ phụng mệnh bệ hạ đến gặp ngài!"

Tiếng hô hoán lao tới cổ họng Triệu Giai nhất thời nuốt trở vào, nhưng cũng chưa hoàn toàn tin tưởng, lặng yên lui về phía sau, tay phải thu ở trong tay áo sáng lên ánh sáng xanh lục, thản nhiên nói: "Người ngay không nói tiếng lóng, các hạ đã đại biểu bệ hạ, tựa như không cần thiết trốn trốn tránh tránh."

Tôn Miểu Miểu dứt khoát đi ra khỏi bình phong, mở ra hòm đồ lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, trước mặt Triệu Giai vung bàn tay nhỏ, một âm thi tay cầm cái loa nhỏ rơi ra.

Nhìn thấy thủ đoạn cách không biến vật, trong lòng Triệu Giai rùng mình.

Mà đây chính là Tôn Miểu Miểu cố ý làm, để đắp nặn hình tượng thần bí khó lường của bản thân.

Âm thi cầm cái loa nhỏ kia sau khi rơi xuống đất, ánh mắt vốn trống rỗng khẽ động, tỏa sáng thần thái cùng linh tính.

Linh thể Trương Nguyên Thanh tới.

Sau khi nhìn quanh mình, xác nhận hoàn cảnh, Trương Nguyên Thanh giơ lên cái loa nhỏ, 'mỉm cười' nói: "Đã lâu không gặp, Vĩnh Yến vương thúc phong thái vẫn như cũ nha."

Triệu Giai kinh nghi đánh giá âm thi: "Ngài, ngài là bệ hạ?"

Trương Nguyên Thanh hỏi một đằng đáp một nẻo, "Vương thúc, chỉ cần thoáng chú ý động hướng bên ngoài, hẳn biết 'cuồng đồ' mấy ngày trước đại náo nha môn Hình bộ tu là con đường nào nhỉ?"

Nói xong hắn hướng về Tôn Miểu Miểu bên người vươn tay, người sau ngầm hiểu, lấy ra truyền quốc ngọc tỷ đưa qua.

Nhìn thấy truyền quốc ngọc tỷ, Triệu Giai không nghi ngờ nữa, hắn vội khom lưng hành lễ.

“Thần, Triệu Giai bái kiến bệ hạ.”

“Không cần đa lễ.” Trương Nguyên Thanh trả lại truyền quốc ngọc tỷ cho Tôn Miểu Miểu, lại ra hiệu cô lấy ra hộp nhạc, để cho tiếng nhạc leng keng dễ nghe truyền khắp phòng.

Trương Nguyên Thanh thao túng âm thi nói: “Vương thúc, trẫm tới đây gặp ngươi, là muốn tìm hiểu từ ngươi một chuyện cũ năm xưa.”

Triệu Giai khẽ gật đầu, “Mời bệ hạ hỏi.”

Giọng điệu coi như cung kính, tuy Triệu Thuấn ngu ngốc vô năng, nhưng ở trong mắt con em Triệu thị dù sao cũng là trong mắt người nhà tự mang kính lọc, ngày thường tuy cũng gọi hôn quân, nhưng không đến mức nghiến răng nghiến lợi hận thấu xương giống bên ngoài.

“Năm đó Võ Tân là chết như thế nào?” Trương Nguyên Thanh mở miệng, câu đầu tiên nói đã khiến Triệu Giai điên cuồng biến sắc.

“Bệ hạ sao bỗng nhiên đề cập những chuyện cũ năm xưa này?” Vẻ mặt Triệu Giai biến ảo không ngừng.

“Võ Tân đương nhiên là bệnh chết, hắn hàng năm chinh chiến, vất vả lâu ngày thành bệnh, hơn nữa thương thế đầy người, về kinh không bao lâu liền đột phát bệnh tật mà chết.”

Chém bừa à, Võ Tân lúc ấy đang tuổi tráng niên, có thể thống lĩnh mấy vạn Thần Duệ quân, sao có khả năng vất vả lâu ngày thành bệnh? Trương Nguyên Thanh nói: “Vương thúc, ta biết việc này liên quan trọng đại, một khi tiết lộ ra hậu hoạn vô cùng, nhưng bây giờ Triệu thị đã ở thời điểm tồn vong, ngươi giấu diếm nữa, giang sơn khó giữ được anh.”

Triệu Giai ngẩn ra một phen: “Bệ hạ sao lại nói vậy?”

“Ngươi cho rằng trẫm vì sao lưu lạc dân gian? Lại vì sao phải ở Thiên Cơ lâu?” Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Trước đây không lâu, Trịnh Văn Hàn tạo phản, dẫn Hoàng Thành ti muốn giết trẫm, là tử sĩ mẫu hậu bồi dưỡng không tiếc hi sinh mình, hộ tống ta thoát khỏi hoàng cung.”

Triệu Giai thất thanh: “Cái gì? !”

Trương Nguyên Thanh liền mang chân tướng Trịnh Văn Hàn tạo phản giết vua, cấu kết với quân đội Bắc triều nói cho Triệu Giai, nhưng ẩn đi chi tiết quốc sư chống lưng Trịnh gia.

Quốc sư là Kim Ô, mưu đồ bí mật của hắn nếu bị Triệu Giai biết, dòng sông vận mệnh sẽ xuất hiện nhiễu loạn tương ứng, quốc sư liền có thể thôi diễn ra hành động của hắn hôm nay.

Triệu Giai nghe mà huyết áp tăng vọt, giận không kìm được:

“Gan to bằng trời!”

“Chỉ là một tên họ khác, dám dòm ngó giang sơn Triệu gia, năm đó ta đã đề nghị thái hậu xử tử Trịnh Văn Hàn, đáng tiếc quá để ý thân tình, nhất thời mềm lòng, rốt cuộc tạo thành họa lớn.”

Hắn quả nhiên biết nội tình! Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Vương thúc, ngươi đừng có bất cứ sự giấu giếm nào, mang chuyện năm đó nói hết cho ta biết.”

Chương 2828: Quyết chiến sắp tới (3)

Khuôn mặt tràn đầy tức giận của Triệu Giai, một lần nữa lộ ra do dự.

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: “Trẫm có thể cam đoan với ngươi, chuyện năm đó ngươi làm sẽ bỏ qua hết.”

Triệu Giai lúc này mới thả lỏng cơ mặt, nói ra:

“Võ Tân là bị ám sát ở dịch quán, kẻ làm chủ phía sau màn chính là Trịnh Văn Hàn.

Trịnh Văn Hàn năm đó còn chưa có thành tựu như hôm nay, cánh chim chưa cứng cáp, vì thế kẻ này giả truyền khẩu dụ thái hậu, ở trong Hoàng Thành ti mang ra một nhóm cao thủ, đêm khuya mai phục dịch quán, giết chết Võ Tân.

Thái hậu sau khi biết việc này, nổi giận đùng đùng, nhưng việc đã đến nước này, không thể làm gì, thế là ngay trong đêm triệu kiến ta, bảo ta xử lý chuyện tiếp theo.”

Trương Nguyên Thanh đột nhiên hỏi:

“Trịnh Văn Hàn vì sao phải dồn Võ Tân vào chỗ chết?”

Triệu Giai cười lạnh một tiếng:

“Kẻ này luôn mồm là vì thái hậu, vì bệ hạ diệt trừ quyền thần, miễn cho Võ Tân công cao lấn chủ, trở thành họa lớn trong lòng bệ hạ. Ta lại biết hắn lòng lang dạ thú.

Mấy năm liên tục chinh chiến, Nam triều quốc khố trống rỗng, dân chúng cần gấp nghỉ ngơi lấy lại sức, Trịnh Văn Hàn nhìn ra thái độ của thái hậu cùng quần thần, hắn xuất thân ngoại thích, bị sĩ lâm thanh lưu (quan lại trong sạch) khinh thường, thế là muốn thúc đẩy, dựa vào công này thăng quan tiến tước, triệt để đứng vững gót chân.

Bất đắc dĩ Võ Tân là tên đầu óc đơn giản, suốt ngày nghĩ đến bắc chinh, không để ý thực tế. Hắn có được Thần Duệ quân cánh quân hổ lang vô song thế gian này, thái hậu cùng triều đình cũng không có cách nào làm gì hắn, huống chi là Trịnh Văn Hàn.”

Trương Nguyên Thanh đã hoàn toàn hiểu, “Cho nên Trịnh Văn Hàn liền mượn thời điểm Võ Tân về kinh đòi tiền đòi lương thảo, cáo mượn oai hùm, mượn thế thái hậu giết Võ Tân, lại dùng việc này buộc thái hậu lên thuyền giặc của mình, tiếng xấu thái hậu gánh, chỗ tốt thuộc hết về hắn.”

Triệu Gia gật đầu.

“Ta sau khi đánh giết thủ hạ cũ của Võ Tân ở trong thành, mãnh liệt yêu cầu thái hậu xử tử Trịnh Văn Hàn, ài, thái hậu cuối cùng lòng dạ đàn bà, không nỡ xử tử bào đệ (em trai ruột).

Chẳng qua sau việc này, thái hậu không còn tín nhiệm Trịnh Văn Hàn như trước kia, thay đổi suy nghĩ ban đầu lựa chọn hoàng hậu từ Trịnh gia, chọn con gái Dương gia làm hậu, mục đích chính là nâng đỡ Dương gia ngăn cản Trịnh gia.

Ài, đáng tiếc thái hậu những năm đó bận rộn triều chính, bỏ bê quản giáo đối với bệ hạ…”

Nói tới đây, hắn bỗng tỉnh ngộ, chắp tay khom người: “Bệ hạ thứ lỗi, bản vương không có ý tứ gì khác.”

Không có ý gì khác, chính là trào phúng tinh khiết sao… Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng, giơ loa nhỏ trầm ngâm vài giây, nói:

“Cao thủ năm đó tham dự ám sát Võ Tân, còn sống không?”

Triệu Giai lắc đầu: “Sớm bị thái hậu bí mật xử tử rồi.”

“Vậy những lời này ngươi nói, có chứng cứ hay không?” Trương Nguyên Thanh lại hỏi.

Triệu Giai cười khổ nói: “Sau khi Võ Tân chết, Trịnh Văn Hàn một bước lên mây, từng bước thăng quan, chính là chứng cứ tốt nhất.”

Chứng cứ không đủ nha, chẳng qua, có Triệu Giai nhân chứng này, tóm lại vẫn tốt hơn cái gì cũng không có. Trương Nguyên Thanh nói:

“Vương thúc, việc này đừng truyền ra, mấy ngày nữa, ta lại tới tìm ngươi, cùng bàn việc lớn.”

Triệu Giai trầm giọng nói:

“Trịnh Văn Hàn muốn phá hủy giang sơn Triệu thị ta, lòng hắn đáng chết, những năm qua hắn chèn ép, hại rất nhiều thành viên tôn thất, trên dưới tôn thất đều mang oán niệm, chỉ cần bệ hạ ngài vung tay hô hào, chúng ta nguyện vượt lửa qua sông.”

Tôn thất và hoàng đế là thể ích lợi chung, Triệu thị có được giang sơn năm trăm năm, mặc dù bởi Trịnh Văn Hàn chèn ép, suy yếu nghiêm trọng, nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, vẫn là một phần lực lượng không thể xem nhẹ.

Trở về Dương gia, Tôn Miểu Miểu xuyên qua tiền viện, tới Tây uyển cho khách ở lại, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ rớt xuống âm thi Trương Nguyên Thanh.

“Cô lại giúp tôi lấy ra một âm thi, cần cấp 5.” Trương Nguyên Thanh giơ loa.

Tôn Miểu Miểu lại giũ Mũ Đỏ Nhỏ, giũ ra một âm thi cấp 5.

Âm thi kia sau khi hạ xuống, đôi mắt trống rỗng tà dị tỏa sáng thần thái.

Tinh Quan cấp 6 có thể phân ra hơn mười luồng suy nghĩ, đồng thời khống chế mười mấy âm thi, mà tới cấp độ Chúa Tể,

một lần có thể thao túng mấy chục âm thi Thánh Giả, hoặc hai âm thi phẩm cấp Chúa Tể.

Âm thi Trương Nguyên Thanh giơ cái loa nhỏ: "Chuẩn bị ngựa, tôi muốn ra khỏi thành."

Mười mấy phút sau, âm thi sau khi được lấy ra cưỡi ngựa, vội vàng rời quốc đô.

Lâm Hạ thành cách quốc đô hơn bốn mươi dặm, Trương Nguyên Thanh cưỡi ngựa, buổi chiều ra khỏi thành, lúc hoàng hôn đã tới Lâm Hạ.

Ở sau khi đánh giết một tiểu đội trinh sát của Bắc triều, hắn thành công tới gần cổng Lâm Hạ thành.

Chỉ thấy đầu thành tàn phá không chịu nổi, tường thành màu xám đậm trải đầy vết lửa đốt, máu nhuộm, cùng lỗ tên và vết nứt cùng cái hố do xe bắn đá tạo ra.

Chương 2829: Cờ thủ dở (1)

Thợ đá đục đá không biết ngày đêm, cửu vạn không ngừng nghỉ tu sửa tường thành.

Móng ngựa lộc cộc, hai bên là một rồi lại một tầng thi thể, ở trong khí hậu ngày càng rét lạnh cứng ngắc, khô quắt, mũi tên gãy, mũ giáp tàn phá, chiến đao mẻ lưỡi, xác ngựa…

Chiến hồn quanh quẩn đầu thành, âm khí ngút trời không tan.

Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ thấy tràng cảnh như vậy, rung động không thôi.

Lúc này, một oán linh cường đại lướt tới, nhìn hắn.

Trương Nguyên Thanh "nhìn" về phía oán linh, dùng phương thức giao lưu thuộc về âm vật chỉ Thần Dạ Du mới có thể nghe thấy nói:

"Triệu Thành Hoàng?"

Linh phó chưa lập tức trả lời, mấy giây sau mới truyền ra dao động tinh thần: "Nguyên Thủy? !"

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu: "Dẫn tôi đi gặp Phó Thanh Dương."

…

Vài ngày sau đó, Trương Nguyên Thanh cùng quốc sư đấu trí đọ dũng khí, tranh nhau lấy lòng dân (long khí), ăn cắp lương thực của phú thương, cửa hàng gạo để cứu trợ, chỉ duy trì hai ngày đã bị quốc sư phá giải.

Nhưng Trương Nguyên Thanh rất giản xảo, không thiếu cách.

Trên đời này có hai loại phương thức thu hoạch lòng dân tốt nhất, một là miễn giảm thuế má, hai là đả kích tham quan ô lại cùng thân hào.

Biện pháp miễn giảm thuế má bị nội các cùng quần thần bác bỏ, một mặt là Trịnh Văn Hàn độc tài triều cương, khiến hoàng quyền không cách nào phát huy, một mặt khác là tiền tuyến đang đánh trận, nhưng quốc khố trống rỗng.

Lúc này miễn giảm thuế má, quốc gia lấy đâu tiền bạc lương thực đánh trận, bởi vậy bị quần thần phản đối.

Hành vi đả kích tham quan ô lại cùng thân hào, thứ trước cũng bị đẩy về, dù sao Trương Nguyên Thanh đả kích đều là tham quan ô lại trận doanh Trịnh gia.

Thân hào ngược lại chọn lấy mấy điển hình tiếng thối, xét nhà diệt tộc, tiền thuế lương thực thu được bị Trương Nguyên Thanh lấy ra để cứu trợ.

Hành động này được dân chúng trong ngoài thành khen ngợi, nhưng dù sao thuộc loại biện pháp đánh đấm quậy phá nho nhỏ, thu hoạch không lớn.

Chẳng qua không sao, Trương Nguyên Thanh ở sau khi chính lệnh bị ngăn cản lại, lập tức hạ chiếu thư tự kể tội, nội dung là:

Ta vị hoàng đế này ngu ngốc vô năng như vậy, đến mức gian thần hoành hành, bây giờ ta muốn diệt trừ những gian thần này, bọn hắn đương nhiên sẽ không đồng ý. Có lẽ ta đã không xứng làm hoàng đế, nhưng đại quân Bắc triều sắp đánh tới cửa nhà, liền giữ lại tấm thân bảy thước này của ta thủ biên giới đi.

Phần chiếu thư tự kể tội này tranh thủ được dân chúng cùng nhân sĩ giang hồ đồng tình, đồng thời làm bẩn danh tiếng của Trịnh Văn Hàn.

Trịnh Văn Hàn tức, hận không thể rút kiếm xông vào Thiên Cơ lâu đâm chết hôn quan.

Kế sách của Trương Nguyên Thanh xa xa không dừng ở đây, hắn rất am hiểu bán thảm (tỏ ra thê thảm đáng thương), giả vờ giả vịt không thể thiếu, sau khi tuyên bố chiếu thư tự kể tội, liền bảo Dương Chính mang thủ dụ của hắn vào cung, lấy Thiên Cơ lâu buồn tẻ nhàm chán làm lý do, chuyển ra lượng lớn bảo vật.

Trong lúc đó, gặp Trịnh Văn Hàn ngăn cản.

Nhân mã hai bên nổi lên xung đội, cũng may Triệu Giai dẫn một đám quận vương, thân vương ra mặt, ép việc này xuống, để Dương Chính có thể mang bảo vật ra.

Sau đó, Dương Chính lấy danh nghĩa hoàng đế ở quốc đô công khai bán bảo vật hoàng cung lấy tiền, đổi bảo vật thành tiền bạc, một bộ phận sung vào quốc khố, xem như thuế má của dân chúng quốc đô, một bộ phận dùng để cứu trợ, tiếp tế dân chúng ngoài thành.

Người cổ đại nào từng thấy những thủ đoạn lòe loẹt này, sửng sốt một phen, ngay cả quốc sư cũng khó lòng phòng bị.

Long khí trong cơ thể Trương Nguyên Thanh càng cường thịnh, mà theo long khí yếu bớt, tiếng "gào thét" trong đêm ở Thiên Cơ lâu càng thêm điên cuồng, tiếp cận mất khống chế…

Sáng sớm hôm đó, Dương phủ.

Nội sảnh, âm thi Trương Nguyên Thanh giơ cái loa nhỏ, ở trong ca khúc êm tai "Kính coong" của hộp nhạc, nói:

"Cung chủ, Tiểu Viên, các ngươi bây giờ khôi phục cấp 6 chưa?"

Cung chủ và Tiểu Viên gật gật đầu, người trước nói: "Phe phái cùng nhiệm vụ chủ tuyến chưa thay đổi, nhiệm vụ phụ tuyến là diệt trừ Trịnh gia."

Tiểu Viên thì nói: "Nhiệm vụ chủ tuyến thay đổi thành thủ hộ Nam triều, nhiệm vụ phụ tuyến giống với cung chủ."

Phó bản càng đến thời kỳ sau, mục tiêu của các đồng đội càng nhất trí, cái này ở trong dự đoán của Trương Nguyên Thanh.

Tiểu Viên cùng cung chủ đều là trận doanh bên ta, lại đều là Chúa Tể, không giống các Thánh Giả nửa đường rời khỏi.

Đến cuối cùng, kẻ địch đơn giản là Trịnh gia, quốc sư cùng Bắc triều.

Trương Nguyên Thanh một tay chống mặt bàn, giơ cái loa nhỏ, "Tuyến kịch tình đi đến một bước này, nhiệm vụ của mọi người đều trùng hợp, không cần phải kéo dài nữa, Lâm Hạ thành sắp không thủ được nữa. Tôi tính đêm nay tập kích bất ngờ Trịnh gia."

Quan Nhã thân là Thám Báo nhăn mặt nhíu mày: "Sao anh biết Lâm Hạ sắp không thủ được nữa?"

Giọng điệu cùng vẻ mặt Nguyên Thủy đều rất khẳng định.

Chương 2830: Cờ thủ dở (2)

Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái, dùng giọng điệu "đàn ông làm việc phụ nữ đừng hỏi" nói: "Tinh Quan làm việc em đừng hỏi."

Hắn nhìn quanh mọi người, nói: "Bây giờ bắt đầu chế định kế hoạch tác chiến."

Trong đại sảnh, Quan Nhã, Anh Gà Đỏ, Tạ Linh Hi, Khương Tinh Vệ, Tôn Miểu Miểu cùng Nữ Vương tinh thần rung lên, tiến vào trạng thái hội nghị tác chiến.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Muốn thành công diệt trừ Trịnh gia, đầu tiên phải mang quân bảo vệ thành, Hoàng Thành ti phe phái Trịnh gia ngăn ở ngoài cửa, làm bọn họ không kịp cứu viện Trịnh gia."

"Đêm nay, bang chúng Thanh Long bang sẽ ở phố Quảng Bình cùng phố Hà Quang, phố Thừa Lạc nội thành phóng hỏa, hấp dẫn quân bảo vệ thành chú ý."

"Quân đội phe phái Dương gia, ban ngày lén ra khỏi thành, đến đêm, ngụy trang thành Bắc triều quân công thành, đến lúc đó tôi sẽ bảo dân chạy nạn ngoài thành phối hợp, hô lớn quân đội Bắc triều tập kích, mang càng nhiều quân bảo vệ thành hơn hấp dẫn qua đó."

“Về phần quân đội Hoàng Thành ti, người tôn thất sẽ ra mặt ngăn trở, khóa bọn họ ở trong cung, kéo dài một đoạn thời gian cho chúng ta.”

Phố Quảng Bình, phố Hà Quang cùng phố Thừa Lạc đều là khu vực quan lớn quyền quý tập hợp.

Tạ Linh Hi nhíu mày nói: “Thanh Long bang chúng ở nội thành phóng hỏa, thế này không phải chịu chết sao?”

“Chính là chịu chết.” Trên mặt Trương Nguyên Thanh không có biểu cảm, thấp giọng nói: “Bọn họ tự nguyện chịu chết.”

Tạ Linh Hi mím môi, không tiếp tục truy hỏi.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: “Hành động kế tiếp mới là cực kỳ quan trọng, trải qua thôi diễn của tôi, chúng ta cần ở trong một khắc đồng hồ giết chết Trịnh Văn Hàn, bằng không kế hoạch sẽ thất bại.

Quan Nhã, nói cho mọi người báo cáo điều tra của em trước.”

Quan Nhã gật đầu, tiếp nhận đề tài: “Căn cứ điều tra của tôi, trong phủ Trịnh Văn Hàn nuôi rất nhiều khách khanh, trong đó Thánh Giả đỉnh phong có ba người, Thánh Giả bình thường chín người. Gần đây, Trịnh Văn Hàn tăng mạnh đề phòng trong phủ, ở trong quân bảo vệ thành và Hoàng Thành ti đều điều động một mũi quân đội gác Trịnh phủ, tướng lĩnh cánh quân này là Thánh Giả đỉnh phong.”

“Năm Thánh Giả đỉnh phong, chín Thánh Giả bình thường, nếu trong quân đội điều động còn có Thánh Giả bình thường, số lượng Thánh Giả của Trịnh phủ vượt qua mười lăm người.”

Ánh mắt Anh Gà Đỏ đảo qua từng đồng đội, trong lòng tính nhẩm một lần, lông mày giãn ra, nói: “Chúng ta có Nguyên Thủy, Tiểu Viên cùng cung chủ ba vị Thánh Giả đỉnh phong, sáu vị Thánh Giả bình thường, lại thêm cao thủ Thanh Long bang, cũng không kém gì Trịnh gia.”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Không, tôi sẽ không tham dự hành động săn giết đêm nay. Tôi sẽ ở lại Thiên Cơ lâu, kiềm chế các đệ tử của quốc sư.”

Anh Gà Đỏ lúc này mới nhớ tới còn có Thiên Cơ lâu, nhất thời méo miệng: “Cậu không đến, chúng ta làm sao mà thắng?”

Hắn vừa rồi là đánh giá thô thiển, nếu thật muốn nghiêm khắc tính toán, cấp 4 cùng cấp 5 đều là Thánh Giả bình thường, nhưng Thánh Giả cấp 5 đánh Thánh Giả cấp 4 không nói bổ dưa thái rau, nghiền áp là không thành vấn đề, dù sao không phải mỗi người đều tên là Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể một mình đấu mấy người đồng cấp, cũng có thể vượt cấp đối kháng.

Tạ Linh Hi, Nữ Vương là Thánh Giả cấp 4 sơ kỳ, cơ bản chỉ có thể đánh phụ trợ.

Thật sự có thể đánh thật ra chỉ Quan Nhã, Tôn Miểu Miểu, Khương Tinh Vệ cùng Thánh Giả cao cấp của Thanh Long bang, số lượng chỉ sợ có hạn. Nếu tính như vậy, cho dù có các khách khanh Dương gia ra tay, không có Nguyên Thủy Thiên Tôn, phần thắng của bọn họ không lớn.

Trương Nguyên Thanh nói: "Đừng vội, Tinh Quan thành thục vĩnh viễn đều có biện pháp, tôi sẽ tìm một mũi viện binh thay mọi người."

Hắn không nói, mọi người liền biết điều không hỏi tiếp.

Tôn Miểu Miểu đột nhiên nói: "Cậu có phải quên mất quốc sư hay không, hắn tuy không thể rời khỏi Thiên Cơ lâu, nhưng có thể thao túng âm thi linh phó ra tay."

Đối mặt ánh mắt các đồng đội ném tới, Trương Nguyên Thanh mỉm cười nói: "Quốc sư bây giờ trạng thái không đúng, là không thể toàn lực ra tay, hắn là Chúa Tể cấp 8, dưới tình huống bị hạn chế, hắn là chỉ có thể phát huy chiến lực cấp 7, mà Chúa Tể cấp 7 có thể thao túng âm thi cùng linh phó cấp Chúa Tể sẽ không vượt qua hai con.

Một mình Đoàn bang chủ có thể xử lý được."

Tôn Miểu Miểu đưa ra nghi ngờ: "Đoàn bang chủ là Hỏa Sư, làm sao đối phó linh phó?"

Hỏa Sư trong người tu hành chính thống không có thủ đoạn hữu hiệu công kích linh phó.

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Tinh Quan làm việc, cô đừng hỏi."

Khương Tinh Vệ nghiêng đầu cân nhắc hồi lâu: “Nếu quốc sư lựa chọn thao túng âm thi cùng linh phó Thánh Giả cảnh, số lượng hẳn là sẽ rất nhiều nhỉ?”

Anh Gà Đỏ tức giận nói: “Vậy không phải càng tốt, một mình Đoàn bang chủ có thể giết hết toàn trường.”

Bởi vậy có thể thấy được, Anh Gà Đỏ chỉ số thông minh cao hơn Tinh Vệ.

Độ tinh khiết Hỏa Sư của Tinh Vệ cao hơn Anh Gà Đỏ.

Không hổ là con gái Hỏa Thần đương đại.

Chương 2831: Cờ thủ dở (3)

Tiếp theo, mọi người thương lượng phương án tác chiến chi tiết, sau khi xác nhận xong, Tiểu Viên nhìn về phía tình lang: "Vậy cậu ở Thiên Cơ lâu vài ngày, có phát hiện gì?"

Trương Nguyên Thanh sờ cằm, "Tôi có hai suy đoán, một là quốc sư đang luyện âm thi, âm thi chiến lực đạt tới cấp 9, cho nên cần quốc vận long khí trấn áp khống chế. Hai là quốc sư vì tấn thăng, dùng phương pháp khác biệt, ý đồ luyện bản thân thành âm vật cường đại nào đó, nhưng Kim Ô muốn chuyển đổi thành âm vật, tương đương chơi với lửa có ngày chết cháy, cho nên hắn cần long khí để điều hòa âm dương."

"Tôi không thể tới gần nơi quốc sư bế quan, chẳng qua, theo hiểu biết của tôi đối với Thần Dạ Du, hẳn là vậy." Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói.

"Thần Dạ Du muốn khống chế âm thi mạnh hơn bản thân, độ khó rất cao, Triệu Thành Hoàng lúc trước còn là Siêu Phàm cảnh, đã khống chế một âm thi cấp 4 cũng đã thấy được phần nào.

Siêu Phàm dù sao cũng là giai đoạn lúc đầu của linh cảnh hành giả, đã khó như vậy, huống chi là cấp Chúa Tể."

Giai đoạn Chúa Tể, cấp bậc chính là thiết luật.

Vượt cấp chiến đấu khó như lên trời, vượt cấp mạnh mẽ chém giết cơ bản người si nói mộng.

Đa Bảo Thiên Tôn toàn thân là bảo, cũng không dám nói mình có thể chiến thắng quốc sư cấp 8 đỉnh phong.

Mà nói quốc sư cấp 8 muốn thao túng âm thi cấp 9, so với Trương Nguyên Thanh thao túng ngũ trảo kim long còn khó hơn.

Tôn Miểu Miểu liên tục gật đầu: "Tôi cũng cho rằng như vậy, tôi không nhớ cấp 8 tấn thăng cấp 9, còn cần long khí gì phụ trợ. Quốc sư đi khẳng định không phải con đường Thần Nhật Du chính thống, hắn xác suất đại khái là luyện mình thành quái vật, giống với Ngân Dao quận chúa."

“Chuyện quốc sư để bàn luận sau.” Trương Nguyên Thanh giọng điệu tràn đầy cảm xúc nói: “Trước khi hành động mọi người đều đừng ra ngoài, miễn cho bị quốc sư an bài sát thủ lần lượt đánh tan, mặt khác cũng cần phòng bị khả năng Trịnh gia tập kích bất ngờ Dương phủ.”

“Làm sao biết cường đạo sẽ không học mình? Mặc dù quốc sư cùng Trịnh gia trước mắt đều đang cầu ổn.”

Nói xong, hắn nhìn về phía Khương Tinh Vệ: “Tinh Vệ ngoại lệ, em theo anh ra ngoài một chuyến.”

…

Rời Dương phủ, Trương Nguyên Thanh điều khiển âm thi, ngồi một chiếc xe ngựa mộc mạc, đi tới bên ngoài phủ Vĩnh Yến quận vương Triệu Giai.

Trương Nguyên Thanh giao cho xa phu kim bài Dương Chính từ trong cung mang ra, cách rèm, cầm loa nhỏ, nói:

“Đi gõ cửa, bảo Triệu Giai đi ra gặp ta, nhớ kỹ đừng truyền bá ra ngoài.”

Xa phu cung kính tiếp nhận kim bài vua ban hình bầu dục, làm bằng vàng ròng, vội vàng xuống ngựa, chạy về phía cổng phủ quận vương.

Người gác cổng nghe tiếng đi đến, nghe xong phu xe thuật lại, nhìn xe ngựa một lần, nhanh chóng đóng cửa lại, trở về thông báo.

Qua khoảng một khắc, Triệu Giai bụng phệ, toàn thân lụa là lẻ loi một mình ra khỏi phủ.

“Bệ hạ?’ Triệu Giai đứng ở ngoài xe, nhỏ giọng thăm dò.

“Vương thúc, lên xe nói chuyện.” Trương Nguyên Thanh nhàn nhạt đáp lại.

Triệu Giai hình thể mập mạp động tác nhanh chóng trèo lên xe ngựa, chui vào buồng xe, quả nhiên nhìn thấy âm thi ngày đó bệ hạ thao túng, cùng một thiếu nữ lạ mặt.

Bánh xe lộc cộc, xe ngựa đi vào đường lớn, không nhanh không chậm tiến lên.

Trương Nguyên Thanh giới thiệu: “Vương thúc, vị này là Sở mỹ nhân hậu cung của trẫm.”

Người con gái thợ săn kia bệ hạ lúc đi săn mùa thu mang về? Triệu Giai hướng về phía Khương Tinh Vệ khẽ gật đầu, thân là quận vương, địa vị hắn cao thượng, cũng không cần ton hót, nịnh nọt một vị “mỹ nhân” .

Trương Nguyên Thanh đổi giọng: “Nàng ấy cũng là thích khách Thần Duệ quân an bài ở bên cạnh ta.”

Triệu Giai bỗng nhiên khẩn trương.

“Không cần khẩn trương, Sở mỹ nhân ở sau khi mây mưa cùng trẫm một phen, đã triệt để yêu trẫm.” Trương Nguyên Thanh từ trong loa nhỏ lộ ra giọng điệu mang theo mấy phần đắc ý, “Chính là nàng liều chết cứu giúp, ta mới có thể từ trong Trịnh Văn Hàn ám sát chạy ra khỏi hoàng cung. Bây giờ, ta muốn dẫn ngươi đi gặp dư nghiệt Thần Duệ quân, biến bọn họ thành người mình.”

Vẻ mặt Triệu Giai lập tức trở nên ngưng trọng, cau mày.

Khương Tinh Vệ bên người tràn ngập tò mò hỏi: “Cái gì là một phen mây mưa?”

Trương Nguyên Thanh liếc nhìn cô: “Trở về tự mình tra máy tính.”

Khương Tinh Vệ “A” một tiếng, quay đầu liền ném chuyện này sang một bên, tra máy tính là không thể nào, phàm là việc có liên quan với học tập, cả một đời cũng đừng nghĩ khiến cô chủ động.

So sánh, vẫn là đánh phó bản thú vị… Khương Tinh Vệ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhíu lại hàng lông mày đẹp:

“Nhưng em không biết Thần Duệ quân trốn ở nơi nào nha.”

“Thôn chỗ nhà em, là một cứ điểm bí mật của Thần Duệ quân, sau khi em vào cung, cha em liền rời thôn, nhưng hắn rời đi, chỉ là bề ngoài giả dối che đậy triều đình, trong thôn còn có thành viên khác của Thần Duệ quân ẩn núp, chú ý nhà trống của nhà em mọi lúc, đây là anh mấy ngày trước thông qua linh phó quan sát được.” Trương Nguyên Thanh nói.

(vì cách xưng hô trong tiếng Trung chỉ có wo-ni nên sẽ dịch tùy ngữ cảnh, do nghe vào tai người khác - Triệu Giai sẽ tự đổi thành ngôi xưng thích hợp)

Chương 2832: Gậy ông đập lưng ông (1)

Thấy Khương Tinh Vệ vẫn chưa hiểu, hắn ám chỉ nói: "Quên nhiệm vụ của mình rồi?"

Khương Tinh Vệ lúc này mới nhớ tới, nhiệm vụ chủ tuyến của Sở mỹ nhân là giám thị động tĩnh của Triệu Thuấn, định kỳ hướng Thần Duệ quân báo cáo.

Trong trí nhớ cô kế thừa cũng không có phương pháp liên lạc Thần Duệ quân, nên báo cáo cho Thần Duệ quân như thế nào?

Kết hợp tin tức thân phận của Sở mỹ nhân, đáp án rất dễ dàng có thể công bố — về nhà.

Trong thôn có thành viên Thần Duệ quân, chỉ cần cô vừa đi, tự nhiên sẽ dẫn tới thành viên Thần Duệ quân chú ý.

Khương Tinh Vệ vẻ mặt bội phục: "Anh thật lợi hại."

Lúc này, Triệu Giai suy tư rất lâu mở miệng hỏi: "Bệ hạ có mấy phần chắc chắn?"

Trương Nguyên Thanh không trả lời thẳng, cười nói:

"Thần Duệ quân là một cánh quân hổ lang dũng mãnh, có được tín niệm kiên định, dù là trải qua vài chục năm, vẫn muốn hướng trẫm báo thù. Có thể thấy được phân lượng của trong lòng Võ Tân tướng quân bọn họ.

Chỉ cần ngươi mang sự việc nói đúng sự thật, bọn họ không nhất định sẽ từ bỏ việc báo thù đối với ta, nhưng nhất định sẽ ngay lập tức hướng đầu mâu về Trịnh Văn Hàn."

Triệu Giai nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, gật đầu: "Đúng là như vậy…" Đột nhiên, vẻ mặt hắn cứng đờ, trong khóe mắt, lỗ mũi, bờ môi, lỗ tai chảy ra lượng lớn máu tươi, con ngươi lập tức tan rã.

"Bịch!"

Thân thể Triệu Giai nghiêng một cái, ngã xuống thùng xe, cứ như vậy chết ở trước mắt Trương Nguyên Thanh cùng Khương Tinh Vệ.

“Cái này…” Khương Tinh Vệ kinh ngạc nói: “Chết rồi?”

Sắc mặt Trương Nguyên Thanh trầm xuống.

…

Thiên Cơ lâu, đan thất.

Quốc sư cầm lên một quân đen, bịt lại sinh cơ của quân trắng. Hắn chưa đi nhặt quân cờ, mà là đưa tay về trong tay áo, thản nhiên nói:

“Bệ hạ thua rồi.

Dạy ba ngày, dạy ra một sọt cờ dở, bệ hạ không có thiên phú đánh cờ.”

Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nhìn quốc sư ngồi xếp bằng như thế ngoại cao nhân, trầm giọng nói:

“Ta cũng không biết, quốc sư còn thông hiểu chú sát chi thuật.”

Quốc sư vẻ mặt bình thản: “Ngoại lực mà thôi.”

Trương Nguyên Thanh đưa tay vạch một cái, xóa tan ván cờ, lạnh lùng nói: “Trẫm mệt rồi, không tiễn.”

…

Trở lại Dương phủ, Khương Tinh Vệ lo nghĩ, mang chuyện đã xảy ra nói cho đồng đội.

Đám người Quan Nhã thật ra đã đoán được hành động của Nguyên Thủy, dù sao hắn từng nói, Thanh Long bang có thể là trợ lực, Thần Duệ quân vì sao không thể.

Trở ngại thuật thôi diễn của quốc sư, vừa rồi lúc thảo luận chiến thuật, không dám nhắc tới.

Bây giờ Triệu Giai đã chết, kế hoạch phá diệt, liền không cố kỵ nữa.

Quan Nhã lo lắng nói: “Kế hoạch tối nay tạm dừng trước đi, số lượng cao thủ của chúng ta không đủ. Hơn nữa, quốc sư đã

nguyền rủa giết chết Triệu Giai, nói rõ đã quan sát được kế hoạch của chúng ta.”

Âm thi Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

“Kế hoạch tiến hành như thường lệ! Chúng ta không có đường lui.”

…

Sau khi vào đêm.

Bang chúng Thanh Long bang ban ngày chui vào nội thành, ở lại khách sạn, tửu lâu, thừa dịp bóng đêm lặng lẽ lên đường.

Bọn họ ba người một tổ, thuần thục mượn bóng tối, hẻm nhỏ, quầy hàng các loại kiến trúc, tránh đi quân bảo vệ thành tuần tra, hướng về phía phố Quảng Bình, phố Hà Quang, phố Thừa Lạc chạy đi.

Tới gần khu vực quan to quyền quý tụ tập này, cường độ tuần tra của quân bảo vệ thành càng mạnh hơn.

Nhưng bang chúng Thanh Long bang đã sớm từ chỗ bang chủ biết được quy luật tuần tra của quân bảo vệ thành, khéo léo tránh đi, tìm kiếm mục tiêu của mình.

Vương Bắc Vọng ở ngay một chi đội ngũ trong đó, hơn nữa là đội trưởng, dẫn hai hảo thủ trẻ khỏe của Thanh Long bang, ba người đều ôm một bọc đồ trĩu nặng.

Rất nhanh, Vương Bắc Vọng dẫn hai huynh đệ đi tới bên ngoài phủ Hình bộ Thị lang Vân Lam.

Ba người thuần thục trèo qua tường cao, nhảy vào trong nhà, lại thuần thục trốn tới vườn hoa, tránh đi phủ vệ tuần tra.

“Chúng ta phóng hỏa ngay tại ngoại viện, nội viện sẽ có cao thủ, rất dễ dàng bị phát hiện.” Vương Bắc Vọng từ trong ngực lấy ra ba cây ống trúc to bằng nửa ngón tay, chia cho đồng đội.

Chứa trong ống trúc là Xích Luyện Hỏa Sa, vật này sinh ra từ nơi luyện công của Đoàn bang chủ— hầm của Đoàn phủ.

Đất cát trong hầm ngầm quanh năm suốt tháng hấp thu hỏa linh lực, diễn biến thành Hỏa Sa đỏ rực óng ánh, loại vật này ẩn chứa hỏa linh mạnh mẽ, một khi bị nhóm lửa, liền có thể

duy trì thiêu đốt mấy canh giờ, lại không cách nào bị nước dập tắt.

Ba người mượn bóng đêm, đổ Xích Luyện Hỏa Sa vào khung cửa sổ, bậc cửa, cột những nơi dễ cháy.

Tiếp theo, mỗi người lấy ra cây châm lửa, châm hỏa sa màu đỏ.

Hỏa sa trong nháy mắt bùng lên tia lửa chướng mắt, hòa tan đỏ ngòm khung cửa sổ, bậc cửa, cột, tiếp theo cháy hừng hực.

Ba người tiếp theo đi về phía một dãy nhà khác…

Rất nhanh, bên trong Vân phủ lộ ra ánh lửa hừng hực, chiếu đỏ bóng đêm, tiếng "cháy rồi" hoảng hốt không dứt bên tai.

Chương 2833: Gậy ông đập lưng ông (2)

Vương Bắc Vọng chưa lập tức rời đi, mang theo hai huynh đệ, thừa dịp hỗn loạn giết mấy người trong nhà, nam đinh, ở trong phủ vệ đuổi theo leo tường thoát khỏi Vân phủ.

Làm nhân sĩ giang hồ khoái ý ân cừu, bọn họ từ trước đến nay sát phạt quyết đoán, người trong nhà tham quan ô lại cũng đang ăn uống mồ hôi nước mắt nhân dân, không có một ai là vô tội.

Sau khi chạy ra khỏi Vân phủ, ba người đeo hành lý, dọc theo bóng tối bên đường, nhanh chóng hướng về Trịnh phủ lao bắn đi.

Bọn họ đêm nay có hai nhiệm vụ, gây ra hỗn loạn chỉ là một trong những nhiệm vụ.

…

Ngoại thành.

Trong thành lâu nằm trên tường thành, mười mấy thủ quân ghé vào bên cạnh bàn, lắc xúc xắc, sắc mặt đã mỏi mệt lại phấn khởi.

Thủ quân bên ngoài khom lưng trong gió đêm lạnh thê lương, mệt mỏi lười biếng ngáp, đã ngủ, hoặc chờ người thay ca vào lầu canh gác đánh bạc.

“Thời tiết càng ngày càng lạnh, gió này như đao.” Một tên thủ quân cúi đầu quan sát nạn dân dưới thành, tặc lưỡi nói:

“Cũng không biết những nạn dân này có thể sống qua mùa đông hay không, nếu như bệ hạ có thể tiếp tục phát cháo cứu trợ vẫn còn tốt, bây giờ cháo cũng dừng rồi.”

Đồng bạn bên cạnh “Xùy” nói:

“Quản những con heo này chết sống làm gì, đô triều của chính chúng ta cũng khó giữ được, Lâm Hạ nếu thất thủ, chúng ta liền phải trực diện quân đội Bắc triều, thừa dịp còn có mấy ngày thời gian thái bình, chơi thêm mấy ván, ngủ thêm mấy cô nương mới là con đường chính thống.”

Đang nói, dưới tường thành bỗng truyền đến tiếng rống của nạn dân: “Quân Bắc triều tới, quân Bắc triều đến rồi!”

Sau đó, trong bóng tối nơi xa, một mảng lớn ánh lửa hiển hiện, hướng về cổng thành nhanh chóng lao tới.

Thủ quân đầu tường giật mình một cái, bị dọa bối rối, cao giọng nói: “Địch tập, địch tập…”

Trong khoảng khắc, tiếng trống nặng nề quanh quẩn trong bóng đêm…

Nội thành, tửu lâu cách Trịnh phủ ngoài hai trăm thước, Trịnh Văn Thế mặc áo giáp đứng ở cửa sổ, mơ hồ nghe thấy ngoại thành truyền đến tiếng trống cùng kèn lệnh.

Nhìn thấy phố Quảng Bình, phố Hà Quang, phố Thừa Lạc nhiều chỗ hừng hực bốc cháy.

Hắn coi như không thấy, ánh mắt chuyên chú nhìn Trịnh phủ trong bóng đêm nơi xa.

Tiếng bước chân nhanh chóng truyền đến, phó quan đẩy ra cửa nhã gian, tới bên người Trịnh Văn Thế, thấp giọng nói:

“Tướng quân, ngoại thành truyền đạt cấp báo, Bắc triều quân đột kích.”

Trịnh Văn Thế thản nhiên nói: “Hai doanh binh mã khác đi qua chưa?”

Phó quan gật đầu.

Trịnh Văn Thế giọng điệu lạnh nhạt: “Thông báo người của chúng ta, án binh bất động, chờ đợi mệnh lệnh của ta.”

Phó quan muốn nói lại thôi, không nhắc nữa, quay sang nói:

“Tặc nhân ở nội thành phóng hỏa, chúng ta vì sao còn phải quan sát?”

Trịnh Văn Thế lạnh lùng nói: “Ngươi chỉ cần phục tùng mệnh lệnh, mà không phải chất vấn cấp trên.”

Phó quan yên lặng lui xuống.

Trịnh Văn Thế nhìn Trịnh phủ bình tĩnh, hừ lạnh một tiếng:

“Chút tài mọn.”

Nội thành phóng hỏa, quân bảo vệ thành tuần tra tất nhiên sẽ bị dẫn qua, mà “quân địch” tới dưới thành, lực lượng phòng thủ kinh sư cũng tương tự sẽ khẩn cấp động viên, chuẩn bị nghênh chiến. Đây đều là dương mưu hôn quân làm ra.

Nhưng cái này lại có thể như thế nào?

Chỉ cần bộ đội tinh nhuệ của hắn án binh bất động, mặc cho hôn quân âm mưu dương mưu tầng tầng lớp lớp, cũng đừng hòng dẫn hắn đi…

Trong bầu trời đêm, một quả cầu lửa màu đỏ rực, kéo cái đuôi lửa rực sáng rơi về phía Trịnh phủ.

Quả cầu lửa nổ tung trên không Trịnh phủ, chiếu sáng cả phủ đệ, trong ánh lửa bành trướng, Đoàn bang chủ tóc đỏ sậm, mặc áo xanh hiển hiện.

Hắn mắt hổ quan sát, không chút do dự giang hai cánh tay, ngưng tụ ra từng quả cầu lửa nhiệt độ cao bên ngoài đỏ rực, bên trong trắng sáng, cả thảy ba mươi sáu quả, hướng về hậu viện Trịnh phủ.

Trực tiếp hỏa thiêu Trịnh phủ.

Đông phòng hậu viện Trịnh phủ, một quỷ ảnh áo trắng mắt thường không thể thấy chui ra khỏi mái hiên, nhẹ nhàng thổi.

“Ô ô…”

Gió âm lóe sáng, thổi lên bầu trời, toàn bộ Trịnh phủ tựa như lâm vào rét đậm, mái hiên ngưng đọng sương trắng.

Quả cầu lửa đỏ rực bị gió âm thổi qua, nhanh chóng mất đi nhiệt độ, bộ phận trực tiếp dập tắt, bộ phận ảm đạm thu nhỏ, rơi vào mái hiên, đình viện, vườn hoa, không thể tạo thành vụ nổ mong muốn.

Oán linh nhìn không thấy, nhưng vừa mới hiện thân đã tạo thành khí hậu kịch liệt biến hóa kia bỗng nhiên giang hai cánh tay.

Lập tức, hậu viện Trịnh phủ âm khí cuồn cuộn, cuốn lên sương lạnh, lá khô, gạch ngói vụn, hướng về oán linh hội tụ.

Oán linh "nâng lên" âm khí cuốn theo rất nhiều tạp vật, hướng phía Đoàn Hỏa Thần trên không trung đẩy, âm khí mênh mông như thủy triều, nghịch không mà lên, lao tới kẻ địch.

Ngoài thân Đoàn bang chủ "Ầm" bốc lên ngọn lửa, tóc cũng biến thành lửa, lửa này hướng về nắm tay của hắn hội tụ.

Nương theo hắn đánh ra một quyền, ánh lửa đỏ rực mang theo nhiệt độ cao, đụng vào thủy triều âm khí.

Chương 2834: Gậy ông đập lưng ông (3)

Hai luồng lực lượng một lạnh một nóng va chạm, tạo thành gió xoáy khoa trương, mang tro bụi, cành khô trong đình viện, mang mảnh ngói nóc nhà nhấc lên giữa không trung.

Trong cuồng phong gào thét, cửa đông phòng mở rộng, Trịnh Văn Hàn mặc áo gấm cất bước đi ra, râu tóc bay múa trong gió, hắn nhìn chăm chú Đoàn bang chủ giữa không trung, thản nhiên nói:

"Vốn nghe Thanh Long bang Đoàn Hỏa Thần, chính là hào hiệp đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ, không ngờ tặc tính khó sửa, dùng võ vi phạm lệnh cấm, tối nay bản tướng liền vì dân chúng Nam triều, diệt trừ ngươi cái tai họa này."

Thấy nhân vật mục tiêu xuất hiện, trong mắt Đoàn bang chủ hừng hực lửa nóng, hóa thành một đạo hào quang đỏ rực lao xuống, hướng thẳng đến địch thủ.

Đột nhiên, oán linh cấp Chúa Tể trên nóc nhà xuất hiện sau lưng Đoàn bang chủ, nhẹ nhàng dán ở sau lưng hắn, hoàn thành nhập vào, thế lao xuống lập tức bị đánh gãy.

Trịnh Văn Hàn dưới mái hiên sừng sững bất động, không sợ hãi, vuốt râu mà cười:

“Đoàn bang chủ, ngươi tuy là cao thủ số một số hai trên giang hồ, nhưng so với quốc sư, cách nhau rất xa nha. Hai nô bộc của quốc sư đủ để tiễn ngươi đi chết.”

Vừa dứt lời, nóc nhà đông phòng “Soạt” tan vỡ, một bóng người mặc áo ngắn màu đen, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt màu xanh lét xông ra.

Trên người hắn dâng trào âm khí không thua linh phó, lại có hình có chất, có thể bị người phàm nhìn thấy bằng mắt thường.

Đây là một âm thi cấp Chúa Tể.

Sau khi xông lên phá vỡ nóc nhà, âm thi mặc áo ngắn gọn gàng màu đen giống như một tia chớp màu đen, nháy mắt lao tới trước người Đoàn bang chủ, chuẩn bị xử lý vị cường giả bị linh phó nhập vào này.

Linh phó cùng âm thi phối hợp tốt, có thể nhẹ nhàng giết chết người tu hành cùng cấp bậc, chỉ cần đối phương không có đủ thủ đoạn khắc chế.

Nhưng vào lúc này, ngực Đoàn bang chủ dấy lên ngọn lửa màu vàng, lửa nhanh chóng lan tràn, bao phủ toàn thân hắn, cũng bao trùm linh phó sau lưng.

Toàn thân linh phó dấy lên ngọn lửa màu vàng, phát ra tiếng kêu thảm bén nhọn, người phàm không thể nghe thấy.

Nó dốc hết sức thúc giục âm khí ý đồ dập tắt ngọn lửa màu vàng, nhưng, ngọn lửa màu vàng tựa như chuyên môn khắc chế âm khí, tiếp tục ổn định thiêu đốt.

Gương mặt Đoàn Hỏa Thần cũng vặn vẹo, Kim Ô lực bá đạo không gì sánh được, không phân địch ta, thiêu đốt kẻ địch, cũng thiêu đốt chính mình.

Trước khi hành động, hôn quân cho hắn một lá bùa — Dương Hỏa Phù.

Lá bùa ẩn chứa Kim Ô lực, có thể diệt oán linh cùng âm thi, nhưng hôn quân nói, Dương Hỏa Phù chỉ có một tấm, chỉ có thể sử dụng một lần.

Đoàn Hỏa Thần lựa chọn thiêu đốt hủy diệt oán linh, bởi vì hắn thiếu thủ đoạn đối phó oán linh, trái lại âm thi, mạnh nữa, cũng là kẻ địch có hình có chất.

Cận chiến chém giết từ trước tới giờ đều là điểm mạnh của Hỏa Sư.

Ở thời khắc linh phó bị ngọn lửa màu vàng bao phủ, Đoàn bang chủ cố nhịn đau đớn kịch liệt do Nhật chi thần lực thiêu đốt, giơ bàn tay, ngăn cản âm thi đấm thẳng về phía trước mặt.

Một giây sau, ngọn lửa màu đỏ dâng trào ra, cắn nuốt âm thi.

"Ầm!"

Âm thi tắm rửa trong ngọn lửa, phi thân lên gối, đánh trúng ngực Đoàn Hỏa Thần.

Người sau hóa thân thành một luồng lửa màu vàng, cứng rắn bay ra khỏi Trịnh phủ, va trúng một tòa nhà ở nơi xa.

Âm thi sau đó truy sát.

Chiến đấu ngắn ngủi đánh thức người Trịnh phủ, từ phu nhân, tiểu thư, thiếu gia, cho tới tỳ nữ, gia đinh, ma ma ùn ùn bật dậy, lao ra xem tình huống.

Lúc này, hai tiếng ca mơ hồ du dương, mềm mại réo rắt quanh quẩn trong bầu trời đêm, như là lời mẹ thì thầm, khiến trong lòng người ta bình yên không gì sánh được, mệt mỏi muốn ngủ.

Bịch bịch… Đám người vừa lao ra khỏi phòng lần lượt ngã quỵ, rơi vào trạng thái ngủ say.

Hai mỹ nhân y phục sặc sỡ thướt tha thi triển khinh công, nhảy lên ở giữa những nóc nhà, đi tới hậu viện Trịnh phủ.

Thôi miên người bình thường, là vì tránh cho Trịnh Văn Hàn trốn vào trong đám người hỗn loạn đào tẩu, đồng thời cũng là dọn bãi, giải quyết hết những binh lính không có tư chân chen vào cuộc chiến này, nhưng lại vướng tay vướng chân.

Ngay tại lúc Trịnh Văn Hàn bị hai cô gái trên nóc nhà hấp dẫn sự chú ý, một thanh đoản kiếm lạnh thấu xương lóe lên ở phía sau hắn, cô gái cầm đoản kiếm theo đó hiển hóa.

Người này mặc đạo bào đen trắng, khuôn mặt tròn, có mấy phần ngọt ngào.

“Keng!”

Đoản kiếm đâm lên một tầng ánh sáng màu vàng đất.

Tập kích thất bại.

Đá dưới chân Trịnh Văn Hàn nứt nẻ, đá vụn nhanh chóng tụ lại thành một bàn tay cực lớn, kéo hắn dâng lên cao cao, năm ngón tay khép hờ, bảo vệ Trịnh Văn Hàn ở bên trong.

Một quả cầu lửa rít gào lao tới, đánh về phía bàn tay đá vụn ngưng tụ.

Ánh lửa “ầm” bành trướng, hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp 13-14 tuổi, mỗi một lỗ chân lông của cô đều phun ra ngọn lửa, mỗi một sợi tóc đều quấn quanh hào quang màu đỏ.

Chương 2835: Gậy ông đập lưng ông (4)

Thiếu nữ này Hỏa Hành mà tới, tung một cú đấm lên bàn tay khổng lồ khép hờ.

Ánh lửa tan vỡ, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, đá vụn văng khắp nơi, nứt ra một lỗ thủng thật lớn, bốc khói.

Ngay sau đó, trong ánh lửa nổ tung, lại một bóng người từ trong lửa đi ra, cũng là toàn thân phun trào ngọn lửa, giống như tiếp sức tung một cú đấm lên lỗ hổng.

“Ầm ầm…”

Ở trong công kích tập trung lực lượng của hai vị Hỏa Ma, bàn tay to do đá vụn ngưng tụ sụp đổ, mảnh vỡ nhiệt độ cao bắn ra xung quanh.

Bóng người Trịnh Văn Hàn chật vật hiện ra.

Không đợi Khương Tinh Vệ, Anh Gà Đỏ cùng Tôn Miểu Miểu chém bồi thêm, một bóng đen từ trên không lao xuống, móng vuốt sắc bén bám lấy hai vai Trịnh Văn Hàn, mang theo hắn phóng lên trời.

Đó là một con chim ưng to lớn sải cánh 2 mét.

“Băng!”

Tiếng dây đàn như sét đánh ngang tai, một mũi tên bắn ra, bắn về phía Trịnh Văn Hàn, mũi tên ma sát trên không ra tiếng rít thê lương.

Ngay lúc đó, hai thanh phi kiếm một dài một ngắn tựa như dải lụa màu bạc, giáp công Trịnh Văn Hàn cùng con chim ưng lớn màu đen.

Mấy chỗ sân trong Trịnh phủ đồng thời có phi kiếm lao lên, chặn đường mũi tên, phi kiếm dài ngắn công kích.

Bầu trời đêm vang lên tiếng “Keng keng” sắc bén, mấy thanh phi kiếm va chạm, đốm lửa bắn tung tóe.

Trịnh Văn Hàn có kinh hãi nhưng không nguy hiểm tránh đi phi kiếm ám sát, chưa kịp thở phào, liền nghe thấy bên tai truyền tới tiếng vỗ cánh “Ong ong”.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một cái bóng màu đen lấy tốc độ nhanh khó mà tưởng tượng lướt đến, trong tích tắc đã tới trước mắt.

“Ô ô ~”

Trịnh phủ bên dưới lao lên càng nhiều phi kiếm, ý đồ chặn đường cái bóng màu đen kia.

Nhưng, bóng đen bằng vào tốc độ nhanh như lôi điện, có kinh hãi nhưng không nguy hiểm tránh đi phi kiếm công kích, có một thanh phi kiếm rõ ràng đã sắp đâm xuyên đối phương, lại quỷ dị thay đổi quỹ tích, chủ động né tránh.

Đây là hiệu quả của Cầu Phúc.

“Phốc!”

Bóng đen và chim ưng to lớn lướt qua nhau, thân thể Trịnh Văn Hàn từ phần hông đứt ra, nửa thân dưới theo máu tươi, nội tạng rơi xuống.

Giết chết rồi? Quá nhẹ nhàng!

Trong lòng Anh Gà Đỏ cùng Khương Tinh Vệ đồng thời hiện lên suy nghĩ như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười chiến thắng.

“Ba ba ba…”

Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, chỉ thấy cửa tây phòng mở ra, lại một Trịnh Văn Hàn mặc áo gấm đi ra, nhẹ nhàng vỗ tay.

“Một vở kịch hay nha.” Trịnh Văn Hàn lao ra khỏi bậc cửa, đứng dưới mái hiên, nhìn quanh, cười nói: “Mấy vị thân thủ bất phàm, phối hợp ăn ý, muốn lấy mạng bổn tướng như vậy à? Đáng tiếc nha, bản tướng chính là nhất phẩm đương triều, quốc vận hộ thể, không gặp tai họa. Bọn họ đều đã hiện thân, các vị còn chờ cái gì?”

Lời vừa nói ra, bốn phương tám hướng lao ra rất nhiều bóng người, đứng trên nóc nhà, bao vây Khương Tinh Vệ, Anh Gà Đỏ, Tôn Miểu Miểu, cung chủ, Tiểu Viên cùng bọn Quan Nhã, Từ trưởng lão, Chu khách khanh của Dương phủ âm thầm ra tay.

Đông hơn hai mươi người.

Khương Tinh Vệ nhìn chung quanh, dù cô học toán không tốt, cũng phát hiện không thích hợp.

Thánh Giả của Trịnh phủ có phải quá nhiều rồi hay không?

Hơn nữa, Thánh Giả cho cô cảm giác cực kỳ nguy hiểm, có tới tám người.

Tám vị Thánh Giả đỉnh phong.

Số lượng này không nhất trí với trước đó suy đoán năm vị Thánh Giả đỉnh phong, chín vị Thánh Giả bình thường.

Đây nào phải ám sát, rõ ràng là bọn họ chui đầu vào lưới.

“Hùng Nhi!” Một người trung niên dáng người khôi ngô, râu quai nón nhìn chằm chằm Khương Tinh Vệ: “Vi phụ an bài ngươi vào cung, là giết hôn quân báo thù máu, ngươi lại bị sắc dục mê hoặc, đầu phục Triệu Thuấn, vi phụ đêm nay đại nghĩa diệt thân, làm thịt ngươi tiểu súc sinh này.”

…

Tửu lâu ngoài hai trăm thước, nhã gian.

Trịnh Văn Thế rốt cuộc thu hồi ánh mắt nhìn Trịnh phủ, gọi phó quan tới, ra lệnh:

“Thời cơ đã tới, thông báo toàn quân, trợ giúp Trịnh gia.”

Phó quan đáp thật to, hắn đè xuống trường kiếm bên hông, áo giáp vang rầm rầm, nhanh chân đi ra khỏi nhã gian…

Thiên Cơ lâu.

Quốc sư đứng ở đài quan sát, đứng chắp tay, cảm khái nói: "Một vở kịch lớn thú vị như thế, bệ hạ không tự mình tham dự à? Bây giờ tới, còn chưa muộn."

Cách 6-7 mét, Trương Nguyên Thanh ngồi khoanh chân sau bàn, chậm rãi pha trà.

"Dụ ta ra khỏi Thiên Cơ lâu, mượn tay Trịnh gia giết ta?" Hắn cúi đầu cười khẽ: "Quốc sư gảy bàn tính, Bắc triều bên kia cũng nghe thấy."

Quốc sư không quay đầu lại, trầm mặc vài giây, chậm rãi nói: "Bệ hạ đại nạn tới nơi rồi, còn có thể có tĩnh khí như vậy, trước kia trái lại đã đánh giá thấp ngươi rồi."

"Ai đại nạn tới nơi còn khó nói, quốc sư, xem tiếp đi." Trương Nguyên Thanh nói.

…

"Ngươi mới là súc sinh." Khương Tinh Vệ giận tím mặt, "Ngươi trợ giúp một tên gian thần làm hại quốc gia, có tư cách gì làm cha ta, hơn nữa ngươi vốn cũng không phải là cha ta."

Cô không biết người trung niên này, nhưng từ trong lời nói của đối phương đã biết thân phận của bọn họ — Thần Duệ quân!

Chương 2836: Nên chết thì chết (1)

Các Thánh Giả nhiều thêm, chính là dư nghiệt Thần Duệ quân.

Lần trước ở Hồng Tụ quán, dư nghiệt Thần Duệ quân từng tập kích Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng cô, bây giờ xem ra, Thần Duệ quân sớm đã đầu nhập vào Trịnh Văn Hàn, trở thành kẻ địch.

Thiệt thòi cho Nguyên Thủy Thiên Tôn còn muốn kéo bọn họ vào trận doanh.

Suy nghĩ của đám người cung chủ, Quan Nhã, Tiểu Viên, thì trái ngược với Khương Tinh Vệ, bọn họ nghĩ là, Triệu Giai

chết, kế hoạch lôi kéo của Nguyên Thủy thất bại, dẫn đến Thần Duệ quân trở thành trận doanh đối địch.

Các Thánh Giả của Người Chết Trở Về, Từ trưởng lão của Thanh Long bang, cùng Chu khách khanh của Dương phủ, trong lòng thấy nặng nề.

Thánh Giả quân địch chất lượng, số lượng cao hơn nhiều phe mình.

Kế hoạch trong một khắc đồng hồ chém đầu Trịnh Văn Hàn chắc chắn đi không thông, cưỡng ép khai chiến, không khác nào bị bao vây bốn bề, sau đó chờ đợi đại bộ phận quân bảo vệ thành chạy đến, bị Trịnh gia một mẻ hốt gọn.

Chu khách khanh nhìn về phía Quan Nhã, sửa lại xưng hô, cười khổ nói:

"Tiểu thư, còn cần thiết tử chiến không? Ngươi dẫn bằng hữu đi đi, ta đến đoạn hậu."

Từ trưởng lão cũng đã không còn chiến ý, trong lòng tiếc nuối cùng không cam, hắn không sợ chết, nhưng không hy vọng tấm thân bảy thước chết uổng, đêm nay ám sát thất bại, Nam triều căn nhà lầu này sắp đổ, xem như triệt để không cứu được nữa.

Đặt ở trước kia, hắn nhiều nhất tiếc nuối, nhưng tuyệt đối sẽ không có cái gọi là không cam lòng, dù sao triều đình từ trên xuống dưới đều nát bét rồi.

Nhưng bây giờ, hôn quân thật không dễ gì cảnh tỉnh lại, lại là kết cục như vậy.

Quan Nhã cùng cung chủ, Tiểu Viên, Tạ Linh Hi, Nữ Vương trao đổi ánh mắt, hoàng hậu nương nương thân là nghề nghiệp Thám Báo, triển lộ ra khí chất lãnh tụ, thản nhiên nói:

"Ta lựa chọn tin tưởng hắn!"

Quan Nhã lựa chọn tin tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không phải là tình yêu mù quáng che mắt, đánh cờ giữa Tinh Quan, coi trọng chính là làm chín phần lưu một phần, Nguyên Thủy Thiên Tôn không có khả năng mang kế hoạch của mình hướng đồng đội nói thẳng ra.

Nói thẳng ra liền ý nghĩa nói cho quốc sư cùng nghề nghiệp.

Cho nên, bọn họ những quân cờ trong bàn cờ này, điều phải làm chính là tiếp tục nhiệm vụ, mà không phải lâm trận lùi bước.

Đợi các cô gái khẽ gật đầu, tán thành lựa chọn của mình, Quan Nhã cao giọng nói:

"Từ trưởng lão, ngươi có nguyện vì Nam triều chịu chết hay không?"

Từ trưởng lão thở dài nói: "Có thể."

Quan Nhã hỏi lại: "Chu khách khanh, ngài có nguyện vì Dương gia chịu chết hay không?"

Chu khách khanh cũng thở dài: "Vậy một người giữ ải đi."

Vừa dứt lời, trong tay áo hắn lao ra một thanh kiếm nhỏ, cuốn phong lôi, như sao băng bắn về phía Trịnh Văn Hàn.

Quan Nhã, Từ trưởng lão, cũng phi kiếm lấy đầu người.

Tạ Linh Hi và cung chủ buông ra giọng hát, ngâm nga lên từ khúc giai điệu sục sôi, để ba thanh phi kiếm khí thế tăng vọt, như hổ thêm cánh.

Các Thánh Giả của Trịnh phủ ùn ùn ra tay, hoặc triệu hoán phi kiếm chặn đường, hoặc dựng lên tường đất ngăn cản, hoặc thao túng mèo chó chuột rắn các loại động vật vây quanh kẻ địch, hoặc trực tiếp phát động công kích.

Trong lúc nhất thời, ánh lửa bùng nổ, kiếm khí tung hoành, oán linh gào thét, ôn dịch càn quét.

Đúng lúc này, Thánh Giả Thần Duệ quân từ đầu đến cuối đứng trên nóc nhà, đột nhiên quay đầu mâu, hướng thẳng Trịnh Văn Hàn.

Phụ thân của Sở mỹ nhân đứng mũi chịu sào, gầm lên:

"Cẩu tặc, nợ máu Võ tướng quân cùng Thần Duệ quân, nên trả rồi."

Trịnh Văn Hàn đứng ở sau tường đất ngẩn người, tiếp theo sắc mặt hoàn toàn thay đổi, la lên: "Chư vị cứu ta."

…

Trịnh Văn Thế cưỡi ngựa, phi nước đại trên đường lớn trống trải, phía sau là bộ đội tinh nhuệ Trịnh gia những năm qua dùng bạc nuôi ra, tổng cộng trăm người.

Đội ngũ này mặc dù không bằng Cự Khuyết quân của Thác Bạt Quang Hách, nhưng mỗi kẻ đều có thể lấy một chọi mười, mỗi kẻ đều có tu vi, đơn độc xách ra đặt ở trên giang hồ, đều là cao thủ có chút danh tiếng.

Mười vị thập trưởng càng là cao thủ cấp Tiểu Tông Sư, mặc dù là khó khăn lắm chạm đến bậc cửa Tiểu Tông Sư (cấp 4 sơ kỳ).

Lại thêm nỏ phá giáp, lưới bạc, Huyền Hỏa Châm, Phích Lịch Đạn các loại trang bị bỏ cả đống tiền chế tạo, dù là cao thủ bước nửa bước chân vào ngưỡng cửa Tông Sư, cũng phải nhượng bộ lui binh.

Trịnh Văn Thế sở dĩ mang theo đội quân hổ lang này ẩn nấp, là không muốn sớm ra mặt dọa lui kẻ địch.

Đại ca Trịnh Văn Hàn từ Thiên Cơ lâu đạt được mật hàm, vây cánh của hôn quân sẽ ở đêm nay tập kích bất ngờ Trịnh phủ, Trịnh gia tương kế tựu kế, bố trí xuống thiên la địa võng, chờ đối phương đột kích.

Chỉ cần đánh rụng vây cánh của hôn quân, việc lớn sẽ thành.

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện một bóng người, ngăn trở đường đi.

Người kia ngũ quan bình thường, chiều cao bình thường, mặc trang phục màu đen, vác bọc đồ trĩu nặng, cầm trong tay một bó đuốc.

Chương 2837: Nên chết thì chết (2)

Ánh mắt Trịnh Văn Thế co lại, nghiêm khắc nói:

“Phía trước là ai? Trái lệnh cấm đi lại ban đêm, bắn giết tại chỗ!”

Hắn cũng chẳng muốn nói nhảm với đối phương, trực tiếp lấy xuống cung cứng treo ở trên lưng ngựa, cài tên, kéo cung,

‘Phựt’ một tiếng, mũi tên bắn đi, xuyên thủng lồng ngực người kia.

Người cản đường trái tim tan vỡ, lảo đảo quỳ xuống.

Trịnh Văn Thế giục ngựa phi nước đại, rút ra trường kiếm bên hông, liền muốn chém đầu đối phương xuống.

Hán tử mặc trang phục màu đen kia đột nhiên ngẩng đầu lên, dùng hết toàn bộ khí lực, hùng hổ nói:

“Thanh Long bang Lý Ngạo ở đây, cẩu tặc họ Trịnh, đi chết đi!”

Bó đuốc trong tay vươn ra phía sau, châm lửa kíp nổ, khói bốc xèo xèo.

Trong lòng Trịnh Văn Thế run lên, thuận quan sát của người tập kiếm khiến hắn ngửi được sát cơ, bỗng thoát ly lưng ngựa, như con quay phóng lên trời.

“Ầm!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc nương theo ánh lửa chói mắt, con ngựa nổ tung tại chỗ, sóng xung kích nhấc lên bụi đất, cũng nhấc lên mảnh ngói kiến trúc cách xa mười mấy mét.

Cho dù Trịnh Văn Thế cao thủ Tiểu Tông Sư đỉnh phong như vậy, cũng bị sóng xung kích làm cho khí huyết cuồn cuộn.

“Tướng quân…”

Phó quan dắt ngựa của mình tiến lên đón, lòng còn sợ hãi, “Đây là vật gì?”

Phích Lịch Đạn Công bộ chế tạo so với đồ chơi này tựa như pháo đồ chơi, không đáng giá nhắc tới.

Trịnh Văn Thế sắc mặt âm trầm: “Là vật phẩm cấp Tông Sư, nhưng muốn dựa vào thứ này ám sát bản tướng quân, người si nói mộng.”

Nói xong, nhảy lên ngựa của phó quan, liền muốn dẫn bộ hạ chạy tới Trịnh phủ.

Bỗng nhiên, nóc nhà hai bên đường phố truyền đến tiếng mảnh ngói xột xoạt.

Theo tiếng nhìn quanh, chỉ thấy nóc nhà hai bên đường phố xuất hiện mười hán tử mặc trang phục màu đen, tay cầm bó đuốc, vác bọc đồ trĩu nặng.

Bao gồm Trịnh Văn Thế ở trong, tất cả tinh nhuệ mặc giáp biến sắc hẳn.

Những hán tử này không có nửa câu nói nhảm, ánh mắt kiên định, dùng bó đuốc châm lửa kíp nổ, tung người lao xuống, như là kẻ tuẫn đạo thành kính.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, ánh lửa bành trướng chiếu sáng bầu trời đêm, nhà lầu hai bên đường lớn ở trong sóng xung kích của vụ nổ phá thành mảnh nhỏ.

Cảm giác chấn động ở cách mấy trăm mét rõ ràng có thể thấy được.

Trịnh Văn Thế lảo đảo từ trong ánh lửa lao ra, áo giáp tan vỡ, toàn thân trải rộng vết bỏng đỏ thẫm, mũ giáp đã mất đi, lộ ra cái đầu trọc lốc.

Lông mày của hắn cũng không còn nữa, da thịt như là bị nước sôi nóng hầm hập đổ vào, thẩm thấu ra máu tươi đỏ thẫm.

Trừ ngoại thương nhìn mà ghê người, nội thương của Trịnh Văn Thế càng thêm đáng sợ, lục phủ ngũ tạng chảy máu diện tích lớn, hỏa độc công tâm, nếu không phải Kiếm Khách ý chí cứng rắn như sắt, giờ phút này đã hôn mê bất tỉnh.

Cho dù là Tiểu Tông Sư đỉnh phong, hắn cũng không cách nào dựa vào tốc độ né tránh loại vụ nổ kiểu bao trùm, quy mô lớn này, dựa vào tu vi chống đỡ qua được.

Trừ Trịnh Văn Thế, còn có ba vị thập trưởng sống sót, một vị tu hành ngự thú thuật, hai vị tu hành linh lực thổ thuộc tính.

Ba người đều đã là trạng thái bị thương nặng ngã gục, dựa vào ý chí kiên cường mới gắng gượng vượt qua, đối với bọn họ mà nói, miễn là còn sống thổ nạp linh lực, bị thương nặng hơn nữa cũng có thể khỏi.

Trịnh Văn Thế lảo đảo xoay người, nhìn về khối thịt cháy đen, vết máu đầy đất phía sau lưng, chỉ cảm thấy một vị ngọt ngọt tanh tanh xông lên đầu.

Tinh nhuệ Trịnh gia dùng bạc nuôi ra, mất hết rồi.

Bộp bộp bộp… Tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp từ cuối phố truyền đến, một thanh niên mặc trang phục màu đen, râu ria xồm xoàm đi tới.

Trịnh Văn Thế có chút gục xuống, hít thở nặng nề, nhìn thanh niên chậm rãi đến, nghiến răng nghiến lợi nói:

"Triệu Thuấn hứa hẹn cho Thanh Long bang lợi ích gì, để các ngươi phấn đấu quên mình như vậy, ngay cả mạng cũng không cần."

Thanh niên râu ria rậm rạp ngóng nhìn về phía Thiên Cơ lâu, chốc lát sau thu hồi ánh mắt nói:

"Hắn hứa cho chúng ta sơn hà không việc gì, quốc thái dân an!"

Điểm hỏa dây dẫn cháy, triển khai công kích.

Hôn quân… Không, bệ hạ nói rất đúng, sinh ở loạn thế, nên chết thì chết.

Ánh mắt Trịnh Văn Thế lạnh lẽo, kiếm chỉ điểm ra.

"Phốc!"

Đầu người bay lên, thân thể không đầu lại vẫn đeo bao đồ lao ra mười mấy mét, cuối cùng ổ tung ở trong ánh mắt tuyệt vọng của bốn người bọn Trịnh Văn Thế.

Ầm!

Quầng lửa này, rực rỡ mà chói mắt.

…

Thiên Cơ lâu, Trương Nguyên Thanh đứng ở đài quan sát, nhìn quầng lửa sáng chói kia sáng lên, tiếp theo dập tắt.

Người chết như đèn tắt!

"Thật đẹp!" Hắn nhẹ nhàng nói: "Vì lý tưởng cùng khát vọng hi sinh, là chuyện đẹp nhất trong đời người, cũng là số mệnh của hiệp khách. Đây là một phó bản rất tốt, so với phó bản ta trước đó tiến vào đều tốt hơn."

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nói: "Quốc sư, nước cờ này của trẫm, như thế nào?"

Bên cạnh hắn, khuôn mặt quốc sư đã dữ tợn, không còn tiên phong đạo cốt, siêu nhiên thoát tục.

Chương 2838: Nên chết thì chết (3)

“Ngươi là thuyết phục Thần Duệ quân như thế nào?” Quốc sư ánh mắt âm trầm.

“Thật ra, ban đêm tấn công Trịnh phủ cũng tốt, Trịnh gia gậy ông đập lưng ông cũng thế, đều là nước cờ ngươi ta biết rõ trong lòng. Ván này quan trọng nhất chính là tính quân cờ, ngươi có thể tính toán tường tận quân cờ của ta, ngươi liền có thể thắng. Trái lại, ta cũng có thể thắng.” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

“Nếu bàn về trợ thủ, Trịnh Văn Hàn quyền hành ngập trời, quân bảo vệ thành, Hoàng Thành ti cao thủ nhiều như mây, ta vô luận như thế nào cũng không phải đối thủ của hắn. Nhất định phải nghĩ ra một biện pháp để hắn bằng lòng theo giúp ta “diễn kịch”.

“Mà muốn khiến hắn mạo hiểm như vậy, liền phải khiến hắn gấp, khiến quốc sư gấp, thế là ta bắt đầu vắt óc tích lũy danh vọng, tranh thủ lòng dân.

“Ngươi cùng Trịnh Văn Hàn cũng không chịu từng bước một bị ta xâm chiếm, bởi vậy, ở lúc phát hiện ta liên lạc các bên, dự định ban đêm tấn công Trịnh phủ, liền dự định tương kế tựu kế, dẫn chúng ta mắc câu.

Vì thế, các ngươi thậm chí cũng không dám an bài quá nhiều cao thủ ở Trịnh phủ, lo lắng ta thấy tình thế không ổn lựa chọn lùi bước, dù sao cao thủ quân bảo vệ thành, Hoàng Thành ti, đều ở trong giám thị của Dương gia cùng tôn thất.

“Nhưng số lượng cao thủ không cách nào hình thành nghiền ép, liền rất khó một mẻ hốt gọn chúng ta, thế là ngươi đi Thần Duệ quân nước cờ này, vừa vặn, ta cũng dự định lôi kéo Thần Duệ quân.”

Trên mặt Trương Nguyên Thanh cũng không có đắc ý cùng vui sướng, vẫn như cũ nhìn chỗ xa, nơi ánh lửa dâng lên, chậm rãi nói:

“Triệu Giai chỉ là con rơi của ta, mục đích là vì tê liệt ngươi, ta cố ý mang theo nữ đệ tử của ngươi, Sở mỹ nhân tiếp xúc Triệu Giai, chính là muốn cho hắn tiến vào tầm mắt của ngươi, để cho ngươi quan sát kế hoạch của ta.

Sau khi ngươi nguyền rủa giết chết Triệu Giai, sẽ cho rằng ta đã mất đi cơ hội lôi kéo Thần Duệ quân.”

Quốc sư trầm giọng nói: “Chẳng lẽ không phải?”

“Dĩ nhiên không phải, muốn tra ra chuyện cũ Thần Duệ quân hủy diệt, không nhất định phải tìm nhân chứng ở Nam triều, quân đội Bắc triều cũng có thể là nhân chứng.” Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“Thác Bạt Quang Hách vào triều quá muộn, lúc Trịnh Văn Hàn ở Nam triều quát tháo phong vân, Thác Bạt Quang Hách vẫn chỉ là giang hồ thất phu, giữa hai bên không có điểm giao nhau, lại có thể đạt thành hiệp nghị, trong đó tất nhiên có nhân vật phân lượng đầy đủ bắc cầu.

Năm đó phụ trách liên lạc quân đội Bắc triều là Trịnh Văn Hàn, ta kết luận, trong quân Bắc triều tiến đánh Lâm Hạ, nhất định có người năm đó liên lạc với Trịnh Văn Hàn.

“Thế là, mấy ngày trước ta vụng trộm đi Lâm Hạ một chuyến, thông qua Thần Dạ Du trong thủ quân không ngừng hỏi linh, rốt cục khóa chặt một nhân vật mục tiêu… .”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía quốc sư, nói:

“Sau đó ta liền bắt sống vị tướng lĩnh Bắc triều kia, chặt đứt tứ chi của hắn, dẫn hắn tới trước mặt tàn đảng Thần Duệ quân, đối với Thần Duệ quân mà nói, trẫm tất nhiên đáng chết, nhưng Trịnh Văn Hàn là một trong hai đại hung phạm, cấp độ ưu tiên tự nhiên cao hơn trẫm.”

Toàn bộ kế hoạch, đều xây dựng ở trên cơ sở quốc sư không cách nào thôi diễn được hoàng đế.

Long khí hộ thể tự mang bí ẩn.

Bí ẩn chuyên khắc Quan Tinh Thuật.

Quốc sư vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm hắn, sát ý hận ý đều có, hồi lâu không nói gì, cuối cùng hóa thành ánh sáng vỡ vụn tiêu tán.

Ngay tại lúc đó, Trương Nguyên Thanh nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ phụ tuyến: Diệt trừ Trịnh Văn Hàn. »

« Ting! Nhiệm vụ phụ tuyến kích hoạt: Đánh giết quốc sư. »

Bọn Quan Nhã đã thành công.

Theo nhiệm vụ phụ tuyến hoàn thành, trên trán hiện ra dấu ấn tinh vân, tinh vân chợt chuyển hóa thành dấu ấn mặt trời chói chang.

Phong ấn giải trừ!

Nhật chi thần lực khổng lồ tinh thuần rót vào trong cơ thể, ánh sáng vàng từ trong cơ thể phát ra, chiếu sáng bốn bề. Hắn rốt cuộc quay về cảnh giới Chúa Tể, tất cả đạo cụ trong hòm đồ giải trừ phong ấn.

Cũng chính là lúc này, cả tòa Thiên Cơ lâu rung động kịch liệt, tựa như động đất, tiếng gào thét đinh tai nhức óc từ trong lầu truyền đến.

Trương Nguyên Thanh dựng tóc gáy, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, hướng về nơi xa rống lên một tiếng:

“BOSS xuất quan rồi, Viên phi Ngọc phi, mau tới cứu giá!’

Trong tiếng hô to của Trương Nguyên Thanh, một luồng khí tức âm hàn đáng sợ mạnh mẽ từ trong Thiên Cơ lâu dâng lên, giống như hơi thở phun ra đến từ chỗ sâu trong địa ngục, nhanh chóng ô nhiễm ngôi lầu cao hùng vĩ đồ sộ này.

Hắn đang ở lầu tám đứng mũi chịu sào, bị âm khí bành trướng tàn phá bừa bãi ập vào chính diện, trong thời gian ngắn, hắn cảm giác Thái âm lực trong cơ thể bạo loạn, mất đi khống chế, tựa như lúc trước bị con mắt dựng thẳng trên trán Ma Nhãn Thiên Vương nhìn chằm chằm.

Chương 2839: âm vật (1)

Làn da hắn bắt đầu trở nên tái nhợt, trong mắt dâng lên tơ máu, ánh mắt biến mất lý trí, khát máu tàn bạo hiện lên. Hắn

giống với đệ tử trong lầu, bởi vì Thái âm lực bạo loạn, đang hướng về âm thi chuyển biến. .

Một giây sau, Nhật chi thần lực cương liệt bá đạo xuyên ra khỏi cơ thể, trấn áp âm khí, ngăn chặn thân thể dị biến.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng bay ra khỏi Thiên Cơ lâu, lao tới không trung.

Chỉ thấy cả tòa Thiên Cơ lâu kịch liệt lay động, giống như kiến trúc trong động đất lung lay muốn đổ. Toàn bộ ánh nến trong lầu lay động một phen, chuyển biến thành quỷ hỏa xanh lét.

Lầu cao vốn đèn đuốc sáng trưng, biến thành quỷ lâu trong đêm đen, phát ra hào quang âm u dọa người, mà các đệ tử trong lầu, mặc kệ là tỉnh giấc, ngủ say, mặc kệ là Siêu Phàm hay Thánh Giả, đều ở trong khí tức âm hàn ăn mòn, chuyển hóa thành âm vật.

Ý thức của bọn họ nháy mắt tiêu vong, trong cổ phát ra tiếng "gừ gừ" như dã thú, lý trí trong mắt biến mất, chỉ để lại tàn bạo cùng khát máu thuần túy.

"Đệch!" Trương Nguyên Thanh nhịn không được nói tục.

Hắn phỏng đoán không sai, quốc sư chính là đang luyện âm thi, không, là muốn luyện chính mình thành âm vật cấp 9.

Căn cứ vừa rồi thể nghiệm, quốc sư bây giờ ở trạng thái cấp 9 yếu, vượt qua cấp 8 đỉnh phong, nhưng lại chưa thật sự tấn thăng cấp 9, cái này là vì tranh đoạt long khí thất lợi, không thể làm gì được, chỉ có thể sớm phá quan.

"Ong ong ong!"

Tạp âm như cánh quạt trực thăng truyền đến, cô gái ong Tiểu Viên lấy tốc độ sở trường dẫn đầu chạy tới, tuy đã tấn thăng "Ô Uế Tà Linh", nhưng cô vẫn quen dùng thân thể cổ chạy đi.

Ưu thế của cổ thân, sẽ không bởi vì tấn thăng Chúa Tể mà biến mất.

Ngay sau đó một ánh lửa nhanh chóng lao đến, nổ tung ở ngoài Thiên Cơ lâu, Đoàn bang chủ tóc đỏ sậm dáng người khôi ngô hiển hóa.

Trên người hắn vết máu loang lổ, thương thế không nhẹ không nặng, âm thi cấp Chúa Tể kia giao thủ với hắn đã ở trong ngọn lửa nóng rực hóa thành than.

Cuối cùng mới là cung chủ váy đỏ, giẫm một dải lụa, lướt đến như trượt tuyết.

Ba vị Chúa Tể cùng Trương Nguyên Thanh sóng vai đứng, lơ lửng trên không trung nhìn Thiên Cơ lâu nơi xa.

Cả tòa lầu cao như bỏ thêm hiệu ứng khủng bố, phát ra ánh đèn xanh lét âm u, lộ ra khí tức tà dị khủng bố, tựa như lầu cao âm phủ xuất hiện ở nhân thế.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Như ta dự liệu, quốc sư luyện chính mình thành âm vật, muốn trùng kích cảnh giới Đại Tông Sư, tuy kế hoạch đã bị ta phá, nhưng vẫn nửa chân bước vào Đại Tông Sư cảnh."

Lời này chủ yếu là nói cho Đoàn bang chủ nghe, vị giang hồ thất phu này không biết khái niệm cấp 9 yếu, nhưng nửa bước Đại Tông Sư, hắn có thể nháy mắt hiểu biết.

Trong lòng Đoàn bang chủ cả kinh, nhưng càng làm hắn kinh ngạc là hoàng đế bên người, đánh giá cao thấp, khó có thể tin nói: "Vương Bắc Vọng nói đều là nói thật?"

Vương Bắc Vọng từng nói cho hắn, thiên phú của hoàng đế bệ hạ có thể so với yêu nghiệt, bởi vậy bị trời đố kỵ, một thân tu vi kinh thế hãi tục bị phong ấn, cho nên nản lòng thoái chí, trầm mê tửu sắc, chán chường sống qua ngày.

Đoàn bang chủ cùng Từ trưởng lão nghe xong không tin chút nào, cho rằng đây là lời mê hoặc lòng người của Triệu Thuấn.

Trên lịch sử không thiếu việc tương tự, rất nhiều kiêu hùng trước khi khởi sự đều sẽ bịa chuyện truyền thuyết một ít nghe rợn cả người cho bản thân, để kinh sợ lòng người, ví dụ như chém bạch xà, ví dụ như tự phong thiên sư vân vân.

Nào ngờ, Triệu Thuấn nói lại là nói thật, sự thực một bước vào Tông Sư này bày ở trước mắt, không cho phép hắn không tin.

"Vua không nói chơi!" Trương Nguyên Thanh đứng khoanh tay: "Xưa nay đế vương đều thiên tử, chỉ có Trẫm chính là nhân vương, bị trời kiêng kị."

Đoàn bang chủ chịu chấn động to lớn, sau đó nhìn về phía Tiểu Viên cùng cung chủ, kinh nghi bất định: "Hai ngươi cũng là nhân vương?"

Tiểu Viên cùng cung chủ vẫn còn biết xấu hổ, chưa đáp lời.

Lúc này, trong lòng bốn người rùng mình, có một loại cảm giác bị sinh vật đáng sợ nhìn chăm chú, lông tóc toàn thân dựng lên, cảm thấy lạnh sống lưng.

Trong Thiên Cơ lâu quỷ hỏa chập chờn, bỗng nhiên trào ra một mảng bóng tối thâm trầm.

Trong tích tắc, trước mắt đám người Trương Nguyên Thanh một mảng tối đen, tĩnh mịch. Không nghe được chút thanh âm nào, ngay cả tinh tú trên bầu trời cũng biến mất.

Tình huống tương tự, Trương Nguyên Thanh từng gặp, đó chính là trong chuyến đi kinh thành, bị Linh Thác kéo vào trong lĩnh vực bí ẩn.

Hắn không chút do dự thi triển kỹ năng "Nhật Thăng", ngưng tụ Nhật chi thần lực ở đỉnh đầu, hình thành một mặt trời nén cỡ nhỏ.

Ánh sáng vàng óng phá vỡ bóng tối, xua tan lĩnh vực bí ẩn, để thế giới chân thật trở về.

Cùng lúc này, bên tai truyền đến tiếng cung chủ la vội: "Bệ hạ, cẩn thận phía sau."

Chương 2840: âm vật (2)

Một bóng đen cao lớn khôi ngô hiển hóa ở phía sau hắn, móng vuốt đen bóng lấp lánh đâm về phía lưng.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng mở ra hòm đồ, lấy ra Ngũ Trảo Kim Long cùng Khiên Tử Lôi.

Bởi vì không kịp đeo "Nhẫn Thợ Khéo", Ngũ Trảo Kim Long sau khi biến ảo thành hình rồng, cắm đầu ngã xuống con đường phía dưới, phát ra tiếng ngáy đinh tai nhức óc.

Khiên Tử Lôi một mình đối mặt móng vuốt cào quỷ khí dày đặc.

“Két!”

Trong tiếng kim loại vặn vẹo làm người ta nha toan, móng vuốt đen bóng lấp lánh đâm thủng Khiên Tử Lôi, cắm vào ngực bụng Trương Nguyên Thanh.

Mượn cơ hội thở dốc đạo cụ mang đến, tay phải Trương Nguyên Thanh ngưng tụ ra trường kiếm màu vàng, trở tay đâm vào ngực bóng đen cao lớn.

Lúc này, hắn mới nhìn rõ diện mạo thật sự của bóng đen cao lớn.

Đây là một âm vật mặc đạo bào, mái tóc bạc như cỏ khô xõa tung trên đỉnh đầu, nằm sấp một con Tì Hưu như mặc ngọc.

Làn da của nó thâm đen, cũng chất sừng hóa, hai tròng mắt xanh biếc, răng nanh trắng nhởn chìa ra khỏi môi, quanh thân tràn ngập một luồng âm khí đậm đặc như sương mù.

Kim quang đâm vào ngực đối phương, giống như bàn ủi đốt đỏ hồng ngâm ở trong nước tôi thép, phát ra tiếng vang lớn “Xẹt xẹt”, từng đợt khói đen hư ảo bốc lên.

Mà ngực Trương Nguyên Thanh âm khí ngưng kết băng sương, xâm nhập thân thể, đóng băng sinh cơ.

“Triệu Thuấn, ngươi phá hỏng việc lớn của ta, ép ta sớm xuất quan, tấn thăng Đại Tông Sư vô vọng, hôm nay dùng mạng của ngươi cùng sinh linh trong thành chuộc lỗi đi.” Quốc sư nói tiếng người, giọng nói không mờ mịt uy nghiêm nữa, lộ ra sự khàn khàn như cổ họng mắc đờm.

“GRRR~”

Ngũ Trảo Kim Long rốt cuộc bị chủ nhân đánh thức, hướng bầu trời lao lên, cổ phồng lên, hướng về hai người phun ra dương viêm thuần chất.

Mặc ngọc tì hưu đỉnh đầu quốc sư há mồm, xoáy khí cuồn cuộn, dương viêm cương liệt bá đạo nháy mắt bị hút vào trong miệng tì hưu, bụng mặc ngọc tì hưu sáng lên một vầng hào quang màu vàng đậm, giống như muốn bành trướng, một giây sau liền bị luyện hóa thành vô hình.

Tròng mắt Ngũ Trảo Kim Long lồi ra bên ngoài, tựa như bị chấn động.

“Ầm!”

Trương Nguyên Thanh tung một cước lên ngực quốc sư, đá văng ra móng vuốt nó đâm vào ngực.

Sau đó chuyển đổi hình thức vật cưỡi, cưỡi Ngũ Trảo Kim Long chạy về phía ngoài thành, cao giọng nói: “Đi theo ta!”

Khi nói chuyện, hắn ngưng tụ Nhật chi thần lực hóa thành trường cung, liên tục bắn quốc sư hai mũi tên, từng mũi tên trúng ngực.

Tiểu Viên, cung chủ và Đoàn bang chủ ngầm hiểu, nhao nhao đuổi theo hắn, hướng ngoài thành lao đi.

Chiến trường cấp Chúa Tể không có khả năng ở nội thành, như vậy liên lụy quá nhiều người bình thường.

Bây giờ chiến đấu vừa bắt đầu, hai bên cũng còn chưa dốc hết toàn lực, một khi giết đỏ mắt, căn bản không để ý tới dân chúng trong thành, mặc dù đại bộ phận sinh linh trong phó bản đều sẽ cập nhật lại, nhưng bây giờ đánh sập quốc đô, nhiệm vụ tiếp theo làm sao bây giờ?

Quốc sư đứng lặng giữa không trung, chưa nhúc nhích, giọng khàn giọng khủng bố:

“Triệu Thuấn, ngươi nếu dám chạy, ta liền biến quốc đô thành quỷ thành.”

Trương Nguyên Thanh ‘Chậc’ một tiếng, lấy ra Bạn Sinh Linh Nguyệt, cao giọng nói:

“Lão tặc, ta có chí bảo có thể giúp ngươi tấn thăng cảnh giới Đại Tông Sư, có bản lĩnh thì đến lấy.”

Hai con ngươi màu xanh lét của quốc sư co lại, lộ ra vẻ tham lam, sinh ra khát vọng bắt nguồn từ bản năng đối với chí bảo trong tay Triệu Thuấn.

Không có âm vật nào có thể từ chối vật cộng sinh Thái âm Bản Nguyên.

Hắn hóa thành một làn khói đen, nhìn như chậm, thực ra rất nhanh đuổi theo.

Hai bên đuổi bắt, rất nhanh đã tới ngoài thành, một đường đi về phía nam, thẳng đến lúc đường nét tường thành mơ hồ cuối

đường chân trời, Trương Nguyên Thanh mới dừng lại, quay đầu nhìn, phát hiện không thấy bóng dáng quốc sư.

Hắn mở ra hòm đồ, triệu hoán Bao Tay Tật Phong Giả, cảm thụ luồng không khí chung quanh — Dạ Du mặc dù có thể che giấu khí tức, động tĩnh, nhưng không thể khiến thân thể biến mất.

Nhưng, Trương Nguyên Thanh cũng chưa từ trong luồng không khí phản hồi tìm được quốc sư.

Bí ẩn so với Dạ Du còn cao cấp hơn?

Hắn không chút do dự thi triển Nhật Thăng, mặt trời hơi thu nhỏ hiện lên, ánh sáng vàng óng chiếu khắp bóng tối, cũng soi sáng ra tà túy trong bóng tối.

Âm vật cao 2 mét hiển hóa ra, cách Trương Nguyên Thanh không tới 10 mét.

Nơi mặt trời chói chang tỏa sáng, âm khí trên người quốc sư nhanh chóng biến mất, nhưng một giây sau, càng nhiều âm khí hơn tầng tầng lớp lớp tuôn ra, ngang hàng với ánh vàng rực rỡ.

Đẳng cấp chênh lệch quá lớn, Nhật Thăng bá đạo cũng không cách nào đuổi đi âm khí.

Lúc này, phần bụng Mặc Ngọc Tỳ Hưu trên đỉnh đầu quốc sư phồng lên, mở ra cái mồm như lỗ đen, ánh vàng rực rỡ trong thiên địa ảm đạm, Trương Nguyên Thanh cảm giác được rõ ràng Nhật chi thần lực nhanh chóng trôi đi, bị Tỳ Hưu hút vào trong bụng.

Chương 2841: âm vật (3)

Lúc này, phần bụng Mặc Ngọc Tỳ Hưu trên đỉnh đầu quốc sư phồng lên, mở ra cái mồm như lỗ đen, ánh vàng rực rỡ trong thiên địa ảm đạm, Trương Nguyên Thanh cảm giác được rõ ràng Nhật chi thần lực nhanh chóng trôi đi, bị Tỳ Hưu hút vào trong bụng.

Âm khí nồng nặc thừa cơ ập tới, muốn cuốn hắn vào.

Nơi xa, váy cung chủ giơ lên, ngàn vạn tơ lụa lao ra, giương nanh múa vuốt vươn về phía quốc sư, một bên khác, hai tay

Tiểu Viên ôm một cái trên hư không, huyễn hóa ra một tấm pháp bàn hư ảo.

Mặt bàn nến đỏ tươi, bày lá bùa, người rơm, kim bạc, đồng tiền, tàn hương những vật này.

Cô cầm người rơm lên, trong miệng lẩm bẩm.

Người rơm mặt mày méo mó, biến thành một âm vật làn da đen kịt, tóc bạc tiều tụy, rõ ràng là figure (mô hình đồ chơi) của quốc sư.

Ngón cái Tiểu Viên bốc lên tàn hương, bôi ở khuôn mặt người rơm.

Xa xa, đỉnh đầu quốc sư chảy ra chất lỏng màu đen sền sệt, tràn ngập ô uế, tràn ngập tà dị.

Cả người hắn tựa như máy móc trục trặc, cứng lại ở đó.

Tơ hồng thừa cơ quấn lên, quấn hắn chặt chẽ, trói thành bánh chưng.

Đoàn bang chủ phi nước đại trên không trung, toàn thân cháy lên hừng hực, có thể so với một ngôi sao băng rơi xuống, rất nhanh tiếp cận quốc sư, lòng bàn tay phải "xèo" một tiếng, lửa nóng phun ra, ngưng tụ thành một thanh trường đao lửa giống như thực chất.

Cùng là Hỏa Diễm Đao, nhưng do Hỏa Sư cấp Chúa Tể thi triển, tựa như có được năng lực khai thiên tích địa, phát tán nhiệt độ cao khiến Trương Nguyên Thanh nơi xa gương mặt thiêu đốt nóng hổi, hắn lập tức giải trừ kỹ năng Nhật Thăng, miễn cho ảnh hưởng đồng bạn.

Đoàn bang chủ tung người lao lên, xoay tròn thân thể kéo theo trường đao, hung hăng chém về phía đầu âm vật.

Tỳ Hưu trên đỉnh đầu quốc sư lần nữa nâng phần bụng lên, mở ra cái mồm đen kịt.

Hỏa Diễm Đao trong tay Đoàn bang chủ chớp mắt vỡ vụn thành hào quang màu đỏ, Tỳ Hưu hút vào trong miệng, linh lực ô uế chặn ở trên người quốc sư cũng bị thu đi.

Hai tay quốc sư chấn động, tơ hồng đứt từng khúc, móng vuốt đen bóng lấp lánh quét qua không trung.

Cánh tay phải Đoàn bang chủ đứt ngang vai. Hắn cố nén đau nhức kịch liệt, nắm tay đánh ngược, "ầm ầm" liên thanh, Mãng Hỏa Thần bay rớt ra ngoài, ngực lõm, phần bụng bị móng vuốt xé ra, ruột rủ xuống.

Hỏa Sư am hiểu cận chiến, trong nháy mắt thảm bại.

Lúc này, tơ hồng đứt gãy như là trải qua đảo ngược thời gian, khôi phục như lúc ban đầu, không công kích quốc sư, giống như xúc tu quấn quanh tay cụt của Đoàn bang chủ.

Một mảng ánh sáng đỏ lóe lên, Đoàn bang chủ chợt phát hiện mình cùng tay cụt sinh ra cảm ứng, cánh tay kia tựa như còn mọc ở trên người.

Kỹ năng Trùng Sinh của Ti Mệnh!

Có thể khiến vật chất hữu hình một lần nữa thu hoạch được sinh mệnh.

Ánh mắt Đoàn bang chủ mãnh liệt, dẫn nổ linh lực hỏa thuộc tính trong cánh tay kia.

"Ầm!"

Tiếng nổ đinh tai nhức óc, ánh lửa bành trướng cắn nuốt quốc sư.

Phần bụng Tỳ Hưu lần nữa nâng lên, há mồm, cắn nuốt hết ánh lửa bành trướng.

Nhìn thấy một màn này, đừng nói Đoàn bang chủ, ba người bọn Trương Nguyên Thanh cũng cảm thấy nhụt chí.

Mặt trời hơi thủ nhỏ một lần nữa dâng lên, chế tạo ra lĩnh vực bài xích tất cả linh lực, phòng ngừa quốc sư bí ẩn đánh lén.

Trương Nguyên Thanh lui về bên cạnh đồng đội, trầm giọng nói:

"Giải quyết con Tỳ Hưu kia trên đầu hắn trước, không vậy không đánh được."

Mặc dù hắn còn có một cặp đạo cụ, bộ trang bị chưa sử dụng, nhưng không xử lý Tỳ Hưu, những đạo cụ kia có thể phát huy tác dụng có hạn.

Cung chủ lấy ra Luyện Yêu Hồ, vuốt ve thân bình, trút xuống Sinh Mệnh Nguyên Dịch nén, chữa trị thương thế của Đoàn bang chủ.

Đoàn bang chủ trầm giọng nói:

"Tỳ Hưu kia là pháp bảo, có được năng lực luyện hóa, bất cứ linh lực nào cũng có thể nhẹ nhàng luyện hóa."

A? Trương Nguyên Thanh chưa hiểu.

Cung chủ thấp giọng nói: "Nghề nghiệp Thổ Quái, kỹ năng cấp Chúa Tể, lại gọi là Phân Giải."

Nghề nghiệp Thổ Quái? Khó trách khó chơi như vậy… Trương Nguyên Thanh hỏi vội: "Làm sao đối phó?"

Thổ Quái cấp Chúa Tể hắn quen biết không ít, nhưng chưa từng đánh nhau bao giờ.

Khi nói chuyện, quốc sư phồng lên, lấy âm khí lần nữa lao tới, lấy cảnh giới nửa bước Đại Tông Sư của hắn, cho dù không thi triển Dạ Du tập kích, cũng có thể chém giết những kẻ địch cấp Tông Sư này.

Bốn người nhanh chóng đào tẩu, cung chủ tốc độ nói cực nhanh:

"Đoạt tới."

"Đừng nói giỡn." Trương Nguyên Thanh lập tức bác bỏ.

Quốc sư vốn là cấp 9 yếu, còn có một con Tỳ Hưu có thể thôn phệ linh lực, ngay cả Đoàn bang chủ cũng sống không qua ba chiêu của đối phương, làm sao đoạt?

Lại nói, Tỳ Hưu rõ hình ràng là đạo cụ có linh trí, không phải vật chết, không dễ đoạt.

"Bằng không còn có thể làm thế nào." Cung chủ tức giận nói: "Chị cũng không phải Học Sĩ, nếu Hạ Hầu Ngạo Thiên ở chỗ này, có lẽ có thể nghĩ ra biện pháp khắc chế."

Trương Nguyên Thanh giật mình, đột nhiên có chủ ý, vội vàng mở ra nhà kho bang phái, lấy ra một bộ kính râm.

Chương 2842: Thâu gia (1)

* có thể hiểu theo nghĩa game là vòng ra sau lưng để phá công sự, nhà chính của đối thủ

Trương Nguyên Thanh đeo kính đen, đánh giá Mặc Ngọc Tì Hưu trên đỉnh đầu quốc sư.

Bộ mắt kính này là công cụ tác nghiệp Hạ Hầu Ngạo Thiên sau khi tấn thăng Chúa Tể chế tạo cho bản thân, nó có thể nhanh chóng phân tích ra thuộc tính cùng nghề nghiệp của đạo cụ, tài liệu, không cần lần lượt chạm để đọc lấy tin tức vật phẩm.

Bởi vì đạo cụ, tài liệu quá nhiều, hòm đồ không chứa được, Hạ Hầu Ngạo Thiên liền mang một ít "công cụ" không quá quan trọng bỏ vào kho hàng bang phái.

Mang kho hàng bang phái coi là kho hàng của mình.

Vài giây sau, xuyên qua tầm nhìn thấu kính Trương Nguyên Thanh thấy được thuộc tính vật phẩm của Mặc Ngọc Tì Hưu:

[Tên: Thôn Thiên Thú]

[Loại hình: vũ khí]

[Công năng:? ? ?]

[Giới thiệu:? ? ?]

[Ghi chú 1: ? ? ?]

[Ghi chú 2: Ở trước khi nó ăn no vĩnh viễn sẽ không dừng lại]

[ghi chú 3: ? ? ?]

Ánh mắt của Hạ Hầu Ngạo Thiên là phẩm chất cấp 7, lại chỉ có thể nhìn thấy một cái ghi chú, tin tức khác đều là dấu chấm hỏi, nói rõ cấp bậc của Mặc Ngọc Tì Hưu là cấp 8.

Không có khả năng là cấp 9, quốc sư nếu có đạo cụ cấp 9, bây giờ đã ấn bọn họ ở trên mặt đất ma sát rồi.

Ở trước khi nó ăn no, vĩnh viễn sẽ không dừng lại?

Trương Nguyên Thanh nhấm nuốt tin tức duy nhất trong tầm nhìn, trong lòng khẽ động, nghĩ tới biện pháp giải quyết Mặc Ngọc Tì Hưu.

Cho nó ăn no!

Lập tức tháo xuống mắt kính, mang tin tức mình nhìn thấy, phương án nói cho các đồng đội.

Tiểu Viên liên tục nhíu mày: "Sức chịu đựng của Thổ Quái ở trong các nghề nghiệp lớn đứng thứ nhất, muốn cho con Thôn Thiên Thú kia ăn no nào có dễ như nói? Cho dù có thể cho nó ăn no, đến lúc đó chúng ta còn lại bao nhiêu linh lực?"

Đừng đến lúc đó đạo cụ giải quyết xong, người bên ta cũng kiệt sức, vậy liền thành thịt cá trên thớt, tùy ý kẻ địch xâm lược.

"Đừng hoảng, có tôi cùng cung chủ, không thành vấn đề." Trương Nguyên Thanh vung tay lên, "Viên phi, Đoàn bang chủ, hai người lui ra phía sau, làm việc tùy theo hoàn cảnh."

Hắn dừng lại, không chạy trốn nữa, rất nhanh lấy ra Gương Yata đã sửa xong, chiếu về phía mình, mặt gương toát ra một mảng ánh sáng vàng, hiển hóa thành Triệu Thuấn giống như đúc.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh nhanh chóng lấy ra Pháp Bào âm Dương, Giày Hậu Thổ, Đai Ngọc Thanh Đế để phân thân mặc vào.

Phân thân búng ngón tay 'Tách!', trong chớp mắt kích hoạt thuộc tính bộ trang bị, Pháp Bào âm Dương phân liệt thành trường bào màu đen cùng áo choàng lửa, Đai Ngọc Thanh Đế lấp lánh tỏa sáng, hoa văn Giày Hậu Thổ đậm thêm, tản mát ra ánh sáng vàng dày nặng.

Phân thân Trương Nguyên Thanh tựa như thêm hiệu quả đặc biệt đủ mọi màu sắc, rực rỡ lại hoa lệ.

Bốn loại linh lực mộc thủy hỏa thổ quanh thân sôi trào, hậu thổ linh lực trải ra, hào quang bám vào trên đó, lửa thiêu đốt hào quang, nước đen thì tùy ý chảy xuôi trên không trung.

Bốn đại nguyên tố cố gắng dung hợp, như muốn diễn biến hỗn độn, nhưng thiếu linh lực kim thuộc tính, mỗi lần dung hợp đều lấy thất bại kết thúc.

Phân thân Trương Nguyên Thanh mở ra lĩnh vực cũng chưa lựa chọn cận chiến, tuy có kỹ năng cơ sở của bốn đại nghề nghiệp, phối hợp chiến lực Thần Nhật Du của bản thân, miễn

cưỡng có thể ở trước mặt âm vật cấp 9 yếu nhảy nhót một phen.

Nhưng nhiệm vụ bây giờ là cho tì hưu ăn no.

Hắn thao túng hậu thổ linh lực tràn về phía âm vật, như bùn lầy từng tầng bao bọc, thêm trọng lực đáng sợ, ý đồ đè bẹp kẻ địch. Thanh mộc linh lực ở bề mặt cơ thể âm vật đơm hoa kết trái, rễ cắm vào làn da đen sì, cướp lấy linh lực.

Lửa lại lấy thanh mộc linh lực làm nhiên liệu, hừng hực thiêu đốt.

Thủy linh lực thì tẩm bổ linh lực mộc thuộc tính.

Trong chớp mắt, trên thân âm vật cũng thêm hiệu quả đặc biệt đủ mọi màu sắc.

Mặc Ngọc Tì Hưu ngồi xổm ở đỉnh đầu quốc sư bụng phồng lên, há mồm, nứt ra một cái hố đen to bằng nắm tay, linh lực bốn màu đen, xanh, vàng, đỏ như sương khói bị rút ra, hội tụ vào miệng nó.

Mặc Ngọc Tì Hưu nhất thời nhuộm lên màu sắc sặc sỡ.

Thân thể quốc sư nhanh chóng biến mất, tiến vào trạng thái bí ẩn.

Trương Nguyên Thanh không chút do dự mở ra kỹ năng "Liệt Dương Chiến Thần" cùng "Nhật Thăng", để hào quang vàng óng tinh thuần lấp đầy phạm vi bốn mươi mét, ép quốc sư từ trong trạng thái bí ẩn ra.

Quốc sư tóc bạc tiều tụy dứt khoát trực tiếp cận chiến vật lộn, lao về phía cung chủ tốc độ chậm nhất.

Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Hình Thần Câu Diệt Đao, kích hoạt công năng nhiếp hồn, một tay cầm đao, một tay chụp về phía quốc sư nơi xa.

Quốc sư khác với âm thi bình thường, giống với Ngân Dao, sau khi trở thành âm vật vẫn có linh hồn hoàn chỉnh.

Nhưng mà, tay trái Trương Nguyên Thanh trống trơn, hắn thử một lần nữa, vẫn là chưa chộp ra được linh hồn của quốc sư.

Chương 2843: Thâu gia (2)

Từ khi có được đao này, vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này.

Lúc trước ở trong phó bản câu lạc bộ Tửu Thần, cho dù là hình chiếu linh hồn Cự Yêu cấp 8 hắn cũng vẫn bắt không bỏ sót.

Mắt thấy quốc sư sắp đuổi kịp cung chủ, Trương Nguyên Thanh thu hồi Hình Thần Câu Diệt Đao, triệu hồi ra bộ trang bị Tử Kim, kích hoạt hiệu quả bộ trang bị, để áo giáp màu vàng tím trải rộng quanh thân, bao trùm mỗi ngõ ngách của thân thể.

Tiếp theo, hắn hướng về quốc sư lao vút đi, lợi dụng trái tim Huyễn Thần, hư vô hóa không gian quy tắc.

Ầm!

Hắn trực tiếp húc trúng quốc sư,

Trong thiên địa như vang một tiếng chuông lớn, một đen một vàng hai bóng người hướng về phương hướng trái ngược bắn lui về.

Trương Nguyên Thanh mặc bộ trang bị Tử Kim ở trong khôi giáp phun ra một ngụm máu, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng điên đảo.

Quốc sư sau khi luyện bản thân thành âm thi, cường độ thân thể cao đến mức khó mà tưởng tượng.

Hắn một lần nữa hư vô hóa quy tắc vật lý lực phản tác dụng. nháy mắt dừng lại, một lần nữa lao về phía quốc sư đang giảm bớt lực, chộp lấy cổ đối phương, nắm tay phải dung hợp Chùy Tử Lôi, biên độ nhỏ tần số cao hung mãnh đánh vào đầu quốc sư.

Tựa như Iron Man đánh Hulk.

“Rầm rầm rầm rầm…” Đeo Nhẫn Thợ Khéo, hắn liên tục tung chín cú đấm, đầu quốc sư chấn động thành bột phấn.

Một giây sau, thân thể không đầu của quốc sư mọc ra đầu mới, năng lực tự lành so với Ti Mệnh còn khoa trương hơn. Hắn gầm một tiếng nặng nề, một móng vuốt xuyên thủng ngực Trương Nguyên Thanh, móc ra trái tim.

Đồng thời, Trương Nguyên Thanh nhả ra tay trái đang bóp cổ, đặt lên ngực đối phương, lòng bàn tay nứt ra cái lỗ tròn, hồ quang màu tím lóe lên.

"Ầm!"

Tia chớp dạng quả cầu nổ tung khoảng cách gần, nổ đứt mất cánh tay trái của Trương Nguyên Thanh, cũng ở ngực quốc sư nổ ra một lỗ thủng trước sau thông suốt.

Hắn là vì phòng bị Thôn Thiên Thú nuốt mất tia chớp dạng cầu, mới lựa chọn dẫn nổ khoảng cách gần.

Lúc này, linh lực bốn loại thuộc tính xanh, đen, vàng, đỏ lại lao tới, quấn lấy quốc sư, tranh thủ được thời gian thở dốc quý giá cho Trương Nguyên Thanh.

Hắn nhanh chóng lui về phía sau, không để ý tới việc sử dụng Sinh Mệnh Nguyên Dịch, mở ra hòm đồ, ném ra ba món vật phẩm lôi quang, lập lòe:

"Cung chủ, tiếp lấy!"

Trong làn váy Chỉ Sát cung chủ lao ra tơ hồng quấn lấy ba mảng lôi quang chói mắt, tơ hồng nhanh chóng thiêu hủy, lại không ngừng tái sinh.

Cô chưa đọc lấy tin tức vật phẩm, trực tiếp thu vào hòm đồ, khi lại lấy ra, đã biết công năng bộ trang bị cùng với tâm tư của cháu trai.

Chỉ Sát cung chủ đặt quả cầu sét ở ngực, hóa thành một bộ áo giáp điện quang lóng lánh, lại đặt một quả cầu sét khác ở cánh tay, diễn biến thành giáp cánh tay, cuối cùng rút ra trường mâu chói mắt

Cô kích hoạt hiệu quả bộ trang bị của bộ ba món Lôi Thần.

Búi tóc Chỉ Sát cung chủ xõa ra, mái tóc tung bay ở trong gió, mi tâm của cô hiện ra dấu ấn lôi điện màu lam phát sáng, hốc mắt của cô bị hào quang màu lam sáng lóa thay thế, như mắt của Iron Man.

Trong miệng cô phun ra hồ quang lôi tức (hơi thở sấm sét) hỗn loạn.

Chỉ Sát cung chủ giơ cao mâu sét, lớn tiếng nói:

“Bão sấm sét!”

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Trong bầu trời đêm hạ xuống một rồi lại một cột sét tráng kiện, trong đó xen lẫn tia sét dạng cây giương nanh múa vuốt, bọn nó tùy ý mở rộng, biến cả bầu trời thành biển lôi điện.

Khí tức hủy diệt như biển động, lấp đầy mỗi một tấc không gian.

Công kích phạm vi lớn như vậy, quốc sư được ban cho hiệu quả màu sắc sặc sỡ cũng không thể tránh được, trong nháy mắt bị lôi điện bao phủ, bị tia sét dạng cây công kích.

Phần bụng Mặc Ngọc Tì Hưu nhô lên, theo bản năng cắn nuốt lôi điện cùng bốn loại linh lực mộc thủy hỏa thổ đang công kích chủ nhân, bụng của nó căng phồng lên như bơm hơi.

Trương Nguyên Thanh đang ở biên giới của biển sấm sét, chú ý tới tình huống của quốc sư, chỉ cần gã tránh thoát linh lực bốn thuộc tính trói buộc, liền lập tức tiến lên dây dưa.

Một bên khác, Tiểu Viên triệu hồi ra pháp bàn hư ảo, cầm lên một lá bùa giấy vàng dán lên trên thân người rơm, người rơm huyễn hóa thành bộ dáng Chỉ Sát cung chủ.

Hai tay Tiểu Viên kết pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm niệm.

Biển sấm sét Chỉ Sát cung chủ triệu hồi sáng lên mấy phần, càng thêm khủng bố cuồng bạo.

Cầu phúc!

Đoàn cung chủ giơ hai nắm tay, bày ra tư thái triệu hồi Genki Dama (hay theo bản dịch cũ là Quả Cầu Kinh Khi, kỹ năng trong bộ truyện Dragon Ball), ngọn lửa co lại dâng lên từ trên đỉnh đầu hắn, nhanh chóng bành trướng, hóa thành quả cầu lửa khổng lồ đường kính mười mét.

Quả cầu lửa hướng vào bên trong sụp đổ, không ngừng nén, lửa đỏ rực chuyển thành màu trắng.

Hắn hướng về biển sấm sét ra sức ném quả cầu lửa.

Thân thể Chỉ Sát cung chủ nhanh chóng biến thành than, gương mặt trắng bóc nhuộm thành màu đen sì, sau đó lại khôi phục như lúc ban đầu, lại lần nữa thành than, lặp đi lặp lại…

Chương 2844: Thâu gia (3)

Ti Mệnh cai quản sinh mệnh, máu tương đương Sinh Mệnh Nguyên Dịch, HP đủ dày, có thể tiếp nhận trả giá bộ trang bị Lôi Thần, đây là nguyên nhân Trương Nguyên Thanh mang bộ trang bị Lôi Thần cho cung chủ sử dụng.

Đổi thành Tiểu Viên cùng Đoàn bang chủ, bây giờ đã bị thương nặng.

Trương Nguyên Thanh cũng không nhàn rỗi, giơ tay trái, bắn ra hai phát Lôi Bạo Pháo cuối cùng.

Tất cả đều là năng lượng công kích, thỏa thích ném.

Những năng lượng khủng bố tuyệt luân này đại bộ phận đều bị Mặc Ngọc Tì Hưu cắn nuốt, một số lượng nhỏ rơi vào trên thân quốc sư, mặc dù chế tạo ra thương thế khả quan, nhưng năng lực tự lành mạnh mẽ chỉ trong giây lát đã chữa trị thương thế.

Âm khí trong cơ thể quốc sư cuồn cuộn không dứt, tựa như vô cùng vô tận.

Rốt cuộc, ở sau khi thân thể bành trướng gấp hai, Mặc Ngọc Tì Hưu ngậm miệng lại, không làm việc nữa.

Thành công rồi! Phân thân Trương Nguyên Thanh vui sướng, cao giọng nói:

“Cùng lên, làm thịt lão mõ này!”

Đoàn Hỏa Thần phấn chấn nắm tay: “Hay!”

Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói: “Đừng cao hứng quá sớm, chúng ta chỉ giải quyết một món pháp bảo.”

Khi nói chuyện, hai đạo lôi điện màu tím giáng xuống, bổ lên trên người hắn, đánh cho Áo Giáp Tử Kim nóng chảy một nửa, đánh toàn thân hắn cứng ngắc, tế bào chết cháy diện tích lớn.

Đây là trả giá của việc dùng Lôi Bạo Pháo.

Gương mặt xinh đẹp của cung chủ giật giật, giải trừ bộ trang bị Lôi Thần, kỹ năng “Bão Sấm Sét” của bộ trang bị một ngày

chỉ có thể dùng một lần, bộ trang bị này tạm thời không dùng được nữa.

Cô lấy ra Luyện Yêu Hồ, trút ra hai dòng chất lỏng vàng óng ánh, một dòng hóa thành dây nhỏ vươn về phía Trương Nguyên Thanh, một dòng tiến vào trong cơ thể mình.

Trương Nguyên Thanh há mồm hút vào Sinh Mệnh Nguyên Dịch, trên mặt tràn đầy hưởng thụ sau đó mở ra hòm đồ, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ.

"Ra đi, sư tỷ dư nghiệt của ta!"

Nhoáng lên một cái, một âm vật quốc sắc thiên hương, yêu dị xinh đẹp chấn động rớt xuống.

Trong chớp mắt, âm khí chung quanh tăng vọt, trong hư không mơ hồ truyền đến tiếng quỷ khóc.

Ngân Dao quận chúa ở trong loại dị tượng này khẽ dang hai tay, ngẩng lên khuôn mặt đường nét duyên dáng, như là Boss tới.

Một giây sau, cô cảm nhận được áp chế tới từ cấp bậc cao, linh hồn và thân thể không chịu khống chế run lên.

Ngân Dao quận chúa tập trung nhìn vào, phát hiện quốc sư, cô lặng yên co lại đến sau lưng Trương Nguyên Thanh, giơ cái loa nhỏ, cả giận nói:

"Khi đánh loại Boss này nhớ tới tôi? Lúc không có việc gì, phong lưu khoái hoạt với các nữ nhân, khi có việc để Ngân Dao chịu chết, tôi không làm nữa, để tôi về."

"Thằng nhãi!"

Quốc sư vẫn luôn bị động chịu đòn, nhưng chưa chịu chút thương thế nào hóa thành tia chớp đen sì, bắn về phía bản thể Trương Nguyên Thanh.

…

Lâm Hạ thành.

Tường thành tàn phá nghiêm trọng đứng lặng trong đêm rét lạnh, bức tường bị thiêu đốt nứt nẻ còn tản ra hơi ấm.

Quân đội Bắc triều ở sau khi vứt lại hơn ngàn thi thể, hoảng hốt rút lui.

Thủ quân đầu tường dựa vào tường ngã bệt xuống, mười mấy đại phu dẫn học đồ chạy qua chạy lại khắp nơi, xử lý thương binh.

Các dân phu cao tuổi vận chuyển thi thể, dọn dẹp mũi tên, đao gãy, mảnh vỡ khôi giáp trên đầu tường, thi thể thủ quân đưa tới dưới thành, thi thể quân địch trực tiếp ném từ đầu tường xuống.

Thời tiết lạnh dần, sáng sớm sương trắng khắp nơi, không cần lo lắng thi thể thối rữa bốc mùi dẫn phát dịch bệnh, thi thể ngoài thành thì lười xử lý, qua mấy ngày, đã chồng chất như núi.

Nam triều trước mắt còn có ba vạn thủ quân, tinh nhuệ thật sự chỉ còn lại một vạn.

Hai vạn còn lại, là thanh niên trẻ khỏe trong thành cùng lưu dân chiêu mộ bổ sung, dân phu, phụ binh trong quân, cũng từ thanh niên trẻ khỏe ban đầu, đã biến thành trung lão niên.

Chờ đến lúc một nhóm binh lực này cũng hao tổn hết, cũng không biết phải đi đâu tìm kiếm nguồn mộ lính.

Đáng chúc mừng chính là, Bắc triều bốn mươi vạn đại quân, ở trong chiến dịch giống như máy xay thịt mấy ngày qua, trước sau tổn thất gần mười vạn, mặc dù Bắc triều cũng đang chiêu mộ lưu dân bổ sung binh lực, nhưng tinh nhuệ với đám vớ vẩn đó là có khác biệt.

Bộ độ tinh nhuệ có tố chất ưu tú, mà lưu dân ăn một đòn là tan tác, không đáng lo.

Phó Thanh Dương đứng trên đầu tường, tính toán vật tư quân dụng trong phòng kho, binh lực hai phe địch ta, nhìn từ trạng thái bây giờ, thủ ba năm ngày nữa không có vấn đề.

Lương thảo trái lại dư dả vô cùng, nhưng khí giới thủ thành sắp tiêu hao hết rồi, thợ thủ công trong thành làm thêm giờ chế tạo khí giới, đã mệt đến thổ huyết.

Tiếp đó là tường thành vá rồi lại vá, dân phu khai thác đá, thợ đá đục đá, tiến độ không theo kịp tiêu hao.

Ở thời đại chiến lực siêu phàm hoành hành, sức phòng ngự của tường thành cũng không mạnh như vậy, rất dễ bị hao tổn, dù có Hạ Hầu Khắc Thiên khắc họa trận pháp, gia cố bức tường.

Chương 2845: Một cơn sóng vừa yên, lại một cơn nổi lên (1)

Nghĩ đến đây, Phó Thanh Dương nhíu mày.

Trong công thành chiến đêm nay, Thác Bạc Quang Hách cũng chưa xuất hiện, chi Cự Khuyết quân kia của gã cũng chưa hiện thân.

Đêm nay công thành, càng giống làm lấy lệ hơn, Bắc triều sau khi thương vong mấy ngàn người, liền vội vàng rút lui.

Phó Thanh Dương đột nhiên biến sắc, đạp phi kiếm, lao lên bầu trời, hướng về quân doanh Bắc triều nơi xa mà đi.

Ba bốn dặm đường chớp mắt đã qua, hắn xông vào đại quanh Bắc triều quân, ngón tay vung lên như kiếm.

Kiếm khí sắc bén chém ra trên mặt đất vết kiếm dài mười mấy trượng, quân trướng dọc đường biến thành hai nửa, trong đó bao gồm soái trướng cao lớn nhất rộng rãi nhất.

Trong quân doanh Bắc triều vang lên tiếng trống tiếng kèn, Hoàn Nhan Bá THiên dẫn một đám tướng lĩnh cao cấp xông ra.

Phó Thanh Dương nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ, gắt gao nhìn chằm chằm soái trướng trống rỗng, khuôn mặt anh tuấn che kín sự ngưng tọng.

Hoàn Nhan Bá Thiên ngẩng đầu nhìn lên, cười nhạo:

“Dương Sách, ngươi đoán xem nguyên soái đi đâu rồi?”

Phó Thanh Dương nhìn Hoàn Nhan Bá Thiên một cái thật sâu, xoay người, hóa thành một đạo kiếm quang rời đi, bay trở về Lâm Hạ thành.

Không cần đối thoại, thân là Yển Sư cấp 8, hắn đã xem hiểu vẻ mặt của Hoàn Nhan Bá Thiên.

Hạ xuống đầu tường, Phó Thanh Dương nhìn xung quanh, gọi một Bách phu trưởng chỉ huy dân phu quét tước chiến trường, lạnh nhạt nói:

"Truyền lệnh ta, nhất lưu cao thủ, cao thủ cấp Tiểu Tông Sư trong quân toàn bộ đến diễn võ trường tập kết."

Không đợi Bách phu trưởng đáp ứng, hắn một lần nữa hóa thân kiếm quang, bay về phía doanh trại.

Một khắc đồng hồ sau, đám người Hạ Hầu Ngạo Thiên tụ tập ở doanh trại nguyên soái, các đồng đội vừa mới kết thúc một trận khổ chiến vừa định nghỉ ngơi, đã bị Phó Thanh Dương phái sĩ binh triệu hồi tới đây.

Thấy Phó Thanh Dương vẻ mặt ngưng trọng ngồi ngay ngắn ở bên bàn, bốn năm người đầy mờ mịt nhìn nhau, cũng sắc mặt ngưng trọng ngồi xuống.

Hạ Hầu Ngạo Thiên lẩm bẩm.

"Làm sao vậy? Vừa rồi tôi nhìn thấy có đại bộ đội tập kết ở diễn võ trường, cậu là muốn ra khỏi thành tập kích doanh trại địch à?"

Phó Thanh Dương đi thẳng vào vấn đề: "Tôi đi quân doanh Bắc triều một chuyến, Thác Bạt Quang Hách cùng Cự Khuyết quân không ở doanh trại địch."

Đám người Ma Nhãn biến sắc.

Triệu Thành Hoàng trầm giọng nói: "Thác Bạt Quang Hách đêm nay không tham dự công thành."

Linh Quân khẽ nhíu mày, phản ứng lại: "Đệch, hắn đi móc trộm nhà?"

Ma Nhãn đứng bật dậy, siết chặt hai nắm đấm, quát: "Lui giữ quốc đô!"

"Muối lui, cũng là tôi lui." Phó Thanh Dương sắc mặt tuy ngưng trọng, nhưng giọng điệu trấn định, cảm xúc ổn định, tràn đầy phong độ đại tướng.

"Tôi sẽ dẫn một mũi bộ đội chạy tới quốc đô, mấy người ở lại chỗ này kiềm chế chủ lực Bắc triều. Lâm Hạ cùng quốc đô

cách nhau hơn bốn mươi dặm, lấy tốc độ hành quân của Cự Khuyết quân, lúc này chỉ sợ đã đưa quân tới quốc đô."

Thiên Hạ Quy Hỏa khó hiểu, nói:

"Thác Bạt Quang Hách vì sao phải một mình dẫn dắt Cự Khuyết quân tập kích quốc đô?"

Phát triển như vậy làm bọn họ trở tay không kịp, đồng thời cũng cảm thấy không có hợp lý, quốc đô có Hoàng Thành ti cùng quân thủ thành tinh nhuệ, khí giới, tài nguyên càng là chất lượng tốt, phong phú.

Nếu bàn về cao thủ, quốc đô Nam triều tuyệt đối không thiếu Thánh Giả cùng Chúa Tể. Thác Bạt Quang Hách chỉ dẫn Cự Khuyết quân tới, chưa chắc có thể ở trong thời gian ngắn đánh hạ quốc đô, mà trận doanh Bắc triều thiếu chủ soái, thì có thể bị Phó Thanh Dương thừa sơ hở mà vào, dẫn binh bao vây tiêu diệt, hoàn toàn đánh tan.

Thủ quân Nam triều có ba vị Chúa Tể tọa trấn, tuyệt đối có thực lực này, đến lúc đó, Bắc triều quân chôn vùi cục diện tốt đẹp, Nam triều hồi một ngụm máu, hết cùng lại thông, công thủ đổi chỗ.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Thác Bạt Quang Hách là tướng lĩnh kinh nghiệm phong phú, hắn làm như vậy, khẳng định có đạo lý của hắn. Quốc đô bên kia có thể đã xảy ra chuyện, ở thời điểm thủ bị trống trải, mỏng yếu nhất, cho nên Thác Bạt Quang Hách có nắm chắc ở trong thời gian ngắn phá thành."

"Nếu hắn thành công, như vậy Lâm Hạ thủ quân sẽ trở thành một mũi quân đội cô đơn, tất bại không thể nghi ngờ."

Hắn tốc độ nói rất nhanh: "Mấy người thủ Lâm Hạ, kiềm chế chủ lực Bắc triều, khi cần thiết, có thể chủ động tấn công."

Dặn dò xong, hắn chống bàn đứng dậy, bước về phía cửa.

…

Gió âm đập vào mặt, bóng dáng tóc bạc rối bù của quốc sư nháy mắt đã đánh tới trước mặt, móng vuốt đen bóng đâm về phía cổ.

Trương Nguyên Thanh mặc Áo Giáp Tử Kim rút ra Hình Thần Câu Diệt Đao, kích hoạt Trảm Hình, cũng để lưỡi đao bao trùm một tầng lửa màu vàng nhạt, bỗng nhiên chém xuống.

Lưỡi dao thiêu đốt ngọn lửa màu vàng, trực tiếp nhảy vọt qua quá trình "bổ chém", rơi ở trên quỷ trảo đen sì đang vươn tới. Quỷ trảo đứt ngang cổ tay.

Trương Nguyên Thanh hư vô hóa quá trình vận động vật lý, khiến đao của mình có thể nháy mắt chém trúng kẻ địch.

Chương 2846: Một cơn sóng vừa yên, lại một cơn nổi lên (2)

Tính đến trước mắt, trong kỹ năng nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, chỉ có "hư vô" miễn cưỡng có thể đối địch, tinh thần đả kích, dẫn đường cảm xúc, dẫn nổ cảm xúc, ảo thuật các kỹ năng chủ động, đối với âm vật không có bất cứ tác dụng gì.

Bởi vì Thần Dạ Du cũng tinh thông ảo thuật, cũng linh thể cường đại cứng cỏi, hơn nữa chênh lệch cấp bậc bày ở đó.

Vết cụt cổ tay, trong nháy mắt lại sinh ra một cái quỷ trảo, đâm xuyên qua cổ họng Trương Nguyên Thanh, móng vuốt sắc bén từ sau gáy đâm ra.

Trương Nguyên Thanh vung đao vẩy ngược, quốc sư lại trước một bước thu tay, như quỷ mị vòng đến phía sau Trương Nguyên Thanh, "Xẹt" một tiếng xé rách giáp lưng hắn, xé rách da thịt, lộ ra xương cột sống cùng xương sườn.

Trương Nguyên Thanh vung đoản đao phản kích, nhưng ở trong tốc độ như di hình hoán ảnh của quốc sư, giống như đứa bé vụng về, hoặc là người trưởng thành vung vỉ ruồi đuổi theo ruồi bọ.

Kẻ địch chưa chém trúng, vết cào trên người lại càng lúc càng nhiều.

Quốc sư lui ra một khoảng cách, hai tay kết ấn.

Thân thể Trương Nguyên Thanh đột nhiên cứng đờ, vết thương rất nhanh ngưng kết sương trắng, đông lại máu thịt, t

âm khí ừ vết thương xâm nhập trong cơ thể theo máu đóng băng tứ chi bách hải.

Quốc sư đang lợi dụng âm khí ở vết thương, thi triển pháp thuật âm độc nào đó.

Vù~ Lửa màu vàng bốc lên, trên trán Trương Nguyên Thanh hiện lên một dấu ấn mặt trời chói chang như sơn vàng vẽ thành, mái tóc ngắn bay lên từng sợi, nhuộm lên màu vàng, làn da chiết xạ ra hào quang màu vàng, con ngươi hóa thành màu vàng nung chảy.

"Xẹt xẹt…"

Từng làn khói đen từ trong cơ thể bốc hơi ra.

Hắn đã mở ra kỹ năng Liệt Dương Chiến Thần.

Trương Nguyên Thanh mở hòm đồ, một bức tranh sắc thái loang lổ, cảnh vật trong tranh vặn vẹo mà hỗn loạn, con sông lơ lửng ở bầu trời, đám mây trải trên mặt đất, mặt trời cùng tinh không treo ở ngọn cây, bóng dáng giống người trồng cây chuối di chuyển.

Hắn hướng về quốc sư vung ra bức tranh, sắc thái trong tranh ùn ùn thoát ly, hắt vào trong hiện thực, thế giới hiện thực nhanh chóng ô nhiễm, bầu trời xuất hiện con sông màu vẽ, mặt trời cùng mặt trăng treo ở ngọn cây, khái niệm chung quanh điên đảo.

Quốc sư ở trong đó thân thể bắt đầu vặn vẹo, tứ chi vặn ngược đến phía sau, đầu sụp xuống, tựa như muốn chui vào trong ngực, trong cơ thể truyền đến tiếng xương cốt "Rắc rắc" vỡ vụn.

Trong cơ thể quốc sư bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy âm khí, linh lực quanh thân tập trung ở một điểm, chợt bùng nổ.

Một làn âm khí tựa như sóng xung kích khuếch tán, chấn động vỡ nát sắc thái nồng đậm xung quanh.

Những sắc thái này một lần nữa hội tụ cùng một chỗ, biến thành một bức tranh, vô lực rơi xuống, đạo cụ phẩm chất Chúa Tể này bị đánh về nguyên hình.

Trương Nguyên Thanh thi triển kỹ năng Hư Vô, để bức tranh rơi xuống xuất hiện ở trong tay mình, thu về hòm đồ.

Ở trong nháy mắt quốc sư giãy thoát trói buộc, Ngân Dao quận chúa hóa thành ánh sao xuất hiện ở trên người quốc sư, chỉ thấy làn váy cô bay lên, mái tóc bay múa, phạm vi mấy mét xung quanh nhuộm đẫm âm khí nồng đậm.

Ngân Dao quận chúa dựng ngón tay như kiếm, niệm chú ngữ.

Âm khí quanh thân sống lại, phác thảo ra từng cái phù văn màu đen, theo ngón tay như kiếm của Ngân Dao quận chúa điểm ra, như mưa tên bắn về phía quốc sư.

Đây là Phong Linh Phù sư tôn cải tiến, phù triện chuyên môn phong ấn âm vật tàn linh.

Quốc sư há mồm hút nhẹ, phù văn đầy trời cuồn cuộn vào miệng, hóa thành chất dinh dưỡng linh lực. Tiếp theo, thân hình hắn biến mất không thấy.

Thấy thế, phân thân Trương Nguyên Thanh không chút do dự thi triển Nhật Thăng, để hào quang vàng óng chói mắt thuần khiết tỏa ra bốn phương.

Bóng dáng quốc sư bị ép ra, xuất hiện ở trước mặt Ngân Dao quận chúa.

“Phốc!”

Ô quang chợt lóe, đầu Ngân Dao quận chúa bay lên cao cao, rơi xuống mặt đất.

Quốc sư bắt lấy thân thể của cô, mở ra cái mồm răng nhọm lởm chởm, cắn một phát về phía chỗ cổ đứt.

Liên tiếp kịch chiến, hắn tiêu hao không nhỏ, vừa lúc nuốt linh uẩn của âm vật này, bổ sung bản thân.

Một cây đoản đao từ trong miệng quốc sư đâm ra, thời khắc mấu chốt, Trương Nguyên Thanh đeo Bạn Sinh Linh Nguyệt Dạ Du đến phía sau quốc sư, ra tay tập kích.

Trương Nguyên Thanh vặn cổ tay, lưỡi đao xoay tròn, nghiền nát nửa cái đầu của quốc sư.

Một bàn tay khác của hắn rút ra một cây roi trúc mảnh dài, hung hăng quật ở trên thân quốc sư.

“Bốp!”

Theo tiếng vụt thanh thúy, Thái âm lực sôi trào trong cơ thể quốc sư lập tức trở nên trầm tĩnh, thân thể không đầu không nhúc nhích.

Trương Nguyên Thanh vung đoản đao, thuận thế chặt đứt hai cánh tay quốc sư.

Thân thể Ngân Dao quận chúa rơi xuống, đi nhặt đầu.

Một giây sau, Thái âm lực sôi trào, đầu quốc sư bay trở về, rơi vào cổ, xương cổ gãy rời nối lại, máu thịt một lần nữa sinh trưởng với nhau.

"Ầm ầm ầm!"

Trương Nguyên Thanh mở ra trạng thái Liệt Dương Chiến Thần, triển khai chém giết với quốc sư.

Chương 2847: Một cơn sóng vừa yên, lại một cơn nổi lên (3)

Khuỷu tay đầu gối cùng sử dụng, trong chớp mắt va chạm mười mấy lần.

Phân thân Trương Nguyên Thanh lao xuống, gia nhập chiến đấu, mặc bộ trang bị Tế Trời hắn so với bản thể còn mạnh hơn, giảm bớt rất nhiều áp lực cho Trương Nguyên Thanh.

Chẳng qua quốc sư lấy một địch hai, thành thạo điêu luyện, hắn căn bản không phòng ngự, bằng vào thể chất đáng sợ tử chiến với hai vị Liệt Dương Chiến Thần, móng vuốt lưu lại trên thân thể từng vết cào.

Ánh lửa màu đỏ từ không trung buông xuống, Xích Hỏa bang chủ hóa thân một chiếc Phong Hỏa Luân (như bánh xe lửa Na Tra dùng), cường thế cắt vào chiến trường.

Nơi xa, Tiểu Viên ở trước bàn pháp thao tác, đầu tiên là thực hiện cầu phúc, để bốn đồng bạn đạt được buff trong cõi hư vô, sau đó cho quốc sư buff tước phúc.

Cung chủ thì hát lên tiếng ca làn điệu cao vút, ủng hộ các đồng đội, đồng thời vuốt ve Luyện Yêu Hồ, trút ra từng dòng Sinh Mệnh Nguyên Dịch, kịp thời khôi phục thương thế của bọn họ.

Đạt được buff của hai vị hỗ trợ mạnh mẽ, bốn người bọn Ngân Dao quận chúa đè quốc sư ra công kích, đánh hắn hầu như không có sức phản kháng.

Nhưng, trong lòng Trương Nguyên Thanh lại dị thường nặng nề.

Liệt Dương Chiến là có giới hạn thời gian, bộ trang bị Tế Trời cũng chỉ có mười lăm phút đồng hồ, một khi phân thân và hắn mất đi Liệt Dương Chiến Thần, bộ trang bị Tế Trời tăng cường chiến lực, tình thế liền nghịch chuyển.

Đừng nhìn quốc sư thỉnh thoảng đứt tay gãy chân, nhìn như chật vật, âm khí lại luôn cường thịnh, thương thế lớn hơn nữa cũng có thể nhanh chóng phục hồi như cũ.

Năng lực duy trì của Thái âm vô song thế gian.

Tiếp tục như vậy không được, căn bản không thắng được! Đánh lâu dài nhất định thua, kéo dài tiếp, nói không chừng thời gian hồi chiêu của Thôn Thiên Thú liền hết rồi!

Phải tập trung lực lượng lại, khiến quốc sư bị thương nặng.

Suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển trong lòng Trương Nguyên Thanh, nói: "Các vị, khí tức lão thất phu cuồn cuộn không dứt, đánh lâu bất bại."

Đoàn bang chủ hỏi ra lời Hỏa Sư thiên hạ ước định mà thành: "Như thế nào cho phải?"

"Tập trung lực lượng tiêu diệt hắn." Trương Nguyên Thanh nói.

Phân thân Trương Nguyên Thanh và bản thể ý niệm tương thông, lập tức kéo giãn khoảng cách, kích hoạt hiệu quả bộ trang bị, giở lại trò cũ, thao túng bốn loại linh lực tạm thời trói buộc quốc sư.

Cung chủ dừng tiếng ca, dưới làn váy chui ra ngàn vạn sợi tơ, chúng nó mãnh liệt lao về phía quốc sư, trói buộc hắn, vô số đầu sợi giống như xúc tu, nhẹ nhàng mà nhanh chóng vuốt ve phần bụng quốc sư.

"Ông!"

Một con cổ trùng to bằng chậu rửa mặt, cầm lên một cái tay cụt đen sì, đáp ở trên pháp bàn của Tiểu Viên.

Tiểu Viên lấy ra đoản đao cắt cái tay cụt, ngón trỏ chấm máu đen chảy ra vẽ chú văn ở trên giấy bùa vàng, dán 'Bốp!' ở trên người bù nhìn.

Bù nhìn "Ầm" bốc lên ngọn lửa màu đen, nhanh chóng thiêu hủy.

Nơi xa, trên người quốc sư cũng dâng lên ngọn lửa màu đen, làn da đen sì cứng cỏi xuất hiện xu thế nóng chảy, đau đớn gào rống lên.

Chú Sát Thuật!

Lúc này, kỹ năng 'thai nghén' của cung chủ ở sau khi liên tiếp thất bại rốt cuộc thành công, bụng không ngừng phồng lên, rất nhanh giống như phụ nữ có thai sắp sinh, trong bụng truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Lực lượng của quốc sư tiến một bước suy yếu.

Trương Nguyên Thanh quát: "Cung chủ, mâu sét cho tôi."

Chỉ Sát cung chủ nhanh chóng mở ra hòm đồ, ném về phía hắn một cây mâu sét lóe ra điện quang.

Đột nhiên, áo bào quốc sư rách toang, cái bụng tròn vo chợt hiện ra một gương mặt trẻ con, gương mặt nhanh chóng dữ tợn, phát ra tiếng rít chói tai.

Thai nhi trong bụng bị quốc sư chuyển hóa thành quỷ anh (đứa bé ma, quỷ).

Đầu óc mọi người 'Ong!' một tiếng, xoang mũi chảy ra dòng máu ấm áp, ù tai từng đợt, đầu đau như là sắp bị xé rách.

Loại cảm giác này quá quen thuộc - Tinh thần đả kích!

Tiếng trẻ con khóc nỉ non, tạo thành hiệu quả tương tự tinh thần đả kích.

Quốc sư thi triển pháp thuật âm độc, chuyển hóa thai nhi trong bụng mình thành quỷ anh có sức công kích.

Chỉ Sát cung chủ cố chịu đau đớn, bờ môi đỏ mọng khẽ mấp máy, ngâm nga lên giai điệu du dương nhẹ nhàng - khúc hát

ru.

Quỷ anh không ngừng rít lên được mẫu thân trấn an, ở trong tình thương của mẹ dịu dàng dần dần bình tĩnh trở lại, rơi vào trạng thái ngủ say.

Trương Nguyên Thanh tiếp lấy mâu sét, hướng về quốc sư ném mạnh đi.

Linh lực lôi thuộc tính chí dương chí cương, cũng là vũ khí sắc bén khi đối phó âm vật.

Điện quang chói mắt chợt lóe lên, lôi quang trúng đầu quốc sư, bay về phía xa.

Đầu của quốc sư một lần nữa mọc ra.

Trương Nguyên Thanh triệu hồi lôi mâu, ném mạnh.

Sau khi lặp đi lặp lại bốn lần, hai tay Trương Nguyên Thanh hóa thành than cốc, đầu quốc sư một lần nữa tái sinh, nhưng tốc độ tái sinh rõ ràng trở nên chậm đi, dùng cả thảy mười mấy giây mới phục hồi như cũ.

Chương 2848: Ba chiêu ba mạng (1)

“Lực lượng của hắn giảm bớt rồi!” Trương Nguyên Thanh kêu lên.

“Không có vấn đề, giao cho tôi.” Phân thân Trương Nguyên Thanh cởi xuống bộ trang bị Tế Trời, ném cho bản thể, lao về phía quốc sư.

“Ý nghĩa tồn tại của phân thân, chính là đi chết thay bản thể!”

Sau đầu hắn hiện ra một mặt trời hơi thu nhỏ.

“Ầm!”

Trong nháy mắt phân thân lao vào quốc sư, dẫn nổ Nhật chi thần lực trong cơ thể, quả cầu ánh sáng vàng óng nhanh chóng bành trướng, nổ vang ‘Ầm’, ở trong bầu trời đêm đọng lại đủ 3 giây, như một mặt trời to lớn.

Thân thể quốc sư chia năm xẻ bảy, vô lực rơi xuống.

Đột nhiên, trên gương mặt biến dạng hoàn toàn kia, con mắt xanh lét bỗng mở ra, dùng giọng khàn khàn trầm thấp niệm chú ngữ.

Mảnh thi thể sống lại, chưa tụ lại, mà là hóa thành từng làn khói đen, lao vào trong cơ thể cung chủ, Tiểu Viên, Đoàn bang chủ cùng Trương Nguyên Thanh.

Thân thể bốn người cứng đờ, dâng lên từng làn khói đen, mọc răng nanh, móng vuốt, làn da rút đi màu máu, chuyển thành trắng bệch như người chết.

Thân thể của bọn họ hướng về âm vật chuyển hóa.

Trương Nguyên Thanh lập tức mở ra Nhật Thăng, từng bước mài mòn khí tức âm hàn trong cơ thể.

Lại nhìn bọn Tiểu Viên, chỉ có thể dựa vào ý chí và linh lực chống cự, không có thủ đoạn hữu hiệu khắc chế âm khí, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú.

Một bên khác, thân thể quốc sư máu thịt mấp máy, dốc sức tái sinh, lại không đủ sức, khí tức của hắn suy yếu đến cực điểm.

Trương Nguyên Thanh thở 'vù' ra một luồng hàn ý, âm khí trong cơ thể bị khu trục hơn phân nửa, thành công ngăn chặn dị biến.

"Thằng nhãi!" Vẻ mặt quốc sư tràn đầy không cam lòng, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, đột nhiên cười lạnh, "Thác Bạt Quang Hách đã chạy tới quốc đô, ngươi giết bần đạo, Thiên Nhân Ngũ Suy, mà đồng lõa của ngươi trúng thi chú của bần đạo, cho dù Nhật chi thần lực có thể áp chế, cũng đã nguyên khí tổn thương nặng nề, đợi Thác Bạt Quang Hách đến, ngươi phải chết không thể nghi ngờ. Quốc đô luân hãm, Nam triều diệt vong."

Thác Bạt Quang Hách đến đây?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình.

"Sau khi ngươi diệt Trịnh gia, bần đạo liền phái âm thi tới Lâm Hạ gặp được Thác Bạt Quang Hách." Quốc sư dữ tợn nói: "Ngươi hại ta mưu tính mấy chục năm thất bại trong gang tấc, bần đạo nếu thắng, liền giúp hắn diệt Nam triều cho hả giận, bần đạo nếu thua, ngươi cũng chôn cùng."

Trương Nguyên Thanh đã tới trước mặt quốc sư, bóp cổ hắn, "Vậy mời quốc sư đi trước một bước."

Lòng bàn tay phun ra Nhật chi thần lực mạnh mẽ, nuốt chửng tàn thể của quốc sư.

Luồng lửa màu vàng phun trào tận mấy chục giây mới bình ổn, trong tay chỉ còn nửa bộ khung xương.

Hình thần câu diệt.

Trương Nguyên Thanh buông tay, tùy ý khung xương rơi về phía mặt đất. Hắn nhìn về phía đồng bạn, giọng điệu suy yếu: "Tới gần tôi!"

Đám người Tiểu Viên tắm trong nhật hoa màu vàng, liền giống như người đông cứng cảm nhận được ánh lửa, tứ chi dần dần khôi phục tri giác, âm khí trong cơ thể đang từng bước tiêu tán.

Nhưng quá trình này rất chậm.

Thẳng đến khi Trương Nguyên Thanh hao hết linh lực, thân thể bọn họ mới khôi phục trạng thái người bình thường, làn da vẫn trắng bệch, trong ánh mắt lộ ra trống rỗng như người chết.

Dư độc chưa tan.

Đoàn bang chủ khôi phục năng lực nói chuyện hấp tấp nói: "Vừa rồi quốc sư nói là nói thật phải không? Thác Bạt Quang Hách đang dẫn quân chạy tới quốc đô? Lâm Hạ thất thủ rồi sao?"

"Là nói thật!" Trương Nguyên Thanh giọng điệu ngưng trọng, đưa ra câu trả lời khẳng định: "Nhưng hắn là không phải Lâm Hạ thất thủ, mà là Thác Bạt Quang Hách chia quân tập kích bất ngờ."

Đoàn bang chủ thở dài một tiếng: "Lại có một trận ác chiến!"

Tiểu Viên cùng cung chủ nhíu mày, sắc mặt âm trầm, ánh mắt sầu lo. Bọn họ vừa đại chiến một trận với quốc sư, nguyên khí tổn hao nhiều, các loại đạo cụ áp đáy hòm của Nguyên Thủy tiến vào trạng thái chờ, chiến đấu như thế nào với Thác Bạt Quang Hách cấp 9?

Đó là tồn tại so với quốc sư còn mạnh hơn.

Trương Nguyên Thanh trầm mặc vài giây, thở dài: "Lấy sự nhạy bén của Dương Sách, hẳn là đã phát hiện kế hoạch của bọn họ, chúng ta nghĩ cách kéo dài thời gian…"

Còn chưa dứt lời, bốn người đồng thời quay đầu nhìn phương Bắc.

Một luồng khí tức cường đại tuyệt luân đang lao về phía quốc đô.

Cùng lúc này, cổng Bắc thành tiếng trống nổ vang, kèn lệnh thổi lên thật dài.

"Chuyện gì vậy? Hai chi Bắc triều quân sao lại đánh nhau rồi?"

"A, là quân kỳ của Cự Khuyết quân, chi bộ đội đó là Bắc triều Cự Khuyết quân."

"Thác Bạt Quang Hách đánh tới quốc đô rồi… Lâm Hạ thất thủ rồi?"

Bóng đêm nặng nề, kèn lệnh thổi dài, tiếng trống nổ vang, đám thủ quân phụ trách cổng thành Bắc kinh ngạc nhìn hai chi quân đội chém giết ngoài thành.

Một mũi là Bắc triều quân không lâu trước đó binh đến dưới thành, vây mà không công, giằng co với thủ quân.

Một mũi khác là vừa đến, binh lính nhãn lực tốt thông qua ánh lửa chớp lên thấy rõ cờ xí Cự Khuyết quân, đang bị dọa cả người phát lạnh, liền thấy hai đội ngũ bắt đầu chém giết ở ngoài thành.

Chương 2849: Ba chiêu ba mạng (2)

So với nói là chém giết, chẳng bằng nói là đơn phương tàn sát.

Các thủ quân không rõ nguyên nhân Bắc triều quân nội chiến, nhưng cũng vui vẻ tọa sơn quan hổ đấu, nhân cơ hội nổi trống triệu hồi cảnh báo, làm chuẩn bị trước cuộc chiến.

Ngoài thành chiến hỏa thiêu đốt, trong thành cũng không tốt đến đâu, Thiên Cơ lâu hóa thành quỷ lâu, lao ra âm thi, linh phó, dựa vào bản năng khát máu, ở trong thành gặp người là giết.

Một bộ phận xâm nhập nhà dân đại khai sát giới, một bộ phận triển khai chiến đấu kịch liệt với quân thủ thành, mà Hoàng Thành ti cùng bộ phận cao tầng quân thủ thành trung thành với Trịnh gia, giờ phút này cũng lâm vào hỗn loạn cùng rối rắm, bởi vì Trịnh Văn Hàn đã chết.

Bọn họ biết rõ lòng mưu nghịch của Trịnh Văn Hàn, cũng biết mình làm là việc lớn diệt cửu tộc, nay Trịnh Văn Hàn đền tội, hoàng đế chắc chắn thanh toán vây cánh của Trịnh gia, bọn họ một người cũng không chạy thoát.

Nhưng đầu hàng Bắc triều cũng là bảo hổ lột da, hiệp nghị của Trịnh Văn Hàn và Thác Bạt Quang Hách là thành lập ở dưới tình huống Trịnh gia đắc thế, khống chế Nam triều.

Bây giờ Trịnh Văn Hàn cùng Trịnh Văn Thế hai huynh đệ bị giết, Trịnh gia đã xong rồi, hiệp nghị tự nhiên cũng liền trở thành giấy lộn.

Nếu là để Cự Khuyết quân của Thác Bạt Quang Hách đánh vào quốc đô, đốt giết cướp bóc không thể tránh được, thậm chí là diệt cả thành, mà tông tộc của bọn họ đều ở quốc đô.

Trương Nguyên Thanh cưỡi ngũ trảo kim long, ngao du ở trên không quốc đô, cúi đầu quan sát ánh lửa hừng hực ngoài thành, Cự Khuyết quân giống như đao nhọn đâm vào trận doanh quân thủ thành, nơi đi qua, người ngựa đều tan vỡ.

Mũi quân đội này là thế lực của Dương gia, vốn ngụy trang thành Bắc triều quân công thành, kiềm chế binh mã Trịnh gia, bây giờ ngược lại, trực tiếp thành vật hi sinh.

Lực lượng phòng thủ quốc đô vốn là có hạn lại yếu bớt, đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Quân thủ thành phụ trách ngoại thành như con kiến trào lên tường thành, binh sĩ giơ cây đuốc, khiêng khí giới thủ thành, dọc theo cầu thang leo lên đầu tường.

Nội thành, âm thi linh phó ngửi thấy mùi người, ở trong thành đại khai sát giới, một ít phủ đệ nhà cao cửa rộng máu chảy thành sông, trên đường, mấy cánh quân thủ thành đang kịch liệt chiến đấu với âm thi.

Phố Quảng Bình, phố Hà Quang cùng phố Thừa Nhạc nhiều nơi bốc cháy, đến bây giờ còn chưa dập tắt, tóm lại một mảng

đại loạn.

Lại nhìn về phía hoàng thành, dị thường bình tĩnh, tám ngàn tinh nhuệ Hoàng Thành ti tựa như chưa nghe được động tĩnh gì, tập thể thành mù điếc.

Thế này làm sao mà thủ? Thác Bạt Quang Hách nháy mắt có thể phá thành!

Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng thở dài.

Vốn là nghĩ sau khi xử lý Trịnh gia cùng quốc sư, tiếp quản quốc đô lại tổ chức lực lượng nghênh đón thủ quân Lâm Hạ lui về, cuối cùng quyết một trận tử chiến với Bắc triều.

Đáng tiếc thế sự sẽ không đều theo ý người, quốc sư tuy thua, nước cờ vồ ngược trước khi chết này khiến cục diện Trương Nguyên Thanh thật không dễ gì cứu lại, một lần nữa lâm vào tuyệt cảnh.

Trương Nguyên Thanh thu liễm tâm thần, ngưng tụ Nhật chi thần lực, ở đỉnh đầu hình thành một vầng mặt trời hơi co lại.

Hào quang vàng óng tinh thuần chiếu xuống quốc đô phía dưới, xua tan bóng tối sợ hãi cùng máu tươi đan xen.

Âm vật, linh phó hoành hành nội thành ùn ùn bốc khói đen, kêu khóc thảm thiết hóa thành tro tàn.

Dân chúng sợ hãi chạy trốn, quân thủ thành kịch liệt giao chiến mờ mịt lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, từng người lấy tay che ánh sáng vàng, mắt bị chói cay cay.

“Rồng?”

“Là chân long!”

“Chân long giáng thế, trời giáng điềm lành.”

Quân thủ thành, dân chúng may mắn thấy một màn này, hoặc kinh hô, hoặc quỳ xuống, chịu chấn động mạnh.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, cất cao giọng: “Dân chúng, tướng sĩ quốc đô nghe, trẫm chính là thiên tử đương triều Triệu Thuấn, mấy ngày trước, trẫm được Hạo Thiên Thượng Đế báo mộng, ban thần thú ngũ trảo kim long, thể hiện thiên sủng (trời ban ân sủng).”

Bên dưới truyền đến tiếng xôn xao.

Hoàng thành bên kia vẫn không có động tĩnh.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục cao giọng nói: "Hai mươi mốt năm trước, Bắc triều Nam chinh giết con dân ta, đoạt lãnh thổ ta, dân chúng trôi giạt khắp nơi, mười nhà bỏ trống đến chín cái. Hai mươi mốt năm sau, vẫn tiếp tục đốt quê nhà của ta, bắt cướp phụ nữ, tàn sát trẻ con, thù này hận này không đội trời chung."

Trong quốc đô tối đen, từng ngọn đèn đuốc sáng lên, càng lúc càng nhiều người thức tỉnh.

Trương Nguyên Thanh khẳng khái trần từ vẫn đang tiếp tục: "Hữu tướng Trịnh Văn Hàn cấu kết Bắc triều, đưa tới Cự Khuyết quân đến dưới thành, đã đền tội. Trẫm thân là quốc quân, nên thủ biên giới báo đáp xã tắc. Vây cánh Trịnh gia đã diệt trừ sạch sẽ, trong triều sót lại đều là trung thần lương tướng, mau theo trẫm cùng thủ biên giới, trấn kẻ thù bên ngoài."

Hoàng Thành ti lửa đuốc bừng bừng, đại quân nhanh chóng tập kết.

Quân thủ thành của nội thành, hướng tới ngoại thành chạy đi.

Chương 2850: Ba chiêu ba mạng (3)

Cả tòa thành thị ở lúc này đều sống lại, dân chúng ra ngoài đường, tắm rửa ánh nắng tinh thuần, hướng tới hoàng đế sừng sững ở lưng rồng dập đầu, cúng bái thần tích.

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, khống chế ngũ trảo kim long bay đi cổng thành bắc.

Nhiệm vụ kế tiếp của hắn là ngăn cản Cự Khuyết quân, kéo dài thời gian, trật tự trong thành, triệu tập quân đội, cung cấp khí giới…Những thứ này giao cho triều quan bao gồm Dương Chính ở trong là được.

Không phải hắn cần quan tâm.

Một tên Bách phu trưởng Cự Khuyết quân giục ngựa tới trước người Thác Bạt Quang Hách, chắp tay nói: "Thống lĩnh, ba

ngàn quân địch giả mạo giáp sĩ triều ta đã tiêu diệt."

Chân thân của Thác Bạt Quang Hách là tráng hán cao lớn vạm vỡ 1m7, mặc giáp vảy cá màu đen, dưới mũ giáp là từng bím tóc, ngũ quan cũng là điển hình đặc thù phương Bắc: Mắt một mí, mắt hẹ dài, mặt to, làn da thô ráp ngăm đen.

Thác Bạt Quang Hách "Ừm" một tiếng, lại chưa hạ lệnh công thành, mà là nhìn mảng hào quang vàng óng kia nơi xa, tặc lưỡi nói: "Người đời đều nói quốc quân Nam triều là tên nhị thế tổ tận tình hưởng lạc, hôn quân trong sách sử có thể xếp vào ba vị trí đứng đầu, hôm nay mới biết lại là thiên tài giấu tài."

Khi nói chuyện, đạo hào quang vàng óng kia nhanh chóng lao đến, dừng lại ở trên không cổng thành.

Thiên tử trẻ tuổi đứng ngạo nghễ đầu rồng, ánh mắt sắc bén đảo qua Cự Khuyết quân, cuối cùng dừng ở trên người Thác Bạt Quang Hách, trầm giọng nói: "Thác Bạt Quang Hách, nghe nói ngươi ở Lâm Hạ thành từng có ước hẹn ba kiếm với Dương Sách, trẫm hôm nay cũng đánh cược một hồi với ngươi, ngươi nếu có thể ba quyền đánh chết ta, Nam triều hai tay dâng lên, nếu đánh không chết ta, ngươi liền lui binh, như thế nào?"

Nhìn thấy quốc quân chân đạp ngũ trảo kim long đến, trong lòng các thủ quân yên tâm hẳn, nỗi sợ hãi đối mặt Cự Khuyết quân trong truyền thuyết biến mất.

Thác Bạt Quang Hách bật cười một tiếng, ngựa chiến dưới mông hắn rên rỉ quỳ xuống.

Hắn trong nháy mắt xuất hiện ở đầu tường.

Phành!

Mấy chục thủ quân, dân phu xung quanh nổ tung ngay tại chỗ, máu thịt cùng mảnh xương văng khắp nơi, nhuộm đỏ tường thành.

Các thủ quân 'Ào' một tiếng, rút lui như thủy triều, trong ba mươi mét quanh người Thác Bạt Quang Hách không có một bóng người.

Tay cầm đao của thủ quân hơi phát run, tay kéo cung khẽ phát run, không ai dám công kích, không ai dám tiến lên.

Thác Bạt Quang Hách ngẩng đầu lên cười khẩy, nhìn Trương Nguyên Thanh trên không trung, nói: "Đứng cao như vậy làm gì? Sợ ta đánh ngươi?"

"Vẻn vẹn Tông Sư lấy cái gì đánh cược với ta? Dựa vào cái gì đánh cược với ta?"

Tốc độ quá nhanh rồi, căn bản thấy không rõ, cảm giác một quyền có thể nháy mắt giết mình… Trương Nguyên Thanh vội vàng bình ổn cảm xúc của bản thân, nhếch khóe miệng, "Bằng mạng bốn trăm Cự Khuyết quân của ngươi!"

Ô~

Gió âm mãnh liệt, âm khí tối đen nồng đậm từ cánh đồng bát ngát lao tới, nơi đi qua, sĩ tốt Nam triều vừa mới chết thảm dưới vó ngựa Cự Khuyết quân đều mở mắt ra.

Bọn họ chậm chạp bò dậy, hoặc thẳng tắp bật dậy, cổ vang lên răng rắc, dị thường cứng ngắc.

Đôi mắt bọn họ trống rỗng tĩnh mịch, miệng mọc ra răng nanh, làn da trắng bệch, móng tay biến thành màu đen.

Những thi thể này đã bị âm khí ăn mòn, thi biến rồi.

Ở phía sau những âm thi này, một cô gái xinh đẹp mặc áo thun màu trắng, quần bò nhạt màu, mặt không biểu cảm đứng lặng, bối cảnh là sóng triều âm khí cùng gió âm gào thét.

Thác Bạt Quang Hách nheo mắt.

Trương Nguyên Thanh giọng điệu bình tĩnh bổ sung: "Hoặc là, ngươi vào thành giết người, ta ở ngoài thành tàn sát Cự Khuyết quân của ngươi."

Hắn đề xuất đánh cược, mục đích cũng không phải kéo dài thời gian, nếu kéo dài thời gian thật ra để binh lính thủ thành chịu chết càng thêm có lãi.

Hắn cũng không phải để ý thủ quân, dù sao ở phó bản không phải thế giới hiện thực.

Nguyên nhân thật sự Trương Nguyên Thanh đưa ra đánh cuộc chính là nhiệm vụ chủ tuyến, bảo vệ Nam triều không diệt

vong.

Cái này đơn giản hai loại phương thức, một là đánh đuổi đánh chết Thác Bạt Quang Hách, hai là thủ được quốc đô.

Đánh đuổi Thác Bạt Quang Hách gần như không thể, càng đừng nói giết chết, cho nên hạ bớt yêu cầu, giữ được quốc đô trước.

Quốc đô nếu luân hãm, hoặc bị đồ thành, Nam triều liền diệt vong.

Thác Bạt Quang Hách trầm ngâm vài giây, cười lạnh nói: "Giết ngươi trước cũng tương tự."

Trương Nguyên Thanh lập tức khống chế kim long, tăng lên độ cao: "Trẫm phụng bồi đến cùng!"

Hắn đoán chắc Thác Bạt Quang Hách sẽ đồng ý, ở trong góc nhìn của Thác Bạt Quang Hách, giết chết hoàng đế cấp Tông Sư, tín niệm trong lòng sĩ tốt cùng dân chúng Nam triều chắc chắn sụp đổ, quốc đô tự phá.

Mặt khác, lấy cấp bậc của Thác Bạt Quang Hách, khiến đô thành đế quốc thần phục dễ dàng, nhưng bằng vào một mình hắn, muốn đồ thành lại cực tốn thời gian. Dù sao Viễn Cổ Chiến Thần là vua cận chiến, là chúa tể chiến trường, lại không có kỹ năng công kích phạm vi lớn.

Chương 2851: Ba chiêu ba mạng (4)

Cho nên muốn ở trong thời gian ngắn đồ thành, nhất định phải có thủ hạ giúp đỡ.

Bốn trăm Cự Khuyết quân do Vụ Chủ và Yêu Mê Hoặc tạo thành, là cỗ máy giết chóc hoàn mỹ.

Bởi vậy, Thác Bạt Quang Hách sẽ bảo vệ Cự Khuyết quân.

Thác Bạt Quang Hách hiện ra pháp thân, chiều cao 1 mét 70 bành trướng đến 3 mét, mọc ra cái đầu mắt như chuông đồng, miệng rộng mũi to, thần thái hung ác, cùng với tám cánh tay cầm đao thương kiếm kích côn vòng.

Làn da màu vàng đậm lóe ra hào quang kim loại, ttừng khối cơ bắp cuồn cuộn, giống như ra từ bút tích của đại sư điêu khắc,

tràn ngập mỹ cảm cơ học.

Hắn không cố ý áp chế khí tức của mình, cũng không cố ý phóng thích uy áp cường giả, thủ quân đầu tường chỉ là trực diện bóng dáng như pho tượng ác thần này, đã bị nỗi sợ hãi tràn ngập trong óc.

Cả người run rẩy, đã là to gan lớn mật, một ít sĩ tốt mất khống chế ngay tại chỗ, tè ra quần.

Có binh sĩ phủ phục dưới đất phát run, có người thì thét lên chạy khỏi đầu tường, khung cảnh trong nháy mắt đại loạn.

Nhưng một giây sau, mấy ngàn thủ quân đầu tường dưới thành bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, cảm xúc được xoa dịu, nỗi sợ hãi vẫn còn, lại có thể tự khống chế.

Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: "Thiên tử uy nghi, có thể trấn quỷ thần!"

Thủ quân bừng tỉnh đại ngộ, đồng thanh hô to: "Bệ hạ vạn tuế!"

Thật ra là Trương Nguyên Thanh âm thầm trấn an cảm xúc của các thủ quân, chẳng qua nhân số quá nhiều, dưới mưa móc cùng hưởng, hiệu quả sẽ không quá mạnh, cho nên cần thuật nói chuyện giả thần giả quỷ phối hợp, để thủ quân tự mình sinh ra dũng khí.

"Ầm!"

Tảng đá dưới chân Thác Bạt Quang Hách nứt nẻ, hắn theo đó biến mất ở trong tầm nhìn của mọi người.

Thật nhanh….. Một tàn ảnh tới gần, trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, vừa để ngũ trảo kim long bay cao, vừa mở ra hòm đồ lấy ra Khiên Tử Lôi, kích hoạt phòng ngự tuyệt đối.

Ở trong chiến đấu với quốc sư, áo giáp liên tục bị xé rách, năng lượng đã tích lũy xong, có thể thi triển kỹ năng loại quy tắc của Khiên Tử Lôi.

Bởi vậy Trương Nguyên Thanh mới có tự tin kêu gào đánh cược.

Sóng khí chấn động ‘Ong’, hào quang màu tím dâng lên, ngưng tụ thành một bức tường khiên hình lăng to lớn dày nặng.

Thác Bạt Quang Hách tuyệt đối tự tin đối với thực lực của mình, tám nắm tay siết lại, đồng thời đánh ra.

Một tiếng vang giống như trời sập đất nứt cất lên, sóng âm chói tai phá vỡ màng nhĩ của bộ phận thủ quân, nổi lên sóng xung kích, ép đám người dày đặc đầu tường quỳ mọp xuống đất.

Tường khiên hình lăng màu vàng ‘rắc’ một tiếng, sụp đổ ra một chút vết nứt.

Trương Nguyên Thanh sau tường khiên khí huyết cuồn cuộn, ‘Ọe’, phun ra một ngụm máu tươi, lực đấm bá đạo của Thác Bạc Quang Hách đã xuyên thấu qua tường khiên đả thương hắn.

Đây là lần thứ hai hắn gặp được ‘phòng ngự tuyệt đối’ không vững chắc như vậy.

Lần đầu tiên là ở trong tụ hội của Liên Minh Tự Do, Kẻ Bốc Khói cấp Bán Thần dễ dàng húc vỡ tường khiên.

Chẳng qua so sánh với lần đó, lần này tốt xấu gì cũng đã đỡ được.

Đến cấp 9, đạo cụ loại quy tắc cấp thấp không hữu dụng như vậy, dù sao Chúa Tể cấp 9 đã tiếp xúc đến lực lượng quy tắc.

Trương Nguyên Thanh thu hồi Khiên Tử Lôi, khống chế ngũ trảo kim long, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách, cao giọng nói: “Bắc cảnh đệ nhất cao thủ, cũng chỉ có vậy thôi, đến tiếp!”

Thủ quân đầu tường hoan hô như sôi trào.

Các Yêu Mê Hoặc, Vụ Chủ của Cự Khuyết quân thì lớn tiếng chửi mắng, ồn ào “Đánh chết thằng nhãi Triệu Thuấn” .

“Nam triều vậy mà có pháp bảo cỡ này!” Thác Bạt Quang Hách không kinh sợ mà còn lấy làm mừng: “Phòng ngự mạnh mẽ, có một không hai đương thời, nên thuộc về bổn soái.”

Hắn lại một lần nữa hóa thân tàn ảnh, lao về phía thiên tử Nam triều đã chạy xa.

Trương Nguyên Thanh mở ra hòm đồ, lấy ra Đai Ngọc Thanh Đế quấn trên hông, lại lấy ra Lôi Chi Giáp Y khoác ngoài thân, tiếp theo chuyển đổi hình thái ngũ trảo kim long, đổi thành phòng ngự, để nó quấn quanh nhiều vòng ở cánh tay phải.

Có Nhẫn Thợ Khéo được miễn trả giá, ngũ trảo kim long trở nên đặc biệt nghe lời.

Làm xong tất cả cái này, Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy gió mạnh đập vào mặt, kẻ địch đã đánh tới trước mắt, không chút suy nghĩ, tay trái cầm Khiên Tử Lôi giơ về phía trước.

Đồng thời, kích hoạt điện từ phòng hộ và kim long hộ thể.

Vách tường màu lam chói sáng dựng thẳng lên trước người, hư ảnh ngũ trảo kim long quấn quanh nhiều vòng trên thân hắn, bảo vệ ở bên trong.

Ầm!

Điện từ phòng hộ dẫn đầu tan vỡ, tán loạn thành hồ quang dày đặc bò đầy bầu trời đêm, tiếp đó tiêu tán.

Tiếp theo là Khiên Tử Lôi bị một cú đấm đánh nát thành "giọt mưa" bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng, cuối cùng là ngũ trảo kim long biến ảo long ảnh nổ thành một vầng hào quang màu vàng lấp lánh.

Nắm tay Thác Bạt Quang Hách đánh xuyên từng tầng phòng hộ trúng ngực Trương Nguyên Thanh, đám thủ quân phía dưới nghe thấy một tiếng "Phốc" rõ ràng, tựa như chùy công thành húc trúng thân thể máu thịt.

Chương 2852: Liễu khước quân vương thiên hạ sự, doanh đắc sinh tiền thân hậu danh (1)

Thiên tử của bọn họ, quốc quân của bọn họ nổ tung thành một đám sương máu, rơi về phía mặt đất.

“Ầm!” Mặt đất bị đập ra một cái hố nông đường kính 6 mét, trong hô máu thịt be bét.

Hoàng đế bệ hạ được Hạo Thiên Thượng Đế để mắt, xương vỡ nát hết, kinh mạch đứt từng khúc, đã không còn hình người.

Đầu tường lặng ngắt như tờ, biểu cảm tuyệt vọng hiện lên khuôn mặt thủ quân.

Cự Khuyết quân ngoài thành không nhìn thấy kết cục thê thảm của hoàng đế nước địch, nhưng thấy cảnh tượng thống lĩnh một quyền đánh bay kẻ địch.

Tiếng hoan hô như sấm dậy.

Lúc này, trong hố sáng lên ánh sáng xanh lục nhu hòa, thi thể không ra hình người kia nhanh chóng phục hồi như cũ, trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

Trương Nguyên Thanh nhảy ra khỏi hố nông, bay lên không trung, cất cao giọng nói: “Trẫm vâng mệnh từ trời, ký thọ vĩnh xương, thế gian không ai có thể giết ta.”

Đánh không lại, căn bản đánh không lại, chỉ có thể dùng tính mạng kéo dài thời gian… Mặt ngoài vững như chó già, trong lòng Trương Nguyên Thanh lại rất hoảng, dùng ra chiêu thức toàn thân, dùng hết thủ đoạn cũng chỉ là dựa vào “mạng cứng” từ trong tay Thác Bạt Quang Hách kéo dài hơi tàn mà thôi.

Hai chiêu hai mạng!

Trên thực tế, hai chiêu đã là cực hạn của hắn, giờ phút này đã là hết chiêu trò.

Thủ quân vốn đã tuyệt vọng, cảm xúc thay đổi rất nhanh, vung tay điên cuồng hô lên, tiếng hô ngoài thành bị kiềm hãm, chuyển thành tức giận mắng.

Sắc mặt Thác Bạt Quang Hách rốt cuộc chuyển thành âm trầm, không còn thoải mái thản nhiên vừa rồi, ánh mắt dừng ở phần eo Trương Nguyên Thanh, hừ lạnh nói: “Ta trái lại muốn xem, Nam triều có bao nhiêu pháp bảo!”

Cơ bắp lóe ra hào quang kim loại đột nhiên bành trướng, gân xanh nổi lên từng sợi, tám cánh tay khoa trương phun ra từng luồng hào quang màu đen, ngưng tụ thành một cây cung lớn màu đen, bốn cánh tay nắm cung bốn cánh tay kéo dây.

Khí huyết quanh thân cuồn cuộn sôi trào, từng tia từng luồng tràn ra, hóa thành một mũi tên màu máu.

Theo Thác Bạt Quang Hách kéo cung, bầu trời xuất hiện dị tượng, mây đen cuồn cuộn, từng tia sét màu máu lóe lên ở tầng mây.

Trương Nguyên Thanh cảm nhận được nguy cơ tử vong, đồng thời cảm ứng được mình bị "đánh dấu".

Hắn mang Đai Ngọc Thanh Đế, ngũ trảo kim long, Khiên Tử Lôi Lôi Chi Giáp Y phục hồi như cũ thu về hòm đồ, đứng yên ở không trung, bỏ qua phản kháng, chờ đợi tử vong buông xuống!

Một mũi tên này, hắn không tránh được.

"Đánh dấu" của Yêu Mê Hoặc tự mang công năng truy tung.

"Bang!"

Tiếng dây cung đinh tai nhức óc, mũi tên màu máu bắn nhanh ra, hóa thành một dải cầu vồng màu máu, nuốt sống Trương Nguyên Thanh.

Thân thể Nam triều ở không trung nổ tung, mảnh xương, thịt nát bắn tung tóe như mưa, chết không toàn thây.

"Bệ… bệ hạ!"

"Bệ hạ chết trận rồi!"

Lúc này, một bộ đồ đỏ cưỡi gió mà đến, cầm bình nhỏ đồng xanh, nhẹ nhàng vuốt ve, miệng bình bắn ra nước mưa màu vàng, tựa như thần nữ đánh xuống tiên lộ cam lâm.

Máu thịt tàn thi bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng bắt đầu hội tụ, như thời gian chảy ngược mà tổ chức lại, thời gian mấy hơi thở, hoàng đế tan xương nát thịt lại sống lại.

Luyện Yêu Hồ có thể khởi tử hồi sinh, chỉ cần thời gian tử vong không vượt qua một khắc đồng hồ, trong mười hai canh giờ có thể sống lại một lần.

Lúc trước ở trong phó bản bang phái câu lạc bộ Tửu Thần, chính là dựa vào vật phẩm cấp Bán Thần này, bọn họ thân hãm địch doanh mới sống sót.

“Ba chiêu đã qua! !” Tiếng của Trương Nguyên Thanh vang dội, “Thác Bạt thống lĩnh, lui binh đi.”

Thác Bạt Quang Hách kêu ‘Hắc’ một tiếng, nói “Ta chỉ nói giết ngươi trước cũng tương tự, đáp ứng đánh cược của ngươi khi nào?”

Hắn sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén quát: “Triệu Thuấn, ta xem ngươi có thể sống lại mấy lần.”

Hắn một lần nữa kéo cung bắn.

Đột nhiên, Thác Bạt Quang Hách dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy trên cánh đồng bát ngát, dưới bầu trời đêm, một đạo kiếm quang gào thét mà đến.

“Bệ hạ vâng mệnh trời, ký thọ vĩnh xương!”

“Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Các binh sĩ Nam triều trong thành cùng đầu tường chưa cảm ứng được kiếm quang gào thét mà đến, còn đắm chìm thật sâu ở trong thần tích hoàng đế bệ hạ lần thứ hai chết mà sống lại.

Bọn họ hưng phấn vung vũ khí, hô to ‘vạn tuế’, kiên định không dời tin tưởng bệ hạ là thiên tử thật sự, nhân gian đế vương thiên mệnh hướng về.

Mà cô gái tuyệt đẹp mặc váy dài hoa mỹ kia tràn ngập hào quang mẫu tính, thì được các tướng sĩ coi là thần nữ hạ phàm, phụ trợ bệ hạ.

Bất mãn oán hận, phẫn nộ trước kia đối với hoàng đế, ở lúc này tan thành mây khói.

Hoàng Thành ti, quân thủ thành nội thành đang chạy tới, xa xa nghe được ‘vạn tuế’ như núi lở sóng thần trên đầu tường, âm thầm may mắn dừng cương trước bờ vực, kịp thời quay đầu.

Theo bệ hạ như có trời trợ giúp chống đỡ kẻ thù bên ngoài, còn có một tia hy vọng, nếu là đầu hàng, kết cục tuyệt đối sẽ không tốt.

Chương 2853: Liễu khước quân vương thiên hạ sự, doanh đắc sinh tiền thân hậu danh (2)

Trương Nguyên Thanh nhìn mảng kiếm quang kia ở chân trời, thiếu chút nữa vui quá mà khóc, thầm nhủ ma quỷ ngươi rốt cuộc đến rồi, còn không đến nữa, huynh đệ ngươi tin tưởng nể trọng đã phải bị người ta đẩy ngã rồi!

Đương nhiên, ở trước mặt vô số thủ quân, hắn vẫn phải bảo trì uy nghi, thét dài: "Đại nguyên soái của trẫm đến cần vương* rồi!"

* cứu vua khi nguy khó

Mọi người lúc này mới chú ý tới mảng kiếm quang như sao băng kia ở chân trời, mới nhìn, mảng kiếm quang kia còn ở xa xa, trong mấy chớp mắt đã cuốn theo khí thế phong lôi buông xuống đầu tường.

Sau đó, mọi người mới nghe thấy âm bạo giống như tiếng sấm đến chậm.

Tập trung nhìn lại, người tới khuôn mặt tuấn tú, mặc khôi giáp nhuốm máu, khoác một cái áo choàng màu đen thêu sợi vàng hoa mỹ, trong uy nghiêm lộ ra soái khí*, trong soái khí lộ ra thiết huyết.

* đẹp trai, ngầu

Rõ ràng là Dương Sách trấn thủ Lâm Hạ thành.

Con ngươi như đầm nước lạnh của Phó Thanh Dương đảo qua toàn trường, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Người sau lập tức đáp ở đầu tường, sóng vai với Phó Thanh Dương, cùng nhau đối mặt kẻ địch chỗ cao.

"Kẻ địch ở quốc đô đều đã xử lý, nhưng Tiểu Viên, cung chủ và Xích Hỏa bang chủ trúng thi chú, âm khí xâm nhập, không thể tái chiến… Nhiều nhất đánh phụ trợ, bơm máu tôi chút." Trương Nguyên Thanh hạ giọng, dùng lời lẽ ngắn gọn nhất nói ra tình huống.

“Ma Nhãn và Hạ Hầu Ngạo Thiên bị tôi để lại Lâm Hạ kiềm chế chủ lực Bắc triều, chỉ có tám trăm tinh nhuệ đi theo.” Phó Thanh Dương nói càng thêm ngắn gọn.

Trương Nguyên Thanh đưa mắt nhìn ra xa, một mũi kỵ binh đang phi tinh cản nguyệt hướng về cổng thành lao như bay.

Hắn thu hồi ánh mắt, lại nói: “Bộ trang bị của tôi đều ở trạng thái hồi chiêu, Gương Yata cũng ở trạng thái hồi chiêu, trước mắt có thể kề vai chiến đấu với lão đại, chỉ có tấm thân bảy thước này.”

Phó Thanh Dương quay đầu, đánh giá hắn vài lần, thản nhiên nói: “Có chút tác dụng, nhưng lại không có tác dụng gì.”

Lão đại, anh như vậy rất tổn thương lòng tự trọng! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Một bên khác, Thác Bạt Quang Hách chờ đợi một lát, thấy không có cường giả cấp Chúa Tể chạy tới nữa, rốt cuộc ánh mắt hướng về Dương Sách cùng Triệu Thuấn đầu tường, hai vị nhân vật trung tâm Nam triều này, tiếng như sấm sét:

“Dương Sách, không có Hoàn Nhan Nhân Đồ cùng Luyện Khí Sư đáng ghét kia trợ trận, ngày chết của ngươi đến rồi, có dám chiến một trận với bổn soái không?”

Lấy cấp bậc của hắn, không khó nhìn ra nữ tử váy đỏ tay cầm bình đồng xanh âm khí tích tụ, linh lực vận chuyển không thông, tuy có cấp bậc Tông Sư, lại tương đương vật trang trí.

Mà âm vật mặc trang phục quái dị, càng là tà ma một quyền liền có thể đánh chết, không đáng lo.

Thực lực Triệu Thuấn hắn đã mò thấu đáo, ba chiêu có thể giết.

Ba vị Tông Sư đều không đáng lo.

Dương Sách cũng không phải đối thủ của hắn, công phá quốc đô là bắt buộc phải làm.

Phó Thanh Dương cùng Trương Nguyên Thanh nhìn nhau một cái, người trước vẻ mặt lạnh lùng, người sau ánh mắt kiên nghị.

Áo choàng ở trong gió đêm phần phật tung bay.

Phó Thanh Dương ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Thác Bạt Quang Hách, nói:."Thác Bạt, ngươi tung hoành hai giang hồ nam bắc, đánh bại hết võ phu thiên hạ chỉ vì cầu một thất bại, vào triều làm tướng, Nam chinh Bắc chiến hơn mười năm, chưa từng thất bại. Ta cũng muốn biết, trên chiến trường này, rốt cuộc là Yển Sư xưng tôn, hay là Viễn Cổ Chiến Thần xưng hùng."

Trong giọng nói sang sảng lạnh lùng kiêu ngạo quanh quẩn, hắn nâng hai tay, vô số sợi tơ vô hình từ đầu ngón tay phun trào ra, tung bay đầy trời, nối tiếp ở đỉnh đầu thủ quân đầu tường.

Hai ngàn sĩ tốt đầu tường đồng loạt cúi đầu.

Theo hai tay Phó Thanh Dương nhấn một cái, hai ngàn sĩ tốt đồng thời bay lên trời, từ tường thành cao hai mươi mét nhảy xuống.

Thác Bạt Quang Hách từ chỗ cao hạ xuống, trực diện quân địch tràn đến, lộ ra vẻ mặt phấn khởi.

Hắn và Phó Thanh Dương ở Lâm Hạ đã đấu một trận, đối phương đều là đóng vững đánh chắc, thủ chặt tường thành, chưa bao giờ lấy thuật khống binh đánh cờ sa trường với hắn.

Lập tức vung tay lên, điên cuồng cười nói: "Cự Khuyết quân, nghênh chiến!"

Bốn trăm trọng giáp kỵ binh lược trận lao ra, vó ngựa nặng nề khiến mặt đất xuất hiện chấn động rất nhỏ. Ngựa chiến của Cự Khuyết quân đều là giống ngựa cường tráng cao lớn nhất trên thảo nguyên.

Bộ tộc thảo nguyên không thích loại ngựa này, bởi vì chúng nó chạy không nhanh, tính linh hoạt cũng không đủ, sức bật mạnh, sức chịu đựng lại không đủ, tuy là ngựa tốt để xung trận, lại không thích hợp bôn tập đường dài, đánh lâu dài không được.

Nhưng đến Bắc triều kỹ thuật tinh luyện kim loại phát triển, nó chính là máy xay thịt trên chiến trường, trọng giáp kỵ binh đâm thẳng xuyên thủng.

Đối mặt dòng lũ sắt thép xung phong mà đến, hai ngàn sĩ tốt mặt không đổi sắc, trăm sĩ tốt hàng phía trước đều nhịp cúi

người hướng về chân ngựa chém ra binh khí.

Chương 2854: Liễu khước quân vương thiên hạ sự, doanh đắc sinh tiền thân hậu danh (3)

Ngựa chiến rên rỉ, ngã cắm xuống đất, chiến sĩ Cự Khuyết quân trên lưng ngựa ngã lăn ra ngoài, trọng kỵ binh phía sau chen chúc mà đến, nhẹ nhàng vung đao, chém bay đầu kẻ chặt chân ngựa.

Một chiến sĩ Cự Khuyết quân ngã bay ra quay cuồng vài vòng, vừa bật người dậy, đã bị sĩ tốt Nam triều xung phong đâm thủng trái tim.

Chiến sĩ Cự Khuyết quân cười một tiếng dữ tợn, trở tay đâm xuyên ngực sĩ tốt kia, máu tươi bắn tung tóe cũng chưa rơi xuống, mà là hóa thành linh khí dạng sương mù máu, ùa vào xoang mũi chiến sĩ Cự Khuyết quân, trở thành linh đan diệu dược tẩm bổ thân thể, chữa trị thương thế.

"Phốc!"

Từ một bên, một sĩ tốt quỷ mị toát ra, một đao trảm đầu tên chiến sĩ Cự Khuyết quân kia, mà vừa chém giết kẻ địch, hắn bị trọng kỵ binh phía sau chém thành hai nửa.

Trọng kỵ binh như một cây đao bén nhọn, đâm thẳng bụng hai ngàn thủ quân, cứng rắn cắt trận hình thành hai nửa.

Thác Bạt Quang Hách trị quân nghiêm minh, luyện binh càng thêm nghiêm khắc, nhất là Cự Khuyết quân, mỗi một kẻ đều là tinh nhuệ trong quân lấy ra, lại do hắn tự mình dạy dỗ tu hành, dùng thời gian mười năm, mới có thành tựu này.

Năm trăm Cự Khuyết quân, chiến sĩ bình thường kém nhất là nhất lưu cao thủ (cấp 3), thập trưởng là Tiểu Tông Sư sơ kỳ, Bách phu trưởng là Tiểu Tông Sư đại viên mãn, tả hữu thống lĩnh là Tông Sư.

Một đội ngũ như vậy, do hắn tự mình dẫn dắt, có thể đánh xuyên bộ binh trận vạn người, cũng có thể diệt một quốc gia.

Hai ngàn bộ tốt Nam triều ngã xuống thành từng mảng.

Lúc này, tay phải Phó Thanh Dương chợt hướng về xa xa kéo một cái, chỉ thấy một mảng mưa lửa bắn nhanh đến, rơi ở trong kỵ binh trận của Cự Khuyết quân.

Trong tích tắc, tiếng nổ ầm ầm nổi lên khắp nơi, ngựa đeo giáp sắt hoặc bị sóng khí hất tung, hoặc nổ tan xương nát thịt, ngay tại chỗ đã có mấy tên Cự Khuyết quân mất mạng.

Tiếng vó ngựa như thủy triều ập tới, tám trăm tinh nhuệ vào bàn, từ cánh trái Cự Khuyết quân cắm vào.

Kỵ binh hàng phía trước cầm khiên to cao hơn 1 mét, như máy ủi đất đẩy lên, mỗi một vị thuẫn thủ đều là tráng hán thể trạng to lớn, bả vai vừa rộng vừa dày, cánh tay so với vòng eo phụ nữ còn to hơn.

Kỵ binh hàng thứ hai khổng võ hữu lực, cầm trảm mã đao cán dài, cả người lẫn ngựa một đao chém chân ngựa.

Hàng thứ ba là kỵ binh mặt mày tràn ngập sự nóng nảy, vũ khí là chiến đao tầm thường.

Hàng thứ bốn là cung tiễn thủ đeo kiếm, bọn họ giẫm bàn đạp đứng lên, động tác đều nhịp, kéo cung bắn mạnh, từng mũi tên trúng cổ ngựa, cổ họng trọng giáp kỵ binh, tiễn pháp như thần.

Kỵ binh cầm khiên xông vào trận doanh, vậy mà lại húc trọng giáp kỵ binh của Cự Khuyết quân người ngã ngựa đổ, ngay sau đó, đội ngũ mang trảm mã đao bạo lực lao ra, một đao mang cả người lẫn ngựa chém giết ngay tại chỗ.

Trong quá trình này, cung tiễn thủ phía cuối cùng kéo cung không ngừng, trợ giúp đồng đội. Đợi đội trảm mã đao dùng hết sức, các Hỏa Sư hàng thứ ba lại mượn sức, xâm lược như lửa, bổ đám Cự Khuyết quân bị xung phong phá tung trận hình kia.

Chém giết thảm thiết nhanh chóng triển khai.

Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng, quan sát chiến trường, mười ngón đột nhiên búng nhanh, đột nhiên kéo.

Ở dưới thao tác của hắn, hai ngàn bộ tốt cùng tám trăm kỵ binh phối hợp ăn ý, khi thì chia quân bọc đánh, khi thì ngắm chuẩn thời cơ tụ lại, công kích điểm mỏng yếu của quân địch, khi thì làm bộ tiến công hấp dẫn chú ý, yểm hộ cho chiến hữu

tập kích hai cánh, ổn định tiêu hao số lượng của Cự Khuyết quân.

Khống Ngẫu Thuật (thuật khống chế con rối) của Yển Sư chia ra khống chế tầng sâu cùng khống chế tầng nông.

Cái gọi là khống chế tầng sâu, chính là chuyển hóa "binh ngẫu (con rối binh sĩ)" thành binh ngẫu không có cảm tình, cảm giác đau, lại mang lực lượng của mình thông qua "sợi tơ" truyền cho binh ngẫu.

Một người là thiên quân vạn mã, tựa như hai ngàn sĩ tốt Nam triều.

Mà khống chế tầng nông, là chỉ thông qua sợi tơ truyền đạt chỉ lệnh, thân thể vẫn do binh ngẫu tự khống chế, loại thủ pháp này thường thường dùng cho tình huống "binh ngẫu" đều là linh cảnh hành giả.

Như vậy mới có thể khiến binh ngẫu phát huy đầy đủ chiến lực của mình, ví dụ như tám trăm kỵ binh.

"Dương đại nguyên soái, Khống Ngẫu Thuật của ngươi cũng chỉ có thế thôi. Các huynh đệ, để hắn xem xem thực lực của chúng ta." Một vị Vụ Chủ của Cự Khuyết quân hít sâu một hơi, phun ra từng mảng lớn sương trắng, nhanh chóng tràn ngập.

Các Vụ Chủ trong Cự khuyết quân nhao nhao noi theo, phun mây nhả mù, không bao lâu, sương mù dày đặc bao phủ cánh đồng bát ngát ngoài thành, hoàn toàn che phủ tướng sĩ hai bên.

Động Sát Thuật (thuật quan sát) của Phó Thanh Dương không thể phát huy tác dụng nữa.

Trong sương mù truyền đến tiếng vó ngựa, tiếng binh khí va chạm, tiếng vật sắc cắt vào thân thể.

Chương 2855: Xưa nay chinh chiến mấy người trở về (1)

Thủ quân đầu tường ghé vào bên tường mở to mắt, cố gắng muốn nhìn rõ tình hình chiến đấu, nhưng sương mù nồng đậm, chỉ nghe tiếng, không thấy hình.

Phó Thanh Dương cảm ứng được sợi tơ ở đầu ngón tay lần lượt đứt, từng khối "binh ngẫu" mất đi liên hệ.

Trong một khắc đồng hồ ngắn ngủi, sợi tơ bị đứt ước chừng sáu trăm, ý nghĩa sáu trăm tướng sĩ chết trận, hơn nữa số lượng còn đang tăng lên.

Binh ngẫu dù sao không phải âm thi của Thần Dạ Du, không thể chia sẻ tầm nhìn, sương mù dày đặc che mất tầm mắt, khắc chế Động Sát Thuật của Thám Báo, Phó Thanh Dương tựa như bị bịt mắt.

Tiếp tục như vậy là chắc chắn thất bại không thể nghi ngờ.

Ở ngoài sương mù dày đặc, Thác Bạt Quang Hách nhếch khóe miệng, thanh âm vang dội: "Dương Sách, bổn soái còn chưa ra tay đâu, bây giờ biết chiến trường là ai xưng vương chưa?"

Thùng!

Đột nhiên, một tiếng trống tựa như sấm rền truyền ra, chấn động khắp nơi, sương mù dày đặc dâng lên cũng bởi vậy bị kiềm hãm.

Vẻ mặt Thác Bạt Quang Hách thay đổi, bên tai kinh lôi cuồn cuộn, hãi hùng khiếp vía.

Hắn tung hoành sa trường nhiều năm, từng tàn sát ngàn vạn sinh linh, giờ phút này vậy mà lại không tự chủ được dâng lên sự sợ hãi.

Ánh mắt hắn lướt qua sương mù dày đặc, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên tường thành, Triệu Thuấn đứng ở trước một cái trống lớn bọc da thú màu xanh đậm, cầm trong tay một cái xương đùi trắng xóa, ra sức gõ.

"Thùng, thùng thùng thùng thùng…"

Tiếng trống càng lúc càng dày, càng lúc càng nhanh.

Thác Bạt Quang Hách chỉ cảm thấy tiếng trống như búa tạ, một lần rồi lại một lần đập vào trong lòng, gõ hắn khí huyết cuồn cuộn, linh lực trì trệ.

Trong sương mù dày đặc lao ra một bóng dáng, chính là kỵ binh Cự Khuyết quân.

Tiếp theo là kẻ thứ hai, thứ ba thứ tư… Càng lúc càng nhiều Cự Khuyết quân lao ra khỏi sương mù dày đặc tản ra bỏ chạy, vẻ mặt bởi vì sợ hãi mà vặn vẹo.

“Ngoại trừ thân ngài ba thước tuyết, thiên hạ người nào xứng áo trắng!” Trương Nguyên Thanh cười to nói: “Dương soái, trẫm tự mình nổi trống cho ngươi, ngươi chỉ việc phi kiếm lấy đầu người, chém hết kẻ địch.”

Đây là đồ áp đáy hòm của Trương Nguyên Thanh, Trống Quỳ Ngưu là đạo cụ trong chiến dịch săn giết Nam phái tam trưởng lão năm đó thu được, đạo cụ cực phẩm giai đoạn Chúa Tể.

Nghe nói, Trống Quỳ Ngưu có cả thảy tám cái, là Cửu Thiên Huyền Nữ luyện chế cho Hoàng Đế.

Gõ một lần năm trăm dặm, liên tục gõ ba ngàn sáu trăm dặm, quân nhân hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, binh bại như núi đổ.

Đây là điều Hạ Hầu Ngạo Thiên nói cho hắn, tin tức bắt nguồn từ ông lão trong nhẫn.

Ông lão còn nói cho Hạ Hầu Ngạo Thiên, Cửu Thiên Huyền Nữ là Bán Thần nghề nghiệp Học Sĩ, cũng là lão tổ tông của bọn họ những phương sĩ này.

Trống này uy lực vô cùng, trả giá cũng cực kỳ hà khắc, đ người ánh trống phải hết sức tập trung, không thể sử dụng kỹ năng, đạo cụ, hơn nữa linh thể phải đủ mạnh, mới có thể chịu được Trống Quỳ Ngưu cắn trả.

Cho nên lúc trước sử dụng Trống Quỳ Ngưu là Nam phái tam trưởng lão, Huyễn Thuật Sư linh thể cường đại, ở trong tất cả nghề nghiệp có thể xếp trong ba hạng đầu.

Lúc đánh quốc sư đạo cụ này không có ý nghĩa lớn, một mặt là quốc sư tiếp cận bất tử thân, tiếng trống áp chế cũng giết không chết, một mặt khác là phe mình thành viên chủ lực không đủ, nếu hắn lại bị Trống Quỳ Ngưu “trói buộc”, mấy người bọn Tiểu Viên căn bản đánh không lại quốc sư, bọn họ lại không có cách nào sử dụng Trống Quỳ Ngưu.

Khuôn mặt vạn năm không thay đổi của Phó Thanh Dương rốt cuộc lộ ra một nụ cười, ba trăm kỵ binh còn sót lại không

nhiều lao ra khỏi sương mù dày đặc, đuổi theo Cự Khuyết quân đang tản ra bỏ chạy.

Sau một phen bổ dưa thái rau, mười năm tâm huyết của Thác Bạt Quang Hách mất hết.

Hơn ngàn bộ tốt, ba trăm kỵ binh nhanh chóng tập kết, giơ cao chiến đao, lao về phía Thác Bạt Quang Hách.

Thác Bạt Quang Hách ánh mắt âm trầm, ngực bụng đột nhiên phồng lên, luồng khí cuồn cuộn, liền mạch lưu loát.

Hơn một ngàn hai trăm tướng sĩ Nam triều hóa thành tro bụi.

Phó Thanh Dương cùng Thác Bạt Quang Hách đồng thời hành động.

Một người nhảy ra khỏi tường thành, hóa thân kiếm quang sắc bén nhất thế gian, Một người phóng lên trời, tựa như một cây ma đao ngông cuồng bá đạo.

Đầu tường, đế vương gõ trống, dưới thành Ngân Dao quận chúa lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, vui vẻ thu thập thi thể Cự Khuyết quân.

Phó Thanh Dương từ đầu tường lao xuống, giờ khắc này hắn mơ hồ kết hợp với Ngọc Long Kiếm, dẫn tới trong mắt các sĩ tốt quan sát hắn cũng đã biến mất, chỉ còn lại một mảng hào quang kinh diễm tuyệt luân kia.

Trong Ngọc Long Kiếm ẩn chứa kiếm khí mạnh mẽ vặn vẹo không khí xung quanh, khiến quanh thân Phó Thanh Dương lao xuống xuất hiện gợn sóng sao băng ma sát không khí mới có thể sinh ra.

Thác Bạt Quang Hách dang tám cánh tay, trực diện kiếm quang giống như có thể khai thiên tích địa, bốn đôi bàn tay chợp hợp lại, kẹp lấy kiếm của Dương Sách.

Chương 2856: Xưa nay chinh chiến mấy người trở về (2)

Hắn kinh ngạc phát hiện, lực lượng của Dương Sách không gì so sánh nổi, mình thế mà có loại cảm giác khó có thể chống lại.

Phó Thanh Dương mang Thác Bạt Quang Hách cứng rắn đè ép xuống, 'ầm' một tiếng rơi xuống đất.

Hắn vẫn giữ tư thái bay chéo, giống như hóa thân thành phi kiếm, đẩy Thác Bạt Quang Hách một đường trượt lui.

"Xẹt!"

Giày quân nhân của Thác Bạt Quang Hách xé rách, đôi chân màu đen tỏa ra hào quang kim loại giống như cày sắt, ở trên đường cái nhuộm đẫm máu tươi cắt ra hai vết thật sâu.

Hai người một tiến một lui, trượt ra mấy chục trượng.

Tám bàn tay của Thác Bạt Quang Hách bị kiếm khí thiêu đốt máu tươi đầm đìa, da tróc thịt bong, mũi kiếm từng chút một đâm vào ngực hắn, dù chưa phá vỡ làn da cứng cỏi, đau đớn lại là thật.

Đôi mắt Thác Bạt Quang Hách sáng lên phù văn màu đỏ tươi, ý đồ thông qua "mê hoặc" ảnh hưởng ý chí của đối phương, nhưng phù văn vừa sáng lên, bên tai liền truyền đến một tiếng trống đinh tai nhức óc.

Phù văn vừa mới thành hình nháy mắt sụp đổ, trong lòng hắn một lần nữa dâng lên cảm xúc trốn tránh, khiếp đảm, chiến ý bị hao tổn.

Thác Bạt Quang Hách ý thức được không phải Dương Sách mạnh lên, là mình yếu đi. Tiếng trống kia chấn động lòng người, đã chấn nhiếp tinh thần tiêu trừ chiến ý, cũng có thể ảnh hưởng linh lực vận chuyển, suy yếu chiến lực mang tính thực chất.

Thác Bạt Quang Hách ở sau khi bước vào cảnh giới Đại Tông Sư, liền vứt bỏ đại bộ phận pháp thuật quá khứ học tập, bởi vì theo hắn thấy, bất cứ pháp thuật công kích nào cũng không có khả năng mạnh hơn một đòn toàn lực của mình trạng thái pháp thân ba đầu tám tay.

Rất nhiều cái gọi là tuyệt học bí thuật trên giang hồ, xét đến cùng khó thoát khỏi một chữ "Lực".

Ở trong mắt hắn tuyệt thế cao thủ này, trên đời không tồn tại bốn lạng gạt ngàn cân, từ xưa đến nay gặp bất cứ tu sĩ nào, đều

đang truy cầu lực lượng, đều chỉ tín nhiệm nhất lực hàng thập hội (một phần lực đánh bại mười phần kỹ xảo).

Chỉ là hình thức biểu hiện ra khác nhau mà thôi!

Bởi vậy, chủ tu thân thể là đại đạo huy hoàng Thác Bạt Quang Hách thờ phụng, hắn mạnh mặc hắn mạnh, ta nhất lực phá vạn pháp!

Cơ bắp quanh thân phồng lên từng mảng, gân xanh nổi lên, Thác Bạt Quang Hách đột nhiên buông lỏng ra bốn đôi bàn tay, tùy ý trường kiếm ẩn chứa kiếm khí dư thừa tì vào làn da, đâm vào da thịt ba tấc.

Hắn gầm một tiếng nặng nề, tám bàn tay cùng vỗ vào kiếm.

"Rắc!" Ngọc Long Kiếm đi theo Phó Thanh Dương một đoạn thời gian nứt gãy từng khúc.

Bắt lấy nháy mắt kẻ địch mất đi binh khí, Thác Bạt Quang Hách đạp lên trước một bước, mặt đất rung chuyển rầm rầm.

Tám tay nắm lại thành nắm đấm, hoặc đấm móc hoặc đâm thẳng, pháo quyền hoặc xung quyền bao phủ Phó Thanh Dương, tám nắm tay đồng thời 'Ầm ầm ầm' đánh hụt, hư không nổ lên sóng âm vang dội chói tai.

Phó Thanh Dương ở trong nháy mắt bội kiếm gãy, đã quan sát được ý tưởng của kẻ địch, nhìn như mạo hiểm tránh né được tám nắm đấm cùng đánh, thật ra đều ở trong dự liệu, là việc tất nhiên.

Năng lực cận chiến của Yển Sư tuy không bằng Viễn Cổ Chiến Thần đánh trời đánh đất đánh thần tiên, nằm úp sấp dưới đất đánh con kiến, nhưng làm nghề nghiệp công cao thủ thấp, không có chút thủ đoạn giữ mạng, nào xứng chơi cận chiến với nghề nghiệp da dày thịt béo?

Phó Thanh Dương lướt lui về hơn mười mét, hai tay vung một phát ở trên không, từng cây phi kiếm dài bằng nửa cánh tay bày ngang trên không, hắn lại bắn ra từng thanh.

"Vù vù…"

Phi kiếm đan xen ngang dọc ở phương hướng khác nhau bắn về phía kẻ địch.

Tám cánh tay của Thác Bạt Quang Hách hiện ra vũ khí hư ảo, vung vũ khí kín không kẽ hở, tiếng "Leng keng" không ngừng bên tai, gạt bay phi kiếm đan xen mà đến.

Phó Thanh Dương nhảy lên trên không, nghiêng người xoay tròn, xoay mỗi một vòng lực đạo liền tích lũy một phần, sáu thanh phi kiếm dài bằng nửa cánh tay tự bay trở về, đầu đuôi liền mạch, tạo thành một sợi roi dài ba mét.

Một roi quật xuống, tám cánh tay của Thác Bạt Quang Hách lệch sang ngang.

Mỗi roi kiếm tan vỡ, kiếm khí ẩn chứa trong đó tán loạn thành 'mưa kiếm', ở trên đầu, trên mặt cùng bả vai Thác Bạt Quang Hách chế tạo ra hạt mưa dày đặc, thấm ra từng giọt máu.

Thác Bạt Quang Hách phồng má lên, phun ra cả mảng lớn sương mù dày đặc dinh dính. Lấy cấp bậc của hắn, sương mù có thể bao trùm phạm vi trăm dặm, toàn bộ quốc đô đều có thể bao phủ vào, gió mạnh tầm thường đừng nghĩ thổi tan sương mù tràn ngập trăm dặm.

Lúc công thành, Thác Bạt Quang Hách không chủ động phun ra sương mù dày đặc, là vì sương mù dày đặc cấp Đại Tông Sư có được che đi ngũ quan, gây ảo giác, độc tố rất nhỏ, những hiệu quả này là không phân biệt địch ta.

Đừng nói sĩ tốt bình thường, ngay cả Vụ Chủ cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Bây giờ không còn gì cố kỵ.

Sương mù dày đặc nhanh chóng tràn ngập ra, hướng về nơi hoang dã cùng tường thành dâng trào.

Chương 2857: Xưa nay chinh chiến mấy người trở về (3)

Đột nhiên, tiếng dòng nước xiết 'Ào ào' vang lên, ngoài thành xuất hiện một khúc sông lớn, nước sông hội tụ thành dòng, sóng dâng trào cuồn cuộn, nhấc lên một rồi lại một cơn sóng lớn so với tường thành còn cao hơn.

Phó Thanh Dương cầm trong tay một cái ấn tối đen như mực, đứng giữa sóng mãnh liệt, nguy nga bất động, nước sông đẩy đi sương mù dày đặc, khiến nó lơ lửng ở mặt nước.

Thuấn di, hóa sương mù các năng lực của Vụ Chủ ở trong sương mù nồng đậm, nhất thời trở htành thùng rỗng kêu to.

Thác Bạt Quang Hách bay lên cao cao, chân đạp hư không, ánh mắt âm trầm quan sát Phó Thanh Dương trong nước, lại không thể làm gì được.

Đạo cụ trong tay Phó Thanh Dương là Hà Bá Ấn của Thái Cầm Hạc, đạo cụ loại quy tắc.

Đạo cụ này ở trong tay Thủy Quỷ có thể phát huy ra thực lực thật sự, đến chỗ hắn dùng để khắc chế sương mù dày đặc dư dả có thừa.

"Cho rằng làm rùa đen rút đầu, bổn soái liền không có cách nào trị ngươi?" Thác Bạt Quang Hách lao đầu xuống nước.

Không bao lâu, trong nước truyền đến tiếng vang lớn như sấm rền, làn sóng đục ngầu lao lên không trung, cuốn đi mấy chục trượng, cả khúc sông tựa như sôi trào.

Qua một khắc đồng hồ nữa, sương mù dày đặc tràn ngập ở trong thành ngoài thành tán đi, mực nước cũng nhanh chóng hạ xuống.

Hai vị Chúa Tể đồng thời triệt hồi lĩnh vực.

Thác Bạt Quang Hách tất nhiên đánh bó tay bó chân, phi kiếm, kiếm thuật, kiếm khí của Phó Thanh Dương, ở đáy nước cũng chịu quấy nhiễu, không thể phát huy toàn lực.

Hai bên ở trên đường cái đầy bùn lầy lại lần nữa chém giết, vứt bỏ kỹ năng, đạo cụ lòe loẹt, lấy phương thức cận chiến liều mạng.

Cú đấm của Thác Bạt Quang Hách rít gào ở trên cánh đồng bát ngát, ngẫu nhiên một cú đấm đánh trúng tường thành, liền tạo thành vết nứt khoa trương, kiếm khí của Phó Thanh Dương cũng như thế, kiếm khí tan vỡ chém tường thành, đá lăn cuồn cuộn.

Đầu tường không có một bóng người, các thủ quân đã rút đến dưới thành, trước đó ở trong sương mù dày đặc chết cả mảng

lớn, sau đó lại bị chiến đấu của hai người lan đến, thương vong một mảng.

Cuối cùng là Thác Bạt Quang Hách thi triển Con Mắt Mê Hoặc dẫn phát các sĩ tốt phát điên tập thể.

Thật sự trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết!

Trong quá trình này, Trương Nguyên Thanh vẫn luôn đánh trống không ngừng, chỉ có tiếng trống không ngừng, trận chiến đấu này mới có thể tiến hành tiếp, mới có cái để đánh.

Sau khi một cú đấm thẳng lực lượng lớn đẩy lui Dương Sách, Thác Bạt Quang Hách lau vết máu trên ngực, thanh âm trong uy áp xen lẫn khinh miệt:

"Kiếm Khách chú ý tốc chiến tốc thắng, một khi lâm vào khổ chiến, liền mất nhuệ khí, kiềm tỏa mũi nhọn, kiếm khí của ngươi có chỗ suy yếu. Dương Sách, mặc dù có tiếng trống giúp đỡ, ngươi cũng không giết nổi ta. Mà bổn soái có thể dễ dàng tiêu hao chết ngươi."

Thanh Dương vốn là lấy yếu chống mạnh, đối phương lại là Viễn Cổ Chiến Thần khí lực vô cùng vô tận, cho dù tiếng trống áp chế, không còn ở đỉnh phong, muốn chiến thắng, giết chết, cũng muôn vàn khó khăn.

Đây chính là Chúa Tể cấp 9.

Tầng cấp càng cao, càng khó vượt cấp, huống chi cấp 9 đã tiếp cận trần nhà của linh cảnh hành giả.

Thác Bạt Quang Hách bắt đầu chạy như điên, hướng về Phó Thanh Dương phát động xung phong, phương thức tiến công đơn giản mộc mạc, lại cho người ta một loại cảnh tượng trực diện thiên quân vạn mã xung phong.

Đổi thành nghề nghiệp khác, nhất định sẽ lựa chọn né tránh lui nhường, không dám trực diện mũi nhọn của hắn, nhưng Phó Thanh Dương càng muốn cứng đối cứng. Hắn không cho phép mình lùi bước, lùi bước thì không phải Phó Thanh Dương.

Hai tay Phó Thanh Dương bấm kiếm quyết, phi kiếm gào thét mà đến, đầu đuôi nối liền, tụ thành đường thẳng, trên một đường, thần quỷ lui tránh.

Thác Bạt Quang Hách lao đầu về phía mũi kiếm, đúng lúc này, tiếng trống bỗng nhiên khựng lại.

Đầu tường, ấn đường Trương Nguyên Thanh biến thành màu đen, trên trán ngưng kết một luồng khí tức suy bại u ám.

Khí tức của hắn nhanh chóng trượt dốc, khí huyết suy yếu, dưới nách đổ mồ hôi, thân thể hôi hám, vẻ mặt mỏi mệt.

Thiên Nhân Ngũ Suy!

Trả giá chém giết quốc sư đã xuất hiện.

Phành phành!

Phi kiếm một cây tiếp một cây nứt gãy, thần binh chém sắt như chém bùn, lại không đâm thủng được xương trán vị Bắc triều đệ nhất võ phu này.

Khí tức tăng vọt, Thác Bạt Quang Hách như dòng nước xiết tràn tới, nháy mắt lao tới trước mặt Phó Thanh Dương, tung một cú đấm, không khí nổ tung.

Biến cố bất thình lình khiến Phó Thanh Dương bất ngờ không kịp phòng bị, trong lúc gấp gáp tụ tập kiếm khí, ngưng ở đầu ngón tay điểm về phía nắm tay đánh tới.

Một tiếng nổ lớn vang lên, sóng xung kích bẻ gãy nghiền nát khuếch tán, chấn động tường thành nứt nẻ run rẩy.

Ngón tay kiếm nổ thành thịt vụn, Thanh Dương bay ngược ra ngoài, hai cánh tay vô lực buông thõng.

Vừa rồi một cú đấm đó, chẳng những chấn vỡ hai cánh tay hắn, quyền lực nhập vào cơ thể đến còn chấn động tâm mạch của hắn.

Chương 2858: Đáng thương tóc bạc sinh (1)

Thác Bạt Quang Hách sao có thể bỏ qua sơ hở này, trong mắt chợt hiện lên sát ý cùng hưng phấn, hóa thân bóng đen, như bóng với hình, muốn nhân cơ hội kết quả tính mạng của Dương Sách.

“Thùng!”

Tiếng trống một lần nữa vang lên.

Linh lực Thác Bạt Quang Hách vận chuyển trở ngại, khí huyết trong ngực cuồn cuộn, tiết tấu tiến công nhất thời bị đánh gãy.

Phó Thanh Dương lật mình trên không, ổn định thân thể, từ hòm đồ móc ra ba ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch, trực tiếp dùng hàm răng nghiền nát, trộn lẫn mảnh vụn thủy tinh nuốt vào.

Hai cánh tay vang lên rắc rắc, xương nối lại, máu thịt tái sinh.

"Thùng! Thùng! Thùng!"

Đầu tường nổ vang tiếng trống, liên tục chấn động mấy chục dặm, đế vương đánh trống thất khiếu chảy máu, máu sền sệt từ khóe miệng không ngừng chảy xuống, treo ở ngực bụng.

"Có thể kiên trì hay không?" Phó Thanh Dương vừa kéo giãn khoảng cách, vừa hỏi.

Trương Nguyên Thanh đầu đau muốn nứt, nghe vậy cưỡng ép nặn ra một nụ cười vặn vẹo khó coi, kêu lên: "Nói rồi, thiên tử thủ biên giới, quân vương tử xã tắc, vua không nói chơi!"

Thanh Dương nói: "Tốt! Trong nửa canh giờ chém hắn!"

Khi nói chuyện, hắn lại nâng lên hai tay, nhấn xuống một cái.

Thác Bạt Quang Hách cười nhạo: "Nhiều binh ngẫu nữa, với cấp bậc của chúng ta mà nói lại có ý nghĩa gì…"

Hắn bỗng ngậm miệng.

Bốn bóng người xé gió chạy đến, phân biệt là cô gái nâng bình mặc váy đỏ hoa mỹ, người đẹp lạnh lùng mặc váy lụa mỏng màu đen, tráng hán tóc đỏ sậm áo bào xanh, cùng âm vật mặc áo quần lố lăng.

Bốn binh ngẫu cấp Chúa Tể.

Phó Thanh Dương nhẹ nhàng phun ra một thanh kiếm khí: "Thác Bạt, sáu vị Tông Sư liên thủ, ngươi chết có ý nghĩa."

Nửa đầu trận chỉ là làm nóng người, kéo dài thời gian mà thôi, hắn vẫn luôn chờ đợi ba vị Chúa Tể hóa giải thi chú.

Chú thuật của quốc sư tuy mạnh, nhưng chung quy chỉ là một chiêu pháp thuật, kẻ làm phép đã chết, lực lượng sẽ từng bước

yếu bớt, hơn nữa kẻ trúng chiêu đều có thực lực Chúa Tể, cưỡng ép hóa giải chú thuật chỉ là vấn đề thời gian.

“Thiên Hỏa Hàng Thế!”

Đoàn bang chủ tính tình nóng nảy dẫn đầu công kích, dang hai tay, quanh thân dâng lên cột lửa tráng kiện, lao thẳng lên trời.

Cột lửa tỏa ra ở trong trời đêm, tầng mây nhuộm lên rặng mây đỏ đẹp đẽ, toàn bộ quốc đô bị ánh lửa chiếu sáng lên.

Sau đó, từng quả cầu lửa như sao băng phá vỡ tầng mây, buông xuống kiểu bao trùm ở đường cái ngoài thành, cánh đồng bát ngát, thiên hỏa hàng thế, rất tráng lệ.

Thác Bạt Quang Hách mặc cho quả cầu lửa nện ở bên cạnh, tránh cũng không thèm tránh, lạnh lùng nói: “Chút tài mọn.”

Ngẫu nhiên có quả cầu lửa nện ở trên người hắn, thương tổn tạo thành chỉ là một mảng làn da cháy đen, trong một nhịp thở đã khỏi hẳn.

Ngón trỏ Phó Thanh Dương nhẹ nhàng ép một cái, Đoàn bang chủ toàn thân thiêu đốt tựa như rối gỗ giật dây, hướng về Thác Bạt Quang Hách lao xuống.

Hai tay Tiểu Viên cắt một cái ở trên không, ngưng tụ ra bàn phép, dựng bù nhìn biến ảo thành bộ dáng Đoàn bang chủ ở trên bàn, hai tay tạo ấn, cúi đầu, lấy một loại tư thái vào miếu lễ Phật lẩm bẩm niệm.

Cung chủ thì cất giọng hát, ngâm xướng bài hát làn điệu trào dâng, ánh lửa ngoài thân Đoàn bang chủ chợt tăng vọt.

Lưng Thác Bạt Quang Hách phồng lên cơ bắp, khí lực cuồn cuộn, vận chuyển tới tám cánh tay, chuyển thành quyền cương, chớp mắt đánh ra.

“Ầm!”

Tám đạo quyền cương đánh trúng Đoàn bang chủ đang lao xuống, xé hắn thành ngàn vạn luồng lửa, Đoàn bang chủ vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau Thác Bạt Quang Hách, hai tay dán lên tấm lưng cơ bắp cuồn cuộn, tỏa ra hào quang kim loại.

Lấy cấp bậc của Thác Bạt Quang Hách, vậy mà lại chưa ngay lập tức phát hiện kẻ địch tập kích phía sau. Cầu phúc của Tiểu Viên che giấu động tĩnh của Hỏa Hành, bảo đảm Đoàn bang chủ tập kích có thể thành công.

Lấy cấp Chúa Tể cấp bậc của cô, loại chi tiết nhỏ này xác xuất thành công có thể cam đoan, nhưng nếu liên quan đến chiến tranh thắng bại, thì tất nhiên không có hiệu quả.

Rắc rắc… Lưng Thác Bạt Quang Hách ngưng kết sương trắng, nhanh chóng khuếch tán.

Đạo Hỏa (trộm lửa)!

Năng lực của Hỏa Sư cấp Chúa Tể có thể trộm lửa có tính thực chất cùng lửa có tính phi thực chất, thứ sau đại biểu "nhiệt độ" .

Đoàn bang chủ đánh cắp nhiệt độ trong cơ thể Thác Bạt Quang Hách, đóng băng lục phủ ngũ tạng của đối phương. Đoàn bang chủ sau khi thành công lập tức rút lui, quyết không ở lâu bên người Thác Bạt Quang Hách.

Hỏa Sư tuy có lòng tin mạnh mẽ đối với cận chiến, nhưng nếu kẻ địch là Viễn Cổ Chiến Thần cấp Đại Tông Sư, vậy bàn luận riêng.

"Ken két…"

Thác Bạt Quang Hách thân thể cứng ngắc, các khớp xương như rót chì.

Bắt lấy cơ hội, Phó Thanh Dương đạt được tiếng ca buff hóa thân một đạo kiếm quang sắc bén lao ra, ngón tay hóa kiếm chọc trúng ngực Thác Bạt Quang Hách.

Nơi đó truyền đến tiếng vang thanh thúy như giáp xác cứng rắn vỡ vụn, cơ thịt cứng như sắt thép sụp đổ ra vết nứt như mạng nhện.

Thác Bạt Quang Hách hai mắt trợn trừng, máu như dòng sông ở trong mạch máu dâng trào đánh tan cơn lạnh.

Chương 2859: Đáng thương tóc bạc sinh (2)

Đúng lúc này, ánh sao từ phía sau hắn sáng lên.

Ngân Dao quận chúa sớm chuẩn bị đã lâu từ trong ánh sao đi ra, phía sau dâng lên âm khí như khói đen âm trầm.

Trong âm khí lao ra từng tấm Phong Linh Phù, như mưa rào đánh lên lưng Thác Bạt Quang Hách, theo tiếng trống như sấm, Bắc cảnh đệ nhất võ phu vừa mới hóa giải hàn ý, tư duy nhất thời trở nên trì độn, có loại cảm giác say rượu vừa tỉnh, đau đầu mơ hồ, hành động không thoải mái.

Loại cảm giác này không nghiêm trọng, nhưng cũng không nhẹ, dù sao Phong Linh Phù là một trong những năng lực trung tâm của linh triện.

Mà Yêu Mê Hoặc ở phương diện cường độ linh thể là rất quy củ, không mạnh như Hư Vô Giả cùng Thần Nhật Du.

Bởi vậy vẫn chịu ảnh hưởng.

Phó Thanh Dương bấm tay bắn ra một giọt máu, giọt máu bắn về phía Tiểu Viên trên không trung, đây là máu Thác Bạt Quang Hách hắn trong chiến đấu trước đó âm thầm thu thập được.

Tiểu Viên đưa tay bắt lấy giọt máu, dẫn nó lên trên thân bù nhìn, bù nhìn nhất thời biến thành bộ dáng Thác Bạt Quang Hách.

Tiếp theo, cô mang phù triện nền vàng chữ đen chuẩn bị sẵn cầm lên, dán ‘Bốp’ lên thân thể bù nhìn.

Bù nhìn bốc lên ngọn lửa màu đen, không ngừng run rẩy, Thác Bạt Quang Hách đầu óc đang hỗn loạn, thân thể dâng lên ngọn lửa màu đen, hắn hiếm thấy phát ra tiếng gầm nhẹ đau đớn, tựa như đang thừa nhận đau đớn kịch liệt.

“Aha!” Đoàn bang chủ quát to một tiếng, bàn tay nặn ra một quả cầu lửa màu trắng xóa, như di hình hoán ảnh lao đến trước người Thác Bạt Quang Hách, hung hăng bổ về phía ngực!

Ầm!

Tiếng nổ kịch liệt mạnh đánh vị Chiến Thần cấp 9 này bay đi, ánh lửa bành trướng như một viên đạn hạt nhân cỡ nhỏ, đám mây hình nấm lao lên không trung trăm mét, sóng xung kích

nhanh chóng khuếch tán, mang bụi đất, thi thể cùng với mảnh vỡ vũ khí chiến tranh lưu lại hất bay hết.

Thác Bạt Quang Hách ngực bị nung khô diện tích lớn, nháy mắt thoát khỏi toàn bộ ảnh hưởng xấu, kỹ năng bị động "Khát Máu Cuồng Bạo", ở sau khi tấn thăng Viễn Cổ Chiến Thần, sẽ được biến đổi về chất.

Khi chịu thương tổn trình độ nhất định, sẽ kích phát chiến ý cao vút, giải trừ tất cả ảo giác, giam cầm, đông cứng các trạng thái.

Phó Thanh Dương, Chỉ Sát cung chủ, Ngân Dao quận chúa cùng Đoàn bang chủ, phân biệt từ bốn phương hướng đồng thời lao về phía Thác Bạt Quang Hách.

Thác Bạt Quang Hách bấm thủ ấn, kết ra Minh Vương pháp tướng, hóa thân một pháp thân tối đen như mực, bảo tướng trang nghiêm.

Đột nhiên, đỉnh đầu pháp tướng tối đen như mực chảy ra vật chất tựa như bùn lầy, pháp tướng vốn vững như thành đồng, tựa như gặp ô nhiễm mãnh liệt, nhanh chóng loãng đi.

Nơi xa, đỉnh đầu bù nhìn trong tay Tiểu Viên bôi một tầng hương tro, đây là thủ đoạn của Ô Uế Tà Linh.

Công kích của bốn vị Chúa Tể rơi trên pháp thân, làm nó sinh ra kịch liệt chớp lên, thân thể vốn hư ảo xuất hiện vô số vết nứt.

"Rống!"

Thác Bạt Quang Hách ngẩng đầu rít gào, sóng âm đinh tai nhức óc, tường thành cách mấy trăm mét "Rắc" một tiếng, vết nứt lan tràn.

Bốn vị Chúa Tể màng nhĩ đồng thời rách, buồn nôn khó chịu.

Thác Bạt Quang Hách tán đi pháp thân, tám cánh tay lấy trường đao đỡ ngón tay kiếm của Phó Thanh Dương, trường thương đâm xuyên ngực Đoàn bang chủ, lấy trường kiếm đâm Chỉ Sát cung chủ, bốn cánh tay khác đập Ngân Dao quận chúa nằm úp sấp, sau đó cầm cổ tay, mắt cá chân của cô, chợt dùng sức.

Tứ chi Ngân Dao quận chúa truyền đến tiếng vang xé rách.

Lúc này, sợi tơ dày đặc quấn quanh đến, mang tay chân, thân thể Thác Bạt Quang Hách quấn quanh nhiều vòng.

Thác Bạt Quang Hách giơ lên cánh tay cầm kiếm, đang muốn chém, chợt thấy người đẹp kia đôi mắt hàm xuân, hai má ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, như là mỹ vị động lòng người nhất thế gian.

Hắn trong lúc nhất thời sinh ra tâm lý chiếm lấy, ái mộ cùng thương hương tiếc ngọc mãnh liệt, trường kiếm trong tay dừng ở giữa không trung, thế mà khó có thể chém xuống.

Chỉ trong thời gian ngắn ra như vậy, Ngân Dao quận chúa hóa thành ánh sao tiêu tán, chạy thoát vận mệnh xé rách.

Tiết mục tam anh chiến Lữ Bố, không, tứ anh chiến Lữ Bố triển khai ở ngoài thành, Thác Bạt Quang Hách ba đầu sáu tay, lấy một địch bốn không rơi vào thế yếu chút nào, tám tay đánh bốn phương, mà đối mặt bốn vị Chúa Tể vây công, chưa hiển lộ ra chút nào mệt mỏi cùng xu hướng suy tàn.

Viễn Cổ Chiến Thần sở trường nhất quần chiến, với hắn mà nói bốn người và một người không có gì khác nhau.

Trái lại trận doanh Nam triều, Phó Thanh Dương, Đoàn bang chủ và Ngân Dao quận chúa liên tục bị thương nặng, người trước tuy có Động Sát Thuật, nhưng đối mặt quyền cương nổ tung, sóng âm công kích các thứ, không thể tránh né.

Người sau là cảnh giới không đủ, hơn nữa đều là nghề nghiệp cận chiến bị Viễn Cổ Chiến Thần cấp bậc cao hơn áp chế, vài lần suýt chết, đều dựa vào cung chủ lượng sữa dư thừa, cứng rắn cho bú trở về (buff hồi máu).

Chương 2860: Đáng thương tóc bạc sinh (3)

“Thùng thùng thùng!”

Trên đầu tường, Trương Nguyên Thanh gò má chảy huyết lệ, máu trong mũi cùng máu khóe miệng trộn lẫn, không ngừng nhỏ xuống ở trên da thú giăng kín hoa văn xanh đen.

Chiến đấu đến giai đoạn gay cấn, hắn không dám dừng tiếng trống một khắc nào, từ đầu trong lòng còn có thể lẩm bẩm, bốn đánh một cũng đánh không lại sao, các ngươi là phế vật sao, vẻn vẹn Viễn Cổ Chiến Thần cấp 9, đánh lâu như vậy?

Đến về sau, nhanh lên, nhanh chút nữa, lão tử sắp không chống đỡ được rồi… Ta có thể thu hồi câu nói thiên tử thủ biên giới không!

Sau nữa, hắn đầy đầu óc chỉ còn lại: Cứu cứu đứa nhỏ…

Đến bây giờ số lượng suy nghĩ không nhiều lắm, còn chưa lâm vào trạng thái bán hôn mê, là dựa hết vào sức mạnh ý chí gõ trống, bất cứ lúc nào cũng có thể bởi vì linh hồn xé rách đau đớn mà hôn mê.

Phó Thanh Dương luôn chú ý trạng thái của Nguyên Thủy đột nhiên nói: "Chuẩn bị xong chưa, Nguyên Thủy sắp không được rồi."

Làn váy Chỉ Sát cung chủ đột nhiên nổ tung, ngàn vạn sợi tơ quấn quanh Thác Bạt Quang Hách, trói buộc hắn nhiều tầng, gói thành bánh chưng.

Thác Bạt Quang Hách vận khí cơ, gồng cơ bắp, đang muốn đánh gãy tơ hồng, bỗng nhiên bụng hắn truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non!

"Oe, oe…"

Tiếng khóc từ mỏng manh đến vang dội, lâm bụng Thác Bạt Quang Hách cũng không ngừng bành trướng, trong khoảnh khắc biến thành phụ nữ có thai sáu tháng.

Từ chiến đấu bắt đầu, Chỉ Sát cung chủ đã luôn luôn thử để Thác Bạt Quang Hách mang thai, chỉ là cấp bậc hai bên chênh lệch quá lớn, mỗi lần đều lấy thất bại kết thúc.

Nhưng sức mạnh thai nghén lặng yên không tiếng động tích lũy, rốt cuộc ở lúc này khiến cái bụng Thác Bạt Quang Hách không chịu thua thành công phồng lên, theo đứa bé thành hình, lực lượng của Thác Bạt Quang Hách suy yếu như thủy triều xuống.

Giống như đã sớm thương lượng sẵn, Tiểu Viên nơi xa đầu tiên là lấy ra bù nhìn, bôi tàn hương, khiến đỉnh đầu Thác Bạt

Quang Hách chảy xuôi ra chất lỏng dơ bẩn như bùn lầy, làm lực lượng của hắn tiến một bước suy yếu.

Tiếp theo hút lấy giọt máu Phó Thanh Dương búng tới, bôi ở trên thân bù nhìn.

"Vù!"

Thân thể Thác Bạt Quang Hách cháy lên ngọn lửa màu đen.

Đoàn bang chủ bắt lấy cơ hội, giở lại trò cũ, lòng bàn tay dán ở phía sau lưng quấn đầy tơ hồng, thi triển kỹ năng "Đạo Hỏa", cướp đoạt nhiệt độ của Thác Bạt Quang Hách, đóng băng huyết mạch, tạng phủ.

Phó Thanh Dương dựng ngón tay như kiếm, đâm về phía ngực Thác Bạt Quang Hách.

Đúng lúc này, hắn bỗng ngửi được nguy cơ, trầm giọng nói: "Mau lui!"

Một giây sau, khí tức Thác Bạt Quang Hách sụp đổ vào trong, biến mất sạch sẽ, trong khoảng khắc, một lực hút mạnh đến khó mà tưởng tượng từ trong cơ thể hắn sinh ra, thu lấy tất cả sinh mệnh thể quanh mình.

Cung chủ và Tiểu Viên vẫn chưa tới gần, nghe vậy nhanh chóng thoát ly, mà Ngân Dao quận chúa là âm vật, không phải sinh mệnh lực bình thường, chưa chịu sức mạnh vòng xoáy ảnh hưởng.

Đoàn bang chủ đang ở trạng thái áp sát, chưa thể kịp thời thoát ly, bị xoáy khí hút vào, cả người dán chặt ở trên lưng Thác Bạt Quang Hách.

Làn da hắn mất đi hào quang, máu thịt nhanh chóng khô quắt, khí huyết như nước lũ vỡ đê, bị hút vào xoáy khí.

Cùng lúc này, trong thành, từng làn sương máu phóng lên cao, lượn lờ ra khỏi thành, bị vòng xoáy do xoáy khí sinh ra hấp dẫn, từng luồng chui vào trong cơ thể Thác Bạt Quang Hách.

Đây đều là khí huyết sĩ tốt bình thường, dân chúng, bởi vì khoảng cách hơi xa, các Thánh Giả tu vi thâm hậu không chịu ảnh thưởng, Siêu Phàm khí huyết tràn ra bộ phận nhỏ, người thường thì nháy mắt bị hút khô tinh huyết, trở thành thuốc bổ.

Khí huyết Thác Bạt Quang Hách vốn suy yếu, nhất thời liên tiếp kéo lên, thế như thủy triều.

Khát Máu Cuồng Bạo của Yêu Mê Hoặc, giai đoạn Siêu Phàm cùng Thánh Giả, cần giết người mới có thể kích phát bị động, nhưng đến cấp Chúa Tể, kỹ năng được biến đổi về chất, có thể cách không gian thu lấy tinh huyết sinh vật sinh mệnh cấp thấp hơn bản thân, cường thế cướp đoạt.

Đương nhiên, lực lượng khí huyết người thường không đủ để hắn khôi phục nhanh như vậy, chủ yếu là khí huyết của Đoàn bang chủ, với hắn mà nói là đại bổ.

Phó Thanh Dương, cung chủ cùng Tiểu Viên biến sắc hẳn, Thác Bạt Quang Hách là Chúa Tể cấp 9, dưới cấp bậc áp chế, bọn họ tiến vào phạm vi xoáy khí chắc chắn sẽ bị hấp thu tinh huyết, đây là điều đạo cụ phòng ngự không thể chống đỡ.

Cung chủ làm Ti Mệnh, trái lại không sợ bị hút khô, nhưng cô ra tay cứu viện Đoàn bang chủ tương đương là túi máu đưa lên cửa, chỉ có Ngân Dao quận chúa chăm chỉ không ngừng nghỉ thi triển pháp thuật công kích, bất đắc dĩ là thương tổn tạo thành cực kỳ bé nhỏ.

“Không được, còn tiếp tục như vậy, cố gắng vừa rồi sẽ một mồi lửa đốt sạch.” Đoàn bang chủ cảm nhận được cảm giác suy yếu từ khi bước vào Tông Sư cảnh đến giờ chưa từng có.

Giống như ông lão gần đất xa trời, già rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể vì khí lực không đủ mà hôn mê, chết đi.

Chương 2861: Đáng thương tóc bạc sinh (4)

Thân thể đang không ngừng suy yếu, nhưng sự cương liệt cùng tự tôn đến từ Hỏa Sư như một cây đuốc hừng hực, càng cháy càng vượng, càng thêm mãnh liệt.

Đoàn bang chủ bỗng nhiên nhớ tới lúc niên thiếu.

Hắn tuổi trẻ đã mất cha, được người mẹ góa nuôi lớn, năm ấy mười hai tuổi người mẹ góa bị ác bá thèm thuồng sắc đẹp xông vào, ở trong nhà ép chết tươi, nhảy giếng tự sát.

Ở dưới sự trợ giúp của hàng xóm láng giềng hướng nha môn cáo trạng ác bá không có kết quả, Đoàn bang chủ yên lặng chôn mẫu thân, trộm dao giết heo của Vương đồ tể, buổi tối lẻn vào trong nhà ác bá loạn đao chém chết gã.

Ngẩng đầu ba thước có thần linh, công đạo trước giờ ở mũi đao.

Từ đó về sau bị quan phủ truy nã, bắt đầu kiếp sống giang hồ liếm máu lưỡi đao, hắn đi lên từ thấp kém, vào sống ra chết mấy chục năm, chưa bao giờ dừng trừ bạo giúp kẻ yếu, tham quan gặp là giết, ác bá gặp là diệt, hắn chưa bao giờ nghĩ tới ý nghĩa cùng nguyên do của nửa đời giết chóc, chỉ vì trước sau không quên được thân thể lạnh lẽo kia của mẫu thân.

Đoàn bang chủ chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Triệu Thuấn đầu tường, dùng hết sức lực cuối cùng, lạnh lùng nói: "Triệu Thuấn! Thiên tử có thể thủ biên giới, thất phu cũng có thể, ngươi đã phụ thương sinh hai mươi tư năm, sau này nếu ham hưởng lạc làm hại dân chúng, Đoàn mỗ thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!"

Trương Nguyên Thanh trạng thái bán hôn mê gian nan mấp máy môi, không ai có thể nghe rõ hắn nói gì.

Ầm!

Hắn tự bạo!

Ngoài thành sáng lên ánh lửa chói mắt, ánh lửa kinh diễm sáng lạn như thế, ánh lửa nháy mắt cắn nuốt Phó Thanh Dương, Ngân Dao cùng Chỉ Sát cung chủ.

Theo sóng xung kích đinh tai nhức óc hướng về bốn phương khuếch tán, khi đánh lên trên tường thành, một khắc đó, tường thành quốc đô Nam triều sừng sững năm trăm năm ầm ầm sụp đổ.

Con đường, nhà dân tới gần tường thành hết thảy ở trong ánh lửa tan vỡ, hóa thành tro bụi, phạm vi vài dặm hóa hết thành đất khô cằn.

Đợi khói đặc bay lên trời, đợi sóng gió dừng lại, đợi lửa tắt, trên đất cháy đen, có một hình người cháy đen đứng đó.

Thân thể tàn phá, tám cánh tay đều gãy cụt, nhưng hắn còn chưa chết đi, đôi mắt trên khuôn mặt đen sì chưng khô chợt mở, vỏ ngoài máu thịt chưng khô vỡ ra rơi xuống, thịt non mềm nhanh chóng sinh trưởng, tám cánh tay cụt cũng chậm rãi khôi phục.

Đoàn Hỏa Thần tự bạo khiến Thác Bạt Quang Hách bị thương nặng, nhưng không đủ để giết chết một vị Chúa Tể cấp 9, cho dù hắn lúc ấy đã ở trạng thái suy yếu.

Đương nhiên Thác Bạt Quang Hách bây giờ càng thêm yếu ớt.

Trên phế tích, Trương Nguyên Thanh chậm rãi đứng lên, nâng Trống Quỳ Ngưu đổ, gõ nặng nề.

Hắn vốn nên tới cực hạn, nhưng Đoàn Hỏa Thần tự bạo cắt ngang nổi trống, linh lực hỏa thuộc tính dữ dội càn quét ước chừng ba phút, chấn động làm hắn ngất đi.

Ba phút đã cho Trương Nguyên Thanh thời gian khôi phục quý giá.

Năng lực tự lành mạnh mẽ của Thần Nhật Du khiến hắn tỉnh lại, ở sau khi uống một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch khôi phục một chút nguyên khí.

Bóng người cháy đen nhất thời cứng đờ, tốc độ máu thịt khôi phục lập tức chậm lại.

Bên tường thành sụp xuống, một bóng người nhanh chóng lao ra, áo choàng phần phật, ngón tay làm kiếm điểm trúng cái trán hình người cháy đen.

Máu thịt trên trán Thác Bạt Quang Hách vỡ ra, lộ ra xương sọ trắng xóa, đau đớn khiến ánh mắt hắn sắc bén, như kích phát tiềm năng thúc giục khí huyết, hai cánh tay chính dẫn đầu tái sinh, bắt lấy cánh tay Phó Thanh Dương.

“Rắc!”

Xương cánh tay Phó Thanh Dương gãy, kiếm khí trì trệ.

Ngay tại lúc Thác Bạt Quang Hách muốn giật đứt cánh tay phải đối phương, chợt thấy một kiếm khí mạnh mẽ, từ cánh tay gãy bắn ra, đâm xuyên lòng bàn tay hắn.

Tay cụt tự động nối lại, từng luồng linh lực màu máu lăn vào cánh tay, tụ tập ở đầu ngón tay.

“Phốc!”

Kiếm khí trắng xóa chuyển thành màu máu, chợt sắc bén hẳn, xương trán Thác Bạt Quang Hách “Răng rắc” nứt nẻ.

Vị Chúa Tể cấp 9, Bắc cảnh đệ nhất cao thủ, Đại Tông Sư tung hoành thiên hạ vô địch thủ này rốt cuộc ngửi được tử vong uy hiếp!

Sống chết trước mắt, tiềm năng bùng nổ, sáu cánh tay hư ảo nhanh chóng ngưng tụ, như mạng nhện chộp về phía Phó Thanh Dương, muốn bức lui hắn, hoặc xé nát.

Thân thể Phó Thanh Dương chợt gầy đi, sinh mệnh lực cuồn cuộn trôi đi, chuyển thành kiếm khí phun ra đầu ngón tay.

“Phốc!”

Kiếm khí màu máu xuyên qua đại não, máu màu đỏ cùng óc màu trắng, từ sau đầu Thác Bạt Quang Hách phun ra.

Vị võ phu cường đại này trợn tròn đôi mắt, mang theo vài phần kinh ngạc, không cam lòng, tựa như không tin tưởng đây là kết cục của bản thân, cuối cùng lại bất lực tùy ý hào quang trong mắt ảm đạm.

Một đạo linh thể hư vô mờ mịt, cứng cỏi rời khỏi thân thể, bay về phương xa. Ngón tay hóa kiếm của Phó Thanh Dương hướng lên trời đâm một cái, kiếm khí ẩn chứa lực lượng chấn sát xuyên thấu linh thể kia.

Chương 2862: Phần thưởng vượt ải (1)

Tinh thần dao động vô hình cuồng bạo trải ra, khuếch tán ở giữa không trung, cuối cùng trở về bình tĩnh, trở về hư vô.

Phó Thanh Dương thân hình gầy gò cô đơn đứng thẳng, gió đêm gào thét, thổi bay tóc hắn, từng sợi tóc bạc, phiêu diêu bất định, sáng như tóc đen chiều thành hoa râm.

Trong trời đêm truyền đến tiếng ca trong veo mạnh mẽ của Chỉ Sát cung chủ: “Túy lý thiêu đăng khán kiếm, mộng hồi xuy giác liên doanh. Bát bách lý phân ma hạ chích ngũ thập

huyền phiên tắc ngoại thanh, sa tràng thu điểm binh. Mã tác đích lô phi khoái, cung như phích lịch huyền kinh, liễu khước quân vương thiên hạ sự, doanh đắc sinh tiền thân hậu danh. Khả liên bạch phát sinh. . Khả liên bạch phát sinh*!”

* Bài thơ Phá trận tử - Viết về thời tuổi trẻ gửi Trần Đông Phủ của nhà thơ Tân Khí Tật (đời Tống)

Say khướt khêu đèn ngắm kiếm

Mộng về còi rúc liên thanh

Tiệc khao phân bố đều tướng sĩ

Khúc quân ca bi tráng cử hành

Sa trường thu điểm binh

Ngựa tựa Đích Lư lao vút

Cung như sấm sét đùng đoành

Phò tá giúp vua nên nghiệp lớn

Để ngàn thu chói lọi thanh danh

- Tiếc thay! Tóc bạc nhanh!

Trong tiếng ca ẩn chứa kim đao thiết mã, mang theo lực lượng cổ vũ lòng người, khiến Trương Nguyên Thanh nổi trống cùng Phó Thanh Dương sinh cơ gần như đoạn tuyệt bộc phát ra một luồng sinh mệnh lực cường thịnh.

Ngăn chặn tình huống bọn họ qua đời tại chỗ, hoặc đột nhiên qua đời.

Tiếp theo, cô lấy ra Luyện Yêu Hồ, vuốt thân bình, trút xuống hai dòng sinh mệnh tinh hoa nén ánh vàng rực rỡ, rót vào trong hai thân thể dầu hết đèn tắt.

“Lão đại, kỹ năng một đêm đầu bạc này của anh rất ngầu nha!” Trương Nguyên Thanh suy sụp ngã ngồi ở trong phế tích, há mồm thở dốc.

“Soái sao?” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Dùng mạng đổi.”

Khi nói chuyện, mọi người nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

[Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người: Vua Mất Nước, đánh số 36, độ khó cấp bậc A, đang kết toán phần thưởng.]

[Phần thưởng đang kết toán… Đạt được vật phẩm/ đạo cụ: Thôn Thiên Thú, Long Khí Hộ Thân Phù]

“Thưởng giá trị kinh nghiệm: 18 %”

“Nhiệm vụ chủ tuyến kết toán hoàn thành!”

“Kết toán xong! Mười phút sau rời khỏi linh cảnh…”

Ồ, không có phần thưởng thẻ nhân vật Ma Quân? Xem ra số lượng đạo cụ Chúa Tể của Ma Quân cũng không nhiều, hay là nói đạo cụ để lại trong thẻ không nhiều?

Chẳng qua may mà phó bản thưởng cho hai món đạo cụ Chúa Tể, Thôn Thiên Thú của quốc sư là thứ tốt, thần khí phòng ngự…

Trên trán Trương Nguyên Thanh hiện lên dấu ấn Thái Dương, Nhật chi thần lực cường đại rót vào trong cơ thể, mở rộng kinh mạch, tắm rửa tế bào, khiến thân thể có thể cất chứa càng nhiều Nhật chi thần lực tinh thuần.

Thật thoải mái, nhưng vẫn rất mỏi mệt… Trương Nguyên Thanh mí mắt nặng nề buồn ngủ, thưởng đạo cụ cũng chưa xem, trực tiếp ngất đi.

Sinh Mệnh Nguyên Dịch khôi phục là thương thế thân thể, nhưng Trống Quỳ Ngưu trả giá là tiêu hao lực lượng linh hồn, tinh thần của hắn sớm mỏi mệt không chịu nổi, tựa như người trẻ tuổi chơi net ba ngày ba đêm, ý chí mạnh nữa cũng ngăn không được cơn mệt mỏi.

Trên trán Phó Thanh Dương, Tiểu Viên cùng Chỉ Sát cung chủ hiện lên dấu ấn các nghề nghiệp, cảm thụ được linh lực rót vào, trong lòng đều dâng lên một cảm giác thả lỏng mọi chuyện đã xong, đại kiếp đã qua.

Thời gian một tuần ngắn ngủn, bọn họ cũng sắp quên mình là người hiện đại, toàn thân tâm đắm chìm ở trong thế giới quan của phó bản, dẫn tới khi phó bản kết thúc, bọn họ có loại cảm giác như đã trải qua mấy đời!

Phó bản ‘Vua Mất Nước’ độ khó có chút quá mức, bọn họ còn chỉ là vai phụ, gánh vác áp lực lớn nhất là Phó Thanh Dương cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Một người dẫn năm vạn đại quân trấn thủ thành trì đối mặt Chúa Tể cấp 9 cùng bốn mươi vạn đại quân, mỗi một ngày đều là sinh tử chiến, còn phải bài binh bố trận, chỉ huy tác chiến, sắp xếp chiến thuật, phân tích kẻ địch vân vân.

Một kẻ khác càng thêm thảm hại, không phải bị đồng đội đâm sau lưng, chính là bị kẻ địch ám sát, không phải đang đào vong chính là ở trên đường đào vong, trong lúc đó còn phải phân tích âm mưu quỷ kế của kẻ địch, từ trong chi tiết phân tích ra phương pháp phá cục.

Ở trong mắt Chỉ Sát cung chủ, độ khó của Vua Mất Nước có thể so với phó bản cấp S giai đoạn Chúa Tể còn khó hơn, bởi vì cô từng trải qua phó bản khác cấp A giai đoạn Chúa Tể, cũng không khó như “Vua Mất Nước”.

Đại khái là vì trong đội ngũ có Kiếm Khách cấp 8 Phó Thanh Dương, nếu mọi thành viên cấp 7, độ khó có lẽ sẽ không cao như vậy.

Ngân Dao quận chúa thấy sư đệ vô dụng đã ngất, lon ton chạy về phía Tiểu Viên, tính theo cô rời phó bản.

Phó Thanh Dương ngồi khoanh chân, từ hòm đồ lấy ra một thanh kiếm, kiếm này toàn thân vàng óng ánh, như vàng rèn kiếm, chuôi kiếm là thân rồng, đốc kiếm là đầu rồng.

Thân kiếm từ trong đầu rồng phun ra dài khoảng ba thước, bộc lộ sắc bén.

Chương 2863: Phần thưởng vượt ải (2)

Xem xong thuộc tính vật phẩm, khuôn mặt lạnh lùng của hắn lộ ra một nụ cười, thanh kiếm này so với toàn bộ kiếm hắn từng gặp đều tốt hơn, trừ bội kiếm của Phó Thanh Huyên, ngay cả bội kiếm của Kiếm Các trưởng lão cũng không bằng kiếm này.

Đương nhiên Khống Ngẫu Thuật của Kiếm Các trưởng lão thiên hạ nhất tuyệt, kiếm thuật thì rất bình thường quy củ, bởi

vậy, không theo đuổi thanh kiếm cực phẩm.

…

Trương Nguyên Thanh dần dần tỉnh lại, thấy trần nhà trắng như tuyết, hắn đã về tới trong phòng ngủ biệt thự vịnh Phó gia.

Rèm kéo, trong phòng tràn đầy yên tĩnh, bởi vì có em gái tai thỏ quét tước, không khí phòng ngủ không tỏ ra ngột ngạt!

Xem thời gian, là 4:30 sáng.

Trương Nguyên Thanh nhớ rõ lúc phó bản kết thúc đại khái là 2 giờ sáng.

Hắn ngủ cả thảy 2 giờ.

Trương Nguyên Thanh ngáp một cái, duỗi lưng, "Đã lâu không ngủ say như vậy rồi."

Đứng dậy hoạt động gân cốt, cầm lên điện thoại di động trên mặt bàn, mở ra app nói chuyện phiếm, click group "Người Chết Trở Về", đã có hơn trăm đoạn hội thoại.

[Tạ Linh Hi: Oa, em cấp 5 rồi, cấp 5 đó, phó bản thưởng 82 % giá trị kinh nghiệm, quá lợi hại đi.]

[Nữ Vương: Chị cũng cấp 5 rồi, đạt được một món đạo cụ Thánh Giả phẩm chất cao, phú quý cầu trong nguy hiểm. Cảm ơn bang chủ, vĩnh viễn yêu cậu]

[Quan Nhã: Giá trị kinh nghiệm thưởng rất nhiều, đạo cụ thưởng cũng vậy, có thể là điểm tích lũy ẩn quá ít?]

[Tạ Linh Hi: Dù sao Quan Nhã tỷ đi theo hưởng ké vài ngày nha, không giống em toàn bộ hành trình đi theo ca ca thay hắn trừ lo giải nạn.]

[Quan Nhã: @Tạ Linh Hi, lên tới cấp 5 khiến em high như vậy?]

[Anh Gà Đỏ: Theo ca ca em trừ lo giải nạn chẳng lẽ không phải anh sao!]

[Nữ Vương: Không, là Tinh Vệ!]

[Thiên Hạ Quy Hỏa: Tôi đạt được món đạo cụ phẩm chất không tệ, cấp bậc đến cấp 6 trung kỳ, có thể thử phó bản giết

chóc giữa năm rồi. Quan Nhã, Anh Gà Đỏ, chúng ta có thể tổ đội. Đúng rồi, đạo cụ thưởng của cậu thế nào? @Anh Gà Đỏ]

[Anh Gà Đỏ: Móa, đạo cụ thưởng của tôi là cực phẩm,cấp bậc đối ứng là cấp 6! Móa!]

[Quan Nhã: Anh Gà Đỏ vẫn luôn ở trong trận doanh hôn quân, không giống Nữ Vương cùng Linh Hi, phí thời gian tiến độ nửa phó bản, đạt được phần thưởng hẳn là hậu hĩnh nhất, sao nghe không quá hài lòng?]

[Anh Gà Đỏ: Một món đạo cụ loại phòng ngự]

[Quan Nhã: Rất tốt, Hỏa Sư cùng Kiếm Khách giống nhau, công cao thủ thấp, bù lại sở đoản. Lại nói, Nguyên Thủy còn giống như chưa có tỉnh.]

[Anh Gà Đỏ: Nó tên là Kẻ Trung Thần Không Trọn Vẹn, sử dụng trả giá là tự cung.]

[Quan Nhã: A cái này…]

[Tạ Linh Hi: Ha ha, đạo cụ thật thú vị.]

[Thiên Hạ Quy Hỏa: Rất thích hợp cậu @ Anh Gà Đỏ]

[Nữ Vương: Phụ nữ có thể sử dụng không? Phụ nữ tự cung như thế nào? Tự bỏ đi tử cung?]

[Anh Gà Đỏ: Phụ nữ không thể sử dụng, giới hạn cho hoạn quan sử dụng… Ồ, Hạ Hầu Ngạo Thiên, sao không đi ra nhảy nhót? Hắn không phiêu nữa? Đổi tính rồi?]

Anh Gà Đỏ cơ trí nói sang chuyện khác.

[Hạ Hầu Ngạo Thiên: An tâm một chút chớ nóng, tôi ở trước cửa lão tổ tông khiêu chiến, lão thất phu làm rùa đen rút đầu, không dám ứng chiến.]

[Quan Nhã: Cậu cẩn thận chút. Đừng ỷ vào mình là hậu duệ thì không sợ hãi.]

[Hạ Hầu Ngạo Thiên: Đại trượng phu sinh ở trong thiên địa, sao có thể uất ức…]

[Anh Gà Đỏ: Hạ Hầu Ngạo Thiên còn đó không?]

[Quan Nhã: Lạnh rồi, chôn rồi đi!]

Hạ Hầu Ngạo Thiên gã này nửa giờ không có động tĩnh, nhắm chừng lại bị lão tổ tông treo ở trên thiết bị bay không người lái thị chúng rồi.

Lão tổ tông Hạ Hậu gia nhân vật cấp Bán Thần vẫn như cũ sẽ tức giận, có thể thấy được Hạ Hầu kiêu ngạo đê tiện bao nhiêu… Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Sau khi ở trong group phát ra một cái "Tôi tỉnh rồi", hắn mở ra bảng thuộc tính nhân vật, tra giá trị kinh nghiệm.

30%.

Trước khi vào phó bản Vua Mất Nước là 12%, thông qua phó bản giết chóc thưởng 18% giá trị kinh nghiệm.

"Một cái phó bản cấp 8 yêu cầu cao độ mới thưởng 18% giá trị kinh nghiệm, chậc chậc, sau khi lên Chúa Tể tốc độ thăng cấp giảm mạnh." Trương Nguyên Thanh cảm khái nói.

Giai đoạn Siêu Phàm, một cái phó bản cấp S thăng một cấp, giai đoạn Thánh Giả hai cái phó bản cấp S thăng một cấp.

Đến giai đoạn Chúa Tể, một cái phó bản độ khó có thể so với cấp 7 mức S chỉ cho 18% giá trị kinh nghiệm, khó trách Phó Thanh Huyên phải dùng một năm thời gian mới có thể từ Chúa Tể tấn thăng Bán Thần.

Khó trách lão đại sau khi noi theo đại tỷ một lần, liền không làm như vậy nữa.

Liên tục phó bản cường độ cao, ai phiêu cho nổi.

"Hai phó bản cấp S hoặc ba phó bản cấp A hẳn là có thể lên tới cấp 8." Trương Nguyên Thanh day day mi tâm, "Không biết kịp hay không."

Chương 2864: Phần thưởng vượt ải (3)

Linh Thác không biết khi nào sẽ lại làm một lần sự kiện giá trị đạo đức biến mất. Nếu là nửa năm sau, một năm sau còn tốt, trận doanh tà ác sắp đối mặt một Nguyên Thủy Thiên Tôn long vương trở về.

Nếu là trong vòng nửa năm…

“Từng có một lần đại kiếp, trận doanh thủ tự hẳn là triển khai hành động, bị động phòng ngự nữa, trận doanh thủ tự không xứng đáng thắng.

Mấy ngày nữa lại vào phó bản, quan sát trước một phen.” Trương Nguyên Thanh thầm nghĩ.

Vừa lúc nghỉ ngơi vài ngày, chú ý một phen thời cuộc biến hóa.

Tiếp theo Trương Nguyên Thanh mở ra hòm đồ, lấy ra Thôn Thiên Thú, tra xem thuộc tính vật phẩm.

[Tên: Thôn Thiên Thú]

[loại hình: Vũ khí]

“Công năng: Luyện hóa]

[Giới thiệu: Vị tu sĩ viễn cổ nào đó tọa hóa ở hang động bí mật trong núi, bộ phận lực lượng cùng Tì Hưu ngọc khí trong hang kết hợp hóa thành một món pháp bảo! Vật này một khi khôi phục, sẽ cắn nuốt tất cả linh lực quanh mình, sau khi no bụng, ở mười lăm phút sau mở ra giai đoạn cắn nuốt thứ hai, có thể cắn nuốt tất cả vật chất]

[Ghi chú 1: Nuôi sống nó rất đơn giản, một ngày một bữa.]

[Ghi chú 2: Ở trước khi nó ăn no, vĩnh viễn cũng sẽ không dừng lại.]

[ghi chú 3: Đói quá cắn chủ!]

Trương Nguyên Thanh “A” một tiếng, đồ chơi này mới là máy ép nước thật sự nha, mấy vị Chúa Tể hợp sức ra tay, cộng thêm năng lượng của vài bộ trang bị mới vừa vặn cho nó ăn no.

Trương Nguyên Thanh thầm nhủ, “Ta một kẻ tay chân lèo khèo, mỗi ngày cho ăn một lần, không quá ba ngày liền phải vịn tường.”

“Đạo cụ Chúa Tể này trả giá có chút lớn nha.”

Chẳng qua phẩm chất cũng rất quý giá, đối ứng là Chúa Tể cấp 8, có nó, Trương Nguyên Thanh có thể thoải mái ứng đối ba bốn Chúa Tể liên thủ, có thể nói thần khí quần chiến.

Mặt khác, giai đoạn thứ hai sống lại có thể cắn nuốt vật chất, cũng chính là kẻ địch cùng đạo cụ, kẻ địch hoặc đạo cụ bị cắn nuốt đều sẽ bị Thôn Thiên Thú luyện thành tro bụi.

Chẳng qua, cắn nuốt giai đoạn thứ hai một ngày chỉ có thể thi triển một lần, hồi chiêu hai mươi tư giờ.

"May mà kịp thời giết chết quốc sư, bằng không chờ Thôn Thiên Thú mở ra giai đoạn thứ hai mà nói, bốn chúng ta nhất định chết một người." Trương Nguyên Thanh nghĩ lại còn sợ.

Hắn đặt Thôn Thiên Thú ở đỉnh đầu, kích hoạt kỹ năng cắn nuốt của đạo cụ, bắt đầu thong thả nuôi.

Sau đó lấy ra món đạo cụ phần thưởng thứ hai — Long Khí Hộ Thân Phù!

Đây là một tấm kim bài hình khiên, làm từ vàng, điêu khắc phù điêu hình rồng, cầm vài giây, tin tức vật phẩm hiện lên:

[Tên: Long Khí Hộ Thân Phù]

[Loại hình: Trang sức đi kèm]

[Công năng: Nguyền rủa]

[Giới thiệu: Bùa hộ mệnh do dân nguyện cùng quốc vận ngưng tụ thành, ngưng tụ lòng dân hình thành long khí, có thể chống đỡ cổ độc, nguyền rủa, oán linh, tự mang hiệu quả bí ẩn. Công kích người đeo sẽ có tỷ lệ nhất định gặp Thiên Nhân Ngũ Suy nguyền rủa, trình độ bị thương của người đeo, trạng thái, kỹ năng kẻ địch các nhân tố quyết định tỷ lệ nguyền rủ. Giết chết người đeo nhất định kích hoạt Thiên Nhân Ngũ Suy nguyền rủa.]

[Ghi chú 1: Lấy từ dân, dùng ở dân, mỗi lần sử dụng xong phải làm hai mươi việc thiện.]

[Ghi chú 2, nó sẽ làm người nắm giữ trở nên cực kỳ quan tâm chính trị, sôi nổi thảo luận chính trị.]

"Giết chết người đeo nhất định kích hoạt nguyền rủa Thiên Nhân Ngũ Suy… Phía sau nếu là lại thêm một câu: Không thể ngăn cản, không thể hóa giải! Vậy chính là đạo cụ loại quy tắc, đáng tiếc đáng tiếc." Trương Nguyên Thanh lòng tham không đáy nói thầm, yêu thích không buông tay vuốt ve lệnh bài hoàng kim.

Công năng chống cự cổ độc, nguyền rủa, oán linh, trùng với bị động của Thần Nhật Du, tỏ ra gân gà, tự mang bí ẩn cũng lặp lại với Bạn Sinh Linh Nguyệt.

Nhưng buff mặt trái Thiên Nhân Ngũ Suy cực kỳ hữu dụng.

Giết chết người đeo sẽ kích hoạt Thiên Nhân Ngũ Suy, người đeo không nhất định là chủ nhân đạo cụ. Hắn hoàn toàn có thể cho âm thi đeo bùa hộ mệnh, như vậy có thể khiến kẻ địch trăm phần trăm kích hoạt Thiên Nhân Ngũ Suy.

Một điểm đáng tiếc duy nhất là đạo cụ này thuộc về đạo cụ phẩm chất trung đẳng, đối ứng Chúa Tể cấp 7, mà không phải cấp 8.

Dù sao một phó bản thưởng hắn hai món đạo cụ cấp 8 không quá thực tế.

Đương nhiên "Thiên Nhân Ngũ Suy" này đối với Chúa Tể cấp 8 cũng không ý nghĩa vô dụng, nếu không có thủ đoạn đặc thù, Chúa Tể cấp 8 cũng sẽ gặp nguyền rủa, tương đương với một cái buff suy yếu.

Buông Long Khí Hộ Thân Phù xuống, Trương Nguyên Thanh cầm điện thoại di động dò hỏi cung chủ, Tiểu Viên cùng Ma Nhãn Thiên Vương, hỏi bọn họ có đạt được đạo cụ cấp Chúa Tể hay không.

Đạt được câu trả lời thống nhất: Không có!

Lại hỏi Phó Thanh Dương, biết được lão đại đạt được một món thần binh.

Chương 2865: Bug càng ngày càng nhiều (1)

"Số lượng đạo cụ Chúa Tể thưa thớt, một phó bản yêu cầu cao độ sản xuất ba món đã rất kinh người rồi. Đại khái là vì nguyên nhân ăn mạng đầu, phần thưởng mới hậu hĩnh như vậy." Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút, bỏ Bức Tranh Sơn Dầu Hỗn Loạn vào kho hàng bang phái, cũng ở trong group phát thông cáo thanh minh: Đạo cụ phẩm chất Chúa Tể, hắn vốn là không cùng hưởng.

Đạo cụ này bỏ vào kho hàng bang phái chủ yếu là cho Tiểu Viên và cung chủ sử dụng, nhất là Tiểu Viên, cô vừa tấn thăng Chúa Tể, chỉ có một món Lạc Bảo Kim Tiền bên người, còn không phải loại công kích mạnh.

Sau khi có quyền sử dụng Bức Tranh Sơn Dầu Hỗn Loạn, tương lai gặp kẻ địch cùng cấp bậc liền có thêm phần thắng.

…

Bóng đêm thâm trầm, đèn đường tiểu khu phát ra hào quang tái nhợt, chiếu nền xi măng như ngưng đọng sương trắng.

Phó Thanh Dương đầu đầy tóc bạc ngồi ở bên cạnh bàn, làm hết phận sự viết báo cáo nhiệm vụ, mang phương án phó bản "Vua Mất Nước" ghi vào cơ sở dữ liệu của Ngũ Hành minh.

Sau khi click gửi đi, hắn đi đến bên tủ rượu rót ly rượu vang, chậm rãi thưởng thức.

Phương án phó bản tải lên không đến nửa giờ, lượng click đã vượt qua hai mươi, ý nghĩa có hai mươi Chúa Tể xem phương án phó bản.

Điều này ở trong dự đoán của Phó Thanh Dương, dù sao phó bản "Vua Mất Nước" từng khiến mấy vị Yển Sư chiết kích trầm sa, kéo theo các Kiếm Khách cùng nhau tiến vào toàn quân bị diệt, do đó bị nhận định độ khó quá cao, tạm dừng cày, thẳng đến hôm nay mới bị bọn họ vượt qua.

Qua thêm vài phút, trong group của Chúa Tể Bạch Hổ binh chúng liền truyền đến tiếng trao đổi "kính coong"!

"Vua Mất Nước bị vượt qua rồi? Độ khó phó bản có chút cao, thưởng mạng đầu rất phong phú nhỉ?"

"Bị vượt qua không phải điều trong dự kiến sao, có Phó Thanh Dương cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn có Ma Nhãn Thiên Vương, phó bản dưới cấp S đều không làm khó được bọn họ."

"m vật cấp 9 yếu cùng Viễn Cổ Chiến Thần cấp 9… Cho dù là bọn họ cũng cửu tử nhất sinh, nói dễ hơn làm. Kiếm Tiên trưởng lão nói chuyện càng thêm a dua nịnh hót rồi, mất khí phách Kiếm Khách."

"Ngày mai tôi tính dẫn cấp dưới đi vào rèn luyện. Đại kiếp sắp tới, mau chóng tăng lên thực lực."

“Lão Hỏa, ông gần đây bận rộn việc công, chuyên tâm công tác trước, tôi đi trước.”

“Các vị đừng tranh, rút thăm quyết định đi.”

Phó bản có thể mang cấp dưới thăng cấp là phó bản bang phái Bạch Hổ binh chúng độc nhất một phần, đã có thể bồi dưỡng đoàn đội ăn ý ở trên chiến trường cỡ lớn rất tốt, phần thưởng cũng rất khả quan.

Phó bản cấp A, không phải mỗi linh cảnh hành giả đều có cơ hội ghép đến, cho dù phó bản đã bị vượt qua cũng có thể để các linh cảnh hành giả được ăn giá trị kinh nghiệm hậu hĩnh.

Phó Thanh Dương đặt chén rượu xuống, gõ chữ nhắc nhở: “Viễn Cổ Chiến Thần cùng âm vật cấp 9, mặc dù có phương án, một lần chiến đấu cuối cùng vẫn như cũ hiểm tử hoàn sinh (suýt chết mà vẫn còn sống), số lượng Chúa Tể vào phó bản tốt nhất cam đoan ở ba người trở lên, Chúa Tể cấp 8 không thể thấp hơn hai người.”

Gửi xong tin nhắn này, hắn gửi cái tin nhắn cho Phó Thanh Huyên: “Tôi ra khỏi phó bản rồi, gặp một lần.”

Hồi lâu không có đáp lại, Phó Thanh Dương liền click vào avatar Kiếm Các trưởng lão, gửi tin nhắn: “Tôi muốn vào Thư Phòng Của Nguyên Soái.”

Phó Thanh Huyên chưa trả lời tin nhắn, nói rõ lại rúc ở trong phòng sách, có thể tu hành, có thể trốn đi ăn đồ ngọt.

Muốn vào phó bản bang phái, phải được bang chủ hoặc phó bang chủ mở ra.

Kiếm Các trưởng lão là phó bang chủ của Bạch Hổ binh chúng.

Kiếm Các trưởng lão chưa trả lời hắn, nhưng mười mấy giây sau, bên tai Phó Thanh Dương truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Trong tích tắc, hình ảnh bắt đầu mơ hồ nổi lên gợn sóng, hai ba giây sau, hắn đến một mảng không gian mênh mông trắng xóa.

Thư Phòng Của Nguyên Soái!

Phó Thanh Dương theo bản năng ngẩng đầu nhìn, không trung tràn đầy kiếm.

Kiếm lá liễu, hán bát phương, đoản kiếm trọng kiếm, Đường kiếm, tử mẫu kiếm… Bao quát toàn bộ chủng loại kiếm trong lịch sử nhân loại.

Phó Thanh Huyên ôm đầu gối ngồi ở trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn kiếm đầy trời, mái tóc bạc dày khoác trên vai lưng, giống như một tấm thảm thật dày.

Cực kỳ giống một cô gái nhỏ ngắm sao.

"Chị đang nhìn cái gì?" Phó Thanh Dương đi đến bên cạnh chị gái Nguyên Soái.

"Ngắm kiếm." Phó Thanh Huyên vẫn ngẩng đầu.

"Kiếm có cái gì đẹp?" Phó Thanh Dương hỏi.

"Chị đang nghĩ bản chất của kiếm…" Phó Thanh Huyên lẩm bẩm.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Nhìn ra cái gì rồi?"

"Không nói cho cậu, cậu cũng không có hứng thú nghe, cậu đời này trừ luyện đòn chém, kiếm thuật nào cũng không thèm để ý…" Phó Thanh Huyên vừa nói, vừa xoay đầu lại:

"A, tóc cậu sao cũng trắng rồi? Bắt chước chị sao?"

Phó Thanh Dương vẻ mặt bình tĩnh: "Tóc chị là kiếm khí quá thịnh, linh lực kim loại không thể kiềm chế dẫn tới, của tôi là tuổi thọ tiêu hao quá lớn, già nua dẫn tới."

Chương 2866: Bug càng ngày càng nhiều (2)

Phó Thanh Huyên nhất thời nhíu lại lông mày trắng tinh xảo: "Tuổi thọ hao tổn quá lớn?"

"Ở trong phó bản Vua Mất Nước lĩnh ngộ kiếm ý." Phó Thanh Dương nhắc một chút rồi lướt qua, nói mục đích đến gặp đêm nay.

“Tôi cảm thấy Vua Mất Nước độ khó không thích hợp, trong phó bản cấp A sao có khả năng xuất hiện hai boss cấp 9? Ma Nhãn, tôi cùng Nguyên Thủy tổ hợp ba người cũng nhiều lắm ngang hàng với một vị cấp 9 Chúa Tể. Mà trong phó bản, NPC có thể trở thành đồng đội, cũng chỉ là một Đạo Hỏa Giả (kẻ trộm lửa) cấp 7.

Độ khó như vậy thực đã vượt qua cực hạn phó bản cấp A cùng với mức trần của đội ngũ. Lần này có thể sống sót qua ải, dựa vào là vận may.”

Phó Thanh Huyên nghiêng đầu, nhíu mày nói: “Nói chi tiết phương án một chút.”

Phó Thanh Dương liền mang quá trình thông qua Vua Mất Nước báo chi tiết cho Phó Thanh Huyên.

“Quả thật không thích hợp…” Phó Thanh Huyên chậm rãi nói.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói “Nguyên Thủy nói cho tôi biết một người bạn của hắn, Kỵ Sĩ đơn truyền của giáo đình đoạn thời gian trước vô duyên vô cớ tiến vào phó bản cấp S. Vị Kỵ Sĩ kia có khống chế điểm ẩn của mình, khả năng ghép với cấp S hầu như bằng 0.”

“Ý của cậu là, Vua Mất Nước cùng phó bản của Kỵ Sĩ kia là cùng một cái tính chất?”

“Đúng, đều là hiện tượng không bình thường, nhưng tôi không biết nguyên nhân là cái gì.”

Phó Thanh Huyên lâm vào trầm mặc, sau một hồi, cô trầm ngâm nói: “Loại tình huống này không phải không có, còn nhớ rõ đường hầm Xà Linh không? Bởi vì không thể vượt qua, bị phán định là phó bản cấp bug. Nói rõ bản thân linh cảnh đã tồn tại vấn đề tương tự.”

Phó Thanh Dương chậm rãi gật đầu, tiếp nhận ý kiến này, nói: “Những tình huống này là ở sau khi Linh Thác che đậy Bảng Công Đức xuất hiện, linh cảnh càng ngày càng nhiều bug, tình huống che chắn Bảng Công Đức không thể xuất hiện lần thứ hai. Đám Bán Thần các người có tính toán gì không?”

…

Dưới bầu trời đêm, trăng tròn sáng lóa.

Những năm cuối thế kỷ 18, châu u, Thánh thành, khắp nơi đều là tường đổ ngói vỡ, trong phế tích sụp đổ bốc lên khói đen, dưới chiến hỏa ăn mòn, cảnh tượng hoang vắng lan tràn về phía cuối tầm mắt.

Nửa tháng trước, máy bay chiến đấu vừa mới oanh tạc Thánh thành kiểu bao trùm, lượng lớn cư dân trong thành trốn đi, quân đội chính phủ lôi kéo thanh niên trẻ khỏe ở phố lớn ngõ nhỏ đánh du kích, ngoan cố phản kháng một tuần.

(cuối thế kỷ 18 tức những năm 1700s mà có máy bay?)

Thẳng đến lúc một đám người đặc thù buông xuống Thánh thành, chiến tranh thuộc về nhân loại bình thường kết thúc.

Chiến tranh giữa linh cảnh hành giả mở ra.

“Soạt soạt…”

Địch Thái mặc khải giáp Kỵ Sĩ màu bạc đi ở trong phế tích, hắn khuôn mặt gầy, bọng mắt thâm quầng, khải giáp màu bạc giăng kín vết kiếm cùng máu!

Hắn không cầm đèn dầu hỏa, cầm một cây trường kiếm Kỵ Sĩ, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Ài, nếu có năng lực nhìn đêm của Thần Dạ Du thì tốt rồi.” Địch Thái thở ra một ngụm khí đục, quay đầu nhìn giáo đường được trận pháp thủ hộ.

Phó bản hắn tiến vào chính là chiến dịch kia Giáo Đình bị diệt, Minh Ước Tự Do kêu gọi trận doanh tà ác, tán tu khởi nghĩa vũ trang.

Tựa như sáu đại môn phái vây công đỉnh Quang Minh, vây công Giáo Đình như vậy.

Chiến dịch này, trận doanh thủ tự cùng một tổ chức mạnh nhất thế giới ầm ầm sụp đổ.

Địch Thái vào phó cái hơn nửa tháng, trong lúc đó, hai đại trận doanh không ngừng giao tranh, Kỵ Sĩ đoàn, Giám mục đoàn ở trong vài lần chiến đấu tổn thất thê thảm nặng nề, không ngừng giảm quân số.

Thông qua lần này tham chiến, Địch Thái đã biết nguyên nhân Giáo Đình bị diệt, một mặt là Giáo Đình làm việc quá mức bá

đạo, đã sớm dẫn tới tán tu cùng thế lực địa phương bất mãn.

Một mặt khác là Minh Ước Tự Do có được một loại nước thuốc có thể khiến linh cảnh hành giả dị hóa thành quái vật cường đại hơn nữa duy trì lý trí.

Khiến trận doanh tà ác mỗi người đều có thể tiêm.

Hắn chính là nước tắm của ma chủng/thần linh Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Chẳng qua Giáo Đình nội tình thâm hậu, đánh lui một rồi lại một lần công kích của trận doanh tà ác, trận doanh tà ác chịu thiệt thòi lớn ở trên số lượng cường giả cấp Bán Thần, sau khi cường công không có kết quả, ở trong thành triển khai du kích chiến với Giáo Đình.

Nhiệm vụ trước mắt của Địch Thái, chính là tuần tra phạm vi ba mươi dặm khu phía nam Giáo Đình, bảo đảm không có trận doanh tà ác âm thầm tụ tập, mưu đồ hành động.

"Ngày tháng này không biết khi nào mới hết, không đúng, không biết mình còn có thể sống bao lâu." Địch Thái thở dài nói.

Đúng lúc này, một thanh âm lười biếng từ sau bức tường đổ bên cạnh truyền đến: "Cái này phải xem cậu khi nào thần công đại thành rồi."

Nghe vậy, cơ bắp căng thẳng của Địch Thái chậm rãi thả lỏng, nhìn qua, nặn ra một cái nụ cười khó coi, "Bí tịch ông cho tôi quá khó rồi, ngài hội trưởng, chúng ta có thể đổi cái phương thức an toàn hơn thoải mái hơn hay không, ví dụ như, ông trực tiếp đưa tôi rời khỏi?"

Chương 2867: Bug càng ngày càng nhiều (3)

Đại khái mười ngày trước, hội trưởng Công Hội Thương Nhân đột nhiên xuất hiện ở trong phó bản, ném cho hắn một quyển bí tịch, nói là phương pháp tu hành của Kỵ Sĩ cổ đại.

Ngài hội trưởng nói cho hắn, bởi vì Nguyên Thủy Thiên Tôn khóc lóc ôm đùi hắn cầu cứu, hắn mới đến, nhưng có thể cho

chỉ nhiều như vậy.

Cuối cùng có thể còn sống vượt qua phó bản hay không, xem tạo hóa của bản thân Địch Thái.

Ngài hội trưởng từ trong hư không lấy ra một ly rượu Brandy, nhàn nhã ở trong phế tích nhấp môi, nhún vai nói: "Cuộc đời không có khiêu chiến nhàm chán bao nhiêu, cậu là Kỵ Sĩ đơn truyền của Giáo Đình, đây là rèn luyện đối với cậu."

Khóe miệng Địch Thái run rẩy, "Cơ hội rèn luyện này có thể cho người khác không? Mấy ngày nay, tôi nhìn từng Kỵ Sĩ ngã xuống, bên trong có Siêu Phàm, có Thánh Giả. Ngay tại hôm trước, một Kỵ Sĩ cấp Chúa Tể đã chết.

Cường độ chiến tranh đang không ngừng đề cao, tôi chỉ là Kỵ Sĩ cấp 7, ở trong loại chiến tranh Bán Thần xuống sân chém giết này, nói không chừng khi nào đó sẽ chết."

Ngài hội trưởng chưa đáp lời, mà là hỏi: "Cậu vào phó bản nửa tháng, đối với Giáo Đình bị diệt có ý kiến gì không?"

Địch Thái theo bản năng nhìn bốn phía, thấy không có động tĩnh, liền dựa vào bên bức tường đổ, nói: "Nhìn từ trước mắt, phe Minh Ước Tự Do nhiều nhất chỉ có một Bán Thần, dù sao tôi chỉ từng thấy một người, trên lý luận mà nói, cho dù có nước tắm của ma chủng, trận doanh tà ác cũng không có khả năng hủy diệt Giáo Đình.

Tôi cho rằng…"

Hội trường tiếp lời: "Cậu cho rằng ma chủng sẽ ra tay?"

Địch Thái gật đầu: "Chỉ có loại khả năng này, nhưng tôi hẳn là không nhìn thấy được, dù sao tôi chỉ là Chúa Tể, sống qua trận chiến Chúa Tể, hẳn là có thể thoát ly phó bản."

Nếu bảo hắn tham dự Bán Thần chiến, cho dù chỉ là một bộ phận trong chiến trường, xác suất còn sống cũng hầu như bằng 0.

Phó bản cấp S khó nữa cũng không có khả năng xuất hiện loại tình huống này, chung quy là phải có một đường sinh cơ.

Hội trưởng trầm mặc một giây, thở dài nói: "Giống với tôi nghĩ, lúc trước nhìn thấy hội trưởng Công Hội Thợ Săn dị hóa thành Kẻ Bốc Khói, tôi đã đoán được."

Hắn nâng ly uống cạn rượu Brandy, nhìn Địch Thái vẻ mặt đầy chờ mong, lắc đầu nói: "Đừng nghĩ nữa, tôi không có khả năng mang cậu rời khỏi phó bản, phó bản mức S cấp Chúa Tể mạnh mẽ mang cậu ra ngoài mà nói, trừng phạt của cơ chế linh cảnh tôi không thể thừa nhận."

"Nếu là lúc bình thường thì thôi, nhưng bây giờ trận doanh thủ tự cùng tà ác quyết chiến sắp tới, tôi không thể ở thời khắc mấu chốt suy yếu bản thân, một khi đại quyết chiến đến tôi có thể sẽ ngã xuống. Trở về linh cảnh thật ra không sao cả, chỉ sợ ảnh hưởng đến quyết chiến cuối cùng. Cậu lần này tiến vào phó bản cấp S không quá bình thường.

Đương nhiên, cậu còn có một lựa chọn, đó chính là cho tôi đủ nhiều tổ chức máu thịt cùng máu giàu linh tính, tôi thay cậu làm một cái phân thân, tương lai tìm cơ hội dùng Mẫu Thần Tử Cung hồi sinh cậu."

Địch Thái mắt sáng lên, vừa muốn đáp ứng, liền nghe hội trưởng bổ sung nói: "Chẳng qua Mẫu Thần Tử Cung ở tổng đàn Binh Chủ giáo, có thể đoạt lại hay không vẫn là điều chưa biết."

Nói tương đương chưa nói… Địch Thái khẽ thở hắt ra một hơi, "Xem ra tôi không có lựa chọn rồi."

…

Thư phòng Nguyên Soái.

"Linh Thác là Thái âm Chi Chủ, rùa đen rút đầu phòng chữ Thiên có được quyền hạn quản lý linh cảnh, muốn lôi hắn ra, hầu như là không có khả năng." Phó Thanh Huyên nói:

"Về phần bao vây tiêu diệt Chúa Tể, Bán Thần trận doanh tà ác bức bách Linh Thác hiện thân, cũng không thể làm được. Bán Thần đại chiến, chắn chắn sinh linh đồ thán, trật tự sụp đổ. Lại nói cho dù thật sự mở ra đại chiến, Linh Thác cũng không nhất định sẽ đi ra."

"Quả thật rất khó giải quyết." Phó Thanh Dương ngồi xuống đối diện bàn chị gái tóc trắng, tỏ ý hai chị em có thể nói chuyện thâu đêm.

Hắn có đủ thời gian cùng kiên nhẫn.

Phó Thanh Huyên triệu đến cốc trà sữa siêu lớn, 'Soạp soạp' uống thả cửa, giọng điệu thỏa mãn nói: "Nhưng không sao, chỉ cần biết nhu cầu cùng mục tiêu của kẻ địch, chúng ta liền có biện pháp dụ rắn ra khỏi hang. Giai đoạn này, mặc kệ là Linh Thác hay trận doanh tà ác, đều muốn khống chế Thái Dương, đạt được quyền hạn chí cao vô thượng."

Cô lại uống một ngụm trà sữa, "Tác dụng của La Bàn Quang Minh cậu hẳn là biết chứ?"

Phó Thanh Dương mơ hồ đã hiểu cái gì, khẽ gật đầu: "Chìa khóa câu thông Thái Dương."

Phó Thanh Huyên hỏi tiếp: "Vậy cậu có từng nghe một cái tình báo cơ mật hay không, sau khi Thái âm Tinh Thần trở về, phó bản Thái Dương liền có thể mở ra."

Quả nhiên… Vẻ mặt Phó Thanh Dương hơi thả lỏng, nói: "Các người muốn tập hợp đủ mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, mở ra phó bản Thái Dương?"

Chương 2868: Thời gian không đợi ta (1)

Phó Thanh Huyên lắc đầu, nói: "Không cần tập hợp đủ mảnh vỡ, chúng ta từng suy tính, tám mảnh vỡ đã có thể mở ra phó bản Thái Dương, đến lúc đó Thái Nhất môn chủ sẽ mang theo những mảnh vỡ này tiến vào phó bản, thử dung hợp Thái Dương, trở thành Thái Dương Chi Chủ!"

"Như vậy Linh Thác liền chết chắc rồi."

Thái Nhất môn chủ nếu là trở thành Thái Dương Chi Chủ, Bảng Công Đức sẽ không bị che chắn, mà Thái Nhất môn chủ đồng thời nắm giữ Tinh Thần cùng Thái Dương, sẽ trở thành Bán Thần mạnh nhất đương thời, Linh Thác cho dù có Thái âm phù hộ cũng sẽ ở dưới ánh mặt trời chiếu khắp không có nơi nào để trốn.

Đây là dương mưu Linh Thác không thể dễ dàng tha thứ!

Phó Thanh Dương rất dễ dàng có thể nghĩ thông suốt những thứ này, nhưng hắn cũng chưa vui mừng, thậm chí theo bản năng nhíu mày: "Vậy Nguyên Thủy thì sao?"

Nguyên Thủy đi là tuyến đường Thái Dương Chi Chủ, Thái Nhất môn chủ nếu nắm giữ Thái Dương, tương đương chặt đứt con đường tấn thăng của Nguyên Thủy, cả đời vô duyên Bán Thần.

Phó Thanh Huyên như ảo thuật lấy ra một cái kẹo chocolate, vừa ngậm ở trong miệng, vừa nói: "Chị từng nghĩ nâng đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng không còn kịp rồi, hắn phải trở thành Chúa Tể đỉnh phong mới có tư cách cạnh tranh ngai báu Thái Dương Chi Chủ, nhưng chúng ta không rõ nhiệt lượng thừa của Thái Dương khi nào hao hết."

"Chờ lực lượng Thái Dương Ma Quân thi triển trên Bảng Công Đức tiêu tán, Linh Thác sẽ một lần nữa đảo loạn linh cảnh, đến lúc đó chị cùng bốn vị minh chủ không thể không tiến vào linh cảnh duy trì ổn định."

"Thiếu chúng ta, trận doanh tà ác sẽ ở thế giới hiện thực đại sát bốn phương. Phong Lôi song thần ngủ say, Tu La một khi xuất thế, không ai có thể địch lại."

"Cho nên chúng ta không có lựa chọn, chỉ có thể ủng hộ Thái Nhất môn chủ."

Sắc mặt Phó Thanh Dương nhất thời trầm xuống, "Nhiệt lượng thừa của Thái Dương duy trì bao lâu?"

Phó Thanh Huyên nghiêm mặt nói: "Không rõ, nhưng không có khả năng duy trì nửa năm."

Cô đột nhiên thở dài, "Chẳng qua, kế hoạch trước mắt chịu cản trở, không thể thi hành."

Phó Thanh Dương trong lúc nhất thời không biết nên vui hay nên buồn, hỏi: "Nói như thế nào?"

"Cậu biết La Bàn Quang Minh có bao nhiêu mảnh vỡ không?" Phó Thanh Huyên hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Tôi chỉ biết là Thiên Phạt có ba khối, Ngũ Hành minh hai khối."

Phó Thanh Huyên gật gật đầu: "Công Hội Thương Nhân có một khối, ở trong tay Hư Không Bán Thần, Hiệp Hội Mỹ Thần có một khối, Thái Nhất môn có một khối, Linh Năng hội có

một khối, câu lạc bộ Tửu Thần có một khối, Hội Sinh Vật Luyện Kim có một khối.

Lại thêm tổ chức Tiêu Dao mang đi mảnh vỡ trung tâm kia, tổng cộng mười hai khối.

Trong tay trận doanh thủ tự vừa lúc có tám mảnh vỡ, nhưng Công Hội Thương Nhân và Hiệp Hội Mỹ Thần từ chối đưa ra mảnh vỡ, Thiên Phạt cũng đang do dự, bọn họ bí mật bồi dưỡng Thần Nhật Du.

Thiên Phạt lần trước chịu đưa ra mảnh vỡ liền ý nghĩa bọn họ càng thêm thiên hướng thỏa hiệp, tốn chút thời gian đàm phán hứa hẹn đủ lợi ích, lấy được ba mảnh vỡ kia không thành vấn đề."

Phó Thanh Dương một lời trúng ngay trọng tâm: "Khó nhất là Hư Không hội trưởng cùng Hiệp Hội Mỹ Thần nhỉ?"

Phó Thanh Huyên gật đầu: "Công Hội Thương Nhân cùng Hiệp Hội Mỹ Thần nâng đỡ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hơn nữa là ra ngoài đoán trước, không hợp với lẽ thường, kiên định không dời nâng đỡ.

Thiên Phạt cũng chịu nhượng bộ, bọn họ lại chết không nhả ra, có chút kỳ quái, chẳng qua chúng ta đang tích cực can thiệp."

Nói tới đây, cô quay đầu nhìn về phía Phó Thanh Dương: "Chị hoài nghi Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Hư Không Bán Thần quan hệ không tầm thường, cậu rất thân với Nguyên Thủy Thiên Tôn, có biết nguyên nhân hay không?"

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: "Hoàn toàn không biết."

Phó Thanh Huyên khẽ cười nói: "Không ai có thể nói dối ở trước mặt chị."

Phó Thanh Dương vẫn 'mặt đơ' lạnh lùng nghiêm túc, "Tôi sẽ không nói cho chị bất cứ tình báo nào bất lợi đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Phó Thanh Huyên nhấp một ngụm trà sữa lượng đường cao, nói: "Nếu Công Hội Thương Nhân cùng Hiệp Hội Mỹ Thần trước sau không phối hợp, chúng ta sẽ áp dụng thi thố cưỡng chế. Việc liên quan nhân loại cùng thủ tự tồn vong, chúng ta có thể thua, nhưng không thể chiến bại bởi vì loại nguyên

nhân buồn cười này. Chị rất thưởng thức Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng chị cũng cần gánh vác chức trách Nguyên Soái, cho nên hy vọng cậu có thể thuyết phục Nguyên Thủy Thiên Tôn, bảo cậu ta đi câu thông với Công Hội Thương Nhân, Hiệp Hội Mỹ Thần.

Đương nhiên, chị sẽ cho mấy đứa thời gian, chị sẽ hỗ trợ ổn định minh chủ khác, nhưng nếu thực đến thời khắc cuối cùng… Cậu phải hiểu, trật tự cao hơn tất cả."

Cô không đi nhìn phản ứng của Phó Thanh Dương, nhẹ nhàng phất tay, đưa hắn ra khỏi phòng sách.

…

Cảnh vật trước mắt từ mơ hồ đến rõ ràng, Phó Thanh Dương đã xuyên đến phòng sách vịnh Phó gia.

Hắn ngồi trước bàn sách, trầm mặc hồi lâu, cầm lên điện thoại di động gọi cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 2869: Thời gian không đợi ta (2)

Tiếng chuông vang thật lâu, bên kia mới bắt máy, truyền đến thanh âm Nguyên Thủy Thiên Tôn cơn buồn ngủ nồng đậm, nửa chết nửa sống:

"Alo, lão đại…"

Phó Thanh Dương nhíu mày: "Cậu còn đang ngủ?"

"Phải, tỉnh rồi lại mê man…" Trương Nguyên Thanh uể oải nói: "Chuyện gì vậy lão đại? Không có việc gì tôi ngủ tiếp."

"Đến phòng sách của tôi một chuyến." Phó Thanh Dương tâm tình bực bội cúp máy.

Vốn cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ lập tức Tinh Độn tới đây, kết quả đợi mười mấy phút, thằng cha này mới chậm chạp tới đây, mặc một cái áo ngủ, vịn vách tường, thất tha thất thểu.

Phó Thanh Dương thấy đối phương vành mắt thâm quầng, bờ môi tái nhợt, khuôn mặt vàng như nến mà ngẩn cả người: "Cậu đã xảy ra chuyện gì?"

Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm: "Bị vắt cạn."

Quan Nhã có bản lĩnh này? Tiền công tử mặt đơ rất chấn động.

Trương Nguyên Thanh tiến lên, nhìn chằm chằm Phó Thanh Dương chốc lát, nghi ngờ nói: "Lão đại, tôi cảm giác anh đang nghĩ một ít thứ không bình thường… Bỏ đi, tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì? Tôi mệt lắm, nhanh nói xong tôi về ngủ."

Phó Thanh Dương sắc mặt ngưng trọng, giọng điệu trầm thấp: "Phía quan phương tính thu thập mảnh vỡ La Bàn Quang Minh mở ra phó bản Thái Dương, nâng đỡ Thái Nhất môn chủ trở thành Thái Dương Chi Chủ, lấy cái này áp chế Linh Thác, chặn đứng chuyện Bảng Công Đức bị che chắn xảy ra lần nữa."

Con ngươi mất tiêu cự của Trương Nguyên Thanh chợt co rút lại.

"Nhưng Hiệp Hội Mỹ Thần và Công Hội Thương Nhân không muốn giao ra mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, thái độ so với Thiên Phạt còn cứng rắn hơn."

Phó Thanh Dương liếc hắn một cái, "Nếu trước sau can thiệp không thông, phía quan phương rất có thể áp dụng thủ đoạn cưỡng chế cướp lấy mảnh vỡ La Bàn Quang Minh. Nguyên Soái hy vọng cậu có thể trao đổi với hai tổ chức, chỉ cần bọn họ bằng lòng đưa ra mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, trả giá thế nào cứ việc đưa ra."

Trương Nguyên Thanh chậm rãi ngồi xuống ở sô pha, suy nghĩ vài giây, đưa ra nghi vấn: "Trận doanh tà ác cũng có mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, vì sao không thử cướp đoạt từ trong tay bọn họ?"

Phó Thanh Dương đưa ra đáp án: "Tôi cho rằng, một mặt là Bán Thần nghề nghiệp tà ác khó có thể tìm kiếm, một mặt khác là dưới tình huống trong lòng hai bên biết rõ, Linh Thác rất có thể mượn cơ hội bố cục, mà mưu tính của hắn, ngay cả Tinh Thần Chi Chủ cũng không tính được, dễ dàng sinh ra khúc chiết.

Tiếp đó chính là phía quan phương muốn thể hiện thái độ cứng rắn, mọi người đều là thủ tự, nên cùng tiến thối.Hiệp Hội Mỹ Thần cùng Công Hội Thương Nhân bởi vì bản thân, ảnh

hưởng toàn bộ trận doanh, như vậy mọi người hết chơi được rồi."

"Nếu thực đến lúc đó, tôi sẽ thuyết phục ngài hội trưởng giao ra mảnh vỡ La Bàn Quang Minh." Trương Nguyên Thanh nói.

Phó Thanh Dương nhìn hắn: "Nhưng như vậy, cậu liền không bao giờ có khả năng trở thành Bán Thần nữa."

"Tôi không sao cả." Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai, cười nói: "Tôi đối với Bán Thần cũng không có khát vọng quá mãnh liệt, từ trước tới nay cố gắng thăng cấp, là vì bất đắc dĩ, kẻ địch, nguy cơ cùng cái chết luôn theo tôi, thúc đẩy tôi từng bước một thăng cấp. Nhưng nếu Thái Nhất môn chủ có thể trấn áp Linh Thác, có thể dẫn theo trận doanh thủ tự thắng được chiến tranh, tôi còn có lý do gì đi trùng kích Bán Thần?"

Lời tuy nói như vậy, nhưng Phó Thanh Dương từ trong ánh mắt hắn thấy được không cam lòng.

Tiền công tử lúc này mới nhớ tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn không giống với hắn, hắn rất háo thắng, tuyệt không lùi bước, cho dù phía trước là núi đao biển lửa cũng tuyệt đối không úy kỵ, dựa vào phần tín niệm này, hắn mới từng bước một đi tới hôm nay, đối với cấp bậc, đối với lực lượng có khát vọng mãnh liệt.

Hắn mang Nguyên Thủy dũng mãnh tinh tiến tương tự coi là đồng loại, cho nên nghiêm khắc từ chối yêu cầu của Phó Thanh Huyên, không hy vọng con đường tấn thăng của Nguyên Thủy đoạn tuyệt từ đây.

Bây giờ nhớ lại từng trải của Nguyên Thủy Thiên Tôn một năm qua, hắn bỗng ý thức được, vị huynh đệ cấp dưới tiềm lực vô hạn này, vẫn luôn bị vận mệnh đẩy đi.

Có lẽ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa bao giờ nghĩ tới muốn trở thành Bán Thần, muốn quân lâm thiên hạ.

Hắn chỉ muốn sống sót.

Phó Thanh Dương nhẹ nhàng phun ra một hơi: "Nguyên Soái đáp ứng cho chúng ta thêm một chút thời gian, cậu không cần phải vội đáp ứng cùng từ chối, tự mình nghĩ cho kỹ. Mặt khác, năm ngày sau, chúng ta tiếp tục vào phó bản."

Biểu tỷ vẫn là rất trượng nghĩa nha! Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, lướt qua việc này, hỏi: "Chúng ta chọn phó bản nào?"

Phó Thanh Dương nói: "Hắn là vẫn chọn cấp 8, nhưng chưa nghĩ xong."

Hai người thảo luận phó bản một lát, Trương Nguyên Thanh khôi phục một chút đứng dậy cáo từ, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Trở lại phòng ngủ của mình, hắn vừa mới chuẩn bị nằm xuống ngủ bù, liền nghe tiếng đập cửa "cốc cốc" truyền đến.

Sau đó, tay nắm cửa phòng ngủ bị vặn ra, Quan Nhã mặc váy ngủ đai đeo màu tím ôm một con thú nhồi bông chòm sao Bò Cạp đi vào.

Chương 2870: Gặp người (1)

Cô vừa tắm, mái tóc xoăn nhẹ hơi ẩm ướt, bả vai vừa nhỏ vừa mịn màng, ngũ quan con lai tinh xảo xinh đẹp, bờ môi gợi cảm nở nang.

Bắp chân dưới làn váy thon dài trắng mịn, bàn chân đi dép lê màu trắng, tinh xảo linh lung, ngón chân đầy đặn sơn đỏ.

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn cô một cái, thờ ơ ngã về trên giường.

Quan Nhã đi đến bên giường, ngồi xuống đánh giá bạn trai, kinh ngạc nói: "Làm sao vậy? Nhìn anh rất mệt mỏi."

Trương Nguyên Thanh uể oải "ừm" một tiếng, tựa như ông chồng nửa ngủ nửa tỉnh lấy lệ với vợ: "Ra ngoài một chuyến."

Tâm tư Quan Nhã không ở nơi này, không hỏi nhiều, mềm nhũn ngã vào trong lòng hắn, ôm cổ bạn trai, cười tủm tỉm nói: "Nguyên Thủy, em muốn tô son môi."

Trương Nguyên Thanh mở mắt ra, hôn một cái lên môi cô: "Anh làm sao biết son môi của em để ở đâu, anh bảo Tiểu Đậu Bỉ giúp em tìm một chút?"

Quan Nhã đứng bật dậy, cả giận nói: "Anh giả ngốc cái gì, một bộ dáng lao lực quá độ, anh đã ra ngoài làm gì? Nói, là Tiểu Viên hay Chỉ Sát cung chủ?"

“Là Phó Thanh Dương!”

Quan Nhã ngẩn ra.

Trương Nguyên Thanh bực bội nói: “Anh mới từ bên đó của hắn trở về, nói chính sự đó. Đừng hỏi anh vì sao lao lực quá độ, tỉnh ngủ lại nói cho em.”

Một bàn tay Quan Nhã cú đầu hắn: “Bây giờ lựa chọn tránh mà không chiến rồi?”

“Chiến chiến chiến.” Trương Nguyên Thanh nằm ngã chỏng vó, “Lên đi, tự động.”

…

Giữa trưa.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thoải mái rời khỏi vịnh Phó gia, bay về phía nhà bà ngoại, vốn là muốn dẫn Quan Nhã cùng nhau về nhà, bởi vì bà ngoại muốn gặp đứa cháu dâu này rất lâu rồi.

Nhưng Quan Nhã rạng sáng tập squat, tập quá cố sức, cô vui vẻ lại đổ đổ, tựa như sóng lớn, có vạn loại run rẩy, một phen thấp một phen cao, lung la lung lay không chịu đổ, mùi vị Thần Nhật Du cô hiểu nhất.

Cuối cùng không kêu oan không xin tha, vì tình ý cô không cúi người, ở trên giường cô là một hảo hán, cho nên Trương Nguyên Thanh thương tiếc, không quấy rầy cô nghỉ ngơi nữa.

Về trong nhà, hắn ở hành lang hiện ra thân hình, nhập mật mã mở cửa nhà, mùi thơm đồ ăn nồng đậm bay vào mũi, bà ngoại, ông ngoại cùng dì trẻ đang ăn cơm.

Thấy hắn trở về, bà ngoại rất vui vẻ đứng dậy muốn đi nhà bếp lấy bát cho hắn, ngoài miệng lại oán trách, “Trở về cũng không nói, bình thường điện thoại cũng không gọi, muốn về thì về, muốn đi thì đi, càng ngày càng giống cậu của cháu.”

Dì trẻ trêu ghẹo nói: “Cũng càng ngày càng giống cha cháu rồi.”

Bỗng nhiên khụt khịt mũi, mặt đanh lại, mắng: “Người không sạch sẽ!”

“Cảm ơn bà ngoại.” Trương Nguyên Thanh bưng bát cơm, ngoan ngoãn hô.

Hắn về nhà là muốn bầu bạn người nhà thêm, tiếp đó chính là hỏi một chút thái độ của bại hoại gia tộc đối với nâng đỡ Thái Nhất môn chủ.

Khi phát hiện, hòa bình chỉ là biểu hiện giả dối, thế giới đối mặt hủy diệt, tai nạn sắp xảy ra, hắn mới biết hòa bình ổn định đáng quý, mới ý thức được ông ngoại bà ngoại già rồi, nên rút ra chút thời gian đi bầu bạn bọn họ.

Ăn bữa tối xong, Trương Nguyên Thanh gõ cửa nhà cách vách, mợ đã ra ngoài, trong nhà chỉ một mình bại hoại gia tộc.

“Vốn muốn đấu nhảy với cháu, tốt nhất lại làm một đoạn rap, nhưng tâm tình của cháu tựa như không tốt.” Cậu từ trong hư không lấy ra ly rượu nho, tiếp theo lại lấy cốc Coca lạnh, nói: “Nói một chút đi, chuyện gì?”

Trương Nguyên Thanh lập tức mang kế hoạch của Ngũ Hành minh đối với La Bàn Quang Minh, thái độ bắt buộc phải có nói hết cho cậu.

“Áp dụng thi thố cưỡng chế?” Cậu cười nói: “Cậu đứng bất động bọn họ cũng không sờ được vào cậu, về phần Mị Ma sao, ngay cả Bán Thần nghề nghiệp tà ác cũng không muốn trêu chọc, Ngũ Hành minh cũng chỉ nói mạnh miệng.”

Có rảnh dẫn cháu lãnh hội một phen phong thái của Mị Ma nha cậu… Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

“Cậu cùng Mị Ma đều không thích Thái Nhất môn chủ.” Cậu lắc lắc ly rượu vang, lười biếng tựa vào sô pha, cười nói “Bởi vì hắn cũng là lão lục mò cá.”

“Gì?” Trương Nguyên Thanh ngẩn người.

Bại hoại gia tộc nói chuyện luôn không đâu không đuôi, cho dù là mình y bát truyền nhân cũng thường xuyên theo không kịp tiết tấu của đối phương.

Cậu trút mạnh một ngụm rượu vang, hậm hực nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Bán Thần trận doanh thủ tự chúng ta đánh sống đánh chết, ngay cả Mị Ma loại háo sắc kia cũng theo cậu

ra ngoài đánh nhau rồi. Cháu lại xem xem Tinh Thần Chi Chủ, hắn có từng làm cái gì?"

"Ai không biết còn tưởng rằng hắn là tấm phông nền tác giả đặt ra đâu." Cậu buông ly rượu xuống: "Cho nên, cậu vì sao phải giúp lão lục kia trở thành Thái Dương Chi Chủ, lại nói hắn cũng không phải y bát truyền nhân của cậu."

Trương Nguyên Thanh thở dài nói: "Cậu, việc tới nước này, chúng ta không có lựa chọn. Nâng đỡ Thái Nhất môn chủ đăng đỉnh là lựa chọn duy nhất. Thái Dương Chi Chủ không có khả năng trở thành kẻ sa ngã, mặc kệ cậu đối với Thái Nhất môn chủ có bao nhiêu băn khoăn cùng hoài nghi, một khi hắn trở thành Thái Dương Chi Chủ, tất nhiên là trận doanh thủ tự."

Chương 2871: Gặp người (2)

Cậu buông ly rượu xuống, chăm chú nhìn vào mắt cháu trai, trước nay không đứng đắn hắn hiếm thấy nghiêm túc ngưng trọng, chậm rãi hỏi: "Nguyên Tử, nếu cháu từ bỏ trở thành Thái Dương Chi Chủ, cậu cùng Mị Ma sẽ giao ra mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, nhưng câu này cậu muốn nghe chính mồm cháu nói."

Trương Nguyên Thanh môi khẽ mấp máy, muốn nói gì, nhưng câu "cháu bằng lòng" này trước sau không nói ra được.

Ở sâu trong lòng, một cảm xúc khó gọi tên đã ngăn trở hắn.

"Có thế chứ…" Cậu lại khôi phục tư thái cà lơ phất phơ, "Cậu là Hư Không Bán Thần, y bát truyền nhân của cậu nếu không lăn lộn đến cấp bậc Bán Thần, truyền ra cậu làm sao có chỗ đứng ở trên giang hồ?"

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh trở nên cảnh giác, nói: "Cậu, Nguyên Soái hình như hoài nghi quan hệ của chúng ta rồi. Nếu Ngũ Hành minh theo thân phận chúng ta truy tra…"

"Yên tâm đi, thực đến một khắc đó, nếu cháu cách Chúa Tể đỉnh phong chênh lệch quá lớn, cậu sẽ thỏa hiệp, kẻ thức thời trang tuấn kiệt mà! Cậu co được giãn được."

Cậu nhấp một ngụm rượu vang, Trương Nguyên Thanh uống một ngụm Coca.

Người trước nói: "Nói một chút về chuyện Kỵ Sĩ đơn truyền, cậu cho hắn một quyển bí tịch tu hành nghề nghiệp Kỵ Sĩ cổ đại, bí tịch đó thích hợp nhất rèn luyện ở trên chiến trường, tu hành tiểu thành có thể khiến hắn trong thời gian ngắn bộc phát ra chiến lực cấp 8 trung kỳ.

Đây là hy vọng duy nhất của hắn, nếu thành công, chúng ta liền có thể thúc đẩy tàng bảo khố Giáo Đình, nếu thất bại, vậy bảo tàng Giáo Đình không cần nhắc lại."

Kỵ Sĩ đơn truyền thực thảm, cẩu nửa đời người kết quả nghênh đón phó bản cấp S…

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lặng lẽ cầu nguyện cho Địch Thái, thở dài: "Tiểu Phó nói cho cháu biết, đây là vì linh cảnh càng ngày càng nhiều bug dẫn tới. Địch Thái nếu chết ở trong phó bản, bảo tàng Giáo Đình vất vả mưu tính mấy tháng liền giỏ túc múc nước, nhân tính không bằng trời tính nha."

Cảm khái xong, hắn quay sang nói: "Cậu, năm ngày sau cháu sẽ một lần nữa vào phó bản bang phái của Bạch Hổ binh chúng, trước khi vào phó bản, cháu muốn đi phó bản Bí Mật Ngũ Hành trước một chuyến."

Hắn muốn đi gặp anh Binh một chút, mặt khác đi gặp một lần vị Bất Lương Soái kia.

Yêu bài Bất Lương Soái là ở trong phó bản "Ngũ Hành Chi Loạn" đạt được, mà căn cứ hắn ở trên máy bay bị tập kích, bị ép tiến vào phó bản đời Đường để xem, vị Bất Lương Soái kia ngũ hành kiêm tu, nghi ngờ là Nhân Tiên.

Thông qua những chi tiết này, không khó cân nhắc ra tung tích của Bất Lương Soái.

Cậu nhíu mày, chậm rãi gật đầu: "Được!"

Trương Nguyên Thanh đứng dậy rời khỏi, đi tới cửa lại quay về, lấy ra Mặc Ngọc Tì Hưu, nói: "Cậu, đạo cụ này cậu giúp cháu bảo quản vài ngày."

Cậu ném đến một cái ánh mắt nghi hoặc: "Vì sao?"

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh cay đắng: "Dinh dưỡng theo không kịp."

…

Trong vài ngày kế tiếp, Trương Nguyên Thanh ban ngày ở vịnh Phó gia, sau khi mặt trời lặn về nhà bầu bạn ông ngoại bà ngoại.

Trần Thục cùng bại hoại gia tộc đều là con cái không hợp cách, cuối cùng vẫn là dì trẻ cùng hắn gánh vác trọng trách làm bạn lão nhân.

Trong lúc đó, hắn vào phó bản một lần, cùng Ngân Dao quận chúa ra sức luyện chế âm thi, thân thể tướng sĩ Cự Khuyết quân bảo tồn hoàn hảo đều bị Ngân Dao quận chúa thu thập lại.

Tổng cộng bốn mươi sáu bộ, Siêu Phàm ba mươi hai, Thánh Giả mười bốn, tương lai trong một đoạn thời gian rất dài cũng không thiếu vật hi sinh.

Đáng tiếc quốc sư và Thác Bạt Quang Hách đều là chết không toàn thây không thể thu về, chẳng qua cho dù đạt được xác chết đầy đủ, Trương Nguyên Thanh cũng không cách nào luyện chế.

Bình thường hắn ngẫu nhiên sẽ giúp Lý Đông Trạch xử lý chút vụ án ở Tùng Hải, từ sau khi giá trị công đức biến mất dẫn phát tai nạn, dân chúng tuy đã "tiếp nhận" ý kiến virus lây nhiễm, nhưng sự tồn tại của dị năng giả đã bị đại chúng biết được.

Vì thế tà giáo bắt đầu mọc rễ nảy mầm, nảy sinh ở trong quần thể học sinh, đoàn thể công nhân, đoàn thể bác gái, đám vô công rồi nghề trong xã hội.

Trong đó, một bộ phận lấy đạt được siêu năng lực làm ngụy trang lừa tiền tài lừa biên chế, bộ phận là nghề nghiệp tà ác thấy cơ hội phát triển thế lực nhân loại mà sáng tạo.

Kẻ trước do trị an viên đả kích, kẻ sau thì giao cho tổ chức phía quan phương.

Linh cảnh hành giả trung hạ tầng mỗi ngày là bôn ba ở trong các vụ án sự kiện lớn, tăng ca thêm giờ, cho dù mỏi mệt không chịu nổi cũng không bắt hết, là triệt để từ biệt sinh hoạt hòa bình nhàn nhã qua ngày.

Phía quan phương cũng tốt, trận doanh tà ác cũng thế, mỗi ngày đều có người chết.

Trên diễn đàn mỗi ngày đều có tin tức chiến đấu, báo tang, người đăng bài vô nghĩa nói chêm chọc cười càng ngày càng ít.

Loạn tượng đã sinh, chỉ là các nhân vật tầng dưới chót bi hoan cùng sinh tử Trương Nguyên Thanh đã dần dần không tiếp xúc đến.

Hắn để mắt đánh cờ cùng chém giết tầng cấp cao hơn.

Chương 2872: Gặp người (3)

Hạ Hầu gia.

Máy bay không người lái hình thể khổng lồ dài khoảng 4 mét thong thả phi hành ở trên không khu sinh hoạt của gia tộc, bốn cánh quạt xoắn ốc phát ra tạp âm chói tai.

Hạ Hầu Ngạo Thiên treo trên trời bốn ngày nghiến răng nghiến lợi nói: "Lão già, chờ ông hoàn toàn khôi phục nguyên khí, chúng ta liền giết vào nhà, bức bách lão tổ tông quỳ xuống nhận sai."

Trong nhẫn sắt đen truyền đến tiếng cười lạnh của lão phương sĩ: "Muốn tìm chết, đừng liên lụy ta."

Cho dù được coi là thời đại "Tiên Tần", cao thủ cấp Nhân Tiên cũng là tồn tại vô cùng hiếm có, có thể vào cung ám sát Thủy Hoàng Đế.

"Lão già, ông nói lão tổ tông đối đãi tôi như thế, có phải kiêng kị tiềm lực của tôi hay không?" Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

Phương sĩ đời Tần truyền đến tinh thần dao động: "Cậu không xứng!

Nói từ trên trình độ nào đó, lão tổ tông Hạ Hầu gia đối với cậu đặc biệt khoan dung, khoan dung đến mức khiến tôi cảm thấy kinh ngạc. Nếu là hậu duệ của tôi, lặp đi lặp lại nhiều lần nói năng lỗ mãng, lão phu đã thanh lý môn hộ rồi."

Sắc mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên nghiêm túc, lộ ra nét trầm ngâm: "Thì ra tôi vẫn luôn mang lão tổ tông coi là quân xanh."

Thấy thế, trong lòng phương sĩ đời Tần khó tránh khỏi vui mừng.

Lão trái lại có thể hiểu được, Hạ Hầu Nhân Tiên vì sao khoan dung, đứa con cháu này thiên phú tuyệt luân, tiềm lực vô hạn, đáng quý là hắn có một tấm lòng son.

Say mê học thuật, si mê nghiên cứu, khi rảnh rỗi hắn chỉ làm ba việc: Xem tiểu thuyết, xem anime, hiển thánh trước mặt người ta.

Quyền lực, tiền tài, sắc đẹp khinh thường để ý, nhân tình lui tới không biết gì cả.

Cái này không phải tấm lòng son, còn là cái gì.

Hạ Hầu Ngạo Thiên là một đóa hoa sen trắng mọc ra từ trong bùn lầy quyền lực, dục vọng, tuy đóa hoa sen này từ nhỏ đã làm người chê chó ghét.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên đang trầm ngâm dùng một loại giọng điệu bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra lão tổ tông tinh cũng đã thần phục tôi rồi."

… Phương sĩ đời Tần không dễ dàng nổi giận, nhưng ở trên người Hạ Hầu Ngạo Thiên luôn không nén nổi lửa giận: "Đây là lý giải của cậu đối với Hạ Hầu tổ tông khoan dung cậu?"

"Chẳng lẽ không đúng?"

"Trẻ con không thể dạy, chẳng khác nào gỗ mục không điêu khắc được." Khi nói chuyện, Hạ Hầu Ngạo Thiên bị treo ở không trung thấy một ánh sao ở nơi xa dâng lên, hóa thành bộ dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"…"Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Hầu Ngạo Thiên có nháy mắt hiện lên xấu hổ, sỉ nhục cùng quẫn bách.

Trương Nguyên Thanh tới phụ cận, không bận tâm mấy đạo thần niệm phía dưới quét đến, nói: "Sao anh còn treo ở trên trời?"

"Lão tổ tông đố kị người tài." Hạ Hầu Ngạo Thiên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Bớt nói mấy câu đi, bằng không tôi sợ không vớt được anh ra." Trương Nguyên Thanh bực mình nói.

Ánh mắt hắn ở bên dưới tìm tòi, tập trung khu vực thảm thực vật tươi tốt nhất, nơi đó tọa lạc một căn nhà cũ tường trắng

ngói đen, tình hình trong sân bị một làn sương mù dày đặc che đi, không thể thấy rõ.

“Nơi đó chính là chỗ Hạ Hầu lão tổ tông bế quan?” Hắn hỏi.

Hạ Hầu lão ngạo thiên gật đầu!

Bán Thần của linh cảnh thế gia sao đều thích thích chết dí trong nhà? Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, hóa thành một mảng hào quang màu vàng, đáp ở cổng nhà.

Hắn rất thản nhiên khom mình hành lễ, tựa như quên mình cùng Hạ Hầu gia từng mâu thuẫn, cất cao giọng nói: “Vãn bối Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mắt Hạ Hầu Bán Thần.”

Trong viện truyền đến thanh âm nhàn nhạt không có cảm xúc dao động, kéo dài âm cuối: “Chuyện gì~”

Trương Nguyên Thanh vẫn duy trì tư thế khom người, “Vãn bối có việc tìm Hạ Hầu Ngạo Thiên, xin tiền bối dàn xếp.”

“Được.” Trong sân nhà truyền đến tiếng trả lời, dừng một chút, thanh âm hư vô lạnh nhạt lại nói: “Nói cho Hạ Hầu Ngạo Thiên, lần sau lại bất kính đối với tổ tông, lão phu treo hắn một tháng.”

“Vãn bối sẽ báo cho hắn.” Trương Nguyên Thanh cố nén không cười thành tiếng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên trên không trung, bỗng nhiên cảm giác Thừng Trói Thần buộc chặt thân thể buông ra, hóa thành một đạo hào quang vàng óng bay vào trong nhà cổ.

Hắn hoạt động tứ chi tê mỏi cứng ngắc, vội vàng hướng về nhà cổ cao giọng nói: “Lão tổ tông, ngài có phải hay không đã sớm thần…”

Còn chưa dứt lời, Trương Nguyên Thanh hóa thành hào quang vàng óng quay về dùng sức bịt miệng của hắn, kéo hắn bay về phía xa, biến mất ở chân trời, rời xa địa bàn Hạ Hầu gia.

Hạ Hầu Ngạo Thiên dùng sức giãy thoát tay Trương Nguyên Thanh, nhíu mày nói: “Cậu tìm tôi làm gì? Lại muốn vào phó bản? Không được, tôi còn chưa mang tin tức vượt qua phó bản cấp A nói cho cả gia tộc đâu.”

Cần nói sao? Mỗi lần cậu đi lão tổ tông nơi đó làm màu, đều đại biểu cậu ở bên ngoài có thu hoạch, người Hạ Hầu gia đã sớm đoán được rồi.

Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi dẫn cậu đi một nơi thú vị, đương nhiên, nếu cậu không muốn đi, đưa nhẫn cho tôi cũng được."

Hắn chỉ chỉ cái nhẫn sắt đen trên ngón tay cái Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Chương 2873: Vực sâu đóng băng tất cả (1)

Thấy cũng đã nói tới mức này rồi, phương sĩ đời Tần chỉ có thể chủ động mở miệng, truyền ra tinh thần dao động.

"Cậu tìm tôi?"

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, "Tôi muốn vào một cái phó bản gặp một người."

"Người nào?" Phương sĩ đời Tần hỏi.

"Có thể là Thủy Hoàng Đế." Trương Nguyên Thanh nói.

Trong nhẫn sắt đen truyền đến tinh thần dao động kịch liệt.

…

Vịnh Phó gia.

Công ty nghiên cứu phát triển cơ quan thuật, văn phòng tổng giám đốc của Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Ngài hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc, mặc âu phục quần âu màu hồng, trông rất 'đũy', giao trọng lượng thân thể cho ghế dựa lưng, hai cái chân gác chéo nhau lên bàn làm việc.

"Đợi lát nữa, tôi sẽ đưa các cậu vào phó bản Bí Mật Ngũ Hành, trước khi đi vào, nói một chút với các người hạng mục công việc cần chú ý." Ngài hội trưởng tư thế ngồi không đứng đắn, giọng điệu lại rất nghiêm túc.

"Các cậu thuộc loại khách xuyên việt, không phải linh cảnh hành giả vào phó bản, đối với linh cảnh mà nói, các cậu là

bug, là virus, là nhân tố quấy nhiễu linh cảnh vận hành, khi nó kiểm tra được các cậu, sẽ lựa chọn mang các cậu trục xuất phó bản, hoặc gạt bỏ ngay tại chỗ."

"Cho nên, mấy quy tắc dưới đây phải nhớ kỹ: Một, đừng đụng bừa vào vật phẩm trong phó bản, chủ yếu là tài liệu và đạo cụ. Hai, đừng sinh ra xung đột với NPC trong phó bản. Ba, đừng bộc phát ra lực lượng cấp bậc cao."

Ặc, xem ra cậu giúp mình từ trong phó bản tìm bộ kiện của bộ trang bị Lôi Thần, đã thừa nhận trả giá nhất định nha.

Cùng là phó bản cấp Chúa Tể, hắn dám lấy đi Lôi Mâu cũng không dám mang Địch Thái đi ra, nói rõ quấy nhiễu phó bản đang vận hành, thừa nhận trả giá lớn hơn nữa…

Trương Nguyên Thanh nhíu mày: "Nhưng mà, tôi không biết sau khi lấy ra yêu bài Bất Lương Soái, sẽ dẫn phát kịch biến hay không."

(vì có mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên, nên cách xưng hô trong bản dịch cũng sẽ có sự điều chỉnh theo, dù trong tiếng Trung, xưng hô wo - ni là thống nhất cho gần như mọi cuộc giao tiếp)

Mà Bất Lương Soái xác suất đại khái là Bán Thần, liên quan đến nhân vật như vậy, hắn không có khả năng thông qua Quan Tinh Thuật, Tinh Tướng Thuật xem xét quá trình cùng kết quả.

Cũng chính là nói, hắn tính không ra chuyến này là lành hay dữ, cái này không có cách nào cả.

Ngài hội trưởng nhún vai, "Chẳng qua đừng lo lắng, gặp được nguy hiểm, bóp nát tấm ngọc phù kia tôi tặng cho cậu, bản hội trưởng sẽ từ trên trời giáng xuống, đưa các cậu chạy ra khỏi hiểm cảnh."

Ngài hội trưởng không tính vào phó bản Bí Mật Ngũ Hành, lo lắng sẽ dẫn tới phản ứng quá khích của Bất Lương Soái, đến lúc đó, linh cảnh sẽ ngay lập tức trinh sát đo lường được dao động khác thường, giáng xuống trừng phạt.

Tiếp theo, nếu là dẫn phát xung đột, câu thông với Bất Lương Soái sẽ rất khó tiến hành.

Bí Mật Ngũ Hành quả thật là phó bản cấp 7, Liên Tam Nguyệt và anh Binh vừa tấn thăng Chúa Tể không bao lâu đã gặp

được, sáu Chúa Tể, chỉ hai người bọn họ còn sống…

Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể vào phó bản."

Hạ Hầu Ngạo Thiên hất hàm cao vút, nói "Tôi không cần chuẩn bị, bởi vì nhân vật chính, lúc nào cũng chuẩn bị."

Ngài hội trưởng đánh giá hắn, bật cười nói: "Tiểu tử cậu rất thú vị." Giơ tay, búng ngón tay thanh thúy vang dội: "Trục xuất!"

Trong chớp mắt, hai người chỉ cảm thấy một lực lượng to lớn đẩy vào ngực, nhưng lui không phải thân thể, mà là toàn bộ thế giới, bọn họ như bị mảng không gian này từ bỏ, cảnh vật quanh mình đang nhanh chóng rời xa bọn họ.

Một giây sau, cảnh vật giật lùi đã dừng lại.

Chiếu vào mắt là bầu trời u ám, mây đen thật dày đọng lại ở dưới bầu trời, cơn mưa lớn chuẩn bị đổ xuống.

Nơi xa có một ngọn núi lửa vừa mới phun trào, nham thạch nóng chảy đỏ đậm nóng rực từ miệng núi lửa chảy ra, hướng về quần thể kiến trúc chân núi ùa đi.

Quần thể kiến trúc kia số lượng không nhiều, nhưng quy mô rất lớn, mỗi một căn đều là cung điện hùng vĩ.

"Không khí thật áp lực." Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn chung quanh, nhíu mày: "Tôi cảm giác linh lực bị trong cơ thể áp chế, trở nên giống như nước đường."

Trương Nguyên Thanh vội tập trung tinh thần cảm ứng, phát hiện Tinh Thần cùng Thái âm quả thật trở nên cực kỳ cản trở, nhưng Nhật chi thần lực vui sướng tự nhiên, không chịu ảnh hưởng.

Trong nhẫn ngón cái sắt đen truyền đến tinh thần dao động của phương sĩ đời Tần.

"Ngũ hành hợp nhất, vạn vật quay về hỗn độn, chỉ Nhật chi thần lực siêu thoát bên ngoài."

"Nơi này tràn ngập ngũ hành chi lực, dung hợp lẫn nhau khắc chế lẫn nhau. Các cậu coi như tốt, nếu là linh cảnh hành giả

kim mộc thủy hỏa thổ năm đại nghề nghiệp ghép trúng phó bản này, vậy mới là hình thức địa ngục."

Hạ Hầu Ngạo Thiên "Ồ" một tiếng, có chút hiểu rồi, "Không hổ là phó bản cấp S, toàn bộ hoàn cảnh chính là một trận pháp cổ đại suy yếu hình vòng tròn."

Chương 2874: Vực sâu đóng băng tất cả (2)

Hắn quay đầu nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, hỏi: "Chúng ta đi nơi nào gặp Thủy Hoàng Đế "

"Tôi đi lên quan sát một phen." Trương Nguyên Thanh chỉ chỉ bầu trời, cưỡi gió bay vút lên, rất nhanh đã tới trên cao ngàn mét, đại địa mênh mông thu hết vào mắt.

Đồng bằng kéo dài về cuối tầm nhìn, không có ốc đảo, rừng rậm, mặt đất màu đen trừ cát chính là đá, rất hoang vắng.

Trung tâm thế giới là mảng quần thể kiến trúc kia, từ trên cao nhìn xuống, mới phát hiện thật ra là năm tòa cung điện khổng lồ, bởi vì cách quá gần, nhận lầm thành quần thể kiến trúc.

Năm tòa cung điện xếp thành hình tròn, khu vực trung ương là một mảnh đất trống.

Năm tòa cung điện phong cách kiến trúc hoàn toàn khác nhau, một tòa lấy gạch, gỗ làm chủ, trồng hoa cỏ cây cối xanh mơn mởn, giống như cung điện của hoàng cung cổ đại.

Một tòa lấy vật liệu đá màu trắng làm tài liệu chính, xây dựng tràn đầy khí thế, lại lộ ra cảm giác cô độc cao ngất sắc bén.

Một tòa cung điện dùng thuần túy đá vôi cùng đá hoa cương đắp thành, toàn thân phong cách cổ xưa, có loại cảm giác dày nặng của Kim Tự Tháp.

Một tòa cung điện bên ngoài là dùng lượng lớn gỗ màu đen xây dựng, mái hiên, cột ướt sũng, giống như vừa đổ mưa.

Ngoài điện có rất nhiều cái ao lớn nhỏ khác nhau, từ trên cao quan sát, giống như những cái hố chứa nước.

Còn có một tòa cung điện dùng đá cuội màu đỏ rực xếp thành tường, đắp thành cột, ngay cả nóc nhà cũng là những viên đá cuội đỏ đậm ghép thành.

Những cung điện này đều có đặc điểm thống nhất, đó chính là rất lớn, căn bản không phải xây dựng cho nhân loại, càng như là chỗ ở của người khổng lồ cao 6 mét trong truyền thuyết.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục tăng độ cao, không bao lâu, rốt cuộc thấy cuối đường chân trời, đó là một mảng vách ngăn không gian mơ hồ.

Hắn ở trong lòng tính toán một phen, phó bản này tổng diện tích cũng chỉ sáu bảy trăm kilomet vuông.

"Liên Tam Nguyệt từng nói, bọn họ ở sau khi đánh bại boss, đã nhìn thấy vực sâu, khí tức trong vực sâu khiến Chúa Tể cũng run rẩy…" Trương Nguyên Thanh ngẫm nghĩ, hóa thành một ánh sao tiêu tán.

Tìm được vực sâu trước rồi nói tiếp.

Sau liên tục mười cú Tinh Độn Thuật, hắn đến rìa thế giới, chưa nhìn thấy vực sâu.

Trương Nguyên Thanh thi triển Tinh Độn Thuật quay về, nói: "Chúng ta vòng quanh biên giới thế giới trước tìm kiếm vực sâu, nhưng phó bản này có chút lớn, muốn mang biên giới thăm dò toàn bộ một lần mà nói, tương đối hao phí thời gian."

Hạ Hầu Ngạo Thiên "Hắc" một tiếng "Lúc này, liền cần bản nhân vật chính ra trận rồi."

Hắn mở hòm đồ, ra sức kéo ra một cái rương kim loại hình vuông cao 2 mét rộng 2 mét.

"Rắc!" Rương mở ra, từng cái máy bay không người lái to bằng bàn tay từ trong rãnh bay ra, tổng cộng sáu mươi cái, lơ lửng ở đỉnh đầu hai người.

Hạ Hầu Ngạo Thiên ấn cái nút mặt bên của rương, trong lỗ tròn mặt bên cái rương bắn ra hai sợi dây tiếp nhận thần kinh, tự động nối đến huyệt Thái Dương của Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Hắn lập tức nhắm mắt lại.

“Ong ong…” Sáu mươi chiếc máy bay không người lái nhanh chóng hành động, hướng về bốn phương tám hướng tản ra.

Trương Nguyên Thanh ở bên cạnh lẳng lặng chờ đợi.

Khoảng nửa giờ sau, Hạ Hầu Ngạo Thiên mở mắt ra, lắc đầu nói:

“Chưa phát hiện vực sâu.”

Trương Nguyên Thanh sờ cằm trầm ngâm, một lát sau nói:

“Một người bạn của tôi nói, bọn họ là ở sau khi vượt qua phó bản Bí Ẩn Ngũ Hành phát hiện vực sâu. Bây giờ chúng ta chưa tìm được vực sâu, nói rõ vào vực sâu là có điều kiện phát động.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức trợn tròn mắt: “Cần vượt qua phó bản mới được? Nhưng chúng ta là khách xuyên việt, chiến đấu ở trong phó bản sẽ bị linh cảnh gạt bỏ.”

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật: “Cho dù linh cảnh không gạt bỏ, phó bản cấp S cũng có thể giết chết chúng ta.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Hạ Hầu Ngạo Thiên liếc hắn: “Nếu không chúng ta đi thôi.”

Trương Nguyên Thanh cùng ông lão trong nhẫn trăm miệng một lời: “Không được!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên sững sờ, lẩm bẩm: “Không được thì không được, lớn tiếng như vậy làm gì!”

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ một lát, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ ra một âm thi Siêu Phàm, “Vực sâu đã ở trong cung điện, tôi phái âm thi vào tìm hiểu.”

“Cậu kiềm chế một chút.” Hạ Hầu Ngạo Thiên giật mình, “Nếu là xảy ra xung đột với quái vật của phó bản, sẽ liên lụy chúng ta bị linh cảnh gạt bỏ.”

“Đừng lo lắng, nơi này là phó bản mức S cấp Chúa Tể, âm thi Siêu Phàm tựa như sâu kiến, sâu kiến sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với phó bản, xác suất linh cảnh kiểm tra đo lường được là không lớn.” Trương Nguyên Thanh tràn đầy tự tin.

Thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên không còn phản đối, hắn thao túng âm thi, cẩn thận tiến lên, tiến vào khu kiến trúc.

Hắn đầu tiên đi về phía cung điện màu xanh biếc sum suê, bước vào đình viện mọc đầy thảm thực vật, hoa cỏ, trong nháy mắt, Trương Nguyên Thanh liền thấy cây cối nhẹ nhàng lay động, tựa như sống lại.

Chương 2875: Vực sâu đóng băng tất cả (3)

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh đã mất đi tầm mắt của âm thi, ý thức trở về chủ thể, một màn cuối cùng nhìn thấy là dây leo sinh trưởng tốt, rễ cây chui từ dưới đất lên, quấn quanh mình.

Hắn mở mắt ra, nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên: "Bây giờ có một tin tức tốt cùng một tin tức xấu."

Hạ Hầu Ngạo Thiên hất hàm: "Nghe tin tức tốt trước."

"Tin tức tốt chính là, âm thi Siêu Phàm đúng là sâu kiến, sẽ không dẫn tới cơ chế gạt bỏ của linh cảnh."

"Vậy tin tức xấu thì sao?"

"Tin tức xấu chính là, âm thi Siêu Phàm đúng là sâu kiến."

"…"

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Trong không khí trầm mặc, ông lão trong nhẫn truyền ra tinh thần dao động, nhắc nhở:

"Cậu không phải có một tấm lệnh bài Bất Lương Soái à?"

"Lệnh bài là tín phù thân phận, tương đương với giấy thông hành bây giờ."

Thể hồ quán đỉnh.

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, mở ra hòm đồ, lấy ra tấm lệnh bài bằng đồng, đủ mọi màu sắc kia.

Tấm lệnh bài này biên giới điêu khắc hoa văn, mặt trước có phù điêu "Bất Lương Nhân" vừa mới xuất hiện, toàn bộ linh cảnh đều khẽ rung chuyển.

Lệnh bài bắn ra một chùm tia sáng năm màu rực rỡ, chiếu vào trong khu kiến trúc.

Năm tòa cung điện khổng lồ dần dần nhuộm lên vầng sáng năm màu, sau đó, phân biệt hướng về khu vực trung ương bắn

ra năm cột ánh sáng năng lượng "đỏ trắng vàng đen xanh".

Năm chùm sáng kịch liệt va chạm, năm màu trộn lẫn, chuyển thành màu sắc hỗn độn tối tăm mờ mịt.

"Ầm ầm…"

Khu vực trung ương năm tòa cung điện đổ sụp chìm xuống, lộ ra một cái vực sâu không thấy đáy.

Khí lạnh cường đại từ trong vực sâu đen ngòm trào ra, sương trắng lượn lờ bay lên, bay về phía bầu trời.

Khí tức đóng băng tất cả, phong ấn tất cả, vực sâu kia Liên Tam Nguyệt từng nói… Trương Nguyên Thanh mừng rỡ:

"Chính là vực sâu này, ngay tại phía dưới."

Trong chiếc nhẫn của Hạ Hầu Ngạo Thiên nổi lên tinh thần dao động mãnh liệt, lại nhanh chóng dừng lại, trở nên không một gợn sóng.

Nhân vật chính cúi đầu nhìn một cái, nói:

"Ông già, ông trước sau rất kích động?"

Ông lão không để ý hắn.

Vì an toàn, Trương Nguyên Thanh lần nữa triệu hồi ra âm thi, để âm thi cầm lệnh bài, đi về phía cung điện xanh um tươi tốt.

Bước vào đình viện mọc đầy thảm thực vật, hoa cỏ, âm thi trước đó đã không thấy tăm hơi, nghi là bị thực vật cắn nuốt rồi.

Trương Nguyên Thanh điều khiển âm thi dừng lại, đứng im tại chỗ cảnh giác.

Cây cối, hoa cỏ chung quanh vắng vẻ im ắng, không có dấu hiệu sống lại.

Hai người hoàn toàn thở phào, tăng tốc bước chân, đi về phía khu vực trung ương năm tòa cung điện quay quanh.

Xuyên qua hòn non bộ, lầu các cùng đình nghỉ mát đình viện, vòng qua chủ điện cao mười mấy trượng, Trương Nguyên Thanh và Hạ Hầu Ngạo Thiên đến miệng vực sâu, nhìn chăm chú vết nứt phía dưới.

Từng luồng từng luồng hàn ý đập vào mặt, chỉ mấy giây, hai người cũng cảm giác da mặt cứng ngắc, linh lực trúc trắc, độ sinh động của tế bào thân thể cũng bắt đầu giảm xuống.

Loáng thoáng, hai người nghe thấy trong vực sâu truyền đến tiếng hít thở như có như không.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cúi đầu, nhìn một lần vực sâu toàn màu đen kịt, sâu không thấy đáy, lặng yên nuốt một ngụm nước bọt:

"Nếu không, tôi đưa nhẫn cho cậu, cậu mang theo lão già xuống dưới?"

Trương Nguyên Thanh còn chưa lên tiếng, ông lão trong nhẫn ngay lập tức mở miệng:

"Ha ha, từ xưa đến nay hèn nhát đều là vai phụ."

Da mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên giật giật: "Cái này gọi là quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ, phó bản này có quan hệ gì với tôi, tôi không thèm đi xuống mạo hiểm.'

"Không có nguy hiểm." Trương Nguyên Thanh nói: "Tốc độ khí lạnh đóng băng linh lực cùng thân thể không tính là nhanh, trong vòng mười phút đi ra, sẽ không gặp nguy hiểm."

Hạ Hầu Ngạo Thiên kinh ngạc nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho rằng giọng điệu đối phương quá mức khẳng định, tựa như từng tới nơi này.

Hắn đang muốn đặt câu hỏi, liền thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tung người nhảy vào vực sâu.

…

Vực sâu như nối với địa ngục, Trương Nguyên Thanh rơi xuống ước chừng mười phút, vẫn chưa chạm đáy.

Càng đi xuống, hàn ý càng nặng, lực lượng phong ấn cũng càng rõ ràng, cũng may Nhật chi thần lực vượt ra ngoài tất cả, vận chuyển trong cơ thể, mang đến ấm áp, xua tan hàn ý, chậm lại tốc độ phong ấn.

Rốt cuộc, Trương Nguyên Thanh "bịch" một tiếng rơi xuống đất, lòng bàn chân giẫm đến mặt băng cứng rắn.

Đáy vực sâu không có bất cứ ánh sáng gì, nhưng năng lực nhìn đêm của Thần Dạ Du, khiến hắn thấy rõ cảnh tượng quanh mình.

Dưới chân hắn là tầng băng thật dày, phía trước là hang động, vách, đỉnh chóp, bề mặt hang động cũng ngưng kết băng cứng thật dày, tựa như quả sơn tra bị vỏ bọc đường bọc lại.

Tiếng hít thở bên tai càng thêm rõ ràng.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên nhẹ nhàng đáp xuống đất, quấn một cái áo khoác màu đỏ sậm.

"Lạnh quá, cả người sắp đông cứng rồi." Hai tay hắn nhét ở trong tay áo, run rẩy, hưởng thụ nhiệt lực áo khoác truyền đến, lại nhìn Trương Nguyên Thanh sống lưng thẳng tắp bên người, ghen tị nói: "Vẫn là Thần Nhật Du tốt, da dày thịt béo."

Chương 2876: Bất Lương Soái (1)

Trương Nguyên Thanh đánh giá hắn, "Anh khoác áo khoác Hỏa Sư còn cảm thấy lạnh?"

"Đạo cụ ở nơi này cũng bị phong ấn đại bộ phận công năng… Ừm, luồng khí lạnh này hẳn là đến từ nghề nghiệp Vĩnh Dạ, nhưng Bí Mật Ngũ Hành không phải phó bản đại khu thứ hai chúng ta sao, vì sao sẽ có lực lượng của đại khu thứ nhất." Hạ Hầu Ngạo Thiên dậm chân một cái, chà chà tay.

"Người phong ấn ở vực sâu, ở cổ đại hẳn là từng đi đại khu thứ nhất, từ nơi đó lấy được pháp bảo hoặc là vật chất phong ấn tầng cấp cực cao." Trương Nguyên Thanh nói ra ý kiến của mình.

Trong nhẫn ngón cái sắt đen truyền đến tiếng nói trầm thấp của phương sĩ đời Tần, thúc giục: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện phiếm, mau mau tiến vào hang động."

Lão phương sĩ rất để ý tung tích của Thủy Hoàng Đế nha, lão cùng Thủy Hoàng Đế rốt cuộc có ân oán gì?

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, kiềm chế sự kích động trong lòng, dẫn Hạ Hầu Ngạo Thiên tiến vào hang động.

Hắn muốn nhìn thấy anh Binh.

Đế giày giẫm trên băng cứng phát ra tiếng "Kẽo kẹt", lòng bàn tay Hạ Hầu Ngạo Thiên dâng lên một quầng Tam Muội Chân Hỏa, mượn ánh lửa ảm đạm quan sát bốn phía.

Hang động rất thâm thúy, bên trong trống không một vật, sau khi chậm rãi đi năm sáu mươi mét, rốt cuộc đi đến cuối.

Đầu tiên hấp dẫn người ta chú ý là một cái quan quách đá đen, trưng bày ở trên đài hàn băng, mặt ngoài quan tài bao bọc băng cứng thật dày.

Tiếp theo là một bóng người ngồi khoanh chân ở cạnh quan tài, hắn mặc quần bộ đội rằn ri, áo ba lỗ màu trắng, cơ bắp cuồn cuộn. Ngũ quan hắn bình thường, mày rậm, mũi cao, hình dáng khuôn mặt hơi vuông, phối với bộ quần áo cùng cơ bắp này, cho người ta một loại cảm giác dã hán thô ráp.

Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh cảm giác cổ như là bị cái gì chặn lại, hốc mắt không chịu khống chế ươn ướt.

Ánh mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên từ quan tài dời ra, nhìn về phía bóng người ngồi khoanh chân, kinh ngạc nói: "Sao có người ở nơi này, là linh cảnh hành giả ghép vào phó bản Bí Mật Ngũ Hành? Nhìn qua giống Yêu Mê Hoặc, hoặc là…"

Chưa nói xong, hắn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn như tượng đất không nhúc nhích, liền đi lên đánh giá hắn.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh khiến Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩn người, ý thức được cái gì, kinh ngạc nói: "Cậu quen hắn?"

"Không quen." Trương Nguyên Thanh giọng điệu lạnh nhạt phủ nhận.

Lời tuy nói như vậy, nhưng hắn không nhìn quan tài, đi thẳng đến trước mặt tượng băng, không nói một lời chăm chú nhìn, lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

Tượng băng ngồi im lặng, không có nhiệt độ, không có khí tức, không có linh hồn dao động.

Trương Nguyên Thanh nhìn thật lâu, rốt cuộc thu hồi ánh mắt, nhìn về phía quan tài nặng nề, nói: "Tôi bây giờ chuẩn bị lấy ra yêu bài Bất Lương Nhân."

Lời này của hắn là nói với ông lão trong nhẫn.

Phương sĩ đời Tần im lặng mấy giây, truyền đến đáp lại: “Có thể.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên thúc giục: “Nhanh lên, càng lúc càng lạnh rồi, tôi cảm giác mình không mặc quần áo đi ở đồng băng Bắc Cực.”

Sắc mặt hắn đã bắt đầu trắng bệch.

Trương Nguyên Thanh mở hòm đồ, lại lấy ra yêu bài vừa rồi thu lại.

Yêu bài vừa rời hòm đồ, quan tài băng cứng phong ấn liền sinh ra lực hút, hút yêu bài qua.

Yêu bài bằng đồng đủ mọi màu sắc ở nháy mắt chạm vào quan tài, hóa thành năng lượng thuần túy, xuyên qua vỏ băng truyền đến bên trong.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên theo bản năng trở nên cảnh giác, đề phòng tình huống xấu nhất.

Theo năng lượng năm màu tiến vào quan tài, Trương Nguyên Thanh cảm ứng được trong quan tài, một luồng tinh thần dao động mỏng manh bỗng dưng sinh ra, nói càng chuẩn xác hơn, là sống lại.

Tinh thần dao động mỏng manh chưa bùng nổ như trong tưởng tượng, ngược lại duy trì ở cường độ “mơ mơ màng màng” giống như ngủ mà không phải ngủ.

Khoảng khắc sau, một tinh thần dao động nhỏ bé từ trong quan tài truyền đến: “Người nào mang đến yêu bài của ta?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng phương sĩ đời Tần trong nhẫn đều chưa nói chuyện.

Trương Nguyên Thanh mang tính chất thử, đáp lại: “Tiền bối, là ta.”

Nói xong, hắn rõ ràng cảm ứng được tinh thần lực trong quan tài tràn ra, “nhìn quét” ở trên người mình.

“Bây giờ là năm nào tháng nào?” Tinh thần dao động trong quan tài chợt kịch liệt.

“Tháng 1 năm 2023, cách triều đại ngài ở đã qua đi 1400 năm.” Trương Nguyên Thanh chưa bởi vì đối phương bày ra ra nhỏ yếu mà xem nhẹ, chậm trễ.

Bởi vì tồn tại trong quan tài chỉ là thức tỉnh một ý niệm.

“Năm 2023…” Ý niệm trong quan tài lẩm bẩm.

Hắn tựa như rất để ý thời gian… Trương Nguyên Thanh sâu sắc phát hiện không thích hợp, ở trong suy nghĩ của nhân vật cỡ này, thời gian thấm thoát, năm tháng thoi đưa, đều là tầm thường.

Đừng nói bên ngoài ruộng bể nương dâu, cho dù thế giới hủy diệt, chỉ sợ cũng sẽ không quá kinh ngạc.

Ý niệm trong quan tài truyền đạt ra phấn chấn: “Ta chịu đựng đến lúc thời đại mới đến, ta rốt cuộc đấu lại thời gian, thức tỉnh ở thời đại có thể trường sinh.”

Chương 2877: Bất Lương Soái (2)

“Đáng tiếc, ta bây giờ còn không cách nào đi ra ngoài.” Hắn lẩm bẩm một lát, thu hồi cảm xúc, tinh thần dao động chuyển thành bình tĩnh.

“Tiểu tử ngươi có thể đạt được yêu bài của ta, nói rõ là người có duyên, nếu ngươi là vì pháp bảo hoặc bảo tàng khác, vậy có thể rời khỏi rồi, ta cái gì cũng không cho ngươi được.”

Trương Nguyên Thanh đang tìm từ mở miệng như thế nào, trong nhẫn ngón cái của Hạ Hầu Ngạo Thiên truyền đến tinh thần dao động kích động lại vội vàng.

“… Ngài có phải Thủy Hoàng Đế hay không?”

Ý niệm trong quan tài trả lời: “Thủy Hoàng Đế à, ta không phải hắn.”

“Ngươi không phải hắn? Ngươi không phải hắn!” Phương sĩ đời Tần lẩm bẩm, giọng điệu đã cao hứng, lại có tiếc nuối, đã nhẹ nhàng thở ra, lại có không cam lòng, rất phức tạp.

Thấy phương sĩ đời Tần đắm chìm ở trong cảm xúc của mình, Trương Nguyên Thanh chủ động mở miệng hỏi: “Ngài là Bất Lương Soái đời Đường? Bất Lương Soái thời kì nữ đế?”

“Phải.”

“Ngài là lĩnh hội bí ẩn Ngũ Hành như thế nào?” Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề.

Ý niệm trong quan tài nhàn nhạt đáp lại: “Không thể trả lời.”

Người hữu duyên đã nói đâu? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, quay sang hỏi:

“Vậy ngài có biết tung tích Thủy Hoàng Đế hay không? Hoặc là tin tức?”

Đối với vấn đề này, ý niệm trong quan tài chỉ trả lời một câu: “Thủy Hoàng Đế là nhân vật đầu tiên từ xưa tới nay lĩnh ngộ ngũ hành chi lực, về phần tung tích của hắn, ta cũng không biết.”

Vậy thì kì quái!

Căn cứ tình báo trong phó bản “Ngũ Hành Chi Loạn”, phương thức truyền thừa ngũ hành chi lực là dựa vào “Đoạt xá”, trừ phi Bất Lương Soái là dựa vào bản thân lĩnh ngộ huyền bí ngũ hành, nếu không, hắn khẳng định cũng bị đoạt xá.

Nói như vậy không quá chuẩn xác, nên là: Bất Lương Soái chỉ là thân phận của hắn ở đời Đường, trước đó khẳng định cũng có.

Nếu như Bất Lương Soái cũng không phải Thủy Hoàng Đế, như vậy Thủy Hoàng Đế ở đâu?

Hắn là ngũ hành tinh hoa của Thủy Hoàng Đế chôn giấu ở một góc nào đó của linh cảnh, chưa bị ai đạt được?

Nhưng cũng không có khả năng nha, dựa theo cách nói của phương sĩ đời Tần, Thủy Hoàng Đế là Nhân Tiên, mà Bất Lương Soái cũng là Nhân Tiên, Nhân Tiên liền mang ý nghĩa có được quyền hạn nhân viên quản lý.

Một phần quyền hạn nhân viên quản lý hoàn chỉnh, có lẽ có thể phân chỉa ra ba bốn vị Bán Thần sơ kỳ, nhưng không có khả năng phân chia ra ba bốn vị Bán Thần trung kỳ.

Nhiều nhất hai người.

Ở dưới tình huống hiện thế có năm vị minh chủ, quyền hạn nhân viên quản lý trong linh cảnh, hắn là chỉ có một phần của

Thủy Hoàng Đế.

Trừ phi Bất Lương Soái chính là Thủy Hoàng Đế, nhưng hắn không muốn thừa nhận.

Lúc này, phương sĩ đời Tần thở dài, nói:

"Ngươi quả thật không phải bệ hạ, ngươi nếu thật là bệ hạ, không thể không thừa nhận. Thủy Hoàng Đế hùng tài vĩ lược, cũng coi trời bằng vung, khinh thường nói dối."

A? Hắn thật không phải Thủy Hoàng Đế? Lão già ông quá võ đoán rồi nhỉ… Trương Nguyên Thanh có chút không tin, chẳng qua hắn tương đối tín nhiệm đối với phương sĩ đời Tần.

Lần này đưa Hạ Hầu Ngạo Thiên tới, cũng là xuất phát từ suy nghĩ "nhà có một người già như có bảo bối".

Lo lắng mình thật gặp được Bất Lương Soái, xảy ra tình huống bây giờ, không có cách nào phân biệt đối phương nói thật hay giả.

Có một lão đồ cổ ở bên người, lợi nhiều hơn hại.

Hắn không xoắn xuýt quá nhiều Bất Lương Soái có phải Thủy Hoàng Đế hay không, hỏi:

"Ngài tại sao bị phong ấn ở nơi này?"

"Vừa rồi đã nói, vì thắng được thời gian, vì trường sinh." Ý niệm trong quan tài lập tức trầm thấp tang thương, "Từ xưa vương hầu tướng lĩnh, người dân bình thường đều khó thoát khỏi cái chết, mặc kệ ngươi tài hoa hơn người, quyền thế ngập trời, đều sẽ hóa thành cát vàng. Từ xưa nhân vật anh hùng đều theo đuổi trường sinh, ta cũng không ngoại lệ. Ta ở thời kỳ đỉnh phong đã đi xa hải ngoại, từ trong tay một đám dị tộc thu được chí bảo có thể kéo dài tuổi thọ, ta đưa nó về Trung Thổ, ra lệnh cho thợ thủ công rèn thành cái quan tài này, tự phong ấn dưới lòng đất, thẳng tới hôm nay."

Ý niệm trong quan tài từ từ nói:

"Tự phong ấn cũng không thể hoàn toàn ngăn cản năm tháng trôi qua, nhưng ta là Nhân Tiên, tuổi thọ dài đằng đẵng, cho nên có thể chạy thi với thời gian. Dưới Nhân Tiên, cho dù tự phong ấn ở dây, trong vòng ba trăm năm cũng hóa thành băng thi."

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe tới đây, theo bảo năng đưa ra nghi vấn: "Biện pháp này cũng không khó, vì sao chỉ có ngươi lựa chọn đi xa hải ngoại? Nhân Tiên từ xưa tới nay, chẳng lẽ đều là đầu gỗ?"

Ý niệm trong quan tài tựa như rất nhiều năm chưa đối thoại với ai, không dễ gì có người nói chuyện phiệm, trả lời rất nhanh:

"Bởi vì ta đạt được thần dụ của Hạo Thiên Thượng Đế, đạt được biện pháp trường sinh."

Hạo Thiên Thượng Đế, lại là Hạo Thiên Thượng Đế! Ánh mắt Trương Nguyên Thanh co lại, Thủy Hoàng Đế chính là sau khi chế tạo ra bộ trang bị Tế Trời, ở Thái Sơn phong thiện tế trời, bởi vậy đạt được thần dụ của Hạo Thiên Thượng Đế, biết bí quyết trường sinh.

Chương 2878: Bất Lương Soái (3)

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhanh mồm nhanh miệng: "Hạo Thiên Thượng Đế là thứ quỷ gì?"

"Im ngay!" Phương sĩ đời Tần lạnh lùng quát.

Trương Nguyên Thanh hướng về Hạ Hầu Ngạo Thiên lắc đầu, ra hiệu hắn đừng nói lung tung, suy nghĩ một chút, hỏi:

"Tiền bối, ngài là câu thông với Hạo Thiên Thượng Đế như thế nào?"

Ý niệm trong quan tài nói: "Mượn bộ trang bị Tế Trời do Thủy Hoàng Đế lưu lại là được."

Nghe tới đây, Trương Nguyên Thanh giật mình, nổi lên cảm xúc phấn chấn cùng vui sướng, bộ trang bị Tế Trời từ đầu tới cuối còn thiếu một cái mũ miện, nhưng không biết ở nơi nào.

Phó bản nhiều vô số, tọa độ rắc rối phức tạp, cậu đi tìm tốn thời gian tốn sức lực, về phần linh cảnh chủ động phân phối, càng không có khả năng.

Lập tức hưng phấn hỏi:

"Tiền bối, ngài biết mũ miện của bộ trang bị Tế Trời ở đâu không?"

Bất Lương Soái chưa chắc đã biết tung tích mũ miện, nhưng đã từng sử dụng, ít nhiều có thể đưa ra chút manh mối có giá trị.

"Ta đã ngủ say 1.400 năm, làm sao biết được tung tích mũ miện bây giờ?" Ý niệm trong quan tài nói:

"Ở thời đại đó của ta, Bạch Đế Quan là bảo vật trấn phái của môn phái Thục Sơn. Lúc trước ta mượn Thục Sơn món pháp bảo này, gom đủ bộ trang bị Tế Trời, lúc này mới đạt được thần dụ Hạo Thiên."

"Thục Sơn?" Trương Nguyên Thanh chợt nghe phái này, cảm thấy có chút quen tai.

Ý nghĩ chuyển động, đã nhớ ra.

Trong tư liệu phó bản bang phái Bạch Hổ binh chúng Phó Thanh Dương cho hắn, có một cái gọi là "Thục Sơn Nam Uyển".

Lúc này, ý niệm trong quan tài bắt đầu yếu bớt, Bất Lương Soái tựa như sắp rơi vào trạng thái ngủ say.

Căn cứ lối suy nghĩ lông cừu có thể nhổ thì phải nhổ, Trương Nguyên Thanh truy hỏi:

"Tiền bối, Hạo Thiên Thượng Đế là thần thánh phương nào? Hắn nói cho ngươi phép trường sinh, có nói cho ngươi phép thoát khốn hay không?"

"Tiểu tử, ngươi muốn biết Hạo Thiên Thượng Đế là thần thánh phương nào, thì tự mình thu thập bộ trang bị Tế Trời đi. Về phần ta thoát khốn như thế nào, cần thời cơ… Cần Thái Dương Chi Chủ sinh ra, hòa tan tầng băng…"

Thanh âm trong quan tài dần dần yếu bớt, thẳng tới lúc biến mất.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hô vài tiếng, thấy Bất Lương Soái không có phản ứng, vội vàng nói:

"Sắp không chịu được rồi, chúng ta đi lên đi."

Lông mi của hắn ngưng đọng sương trắng, bờ môi tím xanh, sắc mặt trắng bệch như tuyết, áo khoác đỏ sậm trên người lạnh cứng.

“Anh đi lên trước đi.” Trương Nguyên Thanh chưa động đậy, thấp giọng nói: “Cho tôi mấy phút.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghiến răng: “Trong vòng ba phút, cậu nhất định phải đi lên.”

Trong lòng bàn tay hắn thiêu đốt Tam Muội Chân Hỏa sắp tắt nhưng chưa tắt hẳn, nhanh chân đi ra ngoài hang động.

Chờ tới lúc mảng ánh lửa ảm đạm kia càng lúc càng xa, hoàn toàn biến mất, trong một khoảng tăm tối, Trương Nguyên Thanh ngồi xuống bên người Lôi Nhất Binh.

“Anh Binh, tiểu tử nhà anh không trượng nghĩa nha, tôi con mẹ nó mỗi ngày chơi game xem ảnh nóng, thời gian tiêu dao bao nhiêu, anh gửi thẻ nhân vật, hại tôi hại thật thê thảm.”

“Tin tức gì cũng không nói cho tôi, một mình trốn ở chỗ này, tìm anh tìm thật vất vả.”

“Tôi bây giờ có bạn gái rồi, cô ấy tên Quan Nhã, tôi còn có bạn gái tên Tiểu Viên, còn nữa nha, Giang Ngọc Nhị không phải dì trẻ của tôi, là vợ nuôi từ nhỏ của tôi… Trước kia hai ta mỗi ngày trốn trong chăn dùng MP4 xem phim, nằm mơ cũng nghĩ tới bạn gái, dùng thực tiễn kiểm nghiệm chân lý, bây giờ tôi cũng có ba cô vợ rồi, anh chẳng có cái gì cả.”

“Thủ tự cùng tà ác quyết chiến sắp tới phút cuối cùng, mặc kệ tôi có thể trở thành Thái Dương Chi Chủ hay không, anh cũng có hy vọng giải trừ phong ấn, trở về hiện thực… Mấy ngày trước tôi đi thăm dì Chu, cảm giác bà ấy già đi mười tuổi.”

“Tôi chỉ dùng không tới một năm đã tấn thăng Chúa Tể, anh lại phải tốn ba năm, vẫn là tôi lợi hại hơn, về sau đi ra, đổi thành tôi bảo kê cho anh.”

“Thẳng tới hôm nay, tôi vẫn như cũ không biết trong trận chiến Ma Quân ngã xuống đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Trong liên miên lảm nhảm không ngừng kể, Trương Nguyên Thanh chợt phát hiện tay phải anh Binh không thích hợp, luôn cắm trong túi quần, mà tay trái là thả xuống tự nhiên.

Trong tay phải có đồ vật?

Trương Nguyên Thanh kiềm chế cảm xúc bi thương, buồn lo vô cớ, vòng quanh tay phải Binh ca quan sát.

Có thể là tiến vào vực sâu thời gian ngắn ngủi, Binh ca hóa thành tượng băng, nhưng không giống sự vật chung quanh, bọc "vỏ bọc đường" thật dày, bằng không, dù biết trong túi hắn có đồ vật, Trương Nguyên Thanh cũng không có khả năng đánh vỡ băng cứng.

Nhưng bây giờ, "xé rách" túi quần cứng ngắc, hắn vẫn có thể làm được.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Hình Thần Câu Diệt Đao, để lưỡi đao cháy lên ngọn lửa màu vàng, cẩn thận từng chút một cắm vào khe hở giữa cánh tay cùng túi quần, rạch ra bên ngoài một cái khe.

"Răng rắc!"

Trong tiếng tinh thể băng vỡ vụn, túi quần ngụy trang bị cắt, lộ ra nắm tay Binh ca nắm hờ.

Chương 2879: Thảo luận cùng phân tích (1)

Bên trong nắm tay lộ ra một khối ngọc trắng như mỡ dê, mơ hồ có thể thấy được mặt ngoài có từng vết lõm nhỏ, dày đặc như là sao.

Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại, khó có thể tin nhìn miếng ngọc vỡ.

Mảnh vỡ tàng bảo đồ Ma Quân? !

Mảnh vỡ tàng bảo đồ Ma Quân, cũng chính là chìa khóa kho báu của Vũ Hóa Tiên Môn, vốn là một cái đĩa ngọc hoàn chỉnh, bị Ma Quân chia sáu khối đều đều, phân biệt tặng cho người tình hắn yêu quý.

Trước mắt, Trương Nguyên Thanh chỉ biết trên người Âm Cơ, Diệu Đằng Nhi, Betty, Wiene có một khối, trên người đại tiểu thư Kriste nghi ngờ có một khối, bởi vậy có thể thấy được, Ma Quân trái lại là kẻ sính ngoại.

Hắn càng yêu gái tây hơn.

Một khối cuối cùng, Trương Nguyên Thanh chưa tìm được, vốn hoài nghi ở trong tay Winifred Elena, Phong Pháp Sư cấp

7, quan chấp hành Bạch Ngân cấp một, Thiên Phạt phân bộ Phong thành.

Không ngờ, một khối mảnh vỡ đĩa ngọc cuối cùng ở trong tay Binh ca!

Binh ca chẳng lẽ cũng là người tình Ma Quân yêu quý sao? Trương Nguyên Thanh dùng sức lắc lắc đầu, hất suy nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu.

Diệu Đằng Nhi từng nói, mảnh vỡ chìa khóa của Ma Quân tặng cho các người tình, dự tính ban đầu là nhỡ đâu chính mình chết rồi, các người tình có thể chia đi di sản của hắn, xem như bồi thường.

Cho nên Ma Quân không có khả năng tặng cho Binh ca mảnh vỡ chìa khóa.

Binh ca chịu Chén Thánh Sa Ngã ăn mòn, vĩnh viễn không có khả năng thoát khỏi khống chế, kết quả cuối cùng không có gì ngoài vĩnh viễn trở thành nô lệ, hoặc là ở sau khi Phán Quan Mắt Quỷ chết, ô nhiễm mất khống chế, triệt để điên cuồng, cuối cùng bị tổ chức phía quan phương giết chết.

Mặc kệ kết quả cỡ nào, các người tình của Ma Quân đều khó có khả năng lại tập hợp đủ đĩa ngọc mở ra bảo tàng.

Mảnh vỡ này trong tay Binh ca, chỉ có thể là từ chỗ Ma Quân lừa gạt được, đặt bẫy được, giành được. Tóm lại không thể nào là Ma Quân tặng cho Binh ca.

Khi những ý nghĩ này lóe qua trong đầu, Trương Nguyên Thanh đã rút ra ngọc vỡ nắm hờ.

Cảm giác rét lạnh càng lúc càng nghiêm trọng, Nhật chi thần lực cũng dần dần trúc trắc, tiếp tục ở lại chỗ này, hắn có thể cũng sẽ ở trong phong ấn rơi vào trạng thái ngủ say.

Trương Nguyên Thanh nhìn Binh ca một lần thật sâu, quay người đi ra ngoài hang động.

Rời khỏi hang động, hắn hóa thành một mảng hào quang vàng óng phóng tới lối ra, trở về mặt đất.

Hạ Hầu Ngạo Thiên lo lắng chờ ở vết nứt vực sâu, thấy hắn đi ra, lập tức thở phào, phủ đầu hỏi:

“Cậu quả nhiên biết tên kia à, cậu nhất định biết hắn, hắn là ai?”

Trương Nguyên Thanh nhìn hắn một chút: “Hắn là chú của anh!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên sửng sốt một phen, mới phản ứng lại: “Ụ á muốn chết hử?’

Đây là hắn từ chỗ phương sĩ đời Tần học được.

“Chuyện ngày hôm nay đừng nói cho bất luận kẻ nào.” Trương Nguyên Thanh nhắc nhở, tiếp theo nhìn về phía nhẫn sắt đen, hỏi: “Hắn thật không phải Thủy Hoàng Đế?”

Phương sĩ đời Tần “thở dài” nói: “Hẳn không phải.”

“Có hay không một loại khả năng, Ngũ Hành chi lực của hắn bắt nguồn từ Thủy Hoàng Đế, nhưng nguyên thần Thủy Hoàng Đế bởi vì ngoài ý muốn bị mài mòn hủy diệt rồi?” Trương Nguyên Thanh đưa ra ý kiến của mình.

Phương sĩ đời Tần mỉm cười nói:

“Tôi ngược lại rất hi vọng như vậy, nhưng tồn tại thế nào có thể mài mòn hủy diệt Nhân Tiên? Hơn nữa còn là Nhân Tiên cường đại nhất.”

Tôi làm sao biết? Được rồi, chuyện này sau này lại nói, truy hỏi ngọn nguồn không có ý nghĩa cùng chỗ tốt, dù sao không liên quan gì tới mình! Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Đi về trước đi.”

Lấy ra ngọc phù cậu cho, nhẹ nhàng bóp nát.

Trong chớp mắt, ngài hội trưởng mặc áo vest màu hồng xuất hiện ở trong tầm mắt hai người.

Hắn búng tay ‘Tách’, “Trục xuất!”

…

Hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, hai người về tới phòng làm việc tổng giám đốc.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía bàn làm việc của tổng giám đốc, phát hiện cậu đã ngồi ở chỗ đó, trong tay bưng một ly pha lê dày, trong ly là Whisky màu cam.

“Boys! Ở trong phó bản có gặp gỡ kỳ diệu gì?” Cậu từ trong hư không lấy ra Coca lạnh, vừa nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên: “Ngồi xuống nói chuyện, cậu thích uống cái gì, rượu đỏ, Brandy, Whisky, rượu trắng hay là bia?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên chà xát khuôn mặt còn thấy lạnh lẽo, nói: “Rượu xái!”

Ba người ngồi trước bàn làm việc, nói đến điều gặp được trong vực sâu.

Cậu kiên nhẫn nghe xong, cảm khái nói:

“Quyền hạn nhân viên quản lý các minh chủ của Ngũ Hành minh vẫn luôn muốn lấy được, thì ra ở trong vực sâu của Bí Mật Ngũ Hành.”

Trong giọng nói của hắn không có kinh ngạc quá lớn, tựa như có đoán trước.

Trên mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên tràn đầy tiếc nuối:

“Đáng tiếc bị phong ấn trong vực sâu, nếu có thể cứu hắn ra, trận doanh thủ tự tương đương với có thêm một vị Tu La, hai vị Phong Lôi Bán Thần, năm vị minh chủ.

“Đến lúc đó, trận doanh tà ác gây sóng gió lại lớn, cũng có thể trấn áp.”

Chương 2880: Thảo luận cùng phân tích (2)

“Nói nhảm cũng đừng nói.” Trương Nguyên Thanh nhìn về phía cậu, nói: “Bất Lương Soái nói cho cháu biết, Bạch Đế Quan ở Thục Sơn Tiên Môn, cháu dự định vào phó bản bang phái của Bạch Hổ binh chúng— Thục Sơn Nam Uyển. Nơi đó có lẽ có manh mối Bạch Đế Quan.”

Nếu là vận khí tốt, nói không chừng có thể tập hợp đủ bộ trang bị Tế Trời.

Bộ trang bị Tế Trời đầy đủ có thể kích phát Ngũ Hành lực, Bán Thần trở xuống, đánh đâu thắng đó.

Mặt khác, nó còn ẩn giấu đi một công năng quan trọng: Câu thông Hạo Thiên Thượng Đế.

“Cậu, cậu cảm thấy Hạo Thiên Thượng Đế là cái gì?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Cậu trầm mặc hồi lâu, khẽ lắc đầu: “Không rõ, nhưng có thể khẳng định, Hạo Thiên Thượng Đế không phải Tà Thần, câu thông với hắn, sẽ không mang đến hậu quả đáng sợ.”

Trước mắt đã biết, trong lịch sử chỉ có hai người thành công câu thông Hạo Thiên Thượng Đế, một người là Thủy Hoàng Đế, một người khác là Bất Lương Soái.

Hai người đều từ chỗ Hạo Thiên Thượng Đế đạt được phép trường sinh.

Thủy Hoàng Đế không rõ tung tích, mà Bất Lương Soái thành công gắng gượng qua thời đại mạt pháp, sống tới bây giờ.

Thủy Hoàng Đế không rõ tung tích, không phải do Hạo Thiên Thượng Đế, mà là hắn tin lầm Từ Phúc, tin tức Hạo Thiên Thượng Đế cho là không có vấn đề.

Trong cây thần đồng xanh ở Takamagahara cất giấu Luyện Yêu Hồ vật phẩm chí cao của nghề nghiệp Nhạc Sĩ, lấy đặc tính nghề nghiệp của Luyện Yêu Hồ, hẳn là có thể khiến người ta trường sinh.

Hai ví dụ đều được phản hồi chính hướng, an toàn.

Cậu nói: “Đừng mơ mộng Hạo Thiên Thượng Đế, đây là vấn đề về sau cần suy tính, bây giờ trọng điểm của cháu là chuyên tâm thăng cấp, trước khi vào phó bản chuẩn bị kỹ càng, cậu chỉ là hậu thủ để phục sinh cùng giữ mạng, với cháu, phó bản Chúa Tể cấp S, cấp A, cũng là trí mạng.”

Hắn nhìn đồng hồ treo trên tường một lần, nói:

“Vợ cậu đặt sẵn thức ăn ngoài, cậu về nhà ăn cơm trước.”

Không đợi bọn Trương Nguyên Thanh đáp lại, hắn trực tiếp biến mất không thấy, không có năng lượng dao động, không có không gian dao động, không có hiệu quả hoa lệ, như bị đơn giản thô bạo xóa đi, frameskip.

Mỗi ngày ăn thức ăn ngoài không buồn nôn sao? Biểu ca ăn mấy năm, liền mỗi ngày sang nhà ông bà ăn chực! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, mặt ngoài không biểu lộ gì cả, quay đầu nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên:

"Sáng sớm ngày kia vào phó bản, anh muốn đi cùng không?"

Hạ Hầu hình Ngạo Thiên vênh mặt: "Đương nhiên muốn đi, chờ đi ké phó bản bang phái Bạch Hổ binh chúng xong, tôi còn muốn vào phó bản bang phái của Hạ Hầu gia tộc, tôi muốn phục chế truyền thuyết của Nguyên Soái, trở thành thiên kiêu nhiệm kỳ mới."

Trả lời trong dự liệu! Trương Nguyên Thanh cười tủm tỉm nói:

"Hai đại trận doanh quyết chiến sắp đến, có thể không có một năm thời gian, anh muốn phục chế truyền thuyết của Nguyên Soái, không bằng phá kỷ lục của cô ấy, trở thành truyền thuyết mới."

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe vậy, sờ cằm suy tư: "Có đạo lý…"

Hắn đưa ánh mắt về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Nhưng cho dù chúng ta liên tục không ngừng vượt qua phó bản bang phái, cũng không có khả năng lớn phá được kỷ lục của Nguyên Soái."

"Cho nên cần mở ra lối riêng, biện pháp tôi cũng không biết, chỉ có thể dựa vào anh suy nghĩ, dù sao Học Sĩ là am hiểu nhất nghiên cứu." Trương Nguyên Thanh vỗ bả vai Hạ Hầu Ngạo Thiên, lời nói thấm thía:

"Anh là Học Sĩ thiên phú mạnh nhất trên đời, ngay cả Hạ Hầu lão tổ tông cũng kiêng kị, hâm mộ, cuối cùng chỉ có thể cảm khái một tiếng: Kẻ này may mắn họ kép Hạ Hầu.

"Tôi tin tưởng anh nhất định có thể nghiên cứu ra biện pháp nhanh chóng tấn thăng."

Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên tự nhủ cái này có chút khó nha, nhưng lời đã nói đến nước này, hắn chỉ có thể vênh mặt: "Đương nhiên, với tôi mà nói, dễ như trở bàn tay."

Trương Nguyên Thanh giơ ngón tay cái.

Rời phòng làm việc tổng giám đốc của Hạ Hầu Ngạo Thiên, Trương Nguyên Thanh chậm rãi dạo bước đến biệt thự của

Phó Thanh Dương.

Một đường thông suốt, em gái tai thỏ rất cung kính, nhìn trộm, nhưng Thiên Tôn lão gia nhân phẩm chính trực mắt không nhìn nghiêng, trực tiếp lên lầu, đẩy ra cửa gỗ màu nâu.

Phó Thanh Dương tóc bạc sớm ngồi phía sau bàn đọc sách, thần thái nhẹ nhõm xem máy tính.

Trên bàn là vài chồng văn kiện thật dày.

Trương Nguyên Thanh mang thái độ của ngài hội trưởng cùng Mị Ma, hành trình Bí Mật Ngũ Hành báo lại cho Phó Thanh Dương.

Đến ngày nay, hai người sớm đã ngang hàng, nhưng hắn vẫn như cũ duy trì thói quen cùng thái độ tình báo cùng hưởng, có việc thì báo cáo.

Thái độ của hai vị Bán Thần, Phó Thanh Dương sớm có đoán trước, cũng không kỳ quái, ngược lại là phó bản Bí Mật Ngũ Hành, hắn nghe đặc biệt chăm chú, bắt lấy "Hạo Thiên Thượng Đế", "Thủy Hoàng Đế mất tích", 'Năm vị minh chủ khổ sở tìm quyền hạn nhân viên quản lý" các loại trọng điểm.

Chương 2881: Phương án phục sinh (1)

"Bất Lương Soái cùng năm vị minh chủ chắc chắn sẽ có một trận chiến, hắn tạm thời không ra được cũng không phải chuyện xấu." Phó Thanh Dương nói:

"Vậy chúng ta liền vào phó bản Thục Sơn Nam Uyển đi, phó bản này, 32 năm trước có một vị Chúa Tể từng đi vào, 12 năm trước cũng có một vị Chúa Tể thử vượt qua, hai người đều thất bại, ngã xuống trong phó bản.

"Loại tình huống này, không có gì ngoài hai loại khả năng, một là độ khó phó bản quá cao, vượt khỏi cực hạn người tiến vào. Hai là trong phó bản ẩn chứa lực lượng nghề nghiệp khác, người vào phó bản năng lực quá đơn nhất."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Cho nên vẫn là cần kéo càng nhiều đồng đội đi vào, Hạ Hầu Ngạo Thiên tôi đã hỏi, bằng lòng đi cùng, Ma Nhãn hắn là cũng không có vấn đề, hắn

kẹt ở cấp 7 nhiều năm, điểm kinh nghiệm sắp max rồi, vừa vặn thừa cơ hội này tấn thăng cấp 8.'

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Chỉ Sát cung chủ rất quan trọng."

Đoàn đội không thể không có vú em, nhất là giống hắn Kiếm Khách da giòn như vậy, quá ỷ lại Nhạc Sĩ lượng sữa dư dả.

"Cô ấy cùng Tiểu Viên đều sẽ đi theo tôi." Trương Nguyên Thanh biểu thị không có vấn đề.

"Tôi đã an bài Tiểu Viên làm việc." Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Điều tra một thế lực tà giáo của Hư Vô giáo phái, đối với cô ấy mà nói, đây là phương thức giải quyết xong khúc mắc, bình phục thù hận cùng khúc mắc."

Nói một chút, Trương Nguyên Thanh thở dài nói: "Tốc độ trận doanh tà ác phát triển tà giáo quá hung hăng ngang ngược, tổ chức tà giáo ở Tùng Hải bị phá hủy đã có vài chục cái, mặt khác thành thị xa xôi, rớt lại phía sau nghĩ hẳn càng thêm nghiêm trọng."

"Giai cấp đối lập, giới tính đối lập, phân biệt chủng tộc, chênh lệch giàu nghèo, áp lực xã hội… Thế giới này vốn tràn ngập lệ khí, khi mọi người phát hiện siêu năng lực giả tồn tại, khi bọn họ nhìn thấy khả năng thay đổi vận mệnh bản thân xuất hiện ở trước mắt, đều sẽ điên cuồng." Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Trận doanh tà ác phát triển tà giáo, là đang làm chuẩn bị cho lần tiếp theo điểm đạo đức biến mất."

Giật dây, mệnh lệnh, mê hoặc người phàm phạm pháp loạn kỷ cương, là sẽ chịu điểm đạo đức trừng phạt.

Đây là nguyên nhân trước khi Bảng Công Đức xảy ra vấn đề, hai đại trận doanh coi như khiêm tốn thu mình, bây giờ thời đại khác biệt, điểm đạo đức có thể bị che chắn.

Như vậy chỉ cần ở trong lúc điểm đạo đức tồn tại ước thúc tín đồ, giáo đồ không đi trái pháp tắc loạn kỷ cương, nghề nghiệp tà ác sẽ không bị khấu trừ điểm đạo đức.

Về sau, kiên nhẫn chờ đợi là được.

Đợi tới lúc điểm đạo đức biến mất, bọn họ liền cổ động tín đồ, giáo đồ làm ác, giết người phóng hỏa, cướp đoạt, toàn bộ trật

tự xã hội sẽ trong nháy mắt sụp đổ, lâm vào hỗn loạn.

Cái này so với lần thứ nhất điểm đạo đức biến mất, nghề nghiệp tà ác bọn họ trắng trợn làm loạn có hiệu suất hơn nhiều.

“Ài, tôi hiểu áp lực của Nguyên Soái rồi.” Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh nặng nề.

Đột nhiên, hắn nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Ting! Thành viên bang phái “Lôi Bộ Chính Thần’ xin sử dụng đạo cụ: Tranh Sơn Dầu Hỗn Loạn!”

Lôi Bộ Chính Thần là ID linh cảnh của minh chủ liên minh Phản Hắc Bạch, Đặng Kinh Quốc.

Lão Đặng gặp nguy hiểm? Trương Nguyên Thanh sững sờ.

Trương Nguyên Thanh lập tức đồng ý thỉnh cầu, sau đó gọi điện thoại cho Đặng Kinh Quốc.

Âm báo nhắc nhở không thể kết nối.

Trương Nguyên Thanh lập tức nhíu mày.

“Thế nào?” Phó Thanh Dương nhìn mặt mà nói chuyện, thấy được hai hàng lông mày của hắn nghi hoặc cùng ngưng trọng.

“Đặng Kinh Quốc xin sử dụng đạo cụ cấp Chúa Tể tôi cất giữ trong kho hàng bang phái.” Trương Nguyên Thanh giải thích một phen, nói: “Có thể là gặp nguy hiểm.”

Nói xong, Trương Nguyên Thanh lấy ra Đại La Tinh Bàn, ban ngày quan tinh.

Đặng Kinh Quốc là đồng bạn của hắn, Tranh Sơn Dầu Hỗn Loạn là đạo cụ của hắn, cả hai đều có nhân quả gút mắc rất sâu với hắn, lại thêm không có đẳng cấp chênh lệch, bởi vậy cho dù ban ngày, hắn cũng có thể thông qua thôi diễn, quan trắc được bộ phận tình huống của Đặng Kinh Quốc.

Đại La Tinh Bàn sáng lên, ngôi sao màu bạc trên mặt la bàn tạo thành “vòng xoáy” trên không trung, như dòng tin tức tụ hợp vào trong đầu Trương Nguyên Thanh.

Theo tinh tượng di động biến ảo, Trương Nguyên Thanh dựa vào đó thấy rõ hình ảnh tương lai ngắn ngủi, mơ hồ.

— Đó là dãy nhà liền kề đổ sụp, trong phế tích vết máu đan xen, nửa thân trên Đặng Kinh Quốc nằm trong phế tích, hai mắt trợn lên, nửa thân dưới không thấy tăm hơi.

Ngoài dãy nhà, xe đồn cảnh sát New York đỗ ở ven đường, kéo dây cảnh giới.

Đặng minh chủ lĩnh cơm hộp rồi… Trương Nguyên Thanh bỗng mở mắt, giọng gấp gáp nói: "Tôi nhìn thấy Đặng Kinh Quốc bị tập kích tử vong."

Phó Thanh Dương rất bình tĩnh, nói ngay: "Cậu đừng đi qua, cho hắn mấy món đạo cụ nữa phòng thân, gọi điện cho Wiene Berent, mời cô ấy đi phố người Hoa cứu viện."

Chương 2882: Phương án phục sinh (2)

Lão đại lo lắng Đặng Kinh Quốc bị tập kích là âm mưu trận doanh tà ác dẫn mình ra? Trương Nguyên Thanh bỏ đi suy nghĩ sử dụng ngọc phù truyền tống, mang "Lục Căn Thanh Tịnh Trúc" và "Hình Thần Câu Diệt Đao" trong hòm đồ cất giữ đến nhà kho bang phái.

Một vị đồng bạn cấp Chúa Tể, đáng giá hắn bỏ vốn liếng đi bảo vệ, chủ yếu là hai món đạo cụ này dù mất đi, cũng không đến nỗi đau lòng đến không thể thở nổi.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc là đạo cụ nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, mà bản thân hắn chính là Hư Vô Giả phiên bản cường hóa. Công năng của Hình Thần Câu Diệt Đao rất cường đại, chẳng qua hắn có được mấy món đạo cụ công kích mạnh.

Cũng chỉ mười mấy giây, quả nhiên lại nhận được Đặng Kinh Quốc thỉnh cầu sử dụng.

Lựa chọn đồng ý!

Sau đó hai người liền lẳng lặng ngồi ở thư phòng, chờ đợi tin tức.

Ước chừng sau mười phút, Trương Nguyên Thanh nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở, là nhắc nhở Đặng

Kinh Quốc hướng nhà kho bang phái cất đạo cụ.

Hắn lúc này mới như trút được gánh nặng, vẻ mặt khẽ buông lỏng nói:

“Rất tốt, vé tiến về Địa Ngục của Đặng Kinh Quốc đồng chí hủy bỏ rồi.”

Hắn lấy ra điện thoại di động, gọi điện cho Wiene Berent.

Điện thoại của Đặng Kinh Quốc không cách nào gọi được, hơn phân nửa là hỏng ở trong chiến đấu.

Trong loa truyền đến giọng nữ giới lạnh nhạt, “Hắn bị Chúa Tể Hư Vô giáo phái cùng Hội Sinh Vật Luyện Kim liên thủ tập kích, tổng cộng ba vị Chúa Tể, hắn giết ngược được một người, hai người khác ở sau khi tôi chạy tới đã an toàn.”

Trương Nguyên Thanh nói: “Hắn có thể nghe không?”

“Bị thương quá nặng, không tiếp được.” Wiene Berent thản nhiên nói: “Tôi muốn tiêm vào Sinh Mệnh Nguyên Dịch cho hắn, nhưng hắn từ chối.”

“Vì sao?” Trương Nguyên Thanh ngạc nhiên.

“Hắn nói vết thương khiến hắn khoái hoạt, khiến hắn trầm mê, nếu bởi vậy tử vong, là kết cục trong lý tưởng của hắn, tuyệt đối không nên cứu chữa.” Giọng điệu Wiene có chút cổ quái.

Cái quái gì vậy? Đặng Kinh Quốc còn có loại đam mê này? Trương Nguyên Thanh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

Là trải giá của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, người sử dụng sẽ nhiễm sở thích chịu ngược đãi.

Chính hắn là Thần Nhật Du, chí cương chí dương, kỹ năng bị động có thể miễn dịch đại bộ phận ảnh hướng tiêu cực, lại thêm Nhẫn Thợ Khéo cùng vật phẩm Huyễn Thần, trả giá tiêu cực trên cảm xúc, hắn có sức chống cự cùng sức miễn dịch cực mạnh.

Cho nên trả giá của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc ảnh hưởng đối với hắn rất nhỏ, đến mức thiếu chút nữa quên chuyện này.

“Đánh gục hắn, cưỡng ép tiêm vào.” Trương Nguyên Thanh nói ra.

Wiene Berent "Ừ" một tiếng, một giây sau, Trương Nguyên Thanh nghe thấy trong loa truyền đến Đặng Kinh Quốc rên rỉ trong thống khổ, xen lẫn một phần vui vẻ.

Sau đó Wiene liền cúp điện thoại.

"Đạo cụ quá nhiều cũng không tốt, trả giá thiên kì bách quái, cắn trả bản thân không nói, còn dễ dàng xấu hổ tới chết." Trương Nguyên Thanh đặt điện thoại xuống, hướng về Phó Thanh Dương nhún nhún vai.

Phó Thanh Dương vẻ mặt lạnh nhạt, nói:

"Cậu nhất định phải đề cao cảnh giác, Đặng Kinh Quốc gặp chuyện, cho dù không phải Linh Thác tính toán, cũng là trận doanh tà ác trả thù đối với cậu. Tiếp theo, đồng bọn của cậu, người thân bạn bè của cậu, đều sẽ trở thành đối tượng trận doanh tà ác săn giết.

"Trong khu cư xá nhà cậu, tôi an bài Bạch Hổ vệ vào ở, ban quản lý cũng đổi thành người của tôi, nhưng linh cảnh hành giả quá nhiều thủ đoạn, khó lòng phòng bị, phương diện này cậu phải tăng cao cảnh giác."

Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi biết, tôi lưu lại linh phó trong nhà, 24/24 bảo vệ ông ngoại bà ngoại cùng dì trẻ an toàn."

Dừng một chút, hắn nói:

"Trước khi vào Thục Sơn Nam Uyển, tôi có một ý nghĩ, vừa vặn, sự kiện Đặng Kinh Quốc gặp chuyện, khiến tôi cảm thấy ý nghĩ này có thể sớm áp dụng."

…

Tùng Hải, khu Triều Môn.

Cư xá cũ nào đó, hai người đàn ông mang mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, tiến vào tòa nhà cũ không có thang máy, dọc theo bậc thang, dừng ở cửa ra vào một gia đình. Một người đàn ông trong đó ngẩng đầu, lộ ra con mắt tràn ngập điên cuồng dưới vành nón, nhìn về phía đồng bạn bên cạnh, lặng lẽ nói:

"Chính là chỗ này, chủ hộ tên Diêu Nghi Lâm, là giáo sư trung học, ta ở nơi này của hắn thăm dò thân phận hiện thực, tên, địa chỉ gia đình các loại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đáng tiếc ta đều không nhớ rõ.

“Bây giờ ngươi đã tấn thăng cấp 8, mà ta cũng khôi phục cấp bậc Chúa Tể, hẳn là sẽ không chịu ảnh hưởng nữa.”

Một người đàn ông khác lạnh lùng nói:

“Ta rất chờ mong thân phận chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng chờ mong phản ứng của hắn sau khi phát hiện người nhà bị chúng ta bắt đi.”

Người tới chính là Thuần Dương chưởng giáo cùng đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi.

Lúc trước Thuần Dương chưởng giáo thông qua chăm chỉ không ngừng cố gắng, rốt cục tra được thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn trong hiện thực, lại lâm vào tuần hoàn kỳ quái, sau khi được đại hộ pháp cứu ra, hai bên ước định, Ám Dạ Mân Côi giúp Thuần Dương chưởng giáo khôi phục cấp bậc Chúa Tể, người sau báo cáo tình báo của Nguyên Thủy Thiên Tôn cho Ám Dạ Mân Côi.

Chương 2883: Phương án phục sinh (3)

Về sau nữa, thủ lĩnh khởi động kế hoạch đối với khách sạn Vô Ngân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đùng đùng nổi giận, đồng quy vu tận với Thái Cầm Hạc, người cũng chết rồi, còn quan tâm thân phận tin tức?

Việc này liền gác lại.

Thẳng đến lúc phó bản giết chóc buông xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Thần Nhật Du cường thế trở về, việc này mới một lần nữa đề cập.

Thuần Dương chưởng giáo liếm môi một cái, lộ ra nụ cười dữ tợn:

“Ta đã không thể chờ đợi nữa.”

Đại hộ pháp lắc đầu nói: “Lần này ta đi hỏi thăm, ngươi ở bên ngoài trông coi, mặc dù bằng vào cấp bậc của ta, xác suất vào tuần hoàn không lớn, nhưng cẩn thận sẽ không sai.”

Thuần Dương chưởng giáo nhíu mày.

Đại hộ pháp lạnh lùng nói: “Ta nếu là ngươi, ta bây giờ sẽ trấn an tâm tình của mình, điên cuồng khó mà làm được việc.”

“Ngươi đang dạy ta làm việc?” Thuần Dương chưởng giáo cười nhạo một tiếng, “Coi chừng ta ăn ngươi.”

Lời tuy như vậy, lại không kiên trì nữa.

Đại hộ pháp giơ tay lên, gõ cửa chống trộm sơn tróc từng mảng.

“Cốc cốc!”

Một lát sau, một bà lão tóc hoa râm mở cửa, cảnh giác nhìn chằm chằm Thuần Dương chưởng giáo cùng đại hộ pháp từ ngoại hình sắm vai, đã không giống người tốt.

“Các người tìm ai?’ Bà hỏi.

“Diêu Nghi Lâm có đây không?” Đại hộ pháp hỏi, trong mắt hắn hiện ra vòng xoáy thâm trầm, khiến thần hồn người ta điên đảo.

Vẻ mặt bà lão sửng sốt, con ngươi lâm vào ngốc trệ, mấy giây sau, vẻ mặt chết lặng nói:

“Vào đi.”

Thuần Dương chưởng giáo đưa mắt nhìn đại hộ pháp cầm tấm hình Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiến vào phòng, phấn khởi chờ ở bên ngoài.

Chỉ cần nghĩ đến có thể bắt làm tù binh, ngược đãi người nhà Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn cũng cảm giác tim đập nhanh hơn, huyết mạch căng phồng, có loại hưng phấn không cách nào kiềm chế.

Lấy thủ đoạn của vị Thái âm Chi Chủ kia, chỉ cần khống chế người nhà Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền có một trăm loại phương pháp chơi chết tiểu tử kia.

Đang thời khắc thỏa thuê mãn nguyện, mài đao xoèn xoẹt, Thuần Dương chưởng giáo bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, tiếp theo, đại hộ pháp từ trong nhà đi ra.

Hắn yên lặng sánh vai với Thuần Dương chưởng giáo, lạnh lùng nói ra:

“Ta rất chờ mong chân thật thân phận của Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng chờ mong phản của hắn sau khi phát hiện người nhà bị chúng ta bắt đi.”

Vẻ mặt, sự điên cuồng trong mắt Thuần Dương chưởng giáo, trong tích tắc ngưng kết.

…

Đêm khuya.

Phòng hội nghị phong cách châu u thời Trung cổ, lần lượt từng bóng người xuất hiện ở trước bàn dài phong cách cổ xưa.

Bọn họ theo thứ tự là Chúa Tể của Người Chết Trở Về, Chúa Tể của Tế Thế xã cùng Đặng Kinh Quốc của liên minh Phản Hắc Bạch.

Nửa giờ trước, mọi người thu đến Nguyên Thủy Thiên Tôn mời họp, sau đó phát hiện trên bàn phòng ngủ của mình có thêm một khối ngọc phù truyền tống.

Rất hiển nhiên, là vị hội trưởng kia sung làm nhân viên chuyển phát nhanh, đưa ngọc phù truyền tống đến trong tay bọn họ, mặc dù biết Nguyên Thủy Thiên Tôn là đối tượng Công Hội Thương Nhân, Hiệp Hội Mỹ Thần nâng đỡ, nhưng bao gồm bọn Ma Nhãn ở bên trong, đều không thể lý giải ngài hội trưởng vì sao cưng chiều Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy.

Lão ba chiều con cũng không làm được một bước này.

Ít nhất cha của bất cứ người nào trong bọn họ, đều không làm được.

Ngoại trừ Ma Nhãn.

Bởi vì hắn là trẻ mồ côi.

Trương Nguyên Thanh nhìn quét bên cạnh bàn, nói:

“Xế chiều hôm nay, Đặng minh chủ gặp Hư Vô giáo phái cùng Hội Sinh Vật Luyện Kim liên thủ ám sát, suýt nữa trở về linh cảnh.”

Trong lòng mọi người giật mình, ùn ùn nhìn về phía Đặng Kinh Quốc.

Đặng minh chủ hình tượng nghiêm túc chính phái gật đầu, nói: “Nhờ có bang chủ trượng nghĩa, cung cấp cho tôi ba món đạo cụ Chúa Tể, miễn cưỡng giữ được tính mạng.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Ông nên cảm tạ Wiene Berent, là cô ấy kịp thời chạy tới, khiến Chúa Tể tà ác vây giết ông biết khó mà lui."

Năm vị Chúa Tể của Tế Thế xã, đầu tiên là cảm thấy kinh ngạc đối với Đặng Kinh Quốc gia nhập bang phái Người Chết Trở Về, sau đó ở đáy lòng cảm khái thiếu chủ hào phóng.

Ba món đạo cụ phẩm chất Chúa Tể, nói viện trợ liền viện trợ.

Phần phúc lợi này, phía quan phương tổ chức cũng không cho được.

Sử dụng đạo cụ Chúa Tể cần thỉnh cầu, trừ phi trước đó chuẩn bị, các loại tình huống như gặp tập kích, mai phục, căn bản không kịp.

Cái này khiến trong lòng bọn họ sinh ra cảm giác an toàn cùng lòng cảm mến, thấy được phúc lợi cường đại của tổ chức. Hải Yêu của Tế Thế xã tính tình thô bạo vỗ bàn: "Đêm nay muốn bàn bạc kế hoạch hướng trận doanh tà ác trả thù sao, dám tập kích người của chúng ta, quả thực nên để bọn khốn kiếp kia kiến thức một phen sự lợi hại của Người Chết Trở Về."

"Không!" Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Chúng ta cần ngăn chặn tất cả chiến đấu không cần thiết, mù quáng xuất chiến sẽ để khiến mọi người rơi vào bẫy rập của kẻ địch. Đêm nay triệu tập mọi người, mục đích là muốn hướng các vị thu thập huyết dịch giàu linh tính."

Chương 2884: Phương pháp nhanh chóng tấn thăng (1)

"Huyết dịch giàu có linh tính?" Sophia lập tức nhíu mày.

Ở trong thế giới của linh cảnh hành giả, tổ chức huyết dịch là đồ vật rất mẫn cảm, giao ra huyết dịch giàu linh tính, tương đương với giao ra nửa cái mạng.

Người khác cũng sinh ra mâu thuẫn tâm lý, nhíu mày.

Chỉ có các Chúa Tể của Người Chết Trở Về sắc mặt như thường.

Bọn họ cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn từng vào sống ra chết nhiều lần, sớm đã đến trình độ có thể phó thác sinh tử.

Trương Nguyên Thanh giải thích:

"Tôi sẽ mời Chỉ Sát cung chủ mang huyết dịch của mọi người làm ra phân thân, tương lai ai vô ý trở về linh cảnh, Mẫu Thần Tử Cung có thể phục sinh các người một lần. Đương nhiên, Mẫu Thần Tử Cung ở tổng bộ Binh Chủ giáo, trước mắt, lấy thực lực của tổ chức không có khả năng tiếp xúc đến.

"Nhưng lưu lại chuẩn bị ở sau để phục sinh là rất cần thiết, nhỡ đâu tương lai thành công thì sao?"

Trừ Chúa Tể bên bàn hội nghị, Trương Nguyên Thanh còn chuẩn bị thu thập huyết dịch của tất cả người quen biết, ủy thác cung chủ lợi dụng Luyện Yêu Hồ chế tác phân thân.

Bên trong Luyện Yêu Hồ nén nguyên dịch trầm tích thành bùn, những bùn đất kia chính là tài liệu tốt nhất luyện chế thân thể sinh mệnh.

Phân thân có thể thay thế người thân dùng để làm tế phẩm.

Như vậy, "người thân" cùng huyết dịch giàu linh tính đã có, chỉ cần đạt được Mẫu Thần Tử Cung, liền có thể sống lại.

Đáng tiếc người bình thường không cách nào sử dụng Mẫu Thần Tử Cung, bởi vì đạo cụ này điều kiện sử dụng là huyết dịch "giàu linh tính", giới hạn ở linh cảnh hành giả.

Không phải vậy, Trương Nguyên Thanh sẽ lấy đi huyết dịch của Trần Thục, mợ, biểu ca cùng ông ngoại bà ngoại.

Nghe được là phúc lợi đầy trời như thế, Đặng Kinh Quốc và các Chúa Tể Tế Thế xã không còn từ chối, thậm chí trở nên chủ động.

Sau khi dùng bình gốm chuẩn bị sẵn thu lấy huyết dịch của mọi người, cũng làm tốt phong ấn, Trương Nguyên Thanh nói ra:

"Hạ Hầu Ngạo Thiên ở lại một chút, người khác đi về trước đi."

Các Chúa Tể bên cạnh bàn hội nghị lần lượt biến mất, trở về hiện thực.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên: "Nghiên cứu ra phương pháp nhanh chóng tấn thăng rồi à?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức gác hai chân, vênh mặt: "Tôi chỉ tra tư liệu một ngày, liền nghiên cứu ra phương án, nếu như chi tiết có thể bổ sung, như vậy đánh vỡ thần thoại của Nguyên Soái không thành vấn đề."

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: "Không hổ là nhân vật chính!"

…

Trong mật thất, ánh sáng yếu ớt.

Thuần Dương chưởng giáo cùng đại hộ pháp im lặng đối mặt, thật lâu sau, người trước nghiến răng nghiến lợi nói:

"Đó là lực lượng nghề nghiệp gì? Cưỡng ép xóa đi ký ức, khiến người ta trở về đến trước khi tiếp xúc tin tức, có chút giống thôi miên."

Đại hộ pháp lắc đầu:

"Thôi miên cần môi giới, cách không thôi miên chưa từng nghe thấy, hơn nữa, nội dung trong điện thoại di động cũng bị xóa đi, đây là điều thôi miên không cách nào làm được."

Lần thứ nhất sau khi thất bại, đại hộ pháp liền dùng di động đặt ở trên bàn, quay chụp toàn bộ quá trình "tra hỏi", muốn từ trong thu hình tìm kiếm manh mối.

Nhưng khiến người ta kinh ngạc là, điện thoại cái gì cũng chưa quay được.

Nội dung thu hình giống với ký ức, đều bị xóa đi.

Đại hộ pháp tiếp tục nói: "Là lực lượng gì không quan trọng, quan trọng là, rất có thể là đạo cụ loại quy tắc hoặc đạo cụ loại nhân quả cấp bậc cao, không hợp với lẽ thường… Vì sao thân phận hiện thực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đẳng cấp giữ bí mật cao như vậy?"

Đây là điều hắn không thể nào hiểu được nhất.

"Hơn nữa theo ta biết, trên đời không có bất cứ một tổ chức linh cảnh hành giả, Bán Thần nào, có được đạo cụ loại nhân quả cấp bậc cao. Nếu như lực lượng quấy nhiễu chúng ta dò

xét thân phận của Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt nguồn từ đạo cụ loại nhân quả… Chúng ta có lẽ phát hiện một loại bí mật đáng sợ nào đó.” Đại hộ pháp nói.

“Có phải đạo cụ loại nhân quả hay không, còn chưa biết được.” Thuần Dương chưởng giáo không muốn tin tưởng chỉ là một tên Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể sử dụng đạo cụ loại nhân quả che chở.

Tài gì đức gì?

Đại hộ pháp đứng dậy đi vào khu vực rộng lớn trong mật thất, khoanh chân ngồi xuống: “Ta phải hướng thủ lĩnh báo cáo việc này.”

…

Trương Nguyên Thanh bày ra tư thái rửa tai lắng nghe, “Nói nghe một chút.”

Nghe vậy, Hạ Hầu Ngạo Thiên lộ ra nụ cười khinh thường: “Lão già nói đúng, cậu quả nhiên là đang pua tôi, muốn khiến tôi miễn phí làm việc cho cậu. Chẳng qua Học Sĩ xưa nay không sợ vấn đề khó.”

Hắn trước biểu đạt mình sớm đã nhìn thấu mánh khóe của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó nói:

“Muốn nghiên cứu ra phương pháp thăng cấp nhanh chóng, đầu tiên phải hiểu cơ chế thăng cấp của linh cảnh hành giả, khác biệt với người cổ đại thổ nạp linh lực tu hành, linh lực của linh cảnh hành giả bắt nguồn từ thẻ nhân vật rót vào.

Hoàn thành phó bản linh cảnh an bài, liền có thể thu hoạch được cơ hội rót vào, như vậy thẻ nhân vật là như thế nào mang linh lực rót vào trong cơ thể linh cảnh hành giả đây?”

Chương 2885: Phương pháp nhanh chóng tấn thăng (2)

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi cảm thấy không có hàm lượng kỹ thuật, chính là cưỡng ép rót vào.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên vỗ tay phát ra tiếng: “Không sai, kỳ thật căn bản không có hàm lượng kỹ thuật, dựa vào là lũng đoạn tài

nguyên đáng xấu hổ. Thế giới hiện thực đã không có linh lực, tất cả linh lực đều ở trong linh cảnh, linh cảnh hành giả muốn thăng cấp, phải ngoan ngoãn nghe theo linh cảnh an bài, định kỳ vào phó bản làm nhiệm vụ."

Hạ Hầu Ngạo Thiên chậm rãi nói: "Sau khi hiểu cơ chế trung tâm, liền rất đơn giản, vượt qua phó bản là thủ đoạn thu hoạch được rót vào, mà không phải mục đích. Mục đích của chúng ta, là nghiên cứu ra phương pháp không dựa vào vượt qua phó bản, cũng có thể rót vào."

"Không vượt qua phó bản, làm sao thu hoạch được rót vào?" Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

"Chúng ta chỉ là Chúa Tể, cũng không phải nhân viên quản lý linh cảnh, muốn thông qua linh cảnh con đường này, khẳng định không có khả năng." Hạ Hầu Ngạo Thiên vênh mặt, ngạo nghễ tự kiêu, một tư thái tràn đầy tin tưởng:

"Tôi hôm qua tra duyệt rất nhiều tư liệu, từ trong văn bản tài liệu cổ xưa tìm được phương pháp. Những năm cuối đời Tống đến những năm cuối Minh triều*, trong hơn 300 năm, linh khí suy kiệt, Chúa Tể trở thành truyền thuyết, Thánh Giả cả thế gian hiếm thấy, đại bộ phận người tu hành đình trệ ở Siêu Phàm cảnh, vì đột phá cảnh giới, vì tranh đoạt linh khí ngày càng giảm bớt, các tiền bối của chúng ta khai phát ra một loại phương pháp tấn thăng cực kỳ tàn ác."

* nhà Tống: 960-1279, nhà Minh: 1368-1644

Trương Nguyên Thanh cả kinh, hiểu ý tứ của Hạ Hầu Ngạo Thiên: 'Cái gọi là phương pháp của anh, là bắt chước cổ nhân, thông qua ăn người để nâng cao linh lực?"

Trong lòng hắn tự nhủ cái này con mẹ nó mưu ma chước quỷ gì vậy?

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhẹ nhàng nói: "Cậu muốn ăn người, còn chưa nhất định có thể thành công đâu. Trên tư liệu ghi lại phương pháp ăn người, giới hạn ở Thánh Giả trở xuống. Hơn nữa di chứng cực lớn, đầu tiên là linh lực từ bên ngoài đến cùng linh lực của mình không phối hợp, quá trình rất thống khổ, tựa như bên trong một thùng nước suối trong veo cho thêm nước bùn, dù cuối cùng hợp lại cùng nhau, cũng sẽ khiến

linh lực trở nên đục ngầu, phẩm chất không bằng dựa vào bản thân vất vả tu hành mà tới.

“Một phương diện khác, trong quá trình ăn người, khó tránh khỏi sẽ cắt nuốt tàn linh của mục tiêu, ăn càng nhiều, trạng thái tinh thần càng hỏng bét, rất dễ dàng tinh thần phân liệt, biến thành tên điên.”

Ăn càng nhiều, càng dễ điên cuồng? Đúng vậy, so sánh với trạng thái từ trong cổ mộ khôi phục, Thuần Dương chưởng giáo bây giờ càng ngày càng điên cuồng, chẳng qua, trong tư liệu phương pháp ăn người giới hạn ở Thánh Giả trở xuống, nhưng Thuần Dương chưởng giáo ăn vào Chúa Tể, nói rõ hắn nắm giữ phương pháp ăn người cấp bậc cao hơn… Trương Nguyên Thanh dẫn đầu nghĩ đến vị sư tổ trên danh nghĩa này.

Hắn tức giận nhìn nhân vật chính: “Nói thật lâu, tương đương với không nói.”

“Không không không!” Hạ Hầu Ngạo Thiên lắc lắc ngón tay, “Tôi từng dùng mô hình phân tích, người khác dùng loại phương pháp này rất nguy hiểm, nhưng cậu khác biệt, cậu có được được vốn liếng trời ưu ái.

“Cậu là Thần Nhật Du cùng Huyễn Thuật Sư song nghề nghiệp, hai nghề nghiệp này, một cái đối với trạng thái tiêu cực có miễn dịch tự nhiên, một cái là chuyên gia khống chế cảm xúc, ô nhiễm tinh thần bình thường, căn bản không uy hiếp được cậu. Chuyện người khác không cách nào thử, cậu có thể thử.

Sau đó, cậu cần đạt được phương pháp ăn người cấp Chúa Tể cùng tăng thêm cải tiến, tốt nhất có thể ở trước khi cắn nuốt, tịnh hóa mất bộ phận ô nhiễm. Phương diện này, tôi đề nghị cậu hướng vị Tam Đạo sơn nương nương kia thỉnh giáo, cậu không phải nói cô ta đối đãi cậu như con à?

Thuần Dương chưởng giáo hiểu phương pháp nấu nướng nguyên liệu nấu ăn cao cấp, cô ấy làm đệ tử của Thuần Dương chưởng giáo, trò giỏi hơn thầy, nghĩ hẳn cũng là hiểu.”

Lấy tính cách cương liệt chính trực của nương nương, cô ấy nếu là biết mình muốn ăn người, sợ rằng sẽ ngay lập tức làm

thịt mình đứa nghiệt tử, a không, nghiệt đồ này! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Hắn chăm chú tự hỏi kế hoạch Hạ Hầu Ngạo Thiên cung cấp, nói:

"Thần Nhật Du tôi có thể ăn, cũng chỉ có hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, nhưng bọn hắn so với chuột trong cống ngầm còn giảo hoạt hơn, cần chờ đợi thời cơ."

"Nói từ trên lý luận, Thần Nhật Du trong phó bản, cũng là mục tiêu của cậu." Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: "Đáng tiếc, phó bản bang phái cậu vào đều không phải là phó bản chuyên môn của Thần Nhật Du, trừ phi gia nhập Thái Nhất môn."

"Thái Nhất môn chủ là đối thủ cạnh tranh của tôi, Công Hội Thương Nhân cùng Hiệp Hội Mỹ Thần cũng là bởi vì tôi, mới không chịu giao ra mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, cậu cảm thấy Thái Nhất môn sẽ để tôi vào phó bản bang phái của bọn họ?" Trương Nguyên Thanh tức giận nói, "Thái Nhất môn cho dù đồng ý, tôi cũng không dám đi, nhỡ đâu lặng yên không một tiếng động giết chết tôi ở trong phó bản thì làm sao."

Chương 2886: Phương pháp nhanh chóng tấn thăng (3)

"Tầm vóc có chút kém." Hạ Hầu Ngạo Thiên lẩm bẩm một phen: "Nhân vật chính không sợ nhất chính là đối thủ cạnh tranh, bất cứ đối thủ cạnh tranh nào, đều sẽ làm nhân vật chính càng mạnh hơn, có thể thấy được Thái Nhất môn chủ không phải nhân vật chính."

Lúc này, ông lão trong nhẫn truyền đến tinh thần dao động: "Tôi cảm thấy phương pháp này của các cậu không quá được."

Trương Nguyên Thanh và Hạ Hầu Ngạo Thiên đồng thời ném tới ánh mắt không vui.

"Chỗ nào không được?" Hạ Hầu Ngạo Thiên không phục.

Ông lão trong nhẫn đưa ra nghi vấn: "Phương pháp tương tự, vì sao không có linh cảnh hành giả sử dụng? Hoặc là, các cậu có nghe ai sử dụng phương pháp tương tự, từng có ví dụ tương tự?"

Trương Nguyên Thanh và Hạ Hầu Ngạo Thiên đồng thời ngẩn ra.

“Cắn nuốt linh uẩn người khác tăng trưởng điểm kinh nghiệm, làm trái chủ nghĩa nhân đạo, nếu như bị phát hiện, sẽ bị nghiêm trị.” Trương Nguyên Thanh cân nhắc nói.

“Giết người phóng hỏa cũng làm trái nhân đạo, người trận doanh thủ tự làm còn ít?” Ông lão trong nhẫn tinh thần ổn định phản bác: “Thủ tự không đại biểu thiện lương, đây là lời Hạ Hầu Ngạo Thiên thường thường treo ở bên miệng, một phương pháp có thể nhanh chóng tăng lên điểm kinh nghiệm, lại không cần vào phó bản, nhất định sẽ có người bí quá hóa liều.”

“Mới vừa nói, phương pháp này sẽ khiến người ta tinh thần thất thường, trả giá quá lớn.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

“Vậy nghề nghiệp tà ác thì sao?” Ông lão trong nhẫn “hỏi lại”: “Nghề nghiệp tà ác vốn là điên điên khùng khùng, sẽ sợ cái này?”

Trương Nguyên Thanh cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn nhau, song song trầm mặc.

Sau sự trầm mặc ngắn ngủi, Trương Nguyên Thanh nói: “Có lẽ, sớm đã có người làm, nhưng không thể thành công, mà việc này lại không thể công bố với đám đông, cho nên coi như cái gì cũng chưa xảy ra.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên trầm ngâm mấy giây, “Nguyên nhân gì lại thất bại nha… Lão già, ông có biết hay không.”

Ông lão trong nhẫn cười ha hả nói: “Tôi làm sao biết, tôi chỉ là dự thính mưu đồ bí mật của hai cậu, vạch ra lỗ thủng.”

Trương Nguyên Thanh đang suy nghĩ đột nhiên mở miệng:

“Thuần Dương chưởng giáo có thể thông qua ‘ăn người’ để khôi phục thực lực.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên dù sao cũng là Học Sĩ, mắt sáng lên, hiểu ra: “Linh cảnh hành giả tồn tại một loại hạn chế nào đó, cho nên không cách nào dùng cổ pháp ăn người, nhưng Thuần Dương chưởng giáo không phải linh cảnh hành giả, cho nên có thể.”

Suy nghĩ lập tức mở ra.

Thuần Dương chưởng giáo và linh cảnh hành giả khác nhau ở chỗ nào? Đáp án không cần nói cũng biết — thẻ nhân vật!

Cho nên là thẻ nhân vật hạn chế hành vi ăn người của linh cảnh hành giả.

Hạ Hầu Ngạo Thiên sờ cằm suy nghĩ: "Linh cảnh hẳn không có khái niệm thiện ác, quyết không phải bởi vì cổ pháp tàn nhẫn mới cấm chỉ linh cảnh hành giả sử dụng phép này, nguyên nhân là cái gì đây… Tôi hiểu rồi, là vấn đề cơ chế xứng đôi.

Phó bản của chúng ta là căn cứ điểm kinh nghiệm, điểm tích lũy ẩn để ghép, những số liệu này thông qua thẻ nhân vật ghi chép trong linh cảnh, nếu như linh cảnh hành giả dùng phương pháp cổ đề cao điểm kinh nghiệm, như vậy linh cảnh ghép phó bản sẽ mất cân bằng với chiến lực chân thực, từ đó bug chồng chất."

Vấn đề đã nghĩ thông, nhưng giải quyết như thế nào đây?

Trương Nguyên Thanh và Hạ Hầu Ngạo Thiên lần nữa lâm vào trầm mặc.

Qua vài phút, Trương Nguyên Thanh thở dài nói: "Ít nhất mạch suy nghĩ đúng, như thế nào giấu diếm được thẻ nhân vật, còn cần bàn bạc kỹ hơn, việc này không vội. Bất luận kế hoạch vĩ đại nào cũng không phải một lần là xong, chuẩn bị một phen, trời sáng liền vào Thục Sơn Nam Uyển."

Trương Nguyên Thanh cũng không nhụt chí, ít nhất nắm giữ một phương pháp không cần thông qua phó bản liền có thể nhanh chóng tăng lên.

Mặc dù cách này còn chưa thành thục, khó khăn trùng điệp, nhưng dù sao có Học Sĩ am hiểu nghiên cứu đi giải quyết.

Hạ Hầu Ngạo Thiên không quá bằng lòng: "Cảm giác tốn công mà không có kết quả."

Trương Nguyên Thanh nghiêm mặt: "Nếu như anh có thể nghiên cứu ra bí pháp không vào phó bản cũng có thể thăng cấp nhanh chóng, chắc chắn ghi vào sử sách. Linh cảnh hành giả bây giờ, linh cảnh hành giả sau này, nghề nghiệp tà ác

cũng tốt, nghề nghiệp thủ tự cũng thế, đều sẽ nhớ kỹ cái tên Hạ Hầu Ngạo Thiên của anh."

"Đừng, đừng nói nữa…" Khóe miệng Hạ Hầu Ngạo Thiên giật giật.

Đây là dụ hoặc hắn không cách nào kháng cự, đây là dương mưu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh nghiêm túc nói: "Hội nghị kết thúc."

…

Trong mật thất.

Theo lấy đại hộ pháp mang bức tranh linh triện trận văn lấy ra, trong phòng vốn là mờ tối, trở nên càng thêm âm trầm ngột ngạt, đèn bàn nhuộm lên một tầng ô vuông.

Trên quyển trục linh triện, từng luồng âm khí trồi lên, hóa thành một bóng người gương mặt mơ hồ.

"Thủ lĩnh!"

Đại hộ pháp lập tức quỳ mọp trên mặt đất.

Thuần Dương chưởng giáo cũng đứng dậy, hướng vị Thái âm Chi Chủ này khom người.

Chương 2887: Thục Sơn Nam Uyển (1)

"Thuộc hạ biết ngài ở trong linh cảnh ăn mòn Bảng Công Đức, làm hao mòn Thái Dương chi lực, nhưng hôm nay thuộc hạ gặp phải một việc quái dị, bất đắc dĩ mới hướng ngài báo cáo." Đại hộ pháp dẫn đầu nói.

"Chuyện gì…" Thanh âm Linh Thác như là 3D lập thể vờn quanh, trùng điệp hùng vĩ, quanh quẩn ở trong phòng.

Đại hộ pháp liền mang điều trong quá trình điều tra Nguyên Thủy Thiên Tôn gặp phải phản hồi cho Thái âm Chi Chủ.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn người này chí tình chí nghĩa, thà gãy không cong, chỉ cần khống chế người nhà của hắn, diệt trừ kẻ này dễ như trở bàn tay." Đại hộ pháp giọng điệu kích động:

“Lực lượng chưa biết có thể quấy rầy ta, chưa hẳn có thể quấy rầy ngài.”

Bóng người trạng thái sương mù do âm khí màu đen ngưng tụ thành kia nhàn nhạt mở miệng:

“Việc này tạm thời gác lại.”

Cái gì? ! Đại hộ pháp suýt nữa hoài nghi lỗ tai mình xảy ra vấn đề, vội la lên:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn kẻ này tiềm lực vô hạn, đợi một thời gian, nhất định thành Phó Thanh Huyên thứ hai. Thủ lĩnh, ta biết ngài là Thái âm Chi Chủ cao quý, không để một Thần Nhật Du cấp 7 vào mắt, nhưng tuyệt đối không nên chủ quan, thuộc hạ nguyện thay ngài bóp chết uy hiếp từ trong trứng nước.”

Thanh âm lạnh nhạt to lớn của Linh Thác vang lên:

“Từ bỏ tất cả hành động nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, bản tọa chẳng những muốn giữ lại hắn, còn muốn giúp hắn một tay.

Tùng Hải bên kia, ngươi phái người theo dõi, đừng để bất luận kẻ nào tiếp cận giáo sư kia, tương lai thời cơ đến, bản tọa sẽ đích thân đến.”

Mặt mũi đại hộ pháp tràn đầy không cam lòng, nói: “Thủ lĩnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng quá nhanh, nhất định phải bóp chết…”

Trên khuôn mặt mơ hồ của Linh Thác, đôi hốc mắt trống rỗng kia yên lặng nhìn chăm chú đại hộ pháp: “Sơn Hà Vĩnh Tồn, ác ý của ngươi đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhỏ.”

Đại hộ pháp bỗng cúi đầu, “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Bóng người dạng sương mù đen đổ sụp, lùi về trong quyển trục linh triện.

Đại hộ pháp yên lặng thu hồi quyển trục, Thuần Dương chưởng giáo trước sau không ngừng trấn an tâm tình không thể nhịn được nữa, cười quái dị thâm trầm:

“Thủ lĩnh của các ngươi lại đang có ý đồ gì? Ta bằng lòng hợp tác với Ám Dạ Mân Côi các ngươi, cũng là bởi vì mâu thuẫn

của các ngươi cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không cách nào điều tiết.

“Bây giờ thủ lĩnh của các ngươi nói cho ta biết, muốn từ bỏ tất cả kế hoạch nhằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn muốn giúp hắn một tay?”

Trong áo choàng của đại hộ pháp truyền đến thanh âm khàn khàn:

“Ta hiểu ý nghĩ của thủ lĩnh, phía quan phương muốn tập hợp đủ mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, mở ra phó bản Thái Dương, giúp Thái Nhất môn chủ thu hoạch được quyền hành Thái Dương.

Nhưng Công Hội Thương Nhân và Hiệp Hội Mỹ Thần từ chối giao ra mảnh vỡ, bởi vì người bọn họ nâng đỡ là Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

Thuần Dương chưởng giáo nghe vậy, cảm xúc ghen tị cuồn cuộn dâng lên, “Cho nên thủ lĩnh của các ngươi muốn giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn, để Hiệp Hội Mỹ Thần và Công Hội Thương Nhân nhìn thấy hi vọng, tiếp tục giằng co với Ngũ Hành minh.”

Đại hộ pháp gật gật đầu, “Xem ra thủ lĩnh còn cần một đoạn thời gian mới có thể hao mòn hết Thái Dương chi lực bên trên Bảng Công Đức.”

…

Sáng sớm hôm sau.

Trương Nguyên Thanh sớm rời giường mang ghi chép nói chuyện phiếm trong di động xóa hết, rời khỏi trạng thái đăng nhập của phần mềm chat, sau đó cắm sạc pin, đặt ở mặt bàn.

Sau đó ngồi bên cạnh bàn, yên lặng chờ đợi.

Mấy phút đồng hồ sau, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Ting! Bản đồ linh cảnh đang trong quá trình mở ra, 60 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Thục Sơn Nam Uyển”, số hiệu: 45 »

« Đẳng cấp độ khó: A »

« Loại hình: Nhiều người (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Xử lý quỷ dị bao phủ ở Nam Uyển. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 45: Từ chủ điện tiêu tán tới khói đen bao phủ Nam Uyển, tiếng bước chân, tiếng cười cùng tiếng hò hét trong khói đen… So với vũ khí của Kiếm Khách còn sắc bén hơn. »

Hình ảnh đột nhiên mơ hồ, chờ tầm mắt khôi phục rõ ràng, Trương Nguyên Thanh phát hiện mình đứng ở chân núi, trước mắt là một cầu thang đá rạn nứt, đỉnh đầu là bầu trời xanh thẳm, phía trước là ngọn núi hùng vĩ cao vút.

Vị trí đỉnh núi, mơ hồ có một mảng kiến trúc.

Hắn thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn bậc thang uốn lượn mà lên trước người, không có một bậc nào là hoàn hảo, vết nứt mọc ra từng lùm cỏ dại.

“Rốt cuộc không phải phó bản cỡ lớn.” Sau lưng truyền đến tiếng cảm khái của Ma Nhãn Thiên Vương.

Trương Nguyên Thanh quay đầu, nhìn thấy cung chủ, Ma Nhãn, Phó Thanh Dương cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên, ở vị trí ba bốn mét phía sau hắn.

Lần này Chúa Tể tiến vào phó bản chỉ năm người.

Chương 2888: Thục Sơn Nam Uyển (2)

“Phó bản cỡ nhỏ mặc dù thời gian sử dụng ngắn ngủi, nhưng mật độ nguy hiểm so với phó bản cỡ lớn còn cao hơn, nghề nghiệp không có năng lực duy trì kéo dài, cửu tử nhất sinh.” Phó Thanh Dương trầm giọng nói.

Khi hai người nói chuyện, cung chủ mặc váy dài đỏ tươi chỉ vào một ngọn núi khác nơi xa, nói: “Nơi đó có phải chỗ Thục Sơn chính điện hay không?”

Ngọn núi này chỗ mọi người, cách nhau chừng ba trăm thước, là một ngọn chủ phong càng thêm cao vút hùng vĩ, khu kiến trúc nơi đó càng thêm dày đặc.

“Một môn phái tách thành hai phó bản, phó bản như vậy rất ít gặp, nói rõ mức độ nguy hiểm của Thục Sơn vượt qua cấp S.” Hạ Hầu Ngạo Thiên lấy ra rương kim loại, “Tôi phái máy bay không người lái đi qua thăm dò một phen.”

Hắn mở nắp hòm, từng máy bay không người lái cỡ nhỏ tự động bay lên, treo giữa không trung.

Hạ Hầu Ngạo Thiên rút ra dây tiếp nối thần kinh, dán ở hai bên huyệt Thái Dương, điều khiển các máy bay không người lái bay về phía đỉnh núi chính cách 300 mét.

Máy bay không người lái của hắn dựa vào điện lực vận hành, camera cùng máy ghi âm lắp đặt cũng không khác biệt gì với máy bay không người lái bình thường, khoa học kỹ thuật đen duy nhất là trải qua hắn cải tiến, máy bay không người lái truyền về video không dựa vào tín hiệu.

Mà là dựa vào tinh thần lực của hắn.

Hình ảnh sẽ trực tiếp truyền vào đầu của hắn.

Đối mặt loại phó bản độ khó cực cao này, đám người Trương Nguyên Thanh có đầy đủ kiên nhẫn, dù là cảm thấy hành vi thăm dò ngọn núi chính của Hạ Hầu Ngạo Thiên là vẽ vời cho thêm chuyện, không cần thiết.

Đám máy bay không người lái rời ngọn núi Nam Uyển, lướt qua rừng núi, lúc sắp tới gần ngọn núi chính, bỗng gặp phải vách ngăn vô hình, vài máy bay không người lái sụp đổ tại chỗ.

“Có cấm chế, chúng ta lao đầu vào tường rồi.” Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức khống chế máy bay không người lái còn lại trở về.

Phó Thanh Dương nói: “Đi đỉnh núi Nam Uyển nhìn xem.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhắm mắt gật gật đầu, điều khiển máy bay không người lái, vượt qua cầu thang đá lộn xộn nứt nẻ, lướt qua rừng núi, nhanh chóng tiếp cận công trình kiến trúc đỉnh núi.

Rất nhanh, ở trong tầm mắt quan sát của hắn, khu kiến trúc Nam Uyển càng lúc càng gần.

Hắn nhìn thấy đỉnh điện màu vàng, nhìn thấy lầu các đổ sụp, nhìn thấy mái ngói rơi đầy cành khô, trông thấy mặt đất phủ phiến đá, gạch đá, đá cuội tích lấy lá mục thật dày, mọc ra cỏ dại xanh tươi.

“Khu vực Nam Uyển thật lớn nha, có ba tòa đại điện nóc vàng, phía tây có một chỗ quảng trường, phía đông thoạt nhìn là khu sinh hoạt…”

Hạ Hầu Ngạo Thiên đang nói bố cục Nam Uyển, đột nhiên, hình ảnh đột nhiên tối sầm.

Máy bay không người lái thu được sương mù đặc giống như khói đen từ bốn phương tám hướng lao tới.

Cánh quạt phát ra tạp âm chói tai, quạt luồng khí khiến khói đen run rẩy dữ dội, Hạ Hầu Ngạo Thiên giảm bớt tốc độ phi hành, xoay quanh ở trong khói đen.

Hắn không cần làm cái gì, để máy bay không người lái ở lại trong khói đen là được.

“Đông, đông, đông…”

Đột nhiên, trong tạp âm chói tai của cánh quạt, Hạ Hầu Ngạo Thiên bắt được tiếng bước chân rất nhỏ.

Tiếng bước chân duy trì mười mấy giây mới biến mất.

Kiến trúc bên ngoài khu vực Nam Uyển xuất hiện lần nữa trong đầu, nhưng mà, Hạ Hầu Ngạo Thiên lúc này mới phát hiện, máy bay không người lái chẳng biết lúc nào hư hại một chiếc.

Hạ Hầu Ngạo Thiên biến sắc: ‘Máy bay không người lái của tôi bị phá hủy.”

“Quá bình thường!” Ma Nhãn Thiên Vương khịt mũi coi thường.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hừ lạnh nói: “Động não của cậu một chút, máy bay không người lái ý thức nối liền với tôi, bất cứ một chiếc nào hư hao, tôi đều sẽ lập tức phát giác, nhưng thẳng đến khi khói đen tan đi, tôi mới phát hiện tổn thất một máy bay không người lái.”

Hắn lập tức nói cho các đồng đội phát hiện của mình.

Phó Thanh Dương yên lặng nghe xong, hỏi: "Từ khi máy bay không người lái tiến vào Nam Uyển, đến khói đen bao phủ, đại khái là bao lâu?"

"Ba phút."

"Khói đen bao phủ đến tiếng bước chân truyền đến, đại khái là bao lâu?"

"Một phút đồng hồ."

Phó Thanh Dương nói: "Kiểm tra một phen độ chuẩn xác của số liệu."

Hạ Hầu Ngạo Thiên điều khiển máy bay không người lái tiếp tục xoay quanh, chừng mười phút đồng hồ, khói đen lần nữa đột kích.

Lần này, Hạ Hầu Ngạo Thiên lại tổn thất một máy bay không người lái.

"Trừ ba phút biến thành mười phút đồng hồ, những số liệu khác không thay đổi." Hắn nhìn về phía Phó Thanh Dương.

Tiền công tử mặt không biểu cảm: "Tiếp tục kiểm tra số liệu."

Lại trải qua ba lần kiểm tra, mọi người đạt được số liệu chính xác.

Lần đầu tiến vào Nam Uyển, sau ba phút sẽ nghênh đón khói đen, một phút đồng hồ sau truyền đến tiếng bước chân, sau đó công kích phát động.

Về sau, cách mỗi mười phút đồng hồ, khói đen sẽ phát động một lần, tuần hoàn lặp lại.

Chương 2889: Thục Sơn Nam Uyển (3)

Phó Thanh Dương nói: "Khói đen có năng lực che chắn giác quan, muốn bài trừ nguy hiểm, chỉ dựa vào máy bay không người lái là không được, phó bản này là phó bản cấp Chúa Tể, âm thi dưới Chúa Tể cảnh cùng máy bay không người lái không có khác biệt, chúng ta nhất định phải tự mình tiến vào Nam Uyển."

Hắn lại nhìn về phía Chỉ Sát cung chủ, "Cường độ công kích tạm thời không cách nào tính ra, cô chuẩn bị trị liệu vào bất cứ lúc nào."

Chỉ Sát cung chủ đeo mặt nạ màu bạc khẽ gật đầu.

Phó Thanh Dương lập tức dẫn Hạ Hầu Ngạo Thiên và Ma Nhãn Thiên Vương bắt đầu lên núi.

Trương Nguyên Thanh đang muốn đuổi theo, một làn gió thơm thổi tới, Chỉ Sát cung chủ nằm úp trên lưng của hắn, hai cánh tay trắng trẻo quấn lấy cổ của hắn, cười hì hì nói:

"Nguyên Thủy, cậu cõng chị."

Phó Thanh Dương, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Ma Nhãn Thiên Vương đằng trước dừng bước, đều lạnh lùng quay đầu.

Em vợ tôi ở phía trước đó, chị ngay trước mặt hắn cắm sừng chị gái hắn, không thích hợp nha… Trương Nguyên Thanh thở dài, nâng lên bờ mông cung chủ, bước nhanh leo núi.

Hắn nhanh chóng vượt qua ba người, nhảy nhót ở cầu thang đá nứt nẻ lộn xộn.

"Lần sau dùng tài liệu trong linh cảnh làm một bộ điện thoại, sau đó chụp lại phát cho Quan Nhã." Hạ Hầu Ngạo Thiên biểu đạt mình phẫn nộ đối với loại hành vi dính nhau này.

Núi cao độ cao hơn mặt biển 600 mét, đối với bọn họ mà nói, mấy nhịp thở liền đến đỉnh.

Cuối bậc thang là đất bằng trải gạch đá, diện tích khoảng 400 mét vuông, có điện nóc vàng, lầu các cùng vườn hoa nhỏ cỏ dại mọc thành bụi.

Phía cuối đất bằng là ba mươi bậc thang, cuối bậc thang lại là đất bằng, cuối cùng ba khối đất bằng kiểu ruộng bậc thang, mỗi mảnh đất bằng đều có một tòa điện nóc vàng.

Đây chính là bố cục cơ bản của Thục Sơn Nam Uyển.

Phó Thanh Dương nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: "Nguyên Thủy, cậu quan tinh thôi diễn một phen hành động tương lai của chúng ta."

Hắn an bài mệnh lệnh đâu vào đấy, mạch suy nghĩ cảm xúc, biểu hiện trầm ổn, như là một vị quan chỉ huy tỉnh táo.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, ngồi khoanh chân ngay tại chỗ, lấy ra Đại La Tinh Bàn thôi diễn.

Không tới năm phút, hắn mở mắt, nhíu mày: "Chúng ta sau khi vào điện, sẽ gặp phải khói đen, phát triển sau đó không cách nào thôi diễn, khói đen che chắn Quan Tinh Thuật của tôi."

Hắn kết hợp tin tức phó bản, đưa ra phỏng đoán:

"Trong giới thiệu phó bản Thục Sơn Nam Uyển, có nguyên tố linh dị rõ ràng, trong phó bản này có lực lượng Thần Dạ Du, khói đen hẳn là đối ứng Thái âm bí ẩn."

Ma Nhãn Thiên Vương nhếch miệng: "Đây chính là lĩnh vực chuyên nghiệp của cậu, loại phó bản độ khó cao này sẽ không cho chúng ta quá nhiều cơ hội mưu lợi, tôi đề nghị trực tiếp vào điện."

Hạ Hầu Ngạo Thiên đánh giá hắn: "Lúc không có Hỏa Sư, cậu phụ trách làm Hỏa Sư bổ sung?"

Ma Nhãn Thiên Vương sờ lên băng đô vận động trên trán, cười lạnh nói:

"Cậu vẫn luôn lớn mật như thế?"

"Khụ khụ…" Trương Nguyên Thanh hắng giọng một cái, nói: "Ở trong phó bản độ khó cao, có đôi khi lấy thân mạo hiểm là biện pháp duy nhất, không phải bất cứ nguy cơ nào cũng có thể mưu lợi hóa giải, trực tiếp vào đại điện cũng được, chẳng qua, tôi vẫn là không quá yên tâm."

Hắn nhìn về phía vài dãy lầu các, tĩnh thất kia, nói: "Khu sinh hoạt có lẽ sẽ có manh mối khác, tôi dự định thao túng âm thi vào xem."

Máy bay không người lái tuy là lính trinh sát cực tốt, nhưng máy bay không người lái không làm được thao tác tinh tế, mà binh ngẫu của Phó Thanh Dương không cách nào chia sẻ tầm mắt, vẫn là âm thi của Thần Dạ Du hữu dụng nhất.

Tương đương với phân thân.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ rơi xuống hai âm thi, một cái là Yêu Mê Hoặc Siêu Phàm mặc khôi giáp tàn

phá, một cái là Ngân Dao quận chúa quần jean bó, áo thun màu sáng.

Ngân Dao quận chúa nhìn chung quanh một phen, giơ loa nhỏ, lẩm bẩm: "Lại vào phó bản…"

Làm người tu hành cổ đại, cô có chút không chịu đựng nổi tần suất phó bản của linh cảnh hành giả.

Thỉnh thoảng có một lần nguy cơ sinh tử, ai chịu nổi? Người tu hành cổ đại coi trọng thanh tâm quả dục, vào núi tĩnh tu, rời xa hồng trần, dù là chịu giới hạn bởi thiên phú, không thể trở thành đại nhân vật uy chấn một phương, tốt xấu gì cũng có thể tiêu dao thế gian.

Linh cảnh hành giả ngược lại, không phải đang chiến đấu, chính là đang chuẩn bị chiến đấu.

Một đám chó.

"Cô cái tên nghiệt đồ con thứ này, đi theo tôi đệ tử đích truyền này của sư tôn làm việc cho tốt, tương lai không thiếu chỗ tốt cho cô." Trương Nguyên Thanh vỗ vỗ bờ vai thơm băng lạnh của Ngân Dao, điều khiển âm thi tiến vào đất bằng.

Hắn bước nhanh bắt đầu đi, đến thẳng lầu các bên tay phải.

Toà lầu các này có phong cách đời Đường rõ ràng, đấu củng lớn, cột to, sắc điệu đơn nhất, chỉnh tề mà không khô khan, hoa mỹ mà không tinh xảo, lộ ra một phần đoan trang hào khí kiến trúc đời Tống không có.

Chương 2890: Dao Quang điện (1)

Cửa của lầu các cũng không phải cửa ô vuông, mà là tương tự cửa trượt của Nhật Bản.

Trương Nguyên Thanh leo lên bậc thang, thử kéo ra cửa trượt, lại phát hiện sau khi phủ bụi vô tận năm tháng, cánh cửa này đã sớm kẹt chết.

Dứt khoát một cước đạp cửa gỗ thành mảnh vỡ.

Theo cảnh vật trong lầu đập vào mi mắt, trên mặt âm thi duy nhất ánh mắt linh động, có chút ngưng tụ.

Trong lầu các khắp nơi đều là thi thể, toàn bộ đầu một nơi mình một nẻo.

Bọn họ hoặc trong chạy trốn bị chém tới đầu, thân thể hiện ra bộ dạng ngã sấp, hoặc trong nháy mắt đầu lăn xuống chưa biết đã xảy ra chuyện gì, thân thể ngã thẳng tắp xuống đất.

Có cái ngã ở cửa ra vào, có cái ngã ở trong phòng, có cái ngã ở trên bậc thang thông hướng lầu hai.

Sàn cùng chiếu rơm mục nát mốc meo, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối.

Quần áo trên thân thi thể sớm đã oxi hóa phai màu, như là vải rách bọc ở trên người, nhưng máu thịt của thi thể trải qua thời gian dài đằng đẵng, lại vẻn vẹn chỉ khô quắt nhăn nhúm, đầu cũng là như thế.

"Những kẻ này hẳn là đệ tử Thục Sơn, chết hết ở trong phòng rồi?" Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm kinh ngạc.

Thục Sơn là tiên môn đời Đường, Bất Lương Soái đã từng hướng Thục Sơn mượn Bạch Đế Quan, có thể làm Bất Lương Soái vị Bán Thần này ra mặt mượn dùng, cấp độ của Thục Sơn tuyệt đối sẽ không thấp.

Chúa Tể đỉnh phong không dám nói, Chúa Tể cấp bậc cao khẳng định là có, hơn nữa không chỉ một.

Loại thế lực này, ở đời Đường thuộc loại tiếu ngạo giang hồ, chỉ cần triều đình không phát động đại quân vây quét, gần như không có khả năng bị diệt môn.

"Nếu như gặp phải kẻ địch mạnh, thi thể nên phủ kín trong phòng, lầu các, đại điện cùng phòng ốc bị hủy bởi chiến đấu mới đúng. Nhưng bọn họ càng giống là trốn ở trong lầu các lánh nạn, kết quả vẫn gặp bất trắc… Cái này có chút kinh khủng!"

Kẻ địch thế nào, khiến Thục Sơn khi đó thuộc loại thế lực đỉnh cấp sợ hãi như vậy?

Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh rời khỏi lầu các, thăm dò trong cỏ hoang dưới mái hiên, ý đồ tìm vết tích trận pháp.

Bất đắc dĩ dưới thời gian cọ rửa, dấu vết nào cũng biến mất.

Trương Nguyên Thanh trở lại lầu các, lục soát đơn giản một phen lầu một, trừ đồ dùng trong nhà, bài trí cùng thi thể mục nát, chưa có bất cứ phát hiện nào.

Đang muốn tiến về lầu hai, bỗng nhiên, khói đen cuồn cuộn từ lầu các bên ngoài ập vào, tầm mắt nhanh chóng giảm xuống, cho đến khi cái gì cũng không nhìn thấy.

Là âm khí, âm khí cường đại!

Trương Nguyên Thanh mò mẫm tiếp tục tiến lên, chừng một phút, bên tai hắn truyền đến tiếng bước chân loáng thoáng, tiếng bước chân mang theo một loại quy luật kỳ diệu nào đó.

Một giây sau, tầm mắt của hắn trở về đến đồng đội bên này.

"Ô ~"

Trương Nguyên Thanh thống khổ rên rỉ, ôm đầu, trán nổi gân xanh.

Trong lòng cung chủ giật mình: "Thế nào?"

"Bộ phận linh thể nhập vào âm thi bị phong ấn, không cách nào thu hồi." Khuôn mặt Trương Nguyên Thanh gân xanh run rẩy, mồ hôi hột lớn như hạt đậu cuồn cuộn lăn xuống.

Hắn tương đương với bị xé rách bộ phận linh hồn.

Nghe được lời này, cung chủ, Phó Thanh Dương, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Ma Nhãn Thiên Vương đều biến sắc.

Phó Thanh Dương nhíu lại hàng lông mày kiếm: "Tôi lúc đầu đã nghĩ kỹ, sau khi khói đen phun trào, nếu như mỗi lần chỉ chọn lựa một mục tiêu, như vậy âm thi của Nguyên Thủy có thể mở rộng vô hạn tỉ lệ sinh tồn cho chúng ta."

Bây giờ hiệu quả của sách lược này sẽ giảm bớt đi nhiều, thậm chí không làm được.

Mỗi lần tổn thất một âm thi, liền có bộ phận linh hồn bị phong ấn, Nguyên Thủy nhẹ thì đánh mất ký ức, thực lực bị hao tổn; nặng thì mất hồn, điên cuồng. Kẻ trước trở thành một cái xác không hồn, kẻ sau trở thành tên điên không nhận người thân.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói ngay: "Vậy dùng máy bay không người lái của tôi để thay thế, máy bay không người lái là vật chết, tổn thất nhiều nữa cũng không đáng kể."

Ma Nhãn Thiên Vương "Hắc" nói: "Vậy liền phải kiểm tra lại một bộ số liệu, ở giữa người xâm nhập có linh trí cùng người xâm nhập không có linh trí, khói đen sẽ ưu tiên công kích ai."

Lúc này, Trương Nguyên Thanh đã thông qua thủ đoạn của Huyễn Thuật Sư, xoa dịu vết thương linh hồn, nói: "Vậy thử một lần nữa."

"Lầu hai của lầu các tôi còn chưa có đi nhìn qua, bên trong có lẽ tồn tại manh mối. Phó bản này quá cổ quái…"

Hắn mang tình cảnh nhìn thấy trong lầu các nói cho các đồng đội.

Đầu một nơi mình một nẻo, tình trạng khi chết thống nhất, đệ tử Nam Uyển tụ tập một chỗ, giống như là đang tị nạn… Kẻ địch thế nào có thể ép Thục Sơn loại tiên môn này đến hoàn cảnh này?

Mọi người nhíu mày suy tư.

"Để tôi đi." Ngân Dao quận chúa chủ động xung phong, muốn chia sẻ áp lực cho đệ tử đích truyền Tam Đạo sơn.

"Không cần, linh thể của tôi so với các người tưởng tượng càng cường đại hơn, hơn nữa, tôi có thể cảm ứng được, bộ phận linh thể tổn thất chưa tan thành tro bụi, mà là bị phong ấn."

Chương 2891: Dao Quang điện (2)

Trương Nguyên Thanh day day mi tâm đang căng lên, nói:

"Chờ phong ấn giải trừ, bộ phận linh thể kia liền có thể cầm về."

Nói xong, hắn nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên: "Thao túng một máy bay không người lái đi theo tôi."

Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức lấy ra rương kim loại đen, mở nắp rương, nối dây thần kinh, khống chế một máy bay không người lái đi theo sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiến vào Nam Uyển.

Phó bản cỡ nhỏ loại cửa ải có một chỗ tốt, dưới tình huống thủ đoạn đủ nhiều, có thể từ từ dò xét, có tỉ lệ chấp nhận sai số khá

mạnh.

Đương nhiên, sau khi chính thức tiến vào phó bản, liền phải xem tình huống mà quyết định.

Ít nhất bây giờ, thời gian của bọn họ rất dư dả.

Trương Nguyên Thanh dẫn máy bay không người lái nhanh chóng chạy đi, lần nữa tiến vào lầu các, trông thấy âm thi của mình ngã xuống trên bậc thang, đầu cùng thân thể tách rời.

Máy bay không người lái dừng giữa không trung, phân phối camera chìm xuống, nhìn chằm chằm thi thể, trong loa truyền đến tiếng của Hạ Hầu Ngạo Thiên:

"Bộ dạng cái chết giống với thi thể, thì ra giết chết những đệ tử Thục Sơn này, là tiếng bước chân kia."

Trương Nguyên Thanh "Ừ" một tiếng, đưa tay chạm đến âm thi, nói:

"Bộ phận linh thể của tôi ngay trong âm thi, lại không cách nào thu hồi, nó bị một luồng lực lượng thần bí phong ấn."

"Chém trúng thân thể, nguyên thần sẽ bị phong ấn trong thể xác? Đây cũng không phải là tin tức tốt nha." Hạ Hầu Ngạo Thiên giọng điệu trầm thấp, vội vàng mang tình huống nơi này phản hồi cho đồng đội bên ngoài.

"Lên lầu nhìn xem." Trương Nguyên Thanh không chú ý âm thi của mình nữa, một bước ba bậc, nhanh chóng leo lên lầu hai.

"Con mắt" của máy bay không người lái khôi phục nhìn thẳng, mang theo tạp âm của cánh quạt, mau lẹ đuổi theo.

Trương Nguyên Thanh đi mấy bước leo lên bậc thang, tới lầu hai, chỉ thấy trong sảnh rộng lớn, mười mấy thi thể không đầu quần áo mục nát ngồi khoanh chân, bọn họ tạo thành một vòng tròn, tựa như đang ngồi thiền, có sự khác biệt rõ ràng với đám thi thể dưới lầu một.

Đầu của những người đang ngồi thiền này, hoặc lăn đến sau lưng, hoặc lăn đến trước mặt, hoặc rơi giữa hai chân.

"Giống như một loại trận pháp nào đó cần nhiều người duy trì… Bọn họ thông qua trận pháp chống lại nguy cơ do tiếng

bước chân tạo thành, nhưng đều thất bại.” Trong máy bay không người lái vang lên phân tích của Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Thân là Học Sĩ, hắn phi thường mẫn cảm với trận pháp.

Trương Nguyên Thanh ‘Ừ’ một tiếng.

“Trong giới thiệu phó bản, từ khi chủ điện tiêu tán tới khói đen bao phủ Nam Uyển, tiếng bước chân, tiếng cười cùng tiếng ồn ào trong khói đen, so với vũ khí của Kiếm Khách còn sắc bén hơn.

Bản chất của tiếng bước chân là cái gì? Hoặc là nói, bản thể là cái gì?”

Đang lúc nói chuyện, hắn nhìn xung quanh, nhìn thấy bên tay trái bày một cái bàn thấp, một thi thể không đầu ngồi khoanh chân bên cạnh bàn. Đầu của thi thể lăn xuống bàn, nửa khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn đầu cầu thang, có chút dọa người.

Thi thể này tựa như là sư trưởng của đám người chết, cũng là người chủ trận, tương tự không thoát khỏi vận rủi.

Bên trái thi thể là giá sách, bên phải là bồn hoa, bức tường sau lưng treo một thanh kiếm.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng kiểm tra một phen, phát hiện đều là bí tịch kiếm tu Thục Sơn, có kiếm thuật, có giảng kiếm tâm, có nghiên cứu kiếm ý.

Khi hắn cầm lên một bản ‘Phiên Vân Tẩy Kiếm Lục’ cuối cùng, phát hiện bên trong kiếm tịch kẹp thứ gì đó.

Lật ra xem, là một tờ giấy viết thư, trang giấy đã ngả vàng, trở nên giòn, vết mực ảm đạm.

“Bất Lương Soái thân khải (đích thân viết):

Ta chính là trưởng lão Huyền Chân của Thục Sơn Nam Uyển, từ khi ngươi mượn đi Bạch Đế Quan, xưng tìm được cơ hội trường sinh, chưởng giáo chân nhân liền như điên dại, đắm chìm trong kho sách, ngày đêm nghiên cứu, mỗi khi cảm giác có thu hoạch, liền ra ngoài du lịch thăm tiên, tìm kiếm phép trường sinh

Vội vàng ba năm trôi qua, nửa tháng trước, hắn đột nhiên trở về sơn môn, triệu tập chúng ta, tự xưng ở trong di tích thượng

cổ thăm dò được bí ẩn linh lực suy kiệt, nếu có thể phá giải, thì có thể thay trời đổi đất, khiến thiên đạo trở về vị trí, linh lực tái hiện. Đến lúc đó, người người đều có thể trường sinh, người người đều có thể thành tiên. Sau đó, chưởng giáo ở sau núi bế quan.

Bảy ngày trước, chủ phong (đỉnh núi chính, đỉnh núi cao nhất) bị một làn khói đen bao phủ, ngăn cách với thế gian, trong đêm có từng đợt tiếng quỷ khóc, tựa như âm phủ. Ba vị trưởng lão chúng ta dốc hết thủ đoạn, không ngăn được nó

Ta biết ngài cùng Tố Vấn trưởng lão giao tình không cạn, từng có một đoạn trần duyên, mong ra tay giúp đỡ, giúp Thục Sơn vượt qua kiếp này."

Trương Nguyên Thanh xem thư xong, nghiêng đầu nhìn về phía máy bay không người lái ở bên, nói:

"Xem, tựa như là chưởng giáo Thục Sơn ở trong di tích thượng cổ phát hiện thứ gì, nghiên cứu lung tung, lúc này mới đưa tới họa diệt môn. Ừm, vậy giải thích thông rồi, chỉ có hung vật thượng cổ, mới có thể hủy diệt Thục Sơn loại môn phái lớn này."

Chương 2892: Dao Quang điện (3)

Hạ Hầu Ngạo Thiên liền nói: "Phong thư cầu cứu này sao lại đặt ở trong sách? Không nên gửi ra ngoài sao?"

Trương Nguyên Thanh vừa muốn nói chuyện, Hạ Hầu Ngạo Thiên lại nói: "A, Phó Thanh Dương nói, Nam Uyển rất có thể gặp phải tình huống giống với chủ phong, bị khói đen bao phủ phong ấn, cho nên thư cầu cứu không thể gửi ra. Những đệ tử này trong lầu các chết, cũng đã chứng minh điểm này."

Chính là bởi vì không chạy thoát được, cho nên mới trốn ở lầu các, bố trí trận pháp, hy vọng có thể sống qua kiếp này.

Trương Nguyên Thanh cũng nghĩ như vậy, nhưng Phó Thanh Dương cũng học được tranh trả lời rồi, hắn còn có thể nói cái gì? Vì thế cảm khái, nói:

"Bất Lương Soái xem ra cũng là tên háo sắc giống với Ma Quân."

“Nói như thế nào?” Hạ Hầu Ngạo Thiên hứng thú.

“Tôi tiến vào một phó bản đời Đường, nhân vật chính của bối cảnh chính là Bất Lương Soái, căn cứ NPC trong phó bản buôn chuyện, Bất Lương Soái cùng nữ đế có một chân, cùng công chúa cũng có một chân.” Trương Nguyên Thanh nói: “Ma Quân cũng thích thu cả mẹ lẫn con.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: “Tôi cảm thấy không giống nhau, Ma Quân là bị Chén Thánh Sa Ngã ăn mòn, phát rồ. Bất Lương Soái là làm nam sủng cho mẹ con người ta.”

Gan rất to nha, dám oán thầm Bán Thần như vậy! Trương Nguyên Thanh kéo đề tài về lại quỹ đạo, nói:

“Tin tức trước mắt thu thập được, chỉ có thể bổ sung cho bối cảnh câu chuyện, kẻ địch là cái gì, chúng ta còn hoàn toàn không biết gì cả. Dãy lầu các này chưa có giá trị gì, muốn thu hoạch nhiều tình báo hơn, phải đi chủ điện nhìn xem.”

Khi nói chuyện, mười phút đồng hồ trôi qua, khói đen một lần nữa ập tới.

Trương Nguyên Thanh một lần nữa nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, mang theo quy luật vận động, ngay sau đó, hắn mất đi ý thức.

Ngoài sơn môn.

Trương Nguyên Thanh ‘A’ một tiếng, ôm trán, người gập xuống, đau tới mức khuôn mặt dữ tợn.

Mà Hạ Hầu Ngạo Thiên khống chế máy bay không người lái, quỹ tích ổn định bay ra.

Kết quả kiểm tra không cần nói cũng biết.

Tiếng bước chân sẽ ưu tiên công kích kẻ địch thực lực mạnh hơn, có lẽ có linh trí.

Lần này, Trương Nguyên Thanh tự mình xoa dị thật lâu mới bình ổn được đau đớn linh hồn xé rách, hắn cảm giác mình đã quên đi một số việc, nhưng lại không nghĩ ra đã quên cái gì.

Đó là ký ức xé rách linh hồn mang đi.

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: “Thăm dò đến đây là dừng, chúng ta nên vào Nam Uyển.”

Tiếp tục nữa, trạng thái của Nguyên Thủy sẽ càng lúc càng tệ, không cách nào ứng đối nguy cơ lớn trong phó bản. Mặt khác, rất nhiều đạo cụ của Nguyên Thủy trả giá đều là lĩnh vực tinh thần.

Khi linh thể của hắn càng lúc càng suy yếu, càng lúc càng không trọn vẹn, những đạo cụ kia trả giá cắn trả, rất có thể sẽ hại chết hắn.

Đám người Hạ Hầu Ngạo Thiên tự nhiên sẽ không từ chối.

Năm người lập tức tiến vào Nam Uyển, mục tiêu rõ ràng hướng về Kim Đỉnh điện đối diện với khu sinh hoạt bước đi.

"Kẽo kẹt!"

Đẩy ra cửa điện gần như mục nát, tòa đại điện phủ bụi vô tận năm tháng này chiếu vào tầm mắt mọi người.

Trên nền móng cao cao, dựng thẳng một pho tượng nữ giới mặc áo bào rộng, khuôn mặt cô mềm mại, đường nét mượt mà, trong tay cầm một cây kiếm sắt tua rua màu đỏ, sớm đã loang lổ vết gỉ.

Một tay khác nâng một cái hồ lô vàng pha tạp.

Bàn thờ che kín tro bụi thật dày, trên mâm bày đồ cúng là trái cây màu đen mục nát thành hạt tròn.

Trên xà nhà rủ xuống màn che màu vàng sáng, tường cùng cột treo giới thiệu cuộc đời sự tích của pho tượng nữ nhân.

Nam Uyển thuộc về biệt uyển (vườn riêng) của Thục Sơn, không phải chủ phong, điện đường cung phụng tự nhiên không phải tiên thần, mà là tiền bối từng làm ra cống hiến trác tuyệt trong lịch sử môn phái Thục Sơn.

Vị này cung phụng trong điện, tên là Dao Quang, chưởng giáo đời thứ chín của Thục Sơn.

Năm đó Tùy nhị đại (vua đời thứ hai) ngu ngốc tàn bạo, vơ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, dân chúng thiên hạ khổ sở thật lâu, mười tám lộ phản tặc ùn ùn khởi nghĩa, trật tự sụp đổ, giang hồ quần ma loạn vũ.

Từng có một chi nghĩa quân ngấp nghé bí tịch cùng pháp bảo của Thục Sơn, muốn chiếm làm của riêng, tăng thêm nội tình

tranh bá Trung Nguyên.

Chưởng giáo Dao Quang dẫn dắt đệ tử trong môn phản kháng, kịch liệt chiến đấu hơn một tháng với nghĩa quân, đánh lui họ, nàng cũng bởi vậy bị thương bản nguyên, năm sau ốm chết.

Thục Sơn vì thế xây Dao Quang điện, khắc sự tích của nàng ở trong điện, để đệ tử đời sau hương khói.

Bọn Trương Nguyên Thanh ở Dao Quang điện tìm kiếm một phen, chưa thu hoạch được bất cứ tin tức nào, chạm tới bất cứ vật phẩm nào cũng không có tin tức vật phẩm.

Tòa điện này, tựa như là kiến thúc bối cảnh.

…

Thế giới linh cảnh chi chít khắp nơi, một vầng trăng tròn đen kịt chiếu rọi ở trên tinh hà, nó hoàn mỹ dung nhập bóng tối, không thể nhìn thấy, không thể xem xét, không thể thăm dò.

Trong vầng trăng đen, một bóng người mặc áo choàng ngồi xếp bằng, dưới đáy áo choàng, từng sợi ánh sao như ẩn như hiện.

Chương 2893: Cắm cờ (1)

Trong từng lần thôi diễn, từng lần quan tinh, hắn tựa như tìm được tương lai mình muốn, thế là ở đầu ngón tay ngưng tụ ra một luồng lực lượng linh hồn, cuốn theo một loại mảnh vụn linh hồn tri thức, ký ức nào đó.

Gập ngón tay búng ra.

Luồng lực lượng linh hồn này hóa thành chùm sáng, biến mất ở chỗ sâu trong "Tinh hà".

Tiếp theo, ánh sao dưới áo choàng thu liễm, ánh mắt của hắn nhìn về phía phó bản nào đó chỗ vô cùng xa xôi, Thái âm chi lực mênh mông giống như thủy triều trào về phía ngôi sao kia.

Mỗi lần lúc sắp nuốt chửng, đều sẽ bị ánh nắng trong vắt xua tan, lặp đi lặp lại.

…

“Tựa như chỉ có thể cứng đối cứng! Quỷ dị của Nam Uyển sẽ ở lúc khói đen dâng lên ra tay, nhưng chúng ta phải chiến đấu với kẻ địch trong khói đen như thế nào?” Ma Nhãn Thiên Vương nhíu mày.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói bổ sung: “Càng khó giải quyết hơn chính là, quỷ dị chém đầu sẽ ưu tiên chọn lựa kẻ địch có linh trí, con rối không cách nào thay chúng ta cản đao, mà nếu bị chém đầu, linh thể sẽ bị phong ấn, cho dù Chỉ Sát cung chủ cứu trở về, cũng sẽ mất đi năng lực hành động.”

Ngân Dao quận chúa giơ cái loa nhỏ: “Có lẽ, quỷ dị công kích không mạnh như chúng ta tưởng tượng, hai âm thi Nguyên Thủy Thiên Tôn thao túng đều là Siêu Phàm.”

Phó Thanh Dương khẽ lắc đầu: “Vị Huyền Chân trưởng lão kia chết trong lầu các, có thể trở thành trưởng lão của Thục Sơn, xác suất lớn là Chúa Tể.”

Cũng chính là nói, Chúa Tể không ngăn được.

Chỉ Sát cung chủ suy tư mấy giây, nói:

“Kiếm Khách phòng ngự tương đối yếu, vị Huyền Chân trưởng lão kia không ngăn nổi công kích, không đại biểu chúng ta không ngăn được.”

Trong thảo luận, mọi người đều tự lấy ra đạo cụ phòng ngự.

Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra bộ trang bị Tử Kim, kích hoạt hình thức áo giáp, đồng thời lấy ra Ngũ Trảo Kim Long và Nhẫn Thợ Khéo, đổi vật trước thành hình thức tấm khiên.

Cuối cùng, hắn lấy ra Hình Thần Câu Diệt Đao, cầm trong tay phải.

Vốn còn muốn sử dụng Thôn Thiên Thú phòng ngự, nhưng đạo cụ này tác dụng phụ quá lớn, một khi mở ra, không cho ăn no thì không dừng được, mà kẻ địch tạm thời không rõ, tiếp theo khói đen công kích có giãn cách, trong khoảng cách mười phút đồng hồ, Thôn Thiên Thú nếu không ăn được năng lượng, liền sẽ cắn trả chủ nhân.

Bởi vậy đè xuống không dùng.

Trừ hắn, hoa lệ nhất thuộc về Hạ Hầu Ngạo Thiên, tiểu tử này sau khi tấn thăng Chúa Tể, hướng gia tộc vay tài liệu 100 năm

mới có thể trả hết nợ, luyện chế ra nhiều món đạo cụ phẩm chất Chúa Tể.

Mặc dù phẩm chất đều không cao…

Chỉ Sát cung chủ, Phó Thanh Dương cùng Ma Nhãn đều chỉ có một món đạo cụ phòng ngự cấp Chúa Tể, trong đó phẩm chất tốt nhất là cung chủ, dù sao: « ca ca ta Bán Thần ».

Về phần Ngân Dao quận chúa, cô không có bất cứ phòng hộ gì, làm âm vật cấp Chúa Tể, chỉ là đầu rơi xuống đất giết không chết cô, tác dụng của cô chủ yếu là tăng lên tỉ lệ sinh tồn của mọi người.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn quanh, nói: "Trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn, mấy người chỉ có một món đạo cụ phòng ngự sao, quá nghèo đi."

Ma Nhãn Thiên Vương cười "ha ha", nói: "Thân thể của tôi so với những món rách rưới kia của cậu độ cứng đều cao hơn, cậu vẫn là lo cho bản thân đi."

Hạ Hầu Ngạo Thiên cười lạnh một tiếng: "Nhân vật chính là có vầng hào quang may mắn. Lời giống vậy tặng cho cậu, lo cho chính mình đi."

Chỉ Sát cung chủ thản nhiên nói: "Có tôi ở đây, các người không có nguy hiểm tính mạng. Điều các người phải làm là khóa chặt kẻ địch trong khói đen, sau đó giải quyết nó."

Đệch, các ngươi đừng cắm cờ lung tung! Mỗi người đều giống lão tướng quân trên sân khấu, tôi mới là kẻ bảo đảm an toàn nhất kia! Trương Nguyên Thanh nói thầm.

"Nguyên Thủy, cậu có ý kiến gì không?" Phó Thanh Dương nhìn về phía Thần Nhật Du duy nhất trên trận.

Trương Nguyên Thanh suy tư nói:

"Khói đen có hiệu quả bí ẩn, muốn dựa vào kỹ năng thăm dò được kẻ địch là không thể nào. Nhưng bí ẩn có một sơ hở, chỉ cần ra tay công kích, liền nhất định sẽ hiện hình.

"Cho nên, lợi dụng âm thi cùng máy bay không người lái của Hạ Hầu Ngạo Thiên, tìm tòi kiểu trải thảm là biện pháp hữu hiệu nhất."

Phó Thanh Dương gật gật đầu, bổ sung:

“Tôi từng thống kê thời gian sau khi cậu cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe được tiếng bước chân gặp tập kích. Tiếng bước chân vang lên, trong vòng ba mươi giây công kích sẽ giáng xuống, sau đó khói đen biến mất.

Chúng ta nhất định phải ở trong vòng ba mươi giây tìm được kẻ địch, tập kích giết nó.”

Vượt ở trước khi Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu hoán bộ đội âm thi, hắn lại nói: “Tôi có biện pháp tìm kiếm kẻ địch tốt hơn.”

Nói xong, Phó Thanh Dương lấy ra một cái vương miện hoa tươi bện thành, đội ở trên đầu.

Trong nháy mắt, khí chất của hắn có thêm một phần đẹp đẽ, ngũ quan cũng biến thành càng thêm trung tính, tựa như danh kỹ hát hí khúc thời cổ.

Chương 2894: Cắm cờ (2)

Cái vương miện hoa này tên là “Nữ Vương Rừng Rậm”, là một món đạo cụ Chúa Tể cảnh phẩm chất thấp, ra từ Học Sĩ thế gia Lưu gia, là Phó Thanh Dương bỏ nhiều tiền mua.

Ba đại Học Sĩ thế gia, hàng năm đều sẽ ổn định hướng về tổ chức quan phương cung cấp chút ít đạo cụ phẩm chất Chúa Tể, những đạo cụ này, một bộ phận thu vào nhà kho bang phái của Ngũ Hành minh, một bộ phận bị xem như phúc lợi, chiết khấu bán cho các trưởng lão trong tổ chức.

Phó Thanh Dương trở thành người cầm quyền đã được một đoạn thời gian, vốn liếng dần phong phú.

“Nữ Vương Rừng Rậm” có thể khiến hoàn cảnh xung quanh cỏ cây sinh trưởng tươi tốt, hoa tươi nở rộ, biến thành sân nhà thích hợp bản thân chiến đấu, bởi vì là đạo cụ phẩm chất thấp, Phó Thanh Dương bình thường xem như đạo cụ phụ trợ, cực ít sử dụng, dù sao với hắn mà nói, đạo cụ Chúa Tể phẩm chất thấp tác dụng không lớn.

Đáng giá nhắc tới, cái giá của Nữ Vương Rừng Rậm là khiến người sử dụng trở nên càng thêm mỹ lệ, mị hoặc, hấp dẫn đàn

ông chung quanh.

Phó Thanh Dương nhẹ nhàng phất tay, mặt đất Dao Quang điện mọc ra từng bụi cỏ dại, hoa tươi.

Hắn bước ra khỏi bậc cửa Dao Quang điện, ánh mắt chiếu tới, hoa tươi, cỏ xanh phá đất mà lên, khỏe mạnh trưởng thành, trong chốc lát, mảnh khu vực này tựa như thành rừng nguyên thủy, khắp nơi đều là thảm thực vật xanh um tươi tốt.

Gió núi thổi quét, hạt giống bồ công anh, bào tử thực vật khác bay lả tả, tung bay đầy trời. Những thực vật này là tầm mắt của Phó Thanh Dương, chỉ cần kẻ địch không phải linh thể, chỉ cần nó giẫm đạp, nhiễu loạn thực vật, thực vật sẽ truyền tin tức đến tán hoa, hắn có thể nhanh chóng khóa chặt đối phương.

Trương Nguyên Thanh, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Ma Nhãn Thiên Vương si ngốc nhìn hắn.

Lão đại làm sao đột nhiên đẹp lên, hay là từ trước tới nay đều là nữ giả nam?

Phó Thanh Dương tiểu tử này, đột nhiên trở nên còn thuận mắt hơn Nguyên Thủy!

Cái vương miện hoa kia của hắn có tác dụng hấp dẫn đàn ông, nếu như là mình, sẽ đổi thành trả giá hấp dẫn tất cả sinh vật chung quanh, như vậy mới thoải mái…

Theo Phó Thanh Dương quay đầu nhìn qua, ba người nhanh chóng khôi phục bình thường.

Chút mị hoặc này, còn chưa đủ để khiến bọn họ trầm mê.

Ánh mắt Phó Thanh Dương đảo qua trên khuôn mặt ba người, sắc mặt lạnh lẽo, “Thời gian chênh lệch không nhiều nữa, chuẩn bị nghênh địch.”

Vừa dứt lời, bốn phương tám hướng lao tới khói đen thâm trầm.

Hạ Hầu Ngạo Thiên lấy ra một cây quạt lông vũ trắng dài 2 mét, vung lên về phía khói đen.

“Ô ô ~”

Cuồng phong gào thét, khói đen run rẩy dữ dội, nhưng chưa có dấu hiệu bị thổi tan, ngược lại là thực vật Phó Thanh Dương bồi dưỡng ra bị nhổ tận gốc diện tích lớn, bay về phía bầu trời.

“Đừng tốn sức nữa, đây là âm khí, không phải sương mù thật sự.” Trương Nguyên Thanh lên tiếng ngăn cản.

Phó Thanh Dương thì kích hoạt năng lực của vương miện hoa, khiến khu vực trống trơn bị cuồng phong chế tạo ra kia một lần nữa mọc ra thảm thực vật.

Khói đen không chịu bất cứ ảnh hưởng gì lao tới, bao phủ năm người.

Tầm mắt nhanh chóng ảm đạm, thẳng tới lúc biến mất, cho dù là năng lực ‘nhìn đêm’ của Trương Nguyên Thanh, cũng không nhìn thấu mảng bóng tối này.

Khoảng một phút đồng hồ sau, mọi người nghe thấy tiếng bước chân ẩn chứa một loại quy luật vận động, tiết tấu nào đó.

Tùng, tùng tùng, tùng tùng tùng…

Thân thể Trương Nguyên Thanh căng thẳng, nắm chặt đoản đao trong tay, chỉ chờ Phó Thanh Dương ra lệnh một tiếng.

Nhưng, 30 giây trôi qua rất nhanh, tiếng bước chân biến mất, tiếp theo khói đen rút lui như thủy triều, tiêu tán biến mất.

Trương Nguyên Thanh lập tức nhìn xung quanh, nhìn thấy Ngân Dao quận chúa, Ma Nhãn Thiên Vương, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Phó Thanh Dương… Thi thể không đầu của Chỉ Sát cung chủ lẳng lặng nằm ở trên đồng cỏ, máu tươi màu vàng nhạt dâng trào ở bụi cỏ, khiến mảng màu xanh biếc kia điên cuồng sinh sôi.

Đầu của nàng rơi trong bụi hoa, đôi mắt nhắm lại, đẹp đẽ lại an tường.

Con ngươi Trương Nguyên Thanh bỗng co lại, trái tim hung hăng thắt lại một cái, liều mạng lao về phía cung chủ, ôm cái đầu đẹp đẽ kia lên.

Một giây sau, vẻ mặt sợ hãi của hắn thả lỏng.

Trong đầu cung chủ có linh hồn dao động yếu ớt, bị một luồng lực lượng thần bí phong ấn, bị ép lâm vào ‘ngủ say’.

Linh thể của cô là hoàn hảo, không phải tàn hồn của người chết.

Phó Thanh Dương, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Ma Nhãn Thiên Vương cũng biến sắc, người trước tới trước thi thể, cúi người bắt mạch, nói:

"Cô ấy còn có mạch đập, Ti Mệnh sẽ không dễ dàng chết đi, máu của cô ấy cung cấp Sinh Mệnh Nguyên Dịch, chỉ cần linh hồn bất diệt, thân thể có thể lành lại."

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

"Nhưng linh thể của cô ấy rơi vào trạng thái ngủ say, không cách nào tự chủ sống lại, một khi linh lực thân thể trôi đi sạch sẽ, mất đi linh tính, liền thật sự chết rồi."

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhặt lên miếng hộ tâm bên cạnh thi thể, bị vũ khí chém thành hai nửa, mặt cắt phẳng phiu, nhíu mày.

Chương 2895: Cắm cờ (3)

"Đạo cụ này phẩm chất không tệ, vẫn không phòng ngự được chém đầu, hỏng bét… Chúng ta không phải Ti Mệnh, chịu một đao là chết, không có Chỉ Sát cung chủ hồi sinh thay chúng ta…"

Tình huống xấu nhất đã xảy ra.

Chỉ Sát cung chủ 'tử vong', khiến tỉ lệ cho phép sai lầm của đoàn đội hạ xuống số 0.

Từ giờ trở đi, cách mỗi mười phút đồng hồ sẽ chết một người, dưới tình huống linh hồn bị phong ấn, ngay cả ủy thác Nguyên Thủy luyện thành linh phó cũng không có khả năng.

Ma Nhãn Thiên Vương tặc lưỡi 'Chậc' nói, vẻ mặt ngưng trọng hiếm thấy: "Nữ nhân này, vừa rồi đang cắm cờ, bây giờ liền chết rồi!"

"Bây giờ không phải lúc để nói nhảm." Trương Nguyên Thanh cẩn thận cất cái đầu đi, nhìn về phía Phó Thanh Dương: "Lão đại, anh chưa cảm ứng được kẻ địch?"

Phó Thanh Dương lắc đầu: "Thực vật chưa cho tôi phản hồi, mặt đất và không trung đều không có."

“Chẳng lẽ kẻ địch là oán linh?” Hạ Hầu Ngạo Thiên phân tích.

“Không có khả năng!” Trương Nguyên Thanh trực tiếp bác bỏ: “Oán linh trừ phi chế tạo ra động tĩnh vật lý, mới có thể bị các người bắt, ví dụ lật đổ cái bàn vân vân, nhưng tiếng bước chân bắt nguồn từ bản thân, oán linh là không thể nào có tiếng bước chân.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên tranh luận nói: “Nhưng kẻ địch nếu có thực thể, thực vật làm sao có thể không bắt giữ được?”

“Tiếp tục tranh cãi, chúng ta còn có tám phút thời gian.” Ma Nhãn Thiên Vương sờ băng đô vận động trên trán, cười tủm tỉm nói.

Trương Nguyên Thanh giật mình: “Đạo Đức Thiên Tôn, con mắt dựng thẳng của anh có thể nhìn xuyên khói đen khóa được kẻ địch hay không?”

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn nhìn hắn, bình tĩnh hỏi ngược lại:

“Cậu khi nào thấy tôi dùng nó để điều tra kẻ địch? Trung tâm của Con Mắt Mê Hoặc là ‘mê hoặc’, mê hoặc linh hồn, mê hoặc linh lực, từ đó gây ra hỗn loạn.

Đương nhiên, nếu cưỡng ép xem như kính viễn vọng, con mắt dựng thẳng quả thật so với hai con mắt kia nhìn được càng xa hơn.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: “Tốt, cậu thành công lãng phí thời gian một phút đồng hồ của mọi người, bây giờ chúng ta chỉ có bảy phút.”

“Cho nên lúc tôi nói chuyện, cậu hoàn toàn từ bỏ động não?”

“Tốt, cậu lại lãng phí của mọi người mười giây đồng hồ.”

Trương Nguyên Thanh không nhịn được nữa: “Đều con mẹ nó im miệng! Hai người là vào phó bản hay diễn tương thanh? Tổ tịch hai người đều ở Thiên Tân?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên và Ma Nhãn Thiên Vương dừng cãi lộn. Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi cảm thấy mạch suy nghĩ sai rồi, khói đen có thuộc tính bí ẩn, ngũ quan lục thức đều sẽ bị quấy rối, muốn ở trong hoàn

cảnh như vậy, chỉ dùng ba mươi giây đánh bại kẻ địch, gần như không có khả năng, dù sao kẻ địch cũng là cấp Chúa Tể."

Phó Thanh Dương gật đầu:

"Không sai, phương pháp vượt ải chính xác là gắng gượng qua khói đen tập kích, sau đó ở trong mười phút đồng hồ giãn cách tìm được kẻ địch thật sự, liên thủ đánh bại."

Như vậy kẻ địch ở đâu?

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua khu vực này, nói:

"Khu vực này chỉ có Dao Quang điện cùng lầu các, thứ quỷ dị kia không phải ở lầu các chính là ở trong điện, nhưng hai nơi chúng ta đều đã dò xét, chưa phát hiện kẻ địch.

Lão đại, anh cảm thấy sẽ ở đâu?"

Phó Thanh Dương suy nghĩ mấy giây, nói: "Nếu như nhất định phải hai chọn một, vậy nhất định ở trong điện."

"Vì sao?" Hạ Hầu Ngạo Thiên hỏi.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Đệ tử Thục Sơn đều nấp ở lầu các, nếu như trong lầu các có vật đáng sợ, bọn họ sẽ ẩn thân trong lầu?"

Thân là Thám Báo, sức quan sát của hắn mạnh nhất trong mấy người.

"Nhưng chúng ta từng thăm dò Dao Quang điện, trừ một pho tượng, không có cái gì cả." Ma Nhãn Thiên Vương nhún vai: "Hơn nữa pho tượng là vật chết, không có tin tức vật phẩm."

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: "Thăm dò một lần nữa."

Ba người một thi trở về trong điện, một lần nữa đánh giá từng cành cây ngọn cỏ trong điện, bất cứ một vật bài trí nào cũng không bỏ qua, lần lượt chạm tới.

Giá cắm nến, bàn thờ, khay ngọc, cột chống đều là vật phàm, Hạ Hầu Ngạo Thiên càng trèo lên bục, chạm tới tượng thần cùng kiếm, hồ lô trong tay nàng.

Toàn bộ đều là vật phàm.

Lúc này, ánh mắt Trương Nguyên Thanh rơi vào trên nền cao cao, mặt đất đại điện bị thảm thực vật bao trùm, ngay cả cột

cũng đã mọc rêu.

Chỉ có nền làm bằng đá dưới chân pho tượng trống trơn, không có bất cứ cỏ cây nào sinh trưởng.

Lúc khói đen bao phủ, thảm thực vật chưa gặp chà đạp, bởi vậy Phó Thanh Dương không thể khóa mục tiêu kẻ địch.

Toàn bộ khu vực, nơi không bị thảm thực vật bao trùm chỉ có nền móng cùng nóc nhà, mà trên bầu trời có bồ công anh cùng bào tử, kẻ địch nếu như ở trên nóc nhà, cũng sẽ bị thực vật chạm đến.

Lúc đó trong điện không có bồ công anh cùng bào tử…

Đầu óc Trương Nguyên Thanh chợt lóe lên linh quang, cao giọng nói: "Là nàng! Là pho tượng này!"

Vừa dứt lời, trên gương mặt cứng ngắc của pho tượng nữ tính, con mắt khẽ động 'vù vù', nhìn thẳng Hạ Hầu Ngạo Thiên phía dưới nền móng.

Chương 2896: Kịch đấu (1)

Trong lòng Trương Nguyên Thanh run lên, la lên: "Hạ Hầu Ngạo Thiên, coi chừng đỉnh đầu!"

Đồng thời, Hạ Hầu Ngạo Thiên thu được ông lão trong nhẫn cảnh cáo: "Pho tượng có vấn đề…"

Khi hai âm thanh vang lên ở trong đầu, ở bên tai, Hạ Hầu Ngạo Thiên đã theo bản năng ngẩng đầu, trông thấy trên gương mặt ngây ngốc cứng nhắc của pho tượng, hai con mắt đang nhìn xuống mình.

Một vật chết cứng ngắc, thế mà đang nhìn mình.

Dù hắn kiến thức rộng, cũng không nhịn được tê cả da đầu.

Khi ánh mắt gặp nhau, pho tượng nữ nhân lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bổ ra kiếm sắt loang lổ vết gỉ.

Trong điện lóe lên kiếm quang.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tránh cũng không thể tránh được, hai tay giao nhau ở trước mặt, hai nửa bao tay màu đỏ rực bốc cháy

lên, lửa tạo thành vòng xoáy đường kính 1 mét, như là một tấm khiên lửa xoay tròn.

Đồng thời, giày bùn hắn mang ở trên chân trào lên ra bùn nhão, dâng ngược lên, bọc hắn thành tượng binh mã.

Cuối cùng, giáp mây trên người Hạ Hầu Ngạo Thiên tự động bắn lên lồng ánh sáng màu xanh lá cây đậm.

Vòng xoáy lửa không thể xoắn nát kiếm quang, dẫn đầu tán loạn, tiếp theo là lồng ánh sáng màu xanh lá cây đậm, vỡ nát thành mảnh vỡ giống như pha lê, sau đó là "Ầm" một tiếng trầm đục, lớp vỏ bùn trên người Hạ Hầu Ngạo Thiên chém ra một vết rách thật sâu.

Một giây sau, dưới chân Hạ Hầu Ngạo Thiên hiện ra trận văn, truyền tống hắn đến cửa ra vào đại điện.

"Ba món đạo cụ cũng không phòng thủ được, coi chừng!" Hắn hét lớn.

Ngực Hạ Hầu Ngạo Thiên lộ ra một vết thương mơ hồ thấy xương, chẳng qua đã cầm máu, đang chậm rãi khép lại.

Đến giai đoạn Chúa Tể, mặc kệ là nghề nghiệp nào, sinh mệnh lực đều được tăng lên cực lớn, đạt tới trình độ không còn là người.

Pho tượng nữ giới gương mặt cứng ngắc, cổ "rắc" một tiếng, như là xoay tượng gỗ, nhìn về phía đám người, kiếm sắc loang lổ vết gỉ quét ngang.

Phó Thanh Dương rùng mình: "Cúi đầu!"

Bốn người một thi nhao nhao cúi người tránh né, bên tai truyền đến tiếng vang "Ầm ầm", kiếm quang chặt đứt cột, vách tường, cửa điện, lao ra khỏi đại điện, tiếp tục lao đi, biến mất ở chân trời.

Đệch! Tiện tay vung lên đã là kiếm khí khủng bố như vậy? Trương Nguyên Thanh búng tay 'tách', Tinh Độn đến ngoài điện.

Ngân Dao quận chúa, Phó Thanh Dương, Ma Nhãn Thiên Vương và Hạ Hầu Ngạo Thiên nhao nhao chạy trốn tới bên ngoài.

“Ầm ầm ~”

Dao Quang điện đổ sụp, mảnh ngói văng khắp nơi, cây gãy bay tứ tung, nhấc lên sương mù tro bụi mờ mịt.

“Ầm!”

Trong phế tích đổ sụp xông ra một bóng người cao lớn, cô cao hơn 2 mét, điêu khắc từ đá, thân thể nặng nề lại so con diều còn linh hoạt hơn, trong nháy mắt lao đến trước người Trương Nguyên Thanh, chém xuống một kiếm.

Trong lúc vội vã, Trương Nguyên Thanh dựng lên đoản đao chỉ lên trời quét ngang.

Kiếm sắt loang lổ vết gỉ cùng đoản đao va chạm, kiếm khí trong kiếm tản ra, “Đinh đương” liên thanh, bị áo giáp Tử Kim ngăn lại.

Hổ khẩu Trương Nguyên Thanh nứt nẻ, đoản đao bị đè ở bả vai mình, đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Hư ảnh Kim Long quấn quanh hắn, cũng ở dưới một kiếm tán loạn thành ánh sáng màu vàng vụn.

Pho tượng nữ nhân về mặt sức mạnh nghiền ép hắn.

Một chùm sáng màu đỏ vàng từ một bên phóng tới, trúng thân thể pho tượng nữ nhân.

Nó bỗng dưng cứng đờ, khôi phục thành một vật chết không có sinh mệnh.

Lúc này, Phó Thanh Dương đã khoác lên áo choàng màu nền đen thêu hoa văn đám mây màu vàng lấy ra một thanh kiếm đầu rồng vàng óng ánh, ở trong áo choàng phần phật bay múa, điểm một kiếm lên cái trán pho tượng nữ nhân.

“Răng rắc!”

Đầu pho tượng toác ra vết nứt khoa trương.

Phó Thanh Dương một kiếm thành công, lập tức thu kiếm lui lại, ngay lúc đó, Trương Nguyên Thanh hoán đổi trạng thái Bạch Nhận, mở ra kỹ năng “Trảm Hình” bỏ qua phòng ngự, hung hăng đánh lên mi tâm trải rộng vết nứt của pho tượng.

“Ầm” một tiếng, mi tâm pho tượng xuất hiện cái hố, đá vụn bắn tung tóe.

Trảm Hình bỏ qua phòng ngự vật lý cũng không thể xuyên qua đầu pho tượng, chỉ có thể nói rõ pho tượng không tồn tại phòng ngự, cứng rắn là bản thân chất liệu của nó.

Liên tục hai lần gặp công kích trí mạng, khiến pho tượng nữ nhân từ trong “mất khống chế” tránh thoát, ngẩng đầu phát ra tiếng rít tới từ linh hồn, tiếp theo quét ngang kiếm sắt.

Phó Thanh Dương cảm giác đầu óc đau đớn một hồi, xuất hiện mê muội rất nhỏ.

Yển Sư có được Ý Chí Sắt Thép còn như vậy, huống chi là Hạ Hầu Ngạo Thiên, Ma Nhãn Thiên Vương cùng Ngân Dao quận chúa, tập thể ở vào trạng thái mất khống chế.

Đột nhiên, một lực lượng ôn hòa cường đại tràn vào trong đầu, xoa dịu mê muội cùng đau đớn, bên tai truyền đến Nguyên Thủy Thiên Tôn la hét:

“Ngồi xuống!”

Mọi người mọi lần nữa cúi thấp, tránh được một kiếm kinh thế.

Bức tường cao sau lưng bị cứng rắn gọt ngắn đi một đoạn, bụi cây, cây cối, dây leo cùng nhau ngã xuống, vết cắt phẳng phiu.

Vương miện hoa trên đỉnh đầu Phó Thanh Dương sáng lên, cây cối bốn bề chớp mắt sống lại, rễ cây, dây leo tựa như xúc tu, quấn quanh pho tượng nữ nhân.

Chương 2897: Kịch đấu (2)

"Phốc phốc…" Trong cơ thể pho tượng nữ nhân bắn ra vô số kiếm khí, nghiền nát đồ vật quấn thân.

Trương Nguyên Thanh mở ra kỹ năng Liệt Dương 'hư vô hóa' quy tắc, đột ngột xuất hiện ở trước mặt nó, nắm tay phải dung nhập Chùy Tử Lôi, đốt ngón tay có gai nhọn đánh về phía mặt pho tượng.

Nơi xa nổ vang 'Ầm', mặt đất lõm xuống, Ma Nhãn Thiên Vương ba đầu tám tay dựa vào tốc độ thuần túy, như quỷ mị tới sau lưng pho tượng nữ nhân, dang tám cánh tay, muốn gắt gao kiềm chế cô. Phó Thanh Dương sải bước ra mười mấy mét, giơ cao Kim Long Kiếm.

Ngân Dao quận chúa hóa thân ánh sao, xuất hiện ở bên phải pho tượng nữ nhân, âm khí mênh mông dâng trào, từng tấm Phong Linh Phù nhanh chóng thành hình.

Tay phải pho tượng nữ nhân nâng hồ lô vàng nhẹ nhàng tung lên, hồ lô rơi trên đỉnh đầu nó, đưa tay ra, nhanh như sấm chớp bắt lấy cổ tay Trương Nguyên Thanh, vung mạnh về phía sau.

"Ầm!"

Trương Nguyên Thanh mặc áo giáp Tử Kim va trúng ngực Ma Nhãn Thiên Vương, người sau lảo đảo ngã xuống.

Đầu pho tượng nữ nhân xoay 'Răng rắc', hướng về phía Ngân Dao quận chúa phát ra tiếng thét chói tai, tiếng thét chỉ có âm vật có thể ngay thấy, tay phải cầm kiếm sắt loang lổ vết gì giơ lên không chắn ngang.

Trong tiếng vang sắc bén xé rách màng nhĩ, Phó Thanh Dương bay ngược về phía sau. Pho tượng nữ nhân hơi trầm xuống hai đầu gối, suýt nữa quỳ xuống.

Ngân Dao quận chúa ở trong tiếng rít bị đứng máy, ngây ra bất động.

Pho tượng nữ nhân hạ thấp thân thể đang trầm xuống, kéo theo kiếm sắt loang lổ vết gì, chém về phía đầu của Ngân Dao quận chúa.

Nó có kiếm thuật cùng năng lực cận chiến mạnh mẽ.

Phó Thanh Dương đang bay ngược ném ra Kim Long Kiếm, ‘Grao’ một tiếng, món thần binh này hóa thành một con rồng vàng thần uy lẫm liệt, lao về phía pho tượng nữ nhân.

Kẻ sau thu kiếm, xoay người chém.

Keng!

Kiếm sắt loang lổ vết gì chém ra đốm lửa chói mắt trên đầu rồng.

Rồng vàng trườn vòng quanh pho tượng nữ nhân, thỉnh thoảng lao xuống, như phi kiếm tập kích, pho tượng nữ nhân kiếm thuật siêu quần, mỗi lần đều mang rồng vàng lao xuống chém bay ra.

Lúc này, có một con rồng vàng rít gào mà tới, mở ra cái mồm lớn, hướng về pho tượng nữ nhân phun ra dung nham ngọn lửa màu vàng.

Ngọn lửa dung nham dâng trào tới mười mấy giây.

Ngũ Trảo Kim Long thu liễm hơi thở rồng, vặn vẹo thân thể bay sang một bên, nằm ngáy o o.

Thân trên pho tượng nữ nhân cao hơn 2 mét treo dung nham sền sệt, thân thể bằng đá hiện ra màu cháy đen, nỏ lại tựa như biến thành vật chết, bất động tại chỗ.

Long viêm thuần chất của Ngũ Trảo Kim Long có hiệu quả khắc chế cực mạnh đối với âm vật, hơn nữa chỉ ảnh hưởng mục tiêu bị long viêm thiêu đốt, sẽ không áp chế đồng bạn.

Không bá đạo như Nhật Thăng.

Ma Nhãn Thiên Vương nhếch mép, dang tám cánh tay, khí thế điên cuồng lao về phía pho tượng nữ nhân, tám nắm đấm rơi xuống như mưa rào, từ phương hướng khác nhau đánh về phía đầu của pho tượng nữ nhân.

Ầm ầm ầm… Nắm đấm nhanh tới mức xuất hiện tàn ảnh, đánh thân thể nó xiêu vẹo, lảo đảo lui về.

Trương Nguyên Thanh mặc áo giáp Tử Kim từ đỉnh đầu Ma Nhãn Thiên Vương nhảy ra, “Thân thể của nó quá cứng rồi, lui ra để tôi!”

Pho tượng nữ nhân bỗng dừng bước chân lui về, xoay cổ tay, kiếm sắt loang lổ vết gỉ vung ngược.

Đúng lúc này, một ngọn lửa ba màu đánh tới, quấn lên kiếm sắt loang lổ vết gỉ, hừng hực thiêu đốt.

Lập tức, kiếm sắt như có trọng lượng ngàn vạn cân, không cách nào giơ lên, cũng nung đỏ bừng, xuất hiện xu thế nóng chảy.

Hạ Hầu Ngạo Thiên quan sát rất lâu, rốt cuộc nắm bắt được cơ hội, dùng ra Tam Muội Chân Hỏa khắc chế đạo cụ, vũ khí.

Trương Nguyên Thanh nắm lây cơ hội, cơ bắp cánh tay phải căng lên, căng tay áo, nắm tay dung hợp Chùy Tử Kim hung hăng nện xuống.

"Ầm!"

Vết nứt trên trán pho tượng nữ nhân nhanh chóng mở rộng, nửa bên phải khuôn mặt vỡ nát.

Đả kích có thể nói là trí mạng khiến pho tượng nữ nhân lựa chọn từ bỏ kiếm sắt, lấy thân thể cứng rắn làm vũ khí triển khai phản kích.

Lúc này, con mắt dựng thẳng trên trán Ma Nhãn bắn ra chùm sáng màu đỏ vàng, chiếu vào pho tượng nữ nhân, một lần nữa khống chế cô.

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, cú đấm thứ hai theo sát phía sau, đầu pho tượng có cứng nữa, dưới tình huống vỡ một nửa, hắn cũng có nắm chắc trong ba cú đấm hoàn toàn phá hủy nó.

Nhưng, khói đen vô biên vô tận từ bốn phương tám hướng lao tới, che phủ tầm mắt của hắn.

Mười phút đồng hồ đã qua.

Cơ bắp bờ vai Trương Nguyên Thanh sắp vỡ, thúc đẩy ắnm đấm đánh về phía trước, tầm mắt bị che chắn không ảnh hưởng hắn công kích kẻ địch, dù sao kẻ địch ngay tại phía trước.

Nhưng, một cú đấm này đánh thẳng vào không khí.

Pho tượng nữ nhân rõ ràng còn bị Yêu Mê Hoặc khống chế đã biến mất.

Đệch! Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, thần kinh trong nháy mắt căng thẳng, quát: "Nó ở đâu?"

Phó Thanh Dương nói cực nhanh: "Ở hướng chín giờ của tôi!"

Chương 2898: Hồ lô vàng (1)

Trương Nguyên Thanh lập tức nâng tay trái, lòng bàn tay nứt ra họng súng đen ngòm, một phát Lôi Bạo Pháo bắn ra.

Tia chớp hình cầu màu tím nhạt vừa rít lên lao đi, giọng điệu Phó Thanh Dương thay đổi: "Ở hướng mười hai giờ của tôi."

Ầm!

Lôi Bạo Pháo thất bại, nhấc lên sóng xung kích đáng sợ cùng hồ quang điện dày đặc.

Hạ Hầu Ngạo Thiên và Ma Nhãn Thiên Vương cùng phóng về phía mười hai giờ, lại nghe Phó Thanh Dương nói: "Ở hướng 3 giờ của tôi… Nó đang không ngừng di động."

"Không, không phải di động, là độn thuật, có thể là Tinh Độn Thuật." Phó Thanh Dương giọng điệu kỳ quái bổ sung.

Hạ Hầu Ngạo Thiên giận dữ nói: "Vì sao một pho tượng nghề nghiệp Thám Báo biết Tinh Độn Thuật?"

"Nói nhảm, là khói đen giao cho nó năng lực, chút nhãn lực này cũng không có?" Ma Nhãn Thiên Vương nói.

"Cậu có nhãn lực cậu nói cho tôi biết đánh như thé nào? Tiếng bước chân lập tức sẽ tới đây!" Hạ Hầu Ngạo Thiên vừa nói xong, mọi người liền nghe thấy tiếng bước chân 'Rầm rầm'.

"Hướng 10 giờ, 50 mét; Hướng 8 giờ, 60 mét…"

Phó Thanh Dương không ngừng báo phương vị của kẻ địch, đến cuối cùng, giọng điệu trở nên nhanh chóng vội vã.

Ngay cả hắn cũng cuống rồi…

Pho tượng nữ nhân vẫn đang không ngừng thay đổi vị trí.

Đến lúc này, bọn họ mới ý thức được suy nghĩ lần theo tiếng bước chân đánh giết kẻ địch là buồn cười bao nhiêu.

Khói đen là ô dù của pho tượng nữ nhân, là nguy cơ to lớn của bọn họ, thật sự diệt trừ kẻ địch là trong mười phút giãn cách.

Một khi trong vòng mười phút không diệt được kẻ địch, bọn họ liền phải chờ chết.

Bây giờ, nguy cơ của bọn họ tới rồi.

Chỉ Sát cung chủ đã bị 'khóa acc', không ai có thể cứu bọn họ, công kích chặt đầu, trừ Trương Nguyên Thanh thân là Thần Nhật Du, Viễn Cổ Chiến Thần, Yến Sư cùng Luyện Khí Sư đều không gánh vác được thương thế như vậy.

Nghe tiếng bước chân ba mươi giây dần dần tới hồi cuối, trong lòng Trương Nguyên Thanh khẩn trương, trán toát ra mồ hôi.

Hắn không hy vọng đội ngũ giảm quân số trong phó bản này, mỗi người ở đây đều là người thân nhất của hắn, cho dù là Hạ Hầu Ngạo Thiên trẻ trâu nhất, cũng là tâm phúc trong tâm phúc, là đồng bạn có thể sóng vai chiến đấu.

Lui một bước để nói, nếu như đội ngũ ở cửa này giảm quân số, cửa ải tiếp theo mức độ nguy hiểm tăng vọt, có thể sẽ xuất hiện tử vong.

Thứ hắn muốn không chỉ là vượt qua phó bản, càng phải không có tử vong.

Tiếng bước chân sắp kết thúc, phải mau chóng nghĩ cách, mau chóng nghĩ cách… Trương Nguyên Thanh theo bản năng muốn triệu hồi ra đại quân âm thi, dùng làm vật hi sinh cản đao thay các đồng đội, nghĩ một chút, công kích chém đầu cũng không phải tìm địch ngẫu nhiên, mà là pho tượng nữ nhân đang thao túng.

Pho tượng nữ nhân có tư tưởng có linh trí.

Cái này ý nghĩa, mục tiêu của cô ta sẽ rất rõ ràng, nhất định là trong năm vị Chúa Tể bọn họ, tuyệt đối sẽ không lãng phí cơ hội quý giá ở trên thân âm thi.

Dùng âm thi cản đao, khả năng tăng lên tỷ lệ sinh tồn là 0.

Mục tiêu của pho tượng sẽ là ai?

Đầu óc Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chuyển động, vận chuyển tới cực hạn.

Đối với pho tượng nữ nhân mà nói, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Ngân Dao quận chúa uy hiếp nhỏ nhất, người trước có ba món đạo cụ phòng ngự, người sau là âm vật, đều không phải là mục tiêu ưu tiên.

Cô ta sẽ ở giữa mình, Phó Thanh Dương và Ma Nhãn Thiên Vương chọn một.

Trong ba người, mình chiến lực yếu nhất, nhưng mình là Thần Nhật Du, chuyên khắc âm vật, cho nên xác suất cô ta lựa chọn chém mình cũng không thấp.

Nhất định phải nghĩ cách đồng thời bảo vệ ba người.

Trương Nguyên Thanh ở trong hai ba giây, đảo qua một lần toàn bộ đạo cụ, thủ đoạn của mình.

Sau đó, hắn lấy ra Gương Yata, cao giọng nói: "Lão đại, ở đâu?"

"Ở chỗ này!" Tiếng của Phó Thanh Dương từ bên phải phía trước truyền đến.

"Bắt lấy nó, sử dụng nó, sau đó thu lại bội kiếm cùng áo choàng." Trương Nguyên Thanh mang Gương Yata ra sức ném về phía phát ra âm thanh, chỉ phe 'Ầm' một tiếng, tựa như đập vào cái gì.

Đập trúng lão đại rồi? Hắn chưa bắt được? Ừm, là bởi khói đen! Trương Nguyên Thanh làm bộ chưa nghe thấy, động tác nhanh chóng lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, chấn động rớt xuống một âm thi, lại lấy ra Da Người Hoàn Mỹ cùng Long Khí Hộ Thân Phù, vung về phía khuôn mặt âm thi.

Da Người Hoàn Mỹ dán lên trên thân âm thi, cựa quậy một phen, biến âm thi thành Ma Nhãn Thiên Vương tà mị điên cuồng, khóe miệng nhếch lên.

Cuối cùng, hắn lấy ra Bạn Sinh Linh Nguyệt dán lên trán, để hoa văn dạng dây leo màu đen bao trùm nửa khuôn mặt.

Làm xong tất cả cái này, tiếng bước chân vừa lúc dừng lại.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, tiến vào trạng thái Dạ Du.

Như vậy, pho tượng nữ nhân chỉ có thể chọn một ở trong Phó Thanh Dương cùng Ma Nhãn, nếu pho tượng nữ nhân chém Ma Nhãn, như vậy Da Người Hoàn Mỹ sẽ tiếp nhận nhân quả. Nếu lựa chọn chém Phó Thanh Dương, cô ta còn phải phân biệt hai Phó Thanh Dương, ai là chân thân ai là hàng giả.

Chương 2899: Hồ lô vàng (2)

Cho dù chém trúng phân thân, còn có phân thân thay thế Phó Thanh Dương thật sự tham chiến.

Chẳng qua Trương Nguyên Thanh cho rằng, xác suất pho tượng nữ nhân lựa chọn Phó Thanh Dương làm mục tiêu là không lớn.

Một là Con Mắt Mê Hoặc của Ma Nhãn có thể xưng khống chế mạnh cấp bug, đòn chém của Phó Thanh Dương mặc dù không nói đạo lý, nhưng pho tượng nữ nhân có thể bằng vào thân thể cứng đấu cứng, lại không chống đỡ được Con Mắt Mê Hoặc.

Hai là, Phó Thanh Dương và pho tượng nữ nhân cùng là Kiếm Khách, cùng nghề nghiệp hiểu nhau, có gì phải sợ? Đơn giản chính là khi đấu kiếm, xem ai sắc bén hơn, 'hàng' cứng hơn.

Căn cứ vào hai điểm này, Trương Nguyên Thanh cảm thấy, pho tượng nữ nhân phàm là có chỉ số thông minh bình thường, nhất định sẽ lựa chọn chém hắn hoặc Ma Nhãn trước.

Đương nhiên, nếu pho tượng nữ nhân công kích là loại quy tắc, có thể nhìn trộm ra được hắn ở trạng thái bí ẩn, vậy Trương Nguyên Thanh cũng không sợ, bởi vì Thần Nhật Du sinh mệnh lực mạnh mẽ, chỉ là chặt đầu, sẽ không trí mạng.

Mà phân thân của Phó Thanh Dương có thể thay thế chiến lực hắn bỏ trống, cũng có thể dẹp yên được pho tượng nữ nhân.

Theo tiếng bước chân dừng lại, khói đen nhanh chóng rút lui.

Phó Thanh Dương cùng Ma Nhãn dẫn đầu chạm mặt, bọn họ đều cho rằng pho tượng nữ nhân sẽ chọn đối phương làm mục tiêu.

Thấy đối phương mạnh khỏe, đầu tiên là thở phào, sau đó trong lòng giật mình, vội vàng tìm kiếm Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy bên cạnh bụi cây cách mười mấy mét, nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đạo Đức Thiên Tôn cùng Tiền công tử cũng thoáng như trút được gánh nặng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên kêu 'A', nói: "Không ai rơi đầu? Các người ai phòng ngự được pho tượng quỷ kia công kích?"

Phù, sống rồi! Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, chỉ chỉ âm thi dưới chân: "Nó chết rồi. Tôi dùng nó đỡ được công kích của pho tượng Dao Quang."

Ánh mắt của mọi người theo đó rơi vào trên thân âm thi, đầu của nó lăn trên mặt đất, trên thân phủ một tấm da người loang lổ vết máu.

"Làm tốt lắm, không hổ là nam nhân vật phụ có thể chiến đấu với Phó Thanh Dương." Hạ Hầu Ngạo Thiên vui mừng, mặc dù không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng phương pháp nào, nhưng ở trong mắt hắn, hóa giải tử cục là tiêu chí đi kèm Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn có.

Ở trong phó bản, cảm giác an toàn Nguyên Thủy Thiên Tôn cho mọi người cao hơn xa xa Phó Thanh Dương, Ma Nhãn Thiên Vương.

Phó Thanh Dương cùng Ma Nhãn sẽ càng không truy hỏi ngọn nguồn cùng tâng bốc lẫn nhau, người trước thu hồi ánh mắt, nhìn về phía lầu các.

"Nó trốn ở trong lầu các, phân thân, ngươi đi hấp dẫn hỏa lực."

Phân thân Phó Thanh Dương tiếp nhận một thanh kiếm bản thể ném ra, khẽ gật đầu, vẻ mặt lạnh nhạt: "Được!"

Dẫn đầu hóa thành một dải lụa lao ra khỏi Dao Quang điện.

Mọi người giữ khoảng cách nhất định, theo đuôi ở phía sau.

Mắt thấy phân thân Phó Thanh Dương xông vào lầu các, đột nhiên lại lui ra, từng đạo kiếm khí nhỏ bé dày đặc như mưa rào đuổi theo hắn, rơi vào đất trống bên ngoài lầu các, phát ra tiếng vang 'Phốc phốc', lưu lại từng cái hố sâu. Ngay sau đó,

từng cái đầu người khô quắt bay ra, đôi mắt đỏ rực, răng chìa ra ngoài, như châu chấu bao vây phân thân Phó Thanh Dương, há mồm phun ra từng đạo kiếm khí.

Kẻ dẫn đầu kia, là Huyền Chân trưởng lão, kiếm khí phun ra đặc biệt sắc bén, ngay cả phân thân cũng không dám đón đỡ.

Phân thân Phó Thanh Dương vung kiếm sắt, khi thì né tránh, khi thì đón đỡ, khi thì chém xuống một cái đầu, mặc dù thành thạo điêu luyện, nưhng cũng bị đại trận đầu bay cuốn lấy.

"Phi đầu man?" Hạ Hầu Ngạo Thiên giật mình: "Khó trách những cái đầu này khô héo mà không mục nát, thì ra đầu là quái tinh anh."

"Phân thân làm sao yếu đi vậy?" Ma Nhãn Thiên Vương nói.

"Chỉ có thể phục chế cấp 7." Trương Nguyên Thanh thuận miệng giải thích một câu, cao giọng nói: "Lão đại, trở về!"

Phân thân Phó Thanh Dương ngầm hiểu, hóa thân kiếm quang độn về bên cạnh mọi người.

Trương Nguyên Thanh thì thi triển Tinh Độn Thuật, xuất hiện ở trong đại trận Phi Đầu Man, mi tâm của hắn hiện ra dấu ấn Thái Dương màu vàng, mái tóc tóc bay lên, quấn quanh hào quang vàng óng, làn da chuyển thành màu vàng sẫm, giống như quét một tầng sơn vàng.

Hai tay của hắn ngưng tụ ra một thanh kiếm lớn màu vàng, chống mạnh xuống.

Lập tức, sau đầu hiện ra một vầng mặt trời màu vàng chói mắt, hào quang nóng rực trong vắt phủ đầy phạm vi 50 mét, tịnh hóa mọi ô uế, trừ khử tất cả năng lượng.

Đầu lâu bay múa đầy trời tứ tán bỏ chạy, nhưng chúng nó làm sao nhanh hơn được ánh nắng, ùn ùn bị điểm hỏa, hóa thành từng bó đuốc màu vàng.

Đầu lâu Huyền Chân trưởng lão đối kháng hào quang vàng óng thiêu đốt, cái đầu cháy đen không lành lặn bay về phía trong lầu các.

Trương Nguyên Thanh vung thanh kiếm lớn trong tay, hào quang vàng óng lóe lên.

Thanh kiếm lớn đóng đinh đầu lâu Huyền Chân trưởng lão ở trên sàn nhà cửa ra vào, cái đầu không lành lặn kia giãy dụa một lát, không cam lòng cháy thành tro bụi.

Chương 2900: Hồ lô vàng (3)

Phi Đầu Man mà Kiếm Khách cấp 7 ứng phó có chút đuối sức, ở trước mặt Thần Nhật Du, trong nháy mắt đã sụp đổ.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía lầu các yên tĩnh, cao giọng nói:

"Ngân Dao, khuôn mặt tôi như thế nào?"

Ngân Dao nơi xa cao giọng nói: "Huyết quang trùng thiên, vật kia mai phục ở trong lầu các."

Lựa chọn mai phục, xem ra Thiên Nhân Ngũ Suy của Long Khí Hộ Thân Phù đã tạo thành suy yếu đối với nó! Trương Nguyên Thanh xoay Nhẫn Thợ Khéo trên ngón cái, gọi tới Ngũ Trảo Kim Long đang ngủ say.

Ngũ Trảo Kim Long gầm rống như sấm, thân rồng uốn lượn, vòng quay lầu các bay lượn, phun ra từng ngọn lửa màu vàng dài mười mấy mét.

Chỉ trong chớp mắt, lầu các cháy lên ngọn lửa màu vàng, nhiệt độ cao mang theo lực lượng chí cương chí dương, nướng âm vật bên trong.

"Ầm!"

Cửa sổ lầu hai vỡ tung, pho tượng nữ nhân cao hơn 2 mét lao ra, khí thế hung hăng lao về phía Trương Nguyên Thanh.

Trương Nguyên Thanh giải trừ "Liệt Dương Chiến Thần" cùng "Nhật Thăng", ở trong nháy mắt kiếm khí rơi xuống, thân thể tán loạn thành ánh sao như mộng ảo.

Hạ Hầu Ngạo Thiên quỳ một chân trên mặt đất, hai bàn tay dán lên mặt đất.

Một vòng trận pháp bát quái ẩn chứa địa phong thủy hỏa sáng lên, dọc theo mặt đất khuếch tán thành đại trận đường kính 60 mét, gần như mang cả khu vực đều bao quát trong đó.

“Luyện chết ngươi!”

Hai tay hắn tạo ấn.

Trong trận pháp, một cái lò bát quái hư ảo từ trên trời giáng xuống, “cắn nuốt” pho tượng nữ nhân.

Đồng thời, Hạ Hầu Ngạo Thiên vung ra Tam Muội Chân Hỏa, ngưng tụ ở dưới đáy lò bát quái.

“Răng rắc, răng rắc ~”

Lò bát quái trải rộng vết nứt, sau đó nổ tung, pho tượng nữ nhân toàn thân cháy đen ngẩng đầu rít lên, thân thể bắn ra từng đạo kiếm khí, bất quy tắc chém về bốn phương tám hướng.

Kiếm trong tay nó đã tan thành nước thép, không cách nào dùng nữa.

“Trạch!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên bắt pháp quyết, khiến chữ “Trạch” trong trận pháp sáng lên, năng lượng sền sệt như nước đường bao phủ pho tượng nữ nhân, khiến nó như rơi vào vũng bùn, từ chi bị trói buộc, sự sắc bén của kiếm khí giảm mạnh.

Ma Nhãn Thiên Vương hiện ra pháp thân ba đầu tám tay, tám cánh tay đều cầm một vũ khí, chạy như điên.

“Leng keng leng keng…”

Hắn đánh tan, đón đỡ từng đạo kiếm khí, hướng về pho tượng nữ nhân công kích.

Phó Thanh Dương cũng tương tự, nhưng so với Viễn Cổ Chiến Thần giống như mãng phu, hắn phiêu dật hơn linh hoạt hơn, như bướm lượn xuyên qua ở trong kiếm khí đầy trời.

Hai người nhanh chóng lao tới trước mặt pho tượng nữ nhân, triển khai chém giết kịch liệt.

Vừa mới giao thủ, Phó Thanh Dương cùng Ma Nhãn Thiên Vương liền phát hiện lực lượng của pho tượng nữ nhân suy yếu nghiêm trọng, không còn sự cường thế trước đó.

“Ầm ầm ầm!”

Đối mặt hai vị Chúa Tể cấp 8 vây công, pho tượng nữ nhân lảo đảo ngã xuống, mảnh đá trên thân bay tứ tung, vết nứt nẻ, vết

kiếm không ngừng sinh ra.

Mất đi vũ khí, uy lực kiếm khí của nó giảm hẳn, mặc dù cũng chế tạo ra vết chém trên thân Ma Nhãn Thiên Vương, bất đắc dĩ Viễn Cổ Chiến Thần da dày thịt béo, thương tổn không tới xương, tương đương với chưa bị thương.

Phó Thanh Dương có Động Sát Thuật càng có thể làm được không tổn hao gì.

Lúc ba người kịch chiến, Trương Nguyên Thanh lấy ra Bạn Sinh Linh Nguyệt dán lên trán, tiến vào trạng thái bí ẩn, lặng yên không một tiếng động tiềm hành.

Hắn vô thanh vô tức tới sau lưng pho tượng nữ nhân, nâng tay trái, lòng bàn tay nứt ra họng súng đen ngòm, 'Xẹt xẹt!', hồ quang màu vàng tím nhảy lên.

Hắn cũng từ trong bí ẩn hiện hình.

"Ông!"

Quả cầu sét màu tím rít lên lao ra, phun về phía cái đầu tổn hại, còn lại một nửa của pho tượng nữ nhân.

Trong nháy mắt tia chớp hình cầu bắn ra, pho tượng nữ nhân liền quan sát được phía sau khác thường, bỗng quay phắt người lại, cánh tay phải chụm ngón tay như kiếm, đột ngột chém xuống.

Kiếm quang lóe lên, tia chớp hình cầu bị chém thành hai nửa, ầm ầm nổ tung.

Sóng xung kích cùng dòng điện cuồng bạo, khiến Phó Thanh Dương cùng Đạo Đức Thiên Tôn vội vàng rút lui.

Tay phải pho tượng nữ nhân nổ tung, đá vụn bắn tung tóe như mưa, thân thể nặng nề bị đánh bay mười mấy mét.

"Bịch, bịch…"

Hồ lô từ đầu tới giờ bị tay trái pho tượng cầm đã rơi ra.

Phản ứng đầu tiên của nó là nhặt hồ lô, mà không phải chống cự công kích có thể tới.

Thấy thế, Hạ Hầu Ngạo Thiên vội vàng bấm pháp quyết, truyền tống pho tượng nữ nhân ra ngoài mười mấy mét.

Bản thể cùng phân thân Phó Thanh Dương, Đạo Đức Thiên Tôn như giòi bám trong xương, triển khai một lượt cận chiến mới, Ngân Dao quận chúa ở bên cạnh quan sát, lúc nào cũng có thể tập kích.

Thừa dịp ba người quấn lấy kẻ địch, Trương Nguyên Thanh cúi người nhặt lên hồ lô vàng cổ xưa.

Hắn chú ý vật phẩm này rất lâu rồi, trong vòng chiến đấu trước đó, pho tượng nữ nhân rất để ý nó, lúc tay trái đưa ra, sẽ cẩn thận từng li từng tí đặt nó ở đỉnh đầu trước.

Chương 2901: Tế tự chi vũ (1)

Cầm hồ lô vàng, mấy giây sau, thế mà lại hiện ra tin tức vật phẩm:

"Tên: Trảm Tiên Phi Đao"

"Loại hình: vũ khí"

"Công năng: chém đầu"

"Giới thiệu: Chí bảo thời kỳ thượng cổ, bên trong ẩn chứa một luồng hào quang, có mày có mắt, dài khoảng bảy tấc, hiến Tế Tự Chi Vũ (điệu nhảy hiến tế), có thể gọi ra hào quang chém đầu địch, phong ấn nguyên thần pháp lực, làm kẻ địch không thể biến hóa, khiến họ không cách nào chạy thoát cùng phản kháng. Lại hiến Điệu Nhảy Hiến Tế, có thể giải trừ phong ấn."

"Ghi chú 1: Thời gian hồi chiêu mười phút đồng hồ."

"Ghi chú 2: Vũ đạo không chuẩn, phi đao triệu hồi ra sẽ cắn trả chủ nhân."

"Ghi chú 3: Đạo cụ phó bản, không thể thu vào hòm đồ."

Đệch, Trảm Tiên Phi Đao? !

Trương Nguyên Thanh giật mình, hắn đã tìm hiểu rõ lịch sử người tu hành cổ đại, trong tay cũng có một món Trống Quỳ Ngưu trong thần thoại truyền thuyết, nhưng nhìn thấy Trảm Tiên Phi Đao tiếng tăm vang dội, vẫn cảm thấy rung động.

Có loại cảm giác hoang đường thần thoại đi vào cuộc sống.

Lập tức, hắn bắt được một trọng điểm khác, cao giọng nói:

“Đừng vội giết nó!”

Ba người vây công pho tượng nữ nhân đồng thời chậm lại tiết tấu công kích.

Ma Nhãn Thiên Vương nhếch miệng nói: “Còn có hai phút đồng hồ, cậu có chuyện thì mau nói.”

Trương Nguyên Thanh không nhanh không chậm: “Công kích chém đầu bắt nguồn từ hồ lô này, bây giờ nó ở trong tay tôi.”

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung ở trên hồ lô vàng.

“Chuyên tâm chiến đấu, đừng phân thần, thay tôi ngăn chặn nó.” Trương Nguyên Thanh lấy ra Hình Thần Câu Diệt Đao, không chút do dự mở ra kỹ năng “Nhiếp Hồn”.

Hào quang màu đen bao trùm thân đao, hắn đặt hồ lô ở đỉnh đầu, tay trái nhuộm lên hào quang đen kịt, hướng về pho tượng nữ nhân làm ra động tác chụp bắt.

Ở sau khi bị Thiên Nhân Ngũ Suy nguyền rủa cùng đám người vây công, pho tượng nữ nhân đã sớm suy yếu không chịu nổi, rất dễ dàng bị Trương Nguyên Thanh hút ra linh thể bên trong.

Một cô gái xinh đẹp mặc đạo bào.

Trương Nguyên Thanh không chút do dự vung đoản đao xuống, chém hình chiếu linh thể.

Pho tượng nữ nhân đột nhiên cứng đờ, linh hồn bị thương nặng.

Trương Nguyên Thanh ‘hư vô hóa’ quy tắc, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt pho tượng nữ nhân, hốc mắt hiện lên năng lượng đen kịt sền sệt, há mồm hút vào.

Trên đầu pho tượng, một linh thể bị rút ra hơn phân nửa, nửa sau thân thể vẫn kẹt ở trong pho tượng không chịu đi ra.

Bất đắc dĩ, Trương Nguyên Thanh đeo Bạn Sinh Linh Nguyệt, áp chế đối với linh thể đạt tới sự mạnh mẽ vô tiền khoáng hậu.

Cô gái xinh đẹp trong pho tượng cuối cùng vẫn hóa thành một làn khói đen, bị hắn hút vào trong mồm.

Trương Nguyên Thanh sau đó nhắm mắt, bắt đầu tiêu hóa mảnh vỡ ký ức của cô gái xinh đẹp, tiếp nhận tinh thần ô

nhiễm như thủy triều lên.

Ký ức khổng lồ cuồn cuộn ập tới, theo đó là tinh thần ô nhiễm hỗn loạn, khát máu, tàn bạo.

Pho tượng nữ nhân cấp bậc không thấp, cho dù bị chém đi bộ phận linh thể, vẫn có thể khiến Thần Nhật Du cấp 7 sơ kỳ tinh thần thất thường, nhưng Trương Nguyên Thanh lại khác.

Hắn chủ tu Nhật chi thần lực, linh thể bền bỉ hơn Thần Nhật Du cùng cấp bậc, lại thêm lực lượng trái tim Huyễn Thần mang tới, khiến hắn miễn cưỡng có thể làm được vượt cấp phệ linh.

Hắn vừa trấn áp tinh thần hỗn loạn xâm lấn, vừa tiêu hóa mảnh vỡ ký ức.

Rất nhanh, hắn đã làm rõ thân phận pho tượng nữ nhân, chính là vị Dao Quang chưởng giáo kia dẫn đầu đệ tử Thục Sơn chống cự quân đội phản tặc.

Sau khi Dao Quang chưởng giáo chết, đệ tử Thục Sơn xây Dao Quang điện cho nàng, ngày ngày hương khói thờ phụng, tàn hồn Dao Quang bám vào trong tượng thần, đạt được nguyện lực hương khói tẩm bổ, dần dần khôi phục.

Nàng thời gian rất dài đều làm thần thủ hộ của môn phái, yên lặng tồn tại ở trong pho tượng, nhận các đệ tử cung phụng cúng bái.

Đương nhiên, đệ tử bình thường cũng không biết nàng tồn tại.

Chỉ có các trưởng lão xây điện dựng tượng cho nàng, mới biết được tàn hồn nàng bám vào trong tượng thần, cũng giao chí bảo môn phái Trảm Tiên Phi Đao cho nàng nắm giữ, thủ hộ Nam Uyển.

Thẳng tới có một ngày, khói đen chủ điện lan tràn đến Nam Uyển, Dao Quang làm âm linh không cách nào chống cự âm khí ô nhiễm, sa đọa thành oán linh thuần túy, theo bản năng giết chết sinh linh phụ cận.

Hương hỏa nguyện lực có thể khiến tàn linh khôi phục lực lượng, cũng trường tồn ở nhân gian? Trương Nguyên Thanh thu hoạch kiến thức mới, cố nén cơn đau đầu căng lên, tràn đầy kinh ngạc.

Nếu là như vậy, tu sĩ cổ đại sợ gì tuổi thọ hao hết?

Ặc, không đúng, tu sĩ hết tuổi thọ chết già, linh hồn cùng thân thể là đồng thời tịch diệt, mà Dao Quang là bổn nguyên bị thương nặng mới ốm chết, thuộc loại đột tử!

Chúa Tể cấp cao đột tử, tàn linh có thể quanh quẩn ở một chỗ trên thế gian rất lâu, cho nên sau khi lấy được hương khói nguyện lực, cô lấy phương thức thủ hộ linh sinh tồn.

Ghi cái bút ký trước, về sau nói không chừng dùng tới! Trương Nguyên Thanh tiếp tục đọc đến mảnh vỡ ký ức.

Chương 2902: Tế tự chi vũ (2)

Từng đoạn ký ức không trọn vẹn lướt qua trong đầu, Trương Nguyên Thanh bắt được một đoạn ký ức có thể khiến hắn nhiệt huyết sôi trào - Thần công ăn người!

Từ Thần Hán diệt vong, truyền thống người tu hành phong vương bái tướng kết thúc, một bộ phận lớn người tu hành tản vào giang hồ, xây dựng môn phái, trật tự giữa người tu hành trở nên hỗn loạn không có trật tự, không còn vì nước vì dân, mà vì ham muốn bản thân.

Thế là pháp môn tà ác cướp đoạt linh uẩn của người khác theo thời thế mà sinh.

Đến đời Đường, trật tự giang hồ vững chắc, loại pháp thuật này bị liệt vào cấm kỵ, chỉ có người trong tà đạo mới nóng lòng dùng phương pháp này cắn nuốt linh uẩn người khác, tăng cường bản thân.

Nghe nói, pháp này là do một vị đan sư của đạo môn sáng tạo, vị đan sư này chịu giới hạn bởi thiên tư, tuổi tri thiên mệnh (biết mệnh trời), tu vi trì trệ không tiến.

Trong tuyệt vọng, hắn bỗng nghĩ ra một tà thuật, nếu dược liệu giàu linh tính có thể luyện thành linh đan diệu dược, vì sao con người không thể?

Thế là đọc sách đến bạc đầu, đọc điển tịch đạo môn, lĩnh hội mấy năm, sáng chế phương pháp luyện chế "Tam Tài Đan", cái gọi là Tam Tài, là mang "phách, hồn, khí" của con người luyện thành thần đan, ăn vào công lực tăng vọt.

Vị đan sư này bằng vào pháp này tung hoành thiên hạ, không ai địch nổi.

Nhưng, ngay tại trong thời kỳ đỉnh cao của hắn, bởi vì cắn nuốt quá nhiều mảnh vỡ linh hồn, dẫn đến tinh thần rối loạn, trở thành kẻ điên.

Mất đi ý chí dẫn đạo, thao túng, linh lực bề bộn hỗn loạn trong cơ thể mất khống chế, cắn trả thân thể, sụp đổ mà chết.

Trương Nguyên Thanh đang lo không có "bí pháp ăn người", mặc kệ là đi săn giết Thuần Dương chưởng giáo, hay là hướng lão mõ đòi công pháp, khả năng đều không lớn.

Người trước là chuột trong cống, đã là Tinh Quan, lại là Hư Vô Giả, bắt sống quá khó.

Người sau ghét ác như thù, đoan chính uy nghiêm, quyết sẽ không cho phép đệ tử thông qua tà thuật như vậy tăng cao tu vi.

Bây giờ hắn ở trong phó bản tìm được bí pháp, trời đang giúp hắn!

Mảnh vỡ ký ức không ngừng lóe lên, không bao lâu, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy Dao Quang chưởng giáo chưa trở thành tượng đá, đạo bào tung bay, uyển chuyển nhảy múa, trước người lơ lửng hồ lô vàng cổ xưa.

Vũ đạo khi thì buông thả kịch liệt, như là bệnh động kinh; Khi thì đánh eo lắc mông, nhu hòa uyển chuyển; Khi thì cường tráng mạnh mẽ, tựa như diễn võ.

Cái này không giống vũ đạo vì giải trí mà sáng tạo ra, càng giống một loại vũ đạo hiến tế nào đó thời cổ.

Vũ đạo cũng không kéo dài, ba mươi giây là kết thúc, Dao Quang chưởng giáo đạo bào bồng bềnh khom người nói:

"Xin mời bảo bối lật mình!"

Trong hồ lô lao ra một tia sáng màu trắng, có mày có mắt, rít gào lao đi, lướt về phía địch doanh phía chân trời.

Hình ảnh biến mất.

Trương Nguyên Thanh mở mắt, day day mi tâm căng lên, mặc dù dựa vào năng lực của Thần Nhật Du cùng Hư Vô Giả, áp

chế trả giá tiêu cực của phệ linh, nhưng tinh thần hắn vẫn như cũ đã xuất hiện vấn đề.

Trở nên nóng nảy, dễ nổi giận, tư duy hỗn loạn, không cách nào tỉnh táo suy nghĩ.

Thấy hắn "Thức tỉnh", đám người Phó Thanh Dương lao tới, ánh mắt đặt trên hồ lô vàng: "Đây là bảo bối gì?"

Trương Nguyên Thanh thở hắt ra một hơi thật dài, than thở: "Bảo bối trâu con mẹ nó bò, Trảm Tiên Phi Đao!"

Trảm Tiên Phi Đao?

Đoàn người ùn ùn động dung, hiển nhiên đều từng nghe đại danh món pháp bảo này.

Mắt chó hợp kim titan của Hạ Hầu Ngạo Thiên bỗng tỏa sáng: "Nhanh, cho tôi xem một chút!"

Hưng phấn muốn đoạt lấy.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh mãnh liệt, đoản đao gác ngang trên cổ đối phương, vẻ mặt hung ác: "Muốn chết!"

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngây cả người.

Trương Nguyên Thanh như vừa mới phản ứng lại, nét hung ác trên mặt tan hết, vội vàng thu đao, lắc đầu, thống khổ nói: "Xin lỗi, trạng thái tinh thần không tốt."

Pho tượng quỷ đẳng cấp quá cao, hắn ăn linh thể ăn ra vấn đề rồi!

Hạ Hầu Ngạo Thiên thừa cơ lấy đi hồ lô vàng, đề nghị:

"Tranh thủ thời gian nghĩ cách cứu tỉnh Chỉ Sát cung chủ, Nhạc Sĩ có thể trấn an tinh thần xao động của cậu. Vô duyên vô cớ, vì sao phải phệ linh?"

Vừa nói, hắn vừa cúi đầu đọc tin tức vật phẩm.

"Bên trong ẩn chứa một luồng hào quang, có mày có mắt? Kỳ quái nha, khí linh có thể đản sinh ra mày mắt? Trảm Tiên Phi Đao rốt cuộc là luyện chế thế nào, tôi muốn phân tích một phen…" Hạ Hầu Ngạo Thiên nâng hồ lô vàng cổ xưa lẩm bẩm.

Đồng thời, hắn hiểu được nguyên nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn phệ linh.

Không nắm giữ Điệu Nhảy Hiến Tế, Trảm Tiên Phi Đao chính là phế vật gác xó bếp, Chỉ Sát cung chủ nhất định phải chết không thể nghi ngờ.

"Đừng phân tích, lãng phí thời gian." Đạo Đức Thiên Tôn - Ma Nhãn Thiên Vương chộp lấy, sau khi xem xong tin tức vật phẩm, hít vào một ngụm khí lạnh: "Đạo cụ này mặc dù không phải loại quy tắc, nhưng sức sát thương ít nhất cấp 8 đỉnh phong, thậm chí cấp 9. Thục Sơn Nam Uyển phó bản này, sao có thể có loại đạo cụ cấp bậc này?"

Chương 2903: Tế tự chi vũ (3)

Hắn và Phó Thanh Dương đều là cấp 8 sơ kỳ, trung kỳ, công kích cấp 8 đỉnh phong đủ để sát thương bọn họ, cấp 9 là càng trí mạng hơn.

Dao Quang điện chỉ là cửa ải thứ nhất, sẽ không có đạo cụ cường độ cao như vậy.

Phó Thanh Dương cầm đạo cụ xem xét thuộc tính vật phẩm, sau đó trả lời nghi hoặc của Ma Nhãn Thiên Vương.

"Cường độ tuy cao, nhưng tần suất công kích không cao, nó nhiều nhất khiến đội ngũ giảm quân số hai ba người, sẽ không đoàn diện. Ở trong phó bản cấp A, cường độ này là hợp lý rồi."

Hắn nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, hỏi: "Cứu cung chủ trước đi."

Cũng cho chúng tôi thưởng thức một phen Điệu Nhảy Hiến Tế… Trong lòng Phó Thanh Dương bổ sung.

Trương Nguyên Thanh trạng thái tinh thần không tốt, không thấy ánh mắt ẩn chứa thâm ý của các đồng đội, lòng bàn tay nâng hồ lô vàng đi tới trước thi thể Chỉ Sát cung chủ được dây mây quấn quanh bảo vệ.

Từ sau khi hắn tấn thăng Thần Nhật Du, linh thể cường đại, sớm đã gặp qua là không quên được, đồ vật nhìn qua một lần, giống như máy đánh chữ in vào trong đầu óc.

Không cần kích phát bệnh đầu óc, để thời gian quay lại nữa.

Trương Nguyên Thanh buông hồ lô vàng xuống, dang hai cánh tay, lòng bàn tay hướng lên trời, bỗng lay động, như bệnh nhân phát tác bệnh động kinh, tiếp theo vòng eo chậm rãi vặn eo lắc hông, đong đưa như rắn.

Trong chớp mắt, vòng eo vặn vẹo cứng đờ, mông dừng lại, cơ bắp tứ chi nổi lên, vũ đạo trở nên cứng cáp mạnh mẽ, cánh tay xoay quanh người, nổi gió 'Vù vù'.

Ba mươi giây nhanh chóng trôi qua, Trương Nguyên Thanh dừng lại, chưa đọc lên câu: "Mời bảo bối lật mình" kia.

Chỉ thấy miệng hồ lô vàng sinh ra vòng xoáy mạnh mẽ, chỗ mặt cắt ở cổ Chỉ Sát cung chủ, mơ hồ có một luồng ánh sáng trắng lao ra, trở về hồ lô.

"Ba ba ba!"

Ngân Dao quận chúa dẫn đầu vỗ tay:

Ma Nhãn Thiên Vương ba đầu tám tay vỗ tay kịch liệt nhất, vẻ mặt cũng trêu tức nhất.

Phó Thanh Dương và Hạ Hầu Ngạo Thiên yên lặng loại bỏ Trảm Tiên Phi Đao khỏi trong lòng, Tiền công tử kiêu ngạo không cho phép mình thành ngôi sao tấu hài, Hạ Hầu Ngạo Thiên lại cho rằng phong cách Điệu Nhảy Hiến Tế không xứng với nhân vật chính.

Tùy tiện sử dụng, lo lắng mình sẽ từ nhân vật chính hạ xuống thành nam phụ tấu hài.

Thật muốn giết bọn hắn… Trên trán Trương Nguyên Thanh nổi gân xanh, cảm xúc thật không dễ gì bình ổn lại ở bên bờ vực mất khống chế.

Ngân Dao quận chúa nhìn mặt mà nói chuyện, biết điều dừng vỗ tay, nâng đầu Chỉ Sát cung chủ lên, nối vào chỗ cụt.

Sau khi giải trừ phong ấn, cái cổ máu me đầm đìa máu thịt nhúc nhích, mạch máu kéo dài, nhanh chóng nối vào, không tới mười giây, Chỉ Sát cung chủ mở mắt ra, ánh mắt mê mang, giống như ngủ một giấc thật say.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô nhìn về phía Trương Nguyên Thanh.

Cháu trai lạnh lùng nhặt lên hồ lô vàng, đi về phía phế tích bốc khói đen.

Chờ Trương Nguyên Thanh nhảy xong hai Điệu Nhảy Hiến Tế, thu hồi mảnh linh hồn phong ấn trong âm thi, Chỉ Sát cung chủ đã từ trong lời kể của Ngân Dao quận chúa hiểu rõ chuyện sau khi mình mất đầu.

Bởi vì trạng thái của Trương Nguyên Thanh rất kém, đội ngũ lui về ngoài sơn môn chỉnh đốn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên như đói như khát bắt đầu nghiên cứu hồ lô vàng, đeo lên kính mắt đơn, triệu hồi ra Tam Muội Chân Hỏa, cùng một ít máy móc tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật, phân tích chất liệu, thành phần, chủng loại linh lực… của Trảm Tiêu Phi Đao.

Trương Nguyên Thanh gối lên đùi Chỉ Sát cung chủ, nghe cô nhẹ nhàng ngâm nga khúc hát ru, ngủ thật say.

Chờ hắn tỉnh lại, đã là hai giờ sau, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, thời gian là 11 giờ trưa.

Trừ cảm xúc còn có chút thay đổi thất thường, nóng nảy dễ nổi giận, loại trạng thái ý thức phân liệt, ảo tượng không chịu khống chế, không cách nào tỉnh táo suy nghĩ kia đã biến mất.

Mà chút vấn đề còn lại kia, làm Huyễn Thuật Sư hắn có thể tùy tiện hóa giải.

Chẳng qua, vấn đề đọng lại sâu trong tinh thần, cần thời gian từng chút một mài mòn, đây là trả giá phệ linh nhất định phải bỏ ra.

“Tôi gần ổn rồi!” Trương Nguyên Thanh ngáp một cái, “Tiếp tục đi!”

Đám người Phó Thanh Dương tự nhiên không có ý kiến, chỉ có Hạ Hầu Ngạo Thiên say mê hồ lô, không để ý tới chuyện bên ngoài.

Trương Nguyên Thanh đá hắn một cước: “Anh nghiên cứu ra cái gì rồi?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhíu mày:

“Trải qua tôi nghiên cứu, phát hiện nó đúng là họ Bầu bí, chi Bầu, mà không phải được luyện chế thành hình hồ lô. Kỳ quái là, rõ ràng là hồ lô, lại ẩn chứa linh lực kim loại dư thừa, bởi vậy đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Linh lực kim loại trong hồ lô càng thêm khoa trương, bởi vậy một luồng hào quang sinh ra kia cho tôi cảm giác tựa như, ừm, tựa như cây hồ lô là dựa vào linh lực kim loại nuôi dưỡng lớn lên, đơm hoa kết trái.

Nhưng làm Luyện Khí Sư, đầu tiên cần nắm giữ chính là tài liệu cùng thuộc tính linh lực sinh khắc, phải căn cứ đặc tính tài liệu để luyện chế đạo cụ. Ngũ hành kim khắc mộc, mộc chạm kim là chết, bởi vậy dây leo hồ lô là không thể nào được linh lực kim loại nuôi dưỡng lớn lên.”

Chương 2904: Biến mất (1)

Nói tới đây, hắn chỉ chỉ hồ lô vàng, nhún vai: “Món đồ chơi này có chút phá vỡ nhận biết của tôi.”

Trương Nguyên Thanh chộp lấy hồ lô vàng, nói: “Không nghĩ ra được thì đừng nghĩ nữa, tiếp tục cày phó bản.”

Đoàn người tiến vào sơn môn, xuyên qua khu vực chỗ Dao Quang điện, dừng lại ở trước bậc thang thứ mười thông tới tầng thứ hai, phóng mắt nhìn, hai bên trung ương quảng trường, bên trái là một tòa Kim Đỉnh điện, bên phải là lầu các cùng phòng xá.

— Bố cục Nam Uyển có hình thang, tổng cộng ba tầng.

So sánh với Dao Quang điện, tầng thứ hai có cả mảng lớn phòng ốc, nghĩ hẳn là khu sinh hoạt của các đệ tử.

Hạ Hầu Ngạo Thiên theo lệ thường lấy ra máy bay không người lái, bay qua bậc thang, tiến vào tầng thứ hai.

Ánh mắt mọi người đuổi theo máy bay không người lái, nháy mắt nhìn thấy nó bay qua bậc thang, tựa như xuyên qua một tầng màng mỏng vô hình, cứ thế biến mất không thấy.

Một giây say, Hạ Hầu Ngạo Thiên lấy xuống dây kết nối thần kinh, nhíu mày nói:

“Máy bay không người lái mất liên hệ rồi, tôi không nhìn thấy bất cứ hình ảnh nào.”

Cái này… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía tầng thứ hai thời tiết sáng sủa, mọc đầy cỏ dại, tràn ngập khí tức suy bại, máy bay không người lái rõ ràng bay qua, nhưng trong tầm mắt lại không nhìn thấy nó.

Hình ảnh trước mắt, tựa như là một ảo ảnh, cũng không phải là tầng thứ hai chân thực.

Trong mắt Phó Thanh Dương hiện ra ánh sáng trắng trong vắt, ánh mắt sắc bén như đao, nhìn chằm chằm phía trước.

“Là ảo thuật!” Phó Thanh Dương thu hồi ánh mắt, nói: “Khu vực này bị ảo thuật bao phủ, tôi không cách nào nhìn thấu.”

“Cậu cũng không cách nào nhìn thấu?” Ma Nhãn Thiên Vương nhíu mày.

Trương Nguyên Thanh nói: “Ảo thuật là thứ yếu, chủ yếu là có khói đen, khói đen có lực lượng bí ẩn, cho nên lão đại không cách nào nhìn thấu, tựa như chúng ta trước đó ở Dao Quang điện, rõ ràng chạm tới pho tượng cùng hồ lô, lại chưa đọc được tin tức vật phẩm, bởi vì tin tức bị bí ẩn.”

Hắn nhìn về phía các đồng đội, nói: “Ảo thuật là nghề cũ của tôi, tôi tìm hiểu đi.”

Ở trong cái gật đầu của bọn Phó Thanh Dương, hắn triệu hồi ra một âm thi, điều khiển nó leo lên bậc thang, xuyên qua lớp màng mỏng vô hình kia, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Trương Nguyên Thanh xuyên qua góc nhìn của âm thi, nhìn xung quanh, đập vào mắt đều là khói đen mênh mông, che kín tầm mắt, tầm nhìn không tới 5 mét.

Khác với Dao Quang điện cách mười phút đồng hồ bị khói đen bao phủ một lần, nơi này lúc nào cũng có khói đen bao phủ.

Chưởng giáo Thục Sơn rốt cuộc ở trong di tích thượng cổ tìm ra cái gì? Đây còn chỉ là Nam Uyển, âm khí mênh mông cuồn cuộn như là đặt mình trong âm tào địa phủ.

Âm khí của chủ điện khoa trương tới trình độ nào, chỉ sợ nảy sinh ra rất nhiều âm vật cấp Chúa Tể bậc cao.

Trương Nguyên Thanh nhớ Khương Cư từng nói, Chúa Tể đỉnh phong ở lại nơi nào đó thời gian dài, khí tức tản ra sẽ thay đổi hoàn cảnh nơi đó, ví dụ Diệu trưởng lão của Bách Hoa hội, ẩn cư núi sâu, thế là rừng rậm nguyên thủy kéo dài hơn mười dặm, dã thú cũng đều tịnh hóa thành loài thú siêu phàm.

Lại ví dụ phụ thân Bán Thần của hắn, trực tiếp biến ngọn núi ẩn cư kia thành núi lửa hoạt động dung nham cuồn cuộn.

Chưởng giáo Thục Sơn từ di tích thượng cổ mang ra đồ vật, biến tiên môn này thành âm tào địa phủ, bởi vậy có thể thấy được, chủ điện Thục Sơn xác suất lớn là phó bản cấp 9, kém nhất cũng là cấp 8 đỉnh phong mới có thể đi vào.

Hi vọng Bạch Đế Quan ở Nam Uyển, nếu là ở chủ điện, trong ngắn hạn mình không lấy được… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng cầu nguyện một câu.

Hắn mò mẫm tiến lên, dựa theo phương hướng cảm giác, hướng về phía phòng xá đi đến, thăm dò theo thông lệ.

Nhìn từ kinh nghiệm Dao Quang điện, nguy cơ lớn của tầng thứ hai hẳn là cũng ở trong Kim Đỉnh điện, nhưng thân là người chơi linh cảnh cao cấp, hắn sẽ không bởi vậy xem nhẹ nơi khác.

Phó bản độ khó càng cao, càng phải cẩn thận, kiếm được số liệu đầy đủ, như vậy mới sẽ không lật xe ở chi tiết nhỏ này.

Khu vực Dao Quang điện, lối ra, Trương Nguyên Thanh nhíu mày, trầm giọng nói:

“Tôi mất đi liên hệ với âm thi rồi.”

Phát triển như vậy ở trong dự liệu của mọi người, Chỉ Sát cung chủ hỏi: “Công kích cậu là ai?”

Trương Nguyên Thanh lại lắc đầu:

“Không, không gặp công kích, bộ phận linh thể kia của tôi chưa quay về, cũng không linh hồn xé rách như ở Dao Quang điện, nói rõ âm thi không bị tổn hại, cũng chưa bị phong ấn.”

“m thi bị lực lượng nào đó ngăn cách, tựa như… Đi một thế giới khác.”

Ma Nhãn Thiên Vương trầm ngâm nói: “Hẳn không phải vấn đề khói đen, trước khi mất đi liên hệ, cậu thao túng âm thi làm cái gì? Hoặc là nhìn thấy cái gì?”

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói: “Mò mẫm tiến lên, cái gì cũng chưa nhìn thấy, cái gì cũng chưa chạm được.”

Chương 2905: Biến mất (2)

Thế này thì kỳ quái! Bọn Phó Thanh Dương nhìn nhau, không có chút đầu mối nào.

Ngân Dao quận chúa vỗ vỗ hầu bao, loa Miêu Vương vang lên ‘Xẹt xẹt’, truyền đến giọng nam cao vút sục sôi: “Không cần sợ, chơi luôn!”

Ngân Dao quận chúa khẽ gật đầu, biểu thị đây là đề nghị của cô.

Quận chúa mặc dù tham sống sợ chết, nhưng phán đoán vẫn là rất chính xác! Trương Nguyên Thanh nhìn các đồng đội, nhún vai:

“Tựa như chỉ có thể như vậy.

Khu vực tầng thứ hai đã có khói đen bao phủ, cũng có ảo thuật thêm vào, cả hai đều ở trong lĩnh vực của tôi, sau khi tiến vào, mọi người phải đi theo bên cạnh tôi.”

Chỉ Sát cung chủ nhíu mày nói:

“Khói đen che phủ tầm mắt, chúng ta rất dễ dàng đi lạc, trong đó lại cất giấu quái vật tập kích, đứng chung một chỗ dễ dàng bị tập kích.”

“Tôi trái lại có thể mở ra Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần xua tan khói đen, nhưng bởi vậy, các người liền thành phế nhân…” Trương Nguyên Thanh sờ cằm, mắt sáng lên: “Tôi thử Thôn Thiên Thú một chút.”

Lúc đầu ở Dao Quang điện, hắn đã muốn dùng, nhưng pho tượng nữ nhân ở trong khói đen có thể thi triển độn thuật, tác

dụng của Thôn Thiên Thú liền không lớn, cho nên chưa sử dụng.

Hơn nữa thời gian khói đen bao phủ chỉ có một phút ba mươi giây, trong thời gian này nếu như không cho Thôn Thiên Thú ăn no, vậy sẽ bị cắn trả.

Đạo cụ này mặc dù cường đại, nhưng trả giá cũng làm người ta nhức đầu.

Ở dưới Trương Nguyên Thanh dẫn dắt, một đoàn người đi lên cầu thang đá, xuyên qua màng mỏng vô hình, tầm mắt nhanh chóng ảm đạm, toàn bộ khu vực khói đen tràn ngập, không trời trong gió nhẹ như bên ngoài nhìn.

"Cái gì cũng không nhìn thấy, ngũ giác lục thức đều bị che chắn." Ma Nhãn Thiên Vương sờ băng đô vận động trên trán, tặc lưỡi nói: "Nếu như bị tập kích, quả thật rất nguy hiểm."

"Tôi dùng Thôn Thiên Thú thử một lần." Trương Nguyên Thanh lấy ra Mặc Ngọc Tì Hưu, đặt ở đỉnh đầu, kích hoạt kỹ năng Cắn Nuốt của đạo cụ.

Phần bụng Thôn Thiên Thú co vào, miệng theo đó mở ra, như lỗ đen hút lấy âm khí chung quanh.

Bởi vì chung quanh trải rộng năng lượng âm khí, Thôn Thiên Thú cắn nuốt kéo dài tiến hành, như là một cái máy bơm.

Khói đen chung quanh đám người nhanh chóng phai nhạt đi, tầm nhìn từ 5 mét tăng lên tới 10 mét, 20 mét, sau đó liền không có biến hóa nữa.

"Tầm nhìn đầy đủ rồi, tranh thủ thời gian hành động, nơi này năng lượng âm khí quá nhiều, Thôn Thiên Thú chỉ sợ không kiên trì được bao lâu." Trương Nguyên Thanh nói.

Không kiên trì được bao lâu liền cho ăn no!

Đám người nhanh chóng hành động, đi về phía phòng xá, dưới chân là gạch đá nứt nẻ, không có một ngọn cỏ.

Trừ tiếng bước chân của bọn họ, không có bất cứ động tĩnh nào nữa.

Diện tích phòng xá cực lớn, tìm có chút tốn thời gian, cũng may danh xưng Thôn Thiên Thú không phải nói không, kiên

trì tới khi bọn họ tìm kiếm xong tất cả phòng xá.

Không có bất cứ phát hiện nào! Không có thi thể, cũng chưa có vật phẩm và tin tức có giá trị.

“Không có cái gì, lãng phí thời gian.” Ma Nhãn Thiên Vương nhìn Mặc Ngọc Tì Hưu trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái: “May mà món đồ chơi này đủ cứng.”

“Chưa có phát hiện, chính là phát hiện lớn nhất.” Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Mọi thứ nơi này đều đã biến mất, âm thi của Nguyên Thủy cũng chưa tìm được, mọi người tốt nhất đừng phân tán, miễn cho cũng ly kỳ biến mất.”

“Có chút khiếp người.” Hạ Hầu Ngạo Thiên thầm nhủ.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh cảm giác cực hạn của Mặc Ngọc Tỳ Hưu sắp tới rồi, liền nói ngay: “Trước khi rời khỏi nơi này, trở về Dao Quang điện, đạo cụ của tôi sắp tới cực hạn rồi, chờ sau khi kỹ năng khôi phục lại tới.”

Đoàn người gật gật đầu, rời phòng xá, trở về đường cũ.

Vừa đi ra khỏi khu phòng xá, đi vào quảng trường, đột nhiên, phía trước sáng lên hào quang màu xanh lục, từng mảng lớn trôi về phía đám người.

Trương Nguyên Thanh nháy mắt dừng bước, bày ra tư thái cảnh giới.

Các đồng đội sau lưng cũng như thế.

Đợi mảng hào quang màu xanh lét kia tới gần, mọi người mới thấy rõ là một đội ngũ đón dâu, hào quang xanh lét là đèn lồng trắng, xách đèn lồng trắng là từng người giấy mặc áo đỏ.

Người giấy tô má đỏ tươi, hai con mắt mực điểm ra trống rỗng ngây ngốc, miệng giống như gã hề nhếch lên, quỷ dị lại âm trầm.

Trong đội ngũ đón dâu, là một cỗ kiệu màu đỏ, kiệu không có kiệu phu, lướt đi trên không.

Một đội ngũ minh hôn.

Phối hợp âm khí ảm đạm ở xung quanh, lộ ra càng thêm khủng bố khiếp người.

Lúc này, tiếng ca quỷ dị bay lên:

“Ánh mắt của nàng, ánh mắt của nàng, tựa như ngôi sao phát sáng… Nhìn nhìn nhìn, tâm càng hoảng… Trăng sáng trút xuống, gió âm thổi trong ngõ, là nữ quỷ kiếm ái lang, ai nguyện thê lương Quỷ tân nương, nữ quỷ trộm bái ánh trăng…”

Giọng trẻ con kỳ ảo, thanh thúy quanh quẩn trong bầu không khí như vậy, càng tỏ ra âm trầm, càng tỏ ra khủng bố.

Cho dù là Trương Nguyên Thanh xuất thân Thần Dạ Du, cũng giật mình, có chút tê dại da đầu.

Chương 2906: Biến mất (3)

Hạ Hầu Ngạo Thiên càng là thần kinh căng thẳng, andrenalin tăng vọt, bởi vì hắn nhìn thấy hai người giấy đi phía trước, con mắt ngây ngốc trống rỗng nhìn trừng trừng qua.

Bọn nó đang nhìn hắn.

Phó Thanh Dương và Ma Nhãn Thiên Vương cũng không chú ý đội ngũ đón dâu, mà là quay đầu, nhìn về phía loa Miêu Vương bên hông Ngân Dao quận chúa, đều có vẻ mặt muốn đánh người.

Đáng chết! Mình đã sớm nên đập món đồ chơi nát này… Trương Nguyên Thanh cũng kịp phản ứng, cổ cứng ngắc quay đầu, nhìn chằm chằm loa Miêu Vương.

Ngân Dao quận chúa vỗ loa Miêu Vương một phát, giơ cái loa nhỏ: “Còn không im miệng, ta không gánh nổi ngươi.”

Loa Miêu Vương biết điều tạm dừng ca khúc.

Mắt thấy đội ngũ đón dâu càng lúc càng gần, Trương Nguyên Thanh hừ nhẹ một tiếng, hốc mắt hiện ra năng lượng đen kịt sền sệt, bất kể hắn là oán linh quỷ quái gì, trấn áp tất cả.

Nhưng, mở ra phệ linh, hắn không phát giác được xung quanh có oán linh tồn tại.

Đúng vậy, không có oán linh.

“Không phải oán linh!” Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói.

Lúc này, đội ngũ đón dâu lướt qua mọi người, phiêu phiêu đãng đãng đi về phía xa, đèn lồng màu xanh lục càng lúc bay càng xa.

Trương Nguyên Thanh mặc dù nghi hoặc, nhưng hai bên bình an vô sự, hắn cũng nhẹ nhàng thở ra, đưa mắt nhìn đội ngũ đón dâu đi xa, hắn quay đầu nói: “Nếu không phải oán linh, có thể là ảo thuật, sợ bóng sợ gió một phen…”

Vừa quay đầu lại, con ngươi Trương Nguyên Thanh kịch liệt co lại.

Hạ Hầu Ngạo Thiên không thấy! !

Bốn người Phó Thanh Dương chợt phát hiện Hạ Hầu Ngạo Thiên ly kỳ mất tích, mà bọn họ đều chưa phát hiện.

Một tên Chúa Tể, chưa phản kháng bất cứ thứ gì, vô thanh vô tức bị mang đi, quả thật có chút khủng bố.

“Hạ Hầu Ngạo Thiên bị đội ngũ minh hôn vừa rồi mang đi.” Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: “Các người ở lại nơi này đừng động đậy, tôi đi cứu hắn.”

Nói xong, hướng về phía đội ngũ đón dâu rời đi mà đuổi theo.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy ánh sáng xanh lục ảm đạm xuất hiện ở phía trước, đội ngũ minh hôn phiêu phiêu đãng đãng, thân thể người giấy của bọn họ lắc lư chao đảo, nhìn cực kỳ vui vẻ.

Không do dự, Trương Nguyên Thanh trực tiếp mở ra tổ hợp Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần.

Ánh nắng trong vắt xua tan bóng tối, tịnh hóa âm khí, đội ngũ đón dâu phía trước ở dưới ánh nắng chói chang nhanh chóng tan rã, không có bất cứ sự chống cự nào bị tịnh hóa.

Nhưng, thẳng đến lúc đội ngũ đón dâu hóa thành bọt nước tiêu tán, hắn cũng chưa nhìn thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên, nhân vật chính như theo đội ngũ bị cùng nhau tịnh hóa.

Hắn không phải là bị đội ngũ đón dâu mang đi? Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, ý thức được sự việc không

đơn giản, lập tức trở về, dự định hội hợp với đồng đội, bàn bạc kỹ hơn.

Thế nhưng, khi hắn trở lại nơi vừa rồi, phát hiện Chỉ Sát cung chủ, Phó Thanh Dương, Ma Nhãn Thiên Vương cùng Ngân Dao quận chúa, tất cả đều không thấy nữa.

Tất cả đều không thấy.

Cái này… Trương Nguyên Thanh lập tức bay lên không trung, một lần nữa mở ra tổ hợp kỹ năng "Nhật Thăng" cùng "Liệt Dương Chiến Thần", chiếu sáng mảng khu vực này.

Hắn từ nơi cao quan sát, trừ gạch đá rạn nứt, cái gì cũng không có.

Các đồng đội biến mất vào hư không.

…

Ở trong phó bản độ khó cao, sợ nhất là cái gì?

Không phải kẻ địch mạnh, mà là không biết cơ chế.

Tựa như bây giờ.

Nhiều khi, chỉ cần thăm dò rõ ràng cơ chế của phó bản, còn lại đơn giản chính là kẻ địch cường đại, chơi là xong việc.

Pho tượng Dao Quang nắm giữ Trảm Tiên Phi Đao, cường đại đến mức có thể nháy mắt giết chết bất cứ một người nào trong bọn họ, không phải vẫn bị chém giết.

Lấy thực lực của đội ngũ, dù là gặp Chúa Tể cấp 9, cũng có thể chém giết một phen, thế nhưng, nếu không mò ra cơ chế phó bản, liền có thể bị lần lượt đánh tan, cuối cùng đoàn diệt.

Trương Nguyên Thanh bây giờ ngay cả kẻ địch là ai cũng không biết, nguyên nhân đồng đội ly kỳ mất tích cũng không rõ, không hiểu ra sao, không biết nên dùng sức vào nơi nào.

Hắn ép buộc bản thân bình tĩnh lại, "Lấy cấp bậc của bọn họ, có đầy đủ thực lực ứng đối nguy cơ, trong thời gian ngắn không có nguy hiểm. Trước lúc đó, thăm dò rõ ràng cơ chế cửa ải này, sự tình liền có cơ hội để xoay chuyển."

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng suy nghĩ:

“Chúng ta nhất định là đã kích hoạt cơ chế phó bản, mới sẽ ly kỳ mất tích, Hạ Hầu Ngạo Thiên là ở lúc đội minh hôn đi qua biến mất, người khác là ở sau khi tách ra với mình thì biến mất, có lẽ, biến mất không phải bọn họ, mà là mình.

Âm thi dò đường của mình cũng không hiểu sao biến mất, nhưng âm thi cũng chưa nhìn thấy đội ngũ minh hôn, cho nên kích hoạt cơ chế “mất tích” không phải đội ngũ minh hôn.”

Phân tích tới đây, Trương Nguyên Thanh mơ hồ đạt được một cái kết luận:

Kích hoạt biến mất chính là tiến vào khu vực này.

Khi bọn họ tiến vào nơi đây, đã kích hoạt cơ chế của cửa thứ hai, nhưng vì sao là Hạ Hầu Ngạo Thiên biến mất trước, cùng âm thi so với các đồng đội mất liên lạc càng nhanh hơn, những chi tiết này còn chưa làm rõ được.

Chương 2907: Tranh tường (1)

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng đáp xuống đất, tán đi mặt trời hơi thu nhỏ sau đầu, giải trừ trạng thái Liệt Dương Chiến Thần, lúc này, bởi vì cắn nuốt quá nhiều âm khí cùng Nhật chi thần lực, phần bụng Thôn Thiên Thú phồng lên, dừng vận hành.

Chờ đợi mười lăm phút sau mở ra trạng thái thứ hai.

Trương Nguyên Thanh đội Thôn Thiên Thú đã cho ăn no, không lo lắng cắn trả chủ nhân nữa, đi về phía Kim Đỉnh điện cách đó không xa.

Khu vực phòng xá đã kiểm tra xong, hắn muốn thăm dò Kim Đỉnh điện.

Mặc dù có thể kích hoạt nguy cơ trong điện, dưới tình huống lẻ loi một mình, có chút nguy hiểm, nhưng cũng là biện pháp duy nhất có khả năng nhanh chóng tìm kiếm, cứu ra đồng đội.

Khói đen nồng đậm tràn ngập đến, che mất tầm mắt, che phủ giác quan.

Trương Nguyên Thanh cẩn thận mò mẫm tiến lên, đi vài chục bước, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng kêu gọi:

“Nguyên Tử, con tại sao lại ở chỗ này?”

Trương Nguyên Thanh sững sờ, đây là giọng của Trần Thục.

Một giây sau, có người từ phía sau kéo lại cánh tay của hắn, nổi giận đùng đùng nói: “Con lại trốn ở chỗ này!”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, theo bản năng quay người, hướng sau lưng vung ra nắm đấm.

Nương theo hắn quay người, hoàn cảnh khói đen bao phủ biến thành hoàng hôn mùa hè, mặt trời treo ở phía tây, ráng đỏ bao trùm nửa bầu trời, mỹ lệ hùng kỳ.

Hắn ngồi ở dưới tàng cây hòe bên ngoài thôn trấn, đang đấm một cái vào bụng dưới Trần Thục.

Trần Thục trẻ ra mười mấy tuổi hơi nhíu mày, trở tay một bạt tai đánh Trương Nguyên Thanh ngã xuống đất, tức giận nói:

“Nói chuyện đàng hoàng con không nghe, có phải nhất định cần ra tay mới biết sợ hay không?”

Trên mặt Trương Nguyên Thanh nóng rát, khó có thể tin cúi đầu nhìn nắm đấm của mình, vừa mịn màng vừa nhỏ, lại nhìn quanh bản thân, mặc áo thun màu trắng, quần đùi màu vàng nhạt, trên chân là một đôi giày chạy Song Tinh dưới đế có đinh cao su.

Mình tại sao lại ở chỗ này… Đầu óc hắn hỗn loạn hỏng bét, không cách nào tỉnh táo suy nghĩ, tựa như trạng thái sau khi say rượu.

Tiếng răn dạy của Trần Thục quanh quẩn bên tai, “Mẹ ngày mai phải điều đến nội thành Tùng Hải đi làm, con không muốn đi ở chỗ ông ngoại bà ngoại, vậy cứ tự mình đợi ở chỗ này đi, lão nương hôm nay sẽ đi, lười quản con.”

Nói xong xoay người rời đi, sau mười mấy bước, thấy Trương Nguyên Thanh không đi theo, giận dữ, bước nhanh tiến lên tát một trận, túm gáy hắn kéo đi.

Trương Nguyên Thanh nhớ tới, sau khi cha qua đời, Trần Thục dự định rời thôn trấn, trở lại Tùng Hải làm việc, sinh sống.

Nhưng hắn không muốn đi, hắn từ nhỏ lớn lên ở trong trấn, nơi này có bạn chơi của hắn cùng láng giềng quen thuộc, có

cây hòe lớn cha thường xuyên dẫn hắn đến hóng mát.

Mọi thứ nơi này đều có hơi thở của cha.

Trương Nguyên Thanh khóc toáng lên hu hu, tại dưới mẹ áp chế ra sức giãy dụa.

Đúng lúc này, trái tim của hắn "thình thịch", "thình thịch" cuồng loạn lên, mỗi lần một kịch liệt hơn, lồng ngực theo đó rung động lên xuống.

Trương Nguyên Thanh đang khóc hu hu bỗng nhiên dừng lại, con ngươi tan rã, lâm vào ngây ngốc.

Mấy giây sau, đôi mắt của hắn khôi phục thần thái, thâm thúy tỉnh táo, cơ trí sáng tỏ.

Ài, Trần Thục ở trong ảo thuật cũng đáng ghét như vậy… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng phất tay, Trần Thục, ráng chiều, cây hòe, thôn trang ùn ùn tiêu tán, trở về Thục Sơn Nam Uyển khói đen bao trùm.

Hắn mới vừa rồi bị kéo vào trong ảo cảnh.

Ảo cảnh đến từ nội tâm của hắn, là một trong những ký ức không vui vẻ nhất lúc nhỏ.

Cũng may trái tim Huyễn Thần quá đặc thù, cho hắn "nhắc nhở", lại thêm đặc tính nghề nghiệp Thần Nhật Du, khiến hắn nhanh chóng từ trong ảo cảnh giãy thoát.

"Như vậy xem ra, người khác hẳn là cũng đã vào ảnh cảnh , theo lý mà nói, ý thức bị kéo vào ảo cảnh, thân thể vẫn dừng lại ở chỗ ban đầu nha."

Nhưng Trương Nguyên Thanh cũng chưa nhìn thấy bóng dáng các đồng đội.

Lúc này, tòa Kim Đỉnh điện kia cách hắn không đủ mười mét, ở trong khói đen chỉ thấy đường nét mơ hồ.

Hắn giơ tay lên, để lòng bàn tay sáng lên một quả cầu ánh sáng màu vàng, ánh nắng trong vắt như là một bó đuốc, khói đen chung quanh nhanh chóng rút lui. Mặc dù không bằng Thôn Thiên Thú, "Nhật Thăng" cùng "Liệt Dương Chiến Thần" tổ hợp kỹ năng pha loãng khói đen diện tích lớn như thế, dùng để "chiếu sáng" là đủ rồi.

Mượn ánh nắng màu vàng, Trương Nguyên Thanh tập trung tinh thần nhìn lại, dưới mái hiên Kim Đỉnh điện treo tấm biển, thể chữ Khải đoan chính viết:

“Chính Khí điện!”

Trương Nguyên Thanh mặc vào áo giáp Tử Kim, cánh tay phải đeo Khiên Kim Long, cánh tay trái giơ cao ngọn lửa màu vàng, bước qua bậc cửa cao cao, tiến vào trong điện.

Kích thước, bố cục của điện này, cũng không khác biệt gì với Dao Quang điện, trên bục cao cao, một người đàn ông tuấn dật râu dài bồng bềnh đứng thẳng, hắn mặc áo dài phiêu dật, đeo một thanh kiếm.

Khói đen trong điện nồng đậm đến cực hạn, cho dù là ngọn lửa màu vàng, cũng như bị bịt kín một tầng ô đen, mơ mơ hồ hồ, phạm vi chiếu sáng không đủ mười mét.

Chương 2908: Tranh tường (2)

Trương Nguyên Thanh ở một bên của cột chống treo thẻ gỗ, đọc lấy cuộc đời vị tiền bối Thục Sơn này trong điện.

Người này là trưởng lão Thục Sơn thời kỳ Lưỡng Tấn*, tên là Hà Tiêu Vũ, thời thanh niên xuống núi dạo chơi, mấy chục năm sau đó lưu lạc giang hồ, trở thành đại hiệp mọi người trên giang hồ đều biết.

* thời Tây Tấn và Đông Tấn bên Trung Quốc, từ sau thời Tam Quốc (khoảng năm 266-405)

Mặc kệ bạch đạo hắc đạo, đều nể mặt hắn ba phần.

Thậm chí được hoàng thất mời đi làm kiếm sư ba năm, giảng dạy các hoàng tử tập kiếm.

Sau khi trung niên trở về sơn môn, thẳng đến hết tuổi thọ chết già.

Là cẩu tử trong thôn ở bên ngoài thi trạng nguyên, làm rạng rỡ tổ tông, cho nên mọi người xây điện cho hắn.

“Không có gì đặc biệt, hết thọ chết già mà nói, hồn phách sớm đã tiêu tán, không có khả năng lắm giống Dao Quang chưởng giáo sa đọa thành oán linh như vậy… Ừm, cũng có thể là hung

vật khác, bám vào trên thân pho tượng?" Lửa trong tay Trương Nguyên Thanh nhanh chóng biến hóa, ngưng tụ thành một cây trường thương, ra sức ném về phía phía pho tượng.

Sau khi trải qua ảo cảnh vừa rồi, trong lòng Trương Nguyên Thanh tràn đầy tự tin.

Ảo thuật là lĩnh vực của hắn, cho dù trong điện cất giấu tâm ma, Hư Vô Giả đáng sợ, hoặc tà linh am hiểu mị thuật, hắn đều không sợ hãi.

"Ầm!"

Pho tượng ở dưới trường thương màu vàng vỡ vụn thành khối, trong lúc đó cũng không có gì khác thường.

Quả nhiên không quan hệ với pho tượng, ngọn nguồn nguy cơ là vật khác! Trương Nguyên Thanh một lần nữa dâng lên ngọn lửa màu vàng, tìm tòi ở trong điện.

Hắn kiểm tra bục trước, chạm đến mảnh vụn pho tượng, sau khi xác nhận thật sự không có vấn đề gì, rời bục thờ, đi đến bên trái Chính Khí điện.

Ngọn lửa màu vàng nhảy lên, xuyên qua khói đen, mơ mơ hồ hồ chiếu ở trên tường.

Trương Nguyên Thanh tùy ý nhìn lướt qua bức tường, ánh mắt lập tức co lại, chỉ thấy vách tường có một bức tranh tường, trên tranh tường bên trong nghĩa trang bỏ hoang gió to trăng mờ, từng cái quan tài mục nát mở ra, cương thi quần áo tả tơi, gương mặt hư thối, đang vây công một vị kiếm khách trẻ tuổi.

Dưới chân kiếm khách có mấy cương thi bị chém đầu, một cái trong đó, chính là âm thi mất tích kia của Trương Nguyên Thanh.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh lóe lên linh quang, rốt cuộc biết cơ chế cửa ải Chính Khí điện — ảo cảnh!

Người tiến vào khu vực này sẽ bị hút vào ảnh cảnh, cũng chính là trong tranh tường, sau đó gặp bất trắc, tựa như âm thi, bị hiệp khách trong tranh tường chém g•iết.

Chẳng qua linh thể Trương Nguyên Thanh chưa từng xuất hiện xé rách, nói rõ bộ phận linh thể kia khống chế âm thi còn sống, chỉ là vây ở trong tranh tường, không cách nào đi ra.

Thân là chuyên gia ảo thuật, hắn lập tức cũng hiểu rõ vấn đề trình tự các đồng đội mất tích, linh thể càng yếu, càng dễ rơi vào ảo cảnh.

Âm thi chỉ là hắn phân ra một phần nhỏ linh thể khống chế, cho nên mất tích nhanh nhất.

Hạ Hầu Ngạo Thiên là Học Sĩ, cường độ linh thể thấp nhất, cho nên hắn là người mất tích trước hết trong đội ngũ, mà bản thân Trương Nguyên Thanh, linh thể cường đại cứng cỏi nhất, lại là Hư Vô Giả, cho nên cuối cùng mới gặp ảo cảnh, nhìn thấy Trần Thục.

Vốn hắn cũng sẽ bị kéo vào tranh tường, nhưng trái tim Huyễn Thần đặc thù, khiến hắn kịp thời tỉnh ngộ lại.

"Khó trách mình đến bây giờ còn chưa bị công kích, không có công kích, cấp bậc của mình ở lĩnh vực ảo thuật, đã vượt qua cực hạn của phó bản, tranh tường không có cách nào kéo mình vào đi."

"Chính Khí điện hẳn là vốn có tranh tường, sau khi nhận âm khí tẩm bổ, diễn hóa thành ảo cảnh… Chẳng qua tranh tường bình thường, dù là thu hoạch được âm khí tẩm bổ cũng sẽ không thu hoạch được thần dị, tranh tường trong điện hẳn là vốn đã không tầm thường, chỉ là ảo cảnh khởi động, không nhìn thấy bộ dáng ban đầu của tranh tường."

Trương Nguyên Thanh đứng ở trước tranh tường, xòe bàn tay ra, thò vào vách tường, muốn đưa âm thi của mình ra.

Bàn tay của hắn chạm đến tranh tường, mặt tường nổi lên gợn sóng, nửa bàn tay hõm vào, lại kẹp lại.

Một lực lượng mạnh mẽ ngăn trở hắn xâm lấn.

Ở lĩnh vực ảo thuật, người xem muốn phá giải ảo thuật, có hai loại biện pháp, một là lấy lực lượng cấp bậc cao cưỡng ép phá giải. Hai là tham dự vào trong ảo thuật, bện ảo thuật, lấy ảo thuật phá giải ảo thuật.

Trương Nguyên Thanh 'chậc' một tiếng:

"Nó không làm gì được mình, mình cũng không áp chế nổi nó, vậy cũng chỉ có thể dựa vào ảo thuật phá ảo thuật."

Hắn mở ra hòm đồ, lấy ra bút lông dùng để vẽ linh triện, điều động linh lực trái tim Huyễn Thần, ở trên tranh tường phác họa ra một mũi tên có chút lệch hướng.

Mũi tên hòa vào tranh tường, trở thành một bộ phận của tranh tường, bắn trúng trái tim kiếm khách trẻ tuổi.

Kiếm khách trẻ tuổi ngã xuống trong vũng máu.

Nhưng vào lúc này, cửa nghĩa trang mục nát bị phá tan, hai hiệp khách trẻ tuổi xông vào, tiếp tục kịch liệt chiến đấu với cương thi.

Chương 2909: Đều có sự sợ hãi (1)

"Mình giết bao nhiêu kiếm khách, thì đến bấy nhiêu kiếm khách? Nếu như vậy, dây dưa liền không ngừng nghỉ…"

Trương Nguyên Thanh suy tư mấy giây, thay đổi sách lược, cầm bút vẽ ra từng tia chớp đơn sơ.

Trong chớp mắt, bên trong nghĩa trang tiếng sấm cuồn cuộn, tia chớp màu bạc trắng, tràn ngập hơi thở hủy diệt bổ lên trên thân cương thi, biến âm thi hung ác điên cuồng thành than cốc.

Tranh tường chuyển động ngừng lại, ngưng kết ở một màn này, thật lâu không có động tĩnh.

Sau đó, tranh tường tiêu tán, âm thi của Trương Nguyên Thanh tính cả đầu lâu, từ trong vách tường lăn ra, sợi ý thức kia trở về bản thể.

Trương Nguyên Thanh thăm dò sơ bộ cơ chế tranh tường vận chuyển, giơ ngọn lửa màu vàng, đi dọc theo bức tường, rất nhanh nhìn thấy bức tranh tường thứ hai.

Đây là một tòa nhà lâu năm âm trầm, treo đầy đèn lồng màu trắng.

Trong hành lang, màn che màu đỏ tươi rủ xuống, nến trắng cháy lên ngọn lửa xanh lét, hai nhóm người giấy bôi má đỏ, vẻ mặt đờ đẫn đứng thẳng.

Hai người giấy ngồi trên cao đường, cách ăn mặc ông nhà giàu cùng quý phụ, gương mặt đờ đẫn. Chú rể cùng cô dâu quỳ trong sảnh, cô dâu che khăn voan đỏ, thấy không rõ bộ dáng,

nhưng trong tay áo lộ ra một đôi tay tái nhợt, móng tay đen nhánh.

Chú rể vẻ mặt sợ hãi, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, mặc dù mặc hỉ phục, lại là một bộ dạng bị dọa muốn khóc lên.

Hình dạng của hắn giống Hạ Hầu Ngạo Thiên đến bảy tám phần.

"Tiểu tử này thật đúng là bị đội ngũ minh hôn bắt đi? Đội ngũ minh hôn trước đó, là chiếu rọi ám ảnh trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên, đặc biệt tới đón hắn?"

Trương Nguyên Thanh đứng trước tranh tường, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Ảo cảnh đáng sợ nhất vững chắc nhất, vĩnh viễn là căn cứ sự vật sợ hãi ở sâu trong nội tâm mục tiêu tiến hành bện ra.

Hạ Hầu Ngạo Thiên mày rậm mắt to, vậy mà có bóng ma tâm lý đối với minh hôn?

Không, không nhất định là minh hôn, mà là hôn nhân không hạnh phúc, hoặc là người vợ đáng sợ như ma quỷ.

Là cha mẹ hôn nhân không hạnh phúc, khiến hắn từ nhỏ sinh ra bóng ma tâm lý?

Khi nghĩ ngợi miên man, tranh tường xảy ra biến hóa, hai người giấy tiến lên ấn đầu chú rể xuống, ép buộc hắn bái đường thành thân.

Lại có một người giấy tiến lên, đè bả vai cô dâu, khiến cô khom người quỳ lạy.

Đột nhiên, đầu dưới khăn voan cô dâu lăn xuống, "bịch bịch' lăn đến trước mặt chú rể, cái đầu kia thối rữa nghiêm trọng, cho dù bôi phấn trắng, cũng không che giấu được da thịt thối rữa.

Hai mắt cô dâu là trắng dã khiếp người, nhìn chằm chằm chú rể, hốc mắt chảy xuống hai hàng huyết lệ màu đen.

Trong tranh tường, chú rể bị dọa bắt đầu mắt trợn trắng, thân thể run rẩy giống như động kinh.

Không tốt, hắn sắp bị dọa xảy ra vấn đề rồi! Trương Nguyên Thanh thấy thế, vội vàng nâng bút, ở trong tranh tường vẽ ra

từng tia chớp.

Tia chớp màu bạc trắng tràn ngập hơi thở hủy diệt giáng lâm, bốc hơi sạch sẽ oán linh tà túy trong sảnh, chỉ còn chú rể chưa tỉnh hồn, hắn sợ hãi nhìn chung quanh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên, cửa đại sảnh mở rộng, một đám người giấy mặc hỉ phục màu máu, đỡ tân nương đi vào.

Tân nương đi giày thêu, là bay.

Bái đường thành thân lại bắt đầu lại từ đầu.

"Cưỡng ép phá hư không cứu Hạ Hầu Ngạo Thiên ra được, nhiều nhất ở bước ngoặt nguy hiểm, thay hắn hóa giải nỗi sợ hãi một phen…" Trương Nguyên Thanh sờ cằm, nhíu mày suy nghĩ.

Tùy ý ảo cảnh phát triển tiếp, Hạ Hầu Ngạo Thiên hoặc là bị nỗi sợ hãi trong lòng mình dọa chết tươi, hoặc là chết bởi tay cô dâu ma.

Ảo cảnh chính là như vậy, mặc dù là giả, nhưng trí mạng tương tự.

Lợi dụng sợ hãi trng lòng mục tiêu dệt ảo cảnh, vô thanh vô tức giết chết người ta ở trong ảo cảnh, là chuyện Huyễn Thuật Sư thích làm nhất.

Loại thời điểm này, trông cậy vào Hạ Hầu Ngạo Thiên tự mình vượt qua bóng ma, chiến thắng sợ hãi là không thể nào. Đồ trong lòng sợ hãi, nếu dễ dàng khắc phục như vậy, sẽ không biến thành bóng ma.

Trương Nguyên Thanh giật mình, mượn kinh nghiệm một bức tranh tường trước đó, dùng bút lông phác họa ra một hình que (chú rể) phong cách vẽ giản lược.

Hình que dung nhập tranh tường, biến thành chú rể mặc hỉ phục.

Đã không cách nào đánh gãy, vậy liền để chú rể hư ảo thay thế Hạ Hầu Ngạo Thiên hoàn thành việc vui.

Nhưng, chú rể mới vừa xuất hiện, người giấy trong sảnh thân thể bất động, cổ cứng ngắc vặn vẹo chín mươi độ, gương mặt

đờ dẫn lại âm trầm, đồng loạt nhìn về phía chú rể giả.

Chú rể giả vặn vẹo thân thể, bộ dáng đột biến, biến thành một người giấy, yên lặng gia nhập đội ngũ.

“Từ chối chú rể giả thay thế mình? Cho dù là cô dâu ma, cũng không cho phép “vai phụ” chiếm hữu? Cái gì Long Ngạo Thiên!” Trương Nguyên Thanh thân là Huyễn Thuật Sư đỉnh cấp, giải đọc ra biến hóa trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên, nhịn không được bắt đầu lảm nhảm.

Chương 2910: Đều có sự sợ hãi (2)

Trung tâm dệt ảo thuật, trái lại là đón ý kết hợp mục tiêu.

Nhận biết mục tiêu, hiểu rõ mục tiêu, sau đó giết chết mục tiêu.

Một chút đồ vật hoàn toàn không hợp với tính cách mục tiêu, dù là cưỡng ép dệt ra, cuối cùng cũng sẽ thất bại hết.

Tranh tường là căn cứ nỗi sợ trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên dệt, hắn là người phá cục, chẳng những cần đối phó ảo cảnh, còn cần đối phó Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Trong tranh tường, đầu cô dâu lần nữa rơi xuống, lăn đến trước mặt chú rể Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Trương Nguyên Thanh vội vàng quét một bút trên đầu cô dâu, huyễn hóa ra khăn voan, che kín cái đầu đáng sợ, không để chú rể trông thấy.

Thay hắn trừ khử hình ảnh kinh sợ nhất.

“Không thể để hắn tiếp tục đắm chìm trong ảo cảnh minh hôn, thử một chút dùng sợ hãi đánh bại sợ hãi. Nhớ Hạ Hầu Ngạo Thiên từng nói, hắn hướng gia tộc vay tài liệu 100 năm cũng không trả hết.” Trương Nguyên Thanh thay đổi mạch suy nghĩ, nâng bút phác họa ở trong tranh tường.

Một cái hình que mới phác họa xong, ở trong tranh tường hóa thành bộ dáng Hạ Hầu gia chủ.

Hắn hài lòng thu bút, yên lặng xem tranh tường phát triển.

Trong sảnh, Hạ Hầu gia chủ từ trong lòng móc ra sổ sách, lớn tiếng nói:

“Hạ Hầu Ngạo Thiên, cậu hướng gia tộc vay tiền còn chưa trả hết nợ, ai cho phép cậu thành thân? Không trả hết nợ nần, cậu đời này cũng đừng nghĩ lấy vợ sinh con, ngoan ngoãn làm trâu làm ngựa cho Hạ Hầu gia.”

Chú rể vốn mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, nghe vậy, đột nhiên trở nên mặt xám như tro, không còn kháng cự thành thân, cùng cô dâu ma hoàn thành cúi đầu cao đường.

Ặc, hình như phá tan dục vọng cầu sinh của nhân vật chính rồi! Trương Nguyên Thanh có chút xấu hổ.

“Phen này phiền toái nha!’

Phá giải ảo cảnh là công việc cần kỹ thuật, tựa như kiếm thuật của kiếm khách, kiếm khách khổ luyện kiếm thuật, lại cường đại hơn kiếm khách tương tự.

Linh cảnh ban cho là thiên phú cơ sở nhất, bảo đảm mức sàn, về phần mức trần cao bao nhiêu, phải xem cá nhân tu hành.

Trương Nguyên Thanh dù sao cũng là nửa đường xuất gia, thu hoạch được trái tim Huyễn Thần chỉ ba bốn tháng, phương diện kỹ thuật tinh khiết, không bằng những Hư Vô Giả có thâm niên kia.

Đương nhiên, để hắn lặp đi lặp lại thử, phá giải ảo cảnh khẳng định không khó, chỉ là nếu như ở chỗ Hạ Hầu Ngạo Thiên lãng phí quá nhiều thời gian, an nguy của người khác liền không cách nào bảo đảm.

Mà lựa chọn cứu người khác, Hạ Hầu Ngạo Thiên cường độ linh thể kém nhất, hơn phân nửa dữ nhiều lành ít.

Trương Nguyên Thanh nhíu mày suy tư mấy giây, nghĩ ra biện pháp, há mồm phun ra một luồng Thái âm chi khí.

Lục trưởng lão thân thể như là khói đen ngưng tụ, chỉ có đầu là chân thật hiện thân, khom mình hành lễ:

“Chủ nhân!”

Trương Nguyên Thanh rất uy nghiêm gật đầu, chỉ vào tranh tường trước người:

“Đồng đội của ta lâm vào trong ảo cảnh, tồn tại dệt ảo cảnh cấp bậc cực cao, ta không cách nào cưỡng ép dẫn người đi ra, cần ngươi hỗ trợ phá giải ảo cảnh.”

Lục trưởng lão dẹp đẽ cau mày nói: “Chủ nhân, ngài có được quyền hành chí cao vô thượng, ngay cả ngài cũng không thể phá giải, huống chi là ta.”

Trương Nguyên Thanh duy trì tư thái uy nghiêm: “Ta chỉ là muốn nghe ý kiến của ngươi một phen.”

Lục trưởng lão lập tức hiểu.

Chủ nhân gặp cửa ải khó khăn trên kỹ thuật, cần trợ giúp của cô.

Cô lập tức đưa ánh mắt về phía tranh tường.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên đã hoàn thành bái đường, bị người giấy mang theo tiến về hậu viện. Hậu viện là một khu hoang vu, có một ngôi mộ cũ, một ngôi mộ mới.

Ngôi mộ mới vừa đào xong, bên cạnh bày một cái quan tài màu đen, nắp quan tài mở rộng, bên trong trống trơn, chiếc quan tài này hiển nhiên là chuẩn bị cho Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Thấy thế, Lục trưởng lão kinh ngạc nói: “Hắn vì sao không phản kháng?”

Lấy sự vật trong lòng sợ hãi bện ảo cảnh, làm sao bình tĩnh như vậy, mặc cho người giấy hành động?

Trương Nguyên Thanh mặt mũi âm trầm: “Không cần để ý những chi tiết này.”

Lục trưởng lão liền không dám hỏi nhiều, tốc độ cực nhanh nói:

“Linh thể của hắn hãm sâu trong ảo cảnh, đối với mình bị quỷ quái dây dưa tin tưởng không nghi ngờ, loại tình huống này, ngài cần ở trong ảo cảnh cho ám chỉ, đánh thức bản thân hắn.”

Trương Nguyên Thanh vội hỏi: “Làm sao đánh thức bản thân?”

Lục trưởng lão nói ra:

“Ảo cảnh tựa như một mộng cảnh chân thực, người trong mộng cảnh suy nghĩ là đơn nhất, sẽ không nghĩ mình rốt cuộc mạnh bao nhiêu, chỉ là ác linh căn bản không làm gì được mình.

Cho nên, chúng ta cần để hắn nhớ tới mình rốt cuộc là ai, để hắn nhớ tới mình mạnh cỡ nào. Bản thân khôi phục nhận biết, ảo cảnh liền tự sụp đổ.

Về phần nên cho ám chỉ như thế nào, liền phải căn cứ tính cách, thói quen, sở thích các phương diện của hắn tiến hành nghiên cứu.”

Vừa rồi mình huyễn hóa ra Hạ Hầu gia chủ, đã hô lên tên “Hạ Hầu Ngạo Thiên”, nhưng không có tác dụng! Mình cũng không biết tên thật của Hạ Hầu Ngạo Thiên…

Chương 2911: Đều có sự sợ hãi (3)

ID linh cảnh thường dùng cũng vô dụng, quan hệ, tin tức người với người trong hiện thực, càng không có khả năng đánh thức hắn.

Căn cứ sở thích, thói quen cùng tính cách để quyết định? Đầu óc Trương Nguyên Thanh xoay chuyển nhanh chóng, dự định đánh cược một lần.

Hắn nâng bút ở trên tường phác họa ra từng tờ tiền giấy , khiến nó tung bay đầy hậu viện hoang vu, bay lả tả rơi trên mặt đất, rơi vào quan tài, rơi vào trên thân Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng người giấy.

Bên trên mỗi một tờ tiền giấy đều viết một ít tin tức.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên đã nằm vào quan tài, một người giấy giơ cao búa gỗ cùng đinh gỗ, xuyên thấu bụng của hắn, hung hăng đóng đinh hắn ở trong quan tài.

Đau đớn khiến khuôn mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên trở nên vặn vẹo, liều mạng giãy dụa, muốn thoát đi, lại bị bọn người giấy gắt gao đè lại.

Tiền giấy bay lả tả xuống mặt hắn, trên đó viết:

“Ta chính là Hạ Hầu Ngạo Thiên, nên quét ngang mọi kẻ địch trên thế gian.”

Trong tranh tường, nét mặt của hắn rõ ràng sững sờ, xuất hiện ngây ngốc.

Càng lúc càng nhiều tiền giấy bay xuống, bên trên mỗi một tờ tiền giấy đều viết một hàng chữ:

“30 năm Hà Đông 30 năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo”, “Trời không sinh Hạ Hầu Ngạo Thiên ta, Học Sĩ vạn cổ như đêm dài”, “Hạ Hầu Ngạo Thiên Long Vương trở về”, “Nhân vật chính là luyện thành như thế nào”, “Lão tổ Bán Thần cũng phải thần phục ta”, “Ngả bài, ta chính là Hạ Hầu Ngạo Thiên”.

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩn người nhìn những tiền giấy này, lâm vào mê mang, lâm vào hoang mang, lâm vào suy nghĩ.

Khi người giấy đóng đinh tứ chi của hắn, chuẩn bị mang một cây đinh gỗ cuối cùng đóng vào lồng ngực, mê mang cùng hoang mang trong mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên lui sạch.

Mi tâm của hắn hiển hiện dấu ấn lò đan, trong mắt dâng trào ra ngọn lửa sáng chói.

Người giấy chung quanh trong nháy mắt bị dẫn cháy, ngọn lửa ba màu như thủy triều trải rộng ra, đốt quan tài, đất hoang cùng phần mộ, đốt nhà cũ.

Trong tranh tường dấy lên lửa lớn hừng hực.

Ngay sau đó, như sóng nước dập dờn, Hạ Hầu Ngạo Thiên từ trong vách tường bước ra, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ tự đại, rất có khí thế Ngạo Thiên đại đế.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, nhắm vào y, hắn có thể nghĩ ra cũng chỉ có chiêu này.

Để Hạ Hầu Ngạo Thiên trẻ trâu tự phụ tỉnh ngộ mình là nhân vật chính, đã là nhân vật chính, sao lại sợ minh hôn nho nhỏ?

Nếu như chiêu này còn không được, Trương Nguyên Thanh liền thử giải trừ bộ phận phong ấn của trái tim Huyễn Thần, cưỡng ép phá giải ảo cảnh, chỉ là làm như vậy, có lẽ đáng sợ nhất trong phó bản cũng không phải là BOSS, mà là hắn.

“Ồ, cậu thế mà so với tôi đi ra khỏi ảo cảnh sớm hơn? Cũng đúng, cậu dù sao cũng là song nghề nghiệp Thần Nhật Du cùng Hư Vô Giả.” Hạ Hầu Ngạo Thiên vênh mặt, “Mà tôi mặc dù không tinh thông ảo thuật, nhưng thân là nhân vật chính, ảo cảnh nho nhỏ có thể nào làm khó dễ được tôi!”

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: “Ta chính là Hạ Hầu Ngạo Thiên, nên quét ngang tất cả kẻ địch trên thế gian đúng không?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên sững sờ.

Trương Nguyên Thanh liếc gã một cái, lại nói: “Trời không sinh Hạ Hầu Ngạo Thiên ta, Học Sĩ vạn cổ như đêm dài.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên không còn ngạo khí vừa rồi, kinh nghỉ bất định: “Cậu… Làm sao biết?”

Trương Nguyên Thanh nhếch miệng: “Tôi huyễn hóa ra, vì cứu anh!”

“Vậy gia chủ trong ảo cảnh?”

“Cũng là tôi huyễn hóa ra, vốn là muốn dùng món nợ khổng lồ để anh tỉnh táo một phen, nhận rõ cái gì là hiện thực, không ngờ người nào đó trực tiếp từ bỏ cầu sinh.” Nụ cười khóe miệng Trương Nguyên Thanh mở rộng, “Quên nói cho anh, anh là người đầu tiên rơi vào ảo cảnh, bởi vì tu vi anh yếu nhất.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt cứng ngắc nhìn hắn, cứ thế đứng ở tại chỗ, cách mây giây, hắn buông xuống tư thái kiêu ngạo của nhân vật chính, lộ ra một nụ cười khó coi:

“Nhờ có cậu đó, cho dù bản nhân vật chính, cũng có lúc cần vai phụ hết sức giúp đỡ, ừm, chuyện này có thể không nói ra hay không?”

Trương Nguyên Thanh nhìn kỹ đánh giá hắn, trêu chọc nói:

“Anh nói cho tôi biết trước, vì sao trong lòng anh sợ hãi lấy kết hôn? Nhân vật chính chẳng lẽ không nên tam thê tứ thiếp à?”

Vẻ mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc, có loại cảm giác xấu hổ bí mật trong lòng bị người ta nhòm ngó.

Còn bị uy hiếp!

Trương Nguyên Thanh cũng không truy hỏi, cố ý để trống, chuyển sang nói:

“Đi xem người khác một chút đi, bọn họ hẳn là so với anh càng cứng hơn, nhưng không có khả năng trì hoãn nữa.”

Hắn giơ lên ngọn lửa màu vàng ở lòng bàn tay, dọc theo vách tường mà đi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vẻ mặt táo bón khó chịu, thấp giọng nói: “Đáng giận, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chế giễu! Thế mà còn muốn mang mình…

Trong nhẫn sắt đen bên tay trái truyền đến tinh thần dao động của phương sĩ đời Tần: “Là cái gì khiến ngài sinh ra ảo giác mình không phải chuyện tiếu lâm?”

Chương 2912: Đều có sự sợ hãi (4)

Hạ Hầu Ngạo Thiên lười nhiều lời với lão, bước nhanh đuổi theo.

Hai người tới trước bức tranh tường thứ ba, nhìn thấy là đêm khuya tối thui, trong khu ngoại ô phồn hoa, lửa cùng khói đặc cuồn cuộn dâng lên, biệt thự xa hoa đổ sụp thành phế tích.

Một đám ác đồ đôi mắt màu đỏ tươi, cơ bắp cuồn cuộn tàn phá bừa bãi khắp nơi, dưới dao mổ, từng sinh mệnh sống sờ sờ ngã trong vũng máu. Trong phế tích đổ sụp nơi nào đó, một cô bé co ro, mượn phế tích yểm hộ, run lẩy bẩy, khuôn mặt nhỏ dính đầy nước mắt.

Cô rất nhanh đã bị một tên đầu trọc cao lớn tìm được, đôi mắt màu đỏ tươi tràn ngập ác ý, hướng phía cô bé lộ ra nụ cười dữ tợn.

Cô bé bị hù bắt đầu chạy, tráng hán sau lưng đuổi theo không tha.

Cô thành công chạy thoát đuổi giết, trốn trong một chỗ phế tích khác.

“Đây là tràng cảnh thời điểm Sở gia bị diệt môn?” Hạ Hầu Ngạo Thiên là biết thân thế của Chỉ Sát cung chủ, lúc trước Hạ

Hầu Trì từng đi xa Tùng Hải, ý đồ giết chết Chỉ Sát cung chủ báo thù cho con trai.

Trương Nguyên Thanh thở dài một hơi, sự kiện Sở gia diệt môn là ác mộng lớn nhất của dì trẻ.

Để lại vết thương khó xóa nhòa ở tâm linh nhỏ yếu của cô, cô vừa sợ hãi, lại vừa cảm thấy mình năm đó nên cùng tổn vong với gia tộc.

Cô bị chấp niệm cùng nỗi sợ hãi của mình vây khốn.

Tiếp tục như vậy, chờ nội tâm của cô mỏi mệt cùng tuyệt vọng tích lũy tới trình độ nhất định, mất đi dục vọng cầu sinh, cô bé trong ảo cảnh sẽ bị bắt được, sau đó giết chết.

“Cô ấy sớm muộn sẽ bị bắt lại.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

Có kinh nghiệm hai lần trước, Trương Nguyên Thanh rất nhanh nghĩ ra biện pháp phá giải ảo cảnh, nâng bút ở trên tranh tường phác họa ra một hình que ngũ quan rất tùy ý.

Hình que dung nhập tranh tường, biến thành bộ dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn đi vào phế tích, ngồi xuống trước mặt cô bé, dịu dàng nói:

“Anh đưa em rời khỏi nơi này.”

Cô bé ngóc lên khuôn mặt tèm nhem nước mắt, sững sờ nhìn hắn.

“Vâng!” Cô nghẹn ngào gật đầu.

Trương Nguyên Thanh dắt tay của cô, đi ra khỏi phế tích, dạo bước ở chiến trường lửa nóng cùng khói đặc.

Những gã đàn ông to lớn đôi mắt đỏ tươi nối đuôi nhau lao tới, còn chưa tới gần hai người, đã bị tia chớp đánh thành than.

Trương Nguyên Thanh dắt cô bé từ trong tranh tường đi, càng đi càng gần, ánh mắt cô bé cũng càng lúc càng bình tĩnh thâm thúy.

Mặt tường nổi lên gợn sóng, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong bức tranh biến mất, Chỉ Sát cung chủ mặc váy đỏ, đeo mặt nạ màu bạc đi ra.

Bởi vì có Hạ Hầu Ngạo Thiên, cô chỉ là ánh mắt nhu hòa nhìn Trương Nguyên Thanh một lần, chưa nói gì.

Nếu là lúc bình thường, khẳng định thừa cơ nũng nịu, yêu cầu ôm ôm hôn hôn.

Lúc này, ba người đã đi đến góc tường, bên này không có tranh tường, liền quay người trở về, đi ngang qua bục, tới một bên khác.

Bọn họ dừng ở trước chỗ tranh tường thứ tư, sắc điệu chính của tranh tường chỗ này hoàn toàn u ám, không có sắc thái, một căn nhà nhỏ lẻ loi trơ trọi đứng lặng, chung quanh là mặt đất bị đào ra, vách tường đổ sụp cùng gạch chồng chất.

Một cái máy xúc cỡ lớn dừng ở trước nhà.

Trong nhà có một nhà ba người, vợ chồng trẻ tuổi cùng cậu bé, đường nét ngũ quan cậu bé có chút giống Ma Nhãn Thiên Vương.

Bánh xích máy xúc nhấp nhô, gầu xúc hung hăng nện xuyên vách tường, phá hủy cột chịu tải, căn nhà ở trong rung chuyển đổ sụp.

Trong nhà, một nhà ba người ôm nhau.

Trương Nguyên Thanh vội vàng vung bút, xóa đi căn nhà, cường thế đánh gãy.

Mấy giây sau, căn nhà xuất hiện lần nữa, bắt đầu lặp lại tình cảnh vòng trước.

“Thì ra cha mẹ Ma Nhãn là chết bởi phá dỡ nhà, khó trách hắn căm hận lấy mạnh hiếp yếu như vậy.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

Hắn nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, hỏi: “Cái này nên cứu như thế nào?”

“Tình huống của Ma Nhãn có chút giống với cung chủ, đều khát vọng cùng tồn vong với cha mẹ.”

Trương Nguyên Thanh suy tư mấy giây, lặp lại chiêu cũ, phác họa ra hình que.

Hình que hóa thành hình dạng của hắn, tiến vào căn nhà.

“Ma Nhãn Thiên Vương, đi theo tôi thanh tẩy thế giới đi, không nên ở chỗ này lãng phí thời gian.” Trương Nguyên Thanh hình que lớn tiếng nói.

Cậu bé chỉ là nhàn nhạt nhìn hắn một cái, núp ở trong ngực mẹ, cũng chưa có bất cứ biến hóa nào.

Thế này cũng không được? Trương Nguyên Thanh nhíu mày.

“Thế này cũng không gọi tỉnh hắn?” Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm khái nói, thanh tẩy thế giới là chấp niệm suốt đời Ma Nhãn.

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ, nói:

“Ma Nhãn Thiên Vương đời này muốn nhất, thật ra không phải thanh tẩy thế giới, mà là công chính, công chính, vẫn là con mẹ nó công chính. Bởi vì không đạt được, mới lựa chọn thanh tây thế giới.”

Hắn từ ảo cảnh của Chỉ Sát cung chủ thu hoạch được linh cảm, dự định thử một lần tuyến đường cứu rỗi.

Trương Nguyên Thanh ở trong tranh tường phác họa ra đội ngũ chấp pháp, ngay trước mặt một nhà ba người, ngăn trở máy xúc thao tác phá dỡ nhà.

Chương 2913: Đều có sự sợ hãi (5)

Một màn khiến người ta thất vọng xảy ra, Ma Nhãn Thiên Vương như là vừa rồi, trốn ở trong ngực mẹ, nắm lây góc áo mẹ, không có bất cứ phản ứng nào.

Công chính cũng không cần? Trương Nguyên Thanh đầu tiên là không hiểu, tiếp theo hiểu ra.

Ma Nhãn Thiên Vương từ trong tiềm thức không tin đội ngũ chấp pháp, không tin phía quan phương.

Chính như trong tiềm thức của Hạ Hầu Ngạo Thiên, không cho phép vai phụ nhúng chàm cô dâu ma của hắn.

Trương Nguyên Thanh chỉ có thể vừa hóa giải nguy cơ trong tranh tường, vừa suy nghĩ đối sách, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Chỉ Sát cung chủ ở bên bày mưu tính kế, liên tục thử mây lần, đều không thể cứu ra Ma Nhãn.

“Thằng cha này không hổ là cố chấp cuồng, khuynh hướng tự hủy quá nghiêm trọng, không chịu tiếp nhận cứu rỗi.” Hạ Hầu Ngạo Thiên bình luận.

“Tảng đá thối trong hầm cầu.” Chỉ Sát cung chủ cau mày nói.

Thời khắc vô kế khả thi, Lục trưởng lão theo ở bên người Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng nói ra:

“Chủ nhân, Ma Nhãn Thiên Vương chấp niệm thanh tẩy thế giới mạnh bao nhiêu, đoạn hồi ức này mang cho hắn thống khổ liền khắc sâu bấy nhiêu. Nghề nghiệp tự do và thủ tự khác biệt, Ma Nhãn Thiên Vương không cần cứu rỗi, cũng không tiếp nhận cứu rỗi.

“Nếu như có thể dễ dàng như vậy tiếp nhận cứu rỗi, đã sớm hòa giải với thế giới.”

Trương Nguyên Thanh như thể hồ quán đỉnh, “Đúng rồi, điều ta cần làm chính là đánh thức nhận biết bản thân của hắn, không phải cứu rỗi.”

Hắn có mạch suy nghĩ, nhấc lên bút lông, chấm vào cậu bé, kéo ra ngoài một cái.

Cậu bé ra khỏi nhà, đi ra phía ngoài.

Máy xúc ầm ầm thao tác, giơ cao lên gầu xúc, phá hủy căn nhà, vợ chồng trẻ tuổi táng thân trong phế tích.

Cậu bé sững sờ nhìn một màn này, đã mất đi tất cả vẻ mặt.

Không biết qua bao lâu, cậu bé quay người, đi về phía chỗ sâu trong tranh tường, bóng lưng cô đơn, giống một con chó con bị người ta vứt bỏ.

Theo cậu bé dần dần đi từng bước, bức tranh tường biến mất.

Trương Nguyên Thanh thở dài nói: “Đánh thức nhận thức bản thân Ma Nhãn kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần để hắn nhìn thấy cha mẹ chết ở trước mắt.”

Năm đó Ma Nhãn Thiên Vương chính là như vậy xuất hiện.

Trong nháy mắt căn nhà đổ sụp, cậu bé kia liền chết.

Sống sót, là Ma Nhãn Thiên Vương trong lòng thiêu đốt lên ngọn lửa hoang dại báo thù.

Mặt tường nổi lên gợn sóng, Ma Nhãn Thiên Vương đeo băng-đô vận động từ trong tranh tường đi ra. Hắn nhìn quét đám người, cuối cùng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nhếch miệng: "Làm rất tốt."

Trương Nguyên Thanh lần thứ nhất từ trong đôi mắt mang theo nụ cười kia, thấy được đau khổ cùng bi thương chôn sâu.

Hắn chưa trả lời Ma Nhãn, nói:

"Đi thôi, chúng ta nên đi cứu Tiền công tử rồi."

Vừa dứt lời, cách đó không xa truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Phó Thanh Dương: "Tôi đi ra rồi."

Ngọn lửa màu vàng trong tay Trương Nguyên Thanh "Vù" bốc cao lên, chiếu sáng bóng người áo trắng cách vài chục bước, anh tuấn bức người, dáng người thẳng tắp, chính là Phó Thanh Dương.

"Lão đại, anh đi ra rồi?" Trương Nguyên Thanh vui vẻ nói.

Hạ Hầu Ngạo Thiên từ trên xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá Tiền công tử, không cam lòng hỏi: "Cậu làm sao đi ra?"

Tiền công tử mặt không biểu cảm, thản nhiên nói:

"Ảo cảnh mà thôi, không khó."

"Không khó?" Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên lẩm bẩm, cậu cậu cậu, cậu nếu muốn giả bộ như vậy, tôi tức giận đó.

Phó Thanh Dương nhìn hắn một cái, giọng điệu bình tĩnh:

"Ta không sợ hãi vật gì, mặc dù có, cũng đã chém ở trong hiện thực."

Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức nghẹn nói không ra lời.

Ví dụ đám người đồng lứa kia của Phó gia bị anh một đao một tên sao… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Trong đồng đội, hắn không lo lắng nhất chính là Tiền công tử.

Phó Thanh Dương là một người sẽ không thỏa hiệp, không thỏa hiệp với kẻ địch, càng không thỏa hiệp với chính mình, nếu như ở giữa tử vong cùng trốn tránh chọn một mà nói, hắn sẽ không chút do dự chém kiếm về phía kẻ địch.

Tựa như hắn năm đó đuổi theo người đồng lứa trong gia tộc chém, ném kiếm gỗ về phía tộc lão ra mặt can thiệp yêu cầu nghiêm trị, hỏi bọn họ có phải muốn chết hay không.

Cuộc đời Tiền công tử không tồn tại bóng ma tâm lý, bởi vì tất cả bóng ma đều bị hắn chém tận giết tuyệt.

Sau đó, mọi người đi tới trước một bức tranh tường cuối cùng, trong tranh là một người phụ nữ dần dần già đi, khuôn mặt tiều tụy nằm trên giường, bất cứ lúc nào cũng có thể buông tay nhân gian.

Bà lão cố gắng giữ tỉnh táo, không dám để mình "ngủ" mất.

"Người này ai vậy, Ngân Dao quận chúa?" Hạ Hầu Ngạo Thiên thiếu chút nữa không nhận ra được.

Ảo cảnh của người khác đều là trầm bổng chập trùng, hung hiểm khó lường, ảo cảnh của cô, một gian phòng một cái giường, chỉ vậy mà thôi.

"Nghiệt đồ sư tỷ không nên thân này của tôi…" Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ giải thích:

"Ngân Dao quận chúa sợ nhất chính là hết thọ chết già, vì trường sinh, cô ấy trộm lấy quan tài của Tam Đạo sơn nương nương, dùng bí pháp luyện chính mình thành âm thi, ngủ say ở trong quan tài."

Chương 2914: Thất tinh đăng trận (1)

Lúc này nếu là vẽ ra Tam Đạo sơn nương nương, Ngân Dao quận chúa sợ rằng sẽ bị dọa chết ngay tại chỗ… Trong lòng hắn lẩm bẩm.

"Từ góc độ nào đó mà nói, rất giống Hạ Hầu Ngạo Thiên." Chỉ Sát cung chủ chế giễu.

Phó Thanh Dương đứng xem một lát, nói:

"Nỗi sợ hãi của cô ấy rất đơn giản, sợ hãi cái chết mà thôi. Cậu chỉ cần cho cô ấy một chút ám chỉ, để cô ấy nhớ lại mình là âm thi là được."

Tựa như ám chỉ Hạ Hầu Ngạo Thiên như thế… Trương Nguyên Thanh nâng bút ở trong tranh tường phác họa ra ba

vật: Gương quỷ, Búp Bê âm Ngọc cùng Son Phấn Máu.

Ba món vật phẩm rơi "Bịch" trên giường của bà lão, đưa tới sự chú ý của cô.

Bà lão nhỏm đầu dậy, gian nan nhìn về phía ba vật phẩm, sau đó, bà choáng váng.

Giữ tư thế nhỏm đầu dậy ngẩn người hồi lâu, cô tựa như nhớ tới mình đã sớm thành âm thi, lấy một loại nhanh nhẹn bà lão không nên có tung chăn ra, bật người dậy.

Tranh tường tự động dập tắt, Ngân Dao quận chúa từ trong tranh tường đi ra.

Mọi người như trút được gánh nặng.

Mà lúc này, vách tường hiện ra từng bóng người phong cách thủy mặc, bọn họ cầm kiếm, bày ra tư thế khác biệt, tựa như bí tịch kiếm thuật trong tiểu thuyết võ hiệp.

Bọn người Trương Nguyên Thanh chỉ nhìn mây lần, cũng cảm giác mắt đau nhói, trào nước mắt, ùn ùn cúi đầu.

Chỉ có Phó Thanh Dương ngóc đầu lên, nhìn chăm chú kiếm phổ khắp tường, nói:

"Kiếm thuật rất tinh diệu, người khắc họa kiếm phổ, dung nhập ý chí của mình trong đó, qua nhiều năm như vậy còn chưa tan đi."

Trương Nguyên Thanh cúi đầu bừng tỉnh đại ngộ:

"Khó trách tranh tường sẽ bị ô nhiễm, tôi đã nói rồi, tranh tường bình thường cho dù nhận âm khí tẩm bổ, cũng sẽ không có thần dị như vậy."

Phó Thanh Dương nói: "Nguyên Thủy, dẫn tôi đi một vòng."

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu.

Hai người vòng quanh vách tường sánh vai mà đi, Phó Thanh Dương vừa nhìn vừa nói:

"Ngộ ra những kiếm thuật này, ít nhất có thể dùng đến cấp 8."

"Lão đại, anh không phải say mê đòn chém, khinh thường học tập kiếm thuật à?" Trương Nguyên Thanh nói.

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Đòn chém của tôi đã đến bình cảnh, kiếm ý mới lĩnh ngộ ra lại là lấy thiêu đốt sinh mệnh để trả giá, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể sử dụng. Muốn tiến thêm một bước, liền phải mở rộng tầm mắt, dung hợp sở trường trăm nhà."

Làm Chúa Tể cấp 8, Phó Thanh Dương nhìn qua một lần, đã nhớ kỹ trong lòng kiếm thuật khắp tường.

Mọi người rời đi Chính Khí điện, tiến về tầng cuối cùng của Nam Uyển.

Hi vọng cửa ải cuối cùng có thể tìm được Bạch Đế Quan… Trương Nguyên Thanh ở trong lòng yên lặng cầu nguyện, sau đó nói:

"Dựa theo cường độ phó bản, cửa ải cuối cùng có thể gặp Chúa Tể cấp 9."

Phó Thanh Dương lại lắc đầu: "Cường độ phó bản Vua Mất Nước không bình thường, không có khả năng làm tiêu chuẩn tham khảo."

Hắn không tin xui xẻo như vậy, lại gặp được bug linh cảnh.

Đang lúc hai người nói chuyện, Hạ Hầu Ngạo Thiên lấy ra máy bay không người lái, theo thường lệ dò xét.

Đợi máy bay không người lái ở trong tiếng cánh quạt ông ông, xuyên qua màng mỏng vô hình, tiến vào tầng cuối cùng.

3 giây sau, Hạ Hầu Ngạo Thiên mở mắt, trên mặt tràn đầy ngưng trọng:

"Máy bay không người lái bị phá rồi, tôi thấy được đèn quỷ, đèn quỷ màu xanh lá, khắp nơi đều có…"

Ngoài ra, hắn chưa thu hoạch manh mối khác.

"Máy bay không người lái là trong nháy mắt bị phá hỏng, tôi không nhìn thấy người công kích." Hạ Hầu Ngạo Thiên bất đắc dĩ nói.

Vừa mới đi vào đã gặp công kích? Ngay cả cơ hội thăm dò cũng không cho?

Người khác trao đổi một ánh mắt, vẻ mặt vốn ngưng trọng càng thêm nghiêm túc.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ rơi ra một âm thi:

“Tôi tới đi, âm thi so với máy bay không người lái tỷ lệ sống sót cao hơn, không chừng tôi có thể nhìn thấy kẻ địch.”

Hắn điều khiển âm thi xuyên qua màng mỏng vô hình.

Ước chừng nửa phút, đầu Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên ngửa ra sau, giống như là bị người đối diện gõ một gậy, trong hốc mắt ánh mắt sụp đổ, chảy ra hai dòng máu đỏ tươi.

Trương Nguyên Thanh lảo đảo lui lại, ôm mặt, hùng hổ mắng:

“Đệch, mắt Tian của lão tử mù rồi! Kiếm khí thật sắc bén.”

Chỉ Sát cung chủ vốn giật nảy mình, vô ý thức muốn lấy ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch trị liệu cho hắn, nghe giọng điệu hùng hổ mắng của hắn, lập tức thở phào một hơi.

Mắng tràn đầy khí thế như vậy, nói rõ vấn đề không lớn.

Trương Nguyên Thanh cầm ra Quyền Trượng Sơn Thần, kích hoạt đá quý xanh biếc ở trên đỉnh, đơn giản cầm máu, sau đó ngồi khoanh chân, chờ đợi mắt chữa trị.

“Cậu đã nhìn thấy cái gì?” Phó Thanh Dương hỏi.

Trương Nguyên Thanh đang nhắm mắt đáp lại:

“Đèn, đèn tung bay ở đỉnh đầu, kiểu dáng là đèn Khổng Minh, thiêu đốt ánh nến xanh lét, số lượng rất nhiều, sau khi cẩn thận quan sát, tôi phát hiện những cái đèn này sắp xếp tổ hợp hàm ẩn một loại quy luật nào đó…”

Ma Nhãn Thiên Vương truy hỏi: “Quy luật gì?”

Chương 2915: Thất tinh đăng trận (2)

Trương Nguyên Thanh suy tư mấy giây rồi nói: “Đèn Khổng Minh sắp xếp tổ hợp, có chút giống Bắc Đẩu Thất Tinh.”

Đường đường Tinh Quan, đối với tinh tượng là mẫn cảm, quen thuộc nhất.

“Bắc Đẩu Thất Tinh…” Hạ Hầu Ngạo Thiên nhíu mày: “Chẳng lẽ là Thất Tinh Trận?”

Nghe được trận pháp, người khác yên lặng, giao quyền phát biểu cho nhân vật chính.

Hạ Hầu Ngạo Thiên không khỏi vênh mặt, như con gà trống choai kiêu ngạo:

“Thất Tinh Trận là một loại bố cục trận pháp, tham khảo là Bắc Đẩu Thất Tinh, các người có thể lý giải Thất Tinh Trận thành một cái khuôn mẫu, về phần bên trong nhét thứ gì, thì do người thao tác quyết định. Thất Tinh Hỏa Trận, Thất Tinh Kiếm Trận, Thất Tinh Nỗ Trận, Thất Tinh Quỷ Trận các loại.

Tôi xem trên tư liệu nói, danh môn đại phái thời cổ rất ưa thích nghiên cứu trận pháp, ỷ vào nhiều người cùng địa lợi, có thể phát huy kỳ hiệu. Một đại trận tinh diệu, ở lúc đối mặt kẻ địch mạnh tấn công núi, có thể phát huy kỳ hiệu, Thục Sơn môn phái lớn như vậy, có trận pháp cũng không kỳ quái.”

“Có phương pháp phá giải nào không?” Thấy hắn bắt đầu kề cà nói, khoe khoang học vấn, Ma Nhãn Thiên Vương có chút mất kiên nhẫn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng chắp tay: “Rất đơn giản, tất cả trận pháp, điểm yếu đều là trận nhãn. Mà tất cả Thất Tinh Trận, điểm yếu đều là hai sao Huyền Qua cùng Chiêu Diêu.”

“Huyền Qua cùng Chiêu Diêu?” Ma Nhãn Thiên Vương khẽ nhíu mày.

Không đợi Hạ Hầu Ngạo Thiên phổ cập khoa học, Trương Nguyên Thanh dẫn đầu trả lời: “Trên chùm sao Bắc Đẩu của cán Bắc Đẩu Thất Tinh kéo dài ẩn giấu đi hai ngôi sao, chính là Huyền Qua cùng Chiêu Diêu.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên không vui liếc hắn một cái, giành đáp: “Không sai, tìm được hai ngôi sao này, liền có thể phá giải trận pháp. Chẳng qua, người bày trận sẽ che giấu đi hai ngôi sao đại biểu trận nhãn, muốn tìm được cũng không dễ dàng.”

Phó Thanh Dương nghe xong, nhìn Trương Nguyên Thanh đang ngồi khoanh chân điều tức, nói:

“Nguyên Thủy, còn có tình báo gì?”

Trương Nguyên Thanh nói:

“Tôi không nhìn thấy kẻ địch, theo thường lệ thăm dò, nhưng đi chưa được mấy bước, liền có một cái đèn Khổng Minh xuống quấy nhiễu tôi, tôi phá hủy cái đèn Khổng Minh đó, sau đó liền đứt liên hệ với âm thi, đôi mắt cũng bị đâm mù.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên vênh mặt, phát biểu ý kiến:

“Hẳn là cơ chế kích hoạt trận pháp, nhưng chỉ là hạ xuống đèn Khổng Minh cản trở, chưa trực tiếp công kích, nói rõ không phải cơ chế nhất định phải chết. Ài, tôi không ở nơi đó, nếu không nhất định có thể tìm ra quy luật.”

Đây là lĩnh vực hắn am hiểu.

Nếu là hắn, nửa phút hẳn là có thể nhìn ra quy luật vận chuyển của trận pháp, đáng tiếc Nguyên Thủy Thiên Tôn là kẻ không cố gắng.

“Công kích nhằm vào âm thi, vậy mà lại phản hồi đến trên bản thể?” Phó Thanh Dương càng để ý phương thức công kích của trận pháp hơn, “Từ tình huống Nguyên Thủy vừa rồi hư hao đôi mắt, công kích hắn là hai đạo kiếm khí, tôi chưa bao giờ thấy trên đời có công kích kỳ lạ như vậy.”

Chỉ Sát cung chủ nghe vậy, tò mò hỏi: “Nguyên Soái cũng không làm được?”

Phó Thanh Dương ‘ừm’ một tiếng:

“Nghiêm túc mà nói, là kiếm ý ẩn chứa trong kiếm khí rất kỳ lạ. Kiếm khí là năng lượng thuần túy, kiếm ý là phong cách người xuất kiếm, mỗi một vị cao thủ kiếm thuật đăng đường nhập thất, đều có kiếm ý thuộc về bản thân. Kiếm ý khác biệt, cho thấy phương thức công kích cũng khác biệt.

Tựa như đòn chém của tôi, không để ý sinh tử, thẳng tiến không lùi. Nguyên Soái mạnh nữa, cũng không học được kiếm ý của tôi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói bổ sung: “Nào chỉ đòn chém, kiếm pháp khắc mệnh (nạp mạng) của cậu người khác cũng không học được.”

Phó Thanh Dương có chút không vui liếc hắn một cái: “Cậu rất thích phát biểu ý kiến?”

Kiếm pháp nạp mạng của hắn, thật ra là phiên bản tiến cấp của đòn chém, chính là bởi vì không để ý sống chết, thẳng tiến không lùi, cho nên mới có thể khắc mệnh (nạp mạng).

Thân thể Ma Nhãn Thiên Vương nhìn thẳng tầng thứ ba, kéo đề tài về chính quy: "Nếu như là trận pháp, âm thi dò đường liền không có ý nghĩa lớn. Nguyên Thủy Thiên Tôn không hiểu trận pháp, tới bao nhiêu chết bấy nhiêu, số lượng âm thi dự trữ của cậu ta không chịu nổi tiêu hao."

Chỉ Sát cung chủ nói: "m thi nhiều nữa, không hiểu được phá giải trận pháp, thì không có ý nghĩa. Căn cứ tình báo Nguyên Thủy tổng kết, chỉ cần chúng ta không chủ động công kích đèn Khổng Minh, sẽ không bị công kích. Nhưng nguyên nhân những máy bay không người lái của Hạ Hầu Ngạo Thiên bị công kích, chúng ta còn cần thăm dò, tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ."

"Không cần nghĩ quá nhiều." Hạ Hầu Ngạo Thiên vênh mặt, "Đã là trận pháp, vậy máy bay không người lái của tôi bị đánh rơi, cũng liền không kỳ quái. Trận pháp như là lĩnh vực, chỉ có đi tuyến đường chính xác, tìm được khu vực an toàn, mới có thể bình an. Máy bay không người lái bay loạn đầy trời, kích hoạt nguy hiểm là rất bình thường."

Chương 2916: Thất tinh đăng trận (3)

Lúc này, Trương Nguyên Thanh mắt đã tái sinh mở mắt ra, nhìn về phía Phó Thanh Dương.

"May mà trong đội chúng ta có Học Sĩ, lão đại, trực tiếp đi vào chứ?"

Phó Thanh Dương khẽ gật đầu, bình tĩnh ra lệnh: "Hạ Hầu Ngạo Thiên dẫn đầu, Ma Nhãn bọc hậu, Nguyên Thủy, tôi và cậu bảo vệ cung chủ."

Rất nhanh, đoàn người xếp thành đội hình một hàng dọc, do Hạ Hầu Ngạo Thiên dẫn đầu, tiến vào màng mỏng.

Cảnh vật trước mắt bỗng thay đổi, từng chiếc đèn Khổng Minh đốt ngọn nến xanh lét lơ lửng giữa không trung, cách mặt đất ba trượng, trên đỉnh đầu mọi người.

Nhẹ nhàng bật nhảy là có thể chạm vào.

Ánh lửa chiếu khuôn mặt bọn họ một mảng xanh lét, tựa như đặt mình trong âm ty phồn hoa náo nhiệt.

Nơi này khói đen nồng đậm tương tự, nhưng đèn Khổng Minh số lượng dư dả ở trên trình độ nhất định thành thiết bị chiếu sáng, Trương Nguyên Thanh không cần tiêu hao Nhật chi thần lực nữa.

Trong mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên chiếu rọi ra đèn Khổng Minh đầy trời, suy tư mấy giây, từ hòm đồ lấy ra một con rối cơ quan, điều khiển nó đi sang bên phải.

Con rối cơ quan đi ra khoảng mười bước, đột nhiên chia năm xẻ bảy, mặt cắt phẳng lì, tựa như bị lưỡi dao phá hủy.

Nhưng tất cả mọi người đều không nhìn thấy công kích tới từ hướng nào, càng không thấy rõ phương thức công kích.

Chỉ có Phó Thanh Dương quan sát được chi tiết, trầm giọng nói:

"Là kiếm khí từ trên trời giáng xuống, cơ quan con rối trong nháy mắt thoát ly ánh nến, gặp kiếm khí từ trên cao hạ xuống công kích."

Hạ Hầu Ngạo Thiên thu hồi ánh mắt nhìn lên, giọng điệu ngưng trọng tương tự.

"Đúng là Thất Tinh Trận, mọi người nhìn kỹ, có bảy cái đèn trận, do đèn Khổng Minh nối thành đường thẳng nối liền, hợp thành hình dạng cai thìa, giống Bắc Đẩu Thất Tinh hay không?"

Mọi người theo hắn chỉ, ở trong lòng yên lặng múa máy một phen, quả thật giống cái thìa.

Chỉ Sát cung chủ dựa sát Trương Nguyên Thanh, giọng nhu hòa êm tai: "Cho nên, chúng ta nên như thế nào tìm được trận nhãn?"

"Trận nhãn?" Hạ Hầu Ngạo Thiên cười nhạo một tiếng: "Trước tiên sống sót được trong trận pháp rồi nói sau, Thất Tinh Trận này được âm khí tẩm bổ, hung càng thêm hung, chờ thêm một giây cũng có thể chết oan chết uổng."

Chỉ Sát cung chủ cười tủm tỉm nói: “Dù sao có anh tuyệt thế thiên tài này của Hạ Hầu gia, tôi có gì phải sợ, Thất Tinh Trận nho nhỏ, chẳng lẽ còn có thể làm khó anh?”

“A cái này…” Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức bị đẩy đứng lên, muốn nói bao ở trên người của tôi, nhưng trong lòng không nắm chắc, lại không thể nhận là sợ, hết sức khó chịu.

Đành phải chuyển dời sức chú ý đến trận pháp, phân tích: “Vị trí chúng ta bây giờ, là Khai Dương tinh trong Bắc Đẩu Thất Tinh. Trước mắt chỉ biết nếu đi loạn, sẽ có đèn Khổng Minh xuống ngăn cản, về phần nguy hiểm khác, thì chưa rõ.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Vậy thì thử lần nữa.”

Hắn cũng lấy ra một cơ quan con rối loại hình phòng ngự, thi triển Khống Ngẫu Thuật, năm ngón tay liên tục động, chỉ huy nó đi thẳng về phía trước.

Con rối đi bốn năm bước, quả nhiên có một cái đèn Khổng Minh hạ xuống, cản phía trước nó.

Phó Thanh Dương thao túng cơ quan con rối vòng qua đèn Khổng Minh, vừa đi chưa được mấy bước, ngực con rối sụp đổ, xuất hiện lỗ thủng trước sau thông suốt.

Phó Thanh Dương mắt sáng như đuốc, quan sát được trước hết, “Công kích bắt nguồn từ đèn Khổng Minh, hạ xuống quấy nhiễu, là cảnh cáo! Không nhìn nó, hoặc công kích nó, sẽ bị đèn Khổng Minh gạt bỏ.”

Hắn ngẩng đầu nhìn đèn Khổng Minh dày đặc trên đỉnh đầu, nói:

“Những cái đèn này là đạo cụ!”

Không phải đạo cụ, không có khả năng ẩn chứa công kích đáng sợ mạnh mẽ như thế.

Trương Nguyên Thanh một tay khoanh trước ngực, một ngón tay gõ cằm: “Không có khả năng thoát ly khu vực ánh đèn bao phủ, không có khả năng tiến lên, chúng ta cứ như vậy bị vây ở chỗ này rồi? Nếu không thử độn thuật một phen xem thế nào?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lắc đầu: “Không cần, trận pháp cao cấp không có loại lỗ thủng này. Mặt khác, bằng vào hiểu biết của tôi đối với Thất Tinh Trận, tuyệt đối không phải là bị vây ở

chỗ này đơn giản như vậy. Trong trận pháp nhất định ẩn giấu nguy hiểm khác, không phải đứng đây bất động, thì có thể một mực bình an. Nhưng trước mắt nguy cơ chưa bùng nổ, tôi cũng không cách nào nhìn thấu quy luật."

"Vậy thừa dịp trước khi nguy cơ bùng nổ, kiểm tra cường độ công kích một phen." Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, triệu hồi ra một âm thi, tiếp theo lấy ra bộ trang bị ba món Tử Kim, để âm thi mặc vào giáp bọc toàn thân.

Hắn nhanh chân tiến lên, chủ động phá hư đèn Khổng Minh hạ xuống, ngăn cản hắn.

"Ầm!"

Không trung hạ xuống một đạo kiếm khí, đánh tan phòng hộ của áo giáp Tử Kim, khiến kim loại lỏng màu vàng nhạt văng khắp nơi, âm thị bị chém thành hai nửa.

Đầu Trương Nguyên Thanh ngửa ra sau, mắt một lần nữa sụp đổ.

Chỉ Sát cung chủ vội vàng lấy ra Luyện Yêu Hồ, đổ ra chất lỏng màu vàng tím, giúp hắn trị liệu thương thế.

Chương 2917: Tìm kiếm trận nhãn (1)

Trương Nguyên Thanh lau máu trên mặt, "Cường độ công kích ở cấp 8 trung kỳ hoặc đỉnh phong, Ma Nhãn có thể miễn cưỡng dựa vào thân thể ngăn cản, nhưng nếu như bị nhiều đạo kiếm khí tập kích, sẽ có nguy hiểm tính mạng."

Về phần người khác, không cần nói nhiều.

Nhất định phải chết không nghi ngờ.

Trương Nguyên Thanh vẫy tay, chất lỏng màu vàng tím tản mát trên mặt đất chảy tới, bao trùm trên người hắn, hình thành một bộ áo giáp Tử Kim bao bọc toàn thân.

Hắn mở ra trạng thái Liệt Dương Chiến Thần, nếu phối hợp bộ trang bị Tử Kim, cũng có thể miễn cưỡng ngăn được một đòn.

Mặc dù phó bản Chúa Tể cấp 8 có cường độ như vậy là rất bình thường, nhưng các Chúa Tể cấp 7 ở đây vẫn không ngăn được căng thẳng thần kinh, andrenalin tăng cao.

Lúc này, rõ ràng không có gió, đèn Khổng Minh trên đầu đột nhiên hướng về phía Đông bay đi, ánh nến xanh lét nhanh chóng đi xa.

Phó Thanh Dương trầm giọng nói: "Theo sau, đừng thoát ly ánh đèn bao phủ."

Đoàn người cũng chú ý tới biến hóa này, khi Phó Thanh Dương mở miệng cảnh báo, đã bắt đầu hướng về phía Đông chạy đi.

Nhưng, trong nháy mắt mọi người ở đây cất bước, rõ ràng chưa thoát ly ánh đèn bao phủ, đỉnh đầu bọn họ lại hạ xuống từng đạo kiếm khí sắc bén, như mưa rào bao trùm xuống.

Trời phát sát cơ!

Biến hóa đột nhiên xuất hiện, khiến cảm giác nguy cơ trong lòng các Chúa Tể tăng vọt, đồng thời mờ mịt vô cùng, không rõ làm thế nào lại phát động nguy hiểm của Thất Tinh Đăng Trận.

Trương Nguyên Thanh lập tức ôm dì trẻ mặc giáp mây vào trong lòng, mở ra kỹ năng Liệt Dương Chiến Thần, kích hoạt hình thái phòng ngự của Ngũ Trảo Kim Long, đồng thời giơ lên tay trái, liên tục búng tay.

Hư vô hóa năng lượng.

Chúa Tể cấp 7 sở trường nhất, chính là hư vô hóa linh lực.

Kiếm khí hạ xuống đầy trời, rõ ràng suy yếu một phần.

Ma Nhãn Thiên Vương hiện ra hình thái ba đầu tám tay, tám cánh tay cơ bắp như rồng, vung đao thương côn bổng các vũ khí kín không kẽ hở.

Kiếm khí như mưa rào, một bộ phận bị hắn đánh vỡ, đánh văng ra, một bộ phận xuyên thấu đón đỡ rơi vào trên thân hắn, lưu lại vết thương xuyên thủng cùng thương thế chặt đứt xương cốt.

Ngân Dao quận chúa đón đỡ, tránh né bộ phận kiếm khí, nhưng mưa kiếm hạ xuống thực sự quá nhiều, rất nhanh bị chém đầu, cắt đứt cánh tay phải, như búp bê hình người xinh đẹp bị tách rời.

Đợt mưa kiếm thứ nhất rất nhanh kết thúc, Thất Tinh Đăng phiêu đãng trên đỉnh đầu dừng lại.

Gió êm sóng lặng.

Trương Nguyên Thanh buông ra Chỉ Sát cung chủ, tai trái cùng vai trái hắn bị mưa kiếm trên trời hạ xuống đánh nát đánh xuyên, trên người có nhiều chỗ lỗ kiếm không thương tổn tới yếu hại.

Ma Nhãn Thiên Vương từ hòm đồ cầm ra một thanh đoản đao màu máu, giống như người nghiện hít sâu một hơi, thân đao tiêu tán ra từng tia từng luồng sương máu, tràn vào xoang mũi.

Màu máu ở thân đao nhanh chóng ảm đạm, thương thế của Ma Nhãn Thiên Vương thì nhanh chóng khép lại.

Đây là kho máu dự phòng của Yêu Mê Hoặc, binh khí của nghề nghiệp này có công năng cắn nuốt tinh huyết, chứa đựng, phối hợp hoàn mỹ với kỹ năng Khát Máu Cuồng Bạo của Yêu Mê Hoặc, tăng thêm năng lực duy trì. Ma Nhãn bình thường rất ít sử dụng kho máu, dù sao trong hiện thực rất ít người có thể ép hắn đến bước này.

Trong mọi người, chỉ có Phó Thanh Dương trên thân không bị thương, âu phục màu trắng không nhuốm bụi trần, hoàn toàn khác biệt với các nạn dân vết máu loang lổ.

Bản thân hắn chính là cấp 8 trung kỳ, phối hợp Áo Choàng Kiếm Sư tăng phúc khoa trương, hoàn toàn có thể ứng phó mưa rào kiếm khí cùng nghề nghiệp.

Nhưng sắc mặt Phó Thanh Dương không chút nào nhẹ nhõm, thậm chí rất ngưng trọng.

“Ngân Dao quận chúa offline rồi.” Trương Nguyên Thanh thở dài, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, thu hồi chân tay cụt, thân thể cùng đầu của quận chúa, trong quá trình đó, hắn từ bên trong đôi mắt đỏ yêu dị kia thấy được mấy phần ai oán.

Cho dù không có Thuật Quan Sát, Trương Nguyên Thanh giờ phút này cũng đọc hiểu tâm lý của Ngân Dao quận chúa: Lão nương thật không dễ gì tân thăng Chúa Tế, ngươi lại mỗi ngày chơi phần cao cấp.

Làm âm vật cấp Chúa Tể, Ngân Dao quận chúa sẽ không bởi vậy chết đi, nhưng tạm thời offline.

— âm vật không có sinh mệnh lực không cách nào thông qua Sinh Mệnh Nguyên Dịch chữa trị thân thể.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thu đạo cụ cấp Chúa Tể tổn hại về hòm đồ, trên trán toát mồ hôi:

"Đạo cụ phòng ngự của tôi đều hư hại rồi, nếu sửa chữa, cần một canh giờ. Nhưng căn cứ quy luật tôi quan sát được, Thất Tinh Đăng Trận sẽ ở năm phút sau di động lần nữa."

Di động liền ý nghĩa mưa kiếm buông xuống.

Đến lúc đó, thân là nhân vật chính, hắn không ngạc nhiên chút nào sẽ lĩnh cơm hộp (chết).

Lý do sắc mặt Phó Thanh Dương nghiêm túc, chính là ở đây.

Hắn mặc dù không sợ kiếm khí, đồng đội lại không được, mà đồng đội nếu là chết bởi trận pháp, chỉ dựa vào một mình hắn, rất khó chiến thắng boss cửa ải cuối cùng.

Chương 2918: Tìm kiếm trận nhãn (2)

"Đáng tiếc Thôn Thiên Thú của tôi đã cho ăn no." Trương Nguyên Thanh thở dài nói.

Thôn Thiên Thú trước mắt ở vào giai đoạn thứ hai — Cắn nuốt vật chất.

Chỉ cần hắn một mực không sử dụng, trạng thái cắn nuốt vật chất, vẫn là trạng thái chờ, thẳng đến hai mươi tư giờ sau, Thôn Thiên Thú cập nhật lại trả giá, bắt đầu đòi lấy năng lượng, trạng thái chờ liền sẽ kết thúc.

Chỉ Sát cung chủ có thể hồi sinh chứng ta một lần, là thủ đoạn cuối cùng, nếu như không thể phá giải trận pháp, sau khi hồi sinh đơn giản là lại chết một lần!

Phó Thanh Dương suy nghĩ xoay chuyển nhanh chóng, nói:

"Nguyên Thủy, cậu có ý gì không?"

Trương Nguyên Thanh nhíu chặt lông mày, "Tôi không hiểu trận pháp, cho không ra được chủ ý. Nhưng có thể để Hạ Hầu

Ngạo Thiên tổng kết quy luật một phen, hỗ trợ phân tích chỉ tiết, có lẽ sẽ có tác dụng.”

Hắn nhìn Hạ Hầu Ngạo Thiên một cái, nói:

“Vị trí của chúng ta, là Khai Dương trong Bắc Đẩu Thất Tinh, quy luật của Khai Dương đăng trận có hai điểm, một là đi không có khả năng vượt qua năm bước khoảng cách, nếu không sẽ hạ xuống đèn Khổng Minh cảnh cáo. Hai là không có khả năng thoát ly khu vực ánh đèn bao phủ, đây có thể là quy luật của toàn bộ đăng trận. Ba là chừng năm phút, Thất Tỉnh Đăng Trận sẽ thay đổi phương vị, trong lúc đó sẽ hạ xuống mưa kiếm.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhíu mày suy nghĩ, đứng ở nơi đó, không nói một lời.

“Chúng ta còn có bốn phút nghênh đón lượt mưa kiếm thứ hai.” Trương Nguyên Thanh nói.

Tất cả mọi người đều không nói gì, đều nhíu mày trầm ngâm.

“Còn có ba phút.” Trương Nguyên Thanh tính thời gian nhắc nhở.

Chỉ Sát cung chủ không có đầu mối nói: “Làm sẵn dự tính cho trường hợp xấu nhất, Nguyên Thủy, nếu như cậu có thể thôi diễn được hình ảnh chúng ta bị tập kích, có phải có thể giảm tổn thương đến thấp nhất hay không?”

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ lắc đầu: “Quan tinh thôi diễn cần thời gian, không chỉ hai phút đồng hồ. Mặt khác, có khói đen bao phủ, che chắn tinh tượng, tôi không thôi diễn được tin tức.”

Khói đen tương đương với bí ẩn.

Chỉ Sát cung chủ không nói tiếp.

“Còn hai phút đồng hồ.” Thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên chậm chạp chưa trả lời, giọng điệu Trương Nguyên Thanh bắt đầu trầm thấp.

Lúc này, trong nhẫn truyền đến tiếng phương sĩ đời Tần nói thầm:

“Tu sĩ chúng ta, tầm tiên vấn đạo, cầu chính là trường sinh tiêu dao. Linh cảnh hành giả các người đơn giản so với cổ trùng còn cổ trùng hơn, khiến người ta thương hại.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên đang lo nghĩ, nghe được lời này tâm tính có chút sụp đổ, cả giận nói: “Bớt châm chọc, ông cái đồ lão già vô dụng. Ông lão nhà người khác có thể giúp chủ nhân bật hack, ông cái gì cũng không làm được, cần ông làm gì.”

Phương sĩ đời Tần cười “ha ha”, nói: “Linh cảnh chính là hack lớn nhất của các người, thiếu niên hai mươi tấn thăng Chúa Tể, ở thời đại đó của chúng tôi, không cách nào tưởng tượng.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghiến răng nghiến lợi: “Chúng tôi nếu là chết ở chỗ này, ông cũng đừng hòng đi ra ngoài nữa.”

“A, nơi này khắp nơi đều là âm khí nồng nặc, đối với tôi cũng là đại bổ.” Phương sĩ đời Tần cười nói: “Đây là thánh địa.”

Trương Nguyên Thanh giọng điệu cấp rút: “Còn một phút đồng hồ.”

Hắn nghe hai người biểu diễn, trong lòng cũng nôn nóng đến muốn nổ tung.

Đời Tần phương sĩ thở dài nói:

“Khai Dương tinh lại được xưng là Võ Khúc tinh, chủ trật tự.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Trương Nguyên Thanh đồng thời ngẩn ngơ, người sau mang lời của ông lão thuật lại một lần.

Phó Thanh Dương hỏi:

“Võ Khúc tinh vì sao chủ trật tự? Mà không phải chủ bạo lực hoặc võ lực?”

Tri thức phương diện mặt ngoài, hắn có đọc lướt qua, chỉ là tinh tượng hỗn tạp tối nghĩa, thâm ảo khó hiểu, hắn lại không phải Thần Dạ Du, cho nên không xâm nhập nghiên cứu.

“Chủ võ dũng chính là Phá Quân, cũng chính là Dao Quang.” Phương sĩ đời Tần truyền đạt tỉnh thần dao động: “Võ Khúc nắm võ, dùng lý giải của các người thời đại này, chính là giữ gìn trị an, cho nên là nắm giữ trật tự.”

“Tôi hiểu rồi!” Hạ Hầu Ngạo Thiên trở nên kích động, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ:

“Tôi biết nguyên nhân gặp phải công kích rồi, Khai Dương quản trật tự, cho nên ở lúc có người một mình tiến lên, sẽ có đèn Khổng Minh đi xuống cảnh cáo, một người đi một mình, mọi người đình trệ bất động, kẻ độc hành đại biểu không có trật tự, bởi vậy sẽ phải gánh chịu công kích.”

Phó Thanh Dương nhíu mày nói: “Khi đèn Khổng Minh bay, chúng ta là cùng nhau hành động, công kích vẫn giáng xuống.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩn ra.

Ma Nhãn Thiên Vương tức giận nói: “Cậu hiểu cái chym! Nguyên Thủy trước đó thao túng âm thi tiến lên, dưới tình huống chỉ có một người, theo lý mà nói không tính là mất trật tự, nhưng hắn vẫn gặp công kích.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên á khẩu, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

“Chỉ còn ba mươi giây!” Trương Nguyên Thanh thở dài: “Chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Ma Nhãn lần nữa hiện ra ba đầu tám tay.

Phó Thanh Dương tập trung tinh thần cảnh giới.

Chương 2919: Tìm kiếm trận nhãn (3)

Phương sĩ đời Tần thản nhiên nói: "Ý nghĩ của hắn không sai, chỉ là các người thế hệ này không hiểu người tu hành cổ đại, cho nên không nghĩ ra cách hóa giải. Nếu như tôi không đoán sai, cần cùng đi vũ bộ."

"Cái gì là vũ bộ?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Phó Thanh Dương, Chỉ Sát cung chủ cùng Ma Nhãn lộ ra vẻ nghi hoặc giống nhau như đúc.

Hạ Hầu Ngạo Thiên không hổ là Học Sĩ, thể hồ quán đỉnh, lớn tiếng nói: "Vũ bộ là một loại động tác bộ pháp đạo sĩ ở trong nghi lễ cầu nguyện thần linh thường dùng, cước đạp thất tinh, đạp cương bộ đấu, thời gian có hạn, tôi chỉ diễn luyện một lần."

Nói xong, nhanh chóng đi một đoạn bộ pháp ẩn chứa quy luật.

Vừa vặn lúc này, đèn Khổng Minh trên trời bắt đầu bay.

Lần này, mọi người chưa vội vã truy tìm đèn Khổng Minh, mà là ở dưới khẩu quyết của Hạ Hầu Ngạo Thiên kêu gọi, đều nhịp, ăn ý bước đi vũ bộ.

Chậm chạp nhưng ổn định đuổi theo đèn Khổng Minh.

Ánh đèn âm trầm xanh lét phiêu đãng, vô thanh vô tức, chưa có bất cứ nguy cơ cùng hung hiểm gì.

"Phù!" Ma Nhãn Thiên Vương thở ra một hơi, "Không sai rồi, chúng ta đã tìm được đạo sinh tồn trong trận pháp, tiếp theo chính là tìm trận nhãn."

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hiếm thấy trở thành trục chính của đoàn đội, thu hoạch giá trị cảm xúc to lớn, nhưng hắn không phải quá vui vẻ.

"Thông qua quan sát của tôi, Huyền Qua cùng Chiêu Diêu hai ngôi sao, hẳn là hai ngọn đèn Khổng Minh, giấu ở bên trong những ngọn đèn Khổng Minh này. Tìm được bọn nó rồi phá đi, liền có thể phá trận." Hạ Hầu Ngạo Thiên thở dài nói:

“Nhưng điều này gần như không có khả năng, lão đầu, ông có phát hiện gì?”

Phương sĩ đời Tần truyền ra tỉnh thần dao động: “Trận nhãn ở nơi nào, tôi không biết. Nhưng tôi biết, Thất Tỉnh Đăng đã từng di động hai lần, cán chùm sao Bắc Đẩu chỉ đông, đại biểu mùa xuân. Cán chùm sao Bắc Đẩu chỉ tây, đại biểu mùa đông. Bây giờ cán chùm sao Bắc Đẩu ở đông, là mùa xuân. Có hai lần nữa, mùa đông liền đến.”

“Mùa đông tới sẽ như thế nào?” Trương Nguyên Thanh vội hỏi.

Phương sĩ đời Tần cười ha ha nói: “Ý nghĩa Thất Tỉnh Đăng sẽ chuyển thành sát trận, các người cho dù khống chế quy luật, cũng đừng hòng sống sót. Ha ha, trận pháp chung quy là là giết người mà sáng tạo, sao có thể để người xông vào trận địa một mực bình an vô sự?”

Đậu! Trong lòng Trương Nguyên Thanh rùng mình, niềm vui hóa thành tình thế nguy hiểm không còn sót lại chút gì.

Trận nhãn giấu ở trong mấy trăm cái đèn Khổng Minh, mà những đèn Khổng Minh này không có khả năng cưỡng ép phá hư, nếu không sẽ đưa tới kiếm khí tập kích.

Tồi tệ nhất chính là, bọn họ chỉ có sáu phút thời gian tìm ra hai trận nhãn bên trong mấy trăm chén đèn Khổng Minh từ trước tới giờ không thể phá hư.

Đây là việc con người có thể làm được?

Sau khi Trương Nguyên Thanh mang lời của phương sĩ đời Tần thuật lại cho các đồng đội, cho dù trấn định như Phó Thanh Dương, cũng biến sắc.

“Đột nhiên tiến vào độ khó Địa Ngục nha.” Ma Nhãn Thiên Vương tặc lưỡi, nói: “Tôi cùng Phó Thanh Dương có bảy thành nắm chắc gắng gượng qua sát trận, nhìn thấy BOSS. Nguyên Thủy Thiên Tôn có ba thành tỷ lệ, Chỉ Sát cung chủ bốn thành, về phần Hạ Hầu Ngạo Thiên nha, một thành tỷ lệ cũng không có.”

Ba thành tỷ lệ cùng bốn thành tỷ lệ không có khác nhau nha! Hạ Hầu Ngạo Thiên nhất định phải chết không nghi ngờ, mình

và cung chủ tỷ lệ sống sót không lớn! Trương Nguyên Thanh âm thầm lo nghĩ.

Hắn ghét nhất không phải nguy cơ, mà là ở trong lĩnh vực mình không am hiểu gặp phải nguy cơ sinh tử.

Chỉ Sát cung chủ trầm ngâm nói:

“Luyện Yêu Hồ của tôi là chí bảo, bất cứ công kích nào cũng không thể tổn hại nó. Thật đến tuyệt cảnh, tôi sẽ mang Luyện Yêu Hồ giao cho người có hi vọng sống sót nhất kia trong các người.

Bên trong giữ phân thân của các người, sau khi trở về hiện thực, nghĩ cách đạt được Mẫu Thần Tử Cung. Nếu như tất cả mọi người đều chết ở trong phó bản, vậy cũng chỉ có thể chờ đợi ngài hội trưởng tìm tới phó bản Nam Uyển, mang đi Luyện Yêu Hồ.

“Chẳng qua, Luyện Yêu Hồ là vật phẩm quyền hạn nhân viên quản lý, tôi không rõ sau khi phó bản thiết lập lại, linh cảnh có thể thu nó hay không.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên cường thế ngắt lời:

“Đều đừng nóng vội, còn chưa tới một bước này.”

Hắn ánh mắt thâm thúy, vẻ mặt ngưng trọng, thu liễm khí chất trung nhị cùng ngạo mạn.

“Trận pháp coi trọng cân bằng! Mùa đông đã là sát trận, mùa xuân liền nhất định là an toàn.” Hắn vừa nói, vừa lấy ra con rối, điều khiển nó tiến lên.

Con rối sải bước, đi mười mấy bước, chưa gặp phải bất cứ công kích nào.

Hạ Hầu Ngạo Thiên lại điều khiển nó đi ra khỏi phạm vi ánh đèn bao phủ, kiểm khí không có gì bất ngờ xảy ra tiến đến, phá hủy con rối.

Kết quả này khiến mọi người có chút kinh ngạc vui sướng.

Điều này ý nghĩa, bọn họ có thể ở trong vòng năm phút đồng hồ, đi khắp bảy tòa đăng trận mà không chịu bất cứ công kích nào.

Chương 2920: Đánh giết Boss (1)

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Làm sao tìm được trận nhãn? Thời gian để lại cho chúng ta không nhiều.”

Câu nói này của hắn, đạt đến hiệu quả nam lặng yên nữ rơi lệ.

Phương sĩ đời Tần xen vào một câu: ‘Trận nhãn là trung tâm của trận pháp, khác biệt với những đèn Khổng Minh khác, nó không có đủ lực công kích, chỉ phụ trách truyền năng lượng, nhiều đèn Khổng Minh như vậy, chính là cái sẽ không công kích ai.”

Trương Nguyên Thanh nghe xong liền bác bỏ.

Muốn thông qua phương pháp này tìm kiếm trận nhãn, thì phải lần lượt công kích đèn Khổng Minh, chi phí thử lỗi quá cao, thời gian lại không kịp.

Phó Thanh Dương đột nhiên nói:

“Có một biện pháp! Chúng ta có thể lợi dụng quy tắc linh cảnh tìm ra trận nhãn, phàm vật phẩm giàu linh tính trong linh cảnh, đều có thuộc tính. Trận nhãn không giống với đèn Khổng Minh khác, thuộc tính vật phẩm cũng tất nhiên khác biệt

Hạ Hầu Ngạo Thiên lắc đầu: “Không được, khói đen có hiệu quả bí ẩn, chúng ta không nhìn thấy thuộc tính vật phẩm. Không tin, cậu có thể thử một lần.”

Bên trong Dao Quang điện, bọn họ đã chưa nhìn thấy thuộc tính vật phẩm của Trảm Tiên Phi Đao cùng pho tượng.

“Không, chủ ý của lão đại không có vấn đề.” Trương Nguyên Thanh trở nên hưng phấn:

“Tôi có thể thi triển Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần, tịnh hóa khói đen khu vực này, không có bí ẩn thêm vào, mọi người liền có thể nhìn thấy thuộc tính vật phẩm. Chỉ là như vậy, mọi người liền không có cách nào sử dụng kỹ năng, chỉ có thể lần lượt chạm vào đèn Khổng Minh, ba phút thời gian, không đủ mọi người tìm ra trận nhãn, nhưng có thể bài trừ một bộ phận.”

Không hổ là lão đại, bình thường không mở miệng, mở miệng liền nói trúng trọng tâm.

Phó Thanh Dương "Ừ" một tiếng: "Chúng ta đi hướng đăng trận khác biệt, tách ra tìm kiếm, vận khí tốt, có lẽ ba phút đồng hồ là đủ rồi."

Thời gian cấp bách, Trương Nguyên Thanh lập tức mở ra tổ hợp kỹ năng Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần, mi tâm của hắn hiện ra dấu ấn Thái Dương, làn da chuyển thành màu vàng sẫm, sau đầu hiện ra một vầng mặt trời thu nhỏ.

Hào quang vàng óng tinh khiết sáng tỏ xua đuổi bóng tối xung quanh, ép quỷ hỏa màu xanh lét xuống.

Linh lực trong cơ thể mọi người tựa như chịu xua đuổi, nhanh chóng tiêu tán, bọn họ không để ý chút nào, hành động, lao ra khỏi Khai Dương đăng trận, xuôi theo đèn Khổng Minh "hình đường thẳng" kết nối sáu tòa đăng trận, tiến về Ngọc Hành, Dao Quang, Thiên Cơ, Thiên Tuyền cùng Thiên Xu…

Trương Nguyên Thanh đưa mắt nhìn mọi người tản ra, tung người lao lên, kéo hai ngọn đèn Khổng Minh xuống.

Kéo đèn Khổng Minh xuống, cũng không tính là công kích nó.

Mấy giây sau, tin tức vật phẩm hiển hiện:

« Tên: Đèn Khổng Minh »

« Loại hình: Công cụ chiếu sáng »

« Công năng: Chiếu sáng, phóng thích kiếm khí »

« Giới thiệu: Đèn Khổng Minh bị âm khí ô nhiễm, bộ phận tạo thành Thất Tinh Đăng Trận. »

« Ghi chú: Trả giá của việc công kích nó là điều ngươi không thể thừa nhận, nếu như có thể, coi như ta chưa nói. »

Thuộc tính vật phẩm của hai ngọn đèn Khổng Minh giống nhau như đúc.

Không phải trận nhãn! Ài, nếu như trong linh cảnh có một nghề nghiệp nắm giữ vận may tốt biết bao nhiêu… Trương Nguyên Thanh thất vọng buông ra hai ngọn đèn Khổng Minh, một lần nữa lao lên, lại vồ xuống hai ngọn đèn, xem xét thuộc tính vật phẩm.

Vẫn là bộ phận tạo thành trận pháp, công năng là kiếm khí cùng chiếu sáng, có được kiếm khí, ý nghĩa không phải trận

nhãn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên và Chỉ Sát cung chủ bởi vì linh lực bị phong ấn, chỉ có thể áp dụng phương pháp giống như Trương Nguyên Thanh, mà Ma Nhãn Thiên Vương cấp 8, thì hiện ra pháp tướng ba đầu tám tay.

Chịu Nhật Thăng áp chế, biên thành hai đầu sáu tay.

Sáu cánh tay một lần có thể kéo xuống sáu ngọn đèn, một người cân ba, hiệu suất cực cao.

"Khai Dương trận số lượng đèn Khổng Minh là 40 cái, Ngọc Hành, Dao Quang, Thiên Cơ, Thiên Tuyền, Thiên Xu và Thiên Quyền, số lượng hơi có khác biệt, nhưng không kém nhiều, nếu như cộng thêm phần chuôi gáo kết nối bảy tòa đăng trận, xấp xỉ 340 ngọn đèn Khổng Minh." Phó Thanh Dương vừa nhảy lên, vừa mang số liệu mình quan sát được nói cho mọi người:

"Mọi người báo cáo tình huống một phen."

Hạ Hầu Ngạo Thiên: "Ngọc Hành đã kiểm tra tám cái, chưa tìm được trận nhãn."

Chỉ Sát cung chủ: "Thiên Quyền đã kiểm tra mười cái, chưa tìm được trận nhãn."

Trương Nguyên Thanh: "Khai Dương đã kiểm tra mười cái, chưa tìm được trận nhãn."

Ma Nhãn Thiên Vương: "Thiên Cơ mười tám cái, chưa tìm được trận nhãn."

Phó Thanh Dương cất cao giọng nói: "Dao Quang mười cái… Nguyên Thủy, báo cáo thời gian."

"Cách đăng trận bay đi lần tiếp theo, còn có hai phút đồng hồ." Thân là Thần Dạ Du, Trương Nguyên Thanh mẫn cảm nhất đối với canh giờ hô to.

Tần suất mọi người nhảy lên trong nháy mắt tăng tốc, tựa như con thỏ, không ngừng nhảy lên, rơi xuống, nhảy lên, rơi xuống.

Rất nhanh, Ma Nhãn Thiên Vương ba đầu tám tay lớn tiếng nói:

“Thiên Cơ đăng trận kiểm tra xong, chưa tìm được trận nhãn.”

Phó Thanh Dương tỉnh táo chỉ huy: “Ma Nhãn, lập tức đi Thiên Xu, tất cả mọi người đếm số.”

Chương 2921: Đánh giết Boss (2)

Thiên Xu là một tòa xa nhất, ở vị trí đầu muôi.

Ma Nhãn Thiên Vương nhanh chân phi nước đại, lướt qua Hạ Hầu Ngạo Thiên dưới đèn Ngọc Hành, Chỉ Sát cung chủ dưới đèn Thiên Quyền, lướt qua Thiên Tuyền đăng trận không có ai, hướng về Thiên Xu đăng trận đầu muôi tiến đến.

Hạ Hầu Ngạo Thiên: “Ngọc Hành đã kiểm tra hai mươi cái, chưa tìm được trận nhãn.”

Chỉ Sát cung chủ: “Thiên Quyền đã kiểm tra hai mươi hai cái, chưa tìm được trận nhãn.”

Trương Nguyên Thanh: “Khai Dương đã kiểm tra hai mươi sáu cái, chưa tìm được trận nhãn.”

Phó Thanh Dương cất cao giọng nói: “Dao Quang ba mươi cái… Nguyên Thủy, báo cáo thời gian.”

“Còn có một phút đồng hồ.” Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói.

Tốc độ mọi người nhảy lên rõ ràng nhanh thêm, sự lo lắng hiện lên trên mặt mỗi người, một phút đồng hồ cuối cùng, đã tính là giành giật từng giây. Mà đèn Khổng Minh bọn họ kiểm tra, là một phần ba tổng số lượng. Một phút đồng hồ cuối cùng, muốn kiểm tra xong 200 cái đèn Khổng Minh còn lại, gần như không có khả năng, chỉ có thể cược vận khí.

Lúc này, Chỉ Sát cung chủ bỗng nhiên vui vẻ nói: “Tìm được trận nhãn rồi!” Cô lắc đèn Khổng Minh trong tay phải, hai tay dùng sức xé ra.

Đèn quỷ bện bằng nan trúc theo tiếng mà xé rách, quỷ hỏa âm trầm xanh lét bên trong phá diệt.

Mà cô chưa gặp phải bất cứ công kích nào.

Đúng là trận nhãn… Mọi người mừng rỡ, trên mặt khó giấu được vui mừng, ngay cả Phó Thanh Dương cũng thả lỏng vẻ mặt lạnh lùng.

Hắn hoàn thành một lần cuối cùng lên xuống, rốt cuộc loại bỏ xong đăng trận trên đỉnh đầu, cao giọng nói:

“Dao Quang ba mươi tám cái, kiểm tra xong, không có trận nhãn.”

Nói xong, hắn chạy như điên, lướt qua Trương Nguyên Thanh, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Chỉ Sát cung chủ, đến Thiên Tuyền đăng trận không người, ở phía trước hắn, chính là Ma Nhãn Thiên Vương.

“Còn có ba mươi giây!” Tiếng của Trương Nguyên Thanh đồng bộ truyền đến, ngay tại lúc đó, hắn hoàn thành kiểm tra Khai Dương đăng trận, bắt đầu kéo từng chiếc đèn Khổng Minh kết nối “Dao Quang” cùng “Khai Dương”.

Bọn nó số lượng không nhiều, chỉ có mười cái.

Đám người động tác mau lẹ, chỉ hận mẹ không sinh ra thêm mấy cánh tay, chỉ hận mình không phải ba đầu tám tay.

“Hai mươi giây cuối cùng!” Trương Nguyên Thanh hô to.

Đến một bước này, thật ra đã không cần Trương Nguyên Thanh đếm số nữa, nhưng hắn vẫn phải cho các đồng đội một câu nhắc nhở, tăng thêm cảm giác nguy cơ cùng lòng cảnh giác.

“Mười giây cuối cùng.” Trương Nguyên Thanh kiểm tra xong một cặp đèn Khổng Minh cuối cùng, thời gian còn lại bảy giây, hắn hóa thân tàn ảnh, lướt qua Khai Dương đăng trận đỉnh đầu, tung người lao lên, kéo xuống đèn Khổng Minh kết nối “Khai Dương” cùng “Ngọc Hành”.

Vừa kiểm tra xong một đôi, sau khi phát hiện không phải trận nhãn, hắn quay đầu hét lớn: “Chỉ còn ba giây, mau trở lại!”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều lao đến, không có ai sính anh hùng, không có ai máu nóng lên não, sức chấp hành cùng ăn ý có thể xưng là hoàn mỹ.

Trương Nguyên Thanh giải trừ Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiên Thần.

Sau khi mọi người trở về Khai Dương đăng trận một giây đồng hồ, Thất Tỉnh Đăng Trận bắt đầu chuyển động ngược chiều kim đồng hồ.

Không cần Hạ Hầu Ngạo Thiên nhắc nhở, bọn họ phối hợp bước vũ bộ, cước đạp thất tinh, đi theo Khai Dương đăng trận trên đỉnh đầu cùng nhau di động, giữ bản thân ở trong phạm vi ánh đèn.

Lo lắng mở miệng sẽ khiến trật tự "sụp đổ", bọn họ quả thực là không dám nói một câu.

Thẳng đến khi cả tòa Thất Tỉnh Đăng Trận hoàn thành chuyển động ngược chiều kim đồng hồ, chuôi muôi từ đông chỉ nam, tiên vào mùa hè, bọn họ mới dừng lại.

Phó Thanh Dương lập tức nói:

"Lập tức tập hợp số liệu!"

Sau khi mọi người chia sẻ tin tức, đạt được: Dao Quang đăng trận không có trận nhãn; Khai Dương đăng trận không có trận nhãn; Ngọc Hành đăng trận không có trận nhãn; Thiên Quyền đăng trận có một trận nhãn; Thiên Cơ không có trận nhãn; Thiên Xu không có trận nhãn.

Thiên Tuyền ba mươi tám đèn Khổng Minh, Phó Thanh Dương chỉ kiểm tra mười hai cái.

Ma Nhãn bằng sức một mình kiểm tra hai tòa đăng trận, nhưng đứa nhỏ vận khí không tốt, chưa tìm được trận nhãn.

Mặt khác, trong sáu "đường kết nối", đường nối Dao Quang cùng Khai Dương đăng chưa tìm được trận nhãn (Trương Nguyên Thanh kiểm tra), đèn nối đường Thiên Tuyền cùng Thiên Xu không có trận nhãn (Ma Nhãn kiểm tra).

Tuyến đèn kết nối Ngọc Hành và Thiên Quyền không có trận nhãn (Hạ Hầu Ngạo Thiên và cung chủ liên thủ hoàn thành).

Tập hợp xong tin tức, Phó Thanh Dương nói:

"Trước mắt chưa kiểm tra là dãy đèn nối "Khai Dương" cùng "Ngọc Hành", dãy đèn nối "Thiên Quyền" cùng "Thiên Cơ", cùng dãy đèn kết nối "Thiên Cơ" và "Thiên Tuyền".

“Trong đó, dãy đèn Khai Dương cùng Ngọc Hành, Nguyên Thủy kiểm tra hai cái, cho nên, bên trong ba dãy đèn đầu đèn Khổng Minh chưa tiếp nhận kiểm tra là 28 cái.

“Mặt khác Thiên Tuyền đăng trận, tôi chỉ kiểm tra mười hai cái, còn có hai mươi sáu cái chưa kiểm tra.”

Hắn dừng một chút, tổng kết: “Đèn Khổng Minh chúng ta còn cần kiểm tra, tổng số lượng là năm mươi tư cái.”

Chương 2922: Đánh giết Boss (3)

Ma Nhãn Thiên Vương liền nói ngay: “Năm mươi tư cái đèn, trong vòng một phút tôi liền có thể kiểm tra xong, vấn đề là, chúng ta phải làm sao thông qua Ngọc Hành, Thiên Quyền cùng Thiên Cơ ba tòa đăng trận, tiến về Thiên Tuyền?”

Mỗi một đăng trận đều có nguy hiểm không giống nhau, phá giải đăng trận cần thời gian.

Bây giờ chuôi muôi chỉ hướng mùa hè, lần sau chính là mùa thu.

Từ mùa hè đến mùa thu năm phút đồng hồ, từ mùa thu đến mùa đông năm phút đồng hồ. Khấu trừ thời gian bọn họ vừa rồi tập hợp số liệu dùng, thời gian để lại cho bọn họ phá giải đăng trận đã không đủ mười phút đồng hồ.

“Từ chúng ta tập hợp số liệu đến bây giờ, đã qua hai phút rưỡi, chúng ta còn lại bảy phút rưỡi.” Trương Nguyên Thanh nói rất nhanh. Hắn vừa nói, vừa lấy ra âm thi, nói:

“Trước tiên mang dãy đèn Khai Dương cùng Ngọc Hành tìm tòi rõ ràng.”

Vì thế mọi người và âm thi triển khai vũ bộ, chân đạp thất tinh, tới biên giới Khai Dương đăng trận.

Âm thi bước một chân ra khỏi phạm vi Khai Dương đăng trận, mà mọi người dừng ở biên giới.

Đèn nối là an toàn, không có cơ chế nguy cơ.

Trương Nguyên Thanh thao túng âm thị lên xuống, mang ngọn đèn còn lại trên đèn nối kiểm tra hoàn tất, rất đáng tiếc, chưa tìm được trận nhãn.

Dãy đèn chưa kiểm tra, chỉ còn bốn mươi sáu cái.

Lúc này, ông lão trong nhẫn truyền đến tinh thần dao động:

“Bên trong Ngọc Hành đăng trận không nên dừng lại, trực tiếp chạy tới. Không nên hỏi vì sao, không cần làm ra bất cứ suy nghĩ gì!”

Trực tiếp chạy tới? Không suy nghĩ bất cứ cái gì? Trương Nguyên Thanh đầu tiên là sững sờ, sau đó bài trừ tạp niệm, thao túng âm thi không dừng, phi nước đại trong Ngọc Hành trận.

Khiến người ra bất ngờ chính là, âm thi bình an vô sự chạy qua Ngọc Hành trận, chưa chịu bất cứ công kích nào.

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía ngón cái Hạ Hầu Ngạo Thiên, “Tiền bối, chuyện là thế nào?”

Ông lão trong nhẫn “Cười ha hả” nói:

“Ngọc Hành chủ thị phi, như thế nào là thị phi? Nhiều người đã thị phi, suy nghĩ không chu toàn cũng sinh thị phi, cho nên bảo cậu không đi suy nghĩ, đơn độc qua trận thử một lần.

Cho dù thất bại, cũng chỉ là một âm thi thôi.”

Trương Nguyên Thanh giơ ngón tay cái lên:

“Nhà có người già như có bảo bối, lão tiền bối không hổ là tiên trưởng đời Tần, lão tiền bối dứt khoát bỏ gian tà theo chính nghĩa, đi theo tôi là được rồi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên không tự chủ giấu chiếc nhẫn ở phía sau, khẽ nói:

“Lão già này quỷ kế đa đoan, vô cùng giảo hoạt, tiểu tử cậu khống chế không nổi, chỉ có bản nhân vật chính mới được.”

Trương Nguyên Thanh cũng không có thời gian và hứng thú tấu hài chung với hắn, hỏi:

“Tiền bối, Thiên Quyền làm sao thông qua? Chúng ta còn khoảng chừng nửa phút.”

Ông lão trong nhẫn trầm mặc một giây: “Dò đường, quan sát.”

Nói xong, lại bổ sung một câu: “Thiên Quyền cai quản cân bằng.”

Thiên Quyền cai quản cân bằng? Trương Nguyên Thanh không lãng phí thời gian, thao túng âm thi tiến vào Thiên Quyền đăng trận, một tích tắc sau, từng đạo kiếm khí dày đặc nhưng có trật tự hướng về âm thi.

Trương Nguyên Thanh thao túng âm thi tránh thoát hai đợt kiếm khí, ngã ở đợt thứ ba.

Âm thi này vừa ngã xuống, âm thi thứ hai đã xông qua Ngọc Hành đăng trận, lần nữa tiên vào Thiên Quyền đăng trận, lần này kiên trì tới đợt kiểm khí thứ tư mới bị phá hủy.

Âm thi thứ ba sau đó vào trận, ở sau khi né tránh đợt kiếm khí thứ năm, bên tai Trương Nguyên Thanh truyền đến tiếng của Phó Thanh Dương: "Sang phải hai mét, hướng phía trước một mét, đi sang trái hai mét, hướng phía trước một mét, xuất trận!"

Hắn không hề nghĩ ngọi, lập tức bước sang phải ba bước, nơi vừa rồi đặt chân quả nhiên lọt vào kiếm khí công kích.

Cứ như vậy, hắn dựa theo Phó Thanh Dương chỉ thị, giống như biết trước tránh thoát ba lần kiếm khí công kích, thuận lợi xuyên qua Thiên Quyền tinh trận.

Cũng chính là lúc này, Thất Tỉnh Đăng Trận bắt đầu di động ngược chiều kim đồng hồ.

Mọi người vội vàng chân đạp vũ bộ, di động theo Thất Tỉnh Đăng Trận.

Chuôi muôi chỉ hướng tây, tiến vào "mùa thu", lần tiếp theo chuyển động, chính là mùa đông, sát trận kích phát.

Bọn họ chỉ còn năm phút đồng hồ.

"Phó Thanh Dương, cậu có phải đã nhìn ra quy luật Thiên Cơ đăng trận hay không?" Ma Nhãn Thiên Vương nhìn về phía Phó Thanh Dương.

Người sau khẽ gật đầu: "Thiên Quyền kiếm khí công kích coi trọng cân bằng, bốn mươi ngọn đèn, chia làm năm tổ, một lần chỉ có tám ngọn đèn sẽ phóng thích kiếm khí, mỗi một tổ vị trí vừa lúc đối xứng, phi thường cân bằng. Mặt khác, bởi vì cung chủ xé đi một chiếc trận nhãn, bốn mươi ngọn đèn chỉ còn ba mươi chín cái, cho nên một tổ đèn trong đó số lượng không

đủ, vi phạm cân bằng chi đạo, sẽ không phóng thích kiếm khí nữa.”

Hắn chính là nhìn rõ hiện tượng này, mới có thể đánh giá ra quy luật cùng vị trí kiếm khí rơi xuống.

Ma Nhãn Thiên Vương gật gật đầu:

“Thời gian không nhiều, tôi đi giúp Nguyên Thủy, cậu chỉ đường cho tôi.”

Chương 2923: Đánh giết Boss (4)

Vốn là ở biên giới Khai Dương trận, hắn vừa sải bước ra khỏi khu vực này, dọc theo đường đèn, bước chân không ngừng xông qua Ngọc Hành, sau đó dựa theo Phó Thanh Dương chỉ thị, thông qua Thiên Cơ đăng trận, hội hợp với âm thi.

Rất nhanh mang dãy đèn kết nối Thiên Quyền cùng Thiên Cơ loại bỏ hoàn tất.

Cảm xúc vui sướng tràn ra ở trên mặt mỗi người, tới đây, chỉ còn lại dãy đèn kết nối “Thiên Cơ” cùng “Thiên Tuyền” (10 cái), cùng Thiên Tuyền hai mươi sáu ngọn đèn.

36 ngọn đèn, ở trước mặt Ma Nhãn ba đầu tám tay, cũng chỉ là chuyện trong vòng một phút.

Mà bọn họ còn chừng bốn phút thời gian.

Chẳng qua, khó khăn cũng không phải không có, bày ở trước mặt mọi người, còn có hai tòa đăng trận “Thiên Co” cùng “Thiên Tuyển”.

Nguy cơ hai tòa đăng trận còn chưa rõ.

Trương Nguyên Thanh việc nhân đức không nhường ai, thao túng âm thi bước vào Thiên Cơ trận.

Vừa bước vào trong đó, đỉnh đầu liền có một đạo kiếm khí giáng xuống, Trương Nguyên Thanh vừa nghiêng người tránh đi, đã thấy kiếm khí kia đổi hướng, “Vù”, xuyên thủng mi tâm âm thi.

Trương Nguyên Thanh trong Khai Dương trận, đầu bật ngửa ra sau, lộ ra vẻ thống khổ.

Kiếm khí đả thương bộ phận linh thể kia hắn đưa vào trong cơ thể âm thi.

Kiếm khí có thể đổi hướng?

Trương Nguyên Thanh cố nén đau đớn, nói:

"Quy luật của Thiên Cơ trận là kiếm khí chuyển biến, không cách nào dựa vào di chuyển vị trí tránh né, nhưng nhìn từ trước mắt, một mục tiêu chỉ có một đạo kiếm khí, không cao lắm. Tôi lại phái âm thi dò xét một phen."

Ma Nhãn Thiên Vương ngắt lời nói:

"Chúng ta chỉ có bốn phút, mà kiểm tra đèn Khổng Minh cần một phút đồng hồ, ba phút đồng hồ muốn liên tục phá hai tòa đăng trận, làm sao có thời giờ để cậu phái âm thi thử?

Loại cường độ công kích này, giao cho tôi là được."

Hắn hiện ra pháp thân ba đầu tám tay, thân hình đột nhiên bành trướng, hóa thành người khổng lồ cao ba mét, sải bước vào trong trận.

"Vù!"

Kiếm khí rít lên lao tới.

Ma Nhãn Thiên Vương ổn định tiến lên, không tránh không né, tám cánh tay vung binh khí, mang kiếm khí đánh tới lần lượt đánh nát, thủ vững như bàn thạch.

Kiếm khí bị đánh nát mỗi một đạo, liền sẽ giáng xuống một đạo, thỉnh thoảng sẽ đánh nát binh khí Ma Nhãn Thiên Vương ngưng tụ ra, lưu lại trên thân vị Viễn Cổ Chiến Thần này vết thương xuyên qua, lại không cách nào nguy hiểm tới tính mạng.

Ma Nhãn Thiên Vương rất nhanh xông ra khỏi Thiên Cơ đăng trận, ở trong ánh mắt chờ mong của mọi người, kiểm tra dãy đèn kết nối "Thiên Cơ" cùng "Thiên Tuyền", chưa tìm được trận nhãn.

Đến đây, chỉ còn hai mươi sáu ngọn đèn của "Thiên Tuyền" đăng trận. "Trận nhãn ngay trong hai mươi sáu ngọn đèn." Trương Nguyên Thanh nói: "Chúng ta còn có hai phút đồng hồ, Ma Nhãn, không có thời gian, lập tức vào trận."

Ma Nhấn Thiên Vương nhanh chân bước vào “Thiên Tuyển” .

Ở trong nháy mắt hắn tiến vào “Thiên Tuyển” đăng trận, ba mươi tám ngọn đèn Khổng Minh trên đỉnh đầu chậm rãi hạ xuống, lơ lửng chung quanh hắn.

Ba mươi tám ngọn đèn Khổng Minh đồng thời sáng lên, ba mươi tám đạo kiếm khí đồng thời bắn phá.

Ma Nhãn Thiên Vương biến sắc hẳn, tám tay vươn ra hết, vung vẩy binh khí, kéo ra từng tàn ảnh.

Hắn đã gặp tập kích đáng sợ nhất từ khi tiến vào đăng trận đến nay.

Ầm ầm ầm… Tám binh khí trong tay Ma Nhãn không ngừng vỡ vụn, vẻn vẹn chống cự không đến ba giây, vũ khí liền vỡ vụn.

Ba mươi tám đạo kiếm khí tập trung vào một chỗ, đánh nát cái đầu kia ở giữa của hắn.

Thân thể Ma Nhãn Thiên Vương đột nhiên cứng đờ, ầm ầm ngã xuống.

Trong nhẫn của Hạ Hầu Ngạo Thiên truyền đến tiếng ông lão thở dài:

“Thiên Tuyển lại gọi là Đại Môn tinh, chủ quyền uy, quả nhiên đáng sợ nhất. Tòa đăng trận kia không có phương pháp mưu lợi, chỉ có thể lấy lực hóa giải.

Chỉ Sát cung chủ lập tức lấy ra Luyện Yêu Hồ, muốn hồi sinh Ma Nhãn.

“Chờ một chút!” Trương Nguyên Thanh ngăn cô lại, “Trước đừng hồi sinh Ma Nhãn, hồi sinh hắn, cũng là chết, ngược lại sẽ hoàn toàn hại hắn, chờ một lát.”

Hắn vừa ấn tay cung chủ xuống, vừa nhìn về phía Phó Thanh Dương, vẻ mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có:

“Lão đại, Ma Nhãn tốn chừng một phút, chúng ta chỉ còn ba phút, trừ thời gian kiểm tra trận nhãn, chỉ còn hai phút đồng hồ.

“Thời gian không đủ thoải mái, chúng ta nhất định phải đánh cược một lần.”

Phó Thanh Dương nhìn hắn: "Đánh cược như thế nào?'

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

"Một người vào trận, dễ dàng bị tập kích. Chúng ta cùng đi, thay Ma Nhãn gánh chịu áp lực, để hắn có thể đưa ra tay kiểm tra đèn.

Nhưng như vậy, ở trước khi Ma Nhãn tìm ra trận nhấn, chúng ta chỉ có thể chết một lần, nếu không thì thật sự ngã xuống trong phó bản."

Vẻ mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên tràn đầy lo lắng:

"Bằng vào sức phòng ngự của chúng ta, căn bản không chịu được. Đáng giận, đoàn đội chúng ta thiếu một Thổ Quái."

Chiến thuật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn nghe hiểu.

Mọi người cùng nhau làm vật hy sinh, thay Ma Nhãn đỡ kiếm.

Chương 2924: Đánh giết Boss (5)

Trương Nguyên Thanh nói:

"Trừ phi anh có biện pháp tốt hơn, mặt khác, tôi không phải đang thảo luận với anh, đây là mệnh lệnh của bang chủ. Ừm, chúng ta nói chuyện đã thành công lãng phí ba mươi giây."

Hạ Hầu Ngạo Thiên cực ít nói tục, nhịn không được, thốt ra một chữ "đệch".

Không ai phản đối nữa.

Trương Nguyên Thanh giao cho cung chủ Trảm Tiên Phi Đao.

Chỉ Sát cung chủ vừa tiếp nhận hồ lô vỏ vàng, vừa cởi giáp mây ném về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên, "Nó có thể giúp anh cản vài kiếm."

Làm người nắm giữ Luyện Yêu Hồ, cô không cần mạo hiểm, một khi cô chết rồi, toàn đội liền không có vú em.

Người chết liền không cách nào hồi sinh.

Sắc mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên dễ coi hơn một chút, nhanh chóng tiếp nhận giáp mây, vừa mặc, vừa đi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, Phó Thanh Dương bước ra khỏi Khai Dương trận.

Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Khiên Tử Kim, mở ra kỹ năng Liệt Dương Chiến Thần, dẫn đầu thông qua Ngọc Hành đăng trận, ở dưới Phó Thanh Dương chỉ đạo, chuẩn xác tránh đi kiếm trận cân bằng Thiên Quyền.

Ở Thiên Cơ đăng trận kiếm khí có thể đổi hướng, hai lần bị đánh nát Khiên Tử Kim.

Rất nhanh, ba người hội hợp ở ngoài Thiên Tuyền đăng trận.

Trương Nguyên Thanh quát: "Cung chủ, hồi sinh Ma Nhãn."

Chỉ Sát cung chủ lập tức vuốt ve thân ấm, nghiêng miệng ấm, hắt ra ánh sáng màu vàng vụn sáng chói như ngôi sao, phiêu phiêu đãng đãng, lướt qua vài tòa đăng trận, bao lấy thi thể không đầu của Ma Nhãn.

Một giây sau, xương cốt, máu, tổ chức não của Ma Nhãn như là trải qua đảo ngược thời gian, nhao nhao quay lại tổ chức lại.

Ma Nhãn Thiên Vương một lần nữa đứng lên.

Ba mươi tám ngọn đèn Khổng Minh một lần nữa hạ xuống, vây khốn Ma Nhãn, đồng phát ra hào quang xanh lét mạnh mẽ.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng vào trận, trụ vững phía sau Ma Nhãn Thiên Vương, kích hoạt phòng ngự tuyệt đối của Khiên Tử Kim, đẩy về phía trước!

—— Trải qua Dao Quang trận kịch chiến, cùng bên trong Khai Dương đăng trận gặp phải mưa kiếm rửa tội, lại thêm một đường chạy đến tiếp nhận công kích, năng lượng Khiên Tử Kim sớm đã tập hợp đủ.

Hào quang màu vàng tím dâng lên, cấu thành bức tường hình khiên.

Gần hai mươi đạo kiếm khí bắn ở trên bức tường, húc vỡ chính mình.

Áo choàng của Phó Thanh Dương phần phật bay múa, ở bên trái Ma Nhãn Thiên Vương, hai tay đều cầm một thanh kiếm, kiếm như tàn ảnh, đánh nát toàn bộ kiếm khí lao tới trước mặt.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thì ở bên phải, phác họa ra trận pháp phòng ngự, xoắn nát bảy tám đạo kiếm khí.

Ma Nhãn Thiên Vương thì hướng phía trước công kích, vừa đánh nát kiếm khí bắn tới, vừa tới gần về phía đèn Khổng Minh.

Tói gần đèn Khổng Minh, hai cánh tay hắn bảo vệ đầu, sáu cánh tay còn lại riêng phần mình bắt lấy sáu ngọn đèn, đọc được tin tức vật phẩm.

"Phốc!"

Ngực Hạ Hầu Ngạo Thiên bị vài đạo kiếm khí xuyên qua, thân thể lập tức cứng đờ, kiếm khí đến tiếp sau liên miên bất tuyệt, bắn hắn thành cái sàng.

Một giây sau, hắn được Chỉ Sát cung chủ cứu sống, một lần nữa đứng lên. Mà lúc này, bức tường hư ảo Khiên Tử Kim xây dựng ra tiêu tán, phòng ngự tuyệt đối kết thúc.

Trương Nguyên Thanh lập tức thi triển năng lực "Hư Vô", suy yêu kiếm khí, lần nữa tranh thủ thời gian cho Ma Nhãn, nhưng bản thân hắn trong khoảnh khắc bị bắn thủng trăm ngàn lỗ.

Cường độ kiếm khí ở giữa cấp 8 trung kỳ đến đỉnh phong, dù là bị suy yếu, cũng không phải hắn Thần Nhật Du cấp 7 này có thể ngăn cản.

Trừ Phó Thanh Dương phòng thủ thành thạo điêu luyện, Trương Nguyên Thanh và Hạ Hầu Ngạo Thiên đều lâm vào hiểm cảnh.

Bốn người riêng phần mình chiếm cứ một phương, theo Ma Nhãn kiểm tra không ngừng di động phương vị.

Phó Thanh Dương nhắc nhở những cái đèn kia đã kiểm tra ở vị trí nào, tránh cho lặp lại.

"Còn có ba mươi giây, tìm được chưa?" Trương Nguyên Thanh lớn tiếng nói, hắn kích hoạt lên bộ trang bị Tử Kim cùng Kim Long hộ thuẫn, vung đoản đao cản.

"Chưa!" Ma Nhãn trầm giọng trả lời.

"Nhanh lên, nhanh lên…" Hạ Hầu Ngạo Thiên liên thanh thúc giục, vừa nói, vừa lấy ra các loại đạo cụ, có phòng ngự, có trị liệu, cũng có nghề nghiệp Kiếm Khách.

Lúc này, Ma Nhãn Thiên Vương nhạy cảm bắt được một chiếc đèn Khổng Minh xen lẫn trong "đồng bạn".

Khi đèn chung quanh tỏa ra ánh sáng, nó cũng theo đó sáng lên, cũng sẽ bắn ra kiếm khí sắc bén, nhưng kiếm khí là ảo thuật, mà không phải chân thực.

Trận nhãn là không có lực công kích.

"Tìm được rồi!" Ma Nhãn Thiên Vương toàn thân là vết thương xuyên thủng trong lòng vui mừng, bắt lấy cái đèn Khổng Minh kia, thậm chí chưa đọc thuộc tính vật phẩm, trực tiếp xé nát.

Kiếm khí không ngừng kích hoạt, ở lúc này đã ngừng lại.

Cả tòa Thất Tỉnh Đăng Trận tắt. Đèn Khổng Minh rơi xuống như mưa.

Thấy tình hình này, tất cả mọi người đều có loại cảm giác "hư thoát", ngay cả ông lão trong nhẫn cũng như trút được gánh nặng.

Phó bản này mặc dù tốn thời gian không dài, lại dị thường hung hiểm, lúc nào cũng quanh quẩn bên bờ vực sinh tử.

Linh cảnh hành giả thật đáng thương.

Chỉ Sát cung chủ vội vàng vuốt ve Luyện Yêu Hồ, đổ nghiêng ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch trị liệu thương thế của các đồng đội.

Chương 2925: Đánh giết Boss (6)

Đám người ở tại chỗ chỉnh đốn, Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm thụ được tê dại do vết thương khôi phục mang tới, trong lòng âm thầm thề, không tiếp tục theo Nguyên Thủy Thiên Tôn vào phó bản nữa.

Trong nửa tháng, liên tục hai lần trải qua phó bản độ khó cao, mang đến gánh nặng mãnh liệt cho thân thể cùng tinh thần.

"Thất Tỉnh Đăng Trận đã phá, phó bản còn chưa kết thúc, cửa này hẳn là còn có boss." Phó Thanh Dương nhẹ nhàng nói: "Nghỉ ngơi một khắc đồng hồ, sau đó vào điện đẩy boss."

Ma Nhãn Thiên Vương ngáp một cái, "Buồn ngủ quá, muốn ngủ một giấc, nếu không trì hoãn đến nửa giờ sau đi."

Hạ Hầu Ngạo Thiên khẽ nói: "Sớm một chút vượt ải, về sớm một chút, cậu có lòng dạ thanh thản ngủ, tự mình nằm đi."

Vẻ mặt mỗi người đều rất nhẹ nhàng, chưa bởi vì sắp đối mặt boss mà khẩn trương.

Trương Nguyên Thanh đang muốn nói chuyện, chợt có phát hiện, nhìn về phía Kim Đỉnh điện.

Gần như một giây sau, âm khí mênh mông từ trong Kim Đỉnh điện trào ra.

Trương Nguyên Thanh lập tức giơ cao bàn tay, chế tạo ra mặt trời màu vàng đường kính nửa mét.

Mượn hào quang vàng óng tinh khiết sáng tỏ, mọi người nhìn thấy trong âm khí vô cùng vô tận, một bóng người chậm rãi đi đến.

Hắn mặc lệch phục sức trường bào đời Đường, tóc xõa khô héo như rơm rạ, làn da xanh đậm, nhăn như vỏ cây, một đôi tròng mắt lồi ra ngoài vằn vện tia máu.

Trong tay hắn cầm theo một thanh kiếm loang lổ vết gỉ.

"Người nào quấy nhiễu bản tọa ngủ say!"

Âm vật này phát ra tinh thần dao động "chói tai".

"Hắn nói mọi người đám ma cà bông này, thế mà quấy rầy hắn nghỉ ngơi." Trương Nguyên Thanh phiên dịch cho các đồng đội nghe, "Nhìn khí tức, là cấp 9 yếu."

Cái này nằm trong dự đoán của hắn, cũng ở trong dự liệu của đám người Phó Thanh Dương.

Từ Dao Quang điện đến Chính Khí điện, lại đến Thất Tỉnh Đăng Trận, cường độ cao đến đáng sợ.

Cường độ của một phó bản là có hạn mức cao nhất, ba cửa trước đã là hiểm tượng hoàn sinh, tỉ lệ tử vong cực cao, boss sau cùng không thể nào là cấp 9.

Nếu vậy, đã không phải phó bản cấp A, mà là cấp S.

Bởi vậy, đẳng cấp âm vật trong điện ở trong dự đoán của bọn họ, mà kẻ địch cấp 9 yếu, lấy thực lực tổng hợp của đội ngũ, cơ bản có thể nghiền ép.

“Ma cà bông là một người đời Đường có thể nói ra?” Hạ Hầu Ngạo Thiên liếc xéo hắn.

“Tôi đây là dịch ý!” Trương Nguyên Thanh cao giọng nói: “Cung chủ, đưa hồ lô cho tôi, chơi hắn!”

Chỉ Sát cung chủ ném qua hồ lô vỏ vàng treo ở bên hông, Trương Nguyên Thanh tán đi quả cầu lửa màu vàng, lui sang một bên, bắt đầu điệu nhảy tế tự.

Hạ Hầu Ngạo Thiên chân đạp cương bộ, miệng lẩm bẩm.

Dưới chân nhanh chóng mở ra một trận pháp hình tròn, khuếch tán, bao quát boss âm vật trong đó.

Đỉnh lô hư ảo từ trên trời giáng xuống, giam cầm boss phó bản trong lò, Hạ Hầu Ngạo Thiên sau đó vung ra Tam Muội Chân Hỏa, ý đồ luyện hóa kẻ địch.

“Ầm!”

Kiếm khí cường thịnh đánh nát đỉnh lô, âm vật cường đại nắm lấy thanh kiếm, cuốn theo âm khí đáng sợ lao thẳng về phía đám người.

Ma Nhãn tháo xuống băng đô vận động trên trán, bắn ra chùm sáng màu đỏ vàng.

Âm vật khí thế hung hăng thân thể bỗng nhiên cứng đờ, mặc kệ là âm lực hay kiếm khí, đều ở trạng thái mất khống chế.

Phó Thanh Dương nhân kiếm hợp nhất, hóa thân dải cầu vồng, đâm xuyên ngực âm vật.

Âm vật linh lực bạo loạn kịch liệt chiến đấu với Phó Thanh Dương, tựa như tuyệt thế kiếm khách trong tiểu thuyết võ hiệp giao thủ, kiếm khí lôi kéo khắp nơi, đinh đinh đang đang không dứt bên tai.

Lúc này, Trương Nguyên Thanh kết thúc điệu nhảy tế tự, khom người nói:

“Xin mời bảo bối quay người!”

Miệng hồ lô lao ra một đạo hào quang màu trắng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đóng đinh ở mi tâm âm vật, chợt xoay tròn.

Đầu của âm vật theo tiếng kêu mà rơi xuống.

Âm vật sẽ không bởi vì đầu rơi xuống mà chết, nhưng công năng phong ấn của Trảm Tiên Phi Đao có hiệu lực, linh hồn bị giam cầm ở trong đầu. Cái đầu dữ tợn kia kịch liệt lay động, linh hồn bên trong muốn xông phá phong ân.

Trương Nguyên Thanh rốt cục bắt lấy cơ hội mở ra công năng giai đoạn thứ hai của Thôn Thiên Thú.

Con mắt hung dữ của Thôn Thiên Thú sáng lên, nhìn chằm chằm âm vật nơi xa, bỗng dưng há mồm.

Cái mồm to cỡ nắm đấm tựa như lỗ đen, sinh ra luồng khí xoáy cuồn cuộn, hút đầu của âm vật vào trong miệng.

Chừng một phút, bọn họ giải quyết hết một âm vật cấp 9 yếu. Thật sự là bảo bối tốt nha, nêu có thể mang ra khỏi phó bản, dưới cấp 9 mình vô địch, trên cấp 9 một đổi một! Trương Nguyên Thanh yêu thích không buông tay vuốt ve hồ lô vỏ vàng, nói:

“Thôn Thiên Thú còn đang tiêu hóa, đại khái cần một khắc đồng hồ, Đạo Đức Thiên Tôn, anh có thể chợp mắt rồi. Tôi đi xem một chút Bạch Đế Quan có ở đó hay không.”

Hắn nhanh chân đi về phía Kim Đỉnh điện.

Chương 2926: Kết toán ban thưởng (1)

Bước vào cửa Kim Đỉnh điện, Trương Nguyên Thanh lòng bàn tay hướng lên trên, dâng lên ngọn lửa màu vàng óng, miễn cưỡng xua đi khói đen bao phủ, khiến sự vật trong điện đập vào mi mắt.

Bố cục của điện này không khác gì Dao Quang điện, Chính Khí điện, trong đơn giản mộc mạc, lại có mấy phần trang nghiêm.

Bên trên bục dựng thẳng một pho tượng ông lão cầm kiếm, tay áo dài bồng bềnh, tiên phong đạo cốt, như là kiếm tiên trong

truyền thuyết, đáng tiếc trên đầu không đội mũ mão.

Trương Nguyên Thanh chạm đến pho tượng, chưa đọc được tin tức vật phẩm.

Ở dưới Nhật chi thần lực chiếu rọi, vẫn không có tin tức vật phẩm, nói rõ đúng là một vật phàm.

Hắn sau đó ở trong điện dạo qua một vòng, chưa tìm được.

Lập tức rời đi, tiến về khu vực phòng xá.

Ở dưới sự hỗ trợ của đám người Phó Thanh Dương, rất nhanh tìm kiếm xong phòng xá, chưa tìm được Bạch Đế Quan.

Phó Thanh Dương mang kịch bản Nam Uyển đọc kỹ một lần, nói:

"Không có kịch bản ẩn giấu."

Có chút đạo cụ giấu ở trong "kịch bản ẩn giấu", cần phát động nhiệm vụ ẩn giấu mới có thể có được, tựa như Trương Nguyên Thanh trong âm Dương trấn đạt được "Pháp Bào âm Dương", chính là hoàn thành kịch bản ẩn giấu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên phân tích: "Hai loại khả năng, một là Bạch Đế Quan không ở Thục Sơn. Dù sao Bất Lương Soái là nhân vật đời Đường, thời gian trôi qua ngàn năm, Bạch Đế Quan đã sớm đổi chủ. Hai là Bạch Đế Quan ở chủ phong, không ở Nam Uyển.

"Bất Lương Soái từng nói, Bạch Đế Quan là bảo vật trấn phái của Thục Sơn, đã là bảo vật trân phái, khẳng định cất giữ ở trong chủ phong."

Ma Nhãn Thiên Vương nghe vậy, tặc lưỡi nói:

"Đẳng cấp độ khó của chủ điện, hắn là cấp S, Nguyên Thủy, một cái mũ rách, không cần thiết mạo hiểm như vậy.

"Phó bản cấp Chúa Tế mức S, Sợ Hãi từng tiến vào một lần, sau khi đi ra cảm khái, đời này gặp cấp S một lần là được rồi, điểm kinh nghiệm cao nữa, bảo bối nhiều nữa, cũng không muốn tiến vào nữa."

Đám người Phó Thanh Dương lựa chọn trầm mặc.

Ngay cả Hạ Hầu Ngạo Thiên tự cho mình nhân vật chính, cũng không có cách nào vào lúc này vươn cổ làm một câu: Không phải chỉ là cấp S sao!

Cùng là cấp S phó bản, Siêu Phàm Thánh Giả cấp S là ác mộng của linh cảnh hành giả bình thường, mà phó bản cấp S giai đoạn Chúa Tể là ác mộng của các thiên tài.

Từ khi linh cảnh sinh ra đến nay, hai đại khu, trăm năm lịch sử, thiên tài vô số, nhưng phó bản cấp S giai đoạn Chúa Tể bị công phá, không cao hơn mười cái.

Trương Nguyên Thanh không khỏi nghĩ đến phần tư liệu phó bản chưa công phá Bạch Hổ binh chúng kia được Phó Thanh Dương cho.

Bên trong có một phó bản tên gọi "Cô quân phấn chiến*", nhiệm vụ chủ tuyến: Một mình diệt một nước.

* một mình anh dũng chiến đấu

Đây chính là cường độ của phó bản cấp S.

So sánh với nó, tất cả phó bản trước kia, đều trở nên giống như chạy trốn mật thất.

Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, thở dài nói:

"Được rồi, cưỡng cầu vô dụng, sau này hãy nói đi."

Nếu như Bạch Đế Quan thật ở Thục Sơn chủ phong, phẩm chất đạo cụ kia hẳn là cấp 9.

Uy lực của bộ trang bị Tế Trời, chỉ sợ thật là vô địch thủ dưới Bán Thần, thậm chí có thể cứng đối cứng với Bán Thần một phen.

Lúc này, bên tai Trương Nguyên Thanh truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Ting! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người— Thục Sơn Nam Uyển, số hiệu 45, độ khó đẳng cấp A, đang kết toán phần thưởng… »

« Phần thưởng đang kết toán… Thu hoạch được vật phẩm / đạo cụ: âm Ngọc kết tinh, Trảm Tiên Phi Đao x3 (tiêu hao phẩm), Thất Tỉnh Đăng Trận (tiêu hao phẩm) »

« Thưởng điểm kinh nghiệm: 20% »

« Nhiệm vụ chủ tuyến hoàn thành kết toán! »

« Kết toán hoàn tất! Sau mười phút rời khỏi linh cảnh… »

A, phần thưởng thẻ nhân vật Ma Quân lại trống lượt? Là hoàn toàn hao tổn hết vốn, hay là phẩm chất đạo cụ còn lại ở cấp 8 cùng cấp 9, đẳng cấp mình không đủ, cho nên không cách nào cho phần thưởng?

Trương Nguyên Thanh cũng không phải quá thất vọng, hai lần ban thưởng phó bản độ khó cao, cộng thêm trước đó tích lũy, số lượng dự trữ đạo cụ Chúa Tể của hắn có thể nói là phong phú.

20% điểm kinh nghiệm, so với Vua Mất Nước ban thưởng còn phong phú hơn, là bởi vì boss phó bản bị mình đánh chết? Trương Nguyên Thanh mở ra thuộc tính nhân vật, điểm kinh nghiệm tăng tới 50%.

Có lẽ là cửa ải Dao Quang điện biểu hiện ưu dị, lại thêm boss phó bản là hắn đánh chết, điểm kinh nghiệm ban thưởng cao hơn ở Vua Mất Nước.

Cái này cũng bình thường, dù sao trong đánh boss Vua Mất Nước, hắn đánh là phụ trợ, không phải dame chính.

Hắn nhìn về phía các đồng đội bên cạnh, trên trán mỗi người đều sáng lên dấu ấn nghề nghiệp của riêng mình, cảm thụ được linh lực rót vào.

“Không tồi, rất không tôi!” Hạ Hầu Ngạo Thiên vui sướng hài lòng nói: “Tôi tăng 11% điểm kinh nghiệm, bây giờ tổng kinh nghiệm đạt tới 20%.”

Chương 2927: Kết toán ban thưởng (2)

Tốc độ lên cấp như vậy, đặt ở toàn bộ đại khu thứ hai, cũng là cấp bậc ngầu rồi.

Lại có thể về gia tộc làm màu.

Chờ hắn tấn thăng Chúa Tể cấp 9, liền có thể bảo gia chủ thoái vị, tấn thăng Bán Thần, liền khiến lão tổ tông cúi đầu xưng thần.

Phó Thanh Dương nhìn mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên một cái, yên lặng thu hồi ánh mắt, "Nguyên Thủy, điểm kinh nghiệm của cậu tích lũy đến bao nhiêu rồi?"

Trương Nguyên Thanh thở dài:

"50%!

"Muốn thăng cấp 8, ít nhất còn phải trải qua hai lần phó bản cấp A, lão đại thì sao?"

Đến giai đoạn Chúa Tể, tốc độ lên cấp giảm đi rõ ràng, thật sự quá khó rồi.

Khó trách Phó Thanh Dương bắt chước Nguyên Soái một lần, liền không đề cập tới việc này nữa. Khó trách nhiều năm như vậy, không ai có thể phá kỷ lục của Nguyên Soái, liên tục phó bản cường độ cao, quả thật làm người tuyệt vọng. Lại nói, Nguyên Soái hơn phân nửa cũng không phải liên tục phó bản độ khó cao, trong lúc đó khẳng định xen lẫn phó bản cấp thấp.

Bằng không, ba tháng đã có thể tấn thăng Bán Thần, không cần đến một năm.

Phó Thanh Dương nói: "Cấp 8, 18%."

Hắn sau khi tân thăng Chúa Tể, bắt chước Nguyên Soái, thành công lên tới cấp 8.

Hai lần phó bản cấp A phía sau, Vua Mất Nước ban thưởng 11% điểm kinh nghiệm, Thục Sơn Nam Uyển ban thưởng 6% điểm kinh nghiệm.

Nguyên Thủy có thể thăng nhanh như vậy, là bởi vì hắn tồn tại, khiến độ khó phó bản tăng lên tới cấp 8.

Nếu là phó bản cấp 7 mức A, Nguyên Thủy chưa chắc có phần thưởng phong phú như thế.

Lòng bàn tay Chỉ Sát cung chủ nâng hồ lô vỏ vàng, nói:

"Tôi đạt được Trảm Tiên Phi Đao tiêu hao phẩm, chính phẩm ở trong tay các người à?"

Bọn người Trương Nguyên Thanh toàn bộ lắc đầu.

Chỉ Sát cung chủ nhìn về phía cháu trai, lẩm bẩm: "Chị còn tưởng rằng cậu sẽ là khí vận chỉ tử, không ngờ phó bản căn

bản không ban thưởng chính phẩm.”

“Có lẽ sau khi vượt qua chủ phong, sẽ có được nó.” Phó Thanh Dương làm ra phán đoán của mình: “Điều kiện tiên quyết là người thông qua chủ phong, đồng thời cũng thông qua Thục Sơn Nam Uyển.”

Nếu như vậy, phó bản Thục Sơn này ích lợi cao đến nghịch thiên nha, đã có thể đạt được Bạch Đế Quan, định ngày hẹn Hạo Thiên Thượng Đế, còn có thể đạt được Trảm Tiên Phi Đao! Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, đồng thời lấy ra âm Ngọc kết tinh.

Đây là một khối kết tinh to bằng nắm tay, tản ra âm khí mãnh liệt.

« Tên: âm Ngọc kết tinh »

« Loại hình: Tinh thạch »

« Công năng: Cường hóa »

« Giới thiệu: Tinh thể quý giá sản xuất nhiều ở nơi âm khí bành trướng, cần ngàn năm thời gian mới có thể thành hình, có thể luyện chế pháp khí, tăng lên phẩm cấp của âm vật. »

« Ghi chú: Vật liệu giống như tiêu hao phẩm, không có trả giá! »

Âm khí rất mạnh nha, là tài liệu cao cấp phẩm chất Chúa Tể, nếu dùng để luyện chế đạo cụ, có thể luyện ra một món đạo cụ trung cao cấp phẩm chất Chúa Tể. Chẳng qua, đạo cụ trung phẩm tỉ lệ thất bại cũng rất cao, huống chi là phẩm chất cao, mà âm Ngọc kết tinh chỉ có một khối, được rồi, vẫn là cho nghiệt đồ sư tỷ tăng lên phẩm cấp đi.

Trương Nguyên Thanh thu hồi tài liệu, nhìn đếm ngược, còn có hơn 30 giây sau trở về hiện thực.

Lúc này, hắn nghe thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên cách đó không xa đột nhiên trở nên kích động, lớn tiếng nói:

“Tôi nghĩ được biện pháp rồi, ta nghĩ được biện pháp rồi!”

Đám người ùn ùn nhìn sang, Ma Nhãn Thiên Vương hỏi: “Cậu nghĩ được cái gì rồi?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên không để ý tới hắn, nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, đôi mắt tỏa sáng: "Tôi nghĩ được biện pháp lách qua thẻ nhân vật tăng lên điểm kinh nghiệm rồi!"

Vừa dứt lời, cảnh vật trước mắt mọi người xuất hiện chập chờn.

…

Hoàng hôn.

Quán cà phê bên ngoài đồn cảnh sát khu Khang Dương.

Trần Nguyên Quân mặc thường phục, ngồi ở trước bàn tròn bên cạnh vách thủy tinh, ánh mắt trầm ngưng nhìn người đi đường, dòng xe cộ lui tới, bưng ly cà phê nhấp một ngụm.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy đồng đội Lý Đông Trạch mặc âu phục màu đen, cầm gậy chống, giữ lại đôi ria mép đẹp đẽ ban ngành đặc thù, từ đồn cảnh sát đi ra, hướng về phía quán cà phê.

Lý Đông Trạch vào quán cà phê, ánh mắt quét qua trên thân các vị khách, lập tức khóa chặt Trần Nguyên Quân, giọng điệu khoa trương nói:

"A, Oh my god!

Người cuồng công việc lớn nhất trong đồn cảnh sát thế mà mời tôi uống cà phê, nói ra nhất định không ai tin tưởng."

Lão Trần - Trần Nguyên Quân nghiêm túc gọi nhân viên phục vụ tới, "Làm cho anh ta một ly Cappuccino."

Đợi nhân viên phục vụ làm xong cà phê bưng lên, Trần Nguyên Quân ngay lập tức mở miệng: "Lý đội, còn nhớ tháng tư năm ngoái, vụ án mất tích anh tiếp nhận lần đó chứ?"

"Án mất tích…" Lý Đông Trạch nghĩ một chút, nói: "Vụ án Lôi Nhất Binh mất tích, liên quan đến đứa em họ kia của cậu?"

Ở dưới cung chủ thôi miên, Lý Đông Trạch quên đi tên thật Nguyên Thủy Thiên Tôn, quên đi dung mạo Trương Nguyên Thanh, hai thân phận ở trong đầu hắn hoàn toàn chém đi.

Chương 2928: Kết toán ban thưởng (3)

Trần Nguyên Quân khẽ gật đầu, lông mày nhíu lại:

“Trước đây không lâu, kho hồ sơ đồn cảnh sát bị cháy, kho số liệu điện tử cũng bị hư hao, tôi ở lúc xử lý khôi phục số liệu, phát hiện một phần hồ sơ người mất tích.

“Người mất tích trên hồ sơ kia, chính là Lôi Nhất Binh.’

Lý Đông Trạch thưởng thức Cappuccino yên lặng để ly xuống, ngạc nhiên nói:

“Hồ sơ mất tích của Lôi Nhất Binh? Hắn không phải mất tích ở Hàng Châu tỉnh Giang Nam sao, vì sao đồn cảnh sát của chúng ta sẽ có hổ sơ ghi chép của hắn?”

Trần Nguyên Quân nói:

“Cái này không quan trọng, ít nhất tạm thời không quan trọng.

“Điều thật sự quan trọng là, phần hồ sơ này bị người ta từ trong kho số liệu xóa bỏ, nếu không phải lần này khôi phục mang tính kỹ thuật, tôi hoàn toàn không biết còn có chuyện này.

Đáng tiếc là, phần hồ sơ điện tử kia là không trọn vẹn, chỉ có thể nhìn thấy một bộ phận nội dung.”

Lý Đông Trạch là linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, càng trải qua sự kiện quan phương loại bỏ gián điệp Ám Dạ Mân Côi, lập tức hiểu ý tứ của Trần Nguyên Quân.

Trầm ngâm một phen, hỏi:

“Cậu hôm nay hẹn tôi đến quán cà phê gặp mặt, có cái gì cứ việc nói thẳng đi.”

Trần Nguyên Quân nói: “Tôi hoài nghi nội bộ cục an ninh khu Khang Dương tồn tại đồng chí phạm pháp loạn kỷ cương, hi vọng các anh có thể giúp đỡ tìm ra.”

Lý Đông Trạch cười nói:

“Vì sao không tự mình ra tay? Cậu là đại đội trưởng trị an, luận quyền lực, chỉ đứng dưới sở trưởng.”

“Lý đội, anh chưa hiểu ý của tôi.” Trần Nguyên Quân trầm giọng nói: “Tôi hi vọng anh dùng siêu năng lực giúp tôi tìm ra, thủ đoạn thường quy điều tra quá phiền phức, mà từ sau khi

siêu năng lực mất khống chế, tôi trở nên rất bận rộn, không có thời gian tiêu hao đối với chuyện này."

Trần Nguyên Quân ở sau khi thăng làm đại đội trưởng trị an, liền được cho biết rõ ràng người mang siêu năng lực tồn tại, sau đó trải qua sự kiện Bảng Công Đức ẩn đi, cùng ở Tùng Hải đả kích tà giáo các loại công việc, khiến hắn kết giao cùng hành giả quan phương, hợp tác trở nên càng thêm mật thiết.

Đối với thế giới vừa mới bước chân vào này, có bước đầu nhận biết.

Lý Đông Trạch chưa từ chối: "Được, trong ba ngày cho cậu kết quả."

…

Trung học khu Khang Dương.

Thuần Dương chưởng giáo đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, đường hoàng trước mặt người gác cổng, đi vào trường trung học này.

Đang thời gian tan học, sân thể thao, hành lang lầu dạy học, khắp nơi đều là học sinh chơi đùa cười vang.

Thuần Dương chưởng giáo ở lúc điều tra thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã từng tới trung học khu Khang Dương một lần, xe nhẹ đường quen tiến vào nhà hành chính, đẩy ra cửa phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng bụng phệ, đường chân tóc cao đến đỉnh đầu, đang chỉ đạo giáo viên nữ tiếng Anh mới tới làm việc.

Hiệu trưởng bắt lấy hai trọng điểm trong công tác của giáo viên nữ, ra sức tán thưởng, cũng sử dụng sở trường* mình nắm giữ trường học nhiều năm rèn luyện, lấp thiếu sót (lỗ thủng) cho cô, giáo viên nữ cảm giác kiếp sống nghề nghiệp cùng linh hồn đều được thăng hoa, đang say mê trong hiệu trưởng dạy bảo.

* chữ Hán Việt: trường xử, mang nghĩa sở trường, ngoài ra còn có thể hiểu là 'chỗ dài'

Cửa phòng làm việc khóa trái, bất thình lình bị đẩy ra, hai người đồng thời giật nảy mình.

Hiệu trưởng không quản tán dương hai nơi trọng điểm của giáo viên nữ, giáo viên nữ cũng tranh thủ thời gian che giấu thiếu sót (lỗ thủng) của mình.

Hiệu trưởng vẻ mặt giọng nói đều dữ tợn:

“Anh là ai!”

“Ai bảo anh vào đây?”

Thuần Dương chưởng giáo nhếch miệng: “Hạng lấy sắc dụ người, hạng người tuyên dâm ban ngày ban mặt, cũng xứng giáo dục con em người ta? Khó trách phẩm tính đời sau không bằng đời trước.”

Hiệu trưởng vừa muốn giận dữ mắng mỏ, bỗng nhiên vẻ mặt ngẩn ra, ánh mắt trở nên trống rỗng, mất đi thần thái.

Giáo viên nữ bên cạnh cũng là như vậy.

Thuần Dương chưởng giáo kéo cái ghế ra ngồi xuống, gác chân đến bàn làm việc, thản nhiên nói:

“Ta muốn tư liệu hộ tịch tất cả học sinh nam bản địa Tùng Hải năm 2017.”

Thông qua tình huống trong nhà giáo sư về hưu Diêu Nghi Lâm khu Khang Dương, Thuần Dương chưởng giáo kết luận Nguyên Thủy Thiên Tôn từng học trung học khu Khang Dương.

Trực tiếp lấy ra ảnh chụp dò hỏi tên họ, địa chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, dễ dàng gặp phải sự kiện tuần hoàn, cho nên hắn nghĩ ra cách điều hòa, lấy được địa chỉ gia đình tất cả học sinh có khả năng là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau đó dần dần loại bỏ.

Trong một tháng, tuyệt đối có thể khóa chặt địa chỉ gia đình Nguyên Thủy Thiên Tôn.

…

Vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh búng tay, hóa thành ánh sao biến mất ở phòng ngủ.

Sau đó, ánh sao từ phòng làm việc tổng giám đốc của Hạ Hầu Ngạo Thiên dâng lên.

Hắn nhìn Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng mới ra khỏi phó bản, không kịp chờ đợi hỏi:

“Anh vừa rồi nói nghĩ ra biện pháp lách qua thẻ nhân vật thu hoạch kinh nghiệm?”

Chương 2929: Lợi dụng bug (1)

Hạ Hầu Ngạo Thiên tựa như đã sớm biết hắn sẽ đến, lười biếng tựa ở thành ghế, bắt chéo chân, chỉ chỉ tủ lạnh nhỏ trong góc, nói:

“Tiểu Nguyên à, lấy cho tổng giám đốc cốc Coca đá, trước sau đều không hiểu chuyện như thế, bảo tôi về sau làm sao bồi dưỡng cậu!”

Thằng cha này, thật sự là cho chút ánh nắng liền xán lạn! Cho chút màu sắc liền mở phường nhuộm! Trương Nguyên Thanh yên lặng lẩm bẩm, đi đến bên tủ lạnh, cầm hai lon Coca tới, giễu cợt nói:

“Tôi cho rằng tổng giám đốc sẽ uống Latour bảo tồn từ thời kỳ Louis IV, hoặc là Lafite năm 82 trong phim ảnh vĩnh viễn uống không hết, dù gì cũng phải là một chai giá trên mây, chậc chậc, Coca béo phì không xứng với địa vị của ngài giờ này ngày này.”

Trong đầu Hạ Hầu Ngạo Thiên tìm tòi một phen Latour, mới nhớ tới đây là rượu nho trắng, khẽ nói:

“Vậy cậu uống Coca làm gì? Nó xứng với địa vị của cậu giờ này ngày này?”

“Tôi con lợn rừng này ăn không được cám mịn.” Trương Nguyên Thanh nói.

Hạ Hầu Ngạo Thiên gác chân:

“Học Sĩ là nghề nghiệp động não, mà lượng đường là vũ khí đại não đối kháng mệt nhọc.”

Hắn mở Coca ‘Ực’ một hớp, không thừa nước đục thả câu nữa, vênh mặt nói:

“Như vậy để chúng ta tiếp tục thảo luận đi, người tu hành cổ đại có thể thông qua cướp đoạt linh lực tăng lên bản thân, nhưng linh cảnh hành giả không được, bởi vì linh cảnh hành giả có thẻ nhân vật hạn chế. Nhưng ngay tại vừa rồi, tôi bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp lách qua thẻ nhân vật, đó chính là… Ở lúc vượt qua phó bản, cướp đoạt linh lực của người khác.”

Ở lúc vượt qua phó bản, ccướp đoạt linh lực của người khác? Đây là con đường Trương Nguyên Thanh chưa từng thiết tưởng, trầm ngâm nói: “Anh có nắm chắc không?”

“Trước mắt còn ở giai đoạn lý luận, nhưng tôi cho rằng nắm chắc rất lớn.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nhấp một ngụm Cola ngọt ngào, toàn thân cũng theo đó vui vẻ (vui vẻ = khoác lạc, phiên âm giống Cola), căng cứng cùng áp lực trong phó bản mang tới, ở trong lượng đường từ từ phân giải.

Hắn nói: “Lúc thông qua phó bản, công năng rót vào của thẻ nhân vật sẽ kích hoạt, hướng linh cảnh hành giả rót vào linh lực. Lúc này, cậu kịp thời tiến hành Thần Công Ăn Người, linh lực bên ngoài sẽ đi theo thẻ nhân vật rót linh lực, đục nước béo cò thân thể của cậu….”

“Chờ một chút!” Trương Nguyên Thanh kịp thời ngắt lời:

“Chúng ta trước đó từng thảo luận, linh cảnh hành giả không có khả năng cắn nuốt linh lực của người khác, là bởi vì thẻ nhân vật muốn tính toán điểm kinh nghiệm của chúng ta, mà cắn nuốt linh lực của người khác, sẽ khiến thẻ nhân vật phán đoán sai điểm kinh nghiệm, từ đó ở lúc ghép phó bản xuất hiện bug.

Ví dụ nói, ở lúc anh thông qua phó bản, thẻ nhân vật cho anh 10% điểm kinh nghiệm, ở trước khi nó cho ra, hoặc là trong tích tắc cho ra, trị số này liền ghi chép trong linh cảnh.

Trừ phi anh là nhân viên quản lý, có thể thông qua quyền hạn chí cao sửa chữa trị số bên trong linh cảnh, không phải vậy, cho dù thừa dịp linh lực rót vào cắn nuốt linh lực của người khác, điểm kinh nghiệm ghi chép trong linh cảnh sẽ không thay đổi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên khua ngón tay, ‘Sai sai, cậu chưa hiểu ý của ôia.”

Trương Nguyên Thanh bày ra tư thái rửa tai lắng nghe.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nói:

“Chúng ta không cần sửa chữa điểm kinh nghiệm thẻ nhân vật ghi chép, điều chúng ta muốn làm chính là vòng qua thẻ nhân vật tăng lên đẳng cấp của cậu, hoặc là nói… Cảnh giới! Cảnh giới trong miệng người tu hành cổ đại.

Linh cảnh hành giả mặc dù không cách nào thông qua cắn nuốt linh lực để tu vi tăng vọt, nhưng có thể bắt chước người tu hành cổ đại, tiến vào phó bản bang phái, chậm rãi tu hành để nâng cao điểm kinh nghiệm, đây là phương thức duy nhất tăng lên bản thân của đại bộ phận các Chúa Tể.

Cũng chính là nói, thẻ nhân vật hạn chế là bật hack, không hạn chế linh cảnh hành giả tu hành từng chút một. Tu hành tích lũy linh lực chậm chạp, ở trong phạm vi thẻ nhân vật có thể tiếp nhận, sẽ không dẫn đến bug ghép phó bản.

Như vậy, linh cảnh hành giả từ lúc nào, có thể cho phép bật hack, thực lực tăng vọt thì sao?”

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên, hắn đã nghe hiểu: “Tôi hiểu ý tứ của anh rồi.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên khẽ gật đầu:

“Trẻ nhỏ dễ dạy!

Linh cảnh hành giả chỉ có ở thời điểm vượt qua phó bản, thẻ nhân vật rót linh lực vào, là cho phép bật hack tăng vọt thực lực, cậu chính là phải bắt được thời cơ này, cắn nuốt linh lực của linh cảnh hành giả khác, tựa như bug thẻ linh cảnh.

Như vậy, mặc dù thẻ nhân vật ghi chép điểm kinh nghiệm của cậu là 50%, nhưng thực lực thực tế của cậu đạt đến 80%. Điểm kinh nghiệm chỉ là số liệu vô dụng, trong hiện thực, lấy chiến lực chân thực làm chuẩn.”

Biện pháp hay, biện pháp hay! Trương Nguyên Thanh ở trong lòng vỗ bàn tán dương.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tiếp tục nói:

“Chẳng qua, đường tắt này cũng không thể khiến cậu tăng lên đẳng cấp, mỗi lần thăng cấp ban thưởng kỹ năng thiên phú, là linh lực do ăn người thu hoạch không cách nào cho được.”

“Đã đủ rồi!” Trương Nguyên Thanh vui vẻ nói.

Chương 2930: Lợi dụng bug (2)

Nếu như chiến lực chân thực của hắn cao hơn trị số điểm kinh nghiệm ghi chép, như vậy, ở lúc một mình vào phó bản, liền có thể lấy thực lực cấp 7 hậu kỳ, tiến vào phó bản cấp 7 trung kỳ.

Độ khó phó bản giảm mạnh.

Phó bản cấp 7 bậc A, liền thành nơi hắn ăn điểm kinh nghiệm. Trong lúc đó lại phối hợp mãy lần cướp đoạt linh lực, không chừng không cần nửa năm, đã có thể tân thăng cấp 9, từ đó có tư cách tranh đoạt Thái Dương Chỉ Chủ.

— Cậu từng nói, yêu cầu thấp nhất của trở thành Bán Thần là tấn thăng cấp 9.

Cấp 9 sơ kỳ và cấp 9 đỉnh phong đều có thể, tựa như tiến vào phó bản giết chóc yêu cầu là cấp 3 cùng cấp 6, điểm kinh nghiệm là 1% hay 99% đều không quan trọng.

Chỉ là thực lực giữa hai bên chênh lệch quá lớn, cho nên không có linh cảnh hành giả sơ kỳ nào muốn tiến phó bản chịu chết, mà không phải không đủ tư cách.

Trương Nguyên Thanh lập tức mang tới giấy bút, mang thủ pháp lấy được trong linh thể pho tượng Dao Quang viết cho Hạ Hầu Ngạo Thiên.

“Đây là Tam Tài đan phương một vị đan sư cuối thời Đông Hán sáng tạo, trải qua mấy thế hệ cải tiến.” Trương Nguyên Thanh đưa trang giấy tràn ngập phù chú, văn tự cho Hạ Hầu Ngạo Thiên:

“Anh xem một chút có thể khống chế hay không.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên cả kinh: “Cậu lấy ở đâu?”

“Từ trong linh thể pho tượng Dao Quang phát hiện.” Trương Nguyên Thanh nói: “Vị kia từng là chưởng giáo Thục Sơn,

vừa vặn nắm giữ loại tà thuật này, ừm, tu sĩ cổ đại đến cảnh giới đó, đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, đại bộ phận pháp thuật thần công hẳn là đều có đọc lướt qua."

"Trùng hợp như vậy?" Hạ Hầu Ngạo Thiên nói thầm một tiếng, tập trung tinh thần đọc Tam Tài đan phương, lông mày khi thì nhíu lại, khi thì giãn ra, khi thì hưng phấn, khi thì phiền não.

Tận nửa giờ sau, hắn nói:

"Tôi thôi diễn một phen, lý luận đan phương không có vấn đề, dựa theo trình tự, hẳn là có thể luyện ra Tam Tài Đan, cậu mang Tam Tài Đan vào phó bản, chỉ cần dùng ở lúc linh lực rót vào, liền có thể nhanh chóng tăng lên cảnh giới.

"Nhưng… Bên trong tờ đan phương này cũng không có trình tự tịnh hóa tỉnh thần ô nhiễm, mà mục tiêu cậu muốn cắn nuốt tất nhiên là Thần Nhật Du, Thần Nhật Du linh lực cường đại, tùy tiện cắn nuốt, có thể nhóm lửa tự thiêu.

Cậu cũng không muốn đập thuốc đập thành kẻ điên chứ, tàn linh pho tượng Dao Quang đã khiến cậu thiếu chút nữa nổi điên, huống chỉ là linh lực tươi mới hoàn chỉnh. Đan sư kia khai sáng Tam Tài đan phương, cuối cùng nhất định mất khống chế mà chết.

Đây không phải hack, đây là độc phương dẫn cậu vào vực sâu."

Lông mày Trương Nguyên Thanh nhíu lại từng chút một.

Đúng vậy, lấy loại tà thuật này tấn thăng, phục dụng Tam Tài Đan vượt qua hai lần, hắn chỉ sợ cũng bị điên thành ma.

"Anh có đề nghị gì?" Hắn trưng cầu ý kiến nói.

Việc chuyên nghiệp hỏi người chuyên nghiệp.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhún nhún vai, "Tôi làm sao biết, luyện đan tôi là chuyên nghiệp, tịnh hóa linh hồn, tôi là ngoài nghề. Ài, xem ra tu hành không có đường tắt nha, bất cứ đường tắt nào cũng tất nhiên phải trả cái giá thật đứt."

Lúc này, trong nhẫn của Hạ Hầu Ngạo Thiên truyền đến tỉnh thần dao động của phương sĩ đời Tần:

“A, tìm một người giống như tôi, Thần Nhật Du cùng Học Sĩ song nghề nghiệp là được. Nói trước, lão phu là lấy Phương Sĩ làm chủ, pháp thuật Thần Nhật Du, chỉ học được chút da lông, chưa đạt tới cảnh giới Kim Ô, không cải tiến được đan phương này.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên khịt mũi coi thường: “Cần ông làm gì!”

Song tu nghề nghiệp Thần Nhật Du cùng Học Sĩ… Trong lòng Trương Nguyên Thanh mặc niệm một lát, đột nhiên như thể hồ quán đỉnh, nghĩ đến sư tôn yêu nhất, thân nhất, tập hợp vẻ đẹp và tài hoa cùng tồn tại của hắn.

Người tu hành cổ đại, bởi vì tu hành chậm chạp, tuổi thọ dài đằng đẵng, sở học hỗn tạp, kỹ năng các phương diện đều sẽ tiếp xúc.

Như luyện đan loại chuyện này, cơ bản đều biết đôi chút.

Trong miếu Tam Đạo sơn nương nương, giới thiệu liên quan tới nương nương, có một hạng: Thông hiểu thuật luyện đan, thường hỏi bệnh chữa bệnh miễn phí cho người dân xung quanh.

Lão mõ lại là Thần Nhật Du đỉnh phong, chính là nhân vật quan trọng cải tiến đan phương.

Chẳng qua, lão mõ tính cách cương liệt cường thế, chắc chắn sẽ không đồng ý, đừng nói mình là quan môn đệ tử của cô, cho dù phu quân, chỉ sợ cũng sẽ không đáp ứng.

Khó xử lý!

Trương Nguyên Thanh rời phòng làm việc của Hạ Hầu Ngạo Thiên, trở lại nhà bà ngoại, vẫn chưa nghĩ ra biện pháp thuyết phục lão mõ.

…

Trong mật thất.

Đại hộ pháp cúi đầu, đánh giá một chồng tư liệu học tịch thật dày, giọng khàn khàn:

“Thủ lĩnh đã thông báo, không cho phép chúng ta điều tra thân phận chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa.”

Thuần Dương chưởng giáo giữa hàng lông mày tràn ngập điên cuồng, nhưng lại cực độ nhẫn nại, cười lạnh nói:

"Ngươi là hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, ta không phải! Ta muốn làm cái gì thì làm cái đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn không chết, bản tọa ăn ngủ không yên. Ta nếu giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền có thể tước đoạt linh uẩn của hắn, quay về đỉnh phong. Đến lúc đó, nghiệt đồ kia tránh trong linh cảnh sẽ ăn ngủ không yên."

Chương 2931: Lợi dụng bug (3)

Thuần Dương chưởng giáo mang thù hận đối với nghiệt đồ chuyển dời đến trên thân Nguyên Thủy Thiên Tôn, đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn và hắn vốn có khúc mắc rất sâu.

Làm một tên điên cố chấp, chỉ cần không chết, hắn sẽ nhìn chằm chằm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đại hộ pháp không nói tiếp, lật xem vài lần tư liệu học tịch, nghi ngờ nói:

"Lấy thủ đoạn của quan phương, đã sớm xóa đi tất cả tin tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong trường học, cục an ninh các loại đơn vị, mặc kệ là dữ liệu điện tử hay tư liệu giấy, đều khó có khả năng tồn tại.

Trong những tư liệu học tịch này ngươi cho ta, không có Nguyên Thủy Thiên Tôn. Mà nếu cầm hình của hắn thăm dò, tự sẽ lâm vào tuần hoàn."

Vô giải!

"Ngu xuẩn!" Thuần Dương chưởng giáo lạnh lùng nói:

"Lấy trí tuệ của ngươi, là thế nào tấn thăng Thần Nhật Du? Chẳng lẽ ta không biết thủ đoạn cùng năng lực của quan phương?

Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người bản địa Tùng Hải, trung học khu Khang Dương chỉ tiếp thu học sinh khu mình, cũng chính là nói, đám bạn chơi từ nhỏ đến lớn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều sẽ tiến vào trung học này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tháng tư năm ngoái trở thành linh cảnh hành giả, khống chế năng lực siêu phàm, hắn lúc đó, sẽ không ngờ mình có thể ở ngắn ngủi một năm sau, trở thành nhân vật vô song thế gian.

Như vậy, hắn thu hoạch được năng lực siêu phàm, nhất định sẽ ở trước mặt bạn chơi thân triển lộ đặc thù, hoặc trợ giúp hoặc khoe khoang, đều có khả năng. Ta không có cách nào trực tiếp tìm hiểu thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức tiến vào vòng lặp, nhưng ta có thể hỏi thăm các học sinh trung học tốt nghiệp ở Khang Dương, một năm gần đây, có bạn học, bạn bè quen thuộc nào, phong cách thay đổi hẳn, như có một cuộc đời khác.

Người đột nhiên trở nên khác biệt đó, xác suất lớn chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn. Chỉ cần tìm hiểu ra có người như vậy, ta thậm chí không cần đi hỏi tên, chỉ cần một địa chỉ gia đình là đủ rồi."

Con mắt dưới áo choàng đại hộ pháp phát sáng lên.

Thuần Dương chưởng giáo nhìn chăm chú đại hộ pháp dưới áo choàng:

"Ta muốn mượn dùng mạng lưới Ám Dạ Mân Côi của ngươi, thông qua cục an ninh tra một phen trong những người này, có người đột nhiên phất nhanh, đột nhiên thu hoạch được tài nguyên to lớn hay không.

Nếu có, vậy khẳng định nhận ân huệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn."

Sở dĩ không tra ở đại học Tùng Hải, là bởi vì sinh viên đại học Tùng Hải, xác suất lớn đã bị "tẩy não", nhưng những học sinh trung học kia, sau khi lớn lên phân tán ở trời nam đất bắc.

Quan phương không có khả năng mang tất cả mọi người Nguyên Thủy Thiên Tôn quen biết trong cuộc đời đều tẩy não.

Đại hộ pháp im lặng mấy giây, lắc đầu nói: "Tựa như dùng bug của lực lượng thần bí kia? Là biện pháp tốt, nhưng ngươi không nên tìm ta, ta sẽ không vi phạm mệnh lệnh của thủ lĩnh. Ngươi không phải thành viên Ám Dạ Mân Côi, thủ lĩnh không cách nào cưỡng cầu ngươi, muốn tra thì tự mình đi điều tra đi, đừng kéo ta xuống nước."

Thuần Dương chưởng giáo nghe vậy, điên cuồng cùng sát ý trong mắt tăng vọt, nhưng hắn bằng vào khống chế của Huyễn Thuật Sư đối với cảm xúc, ép buộc mình nhẫn nại, cười nhạo nói:

“Không đủ cùng mưu!”

Hắn hóa thân một ánh sao, rời chỗ ẩn thân của đại hộ pháp.

Đại hộ pháp ngồi ngay ngắn ở phía sau bàn sách, hồi lâu không nhúc nhích, ánh mắt dưới áo choàng u ám thâm thúy.

Ánh sao liên tiếp lấp lóe, Thuần Dương chưởng giáo hướng về sân bay hướng Tây Bắc thành thị chạy đi.

Sau khi đạt được tư liệu học tịch, hắn ngay lập tức đáp máy bay đến tìm đại hộ pháp, lúc đến Tây Bắc, đã là đêm khuya.

Ba giờ sáng, Thuần Dương chưởng giáo ngồi máy bay, trở về Tùng Hải.

Hắn vừa trở lại phòng mình thuê ở Tùng Hải, điện thoại “Ting” một tiếng, tin nhắn nhắc nhở.

Thuần Dương chưởng giáo lấy điện thoại di động ra xem tin:

“Liên hệ số này! Hắn sẽ giúp ngươi giải quyết tài nguyên phương diện quan phương, xóa ngay sau khi đọc!”

Thuần Dương chưởng giáo ghi nhớ số di động, xóa bỏ tin nhắn, phát ra một tiếng ‘ha’:

“Không phải không cách nào vi phạm mệnh lệnh của thủ lĩnh sao?

Mỗi lần nhắc tới Nguyên Thủy Thiên Tôn, tâm tình của ngươi vĩnh viễn là kiêng kị cùng sầu lo, hận không thể trừ cho thống khoái.”

Trực giác nói cho hắn biết, đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tồn tại dính dáng, thứ dính dáng không ai biết được.

Chỉ sợ ngay cả thủ lĩnh Ám Dạ Mân Côi cũng không nhất định biết, không phải vậy, đại hộ pháp sẽ không âm thầm chống đối.

Đương nhiên, Thuần Dương chưởng giáo sẽ không bại lộ việc này, trên thái độ về việc Nguyên Thủy Thiên Tôn, bọn họ là nhất trí.

Mục tiêu nhất trí, chính là bạn.

…

Ngày kế tiếp, buổi sáng.

Từ phòng của Quan Nhã đi ra, Trương Nguyên Thanh ngồi ở vị trí chủ nhà phòng ăn, hưởng dụng bữa sáng kiểu Trung cùng kiểu u kết hợp.

Bên người là Tạ Linh Hi cùng Nữ Vương.

Chương 2932: Lấy lui làm tiến (1)

Ăn đối với Chúa Tể tới nói, càng nhiều hơn chính là thỏa mãn ham muốn ăn uống, dinh dưỡng ẩn chứa trong đồ ăn, hoàn toàn không đủ để thỏa mãn nhu cầu của Chúa Tể.

"Nguyên Thủy ca ca, anh có tâm sự?" Tạ Linh Hi cắt cho ca ca một miếng xúc xích nướng.

Trương Nguyên Thanh "Ừ" một tiếng: "Anh đang nghĩ làm sao khiến một người phụ nữ tính cách cương liệt, làm ra quyết định trái với tổ tông."

Tạ Linh Hi nghe vậy, cảnh giác lại cẩn thận hỏi:

"Anh là muốn khiến người phụ nữ tính cách cương liệt kia lên giường với anh?"

Nữ Vương ở bên cạnh bổ sung: "Hay là sinh con?"

Lời lẽ hổ lang cái gì vậy? Trương Nguyên Thanh nhai xúc xích nướng, "Không phải sinh con, là tôi muốn cầu cô ấy làm việc."

Tạ Linh Hi yên lặng bỏ ý nghĩ đi mật báo cho Quan Nhã tỷ tỷ, nghiêng đầu suy nghĩ mấy giây: "Phải xem anh cùng người phụ nữ tính cách cương liệt kia là quan hệ thế nào."

Trương Nguyên Thanh: "Anh là cô ấy 'lão đắc tử'*!"

* tử (đứa con/đệ tử) khi già mới có được

Tử trong đệ tử .

Mặt mũi Nữ Vương cùng Tạ Linh Hi tràn đầy dấu chấm hỏi.

“Già mới có con? Vậy thì nũng nịu giả ngây thơ cầu xin thôi, phụ nữ đối với nam nhân, con trai mình yêu thích, đều là không có nguyên tắc.” Tạ Linh Hi nói.

Ài, lão mõ đối với mình “nũng nịu giả ngây thơ” cũng sắp miễn dịch rồi! Trương Nguyên Thanh thở dài.

Hắn suy nghĩ, phát hiện trừ đánh bài tình cảm cùng bài đại nghĩa, không có biện pháp nào khác nữa.

Ấn tượng của nương nương với mình quá trơn trượt, đánh bài tình cảm không có ý nghĩa lớn, thích hợp đánh bài đại nghĩa… Bài tình cảm mà nói, liền để Ngân Dao tới đi!

Trương Nguyên Thanh đặt đũa xuống, búng tay ‘Tác’, hóa thành ánh sao sáng chói mộng ảo rời đi.

Hắn sau đó xuất hiện ở phòng ngủ lầu hai, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ ra Ngân Dao quận chúa.

“Ngân Dao à…” . Trương Nguyên Thanh ôm vai thơm lạnh buốt của quận chúa, lời sâu ý nặng nói: “Nói thật, tôi đệ tử đích truyền Tam Đạo sơn này, đối đãi cô như thế nào?”

Nghe được lời này, trên gương mặt xinh đẹp, nhưng không làm ra được biểu cảm của Ngân Dao, con ngươi màu đỏ tươi yêu dị lóe lên một cái.

Cô vỗ vỗ Loa Miêu Vương bên hông.

Loa Miêu Vương “xẹt xẹt” liên thanh, truyền đến tiếng cười to ngông nghênh: “A ha ha ha ~ mọi người đều quang minh chính đại, không nói chuyện mờ ám.”

“Cô đã như thế thẳng thắn, vậy tôi cũng không vòng vo nữa, Ngân Dao, tôi muốn cướp đoạt linh uẩn người khác thăng cấp, cần sư tôn hỗ trợ cải tiến đan phương, cô giúp tôi đi cầu bà ấy.” Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề.

Ngân Dao quận chúa “vù” nhảy ra, giơ lên loa nhỏ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

“Cậu đối với tôi bạc tình bạc nghĩa, cay nghiệt lãnh khốc, không bằng heo chó, Ngân Dao tôi ở đây cắt áo bào đoạn

nghĩa với cậu, về sau cậu đi cầu độc mộc của cậu, tôi đi dương quang đạo của tôi.”

Trương Nguyên Thanh sớm có đoán trước, thở dài một tiếng:

“Đã như vậy, khối âm Ngọc kết tinh này, tôi liền giữ lại tự mình tiêu hóa đi.”

Nói, lòng bàn tay xuất hiện một khối tinh thạch đen kịt trơn như bôi dầu, âm khí tản ra khiến nhiệt độ trong phòng hạ xuống, hơi ẩm trong không khí ngưng tụ thành sương trắng ở trên bàn.

Ngân Dao quận chúa nhìn chằm chằm tinh thạch, khó mà dời ánh mắt đi.

Mấy giây sau, cô lần nữa giơ lên loa nhỏ, chính nghĩa nghiêm túc:

“Nguyện chịu chết vì đệ tử đích truyền Tam Đạo sơn!”

Trương Nguyên Thanh hài lòng gật đầu: “Trung bất khả ngôn, trung bất khả ngôn nha!”

…

Mặc gia Cơ Quan thành.

Gợn sóng màu vàng phủ kín bầu trời xanh thẳm, trong tích tắc, một đạo hào quang vàng óng đột phá vách ngăn, buông xuống ở chân núi.

Tam Đạo sơn nương nương đạo bào bồng bềnh, đạm mạc lạnh nhạt như tiên giáng lâm, đôi mắt sáng như nước mùa thu đảo qua hai đệ tử, giọng lạnh nhạt êm tai, nói:

“Chuyện gì triệu hoán vi sư?”

Trương Nguyên Thanh lộ vẻ mặt u sầu, thở dài nói: “Sư tôn ở trong linh cảnh có tìm được cơ hội Nhân Tiên hay không?”

Tam Đạo sơn nương nương khẽ lắc đầu:

“Liệt dương chi lực ngay trong phó bản nào đó, chỉ là chưa mở ra. Vi sư đang liên lạc thủ hạ cũ, chỉ đợi phó bản mở ra, tranh đoạt Thái Dương.”

Trương Nguyên Thanh sửng sốt một phen: “Sư tôn còn có bộ hạ cũ?”

Không đợi Tam Đạo sơn nương nương đáp lại, Ngân Dao quận chúa vênh cái cằm trắng trẻo, nịnh bợ một câu:

“Sư tôn chính là đế cơ, đồng thời kiêm nhiệm vị trí Thuần Dương chưởng giáo, tự nhiên có bộ hạ cũ.”

“Không cần nhắc bốn chữ Thuần Dương chưởng giáo, xúi quẩy!” Trương Nguyên Thanh hứ một tiếng, lúc này mới nhớ tới Tam Đạo sơn nương nương là công chúa đời Tống, sinh hoạt ở thời kỳ cường thịnh của nhà Tống.

Trương Nguyên Thanh thở dài nói:

“Sư tôn, trong khoảng thời gian này, ma đạo càng thêm hung hăng ngang ngược, chiến tranh chính tà xảy ra hàng ngày, hừng hực khí thế, bình dân chịu thảm tác động đến, mười nhà bỏ trống tới chín. Đứa trẻ mồ côi bị vứt bỏ khắp nơi, ven đường chất đầy di hài người chết trong chiến tranh.

Trong khoảng thời gian gần đây, con liều mạng rèn luyện bản thân, đề cao cảnh giới, ý đồ nâng đỡ chính đạo, chèn ép kẻ ác. Bất đắc dĩ đệ tử tu vi yếu kém, lòng có dư mà sức không đủ.”

Chương 2933: Lấy lui làm tiến (2)

Tam Đạo sơn nương nương nghe mà liên tục nhíu mày.

Trương Nguyên Thanh yên lặng cho Ngân Dao một ánh mắt.

Ngân Dao quận chúa ngầm hiểu, giơ cao loa nhỏ: “Xin mời sư tôn vào cuộc vì thiên hạ thương sinh.”

Trương Nguyên Thanh thuận thế nói:

“Bên ngoài Bán Thần chế ước lẫn nhau, hiếm khi ra tay, sư tôn ngài chính là Chúa Tể đỉnh phong, lại là Thần Nhật Du đương thời hiếm thấy, nhân vật như ngài, gần như không tồn tại.

Ngài nếu rời núi, triều đình cả thế giới đều sẽ vui mừng khôn xiết.”

Tam Đạo sơn nương nương liếc nhìn hai người, thản nhiên nói:

“Có chuyện nói thẳng!”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái ngay: “Đệ tử gần đây ngẫu nhiên đạt được một môn tà thuật, muốn vì thiên hạ thương sinh bí quá hóa liều, xin sư tôn thành toàn.”

Nói xong, đưa lên Tam Tài đan phương trước đó ghi chép lại.

Tam Đạo sơn nương nương tiếp nhận xem xét, giận tím mặt, trong mắt chứa đựng sự giận dữ, lông mày dựng thẳng: “Đồ khốn kiếp, ngươi dám tu thuật bàng môn tả đạo này, bản tọa liền thanh lý môn hộ.”

Miếu Tam Đạo sơn nương nương của nàng, chính là bị hủy bởi tà thuật tương tự.

Ngân Dao quận chúa cúi đầu vái ngay:

“Sư tôn, pháp không phân chính tà, lòng người mới có thiện ác. Sư đệ cũng không phải là muốn ỷ lại phép này tu hành, mà là tình thế bức bách, bất đắc dĩ.

Ngân Dao con lấy tính mệnh đảm bảo, hắn sẽ tuyệt đối không lạm dụng pháp này…”

Còn chưa dứt lời, lão mõ vẫn lạnh lùng nói: “Mạng của ngươi không đủ làm bảo đảm.”

Ngụ ý, mạng của ngươi không đáng tiền!

Ngân Dao quận chúa lập tức yên lặng, trong lòng tự nhủ gừng càng già càng cay, cô chuẩn bị mười bộ lời thoại, một bộ còn chưa nói xong, đã bị sư tôn cắt đứt.

“Sư tôn…” Trương Nguyên Thanh thở dài:

“Đệ tử chỉ là muốn vì thiên hạ bách tính tận một phần lực lượng, ngài muốn trùng kích cảnh giới Nhân Tiên, con không có khả năng ép buộc ngài xuất quan, Ngân Dao sư tỷ tham sống sợ chết, không trông cậy được. Chúng ta mạch này, chỉ có đệ tử mới có thể tận sức mọn vì chính đạo.

Đệ tử lợi dụng tà thuật tăng lên cảnh giới, cũng không phải ỷ lại bàng môn tả đạo, quả thật đại thế bức bách, tạm thời mới làm thế, tuyệt đối sẽ không rơi vào ma đạo.”

Gương mặt thanh lệ thoát tục của Tam Đạo sơn nương nương như che phủ sương lạnh, lạnh lùng nói:

“Sư tôn kia của ta, năm đó cũng cho rằng như vậy. Mỗi một kẻ sa ngã, đều có một sự tự tin không thể nói lý, luôn cảm giác mình là đặc thù, luôn cảm giác mình có thể chống cự dụ hoặc cùng ăn mòn.

Cuối cùng đều không ngoại lệ, đều trầm luân. Vi sư tin tưởng ngươi tâm nguyện ban đầu là vì nước vì dân, nhưng không có khả năng trơ mắt nhìn ngươi rơi vào vực sâu, nhất là cánh cửa này còn là ta tự tay mở cho ngươi.”

Trước có sư tôn rơi vào ma đạo, sau có đồ tử đồ tôn tu hành tà thuật, Tam Đạo sơn nương nương đối với loại chuyện này là mẫn cảm nhất.

Ngân Dao quận chúa vội nói: “Bởi vậy mới muốn sư tôn cải tiến đan phương, giảm ăn mòn đến thấp nhất.”

Ánh mắt Tam Đạo sơn nương nương lạnh lẽo: “Ta nói chuyện cùng hắn, có chỗ cho ngươi chen miệng?”

Ngân Dao quận chúa vội vàng cúi đầu.

Trương Nguyên Thanh thở dài một tiếng:

“Ý nghĩ của sư tôn, đệ tử đã hiểu.

Sư tôn, Thuần Dương chưởng giáo không chịu điểm công đức trói buộc, lạm sát kẻ vô tội, hắn hận ngài tận xương, nhưng lại không dám tiến vào linh cảnh tìm ngài phiền phức, liền liên hợp tà ma ngoại đạo khắp nơi nhằm vào đệ tử, đệ tử cũng là bị bất đắc dĩ, mới bí quá hóa liều.

Ài, bây giờ ma đạo hung hăng ngang ngược, dẫn đến sinh linh đồ thán, đệ tử thân là môn đồ duy nhất tại thế của Thuần Dương giáo, thân là quan môn đệ tử của ngài, nguyện vì chính đạo xông pha khói lửa.

Có lẽ, lần này từ biệt, chính là vĩnh biệt, mong sư tôn bảo trọng.”

Nói xong, hắn dùng sức dập đầu hai cái, cũng không thu hồi đan phương, đè lại bả vai Ngân Dao quận chúa, rời linh cảnh.

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh lo lắng nói: “Làm như vậy không có vấn đề?”

Lời thoại, vẻ mặt vừa rồi của hắn, đều là kịch bản thương lượng trước với Ngân Dao quận chúa.

Người làm ra kịch bản chính là Ngân Dao.

Ngân Dao quận chúa ngồi ở bên giường, gác hai chân, bờ mông tròn trịa ép lên quần jean màu sáng, cô giơ loa nhỏ, tràn đầy tự tin:

“Sư tôn rất thưởng thức cậu, nữ nhân đối với nam nhân, con cái cùng đệ tử ưa thích, là không có nguyên tắc.”

Lời này thật quen tai, tựa như từng nghe chỗ nào… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

“Quan trọng nhất chính là, bà ấy từ trong linh cảnh tỉnh lại, không quen ai cả, cô độc tịch mịch, trừ chúng ta không còn người thân nữa.” Ngân Dao quận chúa kiêu ngạo vênh mặt:

“Hai đệ tử sót lại, muốn liều mình vì thiên hạ chính đạo, đừng nhìn bà ấy mặt ngoài thờ ơ, trong lòng khẳng định sướng đến phát rồ rồi, càng sẽ không nỡ để chúng ta chịu chết, cho nên bà ấy nhất định sẽ xem đan phương kia, sau đó tiến hành cải tiến.

Nếu là phát hiện có thể tránh đi đại bộ phận ăn mòn, ô nhiễm, liền sẽ thỏa hiệp. Yên tâm đi, tôi theo sư tôn nhiều năm như vậy, đối với tính cách bà ấy là quen thuộc nhất, sư tôn ăn mềm không ăn cứng, lấy lui làm tiến, lấy tình tác động là thượng sách.”

Chương 2934: Lấy lui làm tiến (3)

Trương Nguyên Thanh lại nói:

“Nhưng chúng ta ỷ vào linh cảnh ngăn cách quan tinh, lừa bà ấy nói ngoại giới đã sinh linh đồ thán, một khi bị phát hiện, sư tôn xé chúng ta.”

“Sư tôn trăm công nghìn việc, không có thời gian cùng tinh lực cố ý đi phó bản tìm linh cảnh hành giả hỏi thăm, yên tâm chờ đi, ban đêm về phó bản một chuyến, đan phương cải tiến nhất định chuẩn bị xong.”

Ngân Dao quận chúa đứng ở đỉnh sóng ngọn gió, nắm chặt nhật nguyệt xoay tròn, hết thảy đều trong khống chế.

Trương Nguyên Thanh yên tâm gật đầu:

“Loa Miêu Vương, ghi chép lại không?”

Loa Miêu Vương “xẹt xẹt” hai tiếng, lấy khúc nhạc sục sôi vui sướng đáp lại:

“Hôm nay ngày lành tháng tốt, chuyện mong muốn đều có thể thành công! Hôm nay ngày lành tháng tốt, mở cửa chính hoa đón gió xuân….”

Trong lòng Ngân Dao quận chúa trầm xuống.

…

Buổi chiều.

Quán cà phê đối diện cục an ninh khu Khang Dương.

Lý Đông Trạch một tay bưng chén cà phê, một tay vuốt ve đầu gậy chống, “Đều điều tra rồi, nhân viên nhập hồ sơ, nhân viên quản lý hồ sơ, nhân viên tiếp tân cục an ninh đều không biết phần hồ sơ mất tích kia là bị xóa lúc nào, bọn họ thậm chí không có ấn tượng.”

“Cái này sao có thể…” Trần Nguyên Quân nhíu mày, nếp nhăn giữa lông mày vốn rõ ràng lại càng khắc sâu.

“Quả thực không có.” Lý Đông Trạch lắc đầu nói: “Tôi hẳn là sẽ không phạm sai lầm, dù sao gián điệp trong cục an ninh, còn chưa đến mức tiếp nhận Thái âm phù hộ.”

“Thái âm phù hộ?” Trần Nguyên Quân nghi ngờ nói.

Lý Đông Trạch khoát khoát tay, “Cái này không quan trọng, tóm lại, trong nhân viên bàn giấy cục an ninh các người, không ai biết phần hồ sơ này. Ở đây tồn tại hai loại khả năng, một, người ghi chép hồ sơ không phải nhân viên bàn giấy, mà là tổ hành động. Hai, người ghi chép hồ sơ đã nghỉ làm hoặc hi sinh.”

Trần Nguyên Quân không tán đồng ý kiến của hắn:

“Đầu tiên, tổ hành động không tiếp nhận báo động, càng không phụ trách ghi vào hồ sơ. Hồ sơ nếu từng bị xóa bỏ, nói

rõ nhân viên công tác lúc đó nhập hổ sơ, cũng không cảm thấy phẩn hồ sơ này có vấn đề, là sau đó người nào đó của cục an ninh phát hiện phẩn hồ sơ này, sau đó xóa bỏ. Cho nên, nhân viên ghi chép là tồn tại.

Tiếp theo, trong sự cố lần này, cục an ninh hi sinh đều là trị an viên mang súng, nhân viên bàn giấy sớm đã chạy trốn, không có trhương vong. Cuối cùng, từ năm trước tới năm nay, cục an ninh không ai nghỉ làm."

Lý Đông Trạch nhún nhún vai, "Vậy cũng chỉ có một loại khả năng! Phẩn danh sách mất trích này, không phải năm nay, trước đó nữa."

Trần Nguyên Quân gõ bàn một cái, nói: "Điều này càng không có khả năng, Lôi Nhất Binh là tháng bốn năm nay mất tích, chúng ta đều là tận mắt chứng kiến án mất trích lần này."

"Cậu nói vậ, tôi đột nhiên cảm thấy rất kỳ quặc." Lý Đông Trạch lộ ra vẻ suy tư: "Tôi tựa như quên đi một số việc…"

Hắn nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra vế sau, liền nói:

"Lôi Nhất Binh mất tích quả thật có vấn đề, xác suất lớn dính đến chúng tôi quần thể này, về sau tôi sẽ hỗ trợ theo vào."

Trần Nguyên Quân truy hỏi: "Lúc nào theo vào, làm sao theo vào?"

Lý Đông Trạch bất đắc dĩ nói: "Oh my god, ý tứ theo vào tôi nói, chính là hoãn lại trước một chút, gần đây tà giáo nhiều tựa như măng sau mưa xuân, từng đám ngoi lên, làm sao có thời gian tra hắn."

Trần Nguyên Quân uống một ngụm cà phê, thản nhiên nói:

"Vụ án tà giáo không phải mỗi ngày đều có, không ảnh hưởng chúng ta tra Lôi Nhất Binh. Lại nói, mỗi ngày tăng ca một giờ, nói không chừng mấy ngày liền có thể điều tra xong."

"Oh my god, cậu là ma quỷ phái đến nhân gian à, tăng ca nói thản nhiên nhẹ nhàng như vậy." Lý Đông Trạch thở dài nói: "Muốn tìm cửa đột phá rất đơn giản, có người báo án, mới có hồ sơ, như vậy Lôi Nhất Binh mất tích, ai sẽ đi cục an ninh báo án?"

Trần Nguyên Quân lắc đầu nói:

“Tôi từng hỏi người nhà của hắn, bọn họ đều không báo án.”

“Bọn họ không nhớ, không đại biểu không có.” Lý Đông Trạch nhún nhún vai: “Ở trong quần thể này của chúng tôi, là có biện pháp khiến người ta quên một sự kiện…

Nói đến đây, vẻ mặt hắn đột nhiên cứng đờ.

…

Buổi chiều tương tự, Thuần Dương chưởng giáo ở nhã gian một trà lâu, gặp được chủ nhân của số điện thoại di động.

Đây là một người trung niên khuôn mặt gầy, sắc mặt lạnh lùng, đường pháp lệnh khắc sâu, hai bên khóe miệng có chút rủ xuống, cho người ta một loại cảm giác nghiêm khắc không dễ liên hệ.

Người đàn ông trung niên giày tây trong tay cầm cặp công văn, nhìn một phen nhân viên phục vụ nữ mặc sườn xám, nở nang chất lượng tốt.

“Cô ấy cái gì cũng không nghe được.” Thuần Dương chưởng giáo bảo nhân viên phục vụ nữ rót trà, ánh mắt tùy ý đánh giá người trung niên, trầm mặc nói:

“Cậu là Kiếm Khách quan phương? Tôi nghe nói, Tùng Hải năm ngoái vừa mới tiến hành một lần tổng kiểm tra sức khoẻ, xuất động đạo cụ loại quy tắc Hổ Phù, cậu là thế nào giấu được Hổ Phù?”

Chương 2935: Trở về (1)

Nam nhân trung niên lạnh lùng nói:

“Tôi là ở sau khi điểm đạo đức biến mất điều đến Tùng Hải, người phụ trách khu Khang Dương trước đó đề bạt làm chấp sự cao cấp, phụ trách hai đại khu cửa trước Khang Dương, tôi trước mắt làm việc dưới trướng hắn, vừa vặn phụ trách khu Khang Dương.”

Thuần Dương chưởng giáo khẽ gật đầu, “Vật tôi muốn mang đến chưa?”

Nam nhân trung niên vào ngồi, mở ra cặp công văn, rút ra một chồng tư liệu thật dày, “Tài liệu nhân vật anh muốn, tôi đều

thu thập đủ rồi. Đại hộ pháp bảo tôi toàn lực giúp anh, tôi từ trong những người này, chọn ba mươi người tình huống cuộc đời không quá bình thường."

Thuần Dương chưởng giáo tiếp nhận tư liệu, nhanh chóng đảo qua, rút ra một tờ trong đó, trầm ngâm nói:

"Tháng tư năm ngoái, biên mất ở ký túc xá đại học Hàng Châu, đến nay không rõ tung tích…"

Nam nhân trung niên nhìn tư liệu một lần, nói:

"Mặc dù là người mất tích, nhưng quan phương cơ bản xác định, người này là linh cảnh hành giả, mất tích là vào phó bản, trước sau không xuất hiện nữa, rất có thể chết trong phó bản.

"Đây cũng là linh cảnh hành giả duy nhất có thể xác định trong tư liệu. Hắn và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều tốt nghiệp ở trung học Khang Dương, nhưng không phải cùng một thế hệ."

Không phải cùng một thế hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, thời gian mất tích cùng thời gian Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành linh cảnh hành giả lại không chênh lệch nhiều, về mặt thời gian mà nói, xác suất người này và Nguyên Thủy Thiên Tôn có quan hệ không lớn.

Chẳng qua, Thuần Dương chưởng giáo vẫn thu lại tờ tư liệu này, ép đến phần đáy.

…

Ban đêm, Trương Nguyên Thanh một mình tiến vào phó bản bang phái "tòa thành cơ quan Mặc Tông".

Quả nhiên nhìn thấy tờ giấy ghi chép đan phương kia vẫn còn, cũng ở trong đêm tối tản mát ra hào quang vàng óng nhàn nhạt.

Trương Nguyên Thanh mừng rỡ tiến lên, cầm đan phương lên, chỉ thấy mặt sau ban đầu trống trơn, dùng Nhật chi thần lực mỏng manh vẽ ra hai đạo linh triện trận văn, cùng một hàng chữ:

"Trận pháp thứ nhất ở lúc luyện đan sử dụng, khắc vào vách lò. Trận pháp thứ hai ở sau khi đan thành, khắc vào thân lò."

Nương nương quả nhiên là yêu mình! Trương Nguyên Thanh sung sướng, tập trung tinh thần nhìn kỹ, nhớ kỹ trận pháp trong lòng, nhẹ nhàng vung tay.

Tờ giấy mang Nhật chi thần lực hóa thành ngọn lửa màu vàng, tro tàn theo gió mà đi.

Trở về hiện thực, Trương Nguyên Thanh ngồi bên cạnh bàn suy nghĩ, bây giờ đan phương đã tới tay, chỉ thiếu "dược liệu", dược liệu có thể làm hắn nhanh chóng đề cao điểm kinh nghiệm, nhất định phải là Thần Nhật Du.

Hiện nay số lượng Thần Nhật Du có thể đếm được trên đầu ngón tay, hoặc là ở Thái Nhất môn, hoặc là ở Ám Dạ Mân Côi.

Người trước không có khả năng săn giết, người sau khó mà săn giết, thậm chí có khả năng bị Linh Thác tương kế tựu kế. Từ trong phó bản tìm dược liệu ngược lại là biện pháp không tệ, sinh linh trong phó bản không khác gì hiện thực, nhưng từ trước mắt hắn biết, Thần Nhật Du chỉ xuất hiện ở phó bản nghề nghiệp, cùng trong phó bản bang phái quần thể Thần Nhật Du thành lập.

Như phó bản bang phái Bạch Hổ binh chúng, nhiều nhất liên quan đến Thái âm, Tinh Quan.

"Hoặc là linh cảnh một người của mình nhanh chóng đến, hoặc là vào phó bản Thái Nhất môn, không có lựa chọn thứ hai!"

Ài, thử trước đan phương một phen rồi nói… Trương Nguyên Thanh cầm điện thoại di động lên, gọi điện cho Phó Thanh Dương:

"Lão đại, tôi lấy được đan phương rồi, cần một Tinh Quan làm thí nghiệm, giúp tôi chọn lựa một phen trong Bạch Hổ binh chúng, phó bản có Tinh Quan tồn tại, đẳng cấp độ khó càng thấp càng tốt."

Tam Tài đan phương cần "phách, hồn, khí" hợp nhất, phải là người sống mới được, âm vật không cách nào dùng để luyện đan.

Phó bản Bạch Hổ binh chúng rất nhiều đều là phó bản chiến tranh, chiến tranh liền ý nghĩa cao thủ đông đảo, tất nhiên bao

dung những nghề nghiệp khác, không có khả năng một cánh quân tất cả đều là Thám Báo.

…

Hoàng Cân Chi Họa (họa giặc khăn vàng)!

Số hiệu linh cảnh: 82

Độ khó đẳng cấp: D

Loại hình: Nhiều người (không phải loại tử vong)

Nhiệm vụ chủ tuyến: Ám sát chủ soái quân Khăn Vàng

Giới thiệu linh cảnh số 82: Cuối thời Đông Hán, tổ chức dân biến hình thức tông giáo quy mô lớn nhất trong lịch sử Hoa Hạ, càn quét thiên hạ. Thân là thích khách nội triều bồi dưỡng, ngươi mang theo đồng bạn ngụy trang thành nạn dân, trà trộn vào trong một cánh quân Khăn Vàng, tìm thời cơ ám sát thống soái bất cứ lúc nào.

Trương Nguyên Thanh mặc áo vải, trán quấn khăn vàng, trong tay cầm một cây trường mâu đơn sơ, đứng ở cửa quân doanh, nhìn ngó quân doanh sau lưng.

Doanh trướng tọa lạc có trật tự, đội ngũ khởi nghĩa tay cầm trường mâu xuyên thẳng qua tuần tra, thỉnh thoảng có đội ngũ thám báo giục ngựa rời doanh.

Bọn họ thân ở trong nhánh quân đội nào đó của quân Khăn Vàng, đang muốn công hãm một tòa quận thành cách bốn mươi dặm, từ sáng sớm bắt đầu, thám báo đã không ngừng ra vào quân doanh, truyền tình báo.

Nhiều nhất hai ngày nữa, công thành chiến sẽ bộc phát.

Chương 2936: Trở về (2)

Tướng lĩnh quân đội là một trong ba mươi sáu phương Cừ soái, tên "Trượng Lục", căn cứ tình báo Hạ Hầu Ngạo Thiên thăm dò được, tựa như là Xuân Thần. Lấy độ khó phó bản ước định, xác suất lớn là Xuân Thần cấp 7 sơ kỳ.

Đối diện, Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng mặc áo vải, tay cầm trường mâu, buồn bực ngán ngẩm nói:

“Thật nhàm chán, làm sao còn chưa thay ca.”

Bọn họ vừa buông xuống phó bản, liền thành tiểu tốt thủ quân doanh, Trương Nguyên Thanh tính toán đợi sau khi thay ca, ở trong quân doanh tìm hiểu vị tướng lĩnh kia thông hiểu thuật quỷ thần, sau đó bắt đi luyện đan, kiểm tra phương án của Hạ Hầu Ngạo Thiên có được hay không.

Ở trước khi khóa mục tiêu Tinh Quan trong quân doanh, hắn không muốn nảy sinh chuyện phức tạp, nếu là rước lấy Cừ soái Trượng Lục chú ý, tránh không được một trận chiến đấu kịch liệt.

Trương Nguyên Thanh đương nhiên không sợ đánh nhau, hắn sợ chính là không cẩn thận đánh chết Cừ soái Trượng Lục.

Phó bản kết thúc, trực tiếp trở về!

Thật không dễ gì nhịn đến buổi trưa, Trương Nguyên Thanh cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên được hai tiểu tốt thay ca, tiến về nhà ăn.

Cái gọi là nhà ăn, thật ra chính là một mảnh đất trống, mấy chục giá gỗ tam giác treo nồi sắt, đống lửa dưới đáy liếm, trong nồi bốc lên hơi nóng.

Các sĩ tốt xếp thành hàng dài phía trước nồi sắt, từ trong tay đầu bếp lĩnh một bát canh thịt cùng hai cái màn thầu lương thực thô.

“Thức ăn không tệ, thế mà còn có canh thịt?” Trương Nguyên Thanh tặc lưỡi nói.

Hạ Hầu Ngạo Thiên sau lưng cười nhạo một tiếng: “Tôi khuyên cậu đừng uống.”

Trương Nguyên Thanh ngoái đầu nhìn lại, “Nói thế nào?”

“Quân Khăn Vàng là người dân đói khổ lạnh lẽo cầm vũ khí nổi dậy, tạo thành phản quân, bọn họ vốn ăn không no, lấy đâu ra thịt.”

Trên mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên lộ ra một sự phức tạp, “Trong loạn thế, thịt gì thường thấy nhất?”

… Trương Nguyên Thanh yên lặng quay đầu đi, không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, hai người được nhận màn thầu lương thực thô cùng canh thịt.

Trương Nguyên Thanh bưng canh thịt ngậm màn thầu, nhìn quét đằng sau, tiến đến bên cạnh mấy binh lính tán gẫu hăng hái nhất, hỏi:

“Mấy vị huynh đệ, có nghe ngóng được, trong quân chúng ta, có thần nhân biết trước, thông hiểu thuật quỷ thần hay không?”

Hắn âm thầm dẫn đường cảm xúc các sĩ tốt, kích phát mong muốn thổ lộ của bọn họ.

“Ta biết ta biết…”

“Người ngươi nói không phải chính là quân sư à.”

“Quân sư là đệ tử của Thiên Công tướng quân, đốt phù chữa bệnh, khởi tử hồi sinh, còn có thể đoán mệnh.”

Mấy binh sĩ đầu to nhao nhao mở miệng, tranh nhau trả lời.

Trương Nguyên Thanh sau khi hỏi ra vị trí lều vải, cùng tên họ của quân sư kia, liền dẫn Hạ Hầu Ngạo Thiên rời đi.

Trên đường, hắn trải qua vui vẻ nói chuyện với mấy binh sĩ, cuối cùng định vị lều vải của quân sư.

Binh sĩ gác ngoài lều đối với hai người đến coi như không thấy.

Trương Nguyên Thanh xốc lên màn vải dày, chỉ thấy trong trướng bồng rộng rãi, một người trung niên mặc đạo bào chế thuốc ngay sau bàn.

Thấy hai người giấu được cảm giác của mình, vô thanh vô tức tiến vào lều vải, người trung niên biến sắc, vừa muốn nói chuyện, ánh mắt đột nhiên chuyển thành ngây ngốc, rơi vào ảo thuật.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, bắt đi quân sư.

Một khắc đồng hồ sau, hai người xuất hiện ở trên cánh đồng bát ngát rời xa quân doanh, bắt đầu chuẩn bị luyện đan.

Trương Nguyên Thanh tay cầm bút lông, ngòi bút chấm mực màu đỏ vàng, nằm bò miệng lò, hết sức chuyên chú vẽ linh

triện trận pháp.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thì lấy ra chai chai lọ lọ, rót vào trong miệng quân sư.

“Ô ô ô…’

Quân sư hoảng sợ lắc đầu.

“Ngươi ăn người, người ăn ngươi, thiện ác hữu báo, báo ứng xác đáng.” Hạ Hầu Ngạo Thiên điểm một ngón tay ở mi tâm quân sư, kích hoạt dược hiệu: “Ngủ!”

Quân sư nghiêng đầu một cái, bất tỉnh.

Quá trình luyện chế Tam Tài Đan cực kỳ rườm rà, trừ dược liệu chính, còn có mười sáu dược liệu phụ, trong đó, dược liệu phụ là trợ giúp dược liệu chính tâm thần yên tĩnh, tinh khí thần đạt tới cân bằng.

Dược vật gây tê cùng ảo thuật nhiều nhất.

Đợi Trương Nguyên Thanh vẽ xong linh triện, Hạ Hầu Ngạo Thiên nhấc quân sư lên ném vào lò đan, triệu hồi ra Tam Muội Chân Hỏa, treo ở dưới đáy lò đan.

Tiếp theo, hắn một cước giẫm ra trận pháp, kéo dài đến dưới chân lò đan, trận pháp xoay chẩm chậm, khi thì xoay ngược, khi thì xoay xuôi, Tam Muội Chân Hỏa đáy lò khi thì hừng hực, khi thì hòa hoãn.

Trong quá trình, hắn mấy lần mở ra lò đan, tăng thêm dược liệu cùng chút nước sạch.

Lò đan đồng xanh phun ra nuốt vào hào quang vàng óng, lúc sáng lúc tối.

Sau nửa canh giờ, lỗ thoát khí trong lò đan phun ra sương máu, Hạ Hầu Ngạo Thiên thấy thế, bận bịu dập Tam Muội Chân Hỏa, thông qua trận pháp vận chuyển lò đan tới bên trên linh triện trận Trương Nguyên Thanh khắc ở cách mười mấy mét.

Trương Nguyên Thanh lập tức dùng Nhật chỉ thần lực dẫn cháy linh triện, “thiêu đốt” lò đan đồng xanh, tịnh hóa tinh thần ý chí còn sót lại trong đan dược.

Chương 2937: Trở về (3)

Ngọn lửa màu vàng thiêu đốt đủ một khắc đồng hồ mới tắt, hai người đều không kịp chờ đợi chạy vội tới trước lò luyện đan, do Hạ Hầu Ngạo Thiên mở nắp lò, lập tức, một mùi tanh xộc vào mũi.

Bên trong đan thất trầm tích một tầng tạp chất giống như nước bùn, một viên đan dược màu đỏ sậm, to bằng quả trứng bồ câu nửa hãm trong nước bùn.

Cảm thụ được linh lực ẩn chứa trong viên đan dược, Hạ Hầu Ngạo Thiên vui vẻ nói: "Thành công rồi, tôi quả nhiên là thiên tài luyện dược."

Trương Nguyên Thanh nhặt lên viên đan dược, thu vào bình sứ, nói: "Thuốc thành rồi, chúng ta mau hoàn thành phó bản."

Hắn thậm chí không đợi Hạ Hầu Ngạo Thiên đáp lại, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng tại chỗ, yên lặng chờ ba phút, liền nghe bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người — Hoàng Cân Chi Họa, số hiệu 82, độ khó đẳng cấp D, đang kết toán phần thưởng… »

« Phần thưởng đang kết toán… Thu hoạch được vật phẩm / đạo cụ: Tinh Thần Thạch, âm Quân Phù »

« Thưởng điểm kinh nghiệm: 0. 05% »

« Nhiệm vụ chủ tuyến kết toán hoàn thành! »

« Kết toán xong! Sau mười phút rời khỏi linh cảnh… »

Hạ Hầu Ngạo Thiên mở hòm đồ, xem xét hai vật phẩm, đều là tài liệu cấp Chúa Tể phẩm chất thấp.

Phó bản độ khó thấp ban thưởng, cơ bản đều là tài liệu, những tài liệu này tác dụng cũng rất đơn nhất: Luyện chế đạo cụ cùng tiêu hao phẩm.

Chế tác tiêu hao phẩm còn tốt, xác xuất thành công cao, nếu là luyện chế đạo cụ, thì hơn phân nửa ném xuống nước.

Luyện chế đạo cụ tỉ lệ thất bại cực cao.

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh ở sau khi nghe bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhỏ, lập tức lấy ra viên đan dược, chờ đợi dấu ấn trên trán sáng lên.

Mười mấy giây sau, trên trán nóng lên, dấu ấn hiển hiện, một luồng Nhật chỉ thần lực yếu ớt đến gần như không thể phát giác tràn vào trong cơ thể.

0. 01% điểm kinh nghiệm, ít đến mức có thể bỏ qua không tính… Trương Nguyên Thanh lập tức nuốt vào viên đan dược.

Viên đan dược vào miệng lập tức tan, chuyển hóa thành Thái âm cùng Tinh Thần chi lực, nguồn linh lực này mặc dù yếu ớt, nhưng Trương Nguyên Thanh kinh ngạc phát hiện, tế bào của mình ở sau khi cắn nuốt nguồn lực lượng này, tổng lượng linh lực tăng lên, cũng cố hóa.

Loại cảm giác này hắn rất quen thuộc, mỗi lần vượt qua phó bản, điểm kinh nghiệm tăng lên, đều sẽ tăng lên hạn mức cao nhất, trở nên càng thêm cường đại.

Phương án của Hạ Hầu Ngạo Thiên thành công rồi.

Bọn họ thành công lợi dụng bug cơ chế linh cảnh, nghiên cứu ra phương pháp lách qua thẻ nhân vật, không vào phó bản cũng có thể nhanh chóng tăng lên.

“Bộ phương án này nếu công bố ra ngoài, Hạ Hầu Ngạo Thiên học thuật thành công quả thực phải chấn động thế giới.” Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Đếm ngược kết thúc, hắn rời linh cảnh.

…

Tòa thành phế tích tràn ngập khói lửa, Địch Thái mặc áo giáp màu bạc tung người lao lên, hướng về phía trước bổ ra hào quang màu đồng thau khó có thể khống chế.

Quái vật biến dạng dọc đường ở trong hào quang tan vỡ thành mảnh nhỏ, thân tàn thịt nát “bịch bịch” rơi xuống, máu đỏ thẫm tràn ngập ra.

Lúc này, trong lòng của hắn phát hiện, đặt dọc trường kiếm kỵ sĩ ở trước người, mở ra Bức Tường Thủ Hộ.

Một giây sau, chùm sáng hóa đá, khói độc ngưng tụ mũi tên, đao gió mâu sét các loại công kích, như mưa rào đánh về phía hắn.

Vách tường đồng thau nặng nề sừng sững bất động.

Đột nhiên, một làn khói độc tựa như tìm được lỗ thủng, lượn lờ xuyên thủng bức tường đồng thau, bay về phía Địch Thái.

Sắc mặt của hắn lập tức trở nên xanh đen, mắt vằn vện tia máu.

Khóe miệng Địch Thái có chút co giật, cưỡng ép trấn áp thống khổ khói độc mang tới, cao giọng nói:

"Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ tuyên bố, quy tắc trận chiến đấu này là: Không thể ít đánh nhiều."

Sau đó, hắn giơ lên kiếm kỵ sĩ, trầm giọng nói:

"Người vi phạm quy tắc, xứng đáng nhận phán quyết!"

Trường kiếm bỗng nhiên chém xuống, phân tán ra mười mấy luồng kiếm quang màu đồng thau, trong bóng tối tiếng kêu thảm thiết nổi lên khắp nơi.

Mà lúc này, độc tố trong cơ thể Địch Thái phân giải hết, hóa thành mồ hôi màu tím bài tiết ra ngoài cơ thể.

Địch Thái cầm kiếm xông vào quân địch, ở trong phế tích nhảy lên, parkour, vung kiếm.

Gặp được Chúa Tế lạc đàn liền giết, gặp Chúa Tể vây thì chạy trốn. Thủ đoạn công kích của Kỵ Sĩ mặc dù đơn nhất, nhưng kiếp sống nhà sư khổ hạnh giai đoạn Siêu Phàm, tạo ra cho bọn họ một thân thể cực kỳ chịu được khổ nhọc cùng sức nhẫn nại mạnh mẽ đối với thống khổ.

Như là cỗ máy giết chóc trên chiến trường.

Vết bẩn trên áo giáp màu bạc bị máu tươi tẩy đi, lại lần nữa dính bẩn, lại bị máu tươi tẩy đi.

Không biết qua bao lâu, khi cơ bắp cánh tay hắn co rút, dần dần không cầm được kiếm, đại quân biến dị rốt cục rút lui. Hắn chống kiếm, đứng trên phế tích, thở dốc từng hơi, hơi nóng từ khe hở áo giáp bốc lên.

Chương 2938: Bảo tàng ước hẹn (1)

Địch Thái nhìn quanh bốn bề, nhìn thấy mấy Kỵ Sĩ cũng mặc áo giáp màu bạc, lác đác đứng ngạo nghễ chiến trường.

Thành viên Kỵ Sĩ đoàn, đã không đủ mười người.

"Sự phát triển của cậu khiến người ta mừng rỡ."

Thanh âm trầm thấp từ nơi xa truyền đến.

Địch Thái nghiêng đầu nhìn lại, người tới người mặc áo giáp màu vàng óng, cầm trong tay một thanh trọng kiếm, khoảng bốn năm mươi tuổi, có một đôi mắt màu lam cùng râu quai nón rậm rạp.

Thủ lĩnh Kỵ Sĩ đoàn, Thánh Kỵ Sĩ Simon Rodney, một trong ba đại Bán Thần của Giáo Đình.

Địch Thái cố gắng thở đều, cúi đầu khom người: "Là ngài dạy dỗ tốt."

Trong một tháng thời gian, chiến lực của Địch Thái tăng vọt, trừ thể phách, năng lực cận chiến tăng cường trên diện rộng, chế định quy tắc, phán quyết, Bức Tường Thủ Hộ đều có nhảy vọt về chất.

Thân thể cấp 7, chiến lực tiếp cận cấp 8.

Tất cả cái này đều bởi vì quyển bí tịch kia ngài hội trưởng tặng cho.

Đương nhiên, đạt được bí tịch chỉ là bắt đầu, nguyên nhân chủ yếu nhất là Địch Thái có tinh thần cộng hưởng, hắn truyền thụ bí tịch cho tất cả kỵ sĩ của Kỵ Sĩ đoàn, bao gồm Thánh Kỵ Sĩ.

Nói cho mỹ miều: Đồng sinh cộng tử, tài nguyên cùng hưởng.

Thánh Kỵ Sĩ tự nhiên không cần bí tịch loại vật này, nhưng rất thưởng thức tinh thần kỵ sĩ của Địch Thái, mấy ngày liên tiếp, chỉ đạo nhiều hơn đối với hắn.

Mà những kỵ sĩ đạt được bí tịch kia, ở trong thực tiễn hoặc nhiều hoặc ít đều có cảm ngộ, Địch Thái mỗi lần đánh giặc xong, sẽ kéo các kỵ sĩ cùng nhau thảo luận, chia sẻ tâm đắc.

Tất cả đều đang làm công cho hắn.

Có nhiều kỵ sĩ tinh anh như vậy chia sẻ tâm đắc, tu vi của hắn tiến bộ thần tốc, rốt cục gắng gượng qua ngày cuối cùng.

“Cậu cần phải đi rồi.” Thánh Kỵ Sĩ trầm giọng nói:

“Trận chiến này mặc kệ kết cục như thế nào, đều nhất định phải có người đi, truyền thừa kỵ sĩ không có khả năng đoạn tuyệt. Cậu là có thiên phú nhất trong tất cả kỵ sĩ.”

Địch Thái vốn nên vui vẻ, nhưng hắn nhịn không được ngoái nhìn, đảo qua đồng bạn kề vai chiến đấu ròng rã một tháng, đảo qua chiến trường đã từng nhiều lần giãy dụa bên bờ sinh tử.

Trong lòng, bỗng nhiên có loại cảm xúc bi tráng khó tả tràn ngập.

“Hi sinh là số mệnh của kỵ sĩ.” Hắn nhìn Thánh Kỵ Sĩ, nói ra lời răn mình sử dụng nhiều năm.

Thánh Kỵ Sĩ trầm giọng nói:

“Hi sinh ở chỗ này, là số mệnh của chúng tôi, nhưng không phải của cậu!

Đi đi, bảo vệ truyền thừa kỵ sĩ, cậu sẽ tìm được chiến trường thuộc về cậu! Ở nơi đó chiến đấu, ở nơi đó hi sinh!”

Địch Thái trầm mặc hồi lâu, im lặng quay người, không nói một lời rời đi.

Bóng người của hắn dần dần đi từng bước, cuối cùng biến mất không thấy nữa, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Hắn trở về!

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Trong thư phòng, Phó Thanh Dương cầm điều khiển từ xa, đổi ảnh PPT ở trên màn vải.

“Bình thường mà nói, liên tục đánh hạ phó bản độ khó cao, gánh nặng quá lớn đối với tinh thần cùng thân thể chúng ta, nếu không chú trọng nghỉ ngơi làm việc có hạ độ, dễ dàng lật xe ở thời khắc nào đó.” Phó Thanh Dương nghiêm túc mà lạnh lùng:

“Đây là tuyến đường tấn thăng của Nguyên Soái năm đó, cậu có thể xem.”

Trương Nguyên Thanh trên ghế salon đưa ánh mắt về phía màn vải.

Bản đồ thăng cấp của Nguyên Soái, là lấy B làm chủ, A làm phụ trợ, trong lúc đó xen lẫn phó bản CD dùng để nghỉ ngơi, buông lỏng.

Đến đoạn cuối tuyến đường thăng cấp, mới xuất hiện hai cái cấp S.

Cuối cùng nhảy vọt trở thành Bán Thần.

Số lượng phó bản của con đường này, cả thảy hai mươi mốt cái.

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Quả thực cần làm việc nghỉ ngơi có hạn độ, Ma Nhãn, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Chỉ Sát cung chủ, đều từ chối tham gia phó bản cấp A nữa. Lão đại, anh còn được không?”

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm nói: “Cậu vẫn được, tôi liền không có vấn đề!”

Bớt đê, tâm tình của anh nói cho tôi biết, anh đang kháng cự vào phó bản… Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Nét mặt của cậu nói cho tôi biết, cậu đang giễu cợt tôi.”

Hề hề, tôi cũng có thủ đoạn phản chế Thuật Quan Sát… Trương Nguyên Thanh nói:

“Phó bản nhiều người chưa chinh phục của Bạch Hổ binh chúng, số lượng không nhiều, mấy cái còn lại đều là linh cảnh một người, lão đại anh vẫn là nghỉ ngơi một chút đi.

Bây giờ tổ chức quan phương, thế gia linh cảnh đều đang chuẩn bị chiến đấu. Tôi nghe Tạ Linh Hi nói, các Chúa Tể của Tạ gia không quản ngày đêm luyện chế Sinh Mệnh Nguyên Dịch, Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng nói, quan phương cho Học Sĩ gia tộc một khoản tiền vốn kếch xù, yêu cầu bọn họ trong vòng ba tháng, chế tạo lượng lớn đạo cụ Thánh Giả cùng Siêu Phàm.”

Đây là mang vốn liếng đều quăng vào chế tạo vũ khí.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

"Những động tác này của quan phương, không phải là vì khiêu khích cân bằng giữa trận doanh, mà là phòng bị lần sau điểm đạo đức biến mất. Thành viên quan phương tầng trung tầng thấp trang bị càng tốt, xác suất công dân bình thường sống sót càng cao.

Trận doanh quyết chiến thật sự, linh cảnh hành giả tầng trung tầng thấp không có ý nghĩa lớn, Chúa Tể cũng chỉ là đầy tớ thôi."

Chương 2939: Bảo tàng ước hẹn (2)

Nếu bàn về thực lực tầng trung tầng thấp, quan phương khẳng định là treo lên đánh trận doanh tà ác, không phải vậy lấy cái gì giữ gìn xã hội ổn định?

Giai đoạn Chúa Tể, quan phương mạnh hơn trận doanh tà ác, nhưng không cách xa.

Chỉ có cấp độ Bán Thần, trải qua Phong Lôi Song Thần ngủ say, trận doanh thủ tự một hơi tổn thất hai vị Bán Thần cấp 11.

Mà trận doanh tà ác có Tu La, có thần linh (ma chủng) trốn ở trong tiểu thế giới.

Thật đánh nhau, thắng thua khó liệu.

Đây cũng là nguyên nhân quan phương bức thiết muốn nâng đỡ Tinh Thần Chi Chủ đăng đỉnh ngai báu Thái Dương.

Trương Nguyên Thanh kéo đề tài trở lại, nói:

"Cho nên, lão đại là muốn tôi bắt chước Nguyên Soái?"

Phó Thanh Dương lắc đầu:

"Không, nữ nhân kia có cái gì đáng bắt chước. Cậu cần chính là phá kỷ lục của cô ấy!"

Hắn nhấn điều khiển từ xa, đổi hình ảnh, một bản đồ thăng cấp mới xuất hiện.

Trương Nguyên Thanh tập trung nhìn vào, khá lắm, tất cả đều là cấp A cùng cấp S, phó bản cấp B chỉ là tô điểm, là sân bãi nghỉ ngơi.

Phó Thanh Dương nói ra:

“Kỳ thật, độ khó của Vong Quốc Chi Quân cùng Thục Sơn Nam Uyển, một bộ phận ở linh cảnh xảy ra bug, một bộ phận ở tôi. Nếu như cậu vào phó bản một mình, cấp A độ khó sẽ không cao như thế.

Nguyên Thủy, thực lực của cậu, đã sớm vượt qua phần lớn Chúa Tể cấp 7. Mặt khác, cậu còn có Tam Tài Đan con đường này, cậu bây giờ điểm kinh nghiệm là 50%, nếu như có thể tăng điểm kinh nghiệm lên tới 90% trở lên, như vậy, cơ chế ghép linh cảnh sẽ xảy ra bug, phó bản cấp A phân phối cho cậu, đối ứng là cấp 7 trung kỳ.

Mà thực lực thật sự của cậu là cấp 7 hậu kỳ. Cậu sẽ vững vàng xử lý được phó bản cấp A.”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm một chút, “Cho nên, việc cấp bách là đi săn một vị Thần Nhật Du, như vậy mới có thể áp dụng phương án thăng cấp của lão đại. Như vậy, đi săn ai đây?”

Thần Nhật Du của Thái Nhất môn khẳng định không được.

Thần Nhật Du hoang dã so với gấu trúc hoang dã còn quý hơn, căn bản tìm không thấy.

Trên đạo nghĩa, Thần Nhật Du có thể yên tâm thoải mái săn giết, là các hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi.

Nhưng dưới Thái âm phù hộ, những hộ pháp này không tự mình đi ra, quan phương căn bản không tìm thấy.

Phó Thanh Dương suy tư, nói: “Cho dù có thể tìm được, âm thầm săn giết bọn họ cũng rất nguy hiểm, dễ dàng bị Linh Thác thiết lập bố cục áp chế ngược lại.”

“Linh Thác hẳn là ở trong linh cảnh, vô tâm chú ý bên ngoài.”

“Lấy năng lực thôi diễn của Thái âm Chi Chủ, có lẽ đã sớm tính ra, không thể loại trừ khả năng sớm bố cục. Chẳng qua, Linh Thác trong linh cảnh, ý nghĩa không cách nào đưa tay đối phó chúng ta.”

“Lấy thực lực của chúng ta, nếu như bị Chúa Tể cấp cao trận doanh tà ác vây công, cũng sẽ tổn thất nặng nề. Nếu mời hội trưởng ra tay, dễ dàng dẫn phát Bán Thần chiến, đánh vỡ cân bằng bây giờ.”

“Không nhất định sẽ dẫn phát Bán Thần chiến, cậu cảm thấy năm vị minh chủ sẽ giúp hội trưởng? Hai bên đã sinh ra hiềm khích, trừ phi hắn giao ra mảnh vỡ La Bàn Quang Minh.”

Hai người thảo luận, thảo luận, dần dần trầm mặc.

Săn giết Thần Nhật Du của Ám Dạ Mân Côi, độ khó quá cao, không cách nào xuống tay.

Cách mấy chục giây, Phó Thanh Dương trầm ngâm, nói:

“Có lẽ có thể ủy thác Triệu trưởng lão, Tôn trưởng lão vào phó bản Thái Nhất môn, bắt một Thần Nhật Du ra.”

Trên mặt Trương Nguyên Thanh không thấy vui mừng, lắc đầu nói:

“Muốn đưa nhân vật trong phó bản đến hiện thực, chỉ có một biện pháp, chính là biến hắn thành tài liệu, thi thể cũng coi như tài liệu. Sinh mệnh tươi sống không cách nào mang ra khỏi phó bản, bằng không, cao thủ cấp Chúa Tể của các tổ chức lớn đã sớm kín người hết chỗ.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Cậu quên Ngân Dao quận chúa làm sao tới rồi đúng không?”

Mắt Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên sáng lên.

Ngân Dao quận chúa chính là NPC quan trọng trong phó bản, nhưng bị Tam Đạo sơn nương nương đánh tan vách ngăn linh cảnh, đưa vào hiện thực.

Lão mõ là đặc thù, nàng là boss cao cấp trong linh cảnh, bản thân chính là một bộ phận của linh cảnh.

Nhưng rất nhanh, hắn phủ định đề nghị của Phó Thanh Dương:

“Lấy cấp bậc của nương nương, lúc trước có thể ảnh hưởng phó bản Thần Dạ Du giai đoạn Siêu Phàm, tăng lên đẳng cấp độ khó phó bản, đưa Ngân Dao vào hiện thực cũng không có gì khó khăn.

“Nhưng Thần Nhật Du không phải Thần Dạ Du có thể so sánh, đưa một Chúa Tể thoát ly linh cảnh, không nói đến có thể làm được hay không, cho dù có thể, cô ấy cũng sẽ chịu cắn trả đáng sợ, tựa như ngài hội trưởng không dám trực tiếp cứu Địch Thái thoát ly phó bản.”

Bản thân nương nương rất kháng cự đối với hành vi lợi dụng tà thuật của hắn, huống chi, lão mõ có ý tranh đoạt ngai báu Thái Dương Chi Chủ, quả quyết sẽ không ở loại thời điểm này, mạo hiểm bị linh cảnh cắn trả, thay hắn bắt một vị Thần Nhật Du ra.

Chương 2940: Bảo tàng ước hẹn (3)

Phó Thanh Dương không nói.

Hai người lần nữa trầm mặc, tự hỏi mục tiêu lý tưởng.

Nhưng vào lúc này, điện thoại di động trong túi quần Trương Nguyên Thanh kêu lên, lấy ra xem, người gọi tới: Kỵ Sĩ đơn truyền!

Địch Thái chinh phục phó bản cấp S rồi? !

Trương Nguyên Thanh mừng rỡ, lập tức kết nối điện thoại.

Thấy rõ biểu hiện cuộc gọi tới, Phó Thanh Dương cũng nhíu mày.

"Mạng cũng thật lớn nha, còn tưởng anh nhất định phải chết." Trương Nguyên Thanh cười trêu chọc.

Địch Thái nghe vậy, cười khẩy một tiếng, phong cách nói chuyện hoàn toàn như trước:

"Không những chưa chết, còn thần công đại thành, một tay có thể đánh ba Thần Nhật Du cấp 7. Tôi thuận lợi lên tới cấp 8, hơn nữa thu được truyền thừa kỵ sĩ hoàn chỉnh.

"Có thể thử mở ra kho báu Giáo Đình, khống chế món vật phẩm chí cao vô thượng kia nghề nghiệp Kỵ Sĩ."

Rốt cuộc có thể mở ra bảo tàng Giáo Đình! Trương Nguyên Thanh không khống chế được trở nên kích động, máu trong cơ thể lặng yên sôi trào.

Có hai bảo tàng khiến tâm hắn tâm niệm niệm, một cái là bảo bối Ma Quân giấu ở trong kho báu Vũ Hóa tiên môn, một cái là di sản sau khi Giáo Đình hủy diệt.

Nhất là thứ sau, dựa theo lịch sử hắn biết, Giáo Đình mặc dù hủy diệt, nhưng một vật phẩm Bán Thần của Phong Pháp Sư, một vật phẩm Bán Thần của Kỵ Sĩ, còn chưa bị Minh Ước Tự Do đạt được.

Giáo Hoàng sau khi biết đại thế đã mất, mang đại bộ phận vốn liếng của Giáo Đình, bao gồm hai vật phẩm Bán Thần giấu vào kho báu.

Chỉ để lại bản đồ cùng mảnh vỡ chìa khóa.

Lúc đó đại khu thứ nhất không có Chúa Tể cấp cao, Bán Thần nghề nghiệp Hư Không, kho báu Giáo Đình từ đó bảo tồn lại.

Đến hôm nay, ngài hội trưởng vẫn tìm không thấy vị trí kho báu.

Địch Thái thản nhiên nói: "Tôi ở công viên sông Hudson New York chờ cậu, đặc biệt nhắc nhở, tôi chỉ tiếp nhận cậu và hội trưởng hai người, người khác không có tư cách vào kho báu Giáo Đình.'

Trương Nguyên Thanh nhìn Phó Thanh Dương một cái rồi nói:

"Không có vấn đề! Tắm rửa sạch sẽ chờ tôi."

Cúp điện thoại, hắn mặt mày tỏa sáng, "Lão đại, trong kho báu Giáo Đình, rất có thể có bộ kiện của bộ trang bị Lôi Thần, nếu có thể gom đủ bộ trang bị này, phó bản cấp S9 tôi cũng dám vào."

Hành động săn giết hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, cũng càng thêm ổn thỏa.

Hơn nữa, trong kho báu Giáo Đình tất nhiên còn có đạo cụ khác.

"Có thể gom đủ bộ trang bị mà nói, luyện chế Tam Tài Đan liền có thể trì hoãn." Phó Thanh Dương gật gật đầu.

Luyện chế Tam Tài Đan cần một vị Thần Nhật Du, săn giết Thần Nhật Du của Ám Dạ Mân Côi, phải đợi thời co, không có khả năng sốt ruột. Nóng lòng cầu thành, dễ dàng bước vào cái bẫy của trận doanh tà ác.

Cáo biệt Phó Thanh Dương, Trương Nguyên Thanh tiến vào Dạ Du, cưỡi gió bay trở về nhà bà ngoại, gõ cửa nhà cậu rầm rầm.

Mợ mặc đổ mặc ở nhà mở cửa, đón cháu trai vào nhà.

Trong phòng khách, cậu cầm trong tay một chai bia, trong loa phát ra rock and roll nước ngoài tràn đầy sống động, trong TV internet, là múa lắc vai trước đây ít năm rất lưu hành.

Cậu lắc rồi lắc, lắc rồi lắc, như lão lưu manh xốc nổi phù phiếm.

“Nguyên Tử, uống trà hay gì?” Mợ hỏi.

“Không cần ạ.” Trương Nguyên Thanh từ chối mợ, nhấc chân nhảy, lắc bả vai, gia nhập vào bên cạnh cậu.

Mợ thấy thế, thở dài thườn thượt.

Nhắm mắt làm ngơ tiến vào phòng ngủ.

“U, Nguyên Tử vô dụng, bộ dáng rất cao hứng, nói một chút xem gặp được việc vui gì.” Cậu mở mồm bắn một đoạn rap.

“Oh oh, cháu dẫn Hạ Hầu Ngạo Thiên đi thăng cấp, một phó bản rất kích thích, chỗ đó là nghĩa địa, cháu cũng phi thường có năng lực, nắm đấm dạy chúng nó chân lý. Có Dao Quang tiểu tỷ tỷ, chủ động cởi áo tháo thắt lưng, cũng dâng lên công pháp, cháu không cho cô ta một đồng nào. Mới từ phó bản về đến nhà, Kỵ Sĩ đơn truyền đến lảm nhảm, huyên thuyên một đống lớn, chỉ mặt gọi tên cháu với cậu đi.” Trương Nguyên Thanh làm một đoạn.

“Hồi báo hoàn tất!”

Bả vai cậu lắc rồi lắc, cũng muốn làm một đoạn dài như vậy, nhưng nghẹn cả buổi chưa bật ra được, đành phải nói chuyện bình thường, nói: “Trùng hợp như vậy? Cháu vừa cần phương pháp nhanh chóng thăng cấp, nó liền đến?”

“Cháu cầu sư tôn dịu dàng hiền lành, xinh đẹp động lòng người, thanh lệ thoát tục cải tiến đan phương.” Trương Nguyên Thanh nói: “Phiên bản ban đầu quả thực có vấn đề, nhưng bây giờ không còn nữa.”

Cậu nghe một chút, liền yên lòng, quay đầu hướng về phòng ngủ hô:

“Vợ ơi, Nguyên Tử hẹn anh ra ngoài chơi, anh ra ngoài một chút.” Trong phòng ngủ truyền đến mợ đáp lại: “Tối nhớ về ăn com.”

“Ok!” Cậu ấn bả vai cháu trai, biến mất khỏi phòng khách.

Trương Nguyên Thanh tựa như tiến vào không gian thông đạo tối tăm thâm thúy, trong tầm mắt không nhìn thấy bất cứ ánh

sáng nào, bất cứ cảnh vật gì.

Một giây sau, sông Hudson chậm rãi chảy xuất hiện ở trước mắt, mặt sông thổi tới gió mạnh, phía sau là công viên xào xạc, phía trước là mặt sông rộng lớn, tàu chở hàng cỡ lớn ung dung lướt qua.

Lại quay đầu nhìn, cậu đã mặc áo vest quần tây màu đỏ thắm, đeo mặt nạ bạc.

Chương 2941: Kho báu Giáo Đình (1)

Trương Nguyên Thanh giật mình: "Ôi đệch, cậu thay quần áo nhanh như vậy?"

"Thủ đoạn của Bán Thần cháu không hiểu." Cậu, không, ngài hội trưởng vỗ tay phát ra tiếng, "Tới!"

Địch Thái mặc áo khoác lông chồn màu đen liền xuất hiện ở trước mặt hai người.

Hơn một tháng không gặp, Trương Nguyên Thanh đánh giá Địch Thái, Kỵ Sĩ đơn truyền dung mạo không thay đổi, nhưng khí chất càng thêm nội liễm tang thương, trong ánh mắt tựa như áp súc chiến ý rèn luyện trăm ngàn lần, vậy mà lại như dòng sông mênh mông, như Ngũ Nhạc Thái Sơn, trầm ổn nặng nề, không sắc bén.

"U, một đoạn thời gian không gặp, trưởng thành rồi nha." Địch Thái cười ha ha nói ra câu đầu tiên.

Trưởng thành? Mình thu hồi cảm ngộ vừa rồi, không thay đổi một chút nào, vẫn là gợi đòn như thế… Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật giật một cái.

Cậu giơ tay, vỗ tay phát ra tiếng ở giữa hai người:

"Đừng nói nhảm, thương nhân tầm bảo đã không chờ được nữa, tôi ban đêm còn cần về nhà ăn cơm với vợ, nắm chặt thời gian."

Địch Thái đứng ở bờ sông, dựa vào lan can, nói:

"Địa điểm tàng bảo đồ chỉ định, thật ra chính là Giáo Đình, bảo tàng ở ngay bên trong Giáo Đình."

“Không có khả năng!” Ngài hội trưởng trầm giọng nói: “Tôi từng ở trên di chỉ Giáo Đình tìm kiếm nhiều lần, nơi đó không có không gian ẩn giấu.”

Thương Nhân am hiểu tầm bảo, thân là Bán Thần duy nhất nghề nghiệp Hư Không, hắn nói năng có khí phách, vạn phần khẳng định.

Giọng điệu Địch Thái có chút cảm khái, nói:

“Nếu như chưa từng vào phó bản Hoàng Hôn Kỵ Sĩ này, tôi sẽ tán đồng ý nghĩ của ông. Ngài hội trưởng, ông cũng tiến vào phó bản Hoàng Hôn Kỵ Sĩ, ông cảm thấy bối cảnh của nó là cái gì?”

“Chiến trranh hủy diệt Giáo Đình.” Ngài hội trưởng nói.

Kỵ Sĩ đơn truyền dẫn đầu:

“Mọi người đều biết, phó bản đẳng cấp càng cao, bối cảnh càng xa xưa. Nhưng Hoàng Hôn Kỵ Sĩ là phó bản cấp S giai đoạn Chúa Tể, phó bản cùng cấp bậc bối cảnh đều ở trung cổ, nhưng nó lại là cận đại.

“Điều này nói rõ nó là một phó bản đặc thù, như vậy, đặc thù ở nơi nào?”

Trương Nguyên Thanh cũng trải qua “Tàu Du Lịch Kinh Dị” phó bản cận đại này, giật mình:

“Bảo tàng Giáo Đình ở trong phó bản đó?”

Địch Thái gật gật đầu:

“Sau khi Giáo Đình hủy diệt, linh cảnh thu về kho báu, lấy trận chiến hủy diệt Giáo Đình làm bối cảnh, sinh thành phó bản cấp S — Hoàng Hôn của Kỵ Sĩ! Mà kho báu trở thành phó bản nhiệm vụ ẩn giấu này, tôi cũng là ở trong phó bản mới nghĩ ra.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía ngài hội trưởng: “Tôi biết trong phó bản chưa bao giờ mở ra, cưỡng ép lấy đi đạo cụ, tài liệu đẳng cấp cao, sẽ bị linh cảnh coi là đánh cắp, từ đó giáng xuống trừng phạt, chỉ xem ngài có bằng lòng mạo hiểm như vậy hay không.”

Ngài hội trưởng lại không tán đồng ý kiến của hắn, cười nói:

“Trong bảo tàng Giáo Đình ít nhất có vật phẩm cấp Bán Thần của hai nghề nghiệp, cậu cảm thấy phó bản mức S cấp 7, sẽ ban thưởng loại đồ vật nghịch thiên này?”

Địch Thái ngẩn ra.

Nghe được lời của cậu, Trương Nguyên Thanh lóe lên linh quang, “Ngài là nói, kho báu Giáo Đình, tựa như vực sâu trong phó bản Bí Mật Ngũ Hành?”

Ngài hội trưởng cười nói:

“Tình huống của hai phó bản là giống nhau như đúc.”

Trương Nguyên Thanh cũng cười đứng lên: “Không sai, chúng ta cho dù dọn sạch kho báu, linh cảnh cũng sẽ không có phản ứng.”

Bí Mật Ngũ Hành cũng là phó bản cấp 7 mức S, cũng giấu đi lực lượng cấp độ Bán Thần.

Nhưng Trương Nguyên Thanh mở ra cửa vào vực sâu, nhìn thấy Bất Lương Soái, lấy đi mảnh vỡ kho báu trong túi quần Binh ca, linh cảnh lại chưa có bất cứ phản ứng nào.

Đây là bởi vì phó bản Bí Mật Ngũ Hành, là do Bất Lương Soái trong vực sâu hình thành, nhưng Bất Lương Soái cũng không phải là một bộ phận của phó bản, không phải nhiệm vụ chủ tuyến, cũng không phải kịch bản ẩn giấu.

Đạo lý tương tự, phó bản Hoàng Hôn Kỵ Sĩ, là bởi vì kho báu Giáo Đình hình thành, nhưng kho báu Giáo Đình lại không phải một bộ phận của phó bản, bọn họ làm bất cứ chuyện gì đối với kho báu, cũng sẽ không ảnh hưởng phó bản này vận chuyển.

Bởi vậy, linh cảnh sẽ không cho bất cứ sự trừng phạt nào.

Địch Thái nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một phen, lại nhìn ngài hội trưởng một lần, vỗ tay bôm bốp: “Mặc dù tôi căn bản nghe không hiểu, nhưng tựa như vấn đề giải quyết rồi?”

Hai tay ngài hội trưởng đè bả vai của hai người, nghĩ một chút, lại thu hồi một tay, nói:

“Hai cậu tay trong tay.”

Địch Thái cùng Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nắm tay.

Hội trưởng hài lòng gật đầu, giơ lên cái tay kia đưa ra, búng tay "Tách" một cái: "Trục xuất!"

Ba người không có linh lực dao động, không có không gian dao động, trong nháy mắt biên mất.

Người qua đường chung quanh hoàn toàn không thấy bọn họ, tựa như chưa bao giờ trông thấy ba người từng xuất hiện ở đây.

Khi lần nữa thấy rõ cảnh vật, bọn họ đã ở trong một vùng phế tích, không, nói chuẩn xác, là tòa thành phế tích.

Chương 2942: Kho báu Giáo Đình (2)

Làm fan của phim u Mỹ, Trương Nguyên Thanh lập tức nhận ra đây là thành thị châu u thế kỷ 20, căn cứ thời gian Giáo Đình hủy diệt đến xem, là trong một trận chiến bùng nổ.

70% kiến trúc của thành thị này biến thành phế tích, trên kiên trúc còn đứng đó, cũng có thể nhìn thấy rõ ràng vết cháy đen, đập vào mắt đều là hoang vu.

Nhìn ngay cả chó cũng chết.

Chỗ xa, là từng tòa giáo đường đỉnh nhọn tràn ngập cảm giác lịch sử, gác chuông khổng lồ như hạc giữa bầy gà.

"Cư dân của thành thị này đã trốn đi, quân địch bởi vì nguyên nhân đặc thù lựa chọn rời khỏi, không chiếm lĩnh thành thị." Địch Thái nói: "Người phàm không dám bước chân vào chiến tranh giữa linh cảnh hành giả."

Trương Nguyên Thanh tràn ngập cảnh giác: "Nơi này sẽ xuất hiện ma chủng không? Nói đến, tôi cùng tên kia cũng coi như có chút dính dáng."

Địch Thái lắc đầu: "Phó bản này sức chiến đấu cao nhất là Hồng Y đại giáo chủ Gresava, Lôi Pháp Sư cấp 8 hậu kỳ. Giáo Hoàng, Hồng Y đại giáo chủ cùng Thánh Kỵ Sĩ, thuộc về tranh nền, hai người trước tôi chưa bao giờ gặp, Thánh Kỵ Sĩ ngược lại thường xuyên gặp, nhưng tôi chưa từng thấy hắn ra tay, không rõ là có chiến lực Bán Thần hay không."

Trận chiến hủy diệt Giáo Đình trong lịch sử hiện thực, có Bán Thần ngã xuống, càng không chỉ một vị, nhưng nơi này dù sao cũng là phó bản, linh cảnh hành giả diễn hóa ra hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến, vượt ải rời đi, liền kết thúc. Bán Thần chiến trong lịch sử chân thực, Địch Thái chưa trải qua, không rõ phó bản có phải phục chế đoạn lịch sử đó hay không.

Trên lý luận mà nói, không có khả năng lắm.

"Yên tâm đi, trong phó bản này không có Bán Thần." Ngài hội trưởng từ trong hư không cầm ra một cái nón lá cũ nát, một cái áo da tổn hại tróc da.

Hắn ném hai vật phẩm cho Địch Thái cùng Trương Nguyên Thanh: "Mặc vào."

Trương Nguyên Thanh lựa chọn nón lá, ôm vào trong lòng, mấy giây sau, tin tức vật phẩm hiển hiện:

« Tên: Mũ Nhà Thám Hiểm »

« Loại hình: Mũ »

« Công năng: Ẩn nấp »

« Giới thiệu: Mũ Nhà Thám Hiểm, đội nó lên, sinh vật chung quanh sẽ không tự chủ dời ánh mắt đi, không nhìn người đội tồn tại, chỉ cần không chủ động công kích mục tiêu, nó liền vĩnh viễn nhìn không thấy ngươi. »

« Ghi chú 1: Nó là một trong các bộ kiện của bộ trang bị Nhà Thám Hiểm, hai món còn lại là: Áo, giày. Gom đủ bộ trang bị Nhà Thám Hiểm, thế giới to lớn, mặc ngươi ngao du. »

« Ghi chú 2: Sau mỗi lần sử dụng, trong năm tiếng đồng hồ, ngươi sẽ bị người chung quanh lãng quên. »

Ngài hội trưởng nói: "Đây là bộ trang bị tôi lúc tuổi còn trẻ tập hợp đủ, bây giờ không cần đến…"

"Cho nên tặng cho chúng tôi?" Vẻ mặt Địch Thái tràn đầy hưng phấn.

"Không phải, cho các cậu mượn." Hội trưởng hừ lạnh nói: "Tôi người này nhớ tình cũ, mặc dù không dùng đến, nhưng có thể giữ làm kỷ niệm, năm đó vì cướp đoạt La Bàn Quang

Minh, tôi bỏ vào hết vốn liếng, tốn nhiều năm mới tìm về được bọn nó.”

Đồ tốt nha, không phải ẩn thân, hơn hẳn ẩn thân… Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ tới ngài Bill của Công Hội Thương Nhân, từng hướng mình đề cử “Mũ Người Nhặt Rác” .

Món đồ chơi kia có thể giảm xuống cảm giác tồn tại của người đeo, hiệu quả tương tự với cái mũ cậu cho.

“Luận năng lực chạy trốn cùng cầu sinh, nghề nghiệp Hư Không là số một đương thời, tôi nên thu thập một món đạo cụ Thương Nhân phẩm chất cao, ngài hội trưởng, chờ mở ra bảo tàng, tôi muốn dùng thu hoạch bên trong, đổi lấy một đạo cụ truyền tống hoặc ẩn nấp.” Địch Thái mong chờ, nói.

“Anh không phải nói, số mệnh của Kỵ Sĩ là hi sinh à?” Trương Nguyên Thanh thừa cơ đả kích.

“Hi sinh cùng giữ mạng cũng không xung đột.” Địch Thái liếc xéo hắn.

“Anh muốn đổi đạo cụ gì, là quyền tự do của anh, nhưng tôi phải nhắc nhở anh, ngày đó tiến Mê Cung Pan, anh đã đáp ứng các Thánh Giả của Người Chết Trở Về, tương lai mở ra kho báu Giáo Đình, bảo vật chứa bên trong có một phần của bọn họ.” Trương Nguyên Thanh nói.

Địch Thái nhếch miệng, cười ha ha một tiếng: ‘Không cần cậu nhắc nhở. Kỵ Sĩ hứa hẹn, so với Kim Cương còn cứng hơn.”

Nhưng mà, vật cứng rắn nhất trên thế giới, là học sinh cấp ba 18 tuổi… Ừm, đây không phải mình nói, là Bàn Xoay Lưu Manh nói… Trương Nguyên Thanh nhìn về phía cậu:

“Chúng ta lên đường đi.”

Đợi hai người mặc xong trang bị, cậu ấn bả vai Trương Nguyên Thanh, lúc này Địch Thái biết điều nắm tay Thiên Tôn lão gia.

Ba người cùng nhau biến mất.

Sau đó, xuất hiện ở bên ngoài giáo đường rộng lớn cổ xưa.

Kỵ Sĩ mặc áo giáp màu bạc canh giữ ở cửa ra vào giáo đường, tu nữ sắc mặt nghiêm túc xuyên qua ở giữa kiến trúc, trong giáo đường, Hồng Y giáo chủ đang mang theo các mục sư, trang nghiêm cầu nguyện.

Ánh nắng xuyên thấu qua thủy tinh màu sắc rực rỡ chiếu vào giáo đường, pho tượng treo ở trên giá chữ Thập kia có chút cúi đầu, thương hại nhìn tín đồ.

Mọi người chuyên chú làm việc của mình, không hề hay biết ba vị khách không mời mà đến xâm nhập giáo đường.

Chương 2943: Kho báu Giáo Đình (3)

Ngài hội trưởng mang theo hai người, tới bên trong một gian phòng cầu nguyện nói:

"Lấy ra mảnh vỡ Thánh Bàn."

Trương Nguyên Thanh lấy ra một miếng đồng hình quạt có hoa văn phù điêu tinh xảo đẹp đẽ, Địch Thái lấy ra ba tấm, cùng nhau giao cho ngài hội trưởng.

Ngài hội trưởng tiếp nhận bốn mảnh vỡ, hợp nhất nó, mảnh vỡ hấp thụ lẫn nhau, hình thành một khối Thánh Bàn hoàn chỉnh, hoa văn tổ hợp lại với nhau, là một đóa hoa bách hợp nở rộ.

Ngài hội trưởng nâng Thánh Bàn, đôi mắt dưới mặt nạ màu bạc hiển hiện ký hiệu màu xanh đậm, ánh mắt tựa như xuyên thấu không gian, ở trong hư không tìm kiếm cái gì.

Mười mấy giây sau, hắn nói:

"Tìm được rồi!"

Trong tiếng nói, trong tay ngài hội trưởng chảy ra từng ký hiệu biểu tượng hư không, tràn vào Thánh Bàn.

Thánh Bàn theo đó kích hoạt, sáng lên hào quang màu đồng thau, phản xạ ra hồ quang điện, nó tự động bay lên, "in dấu" giữa không trung, nhanh chóng xoay tròn.

Theo Thánh Bàn xoay tròn, giữa không trung xuất hiện một hang gió, bên trong sâu thẳm tối tăm, nối tiếp với không gian chưa biết.

Ngài hội trưởng khẽ thở ra một hơi, “Cửa mở rồi.”

Hắn dẫn đầu chui vào hang gió.

Trương Nguyên Thanh cùng Địch Thái tranh nhau chen lấn lao vào trong đó.

Xuyên qua hang gió, ba người tiến vào một mảng không gian tối tăm thuần túy, Trương Nguyên Thanh có năng lực nhìn đêm cũng không cần ánh sáng, ngược lại là hoàn cảnh thiếu dưỡng khí khiến hắn cảm giác khó chịu.

Lập tức lấy ra Bao Tay Tật Phong Giả, mượn hang gió liên thông thế giới bên ngoài, chế tạo ra một cơn gió lớn rót vào không gian.

Không khí nhanh chóng trở nên tươi mát.

Ngài hội trưởng từ trong hư không lấy ra một chiếc đèn khí ga cổ xưa, ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng mảng không gian này.

Địch Thái mượn ánh lửa sắc màu ấm nhìn lại, mật thất diện tích khoảng 1000 mét vuông.

Trên vách tường bên trái bọn họ treo từng thanh trường kiếm kỵ sĩ, từng cây pháp trượng Phong, Lôi, trong đó xen lẫn vũ khí các nghề nghiệp của đại khu thứ nhất.

Đây là một bức tường treo vũ khí.

Những vũ khí này là Giáo Đình tồn kho, dùng để ban thưởng thành viên nội bộ, treo thưởng, cùng giao dịch những tổ chức khác vân vân.

Địch Thái vừa nhấc chân đi qua, liền nghe ngài hội trưởng nói: “Đều là các đạo cụ Siêu Phàm.”

Địch Thái không có hứng thú thu hồi ánh mắt, vật phẩm Siêu Phàm với hắn mà nói, tựa như gân gà, nhất là hắn loại “tán tu” không có tổ chức này, lấy cũng vô dụng.

Tổ chức lớn cầm đi, còn có thể ban cho thành viên tổ chức.

Trương Nguyên Thanh thì mở ra rương đồng thau chồng chất bên tường, trong rương là các loại tài liệu phòng cụ, cùng nước thuốc ở trong năm tháng rửa tội, mất đi dược hiệu.

Ở trong đó, Trương Nguyên Thanh phát hiện cái đinh bằng bạc, giá chữ Thập, thủy ngân.

“A, Giáo Đình sao có thể có những vật này?” Hắn ngạc nhiên nói.

Những vật này đều không có thuộc tính vật phẩm, nhìn giống vật phàm.

Địch Thái lại gần nhìn mấy lần, cũng nhíu mày, nói:

“Những vật này là đối phó quỷ hút máu, nhưng quỷ hút máu nguồn gốc từ thời Trung cổ, thời kỳ Giáo Đình, người tu hành cổ đại, quái vật sớm đã chết sạch, quỷ hút máu cũng thành truyền thuyết.”

“Giáo Đình chuẩn bị những vật này làm gì?”

Đương nhiên, cái này không đáng để truy tìm nguồn gốc, ba người dọc theo bức tường tiến lên, rất nhanh đã đi đến cuối cùng, trên vách tường phía cuối cũng treo vũ khí, nhưng số lượng giảm mạnh, chỉ có hai mươi mấy món.

Đều là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả.

Đồ phòng ngự, tài liệu trong rương, cũng là phẩm chất Thánh Giả.

Nhân viên quản lý nhà kho mang tài liệu đẳng cấp khác nhau tách ra bày, phân loại ngay ngắn rõ ràng.

Dựa theo vật phẩm bày ra, vật phẩm Chúa Tể, hoặc là Bán Thần bọn họ muốn tìm, ở vách tường đối diện.

Chẳng qua ba người cũng không sốt ruột, Trương Nguyên Thanh và Địch Thái đều chưa thu lấy đạo cụ, tài liệu, yên lặng ghi lại số lượng, đi theo ngài hội trưởng dọc theo vách tường tìm kiếm, thăm quan kho báu Giáo Đình.

Bọn họ quay đầu dọc theo bức tường bước đi, vừa đi mấy bước, đã nhìn thấy một quan tài làm bằng bạc trắng, trưng bày ở bên tường.

Khe hở giữa nắp quan tài cùng quan tài rót vào ngân thủy hàn chết.

Mặt khác, dưới đáy quan tài vẽ trận pháp ngôi sao sáu cánh, loại trận pháp này Trương Nguyên Thanh ở trong phó bản

“Tàu Du Lịch Kinh Dị” từng gặp, là Khu Ma Trận (trận trừ ma, đuổi ma) của Giáo Đình.

“Đây là Khu Ma Trận của Giáo Đình.” Địch Thái hiển nhiên cũng nhận biết, nhíu mày, đánh giá quan tài:

“Bên trong tựa như phong ấn thứ gì.”

“Giáo Đình là có Bán Thần, thứ gì là Bán Thần giết không chết, cần phong ấn?” Trương Nguyên Thanh cũng nhíu mày, ánh mắt trở nên cẩn thận.

Địch Thái nhún nhún vai: “Tôi cũng muốn biết, nếu không mở ra nhìn xem?”

Hắn nhìn về phía Hư Không Bán Thần xách đèn khí ga.

Ngài hội trưởng dò xét trận pháp ngôi sao sáu cánh vài lần, sờ quan tài bạc, nói:

“Có thể!

Chẳng qua, vì an toàn, tôi trước tiên ở chung quanh bố trí truyền tống trận, nếu như vật phóng thích ra quá mức cường đại, liền trục xuất nó, miễn cho hư hao đạo cụ cùng tài liệu trong kho.”

Chương 2944: Huyết tộc (1)

Đề nghị rất ổn thỏa, Trương Nguyên Thanh và Kỵ Sĩ đơn truyền đều không có ý kiến, liên tục gật đầu.

Cậu lập tức lấy ra tài liệu, bày ở quanh quan tài, bố trí một cái truyền tống trận đơn giản.

Trận pháp tiếp xúc đến lực lượng Chúa Tể đỉnh phong, liền sẽ tự khởi động, truyền tống ngẫu nhiên sinh vật trong trận.

Sau đó, ở dưới cái gật đầu của cậu, Trương Nguyên Thanh lấy ra Hình Thần Câu Diệt Đao, dọc theo khe hở, cắt ra nắp quan tài hàn chết.

Địch Thái yên lặng lui qua một bên.

Trương Nguyên Thanh phun ra một linh phó, thao túng nó bật nắp quan tài bạc trắng.

Theo tiếng "Ầm ầm" nặng nề, vật trong quan tài hiện ra ở trước mắt mọi người, đây là một nam nhân trần trụi trắng bệch, làn da tựa như quét một tầng phấn trắng.

Ngũ quan của hắn phi thường anh tuấn, đường nét khuôn mặt hoàn mỹ, dáng người cao, đường nét cơ bắp trôi chảy.

"Oa, có thể làm mẫu nam rồi." Cậu khen một câu, cũng nhìn về phía ngực nam nhân trần trụi.

Nơi đó đóng một cái đinh bạc to như ngón, đâm vào trái tim.

Vết thương đã không nhiễm trùng cũng không thối rữa, ngược lại tăng sinh ra mạch máu màu đen, dính liền bên trên đỉnh bạc, tựa như muốn đồng hóa cái đỉnh.

"Không phải mẫu nam, là quỷ hút máu!" Địch Thái trầm giọng nói.

Trương Nguyên Thanh sờ cằm, trầm ngâm nói:

"Quỷ hút máu không phải tuyệt tích rồi sao, tôi nhớ anh từng nói, quỷ hút máu trái lại là là một loại sinh vật biến dị nào đó, nhưng phương pháp chế tạo thất truyền, cho nên chỉ tồn tại ở thời trung cổ.

"Trước mắt, chỉ có trong phó bản mới có thể xuất hiện quỷ hút máu, vấn đề là, nơi này là kho báu Giáo Đình, kho báu vốn tồn tại ở trong hiện thực, tại sao có thể có quỷ hút máu?"

Địch Thái nghĩ một chút, phân tích:

"Nói cách khác, Giáo Đình một thế kỷ trước, bọn họ ở trong thế giới hiện thực đã tìm được một con quỷ hút máu vốn nên diệt tuyệt, cũng phong ấn nó, bảo tồn tại trong kho báu."

Hắn cúi đầu đánh giá quỷ hút máu, vươn tay, chạm đến lồng ngực tái nhợt, "Chưa đọc được tin tức vật phẩm, hắn ở trạng thái phong ấn, muốn đánh thức thử một lần hay không? Nói không chừng có thể tìm hiểu được tình báo thời trung cổ. Chẳng qua, trạng thái phong ấn, nhìn không ra cấp bậc như thế nào."

Ở dưới ngài hội trưởng ra hiệu, Kỵ Sĩ đơn truyền cất bước tiến lên, cầm đinh bạc ở ngực nam nhân trần trụi, ra sức rút.

Đầu ngón tay ngài hội trưởng hiện ra một giọt chất lỏng màu vàng óng, bắn vào vết thương xuyên qua ngực.

Chất lỏng màu vàng óng trong nháy mắt hấp thu.

Chỉ thấy thương thế trên ngực nam nhân trần trụi nhanh chóng khép lại, trong lồng ngực truyền đến rung động mỏng manh.

“Thịch, thình thịch, thình thịch…”

Tiếng tim đập từ mỏng manh đến mạnh mẽ, thi thể tái nhợt phong ấn ở trong quan tài ròng rã trăm năm này tràn ngập ra khí tức đáng sợ, khiến lòng người sợ hãi rung động.

Như là ma vương phong ấn vô tận năm tháng thức tỉnh… Không, vốn chính là vậy.

Nam nhân trần trụi trong quan tài mở mắt, con ngươi hiện lên màu đỏ tươi, tựa như hồng ngọc, mới trong giấc ngủ thế kỷ tỉnh lại, hắn lập tức trông thấy ba nhân loại vây quanh ở một bên quan tài, chỉ trỏ đối với mình, nói ngôn ngữ hắn nghe không hiểu:

“Hơi yếu nha!”

“Tối đa cũng chỉ Chúa Tế sơ kỳ, thứ đồ chơi này Giáo Đình giết không chết?”

“Dọa tôi một hồi, còn tưởng rằng là quái vật cấp Bán Thần.”

“Có lẽ Giáo Đình bảo tồn làm tiêu bản thì sao? Dù sao quỷ hút máu đã tuyệt tích, thuộc về động vật bảo hộ cấp 1 của thế giới.”

Nam nhân trần trụi quỷ hút máu, sự mờ mịt trong mắt rút lui sạch sẽ, thay vào đó là khát máu, tàn bạo cùng băng lạnh không còn che giấu.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, phun ra một ngụm khí đục năm xưa, dù là một ánh mắt liền có thể giết chết ba con sâu cái kiến trước mắt, nhưng hắn vẫn bảo trì ưu nhã, dùng tiếng Ý trầm thấp nói:

“Xem ra ta lại ngủ say tháng năm dài đằng đẵng, các người là người của Giáo Đình?”

Trương Nguyên Thanh nghe không hiểu, nhìn về phía Kỵ Sĩ đơn truyền: “Hắn nói cái gì?”

Linh cảnh chưa tiến hành phiên dịch ngôn ngữ, nói rõ quỷ hút máu không phải NPC trong phó bản, quả thực đến từ hiện thực.

“Tựa như là tiếng Ý.” Địch Thái nhún nhún vai: “Tôi cũng nghe không hiểu.”

Ngài hội trưởng nói chuyện, mở miệng chính là tiếng Ý lưu loát:

“Giáo Đình đã hủy diệt 100 năm, chúng tôi là người tầm bảo, cậu là quỷ hút máu?”

Nói xong, hắn quay đầu phiên dịch cho cháu trai cùng Kỵ Sĩ đơn truyền.

“Giáo Đình hủy diệt rồi?” Quỷ hút máu ngẩn ra 2 giây, bỗng nhiên ngẩng đầu cười điên cuồng, chấn động cả vùng không gian run rẩy, “Farhan, ta từng nói, chờ ta thức tỉnh lần nữa, sẽ đích thân phá hủy Giáo Đình, hút khô máu của ngươi. Không ngờ, ngắn ngủi 100 năm, Giáo Đình của ngươi đã hóa thành tro tàn.”

Ngài hội trưởng phiên dịch lời quỷ hút máu nói cho hai người.

Địch Thái nói ra: “Farhan là tên Giáo Hoàng, như vậy xem ra, phong ấn hắn là Giáo Hoàng.”

Chương 2945: Huyết tộc (2)

Lúc này, quỷ hút máu thu liễm vẻ mặt, khôi phục ưu nhã, nhìn về phía ba người, chậm rãi nói:

“Thợ săn bảo tàng, rất cảm tạ các người đánh thức ta, làm khen thưởng, ta có thể để các ngươi làm nô bộc của ta, nhưng ta đã ngủ say 100 năm, khát vọng máu tươi, cho nên, trong các người chỉ có một người có thể trở thành nô bộc của ta.”

“Hai kẻ khác, là đồ ăn!”

Quỷ hút máu anh tuấn làn da tái nhợt, nhìn về phía Kỵ Sĩ đơn truyền cùng Trương Nguyên Thanh, bảo trì mỉm cười ưu nhã: “Ta không thích nô bộc quá anh tuấn, cho nên các người chỉ có thể làm thức ăn của ta.”

Nói xong, hắn nâng lên cái tay có móng tay màu đen, hướng hai người làm ra động tác vồ bắt.

Địch Thái bước nhanh đến phía trước, một tay đập hắn về quan tài.

Một cú đập này vừa nặng vừa vang, trực tiếp đập quỷ hút máu ngây dại, ngã vào trong quan tài mấy giây cũng chưa kịp phản ứng.

Hắn từ trong quan tài bật ra ngoài, vẻ mặt ngạc nhiên: "Ngươi…"

Còn chưa dứt lời, Trương Nguyên Thanh bước nhanh đến phía trước, một tay mang hắn một lần nữa đập về quan tài, quan tài bạc nặng nề rung chuyển "Rầm!".

Quỷ hút máu xương đầu vỡ vụn, lại một lần bật người ngồi dậy.

Ngài hội trưởng giơ bàn tay.

Thấy thế, trong con mắt đỏ của quỷ hút máu lộ ra bối rối cùng sợ hãi, giọng điệu cuống quýt: "Ngừng, ngừng một chút, xin ngừng một chút!"

Cậu buông bàn tay xuống, cười tủm tỉm nói:

"Xem ra thế giới quan của cậu đã đổi mới rồi."

Quỷ hút máu nghe không hiểu "thế giới quan" từ đơn này, nhưng trong ánh mắt đã không có ưu nhã cùng kiêu căng, một lần nữa chuyển thành mê mang, hắn nghĩ mãi không rõ, mình đường đường vương giả trong đêm tối, từng giết chết vô số Nữ Phù Thủy, Người Sói cùng Kẻ Săn Ma, Giáo Đình càng liệt hắn vào tồn tại cấm kỵ.

Sớm đã vô địch trên đời, mình thế mà bị ba thợ săn bảo tàng thay phiên đánh?

"Các người rốt cuộc là ai? Tại sao có được lực lượng đáng sợ như vậy?" Quỷ hút máu cẩn thận hỏi.

"Đáng sợ sao?" Ngài hội trưởng thản nhiên nói: "Nhân vật như tôi, bên ngoài vơ một cái được cả đống."

Hắn chỉ vào Trương Nguyên Thanh cùng Địch Thái, "Người như bọn họ, nhiều tựa như chó hoang thời trung cổ khắp nơi

có thể thấy được.”

Trương Nguyên Thanh: “…”

Kỵ Sĩ đơn truyền: “…”

(đoạn này nói tiếng Ý cho quỷ hút máu nhưng 2 nhân vật còn lại vẫn hiểu, hẳn là do sơ suất của tác giả)

Quỷ hút máu vẻ mặt khó có thể tin, nhưng không dám phản bác cùng chất vấn, chỉ có thể đáp lại bằng sự trầm mặc.

Ngài hội trưởng hỏi lần nữa: “Nói một chút về cậu đi, cậu là ai!”

“Tôi là Hắc Dạ Quân Vương Augusto, người biết tôi, đã sớm trở thành bụi bặm năm tháng.” Nói đến tên của mình, cái cằm quỷ hút máu vênh lên vài cm.

“Cậu hoạt động ở niên đại nào?” Ngài hội trưởng hỏi: “Tại sao phải nằm trong quan tài?”

Quỷ hút máu Augusto trả lời:

“Niên đại tôi sống, kẻ thống trị để quốc Byzantine* là Alexios I, Giáo Hoàng là Orban, quyền lực Giáo Đình bao trùm ở trên quốc vương, mà quyền lực trong đêm tối, thì khống chế trong tay tôi.

* hay còn gọi là đế quốc Đông La Mã, với Alexios I (1081-1118) tức cuối thế kỉ 11, đầu thế kỷ 12

Tôi bị Giáo Đình coi là cấm ky, bọn họ có thể làm quốc vương thần phục, duy chỉ có đối với tôi không có bất cứ biện pháp nào. Nhưng tôi xem như vô địch, cũng có một kẻ địch không thể chiến thắng.”

Alexios I? Đây là niên đại nào? Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Kỵ Sĩ đơn truyền, phát hiện đối phương cũng ném về phía mình ánh mắt hoang mang.

“Quốc vương để quốc Byzantine ở một ngàn năm trước.” Ngài hội trưởng phổ cập khoa học cho bọn họ.

Một ngàn năm trước? Xấp xỉ là cuối thời kỳ Bắc Tống, thời điểm đó cường giả cấp Chúa Tể, đúng là tồn tại giống như vô địch. Trương Nguyên Thanh dò số lịch sử quốc gia mình, lập tức có khái niệm.

Quỷ hút máu Augusto nói:

“Kẻ địch kia chính là sinh mệnh, cũng là thời gian. Quỷ hút máu có được sinh mệnh dài đằng đẵng, nhưng không phải vĩnh sinh, tôi vẫn sẽ chết. Vì không chết đi giống đồng bạn, tôi ở lâu đài cổ trong núi sâu rơi vào trạng thái ngủ say.

Thẳng đến lúc một đám thợ săn bảo tàng xâm nhập lâu đài cổ, đánh thức tôi.

Tôi ngủ say hơn 800 năm, rất may mắn mình còn sống, nhưng thế giới đã hoàn toàn thay đổi. Tinh linh, người sói cùng quỷ hút máu trong đêm tối ngày xưa đã tuyệt tích, nữ phù thủy cũng không còn tồn tại. Nhưng khiến người ta căm hận nhất chính là, Giáo Đình tiếp tục kéo dài.

Tôi ở trong xã hội loài người sinh tồn một đoạn thời gian, phát hiện phương thức tăng thực lực lên của sinh vật siêu phàm, là điều tôi chưa từng nghe nói, chưa từng thấy.

Thế là tôi bắt đầu săn giết bọn họ, ý đồ làm rõ nguyên nhân, nhưng cũng bởi vậy bị Giáo Đình để mắt tới.

Đương đại Giáo Hoàng Farhan, triệu tập một đám mục sư cùng kỵ sĩ săn giết tôi, Farhan giảo hoạt biết tôi thích máu xử nữ, liền dùng thiếu nữ thuần khiết dẫn dụ tôi, rót vào thủy ngân ở trên thân nữ nhân kia, hại tôi trở nên suy yếu.”

Chương 2946: Đại khu thứ ba kỳ quái (1)

Vẻ mặt quỷ hút máu Augusto trở nên phẫn uất:

“Nhưng tôi vẫn giết sạch bọn hắn, trừ Farhan giảo hoạt nhất cường đại nhất. Cứ như vậy, tôi bị Giáo Đình phong ấn ở trong quan tài, mãi cho đến khi các người mở nó ra.”

Thì ra thời kỳ Giáo Đình đã từng đi săn quỷ hút máu! Trước đó ở trong bảo rương nhìn thấy vũ khí bạc, liền giải thích thông. Ừm, quỷ hút máu từ trong pháo đài cổ núi sâu khôi phục, tính chất không quá khác biệt với Thuần Dương chưởng giáo.

Khó trách gã này sau khi tỉnh lại kiêu ngạo như vậy, hắn còn cảm thấy mình vô địch thiên hạ? Đại nhân, thời đại thay đổi rồi nha.

Trương Nguyên Thanh đại khái có thể đoán được Giáo Hoàng vì sao giữ lại quỷ hút máu này, hẳn là quên đi.

Theo đẳng cấp linh cảnh hành giả tăng lên, Bán Thần xuất hiện, Chúa Tể càng ngày càng nhiều, một tên tép riu không có bất cứ uy hiếp gì, thế là vứt bỏ ở trong kho, dần dần lãng quên.

"Tuổi thọ quỷ hút máu có chút khủng bố." Hội trưởng đánh giá một câu, sau đó nói: "Quỷ hút máu như cậu, còn có bao nhiêu?"

Nghe được lời này, quỷ hút máu Augusto vênh cái cằm kiêu ngạo, nói:

"Tôi không giống với đám quỷ hút máu cấp thấp không khống chế nổi sự đói khát của mình, tôi là Huyết tộc từng thu được lực lượng thủy tổ, là sinh vật có thể sánh vai với Huyết tộc thời đại thần thoại."

Lực lượng thủy tổ? Vậy đặt lầm tên rồi nha! Trương Nguyên Thanh nghe xong cậu phiên dịch, nhịn không được lảm nhảm.

Địch Thái nói: "Ngài hội trưởng, tôi rất tò mò quỷ hút máu là sinh sản thế nào. Mặc dù trong điển tịch Giáo Đình ghi chép, bọn họ là một loại Kẻ Biến Dạng, nhưng tôi cảm thấy không quá giống, Kẻ Biến Dạng rất ít giữ hình thái nhân loại, hơn nữa bản năng mạnh hơn lý trí, mà gã này quá lý trí rồi."

Hội trưởng hỏi:

"Thủy tổ Huyết tộc các người là ai, làm sao sinh ra?"

Quỷ hút máu Augusto trầm giọng nói: "Thủy tổ Huyết tộc chúng tôi, là bị Thần Vương nguyền rủa!"

"Thần Vương là ai?" Ngài hội trưởng lười biếng nói: "Đừng để ta hỏi một câu ngươi nói một câu, sự kiên nhẫn của ta không nhiều."

Quỷ hút máu Augusto vội vàng nói:

"Odin!

Trừ vị tồn tại chí cao này, còn có ai dám tự xưng Thần Vương."

Ánh mắt ngài hội trưởng chớp lên: "Odin thật tồn tại?"

Odin là Thần Vương của thần thoại Bắc u, trong suy đoán của các linh cảnh hành giả, thần thoại Bắc u rất có thể đối ứng đại khu thứ ba chưa từng mở ra.

Mặc dù thần thoại Bắc u có thể đối ứng đại khu thứ ba, nhưng nhân vật trong thần thoại, không nhất định chân thực tồn tại.

Tựa như trong thần thoại đại khu thứ hai, tiên phật vô số, nhưng chân thực tồn tại lác đác không có mấy.

Trương Nguyên Thanh lập tức có hứng thú.

Lịch sử bí ẩn của đại khu thứ ba, là điểm mù tri thức của các linh cảnh hành giả trước mắt, dù là Bán Thần như cậu, cũng không rõ.

Thấy ánh mắt ba người lấp lánh nhìn mình chằm chằm, quỷ hút máu Augusto ở trong lòng khinh thường nói thầm một câu "Nhân loại hèn mọn", dùng cái này thỏa mãn cảm giác ưu việt của bản thân.

Trương Nguyên Thanh như cười mà không phải cười nói: "Thằng cha này ở trong lòng khinh bỉ chúng ta, Kỵ Sĩ, đi lên đánh hắn một cái tát."

"Vì sao cậu không đi?" Địch Thái giống như tranh cãi hỏi lại, nhưng vẫn tiến lên thưởng quỷ hút máu một cái tát.

Đường đường Hắc Dạ Quân Vương đâu chịu nổi loại ủy khuất này, bất đắc dĩ tình thế bức người, hai người đàn ông tướng mạo trẻ tuổi, lực lượng thân thể đã mạnh hơn hắn không ít, người thần bí đeo mặt nạ, một tia khí tức vừa rồi tiết lộ ra, đã khiến hắn sợ hãi phát ra từ bản năng.

Cũng chỉ có thể lựa chọn chịu nhục, không còn có quá nhiều lời thoại nội tâm, đàng hoàng nói về lịch sử Huyết tộc:

"Nội bộ quỷ hút máu chúng tôi lưu truyền một truyền thuyết, thủy tổ Huyết tộc là thần do Thần Vương Odin cắt cử đến nhân gian trông giữ nhân loại. Nhưng chỉ có cao tầng Huyết tộc thật sự mới biết được chân tướng.

Thật ra, thủy tổ Huyết tộc là vì tránh né Thần Vương Odin đuổi giết, mới đi đến thế giới người phàm. Mà nguyên nhân Odin truy sát thủy tổ, là thủy tổ đánh cắp một món đồ của Thần Vương Odin!"

Thủy tổ của quỷ hút máu còn có quan hệ với Odin của thần thoại Bắc u? Mình chưa nghe nói trong thần thoại Bắc u có truyền thuyết quỷ hút máu nha… Địch Thái tìm kiếm dự trữ kiến thức của mình, có chút bất ngờ.

Trong chuyện xưa nữ phù thủy, quỷ hút máu cùng người sói, nhân vật chính phái thường thường là thợ săn tiền thưởng cùng Giáo Đình, mà nghề nghiệp của Giáo Đình thuộc về đại khu thứ nhất, càng khuynh hướng thần thoại Hy Lạp hơn.

Đầu óc hắn lóe lên suy nghĩ, nghe thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi:

“Đánh cắp là vật gì?”

Ngài hội trưởng đồng bộ phiên dịch.

Quỷ hút máu Augusto chưa trực tiếp trả lời, có tiết tấu của mình: “Truyền thuyết, ở niên đại cổ xưa vô hạn, Thần Vương Odin vì đối kháng Tà Thần hủy diệt thế giới, treo chính mình ở trên thân Cây Thế Giới, dùng trường thương đâm xuyên trái tim của mình. Hắn hiến tế chính mình cho Cây Thế Giới, từ đó thu hoạch được lực lượng chí cao vô thượng — văn tự Runes.

Chương 2947: Đại khu thứ ba kỳ quái (2)

Văn tự Runes diễn hóa thành hai mươi bốn loại ma pháp, là khởi nguồn của tất cả ma pháp trên đời. Đây là Cây Thế Giới ban cho Odin, là lực lượng cùng chỗ dựa hắn thống lĩnh các vị thần, bất cứ sinh linh nào cũng không thể thăm dò.

Nhưng, hai con sâu bên trên Cây Thế Giới, thừa dịp Odin yếu ớt, phân biệt đánh cắp lực lượng của tử vong ma pháp cùng sinh mệnh ma pháp.

“Con sâu róm đánh cắp tử vong ma pháp, biến thành một người phụ nữ xinh đẹp như hoa, con sâu róm đánh cắp sinh mệnh ma pháp, thì biến thành đàn ông anh tuấn.

Thần Vương Odin giận tím mặt, lấy thần cách lập ra nguyền rủa, nguyền rủa tử vong ma pháp ăn mòn người phụ nữ, biến thành nữ phù thủy u ám tà ác, nàng cùng thế hệ sau của nàng, sẽ chịu hình phạt lửa thiêu.

Nguyền rủa sinh mệnh ma pháp ăn mòn người đàn ông, biến thành ác ma trong đêm tối, đời sau vĩnh viễn không cách nào tiếp xúc ánh mặt trời, vĩnh viễn sinh hoạt ở trong âm u, bọn họ sẽ lấy máu làm thức ăn, vĩnh viễn bị nhân loại căm hận cùng ghét bỏ.

“Hai con sâu róm kia, chính là nữ phù thủy cùng Huyết tộc thủy tổ.”

Ba người nhìn nhau, Kỵ Sĩ đơn truyền nhìn về phía ngài hội trưởng: “Truyền thuyết này có độ tin cậy cao không?”

Hội trưởng lâm vào trầm ngâm, chưa khẳng định cũng chưa phủ định.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: “Hẳn là thật.”

Ngài hội trưởng cùng Địch Thái đưa ánh mắt về phía hắn.

Trương Nguyên Thanh giải thích: “Tôi đã từng tiến vào một phó bản đặc thù, ở nơi đó chứng kiến ma chủng giáng lâm, trong phó bản có một vị Hồng Y giáo chủ, hắn nói cho tôi biết, ma pháp đen của nữ phù thủy, là chi nhánh của ma pháp Runes.”

Cho nên, lực lượng của quỷ hút máu và nữ phù thủy, đều bắt nguồn từ ma pháp Runes? Địch Thái nhíu mày:

“Nhưng tôi nhớ trong điển tịch Giáo Đình ghi chép, quỷ hút máu thuộc về Kẻ Biến Dạng.”

Hội trưởng phiên dịch lời của hắn cho quỷ hút máu Augusto, kẻ sau cười lạnh:

“Đó là Giáo Đình vô sỉ đang bôi đen Huyết tộc chúng tôi, miêu tả chúng tôi thành loại sinh vật cấp thấp kia.”

Ngài hội trưởng đột nhiên hỏi:

“Cậu là Huyết tộc sinh hoạt ở thời trung cổ, hẳn phải biết thần thoại Bắc u cùng thần thoại Hy Lạp, Phong Lôi Pháp Sư, Kỵ Sĩ, Hú Tửu Giả cùng Tuyệt Mệnh Độc Sư các loại của Giáo Đình, đều thuộc về hệ thống thần thoại Hy Lạp.

Huyết tộc là từ trong ma pháp Runes của Odin đánh cắp lực lượng, hẳn là thuộc về thần thoại Bắc u, vì sao các người sẽ lăn lộn ở trong phe phái thần thoại Hy Lạp?”

Hắn hỏi vấn đề này, chủ yếu là muốn làm rõ quan hệ, dòng thời gian của hai đại phe phái thần thoại ở thời cổ.

Quỷ hút máu Augusto nói:

“Tôi vừa rồi nói còn chưa đủ rõ ràng? Huyết tộc thủy tổ đánh cắp lực lượng của Odin, đương nhiên cần triển khai đào vong, hắn cùng thủy tổ nữ phù thủy từ Nam đại lục, một mực đào vong đến Bắc đại lục xa xôi.

“Phân chia địa bàn giữa thần linh phi thường nghiêm ngặt, cũng ở trong niên đại cổ xưa vô hạn, đã đạt thành hiệp nghị không xâm p:hạm lẫn nhau. Cho nên Odin cũng không thể phái chiến sĩ đuổi giết tới. Ừm, những này là nghe tiền bối Huyết tộc nói.”

Trong niên đại cổ xưa, mấy hệ thống thần thoại lớn là cùng tồn tại, lại biết được riêng phần mình tồn tại… Trương Nguyên Thanh đột nhiên nghĩ đến, Tam Hoàng Ngũ Đế, có thể cũng biết các vị thần trong thần thoại Bắc u cùng thần thoại Hy Lạp hay không?

Nhưng trong chuyện xưa thần thoại dân gian Hoa quốc, chưa bao giờ xuất hiện thần linh nước ngoài.

Hắn đang nghĩ ngợi, liền nghe cậu giọng điệu trầm thấp nói ra một đoạn: “Sự tích thủy tổ Huyết tộc, đối với cậu mà nói vô hạn xa xưa, ở niên đại cậu sinh hoạt, Odin đã sớm không còn tồn tại, hậu duệ Huyết tộc các người chưa từng về cố thổ?”

“Đương nhiên là có.” Quỷ hút máu Augusto lộ ra một sự mê mang:

“Dấu chân của tôi sớm đã trải rộng đại lục châu u, nếu như không phải chán ghét kiếp sống phiêu bạt trên biển, tôi thậm chí sẽ chọn ra biển, nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Nhưng tôi đi khắp đại lục châu u, chưa bao giờ tiếp xúc sinh vật siêu phàm bên trong hệ thống thần thoại Bắc u, trừ người sói.

Đúng rồi, người sói cũng là sinh vật siêu phàm của hệ thống thần thoại Bắc u, nhưng huyết thống không thuần khiết, bọn họ là hậu duệ của Băng Hỏa Ma Lang, Băng Hỏa Ma Lang huyết thống thuần chính sớm đã diệt sạch.”

Đợi sau khi cậu phiên dịch, Trương Nguyên Thanh lập tức nhớ tới Mũ Đỏ Nhỏ đạo cụ này, nghề nghiệp nó thuộc về, chính là Băng Hỏa Ma Lang.

Phó Thanh Dương lúc trước tra hết tư liệu, chưa tìm được tin tức Băng Hỏa Ma Lang, phỏng đoán là nghề nghiệp đại khu thứ ba chưa mở ra. Tin tức ngược lại là khớp.

Địch Thái "chậc chậc" nói: "Trong truyền thuyết thời trung cổ, nữ phù thủy, người sói cùng quỷ hút máu tiếng thối lan xa, rõ ràng đều là của đại khu thứ ba?"

Nói xong, hắn thấy ngài hội trưởng vẻ mặt ngưng trọng, liền nhỏ giọng hỏi: "Ngài thấy thế nào?"

Chương 2948: Đại khu thứ ba kỳ quái (3)

Ngài hội trưởng trầm giọng nói:

"Chúng ta đều biết, linh cảnh có ba đại khu, trong đó đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai đã mở ra, đại khu thứ ba thì chưa mở server. Tin tức liên quan tới đại khu thứ ba, chúng ta biết rất ít.

Số lượng, năng lực nghề nghiệp, cùng các loại di tích của đại khu thứ ba, chưa bao giờ xuất hiện.

Tôi từng ở trong linh cảnh cùng hiện thực tìm kiếm đại khu thứ ba mấy năm, tìm được mấy món đạo cụ nghi ngờ của đại khu thứ ba, nhưng những đạo cụ này là ở trong di tích của đại khu thứ nhất tìm được. Thuộc về hai đại thần thoại tiếp xúc, lưu truyền tới, nghiêm chỉnh mà nói, không thuộc về đại khu thứ ba."

Hắn nhìn về phía hai hậu sinh, nói:

"Bởi vậy, xuất hiện một hiện tượng kỳ quái, người tu hành cổ đại của đại khu thứ ba đã đi đâu? Đương nhiên, trong lịch sử chúng ta cũng tìm không thấy người tu hành cổ đại của đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai, thông qua phó bản mới để lộ lớp khăn che mặt bí ẩn của người tu hành cổ đại.

Đại khu thứ ba chưa mở ra, chúng ta không cách nào phát hiện người tu hành cổ đại của khu đó rất là bình thường, nhưng tên quỷ hút máu này là người tu hành cổ đại một ngàn năm trước.

Theo lý thuyết, ở niên đại đó của hắn, hẳn là sẽ sinh ra tiếp xúc với người tu hành cổ đại của đại khu thứ ba."

Trương Nguyên Thanh cùng Địch Thái nhìn nhau, rốt cuộc phản ứng lại.

"Quả thực không quá bình thường." Địch Thái suy tư, "Cũng chính là nói, một ngàn năm trước, người tu hành của đại khu thứ ba đã diệt vong?"

Trương Nguyên Thanh nhếch khóe miệng: "Nghĩ nhiều như vậy làm gì, trực tiếp hỏi thằng cha này là được rồi. Thủy tổ Huyết tộc đã đến từ đại khu thứ ba, bọn họ những hậu duệ này, khẳng định từng có nghiên cứu đối với thần thoại Bắc u, truy tìm tổ tiên, nghiên cứu tổ tiên, là điểm giống nhau của tất cả sinh mệnh có trí tuệ."

Đối phương là sinh vật bậc cao có trí tuệ, những chuyện tương tự, chỉ sợ sớm đã nghiên cứu, truy tìm rồi, căn bản không cần bọn họ động não đi đoán, trực tiếp hỏi là được.

Cậu nói cho quỷ hút máu Augusto yêu cầu của cháu trai, kẻ sau lắc đầu, nói:

"Liên quan tới các vị thần của thần thoại Bắc u, nhận biết của chúng tôi bắt nguồn từ truyền thuyết thần thoại, rất nhiều sinh vật siêu phàm cho rằng Odin cùng các vị thần đều không tồn tại, trừ truyền thuyết thần thoại, căn bản tìm không thấy bất cứ chứng cứ nào các vị thần Bắc u từng tồn tại. Chỉ có cường giả trong nữ phù thủy cùng Huyết tộc mới biết được, các vị thần Bắc u từng chân thực tồn tại. Nhưng bọn họ đã tiêu vong ở trong Hoàng Hôn Của Các Vị Thần."

Ngài hội trưởng giọng điệu trầm thấp hỏi:

"Các cậu những sinh vật siêu phàm này, đối với Hoàng Hôn Của Các Vị Thần có suy đoán cùng nghiên cứu gì?"

"Là Tà Thần hủy diệt thế giới giáng lâm đại địa, diệt vong các vị thần Bắc u." Augusto nói.

"Đã là Tà Thần hủy diệt thế giới, vì sao không mang các người cũng hủy diệt, chỉ hủy diệt mỗi các vị thần Bắc u!" Hội trưởng hỏi ngược lại.

Quỷ hút máu Augusto lập tức yên lặng, trầm mặc mấy giây, có chút thẹn quá hóa giận nói:

“Tôi là Huyết tộc cao quý, là Hắc Dạ Quân Vương, không phải nhà lịch sử học!”

Ba người mặc kệ hắn, bắt đầu trao đổi với nhau.

Trương Nguyên Thanh nói ra:

“Thời kỳ Thượng Cổ quả thực từng xảy ra một trận tai nạn kinh khủng, dẫn đến Oa Hoàng nhân viên quản lý của đại khu thứ hai ngã xuống, trong thần thoại Hy Lạp, cũng có tai nạn tương tự. Tôi cảm thấy Hoàng Hôn Của Các Vị Thần trong thần thoại Bắc u, cũng là chỉ vụ tai nạn kia.”

Cậu “Ừm” một tiếng:

“Nhưng vấn đề là, thứ nhất, hai đại khu ở sau khi trải qua vụ tai nạn kia, trật tự một lần nữa ổn định, người tu hành cổ đại theo thời thế mà sinh, chỉ có đại khu thứ ba, không biết đã xảy ra biên cố gì, truyền thừa trực tiếp đoạn tuyệt. Đây có lẽ chính là nguyên nhân đại khu thứ ba đến nay còn chưa mở ra.”

“Có thể khẳng định là, đại khu thứ ba chịu ảnh hưởng, vượt xa đại khu thứ nhất thứ hai.” Trương Nguyên Thanh nói: “Băng Hỏa Ma Lang hẳn là ở trong vụ tai nạn kia đào vong đến đại khu thứ hai, thế là sinh sôi ra người sói. Toàn bộ hệ thống thần thoại, chỉ chạy thoát một nghề nghiệp.”

“Không đúng!” Cậu tán đồng nửa đoạn lời trước của cháu trai, nhưng không tán đồng nửa đoạn sau, “Băng Hỏa Ma Lang là nghề nghiệp tà ác, mà nghề nghiệp tà ác là nghề nghiệp từ bên ngoài đến, Băng Hỏa Ma Lang không phải ở trong vụ tai nạn kia trốn ra, mà là ở trong vụ tai nạn kia sinh ra, cũng may mắn sống sót, lang thang đến đại khu thứ nhất.”

Kỵ Sĩ đơn truyền nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần, lại nhìn ngài hội trưởng một lần, lẩm bẩm:

“Tình báo các người thảo luận quá cao cấp, có thể suy tính một phen cảm nhận của tôi loại linh cảnh hành giả tầng dưới chót này hay không.”

Chương 2949: Bộ trang bị Lôi Thần tập hợp đủ (1)

“Muốn biết tình báo cao cấp? Phải xem anh bằng lòng dùng cái gì để trao đổi.” Trương Nguyên Thanh vỗ vỗ bả vai Kỵ Sĩ đơn truyền, sau đó nhìn về phía quỷ hút máu trong quan tài:

“Thằng cha này xử lý như thế nào? Giết luyện thành âm thi cho tôi, hay là phong ấn trở về, hoặc là bồi dưỡng thành hồng côn của bang phái?”

Ngài hội trưởng cười nói:

“Động vật bảo hộ cấp thế giới, luyện thành âm thi quá đáng tiếc. Chẳng qua thằng cha này dã tính khó thuần, hung tàn ngang ngược, là con sói mắt trắng không thuần hóa được, bình thường có thể khống chế, thời khắc mấu chốt dễ dàng đâm sau lưng, giao cho Kỵ Sĩ đơn truyền đi.

Chỉ có lực lượng khế ước của Kỵ Sĩ, mới có thể khống chế hắn.”

Nói đến đây, hắn nhìn về phía Địch Thái, nói bổ sung: “Gã này tính là hai món đạo cụ Chúa Tể cấp 7.”

Địch Thái nhún nhún vai: “Không có vấn đề!”

Một con quỷ hút máu có được sinh mệnh dài đằng đẵng, khó mà giết chết làm tiểu đệ, hắn thấy, so với hai món đạo cụ cùng cấp bậc càng hữu dụng hơn, dù sao đạo cụ không có trí tuệ, lại cần thanh toán trả giá.

Thế là, hắn lấy ra trường kiếm kỵ sĩ, cắm ở trước người, hai tay ấn xuống chuôi kiếm, trầm giọng nói:

“Quỷ hút máu Augusto, tôi, Địch Thái, lấy danh nghĩa kỵ sĩ, ký kết khế ước với anh, trở thành chủ tớ, vĩnh viễn không phản bội, giúp đỡ lẫn nhau, thẳng đến điểm cuối của sinh mệnh.

Anh có bằng lòng hay không?”

Khí chất của hắn trở nên thần thánh trang nghiêm, thân thể mơ hồ lộ ra vầng sáng màu đồng thau.

Cậu mang lời của hắn phiên dịch cho Augusto nghe, “Cậu chỉ cần trả lời: Có bằng lòng hay không?”

Trên mặt Augusto tràn đầy kháng cự, thậm chí ghét bỏ, trầm giọng nói: “Nếu như tôi từ chối sẽ như thế nào?”

“Chúng tôi sẽ mang cậu phong ấn về trong quan tài.” Cậu thấy Augusto định từ chối, thản nhiên bổ sung: “Tôi nhắc nhở cậu trước, sau khi Giáo Đình hủy diệt, kho báu đã rơi vào một cái không gian kỳ lạ, trừ chúng tôi có được chìa khóa, sẽ không còn có ai tiến vào nơi này, nói cách khác, cậu sẽ tiếp tục ngủ say, thẳng đến lúc sinh mệnh kết thúc.”

“Tôi không tin!” Augusto lớn tiếng nói, hắn muốn đợi đám thợ săn bảo tàng tiếp theo.

“Cậu thân phận gì, đáng để tôi lừa cậu?” Cậu cười tủm tỉm nói.

Augusto vẻ mặt nhăn nhó đứng lên, móng tay đen nhánh sắc bén cào ra từng vết ở thân quan tài bạc trắng.

Trải qua giãy dụa cùng cân nhắc thật lâu, hắn cuối cùng thỏa hiệp:

“Tôi bằng lòng…”

Cậu hướng về phía Địch Thái gật đầu.

Địch Thái trầm giọng nói: “Dâng ra máu của anh.”

Augusto đã hiểu biết Kỵ Sĩ, dùng móng tay sắc bén cào rách cổ tay, dẫn dắt máu đen bay về phía trường kiếm kỵ sĩ.

Máu trong nháy mắt dung nhập thân kiếm, một màn hào quang màu đồng thau sáng tỏ khuếch tán giống như gợn sóng.

Trong cõi hư vô, tựa hồ có quy tắc thành lập, chứng kiến khế ước.

Địch Thái thu hồi trường kiếm, thản nhiên nói: “Đi cùng tôi!”

Ngài hội trưởng xách đèn khí ga, lướt qua quan tài bạc, tiếp tục hướng về phía trước, Trương Nguyên Thanh cùng Địch Thái giống như tiểu đệ đi theo, phía sau nữa, là quỷ hút máu Augusto không cam tâm tình nguyện.

Chẳng qua rất nhanh, sự chú ý của hắn liền bị vũ khí treo trên tường cách đó không xa hấp dẫn.

Ngài hội trưởng dẫn đường phía trước cũng ngừng lại.

Chỉ thấy ba món đạo cụ treo trên tường, một cây trượng cầm tay màu xanh luồng khí quấn quanh, dài khoảng một mét, toàn thân trắng bóc, thân trượng tựa như do bạch ngọc chế thành, đầu trượng là một đôi cánh thiên sứ chạm ngọc.

Một thanh kiếm kỵ sĩ bằng bạc, chuôi kiếm là giá chữ Thập, thân kiếm lộ hết ra sự sắc bén, phản xạ ánh lửa sắc màu ấm đèn khí ga phát tán, thời gian trôi qua, không có bất cứ vết gỉ nào.

Một con búp bê gỗ hình người cao nửa mét, hình tượng là cậu bé há miệng cười to.

Bên tường bày ba cái rương đồng thau, lắp khóa, thân rương càng khắc trận văn phong ấn.

Giọng điệu của cậu mang theo vài phần vui vẻ: "Đều là cấp Chúa Tế."

Trương Nguyên Thanh cùng Địch Thái giống như hổ đói vồ dê chạy vội lên.

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng tháo xuống pháp trượng rõ ràng thuộc về Phong Pháp Sư, mà Địch Thái lựa chọn kiếm thẳng Kỵ Sĩ cùng nghề nghiệp.

Cậu thì vẫy tay gọi tới con rối kia.

Năng lực của pháp trượng là cơn lốc cùng phi hành, cùng với có được thương tổn phạm vi rộng siêu mạnh, cùng với tốc độ khoảng cách dài!

Trương Nguyên Thanh rất nhanh xem xong thuộc tính vật phẩm, thu vào ô vật phẩm, cơn lốc với mình mà nói không có ý nghĩa lớn, bôn tập khoảng cách dài có ngọc phù truyền tống, khoảng cách ngắn thì có Tinh Độn Thuật, nhảy vọt mộng cảnh, Dạ Du, đều là đã kín đáo lại mau lẹ, căn bản không cần phi hành

Cơn lốc thương tổn phạm vi rộng trái lại không tệ, nhưng cơn lốc thuộc loại năng lực dọn quái, đối phó cường giả cùng cấp bậc, lưỡi đao gió cỡ khổng lồ mới có thể tạo thành sát thương khả quan, cơn lốc thương tổn quá phân tán

Trương Nguyên Thanh phân tích một phen phát hiện không phải gu của mình, liền hướng ánh mắt về kiếm thẳng kỵ sĩ

trong tay Địch Thái.

Chương 2950: Bộ trang bị Lôi Thần tập hợp đủ (2)

“Cho cậu!” Địch Thái ném kiếm qua, nhún vai nói: “Nó cùng tôi năng lực trùng điệp, không có ý nghĩa lớn.”

Trương Nguyên Thanh một tay tiếp nhận kiếm thẳng, một tay ném pháp trượng, tập trung tinh thần vài giây, tin tức vật phẩm hiện lên.

[Tên: Kiếm Khế Ước]

[Loại hình: Vũ khí]

[Công năng: Chế định khế ước]

[Giới thiệu: Kiếm có lực lượng khế ước, phàm là khế ước nó chứng kiến, tất nhiên có hiệu lực, ai vi phạm khế ước, sẽ bị Kiếm Khế Ước trừng phạt. Kiếm Khế Ước có thể cảm ứng được vị trí kẻ vi phạm, mặc kệ chạy trốn tới chân trời góc biển, trừng phạt nhất định tới.

[Ghi chú: Chính trực là trả giá của nó]

“Tương đương với kỹ năng ‘Khế Ước’ cùng ‘Trừng Phạt’ của Kỵ Sĩ, một thanh kiếm có được hai kỹ năng trung tâm lớn, thuộc về đạo cụ phẩm chất trung cao, hơn nữa trả giá chỉ là chính trực, xem như rất nhỏ đến có thể xem nhẹ không tính.” Trương Nguyên Thanh tán thưởng nói.

“Thứ tốt!”

“Đúng vậy, thứ tốt!” Địch Thái vuốt ve pháp trượng, yêu thích không buông tay.

Phi hành và cơn lốc hai loại kỹ năng hoàn mỹ chọc trúng điểm G của hắn, phải biết rằng Kỵ Sĩ không sở trường nhất chính là tốc độ, cùng với thiếu kỹ năng sát thương phạm vi rộng.

“Xem ra hai người đều rất hài lòng đạo cụ trong tay, vậy con rối này liền thuộc về tôi rồi.” Ngài hội trưởng lật cổ tay, con rối nhếch miệng cười to kia liền biến mất không thấy.

“Con rối có thuộc tính gì? Cậu có phải vụng trộm giấu đi đạo cụ loại quy tắc hay không.” Trương Nguyên Thanh liếc xéo cậu.

Địch Thái có chút kinh ngạc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, thầm nhủ cậu đối đãi Bán Thần đều là thái độ này sao, cậu một tên Thần Nhật Du bình thường như vậy, vì sao so với tôi còn tự tin hơn?

“Đạo cụ nghề nghiệp Hú Tửu Giả mà thôi, công năng là điên đảo cảm giác phương hướng.” Cậu hừ lạnh, nói.

Phân phối xong chiến lợi phẩm, Trương Nguyên Thanh sốt ruột không thể chờ được cúi người, lấy Nhật chi thần lực xua tan trận pháp phong ấn thân rương, một đầu ngón tay chọc gãy khóa sắt.

Cạch!

Khóa sắt rơi xuống đất, Trương Nguyên Thanh mở ra rương gỗ, chỉ thấy trong rương là một cái ấm mạ vàng, cao sáu tấc (20 cm), thân ấm khắc hoa văn dạng dây, miệng ấm đường cong tuyệt đẹp, chế tác cực kỳ tinh tế.

Trương Nguyên Thanh thật cẩn thận cầm lên ấm mạ vàng, vài giây sau, phát hiện không có tin tức vật phẩm.

“Ồ, món đồ chơi này thế mà không có tin tức vật phẩm? Không phải vật phẩm linh cảnh sản xuất sao?”

Địch Thái nghe vậy, cũng xúm lại, nói: “Mở ra nhìn xem.”

Đưa tay mở nắp ấm ra, một giây sau, hai người nhắm mắt lại, “Bịch” ngã cắm xuống đất, phát ra tiếng ngáy chỉnh tề.

Ngài hội trưởng nhặt lên ấm mạ vàng, đổ nghiêng miệng ấm hình chữ S, một giọt chất lỏng đen sì nhỏ ở lòng bàn tay hắn, nhanh chóng bay hơi.

“Bịch!” Cách đó không xa, quỷ hút máu cũng ngã cắm xuống đất, phát ra tiếng ngáy hòa tấu với hai người.

Ngài hội trưởng ngửi chất lỏng bốc hơi, bừng tỉnh đại ngộ, buông ấm mạ vàng xuống, vung bàn tay, một người thưởng cho một cái đánh thức phương thức vật lý.

Trương Nguyên Thanh cùng Địch Thái dần tỉnh lại.

“Mệt quá, sao cả người vô lực?”

Địch Thái ngáp.

“Rất lâu rồi chưa có loại cảm giác mỏi mệt hại gan chơi game thâu đêm suốt sáng này, cậu… chính là món đồ chơi này hại chúng tôi ngủ?” Trương Nguyên Thanh vốn muốn hỏi cậu đây là cái thứ gì.

Lời đến bên miệng, đầu óc đột nhiên tỉnh táo, lúc này mới dừng cương trước bờ vực.

“Đây là tài liệu cao cấp nghề nghiệp Vĩnh Dạ — Vĩnh Hằng Chi Dạ. Một giọt có thể khiến Chúa Tể lâm vào mê man, có thể dùng để luyện chế bùa ngủ say, đan dược ngủ say vân vân.”

Cậu lắc lắc ấm mạ vàng, nghe tiếng nước vang dội, nói: “Nơi này có non nửa ấm, thứ này các cậu không dùng được, thuộc về tôi. Về sau nếu các cậu cần, có thể hướng tôi mượn.”

Món đồ chơi này quá mạnh, tuy là tài liệu, nhưng khi đánh nhau dùng để ảnh hưởng kẻ địch, sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Trương Nguyên Thanh mở ra cái rương thứ hai, đặt trong rương thứ hai là một trái tim mọi lúc phát ra khói độc, không phải đạo cụ, mà là tài liệu.

Ngài hội trưởng nói là trái tim của Cự Yêu nào đó, xác suất đại khái là cao tầng Giáo Đình ở trong phó bản săn bắn đạt được, nộp lên cho Giáo Đình.

Trái tim có thể dùng để chế tác đạo cụ, hoặc thu thập khói độc tràn ra đảm đương tiêu hao phẩm.

Trương Nguyên Thanh và Địch Thái hứng thú đều không lớn, hơn nữa khói độc cũng không nhẹ nhàng gì, dễ dàng ăn mòn chủ nhân, cũng giao cho ngài hội trưởng xử lý.

Hội trưởng đáp ứng bồi thường hai người một món đạo cụ cấp Chúa Tể, đạo cụ này chia như thế nào hai người tự mình quyết định.

Sau đó, Trương Nguyên Thanh mở ra cái rương đồng thứ ba.

Nháy mắt nắp rương mở ra, một mảng điện quang màu lam chói sáng chiếu vào trong mắt Trương Nguyên Thanh.

Trong rương là hai quả cầu sét, hạt nhân màu lam chói sáng, không ngừng co rút vào trong, tầng ngoài phóng xạ ra từng đạo hồ quang.

Chương 2951: Bộ trang bị Lôi Thần tập hợp đủ (3)

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng rực lên, vươn hai tay, nắm hai quả cầu sét trong tay, rất nhanh, tin tức vật phẩm hiện lên:

[Tên: Giày Tia Chớp]

[Loại hình: Loại giày]

[Công năng: Thao túng lôi điện, tốc độ]

[Giới thiệu: Nó là vị tồn tại nào đó không thể miêu tả, thu thập trung tâm lôi điện rèn ra đạo cụ, có lực công kích cùng tốc độ không tầm thường.]

[Kỹ năng Đạo cụ: Sét đánh, Điện Quang Nhất Thiểm*.]

* tia chớp lóe

[Ghi chú 1: Nó là một trong những bộ kiện của Lôi Thần Chiến Giáp, bốn món còn lại là: Bảo vệ tay, giáp, mũ giáp, mâu, tập hợp đủ bộ trang bị năm món, có thể đạt được lực lượng Lôi Thần.]

[Ghi chú 2: Lôi điện vĩnh viễn là kẻ địch trời sinh của sinh vật hữu cơ.]

[Tên: Lôi Thần Khôi]

[Loại hình: Phòng cụ]

[Công năng: Vách ngăn điện từ, từ hóa]

[Giới thiệu: Nó là vị tồn tại không thể miêu tả nào đó, thu thập trung tâm lôi điện rèn ra đạo cụ, có lực phòng ngự cùng năng lực từ hóa không tầm thường.]

[Kỹ năng đạo cụ: Vách ngăn điện từ, từ hóa.]

[Ghi chú 1: Nó là một trong các bộ kiện của Lôi Thần Chiến Giáp, bốn món còn lại là: Bảo vệ tay, giáp, giày, mâu, tập hợp đủ năm món bộ trang bị, có thể đạt được lực lượng Lôi Thần.]

[Ghi chú 2: A! Đại não đang run rẩy ~]

Bộ trang bị Lôi Thần quả nhiên ở trong kho báu Giáo Đình, trái tim Trương Nguyên Thanh điên cuồng đập thình thịch, máu tăng tốc lưu động.

Tựa như một người bình thường mua xổ số 100.000, thuận lợi quét sạch phần thưởng, còn miễn nộp thuế.

Cảm giác hưng phấn kéo max!

Bộ trang bị cấp Chúa Tể là khái niệm gì?

Trừ Chúa Tể cấp 9 cùng Bán Thần, các vị ở đây đều là rác rưởi!

Bộ trang bị Lôi Thần, bảo vệ tay cùng áo giáp là đạo cụ phẩm chất Thánh Giả, Lôi Mâu, Giày Tia Chớp cùng Mũ Giáp Lôi Thần là phẩm chất Chúa Tể.

Loại bộ trang bị này, phóng mắt toàn bộ thế giới linh cảnh, cũng là vô cùng hiếm có.

Trương Nguyên Thanh chưa từng thấy bộ trang bị tất cả bộ kiện đều là đạo cụ Chúa Tể, cho dù là bộ trang bị Tế Trời, cũng là một món Siêu Phàm, một món Thánh Giả, hai món còn lại là Chúa Tể.

“Hai món đạo cụ này thuộc về tôi, món đạo cụ kia hội trưởng bồi thường thuộc về anh.” Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Địch Thái, “Đạt được chúng nó, bộ trang bị tôi đã gom đủ.”

“Gom đủ bộ trang bị!” Thanh âm của Địch Thái cũng không nhịn được cất cao vài phần, vẻ mặt hâm mộ ghen tị.

“Hai món bộ kiện này đều là cấp Chúa Tể, bộ trang bị của cậu là cấp độ gì? Tiểu tử cậu giẫm phải vận cứt chó gì vậy.”

Trương Nguyên Thanh cười ha ha nói “Anh cho rằng biệt hiệu Đạo Cụ Thiên Tôn của tôi là tự dưng có à?”

Thấy Địch Thái không phản đối, Trương Nguyên Thanh sốt ruột không thể chờ được thu hai món đạo cụ vào ô vật phẩm, đọc lấy công năng cùng trả giá của chúng nó.

Giày Tia Chớp hai công năng lớn sét đánh cùng Điện Quang Nhất Thiểm, công năng sét đánh cũng không phải rất xuất sắc,

tương đương với một đòn toàn lực của Lôi Đình Giám Mục (tên nghề nghiệp Lôi Pháp Sư cấp Chúa Tể).

Đối với Chúa Tể bình thường mà nói, đây là thủ đoạn công kích tương đối không tệ, nhưng đối với Đạo Cụ Thiên Tôn mà nói, một đòn toàn lực của Lôi Đình Giám Mục, chỉ có thể nói tương đối khả quan.

Ngược lại là một công năng khác, "Điện Quang Nhất Thiểm", là năng lực bảo mệnh, đột tiến cực kỳ mạnh. Điện Quang Nhất Thiểm có thể khiến thân thể chủ nhân hóa thành dòng điện thuần túy, lấy vận tốc ánh sáng tiến lên một khoảng cách, đại khái là 300 mét, trong lúc đó miễn dịch mọi công kích vật lý.

Tinh Độn Thuật sẽ có không phẩy mấy giây thời gian gồng chiêu, ở trong quyết đấu của cao thủ, không phẩy mấy giây cũng đủ giết chết, đánh gãy kẻ địch.

Nhưng Điện Quang Nhất Thiểm, tức thời phát động, một khi phát động chính là vận tốc ánh sáng, không có bất cứ công kích nào có thể nhanh hơn vận tốc ánh sáng.

Có kỹ năng này trên người, hắn sẽ không sợ trường hợp bị tập trung bao vây.

Mũ Giáp Lôi Thần hai kỹ năng: Vách ngăn điện từ, từ hóa.

Thứ trước trùng lặp với công năng phòng hộ của Giáp Tay Sét, chẳng qua giáp tay phòng ngự là giai đoạn Thánh Giả, mũ giáp phòng hộ là cấp Chúa Tể, kế sau Khiên Kim Long cùng Khiên Tử Kim, hắn lại có một năng lực phòng ngự cấp Chúa Tể.

Nhưng điều khiến Trương Nguyên Thanh vui sướng nhất là từ hóa, kỹ năng này có thể khiến kim loại trong 60 mét xung quanh từ hóa, kim loại từ hóa sẽ chịu hắn khống chế, ảnh hưởng.

Đối phó Yêu Mê Hoặc, Thám Báo các nghề nghiệp cận chiến này, có thể xưng là thần kỹ.

Đương nhiên, kỹ năng đạo cụ đều là phần thêm vào.

Trương Nguyên Thanh khát vọng nhất là hiệu quả bộ trang bị, đây mới là chỗ ý nghĩa của tập hợp đủ bộ trang bị.

"Tôi thử kỹ năng bộ trang bị một chút."

Ở trong ánh mắt cực kỳ hâm mộ của Địch Thái, hắn lấy ra ba món bộ kiện còn lại trong ô vật phẩm, đang muốn mặc, đúng lúc này, phía sau mọi người truyền đến hơi thở uy nghiêm đoan chính, như núi biển.

Chương 2952: Bộ trang bị Lôi Thần (1)

Cùng lúc này, Trương Nguyên Thanh nghe thấy phía sau vang lên tinh thần dao động của linh thể.

Tự tiện xông vào kho báu Giáo Đình, phải chịu trừng phạt!

Ác linh đến phía sau khi nào, mình thế mà chưa cảm ứng được, không, không chỉ là mình, cậu cũng chưa cảm ứng được nó? !

Trong lòng Trương Nguyên Thanh run sợ, còn chưa kịp quay đầu, liền thấy phía sau sáng lên ánh sáng màu đồng thau chói mắt. Giờ khắc này, Trương Nguyên Thanh không chịu khống chế run rẩy, sợ hãi, giống như con kiến trực diện cơn giận của bạo long.

Sau đó liền thấy luồng khí màu đồng thau sắc bén bá đạo xé rách cái rương, xé rách bức tường, lộ ra hư không tối om.

Ồ? Sao mình không có việc gì?

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng bình ổn nỗi sợ hãi trong lòng, bắt đầu đánh giá bản thân.

Không những hắn, Địch Thái bên cạnh, quỷ hút máu Augusto cách đó không xa cũng sinh tồn ở trong khí kình màu đồng thau cường thịnh vô cùng.

Chẳng qua, thân thể bọn họ đều bày ra một loại khuynh hướng cảm xúc hình chiếu giả lập, như đến từ một thế giới khác.

Trương Nguyên Thanh lại cúi đầu nhìn thấy thân thể của mình cũng ở hư không. Cậu đã kéo chúng ta vào trạng thái "hư không" không thể khóa mục tiêu?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh có điều hiểu ra, cái này hiệu quả là giống với Giày Hoạt Sạn, là một trong những kỹ năng giữ mạng mạnh nhất nghề nghiệp Hư Không.

Cậu mặc âu phục màu rượu vang đỏ, đeo mặt nạ màu bạc, tặc lưỡi nói: "Mục tiêu chuyến này của chúng ta xuất hiện rồi."

Trương Nguyên Thanh chợt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách khoảng 5 mét phía sau, một hình người mặc áo giáp hoàng kim đứng đó, hình thức áo giáp giống với kỵ sĩ Giáo Đình, trừ không có giáp mặt, võ trang đến toàn thân, nhìn qua rất nặng nề hơn nữa vụng về.

Trong mũ giáp Không có giáp mặt, là một khuôn mặt tái nhợt hư thối, mũi cao mắt sâu, mặt đầy râu xồm, mắt xám trắng tĩnh mịch.

Mặt khác, trong tay hình người mặc áo giáp hoàng kim này nắm một cây kiếm thẳng kỵ sĩ làm từ vàng, khí kình màu đồng thau vừa rồi xé rách không gian, chính là thanh kiếm này chém ra.

Địch Thái nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt thối rữa kia, giọng điệu như vui mừng như buồn bã, "Hắn chính là Thánh Kỵ Sĩ Simon Rodney, Bán Thần ngã xuống ở trong trận chiến Giáo Đình bị diệt, tôi ở trong phó bản từng gặp hắn, là một kỵ sĩ chính trực dũng cảm."

Trương Nguyên Thanh cảm khái nói: "Hắn đã chết đi một trăm năm, tàn linh vậy mà còn chưa hóa thành tro bụi, vẫn như cũ thủ hộ kho báu Giáo Đình."

Nói xong, hốc mắt hắn dâng trào màu tối đen, âm khí mênh mông dâng trào ở ngoài thân, tự động phác họa thành từng tấm Phong Linh Phù, lá bùa nối tiếp thành một mũi tên, chợt bắn nhanh.

Thi thể của Thánh Kỵ Sĩ nguy nga bất động, mặc cho mũi tên phù triện tạo thành đánh lên áo giáp, tán loạn thành âm khí lượn lờ.

"Áo giáp cùng kiếm trên người hắn, chính là vật phẩm Bán Thần nghề nghiệp Kỵ Sĩ." Cậu nói: "Chúng nó bảo hộ tàn linh trong áo giáp.

Lúc trước Giáo Hoàng mang thi thể Thánh Kỵ Sĩ trực tiếp ném vào kho báu, chưa chắc đã không có ý tưởng lợi dùng tàn linh của hắn thủ hộ nơi này. Chậc, có chút phiền toái, tàn linh dựa

vào bản năng sai khiến, khống chế bộ áo giáp này, sức chiến đấu tương đối khả quan.”

Trương Nguyên Thanh và Địch Thái cùng nhau nhìn về phía ngài hội trưởng, trăm miệng một lời: “Giao cho ngài.”

Vừa dứt lời, áo giáp vàng nơi đó truyền đến tinh thần dao động: “Quy tắc trận chiến đấu này là: Cấm chạy khỏi chiến trường, cấm ẩn nấp trong hư không.”

Thánh Kỵ Sĩ chống kiếm thẳng hoàng kim trong tay xuống, thân kiếm khuếch tán ra gợn sóng màu đồng thau.

Không gian quy tắc kho báu bị sửa chữa, bốn người từ trong trạng thái Hư Không ngã ra, thân thể hóa thành thực chất.

Ngài hội trưởng một lần nữa thi triển kỹ năng Hư Không, thân thể biến ảo một phen ở giữa hư thật, cuối cùng thành công ẩn vào hư không, nhưng thân thể ba người bọn Trương Nguyên Thanh ở sau khi hư thật biến ảo, cố định thành trạng thái chân thật.

Tiến vào hư không thất bại.

Ngài hội trưởng búng ngón tay ‘Bốp’, “Trục xuất! “

Hiện trường không ai biến mất.

Ngài hội trưởng ‘chậc’ một tiếng, “Tùy tiện một câu pháp lệnh liền có thể so với đạo cụ loại quy tắc, tầng cấp nó thấp hơn tôi nửa cấp, không thể thật sự giam cầm tôi, nhưng cấp bậc các cậu quá thấp, bị quy tắc áp chế rồi.”

“Không thể trốn vào hư không, không thể truyền tống rời khỏi, vậy làm sao bây giờ?” Địch Thái giọng điệu lo âu.

Lúc này, Thánh Kỵ Sĩ cầm kiếm ở phía sau, hai đầu gối trầm xuống, hướng về Trương Nguyên Thanh khởi xướng xung phong.

Tốc độ của nó cực nhanh, trong tầm nhìn của mọi người chỉ nhìn thấy một vệt ánh sáng vàng bắn nhanh, một giây sau húc vỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn

Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa thân một dòng điện thuần túy, lao về phía xa, nơi tia chớp đánh xuống, thân thể Trương Nguyên Thanh ngưng tụ, trong lòng nghĩ lại mà còn sợ.

Khi Thánh Kỵ Sĩ phát động xung phong, hắn khẳng định chưa phản ứng lại, có loại sợ hãi cùng vô lực người phàm đối mặt viên đạn, nếu chưa đạt được Giày Tia Chớp, mình lại trước nay vững vàng, trang bị trước đạo cụ này. Bằng không, vừa rồi một lần đó, đã trực tiếp tiễn hắn về linh cảnh.

Chương 2953: Bộ trang bị Lôi Thần (2)

Thấy một màn này, trong lòng Địch Thái càng hoảng hơn, đổi là hắn, căn bản trốn không thoát, chỉ có thể cứng đối cứng, chỉ cường độ một đòn vừa rồi, không chết cũng bị thương nặng.

Đạo cụ loại quy tắc đã cực kỳ khó giải quyết, Thánh Kỵ Sĩ tùy tiện một điều pháp lệnh, chính là một loại quy tắc.

Quả thực khủng bố!

"Hội trưởng, làm sao bây giờ?" Địch Thái cao giọng nói.

"Không cần hoảng, anh bạn trẻ tuổi không trầm ổn chút nào cả." Ngài hội trưởng thản nhiên nói. Ngoài miệng tuy nói như vậy, ánh mắt dưới mặt nạ lại dị thường ngưng trọng, không có chút nào thoải mái.

Thánh Kỵ Sĩ một kiếm chém trượt, xoay người lại, kéo trường kiếm, hướng về bốn người chém ra kiếm quang huy hoàng.

Ngài hội trưởng nhẹ nhàng giơ tay, lòng bàn tay hướng về phía trước đẩy một cái, không gian phía trước nhất thời đọng lại, bày ra cảm giác lập thể như khối băng, chặn kiếm quang đáng sợ bao phủ trời đất.

Thấy thế, Thánh Kỵ Sĩ tung người nhảy lên, một kiếm chém xuống, không gian như khối băng "Răng rắc" vỡ vụn, tiếp đó khôi phục bình thường.

Ngài hội trưởng và Thánh Kỵ Sĩ lao vào nhau, làm một trận chiến đấu áp sát, Trương Nguyên Thanh và Địch Thái căn bản không thấy rõ hai người ra chiêu, bên tai chỉ có cảm giác đả kích ầm ầm ầm, cùng với không gian dao động khoa trương.

Đạo cụ treo ở trên tường liên tiếp rơi xuống, rương đổ, tài liệu phân tán đầy đất.

Cậu giật cùi trỏ một cái đẩy ra kiếm của Thánh Kỵ Sĩ, hướng về ngực kẻ địch ra một bộ Vịnh Xuân Quyền vô cùng nhanh, đánh áo giáp rung động 'leng keng'.

Cuối cùng một chưởng đánh bay nó.

"Ngầu!" Kỵ Sĩ đơn truyền lớn tiếng khay hay. Trương Nguyên Thanh cũng cả kinh, không ngờ bại hoại gia tộc chỉ biết chạy chạy chạy, lại có năng lực cận chiến xuất sắc như thế, phải biết rằng năng lực cận chiến của Kỵ Sĩ ở trong các nghề nghiệp là đứng trong năm hạng đầu.

Ngài hội trưởng khẽ cười một tiếng, dương dương tự đắc: "Các cậu thực cho rằng tôi chỉ biết chạy, nghề nghiệp Hư Không cũng là có tăng thêm thiên phú chiến đấu, không có chút kỹ năng trong người, tôi giai đoạn đầu và giai đoạn giữa lúc trộm bảo bối của người ta đã bị đánh chết, nào chịu đựng được đến đại hậu kỳ?"

Dứt lời, khí thế hùng hổ lao về phía Thánh Kỵ Sĩ.

"Ầm!"

Ngài hội trưởng vừa ra trận giết địch, chật vật quay cuồng trở lại trước mặt hai người.

Trong mắt Trương Nguyên Thanh cùng Địch Thái vẫn còn vui sướng, khuôn mặt chậm rãi cứng đờ.

Quỷ hút máu Augusto tay chân lanh lẹ, không nói tiếng nào lùi về quan tài bạc của mình, cũng đậy nắp quan cái, hắn quyết định ở trong quan tài chờ hết tuổi thọ chết già.

"Khụ khụ~" Hội trưởng trầm giọng nói: "Tựa như kích thích đến tên này, đánh thức bản năng chiến đấu của hắn rồi."

Cách đó không xa, Thánh Kỵ Sĩ đứng ngạo nghễ, áo giáp phóng ra hào quang vàng óng cường thịnh, giống như long vương trở về.

Vẻ mặt Địch Thái cứng đờ: "Làm… làm sao bây giờ?"

Vừa hỏi ra câu này, liền thấy Thánh Kỵ Sĩ nhảy lên cao cao, giơ lên kiếm thẳng hướng về bọn họ làm ra đòn nhảy chém.

Ngài hội trưởng từ trong hư không lấy ra hai món đạo cụ ném cho bọn họ, giật giọng nói: "Đeo bọn nó lên."

Chính là "Mũ Nhà Thám Hiểm" cùng "Áo Khoác Nhà Thám Hiểm" trước đó cho hai người mượn.

Trương Nguyên Thanh và Địch Thái vội vàng đội mũ, khoác áo khoác.

Ngài hội trưởng dựng lên vách tường không gian, tranh thủ thời gian thay hai người.

"Răng rắc!"

Không gian cố hóa tan vỡ giống như thủy tinh, Thánh Kỵ Sĩ đánh nát trở ngại nặng nề rơi xuống đất, lại chưa tiếp tục công kích ba người.

Mà là đứng yên như tượng gỗ, mất đi tung tích đối thủ, rút kiếm mờ mịt nhìn chung quanh.

Ngài hội trưởng nói: "Nó mạnh nữa, cũng là tàn linh, tàn linh trí thông minh có hạn, rất dễ dàng bị ảnh hưởng. Bây giờ nó không nhìn thấy chúng ta.

Chẳng qua, loại trạng thái này, nhiều nhất duy trì mười giây, nó sẽ phản ứng lại, chế định quy tắc không thể thu mình hạ thấp."

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, vội vàng thúc giục ông cậu già: "Vậy còn chờ cái gì, ngài tốt xấu gì là Bán Thần hoàn chỉnh, ngay cả loại ác linh này cũng không thu thập được?"

"Nói nhảm, tôi chính là có thể một cân ba Bán Thần đứng đầu." Cậu răn dạy cháu trai vô lễ, thở dài nói: "Nhưng với loại kẻ địch chỉ số thông minh thấp này, nạp tiền không quá có lời."

Nghề nghiệp Thương Nhân là nghề nghiệp duy nhất có thể nạp tiền.

Trương Nguyên Thanh chỉ vào đạo cụ cùng tài liệu trong kho báu: "Những thứ này đều là tiền của phi nghĩa, ngài tùy tiện nạp! Mau mau trấn áp thứ đồ chơi này đi."

Cậu tức giận nói: "Phá gia chi tử ngu xuẩn! Mấy thứ này nạp hết, chúng ta chẳng phải là đến một chuyến vô ích."

Địch Thái nghe mà huyết áp tăng vọt, cả giận nói: "Mười giây sắp hết rồi, các người đừng lãng phí thời gian ở trên tranh chấp vô dụng."

Nếu không phải cố kỵ thân phận Hư Không Bán Thần của hội trưởng, hắn đã miệng nhả phân, dùng lời lẽ 'đầy thơm tho' mà phun rồi.

Hắn chưa từng gặp Bán Thần nào như vậy, một chút khí khái tiền bối cao nhân cũng không có.

Chương 2954: Bộ trang bị Lôi Thần (3)

"Cũng đã nói đừng có vội, ngoài miệng không lông, làm việc lông bông." Ngài hội trưởng bấm tay búng, quan tài bạc trắng nơi xa chịu lực lật nghiêng, Augusto chuẩn bị ở trong quan tài chờ hết tuổi thọ mà chết lăn ra.

Augusto không biết bị bán đứng, vừa lăn ra khỏi quan tài, liền thấy Thánh Kỵ Sĩ ánh vàng rực rỡ, cứng ngắc xoay cổ, nhìn về phía mình.

Nhất thời hắn biến sắc hẳn, không chút suy nghĩ, máu thịt tan rã thành những con dơi, hướng về một đầu khác của kho báu bỏ chạy, trong quan tài để lại một con dơi nhỏ không bắt mắt.

Thánh Kỵ Sĩ phát hiện động tĩnh, cầm kiếm đuổi theo.

Ngài hội trưởng không đi chú ý tình huống của quỷ hút máu, tốc độ nói rất nhanh: "Tôi nghĩ được biện pháp rồi, tàn linh có áo giáp bảo hộ, muốn siêu độ tàn linh, thì phải phong ấn áo giáp trước. Chúng ta vừa rồi đạt được Vĩnh Hằng Chi Dạ, có thể giảm bớt hoạt tính của áo giáp này, sau đó tôi sẽ bố trí trận pháp phong ấn, thu phục áo giáp này. Nhưng các cậu phải tranh thủ hai phút cho tôi."

Còn hai phút, mười giây tôi cũng không chống đỡ được! Trong lòng Địch Thái nói thầm, mặt ngoài rất bình tĩnh: "Ngài hội trưởng, xin đừng lãng phí thời gian."

Lúc này, con dơi máu thịt Augusto phân hóa ra, ở trong kiếm quang của Thánh Kỵ Sĩ hóa thành tro bụi.

Thánh Kỵ Sĩ mất đi mục tiêu, một lần nữa trở nên ngây ngốc mờ mịt.

Ngài hội trưởng đã lặng yên chuồn đến góc, nửa ngồi xổm xuống, lấy ra đài đá màu đen cao bằng nửa người, lấy ngón tay thay đao, ở bề mặt đá khắc xuống phù văn phức tạp thâm ảo.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Thôn Thiên Thú ném cho Địch Thái, nói: "Thay tôi cầm chân chốc lát, tôi xem hiệu quả bộ trang bị một chút."

Vừa rồi đã muốn xem hiệu quả bộ trang bị, nhưng Thánh Kỵ Sĩ đột nhiên ra tay cắt ngang hắn.

Địch Thái tiếp nhận Mặc Ngọc Tì Hưu, sau khi xem xong thuộc tính, hoàn toàn yên tâm, thu Thôn Thiên Thú vào ô vật phẩm, lại lấy ra, đặt lên đỉnh đầu, sau đó, hắn lại tiếp nhận ba ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa, đâm vào tĩnh mạch ở cổ, tiêm hết vào trong cơ thể.

Trương Nguyên Thanh lấy ra bộ trang bị Lôi Thần, bốn quả cầu sét, một cây Lôi Mâu.

Quả cầu sét tự động dán lên cánh tay phải, ngực, hai chân cùng mi tâm của hắn.

"Xẹt xẹt ~"

Trong nháy mắt bộ trang bị hoàn thành mặc vào, hào quang màu lam chói mắt nuốt chửng hắn.

Từng con rắn điện tráng kiện đao dọc theo hư không, giương nanh múa vuốt bắn ra.

Kho báu tối tăm trong chớp mắt sáng ngời, hơi thở hủy diệt lấp đầy mỗi một chỗ không gian.

Trạng thái 'hạ thấp' bị đánh vỡ, Thánh Kỵ Sĩ vặn vẹo cái đầu cứng ngắc, nhìn qua.

Một giây sau, hắn hóa thành hào quang màu đồng thau, lao về phía Trương Nguyên Thanh.

Địch Thái đã sớm chuẩn bị sải bước tiến lên, chống trường kiếm Kỵ Sĩ, hào quang màu thau sắc theo đó sáng lên, ở trước người hắn cấu trúc thành bức tường dày nặng.

Trường kiếm của Thánh Kỵ Sĩ thế như chẻ tre đánh tan bức tường thủ hộ Địch Thái dựng lên, người sau vội vàng giơ ngang kiếm đón đỡ.

“Keng” một tiếng, trường kiếm Kỵ Sĩ trong tay Địch Thái vỡ vụn, nhưng bởi vì Thôn Thiên Thú cắn nuốt đại bộ phận lực lượng, thanh kiếm thẳng hoàng kim kia chỉ chém trúng bả vai Địch Thái, chém tận xương, chưa chặt đứt cả cánh tay.

Một bên khác, Trương Nguyên Thanh kích hoạt hiệu quả bộ trang bị, đã tìm hiểu ra năng lực bộ trang bị.

Kỹ năng bộ trang bị Lôi Thần tên là Lôi Thần Chi Nộ.

Nó có thể khiến người mặc có được thần lực cấp 9 sơ kỳ, cùng nắm giữ Pháo Điện Từ, Điện Quang Nhất Thiểm, từ hóa, sét đánh, điện từ phòng hộ, bão sấm sét các kỹ năng.

Lôi Đình Giám Mục dưới cấp 9 mặc nó, có thể dùng ba phút đồng hồ, Lôi Đình Giám Mục cấp 9 có thể ổn định mặc thời gian dài.

Nghề nghiệp không phải Lôi Pháp Sư mặc xem cấp bậc mà quyết định, nếu cùng là cấp 9, thời gian mặc đại khái là ba phút, nếu nắm giữ năng lực như tự lành trị liệu, thời gian sẽ kéo dài.

Nghề nghiệp không phải Lôi Pháp Sư dưới cấp 9, thời gian sử dụng là một phút đồng hồ, nếu nắm giữ tự lành trị liệu các loại năng lực, thời gian sẽ hơi kéo dài.

Cấp bậc trước mắt của Trương Nguyên Thanh phối hợp năng lực tự lành của Thần Nhật Du, đại khái là một phút ba mươi giây, vượt quá giờ thân thể sẽ hoàn toàn hóa thành than.

Mặt khác, hắn mọi lúc thừa nhận trạng thái tiêu cực tê liệt, cho nên trong lúc mặc, không thích hợp cận chiến, chỉ thích hợp ‘xẹt xẹt xẹt’.

Địch Thái đá một cước vào ngực Thánh Kỵ Sĩ, đối phương không chút sứt mẻ, hắn mượn lực bay ngược ra ngoài, Sinh Mệnh Nguyên Dịch nhanh chóng chữa khỏi vết thương bả vai gặp, hắn quay đầu quát: “Mau tới hỗ trợ!”

“Móa, bộ trang bị này của cậu rất thích hợp làm màu.”

Trong tầm nhìn của hắn, cả người Nguyên Thủy Thiên Tôn quấn quanh điện quang, tóc dựng thẳng lên từng sợi, điện quang lóe lên, điện từ màu lam huỳnh quang hình thành khôi

giáp bao trùm toàn thân, hốc mắt một mảng màu xanh trắng. Dấu ấn tia chớp trên trán sáng ngời chói mắt.

Chương 2955: Thắng lợi trở về (1)

Mạch máu khuôn mặt hóa than, hình thành hoa văn màu đen, có loại mỹ cảm sa ngã giống như tà thần.

Tựa như Lôi Thần sa ngã.

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm nhìn về phía Thánh Kỵ Sĩ, hốc mắt màu xanh lam trắng bởi vì không nhìn thấy tròng mắt, tỏ ra lạnh lẽo vô tình.

Hắn đột nhiên biến mất, lưu lại ở không trung một con đường lóe lên hồ quang, tới trước người Thánh Kỵ Sĩ.

Lòng bàn tay nặn ra một quả cầu sét, ấn lên ngực Thánh Kỵ Sĩ

Ầm!

Plasma bắn ra.

Thánh Kỵ Sĩ bắn ngược đi.

Trương Nguyên Thanh nhìn Thánh Kỵ Sĩ bay ngược, làm ra động tác Tien Shinhan* phóng Khí Công Pháo.

* hay còn gọi là Thên Xin Hăng, nhân vật 3 mắt trong Dragon Ball - 7 viên ngọc rồng,

Xẹt xẹt~

Điện tích trong không khí kịch liệt va chạm, sinh ra hồ quang dữ dội, một chùm tia sáng màu lam chói sáng đường kính năm mươi cm, mang theo hồ quang dữ dội bắn ra, nuốt sống Thánh Kỵ Sĩ chưa rơi xuống đất.

Pháo Điện Từ!

Kỵ Sĩ đập mạnh lên bức tường, bức tường phía sau vỡ vụn, lộ ra hư không tối đen thâm thúy.

Nó không có năng lực xuyên toa hư không, bị Pháo Điện Từ gắt gao đè ở giữa không trung, áo giáp hoàng kim trên người nóng bỏng.

Pháo Điện Từ vừa mới tiêu tán, Trương Nguyên Thanh thi triển Điện Quang Nhất Thiểm tới trước mặt Thánh Kỵ Sĩ, lòng bàn tay nặn ra một quả cầu sét màu làm chói sáng, đẩy lên trời.

Thánh Kỵ Sĩ một lần nữa bị nổ bay.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Trương Nguyên Thanh khi thì thi triển Pháo Điện Từ, khi thì ném Lôi Mâu, khi thì vung quả cầu sét nổ bay, công kích không ngừng nghỉ chút nào rơi ở trên thân Thánh Kỵ Sĩ.

Dưới một chuỗi chiêu thức, Thánh Kỵ Sĩ thế mà không có sức đánh trả, trước sau đều ở trang thái "đánh bay".

Ở bên cạnh quan sát, ánh mắt Địch Thái có chút sững sờ, tuy phen biểu hiện này của Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn mỹ phù hợp 'một loạt thao tác mãnh như hổ, thực tế chiến tích 0-5', căn bản chưa tạo thành bất cứ thương tổn nào đối với Thánh Kỵ Sĩ.

Nhưng áo giáp trên người Thánh Kỵ Sĩ chính là vật phẩm Bán Thần cụ thể hóa, không tạo thành thương tổn là hiện tượng hợp lý.

Có thể mang kẻ địch khống chế vật phẩm Bán Thần đánh không có sức phản kháng, đã là chứng minh tốt nhất!

Uy lực của bộ trang bị này quá mạnh rồi.

Một phút ba mươi giây sau, Trương Nguyên Thanh rống lên: "Đồng hồ năng lượng của tôi tắt sáng rồi, ông giải quyết xong chưa?"

Nói xong, cũng không đợi lát hội trưởng đáp lại, nhanh chóng rút về bên người Địch Thái, giải trừ hiệu quả bộ trang bị, trở lại như cũ thành bốn quả cầu sét, một cây Lôi Mâu.

Lúc này Địch Thái mới nhìn rõ trạng thái chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, quần áo sớm thiêu hủy, thân thể trần truồng như một khúc than, trải rộng vết nứt. Mỗi một động tác đều sẽ khiến thân thể rơi xuống vụn than, cách hoàn toàn biến thành than có lẽ chỉ kém vài giây.

Trương Nguyên Thanh lấy ra hai ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch, rút kim tiêm, nhét ống thủy tinh vào trong miệng, nhai

nát, ừng ực nuốt xuống, rốt cuộc như trút được gánh nặng phun ra một hơi, rên rỉ thành tiếng: "Đau chết mất."

Quá trình biến thành than giống như đang trải qua một lần khổ hình bị hỏa thiêu.

"Được tiện nghi còn khoe mã, ngại đau thì cho tôi bộ trang bị đi." Địch Thái cười khẩy nói.

Trương Nguyên Thanh liếc xéo hắn, "Không có sức khôi phục của Thần Nhật Du, mỗi lần sử dụng đều phải tiêm vào lượng lớn Sinh Mệnh Nguyên Dịch, anh dùng không nổi."

Không sai, bộ trang bị Lôi Thần này là có ngưỡng cửa sử dụng. Cấp bậc là một mặt, nghề nghiệp càng thêm quan trọng. Lôi điện cương liệt bá đạo, tính bài ngoại quá mạnh, không phải nghề nghiệp Lôi Pháp Sư trừ phi có được năng lực tự lành, trị liệu mạnh mẽ, nếu không căn bản không thể sử dụng nó, dù sao không phải ai cũng có thể có Sinh Mệnh Nguyên Dịch tiêu xài thoải mái.

Địch Thái á khẩu, liền hướng ánh mắt về ngài hội trưởng. Lúc này, nền móng trận pháp vị Hư Không Bán Thần này chế tác đã trải rộng bốn góc của kho báu.

Chỉ thấy nền móng trận pháp bốn góc chảy ra những cái phù văn hư không, như đàn kiến leo lên áo giáp, in dấu trên đó.

Thánh Kỵ Sĩ cảm nhận được uy hiếp thực chất, cắm cây kiếm thẳng ở trước người, truyền ra tinh thần dao động: "Quy tắc trận chiến đấu này là: Cấm sử dụng phong ấn!"

Thân kiếm nhộn nhạo ra gợn sóng màu đồng thau, phù văn hư không bị hào quang đồng thau quét đến nhanh chóng phân giải, nhưng nền móng trận pháp không ngừng trào ra phù văn, nối đuôi nhau, hai luồng lực lượng lâm vào dây dưa.

Ngài hội trưởng đột nhiên xuất hiện ở phía sau Thánh Kỵ Sĩ, xách một cái ấm mạ vàng, nghiêng miệng ấm, một dòng nước màu đen nhỏ bé trút ra, tưới ở trên thân Thánh Kỵ Sĩ.

Áo giáp vàng nhất thời trở nên ảm đạm, lực lượng quy tắc yếu bớt, lực lượng phù văn phong ấn thừa cơ tiến công, leo lên thân thể Thánh Kỵ Sĩ, in dấu ở hai chân, ngực bụng cùng cánh tay.

Ngài hội trưởng vươn bàn tay, đặt ở trên lưng Thánh Kỵ Sĩ, lòng bàn tay trào ra phù văn rậm rạp, nối tiếp cùng phù văn phía dưới lao tới, hoàn toàn bao trùm thân thể Thánh Kỵ Sĩ, hình thành phong ấn.

Chương 2956: Thắng lợi trở về (2)

Tàn linh Thánh Kỵ Sĩ mất đi áo giáp phòng hộ liền "trần trụi" đi ra.

Ngài hội trưởng thở dài nói: "Bụi về bụi, đất về đất, Thủ Tự sẽ do hậu nhân thủ hộ, ngài an nghỉ đi!"

Nâng tay lau một cái trên khuôn mặt thối rữa, tàn linh tan thành tro bụi.

Trương Nguyên Thanh và Địch Thái sải bước tiến lên, người trước quan sát phù văn phong ấn trên thân áo giáp, cảm giác giống phù văn phong ấn trái tim Huyễn Thần trong lồng ngực mình như đúc.

Người sau hưng phấn hơn nữa kích động vuốt ve áo giáp, đọc lấy thuộc tính vật phẩm, bất đắc dĩ đọc ra một chuỗi dấu chấm hỏi.

Ngài hội trưởng nói: "Vật phẩm Bán Thần là không có tin tức thuộc tính, công năng của nó cần cậu tự mình mò mẫm. Lấy cấp bậc bây giờ của cậu, có thể bước đầu điều động lực lượng của nó, sử dụng đặc tính của nó. Nhưng tốt nhất đừng sử dụng giới luật đối với kẻ địch cấp bậc cao hơn mình. Dễ dàng bị cắn trả mà chết."

Kỵ Sĩ đơn truyền khẽ gật đầu, cũng giống với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cảm nhận được sự hưng phấn quét sạch giải thưởng lớn hơn nữa không cần nộp thuế.

Đây chính là vật phẩm cấp Bán Thần.

Có nó, đối phó kẻ địch cùng cấp bậc quả thực là hạ chiều không gian mà đả kích. Quan trọng nhất, là chỉ cần hắn không tráng niên mất sớm, thuận lợi tấn thăng Chúa Tể cấp 9, liền có thể hoàn toàn dung nạp vật phẩm này, trở thành cường giả Bán Thần thật sự.

Chờ Địch Thái thu hồi áo giáp hoàng kim cùng kiếm thẳng hoàng kim, ba người ở trong góc chưa từng tra xét kia tìm được rương đồng trải rộng hoa văn cháy đen.

"Phong ấn của rương này khác với rương khác." Địch Thái trầm giọng nói: "Lực lượng phong ấn bắt nguồn từ lôi điện, không có treo khóa, kẻ phong ấn là nghề nghiệp Lôi Pháp Sư, lúc ấy tình huống rất khẩn cấp, không kịp treo khóa?"

Trương Nguyên Thanh tán thành ý kiến của Địch Thái, phụ họa nói "Tám phần là vật phẩm Bán Thần của Phong Pháp Sư. Chủ nhân tiền nhiệm là một trong ba đại Bán Thần của Giáo Đình, Hồng Y Đại Giám Mục."

Dựa theo tình báo Trương Nguyên Thanh từ Công Hội Thợ Săn tìm hiểu được, lúc trước Giáo Đình bị diệt, Giáo Hoàng chết ở trong Minh Ước Tự Do vây công, một món vật phẩm Bán Thần nghề nghiệp Phong Pháp Sư, một món vật phẩm Bán Thần nghề nghiệp Kỵ Sĩ không rõ tung tích.

Bây giờ vật phẩm Bán Thần nghề nghiệp Kỵ Sĩ đã tới tay, phong ấn trong rương hẳn chính là vật phẩm Bán Thần Phong Pháp Sư kia.

Địch Thái nhịn không được đưa tay mở rương, hội trưởng bên cạnh cười tủm tỉm nói: "Nếu không muốn tay bị nướng chín, tốt nhất đừng động vào rương, bên trong nếu là vật phẩm Bán Thần Phong Pháp Sư thì càng không thể mở rương, mở rương toàn bộ chúng ta đều phải lên trời. Tôi khẳng định không có việc gì, hai cậu sẽ bị cơn lốc xé nát."

Địch Thái nghe vậy, lập tức rụt tay, hào phóng nói: "Thứ tôi muốn đã đến rồi, bảo bối thuộc về ông."

Yên lặng lui đến một bên.

Lúc trước đã nói đồ trong kho báu hắn muốn một nửa, còn lại một nửa thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn và hội trưởng.

Nay đạt được một món đạo cụ phẩm chất Chúa Tể, một bộ hoàng kim khôi giáp nghề nghiệp Kỵ Sĩ, hội trưởng bên kia còn nợ hắn một món đạo cụ Chúa Tể, thu hoạch như vậy, Kỵ Sĩ đơn truyền đã hài lòng.

Ngài hội trưởng hài lòng gật đầu, dang hai cánh tay, cao giọng nói: "Lên!"

Dưới chân hắn sáng lên một mảng hào quang vàng óng, một cái cây non xanh nhạt chui từ dưới đất lên, mắt thường có thể thấy được khỏe mạnh trưởng thành, rất nhanh cao tới ba mét, bên trên treo đầy đạo cụ Siêu Phàm đến Chúa Tể.

"Thu!"

Đạo cụ, tài liệu phân tán ở trong kho báu tự động bay lên, bay về phía Cây Vạn Bảo, tự mình treo ở trên cây, bao gồm cái rương trải rộng hoa văn cháy đen dạng cây kia.

Nó treo ở ngọn cây.

Ngài hội trưởng gật đầu, nói: "Đồ trong rương quả thật là cấp Bán Thần, Cây Vạn Bảo sẽ không lừa tôi."

Cây Vạn Bảo còn có công năng này? Trương Nguyên Thanh nhìn đạo cụ treo đầy trên cây, dày đặc rậm rạp, thầm nhủ, cái cây này hẳn là giám bảo chuyên nghiệp.

Ngài hội trưởng bấm tay búng, rương đồng thau "Phành" vỡ vụn, trong rương là một cơn lốc mini xoay tròn "vù vù" ở ngọn cây, chưa tràn ra một chút lực lượng nào, dị thường ngoan ngoãn.

Nhìn thấy một màn này, Trương Nguyên Thanh bỗng hiểu tác dụng thật sự của Cây Vạn Bảo, vật chứa đạo cụ, có thể trừ khử trả giá tiêu cực của đạo cụ.

Cho nên cậu mới có thể mang theo bên người số lượng đạo cụ khổng lồ như thế, ngay cả quyền hạn quản lý viên nó cũng có thể áp chế.

Ngài hội trưởng vui vẻ nói: "Có nó, tương lai thời điểm đại quyết chiến, tôi có thể nạp thẻ một phen."

Có thể tái tạo chiến tích huy hoàng một chấp ba.

Hắn nhìn về phía Trương Nguyên Thanh cùng Kỵ Sĩ đơn truyền, nói: "Các đạo cụ, tài liệu cấp thấp này hết thảy thuộc về tôi, các cậu mang danh sách Thánh Giả lúc trước vào Mê Cung Pan cho tôi, tôi sẽ bồi thường bọn họ mỗi người một món đạo cụ cấp 6, bồi thường cho hai cậu một phần tài liệu phẩm chất Chúa Tể."

Chương 2957: Thắng lợi trở về (3)

Hai người đồng loạt gật đầu.

Ngài hội trưởng sau đó hướng về quan tài bạc, cười nói: "Cậu còn không ra, chúng tôi sẽ đi, nơi này sẽ một lần nữa phong ấn."

Dưới gầm quan tài bay ra một con dơi nhỏ.

Địch Thái nhíu mày: "Nhìn qua là phế rồi, mang ra ngoài cũng vô dụng, không bằng để lại chỗ này đi."

Con dơi nhỏ rít lên "chít chít".

"Cho hắn ăn chút máu giàu linh tính liền có thể khôi phục. Quỷ hút máu sẽ không dễ dàng chết đi như vậy, nếu thủy tổ Huyết tộc thật sự đánh cắp sinh mệnh ma pháp của Odin mà nói, giữ lại có lẽ có tác dụng."

Ngài hội trưởng lấy ra mâm đồng, ném lên giữa không trung, mâm đồng đọng lại ở giữa không trung, nhanh chóng xoay tròn, chế tạo ra một hang gió, mở ra thông đạo đi thông bên ngoài.

Ngài hội trưởng búng vang ngón tay: "Trục xuất!"

Ba người cùng con dơi nhỏ đồng thời biến mất ở trong kho báu.

…

Hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh thấy phòng ngủ quen thuộc.

Phòng ngủ biệt thự vịnh Phó gia.

Cậu cùng Kỵ Sĩ đơn truyền không thấy bóng dáng.

Nghề nghiệp Hư Không thực thuận tiện nha, khi thước đo không gian biến mất, đi cả thế giới chỉ cần một bước! Trong lòng Trương Nguyên Thanh hâm mộ cảm khái.

Khó trách cậu lúc trước lấy "xây dựng nhóm nhạc theo đuổi giấc mơ" làm lý do, rời nhà trốn đi, phiêu khắp nơi!

Trương Nguyên Thanh búng ngón tay "Bốp", Tinh Độn đến biệt thự lớn cách vách, tới phòng sách của Phó Thanh Dương, tính chia sẻ thu hoạch cùng tình báo với Phó Thanh Dương.

Tuy hai vật phẩm Bán Thần vô duyên với hắn, nhưng thành công gom đủ bộ trang bị Lôi Thần khiến hắn cực kỳ hưng phấn, bộ trang bị Lôi Thần nhảy vọt trở thành con bài chưa lật mạnh nhất của hắn trước mắt.

Hắn đã có được chiến lực Chúa Tể cấp 9, cho dù chỉ có ngắn ngủi một phút ba mươi giây.

Mặt khác, cậu đạt được một món vật phẩm Bán Thần, nạp tiền ra huy hoàng, ra cường đại.

Sau khi Phong Lôi song thần ngủ say, chiến lực Bán Thần cấp của trận doanh Thủ Tự được bổ sung, đây là biến số có thể ảnh hưởng cân bằng quyết chiến.

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn quanh, phòng sách trống trơn, tên cuồng làm việc không ở đây, giờ cũng không phải thời gian luyện kiếm.

Trương Nguyên Thanh cầm lên điện thoại trên bàn làm việc hỏi em gái tai thỏ dưới lầu, mới biết được, Phó Thanh Dương ở lúc hắn đi không bao lâu liền vội vàng ra ngoài, đến nay chưa về!

Em gái tai thỏ chỉ biết thiếu gia ra ngoài làm việc, đi rất vội vàng, nhưng không biết cụ thể là chuyện gì.

Có hành động khẩn cấp? Trương Nguyên Thanh trở lại phòng ngủ của mình, cầm điện thoại di động, xem tin nhắn.

Dựa theo thói quen chia sẻ tình báo của hai người, nếu gặp chuyện đột phát, Phó Thanh Dương sẽ thông báo hắn một tiếng.

Trong phần mềm chat, quả nhiên có tin nhắn của Phó Thanh Dương: “Cao Phong trưởng lão, Cam Lộ trưởng lão của phân bộ Hàng Châu, mất tích Hàng Châu phân bộ hướng Tùng Hải cầu viện, tôi đi qua xem, cậu nếu trở về, lập tức qua hỗ trợ.”

Hai vị trưởng lão đồng thời mất tích? Trương Nguyên Thanh nhướng mày, lập tức gọi điện thoại di động cho Phó Thanh Dương, tổng đài nhắc nhở số máy đang gọi không ở trong vùng phủ sóng, nói rõ Phó Thanh Dương đang ở nơi như kết giới, ảo cảnh.

Lấy trí tuệ cùng thực lực của Phó Thanh Dương, trừ phi Chúa Tể đỉnh phong không giảng võ đức, nếu không không có gì phải lo lắng.

Mà Cao Phong trưởng lão có một món đạo cụ loại quy tắc - Chăn Bông Kẻ Nhát Gan, được xưng Bán Thần cũng không thể phá hư.

Trương Nguyên Thanh không hoảng, ngắt cuộc gọi, chuyển sang gọi vào số Cẩu trưởng lão.

Chuông vang vài giây, cuộc gọi kết nối, truyền đến tiếng của nữ sĩ Jojo: "Nguyên Thủy Thiên Tôn?"

Điện thoại di động của Cẩu trưởng lão sao là cô nhận? Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng, trầm giọng nói: "Bảo Cẩu trưởng lão bắt máy."

"Chờ chút." Nữ sĩ Jojo tâm tình không tệ nói.

Mười mấy giây sau, trong loa vang lên Cẩu trưởng lão ôn hòa ân cần hỏi thăm: "Nghe Phó Thanh Dương nói, cậu gần đây đang công phá phó bản yêu cầu cao độ của Bạch Hổ binh chúng, sao có thời gian gọi điện thoại cho tôi?"

Trương Nguyên Thanh gọn gàng dứt khoát nói: "Cao Phong trưởng lão Cam Lộ trưởng lão của Hàng Châu mất tích, Phó Thanh Dương ra ngoài cứu viện, trước mắt không liên hệ được."

Giọng nói ôn hòa của Cẩu trưởng lão trở nên ngưng trọng, "Tôi biết, Phó Thanh Dương cùng Thiên Hỏa trưởng lão phụ trách hành động cứu viện lần này, Cao Phong hẳn là bị trận doanh Tà Ác theo dõi, gần đây động tác trận doanh Tà Ác càng lúc càng lớn, thường xuyên tập kích Chúa Tể quan phương.

Nếu cậu chú ý diễn đàn, sẽ phát hiện đã có ba vị Chúa Tể quan phương trở về linh cảnh."

"Trận doanh Tà Ác gần đây kiêu ngạo như vậy rồi?" Trương Nguyên Thanh nhíu mày. Hắn là rất chú ý tình huống bên ngoài, nhưng điểm chú ý không phải chiến đấu cục bộ, mà là đại cục.

Trước mắt mà nói, Bán Thần cùng Chúa Tể cấp cao của trận doanh Tà Ác đều lựa chọn ẩn núp, khôi phục sự bình tĩnh trước kia, về phần Thánh Giả, Chúa Tể cá biệt thương vong, không ở trong phạm vi chú ý của Trương Nguyên Thanh.

Chương 2958: Mộng cảnh kết giới (1)

Tiếp đó chính là tin tưởng Phó Thanh Dương, một khi xảy ra việc lớn hoặc ngửi được âm mưu lớn, Phó Thanh Dương nhất định sẽ nói với hắn.

Cẩu trưởng lão trầm giọng nói: "Sau sự kiện giá trị đạo đức biến mất, toàn bộ đều biết cân bằng bị đánh vỡ, linh cảnh hành giả tầng trung tầng dưới suy đoán tương lai không lâu sẽ có xung đột lớn giữa trận doanh, cụ thể đạt tới trình độ nào, bọn họ không rõ.

Nhưng đối với Chúa Tể hai bên trận doanh mà nói, quyết chiến đã tiến vào đếm ngược, đều muốn ở trước khi quyết chiến tăng cường thực lực, sống sót."

"Cao Phong trưởng lão có một món đạo cụ loại quy tắc, Thổ Quái cấp 8 sơ kỳ, phòng ngự mạnh nhưng công kích yếu, bị trận doanh Tà Ác nhằm vào không thể tránh được. Đừng nói nghề nghiệp tà ác, tôi cũng tham món đạo cụ đó của hắn."

Trận doanh quyết chiến còn chưa bắt đầu, tầng cấp Chúa Tể đã là dòng chảy ngầm mãnh liệt.

Mình một đoạn thời gian không hiện thân ở bên ngoài, các Chúa Tể tà ác cũng kiêu ngạo như vậy rồi sao? Dám săn giết Cao Phong trưởng lão? Trương Nguyên Thanh nói:

"Cao Phong trưởng lão biến mất bao lâu rồi?"

"Sáu giờ rồi." Cẩu trưởng lão nói: "Hắn cùng Cam Lộ trưởng lão trong quá trình xử lý tà giáo nào đó, mất đi liên hệ với phân bộ Hàng Châu."

Biến mất sáu giờ…

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh khẽ thả lỏng, "Chăn Bông Kẻ Nhát Gan có thể bảo vệ hắn bốn giờ, lão đại rời khỏi đã một giờ, bọn họ tạm thời hẳn là an toàn. Cẩu trưởng lão, ông lưu thủ Tùng Hải đi! Tôi sẽ xử lý chuyện này."

Giọng điệu Nguyên Thủy rất tự tin.

Khiêu chiến Cao Phong tốt xấu gì là Chúa Tể cấp 8, nghề nghiệp tà ác săn giết hắn cấp bậc sẽ không thấp, số lượng cũng sẽ không ít… Cẩu trưởng lão bỗng nhiên có loại cảm giác buồn bã năm tháng biến thiên, chớp mắt vạn năm.

Lúc trước, tiểu tử này vẫn là thằng nhóc con giận xoa đầu hắn ~ bị dọa liền cúi đầu vái lạy ngay.

Mới rời nhà tranh, ngây ngô non nớt.

Chớp mắt, đã trở thành nhân vật lớn của thế giới linh cảnh, sánh vai cha hắn, hoặc là vượt qua, chỉ là vấn đề thời gian.

Nghĩ đến đây, hắn nghe thấy trong loa, Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi: "Vụ án Hoắc Chính Khôi các người tra thế nào rồi?"

Cẩu trưởng lão trầm mặc vài giây, thở dài nói: "Bản án cũ năm xưa không thể nào tra được, tôi cùng nữ sĩ Jojo liệt kê một phần danh sách, là linh cảnh hành giả lúc ấy rõ ràng là cấp Chúa Tể, có thể uy hiếp đến Hoắc Chính Khôi, trận doanh Thủ Tự cùng Tà Ác đều có.

Những người này nay đều đã ở địa vị cao, hoặc là thành tựu Bán Thần, hoặc là Chúa Tể đỉnh phong, quyền cao chức trọng, cấp bậc của tôi cùng nữ sĩ Jojo không điều tra được bọn họ, mặt khác lúc trước sau khi ám sát Hoắc Chính Khôi, cùng không có kẻ được lợi thực tế, tổ chức chính phủ là gần hai mươi năm mới xây dựng lên.

Nếu mục đích của Minh Ước Tự Do chỉ là muốn làm chậm lại tổ chức chính phủ của đại khu thứ hai thành lập, vậy người ám sát Hoắc Chính Khôi, phạm vi liền lớn, cao thủ cấp Chúa Tể của đại khu thứ nhất cũng là mục tiêu điều tra.

"Quả thật là vụ án chưa giải quyết, cách nhiều năm, muốn điều tra rõ quá khó rồi." Trương Nguyên Thanh không cưỡng cầu, chuyển sang hỏi: "Ông cùng nữ sĩ Jojo ở chung thế nào?"

Cẩu trưởng lão nói: "Tôi cùng cô ấy ở chung cũng tạm được, chỉ là tính tình cô ấy không quá ngoan hiền." Cẩu trưởng lão lại thở dài: "Cậu chưa xem tin tức sao, cô ấy hot trên mạng rồi."

“Là thế nào, hot trên mạng rồi?” Trương Nguyên Thanh ngẩn ra một phen.

“Cô ấy thuần phục chó trong phòng thú cưng, ban ngày ra ngoài tuần tra vườn bách thú, liền để chó to chở cái giường khung của cô ấy, phía sau có một đàn chó đi theo, có đôi khi vào chuồng sư tử, có đôi khi vào chuồng hổ, có đôi khi chuồng khỉ tuần tra, nhìn thấy du khách cũng không tránh, đã bị người ta chụp được đưa lên internet rồi.” Giọng điệu Cẩu trưởng lão bất đắc dĩ.

“May mà cô ấy có chừng mực, chưa đập móng vuốt mắng du khách, bằng không vườn bách thú đã không yên ổn, chẳng qua cho dù như vậy, cũng bị bên ngoài rất chú ý, vườn thú đưa ra giải thích là con mèo ly hoa này bị virus lây nhiễm, đạt được năng lực khiến bách thú thần phục.

Vì thế cô ấy liền nổi tiếng trên internet, mỗi ngày đều có rất nhiều du khách đến vườn bách thú ngắm cô ấy, chỉ cần cô ấy ngồi ở trên giường khung được con chó cõng đi ra, du khách sẽ hò hét chói tai.”

Trương Nguyên Thanh tưởng tượng một lần hình ảnh đó, nhịn không được ở trong lòng lẩm bẩm: Hoa khôi dạo phố phiên bản động vật?

Hắn cười lên, “Cô ấy ở trong Mê Cung Pan cô độc mấy chục năm, cứ kệ cho cô ấy chơi đi, nói không chừng ngày mai liền tận thế, sự tồn tại của linh cảnh hành giả bại lộ liền bại lộ, không có gì phải giấu diếm cả, tất cả quy tắc không thích hợp bây giờ nữa. Chính phủ bên kia có hiểu cho hay không cũng không sao cả.”

Vội vàng tắt máy, Trương Nguyên Thanh cầm lấy ly thủy tinh giá rẻ khu tiếp khách.

Chương 2959: Mộng cảnh kết giới (2)

Đây là cái ly Phó Thanh Dương uống rượu dùng, rút ra tờ giấy khăn tay lau mép chén, tiếp theo triệu hồi ra giày khiêu vũ màu đỏ, nhét khăn tay vào trong giày.

Phòng ngủ nhà vệ sinh của Tiền công tử mỗi ngày dọn sạch, sợi tóc da chết đều xử lý sạch sẽ.

Chỉ có thứ trong phòng sách, là buổi tối mới vệ sinh, mà Tiền công tử thích uống rượu, chén rượu là con đường tốt nhất thu hoạch được DNA của hắn.

Cộp cộp cộp… Giày khiêu vũ màu đỏ sải bước đi nhanh, xuyên thấu cửa sổ hướng về bên ngoài biệt thự chạy như điên.

Trương Nguyên Thanh chưa vội đuổi theo, Cao Phong trưởng lão khẳng định là mất tích ở Hàng Châu, hoặc tỉnh Giang Nam. Lấy tốc độ của giày khiêu vũ màu đỏ, từ Tùng Hải đến Giang Nam ít nhất một giờ.

Với hắn mà nói, Tùng Hải đến Giang Nam tỉnh, một khắc đồng hồ đủ rồi.

Thừa dịp thời gian đầy đủ, Trương Nguyên Thanh mang danh sách Thánh Giả lúc trước tiến vào Mê Cung Pan biên soạn thành tin nhắn, gửi cho cậu.

Cùng viết nghề nghiệp của mỗi một vị Thánh Giả, thông qua thói quen chiến đấu khuyết điểm nghề nghiệp các góc độ của bọn họ để phân tích, bọn họ có thể cần đạo cụ thế nào.

Chờ soạn xong những tin tức này, đã trôi qua nửa giờ.

Trương Nguyên Thanh không đợi cậu trả lời, tắt điện thoại di động, nhét vào túi quần, hóa thành ánh sao tiêu tán.

Theo cảm ứng giữa đạo cụ cùng chủ nhân, không đến mười phút, hắn đã đuổi kịp giày khiêu vũ màu đỏ, cưỡi gió đi theo.

Lại qua mười mấy phút, bọn họ đến một khu công nghiệp ngoại ô Hàng Châu.

Giày khiêu vũ màu đỏ xoay vòng vòng ở trong khu công nghiệp, như con ruồi bọ không đầu.

Lão đại ở ngay khu vực này, nhưng giày khiêu vũ màu đỏ không vào được…

Nếu là kết giới, dựa theo đặc tính của nó, đã tung chân điên cuồng đạp, nói rõ lão đại tiến vào không phải kết giới…

Đôi mắt Trương Nguyên Thanh nổi lên gợn sóng trong suốt, ở cao hướng xuống nhìn quét khu vườn, chưa phát hiện ảo cảnh.

“Ở trong mộng cảnh?” Hắn sau đó phủ định suy đoán của mình, Phó Thanh Dương không phải Chưởng Mộng Sứ, không có năng lực tiến vào mộng cảnh.

Nếu là bị kéo vào mộng cảnh, thân thể nên ở lại hiện thực mới đúng, nhưng giày khiêu vũ màu đỏ chưa tìm được thân thể hắn.

Không phải mộng cảnh cũng không phải kết giới? Vậy còn có thể là cái gì?

“Giày khiêu vũ màu đỏ chưa tìm được thân thể lão đại, nói rõ hắn không ở trong hiện thực, nếu không ở hiện thực, thì nhất định ở mộng cảnh… Nhưng lão đại không có khả năng tiến vào mộng cảnh, trừ phi mộng cảnh này tương đối đặc thù?”

Nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh mở ra kỹ năng nhảy vọt mộng cảnh, trong mắt xuất hiện số lượng không nhiều mấy mộng cảnh, mỗi cái đều kỳ quái, ác mộng, mộng xuân, mộng đẹp đều có.

Mà cả khu vườn dưới thân hắn ở lúc này rút lui sắc thái, biến thành “ảnh đen trắng”, kiến trúc, con đường cùng vành đai xanh hóa cũng vặn vẹo hẳn đi, biến thành phế tích sụp đổ.

Trên phế tích, Phó Thanh Dương cầm Kim Long Kiếm, mặc Áo Choàng Kiếm Sư, tư thế oai hùng.

Mấy chục mét phía sau phủ một tấm chăn bông rách, trong chăn bông là Cao Phong trưởng lão Thiên Hỏa trưởng lão, cùng với một người phụ nữ xinh đẹp cả người đẫm máu, hôn mê bất tỉnh, hắn chính là Cam Lộ trưởng lão của phân bộ Hàng Châu.

Có bốn người giằng co với Phó Thanh Dương, hai vị mặc áo bào đen chuyên môn của Nam phái, lơ lửng không trung.

Hai vị khác, một người đứng ở trước bàn làm phép, trên bàn đốt ngọn nến, bày bù nhìn, đồng tiền, kiếm gỗ, kim bạc, phù chú cùng với bát sứ, chai lọ đựng các loại tài liệu.

Một người khác tướng mạo dữ tợn, đầu mọc sừng hươu, mặt phủ vảy xanh, con mắt dựng thẳng hung ác, trên lưng mọc hai cánh, cả người bao trùm chất sừng như khôi giáp, móng vuốt sắc bén, chân dê, xương cụt kéo dài ra một cái đuôi tráng kiện linh hoạt, đoạn cuối là kim độc bén nhọn đen sì.

Cổ nhân tướng mạo dữ tợn, đứng ở trên đầu một con rắn khổng lồ vảy đen dài bốn mươi mét.

Trong phế tích sụp đổ, rắn độc cổ trùng bò dầy, vang lên xào xạc, bao vây Phó Thanh Dương ở trong đàn cổ.

Hai bên tựa như vừa trải qua một phen kịch chiến, đều có chút thở dốc, trong phế tích vết máu loang lổ, xác cổ trùng, cổ thú, binh ngẫu tàn phá khắp nơi đều có.

"Thật đúng là ở trong mộng cảnh?" Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Khung cảnh này, là hắn sau khi mở ra nhảy vọt mộng cảnh mới nhìn thấy, mắt thường không thể nhận ra.

Cũng chính là nói, Phó Thanh Dương đúng là trong mộng cảnh.

Trương Nguyên Thanh đánh giá các Chúa Tể trận doanh Tà Ác, đối chiếu số liệu các Chúa Tể trận doanh Tà Ác, nhận ra cổ nhân đầu mọc sừng hươu ID linh cảnh Người Nuôi Rắn, trưởng lão phân hội nam khu của Linh Năng hội, Ô Uế Tà Linh cấp 8.

Một Ô Uế Tà Linh khác, ID linh cảnh Quẻ Sắt Đoán Mệnh, cấp 7.

Về phần hai Hư Vô Giả khác mặc áo choàng, không thấy rõ dung mạo, không thể phân biệt.

Trương Nguyên Thanh không do dự, lập tức nhảy vào trong hình ảnh mộng cảnh, nhưng một vách ngăn cường đại đã chặn hắn lại, nhảy vọt mộng cảnh thất bại.

Chương 2960: Mộng cảnh kết giới (3)

Hắn đã gặp phải cấm chế tương tự kết giới, tuy thấy được mảng mộng cảnh này, lại không cách nào tiến vào.

Trương Nguyên Thanh biết, nơi Phó Thanh Dương đang ở là lĩnh vực kết hợp của mộng cảnh cùng kết giới, bản chất của nó là một loại kết giới, nhưng lấy mộng cảnh làm cơ sở.

Cần dựa vào Chưởng Mộng Sứ mới có thể mở ra. Cái này giải thích vì sao giày khiêu vũ màu đỏ ngay cả đạp cũng không đạp

đến.

Mảnh lĩnh vực này, chỉ có Chưởng Mộng Sứ mới có thể thấy.

Mà muốn đi vào mộng cảnh kết giới, nhất định phải là Hư Vô Giả cấp 8 mới được. Điều kiện cực kỳ hà khắc.

Trương Nguyên Thanh phỏng đoán, hình thành mảng lực lượng lĩnh vực này, hẳn là món đạo cụ chất lượng cao nào đó của Nam phái.

Hư Vô Giả chính thống, không có năng lực bện loại lĩnh vực này, nhưng đạo cụ có thể làm được, công năng của đạo cụ luôn cổ quái kỳ lạ.

"Thiên Hỏa trưởng lão tựa như bị thương nặng, cho nên trốn vào chăn bông, Cam Lộ và Cao Phong vị trưởng lão nhìn qua không đáng ngại, nhưng Chăn Bông Kẻ Nhát Gan đã sử dụng, phải bốn giờ sau mới có thể xốc lên."

"Lão đại có Thất Tinh Đăng Trận cùng Trảm Tiên Phi Đao, chưa dùng một con bài chưa lật nào, hẳn là đang đợi mình."

Trương Nguyên Thanh chú ý tới ngực Phó Thanh Dương có mảng lớn vết máu.

Vội vàng lấy ra gương Yata triệu hồi ra phân thân, tiếp theo lấy ra bộ trang bị Lôi Thần, để phân thân mặc.

Phân thân khởi động kỹ năng bộ trang bị, cả người quấn quanh điện quang, giống như Lôi Thần sa ngã buông xuống phàm trần.

Lòng bàn tay dán xuống đất, Pháo Điện Từ nhanh chóng ngưng tụ.

…

"Hậu sinh đáng sợ."

Ô Uế Tà Linh đứng ở đầu rắn cảm khái nói: "Tháng sáu năm trước tấn thăng Chúa Tể, nửa năm thời gian có thể sánh vai với chúng ta, nội bộ ba tổ chức lớn mang Nguyên Thủy Thiên Tôn coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, nhưng theo ta thấy, Phó Thanh Dương ngươi mới là họa lớn trong lòng trận doanh Tự Do."

Từ Siêu Phàm đến Thánh Giả thăng cấp nhanh như thế nào nữa cũng không sao cả.

Sau khi bước vào Chúa Tể cảnh, nửa năm thăng một cấp, mới làm người ta cảm thấy khủng bố.

Bao nhiêu Chúa Tể cấp 7 đến cấp 8, cần 5 - 10 năm, trong đó kẻ thiên tư cao thông qua phó bản bang phái thăng cấp, tốc độ sẽ nhanh một chút.

Nhưng nửa năm từ cấp 7 đến cấp 8, linh cảnh sinh ra tới nay, chỉ có Ma Quân cùng Nguyên Soái từng làm được.

"Đừng nói nhảm." Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: "Thời gian nghỉ ngơi đã kết thúc, các ngươi không ra tay, vậy ta đến."

Áo choàng phía sau chợt nâng lên.

Ô Uế Tà Linh đầu mọc sừng hươu cười điên cuồng, nói: "Vội tìm chết như vậy sao? Cũng đúng, có hai vị Hư Vô Giả phụ trợ, ngươi kéo dài càng lâu, cảm xúc càng dễ mất khống chế, muốn ở trước khi chết liều mạng với chúng ta?"

Cho dù Phó Thanh Dương thiên tài như vậy, cũng không có khả năng chiến thắng bốn vị Chúa Tể nghề nghiệp tà ác. Ở trước mặt Hư Vô Giả, kiếm khí mạnh nữa cũng là hổ giấy.

Ô Uế Tà Linh nguyền rủa tước phúc, dơ bẩn càng là pháp thuật Kiếm Khách không thể chống đỡ.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Liều mạng với các ngươi? Ta chỉ là mượn các ngươi rèn luyện kiếm thuật một phen mà thôi, nên tốc chiến tốc thắng là các ngươi, kéo dài càng lâu các ngươi càng nguy hiểm."

Vừa dứt lời, một chùm tia sáng màu lam chói mắt xuyên thấu cấm chế, cả khu vực lôi điện càn quét.

Khóe miệng Phó Thanh Dương nhếch lên: "Nguy hiểm đến rồi."

Chùm tia sáng màu xanh lam chói lóa xé rách kết giới, sóng xung kích cường đại mang theo hồ quang điện dày đặc, lấy tư thái gần như không nói đạo lý xuyên qua mảng lĩnh vực này, "xẹt xẹt" liên thanh, tia sét dạng cây bò đầy bầu trời.

Hai vị Hư Vô Giả của Nam phái bỗng nhiên ngẩng đầu, trong con mắt trống rỗng như lưu ly lộ ra sự kinh ngạc.

Quả cầu thủy tinh trong tay một Hư Vô Giả trong đó, "Rắc" một tiếng, xuất hiện vết nứt.

Hắn biến sắc hẳn, tiếp theo mặt mũi tràn đầy thương tiếc, quả cầu thủy tinh này là đạo cụ cấp 8, gọi là "Tiểu Thiên Thế Giới".

Nó có thể mang cảnh vật phạm vi 300 mét chung quanh chiếu vào trong quả cầu thủy tinh, tạo ra một lĩnh vực tương tự mộng cảnh, lĩnh vực này lấy mộng cảnh làm cơ sở, ngay cả nghề nghiệp Hư Không cũng không chạm đến.

Đồng thời, nó không phải mộng cảnh đơn thuần, có quả cầu thủy tinh hình thành cấm chế bao phủ, Hư Vô Giả cấp 8 trở xuống, cho dù tìm được nơi này, cũng không phá nổi cấm chế.

Loại đạo cụ công năng này cực kỳ hiếm thấy, cho nên quý giá.

Lúc này xuất hiện vết nứt, cho dù chưa hoàn toàn hủy đi, phẩm cấp cũng sẽ sụt giảm, toàn bộ linh cảnh có thể cũng không tìm được quả thứ hai, làm sao có thể không đau lòng.

Lĩnh vực mộng cảnh tiêu tán, mọi người ngã về thế giới hiện thực.

Bốn Chúa Tể trận doanh Tà Ác, bao gồm Phó Thanh Dương, đều quay đầu nhìn về phía Pháo Điện Từ bắn đến.

Một bóng người toàn thân màu lam chói sáng, không lúc nào không phát ra hồ quang, xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ.

Chương 2961: Thực lực khủng bố (1)

Mặc dù mạch máu thành than màu đen trải rộng khuôn mặt, con ngươi chuyển thành màu lam chói sáng, trên trán càng xuất hiện dấu ấn tia sét dạng cây khoa trương, nhưng bọn họ vẫn ngay lập tức nhận ra Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khí tức cấp 9, thu thập đủ bộ trang bị Lôi Thần rồi? Trong mắt Phó Thanh Dương lóe lên sự kinh ngạc một cái rồi biến mất, khôi phục lạnh nhạt.

Trái lại, các Chúa Tể trận doanh Tà Ác như là bị tia sét bổ trúng thân thể, toàn thân cứng ngắc, vẻ mặt chấn kinh, mờ mịt, sợ hãi đều có. Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải vừa tấn thăng Chúa Tể sao!

Từ lúc nào có lực lượng đáng sợ như vậy rồi?

Khi suy nghĩ lóe lên, Người Nuôi Rắn rõ ràng là đại ca dẫn đầu trầm giọng gầm nhẹ: "Rút lui!"

Hắn lao lên không trung, mang theo một Ô Uế Tà Linh khác cưỡi gió đào tẩu.

Hai vị Hư Vô Giả thì mở ra năng lực bước nhảy mộng cảnh, nhưng, hơn mười dặm chung quanh, một giấc mộng cũng không có.

"Muộn rồi." Trương Nguyên Thanh giơ tay lên, búng tay một cái vang dội: "Bão Sấm Sét!"

Ầm! Ầm! Ầm!

Từng cột sét to như vại nước giáng xuống, nương theo vô số tia sét dạng cây dữ tợn, biến cả khu vực thành ao sét bắn ra plasma.

Sét đánh hình thành mạch xung, trong nháy mắt phá hủy mạch điện cùng thiết bị điện tử cả khu vườn.

Hai vị Hư Vô Giả không thể trốn vào mộng cảnh, đứng sóng vai, không ngừng hư vô hóa cột sét từ trên trời giáng xuống, cùng tia sét dạng cây trải rộng không gian.

Nhưng sấm sét đáng sợ vô cùng vô tận, bọn họ dốc hết toàn lực, cũng chỉ có thể hư vô hóa một phần nhỏ chung quanh, không cách nào triệt để trừ khử trận bão sấm sét đáng sợ này.

Về phần Người Nuôi Rắn cùng một vị Ô Uế Tà Linh khác, ngoài thân tăng sinh ra chất sừng ngăn cách, mang lôi điện cùng nhiệt lượng ngăn ở bên ngoài cơ thể.

Tiếp theo, hai người triệu hồi ra pháp bàn hư ảo, khai đàn cầu phúc, tăng thêm phúc vận cho phe mình.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh kéo cánh tay phải về, ngưng tụ một cây Lôi Mâu chói mắt, hung hăng nhìn về phía Người Nuôi Rắn mạnh nhất.

Hai tay Người Nuôi Rắn sinh ra chất xương, hình thành găng tay cách điện, cứng rắn nắm chặt Lôi Mâu, ở dưới động năng mạnh mẽ áp chế, không ngừng lùi lại.

Dù là bộ trang bị Lôi Thần cấp độ lực lượng đạt tới cấp 9, nhưng cũng không thể một đòn liền nháy mắt giết chết Chúa Tể cấp 8 có thâm niên.

Lúc này, Người Nuôi Rắn hai tay nắm đầu mâu, bị ép không ngừng lùi, bỗng nhiên trong lòng nổ vang báo động.

Hắn cảm ứng được sau lưng có nguy hiểm tới gần, đây là năng lực cổ trùng đặc thù giao cho hắn.

Không chút suy nghĩ, lưng, eo, mông, cổ, ót sinh ra chất sừng thật dày, hình thành khôi giáp phòng hộ mọi phương vị. Chân thân Trương Nguyên Thanh giải trừ Dạ Du, hiện ra ở phía sau hắn, cầm một khẩu pháo cầm tay dài 30 cm, hướng phía gáy hắn bóp cò súng.

"Ầm!"

Sét tím ngưng tụ, tia chớp dạng cầu phun ra, sức giật to lớn khiến cổ tay Trương Nguyên Thanh bật ngửa ra.

Tia sét dạng cầu hoàn toàn đánh vào gáy, plasma văng khắp nơi, chất sừng ở gáy Người Nuôi Rắn xuất hiện vết nứt, tràn ra máu. Mấu chốt nhất là, công kích đến từ sau lưng tạo thành mê muội nho nhỏ đối với hắn, không cách nào nắm chặt Lôi Mâu nữa, bị nó xuyên qua ngực, lục phủ ngũ tạng tràn ngập dòng điện, biến thành than cả mảng lớn.

"Rẩm rẩm rẩm!"

Cột sét cùng tia chớp dạng cây tràn ngập hơi thở hủy diệt liên tiếp bổ vào trên người hắn.

Thân thể Người Nuôi Rắn cứng đờ, tê liệt tại chỗ.

Trương Nguyên Thanh thu hồi Pháo Lôi Bạo, lấy ra Chùy Tử Lôi, hung hăng đánh về phía cái ót chất sừng rạn nứt của Người Nuôi Rắn.

Phân thân Trương Nguyên Thanh thi triển Điện Quang Nhất Thiểm, tới trước mặt Người Nuôi Rắn, lòng bàn tay nắm một quả cầu sét, đập vào vết thương cháy đen ở ngực.

Xương sọ, ngực Người Nuôi Rắn đồng thời nổ tung.

Linh thể nhanh chóng thoát ly thân thể, ý đồ đào tẩu, nhưng Bão Sấm Sét bao phủ khu vực này, tia chớp cùng cột sét màu bạc trắng nhanh chóng xé rách linh thể.

Chúa Tể cấp 8, ở dưới phân thân cùng bản thể liên thủ đả kích, gần như không có sức chống cự đã trở về linh cảnh.

Phân thân Trương Nguyên Thanh lần nữa kết ra một cây Lôi Mâu, vung tay ném, Điện Quang Nhất Thiểm, một tên Hư Vô Giả dốc sức đối kháng Bão Sấm Sét bị Lôi Mâu xuyên qua ngực.

Thân thể Hư Vô Giả nhanh chóng hóa thành than, nguyên thần thoát ly thân thể.

Phân thân phát ra Lôi Mâu, thân thể nhanh chóng than hoá, đổ sụp, ngay cả di ngôn cũng không có, liền trở về gương Yata.

Thời gian bộ trang bị vừa vặn đã đến, hắn cưỡng ép ngưng tụ lôi điện lực hình thành trường mâu, thay chủ nhân giải quyết một Hư Vô Giả, bản thân cũng bị lôi điện cắn trả mà chết. Trương Nguyên Thanh chưa lập tức thu hồi bộ trang bị Lôi Thần, trên đầu dâng lên mặt trời cỡ nhỏ, mi tâm xuất hiện dấu ấn mặt trời chói chang, như là một vị chiến thần hào quang vàng óng lập lòe, bay về phía vị Hư Vô Giả cuối cùng.

Chương 2962: Thực lực khủng bố (2)

Tên Hư Vô Giả kia hoảng sợ chạy trốn, dưới ánh mặt trời lan tỏa, kỹ năng và đạo cụ không thể nào thi triển, tuyệt vọng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đuổi kịp, bị một thanh đoản đao hai mặt đen trắng chém bay đầu.

Hốc mắt Trương Nguyên Thanh hiện ra màu đen nhánh, nuốt hai nguyên thần ý đồ đào tẩu.

Hắn quay người nhìn về một chỗ chiến trường khác, Phó Thanh Dương chém đầu một tên Ô Uế Tà Linh sau cùng, cũng là tốc chiên tốc thắng.

"Chậc, Ô Uế Tà Linh cũng có thể luyện thành âm thi, lão đại thực lãng phí." Trương Nguyên Thanh đau lòng một phen.

Lúc này, người bình thường của khu công nghiệp, đã to gan hướng bên này hội tụ, thiên tính hóng hớt chiến thắng sự sợ hãi đối với tử vong , ý đồ vây xem thần tiên đánh nhau.

Trương Nguyên Thanh cùng Phó Thanh Dương nhìn nhau một cái, tới trước mặt Cao Phong trưởng lão cùng Cam Lộ trưởng lão trọn mắt há hốc mồm, người trước cười nói:

"Thời gian Chăn Bông Kẻ Nhát Gan tới rồi sao?"

Cao Phong trưởng lão còn đắm chìm ở trong chấn động, khó có thể tin nói: "Cậu, cậu mở hack gì vậy?"

Toàn bộ hành trình tận mắt xem chiến đấu, hắn có chút không thể nào tiếp thu được sự trưởng thành của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lần này thật sự thành Thiên Tôn lão gia rồi.

"Hack không thăng cấp thì nhất định phải chết." Trương Nguyên Thanh lấy giọng điệu trêu chọc, tự giễu nói ra câu nói này.

Phó Thanh Dương nói: "Thời gian phòng ngự của chăn bông còn có nửa giờ, cậu thực hiện một ảo thuật cho bọn họ đi, bọn họ như vậy sẽ bị quay lại đăng lên internet, Ngũ Hành minh không chịu nổi sự mất mặt này."

Cao Phong trưởng lão liên tục gật đầu.

Cam Lộ trưởng lão tuổi không trẻ nữa, lại dị thường xinh đẹp, sắc mặt khẽ buông lỏng.

Quay lại mới tốt, lên đầu đề thú vị bao nhiêu chứ! Chấn kinh! Khu công nghiệp nào đó của Hàng Châu xảy ra chiến đấu kịch liệt, dân chúng ở hiện trường quay được hai nam một nữ ngủ cùng cái chăn! Trương Nguyên Thanh chỉ tiếc điện thoại ở trong chiến đấu vừa rồi, gặp mạch xung điện từ hủy hoại.

Không phải vậy, hắn nhất định chụp tấm ảnh, gửi lên diễn đàn.

Hắn chế tạo ảo thuật, ẩn đi tung tích mọi người, đồng thời dẫn đường cảm xúc dân chúng khu vực này, chế tạo sợ hãi bất an, để bọn họ không dám tới gần nơi này.

Trong quá trình chờ đợi, Trương Nguyên Thanh nói:

"Lão đại, chúng tôi từ trong di tích đi ra, thắng lợi trở về, tôi đã thu thập đủ bộ trang bị Lôi Thần."

Kỵ Sĩ đơn truyền và ngài hội trưởng đạt được vật phẩm cấp Bán Thần… Hắn ở trong lòng bổ sung.

Tin tưởng Phó Thanh Dương có thể hiểu ý, dù sao đồ vật trong kho báu Giáo Đình, hắn cùng Phó Thanh Dương thương thảo, nghiên cứu không chỉ một lần.

Phó Thanh Dương cởi áo choàng, thu hồi Kim Long Kiếm, gật đầu nói: "Trước khi vào phó bản, để lại một món của bộ trang bị ở bên ngoài. Như vậy bọn nó sẽ không bị phong ấn, hiệu quả bộ trang bị bốn món, hẳn là đủ cậu dùng rồi.

Linh thể hai Hư Vô Giả này, nhớ mau chóng luyện thành linh phó, tài liệu không đủ thì hỏi tôi để lấy."

Bộ trang bị cấp 9 vào phó bản, khẳng định sẽ bị phong ấn.

Tách ra, thì có thể tránh linh cảnh phong ấn, lại có thể giữ lại bộ phận uy lực bộ trang bị.

Nguyên Thủy trước mắt có một âm thi cấp Chúa Tể, ba linh phó cấp Chúa Tể, lại thêm bản thân, phó bản cấp A hắn là không làm khó được hắn.

A, trong cảm xúc của lão đại có cao hứng, cũng có ghen, hê hê, hắn đang hâm mộ kỳ ngộ của mình… Trong đầu Trương

Nguyên Thanh vừa toát ra ý nghĩ này, đã nhìn thấy Phó Thanh Dương mặt mũi âm trầm.

Hai người nhìn nhau, đều yên lặng dời ánh mắt đi, yên lặng bài trừ tạp niệm.

Cách mười mấy giây, Phó Thanh Dương trầm giọng nói:

"Tôi dự định lại vào phó bản, không tấn thăng cấp 9, không xuất quan."

Chúa Tể cấp 8 tất nhiên cường đại, nhưng ở trong đại quyết chiến, còn chưa tạo được tác dụng mang tính chất quyết định.

Chúa Tể cấp 9, mới có thể ở thời khắc mấu chốt tác động cân bằng của chiến trường.

Tiền công tử kiêu ngạo là sẽ không thừa nhận mình bị tiểu đệ tâm phúc kích thích.

Đừng nha lão đại, anh phải lượng sức mà làm… Bài trừ tạp niệm, bài trừ tạp niệm… Trương Nguyên Thanh lo lắng nói:

"Nhưng mà, xung đột giữa hai đại trận doanh càng thêm kịch liệt, anh không tọa trấn Tùng Hải, nhỡ đâu lại xuất hiện chuyện tương tự làm sao bây giờ?"

Phó Thanh Dương bây giờ là cao thủ số một địa khu Hoa Đông của quan phương.

Lại xuất hiện sự kiện săn giết Chúa Tể, hắn tất nhiên phải làm gương cho sĩ tốt.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Tôi tự có biện pháp, chẳng qua cần cậu phối hợp."

Hắn không nói phối hợp như thế nào, phân tích: "Phó bản một người của Bạch Hổ binh chúng, không đủ chúng ta chia. Cậu trực tiếp đi Hiệp Hội Mỹ Thần đi."

Bây giờ đã vào phó bản bang phái Hiệp Hội Mỹ Thần? Tôi sợ lưng không đủ sức nha! Trương Nguyên Thanh lảm nhảm trong lòng.

Phó bản Bạch Hổ binh chúng không đủ bọn họ chia? Cao Phong trưởng lão cùng Cam Lộ trưởng lão nhìn nhau, đều từ trong mắt của nhau thấy được mờ mịt.

Chương 2963: Thông báo (1)

Từ lúc nào thăng cấp trở nên dễ dàng như vậy?

Từ lúc nào phó bản bang phái nói vượt qua liền có thể vượt qua?

Bọn họ ý thức được nguyên nhân thực lực Phó Thanh Dương cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên tăng mạnh.

Hai người này đang mô phỏng Nguyên Soái.

Chẳng qua, một người là Tiền công tử Thánh Giả cảnh đã khống chế lực lượng quy tắc, một người là Nguyên Thủy Thiên Tôn vinh dự có tư chất Bán Thần, bọn họ quả thực có tư cách bắt chước Nguyên Soái.

"Nguyên Thủy, thu lại thi thể bọn họ." Phó Thanh Dương đảo qua các Chúa Tể tà ác, hoặc cháy đen thành than, hoặc đầu một nơi mình một nẻo.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, thu hồi thi thể.

Nửa giờ trôi qua rất nhanh.

Cao Phong trưởng lão xốc lên Chăn Bông Kẻ Nhát Gan, thu cái chăn bông rách mướp, có nhiều miếng vá này về ô vật phẩm.

Phó Thanh Dương nhìn về phía hư không nơi xa, có chút thất vọng nói:

"Hư Vô giáo phái cùng Linh Năng hội đều chưa phái người đến tiếp viện, vậy thì giải tán đi."

Cam Lộ trưởng lão đứng dậy, phủi bụi đất trên người, cô mặc quần áo tác chiến dễ dàng cho vận động, bên ngoài khoác một cái áo khoác thể thao, mông tròn eo nhỏ chân dài ngực bự, là một quả đào mật chín mọng.

Cô nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Phó Thanh Dương, cười tủm tỉm, cảm kích nói: "n cứu mạng, không thể báo đáp!"

Không thể báo đáp? Chậc chậc, đổi thành Ma Quân mà nói, đã yêu cầu cô lấy thân báo đáp. Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm lời hư hỏng, trên mặt rất bình thản gật đầu đáp lại.

“Cao Phong trưởng lão, Hoa Ngữ cùng Hạ Thụ gần đây thế nào?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Đều chưa chết.” Cao Phong trưởng lão biết hắn muốn hỏi cái gì.

Vậy thì tốt! Trương Nguyên Thanh vốn định ủy thác hắn chiếu cố hai người một phen, nhất là Hạ Thụ, là hảo hữu số lượng không nhiều hắn quen biết ở quan phương.

Nghĩ lại, thế đạo càng ngày càng loạn, người người ăn bữa hôm lo bữa mai, thành viên khác của quan phương có thể vì trật tự mà chịu chết, Hoa Ngữ và Hạ Thụ vì sao không thể?

Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn cũng có thể.

Đợi Phó Thanh Dương thu xong thi thể bốn Chúa Tể trận doanh Tà Ác, mọi người ở khu công nghiệp tách ra, Trương Nguyên Thanh dùng Ngũ Trảo Kim Long, xé gió chạy đi.

Phó Thanh Dương nâng lên Thiên Hỏa trưởng lão hôn mê bất tỉnh, ngự kiếm theo đuôi ở phía sau.

Cao Phong trưởng lão thì mang theo Cam Lộ trưởng lão, chìm vào lòng đất chạy đi.

Trở lại vịnh Phó gia, Tiền công tử gọi một em gái tai thỏ, phân phó:

“Điện thoại của tôi cùng Nguyên Thủy hỏng rồi, cô đi chuẩn bị hai cái mới.”

Lại nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói: “Giao thi thể cho các cô ấy.”

An bài xong việc, hắn ngồi trước máy vi tính soạn tin, đồng thời nói:

“Nguyên Thủy, tài khoản của cậu còn chưa xóa, chờ một lúc, tôi sẽ lấy tài khoản phân bộ Tùng Hải ở diễn đàn phát thông báo, cậu đi ấn like.”

Trương Nguyên Thanh ngoài miệng đáp ứng, yên lặng vòng tới sau lưng Phó Thanh Dương, thấy hắn đang soạn thông báo.

“02:32 chiều hôm nay, Khiêu Chiến Cao Phong trưởng lão, Cam Lộ trưởng lão của phân bộ Hàng Châu, mất tích ở trong sự kiện xử lý tà giáo. Trải qua Phó Thanh Dương trưởng lão,

Diệt Thế Thiên Hỏa trưởng lão phân bộ chúng tôi cùng cựu thành viên Ngũ Hành minh Nguyên Thủy Thiên Tôn điều tra, xác nhận trưởng lão phân bộ Hàng Châu gặp trận doanh Tà Ác mai phục, rơi vào hiểm cảnh.

"06:40 buổi chiều, Khiêu Chiến Cao Phong trưởng lão, Cam Lộ trưởng lão được cứu ra, Diệt Thế Thiên Hỏa trưởng lão bị thương nặng, bên ta đánh chết hai tên Chúa Tể Linh Năng hội phân hội Nam khu, hai tên Chúa Tể Hư Vô giáo phái Nam phái, ID linh cảnh phân biệt là…

"Theo tin tức, đây đã là lần thứ sáu tháng này đến nay, trưởng lão quan phương bị tập kích, tổ chức tà ác ngày càng hung hăng ngang ngược, ảnh hưởng nghiêm trọng đến Thủ Tự ổn định cùng xã hội hài hòa.

"Phó Thanh Dương trưởng lão hôm nay tổ chức hội nghị nội bộ phân bộ Tùng Hải, đề nghị thành lập tổ duy trì ổn định, chủ động tấn công, ở trong phạm vi cả nước săn giết Chúa Tể tổ chức tà ác, cựu thành viên quan phương Nguyên Thủy Thiên Tôn tích cực hưởng ứng, cũng vạch ra, quản lý tốt địa bàn nhà mình là trách nhiệm hàng đầu, đề nghị đối tượng duy trì ổn định lấy Hư Vô giáo phái Nam phái cùng Linh Năng hội phân hội Nam khu làm chủ, thu được cao tầng phân bộ Tùng Hải nhất trí đồng ý.

"Do đó thông báo!"

Ngón tay Phó Thanh Dương rời bàn phím, nâng chén trà lên nhấp một ngụm, không quay đầu lại, thản nhiên nói: "Thế nào?"

Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ở phía sau hắn sờ cằm, "Lão đại là muốn thông qua thông báo này, dọa một chút Chúa Tể Tà Ác địa khu Đông Nam?"

Biện pháp này quả thực có tác dụng, lần trước hắn tổ chức Chúa Tể của Người Chết Trở Về, Tế Thế xã cùng Liên Minh Phản Hắc Bạch, săn giết Tam trưởng lão cùng Cửu trưởng lão của Nam phái.

Một kẻ cấp 8, một kẻ cấp 7.

Lần này càng liên thủ với Phó Thanh Dương xử lý bốn Chúa Tể, ba cấp 7 một cấp 8, lại đều là trưởng lão điểm kinh nghiệm

trung hậu kỳ, có thâm niên.

Chương 2964: Thông báo (2)

Chúa Tể dưới cấp 9, cơ bản là rau hẹ, tới một tên cắt một tên, đến hai tên cắt một đôi.

Chỉ cần tin tức truyền ra, Chúa Tể Nam phái cùng phân hội Nam khu, nhất định sẽ lựa chọn ẩn núp, quan sát một đoạn thời gian.

Như vậy, hắn cùng Phó Thanh Dương liền có thể yên tâm không lo lắng vào phó bản.

"Nhưng mà…" Trương Nguyên Thanh nhíu mày nói: "Vênh vang đắc ý như vậy tuyên bố hịch văn thảo phạt, có thể quá kiêu căng, khiến bọn hắn nhìn ra là cố ý đe dọa hay không?"

Dù sao tập kích, săn giết loại chuyện này, càng bí mật càng tốt, phô trương như thế, chẳng phải là rút dây động rừng.

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

"Thay cái góc độ để nghĩ, cái này cũng có thể chính là mưu kế của chúng ta thì sao, cố ý phô trương, để bọn hắn tưởng rằng hô hào khẩu hiệu, buông lỏng cảnh giác! Cậu với tôi đều là người làm việc, có lúc nào từng hô khẩu hiệu?

"Các Chúa Tể trận doanh Tà Ác, sẽ không chỉ nghĩ đến tầng thứ nhất, bọn hắn sẽ cảm thấy bản thân dự đoán được dự đoán của chúng ta."

Kết quả là chúng ta dự đoán trước được bọn họ dự đoán trước dự đoán của chúng ta? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Phó Thanh Dương tiếp tục nói:

"Hơn nữa, tuyên bố thông báo có thể nâng cao sĩ khí, là chuyện quan phương phải làm, Chúa Tể tà ác sẽ không nghĩ nhiều như vậy. Lui một bước mà nói, cho dù bọn hắn thật khám phá mưu kế của chúng ta, tiếp tục làm loạn, vậy kệ bọn hắn là được.

"Hi sinh cục bộ không thể tránh được, giai đoạn này, không có cái gì quan trọng hơn so với thăng cấp."

Khi trò chuyện, em gái tai thỏ bưng hai cái điện thoại, gõ mở cửa thư phòng.

Chị gái dung mạo xinh đẹp đưa di động cho hai người, mỉm cười nói: "Ảnh chụp bốn thi thể, đã gửi đến trong điện thoại của ngài."

Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu, mở điện thoại, đăng nhập tài khoản, tải ảnh đến máy tính, click tuyên bố.

Trương Nguyên Thanh cũng đăng nhập tài khoản quan phương lâu rồi không dùng, ở tài khoản mới quan phương phân bộ Tùng Hải phát bài đăng ấn like.

Hai người đều chưa cập nhật lại bài đăng xem trả lời, thu hồi điện thoại, Trương Nguyên Thanh nói:

"Tôi đi chuẩn bị tài liệu luyện chế linh phó."

Phó Thanh Dương "Ừ" một tiếng.

…

Trở lại biệt thự sát vách, Trương Nguyên Thanh tiến vào phòng tắm, tẩy đi mỏi mệt cùng bụi đất từ bảo tàng Giáo Đình mang ra, thay đổi áo ngủ khô mát, cả người nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng tắm.

Bước chân của hắn bỗng dừng lại, cậu mặc âu phục màu trắng, quần tây, đeo mặt nạ màu bạc, bắt chéo hai chân, ngồi ở trước bàn sách.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, tức giận nói:

"Dọa cháu một hồi, cháu còn tưởng rằng Phó Thanh Dương đeo mặt nạ, vụng trộm đến phòng cháu. Cậu không có việc gì bắt chước hắn làm gì!"

Cậu cảm khái nói: "Dù sao cậu nuôi đứa vô ơn mười lăm năm, liếm người ta liếm dùng sức như vậy, cậu cũng muốn thể nghiệm một phen cảm giác Ngoại trừ quân thân ba thước tuyết, thiên hạ ai xứng áo trắng."

Trương Nguyên Thanh cho hắn một cái trừng mắt, "Cậu gieo vần cả đời, vẫn chỉ biết chơi vần đơn, không có tư cách phối với câu này. Có việc thì nói, cháu đang bận đó."

Cậu nhún nhún vai, “Đạo cụ chuẩn bị xong rồi, gọi điện thoại cho cháu lại không tiếp, trong nhà cũng không có ai, chỉ có thể đích thân tới, may mắn cháu không cùng bạn gái của cháu làm chuyện ân ái, nếu không ông cậu già này liền lúng túng rồi.”

“Cháu trai chính phái của cậu không phải loại người tuyên dâm ban ngày ban mặt đó.” Trương Nguyên Thanh hưng phấn xoa tay: “Xem đạo cụ nào.”

Cậu lần lượt từ trong hư không lấy ra đạo cụ, theo thứ tự là một khối ngọc bội đeo bên hông hình kiếm, một đôi bao tay nửa ngón màu đen, một cây cung cứng sừng trâu màu đen, một cái mặt nạ quỷ mẫu dữ tợn, một bộ mô hình giống với tượng binh mã.

Trương Nguyên Thanh xem từng món một, thỉnh thoảng tặc lưỡi một cái, nếu còn là giai đoạn Thánh Giả, hắn có thể mang những đạo cụ này giấu riêng hết.

Đạo cụ của Quan Nhã là ngọc bội đeo bên hông hình kiếm kia, công năng đạo cụ là “kiếm khí hộ thể” cùng “cực hạn phản kích” .

Thứ trước có thể ngưng tụ kiếm khí, hình thành một vách ngăn kiếm khí vô hình, lực phòng ngự so ra kém Thổ Quái, nhưng có thể ngăn cản ba chiêu của Thánh Giả cấp 6.

Nếu là Thánh Giả đỉnh phong, vậy là một chiêu.

Đối với Kiếm Khách loại nghề nghiệp cận chiến chém giết, một đòn lấy mạng này, chênh lệch một chiêu, có lẽ chính là phân biệt sống với chết.

Cực hạn phản kích, nếu thể lực chủ nhân hao hết, linh lực suy kiệt, hoặc gặp phải hai kẻ địch trở lên vây công, ngọc bội đeo bên hông sẽ phóng thích kiếm khí đánh lén.

Rất thích hợp làm đòn sát thủ bất ngờ.

Bao tay nửa ngón màu đen là của Anh Gà Đỏ, công năng là tăng phúc, linh lực hỏa thuộc tính tăng phúc 10%, đạo cụ cực phẩm của Hỏa Sư.

Trả giá là hi sinh một chút trí thông minh, trở nên càng thêm nóng nảy xúc động, thờ phụng tay nhanh hơn não, hơn nữa ảnh hưởng là không thể nghịch chuyển.

Chương 2965: Thông báo (3)

Cung cứng sừng trâu là cho Triệu Thành Hoàng, công năng: Phá giáp, truy tung, một đòn mất mạng!

Cổ Hoặc Chi Yêu đạo cụ.

Phá giáp cùng truy tung là nên nghề nghiệp thông thường phối trí, chân chính lợi hại chính là một đòn trí mạng.

Trong mỗi ba mũi tên bắn ra, liền có một mũi tên sẽ kích phát hiệu quả "một đòn trí mạng", suy yếu 50% sức phòng ngự quân địch, rất thích hợp đánh lén, hoặc là lợi dụng Tinh Độn Thuật thả diều kẻ địch.

Trả giá là kéo cung nhất định phải giết người, nếu không sẽ bị sát ý ăn mòn nội tâm, trở nên không đủ lý trí.

Tiếp đó là trong 2 giờ sau khi sử dụng cung, tính cách sẽ trở nên cực kỳ ác liệt, con chó đi ngang qua cũng muốn bắt lấy đạp cho hai cái.

Mặt Nạ Quỷ Mẫu là tặng cho Tôn Miểu Miểu, có thể tăng cường trên diện rộng Thái âm lực, từ đó tăng cường số lượng cùng lực lượng linh phó điều khiển, thích hợp nhất Tôn Miểu Miểu có được Chiêu Hồn Phiên, đi tuyến đường khống chế linh phó.

Mô hình tượng binh mã, tương tự với âm thi, con rối, chủ nhân có thể điều khiển nó chiến đấu, sức chiến đấu không tính là quá cao, nhưng thắng ở chịu đòn, lại khỏe vô cùng, là vật hy sinh tốt nhất.

Hơn nữa ngũ hành Hỏa sinh Thổ, rót vào linh lực thuộc tính "Hỏa" càng nhiều, mô hình tượng binh mã lực lượng càng mạnh, tính thao tác rất cao.

Thích hợp Thiên Hạ Quy Hỏa thiên hạ trí thông minh tám đấu, ta độc chiếm chín đấu, Hỏa Sư còn lại chung nhau thiếu một đấu.

Trương Nguyên Thanh hài lòng thu hồi đạo cụ, đuổi cậu đi, ngồi tại trước bàn sách bật máy tính lên, đăng nhập phần mềm chat, ở group Người Chết Trở Về phát một tin tức:

“Người đầu tư thiên thần lần trước từng tham gia Mê Cung Pan, đi ra cho con số, chia hoa hồng đầu năm tới rồi.”

Quan Nhã, Triệu Thành Hoàng, Tôn Miểu Miếu cùng Thiên Hạ Quy Hỏa lần lượt ló mặt, nhao nhao đáp lại, trong văn tự khó giấu đi chờ mong. Chỉ có Anh Gà Đỏ hồi lâu không có động tĩnh.

Trương Nguyên Thanh đành phải @ hắn.

Anh Gà Đỏ lúc này mới ló mặt: “Móa? Mê Cung Pan là cái gì, có liên quan tới tôi à?”

Hắn đã quên chuyện này? Cũng có thể là không nhớ “Mê Cung Pan” cái tên này, không hổ là anh nha! Mọi người thấy phản ứng của Anh Gà Đỏ, không hẹn mà cùng sinh ra suy nghĩ tương tự.

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Chính là mê cung chúng ta vào ở bang New York, cái thiếu chút đoàn diệt kia.”

“Anh Gà Đỏ: A a, là nơi quỷ quái đó à, thì ra gọi là Mê Cung Pan, tôi cũng quên rồi.”

Quả nhiên… Trong lòng mọi người yên lặng bổ sung một câu.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn: Chia hoa hồng tôi đặt ở kho hàng bang phái, lấy ngọc bội đeo bên hông hình kiếm bắt đầu, theo thứ tự là Quan Nhã, Tôn Miểu Miếu, Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Anh Gà Đỏ.”

Một giây sau, bọn người Quan Nhã nhao nhao khởi xướng xin sử dụng vật phẩm kho hàng.

Trương Nguyên Thanh lần lượt đồng ý.

Sau khoảng nửa phút đồng hồ, Tôn Miểu Miếu gửi tới một chuỗi trái tim: “Cảm ơn bang chủ, nguyện vì bang chủ xông pha khói lửa cũng không tiếc.”

Anh Gà Đỏ dùng gói biểu cảm điên cuồng cúng bái.

“Triệu Thành Hoàng: Trừ đạo cụ cấp Chúa Tể ở địa cung lấy được, đây là đạo cụ tôi hài lòng nhất, phù hợp nhất với tôi.”

Cho dù là con cháu Triệu trưởng lão, loại đạo cụ cực phẩm này cũng không phải nói có là có.

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Đạo cụ không tồi, có nó, tôi cũng không cần lấy thân mạo hiểm nữa, nguy hiểm trong phó bản, tôi có thể bài trừ 80%, mặc dù phó bản nghề nghiệp Hỏa Sư, cơ bản không có bẫy rập cần động não gì.”

Hắn rất hài lòng đạo cụ này, cho rằng đây là bổ sung đối với năng lực của mình.

Quan Nhã làm bạn gái Nguyên Thủy Thiên Tôn, ở trong nhóm hàm súc một đoạn hội thoại cảm ơn, quay đầu liền chat riêng hắn: “Cảm ơn Thiên Tôn lão gia, tiểu nữ tử đêm nay lấy thân báo đáp.”

Trương Nguyên Thanh trả lời: “Ngay lập tức đi tắm rửa.”

Hắn sau đó trở lại group chat, @ Tôn Miếu Miếu cùng Triệu Thành Hoàng:

“Tôi cần mấy món tài liệu đặc thù luyện chế linh phó, hai người giúp tôi từ Thái Nhất môn đổi ra, phí tổn để sau thanh toán cho hai người.” Tôn Miếu Miếu cùng Triệu Thành Hoàng sảng khoái đáp ứng.

Làm con cháu trưởng lão, lại là Thánh Giả cấp 6, cách Chúa Tể chỉ có một bước, sớm đổi được bộ phận tài liệu Chúa Tể trong phạm vi quyền hạn.

Ngoài quyền hạn, có thể tìm ông, cụ của mình hỗ trợ.

Sau khi nói chuyện phiếm trong nhóm vài câu, Trương Nguyên Thanh mở diễn đàn, nhìn thấy Phó Thanh Dương lấy tài khoản quan phương phân bộ Tùng Hải ban bố thông báo đã ghim bài lên đỉnh.

Nhiệt độ cực cao, số lượng bình luận 999+.

“Kích động! Cách nhiều năm, Thiên Tôn lão gia rốt cuộc sủi tăm ở diễn đàn.”

“Thiên Tôn lão gia yên lặng nhiều ngày, vừa ra tay đã chấn kinh toàn bộ server nha, một lần thu hoạch bốn Chúa Tể, bên trong còn có một Chúa Tể cấp cao, Thiên Tôn lão gia thành Thần Nhật Du, chiến tích không giảm.”

Chương 2966: Thời cơ Tam Tài Đan (1)

“Mặc dù đã không phải là thành viên quan phương, nhưng hắn vẫn như cũ là anh hùng của trận doanh Thủ Tự.”

“Lầu trên, các đại nhân vật tổng bộ, thế mà so với Tôn trưởng lão còn hồ đồ hơn, ngoại trừ Tiền công tử.”

“Sảng khoái lòng người! Để trận doanh Tà Ác biết, các minh chủ không ra tay, trong Chúa Tể vẫn như cũ có tồn tại làm bọn hắn tuyệt vọng.”

Bầu không khí diễn đàn tĩnh mịch nặng nề thật lâu, hôm nay rốt cuộc được một liều thuốc trợ tim, khôi phục bầu không khí vui vẻ ngày xưa.

Từ sau khi điểm đạo đức biến mất, tổng bộ Ngũ Hành minh nhiều lần ở diễn đàn phát biểu thông báo cổ vũ lòng người.

Nói cho mọi người cần có lòng tin, có tín niệm đối với tương lai, điểm đạo đức biến mất thuộc về sự kiện đột phát, trận doanh Thủ Tự sẽ ra sức đả kích hành vi phạm tội của tổ chức tà ác, giữ gìn hòa bình ổn định.

Nhưng sự thực là, tà giáo như măng mọc sau mưa ngoi đầu lên, trưởng lão trận doanh Thủ Tự, ở trong hơn một tháng thời gian qua, đã hy sinh ba vị.

Tinh cảnh hành giả tầng trung tầng thấp, không tiếp xúc đến tình báo của cao tầng thật sự, đối đãi đại cục cùng hiện trạng, vĩnh viễn là như lọt vào trong sương mù, cho nên rất dễ dàng khủng hoảng, rất dễ dàng nghỉ ky. Bởi vậy cần không ngừng có tin tức tốt để kiên định lòng tin cùng tín niệm của bọn họ.

Kiên định lòng tin mong chờ tương lai, không phải nói suông khẩu hiệu là được, phải có tin tức tốt có lợi ích thực tế, để làm thành viên trung hạ tầng nhìn thấy hi vọng.

Giảng một trăm lần tín niệm cùng lòng tin, không bằng một thông báo đánh chết bốn tên nghề nghiệp tà ác.

…

Trong thế giới mộng cảnh.

Trong cung điện rộng lớn, Chưởng Mộng Sứ mặc áo bào đen, từ trong sương mù bước vào cung điện to lớn, tiếng bước chân quanh quẩn ở trong hoàn cảnh trống trải.

Hắn rất nhanh đến trước vương tọa, khom người nói:

“Đại trưởng lão, xảy ra chuyện rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn liên thủ với Phó Thanh Dương, đánh chết Thất trưởng lão cùng Thập Nhất trưởng lão, còn có hai vị Chúa Tể của Linh Năng hội phân hội Nam khu.”

Người khổng lồ mặc áo choàng cao ba mét ngồi trên vương tọa, cúi thấp đầu, lâm vào trầm mặc thật lâu.

Đây đã là vị Chúa Tể thứ năm của Nam phái chết vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Từ ban đầu Lục trưởng lão, đến Tam trưởng lão, Cửu trưởng lão, lại đến bây giờ Thất trưởng lão, Thập Nhất trưởng lão.

Năm vị Chúa Tể, dưới tình huống nghề nghiệp tà ác số lượng thưa thớt, ít nhất mười năm mới có thể có người mới tiềm lực tấn thăng, bổ sung trở về.

Không, là ít nhất mười lăm năm, bởi vì Y Xuyên Mỹ, cùng mấy vị Chưởng Mộng Sứ khác có hi vọng nhất tấn thăng Chúa Tể, đều đã trở về linh cảnh.

Dự bị hầu như đều chết sạch.

“Biết rồi!” Thanh âm của đại trưởng lão trùng điệp mờ mịt, lộ ra một sự kiềm chế phẫn nộ.

Chưởng Mộng Sứ kia tiếp tục nói:

“Tài khoản quan phương phân bộ Tùng Hải, buổi chiều phát thông báo, nói muốn nhằm vào trưởng lão Nam phái chúng ta triển khai hành động săn giết, do Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Phó Thanh Dương chủ đạo…” Có lẽ là phát giác được cảm xúc nóng nảy đại trưởng lão tiết ra ngoài, giọng điệu Chưởng Mộng Sứ có chút kinh hồn táng đảm.

Cung điện mộng cảnh run rẩy dữ dội hẳn lên, tựa như một trận động đất đột nhiên xuất hiện.

Một hồi lâu sau, cảm giác động đất mới dừng lại, Chưởng Mộng Sứ báo cáo quỳ rạp trên mặt đất, không dám động đậy chút nào.

“Giáo chủ tham dự hành động hủy diệt khách sạn Vô Ngân, kết tử thù với Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể ở Thánh

Giả cảnh bóp chết hắn, Nam phái gặp trả thù hôm nay là không thể tránh khỏi.” Đại trưởng lão thở dài một tiếng, trầm giọng nói:

“Ngươi thay ta soạn một phẩn thông báo, thành viên Nam phái sắp tới thu mình làm việc, không nên đi ra ngoài, không cần tụ hội.”

Về phần các trưởng lão khác, hắn sẽ tự thông báo.

“Thuộc hạ hiểu rồi.” Chưởng Mộng Sứ khom người lui ra.

…

Chín giờ tối, Trương Nguyên Thanh từ ban ngày ban mặt tuyên dâm đến trong đêm, trấn an bạn gái trắng bóc co quắp trên giường, mồ hôi đầm đìa, hất lên áo choàng tắm tới tầng cao nhất của biệt thự.

Có Phó Thanh Dương cùng Ngọa Long Phượng Sồ của Thái Nhất môn trợ giúp, hắn rất thuận lợi thu thập tài liệu, chuẩn bị đêm nay tiến vào kho hàng bang phái, luyện chế hai vị trưởng lão Hư Vô giáo phái.

Bọn họ, một người là Thất trưởng lão, cấp 7 hậu kỳ, một người là Thập Nhất trưởng lão, cấp 7 trung kỳ.

Đáng nhắc tới, xếp hạng trưởng lão Hư Vô giáo phái, năm người đứng đầu lấy thực lực làm tham khảo, bắt đầu từ hạng sáu, là theo từng trải sắp xếp.

Bởi vậy, Thập Nhất trưởng lão mặc dù điểm kinh nghiệm cao hơn Cửu trưởng lão, nhưng xếp sau, Cửu trưởng lão so với hắn tấn thăng Chúa Tể sớm hơn mấy năm.

Trước khi tiến vào kho hàng bang phái, Trương Nguyên Thanh dự định thôi diễn một phen, tìm kiếm thời cơ luyện chế Tam Tài Đan.

Trước mắt phương án thăng cấp là chế định ra, nhưng nếu không có dược liệu, tất cả đều là nói suông.

Chương 2967: Thời cơ Tam Tài Đan (2)

Nhưng tìm kiếm một vị thuốc chính thích hợp cũng không dễ dàng, săn giết hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi độ khó quá cao,

vào phó bản Thái Nhất môn lại khả năng không lớn.

Chuyện đầu óc không giải quyết được, chỉ có thể gửi hi vọng vào quan tinh.

Lấy ra Đại La Tỉnh Bàn, lấy Tinh Thần lực điểm hỏa tinh đấu mặt la bàn, Trương Nguyên Thanh ngước đầu nhìn lên tinh không, khí chất trở nên mờ mịt thần bí, hốc mắt chảy xuôi ánh sao thuần túy.

Chư thiên tinh đấu biến ảo như là mã code chương trình, biểu thị sự phát triển của tương lai, giao hội ra hướng đi của dòng sông vận mệnh. Trương Nguyên Thanh ở trong dòng sông vận mệnh không nhìn thấy kết cục của mình.

Điều này ý nghĩa, hắn tương lai tất nhiên tham dự chiến cấp đấu Bán Thần, cấp bậc không đủ, không thôi diễn được thiên cơ.

Hắn ở trong dòng sông vận mệnh ngoái nhìn, co lại tiêu chuẩn thôi diễn, đặt trọng điểm vào phương diện thăng cấp, sau đó thấy được rất nhiều nhanh bóng ma mơ hồ không rõ.

Trương Nguyên Thanh đặt những bóng ma này vào trong mắt, lặp đi lặp lại thôi diễn.

Suốt một giờ, hắn mở mắt, từ trong tinh tượng lấy được báo trước, thời cơ luyện chế Tam Tài Đan ở 35 ngày sau.

Chẳng qua, tựa như dính đến lực lượng cấp bậc cao, cho nên nhìn không rõ ràng, chỉ có thể thu hoạch được dự cảm.

“35 ngày sau…”

Trương Nguyên Thanh thu hồi tinh bàn, thân thể biến mất ở sân thượng biệt thự.

…

Phó bản Mặc Tông cơ quan thành.

Trương Nguyên Thanh khắc họa xuống linh triện trận văn kêu gọi nương nương, chờ đợi hồi lâu, lão mõ đã đọc không trả lời, không phản ứng lại với hắn.

“Ài, xem ra bà ấy gần đây không muốn gặp mình.” Trương Nguyên Thanh thất vọng thở dài.

Còn nghĩ có thể mời nàng bắt Thần Nhật Du cho hắn ăn hay không, bây giờ xem ra, cải tiến đan phương đã là nhượng bộ lớn nhất của nương nương bướng bỉnh cương liệt.

Trương Nguyên Thanh xóa đi linh triện trận pháp, bắt đầu vẽ Luyện Linh Trận.

Đợi linh triện trận pháp vẽ xong, hắn phun ra Thái âm lực, hóa thành một người già, một thanh niên, chính là Thất trưởng lão cùng Thập Nhất trưởng lão.

Hai đạo linh thể lại thấy ánh mặt trời, oán khí ngút trời, sau đó liền bị linh triện trận pháp bộc phát âm khí âm trầm, trói buộc ở trong trận.

"Hai vị trưởng lão, mang đạo cụ cùng tài liệu trong hòm đồ của các ngươi đều giao ra đi." Trương Nguyên Thanh cười tủm tỉm nói.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Thập Nhất trưởng lão hình tượng thanh niên diện mạo dữ tợn: "Chúng ta tình nguyện tự bạo nguyên thần, cũng sẽ không trở thành nô bộc của ngươi, đại trưởng lão cùng giáo chủ sẽ báo thù thay chúng ta."

Bất đắc dĩ bị trận pháp áp chế, không cách nào tự bạo.

Thất trưởng lão cười lạnh một tiếng, "Muốn của cải chúng ta? Nằm mơ, có bản lĩnh cứ giết chúng ta."

Trương Nguyên Thanh thở dài: "Mạnh miệng là kỹ năng truyền thống của Nam phái các ngươi? Lười nói nhảm với các ngươi, ta để Cửu trưởng lão tới làm việc tư tưởng với các ngươi."

Một ngụm Thái âm lực phun ra, hóa thành cô gái xinh đẹp dạng khói đen.

Cửu trưởng lão nhìn thấy hai vị đồng liêu đứng ở trong trận pháp quen thuộc, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo vẻ mặt cổ quái, ánh mắt phức tạp nói:

"Các… các ngươi cũng tới?"

Cô có chút không cam lòng, có chút không phục, có chút đắng chát, Nam phái lại có hai vị trưởng lão gặp độc thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Nhưng ở sâu trong lòng, lại có một chút cười trên nỗi đau của người khác.

Mình từng dính mưa, nhìn thấy người khác cũng dính mưa, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Đây chính là nghề nghiệp tà ác.

Hai vị trưởng lão Nam phái lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, "Ngươi vậy mà ủy thân cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, sống không có tôn nghiêm như vậy, không bằng chết sạch sẽ."

"Ngươi không xứng làm trưởng lão Nam phái."

"Quên mình làm sao trở thành nghề nghiệp tự do rồi đúng không? Ha ha, vậy mà làm nô làm tỳ cho người trận doanh Thủ Tự, mất mặt xấu hổ."

Cửu trưởng lão mỉm cười nghe, chờ hai người mắng xong, cô thản nhiên nói:

"Giữa sống với chết, ta lựa chọn sinh tồn, có gì không ổn!"

"Trở thành linh phó của chủ nhân có cái gì mất mặt, chủ nhân là nhớ tình cũ nhất, linh phó, âm thi lúc đầu đi theo hắn, người trước tấn thăng Thánh Giả đỉnh phong, người sau càng bước vào cảnh giới Chúa Tể.

"Ta nếu là hầu hạ tốt chủ nhân, tương lai nói không chừng có thể bước vào cấp bậc cao hơn. Đừng nói làm nô làm tỳ, ta chỉ hận mình không có thân thể, không cách nào hầu hạ bằng sắc đẹp."

Thấy hai vị đồng liêu ngày xưa giận tím mặt, cô tủm tỉm nói:

"Trừ ngẫu nhiên cần phụ trợ chiến đấu, ta đi theo chủ nhân một không bị nhục, hai không chịu khổ chịu tội, không biết có bao nhiêu nhẹ nhõm bao nhiêu vui vẻ. Ngẫu nhiên khúc mắc phát tác mắc bệnh, chủ nhân cũng có thể dùng Nhật chi thần lực tẩy đi tà niệm của ta."

Nói đến đây, cô thay đổi giọng điệu, lạnh lùng nói:

"Các ngươi thân ở trong Luyện Linh Trận, đã không cách nào tự bạo, lại không phản kháng được, nhất định chỉ có thể trở thành linh phó. Cái gọi là kẻ thức thời mới là tuân kiệt, đã rơi vào trong tay chủ nhân, không bằng giống với ta bỏ gian tà theo chính nghĩa, bớt chịu khổ chút. Đạo cụ, tài liệu của các ngươi, đối với chủ nhân mà nói chỉ là phần thừa thêm vào, thật sự cho rằng quan trọng như vậy? Có cũng được mà không có

cũng không sao thôi, bây giờ giao ra, chẳng khác gì nhập bọn. Nếu không, tương lai thành linh phó, ngày ngày chịu chủ nhân ngược đãi tra tấn, tội gì?"

Chương 2968: Thời cơ Tam Tài Đan (3)

Vẻ mặt hai vị trưởng lão thay đổi.

Người là dao thớt ta là thịt cá, bọn họ quả thực không có năng lực đàm phán cùng phản kháng, tương lai thành linh phó, dù tự bạo cũng không làm được.

Trương Nguyên Thanh vỗ tay một cái, nói:

"Đạo cụ của các ngươi, vẫn như cũ thuộc về các ngươi sử dụng, ta sẽ không cần, cũng chướng mắt."

Sau khi linh thể luyện chế thành linh phó, tương đương đã chết, thẻ nhân vật tự động trở về linh cảnh, đồ vật của ô vật phẩm, tự nhiên là theo nhau trở về.

Hắn chướng mắt đạo cụ của hai vị trưởng lão, từ trong chiến đấu ban ngày không khó nhìn ra, hai người không có đạo cụ cực phẩm, hơn nữa đều là đạo cụ cấp 7.

Đạo Cụ Thiên Tôn bây giờ đã chướng mắt đạo cụ cấp 7 phẩm chất trung bình và thấp.

Chẳng qua, so với trở về linh cảnh, không bằng lưu lại, đến lúc đó vẫn cho các linh phó dùng, linh phó cường đại chẳng khác nào hắn cường đại.

Nghe được lời hứa của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai vị trưởng lão Nam phái nhìn nhau, do dự, rầu rĩ, tận một khắc đồng hồ sau, hai người lựa chọn thần phục.

Trên thực tế, cho dù bọn họ không thần phục, cũng khó thoát vận mệnh bị nô dịch, so với như vậy, không bằng giao ra đạo cụ cùng tài liệu, từ Nam phái đi ăn máng khác đến dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Công tác mới cuộc sống mới.

…

Ngày kế tiếp.

Trương Nguyên Thanh ôm Quan Nhã, từ trong giấc ngủ nông tỉnh lại, sau khi mặc quần áo tử tế, rửa ráy đơn giản, hắn bóp nát ngọc phù truyền tống.

Cảnh vật nháy mắt mơ hồ, tiếp theo rõ ràng.

Trong phòng nghị sự phong cách thời trung cổ, bóng dáng của hắn xuất hiện ở vị trí bàn dài gỗ thịt phủ da thú.

Mấy giây sau, từng bóng người trống rỗng xuất hiện trên chỗ ngồi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên, Chỉ Sát cung chủ, Ma Nhãn Thiên Vương, Tiểu Viên cùng nữ sĩ Jojo.

Mèo ly hoa từ ghế dựa lưng cao nhảy lên mặt bàn, dựng thẳng cái đuôi, cong sống lưng, lười biếng ngáp một cái, nói:

"Họp vội vàng như vậy, lại muốn giết ai? Tôi có thể xin về sau để chó lông xoăn họp thay tôi hay không!"

"Không được, nữ sĩ Jojo!" Trương Nguyên Thanh cười nói: "Cẩu trưởng lão không phải thành viên bang phái chúng ta."

Hắn quay sang nhìn về phía ba người khác, nói:

"Hội nghị hôm nay, là hội nghị nội bộ Người Chết Trở Về, tôi muốn hướng mọi người tuyên bố hai việc: Một, tôi sắp tiến vào phó bản Hiệp Hội Mỹ Thần, tiên hành công phá phó bản kiểu marathon dài đến 35 ngày. Ở trong lúc đó, mọi người tận khả năng thu mình, không nên gây chuyện.

"Hai, 35 ngày sau, mặc kệ mọi người có chuyện gì, tốt nhất đều có thể bỏ ra chút thời gian, tôi sẽ ở hôm đó an bài nhiệm vụ."

Nữ sĩ Jojo mở to mắt mèo, "Cậu chuẩn bị là trùng kích tấn thăng Thái Dương Chỉ Chủ rồi?"

Mọi người ở đây vẻ mặt không giống nhau, Hạ Hầu Ngạo Thiên có chút kinh ngạc, hắn thấy, cường độ phó bản đoạn thời gian trước, đã là cực hạn trong cực hạn.

Mặc kệ là tâm lý hay sinh lý, đều sinh ra một chút khó chịu. Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn còn muốn tiến hành thăng cấp kịch liệt hơn, cường độ cao hơn, hắn là bị kích thích, hay là cảm nhận được áp lực gì?

Tiểu Viên càng nhiều hơn chính là lo lắng, nhíu đầu lông mày, "Làm sao vậy?"

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

"Tôi đêm qua quan tinh, phát hiện hai tháng sau vận mệnh không cách nào thôi diễn, không cách nào quan sát. Điều này ý nghĩa, hai tháng sau, thiên hạ đại thế hỗn loạn không chịu nổi, cấp độ dính đến cũng cực cao.

"Tôi có dự cảm, hai tháng sau sẽ xảy ra việc lớn."

Ma Nhãn Thiên Vương dựng thẳng lông mày: "Hai tháng sau, điểm đạo đức lại sắp biến mất?"

Trương Nguyên Thanh nói: "Vô cùng có khả năng.'

Khó trách hắn vội vã thăng cấp! Đoàn người bừng tỉnh đại ngộ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cố ý cạnh tranh ngai báu Thái Dương Chi Chủ, bây giờ vẻn vẹn chỉ là Chúa Tể cấp 7, cách Chúa Tể đỉnh phong xa xa khó vời, chớ nói chi là cảnh giới Bán Thần.

Áp lực lớn rất bình thường.

Hai tháng… Ma Nhãn Thiên Vương thấp giọng lẩm bẩm.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

"Lần này thăng cấp, tôi sẽ không mang bất luận người nào nữa, mọi người cố gắng ẩn núp, tôi sẽ câu thông với Hiệp Hội Mỹ Thần, định kỳ công bố tình huống vượt phó bản, mọi người có thể thông qua tin tức công bố, tìm hiểu tình hình gần đây của tôi.

Nếu như tôi chết trong phó bản, Hạ Hầu Ngạo Thiên sẽ tiếp nhận vị trí bang chủ, trở thành lãnh tụ của mọi người."

Không biết vì sao, Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng không cảm thấy cao hứng.

"Trong lúc tiến vào phó bản, tôi không cách nào cung cấp trợ giúp cho mọi người, đạo cụ trong kho hàng bang phái, tôi sẽ giao lại cho Hạ Hầu Ngạo Thiên, thật gặp được chuyện, mọi người tìm hắn là được."

Trương Nguyên Thanh nói: "Nếu không có vấn đề gì, tan họp đi."

“Chờ một chút!” Chỉ Sát cung chủ giơ tay lên, hỏi: “Luyện phó bản bang phái Hiệp Hội Mỹ Thần, sẽ xuất hiện ngủ nữ nhân không?”

Tiểu Viên lập tức mắt sáng rực nhìn lại, tựa như sư tử cái thủ hộ lãnh địa của mình.

Trương Nguyên Thanh tựa như chưa nghe thấy, mặt không đổi sắc: “Tan họp!”

Hắn dẫn đầu rời phòng hội nghị.

Chương 2969: Tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần (1)

Chicago, cao ốc Hoàn Thành.

Tòa kiến trúc cao nhất Chicago này, như hạc giữa bầy gà dựng sừng sững ở khu trung tâm phồn hoa.

Trong tòa nhà có trụ sở công ty đầu tư, công ty chứng khoán, câu lạc bộ dưỡng sinh, siêu thị, phòng ăn, cùng ngân hàng, ra vào đều là tinh anh trong tinh anh.

Nhưng so sánh với những tập đoàn tài lực hùng hậu này, cao ốc Hoàn Thành ở trong lòng đàn ông Chicago, còn có một cái tên: Yêu Tinh Chi Thành!

Tựa như mỹ nữ toàn liên bang đều tụ tập ở nơi này, từ lễ tây, đến nhân viên ngân hàng, lại đến các em gái cửa hàng cao cấp, cùng nữ quản lý cấp cao công ty đầu tư chứng khoán… Phàm là phụ nữ đi làm ở chỗ này, đều có vẻ đẹp cùng phong tình kinh người.

Nếu không phải Yêu Tinh Chi Thành trong truyền thuyết, sao có thể tụ tập nhiều người đẹp như vậy.

Đàn ông Chicago thích nhất “đi ngang qua” cao ốc Hoàn Thành, tinh anh giới kinh doanh cùng những người giàu cũng thích đến cao ốc Hoàn Thành làm nghiệp vụ, thể nghiệm phục vụ của các “yêu tinh”.

Chính bởi vì như vậy, cao ốc Hoàn Thành là kẻ địch chung của phụ nữ Chicago, bé gái ba tuổi nhắc tới cao ốc Hoàn Thành, cũng muốn nhổ một bãi nước bọt.

Tư bản đối địch cũng phi thường kiêng kị cao ốc thủ đoạn của Hoàn Thành, dù sao sức quyến rũ của "yêu tinh" không cách nào ngăn cản, người bên dưới không chịu được dụ hoặc, ngay cả các thủ lĩnh tập đoàn tài chính cũng nhịn không được muốn phản quốc.

Tiền nhiệm thị trưởng Chicago rất biết đầu cơ, lúc tranh cử dõng dạc diễn thuyết, nói chỉ cần mình lên làm thị trưởng, nhất định sẽ tiến hành lên án đối với tập đoàn Hoàn Thành thuộc cao ốc Hoàn Thành, lấy cạnh tranh bất chính, cung cấp phục vụ sắc tình cho giới kinh doanh, nhân viên chính phủ.

Năm đó lấy số phiếu dẫn trước thật xa thắng lợi tranh cử, sau đó… Hắn cũng thành khách quen của cao ốc Hoàn Thành.

9 giờ sáng, cao ốc Hoàn Thành xuất hiện một màn xưa nay chưa từng có. CEO Hoàn Cầu Đầu Tư, kiêm phó tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Thành Eddy Diana, dẫn tất cả nữ cao tầng cao ốc Hoàn Thành, lẳng lặng đứng ở cửa ra vào cao ốc, tựa như đang nghênh đón khách nhân tôn quý nào đó. Các nữ cao tầng mặc váy bút chì, tất đen bọc lấy đôi chân đẹp thon dài, kiểu tóc thời thượng đẹp đẽ, gương mặt xinh đẹp mang theo nụ cười.

Hoặc quyến rũ xinh đẹp, hoặc thanh thuần mềm mại, hoặc ngọt ngào đáng yêu, hoặc lãnh diễm cao quý… Tạo thành một phong cảnh đẹp đẽ.

Các tỉnh anh tiến về khu trung tâm hành chính đi làm, nhao nhao dừng lại bước chân quẹt thẻ, không phải lấy điện thoại ra chụp ảnh, chính là thông báo đồng nghiệp trong công ty tới tham gia náo nhiệt.

Thậm chí có phóng viên mang theo thợ quay phim, vội vàng chen vào đám người.

— Phụ cận có mấy đài truyền hình.

Các nhân viên an ninh cao ốc Hoàn Thành cao lớn khỏe mạnh, vẻ mặt lạnh lùng giữ trật tự.

Mọi người châu đầu ghé tai suy đoán, có thể là đại nhân vật tài phiệt nào đó đến thăm, hoặc là một vị quan chức lớn nào đó của chính phủ liên bang.

“Tập đoàn Hoàn Thành từng tiếp đãi rất nhiều đại nhân vật, cũng không thấy những cô gái này đến cửa ra vào cao ốc tiếp khách.”

“Là tổng thống sao?”

“Tổng thống tới, quy cách cũng không phải như vậy, chưa thấy FBI cùng xe cảnh sát liên bang nha.”

Lúc này, một chiếc xe thương gia cấp cao sáng bóng từ đường lớn lái tới, ở trong ánh mắt chờ mong cùng kích động của người vây xem, đỗ ở cửa ra vào cao ốc.

Hàng phía sau phong cảnh đẹp đẽ, một người đẹp tóc vàng mắt sáng lên, bước đôi giày cao gót đẹp đẽ, đi bước nhỏ, vội vàng nghênh đón, mở cửa xe.

Trong khoang xe, một người trẻ tuổi chui ra, gương mặt phương đông, đeo kính râm, áo mỏng quần dài rất nhàn nhã rất tầm thường.

“Ngài Nguyên Thủy, ngài tới rồi ~”

Trong mắt Annie lóe ra ánh sao, cực kỳ giống cô vợ nhỏ cô quạnh ở khuê phòng nhiều năm, bỗng nhiên nhìn thấy phu quân sủng hạnh.

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn xung quanh, thấy xung quanh đen nghịt đám người vây xem, trong lòng tự nhủ ôi đệch các người làm cái gì vậy? Làm sao còn có phóng viên? Phô trương lớn như vậy, không biết còn tưởng rằng đang diễn phim “Chiến Thần Hoa Hạ quân lâm phương tây” đó!

May mắn mình dịch dung!

“Đã lâu không gặp, tiểu thư Annie!” Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười rạng rỡ, ánh mắt không tự chủ lướt qua Annie, nhìn về phía hai hàng người đẹp.

Cho dù là nhìn quen tuyệt sắc, hắn giờ phút này cũng có loại rung động hoa mắt váng đầu.

Người đẹp tuyệt sắc cũng quá là nhiều đi! Các loại kiểu dáng đều có!

Khó trách Ma Quân sẽ lưu luyện quên về, vui đến quên cả trời đất.

Nghề nghiệp Ái Dục là món quà linh cảnh ban cho đàn ông nha! Trương Nguyên Thanh "khó khăn" kiềm chế suy nghĩ của mình, nhìn Diana nữ sĩ trên mặt tràn đầy nụ cười chào đón, nửa nghi hoặc nửa cảnh giác nói:

"Hiệp Hội Mỹ Thần chờ mong tôi đến như vậy?"

Cùng lúc nói chuyện, hắn không ngừng trấn an tâm tình của mình, áp chế gọn sóng nổi lên đáy lòng.

Chương 2970: Tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần (2)

Vị bộ trưởng bộ ngoại giao này, đeo gọng kính tơ vàng nữ sĩ nhã nhặn, thả mái tóc vàng óng ánh, mặc một bộ đồ màu đen phác họa ra dáng người đầy đặn khêu gợi.

Làn da của cô trắng nõn như sữa, ngũ quan đẹp đẽ như khắc, cánh môi đầy đặn, đường cong, độ cao cái mũi, kích thước đôi mắt, lông mi dày… Mỗi một chỉ tiết nhỏ đều đẹp đến hoàn mỹ không một tì vết. Dù là thu liễm ức quyến rũ, cũng có thể kích phát xúc động nguyên thủy nhất của đàn ông.

Diana cười tủm tỉm nói: "Là ngài hội trưởng yêu cầu, hắn nói càng phô trương càng tốt, không có khả năng ủy khuất truyền nhân y bát của hắn."

"…"

Thì ra là ông cậu đũy an bài, dọa mình một hồi, còn tưởng rằng Mị Ma đêm nay muốn lật bài của mình… Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra.

Hắn lo lắng nhất chính là Mị Ma muốn ngủ mình, lấy sức quyến rũ kinh thiên địa khiếp quỷ thần của vị hội trưởng kia, lần này dê vào miệng cọp, Trương Nguyên Thanh tự biết không cách nào kháng cự, nếu nàng không phải ngủ mình, vậy cũng chỉ có thể cởi quần, cố cứng rắn, nói: Ngài ép nhẹ chút!

Bây giờ xem ra, cậu mặc dù an bài phương thức ra trận màu mè, nhưng đối với Hiệp Hội Mỹ Thần bên này là có lời nhắn nhủ.

Lúc này, quần chúng vây xem ồn ào, giống như thủy triều sóng sau cao hơn sóng trước.

Bọn họ không thể nào tiếp thu được các "yêu tinh" nghi thức nghênh đón long trọng như vậy, đối tượng là một người đàn ông phương đông, loại cảm giác phẫn nộ cùng cảm giác thất bại kia gần như phá hủy lý trí.

Làm Huyễn Thuật Sư, Trương Nguyên Thanh đối với cảm xúc là mẫn cảm nhất, cười nói:

"Chúng ta đi vào đi, các vị thân sĩ Chicago mấy người tựa như không quá hoan nghênh tôi."

Annie khoác cánh tay của hắn, như tuyên thệ chủ quyền nhìn quét một vòng các cô gái đang rục rịch, cười tủm tỉm nói:

"Ngài Nguyên Thủy, tôi dẫn ngài đi vào."

Diana cười làm ra động tác "xin mời", dẫn hai người đi vào cao ốc.

Các cao tầng của tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần, động tác chỉnh tề quay người, chia hai nhóm, theo sau lưng, ánh mắt của các cô từ đầu đến cuối tập trung trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đây chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn nha, kế sau Ma Quân, lại một thiên tài trẻ tuổi hào quang vạn trượng.

Không, dùng thiên tài trẻ tuổi đã không đủ để hình dung hắn lúc này, hẳn là người địa vị cao trẻ tuổi!

Mà so sánh với Ma Quân danh tiếng nát, Nguyên Thủy Thiên Tôn là nhân vật thủ tự, được coi là đại sứ chính đạo, cho dù là trận doanh Thủ Tự của đại khu thứ nhất, cũng tán thành cống hiến cùng danh vọng của hắn. Chinh phục người đàn ông như vậy, khiến người đàn ông như vậy quỳ dưới váy mình, so với ngủ Ma Quân càng có cảm giác thành tựu hơn xa.

Vào thang máy đi lên, Trương Nguyên Thanh ôm Annie, tiến vào phòng làm việc của quý cô Diana.

Các cao tầng Hiệp Hội Mỹ Thần cười hì hì muốn vào tham gia náo nhiệt, nhưng bị Diana lườm một cái, bức lui ở bên ngoài văn phòng.

Hai người ngồi xuống ở sofa tiếp khách bên cạnh cửa sổ, Annie thuần thục bưng tới Cocacola lạnh cho ngài Nguyên Thủy, pha một cốc cà phê cho Diana nữ sĩ.

Tiếp theo, cô đi đến trước bàn làm việc, mang tới một chồng tư liệu.

Diana mỉm cười nói:

"Đây là tư liệu phó bản cấp 7 chưa hoàn thành của Hiệp Hội Mỹ Thần."

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận tư liệu, trực tiếp lược qua phó bản dưới cấp A, chăm chú đọc.

Phó bản cấp 7 của Hiệp Hội Mỹ Thần, phó bản cấp S có hai cái, phó bản cấp A bốn cái, không thể không nói, "tài nguyên" vẫn là rất phong phú.

Dựa theo kinh nghiệm của Nguyên Soái, phó bản độ khó thấp cùng phó bản độ khó cao đan xen nhau, cho mình một chút thời gian buông lỏng, tỉ lệ đại khái là 2:1. Chờ tích lũy đủ điểm kinh nghiệm, sau khi thực lực cường đại, lại đánh hạ phó bản cấp S…

Trong lòng Trương Nguyên Thanh suy nghĩ, không ngừng sàng chọn ra từng tờ giấy A4, theo tỉ lệ từ thấp đến cao sắp xếp, chọn lựa ra tổng cộng 15 phó bản.

Diana bên cạnh bỗng nhiên gõ bàn một cái, như cười mà không phải cười, nói:

"Rừng Rậm Tinh Linh? Cậu khẳng định muốn chọn phó bản này à?"

Rừng Rậm Tinh Linh là phó bản một người cấp B, giới thiệu linh cảnh:

"Khi màn đêm buông xuống, sâu trong rừng rậm sẽ luôn ập tới một làn khí thôi tình (thúc đẩy tình cảm/tình dục), không ai biết nó đến từ chỗ nào. Khí thể thôi tình bao phủ rừng rậm, các động vật điên cuồng giao cấu sinh sôi, bao gồm tỉnh linh sinh hoạt ở trong rừng rậm, các tỉnh linh triển lộ dáng người xinh đẹp, hát giai điệu động lòng người, hấp dẫn đàn ông ngoài rừng rậm…"

Trương Nguyên Thanh chính là bởi vì giới thiệu linh cảnh tràn đầy sắc khí, mới lựa chọn coi phó bản cấp B này là mở màn, một mặt là mới đầu thể nghiệm phó bản Hiệp Hội Mỹ Thần, không muốn chọn cái quá khó, chém chém giết giết.

Một mặt khác là muốn lãnh hội một phen tư thái xinh đẹp cùng giai điệu động lòng người của các tinh linh.

Chương 2971: Tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần (3)

Bây giờ bị Diana không lưu tình chút nào trêu tức vạch ra, Trương Nguyên Thanh có chút xấu hổ, chẳng qua Nguyên Thủy Thiên Tôn am hiểu xã giao đương nhiên sẽ không rụt rè, mỉm cười nói:

"Tôi đối với tinh linh trong thần thoại phương tây có hảo cảm trời sinh, không đành lòng các cô ấy hàng đêm chịu khổ."

Đường cong khóe miệng Diana đậm thêm, giọng nói dịu dàng êm tai:

"Tinh linh trong thần thoại phương tây có rất nhiều chủng loại, một chi trong đó do phụ nữ tạo thành, am hiểu mị hoặc, quanh năm ở trong rừng rậm, đến tuổi lập gia đình, liền sẽ mị hoặc đàn ông ngoài rừng rậm giao cấu sinh dục, bé trai vứt bỏ, bé gái nuôi dưỡng lớn lên.

Bộ tộc tinh linh này, chính là bộ tộc tạo thành nghề nghiệp Ái Dục cổ đại. Bất cứ truyền thuyết gì liên quan tới tinh linh tốt đẹp, đều bắt nguồn từ bộ tộc này.

Mà tinh linh trong truyền thuyết khác, hung ác điên cuồng nóng nảy, ăn lông ở lỗ, không có bất cứ quan hệ nào với xinh đẹp, tốt đẹp."

Xem ra mình không chọn lầm, đã tới lúc để tinh linh cổ đại thể nghiệm một phen tinh lực của Thần Dạ Du! Trong lòng Trương Nguyên Thanh vui vẻ, đưa một xấp giấy mỏng cho Diana:

"Dựa theo trình tự này mở ra phó bản."

Diana đưa chúng cho Annie, nói:

“Giao bọn nó cho Trưởng Lão hội… Ngài Nguyên Thủy, sau đây, đại trưởng lão sẽ mời cậu gia nhập Hiệp Hội Mỹ Thần.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Không có vấn đề.”

Trước khi đến, hắn đã lui khỏi Bạch Hổ binh chúng, mặc dù không có xung đột với gia nhập Hiệp Hội Mỹ Thần, nhưng càng đến thời khắc mấu chốt, Trương Nguyên Thanh càng không dám thêm bừa bang phái.

Một khi trong hiện thực sinh ra xung đột lợi ích, quy tắc “không được phản bội” của bang phái, sẽ khiến hắn rất khó chịu.

Đợi Annie rời đi, Diana nói:

“Có chuyện phải nói cho cậu, Hiệp Hội Mỹ Thần cùng Công Hội Thương Nhân nâng đỡ cậu, là có điều kiện.

Quan hệ của ngài hội trưởng với cậu, chúng tôi biết rõ trong lòng, liền không nói nhiều, tôi chủ yếu là để cậu biết, hội trưởng chúng tôi muốn hồi báo.”

Trương Nguyên Thanh lập tức thẳng người lên, trầm giọng nói:

“Ngài nói!”

Cậu nâng đỡ hắn trở thành Thái Dương Chỉ Chủ là thiên kinh địa nghĩa, nhưng hội trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần cùng hắn không thân chẳng quen, đầu tư, khẳng định là cần hồi báo.

Diana không tự chủ hạ giọng:

“Chờ cậu trở thành Thái Dương Chỉ Chủ, lấy thần cách làm chứng, cưới hội trưởng làm vợ, cho cô ấy danh phận.”

? ? ? Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi. Trong lòng hắn lẩm bẩm, đây là phép theo đuổi ngược tuyệt thế gì vậy?

Cho mình tài nguyên, nâng đỡ mình tấn thăng Thái Dương Chỉ Chủ, chỉ vì gả cho mình?

Lão Trương gia không có hoàng vị cần thừa kế nha.

Sau đó, hắn phân biệt ra một chút không bình thường, nói:

“Hội trưởng muốn gả không phải tôi, mà là Thái Dương Chỉ Chủ nhỉ?”

Diana khẽ gật đầu, nói:

“Điểm cuối nghề nghiệp Ái Dục là Mỹ Thần, cuối Mỹ Thần là Mẫu Thần! Hội trưởng muốn trở thành Mẫu Thần, trừ cần tập hợp đủ quyền hạn nhân viên quản lý, còn cần chất biến cấp độ thần cách. Nhìn chung các nghề nghiệp lớn, có thể cho hội trưởng danh phận, để thần cách cô ấy thăng hoa, chỉ có Thái Dương Chi Chủ.

Cưới hội trưởng làm vợ chỉ là để cậu thuận tiện lý giải, đến cấp bậc đó, cậu cũng có thể lý giải thành trao tặng, trao tặng quyền hành.”

Nói trắng ra, chính là cần “Thái Dương Chi Chủ” tán đồng, thu hoạch được danh phận trên ý nghĩa tượng trưng, từ đó dẫn phát thần cách lột xác, trở thành Mẫu Thần! Lại nói, thần cách là cái gì?

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm nói: “Tôi cần bỏ ra cái giá gì?”

Diana lắc đầu: “Tôi không biết. Nhưng ngài hội trưởng đã không từ chối cùng ngăn cản, nói rõ cái giá cậu trả cũng không lớn.”

Trương Nguyên Thanh lúc này mới gật đầu, lại hỏi:

“Vì sao không chọn Thái Nhất môn chủ? Hắn là tên ngựa giống già, lấy mị hoặc… Không, sức quyến rũ của Mỹ Thần, Thái Nhất môn chủ không có lý do từ chối.”

Diana vẫn lắc đầu: “Mưu đồ cùng ý nghĩ của hội trưởng, không phải tôi có thể biết được.”

Được rồi… Trương Nguyên Thanh suy nghĩ một lát, cho rằng không cần thiết truy cứu đến cùng, ít nhất trước mắt không cần thiết, hắn có thể thành Thái Dương Chi Chủ hay không, vẫn là ẩn số.

Thế là quay sang nói: “Tôi muốn gặp Betty một lần, chính là người tình Ma Quân yêu quý kia.”

Cũng là nhân vật nữ chính ra sân nhiều nhất trong audio.

Diana cười nói:

“Cậu là muốn mảnh vỡ chìa khóa kia trên người Betty à, đó là di vật của Ma Quân, thuộc về tài sản riêng của Betty, cậu có thể giao dịch, nhưng nêu như Betty không đồng ý, không có khả năng cưỡng ép đoạt lấy.”

Trương Nguyên Thanh cười tán thưởng: “Cháu tin tưởng mợ nhất định có biện pháp để Betty từ bỏ thứ mình yêu thích.”

Vẻ mặt Diana trong nháy mắt tươi rói, cười tủm tỉm đứng lên nói: “Betty là phó bộ trưởng bộ ngoại giao, cho dù là tôi cũng không thể ép buộc cô ấy, nhưng có thể giúp cậu ra điều kiện.”

Nói xong, gót sen uyển chuyển, mở cửa phòng làm việc.

Chương 2972: Lựa chọn của mỗi người (1)

Mấy phút đồng hồ sau, Diana dẫn một cô gái xinh đẹp tóc quăn màu nâu, tiến vào phòng làm việc.

Vị người tình Ma Quân, Betty nữ sĩ này có dáng người phi thường nóng bỏng, bờ mông như quả đào mật lớn khoa trương, quần rộng bó căng không gì sánh được, eo lại nhỏ nhắn một tay ôm trọn, bộ ngực trĩu nặng hiển lộ rõ ràng phong thái đại lão cấp độ G.

Dáng người nữ sĩ u Mỹ phi thường tiêu chuẩn trong phòng tập thể hình.

Đại bộ phận phụ nữ phương đông so với cô, tựa như cô bé còn chưa dậy thì.

Trương Nguyên Thanh nhìn đào mật lớn khoa trương, rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, khó trách trong audio của Ma Quân cùng Betty, tiếng va đập là vang dội thanh thúy nhất.

Bây giờ đã vạch trần chân tướng.

Ma Quân thật sự là không gì kiêng kỵ, là mỹ nữ liền thích, không có chút nào kén ăn… Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm trong lòng.

Đương nhiên, giá trị nhan sắc của Betty rất xuất sắc, con ngươi màu xanh nhạt ngầm chứa phong tình, ngũ quan xinh đẹp, khí chất càng là loại hình cuồng dã phóng đãng kia, là bệ pháo Ma Quân dùng lâu nhất.

Betty người tình Ma Quân nhìn đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn một lượt, ngồi xuống sofa đối diện, lộ ra nụ cười lễ phép khách sáo:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn các hạ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

Trương Nguyên Thanh nhạy bén từ trong tâm tình của cô cảm ứng một chút ghen tỵ và chua loét, đây không phải nhằm vào hắn, mà là nhằm vào Annie.

Annie từng nói, Hiệp Hội Mỹ Thần cạnh tranh rất lợi hại, mà Annie cùng Betty đã từng là đối thủ cạnh tranh, người sau bởi vì dính vào Ma Quân, từ đó một bước lên mây, ở bên trong hiệp hội từng bước leo cao.

Bây giờ Ma Quân ngã xuống, Annie câu dẫn được hắn, có thể nói gió đã đổi chiều.

"Betty nữ sĩ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" Trương Nguyên Thanh thật tâm thật ý nói ra.

Audio của cô cùng Ma Quân, cho mình vẫn là người mới sự rung động thật lớn, cũng sinh ra hướng tới mãnh liệt đối với cô gái của Hiệp Hội Mỹ Thần.

Betty không biết nhớ ra cái gì, lộ ra một phần xấu hổ, sau đó khôi phục như thường, trên mặt tủm tỉm cười:

"Bộ trưởng nói, ngài có chuyện tìm tôi?"

"Tôi hi vọng cô có thể cho tôi di vật Ma Quân." Trương Nguyên Thanh đi thẳng vào vấn đề.

Betty đầu tiên là ngẩn ra, nụ cười chậm rãi biến mất, thản nhiên nói: "Xin lỗi, đó là di vật Ma Quân để lại cho tôi, tôi sẽ không giao dịch cho bất luận người nào."

Trương Nguyên Thanh từ trong ám chỉ của Diana vừa rồi, đã đoán được thái độ của Betty, ôn hòa nói: "Điều kiện cô đưa ra, tôi sẽ khiến cô hài lòng."

Betty chậm rãi lắc đầu, thái độ kiên quyết: “Tôi sẽ không từ bỏ nó, bất cứ người nào cũng không thể từ chỗ tôi giao dịch đi di vật Ma Quân.”

Trương Nguyên Thanh nhìn cô chằm chằm mấy giây, vẻ mặt dần dần lạnh nhạt, nói: “Vậy cô chờ chết đi!”

“Cái gì?” Betty ngẩn người, hoàn toàn không nghĩ tới hắn sẽ nói ra loại lời này.

Trong giọng nói của Trương Nguyên Thanh lộ ra sự trầm thấp và bình thản của kẻ bề trên:

“Thất phu vô tội mang ngọc có tội, cô từng ở Hoa quốc một đoạn thời gian, hẳn là có thể hiểu ý tứ của câu này. Đây cũng là đạo lý đầu tiên tôi sau khi trở thành linh cảnh hành giả, trận doanh Tà Ác cùng trận doanh Thủ Tự dạy cho tôi. Bây giờ tôi mang đạo lý này dạy cho cô.

Nhận rõ thực lực của mình, đừng cố giữ lại đồ vật không tương xứng với đẳng cấp bản thân, nếu không chính là tìm đường chết.”

Betty dựng thẳng lông mày lá liễu, liếc nhìn Diana một lần, nói:

“Không ngờ ngài Nguyên Thủy cuồng vọng như vậy, vậy mà muốn ở địa bàn của Hiệp Hội Mỹ Thần giết người đoạt bảo.”

Giọng điệu của Trương Nguyên Thanh càng thêm lạnh nhạt:

“Betty nữ sĩ, cô cảm thấy tôi và cô, ai đối với Hiệp Hội Mỹ Thần quan trọng nhất?”

Betty nhất thời nghẹn lời, đôi mắt đẹp hơi trừng lên.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

“Mảnh vỡ chìa khóa Ma Quân, với tôi mà nói phi thường quan trọng, nhất định phải đạt được, cái này sẽ không bởi vì ý chí của cô mà thay đổi.”

“Cô cảm thấy cô không đồng ý, tôi sẽ chiều theo cô? Dựa vào cái gì? Bằng cô là nữ nhân, bằng dung mạo cô xinh đẹp? Tôi lúc đầu cũng không muốn giao ra mảnh vỡ bổn nguyên Thái âm, tổ chức tà ác từng buông tha tôi không?”

“Có phải Hiệp Hội Mỹ Thần bảo vệ cô quá tốt, hay là đặc tính nghề nghiệp Ái Dục khiến nam nhân cô quen thuộc đều muốn nhân nhượng cô hay không? Nếu là như vậy, vậy tôi liền dạy cô thế giới này tàn khốc bao nhiêu.”

Giọng điệu của hắn, ánh mắt của hắn đều vô cùng lạnh lùng, tựa như một giây sau sẽ bùng nổ giết người.

Vẻ mặt Betty lúc sáng lúc âm trầm, một lần nữa nhìn về phía Diana.

Diana từ đầu đến cuối đều chưa nói chuyện, mặt không biểu cảm.

Betty cắn cắn môi dưới, rốt cuộc thỏa hiệp: “Cậu có thể đưa ra bảng giá bao nhiêu!”

Trương Nguyên Thanh ngạo nghễ nhìn cô: “Bảng giá chính là, sẽ có một ngày, tôi mở ra bảo tàng Ma Quân, cô sẽ có được bộ phận kia cô nên đạt được.”

Chương 2973: Lựa chọn của mỗi người (2)

Diana rốt cuộc mở miệng, mỉm cười nói:

“Betty, lấy năng lực của cô, đời này cũng khó có khả năng thu thập đủ chìa khoá, mở ra bảo tàng Ma Quân. So với như vậy, không bằng để Nguyên Thủy Thiên Tôn tới làm.

Hắn hứa hẹn đối với cô, tôi làm công chứng.”

Betty không nói một lời lấy xuống mặt dây chuyền ngọc đeo trên cổ, đặt trên bàn trà, gương mặt xinh đẹp lạnh như băng rời đi.

Trương Nguyên Thanh cầm lên mặt dây chuyền ngọc, Nhật chi thần lực đốt cháy dây đeo, thu viên ngọc vỡ kia vào ô vật phẩm.

Diana cười nói:

“Tôi cho rằng cậu sẽ dùng thủ đoạn ôn hòa hơn.”

Trương Nguyên Thanh mỉm cười nói: “Ôn hòa như thế nào? Tốn mười ngày nửa tháng hiến ân tình, dùng chân thành từng

chút một cảm hóa cô ấy? Cho dù tôi bằng lòng, hội trưởng của các người cũng không bằng lòng. Hơn nữa tôi dạy cô ấy, đều là chân lý tương lai có thể giữ mạng."

Khi nói chuyện, hắn nhận được tiếng nhắc nhở Hiệp Hội Mỹ Thần mời hắn gia nhập bang phái.

Không do dự, Trương Nguyên Thanh lựa chọn đồng ý.

Trong khoảnh khắc, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ting! Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Rừng Rậm Tinh Linh", số hiệu: 73"

"Độ khó: B"

"Loại hình: Một mình (Loại tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Tra ra nguồn gốc khí thể thôi tình."

"Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào."

"Giới thiệu linh cảnh số 45: Khi màn đêm buông xuống, chỗ sâu trong rừng rậm sẽ luôn ập tới một luồng khí thể thôi tình, không ai biết nó đến từ chỗ nào. Khí thể thôi tình bao phủ rừng rậm, các động vật điên cuồng giao cấu sinh sôi, bao gồm tinh linh sinh sống ở trong rừng rậm, các tinh linh triển lộ dáng người xinh đẹp, hát giai điệu động lòng người, hấp dẫn đàn ông ngoài rừng rậm…"

…

Giang Nam Bì Cách thành, đại bản doanh Hạ Hầu gia.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đứng trên ban công, ngắm nhìn cảnh sắc phương xa, lâm vào trầm mặc thật lâu.

Thời gian dài đến mức ông lão trong nhẫn phá lệ chủ động mở miệng:

"Cái gì khiến cậu bắt đầu suy nghĩ nhân sinh rồi?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên hít vào một ngụm khí lạnh, khổ não nói: "Hỏng bét! Tôi thế mà có loại ảo giác Nguyên Thủy Thiên Tôn mới là nhân vật chính, mà tôi chỉ là vai phụ nho nhỏ."

Ông lão trong nhẫn tràn ngập bất ngờ: "Là cái gì khiến cậu lĩnh ngộ chân lý?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên tức giận nói: "Ông là vai phụ sao, biết tung hứng như thế, có muốn tôi dựng cái đài tấu hài với ông hay không!"

Phun xong, Hạ Hầu Ngạo Thiên thở ngắn than dài: "Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này làm thật rồi, bày ra tư thế không lên tới cấp 9 liền chết ở trong phó bản, ông nói nếu hắn thật sự thành công, tôi còn là nhân vật chính không?"

Cậu vốn đã không phải… Ông lão trong nhẫn truyền đến tinh thần dao động: "Cho nên cậu rốt cuộc đã cảm nhận được áp lực?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên chỉ giữ im lặng.

Trước kia, mặc kệ Nguyên Thủy Thiên Tôn cường đại cỡ nào kinh diễm bao nhiêu, Hạ Hầu Ngạo Thiên vẫn như cũ tràn đầy tự tin, bởi vì hai người cùng một cảnh giới.

Thực lực có lẽ có mạnh yếu, nhưng cấp bậc không chênh lệch mấy.

Bây giờ khác với lúc trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn một khi thành công, vậy ở giữa hai người, chính là chênh lệch của hạt gạo nho nhỏ cùng thủ lĩnh đại ca.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hít sâu một hơi:

"Không được, tôi không có khả năng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đè xuống, tôi cũng muốn vào phó bản bang phái, bây giờ đi tìm lão tổ tông."

Ông lão trong nhẫn cười ha ha nói:

"Cậu thật là bởi vì không muốn thua Nguyên Thủy Thiên Tôn sao, cậu đứng ở ban công trọn vẹn hai giờ, chỉ lo lắng mình bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đè xuống?

Cậu rất quý trọng đồng bạn bây giờ, cậu cũng muốn bỏ một phần sức cho bọn họ, nhưng cậu lo lắng mình ngã xuống ở trong phó bản, cho nên cân nhắc rất lâu."

Hạ Hầu Ngạo Thiên 'ha' một tiếng, khinh thường nói:

“Con kiến mới ôm đoàn sưởi ấm, cường giả lấy tinh không làm bạn, tôi chỉ là không muốn bị một tên vai phụ đoạt nổi bật.”

Nói xong, hắn tựa như đã quyết định, ngự không mà đi, bay về phía tổ trạch Hạ Hầu gia…

…

Tỉnh Giang Tô, thành phố Cua.

Chỉ Sát cung chủ mặc váy đỏ hoa mỹ, ở dưới Tạ Linh Hi dẫn dắt, tới cửa ra vào nhà cũ nằm sâu trong lâm viên.

Tạ Linh Hi tiến lên, nắm vòng cửa, nhẹ nhàng gõ:

“Lão tổ tông, tỷ tỷ Sở gia muốn gặp ngài.”

Hai cánh cửa sân màu đen tự động mở, truyền đến giọng nói trầm thấp của lão tổ tông:

“Vào đi!”

Tạ Linh Hi tự giác quay người, dọc theo đường mòn đá cuội rời đi.

Chỉ Sát cung chủ bước qua bậc cửa, nhìn quanh tiểu viện, trông thấy một cậu bé khuôn mặt tròn trịa ngồi ở trước bàn sách, hai tay thu trong tay áo, nhàn nhạt nhìn qua.

Rõ ràng tuổi rất nhỏ, lại là tư thái cao nhân tiền bối.

“Ra mắt lão tổ tông!’ Chỉ Sát cung chủ thi lễ một lần.

Mẹ của cô cũng là con cháu Tạ gia, chẳng qua ông ngoại không ở rể, bởi vậy mẹ theo ông ngoại họ Giang.

“Có việc thì nói.” Lão tổ tông thản nhiên nói: “Con bé này không có việc không tới Tam Bảo Điện, đừng lãng phí thời gian.”

Chương 2974: Rừng Rậm Tinh Linh (1)

Chỉ Sát cung chủ thấp giọng nói:

“Cháu muốn bàn một vụ giao dịch với lão tổ tông.”

Lão tổ tông nhìn kỹ cô, cười nói: “Trên người cháu thứ duy nhất có thể giao dịch với ta, chỉ có món Luyện Yêu Hồ kia, nói đi, muốn cái gì?”

Chỉ Sát cung chủ nói:

“Lão tổ tông đồng ý cháu ba chuyện, Luyện Yêu Hồ hai tay dâng lên. Chuyện thứ nhất, cháu muốn vào phó bản bang phái Tạ gia, kỳ hạn 35 ngày. Chuyện thứ hai, cháu muốn Thánh Anh của Tạ gia. Chuyện thứ ba, đợi cháu từ phó bản trở về, xin lão tổ tông giúp cháu dung nạp di thuế* Oa Hoàng còn sót lại của lão tổ Sở gia.”

* phần thân thể để lại sau khi thành tiên, hoặc qua đời của các bậc vĩ đại

Lão tổ Tạ gia cười tủm tỉm nói:

“Con bé, cháu không sợ ta chiếm thân thể Oa Hoàng làm của riêng?”

Chỉ Sát cung chủ cười tươi, nói:

“Vậy ngài cần phải lo lắng Hư Không Bán Thần cùng Thái Dương Chi Chủ trả thù.”

Thấy lão tổ Tạ gia trầm mặt, cô lại nhẹ nhàng nói bổ sung:

“Ngài là lão tổ tông của cháu, sao có thể đoạt đồ vật của con cháu.”

Trên khuôn mặt đáng yêu non nớt của lão tổ Tạ gia, vẻ mặt hơi chuyển biến tốt đẹp, hừ lạnh nói:

“Cháu đi chỗ Tạ Tô đòi một phần tư liệu phó bản, chờ chuẩn bị xong, lại tới gặp ta.”

Chỉ Sát cung chủ vui vẻ nói: “Đa tạ lão tổ tông.”

…

Sa mạc Tây Bắc.

Ma Nhãn Thiên Vương giẫm lên cát vàng cùng đất đỏ, quay về đại bản doanh Binh Chủ giáo.

Hắn vừa nhìn thấy khu kiến trúc nhà bùn đất mộc mạc đơn sơ kia, tiếng của Tự Do Thiên Vương liền từ sau lưng truyền đến:

“Mặc dù đến Binh Chủ giáo là quyền tự do của ngươi, nhưng làm phản đồ, ngươi không nên tới. Bởi vì ta chán ghét phản đồ, sẽ nhịn không nổi muốn giết ngươi, mà giết ngươi cũng là tự do của ta.”

Ma Nhãn Thiên Vương sờ lên băng đô vận động trên trán, nhếch miệng:

“Không sao, ta có điểm mấu chốt đạo đức linh hoạt, có thể quay về Binh Chủ giáo.”

“Quay về Binh Chủ giáo?”

Thiên Vương Sợ Hãi cười lạnh một tiếng, hai con ngươi đột nhiên co lại, phun ra hai đạo kiếm khí sắc bén vô địch.

Ma Nhãn Thiên Vương lập tức tháo xuống băng đô vận động, lộ ra con mắt dựng thẳng đáng sợ tràn ngập điên cuồng, lấp đầy ác ý kia, “ục” một tiếng, con mắt dựng thẳng chuyển động ở trong hốc mắt, bắn ra chùm tia sáng màu đỏ vàng.

Hai luồng lực lượng va chạm, bộc phát ra khí thế dao động mạnh mẽ cùng tiếng vang trầm đinh tai nhức óc, cát bụi chung quanh tung bay, cuốn lên bầu trời.

Gương mặt tuấn tú của Thiên Vương Sợ Hãi lộ ra một phần kinh ngạc:

“Ngươi thăng cấp rồi? Trong thời gian ngắn, thực lực tăng lên nhiều như vậy? !”

Hắn cảm giác được Ma Nhãn đã bước vào cấp 8, lại đã tích lũy không ít điểm kinh nghiệm, lại có Mê Hoặc Ma Nhãn phụ trợ, trong Tứ Đại Thiên Vương của Binh Chủ giáo, trừ mình, chỉ sợ không ai là đối thủ của Ma Nhãn nữa.

Ma Nhãn Thiên Vương nhếch miệng:

“Đừng sợ, chỉ cần ngươi không làm chuyện lấy mạnh hiếp yếu, ta sẽ không giết ngươi.”

Thiên Vương Sợ Hãi “A” một tiếng, hai con ngươi không ngừng bắn ra kiếm khí, Ma Nhãn không cam lòng yếu thế bắn ra chùm tia sáng đỏ vàng đánh trả.

“Rầm rầm rầm…”

Tiếng nổ bên tai không dứt, sóng xung kích nhấc lên bão cát đáng sợ.

Ma Nhãn Thiên Vương bỗng nhiên giật xuống áo khoác, thân trên tráng kiện màu đồng cổ mở ra từng con mắt màu đỏ vàng, bọn chúng ục ục chuyển động, hung ác tàn bạo nhìn chăm chú thế gian.

"Chết cho lão tử!" Ma Nhãn Thiên Vương gầm nhẹ.

Chỉ trong tích tắc, hắn như là đèn nháy trong quán ăn đêm, phóng ra mấy chục trên trăm chùm tia sáng màu đỏ vàng.

Thân thể Thiên Vương Sợ Hãi cứng đờ, chùm tia sáng chiếu vào khuôn mặt, ngực, eo, đầu gối… Kinh mạch cứng ngắc, linh lực tựa như chịu mê hoặc, có được tư tưởng của mình, không bị hắn khống chế nữa.

Ma Nhãn Thiên Vương chậm rãi đeo lên băng đô vận động, lướt qua Thiên Vương Sợ Hãi toàn thân cứng ngắc, phát ra tiếng 'Hắc', nói:

"Chó ngoan không cản đường!"

Trong mắt Thiên Vương Sợ Hãi tỏa ra sát ý, càng thêm càn rỡ, "Ma Nhãn, ta sẽ đích thân đưa ngươi trở về linh cảnh."

Ma Nhãn không để ý đến hắn, bật đầu gối nhảy lên, 'Ầm' một tiếng, mặt đất sụp đổ, như đạn pháo bắn về phía tòa thánh sơn hùng vĩ cao ngất kia.

Diệt Tuyệt, Quỷ Đao, Ngân Nguyệt mấy vị Chúa Tể nhao nhao lao lên, ý đồ chặn đường, nhưng bị Ma Nhãn một người một phát chùm tia sáng mê hoặc, từ không trung đánh rơi xuống.

Hắn đáp xuống bình đài sườn núi, hít sâu một hơi, quát:

"Tu La, ta trở về rồi!'

Sóng âm cuồn cuộn, tựa như kinh lôi.

Thánh sơn vắng vẻ, không ai quản lý.

Ma Nhãn Thiên Vương lại hít một hơi, gầm lên:

"Tu La, ta muốn vào phó bản bang phái Binh Chủ giáo rèn luyện."

Trong lòng núi Thánh sơn, truyền đến thanh âm Tu La vang dội trầm thấp, trùng điệp khuếch tán:

"Được!"

Nghe được lời này, Quỷ Đao, Diệt Tuyệt, Ngân Nguyệt đuổi giết tới cùng nhau dừng chân.

Tiếp theo, Thiên Vương Sợ Hãi thoát khỏi Mê Hoặc Ma Nhãn ảnh hưởng, khiến bản thân đập xuống bình đài, cao giọng nói:

"Tu La, Ma Nhãn đã đầu nhập vào Nguyên Thủy Thiên Tôn, mưu phản Binh Chủ giáo."

Chương 2975: Rừng Rậm Tinh Linh (2)

Hắn là ám chỉ Tu La: Lão đại, ngài đừng phát bệnh nữa! Lần này không thể nói được!

Trong lòng núi truyền đến thanh âm trầm thấp trùng điệp của Tu La:

"Yêu Mê Hoặc tuân theo bản tâm, giết chóc sinh linh, không quan trọng trận doanh."

Ma Nhãn Thiên Vương cười.

Tu La đáp lại nằm trong dự đoán của hắn, Tu La là Yêu Mê Hoặc thuần túy nhất thế gian, Yêu Mê Hoặc thờ phụng chính là giết chóc tùy tâm, giết trận doanh Thủ Tự cũng được, giết trận doanh Tà Ác cũng được.

Tàn sát sinh linh là đủ rồi.

Đương nhiên, giữa thủ tự cùng tà ác, Yêu Mê Hoặc tự nhiên khuynh hướng trận doanh Tà Ác.

Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Chỉ cần vẫn là Yêu Mê Hoặc, ở trong mắt Tu La, ở trận doanh bên nào không quan trọng.

Thiên Vương Sợ Hãi trầm mặc mấy giây, nhún vai nói:

"Được, ngài là Tu La, ngài định đoạt."

Hắn quay sang nhìn về phía Ma Nhãn Thiên Vương, cười nói: "Ngươi là ngại sống quá tự tại, muốn đi phó bản bang phái tìm

chết?’

Lấy đẳng cấp trước mắt của Ma Nhãn Thiên Vương, chắc chắn sẽ không vào phó bản cấp quá thấp, mà phó bản cấp S cấp A giai đoạn Chúa Tể, đều là hình thức Địa Ngục.

Cho dù là Diệt Tuyệt cùng Quỷ Đao trong Tứ Đại Thiên Vương, ngày thường cũng chỉ ở phó bản cấp B hút một đợt kinh nghiệm, chậm chạp tích lũy, tuyệt không dám đi luyện cấp A cùng cấp S.

Bởi vì tỉ lệ tử vong quá cao.

Có thể trở thành cường giả Chúa Tể, đều là từng bước một xông tới, thăng cấp không dễ, có phương thức ổn thỏa hơn an toàn hơn chậm rãi tích lũy kinh nghiệm, ai chịu mạo hiểm cửu tử nhất sinh, đi kiếm mười mấy phần trăm điểm kinh nghiệm.

— Vượt qua phó bản cấp A, cũng chỉ ban thưởng hơn 10% kinh nghiệm. Theo Thiên Vương Sợ Hãi, Ma Nhãn là lấy mạng đi kiếm lấy đẳng cấp, không lý trí.

Ma Nhãn Thiên Vương thản nhiên nói:

“Cấp bậc thấp kém, thực lực nông cạn, làm sao thanh tẩy thế giới?

“Ta trước kia chỉ biết giết tham quan, giết hào cường, giết tội phạm, bởi vì ta biết, điều ta có thể làm chỉ thế thôi. Ngoài miệng la hét thanh tẩy thế giới, thật ra căn bản không làm được.

“Bây giờ khác rồi, ta đã thấy được hi vọng, thấy được ánh rạng đông, ta bằng lòng vì tín ngưỡng kính dâng sinh mệnh.

“Sợ Hãi, ta không giống với ngươi, ngươi chỉ là bò sát bị nữ nhân chi phối, một Phó Thanh Huyên đã khiến ngươi đạo tâm sụp đổ, nhất niệm thành ma, chuyển thành Yêu Mê Hoặc.

“Ta khác, ta có lý tưởng cao thượng cùng tín niệm kiên định, ta sinh ra chính là muốn bảo vệ chính nghĩa cùng kẻ yếu. Sớm muộn có một ngày, ta sẽ thay đổi thế giới, sẽ khiến tất cả nhân loại đeo lên gông xiềng, để tội ác đeo lên gông xiềng, mà ngày đó sẽ không quá xa.”

Khi nói những lời này, vẻ mặt cùng giọng điệu của hắn ngưng trọng không gì sánh được, tựa như đang hướng về tín ngưỡng

trong lòng tuyên thệ.

…

Hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh đầu tiên thấy rõ, là một mảnh rừng rậm xanh biếc rậm rạp, hắn đang đi ở trong rừng rậm, dưới chân giẫm lên bùn đất mềm mại, ngẫu nhiên truyền đến tiếng đạp gãy cành khô.

Ánh nắng từ giữa cành lá tươi tốt lọt vào, quầng sáng lay động, trong không khí là mùi cỏ cây cùng bùn đất hỗn tạp.

Ở phía trước hắn, là một thiếu nữ đeo cung gỗ, mặc quấn ngực da thú, quần ngắn da thú, giày da thú, mái tóc dài vàng óng xõa tung.

Mặc dù không thấy được mặt đối phương, nhưng bờ lưng da thịt căng bóng, vòng eo khêu gợi, cùng bắp chân thon thả mạnh mẽ cùng làn da khỏe mạnh, đều hiện lộ rõ vị thiếu nữ này là nữ nhân loại chất lượng cao.

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu nhìn sắc trời một phen, sắp hoàng hôn rồi.

Cho nên, mình là người đàn ông được thiếu nữ này dẫn dụ vào rừng rậm? Trương Nguyên Thanh ở trong lòng "hắc" một tiếng.

Hắn chọn phó bản Rừng Rậm Tinh Linh, một mặt là muốn chọn phó bản độ khó thấp, thích ứng một phen nghề nghiệp Ái Dục. Một mặt khác là giới thiệu phó bản này, thực sự làm đàn ông không cách nào từ chối.

Ừm, vẻn vẹn từ giới thiệu phó bản đến xem, đây là một phó bản lấy giao cấu làm chủ đề, cũng không tồn tại nguy cơ rõ ràng… Trương Nguyên Thanh rất nhanh thu liễm tạp niệm, bắt đầu phân tích phó bản.

Mặc dù không tồn tại nguy cơ rõ ràng, nhưng làm linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, hắn tổng kết ra hai tiết điểm có thể tồn tại nguy hiểm:

Một là giao cấu.

Hai là nguồn gốc khí thể thôi tình.

Nữ tinh linh là một bộ tộc, quanh năm sinh hoạt ở trong rừng rậm, mà rừng rậm ít ai lui tới, tìm đàn ông cũng không dễ dàng.

Cho nên sẽ xuất hiện tình huống sư nhiều cháo ít.

Cho nên, rất có thể xuất hiện tình huống đàn ông đáng thương từ bên ngoài đến, bị nữ tinh linh thay phiên ép nước.

Tan hết dịch ngàn vàng, gầy như que củi khô.

Nhưng đối với Trương Nguyên Thanh mà nói, Thần Dạ Du ngự nữ, càng nhiều càng tốt, ánh nắng ánh nắng, dòng nước thành khô.

Lúc này, thiếu nữ phía trước xoay đầu lại, giọng nói êm tai:

"Alice, đi nhanh chút, trời sắp tối rồi, chúng ta phải vượt ở trước khi trời tối trở lại bộ lạc, ài, lần này lại không tìm được đàn ông, hi vọng tỷ muội khác có thể mang mấy người đàn ông trở về."

Chương 2976: Bộ lạc Tinh Linh (1)

Nghe được thiếu nữ nói, Trương Nguyên Thanh sửng sốt một phen, cảm giác chỗ nào đó không đúng.

Hắn vội vàng cúi đầu, không nhìn thấy mũi chân của mình…

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lạnh toát, vội vàng nhìn quanh bản thân, hay cho một mỹ thiếu nữ eo nhỏ chân dài ngực lớn, quay đầu nhìn lại, cái mông vô cùng cong!

Một chữ "Đệch" viết kép lướt qua trong đầu.

Mình thành phụ nữ rồi? !

Mình thành tinh linh trong Rừng Rậm Tinh Linh rồi? !

Thì ra mình mới là Alice kia? !

Trương Nguyên Thanh chợt nhớ tới nụ cười ý vị sâu xa kia của Diana nữ sĩ, thì ra không phải nụ cười tâm lý gian xảo bắt một người đàn ông.

Mà là cười trên nỗi đau của người khác một gã trai thẳng sắp chuyển giới.

Trương Nguyên Thanh vội vàng cảm ứng linh lực trong cơ thể, đồng thời thử mở ra ô vật phẩm.

Khiến hắn thở phào chính là, linh lực chưa bị phong ấn, ô vật phẩm cũng có thể mở ra như thường lệ, thực lực của hắn không thay đổi, chỉ là thân thể biến thành nữ nhân.

"Vẫn ổn vẫn ổn… Phong ấn cấp bậc là thao tác phó bản độ khó cao mới có, phó bản cấp B không có loại cơ chế này." Trương Nguyên Thanh thở hắt ra một hơi dài.

Khí thể thôi tình cũng không đến mức khiến hắn dục niệm mất khống chế, dù sao Huyễn Thuật Sư là chuyên gia lĩnh vực cảm xúc, nếu quả thật có nam nhân muốn xâm phạm thân thể trai thẳng thánh khiết của hắn, Trương Nguyên Thanh cũng có thể một quyền đánh nổ đầu chó của đối phương.

Lấy cấp bậc của hắn, thậm chí có thể trực tiếp sức trâu phá giải phó bản.

Nghĩ tới đây, tâm tình của hắn bình tĩnh lại, kiên nhẫn đi theo thiếu nữ ở rừng rậm bôn ba, cũng chủ động bắt chuyện.

Rất nhanh tìm hiểu được thiếu nữ tên là Talia, hôm nay 17 tuổi, lại đã là xe thể thao siêu cấp công-tơ-mét "hai vạn dặm dưới đáy biển", cô có thể khống chế chuẩn xác giá trị của nam nhân, mấy cái động tác đơn giản, mấy cái ánh mắt mị hoặc, liền có thể trêu chọc lòng của nam nhân, khiến họ thần hồn điên đảo, từ đó buông lỏng cảnh giác, trầm mê ở trong vui thích, cuối cùng bị cô khống chế.

Đồng thời, hắn cũng làm rõ tình huống bộ tộc, bộ lạc tinh linh này, tổng cộng có 82 vị nữ tinh linh, trong đó tinh linh cao tuổi mười ba vị, phụ nữ lớn tuổi ba mươi vị, nữ giới phong nhã hào hoa hai mươi sáu vị, tinh linh tuổi nhỏ hai mươi ba vị.

Mặt khác, hắn thu hoạch được một tình báo không có tác dụng quái gì: Tinh linh nhỏ tuổi không chịu khí thể thôi tình ảnh hưởng.

Trương Nguyên Thanh suy đoán, hắn là thân thể chưa dậy thì tốt, công năng khiếm khuyết, từ đó miễn dịch khí thể thôi tình ảnh hưởng.

"Talia, vì sao chúng ta mỗi khi đến đêm, liền toàn thân phát nóng, khát vọng vui thích với nam nhân vậy?" Trương Nguyên

Thanh dùng chất giọng ngọt ngào, giọng điệu ngây thơ hỏi.

Thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp Talia ngoẹo cổ suy tư mấy giây, lắc đầu nói:

“Ta làm sao biết, dù sao có lợi đối với chúng ta là được, Alice, ngươi đã quên chuyện lần trước có chị em hỏi như vậy, bị tộc trưởng răn dạy?”

“Ta quên rồi!” Trương Nguyên Thanh lập tức nói: “Ngươi có thể nói một chút mà.”

Trải qua giao lưu ngắn gọn, Trương Nguyên Thanh biết được, tộc trưởng cùng các trưởng lão phi thường kiêng kị các cô bé của bộ lạc hỏi nguyên nhân trong đêm phát tình, mỗi lần có người hỏi, liền bị bạo lực áp chế.

Thời gian dần trôi qua, liền không có ai truy hỏi ngọn nguồn.

Tộc trưởng cùng các trưởng lão biết chân tướng… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, vậy thì dễ xử lý rồi, đợi đến bộ lạc, trực tiếp mang trưởng lão cùng tộc lão bắt lại tra hỏi.

…

Trước mắt là một khu vực trống trải, ở giữa có một hồ nhỏ quy mô không lớn, bờ hồ là bãi cỏ xanh tươi, vòng ngoài nữa là rừng cây um tùm.

Từng căn nhà gỗ đẹp đẽ, hoặc xây ở ven hồ, hoặc xây ở dưới bóng cây.

Mấy nữ tinh linh trẻ tuổi tắm rửa ngay tại trong hồ, mái tóc xõa ra, da thịt trơn mịn bóng loáng như sữa bò, thịt trước ngực mềm mại trắng bóng, chỉ nhìn một chút, liền có thể kích thích hormone của đàn ông.

Ngũ quan các cô thanh tú đẹp đẽ, khi cười lên nét quyến rũ tràn ra, như là yêu tinh trong núi.

Bé gái nhỏ tuổi ở bên hồ truy đuổi chơi đùa, truyền đến từng đợt tiếng cười như chuông bạc.

Trong ống khói nhà gỗ bốc lên khói bếp lượn lờ, cách rất xa, Trương Nguyên Thanh cũng có thể ngửi được mùi thịt mê người.

Thiếu nữ Talia bắt được hai cô bé đang bắt bươm bướm, trầm mặt, lấy tư thái "trưởng bối" răn dạy:

"Đừng có cả ngày chỉ biết chơi đùa, học được bao nhiêu kỹ xảo dẫn dụ đàn ông rồi? Khi còn bé không cố gắng, trưởng thành câu dẫn đàn ông cũng không biết, các em liền phế nha!"

Hai tiểu tinh linh hổ thẹn cúi đầu, như học sinh bị giáo viên phê bình thành tích học tập không tốt.

Trương Nguyên Thanh ở bên cạnh nghe mà tam quan nổ tung, trong lòng tự nhủ họa phong của nghề nghiệp tà ác cũng không quái đản hiếm thấy như thế, nghề nghiệp Ái Dục mới là nghề nghiệp tà ác nhất trên đời đi.

Chương 2977: Bộ lạc Tinh Linh (2)

Nhưng kết hợp đặc tính của người tu hành cổ đại, hắn bỗng hiểu ra, năng lực của nghề nghiệp Ái Dục, chính là dựa vào mị hoặc, trêu chọc, dẫn dụ các loại thủ đoạn, để người khác giới tâm phục khẩu phục ở dưới váy của mình.

Từ đó khống chế người khác phái, nô dịch người khác phái, dù là đối mặt người khác phái cường đại hơn mình, cũng có thể dựa vào Vắt Cạn Đại Pháp chế ngự.

Nhìn như xe buýt*, thực ra là nữ vương.

* ai cũng có thể lên

Những tinh linh này là tu sĩ cổ đại, kỹ xảo dẫn dụ, mị hoặc, giao cấu, đều cần luyện tập cùng rèn luyện, không giống linh cảnh hành giả, rất nhiều kỹ năng, kỹ xảo đều là linh cảnh trực tiếp rót vào.

Từ góc độ người tu hành cổ đại đối đãi các tinh linh này, lập tức hiểu logic phía sau hành vi cử chỉ của bọn họ.

Giáo dục xong hai đứa bé, Talia sờ lên bụng dưới phẳng phiu, dí dỏm cười nói: "Đói chết ta rồi, Alice, tôi muốn về nhà ăn cơm…"

Vừa định từ biệt, Trương Nguyên Thanh vội nói: "Talia, đi nhà tôi ngồi một chút đi."

Mặc dù biến thành nhân vật trong phó bản, nhưng hắn chưa tiếp thu được bất cứ trí nhớ gì, tìm không thấy nhà mình.

Talia sửng sốt một phen, "Được nha…"

Hai người sánh vai mà đi, dọc theo ven hồ đi chốc lát, dừng ở trước một căn nhà gỗ hai tầng có hàng rào sân nhỏ.

Trong ống khói vươn nghiêng ra bức tường căn nhà bốc lên khói bếp lượn lờ.

Đây chính là nhà mình? Trương Nguyên Thanh đẩy ra cửa hàng rào, dẫn Talia bước vào nhà gỗ, hướng về phía cửa ra vào chính là một cái bàn gỗ đơn sơ dài mảnh, bên trên bày đĩa cùng ấm nước, đều là đồ gốm cùng đồ gỗ.

Không có bát đũa dao nĩa, chỉ có một cái thìa gỗ đơn sơ.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua trong phòng, bên trái chất đống cung tên, trường mâu, bẫy kẹp thú, cái cuốc các loại công cụ, bên phải là bếp lò, một người phụ nữ mặc tạp dề da thú, đang ở trước bếp lò quấy canh thịt băm.

Trên bức tường bên cạnh bếp lò, treo thịt hươu, lợn rừng, thỏ các loại động vật.

Bóng lưng người phụ nữ bay bổng tinh tế, hai vai mịn màng, vòng eo nhỏ nhắn, bờ mông sung mãn, là loại tư thái nở nang có thể khiến dục hỏa của đàn ông dâng lên đó.

So với thiếu nữ Talia, dáng người của người phụ nữ này càng thêm mượt mà thành thục, nhìn chính là "tinh linh lớn tuổi" .

Nghe được sau lưng truyền đến tiếng bước chân, cô gái ngoái nhìn nhìn, cô có một khuôn mặt xinh đẹp thành thục, không có nếp nhăn, cũng không có ngây ngô của thiếu nữ, lộ ra hương vị phụ nhân.

Cô gái thấy Alice cùng Talia trở về, mặt trầm xuống, trong giọng nói lộ ra trách cứ cùng thất vọng:

"Các con lại không tìm được đàn ông? Thật vô dụng, ngay cả đàn ông cũng không dẫn dụ được, tương lai có thể có tiền đồ gì?"

Nghe vào trong tai Trương Nguyên Thanh, tựa như mẹ đang răn dạy con gái: Con thi lại không đạt tiêu chuẩn? ! Không có

lấy một chút tiền đồ, đừng đi học nữa!

Talia thè lưỡi, nói:

“Ai nha, đàn ông thôn trang chung quanh đều sắp không còn rồi, chỉ còn mấy kẻ già yếu tàn phế bệnh tật, không chịu được chúng ta giày vò. Thôn xa hơn một chút, đàn ông của bọn họ sẽ không tới bên này săn bắn, hơn nữa cũng sợ chúng ta…”

Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, giật mình, ra vẻ ngây thơ nói: “Chúng ta xinh đẹp như vậy, nam nhân ưa thích còn không kịp, tại sao phải sợ?”

Talia cầm lấy thìa gỗ gõ đầu Trương Nguyên Thanh một cái: “Đồ ngốc, cậu quên nam nhân chết ở trên bụng mình có bao nhiêu rồi? Đàn ông bên ngoài vốn rất hướng tới rừng rậm, nhưng từ sau khi chúng ta đến đêm thân thể bắt đầu nóng lên, đàn ông liền trở nên sợ hãi chúng ta, bởi vì đàn ông trước đó đến giao cấu trong rừng rậm, tất cả đều bởi vì quá độ vui thích chết ở chỗ này.”

Giống với mình dự liệu, khí thể thôi tình khiến các tinh linh trở nên đòi hỏi vô độ, những người đàn ông tiến vào rừng rậm, cửu tử nhất sinh… Trương Nguyên Thanh nói:

“Vì sao chúng ta trong đêm lúc nào cũng có thể toàn thân phát nhiệt?”

Hắn nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp.

Người phụ nữ biến sắc, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

“Con bé ngu ngốc, đã nói với con bao nhiêu lần, đừng thăm dò chuyện trong đêm, con muốn bị các trưởng lão trục xuất rừng rậm, hay là muốn ném đến trong khe núi cho sói ma ăn?”

Các trưởng lão Tinh Linh bộ lạc, so với mình nghĩ càng thêm kiêng kị ngọn nguồn khí thể thôi tình bị đào móc, trong rừng rậm rốt cuộc che giấu bí mật gì? Trương Nguyên Thanh cúi đầu, một bộ tư thái nhận lỗi, ủy khuất nói:

“Con biết sai rồi!”

Đồng thời, hắn ở trong lòng tự đắc: Đóng vai thiếu nữ mình vẫn là rất có thủ đoạn.

Sắc mặt người phụ nữ lập tức tốt lên, từ trong tủ gỗ lấy ra ba cái bát gỗ, nói: "Talia, cháu lưu lại ăn bữa tối đi, cháu cùng Alice là đồng bạn, phải nhớ, có đàn ông phải cùng hưởng với nhau."

Talia ngọt ngào đáp lại một tiếng, tiếp nhận bát gỗ người phụ nữ bưng tới, cầm thìa gỗ lên, múc canh thịt băm, đắc ý nhâm nhi thưởng thức.

Chương 2978: Bộ lạc Tinh Linh (3)

Trương Nguyên Thanh cũng uống thử một ngụm, canh thịt băm hơi mặn, thả một loại hương liệu cay nào đó, có cảm giác hơi cay, không biết là thịt động vật gì, hầm nát, vào miệng tan luôn.

Hắn nhịn không được "ùng ục" ăn hai miệng lớn.

Người phụ nữ xinh đẹp ăn từng miếng nhỏ canh thịt băm, khi thì ăn một quả dại màu đỏ, hàng lông mày đẹp đẽ nhíu lại, tựa như tâm tình không tốt. Đột nhiên, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào, xen lẫn reo hò.

Nghe được thanh âm, con ngươi của người phụ nữ xinh đẹp khẽ động, lông mày giãn ra, lập tức buông thìa, vội vàng lao ra khỏi nhà gỗ.

Hai vị thiếu nữ chạy theo ra khỏi nhà, chỉ thấy trong ánh chiều tà, một đám đàn ông khỏe mạnh, ở dưới hai vị thiếu nữ dẫn đầu đi ra khỏi rừng rậm, tới bãi cỏ ven hồ.

Phụ nữ của bộ lạc nghe tin mà lao ra, ở bên hồ càng tụ tập càng đông, đôi mắt sáng lên đảo quanh ở trên thân đám đàn ông kia.

Thiếu nữ Alice là dị số duy nhất, chưa đi nhìn đàn ông tráng kiện, mà là đảo quanh ở trên thân các tinh linh.

Thật xinh đẹp nha, các loại hình đều có… Trương Nguyên Thanh nhìn những tinh linh kia hoặc xinh xắn lanh lợi, hoặc cao gầy gợi cảm, hoặc đầy đặn mê người, có loại cảm giác tiến vào Nữ Nhi quốc.

Bất đắc dĩ Thiên Tôn lão gia từ đầu cắm biên thành ổ điện, cho dù trong lòng có ý tưởng, công trình cơ sở cũng không có cách

nào.

Sau khi thở dài một tiếng, hắn mới đưa ánh mắt nhìn về phía đám đàn ông kia, số lượng không ít, cả thảy 16 người, bọn họ mặc quần bó dài đên đếu gối, cùng áo khoác vải đay rộng vạt áo che tới bắp đùi, dùng dây gai buộc lại phần eo, đeo dao găm, mang cung gỗ.

Trang phục này khiến Trương Nguyên Thanh không phân rõ niên đại của phó bản, nhưng khẳng định là rất xa xưa.

Đám đàn ông tóc rối bời, trên mặt tràn đầy râu quai nón thời gian dài không sửa sang, nhìn không chút dính dáng nào với anh tuấn, nhưng ở trong mắt các nữ tinh linh, lại thành con mồi dụ người nhất.

Nếu để các cô ấy nhìn thấy chân thân bản Thiên Tôn, chẳng phải là sẽ triệt để điên cuồng? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nói giỡn, nghe thấy mẫu thân trước mặt giọng điệu vui vẻ nói:

“Rốt cuộc có đàn ông rồi, đêm nay không cần tiếp nhận thống khổ không cách nào giao cấu nữa…”

Không cần tiếp nhận thống khổ không cách nào giao cấu nữa? Ánh mắt Trương Nguyên Thanh khẽ động, nếu khí thể thôi tình ảnh hưởng thống khổ như vậy, vì sao không rời khỏi rừng rậm?

Lấy nhan sắc của các tinh linh, rời đi rừng rậm, đến thế giới bên ngoài, tùy tiện ngoắc ngón tay, liền có cả đám đàn ông chạy theo như vịt, ‘có gậy bên mình’ cũng có thể được cam đoan.

Cần gì ở lại trong rừng rậm chịu khổ?

Liên tưởng đến thái độ giữ kín như bưng của tộc trưởng cùng các trưởng lão đối với khí thể thôi tình, trong lòng Trương Nguyên Thanh mơ hồ có một suy đoán.

Lúc này, trong căn nhà gỗ tinh xảo nhất rộng rãi nhất kia bên hồ, một cô gái đi ra, cô mặc không khác lắm với tinh linh khác, quây ngực da thú, quần ngắn da thú cùng giày da thú.

Khác biệt chính là, bên hông cô quấn một cái váy tơ chế tác tinh xảo, xẻ tà đến đùi, khi bước đi đôi chân dài trắng bóng

như ẩn như hiện.

Cô có mái tóc màu xanh lam của hồ nước, đội một cái vương miện bện từ hoa tươi, dung mạo của cô xinh đẹp không gì sánh được, đôi mắt xanh thẳm đẹp như là đá quý, cái mũi thanh tú thẳng tắp, gương mặt trắng nõn tô điểm cái miệng nhỏ đỏ tươi.

Sự xuất hiện của cô, khiến các tinh linh chung quanh dời ánh mắt khỏi trên thân đàn ông, si mê chăm chú nhìn cô.

Mà đám đàn ông kia, cũng lộ ra vẻ mặt kinh diễm, si mê, quần bó trở nên chật hơn…

"Tộc trưởng thật đẹp…" Talia lẩm bẩm.

Quả thực xinh đẹp, mị hoặc đạt tới giai đoạn Chúa Tể, lần trước ngủ với cô gái mê người như thế, còn là Catherine, lại nói Catherine từ sau khi chân thân bại lộ, liền không còn xuất hiện nữa, không biết trốn đi đâu rồi… Trương Nguyên Thanh nghĩ vu vơ, cố gắng phân tán sức chú ý, dùng cái này chống cự sức quyến rũ của tinh linh tộc trưởng.

Tinh linh tộc trưởng có mái tóc dài xanh thẳm, đầu đội vòng hoa đẹp đẽ, giọng nói mềm mại đáng yêu:

"Các dũng sĩ bên ngoài rừng rậm, các anh đến từ phương nào? Vì sao xâm nhập lãnh địa tinh linh?"

Người đàn ông cầm đầu si ngốc nhìn chăm chú, khom người nói:

"Thủ lĩnh tinh linh mỹ lệ, chúng tôi là một đám người đáng thương không nhà để về, lãnh chúa cướp đi lương thực cùng kim tệ của chúng tôi, cướp đoạt ruộng đồng của chúng tôi.

Chúng tôi chỉ có thể bắt đầu lang thang, dựa vào đi săn, hái quả dại mà sống."

Tinh linh tộc trưởng khẽ gật đầu, lộ ra nụ cười:

"Người không nhà để về, các anh đã tới rừng rậm giàu có xinh đẹp, từ đây có thể an cư, không cần lang thang nữa, tinh linh bộ lạc bằng lòng tiếp nhận các anh, cũng bằng lòng cùng các anh tạo thành gia đình, sinh con đẻ cái."

Chương 2979: Thiên nga kiêu ngạo (1)

Đám đàn ông râu ria xồm xoàm trở nên kích động, vui đến phát khóc, nhao nhao cảm tạ thủ lĩnh tinh linh nhân từ.

Có ít người thậm chí đã bắt đầu dò xét nữ tinh linh bên cạnh, chọn lựa cô gái phù hợp tâm ý của mình.

Nơi xa, Trương Nguyên Thanh lặng yên nheo mắt.

Người đàn ông kia đang nói láo!

Vẻ mặt cùng lời nói có thể ngụy trang, nhưng cảm xúc sẽ không nói dối, cảm xúc là ảnh phản chiếu của hoạt động tâm lý…

Những kẻ này tự xưng người lưu lạc, có thân phận ẩn giấu khác? Đến Rừng Rậm Tinh Linh mục đích là gì?

Trương Nguyên Thanh không tỏ vẻ gì đứng ngoài quan sát tinh linh tộc trưởng cùng đám đàn ông tiếp xúc, tinh linh muốn ép khô kẻ ngoại lai, kẻ ngoại lai thì ôm mục đích không tốt tiến vào Rừng Rậm Tinh Linh.

Mục đích của hai bên đều không thuần khiết.

Dứt khoát cứ để bọn họ chó cắn chó, mình làm ngư ông đắc lợi.

Trải qua một phen nói chuyện với nhau hữu hảo, tinh linh tộc trưởng nhìn quanh lãnh địa, cao giọng nói:

“Các tộc nhân, dâng lên rượu ngon món ngon, chiêu đãi các vị khách từ xa đến của chúng ta.”

Các tinh linh ầm ầm đáp ứng, vui vẻ chạy về nhà gỗ, chuyển đến bàn gỗ cùng ghế, bưng lên rượu ngon cùng hoa quả, ở ven hồ dựng lên đống lửa, bắt đầu nướng thịt cùng cá.

Cả bộ lạc trong nháy mắt bắt đầu bận rộn, ngay cả trẻ con non nớt cũng bưng lên thức ăn nước quả, đi đi lại lại.

Mẹ của Alice, bưng canh thịt băm đựng trong chậu gỗ sạch sẽ, lúm đồng tiền như hoa bưng ra, cho các “dũng sĩ” từ bên ngoài đến lót dạ một phen.

Các tinh linh không chút nào keo kiệt đồ ăn, dù sao muốn ngựa chạy, phải cho ngựa ăn cỏ.

Hoàng hôn, ánh chiều tà đỏ như máu.

Mặt hồ thanh tịnh nhuộm lên ánh vàng đẹp đẽ, rừng cây cũng phủ lên một tầng màu đỏ vàng, hòa lẫn với ráng chiều, đẹp như một bức tranh.

Đống lửa dựng lên, đám đàn ông ngồi ở bên cạnh bàn, uống vào quốc tửu các tinh linh sản xuất, cắn xé thịt nướng, ngẫu nhiên uống một ngụm canh thịt băm mặn cay.

Các tinh linh hoặc hầu ở bên người cùng nhau ăn, hoặc bưng trái cây thịt thà đi tới đi lui phòng bếp cùng ven hồ, hoặc ngồi ở bên đống lửa nướng thịt.

Làm nhân viên phục vụ, Alice và Talia ngồi ở bên đống lửa lật thịt nướng, người trước thỉnh thoảng cắt xuống một miếng cắn ăn, người sau thì thuần thục hướng về đàn ông đá lông nheo, bắt đầu dẫn dụ.

Trương Nguyên Thanh âm thầm đánh giá đám đàn ông từ bên ngoài đến, sau khi tiếp xúc khoảng cách gần, mới phát hiện bọn họ thể phách cường kiện, cơ bắp căng phồng, căn bản không giống kẻ lang thang ăn không no. Nhất là người đàn ông dẫn đầu, người này dáng khôi ngô, làm căng cả áo ngoài, tóc dính bết, khuôn mặt vuông vắn, con mắt màu xám tro nhạt đại bộ phận thời điểm đều rất ôn hòa cẩn thận, một bộ tư thái được yên mà sợ.

Ngẫu nhiên lại toát ra sắc bén cùng tham lam, nhất là ở lúc đánh giá các nữ tinh linh.

Mặt khác, Trương Nguyên Thanh thử ảnh hưởng cảm xúc của đối phương, cảm giác "nắm" phải que hàn.

Người đàn ông tên Bouvard này, tinh thần lực rất cường đại, đạt đến cấp độ Chúa Tế.

"Những người này nhìn như bị tửu sắc mê thần trí, thật ra tinh thần luôn giữ chặt, bảo lưu một tia lý trí, trong cảm xúc có chờ mong cùng tham lam, mơ ước không chỉ là thân thể nữ nhân…"

Trương Nguyên Thanh phân tích cảm xúc của đám đàn ông.

Lúc này, mặt trời lặn vào phương tây, sắc trời trở nên mát lành, nhiều nhất nửa giờ, đêm tối sẽ tới.

Các tinh linh càng thêm nhiệt tình, có người thậm chí đã ngồi lên trên đùi đàn ông, mà đám đàn ông cũng không nhàn rỗi, một tay bưng bát gỗ, một tay khác lưu luyến ở vòng eo nhỏ nhắn, cái mông đầy đặn của tinh linh.

Lúc này, tinh linh tộc trưởng có mái tóc dài xanh thẳm, đầu đội vòng hoa, lần nữa từ trong nhà gỗ đi tới, trên mặt có nụ cười yêu dã, giọng nói mềm mại đáng yêu:

"Các dũng sĩ trẻ tuổi, đêm tối sắp đến, các người có thể chọn lựa thiếu nữ tinh linh tộc cùng nhau trải qua đêm tối tốt đẹp."

Đám đàn ông hoan hô, nữ nhân yêu kiều cười liên tục, triển khai ghép đôi.

Tinh linh chưa được chọn trúng cũng không vội, đợi đến trong đêm, đám đàn ông từ bên ngoài đến này sẽ bị các chị em trong tộc đều có thể nhấm nháp.

"A, thiếu nữ xinh đẹp, tôi có thể biết tên của cô không?" Một thanh âm từ phía sau truyền đến.

Trương Nguyên Thanh ngoái nhìn, nhìn thấy một thanh niên tóc vàng đứng ở sau lưng mình, ánh mắt si mê nhìn mình chằm chằm.

"Alice!" Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói.

Thanh niên tóc vàng nhìn một lần khe rãnh trắng như tuyết bên trong váy quây ngực da thú, lặng yên nuốt nước miếng một cái, thâm tình nhìn thẳng:

"Tôi tên Rode Lev, cô nương xinh đẹp, cô hấp dẫn tôi thật sâu, không biết đêm nay, tôi có thể leo lên giường của cô hay không."

Cút! Lão tử móc ra còn lớn hơn ngươi! Trương Nguyên Thanh nhìn hắn, tò mò hỏi:

"Rode Lev, nơi này có thiếu nữ xinh đẹp hơn tôi, phụ nữ có phong vận hơn tôi, vì sao anh lại cứ lựa chọn tôi!"

Chương 2980: Thiên nga kiêu ngạo (2)

Rode Lev thâm tình nói:

“Cô không giống với tinh linh khác, cô có được linh hồn đặc biệt, tựa như đom đóm trong rừng rậm, tươi sáng như vậy, chói mắt như vậy.”

Tươi sáng? Chói mắt? Trương Nguyên Thanh kinh ngạc nhìn quanh bản thân, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ ngực của mình lớn hơn các cô ấy? Hay là cái mông cong hơn bọn họ? Hoặc là mình trời sinh có khí chất lẳng lơ tiện nhân?

Hắn lạnh lùng nói: “Dũng sĩ Rode Lev, câu này anh nói với những chị em khác, có lẽ có thể thu được phản hồi tốt hơn, xin đừng quấy rầy tôi ăn thịt nướng.”

Mắt Rode Lev sáng rực lên, “Không sai, chính là loại cảm giác này, a, Alice thân yêu của tôi, cô là đặc biệt nhất, tinh linh khác tất nhiên xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của các cô ấy không có linh hồn, mà cô thì khác, cô là thiên nga kiêu ngạo, từ đầu tới đuôi, cô cũng chưa triển lộ ra một chút nhiệt tình nào, tựa như đóa hoa trong mùa đông, độc lập xinh đẹp. Chính là sự đặc biệt như vậy hấp dẫn tôi thật sâu, khiến tôi trầm mê ở trong sức quyến rũ của cô không thể rút ra được.”

Tôi nhìn anh là tiện! Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Thì ra là tên Fit Goat*.

* là một nhân vật tích cực trong phim hoạt hình Trung Quốc, tuy mạnh mẽ nhưng rất liều lĩnh và dễ có những hành động bốc đồng.

Rode Lev tiến lên mấy bước, ở trên cao hướng xuống nhìn thẳng vào hắn: “Tôi mặc kệ, đêm nay cô là của tôi, tôi muốn chiếm hữu cô, nhấm nháp cô, tựa như vừa rồi nhấm nháp rượu trái cây mỹ vị, Alice, tôi sẽ để cô thể nghiệm được niềm vui nữ nhân nhất.”

Oh my god, đây là chủ nghĩa đàn ông buồn nôn cỡ nào! Trong lòng Trương Nguyên Thanh tự nhủ nếu không trực tiếp đại khai sát giới đi!

Hắn vốn muốn yên lặng theo dõi biến hóa, trước hết để hai bên chó cắn chó, dù sao phó bản cấp B độ khó cũng không thấp, tinh anh trong Chúa Tể, vào cũng là phó bản cấp độ này.

Quá lỗ mãng mà nói, có lẽ sẽ bị hai bên tập kích đối đãi, tăng thêm độ khó.

Nhưng Trương Nguyên Thanh có chút không chịu được kẻ này.

“Tinh linh nữ vương thiện lương vĩ đại, xin khoan dung tôi không có khả năng tiếp nhận lời mời của cô.” Bouvard đứng lên.

Tinh linh tộc trưởng nhíu mày, nhìn nam thủ lĩnh nhân loại, khó hiểu nói:

“Nhân loại à, lãnh địa tinh linh màu mỡ xinh đẹp, các người có thể ở chỗ này an cư, xây dựng gia đình, mỗi người đều có thể thu hoạch được người vợ xinh đẹp, có lý do gì từ chối đâu?”

Bouvard bưng lên một bát rượu trái cây, chậm rãi uống vào, nói:

“Tinh linh nữ vương tôn kính, tôi biết đàn ông tiến vào rừng rậm, không có một ai có thể sống sót rời đi, cho nên xin ngài đừng gạt chúng tôi nữa.”

Tinh linh nữ vương cùng các tinh linh chung quanh biến sắc.

Bouvard tiếp tục nói:

“Đương nhiên, không cần cảm thấy hổ thẹn, tinh linh nữ vương tôn kính, bởi vì… Chúng tôi cũng là người lừa gạt, chúng tôi không phải là người lưu lạc không nhà để về, mà là, thợ săn tiền thưởng!”

Nói xong, hắn phun mạnh ra một hơi rượu.

Hơi thở ẩn chứa gây tê mãnh liệt nhanh chóng khuếch tán, tinh linh chung quanh “bịch bịch” liên thanh, lần lượt ngã xuống đất.

Bé gái là ngã xuống trước nhất, sau đó là thiếu nữ, tinh linh lớn tuổi đẳng cấp tương đối cao, chưa ngay lập tức say ngã, nhao nhao quay người chạy về phía nhà gỗ, ý đồ lấy ra vũ khí nghênh địch, nhưng chưa chạy ra được mấy bước, liền lảo đảo ngã xuống.

Trương Nguyên Thanh nhìn xung quanh, thấy các tinh linh đều ngã, cũng mềm nhũn ngã xuống theo, nằm nghiêng trên mặt đất, làm bộ mê man.

Gương mặt xinh đẹp của tinh linh tộc trưởng nổi lên đỏ ứng say lòng người, giống như không chịu nổi sức rượu, lảo đảo mấy bước, cô trợn to con ngươi xanh thẳm như nước biển, nhìn hằm hằm đám đàn ông:

"Các, các anh… Muốn làm gì đối với tinh linh tộc?"

Bouvard chưa trả lời ngay, mò lên một thiếu nữ bên chân, bàn tay to thô ráp nhào nặn bộ ngực đầy đặn mềm mại, hài lòng gật đầu:

"Tinh linh xinh đẹp, đủ khiến quốc vương cùng các quý tộc điên cuồng, trốn ở trong rừng rậm quá lãng phí, nữ vương tôn kính, tôi sẽ đưa các tộc nhân của cô bán tới từng quốc gia.

"Đương nhiên, trước đó, các người có nhiều thời gian giao cấu cùng chúng tôi."

Khi hắn nói chuyện, đám đàn ông cởi xuống dây gai bên hông, trói lại tay chân các thiếu nữ.

Lúc này, bọn họ mới dám há mồm thở dốc.

Vừa rồi, hơi rượu thủ lĩnh phun ra chính là trong nháy mắt, đám thợ săn tiền thưởng ăn ý nín thở, bởi vì không trực tiếp hít vào, cho nên chịu ảnh hưởng rất nhỏ.

"Cầu, cầu các người, đừng đối đãi tộc nhân của tôi như vậy…" Tinh linh nữ vương lã chã chực khóc, điềm đạm đáng yêu.

Ánh mắt Bouvard trở nên si mê, tâm địa dần mềm đi, nhưng rất nhanh, hắn khắc chế dục vọng trong lòng, cười nói:

"Tinh linh nữ vương, cô dẫn dụ vô hiệu đối với tôi, bởi vì sớm ở trước khi xuất phát, tôi đã mang sở thích của mình, từ nữ giới vặn vẹo thành nam giới."

Như vậy có thể chống cự sắc đẹp của tinh linh tốt hơn.

Tinh linh nữ vương lập tức thu liễm tư thái, nhíu mày.

Chương 2981: Di vật Mỹ Thần (1)

Vặn vẹo của Hú Tửu Giả còn có thể dùng như thế? Trương Nguyên Thanh làm bộ hôn mê ngẩn ra, trong lòng tự nhủ

không hổ là người tu hành cổ đại, ứng dụng kỹ năng lòe loẹt treo lên đánh linh cảnh hành giả đương đại.

Trong thời gian chờ đợi thủ hạ trói chặt tinh linh, Bouvard nói: "Tinh linh nữ vương, thuê chúng tôi là một vị công tước có quyền thế, hành vi dẫn dụ đàn ông thôn phụ cận của các người, đã truyền đến trong tai công tước đại nhân.

"Bình dân là tài sản của công tước đại nhân, bởi vì bọn họ hàng năm đều sẽ nộp lên lương thực cho công tước. Công tước đại nhân rất tức giận, thuê chúng tôi xử lý sạch tinh linh trong rừng rậm.

"Nếu như hắn biết vẻ đẹp của tinh linh, nhất định sẽ rất hối hận.

"Tinh linh nữ vương, ở trước khi đồng bạn của tôi mang bọn họ đi, tôi muốn hướng ngài hỏi thăm một sự kiện, xin ngài phải trả lời."

Tinh linh tộc trưởng có chút thở dốc, đầu hơi mê muội, lạnh lùng nói: "Các người còn muốn cái gì?"

Bouvard nhìn về phía chỗ sâu trong rừng rậm, "Trải qua điều tra của chúng tôi, trước kia tinh linh tộc mặc dù ưa thích dẫn dụ đàn ông vui thích sinh sôi, nhưng sẽ không tổn thương đàn ông ngoài rừng rậm. Thẳng đến một năm trước, các người bắt đầu thay đổi.

"Một nông phu trốn về được nói, sau khi trời tối, các người trở nên rất không bình thường, đắm chìm ở trong vui thích mất đi lý trí, ở dưới tình huống thiếu đàn ông, các người thậm chí sẽ tiếp nhận hươu đực.

"Tinh linh nữ vương tôn kính, xin hỏi đây là vì sao?"

Tinh linh nữ vương biến sắc hẳn, con ngươi xanh thẳm của cô xoay chuyển nhanh chóng một phen, hai hàng nước mắt trong veo rơi xuống, buồn bã khóc không ra tiếng:

"Thợ săn tiền thưởng dũng cảm, van cầu các người buông tha tôi, tôi sẽ thỏa mãn tất cả nhu cầu của các người, ví dụ thân thể của tôi…"

Đầu ngón tay của cô nhẹ nhàng lướt qua áo quây ngực da thú, da thuộc thượng đẳng lập tức đứt, hai bé thỏ trắng bắn ra

ngoài, run rẩy rất mê người.

Đám thợ săn tiền thưởng dừng lại, ánh mắt si mê, tiếng nuốt nước bọt ừng ực không dứt bên tai.

Nghề nghiệp Ái Dục gần như không có lực công kích, nhưng năng lực mị hoặc gần như không ai cản nổi.

Một giây sau, đầu bọn thợ săn tiền thưởng "ken két" liên thanh, cùng nhau nhìn sang trái, tránh đi thân thể của tinh linh nữ vương.

Bouvard sau khi vặn vẹo ánh mắt của thuộc hạ, xé xuống một góc áo ngoài vải đay, che đôi mắt, tiếp theo nắm lên cung gỗ tựa ở bên cạnh bàn, bắn một mũi tên về phía tinh linh nữ vương.

Mũi tên vặn vẹo quy tắc vận động của vật thể, trực tiếp trúng bụng dưới của tinh linh nữ vương.

Cô khổ sở rên rỉ một tiếng, ôm bụng dưới, ngồi gục xuống.

Bouvard vừa hít sâu, áp chế dục hỏa rục rịch, vừa nói:

"Tinh linh nữ vương, cô cũng không ở trong danh sách bán của tôi, bởi vì sức quyến rũ của cô không ai cản nổi, cho dù là tôi vặn vẹo sở thích, cũng không cách nào chống cự sức quyến rũ của cô, cho nên, tôi sẽ giết chết ngươi."

Nói, hắn kéo dây cung, nhắm chuẩn ngực tinh linh nữ vương, "Nhưng nếu như cô có thể nói cho tôi biết bí mật của rừng rậm, tôi sẽ tha cho cô một con đường sống."

Tinh linh nữ vương nhìn đầu mũi tên sắc bén, trong lòng sợ hãi một hồi, theo bản năng cắn lên cánh môi, muốn mị hoặc kẻ địch, nhưng Bouvard bịt hai mắt, không nhìn thấy vẻ đẹp của cô.

Chỉ dựa vào thanh âm, mị hoặc giảm bớt đi nhiều.

Dây cung chậm rãi kéo ra.

"Tôi, tôi nói, tôi nói…" Tinh linh nữ vương lớn tiếng nói: "Là di vật của Mỹ Thần khôi phục… Nó, nó cần chúng tôi hiến tế hoan du*…"

* niềm vui, khoái cảm

“Mỹ Thần?”

Vẻ mặt của Bouvard lộ ra một vòng nghi hoặc, tựa như chưa nghe hiểu hàm nghĩa hai chữ này.

Cách mấy giây, hắn mới nhớ tới cái gì, thử dò xét nói: “Mỹ Thần trong chuyện thần thoại xưa?”

Trương Nguyên Thanh nhắm mắt, chưa nghe được tinh linh nữ vương đáp lại, nhưng cô hắn là gật đầu, thế là Bouvard vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nói:

“Tinh linh nữ vương thân yêu, tôi không phải là các người loại tinh linh sinh hoạt ở trong rừng rậm, đầu óc ngu si này, tôi là thợ săn tiền thưởng, tôi có lịch duyệt cùng kiến thức phong phú, cùng tinh thần dũng cảm và đầu óc tỉnh táo.”

Vừa dứt lời, tiếng dây cung vang lên, tiếp theo là tiếng rên rỉ của tinh linh nữ vương.

Ồ, cái này giống tu hành cổ đại của đại khu thứ hai, nghe được Oa Hoàng trong truyền thuyết nặn đất tạo ra con người thật tồn tại, hơn phân nửa cũng là không tin. Giữa thần thoại cùng người tu hành cổ đại có phay đứt gãy, đại khu thứ nhất cũng tương tự… Trương Nguyên Thanh lý giải tâm lý của Bouvard, nhưng làm linh cảnh hành giả, hắn tin tưởng.

Trong phó bản cấp B này, thế mà ẩn giấu di vật Mỹ Thần trong truyền thuyết? Mặc dù phó bản cấp B cũng không tính là kém, nhưng ban thưởng cũng quá phong phú rồi nhỉ?

“Tôi nói đều là nói thật, đây là bí mật tinh linh tộc đời đời truyền thừa xuống.” Tinh linh nữ vương giọng điệu sợ hãi, cố hết sức chứng minh.

Chương 2982: Di vật Mỹ Thần (2)

“Ở trong truyền thuyết của tinh linh tộc, Mỹ Thần khi đi ngang qua một mảnh rừng rậm, bị kẻ thù Quang Minh Thần bắn một mũi tên trúng cổ, dây chuyền của cô rơi ở rừng rậm phía dưới, không tìm về được nữa.

Cái dây chuyền kia chính là bảo bối tinh linh tộc đời đời bảo vệ, nó có thể cung cấp thần lực liên tục không ngừng cho chúng tôi, mỗi một đứa trẻ ra đời trong rừng rậm, đều là tinh

linh trời sinh, có được gương mặt đẹp đẽ cùng vóc dáng mê người.

Nhưng ở một năm trước, nó bỗng nhiên thức tỉnh, tản mát ra hơi thở so với trước kia càng mãnh liệt hơn, bao phủ rừng rậm. Chúng tôi chỉ có không ngừng tìm kiếm nam nhân giao cấu, hướng nó hiến tế khoái cảm, mới có thể khiến nó lắng lại.

Nếu như không thể tìm được đàn ông, lực lượng ái dục sẽ tra tấn chúng tôi, khiến chúng tôi vạn phần thống khổ, vượt qua ba ngày, liền sẽ mất lý trí, vô điều kiện tiếp nhận tất cả sinh vật giống đực."

Kịch bản hắc thú gì vậy, Ái Dục so với nghề nghiệp tà ác còn tà ác hơn… Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

Chẳng qua, hắn cho rằng, nguyên nhân khí thể thôi tình sinh ra, tuyệt đối không phải dây chuyền Mỹ Thần đơn giản như vậy, nếu như đầu nguồn là dây chuyền Mỹ Thần, vậy hắn bây giờ đã "điều tra ra".

Nhiệm vụ chủ tuyến là "tra ra ngọn nguồn khí thể thôi tình", mà không phải "đạt được", "thuần phục" các loại từ ngữ.

Theo lý thuyết, bây giờ đã có thể rời phó bản, trở về hiện thực.

Nhưng mà chưa có.

Điều này nói rõ khí thể thôi tình sinh ra, có nguyên nhân cấp độ sâu hơn.

Nghe xong tinh linh nữ vương nói, Bouvard trầm mặc, suy tư một lát, đang muốn mở miệng, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng của một thủ hạ nào đó:

"Rode Lev, cậu là chưa từng giao cấu với nữ nhân sao, quản tốt nửa thân dưới của mình, trời sắp tối rồi, trước tiên mang bọn họ ra khỏi rừng rậm."

Tiếp theo, Bouvard bọc mắt bằng vải nghe được tiếng thở dốc của Rode Lev:

"Dù sao người bên ngoài còn chưa tiến đến, không có ngựa, những tinh linh này làm sao đưa ra khỏi rừng rậm? Con thú cái này hấp dẫn tôi thật sâu, cô ta càng lạnh nhạt tôi càng muốn hung hăng chơi cô ta, một khắc cũng nhịn không được.

Tôi muốn mang cô ta về nuôi dưỡng ở bên người, để cô ta làm nữ nô tôi gọi là đến đuổi là đi, tôi muốn đánh nát sự kiêu ngạo của cô ta, thẳng đến khi chơi chán thân thể của cô ta, lại bán cô ta đi.

Tôi sốt ruột không chờ được muốn ở trên bàn cơm chơi cô ta."

Bouvard chưa ngăn cản, mặt trời mặc dù hạ xuống sau núi, nhưng ánh chiều tà ở chân trời đau khổ chèo chống, cách màn đêm buông xuống còn có một đoạn thời gian.

Đồng bạn ngoài rừng rậm còn chưa dắt ngựa đến.

Rode Lev đã muốn chơi đùa tinh linh, cũng sẽ không chậm trễ việc chính, làm thủ lĩnh hắn sẽ không ngăn cản.

Thợ săn tiền thưởng theo đuổi tiền tài cùng tự do, ghét nhất quy củ nghiêm khắc cùng cường quyền.

Hắn cần cho cấp dưới sự tự do nhất định.

Bouvard bịt mắt "nhìn" về phía tinh linh nữ vương, trầm giọng nói:

"Dây chuyền Mỹ Thần ở đâu?"

Câu nói này vừa hỏi ra, hắn liền nghe sau lưng truyền đến tiếng kinh hô của cấp dưới, tiếng cảnh báo, cùng động tĩnh rút dao găm, kéo dây cung.

Trong lòng Bouvard run lên, vội vàng giật xuống miếng vải, xoay người nhìn lại.

Chỉ gặp một thiếu nữ xinh đẹp khêu gợi ngồi ở mép bàn, trong tay xách đầu của Rode Lev, nằm dưới chân là thi thể không đầu, máu tươi phun tung tóe nửa người của cô.

Cô cười tủm tỉm, hai chân nhàn nhã đong đưa, như thiếu nữ ngây thơ lãng mạn.

Đã yêu dị mị hoặc, lại tàn nhẫn tanh máu.

Một thợ săn tiền thưởng quơ dao găm phóng tới thiếu nữ, còn chưa tới gần, đầu đã 'răng rắc' vặn về phía sau lưng.

Lại một thợ săn tiền thưởng kéo cung bắn mạnh, mũi tên lại quỷ dị biến mất, từ phía sau bắn thủng trái tim của hắn.

"Răng rắc răng rắc…"

Tiếng xương gáy đứt gãy không ngừng vang lên, đám thợ săn tiền thưởng lần lượt ngã xuống, ở trước khi Bouvard kịp phản ứng, mười lăm thợ săn tiền thưởng chết không còn một mống.

Bouvard kinh hãi biến sắc, lập tức chỉnh đầu mũi tên, nhắm vào thiếu nữ buông ra dây cung.

Hắn không suy nghĩ vì sao tinh linh bộ lạc sẽ có thiếu nữ mạnh như vậy, càng không đi nghĩ vì sao tinh linh có thể khống chế quỷ hồn, hắn bài trừ tất cả tạp niệm, toàn tâm toàn ý đầu nhập trong chiến đấu.

Mũi tên bắn ra ngoài, qua chớp mắt biến mất, Bouvard bóp méo quỹ tích vận động của vật thể, khiến nó trực tiếp trúng lồng ngực thiếu nữ.

Nhưng mũi tên biến mất, liền thật sự biến mất, không còn xuất hiện.

Hắn sửng sốt một phen, hoài nghi thiếu nữ tu luyện thần lực giống với hắn.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ rớt xuống một âm thi, điều khiển nó lao thẳng về phía Bouvard.

Hai bên cách nhau hơn mười mét, âm thi chớp mắt liền đến. Đột nhiên, âm thi công kích thẳng tắp, quay người hướng sang trái, cảm giác phương hướng của nó đã bị vặn vẹo.

Bouvard hừ lạnh một tiếng, rút ra dao găm, hung hăng cắm vào gáy âm thi, xoay tay cầm, quấy nát đầu âm thi, phá hủy linh triện trận văn bên trong.

Chương 2983: Di vật Mỹ Thần (3)

Âm thi gục xuống.

Bouvard sau đó cầm ngược dao găm, nhìn về phía thiếu nữ, phồng quai hàm, tích tụ hơi rượu.

Đúng lúc này, hắn bỗng cảm thấy một đợt mỏi mệt, tứ chi bủn rủn vô lực, dưới nách chảy ra mồ hôi bẩn, thân thể tản mát ra mùi hôi bệnh nguy kịch, tinh thần cũng bắt đầu suy yếu, lực chú ý khó mà tập trung.

Tựa như người già nhiễm bệnh nặng, nằm ở trên giường chờ chết.

Bouvard chưa từng thấy loại thủ đoạn này, trong lòng kinh hãi, lập tức bắt đầu sinh ra suy nghĩ chạy trốn.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy thiếu nữ cách đó không xa, sau đầu dâng lên một vầng mặt trời hơi co lại, giữa lông mày hiện ra dấu ấn mặt trời chói chang, con ngươi xinh đẹp đen bóng chuyển thành con ngươi hoàng kim, làn da nhuộm lên một tầng màu vàng đậm.

Bouvard cảm giác thần lực trong cơ thể nhanh chóng tiêu tán, ốm đau mang tới mỏi mệt cùng hôi thối cũng nhanh chóng tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh như một đạo hào quang màu vàng óng lao tới Bouvard, đấm thẳng đánh vào khuôn mặt.

Xương mặt Bouvard vỡ vụn, cả khuôn mặt lõm xuống, thân thể ở dưới lực lượng to lớn đánh bay ra ngoài.

Trương Nguyên Thanh đưa tay bắt lấy cánh tay đối phương, túm về, lần nữa tung nắm đấm.

Một quyền này trực tiếp đánh nát đầu Bouvard, mảnh xương cùng tổ chức não bộ văng khắp nơi.

“Có chút gà mờ, cho dù phó bản mức B cấp 7, cũng không nên yếu như vậy nha…” Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Sau đó, hắn chợt phản ứng lại, đây là phó bản nghề nghiệp Ái Dục.

Mà bản thân nghề nghiệp Ái Dục không có sức chiến đấu quá mạnh, thuần dựa vào mị hoặc cùng dẫn dụ, chiến lực của Bouvard đã rất mạnh rồi, nghề nghiệp Ái Dục bình thường căn bản không giải quyết được.

Hắn chưa đi nhìn thi thể Bouvard, bởi vì đồ vật trên người đối phương đều là vật phàm, không có đủ giá trị liếm bao*.

* thuật ngữ mô tả việc nhặt vật phẩm/xem hòm đồ rơi ra từ trên người quái trong game

Trương Nguyên Thanh đi đến trước mặt tinh linh nữ vương, nói:

“Cô vẫn ổn chứ, tộc trưởng?”

Bụng cùng đùi tinh linh nữ vương trúng hai mũi tên, lại ở trạng thái say rượu chuếnh choáng, ngã ngồi trên mặt đất, như là cô gái yếu đuối tay trói gà không chặt, run giọng nói:

“Cô, cô… Là Alice?”

“Tôi không phải! Tôi là tâm ma chiếm cứ Alice.” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: “Nếu như cô không muốn biến thành thi thể giống với thợ săn tiền thưởng, thì dẫn tôi đi xem di vật Mỹ Thần.”

Có thợ săn tiền thưởng uy hiếp trước đó, tinh linh nữ vương hoàn toàn từ bỏ phản kháng, phối hợp khác thường, giọng nói mềm mại đáng yêu run rẩy nói ra:

“Ở, ở khe núi phía tây rừng rậm, nơi, nơi đó có sói hai đầu thủ hộ.”

Trương Nguyên Thanh nhìn phía tây một lần, nói:

“Cô đi cùng tôi.”

Hắn nhấc tinh linh nữ vương lên, hướng về phía tây bay đi.

Sắc trời dần dần tối tăm, ánh nắng chiều sắp tan hết, Trương Nguyên Thanh dẫn theo tinh linh nữ vương, bay ở trên không rừng rậm, rừng núi theo địa hình chập trùng.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ, phía trước xuất hiện một khe núi, mặt hướng mặt trời xanh biếc um tùm, mặt hướng bóng tối đá lởm chởm.

Trong khe núi có một dòng suối nhỏ.

Cách rất xa, Trương Nguyên Thanh đã nhìn thấy mấy con sói con đang chơi đùa, hình thể không khác lắm với chó con bình thường, nhưng mọc hai cái đầu.

Trong thung lũng có vài con sói lớn hình thể như trâu nằm phủ phục, đôi tai dài, trong con mắt màu băng lam là con ngươi nằm dọc dữ tợn.

Tinh linh nữ vương nhỏ giọng nói: “Đây là ma vật tinh linh tộc chúng ta chăn nuôi, thay chúng ta thủ hộ di vật Mỹ Thần, tôi, tôi có thể đưa cô tới, di vật Mỹ Thần ở trong hang của khe núi.”

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: “Chờ trời tối!’

Tinh linh nữ vương muốn nói lại thôi.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, không bao lâu, màn đêm buông xuống, bầu trời bắt đầu xuất hiện ánh sao lác đác.

Trong khe núi bỗng nhiên tràn ngập ra một làn hơi thở ngọt ngào, gợi lên dục hỏa của người ta, theo gió đêm phiêu tán, ở trong rừng rậm chậm chạp lan tràn.

Sói hai đầu trong khe núi chịu ảnh hưởng trước hết, sự hung ác trong con mắt thú màu băng lam chuyển thành khát vọng giao phối.

Sói đực cùng sói cái tự động ghép đôi, kịch liệt triển khai giao cấu, mà sói đực chưa có được bạn tình, giống như nổi điên cướp đoạt bạn tình của đồng loại, thẳng đến khi một bên chết đi.

“Ưm ~”

Bên tai Trương Nguyên Thanh vang lên tiếng rên rỉ của tinh linh nữ vương, chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của cô đỏ bừng, da thịt trắng như tuyết nổi lên đỏ ửng say lòng người, đôi mắt giống như nước mùa thu tràn đầy mê ly, hàm răng khẽ cắn cánh môi đầy đặn, phun ra hơi thở thơm tho.

“Ali, Alice…” Hai chân tinh linh nữ vương không tự giác ma sát, thanh âm ngọt ngào nói: “Ngón tay của cô thật đẹp…”

Muốn thể nghiệm Nhị Chỉ Thiền của tôi? Trương Nguyên Thanh mở ra hòm đồ, lấy ra một cành trúc dài nhỏ, quất ‘Bốp’ vào bờ mông của tinh linh nữ vương.

Tinh linh nữ vương xinh đẹp kêu một tiếng đau đớn, ái dục trong mắt nhanh chóng tiêu tán, suy nghĩ tràn đầy trống trải.

Chương 2984: Quang Minh Thần? (1)

“Dẫn tôi đi hang núi.” Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn lựa chọn đợi đến trời tối, chính là muốn xem xem di vật Mỹ Thần có phải là thật ở khe núi hay không.

Bây giờ đã xác nhận.

Tinh linh nữ vương thu hoạch được tỉnh táo ngắn ngủi, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, ma quỷ tự xưng chiếm cứ thân thể Alice, thế mà có thể miễn dịch di vật Mỹ Thần ảnh hưởng, cũng trợ giúp cô thu được sự tỉnh táo.

Nỗi sợ trong lòng tinh linh nữ vương không khỏi nồng đậm hơn, chỉ mong ma quỷ sau khi đạt thành mục đích có thể nhanh chóng rời đi.

Đậu, di vật Mỹ Thần mị hoặc có chút mạnh nha, sói cái nhìn cũng mi thanh mục tú, đừng nói tinh linh nữ vương… Trương Nguyên Thanh im lặng nói thầm.

Hai người một trước một sau, đáp xuống trong khe núi. Sói ma trong khe núi không nhìn bọn họ, đắm chìm ở trong khát vọng giao phối, ngược lại là sói con không bị ảnh hưởng, chạy vội đi lên liếm mắt cá chân nữ vương.

Tinh linh nữ vương bế một con sói con lên, dẫn Trương Nguyên Thanh xuyên qua hơn phân nửa khe núi, đi về phía trước vách đá mặt tối lờm chờm, ở giữa đá núi trần trụi, có một cái hang tối đen.

“Ngay bên trong.” Tinh linh nữ vương nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, nói ra.

Thấy mặt cô không biểu cảm, tinh linh nữ vương buông sói con xuống, nhấc đôi chân trắng, lắc bờ mông to, dẫn đầu đi vào hang núi.

Sau khi vào hang, hơi thở ngọt ngào càng nồng đậm hơn.

Trương Nguyên Thanh bằng vào đặc thù của Thần Nhật Du cùng Hư Vô Giả, cưỡng ép áp chế xúc động ân ái, đôi mắt của hắn không để ý bóng tối, ở trong hang tùy ý dò xét.

Ở trong hang đi thêm vài phút đồng hồ, phía trước xuất hiện một cái giường đá.

Trên giường bày một cái đầu thối rữa cao độ, mơ hồ là nữ giới.

Chỗ cổ treo một chuỗi dây chuyền ngọc trai trắng sáng.

Trong hang núi tối đen sâu thẳm, một cái đầu lâu nữ giới thối rữa như thế, quả thực có chút kinh dị khủng bố.

Trương Nguyên Thanh mở lòng bàn tay, ngưng tụ một ngọn lửa màu vàng, mang đến ánh sáng nhu hòa, không mãnh liệt.

— Đốt lên ngọn lửa vàng, chủ yếu là cung cấp chiếu sáng cho tinh linh nữ vương.

Đầu lâu trên giường đá thối rữa nghiêm trọng, mái tóc màu vàng khô cong như rơm rạ, con mắt trợn lên như chết không nhắm mắt, tròng mắt xám trắng tĩnh mịch, gương mặt thối rữa hiện lên màu xám đen.

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía tinh linh nữ vương: "Cô ấy là ai?"

Tinh linh nữ vương quỳ rạp xuống đất, thành tín cúng bái đầu lâu, sau đó mới trả lời vấn đề của Trương Nguyên Thanh:

"Hắn là… Mỹ Thần."

Mỹ Thần? ! Con ngươi Trương Nguyên Thanh có chút co lại, bị câu trả lời của tinh linh nữ vương làm chấn động.

Hắn giống như tìm chứng thực hỏi: "Cô ấy là vị Mỹ Thần kia trong truyền thuyết thần thoại?"

Nếu như là vị Mỹ Thần kia trong thần thoại đại khu thứ nhất, vậy thì ghê gớm rồi, cường giả cấp Bán Thần.

Giọng của tinh linh nữ vương êm tai mềm mại đáng yêu:

"Trong bí mật tương truyền nhiều thế hệ của tinh linh tộc, là nói như vậy."

Trương Nguyên Thanh lộ ra vẻ do dự, "Ai giết cô ấy, cắt mất đầu cô ấy?"

Mỹ Thần là hóa thân của "ái cùng dục", tương tự cũng là hóa thân của "mỹ lệ", dựa theo cách nói của cậu, Mị Ma hội

trưởng Hiệp Hội Mỹ Thần, là người đẹp tuyệt sắc ngay cả Bán Thần trận doanh Tà Ác cũng không thể xuống tay.

Chính là bởi vì mị hoặc có có thể xưng cấp BUG, sức công kích của nghề nghiệp Ái Dục mới yếu như vậy.

Tồn tại nào có thể giết chết nghề nghiệp Ái Dục cấp Bán Thần?

Chân tướng phía sau nghĩ kỹ liền đáng sợ.

Tinh linh nữ vương lắc đầu: "Tôi không biết…"

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: "Mang thứ cô biết nói hết cho tôi biết, tộc trưởng tinh linh tộc à, nếu như cô không đủ thẳng thắn, vậy cô sẽ vĩnh viễn không thấy được mặt trời ngày mai."

Tinh linh nữ vương lộ ra vẻ sợ hãi, vội nói:

"Điều tôi biết, đều là bí mật tinh linh tộc đời đời tương truyền, nhưng không có khả năng xác nhận thật giả."

Dừng một chút, thấy ác ma chiếm cứ thân thể Alice chưa trả lời, cô mới tiếp tục nói:

"Tổ tiên của tinh linh tộc, có thể truy đến cổ đại xa xôi, là thợ săn sinh hoạt ở vùng rừng rậm này, ngày nào đó, tổ tiên ở trong núi đi săn, trong lúc vô tình nhìn thấy một màn Mỹ Thần bị giết: Mũi tên màu vàng bắn thủng ngực Mỹ Thần, thần linh toàn thân ánh vàng cắt lấy đầu Mỹ Thần, chán ghét ném cô về phương xa.

"Tổ tiên là miêu tả như thế, lời bà nói, được tinh linh tộc nhiều đời lưu truyền tới nay."

Tinh linh nữ vương mượn ánh vàng yếu ớt, nhìn đầu lâu nơi xa một lần:

"Tổ tiên tìm được đầu của Mỹ Thần, mang bà về nhà, từ đó, phái nữ trên núi có được dung mạo xinh đẹp cùng thân thể dụ hoặc.

Đám đàn ông trở thành nô lệ, trở thành công cụ sinh sôi, ở trong rừng rậm hầu hạ sứ giả Mỹ Thần. Qua rất nhiều rất nhiều năm, bộ lạc tinh linh sinh ra.

Tinh linh tộc đời đời thủ hộ đầu của Mỹ Thần, bí mật chỉ lưu truyền ở giữa mỗi một đời tộc trưởng.”

Chương 2985: Quang Minh Thần? (2)

Khó trách tinh linh tộc không cho phép tộc nhân tìm hiểu nguồn gốc khí thể thôi tình, “thần lực” của các cô bắt nguồn từ cái đầu lâu này, mất đi đầu lâu, liền sẽ mất đi tất cả. Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Thần linh toàn thân ánh vàng, là ai?”

Tinh linh nữ vương nói: “Tổ tiên cho rằng là Quang Minh Thần.”

Quang Minh Thần? Trương Nguyên Thanh sờ cằm, vơ vét trong bụng nhớ lại thần thoại Hy Lạp không quá quen thuộc.

Ở trong thần thoại Hy Lạp, Quang Minh Thần là Apollo, vị đại soái ca này chính là con của Thần Vương Zeus, chủ quản mặt trời, y dược, chăn nuôi, âm nhạc, hàng hải, di chuyển, tiên đoán các loại.

Nam thần loại hình toàn năng, nghe nói còn tuấn tú dị thường, là người tình trong mộng của tất cả nữ thần.

Nhưng Trương Nguyên Thanh không cho rằng kẻ giết chết Mỹ Thần chính là Quang Minh Thần, bởi vì Quang Minh Thần không tồn tại. Trong rất nhiều nghề nghiệp của đại khu thứ hai, căn bản không có nghề nghiệp phù hợp quyền hành Quang Minh Thần, đây là một thần linh hư cấu.

Toàn thân bốc lên ánh vàng? Không phải là Thần Nhật Du đại khu thứ hai chứ, mặc kệ là mũi tên màu vàng hay thần linh toàn thân ánh vàng, đều phù hợp nghề nghiệp Thần Nhật Du.

Nhưng ở thời kỳ thần thoại, Thần Nhật Du làm sao lại chạy đến đại khu thứ nhất?

Quỷ hút máu Augusto từng nói, thần thoại Zeus cùng thần thoại Odin, hai phe phái lớn ý thức lãnh địa rất mạnh, không xâm phạm lẫn nhau. Làm một trong ba phái hệ lớn của linh cảnh, Thần Nhật Du không nên xâm nhập lãnh địa của phe phái thần thoại khác.

Trong khi suy nghĩ chuyển động, Trương Nguyên Thanh lại lấy ra "Lục Căn Thanh Tịnh Trúc" quật tinh linh nữ vương một cái, buff cho cô trạng thái lục căn thanh tịnh.

Hắn đè xuống xúc động muốn thỉnh cầu tinh linh nữ vương quật mình, khắc chế trả giá đạo cụ, lòng bàn tay nâng quả cầu lửa, đi về phía giường đá.

Nắm tay hắc nhấc lên thối rữa của đầu lâu Mỹ Thần, mấy giây sau, tin tức vật phẩm hiển hiện:

« Tên: ? ? ? »

« Loại hình: ? ? ? »

« Công năng: ? ? ? »

« Giới thiệu: ? ? ? »

« Ghi chú: Cấp bậc quá thấp, không có tư cách xem xét. »

Trương Nguyên Thanh lập tức có chút im lặng, cảm giác bị ghi chú khiêu khích.

Nhưng cũng xác định thân phận đầu lâu, đúng là đầu của Mỹ Thần, lấy cấp bậc của hắn cũng không thể xem xét, chỉ có thể là nhân vật cấp độ Bán Thần.

Mặc dù đã ngã xuống vô tận năm tháng.

Tiếp theo, ngón tay Trương Nguyên Thanh chạm đến dây chuyền ngọc trai phần cổ đầu lâu, tin tức vật phẩm theo đó hiển hiện:

« Tên: Ngọc Trai Tình Ái »

« Loại hình: Trang sức »

« Công năng: Hoan du »

« Giới thiệu: Ngọc trai kèm theo lúc một vị tồn tại không thể miêu tả nào đó ra đời, nó cai quản giao hợp giữa nam nữ. »

« Ghi chú: Cách mỗi 12 giờ, nó sẽ sống lại một lần. »

Mình nhớ được trong thần thoại Hy Lạp, Mỹ Thần là từ trong một cái vỏ sò sinh ra, sợi dây chuyền ngọc trai này là vật sinh ra cùng cô, tính chất rất giống Bạn Sinh Linh Nguyệt.

Ừm, công năng cũng giống, đều rất đơn nhất, loại đạo cụ công năng đơn nhất này, hiệu quả thường thường mạnh quá phận!

Trương Nguyên Thanh đang muốn gỡ xuống dây chuyền, đúng lúc này, khóe mắt hắn liếc nhìn, trên gương mặt hư thối cao độ của Mỹ Thần, đôi mắt xám trắng tĩnh mịch kia ùng ục khẽ động, lại nhìn trừng trừng về phía hắn.

Một giây sau, trong cái đầu chết đi nhiều năm này truyền đến tinh thần gào thét bén nhọn:

"Quang Minh Thần! !"

Cho dù Trương Nguyên Thanh loại Chúa Tể hai nghề nghiệp linh hồn mạnh mẽ này, cũng cảm giác đừng đợt ù tai, đầu như bị kim thép cắm vào, đau nhức kịch liệt không gì sánh được.

Nương theo tiếng gào thét này, cái hang sống lại, lớp vỏ đá ùn ùn tróc ra, lộ ra thịt mềm đỏ tươi, cả cái hang núi, như là khang đạo* sinh vật khổng lồ nào đó.

* khang: khoang, xoang, lỗ, hốc; đạo: đường

Đệch! Cô ta còn sống?

Quang Minh Thần? Người giết cô ta thật đúng là Quang Minh Thần!

Trương Nguyên Thanh vừa bình ổn chấn động tinh thần, vừa lại không thể tránh khỏi dâng lên cảm xúc chấn kinh mãnh liệt.

Thật sự có Quang Minh Thần?

Hắn trong lúc đó nghĩ đến một vật phẩm: La Bàn Quang Minh!

Mặc dù không biết giữa hai bên có liên lạc hay không, nhưng nhìn từ trên ý tứ mặt chữ, La Bàn Quang Minh là chứng cứ có khả năng nhất trở thành tồn tại Quang Minh Thần.

Mà căn cứ các Bán Thần đương thời phỏng đoán, La Bàn Quang Minh rất có thể đến từ đại khu thứ ba, bởi vì thuật tiên đoán, không phải kỹ năng nghề nghiệp đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai.

Cho nên, Quang Minh Thần trong thần thoại Hy Lạp, Quang Minh Thần am hiểu tiên đoán, đến từ đại khu thứ ba?

Hắn lại vì sao phải giết chết Mỹ Thần cùng là thần linh thủ tự? Trong lòng Trương Nguyên Thanh sinh ra rất nhiều nghi hoặc cùng phỏng đoán, nhưng hiện thực không cho phép hắn phân thần nữa, vỏ đá vách hang không ngừng tróc ra, đỉnh đầu cũng rớt xuống hòn đá, lộ ra máu thịt đỏ hồng.

Chương 2986: Quang Minh Thần? (3)

Máu thịt khi thì bành trướng, khi thì co vào, không ngừng nhúc nhích. Sau đó, trong máu thịt mọc ra bộ ngực trĩu nặng, cái mông đầy đặn, cùng bộ phận sinh dục nữ.

Đã hương diễm lại kinh khủng, đã kinh dị lại mị hoặc.

Vô số bộ ngực, mông cùng bộ phận sinh dục xuất hiện, lít nha lít nhít, khiến người ta rùng mình.

Cái hang quanh năm suốt tháng chịu hơi thở của đầu lâu ăn mòn, xuất hiện biến dị.

Hắn bỗng nhiên hiểu nguyên nhân khí thể thôi tình sinh ra, trải qua quanh năm suốt tháng hoan du tẩm bổ, tàn linh Mỹ Thần đạt được chất dinh dưỡng, từ đó sống lại.

"Cứu, cứu tôi…"

Sau lưng truyền đến một tiếng kinh hô, hai chân tinh linh nữ vương lún vào trong thịt mềm, đang từng chút một bị cắn nuốt, dung nạp.

Phẫn nộ, không cam lòng, thống khổ, khát vọng… Trương Nguyên Thanh cảm ứng được cảm xúc của tàn linh trong đầu lâu, biết đây là bản năng khát vọng sống lại của Mỹ Thần quấy phá.

Muốn cắn nuốt linh thể Mỹ Thần, xem xem có thể đạt được tình báo gì hay không? Trong lòng Trương Nguyên Thanh hơi to gan suy nghĩ.

Không, không có khả năng tìm đường chết!

Tàn linh Bán Thần, đã cách nhiều năm, sẽ không quá mạnh, nhưng ô nhiễm nhất định rất mãnh liệt, mình phải gìn giữ trạng thái tỉnh táo lý trí chinh phục phó bản… Dự cảm ở trong

cõi nào đó của Trương Nguyên Thanh, khiến hắn bỏ đi ý nghĩ lớn mật.

Hắn có loại cảm giác, nếu cắn nuốt tàn linh Mỹ Thần, trạng thái tinh thần của mình sẽ gặp vấn đề lớn.

Lúc này, cái đầu lâu chết đi vô tận năm tháng kia, vậy mà lại tỏa ra sinh cơ bừng bừng, máu thịt thối rữa biến thành da thịt trắng nõn, con ngươi tĩnh mịch xám trắng, trở nên sáng tỏ long lanh.

Ngũ quan tổ hợp lại, đẹp kinh tâm động phách.

Dục vọng của Trương Nguyên Thanh mãnh liệt đến mức không cách nào áp chế, hận không thể lao vào trong kích tình hoan du, mặc kệ đến bao nhiêu người, hoặc là tới có phải người hay không, đều có thể tiếp nhận.

Hắn không do dự nữa, mở ra tổ hợp kỹ năng Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần.

Ánh sáng vàng trong vắt tràn ngập mỗi một góc cái hang, bộ ngực, cái mông tròn cùng bộ phận sinh dục bị ánh nắng chiếu rọi, lập tức mất đi hoạt tính.

Khí tức của hắn trở nên cương liệt bá đạo, như là Chiến Thần uy nghiêm. Trương Nguyên Thanh ngưng tụ Nhật chi thần lực, hình thành cung cùng mũi tên, nhắm chuẩn đầu lâu Mỹ Thần, kéo dây cung, đồng thời dẫn bạo cảm xúc sợ hãi của tàn linh.

Gương mặt xinh đẹp không gì sánh được kia lộ ra sợ hãi cực hạn mãnh liệt, tiếng thét chói tai vang lên truyền ra tinh thần dao động:

“Quang Minh Thần! !”

Mũi tên màu vàng mang theo nhiệt độ cao khủng bố, trúng giữa hai hàng lông mày đầu lâu.

Trương Nguyên Thanh không cho đối phương cơ hội thở dốc, từ trong hòm đồ lấy ra một cây Lôi Mâu màu lam phát sáng, ở trong hồ quang nhảy lên ‘tanh tách’, ra sức ném.

“Ầm!”

Sấm sét nổ vang, tia sét dạng cây tràn ngập hơi thở hủy diệt bao phủ toàn bộ cái hang. Trong khoảnh khắc, bên tai Trương

Nguyên Thanh truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ một người của linh cảnh — Rừng Rậm Tinh Linh, số hiệu 73, độ khó đẳng cấp B, đang kết toán phần thưởng. »

« Phần thưởng đang kết toán… Thu được vật phẩm / đạo cụ: Ngọc Trai Tình Ái »

« Phần thưởng điểm kinh nghiệm: 3% »

« Nhiệm vụ chủ tuyến kết toán hoàn thành! »

« Kết toán xong! Năm phút sau rời khỏi linh cảnh… »

…

Tùng Hải.

Cục an ninh khu Khang Dương, Lý Đông Trạch mặc âu phục phẳng phiu màu xám nhạt, dùng đầu gậy chống gõ cửa phòng làm việc đội trưởng đại đội trị an, Trần Nguyên Quân.

“Xế chiều hôm nay có thời gian hay không?” Lý Đông Trạch mỉm cười nói: “Cậu có thể dẫn tôi đi gặp cha mẹ Lôi Nhất Binh.”

Mắt Trần Nguyên Quân sáng lên, buông xuống bút trong tay, nhíu mày nói:

“Tại sao lâu như thế?”

Mấy ngày trước, Lý Đông Trạch đưa ra một phương án: Dùng thôi miên để đánh thức ký ức của cha mẹ Lôi Nhất Bình.

Nếu như bọn họ thật sự từng hướng cục an ninh khu Khang Dương báo cảnh sát!

Trong thế giới linh cảnh hành giả, muốn khiến người ta quên một số chuyện, có rất nhiều loại biện pháp, mà phương thức đơn giản hiệu suất cao nhất, chính là thôi miên!

Thôi miên có thể khiến người ta quên một số việc, cũng có thể nhớ tới một số việc.

Trong mấy ngày này, Trần Nguyên Quân vẫn luôn chờ đợi Lý Đông Trạch trả lời.

Lý Đông Trạch nhún nhún vai, “Điều động Nhạc Sĩ cần hướng cấp trên xin, mà cấp trên mới tới, còn chưa hoàn toàn thích

ứng khu Khang Dương làm việc. Oh, my god, mỗi một đời cấp trên của tôi đều là Kiếm Khách, Kiếm Khách coi trọng nhất quy củ, hắn nhất định phải để tôi mang từ đầu đến cuối sự việc nói rõ ràng, sau đó kiểm tra đối chiếu sự thật, sau khi xác nhận sự thật mới phê chuẩn."

"Được rồi, phàn nàn cùng nói nhảm giữ lại làm xong việc lại nói sau." Trần Nguyên Quân đứng dậy, sải bước đi ra ngoài, "Dẫn tôi đi gặp Nhạc Sĩ kia."

"Cô ấy ngay tại bên ngoài tòa nhà hành chính." Lý Đông Trạch chống gậy, ở phía trước dẫn đường.

Chương 2987: A Binh mất tích (1)

Hai người đi ra khỏi tòa nhà hành chính, ánh mắt Trần Nguyên Quân quét qua, ở trên chỗ đậu xe bên trái cửa ra vào, trông thấy một người phụ nữ tươi sáng bắt mắt.

Cô mặc trang phục chính thức công sở vạt lệch màu trắng, giày gót thấp màu xám nhạt, cổ quấn khăn vuông Burberry, sống mũi cao đặt kính râm, kiểu tóc thời thượng đẹp mắt.

Dáng người cô cao gầy, làn da trắng bóc, mặc dù đeo kính râm, nhưng ngũ quan rõ ràng không tệ, là người đẹp chất lượng cao.

"Giới thiệu một lần, Tạ An Na, xuất thân Tạ gia, là một vị Nhạc Sĩ xuất sắc." Lý Đông Trạch cười đưa tay, hướng về phía Trần Nguyên Quân: "Đại đội trưởng cục an ninh chúng tôi, Trần Nguyên Quân."

Tạ An Na mỉm cười vươn tay, "Đây chính là Trần đội gặp được nghề nghiệp tà ác xông lên còn nhanh hơn linh cảnh hành giả, gặp nguy hiểm tránh so với linh cảnh hành giả còn chậm hơn? A, bây giờ nói linh cảnh hành giả cũng không có vấn đề nhỉ, dù sao cũng là bí mật công khai."

Lý Đông Trạch trêu chọc: "Tôi có một độ hoài nghi hắn là nghề nghiệp Nữ Thần May Mắn, đáng tiếc trong linh cảnh không có."

Trần Nguyên Quân làm đội trưởng trị an tay nắm thực quyền, lại ở tiền tuyến công tác, ở dưới bối cảnh tà giáo liên tiếp phát

sinh, hắn có tư cách tiếp xúc đến tin tức linh cảnh hành giả.

Nhưng trước mắt chỉ biết trận doanh Tà Ác cùng trận doanh Thủ Tự tồn tại, cùng tất cả tin tức nghề nghiệp siêu phàm của hai đại trận doanh.

Tình báo tầng cao hơn, hắn còn chưa có quyền hạn biết.

Sau khi biết linh cảnh hành giả tồn tại, Trần Nguyên Quân liền rất lo lắng người nhà của mình bị liên lụy, thậm chí bắt đầu sinh ra ý nghĩ đưa người nhà đến nông thôn.

Dựa theo tình báo hắn nắm giữ, nghề nghiệp tà ác hoặc là ở khu vực ít ai lui tới, hoặc là ẩn náu ở đô thị phồn hoa.

Nông thôn loại địa phương đã không xa xôi, cũng không phồn hoa này, ngược lại là tịnh thổ trước mắt khó được.

Hắn sẽ nghĩ như vậy là có đạo lý, cô cô giá trị bản thân không thấp, ở bên ngoài phấn đấu sự nghiệp, biểu đệ theo học ở học viện nổi tiếng Tùng Hải, dì trẻ công tác ở bệnh viện, ba người này đều có thể gặp nghề nghiệp tà ác tập kích.

Người trước tiếp xúc chính là nhân sĩ tinh anh của xã hội, hai người sau thì ở đơn vị nghề nghiệp tà ác ưa thích tập kích, mà bọn họ đều là người bình thường tay trói gà không chặt.

Lão phụ thân không đáng tin cậy mỗi ngày đi dạo ở bên ngoài, cũng có khả năng gặp phải nguy cơ.

Trong nhà an toàn nhất chính là ông bà nội cùng mẹ, phạm vi hoạt động của bọn họ hẹp, là tiểu cư dân bình thường đến không thể bình thường hơn nữa.

Trần Nguyên Quân nhìn chung quanh một phen, nói:

“Lên xe trước đi.”

Hắn đi về phía xe cách đó không xa, mang theo Lý Đông Trạch cùng Tạ An Na lái ra khỏi cục an ninh, Trần Nguyên Quân duy trì tốc độ xe không nhanh không chậm, mở miệng nói:

“Tạ nữ sĩ, Lý Đông Trạch nói hết tình huống cho cô rồi chứ?”

Tạ An Na liếc nhìn Lý Đông Trạch bên cạnh một lần, cười nói:

“Anh ta chỉ bảo tôi hỗ trợ thôi miên hai người bình thường, cũng yêu cầu giữ bí mật đối với lần hành động này.”

Trần Nguyên Quân gật gật đầu, mắt nhìn phía trước, nói:

“Là như vậy, chúng tôi ở lúc khôi phục kho số liệu, phát hiện một hồ sơ bị xóa bỏ, đó là một hồ sơ công dân mất tích. Công dân mất tích kia trước mắt còn chưa tìm được, nhân viên nội bộ xóa bỏ hồ sơ, cũng chưa điều tra ra.

“Tôi đã từng hỏi thăm gia đình công dân mất tích, kỳ quái là, người nhà của hắn căn bản không nhớ mình đã từng báo án.”

Tạ An Na sắc mặt nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Cho nên, các anh hoài nghi người nhà của người mất tích, có thể đã bị thôi miên, quên đi chuyện này.”

Lý Đông Trạch gật đầu: “Cũng có thể là người báo cảnh sát không phải người nhà của hắn, đây chính là một phương hướng khác.”

Ánh mắt Tạ An Na dạo qua một vòng ở trên thân hai người, mỉm cười thăm dò:

“Có thể khiến các anh để ý như vậy, công dân mất tích chỉ sợ không đơn giản nhỉ?”

Lý Đông Trạch và Trần Nguyên Quân đều chưa đáp lại, một người chuyên tâm lái xe, một người khác ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ…

Tùng Hải, phòng làm việc nào đó, trước cửa sổ sát đất.

Thiên Nhai Kiếm Khách nghe điện thoại, vừa ngắm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, vừa nói:

“Tình huống của Lôi Nhất Binh chính là như vậy, hắn vừa lúc cũng ở trong danh sách điều tra của ngươi, muốn đi nhà hắn thăm dò một phen hay không? Ta cũng rất tò mò, phần hồ sơ mất tích được phục hồi như cũ kia là chuyện thế nào.”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm lạnh lùng của Thuần Dương chưởng giáo:

“Trực giác nói cho ta biết, hắn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn không có quan hệ gì, dòng thời gian của hai người cũng không trùng hợp, Lôi Nhất Binh tháng tư năm ngoái ở tỉnh Giang

Nam mất tích, ngay lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa trở thành linh cảnh hành giả, hoặc vừa trở thành linh cảnh hành giả.”

Chương 2988: A Binh mất tích (2)

Thiên Nhai Kiếm Khách bình tĩnh nói:

“Trực giác nói cho ta biết, ngươi nên đi thăm dò một chút, đương nhiên, nếu như ngươi cho rằng trực giác của mình mạnh hơn trực giác của Kiếm Khách, vậy tùy ngươi.”

Thuần Dương chưởng giáo trầm mặc mấy giây, ‘hắc’ một tiếng:

“Ta không muốn lãng phí thời gian, nhưng gần đây điều tra không thu hoạch được gì, dù sao là muốn điều tra Lôi Nhất Binh, coi như đẩy sớm. Gửi địa chỉ gia đình hắn cho ta.”

Nói xong, hắn cúp điện thoại.

Khu Khang Dương, Bình Trực cư xá.

Trong chung cư cũ kỹ, Trần Nguyên Quân đứng ở trước cửa chống trộm hộ gia đình số 402, ấn chuông cửa.

“Kính coong ~”

Sau hai tiếng liên tục, tiếng bước chân truyền đến, một người phụ nữ trung niên ngoài năm mươi, trạng thái tinh thần không tệ mở cửa.

“Nguyên Quân, sao cháu lại tới đây?” Nhìn thấy Trần Nguyên Quân, bà lập tức lộ ra nụ cười, mặt mũi tràn đầy nhiệt tình, sau đó nhìn về phía Lý Đông Trạch cùng Tạ An Na, hỏi: “Bọn họ là?”

Trần Nguyên Quân giới thiệu: “Bọn họ là đồng nghiệp của cháu.”

Đồng nghiệp… Dì Chu thu liễm nụ cười, liền vội vàng hỏi: “Có phải có tin tức của A Binh hay không?”

Bà vội vàng bắt lấy cánh tay Trần Nguyên Quân, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Trần Nguyên Quân thấp giọng nói: “Dì Chu, chúng ta đi vào nói.”

Ba người vào nhà, Trần Nguyên Quân nghiêng đầu nhìn chung quanh, “Chú Lôi không ở nhà?”

“Cũng không phải cuối tuần, đi làm rồi.” Dì Chu từ trong ngăn tủ bàn trà rút ra chén dùng một lần, định pha trà cho bọn họ.

Trần Nguyên Quân khoát tay: “Không cần dì Chu, chúng cháu hỏi chút lời rồi đi luôn.”

Hắn đánh giá người phụ nữ, vui mừng nói: “So với mấy lần trước, khí sắc của ngài tốt hơn nhiều, mặc kệ Lôi Nhất Binh thế nào, người cùng Chú Lôi vẫn phải tiếp tục sống.”

Dì Chu thở dài nói:

“Trong khoảng thời gian này, nhờ có Nguyên Tử thường thường làm bạn với dì, khuyên bảo dì, nó nói, ngày nào đó A Binh trở về, thân thể dì lại gục ngã, vậy chuyện tốt cũng biến thành chuyện xấu.

“Dì phải bảo trọng thân thể, chờ A Binh trở về.”

Trần Nguyên Quân im lặng mấy giây, trong lòng âm thầm thở dài.

Kỳ thật, lấy kinh nghiệm phá án nhiều năm của hắn, Lôi Nhất Binh mất tích gần một năm, cơ bản tương đương tuyên bố đã chết.

Nhưng mặc kệ Lôi Nhất Binh sống hay chết, hắn đã đáp ứng Nguyên Tử phải tra được, liền nhất định sẽ tra được, thẳng đến khi xác nhận Lôi Nhất Binh đã chết.

“Dì Chu, lần này đúng là tới thăm.” Trần Nguyên Quân nhìn về phía Tạ An Na, nói: “Vị này là thầy trắc tả* rất xuất sắc của cục an ninh chúng cháu, cô ấy muốn hướng ngài tìm hiểu một phen tin tức của A Binh.”

* là một loại nghề nghiệp đặc thù, chủ yếu nhằm vào các loại hiện trường phạm tội làm trắc tả, thông qua một số tình huống, đặc thù, còn có rất nhiều dấu vết để lại ở hiện trường, sau đó phân tích ra giới tính, tuổi tác, hình thể bề ngoài, nghề nghiệp, cùng sở thích vân vân của phạm nhân.

Nói xong, hắn hướng nữ sĩ Nhạc Sĩ khẽ gật đầu, ra hiệu đối phương có thể bắt đầu biểu diễn.

Tạ An Na giống như ảo thuật, từ trong túi lấy ra một vật trang trí nhỏ "bánh xe Ferris*" màu bạc, cô không biểu lộ gì cả đặt vật trang trí lên bàn, đầu ngón tay kích thích bánh xe Ferris.

* giống như guồng đu quay khổng lồ thường thấy trong công viên, khu trò chơi

"Trước khi hỏi, cháu thích chơi món đồ chơi nhỏ một chút, hi vọng ngài bỏ qua cho." Cô cười nói.

"Không sao không sao…" Dì Chu nói ra, ánh mắt bản năng nhìn về phía bánh xe Ferris chuyển động.

Ánh mắt của bà hơi hoảng hốt, bánh xe Ferris tựa như biến thành vòng xoáy, hút linh hồn bà vào.

Trong mơ mơ màng màng, bà nghe thấy thầy trắc tả nữ giới trẻ tuổi hỏi:

"Lôi Nhất Binh là mất tích lúc nào?"

Dì Chu ánh mắt vô hồn, lẩm bẩm: "Năm ngoái, ngày 12 tháng 4."

Tạ An Na lại hỏi:

"Ngài nghĩ kỹ thêm chút nữa, Lôi Nhất Binh là mất tích lúc nào?"

Dì Chu một lần nữa đưa ra đáp án tương tự.

Tạ An Na cũng không sốt ruột, nói:

"Trần đội ở trong hồ sơ cục an ninh khu Khang Dương, phát hiện hồ sơ mất tích của Lôi Nhất Binh, là ngài báo cảnh sát à?"

Dì Chu đờ đẫn lắc đầu: "Không phải tôi."

Tạ An Na giọng điệu nhu hòa, "Ngài từng đi trong cục an ninh khu Khang Dương báo cảnh sát, ngài từng đi trong cục an ninh khu Khang Dương báo cảnh sát, ngài từng đi trong cục an ninh khu Khang Dương báo cảnh sát…"

Cô lặp lại trọn vẹn ba lần.

Dì Chu vẻ mặt đờ đẫn nói ra: “Tôi từng đi trong cục an ninh khu Khang Dương báo cảnh sát, ta từng đi trong cục an ninh khu Khang Dương báo cảnh sát…”

Bà đột nhiên lộ ra vẻ mặt thống khổ, thanh âm bén nhọn: “Tôi chưa từng báo cảnh sát, tôi chưa từng báo cảnh sát!”

Lông mày Tạ An Na nhảy lên, vội vàng trấn an: “Quên lời nói vừa rồi.”

Vẻ mặt Dì Chu lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Tạ An Na nghiêng đầu nhìn về phía hai đồng bạn, giọng điệu nghiêm túc:

“Vừa rồi tôi muốn thôi miên bà ấy, cưỡng ép rót vào cho bà ấy nhận biết mình bởi vì con trai mất tích, từng đi cục an ninh báo cảnh sát, dưới tình huống bình thường, bà ấy sẽ bị tôi thôi miên, tin tưởng mình quả thực từng báo cảnh sát.

Chương 2989: A Binh mất tích (3)

“Nhưng, bà ấy sinh ra mâu thuẫn mãnh liệt đối với tôi thôi miên, nhận biết chưa từng báo cảnh sát vượt trên nhận biết từng báo cảnh sát tôi rót cho bà ấy.

“Chuyện này chỉ có thể nói rõ, Nhạc Sĩ mạnh hơn tôi đã từng thôi miên bà ấy, để bà ấy kiên định tin tưởng mình chưa từng báo cảnh sát.”

Lý Đông Trạch hít vào một ngụm khí lạnh: “Tôi đoán đúng rồi.”

Trần Nguyên Quân sắc mặt nghiêm túc, thử dò xét nói:

“Có thể khiến bà ấy nhớ tới càng nhiều tin tức hơn hay không, ví dụ, là ai thôi miên bà ấy, bà ấy là lúc nào đi cục an ninh báo án. Tóm lại, tin tức càng nhiều càng tốt.”

Tạ An Na nhíu mày:

“Người thôi miên nàng đẳng cấp cao hơn tôi, muốn phá giải đối phương thôi miên, chỉ có thể làm nhập mộng thôi miên cấp độ sâu hơn, tôi có thể thử một lần, nhưng không nhất định có thể thành công.”

Đợi sau khi hai người gật đầu, Tạ An Na nhìn dì Chu, thanh âm mờ mịt nhu hòa:

"Dì Chu, dì mệt rồi, bây giờ mời dì nằm trên ghế sofa, nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật ngon… Dì sẽ ở trong mơ gặp gỡ con trai của mình, cũng nhớ tới tất cả mọi chuyện liên quan tới hắn…"

Nương theo thanh âm dẫn đường, dì Chu nằm trên ghế sofa, từ từ tiến vào mộng đẹp.

Thanh âm Tạ An Na mờ mịt êm ái, ở bên dẫn dắt bà:

"Bây giờ, dì sẽ chậm rãi nhớ lại tất cả mọi chuyện liên quan tới Lôi Nhất Binh, chuyện khi cậu ta còn bé, chuyện lúc cậu ta đi học, chuyện… Sau khi cậu ta mất tích.

"Bây giờ mời dì nhớ tới, ở sau khi dì đi cục an ninh báo án, dì lại gặp được ai? Người nọ khiến dì quên chuyện này, là ai?"

Dì Chu trầm mặc, trầm mặc, thật lâu không có trả lời.

Ngoài căn hộ 402, đầu cầu thang.

Người đàn ông đeo khẩu trang cùng mũ lưỡi trai tung người nhảy lên, biến mất không thấy nữa.

Hắn sau đó hiển hóa ở trong mộng cảnh của dì Chu.

Mộng cảnh trống rỗng, dì Chu đờ đẫn đứng thẳng bất động ở trong thế giới trống không này, như là một pho tượng.

Trong mộng cảnh trống không, không ngừng quanh quẩn tiếng của một người phụ nữ:

"Người nọ khiến dì quên chuyện này, là ai?"

Thuần Dương chưởng giáo "chậc chậc" hai tiếng, "Một Nhạc Sĩ Thánh Giả cảnh, thế mà chưa thể làm bà ta nhớ ra bất cứ chuyện gì. Sự việc Lôi Nhất Binh này liên lụy không đơn giản nha."

Hắn đi đến trước mặt dì Chu, đôi mắt che giấu sự điên cuồng nhộn nhạo lên gợn sóng vô hình: "Người khiến ngươi quên Lôi Nhất Binh mất tích là ai?"

Mộng cảnh của dì Chu bắt đầu xuất hiện biến hóa, cảnh vật nhanh chóng phác họa, xuất hiện phòng ngủ nhà dì Chu.

Trên giường, dì Chu tâm lực lao lực quá độ ngủ say.

Chỉ thế thôi.

“Người giật dây, là ở lúc bà ta chìm vào giấc ngủ hoàn thành thôi miên?” Thuần Dương chưởng giáo kinh nghiệm phong phú, lập tức giải đọc ra tin tức mộng cảnh cho.

Trong phòng khách, dì Chu nằm trên ghế sofa, rốt cuộc làm ra đáp lại:

“Tôi, không biết…”

Tạ An Na bất đắc dĩ nói với hai đồng bạn: “Có thể là năng lực tôi có hạn, có thể là bà ấy thế mà lại không biết mình bị ai thôi miên, linh cảnh hành giả muốn vô thanh vô tức thôi miên người phàm, biện pháp có quá nhiều loại.”

Lý Đông Trạch trầm ngâm một chút, nói:

“Vậy đổi cái vấn đề, ừm, hỏi bà ấy là lúc nào đi cục an ninh báo án.”

Tạ An Na dùng giọng điệu nhu hòa mờ mịt, hỏi:

“Lôi Nhất Binh mất tích, bà còn nhớ thời gian mình đi cục an ninh báo án không?”

Cô lặp đi lặp lại hỏi ba lần…

Trong mộng cảnh, Thuần Dương chưởng giáo chờ đợi một lát, thấy mộng cảnh trống rỗng, lập tức mượn nhờ mộng cảnh, giống vừa rồi trong mắt nhộn nhạo lên gợn sóng vô hình, lặp lại một lần vấn đề quanh quẩn ở trong mộng cảnh.

Lúc này, mộng cảnh đột nhiên xảy ra biến hóa, xuất hiện tòa nhà cục an ninh khu Khang Dương, xuất hiện dì Chu khuôn mặt lo nghĩ, lo lắng.

Bà nhanh chân chạy về phía nơi tiếp đãi, giọng gấp gáp nói:

“Đồng chí trị an viên, con tôi mất tích rồi!”

Nhân viên tiếp tân ngũ quan thanh tú liền vội vàng hỏi: “Xin hỏi mất tích vượt qua 48 giờ chưa, một lần cuối cùng liên lạc là lúc nào, ở đâu?”

Dì Chu lo nghĩ, nói: “Đã ba ngày rồi.”

Nhân viên tiếp tân nghiêm mặt, "Bà chờ một lát, tôi giúp bà liên hệ đồng nghiệp đội trị an."

Hình ảnh thay đổi, dì Chu ở trong văn phòng cục an ninh điền một phần ghi chép, bà ở trong cột thời gian viết xuống rõ ràng: ngày 14 tháng 7 năm 2019.

Trong phòng khách, trong lúc ngủ mơ dì Chu bỗng nhiên khóc rống lên:

"Ngày 14 tháng 7 năm 2019… Tôi nhớ rồi, tôi nhớ hết rồi, A Binh, A Binh bốn năm trước đã mất tích…"

Lôi Nhất Binh bốn năm trước đã mất tích? Trần Nguyên Quân có chút tê dại da đầu, con ngươi theo đó phóng đại, trong lòng không thể tránh khỏi dâng lên sự hoảng sợ.

Hắn cảm giác mình gặp sự kiện linh dị, nghe được chuyện ma.

Lôi Nhất Binh tháng tư năm ngoái ở ký túc xá đại học Hàng Châu mất tích, vậy mà sớm ở bốn năm trước đã mất tích? Không, con số chính xác là ba năm sáu tháng.

Chương 2990: Sau hai mươi ngày (1)

Lôi Nhất Binh kia trong đại học Hàng Châu là ai?

Lý Đông Trạch cùng Tạ An Na cũng lộ ra kinh ngạc, chấn động, rất hiển nhiên, dì Chu đáp nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Ai cũng không ngờ, phần hồ sơ công dân mất tích kia, là thành lập vào năm 2019.

Khó trách nhân viên xóa bỏ tìm không thấy, người tiếp đãi lúc trước, hoặc là đã nghỉ, hoặc là điều chuyển cương vị, có quá nhiều khả năng.

Trần Nguyên Quân vội vàng nói:

"Hỏi bà ấy, Lôi Nhất Binh là mất tích ở nơi nào.'

Tạ An Na giọng điệu nhu hòa mờ mịt, hỏi vấn đề này.

Dì Chu như nói mê nói:

“Ở, ở Hàng Châu… Nó thi đậu Hàng Châu đại học, kỳ nghỉ hè đi Hàng Châu chơi, nhưng, sau đó liền mất tích…”

Bà bỗng nhiên nhíu mày, lộ ra vẻ thống khổ, lẩm bẩm: “Tôi chưa báo cảnh sát, tôi chưa báo cảnh sát…”

Thanh âm càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kịch liệt, lông mi run rẩy kịch liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

Trong lòng Tạ An Na run lên, nói:

“Không ổn, tinh thần của bà ấy sắp hỏng mất, tôi thôi miên tựa như đã dẫn phát nguồn lực lượng kia trong cơ thể bà ấy khôi phục, linh thể người bình thường không chịu được hai luồng lực lượng dây dưa, lúc nào cũng có thể sụp đổ.”

Trong mộng cảnh, Thuần Dương chưởng giáo nhìn mộng cảnh khi thì bành trướng, khi thì co vào, nghe Nhạc Sĩ bên ngoài nói, cười nhạo một tiếng:

“Tự cho là đúng!”

Hắn đánh giá mộng cảnh cùng người phụ nữ trung niên, trầm ngâm mấy giây, chủ động lui ra khỏi mộng cảnh.

Đây không phải hắn quan tâm người phụ nữ trung niên chết sống, mà là manh mối có giá trị, nên “bảo hộ” thật tốt, chờ hắn tìm được càng nhiều manh mối hơn, làm rõ càng nhiều chi tiết hơn, trở lại truy vấn ngọn nguồn.

Trong lòng Trần Nguyên Quân quýnh lên, vội nói: “Trấn an bà ấy, để bà ấy quên chuyện ngày hôm nay.”

Tạ An Na gật gật đầu, tiến hành trấn an đối với dì Chu trạng thái cực độ không ổn định.

Chờ đến khi bà ấy hoàn toàn bình tĩnh trở lại, lâm vào ngủ say, ba người rón rén rời đi, đóng lại cửa chống trộm.

Trần Nguyên Quân dọc theo hành lang hơi chật hẹp đi xuống, sau khi rời tòa chung cư, hắn cùng Lý Đông Trạch đốt một điếu thuốc, trầm giọng nói:

“Anh thấy thế nào?”

Lý Đông Trạch hút tàn thuốc sáng lên, lại phun ra một ngụm khói trắng, chậm rãi nói:

“Ba năm rưỡi trước, Lôi Nhất Binh ở Hàng Châu mất tích, người nhà hướng cục an ninh khu Khang Dương báo án, sau đó hồ sơ mất tích bị xóa bỏ… Sau nữa, Lôi Nhất Binh hẳn là bị tìm được, thẳng đến tháng tư năm ngoái, lần nữa mất tích, trong vụ án này, có hai nơi không thích hợp.

Một, Hàng Châu mất tích, vì sao hồ sơ cục an ninh khu Khang Dương sẽ bị xóa bỏ?

Hai, Lôi Nhất Binh sau đó đã tìm được, như vậy, hành vi xóa bỏ hồ sơ, có phải vẽ vời cho thêm chuyện hay không? Trực tiếp hủy bỏ là được rồi.”

Nói đến đây, Lý Đông Trạch chợt nhớ tới một sự kiện:

“Có vị đồng nghiệp đã từng thảo luận với tôi án mất tích của Lôi Nhất Binh, Lôi Nhất Binh tính cách xúc động lỗ mãng, nhưng không quái gở, nhưng hắn sinh hoạt ở đại học Hàng Châu ba năm, độc lai độc vãng, rất ít xảy ra tiếp xúc nhiều với bạn học.

Trước sau tương phản, khiến người ta không hiểu. Chẳng qua, chúng tôi lúc trước cũng chưa thảo luận ra kết quả.”

Trần Nguyên Quân theo thói quen nhíu mày, nếp nhăn chữ Xuyên ở mi tâm càng thêm rõ ràng, hắn bây giờ cân nhắc muốn tiếp tục điều tra hay không, bởi vì Lôi Nhất Binh mất tích rõ ràng liên quan đến sự kiện linh cảnh hành giả.

Nguyên Tử chỉ là một người thường, nếu như cuốn nó vào trong đó, vậy cũng không tốt.

Lý Đông Trạch thu hồi suy nghĩ, nhìn Trần Nguyên Quân cũng đang trầm ngâm, nói:

“Cục an ninh Hàng Châu là cái phương hướng, cậu phụ trách lọc dần dần, tôi có thể ký tên cho cậu một phần văn bản tài liệu, cho cậu quyền hạn. Mặt khác, tôi cũng sẽ ở trong kho tài liệu nội bộ tổ chức điều tra việc này.”

…

Trong văn phòng rộng rãi sáng sủa, Thiên Nhai Kiếm Khách nằm ngửa ở ghế dựa cao, rơi vào trạng thái ngủ say.

Hắn ở trong mộng cảnh gặp được Thuần Dương chưởng giáo.

“Lựa chọn ở trong mộng cảnh giao lưu với ta? Xem ra ngươi phát hiện một chút tình báo có giá trị.” Thiên Nhai Kiếm Khách như có chút hiểu ra.

“Giúp ta tra một chút tư liệu của Lôi Nhất Binh, án mất tích của hắn là phía quan phương các ngươi tiếp nhận, hẳn là có tư liệu.” Thuần Dương chưởng giáo nói.

“Có quan hệ với Nguyên Thủy Thiên Tôn?” Thiên Nhai Kiếm Khách hỏi.

“Không có khả năng xác định, nhưng người này quả thực có gì đó quái lạ.” Thuần Dương chưởng giáo ‘hắc’ một tiếng: “Mẹ của hắn bị kẻ cấp bậc cao nghề nghiệp Nhạc Sĩ thôi miên, ta mượn nhờ đồng nghiệp của ngươi thôi miên, ở trong mộng cảnh hỏi được một chút tình báo.”

“Ta sẽ giúp ngươi tra.” Thiên Nhai Kiếm Khách nói: “Kỳ thật, ngươi muốn biết thân phận chân thật của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lý Đông Trạch kia chính là cửa đột phá tốt nhất, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước khi thành danh, đi theo hắn lăn lộn.”

Chương 2991: Sau hai mươi ngày (2)

Thuần Dương chưởng giáo cười ha ha một tiếng: “Ta không phải muốn định vị chính xác thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong hiện thực, ta muốn là khóa chặt mấy mục tiêu đáng ngờ, mặc kệ thật giả, trực tiếp bắt đi người nhà của hắn.”

Trực tiếp khóa chặt thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn, sẽ chỉ lần nữa lâm vào tuần hoàn.

“Vì sao?” Thiên Nhai Kiếm Khách hỏi.

“Ngươi không cần biết…” Bóng người Thuần Dương chưởng giáo nhanh chóng biến mất ở trong giấc mộng…

…

Cao ốc Hoàn Thành.

Câu lạc bộ spa dưỡng sinh, cậu quấn khăn tắm nằm trên giường đấm bóp, nhắm mắt hưởng thụ.

Bộ trưởng bộ ngoại giao Diana mặc quần ngắn màu sáng, áo chất tơ hơi trong suốt, bàn tay nhu hòa đấm bóp bả vai, lưng

ngài hội trưởng.

Ước chừng nửa giờ, Annie mặc âu phục nữ sĩ gõ cửa phòng.

Trong tay cô bưng một chồng tư liệu, đứng ở bên giường xoa bóp, nói:

"Đây là tiến triển chinh phục mới nhất của ngài Nguyên Thủy, tôi đều đã sửa sang lại."

Ngài hội trưởng mở mắt ra, ngồi dậy, tiếp nhận tư liệu Annie đưa tới, chỉ là nhìn một cái, liền không nhịn được cười ra tiếng:

"Rừng Rậm Tinh Linh? Phó bản đầu tiên nó chọn là Rừng Rậm Tinh Linh? Diana, sao cô không nhắc nhở nó?"

Diana hé miệng cười một tiếng, dịu dàng nói:

"Phó bản cấp B không cần nhắc nhở, dù sao hắn sẽ không lỗ, hơn nữa, độ khó của Rừng Rậm Tinh Linh, đối với nghề nghiệp Ái Dục mà nói có chút BUG, để hắn hỗ trợ chinh phục, chưa hẳn không phải một chuyện tốt."

Nhiều năm trước, cô từng tiến vào Rừng Rậm Tinh Linh, nhưng ở sau khi hiểu rõ cơ chế phó bản, liền dùng ngọc phù truyền tống thoát ly linh cảnh, vì thế mất một lượng lớn điểm kinh nghiệm.

Nghề nghiệp Ái Dục có hai con đường, theo thứ tự là "Ái" cùng "Dục", thứ trước giữ mình trong sạch, tăng lên sức quyến rũ của bản thân, treo giá, lấy tấm thân nguyên vẹn hầu hạ đại lão.

Không phải thiên tài kinh tài tuyệt diễm, không phải đại lão quyền hành ngập trời, tuyệt đối không có khả năng lọt mắt của các cô.

Người sau là loại hình túng dục, không ngừng tìm kiếm đàn ông vui vẻ, ngủ một cái điều khiển một cái, chỉ túng dục không để ý tình cảm, kẻ thần phục dưới váy vô số, lại được xưng là: nữ vương.

Mục tiêu Diana chinh phục luôn là Bán Thần duy nhất của nghề nghiệp Hư Không, làm sao có thể thất thân ở trong phó bản cấp B.

Mà nghề nghiệp Ái Dục đi tuyến đường "túng dục", tiến vào Rừng Rậm Tinh Linh, căn bản không có khả năng chống cự khí thể thôi tình ảnh hưởng, cuối cùng biến thành con thú giống cái dưới thợ săn tiền thưởng điều khiển, trở thành công cụ tình dục.

Hoặc là ở trong chống cự bị thợ săn tiền thưởng giết chết.

Phó bản sau lần đầu thông quan, độ khó sẽ quay đầu xuống dốc, mặc dù điểm kinh nghiệm ban thưởng cũng sẽ giảm xuống, nhưng đối với linh cảnh hành giả mà nói, an toàn vĩnh viễn cao hơn thăng cấp.

Diana cười nói:

"Ở sau khi phát hiện có phó bản chuyển đổi giới tính, hắn liền một lần nữa điều chỉnh loại hình và số lượng chinh phục phó bản, Annie sửa sang lại, là tuyến đường chinh phục phó bản sau khi đổi mới."

Ngài hội trưởng "Ừm ừm hai tiếng, tiếp tục đọc tư liệu.

« Diễm Hậu »

« Số hiệu: 66 »

« Cấp bậc độ khó: A »

« Loại hình: Một mình (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Giết chết Diễm Hậu, khôi phục sự thống trị của quốc vương. »

« Giới thiệu linh cảnh số 66: Sau khi quốc vương chết, Diễm Hậu xinh đẹp tuyệt luân nắm giữ quốc gia, nàng ghen ghét thiếu nữ xinh đẹp, nguyền rủa tất cả thiếu nữ trong vương quốc mọc đầy tàn nhang, nàng bắt thiếu niên anh tuấn về hoàng cung, mỗi ngày trải qua cuộc sống phóng túng, đại thần, binh sĩ trong vương quốc đều là tùy tùng của Diễm Hậu. Nghe nói, cách mỗi 30 ngày, Diễm Hậu sẽ ở trong vương cung dùng thân thể khao thưởng bọn họ. »

Diana nói:

"Phó bản này không liên quan đến thay đổi giới tính, căn cứ phương án phó bản hắn cho, thân phận của Nguyên Thủy ở

trong phó bản là một thiếu niên u buồn, Diễm Hậu rất sủng hạnh hắn, đến mỗi đêm đều muốn vui vẻ với hắn.

Nguyên Thủy nói, Diễm Hậu có bí pháp thải dương đặc thù, thiếu chút nữa hút hắn thành người khô."

Ngài hội trưởng cảm khái nói: "Thật phóng đãng nha, khó trách truyền nhân của tôi ưa thích như vậy."

Diana liếc hắn một cái, "Tôi cảm thấy anh có thể hướng truyền nhân của mình học tập nhiều hơn."

Ngài hội trưởng làm bộ chưa nghe thấy, lật qua trang kế tiếp:

« Bê bối cung đình »

« Số hiệu: 81 »

« Cấp bậc độ khó: B »

« Loại hình: Một mình (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Giải trừ nữ phù thủy nguyền rủa, cũng tiêu diệt nữ phù thủy. »

« Giới thiệu linh cảnh số 81: Đã từng có một nữ phù thủy xinh đẹp, muốn gả cho quốc vương nước Dara, trở thành vương hậu, nhưng quốc vương càng ưa thích cô gái thiện lương đơn thuần, từ chối nữ phù thủy. Nữ phù thủy tức giận hạ xuống nguyền rủa, các đời sau của quốc vương, đời đời kiếp kiếp làm việc cẩu thả, con của bọn họ ngu như lợn, ghê tởm như quỷ. »

…

Chương 2992: Sau hai mươi ngày (3)

« Nữ Yêu cốc »

« Số hiệu: 34 »

« Cấp bậc độ khó: A »

« Loại hình: Một mình (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Thoát đi Nữ Yêu cốc. »

« Giới thiệu linh cảnh số 34: Ở trong thung lũng núi sâu, có một đám nữ yêu cường đại sinh sống, bọn họ có thể sai khiến

sói đói, có thể hóa thân dơi, có thể khống chế ác long, bọn họ phẫn nộ có thể tùy tiện phá hủy một vương quốc. Họ cường đại xinh đẹp, có dục vọng sinh sôi mãnh liệt, ưa thích bắt cóc thiếu niên quốc gia xung quanh, nuôi nhốt ở trong thung lũng làm nô lệ, để bọn họ giải trí. »

Diana nói:

“Phó bản này tựa như sinh ra bóng ma tâm lý cực mạnh đối với hắn, hắn nói mình sau khi vào phó bản, đã thành một nô lệ, đẳng cấp và hòm đồ đều bị phong ấn. Nữ yêu trong thung lũng chẳng những háo sắc, hơn nữa còn tàn bạo, hơi không cẩn thận sẽ bị giết.”

Ngài hội trưởng lắc đầu, kiêu ngạo nói:

“Truyền nhân của tôi có được tuyệt kỹ cúi đầu liền bái, nữ yêu hung tàn nữa cũng sẽ thích nó, tôi hoàn toàn không lo lắng an nguy của nó.”

Diana bất đắc dĩ nói:

“Sau khi thoát ly phó bản, tôi cảm giác ánh mắt hắn nhìn tôi có một chút ghét bỏ như vậy, tựa như sinh ra tâm lý ghét phái nữ.”

Ngài hội trưởng giật mình: “Như vậy xem ra, quả thực thể xác tinh thần đều đã bị thương nặng.”

Hắn nhanh chóng lật hết tư liệu tiếp theo, nói: “Dựa theo đẳng cấp những phó bản này đến xem, nó cũng sắp cấp 8 rồi, bây giờ chinh phục đến một giai đoạn nào rồi?”

Cách lúc Nguyên Thủy tiến vào phó bản Hiệp Hội Mỹ Thần, đã qua hai mươi ngày.

Trong khoảng thời gian này, hắn lấy tốc độ ổn định, chinh phục bảy phó bản cấp B, ba phó bản cấp A, trong lúc đó xen lẫn mấy cái phó bản cấp C xem như nghỉ phép.

Nguyên Thủy Thiên Tôn điểm kinh nghiệm ban đầu 50%, cũng sắp lên cấp 8 rồi.

Thật ra nếu như dựa theo độ khó của Thục Sơn Nam Uyển, hoặc Vua Mất Nước, ba cái phó bản cấp A đủ để tấn thăng cấp 8.

Nhưng hai cái trước đối ứng là phó bản cấp 8 bậc A, không phải cấp 7, Nguyên Thủy một mình vào phó bản, không có khả năng gặp phó bản ban thưởng phong phú như vậy nữa.

Diana trả lời:

"Lần gần đây nhất thoát ly phó bản, điểm kinh nghiệm là 97%, ngay tại hôm qua, hắn tiến vào phó bản cấp S "Đảo Paphos đắm chìm", nếu như thuận lợi, trong nửa tháng có thể thoát ly phó bản."

Ngài hội trưởng 'Ừm' một tiếng, buông xuống tư liệu, hỏi:

"Nghe nói tổ chức tà ác của đại khu thứ nhất, gần đây có chút không an phận?"

Diana gật đầu, gương mặt xinh đẹp không còn quyến rũ, chuyển thành nghiêm túc bàn luận chính sự:

"Căn cứ tin tức cục an ninh quốc gia truyền cho chúng tôi, cùng dùng thủ đoạn siêu phàm phát hiện tình huống, thành viên Giáo Hội Vĩnh Dạ, liên tục xuất hiện ở nơi Vĩnh Dạ Giáo Hoàng ngủ say, không biết đang mưu đồ cái gì?"

Ngài hội trưởng suy tư mấy giây, nói: "Cũng có thể là cái gì cũng không có mưu đồ, chỉ là cố ý hấp dẫn sức chú ý của các người, phủ thêm một tầng màu sắc tự vệ cho mưu đồ thật sự của bọn họ."

Trong ba tổ chức tà ác lớn của đại khu thứ nhất, Giáo Hội Vĩnh Dạ là an phận nhất, cũng không phải bọn họ thiện lương, mà là đặc tính tuyệt đối của nghề nghiệp, Vĩnh Dạ cấp độ càng cao, càng dễ dàng tiến vào ngủ say.

Khi nghề nghiệp Vĩnh Dạ bước vào Bán Thần cảnh, đặc tính tịch diệt hết thảy, sẽ làm Vĩnh Dạ Giáo Hoàng lâm vào ngủ say, mang bản thân cùng mọi thứ chung quanh kéo vào trong tịch diệt sẽ không bao giờ thức tỉnh nữa.

Đương nhiên, lấy cấp bậc trước mắt của Dạ Hoàng, còn chưa làm được trình độ tịch diệt cả thế giới.

Nhưng muốn đánh thức Dạ Hoàng, dường như khả năng rất nhỏ, ít nhất mấy chục năm nay, Giáo Hội Vĩnh Dạ chưa bao giờ thành công đánh thức Dạ Hoàng.

Bom hạt nhân cũng chưa đánh thức được hắn.

“Ngũ Hành minh bên kia, gần đây có cho anh áp lực không?” Diana hỏi.

“Ha ha, bọn họ cũng không tìm được tôi.” Ngài hội trưởng cười lạnh một tiếng.

Diana cười khổ nói: “Nhưng Thiên Phạt cho Hiệp Hội Mỹ Thần áp lực không nhỏ, Thiên Phạt và Ngũ Hành minh hẳn là đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó, lựa chọn nâng đỡ Thái Nhất môn chủ. Bọn họ muốn sớm mở ra phó bản Thái Dương, không muốn trải qua một lần sự kiện điểm đạo đức biến mất nữa.”

Ngài hội trưởng đứng dậy, đi đến trước cửa sổ sát đất, chậm rãi nói:

“Điểm đạo đức, thật ra không quan trọng như vậy.”

Điểm đạo đức không quan trọng như vậy? Diana sửng sốt một phen, áp sát tới, ôm lấy lưng hội trưởng, vừa ăn đậu hũ, vừa dùng giọng điệu làm việc hỏi:

“Vì sao?”

Điểm đạo đức là công năng quan trọng trói buộc linh cảnh hành giả, là mỏ neo giữ gìn trật tự ổn định.

Ngài hội trưởng thở dài, “Cơ chế điểm đạo đức, là hướng linh cảnh hành giả cả thành phố, thậm chí cả thế giới công bố vị trí mục tiêu, cùng cho thưởng săn giết ban kếch xù. Nếu như đối tượng bị truy nã là Bán Thần thì sao?”

Diana nói: “Sự kiện Phong Lôi Song Thần kia sẽ tái diễn.”

Chương 2993: Đều tự cố gắng (1)

“Không, cô sai rồi.” Ngài hội trưởng từ trong hư không kéo tới một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng lay động, “Phong Lôi Song Thần là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn Bán Thần thủ tự vội vàng không kịp chuẩn bị. Mặc kệ là trận doanh Thủ Tự, hay trận doanh Tà Ác, khi đó đều không có ý nghĩ cá chết lưới rách, chỉ muốn đi săn Phong Lôi Song Thần, thu hoạch được một phần thưởng lớn.

“Nhưng bây giờ khác biệt, nếu có một Bán Thần nghề nghiệp tà ác, ở giờ phút này bị linh cảnh truy nã, cô cho rằng Bán Thần trận doanh Tà Ác sẽ chọn bảo hộ, hay là săn giết?”

Diana nghĩ một chút, nói:

“Trước kia mà nói, Bán Thần trận doanh Tà Ác sẽ chọn săn giết, bây giờ… Tôi cho rằng là điều sau.”

Ngài hội trưởng thở dài nói:

“Cho nên điểm đạo đức đã vô dụng, các Bán Thần của hai trận doanh lớn, trực tiếp ở thế giới hiện thực nhấc lên quyết chiến, toàn bộ thế giới đều sẽ bởi vậy hủy diệt, a, còn quan tâm điểm đạo đức cái gì.

Hòa bình bây giờ, là thời cơ hai bên đều đang đợi, vận sức chờ phát động, bởi vậy duy trì cân bằng vi diệu.”

Thật ra trước kia cũng thế, trước kia hai trận doanh lớn đều đang đợi Thái âm cùng Tinh Thần quy vị, còn chưa phải lúc lật bàn, cho nên mới bị điểm đạo đức hạn chế.

Diana suy tư mấy giây, khó hiểu nói:

“Đã như vậy, vị Thái âm Chi Chủ kia của Ám Dạ Mân Côi vì sao kiên trì không ngừng đánh hạ Bảng Công Đức?”

Ngài hội trưởng cười khẩy một tiếng:

“Bí ẩn điểm công đức gây ra hỗn loạn ở thế giới hiện thực, chỉ là đi kèm mà thôi. Điều Linh Thác thật sự muốn chính là tấm Bảng Công Đức kia, đó là đạo cụ loại nhân quả Thái Dương Chỉ Chủ nắm giữ, thu được nó, Linh Thác mới có thể tranh đoạt ngai báu Thái Dương với Thái Nhất môn chủ có được mảnh vỡ La Bàn Quang Minh.”

Diana nhìn chằm chằm hắn, tò mò nói:

“Linh Thác muốn chiếm cứ điểm đạo đức, Thái Nhất môn chủ lại có mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, vậy Thái Dương Chỉ Chủ chúng ta nâng đỡ, lại có cái gì đây?”

Ngài hội trưởng lắc ly rượu đỏ, nhìn thành thị ngoài cửa sổ nơi xa, trầm mặc không nói.

…

Thư phòng Nguyên Soái.

Phó Thanh Huyên ngồi ở trên ghế dựa mềm, đôi chân dài đi giày boot cổ cao gác lên mép bàn đọc sách, ánh mắt của cô nhìn qua hư không, con ngươi không có tiêu cự.

Cô đang nhìn bảng giao diện bang phái.

"Thông quan sáu cái cấp B, hai cái cấp A, Phó Thanh Dương tiểu tử này, tiến bộ rất nhanh nha." Trong miệng Phó Thanh Huyên ngậm kẹo chocolate, hơi kinh ngạc.

Xem ra phó bản Thục Sơn Nam Uyển cùng Vua Mất Nước khiến hắn tích lũy nội tình nhất định, lại thêm cái Áo Choàng Kiếm Sư kia cô cũng nhìn mà thèm, phó bản cấp A đối với Phó Thanh Dương bây giờ mà nói, tất nhiên nguy cơ trùng trùng, nhưng cũng không phải không cách nào đánh hạ.

"Hắn bây giờ điểm kinh nghiệm khoảng 50%, muốn ở nửa tháng sau tấn thăng cấp 9, chỉ có vào phó bản cấp S." Phó Thanh Huyên lướt tên phó bản, bảng giao diện dừng lại ở phó bản cấp S: « Cô Quân Phấn Chiến* »

* một mình chiến đấu hăng hái

Đây là phó bản cuối cùng Phó Thanh Dương trước khi vào phó bản an bài cho bản thân.

Không phải Tiền công tử cuồng vọng tự đại, mà là trải qua tính toán nghiêm mật.

Đầu tiên, "Cô Quân Phấn Chiến" là phó bản loại chiến tranh cỡ lớn, bài binh bố trận là Yển Sư sở trường nhất, có đầy đủ thời gian công thủ, hòa giải, chế định kế hoạch.

Không giống Thục Sơn Nam Uyển phó bản loại hình vượt ải này, độ khó toàn nén lại ở trong hai ba cửa ải.

Tiếp theo, sau khi thu hoạch được Trảm Tiên Phi Đao (tiêu hao phẩm), Thất Tỉnh Đăng Trận (tiêu hao phẩm) cùng Kim Long Kiếm, Phó Thanh Dương có được Áo Choàng Kiếm Sư hoàn toàn có chiến lực chém giết cấp 9 sơ kỳ.

Mà so với Vua Mất Nước độ khó vượt mức, phó bản cấp S nhiều nhất tăng thêm số lượng cấp 9 sơ kỳ, không có khả năng xuất hiện boss cấp 9 trung kỳ.

Bởi vậy, Phó Thanh Dương nếu như giỏi dùng mưu kế phân hóa kẻ địch trong phó bản, dần dần đánh tan boss, liền có xác suất thông quan phó bản cấp S.

Chẳng qua, đối với em trai càng ngày càng có tiền đồ, Phó Thanh Huyên không có chút nào mừng rỡ, nhai kẹo chocolate, lẩm bẩm:

"Mới lên cấp 9 cũng chỉ có phần làm bia đỡ đạn, một khi tham dự vào trong quyết chiến, tỉ lệ tử vong tăng vọt, còn không bằng làm người ngoài cuộc chờ đợi kết quả, ít nhất tỷ lệ sống sót lớn hơn."

Cô ở trong lòng thở dài, nhưng đứa em trai cả đời hiếu thắng này, là tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Cuộc đời của hắn chỉ có hai loại kết cục, hoặc là làm người thắng vinh quang vô hạn, hoặc là oanh oanh liệt liệt da ngựa bọc thây.

Lúc này, bên tai cô truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Vạn Kiếm Các xin tiến vào thư phòng! »

Vạn Kiếm Các là ID linh cảnh của đại trưởng lão Bạch Hổ binh chúng, Kiếm Các trưởng lão đã từng là vị duy nhất trong thập lão rất có hảo cảm đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 2994: Đều tự cố gắng (2)

Phó Thanh Huyên khẽ nhíu hàng lông mày khí khái bừng bừng, vội vàng cầm lên trà sữa, 'soạp soạp' mấy ngụm, súc sạch sẽ chocolate trong miệng, tiếp lấy vung bàn tay lên.

Đồ ăn vặt, món điểm tâm ngọt, trà sữa cùng tiểu thuyết manga trên bàn, nhao nhao bay về phía giá sách.

Giá sách tiếp nạp những vật này, sau đó "Răng rắc" quay người, những sách giải trí đủ chủng loại kia biến thành sách báo nhân văn, khoa học, vật lý, chính trị, binh pháp cấp cao hơn.

Phó Thanh Huyên chỉnh sửa tư thế ngồi, thông qua thỉnh cầu của Vạn Kiếm Các trưởng lão.

Một giây sau, Kiếm Các trưởng lão tóc trắng như tuyết, đã có khí chất trưởng giả ôn hòa, lại có khí khái lão soái nghiêm túc, xuất hiện ở trong thư phòng trắng xóa vô biên vô tận.

Phó Thanh Huyên thuần thục hỏi: "Chuyện gì?"

Cô phần lớn thời gian đều rúc ở trong phó bản thư phòng, dùng đồ ngọt calories cao giải trí bản thân, tiểu thuyết cùng manga đọc phát chán rồi, liền luyện kiếm ngộ kiếm.

Nội bộ quan phương có quyết nghị trọng đại, hoặc bên ngoài xảy ra việc lớn, Kiếm Các trưởng lão liền sẽ vào thư phòng báo cáo.

Bây giờ Kiếm Các trưởng lão tới, nói rõ bên ngoài xảy ra việc lớn cần minh chủ quyết đoán, tham dự.

Kiếm Các trưởng lão trầm giọng nói:

"Thái Nhất môn chủ muốn ở ba ngày sau tổ chức hội nghị Bán Thần thủ tự của đại khu thứ hai."

…

Bàng Giải thị, Tạ gia lâm viên.

Tạ Linh Hi bồi tiếp mẹ tản bộ ở lâm viên trở về, đi thẳng đến thư phòng phụ thân Tạ Tô.

Ở trong thư phòng cửa sổ điêu khắc, treo đầy tranh chữ, bày biện bình sứ Thanh Hoa, đốt đàn hương, trông thấy Tạ Tô nâng bút múa bút, viết ở giấy Tuyên trải ra:

"Khê vân sơ khởi nhật trầm các, Sơn vũ dục lai phong mãn lâu*."

* Mây khe vừa nổi, trời sau gác,

Mưa núi sắp qua, gió khắp lầu.

"Cha ~" Tạ Linh Hi như én non về rừng, ôm lấy cánh tay Tạ Tô, làm nũng nói: "Cọp cái nhà cha lại bắt nạt con, cướp đi Nước Hoa Mị Lực của con."

Tạ Tô nhìn chăm chú chữ của mình, "Là nghề nghiệp Nhạc Sĩ, hay nghề nghiệp Ái Dục?"

"Nghề nghiệp Ái Dục." Tạ Linh Hi nói.

Cô vừa rồi hướng mẹ khoe khoang Nước Hoa Mị Lực, đó là đạo cụ Nguyên Thủy ca ca tặng cho cô, phun Nước Hoa Mị Lực, có thể làm người khác phái chung quanh sinh ra hảo cảm mãnh liệt đối với mình.

Là bảo vật tất cả phụ nữ đều tha thiết ước mơ.

Tạ mụ mụ nghe, nói: Ai nha, đúng là bảo bối tốt, con lấy ra xem.

"Con còn nhỏ, đồ vật nghề nghiệp Ái Dục, tốt nhất đừng đụng vào." Tạ Tô thản nhiên nói.

"Đụng vào sẽ như thế nào?"

"Đụng vào sẽ học cái xấu."

"Hì hì, con đi tìm Nguyên Thủy ca ca học cái xấu."

"A, lão tổ tông trước mấy ngày còn nói với cha, toàn bộ Tạ gia vô dụng nhất chính là con. Cô nương Tạ gia, ngoắc ngoắc ngón tay, người đàn ông nào không động lòng?"

"Hừ, con nếu là Bán Thần, con ngoắc ngoắc ngón tay, Nguyên Thủy ca ca cũng tới nha." Tạ Linh Hi cau mũi một cái, biết điều lướt qua đề tài, hỏi:

"Cung chủ tỷ tỷ chinh phục đến phó bản nào rồi?"

Cô tới tìm cha, chủ yếu là tìm hiểu một phen tình hình gần đây của cung chủ tỷ tỷ.

Phụ thân Tạ Tô là gia chủ Tạ gia, cũng là phó bang chủ bang phái Tạ gia, có được quyền hạn xem xét tình huống chi tiết chinh phục phó bản.

"Qua một cái phó bản cấp A nữa liền cấp 8, sau nửa tháng, có thể tích lũy bao nhiêu điểm kinh nghiệm thì tích lũy bấy nhiêu, như vậy con bé dung nạp thân thể Oa Hoàng xác xuất thành công cũng sẽ cao hơn chút." Tạ Tô thản nhiên nói: "Cung chủ chọn phó bản rất ổn thỏa, không có nguy hiểm lớn."

Bản thân Chỉ Sát cung chủ cũng không phải là cấp 7 sơ kỳ, ở sau khi trải qua phó bản Thục Sơn Nam Uyển cùng Vua Mất Nước, kinh nghiệm tích lũy càng thêm phong phú, bây giờ thuận lợi đột phá cấp 8, cũng không còn gì khó nữa.

Nhưng muốn tấn thăng cấp 9, thì không có khả năng.

Một phương diện là thời gian có hạn, một phương diện khác nội tình không đủ.

Cấp bập của cô còn không cách nào phát huy uy lực thật sự của Luyện Yêu Hồ, nhiều nhất xem như đạo cụ phục sinh sử dụng, mà ở trong phó bản độ khó cao, phục sinh chỉ là chết thêm một lần thôi.

“Cấp 8 nha ~” Tạ Linh H¡ không ngừng hâm mộ, nếu như cô là Chúa Tể tốt biết bao nhiêu, Nguyên Thủy ca ca nhất định sẽ nể trọng cô, ý lại cô, phong cô một chức quý phi gì đó.

…

Sa mạc Tây Bắc!

Trong nhà cấp bốn do gạch đất xây lên, Sợ Hãi Thiên Vương ngồi bên bàn, lấy tay chỉ đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hắn sau đó xuất hiện ở trong mộng cảnh, trông thấy bầu trời phản chiếu một bóng người khổng lồ mặc áo bào đen, ở trên cao nhìn xuống quan sát mình.

Bóng người mặc áo bào đen chiếm cứ nửa bầu trời, phát ra thanh âm hùng hồn mênh mông:

“Ba ngày sau, Thái Nhất môn chủ sẽ triệu tập Bán Thần trận doanh Thủ Tự nghị sự.’

Mộng cảnh tan vỡ.

Sợ Hãi Thiên Vương mở mắt, thấp giọng lẩm bẩm: “Lão già kia muốn có động tác rồi?”

Vẻ mặt của hắn theo đó trở nên nghiêm túc.

Chương 2995: Nửa người nửa thần (1)

Trong trận doanh Thủ Tự cùng Tự Do, đều có một vị Bán Thần bị bọn họ trêu chọc thành bé trong suốt, một vị là Dạ Hoàng của Giáo Hội Vĩnh Dạ, một vị chính là Thái Nhất môn chủ.

Người trước đã ngủ say mấy chục năm.

Người sau thì chỉ ở hai mươi năm trước, lúc Tu La bị bom hạt nhân đánh thức vào kinh tìm tổ chức quan phương, chính phủ

tính sổ, liên thủ với Hỏa Thần ngăn trở Tu La.

Sau đó liền bế quan lâu dài, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Nhưng các Bán Thần trận doanh Tà Ác đều biết, vị Tinh Thần Chi Chủ này đánh cờ vô thanh, hắn không phải không ra tay, chỉ là có rất ít người có thể thấy rõ đường cờ của đối phương.

Bây giờ, Tinh Thần Chi Chủ đã có động tác.

"Ầm ầm!"

Tiếng đập cửa kịch liệt vang lên, Sợ Hãi Thiên Vương thu liễm mạch suy nghĩ, nói: "Vào đi!"

Đẩy cửa đi vào là Ma Nhãn, hắn mặc áo ngủ màu đen, trên trán đeo băng đô vận động, vẻ mặt còn có mỏi mệt, ánh mắt lại sáng ngời. Ma Nhãn Thiên Vương mới từ một phó bản cấp A đi ra, bị thương không nhẹ, sau khi thoát ly linh cảnh, ngủ một lần chính là ba ngày.

Trước mắt điểm kinh nghiệm của hắn là 64%, cách cấp 9 còn một đoạn đường rất dài.

Sợ Hãi Thiên Vương cười nói:

"Ta vừa nhận được tin tức, Tinh Thần Chi Chủ sẽ ở ba ngày sau, triệu tập Bán Thần thủ tự họp, chậc, chấp gặp kì ngộ một cái một giáp, rốt cuộc không kiềm chế được rồi."

Ma Nhãn Thiên Vương đánh giá hắn: "Ngươi nói cho ta biết cái này làm gì, quay về Binh Chủ giáo là đùa ngươi chơi, lão tử có lý tưởng cùng tổ chức càng cao thượng hơn, chướng mắt các ngươi đám lão hán Tây Bắc này."

Sợ Hãi Thiên Vương nhếch khóe miệng, "Ý của ta chính là, ngươi thăng cấp quá chậm, Chúa Tể cấp 8 có thể làm cái gì? Vật hi sinh mà thôi. Cái gọi là lý tưởng cao thượng của ngươi, ở trong mắt chúng ta không đáng một đồng, bởi vì lý tưởng của kẻ yếu, đối với cường giả mà nói đưa tay có thể lật tung."

"Cho nên?" Ma Nhãn Thiên Vương bực mình.

"Cho nên có hứng thú vào phó bản cấp S hay không?" Sợ Hãi Thiên Vương nói:

“Ngươi biết ta từng là Kiếm Khách, nhưng ở trong phó bản nhiều người độ khó cao nào đó gặp tồn tại vĩ đại ảnh hưởng, từ đó chuyển đổi nghề nghiệp, trở thành Yêu Mê Hoặc.

Tồn tại vĩ đại ảnh hưởng đối với linh cảnh có hạn, chỉ ở trong số rất ít mấy phó bản có thể thẩm thấu ra lực lượng. Một khi nghề nghiệp tự do tiếp xúc lực lượng của hắn, sẽ thu hoạch vô tận.”

Ma Nhãn Thiên Vương giật mình: “Ngươi muốn nói cái gì?”

“Trong phó bản cấp S Trận Chiến Trác Lộc của Binh Chủ giáo, có lực lượng của vị tồn tại kia lưu lại, thu được nó tán thành, ngươi liền có thể trở thành Yêu Mê Hoặc thật sự.” Sợ Hãi Thiên Vương mê hoặc nói: “Có hứng thú đi vào hay không?”

Ma Nhãn Thiên Vương trầm mặc mấy giây, bỗng nhiên ‘ha’ một tiếng:

“Ngươi muốn gạt ta vào phó bản cấp S, sau đó chết ở bên trong.”

Không đợi Sợ Hãi Thiên Vương nói chuyện, hắn nhếch miệng cười:

“Nhưng ta có lý do gì từ chối đâu, từ chối một người chủ động mang đồ đao đưa tới.”

Gương mặt tuấn tú của Sợ Hãi Thiên Vương lộ ra nụ cười nghiền ngẫm:

“Nếu như ngươi có thể từ trong phó bản Trận Chiến Trác Lộc đi ra, ta rất hoan nghênh ngươi tới giết ta. Mỗi người phải có mục tiêu của mình không phải sao, tựa như người ta muốn giết, vĩnh viễn là Phó Thanh Huyên.”

Ma Nhãn Thiên Vương “chậc chậc” nói:

“Hẹp, tầm nhìn hẹp.

Trong mắt ngươi chỉ có yêu hận tình thù của mình, bị Phó Thanh Huyên đè ép nửa đời người, trong mắt cũng chỉ có một nữ nhân, nằm mộng cũng muốn giết cô ta, vượt qua cô ta, chứng minh bản thân.

Khủng Cụ, như ngươi loại tính cách tiểu gia bích ngọc* này, không làm được việc lớn.”

* là một câu thành ngữ, nghĩa gọn là chỉ những thiếu nữ xinh đẹp ở gia đình bình thường

Hắn giang hai cánh tay, một bộ tư thái vĩ ngạn kẻ tử vì đạo, “Không giống ta, ta có lý tưởng cùng truy cầu cao thượng.”

Da mặt Sợ Hãi Thiên Vương giật giật, lạnh lùng nói:

“Cút vào trong phó bản đi.”

Bên tai Ma Nhãn Thiên Vương truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Keng! Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Trận Chiến Trác Lộc”, số hiệu: 09 »

« Độ khó: S »

« Loại hình: Một người (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Giết chóc quân đội Viêm Hoàng, sống sót mười ngày. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 09: Các bộ lạc Cửu Lê ở dưới Xi Vưu dẫn đầu đánh bại Viêm Đế, Hữu Hùng thị là giữ gìn lợi ích trận doanh, dẫn dắt các bộ lạc, ở địa khu Trác Lộc nghênh chiến Cửu Lê. »

Sống sót mười ngày à, nhiệm vụ này ta quen… Mắt Thiên Vương vù vù, liền xem xong giới thiệu linh cảnh, trong phó bản rất có thể sẽ dính đến lực lượng Bán Thần.

Khó trách sẽ có khí tức của “tồn tại vĩ đại” lưu lại.

Ba mươi giây về sau, Ma Nhãn Thiên Vương biến mất ở trong căn nhà đất vàng chất phác đơn sơ.

Chương 2996: Nửa người nửa thần (2)

Tầm mắt Ma Nhãn Thiên Vương hoàn toàn mơ hồ, ở trước khi hình ảnh dần dần hướng tới bình tĩnh, bên tai nghe thấy từng đợt gào thét, tiếng nổ vang, tiếng la giết, ồn ào chói tai, tựa như hãm thân ở chiến trường hỗn loạn.

Không, không phải tựa như…. Ma Nhãn thấy rõ cảnh vật chung quanh, hắn đã đặt mình ở trong chiến trường hỗn loạn, có chiến sĩ mặc váy da thú, trần trụi từng khối cơ bắp, mang theo mặt nạ quỷ đồng xanh.

Có chiến sĩ mang theo vòng hoa lá xanh bện thành, cưỡi hổ lớn, báo đen, voi lông dài.

Có cuồng chiến sĩ toàn thân thiêu đốt ngọn lửa, hở ra là tự bạo.

Có người đá khổng lồ cao hai mét, do tảng đá lởm chởm tạo thành.

Đặc điểm của bọn họ là mặc da thú, vũ khí hoặc là bằng đá, hoặc là xương thú chế tác, chỉ có chiến sĩ đeo mặt nạ quỷ đồng xanh, mới là vũ khí đồng xanh.

Ngoài ra, còn có ác lang ba đầu, voi lông dài bốn mắt, mãnh hổ sáu đuôi, chim chóc một chân các loại thú biến dạng.

Đây là một trận hỗn chiến thời kỳ viễn cổ, chiến tranh cấp sử thi, chiến tranh "Linh cảnh hành giả" cổ đại.

Thủy Quỷ, Thổ Quái, Mộc Yêu, Hỏa Sư, Kiếm Khách… Ma Nhãn Thiên Vương nhìn bốn phía, nhận ra nghề nghiệp riêng của các chiến sĩ, đương nhiên cũng bao gồm chiến sĩ đeo mặt nạ đồng xanh — Yêu Mê Hoặc.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm đại nghề nghiệp rõ ràng là cùng một trận doanh, cùng nhau đối kháng Yêu Mê Hoặc cùng dị thú biến dạng.

Những dị thú kia, có con lực lượng lớn vô cùng, có con biết phun lửa, có con có thể phát ra tiếng rít gào xé rách linh hồn.

Ma Nhãn Thiên Vương kiến thức rộng, lập tức nhận ra, nguồn gốc dị thú từ Kẻ Biến Dạng của đại khu thứ nhất, nói chuẩn xác, là gặp ô nhiễm biến dạng.

Trong Trận Chiến Trác Lộc thời kỳ viễn cổ, có Kẻ Biến Dạng của đại khu thứ nhất tham dự?

“Vù!”

Một quả cầu lửa phát ra nhiệt độ nóng rực đánh tới, trúng vào ngực Ma Nhãn.

Hắn lảo đảo lui lại hai bước, cảm nhận được ngực bỏng rát, cúi đầu nhìn, ngực máu thịt be bét, làn da nóng chảy, máu thịt thành than, thương tổn tới nội tạng.

Tình huống như thế nào? Tùy tiện một quả cầu lửa đã có loại cường độ này? Đây chính là Trận Chiến Trác Lộc sao!

Đang trong kinh ngạc, một chiến sĩ cưỡi con hổ khổng lồ sặc sỡ, húc bay mấy chiến sĩ đeo mặt nạ đồng xanh, tập kích đến trước mặt hắn, gậy xương to lớn trong tay đập thẳng xuống đầu.

Tiếng xé gió thê lương.

Ma Nhãn Thiên Vương lập tức hiện ra pháp thân ba đầu sáu tay, hai tay cầm vũ khí chống đỡ.

“Ầm!”

Sóng khí nhấc lên như là một viên đạn đạo nổ tung, vũ khí Ma Nhãn Thiên Vương huyễn hóa ra theo tiếng động mà vỡ nát, hai đầu gối hơi trầm xuống, suýt nữa quỳ xuống.

Ngay tại lúc đó, tên chiến sĩ ném ra quả cầu lửa vừa rồi, ở trong ánh lửa bành trướng xuất hiện, đao xương trong tay thiêu đốt lửa nóng, đâm xuyên lồng ngực Ma Nhãn Thiên Vương.

Phốc một tiếng, đao xương lộ ra trước ngực, vết thương hiện lên màu đỏ thẫm, không có máu.

Ma Nhãn Thiên Vương cười một tiếng dữ tợn, bỗng nhiên quay đầu, trên trán bắn ra chùm sáng màu đỏ vàng.

Tên Hỏa Sư kia thân thể cứng đờ, lửa ngoài thân sôi trào, cuồng loạn nhảy lên, mất đi khống chế.

Ma Nhãn Thiên Vương bốn tay đánh lui kỵ sĩ cưỡi con hổ khổng lồ sặc sỡ, bốn tay còn lại ấn xuống bả vai, đầu Hỏa Sư, bỗng nhiên phát lực.

“Phốc!”

Chiến sĩ Hỏa Sư chia năm xẻ bảy, sau đó máu thịt phân ra năng lượng màu đỏ tinh thuần, cuồn cuộn không dứt tụ hợp vào miệng mũi Ma Nhãn Thiên Vương.

Hai tay Ma Nhãn Thiên Vương chấn động, ngoài thân mở ra từng con mắt màu đỏ vàng, nở rộ từng chùm sáng tràn ngập khí tức sa đọa, mê hoặc.

Chỉ trong chớp mắt, chiến trường tràn ngập khí tức sa đọa, chiến sĩ chung quanh toàn bộ ôm đầu kêu thảm, lâm vào điên cuồng.

Chiến đấu từ hoàng hôn tiếp tục đến ban đêm, thi thể tràn đầy mỗi một góc của thung lũng, máu tươi ngâm đất đai tới mức toát ra máu mùi tanh.

Ma Nhãn Thiên Vương toàn thân đẫm máu, ngẩng đầu đứng ở núi xác, bình ổn lại sát khí cùng ý chí chiến đấu khuấy động sau chiến tranh.

Kỹ năng Thị Huyết Cuồng Bạo một khi khởi động, muốn bình ổn lại cần sức mạnh ý chí cực mạnh, nhất là trong chiến trường duy trì sát phạt mấy giờ, Yêu Mê Hoặc rất dễ dàng biến thành cỗ máy giết chóc mất lý trí.

Hơn ngàn chiến sĩ đeo mặt nạ đồng xanh, ở sau khi bình ổn lại Thị Huyết Cuồng Bạo, tháo mặt nạ xuống, ngồi bệt trên mặt đất, nắm lên phần thi thể dã thú còn lại bên người, ăn như gió cuốn mây tan.

Khuôn mặt của bọn họ so với người hiện đại còn lớn hơn một vòng, cơ trên khuôn mặt rõ ràng dễ thấy, râu ria quanh năm không sửa sang tua tủa lộn xộn, tựa như một đám dã nhân ăn lông ở lỗ.

Ma Nhãn Thiên Vương đảo qua các chiến sĩ, kinh ngạc phát hiện, trong những chiến sĩ này, đẳng cấp thấp nhất cũng là Vụ Chủ, Thánh Giả đỉnh phong càng là vơ một cái được một đống, Viễn Cổ Chiến Thần cấp Chúa Tể cũng vượt qua hai bàn tay.

Mà đây chỉ là một góc của Trận Chiến Trác Lộc.

Chương 2997: Nửa người nửa thần (3)

Quân chủ lực của Xi Vưu và Hoàng Đế, lại khoa trương tới trình độ nào?

Thần tiên đánh nhau!

Lúc này, một vị Viễn Cổ Chiến Thần thân như tháp sắt, toàn thân đen sì đi tới, làn da đen hiện ra ánh sáng như kim loại, tám tay dang rộng, ba cái đầu trên cổ mồm rộng răng nhọn, mắt như chuông đồng, bộ dạng như Dạ Xoa.

Nhìn thấy bóng người giống như tháp sắt này, trong đầu Ma Nhãn Thiên Vương hiện ra tin tức tương ứng:

Một trong các thủ lĩnh Cửu Lê bộ tộc, tên là Man, huynh đệ của Xi Vưu!

Hoặc là nói, Viễn Cổ Chiến Thần ở đây, bao gồm thân phận bây giờ của Ma Nhãn Thiên Vương, đều là huynh đệ của Xi Vưu.

Xi Vưu có 81 người huynh đệ, ai cũng đầu đồng trán sắt, ăn lông ở lỗ, chuyên dùng binh trượng, đao, kích, nỏ… Dũng mãnh thiện chiến, không ai có thể địch nổi.

Những miêu tả này, chính là chỉ Viễn Cổ Chiến Thần.

“Ngung, ngươi thu được thủ lĩnh chúc phúc rồi?” Man đánh giá huynh đệ, trong đôi mắt như chuông đồng nở rộ hào quang màu máu, duỗi ra bàn tay như sắt thép, vỗ bả vai Ma Nhãn Thiên Vương rầm rầm.

Hắn nói chính là ngôn ngữ cổ đại, Ma Nhãn chưa từng nghe, nhưng có linh cảnh phiên dịch, tự nhiên mà vậy nghe hiểu.

Ma Nhãn Thiên Vương ‘Ừm’ một tiếng, tiếp nhận, không tiếp lời.

Cổ Hoặc Ma Nhãn của hắn có thể ảnh hưởng Bán Thần, vượt ra khỏi cấp độ Chúa Tể, muốn nói là tự mình tu hành được, các Chiến Thần cổ đại của Cửu Lê tộc không nhất định có thể hiểu được.

Man cầm lấy một đoạn chân người, trực tiếp gặm, cũng đưa cho Ma Nhãn Thiên Vương một cánh tay, thanh âm như sấm rền:

“Tranh thủ thời gian ăn, tàn quân Viêm Đế đã tiêu diệt toàn bộ, chúng ta đêm nay liền phải đến Trác Lộc chiến đấu với người của Hữu Hùng thị. Đáng chết, thủ lĩnh muốn chiếm đoạt thế lực của Viêm Đế trước, chờ sau khi phát triển lớn mạnh, sẽ quyết chiến với Hữu Hùng thị.

“Nhưng đáng chết, Viêm Đế cùng Hữu Hùng thị thế mà hòa giải, thù hận giữa bọn hắn không nên tùy tiện hóa giải, nhất định có vấn đề.”

Viêm Đế và Hoàng Đế có huyết hải thâm cừu? Ma Nhãn Thiên Vương giật mình, hỏi:

“Viêm Đế cùng Hữu Hùng thị có thể có thù gì!”

Man nhai nuốt chân người, nói:

“Viêm Đế cai quản hỏa linh, Hữu Hùng thị lại có Mộc, Thổ song đức trên người, ai có thể giết chết đối phương, cướp đoạt linh uẩn của đối phương, kẻ đó liền có thể trở thành bá chủ Cửu Châu, đặt song song với Oa Hoàng.

“Bọn họ ở Phản Tuyền đánh một trận, Viêm Đế thua, thủ lĩnh dẫn dắt các huynh đệ Cửu Lê đánh lui Hữu Hùng thị, cứu Viêm Đế.

Thủ lĩnh vốn định thừa dịp thế lực của Viêm Đế nguyên khí tổn thương nặng nề, trong một lần hành động tiêu diệt hắn, không ngờ Viêm Hoàng liên thủ.”

Ma Nhãn Thiên Vương lập tức nghĩ đến rất nhiều, Nguyên Thủy Thiên Tôn từng nói, “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ” có thể hợp làm một, diễn hóa hỗn độn, năm ngoái trong sự kiện Phong Lôi Song Thần, chính là năm vị minh chủ ngộ ra bí ẩn ngũ hành, mới hóa giải mưu đồ của trận doanh Tà Ác.

Cho nên, căn nguyên của trận chiến Phản Tuyền, là Viêm Đế và Hoàng Đế đang tranh đoạt quyền hành Bán Thần?

Cửu Lê bộ tộc trợ giúp Viêm Đế, chính là không muốn thấy trận doanh Thủ Tự có Bán Thần vượt quy cách sinh ra!

Không hổ là phó bản cấp S, chỉ là những tin tức này, đã đủ quý giá, Bán Thần cùng các Chúa Tể đỉnh phong, quả thực cơ bản nắm giữ bí mật linh cảnh! Trong lòng Ma Nhãn Thiên Vương nói thầm.

Lúc này, Man gặm xong chân người, vứt xuống xương cốt vẫn còn dính máu thịt, quát:

"Các chiến sĩ Cửu Lê, theo ta tiến về Trác Lộc, giúp thủ lĩnh tiêu diệt Hữu Hùng thị."

Đám Yêu Mê Hoặc ùn ùn dừng ăn, đeo lên mặt nạ đồng xanh, cưỡi dị thú biến dạng, vứt xuống thi hài đầy đất, lao đi.

…

Ánh nắng, bãi cát, bọt nước, chim hót… Trương Nguyên Thanh đang ngủ say tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở dưới bóng cây Bà Sa, cách đó không xa chính là bãi cát cùng biển.

Mà trong lòng của hắn, là một thiếu nữ tóc vàng, làn da trắng nõn như sữa bò, ngũ quan đẹp đẽ tuyệt luân, tìm không ra một chút tì vết nào, thân thể đẹp đẽ khiến người ta miệng đắng lưỡi khô.

Rất hiển nhiên, hắn cùng thiếu nữ trong lòng vừa mới tiến hành một phen giao lưu tìm hiểu xâm nhập.

Hắn cảm khái tặng cho thiếu nữ tinh hoa sinh mệnh, thiếu nữ thì báo đáp bằng dòng suối.

Trương Nguyên Thanh nhớ rõ thể nghiệm tiêu hồn tối hôm qua, đúng, hắn là ở hôm qua tiến vào phó bản, sau đó bởi vì thể chất đặc thù, phát sinh quan hệ với thiếu nữ.

Thân phận của hắn là con riêng của Mỹ Thần Aphrodite cùng nhân loại, Aphrodite bất trung đối với chồng cùng người tình, không dám bại lộ thân phận của hắn, lấy thân phận nô lệ nuôi dưỡng hắn ở đảo Paphos.

— Đảo Paphos là nơi Aphrodite sinh ra, cũng là hành cung của nàng ở nhân gian.

Tên của hắn là Amini, là một vị Bán Thần, nửa người nửa thần loại Bán Thần đó.

Mà thiếu nữ bên cạnh, là tòng thần (thị nữ) của Aphrodite.

Chương 2998: Ân oán của Mỹ Thần cùng Quang Minh Thần (1)

Amini là đứa con Mỹ Thần cùng phàm nhân tư thông sinh ra, tự mang thuộc tính dục vọng, mỗi ngày đều muốn vui vẻ với nữ nhân, không như vậy sẽ bởi vì không cách nào kiềm chế dục hỏa đánh mất lý trí.

Trương Nguyên Thanh hôm qua buông xuống phó bản, đang định đại triển quyền cước, mở mang kiến thức một phen phó bản cấp S sau cùng.

Kết quả đầu to còn chưa nóng lên, đầu nhỏ nóng lên trước.

Vừa vặn thị nữ của Aphrodite ở trước mặt hắn làm điệu làm bộ, thế là kéo cô đến bờ biển, làm trước nói sau.

Trương Nguyên Thanh ôm thiếu nữ, nheo mắt, hưởng thụ gió biển ấm áp, bắt đầu suy nghĩ phó bản cấp S này: Đảo Paphos nhấn chìm.

Phó bản giới thiệu: Kẻ địch cường đại đang nhìn chăm chú đảo Paphos, lửa giận cùng hận ý ngập trời của hắn đang im lặng ấp ủ, khi hắn ra tay, hòn đảo nổi tiếng thế gian này cuối cùng rồi sẽ nhấn chìm.

Nhiệm vụ chủ tuyến: Sống sót.

Trương Nguyên Thanh lý giải đối với nhiệm vụ này là: Đảo Paphos chìm, phó bản hẳn là kết thúc, hắn phải sống đến lúc đó.

Không có hạn chế thời gian sống, phó bản có thể sẽ rất ngắn, cũng có thể là dài đằng đẵng.

Mặt khác, miêu tả liên quan tới kẻ địch rất mơ hồ, không có chỉ hướng rõ ràng, thẳng đến trước mắt, còn không biết kẻ địch của đảo Paphos là ai.

Nhưng chủ nhân hòn đảo là Mỹ Thần Aphrodite, thần linh biểu tượng tình yêu cùng dục vọng, tồn tại có thể là địch với nàng không nhiều.

Làm đóa hoa giao tiếp của thế giới linh cảnh, Mỹ Thần có thể không phải mạnh nhất, nhưng nhất định mạng lưới quan hệ rộng nhất.

Nhưng chính vì vậy, kẻ địch phía sau mới đáng sợ.

“Ừm~”

Thiếu nữ tóc vàng trong lòng ưm một tiếng, ung dung tỉnh lại.

Nhìn Amini trần trùng trục bên cạnh, tư vị tiêu hồn đêm qua xông lên đầu, thiếu nữ tóc vàng Helen nhíu đầu lông mày, gắt:

"Anh cái tên khốn kiếp sắc dục che mất lý trí này, ngay cả tôi cũng dám xâm phạm, nếu để ngài Aphrodite biết hành vi của anh, nhất định sẽ trục xuất anh khỏi đảo Paphos."

Nói đến đây, cô thay đổi giọng điệu, khẽ nói:

"Thế nào, em gái anh Heracini không có khả năng thỏa mãn anh sao?"

Ngoài miệng cô giận dữ trách tội, giọng điệu lại mềm nhũn, ánh mắt cũng mềm mại, nghĩ hẳn là đêm qua hưởng thụ cực hạn khoái cảm, cho nên tâm tình cũng không tệ.

Heracini? Em gái kiêm người tình của Amini? Trương Nguyên Thanh nghe mà hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng tự nhủ không hổ là thần thoại Hy Lạp nha, quan hệ trái với luân lý này.

Ký ức hắn nhận được cũng không nhiều, cũng không biết mình còn có một em gái người tình như thế.

Lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng cười lạnh:

"Thì ra các người ở chỗ này, Helen, Amini, những người đi theo Quang Minh Thần, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến công đảo Paphos, các người tự tiện rời cung điện, không muốn sống nữa?"

Trương Nguyên Thanh theo tiếng nhìn lại, dưới bóng cây cách đó không xa, một thiếu nữ tóc dài màu xanh sẫm thanh tú động lòng người đứng thẳng, cô mặc áo dài kiểu một mảnh, bên hông buộc một sợi đai lưng dây mây bện mà thành.

Chân đi giày cỏ, xà cạp dây leo.

Ngũ quan cô cực kỳ xinh đẹp, dưới lông mi thật dài là một đôi con ngươi màu xanh đậm, như là biển cả nhộn nhạo, cái mũi thanh tú, miệng nhỏ đỏ hồng, làn da là màu lúa mì khỏe mạnh.

Sức quyến rũ thuộc về riêng nghề nghiệp Ái Dục, khiến cô tựa như minh châu lộng lẫy nhất trên đời.

Helen biến sắc, vội vàng nhặt lên cái áo dài cũng là kiểu một mảnh mặc lên, lại mặc vào quần lót mềm mại, nói:

“Heracini, là Amini xâm phạm tôi, nếu như không phải Quang Minh Thần uy hiếp sự an toàn của đảo Paphos, tôi không muốn có thêm chuyện gì nữa, nhất định sẽ hướng Aphrodite cáo trạng.”

Nói xong, vội vàng chạy vào rừng, biến mất không thấy.

Thiếu nữ Heracini nhìn bóng lưng của cô, trong ánh mắt không còn che giấu oán độc cùng phẫn nộ.

Tùy tùng Quang Minh Thần uy hiếp đảo Paphos? !

Trương Nguyên Thanh còn đắm chìm ở trong thiếu nữ Heracini một phen.

Kẻ địch của Mỹ Thần là Quang Minh Thần? Phó bản cấp S này thế mà liên hệ với “Rừng Rậm Tinh Linh”.

Mình có lẽ có thể ở trong phó bản này làm rõ nguyên nhân Quang Minh Thần giết chết Mỹ Thần, cùng thân phận thật sự của vị Quang Minh Thần kia! Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ, vừa nhặt lên quần áo, quần áo của hắn giống hai vị thiếu nữ như đúc, đều là áo dài kiểu một mảnh toàn thân, vạt áo che đến đầu gối.

Thời đại văn minh vỡ lòng, tác dụng của quần áo là che thân thể cùng chống lạnh, còn chưa hình thành khái niệm kiểu dáng nam nữ.

Hắn cố ý chậm động tác mặc quần áo, cảm ứng được cảm xúc của Heracini: Phẫn nộ, bi thương, táo bạo, oán độc…

Phù hợp hoàn mỹ tâm lý một cô bé tình yêu gặp phản bội.

Dù đối tượng của tình yêu này là anh trai của mình.

Ân oán Quang Minh Thần cùng Mỹ Thần tạm gác qua một bên, bây giờ hắn cần giải quyết là thiếu nữ này.

Suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh nhanh chóng chuyển động, hắn không cảm thấy chuyện này có thể tùy tiện qua loa, phó bản cấp S từng bước sát cơ, hắn vừa mới vào phó bản, cũng bởi vì vấn đề thể chất, vui vẻ với nhân vật không nên vui vẻ.

Chương 2999: Ân oán của Mỹ Thần cùng Quang Minh Thần (2)

Đã xúc phạm kiêng kị của Mỹ Thần Aphrodite, lại bị muội muội Heracini bắt gian.

Nếu xử lý không thỏa đáng, nguy cơ thứ nhất có thể đến.

Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc ăn mặc chỉnh tề, nhanh chân chạy về phía thiếu nữ tóc dài màu xanh sẫm, nói:

“Heracini, em nghe anh giải thích!’

Heracini nghiêm nghị chỉ trích: “Amini, anh cùng Helen bẩn thỉu yêu đương vụng trộm, anh phản bội lời thề, em sẽ thực hiện hứa hẹn giữa chúng ta, giết chết anh.”

Nói đi, xoay người rời đi: “Em muốn mang chuyện của anh cùng Helen nói cho Cupid, hắn trước nay rất chán ghét anh, hắn sẽ giết anh.”

Trương Nguyên Thanh đứng tại chỗ, hai tay lặng yên nắm lại, dẫn bạo sự phẫn nộ cùng không cam lòng của Heracini. Heracini nhanh chân đi xa, một lúc lại dừng bước, quay đầu hung tợn mắng:

“Amini, anh cái tên khốn này.

Anh có phải thật sự yêu Helen rồi hay không?”

Trong mắt cô lóe lên lệ quang cùng quyết tuyệt, tựa hồ chỉ cần Amini gật đầu nói “đúng”, cô liền lập tức cá chết lưới rách.

Trương Nguyên Thanh vẫn chưa bày tỏ bất cứ thứ gì, đứng ở chỗ cũ, chưa nhúc nhích.

Đôi mắt sáng như đá quý của thiếu nữ Heracini dần dần trở nên tuyệt vọng, ngay tại thời khắc cô dứt khoát quyết tuyệt quay người, sau lưng truyền đến Amini dùng một loại giọng điệu sâu sắc, giống như ngâm thơ nói ra:

“A, Heracini thân yêu của anh, tình cảm chân thành của anh, em gái của anh, nếu như cái chết của anh có thể đổi lấy sự tha thứ của em, vậy hắn là kết cục tốt nhất của anh.”

Heracini mặt không biểu cảm.

Trương Nguyên Thanh chủ động đi qua, ánh mắt tràn ngập thâm tình, giọng điệu tràn ngập thành khẩn, duy trì ngữ khí sâu sắc:

“Em có thể hướng Cupid tố giác anh, nhưng em không thể nói anh phản bội lời thề, thân thể của anh có thể chết đi, linh hồn của anh không cho phép kẻ khác khinh nhờn, bởi vì linh hồn tràn đầy tình yêu say đắm đối với em, Heracini, anh tối hôm qua chưa tìm được em, dục vọng thân thể khiến anh lựa chọn Helen, phải tin tưởng đây không phải bản ý của anh.

Chân ái duy nhất của anh, là Heracini đứng ở trước mắt anh, như chúng ta đến từ Mỹ Thần vĩ đại, linh hồn cùng máu của anh đều đang kêu gọi lẫn nhau.

“Tình yêu của anh đối với em, sẽ kéo dài mãi đến khi bầu trời hoang vu, mặt đất già đi; tình yêu của anh đối với em, so với tấm khiên của Athena còn cứng rắn hơn.”

Heracini nào từng nghe lời tâm tình như vậy, trong mắt lập tức chứa đầy nước mắt, lao vào trong lòng Trương Nguyên Thanh.

Xong!

Trương Nguyên Thanh thở ra một hơi, cùng Heracini ôm nhau trong gió mát.

Qua vài phút, thiếu nữ trong lòng đẩy hắn ra, trợn mắt nói:

“Amini, nếu như anh lại bất trung đối với em nữa, em nhất định sẽ giết anh, em thề!”

Trong phó bản Hiệp Hội Mỹ Thần thế mà còn có chiến sĩ thuần ái! Trương Nguyên Thanh vừa ở trong lòng lảm nhảm, vừa thâm tình phát ra lời thề.

Đạt được lời thề son sắt của hắn cam đoan, cảm xúc của Heracini hòa hoãn lại, nói ra:

“Chúng ta nên trở về cung điện rồi, đám tùy tùng Quang Minh Thần bất cứ lúc nào cũng có thể đến, chúng ta phải gia cố cung điện, bố trí vũ khí. Cupid nếu là không nhìn thấy chúng ta, nhất định sẽ tức giận.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, cùng Heracini sánh vai mà đi, hướng về chỗ sâu trong rừng rậm đi đến.

Nghe qua, Cupid tựa như rất nóng nảy, lại quan hệ với mình rất kém? Trương Nguyên Thanh yên lặng ghi ở trong lòng, đây có thể là một nguy cơ tiềm ẩn trong phó bản cấp S.

“Không cần lo lắng, Heracini!” Trương Nguyên Thanh chủ động mở miệng, cố ý biểu hiện phi thường xốc nổi: “Một mình anh có thể đánh gục tùy tùng Quang Minh Thần, anh sẽ bảo vệ em.”

Heracini gắt:

“Amini, anh trước kia sẽ không khoác lác…. Ài, Quang Minh Thần là thần linh phi thường mạnh, trừ Vua Của Các Vị Thần, không người nào dám đắc tội hắn.”

Trương Nguyên Thanh lập tức cảm khái nói:

“Không biết Aphrodite đại nhân sao lại kết thù với hắn.”

Heracini ngẩn người, “Amini, anh đang nói gì đấy? Anh làm sao có thể không biết.”

Trương Nguyên Thanh bất động thanh sắc cười nói:

“A, em gái đáng yêu của anh, anh chỉ là muốn nói thêm một chút với em, em cứ giả bộ anh không biết đi.”

Đối phó phụ nữ yêu đương giận hờn, chỉ cần dỗ ngon dỗ ngọt là được rồi.

Bởi vì yêu đương không có trí thông minh.

Heracini quả nhiên không nghĩ nhiều, khẽ nói:

“Cái này đều phải trách Cupid, nếu không phải hắn ngang bướng ác độc, hại chết người Quang Minh Thần yêu nhất, đảo Paphos chúng ta làm sao lại kết thù với Quang Minh Thần.”

Trương Nguyên Thanh phụ họa nói: “Cupid quả thực ngang bướng, em nói tiếp.”

Heracini gật gật đầu, nói:

“Cupid mang Mũi Tên Kháng Cự bắn về phía Nguyệt Quế nữ thần, khiến nàng đã mất đi năng lực yêu một người, nàng bởi vì tình yêu của mình với Quang Minh Thần cảm thấy thống khổ, nàng sẽ không yêu bất luận kẻ nào nữa, nhưng Quang Minh Thần sẽ không cho nàng tự do, thế là tuyệt vọng tự vẫn.

“Quang Minh Thần hận Cupid thấu xương, thề phải hủy diệt đảo Paphos.

“Ài, lúc Vua Của Các Vị Thần còn ở, Quang Minh Thần không dám bất lợi đối với Aphrodite cùng đảo Paphos, nhưng Thần Vương đi đến phương đông xa xôi, không ai có thể hạn chế Quang Minh Thần nữa.”

Chương 3000: Ân oán của Mỹ Thần cùng Quang Minh Thần (3)

Trương Nguyên Thanh nhíu chặt lông mày, trong lòng sinh ra một chút cảm giác hoang đường.

Ở sau khi biết đại khu của linh cảnh hành giả, đối ứng Hoa quốc, Hy Lạp, Bắc u ba đại thần thoại, hắn liền bù lại tri thức hai đại thần thoại phía sau.

Bên trong thần thoại Hy Lạp quả thực có một truyền thuyết như thế.

Thần Tình Yêu Cupid bởi vì bất mãn Apollo, thế là dùng mũi tên của mình, chia rẽ Apollo cùng Nguyệt Quế nữ thần* đôi tình nhân này.

* tên nữ thần là Daphne

Bây giờ truyền thuyết này đối ứng với lời nói của Heracini. Trương Nguyên Thanh cảm thấy hoang đường, là bởi vì lời của Heracini, gần như chứng thực Quang Minh Thần chính là Apollo.

Nhưng trong linh cảnh hành giả đại khu thứ nhất, cũng không có Quang Minh Thần nghề nghiệp này.

Lịch sử và hiện thực xuất hiện mâu thuẫn.

Còn có một điểm khiến hắn cảm thấy không thích hợp, ở trong phó bản Rừng Rậm Tinh Linh, Mỹ Thần cuối cùng chết ở trong tay Quang Minh Thần, cũng chính là nói, dù là đến một khắc cuối cùng, mâu thuẫn của Mỹ Thần và Quang Minh Thần cũng chưa gỡ bỏ.

Đây là điều không hợp lý.

Nếu như kẻ đầu têu là Cupid, Mỹ Thần hoàn toàn có thể dâng ra Cupid, hạ bớt lửa giận của Quang Minh Thần.

Dù sao con cháu Mỹ Thần rất nhiều, Cupid chỉ là một kẻ trong đó. Vì một đứa con ngang bướng, cuối cùng chết oan chết uổng, ở trong thế giới người phàm, có lẽ có thể lý giải, nhưng ở trong thần thoại Hy Lạp luân lý hỗn loạn, luôn cảm giác không thích hợp.

Luân lý đạo đức đối với mấy thần linh hùng mạnh này mà nói, hẳn không phải là thứ quan trọng như vậy.

Dù sao tuổi thọ dài đằng đẵng, đủ để nghiền ép hết thảy luân lý đạo đức…

"Cũng không thể bài trừ Mỹ Thần rất ưa thích Cupid đứa con này, nếu tiến vào phó bản, sớm muộn có thể làm rõ những vấn đề này."

"Nhìn từ trước mắt, trừ có thêm một cái buff mỗi ngày 'làm một cái', tình trạng của mình chưa chịu ảnh hưởng, đẳng cấp vẫn còn, hòm đồ cũng chưa bị phong ấn…"

"Buff này đã tồn tại, liền có thể hay không ý nghĩa, có thể là suy yếu đối với mình, nếu như ban đêm gặp được các tùy tùng Quang Minh Thần tập kích, mình sẽ rất nguy hiểm."

Ví dụ, bên ngoài hỏa lực bay tán loạn, mà hắn ở trong phòng cùng cô gái nào đó hỏa lực bay tán loạn.

Sau đó cùng nhau hóa thành tro bụi.

Trương Nguyên Thanh trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng cũng không nhàn rỗi, vẫn luôn tìm chủ đề tìm hiểu tình báo.

Trải qua một phen nói chuyện với nhau, hắn thu hoạch không ít tin tức hữu dụng.

Đầu tiên là tình hình gần đây trên đảo, bởi vì Quang Minh Thần uy hiếp, tín đồ thờ phụng Mỹ Thần, đám con cháu Mỹ Thần ở trên đảo đang tích cực chuẩn bị chiến đấu.

Việc Amini làm là dẫn đầu đám thợ thủ công chế tác mũi tên.

Tiếp theo là hành tung của Mỹ Thần Aphrodite, vị thần linh này trước đây không lâu rời khỏi đảo Paphos, ra ngoài cầu viện, xác suất lớn là tìm nhân tình thần linh.

Cuối cùng là số lượng con cháu trên đảo, hiện trạng giai cấp, cùng vấn đề tình cảm của Aphrodite.

Aphrodite có một người chồng, nhưng chưa bao giờ xuất hiện, Mỹ Thần không thích ở trên đảo có người đề cập nàng, cho nên Heracini cũng không biết là ai.

Chỉ là từng nghe "nô lệ" lớn tuổi bí mật nghị luận, từ đó biết Mỹ Thần có một người chồng trên danh nghĩa.

Về phần người chồng trên thực tế, cũng chính là người tình Mỹ Thần công khai, là một vị Chiến Thần cường đại.

Vị Chiến Thần kia là cha của Cupid, cùng Mỹ Thần sinh ra nhiều con cái.

Những con cháu kia khác biệt với Amini, Heracini nửa người nửa thần, mỗi người dũng mãnh hùng mạnh, có được sức chiến đấu cực cao, đều sinh hoạt ở đảo Paphos.

Đương nhiên, trừ vị Chiến Thần kia, Mỹ Thần còn có rất nhiều người tình bí mật.

Thần linh tượng trưng cho giới tính cùng tình yêu, làm sao có thể là chiên sĩ một lòng thuần ái?

Trương Nguyên Thanh ra vẻ cảm khái nói:

"Heracini thân yêu của anh, Cupid vì sao không thích anh, điều này khiến anh rất buồn rầu."

Thiếu nữ tóc dài màu xanh sẫm dịu dàng nói:

"Amini, bởi vì anh chính trực lại thiện lương, Cupid là tên khốn thích trò đùa quái đản, hắn lấy trừng phạt người phàm, trêu đùa anh chị em làm vui.

"Tất cả mọi người đều rất sợ hắn, chỉ có anh chịu đứng ra chỉ trích hắn, bảo hộ người phàm nhỏ yếu, mặc dù bởi vậy bị Cupid ghi hận.

"Hừ, hắn nhất định là quá ngang bướng, cho nên mới không cách nào lớn lên, đây là chúng sinh nguyền rủa."

Như vậy xem ra không tốt lắm nha, phiền phức của mình không chỉ là tùy tùng Quang Minh Thần, còn có Cupid trên đảo… Trương Nguyên Thanh nhe răng.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh xuyên qua rừng rậm, tới phía đông hòn đảo.

Trước mắt Trương Nguyên Thanh chợt bừng sáng, trông thấy một tòa pháo đài khổng lồ nguy nga tọa lạc ở trên sườn núi đá ngầm bờ biển.

Tiếng sóng biển vỗ đá ngầm, cách vài trăm mét cũng mơ hồ có thể nghe.

Tòa pháo đài này do từng khối đá đen cỡ cực lớn xây thành, có tháp canh hình tròn, có gác chuông đỉnh nhọn, do từng tòa kiến trúc mái vòm cao ngất tổ hợp thành, dùng lượng lớn cột cao lớn.

Chương 3001: Nhân vật chính phó bản (1)

Cực kỳ tương tự với phong cách kiến trúc Hy Lạp cổ đại.

Phía sau pháo đài là từng căn nhà đá bùn đất kết dính, bức tường có vết tích gió biển ăn mòn rõ ràng.

Trải qua trên đường giao lưu, Trương Nguyên Thanh đại khái nắm giữ tình huống đảo Paphos, hòn đảo này là nơi Mỹ Thần ra đời, cũng là hành cung của nàng ở nhân gian.

Ở trong những căn nhà đá kia, là người phàm tín ngưỡng Mỹ Thần, đi theo Mỹ Thần.

Bọn họ bình thường làm việc chính là làm cho Mỹ Thần, cùng đám người con cháu của thần linh trong pháo đài, dâng lên rượu ngon món ngon, mà Mỹ Thần phù hộ bọn họ ra biển đánh cá không gặp gió bão, không bị dã thú quấy rầy.

Lúc này, các người phàm quấn da thú, làn da ngăm đen, đang hướng trên tòa thành vận chuyển gỗ, đồ sắt.

Ven đường, trong rừng rậm cũng có rất nhiều người phàm đang bố trí bẫy rập, mắc khung tên nỏ, bộ dáng tích cực chuẩn bị chiến đấu. Những vũ khí, bẫy rập này, đối phó người bình thường hoặc là kẻ địch cảnh giới Siêu Phàm còn được, đối mặt kẻ địch mạnh Thánh Giả trở lên, hoàn toàn không đủ dùng nha… Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng.

Không bao lâu, bọn họ xuyên qua từng căn nhà đá dày đặc, đã tới tòa pháo đài dựng sừng sững trên sườn núi đá ngầm kia.

Vừa mới bước vào pháo đài, Trương Nguyên Thanh liền bị tiếng quát mắng hấp dẫn.

"Cận vệ của ngài Aphrodite, hắn là có móng vuốt, răng hổ, lực lượng như voi, nhưng cây giáo của các ngươi mềm yếu vô lực như là nữ nhân."

Lớn tiếng răn dạy chính là một cô gái tóc vàng, cô có dáng người khỏe mạnh, làn da màu lúa mì, mặc áo dài kiểu một mảnh, một tay cầm kiếm thẳng, một tay cầm lá chắn.

Ngoài ra ra, trên người cô còn có bao cổ tay, giáp ngực, là nhân vật có trang bị kim loại hiếm thấy.

Bên cạnh cô, nằm ngổn ngang hơn hai mươi tráng hán cầm giáo, đội mũ giáp.

Trương Nguyên Thanh đánh giá cô gái mạnh mẽ như báo cái, trải qua vừa rồi nói chuyện với nhau, hắn rất dễ dàng dò số chỗ ngồi, biết thân phận cô gái tóc vàng.

Monya, một trong các hậu duệ của Aphrodite cùng Chiến Thần, em gái của Cupid.

Vị nữ thần này kế thừa lực lượng của Chiến Thần, cai quản chiến tranh, là hậu duệ hùng mạnh nhất của Aphrodite.

— Sức chiến đấu mạnh nhất.

"Amini!" Monya lạnh lùng nhìn lại, "Cupid đang tìm ngươi, ngươi tốt nhất lập tức đi gặp hắn, ở trước khi lửa giận của hắn còn chưa bùng nổ."

…

Năm Thiên Bảo 14, ngày 6 tháng 11.

Trên trời mây đen quay cuồng, gió núi lao vào trên thân, có thể thổi người ta ngã cắm ra.

Trên đường nhỏ trên núi, thiếu niên thư sinh dắt một con ngựa gầy, ở đường núi cát bay đá chạy gian nan bôn ba.

Lưng ngựa chở hai cái giỏ trúc, trong một cái giỏ trúc để thư tịch, trong một cái giỏ trúc là vật tư đi bộ đường xa.

Thiếu niên ngẩng đầu ưỡn ngực, không chịu gió cát ảnh hưởng, ngược lại là ngựa gầy sau lưng, liên tiếp dừng chân, bị gió cát thổi không mở mắt ra được, đánh mũi phì phì.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thở dài, thân phận của hắn bây giờ là một sĩ tử vào kinh đi thi, mười năm gian khổ học tập, đầy bụng kinh luân, dự định đi Trường An một lần lên tiếng mà kinh người.

Bất đắc dĩ bây giờ là năm Thiên Bảo thứ 14, ngày 6 tháng 11.

Qua ba ngày nữa, An Lộc Sơn làm phản!

Không sai, phó bản hắn vào là phó bản cấp 9 nghề nghiệp Học Sĩ "Loạn An Sử", nhiệm vụ chủ tuyến là: Ngẫu nhiên tham gia ba chiến dịch, cùng đạt được thắng lợi!

Hạ Hầu Ngạo Thiên lúc trước nhìn giới thiệu phó bản, vỗ đùi, nói: Đánh thắng ba chiến dịch, trò trẻ con nha, xem tôi vài phút lắp đạn hạt nhân, để Tiểu An cùng Tiểu Sử hóa thành tro tàn.

Nghề nghiệp Học Sĩ am hiểu luyện đan, trận pháp, luyện khí, học rộng tài cao, văn có thể an bang trị quốc, võ có thể phát triển quân bị, khắc địch chế thắng.

Phó bản chiến tranh ở trong nghề nghiệp Học Sĩ cấp bậc cao không tính là hiếm thấy, dù sao đạo cụ, cơ quan, trang bị đều tương quan với chiến đấu chiến tranh.

Nhưng nói thật, hắn có chút hối hận lựa chọn phó bản "Loạn An Sử", bởi vì trừ nhiệm vụ chủ tuyến, hắn còn có một nhiệm vụ phụ tuyến: Đến Trường An!

Đến Trường An cũng không phải là việc khó, nhưng, cấp bậc của hắn bị phong ấn.

Hắn gặp cảnh ngộ giống với Nguyên Thủy Thiên Tôn trong phó bản Vua Mất Nước.

Hạ Hầu Ngạo Thiên bây giờ chỉ có tiêu chuẩn giai đoạn Siêu Phàm, đạo cụ, tiêu hao phẩm có thể vận dụng, cũng chỉ có cảnh giới Siêu Phàm.

Mà Siêu Phàm cảnh nghề nghiệp Học Sĩ, là có tiếng gà mờ, đặt ngang hàng với Nhạc Sĩ: hai con gà linh cảnh!

“Trên đường đến Trường An, nhất định sẽ gặp nguy hiểm, xác suất lớn là sơn tặc thổ phỉ, phản quân ngược lại không có khả năng lớn, phản quân An Sử còn có ba ngày mới phản bội.”

“Thực lực mình bây giờ, ừm, đạo cụ giai đoạn Siêu Phàm vẫn là có không ít, sơn tặc bình thường tới chính là chịu chết, chỉ sợ bên trong sơn tặc có người tu hành…”

Hạ Hầu Ngạo Thiên mặt mày đau khổ, nghĩ đến gặp được sơn tặc, nên phản kháng hay không.

Chương 3002: Nhân vật chính phó bản (2)

Nếu như phản kháng, tất nhiên xuất hiện thương vong, đó chính là cục diện không chết không thôi, đầu hàng cũng phải chết không nghi ngờ, trừ phi mình có nắm chắc tất thắng, nếu không vẫn là không phản kháng thì tốt hơn.

Nhưng không phản kháng, tương đương giao mạng cho kẻ địch, trong lòng không tự tin.

“Có lẽ mình nên học Nguyên Thủy Thiên Tôn tên mặt dày kia, nhìn sơn tặc liền cắm đầu quỳ lạy, hô to: Ta là người đọc sách, có thể biết văn đoán chữ, có thể làm tiên sinh kế toán, rất nhiều tác dụng.”

“Dù sao mình một thư sinh nghèo, sơn tặc giết mình cũng không kiếm được mấy đồng, không có chút ích lợi nào.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghĩ linh tỉnh.

Gió núi càng lúc càng mãnh liệt, thổi vào người lạnh như đao cắt, hai bên dãy núi ở trong cuồng phong chập trùng như sóng, trên trời mây đen nặng nề, rõ ràng là mười giờ sáng, trời lại tối như là ban đêm.

Một trận mưa to sắp tới, núi non hoang dã, muốn tìm chỗ nghỉ chân tránh mưa cũng không có.

Hắn chỉ có thể dắt ngựa tăng tốc đi đường.

“Tí tách ~”

Một giọt mưa rét lạnh rơi trên khuôn mặt, tiếp theo là mưa to "bộp bộp", rất nhanh đã thẩm thấu áo ngoài, lạnh đến trong lòng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên rất lâu rồi chưa từng chịu lạnh, nhịn không được rùng mình một cái, dắt con ngựa gầy vùi đầu đi nhanh, không biết qua bao lâu, hắn nhìn thấy bên cạnh đường núi phía trước, trên dốc thoải, có một ngôi chùa miếu tường đỏ ngói đen.

Nó trầm mặc đứng lặng ở trong gió thảm mưa sầu, bối cảnh là sắc trời mờ tối cùng núi sâu cành lá điên cuồng múa may.

Hạ Hầu Ngạo Thiên do dự một phen, vẫn lựa chọn dắt ngựa, đi về phía ngôi chùa miếu có chút đổ nát kia.

Đến cửa miếu, chỉ thấy cửa gỗ khép hờ, che kín lỗ sâu mọt đục, dưới mái hiên đã không có đèn lồng cũng không có bảng hiệu, dường như bỏ hoang nhiều năm.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhẹ nhàng thở ra, không có người tốt nha, không có người liền ý nghĩa an toàn.

Hắn sợ nhất chính là đẩy ra cửa miếu, trông thấy một đám sơn tặc ở trong miếu tránh mưa, vậy thì lúng túng.

Xuyên thấu qua cửa gỗ khép hờ nhìn vào, bên trong yên tĩnh, tối tăm.

Hạ Hầu Ngạo Thiên mở hòm đồ, lấy ra một cái bao tay nửa ngón màu đỏ rực, lòng bàn tay "vù" một tiếng, dâng lên ngọn lửa cao mười mấy centimet.

Mượn ánh lửa sắc màu ấm, hắn dẫn ngựa vượt qua bậc cửa, đi vào chỗ sâu trong chùa miếu, rất nhanh đã đến đại điện.

Trong điện trống trải, che kín tro bụi, mạng nhện, thờ trên bục thờ cũng không phải là tượng phật, mà là một bức tượng thần nứt nẻ, có thể thấy được nơi này cũng không phải là chùa miếu, mà là miếu sơn thần hoặc thành hoàng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên ở trong điện đi dạo một vòng, chưa tìm được củi khô, liền ở trong giỏ trúc trên lưng ngựa lấy ra nửa cân than tổi, lấy bao tay nhóm lửa.

Thư sinh trong tháng mười hai vào kinh đi thi, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ mang chút than củi sưởi ấm, dù sao có đôi

khi phải ngủ ngoài trời, núi hoang.

Hạ Hầu Ngạo Thiên lấy ra thư tịch, xé từng tờ một, ném lên than đốt cháy sưởi ấm.

Thư sinh đi thi chỉ là một thân phận, hắn không quan tâm những lời trích dẫn thánh nhân đó.

Nướng ước chừng nửa khắc đồng hồ, cơn lạnh bị ép ra khỏi cơ thể, thân thể ấm lại, Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn ngoài điện tối đen, mưa lạnh vẫn đang rơi, giọt mưa dọc theo mái hiên, rủ xuống giống như chuỗi ngọc trai đứt dây.

Gió núi đưa hơi nước bắn lên vào trong điện, không khí ẩm ướt lạnh lẽo.

Hạ Hầu Ngạo Thiên phủ áo ngoài ở lưng ngựa, mượn nhiệt độ cơ thể ngựa cùng nhiệt độ lửa than hong khô.

Liên tục mấy giờ bôn ba đường núi, khiến thân thể của hắn có chút mỏi mệt, Hạ Hầu Ngạo Thiên thể chất chỉ mạnh hơn người thường ngáp một cái, dự định nghỉ ngơi một lát, dưỡng đủ tinh thần lại tiếp tục lên đường.

Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc ~”

Ở trong màn mưa yên tĩnh truyền đến, đột ngột lại quỷ dị.

Hạ Hầu Ngạo Thiên hơi nhíu mày, trước khi tiếng gõ cửa truyền đến, hắn căn bản không nghe thấy tiếng bước chân.

…

Cupid tìm mình? Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, hắn mới từ trong miệng Heracini biết được ân oán của “mình” cùng Cupid, bây giờ liền bị gọi tới.

Nhất là ở dưới tình huống mình ngủ với thị nữ của mẫu thân, chôn xuống mầm tai họa.

Ài, mình đây có tính là phiên bản con thứ quá ưu tú, bị con trai trưởng ghen ghét bối cảnh phương tây hay không? Hắn ở trong lòng mua vui trong nỗi khổ, nghĩ.

Cupid nhìn mình không vừa mắt rất lâu rồi, nhưng trước sau chưa giết mình, hiển nhiên là kiêng kị huyết mạch của mình,

cho dù là con thứ, dù sao cũng là hậu duệ Mỹ Thần.

Helen từng nói, nếu như bị Mỹ Thần biết con thứ xâm phạm thiếp thân thị nữ, không nhất định sẽ trục xuất mình khỏi đảo Paphos, nhiều nhất chỉ là trục xuất khỏi gia môn.

Mà không phải giết chết.

Cho nên, cũng không đến mức là chuyện Helen hạ sát thủ đối với mình, hơn nữa đảo Paphos đứng trước tùy tùng Thần Quang Minh uy hiếp, đang lúc dùng người…

Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh bình tĩnh lại.

Chương 3003: Đi thẳng vào vấn đề (1)

Ừm, tính cách Cupid rất ngang bướng, không có khả năng tính toán theo lẽ thường, thực sự không được, mình liền bật hack chơi hắn, xem trước trình độ của Monya một phen…

Trương Nguyên Thanh yên lặng thi triển thao túng cảm xúc, ý đồ ảnh hưởng cảm xúc của Monya, lại kinh ngạc phát hiện, cảm xúc của Monya như là một khối sắt, mặc kệ hắn "nhào nặn" như thế nào, cũng khó mà làm nó biến hình.

Móa nó, ít nhất cấp 8 đỉnh phong nha, ta bật hack cũng không nhất định xử được cô ấy, thất lễ thật lễ!

Đầu óc Trương Nguyên Thanh lập tức tỉnh táo, lộ ra nụ cười khiêm tốn của con thứ:

"A, nữ thần Monya tôn kính, tôi sẽ đi gặp Cupid ngay bây giờ, cô còn chưa nói cho tôi biết hắn ở chỗ nào."

Monya lạnh lùng nói:

"Vườn hoa phía tây."

Trương Nguyên Thanh lập tức gật đầu, sau khi phân biệt sơ qua phương hướng, hướng về phía tây bước đi.

Heracini mái tóc dài màu xanh sẫm theo sát phía sau hắn, một bộ tư thái gả cho gà thì theo gà, đồng sinh cộng tử.

Khác với anh trai Amini trời sinh đại biểu "Dục", cô là "Ái" trong ái dục.

Trong pháo đài có mấy khu vườn trồng hoa tươi, trong đó tô điểm cây ăn quả cùng ao con người đào ra, cảnh sắc rất không tệ.

Hai người đi về phía tây, đi chốc lát tại ở trên đường mòn lát đá phiến, đến vườn hoa phía tây pháo đài, xa xa, liền nhìn thấy một đứa bé năm sáu tuổi, đang lớn tiếng quát mắng mấy đầu mục nô lệ.

Hắn làn da trắng nõn, khuôn mặt mũm mĩm, đôi mắt xanh thẳm vừa to vừa tròn, bộ dáng phi thường đáng yêu.

Sau lưng của hắn có một đôi cánh chim trắng noãn, vỗ nhẹ, lơ lửng ở giữa không trung.

Trong tay hắn có một cây cung nhỏ, tay trái cầm, tay phải nắm hai mũi tên, một mũi tên vàng, một mũi tên màu xám trắng.

"Knophon, ta từng nói trong ba ngày, phải đào ra 100 giỏ khoáng thạch màu đen, ngươi chưa hoàn thành nhiệm vụ." Cupid hai tay chống nạnh, căm tức nhìn một đầu mục nô lệ.

Nô lệ kia cực kỳ sợ hãi quỳ xuống đất, giải thích:

"Ngài Cupid, khoáng thạch màu đen cứng rắn tựa như tấm khiên trong tay Athena, mà công cụ cùng nhân viên của chúng ta đều không đủ, a, Cupid vĩ đại, tôi không phải muốn giải thích, chỉ, chỉ là cầu ngài cho thêm mấy ngày thời gian."

Cupid hạ xuống, lơ lửng ở đỉnh đầu đầu mục nô lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia lộ ra vẻ mặt cực kỳ trào phúng chế nhạo:

"Ha, Knophon nô lệ của ta, vậy thì mời ngươi ra biển hỏi xem tùy tùng Thần Quang Minh, có bằng lòng cho chúng ta thời gian chuẩn bị vũ khí hay không."

Hắn một lần nữa bay lên, nhìn về phía binh sĩ cầm giáo dài cách đó không xa, nói:

"Đưa hắn ra biển!"

Trong mắt đầu mục nô lệ tên Knophon che kín tuyệt vọng, run giọng khẩn cầu: "Không, không, đừng như vậy, tùy tùng Thần Quang Minh đã phong tỏa vùng biển này, bất kỳ người nào ra biển đều sẽ bị giết chết, ngài Cupid, vợ con của tôi còn cần tôi…"

Hắn khẩn cầu chã đổi lấy Cupid đồng tình, bị hai tên thị vệ kéo đi. Cupid lại nhìn về phía một đầu lĩnh nô lệ khác, mỉm cười nói:

“Hals, năm mươi chiếc máy ném đá ở đâu? Ta nghe Erriga nói, ngươi chỉ hoàn thành hai mươi cái.”

Có vết xe đổ vừa rồi, nô lệ tên Hals run rẩy quỳ rạp xuống đất, không dám có chút nào giải thích, chỉ hy vọng Cupid có thể giảm bớt trừng phạt.

Cupid nghiêng đầu, suy nghĩ, bỗng nhiên lộ ra nụ cười giống như đùa ác:

“Hals, nghe nói ngươi phi thường trung trinh đối với tình yêu, rất yêu vợ của mình…”

Hắn nhìn về phía thị vệ bên cạnh, nói: “Dắt một con dê cái tới.”

Thị vệ vội vàng đi, không bao lâu, dắt một con dê rừng màu trắng sừng uốn cong trở về.

Cupid ở trong ánh mắt kinh sợ của Hals lắp mũi tên vàng, nhếch miệng cười nói:

“Ta trừng phạt ngươi, phản bội tình yêu với vợ, yêu một con dê.”

Mũi tên ngắn màu vàng rời dây cung mà đi, theo thứ tự xuyên thủng trái tim Hals cùng dê rừng, kẻ trước thân thể cứng đờ, ngực hắn bị xuyên thủng, không có vết thương, không đổ máu.

Nhưng ánh mắt nhìn con dê cái đã sinh ra biến hóa, trong ánh mắt xen lẫn lên dục vọng cùng yêu quý.

Hắn đói khát cởi đai lưng, thân thể trần truồng, lao về phía con dê cái, thị vệ cười ha ha đạp con dê một cước.

Con dê kinh hãi chạy trốn, Hals trần truồng đuổi theo, một người một dê dần dần đi xa, biến mất ở trong tầm mắt.

“Hắn quả thực là ma quỷ!” Heracini như sớm đã quen với hành động của Cupid, giữ chặt tay Amini, nhỏ giọng nói:

“Amini thân yêu của em, anh tuyệt đối không nên để Cupid tức giận, nếu không, nếu không hắn cũng sẽ khiến anh yêu dê cái.”

Cung cùng mũi tên trong tay Cupid, xác suất lớn là đạo cụ Chúa Tể cấp bậc cao, thậm chí là loại quy tắc… Sắc mặt Trương Nguyên Thanh âm trầm như nước: "Công việc của anh cũng chưa hoàn thành à?"

Heracini thấp giọng nói:

"Đương nhiên! Cupid bảo anh ở trong hai ngày chế tác 2000 mũi tên, lại chỉ cho anh sáu người thợ, đây là công việc không có khả năng hoàn thành. Tinh Thạch Ánh Chớp quá thiếu ổn định, nhất định phải cẩn thận rèn luyện, nếu không sẽ nổ tung.

Cho nên đám thợ lúc rèn luyện tinh thạch, đều sẽ rất cẩn thận, trong hai ngày chế tác 2.000 mũi tên, căn bản là không thể."

Chương 3004: Đi thẳng vào vấn đề (2)

Xong, mình cũng sắp biến thành kỵ sĩ dê rồi! Trong lòng Trương Nguyên Thanh "bộp" một cái.

Liên tưởng tới quan hệ ác liệt của Cupid cùng Amini, rất hiển nhiên, đây là kẻ trước cố ý làm khó dễ.

— Cho một nhiệm vụ không thể hoàn thành, sau đó mượn cơ hội trừng phạt, mượn việc công báo thù riêng.

Nguy cơ đầu tiên của phó bản giáng xuống… Trương Nguyên Thanh nhanh chóng thúc đẩy đầu óc, suy tư làm sao vượt qua cửa ải khó khăn.

Nếu để hắn yêu dê cái, vậy còn không bằng để hắn chết, không, là để Cupid chết.

Nhưng anh chị em ruột thịt cùng mẹ sinh ra của Cupid có tới bốn người, ra tay, không có bất cứ phần thắng nào, phó bản cấp S trực tiếp thất bại.

Cho nên, bây giờ còn không thể cứng đối cứng, chỉ có thể dùng trí.

Cupid trừng phạt đầu mục nô lệ thứ ba, là người đàn ông trẻ tuổi mái tóc đen dài, mặc áo dài kiểu một tấm, dung mạo rất tuấn tú, khí chất rạng rỡ.

Vị đầu mục nô lệ này có mấy người tình, rất được phụ nữ hoan nghênh, Cupid liền hướng hắn bắn ra mũi tên màu xám trắng,

để hắn đã mất đi năng lực có người yêu.

Hai đầu mục nô lệ tiếp theo, một người trừng phạt là dâng ra con gái xinh đẹp, một người trừng phạt là làm đối vợ của phương yêu người khác.

Chờ xử lý xong đầu mục nô lệ, Cupid cuối cùng nhìn về phía Trương Nguyên Thanh cùng Heracini.

“A, Amini, hóa thân chính nghĩa của đảo Paphos, xin hỏi ngươi đối với ta vừa rồi trừng phạt có hài lòng không?”

Heracini khẩn trương nhìn Amini.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, cất bước tiến lên, khom người nói:

“Ngài Cupid vĩ đại, ngài trừng phạt công chính công bằng, tôi không có bất cứ ý kiến gì.”

Thật ra trước khi gặp Cupid, Trương Nguyên Thanh từng cân nhắc cúi đầu lạy ngay, hóa giải ân oán của hai bên, nhưng thấy được hành động của Cupid, hắn yên lặng bỏ đi suy nghĩ này.

Một mặt là lấy tính cách ác liệt của Cupid, chịu nhũn chưa hẳn có tác dụng, một mặt khác là, cúi đầu lạy ngay của hắn không dành cho kẻ ác.

Chẳng qua, hắn vẫn lựa chọn chịu nhũn.

Heracini nghe vậy, hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra.

Cupid chống nạnh cười ha hả, “Thần Chính Nghĩa của đảo Paphos, dũng khí cùng chính trực của ngươi đâu, ta vẫn là thích dáng vẻ trước kia của ngươi hơn.”

Thị vệ chung quanh cũng cười lên theo.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn mũi mĩm đáng yêu của hắn một lần nữa lộ ra vẻ chế nhạo, ánh mắt ngầm chứa sự hung ác:

“Mặc dù ngươi nói như vậy, nhưng cũng không thể che giấu sự thật ngươi làm việc thất trách, Amini, ngươi chưa ở trong thời gian quy định hoàn thành nhiệm vụ, ta trừng phạt ngươi yêu một con dê.”

Trương Nguyên Thanh vội vàng nói:

“Ngài Cupid vĩ đại, đối với trừng phạt của ngài, tôi cam tâm tình nguyện. Nhưng tôi cho rằng, làm như vậy không lý trí.”

“Không, không có cơ hội nữa.” Cupid nhìn về phía thị vệ, ra hiệu bọn họ đi dắt dê cái, cũng sốt ruột không chờ nổi kéo cung, nhắm chuẩn Amini.

Khuôn mặt Heracini tràn đầy tuyệt vọng.

Đầu óc Trương Nguyên Thanh xoay chuyển nhanh chóng, lớn tiếng nói:

“Thần Quang Minh đang uy hiếp đảo Paphos, chúng ta nên đoàn kết lại, ngài Cupid, tôi có thể bảo đảm, giờ này ngày mai, chế tác xong 2000 mũi tên.

Nếu như ngài trừng phạt tôi yêu dê cái, vậy tôi sẽ cùng dê cái khó mà tách ra, điều này đối với đảo Paphos mà nói phi thường bất lợi.”

Cupid nheo mắt lại:

“Nếu ngày mai ngươi còn không thể hoàn thành công việc thì sao?” Trương Nguyên Thanh lập tức nói:

“Nếu như vậy, trừng phạt của ngài Cupid, tôi tiếp nhận toàn bộ.”

Cupid nghiêng đầu suy nghĩ một phen, nói:

“Ta liền cho ngươi thêm thời gian một ngày, ngày mai giờ này, nếu như ngươi không nộp ra 2.000 mũi tên…”

Hắn cười he he hai tiếng, cố ý không nói đến trừng phạt, vỗ cánh chim trắng noãn, bay trở về gác chuông cao ngất.

Trương Nguyên Thanh âm thầm thở phào, lúc nghe mình chưa hoàn thành công việc, hắn đã thao túng tinh thần của Cupid, mặc dù đứa trẻ ngang bướng này sức mạnh ý chí cứng rắn như sắt giống với em gái Monya, nhưng dưới tình huống thời gian dư dả, vẫn là có ảnh hưởng nhỏ bé.

Phối hợp bối cảnh đảo Paphos đứng trước nguy cơ, lúc này mới thành công thuyết phục Cupid, miễn cưỡng vượt qua cửa ải khó khăn.

Heracini kéo Amini đi luôn, thấp giọng nói:

“Amini, công việc của em đã hoàn thành, em sẽ giúp anh cùng nhau chế tác mũi tên, em hôm qua quá mệt mỏi, mặt trời còn chưa lặn đã ngủ say, hừ, Helen tiện nhân này mới thừa dịp mà vào.”

Gương mặt xinh đẹp của cô che kín sầu lo, sợ tình lang yêu dê cái.

“Heracini thân yêu, cảm ơn sự trả giá của em đối với anh.” Trương Nguyên Thanh thuận thế để Heracini dẫn hắn tiến về xưởng chế tác mũi tên.

Hai người rời pháo đài, đi vào khu kiến trúc nhà đá như là thị trấn nhỏ, bước trên con đường trải đất cát, tiến vào trong một kiến trúc vườn treo.

Nơi này đang có sáu người thợ vùi đầu làm việc, ba người dùng giũa mài thủy tinh màu lam phát sáng, ba người dùng con dao không quá sắc bén vót gỗ, vót ra từng mũi tên dài nhỏ.

Góc tường chất đầy mũi tên thành từng bó, đầu mũi tên là thủy tinh màu lam ẩn chứa tia chớp phát sáng.

Chương 3005: Miếu hoang (1)

“Ngài Amini! Ngài Heracini!” Sáu người thợ đứng dậy chào hỏi.

Mặc dù Amini là nô lệ của Mỹ Thần, nhưng địa vị của nô lệ thần linh cũng cao hơn nhiều so với người phàm.

Trương Nguyên Thanh phất phất tay, ra hiệu bọn họ tiếp tục công việc, sau đó cầm lên một mũi tên, nắm trong tay, mấy giây sau, tin tức vật phẩm hiển hiện:

« Tên: Lôi tiễn »

« Loại hình: Vũ khí »

« Công năng: Tê liệt, nổ »

« Giới thiệu: Tinh thạch ấp ủ lôi điện rèn luyện thành mũi tên, sau khi trúng kẻ địch sẽ phát nổ, sinh ra dòng điện mạnh làm tê liệt đối phương. »

« Ghi chú: Bởi vì là tiêu hao phẩm, cho nên không có trả giá. »

Số lượng mũi tên nhiều nhất năm trăm cây, 1500 cây còn lại, muốn ở ngày mai hoàn thành, gần như không có khả năng, trừ phi cho mình đủ thợ.

Bây giờ còn không thể trở mặt với Cupid, chậc, hết lần này tới lần khác hắn nhằm vào mình, lấy tính cách của Cupid, cảm giác mâu thuẫn không cách nào điều hòa, cũng được, mình quả thực cũng không muốn hòa hợp với người ác liệt như vậy!

Nhưng bây giờ quả thực người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Trương Nguyên Thanh quyết định hoàn thành nhiệm vụ thật tốt.

Hắn âm thầm thi triển huyễn thuật, che chắn ngũ giác lục thức của sáu người thợ thủ công cùng Heracini, tiếp theo phun ra ba oán linh cấp Chúa Tể cùng Quỷ tân nương.

“Chủ nhân!”

“Phu quân!”

Các linh phó lần lượt khom mình hành lễ.

Trương Nguyên Thanh phân phó: “Chế tạo 1500 mũi tên.”

Chỉ chỉ thợ thủ công vùi đầu làm việc, nói: “Làm theo!”

Bốn linh phó lập tức vây quanh ở bên cạnh thợ thủ công, quan sát bọn họ chế tác mũi tên, Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, triệu Ngân Dao quận chúa ra, tuyên bố mệnh lệnh tương tự.

Thế là trong linh phó, lại thêm một âm thi.

Chế tác mũi tên rất đơn giản, trọng điểm ở chỗ lúc rèn luyện tinh thạch, cần phi thường cẩn thận, hơi không cẩn thận, tinh thạch nổ tung, đủ khiến thợ thủ công mất đi cánh tay.

Ngân Dao quận chúa cùng bốn linh phó quan sát thêm vài phút đồng hồ, liền bắt đầu tự tay chế tác.

Trương Nguyên Thanh lại giũ Mũ Đỏ Nhỏ, chấn động rớt xuống mười âm thi, hắn cùng Ngân Dao đều khống chế năm tên, tham dự công việc.

…

Núi hoang, miếu cổ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn về phía cửa điện mục nát một nửa, chậm rãi hỏi:

"Người nào ở bên ngoài?"

Cùng lúc tra hỏi, hắn mở hòm đồ, lặng yên lấy ra một cây nỏ cơ quan, giấu ở phía sau.

"Công tử, nô gia là nông dân hái thuốc ở phụ cận, lên núi hái thuốc, đột nhiên gặp mưa to, muốn vào miếu tránh một chút, mong công tử ân chuẩn." Ngoài cửa truyền đến giọng nói mềm mại của nữ giới.

Nghe đã rất mềm mại đáng yêu rất dụ người.

Phụ nữ à… Lòng cảnh giác của Hạ Hầu Ngạo Thiên giảm xuống không ít, nói: "Vào đi."

Cửa miếu "kẽo kẹt" đẩy ra, một cô gái trẻ tuổi tư thái yểu điệu, lấy tay áo che đầu, uyển chuyển chạy bước nhỏ, chạy vào trong điện.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đánh giá cô gái, tuổi chừng mười sáu, bộ dáng rất xinh xắn, mái tóc ướt nhẹp dán lên gương mặt trắng nõn quyến rũ, nước mưa làm ướt quần áo, phác họa ra tư thái yểu điệu.

Cô cõng một cái giỏ trúc, bên trong là thảo dược vừa hái.

Cô gái nhìn đống lửa một lần, rụt rè hỏi:

"Công tử, nô gia có thể hong một chút không?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn cô, đột nhiên hỏi:

"Ngươi là tới giết ta à?"

Vẻ mặt cô gái cứng đờ, ngẩn người, tựa như không ngờ hắn sẽ nói ra lời như vậy, không biết làm sao mấy giây, nói:

"Công tử cớ sao nói vậy?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên thản nhiên nói:

"Cô nương không cần kinh ngạc, tiểu sinh chỉ đùa một chút mà thôi. Nơi này hoang sơn dã lĩnh, thật không dễ gì có người làm bạn, cho nên lời lẽ lỗ mãng chút, mong cô nương chớ trách."

Hắn dùng một cành củi ẩm ướt gạt lửa than, bắn ra tia lửa, nói:

“Tranh thủ thời gian tới sưởi ấm đi, đừng để mắc phong hàn.”

Cô gái thanh tú kia lúc này vẻ mặt mới hòa hoãn, lễ phép nói cảm ơn, ngồi xuống bên cạnh đống lửa.

Mưa to tiếp tục rơi, mây đen tầng tầng lớp lớp, sắc trời ảm đạm, như là đêm tối.

Cô gái run lẩy bẩy sưởi một lát, sắc mặt dần dần chuyển sang hồng hào phơn phớt.

Hạ Hầu Ngạo Thiên liếc cái sọt một lần, bên trong đều là chút thảo dược bình thường, có trị thương, có trị phong hàn, có tiêu đờm bổ phổi.

Trong phó bản cấp S, lại đều là chút thảo dược bình thường, không có thiên tài địa bảo sao… Hạ Hầu Ngạo Thiên ở trong lòng thất vọng lẩm bẩm.

“Cô nương là nông dân dược liệu trong thôn phụ cận?” Hạ Hầu Ngạo Thiên chủ động mở miệng bắt chuyện:

“Hoang sơn dã lĩnh, không có sơn tặc cũng có dã thú, làm sao để cho cô một người phụ nữ lên núi hái thuốc.”

Cô gái thở dài, “Cha vài ngày trước lên núi hái thuốc, bị ngã gãy chân. Trong nhà còn có hai em trai em gái cần nuôi, tôi liền đành phải lên núi hái thuốc, đổi chút tiền bạc.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên lại hỏi: “Trong nhà có thân thích giàu có hay không?”

Nữ tử lắc đầu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên “A” một tiếng, trầm ngâm mấy giây, bỗng nhiên chỉ vào sau lưng cô gái, nói:

“Nhìn nơi đó!”

Chương 3006: Miếu hoang (2)

Cô gái theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thừa cơ nâng lên nỏ cơ quan, nhắm chuẩn ngực cô gái, bóp cò.

"Phựt!"

Dây cung réo rắt, mũi tên nỏ đâm thật sâu vào lồng ngực cô gái, máu tươi nhanh chóng lan ra, nhuộm đỏ quần áo.

Cô gái trẻ tuổi nghiêng đầu lại, khó có thể tin nhìn Hạ Hầu Ngạo Thiên, sau đó ngã ra, hai mắt trừng trừng chết đi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên lấy ra dược liệu trong cái sọt của cô gái, bỏ vào trong cái sọt của mình, chờ tiến vào Trường An, có thể cầm đi đổi ít tiền.

Hắn giết cô gái logic rất đơn giản, nơi này cách Trường An không xa, cũng chỉ một ngày cước trình, vào Trường An đã là nhiệm vụ chi nhánh, như vậy trên đường nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Trong một ngày đi đường, tất cả NPC gặp phải đều có thể là kẻ địch dụng ý khó dò.

Bắn chết cô gái, tương đương với bóp chết nguy hiểm trong trứng nước.

Nếu như giết nhầm, dù sao là NPC phó bản, lần sau là đổi mới.

Điều duy nhất cần xác nhận là, giết thiếu nữ sẽ chủ động dẫn phát nguy cơ hay không, cho nên hắn vừa rồi hỏi thăm trong nhà thiếu nữ phải chăng có thân thích phú quý, đạt được câu trả lời phủ định.

Vững như chó già!

Hắn đang nghĩ như vậy, chợt nghe tiếng đập cửa truyền đến, "Thùng thùng" hai tiếng, ở trong màn mưa yên tĩnh, đột ngột lại quỷ dị.

Sau đó, ngoài cửa truyền đến giọng phụ nữ mềm mại:

“Công tử, nô gia là nông dân dược liệu phụ cận, lên núi hái thuốc, đột ngột gặp mưa to, muốn vào miếu tránh mưa.” Ngoài cửa truyền đến giọng cô gái mềm mại.

Thanh âm ngoài cửa, giống thiếu nữ vừa rồi hắn săn giết như đúc, ngay cả lời thoại cũng như thế.

Khuôn mặt Hạ Hầu Ngạo Thiên chậm rãi cứng đờ, bỗng nhìn về phía thiếu nữ bị bắn chết, nhất thời con ngươi co vào, thi thể thiếu nữ không thấy nữa.

Lúc này, cô gái ngoài cửa nói:

“Bên trong có ai không, nô gia vào đây.”

Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên dâng lên một cơn lạnh lẽo, hắn nhìn chòng chọc vào cửa điện, nắm chặt nỏ trong tay.

Hắn dự liệu không sai, nữ nhân chính là nguy hiểm trên đường hắn tiến về Trường An, nhưng hắn không ngờ tới chính là, thiếu nữ rõ ràng đã bị bắn chết, vậy mà lại tới.

“Thùng thùng, thùng thùng…”

Tiếng đập cửa vẫn còn tiếp tục, cô gái ngoài cửa lại hỏi: “Công tử, công tử ở bên trong à, nô gia vào đây.”

Thấy Hạ Hầu Ngạo Thiên trong điện từ đầu đến cuối không trả lời, cô gái ngoài cửa tựa như nôn nóng, giọng điệu trở nên gấp rút, mang lên mấy phần thê lương:

“Mở cửa đi, vì sao không mở cửa, tôi biết anh ở ngay bên trong, anh vẫn chưa đi, anh nếu không mở cửa, tôi thật sự vào đó…”

Cô con mẹ nó vừa rồi chẳng phải tự mình mở cửa đi vào sao… Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên hùng hổ mắng, lông tơ trên lưng lặng yên dựng thẳng lên.

“Vì sao không mở cửa, tại sao phải đối với tôi như vậy, tại sao phải đối với tôi như vậy…” Tiếng hô của cô gái ngoài cửa điện càng thêm thê lương, không còn mềm mại đáng yêu vừa rồi.

Bang! Bang! Bang!

Cửa sổ chấn động kịch liệt, không ngừng phát ra tiếng vang “rầm rầm”, bên ngoài tựa như đứng đầy người.

“Ngươi giết ta!” Giọng thiếu nữ ngoài cửa oán độc nói.

Thân thể Hạ Hầu Ngạo Thiên căng thẳng, trực tiếp mang nỏ nhắm chuẩn cửa điện, chỉ cần cô gái phía ngoài dám đi vào, liền thưởng cô ta một phát tên phá giáp.

Lúc này, cửa sổ dừng rung động, ngoài điện hoàn toàn yên tĩnh, trừ tiếng mưa rơi tí tách.

Thiếu nữ bên ngoài tựa như đã đi.

Đi rồi? Sợ lại bị mình bắn chết? Ừm, mình cũng phải đi nhanh chút, không có khả năng tiếp tục đợi ở chỗ này! Hạ Hầu Ngạo Thiên lập tức chạy về phía con ngựa gầy, dự định lập tức rời đi ngôi miếu hoang cổ quái này. Hắn vừa tới gần con ngựa gầy, bỗng nhiên cảm giác trong cái sọt có vật gì đang cử động, mơ hồ có lông tóc thật dài.

Ánh sáng lờ mờ, Hạ Hầu Ngạo Thiên đi tới, tập trung nhìn vào, chỉ thấy trong cái sọt là một cái đầu lâu phụ nữ, gáy hướng về hắn, nhúc nhích biên độ nhỏ.

Tựa như là phát hiện có người nhìn chăm chú, đầu lâu bỗng nhiên quay lại, lộ ra một gương mặt xanh đen, thất khiếu chảy máu, môi đen sì, con mắt trắng dã khiếp người nhìn chằm chằm Hạ Hầu Ngạo Thiên.

“Ngươi giết ta…” Thanh âm oán độc thê lương truyền đến.

Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên căng thẳng, liên tiếp lui về phía sau, chỉ cảm thấy lông tóc toàn thân dựng lên, nỗi sợ hãi lấp đầy tâm linh.

Nhưng hắn chưa lui được mấy bước, sau lưng liền đụng phải đồ vật, thất kinh quay đầu nhìn, càng bị dọa con ngươi co vào, trái tim ngừng đập.

Phía sau là một thi thể không đầu, quần áo mặc trên người giống thiếu nữ vừa rồi như đúc.

Hạ Hầu Ngạo Thiên adrenalin tăng vọt, tê cả da đầu, theo bản năng nâng lên nỏ cơ quan bắn về phía thi thể không đầu.

Mũi tên phá giáp chui vào ngực thi thể.

Nhưng, thi thể này vốn đã chết, chưa chịu bất cứ ảnh hưởng gì, nâng lên tay phải có móng tay đen sì, bóp lấy cổ Hạ Hầu Ngạo

Thiên, xách hắn lên.

Chương 3007: Miếu hoang (3)

Hai chân Hạ Hầu Ngạo Thiên đá lung tung trên không trung, khuôn mặt bởi vì thiếu oxy mà nghẹn đỏ, mắt hiện ra tia máu, đầu lưỡi thè ra một chút.

Nữ thi không đầu lực lượng mạnh vô cùng, lấy thể chất trước mắt của hắn, cũng không thể đối kháng mảy may.

Sau lưng, cái sọt trên lưng ngựa truyền đến thanh âm thê lương oán độc:

"Ngươi giết ta, ngươi giết ta…"

Ý thức Hạ Hầu Ngạo Thiên dần dần mơ hồ, hai chân đá càng lúc càng vô lực.

Đúng lúc này, ngón cái của hắn truyền đến một luồng lực lượng mát lạnh, tựa như một thùng nước lạnh, một khối băng cứng, mang đến kích thích khiến linh hồn run rẩy.

Hạ Hầu Ngạo Thiên bỗng nhiên "tỉnh ngộ", mình vì sao không phản kháng? Mình vì sao sợ hãi một bộ thi thể như vậy? Mình vì sao không sử dụng đạo cụ hòm đồ?

Hắn lúc này mới ý thức được mình rơi vào trong ảo thuật.

Chỉ có ảo thuật mới có thể biến linh cảnh hành giả thành người bình thường thấp thỏm lo âu, trở nên bị cảm xúc chủ đạo, mất đi phán đoán cùng lý trí tỉnh táo.

Trong nhẫn truyền đến nguồn lực lượng kia, giúp hắn phá vỡ ảo thuật.

Đây vừa vặn là điểm yếu của ảo thuật, chỉ cần có lực lượng bên thứ ba tham gia, ảo thuật liền sẽ tự sụp đổ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên bỗng mở mắt ra, phát hiện mình không biết lúc nào nằm ở bên cạnh đống lửa ngủ thiếp đi, bên ngoài gió thảm mưa sầu, con ngựa gầy ngoan ngoãn đứng bên đống lửa, cúi thấp đầu, thỉnh thoảng phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Ngoài điện không có tiếng đập cửa, trong điện càng không có cô gái. Mọi thứ vừa rồi, tựa như là một giấc mơ.

Nhưng cổ truyền đến đau đớn nói cho hắn biết, đây không phải mơ, hắn vừa rồi rơi vào huyễn cảnh, thiếu chút nữa trong mơ bóp chết chính mình.

"Lão già, lão già…" Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm chiếc nhẫn, liên thanh kêu gọi. Ông lão không có bất cứ sự đáp lại nào.

Từ khi tiến vào phó bản bắt đầu, hắn liền mất đi liên hệ với phương sĩ đời Tần.

Mặc dù bị phó bản phong ấn, nhưng có thể phát giác động tĩnh bên ngoài, cho nên ở thời khắc mấu chốt, truyền ra lực lượng Siêu Phàm cảnh, để đánh thức mình? Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên chợt hiểu ra.

Hắn không còn đối thoại với ông lão, bắt đầu suy nghĩ mình gặp phải là cái gì.

Nghề nghiệp lĩnh vực huyễn thuật, chỉ có Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư.

Mà mọi thứ hắn vừa rồi chứng kiến, nguy cơ gặp phải, đều là trong mơ, từ đặc tính nghề nghiệp mà nói, hẳn là Chưởng Mộng Sứ.

Nhưng nói thật, nếu như là Chưởng Mộng Sứ, dù là có ông lão hỗ trợ, hắn cũng không có khả năng tránh thoát mộng cảnh.

Ánh mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên liếc nhìn ở trong điện, suy nghĩ xoay chuyển nhanh chóng:

Có được năng lực mộng cảnh, không tới giai đoạn Thánh Giả, lấy nguyên tố linh dị hù dọa người ta, nhưng thứ mình sợ nhất cũng không phải là quỷ nha… Trừ phi năng lực chế tạo huyễn thuật của đối phương có hạn…

Thực lực rõ ràng không mạnh, lại có thể đi vào mộng cảnh của mình?

Kẻ địch biểu hiện ra thực lực cùng biểu hiện ra đặc tính, sinh ra mâu thuẫn.

"Nếu như thực lực không mạnh, không có khả năng cách quá xa ảnh hưởng đến mình trong miếu, nhất định ở ngay phụ cận…" Hạ Hầu Ngạo Thiên mở ra hòm đồ, lấy ra mặt nạ quỷ màu đen, đeo lên khuôn mặt.

Đây là đạo cụ nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, công năng chủ yếu là "điều khiển cảm xúc", "tinh thần đả kích" .

Hắn không chút do dự mở ra năng lực "điều khiển cảm xúc", đối phương có thể có phương pháp ẩn nấp đặc thù, nhưng cảm xúc không cách nào che giấu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn bốn phía, chưa phát hiện trong điện có điều khác thường, liền đẩy ra cửa điện, đứng ở dưới mái hiên, cẩn thận nhìn tiền viện.

Đột nhiên, ánh mắt hắn co lại.

Ở trong góc tiền viện, nơi cỏ dại um tùm, nhìn thấy từng mảng "khói đặc" màu đen từ trong đất bốc lên.

Là oán khí!

Trong chớp mắt này, Hạ Hầu Ngạo Thiên đã hiểu ra tất cả.

Trong miếu chôn một cô gái chết oan, oán khí không tiêu tan, biến thành lệ quỷ, theo bản năng cắn nuốt người đi đường vào miếu.

Hạ Hầu Ngạo Thiên mở ra hòm đồ, lấy ra một cái trường đao, sải bước đi vào màn mưa, đi tới trong góc kia oán khí bốc lên, lấy đao xúc, lật ra vũng bùn.

Từng tầng bùn đất lật ra, 10 cm, nửa mét, một mét… Mũi đao truyền đến tiếng vang lạ "Răng rắc", trong vũng bùn lộ ra một bộ thi hài.

Mưa to như trút, bùn nhão chảy xuôi.

Thi hài thối rữa cao độ kia vừa bị đào ra, Hạ Hầu Ngạo Thiên đã nhìn thấy lòng đất bốc lên một làn khói đen nồng đậm, huyễn hóa thành một cái mặt quỷ dữ tợn, lao về phía hắn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tránh cũng không tránh, ngẩng đầu phát ra tiếng rít.

Tinh thần đả kích!

Mặt quỷ khói đen ngưng tụ thành kia kịch liệt lắc lư, dừng ở giữa không trung, giống như là bị đả kích kịch liệt.

Sau khi kỹ năng có hiệu quả, Hạ Hầu Ngạo Thiên vội vàng lui, hít sâu một hơi, một lần nữa phát ra tiếng rít chói tai.

Mặt quỷ khói đen ngưng tụ thành phát ra tiếng kêu thảm sắc lạnh, the thé tức giận, không cam lòng, không cách nào nghe thấy, chậm rãi tiêu tán.

Chương 3008: Tùy tùng Thần Quang Minh (1)

Sau hai lần tinh thần đả kích, oán linh trực tiếp tan thành tro bụi.

“Phù…”

Hạ Hầu Ngạo Thiên thở hắt ra một hơi, một lần nữa tới gần thi hài trong vũng bùn, sau khi quan sát đơn giản, chưa nhìn ra nguyên nhân cái chết cụ thể của cô gái, nhưng có một chi tiết: Trên thân thi hài không có quần áo.

Một cô gái trẻ tuổi chết ở hoang sơn dã lĩnh, bị chôn ở trong miếu bỏ hoang, thân trên không có quần áo, sau khi chết oán khí không tan làm lệ quỷ.

Cô là chết thế nào, nhìn qua hiểu ngay.

Hạ Hầu Ngạo Thiên tiếp tục đánh giá thi cốt thiếu nữ, lại phát hiện một chi tiết: Tay trái cô gái chỉ có bốn ngón tay.

Hắn yên lặng ghi lại chi tiết này, sau đó dùng đao lấp đất trở về. Trong phó bản cấp S, bất cứ chi tiết nào cũng đáng giá chú ý, nhất là khi bản thân linh cảnh hành giả gặp phải nguy hiểm.

Linh cảnh hành giả là dễ dàng nhất phát động kịch bản, “chuyện xưa” trong phó bản cũng đều vây quanh linh cảnh hành giả xảy ra, manh mối, chi tiết có thể thu hoạch, sẽ không phát sinh ở nơi linh cảnh hành giả không tiếp xúc đến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khống chế chi tiết ở trong phó bản Vua Mất Nước, cho Hạ Hầu Ngạo Thiên tấm gương cùng sự dẫn dắt rất lớn.

Vùi đất chôn xong thi hài, Hạ Hầu Ngạo Thiên trở về miếu hoang, cởi giày ra đưa vào trong mưa giặt sạch, đi chân đất ngồi xuống ở bên cạnh đống lửa sắp tắt mà chưa tắt.

“Khoa cử làm quan khẳng định là không thể nào, muốn tham dự vào trong chiến tranh, chủ đạo chiến tranh thắng lợi, mình

nhất định phải có được địa vị khá cao. Đời Đường trừ khoa cử, còn có thể dựa vào quyền quý tiến cử." "Chờ đến Trường An, mình có thể đạo văn vài bài thơ thánh hiền và tác phẩm thi tiên tạo ra danh tiếng, tiếp xúc quyền quý Trường An, sau đó thể hiện ra đặc thù của Học Sĩ, thông qua bọn họ tiến cử trở thành quan viên."

"Sau đó, chờ Tiểu An cùng Tiểu Sử phản loạn, mình liền đề nghị xuất chinh, trong loạn An Sử võ tướng có thể đánh chỉ có Cao Tiên Chi, Ca Thư Hàn cùng Quách Tử Nghi, lác đác mấy cái… Tiểu Quách còn đang chạy diễn viên quần chúng, chưa tới phiên bản của hắn, Ca Thư Hàn cùng Cao Tiên Chi là hai bi kịch…"

"Mình chỉ có thời gian nửa tháng, cho nên, ở sau khi loạn An Sử bùng nổ, tốt nhất nghĩ cách chạy tới tiền tuyến, nhanh chóng công phá phó bản, nhanh chóng về hiện thực giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Nửa tháng hẳn là có thể công phá phó bản, dù là ở phó bản Chúa Tể tốn thời gian dài đằng đẵng, cũng đã đủ lâu."

Nghĩ đi nghĩ lại, mưa tạnh, bùn trên giày cọ rửa sạch sẽ, hắn thu liễm suy nghĩ, dùng Bao Tay Hỏa Sư hong khô giày, xỏ vào, dắt ngựa rời miếu hoang, tiếp tục lên đường.

Chậm nhất trưa mai, nhanh nhất buổi sáng, liền có thể đến Trường An.

…

Ngày kế tiếp.

Trương Nguyên Thanh tỉnh lại đúng giờ, trong lòng là thiếu nữ Heracini ngủ say, làn da của cô trắng nõn óng ánh, mái tóc dài màu xanh sẫm xõa tung ra, thân thể của cô tràn ngập sức sống, cực kỳ tốt đẹp.

Vai thơm mượt mà, eo nhỏ ngực lớn, mông tròn chân dài, mập nơi nên mập, gầy nơi nên gầy.

So sánh với Helen cuồng dã, cô ở lúc hoan du càng thêm e lệ dịu dàng, càng thêm tình ý miên man kéo dài.

Ài, cái thể chất NPC đáng chết này, lại ép buộc mình làm chuyện không sạch sẽ, Thượng Đế, ông phải làm chứng cho

tôi, phóng đãng không phải bản ý của tôi, là phó bản ép buộc… Trương Nguyên Thanh tinh thần phấn chấn ngồi dậy, nhìn Heracini cũng mở mắt, mỉm cười nói:

“Em gái, chúng ta nên đi bàn giao công trình rồi.”

Hôm qua bọn họ làm suốt đêm không nghỉ, cuối cùng hoàn thành công việc 2000 mũi tên, ở sau khi đuổi đi thợ thủ công, liền ở trong đống rơm ôm nhau ngủ.

Người thời đại này, còn chưa hình thành khái niệm “phòng ngủ”, có rất nhiều nơi có thể ngủ, có thể là phòng của mình, có thể là dưới bóng cây mát mẻ, có thể là hang động che gió che mưa.

Chỉ cần là nơi an toàn thoải mái dễ chịu, có thể che gió che mưa, đều có thể ngủ.

Heracini dính người dựa sát vào, ôm lấy cổ của hắn, làm nũng nói:

“Amini, anh lại để em trải qua một đêm khó quên, em tới bây giờ cũng không biết, anh lại lợi hại như thế. Anh làm thân thể em bây giờ còn tràn ngập mỏi mệt, muốn không quan tâm ngủ tiếp một giấc, hừ, anh quá biết giày vò người ta, nhưng…. Cũng rất phong phú.”

Người tình của cô bây giờ, là lớp da Amini, hạt nhân Thần Dạ Du, đương nhiên không giống với lúc trước! Cường độ đêm qua tính là gì, nếu không phải trong phó bản nguy cơ trùng trùng, không cách nào tận hứng, tôi có thể khiến cô một ngày một đêm… Trương Nguyên Thanh mỉm cười nói:

“Đây là phần thưởng của anh đối với em, Heracini thân yêu, chính là bởi vì em hỗ trợ, anh mới có thể ở trong thời gian quy định hoàn thành công việc, Cupid đáng bị nô lệ thông mông, lại muốn khiến anh yêu dê cái? Đừng để anh tìm được cơ hội, nếu không anh nhất định dùng giày hung hăng đánh vào mông hắn, anh thề, anh thật sự sẽ làm như thế.”

Chương 3009: Tùy tùng Thần Quang Minh (2)

Hai người mặc quần áo tử tế, tiến về pháo đài.

Ở trong vườn hoa phía tây ngày hôm qua, lần nữa nhìn thấy Cupid, cùng ba vị đầu mục nô lệ đáng thương mới.

Cupid đang răn dạy đầu mục nô lệ, thấy hai người đến, mắt bỗng nhiên sáng lên, bỏ lại đầu mục nô lệ, vỗ cánh chim trắng noãn bay tới, vòng quanh hai người bay múa, chế giễu nói:

"Thần Chính Nghĩa của đảo Paphos chúng ta tới rồi.

Để ta đoán xem, ngươi là đến khẩn cầu ta khoan dung à? Ha ha, điều đó không có khả năng, Amini, hôm nay không nộp ra 2000 mũi tên, ta liền khiến ngươi cả một đời sống chung một chỗ với dê cái."

Một thị vệ cách đó không xa cao giọng nói: "Thần Chính Nghĩa, ngài Cupid đã bảo chúng ta chuẩn bị sẵn dê cái, rất may mắn nói cho ngươi, là một con dê cái thuần khiết, vừa thành niên." Nói xong, hắn giơ lên dây thừng trong tay.

Một đầu khác của dây thừng là dê rừng màu trắng, hình thể không lớn, vừa mới trưởng thành.

Đám thị vệ cười phá lên.

Ba tên đầu mục nô lệ hướng về Amini quăng tới ánh mắt đồng tình, thỏ chết cáo thương.

Trương Nguyên Thanh không kiêu ngạo không tự ti, nói: "Ngài Cupid tôn kính, 2000 mũi tên đã chế tác xong."

Cupid sững sờ, nét trêu tức cùng hưng phấn trên mặt cứng đờ, bỗng nhiên ghé sát Amini, hung tợn nhìn chằm chằm hắn: "Ngươi đang lừa gạt ta."

Trương Nguyên Thanh cúi đầu xuống, "Cupid vĩ đại, trên đảo Paphos không ai có thể lừa gạt ngài, nếu như không tin, ngài có thể phái người đi kiểm tra."

Vì để tránh kích thích Cupid lòng dạ hẹp hòi, hắn không dám biểu hiện quá đắc ý.

Cupid lập tức nhìn về phía thị vệ, quát: "Ngươi đi xem!"

Tên thị vệ dắt dê cái kia vứt dây thừng, vội vàng chạy đi.

Cupid lại nhìn về phía Amini, cười lạnh nói: "Amini, ngươi biết hậu quả nếu lừa gạt ta, ta chẳng những muốn để ngươi yêu dê cái, còn muốn để Heracini yêu dê đực."

Gương mặt xinh đẹp của thiếu nữ tóc dài màu xanh sẫm biến đổi, nhưng rất nhanh bình phục lại.

Cô không sợ Cupid trừng phạt, bởi vì công việc đã hoàn thành, trừng phạt nhất định sẽ không đến.

Điều cô kinh ngạc chính là, ý tứ cất giấu trong lời nói Cupid, tựa hồ biết cô cùng Amini yêu đương vụng trộm.

Nhưng sao lại có thể như thế, nếu như Cupid biết quan hệ của hai người, đã sớm hướng Mỹ Thần danh là chủ nhân, thật ra là mẫu thân tố giác. Con trai thứ con gái thứ đều không phải là người? Ài, thời đại này, huyết thống. cùng luân lý quả nhiên không quan trọng! Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái.

Mặc dù vào phó bản chỉ có hai ngày, nhưng hắn có thể cảm giác được, trên đảo Paphos, quan hệ giai cấp cao hơn nhân tình luân lý, đừng nói là anh chị em cùng mẹ khác cha, cho dù Cupid cùng mấy anh chị em khác cùng là thần linh, từ trong miệng Heracini nói ra, quan hệ cũng không tốt lắm.

Mấy người con trai con gái vợ cả cha mẹ đều là thần linh (Bán Thần), thống trị người phàm đảo Paphos cùng đám nửa người nửa thần bọn họ.

Ước chừng nửa giờ, tên thị vệ kia trở về, kiểm kê xong mũi tên, hắn mang về một tin tức:

“Ngài Cupid, 2000 mũi tên chế tác xong rồi, tôi đã kiểm kê.”

Khuôn mặt nhỏ mũm mĩm của Cupid trong nháy mắt trở nên âm trầm, không nói một lời nhìn chằm chằm Amini.

Đại khái mười mấy giây sau, hắn bỗng nhiên dâng lên nụ cười ngây thơ đáng yêu:

“Ha ha, Amini thân yêu của ta, ngươi là nô lệ xuất sắc, làm quá tốt. Thần Quang Minh uy hiếp sự an toàn của đảo Paphos, chúng ta nên đoàn kết lại, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn.”

Trương Nguyên Thanh khom người nói: “Ngài nói rất đúng!’

Ở dưới Cupid cho phép, hắn kéo Heracini rời vườn hoa.

Thoát ly Cupid nhìn chăm chú, thiếu nữ tóc dài màu xanh sẫm bước chân nhẹ nhàng, nhắc nhở:

“Amini, anh phải cẩn thận, Cupid sẽ tiếp tục làm khó dễ anh. Trước kia có ngài Aphrodite che chở, hắn không dám đối phó anh. Nhưng bây giờ, cô ấy không ở trên đảo.”

Nghe ra, Aphrodite đối với mình, vẫn là rất che chở. Trương Nguyên Thanh hỏi:

“Heracini, em đã nói Cupid có cha là Chiến Thần cường đại, chẳng lẽ hắn nhẫn tâm nhìn người tình của mình cùng con cháu bị Thần Quang Minh vô tình giết chóc à?”

Heracini nhíu hàng lông mày nhỏ, bất đắc dĩ nói: “Amini, anh vì sao sẽ cảm thấy em biết ý nghĩ cùng hành vi của thần linh vậy?”

Giỏi, phản bác anh không có lời nào để nói… Công việc bây giờ đã hoàn thành, nguy hiểm còn chưa tới gần, hôm nay mình cứ ở ở trên đảo đi dạo một vòng, thu thập chút tình báo, hòn đảo ra đời một vị thần linh này, hẳn là đáng giá thăm dò!

Hắn vừa nghĩ như vậy, bên tai liền vang lên tiếng chuông dồn dập.

“Keng! Keng! Keng!”

Trương Nguyên Thanh và Heracini đồng thời ngẩng đầu, nhìn phương hướng gác chuông.

Tiếng chuông dồn dập đang từ nơi đó truyền đến.

Thị lực mạnh mẽ của Trương Nguyên Thanh, khiến trông thấy trên gác chuông cao ngất, nữ thần Monya tư thế hiện ngang, vung gậy đồng gõ chuông lớn.

Theo tiếng chuông vang lên, toàn bộ pháo đài, cùng “thôn trấn” phụ thuộc pháo đài đều trong nháy mắt này sống lại.

Phụ nữ cùng trẻ con trốn vào phòng, chiến sĩ nhanh chóng tập kết, đám đàn ông vội vàng chạy về phía từng kho vũ khí, nhận lấy vũ khí của mình.

Chương 3010: Tùy tùng Thần Quang Minh (3)

Tiếng bước chân, tiếng ồn ào, tiếng hô hào liền thành một mảnh!

Heracini hoảng sợ nói: "Địch, địch tấn công, là tùy tùng Thần Quang Minh…"

Trương Nguyên Thanh nhìn cô một cái, nói:

"Trốn đi, bảo vệ tốt bản thân."

Lập tức tiến vào Dạ Du, khống chế cuồng phong, bay về phía không trung.

Từ trên không trung cao trăm mét quan sát, chỉ thấy trên mặt biển màu vàng xuất hiện mười mấy chiếc chiến thuyền thô kệch khổng lồ, cánh buồm căng lên, hướng phía đảo Paphos nhanh chóng lướt tới.

Không biết có phải là hiệu quả ánh nắng hay không, mười mấy chiếc chiến thuyền lóe ra một tầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

…

Một bóng người từ trong pháo đài bay lên, lao xuống ở trên bờ biển, đất cát bắn ra.

Đây là người phụ nữ toàn thân khoác giáp vảy xanh đen, thân thể nóng bỏng đầy đặn, cô có mái tóc ngắn màu xanh đậm, vành tai hiện lên hình vây cá, cầm trong tay một cây đinh ba bằng thép.

Nhìn qua chiến thuyền lao về phía đảo Paphos, đứng tại trên bờ cát, cô xoay tròn đinh ba, đánh mạnh lên mặt biển.

Vầng sáng màu xanh thẳm dọc theo mặt biển khuếch tán ra, chỉ trong chớp mắt, mặt biển bình tĩnh nhấc lên sóng lớn, nhấc chiến thuyền lên cao cao, lại nặng nề rơi xuống, tựa như thuyền con trong gió lốc, lúc nào cũng có thể bị sóng biển nuốt chửng.

Trên trời mây đen cuồn cuộn, che chắn ánh nắng, chớp như ẩn như hiện, mưa to sắp tới.

Trên bầu trời, Trương Nguyên Thanh nhìn kỹ cô gái vóc người nóng bỏng, lập tức từ trong tin tức Heracini cho dò số chỗ ngồi, nhận ra người này.

Hải Yêu Cynthia, con của Mỹ Thần Aphrodite, khác với những đứa con nửa người nửa thần, Cynthia trời sinh có được năng lực điều khiển hải thú, khi cô vui vẻ, mặt biển gió êm sóng lặng, khi co tức giận, mặt biển nổi sóng mãnh liệt.

Ở đảo Paphos, liên quan tới ân thCynthia thế, thật ra vẫn luôn có tranh luận.

Mỹ Thần Aphrodite tuyên bố với bên ngoài, cô là con của Chiến Thần, nhưng Cynthia kế thừa chính là huyết thống hải yêu, cho nên các nô lệ đều âm thầm có nhận thức chung.

Cynthia là con của vị Thần Biển Cả kia.

Chẳng qua, Mỹ Thần Aphrodite phong lưu đa tình, người tình của cô nhiều vô số kể, mặc kệ thần linh hay người phàm, đều tập mãi thành quen, bởi vậy cũng không cần thiết quá nghiêm túc đối với thân thế của Cynthia.

Mặt biển mây đen ngập đầu, mưa to như trút nước, mười mấy chiếc chiến thuyền ở trong sóng lớn chìm chìm nổi nổi, boong thuyền không ngừng có chiến sĩ ngã xuống biển.

Đúng lúc này, hoa tiêu trên chiến thuyền truyền đến tiếng ngâm xướng to lớn rõ ràng.

Chiến thuyền bập bềnh lên xuống ở trong sóng lớn, tựa như thu được lực lượng nào đó, cánh buồm căng lên, sóng vai tiến lên, khi sóng biển lên, bọn nó xông vào đầu sóng, lúc sóng biển đập xuống, bọn nó khéo léo tránh đi.

Sóng gió lớn nữa, cũng không thể uy hiếp được thuyền nữa.

Đứng ngoài quan sát một màn này, Trương Nguyên Thanh nhíu mày, hắn càng không có cách nào nhận ra lực lượng ẩn chứa trong "ngâm xướng" đến từ loại nghề nghiệp nào đã biết.

Khả năng duy nhất, đây là một loại nghề nghiệp hoàn toàn mới, nghề nghiệp của Thần Quang Minh.

Nhưng nghề nghiệp Thần Quang Minh cũng không có ở đại khu thứ nhất.

Khi suy nghĩ lóe lên, trên bờ cát Cynthia tung người nhảy, lao đầu thẳng xuống biển.

Trong tích tắc, mặt biển mãnh liệt "Vù" một tiếng, nhô ra một cái xúc tu dài mấy chục mét, quấn lên một chiếc chiến thuyền trong đó.

Xúc tu nắm chặt, vặn, thân tàu "răng rắc" liên thanh, vết nứt nhanh chóng chạy đi, thẳng đến lúc vỡ nát.

Chiến sĩ trên thuyền ùn ùn rơi xuống nước, bị sóng biển nuốt chửng, chiến sĩ thực lực cường đại thì ở lúc thân tàu vỡ vụn, nhảy tới trên chiến thuyền bên cạnh.

Càng nhiều xúc tu hơn phá sóng mà ra, quấn về chiến thuyền bao phủ ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Lúc này, hoa tiêu trên chiến thuyền truyền đến giọng nam to lớn trang nghiêm:

"Thần Quang Minh tiên đoán, chiến thuyền cuối cùng sẽ bước lên đảo Paphos, chinh phục nó, hủy diệt nó!"

Vừa dứt lời, mặt biển bỗng nhô lên, lộ ra cái lưng màu xanh đen, diện tích khổng lồ như là một lục địa cỡ nhỏ.

Đây là một con cá voi khổng lồ, phát ra một tiếng kêu thê lương kỳ ảo, lao về phía đầu nguồn xúc tu.

Hai con hải thú ở dưới biển kịch liệt vật lộn, nhấc lên sóng lớn gần như muốn bao phủ chiến thuyền.

Nghề nghiệp Thần Quang Minh còn có năng lực khống chế hải thú? Là tiên đoán khống chế cá voi khổng lồ, hay là tiên đoán được sự xuất hiện của nó? Trương Nguyên Thanh lần thứ hai nhìn thấy lực lượng tiên đoán.

Một lần là ở học viện Tần Phong, khối mảnh vỡ Quang Minh La Bàn kia của ngài hội trưởng, có thể "cưỡng ép" tiên đoán, mang chuyện mình muốn xảy ra viết ở trên mảnh vỡ la bàn.

Nội dung viết xuống, nhất định sẽ trở thành sự thật.

Trương Nguyên Thanh suy tư mấy giây, kết hợp hiểu biết đối với Quang Minh La Bàn, đại khái phân tích ra năng lực của lực lượng tiên đoán — Tiên đoán trong ngắn hạn, không liên quan đến cấp độ cao, có thể làm được giống như viết lại vận mệnh trở thành hiện thực.

Chương 3011: Lực lượng ở sâu trong pháo đài (1)

Liên quan đến xu thế tương lai, liên quan đến vật phẩm cùng tồn tại cấp độ cao, là thuần túy tiên đoán, không cách nào tiến hành sửa chữa, thao túng.

Lúc này, mặt biển lần nữa nhô lên, trong bọt sóng dâng trào, một bóng dáng cao trăm trượng hiện ra, do hàng trăm hàng ngàn tấn nước biển ngưng tụ thành, hình tượng giống Cynthia như đúc.

Bóng người cao trăm trượng này tay cầm đinh ba, hướng về hoa tiêu chiến thuyền hung hăng đâm xuống.

Đột nhiên, chiến thuyền chìm chìm nổi nổi ở mặt biển, hóa thân từng phát pháo sáng, bộc phát ra ánh sáng trắng so với mặt trời còn hừng hực hơn.

Bóng người trăm trượng Cynthia ngưng tụ thành, tựa như bị lóe sáng mù mắt, cứng ngắc ở chỗ cũ.

Trương Nguyên Thanh trên bầu trời cũng nhắm mắt, đôi mắt đau nhói một phen.

Mười mấy giây sau, hắn mở mắt, nhìn về phía mặt biển, chỉ thấy chiên thuyền của Thần Quang Minh đã rút lui.

Lui rồi?

Lúc này đã đi rồi?

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt, cái này không giống với hắn nghĩ.

Tín đồ của Thần Quang Minh không phải rất cường đại sao, không phải khiến đảo Paphos sợ bóng sợ gió, mọi thành viên chuẩn bị chiến đấu à?

Tôi còn chưa nấu xong mỳ tôm đâu, các người đã kết thúc rồi? Trương Nguyên Thanh nhịn không được lảm nhảm ở trong lòng.

Từ trong giao phong ngắn ngủi vừa rồi, không khó nhìn ra tín đồ Thần Quang Minh tựa như không có thủ đoạn công kích đặc biệt cường đại, lực phá hoại to lớn.

Ngược lại là pháp thuật lòe loẹt rất nhiều.

“Ừm, nhìn từ khí tức của Cynthia, là Hải Yêu cấp 8 hậu kỳ, nếu như không có quyền hành lĩnh vực biển cả, muốn đột phá cô phong tỏa để đổ bộ, độ khó quá cao…”

Trương Nguyên Thanh phán đoán, hẳn là nguyên nhân này, mới khiến tín đồ Thần Quang Minh lựa chọn rút lui, chưa cường công.

Đổ bộ sau khi bỏ ra thương vong to lớn, còn phải đối mặt con cháu khác của Mỹ Thần, cùng tín đồ đông đảo, thắng bại khó liệu.

“Ánh sáng vàng bao phủ chiến thuyền, tựa như là Nhật chi thần lực, nhưng quá yếu, như vậy xem ra, Quang Minh La Bàn đồng nguyên với Thái Dương, đúng là đạo cụ nghề nghiệp Thần Quang Minh.”

“Vậy Thần Quang Minh cùng Thần Nhật Du lại là quan hệ thế nào?” Trương Nguyên Thanh nhíu mày suy tư.

***

Ma Nhãn Thiên Vương cưỡi một con hổ khổng lồ mặt người thân hổ, có chín cái đuôi dài, ở sau khi trải qua một ngày một đêm bôn tập, cuối cùng đã đến địa khu Trác Lộc.

Phóng tầm mắt nhìn, sương mù dày đặc vô biên vô tận che phủ cánh đồng bát ngát, rừng rậm, dòng sông cùng bầu trời, không biết tràn ngập mấy trăm dặm.

Cả thế giới tựa như chỉ còn lại sương mù dày đặc.

Ma Nhãn Thiên Vương chưa bao giờ thấy sương mù quy mô khoa trương như vậy, người phóng thích nó là Ma Thần Xi Vưu trong truyền thuyết, là 79 vị Viễn Cổ Chiến Thần, cùng Vụ Chủ nhiều vô số kể.

Đồng thời, hắn chấn kinh bởi trận doanh Thủ Tự thời kỳ thượng cổ, có thể ở trong sương mù dày đặc kịch liệt chiến đấu với bộ tộc Cửu Lê ba ngày ba đêm. Đủ thấy hai bên đầu nhập binh lực nhiều, cao thủ nhiều, cổ kim hiếm thấy.

Cho dù là hiện thực trận doanh Thủ Tự cùng Tà Ác sắp quyết chiến, cũng không có khả năng lại tái hiện tình cảnh hùng tráng của trận chiến Trác Lộc.

“Trong trận chiến Trác Lộc, số lượng cường giả cấp Bán Thần rất nhiều, Chúa Tể cấp 9 vơ một cái được một một đống, mình chỉ cần không tới gần chiến trường chính, hẳn là sẽ không gặp phải cường giả cấp Bán Thần.

“Chúa Tể cấp 9 khẳng định sẽ gặp phải, may mắn bên người có đồng bạn, chỉ cần kiềm chế Thị Huyết Cuồng Bạo, giữ lại lý trí, lúc gặp cường địch lén lút một chút, tỉ lệ sống sót vẫn là có…”

“Nhưng như vậy, nhiều nhất là thông quan phó bản cấp S, không có khả năng lớn bị tồn tại vô thượng nhìn chăm chú, mình phải làm thế nào mới có thể được hắn chú ý, thu được ban ân?”

Ma Nhãn Thiên Vương nghĩ đến mục đích thật sự mình tiến vào phó bản.

Muốn thu hoạch được tồn tại vô thượng chú ý, biện pháp tốt nhất chính là trong chiến tranh biểu hiện ưu dị, nhưng, dù là hắn bây giờ tấn thăng cấp 8, ở trong trận chiến Trác Lộc loại chiến tranh kinh khủng này, cũng không phải chiến lực đỉnh cấp.

Quá bắt mắt, sẽ bị Chúa Tể, Bán Thần đỉnh phong một tay đập chết.

Khi đang trầm ngâm, Viễn Cổ Chiến Thần “Man” cưỡi một con báo đen ba đầu, hưng phấn ngẩng đầu thét dài, vung tay lên, nói:

“Giết!”

Mấy trăm Vụ Chủ đeo mặt nạ ác quỷ đồng xanh, dẫn dắt dị thú biến dạng, xông vào trong sương mù dày đặc.

Máu của Ma Nhãn Thiên Vương lặng yên sôi trào, bản năng của Viễn Cổ Chiến Thần khiến hắn ở sau khi đích thân tới chiến trường cỡ lớn, không tự chủ phấn khởi, liền không nghĩ thêm nữa, theo “Man” giết vào sương mù nồng đậm.

…

Ban đêm.

Đánh thắng một trận, đảo Paphos lửa trại hùng hực, vừa múa vừa hát. Trong pháo đài đèn đuốc sáng trưng, các nô lệ bưng

rượu ngon cùng thịt nướng xuyên qua bãi cỏ, các thị vệ vây quanh đống lửa, cười nói không kiêng dè, uống chén rượu to, ăn miễng thịt lớn.

Nữ nô lệ trẻ tuổi lắc hông, nhảy vũ đạo tiết tấu cổ quái. Cupid ôm đàn hạc phiên bản bỏ túi, ở đỉnh đầu mọi người nhẹ nhàng bay múa, gảy giai điệu vui tươi.

Chương 3012: Lực lượng ở sâu trong pháo đài (2)

Trương Nguyên Thanh và Heracini cũng tham dự lễ mừng công, chẳng qua là ở trong quần thể đầu mục nô lệ.

“Cynthia vĩ đại, nữ thần của tôi, ngài che chở đảo Paphos an toàn.”

“Có ngài Cynthia thủ hộ hải vực đảo Paphos, các tín đồ của Thần Quang Minh vĩnh viễn không có khả năng bước vào đảo Paphos.”

Các thị vệ dâng lên tán dương cùng sùng bái chân thành.

Nhưng Cynthia lại vẻ mặt âm trầm, bởi vì nhân vật chính của buổi tiệc cũng không phải là cô, mà là em gái cô Sektiya.

Sektiya kế thừa vẻ đẹp của Aphrodite, là con cái chói mắt nhất xinh đẹp nhất của Mỹ Thần.

Cô vô luận đi đến nơi nào cũng là nhân vật chính, phụ nữ ghen ghét cô, đàn ông ái mộ cô.

Trương Nguyên Thanh nhấp ngụm rượu trái cây, cách rất xa đánh giá Sektiya.

Cô có mái tóc giống như bạch kim, làn da bóng loáng giống như sữa bò, ngũ quan tuyệt đẹp, trong mỗi một biểu cảm nhỏ, đều lộ ra phong tình mê người.

Mười nô lệ quỳ ngồi bên cạnh cô, mọi người tranh nhau chen lấn phục vụ cô.

Đám thị vệ say khướt tán dương cô, trong ánh mắt tràn ngập ái mộ cùng si mê.

Đột nhiên, eo Trương Nguyên Thanh quặn đau một trận, một bàn tay nhỏ trắng nõn gắt gao véo ở nơi đó.

Heracini phồng má, cả giận:

“Amini, anh đã nói em mới là người phụ nữ xinh đẹp nhất.”

“Đúng là em mà đúng là em mà…” Trương Nguyên Thanh thuận miệng qua loa.

“Ánh mắt anh luôn trên người Sektiya.” Heracini kêu lên.

Nói nhảm! Cô có thể so sánh với Ái Dục cấp Chúa Tế à… Trương Nguyên Thanh nói thầm trong lòng, sau đó ném cho cô một cái trấn an cảm xúc. Heracini lập tức bình tĩnh lại, vui vẻ nói:

“Amini, tín đồ của Thần Quang Minh, cũng không lợi hại như trong truyền thuyết, có nữ thần Cynthia thủ hộ đảo Paphos, chúng ta vô cùng an toàn.

Chờ ngài Aphrodite mời trợ thủ đến, đánh bại Thần Quang Minh, nguy cơ của đảo Paphos liền giải trừ nha.”

Thật đáng tiếc, Mỹ Thần không về được nữa, hiện thực là, cô sẽ ở lúc đi tắt qua rừng rậm nào đó, bị Thần Quang Minh giết chết… Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Hắn sau khi qua loa đối phó Heracini vài câu, một lần nữa đưa ánh mắt về phía đám con cái thần linh.

Trước mắt, còn có một đứa con thần linh chưa hiện thân, đó chính là “Erriga” cai quản bầu trời.

Từ khi Trương Nguyên Thanh tiến vào phó bản, đến tiệc mừng bây giờ, Erriga đều chưa xuất hiện.

Là có bệnh sợ xã hội, hay là không ở trên đảo?

Trương Nguyên Thanh sau khi nói thầm trong lòng một câu, kéo phương hướng suy nghĩ về phó bản.

Sau khi tín đồ Thần Quang Minh rút lui, hắn ở trên đảo dạo qua một vòng, hòn đảo này hình dạng bất quy tắc, đường kính đại khái mười cây số.

Ở trên đảo tài nguyên phong phú, có từng mảng lớn rừng rậm cùng đồng cỏ, động vật lấy dê bò nuôi nhốt làm chủ, không có

đồng ruộng, tín đồ trên đảo lấy quả dại, bắt cá mà sống.

Trương Nguyên Thanh chưa phát hiện chỗ đặc thù khác.

Bản đồ rất đơn giản.

Trong giới thiệu nói, năm người con thần linh ngoại trừ Cupid ở trong, những người còn lại đều có thể không để ý tới, bao gồm mười đứa con riêng nửa người nửa thần.

Ngày thứ ba vào phó bản, kẻ địch cuối cùng đã xuất hiện, nhưng không liên quan gì tới hắn.

"Từ cường độ tới nói, không quá bình thường, thậm chí cũng không bằng Vua Mất Nước cấp A." Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Càng như vậy, trong lòng của hắn càng không chắc chắn.

Nguy cơ chậm chạp không đến, liền ý nghĩa chờ lúc nó bùng nổ, càng thêm khủng bố hơn.

Bản đồ đã tìm kiếm, quan hệ nhân vật cũng rất đơn giản, thật sự không có chỗ nào đáng giá thăm dò.

Nghĩ tới đây, hắn đưa ánh mắt về phía gác chuông cao ngất, nhìn về phía từng tòa kiến trúc vườn treo cao lớn.

Pháo đài chưa thăm dò!

Chờ đêm khuya lại thăm dò pháo đài… Trương Nguyên Thanh cúi đầu uống rượu.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Trương Nguyên Thanh về tới chỗ ở của mình, làm đầu mục nô lệ, hắn tự nhiên là ở trong pháo đài.

Tất cả nô lệ đều ở trong một tòa kiến trúc mái vòm phía tây pháo đài.

Phòng của Trương Nguyên Thanh rất nhỏ, không đến ba mươi mét vuông, trừ một cái giường cùng đồ dùng hàng ngày, có thể dùng nhà chỉ có bốn bức tường để hình dung.

Đương nhiên, thời đại này không có khái niệm bàn đọc sách, tủ quần áo, đơn sơ là nhạc dạo chính.

Hắn dùng nước sạch trong thùng gỗ rửa mặt, cởi giày cỏ, mặc quần áo nằm một lát, không bao lâu, cửa gỗ lặng yên đẩy ra, một cái đầu xinh đẹp thò vào.

Chính là Heracini.

Hai người đều không nói chuyện, ngầm hiểu nhau đóng cửa, cởi quần áo… Trong khoảng khắc, giường gỗ đơn sơ bắt đầu diễn tấu nhạc khúc "Kẽo kẹt"…

Đêm khuya, Trương Nguyên Thanh đang ngủ say đột nhiên mở mắt ra.

Hắn không phải tự nhiên thức tỉnh, mà là bị một luồng lực lượng thần bí như có như không đánh thức.

Nguồn lực lượng kia bắt nguồn từ chỗ sâu trong pháo đài.

Cấp bậc của nó cực cao, cao đến mức đủ để đánh thức mình, nhưng cùng lúc đó, khí tức của nó phi thường yếu ớt, lại vô ý thức hướng ra ngoài bức xạ, không phải nhằm vào ai.

Tựa như là một loại vật phẩm cường đại cấp bậc cực cao nào đó, tiết lộ ra một nguồn lực lượng.

Chương 3013: Chất vấn (1)

Cuối cùng có chút đầu mối rồi… Trương Nguyên Thanh mừng rỡ.

Ban ngày hắn đã cảm thấy đảo Paphos quá mức bình thường, một hòn đảo Mỹ Thần ra đời, một phó bản cấp S, không nên bình thường như vậy.

Ở trên đảo không thu hoạch được gì, trong pháo đài kia liền khẳng định có vấn đề.

Hắn mới tới phó bản, cùng Helen thị nữ của Mỹ Thần vụng trộm trong rừng rậm, sau đó lại cùng Heracini ở trong xưởng chế tạo mũi tên ngủ một đêm.

Hai lần đều không ở trong pháo đài, thẳng đến đêm nay, mới chính thức qua đêm ở pháo đài.

Sớm hai ngày qua đêm ở pháo đài, nói không chừng đã sớm phát hiện kịch bản ẩn giấu của đảo Paphos.

Hắn đẩy ra Heracini trong lòng, ngồi dậy, khom lưng cầm lên áo dài kiểu một mảnh ở trên mặt đất.

“Ừm?” Heracini lập tức tỉnh lại, dụi dụi mắt, “Amini, anh muốn đi đâu…”

Trương Nguyên Thanh búng tay ‘Tách’.

Thân thể Heracini mềm nhũn, một lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say, ở trong mộng cảnh tiếp tục thể nghiệm khoái cảm cực hạn, đau lưng nhức hông, chất lỏng đầm đìa.

Trương Nguyên Thanh mặc quần áo tử tế, lao ra một bước, hóa thân ánh sao sáng chói đi vào hành lang, tiếp theo tiến vào Dạ Du, rời đi tòa kiến trúc mái vòm ở đầy nô lệ này, xuyên qua khoảng sân nhỏ đơn sơ, hướng về phía chỗ sâu trong pháo đài bước đi.

Pháo đài Mỹ Thần không giống pháo đài châu u, thứ trước là do từng tòa kiến trúc mái vòm, đỉnh nhọn tạo thành, có chút kiến trúc lắp ghép kết hợp một chỗ, nhưng lại là độc lập.

Mà pháo đài châu u là một chỉnh thể lớn.

Bóng đêm càng khuya, đại bộ phận cửa sổ pháo đài đều đã đóng, chỉ có lẻ tẻ bên cửa lập phương phát ra ánh nến yếu ớt.

Trương Nguyên Thanh hòa làm một thể với bóng tối, ở trong pháo đài đi không có mục tiêu, chờ đợi lực lượng thần bí kia một lần nữa truyền ra dao động.

Dao động trước đó quá mức yếu ớt, hắn không cách nào kết luận đầu nguồn, chỉ biết ở trong pháo đài, lại không phải khu vực nô lệ mình ở.

Khi hắn đi ngang qua một tòa kiến trúc đỉnh nhọn, bỗng nhiên bị một đợt tiếng rên rỉ mơ hồ hấp dẫn.

Tiếng rên rỉ đó như khóc như kể, hàm ẩn vui vẻ, mềm mại đáng yêu tựa như có thể cào đến bên trong lòng của đàn ông.

Ngẩng đầu nhìn lại, chính là từ tầng thứ ba kiến trúc chủ đạo của pháo đài, cửa sổ thứ tư bên trái truyền đến, cùng tiếng rên rỉ bay ra còn có ánh nến yếu ớt.

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng bay lên, tới cửa sổ hình vuông không có song cửa, nhìn vào trong phòng.

Chỉ thấy trên giường lớn phủ da thú, một cô gái trần truồng đưa lưng về phía cửa sổ, đang ở trên người một gã đàn ông

vạm vỡ luyện tập squat.

Ánh nến chiếu vào trên thân thể trắng bóng của cô, mồ hôi đầm đìa, lưng ngọc đường cong uyển chuyển, bờ mông đầy đặn mượt mà, mái tóc giống như bạch kim theo squat mà lắc lư.

Sektiya!

Kế thừa dung mạo cùng dáng người của Mỹ Thần.

Cho dù đã giải quyết xong buff mặt trái "mỗi ngày một phát', Trương Nguyên Thanh thấy cảnh này cũng không khỏi miệng đắng lưỡi khô, hormone nhanh chóng tiết ra.

May mắn dưới trạng thái Dạ Du, khí tức cùng tinh thần dao động đều bị che chắn, nếu không tình dục phun trào, không thể giấu được nghề nghiệp Ái Dục cấp Chúa Tể.

Bên cạnh Sektiya dính đầy đàn ông, có gầy gò, có cường tráng, trẻ tuổi có, cũng có người râu ria xồm xoàm.

Bọn họ đói khát vuốt ve thân thể nữ nhân, ái mộ cùng tình dục trong mắt giống như thực chất.

Trên sàn nhà bên giường có bảy tám tên 'cặn thuốc" kiệt sức ngủ say nằm đó.

Bên cạnh nếu là có một người thợ quay phim ngồi xổm, chính là phim giáo dục Nhật Bản từ đầu tới chân… Chủ nhân thật sự của đảo Paphos, là Mỹ Thần cùng Sektiya nha, trong lòng Trương Nguyên Thanh chợt hiểu ra.

Lấy đặc điểm nghề nghiệp Ái Dục, thị vệ, tín đồ thực lực cường đại, thậm chí con lai nửa thần nửa người ở trên đảo, cũng đều là bề tôi dưới váy của Sektiya.

Năm người con thần linh nếu như xảy ra xung đột, người ủng hộ Sektiya tuyệt đối nhiều nhất.

Trương Nguyên Thanh không quấy rầy cảnh xuân trong phòng, yên lặng hạ xuống.

Sau khi ở pháo đài chờ đợi, tìm kiếm một khắc đồng hồ, dao động lực lượng thần bí kia lần nữa truyền đến.

Lần này, Trương Nguyên Thanh rõ ràng cảm ứng được, nguồn lực lượng kia đến từ lòng đất, nói chuẩn xác, là lòng đất lầu

chính pháo đài. Trương Nguyên Thanh đưa ánh mắt nhìn về phía tòa kiến trúc đỉnh nhọn hoa mỹ huy hoàng nhất kia, nó là lầu cao Mỹ Thần Aphrodite ở lại, kiến trúc cao nhất trừ gác chuông, cũng là kiến trúc khí phái nhất, có được hai căn nhà cao vườn treo phụ thuộc.

Chỗ ở của Mỹ Thần từ trước tới giờ không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, trừ các người tình của cô.

Mà cho dù người tình, cũng chỉ có nhận được kêu gọi mới có thể vào bên trong.

Những thứ này là tình báo Trương Nguyên Thanh từ chỗ Heracini lấy được. Trên tiệc mừng, điều hắn muốn thăm dò, chính là lầu chính Mỹ Thần ở lại.

Lực lượng cấp bậc cao, vẻn vẹn khí tức dao động phóng ra, đã khiến mình có loại cảm giác khẩn trương… Trương Nguyên Thanh bay về phía lầu chính, dừng chân ở trước cửa đồng khắc hoa đóng chặt.

Chương 3014: Chất vấn (2)

Vì an toàn, hắn phun ra một linh phó Thánh Giả cảnh, phân phó nó xuyên tường đi vào tìm hiểu hư thực.

Mười mấy giây sau, linh phó chui ra khỏi cửa đồng, "Chủ nhân, trong lầu không có người, cũng không có nguy cơ."

Trương Nguyên Thanh thu hồi linh phó, liếc nhìn hai phía, bốn bề vắng lặng, hắn giải trừ Dạ Du, hóa thân ánh sao chui vào trong lầu.

Tầng thứ nhất lầu chính rất rộng, nhưng không có bài trí dư thừa, trừ cầu thang tảng đá đắp lên, thông hướng lầu hai, chính là hai cánh cửa phòng chứa đồ.

Trong đêm tối đen kịt không ánh sáng, Trương Nguyên Thanh chui vào phòng chứa đồ bên trái, bên trong cất giữ chính là đồ gốm, bát, ấm, đĩa các loại vật phẩm.

Hắn lại đến phòng chứa đồ bên phải, nơi này trống rỗng, không có bất cứ khí cụ cùng bài trí gì, trong góc có một lối vào thông hướng tầng hầm, cửa vào bị tấm ván gỗ bịt lại, trên đó khắc họa chú văn phong ấn giống như nòng nọc.

Có thể là quá lâu không thông gió, trong không khí có mùi mốc meo. Mỹ Thần không biết phong ấn thứ gì ở lòng đất… Trương Nguyên Thanh suy tư mấy giây, lấy ra Đại La Tinh Bàn, ngồi khoanh chân, ngắm sao thôi diễn.

Mấy phút đồng hồ sau, hắn từ trong thôi diễn thu hoạch được cảnh báo, cứng rắn xông vào phong ấn sẽ phát động nguy cơ lớn.

Đồ vật dưới lòng đất bị bóng tối bao trùm, không cách nào ở trong dòng sông vận mệnh nhìn thấy được, dùng cái này có thể thôi diễn ra cấp bậc vật phong ấn, ít nhất cấp 9.

Có đến cấp bậc Bán Thần hay không, hắn không rõ, nhưng theo lý thuyết, phó bản mức S của cấp độ này, sẽ không xuất hiện vật phẩm cùng cường giả cấp Bán Thần.

Nhưng vào lúc này, cửa sắt phía ngoài vang lên "rầm rầm", mở ra.

Sau đó, tiếng bước chân hướng về phòng chứa đồ tới gần.

Có người đến?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh giật mình, lập tức hóa thân ánh sao rời phòng chứa đồ.

Hắn xuất hiện ở phía sau kiến trúc lầu chính, mở ra Dạ Du, hướng về phía dãy kiến trúc mái vòm kia nô lệ ở lại bay đi.

Trở về phòng của mình, bế lên Heracini sắc mặt ửng hồng đang buồn ngủ díp mắt, nhắm mắt lại, nghĩ ngợi đồ vật trong phòng chứa đồ.

Các cường giả phe phái Mỹ Thần tử thủ đảo Paphos, có phải có quan hệ với vật phong ấn dưới lòng đất lầu chính hay không?

Khó trách Mỹ Thần từ trước tới giờ không để ai tới gần lầu chính, hiển nhiên là không muốn vật phong ấn dưới lòng đất bị phát hiện. Thần Quang Minh tiến công đảo Paphos, có thể cũng có quan hệ với dưới lòng đất hay không?

Cũng không đến mức, nếu như vật phong ấn dưới lòng đất quan trọng như vậy, Mỹ Thần sẽ không rời đảo cầu viện, Thần Quang Minh cũng đã sớm giết tới.

“Ừm, có thể thử tiến vào trong mộng cảnh của con thần linh thu hoạch tình báo, trừ Sektiya đẳng cấp không quá rõ, Cupid, Monya cùng Cynthia, ít nhất cấp 8 đỉnh phong, nhiều nhất cấp 9 sơ kỳ.

“Nếu như là kẻ trước, mình có thể nhập mộng bọn họ, chỉ cần không ở trong mộng cảnh triển lộ địch ý hoặc sát ý, hẳn là sẽ không đánh thức bọn họ.”

Trong khi suy nghĩ chuyển động, Trương Nguyên Thanh đang muốn mở ra bước nhảy mộng cảnh, cửa gỗ đơn sơ đột nhiên bị gõ vang.

“Thùng thùng!”

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng phá vỡ đêm khuya yên tĩnh.

Trương Nguyên Thanh trở nên cảnh giác: “Ai?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói mềm mại đáng yêu, khẽ cười nói: “Amini, là tôi, cửa phòng anh nguyện ý mở rộng cho tôi không?”

Sektiya?

Cô ta tìm mình làm gì, đàn ông đầy người cũng không thể làm cô ta ăn no, vẫn chưa thỏa mãn, cho nên chọn tới mình loại thấp bé nhẹ cân này? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, cảm xúc cảnh giác yếu bớt.

Hắn thấy, nghề nghiệp Ái Dục là uy hiếp thấp nhất, một phương diện Ái Dục thủ đoạn công kích thiếu thốn, chiến lực thấp, một mặt khác là bị động của Thần Nhật Du, đối với các loại buff mặt trái có miễn dịch cực mạnh, bản thân lại là Hư Vô Giả, có thể chủ đạo tình dục.

Đổi thành Cupid nửa đêm gõ cửa, thì không có gì tốt đẹp cả… Trương Nguyên Thanh xốc lên thảm da thú đắp bên hông, mở ra cửa gỗ đơn sơ, quả nhiên nhìn thấy Sektiya đẹp đẽ không gì sánh được.

Cô mặc váy ngủ dệt tơ dị thường đắt đỏ ở thời đại này, thân thể đầy đặn đẹp đẽ như ẩn như hiện, rõ ràng trải qua một phen khổ chiến, trên thân lại vẫn có mùi thơm thấm vào tim gan người ta.

Cô như là tinh linh trong đêm tối, gõ cửa phòng nô lệ thô bỉ, nô lệ nhìn cô vài lần, liền như ngọn lửa thiêu đốt trong lòng, khó mà khống chế được.

Nô lệ thô bỉ dời ánh mắt đi, khom người nói:

“Nữ thần vĩ đại, ngài đến khiến gian phòng đơn sơ tràn đầy quang huy, xin thứ cho tôi không cách nào dùng rượu ngon và mỹ thực chiêu đãi ngài.”

Sektiya liếc Heracini ngủ say một lần, cười tủm tỉm nói:

“Amini à, nếu như anh muốn thể nghiệm hoan du tốt đẹp, vì sao không tìm kiếm sự trợ giúp của tôi, mà là tìm loại phụ nữ xấu xí cấp thấp này.”

Cô tiến lên hai bước, bàn tay vuốt ve lồng ngực cường tráng của Amini:

“Anh quên từng cùng tôi vượt qua ban đêm tốt đẹp rồi?”

Chương 3015: Tiền công tử cơ trí (1)

Cái gì? ! Trong đầu Trương Nguyên Thanh liều mạng tìm kiếm, chưa tìm được ký ức của Amini cùng Sektiya, cũng chưa nghe Heracini đề cập.

Như vậy xem ra, bí mật của Amini cùng Sektiya là có bù đắp nhau.

Cái này quá thần thoại Hy Lạp rồi, cũng quá nghề nghiệp Ái Dục rồi… Lời nói nhảm tràn ngập trong lòng Trương Nguyên Thanh.

Thấy hắn đối mặt mình trêu chọc lại không chút dao động, Sektiya có chút nhíu mày, mỉm cười nói:

“Amini, chúng ta đã từng cởi mở hết đối mặt lẫn nhau, bây giờ, tôi vẫn muốn thẳng thắn đối mặt với anh.”

Đây là muốn ngủ tôi à… Trương Nguyên Thanh có chút rối rắm.

Hắn cũng không để ý lên giường với nghề nghiệp Ái Dục, đã sớm lên rồi, chỉ là đẳng cấp Sektiya không thấp hơn hắn, nếu

như bị cô đạt được, tương đương với chủ động giao mạng mình ra.

— Lên giường với nghề nghiệp Ái Dục là cần trả giá.

Nếu không đáp ứng, Amini loại tồn tại nửa người nửa thần này có thể ngăn cản sắc đẹp của Sektiya, bản thân đã không hợp lý, không thể nào nói nổi.

Để phân thân thay mình? Trương Nguyên Thanh linh cơ khẽ động, trên mặt liền lộ ra nụ cười:

"Nữ thần vĩ đại, tôi nằm mơ cũng muốn cởi mở đối mặt với ngài, cám ơn ngài chiếu cố, nhưng gian phòng của tôi thực sự quá đơn sơ, tôi muốn đổi chỗ khác."

Cô tốt nhất đi tắm rửa nữa! Trong lòng của hắn lẩm bẩm.

Đuổi đi Sektiya, hắn có thể gọi ra phân thân.

Gương mặt tuyệt đẹp của Sektiya lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa: "Anh hiểu lầm ý tứ của tôi rồi, Amini, tôi hi vọng cởi mở đối mặt, là muốn mời anh trả lời tôi một vấn đề."

"Vấn đề gì?" Trương Nguyên Thanh ngẩn ra.

Đôi mắt màu lam của Sektiya nhìn chăm chú, nói từng chữ một: "Anh tới trong phòng chứa đồ lầu chính làm cái gì?"

…

Đại mạc, trăng tròn!

Ánh trăng màu bạc chiếu vào cồn cát uốn lượn, yên lặng như tờ, bầu trời đêm như giặt.

Cổ thành nằm ở trên cồn cát, trong nhà giam, Phó Thanh Dương cảm giác mình rơi vào vực sâu vô biên vô tận, muốn tỉnh lại, lại không chịu khống chế trầm luân.

Không biết qua bao lâu, cảm giác mát mẻ kích thích hắn bừng tỉnh, hắn tham lam uống nước bên miệng.

"Ừng ực, ừng ực…"

Mấy ngụm nước sạch vào bụng, hồn liền trở về, Phó Thanh Dương gian nan mở mắt, chỉ cảm thấy toàn thân đều đau nhức, xương cốt như là tan thành từng mảnh.

Đường đường Chúa Tể cấp 8, ngay cả nhúc nhích đầu ngón tay cũng không có sức.

“Vương sứ giả, ngươi tỉnh rồi?”

Một cái đầu quấn khăn trùm ghé tới, trên mặt tràn đầy lo lắng.

“Tưởng phó sứ…” Phó Thanh Dương theo bản năng gọi ra thân phận của đối phương, một đoạn ký ức ngắn gọn, vỡ nát mãnh liệt ập tới.

Thân phận này của hắn là sứ thần Đường triều, tên là Vương Sách, đại biểu Đại Đường đi sứ Thiên Trúc, kết quả gặp nước Thiên Trúc nội loạn, quốc vương nước Thiên Trúc chết ở trong nội loạn, phản quân tự lập làm vương cướp bóc sứ đoàn, cướp đi tài vật Đường triều tặng cho Thiên Trúc.

Bao gồm Vương Sách ở bên trong, sứ đoàn hơn ba mươi người liều chết chống cự, bất đắc dĩ số lượng quân địch quá nhiều, thực lực quá mạnh, đám người bị bắt hết, tạm thời giam giữ ở trong nhà giam tòa cổ thành này.

Vết thương trên người Phó Thanh Dương, chính là nhận ở lúc chống cự.

“Vương sứ giả, ngài tỉnh rồi?”

Càng nhiều người vây quanh, đều là thành viên sứ đoàn.

Đại mạc ban đêm lạnh lẽo không gì sánh được, phòng giam đơn sơ, khắp nơi hở, thành viên sứ đoàn giam giữ ở đây lạnh run cầm cập.

Bọn họ trước đó co quắp ở trong góc dựa sát vào nhau, sưởi ấm cho nhau.

Phó Thanh Dương cảm ứng tình huống thân thể một phen, nhiều chỗ gãy xương, nương theo nội tạng chảy máu, tu vi bị phong ấn, chỉ còn chiến lực Siêu Phàm.

Tình huống tổng thể hỏng bét đến cực độ.

Sau đó, hắn mở ra giao diện nhiệm vụ, xem xét nhiệm vụ phó bản.

Nhiệm vụ chủ tuyến là: Đoạt lại cống phẩm triều đình.

Nhiệm vụ phụ tuyến là: Chạy khỏi nhà giam.

Ghi chú: Trước khi nhiệm vụ kết thúc, không trở về được Đường triều, không được hướng Đường triều báo cáo.

Đoạn lịch sử này Phó Thanh Dương ngược lại rất rõ, phương thức chinh phục phó bản chính xác là hướng Thổ Phiên mượn binh, tiêu diệt thế lực phản quân nước Thiên Trúc.

Hắn yên lặng ở trong lòng quy hoạch ra trình tự chinh phục: Một, thoát khỏi nhà giam. Hai, tiến về Thổ Phiên. Ba, mượn binh tiến công Thiên Trúc.

Kịch bản phó bản không phải lịch sử thuần chính, khẳng định sẽ làm ra điều chỉnh, hướng Thổ Phiên mượn binh sẽ không dễ dàng như vậy, tất nhiên cần trải qua một loạt nguy cơ cùng khảo nghiệm.

Công kích Thiên Trúc là quyết chiến, bây giờ còn không rõ Thiên Trúc có mấy vị cường giả cấp 9.

Đương nhiên, những thứ này đều là nói sau, việc cấp bách là thoát khỏi nhà giam.

Phó Thanh Dương hoạt động thân thể một phen, lập tức cảm thấy đau nhức kịch liệt ập tới.

Cho dù là thể chất Siêu Phàm cảnh, nếu như không kịp thời trị liệu, cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Đương nhiên, trong kho hàng bang phái của Phó Thanh Dương, cũng không thiếu đạo cụ nghề nghiệp Mộc Yêu, cùng Sinh Mệnh Nguyên Dịch pha loãng.

Chương 3016: Tiền công tử cơ trí (2)

“Tôi không sao, các vị yên tâm.” Hắn giọng điệu yếu ớt trấn an thành viên sứ đoàn tụ lại.

Phó Thanh Dương chưa ngay lập tức trị liệu thương thế, xê dịch đến một bên của hàng rào gỗ, nghiêng tai yên lặng nghe.

Làm Thám Báo, quan sát hoàn cảnh là bản năng.

Nhà giam không phải xây ở lòng đất, mà là từng căn nhà thấp xây đắp từ gạch đất trên mặt đất, ba mặt tường, một mặt hàng rào, đối diện hàng rào cũng là hàng rào.

Nhà giam cách năm mét liền có một thủ vệ mặc giáp, vừa vặn đứng ở bên cạnh bó đuốc hừng hực thiêu đốt, mượn bó đuốc sưởi ấm.

Cách mỗi một khắc đồng hồ, liền có một đội ngũ sáu người tuần tra.

“Toàn bộ thủ vệ hai bên hành lang cộng lại, cả thảy tám người. Các nghề nghiệp ở giai đoạn Siêu Phàm không có độn thuật, muốn ở dưới tình huống không kinh động thủ vệ thoát khỏi nhà giam là không thể. Giải quyết tám người không khó, nhưng muốn cùng lúc giải quyết, lại không để bọn họ cảnh báo, bằng vào trạng thái cùng trình độ của mình trước mắt, không thể nào làm được, muốn chạy trốn ra khỏi nhà giam, chỉ có thể dùng trí…” Phó Thanh Dương suy tư mấy giây, ghé sát hàng rào, hướng về tên thủ vệ kia cách gần nhất, giọng điệu yếu ớt nói ra:

“Ta là sứ thần Đại Đường, có thể làm phiền các hạ giúp một phen hay không?”

Tên thủ vệ kia chưa có phản ứng.

“Nếu như ngươi có thể giúp ta, ta sẽ tặng ngươi một phần vinh hoa phú quý.” Phó Thanh Dương nói mỗi một câu, liền thở một hơi, tựa như ngay cả nói chuyện cũng thành một loại gánh nặng.

Thủ vệ lúc này mới lên tiếng: “Các ngươi là trọng phạm vương coi trọng, ta sẽ không để các ngươi đi.”

“Các hạ hiểu lầm rồi…” Phó Thanh Dương ho khan vài tiếng, khó nhọc nói: “Ta bị thương quá nghiêm trọng, nếu như không trị liệu, không sống tới ngày mai. Lúc vào thành, ta để lại một pháp bảo ở một nơi bí ẩn, nó có thể trị liệu bệnh tật cùng đau nhức, ngươi giúp ta mang tới, ta có thâm tạ.”

Thủ vệ nghe vậy, mắt sáng lên, liếc nhìn hai phía, cúi người nói nhỏ:

“Nếu như ngươi thật sự có một món pháp bảo như vậy, ta sẽ thay ngươi mang tới, người Thiên Trúc hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tuyệt không gạt người.”

Khi nói chuyện, hắn mượn ánh lửa dò xét Phó Thanh Dương, vị sứ thần Đại Đường này sắc mặt trắng bệch, môi không còn

màu máu, quả thực không còn sống lâu nữa.

Phó Thanh Dương hạ giọng, ghé tai hắn nói một lát. Đạt được địa chỉ chuẩn xác thủ vệ lập tức rời đi, lúc đi ngang qua bó đuốc, nói vọng sang đồng bạn:

“Ta đi nhà xí một chuyến!”

Hắn nhìn cũng chưa nhìn sứ thần Đại Đường, trong đầu chỉ có pháp bảo trị liệu đau đớn cùng bệnh tật.

Đợi hắn rời đi, Phó Thanh Dương một lần nữa gọi thủ vệ, nói:

“Chiến sĩ nước Thiên Trúc anh dũng, ta là sứ thần Đại Đường, có thể mời ngươi tới nói chuyện hay không?”

Tên thủ vệ kia nhanh chân tới, đánh giá người Đại Đường sắp buông tay nhân gian, nói:

“Chuyện gì?”

Phó Thanh Dương mang lời nói vừa rồi, lại nói với hắn một lần.

Tên thủ vệ kia nghe xong, quay đầu bước đi:

“Ta đi nhà xí một chuyến!”

Lòng vòng như vậy bốn lần, đưa đi bốn tên thủ vệ.

Bốn thủ vệ còn sót lại có chút buồn bực, trong lòng tự nhủ mấy tên này ban đêm vụng trộm lười biếng rồi? Không phải vậy vì sao đồng thời tiêu chảy.

Trong phòng giam, Phó Thanh Dương lấy ra một viên bảo châu xanh biếc nuốt vào trong bụng, lại lấy ra ống tiêm Sinh Mệnh Nguyên Dịch pha loãng, tiêm vào động mạch cổ.

Lẳng lặng ngồi khoanh chân mười giây, hắn mở mắt, giọng lạnh nhạt, nói:

“Các dũng sĩ Thiên Trúc, ta là sứ thần Đại Đường, ta bị lừa rồi, ta bị bốn đồng liêu của các ngươi lừa gạt… Bọn hắn lừa của ta địa điểm chôn giấu năm ngàn lượng vàng, mời các ngươi nhất định phải giúp ta một phen.”

Địa điểm chôn năm ngàn lượng vàng? Thủ vệ gần nhất nghe, theo bản năng đi tới, quát hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

Ba thủ vệ khác thấy thế, nhao nhao xông tới, sợ địa điểm chôn giấu bị đồng liêu nghe được, mà mình không biết.

Phó Thanh Dương mở ra hòm đồ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai cầm lấy một cây nỏ liên xạ cơ quan, bóp cò.

Băng! Băng! Băng! Băng!

Bốn tiếng dây vang, bốn người ngã xuống.

Phó Thanh Dương thu hồi nỏ liên xạ, lại lấy ra một thanh đoản đao lưỡi rộng, hung hăng chặt đứt xích sắt, mở cửa nhà lao, quay người nhìn đám người sứ đoàn đang trợn mắt cứng lưỡi, thản nhiên nói:

"Các ngươi ở lại nơi này, nước Thiên Trúc kiêng kị Đại Đường, không dám tùy tiện giết người, ta ra ngoài tìm viện binh."

Nơi đây thủ vệ sâm nghiêm, hơn 30 người cùng nhau hành động, không có khả năng chạy đi, mà đối mặt phạm nhân vượt ngục, thủ vệ chắc chắn giết chết không luận tội.

Không bằng ở lại trong ngục.

"Vương đại nhân, ngài phải cẩn thận."

"Vương đại nhân, nhất định phải trở lại cứu chúng ta nha."

Phó Thanh Dương ở trong tiếng hô của mọi người, vượt ở trước khi binh lính tuần tra đến, biên mất ở trong màn đêm.

Chương 3017: Tiền công tử cơ trí (3)

Người vừa rồi đẩy cửa đi vào chính là Sektiya?

Nhưng cô ta làm sao biết là mình, mình sớm Tinh Độn rời đi, nghề nghiệp Ái Dục không có năng lực bói toán thôi diễn, là lợi dụng đạo cụ đặc thù nào đó?

Trương Nguyên Thanh theo bản năng kéo căng thần kinh, hiện lên rất nhiều suy nghĩ, mặt ngoài mờ mịt không hiểu, nói:

"A, nữ thần xinh đẹp, tôi nghe không hiểu ý của cô."

Sektiya đóng lại cửa gỗ đơn sơ, ngồi ở bên giường, hít sâu một hơi, mỉm cười nói:

“Chính là cái mùi này, Amini, tôi vẫn nhớ mùi trên người anh, nó vừa rồi xuất hiện ở trong phòng chứa đồ. Anh phủ nhận cùng nói láo, không cách nào thay đổi sự thực này.”

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một giây, dứt khoát thừa nhận: “Đúng vậy Sektiya, tôi đã tiến vào nơi đó.”

Sektiya không nói một lời nhìn chằm chằm hắn, trọn vẹn nửa phút, vị nữ thần xinh đẹp này nhếch miệng, “Anh tại sao muốn tiếp cận chỗ ở của mẫu thân, anh phải biết, nơi đó là cấm kỵ.”

“Tôi cảm ứng được nó!” Trương Nguyên Thanh trả lời thành thật.

Hắn lời nói này, khiến Sektiya thu hồi tư thái cười tủm tỉm, khẽ nhíu đôi lông mày đẹp.

Một hồi lâu sau, cô dùng một loại giọng điệu nghi hoặc không hiểu nói ra:

“Bình thường mà nói, anh không nên cảm ứng được nó, anh mặc dù là dòng dõi Mỹ Thần, nhưng anh không phải nữ giới… Là bởi vì kế thừa đặc tính “Dục” của mẫu thân?”

Không phải phụ nữ, cho nên không cảm ứng được nó? Kế thừa bộ phận năng lực của Mỹ Thần, cho nên có khả năng cảm ứng được?

Trương Nguyên Thanh từ trong lời của Sektiya phân tích ra hai tin tức mấu chốt này.

Đồ vật trong tầng hầm ngầm tựa như có quan hệ với Mỹ Thần, nếu như vậy, tín đồ Thần Quang Minh tiến đánh đảo Paphos, liền không quan hệ với tầng hầm, là thuần túy thù riêng.

Thần Quang Minh hẳn là chướng mắt đồ vật nghề nghiệp Ái Dục.

Mình quả thực cảm ứng được nó, nhưng không quan hệ với huyết mạch Mỹ Thần, là chính mình… Trương Nguyên Thanh nghĩ tới đây, bỗng nhiên suy nghĩ dừng lại.

Có lẽ, có thể cảm ứng được dao động của nó, không chỉ bởi bản thân cấp bậc cao, rất có khả năng là huyết mạch Mỹ Thần phát huy tác dụng. Cho nên nó rốt cuộc là thứ gì… Trương Nguyên Thanh tò mò hỏi: “Tôi cũng không biết tại sao mình

có thể cảm ứng được nó, trong phòng chứa đồ rốt cuộc có cái gì?"

Sektiya nghiêm mặt, nói:

"Đây không phải thứ anh nên biết, Amini, tôi muốn anh hướng tôi cam đoan, về sau tuyệt đối không tiếp tục tiếp cận phòng chứa đồ, nếu không, cho dù anh là con của mẫu thân, tôi cũng sẽ trục xuất anh khỏi đảo Paphos."

Lời cũng đã nói tới mức này rồi, Trương Nguyên Thanh đành phải khom người đáp lại: "Vâng! Sektiya xinh đẹp, ý nguyện của ngài, chính là ý chí của tôi."

Sektiya hài lòng gật đầu, khôi phục tư thái cười tủm tỉm, nói:

"Một vấn đề cuối cùng, anh làm sao tiến vào phòng chứa đồ, anh thậm chí cũng chưa mở khóa."

Trương Nguyên Thanh gần như không do dự cùng dừng lại, trả lời:

"Nhà lữ hành tìm kiếm bảo tàng giao cho tôi năng lực tiến vào."

Hắn ném cái nồi cho nghề nghiệp Hư Không, lấy kiến thức cùng cấp bậc của Sektiya, khẳng định biết "Hư Không" tồn tại.

Sektiya quả nhiên không tiếp tục truy hỏi, khẽ gật đầu, đi về phía cửa ra vào.

Lúc sắp mở cửa, cô bỗng nhiên dừng lại, xoay người cười nói:

"Nghe nói anh thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, Amini, tôi rất thưởng thức năng lực của anh, nhưng muốn khuyên anh, đừng trêu vào Cupid nữa, nếu không, trừng phạt đối với anh liền không chỉ là để anh cùng Heracini hoan du đơn giản như vậy."

Trương Nguyên Thanh ngẩn người: "Có ý tứ gì?"

Sektiya ngoái đầu nhìn Heracini một lần, nhếch lên bờ môi đỏ diễm lệ: "Anh cùng Heracini yêu nhau, là Cupid làm ra!"

Cô làm một cái động tác kéo cung.

"Hắn chính là muốn để các người xúc phạm cấm kỵ, đã là trò đùa quái đản, cũng là muốn nắm thóp anh, chỉ cần hắn muốn,

có thể trục xuất anh khỏi đảo Paphos bất cứ lúc nào.” Sektiya nói:

“Cupid không dám đắc tội tôi, nếu như anh trong đêm không cách nào nhẫn nại tình dục, muốn khoái lạc, thật ra có thể tới tìm tôi, tựa như đêm hôm đó, anh quấn lấy tôi, mãi cho đến khi trời sáng.”

…

Phó bản linh cảnh: “Tinh Hà”

Vũ trụ mênh mông như là một tấm lông nhung thiên nga đen nhánh, ngôi sao đầy trời là kim cương khảm nạm trên đó, sáng chói mắt.

Ánh sao hạ xuống, ngưng tụ thành một cái bàn tròn sáng chói to lớn, cùng mười lăm cái ghế lưng cao.

Ngay sau đó, từng bóng người xuất hiện ở bên bàn tròn.

Trẻ tuổi có cô gái tóc trắng, có tráng hán tóc đỏ râu đỏ, có người cây tí hon khẽ đung đưa, có người trung niên khôi ngô tóc vàng mắt xanh râu ria xồm xoàm, có cậu bé trắng nõn đáng yêu, có trưởng giả trí tuệ râu tóc bạc trắng…

Phó Thanh Huyên nhìn quét bên cạnh bàn, trừ hai vị Bán Thần của Hiệp Hội Mỹ Thần cùng Công Hội Thương Nhân, nhân vật cấp Bán Thần của trận doanh Thủ Tự tất cả đều có mặt.

“Rất nhiều năm không gặp rồi nha, Triệu huynh, quái thuật của anh tu hành như thế nào rồi?”

“Không ăn anh, quái thuật khó mà tiến thêm nha, Lưu huynh.”

Chương 3018: Hội nghị Bán Thần (1)

“Đúng dịp, Triệu huynh Lưu huynh, thuật luyện khí của Hạ Hầu mỗ đến bình cảnh nhiều năm, hai người ai ủy khuất một phen, dâng ra quyền hành?”

“A, lão thất phu, nếu không có quan phương ước thúc, lão phu sáu mươi năm trước đã xử lý ông rồi.”

“Tạ huynh, nghe nói nha đầu Sở gia đạt được Luyện Yêu Hồ, chúng ta liên thủ như thế nào, anh cầm Luyện Yêu Hồ, tôi cầm

di thể Oa Hoàng.”

“Con mẹ nó, đó là con cháu lão phu.”

Bán Thần nghề nghiệp Nhạc Sĩ, Học Sĩ, vừa gặp mặt đã bắt đầu “nói chuyện phiếm”, trong lời nói từ ‘mẹ’ số lượng dư thừa.

“Yên lặng!” Phó Thanh Huyên gõ bàn một cái, ánh mắt sắc bén đảo qua các Bán Thần linh cảnh thế gia, “Hội nghị Bán Thần không phải là nơi để các người mỉa mai lẫn nhau, Nhật Nguyệt Tỉnh không trở về vị trí cũ, các người nắm trong tay quyền hạn nhân viên quản lý lại như thế nào, cũng không bước lên được, ăn ai cũng là củi mục. Mặt khác, lúc trước xây dựng quan phương, đã ước định cẩn thận, ba gia tộc Nhạc Sĩ, ba gia tộc Học Sĩ cùng hưởng quyền hành nhân viên quản lý, kết quả của trận doanh Thủ Tự nội chiến đã từng xuất hiện một lần, kết cục thế nào, trong lòng các vị biết rõ.”

Bên cạnh bàn tròn an tĩnh lại.

Mặc dù trong Bán Thần ở đây, Phó Thanh Huyên tư cách và từng trải thấp nhất, nhưng cô đứng hàng ngũ một trong các Bán Thần quan phương, lại là nghề nghiệp Thám Báo, đặt ở cổ đại, chính là đại nguyên soái nắm binh mã thiên hạ. Đại nguyên soái lên tiếng, Bán Thần linh cảnh thế gia tự nhiên phải nể mặt mấy phần.

Chủ tịch Thiên Phạt, Hải Hoàng căm ghét lẫn nhau, cũng thu liễm châm chọc khiêu khích.

Lúc này, lại có một bóng người hiển hóa bên bàn tròn, là người đàn ông mặc bộ vest màu đỏ hồng, phối hợp áo sơ mi trắng, đeo mặt nạ màu bạc, trong tay nâng một ly Champagne.

Tóc của hắn đã vuốt sáp, chải chỉnh tề về phía sau, thoạt nhìn như là sắp tham gia đại hội thời thượng nào đó.

Người đàn ông ăn mặc bảnh chọe vừa đến, đã lần lượt vỗ bả vai các Bán Thần:

“A, thật đầy đủ nha, sau trận chiến tranh đoạt Quang Minh La Bàn, các người những lão già này chưa bao giờ tụ tập đầy đủ như vậy, mọi người có cần phải một ly Champagne, cùng ăn mừng hành động lớn này hay không.”

Hắn đi đến bên cạnh lão tổ Chu gia, vỗ bả vai của đối phương:

“Lão Chu à, Chỉ Sát cung chủ là tôi cùng Thái Dương Chi Chủ che đậy, ông có ý đồ với cô ấy chính là không nể mặt tôi cùng Thái Dương Chi Chủ, coi chừng tương lai Thái Dương trở về, bắt ông khai đao.”

Lão tổ Chu gia mặc quần áo luyện công màu đen, râu tóc bạc trắng, trên mặt mỉm cười:

“Hư Không, cậu có thể sống sót rời khỏi phó bản hội nghị rồi nói tiếp.”

Hắn nhìn quét hai bên một vòng, nói: “Vị Mỹ Thần kia đâu?”

“Mỹ Thần đi ngủ người mẫu nam rồi, ủy thác tôi tham dự hội nghị, ý kiến của tôi chính là ý kiến của cô ấy.” Ngài hội trưởng ngóc đầu lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

“Ông đứng đó làm cán bộ nòng cốt à, đi xuống họp!”

Một ánh sao sáng chói mộng ảo đáp xuống, ngưng tụ thành hình người mơ hồ không có ngũ quan, ánh sao tản ra so với tinh đấu đầy trời còn chói mắt hơn.

“Bắt đầu cuộc họp!” Bóng người ánh sao ngưng tụ kia thản nhiên nói.

“Ông không ngại lại ném cái điện thoại.” Ngài hội trưởng tựa trên ghế lưng cao, bắt chéo hai chân.

Bóng người ánh sao ngưng tụ tựa như chưa nghe thấy, thanh âm to lớn mờ mịt, không xen lẫn bất cứ một chút cảm tình nào:

“Từ khi Linh Thác chắp vá ra Thái âm bổn nguyên hoàn chỉnh, một ngày này nhất định đến, sau khi Nguyệt Tinh trở về, trận doanh Tà Ác bắt đầu bố cục đối phó Phong Lôi Song Thần, sau khi thất bại, Linh Thác che chắn Bảng Công Đức, trận doanh Tà Ác liên thủ vây giết Hải Hoàng.

“Hai lần ra tay, mục đích cũng là vì ở trước khi phó bản Thái Dương mở ra, suy yếu lực lượng Bán Thần trận doanh Thủ Tự.

“Bây giờ, trận doanh Tà Ác đã không có lựa chọn, điều duy nhất có thể làm chính là kéo dài thời gian, để Linh Thác lần nữa che chắn Bảng Công Đức.” Thanh âm Thái Nhất môn chủ,

tựa như là mở hiệu quả mix âm cùng âm thanh vòm 3D, tầng tầng lớp lớp, bốn phương tám hướng.

“Che chắn Bảng Công Đức có ích gì?” Giọng của Khương bang chủ vang dội, “Cũng đến một bước này rồi, còn muốn dùng người thường uy hiếp chúng ta? Chiến tranh nào có không chết người, trận doanh Tà Ác muốn giết bao nhiêu người phàm thì giết bấy nhiêu, lão tử chỉ cần thắng, thắng mới có tương lai.”

Làm lão nhân niên đại chiến tranh tới trăm tuổi, cách nghĩ của hắn không có một chút sai lầm.

Chỉ cần Thủ Tự thắng được cuộc chiến, thế giới cuối cùng sẽ hòa bình, những người phàm hiện nay, đều là sau khi chiến tranh thắng lợi sinh ra.

Thái Nhất môn chủ chậm rãi nói:

“Linh Thác che chắn Bảng Công Đức, mục đích không phải là vì giết chóc người phàm, mà là thu hoạch được món đạo cụ loại nhân quả này, đợi phó bản Thái Dương mở ra, cùng tôi tranh giành Thái Dương.”

Chương 3019: Hội nghị Bán Thần (2)

Hải Hoàng khôi ngô râu ria xồm xoàm đang muốn mở miệng, Xích Hỏa bang chủ giành nói:

“Thái Dương không phải có thể tịnh hóa hết thảy ô nhiễm sao, Linh Thác thân là kẻ sa ngã, tiếp xúc Thái Dương hậu quả chính là bị tịnh hóa, hoặc là bị thiêu đốt.”

Hải Hoàng yên lặng gật đầu, Xích Hỏa bang chủ đã thay hắn hỏi ra nghi hoặc.

Là cái loa nói hộ không tệ.

Thanh âm Thái Nhất môn chủ to lớn trùng điệp, “Linh Thác sẽ không trực tiếp nắm giữ Thái Dương, nhưng có thể lợi dụng Bảng Công Đức thực hiện ảnh hưởng. Mặt khác, hắn có thể có rất nhiều phương pháp nắm giữ Thái Dương, sáng tạo một linh hồn hoàn toàn mới, tạo nên thân thể, lấy thân thể mới là con rối khống chế Thái Dương. Chẳng qua, căn cứ động thái trước

mắt của trận doanh Tà Ác đến xem, bọn họ càng muốn đánh thức Dạ Hoàng, nuốt chửng Thái Dương."

Chủ tịch Thiên Phạt gật đầu nói:

"Cao tầng Vĩnh Dạ giáo hội, gần đây đúng là đã thử đánh thức Dạ Hoàng."

Thái Nhất môn chủ nói:

"Thái Dương vô chủ, lực lượng bổn nguyên rơi vào trạng thái ngủ say, mặc dù tản ra đặc tính tịnh hóa hết thảy, lại không cách nào chống cự lực lượng vực sâu. Một khi Thái Dương bị nuốt, chúng ta liền không có khả năng đạt được nó nữa."

Bởi vì không ai có thể duy trì tỉnh táo ở trong lĩnh vực Dạ Hoàng, "Thái Dương" tương đương với chìm vào một phó bản bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào.

Đầu ngón tay Phó Thanh Huyên gõ mặt bàn, mở miệng nói: "Mục đích cuối cùng của trận doanh Tà Ác, là để Thần Dạ Du sa ngã nắm giữ Thái Dương, thu hoạch được quyền hạn lớn nhất linh cảnh. Bọn hắn cho dù nuốt mất Thái Dương, cũng chỉ là kế tạm thời. Đúng vậy, nếu như Thái Dương chìm vào vực sâu, quyền chủ động liền trong tay trận doanh Tà Ác."

Lão tổ tông Triệu gia trầm giọng nói:

"Trước mắt quyền chủ động ở trong tay chúng ta, thu thập mảnh vỡ Quang Minh La Bàn, mở ra phó bản Thái Dương, trợ giúp Thái Nhất môn chủ khống chế Thái Dương, đến lúc đó, trận doanh Tà Ác thua không nghỉ ngờ."

Nói xong, hắn nhìn về hướng hội trưởng Hư Không.

Tất cả mọi người đều lấy ánh mắt nhìn về phía hội trưởng Hư Không, có băng lạnh, có hàm ẩn cảnh cáo, có đánh giá, có khuyến cáo.

Ngài hội trưởng lắc lắc ly đế cao, nói: "Tôi ủng hộ là Nguyên Thủy Thiên Tôn, không phải Thái Nhất môn chủ."

Khương bang chủ giận dữ, ồm ồm: "Thằng nhóc đó vừa tân thăng Chúa Tể, chờ hắn bước vào cấp 9, nào biết bao giờ. Hư Không, nếu như cậu nhất định phải muốn thành gánh nặng của toàn bộ trận doanh Thủ Tự, chúng tôi chỉ có thể áp dụng thủ đoạn kịch liệt nhất."

Ngài hội trưởng cười tủm tỉm nói:

“Ngắn ngủi hai mươi năm, các vị đã quên anh tư hiên ngang một chọi ba của tôi rồi? Bản hội trưởng nổi nóng lên, Tu La cũng có thể ấn trên mặt đất ma sát, huống chi sâu kiến các người.”

Chủ tịch Thiên Phạt giọng điệu lạnh nhạt: “Vậy anh phải lấy ra trước một vật phẩm cấp Bán Thần.”

Ngài hội trưởng lập tức mở ra lòng bàn tay, một làn gió mát từ lòng bàn tay ngưng tụ, hóa thành gió xoáy cỡ nhỏ, xoay tròn vù vù.

Đám người đồng loạt nhìn chằm chằm nó, cảm nhận được khí tức cơn bão thu lại không lộ ra kia.

Hải Hoàng nhíu mày: “Đồ vật thủ tịch Thiên Phạt quan chấp hành tìm mấy chục năm cũng chưa tìm được, thế mà ở trên tay cậu?”

Ngài hội trưởng đắc ý nói: “Biết bản hội trưởng thâm tàng bất lộ là được rồi.”

Bán Thần bên cạnh bàn hội nghị cảm giác rất khó giải quyết.

Lúc này, hiệu quả mix âm to lớn trùng điệp + âm thanh vòm lập thể lần nữa truyền đến, Thái Nhất môn chủ nói ra:

“Hội nghị lần này, chính là vì giải quyết việc này.

Tôi cung cấp các vị hai cái phương án: Một, tập hợp lực lượng Bán Thần thủ tự, săn giết Mỹ Thần cùng Hư Không, thu thập mảnh vỡ Quang Minh La Bàn. Mặc kệ trả giá thê thảm nặng nề bao nhiêu, trận doanh Thủ Tự tất cả gánh chịu.

Hai, từ bỏ phó bản Thái Dương, thừa dịp Linh Thác chưa khống chế Bảng Công Đức, sớm quyết chiến với trận doanh Tà Ác. Trả giá là điểm đạo đức của tất cả mọi người đều sẽ về không, bị linh cảnh truy nã, đương nhiên, lúc đó, điểm đạo đức cũng liền không quan trọng nữa. Nhưng phàm nhân hiện thế có thể sống sót mấy phần, tôi cũng không dám cam đoan.

Liên quan tới hai phương án này, tôi đều đã làm ra kế hoạch cùng bố cục kỹ càng. Bây giờ bắt đầu bỏ phiếu, các người chỉ cần đạt thành chung nhận thức, kết quả bỏ phiếu một khi xuất

hiện, lập tức chấp hành, bất kỳ người nào cũng không được đổi ý."

"Tôi không có dị nghị!" Bán Thần triệu gia dẫn đầu tỏ thái độ.

Tiếp theo là chủ tịch Thiên Phạt, Khương bang chủ, Trung Đình chi chủ, Hải Hoàng cùng Thủy Thần cung chủ âm nhu tuyệt đẹp.

Mầm cây nhỏ gật gù đắc ý: "Theo… Ý… Đa… Số…"

Lão tổ Tạ gia trầm mặc một lát, thở dài nói: "Không có lựa chọn nào khác, lão phu cũng không có dị nghị."

Cuối cùng chỉ còn Phó Thanh Huyên.

Nguyên soái tóc trắng trầm ngâm hồi lâu, nhìn về phía ngài hội trưởng:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nửa tháng tỷ lệ tấn thăng cấp 9 lớn bao nhiêu?"

Ngài hội trưởng thở dài nói: "Số 0!"

Chương 3020: Kịch chiến (1)

Phó Thanh Huyên nhịn không được, liếc mắt, nói:

"Bệnh tâm thần!"

Cô lập tức giơ tay: "Ta cũng không có dị nghị."

Làm Bán Thần phía quan phương, thiên hạ binh mã đại nguyên soái, cô không có khả năng mang an nguy của thế giới gửi gắm ở trên một cái huyễn tưởng.

Thái Nhất môn chủ nhìn chằm chằm Hư Không Bán Thần, thanh âm to lớn trùng điệp: "Bỏ phiếu bắt đầu!"

Tạ gia Bán Thần thở dài:

"Sớm quyết chiến với trận doanh Tà Ác, tương đương với tổn hại người bình thường sống chết, lão phu không đồng ý để người trong thiên hạ trả giá vì số ít người tùy hứng, cho nên, tôi lựa chọn săn giết Hư Không cùng Mỹ Thần."

Trung Đình chi chủ im lặng mấy giây: "Tôi cũng như vậy!"

Phó Thanh Huyên lạnh lùng nói: “Tôi lựa chọn sớm khai chiến.”

Hạ Hầu lão tổ tông gật đầu: “Hư Không có thể lấy một địch ba, tôi đồng ý sớm khai chiến, người bình thường sống chết, lão phu không quan tâm.’

Khương bang chủ đầu óc rất đơn giản: “Gã này so với cá chạch còn trơn hơn, tôi cũng lựa chọn sớm khai chiến.”

Trong lòng bàn tay lão tổ Lưu gia biến ra một cái mai rùa, “Đừng vội đừng vội, để lão phu bói một quẻ.”

Chủ tịch Thiên Phạt trầm giọng nói: “Đi săn Hư Không cùng Mỹ Thần, tất nhiên tạo thành lực lượng cấp độ Bán Thần của trận doanh Thủ Tự thương vong, nhưng nếu như có thể nâng đỡ Thái Nhất môn chủ trở thành Thái Dương Chỉ Chủ, là đủ đền bù tổn thất.”

Hải Hoàng liền nói ngay: “Lựa chọn của tôi vĩnh viễn trái ngược với ông.”

Thủy Thần cung chủ: “Tôi không đồng ý sớm khai chiến.”

Gia chủ Triệu gia vuốt râu nói: “Lựa chọn của tôi giống với cung chủ.”

Gia chủ Lưu gia từ trong mai rùa đổ ra tiền đồng, nheo mắt nhìn chăm chú, thở dài: “Sớm quyết chiến, điềm đại hung. Thủ tự nội chiến, cũng là điềm đại hung. Đã như vậy, mọi người sao không nhất trí đối ngoại chứ.”

Kết quả bỏ phiếu: 5: 5.

Đoàn người nhìn về phía mầm cây nhỏ.

Mầm cây nhỏ gật gù đắc ý: “Theo… Ý… Đám… Đông”

Khương bang chủ giận dữ: “Còn thiếu ông một phiếu đó, ông theo bên nào?”

Mầm cây nhỏ: “Bên nào cũng không theo…”

Lúc này, ngài hội trưởng vỗ tay “bốp bốp”:

“Không hổ là Tinh Thần Chi Chủ am hiểu bố cục đánh cờ nhất trên đời này, ông đây là dương mưu nha, giả bộ vô lại quả thực

không kéo dài được bao lâu, Thái Dương Chi Chủ của tôi không cố gắng, không có cách nào.

Làm Bán Thần trận doanh Thủ Tự, nên lấy đại cục làm trọng. Tôi nhận thua, tôi có thể giao ra mảnh vỡ Quang Minh La Bàn, nhưng ở trước đó, ông cần trả lời tôi một vấn đề."

Bóng người ánh sao ngưng tụ chậm rãi gật đầu: "Nói!"

Dưới mặt nạ màu bạc của ngài hội trưởng lóe ra ánh mắt ý vị không rõ, giọng điệu nghiêm túc:

"Ông khi đó, tại sao muốn giết Ma Quân!"

Ánh mắt mọi người, gần như cùng một lúc nhìn về phía Tinh Thần Chi Chủ.

Làm một vị Chúa Tể đỉnh phong, Chúa Tể đỉnh phong tư chất có thể so với Phó Thanh Huyên, Ma Quân tự nhiên có tư cách tiến vào tầm mắt các Bán Thần.

Khương bang chủ kinh ngạc nói: "Ma Quân chết còn có quan hệ với ông?"

Mầm cây nhỏ lay động lá non, "Chẳng những có quan hệ với ông ta, cũng có quan hệ với Phong Lôi Song Thần."

Các Bán Thần ngược lại nhìn về phía chủ tịch Thiên Phạt, Phó Thanh Huyên cau mày nói: "Trận chiến Ma Quân ngã xuống, có những ai tham dự?"

Chủ tịch Thiên Phạt thản nhiên nói:

"Phong Lôi Song Thần, Tinh Thần Chi Chủ, Mỹ Thần, Hư Không, Linh Thác, hai vị hội trưởng Linh Năng hội, còn có Thiên Vương Sợ Hãi kia của Binh Chủ giáo.

"Thiên Phạt có Thần Nhật Du mình đến đỡ, Phong Lôi Song Thần không muốn Ma Quân tiếp tục trưởng thành, cho nên liên thủ với Tinh Thần Chi Chủ. Hư Không, Mỹ Thần thì cùng Thiên Vương Sợ Hãi bảo vệ Ma Quân."

Về phần Linh Thác cùng hai vị hội trưởng Linh Năng hội, không cần nhiều lời, tự nhiên là giết Ma Quân.

Ngài hội trưởng cười lạnh:

“Lúc đó, Ma Quân có được một mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, một mảnh vỡ Thái Dương, ông nếu không hại hắn, Linh Thác liền vĩnh viễn không cách nào tập hợp đủ Thái âm bổn nguyên, trận doanh Thủ Tự tại sao phải chịu khổ bị động như vậy?”

Thanh âm Tinh Thần Chỉ Chủ quanh quẩn bốn phương tám hướng:

“Thái âm không trở về vị trí, phó bản Thái Dương không cách nào mở ra, Ma Quân cùng Linh Thác đều là Thần Dạ Du sa ngã, cả hai tài nguyên chỉnh hợp, giết aï cũng như thế.”

Ngài hội trưởng chậm rãi đứng dậy:

“Ngày đó tôi đã từng hỏi ông, nguyện liên thủ với tôi đối phó Linh Thác hay không, ông từ chối! Ông cho rằng giết Linh Thác so với giết Ma Quân càng quan trọng hơn. Nhưng mà, sự thực là, Ma Quân ô nhiễm có thể dùng Thái Dương bổn nguyên tịnh hóa, hắn là có thể khôi phục bình thường. Nói trắng ra, ông là vì ham muốn cá nhân, Linh Thác đạt được Thái âm bổn nguyên, ông vẫn có thể tranh đoạt ngai báu Thái Dương Chi Chủ với hắn, nhưng Ma Quân có được một mảnh vỡ Thái Dương, hắn không chết, ông liền không có khả năng đạt được Thái Dương.

Tinh Thần Chi Chủ, ham muốn cá nhân của ông đẩy trận doanh Thủ Tự đi đến hôm nay tình trạng này, lại muốn tôi tới trả giá?”

Chương 3021: Kịch chiến (2)

Các Bán Thần im lặng nhìn nhau, khó trách Hư Không chấp nhất bồi dưỡng Thái Dương Chi Chủ của mình, khó trách kiên quyết không đồng ý giao ra mảnh vỡ la bàn.

Hai người là có thù oán.

Bóng người ánh sao ngưng tụ chậm rãi nói:

“Hư Không, đúng sai không quan trọng, anh hùng theo thế cục mà đi. Nhất định phải luận đúng sai, lúc trước Trương Thiên Sư du thuyết Phong Lôi Song Thần tập kích Linh Thác, từ

trong tay hắn xé đi một mảnh vỡ Thái âm, cũng dẫn đến hậu quả hôm nay.”

“Đánh rắm!” Hội trưởng lạnh lùng nói:

“Hai mươi năm trước, lão nguyên soái ngã xuống, tôi nguyên khí đại thương vốn liếng hao hết, lúc đó mở ra phó bản Thái Dương, trận doanh Thủ Tự chưa chắc có thể thắng, Trương Thiên Sư vì trận doanh Thủ Tự tranh thủ hai mươi năm thời gian.

Không có hai mươi năm này, Ngũ Hành minh thành lập như thế nào? Bí thuật ngũ hành hợp nhất càng không thể nào khai phá.”

Không đợi các Bán Thần mở miệng, ngài hội trưởng chuyển hướng:

“Ông nói đúng, đúng sai không quan trọng, thế sự như vậy. Bản hội trưởng chỉ là không quen nhìn sắc mặt dối trá của ông.

Thân là Bán Thần thủ tự, tôi sẽ lấy đại cục làm trọng, ba ngày sau, tôi sẽ giao cho ông mảnh vỡ Quang Minh La Bàn, ông cầm một món đạo cụ loại quy tắc để đổi.”

Nói đi, hắn quay người rời đi, bước ra một bước, biến mất trong phó bản.

…

Đảo Paphos!

Heracini và Amini yêu nhau, là Cupid làm? Hành động của Cupid, đặt ở trên thân trẻ con là ngang bướng, nếu đổi là người trưởng thành, đó chính là phát rồ… Da mặt Trương Nguyên Thanh giật giật.

Cupid là ngang bướng hay phát rồ?

Hắn cho rằng là thứ sau.

Bởi vì thần linh chưa trưởng thành này, cũng không phải là trẻ con thật sự, tuổi thật sớm đã không cách nào tính ra, đối với người phàm mà nói, là nhân vật cấp tổ tiên.

Sektiya đã chú ý tới mình, mặc dù chỉ là cảnh cáo, nhưng cô ta nếu như nói chuyện này cho Cupid, tên thối tha kia nhất định sẽ mượn cơ hội trả thù, chậc, đại cục làm trọng, đại cục làm

trọng… Trương Nguyên Thanh nghĩ ngợi linh tinh, đắp lên tấm thảm, ôm Heracini đi ngủ.

Hôm sau, sáng sớm.

Heracini tỉnh lại, giống như bạch tuộc quấn lấy hắn, thanh âm lười biếng: "Amini, em cả đêm đều trong mơ vui vẻ cùng anh, trời, là cả đêm đó, nhất định là anh quá lợi hại, mới có thể khiến em nhớ mãi không quên, ở trong mơ tiếp tục gặp gỡ anh."

Trương Nguyên Thanh vỗ mông một cái, cười tủm tỉm nói: "Xem ra còn chưa cho em ăn no, hôm nay em là muốn ăn bữa trưa, bữa tối, hay là ngừng ăn một ngày?"

Khuôn mặt Heracini đỏ lên, đôi mắt đẹp hiện lên nét sợ hãi: "Không, không, Amini, em muốn đi ăn luôn bây giờ."

Nói xong, từ trên cái giường bật dậy, vểnh lên cái mông trắng nõn tròn trịa, cúi người nhặt lên áo dài kiểu một mảnh mặc lên.

"Em về phòng tắm rửa trước…" Cô đi chân đất, vui sướng mở cửa rời đi.

Trương Nguyên Thanh mặc quần áo, giày kiểu xà cạp, đi đến trước thùng gỗ múc một bầu nước rửa mặt, súc miệng.

Sau mười phút, hắn rời phòng, dự định tiến về nhà ăn nhận lấy bữa sáng của nô lệ.

Vừa đi ra khỏi kiến trúc mái vòm, liền trông thấy một thị vệ đi về phía mình.

"Amini, ngài Cupid tìm ngươi." Thị vệ vẻ mặt thản nhiên nói.

Thằng nhãi chết tiệt này lại tìm mình? Trương Nguyên Thanh nhe răng, "Hắn có chuyện gì?"

"Chú ý giọng điệu nói chuyện của ngươi." Thị vệ lạnh lùng răn dạy một câu, nói: "Đi là biết."

Trương Nguyên Thanh bánh mì cũng chưa kịp gặm một miếng, chỉ có thể tiến về vườn hoa phía tây, ở trong hoàn cảnh cỏ xanh như tấm đệm, nhìn thấy Cupid mũm mĩm đáng yêu, như là tiểu tinh linh.

“A, Amini thân yêu của ta, ngươi rốt cuộc đã đến.” Cupid vỗ cánh chim trắng noãn bay tới, vòng quanh hắn, “Tín đồ Thần Quang Minh đã triển khai tiến công, ngươi có công việc mới rồi.”

Trương Nguyên Thanh khom người nói:

“Ngài Cupid, ngài có an bài gì?”

Cupid cười hì hì nói: “Chế tạo mười cái máy ném đá, ngày mai giao cho ta.”

Một ngày thời gian, chế tạo mười cái máy ném đá? Trương Nguyên Thanh ngây cả người, trong lòng tự nhủ làm sao có thể, máy ném đá loại khí giới kỹ thuật này, tài liệu, nhân lực thiếu một thứ cũng không được.

Đảo Paphos căn bản không có đủ phối trí một ngày tạo mười chiếc máy ném đá, cho dù mình có âm thi cùng linh phó cũng vô dụng, món đồ chơi này cần là thợ thủ công có kỹ thuật thật sự.

“Không, ngài Cupid, đây là nhiệm vụ thần linh mới có thể hoàn thành, mà tôi chỉ là một nô lệ.” Trương Nguyên Thanh khom người.

Thằng nhãi treo giữa không trung, mặt dán Trương Nguyên Thanh rất sát, cơ hồ cái mũi đụng vào cái mũi, “Vậy ngươi chuẩn bị tốt để yêu dê cái chưa?”

Con mẹ nó lại là dê cái, ngươi đừng cho lão tử cơ hội, nếu không nhất định phải làm cho dê đực thông mông ngươi! Lông mày Trương Nguyên Thanh lặng yên nhíu lại.

Hắn cảm giác có chút là lạ.

Phó bản này không thích hợp.

Thằng đến trước mắt, hắn ở trong chiến tranh của Thần Quang Minh cùng Mỹ Thần, nhân vật đóng vai là một nô lệ làm việc thủ công, đã không cần tới chiến trường, cũng không cần bày mưu tính kế, mức độ tham dự thấp.

Chương 3022: Mau giết (1)

Thứ yếu, ròng rã ba ngày, hắn đều chưa cảm nhận được uy hiếp đến từ Thần Quang Minh, ngược lại là Cupid cùng trận doanh khắp nơi nhằm vào hắn.

Cường độ từng bước thăng cấp.

Đến mức hôm nay phát cho hắn nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Phó bản cấp S, trừ làm việc thủ công, chỉ còn lại em gái nuôi, đây không phải phó bản cấp S, đây rõ ràng là Thiên Đường.

Nhìn cây cung nhỏ trong tay Cupid, Trương Nguyên Thanh co được giãn được trả lời:

"Ngài Cupid, ý nguyện của ngài chính là ý chí của tôi, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Qua loa cho xong trước, lại nghĩ cách.

Ánh mắt Cupid lóe lên một sự kinh ngạc, sau đó là vui vẻ mưu kế được như ý, "Sự phục tùng của ngươi khiến ta rất hài lòng, nhưng nếu như…"

Đột nhiên, gác chuông cao ngất vang lên từng đợt tiếng chuông, khuếch tán ra toàn bộ đảo Paphos.

Cupid biên sắc, không để ý tới hắn nữa, lập tức bay về phía gác chuông. Trương Nguyên Thanh thì lại lấy huyễn thuật che chắn thị vệ xung quanh, sau đó tiến vào Dạ Du, cưỡi gió mà lên, nhìn về phía mặt biển lăn tăn sóng.

Biển trời một màu, chim bay cá lặn, không có dị dạng.

Không đúng, ở trên trời… Trương Nguyên Thanh ý thức được cái gì, nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, chỉ thấy chân trời bay tới mười điểm đen, hướng về đảo Paphos nhanh chóng tới gần.

Hắn nheo mắt, thị lực vận chuyển tới cực hạn, mới nhìn rõ đó là mười ba chiếc chiến thuyền, chiến thuyền gần như giống hôm qua như đúc, khác nhau ở chỗ thuyền hôm nay không có cánh buồm, hai bên dựng lên cánh gỗ duy trì cân bằng.

Trên biển không công phá được, đổi ngồi thuyền bay rồi?

Trương Nguyên Thanh giật mình, tín đồ Thần Quang Minh nếu có thuyền bay, hôm qua đã dùng, hơn phân nửa là trong

đêm cải tiến, có thể là ở trên chiến thuyền dung nhập đạo cụ Phong Pháp Sư, cũng có thể là khắc chú văn.

Thuật chế tạo này, ở thời đại này thật sự có chút trâu bò.

Đảo Paphos không có vũ khí khắc chế trên không, phòng không, các Chúa Tể lại không dám đơn thương độc mã tới gần, chỉ có thể trơ mắt nhìn mười ba chiếc phi thuyền tới gần.

Hạm đội sau khi tới gần đảo Paphos, lập tức giảm tốc độ, hai bên mạn thuyền nhô ra từng chiến sĩ mặc áo trắng kiểu một mảnh, trên trán đeo trang sức vàng.

Các chiến sĩ hướng về pháo đài phía dưới giương cung, trong tích tắc, mũi tên như mưa rơi.

"Rầm rầm rầm…"

Mũi tên ngưng tụ ánh sáng vàng nhàn nhạt rơi vào trong pháo đài, như là lựu đạn nổ tung, nổ ra ở mặt đất, bức tường, vườn hoa từng cái hố nông.

Không ít nô lệ vô ý bị vụ nổ tác động đến, nổ thân thể tách rời, chết ngay tại chỗ.

Các nô lệ tản ra bỏ chạy, các thị vệ thì giương cung chỉ lên trời bắn mạnh, ý đồ đánh trả, nhưng chiến thuyền lơ lửng ở không trung cao mấy chục mét, lại có thân thuyền làm lá chắn, mũi tên dưới đáy khẳng định không tạo được uy hiếp.

Lúc này, Monya cầm kiếm khiên, tư thế hiên ngang lao ra khỏi pháo đài, cắm trường kiếm ở trước người, giọng điệu trang nghiêm:

"Quy tắc chiến trường này: Không được phi hành, lơ lửng!"

Ánh sáng màu đồng thau từ thân kiếm nhộn nhạo lên.

Một giây sau, mười ba chiếc chiến thuyền từ không trung rơi xuống, phát ra tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc.

Chiến sĩ ở boong thuyền thương vong cả mảng lớn.

Trương Nguyên Thanh cũng bị đánh rớt khỏi không trung, mất đi năng lực phi hành.

Các thủ vệ của pháo đài nắm lấy cơ hội phản kích, hướng về chiến thuyền bắn ra từng mũi lôi tiễn, sấm sét nổ vang, plasma

bắn ra, tạo thành sát thương khả quan.

Các nô lệ cũng đẩy ra máy ném đá, ném ra từng tảng đá lớn.

Âm ầm liên thanh, tảng đá nện xuyên boong thuyền, đập nứt thân tàu.

Một ông lão mặc trường bào màu vàng đứng dậy, giơ lên pháp trượng hoàng kim.

Pháp trượng phát ra ánh sáng vàng tinh khiết, ánh sáng vàng chiếu khắp phía dưới, chiến sĩ bị lôi tiễn đâm bị thương, tảng đá nện bị thương, vết thương nhanh chóng chữa trị, nhao nhao kéo cung đánh trả.

Hon trăm chiến sĩ mặc áo trắng, trán đeo trang sức hoàng kim, từ trên thuyền cao năm sáu mét nhảy xuống, cầm cung cầm đao, lao thẳng về phía nô lệ thao tác máy ném đá.

Monya bảo trì tư thế chống kiếm bất động, hào quang màu đồng thau dựng lên vách tường hư ảo.

Mưa tên như sao băng rơi vào trên tường, nở rộ ánh sáng vàng bao quanh, không cách nào rung chuyển bức tường dày đặc.

…

Hoa tiêu trên chiến thuyền, một thanh niên đeo kiếm cung chạy đến mũi tàu, hắn có mái tóc dài như hoàng kim, nam tính tuấn tú, đôi mắt như bầu trời xanh thẳm, không thấy đám mây, trên đầu đội vương miện bện từ hoa quế.

Thanh niên đầu đội vòng nguyệt quế, ánh mắt kiên nghị nhìn chằm chằm vách tường màu đồng thau.

Hắn lấy trường cung xuống, cài vào một mũi tên màu vàng, chậm rãi kéo cung, cơ bắp cánh tay phải theo đó bành trướng, cứng rắn như đá hoa cương.

Đầu mũi tên ngưng tụ ánh sáng vàng, càng lúc càng sáng, càng lúc càng sáng.

“Vù!”

Ánh sáng vàng bắn đi, trúng vách tường đồng thau.

Không có vụ nổ trong tưởng tượng, cũng không có sóng khí khoa trương, vách ngăn màu đồng thau ở trong ánh sáng vàng

bỗng nhiên bùng nổ tan rã.

Chương 3023: Mau giết (2)

Mũi tên xu thế không giảm, bắn thủng lồng ngực Monya.

Thanh niên tóc vàng mắt xanh buông xuống trường cung, rút ra cây kiếm thẳng, cao giọng nói:

“Ta chính là tả tư tế của Thần Quang Minh, phụng lệnh đại tư tế, chinh phạt đảo Paphos.”

Nói xong, nhảy lên thật cao, hướng nữ thần Monya cách xa trăm mét nhảy chém một cái, trường kiếm chất phác bộc phát ánh sáng vàng chói mắt.

Nữ thần Monya giơ cao tấm chắn, nghênh đón đòn nhảy chém.

Kiếm cùng khiên va chạm như là một vụ nổ đáng sợ, chấn động khiến pháo đài kiến trúc chung quanh lay động một phen, bức tường nứt ra vết nứt.

Hai người triển khai cận chiến chém giết kịch liệt.

“m ẩm…”

Trong tiếng nước đinh tai nhức óc, một cơn sóng lớn cao mấy trăm mét từ phía sau sườn núi đá ngầm dâng lên, hướng về phía pháo đài tràn đến, đứng thẳng trên đầu sóng là nữ thần Cynthia tóc ngắn màu xanh đậm, cầm trong tay xiên thép, dáng người đầy đặn.

Cô khống chế sóng lớn, trực tiếp vượt trên tòa thành, chụp vào đầu về phía mười mấy chiếc chiến thuyền đáp xuống bên ngoài pháo đài. Lúc này, ông lão mặc trường bào màu vàng kia giơ lên hoàng kim pháp trượng, cao giọng ngâm xướng:

“Tai nạn đã tới, tín ngưỡng quang minh, lắng lại biển giận, tiêu trừ tai ách…”

Tiếng ngâm xướng thần thánh trang nghiêm quanh quẩn ở trên tòa thành, để các tín đồ Thần Quang Minh tiêu tán nỗi sợ hãi, thể xác tinh thần trở nên yên tĩnh, tự tin và kiên định.

Cơn sóng lớn sắp đập xuống kia, lập tức như thủy triều xuống, đường cũ đến, đường cũ về, tựa như thời gian trôi ngược.

Tai nạn lắng xuống!

Sau khi sóng lớn rút lui, trong hạm đội truyền đến tiếng đàn êm tai kỳ ảo.

Một thiếu nữ thanh tú thuần khiết, cúi đầu gảy đàn hạc to lớn.

Thân thể cô mặc áo dài kiểu một mảnh bịt kín ánh sáng vàng nhàn nhạt, thánh khiết như là nữ thần.

Trong rừng rậm nơi xa truyền đến tiếng chim hót ồn ào, đàn dê, dã thú trong rừng rậm nhao nhao lao ra, tập kích tín đồ Mỹ Thần trong thôn trấn.

Các tín đồ Thần Quang Minh sĩ khí tăng vọt, vung chiến đao, kéo ra cung tên, tàn sát tín đồ Mỹ Thần.

"A?" Trên không trung quan sát một màn này, Trương Nguyên Thanh nhịn không được phát ra âm thanh.

Thẳng đến trước mắt, hắn từ trong những tín đồ Thần Quang Minh kia thấy được các loại năng lực "trừ khử tai nạn", "Nhật chi thần lực", "Ngự thú", "Trị liệu", "Hàng hải", "Cơ quan tạo vật".

Cận chiến chém giết cũng rất lợi hại.

Năng lực của Thần Quang Minh cũng quá toàn diện rồi, cái gì cũng dính một chút, cái gì cũng biết một chút.

Nghề nghiệp trâu bò như vậy, đại khu thứ nhất thế mà không có? Nhưng bây giờ không phải suy nghĩ vấn để nghề nghiệp Thần Quang Minh thiếu thốn, hắn từ trong lời nói của thanh niên tóc vàng, nghe được từ ngữ "đại tư tế".

Nói cách khác, boss cuối cùng của đảo Paphos, là đại tư tế của Thần Quang Minh. Hắn sẽ nghĩ như vậy, không phải là không có đạo lý.

Đầu tiên, cường giả cấp Bán Thần sẽ không xuất hiện ở trong phó bản, tín đồ Thần Quang Minh trước mắt, nhất là ba vị quái tinh anh, tất nhiên cường đại, nhưng còn chưa đủ nghiền ép đám con cháu thần linh đảo Paphos.

Cường độ phó bản cấp S không nên như vậy, cho nên nhất định có boss lớn chưa ra sân.

“Không có khả năng tọa sơn quan hổ đấu nữa, trước tiên xử lý ba kẻ địch cấp Chúa Tể kia, lại thống nhất lực lượng đảo Paphos đối phó đại tư tế, như vậy còn có phần thắng, chờ đại tư tế giáng lâm, đám con thần linh nhất định phải chết không nghỉ ngờ.”

Trong lòng Trương Nguyên Thanh yên lặng tính toán.

Trên gác chuông cao ngất, Cupid kéo ra cây cung nhỏ, lắp vào mũi tên hoàng kim nhỏ, nhắm chuẩn tả tư tế Thần Quang Minh đang chiến đấu với nữ thần Monya.

Ánh sáng vàng rít gào lao đi, bỏ qua mọi phòng ngự, né tránh cùng chống cự, chuẩn xác xuyên thủng lồng ngực tả tư tế.

Sau đó lượn quanh một vòng lớn, bắn trúng một nữ nô lệ.

Nữ nô lệ kia đang gặp phải đuổi giết, gào thét chạy trốn.

Thình thịch, thình thịch!

Thanh niên tóc vàng tim đập loạn, sinh ra cảm xúc ái mộ mãnh liệt, không thể ngăn cản đối với nữ sĩ kia, theo bản năng muốn ra tay viện trợ.

“Tín ngưỡng của ta đối với Thần Quang Minh vượt qua hết thảy, bao gồm tình yêu!” Hắn cưỡng ép dời ánh mắt đi, không đi nhìn nữa, chuyên tâm chiến đấu.

“Cấp bậc của tả tư tế Thần Quang Minh, rõ ràng cao hơn Cupid, thế mà vẫn chịu mũi tên vàng ảnh hưởng, không thể tự kiềm chế yêu nữ nô lệ… Mình đoán không lầm, cung cùng mũi tên của Cupid, là đạo cụ loại quy tắc.” Trương Nguyên Thanh nhìn rất rõ, thanh niên tóc vàng có ý đồ phòng ngự mũi tên vàng, nhưng mũi tên bỏ qua phòng ngự vật lý.

Loại đặc tính này rất giống đạo cụ loại quy tắc.

Hải Yêu Cynthia tay cầm xiên thép, từ trên trời giáng xuống, đánh về phía thanh niên tóc vàng.

Người sau tung người nhảy lùi lại, ở trong đá vụn bắn văng khắp nơi, cắn trường kiếm, kéo ra cung gỗ, bắn về phía Cynthia.

Monya cầm khiên xông lên, đón đỡ mũi tên, ở trong vụ nổ “Ầm ầm” bay ra ngoài.

Hải Yêu cùng Kỵ Sĩ am hiểu cận chiến, liên thủ đối địch thanh niên tóc vàng, đánh cho kiến trúc đỉnh nhọn, mái vòm liên tiếp sụp đổ.

Chương 3024: Mau giết (3)

Thanh niên tóc vàng có trị liệu phụ trợ, lấy một địch hai, không rơi vào thế yếu.

Lúc này, tiếng cười như chuông bạc bao trùm chiến trường ồn ào náo động, thanh thúy êm tai, so với chim sơn ca hót còn dễ nghe hơn.

Các tín đồ hai bên kịch liệt chiến đấu không tự chủ được theo tiếng nhìn lại. Chỉ thấy trên gác chuông cao cao, một nữ thần xinh đẹp đứng đấy, mái tóc giống như bạch kim xõa ra, ngũ quan đẹp đẽ tuyệt luân, khí chất thanh thuần mị hoặc, làn da trắng nõn.

Sức quyến rũ của cô ở trong nụ cười hoàn toàn phóng ra.

Mặc kệ là tín đồ Thần Quang Minh, hay tín đồ Mỹ Thần, đều mê mẩn ở trong sức quyến rũ của nữ thần, si ngốc nhìn chăm chú.

Chiến đấu, thắng lợi, tín ngưỡng, ở lúc này trở nên không có ý nghĩa.

Sektiya từ trong tay Cupid tiếp nhận cung gỗ, giương cung, cài tên, bóng đen lóe lên, một tín đồ Thần Quang Minh chết đi.

Cô bình tĩnh kéo cung, bắn giết từng tín đồ Thần Quang Minh.

Mà những nam nhân kia bị bắn chết, dù là ở một khắc cuối cùng, cũng trầm mê ở sức quyến rũ của cô, chưa từng chống cự, chưa từng tỉnh táo.

Thanh niên tóc vàng thấy thế, lập tức thoát ly hai vị nữ thần vây công, hướng phía Sektiya trên gác chuông kéo ra dây cung.

Tín ngưỡng của hắn đối với Thần Quang Minh vô cùng kiên định, miễn dịch tất cả sắc đẹp.

Nhưng Cynthia và Monya không cho hắn cơ hội bắn tên, lập tức kịch liệt triển khai tiến công.

Thừa dịp hai bên kịch chiến, Trương Nguyên Thanh lấy ra Pháo Tử Lôi, lặng yên lướt về phía ông lão cầm hoàng kim pháp trượng.

Hắn thay đổi dung mạo của mình, vô thanh vô tức đáp xuống boong thuyền, họng súng to dài nâng lên, nhắm ông lão bóp cò.

"Xẹt xẹt ~"

Hồ quang màu tím nhảy lên, hướng về họng súng sụp đổ hội tụ, 2 giây sau, tia chớp hình cầu màu tím gào thét lao ra.

Ông lão cầm hoàng kim pháp trượng lòng có cảm giác, lập tức quay người giơ ngang pháp trượng ngăn cản.

"Ầm!"

Sét tím nổ tung, nổ gãy hoàng kim pháp trượng cùng đôi tay của lão, nung khô máu thịt trên ngực hắn.

Sóng khí cuồng bạo hất ông lão bay mười mấy mét, toàn thân cháy đen ngã trên mặt đất, không động đậy được nữa.

Trương Nguyên Thanh quay người lướt về phía cô gái gảy đàn hạc, Chùy Tử Lôi cùng Khiên Tử Kim tự bay đi, hóa thành chất lỏng màu vàng tím bao trùm toàn thân, hình thành một cái áo giáp.

Hắn ngẩng đầu phát ra tiếng rít.

Tỉnh thần đả kích!

Thiếu nữ toàn thân phát ra ánh sáng vàng tinh thần chịu chấn động, ánh mắt ngây ngốc, trên trán nổi gân xanh.

Trương Nguyên Thanh như là cơ giáp, hung mãnh giết tới, nắm tay phải đánh về phía thiếu nữ.

Nhưng, ở tích tắc nắm đấm chạm đến cô, thiếu nữ như là dịch chuyển tức thời lui ra mười mấy mét.

Không, không phải thiếu nữ lui đi mười mấy mét, mà là Trương Nguyên Thanh lùi lại mười mấy mét, hắn quỷ dị lui về vị trí tập kích ông lão.

Thiếu nữ gảy đàn hạc chợt tỉnh táo lại, tay không gảy nhanh dây đàn.

Trương Nguyên Thanh cảm giác đại não đau nhói một trận, tinh thần theo tiếng đàn mà động, đã mất đi năng lực tỉnh táo suy tư.

Nhưng chỉ vẻn vẹn trong nháy mắt, hắn đã đè xuống tiếng đàn.

Làm Huyễn Thuật Sư cùng Thần Dạ Du song nghề nghiệp, bất cứ pháp thuật nào nhằm vào linh hồn, đều là hổ giấy.

Cô ta mới vừa rồi bị tinh thần đả kích chấn nhiếp, mất đi ý thức, không có khả năng thi triển kỹ năng nữa, hắn là công năng của món đạo cụ kia… Trương Nguyên Thanh suy tư mấy giây, một lần nữa lao về phía thiếu nữ.

Vậy liền thử một phen ai cấp bậc cao hơn.

Hắn lần nữa ngẩng đầu phát ra tiếng rít, thi triển tinh thần đả kích, khiến thiếu nữ lâm vào trong thống khổ linh hồn xé rách.

Tiếp theo, hắn hư vô hóa quy tắc "vật thể vận động", không cần lao đi, trực tiếp xuất hiện ở trước người thiếu nữ.

Nếu đạo cụ của đối phương có thể làm kẻ địch lui ra phía sau mười mấy mét, vậy liền thử một phen là trái tim Huyễn Thần cấp bậc cao hơn, hay là đạo cụ trong tay thiếu nữ mạnh hơn.

Đáp án không cần nói cũng biết.

"Phốc!"

Nắm tay phải màu vàng tím đập trúng đầu thiếu nữ, nhất thời diễn ra cảnh như dưa hấu nổ tung, máu thịt, tổ chức não bộ cùng mảnh xương văng khắp nơi.

Trương Nguyên Thanh thật ra cũng có thể thi triển tổ hợp kỹ năng Nhật Thăng + Liệt Dương Chiến Thần, cũng có thể áp chế đạo cụ của đối phương, nhưng như vậy, Áo Giáp Tử Kim cũng sẽ lột khỏi thân thể.

Đối với Đạo Cụ Thiên Tôn mà nói, tổ hợp kỹ năng Thần Nhật Du thuộc loại giết địch 1.000 tự tổn hại 80.000, không cần thiết thì không muốn dùng.

Biến hóa đột nhiên xuất hiện, khiến hai bên đều có chút luống cuống không kịp chuẩn bị.

Hai vị tín đồ Thần Quang Minh cường đại, bị một nhân vật cổ quái đột nhiên xông ra giết chết, toàn bộ quá trình không tới ba

phút.

Tín đồ bình thường giết đỏ cả mắt, chưa cảm giác được động tĩnh cùng biến hóa trên thuyền, nhưng con cái thần linh bọn họ, thì ùn ùn hướng ánh mắt tới.

Thanh niên tóc vàng đột nhiên biến sắc.

Chương 3025: Cơ chế trung tâm của phó bản (1)

Đám người Monya, Sektiya, lại vừa mừng vừa sợ lại hoang mang, vừa mừng vừa sợ là hai tín đồ Thần Quang Minh chết đi, hoang mang người thần bí đột nhiên toát ra là ai, vì sao trợ giúp đảo Paphos.

Chẳng lẽ là viện binh mẫu thân mời tới?

"Ngươi là thần linh nắm giữ quyền hành gì, tại sao phải đối địch với Thần Quang Minh? !"

Nhìn thấy hai đồng bạn chiến tử, thanh niên tóc vàng lớn tiếng quát chói tai!

Mấy người con thần linh cũng tạm dừng chiến đấu, nhìn về phía người thần bí mặc áo giáp vàng tím, trong ánh mắt mang theo thăm dò nghiên cứu cùng nghi hoặc, đều muốn biết lai lịch, mục đích của đối phương, làm rõ thế cục trước.

Trương Nguyên Thanh đảo qua đám con cái thần linh, trong lòng nghĩ là: Lúc này công bố thân phận, để bọn họ nhìn thấy Amini dưới mặt nạ, vậy địa vị cùng đãi ngộ của mình ở đảo Paphos, sẽ tăng lên trên diện rộng.

Cupid làm khó dễ cũng sẽ giải quyết dễ dàng, những nhiệm vụ làm khó người ta, hắn là sẽ không thực hiện với hắn nữa.

Về sau ở trên bố trí ứng đối tín đồ của Thần Quang Minh, hắn cũng có thể tham dự vào, trở thành một trong những người có tiếng nói.

Nhưng, nghĩ lại, Cupid tính cách ngang bướng, lòng dạ hẹp hòi, hay ghen tị, ở sau khi phát hiện Amini trở thành nhân vật ngang hàng với con cái thần linh như bọn họ, sẽ phản ứng thế nào?

Nhất là mình từng gây khó khăn đủ đường với Amini, còn âm thầm giở trò xấu để hắn cùng Heracini yêu nhau, phạm phải cấm kỵ.

Lấy tính cách Cupid đến xem, ghen tỵ và kiêng kị trong lòng sợ rằng sẽ tăng vọt chưa từng có, chuyển biến thành địch ý.

Một phương diện khác, đám con cái thần linh sẽ không tin tưởng vô điều kiện Amini đột nhiên có được quyền hành hùng mạnh, cho dù tiếp nhận hắn, cũng sẽ đề phòng một chút.

Ví dụ, để Sektiya dùng sắc đẹp dụ dỗ hắn, sau khi phát sinh quan hệ thể xác, nghề nghiệp Ái Dục liền có thể thao túng hắn.

Nếu như dưới bình thường trạng thái, Trương Nguyên Thanh tự tin có thể miễn cưỡng chống cự Sektiya dùng sắc đẹp dụ dỗ, nhưng thể chất Amini "mỗi ngày một phát", chỉ cần trong đêm phát bệnh, Sektiya hướng hắn lắc mông, hắn liền nhất định đi vào khuôn khổ.

Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh bỗng chợt hiểu ra chi tiết này — Thể chất đặc thù của Amini là nút thắt.

Chỉ cần hắn thể hiện ra giá trị, thể hiện ra chiến lực hùng mạnh, hắn nhất định sẽ bị Sektiya khống chế.

Phó bản an bài cho hắn loại thể chất này, nhất định là có huyền cơ, huyền cơ ngay ở chỗ này.

Sau khi nghĩ rõ lợi hại, lựa chọn bại lộ hay che giấu, liền không cần nói nhiều.

Hắn dùng thanh âm khàn khàn khó phân biệt nói:

"Ngây ra cái gì! Giết tín đồ Thần Quang Minh."

Nói xong, nhặt lên đàn hạc to lớn thiếu nữ lưu lại, tiến vào Dạ Du, biến mất khỏi tầm mắt của tất cả mọi người.

Nhân vật tiêu điểm vừa biên mất, đám con cái thần linh lập tức chuyển mâu thuẫn về phía thanh niên tóc vàng.

Người sau sắc mặt run lên, không do dự, phóng lên trời, chạy khỏi đảo Paphos.

Cynthia, Monya hai vị nữ thần sở trường cận chiến đuổi sát phía sau, ba người càng bay càng xa, hóa thành điểm đen, cho đến khi biến mất.

Ba tên thủ lĩnh cấp Chúa Tể, hai chết một chạy trốn, tín đồ Thần Quang Minh hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, ở dưới Cupid, Sektiya dẫn đầu, tín đồ Mỹ Thần rất nhanh thanh trừ hết kẻ địch.

Trong phòng của Amini, ánh sao dâng lên, Trương Nguyên Thanh mở hòm đồ, lấy ra đàn hạc cao hơn một mét, đọc được tin tức vật phẩm.

« Tên: Đàn Chăn Dê Laiya »

« Loại hình: Nhạc cụ »

« Công năng: Ngự thú, pháp quy »

« Giới thiệu: Laiya là một vị tín đồ Thần Quang Minh, cũng là một người chăn dê, cô dâng lên cho Thần Quang Minh dê con cùng lông cừu, Thần Quang Minh ban cho cô đàn hạc có thể ra lệnh cho đàn dê, cùng pháp quy người chăn dê không bị mãnh thú tập kích. »

« Ghi chú: Sử dụng nó thời gian dài, tín ngưỡng đối với Thần Quang Minh sẽ càng thêm kiên định. »

Trả giá là dùng lâu, sẽ càng ngày càng tín ngưỡng Thần Quang Minh… So sánh với năng lực của đạo cụ, chút trả giá này nhỏ bé đến mức có thể bỏ qua không tính, trên giới thiệu viết chăn dê, thật ra có thể thao túng rất nhiều động vật, dùng để khắc chế Mộc Yêu không tệ… Mạnh nhất là pháp quy không bị tập kích, ở giai đoạn Chúa Tể, cũng là một năng lực giữ mạng cực kỳ tốt.

Trương Nguyên Thanh thu đạo cụ về hòm đồ, trong ghi chú không có nói "Không thể mang ra khỏi linh cảnh", vậy đạo cụ này chính là chiến lợi phẩm có thể mang ra khỏi linh cảnh.

Phẩm cấp của Đàn Chăn Dê Laiya, nhiều nhất trung cấp, nếu như không có "pháp quy", vậy chính là phẩm chất cấp thấp.

Có chút ít còn hơn không đi, có thể đưa cho Tiểu Viên giữ mạng.

…

Hoàng hôn.

Các tín đồ Mỹ Thần đẩy xe kéo, từng xe một kéo đi thi thể tín đồ Thần Quang Minh, ném xuống biển.

Nô lệ của pháo đài cúi đầu lau vết máu trên mặt đất, vùi lấp vườn hoa cùng cái hố trên mặt đất, tu bổ vết nứt trên tường, bận rộn dọn dẹp chiến trường bừa bãi. Tiếng khóc thỉnh thoảng vang lên ở trong nô lệ cùng tín đổ, cho dù chiến đấu kết thúc rất nhanh, nhưng tín đồ Thần Quang Minh vẫn tạo thành phá hoại rất lớn đối với đảo Paphos.

Chương 3026: Cơ chế trung tâm của phó bản (2)

Nhân số tử vong tạm thời chưa thống kê ra, nhưng tuyệt đối đông tới mấy trăm.

Trương Nguyên Thanh cùng Heracini, đang dùng bùn đất dinh dính trơn ướt, tu bổ vết nứt trên tường.

“Thật đáng sợ, tín đồ Thần Quang Minh thật đáng sợ.” Mặt mũi Heracini vẫn tràn đầy sợ hãi, thấp giọng nói: “Em bị dọa không dám ra ngoài, Amini, em rất cần anh, nhưng anh vì sao không ở bên cạnh em?”

“A, Heracini thân yêu của anh, khi đó cục diện quá loạn, anh muốn tìm em, nhưng bên ngoài đều là tín đồ Thần Quang Minh, trốn đi là an toàn nhất, anh tin tưởng trí tuệ của em nhất định có thể làm ra lựa chọn chính xác, không có nguy hiểm.” Trương Nguyên Thanh dùng ngữ điệu thâm tình nói:

“Sự thật chứng minh anh là đúng, chỉ có sống sót, mới có thể tiếp tục yêu em.”

Heracini rất cảm động, nhưng lại không dám hôn tình lang ở trước mắt bao người.

Qua loa xong Heracini, Trương Nguyên Thanh vừa làm việc, vừa đưa ánh mắt về phía gác chuông.

Cynthia và Monya không thể giết chết tả tư tế Thần Quang Minh, thẳng đến hoàng hôn mới trở về, sau đó, bốn người con thần linh liền lên gác chuông cao ngất bàn bạc.

Pháo đài nhiều người phức tạp, chỉ có gác chuông cao ngất sẽ không bị nghe lén.

Trên gác chuông!

Cupid chậm rãi vỗ cánh chim trắng noãn, đảo qua ba em gái, nói:

"Người mặc khôi giáp kỳ quái kia là ai? Nếu là trợ thủ mẫu thân tìm đến, vì sao không nói rõ với chúng ta? Nhìn từ tình huống hắn ra tay, tựa như là cấp dưới của Thần Vương?"

Cynthia cùng Monya nhíu mày, người sau nói ra:

"Ít nhất từ trước mắt mà nói, hắn là trợ giúp đảo Paphos."

Cupid lạnh lùng nói: "Đã là minh hữu, vì sao phải giấu đầu lộ đuôi? Đã giấu đầu lộ đuôi, tất có nguyên do, bảo hộ đảo Paphos không nhất định là bạn của chúng ta, cũng có thể là có mưu đồ khác."

Con ngươi Sektiya khẽ dao động, nói: "Ý của anh là, mục tiêu của hắn…"

Cô cúi đầu nhìn một lần lầu chính Mỹ Thần ở lại, chưa nói tiếp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu mũm mĩm của Cupid lộ ra sự âm trầm không hợp với tuổi:

"Các thần linh đều biết đặc thù của mẫu thân, biết dưới lòng đất đảo Paphos cất giấu thánh vật, thừa dịp mẫu thân cùng Thần Quang Minh xảy ra mâu thuẫn, chui vào đảo Paphos nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, không phải quá bình thường à."

Sektiya vênh cái cằm nhọn xinh xắn, "Đêm qua quả thực có người lẻn vào tầng hầm."

Ba người con thần linh đồng thời nói: "Ai? !"

Sektiya đi đến biên giới gác chuông, quan sát pháo đài, ánh mắt rơi vào nơi nào đó:

"Amini!"

Đệch, bọn họ nhìn mình làm gì? ! Trong lòng Trương Nguyên Thanh run lên.

Biên giới gác chuông, bốn người con thần linh đứng song song, ánh mắt đều nhìn về phía hắn.

Trương Nguyên Thanh bất động thanh sắc dời ánh mắt đi, âm thầm triển khai trí tưởng tượng bay xa.

“Bọn họ hoài nghi mình rồi? Không đúng nha, giọng của mình có xử lý, đeo mặt nạ, cũng đã thay đổi dung mạo, không có khả năng thông qua âm sắc cùng dung mạo đánh giá ra thần binh trên trời rơi xuống chính là Amini.”

“Dáng người cũng không có khả năng, áo giáp bao bọc toàn thân, không có khả năng nhìn ra.”

“Chẳng lẽ là mùi? Sektiya lão tài xế này có thể ngửi ra mùi của mình, nhưng, chiến trường hỗn loạn không chịu nổi, mùi máu tươi, mùi tanh của biển, mùi động vật, cùng mùi mấy ngàn người lẫn lộn cùng một chỗ, Sektiya cho dù là chó, cũng ngửi không ra mùi của mình.”

“Vậy bọn họ nhìn mình làm gì?”

Trương Nguyên Thanh không nghĩ ra, dự định triệu ra linh phó đi qua nghe lén.

Đúng lúc này, trên không pháo đài bỗng nhiên nổi lên gió mạnh, ngay sau đó, mấy nô lệ nơi xa hưng phấn hô to lên:

“Ngài Erriga trở về, ngài Erriga trở về…’

Càng lúc càng nhiều nô lệ hoan hô.

Erriga? Vị cuối cùng trong con cái thần linh, Erriga ra ngoài làm việc trở về rồi? Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu lên, trông thấy một cái bóng màu đen nhanh chóng tới gần pháo đài.

Thị lực của hắn có thể trông thấy rõ ràng, đó là một người chim có cánh chim màu vàng.

Không phải Cupid loại trên lưng mọc cánh đó, mà là hai tay chính là một đôi cánh chim to lớn.

Người chim có cánh chim màu vàng, lượn hai vòng trên không pháo đài, trực tiếp hướng về gác chuông lao xuống.

Erriga nhìn tựa như là nghề nghiệp Phong Pháp Sư… Trương Nguyên Thanh lặng yên phun ra một ngụm Thái âm chi khí,

thao túng linh phó bay về phía gác chuông, chuẩn bị nghe trộm con cái thần linh nói chuyện với nhau.

Erriga ra ngoài làm việc, trước sau chưa hề quay về, chuyện gì so với đảo Paphos tồn vong càng quan trọng hơn? Làm người chơi cao cấp của linh cảnh, hắn không có khả năng bỏ qua cơ hội thu thập tin tức.

Vừa rồi bốn người con thần linh "quỷ dị" ngóng nhìn, cũng tỏ ra không bình thường.

Ý thức Trương Nguyên Thanh chìm vào trong cơ thể linh phó, nhanh chóng bay qua hơn một trăm mét khoảng cách, tới phía dưới gác chuông, dán thân lầu bay lên, dừng lại ở độ cao phía dưới con cái thần linh năm sáu mét.

Tiếng của Cupid truyền tới:

"Erriga, ngươi rốt cục trở về, hôm nay đảo Paphos vừa gặp tín đồ Thần Quang Minh tập kích… Ừm, phụ thân bên kia thế nào rồi?"

Chương 3027: Cơ chế trung tâm của phó bản (3)

Nửa đoạn lời sau của hắn, cất giấu một tia tâm thần bất định cùng chờ mong.

Phụ thân?

Là người tình công khai kia của Mỹ Thần, nghi là thần linh nghề nghiệp Ky Sĩ?

Trương Nguyên Thanh nhịn không được lại đi bay lên trên nửa mét, đám con cái thần linh đối thoại rõ ràng hơn, chỉ nghe Erriga giọng điệu ngưng trọng:

"Phụ thân bị Thần Quang Minh liên thủ với đại tư tế giết chết, mẫu thân không địch lại hai người liên thủ, chạy rồi. Bà bảo tôi về đảo Paphos trước, bà sẽ nghĩ cách tìm kiếm viện thủ."

Trên gác chuông bỗng nhiên yên tĩnh.

Sau đó là tiếng khóc buồn bã của Sektiya: "Trời ạ ~"

Cô khóc lần này, khóc không chỉ là cha đẻ chết đi, càng là đảo Paphos ở vào bước đường cùng.

Cynthia và Monya sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắt đẹp lóe lên sự sợ hãi, bối rối cùng bất an, Chiến Thần ngã xuống, khiến tình cảnh đảo Paphos trượt về phía vực sâu không thể vãn hồi.

Trương Nguyên Thanh nghe đến đó, lập tức làm rõ đại khái mạch lạc ân oán của Mỹ Thần cùng Thần Quang Minh.

Vua Các Vị Thần của Hy Lạp, không biết bởi vì nguyên nhân gì, đi đến phương đông xa xôi, Thần Quang Minh thừa cơ nổi lên, muốn giết Mỹ Thần, hủy diệt đảo Paphos.

Mỹ Thần liền liên thủ với tình nhân cũ của mình Chiến Thần, đối chiến Thần Quang Minh cùng đại tư tế của y.

Mà đám con cái thần linh ở lại đảo Paphos, ứng đối tín đồ Thần Quang Minh tiến công.

Sau đó Chiến Thần ngã xuống, Mỹ Thần đào tẩu, Thần Quang Minh một đường truy đuổi, cuối cùng ở trong một chỗ rừng rậm, giết chết Mỹ Thần.

Đầu lâu Mỹ Thần ảnh hưởng tới thợ săn nơi đó, tạo thành "bộ lạc tinh linh" .

"Chờ một chút, không thích hợp!' Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên run lên.

Mấy giờ trước, hắn còn đang hoài nghi boss cuối cùng của đảo Paphos là đại tư tế Thần Quang Minh, nhưng bây giờ xem ra, có thể tham dự đến trong chiến tranh của thần linh, đại tư tế thế nào cũng phải Chúa Tể đỉnh phong.

Chúa Tể đỉnh phong trở thành boss lớn của phó bản cấp 7 mức S?

Thế này bằng với để Phó Thanh Dương cùng Phó Thanh Huyên quyết đấu, để Ma Nhãn tìm Tu La PK sinh tử.

Trừ hiến mạng vẫn là hiến mạng.

Trương Nguyên Thanh càng lúc càng xem không hiểu phó bản này.

Erriga tiếp tục nói:

“Thần Quang Minh đi đuổi giết mẫu thân, đại tư tế đang lao thẳng tới đảo Paphos, tốc độ của hắn không nhanh bằng tôi, tôi chạy về trước.”

Thân là Huyễn Thuật Sư, Trương Nguyên Thanh cảm nhận được cảm xúc “sợ hãi” cùng “bất an” tràn ngập lên đỉnh đầu.

Cái này khiến hắn càng thêm xác định, đại tư tế tuyệt đối là cường giả cấp Chúa Tể đỉnh phong.

Thanh âm Cupid bén nhọn:

“Đại tư tế của Thần Quang Minh một khi đến, chúng ta đều phải chết, tất cả mọi người đều phải chết… Sektiya, đánh thức món thánh vật kia, đây là biện pháp duy nhất của chúng ta.”

Thanh âm trầm thấp của Cynthia truyền đến: “Nhưng mà, món thánh vật kia chỉ có mẫu thân mới có thể đánh thức.”

“Không.” Sektiya giọng nói êm tai, “Hướng nó hiến tế huyết mạch của mẫu thân, cũng có thể đánh thức.”

Cupid giọng trẻ con thanh thúy, xen lẫn âm trầm lạnh lùng:

“Mang huyết mạch nửa người nửa thần của mẫu thân, hiến tế toàn bộ!”

“Cái này…” Monya nghề nghiệp Ky Sĩ nhíu mày, theo bản năng kháng cự đề nghị này: “Nếu như mẫu thân trở về, biết hành vi của chúng ta, nhất định sẽ trừng trị chúng ta.”

Cupid lạnh lùng nói:

“Monya, chúng ta không có lựa chọn, bảo vệ đảo Paphos, chờ đợi tin tức của mẫu thân, là việc duy nhất chúng ta có thể làm. Hiến tế huyết mạch nửa người nửa thần, hay là hiến tế cả hòn đảo, cô cảm thấy mẫu thân sẽ chọn cái nào?

“Nếu như cô không đồng ý, vậy liền hiến tế cô, tôi sẽ nói với mẫu thân, cô chết ở trong tín đồ Thần Quang Minh vây công.”

Thanh âm của hắn thanh thúy non nớt, lời nói ra lại làm người ta phát lạnh toàn thân.

Hải Yêu Cynthia nói: “Vậy cứ làm như thế, buổi tối hôm nay, triệu tập tất cả huyết mạch nửa người nửa thân, lấy tầng hầm xuất hiện sụp đổ, cần sửa gấp làm lý do, dẫn bọn họ đi.”

Sektiya cùng Erriga nhìn nhau, “Tôi đồng ý.”

Monya trầm mặc không nói.

Linh phó phía dưới năm mét chậm rãi hạ về phía mặt đất, phiêu phiêu đãng đãng trở về thân thể chủ nhân.

Lúc này, trong đầu Trương Nguyên Thanh là một chữ: Đệch!

Một khắc này, tất cả tin tức cùng manh mối hội tụ, hắn triệt để hiểu thấu đáo kịch bản cùng phương pháp vượt qua phó bản cấp S đảo Paphos.

Trương Nguyên Thanh mở ra bảng nhiệm vụ, nhìn chằm chằm nhiệm vụ chủ tuyến: Sống sót!

Thì ra, hắn không thuộc về trận doanh đảo Paphos, cũng không thuộc về trận doanh Thần Quang Minh.

Thật ra nhiệm vụ chủ tuyến đã cho ra nhắc nhở, chỉ có hai chữ “sống sót”, mà không phải chống cự tín đồ Thần Quang Minh tiến công.

Từ ngày thứ hai hắn tiến vào phó bản, đã đứng trước Cupid uy hiếp, nghề nghiệp Ái Dục bình thường tiến đến, căn bản không có khả năng hoàn thành công việc 2.000 mũi tên.

Ngày thứ ba, cũng chính là hôm nay, Cupid lại an bài cho hắn công việc không có khả năng hoàn thành.

Cường độ nguy hiểm từng bước tăng lên, nhất định phải đẩy hắn vào chỗ chết.

Chương 3028: Phản chế (1)

Sau đó, ngay tại vừa rồi, hắn thành một thành viên trong danh sách hiến tế.

Đảo Paphos cùng hắn căn bản không phải một phe cánh, từ khi lên đảo bắt đầu, hắn đã gặp phải nguy hiểm to lớn.

Đương nhiên, trận doanh Thần Quang Minh tương tự cũng là kẻ địch. Hắn là nhân vật độc lập ra, xen lẫn ở giữa hai phe cánh, cho nên nhiệm vụ chủ tuyến là "sống sót",

Ở trong trận doanh xung đột sống sót.

"May mắn ban ngày chưa hiển thánh trước mặt người ta, nếu không đêm nay nhất định bị Sektiya ngủ, sau đó bởi vì thanh toán tiền chơi, không cách nào từ chối tiến vào tầng hầm, một con đường chết."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh kinh hãi.

Sau khi làm rõ cơ chế trung tâm của phó bản, hắn phải tự tay chế tác định phương án.

Đầu tiên là sống qua đêm nay.

Sau khi Erriga trở về, bốn người con thần linh biến thành năm người con, cho dù dốc hết át chủ bài, mình cũng không có khả năng đánh thắng năm vị Chúa Tể, lại là Chúa Tể cấp cao… Mặc dù mình có ba linh phó cấp Chúa Tể cùng một âm thi cấp Chúa Tể, nhưng đều là cấp 7, năm người con thần linh là cấp tám…

Đương nhiên, đánh không lại có thể không đánh, làm Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật Sư, mình muốn trốn, không ai có thể tìm được!

Trương Nguyên Thanh vừa bôi bùn đất, vừa suy nghĩ.

Lý trí mà nói, tránh thoát đêm nay, không đối kháng với năm người con thần linh là chọn lựa tốt nhất, về sau vứt bỏ thân phận Amini, dịch dung thành người bình thường đợi ở thôn trấn bên ngoài pháo đài, liền có thể tránh đi năm người con thần linh.

Chờ bọn họ hiến tế hết anh chị em cùng mẹ khác cha, đánh thức cái gọi là thánh vật, mình liền có thể tọa sơn quan hổ đấu, để đại tư tế Thần Quang Minh và năm người con thần linh cùng chết.

Nhưng… Phó bản này đơn giản như vậy sao?

Phó bản cấp S, chỉ cần trốn đi, chờ đợi các kẻ địch cấu véo nhau, thẳng đến lúc đảo Paphos đắm chìm, liền có thể vượt ải?

Trương Nguyên Thanh cảm thấy không có khả năng.

Nơi này nhất định tồn tại thiết lập mình không cuốn vào không được nha, cũng không biết là cái gì, phó bản không có khả năng để mình nhẹ nhõm tránh thoát nguy cơ sinh tử lần này… Trương Nguyên Thanh không tập trung làm việc.

"Chờ trời tối, mình phải nắm chặt thời gian ngủ Heracini, làm trước nhiệm vụ hàng ngày của đêm nay, như vậy mới có thể đưa tay ứng đối chuyện ngoài ý muốn."

"Sau đó lại chui đến nơi yên tĩnh trên đảo ngắm sao, xem xem ứng đối như thế nào."

Hắn ở trong lòng cân nhắc một lát, liền có ý tưởng.

Rất nhanh, mặt trời lặn xuống mặt biển, chỉ còn ráng chiều màu đỏ vàng quật cường treo ở chân trời, nhuộm đỏ biển cả.

Một ngày làm việc kết thúc, Trương Nguyên Thanh và Heracini buông xuống công cụ trong tay, ở bên giếng nước rửa sạch sẽ bùn trên tay chân, sau đó hai người được chia bốn cái bánh mì, nửa cái đùi cừu nướng, hai bát canh rau quả.

Hai người ngồi ở vườn hoa lấp xong hố, vừa chuyện trò vui vẻ, vừa hưởng dụng thời khắc bữa tối, nữ thần Sektiya xinh đẹp đi tới, cười tủm tỉm nói:

"Amini, Heracini, có chuyện cần các người hỗ trợ."

Đến rồi! Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười nhiệt tình, nịnh nọt: "Nữ thần xinh đẹp, chỉ cần là phân phó của ngài, tôi đều sẽ cố gắng hoàn thành, dù là đánh đổi mạng sống, tôi thề!"

Heracini giận dữ, trừng mắt liếc tình lang chó liếm, sau đó phụ họa nói: "Ngài Sektiya, ngài có gì phân phó."

Khuôn mặt trắng nõn tuyệt đẹp của Sektiya treo nụ cười mỉm:

“Bởi vì chiến đấu, lầu chính mẫu thân ở lại, tầng hầm xuất hiện sụp đổ. Các người biết đó, tòa nhà đó là cấm ky, ai cũng không thể vào.

Nhưng bộ phận bị sập, dù sao cũng phải có người đến tu bổ, các người đi vào, so với nô lệ càng khiến người ta yên tâm hơn.”

Heracini nghe hiểu ý tứ của đối phương, so với nô lệ, đương nhiên là bọn họ những đứa con riêng có được huyết mạch Thần Sắc Đẹp này đến làm việc này là tốt nhất.

Cô không do dự đáp ứng: “Tôi đi luôn bây giờ.”

Sektiya mỉm cười lắc đầu: “Không, không cần phải vội, chờ sau khi trời tối, tôi sẽ lại tới tìm các người. Bận rộn một ngày, ăn xong bữa tối, về phòng nghỉ ngơi trước, dưỡng đủ tinh thần.”

Cô nhìn về phía Amini, nháy mắt một cái: “Amini, cậu thì sao?’

Là lo lắng gây ra động tĩnh quá lớn, bị các nô lệ phát hiện bí mật dưới lòng đất? Đám con cái thần linh bọn họ giải trừ phong ấn Thần Sắc Đẹp cũng cần thời gian… Trương Nguyên Thanh khom người nói: “Ngài cho dù bảo tôi đi chết, tôi cũng chẳng chối từ.”

Sektiya cười khanh khách, lắc bờ mông tròn, gót sen uyển chuyển rời đi.

Heracini trợn trừng đôi mắt đẹp, cả giận: “Amini, dáng vẻ vừa rồi của anh, tựa như một con khỉ không có tôn nghiêm, tìm con khỉ phối ngẫu!”

Trương Nguyên Thanh buông xuống xương cừu cùng nửa cái bánh mì, bế Heracini lên đi luôn.

“Bánh mì còn chưa ăn xong, Amini, anh muốn làm gì?’

“Để em mở mang kiến thức một phen sự áy náy cùng thành ý của anh.”

Trời còn chưa hoàn toàn tối đen, giường phòng Amini đã bắt đầu lay động, trong tiếng kẽo kẹt xen lẫn Heracini cắn chặt bờ môi, cố gắng nhẫn nại rên rỉ.

Chương 3029: Phản chế (2)

Sau bốn mươi phút, Trương Nguyên Thanh tiêu trừ buff mặt trái mỗi ngày một nháy, kéo Heracini vào mộng cảnh, sau đó hóa thân ánh sao biên mất ở trong phòng.

Một lát sau, hắn xuất hiện ở rừng rậm yên tĩnh nơi nào đó của đảo Paphos, lấy ra Đại La Tỉnh Bàn, ngồi khoanh chân, ngẩng đầu nhìn tinh đấu dày đặc trên bầu trời.

Đảo Paphos tiếp cận vùng nhiệt đới, tinh không nơi này sáng chói lại đẹp đẽ. Trương Nguyên Thanh đắm chìm ở trong ngắm sao, theo tinh tượng vận chuyển, dần dần thấy rõ dòng sông vận mệnh.

Chưa tới một khắc đồng hồ, tương lai hiện lên ở đầu óc hắn, hắn nhìn thấy Cupid khuôn mặt đáng yêu mũm mĩm, bối cảnh hoàn toàn mơ hồ, vị Tiểu Thần Tình Yêu này phẫn nộ gào thét:

"Amini đâu? Amini ở đâu? !

"Đám tạp chủng huyết mạch bẩn thỉu này, nhất định phải tập hợp đủ số lượng mới có thể đánh thức thánh vật, thiếu một chút, chỉ thiếu một chút, chúng ta nhất định phải tìm được Amini…"

Trong tiếng gầm gừ phẫn nộ, Trương Nguyên Thanh mở mắt.

Hắn vừa rồi thôi diễn tương lai sau khi mình trốn, cho ra kết luận là: Ẩn núp trả giá là tử vong!

Về phần cái chết như thế nào, tinh tượng chưa cho ám chỉ, càng đừng đề cập là hình ảnh tương lai.

Chẳng qua, làm Tinh Quan, giải đọc tương lai cũng là năng lực thiết yếu.

"Muốn đánh thức thánh vật, nhất định phải hiến tế toàn bộ nửa người nửa thần trên đảo, thiếu một mình mình, đánh thức thất bại. Vì thế, khi đại tư tế giáng lâm đảo Paphos, không ai cản nổi, mình cũng chết vào tay vị đại tư tế kia, bởi vì đối phương là cấp 9 đỉnh phong, cho nên không ngắm sao thôi diễn được chi tiết…"

Trương Nguyên Thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Tránh thoát đêm nay, tránh không thoát đại kết cục.

Nhưng đêm nay không tránh, liền thành một thành viên của danh sách hiến tế, hắn cũng không phải đối thủ của năm người con thần linh, cứng đối cứng, kết cục vẫn là tương tự.

Cho dù dốc hết át chủ bài, may mắn thắng, cũng là thắng thảm, chờ đại tư tế của Thần Quang Minh vừa ra trận, vẫn là cái kết xấu.

"Cấp S vẫn là cấp S, khốn kiếp vẫn là khốn kiếp!" Trương Nguyên Thanh mặt ủ mày chau.

Hắn lần nữa hướng bên trong tinh bàn rót vào ánh sao, bắt đầu lần thứ hai ngắm sao.

Hắn muốn ở trong ngắm sao, thôi diễn ra một con đường sống.

…

"Thùng thùng!"

Tiếng đập cửa đánh thức Heracini, cô theo bản năng sờ về phía bên gối, chưa sờ thấy tình lang của mình.

Cô lập tức tỉnh táo lại, đứng dậy nhìn quanh, trong đôi mắt xinh đẹp vẫn còn một vòng mờ mịt.

"Thùng thùng!"

Tiếng đập cửa lần nữa truyền đến.

Heracini xốc lên thảm da thú, đi về phía cửa phòng: "Là Amini trở về rồi sao? Hơn nửa đêm anh chạy đi đâu vậy?"

Mở ra cửa gỗ đơn sơ, đứng bên ngoài chính là Sektiya duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp khêu gợi.

Nhìn thấy là cô, Heracini mới nhớ tới ban đêm có việc, liền vội hỏi: "Sektiya tôn kính, chào buổi tối."

Sektiya vẫn như cũ là mỉm cười ôn hòa thân mật, "Ngủ thế nào rồi?"

"Phi thường tốt! Cám ơn ngài nhân từ, để tôi có giấc mộng đẹp." Heracini mỉm cười đáp lại.

"Nhưng Amini tựa như chưa tỉnh lại…" Sektiya nhìn về phía căn phòng mờ tối, chỉ thấy trên giường trống trơn, không khỏi sững sờ: "Amini đâu?"

Heracini mờ mịt lắc đầu: “Khi tôi tỉnh lại, hắn đã không có ở đây.’

Vẻ mặt Sektiya trầm xuống.

Đúng lúc này, trong hành lang truyền đến tiếng của Amini:

“A, Sektiya xinh đẹp của tôi, cô đến, khiến căn phòng đơn sơ bừng sáng, phát ra quang huy.”

Sektiya nhìn thấy Amini trở về, vẻ mặt trầm trọng chuyển thành nhu hòa, mỉm cười nói:

“Amini, cậu đã đi đâu? Heracini tìm không thấy cậu, phi thường sốt ruột.”

Trương Nguyên Thanh si mê nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt luân: “Đêm nay trăng rất đẹp!”

Sektiya nghe không hiểu câu cửa miệng này, nếu không nhất định sẽ yêu cầu hắn lên giường một lần.

Cô nói: “Đi thôi, tất cả mọi người đều đang chờ các người, Cupid tính cách hấp tấp, đi trễ hắn sẽ tức giận.”

Lấy Cupid ép tôi? Trong lòng Trương Nguyên Thanh “Ha” một tiếng, Heracini nghe xong, quả nhiên lộ ra vẻ mặt sợ hãi, trở lại bên giường nhanh chóng đi giày cỏ, kéo cánh tay Trương Nguyên Thanh: “Amini, chúng ta đi nhanh đi.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, theo sau lưng Sektiya, rời đi kiến trúc đỉnh nhọn các nô lệ nghỉ ngơi.

Ba người đi xuyên qua trong pháo đài an tĩnh, bởi vì ban ngày chiến đấu, pháo đài sụp đổ không ít kiến trúc, ở trong bóng đêm yên tĩnh, như là lâu đài cổ bỏ hoang nhiều năm, âm trầm vô cùng.

Không bao lâu, bọn họ tới trước lầu chính, nhìn thấy năm người con thần linh, cùng mười bốn vị con riêng nửa người nửa thần tụ tập ở bên ngoài lầu chính.

Trong đám con riêng này, có nam có nữ, trẻ có già có, lớn tuổi nhất, đã mái tóc hoa râm.

Các “Bán Thần” bọn họ cúi đầu nhìn xuống, giữ yên lặng, bộ dáng con thứ không có địa vị.

Thấy Amini cùng Heracini tới, Cupid vỗ cánh, vòng quanh Trương Nguyên Thanh, mỉm cười nói:

“A, Thần Chính Nghĩa của đảo Paphos, Amini thân yêu của ta, sau đêm nay, giữa chúng ta không còn tranh chấp cùng thù hận, ta sẽ không nhằm vào ngươi nữa, ta thề.”

Trong bóng tối, ánh mắt của hắn sáng rực, lóe ra hưng phấn ấm áp.

Chương 3030: Phản chế (3)

Cupid vòng ra sau lưng Trương Nguyên Thanh, nằm bò lên bả vai hắn, nhỏ giọng nói: “Lén nói cho ngươi một bí mật, là ta để ngươi cùng Heracini yêu nhau.”

Trong mắt của hắn tràn đầy chế nhạo.

Monya nhíu nhíu mày:

“Cupid, không cần phải nói những thứ này.”

Ánh mắt cô đảo qua các “Bán Thần”, nói: “Người đến đông đủ rồi, đi tầng hầm đi.”

“Chờ một chút!” Trương Nguyên Thanh mở miệng.

Monya nhíu mày chặt hơn nữa, “Amini, tu bổ tầng hầm là công việc phi thường quan trọng, khúc mắc của cậu cùng Cupid, sau này lại nói.”

Thật tiến vào tầng hầm, nào còn có sau này! Trương Nguyên Thanh thái độ khiêm tốn: “Nữ thần Monya tôn kính, ngài hiểu lầm rồi, tôi không phải muốn chỉ trích Cupid, hoàn toàn ngược lại, tôi muốn hiến một điệu nhảy cho Cupid, điệu nhảy hoa lệ nhất trên đời!”

“Hiến điệu nhảy cho ta? Ha, hiến điệu nhảy cho ta!” Cupid bay múa lượn vòng trên không trung, cười ha ha: “Amini, ta rất chờ mong!”

Trương Nguyên Thanh lui lại mấy bước, nắm tay vòng đến phía sau lưng, lặng yên lấy ra hồ lô vỏ vàng cổ xưa, bày ở trên mặt đất.

Sau đó, hắn ở trong ánh mắt hoặc mờ mịt, hoặc đánh giá của mọi người, giang hai cánh tay, lòng bàn tay chỉ lên trời, như người bệnh động kinh phát tác lắc lư.

Ngay sau đó họa phong thay đổi, chậm rãi vặn eo lắc mông, hai tay giống như rắn đong đưa. Đột nhiên lại nâng lên cơ bắp tư chi, vũ đạo trở nên cứng cáp khỏe mạnh, đưa cánh tay quay người, nổi gió vù vù.

Ba mươi giây sau, Trương Nguyên Thanh dừng tất cả động tác, hướng hồ lô vỏ vàng khom người: "Xin mời bảo bối quay người!"

Một đường hào quang từ miệng hồ lô xông ra, có mày có mắt, "Vù" bắn về phía Cupid, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, đỉnh trúng mi tâm của hắn, nhanh chóng xoay tròn.

Đầu của Cupid, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người lăn xuống, khuôn mặt nhỏ trắng nõn che kín vết máu, vẻ sợ hãi ngưng kết trên khuôn mặt.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, ai cũng chưa kịp phản ứng, ai cũng không ngờ tình thế phát triển sẽ là như vậy.

Ai cũng trợn mắt cứng lưỡi, bắt đầu hoài nghi con mắt của mình.

Lúc này, trong bóng tối xuất hiện một Amini khác, ở trước khi mọi người kịp phản ứng, lao đến trước thi thể Cupid, một cước đạp nát đầu, cúi người nhặt lên cây cung nhỏ, mũi tên vàng cùng mũi tên xám. Amini kia kéo cung, đặt mũi tên vàng, hướng phía Amini bắn ra mũi tên vàng.

Hào quang vàng óng lóe lên, xuyên thủng ngực Trương Nguyên Thanh, sau đó đảo một vòng, quay trở lại, xuyên thủng lồng ngực nữ thần Monya.

Lúc này, Sektiya dẫn đầu kịp phản ứng lại, con ngươi kịch liệt co vào, hô lớn:

"Nhanh, đoạt lại mũi tên vàng."

Cô trước sau không rõ mọi thứ xảy ra trước mắt là chuyện gì, nhưng ý thức được hai Amini muốn làm cái gì.

Erriga vẻ mặt ngưng trọng, vung cánh chim màu vàng.

Vô số lưỡi đao như mưa rào chém về phía Amini tay cầm cung tên.

Ngay lúc này, nữ thần Monya đứng ra, ở giữa hai bên dựng lên hàng rào màu đồng thau, ngăn trở đao gió không gì không phá được.

Phân thân Amini tiếp được mũi tên vàng bay trở về, lần nữa kéo dây cung, nhắm chuẩn Hải Yêu Cynthia cùng bản thể…

Cây cung gỗ nhỏ trong nháy mắt kéo thành trăng tròn, phân thân Amini buông đầu ngón tay, mũi tên vàng hóa thành hào quang, bắn thủng trái tim bản thể, chợt ngoặt một cái, lướt về phía thục nữ Cynthia đầy đặn khêu gợi.

Vị nữ thần vóc người nóng bỏng này biến sắc hẳn, kêu lên:

“Erriga, dẫn tôi đi! !”

Cô rất rõ đặc tính mũi tên vàng của Cupid, mũi tên một khi bắn ra, không cách nào tránh né, không cách nào phòng ngự, không cách nào quấy nhiễu, phương thức duy nhất có thể tránh thoát, chính là dựa vào tốc độ vượt qua mũi tên thoát đi.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là kế tạm thời kéo dài thời gian, bởi vì mũi tên sau khi bắn ra, không trúng mục tiêu sẽ không dừng lại.

Cô chỉ có thể gửi hi vọng trong thời gian ngắn, Sektiya có thể dẫn dụ Amini, từ trong tay hắn đoạt lại thần khí của Cupid, dùng mũi tên xám hóa giải hiệu quả của mũi tên vàng.

Người chim Erriga toàn thân mọc đầy lông vũ màu vàng, hai tay chấn động, móng vuốt sắc bén quắp lấy Cynthia, ‘Vù’ một tiếng, hóa thành bóng đen lao lên bầu trời.

Trương Nguyên Thanh vội vàng bịt tai Heracini, ngẩng đầu phát ra tiếng rít chói tai.

Ông ~

Mọi người ở đây thân thể cứng đờ, đầu như là bị chùy lớn đánh trúng, xoang mũi trào máu tươi, khóe mắt cùng màng nhĩ trào ra vết máu.

Vượt qua một nửa số “Bán Thần” bịch bịch ngã xuống đất, linh hồn sụp đổ, chết oan chết uổng ngay tại chỗ.

Thân thể Erriga nhoáng một cái, tạm thời mất đi ý thức, không thể tăng tốc, khiến Cynthia đang vẻ mặt sợ hãi, bị mũi tên vàng trúng lồng ngực.

"Thình thịch, thình thịch…"

Trái tim cô kịch liệt nhảy lên, hormone nhanh chóng tiết ra, trong ánh mắt nhìn về phía Amini tràn đầy ái mộ.

Xác nhận hắn chính là người mình yêu nhất cả đời, đến chết cũng sẽ không thay đổi cái loại đó.

Cô không thể chờ đợi muốn chạy như bay đến trên thân người yêu, tay phải bỗng nhiên nắm lại, vung lên trên, đánh trúng bụng dưới Erriga.

Chương 3031: Cây Cung Tiểu Thần Tình Yêu (1)

Ẩm!

Phần bụng Erriga ăn trọn một cú đấm, móng vuốt buông lỏng, lảo đảo bay ra ngoài.

Cynthia nặng nề rơi xuống đất, đôi mắt đẹp lóe lên ánh sao, chạy về phía Amini.

Phân thân Amini lại một lần tiếp được mũi tên bay trở về, lần này, hắn kéo cung, nhắm vào Sektiya.

Nữ thần tóc dài bạch kim tuyệt đẹp làm ra chống cự sau cùng, trong đôi mắt đẹp chứa đầy nước mắt long lanh, vẻ mặt trở nên điềm đạm đáng yêu, lã chã chực khóc, cầu khẩn:

"Đừng mà ~"

Phân thân Amini mắng: "Đệch, con đũy này, lão tử có chút không gánh được, bản thể, cậu đợi lát nữa hung hăng giáo dục ả."

Hùng hổ bắn ra mũi tên.

Phân thân mặc dù không cách nào phục chế đặc tính hư vô hóa quy tắc của trái tim Huyễn Thần, nhưng năng lực còn lại là phục chế 1vs1, ngắn ngủi chống cự Ái Dục dụ hoặc, cũng không phải là việc khó.

Sektiya chợt bị mũi tên vàng xuyên tim.

Cô rên lên một tiếng, mắt lim dim như sợi tơ, gương mặt xinh đẹp đỏ hồng, ẩn ý đưa tình nhìn Amini.

“A, Amini, người yêu của em.” Cô chạy vội tới, lao vào trong lòng tình lang: “Trên đời không còn có cái gì có thể tách chúng ta ra, dù là đảo Paphos đắm chìm, tình yêu của em đối với anh cũng sẽ không thay đổi.”

“A, Amini, người yêu của em.” Cynthia cũng chạy vội tới, bỗng nhiên lao vào trong lòng hắn: “Tình yêu của em đối với anh, so với Sektiya chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn.”

“A, Amini, người yêu của em.” Monya chạy vội tới, nhìn trái ngó phải, không có chỗ, cả giận nói: “Amini của em, Sektiya đối với tình yêu cũng không trung trinh, Cynthia nóng nảy thô lỗ, chỉ có em là trung trinh nhất dịu dàng nhất.”

“A, Monya thân yêu của anh, em đừng vội, anh mặc dù không có dư tay, nhưng anh có phân thân mà.” Trương Nguyên Thanh thâm tình chậm rãi, giọng điệu dịu dàng: “Xin mời lao vào lòng phân thân của anh đi.”

Phân thân bỗng cảm giác như trút được gánh nặng, kế hoạch tác chiến sơ bộ thành công.

Ở trong từng lần ngắm sao thôi diễn, phân tích, bản thể chế định một phương án phá cục:

Giết chết Cupid, cướp đi cung tên nghi ngờ là đạo cụ loại quy tắc, sau đó dùng mũi tên vàng để ba vị nữ thần không thể tự kiềm chế yêu mình.

Như vậy, đầu tiên là tế phẩm hiến tế thánh vật có (Cupid), thứ yếu, để các nữ thần yêu mình, tránh khỏi quyết chiến với trận doanh đảo Paphos.

Cuối cùng, thống nhất lực lượng đảo Paphos, quyết một trận tử chiến cùng đại tư tế Thần Quang Minh, triệt để chinh phục phó bản.

Thẳng đến trước mắt, kế hoạch bước đầu tiên thuận lợi hoàn thành.

Phân thân vẻ mặt chán ghét nhìn bốn người lâm vào bể tình, “Bây giờ không phải là thời điểm buồn nôn, ôi đệch, đạo cụ

này công hiệu mạnh như vậy sao, ngay cả cậu cũng không ngăn cản được? Chúng ta mang nó ra khỏi phó bản, chẳng phải là bắn người nào yêu người đó, mỹ nữ toàn thế giới đều có thể đặt vào hậu cung nha. Mặt khác, người tình nhỏ của chúng ta sắp khóc rồi."

Heracini đứng ở một bên, lã chã chực khóc, trong ánh mắt lưu lại mờ mịt cùng lạ lẫm.

Một mặt là tình lang của cô là Amini chính nghĩa nhiệt tình, mà không phải thần linh giết Cupid như làm thịt dê, một mặt khác là, mặc kệ lạ lẫm hay không, tình lang bị ba nữ thần đoạt đi rồi.

"A, Heracini thân yêu của anh, em cũng có thể lao vào lòng của hắn, hắn tức là anh, anh tức là hắn." Trương Nguyên Thanh thâm tình nói.

Phân thân chưa bị mũi tên vàng bắn trúng nhìn không nổi nữa, "Đừng tới đây, tôi bây giờ là Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu óc tỉnh táo, hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu óc dùng để yêu đương. Nhưng mặc kệ là tỉnh táo hay là đầu óc đang yêu, chúng ta đều cần cân nhắc xử lý tên người chim kia như thế nào."

Trong bầu trời đêm, Erriga sải đôi cánh, treo trên bầu trời bất động, vừa kiêng kị vừa tức giận quan sát phía dưới.

Hắn muốn xé rách Amini chém giết Cupid, khống chế chị gái và em gái, nhưng lại kiêng kị bọn họ cường đại, không dám chủ động tiến công.

Trương Nguyên Thanh tay trái ôm Cynthia, tay phải ôm lấy Sektiya, lại hôn Monya ở bên, dành thời gian nói:

"A, phân thân thân yêu, tôi đang cố gắng áp chế tình dục, cho tôi vài phút thời gian, cậu giúp tôi giải quyết Erriga, cậu biết nên làm như thế nào!"

Phân thân thở dài, lười đi nhìn bản thể ngựa giống hóa, cưỡi gió đi lên, cùng Erriga xa xa đối mặt nhau.

Ánh mắt Erriga co lại, để từng mảng lớn lưỡi đao gió hiển hiện, vây quanh khóa chặt phân thân của Amini.

“Không cần khẩn trương, chúng ta không phải kẻ địch.” Phân thân mỉm cười nói.

Erriga có đầu nhân loại, thân thể nhân loại, nhưng bàn chân là móng vuốt chim ưng sắc bén, thân thể bao trùm một tầng lông vũ như hoàng kim, hai tay chính là đôi cánh, mép đôi cánh có một đôi bàn tay nhân loại.

Tựa như trên cánh tay nhân loại mọc một đôi cánh.

Erriga cúi đầu nhìn đầu lâu nát bét của Cupid một lần, nổi giận nói:

“Ngươi đã giết Cupid! !”

Phân thân thản nhiên nói: “Ta giết Cupid là ân oán cá nhân, không quan hệ với các ngươi, không có quan hệ gì với đảo Paphos.”

Erriga cười lạnh.

Chương 3032: Cây Cung Tiểu Thần Tình Yêu (2)

Phân thân nói: “Cupid dùng mũi tên vàng để ta cùng Heracini yêu nhau, xúc phạm cấm kỵ, sau khi đảo Paphos đối mặt Thần Quang Minh uy hiếp, hắn dùng việc công báo thù riêng, nhiều lần dùng công việc không có khả năng hoàn thành hãm hại ta, hắn hôm nay chết oan chết uổng, tất cả đều là gieo gió gặt bão. Mặc dù ngươi không ở trên đảo, nhưng có thể hỏi thăm Monya, cô ấy là nữ thần chính nghĩa, sẽ không nói dối.”

Erriga nhịn không được nhìn thi thể Cupid một lần.

Thật ra không cần nghiệm chứng, hắn tin tưởng lời của Amini, đây là chuyện Cupid có thể làm ra.

Phân thân lại nói: “Bây giờ Cupid đã chết, ta và các ngươi không có bất cứ ân oán gì, mà ta dù sao cũng là con của mẫu thân, từ nhỏ lớn lên ở đảo Paphos, nếu như ngươi có thể hóa giải hiềm khích lúc trước, mọi người không ngại liên thủ đối phó đại tư tế của Thần Quang Minh.”

Thấy Erriga không nói lời nào, phân thân nhếch miệng: “Chẳng lẽ ngươi muốn báo thù cho Cupid? Không nên nha,

Cupid cùng Sektiya, Monya là anh em cùng cha cùng mẹ, nhưng phụ thân của ngươi hẳn không phải là Chiến Thần."

Da mặt Erriga co giật một cái.

Phân thân tiếp tục nói:

"Nếu như ta muốn giết ngươi, sẽ không nói nhảm với ngươi nhiều như vậy. Đương nhiên, lấy tốc độ của ngươi, giết ngươi có chút khó, nhưng ít ra có thể trục xuất ngươi khỏi đảo Paphos, đừng quên, các chị em của ngươi, đều đã là người yêu của ta.

Ở chỗ này đàm phán với ngươi, chính là thành ý lớn nhất của ta, ngươi có thể làm quyết định, là lưu lại cùng nhau thủ hộ đảo Paphos, hay là rời khỏi nơi này. Đừng quên, mẫu thân còn ở đó, bà ấy nhất định sẽ mang theo viện binh trở về."

Vẻ mặt Erriga khẽ dao động, suy tư mấy giây, nói: "Ngươi nhất định phải ở dưới Monya chứng kiến, lập lời thề không tập kích ta, mưu hại ta."

Phân thân nở nụ cười: "Không có vấn đề, nhưng ngươi không nên ký kết khế ước với ta, mà là cùng bản thể."

Hắn lặng yên cắt ngang khống chế cảm xúc đối với Erriga, không còn dẫn đường gã thỏa hiệp, khuất phục, bởi vì mục đích đã đạt thành.

Phân thân cúi đầu nhìn về phía bản thể: "Cậu con mẹ nó xong chưa."

Trương Nguyên Thanh làm cái động tác OK.

Phân thân lập tức hạ xuống, ném cho bản thể cây cung gỗ nhỏ cùng hai mũi tên vàng, "Món đồ chơi này không tệ, cậu xem một phen thuộc tính vật phẩm."

Phân thân và bản thể dùng chung một linh hồn, dưới trạng thái bình thường, bản thể có thể đồng bộ cảm nhận với phân thân, nhưng vừa rồi hiệu quả của mũi tên vàng, khiến phân thân cùng bản thể không thể đồng bộ — Bản thể lâm vào trạng thái đầu óc khi yêu.

Bởi vậy Trương Nguyên Thanh còn không biết tin tức đạo cụ.

Hắn tiếp nhận cây cung gỗ nhỏ cùng mũi tên vàng, mũi tên xám, mây giây sau, tin tức vật phẩm hiển hiện:

« Tên: Cung Tiểu Thần Tình Yêu »

« Loại hình: Vũ khí »

« Công năng: Tình dục »

« Giới thiệu: Cung Thần Sắc Đẹp Aphrodite chế tạo cho con trưởng Cupid. »

« Ghi chú 1: Oán niệm không thể lớn lên cùng tính cách ác liệt của Cupid, trút vào cung cùng mũi tên. »

« Ghi chú 2: Nó là một trong các bộ phận của bộ trang bị Cung Tiểu Thần Tình Yêu, hai món còn lại là: Mũi Tên Ái Dục, Mũi Tên Kháng Cự. »

« Ghi chú 3: Không được mang ra khỏi linh cảnh. »

« Tên: Mũi Tên Ái Dục »

« Loại hình: Vũ khí »

« Công năng: Ái dục »

« Giới thiệu: Mũi Tên Ái Dục Thần Sắc Đẹp Aphrodite chế tạo cho con trưởng Cupid, mũi tên một khi bắn ra, không cách nào phòng ngự, không cách nào ngăn cản, không trúng mục tiêu, vĩnh viễn sẽ không dừng lại, hai bên bị mũi tên bắn trúng, sẽ thu hoạch tình yêu vĩnh hằng cùng dục vọng mãnh liệt. »

« Ghi chú 1: Nó là một trong các bộ phận của bộ trang bị Cây Cung Tiểu Thần Tình Yêu, hai món còn lại là: Cây Cung Tiểu Thần Tình Yêu, Mũi Tên Kháng Cự. »

« Ghi chú 2: Không được mang ra khỏi linh cảnh. »

« Tên: Mũi Tên Kháng Cự »

« Loại hình: Vũ khí »

« Công năng: Kháng cự »

« giới thiệu: Mũi tên Thần Sắc Đẹp Aphrodite chế tạo cho con trưởng Cupid, mũi tên một khi bắn ra, không cách nào phòng ngự, không cách nào ngăn cản, không trúng mục tiêu, vĩnh viễn sẽ không dừng lại, mục tiêu bị mũi tên bắn trúng, sẽ vĩnh viễn đánh mất năng lực yêu một người. »

« Ghi chú 1: Nó là một trong các bộ phận của bộ trang bị Cung Tiểu Thần Tình Yêu, hai món còn lại là: Cung Tiểu Thần Tình Yêu, Mũi Tên Ái Dục. »

« Ghi chú 2: Không được mang ra khỏi linh cảnh. »

Trương Nguyên Thanh xem tin tức vật phẩm, dù là biệt hiệu Đạo Cụ Thiên Tôn, giờ phút này trong đầu cũng chỉ còn lại hai chữ: Trâu bò! !

Bộ trang bị + loại quy tắc!

Hắn lần thứ nhất nhìn thấy đạo cụ đã là bộ trang bị, cũng là loại quy tắc, không hổ là thần khí Bán Thần tự mình chế tạo.

Công năng của Cung Tiểu Thần Tình Yêu rất đơn giản, mũi tên vàng biểu tượng ái dục, mũi tên xám biểu tượng kháng cự, nhưng một khi trở thành quy tắc, tính chất liền khác với lúc trước.

Chương 3033: Thánh vật cùng bích họa (1)

Nó có thể khiến tất cả sinh linh trên đời có được tình cảm yêu mình, thử nghĩ xem, khi kẻ địch, kẻ thù của bạn, đều không thể kiềm chế được yêu bạn.

Bạn sẽ đánh đâu thắng đó, đứng ở thế bất bại, có thể thỏa thích dùng tình yêu để thao túng bọn họ, trả thù bọn họ.

Mũi Tên Kháng Cự cũng là đạo lý như vậy, chuyên khắc cẩu nam nữ thể hiện ân ái.

Mà trả giá của đạo cụ chỉ là tính cách dần dần vặn vẹo, trở nên ác liệt, lòng trả thù mạnh, lòng dạ hẹp hòi.

Đương nhiên, nơi này còn có một trả giá ẩn, mũi tên vàng biểu tượng chính là ái dục, đã có tình yêu vĩnh hằng, cũng có dục vọng mãnh liệt.

Dùng nó thao túng phụ nữ còn tốt, nếu như là đàn ông, vậy cũng chỉ có thể đấu kiếm quyết định thư hùng, bên thua hoa cúc tàn phá thương tổn, hai dòng nước mắt chảy tới cạn khô.

Nhưng nếu như thao túng là sinh vật không phải người… Cho nên cũng cần thận trọng sử dụng.

Đáng tiếc không có khả năng mang ra khỏi phó bản, không biết lúc kết toán, có thể coi là đạo cụ ban thưởng hay không, dù sao cũng là phó bản cấp S… Trương Nguyên Thanh thu hồi "Cây Cung Tiểu Thần Tình Yêu", tiếp theo ở dưới Monya chứng kiến, cùng Erriga lập ra lời thề không xâm hại lẫn nhau, kéo vị Chúa Tể cấp cao này vào trận doanh.

Cuối cùng, hắn nhìn các nữ thần hận không thể lập tức 'cởi mở tất cả' cùng hắn, trầm giọng nói:

"A, nữ thần thân yêu, tình yêu là vĩnh hằng, là dài đằng đẵng, so sánh với tình yêu, an nguy của đảo Paphos càng quan trọng hơn, mời dẫn tôi đi tầng hầm đánh thức thánh vật đi.

Chẳng qua trước đó, các người cần nói cho tôi biết, thánh vật ở tầng hầm rốt cuộc là thứ gì?"

Monya, Cynthia cùng Erriga đồng thời nhìn về phía Sektiya.

Liên quan tới thánh vật dưới lòng đất, tin tức bọn họ biết tương đối thô thiển cùng phiến diện, chỉ biết là cùng một nhịp thở với mẫu thân, huyết mạch của mẫu thân có thể đánh thức thánh vật, đổi lấy lực lượng hùng mạnh.

Về phần lực lượng lấy hình thức như thế nào phản hồi, thì không biết.

Nhưng Sektiya nhất định biết, bởi vì cô kế thừa huyết thống thuần chính nhất, giống mẫu thân nhất, mẫu thân cưng chiều nhất Cupid, nhưng muốn nói người thừa kế đảo Paphos, vậy khẳng định là Sektiya thân là nữ giới.

Sektiya tóc dài bạch kim xinh đẹp nhìn quét một vòng các "Bán Thần" hôn mê bất tỉnh, rúc vào trong ngực tình lang, nói:

"Tầng hầm phong ấn chính là Thần Nguyên Thủy, Thần Nguyên Thủy sinh ra Thần Sắc Đẹp."

Thần Nguyên Thủy là cái gì? Trương Nguyên Thanh hỏi: "… Hắn là một vị thần linh?"

Sektiya nhíu lông mày, trầm ngâm nói: "Hắn là thần linh, nhưng càng giống vật phẩm hơn, em không cách nào miêu tả

chính xác ra hắn. Amini thân yêu, cùng em đến dưới lòng đất, anh liền hiểu ra tất cả."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, không hỏi nữa, nói:

"Hướng Thần Nguyên Thủy hiến tế mà nói, Cupid đủ chưa?"

Trong mắt Sektiya toát ra một sự bi thương: "Cupid là đứa con đầu tiên của mẫu thân, kế thừa huyết thống không kém gì em."

Nói bóng gió, là đủ rồi!

Làm em gái cùng mẹ cùng cha của Cupid, cô rất bi thương, mặc dù người anh này tính cách ngang bướng, lòng dạ hẹp hòi, hay ghen tị, nhưng tóm lại ở chung ngàn năm.

Chẳng qua, cô cũng không ghi hận Amini, bởi vì Amini là tình yêu lớn nhất cả đời cô, Cupid chết, là gieo gió gặt bão, chẳng trách Amini.

"Thời gian còn lại cho chúng ta vô cùng ít ỏi rồi, chúng ta vào tầng hầm đi." Trương Nguyên Thanh cho phân thân một ánh mắt, để hắn cầm theo thi thể Cupid.

Về phần các "Bán Thần" hôn mê, bị để lại tại chỗ.

Đẩy ra cửa sắt lầu chính, rẽ phải vào phòng chứa đồ, trên tường xây đắp từ tảng đá cắm hai cây đuốc, ánh lửa nhảy lên, mang đến ánh sáng sắc màu ấm.

Trương Nguyên Thanh chú ý tới, tấm ván gỗ thực hiện phong ấn đã mở ra, lộ ra một lối vào đen ngòm.

Sektiya tự giác tăng tốc bước chân, đi ở phía trước, rút ra bó đuốc cắm ở trên tường, dẫn đầu dọc theo bậc đá, đi vào tầng hầm.

Ánh lửa sắc màu ấm xua tán đi bóng tối tầng hầm, bậc thang bằng đá xoắn ốc hướng xuống, vươn vào trong bóng tối.

Cầu thang đá rộng khoảng một mét, chỉ cho phép một người đi, bọn họ xếp thành đội ngũ, do Sektiya dẫn đầu, Monya bọc hậu, trong tay hai vị nữ thần đều cầm một cây đuốc.

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn xung quanh, vách tường hai bên bậc thang do gạch đá màu đen xây thành, khe hở rõ ràng, nơi này không phải chịu gió biển ăn mòn, mặt ngoài bảo tồn còn tốt.

Cộp cộp cộp…

Tiếng bước chân của mọi người quanh quẩn ở trong bóng tối.

Tầng hầm cực sâu, đi xuống trọn vẹn mười phút đồng hồ mới đi hết bậc thang, đứng trên mặt đất bằng phẳng.

Đây là một tòa đại sảnh, cao chừng mười mét, mặt đất và đỉnh chóp thấm đầy giọt nước, không khí trong ẩm ướt lộ ra một mùi mốc meo.

Monya giơ cao cao thanh kiếm lớn trong tay, thân kiếm nở rộ ánh sáng màu đồng thau, như kiếm khí bổ ra bóng tối, chiếu sáng đại sảnh diện tích khoảng 600 mét vuông này.

Sau khi thu được tầm nhìn, ánh mắt liếc nhìn Erriga, Monya cùng Cynthia ở đại sảnh, cùng nhau khóa chặt ngay phía trước, vị trí dựa vào tường.

Chương 3034: Thánh vật cùng bích họa (2)

Nơi đó xây dựng bệ đá cao cao, có sáu bậc thang, trên bệ đá là một sinh vật hình con sò khổng lồ, vỏ ngoài hiện lên màu vàng, vỏ sò khe hở chảy ra chất lỏng dinh dính.

Trương Nguyên Thanh có được năng lực nhìn đêm, cũng sớm đã đánh giá qua vỏ sò vàng, lúc này đã dời ánh mắt đi nhìn về phía bức tường, phát hiện trên bức tường đại sảnh khắc mấy bức tranh tường chưa tô màu.

Sektiya nhìn con sò lớn, nói:

“Mẫu thân nói hắn chính là thần linh nguyên thủy, em từng tới lòng đất một lần, tiếp xúc hắn khoảng cách gần, hắn phần lớn thời gian đều ngủ say, cần nhờ máu của mẫu thân mới có thể tỉnh lại.

Em cảm giác hắn không có ý thức bản thân, càng giống một vật phẩm hơn, nhưng nếu như không phải tồn tại vượt qua thần linh, làm sao có thể sinh ra Thần Sắc Đẹp chứ?”

“Bút họa trên tường là cái gì?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

“Là mẫu thân trước kia khắc, bà nói, bà sinh ra đã nhớ được rất nhiều chuyện, nhưng quên rất nhanh, mẫu thân cho rằng đây là ký ức của thần linh nguyên thủy, bà lo lắng mình quên hết, liền khắc những ký ức kia ở trên vách đá.” Sektiya nói.

Trương Nguyên Thanh nghe mà vẻ mặt mờ mịt, Thần Sắc Đẹp thật đúng là từ trong con sò sinh ra? Thần linh cổ đại, chẳng lẽ không phải nhân loại từng bước một tu hành, bước lên đỉnh cao sao?

Chẳng qua, nếu thật là ký ức “thần linh nguyên thủy”, vậy giá trị cũng quá lớn rồi.

Trương Nguyên Thanh đi đến trước tường, đánh giá mấy bức tranh tường, bọn chúng tụ lại, hợp thành nội dung là:

Thế giới một mảng hỗn độn, bầu trời là mờ tối, mặt đất là hoang vu, một luồng ánh sáng bầu trời từ chỗ cao vô cùng giáng xuống, chiếu lên một sinh vật hình con sò.

Sinh vật hình con sò mở ra vỏ cứng, phun ra mấy bóng người ánh sáng lập lòe.

Bọn họ theo thứ tự là thần linh quấn quanh cuồng phong, đầu đội vương miện lôi điện; Thần linh toàn thân phát ra hào quang, lộ ra cảm giác nặng nề; Có thần linh tai dạng vây cá, toàn thân bao trùm vảy; Thần linh nữ giới quanh thân một vùng tăm tối, thân thể cũng là bóng tối, bóng người mơ hồ cùng dáng người nở nang.

Tranh tường dùng lượng lớn đường nét phác họa cảnh vật, mặc dù không tô màu, nhưng Thần Sắc Đẹp năng lực vẽ tranh cực mạnh, chi tiết sinh động như thật.

Phong Lôi Pháp Sư, Kỵ Sĩ, Hải Yêu, Hư Không cùng Ái Dục… Trương Nguyên Thanh dần dần phân biệt ra được nghề nghiệp những bóng người kia biểu tượng.

Đệch, thần linh đại khu thứ nhất đều là từ trong vỏ sò sinh ra? !

Trong lòng Trương Nguyên Thanh chịu rung động mạnh, sau đó sinh ra nghi vấn đối với nội dung tranh tường.

Hắn ở bên trong cây thần đồng xanh của Takamagahara, từng thấy tranh tường tương tự, nội dung tranh tường là bầu trời sụp

đổ, vô số "sao băng" giáng xuống nhân gian, tổ tiên nhân loại tới gần sao băng, ngoài ý muốn thu được lực lượng thần kỳ.

Người tu hành từ đó xuất hiện.

Mặc dù hai bức tranh tường đều không thể khảo chứng tính chân thực, nhưng tranh tường bên trong cây thần đồng xanh, rõ ràng so với tranh tường Thần Sắc Đẹp lưu lại càng phù hợp logic hơn. Trương Nguyên Thanh càng tin tưởng là nhân loại từ sao băng lấy được thần lực, mà không phải các thần linh đều từ trong vỏ sò sinh ra.

Ánh mắt của hắn di động, dung nạp tranh tường còn lại vào tầm mắt.

Nội dung tiếp theo hơi ít mà cấm trẻ em, thuộc về nội dung trả tiền: Vô số sinh linh vây quanh sinh vật hình con sò to lớn, điên cuồng giao cấu, trong đó bao gồm những thần linh kia nó sinh ra.

Thế là mặt đất có núi non sông ngòi, có bãi cỏ rừng rậm, sinh linh càng lúc càng nhiều, vạn vật sinh sôi phát triển.

Thế giới vạn vật toàn bộ nhờ sinh đúng không! Thai nghén thì thai nghén, cần gì vẽ sắc tình như thế… Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đột nhiên ngưng tụ, một lần nữa nhìn về phía tranh tường nửa bộ phận trước.

Chờ chút, vì sao không có Thần Quang Minh? !

Nghề nghiệp đại khu thứ nhất tề tụ, lại chỉ riêng không có Thần Quang Minh, nếu như Thần Quang Minh thật sự là thần linh của đại khu thứ nhất, Thần Sắc Đẹp không cần thiết phân biệt đối xử nha.

Hơn nữa ở trong hiện thực, nghề nghiệp Thần Quang Minh quả thực không tồn tại.

Kết hợp với tin tức La Bàn Quang Minh, Trương Nguyên Thanh cơ bản xác định một sự kiện: Thần Quang Minh là thần linh đại khu thứ ba!

Nhưng vì sao thần linh của đại khu thứ ba, ở thời kỳ viễn cổ sẽ xuất hiện ở đại khu thứ nhất?

Hắn nhìn về phía Sektiya, nói:

“Dựa theo nội dung tranh tường, trừ mẫu thân, thần linh khác cũng là “thần linh nguyên thủy” thai nghén? Ừm, vì sao không có Thần Quang Minh.”

Hắn đang thử thăm dò Sektiya có biết lai lịch Thần Quang Minh hay không.

Sektiya gật gật đầu:

“Mẫu thân là nói như vậy, nhưng các thần linh, bao gồm Thần Vương, không có ai thừa nhận.

Về phần tại sao không có Thần Quang Minh, em cũng không rõ, mẫu thân không nói.”

Cô không biết lai lịch Thần Quang Minh, vậy càng không có khả năng biết nguyên nhân Thần Quang Minh xuất hiện ở đại khu thứ nhất…

Chương 3035: Người hầu cùng Thần Nguyên Thủy (1)

Không có thần linh thừa nhận mình là từ trong vỏ sò sinh ra, cho nên là Thần Sắc Đẹp đang khuếch đại hóa xuất sinh của mình? Có cần thiết vậy à… Không phải nhìn thấy tranh tường, mình cũng không biết cái gọi là thánh vật cùng thần linh sinh ra có quan hệ, nếu như trong tranh tường là thật, các thần linh sẽ giao sò vàng cho Thần Sắc Đẹp?

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lướt qua rất nhiều nghi hoặc, sau đó, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía xác của Cupid.

Heracini từng nói, Thần Quang Minh và Thần Sắc Đẹp kết thù, là bởi vì Cupid hướng người yêu của Thần Quang Minh bắn ra Mũi Tên Kháng Cự, cuối cùng làm hại Thần Nguyệt Quế ngã xuống.

Mà ý kiến này, mặc dù chưa được Thần Sắc Đẹp cùng Cupid thừa nhận, nhưng lại là nhận thức chung của đảo Paphos.

Cupid có lẽ biết càng nhiều tin tức liên quan tới Thần Quang Minh.

Vừa nghĩ đến đây, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía phân thân: “Tàn linh thằng nhãi này còn chưa tan, cậu hiểu đó.”

Tôi hiểu em gái cậu! Phân thân trừng mắt, bất đắc dĩ thi triển phệ linh, hốc mắt hiện ra năng lượng đen kịt sền sệt, che phủ tròng trắng mắt cùng con ngươi, hắn mở mồm, nhẹ nhàng hút, trong thi thể Cupid cầm trên tay bay ra Cupid hơi mờ nhạt.

Tiểu Thần Tình Yêu thời khắc này, ánh mắt hung ác, gương mặt dữ tợn, không còn mũm mĩm đáng yêu khi còn sống.

Tàn linh này mới xuất hiện, liền bị phân thân hút vào trong miệng. Phân thân lập tức cứng đờ người, thừa nhận tỉnh thần trùng kích mạnh, qua hai phút đồng hồ, hắn mở mắt, ôm đầu, phát ra tiếng thở khẽ: "Tranh thủ thời gian cộng hưởng, sau đó giải trừ lão tử, phân thân là tiêu hao phẩm, nhưng cũng không thể chà đạp như vậy. …""

Cắn nuốt tàn linh một Chúa Tể cấp cao, là chuyện cực kỳ thống khổ.

Trương Nguyên Thanh không nói nhảm, lập tức chia sẻ ký ức của phân thân.

Một vài mảnh vỡ kí ức không có ô nhiễm tinh thần, giống như dòng điện lướt qua đại não, hắn từ trong những mảnh vỡ ký ức này bắt được tin tức quan trọng:

Đầm nước nơi núi sâu nào đó, một cô gái tóc vàng xinh đẹp không gì sánh được, lười biếng ngâm mình ở trong nước đầm mát lạnh, vẻ đẹp của cô không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, cô không mảnh vải che thân, da thịt trắng như tuyết, nở nang uyển chuyển, nước vừa vặn đến ngực, khe rãnh trắng nõn rõ ràng, dưới nước trắng bóng như ẩn như hiện. Nhưng bởi vì là mảnh vỡ kí ức, cho nên không có đủ "sức quyến rũ" ảnh hưởng, nếu không Trương Nguyên Thanh bây giờ đã lửa dục thiêu thân.

Trên bờ vai cô gái, một đứa bé trai cũng trần truồng ghé lên đó, đôi cánh chim sau lưng trắng như tuyết, như là tiểu thiên sứ đáng yêu.

"Cupid." Cô gái xinh đẹp xoa đầu đứa bé trai, thở dài nói:

"Thần Quang Minh không chịu sức quyến rũ của ta ảnh hưởng, trong lòng của hắn chỉ có Nguyệt Quế, không chứa được người phụ nữ khác."

Cupid nhíu hàng lông mày mờ nhạt, khẽ nói:

“Mẫu thân là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên đời, đàn ông toàn thế giới đều ngưỡng mộ ngài, chỉ có Thần Quang Minh kia cao ngạo tự đại, hắn từng răn dạy con!

Mẫu thân sao phải buồn rầu vì một tên Thần Quang Minh, ngài đã có phụ thân rồi không phải sao?”

Cô gái xinh đẹp ưu nhã chậm rãi lắc đầu:

“Không giống nhau!

Phụ thân con là thần linh dũng mãnh nhất, là cường giả thủ hộ trật tự thế gian, thế nhưng, ta muốn dung nạp Thần Nguyên Thủy, trở thành Mẫu Thần thật sự, nhất định phải thu hoạch được danh phận, phụ thân con không đủ cấp bậc.”

Cupid không phục: “Phụ thân không đủ cấp bậc, người có thể tìm Thần Vương, Thần Vương là thần linh hùng mạnh nhất.”

Nữ nhân mỉm cười nói: “Erriga chính là con của Thần Vương, nhưng Thần Vương cũng không được.”

“Chẳng lẽ Thần Quang Minh có thể cho ngài danh phận? Hắn còn chưa bằng Thần Vương đâu.”

“Vị cách không phải lực lượng đơn thuần, danh phận ta muốn chính là một loại vị cách, vị cách cao hơn thần linh. Ta không biết Thần Quang Minh có thể cho ta hay không, nhưng phải thử xem, bởi vì…” Giọng điệu của nữ nhân trở nên nghiêm túc:

“Hắn là người hầu của Thái Dương (mặt trời).”

Thần Quang Minh là người hầu của Thái Dương? Thái Dương nào vậy… Trương Nguyên Thanh chợt nghe tin tức, tâm thần chịu chấn động nhất định.

Lấy vị cách cùng cấp độ của Thần Sắc Đẹp, Thái Dương trong miệng cô, đại khái có khả năng là Thái Dương Chi Chủ!

Nếu như lại liên lạc đương đại Mị Ma yêu cầu Thái Dương Chi Chủ cưới cô làm vợ để hồi báo đầu tư, một đống “đại khái có thể có lẽ” bên trên liền có thể xóa bỏ.

Thần Quang Minh là người hầu của Thái Dương Chi Chủ…

Tín đồ của Thần Quang Minh có thể khống chế Nhật chi thần lực…

La Bàn Quang Minh là môi giới quan trọng câu thông Thái Dương, mảnh vỡ la bàn càng có thể mở ra phó bản Thái Dương…

Thần Quang Minh thuộc về đại khu thứ ba, thời kỳ viễn cổ càng hoạt động ở đại khu thứ nhất…

La Bàn Quang Minh là đạo cụ vị cách cao duy nhất đương thời đến từ đại khu thứ ba, ngoài ra, không còn đạo cụ vị cách cao khác của nghề nghiệp nào khác bị tìm được…

Lúc này, rất nhiều tin tức cùng mạnh mối mảnh vỡ hóa tự động hiển hiện ở trong đầu, tự chắp vá, tạo thành cả một tình báo hoàn chỉnh.

Chương 3036: Người hầu cùng Thần Nguyên Thủy (2)

Đầu óc hắn linh quang lấp lóe, sinh ra hiểu biết "thì ra là thế".

Trương Nguyên Thanh vừa suy nghĩ vô số thứ, vừa "nghe" Cupid hỏi Thần Sắc Đẹp:

"Người hầu Thái Dương? Mẫu thân, ngài nói không phải Thái Dương kia treo ở trên trời chứ?"

Thần Sắc Đẹp Aphrodite chỉ trầm mặc, không trả lời hắn.

Cupid lại nói: "Mẫu thân đừng lo, con có thể dùng mũi tên vàng để Thần Quang Minh yêu ngài."

Thần Sắc Đẹp Aphrodite thở dài, cười nói:

"Thần Quang Minh ngay cả sức quyến rũ của ta cũng có thể không nhìn, huống chỉ là mũi tên nhỏ của con. Chẳng qua, Mũi Tên Ái Dục vô hiệu, không đại biểu Mũi Tên Kháng Cự không dùng được."

Đoạn mảnh vỡ ký ức này kết thúc ở đây, một mảnh vỡ kí ức khác có giá trị là: Đêm khuya, trong pháo đài cổ nào đó, Tiểu Thần Tình Yêu Cupid trốn ở ngoài cửa sổ, kéo cây cung nhỏ, hướng một cô gái xinh đẹp trong phòng, bắn ra mũi tên màu xám trắng.

Trương Nguyên Thanh mở mắt, từ trong lòng lấy ra gương Yata, giải trừ phân thân.

Hắn thở dài, đến đây, ân oán của Thần Sắc Đẹp và Thần Quang Minh cuối cùng đã rõ ràng.

Khó trách Thần Quang Minh hận thấu xương đối với Thần Sắc Đẹp, hành vị của Cupid, là cô giật dây ám chỉ.

Thần Sắc Đẹp chết không oan.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía tranh tường, cẩn thận nhìn chăm chú, lần này, hắn có cảm ngộ khác biệt.

Con sò lớn mạ vàng hẳn là vật phẩm cấp Bán Thần nghề nghiệp Ái Dục, thuộc về một trong các quyền hạn nhân viên quản lý, Thần Sắc Đẹp muốn bước vào cấp bậc cao hơn, trở thành Bán Thần cấp 11, thậm chí cấp 12.

Thì cần dung nạp Thần Nguyên Thủy, trở thành Mẫu Thần.

Hai chữ Mẫu Thần, thật ra đã nói rõ quyền hành sò vàng đại biểu — thai nghén!

Bộ phận sau của tranh tường, hình ảnh vô số sinh linh vây quanh con sò lớn mạ vàng giao cấu, hẳn không phải Thần Sắc Đẹp mượn vẽ ví von hiện thực, mà là từng chân thực tồn tại.

Vô tận năm tháng trước, thật sự có vô số sinh linh ở chung quanh Thần Nguyên Thủy điên cuồng tô vàng*, tạo người tí hon.

* ám chỉ yếu tố 18+

Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh không khỏi nhớ lại luân lý hỏng bét lại hỗn loạn trong thần thoại Hy Lạp.

Thần thoại Hy Lạp giống với chuyện thần thoại xưa đại khu thứ hai, là lịch sử khác loại của linh cảnh, rất nhiều chuyện xưa, nhân vật có lẽ là hư cấu, nhưng tập tục, trật tự xã hội lúc đó, xác suất lớn là chân thật.

Trong thần thoại Hy Lạp, quan hệ luân lý của các vị thần cực kỳ hỗn loạn, Thần Vương càng là ngựa giống vượt qua Ma Quân, ngủ nữ thần, ngủ nữ nhân, thậm chí ngay cả động vật cũng không buông tha.

Mà trong tranh tường của Thần Sắc Đẹp, vượt qua một phần ba đều đang miêu tả nam nữ giao cấu.

Cả hai có thể đối ứng, xác suất lớn chính là tập tục xã hội lúc đó. Chịu sò vàng cũng chính là Nguyên Thủy Chỉ Thần ảnh hưởng, hình thành văn minh tập tục — thai nghén (lạm giao).

Thuận mạch suy nghĩ này tiếp tục phân tích, cấp độ của sò vàng (Nguyên Thủy Chỉ Thần) đã được rõ ràng, nó có thể ảnh hưởng các vị thần bao gồm Thần Vương ở trong, có thể chủ đạo màu nền của một văn minh thần thoại.

Nó không phải là vật phẩm Bán Thần đơn giản mà thôi.

Trương Nguyên Thanh một lần nữa nhìn về phía bức tranh tường thứ nhất, hình ảnh sò vàng cỡ lớn phun ra các vị thần.

Nếu như sò vàng phun ra không phải thần linh, không phải sinh mệnh sống sờ sờ, mà là quyền hạn nhân viên quản lý các nghề nghiệp, như vậy hết thảy liền khép vòng logic.

Chính là bởi vì sinh ra ở sò vàng, cho nên bản tính mới sẽ chịu "Thần Thai Nghén" ảnh hưởng, các thần linh bao giờ cũng tràn ngập bản năng sinh sản.

Lượng tin tức thật lớn nha… Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái. Trong lòng của hắn là nhẹ nhõm, thỏa mãn, bởi vì phá giải nguyên nhân chân thực Mị Ma đầu tư hắn, mặc dù mợ trẻ Diana từng đề cập việc này, nhưng Đạo Cụ Thiên Tôn đa nghi không thua Tào tặc.

Tự mình nghiệm chứng tin tức, mới chính thức yên tâm.

Mà quan hệ của Thần Quang Minh cùng Thái Dương Chi Chủ, cũng phá giải nghi hoặc của hắn trước kia đối với La Bàn Quang Minh.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, lắng đọng tình báo thu hoạch dưới đáy lòng, cuối cùng nói: "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiến tế Cupid đi."

Erriga hừ lạnh, nói: "Đã sớm nên làm như vậy, kéo dài thời gian sẽ chỉ hỏng việc, đại tư tế nếu như lúc này giết tới, anh nên ứng đối như thế nào!"

Trương Nguyên Thanh cười nói:

“Vội cái gì, hắn buổi chiều chưa tới, trong đêm sẽ không đến, nếu không ngoài dự liệu, ngày mai mặt trời mọc, chúng ta mới có thể nhìn thấy vị đại tư tế kia.

“Tín đồ Thần Quang Minh, đương nhiên là ở dưới ánh mặt trời chiếu khắp nơi, mới có thể phát huy chiến lực mạnh nhất.”

Mà chiến đấu trong bóng tối, rất có thể sẽ có suy yếu, nếu không phải thế, đánh lén trong đêm thật ra mới bảo đảm nhất, không cho đảo Paphos cơ hội hiến tế.

Đương nhiên, cũng có thể là là kịch bản. Phó bản không cho phép đại tư tế tập kích trong đêm.

Chương 3037: Người hầu cùng Thần Nguyên Thủy (3)

Dù sao ở trong phó bản cấp 7S, Chúa Tể đỉnh phong nếu là lại không giảng võ đức, linh cảnh hành giả liền không có đường sống.

Khi hai người đối thoại, Sektiya nhận lấy xác Cupid, cô dùng móng tay cắt rách ngón tay ngọc xanh thẳm, ép ra một giọt máu đỏ thẫm, bôi ở vỏ sò màu vàng.

Máu trong tích tắc bị vỏ sò hấp thu, ngay sau đó, vỏ sò từ từ mở ra, bên trong là một mảng hỗn độn mắt thường không cách nào nhìn thấu, sâu không thấy đáy.

Tầng hầm ngầm ẩm ướt mờ tối, trong nháy mắt tràn đầy sinh cơ. Trương Nguyên Thanh cảm giác mình như là người phàm tiêm adrenalin, hoặc là hút mấy ngụm oxy tinh khiết, tế bào thân thể sinh động, khí huyết cuồn cuộn chảy xuôi, trạng thái tốt đến mức khiến người ta khó có thể tin.

Đồng thời, hormone nhanh chóng tiết ra, không bị khống chế muốn cùng người khác phái sinh sôi, sinh con đẻ cái.

Người khác cũng có cảm thụ tương tự, ánh mắt ba vị nữ thần nhìn về phía Amini càng thêm đói khát, khó mà nhẫn nại.

“Sau khi hướng Thần Nguyên Thủy hiến tế, phải thành tâm cầu nguyện, nó sẽ sinh ra chiến sĩ hùng mạnh.” Sektiya giải thích một câu, cố nén dục vọng, ném Cupid vào trong hỗn độn

như vực sâu. Thân thể nho nhỏ của người sau trong nháy mắt chìm vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Vỏ sò màu vàng chậm rãi khép lại.

Ngón tay dính máu của Sektiya vẽ ra ở vỏ sò chú văn huyền ảo cổ quái, sau đó lòng bàn tay chống lên vỏ sò, niệm chú.

Theo chú ngữ tối nghĩa, vỏ sò tản mát ra hào quang vàng óng nhàn nhạt, sinh mệnh lực cùng lực lượng mạnh mẽ ấp ủ ở bên trong.

Sektiya nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nói:

"Thần Nguyên Thủy rất hài lòng huyết mạch của Cupid, đồng ý thỉnh cầu của em rồi."

Cảm giác như máy ấp trứng siêu cấp chiến sĩ, nó ở trong linh cảnh cái trò chơi này, đối ứng loại quyền hạn nào? Sáng tạo sinh mệnh là việc của nghề nghiệp Nhạc Sĩ, hẳn là không liên quan chuyện của Thần Nguyên Thủy…

Trước mắt xem ra, Chúa Tể chỉ có thể sinh ra chiến sĩ cấp Chúa Tể, muốn đối phó Thần Quang Minh, Thần Sắc Đẹp đại khái phải hiến tế chính mình.

Trương Nguyên Thanh nhìn một phen vỏ sò chậm rãi thai nghén sinh mệnh:

"Đại khái bao lâu?"

Sektiya nghĩ một chút, nói:

"Sớm nhất sáng sớm ngày mai, muộn nhất là mặt trời treo trên đỉnh đầu."

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm, ngươi đây không phải chơi ta sao, buổi sáng ngày mai nếu còn không thể ấp ra siêu cấp chiến sĩ, ta chỉ có thể mang theo tất cả thành viên đảo Paphos quỳ xuống đầu hàng, chống cự thêm một phút đồng hồ cũng là không tôn trọng đối với Chúa Tể đỉnh phong.

Hắn thở dài nói: "Chỉ có thể như vậy! Thần Nguyên Thủy phù hộ, nhất định phải ở trước bình minh ấp ra sinh mệnh mới."

Đám người rời tầng hầm, Trương Nguyên Thanh âm thầm để lại Nam phái Cửu trưởng lão trông coi, phòng ngừa có người tiến vào lòng đất, phá hỏng việc ấp siêu cấp chiến sĩ.

Sau khi trở về mặt đất, hắn đánh thức các "Bán Thần" hôn mê, tiện thể trị liệu thương tích phương diện linh hồn của bọn họ.

Các "Bán Thần" ùn ùn tỉnh dậy, trong mắt còn lưu lại sợ hãi cùng bất an, trước khi hôn mê xuất hiện ở trong đầu bọn họ không xua đi được. Cupid chết rồi.

Chết trong tay Amini.

Monya đi đến trước người bọn họ, giọng điệu uy nghiêm: "Tầng hầm sập đã sửa xong, các người không cần làm việc, đi về nghỉ ngơi đi."

Các Bán Thần nhìn nhau, không dám tin bốn người con thần linh vậy mà trấn định như thế, càng chưa trở mặt với Amini.

Cái này khiến bọn họ càng thêm sợ hãi, hoài nghi là đám người con các vị thần hợp mưu giiết chết Cupid.

Nhưng con thứ địa vị thấp, không có quyền nói chuyện, lại không dám chất vấn cùng chỉ trích con cái dòng chính, tâm thần bất an giải tán.

Erriga vỗ đôi cánh, bay lên gác chuông cao ngất, như pho tượng sừng sững ở mái nhà, quan sát bốn phía.

Mắt Sektiya long lanh, khẽ cắn bờ môi đỏ, thần thái quyến rũ:

"A, Amini thân yêu, đêm dài đằng đẵng, phòng của em vừa trống trải vừa rét lạnh, cần lồng ngực rộng lớn cùng vòng tay ấm áp của anh."

Cynthia cả giận nói: "Anh ấy là người yêu của tôi, nên về phòng với tôi."

Monya không nói lời nào, cường thế kéo tay Amini.

Mắt thấy ba chị em giương cung bạt kiếm, bầu không khí càng lúc càng không đúng, Trương Nguyên Thanh cảm khái nói:

"A, honey, các em hoàn toàn không biết gì cả đối với năng lực của anh, tối nay là các em bầu bạn anh, không phải anh làm bạn với các em."

Hiệu quả ái dục của mũi tên vàng cùng vừa rồi Thần Nguyên Thủy ảnh hưởng chồng chất, đã đốt lên dục vọng của hắn.

Bốn người ôm nhau tiến vào ngôi lầu chóp nhọn của Sektiya, mấy phút đồng hồ sau, cửa sổ nhỏ hình vuông sáng lên ánh nến mờ nhạt, trong ánh nến, ba bờ mông tròn giống như đào mật nhếch lên, chỉnh chỉnh tề tề sắp xếp ở trước mặt Trương Nguyên Thanh.

…

Hôm sau, bình minh tảng sáng.

Trương Nguyên Thanh ở giữa đùi ngọc, tay trắng của phụ nữ quấn quanh tỉnh lại, đi đến bên cửa sổ nhìn ra xa, phương đông đã xuất hiện ánh sáng mờ nhạt, mặt trời sắp mọc lên.

Bầu trời hiện lên nét sáng sủa, gió biển trong lành, trên gác chuông cao ngất nơi xa, Erriga như là pho tượng sừng sững.

Chương 3038: Đại tư tế (1)

Pháo đài yên tĩnh, các nô lệ còn chưa thức tỉnh.

Trương Nguyên Thanh hít sâu mấy ngụm không khí nhẹ nhàng khoan khoái, có lẽ là đêm qua tán đi quá nhiều sinh mệnh nguyên dịch, lúc này vẫn ở vào thời gian hiền giả.

Đầu óc của hắn tỉnh táo không gì sánh được, không bị sắc đẹp cùng dục vọng ảnh hưởng.

Quay đầu nhìn ba vị nữ thần ngọc thể đang nằm, vẻ mặt Trương Nguyên Thanh trấn định, sau khi trải qua nhiều lần phó bản nghề nghiệp Ái Dục, hắn đã tiến hóa thành lão tài xế.

Thấy qua vô số cảnh tượng hoành tráng, thậm chí tự mình tham dự thực tiễn.

Những trò nho nhỏ này, quá mức bình thường mà thôi.

“Mình tựa như không thích bọn họ như vậy… Ừm, trên tình cảm vẫn là yêu tha thiết, nhưng lý trí có thể vượt trên ái dục, không giống đêm qua, trong đầu chỉ có điên loan đảo phượng, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu cùng thâm căn cố đế.”

“Nói rõ Mũi Tên Ái Dục của Cupid, hiệu quả không phải vĩnh viễn, sẽ theo thời gian trôi qua, hoặc là số lần khoái lạc tăng lên, từ từ phai nhạt… Trên đời không có tình yêu vĩnh viễn tươi mới, thật con mẹ nó hợp tình hợp lý.”

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng thở ra, phó bản và hiện thực hắn phân biệt rất rõ ràng.

Nói như vậy, ngược lại giảm bớt rất nhiều phiền não của hắn.

Lúc này, Erriga trên đỉnh gác chuông, bỗng nhiên phát ra một tiếng hô bén nhọn.

Monya, Sektiya cùng Cynthia trên giường, trong tích tắc mở mắt ra.

Ngay lúc đó, Trương Nguyên Thanh cảm ứng được một hơi thở cường đại, khó có thể khống chế, đang nhanh chóng tới gần.

Đại tư tế đến rồi!

Trương Nguyên Thanh lập tức chìm xuống ý thức, thông qua dấu ấn trong thức hải, tiến vào trong cơ thể Cửu trưởng lão.

Trong tầng hầm ngầm tối đen, con sò lớn màu vàng lẳng lặng nằm, tiếng tim đập mạnh mẽ đanh thép từ trong vỏ sò truyền đến.

"Thình thịch, thình thịch…"

Một tiếng lại một tiếng, tiếng sau mạnh hơn tiếng trước.

Sinh vật trong vỏ sò lập tức sẽ ra đời, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ, lúc này!

Ý nghĩa bọn họ cần ngăn cản đại tư tế của Thần Quang Minh một đoạn thời gian.

Một đám Chúa Tể cấp 8 chống cự cấp 9 đỉnh phong, cho dù Monya, Erriga cùng Cynthia là cấp 8 trung hậu kỳ, cũng kém đầy đủ một cấp độ.

Mà bản thân Trương Nguyên Thanh, điểm kinh nghiệm tiếp cận vô hạn cấp 8, chiến lực thực tế thì khó mà nói, nếu không tính đạo cụ, chiến lực thực tế có thể so với cấp 8 trung kỳ.

Tính cả rất nhiều bộ trang bị, đạo cụ phẩm chất cao, đụng phải Chúa Tể cấp 9 cũng có thể đọ sức.

Dù sao bộ trang bị Lôi Thần chạm tới bậc cửa cấp 9.

"So với thời kỳ kho báu Giáo Đình, điểm kinh nghiệm của mình tăng lên rất nhiều, miễn cưỡng có thể tiếp tục sử dụng bộ

trang bị Lôi Thần ba phút, nếu như trong lúc đó có thể tiếp xúc, trị liệu thương thế, thời gian sử dụng càng lâu hơn…"

"Tôi làm chủ lực, người khác phụ trợ tôi, cố gắng kéo dài thời gian, Thần Nguyên Thủy lập tức sẽ sinh…"

Khi suy nghĩ lóe lên, Trương Nguyên Thanh từ trong cửa sổ nhảy ra, đón lấy mảng hào quang vàng óng rít gào chạy đến kia…

Erriga đứng ở gác chuông, ở lúc hào quang vàng óng lướt về phía đảo Paphos, liền chủ động nghênh đón.

"Ô ô…"

Mặt biển xuất hiện từng vòi rồng khổng lồ, bên dưới nối với đại dương mênh mông, bên trên nối tiếp bầu trời, phần thân to lớn xen lẫn vô số lưỡi đao gió, ở mặt biển mạnh mẽ lao tới, xoắn nát, cắn nuốt mọi thứ chung quanh.

Tổ hợp gió lốc cùng đao gió, là công kích mạnh nhất của "Phủ Khám Giả", danh xưng thiên tai di động, cho dù Chúa Tể cùng cấp bậc, lâm vào gió lốc bao vây, cũng chỉ có thể thừa nhận tổn thương, không ngừng "mất máu".

Suy nghĩ của Erriga rất đơn giản, ngăn địch ở ngoài đảo, tuyệt đối không thể để đại tư tế của Thần Quang Minh lên đảo.

Trong một mảnh cảnh tượng giống như tận thế, vầng hào quang màu vàng kia tiến vào khu vực cơn bão, trong khoảng khắc, tiếng ngâm xướng cao vút, vang dội trên mặt biển:

"Tai nạn đã tới, tín ngưỡng quang minh, lắng lại cơn bão, tiêu trừ tai ách."

Tiếng ngâm xướng ẩn chứa một loại dao động có quy luật kỳ lạ nào đó, dẫn động lực lượng siêu tự nhiên, mặt biển mãnh liệt trong nháy mắt bình tĩnh, cơn bão khổng lồ nối tiếp trời và biển lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được giảm bớt.

Hào quang vàng óng thông suốt đi xuyên qua khu vực cơn bão dần dần lắng lại.

Trong mắt Erriga lóe lên sự tàn khốc, con ngươi chuyển thành trong suốt, luồng khí màu xanh hội tụ ở đỉnh đầu hắn, quấn quanh thành một cái vương miện thực chất hóa.

Cuồng phong chen chúc ở trong đôi cánh của hắn, hình thành một đôi cánh gió dài mười mét.

Khí chất của hắn trở nên coi thường hết thảy, vẻ mặt lạnh như băng, tựa như hóa thân bầu trời, vật dẫn quy tắc, đã không còn tình cảm cùng hỉ nộ của sinh linh.

Đây là kỹ năng bị động của Phủ Khám Giả: Chúa Tể Bầu Trời!

Áp chế tất cả sinh linh có thể phi hành, hoạt động ở trên bầu trời.

Hiệu quả áp chế xem đẳng cấp hai bên mà quyết định, dưới tình huống cùng cấp bậc, có thể áp chế 50% thuộc tính đẳng cấp trước mắt của quân địch. Kẻ địch cao hơn mình một cấp bậc, hiệu quả áp chế là từ 10% —30%, xem điểm kinh nghiệm mà quyết định.

Chương 3039: Đại tư tế (2)

Erriga như là thần linh tuyên bố pháp lệnh, nói: ‘Hạ xuống!”

Hào quang vàng óng như sao băng, tốc độ rõ ràng yếu bớt, như nhận lấy tầng tầng lực cản.

Gió lốc yếu bớt một lần nữa bành trướng, khôi phục thanh thế dọa người, nhưng so với vừa rồi vẫn yếu đi mấy phần.

Erriga bỗng khép lại cánh gió to lớn, mấy chục cơn trên trăm cơn gió lốc từ bốn phương tám hướng tụ lại, nghiền nát mảng hào quang vàng óng kia cố chấp muốn vượt qua đại dương mênh mông, đến đảo Paphos.

Cuối cùng, hào quang vàng óng dừng lại, đứng ở trong gió lốc.

Lúc này, đại tư tế trong hào quang vàng óng mới triển lộ ra chân dung tướng mạo, là ông lão râu tóc bạc trắng, đeo vòng nguyệt quế, mặc áo bào trắng, cao chừng hai mét, khôi ngô cao lớn. Lão đeo một cây cung lớn màu nâu nhạt, kèm theo sáu mũi tên chế tạo từ vàng.

Ông lão đầu đội vòng nguyệt quế, quanh thân sáng lên hào quang vàng óng thuần túy, hình thành một kết giới hình cầu đường kính 20 mét.

Trong kết giới, tự thành pháp quy!

Gió lốc bao trùm vô số lưỡi đao gió tụ tập ở bên ngoài kết giới, điên cuồng va chạm, nghiền ép, lại không cách nào dao động chút nào.

Con ngươi màu vàng nhạt của đại tư tế nhìn chằm chằm Erriga như là thần linh, lấy xuống cây cung lớn, lắp mũi tên vàng.

Cây cung lớn trong nháy mắt như là trăng tròn.

Một tiếng dây bật vang lên giữa trời đất, hào quang vàng óng lao vút đi, trên quỹ tích, cơn bão tiêu tán, tất cả linh lực đều bị hào quang vàng óng bốc hơi.

Erriga lập tức dựng lên tường gió, ngăn cản phía trước mũi tên.

Nhưng một giây sau, tường gió cũng bị tịnh hóa.

Nữ thần Monya ngăn trở phía trước Erriga, cắm cây kiếm lớn ở trước người, dựng lên hàng rào màu đồng thau.

Hàng rào cũng bị mũi tên hoàng kim "hòa tan xuyên thủng", chưa đạt tới hiệu quả ngăn cản.

Thời khắc mấu chốt, một dòng điện từ nơi xa bắn ra, ngưng tụ thành bóng người mặc áo giáp lôi điện, quấn quanh lôi quang.

Trương Nguyên Thanh đẩy ra Monya, hai tay hội tụ lôi điện lóa mắt vô cùng vô tận, nắm chặt mũi tên hào quang vàng óng.

"Phốc!" Mũi tên hoàng kim không chịu bất cứ trở ngại nào nổ nát hai tay của hắn, bắn thủng ngực của hắn, ở sau lưng truyền đến một tiếng "Phốc".

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, vội vàng quay đầu, trông thấy Erriga cũng bị xuyên thủng ngực, nhìn thấy mũi tên hoàng kim bay về phía xa, bay qua đảo Paphos, rơi xuống biển.

"Ầm ầm!"

Hàng trăm hàng ngàn tấn nước biển bị Nhật chi thần lực "bốc hơi", ở trong biển khí hóa lại lần nữa dung nhập nước biển, phát ra tiếng nổ vang như là núi lửa dưới lòng đất.

Erriga mở mồm, lại không phát ra được thanh âm nào, miệng, lỗ mũi, hốc mắt cùng lỗ tai của hắn đồng thời phun ra ngọn lửa màu vàng. Chỉ một giây đồng hồ, vị Chúa Tế cấp cao này liền bị đốt thành một bộ xương đỏ bừng, linh hồn cũng ở trong Nhật chi thần lực thiêu đốt tổn thương hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó, trong thất khiếu Trương Nguyên Thanh cũng phun ra ngọn lửa màu vàng, nhưng hắn chưa chết đi giống như Erriga.

Bộ trang bị Lôi Thần giao cho hắn vị cách cấp 9 sơ kỳ, đồng thời, là Thần Nhật Du chủ tu Thái Dương, hắn có được kháng tính siêu cao.

Cho dù như vậy, Nhật chi thần lực thiêu đốt, vẫn tạo thành thương tổn nghiêm trọng đối với hắn, khiến thời gian mặc bộ trang bị Lôi Thần, từ ba phút đột ngột giảm đến ba mươi giây.

Hắn không có dư thừa sinh mệnh lực đối kháng Lôi Thần ăn mòn.

Đây chính là Chúa Tể đỉnh phong?

Cái này con mẹ nó chính là Chúa Tể đỉnh phong! !

Mồ hôi lạnh của Trương Nguyên Thanh trong nháy mắt ướt đẫm sau lưng, vội vàng mở ra hòm đồ, lấy ra Hình Thần Câu Diệt Đao, mở ra kỹ năng "Trảm Hình".

Trảm Hình bỏ qua tất cả phòng ngự vật lý!

"Xẹt xẹt ~"

Hồ quang màu lam sáng chói nhảy lên, lực lượng lôi điện điên cuồng tụ tập vào tay phải cầm đao, rót vào thân đao.

"Ăn ta một đao!"

Trương Nguyên Thanh bấm tay, bắn ra Hình Thần Câu Diệt Đao.

Ầm!

Lôi quang tráng kiện lóe lên một cái rồi biến mất, không trung vang lên xẹt xẹt, hồ quang bò đầy nửa bầu trời.

Ở dưới lôi điện thêm vào, thôi thúc, Hình Thần Câu Diệt Đao tiếp cận vô hạn tốc độ ánh sáng, trong chớp mắt đâm trúng kết

giới hình cầu.

“Rắc!”

“Ầm!”

Hình Thần Câu Diệt Đao nứt gãy từng khúc, biến thành mảnh vỡ.

Kết giới hình cầu theo tiếng mà nổ tung, phòng ngự pháp quy của khu vực này tan đi.

Trương Nguyên Thanh không rảnh đau lòng, hóa thân ánh sao chui đến cách đại tư tế không xa, mở hòm đồ, lấy ra Thất Tinh Đăng Trận.

Từng chiếc Thất Tinh Đăng thiêu đốt ánh nến xanh lét hiện ra, hóa thành trận pháp, đặt đại tư tế vào trong đó.

Trương Nguyên Thanh hóa thân ánh sao chui đến nơi xa, lập tức giải trừ bộ trang bị Lôi Thần, lấy ra Sinh Mệnh Nguyên Dịch, tiêm vào tĩnh mạch cổ.

Hắn không trông cậy vào Thất Tinh Đăng Trận có thể vây khốn đại tư tế, chỉ cần tranh thủ chút thời gian là đủ rồi, tranh thủ đến khi trạng thái thân thể của hắn khôi phục, cập nhật lại thời gian sử dụng bộ trang bị Lôi Thần.

Chương 3040: Đại tư tế (3)

Trong trận pháp, đại tư tế vẻ mặt ngưng trọng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm đèn bay cổ quái chưa từng thấy.

Tựa như con hổ lần thứ nhất nhìn thấy con lừa.

Chờ mười mây giây, thấy Thất Tinh Đăng bay ở đỉnh đầu không có gì khác thường, đại tư tế chủ động tiến công, mang tính thăm dò bắn ra một luồng hào quang vàng óng, phá hủy một chiếc đèn Khổng Minh.

Trong tích tắc, kiếm khí như mưa rào rơi xuống, đâm đại tư tế thành cái sàng, trải rộng lỗ thủng máu me đầm đìa.

Ngoài thân đại tư tế lóe lên hào quang vàng óng, vết thương đều phục hồi như cũ.

Lão nhất thời thăm dò được cường độ đăng trận, không ngừng bấm tay, bắn ra từng đạo hào quang vàng óng, giữa không trung nổ lên từng mảng ánh lửa xanh vàng đan xen.

Cường độ công kích của đại tư tế không tính là quá cao, phòng ngự thân thể tương tự, trừ tên bắn ra vô cùng kinh khủng, cường độ công kích bình thường không giết được mình trong nháy mắt… Nghề nghiệp Thần Quang Minh có được trị liệu, ngự thú, lắng lại tai nạn, pháp quy, am hiểu tiễn thuật…

Tất cả có sáu mũi tên, sáu lần tất sát, đã dùng mất một cây…

Trương Nguyên Thanh nhanh chóng phân tích kỹ năng của kẻ địch, trong đầu chế định phương án đối địch.

Không đến năm phút đồng hồ, mấy trăm chiếc Thất Tinh Đăng phá hủy toàn bộ.

Trương Nguyên Thanh trạng thái thân thể hoàn toàn khôi phục, lập tức triệu hồi ra bộ trang bị Lôi Thần, hóa thân Lôi Thần sa ngã điện quang quấn quanh, uy phong lẫm liệt.

Đại tư tế một lần nữa rút ra một mũi tên hoàng kim, cài tên dây kéo, nhắm vào Trương Nguyên Thanh.

“Đại tư tế!”

Tiếng quát lớn lạnh lùng hấp dẫn ông lão chú ý, lão nghiêng đầu nhìn qua, liền thấy ở giữa biển trời, một người đẹp phong hoa tuyệt đại đạp không mà tới.

Mái tóc giống như bạch kim bay múa trong gió, áo dài kiểu một mảnh bị gió ép ở trên người, phác hoạ ra tư thái đầy đặn linh lung.

Ngũ quan của cô không có tì vết, khí chất quyến rũ mê người, tựa như sức quyến rũ của nữ nhân cả thế giới đều tập trung ở trên người cô, sau khi từng thấy sắc đẹp như thế, thiên hạ không có người đẹp nữa.

Sektiya cao giọng nói:

“Thần Quang Minh muốn hủy diệt chính là thần linh của Thần Sắc Đẹp một nhánh này, ta là thần linh giống mẫu thân nhất, có được vẻ đẹp cùng quyền hành giống như bà. Đại tư tế, ta mới là mục tiêu của ngươi.

Hắn là người tình của ta, không có quan hệ với đảo Paphos.”

Khi nói chuyện, cô tận tình phóng thích sức quyến rũ, mặc dù không cách nào dẫn dụ đại tư tế, nhưng có thể chọc giận lão.

Cô càng câu dẫn, ông lão thân là đại tư tế của Thần Quang Minh sẽ càng phẫn nộ, bởi vì trận thần chiến này chính là dục vọng của Thần Sắc Đẹp gây nên.

Quả nhiên, đại tư tế lập tức nhắm đầu mũi tên vào Sektiya, không chút do dự buông ra dây cung.

Mũi tên hoàng kim hóa thành hào quang màu vàng.

Nhưng so với hào quang càng nhanh hơn chính là ánh sao, Trương Nguyên Thanh độn đến trước người Sektiya, dựng lên một tấm khiên tròn màu vàng tím.

Phòng ngự tuyệt đối, kích hoạt!

Hào quang màu tím xây dựng thành một bức tường khiên cao lớn, dựng lên ở phía trước hai người.

Phòng ngự tuyệt đối của Khiên Tử Kim, là phòng ngự mạnh nhất của Trương Nguyên Thanh trước mắt, hắn ở trước khi vào phó bản, đã chứa đầy năng lượng của tấm khiên.

Tiếp theo, hắn lấy ra Ngũ Trảo Kim Long, kích hoạt hình thái tấm khiên, Ngũ Trảo Kim Long lúc đầu vừa phát động hình thức lười biếng, không để ý đến vận mệnh của chủ nhân, muốn rúc ở một bên ngủ.

Nhưng cảm nhận được sự hùng mạnh của kẻ địch, cảm nhận được lực lượng ẩn chứa trong mũi tên bắn tới, nó kinh hãi ngây người, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, quấn quanh ở cánh tay chủ nhân, mở ra trạng thái phòng ngự của mình.

Sau đó, Trương Nguyên Thanh lại ở ngực chế tạo ra vách ngăn điện từ lực phòng ngự cực mạnh.

“Ầm!”

Mũi tên hoàng kim đánh trúng tường Khiên Tử Kim, bức tường khiên danh xưng phòng ngự tuyệt đối chia năm xẻ bảy, không phải là bị hào quang vàng óng “nung chảy”, mà là nổ tung.

Nó có thể ngăn cản bất luận hình thái tiến công nào, bao gồm năng lượng, cho nên Nhật chi thần lực cũng không cách nào áp chế tường khiên, nhưng ẩn chứa trong mũi tên hoàng kim không chỉ là Nhật chi thần lực, còn có lực lượng thuần túy một vị Chúa Tể đỉnh phong quán chú.

Chúa Tể đỉnh phong có thể áp chế quy tắc dưới cấp 9.

Hư ảnh rồng vang quấn quanh thân thể cũng sụp đổ theo, sau đó là vách ngăn điện từ ở ngực.

Mũi tên hoàng kim ở sau khi một hơi đánh tan ba tầng phòng ngự, thuận lợi xuyên qua lồngngực Trương Nguyên Thanh, mà có vết xe đổ của Erriga, Sektiya chưa đứng ở sau lưng tình lang, tránh đi thật sớm.

Hào quang màu vàng rơi xuống biển, truyền đến tiếng sấm rền "Ầm ầm".

Trong thất khiếu Trương Nguyên Thanh một lần nữa phun ra ngọn lửa màu vàng, chẳng qua lần này cường độ ngọn lửa yếu hơn trước đó, trải qua ba tầng phòng ngự tiêu hao, lực lượng, Nhật chi thần lực ẩn chứa trong mũi tên hoàng kim, đều đã tiêu hao trên diện rộng.

Chương 3041: Dòng dõi Thần Nguyên Thủy (1)

Đại tư tế nhướng lên hàng lông mày rậm màu trắng, người trẻ tuổi nhìn như tòng thần của Thần Vương này, trúng liền hai mũi tên lại vẫn chưa chết.

Phải biết, lực lượng quang minh là lực lượng bá đạo nhất của thế gian, lôi điện cũng phải tránh lui ba phần.

Đại khái là Thần Vương trước khi đi ban cho lão một loại thần khí nào đó, mới có thể không chết, cái này nằm trong dự đoán của lão, dù sao Thần Vương là người tình của Thần Sắc Đẹp, Thần Sắc Đẹp sinh ra Erriga cho Thần Vương.

Hắn trước khi đi để lại hậu thủ, cam đoan đảo Paphos an toàn, điều này rất bình thường.

“Thần Quang Minh đã đuổi theo Aphrodite, hắn sẽ không bỏ qua một kẻ thù nào cả, Aphrodite nhất định phải chết không nghỉ ngờ, sự chống cự của các ngươi là tốn công vô ích.” Đại tư tế chậm rãi mở miệng, cũng rút ra mũi tên thứ ba, nhắm vào Trương Nguyên Thanh.

Tầng hầm.

Cửu trưởng lão canh giữ ở bên cạnh Thần Nguyên Thủy, bỗng nhiên tâm thần run lên, dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, nàng bản năng lao về phía cầu thang, rời xa con sò lớn vỏ ngoài màu vàng.

Đồng thời thi triển nhảy vọt mộng cảnh, nhìn thấy mộng cảnh cái này đến cái khác.

Cô chưa vội vã tiến vào mộng cảnh, liếc một phen Thần Nguyên Thủy truyền đến hơi thở khủng bố.

Chỉ thấy giữa khe hở của vỏ sò lớn chảy ra từng mảng chất nhầy, ẩm ướt tí tách rơi xuống, nhỏ xuống trên mặt đất, tựa như nước ối lúc phụ nữ sinh nở.

Khe hở của con sò lớn mở rộng, một cái tay tái nhợt từ giữa khe hở thì ra, chậm rãi đẩy lên nửa bộ phận trên vỏ sò.

…

Sương lớn mờ mịt, nặng nề bao phủ chiến trường Trục Lộc vô biên vô tận.

Ma Nhãn Thiên Vương quần áo tả tơi, máu me khắp người đứng ngạo nghễ ở trên mặt đất thây nằm khắp đồng, hít thở đều là mùi xác thối cùng mùi cháy khét cỏ cây đốt.

Ở chỗ sâu sương mù đậm đặc không ngừng truyền đến tiếng chém giết, tiếng nổ, tiếng thú gào rống.

Vài con dị chủng bị thương nặng biến dạng bên người đang gặm ăn thi thể, cắn xé máu thịt, kéo ruột ra, bổ khuyết đói khát cùng thể lực.

Những máu thịt giàu linh lực này, có thể giúp nó bọn họ tăng tốc vết thương khép lại.

Ma Nhãn Thiên Vương chậm rãi thở hắt ra một hơi dài, cúi người nắm lên một nắm đất, trong bùn ướt nhẹp thấm ra máu

đỏ sậm.

"Man" đã chết trận, ngay tại một giờ trước.

Bọn họ gặp một vị Xuân Thần cấp 9 tập kích, hơn ba mươi vị Vụ Chủ, mười mấy con dị thú biến dạng vừa tụ lại, ngay lập tức bị Thú Vương chỉ huy đàn thú xé nát.

Hắn khổ chiến Xuân Thần ròng rã một giờ, mới giết chết vị tồn tại sinh cơ thịnh vượng đến mức làm người ta tuyệt vọng này. Ma Nhãn ở trong sương mù dày đặc chém giết bốn ngày bốn đêm, gặp đội hình vượt qua năm Chúa Tể liên thủ, trải qua tràng diện mấy trăm Thánh Giả vây công, từng gặp phải lĩnh vực của đạo cụ loại quy tắc.

Một đường giết xuyên qua, ba đầu tám tay chinh chiến tám phương, bị thương liền cắn nuốt tinh huyết kẻ địch phục hồi, đói bụng thì nắm lên nguyên liệu nấu ăn bên người ăn sống, mệt mỏi liền… Tiếp tục giết tiếp, giết tới khi tiềm năng thân thể bùng nổ, tiêu trừ mỏi mệt, tỏa sáng khí lực mới.

Hắn có thể còn sống sót, thuần túy là bởi vì đặc thù của "Ma Nhãn Mê Hoặc", cùng số lượng dự trữ Sinh Mệnh Nguyên Dịch dư dả, đạo cụ phẩm chất cao chủng loại phong phú.

Man không có những vật tư này, cho nên hắn chết.

Trong ba ngày thời gian, điểm kinh nghiệm của Ma Nhãn Thiên Vương chưa tăng lên, lại cảm giác mình so với quá khứ đã mạnh hơn rất nhiều. Đây là lực lượng trong núi thây biển máu rèn luyện ra.

Không chỉ hắn, rất nhiều Vụ Chủ cấp 6 đỉnh phong, ở trong chiến tranh cường độ cao gắng gượng qua, cứng rắn xông vào giai đoạn Chúa Tể.

Đây chính là Yêu Mê Hoặc.

Chiến tranh vô cùng vô tận, sẽ sinh ra từng vị Viễn Cổ Chiến Thần hùng mạnh.

Chỉ là cái giá quá lớn, ban đầu mang tới hơn trăm Vụ Chủ, ở ngày đầu tiên đã thương vong gần hết, về sau hắn cùng Man không ngừng tập kết Vụ Chủ lạc ở trong sương mù dày đặc, quy mô không ngừng lớn mạnh, lại không ngừng giảm quân số.

Chết đến ngàn Vụ Chủ, mới có thể sinh ra một vị Viễn Cổ Chiến Thần. Đương nhiên, cường giả trận doanh Viêm Hoàng chết càng nhiều hơn, ngã xuống như cỏ dại, liên miên không ngừng.

Chiến dịch này xảy ra ở thời kỳ viễn cổ, là tiết tấu muốn đánh tới diệt sạch toàn bộ người tu hành của đại lục.

Các cường giả của hai đại trận doanh, vượt qua núi cao, lội qua sông băng, cuối cùng chôn xương ở vùng Trác Lộc này.

"Vượt qua phó bản này, mình liền có thể lên tới cấp 9, miễn cưỡng có thể tới… Nhưng như thế vẫn chưa đủ, muốn giúp Nguyên Thủy tranh đoạt ngai báu Thái Dương Chi Chủ mà nói, mình nhất định phải có lá bài tẩy."

"Lá bài tẩy khiến mình liều mạng với Chúa Tể đỉnh phong, không, thậm chí là Bán Thần…"

Ma Nhãn Thiên Vương hướng về chỗ sâu trong sương mù nồng đậm quan sát, trong bốn ngày bốn đêm qua, hắn ở trong sương mù dày đặc di chuyển khắp nơi, gặp người liền giết, gặp thú liền chém, gặp được Chúa Tể cấp 9… Liền chạy!

Chương 3042: Dòng dõi Thần Nguyên Thủy (2)

Duy chỉ có không dám vào chỗ sâu trong sương mù dày đặc.

Nơi đó lúc nào cũng đều tỏa ra khí tức mê hoặc, mặc kệ là thú hay người, đều sẽ mất lý trí, trở nên không phân địch ta, công kích không phân biệt.

Nơi đó lúc nào cũng đều tràn ngập lực lượng khí huyết, thường cách một đoạn thời gian, liền sẽ thu hoạch tinh huyết sinh linh phụ cận diện tích lớn.

Nơi đó, có khí tức chí cao của Yêu Mê Hoặc.

Đó là chiến trường của Ma Thần Xi Vưu cùng Viêm Hoàng.

"Nhất định phải xâm nhập chiến trường kia, thu hoạch được Ma Thần Xi Vưu tán thành!" Ma Nhãn Thiên Vương nhếch miệng, lý trí nói cho hắn biết, đi cái rắm, đi là chịu chết.

Mặc kệ Xi Vưu hay Viêm Hoàng, đều là cường giả xuất chúng trong Bán Thần, treo lên đánh năm tên phế vật quan phương trong hiện thực.

Loại tồn tại này chiến đấu, vẻn vẹn dư âm của một pháp thuật, đã có thể lấy mạng của hắn.

Nhưng nếu không mạo hiểm, giúp Nguyên Thủy tranh đoạt vị trí Thái Dương Chi Chủ như thế nào?

Nguyên Thủy không trở thành Thái Dương Chi Chủ, làm sao để tất cả nhân loại đều bị quản chế bởi điểm đạo đức?

Trong khi suy nghĩ chuyển động, bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng sấm, nổ làm Ma Nhãn Thiên Vương khí huyết cuồn cuộn, trước mắt biến thành màu đen, ngay sau đó, cuồng phong càn quét, mang từng làn sương mù dày đặc cuốn lên bầu trời.

Gió thế nào có thể mang sương mù dày đặc của Ma Thần Xi Vưu cuốn lên bầu trời!

Trong lòng Ma Nhãn Thiên Vương run lên, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, cuồng phong không sao, Vũ Sư cũng có thể thao túng cuồng phong, nhưng tiếng sấm vừa rồi, hiển nhiên ra từ tay Lôi Pháp Sư.

Cũng chính là nói, người ra tay là Bán Thần nghề nghiệp Phong Lôi!

Vì sao trận chiến Trác Lộc thời kỳ viễn cổ, sẽ xuất hiện Phong Lôi Bán Thần của đại khu thứ nhất?

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn dị thú biến dạng bên cạnh nằm rạp trên mặt đất, run cầm cập, nghi hoặc trong lòng rốt cuộc tìm được chứng minh.

Thời kỳ viễn cổ, cường giả cấp Bán Thần của ba đại khu, là có qua lại với nhau.

Tận thế miêu tả trong thần thoại ba đại khu, rất có thể là cùng một sự kiện.

Sau tận thế, thiên địa linh lực bắt đầu chuyển sang suy yếu, ba đại khu dần dần không có người trường sinh nữa, không có Bán Thần nữa.

“Tùng, tùng tùng…”

Đột nhiên, trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng trống, chấn động Ma Nhãn Thiên Vương khí huyết cuồn cuộn, linh lực trong cơ thể bạo loạn mất khống chế, Cổ Hoặc Chi Nhãn tầng ngoài làn da “bị dọa” ùn ùn khép lại.

“Tùng tùng tùng, tùng tùng tùng tùng…”

Càng lúc càng nhiều tiếng trống vang lên, một lần chấn động năm trăm dặm, liên tục chấn động ba ngàn dặm.

Trái tim Ma Nhãn Thiên Vương đau đớn kịch liệt, đôi mắt biến thành màu đen, suýt nữa đột tử tại chỗ, càng đừng nói dị thú biến dạng cùng Vụ Chủ.

Không ổn, Trống Quỳ Ngưu Cửu Thiên Huyền Nữ chế tạo ra cho Hoàng Đế, Phong Lôi Bán Thần thổi tan sương mù dày đặc… Trận chiến Trác Lộc đến cuối rồi, mình, mình nhất định phải lập tức tiến về chiến trường chính.

Ma Nhãn Thiên Vương nghiến răng, lảo đảo chạy về phía chỗ sâu trong sương mù dày đặc.

…

Xuyên qua vết nứt sò vàng mở ra, Cửu trưởng lão nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh như trẻ con, chỉ là trong mắt lấp lóe không phải ngây thơ, mà là lạnh nhạt.

Đôi mắt kia xuyên thấu bóng tối, đánh giá cô không có thi thể, thân là linh phó.

Trong tích tắc này, “trái tim” Cửu trưởng lão như bị bàn tay vô hình bóp lại, nỗi sợ hãi bùng nổ, cô cũng không dám chờ lâu thêm, nhảy vào mộng cảnh, thoát khỏi tầng hầm.

Toàn bộ pháo đài bắt đầu chấn động, vết nứt ban ngày tu bổ một lần nữa nứt ra, nhất là lầu chính Thần Sắc Đẹp ở lại, cảm giác chấn động mạnh nhất, vỡ ra từng vết nứt khoa trương.

“Soạt~”

Lầu chính chợt sụp đổ, đá lớn màu đen rơi như mưa.

Nhưng lại ở một khắc sau đó, hướng về bốn phương tám hướng hất văng ra, một bóng người từ lòng đất vọt lên, phá tan thân lầu sụp đổ, lên như diều gặp gió.

Hơi thở vị cách cao bao trùm trời đất giáng xuống, khiến Trương Nguyên Thanh, đại tư tế cùng con cái thần linh nơi xa ùn ùn liếc mắt qua. Sektiya vui vẻ nói:

"Dòng dõi Thần Nguyên Thủy sinh ra rồi nha…"

Dư âm bỗng nhiên kẹt trong cổ họng, con ngươi cô có chút co lại, bên người đột ngột xuất hiện một bóng người, đang dán sát gương mặt của cô, cánh mũi khẽ động, ngửi khí tức của nàng.

Đây là một thiếu nữ khoảng 12 tuổi, thân thể ở vào giai đoạn vừa mới phát triển, mông ngực chưa nổi lên, tinh tế trắng nõn, không có một mảnh vải.

Cô có một mái tóc vàng đẹp đẽ, đôi mắt đen nhánh như trẻ con, tràn ngập lạnh nhạt, lạnh nhạt như dã thú.

Cô hít hà khí tức của Sektiya, tựa như xác nhận thân phận của đối phương, tỏ ra hơi thân mật vươn lưỡi, liếm liếm gương mặt của Sektiya.

Sektiya chỉ hướng đại tư tế, giọng vội vàng nói:

"Hắn là kẻ địch, giết hắn!"

Thiếu nữ lập tức nhìn về phía đại tư tế, mà người sau lập tức thay đổi "đầu mũi tên", nhắm chuẩn thiếu nữ bắn ra mũi tên hoàng kim.

Chương 3043: Thằng hề (1)

Hào quang màu vàng lóe lên, xuyên thủng lồng ngực trắng như tuyết của thiếu nữ, chớp mắt sau, ngực, thất khiếu thiếu nữ dâng trào ra máu màu vàng óng, như là một cây đuốc màu vàng.

Hả?

Nhìn thiếu nữ bị ngọn lửa màu vàng nuốt chửng, Trương Nguyên Thanh ngây cả người.

Ý thức chiến đấu kém như vậy?

Chỉ có vị cách cùng lực lượng, không có kinh nghiệm?

Thế này làm sao đánh cùng với Tể đỉnh phong!

Hắn vừa nghĩ như vậy, liền nhìn thấy ngọn lửa màu vàng tắt, thiếu nữ thân thể cháy đen đứng ở không trung, máu thịt nhanh chóng sinh trưởng, khép lại, khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng khí tức rõ ràng trượt dốc.

Con mắt đen nhánh của thiếu nữ nhìn chằm chằm đại tư tế, cũng làm ra động tác kéo cung, hồ quang nhảy lên "xẹt xẹt", ngưng tụ thành cây cung lớn cùng mũi tên.

Ngón trỏ thiếu nữ buông lỏng, plasma bắn ra, tia chớp hóa thành mũi tên xuyên thủng ngực đại tư tế.

Trong thất khiếu đại tư tế dâng trào ra điện quang màu lam chói sáng…

Thật mạnh, mạnh đến mức không còn gì để nói… Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn một lần bộ trang bị Lôi Thần trên người, đột nhiên cảm giác được bộ trang bị không thơm.

Hắn chưa bỏ qua cơ hội này, cách không trung thi triển Lôi Đình Chi Nộ, hạ xuống cơn bão lôi điện bao phủ đại tư tế.

"Rầm rầm rầm…"

Từng tia sét dạng cây dữ tợn như mưa to trút xuống, bọn chúng giương nanh múa vuốt, bọn chúng tùy ý phô trương, ở trong đó xen lẫn cột sét to như vạc nước, tràn ngập khí tức mang tính chất hủy diệt.

Thân thể đại tư tế không ngừng bị tia sét nhắm đánh, bị cột sét bao phủ, trường bào màu trắng thiêu hủy, thân thể cường tráng cháy đen than hóa.

Trương Nguyên Thanh hóa thân ánh sao, xuất hiện ở đỉnh đầu đại tư tế, lấy ra chùy bí đỏ, hung hăng đánh về phía đỉnh đầu.

"Ầm!"

Đại tư tế toàn thân tê dại xương sọ nứt ra, huyết tương bắn tung tóe, vô lực rơi xuống biển.

Trương Nguyên Thanh vội vàng nhìn về phía thiếu nữ, chờ mong cô thừa cơ đánh chó rơi xuống nước, lại phát hiện thiếu nữ ngây người, mặc cho cơ hội đánh đau kẻ địch trôi mất.

Sao lại ngây ngốc, chỉ có lực lượng không có trí tuệ? Trương Nguyên Thanh âm thầm nhíu mày.

“Soạt!”

Mặt biển dâng trào sóng bạc, một con hải thú tương tự cá voi khổng lồ phá sóng mà ra, mở ra cái mồm to răng trắng xóa, nuốt mất đại tư tế.

Cynthia nấp dưới biển đã lâu, rốt cục bắt được cơ hội ra tay, thành công kéo đại tư tế xuống biển.

Biển cả là lĩnh vực của Hải Yêu.

Theo lấy hải thú nuốt đại tư tế, mặt biển lần nữa khôi phục bình tĩnh, gọn sóng có chút chập trùng.

Trương Nguyên Thanh cùng hai vị nữ thần ở trên không quan sát, yên lặng chờ đợi kết quả.

Thiếu nữ hốc mắt đen nhánh nhìn Sektiya, nói ra câu nói đầu tiên từ khi sinh ra đến nay:

“Tim tôi chỉ có thể đập một ngàn lần…”

Chỉ có thời gian một ngàn lần nhịp tim? Vậy chính là 10 -15 phút đồng hồ… Trương Nguyên Thanh đối với điều này cũng không bất ngờ, thậm chí là trong dự liệu.

Hiến tế một gã Cupid, gọi ra sinh vật cấp Chúa Tể đỉnh phong, bản thân đã không tương đương.

Nhưng nếu như sinh mệnh siêu cấp này có thời gian hạn chế, liền hợp lý.

Mạnh mặc dù mạnh, nhưng đần độn, trí lực có thiếu hụt rõ ràng, trong 15 phút đồng hồ, không, 10 phút, mình phải phối hợp cô ấy giết chết đại tư tế, nếu không sẽ ý nghĩa chinh phục phó bản thất bại…

Cynthia nếu có thể ở dưới biển tiếp tục đánh bị thương nặng đại tư tế thì tốt… Trong lòng Trương Nguyên Thanh vừa nghĩ như vậy, liền nhìn thấy mặt biển bình tĩnh bỗng nhiên nhấc lên sóng gió, nhấc lên cơn sóng lớn.

Đầu sóng cao mười mấy mét một đợt nối một đợt, bọt trắng như là thiên long tuyết sư.

Lại qua một lát, trong nước biển màu xanh đậm toát ra từng đám máu màu đỏ tươi, nhanh chóng lan ra, nhuộm đỏ hải vực xung quanh.

Từng thi thể hải thú, từng khối thân tàn thịt nát ùn ùn nổi lên mặt biển.

“Ầm!”

Một vầng hào quang vàng óng xông ra khỏi đại dương mênh mông, đại tư tế từ đáy biển giết ra, vòng nguyệt quế trên đỉnh đầu lão đã không thấy, tóc bạc trắng phiêu đãng, thân thể trần truồng cơ bắp sung mãn tràn đầy, phát ra ánh vàng nhàn nhạt.

Khí tức của lão giảm xuống rất nhiều, linh lực dao động không bằng vừa rồi.

Trương Nguyên Thanh lo nghĩ quan sát mặt biển, từ đầu đến cuối không thấy Cynthia đi ra.

“Cô ấy chết rồi!” Thiếu nữ trần truồng nói: “Biển nói cho tôi biết.”

Nghe được tin tức này, Sektiya bi thương, kế sau Cupid cùng Erriga, cô lại tổn thất một người chị.

Trương Nguyên Thanh nổi giận đùng đùng, máu lập tức bốc lên đầu, người yêu ngã xuống, khiến lý trí của hắn toàn diện sụp đổ, đôi mắt đỏ bừng hóa thân ánh sao, độn đến sau lưng đại tư tế, tung ra một cú đấm.

Ầm ầm lại ầm ầm, đùng đùng lại đùng đùng.

Ở trong sóng khí bao quanh chồng chất, Trương Nguyên Thanh mặc bộ trang bị Lôi Thần, chỉ chống đỡ mười giây, liền bị đại tư tế đánh cho thân thể tàn phá, như đạp bao tải rách đạp bay.

Sektiya tung người ôm lấy tình lang, cùng hắn quay cuồng trên không trung, sau khi hóa giải lực lượng, vội vàng nói:

“Amini, Amini thân yêu của em, anh vẫn ổn chứ.”

Chương 3044: Thằng hề (2)

Cô cúi đầu đảo qua thân thể tàn phá của tình lang, gấp đến độ hốc mắt tràn đầy nước mắt, toàn thân xương cốt đứt gãy, nội tạng bỏng diện tích lớn, máu thịt than hóa nghiêm trọng, dưới cái nhìn của cô, thương thế khoa trương như vậy, đối với thần linh đời thứ hai mà nói, cũng là thương thế trí mạng.

“Chúng ta cẩu một chút…” Trương Nguyên Thanh phun máu nói.

“Cái gì?” Sektiya mờ mịt.

“Địch mạnh, tạm thời tránh mũi nhọn!” Trương Nguyên Thanh dục vọng cầu sinh cực mạnh đáp lại.

Lửa giận cùng phẫn uất tràn ngập vừa rồi tan đi sạch sẽ, lý trí một lần nữa chiếm lĩnh cao độ.

Sektiya ôm tình lang bay về phía xa.

Ánh mắt đại tư tế đảo qua hai người đào tẩu, lấy tay chụp vào phía sau, muốn rút mũi tên đánh từ xa, đột nhiên, lão chợt nghiêng bắn người đi.

Một lưỡi đao gió khổng lồ sát lão chém xuống, ở mặt biển chém ra một “khe rãnh” dài mấy chục mét.

“Ô ô…”

Từng lưỡi đao gió rít gào lao đến, hình thành mưa lưỡi đao bao trùm không góc chết.

Thiếu nữ tựa như còn có năng lực thi triển lưỡi đao gió.

Đại tư tế thấp giọng ngâm xướng, hào quang màu vàng nhạt ở bên ngoài cơ thể hình thành kết giới hình tròn, xây dựng ra lĩnh vực không chịu ảnh hưởng. Tiếng nổ chói tai dày đặc chợt truyền đến, đao gió như mưa rơi, ở mặt ngoài kết giới hình tròn đánh ra gợn sóng dày đặc.

Thiếu nữ ánh mắt trống rỗng dang hai cánh tay, sóng khí hội tụ, nén lại ở trước người, một lưỡi đao dài trăm mét thành hình, mũi đao trực tiếp chống lên mặt ngoài kết giới hình tròn.

Thiếu nữ đẩy hai tay ra bên ngoài.

Chỗ mũi đao cùng kết giới hình tròn va chạm, hình thành một mảng không gian vặn vẹo linh lực thuộc tính khác nhau đối đầu sinh ra.

Bất phân cao thấp.

Nơi xa, Trương Nguyên Thanh tiêm vào hai ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch, linh lực lôi thuộc tính toàn thân hướng về tay

phải hội tụ, xen lẫn ngưng tụ thành một cây lôi mâu màu lam sáng chói mắt.

Chân đạp tám bước, ra sức ném.

Lôi mâu lao vút đi, ven đường "xẹt xẹt" liên thanh, lưu lại quỹ đạo hồ quang càn quét phô trương.

Lôi mâu mang thuộc tính 50% xác suất nhất định xuyên qua, cùng lôi điện lực cường độ cấp 9, từ mặt bên va chạm kết giới hình tròn, phá vỡ cân bằng vốn có.

Ba luồng lực lượng đã dẫn phát vụ nổ đáng sợ, ánh chớp, gió lốc cùng hào quang vàng óng khuếch tán ra, trong quá trình lại va chạm lẫn nhau, vụ nổ, dư âm quét ngang ra hơn mười dặm.

Trương Nguyên Thanh và Sektiya cách đủ xa, lúc dư âm lan đến bọn họ, đã không có sức phá hoại gì.

Hắn giải trừ bộ trang bị Lôi Thần, nói: "Sektiya, em cùng Monya hội họp, không nên chủ động tham dự chiến đấu, trừ phi có cơ hội đánh bị thương nặng đại tư tế."

Nói xong, hắn lấy ra Bạn Sinh Linh Nguyệt đeo lên trán, để đường vân màu đen dạng dây leo trải rộng nửa gương mặt, sau đó biến mất ở trước mắt Sektiya.

Như vậy, đã có thể tránh mũi tên hoàng kim của đại tư tế, lại có thể mượn nhờ Bạn Sinh Linh Nguyệt tăng phúc, khôi phục nhanh chóng thương thế.

Chiến đấu sau đó, hắn chỉ có thể đánh hỗ trợ một chút, công kích chủ lực giao cho cô bé Thần Nguyên Thủy chế tạo ra.

Sektiya thậm chí cũng không tò mò người đàn ông mình yêu làm sao biết chiêu ẩn thân lòe loẹt này, vừa chú ý chiến đấu, vừa bay về phía Monya xa xôi hơn.

Pháp quy lĩnh vực bị đánh vỡ, đại tư tế rất quyết đoán, đổi phòng ngự làm tiến công, đổi bị động làm chủ động, rút ra một mũi tên hoàng kim bắn về phía thiếu nữ.

"Vù!"

Hào quang vàng óng xẹt qua chân trời, mũi tên nhanh đến mức Phủ Khám Giả vị cách cao cũng tránh không thoát, bắn thủng lại là tàn ảnh của thiếu nữ.

Chân thân cô xuất hiện sau lưng đại tư tế, một tay cầm khiên đồng thau, một tay nắm cây mâu sấm sét, đầu mâu chém vào thật mạnh.

Trường cung trong tay đại tư tế chỉ quét ngang lên trời, ở trong plasma bắn ra ngăn trở đầu mâu, lão đưa tay thật nhanh, khẽ gảy dây cung, một tiếng "Phựt" vang lên sắc bén, một vòng hào quang vàng óng nhàn nhạt hóa thành mũi tên, đâm xuyên mi tâm thiếu nữ.

Rất hiển nhiên, chiêu linh lực tự hành ngưng tụ mũi tên này, là thiếu nữ chưa từng gặp qua, cô thiếu kinh nghiệm tương tự, bởi vậy chưa thể tránh thoát.

Thiếu nữ bỗng nhiên ngửa đầu ra sau, trên trán xuất hiện một lỗ thủng cháy đen, ánh mắt theo đó tan rã.

Đại tư tế đã phát giác, thiếu nữ này có được lực lượng lĩnh vực Phong Lôi, Chiến Thần, Hư Không cùng Hải Yêu, tựa như là quái vật lực lượng nhiều vị thần linh cưỡng ép chế tạo ra.

Khuyết điểm là còn chưa có khả năng thuần thục khống chế lực lượng, kinh nghiệm chiến đấu gần như bằng 0.

Tựa như bây giờ, một mánh khóe nho nhỏ, đã làm thiếu nữ tạm thời mất đi ý thức.

Đại tư tế một cước đạp cô hướng lên bầu trời, rút ra mũi tên thứ năm, cài tên, giương cung, hào quang vàng óng lóe lên.

Thiếu nữ hét lên một tiếng, thất khiếu phun ra ngọn lửa màu vàng, bị đốt thành một bó đuốc màu vàng.

Tính mạng của cô, linh lực của cô, ở trong lửa nhanh chóng bốc hơi.

Chương 3045: Thằng hề (3)

Đại tư tế không bỏ qua bất cứ cơ hội chiến thắng nào, từ trong ống tên phía sau lưng, rút ra một mũi tên hoàng kim cuối cùng.

Đột nhiên, một bóng người mặc áo giáp màu vàng tím, từ sau lưng đại tư tế hiện ra, nắm tay phải đốt ngón tay có gai nhọn sắc bén, đánh vào huyệt Thái Dương của lão.

Đại tư tế khẽ giơ lên trường cung, gạt ra nắm đấm, húc đầu một cú về phía kẻ địch sau lưng.

Cận chiến là phương pháp đánh lui kẻ địch nhanh nhất.

“Rầm!”

Đầu của người sau lưng trong tích tắc nát vụn, tựa như phân trâu nhét pháo, mũ giáp, mặt nạ bao bọc trên đầu, cũng ngay lập tức nổ thành chất lỏng màu vàng tím.

Thi thể không đầu rơi xuống biển.

Đại tư tế ngẩn người, kẻ địch so với tưởng tượng của lão càng thêm nhỏ yếu, bao bọc trong áo giáp hùng mạnh, lại là một con sâu kiến nhỏ yếu, không, là sinh vật minh giới sớm đã mất đi sinh mệnh.

Lão ý thức đến mình trúng kế.

Nếu biết là sâu kiến nhỏ yếu như vậy, lão quả quyết sẽ không bỏ qua cơ hội đánh giết thiếu nữ.

Đúng lúc này, đại tư tế cảm giác khí huyết bắt đầu suy bại, linh lực ảm đạm như gặp phải ô nhiễm, dưới nách phát ra từng đợt hôi thối, đồng thời, cách mười mấy mét, hiển hiện một bóng người tư thái vặn vẹo.

Bóng người kia tựa như đang nhảy một loại vũ đạo nào đó rất lợi hại, lúc hiện thân, vừa vặn hoàn thành kết thúc công việc sau cùng.

Tiếp theo, hắn hướng về hồ lô vỏ vàng lơ lửng trước người khom người:

“Xin mời bảo bối quay người.”

Trong chớp mắt, miệng hồ lô lao ra một luồng ánh sáng màu trắng, có mày có mắt, sắc bén vô địch.

Nó lấy tốc độ không thể ngăn cản, không cách nào tránh né, “‘Phốc” cắm vào mi tâm đại tư tế, hào quang màu trắng cuồn cuộn xoay tròn.

Thần thái trong mắt đại tư tế ảm đạm, ngây ra như phỗng.

Hào quang màu trắng cuồn cuộn, lại chưa chém xuống đầu lâu của đại tư tế. Cho dù vị Chúa Tể đỉnh phong này tiêu hao

lượng lớn linh lực cùng thể lực, chịu thương thế nghiêm trọng, vẫn không cách nào một đòn lấy mạng.

Bắt lây cơ hội này, thiếu nữ hóa thân điện quang, lóe lên xuất hiện trước người đại tư tế, từ trong hư không lấy ra một thanh đao sét.

Điện quang chớp lên liên tục, "Phốc phốc" liên thanh, đầu lâu của đại tư tế dẫn đầu bay lên, tiếp theo hai tay, hai chân rời khỏi thân thể, thân thể từ phần eo bị chém ngang lưng.

Thiếu nữ cuối cùng học được đánh lén, niệm tụng ra pháp lệnh trang nghiêm nghiêm túc:

"Cấm tự lành!" Hào quang màu đồng thau lóe lên một cái rồi biến mất, quy tắc trong cõi hư vô đã thành lập.

Mảnh thi thể vốn muốn một lần nữa ngưng tụ, trong nháy mắt mất đi hoạt tính, vô lực rơi vào biển cả mênh mông.

Trương Nguyên Thanh thoát ly ẩn thân, hướng về phía thiếu nữ quát: "Coi chừng sau lưng!"

Một vòng hào quang vàng óng từ trước ngực thiếu nữ đâm ra, là đầu mũi tên bén nhọn.

Hốc mắt, lỗ mũi, khoang miệng, lỗ tai thiếu nữ phun ra ngọn lửa màu vàng, cô cứng ngắc cổ, quay đầu, trông thấy phía sau là đại tư tế hào quang vàng óng lóng lánh.

Vị đại tư tế này mất đi thân thể, nguyên thần tựa như thực thể, nắm trong tay một mũi tên hoàng kim cuối cùng.

Liên tục ba lần trúng tên, thân thể thiếu nữ cũng không chịu được nữa, ở trong hào quang vàng óng nhanh chóng than hóa, tan rã. Cô nhìn đại tư tế, gương mặt non nớt hiện lên một mảng mờ mịt:

"Vì sao, ta, vẫn là, đánh không lại ngươi…"

Khí tức của đại tư tế đã cực kỳ suy yếu, nhưng linh hồn lão lại bắn ra khí thế hùng mạnh, trầm giọng nói:

"Ngươi đương nhiên đánh không lại ta, lực lượng của ngươi đến từ hiến tế, bọn hắn hướng Thần Nguyên Thủy hiến tế tinh huyết, Thần Nguyên Thủy sinh ra ngươi, nhưng ngươi biết bản chất của các đại thần lực không, ngươi có từng bước một cảm

ngộ, tu hành thần lực không, ngươi chỉ là một cái hàng giả dựa vào thủ đoạn không chính thống thu hoạch được lực lượng.

“Ngươi dựa vào cái gì đánh thắng được ta? Ở trước mặt cường giả chính thức, ngươi, chỉ là một tên hề…”

Thiếu nữ gian nan giơ tay, dùng lực lượng cuối cùng ngưng tụ quả cầu sét, ấn lên ngực đại tư tế.

Ầm!

Quả cầu sét chí cương chí dương nổ tung, gọt mỏng hào quang vàng óng ngoài thân đại tư tế, nguyên thần của lão suýt nữa sụp đổ.

Thân thể mảnh khảnh của thiếu nữ đứt gãy từng khúc, hóa thành tro tàn, tan thành mây khói.

Đột nhiên, Trương Nguyên Thanh vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng đại tư tế, sau đầu dâng lên mặt trời hơi co lại, mi tâm hiện ra dấu ấn mặt trời chói chang, thân thể bành trướng Nhật chi thần lực hùng mạnh tinh khiết.

Hắn nâng tay phải lên cao cao, đâm thần kiếm hào quang vàng óng vào đỉnh đầu đại tư tế.

Nhật chi thần lực bùng nổ trong thân thể đại tư tế, thiêu đốt nguyên thần của lão.

Đại tư tế vốn đã là nến tàn trong gió, quay đầu nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, trong mắt tràn ngập vẻ chấn động: “Ngươi, ngươi là dòng dõi của Thái Dương? ! Không, Thái Dương không có khả năng có dòng dõi, ngươi là tín đồ tà thần đánh cắp Thái Dương lực…”

Chương 3046: Phó bản Thái Dương (1)

Trong dư âm lượn lờ, đại tư tế tiêu tán ở trong ngọn lửa màu vàng. Bên tai Trương Nguyên Thanh truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Keng! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh một người — Đảo Paphos đắm chìm, số hiệu 05, độ khó đẳng cấp S, đang kết toán phần thưởng…”

Phó bản linh cảnh: « Tinh Hà »

Bên bàn tròn ngồi đầy Bán Thần trận doanh Thủ Tự, hai cái ghế để không.

Các Bán Thần chưa mở miệng, im lặng mà ngồi.

Người đàn ông mặc vest đen nhánh, đeo mặt nạ màu bạc, bước vào mảng thế giới tinh hà sáng chói này.

Hắn chậm rãi nhìn quét qua các Bán Thần, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn qua tinh hà trên đỉnh đầu, nói: "Đạo cụ loại quy tắc tôi muốn đâu?"

Một ánh sao rơi xuống, hóa thành một cái khay đồng phát ra hào quang sáng chói, mặt ngoài khay đồng khắc chu thiên tinh đấu, lưỡng nghi bát quái, phù văn to bằng con nòng nọc dày đặc.

Trong tinh không truyền đến thanh âm to lớn trùng điệp:

"Chỉ có Thần Nhật Du, hoặc Tinh Quan chủ tu Tinh Thần có thể dùng."

Ngài hội trưởng vẫy vẫy tay, khay đồng tự bay lên, rơi vào trong tay hắn.

Mấy giây sau, đọc xong tin tức vật phẩm, ngài hội trưởng hài lòng gật đầu:

"Coi như không tệ."

Trong cái tay kia của hắn có thêm hai vật phẩm, một cái là tấm la bàn đồng thau lớn chừng bàn tay, một món là mảnh vỡ đồng thau.

Hai món đều là mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, thứ trước cải tạo thành đạo cụ loại quy tắc, thứ sau là bộ dáng ban đầu.

Ánh sao một lần nữa từ chỗ cao hạ xuống, vòng quanh hai mảnh vỡ, biến mất trong tinh hà.

Ngài hội trưởng thu khay đồng vào hòm đồ, ngẩng đầu lên, mỉm cười nói:

"Biết tôi vì sao mặc đồ màu đen không?"

Tinh không vắng vẻ im ắng.

Ngài hội trưởng lại nhìn về phía các Bán Thần, mỉm cười nói: "Các người biết không?"

Thấy hắn đã giao ra mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, trong lòng các vị Bán Thần khẽ buông lỏng, thái độ bình hòa hơn rất nhiều.

Xích Hỏa bang chủ không nhịn được nói: "Không muốn biết."

Không muốn nghĩ.

Ngài hội trưởng cười nói: "Tham gia tang lễ, chung quy phải mặc màu đen."

Trên trời sao truyền đến thanh âm trùng điệp to lớn của Thái Nhất môn chủ:

"Các vị, sau đây tôi sẽ dùng La Bàn Quang Minh mở ra phó bản Thái Dương, Thái âm Chi Chủ cùng tôi sẽ nhận được lời mời của phó bản Thái Dương. Linh Thác còn chưa đạt được Bảng Công Đức, nhưng hắn không có lựa chọn, tất nhiên vào cuộc.

"Tôi sẽ ở trong phó bản Thái Dương chém giết hắn, các người ở bên ngoài phó bản quan sát chiến đấu, phòng bị ngoài ý muốn."

Các Bán Thần khẽ gật đầu, Phó Thanh Huyên nhìn Xích Hỏa bang chủ và Trung Đình chi chủ mở ra hòm đồ, lấy ra hai mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, ánh mắt lóe lên sự bất đắc dĩ.

Tiếp theo là chủ tịch Thiên Phạt, vung ra cả thảy ba mảnh vỡ la bàn.

Những mảnh vỡ la bàn này bay về phía chỗ cao của tinh hà, vờn quanh thành vòng, xoay tròn tốc độ cao, từng vòng vầng sáng màu vàng nhạt khuếch tán ra, vượt trên tinh hà sáng chói.

Trong thế giới phó bản tựa như ngân hà, một "ngôi sao" sáng lên, hào quang màu vàng dao động, như là đang cộng hưởng với nguồn lực lượng nào đó.

Trong phó bản « Tinh Hà », la bàn càng xoay càng nhanh, hào quang vàng óng càng lúc càng cường thịnh, đột nhiên "Ông" một tiếng, la bàn xoay tròn hình thành một lối đi hình tròn màu vàng, liên thông chỗ cao vô tận.

Tiếng của Tinh Thần Chi Chủ truyền đến:

“Phó bản Thái Dương mở ra rồi, các vị, tôi đi trước một bước.”

Trong thế giới linh cảnh giống như ngân hà, ngôi sao hào quang vàng óng lóng lánh kia ổn định hướng bên ngoài khuếch tán ra hào quang vàng óng, chiếu sáng từng ngôi sao.

Một khắc này, bầu trời thế giới tất cả phó bản, đều bị từng vòng hào quang vàng óng đảo qua.

Sinh linh của tất cả phó bản, linh cảnh hành giả trong phó bản, đều đã nhận ra bầu trời khác thường.

Người bên trong trăng tròn vượt phía trên “ngôi sao”, ẩn vào trong bóng tối, bên tại truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Keng, bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Thái Dương Chi Chủ”, số hiệu: 00 »

« Đẳng cấp độ khó: Chưa biết »

« Loại hình: Nhiều người (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Trở thành Thái Dương Chi Chủ. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 00: Thế giới phủ bụi nhiều năm rốt cuộc mở ra, quyền hành vô thượng nghênh đón người tranh giành. »

« Tiến vào linh cảnh hay không? Mời ở trong vòng ba mươi giây làm ra lựa chọn, ba mươi giây sau không lựa chọn, coi như ngầm xác nhận. »

Vầng trăng đen to lớn kia vô thanh vô tức biến mất ở thế giới linh cảnh.

Ngay lúc đó, bên ngoài phó bản tiếp tục ổn định, hướng ra ngoài khuếch tán hào quang vàng óng kia xuất hiện lần lượt từng bóng người, rõ ràng là các Bán Thần trận doanh Thủ Tự.

Bọn họ đứng ở bên ngoài phó bản, chăm chú nhìn ngôi sao phát ra hào quang vàng óng kia, nhìn thấy là đất cằn nghìn dặm, trên trời treo một vầng mặt trời màu vàng.

Chương 3047: Phó bản Thái Dương (2)

Trong mặt trời mơ hồ có thể thấy được chín con Kim Ô đầu đuôi nối liền nhau, bọn chúng vây quanh một vật sáng trung tâm mặt trời trườn.

Vật sáng kia nghi là trung tâm Thái Dương, lại như là con Kim Ô lớn nhất kia.

Trong truyền thuyết, Kim Ô có mười con.

Khi các Bán Thần vận chuyển thị lực nhìn kỹ trung tâm Thái Dương, mắt ùn ùn nổ tung, huyết lệ cuồn cuộn.

Trung tâm Thái Dương không thể nhìn thẳng, không thể nhìn trộm.

Khương bang chủ lau đi huyết lệ trên mặt, nhìn về phía phó bản đất cằn nghìn dặm, sinh cơ diệt tuyệt, không khỏi nhíu mày:

"Trong phó bản tựa như không có cái gì, không có kẻ địch, không có cửa ải, Tỉnh Thần Chi Chủ là tên ngốc tính toán, lấy gì đấu với Linh Thác?" Quyền hành của Tinh Thần là ngắm sao thôi diễn, ở đối địch không phải điểm mạnh, phương diện sức chiến đấu yếu hơn Thái âm không ít.

"Cửa ải cũng tốt, kẻ địch cũng thế, đối với bọn họ cường giả cấp độ này mà nói, đều là hư ảo." Phó Thanh Huyên thản nhiên nói: "Kẻ địch chung của bọn họ, trái lại là Thái Dương. Ưu thế của Tinh Thần ở chỗ, Thái Dương khắc chế đối với Tinh Thần hơi yếu, mà Thái âm bị Thái Dương tuyệt đối áp chế"

Mầm cây nhỏ gật gù đắc ý: "Tinh Thần Chi Chủ loại nhà âm mưu này, không có nắm chắc chiến thắng, làm sao dám cùng Linh Thác ở trong phó bản tranh đoạt ngai báu Thái Dương Chi Chủ?"

Đang lúc nói chuyện, một vệt hào quang vàng óng từ chỗ xa lướt đến, dừng lại ở ngoài phó bản Thái Dương.

Trong hào quang vàng óng, Tam Đạo sơn nương nương y phục rực rỡ bồng bềnh, phong hoa tuyệt đại đứng ngạo nghễ, cô ngũ

quan tuyệt diễm, giữa lông mày một mảng đỏ thẫm, tựa như thần nữ hạ phàm.

Tam Đạo sơn nương nương nhàn nhạt nhìn quét một vòng các vị Nhân Tiên, chưa từng để ý tới, lòng bàn tay dâng trào hào quang vàng óng, hóa thành một cây chày đồng thau.

Chày đồng thau xoay tròn trong lòng bàn tay cô, bỗng nhiên bắn ra.

"!"

Chày đồng thau ẩn chứa Nhật chi thần lực cường thịnh, đâm vào cấm chế phó bản, trong nháy mắt bật ra.

"Đừng tốn sức." Phó Thanh Huyên nhìn cô: "Phó bản Thái Dương chỉ cho phép Tinh Thần, Thái âm Chi Chủ tiến vào, nghề nghiệp khác, cùng thấp hơn vị cách Bán Thần, hết thảy không vào được."

Tam Đạo sơn nương nương nhíu đầu lông mày, phản bác: "Tôi từng ở bên ngoài tiểu thế giới này, cảm ứng được bên trong có linh hồn dao động."

Chu gia lão tổ tập trung tinh thần cảm ứng một lát, nói: "Có lẽ là ảo giác của cô, bên trong phó bản Thái Dương không có bất cứ dấu hiệu sinh mệnh nào, trừ Thái âm cùng Tinh Thần."

Bán Thần khác nghe vậy, không chú ý vị Chúa Tể đỉnh phong này nữa, sức chú ý trở về phó bản.

Ngàn dặm đất chết, mặt trời hừng hực thiêu đốt, mặc kệ là Tinh Thần hay Thái âm, đều bị vầng mặt trời nóng rực kia trên bầu trời áp chế, lộ ra bộ dáng chân thật nhất của bọn họ.

Linh Thác ngũ quan tuấn tú, bộ dáng hai mươi lăm tuổi, làn da tái nhợt, mặc trường bào màu đen, mi tâm có một vầng trăng tròn màu đen, khí chất âm trầm, như là thiên tử Minh giới tuấn tú.

Bề ngoài Tinh Thần Chi Chủ có ba bốn phần tương tự với Linh Thác, cũng là bộ dáng thanh niên, mi tâm in tinh vân óng ánh, trong hốc mắt của hắn, là ánh sao mờ mịt thần bí, không có con ngươi.

So với "Minh giới thiên tử" có cá tính mãnh liệt, Tinh Thần Chi Chủ trong mờ mịt lộ ra đạm mạc, tựa như quy tắc hóa

thân.

Linh Thác lạnh lùng đánh giá phụ thân, "Lão già, ông ở trong linh cảnh tìm hiểu sáu mươi năm, tìm hiểu ra làm sao dung nạp Thái Dương chưa?"

Tinh Thần Chi Chủ giọng điệu bình thản:

"Dung nạp Thái Dương không có đường tắt.

Linh Thác, ta một mực chờ ngươi tiến vào phó bản Thái Dương, Thái âm phù hộ ngươi không bị bói toán, không bị thôi diễn, muốn ở trong hiện thực săn giết ngươi, khó như lên trời.

Nhưng trong phó bản Thái Dương, ngươi chắp cánh khó thoát, trừ phi chủ động từ bỏ tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ, nhưng như vậy, ngươi vẫn như cũ khó thoát khỏi cái chết."

Linh Thác hừ lạnh nói:

"Tôi cho rằng Hư Không sẽ kiên trì một đoạn thời gian nữa, vì để hắn nhìn thấy hi vọng, tôi chủ động cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một món quà lớn, không ngờ hắn vẫn thỏa hiệp."

"Nhưng…" Linh Thác nhếch miệng: "Ông cho rằng tôi chưa làm sẵn dự tính xấu nhất sao?"

Trong không gian bí ẩn tách ra ở bên ngoài hiện thực.

Bầu trời không có mặt trời, cũng không có mặt trăng, sắc trời hỗn độn không rõ xuyên thấu qua tầng mây xám trắng hạ xuống, khiến vùng thiên địa này duy trì trạng thái nửa sáng nửa tối.

Một đám người đứng lặng bên hồ, bọn họ theo thứ tự là Thiên Vương Sợ Hãi mặc âu phục rộng rãi, đeo bông tai màu bạc.

Lão Mike của Câu Lạc Bộ Tửu Thần tóc hoa râm, trong túi cất bầu rượu bằng bạc.

Người đàn ông da trắng âu phục màu đen phối hợp áo sơ mi trắng, cánh tay, cái cổ lộ ra bên ngoài, xăm đầy hình quái vật biến dạng.

Hai vị Huyễn Thần Linh Năng hội mặc áo bào đen đội mũ trùm.

Chương 3048: Kết toán ban thưởng (1)

Hai con rồng cổ có lông bờm màu xanh sẫm, trên vảy tái nhợt có phù văn quỷ dị, con ngươi nằm dọc màu đỏ tươi như đá quý.

Cuối cùng là một bóng người cao lớn cao ba mét, ba đầu tám tay, như là tòa tháp đen.

Cường giả cấp Bán Thần trận doanh Tà Ác, tụ tập ở bên bờ hồ máu.

Ngoại trừ Tu La, Bán Thần khác đều triển lộ ra sự cung kính nhất định.

Các Bán Thần trận doanh Tà Ác trầm mặc chờ đợi, thẳng đến khi trong hồ máu xuất hiện vòng xoáy, vòng xoáy cắn nuốt máu, mực nước nhanh chóng hạ xuống.

Một quả "trứng" màu tím đậm chậm rãi nổi lên mặt nước, hình thể của nó to lớn không gì sánh được, vỏ ngoài thịt màu tím quấn quanh mạch máu, che kín lỗ thoát khí.

Quả trứng lớn màu tím đậm này cắn nuốt máu, bắt đầu rung động như trái tìm.

"Ài ~"

Bên trong quả trứng khổng lồ truyền đến tiếng thở dài, nó chợt vỡ vụn, hóa thành một chùm tia sáng màu tím tráng kiện, xông thẳng lên trời.

Cột sáng màu tím này xuyên qua không gian giới tử, mở ra một ngân hà vô số "sao dày đặc" tô điểm.

Nó trực tiếp đả thông thế giới linh cảnh.

Cột sáng màu tím như là một thanh kiếm, đâm vào thế giới linh cảnh, chôn vùi phó bản linh cảnh dọc đường, dễ như trở bàn tay, vắt ngang không biết bao nhiêu khoảng cách, cuối cùng rơi vào phát ra phó bản linh cảnh ánh sáng màu vàng óng.

- Phó bản Thái Dương!

Phó bản Thái Dương trừ Tinh Thần, Thái âm, không ai có thể đi vào, bị mạnh mẽ xé ra một lỗ hổng.

Trong phó bản Thái Dương, Linh Thác nheo mắt, nhìn ánh sáng màu tím cường thế xuyên qua bầu trời, cười nói:

“Ma chủng ở trong không gian giới tử chờ đợi một thế kỷ, chính là vì hôm nay. phó bản Thái Dương một khi mở ra, liền không khác gì cùng phó bản linh cảnh khác, khác nhau ở chỗ cường độ cấm chế phó bản.”

“Bán Thần không đánh vỡ được cấm chế này, nhưng ma chủng có thể, vị cách của hắn cao hơn Bán Thần.”

“Nếu như tôi có thể thuận lợi đạt được Bảng Công Đức, như vậy hôm nay, tôi sẽ lấy thân phận Thái âm Chi Chủ tranh giành Thái Dương Chi Chủ cùng ông. Trái lại, quyết chiến trận doanh Thủ Tự cùng Tự Do sớm bùng nổ.”

Trong không gian giới tử, theo ma chủng vỡ vụn, mảnh không gian này cũng bắt đầu sụp đổ, bầu trời màu sắc ảm đạm như chiếc gương tan vỡ, mặt đất bày ra “cảm giác vũng bùn” trở về hỗn độn.

Vị tồn tại vô thượng này một thế kỷ trước, hóa thân thiên thạch tới Trái Đất, rốt cuộc trở về thế giới cũ của hắn.

Người đàn ông da trắng mặc âu phục phối áo sơ mi trắng thành kính khom người:

“Cung tiễn ngài, thần linh vĩ đại!”

Sau đó, hắn nhìn về phía các vị Bán Thần, nói: “Thông đạo không gian chỉ có thể tồn tại thời gian rất ngắn, chúng ta nên vào phó bản Thái Dương rồi.”

Hắn dẫn đầu bay lên, dung nhập trong chùm sáng màu tím kéo dài không tiêu tan, trong nháy mắt liền bị “truyền tống” ra ngoài.

Lão Mike, cổ long, Huyễn Thần… Theo sát phía sau, xông vào trong hào quang màu tím.

Tu La nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, cái đầu kia bên trái nhìn Thiên Vương Sợ Hãi, thanh âm trầm thấp như trống:

“Ngươi đưa Ma Nhãn vào phó bản trận chiến Trác Lộc?”

Cái đầu này mắt như chuông đồng, mắt màu đỏ tươi, khi nhìn chăm chú người ta, như là bị vực sâu nhìn chằm chằm.

Thiên Vương Sợ Hãi không tự chủ trong lòng phát lạnh, nhếch miệng:

“Hắn bức thiết muốn chịu chết, ta liền tạo điều kiện cho hắn.”

Cái đầu bên trái của Tu La giọng điệu lạnh nhạt:

“Tín niệm cùng ý chí của hắn so với ngươi còn mạnh hơn, nếu như hắn ở trong phó bản thu được tồn tại vô thượng ưu ái, ngươi sẽ rất nguy hiểm.”

Thiên Vương Sợ Hãi sờ bông tai màu bạc, không quan trọng nhún nhún vai: “Ta rất chờ mong.”

Hai người sau đó lao vào trong cột sáng màu tím.

Thế giới linh cảnh.

Cột sáng màu tím xuyên qua ngân hà, mang theo lực lượng khó thể khống chế, cường thế mở ra phó bản Thái Dương.

Các Bán Thần bên ngoài phó bản cùng nhau tản ra, tránh không kịp.

Hải Hoàng râu quai nón lông mày giật một cái, nói: “Thần linh Minh Ước Tự Do ra tay rồi… Hắn thế mà có thể mở ra phó bản Thái Dương? Lực lượng của hắn đã tích lũy đến trình độ này?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Phó Thanh Huyên ngưng trọng: “Trận doanh Tà Ác muốn sớm mở ra quyết chiến.”

Làm nghề nghiệp đỉnh phong Thám Báo, cô rất dễ dàng đx nhìn thấu dự định của trận doanh Tà Ác, Thái âm Chi Chủ chưa đạt được Bảng Công Đức, Thái Dương áp chế đối với Thái âm lại mạnh hơn Tinh Thần. Một bên khác là Tinh Thần Chi Chủ thâm niên, mưu đồ sáu mươi năm.

Phần thắng của Linh Thác sẽ không quá cao.

Đã như vậy, không bằng sớm mở ra quyết chiến, lực lượng đỉnh cao của hai đại trận doanh tranh đoạt Thái Dương, ở trong phó bản Thái Dương quyết định vận mệnh thế giới.

Suy nghĩ chưa xong, quả nhiên trông thấy từng bóng người quen thuộc, theo cột sáng màu tím tuần tự tiến vào phó bản Thái Dương.

Các Bán Thần tà ác cũng chú ý tới Bán Thần thủ tự bên ngoài phó bản, hoặc cười lạnh một tiếng, hoặc lạnh nhạt nhìn chằm chằm.

Chương 3049: Kết toán ban thưởng (2)

Hai người cuối cùng là Tu La cùng Thiên Vương Sợ Hãi, người sau nhìn Phó Thanh Huyên một cái, khóe miệng nhếch lên, giống như trào phúng giống như khiêu khích cười một tiếng.

Đợi Bán Thần trận doanh Tà Ác tiến vào phó bản Thái Dương, chùm sáng màu tím tiêu tán, cấm chế phó bản Thái Dương xuất hiện một cái khe khổng lồ, đang chậm chạp phục hồi như cũ.

Cơ chế tự chữa trị của linh cảnh đang tái tạo cấm chế của phó bản Thái Dương.

Thấy thế, Khương bang chủ quát to một tiếng: "Vào nhanh đi! Nhanh!"

Hóa thân một luồng lửa, từ trong cái khe chui vào.

"Khó trách Thái Nhất môn chủ bảo chúng ta ở bên ngoài phó bản phòng bị chuyện ngoài ý muốn, hắn đã tính tới…" Trung Đình Chi Chủ bừng tỉnh đại ngộ, sợ Xích Hỏa bang chủ bị tập kích, lao theo vào khe nứt. Tiếp theo là Phó Thanh Huyên, các lão tổ tông linh cảnh thế gia, Hải Hoàng… Tranh nhau tiến vào phó bản Thái Dương.

Bọn họ sau khi tiến vào phó bản, lại qua mấy giây, ngài hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc xuất hiện trước khe hở dần dần khép kín, bên người là một quầng thánh quang.

Trong thánh quang mơ hồ có cô gái uyển chuyển mị hoặc, gương mặt mơ hồ, mái tóc giống như bạch kim như tơ lụa bóng loáng.

"Mị Ma, có vào hay không?" Ngài hội trưởng hỏi.

Trong thánh quang truyền đến giọng nói dịu dàng từ tính, khẽ cười nói: "Không vào, trận doanh Thủ Tự làm sao thắng? Phong Lôi Song Thần đã ngủ say, dựa vào mấy tên tạp nham

kia đánh thắng Bán Thần cấp 11 của Hội Sinh Mệnh Luyện Kim, Câu Lạc Bộ Tửu Thần à?"

"Huống chỉ còn có Tu La tên này…"

Cậu nghe vậy, thở dài nói:

"Ài, không muốn làm công thay Tinh Thần Chi Chủ, gã này, dùng dương mưu tôi không cách nào từ chối."

Hắn giơ tay, búng tay 'Tách', mang theo Mị Ma truyền tống vào phó bản Thái Dương.

Khe hở lập tức khép lại.

Hắn cùng Thần Sắc Đẹp mới xuất hiện ở phó bản Thái Dương đất cằn nghìn dặm, bên tai liền truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Keng, bản đồ linh cảnh Thái Dương Chi Chủ thay đổi độ khó, tạo bản đồ… Keng, bản đồ linh cảnh "Thái Dương Chi Chủ" tạo ra thất bại, một lần nữa tạo ra… Keng, bản đồ linh cảnh "Thái Dương Chi Chủ" tạo ra thất bại, một lần nữa tạo ra… »

Nương theo thanh âm nhắc nhở "tạo bản đồ thất bại" bên tai, cảnh vật trước mắt ngài hội trưởng biến mất, bị một mảng hỗn độn thay thế, tựa như máy tính bị màn hình xanh, TV nhiễu sóng.

Bán Thần hai đại trận doanh toàn bộ chen vào phó bản Thái Dương, tựa như làm linh cảnh sinh ra BUG.

Lại qua mười mấy giây, ngài hội trưởng nghe thấy thanh âm nhắc nhở của linh cảnh có biến hóa:

« Bản đồ linh cảnh Thái Dương Chi Chủ thay đổi độ khó, tạo bản đồ… »

« Tạo bản đồ hoàn tất! »

« Linh cảnh ngài lần này vào là "Trận Chiến Giữa Các Vị Thần", số hiệu:00 »

« Đẳng cấp độ khó: Không biết »

« Loại hình: Nhiều người (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Lập ra Thái Dương Chi Chủ. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 00: Bán Thần hai đại trận doanh tề tụ, bọn họ là ủng hộ riêng ứng cử viên Thái Dương Chi Chủ của mình chiến đấu. Thái Dương bị năm trận pháp vây quanh, phong ấn trong vực sâu, đồng thời khống chế trung tâm năm tòa trận pháp, liền có thể triệu ra Thái Dương ngủ say trong vực sâu, trở thành Thái Dương Chi Chủ. »

« Ghi chú 2: Sau khi trung tâm trận pháp bị thu hoạch được, trận pháp này trong ba ngày không cách nào bị công chiếm nữa. »

…

Đảo Paphos.

« Ban thưởng kết toán… Thu hoạch đạo cụ/vật phẩm: Đàn Chăn Dê Laiya, Thần Quang Minh cầu phúc x3 (tiêu hao phẩm), Cung Tiểu Thần Tình Yêu, Mũi Tên Ái Dục, Mũi Tên Kháng Cự. »

« Thưởng điểm kinh nghiệm:16% »

« Keng! Chúc mừng ngài tấn thăng cấp 8. »

« Keng! Kích hoạt phần thưởng thẻ nhân vật, thưởng đạo cụ: Váy Lụa Mỏng Thần Sắc Đẹp »

« Kết toán xong! 60 giây sau rời khỏi linh cảnh… »

Trên trán Trương Nguyên Thanh hiện ra dấu ấn Thái Dương, Nhật chi thần lực nóng rực bá đạo, như là hồ thủy điện xả lũ, thông qua thẻ nhân vật rót vào trong cơ thể.

Tế bào nhanh chóng chôn vùi, lại nhanh chóng sinh trưởng, tế bào mới sinh thích ứng Nhật chi thần lực cương liệt bá đạo, trở nên càng thêm cường đại, cứng cáp hơn, Nhật chi thần lực có thể chứa đựng tăng lên.

Ngay lúc đó, thức hải Trương Nguyên Thanh vỡ ra một cái khe, ngọn lửa màu vàng nóng rực mãnh liệt tràn vào.

Trước mắt hắn tối đen, chỉ cảm thấy linh hồn đang gặp liệt hỏa thiêu đốt bị thương, thống khổ vượt xa Nhật chi thần lực rót vào cơ thể.

Linh hồn của hắn ở trong ngọn lửa màu vàng tan rã, kéo theo những tinh thần ô nhiễm, tâm tình tiêu cực, cùng các loại cảm xúc vì tư lợi kia đè ép ở đáy lòng thật lâu.

Hắn cắn răng nhẫn nại, nhẫn nại, trong nháy mắt tựa như đã trải qua vô số lần tinh thần sụp đổ, nhưng từ đầu đến cuối chưa thật sự điên cuồng.

Không biết qua bao lâu, hắn bỗng cảm giác linh hồn thích ứng Nhật chi thần lực thiêu đốt bị thương, không thống khổ nữa.

Chương 3050: Kết toán ban thưởng (3)

Sau đó liền phát hiện thức hải đã trong suốt, lấp lóe ánh nắng trong suốt tinh khiết.

Hắn tự nhiên mà vậy, nắm giữ kỹ năng mới —— Dương Thần! Dương Thần là kỹ năng mới đạt được sau khi tấn thăng cấp 8, linh hồn của hắn không còn sợ lôi điện cùng Nhật chi thần lực, không còn thuộc về phạm trù âm vật, cũng có thể tồn tại lâu dài, chỉ cần còn có thể thổ nạp Nhật chi thần lực, Dương Thần liền có thể một mực sống sót, trường sinh cửu thị.

Mặt khác, Dương Thần có thể làm thành USB nối với bên ngoài, mở rộng số lượng dự trữ Nhật chi thần lực.

Lúc cấp 7, Nhật chi thần lực chỉ có thể chứa đựng ở trong thân thể, thân thể tử vong, linh hồn liền không còn là Thần Nhật Du, bởi vì không cách nào sử dụng Nhật chi thần lực nữa.

Nhưng sau khi học được kỹ năng "Dương Thần" này, linh hồn chính là một bộ thân thể khác, cũng có thể chứa đựng Nhật chi thần lực.

Tổng lượng Nhật chi thần lực lập tức tăng vọt gấp đôi.

Tổ hợp Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần, thời gian duy trì cũng tăng trưởng gấp đôi, không cần lo lắng hao hết Nhật chi thần lực nữa. Ngoài ra, trình độ tinh thuần của Nhật chi thần lực cũng có tăng lên, phẩm chất trở nên cao hơn.

Trương Nguyên Thanh cảm thụ được Nhật chi thần lực vận chuyển mạnh mẽ, phi thường hài lòng, nếu cứ phải nói có bất mãn gì, chính là chưa thu hoạch được kỹ năng lực phá hoại siêu mạnh.

Bản chất Dương Thần là USB cắm ngoài, hoặc là mang theo sạc dự phòng.

Chẳng qua, theo học Tam Đạo sơn nương nương, hắn đối với điều này sớm có đoán trước, lão mõ từng nói, đặc điểm của Nhật chi thần lực là bá đạo, lực lượng bá đạo không cần lòe loẹt.

Nhật quang phổ chiếu, vạn vật đều cháy khét.

“Chờ trở về hiện thực, liền có thể giải trừ bộ phận phong ấn của trái tim Huyễn Thần, thu hoạch được năng lực Hư Vô Giả cấp 8.” Trương Nguyên Thanh tràn ngập chờ mong, cảm thấy mình cách ngai báu Thái Dương Chi Chủ, lại gần thêm một bước.

Sau đó, hắn mở ra hòm đồ, lấy ra “Thần Quang Minh cầu phúc”, là ba mũi tên hoàng kim.

Mũi tên hoàng kim đại tư tế sử dụng.

Ba mũi tên hoàng kim này là Thần Quang Minh từng khai quang, đối với cường giả cấp Bán Thần trở xuống, có sát thương mạnh mẽ, Chúa Tể đỉnh phong trúng một mũi tên, cũng phải bị thương nặng.

Cấp 9 trở xuống, trừ phi giống như hắn có các loại đạo cụ phòng ngự, nếu không chắc chắn phải chết không nghi ngờ.

Một món đạo cụ khác Váy Lụa Mỏng Thần Sắc Đẹp, là đạo cụ công năng mạnh mẽ, nhưng làm đàn ông phi thường xấu hổ.

Tác dụng của nó là chuyển đổi giới tính, mặc vào váy sa mỏng, thu hoạch được sức quyến rũ không có gì sánh kịp, đạt tới hiệu quả khiến kẻ địch thương hương tiếc ngọc.

Nếu là đấu pháp cấp tiến chút, có thể dẫn dụ kẻ địch hoan du, từ đó lấy phương thức thanh toán thù lao điều khiển kẻ địch, năng lực đòi lấy thù lao sẽ không theo cởi xuống váy sa mỏng mà biên mất.

“Ma Quân tại sao có thể có đồ chơi này, mình hình như phát hiện bí mật không thể cho ai biết của Ma Quân rồi.” Trương Nguyên Thanh nhịn không được lảm nhảm, “Mình chắc chắn sẽ không dùng đạo cụ này, nhưng không thể giữ nó ở bên người, thời khắc sống chết trước mắt, nói không chừng liền không có hạn cuối, tặng người đi, ừm, tặng cho Annie.”

Thứ này thậm chí cũng không thích hợp để ở nhà kho bang phái.

Lúc này, bầu trời trong xanh bỗng đảo qua từng vòng gợn sóng màu vàng, như là sóng biển dập dờn trên trời xanh.

Phản ứng đầu tiên của Trương Nguyên Thanh: Lão mõ sắp tới? !

Mỗi lần lão mõ buông xuống phó bản, đều là cảnh tượng này.

Nghĩ lại, không đúng, mình lại chưa kêu gọi cô ấy, cô ấy không có khả năng ở trong thế giới phó bản mênh mông, tìm được mình tiến vào phó bản của đại khu thứ nhất.

Đang lúc nghỉ hoặc, tầm mắt bắt đầu xuất hiện gợn sóng, Trương Nguyên Thanh vội vàng quay đầu, có chút không nỡ, có chút bất đắc dĩ nhìn Monya cùng Sektiya một lần.

Sau đó biến mất ở trong phó bản.

…

Hoàn Thành cao ốc.

Trong một gian phòng nghỉ cấp cao có cửa sổ lớn, Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở bên bàn sách cạnh cửa sổ.

Hắn sau khi nhìn quét xung quanh một lần, cầm lên điện thoại bàn trên bàn sách, thuần thục bấm điện thoại phòng làm việc của Annie.

Điện thoại Annie không ai nghe, mấy giây sau, gọi cho phụ tá của cô.

“Nói cho Annie, tôi đã trở về, bảo cô ấy chuẩn bị đồ ăn cùng quần áo.” Trương Nguyên Thanh nói xong, cúp điện thoại, đi vào phòng tắm.

Tiếng nước “ào ào” rất nhanh vang lên.

Trương Nguyên Thanh cuốn đi hết thảy vết máu, tro bụi trên người, về phần tình yêu say đắm cùng không nỡ bỏ đối với Monya cùng Sektiya, chỉ có thể chôn sâu trong lòng, dựa vào thời gian pha loãng.

Mũi Tên Ái Dục của Cupid, danh xưng có thể khiến người ta thu hoạch tình yêu vĩnh hằng, nhưng trên đời không có vật nào là vĩnh hằng, huống chi là tình yêu loại tiêu hao phẩm thời gian bảo hành rất ngắn này.

Tắm rửa xong, hắn quấn khăn tắm trở lại bên cạnh bàn, rút ra điện thoại cắm sạc pin, mở ra phần mềm chat.

Chương 3051: Kinh hãi (1)

Sau đó liền thấy hai tin tức, một cái đến từ cung chủ: « Nhàm chán, không có việc gì làm, chị vào phó bản nha. »

Một cái đến từ Ma Nhãn Thiên Vương: « Tôi dự định về Binh Chủ giáo, không đến cấp 9 không xuất quan, chớ quấy rầy! Nếu như tôi chết trong phó bản bang phái, cậu phải kéo dài tiếp tín ngưỡng nguyện vọng của tôi. »

Cung chủ cùng Ma Nhãn cũng vào phó bản rồi? Trương Nguyên Thanh có chút cảm động.

Hắn sau đó ở trong group "Người Chết Trở Về" phát tin:

"Tôi trở về rồi!"

Tôn Miểu Miểu thánh bàn phím lướt mạng mọi lúc, lập tức sủi bọt ở trong nhóm: "Nhanh như vậy? Cậu cấp 9 rồi? !"

Đẳng cấp dừng lại ở Thánh Giả cảnh, cô vô duyên với trung tâm quyền lực của Người Chết Trở Về, chỉ biết Nguyên Thủy Thiên Tôn dự định trùng kích cấp 9, không thành công thì xả thân.

Về phần tình báo cơ mật Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn lợi dụng Tam Tài Đan trùng kích cấp 9, cô không biết.

Anh Gà Đỏ: "Hầu Tái Lôi Hầu Tái Lôi! Chúc mừng bang chủ, chúc mừng bang chủ. Bang chủ thiên phú tuyệt luân, nghiền ép Nguyên Soái, treo lên đánh Ma Quân."

Bây giờ là trung tuần tháng 2, từ phó bản giết chóc trung tuần tháng 12 tấn thăng Thần Nhật Du, đến nay chỉ hai tháng, hai tháng tấn thăng cấp 9, có thể xưng tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả, tuyệt đối phá kỷ lục của Ma Quân cùng Nguyên Soái.

Triệu Thành Hoàng cùng Thiên Hạ Quy Hỏa trầm mặc nhìn màn hình, tâm tư gõ chữ nói chuyện cũng mất.

Một số thời khắc, cho dù là anh em đồng sinh cộng tử, cũng sẽ nhịn không được sinh lòng ghen ghét —— Có thể khóa tài khoản này không!

« Nguyên Thủy Thiên Tôn: Còn chưa đâu, vừa tấn thăng cấp 8. »

Nhìn thấy dòng trả lời này, Triệu Thành Hoàng, Thiên Hạ Quy Hỏa cùng Tôn Miểu Miểu đều như trút được gánh nặng.

Vậy mới hợp lý chứ!

Anh Gà Đỏ thu hồi một tin nhắn

« Nguyên Thủy Thiên Tôn:@ Quan Nhã, Tiểu Phó có phải còn chưa ra khỏi phó bản bang phái hay không? »

« Quan Nhã: Không chỉ hắn, Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng chưa đi ra. »

Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng theo lão đại vào phó bản bang phái rồi? Lão đại không phải nói hắn muốn một mình hưởng kinh nghiệm sao, cho nên mình mới đi phó bản nghề nghiệp Ái Dục… Trương Nguyên Thanh ngẩn người.

« Thiên Hạ Quy Hỏa: Sau khi cậu vào phó bản, Hạ Hầu Ngạo Thiên liền mất tích, chúng tôi gọi điện thoại Hạ Hầu gia hỏi thăm, mới biết được hôm đó cậu vào phó bản, Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng tiến vào phó bản gia tộc. »

Nhân vật chính cả đời háo thắng! Trương Nguyên Thanh im lặng lẩm bẩm.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu với các Thánh Giả bang phái, hắn nghe thấy tiếng đập cửa.

“Vào đi!” Hắn đưa ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào.

Chốt cửa “Răng rắc” bị vặn ra, Annie mặc vest nữ sĩ tinh tế, một tay bưng khay đi vào, trong khay đặt một bộ quần áo thể thao rộng rãi. “Ngài Nguyên Thủy, tốc độ ngài chinh phục đảo Paphos, so với bộ trưởng dự liệu còn nhanh hơn.” Mắt cô lấp lánh lóe sáng, quyến rũ nói. “Đi ra sớm chín ngày!”

Trương Nguyên Thanh cảm khái nói: “Nguy cơ của đảo Paphos nén hết vào trong năm sáu ngày, tiết tấu nhanh hơn tôi tưởng tượng, độ khó so với tôi nghĩ còn cao hơn, thiếu chút nữa không về được.”

Annie khó nén được tò mò, truy hỏi: “Phó bản đảo Paphos tồn tại hơn ba mươi năm, chưa bao giờ bị chinh phục, ngài Nguyên Thủy, bằng vào chức vị của tôi là không có tư cách biết phương án phó bản, ngài có thể phá lệ vì tôi một lần không?”

Cô không tự chủ ở trong giọng nói làm nũng, xen lẫn mị hoặc.

“Đảo Paphos phó bản này, biết phương án cũng vô dụng, đối với nghề nghiệp Ái Dục không am hiểu chiến đấu mà nói, nó chính là đầm rồng hang hổ, hội trưởng các người lúc còn trẻ vào đảo Paphos, hơn phân nửa cũng phải đắp chiếu.” Trương Nguyên Thanh ngoài miệng nói như vậy, vẫn nói một lần đại khái tuyến kịch bản của đảo Paphos.

Nhưng liên quan tới thù hận của Thần Sắc Đẹp cùng Thần Quang Minh, thân phận Thần Quang Minh, tình báo cơ mật quá cao cấp, mập mờ lướt qua.

Annie nghe mà trợn mắt hốc mồm, nếu như là cô, có lẽ ngày đầu tiên đã không sống nổi, không, ngày đầu tiên đã yêu dê đực.

Đơn giản đáng sợ!

Trương Nguyên Thanh mở hòm đồ, lấy ra “Váy Lụa Mỏng Thần Sắc Đẹp” ném cho Annie: “Tặng cho cô.”

Annie mờ mịt tiếp nhận, tập trung tinh thần đọc tin tức vật phẩm, mấy giây sau, tay của cô khẽ run rẩy, rõ ràng không chiến đấu, không uống rượu, trái tim lại điên cuồng đập thình thịch, gương mặt xinh đẹp dâng lên một mảng ửng đỏ.

Một món đạo cụ phẩm chất Chúa Tể, lại là phẩm chất cao đẳng.

Nó có thể gia tăng sức quyến rũ nghề nghiệp Ái Dục, tăng số lượng bạn lữ “điều khiển”, nó còn có thể làm đàn ông biến thành phụ nữ, lại có được năng lực hoan du.

Công năng chuyển đổi giới tính cực kỳ khan hiếm.

Annie kích động ngẩng đầu lên, “Ngài Nguyên Thủy, ngài rốt cục tiếp nhận tôi sao, tôi có thể trở thành người tình của ngài rồi?”

Nếu như không phải muốn đặt cô vào hậu cung, cớ sao tặng đạo cụ trân quý như thế?

Chương 3052: Kinh hãi (2)

Đổi là trước kia, Trương Nguyên Thanh sẽ còn giải thích một phen, sau khi trải qua phó bản Hiệp Hội Thần Sắc Đẹp, hắn không quan trọng nữa.

Hiểu lầm thì hiểu lầm, không cần giải thích, hào hứng tới, liền rung giường một cái, không có ý nghĩ phương diện này, đến lúc đó nói một câu: Không có hứng, hôm nay mệt quá.

Cũng liền qua loa cho xong.

Giải thích là chuyện cậu bé mới làm ra, đàn ông trưởng thành trước sau không giải thích, luôn khống chế quyền chủ động.

"Thùng thùng!"

Tiêng đập cửa vang lên, Annie mỉm cười nói: "Cơm trưa tôi đặt tới rồi."

Cô thu đạo cụ vào hòm đồ, lắc bờ mông tròn gợi cảm đầy đặn đi về phía cửa.

Đứng ngoài cửa chính là bộ trưởng ngoại giao Diana.

"Bộ trưởng?" Annie ngẩn người.

Diana dung nhan tuyệt đẹp bao phủ lo lắng, ánh mắt ngưng trọng, đã mất đi mây trôi nước chảy cùng thành thục tài trí ngày thường.

"Annie, cô đi ra ngoài trước, tôi có lời cần nói với ngài Nguyên Thủy." Diana nghiêng người, nhường đường.

Annie quay đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần, thấy hắn không tỏ thái độ, liền nói ngay: "Vâng!"

Lướt qua Diana, đi ra khỏi phòng.

Trương Nguyên Thanh ánh mắt thâm trầm nhìn người đẹp thành thục, ngữ khí trở nên nghiêm túc: "Bộ trưởng Diana, cô tựa như sắp mang đến cho tôi tin tức xấu."

Hắn qua nét mặt, ngôn ngữ cơ thể cùng trong cảm xúc của Diana, cảm giác được tính nghiêm trọng cùng tính hỏng bét của vấn đề.

Diana quay người đóng cửa, ngồi xuống sofa, thở dài nói:

"Phó bản Thái Dương đã mở ra, Bán Thần hai đại trận doanh thủ tự cùng tà ác, đều đã tiến vào trong phó bản Thái Dương."

Phó bản Thái Dương mở ra rồi? Trương Nguyên Thanh giật nảy cả mình: "Ngài hội trưởng không chống đỡ được áp lực à?"

Diana gật đầu, "Tinh Thần Chi Chủ ở vài ngày trước tổ chức hội nghị Bán Thần, đưa ra hai phương án: Săn giết hai vị hội trưởng, đoạt được mảnh vỡ La Bàn Quang Minh; Sớm mở ra trận doanh quyết chiến. Ài, vì đại cục, hắn chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp. Cậu hẳn là biết, kéo dài chỉ là kế hoãn binh, vốn cũng không có khả năng dùng đến cuối cùng, cái này không trách hắn."

Trương Nguyên Thanh ngồi sững sờ ở ghế sô pha, vẻ mặt hắn có chút mê mang, có chút mất hứng.

Cậu cuối cùng vẫn không chống đỡ được áp lực.

Như vậy, ngai báu Thái Dương Chi Chủ đã hoàn toàn vô duyên với hắn.

Lập tức có loại cảm giác cố gắng hơn nửa đời người, lại lấy giỏ trúc mà múc nước công dã tràng buồn vô vớ, cùng sau khi đánh mất mục tiêu, mê mang không biết làm sao.

Vui sướng cùng phấn chấn vượt qua phó bản đảo Paphos không còn sót lại chút gì.

Qua mấy phút đồng hồ, Trương Nguyên Thanh ổn định cảm xúc, nhìn về phía mợ trẻ thành thục xinh đẹp: "Hai người bọn họ cũng vào phó bản rồi?"

"Đây là tất nhiên." Diana cho trả lời chắc chắn khẳng định, nói: "Ông cậu của cậu trước khi vào phó bản Thái Dương, cố ý đi tìm tôi, căn dặn tôi nói cho cậu sự việc, cũng bảo tôi thuật lại một câu."

Trương Nguyên Thanh nhìn cô, "Hi vọng không phải an ủi hoặc cổ vũ."

"Cậu đoán đúng, đúng là cổ vũ." Diana nói khẽ: "Hắn nói, phó bản Thái Dương trong ngắn hạn sẽ không kết thúc, Bán Thần chém giết kéo dài gian khổ, cậu còn có thời gian, làm điều chính mình nên làm."

Nghe vậy, nội tâm uể oải mê mang của Trương Nguyên Thanh, lại cháy lên hi vọng.

Câu cổ vũ này tương đối hữu dụng.

Cậu chưa cho ra thời gian rõ ràng, nhưng hắn biết tình huống cháu trai mình, nếu cảm thấy thời gian còn đủ, còn tồn tại hi vọng, vậy nói rõ Bán Thần hỗn chiến có thể dài đằng đẵng.

Ít nhất sẽ không ở trong vòng vài ngày quyết ra thắng bại.

Trong đầu Trương Nguyên Thanh yên lặng tính toán:

"Mình bây giờ đã cấp 8, tiếp theo, muốn thăng cấp nhanh chóng, vào phó bản là không thể nào, Bán Thần hỗn chiến kéo dài nữa, cũng không thể mấy tháng đi. Đường tắt nhanh chóng tấn thăng duy nhất là luyện chế Tam Tài Đan."

"Tài liệu chính của Tam Tài Đan có thể lựa chọn quá ít, hoặc là cướp đoạt Thần Nhật Du trong phó bản Thái Nhất môn, hoặc là săn giết hộ pháp Ám Dạ Mân Côi."

Hai con đường này đều có rất nhiều phiền phức, cần sắp xếp cẩn thận tỉ mỉ.

Phương án một: Từ phó bản Thái Nhất môn đi săn Thần Nhật Du.

Ưu điểm: Mục tiêu rõ ràng.

Khuyết điểm: Chỉ có thể vào phó bản đi tìm, không mang đến trong hiện thực được, bởi vậy cần mang Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng nhau vào phó bản; chinh phục phó bản tốn thời gian tốn sức; Trưởng lão Thái Nhất môn chưa chúrac đồng ý; Tinh Thần Chi Chủ có xác suất ở trong phó bản thiết kế hại mình.

Phương án hai: Đi săn hộ pháp Ám Dạ Mân Côi.

Ưu điểm: Tính an toàn cao.

Khuyết điểm: Khó tìm!

Điều kiện tiên quyết các Bán Thần của trận doanh Tà Ác tụ tập ở phó bản Thái Dương, hắn muốn săn giết hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, Chúa Tể đỉnh phong cũng không lưu được người.

Xác xuất thành công cao, tính an toàn cao.

Đáng tiếc khuyết điểm duy nhất chính là khuyết điểm trí mạng, căn bản tìm không thấy người.

Thật ra nếu có biện pháp khóa chặt vị trí các hộ pháp Ám Dạ Mân Côi mà nói, phương án hai không thể nghỉ ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Chương 3053: Tìm người (1)

Mắt Trương Nguyên Thanh sáng lên: "Phân bộ New York có một món đạo cụ loại quy tắc, gọi là Con Mắt Bầu Trời, đưa vào ID linh cảnh, liền có thể ở trong phạm vi một tòa thành thị, tìm kiếm được chuẩn xác nhân vật mục tiêu, có thể dùng nó để khóa chặt vị trí hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi."

Nhưng rất nhanh, hắn thất vọng lắc đầu.

Các hộ pháp có Thái âm phù hộ, xác suất lớn đến từ Thái âm của Linh Thác, mà vị cách Thái âm cao hơn đạo cụ loại quy tắc, Con Mắt Bầu Trời không có khả năng nhìn thấu Thái âm ẩn nấp phù hộ.

Trên đời có lực lượng nào có thể khắc chế Thái âm ẩn nấp?

Im lặng suy tư, Trương Nguyên Thanh chợt lóe lên linh quang, nghĩ đến một biện pháp, biện pháp có thể khắc chế Thái âm phù hộ.

"Ngài hội trưởng còn bảo tôi giao đạo cụ này cho cậu."

Tiếng của Diana cắt ngang suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh, hắn theo tiếng nhìn lại, vị bộ trưởng ngoại giao này lấy ra một cái la bàn tròn to cỡ bàn tay.

Mặt la bàn khắc chu thiên tinh đấu, âm dương bát quái, cùng khoa đẩu văn (chữ nòng nọc) dày đặc, chỉ nhìn một chút, cũng làm người ta váng đầu hoa mắt, ý thức lâm vào hỗn độn.

Thân là Thần Nhật Du, Trương Nguyên Thanh hoàn toàn không bị ảnh hưởng, đánh giá phù văn mặt la bàn: "Đạo cụ quan tinh? Không, so với Đại La Tinh Bàn của tôi còn tinh vi hơn vô số lần."

"Đây là ngài hội trưởng dùng mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, hướng vị Tinh Thần Chi Chủ kia đổi lấy đạo cụ loại quy tắc." Diana nói.

Trương Nguyên Thanh mừng rỡ, hứng thú, cầm la bàn đồng nặng trịch, đọc lấy tin tức vật phẩm:

« Tên: Quy Bối Đồ »

« Loại hình: Công cụ »

« Công năng: Thôi diễn »

« Giới thiệu: Bộ kiện tạo thành Hà Đồ Lạc Thư, Quy Bối Đồ sinh ra ở thời kỳ thượng cổ, đối ứng chư thiên tinh đấu, ngầm hợp với âm dương bát quái, có thể đoán trước được tình thế diễn biến một thời gian ngắn trong tương lai, nội dung dự đoán không cách nào bị quấy nhiễu, không cách nào bị bí ẩn, không cách nào bị lừa dối. »

« Ghi chú: Thường nói, quá tam ba bận, quá tam tất hung! »

Sau khi xem xong thuộc tính vật phẩm, Trương Nguyên Thanh thu Quy Bối Đồ vào hòm đồ, hoàn thành nhận chủ, khi lại rút ra, tự nhiên mà vậy khống chế công năng cùng trả giá của Quy Bối Đồ.

Quy Bối Đồ có thể đoán trước lành dữ tương lai trong vòng mười lăm phút, cũng lấy hình thức hình ảnh hoàn chỉnh phản hồi cho chủ nhân. Hình ảnh sẽ không xuất hiện vấn đề loại hình đoạn ngắn, mơ hồ, tiên đoán lệch.

Ví dụ, trong mười lăm phút, Trương Nguyên Thanh sẽ bị các người đẹp Hiệp Hội Mỹ Thần sủng hạnh, đây là lành! Ai sủng hạnh hắn, mấy người cùng nhau, từ cởi quần áo đến mặc áo mưa, từ squat đến nâng mông, quá trình chi tiết rõ ràng hết.

Hình ảnh dự đoán, sẽ không bị bất cứ lực lượng nào quấy nhiễu, lừa dối cùng che đậy, trừ phi vị cách đối tượng dự đoán là Bán Thần.

Giai đoạn Chúa Tể, cho dù là Chúa Tể đỉnh phong, cũng không cách nào ảnh hưởng hình ảnh dự đoán.

Trả giá của Quy Bối Đồ là: Dự đoán mỗi ba lần, lúc lần thứ tư, sẽ mang đến điềm đại hung cho chủ nhân.

Điềm đại hung không đại biểu nhất định phải chết, lợi dụng thủ đoạn giữ mạng thích đáng, có thể giảm xuống nguy hiểm, giữ được tính mạng.

“Đồ tốt nha, đề cao tỉ lệ cho phép sai lầm, thứ yêu thích của người chơi cao cấp!” Trương Nguyên Thanh yêu thích không buông tay, Quy Bối Đồ có thể để cao tỉ lệ sinh tồn của phó bản cấp S trên diện rộng.

Dù sao phó bản cấp S gần như không có tỉ lệ cho phép sai lầm, sai một lần chính là khác biệt của sống với chết.

Nhưng nếu có thể sai ba lần, kết cục có thể sẽ khác trước.

Ài, cho sớm mình hai tháng, mình bây giờ nói không chừng đã cấp 9… Trương Nguyên Thanh tiếc hận lắc đầu, có loại cảm giác bị vận mệnh trêu đùa.

Lúc cần nó, nó chưa từng xuất hiện.

Khi đại thế đã mất, nó đến!

Cũng có khả năng bị Thái Nhất môn chủ trêu đùa! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lầu bầu.

Hắn thu Quy Bối Đồ, nói: “Bộ trưởng Diana, tình huống đảo Paphos, tôi đã nói hết cho Annie, cô có thể sáng tạo phương án, mặc dù tôi cảm thấy phương án không có ý nghĩa gì. Việc nơi đây xong rồi, tôi đi trước.”

Búng tay ‘Tách’, hóa thành ánh sao tiêu tán.

…

Bang New York, phân bộ Thiên Phạt.

Phòng làm việc quan kiểm sát thủ tịch, Địch Thái mặc áo khoác lông chồn màu đen, bắt chéo hai chân, ngồi ở ghế sô pha da thật, trong tay lắc một ly nước.

Nữ trợ lý An Điệp Kỳ đường chân tóc hơi cao bê một chồng tư liệu, giọng điệu trầm ổn, chậm rãi mà nói:

“Trừ hạng mục trên đây, tất cả ích lợi của phân bộ Thiên Phạt ở bang New York, công ty của chúng ta đều cầm 5% hoa hồng, nếu như ngài đồng ý, ông chủ lớn hôm nay có thể nhậm chức.”

Wiene Berent nghe cũng không nghe, cũng mặc kệ nữ trợ lý, nhìn về phía Địch Thái lay động ly pha lê dày nặng, nói:

“Yêu cầu của các người tôi sẽ không đáp ứng, khẩu vị quá lớn, tổng bộ sẽ không đồng ý, tôi cảm thấy những thứ này không

có ý nghĩa, chờ cậu vào làm việc ở phân bộ bang New York, trở thành bộ trưởng bộ chấp hành…”

Chương 3054: Tìm người (2)

Cô ám chỉ: “Có rất nhiều cơ hội kiếm tiền.”

Cô hôm nay hẹn gặp Địch Thái, là đại biểu tổng bộ Thiên Phạt mời hắn vào làm việc, trở thành quan chấp hành thủ tịch của bang New York.

Trải qua tai nạn điểm đạo đức biến mất, Bán Thần vây giết Hải Hoàng, thế lực phía quan phương của bang New York gặp đả kích có tính hủy diệt, trong hơn hai tháng, linh cảnh hành giả tầng trung tầng thấp từ từ bổ sung trở về. Nhưng đầu sỏ cấp Chúa Tể, tổng bộ Thiên Phạt từ đầu đến cuối chưa tìm được nhân tuyển thích họp.

— Phong Lôi Song Thần bùng nổ, khiến tổng bộ Thiên Phạt tổn thất nặng nề. Lúc này, Địch Thái từ trong phó bản cấp S trở về, tấn thăng cấp 8, thực lực tăng vọt tiến vào tầm mắt của Thiên Phạt.

Sau khi sơ bộ tiếp xúc, Địch Thái biểu hiện ra mục bằng lòng gia nhập Thiên Phạt, vậy mới có đàm phán hôm nay.

“Không giống nhau!” Địch Thái nhấp một ngụm Whisky, cười nói: “Tổng bộ đáp ứng cho đồ vật, là thu nhập hợp pháp hợp lý, lợi dụng chức vụ thu hoạch lợi ích là phi pháp, dễ dàng bị tính sổ sau này.”

Wiene lạnh lùng nói:

“Tổng bộ hôm nay có thể cho cậu, ngày mai liền có thể thu hồi, đừng trông cậy vào danh dự của chính khách. Trái lại, ích lợi không thể lộ ra ngoài ánh sáng thường thường là quy tắc ngầm, chỉ cần vị cách của cậu vẫn còn, không có ai sẽ động tới cậu.”

Địch Thái nghĩ nghĩ, nhún vai nói: “Cô đã thuyết phục tôi.”

Lúc này, hai người cùng nhau nhìn về phía một hướng khác của phòng làm việc, nơi đó dâng lên ánh sao sáng chói, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong ánh sao đi ra.

Địch Thái và Wiene thấy người tới là hắn, cảm xúc căng thẳng được thả lỏng.

Wiene cười nói: "Sao cậu lại tới đây? Nghe nói cậu một tháng trước, đi tổng bộ Hiệp Hội Mỹ Thần ở Chicago, nhanh như vậy đã từ trong phó bản đi ra?"

Đối với vị kỳ tài ngút trời này của đại khu thứ hai, cô vô cùng có hảo cảm, coi là bằng hữu.

Trương Nguyên Thanh nhận Cola lạnh do An Điệp Kỳ đưa tới, cười nói:

"Thiên Phạt quả nhiên tin tức linh thông, tôi mới từ phó bản bang phái Hiệp Hội Mỹ Thần đi ra, đã cấp 8 rồi!"

Cấp 8… Wiene cùng Địch Thái vẻ mặt ngẩn ngơ, có chút thất thần.

Bọn họ mặc dù tuổi trẻ, nhưng trở thành linh cảnh hành giả đã nhiều năm, ở trong linh cảnh chìm nổi nhiều năm mới có đẳng cấp giờ này ngày này, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ dùng một năm.

Chênh lệch trong đó, khó mà dùng lời lẽ mà nói rõ được.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt trầm ngưng, trở nên càng thêm trầm ổn xuất chúng, ánh mắt Wiene hoảng hốt một phen, nhớ tới người tình yêu nhất.

Năm đó hắn cũng hăng hái như vậy, bây giờ đã ở dưới suối vàng.

"Nhìn thấy cậu là bực mình!" Địch Thái bĩu môi, buông xuống ly pha lê dày nặng, "Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước."

"Tôi là tới tìm anh." Trương Nguyên Thanh liếc hắn một cái.

"Tìm tôi?" Địch Thái chỉ mình, vẻ mặt không tin: "Cậu đến phân bộ Thiên Phạt tìm tôi? Cậu có phải lắp trang bị định vị ở trên người của tôi hay không."

Trương Nguyên Thanh chưa trả lời, lấy ra một cái hộp nhạc, mở ra nắp hộp, để âm thanh "róc rách" giống như suối chảy quanh quẩn ở văn phòng.

Sau khi bố trí xuống kết giới cách âm, hắn nói:

“Ngài Kỵ Sĩ, tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện, nhưng không biết anh có thể làm được hay không?”

“Hỗ trợ thì giúp một tay, nửa câu sau có thể không nói, nghe giống như đang gây hân với tôi.” Địch Thái một lần nữa ngồi xuống, cầm lấy ly pha lê nhấp một ngụm: “Nói trước, chuyện quá nguy hiểm tôi không làm.”

Tinh thần Kỵ Sĩ của anh đâu? Trả lời chính xác không phải là: Thân là Kỵ Sĩ, chuyện lên núi đao xuống vạc dầu cứ việc nói, tôi làm việc nghĩa quyết không chối từ!

Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, mặt ngoài trầm ổn trấn định: “Tôi muốn đi săn hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, nhưng bọn họ có Thái âm bí ẩn phù hộ, không cách nào khóa mục tiêu.”

“Tìm người à?” Địch Thái nhìn về phía Wiene, “Nếu tìm người, cậu nên nhờ bộ trưởng Wiene giúp đỡ, New York có một món đạo cụ loại quy tắc tên là Con Mắt Bầu Trời, cậu cũng từng làm việc ở nơi này, chính cậu rõ.”

Wiene lắc đầu: “Con Mắt Bầu Trời là đạo cụ loại quy tắc cấp Chúa Tể, nhưng theo tôi biết, các hộ pháp Ám Dạ Mân Côi có Thái âm Chi Chủ bí ẩn phù hộ, vị cách quá cao, Con Mắt Bầu Trời cũng không tìm thấy.”

Nếu như Con Mắt Bầu Trời có thể tìm được các hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, Ngũ Hành minh đã sớm mượn đi.

Địch Thái hướng hắn ném ánh mắt “đạo cụ loại quy tắc cũng không được, chẳng lẽ tôi có thể giúp một tay”.

Trương Nguyên Thanh nói: “Tôi có một ý tưởng, nhưng cần làm rõ hai chuyện trước. Một, sau khi có vật phẩm kia, lực lượng quy tắc của anh, có thể phủ khắp toàn cầu hay không? Hai, trình độ khống chế của anh đối với vật phẩm kia, có thể làm được điểm ấy hay không?”

“Có thể là có thể, cậu muốn làm cái gì?” Địch Thái vẻ mặt cảnh giác.

“Tôi cần ngươi chế định quy tắc: Trong phạm vi toàn cầu, tất cả mọi người đều không được thực hiện Thái âm phù hộ.” Trương Nguyên Thanh nói ra ý nghĩ to gan của mình.

Chương 3055: Tìm người (3)

“Cút đi!” Địch Thái từ chối không chút do dự đối với ý nghĩ to gan của hắn: “Cậu là muốn để tôi chết? Tôi chỉ là Chúa Tể, có tài đức gì hạn chế Bán Thần.”

Bình thường mà nói, Kỵ Sĩ chế định quy tắc, không có khả năng hạn chế tồn tại vị cách cao hơn bản thân, nhưng cũng sẽ không phải chịu cắn trả, cùng lắm là vô hiệu.

Nhưng hắn có áo giáp Thánh Kỵ Sĩ lại khác, đó là Bán Thần vật phẩm, là quyền hạn nhân viên quản lý, là có thể thành công… Nhưng đây cũng không phải chuyện tốt, áo giáp vị cách đủ rồi, người sử dụng nó vị cách lại không đủ.

Kết quả chỉ có thể là Bán Thần bị hạn chế một chút, sau đó hắn bị cắn trả mà chết, trở về linh cảnh.

“Nếu như tôi nói cho anh, Bán Thần đều tiến vào phó bản rồi thì sao.” Trương Nguyên Thanh nói.

Địch Thái do dự một phen, “Như vậy, chỉ là tiêu trừ lực lượng Bán Thần để lại ở hiện thực, tôi có thể sẽ nhận thương tổn cực lớn, nhưng không có nguy hiểm tính mạng, nhưng tôi tại sao phải mạo hiểm vì cậu?”

Trương Nguyên Thanh gọn gàng dứt khoát nói: “Hai món đạo cụ phẩm chất Chúa Tể.”

Địch Thái đứng dậy, nắm tay hắn: “Anh em tốt, lên núi đao xuống vạc dầu, tôi đều không chút do dự.”

“Anh thật là một Kỵ Sĩ tốt!” Trương Nguyên Thanh bĩu môi, “Đạo cụ cho anh sau.”

Chỉ cần thành công săn các hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, đạo cụ phẩm chất Chúa Tể không phải chỉ hai món.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Wiene, nói: “Tôi muốn mượn dùng Con Mắt Bầu Trời, cần trả thù lao gì?”

“Không cần thù lao.” Wiene cười nói: “Tôi có thể tự chủ trương, cho cậu mượn Con Mắt Bầu Trời, chỉ cần tổng bộ không biết là được. Cậu duy nhất cần cảnh giác chính là, không có khả năng đánh mất.”

“Ngài thật sự là vị cấp trên khẳng khái.” Trương Nguyên Thanh khom người nói.

Hắn biết Wiene là đang lấy lòng, lời nói này là đang nói cho đối phương biết, tình cảm quá khứ sẽ không quên.

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Thư phòng của Phó Thanh Dương, Trương Nguyên Thanh ngồi trước máy vi tính, đăng nhập tài khoản của Phó Thanh Dương, dùng quyền hạn đẳng cấp cao nhất, tra duyệt tin tức đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi.

Trong hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi, người hắn biết rõ ID linh cảnh, chỉ có đại hộ pháp “Sơn Hà Vĩnh Tồn”.

Phạm vi sử dụng Con Mắt Bầu Trời là một tòa thành thị, bởi vậy, cần khóa chặt phạm vi đại khái của đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, mới có thể lợi dụng đạo cụ loại quy tắc tìm được hắn.

Mà hành tung, tư liệu của đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, bên trong Ngũ Hành minh khẳng định có thu thập.

Rất nhanh, Trương Nguyên Thanh từ trong tư liệu, khóa chặt ba thành thị nghi ngờ là cứ điểm của đại hộ pháp, trong đó hai cái ở Tây Bắc, một cái ở phương bắc.

Về phần đại bản doanh Binh Chủ giáo các hộ pháp Ám Dạ Mân Côi ưa thích đi, Trương Nguyên Thanh trực tiếp không để ý đến.

Rất đơn giản, Tu La và Thiên Vương Sợ Hãi đều đã tiến vào phó bản Thái Dương, số lượng cường giả cấp Chúa Tể của Binh Chủ giáo không nhiều, phía quan phương có khả năng mượn cơ hội ra tay, hủy diệt đại bản doanh của Binh Chủ giáo.

Chỗ ẩn nấp trước kia, bây giờ không an toàn nữa.

“Linh Thác tiến vào phó bản, thành viên Ám Dạ Mân Côi khẳng định sẽ thu mình ẩn núp, rúc ở trong cứ điểm chờ đợi tin tức là lựa chọn tốt nhất, đại hộ pháp rất có thể ngay tại một nơi nào đó của ba tòa thành thị.”

“Mình cần tìm tới ba vị Chúa Tể thay mình sử dụng Con Mắt Bầu Trời, tiếp nhận trả giá mù ba ngày, Ngân Dao, Tiểu Viên cùng Jojo nữ sĩ, bọn họ là lựa chọn tốt nhất, đáng tin, lại đồng ý giúp đỡ. “Nếu như ba thành thị đều không có tung tích đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, vậy liền tìm kiếm kiểu trải thảm, tìm thêm mây Chúa Tể, tỉ như Cẩu trưởng lão, Cao Phong trưởng lão, Chúa Tể Tế Thế xã…”

…

8h tối, Tây Bắc YL thị.

Khu đô thị, sân thượng một tòa cao ốc văn phòng, mấy bóng người đứng ở trong cơn rét mùa xuân se lạnh, một người trong đó người mặc áo giáp hoàng kim lóe sáng, tay cầm một thanh kiếm thẳng hoàng kim.

Khôi giáp dày cộm nặng nề làm nền khiến hắn khôi ngô cao lớn.

Địch Thái một tay chống kiếm, từ hòm đồ lấy ra một cái lá xanh biếc ngậm trong miệng, lấy ra ba ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch nén rót vào tĩnh mạch cổ.

Sau khi cảm nhận được lực lượng sinh mệnh cuồn cuộn trào lên trong cơ thể, hai tay của hắn ấn chuôi kiếm, con ngươi chuyển thành màu đồng thau trang nghiêm.

Hắn như là sứ giả Thượng Đế, như là quân vương cổ đại sắc phong tướng quân, miệng ngậm pháp lệnh, trầm giọng nói:

“Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ, chế định quy tắc, trên trời dưới đất, năm châu bốn biển, tất cả sinh linh không được sử dụng quyền hành Bí Ẩn, không được nhận nó phù hộ.”

Áo giáp hoàng kim cùng kiếm thẳng bỗng nhiên sáng lên, hào quang đồng thau uy nghiêm hóa thành gợn sóng, khuếch tán ra.

Quy tắc trong cõi hư vô thành lập!

Khuôn mặt Địch Thái xuất hiện vô số vết nứt máu me đầm đìa, tựa như có lực lượng vô hình xé rách gương mặt.

Chương 3056: Mộng cảnh của Sơn Hà Vĩnh Tồn (1)

Hắn nặng nề ngã xuống, phát ra tiếng vang "rầm rầm", trong khe hở áo giáp chảy ra máu tươi đỏ thẫm.

Hắn bị cắn trả, Sinh Mệnh Nguyên Dịch nén cũng không cách nào lập tức chữa trị.

Trương Nguyên Thanh không quấy rầy, mở ra hòm đồ, lấy ra Con Mắt Bầu Trời.

"Rầm!"

Một trụ đúc bằng sắt cao 1 mét rơi ầm ầm trên sân thượng, đỉnh hình trụ lơ lửng một quả cầu thủy tinh to bằng quả bóng rổ, trong quả cầu là một con mắt nhắm chặt.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Ngân Dao áo phông trắng quần jean: "Quận chúa, lên!"

Ngân Dao quận chúa bước nhanh về phía trước, bàn tay đặt ở trên thủy tinh cầu, con mắt trong quả cầu bỗng mở ra, con mắt này không có con ngươi, bên trong là một mảnh u ám thâm thúy.

Giờ khắc này, trừ Địch Thái nửa hôn mê, Trương Nguyên Thanh, Tiểu Viên, Jojo nữ sĩ, cảm nhận được cái nhìn chăm chú trong cõi hư vô, khiến người ta đứng ngồi không yên.

Tựa như tất cả bí mật đều bị nhìn rõ, tất cả bộ vị thân thể đều bị nhìn chăm chú.

Tay trái Ngân Dao quận chúa ấn ở quả cầu thủy tinh, con ngươi màu đỏ tươi nhìn chằm chằm hư không, hiện ra trạng thái tan rã, tay phải vung lên hư không, quỹ tích ở cùng một chỗ tạo thành bốn chữ: Sơn Hà Vĩnh Tồn!

Sau khi viết xong ID linh cảnh, con mắt trong thủy tinh cầu trở nên càng thêm thâm thúy, mơ hồ có vòng xoáy hình thành, Trong con mắt đỏ tan rã của Ngân Dao, cũng hiện ra hai vòng xoáy như gió bão.

Trong tích tắc, đầu Ngân Dao quận chúa gục xuống, hai mắt nhắm chặt, chảy ra nước mắt máu đỏ thẫm.

Thân thể cô lung lay, dựa vào trụ sắt mới miễn cưỡng đứng vững, đã mất đi cảm giác bao gồm thị giác ở bên trong đối với thế giới bên ngoài.

Ý thức của cô tựa như lâm vào trong bóng tối tuyệt đối, tất cả cảm giác đối với thế giới bên ngoài đều bị tước đoạt.

Tay Ngân Dao quận chúa run rẩy từ trong túi lấy ra cái loa nhỏ, "Chưa tìm được nhân vật mục tiêu, hắn không ở tòa thành thị này."

Không ở thành phố YL… Trương Nguyên Thanh có chút thất vọng, nói: "Vất vả cô rồi!"

Hắn lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, thu cô vào trong đó, lại thu hồi Con Mắt Bầu Trời, nâng lên Địch Thái khí tức dần dần ổn định, nhưng vẫn như cũ không cách nào hành động.

Hắn lấy ra một khối ngọc phù truyền tống, nói:

"Bây giờ đi thành phố Zarhaulan."

Trong đầu nhớ lại kiến trúc tiêu chí của Zarhaulan trên tấm ảnh, đầu ngón tay phát lực, "rắc" bóp nát ngọc phù.

Tiểu Viên và Jojo nữ sĩ lần lượt bóp nát, đập nát ngọc phù, biến mất ở sân thượng cao ốc văn phòng.

Một giây sau, thành phố Zarhaulan xa xôi, quảng trường trong thành thị, trước bia kỷ niệm liệt sĩ cách mạng, Trương Nguyên Thanh, Tiểu Viên cùng Jojo nữ sĩ theo thứ tự xuất hiện.

Quảng trường trung tâm thành phố trống trải yên tĩnh, pho tượng liệt sĩ treo sương trắng cùng cọc băng, Tây Bắc nghèo nàn, kinh tế cũng không phát triển, mặc dù mới 8 giờ 1 phút tối, trên quảng trường lại hiếm bóng người.

Trên đường phố ngoài quảng trường, xe cộ như nước chảy.

Trương Nguyên Thanh một tay vung ra Con Mắt Bầu Trời nặng nề, "Tiểu Viên, em tới trước!"

Dì Tiểu Viên lạnh lùng xinh đẹp gật gật đầu, đi đến trước Con Mắt Bầu Trời, tay trái ấn thủy tinh cầu, tay phải vung ở hư không, viết bốn chữ "Sơn Hà Vĩnh Tồn".

Con mắt trong thủy tinh cầu bỗng mở to, lăn lông lốc, nhìn về phía bốn phương tám hướng.

Tiểu Viên đột nhiên rên đau một tiếng, con mắt giống như là đột ngột bị ánh sáng mạnh chiếu vào, theo bản năng nhắm lại, nước máu đỏ thẫm không ngừng chảy xuống.

“Em, em nhìn thấy hắn rồi…”

Thành phố Zarhaulan.

Một căn biệt thự ngoại ô thành phố, trước sau biệt thự đều có vườn hoa, vườn hoa đất lạnh đen kịt, không có một ngọn cỏ, ngay cả cành khô lá úa cũng không có.

Biệt thự bốn tầng tối om không ánh sáng, đứng lặng ở trong đêm tối.

Tây Bắc vốn rét lạnh, nhiệt độ phụ cận biệt thự trực tiếp tới dưới 0, vừa âm trầm vừa tĩnh mịch.

Hai bóng người lặng yên không tiếng động tới bên ngoài biệt thự.

Một người trong đó mặc áo giáp hoàng kim, một cước đá văng cánh cổng sắt nghệ thuật, đứng ngạo nghễ, trầm giọng nói:

“Quy tắc trận chiến đấu này: Không được truyền tống rời khỏi nơi đây, không được hướng bên ngoài cầu viện, không được tiến vào linh cảnh, không được thoát khỏi nơi đây.”

Hào quang màu đồng thau khuếch tán ra, hình thành một kết giới hình tròn bao phủ biệt thự.

Tựa như cảm nhận được người ngoài xâm lấn, lòng đất biệt thự tuôn ra từng mảng lớn âm khí, đọng lại trong không khí, ở cửa sổ, bức tường, mái hiên hình thành sương trắng thật dày.

Âm khí như là mây đen phun lên trời, nhưng bị kết giới hình tròn màu đồng thau ngăn trở, không thể thoát đi.

Trong âm khí giống như khói đen tách ra từng luồng hào quang vàng óng, hào quang vàng óng thuần khiết trong suốt trừ khử âm khí, hiển lộ ra một vầng mặt trời chói mắt hơi co lại, thiêu đốt kết giới bao phủ trên đỉnh đầu.

Nhưng, Nhật chi thần lực tịnh hóa hết thảy, trừ khử hết thảy, lại không có cách nào rung chuyển kết giới mảy may.

Chương 3057: Mộng cảnh của Sơn Hà Vĩnh Tồn (2)

“Son Hà Vĩnh Tồn, không cần uổng phí tÂm Cơ, ngươi không ra được.” Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú vầng mặt trời hơi co lại kia, vươn tay, nhẹ nhàng nắm một cái.

Hào quang vàng óng đầy trời hóa thành hư vô.

Đêm nay trước khi đi săn, Trương Nguyên Thanh xé ra trái tim, giải trừ bộ phận phong ấn của vật phẩm Huyễn Thần, khiến nó khôi phục đến trình độ cấp 8, có thể hư vô hóa linh lực, cùng quy tắc cấp 8 ở bên trong. Điều sau là năng lực chỉ vật phẩm Huyễn Thần có, Hư Vô Giả cấp 8 bình thường không cách nào hư vô hóa quy tắc của đạo cụ loại quy tắc cùng cấp bậc.

Theo vị cách của hắn tăng lên, năng lực vật phẩm Huyễn Thần dần dần giải phóng.

Mặt trời hơi co lại hóa thành hư vô, lộ ra một bóng người bọc áo bào đen, một đôi mắt tang thương dưới mũ trùm sắc bén, nhìn chằm chằm vào Trương Nguyên Thanh, thanh âm khàn khàn âm trầm mang theo chất vấn:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn? Ngươi làm sao tìm được nơi này?!”

Nơi này là cứ điểm bí mật của hắn ở thành phố Zarhaulan, trừ bản thân, ai cũng không biết, bình thường cực ít sử dụng, lần này Bán Thần tề tụ linh cảnh, thế giới hiện thực không có “ô dù”, hắn mới dùng nơi đây.

Có điều kiện tiên quyết Thái âm phù hộ của thủ lĩnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sao có thể tìm được nơi này?

“Ngươi không biết?” Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm, cười nói: “Linh Thác tiến vào phó bản Thái Dương, Thái âm bổn nguyên bị Thái Dương áp chế, pháp thuật hắn để lại trong hiện thực tất cả mất linh, thành viên Ám Dạ Mân Côi các ngươi đã sớm không có Thái âm bổn nguyên phù hộ, cho nên ta có thể sử dụng Con Mắt Bầu Trời của phân bộ bang New York định vị ngươi.”

Khi nói chuyện, hắn âm thầm dẫn bạo cảm xúc sợ hãi của đại hộ pháp.

Ở trong ánh mắt bỗng nhiên co vào của đối phương, hóa thành ánh sao độn đến sau lưng, "Ầm", nắm tay phải như trường thương đâm về phía gáy. Đại hộ pháp hóa thành ánh sao tiêu tán, sau đó, muốn thoát ra kết giới, hắn tiếc nuối xuất hiện ở biên giới sân trước.

Vừa hiện ra thân hình, bên tai hắn vang lên tiếng rít gào thê lương.

Ông ~

Mắt đại hộ pháp tối sầm, xoang mũi, hốc mắt trào ra máu tươi, đầu như là bị gõ một côn thật nặng, xuất hiện mê muội nghiêm trọng.

Trương Nguyên Thanh hóa thành hào quang lao tới trước người hắn, tung một cú đấm thật mạnh lên trán.

"Ẩm!"

Đại hộ pháp bay ra ngoài, đâm vào trên kết giới không thể phá vỡ, trán máu me đầm đìa.

Một cú đấm này khiến hắn khôi phục tỉnh táo, lập tức từ trong hòm đồ lấy ra một thanh trường kiếm như làm từ than, hiện ra hào quang trơn như bôi mỡ.

Đạo cụ này tên là âm Thiên Tử Kiếm, trong kiếm phong ấn âm khí mênh mông, cùng oán linh cường đại không đếm xuể, cho dù là Thần Nhật Du cấp 7, đối mặt âm vật đại quân liên tục không ngừng, cũng phải thi triển toàn lực mới có thể chống cự.

Mà số lượng dự trữ âm khí, oán linh trong kiếm, đủ để tiêu hao hết toàn bộ linh lực của một Thần Nhật Du mới vào cảnh giới Chúa Tể.

Sau đầu Trương Nguyên Thanh hiện ra một vầng mặt trời hơi co lại, nở rộ hào quang vàng óng hừng hực tinh khiết.

"Xẹt xẹt ~"

Âm khí nồng đậm mới từ trong "m Thiên Tử Kiếm" tuôn ra, trong nháy mắt đã bị bốc hoi, oán linh còn chưa kịp phát ra

tiếng rít gào kêu khóc, đã hồn phi phách tán.

Âm Thiên Tử Kiếm tắm rửa hào quang vàng óng trong vắt, đã mất đi tất cả thần dị, biến thành phàm vật.

"Cái này…" Con ngươi của đại hộ pháp kịch liệt co vào, dưới mũ trùm, gương mặt tang thương lại già nua tràn đầy sợ hãi.

Có thể áp chế âm Thiên Tử Kiếm đạo cụ phẩm chất cao này, vị cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đạt tới cấp 8? !

Hắn mới tấn thăng Thần Nhật Du bao lâu?

Hắn dựa vào cái gì thăng cấp nhanh như vậy? !

Cảm xúc chấn động cuồn cuộn không thôi, như thế nào cũng không ép xuống được, đương nhiên, còn có nỗi sợ hãi đại nạn tới nơi rồi.

"Ầm ầm ầm…"

Trương Nguyên Thanh mở ra tổ hợp kỹ năng Liệt Dương Chiến Thần cùng Nhật Thăng, từ bỏ tất cả đạo cụ, áp sát đại hộ pháp quyền đấm cước đá, áp dụng cận thân chiến đấu cơ sở nhất.

Đối mặt Thần Nhật Du cùng nghề nghiệp, trực tiếp lấy vị cách áp chế là được, không cần đạo cụ lòe loẹt.

Đại hộ pháp lập tức mở ra hình thái Liệt Dương Chiến Thần, cơ bắp quanh thân căng lên, dốc sức đối kháng bạo lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bất đắc dĩ đối phương vị cách quá cao, lực lượng, tốc độ cùng Nhật chi thần lực hơn xa hắn.

Đại hộ pháp cảm giác mình biến thành đứa trẻ, đang vật lộn cùng một người trưởng thành, trừ bị đánh vẫn là bị đánh.

Sau khi không biết chịu bao nhiêu cú đấm, xương cốt toàn thân đứt gãy, nội tạng tổn hại, hắn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đấm móc một cú ngã nhào trên mặt đất, không đứng lên nữa.

Hắn chưa chết, chỉ là nặng nề thiếp đi.

Sau khi bị thương nặng, trạng thái trượt dốc, hắn gần như không có sức phản kháng bị Trương Nguyên Thanh kéo vào mộng cảnh.

Chương 3058: Mộng cảnh của Sơn Hà Vĩnh Tồn (3)

Nhìn đại hộ pháp rơi vào trong mộng cảnh mình dệt ra, Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu, nói với Địch Thái:

"Tôi vào trong mộng cảnh hỏi chút tình báo, anh ở bên ngoài trông coi."

Hắn nhặt lên âm Thiên Tử Kiếm trên mặt đất, nói: "Cho anh một món thù lao trước."

Địch Thái tiếp nhận thanh kiếm đen kịt trơn như bôi dầu, vung mấy lần, tặc lưỡi nói: "Đồ tốt, món đồ chơi này có thể cho người hầu quỷ hút máu của tôi dùng."

Trương Nguyên Thanh mở ra một mảnh mộng cảnh hỗn độn mơ hồ, tung người nhảy vào trong đó.

Trong tầng hầm ngầm mờ tối, đại hộ pháp từ bên cạnh bàn sách "tỉnh lại", cảm giác mình nằm mơ, trong mơ hắn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đuổi giết.

Thằng nhãi kia thế mà đã tấn thăng Chúa Tể cấp 8, vị cách cao không hợp lẽ thường, hắn gần như không có năng lực phản kháng, đã bị đối phương giết hại tàn nhẫn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối năm ngoái mới tấn thăng Thần Nhật Du, ngắn ngủi hai tháng, làm sao có thể tấn thăng cấp 8, cho dù Ma Quân cùng Bạch Hổ Nguyên Soái, cũng không có hiệu suất như vậy.

Thật là một giấc mơ không hợp lẽ thường!

Nhưng đại hộ pháp từ trong mơ thu được gợi ý, bây giờ thủ lĩnh tiến vào phó bản Thái Dương, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn hận thấu xương đối với Ám Dạ Mân Côi, tất nhiên có thể trả thù bất cứ lúc nào.

Không thể không phòng bị!

Nghĩ tới đây, đại hộ pháp cầm điện thoại di động lên, vào danh bạ, bấm một người liên lạc gọi là "Bác sĩ phẫu thuật".

"Alo…"

Điện thoại thông, đại hộ pháp trầm giọng nói:

“Trước khi thủ lĩnh quay về, ngươi tốt nhất trốn đi, đừng đi ra ngoài, đừng bị bất cứ tin tức nào dẫn dụ ra ngoài, ta lo lắng Nguyên Thủy Thiên Tôn trả thù, hắn đã tấn thăng Thần Nhật Du, cùng nghề nghiệp với chúng ta, ngang cấp, tuyệt đối không nên xem nhẹ.”

Tam hộ pháp đầu kia điện thoại, giọng điệu nghiêm túc “Ừm” một tiếng: “Ta sẽ không ra ngoài.”

Tiếp theo, hắn lại bấm một người liên lạc tên là “Shaman Vu Sư”, nói ra lời tương tự, làm ra cảnh cáo tương tự.

“Shaman Vu Sư” không bận tâm, “Đại hộ pháp, ngươi cũng sắp tấn thăng cấp 8 rồi, tại sao phải sợ hắn một người mới? Nguyên Thủy Thiên Tôn mới vào cảnh giới Chúa Tể, mà ngươi điểm kinh nghiệm chừng 90%, cho dù hai Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không phải đối thủ của ngươi.”

Đại hộ pháp lạnh lùng nói: “Đạo cụ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đủ để bù lại điểm kinh nghiệm chênh lệch, hơn nữa hắn có Phó Thanh Dương bao bọc, họ Phó hết lòng đối với hắn, nhất định sẽ ra tay giúp. Shaman, ngạo mạn là thiếu hụt của ngươi, không bỏ tật xấu này, ngươi sớm muộn sẽ thua thiệt, Thần Nhật Du cấp 7 ở trong đại biến cục, chẳng là cái thá gì cả.”

“Shaman Vu Sư” nghe vậy, lúc này mới thu liễm cảm xúc khinh thường, cho câu trả lời khẳng định “Nhất định trốn kỹ”.

Sau khi cúp máy, đại hộ pháp tiếp tục gọi điện thoại cho hộ pháp Ám Dạ Mân Côi.

Hắn chưa chú ý tới, đứng ngay tại bên cạnh mình, là Nguyên Thủy Thiên Tôn khiến hắn kiêng dè không thôi. Đại hộ pháp để điện thoại di động xuống, từ trong ngăn kéo lấy ra một chồng tư liệu, mỗi một tờ tư liệu đều là tin tức một thành viên Ám Dạ Mân Côi.

Tin tức những thành viên nghe lệnh hắn.

Mấy tờ phía trên cùng, là tin tức chín vị hộ pháp của Ám Dạ Mân Côi. Ám Dạ Mân Côi thành lập ngắn ngủi hai mươi năm, nội tình nông cạn, lại không dám gióng trống khua chiêng mời

chào thành viên, bởi vậy Chúa Tể tổ chức bồi dưỡng chỉ có chín vị, lại đều là cấp 7.

Trong chín vị hộ pháp, Thần Nhật Du chỉ có ba vị, trong tư liệu ghi chép khu vực các hộ pháp quản hạt.

Đại hộ pháp nhìn tư liệu, nhớ lại từng chi tiết trong 20 năm qua, bỗng nhiên có loại cảm khái thời gian thấm thoắt, năm tháng như thoi đưa, tựa như về tới thế kỷ trước, niên đại chiến hỏa tung bay.

Mộng cảnh đột nhiên biến hóa, đèn bàn mờ tối bị trăng non ảm đạm thay thế, thư phòng biến thành đường núi lồi lõm cùng núi non chập chùng nơi xa.

Sơn Hà Vĩnh Tồn mặc áo vải, đeo súng trường Shiki 38, máu me đầy người đi bộ trên đường núi nhấp nhô.

Lúc này hắn còn rất trẻ, mày rậm mắt sáng, khuôn mặt kiên nghị.

Đồng Chu hội phân bộ Hoa Bắc, đêm nay tổ chức hội nghị khẩn cấp, tất cả thành viên đều phải tham gia, hắn ban ngày đang đuổi giết một gián điệp Nhật Bản ẩn náu ở Hộ thành Hà tỉnh, sau một phen đại chiến, cuối cùng chém giết y, lúc thu được tin tức tổ chức gửi tới, trời đã sắp tối.

Sơn Hà Vĩnh Tồn không kịp rửa đi vết máu trên người, vác súng trường Shiki 38 phòng thân liền lên đường.

— Loại súng trường này có thể tạo thành sát thương khả quan đối với linh cảnh hành giả cảnh giới Siêu Phàm.

Đi hơn một giờ đường núi, hắn tới cứ điểm phân bộ Hoa Bắc, một sơn thôn xa xôi.

Sở dĩ lựa chọn ở sơn thôn xa xôi bố trí cứ điểm, là bởi vì nơi này đủ kín đáo, lại lưng tựa dãy núi, phần tử Nhật Bản xâm lược cho dù tìm tới nơi này, cũng có thể lui vào trong núi.

Chương 3059: Quật cường (1)

Đương nhiên, Nhật Bản đã tuyên bố đầu hàng, chiến tranh kết thúc, chẳng qua cứ điểm tạm thời còn chưa sửa đổi.

Lần này tổ chức hội nghị khẩn cấp, có lẽ còn là vấn đề sau khi chiến đấu phát triển, ài, bây giờ chiến sự mới bình ổn, linh cảnh hành giả quốc gia chúng ta như năm bè bảy mảng, lại kiệt ngạo khó thuần, tạm thời lá mặt lá trái với quỷ Tây Dương, mượn lực lượng bọn họ chấn nhiếp phần tử nguy hiểm trong nước, là lựa chọn ổn thỏa nhất… Trong lòng Sơn Hà Vĩnh Tồn suy nghĩ.

Hắn là phái tán thành trong tổ chức, cho rằng không nên ở lúc mấu chốt này quyết liệt với tổng bộ Đồng Chu hội.

Bất đắc dĩ phần tử cấp tiến trong tổ chức quá nhiều, lòng yêu nước nhưng không có lý trí làm chậm trễ chính sự!

Xuyên qua một khe núi, mục tiêu ở trước mắt, đột nhiên, Sơn Hà Vĩnh Tồn nhìn thấy một vùng biển lửa, biển lửa mãnh liệt nhuộm đỏ bóng đêm.

Sơn thôn nhỏ kia bao phủ ở trong lửa hừng hực.

Hắn biến sắc hẳn, theo bản năng cho rằng quỷ tử đến rồi!

Sau đó mới nhớ quỷ tử đã bị đuổi khỏi Hoa quốc, chiến tranh đã sớm kết thúc.

Là nghề nghiệp tà ác phát hiện cứ điểm này?

Sơn Hà Vĩnh Tồn lập tức lấy xuống súng trường Shiki 38, đi giày vải mài mòn nghiêm trọng, cong lưng ở đường nhỏ trên núi chạy như điên, hướng về phía biển lửa chạy đi….

Trương Nguyên Thanh theo sát sau lưng Sơn Hà Vĩnh Tồn, tiếp tục dẫn dắt mộng cảnh, dẫn ra ký ức tiềm ẩn ở trong đầu gã mấy chục năm.

Chính là tràng tai nạn này, đã nuốt chửng toàn thể thành viên Đồng Chu hội phân bộ Hoa Bắc.

Hung thủ đến nay còn chưa sa lưới.

Rất nhanh, Sơn Hà Vĩnh Tồn xông vào biển lửa, lấy ra một viên ngọc trai màu đen ngậm trong miệng, trong tích tắc, ngoài thân hắn bao bọc tầng hơi nước, chống cự ngọn lửa nhiệt độ cao.

Sơn Hà Vĩnh Tồn lao như bay ở trong thôn, ven đường đều là nhà dân đơn sơ sập, trên đường không có tung tích thôn dân,

thậm chí không nhìn thấy một thi thể.

Nhưng mùi cháy khét gay mũi đang nhắc nhở hắn, các thôn dân cũng chưa đào tẩu, vô thanh vô tức chết cháy ở trong phòng.

Cuối cùng, Sơn Hà Vĩnh Tồn dừng ở trước một căn nhà đất có giếng trời, nơi này là từ đường của thôn.

Cũng là cứ điểm phân bộ Hoa Bắc.

Các thôn dân duy trì sự nghiệp kháng chiến của phân bộ Hoa Bắc, nhịn ăn nhịn mặc cung cấp lương thực cho bọn họ, cũng nhường lại tổ từ khí phái nhất làm cứ điểm phân bộ.

Sơn Hà Vĩnh Tồn xông qua bậc cửa sụp đổ một nửa, tiến vào từ đường, gian chính của từ đường sớm đã sập, mảnh ngói vỡ bắn tung tóe một chỗ, xà nhà bốc cháy đang nằm đó.

Từng thi thể cháy đen, ngã trái ngã phải nằm ở trong biển lửa, có cái xiêu vẹo ở bên tường, có cái xếp lên nhau, có cái nằm ngang ở dưới hiên. Đồng bạn ngày xưa, toàn bộ táng thân ở biển lửa.

Sơn Hà Vĩnh Tồn đứng ngẩn người ở trong biển lửa, cảm xúc phẫn nộ cùng bi thương, tựa như cũng bị ngọn lửa dẫn lên. Tay hắn nắm súng trường Shiki 38 nổi lên gân xanh.

Đột nhiên, thân thể hắn cứng đò, trên lưng nổi da gà, cơn lạnh lẽo như là con rắn lạnh buốt, dọc theo lưng leo đến đỉnh đầu.

Trương Nguyên Thanh bỗng quay đầu, trông thấy cách 5 mét sau lưng Sơn Hà Vĩnh Tồn, một quỷ ảnh đáng sợ đứng đó, quỷ ảnh tựa như do bóng ma cấu thành, giương nanh múa vuốt.

Trương Nguyên Thanh cố gắng nhìn kỹ quỷ ảnh, muốn nhìn rõ hình dạng của hắn, phân biệt ra nghề nghiệp của hắn, nhưng quỷ ảnh chính là bóng ma thuần túy, không có bất cứ thuộc tính nào.

Hắn bừng tỉnh đại ngộ, quỷ ảnh là cảm thụ cùng tưởng tượng của Sơn Hà Vĩnh Tồn đối với hung thủ, không phải là diện mạo chân thực của hung thủ.

Mấy chục năm trước, đêm đó phân bộ Hoa Bắc hủy diệt, Sơn Hà Vĩnh Tồn gặp hung thủ thật sự, khi đó hắn chưa quay người, thế là hung thủ thành một bóng ma trong lòng hắn.

“Rời khỏi nơi này…” Quỷ ảnh thanh âm phát ra trầm thấp, khàn khàn. Sơn Hà Vĩnh Tồn đứng thẳng bất động, tựa như bị dọa choáng váng.

“Rời khỏi nơi này.” Quỷ ảnh lại nói một câu, khàn giọng, như là đang đè nén một loại thống khổ nào đó: “Ở trước khi ta hoàn toàn mất khống chế…”

Nỗi sợ hãi trong lòng Sơn Hà Vĩnh Tồn nổ tung, phẫn nộ, thù hận, bi thương, bị bản năng cầu sinh vượt lên, hắn quay đầu chạy, chạy lảo đảo, hốt hoảng luống cuống, tựa như sau lưng có lệ quỷ truy đuổi.

Toàn bộ mộng cảnh bắt đầu lay động, xuất hiện sụp đổ.

Trương Nguyên Thanh biết Sơn Hà Vĩnh Tồn sắp tỉnh, hắn động đến chôn giấu bóng ma trong lòng đối phương mấy chục năm, bản năng cầu sinh mảnh liệt sẽ làm Sơn Hà Vĩnh Tồn giãy thoát mộng cảnh.

Tựa như người gặp ác mộng bừng tỉnh.

Trương Nguyên Thanh lập tức thoát ly mộng cảnh, trở lại sân trước biệt thự.

Ài, Sơn Hà Vĩnh Tồn không nhìn thấy dung mạo, đặc thù nghề nghiệp hung thủ phía sau màn, thôi được, nếu như hắn thấy được khuôn mặt hung thủ, sớm đã bị diệt khẩu, hắn còn sống, hoàn toàn là bởi vì cái gì cũng không biết…

Chương 3060: Quật cường (2)

Hung Thủ Tựa như trạng thái tinh thần xảy ra vấn đề, mất khống chế giết người, là bị nghề nghiệp tà ác mê hoặc? Tinh thần thao túng? Người động thủ thực lực không yếu, ít nhất là Thánh Giả cảnh đỉnh phong, nếu không lấy cái gì giết sạch thành viên phân bộ Hoa Bắc, cho dù lấy phương thức đánh lén ra tay, cũng rất cường đại…

Trương Nguyên Thanh có chút tiếc hận, nhưng lại trong dự liệu.

Lúc này, Sơn Hà Vĩnh Tồn trong ngủ mê lông mày giật giật, sắp tỉnh lại.

Tương Nguyên Thanh lấy ra một cái Dương Chỉ Ngọc Tịnh Bình, nghiêng miệng Ngọc Tịnh Bình, nhắm vào ông lão trăm tuổi bọc áo bào đen, thấp giọng niệm: "Thu!"

Miệng bình sinh ra một luồng khí xoáy, hút Sơn Hà Vĩnh Tổn vào. Dương Chỉ Ngọc Tịnh Bình là hắn từ chỗ Hạ Hầu gia chủ mượn tới, công năng là phong ấn!

Đạo cụ, sinh linh bị hút vào trong Ngọc Tịnh Bình, sẽ bị phong ấn linh lực, không cách nào mở ra hòm đồ, không cách nào tiến vào linh cảnh, không cách nào linh hồn xuất khiếu.

Vì mượn đạo cụ này, Trương Nguyên Thanh thế chấp Thôn Thiên Thú cho Hạ Hầu gia chủ.

Hạ Hầu gia chủ phi thường hài lòng, hung hăng ám chỉ: Hư hại cũng không quan trọng, hư hại cũng không quan trọng!

Ngọc Tịnh Bình hư hại, Thôn Thiên Thú chính là của hắn.

Trương Nguyên Thanh thu hồi Ngọc Tịnh Bình, nhìn về phía Địch Thái thưởng thức thanh kiếm đen, nói:

"Tôi còn có hai mục tiêu, nhưng hôm nay hẳn là không có thời gian, mấy ngày nay anh cứ đợi ở vịnh Phó gia đi, chiến đấu tiếp theo cần anh hỗ trợ bố trí kết giới."

Ám Dạ Mân Côi còn có hai vị Thần Nhật Du, theo thứ tự là Tam hộ pháp "Bác Sĩ Ngoại Khoa", vị kia từng ở trên máy bay tư nhân tập kích hắn.

Còn có một vị gọi là Shaman Vu Sư, là Thất hộ pháp.

Khu vực hoạt động của hai vị hộ pháp này, trong tư liệu ngược lại là có, nhưng số lượng dự trữ ngọc phù truyền tống của hắn, cùng công cụ hình người sử dụng Con Mắt Bầu Trời không đủ.

Thứ trước cần mượn phó hội trưởng Pansy, người sau cần động viên Chúa Tể trong tổ chức.

Dù sao Hạ Hầu Ngạo Thiên còn chưa ra khỏi phó bản, không ai hỗ trợ luyện chế Tam Tài Đan.

"Cách kỳ hạn 35 ngày còn có chín ngày, trong chín ngày này, mình chỉ cần bắt được ba tên Thần Nhật Du, sau đó chờ đợi Hạ Hầu Ngạo Thiên trở về hiện thực là được."

"Vừa vặn còn có thể chọn một phó bản cấp S…"

Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm tính toán.

Hắn bây giờ điểm kinh nghiệm là 11%, linh uẩn ba vị Thần Nhật Du cấp 7 cộng lại, chưa chắc có thể đẩy hắn lên cấp 9, ổn thỏa nhất chính là, lại vào một cái phó bản cấp S, ở trong nháy mắt vượt qua, phục dụng Tam Tài Đan.

Có Quy Bối Đồ, xác xuất thành công hắn vượt qua cấp S sẽ tăng lên rất nhiều, không có nguy hiểm gì.

Địch Thái nghe được phía sau còn phải làm việc, vội hỏi:

"Có thù lao à?"

"Anh em với nhau đòi thù lao cái gì, tục khí!" Trương Nguyên Thanh nghiêm khắc trách cứ.

…

Phó bản Trận Chiến Giữa Các Vị Thần.

Trong sa mạc rộng lớn vô bờ, Phó Thanh Huyên giơ kiếm phía trước, ngăn trở tám cái tay của Thiên Vương Sợ Hãi đập, một đòn khiến cô bay ra trăm trượng, bụi bặm bốc lên đầy trời.

Trong sa mạc diện tích 600 km vuông này, có một cột sáng xông vào mây xanh.

Trong cột sáng là một khối đá lớn màu đen cao tới trăm mét, tảng đá hiện ra hào quang như kim loại, có được đặc tính cứng rắn không gì sánh được, lại không ngừng dính lại.

Mặc kệ chịu công kích mạnh cỡ nào, bất kể sụp đổ như thế nào, đều sẽ nhanh chóng phục hồi như cũ.

Đây là Tức Nhưỡng, thần vật trong truyền thuyết Oa Hoàng vá trời lưu lại, là vật phẩm cấp Bán Thần, trung tâm Trung Đình Chi Chủ dựa vào thành đạo.

Trừ kiên cố cùng phục hồi như cũ, Tức Nhưỡng còn có thể câu thông địa mạch, cung cấp linh lực liên tục không ngừng, còn có thể luyện một tiểu thế giới thành lĩnh vực, là vật phẩm cứng rắn nhất ngoan cố nhất trên đời. Các Bán Thần vây quanh Tức Nhưỡng triển khai kịch chiến, biển lửa màu đỏ hòa tan sa mạc thành nham tương, đốt cháy hết thảy vật chất thế gian, nham tương qua giây lát hóa thành hư vô, hư vô diễn biến sâm la vạn

tượng, sau đó lại bị long ngâm du dương cùng hào quang vàng óng thuần chính xua tan.

Nước biển càn quét hình thành một vương quốc đầm lầy, trong nước sinh ra hải thú muôn hình vạn trạng, hải thú chợt biến dạng thành quái vật cắn trả chủ nhân, nhưng lại bị bào tử rơi vào trên thân xé rách máu thịt, chuyển thành chất dinh dưỡng, mọc rừng rậm liên miên vô tận.

Rừng rậm ngay sau đó bị cổ trùng dày đặc từng bước xâm chiếm, ăn sạch chất dinh dưỡng, nhanh chóng sinh sôi sinh trưởng, hóa thành hàng ngàn hàng vạn tộc đàn, cuối cùng bị một trận lửa lớn thiêu đốt sạch sẽ.

Trong quá trình này, thiên địa khi thì nổi gió, quy tắc khi thì thay đổi, mười đứa con Ma Thần hình thái khác nhau không ngừng hoán đổi, hoặc phun khói độc, hoặc hô lên tên của Bán Thần Thủ Tự, dẫn phát Bán Thần biến dạng.

Các Bán Thần Thủ Tự ùn ùn mọc ra sừng cùng cái đuôi.

Chương 3061: Quật cường (3)

Mỗi lần lúc này, luôn có tiếng khóc to rõ của trẻ con vang lên, làm Bán Thần trận doanh Tà Ác phần bụng nhô lên, châu thai ám kết.

Linh cảnh lần lượt gây dựng lại vật chất sụp đổ, trừ khử linh lực Bán Thần lưu lại, duy trì phó bản vận chuyển.

Sau khi trận chiến tranh đoạt Thái Dương mở ra, các Bán Thần trận doanh Thủ Tự nghe theo Phó Thanh Huyên chỉ huy, đầu tiên do Hư Không Bán Thần tính cơ động mạnh nhất, mang theo Trung Đình Chi Chủ cùng Mỹ Thần tiến về trung tâm một tòa đại trận. —mỗi một tòa đại trận của phó bản, đều lớn 500 —700 km vuông, tổng diện tích vượt qua 3.000 km vuông, có thể so với một quốc gia nhỏ.

Phương pháp chiếm lĩnh trung tâm trận pháp là: Tắm rửa ở trong cột sáng năm phút đồng hồ.

Sau đó, Bán Thần còn lại tập kết tiến về một chỗ trận pháp, thu hoạch được quyền khống chế trận pháp này.

Nếu như trận doanh Tà Ác cũng tập kết chiến lực, cứng đối cứng với đại bộ đội trận doanh Thủ Tự, như vậy nhiệm vụ của đám người Phó Thanh Huyên chính là ngăn chặn đối phương.

Lấy đặc tính của Trung Đình Chi Chủ cùng Mỹ Thần, một hai vị Bán Thần hợp sức, rất khó giết chết, đánh lui bọn họ.

Hai người có thể thuận lợi đoạt lấy quyền khống chế hai tòa đại trận.

Mà nếu như trận doanh Tà Ác chia binh, vậy trung tâm trận pháp đại bộ đội bên này liền ổn, phía sau do Hư Không Bán Thần căn cứ phân bố binh lực quân địch, dẫn viện binh chi viện Mỹ Thần cùng Trung Đình Chi Chủ. Tinh Thần Chi Chủ cùng lão tổ Lưu gia thôi diễn, bói toán, đạt được đại cát.

Nào có thể đoán được Bán Thần Thủ Tự rất nhanh bị vả mặt đôm đốp, hai vị Huyễn Thần chế tạo ra ảo thuật, mê hoặc Hư Không Bán Thần, khiến hắn cho rằng đại bộ đội trận doanh Tà Ác tiến công chủ lực Thủ Tự, muốn trực tiếp triển khai quyết chiến. Thật ra quân chủ lực trận doanh Tà Ác, sớm ở dưới Linh Thác Thái âm phù hộ, chia binh hai đường, tiến công Mỹ Thần cùng Trung Đình Chi Chủ.

Mỹ Thần bất đắc dĩ rút lui, hướng quân chủ lực trận doanh Thủ Tự báo cáo tình huống.

Phó Thanh Huyện rất quyết đoán, lưu lại lão tổ Tạ gia, lão tổ Lưu gia cùng chủ tịch Thiên Phạt bảo vệ, cướp đoạt trung tâm trận pháp, người khác toàn lực chi viện Trung Đình Chi Chủ.

Thế là có trận hỗn chiến cấp Bán Thần này.

…

Trận chiến Trác Lộc.

Cuồng phong xen lẫn mưa to, mãnh liệt đánh lên mặt, mây đen che đi bầu trời, từng tia chớp thỉnh thoảng xẹt qua, chiếu sáng thiên địa mờ tối.

Sau khi sương mù dày đặc tan đi, nước lũ không biết nơi nào đến bao phủ Trác Lộc, khiến vùng đất bát ngát này hóa thành vương quốc đầm lầy sóng đục cuồn cuộn.

Thi thể chết trận, quái vật biến dạng, dã thú dũng mãnh, cùng chiến sĩ hai bên còn đang chiến đấu, tất cả bị nước lũ ngập trời

đánh tan, hoặc chìm vào đáy nước, hoặc gian nan giãy dụa ở mặt nước.

Ma Nhãn Thiên Vương cất cao thân hình, biến chính mình thành thân người khổng lồ cao mười mấy trượng, lúc này mới miễn cưỡng bôn ba ở trong nước lũ.

Hắn lúc này, mắt trái đã biến mất, còn lại hốc mắt trống rỗng máu thịt be bét, ba đầu tám tay chỉ còn một đầu ba tay, còn lại đều đứt đoạn, máu thịt miệng vết thương nhúc nhích, làm thế nào cũng không mọc ra được thân thể mới. Đoạn đường này đi tới, hắn bị hùng ưng mổ mù mắt, bị mũi tên gỗ bắn thủng ngực, bị kiếm khí chặt đứt đầu, bị ngọn lửa nổ gãy mất cánh tay.

Kẻ địch tử vong toàn bộ, mà hắn vẫn tiếp tục tiến lên.

Trong thân thể nhiều loại lực lượng va chạm, khó mà rút đi được, càng đi vào trong, kẻ địch cùng chiến hữu càng ít, không ai dám chen chân quyết chiến giữa Bán Thần, bởi vậy Thị Huyết Cuồng Bạo của hắn không thể nào thi triển, Sinh Mệnh Nguyên Dịch sớm đã hao hết, bây giờ chỉ dựa vào hai món đạo cụ trị liệu đau khổ chèo chống.

Trống Quỳ Ngưu bên tai khiến trái tim của hắn không ngừng run rẩy, Ma Nhãn Thiên Vương cảm giác mình sắp dầu hết đèn tắt rồi.

Bất cứ lúc nào cũng có thể đột tử tại chỗ.

Nhưng chiến ý bất khuất cùng lý tưởng cuồng nhiệt trong lòng, đã sai khiến hắn không ngừng tiến lên, không ngừng tiến lên.

Hôm nay là ngày cuối cùng của phó bản, mặc dù sương mù nồng đậm che khuất bầu trời, trong phó bản cũng không có đồng hồ tính giờ, nhưng hắn vẫn luôn ở trong lòng tính toán thời gian.

Chẳng qua, Ma Nhãn chỉ nhớ thời gian đại khái, không cách nào chính xác đến giây phút.

Có lẽ qua một giây sau, nhiệm vụ chủ tuyến của hắn liền kết thúc, thoát ly phó bản trở về hiện thực.

Ở trước đó, hắn nhất định phải phát động "kịch bản che giấu", thu hoạch được tồn tại vô thượng ưu ái, như vậy mới có thể có được lực lượng sánh vai Chúa Tể đỉnh phong, thậm chí vượt qua Chúa Tể đỉnh phong.

Hắn không hoài nghi tình báo của Thiên Vương Sợ Hãi, bởi vì trận chiến Trác Lộc vị cách đủ cao, có lực lượng cấp Bán Thần va chạm.

Bình thường mà nói, trong phó bản cấp 8, Bán Thần nhiều nhất là bối cảnh nền, không có khả năng lắm sẽ xuất hiện.

Cho nên, phó bản Trác Lộc đúng là có kịch bản che giấu.

Chương 3062: Trở về (1)

Không biết qua bao lâu, bôn ba ngược nước lũ, hắn vòng qua một vùng núi, ở trong ánh chớp bỗng nhiên xẹt qua, nhìn thấy mấy vị nhân vật chính của trận chiến Trác Lộc.

Một bóng người khổng lồ cao ngang núi, làn da đen như mực, toàn thân trải rộng phù văn màu máu, những phù văn kia chỉ nhìn một chút, đã khiến Ma Nhãn tu hành "Con Mắt Mê Hoặc" đến cảnh giới chí cao váng đầu hoa mắt, linh lực hỗn loạn.

Hắn giống với đám Viễn Cổ Chiến Thần, có được pháp thân ba đầu tám tay, nhưng ngưng kết ra tám tay cùng ba đầu, nhìn không ra chút dấu vết hư ảo nào, tựa như chân thực.

Loại cố hóa này, như là pháp thân chân thực, Ma Nhãn chỉ từng thấy trên người Tu La.

Nhưng khí tức cuồng bạo, cao xa, uy nghiêm trên người gã, lại là điều Ma Nhãn chưa từng cảm ứng được trên người Tu La.

Thời khắc này, thân thể Ma Thần Xi Vưu trải rộng vết bỏng cùng miệng vết thương, tám tay cầm vũ khí đều đứt đoạn, hai cái đầu hai bên, một cái nứt ra, một cái thiếu đỉnh đầu, chỉ có cái đầu kia ở giữa bảo trì hoàn hảo.

Ma hai bên Thần Xi Vưu đều có một người khổng lồ, bên trái là một vị Hỏa Diễm Cự Linh cao mấy trăm mét, thân thể do dung nham tạo thành, râu dài tóc dài, khoác trường bào lửa,

đầu đội mũ miện đỏ thẫm, diện mạo rõ ràng, ngũ quan cương chính, hai mắt lúc nào cũng tràn ngập lửa giận.

Bên phải là bóng dáng một vị thân linh khoác trường bào xanh biếc, thân thể như là cát vàng nhấp nhô, đội vương miện bách hoa, tay nâng một ngọn núi bỏ túi.

Hổ báo sài lang vây quanh hắn, chim bay hùng ưng xoay quanh ở đỉnh đầu hắn.

Mà ở trong tầng mây đỉnh đầu ba vị Bán Thần, lượn vòng một con rồng khổng lồ màu vàng, có vảy có trảo, càng có một đôi cánh màng to lớn, trán không phải sừng hươu, mà là sừng trâu.

Đây là một con rồng khổng lồ của phương tây.

Con rồng khổng lồ từ trong tầng mây thò đầu xuống, há mồm phun ra một cột sét to lớn đến mức khó tưởng tượng.

Cột sét trắng lóa nuốt chửng Xi Vưu ba đầu tám tay, áp lực to lớn theo đó giáng xuống, rồng lửa quấn cột sét xoay quanh mà lên.

Ba luồng lực lượng hợp sức vây quét.

Lôi quang tiếp theo dập tắt, lộ ra thân thể thành than một nửa của Ma Thần, ngay sau đó chính là tiếng "Ô ô" thê lương, một lưỡi đao gió to lớn phá vỡ tầng mây, bay thẳng xuống mặt đất.

Đầu của Ma Thần Xi Vưu thoát ly thân thể, lăn xuống đất.

Tiếp theo, tiếng gió gào thét vang lên lần nữa, lưỡi đao gió đáng sợ chặt đứt tứ chi của hắn.

Mắt thấy một màn này, Ma Nhãn Thiên Vương bước chân tập tễnh chạy về phía thân thể tàn phế của Ma Thần Xi Vưu.

Quật cường chạy về phía chiến trường không thuộc về hắn.

"Ầm!"

Hắn vừa mới tới gần, liền có một tia chớp đánh xuống, đánh cho hắn trong nháy mắt thành than, thần thái trong con mắt duy nhất nhất thời ảm đạm.

Thân thể Ma Nhãn theo đó ngã xuống, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Ầm!

Ma Nhãn Thiên Vương trước khi ngã xuống, cố gắng chuyển động mắt, nhìn về phía cái đầu to lớn kia lăn xuống núi.

Trong con mắt duy nhất của hắn chiếu rọi ra gương mặt Ma Thần, vừa lúc ánh mắt Ma Thần cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai bên ở trước khi chết hoàn thành giao hội.

Đột nhiên, mắt trái Ma Thần hòa tan thành một dòng máu, như là dòng chảy nhỏ chạy về phía hốc mắt trái trống rỗng của Ma Nhãn Thiên Vương, nén thành một tròng mắt đỏ tươi như máu.

Ý thức tịch diệt của Ma Nhãn Thiên Vương một lần nữa khôi phục.

Ngay tại lúc đó, hắn nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Keng! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh một người —— Trận chiến Trác Lộc, độ khó cấp S, đang kết toán phần thưởng… »

« Phần thưởng kết toán… Thu hoạch được đạo cụ/vật phẩm: Ẩm Huyết Đao, Ý Chí Ma Thần »

« Thưởng điểm kinh nghiệm:18% »

« Kết toán hoàn tất! Lập tức rời khỏi linh cảnh »

Tây Bắc, tổng bộ Bình Chủ giáo, trong căn nhà nhỏ nhếch nhác, thân thể giống như than cốc của Ma Nhãn Thiên Vương bỗng dưng xuất hiện, ngã quãng mạnh xuống đất, thật lâu cũng không nhúc nhích được, tựa như một thi thể không có sinh mệnh. Đại khái qua nửa giờ, ngón tay cháy đen nhúc nhích một cái.

Ma Nhãn Thiên Vương khôi phục một chút ý thức, mí mắt phải run rẩy mở ra, ngây ngốc nhìn nóc nhà xà cột ngang dọc.

Đau, rất đau, toàn thân đau nhức!

Nếu nhất định phải hình dung chính xác tình huống thân thể trước mắt, đó chính là bị người ta dùng búa, đập gãy từng cái xương, sau đó treo ngược lên ba ngày ba đêm không cho ngủ.

Trạng thái thân thể và tinh thần đều ở một giây sau có thể chết đi.

Lực lượng lôi điện lưu lại còn tàn phá bừa bãi trong thân thể, nếu không phải lúc thoát ly linh cảnh, thẻ nhân vật rót vào điểm kinh nghiệm (linh lực), hắn chỉ sợ đã chết bởi thương thế tế bào thiêu hủy.

Đương nhiên, đạo cụ trị liệu ngậm trong miệng cũng thay hắn duy trì một mạng.

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn nóc nhà, lắng nghe động tĩnh ngoài phòng.

Toàn bộ thế giới đều yên tĩnh, không có bất cứ âm thanh nào, không có tiếng bước chân, không có tiếng hít thở.

Chương 3063: Trở về (2)

An tĩnh tựa như tổng bộ Bình Chủ giáo biến thành tòa thành chết.

Hắn trong lúc nhất thời không biết nên may mắn hay buồn rầu, may mắn là bởi vì các Thiên Vương, Thần Tướng của Binh Chủ giáo đều muốn giết hắn, nếu bị bọn họ phát hiện đường đường Ma Nhãn Thiên Vương, ở vào trạng thái yếu ớt tay trói gà không chặt, hơn phân nửa đã đại phát thiện tâm đưa hắn về linh cảnh.

Buồn rầu là trạng thái bây giờ của hắn quá tệ, cần có người ra tay cứu viện.

Không bao lâu, hắn ở trong buồn rầu dần dần thiếp đi.

Lúc tỉnh lại lần nữa, trời đã tối, ngủ say khiến Ma Nhãn Thiên Vương khôi phục một chút lực lượng, mở ra hòm đồ, lấy ra một tấm ngọc phù truyền tống, hai ngón run rẩy bóp nhiều lần, mới miễn cưỡng bóp nát ngọc phù.

…

Vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh ngồi ở ban công phòng ngủ chính, tắm rửa gió xuân hơi se lạnh, lập xuân vừa mới qua, sau một tuần lễ nữa chính là tết xuân.

Cách lúc hắn đi săn đại hộ pháp, đã trôi qua ba ngày.

Trong ba ngày, hắn dựa vào thôi diễn cùng Con Mắt Bầu Trời, thuận lợi tìm được "Bác Sĩ Ngoại Khoa' cùng "Shaman Vu Sư" ẩn nấp, nhốt hai người vào trong Ngọc Tịnh Bình.

Đối với Đạo Cụ Thiên Tôn cấp 8 song nghề nghiệp mà nói, Thần Nhật Du cấp 7 chỉ có thể coi là quái tinh anh.

Huống chi còn có một quái tinh anh (Địch Thái) mặc áo giáp Bán Thần phụ trợ.

Phe mình bỏ ra trả giá thê thảm nhất, là Jojo nữ sĩ mù, Tiểu Viên mù, Ngân Dao mù, Cẩu trưởng lão mù, Sophia bảo tiêu của Trần Thục mù.

Người hầu quỷ hút máu của Địch Thái cũng mù.

"Ba viên Tam Tài Đan còn chưa đủ để mình lên tới cấp 9, đợi Hạ Hầu Ngạo Thiên thêm hai ngày, nếu như hắn còn chưa ra khỏi phó bản, mình tìm Liên Tam Nguyệt luyện chế Tam Tài Đan." Trương Nguyên Thanh nhìn bạn gái mặc váy ngủ tơ lụa đối diện, nói:

"Về sau có thể còn cần vào phó bản cấp S một lần nữa."

Đang nói chuyện, điện thoại trên bàn tròn thủy tinh "Keng" một tiếng, nhắc nhở có tin nhắn.

Trương Nguyên Thanh cầm điện thoại di động lên xem tin nhắn, tiếp theo mặt âm trầm, nhíu mày.

Thấy vẻ mặt hắn khác thường, Quan Nhã buông xuống cà phê nóng hổi, vội hỏi:

"Làm sao vậy?"

Trương Nguyên Thanh ở trong gió rét thở hắt ra một hơi: "Phó hội trưởng Pansy nói, phó bản Thái Dương không cách nào tiến vào…" Nghe vậy, Quan Nhã cũng mặt mũi âm trầm theo.

Sau khi Hư Không hội trưởng tiến vào phó bản, phó hội trưởng Pansy là một trong hai vị nghề nghiệp Hư Không vị cách cao nhất, đứng hàng Chúa Tể đỉnh phong, nếu là ngay cả hắn cũng không vào được phó bản Thái Dương, Nguyên Thủy lại làm như thế nào để vào?

Không vào được phó bản, cho dù hắn tấn thăng cấp 9, thu hoạch được vị cách trở thành Thái Dương Chi Chủ, cũng là

chuyện vô bổ.

Nghĩ một chút, Quan Nhã thử dò xét nói: “Phó hội trưởng Pansy có nói cái gì không, hoặc là, vị hội trưởng tiên sinh kia có lưu lại cẩm nang diệu kế không?”

Trương Nguyên Thanh lắc đầu.

Trong ba ngày, hắn dựa theo cậu bàn giao, dựa theo kế hoạch làm việc, tất nhiên là muốn mưu đồ tiến vào phó bản Thái Dương, vì thế gửi tin uyển chuyển nói cho phó hội trưởng Pansy, hi vọng vị Chúa Tể đỉnh phong này làm nhân viên chuyển phát một lần, đến lúc đó đưa hắn vào.

Kết quả nhận được trả lời là: Phó bản đẳng cấp quá cao, không cách nào tiến vào!

Thi đấu đỉnh phong cũng đánh rồi, hắn còn đang luyện acc, bây giờ lại nói cho hắn biết, không có tư cách dự thi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Quan Nhã nhíu đầu lông mày.

“Đi một bước xem một bước đi.” Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ nói.

Quan Nhã mấp máy bờ môi đỏ, chưa nói gì.

Trong nội tâm cô ngược lại thấy nhẹ nhõm, tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ, liền ý nghĩa phải giao thủ với Bán Thần, cô cho dù có tự tin nữa đối với bạn trai, cũng không thấy được nam nhân của mình có thể đánh thắng Linh Thác cùng Thái Nhất môn chủ.

Huống chi còn có nhiều Bán Thần như vậy.

Tình huống bây giờ, trái lại là lựa chọn tốt nhất.

Trời sập xuống có người cao gánh, không gánh được, cùng chết cũng không có lời oán giận.

Cô sợ nhất chính là bầu trời còn, bạn trai thành Oa Hoàng*.

* luyện đá vá trời rồi chết

Lúc này, cửa phòng ngủ gõ vang, tiếng của Nữ Vương từ bên ngoài truyền đến: “Hai người đang bốp bốp sao, nếu không bốp bốp mở cửa ra, có việc.”

Trương Nguyên Thanh hướng về cửa phòng phun ra âm khí, Tiểu Đậu Bỉ thành thạo bò về phía cửa phòng, nhảy dựng lên vặn ra chốt cửa.

Nữ Vương đẩy cửa vào, nhìn trước một lần giường chiếu chỉnh tề, lại nhìn về phía hai người ngoài ban công, nói:

"Em gái tai thỏ hàng xóm nói, có người toàn thân bị đốt cháy đen đột nhiên xuất hiện ở trong sân, bộ dáng muốn dặn dò di ngôn, nói muốn gặp cậu."

Gặp mình? Người cháy đen? Trương Nguyên Thanh đè phiền muộn vừa rồi xuống đáy lòng, gật đầu nói: "Biết rồi."

Lười biếng ngồi ở ghế sô pha một người, thân thể hắn tán loạn thành ánh sao như mộng ảo.

Chương 3064: Trở về (3)

Biệt thự lớn của Phó Thanh Dương, sân trước.

Ánh sao dâng lên, Trương Nguyên Thanh từ trong ánh sáng óng ánh đi ra, ánh mắt của hắn quét qua, nhìn về phía hình người cháy đen nằm ở bên cạnh đài phun nước.

Trương Nguyên Thanh nhìn mấy giây, mới thử dò xét nói: "Đạo Đức Thiên Tôn?"

"Ông đây là Ma Nhãn…" Hình người cháy đen phát ra kháng nghị suy yếu: "Bớt, bớt lắm lời… Cứu, cứu tôi trước…"

Một khắc đồng hồ sau, ở dưới hai ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch cùng Đai Ngọc Thanh Đế phối hợp, Ma Nhãn Thiên Vương trút đi "vỏ ngoài" thành than, cuối cùng mang nửa bàn chân còn lại từ Quỷ Môn quan thu hồi lại.

Nhưng thân thể vẫn suy yếu, Sinh Mệnh Nguyên Dịch và Thanh Đế Trường Sinh Thuật, trị liệu thương thế của hắn, khôi phục khí huyết cùng thể lực của hắn, nhưng lực lượng lôi điện lưu lại trong cơ thể, vẫn đang chậm chạp tiêu hao sinh mệnh.

Phải đợi mấy ngày mới có thể tan đi.

Ma Nhãn Thiên Vương ngồi ở ghế sô pha thư phòng Tiền công tử, uống từng ngụm rượu đắt tiền, ăn miếng dăm bông

trơn như bôi dầu, hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn đối diện nói tới kiến thức trong phó bản.

Trương Nguyên Thanh nghe rất nghiêm túc, cũng căn cứ tin tức của Ma Nhãn Thiên Vương, triển khai suy nghĩ cùng liên tưởng.

"Đấu tranh giữa viễn cổ đế vương, lại bắt nguồn từ tranh đoạt quyền hành Ngũ Hành? Chậc, vừa hoang đường vừa hợp lý… Trận doanh Tà Ác lấy Xi Vưu cầm đầu thừa dịp Viêm Hoàng xung đột, lưỡng bại câu thương, thế là hướng trận doanh Thủ Tự phát động tổng tiến công…"

"Dị thú biến dạng Ma Nhãn nhìn thấy, hẳn là lực lượng nghề nghiệp Tuyệt Mệnh Độc Sư, con rồng khổng lồ phương Tây kia có được năng lực điều khiển lôi điện cùng đao gió, rất có thể là vua của các vị thần trong thần thoại Hy Lạp."

"Cái này có thể khớp với tin tức mình ở đảo Paphos lấy được, Thần Quang Minh không còn ẩn nhẫn, giết chết Mỹ Thần, nguyên nhân chính là vua của các vị thần đi phương đông xa xôi."

"Kỳ trân dị thú ghi chép trong Sơn Hải Kinh, không phải là động vật sau khi biến dạng chứ, mặc kệ từ thời gian hay trên logic, đều rất hợp lý."

"Thời kỳ viễn cổ, người tu hành ba đại khu là có qua lại, thậm chí còn có thể cùng nhau đối mặt trận doanh Tà Ác, nếu như vậy, vì sao đại khu thứ ba sẽ bị tiêu diệt? Chẳng lẽ các Bán Thần đại khu thứ nhất, thứ hai, xuất phát từ nguyên nhân nào đó không chi viện?"

Nói xong tình huống phó bản, Ma Nhãn Thiên Vương giơ tay lên, sờ lên mắt trái dùng băng đô thể thao che kín, nhếch miệng:

"Tôi đạt được tồn tại vô thượng chúc phúc, cậu có muốn xem hay không?"

Trương Nguyên Thanh lập tức hứng thú, xích lại gần Ma Nhãn Thiên Vương, ngón tay chui vào vận động băng cột đầu phía dưới, vuốt ve Ma Nhãn hốc mắt trái.

Mấy giây sau, tin tức vật phẩm hiển hiện:

« Tên: Ý Chí Ma Thần »

« Loại hình: Khí quan »

« Công năng: Thu được ban ân »

« Giới thiệu: Chỉ có Yêu Mê Hoặc thuần túy nhất, mới có thể được tồn tại vô thượng thưởng thức, cũng ở trong kề vai chiến đấu thu được ban ân. »

« Ghi chú 1: Nó chỉ có thể sử dụng ở trong phó bản linh cảnh. »

« Ghi chú 2: Ý Chí Ma Thần một khi giáng lâm, chính là vĩnh hằng. »

Ghi chú thứ hai cho mình cảm giác không phải quá tốt nha… Trương Nguyên Thanh nhíu mày: "Anh tốt nhất cẩn thận sử dụng nó, hoặc là không dùng nó."

Ma Nhãn Thiên Vương trừng mắt, cảm giác tự tin bùng nổ: 'Có nó, tôi liền có thể nâng đỡ cậu trở thành Thái Dương Chi Chủ, chúng ta không phải là không có phần thắng. Đúng rồi, thời cơ luyện chế Tam Tài Đan của cậu nên đến rồi chứ."

"Tôi đã bắt sống ba vị hộ pháp Ám Dạ Mân Côi, chỉ chờ Hạ Hầu Ngạo Thiên trở về, liền có thể bắt đầu luyện đan, chỉ là…" Trương Nguyên Thanh cười khổ một tiếng:

"Chúng ta đối mặt, có lẽ không phải vấn đề có phần thắng hay không, mà là có tư cách tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ hay không."

Hắn thở dài mang việc trong hiện thực nói cho Ma Nhãn, mang hiện thực bất đắc dĩ phó bản Thái Dương đã mở ra, mà mình không cách nào tiến vào phó bản nói thẳng.

Ma Nhãn Thiên Vương sờ mắt trái, ý chí chiến đấu dâng cao trên mặt chậm rãi biên mất.

Thật lâu sau, hắn cười một tiếng đắng chát: "Vậy tôi liều mình thăng cấp ý nghĩa là cái gì?"

Hắn trầm mặc, thật lâu không nói gì.

…

Giang Nam, Bì Cách thành.

Trong phòng ngủ rộng rãi, trang trí xa hoa nào đó, một thanh niên tuấn tú vô cùng đột ngột xuất hiện.

Ngắm nhìn xung quanh, xác định mình về tới trong căn nhà quen thuộc, mang theo một cái nhẫn sắt đen, hắn quăng mình thật mạnh ở trên giường mềm.

"Rốt cuộc trở về rồi, còn sống trở về, mình tuyệt đối không tiếp tục vào phó bản cấp S nữa."

Hạ Hầu Ngạo Thiên nằm vài phút, xoay người ngồi dậy, mở ra tủ lạnh phòng khách, lấy ra đồ uống lượng đường cao, ra sức uống ừng ực.

Uống sạch một chai đồ uống 600 ml, hắn hài lòng ợ hơi, cảm giác Dopamine đang nhanh chóng sinh ra, đầu óc trở nên hưng phấn cùng vui vẻ, hòa tan mỏi mệt cùng kiềm chế phó bản cấp S mang đến.

Chương 3065: Luyện đan (1)

Tuyệt đối không tiếp tục vào phó bản, cả năm nay đều không vào, Nguyên Thủy Thiên Tôn khóc lóc, quỳ xuống cầu mình, cũng đừng hòng khiến mình vào phó bản nữa! Hạ Hầu Ngạo Thiên ở trong lòng âm thầm thề.

Sau khi vượt qua Thục Sơn Nam Uyển, hắn liền sinh ra bóng ma tâm lý đối với phó bản độ khó cao, nhưng quật cường cùng kiêu ngạo thân là nhân vật chính, khiến hắn dứt khoát quyết tuyệt lựa chọn cày riêng phó bản gia tộc!

Biết vậy chẳng làm!

Ném chính xác chai đồ uống vào thùng rác cách vài mét, Hạ Hầu Ngạo Thiên từ bên cạnh bàn máy tính đẩy ra cái loa cao cỡ nửa người, nhắm ngay cửa sổ , ấn nút mở.

Loa phóng thanh truyền ra tiếng gào thét đinh tai nhức óc:

"Hạ Hầu Ngạo Thiên ta xuất quan rồi!"

"Hạ Hầu Ngạo Thiên xuất quan rồi!'

"Xuất quan rồi…"

Hạ Hầu Ngạo Thiên ở trong tạp âm truyền khắp khu biệt thự Hạ Hầu gia, cầm điện thoại di động lên, bấm số Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhìn Ma Nhãn Thiên Vương uể oải mất mát, ánh mắt tràn ngập không cam lòng, đáy lòng Trương Nguyên Thanh thầm than một tiếng, không biết nên an ủi ra sao.

Đường đường Ma Nhãn Thiên Vương đương nhiên không cần an ủi, nhưng người ta đầu tư trên thân mình nhiều tinh lực cùng thời gian như vậy, đột nhiên nói cho hắn biết hạng mục thất bại, trong lòng Trương Nguyên Thanh vẫn sẽ hổ thẹn.

Thế là hắn nói: "Tình huống bây giờ, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, phó bản Thái Dương quả thực không cách nào mở ra, nhưng hội trưởng đã bảo tôi làm việc theo kế hoạch, nói rõ hắn cũng không muốn từ bỏ."

Ma Nhãn Thiên Vương vẻ mặt u ám: "Nhưng ông ta cũng không lưu lại biện pháp tiến vào phó bản Thái Dương, ông ta cũng không biết nên làm cái gì, lại không cam lòng từ bỏ, cho nên giãy dụa một phen mà thôi."

Hắn biểu hiện rất bi quan.

Trương Nguyên Thanh vừa định cổ vũ vài câu, chợt nhớ tới Ma Nhãn là nghề nghiệp tà ác quá khích, bản thân đã rất bi quan, cổ vũ tỷ lệ cao là vô hiệu, nếu để phần cảm xúc bi quan này ấp ủ lên men, hắn rất có thể thừa dịp Bán Thần tiến vào phó bản, thanh tẩy thế giới.

Lấy vị cách bây giờ của Ma Nhãn, thật sự quậy, trận doanh Thủ Tự phải chết không ít Chúa Tế, thậm chí có thể tạo thành Chúa Tế đỉnh phong ngã xuống.

Trấn an trước một phen tâm tình của hắn… Trương Nguyên Thanh rót cho Ma Nhãn chén rượu, nói tới tình hình gần đây của Phó Thanh Dương cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên, cố ý đề cập "mục tiêu vĩ đại", "đồng bạn trên đường" loại từ ngữ này.

Phối hợp năng lực của Huyễn Thuật Sư, chậm chạp khai thông cảm xúc bi quan, u ám.

Lúc này, điện thoại di động hắn đặt ở trên bàn thủy tinh vang lên, người gọi tới là Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Nhân vật chính trở về rồi? Trương Nguyên Thanh mừng rỡ, vội vàng nhận cuộc gọi.

Nói thật, hắn sau khi từ chỗ Hạ Hầu lão gia chủ biết được Hạ Hầu Ngạo Thiên tiến vào phó bản cấp S "Loạn An Sử', đã làm sẵn chuẩn bị tâm lý Hạ Hầu Ngạo Thiên không cách nào phó ước.

Phó bản loại chiến tranh, bình thường đều rất tốn thời gian, tình huống người ở phó bản trôi đến mất liên lạc thỉnh thoảng xảy ra, Bạch Hổ binh chúng từng có loại ví dụ này.

Một vị trưởng lão nào đó từng ở trong phó bản nam chinh bắc chiến nửa năm, sau khi trở về, viết phương án phó bản đều là thể văn ngôn.

Không ngờ nhân vật chính thế mà nắm chặt thời gian trở về.

Vừa mới kết nối, trong loa truyền đến tạp âm chói tai: "Hạ Hầu Ngạo Thiên ta xuất quan rồi nha…"

"Kỳ hạn nửa tháng đã đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn, tôi đã trở về hiện thực, sẽ giúp cậu thành tựu Thái Dương Chi Chủ, lập công lao bất thế, tạo sự nghiệp to lớn lừng lẫy." Giọng điệu Hạ Hầu Ngạo Thiên tràn ngập bễ nghễ kiêu ngạo:

"Về sau đừng tự xưng là thiên tài chinh phục phó bản, nếu nhất định phải khoác lác, xin mời tăng thêm tôi."

Một mình vượt qua phó bản cấp S là vinh quang bực nào? Tương đương với thi công chức được điểm tối đa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là dựa vào vượt qua phó bản cấp S mới trở thành nhân vật minh tinh của phía quan phương, trở thành kỳ tài cả thế gian đều biết.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm thấy mình có thể đặt song song Thủ Tự song kiêu với Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Trương Nguyên Thanh tò mò nói: "Anh tấn thăng cấp 8 rồi?"

"Cái này không quan trọng, quan trọng là tôi một mình vượt qua phó bản cấp S." Hạ Hầu Ngạo Thiên nói, hắn không giống với Nguyên Thủy Thiên Tôn, người sau là lấy phó bản cấp A làm căn cứ thăng cấp, hắn là cấp B, thậm chí cấp C, đến cuối cùng điểm kinh nghiệm tích lũy không ít, số lượng dự trữ đạo cụ đầy đủ, mới cắn răng thử phó bản cấp S.

Hắn bây giờ điểm kinh nghiệm là 86%, muốn tấn thăng cấp 8, còn phải trải qua một lần phó bản cấp A

“A, anh còn chưa tới cấp 8 à, thế nhưng tôi cấp 8 rồi.”

“Cái này không quan trọng, quan trọng là tôi một mình vượt qua phó bản cấp S.” Thanh âm Hạ Hầu Ngạo Thiên lộ ra nghiến răng nghiến lợi.

“Ma Nhãn cũng một mình vượt qua phó bản cấp S, Ma Nhãn cấp 9 rồi.”

Chương 3066: Luyện đan (2)

Hạ Hầu Ngạo Thiên đột nhiên lại muốn vào phó bản, không nhịn được sự ủy khuất này.

“Chuẩn bị một chút, sáu mươi giây sau vào Mặc Tông cơ quan thành.” Trương Nguyên Thanh nói, sau đó cúp điện thoại.

Ma Nhãn Thiên Vương lười biếng tựa ở ghế sô pha, thản nhiên nói:

“Đả kích Hạ Hầu Ngạo Thiên cuồng vọng kia, tựa như là hạng mục giải trí chung của bang phái các người.”

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai: “Còn có trào phúng Anh Gà Đỏ, cùng xem Anh Gà Đỏ chế giễu sỉ nhục của Hỏa Sư, được xưng là ba niềm vui lớn của Người Chết Trở Về.”

Hắn cầm lên một miếng thịt chân nướng ném vào trong miệng, nhai nuốt, nói:

“Tôi đã mất đi tư cách dự thi, xác suất lớn vô duyên với Thái Dương Chi Chủ, nhưng cố gắng lâu như vậy, không muốn từ bỏ, tôi sẽ một mực đi tiếp, thẳng đến khi Thái Dương Chi Chủ sinh ra mới thôi.” Nói xong, hắn hướng Ma Nhãn làm một cái động tác phất tay, biến mất khỏi thư phòng.

***

Phó bản Mặc Tông cơ quan thành.

Bìa rừng chân núi, Trương Nguyên Thanh cầm bút lông trong tay, vẽ xong một nét cuối cùng của linh triện trận pháp, một trận pháp hình tròn màu vàng đường kính 3 mét thành hình,

hào quang màu vàng óng lấp lóe, sau cùng nhiệt độ không khí cũng theo đó tăng cao mấy độ.

Một cái lò đồng xanh ba chân, đặt ở trung ương trận pháp, hoa văn màu vàng thân lò cùng trận pháp "dưới chân" kết hợp hoàn mỹ.

Trương Nguyên Thanh lấy ra Ngọc Tịnh Bình, nói:

"Ba tên cùng nhau luyện, hay là từng kẻ một?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên tuấn tú vô cùng vênh mặt, "Tôi luyện đan giống như dùng binh, càng nhiều càng tốt."

"Lợi hại lợi hại, không hổ là trụ cột Người Chết Trở Về, tôi vị bang chủ này chỉ là tranh nền, Hạ Hầu Ngạo Thiên anh mới là nhân vật chính thật sự, ừm, xác xuất thành công cao không?" Trương Nguyên Thanh vỗ tay bốp bốp.

Hạ Hầu Ngạo Thiên khịt mũi coi thường: "Lúc cần tới tôi, gọi tôi nhân vật chính, lúc không cần đến tôi, thỏa thích khoe chỗ tốt. Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu so với Dương Quốc Trung còn gian tặc hơn."

Trương Nguyên Thanh làm bộ không nghe thấy, nhổ nắp gỗ của Ngọc Tịnh Bình, đổ ra ba người áo đen ngủ say.

Hình tượng của bọn họ theo thứ tự là lão niên, trung niên cùng thanh niên, đối ứng "Sơn Hà Vĩnh Tồn", "Bác Sĩ Ngoại Khoa" cùng "Shaman Vu Sư".

Ba người ngủ yên, hơi thở đều đều.

Hạ Hầu Ngạo Thiên đánh giá vài lần, nói: "Tâm thần yên tĩnh, tỉnh khí thần cân bằng, không cần dùng thuốc."

Hắn chập ngón tay như kiếm, nhẹ nhàng dựng lên, "Lên!"

Nắp lò luyện đan ba chân bay vút lên trời, Hạ Hầu Ngạo Thiên điều khiển mười mấy dược liệu phụ, để bọn nó bay vào đan thất, tiếp theo đưa ba vị Thần Nhật Du vào trong đó.

Trong quá trình, quần áo ba vị Chúa Tể tự động xé rách, trở nên trần như nhộng.

"Rầm!"

Nắp lò rơi xuống, kín không kẽ hở.

Hạ Hầu Ngạo Thiên mở lòng bàn tay, triệu hồi ra một ngọn lửa, lửa đáy là trắng, lửa giữa là đen, lửa ngoài là đỏ, ném về phía lò đan.

Tam Muội Chân Hỏa phiêu hốt chập chờn, dừng ở đáy lò.

Tiếp theo, hắn một chân giẫm trận pháp, kéo dài đến dưới chân lò đan, trận pháp theo chiều kim đồng hồ xoay tròn, Tam Muội Chân Hỏa hừng hực tăng vọt.

Bị lửa nóng kích thích, ba vị Thần Nhật Du trong đan thất lập tức giật mình tỉnh lại, ra sức trùng kích lò đan, muốn chạy ra.

"Keng keng keng…'

Tiếng bạo lực húc vào vách lò đan truyền đến, nắp lò như là ấm hơi nước sôi trào, suýt nữa bị hất lên, mỗi lúc đó, thân lò cùng trận pháp mặt đất liền sẽ phát ra hào quang vàng óng, hình thành phong ấn, ổn định lò đan.

Trương Nguyên Thanh lo lắng không an toàn, phi thân lên, một chân đạp ở đỉnh lò.

Nắp lò liền không còn bị húc.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi chết không yên thân, ngươi thế mà dùng thủ đoạn âm độc như thế tấn thăng, ngươi uổng là Thủ Tự!"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, ta muốn giết ngươi, giết ngươi…"

Trong lò đan truyền đến ba vị hộ pháp Ám Dạ Mân Côi gào thét.

Làm linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, lại là vị cách Chúa Tể, bọn họ tự nhiên từng tiếp xúc pháp thuật tà ác người ăn người của tu hành giả cổ đại, Thuần Dương chưởng giáo hợp tác mật thiết với Ám Dạ Mân Côi, càng là ví dụ sống sờ sờ.

Bởi vậy, ở lúc phát hiện mình đang ở đan thất chật chội, cảm thụ thống khổ lửa nóng thiêu đốt, lập tức đoán ra kế hoạch ác độc của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh mắt nhìn chăm chú, nhếch miệng:

"Thủ đoạn thu hoạch lực lượng không tồn tại phân chia chính tà, người khống chế lực lượng mới phân thiện ác đúng sai.

Chư vị, các ngươi nói chuyện gì đạo nghĩa cổ hủ với ta một người chủ nghĩa duy tâm? Ngày đầu tiên quen biết ta sao?"

Tiếng mắng chửi của ba người cứng lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là người cực đoan giống như Ma Quân, quá khích đến mức vì một đám người không liên quan, đồng quy vu tận với Chúa Tể đỉnh phong.

Hạ Hầu Ngạo Thiên dốc sức vận chuyển trận pháp, xuôi chiều kim đồng hồ xoay tròn càng lúc càng nhanh, Tam Muội Chân Hỏa hừng hực tăng vọt, ngọn lửa bốc lên cơ hồ bao bọc nửa cái lò đan.

Chương 3067: Luyện đan (3)

Trương Nguyên Thanh ở đỉnh lò, giày, quần trong nháy mắt thiêu huỷ, làn da sinh ra vết bỏng kịch liệt, không thể không mở ra Liệt Dương Chiến Thần, mới chịu được nhiệt độ cao của lửa.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, tiếng mắng chửi trong đan thất càng lúc càng nhỏ, cuối cùng không thể nghe thấy.

Lại qua nửa canh giờ, lỗ thoát khí trong lò đan phun ra sương khí đỏ như máu, kèm theo mùi tanh nồng đậm.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thấy thế, bận bịu dập tắt Tam Muội Chân Hỏa, chờ hào quang trận pháp linh triện màu vàng dao động, tịnh hóa hết tinh thần ô nhiễm trong viên thuốc, hắn lộ vẻ mặt vui mừng:

"Luyện thành rồi!"

Luyện thành một lò đan cùng luyện thành một món đạo cụ, đối với Học Sĩ mà nói, đều là chuyện vô cùng có cảm giác thành tựu.

Trương Nguyên Thanh sớm đã không kịp chờ đợi, đá bay nắp lò, chỉ thấy trong lò đan trầm tích một tầng tạp chất đỏ thẫm giống như bùn, ba viên huyết đan màu đỏ vàng to bằng trứng gà, ngập một nửa trong tạp chất.

Linh lực nồng đậm phiêu tán ra, ẩn chứa sinh mệnh lực cùng Nhật chi thần lực mạnh mẽ.

Trương Nguyên Thanh lấy ra hộp gỗ nhỏ thu nạp đan dược, cẩn thận từng chút một, lần lượt cất kỹ bọn nó.

Luyện xong đan dược, Hạ Hầu Ngạo Thiên nghĩ một chút, thử dò xét nói:

"Lão đầu tử sớm muộn phải nhường ngôi vị trí gia chủ nói với tôi, các Bán Thần đều đã tiến vào phó bản Thái Dương, Thái âm cùng Tinh Thần Chi Chủ ở bên trong đánh sắp văng cả não ra rồi?"

Lúc trước hắn vừa gọi điện cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông chú liền tìm tới cửa.

Hạ Hầu Ngạo Thiên là hàn huyên rất lâu với lão gia chủ, mới liên lạc Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh liếc: "Anh tự tiện thêm một đống hậu tố cho Hạ Hầu gia chủ, từng hỏi ý kiến của lão nhân gia ông ta chưa?"

Lảm nhảm xong, hắn mua vui trong khổ nói: "Tài khoản của tôi còn chưa luyện thành đâu, bên kia đã bắt đầu đánh so tài đỉnh phong rồi."

Hạ Hầu Ngạo Thiên đã không để ý, cũng không mượn cơ hội trào phúng, trầm mặc đứng ở nơi đó.

"Vậy không phải rất tốt sao?" Hạ Hầu Ngạo Thiên đột nhiên nhún vai: "Tôi cũng không cần vào phó bản nữa, vừa vặn có thể nghỉ ngơi, nghiên cứu một phen thuật luyện khí, chờ tôi bế quan đi ra, nếu như thế giới còn chưa hủy diệt, vậy cũng rất tốt. Nếu như thế giới đã hủy diệt, tôi liền mở ra hình thức nhân vật chính, ở trong tận thế vụng trộm thăng cấp, ngăn cơn sóng dữ."

Hắn hướng về Trương Nguyên Thanh vẫy tay, lui ra khỏi phó bản bang phái.

Trương Nguyên Thanh chưa rời "Mặc Tông cơ quan thành", suy tư mấy giây, mở ra hòm đồ, bắt đầu bố trí nghi thức triệu hoán.

Hắn muốn triệu hoán Tam Đạo sơn nương nương, hỏi tình huống cụ thể một phen.

Nếu như nương nương đã tiến vào phó bản Thái Dương, vậy hắn liền về hiện thực, lần lượt hướng Chúa Tể đỉnh phong trưng cầu ý kiên, hỏi bọn họ có biện pháp tiến vào phó bản Thái Dương hay không.

Chúa Tể đỉnh phong trong hiện thực đều cho ra đáp án phủ định, hắn mới sẽ từ bỏ.

Rất nhanh, bầu trời Mặc Tông cơ quan thành nhộn nhạo lên một rồi lại một vòng hào quang vàng óng, Tam Đạo sơn nương nương đạo bào bồng bềnh, đạp trên hào quang vàng óng giáng lâm phó bản.

Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái ngay: "Sư tôn tại thượng!"

Tam Đạo sơn nương nương đánh giá hắn, đôi mắt đẹp toát ra vui mừng cùng thưởng thức không che giấu:

"Tốc độ tu hành của ngươi so ta dự đoán còn nhanh hơn, về sau không phải làm đại lễ này, lấy vị cách của ngươi, có thể hầu hạ bên cạnh ta rồi."

Trương Nguyên Thanh kiên trì cúi đầu: "Một ngày là thầy suốt đời là mẹ, đệ tử vĩnh viễn ở bên dưới."

Thấy Tam Đạo sơn nương nương lộ ra một nụ cười, Trương Nguyên Thanh nói ngay: "Đệ tử nghe nói, cường giả cảnh giới Nhân Tiên tề tụ phó bản Thái Dương, Thái âm và Tinh Thần tranh giành Thái Dương, sư tôn, chí hướng của ngài là Nhân Tiên, vì sao không tham dự?"

Gương mặt trắng trẻo của Tam Đạo sơn nương nương lộ ra một sự bất đắc dĩ:

"Mới đầu, phó bản Thái Dương ngăn chặn tất cả cường giả dưới Nhân Tiên, không phải nghề nghiệp Thần Dạ Du tiến vào, về sau, một đạo hào quang màu tím phá vỡ linh cảnh, mở ra cấm chế phó bản Thái Dương."

"Nhân Tiên hiện thế ùa vào… Bản tọa tự mình hiểu lấy, Nhân Tiên tranh đấu, không phải ta có thể xen vào."

Cũng đúng, lão mõ tuy là Chúa Tể đỉnh phong, nhưng đối mặt Nhân Tiên nhất định phải chết không nghi ngờ, huống chi là Nhân Tiên đại hỗn chiến!

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt không phục: “Sư tôn, có biện pháp mở ra phó bản Thái Dương hay không? Ngài công tham tạo hóa, có thể đánh du kích một phen, đục nước béo cò.”

Tam Đạo sơn nương nương tiếc nuối lắc đầu: “Phó bản Thái Dương tựa như có biến hóa, cấm chế kiên cố hơn, ở trước khi Thái Dương Chi Chủ sinh ra, bên ngoài không có khả năng có người tiến vào nữa.”

Trương Nguyên Thanh mặc dù có đoán trước, nghe vậy vẫn không nhịn được thất vọng.

“Đạo hào quang màu tím kia có lai lịch gì?” Hắn hỏi.

Tam Đạo sơn nương nương nói: “Rất giống nghề nghiệp Tuyệt Mệnh Độc Sư lần trước ở trong phó bản đại khu thứ nhất nhìn thấy.”

Chương 3068: Phó bản ngoài dự liệu (1)

Cô nói như vậy, Trương Vân Thanh đã hiểu.

Ma chủng ra tay rồi!

Là ma chủng vị thần linh này mở ra cấm chế phó bản Thái Dương, đưa Bán Thần trận doanh Tà Ác tiến vào phó bản Thái Dương, các Bán Thần Thủ Tự thừa cơ mượn đường theo đuôi.

Cũng chính là nói, cường giả cấp thần linh mở ra được phó bản!

Ma chủng vị cách cao hơn Bán Thần, trong hiện thực, căn bản không tồn tại nhân vật như vậy, trong linh cảnh cũng không có. .. Trương Nguyên Thanh lần nữa thất vọng lắc đầu.

“Sư tôn tiếp theo có tính toán gì không?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Tam Đạo sơn nương nương nói: “Đợi Thái Dương Chi Chủ sinh ra, ta sẽ rời linh cảnh, trở về hiện thế, tự tay kết thúc nhân quả với sư tôn, giúp đỡ chính đạo.”

“Sư tôn đại nghĩa!” Trương Nguyên Thanh cúi đầu vái ngay.

…

Phòng họp không người tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật, bàn dài gỗ thịt màu đào phản xạ ánh đèn, chỉnh tề sáng ngời.

“Tích tích ~”

Trên trần nhà, từng cái máy chiếu màu đen sáng lên đèn vàng nhắc nhở khởi động máy, trận pháp cách âm tự động mở ra, cửa sổ công nghệ cao chuyển thành hình thức thủy tinh mờ.

Máy dò sự sống bắt lấy con muỗi côn trùng bay các loại động vật có thể trà trộn vào phòng họp, gương bát quái treo ở cửa ra vào, thì có thể soi ra oán linh cùng nguyên thần.

Đèn vàng sau khi lấp lóe ba giây, chuyển thành đèn xanh, đầu máy dài nhỏ từ trong thiết bị chui ra, chiếu ra bên cạnh bàn hội nghị từng chùm sáng huỳnh quang màu lam.

Hình chiếu cửu lão tổng bộ xuất hiện, không hẹn mà cùng nhìn về phía vị trí thuộc về Phó Thanh Dương.

Người triệu tập hội nghị lần này là Phó Thanh Dương, khi thu được Tiền công tử mời hội nghị, tâm tính cửu lão không giống nhau, có kiêng kị có cảm khái có chấn kinh có bất đắc dĩ.

Bọn họ biết Phó Thanh Dương hơn một tháng trước tiến vào phó bản, cũng biết Phó Thanh Dương bây giờ đang vào phó bản cấp S “Cô Quân Phấn Chiến”, một khi hắn thông qua phó bản, cộng thêm tích lũy trước đó, chắc chắn trở thành Chúa Tể cấp 9.

Nhưng không ngờ hắn nhanh như vậy, không ngờ hắn thật sự thành công vượt qua.

Chúa Tể cấp 9 có thể lĩnh ngộ quy tắc, khống chế quy tắc, Kỹ Gần Như Đạo của Phó Thanh Dương sẽ đột phá đến cấp bậc mới, lại thêm cái áo choàng kia Nguyên Soái cũng trông mà thèm cộng vào…

Tiền công tử bước vào cấp 9, chỉ cần đạt được thêm một món đạo cụ loại quy tắc xứng đôi với đẳng cấp, liền có thể đặt ngang hàng với bọn họ những lão già sống một thế kỷ này.

So sánh với Nguyên Thủy Thiên Tôn, một Phó Thanh Dương đại thế đã thành, mới khiến người ta kiêng kị cùng cảnh giác, đương nhiên, cũng có kinh hỉ.

Trận doanh Thủ Tự thêm một vị Chúa Tể cấp 9, từ đại cục mà nói, tự nhiên là có lợi.

Trên ghế của Phó Thanh Dương, trong chùm huỳnh quang màu lam ngưng tụ ra một bóng người, không phải Tiền công tử áo trắng như tuyết, mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn lông mày kiệt ngạo!

Cửu lão ngẩn người.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Diệu trưởng lão nửa người nửa cây, từng sợi tóc như rắn, kinh ngạc nhìn tiểu tử này, nói: "Phó Thanh Dương bây giờ ngay cả họp cũng muốn tìm người đại diện rồi?"

"Lão đại còn ở trong phó bản, là tôi tổ chức hội nghị." Trương Nguyên Thanh lười biếng tựa ở thành ghế.

Cửu lão nhìn nhau, vẻ mặt đều không vui.

Phó Thanh Dương thế mà mang tài khoản, mật mã, quyền hạn của mình, toàn bộ trao tặng Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Phải biết quyền hạn của Phó Thanh Dương, tượng trưng cho quyền lực đỉnh phong của đại khu thứ hai, một mệnh lệnh đơn giản, liền có thể ảnh hưởng thời cuộc.

Mang quyền hạn chí cao như vậy chia sẻ cho người ta, đơn giản hoang đường, so với dùng chung vợ còn hoang đường hơn.

Trương Nguyên Thanh thu hết vẻ mặt của cửu lão ở đáy mắt, vẫn giữ sự lười biếng, tư thế ngồi không quy củ, tuyên bố: "Trước thông báo các vị một sự kiện, tôi cấp 8 rồi."

Cửu lão cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, thậm chí vẻ mặt bình tĩnh.

Cái này cũng ở trong dự liệu của tổng bộ.

"Sau đó, chúng ta lại trò chuyện một chút chủ đề hội nghị lần này." Trương Nguyên Thanh nói: "Tôi muốn biết, làm sao tiến vào phó bản Thái Dương!"

Nghe vậy, cửu lão trầm mặc nhìn hắn, trong đôi mắt mang theo đùa cợt, thương hại cùng đồng tình, tựa như đang nhìn một đứa trẻ suy nghĩ hão huyền.

Diệu trưởng lão lắc đầu bật cười:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Dương Chi Chủ đối với cậu mà nói quá mức xa xôi, từ bỏ suy nghĩ không thiết thực đi.”

Đại trưởng lão Xích Hỏa bang tóc đỏ có chuyện nói thẳng:

“Cậu vị cách quá thấp, không vào được phó bản của Bán Thần, đừng nói là cậu, chúng tôi cũng không vào được. Lại nói, cậu cho dù vào phó bản, trừ chịu chết còn có thể làm cái gì?

“Thật sự cho rằng dựa vào vị cách cấp 8 của mình, có thể tranh đoạt Thái Dương với Thái âm Chi Chủ, Tinh Thần Chi Chủ?

“Đẳng cấp, lực lượng, đạo cụ còn có kinh nghiệm của cậu, ở trước mặt Bán Thần không đáng giá nhắc tới. Hư Không Bán Thần lựa chọn thỏa hiệp, chính là bởi vì không nhìn thấy hi vọng ở trên thân cậu.”

Chương 3069: Phó bản ngoài dự liệu (2)

“An tâm chờ đợi đi, ngày Thái Dương Chi Chủ sinh ra, chính là thời khắc trận doanh Tà Ác tan thành tro bụi.”

Trong lời lẽ vô cùng có lòng tin đối với Tinh Thần Chi Chủ.

Đế Hồng trưởng lão giọng điệu ôn hòa nhất:

“Trên thực tế, phó bản Thái Dương chỉ cho phép Thái âm cùng Tinh Thần hai vị Bán Thần tiến vào, Thần Nhật Du đỉnh phong ở trên lý luận, có tiềm chất trở thành Thái Dương Chi Chủ, trên thực tế, linh cảnh cũng chưa trao cho bọn họ tư cách.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu có thể trong vòng một năm trở thành Chúa Tể cấp 8, quả thật thiên tư tuyệt thế, nhưng mục tiêu của cậu nên là Chúa Tể đỉnh phong, không cần thiết mơ mộng xa vời.”

Trương Nguyên Thanh nhìn quanh cửu lão, nhìn về phía Kiếm Các đại trưởng lão mày trắng râu bạc.

Vị trưởng lão tựa như lão tướng sa trường này khẽ lắc đầu.

Cũng không biết… Trương Nguyên Thanh trầm mặc mấy giây, không quá thất vọng, chỉ là nghiệm chứng chuyện trong lòng suy nghĩ, nói: "Tôi biết rồi, cảm tạ các vị trong lúc bận rộn bớt thời gian gặp tôi."

Đầu máy chiếu ở đỉnh đầu hắn tắt, tiếp theo lùi về, để lại ghế lưng cao trống rỗng.

Hạ Hầu gia.

Trương Nguyên Thanh chân đạp Ngũ Trảo Kim Long, đáp xuống bên trong tòa nhà chính của khu này.

Dùng biệt thự để hình dung nơi ở của Hạ Hầu lão gia chủ không quá chuẩn xác, nên dùng trang viên.

Chỉ là vườn hoa đã có ba cái, có bãi đỗ xe cỡ nhỏ, có bể bơi loại cực lớn, có kiến trúc hoa mỹ vượt qua dãy sáu, lầu chính càng xa hoa như là pháo đài.

Ở dưới nhân viên bảo an dẫn dắt, hắn tiến vào lầu chính cao bốn tầng, trong phòng luyện khí dưới lòng đất, gặp được ông lão tóc hoa râm, có khí chất học giả.

Hạ Hầu gia chủ đứng ở trước bục rèn thép, cầm một cây búa sắt đen tinh xảo, gõ một mảnh vỡ đạo cụ, trong lò lửa bên cạnh đang nung mấy viên tinh thạch sắc thái khác nhau.

Một con Mặc Ngọc Tỳ Hưu nằm sấp ở đỉnh đầu lão, khi thì quay đầu hít một hơi Tam Muội Chân Hỏa quá vượng trong lò, khi thì nuốt vào một khối 'đồng nát sắt vụn' trong đống đồ lộn xộn, lúc lại phun ra, liền thành tinh thể thuần chính, gỉ sét, tạp chất hoàn toàn không còn.

Trương Nguyên Thanh nhìn chằm chằm Tỳ Hưu sống động một phen, nó nhìn tựa như là sinh mệnh thể tươi sống, là sủng vật chủng loại cao quý, mà không phải đạo cụ có được linh tính nhất định.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, Hạ Hầu gia chủ vừa rèn sắt, vừa cười ha hả nói:

"Thôn Thiên Thú dùng để chiến đấu thuần túy là lãng phí, tôi giao cho nó đặc tính sống, nó bây giờ có được linh trí của đứa bé 10 tuổi, có thể giúp tôi phân giải chất liệu đạo cụ, chiết xuất phẩm chất, giảm bớt trình tự nấu lại luyện lại tài liệu, nó thậm

chí còn có thể giúp tôi trông giữ mức độ lửa. Nguyên Thủy Thiên Tôn, không bằng cậu bán nó cho tôi đi."

Trương Nguyên Thanh vội vàng lấy ra Ngọc Tịnh Bình bỏ trên bàn, "Bớt diễn đi! Tôi cũng không bảo ông giao cho nó linh trí, là chính ông tự nguyện."

Dừng một chút, nói bổ sung: "Ông nếu nhất định muốn mua, dựa theo phẩm chất bây giờ của nó để mua."

Hạ Hầu gia chủ suy nghĩ, sờ cằm nói:

"Được! Cậu muốn đạo cụ gì?"

Làm nhân viên kỹ thuật, một công cụ phụ trợ hữu dụng, giá trị cao hơn đạo cụ khác, ít nhất lão cho rằng như vậy.

Trương Nguyên Thanh suy tư nói:

"Nhất định phải công phòng một thể, có được phá giáp, rút máu, trúng độc, tê liệt các loại công năng phụ trợ, tốt nhất còn kiêm cả phong ấn, độn thuật, huyễn thuật, thao túng các loại, công năng càng nhiều càng tốt…"

Hạ Hầu gia chủ mặt không biểu cảm nhìn hắn:

"Nghịch tử kia của gia tộc cũng không dám công phu sư tử ngoạm như thế. Lấy đẳng cấp cùng số lượng dự trữ đạo cụ cẩu cậu bây giờ, Chúa Tể cấp 8 đỉnh phong cũng không phải đối thủ của cậu.

Có thể sinh ra uy hiếp đối với cậu, chỉ có Chúa Tể cao vị cấp 9, cậu là cần một món đạo cụ có thể ngăn cản cấp 9 công kích, hay là một đạo cụ có thể tạo thành tổn thương đối với Chúa Tể cấp 9?"

Trương Nguyên Thanh thử dò xét nói: "Cá cùng tay gấu có thể đều có được à?"

Hạ Hầu gia chủ mặt không biểu cảm nhìn hắn: "Cậu nói xem!"

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói: "Tôi chọn thứ có thể tạo thành tổn thương đối với Chúa Tể cấp 9."

Hạ Hầu gia chủ lập tức mở ra hòm đồ, lấy ra một khẩu súng săn hai nòng, đưa qua, nói:

“Đạo cụ tôi trước kia luyện, một lần bắn hai viên đạn, đạn có được công năng nổ cùng đốt cháy, mục tiêu sau khi liên tục trúng sáu phát, lần bắn thứ bảy sẽ dẫn nổ linh lực hỏa thuộc tính của sáu phát trước, dẫn phát vụ nổ mạnh, có thể tạo thành trọng thương đối với Chúa Tể cao vị cấp 9 sơ kỳ, cấp 9 trung kỳ là vết thương nhẹ, nhưng lửa đốt bị thương là có tính duy trì, cậu chỉ cần không ngừng bắn, thì có thể biến vết thương nhẹ thành bị thương nặng.”

Về phần cấp 9 hậu kỳ, tự nhiên là vô hại.

Chương 3070: Phó bản ngoài dự liệu (3)

“Sử dụng nó trả giá là sức giật, cậu nếu mở ra trạng thái Liệt Dương Chiến Thần, có thể bắn được ba phát súng. Sau ba phát súng, xương cánh tay liền vỡ hết.” Hạ Hầu gia chủ giới thiệu sơ lược xong công năng cùng trả giá của đạo cụ, nói bổ sung:

“Đạn cần dựa vào tôi để mua, một viên đạn 10 triệu, hoặc một món đạo cụ Siêu Phàm.”

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh giật một cái: “Cầm Thôn Thiên Thú của tôi, còn muốn vặt lông tôi.”

Hạ Hầu gia chủ thản nhiên nói: “Tặng cậu hai mươi viên đạn miễn phí!”

Trương Nguyên Thanh: “Ông chú hiểu rõ đại nghĩa! Về sau nghịch tử kia của gia tộc còn dám xúc phạm ngài, tôi thay ngài trừng trị hắn.”

Tiếp nhận súng săn hai nòng dài 1 mét, xem xong tin tức vật phẩm, Trương Nguyên Thanh lại từ chỗ Hạ Hầu gia chủ đạt được hai mươi viên đạn đường kính lớn.

Những viên đạn này là do kim loại màu đỏ chế thành, nhét bên trong không phải thuốc nổ, mà là một loại bột phấn tài liệu cấp Chúa Tể.

Đầu đạn khắc đầy phù văn tinh tế, dày đặc, nếu đưa đến kính lúp nhìn, càng rõ ràng, tựa như điêu khắc thuyền rồng trên hạt đào.

Trương Nguyên Thanh lựa chọn đạo cụ mang tính công kích là có nguyên nhân. Phương diện phòng ngự, hắn có điện từ

phòng hộ, Khiên Ngũ Trảo Kim Long cùng Khiên Tử Kim, thứ sau còn có thể phát động phòng ngự loại quy tắc, cho dù Chúa Tể cấp 9 công kích, cũng có thể ngăn cản đôi chút.

Trái lại, ở phương diện công kích, trước mắt trừ "Thần Quang Minh Cầu Phúc" cùng "bộ trang bị Lôi Thần", hắn khi đối mặt Chúa Tể cấp 9, không có thủ đoạn chế địch dư thừa, hơn nữa Thần Quang Minh Cầu Phúc là tiêu hao phẩm, bộ trang bị Lôi Thần có thời gian hạn định.

"Tôi còn muốn hai mươi viên đạn, tiền mặt kết toán." Trương Nguyên Thanh nói.

Hạ Hầu gia chủ lại lấy ra hai hộp đạn, "Sau khi rời khỏi đây, tìm con trưởng tôi trả tiền."

Cất kỹ hai hộp đạn, Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Thúc công, ngài có cách nào vào phó bản Thái Dương không? Học Sĩ học rộng tài cao, khẳng định so với các linh cảnh hành giả kém thông minh càng có biện pháp."

Hạ Hầu gia chủ nhìn hắn một cái:

"Hạ Hầu Ngạo Thiên nói chuyện có một nửa trình độ của cậu, sẽ không bị người chê chó ghét. Nhưng chuyện vào phó bản Thái Dương, không quan hệ với trí thông minh, có quan hệ với lực lượng.

Cậu muốn vào phó bản Thái Dương, trên xác suất là số 0, nhưng có thể chờ, chờ đến khi tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ kết thúc. Nếu như Thái âm và Tinh Thần lưỡng bại câu thương, chết ở phó bản, cậu liền có cơ hội.

"Hoặc là, trong Thái âm, Tinh Thần có một phe bỏ mình, các Bán Thần tất nhiên tranh đoạt quyền hành, đến lúc đó, cậu liền có thể hướng bọn họ yêu cầu cơ hội trở thành Bán Thần."

Trương Nguyên Thanh giật mình, cho nên đây chính là nguyên nhân cậu bảo hắn làm việc theo kế hoạch, tấn thăng cấp 9?

Cũng là nguyên nhân cậu lựa chọn vào phó bản Thái Dương, tham dự Bán Thần hỗn chiến!

Tựa như trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh năm đó, cậu nạp sạch giá trị bản thân, lấy một địch ba, đoạt được mảnh vỡ la bàn.

Nhỡ đâu trong Thái âm cùng Tinh Thần, thật có một vị ngã xuống, hắn có thể làm truyền nhân y bát đoạt được một phần quyền hạn Bán Thần, như vậy liền có thể cứu lại cục diện chết.

Nghĩ tới đây, suy nghĩ của Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên thông suốt. Giao xong 200 triệu, hắn rời Hạ Hầu gia, bóp nát ngọc phù truyền tống, lần nữa tới Chicago liên bang Tự Do.

Đi vào phòng làm việc của Diana.

Mợ nhỏ đang tổ chức các cán bộ Hiệp Hội Mỹ Thần họp, thấy hắn đột nhiên hiện ra, không kinh không lạ, mỉm cười nói:

"Các người đi ra ngoài trước."

Các cô gái da trắng mỗi người một vẻ, lần lượt cầm kẹp văn kiện đi ra ngoài, trong quá trình, liên tiếp nháy mắt với Nguyên Thủy Thiên Tôn. Đợi các cô rời đi, Trương Nguyên Thanh nói:

"Tôi muốn vào phó bản bang phái một lần nữa, cấp S."

Dung nhan tuyệt đẹp của Diana nở một nụ cười: "Tam Tài Đan cậu luyện xong rồi?"

Cậu làm sao cái gì cũng nói cho cô vậy, cậu còn nói không có một chân với Diana… Trương Nguyên Thanh gật đầu:

"Tôi ước định một phen, Tam Tài Đan còn chưa đủ để tôi đột phá cấp 9, cần một phó bản độ khó cao phối hợp."

Diana suy nghĩ mấy giây, cho ra đề nghị: "Đề nghị của tôi là vào phó bản cấp A, tương đối bảo hiểm. Nếu như cậu kiên trì vào phó bản cấp S, vậy thì chọn "Kẻ Bốc Khói" sinh ra."

"Chính cái này!" Trương Nguyên Thanh nói.

Diana đứng dậy đi về phía bàn làm việc, ngồi trước máy tính: "Chờ một lát, tôi đi thông báo các trưởng lão."

Mấy giây sau, bên tai Trương Nguyên Thanh truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Ting! Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là 'Thục Sơn", số hiệu: 21"

"Cấp bậc độ khó: S »

“Loại hình: Một người (loại hình tử vong) ”

“Nhiệm vụ chủ tuyến: Tiêu trừ âm khí bao phủ ở chủ phong Thục Sơn. ”

“Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. ”

“Giới thiệu linh cảnh số 21: Từ khi chưởng giáo Thục Sơn mang về một cái quan tài, Thục Sơn liền bị quỷ dị bao phủ, sau bảy ngày, Thục Son không còn vết chân nữa, chỉ còn lại quỷ khóc! ”

Chương 3071: Thục Sơn (1)

Hả? Trương Nguyên Thanh vẻ mặt mờ mịt.

Phó bản bang phái của Hiệp Hội Mỹ Thần thế mà lại là Thục Sơn? !

Một giây sau, hắn đột nhiên kịp phản ứng, mở ra không phải phó bản của Hiệp Hội Mỹ Thần.

Sau khi hắn trở thành Chúa Tể, phó bản một người đầu tiên của Thần Nhật Du đến rồi!

Phản ứng đầu tiên của Trương Nguyên Thanh là kinh ngạc, Thục Sơn là môn phái kiếm tiên, Nam Uyển phụ thuộc là phó bản bang phái của Bạch Hổ binh chúng, như vậy chủ phong “Thục Sơn” hắn là cũng thuộc về nghề nghiệp Thám Báo.

Nghĩ lại, lại cảm thấy Thục Sơn là linh cảnh một người của Thần Dạ Du rất hợp lý, bởi vì quỷ dị bao phủ Thục Sơn, rõ ràng là boss nghề nghiệp Thần Dạ Du.

Phản ứng thứ hai của hắn là: Thật trùng hợp!

Phó bản cấp S tới khéo, Thục Sơn tới càng khéo.

Trùng hợp đến mức Trương Nguyên Thanh hoài nghi có phải Linh Thác an bài hay không, đương nhiên, Thái âm Chi Chủ không có quyền hạn này.

Vậy cũng chỉ có thể là trùng hợp.

Hắn nhìn Diana ngồi trước máy tính soạn mail, nói: “Không cần liên hệ trưởng lão nữa, linh cảnh một người của tôi vừa

vặn mở ra.”

Người ngoại quốc không thích gửi tin nhắn, trên việc công thích gửi mail, thật ra hiệu suất rất thấp.

Diana nghe vậy sững sờ: ‘Trùng hợp như vậy? Phó bản nào?”

“Phó bản cấp S, Thục Sơn!” Trương Nguyên Thanh nói xong, phất phất tay, không để lại lời nhắn nào, hắn thấy, bây giờ Đạo Cụ Thiên Tôn một thân trang bị đỉnh cấp, vượt qua một phó bản cấp 8 mức S, cũng không phải chuyện khó khăn.

Một chớp mắt sau, hắn biến mất trong phòng làm việc.

…

Phó bản Trận Chiến Của Các Vị Thần.

Theo cát vàng dần dần lắng lại, chiến đấu giữa Thủ Tự cùng Tà Ác dừng lại.

Trong tranh đoạt chiến trung tâm trận pháp thứ nhất, trận doanh Thủ Tự đạt được ba trận pháp trung tâm, trận doanh Tà Ác đạt được hai cái.

Hai bên chưa ngưng chiến chỉnh đốn, mà là tiếp tục đánh nhau, không ngủ không nghỉ đánh ba ngày, theo thời gian có hiệu lực của trận pháp thứ nhất kết thúc, hai bên đánh càng kịch liệt.

Bởi vì trận pháp vòng thứ hai là dần dần mở ra, không giống vòng thứ nhất có trọn vẹn năm trận pháp có thể cung cấp tranh đoạt.

Giải trừ mỗi một tòa trận pháp, hai bên đều đánh văng cả óc.

Bán Thần Thủ Tự phẩm cấp khá thấp, Bán Thần Tà Ác thực lực mạnh hơn, nhưng Bán Thần Thủ Tự năng lực phối hợp hợp lý hơn toàn diện hơn, có phòng ngự có trị liệu có công kích có tính cơ động.

Còn có ba vị Học Sĩ Bán Thần có thể áp chế tất cả đạo cụ.

Bởi vậy vòng tranh đoạt thứ hai, vẫn là Thủ Tự chiếm lĩnh ba trận pháp, Tà Ác chiếm lĩnh hai tòa.

Hai bên lần này không cùng chết, cuối cùng dừng tay tĩnh dưỡng.

Gió vàng điên cuồng cuốn cát lên, lão Mike của Câu Lạc Bộ Tửu Thần vẻ mặt không tốt nhìn chằm chằm Thiên Vương Sợ Hãi:

“Ta mặc kệ ngươi cùng Bạch Hổ Nguyên Soái có ân oán gì, đoàn chiến quan trọng nhất chính là nghe theo chỉ huy, hợp tác tác chiến, mà không phải đắm chìm ở trong thế giới của mình, không nhìn chiến thuật cùng đồng đội an bài.”

Trong chiến đấu lúc trước, Thiên Vương Sợ Hãi của Binh Chủ giáo không phục tùng an bài, cũng không tiếp thu chiến thuật, vừa thấy Phó Thanh Huyên liền như là nổi cơn điên muốn cùng chết.

Mấu chốt còn đánh không thắng.

Thiên Vương Sợ Hãi sờ bông tai, cười tủm tỉm nói:

“Ta muốn đánh nhau với ai, là tự do của ta. Nếu như ngươi không quen nhìn, ngươi cũng có thể ra tay với ta, đây là tự do của ngươi. Nghề nghiệp tự do chúng ta, để ý chính là thích gì làm nấy.”

Lão Mike nhìn về phía Tu La một mình đánh ba vị Bán Thần Thủ Tự, trên mặt viết đầy ý: Ngươi nhìn cấp dưới thành quả tạ như vậy?

Thiên Vương Sợ Hãi nhún nhún vai:

“Ngươi không cần nhìn Tu La, hắn so với ta càng qua loa hơn.”

Linh Thác trên trán in một vầng trăng tròn màu đen thu hồi ánh mắt nhìn ra xa, giọng âm trầm:

“Có hai Bán Thần của Tạ gia cùng Chu gia, Bán Thần Thủ Tự chết cũng có thể sống lại, muốn ở trong thời gian ngắn giảm quân số Bán Thần của đối phương, gần như không có khả năng.

Sợ Hãi đánh như thế nào cũng không đáng kể, ngũ hành còn chưa hợp nhất, Hư Không cũng chưa tiêu hao đạo cụ, đến trước mắt, đều là biểu diễn.”

Huyễn Thần Nam phái phát ra thanh âm giống như hiệu ứng âm thanh “trộn âm”:

“Đúng vậy, cơ chế phó bản này, ta không nhìn thấy dấu hiệu sinh tử chiến.”

“Vì sao không ngũ hành hợp nhất? Các người có phải đều đang đục nước béo cò hay không?” Xích Hỏa bang chủ trừng mắt nhìn các Bán Thần trận doanh Thủ Tự.

Hắn nhiều lần để nghị ngũ hành hợp nhất trấn áp Tu La, nhưng đều bị bốn vị minh chủ còn lại từ chối.

“Ngũ hành hợp nhất quá hao phí linh lực, bây giờ còn không phải lúc chơi lớn.” Hư Không Bán Thần vỗ bả vai Khương bang chủ: “Không nên vọng động nha, xúc động là ma quỷ.”

Khương bang chủ cau mày nói: “Vậy phải chờ tới lúc nào? Không giết sạch Bán Thần trận doanh Tà Ác, chúng ta vĩnh viễn không cách nào cướp đoạt trung tâm.”

Chương 3072: Thục Sơn (2)

Thái Nhất môn chủ tung lên ánh sao ngưng tụ trường bào, thản nhiên nói:

“Mặc kệ chúng ta chiến đấu thế nào, chỉ cần không giết sạch Bán Thần trận doanh Tà Ác, liền không có khả năng khống chế trung tâm năm tòa trận pháp, nhưng nếu như cần giết sạch Bán Thần Tà Ác, vậy cơ chế cướp đoạt trung tâm trận pháp này ý nghĩa ở đâu?”

Khương bang chủ nghe vậy, nhíu mày suy nghĩ một hồi, cảm thấy có đạo lý.

Giết sạch Bán Thần Tà Ác, bổn nguyên Thái Dương tự nhiên mà vậy rơi vào trong tay Thủ Tự, như vậy, cơ chế cướp đoạt trận pháp ý nghĩa ở đâu? Linh cảnh sửa đổi phó bản ý nghĩa ở đâu?

Không làm gì, bỏ mặc Bán Thần hai đại trận doanh chém giết là đủ.

Chờ một bên chết hết, Thái Dương Chi Chủ cũng liền ra đời.

Phó Thanh Huyên tổng kết: “Trận chiến tranh đoạt trung tâm trận pháp, chỉ là một vòng thi đấu sức bền, trong vòng này, từ đầu đến cuối không phân ra thắng bại, phó bản sẽ tự động mở ra vòng thứ hai.”

Vừa dứt lời, mọi người quả nhiên nghe được tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Đinh! Nhiệm vụ phụ tuyến mở ra: Lôi Đài Sinh Tử! »

« Hai trận doanh đều phái một thành viên xuất chiến, đã phân cao thấp, cũng quyết sinh tử. Trận đầu do một bên điểm tích lũy tụt lại quyết định danh sách xuất chiến trước. »

« Ghi chú 1: Trong trận chiến tranh đoạt trận pháp, một phe cướp đoạt số lượng trung tâm nhiều, thu hoạch được một 1 điểm. »

« Ghi chú 2: Điểm tích lũy có thể dùng để đầu hàng, miễn trừ sinh tử chiến, một lần miễn trừ tiêu hao 1 điểm. »

« Ghi chú 3: Cần sáu thành viên trở lên đồng ý, mới có thể sử dụng điểm tích lũy. »

« Ghi chú 4: Trận doanh Thủ Tự tích lũy 2 điểm, trận doanh Tà Ác 0. »

« Ghi chú 5: Thắng mỗi một trận, thời gian hiệu lực trận pháp của phe thắng lợi duy trì một ngày, phe thua khấu trừ một ngày. »

Phương xa vang "Ầm ầm", trong cát vàng rộng lớn vô ngẩn dâng lên lôi đài to lớn, dài rộng đều tới ngàn mét, như là một lục địa cỡ nhỏ.

« Đinh! Sau ba mươi phút lôi đài chiến bắt đầu, xin mời ở trước khi chiến đấu bắt đầu chạy tới lôi đài, chọn ra thành viên trận đầu. »

Con mắt dưới màu bạc mặt nạ của Hư Không Bán Thần hiện lên một ánh sao, nói: "Xem đi, cơ chế phá vỡ cục diện bế tắc đến rồi!"

…

Đồn cảnh sát khu Khang Dương.

Vừa xử lý xong một chỗ ẩu đả đầu đường, Trần Nguyên Quân từ quán cà phê đối diện đồn cảnh sát mua hai ly cà phê nóng, đi về phòng làm việc.

"Trần đội, mặt ngài bị trầy rồi!" Nữ cảnh sát trẻ mới tới ân cần đưa qua một tấm băng dán cá nhân.

Trần Nguyên Quân sờ sờ mặt, chỉ là vết thương rất mờ, bôi một chút cồn sát trùng hoặc cồn iốt là được, nhưng hắn vẫn nhận lấy băng dán cá nhân của nữ cảnh sát trẻ.

Phải cho cấp dưới cơ hội xum xoe.

Quá cứng ngắc, sẽ chỉ làm cấp dưới dần dần từng bước xa cách đối với ngươi, đương nhiên, nhận hối lộ không được!

Trần Nguyên Quân ngay trước mặt nữ cảnh sát trẻ bóc băng dán cá nhân, dán lên vết thương, cười trêu chọc:

"Gần đây tà giáo hung hăng ngang ngược nha, mang đến thói quen không tốt. Đàn ông Tùng Hải trước kia đều rất văn minh,

có thể cãi nhau thì tuyệt không động thủ, bây giờ một lời không hợp liền đánh nhau.”

Ở trong nụ cười của nữ cảnh sát trẻ, đi vào chỗ sâu trong đồn cảnh sát, gõ cửa phòng làm việc của cục trưởng.

Cục trưởng khuôn mặt đầy đặn, thân thể phát phì, đang tập trung đọc tài liệu, ngẩng đầu, tại băng dán cá nhân trên mặt hắn, dừng lại một giây, không nhanh không chậm, trầm ổn lão luyện nói:

“Đừng liều mạng như vậy, xử lý tà giáo là việc ban ngành đặc thù làm, chúng ta không phải chủ lực, chỉ đánh phụ trợ. Không cần mạng như thế, làm sao, để mắt tới vị trí này của tôi, muốn giết tôi lên chức à?”

Trần Nguyên Quân biết cục trưởng là ám chỉ kẻ địch của mình đặc thù, cười nói:

“Lãnh đạo, dạy bảo của ngài tôi nhất định ghi ở trong lòng, hôm nay ra ngoài, tôi cần đi Hàng Châu làm việc chút, có thể cần đồn cảnh sát Hàng Châu phối hợp làm việc, ngài ký phần văn kiện cho tôi.”

Cục trưởng lập tức nhíu mày: “Vụ án gì?”

Trần Nguyên Quân nói:

“Con của một hàng xóm nhà tôi trước kia, năm ngoái mất tích, đến bây giờ còn chưa tìm được. Tôi tra xét rất lâu, phát hiện bốn năm trước, người nhà bọn họ đã từng báo án.

“Đồn cảnh sát chúng ta không biết vì sao, thế mà xóa phần hồ sơ kia, tôi liền nghĩ, người là mất tích ở Hàng Châu, phụ huynh sau khi ở bản địa báo án, trong đồn khẳng định sẽ đề nghị bọn họ lại hướng đồn cảnh sát nơi đó báo án, hoặc là gửi bản án đến Hàng Châu bên kia.

Hàng Châu bên kia có thể lưu lại ghi chép.”

Hơn một tháng qua, hắn bận rộn việc công, từ đầu đến cuối không có cơ hội tự mình đi Hàng Châu tra vụ án của Lôi Nhất Bình.

Một đoạn thời gian gần đây, liên tiếp vài lần vụ án đều không liên quan đến linh cảnh hành giả.

Chương 3073: Lôi đài thi đấu (1)

Thật ra Lý Đông Trạch đã cho hắn văn bản tài liệu của ban ngành đặc thù, tác dụng của phần văn kiện này là để ban ngành đặc thù nơi đó giúp đỡ hắn điều tra. Nhưng đồn cảnh sát cùng ban ngành đặc thù không phải cùng một hệ thống, nếu như có thể từ lãnh đạo nhà mình nơi này lấy được văn bản tài liệu vượt tỉnh phá án, cần gì vẽ vời cho thêm chuyện liên hệ ban ngành đặc thù.

Cục trưởng nhìn chằm chằm hắn, hỏi:

"Có quan hệ với quần thể đặc thù?"

Trần Nguyên Quân gật đầu: "Có chút liên hệ, nhưng không có nguy hiểm, tôi chỉ là đi đồn cảnh sát lật xem hồ sơ năm xưa."

Cục trưởng suy tư mấy giây, gật đầu nói:

"Được!"

…

Hình ảnh từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh một lần nữa về tới phó bản Thục Sơn, thân ở trong âm khí thực chất hóa, phóng tầm mắt nhìn, khói đen dày đặc, đưa tay không thấy năm ngón.

Trực tiếp xuyên thấu kết giới buông xuống đỉnh núi chính rồi? Mình còn tưởng rằng tiến vào ngọn núi chính còn cần tốn một phen tinh lực cơ… Trương Nguyên Thanh phóng đại giác quan, khói đen bao phủ tất cả, cắn nuốt tất cả động tĩnh.

Hắn đang do dự là trực tiếp thi triển Nhật Thăng phá vỡ âm khí kèm theo hiệu quả bí ẩn, hay là dùng Quy Bối Đồ thôi diễn trước một phen, đột nhiên ngực đau xót, cúi đầu nhìn lại, quần áo trước ngực bị vật sắc đâm rách, làn da trừ đau nhói, không có gì đáng ngại.

Hắn đã bị công kích!

Lực lượng kẻ địch công kích hắn không mạnh, thậm chí cũng chưa phá vỡ phòng ngự, nhiều nhất cảnh giới Thánh Giả, nhưng kẻ địch trốn ở trong âm khí giống như khói đen, được Thái âm phù hộ mọi lúc, không cách nào cảm ứng được.

“Trạng thái bây giờ của mình tựa như bia ngắm sống, kẻ địch trong phó bản đều có thể nhìn thấy mình, mình lại không nhìn thấy bọn chúng… Lần này là kẻ địch cảnh giới Thánh Giả, lần sau nếu là Chúa Tể…”

Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh lập tức thúc giục Nhật chi thần lực, ở sau đầu ngưng tụ ra mặt trời hơi thu nhỏ.

Đồng thời mở ra kỹ năng Liệt Dương Chiến Thần, để trên trán hiện ra dấu ấn Thái Dương, làn da chuyển thành màu vàng sẫm, con mắt hóa thành mắt hoàng kim.

Trong chớp mắt, hào quang vàng óng mênh mông, hừng hực, tinh khiết phá vỡ khói đen bao phủ chủ điện Thục Sơn mấy ngàn năm, âm khí như là đổ nước vào chảo dầu, vang lên xèo xèo, bốc hơi tiêu tán.

Những kẻ địch nấp trong âm khí kia không chỗ nào che thân.

Thục Sơn tiên môn tàn phá, ở thời khắc này chiếu vào trong mắt Trương Nguyên Thanh.

Kiến trúc đỉnh núi chính của Thục Sơn, so với Nam Uyển rộng lớn hùng vĩ hơn nhiều, đầu tiên là đại điện treo tấm biển, mỗi một tòa đều cao ba tầng, ở cổ đại đánh giá một dãy nhà là xa hoa hay không, liền xem đấu củng dùng nhiều hay không.

Đấu củng dưới mái hiên Thục Sơn đại điện, tầng tầng lớp lớp, mái hiên bay chéo ra, rất khí phái.

Mà đại điện như vậy, ở chủ phong có cả thảy chín tòa, một quảng trường một tòa, tạo thành hình thang thẳng tới đỉnh núi.

Chẳng qua, chín tòa đại điện ở trong âm khí ăn mòn, sơn tróc từng mảng, nhuộm lên màu thâm đen, tựa như lầu quỷ của Minh giới.

Trừ chín tòa đại điện, phòng xá lầu các nối liền không dứt, nhưng đa số đã sụp đổ thành phế tích.

Ở trong những kiến trúc này, trên quảng trường khe hở gạch đá mọc đầy cỏ úa, từng oán linh cường đại bay lượn, bọn nó có nam có nữ, trẻ có già có, có gương mặt hư thối mắt rơi ra, treo ở trên mặt; Có kẻ nửa cái đầu vỡ vụn, máu đen sì nhuộm nửa gương mặt; Có kẻ kéo ruột bay loạn khắp nơi.

Trừ oán linh, còn có từng bóng người quanh quẩn một chỗ ở giữa quảng trường cùng phòng xá, bọn nó là âm thi cường đại, đặc thù thống nhất là làn da xanh đen, tóc rối như cỏ khô.

Có con làn da thối rữa chảy mủ, có con răng nanh chìa ra, có con giống như kiếm khách cầm kiếm sắt loang lổ vết gỉ.

Những linh phó cùng âm thi kia, khi còn sống đều là đệ tử, sư trưởng Thục Sơn, sau khi chết bị âm khí ăn mòn, hồn phách bất diệt, nhục thân dị hóa, trở thành âm vật cường đại.

Nhưng ở một tích tắc mặt trời màu vàng bá đạo nóng rực mọc, bọn nó liền như người tuyết bị bém vào trong nước nóng, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được hòa tan.

Oán linh không có thân thể gần như không có sức phản kháng đã bị siêu độ, chỉ kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Âm thi phát ra tiếng rống "Ôi ôi" khàn khàn, giương nanh múa vuốt lao về phía đầu nguồn hào quang vàng óng, thân thể của bọn nó ở trong ánh nắng chiếu rọi càng lúc càng "mỏng manh", còn chưa tới gần Trương Nguyên Thanh, đã ở lúc chạy đi hóa thành tro tàn.

Sau đầu dâng lên mặt trời chói chang, mi tâm hiện ra dấu ấn, Trương Nguyên Thanh dạo bước ở trong Thục Sơn tiên môn, từ tòa đại điện rộng lớn thứ nhất đi đến tòa thứ hai, tòa thứ ba…

Nơi đi đến, siêu độ tất cả oán linh cùng âm thi.

Hắn đi không nhanh, tựa như đi dạo ở hậu hoa viên nhà mình.

Chương 3074: Lôi đài thi đấu (2)

Đây mới là phương thức mở ra chính xác của Thần Nhật Du nha… Trương Nguyên Thanh vừa lòng thỏa ý, từ khi bước vào cảnh giới Chúa Tể, hắn chưa bao giờ thoải mái như vậy.

Có loại bá đạo cùng hào khí mình là chúa tể giữa thiên địa, kẻ nghịch ta cuối cùng sẽ chết đi.

Lúc cấp 7, bởi vì có đạo cụ cường đại hơn có thể sử dụng, bao trùm đặc thù của Thần Nhật Du, không hiển lộ rõ ràng Nhật chi thần lực bá đạo cùng cường thế. Bây giờ tấn thăng cấp 8,

trừ mấy món đạo cụ áp đáy hòm, đạo cụ phẩm cấp Chúa Tể còn lại đều không bằng tổ hợp Nhật Thăng + Liệt Dương Chiến Thần của hắn.

Lúc này, chỗ cường đại của Thần Nhật Du liền hiển hiện ra.

Âm thi, oán linh cấp 8 trở xuống, không có bất cứ sức phản kháng gì, ở trong hào quang vàng óng bá đạo hóa thành tro tàn.

Sau khi thăm dò đến tòa đại điện thứ tư, Trương Nguyên Thanh tán đi Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần, đeo lên Bạn Sinh Linh Nguyệt, tiến vào Dạ Du, ngồi khoanh chân ở trong điện tu dưỡng khôi phục.

Mặc dù linh hồn sinh ra chất biến trở thành Dương Thần, Nhật chi thần lực của hắn hùng hậu hơn mấy lần, nhưng cũng không thể không chút nào tiết chế, 40 phút là cực hạn của hắn. Boss còn chưa ra sân, cố gắng tiết kiệm linh lực.

…

Trận chiến giữa các vị thần.

Sau khi đến lôi đài, Bán Thần trận doanh Thủ Tự ăn ý bay lên không trung, ở không trung trăm mét quan sát đại lục cỡ nhỏ lơ lửng cách mặt đất 30 mét.

Ở đối diện bọn họ, một bên khác của lôi đài, thì là Bán Thần trận doanh Tà Ác.

Khoảng cách bốn năm ngàn mét, đối với thị lực của bọn họ mà nói, tương đương với vài mét, biểu cảm, ánh mắt trên mặt của nhau nhìn rõ ràng hết.

Thái Nhất môn chủ khoác trường bào ánh sao, ánh mắt, không, là ánh sao trong hốc mắt hiện lên kẻ địch cùng lôi đài, chậm rãi nói:

“Chư vị, cơ chế lôi đài cực kỳ bất lợi đối với chúng ta, trước trận đầu, cần thống nhất ý kiến, bàn bạc đối sách.” Đợi các Bán Thần Thủ Tự nhìn qua, hắn nói:

“Nghề nghiệp Tà Ác mạnh hơn Thủ Tự, ở cảnh giới Bán Thần cũng là như vậy, lúc hỗn chiến, bên ta nhân số chiếm ưu thế, năng lực phối hợp hợp lý, có thể ngăn chặn trận doanh Tà Ác, nhưng một khi đến khâu đơn đả độc đấu, phần thắng xa vời.”

Nghe vậy, các Bán Thần Thủ Tự đưa ánh mắt về phía Bán Thần Tà Ác.

Kẻ mạnh nhất trong Bán Thần, có được Tu La vị cách cấp 12; Tửu Thần cấp 11; Vạn Ma Chi Chủ cấp 11; hai vị Chúc Long cấp 10; hai vị Huyễn Thần cấp 10, cùng… Thái âm Chi Chủ chiến lực cường đại. Trái lại trận doanh Thủ Tự, trừ Tinh Thần Chi Chủ có vị cách cấp 11, Bán Thần còn lại đều là cấp 10.

Mà ở trong thi đấu lôi đài, ngũ hành hợp nhất áp đáy hòm, chẳng khác gì phế đi.

Duy nhất được xưng tụng lá bài tẩy, là Hư Không Bán Thần.

Thái Nhất môn chủ tiếp tục nói:

"Mục đích của cơ chế lôi đài có hai điểm, một là cắt giảm thời gian hiệu lực trung tâm trận pháp của hai bên, hai là khiến Bán Thần giảm quân số, chỉ có Bán Thần giảm quân số, vòng tiếp theo tranh đoạt chiến trung tâm trận pháp, mới sẽ không tiếp tục giằng co." Vẻ mặt Bán Thần Thủ Tự đều rất ngưng trọng.

Cơ chế thi đấu lôi đài, giảm chính là Bán Thần của trận doanh Thủ Tự.

Trong tiếng của Thái Nhất môn chủ trộn âm + hiệu ứng vòm, lộ ra một sự ngưng trọng:

"So sánh với cơ chế phó bản, tôi lo lắng hơn chính là những kẻ địch không nhìn thấy kia…"

"Kẻ địch không nhìn thấy?" Khương bang chủ nhíu lại lông mày rậm, không hiểu ý tứ câu này của hắn.

Thái Nhất môn chủ nói:

"Thi đấu lôi đài rõ ràng là nhằm vào trận doanh Thủ Tự chúng ta, loại cơ chế "không công bằng" này xuất hiện, bản thân chính là một loại địch ý, nhưng không phải tới từ linh cảnh, mà là đến từ những tồn tại kia…" Nói đến đây, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời tối tăm mờ mịt: "Chư vị mời xem!"

Các Bán Thần nhao nhao ngẩng đầu.

Thái Nhất môn chủ vung tay, ánh sao sáng chói nhuộm ra trên không trung.

Trong tầm mắt các Bán Thần, bầu trời nhanh chóng phai nhạt, xuất hiện thế giới linh cảnh giống như tinh hà, sau đó thế giới linh cảnh cũng đi theo phai nhạt, tầm mắt một mực lên cao, một mực lên cao, lên tới chỗ cao vô tận. Đột nhiên, một đôi mắt to lớn mở ra ở trong cõi hư vô, tựa như chiếm cứ toàn bộ thế giới, đôi mắt này tràn ngập đấu chí, khát máu cùng tàn nhẫn, cùng lực lượng mê hoặc làm tâm trí người ta phát cuồng.

Tầm mắt lần nữa cất cao, xuất hiện biển cả đen kịt đục ngầu, trong sóng đục, một bóng ma khổng lồ như là tường thành vắt ngang ngàn vạn dặm lúc ẩn lúc hiện, bóng người to lớn vô biến khiến người ta liên tưởng đến Jörmungandr trong thần thoại Bắc u, con rắn khổng lồ vờn quanh thế giới.

Bóng người kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Bán Thần Thủ Tự, con mắt nằm dọc trên trán nở rộ chùm sáng màu lam âm u.

Chương 3075: Lôi đài thi đấu (3)

Ánh sao tán loạn, các Bán Thần Thủ Tự như bị sét đánh, có người ngoài thân hiển hiện ma văn hê hoặc, có người lỗ chân lông chảy ra chất lỏng đục ngầu, nguyên thần phủ kín bóng ma, nhiễm ô uế.

Đầu Thái Nhất môn chủ hiện ra một vầng mặt trời vàng óng, "xèo xèo" liên thanh, Bán Thần Thủ Tự tiêu tán sự khác thường, khôi phục như thường.

"Nhìn thấy chưa, trên linh cảnh chính là những tồn tại này." Giọng điệu Thái Nhất môn chủ trầm thấp: "Bọn họ chính là tồn tại vô thượng vài ngàn năm trước xâm lấn linh cảnh."

Hắn thở dài nói:

"Tôi rất nhiều năm trước đã chú ý tới, phó bản linh cảnh thỉnh thoảng sẽ xảy ra bug, có một số bug linh cảnh sẽ tự chữa trị, mà có một số bug kéo dài đến nay, ví dụ linh cảnh thí luyện đường hầm Xà Linh của Thần Dạ Du. Gần một năm nay, số lần linh cảnh xuất hiện bug càng ngày càng nhiều, nhất là ở sau khi Linh Thác đảo loạn phó bản, che chắn Bảng Công Đức, bug phó bản linh cảnh lan tràn đến cấp Chúa Tể.

“Nguyên nhân của tất cả cái này, là những tồn tại vô thượng kia xâm lấn đối với linh cảnh sâu hơn. Bao gồm cơ chế thi đấu lôi đài lần này, hơn phân nửa cũng là ý chí của bọn họ.”

Các Bán Thần Thủ Tự khẽ biến sắc, lấy vị cách của bọn họ, tin tức tương quan linh cảnh, sớm đã hiểu rõ trong lòng.

Ngài hội trưởng hít một ngụm khí lạnh, “Đám người kia đưa ánh mắt nhìn về phía nơi này? Lúc này sẽ không tăng cường lực lượng của Bán Thần Tà Ác?”

“Sẽ!” Thái Nhất môn chủ đưa ra câu trả lời khẳng định:

“Bọn họ cũng phải tuân theo cơ chế phó bản, nhưng sẽ tìm lỗ thủng, tăng phúc cùng tiện lợi Bán Thần Tà Ác ở trong phó bản. Nhân viên quản lý linh cảnh đã ngã xuống gần hết, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

Trận chiến này, tôi nếu không thể trở thành Thái Dương Chi Chủ, cho dù chúng ta kéo dài hơi tàn sống sót, linh cảnh cũng sẽ bị trận doanh Tà Ác triệt để khống chế, đến lúc đó, vẫn khó thoát diệt vong.”

Sau khi chỉ ra quan hệ lợi hại, hắn nói:

“Trở lại chuyện chính, thi đấu lôi đài thắng mỗi một trận, liền có thể cắt giảm trận pháp của đối phương một ngày thời gian hiệu lực, trận doanh Tà Ác chiếm lĩnh hai trận pháp, tổng cộng sáu ngày, nhưng thật ra chúng ta chỉ cần thắng liền ba trận là đủ rồi.

“Trận doanh Tà Ác cần liên tục thắng được bảy trận, mới có thể đặt vững cục diện thắng lợi, bởi vì chúng ta có hai lần quyền được miễn.”

Thủ Tự thắng liền ba trận, có thể trực tiếp làm một tòa trận pháp của đối phương khởi động lại, Bán Thần Tà Ác dưới tình huống giảm quân số ba người, không có khả năng giữ vững tòa trận pháp kia.

Như vậy, trận doanh Thủ Tự liền có được bốn tòa trận pháp.

Về sau, chỉ chờ tới lúc thời gian hiệu lực của một tòa trận pháp cuối cùng qua đi, tập hợp đủ thực lực tranh đoạt, liền có thể chiếm cứ năm trận pháp, thu hoạch được Thái Dương bổn nguyên.

Mà trận doanh Tà Ác muốn thắng, thắng liên tiếp năm trận là ổn thỏa nhất, năm ngày thời gian hiệu lực, lại thêm thời gian thi đấu lôi đài hao phí, gần như có thể làm hai tòa trận pháp của Thủ Tự khởi động lại.

Mà trận doanh Thủ Tự giảm quân số năm Bán Thần, không có khả năng còn có sức đối kháng với trận doanh Tà Ác.

“Thắng liên tiếp ba trận không có khả năng!” Phó Thanh Huyên lắc đầu: ‘Chỉ cần Tu La ra tay, trận doanh Tà Ác tất nhiên thắng dễ dàng một trận.”

Thanh âm Thái Nhất môn chủ trùng điệp to lớn: “Cho nên, chúng ta nhất định phải năm trận thắng ba.”

Ngài hội trưởng giơ tay lên, cười nói:

“Tôi có thể thắng một trận, chỉ cần không đối đầu Tu La, tôi có thể ở sau khi giết chết Bán Thần Tà Ác, cướp đoạt quyền hành, tiếp tục nạp tiền, một mực thắng tiếp.

Nhưng tôi cảm thấy, trận doanh Tà Ác sẽ không để chúng ta lợi dụng kẽ hở này, tôi không ra tay, Tu La sẽ không ra tay.”

“Vậy cậu cứ lưu lại trên trận ngăn cản Tu La.” Khương bang chủ chủ động xin đi giết giặc: “Trận đầu tôi tới.”

Lưu gia Bán Thần râu tóc bạc trắng lắc đầu nói: “Thi đấu lôi đài phải giữ vững hai ranh giới cuối cùng, một là năm vị minh chủ không có khả năng ra sân, bất luận một vị nào trong các người hao tổn trên lôi đài, quyền hành bị đoạt, chúng ta liền sẽ mất đi át chủ bài ngũ hành hợp nhất. Hai là Tinh Thần Chi Chủ không thể ra trận.”

Tinh Thần Chi Chủ nếu gặp bất trắc, Thái Dương tranh đoạt chiến kết thúc sớm.

“Không cần tuyệt đối như vậy!” Nói chuyện chính là Trung Đình Chi Chủ, “Có thể căn cứ danh sách xuất chiến của đối phương để quyết định chúng ta ra sân, tôi cùng Bách Hoa hội trưởng đều có thể xuất chiến. Khương bang chủ thì thôi, ông nếu xuất chiến, kết cục tốt nhất cũng là đồng quy vu tận.”

Khương bang chủ không phục, đang muốn phản bác, liền nghe Thủy Thần Cung Chủ giọng mềm mại đáng yêu nói:

“Chúng ta có hai lần cơ hội miễn trừ, dùng tốt hai lần quyền được miễn, hẳn là có thể làm được giảm quân số bằng 0. Cũng không biết miễn trừ giới hạn ở miễn trừ sinh tử chiến, hay là đã miễn trừ sinh tử, cũng có thể bảo hộ thời gian hiệu lực không giảm.”

Chương 3076: Hung vật trong quan tài (1)

Chỉ tiếc cái này là phó bản chưa chỉ rõ.

“Còn có một ưu thế, chính là trận doanh Tà Ác ra danh sách trước, chúng ta có thể căn cứ tình huống, lựa chọn ai ra tay.”

Phó Thanh Huyên nói.

Điểm này phi thường quan trọng, bởi vì trong nghề nghiệp linh cảnh tồn tại đạo sinh khắc, nếu thuộc tính khắc chế, dù là đẳng cấp yếu hơn đối phương, cũng có thể khắc địch chế thắng.

Nửa giờ trôi qua rất nhanh, tiếng linh cảnh nhắc nhở lần nữa truyền đến:

« Xin mời hai bên lựa chọn nhân viên xuất chiến. »

…

Nửa giờ sau, Trương Nguyên Thanh khôi phục linh lực rời đại điện, mở ra Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần, để hào quang vàng óng lần nữa chiếu sáng Thục Sơn tiên môn, trừ khử âm thi cùng oán linh trong âm khí.

Hắn cứ như vậy một đường quét ngang, trong lúc đó gặp mấy âm thi cảnh giới Chúa Tể, sau một phen kịch chiến, chém chết nó.

Không bao lâu, hắn đã tới chủ điện đỉnh núi, điện này cao sáu tầng, mái cong một tầng lại một tầng, đấu củng trùng điệp, người ta nhìn mà hoa mắt, so với bất luận một tòa điện mái vàng nào cũng to lớn hùng vĩ hơn.

Trước điện lư hương đổ nghiêng, phiến đá rạn nứt, trong vết nứt mọc ra không phải cỏ dại, mà là từng đám cỏ lạ màu mực.

Trương Nguyên Thanh mặc dù không phải nghề nghiệp Học Sĩ, cũng có thể nhìn ra là một loại linh thảo âm thuộc tính nào đó rất quý giá.

“Khí tức tỏa ra, thay đổi hoàn cảnh chung quanh, mọc ra linh thảo, boss phó bản ít nhất cấp 9 sơ kỳ nha, thậm chí cấp 9 trung kỳ…” Trong lòng Trương Nguyên Thanh âm thầm suy nghĩ.

Ở giai đoạn Chúa Tể, trong phó bản cấp 8S, xuất hiện boss cấp 9 là trạng thái bình thường.

Hắn từng nghe cậu nói, phó bản cấp 9 trung kỳ, cường độ boss ở cấp 9 đỉnh phong. Còn linh cảnh hành giả cấp 9 đỉnh phong… Bọn họ cơ bản đã không cần sầu lo vì phó bản.

Bởi vì lấy vị cách của bọn họ, chỉ cần đạt được vật phẩm Bán Thần, liền có thể trực tiếp dung nạp, luyện hóa, bước vào lĩnh vực Bán Thần, duy nhất có thể sinh ra uy hiếp đối với bọn họ, là phó bản thí luyện tấn thăng Bán Thần.

Loại phó bản này ở linh cảnh lúc đầu xuất hiện dày đặc, nhưng theo từng vị Bán Thần sinh ra, loại linh cảnh này dần dần tuyệt tích.

Phó bản thí luyện Bán Thần một lần gần nhất, xuất hiện ở phó bản bang phái của Bạch Hổ binh chúng, Phó Thanh Huyên thông qua phó bản kia, trở thành tân nhiệm Nguyên Soái.

Lúc này, linh phó, âm thi bồi hồi ở bên ngoài, bị Trương Nguyên Thanh siêu độ hết, Thục Sơn lớn như vậy yên tĩnh im ắng, tiếng bước chân hắn giẫm thềm đá đi lên rõ ràng có thể nghe được.

Trương Nguyên Thanh leo lên bậc thang, dừng ở trước điện, đỉnh đầu treo một tấm biển xiêu vẹo sắp rơi mà chưa rơi, viết:

Kiếm Khí Trường Tồn điện!

Tay phải hắn nhẹ nhàng vung lên, khí kình đập vào cửa điện đóng chặt, mục nát.

“Rắc” một tiếng, cửa điện chia năm xẻ bảy, cảnh vật trong điện đập vào mắt.

Hào quang vàng óng chiếu vào đại điện, chiếu cảnh vật trong điện rõ ràng.

Trong điện ba bức tượng thần hùng vĩ cao mười mét đứng thẳng, nhân vật ở giữa mặc chiến giáp cành lá kim loại chế thành, phối một thanh kiếm đồng xanh dài hai tấc, thoạt nhìn như là võ tướng thời kỳ chiến quốc.

Tượng thần bên trái mặc đạo y, râu dài bồng bềnh, lưng đeo kiếm sắt, một bộ dáng thế ngoại cao nhân tiên phong đạo cốt.

Tượng thần bên phải, thì mặc trường bào dáng vẻ hào sảng, chỉ dùng một chiếc trâm gỗ cài tóc, tóc mai cùng tóc trán rủ xuống lộ ra sự không chịu gò bó.

Ba pho tượng bắt mắt nhất, bởi vậy trước hết tiến vào tầm mắt Trương Nguyên Thanh, nhưng hắn không quan tâm tượng thần chủ điện Thục Sơn cung phụng là thần thánh phương nào, đối ứng vị nhân vật lịch sử nào.

Ánh mắt chỉ liếc qua, liền dời xuống, dừng lại ở quan tài đặt nằm ngang trong điện.

Cái quan tài kia tạo hình thô kệch phong cách cổ xưa, dài khoảng ba mét, rộng chừng một mét, đúc từ đồng xanh, thân quan tài, nắp quan tài khắc đầy linh triện phù văn, trải rộng đồng màu xanh.

Trương Nguyên Thanh lập tức nhận ra là Phong Linh Phù.

Quan tài là pháp khí, dùng để phong ấn tà vật pháp khí, nhưng trên nắp quan tài có hơn mười vết kiếm sâu, phá hủy linh triện trận văn.

Hung vật trong quan tài có thể thoát khốn, hủy diệt toàn bộ Thục Sơn tiên môn.

Trương Nguyên Thanh sau đó nhìn về phía ba bóng người bên cạnh quan tài đồng xanh, bọn họ mặc đạo y sư trưởng Thục Sơn, hai nam một nữ, xõa mái tóc dài xơ xác, mắt xanh biếc rợn người.

Ba âm thi này mang đến cho hắn một cảm giác, không khác lắm với Ngân Dao quận chúa, là âm thi cấp cao từ người sống chuyển thành âm vật.

Ba vị sư trưởng Thục Sơn tắm rửa ở trong ánh nắng, làn da màu xanh đen bắt đầu thối rữa, hòa tan, lộ ra máu thịt xanh đen tương tự, như bị giội axit sulfuric.

Bọn họ không hề hay biết, hướng về quan tài đồng xanh hành đại lễ quỳ lạy, truyền ra dao động tinh thần:

“Bạt hoạt động ở thượng cổ, Thi Tổ vô thượng vĩ đại, xin ban cho chúng ta lực lượng, chống lại bọn chuột nhất xâm lấn thánh địa.”

Chương 3077: Hung vật trong quan tài (2)

Thi Tổ? Trương Nguyên Thanh bị danh xưng này hù dọa, cao thủ bình thường không xứng với hai chữ “Thi Tổ”.

Lại liên tưởng đến xưng hô “Bạt”, đầu óc Trương Nguyên Thanh hiện lên một nhân vật trong truyền thuyết thần thoại: Hạn Bạt!

Phong ấn trong quan tài chính là Hạn Bạt? Hoặc nói, vị này chính là nguyên hình của Hạn Bạt?

Khi suy nghĩ lóe lên, thấy hào quang vàng óng chiếu rọi khắp nơi không cách nào lập tức siêu độ ba âm vật cấp cao, tay trái Trương Nguyên Thanh ngưng tụ ra cây cung lớn màu vàng, đầu ngón tay bên tay phải phun ra hào quang vàng óng hóa thành mũi tên, kéo cung như trăng tròn.

Ba âm vật có thể tiếp nhận Nhật chi thần lực thiêu đốt tổn thương thời gian dài.

“Vù!”

Hào quang vàng óng bắn đi, ma sát với không khí phát ra tiếng rít thê lương.

Ở lúc cách quan tài không tới ba mét, không gian bỗng nổi lên gợn sóng, tiếp theo, mũi tên Nhật chi thần lực ngưng tụ thành liền biến mất, như là bị không gian nuốt.

Bị bí ẩn rồi? Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh nghiêm nghị, hắn nhìn ra mũi tên không phải biến mất vào hư không, mà là bị bí ẩn bao bọc, sau đó ở trong tầm nhìn hắn không nhìn thấy, bị âm khí “dập tắt”. Hung vật trong quan tài, có trình độ cực cao đối với pháp thuật lĩnh vực Thái âm..

Lúc này, nắp quan tài khẽ chấn động, trong khe hở tràn ngập ra khói đen thực chất, ở trong hào quang vàng óng chiếu rọi không có chút dấu hiệu bốc hơi, từng tia từng luồng tràn vào xoang mũi ba âm thi. Chỉ trong tích tắc, ba âm thi như là ăn thuốc đại bổ, làn da thối rữa trong nháy mắt phục hồi như cũ, ngoài thân bao phủ một tầng âm khí thật mỏng, chống cự ánh nắng thiêu đốt.

Âm thi kia ở giữa chậm rãi vặn vẹo cổ, khuôn mặt cứng ngắc nhìn về phía cửa điện, ánh mắt xanh lét âm trầm:

"Tự tiện xông vào Thục Sơn, giết đệ tử ta, chết!"

Bỗng nhiên rút ra bội kiếm bên hông, kiếm quang trắng lóa bỗng lao lên, sau đó liền bị Nhật chi thần lực tịnh hóa hơn phân nửa, khi chém trúng Trương Nguyên Thanh, đã là nỏ mạnh hết đà.

Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra Ngũ Trảo Kim Long, mở ra hình thái thứ hai, hư ảnh hình rồng co lại, bảo hộ hắn ở trong đó.

"Keng!"

Kiếm quang va chạm ở trên thân rồng, phân thân toái cốt.

Nhật chi thần lực áp chế tất cả linh lực cùng đạo cụ, nhưng Ngũ Trảo Kim Long và Nhật chi thần lực là đồng căn đồng nguyên, không chịu áp chế, có thể sử dụng bình thường.

Trương Nguyên Thanh không muốn giao thủ ở trong điện, lo lắng hung vật trong quan tài ra tay tập kích, mũi chân điểm nhẹ, bay ngược về phía sau, rơi vào quảng trường ngoài điện.

Ba âm thi sánh vai bay ra khỏi đại điện, đều cầm ba cây kiếm sắt sáng loáng, mũi kiếm ngưng tụ ánh sáng lạnh lẽo, như điện quang như tấm lụa, một lần nữa đâm trúng hư ảnh Ngũ Trảo Kim Long cuộn thành.

Mặc dù chịu Nhật chi thần lực suy yếu nhiều tầng, lực lượng ba kiếm cùng tấn công, vẫn khiến Kim Long Thuẫn suýt nữa sụp đổ.

"Hai cấp 8 trung kỳ, một cấp 8 hậu kỳ, vị cách cao hơn mình một chút, nếu như không phải quan tài bằng đồng xanh ban

cho âm khí hộ thể, dưới tình huống thuộc tính tương khắc, mình có thể ép ba người bọn họ…”

“Bọn họ bảo lưu lại phần lớn kỹ năng khi còn sống, là Kiếm Khách am hiểu cận chiến, Nhật chi thần lực mặc dù có thể suy yếu kiếm khí của bọn họ, nhưng mình cũng không cách nào vận dụng năng lực, đạo cụ khác, tự trói hai tay…” Vừa mới giao thủ, Trương Nguyên Thanh đã rõ cận chiến vật lộn không có phần thắng.

Nếu Nhật chi thần lực không cách nào siêu độ bọn họ, nhất định phải thay đổi chiến thuật.

Hắn vừa suy nghĩ, vừa giễu cợt nói: “Giết đệ tử của ngươi không phải ta, mà là chính ngươi, chậc chậc, Thục Sơn ngàn năm cơ nghiệp, hơn ngàn đệ tử, hủy hết ở trên tư tâm của ngươi, chưởng giáo chân nhân, ngươi có xứng với liệt tổ liệt tông Thục Sơn hay không?”

Thục Sơn chưởng giáo mặc đạo y, hình tượng là lão giả, truyền ra tinh thần dao động:

“Bọn họ chưa chết, chỉ là chuyển hóa thành một loại sinh linh khác tiếp tục tồn tại, ta cũng không sai, bởi vì ta đạt được vĩnh sinh.”

“Ngu xuẩn mất khôn!” Trương Nguyên Thanh hừ lạnh nói: “Ta không nói nhảm với ngươi, ta chính là Đại Đường Bất Lương Nhân, phụng mệnh Bất Lương Soái, đến đây mượn Bạch Đế Quan. Thục Sơn các ngươi tự cam sa ngã, không liên quan gì đến ta, ta chỉ cần Bạch Đế Quan.”

Thục Sơn chưởng giáo thâm trầm nói:

“Bất Lương Soái quả nhiên dối trá, ngoài miệng nói có vay có trả, lại phái cấp dưới nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Bạch Đế Quan đã bị ta hiến cho Thi Tổ, nếu muốn, bảo hắn tự mình đến lấy.”

Trương Nguyên Thanh vui mừng quá đỗi, Bạch Đế Quan quả nhiên ở trong phó bản Thục Sơn.

…

« Đổi mới ba quy tắc, một: Mỗi vị tuyển thủ chỉ có thể tham gia một lần thi đấu lôi đài.

Hai: Trong lúc thi đấu lôi đài, trung tâm trận pháp dừng đếm giờ.

Ba: Lúc thời gian trận pháp về 0, thi đấu lôi đài tạm dừng. »

Đột nhiên đổi mới ba quy tắc, khiến hai bên đều có chút không kịp trở tay.

Chương 3078: Hung vật trong quan tài (3)

Ngài hội trưởng thất vọng nói:

“Chậc chậc, tôi còn cho rằng có thể lấy chiến đấu nuôi chiến đấu, kết quả không phải trận doanh Tà Ác không cho tôi cơ hội lợi dụng bug, là linh cảnh không cho phép nha, bây giờ linh cảnh có phải đứng về phía trận doanh Tà Ác hay không?”

Mỹ Thần bao phủ ở trong thánh quang, ngẫu nhiên lộ ra đường nét đùi, bờ mông, liền khiến người ta muốn ngừng mà không được, dục hỏa thiêu thân, cười tủm tỉm nói:

“Vừa rồi tôi còn đang nghĩ, nếu như anh đổi quyền hành Bán Thần, vẫn chết trong tay Tu La, vậy hắn có thể một mình đơn đấu toàn bộ trận doanh Thủ Tự.”

“Quy tắc như vậy, đối với bên ta là có lợi, lúc này đổi mới quy tắc… Tôi cảm thấy là kết quả sau khi linh cảnh cùng tồn tại vô thượng bọn họ đối kháng, nó đang giúp chúng ta.”

Hải Hoàng râu quai nón che nửa gương mặt nói ra: “Trong lúc thi đấu lôi đài, trận pháp dừng đếm giờ, vậy chúng ta nhất định phải lấy được sáu ván thắng lợi. trận doanh Tà Ác phải lấy chín ván thắng lợi.”

Tình thế càng thêm nghiêm trọng cùng phức tạp.

Số ván thắng lợi càng nhiều, càng dễ hình thành đánh giằng co, mà mỗi một trận đánh giằng co, đều sẽ có Bán Thần ngã xuống, muốn không giảm quân số gần như không có khả năng.

Đổi mới ba quy tắc, cái thứ nhất khuynh hướng trận doanh Thủ Tự, cái thứ hai khuynh hướng trận doanh Tà Ác, cái thứ ba trung lập.

Quy tắc "cân đối" như vậy, xác suất lớn là kết quả sau khi linh cảnh cùng các tồn tại vô thượng đối kháng.

Trong thảo luận, nhân viên tham chiến của phe trận doanh Tà Ác ra sân, là ông chủ của Câu Lạc Bộ Tửu Thần, biệt hiệu lão Mike!

Lão già này cao lớn khôi ngô, mũi đỏ mùi rượu, tóc hoa râm, ánh mắt đục ngầu mông lung, như một gã say.

Người nhìn thẳng lão, không tự chủ được sinh ra cảm giác đầu vàng mắt hoa, xuất hiện dấu hiệu trời đất quay cuồng, hệ thần kinh mất cân bằng.

Lão Mike là Tửu Thần cấp 11.

"Có chút phiền toái." Mỹ Thần thấp giọng nói:

"Nói từ vị cách, hắn không phải cao nhất, nhưng vị cách cấp 11 phổ biến vượt qua chúng ta. Nói từ trên năng lực, công kích của hắn không tính là quá mạnh, lại là khó dây dưa nhất."

"Có thể khắc chế Hú Tửu Giả, chỉ có Kỵ Sĩ, nhưng nghề nghiệp Kỵ Sĩ không có Bán Thần. Trong Bán Thần đại khu thứ hai các người, trừ Tinh Thần Chi Chủ, không ai có thể thắng được hắn, nhiều nhất là thế hòa không phân thắng bại." Hư Không Bán Thần ghé đến bên tai nàng, nhỏ giọng hỏi:

"Cô từng ngủ cùng hắn không?"

Nghe được Hư Không hội trưởng nói, các Bán Thần Thủ Tự ùn ùn nhìn về phía Mỹ Thần, chờ mong từ trong miệng nàng nói ra đáp án khẳng định.

Mỹ Thần thở dài một tiếng:

"Đại khu thứ nhất chỉ có ba Bán Thần Tà Ác, Dạ Hoàng ngủ một giấc mấy chục năm, Coulby Ryn trốn ở trên hòn đảo của mình chơi biến dạng thú, lão Mike là tửu quỷ, lại ôm tâm lý cảnh giác rất mạnh đối với tôi."

Chờ mong trong mắt Bán Thần Thủ Tự chuyển thành thất vọng.

Ngài hội trưởng đấm ngực dậm chân, bóp cổ tay thở dài: "Cần cô làm gì! Trừ ngủ Ma Quân, cô chính sự gì cũng không làm được."

Hắn quay đầu đảo qua các Bán Thần Thủ Tự, vẻ mặt nghiêm túc:

“Đặc điểm nghề nghiệp Hú Tửu Giả các người đều rõ, tôi không nói nhiều, gã này cùng tôi là kẻ thù cũ, trong tay hắn có một món đạo cụ loại quy tắc, là quyền hành Tửu Thần kéo dài, gọi là Thế Giới Bẻ Cong.

Trong Thế Giới Bẻ Cong, tất cả đều sẽ điên đảo, pháp thuật cũng sẽ bị vặn vẹo, trong thế giới kia, lão Mike là vô địch. Cường giả cấp Bán Thần rơi vào trong đó, vượt qua nửa giờ, tinh thần sẽ dần dần vặn vẹo, một khi đến một bước đó, liền không có khả năng thoát khốn.

Mà chờ Thế Giới Bẻ Cong hợp làm một, Bán Thần nhất định phải chết không nghi ngờ. Muốn đánh vỡ Thế Giới Bẻ Cong, nhất định phải có đủ công kích, ví dụ kiếm của Nguyên Soái.

Nhưng tôi không đề nghị cô ấy xuất chiến, công kích cao là điều kiện để đánh vỡ Thế Giới Bẻ Cong, lại không phải điều kiện để chiến thắng lão Mike. Công kích cao máu giấy, tank lượng máu cao, thuật sĩ hồi phục, chiến sĩ bùng nổ cao, đều không đề nghị xuất chiến.

Muốn đánh thắng lão Mike, nhất định phải có công kích đủ cao, đối với buff tiêu cực có kháng tính siêu cường, sinh mệnh lực đủ mạnh, có lẽ có năng lực trị liệu mới được.

Đừng nghĩ lấy đạo cụ để bù khuyết thiếu, chúng ta cấp độ này, trừ phi lấy ra đạo cụ loại quy tắc cấp 9, mới miễn cưỡng có thể lên mặt bàn.”

Một đoạn lời của hắn làm Bán Thần Thủ Tự nghe mà trầm mặc.

Lưu gia Bán Thần đánh giá Hư Không Bán Thần, “Không bằng cậu ra sân đi, lấy nội tình của cậu bây giờ, có thể nghiền ép Tửu Thần. Dù sao mỗi người chỉ có một lần cơ hội ra sân, phương thức phân phối tốt nhất, là cậu và Tu La đều thắng một trận, triệt tiêu lẫn nhau.”

Để Hư Không và Tu La đối chiến, ngược lại không an toàn, bởi vì người trước cũng không có nắm chắc chiến thắng Tu La, nếu là thua Tu La, trận doanh Thủ Tự liền mất một ván.

Chương 3079: Chuẩn bị mở Boss (1)

Phó Thanh Huyên đột nhiên mở miệng: "Không, để Tinh Thần Chi Chủ ra sân."

Cô nhìn các Bán Thần Thủ Tự đang nhíu mày, giọng điệu bình tĩnh nói:

"Năng lực hỗn loạn, điên đảo, vô trật tự cùng gây tê của Hú Tửu Giả, đều có thể dùng Nhật chi thần lực khắc chế, luận cận chiến, Thần Nhật Du là đủ. Luận năng lực khôi phục, Thần Nhật Du là đủ.

Tinh Thần Chi Chủ có thể khắc chế Tửu Thần, hắn xuất chiến nắm chắc lớn nhất, quan trọng nhất chính là, cho dù thua, chúng ta cũng có thể miễn trừ một lần sinh tử."

Lông mày các Bán Thần dần dần giãn ra, nhìn về phía Thái Nhất môn chủ khoác trường bào ánh sao, hốc mắt sáng chói.

Thái Nhất môn chủ trầm ngâm mấy giây, trong hốc mắt ánh sao lấp lóe, như đang thôi diễn, mấy giây sau, gật đầu nói:

"Có thể!"

…

Thục Sơn, quảng trường bên ngoài chủ điện.

Chỉ dựa vào Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần, mình sẽ bị bọn chúng chơi chết, phải lợi dụng lực lượng đạo cụ hợp lý… Đạo Cụ Thiên Tôn Trương Nguyên Thanh tán đi mặt trời màu vàng sau đầu, chỉ giữ lại hình thái Liệt Dương Chiến Thần.

— Liệt Dương Chiến Thần phát tán hào quang vàng óng cũng có thể áp chế kẻ địch, khắc chế âm vật, nhưng hiệu quả giảm bớt nhiều.

Mất đi Nhật Thăng áp chế, khí tức ba vị cường giả Thục Sơn trong nháy mắt tăng vọt, âm khí xông ra ngoài cơ thể, hóa thành khói đen vặn vẹo không chừng, kiếm khí "xèo xèo" tiêu tán, làm nứt sàn nhà chung quanh.

"Bày trận!" Thục Sơn chưởng giáo hướng hai vị trưởng lão truyền ra tinh thần dao động.

Thân hình hai trưởng lão như quỷ mị, lóe lên một cái đi qua, liền tới hai bên Trương Nguyên Thanh, cùng Thục Sơn chưởng giáo hình thành một hình tam giác, bao vây Trương Nguyên Thanh ở giữa.

Trong tam giác, kiếm khí giao thoa, sát cơ bốn bề.

Trương Nguyên Thanh làn da vàng sẫm, mi tâm một dấu ấn mặt trời màu vàng, ở trong kiếm khí giăng khắp nơi tán loạn thành ánh sao.

Ánh sao dâng lên ở cách mười mấy mét, Trương Nguyên Thanh cầm ra Mũ Đỏ Nhỏ, lắc nhẹ một cái, giữ ra mười mấy âm thi giai đoạn Thánh Giả.

Âm thi tản ra, bắt cặp đôi làm bạn, trốn vào phòng xá, dưới mái hiên, trong điện… Nhanh chóng ẩn nấp tốt bản thân.

Một cô gái xinh đẹp mắt đỏ trong đó chưa tản ra, đứng ở biến giới quảng trường.

Trong quá trình đó, Trương Nguyên Thanh lấy Nhật chi thần lực ngưng tụ cung tên, ba mũi tên cùng bắn, bức lui ba vị cường giả Thục Sơn đuổi giết tới.

Đợi âm thi triệu hồi ra trốn kỹ, Trương Nguyên Thanh liên tục phun ra ba ngụm Thái âm chi khí, hóa thành ba linh phó cấp Chúa Tể.

Ba vị trưởng lão Nam phái sau khi hiện thân, nhìn quanh, trong lòng run lên, nồng độ âm khí nơi đây làm người ta kinh ngạc.

Chủ nhân mở ra hình thái Liệt Dương Chiến Thần, như là một mảng ánh nến màu vàng trong bóng tối, mặc dù sáng tỏ lóa mắt, lại không cách nào thay đổi hoàn cảnh lớn âm khí mênh mông.

Trương Nguyên Thanh mở hòm đồ, vứt súng săn hai nòng cho Lục trưởng lão quyến rũ, phân phó:

“Nhập vào âm thi của ta.”

Lục trưởng lão tiếp nhận súng săn hai nòng, sau khi xem thuộc tính vật phẩm, lập tức hiểu ý tứ chủ nhân, nhanh chóng bay về nơi xa.

“Hai ngươi cũng đi!’ Trương Nguyên Thanh phân phó.

Thất trưởng lão cùng Thập Nhất trưởng lão không hỏi nhiều, đuổi theo Cửu trưởng lão mà đi.

Khi chủ tớ câu thông, Thục Sơn chưởng giáo ném ra kiếm sắt vết gỉ loang lổ trong tay, chỉ nghe “Vù” một tiếng, kiếm sắt hóa thành ánh sáng lạnh lẽo, phong lôi rít gào.

Ngự Kiếm Thuật!

Trong hư không bên người Trương Nguyên Thanh bay ra ba đám chất lỏng màu vàng tím, nhanh chóng bao bọc toàn thân, hình thành một món trọng giáp.

Đối mặt kiếm sắt khí thế hung dữ, hắn tránh cũng không tránh, hai tay hợp lại, nắm chặt ánh sáng lạnh lẽo, “Răng rắc”, kiếm sắt bị hắn trực tiếp bẻ gãy, kiếm khí trong đó mất đi vật dẫn, hướng bốn phương tám hướng bắn ra.

Thục Sơn chưởng giáo chân đạp thất tinh, chập ngón tay như kiếm, tinh thần dao động mãnh liệt: “Lên!”

Trong chủ điện sau lưng, tiếng “Ầm ầm” vang lên, một thanh kiếm đồng xanh dài tới ba mét, đánh vỡ cửa điện, đứng yên giữa trời. Thục Sơn chưởng giáo điểm ra kiếm chỉ: “Chém!”

Kiếm đồng xanh dài ba mét chém ra một đạo kiếm khí đáng sợ hủy diệt hết thảy.

Trương Nguyên Thanh không dám cứng chọi cứng, đánh ra một cái búng tay như kim loại va chạm, ở trước khi kiếm khí chém xuống, hóa thành ánh sao tan đi.

“Ầm!”

Chỗ hắn trước đó đặt chân vỡ ra khe rãnh dài mười mấy mét, sâu không thấy đáy.

Ánh sao dâng lên trước mặt Thục Sơn chưởng giáo, trong hào quang óng ánh, một cái nắm đấm xương ngón tay mang theo gai nhọn ầm ầm đánh ra, như là đầu thương điểm ở không khí, phát ra tiếng vang giống như vụ nổ.

Thục Sơn chưởng giáo hướng phía trước đánh ra một chưởng.

“Ầm!”

Quyền chưởng va chạm, bàn tay Thục Sơn chưởng giáo trong nháy mắt nổ tung nát vụn.

Trương Nguyên Thanh lảo đảo lui lại, găng tay kim loại bao bọc nắm tay phải nổ thành từng đám chất lỏng màu vàng tím.

Dù là mở ra kỹ năng Liệt Dương Chiến Thần, dù có bộ trang bị Tử Kim tăng phúc, lực lượng của hắn vẫn kém Thục Sơn chưởng giáo cấp 8 hậu kỳ quá nhiều.

Chương 3080: Chuẩn bị mở Boss (2)

Kiếm khí sau lưng đánh tới, hai vị Thục Sơn trưởng lão vô thanh vô tức áp sát, một người đâm lưng, một người chém đầu.

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, phát ra tiếng rít chói tai.

Ba vị cường giả Thục Sơn chỉ là thân thể run lên, sau đó khôi phục, không chịu ảnh hưởng.

Bọn họ bảo lưu lại phần lớn kỹ năng khi còn sống, bao gồm Ý Chí Sắt Thép của Kiếm Khách, tinh thần đả kích của Huyễn Thuật Sư rất khó làm linh hồn đối phương bị thương nặng.

Huống chi, ở sau khi chuyển hóa thành âm thi, linh hồn của bọn họ đạt được thăng hoa, trở nên càng thêm cường đại.

Chẳng qua, thừa dịp khe hở ba người tạm dừng, Ngũ Trảo Kim Long kêu "Grao" một tiếng, quai hàm nâng lên, hướng về một vị trưởng lão trong đó phun ra dung nham màu vàng.

Ngân Dao quận chúa lấy Tinh Độn Thuật cản đường một người khác, âm khí quanh thân bành trướng, hai tay đẩy, đẩy ra mấy chục đạo Phong Linh Phù.

Loại phù lục chuyên môn khắc chế âm vật này khiến y không dám cứng đối cứng, ở trong phù lục đầy trời né tránh xê dịch, biểu hiện ra đầy đủ sức quan sát của Thám Báo.

Thục Sơn chưởng giáo nổ đứt bàn tay, kiếm chỉ cách không trung điểm một cái, kiếm đồng xanh trên cao một lần nữa chém xuống.

Lần này chém không phải Trương Nguyên Thanh, mà là Ngân Dao quận chúa.

Trương Nguyên Thanh đưa tay búng tay "Tách" một cái, đạo kiếm khí sắc bén phá hủy hết thảy kia, trong nháy mắt mười phần đi mất bảy, tám, lại bị hào quang vàng óng của Liệt Dương Chiến Thần chiếu, lại giảm một phần.

Lúc chém trúng Ngân Dao, uy lực không đủ sót lại một phần mười, bị nắm tay của cô nhẹ nhàng đánh nát.

Thục Sơn chưởng giáo nổ cụt bàn tay, như quỷ mị áp sát Trương Nguyên Thanh, người sau lùi lại một bước, kéo giãn khoảng cách trăm mét, nào có thể đoán được Thục Sơn chưởng giáo chớp mắt đã đến, kiếm chỉ như tàn ảnh, liên tiếp điểm ở lồng ngực, trán cùng khớp quanh thân hắn.

Tay phải Thục Sơn chưởng giáo nắm một cái.

Áo giáp trên người Trương Nguyên Thanh nổ thành vô số giọt nước màu vàng tím, làn da màu vàng sậm rạn nứt.

Ở sau khi phát hiện Bất Lương Nhân trẻ tuổi còn kiêm tu pháp thuật tâm ma, Thục Sơn chưởng giáo lựa chọn cận chiến, kiếm khí ngậm mà không phát, liền sẽ không bị hóa giải.

Thục Sơn chưởng giáo rèn sắt khi còn nóng, điểm một chỉ về phía giữa hai lông mày Trương Nguyên Thanh.

Lúc này, biến giới quảng trường cách đó không xa, một âm thi đứng lên, nâng lên súng săn hai nòng, hướng về Thục Sơn chưởng giáo bóp cò.

Đoàng!

Họng súng phun ra ngọn ửa.

Ngón trỏ cùng ngón giữa Trương Nguyên Thanh đâm một cái, hư vô hóa đường đạn, để đạn trực tiếp trúng Thục Sơn chưởng giáo.

Ngực Thục Sơn chưởng giáo "Ầm" một tiếng, nổ ra hai lỗ thủng cháy đen, lửa nóng hừng hực bốc lên.

Ngay lúc đó, âm thi bóp cò kia chia năm xẻ bảy, trực tiếp bị sức giật của súng săn hai nòng chấn vỡ.

Nam phái Cửu trưởng lão bay vút ra, nhập vào một âm thi khác bên cạnh, âm thi kia nhặt lên súng săn hai nòng, lắp đạn.

Kiếm chỉ của Thục Sơn chưởng giáo điểm một cái, kiếm đồng xanh nơi xa chém xuống, kiếm khí huy hoàng xé rách thân thể âm thi.

Trương Nguyên Thanh không trợ giúp Cửu trưởng lão chống cự công kích, đây vốn là mồi hắn thả ra, thừa dịp sức chú ý của Thục Sơn chưởng giáo bị súng săn hai nòng cùng Cửu trưởng lão hấp dẫn, hắn mở hòm đồ, cầm ra Lôi Mâu sáng lấp lánh, ra sức ném.

"Xẹt xẹt ~"

Điện quang lóe lên, Lôi Mâu xuyên thủng đầu Thục Sơn chưởng giáo.

Hắn rất may mắn kích phát công năng "xuyên thủng".

Nguyên thần Thục Sơn chưởng giáo thoát ly thân thể, nhanh chóng hướng về đại điện bỏ chạy.

Trương Nguyên Thanh ngưng tụ cung tên, kéo dây cung, Nhật chi thần lực ngưng tụ mũi tên, bỏ qua khoảng cách, liên tiếp trúng Thục Sơn chưởng giáo.

Gã ở trong tiếng "gào rống" không cam lòng cùng tức giận, tan thành mây khói, hoàn thành siêu độ.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh ở dưới Ngân Dao quận chúa cùng ba linh phó giúp đỡ, siêu độ hai vị trưởng lão khác, khiến toàn thể thành viên Thục Sơn đi chỉnh tề, tông môn đoàn tụ.

Cuối cùng, hắn nhìn về phía chủ điện lâm vào tĩnh mịch, lấy ra Quy Bối Đồ.

Giải quyết boss trong quan tài, liền có thể tập hợp đủ bộ trang bị Tế Trời, vượt qua phó bản, bước vào cấp 9.

Càng là lúc này, hắn càng cẩn thận.

Sau đây, hắn có thể phải lẻ loi một mình đối mặt kẻ địch cấp 9 sơ kỳ, thậm chí trung kỳ.

Nhất định phải có chuẩn bị đầy đủ mới có thể đi mở boss.

Thái Nhất môn chủ từ nơi cao hạ xuống, tiến vào lôi đài to lớn như là lục địa cỡ nhỏ kia.

Theo hắn đến, một lực lượng cường đại, khó có thể khống chế từ nơi cao vô tận giáng xuống, bao phủ ở trên không lôi đài, hình thành cấm chế không thể phá vỡ.

Đến cùng lúc còn có tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Thi đấu lôi đài không có thời gian hạn chế, thẳng đến một bên tử vong, tiêu chuẩn tử vong: Hình thần câu diệt! »

« Khi thắng bại chưa phân, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào, rời lôi đài, nếu muốn dùng điểm tích lũy miễn trừ sinh tử, nhất định phải sáu người trở lên hô to: Từ bỏ tranh tài! »

Chương 3081: Nhất Khí Hóa Tam Thanh? (1)

Hư Không Bán Thần hạ thấp độ cao, tới tầng ngoài cấm chế, vươn tay thăm dò một phen, sờ được một tầng vách ngăn kiên cố không nhìn thấy.

Hắn tập trung tinh thần cảm ứng mấy giây, nói:

“Là hai luồng lực lượng không gian cùng phòng ngự, bắt nguồn từ hai đại nghề nghiệp Hư Không cùng Thổ Quái, chậc chậc, tôi đột nhiên hiểu vì sao tìm mãi không thấy món quyền hành thứ hai của Hư Không, không cách nào tấn thăng cấp 11.”

“Bởi vì quyền hành còn lại đều bị linh cảnh nuốt riêng, linh cảnh muốn duy trì vận chuyển, nhất định phải có được quyền hành tương ứng, có thể cho linh cảnh hành giả, chỉ có thể là một bộ phận.”

Hải Hoàng râu quai nón che nửa gương mặt cười nhạo một tiếng:

“Cậu giờ mới biết được?”

“Vậy ông có biết hay không, nguyên nhân Bán Thần có được quyền hạn nhân viên quản lý, lại không cách nào khống chế linh cảnh là Nhật Nguyệt Tinh chưa quy vị!”

Đối với Bán Thần mà nói, đây đều là thường thức, Hải Hoàng là đang giễu cợt Hư Không Bán Thần nói nhảm hết bài này đến bài khác.

Bán Thần khác không tham dự hai người nói nhảm giao lưu, chuyên chú nhìn về phía lôi đài.

“Linh Thác phân tích không sai, Thủ Tự quả nhiên phái ngươi xuất chiến.” Lão Mike cười nheo mắt, lấy xuống bầu rượu bên hông, ừng ực hốc một hớp, nói: “Ta tranh thủ giết ngươi, sớm kết thúc trận hỗn chiến này.”

Thái Nhất môn chủ không kinh không giận, không nhanh không chậm, thanh âm to lớn trùng điệp: “Có chút độ khó!”

“Ta cũng muốn biết Tinh Thần Chi Chủ mạnh bao nhiêu.” Lão Mike phốc một tiếng, phun ra rượu ngậm trong miệng.

Rượu hình thành “sương lớn”, bay về phía Thái Nhất môn chủ.

Loại rượu này hắn ủ, đã có thể say ngã thân thể, cũng có thể gây tê nguyên thần, hơi rượu có thể thẩm thấu linh khí, làn da, đạo cụ, lại không cách nào bị pha loãng.

Biện pháp nào cũng không thể ngăn cản hơi rượu thẩm thấu, cường giả cấp Bán Thần hít vào hơi rượu, ban đầu thân thể sẽ xuất hiện phản ứng say rượu, trở nên bún rủn vô lực, cuối cùng ngay cả nguyên thần cũng sẽ mất đi ý thức, rơi vào trạng thái ngủ say.

Thái Nhất môn chủ khoác trường bào ánh sao nguy nga bất động, sau đầu dâng lên một mặt trời màu vàng rực rỡ.

“…“

Sương rượu tràn ngập cả khoảng trời, ở trong hào quang vàng óng nhanh chóng bốc hơi, linh lực ẩn chứa trong đó tiêu tán, chỉ còn lại hơi nước tinh khiết.

Đột nhiên, lão Mike quay đầu nhìn về phía bên trái, trong hốc mắt hiện lên hào quang hỗn loạn.

Một nắm đấm từ trong hư không bên trái thò ra, nghiêng ngả sát gương mặt lão Mike lướt qua, đánh vào vị trí cách tai phải của hắn không đủ một tấc.

Một quyền này ẩn chứa lực lượng không cách nào tưởng tượng, không gian bởi vậy sinh ra gợn sóng, phát ra tiếng nổ chói tai.

Cách đó không xa huyễn tượng Thái Nhất môn chủ tiêu tán, chân thân xuất hiện ở bên trái lão Mike, một cú đấm vừa rồi, là hắn tập kích.

Lão Mike ở trước khi gợn sóng không gian giáng xuống, lui lại một bước, một bước vài trăm mét, tránh đi sóng dư âm quyền kình uy lực không nhỏ.

Hắn nhìn chằm chằm Thái Nhất môn chủ cách mấy trăm mét, ở trong mắt người bình thường đã là chấm đen nhỏ, kinh ngạc nói: "Ngươi có thể ở trong lĩnh vực Nhật Thăng thi triển huyễn thuật cùng Dạ Du?"

Đây là hiện tượng chưa bao giờ nghe, Nhật chi thần lực bá đạo ở chỗ, nó có thể áp chế tất cả linh lực, bao quát Tinh Thần cùng Thái âm chi lực nghề nghiệp của mình.

Bởi vậy, ở lúc Thần Nhật Du thi triển Nhật Thăng, pháp thuật Thái âm và Tinh Thần liền không cách nào thi triển, năng lực công kích của Thần Nhật Du liền trở nên rất đơn nhất.

Cho nên lão Mike mới sẽ kinh ngạc như thế, hắn nhịn không được nghiêng đầu nhìn về phía Linh Thác ngoài sân, muốn nhìn một chút vẻ mặt của vị Thái âm Chi Chủ này.

Bất đắc dĩ Linh Thác mang theo mũ trùm, giấu đi khuôn mặt cùng ánh mắt.

Thái Nhất môn chủ lần nữa biến mất, khoảng cách vài trăm mét bị xóa đi trong nháy mắt, nắm đấm của hắn lại một lần từ bên trái lão Mike vươn ra. Lão Mike không nhanh không chậm quay đầu, hốc mắt dâng trào lực lượng hỗn loạn.

"Ầm!"

Nắm đấm màu vàng sậm không nghiêng không lệch đánh trúng đầu lão Mike, trong nháy mắt, cái đầu này trắng trắng đỏ đỏ nổ như dưa hấu, tổ chức não bộ cùng máu thịt ở trong sóng khí trùng kích, hướng về một phương hướng bắn tung tóe, như là cát vàng rơi vãi ra.

Lão Mike không đầu vội vàng chạy về phía trước, xuất hiện ở mép lôi đài cách mấy ngàn mét, mà những tổ chức não bộ văng tung tóe kia, như là trải qua đảo ngược thời gian, trở về thân thể, ở trên cổ ngưng tụ thành một cái đầu hoàn hảo.

Kỹ năng mạnh nhất của Tửu Thần là Bẻ Cong, mà cực hạn của vặn vẹo là điên đảo! Trên dưới điên đảo, trái phải điên đảo, chính phản điên đảo, cùng… Sống chết điên đảo.

Tinh Thần Chi Chủ hóa thành một ánh sao, xuất hiện ở cách lão Mike trăm mét, chưa vội vã tiến công, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Ánh mắt lão Mike bị sự chấn động lấp đầy, ngạc nhiên nói: "Ngươi, ngươi sao có thể đánh trúng ta?"

Chương 3082: Nhất Khí Hóa Tam Thanh? (2)

Trong hốc mắt Thái Nhất môn chủ lập lòe ánh sao, giọng điệu bình thản:

"Tính ra."

"Không có khả năng!" Lão Mike nheo mắt, nhìn chằm chằm hắn: "Thái âm Chi Chủ đoán ra ngươi sẽ ra tay, đặc biệt thực hiện bí ẩn phù hộ cho ta, ngươi không tính được ta."

Tinh Thần Chi Chủ trừ phi có thể ở trong dòng sông vận mệnh nhìn thấy nắm đấm của mình sẽ lệch đi bao nhiêu, nếu không tuyệt đối không cách nào sớm điều chỉnh, sau khi chịu hiệu quả vặn vẹo, còn chuẩn xác trúng hắn. Nhưng đây là điều không thể nào, bởi vì hắn có bí ẩn phù hộ, mọi thứ của hắn, Tinh Thần Chi Chủ đều không quan trắc được.

Giọng điệu Tinh Thần Chi Chủ vẫn lạnh nhạt như cũ:

"Thôi diễn cũng không nhất định cần pháp thuật, càng cần đầu óc, ta có thể không dựa vào Quan Tinh Thuật tiến hành thôi diễn, thôi diễn ra kết quả, hắn không che chắn được.

"Thái âm có thể che đậy, chỉ là tin tức phương diện pháp thuật."

Nói xong, sau đầu treo mặt trời hơi co lại, hắn lại một lần vượt ngang trăm mét, lại là góc độ tương tự, lực lượng tương tự, một quyền đánh nát đầu lão Mike.

Tràng cảnh vừa rồi phục chế lần nữa, lão Mike ở phía xa hoàn thành dựng lại cái đầu, trong ánh mắt trừ kinh ngạc, còn có

thêm sự kiêng kị thật sâu.

Hắn đã xác thực, Tinh Thần Chi Chủ có thể dưới tình huống chịu vặn vẹo, điều chỉnh góc độ cùng phương hướng, để nắm đấm chính xác trúng mình.

Duy nhất bị hạn chế là không cách nào "liên chiêu", mỗi lần thôi diễn, đều cần thời gian nhất định, bởi vậy tung mỗi cú đấm, Tinh Thần Chi Chủ sẽ ngưng chiến một lát.

Nghĩ tới đây, lão Mike chuẩn bị chủ động tiến công, lấy phương thức công kích tiết tấu nhanh, để Tinh Thần Chi Chủ thôi diễn hoàn mỹ, mệt mỏi ứng chiến.

Một luồng năng lượng tối tăm mờ mịt, tràn ngập hỗn loạn từ trong cơ thể hắn tiêu tán, thay đổi "màu sắc" không gian xung quanh, ô nhiễm vùng trời đất này.

Trong nháy mắt, nhận biết của Tinh Thần Chi Chủ bị bóp méo, cảm giác phương hướng bị bóp méo, thân thể mất cân đối, ngay cả ý nghĩ cũng bị vặn vẹo.

"Tu đạo sáu mươi năm, ta chỉ nghiên cứu ra hai pháp thuật được xưng tụng đắc ý, bây giờ ngươi may mắn nhìn thấy cái thứ nhất." Khuôn mặt Tinh Thần Chi Chủ như là pho tượng, cứng ngắc lại không có biểu cảm, thanh âm to lớn trùng điệp, cho người ta một loại cảm giác người máy.

Món trường bào do ánh sao ngưng tụ kia trên thân Tinh Thần Chi Chủ tự thoát ly thân thể của hắn, huyễn hóa thành một hình người do ánh sao thuần túy ngưng tụ.

Ánh sao trong hốc mắt của hắn lập tức biến mất, tiếp theo, đỉnh đầu xông ra một luồng khói đặc sền sệt đen kịt, ở bên trái hắn ngưng tụ thành một hình người âm khí thuần túy tạo thành, quanh người tràn ngập âm khí.

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh?" Ngài hội trưởng giật mình, "Xong, xưng hào của Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đoạt rồi."

Các Bán Thần Thủ Tự không để ý hắn nói năng lung tung, vừa mừng vừa sợ, Tinh Thần Chi Chủ có thể bỏ qua tai hại của Thần Nhật Du, thi triển năng lực lĩnh vực Tinh Thần, Thái âm, đã khiến bọn họ cực kỳ bất ngờ vui sướng.

Không ngờ hắn có thể Nhất Khí Hóa Tam Thanh, mang năng lực Thái âm, Tinh Thần, Thái Dương ba đại lĩnh vực phân hóa ra, hình thành ba hóa thân chiến lực cực mạnh.

Ba hóa thân lấy Tinh Thần làm chủ, có được vị cách Bán Thần, Thái âm cùng Thái Dương mạnh hơn Chúa Tể đỉnh phong, nhưng cách Bán Thần lại còn nửa bước.

Lão Mike nhìn ba hóa thân, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, lấy trạng thái Nhật Thăng thi triển huyễn thuật, Dạ Du đã không thể tưởng tượng, mang lực lượng của ba lĩnh vực của mình phân hóa ra, hình thành ba hóa thân, càng là chưa từng nghe thấy.

Hắn có loại cảm giác mờ mịt như 100 năm trước, khi đó còn là người mới, thiếu thường thức cùng tri thức linh cảnh, đối với kẻ địch phối hợp kỹ năng, tổ hợp chiến thuật, không ăn ý, thiếu nhận biết.

Lúc này, phân thân Liệt Dương Chiến Thần kia ngưng tụ ra cung tên, đứng ở nơi xa, kéo cung, đặt mũi tên, bắn ra từng mũi tên.

“Vù vù vù…”

Từng mũi tên bắn ra dày đặc, một mình Liệt Dương Chiến Thần bắn ra một mảng mưa tên.

Những mũi tên màu vàng này đại bộ phận bị bóp méo quỹ tích, hoặc lướt qua sát lão Mike, hoặc bắn ở dưới chân hắn, nhưng trong đó cũng có mấy mũi tên trúng mục tiêu, dẫn phát ngọn lửa màu vàng thiêu đốt.

Hóa thân đơn độc cũng có thể thôi diễn? ! Trong lòng lão Mike run lên, hắn vốn cho rằng Tinh Thần hóa thân sau khi tháo rời ra, phân thân Liệt Dương Chiến Thần không còn năng lực thôi diễn.

Bây giờ xem ra, ba hóa thân vẫn là một thể.

Nếu như vậy, thì tiêu diệt từng bộ phận.

Lão Mike mở ra hòm đồ, từ đó cầm ra một cây pháp trượng to lớn cao hai mét, pháp trượng quấn dây nho, đỉnh chóp là một chuỗi quả thông, rủ xuống từng chuỗi lúa mì.

Hắn vung pháp trượng, hung hăng quét về phía trước.

Lập tức, đầu phân thân Liệt Dương Chiến Thần vặn hướng phía sau, tay biến thành chân, chân mọc ở trên vai, trở thành một hình người như trẻ con tinh nghịch chắp vá lung tung.

Chương 3083: Nhất Khí Hóa Tam Thanh? (3)

Thừa dịp thân thể đối phương bị bóp méo, lão Mike bóp méo khoảng cách giữa hai bên, xuất hiện ở bên cạnh Liệt Dương Chiến Thần, pháp trượng cao hai mét nện xuống.

Pháp trượng cũng là vũ khí không gì không phá được, đập nát phân thân Liệt Dương Chiến Thần không nói chơi.

Đột nhiên, bên phải lão Mike xuất hiện một nắm đấm, Thái âm phân thân xuất hiện, lấy góc độ tương tự, vị trí tương tự, đánh ra một cú đấm.

Ầm!

Không khí phát ra tiếng vang thanh thúy như vụ nổ, lần này, nắm đấm thất bại.

Có pháp trượng thêm vào, lực lượng vặn vẹo của lão Mike tăng lên trên diện rộng, Tinh Thần Chi Chủ thôi diễn xuất hiện sai lầm.

"Ầm!"

Ánh sao dâng lên sau lưng lão Mike, một cú đấm trùng điệp nện ra, không gian sinh ra sụp đổ quy mô nhỏ, trực tiếp nghiền nát nửa thân trên lão Mike.

Tinh Thần phân thân hoàn thành thôi diễn.

Cường giả cấp Bán Thần giao thủ, theo đuổi thường thường là công kích cực hạn, mà không phải hiệu quả đặc biệt hoa lệ, ba cú đấm của Tinh Thần Chi Chủ nhìn như mộc mạc đơn giản, lại có thể trực tiếp đánh nát thân thể Bán Thần.

Mỗi một cú đấm đều tiêu hao hết bộ phận linh uẩn cùng linh lực của đối phương.

Thân thể lão Mike vừa hoàn thành gây dựng lại, Liệt Dương Chiến Thần bằng vào đặc tính Nhật chi thần lực, tịnh hóa vặn

vẹo, cầm trong tay một cây trường kiếm Nhật chi thần lực ngưng tụ.

Hào quang vàng óng lóe lên, lao đến trước mặt lão Mike, trường kiếm bổ dọc xuống.

Lão Mike vung pháp trượng quét ngang, đánh bay Liệt Dương Chiến Thần, đang muốn thi triển kỹ năng vặn vẹo, trông thấy sau lưng hiển hiện âm khí, liền lại vội vàng quay người đón đỡ.

Ba phân thân phối hợp ăn ý với nhau, quấn lấy lão Mike.

Liệt Dương Chiến Thần chủ công, mặc dù mỗi lần đều bị lực lượng bóp méo áp chế, nhưng đặc tính bá đạo của Nhật chi thần lực, khiến mỗi lần vặn vẹo đều bị suy yếu, khó mà trí mạng.

Mà mỗi lần lão Mike muốn tung thêm đòn kết liễu, Thái âm phân thân liền nhất định xuất hiện tập kích, quấy nhiễu.

Hắn thỉnh thoảng sẽ đạt được lực lượng trong pháp trượng truyền tới, áp chế phân thân Liệt Dương, Thái âm, nhưng mỗi lần khi sắp thành công, liền bị Tinh Thần phân thân quấy nhiễu.

Tinh Thần phân thân như là CPU, chủ đạo hai phân thân Liệt Dương cùng Thái âm hành động, truyền kết quả thôi diễn, cũng ở thời khắc mấu chốt trợ giúp, hóa giải nguy cơ của hai phân thân.

Lão Mike nhanh chóng thay đổi chiến thuật, đánh rắn đánh chỗ bảy tấc, bắt giặc bắt kẻ đầu sỏ trước, ngược lại đối phó Tinh Thần phân thân.

Tinh Thần phân thân không nhanh không chậm, mỗi lần lão Mike thi triển lĩnh vực cỡ lớn, ví dụ mượn nhờ pháp trượng mở rộng, tăng cường cường độ say rượu, dẫn phát kẻ địch cuồng loạn các loại, hắn liền gọi đến Nhật Thăng, dựa vào Nhật chi thần lực suy yếu kỹ năng của đối phương.

Mà khi lão Mike lựa chọn cận chiến, Tinh Thần phân thân liền chạy đi nơi xa, không giao thủ với lão.

Sau một phen khổ chiến, ông chủ Câu Lạc Bộ Tửu Thần này, linh lực bổ sung dần dần theo không kịp tiêu hao, trong mắt

của lão không có tự tin và thong dong nữa, sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, trầm giọng nói:

“Bẻ Cong!”

Trong tích tắc, trong cấm chế, trên đỉnh đầu, xuất hiện một thế giới hoàn toàn điên đảo.

Thế giới này lôi đài đảo ngược, hình thành cảnh tượng trong gương của thế giới hiện thực, ở giữa hai thế giới, khí tức tối tăm mờ mịt hỗn loạn đạt đến đỉnh phong, ảnh hưởng sinh linh bên trong thế giới mọi lúc.

Ở sâu trong lĩnh vực quen thuộc, lão lập tức hỗn loạn quy tắc 500 mét chung quanh, bên trái tất nhiên thành bên phải, bên phải hướng phía dưới, hướng xuống dưới tất nhiên hướng lên, hướng lên tất nhiên hướng về sau.

Nơi đây quy tắc hỗn loạn tưng bừng, trở nên không có trật tự, cho dù là thôi diễn cũng không cách nào chuẩn xác dự phán quỹ tích tiến lên bước kế tiếp của mình nữa.

Bởi vì nơi này không có quy tắc, là thuần túy hỗn loạn cùng không có trật tự, ai cũng không biết một giây sau quy tắc sẽ xuất hiện biến hóa như thế nào.

Tinh Thần Chi Chủ quả nhiên không ra tay lúc này, dừng lại ở ngoài lĩnh vực 500 mét.

Lão Mike dựng thẳng pháp trượng ở trước người, niệm chú ngữ.

Một luồng thần lực tối tăm mờ mịt xuyên thấu vách ngăn phó bản, xuyên thấu cấm chế lôi đài, buông xuống trên pháp trượng.

Đột nhiên, vị cách lão Mike lần nữa tăng lên, mơ hồ có dấu hiệu đột phá cấp 11, khí tức của lão trở nên cao xa, thần bí, uy nghiêm, 500 mét lĩnh vực càng thêm hỗn loạn, ngay cả không khí lưu động cũng trở nên không có trật tự.

Càng trí mạng hơn, Thế Giới Bẻ Cong tựa như hoạt hóa, hai thế giới một chính một phản dung hợp lẫn nhau, lại tốc độ cực nhanh.

Các Bán Thần Thủ Tự cùng nhau ngẩng đầu, nhìn về phía chỗ cao vô tận. Chuyện bọn họ lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

Trước kia là "người xâm nhập" muốn từ trong tay trận doanh Thủ Tự cướp đi quyền khống chế linh cảnh, theo ăn mòn làm sâu sắc, công thủ đổi chỗ.

Phe trận doanh Tà Ác có thần linh có thể ảnh hưởng linh cảnh, Thủ Tự không có.

Chương 3084: Bạt (1)

"Hỏng bét!" Hư Không Bán Thần hít vào một ngụm khí lạnh: "Nếu tiếp tục như vậy, nhiều nhất sáu mươi giây, hai thế giới sẽ dung hợp, tất cả quy tắc, sinh linh trong thế giới, đều sẽ lâm vào trong hỗn loạn, thẳng đến khi tịch diệt."

Thế Giới Bé Cong là năng lực mạnh nhất của Tửu Thần, là quyền hành Bán Thần kéo dài, sau khi thu hoạch được "người xâm nhập" buff, càng mạnh hơn nữa.

Lão Mike trầm giọng nói:

"Trong đại khu thứ hai, có thể đánh vỡ Thế Giới Bẻ Cong chỉ có Bạch Hổ Nguyên Soái, mà Thế Giới Bẻ Cong bây giờ, so với trước đó càng thêm cường đại, kiên cố."

"Thái Nhất, công kích của ngươi có đủ không?'

Ba phân thân của Tinh Thần Chi Chủ, vẫn là bộ mặt người máy không có tình cảm, thậm chí chưa nhìn lão Mike lấy một lần, mà là quay đầu nhìn về phía mép lôi đài, nhìn về phía Linh Thác.

Lấy một loại giọng điệu dạy dỗ con cái nói:

"Trong ba đại quyền hành Nhật Nguyệt Tinh, Thái Dương bổn nguyên cao cao tại thượng, Tinh Thần có thể thôi diễn vạn vật, lại bị Thái âm khắc chế. Chỉ ba cái mà nói, Tinh Thần là yếu nhất.

"Thật ra không phải vậy, Nhật Nguyệt Tinh đều có đặc điểm cùng tác dụng riêng, nếu như mang ba đại bổn nguyên của vị thần linh chia tách thành ba bộ phận, Thái Dương bổn nguyên tượng trưng cho lực lượng cùng quyền uy của hắn, Thái âm

thuộc về âm u cùng tà ác của hắn, một âm một dương, hai mặt, mà Tinh Thần đại biểu cho tâm cùng trí tuệ của hắn.

"Lực lượng cần trí tuệ cùng tâm để khống chế, mất đi "tâm" điều hòa, lấy thân thể Thái âm dung nạp Thái Dương, nhất định phải chết không nghi ngờ."

Khi nói chuyện, hai thế giới một chính một phản càng lúc càng tới gần, quyền hành hỗn loạn đã cường đại đến cực hạn, ngay cả Nhật chi thần lực cũng đang chôn vùi, bị hỗn loạn đồng hóa, Thái âm Tinh Thần cũng thế.

Tinh Thần Chi Chủ không bận tâm, tiếp tục nói:

"Linh Thác, ngươi lựa chọn đi con đường Thái âm bổn nguyên, đã định sẵn ngươi sẽ bị người ta xâm nhập ô nhiễm, bởi vì Thái âm biểu tượng chính là lực lượng âm tính, là ác của vị tồn tại kia, Thái Dương thì nhất định khuynh hướng Thủ Tự, về phần Tinh Thần…"

Hắn chưa nói tiếp, chuyển sang nói:

"Linh Thác, ngươi lấy thân thể Thái âm tiến vào phó bản Thái Dương, nhất định không có khả năng dung nạp Thái Dương, điều duy nhất có thể làm, chính là cản trở ta thu phục Thái Dương, cướp đi nó, bảo tồn nó, sẽ có một ngày giết chết ta, cướp đoạt Tinh Thần bổn nguyên, mới có thể làm được Nhật Nguyệt Tinh hợp nhất, trở thành nhân vật vĩ đại nhất toàn vũ trụ."

Linh Thác tựa như lần đầu nghe nói những tin tức này, cúi đầu im lặng một lát, khẽ cười nói: "Cũng có thể ở trong phó bản các vị thần giết ngươi, trước nuốt Tinh Thần, lại luyện Thái Dương."

Thế giới trong gương đã ép đến đỉnh đầu, linh lực nửa thân trên của ba hóa thân đồng hóa thành tối tăm mờ mịt hỗn loạn, nửa thân dưới miễn cưỡng giữ lại linh lực Nhật Nguyệt Tinh.

Thái Nhất môn chủ hoàn toàn không nhìn tình cảnh bản thân tràn ngập nguy hiểm, vẫn như cũ là bộ dáng thiếu biểu cảm kia, thanh âm cũng như âm thanh điện tử tổng hợp, trùng điệp hùng vĩ, lại không có tình cảm:

"Vậy thì nhìn kỹ, vi phụ dạy ngươi làm sao lấy Tinh Thần chi lực dung hợp Thái âm, đây cũng là pháp thuật thứ hai ta khổ tu

sáu mươi năm lĩnh ngộ.”

Rốt cuộc, hắn nhìn về phía đối thủ thật sự lão Mike, giống như từ bi nói:

“Ta cho rằng, hai đại trận doanh Thủ Tự cùng Tà Ác, tất cả nghề nghiệp, đến vị cách Bán Thần, đều nên vứt bỏ đạo cụ, chuyển dời trọng tâm đến trên lĩnh hội pháp thuật nghề nghiệp của mình, ngoại trừ Hư Không.”

Khi nói chuyện, Thái Dương phân thân nguy nga bất động, hai phân thân Tinh Thần và Thái âm, như là nam châm hấp dẫn lẫn nhau, lao vào nhau, dung hợp lẫn nhau.

Tinh Thần sáng chói cùng Thái âm đen sì xen lẫn.

Kẻ sau bỗng trải rộng ra, như là một tấm lông nhung thiên nga đen nhánh, che phủ bầu trời lôi đài bốn cây số.

Ánh sao sáng chói bám vào trên đó, hóa thành từng ngôi sao hoặc sáng hoặc tối.

Chỉ chớp mắt, một mảng ngân hà hơi thu nhỏ buông xuống trên lôi đài, chậm rãi trải rộng ra, bao la, cao xa, khí tức mênh mông bao phủ trời đất giáng xuống, cùng nhau giáng xuống, còn có ý chí chí cao vô thượng.

Loại cường đại này không phải phương diện lực lượng, mà là vị cách, là biểu tượng.

Vượt qua sinh linh, vượt qua cá thể.

Thế Giới Bẻ Cong nho nhỏ, thế giới trong gương nho nhỏ, sao có thể vây khốn một mảng ngân hà?

Thế Giới Bẻ Cong bị nghiền ép ở phương diện vị cách, chỉ nghe trong hư không truyền đến tiếng “răng rắc”, không gian như pha lê vỡ ra, vết rách nhanh chóng lan đi.

Khí tức hỗn loạn tràn ngập mảng không gian này bị “tinh hà” bao bọc, dung nạp, không ngừng pha loãng, cuối cùng tiêu tán không còn dấu vết.

Trong tinh hà hạ xuống một ánh sao sáng chói mắt, bao phủ Tửu Thần lão Mike.

Lão Mike thân ở trong ánh sao giơ lên pháp trượng dây nho, lúa mì cùng quả hạch tạo thành, thúc giục linh lực hỗn loạn tối

tăm mờ mịt, muốn vặn vẹo đặc tính của ánh sao, thoát đi loại trạng thái bị khóa chặt này.

Chương 3085: Bạt (2)

Nhưng, linh lực hỗn loạn tối tăm mờ mịt mới từ trong pháp trượng lao ra, liền bị ánh sao liên thông ngân hà hút đi, pha loãng trong hư không mênh mông vô ngần.

Trên tinh hà bao la cao xa, ánh sao ngưng tụ ra một vị thần to lớn diện mạo mơ hồ, hắn khoác trường bào ánh sao ngưng tụ, đội mũ miện đen sì, hốc mắt bị năng lượng đen sì lấp đầy, nén bóng tối thâm trầm.

Tròng mắt hắn chậm rãi nhìn về phía lão Mike bị ánh sao bao phủ, trong hốc mắt đen sì sinh ra vòng xoáy thâm trầm, tản mát ra lực hút khủng bố lại vô hình.

Lão Mike bị ánh sao hạn chế toàn thân cứng ngắc, một bóng người giống như thực chất, từ đỉnh đầu chậm chạp rút ra, rõ ràng là nguyên thần lão Mike.

Nguyên thần này mặt mũi tràn đầy kinh hoảng, phần nộ giãy dụa, muốn chìm vào trong cơ thể, lại không thể ngăn chặn, từng chút một thoát ly thể xác.

Cuối cùng, hắn vẫn không cách nào chống cự lực lượng nhằm vào linh hồn, bị rút ra từng chút một, theo hai chân thoát ly thân thể, nguyên thần ở trong ánh sao nhanh chóng lên không, bị vị thần diện mạo mơ hồ kia hút vào trong miệng.

Tinh hà bao la mênh mông bắt đầu sụp đổ, ánh sao hội tụ thành một hóa thân, "màn vải" thâm trầm bát ngát gây dựng lại thành Thái âm hóa thân.

Cả hai cùng Thái Dương phân thần từ đầu tới đuôi đều đang "xem kịch" hội hợp, đứng sóng vai.

Tất cả dị tượng đều biến mất không thấy.

Trên trận chỉ còn lại ba hóa thân, cùng một cây pháp trượng dài hai mét cùng một quả cầu thủy tỉnh tối tăm mờ mịt, trong quả cầu có biển cả, trời xanh cùng đại lục, nhưng rối loạn điên đảo, vô cùng hỗn loạn.

…

Thục Sơn.

Trương Nguyên Thanh gọi một âm thi, điều khiển nó bước vào chủ điện, dừng ở trước quan tài đồng xanh.

Ngân Dao quận chúa yên lặng trốn đến sau lưng sư đệ đích truyền, giơ loa nhỏ, nhỏ giọng nói:

“Mau thu tôi về Mũ Đỏ Nhỏ, âm vật cấp 9 có thể một hơi nuốt chửng tôi, tôi không những không giúp được gì, còn có thể trở thành chất dinh dưỡng của kẻ địch, tư thông với địch đáng xấu hổ.”

Trương Nguyên Thanh quay đầu răn dạy: “Cần cô làm gì!”

Ngân Dao quận chúa giật giây nói:

“Tôi cảm thấy cậu có thể triệu hoán sư tôn tới, để bà ấy hỗ trợ đánh boss.”

Trương Nguyên Thanh khịt mũi coi thường: “Loại tính cách bá đạo cương liệt này của lão mõ, nói không giúp tôi vượt ải, thì nhất định sẽ không giúp, không phải vậy, lời trước kia nói chính là đánh rắm.”

“Bà ấy quả thực hơn một ngàn năm trước đã không đánh rắm rồi.” Ngân Dao quận chúa nhìn âm thi trong chủ điện ý đồ đẩy nắp quan tài, vội vàng thúc giục: “Mau thu tôi vào đi.”

Trương Nguyên Thanh lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, vung tay thu hồi Ngân Dao quận chúa.

Cô nói không sai, loại phó bản cấp bậc này, âm thi, linh phó cấp 7 đã vô dụng, tốc độ lên cấp của hắn thực sự quá nhanh, âm thi cùng linh phó theo không kịp tiến độ.

Cho hắn một hai năm thời gian nữa, có lẽ có thể luyện ra âm thi và linh phó cùng cấp bậc, không cần đơn đả độc đâu.

Suy nghĩ xoay chuyển, chủ điện truyền đến tiếng vang “Rầm rầm”, nắp quan tài đồng nặng nề đập xuống đất.

Một làn “khói đen” nồng đậm từ trong quan tài phun ra ngoài, như là núi lửa đọng lại hàng trăm hàng ngàn năm phun trào.

Khói đen nhanh chóng cắn nuốt âm thi, bao phủ đại điện, cũng từ trong cửa sổ khuếch tán ra, ở đỉnh núi cao nhất của Thục Sơn hình thành "tầng mây" thật dày, che chắn tất cả, bí ẩn tất cả.

Trương Nguyên Thanh không chút do dự mở ra Nhật Thăng cùng hình thái Liệt Dương Chiến Thần, hào quang vàng óng tinh khiết sáng tỏ xua tan mây đen, để đỉnh núi cao nhất Thục Sơn quay về trong trẻo sáng tỏ.

Hắn không có khả năng ở trong lĩnh vực âm khí tràn ngập chiến đấu với âm vật cấp 9, như vậy hắn nhất định chết không nghỉ ngờ.

Nhật Thăng và Liệt Dương Chiến Thần thời gian duy trì là nửa giờ, trong vòng nửa giờ, phải giải quyết chiến đấu.

Theo âm khí nồng nặc bị tịnh hóa, cảnh tượng chủ điện xuất hiện lần nữa ở trước mắt, Trương Nguyên Thanh trông thấy một cái tay mảnh khảnh tái nhợt nắm ở mép quan tài.

Ngay sau đó, một cô gái tái nhợt ngồi dậy.

Cô có dung mạo xinh đẹp, trừ làn da trắng bệch không giống người sống, không có gì khác với người thường, thối rữa chảy mủ, mạch máu màu đen, mắt lồi ra ngoài, tóc xơ xác các loại đặc thù của âm thi căn bản không tìm thấy ở trên thân cô.

Trong hốc mắt của cô là năng lượng đen kịt sền sệt, bao trùm tròng trắng mắt cùng con ngươi.

Thân trên cô để trần, không có bất kỳ quần áo gì che chắn, đường cong thân thể lả lướt, lại có loại mị hoặc yêu dị, trên đầu đội một cái mũ miện màu vàng hoa mỹ, rủ xuống rèm châu.

Cô từ trong quan tài đứng lên, thân dưới là một cái váy da thú đến gối.

Cô nhìn quanh đại điện, hồi lâu không có động tĩnh, tựa như đang thích ứng hoàn cảnh lạ lẫm.

Hào quang vàng óng bá đạo trong vắt chiếu lên trên thân cô, chưa tạo thành bất cứ thương tổn gì, tựa như chỉ là tắm rửa ở trong ánh nắng bình thường.

Chương 3086: Đầu người rơi xuống đất (1)

Cô bước ra khỏi quan tài đồng xanh, bước ra khỏi bậc cửa, đứng ở vị trí cửa điện, hốc mắt đen sì nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh.

“Ta ngủ say vô tận năm tháng, ngươi là người đầu tiên bước vào nơi đây, ngươi là tín đồ Kim Ô… Không, ở thời đại này, các ngươi người như vậy xưng là Kim Ô.” Cô truyền đạt ra tinh thần dao động.

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: “Ta không phải người của thời đại này, Kim Ô đối với chúng ta mà nói, là xưng hô cổ lão mà xa xưa, ta là Thần Nhật Du.”

Thần Nhật Du… Nữ tử nhấm nuốt danh từ này.

“Ngươi từng gặp Kim Ô?” Đối phương chưa lập tức động thủ, mà là lựa chọn câu thông, Trương Nguyên Thanh tự nhiên không để ý tán gẫu nhiều thêm.

“Chưa từng thấy!” Cô gái xinh đẹp hở ngực lộ vếu “nói”:

“Kim Ô ở thời kỳ thượng cổ bạo loạn, thiêu đốt đại địa, bị Oa Hoàng. hàng phục phong ấn, sinh linh ở các hòn đảo Đông Hải, ở nơi phong ấn triều bái Kim Ô, thu lấy linh lực bọn nó tiêu tán ra, những người này chính là tín đồ Kim Ô.”

“Kim Ô vì sao bạo loạn?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Cô gái đáp lại: “Hủy diệt thương sinh, cứu vớt thương sinh,”

Hủy diệt thương sinh, cứu vớt thương sinh? Trương Nguyên Thanh không hiểu đối với điều này, hỏi: “Có ý tứ gì?”

Cô gái chưa trả lời, khẽ lắc đầu.

“Ngươi là ai?” Trương Nguyên Thanh lại hỏi.

“Bạt…” Nữ tử nói: “Ta chính là chiến sĩ Hữu Hùng thị, ngã xuống ở trận chiến Trác Lộc, Hữu Hùng thị nhốt thân thể của ta ở Cực âm chi địa, hóa thành thi. Hy vọng ta có thể tiếp tục chiến đấu cho bộ tộc, nhưng ngày ta tỉnh, đã là mấy ngàn năm sau, kẻ thống trị là Đường!”

Quả nhiên là Hạn Bạt trong truyền thuyết, ừm, dựa theo truyền thuyết thần thoại, Hạn Bạt hẳn là thuộc tính Hỏa, nữ nhân này khi còn sống là Hỏa Sư? Trong lòng Trương Nguyên Thanh suy đoán.

Hắn cân nhắc một phen, hỏi:

"Tiền bối, nơi đây chính là linh cảnh, niên đại ta sinh hoạt, cách Đường triều đã ngàn năm…"

Hắn mang sự tồn tại của linh cảnh nói đơn giản cho đối phương, sau đó nói ra ý nghĩ của bản thân:

"Ngài bây giờ lại thu được tự do, linh cảnh to lớn, có thể thỏa thích ngao du, ta cùng ngài cũng không thù oán, ta là con cháu Viêm Hoàng, là hậu duệ bộ tộc các ngươi phồn diễn sinh sống mấy ngàn năm, có thể tạo điều kiện, rời đi nơi đây hay không?"

Nhiệm vụ chủ tuyến của hắn là tiêu trừ âm khí bao phủ trong Thục Sơn, chỉ cần Hạn Bạt, không, Nữ Bạt rời Thục Sơn, nhiệm vụ liền hoàn thành.

Nếu như Nữ Bạt bằng lòng, hắn sẽ bổ sung lễ cúi đầu bái ngay.

Nữ Bạt mặt không biểu cảm nhìn hắn:

"Ta không cách nào rời đi! Giữa ngươi và ta, chiến đấu không thể tránh được."

Không cách nào rời đi? Ài, xem ra chỉ có Chúa Tể đỉnh phong mới có thể ngao du linh cảnh nha, hoặc là, chỉ có Thần Nhật Du cấp 9 đỉnh phong mới được, lão mõ là có một không hai! Trương Nguyên Thanh thở dài.

"Vậy thì đắc tội rồi!" Trương Nguyên Thanh ngưng tụ cung tên, kéo dây cung, đầu ngón tay phun ra Nhật chi thần lực hóa thành mũi tên.

Vù!

Hào quang vàng óng xé gió, trúng lồng ngực Nữ Bạt.

« Đinh! Trận doanh Thủ Tự đạt được thắng lợi, trận doanh Tà Ác khấu trừ trận pháp mất hiệu lực hai mươi tư giờ! »

« Đinh! Xin mời ở trong vòng mười lăm phút chọn ra danh sách tham chiến. »

Cấm chế bao phủ lôi đài chậm rãi biến mất.

Thái Nhất môn chủ thu hồi quả cầu thủy tinh cùng pháp trượng, sải bước ra, trở về trận doanh Thủ Tự.

Các Bán Thần trận doanh Tà Ác nhìn bóng người của hắn, rơi vào trầm mặc.

Rất hiển nhiên, chiến lực của Tinh Thần Chi Chủ vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người, vị Bán Thần này bế quan sáu mươi năm, hiếm khi ra tay, chiến tích liên quan tới hắn, thế gian gần như không thể nghe thấy.

Bán Thần ở đây cũng chỉ biết hai lần, một lần là Tu La ngăn cửa ra vào kinh thành, Tinh Thần Chi Chủ và Hỏa Thần tự mình nghênh chiến, trận chiến đấu đó cũng chưa tạo thành động tĩnh quá lớn, không rõ tình huống.

Một lần là trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh, trong trận chiến này, Tinh Thần Chi Chủ biểu hiện thường thường.

Người đời đều biết Tinh Thần Chi Chủ am hiểu thôi diễn, đánh cờ vô song, cũng chỉ am hiểu thôi diễn cùng đánh cờ, nào có thể đoán được hôm nay biểu hiện ra chiến lực khiến người ta kinh ngạc.

Tửu Thần bởi vậy ngã xuống.

Linh Thác đột nhiên ngẩng đầu, lộ ra gương mặt tái nhợt tuấn lãng, hốc mắt đen sì thâm thúy tập trung nhìn, không biết đang tự hỏi cái gì.

Nếu so sánh, Bán Thần Thủ Tự vui vẻ ra mặt, thật ra, bọn họ không cho rằng Tinh Thần Chi Chủ nhất định có thể thắng, Nhật chi thần lực mặc dù khắc chế năng lực hỗn loạn, nhưng Tinh Thần Chi Chủ dù sao không phải Bán Thần chủ tu Thái Dương, khống chế chính là Tinh Thần bổn nguyên.

Mà Tinh Thần không sở trường chiến đấu.

Chỉ là không có lựa chọn nào so với Thái Nhất môn chủ càng thêm thích hợp hơn, lúc này mới đẩy hắn ra.

Nếu là chiến bại, nhiều nhất tốn một chút điểm tích lũy.

Chương 3087: Đầu người rơi xuống đất (2)

Không ngờ Tinh Thần Chi Chủ lại lấy thế nghiền ép chiến thắng Tửu Thần, thể hiện chiến lực khiến người ta kinh ngạc.

Các Bán Thần Thủ Tự chấn động bởi chiến lực của Tinh Thần Chi Chủ, đồng thời ở trong lòng yên lặng tính toán.

Trận doanh Tà Ác mạnh nhất là Tu La, đơn đả độc đấu, chỉ có Hư Không có thể đối kháng, lại cũng chỉ là đối kháng, phần thắng cực thấp.

Ngoài Tu La, là Tửu Thần, Vạn Ma Chi Chủ cùng Linh Thác, hai vị trước đều là cường giả cấp 11, trừ Phong Lôi Song Thần rơi vào trạng thái ngủ say, không ai có thể đối kháng với hai người.

Người sau là Thái âm Chi Chủ, nói từ trên đẳng cấp, Linh Thác vừa bù đắp Thái âm ở vào cấp 10, nhưng vị cách cao hơn Bán Thần bình thường.

Bây giờ Tửu Thần ngã xuống, có thể sinh ra uy hiếp mang tính áp đảo đối với Bán Thần Thủ Tự, chính là ba người này.

Bán Thần Tà Ác còn lại, cho dù bằng vào đặc tính nghề nghiệp mạnh hơn so với Thủ Tự, nhưng cùng là cấp 10, mạnh hơn có hạn, cũng không thể hình thành nghiền ép.

Phó Thanh Huyên đánh giá Tinh Thần Chi Chủ một lát, thu hồi ánh mắt, nói:

"Trận thứ hai, trận doanh Tà Ác hẳn là sẽ phái một người trong Linh Thác, Tu La cùng Vạn Ma Chi Chủ xuất chiến, Linh Thác mặc dù vừa trở thành Thái âm Chi Chủ, nhưng Thái âm hoàn chỉnh, vị cách cao hơn chúng ta, mọi người ai đến ứng phó trận thứ hai?"

Hư Không Bán Thần hai tay khoanh trước ngực, nói:

"Rất hiển nhiên, tôi ra sân là bảo đảm nhất, mặc kệ là Linh Thác hay Vạn Ma Chi Chủ, tôi đều có thể áp chế, nhưng lần này là chúng ta phái nhân viên dự thi trước, nếu như tôi ra sân, đối phương phái ra Tu La… Vậy tôi rất có thể xóa nick luyện lại.

Nhưng nếu như tôi không lên trận, bất cứ một người nào trong các người xuất chiến, đối phương đều có thể dùng Linh Thác và Vạn Ma Chi Chủ ra tay, đạt được thắng lợi."

Bán Thần Lưu gia sờ mai rùa trong tay, "Trận thứ hai có thể cho cho trận doanh Tà Ác, chúng ta vừa vặn có hai điểm tích lũy, dùng để tiêu hao hai trong ba tên, một người khác, để Hư Không Bán Thần đến xử lý. Như vậy, chúng ta chính là 2-2 ngang tay. Tiếp đó, chỉ cần thắng một trận, chúng ta liền có thể cướp đoạt một trung tâm trận pháp.

Phía sau nữa, nếu như cần tất cả mọi người ra sân một lần thi đấu lôi đài mới có thể kết thúc, vậy liền còn có năm trận, đối ứng Thiên Vương Sợ Hãi, hai vị Huyễn Thần cùng hai vị Chúc Long.

Trong năm trận chiến đấu, chúng ta chỉ cần thắng hai trận, sau khi thi đấu lôi đài kết thúc, trận doanh Tà Ác cũng chỉ còn lại năm vị Bán Thần, mà chúng ta còn có mười hai vị Bán Thần, dù là trong năm trận chỉ thắng một trận, chúng ta còn có mười một vị Bán Thần, vẫn như cũ có thể ở trong trận chiến tranh đoạt trung tâm trận pháp, lấy nhân số thủ thắng trận doanh Tà Ác."

Bán Thần Lưu gia tiếp tục nói:

"Tình huống kém nhất là năm trận tiếp theo toàn thua, năm vị minh chủ hợp thể kiềm chế Tu La, nhân số Bán Thần chúng ta vẫn có năm vị, mà trận doanh Tà Ác bốn vị, lấy đặc tính của nghề nghiệp Tà Ác, thắng bại ngang hàng, nhưng năm trận thua hết là không thể nào, trong trận doanh chúng ta còn có Mỹ Thần, lấy đặc thù của cô ấy, chỉ cần không gặp Huyễn Thần, Tu La cùng Linh Thác, liền đứng ở thế bất bại."

Tinh Thần Chi Chủ mở ra bố cục cho trận doanh Thủ Tự.

Bán Thần Lưu gia tổng kết giống như đóng nắp hòm kết luận: "Trận thi đấu lôi đài này, phần thắng của Thủ Tự ít nhất 80%."

Nhưng, đúng lúc này, bên tai mọi người truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Đinh! Quy tắc đổi mới: Hủy bỏ quy định mỗi người chỉ có thể dự thi một lần…»

« Đinh! Quy tắc kể trên hủy bỏ… »

« Đinh! Quy tắc đổi mới: Hủy bỏ cơ chế điểm tích lũy miễn trừ… »

« Đinh! Quy tắc kể trên hủy bỏ… »

« Đinh! Quy tắc đổi mới: Tùy ý một phe, chỉ cần thắng được ba trận tranh tài, liền có thể kết thúc thi đấu lôi đài! »

Nghe bên tai truyền đến thanh âm nhắc nhở, các Bán Thần tựa như tiến vào nhà tắm nữ, một cơn sóng đã lặng, một cơn khác lại lên.

Bọn họ ý thức được đây là linh cảnh đang đối kháng với người xâm nhập.

Sau khi Tửu Thần ngã xuống, tình thế trở nên có lợi với trận doanh Thủ Tự, thế là đám người xâm nhập ý đồ quấy nhiễu linh cảnh, chế định quy tắc mới có lợi cho trận doanh Tà Ác, ví dụ hủy bỏ số lần hạn chế dự thi, hủy bỏ điểm tích lũy miễn trừ sinh tử.

Nhưng không thành công.

Nhìn từ kết quả, hai bên đều làm "thỏa hiệp" nhất định, thi đấu lôi đài thêm một cái điều kiện kết thúc, các Bán Thần không cần ác chiến đến người cuối cùng. Mặc kệ Thủ Tự hay Tà Ác, chỉ cần thắng được ba trận, liền có thể kết thúc thi đấu lôi đài, đầu nhập một vòng mới chiến đấu tranh đoạt trung tâm trận pháp.

Hư Không Bán Thần nhìn về phía lão tổ tông Lưu gia, hỏi:

"Bây giờ phần thắng bao nhiêu?"

Lưu gia Bán Thần im lặng hồi lâu, phất tay áo nói: "Không đủ 50%."

Chương 3088: Đầu người rơi xuống đất (3)

Ba người Tu La, Vạn Ma Chi Chủ, Linh Thác, gần như có thể thắng chắc hai trận, dù sao Thủ Tự bên này còn có Hư Không danh xưng người chơi nạp tiền một chọi ba.

Còn lại hai vị Bán Thần của Hư Vô giáo phái, hai vị Bán Thần của Linh Năng hội, bởi đặc tính nghề nghiệp, thực lực mạnh hơn Bán Thần Thủ Tự cùng cấp bậc, bởi vậy phần thắng không đến 50%.

Hư Không Bán Thần hít vào một ngụm khí lạnh: "Chia năm năm cũng không làm được, vậy chẳng phải là sắp lạnh toát rồi?"

"Cho nên trận thứ hai rốt cuộc ai xuất trận?" Xích Hỏa bang chủ hùng hổ: "Luận sức phá hoại, tôi so với các người đều mạnh hơn, hơn nữa có thể liên tục dục hỏa trùng sinh, mặc kệ Linh Thác hay Vạn Ma Chi Chủ, chỉ cần không giết chết được tôi, liền phải bị tôi nổ chết."

Các Bán Thần nhìn nhau, không cách nào phản bác.

Công kích của Nguyên Soái ở trong các Bán Thần, là đứng đầu hoàn toàn xứng đáng.

Nhưng điểm yếu của cô cũng rất rõ ràng, thiếu năng lực phòng ngự cùng tự lành, khi đánh đoàn rất mạnh, chỉ cần có phòng ngự cùng hồi phục chèo chống, cô liền đánh đâu thắng đó.

Nhưng đến lôi đài chiến không cách nào thoát đi, rất dễ dàng bị nhằm vào, trái lại Hỏa Thần, mở đại chiêu tự bạo, uy lực không yếu hơn Nguyên Soái chút nào, lại kỹ năng bị động — dục hỏa trùng sinh.

Có thể khiến hắn một mực trùng sinh một mực bạo, thẳng đến khi linh lực khô kiệt.

Nếu quyết tâm muốn đồng quy vu tận với Tà Ác Bán Thần, tuyệt đối có thể làm được, trừ Tu La, Bán Thần trận doanh Tà Ác đều có nguy hiểm ngã xuống.

"Phó Thanh Huyên!" Cách mấy ngàn mét truyền đến tiếng của Thiên Vương Sợ Hãi: "Có dám làm một trận chiến sinh tử với ta hay không, ta cược mạng, ngươi cũng cược mạng, tựa như năm đó, nếu dám, ngươi liền lên lôi đài."

Phó Thanh Huyên nghiêng đầu nhìn thanh niên anh tuấn mặc âu phục màu đen, tai trái đeo khuyên tai nam màu bạc, nhàn nhạt đáp lại:

“Sợ Hãi, ta sẽ không đánh cược toàn thể Thủ Tự chiến đấu với ngươi vì thể diện.”

Thiên Vương Sợ Hãi nhíu mày: “Ta cam đoan với ngươi, chỉ cần ngươi ra sân, vậy đối thủ của ngươi nhất định là ta, nếu ai không để ý võ đức thay thế ta, cho dù Tu La, ta cũng trở mặt.”

Nghe vậy, Phó Thanh Huyên trầm ngâm một phen, nhìn về phía các đồng bạn: “Tôi cảm thấy có thể, tôi có lòng tin chiến thắng Sợ Hãi, nếu như hắn gạt tôi, ra sân chính là Tu La, tôi có thể sử dụng điểm tích lũy miễn trừ.”

Tinh Thần Chi Chủ khẽ lắc đầu:

“Nếu như ra sân chính là Chúc Long của Linh Năng hội thì sao?”

Kỹ năng của Chúc Long khắc chế Thám Báo, một khi Phó Thanh Huyên thua bởi tay Chúc Long, Tu La, Linh Thác cùng Vạn Ma Chi Chủ, vẫn là cục diện ba thắng hai, trận doanh Thủ Tự sẽ thua thi đấu lôi đài.

Biến hóa tiếp theo, chính là trận doanh Tà Ác khống chế ba trận pháp, Thủ Tự hai tòa.

Về sau nếu một lần nữa thi đấu lôi đài, trận doanh Thủ Tự gần như không có phần thắng, kết cục chính là đoàn diệt ở trong phó bản.

“Cho nên, Khương bang chủ xuất chiến là ổn thỏa nhất, mặc kệ là Huyễn Thần, Chúc Long, đều không khắc chế được hắn, nổ tung chính là nghệ thuật.” Hư Không Bán Thần nói.

Làm Hỏa Thần sát chiêu mạnh nhất — Tự bạo!

Cho dù năng lực hư vô của Huyễn Thần, cũng không thể hóa giải toàn bộ lực lượng vụ nổ, Chúc Long càng không có cách nào, chỉ có thể tiếp nhận Hỏa Thần tự bạo.

Khương bang chủ kiêu ngạo đáp xuống trên lôi đài.

Thiên Vương Sợ Hãi vẻ mặt thất vọng.

Khương bang chủ tóc đỏ như lửa ngạo nghề nhìn Bán Thần Tà Ác: “Các ngươi, ai xuất chiến?”

Tu La đen như tháp sắt, ba đầu tám tay, yên lặng đáp xuống trên lôi đài.

Khương bang chủ mặt âm trầm, sau đó chiến ý dâng cao: “Tu La, một trận chiến năm đó, ngươi không dùng toàn lực, ta đánh chưa hết hứng, hôm nay chúng ta lại huyết chiến một trận, xem xem ai mới là đàn ông…”

Lời còn chưa dứt, các Bán Thần Thủ Tự sau lưng, động tác đều nhịp giơ tay lên: “Đầu hàng, miễn trừ trận chiến lôi đài này.”

Vẻ mặt Khương bang chủ trong nháy mắt cứng đờ.

Lúc này, Tu La như mới phản ứng lại, hướng về Khương bang chủ gật gật đầu: “Được!”

“Được con mẹ ngươi…” Trên trán Khương bang chủ nổi gân xanh rời lôi đài.

Cấm chế vừa mới buông xuống, liền lại biến mất.

Thời gian có hiệu lực của một tòa trận pháp trận doanh Thủ Tự khấu trừ một ngày.

…

Thục Sơn.

Mũi tên vàng óng ánh sau khi trúng Nữ Bạt, vô thanh vô tức biến mất, như là bị truyền tống đến một thời không khác.

Nữ Bạt đột nhiên biến mất, như dịch chuyển tức thời tới trước mặt Trương Nguyên Thanh, tay phải tái nhợt mảnh khảnh chập ngón tay lại như đao, mọc ra móng tay đen nhánh, đâm về trái tim vị Thần Nhật Du trẻ tuổi này.

Trương Nguyên Thanh sớm chuẩn bị đã lâu, không chút hoang mang lấy ra Khiên Tử Kim, mở ra hình thái thứ hai của Ngũ Trảo Kim Long, hình thành hai tầng phòng hộ trước người.

Kẽo kẹt! Trong tạp âm chói tai, Khiên Tử Kim trực tiếp bị đâm xuyên, tiếp theo hư ảnh Kim Long quay quanh toàn thân tan vỡ.

Chương 3089: Thông quan Thục Sơn (1)

Trương Nguyên Thanh bình tĩnh búng tay, thi triển Tinh Độn Thuật kéo dài khoảng cách.

“Tách!”

Trong nháy mắt búng tay, hắn trông thấy mũ miện đỉnh đầu Nữ Bạt lóe lên ánh sáng trắng, sau đó, trong tầm mắt của hắn, trời đất bắt đầu xoay chuyển.

“Bịch…”

Đầu Trương Nguyên Thanh từ trên cổ lăn xuống, máu me đầm đìa rơi trên mặt đất.

Cái đầu lăn xuống đất, bờ môi mấp máy: “Quả nhiên là đạo cụ loại quy tắc…”

Đao tay của Nữ Bạt thế tới không giảm, tùy tiện xé ra lồng ngực thân thể không đầu, làn da màu vàng sậm cứng cỏi như sắt, ở dưới lòng bàn tay cô như là đậu phụ.

Máu màu vàng tưới vào trên bàn tay tái nhợt, phát ra tiếng vang như nước lạnh vào chảo dầu.

Năm ngón tay Nữ Bạt nắm một cái, bóp nát trái tim.

Một tay khác của cô cũng thành đao, đang muốn đâm vào lồng ngực Thần Nhật Du trẻ tuổi, dùng hai tay xé rách thân thể này, đột nhiên, cửa vào nơi xa, có một âm thi đứng lên, nâng lên súng săn hai nòng, hướng về Nữ Bạt bóp cò.

“Ầm!”

Họng súng phun ra ánh lửa chói mắt, đạn vừa rời thân, liền trúng ngực Nữ Bạt, nổ ra hai lỗ máu, lửa nóng hừng hực bao phủ cô.

Vụ nổ sinh ra động năng, khiến Nữ Bạt lảo đảo lui về phía sau mấy bước.

Trương Nguyên Thanh thừa cơ ôm đầu chạy trốn, ở phía xa gắn đầu ở trên cổ, một tay đỡ lấy, một tay lấy ra ống tiêm, tiêm vào bụng vào một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch.

Xương gáy tự nối lại, mạch máu nối với trái tim kéo dài, đầu tiên là mọc ra mầm thịt, mầm thịt nhanh chóng lớn lên, biến thành một trái tim đỏ tươi hoàn toàn mới đập thình thịch.

Trương Nguyên Thanh sớm biết mình sẽ có kiếp nạn chặt đầu, trước khi mở ra quan tài đồng xanh, hắn dùng Quy Bối Đồ quan sát nguy cơ trong mười lăm phút tương lai, kinh ngạc

phát hiện, trong mười lăm phút đầu hắn mất bốn lần, ba lần trước dốc hết toàn lực ứng đối, miễn cưỡng sống sót, lần thứ tư bị triệt để giết chết.

Từ trong Quy Bối Đồ thôi diễn, hắn thu hoạch được mấy tin tức sau đây: Một, Bạch Đế Quan là đạo cụ loại quy tắc, có thể chém đầu tất cả sinh linh trong phạm vi 500 mét, công kích này không cách nào phòng ngự, không cách nào tránh né.

Hai, công kích chém đầu ba phút phát động một lần, một lần chỉ có thể chém một mục tiêu, do chủ nhân đạo cụ quyết định. Công kích kèm theo chấn sát, có thể chém giết linh hồn.

Ba, Dương Thần có thể miễn dịch chấn sát tổn thương trên diện rộng.

Bốn, Thần Nhật Du có thể áp chế "Dạ Du", "linh triện" các loại kỹ năng của Nữ Bạt, điều duy nhất cô có thể làm, chính là dựa vào hồi phục cùng nhục thân cường đại, lựa chọn cận chiến.

Sau khi thăm dò rõ ràng tình huống kẻ địch, Trương Nguyên Thanh chế định kế hoạch liền rất đơn giản — Đấu pháp thả diều!

Lợi dụng kỹ năng Tinh Độn Thuật, Hư Vô, đạt tới hiệu quả dịch chuyển tức thời cùng lóe lên xuất hiện, tránh Nữ Bạt cận chiến, tránh đi Bạch Để Quan chém đầu, sau đó lợi dụng đạo cụ cấp 9 cùng tiêu hao phẩm trong tay, giết chết Nữ Bạt.

Vì thế, hắn sớm an bài Cửu trưởng lão ở xa mai phục, chờ mình lọt vào trăm phần trăm chém đầu rơi xuống đất, cô liền lập tức thao túng âm thi nổ súng, hóa giải công kích tiếp theo của Nữ Bạt. Nhìn ngọn lửa thiêu đốt Nữ Bạt bị âm khí sền sệt dần dần dập tắt, Trương Nguyên Thanh giải trừ Nhật Thăng cùng Liệt Dương Chiến Thần, triệu hồi ra bộ trang bị Lôi Thần, nhanh chóng mặc vào.

Từng bộ kiện lấp lóe hồ quang điện màu lam bám vào ngực, cánh tay, đầu, từ trên tới dưới, toàn thân hắn bị lôi điện phát ra khí tức hủy diệt bao bọc, như là Lôi Thần giáng lâm thế gian.

Trong không khí đỉnh Thục Sơn tràn ngập linh lực lôi thuộc tính cuồng bạo, thỉnh thoảng có hồ quang điện từ trong hư không nhảy ra, tỏa sáng, tiếp theo biến mất.

Trương Nguyên Thanh xòe bàn tay ra nhắm vào Nữ Bạt, trực tiếp sử dụng "bão lôi điện" diện tích che phủ tích rộng nhất.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Sấm sét như mưa to đánh xuống, trong tia sét dạng cây vĩnh viễn không dừng, xen lẫn cột sét to như thùng nước, chiếu Thục Sơn vào ban ngày nhuộm lên màu trắng xóa.

Cả đỉnh núi đều lâm vào trong tai nạn tự nhiên kinh khủng, linh lực lôi thuộc tính cuồng bạo, ở lúc này so với Nhật chi thần lực còn bá đạo hơn, không gián đoạn bổ vào trên thân Nữ Bạt, bổ ra từng vết cháy đen.

Trong cơ thể Nữ Bạt dâng lên một rồi lại một luồng âm khí mạnh mẽ, ý đồ ở ngoài thân hình thành vòng bảo hộ, nhưng một lần lại một lần bị thiêu đốt hủy diệt, bị phá huỷ.

Cửu trưởng lão điều khiển một âm thi mới trốn ra nơi xa, không dám chạm vào lĩnh vực sấm sét, cô vừa chạy vội, vừa lắp đạn, nâng lên hai nòng, nhắm chuẩn Nữ Bạt bóp cò.

Chỉ cần bắn trúng kẻ địch sáu phát đạn, lúc lần thứ bảy, liền có thể dẫn bạo hỏa linh trong cơ thể kẻ địch, cấp 9 trung kỳ cũng phải bị thương nặng.

Mà súng săn hai nòng một lần có thể bắn hai viên đạn.

Cũng chính là nói, chỉ cần trúng mục tiêu ba lần, lần thứ tư liền có thể đánh bị thương nặng Nữ Bạt.

Chương 3090: Thông quan Thục Sơn (2)

Tích tắc tiếng súng vang lên, Trương Nguyên Thanh quả nhiên thi triển "hư vô", xóa đi quy tắc đường đạn tồn tại, khiến nó trong nháy mắt trúng Nữ Bạt.

Nhưng lần này, đạn đã trượt, xuyên qua bậc cửa, ở trong chủ điện sinh ra vụ nổ khổng lồ, ánh lửa hừng hực, thiêu đốt chủ điện.

Nữ Bạt toàn thân cháy đen, váy da thú đốt cháy gần như không còn xuất hiện ở cách mười mấy mét.

Cô sớm dự đoán trước đường đạn, ở một tích tắc trước khi Cửu trưởng lão bóp cò, lao sang bên cạnh mười mấy mét.

Trương Nguyên Thanh có thể xóa đi đường đạn, lại không cách nào thay đổi mục tiêu của đạn, đây dù sao không phải đạo cụ loại quy tắc, không có quy tắc nhất định trúng mục tiêu thêm vào.

Bóng người Nữ Bạt lần nữa biến mất, bằng vào "dịch chuyển tức thời" nhanh chóng đến phụ cận Cửu trưởng lão, đội sấm sét không ngừng rơi xuống, trong hốc mắt dâng trào năng lượng đen sì.

Lúc này, Cửu trưởng lão đang ôm súng săn, chuẩn bị tới địa điểm một âm thi khác ẩn núp.

Trong lòng của cô bỗng nhiên dâng lên nỗi sợ hãi to lớn, tựa như bị thiên địch áp chế, không bị khống chế hướng về Nữ Bạt lướt tới.

"Chủ nhân, cứu tôi!"

Cửu trưởng lão ôm chặt súng săn hai nòng trong tay.

Cô là giấu tâm tư nho nhỏ, chủ nhân chưa chắc sẽ để ý sống chết của cô, nhưng nhất định để ý món đạo cụ công kích vô song này.

Vô số hồ quang điện tựa như như nước chảy lao nhanh đến, ở bên người Nữ Bạt kéo dài tới thành bộ dáng của Trương Nguyên Thanh, tay phải lấy ra một cây Lôi Mâu, hướng trái tim Nữ Bạt đâm một cái.

Nữ Bạt đột nhiên vặn vòng eo nhỏ nhắn, xoay người đấm lại.

Phốc!

Ầm!

Lôi Mâu đâm vào trái tim Nữ Bạt, linh lực lôi thuộc tính bá đạo nhanh chóng chôn vùi nội tạng, chôn vùi Thái âm chi lực trong cơ thể Nữ Bạt.

Mà nắm đấm của Nữ Bạt, ở sau khi đánh xuyên điện từ phòng hộ, đánh nổ nửa cái đầu của Trương Nguyên Thanh.

Thân thể Nữ Bạt ở trong lôi điện tê liệt đứng thẳng bất động, trơ mắt nhìn cơ hội bù thêm đòn nữa thất bại. Thân thể tàn phá của Trương Nguyên Thanh cũng chưa ngã xuống, lấy ra Khiên

Tử Kim, tay trái cầm khiên, tay phải nắm mâu, triển khai cận chiến với Nữ Bạt.

Ba phút còn chưa tới, kích hoạt bộ trang bị Lôi Điện hắn có vị cách cấp 9, mặc dù là sơ kỳ, nhưng thuộc tính lôi điện khắc chế âm khí, có thể ở trong thời gian cực ngắn cứng đối cứng cùng Nữ Bạt.

Nữ Bạt không chấp nhất đuổi giết Cửu trưởng lão, ép Thần Nhật Du trẻ tuổi cận chiến cũng là một trong những mục đích của cô.

m! Ầm! Ầm!

Một lần lại một lần cú đấm nặng nề đánh lên trên thân Trương Nguyên Thanh, đánh nát Khiên Tử Kim, đánh nát Kim Long Hộ Thuẫn, đánh nát vách ngăn điện từ, đánh thân thể hắn xơ xác.

Lôi Mâu của hắn cũng từng lần một xuyên qua Nữ Bạt, đưa vào linh lực lôi thuộc tính khổng lồ, tiêu hao bổn nguyên của đối phương.

Lúc này, Cửu trưởng lão tìm được một âm thi hoàn chỉnh, bám vào trên đó, nâng họng súng, nhắm chuẩn Nữ Bạt.

Trương Nguyên Thanh tiến tới một bước, mặc cho nắm đấm của Nữ Bạt đánh xuyên qua ngực, gắt gao kẹp chặt cánh tay của cô, cố định nó tại chỗ.

Trong hốc mắt Nữ Bạt màu đen sì rung động mấy lần, không chút do dự nâng tay trái, dựng bàn tay như đao, cắt đứt cánh tay phải của mình.

Chặt tay cầu sinh!

Cô từng chịu lực lượng của vũ khí cổ quái kia, không muốn lại tiếp nhận lần bắn thứ hai.

Nhưng, một thanh âm không hài hòa ở trong sấm sét xen lẫn vang lên, "Xin mời bảo bối quay người!"

Ở trên quảng trường bậc thứ hai, phân thân Trương Nguyên Thanh nhảy xong điệu nhảy tế tự, hướng về hồ lô vỏ vàng trước người khom người cúi đầu.

Trong chớp mắt, miệng hồ lô lao lên ánh sáng trắng cuồn cuộn, giữa không trung xoay vòng uốn lượn một cái, bắn thẳng đến giữa cặp lông mày của Nữ Bạt.

Đạo hào quang màu trắng này có lông mày có mắt, ẩn chứa thần quang, "Soạt" một tiếng cắm ở giữa cặp lông mày Nữ Bạt, xoay tròn như con quay.

Trảm Tiên Phi Đao mặc dù không giết được cường giả cấp 9, nhưng có thể khiến "thất thần" một lát, đây là điều Trương Nguyên Thanh từng thí nghiệm trên thân đại tế ti Thần Quang Minh.

Ánh lửa lóe lên, tiếng súng vang lên.

Nữ Bạt gãy một cánh tay, ngực nổ ra hai lỗ máu, lửa hừng hực thiêu đốt, phối hợp với linh lực lôi thuộc tính, đốt âm khí vang lên "xèo xèo", máu thịt thành than.

Hai phát! Trương Nguyên Thanh nhếch miệng lên, nắm lấy Lôi Mâu, ra sức ném.

Lôi Mâu đánh trúng trên trán Nữ Bạt, không thể phát động hiệu quả xuyên qua, ở trên trán hình thành một khối cháy đen thành than.

Trương Nguyên Thanh không dám tiếp tục tiến công, nuốt Cửu trưởng lão, thu hồi súng săn hai nòng, thi triển Tinh Độn Thuật kéo dài khoảng cách.

Kỹ năng chém đầu của Bạch Đế Quan, thời gian hồi chiêu đã đến.

Nữ Bạt toàn thân tắm trong ngọn lửa đứng thẳng bất động, bỗng nhiên nâng lên tay trái chụp vào hào quang màu trắng giữa hàng lông mày, hào quang màu trắng tán loạn, hóa thành hạt ánh sáng bay trở về hồ lô vỏ vàng.

Hồ lô vỏ vàng số lần sử dụng hao hết, biến mất không thấy nữa.

Chương 3091: Thông quan Thục Sơn (3)

Cái tay cụt của Nữ Bạt trong nháy mắt tái sinh, mặt không biểu cảm nhìn về phía Trương Nguyên Thanh ngoài 500 mét,

hướng phía trước lao mạnh một cái, chớp mắt lao vút lên 300 mét, ý đồ kéo Trương Nguyên Thanh vào lĩnh vực của Bạch Đế Quan.

Trương Nguyên Thanh đã sớm đề phòng thi triển Tinh Độn Thuật tránh đi, xuất hiện ở biên giới tây nam, đồng thời nâng súng săn, nhắm chuẩn Nữ Bạt bóp cò.

Ầm!

Đạn không thể bắn trúng.

Nữ Bạt tránh đi đạn súng săn bị xóa đi đường đạn, cô xuất hiện ở trước mặt Trương Nguyên Thanh.

Bóng người Trương Nguyên Thanh như bọt nước tiêu tán, ở bên trái Nữ Bạt ngoài 500 mét phác họa ra, lắp đạn, bóp cò.

Hai người ở đỉnh núi chính truy đuổi, bóng người lóe lên một trôi qua, mỗi lần lóe lên xuất hiện, biến mất, đều theo tiếng súng vang lên, người này cũng không làm gì được người kia.

Chừng một phút, Trương Nguyên Thanh bỗng ý thức được không thích hợp, lập tức lấy ra Quy Bối Đồ, kích hoạt công năng thôi diễn. Tương lai xuất hiện ở đầu óc hắn trong nháy mắt hiển hiện, hắn lại thấy được cái chết của mình.

Cố gắng tránh đi Bạch Đế Quan, hắn vẫn chết.

Thông qua tương lai phản hồi, Trương Nguyên Thanh ý thức được chỗ kỳ quái — Nữ Bạt đang trì hoãn thời gian!

Âm vật vị cách cao, cô có được năng lực tự hồi phục kinh khủng, mặc kệ là linh lực lôi thuộc tính điện giật, hay là linh lực hỏa thuộc tính thiêu đốt, đều có thể tự lành khôi phục.

Mà tiêu hao phẩm, đạn của hắn, dùng một lần thiếu một lần.

Khi trang bị hao hết, hắn không thể tránh khỏi đi hướng tử vong.

Không có khả năng tránh Bạch Đế Quan mãi, nhưng không tránh Bạch Đế Quan, mình vẫn sẽ chết… Bóng người Trương Nguyên Thanh lúc ẩn lúc hiện, nhanh chóng suy nghĩ, sửa kế hoạch tác chiến.

Hai ba giây sau, hắn có kế hoạch mới, mở ra hòm đồ, ném Cung Thần Tình Yêu cho phân thân.

Phân thân từ đầu đến cuối đều bị Nữ Bạt không để vào mắt, chiêu chém đầu của cô giữ mà không phát, dùng để chấn nhiếp bản thể, kéo dài thời gian.

Trương Nguyên Thanh dừng lại, giang hai cánh tay tựa như muốn ôm cái gì, lại như là đang vươn cổ đợi giết.

Phân thân kéo dây cung, hướng về bản thể bắn ra Mũi Tên Ái Dục.

Mũi tên nhỏ màu vàng xuyên thấu lồng ngực Trương Nguyên Thanh, không để lại vết thương.

"Phốc!"

Đầu Trương Nguyên Thanh lăn xuống đất.

Mũi tên nhỏ màu vàng ngoặt một cái, bắn về phía Nữ Bạt không tránh không né muốn đánh chó mù đường, nhổ cỏ tận gốc.

Ở trong nháy mắt mũi tên nhỏ xuyên thấu ngực Nữ Bạt, cô bỗng nhiên dừng bước, sững sờ nhìn Thần Nhật Du trẻ tuổi đầu một nơi mình một nẻo. Trái tim trong lồng ngực cô vĩnh viễn sẽ không nhảy lên nữa, nhưng ở một khắc này, cô cảm nhận được "nhịp tim" lâu rồi không có, cô sớm đã không thể yêu ai, giờ phút này lại cuồn cuộn dâng lên nhu tình xa lạ.

Đây là người yêu của cô, là tình lang của cô.

Thân thể không đầu của Trương Nguyên Thanh đột nhiên nâng lên súng săn hai nòng, không chút do dự bóp cò.

Ầm!

Đầu đạn ở bả vai cùng bụng dưới của Nữ Bạt nổ ra lỗ thủng. Nữ Bạt trong nháy mắt từ trong "nhu tình mật ý" giãy thoát, lấy vị cách của cô, Cây Cung Tiểu Thần Tình Ái cũng không thể ảnh hưởng cô quá lâu, sau khi chịu tình lang công kích, lập tức tỉnh táo lại.

Đây không phải tình lang, đây là tra nam!

Trương Nguyên Thanh vứt súng săn hai nòng ra ngoài, ngay sau đó lấy hai viên đạn, sau đó từ hòm đồ cầm ra một mũi tên màu vàng, lao về phía Nữ Bạt, xóa đi khoảng cách, cắm đầu mũi tên vào thân thể tàn phá tổn hại của cô.

Nữ Bạt nhất thời cứng đờ, đầu ngẩng lên, hốc mắt, xoang mũi, khoang miệng cùng ống tai phun ra ngọn lửa màu vàng.

Ánh sao dâng lên ở nơi súng săn rơi xuống, phân thân Tinh Độn tới bắt lấy súng săn cùng đạn, mặc đồ tốc độ cao, không chút do dự nâng lên họng súng, bóp cò súng.

Ầm!

Phát đạn thứ bảy, thứ tám trúng Nữ Bạt, dẫn nổ linh lực hỏa thuộc tính lưu lại trong cơ thể cô.

Lửa lớn hừng hực nuốt chửng cô, lục phủ ngũ tạng ở thời khắc này hóa thành tro tàn.

Ngay cả linh hồn cũng ở trong lửa nóng thiêu đốt phát ra tiếng kêu rên thê lương.

Nữ Bạt run rẩy gục đầu xuống, lửa từ trong đốt tới bên ngoài, máu thịt tan rã, xương cốt như ẩn như hiện.

Cô như không cảm thấy gì, nhìn chằm chằm đầu người trên mặt đất, "Có phải hay không cái chết của ta, có thể đổi lấy kết quả ngươi muốn…"

Cái đầu trên mặt đất lệ rơi đầy mặt: "Đúng…"

Huyễn Thuật Sư có thể kiểm chế tâm tình của mình, điều khiển tâm linh của mình, bao gồm tình yêu.

Hắn không phải không yêu Nữ Bạt, chỉ là ở giữa phó bản cùng tình yêu, lựa chọn cái trước.

Thông quan bước đầu tiên, chém ý trung nhân trước!

Nữ Bạt nhìn hắn một cái cuối cùng, ở trong liệt hỏa hừng hực cùng ngọn lửa vàng óng, biến thành một bộ xương đỏ bừng.

« Đinh! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh một người — Thục Sơn, số hiệu: 21, độ khó: S, phần thưởng đang kết toán…»

« Phần thưởng đang kết toán… Thu hoạch đạo cụ/vật phẩm: Bạch Đế Quan. »

« Thưởng điểm kinh nghiệm: 12% »

« Kết toán hoàn tất! 60 giây sau rời khỏi linh cảnh…. »

Chương 3092: Ý chí Thái Dương (1)

Phó bản các vị thần.

Khương bang chủ bay ra khỏi lôi đài, hùng hổ nhìn đồng bạn đâm sau lưng, "Hòa 1-1 rồi, về sau đánh như thế nào? Dù sao tôi đã không thể lên trận, các người tùy tiện."

"Trận tiếp theo là trận doanh Tà Ác an bài danh sách tham chiến trước." Phó Thanh Huyên đảo qua Bán Thần Tà Ác đối diện, nói:

"Bọn hắn sẽ không phái Linh Thác ra sân, bởi vì Hư Không còn chưa ra tay. Linh Thác dám lên trận, chắc chắn phải chết không nghi ngờ. Trận doanh Tà Ác đại khái sẽ để Vạn Ma Chi Chủ Coulby Ryn xuất chiến.

"Đối với chúng ta mà nói, phương án tất thắng là chọn ra một cái Bán Thần, chiến thắng Vạn Ma Chi Chủ, thắng được trận thứ hai. Về sau trận thứ ba giao cho Hư Không."

Cô đảo qua các Bán Thần Thủ Tự, tiếp tục phân tích:

"Năng lực của Vạn Ma Chi Chủ quá cân đối, thập đại ma thân đều có các đặc điểm, công kích, khống chế, sinh mệnh lực đều rất mạnh, lại là vị cách cấp 11, tôi cảm thấy trừ Hư Không, không ai có thể chiến thắng hắn, nếu như muốn chọn phương án tất thắng, trận này có thể cho Mỹ Thần thử một phen."

Mỹ Thần giọng lười biếng, cười tủm tỉm nói:

"Tôi nhiều nhất tự vệ, không giết được Coulby Ryn. Chỉ cần tôi tạo thành tổn thương đối với hắn, hắn nhất định sẽ từ trong mị hoặc tỉnh táo lại. Đương nhiên, cũng có thể ở sau khi khoác lạc, lấy phương thức thu hoạch trả giá để hắn tự sát, tôi là không để ý ở trong cái nhìn chăm chú của mấy người hưởng thụ khoác lạc, nhưng tôi cùng Ma Quân là thuần ái, luôn cảm thấy có lỗi với hắn."

Giọng điệu của cô, nét mặt của cô, tựa như là tình dược mãnh liệt, các Bán Thần Thủ Tự liên tiếp liếc nhìn, bị hấp dẫn.

Phó Thanh Huyên nghe mà mắt trợn trắng.

Cô thừa nhận Mỹ Thần nói có đạo lý, nhưng thân là Thám Báo đỉnh phong nhìn rõ vạn vật, Phó Thanh Huyên rõ ràng cảm

giác được Mỹ Thần không muốn vì Tinh Thần Chi Chủ xông pha chiến đấu.

Đánh đoàn chiến không có vấn đề, nhưng kháng cự đánh cược tính mạng lên lôi đài.

Cô gái này giống với Hư Không, vẫn còn để ý Nguyên Thủy Thiên Tôn phía ngoài.

Tình cảm cá nhân mà nói, Phó Thanh Huyên đương nhiên cũng ủng hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô rất có hảo cảm đối với thằng nhóc kia, lại là bạn tốt của em trai.

Nhưng Thám Báo là lý trí, sau khi phó bản Thái Dương mở ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền đã mất đi tư cách tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ, cô muốn làm, cũng chỉ còn lại một sự kiện: Đánh tan trận doanh Tà Ác, giúp Tinh Thần Chi Chủ thu hoạch Thái Dương bổn nguyên.

Hư Không hội trưởng thản nhiên nói:

"Mị Ma quá cùi bắp, ra sân cũng là tặng, các người sẽ không cho rằng trận doanh Tà Ác không phòng bị một điểm này chứ. Trận này chỉ có thể do tôi ra sân, vị cách của Vạn Ma Chi Chủ các người không ép được, hơn nữa đừng quên, thần linh của Tự Do Minh Ước là cùng nghề nghiệp với hắn, khẳng định lưu lại lá bài tẩy, trừ tôi, ai lên cũng phải chết."

Khi nói chuyện, trận doanh Tà Ác quả nhiên phái ra người trung niên da trắng mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, Vạn Ma Chi Chủ Coulby Ryn.

Vị hội trưởng Hội Sinh Vật Luyện Kim này, ra trận chuyện thứ nhất, chính là cởi xuống âu phục, áo sơmi, ủng da cùng quần, chỉ còn một cái quần lót boxer màu đen, thân thể cường tráng trần trụi ra giống như đá hoa cương, mỗi một khối cơ bắp đều tràn đầy cảm giác cứng rắn.

Hắn mang âu phục, áo sơmi cùng quần gấp thành khối lập phương chỉnh tề, lại đặt giày ở bên cạnh.

Chờ hắn bày xong quần áo cùng giày, Hư Không hội trưởng đã đứng ở cách mười mét, hai tay khoanh trước ngực, tò mò nói:

"Đây là đặc thù gì, nghi thức có thể nịnh nọt tồn tại vô thượng à?"

“Không phải!” Vạn Ma Chi Chủ đáp lại, trên khuôn mặt không biểu cảm gì có loại lạnh nhạt như dã thú, thiếu tình cảm nhân loại.

“Vậy thì vì cái gì?” Hư Không Bán Thần giọng điệu nói chuyện phiếm: “Cũng không thể bởi vì bọn nó quá đắt chứ?”

Vạn Ma Chi Chủ mặt không biểu cảm nói:

“Quần áo là căn cứ quan trọng phân chia nhân loại cùng dã thú, dã thú mạnh tới đâu, cho dù là con của Ma Thần, cũng sẽ không ý thức được mình cần quần áo. Mà nhân loại nhỏ yếu đến đâu, đều sẽ cảm giác được bản thân cần một bộ quần áo.

Quần áo tượng trưng cho lòng xấu hổ của nhân loại, lòng xấu hổ là phương thức biểu hiện đạo đức, đạo đức là bắt đầu của văn minh. Cho nên, quần áo là bắt đầu của văn minh, là thần thánh.”

Ngài hội trưởng vỗ tay “bốp bốp”, “Xin nhận chỉ dạy, Bán Thần Tà Ác các ngươi kẻ nào cũng là nhân tài, nói chuyện còn rất có nội hàm.”

Con ngươi Vạn Ma Chi Chủ chuyển thành màu đá xám trắng, phun ra hai chùm tia sáng xám xịt.

Chùm tia sáng hóa đá xuyên thấu Hư Không Bán Thần, bắn tung tóe trên cấm chế lôi đài, chế tạo ra từng mảng lớn hoa râm, như là đá nhỏ vụn.

Trên đời không có bất cứ năng lượng, vật chất nào có thể công kích đến Hư Không Bán Thần, trừ phi là vị cách quy tắc cao hơn.

Chương 3093: Ý chí Thái Dương (2)

Hư Không Bán Thần như là hình chiếu của thời không khác, vô thanh vô tức biến mất, truyền tống đến trước mặt Vạn Ma Chi Chủ, vung lên nắm đấm, trực tiếp dán mặt tấn công.

“Rầm rầm….”

Ngài hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc, vây quanh Vạn Ma Chi Chủ nhanh chóng truyền tống, trái phải trước sau không ngừng

lóe lên xuất hiện, mỗi lần xuất hiện, đều kéo theo nắm đấm như núi lở biển gầm, một giây đánh ra mấy chục cú đấm.

Đánh thân thể Vạn Ma Chi Chủ vang lên rầm rầm.

Nghề nghiệp Hư Không năng lực cận chiến cũng không yếu, kỹ năng trung tâm giai đoạn Thánh Giả là "giao dịch" cùng "cách đấu gia*", đương nhiên, Hư Không cách đấu gia không có hiệu quả đặc biệt thêm vào, không giống Kiếm Khách có kiếm khí, Yêu Mê Hoặc có đổ máu.

* cách đấu: chiến đấu

Thuần túy dựa vào lực lượng.

Cho nên đừng nhìn Hư Không Bán Thần thao tác một phen mãnh liệt như hổ, thực tế đều chưa phá vỡ phòng ngự.

Coulby Ryn hít sâu một hơi, "Phù" phun ra sương mù màu tím sền sệt, hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán.

Hư Không Bán Thần lập tức dừng nắm đấm, truyền tống đến nơi xa.

Khói độc cấp 11 chưa chắc có thể giết chết hắn, nhưng nhất định có thể làm hắn ở trạng thái yếu ớt.

Coulby Ryn càng phun càng nhiều khói độc, thậm chí từ trong lỗ chân lông phun ra khói tím nhỏ bé như cây cột, không ngừng hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán, cuồn cuộn.

Hư Không Bán Thần lấy ra một cây pháp trượng màu nâu xanh, nhẹ nhàng vung lên: "Tật phong!"

Trong tiếng ù ù, lôi đài mênh mông nổi lên cuồng phong, cuốn lên khói độc, hướng về hai bên phải trái, bầu trời tan đi.

Mấy phút đồng hồ sau, gió giật đẩy khói độc đến cuối lôi đài, sương mù màu tím chưa theo luồng không khí xuyên thấu cấm chế, mà là bị cản lại, tầng tầng lớp lớp cuồn cuộn trở về.

Trong khói tím quay cuồng truyền đến tiếng của Vạn Ma Chi Chủ:

"Ngươi chưa chú ý tới sao, cấm chế lôi đài không cho phép bất cứ vật chất nào có linh lực thông qua, đây là vì phòng ngừa người quan chiến ra tay quấy nhiễu tranh tài.

“Đạo lý tương tự, không gian lôi đài ở vào trạng thái phong cấm, bất cứ người nào không cách nào dùng bất cứ thủ đoạn nào thoát đi, ngươi không cách nào truyền tống đào tẩu, cũng không cách nào mang đồ vật trên lôi đài truyền tống ra ngoài.

“Hư Không, ngươi chỉ có thể ở trong khói độc bao phủ chiến đấu với ta.”

Hư Không hội trưởng thở dài: “Làm một nghề nghiệp yêu thích tự do, chiến đấu ở trong lồng chó, quả thực làm khó ta rồi.”

Hai tay của hắn khép lại, bắt đầu nhẹ nhàng nhào nặn.

Theo hắn nhào nặn, không gian trước người tựa như bị đâm thủng một cái hố, luồng không khí mãnh liệt rót vào trong hố.

Khói độc màu tím tựa như nước trong ao, hướng về cửa hang nhanh chóng chảy đi, khói tím trên lôi đài mắt thường có thể thấy được trở nên mỏng manh.

Sương mù tím bỗng dâng trào mãnh liệt, một bóng dáng ác ma cao lớn từ trong “sương mù dày đặc” xông ra, cánh màng nâng lên cuồng phong, hốc mắt phun trào màu xám xịt, tựa như siêu nhân bắn ra tia laze, phun ra hai chùm tia sáng.

Ngài hội trưởng nhào nặn không khí, thân thể tiến vào trạng thái hư hóa, không nhìn chùm tia sáng hóa đá công kích, tiếp tục nhào nặn, thẳng đến khi sương mù tím trên lôi đài tiêu tán sạch sẽ.

Trong tay hắn có thêm một hạt châu màu tím nồng đậm đến mức giống như thực chất, cất kỹ, nói: “Cảm tạ đưa tặng tài liệu quý hiếm.”

Đỉnh đầu của hắn hiện ra một mầm cây nhỏ, mầm cây không ngừng sinh trưởng, hình thành một cái cây to tương tự cây thông Nô-en, ngọn cây hình tháp treo đầy từng món đạo cụ, đủ mọi màu sắc, chủng loại rực rỡ muôn màu, như là tiến vào trung tâm bách hóa.

Hư Không Bán Thần vươn tay, tiếp cận vị trí ngọn cây, một cây Trảm Mã Đao đen sì rơi xuống, bị hắn vững vàng bắt lấy.

Một giây sau, hắn xuất hiện sau lưng Vạn Ma Chi Chủ, Trảm Mã Đao quét ngang.

“Phốc!”

Trảm Mã Đao ở sau lưng ác ma sừng nhọn móng dê, sau lưng mọc cánh màng cắt ra một vết đao sâu hoắm, máu tươi màu đỏ sậm chảy ra, như nước lũ vỡ đê, ngăn cũng không ngăn được.

Hư Không Bán Thần truyền tống đến nơi xa, cầm đao mà đứng, cười nói:

“Năng lực Chromie quá cân đối, có thể chịu đòn có thể đánh có thể thi triển pháp thuật, đối phó Bán Thần am hiểu cận chiến rất hữu dụng, nhưng với ta mà nói, chính là bia ngắm sống.”

Bán Thẩn Tà Ác xem chiến đấu âm thầm nhíu mày.

Thủ lĩnh phân hội khu Tây của Linh Năng hội, một trong hai con Chúc Long chậm rãi mở miệng:

“Muốn giết chết Hư Không, nhất định phải thi triển pháp thuật, bất cứ thủ đoạn cận chiến chém giết nào cũng là vô hiệu. trong mười đại ma thân của Vạn Ma Chi Chủ, Ác Ma Chromie, Địa Ngục Ma Long Colchis, Lợn Rừng Crommyonian, Cự Ưng Cozort đều không có bất cứ tác dụng gì.

“Trận chiến này không dễ đánh, nếu như Vạn Ma Chi Chủ có thể thắng được, đại cục đã định.”

Trong lời nói rất có lòng tin đối với Coulby Ryn.

Trên lôi đài, Vạn Ma Chi Chủ hóa thân ác ma Chromie, con ngươi hình chữ nhật lóe lên sự tàn khốc, xoang mũi cùng trong miệng một lần nữa phun ra khói tím cuồn cuộn.

Chương 3094: Ý chí Thái Dương (3)

Khói tím cũng không khuếch tán, mà là ở chung quanh hắn tầng tầng lớp lớp đọng lại, hoàn toàn bao phủ hắn, tạo thành một lĩnh vực phòng ngự.

Hắn chế tạo lĩnh vực phòng ngự, mục đích là cam đoan mình ở lúc hoán đổi hình thái, không bị Hư Không tập kích.

Không phải mỗi một hình thái đều có được phòng ngự cường đại cùng năng lực khôi phục. Có khói tím phòng hộ, Hư Không dám áp sát tập kích, vậy hắn cũng vui vẻ lấy thương thế đổi thương thế, chó địa ngục ba đầu có tới ba mạng.

Trong khói tím cuồn cuộn, hình thái Chromie cực liệt biến hóa, thân thể từ 3 mét tăng cao đến 6 mét, thân thể lại rất tinh tế, eo nhỏ chân nhỏ, hai vai mượt mà, ngoài thân bao trùm một tầng chất sừng tựa như giáp bảo vệ chuyên môn của nữ giới.

Khuôn mặt mang theo một cái mặt nạ bằng xương, dưới mặt nạ có một đôi mắt hoàng kim sáng rực tỏa sáng.

Ả phát ra tiếng kêu gọi giống như như là giọng nữ cao soprano:

“Ca Giả Lang Thang!”

Hư Không hội trưởng tay cầm Trảm Mã Đao, thân thể trong nháy mắt biến dạng, xương sống kéo dài, thân thể nằm rạp trên mặt đất, hai chân biến thành chi sau, ngoài thân mọc ra vảy, đỉnh đầu mọc sừng, con mắt hóa thành con mắt dựng thẳng màu hổ phách. Dưới vị cách áp chế, hắn trực tiếp biến dạng thành quái vật xấu xí hình thái khó có thể lý giải được.

…

Trên trán Trương Nguyên Thanh hiện ra dấu ấn Thái Dương giống như sơn vàng, Nhật chi thần lực nóng hổi đau đớn, nóng rực bá đạo, thông qua thẻ nhân vật rót vào trong thân thể.

Tế bào tham lam hấp thu lực lượng tinh thuần, Dương Thần cũng đang hấp thu Nhật chi thần lực, khiến hắn cảm giác từ thân thể đến linh hồn đều ấm áp, tựa như đang tắm suối nước nóng.

So với lần trước ở đảo Paphos, lần này rót vào có thể xưng là ôn hòa, tế bào chưa hủy diệt, linh hồn cũng chưa gây dựng lại.

Dù sao chỉ là tăng lên điểm kinh nghiệm, chưa thăng cấp.

“Ban thưởng 12% điểm kinh nghiệm, còn thấp hơn so với đảo Paphos, ừm, phó bản Thục Sơn tương đối đơn giản, trên cường độ tất cả boss cùng quái tinh anh, đối với mình tới nói, cũng không quá cố sức… Hi vọng hai viên Tam Tài Đan có thể giúp mình đột phá đến cấp 9…”

Trương Nguyên Thanh mở ra hòm đồ, lây ra hai viên đan dược đỏ vàng to bằng quả trứng bồ câu, thừa dịp Nhật chi thần lực rót vào còn chưa kết thúc, một hơi nuốt vào.

Trong chớp mắt, hai viên đan dược hóa thành Thái âm, Tinh Thần cùng Nhật chi thần lực thuần chính tỏa ra trong dạ dày, sáu luồng lực lượng hung mãnh chìm vào đan điền, lại thông qua đan điền, chạy về phía kinh mạch quanh thân, từ đầu tới chân.

Mắt Trương Nguyên Thanh tối sầm lại, chỉ cảm thấy hai dòng chảy nóng giống như dung nham đang thiêu đốt thân thể, tế bào nhanh chóng hủy diệt, lại có hai dòng chảy lạnh dâng trào trong cơ thể, đóng băng tạng phủ, mài mòn hủy diệt sinh cơ.

Linh hồn cũng thừa nhận hai tầng băng hỏa giày vò, hắn có loại dự cảm một giây sau sẽ hình thần câu diệt.

Lúc này, hai ánh sao nhu hòa sáng chói phát huy tác dụng, bắt đầu cân đối Thái âm cùng Thái Dương bạo loạn, xoa dịa sự nóng nảy cùng âm lãnh của bọn nó, dẫn dắt hướng đi của hai luồng lực lượng.

Thái Dương đốt bị thương qua kinh mạch, tế bào, Thái âm đi giảm nhiệt độ chữa trị.

Thái âm đóng băng tạng phủ cùng cơ bắp, Thái Dương phụ trách làm tan ôn dưỡng.

Tinh Thần chi lực tựa như đường vòng cung kia ở giữa Thái Cực, dẫn dắt Thái âm Thái Dương vận chuyển có thứ tự. sự thống khổ của Trương Nguyên Thanh dần dần bình ổn, linh hồn và thân thể tham lam hấp thu linh lực, thẳng đến khi bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhớ:

« Chúc mừng ngài tấn thăng cấp 9! »

Dấu ấn Thái Dương đại biểu thẻ nhân vật bỗng sáng lên, giống như que hàn từ trên trán đánh vào thức hải, xuất hiện ở trong thức hải vàng óng ánh.

Vầng mặt trời màu vàng này ở thế giới thức hải không ngừng lên cao, lên cao không ngừng, cuối cùng ngưng kết, trở thành một mặt trời màu vàng nguội, tiếp tục ổn định phát ra hào quang vàng óng nhu hòa.

Trương Nguyên Thanh tự nhiên mà vậy nắm giữ kỹ năng Thần Nhật Du cấp 9.

- Ý Chí Thái Dương!

Quyền hành Ý Chí Thái Dương, là mang ý chí bản thân dung nhập trong Nhật chi thần lực, Nhật chi thần lực không còn là linh lực, năng lượng đơn thuần, nó sẽ ẩn chứa ý chí của chủ nhân.

Ý chí của chủ nhân càng mạnh, uy lực Nhật chi thần lực càng mạnh, miêu tả cụ thể hóa là: Trương Nguyên Thanh bắn ra một mũi tên màu vàng, mũi tên gánh chịu ý chí của hắn, liền sẽ một mực truy tung kẻ địch, thẳng đến lúc trúng mục tiêu hoặc ý chí trong mũi tên tiêu hao.

Lại ví dụ, hắn có thể dùng ngọn lửa màu vàng đốt bị thương kẻ địch, ý chí trong ngọn lửa bất diệt, liền sẽ tiếp tục thiêu đốt.

Lấy cường độ nguyên thần của Thần Nhật Du, trong các nghề nghiệp, chỉ có Huyễn Thuật Sư có thể sánh vai, ngọn lửa màu vàng dung nhập ý chí của Thần Nhật Du, cơ bản không có khả năng bị hóa giải, dập tắt.

Chương 3095: Không phải người (1)

Mặt khác, Ý Chí Thái Dương cùng Nhật Thăng kết hợp, tạo thành một kỹ năng loại quy tắc: Nhật Chiếu!

Nhật Chiếu quy tắc là: Nhật quang phổ chiếu, vạn vật sinh sôi, vạn vật câu diệt.

Vạn vật sinh sôi đại biểu là sinh mệnh bừng bừng, có thể coi là thuật trị liệu, lại không có khả năng sử dụng đối với bản thân,

bởi vì bản chất của "vạn vật sinh sôi", là mang sinh mệnh của mình cho người khác mượn. Chiếu người khác thì được, chiếu chính mình không được.

Vạn vật câu diệt là bản nâng cấp của năng lực "Nhật Thăng", phiên bản tăng mạnh, giao cho quy tắc nhanh chóng biến mất.

"Mình đã khống chế lực lượng quy tắc!" Trương Nguyên Thanh nhìn khung xương cháy đen Nữ Bạt để lại, ánh mắt trong veo, không mang theo bất cứ tâm tình gì.

Sau khi tấn thăng cấp 9, thần lực Mũi Tên Ái Dục bị tịnh hóa, tất cả tạp niệm cũng bị tịnh hóa, suy nghĩ của hắn trong veo trước nay chưa từng có, thậm chí ngay cả cảm xúc cũng khó mà dâng lên, trở nên tỉnh táo, thậm chí lạnh nhạt.

Rất nhanh, đếm giờ kết thúc, Trương Nguyên Thanh biến mất ở phó bản Thục Sơn…

Người bình thường sau khi biến dạng, ý thức cũng sẽ xảy ra biến hóa, mất lý trí, tàn bạo khát máu, chỉ sợ sinh vật biến dạng mạnh hơn.

Linh cảnh hành giả sau khi biến dạng, tinh thần lực càng mạnh, giữ lại lý trí càng nhiều, nhưng tình huống tốt nhất, cũng là biến thành kẻ điên có thể câu thông, tàn bạo khát máu sẽ trở thành bản năng khắc vào trong lòng, trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Mặt khác, vị cách càng cao, sau khi biến dạng giữ lại càng nhiều kỹ năng.

Bình thường phải xem vị cách kẻ thi thuật cùng kẻ biến dạng, nếu như là kẻ cấp bậc cao biến dạng kẻ cấp bậc thấp, hình thành nghiền ép, tính như vậy ở lĩnh vực Bán Thần, có thể giữ lại kỹ năng cũng sẽ không vượt qua hai người.

Ngài hội trưởng sau khi biến dạng, mắng tiếng "đệch", tứ chi như bay chạy về phía Cây Vạn Bảo nơi xa.

Hắn cần đạo cụ bản mệnh này che chở.

Nhưng hắn ở trạng thái biến dạng tách ra liên hệ với Cây Vạn Bảo, hòm đồ cũng không mở ra được, nhất định phải tự mình đi qua, hoàn thành tiếp xúc.

Như vậy Cây Vạn Bảo mới có thể "nhận ra" chủ nhân.

Coulby Ryn biến thành Nữ Yêu Silka, hoàn toàn không nhìn Hư Không Bán Thần chạy trốn, nghiêng đầu nhìn chung quanh, hai con ngươi màu vàng óng ở lôi đài giống như lục địa cỡ nhỏ quét tới quét lui.

Hắn không nhìn thấy Hư Không Bán Thần.

Các Bán Thần xem chiến đấu ngoài lôi đài, trừ Tu La cùng Tinh Thần Chi Chủ, đều đang tìm kiếm bóng dáng Hư Không Bán Thần, ở trong tầm nhìn của bọn họ, sau khi Nữ Yêu Silka hô lên ID linh cảnh của Hư Không Bán Thần, hắn liền quỷ dị biến mất.

Tiềm Phục Giả!

Kỹ năng thiết lập trước của hư không tiềm hành, kỹ năng trung tâm cảnh giới Siêu Phàm.

Đây là một trong hai kỹ năng ngài hội trưởng trước mắt có thể thi triển.

Nữ Yêu "Silka" ý thức được mánh khoé của Hư Không Bán Thần, hình thể lập tức xảy ra biến hóa, ngoài thân nhanh chóng mọc ra lông vũ màu nâu, hai chân co rút lại thành móng vuốt, hai tay mở thành cánh chim, mông vươn ra từng mảng lông vũ, xòe ra thành đuôi giống như cây quạt.

Trong khoảnh khắc, hắn biến thành một con chim ưng to lớn sải cánh năm mét, tựa như một chiếc máy bay trực thăng, phóng lên tận trời.

Con mắt màu hổ phách của chim ưng khổng lồ đảo qua đảo lại, nhìn thấy quái vật biến dạng đang hướng về Cây Vạn Bảo phi nước đại.

"Gào!"

Chim ưng khổng lồ rít lên một tiếng bén nhọn, lao xuống, móng vuốt lóe ra ánh kim loại chộp về phía quái vật đang chạy.

Quái vật đang biến dạng đột nhiên mở ra răng nanh, cắn đứt chi trước của mình, quăng về phía bầu trời, miệng nói tiếng người: "Làm vụ buôn bán với ngươi…"

Móng vuốt ưng chụp vào hắn thay đổi mục tiêu, bắt lấy chi trước máu me đầm đìa, mang theo lên không, trong quá trình

đó, móng vuốt ưng nắm lại, xé vỡ nát chi trước.

"Quái vật biến dạng" bắt lấy cơ hội, dùng ra toàn bộ sức mạnh, khập khễnh rốt cuộc chạy tới dưới cây, nâng lên móng vuốt, đặt ở thân cây.

Quái vật biến dạng ngẩng đầu lên, nhìn qua chim ưng khổng lồ bay lượn trên không trung, nghiến răng nghiến lợi:

"Đã tới lúc để ngươi nếm thử uy lực của người chơi nạp tiền…"

Hắn ánh mắt kiên định, giong điệu ngưng trọng, dùng một loại giọng điệu xen giữa vịnh xướng cùng buồn bã hát:

"Vạn Giới Thương Thành vĩ đại, ta mang tất cả vật phẩm ngoại trừ Cụ Phong (cơn lốc) bổn nguyên, giao dịch với ngài, đổi lấy một đòn mạnh mẽ của nghề nghiệp này!"

Cây Vạn Bảo là chìa khoá câu thông Vạn Giới Thương Thành, chủ nhân Cây Vạn Bảo giao dịch với Vạn Giới Thương Thành, không cần vé đổi.

Đương nhiên, nguyên tắc trao đổi đồng giá là không đổi, chẳng qua, "đồng giá" của chủ nhân Cây Vạn Bảo có thể tích lũy, mà đồng giá của người sử dụng vé đổi, là vị cách bằng nhau.

Điều trước là phúc lợi riêng của chủ nhân Cây Vạn Bảo, là quyền lợi Hư Không Bán Thần vốn có.

Cây Vạn Bảo chấn động "ong ong", cành cây kịch liệt lay động, trong hư không hạ xuống một đạo hào quang màu lam tinh khiết, xuyên thấu vách ngăn lôi đài, chiếu xạ ở ngọn cây.

Chương 3096: Không phải người (2)

Tiếp theo, đạo cụ, tài liệu treo trên Cây Vạn Bảo, từ thấp đến cao, từng món biến mất.

Trong mắt ngài hội trưởng rơm rớm nước mắt.

Theo đạo cụ trên Cây Vạn Bảo biến mất, trên cao vô tận chiếu xuống một đạo hào quang màu lam chói mắt, hào quang màu lam bị Cây Vạn Bảo tiếp thu, thông qua thân cây thô to dẫn vào trong thân thể quái vật biến dạng.

Theo hào quang màu lam cùng nhau giáng lâm, còn có hai cái tem, một cái lấy mực in màu xanh đậm vẽ ra hình ảnh tinh xảo đẹp đẽ; một tấm là dùng thuốc màu vàng vẽ.

Đáng nhắc tới, bản chất vé đổi của Vạn Giới Thương Thành, chính là vé mua sắm Vạn Giới Thương Thành.

Vạn Giới Thương Thành công nhận tài lực của ngươi, cũng hi vọng ngươi có thể tiếp tục mua sắm.

Xương cốt quái vật biến dạng vang lên "Ken két", xương cột sống lại cứng lên, khôi phục trạng thái vượn đứng thẳng, vảy ẩn vào trong thân thể, răng co về trong hàm, cái đầu dữ tợn biến thành dần dần khôi phục bộ dạng con người.

Hắn không nhanh không chậm mở ra hòm đồ, thừa dịp còn chưa hoàn toàn khôi phục hình người, lấy ra một cái mặt nạ màu bạc đeo lên. Hư Không hội trưởng khôi phục hình người, nhìn chim ưng khổng lồ hạ xuống, thân hình lại lần nữa biến hóa, biến thành một con sư tử vàng óng ánh, lông bờm phát ra hào quang vàng óng, thân thể như là hoàng kim đúc thành.

Đây là phòng ngự mạnh nhất trong mười đứa con Ma Thần.

Ngài hội trưởng cười lạnh một tiếng, nhanh chân bước ra, tay phải dựng lên như đao, kêu lên: "Ăn một chiêu Không Gian Đại Liệt Trảm của ta!"

Nghe được năm chữ "Không Gian Đại Liệt Trảm", sắc mặt các Bán Thần có thâm niên biến hóa.

Năm đó trong trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh, Hư Không Bán Thần đã dựa vào chiêu này, thần cản giết thần phật cản giết phật, một mình đè ba vị Bán Thần ra đánh.

Không gian lôi đài xuất hiện một vết rách xuyên qua mấy ngàn mét, mảnh vỡ không gian tựa như mảnh vụn thủy tinh ngưng đọng ở giữa không trung.

Không Gian Đại Liệt Trảm không thể chém vỡ mảnh không gian này bị phó bản phong ấn, nhưng Sư Tử Hoàng Kim trên vết rách, ở trong huyết tương bắn tung tóe vỡ ra, nội tạng máu thịt rơi lả tả trên mặt đất.

Sư Tử Hoàng Kim cố gắng muốn phục hồi như cũ, nhưng không thể thành công, theo phục sinh thất bại, sinh mệnh lực

nhanh chóng tiêu tán.

Vết nứt không gian tồn tại từ đầu đến cuối, ý nghĩa không gian chỗ hắn đã nứt ra, hắn thân ở trong vùng không gian này, tự nhiên không có khả năng "khép lại" .

Rất nhanh, Sư Tử Hoàng Kim sinh cơ đoạn tuyệt, hoàn toàn chết đi.

Một giây sau, thân thể chết đi lần nữa khôi phục hoạt tính, lại bắt đầu gian nan khép lại, nhưng trước sau không khép vào cùng một chỗ được.

Ngài hội trưởng đứng ở nơi xa, lực lượng giao dịch tới đã tan đi, tan hết gia tài, cũng chỉ có thể giao dịch một lần công kích vượt vị cách.

Hắn lạnh lùng nhìn một màn này, nhìn kẻ địch khiến mình nghèo rớt mồng tơi này, cười nhạo nói:

"Cũng chỉ có chút trình độ này sao, chó địa ngục ba đầu chỉ có thể khiến ngươi phục sinh ba lần, ngươi đã dùng mất một lần."

Sư Tử Hoàng Kim ngóc đầu lên, nhìn về phía chỗ cao vô tận, tựa như đang chờ đợi cái gì.

Khi hắn phục sinh lần thứ hai, chỉ còn mạng cuối cùng, sự đáp lại trong cõi hư vô rốt cuộc đã đến, một dòng chảy đục ngầu hư ảo từ trên trời giáng xuống, giống như chất nhầy dán ở tầng ngoài phó bản, sau đó từng giọt nhanh chóng thẩm thấu, rơi trên thân Sư Tử Hoàng Kim.

Dòng chảy đục ngầu hư ảo ô uế này nhanh chóng ở chung quanh Sư Tử Hoàng Kim hình thành một bãi "bùn nhão", sau đó bắt đầu tiêu hóa, hòa tan tàn chi cùng nội tạng của sư tử, đồng hóa nó.

Bục bục… Trong vũng bùn toát ra bọt khí vô hình, bọt khí càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng kịch liệt.

Trong khoảng khắc, một khối thịt xấu xí, hư ảo chui ra, khối thịt không ngừng sinh trưởng, dài đến 10 mét, 20 mét, 50 mét mới khó khăn dừng lại.

Sau đó, nó biến thành hình người thô ráp, có khái niệm tứ chi, có đầu tương tự nhân loại, đỉnh đầu chui ra từng con mãng xà đảm đương tóc.

Mãng xà phun ra khói độc màu tím đậm.

Thân thể cổng kềnh của nó mọc ra từng con mắt lạnh nhạt tà dị, vỡ ra từng cái lỗ thoát khí, trong mắt phóng xạ từng chùm tia sáng xám xịt, trong lỗ thoát khí chảy ra mủ dịch giống như bùn.

Lồng ngực, eo của nó mọc ra đầu lợn rừng, đầu sư tử, đầu chó, đầu rắn khổng lồ, đầu dê… Dày đặc, nhìn cũng làm người ta phát lạnh.

Kẻ Bốc Khói!

"Ép ra lá bài tẩy rồi…" Ngài hội trưởng lập tức tiến vào hư không tiềm hành, tránh đi chùm tia sáng hóa đá phóng xạ mọi lúc.

Kẻ Bốc Khói sau khi thành hình, chậm chạp đưa tay, từ hòm đồ lấy ra một khối máu thịt to lớn màu tím sậm, máu thịt còn đang rung động, tựa như có sinh mệnh.

Nó lập tức nuốt vào máu thịt.

Lập tức, thân thể hư ảo có thực thể, mãng xà trên đỉnh đầu phun ra khói tím nồng đậm, hình thành tầng mây cuồn cuộn, đầu thú trên người cùng rống lên, đinh tai nhức óc.

Khí tức vượt qua Bán Thần bao phủ trời đất giáng lâm.

Chương 3097: Không phải người (3)

Bán Thần xem chiến đấu, Thủ Tự cũng tốt, Tà Ác cũng thế, thân thể đều xuất hiện biến dạng trình độ khác biệt, mọc ra vảy, thân thể ngắn nhỏ, con mắt chuyển thành tương tự con mắt loài thú.

Cho dù có cấm chế lôi đài cách trở, khí tức kẻ vị cách cao vẫn như cũ ảnh hưởng tới bọn họ.

Các Bán Thần Tà Ác không để ý đối với biến dạng trên thân, thậm chí lộ vẻ mặt vui mừng, trái lại Bán Thần Thủ Tự, không còn trấn định thong dong, nhìn nhau, thấy được sự ngưng trọng của nhau.

Linh Thác hơi ngẩng đầu, cách không gian nhìn chằm chằm Tinh Thần Chi Chủ, thản nhiên nói:

“Lá bài tẩy của Hư Không, dùng qua một lần, lần thứ hai liền mất linh. Hiến tế vật phẩm Bán Thần, đổi lấy mấy quyền hạn nhân viên quản lý, quả thật có thể quét ngang Bán Thần cùng cấp bậc.

Nhưng chỉ cần có tồn tại vị cách cao hơn hạ xuống lực lượng, thủ đoạn của hắn cũng chỉ có thể biến thành trò xiếc. Phụ thân, ta chưa bao giờ nghĩ tới đơn thương độc mã tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên với ngươi.

Ta đảo loạn linh cảnh, nuốt Bảng Công Đức, chính là vì để linh cảnh tăng thêm trục trặc, để những tồn tại kia tiến một bước ăn mòn linh cảnh, ảnh hưởng phó bản, chỉ vì giờ khắc này.

Phụ thân, ngươi tính toán tường tận mọi thứ, có tính được những tồn tại kia đã có thể quấy rầy phó bản, giáng xuống lực lượng hay chưa?”

Đảo loạn linh cảnh, ma chủng hiến tế bản thân mở ra thông đạo phó bản Thái Dương, kéo ra Bán Thần chiến, tồn tại vô thượng vây quanh ở bên ngoài phó bản, có thể giáng lực lượng giúp đỡ bất cứ lúc nào… Đây đều là đã sớm dự mưu sẵn.

Thái Dương áp chế Thái âm, hắn nhất định phải làm đầy đủ chuẩn bị, kế hoạch mặt ngoài là âm thầm trợ giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn thăng cấp, ngăn chặn Hư Không cùng Mỹ Thần, tăng tốc Nhật chi thần lực càn quét bao phủ Bảng Công Đức. Một bộ tư thế muốn khống chế Bảng Công Đức, nhờ vào đó câu thông Thái Dương.

Nếu như có thể kéo tới lúc hắn khống chế Bảng Công Đức, tự nhiên tốt nhất, phần thắng lớn hơn. Nếu như thất bại, như vậy chuẩn bị thứ hai liền sẽ khởi động, ma chủng sẽ mở ra phó bản Thái Dương, mở ra Bán Thần đoàn chiến.

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Trương Nguyên Thanh xuất hiện trong phòng ngủ, sự xuất hiện của hắn mang đến khí tức nóng rực cho gian phòng, dẫn cháy màn cửa, đệm chăn, ga giường cùng ghế sô pha các loại đồ vật có thể cháy.

Vừa tấn thăng cấp 9, hắn còn không cách nào lực lượng thu liễm tốt hơn.

Cấp 9… Trương Nguyên Thanh hơi nhíu mày, sau khi thống khổ do dùng Tam Tài Đan biến mất, đầu óc của hắn dần dần tỉnh táo, giờ này khắc này, hắn mới ý thức tới không thích hợp. Hắn không có khả năng cấp 9!

Phục dụng Tam Tài Đan lợi dụng bug, là tăng lên linh lực, ví dụ rõ ràng điểm kinh nghiệm 1%, lại có được 90% chiến lực.

Một chiêu này chỉ có thể tăng thực lực lên, không có khả năng tăng lên đẳng cấp. Bởi vì sau khi thăng cấp kỹ năng rót vào, là thẻ nhân vật ban thưởng, ở trong kho dữ liệu của thẻ nhân vật, điểm kinh nghiệm của hắn bây giờ, nên là cấp 8 23%.

“Chẳng lẽ là Hạ Hầu Ngạo Thiên trước đó phân tích xảy ra sai sót rồi? Khi chiến lực chân thực đột phá đẳng cấp trước mắt, thẻ nhân vật sẽ ngầm thừa nhận thăng cấp?” Trương Nguyên Thanh thấp giọng lẩm bẩm.

Hắn cảm thấy khả năng không lớn, nhưng lại tìm không ra giải thích hợp lý.

Lúc này, tiếng bước chân từ ngoài cửa vang lên, Quan Nhã bị khói đặc hấp dẫn, từ sát vách vội vàng chạy tới xem xét.

Cô đẩy cửa ra, vừa lúc đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn quay đầu nhìn lại.

Quan Nhã đầu tiên là lộ ra vẻ kinh ngạc, tựa như bị bộ dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh động, sau đó bỗng nhiên cúi đầu, như dân phụ không cẩn thận thăm dò long nhan, trong câu nệ lộ ra sợ hãi.

Cô ý thức được phản ứng của mình có vấn đề, ý thức được đây là bạn trai của mình, là người thân cận nhất trên đời.

Nhưng cô chính là không dám ngẩng đầu.

“Anh đã tấn thăng cấp 9, còn chưa thể kiềm chế lực lượng, em ra ngoài trước.” Trương Nguyên Thanh giọng điệu bình tĩnh, tựa như quân chủ hạ đạt ngự lệnh.

Quan Nhã theo bản năng gật đầu, hoảng hốt rời khỏi phòng.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh đảo qua ngọn lửa hừng hực bốc cao, một giây sau, lửa dập tắt, khói đặc cuồn cuộn. Hắn nhẹ nhàng phất tay, cuồng phong đột nhiên nổi lên, mang khói đặc trong cả phòng thổi ra ngoài cửa sổ. Trương Nguyên Thanh đi vào phòng tắm, đứng ở trước gương, đánh giá chính mình.

Trên trán một vầng mặt trời sơn vàng, tựa như cố hóa không còn tiêu tán, làn da hiện lên màu vàng nhàn nhạt, ở trong ánh đèn phòng tắm lấp lóe phát sáng.

Tóc vẫn như cũ là màu đen, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ nhìn thấy hào quang vàng óng nhàn nhạt như ẩn như hiện.

Con ngươi không còn là màu nâu nhạt, mà là màu vàng sáng tỏ.

"Không giống người…" Trương Nguyên Thanh nói khẽ.

Hắn biết đây là Thần Nhật Du chủ tu Thái Dương, ở sau khi tấn thăng cấp 9, khống chế quy tắc mang tới biến hóa, tựa như đại trưởng lão Thái Nhất môn Xích Nhật Hình Quan.

Chương 3098: Thần linh (1)

Chờ hắn trở thành Chúa Tể đỉnh phong, hoàn cảnh chung quanh cũng sẽ theo hắn tồn tại, từ từ thay đổi.

Bởi vậy, mỗi một vị Chúa Tể đỉnh phong, Bán Thần, đều là người cô đơn.

Bọn họ không dám ở chung lâu dài với người nhà, lực lượng có thể ảnh hưởng hoàn cảnh, tất nhiên có thể ảnh hưởng con người.

Đại bộ phận kẻ cấp cao, đều sẽ tìm một nơi hiếm thấy dấu chân người bế quan, ngẫu nhiên mới ở chung với người nhà, hoặc là an trí người nhà ở phụ cận.

Ví dụ trong cùng một ngọn núi.

Trương Nguyên Thanh bây giờ có chút lý giải cậu vì sao không có nhà, hắn ban ngày ra ngoài lang thang, ban đêm thừa dịp mợ đi ngủ, cũng ra ngoài lang thang.

Đây là vì phòng ngừa người nhà xuất hiện dị biến, hoặc chết bởi dị biến.

Cũng hiểu lão tổ tông linh cảnh thế gia, vì sao đều là một mình ẩn cư ở tổ trạch.

Trương Nguyên Thanh mở ra bảng bang phái, mở ra phó bản "tòa thành cơ quan Mặc Tông", biến mất ở phòng tắm.

Chân núi trùng điệp, cửa vào rừng rậm.

Trương Nguyên Thanh mở ra hòm đồ, từ đó lấy ra một cái mũ miện màu vàng hoa mỹ, rủ xuống rèm châu.

Bạch Đế Quan do tơ tằm màu bạc bện thành, khảm kim loại, cảm giác vào tay lạnh buốt, có thể cảm nhận được một sự kiên quyết như có như không.

Đội chiếc mũ này lên, ai nhìn thẳng khuôn mặt người đội, đều sẽ có một loại cảm giác đâm nhói như kim đâm con mắt.

Mấy giây sau, tin tức vật phẩm hiện ra:

« Tên: Bạch Đế Quan »

« Loại hình: Mũ »

« Công năng: Chém đầu »

« Giới thiệu: Mũ này do tơ băng tằm bện thành, khung của nó do đài kiếm thượng cổ còn sót lại rèn, chín kiếm sư đỉnh cấp đời Tần ngày đêm lấy kiếm ý nuôi dưỡng, tốn thời gian ba năm mới thành. Ngày đó mũ thành, chín kiếm sư đầu một nơi mình một nẻo, nguyên thần dung nhập trong mũ, trở thành khí linh, mũ này có thể chém đầu, không cách nào phòng ngự, không cách nào tránh né. »

« Ghi chú 1: Nó là một trong các bộ kiện của Lễ Phục Tế Trời, ba món còn lại là: Giày, đai lưng, áo bào. Nghe nói, tập hợp đủ bộ trang bị bốn món, có thể câu thông Hạo Thiên. »

« Ghi chú 2: Người đeo mọi lúc gặp oán khí của chín kiếm sư quấy nhiễu, chỉ có đế vương mới có thể áp chế. »

« Ghi chú 3: Người đeo cần tiếp nhận thống khổ vạn tiễn xuyên tâm. »

“Với mình mà nói, oán khí và đau đớn đều không có ý nghĩa…” Trong lòng Trương Nguyên Thanh tự nhủ, oán linh nào không có mắt dám chọc Thần Nhật Du cấp 9, sợ là muốn siêu độ muốn điên rồi.

Hắn hơi cúi đầu, đội lên đạo cụ loại quy tắc tơ băng tằm bện thành — Bạch Đế Quan.

Vừa đội mũ miện, trái tim của hắn nhất thời đau đớn kịch liệt, tựa như không tiêm thuốc tê đã khoan tủy chân răng, đau tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh cái loại đó.

Ngay lúc đó, chín luồng âm khí nồng đậm chui vào thức hải, hóa thành chín lệ quỷ quần áo tả tơi.

Đám lệ quỷ ngẩng đầu nhìn về phía vầng mặt trời nguội kia trên không thức hải, tiếng thét chói tai vang lên, hóa thành làn khói tiêu tán. Bọn nó chưa bị siêu độ, nhưng co lại trong Bạch Đế Quan, không dám ra ngoài nữa.

Trương Nguyên Thanh hít sâu một hơi, hòa hoãn đau nhói như thần kinh răng bị máy khoan điện “xoẹt xoẹt”, theo thứ tự lấy ra Pháp Bào âm Dương, Giày Hậu Thổ cùng Đai Ngọc Thanh Đế.

Hắn muốn mở ra hiệu quả bộ trang bị, thử câu thông Hạo Thiên Thượng Đế.

Gặp một lần vị tồn tại khiến Thủy Hoàng Đế và Bất Lương Soái được lợi không nhỏ này.

“Phù ~”

Pháp Bào âm Dương chia ra thành hai màu đỏ đen, màu đỏ trải ra ở sau lưng, hình thành một cái áo choàng lửa hừng hực thiêu đốt, phần phật tung bay.

Màu đen bám vào trên thân, hóa thành áo bào đen thêu đường vân chim bay màu bạc, trong sự ẩn mình lộ ra quý khí.

Bên hông một cái đai lưng xanh biếc dập dờn tỏa sáng, lộ ra nhu hòa ôn nhuận, trung hòa của áo bào đen thâm thúy cùng áo choàng lửa bá đạo.

Trên chân một đôi ủng dài dệt tơ màu vàng sáng tinh xảo đẹp đẽ, khí tức nặng nề mênh mông.

Mũ miện rủ xuống rèm châu, thì trở thành nét bút vẽ rồng điểm mắt, trực quan nổi bật ra thân phận và khí tượng đế vương.

Ngũ hành tập hợp!

Thổ linh màu vàng nặng nề trải rộng ra ở lòng bàn chân Trương Nguyên Thanh, một mực trải rộng ra, bao trùm toàn bộ phó bản Mặc Tông cơ quan thành, trong tiếng "ầm ầm", núi cao nhô lên.

Bạch Đế Quan hướng bầu trời phát ra cột sáng màu trắng, cột sáng tán loạn thành ngàn vạn hào quang, rơi vào mặt đất, núi cao, nham thạch bởi vậy sinh ra.

Áo bào đen hóa thành sông lớn cuồn cuộn, treo chính mình ở núi cao, hình thành thác nước, uốn lượn ở mặt đất.

Trong đai lưng ngọc xanh biếc xông ra chim bay thú chạy, bay ra từng đốm sáng màu lục pha tạp, thế là rừng rậm sinh ra, chim thú khắp mặt đất.

Áo choàng lửa "Vù" bốc lên, đốt lên sông núi cùng cánh đồng, thiêu hủy hình ảnh vạn vật bộc phát.

Trong một mảnh tro tàn, mầm cây xanh nhạt phá đất mọc lên, trong vết nứt núi đá thấm ra dòng suối… Một vòng sinh mệnh mới vận động bừng bừng phát triển.

Chương 3099: Thần linh (2)

Trương Nguyên Thanh lẳng lặng đứng ở tại chỗ, nhìn ngũ hành tương sinh tương khắc, vòng đi vòng lại.

Không biết qua bao lâu, lực lượng ngũ hành tuần hoàn qua lại bắt đầu chảy trở về, một lần nữa trở về thân thể của hắn.

Tiếp theo, ngực Trương Nguyên Thanh xuất hiện một vòng xoáy, lực lượng ngũ hành cuồn cuộn xoay tròn, hướng về vòng xoáy trung tâm lao vào.

"Ầm!"

Vòng xoáy nổ tung sau khi hấp thu lực lượng ngũ hành, phun ra vô cùng vô tận hỗn độn, hỗn độn rơi vào đại địa, đại địa liền bị đồng hóa thành hỗn độn.

Hỗn độn phun ở không trung, khái niệm bầu trời liền biến mất, cũng đã trở thành một mảng hỗn độn không có sắc thái.

Phó bản Mặc Tông cơ quan thành nhanh chóng tan rã, ở trong thời gian mười mấy giây, về tới trước khi khai thiên tích địa, trở thành không gian hỗn độn không có khái niệm thời không.

Ở trong mảng hỗn độn chung quanh đều không nhìn thấy bờ này, một cột sáng từ nơi cao vô cùng rơi xuống.

Hạo Thiên Thượng Đế giáng lâm!

…

Bán Thần Tà Ác vẻ mặt bình tĩnh, thong dong trấn định.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ hết lòng tin theo Vạn Ma Chi Chủ sẽ không thua, đây cũng là nguyên nhân trận trước dám tùy tiện phái Tu La ra sân.

Ma chủng là thần linh nghề nghiệp Tuyệt Mệnh Độc Sư, phân thân của hắn giáng lâm nhân gian, khổ tâm kinh doanh một thế kỷ, làm sao có thể không để lại chút lá bài tẩy cho Bán Thần nghề nghiệp mình?

Thủ Tự cho rằng, bài tẩy của trận doanh Tự Do chỉ có "Tu La' một tấm này, thật ra còn có Vạn Ma Chi Chủ.

Thiên Vương Sợ Hãi sờ bông tai màu bạc, nhìn chằm chằm Phó Thanh Huyên, thở dài nói:

"Trận trước ngươi nếu ra sân, Thủ Tự ít nhất còn có hy vọng thắng được hai trận, Phó Thanh Huyên, cơ hội đã cho ngươi, ngươi không dùng nha."

Hỏa Thần ngay lập tức muốn xuống lôi đài làm một trận sinh tử chiến, nhưng bị mầm cây nhỏ ôm lấy bắp chân:

"Yên lặng theo dõi biến hóa, yên lặng theo dõi biến hóa…"

Quanh thân Phó Thanh Huyên kiếm khí cuồn cuộn, lấy "Ý Chí Sắt Thép" đè xuống thân thể biến dạng, suy nghĩ phi nước đại tốc độ cao trong đầu của cô, bộ não vận chuyển tới cực hạn, nói:

"Nhận thua, dùng điểm tích lũy miễn trừ sinh tử chiến, bảo vệ Hư Không trước."

“Từ bỏ thi đấu lôi đài, chúng ta nhiều nhất tổn thất một trận pháp, kết cục xấu nhất cũng chính là “chiếm ba đoạt hai” biến thành “chiếm hai đoạt ba”. Tửu Thần đã ngã xuống, đánh đoàn chiến chúng ta vẫn có ưu thế.” Cô nhìn Kẻ Bốc Khói vị cách rõ ràng đã vượt qua cấp 11, đạt tới cấp 12, lại vẫn đang không ngừng mạnh lên, giọng điệu vẫn bình tĩnh như cũ:

“Kẻ Bốc Khói ở lôi đài chiến đơn đả độc đấu đánh đâu thắng đó, nhưng ở trong đoàn chiến, cũng không phải là không thể chiến thắng.”

Mặc dù mình sau lưng vừa uống trà sữa vừa ăn kẹo chocolate, nhưng chỉ chính mình biết mình là Nguyên Soái tốt.

Thế cục càng nguy cấp, càng có thể tỉnh táo làm ra phán đoán, mặc kệ là cục diện gì, cũng không thiếu đầu óc tỉnh táo.

Hải Hoàng tính cách nóng nảy không thua Hỏa Sư, nhíu mày phản bác:

“Bán Thần Tà Ác có thể hướng những ‘người xâm nhập’ kia mượn lực lượng, lúc đoàn chiến, chúng ta càng nguy hiểm hơn.”

Hắn đảo qua Bán Thần Tà Ác, ý tứ rất rõ ràng, đơn độc chém giết chỉ cần đối mặt một tên, đoàn chiến mà nói, đối phương kẻ nào cũng có thể mượn lực lượng.

Phó Thanh Huyên cười lạnh một tiếng:

“Tính cách có thể giống Hỏa Sư, nhưng đầu óc không có khả năng! Động não của ông một chút, nếu như Bán Thần Tà Ác có thể tập thể hướng “người xâm nhập” mượn lực lượng, cần gì diễn với chúng ta chứ, trong chiến đấu tranh đoạt trung tâm trận pháp trước đó, Thủ Tự đã đoàn diệt.

Nếu như tôi quan sát không phạm sai lầm, phó bản có thể tiếp nhận lực lượng vượt vị cách là có hạn, nếu như tập thể mượn lực lượng, linh cảnh sẽ khởi động phản chế, đến lúc đó, nói không chừng càng có lợi hơn đối với chúng ta.”

Các Bán Thần Thủ Tự khẽ gật đầu, tán thành phân tích của cô.

Bọn họ mặc dù chưa sử dụng tới vé đổi Vạn Giới Thương Thành, nhưng làm cường giả vị cách Bán Thần, bọn họ rất rõ, quyền hạn nhân viên quản lý là có hạn.

Bây giờ vị cách của Kẻ Bốc Khói đã vượt qua cấp 12, mơ hồ đột phá giới hạn cấp 13 trong truyền thuyết.

Cấp 13 ở trong các Bán Thần thôi diễn, là thu hoạch được quyền hạn nhân viên quản lý hoàn chỉnh, trở thành chí cao duy nhất của một nghề nghiệp, đạt tới trình độ này, liền có thể bỏ chữ "Bán" của Bán Thần.

Cũng chính là thần linh!

Nói cách khác, muốn đánh bại Kẻ Bốc Khói, Hư Không Bán Thần nhất định phải trở thành nhân viên quản lý hoàn chỉnh.

Nhưng đây là điều không có khả năng, đầu tiên, linh cảnh các đại nghề nghiệp đều có Bán Thần, đã chiếm cứ một phần quyền hạn, thậm chí nhiều phần quyền hạn, Vạn Giới Thương Thành cũng không có khả năng mạnh mẽ thu thập.

Tiếp theo, linh cảnh có thể duy trì vận chuyển, trừ mấy món đạo cụ loại nhân quả trung tâm, quyền hành Bán Thần cũng phát huy tác dụng, cũng chính là nói, bản thân linh cảnh đã chiếm cứ bộ phận quyền hạn nhân viên quản lý.

Chương 3100: Thần linh (3)

Bởi vậy, Hư Không Bán Thần có thể đổi, chỉ có lực lượng cấp 10 tản mát các nơi của các nghề nghiệp.

Ba phần quyền hành cấp 10, tương đương với ba Bán Thần cấp 10, muốn đánh thắng Kẻ Bốc Khói cấp 12 đỉnh phong, thậm chí cấp 13, không có khả năng.

Giờ này khắc này, dùng điểm tích lũy miễn trừ sinh tử chiến là lựa chọn duy nhất của trận doanh Thủ Tự.

Thừa dịp Hư Không còn chưa lãng phí hết vật phẩm Bán Thần trong tay, kết thúc thi đấu lôi đài, chuyên chú vào đoàn chiến là phần thắng duy nhất trước mắt, mặc dù hy vọng thắng lợi cũng không lớn.

"Hù dọa ai vậy!" Hư Không Bán Thần đeo mặt nạ màu bạc, trần trụi thân thể bĩu môi, hắn nhìn chằm chằm Kẻ Bốc Khói to lớn, xấu xí, quay đầu hướng về đồng bạn hô:

"Đừng vội đầu hàng, tới tôi làm màu rồi!"

Không đợi Bán Thần Thủ Tự đáp lại, đỡ lấy thân cây Cây Vạn Bảo, giọng điệu giống như vịnh xướng nói ra: "Vạn Giới Thương Thành vĩ đại, tôi giao dịch Cụ Phong bổn nguyên với ngài, đổi lấy một đòn mạnh mẽ của nghề nghiệp mình!"

Bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Vạn Giới Thương Thành quét: Cụ Phong bổn nguyên, một trong các quyền hạn nhân viên quản lý, vật phẩm giai đoạn Bán Thần. Quét xong! »

« Đổi vật phẩm: Khiên Thánh Kỵ Sĩ, Kiếm Thánh Kỵ Sĩ… Đinh, không cách nào đổi áo giáp Thánh Kỵ Sĩ, sẽ ngẫu nhiên rút cho ngài một phần quyền hạn nhân viên quản lý… Đinh, rút hoàn thành, tên vật phẩm: Di Thể Oa Hoàng! »

« Ngài sẽ thu hoạch được lực lượng ba đại quyền hạn nhân viên quản lý, thời gian hiệu lực ba phút, bắt đầu tính thời gian: 02: 58: 80 »

« Đinh! Đổi xong! »

Hai đạo hào quang vàng óng phát ra khí tức uy nghiêm trang trọng rơi xuống, dung nhập trong cơ thể Hư Không Bán Thần, ở tay trái hắn ngưng tụ một tấm khiên tròn đồng thau khắc phù điêu hàng rào, tay phải ngưng tụ ra một thanh kiếm thẳng đồng thau dài bốn thước.

Trong chớp mắt, khí thế của Hư Không Bán Thần nước lên thì thuyền lên, bước vào Bán Thần trung kỳ.

Ngay sau đó, lại một bóng nữ giới hư ảo giáng lâm, bám vào trong thân thể hắn, khí tức một lần nữa tăng vọt, lại chưa đột phá vị cách.

"Hồ đồ!" Hạ Hầu Bán Thần giận tím mặt, "Thằng nhãi con, sính uy phong nhất thời, có ý nghĩa gì, có ý nghĩa gì? !"

Tập hợp vật phẩm Bán Thần bốn đại nghề nghiệp vào một thân, Hư Không quả thực có được năng lực độc đấu với Kẻ Bốc Khói, dù là không địch lại, cũng có năng lực giữ mạng, duy trì của nghề nghiệp "Hư Không" và "Nhạc Sĩ".

Nhưng cái này có ý nghĩa gì?

Tình trạng của hắn là có thời gian hạn định, mà thời gian hiệu lực của Kẻ Bốc Khói, phe mình hoàn toàn không biết, lại thêm

người xâm nhập đã dòm ngó bên ngoài phó bản, muốn trợ giúp liền trợ giúp.

Thời gian duy trì Kẻ Bốc Khói khẳng định dài hơn Hư Không.

Chờ trạng thái Hư Không kết thúc, vẫn là chết, lãng phí "Cụ Phong bổn nguyên" quyền hành này.

"An tâm chớ vội!" Phó Thanh Huyên thản nhiên nói: "Hư Không lão tặc trơn trượt không gì sánh được, cử động lần này tất có mục đích, yên lặng theo dõi biến hóa là được."

Mầm cây nhỏ gật gù đắc ý: "Đúng vậy đúng thế…"

Linh Thác lôi đài đối diện nhíu mày, chưa vì vậy cảm thấy mừng rỡ, bởi vì Hư Không làm ra lựa chọn không hợp với trong dự liệu của hắn.

Lúc này, Thủ Tự đầu hàng, sử dụng điểm tích lũy miễn trừ sinh tử chiến là lựa chọn hợp lý nhất bảo đảm nhất.

Cứng đối cứng với Kẻ Bốc Khói rất không khôn ngoan, thậm chí sẽ khiến Thủ Tự mất đi cơ hội tranh đoạt trung tâm trận pháp.

Thân là kỳ thủ, gặp được loại đường cờ ở ngoài dự liệu này, phản ứng đầu tiên của hắn tuyệt đối không phải mừng rỡ.

Lúc này, trên lôi đài, đầu đám thú vật trên thân Kẻ Bốc Khói cùng nhau gào rống, tiếng gầm chói tai ồn ào chấn động toàn bộ phó bản, không gian phó bản có thể so với một quốc gia nhỏ, khắp nơi đều là tiếng thú rống quanh quẩn.

Bán Thần Thủ Tự, Tà Ác, thân thể một lần nữa xảy ra biến dạng, lấy vị cách của bọn họ, cũng khống chế không nổi khuynh hướng biến dạng.

Đây là cấm chế lôi đài ước thúc bộ phận lực lượng.

Ngài hội trưởng trực diện Kẻ Bốc Khói, thân thể đột nhiên bành trướng, hình thể xảy ra biến dạng đáng sợ, vảy lông vũ chất sừng không ngừng luân chuyển ở trên thân.

Đây là biến dạng hư không tiềm hành cũng không cách nào né tránh.

"Đừng rống đừng rống…" Quái vật biến dạng xấu xí phần bụng nhô lên, như là mang thai, tiếp theo da thịt phá vỡ, chui

ra ngài hội trưởng trần như nhộng.

Hắn mượn nhờ quyền hành "Di Thể Oa Hoàng", để thân thể cũ thai nghén ra bản thân mới, từ đó thoát khỏi biến dạng ảnh hưởng.

Thừa dịp vòng gào thét biến dạng thứ hai còn chưa tới, Hư Không Bán Thần mở ra hòm đồ: "Để các ngươi mở mang kiến thức một phen thần linh thật sự!"

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, hắn lấy ra một bộ áo giáp vàng óng ánh.

Áo giáp như nước chảy bao trùm toàn thân, tự mặc vào.

Chương 3101: Hỏi đáp (1)

Trong nháy mắt áo giáp, tấm chắn cùng kiếm thẳng gặp nhau, đều tự bộc phát ra hào quang màu đồng thau ngút trời, sinh ra biến đổi về chất. Trong nháy mắt, toàn bộ phó bản linh cảnh rung chuyển, nhấc lên động đất.

Từ khi linh cảnh sinh ra đến nay, nhân vật đầu tiên chắp vá ra quyền hành hoàn chỉnh ra đời.

Cấm chế bao phủ tại lôi đài xuất hiện vết rách dày đặc, lục địa cỡ nhỏ không thể thừa nhận t lực lượng hần linh, rạn nứt đổ sụp.

Toàn bộ phó bản đều phải lay động, phát ra tiếng ầm ầm nặng nề.

Bán Thần hai đại trận doanh biến sắc, ăn ý rời xa lôi đài, chạy về nơi xa.

Giờ khắc này, trong lòng bọn họ chỉ còn ý niệm chạy trốn, tựa như nhân loại gặp mãnh hổ, gặp hỏa hoạn, biết mình nhỏ bé trừ chạy trốn, không làm được bất cứ chuyện gì.

Bao gồm Tu La!

Hư Không Bán Thần mặc áo giáp màu vàng óng, hình thể nhỏ bé, khí thế lại vượt trên tất cả.

Con mắt trên thân Kẻ Bốc Khói nhao nhao nhắm lại, đầu đàn thú đều lặng lẽ, bầy rắn trên đầu cuộn lại, như là gặp được

thiên địch.

Hư Không Bán Thần chống kiếm mà đứng, thanh âm uy nghiêm, không xen lẫn tình cảm:

“Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ tuyên bố, nơi đây không cho phép biến dạng, không cho phép hóa đá, không cho phép Kẻ Bốc Khói!”

Quy tắc thành lập!

Thân thể to lớn của Kẻ Bốc Khói bắt đầu vỡ vụn, hòa tan, từng vũng bùn bẩn thỉu đục ngầu từ trong lỗ thoát khí phun ra ngoài.

Ở trong bùn nhão “Rầm rầm” phun tung tóe, nó triệt để hòa tan thành một vũng bùn.

Vũng bùn tiếp theo khô cạn, mất đi linh tính.

“Còn có hai phút đồng hồ, giết sạch bọn hắn…” Hư Không hội trưởng đưa ánh mắt về phía Bán Thần Tà Ác đào vong nơi xa.

Ý nghĩ này mới từ đầu óc hắn hiện lên, ánh mắt bỗng nhiên trở nên mơ hồ, một con mắt từ trong khe hở mặt nạ lăn xuống, tiếp theo, hắn trong áo giáp, thân thể như tượng sáp hòa tan, máui thịt tựa như dầu sáp sền sệt.

Hắn bị cắn trả rồi!

Thân thể Bán Thần khống chế lực lượng thần linh, lại không phải lực lượng nghề nghiệp của mình.

Máu thịt sền sệt từ trong khe hở áo giáp chảy ra, nương theo máu thịt xương cốt hòa tan, kiếm thẳng cùng tấm khiên rơi xuống, áo giáp hoàng kim đứng lặng theo đó xiêu vẹo ngã xuống.

Vật chất máu thịt giống như bột nhão chảy xuôi trên mặt đất bắt đầu nhúc nhích, ở mặt đất đắp ra một hình người, tiếp lấy xương cốt trùng sinh, kinh mạch, sợi cơ bắp, mỡ sinh trưởng ở mặt ngoài xương cốt, sau đó là nội tạng, làn da…

Một người sống sờ sờ, như là in 3D được tái tạo ra.

Người sống lại, rõ ràng là Hư Không hội trưởng.

Hắn mở ra hòm đồ, đưa tay lấy ra mặt nạ màu bạc đeo lên, nhặt lên áo giáp hoàng kim trên mặt đất, không quản khiên cùng kiếm, sau khi thu hồi áo giáp, lại sải bước đi đến trong đống bùn nhão Kẻ Bốc Khói hòa tan hình thành, khom lưng tìm mấy giây, mò lên hai món vật phẩm.

Một món là trái tim màu đen che kín lỗ thoát khí, một món là mặt nạ nữ giới màu vàng sẫm.

Hai món đều là vật phẩm cấp Bán Thần.

"Đánh thi đấu đỉnh phong đúng là thoải mái nha…" Hư Không hội trưởng thu lại hai món vật phẩm chí cao nghề nghiệp Tuyệt Mệnh Độc Sư.

Ở phía sau hắn, khiên đồng thau cùng kiếm thẳng kỵ sĩ chậm rãi tiêu tán.

Vừa rồi có thể sống lại, chính là mượn lực lượng Di Thể Oa Hoàng, để mình khởi tử hoàn sinh một lần.

Đây là chỗ dựa để hắn dám liều lấy ra lực lượng thần linh.

Đương nhiên, nếu như món vật phẩm Bán Thần thứ ba đổi lấy không phải Di Thể Oa Hoàng, cũng không quan trọng, bởi vì trên trận còn có hai vị Bán Thần nghề nghiệp Nhạc Sĩ.

Cấm chế bao phủ lôi đài chậm rãi biến mất, lục địa cỡ nhỏ (lôi đài) nửa sụp đổ chữa trị như lúc ban đầu.

Các Bán Thần đào tẩu quay trở về trước lôi đài, đều có chút nghĩ mà sợ, trở thành Bán Thần, sau khi bước vào cảnh giới đỉnh phong, bọn họ lần đầu tiên cảm nhận được rõ ràng thần linh cường đại.

Cho dù chỉ là một đòn!

Lực lượng kinh khủng kia khiến người ta sợ hãi, khí tức đáng sợ kia khó thể khống chế, sau khi trở thành Bán Thần, bọn họ rất lâu rồi chưa thể nghiệm được bản thân nhỏ bé.

Hôm nay đã thể nghiệm được.

Đồng thời, bọn họ sinh ra khát vọng trước nay chưa từng có đối với thu hoạch được quyền hạn người quản lý hoàn chỉnh.

Linh Thác nhìn chăm chú Tinh Thần Chi Chủ thật sâu, giận quá mà cười: "Nước cờ hay, nước cờ hay nha… Phụ thân,

đừng nói với ta ngươi không biết Hư Không mở ra kho báu Giáo Đình."

"Cái này có quan hệ gì với hắn, kho báu Giáo Đình là ta cùng truyền nhân y bát dốc hết tâm huyết mở ra." Cậu là người đầu tiên không phục.

"Quả thực không liên quan gì đến ta." Tinh Thần Chi Chủ thản nhiên nói: "Linh Thác, ta sẽ dạy ngươi đạo lý thứ hai, cho dù Tinh Thần Chi Chủ, cũng không tính hết chuyện thiên hạ, bớt nói nhảm, lôi đài đã chữa trị xong, tiếp tục đi."

Các Bán Thần Tà Ác lại như đánh mất ý chí chiến đấu, sắc mặt âm trầm, không còn ý chí chiến đấu sục sôi, nắm chắc thắng lợi trong tay như lúc trước.

Chương 3102: Hỏi đáp (2)

Hai vị Bán Thần cấp 11 của đại khu thứ nhất ngã xuống, át chủ bài mạnh nhất cũng bị Hư Không chém giết.

Muốn đạt được thắng lợi lôi đài chiến, trận doanh Tự Do còn có hai trận thi đấu lôi đài cần đánh, mà trận doanh Thủ Tự chỉ cần thắng một trận là được.

Trận doanh Thủ Tự còn có một chút điểm tích lũy.

Sau đó, trận doanh Tự Do làm đến cực hạn, là thắng liền hai trận, giảm quân số một nửa Bán Thần của đối phương.

Cho dù như vậy, trận doanh Tự Do mất đi Tửu Thần cùng Vạn Ma Chi Chủ, muốn ở trong chiến đấu tranh đoạt trận pháp thắng được trận doanh Thủ Tự, cũng không có khả năng lắm.

"Thua rồi!" Nam phái Huyễn Thần giọng điệu trầm thấp, "Linh Thác, ngươi đã mất đi cơ hội tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ, chúng ta không có phần thắng nữa."

Linh Thác giọng điệu âm trầm: "Trận chiến tranh này, từ trước tới giờ đều không phải là thua mà thôi, việc quan hệ tồn vong, cho dù phần thắng không lớn, cũng phải đánh cược tính mệnh. Ta sẽ không nhận thua."

Dừng một chút, hắn nhìn về phía không trung, ánh mắt tựa như xuyên thấu vách ngăn, nhìn thấy người xâm nhập bên

ngoài phó bản: “Hơn nữa, những tồn tại kia so với chúng ta càng nôn nóng hơn, bọn họ sẽ nghĩ cách can thiệp phó bản, đây là điểm tựa của chúng ta, là viện binh trận doanh Thủ Tự không cách nào có.”

Thu hồi ánh mắt, hắn sải bước đi ra: “Trận này, ta lên!”

Linh Thác áo bào đen nhìn về phía các Bán Thần Thủ Tự, giang hai cánh tay:

“Ta hi vọng các ngươi có thể đường đường chính chính đánh một trận với ta, mà không phải lợi dụng điểm tích lũy miễn trừ sinh tử, phòng thủ mà không chiến, ngươi nói đúng không, Hải Hoàng bệ hạ.”

Hải Hoàng râu quai nón che mất nửa khuôn mặt trợn mắt trừng trừng, “Linh Thác, ngày đó ngươi che chắn Công Đức Bảng, hại ta bị bọn tạp chủng trận doanh Tà Ác vây giết, suýt nữa chết, hôm nay liền tính toán món nợ cũ này với ngươi.”

Dưới chân dâng lên một cơn sóng lớn, giẫm lên đầu sóng buông xuống lôi đài chiến.

Hắn vừa leo lên lôi đài, các Bán Thần Thủ Tự sau lưng liền cùng nhau giơ tay, lựa chọn dùng điểm tích lũy miễn trừ lần chiến đấu này, khấu trừ hai mươi tư giờ điểm tích lũy.

Trên mặt Hải Hoàng tràn đầy giận dữ, sau đó khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói: “Ta cũng không giống Hỏa Sư xúc động như vậy!”

Hắn về tới bên cạnh đồng đội, không vui nói: “Dựa vào cái gì cho rằng tôi không thắng nổi Linh Thác? Chỉ cần tôi có thể thắng được trận này, liền có thể thắng thi đấu lôi đài.”

Chủ tịch Thiên Phạt cười khẩy nói:

“Hải Yêu rời đại dương mênh mông, tựa như mãnh hổ mất đi nanh vuốt, trâu rừng nhổ đi sừng nhọn, so với chờ lúc cậu sắp bị giết sử dụng điểm tích lũy miễn trừ, không bằng bây giờ còn có mấy phần mặt mũi kết thúc chiến đấu.”

Lúc hai vị Hải Yêu Bán Thần trào phúng lẫn nhau, Bán Thần Thủ Tự khác đã bắt đầu bàn bạc danh sách xuất chiến trận thứ ba.

Thật ra đến một bước này, thua thi đấu lôi đài cũng không quan trọng.

Lấy trạng thái trước mắt của Bán Thần Tà Ác, dưới tình huống hao tổn hai Bán Thần cấp 11, đoàn chiến nhất định thất bại.

Đương nhiên, nếu như có thể thắng được thi đấu lôi đài, để trận doanh Tà Ác lần nữa giảm quân số, lại tổn thất một tòa trận pháp, như vậy cho dù có tồn tại vô thượng trợ giúp, trận doanh Thủ Tự cũng có thể ứng đối.

Nắm chắc lớn hơn.

Chỉ là hai trận trước thắng lợi, có Tinh Thần Chi Chủ ẩn nhẫn sáu mươi năm tích lũy, có Hư Không đánh cược tính mạng bộc phát, đều là chiến tích không thể phỏng chế.

Trận thứ ba là Thủ Tự cấp 10 đối chiến Tà Ác cấp 10, phe Tà Ác phần thắng lớn hơn.

Phó Thanh Huyên nhìn về phía các Bán Thần ngoài bốn vị minh chủ, nói: "Các người ai muốn ra trận?"

Lão tổ Tạ gia hình tượng cậu bé trắng trẻo đáng yêu khẽ cười nói: "Trận này, lão phu đến!"

Thân thể nhỏ bé lao lên không tủng, bay về phía lôi đài.

Bán Thần Linh Năng hội phân hội khu Tây vặn vẹo thân rồng, dẫn đầu phóng tới lôi đài, "Ta tới giết hắn, ai cũng đừng tranh với ta!"

…

Ánh sáng từ trong hỗn độn giáng lâm, một bóng người diện mạo mơ hồ, tắm trong ánh sáng thánh khiết, chậm rãi đáp xuống trong hỗn độn.

Hắn, không, 'ngài*' mặc trường bào màu trắng đơn giản, gương mặt mơ hồ không rõ, sau đầu là một mặt đồng hồ hư ảo, có mười hai ô biểu tượng ký hiệu thời gian.

* từ gốc tiếng Hán là 'Tha', dùng để chỉ thần linh, không chỉ rõ giới tính

Bên ngoài mặt đồng hồ là hình Bát Quái chậm rãi xoay tròn.

Hình Bát Quái… Hạo Thiên Thượng Đế là nghề nghiệp Học Sĩ? Mặt đồng hồ biểu tượng chính là thời gian, trong các đại nghề nghiệp linh cảnh, tựa như không có tương quan với thời gian… Trương Nguyên Thanh đánh giá Hạo Thiên Thượng Đế trong truyền thuyết, cũng chưa từ trên thân đối phương cảm ứng được khí tức vượt vị cách cùng cảm giác áp bách.

Cái này tựa như chỉ là một hình chiếu.

Nhưng cái này không trở ngại hắn triển lộ thái độ cung kính, thử dò xét nói:

"Ngài chính là Hạo Thiên Thượng Đế?"

Chương 3103: Nguyên nhân linh cảnh sinh ra (1)

'Ngài' khoác trường bào đơn giản, gương mặt mơ hồ không rõ, chậm rãi nói:

"Ngươi cũng có thể xưng ta là… Thiên Hoàng!"

Thiên Hoàng… Con ngươi Trương Nguyên Thanh hơi co lại, Hạo Thiên Thượng Đế chính là Thiên Hoàng trong "Thiên Địa Nhân" tam hoàng?

Vị Thiên Hoàng thần bí kia!

Thiên Địa Nhân tam hoàng, chỉ có Oa Hoàng có dấu vết có thể kiểm tra, đứng hàng Nhân Hoàng.

Về phần Địa Hoàng, Trương Nguyên Thanh thật ra đã có suy đoán, hẳn là vị Địa Hoàng kia sau khi quyền hành phân liệt, trở thành quyền hành ngũ hành.

Về phần Thiên Hoàng, hắn không có bất cứ suy đoán gì, bởi vì tìm không thấy chứng cứ Thiên Hoàng từng tồn tại, lúc trước trong phó bản giết chóc, mặt nạ đất thó kia từ thời đại viễn cổ đã tồn tại từng nói, trừ Oa Hoàng, Thiên Hoàng cùng Địa Hoàng có thật sự tồn tại hay không, còn chờ khảo chứng, ngay cả Ngũ Đế cũng không thể xác định tính chân thực.

Thanh âm Thiên Hoàng ôn hòa bình tĩnh, nhưng cũng mờ mịt khó lường, như là từ bốn phương tám hướng truyền đến:

“Mỗi một người tập hợp đủ bộ trang bị Tế Trời, đều có thể hướng ta đưa ra một yêu cầu, nếu không cách nào hoàn thành, có thể đổi thành tình báo tương quan, ngươi muốn cái gì?”

Thủy Hoàng Đế cùng Bất Lương Soái, yêu cầu đều là phép trường sinh! Trường sinh với mình mà nói không có ý nghĩa, mình có thể xin ngài giết sạch Bán Thần trận doanh Tà Ác nha… Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, nói:

“Trước khi đưa ra yêu cầu, tôi có thể hỏi thăm một số việc hay không? Nếu như hỏi thăm bao hàm ở trong yêu cầu, coi như tôi chưa nói.”

Thiên Hoàng mỉm cười nói: “Ngươi có thể đặt câu hỏi, nếu như ta cảm thấy giá trị vấn đề đủ cao, sẽ nhắc nhở ngươi.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, “Ngài là nhân viên quản lý linh cảnh? Thuộc về trận doanh Thủ Tự?”

“Đúng! Ta là nhân viên quản lý còn sống duy nhất của linh cảnh, cũng là một trong những người sáng tạo linh cảnh.” Thiên Hoàng nói.

Một trong những người sáng tạo linh cảnh! Trương Nguyên Thanh hỏi một vấn để từ khi trở thành linh cảnh hành giả đến nay muốn biết nhất:

“Các người sáng tạo linh cảnh mục đích là gì?”

“Đến cấp độ này của ngươi, hẳn là có thể phát giác được, linh cảnh đang chọn nhân viên quản lý.” Hạo Thiên Thượng Đế sau đầu có mặt la bàn thời gian biểu tượng bát quái, giọng điệu nhẹ nhàng ôn hòa, “Đây chính là một trong những mục đích chúng ta sáng tạo linh cảnh.”

“Mục đích chọn lựa nhân viên quản lý, là vì đối kháng những người xâm nhập kia?” Trương Nguyên Thanh nói.

Hắn nghĩ tới ma chủng, nghĩ đến tràng tai biến kia dẫn đến Oa Hoàng ngã xuống, nghĩ đến những tồn tại kia ở cuối nghề nghiệp Tà Ác.

Hạo Thiên Thượng Đế chưa trả lời ngay, trầm ngâm mấy giây, nói:

“Đối kháng người xâm nhập là quá trình, không phải mục đích.

Trái lại, nguyên nhân người xâm nhập ăn mòn linh cảnh, là vì ngăn cản nhân viên quản lý linh cảnh sinh ra."

Ý tứ của những lời này là, trận doanh Tà Ác cùng Thủ Tự đối kháng, là bởi vì mục đích trung tâm nào đó, linh cảnh chỉ là chiến trường trận doanh đối kháng… Trận doanh Thủ Tự muốn đạt tới mục đích kia, nhất định phải bồi dưỡng nhân viên quản lý, người xâm nhập trận doanh Tà Ác thì phải ngăn cản nhân viên quản lý linh cảnh sinh ra… Trương Nguyên Thanh hiểu hắn, chưa áp chế sự bức thiết của mình, nói:

"Nguyên do trong đó, xin Hạo Thiên Thượng Đế giải thích nghi hoặc!"

Hạo Thiên Thượng Đế thở dài một tiếng:

"Tất cả cái này, bắt nguồn từ mâu thuẫn giữa thần linh!"

Mâu thuẫn giữa thần linh… Phía trên Bán Thần quả nhiên chính là thần linh, thần linh hẳn là nhân viên quản lý linh cảnh đi! Tồn tại có được quyền hạn nhân viên quản lý hoàn chỉnh. Trương Nguyên Thanh âm thầm gật đầu, đối với thần linh tồn tại, hắn đã sớm không xa lạ gì.

Hạo Thiên Thượng Đế nhẹ nhàng phất tay, ở mặt đất hình thành một hình Thái Cực, chậm rãi nói:

"Thế gian vạn vật, đều có hai mặt âm dương, thịnh cực mà suy, khổ tận cam lai, đây là quy tắc trung tâm của vũ trụ.

"Vũ trụ ban đầu, ra đời một đám sinh linh có được lực lượng cường đại, bọn họ tự phù hợp thuộc tính âm dương, tự xưng thần linh. Thần linh dương tính phụ trách sáng tạo tinh cầu, chế tạo sinh mệnh, cho đại địa sinh cơ, cho tuế nguyệt văn minh.

Khi những thế giới này đạt tới "tuổi thọ" nhất định, sinh linh âm tính liền sẽ giáng xuống tai nạn, hủy diệt thế giới, thậm chí tinh cầu.

Quá trình này, không có nhân từ, không có tà ác, các thần linh chỉ là dựa theo thuộc tính bản thân, duy trì vũ trụ vận chuyển."

Nghe đến đó, Trương Nguyên Thanh nhịn không được hỏi:

"Ngài là thần linh trời sinh?"

Hạo Thiên Thượng Đế khẽ gật đầu, tiếp tục nói:

“Hủy diệt, sinh ra, vòng đi vòng lại, sau vô tận năm tháng, Oa Hoàng phát hiện vũ trụ đang đi hướng diệt vong, mặc kệ nàng bói toán như thế nào, cuối của vũ trụ đều chỉ có hủy diệt.”

Oa Hoàng cũng là thần linh trời sinh, mà không phải cường giả nhân loại viễn cổ từng bước một tu hành, khống chế quyền hạn nhân viên quản lý? Trương Nguyên Thanh giật mình, điểm ấy ngược lại hắn không nghĩ tới.

Chương 3104: Nguyên nhân linh cảnh sinh ra (2)

Chẳng qua, nếu Hạo Thiên Thượng Đế là thần linh trời sinh, như vậy Oa Hoàng đặt song song một trong ba vị, thuộc loại thần linh trời sinh cũng không kỳ quái!

“Thế là, nàng đánh cắp Tinh Thần một trong các bổn nguyên vũ trụ, kết hợp thuật bói toán của mình, thôi diễn ra ba loại kết cục của vũ trụ. Theo thứ tự là ‘xé rách’, ‘sụp đổ’ cùng ‘tịch diệt’.” Hạo Thiên Thượng Đế giữ giọng điệu bình thản kể:

“Ở trong đó, sụp đổ là kết cục tốt nhất, vũ trụ vạn vật quy về một điểm, sau khi sụp đổ đến cực hạn, chính là bùng nổ, vũ trụ mới sinh ra, tất cả đều sẽ luân hồi.

Xé rách cùng tịch diệt, thứ trước đại biểu cho vũ trụ hóa thành bột phấn không còn tồn tại, thứ sau đại biểu cho sinh linh, linh lực cùng vật chất vũ trụ quy về tĩnh mịch, bao gồm thần linh.

Vì thay đổi kết cục vũ trụ, vì để sinh mệnh có thể tiếp tục tồn tại, thần linh dương tính tiến hành một tràng mưu đồ bí mật, ở trong lặp đi lặp lại thôi diễn, chúng ta nghĩ đến một biện pháp, đó chính là để bổn nguyên vũ trụ có được nhân tính, như vậy, bản thân vũ trụ sẽ từ chối tử vong, làm ra thay đổi tương ứng.”

Trương Nguyên Thanh nghe mà cảm xúc bành trướng, suy nghĩ như nước đun sôi, cũng sắp nổ tung sọ não, hắn thử dò xét nói:

“Bổn nguyên vũ trụ là…”

Hạo Thiên Thượng Đế nhẹ nhàng gật đầu, cho câu trả lời khẳng định: "Nhật Nguyệt Tinh ba đại bổn nguyên tạo thành vũ trụ."

Quả nhiên là thế! Trương Nguyên Thanh ở trong lòng phát ra tiếng thở dài thật sâu.

Hạo Thiên Thượng Đế nói tiếp:

"Đây không thể nghỉ ngờ là khinh nhờn đối với quy tắc, đối với trật tự. Sinh linh âm tính phát hiện mưu đồ bí mật của chúng ta, hai đại trận doanh ở trong vũ trụ triển khai giao chiến, lượng lớn thần linh ngã xuống."

Trương Nguyên Thanh đột nhiên nhớ tới ban đầu ở bang New York, Catherine nói một câu: Cực hạn của trật tự, là không có trật tự. Cực hạn của hỗn loạn là hủy diệt, hủy diệt mới là trật tự vĩnh hằng bất biên.

Đây là thần khải cô đạt được.

Lúc trước Trương Nguyên Thanh cảm thấy, cô là bởi vì nhận biết bị bóp méo, tinh thần xảy ra vấn đề, tựa như tín đồ tà giáo điên cuồng. Bây giờ xem ra, trận doanh Tà Ác mới con mẹ nó là người giữ gìn trật tự. Thủ Tự muốn ngăn cản vũ trụ bị hủy diệt, muốn để sinh mệnh trường tồn ở thế gian, mới là kẻ phá hoại điên cuồng không trật tự. Trong sự sa ngã của tổ chức Tiêu Dao, trong sự sa ngã của Sơn Hà Vĩnh Tồn, tựa như cũng có lý niệm tương tự.

Suy nghĩ không giới hạn, hắn nghe Hạo Thiên Thượng Đế êm tai nói:

"Thần linh là quy tắc vũ trụ biến thành, vũ trụ bất diệt, thần linh không chết, nhưng muốn một lần nữa sinh ra linh trí, cần năm tháng dài đằng đẵng. Về sau chúng ta phát hiện, nhân loại có thể thông qua thủ đoạn nào đó, tùng bước một hấp thu linh lực, dung nạp quy tắc, trở thành thần linh.

Thế là linh cảnh vừa ra đời. Mục đích chúng ta sáng tạo linh cảnh, một là 'phục sinh' đám thần linh dương tính cường đại nhất kia, cùng nhau đối kháng thần linh âm tính. Hai là bổn nguyên vũ trụ muốn sinh ra nhân tính, phương pháp đơn giản nhất nhất hiệu suất cao nhất, chính là nâng đỡ một nhân loại trở thành hóa thân vũ trụ."

Nghe xong, Trương Nguyên Thanh đã hiểu lời ban đầu của Hạo Thiên Thượng Đế: Đối kháng người xâm nhập là quá trình, không phải mục đích.

Đấu tranh quay quanh nhân viên quản lý linh cảnh triển khai, là quá trình.

Mục tiêu của trận doanh Thủ Tự, là nâng đỡ một vị Thần Dạ Du, trở thành hóa thân vũ trụ.

Mục tiêu của trận doanh Tà Ác, đó là phá hư "âm mưu" của trận doanh Thủ Tự, duy trì trật tự tất nhiên hủy diệt của vũ trụ.

Trương Nguyên Thanh hỏi:

"Vì sao nhất định phải lựa chọn nhân loại? Thần linh không cách nào trở thành hóa thân vũ trụ sao?"

Hạo Thiên Thượng Đế lắc đầu, "Thần linh là không có cách nào khống chế Nhật Nguyệt Tinh, bởi vì bản thân thần linh là vũ trụ quy tắc biến thành, mỗi một vị thần linh đều có tính duy nhất, quy tắc khác biệt không cách nào kiêm dung.

Nhân loại khác, nhân loại nhỏ yếu lại sạch sẽ, tựa như một tờ giấy trắng, ngươi in xuống trên tờ giấy trắng quy tắc thế nào, hắn chính là quy tắc đó.

Thần linh ngã xuống để lại thần cách, với thần linh trời sinh mà nói, nhiều nhất làm được lợi dụng có hạn, không cách nào dung nạp cùng khống chế. Không đủ để phát huy lực lượng thật sự của thần cách. Cho nên cần nâng đỡ nhân loại trở thành thần linh mới."

Trương Nguyên Thanh lại hỏi:

"Thần linh trời sinh sáng tạo linh cảnh có những ai? Bọn họ về sau vì sao ngã xuống?"

Hạo Thiên Thượng Đế hỏi gì đáp nấy:

"Lúc trước cùng ta sáng tạo linh cảnh, có Oa Hoàng, Mẫu Thần, Vận Mệnh Chủ Thần, ta cùng Oa Hoàng phụ trách… Dùng cách nói của các ngươi, là tạo dựng cùng vận hành đại khu thứ hai, Mẫu Thần phụ trách đại khu thứ nhất, nàng là Thần Thai Nghén, Thần Sinh Sản, bởi vậy sinh dục cùng khoái lạc thành nhạc dạo chính của đại khu thứ nhất. Thần Vận

Mệnh am hiểu ma pháp cùng hiến tế, thế là hiến tế pháp tắc, thành nhạc dạo chính của đại khu thứ ba.”

Chương 3105: Nguyên nhân linh cảnh sinh ra (3)

“Đương nhiên, chúng ta còn lợi dụng lực lượng thần cách của thần linh khác, thần lực của Thần Hư Không, duy trì từng linh cảnh không gian ổn định, lực lượng truyền tống linh cảnh hành giả ra vào linh cảnh, đều dựa vào lực lượng của hắn. Đồng thời, nó còn nắm giữ hệ thống giao dịch của linh cảnh, chỉ là Nhật Nguyệt Tỉnh chưa trở về vị trí, linh cảnh còn chưa khôi phục, công năng tương ứng chưa mở ra.

“Thần lực thai nghén, sinh mệnh của Mẫu Thần cùng Oa Hoàng, là nguồn suối sinh ra ngàn vạn sinh linh của linh cảnh. Quyền hành Học Sĩ của Oa Hoàng đổi lấy trí tuệ cho bọn họ.

Lực lượng khế ước, thủ hộ của Thần Thệ Ước, là mấu chốt để nhiệm vụ chủ tuyến, phụ tuyến của linh cảnh có thể chế ước linh cảnh hành giả, tiến vào linh cảnh về sau, tương đương ký kết khế ước với linh cảnh, hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến, phụ tuyến, liền có thể đạt được ban thưởng, trở về hiện thực. Thất bại, sẽ bị lực lượng khế ước chém giết.

Phong Lôi đại biểu trừng phạt, đặc biệt nhằm vào Bán Thần không tuân thủ quy củ, đồng thời, bọn nó cũng tạo thành không khí lưu động cùng sấm sét trong không gian linh cảnh.

Thần Hải Dương đại biểu tai nạn, cùng biển trong thế giới phó bản.

Thần cách đại khu thứ ba, cũng có chức năng của riêng mình.

Những lực lượng thần cách này, tạo dựng một hệ thống linh cảnh hoàn chỉnh, ngươi có thể lý giải linh cảnh thành một món đạo cụ, một pháp bảo, do các loại thần cách cùng nhau xây dựng pháp bảo.

Đương nhiên, đây đều là công năng phụ trợ, trung tâm thật sự của linh cảnh món pháp bảo này là “Nhật Nguyệt Tinh” ba đại bổn nguyên. Chức năng chủ yếu của Thái Dương bổn nguyên

là chấn nhiếp người xâm nhập, tiêu trừ bọn họ ô nhiễm, ngươi có thể hiểu thành công cụ diệt virus.

So sánh với nó, đạo cụ loại nhân quả Bảng Công Đức phụ thuộc vào Thái Dương, chỉ là một cái công năng không có ý nghĩa của nó.

Chức năng của Thái âm là "bí ẩn", giấu toàn bộ linh cảnh ở nơi thần linh tìm không thấy, đồng thời duy trì lực lượng âm tính của thế giới linh cảnh.

Quan trọng nhất trái lại là Tinh Thần, chức năng của nó là tính toán cùng tạo ra thế giới linh cảnh, cũng chính là tạo ra phó bản, diễn toán số liệu, tránh cho lỗ thủng sinh ra.

Từ khi Tinh Thần Chi Chủ ra đời, năng lực diễn toán của linh cảnh bắt đầu giảm xuống, thứ bị các ngươi xưng là bug linh cảnh liền càng ngày càng nhiều."

…

Hàng Châu.

Đồn cảnh sát đại học Hàng Châu.

Trần Nguyên Quân mang theo hai cấp dưới, ở trong phòng hồ sơ mờ mịt biển khói của đồn cảnh sát, chờ đợi ròng rã đến trưa. Bọn họ tìm kiếm hồ sơ người mất tích từ tháng bảy năm 2019.

Dựa theo hệ thống đồn cảnh sát, báo án liên quan tới người mất tích, có thể hướng đồn cảnh sát địa khu mất tích báo án, cũng có thể ở bản địa hộ tịch báo án.

Mẹ của Lôi Nhất Binh, là hướng nơi hộ tịch, đồn cảnh sát khu Khang Dương báo án.

Loại tình huống này, đồn cảnh sát khu Khang Dương bình thường sẽ mang bản án gửi đến đồn cảnh sát nơi mất tích, để bọn họ giúp đỡ tìm kiếm.

Cho nên, đồn cảnh sát Hàng Châu nơi đó, nhất định sẽ có hồ sơ lưu lại. Nhưng bởi vì tư liệu tin tức đồn cảnh sát khu Khang Dương đều bị xóa bỏ, người phụ trách năm đó cũng không tìm được, bọn họ không thể nào biết được vụ án đưa đi đồn cảnh sát nào ở Hàng Châu.

Chỉ có thể căn cứ tin tức Lôi Nhất Binh năm đó đến Hàng Châu du lịch, tìm kiếm mấy đồn cảnh sát có khả năng nhất.

Lật hết hồ sơ, trị an viên gọi là "Tiểu Cao" thở bật ra một hơi, "Trần đội, chưa tìm được."

Trần Nguyên Quân day day mi tâm, "Ừm" một tiếng, "Đi nơi tiếp theo."

Lúc này, trưởng đồn cảnh sát đẩy cửa đi vào, đây là một người trung niên đến tuổi phát tướng, dáng người vẫn như cũ cân xứng, khuôn mặt hơi gầy.

Xem bộ dạng chính là lãnh đạo.

Trần Nguyên Quân buông xuống hồ sơ, đưa tới một điếu thuốc: "Dương sở trưởng, chúng tôi xem xong rồi, thật ngại quá, quấy rầy các vị làm việc rồi."

Dương sở trưởng nhận lấy điếu thuốc, nhìn cả phòng hồ sơ, kẹp ở trên tai, cười ha ha nói:

"Các cậu tra vụ án nào? Tìm từng nhà, lãng phí thời gian. Tôi thay cậu nói một tiếng với bên trên, làm thủ tục, để đồn cảnh sát nơi đó giúp các cậu tìm."

Trần Nguyên Quân lộ ra nụ cười: "Vậy cảm ơn Dương sở trưởng rồi."

Nụ cười của Dương sở trưởng không thay đổi: "Tôi nghe nói Trần đội cậu ở Tùng Hải, thường xuyên có tiếp xúc với đám tà giáo kia, đi, đi phòng làm việc của tôi, chúng ta trò chuyện chút."

…

Có Cổ Long vảy màu xám trắng, lông bờm màu tím, hình thái mặc dù là rồng, lại tương đối yêu dị, vừa mới lao vào chiến trường, đã mở ra cái mõm dài, nhe răng annh, hướng về đứa bé trắng trẻo đáng yêu phun ra ngọn lửa đen sì dài tới mấy ngàn mét.

Ngọn lửa này tựa như ẩn chứa lực lượng suy bại mọi thứ, khiến lôi đài phạm vi mấy ngàn mét lâm vào suy bại, đất đai mất đi chất dinh dưỡng, vi khuẩn cùng vi sinh vật nhanh chóng chết đi, mặt đất vốn cằn cỗi, bày ra cảm giác giống như cát trắng.

Chương 3106: Tuyệt địa thiên thông (1)

Diệt Thế Chi Hỏa!

Một trong những năng lực mạnh nhất, quyền hành trung tâm của Chúc Long.

Diệt Thế Chi Hỏa có thể đốt cháy tất cả sinh mệnh, linh lực, chất dinh dưỡng trên thế gian, để nhân gian thành đất chết hoang vu.

Lão tổ Tạ gia chưa chống cự, chưa né tránh, mặc kệ ngọn lửa màu đen đốt bị thương thân thể, Diệt Thế Chi Hỏa là tổn thương phạm vi lớn, tránh né vô dụng.

Da của hắn nhanh chóng khô, nhăn nhúm, tóc hoa râm, ánh mắt đục ngầu, trừ hình thể duy trì đứa bé, hình từ bên ngoài đã dần dần già đi.

Nhưng một giây sau, sinh mệnh lực cường đại từ trong cơ thể bùng nổ, làn da căng lên, tóc trắng lại đen nhánh, đôi mắt khôi phục trong veo.

Lão tổ Tạ gia thừa nhận ngọn lửa màu đen thiêu đốt, không ngừng già nua, không ngừng tân sinh, vòng đi vòng lại.

Đột nhiên, hư không trên đỉnh đầu hắn chảy ra chất lỏng màu đen sền sệt, từng dòng từng dòng đổ ở trên đầu đứa bé, ẩm ướt cuồn cuộn, sền sệt chảy đến trên mặt, ngực.

Khiến toàn thân hắn nhuộm một tầng khí tức ô uế đục ngầu hôi thối.

Lập tức, năng lực khôi phục của đứa bé chợt giảm xuống, không cách nào khôi phục thành đứa bé trai hồng hào đáng yêu nữa, mỗi lần già yếu thành ông lão tóc bạc trắng, dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể khôi phục thành trạng thái trung niên.

Hắn bị lực lượng của Ô Uế Tà Linh ăn mòn.

Vu Cổ Sư am hiểu nguyền rủa, ô uế, suy bại, vừa vặn khắc chế sinh mệnh cùng hồi phục của Nhạc Sĩ.

Lão tổ Tạ gia không chút hoang mang mở ra hòm đồ, lấy ra đầu một đứa bé, tiếp theo là thân thể, hai chân, chỉ thiếu mỗi đôi tay.

Đây là đạo cụ loại quy tắc Tạ gia nắm giữ - Thánh Anh!

Thánh Anh chỉ có "mẹ" có thể trấn an, cho nên cần tách ra bảo tồn, một khi ghép thành Thánh Anh hoàn chỉnh, nó sẽ mất khống chế.

Thánh Anh mở mắt ra, khóc lên "oa oa".

Tiếng khóc to rõ, tràn đầy trung khí.

Trong tiếng khóc vang dội của đứa bé sơ sinh, lão tổ Tạ gia hát ca dao vui vẻ, nhẹ nhàng đong đưa đứa bé sơ sinh trong lòng.

Tiếng khóc từ to rõ biến thành chói tai.

Đây là năng lực Nhạc Sĩ ở cảnh giới Siêu Phàm đã khống chế - Cổ vũ!

Cổ vũ có thể tăng cường trên diện rộng cường độ kỹ năng của mình hoặc quân đồng minh, hắn bây giờ dùng cổ vũ, tăng phúc tiếng khóc của đứa bé.

Tiếng khóc của đứa bé quanh quẩn từng lần một, bụng Cổ Long phồng lên, từng chút một căng lên vảy, phần bụng phình ra truyền đến tiếng khóc nỉ non của trẻ con.

Lực lượng quy tắc của Thánh Anh cộng thêm Bán Thần tăng phúc, khiến Cổ Long thành công mang thai.

Thai nhi trong bụng chia đi bộ phận lực lượng của Cổ Long, khiến Diệt Thế Chi Hỏa hừng hực mắt thường có thể thấy được suy yếu, không còn cường thịnh.

Lão tổ Tạ gia thừa cơ khôi phục thân thể cậu bé.

Ngọn lửa màu đen Cổ Long phun ra chảy trở về, bao trùm thân rồng dài mấy chục mét.

Hắn lấy Diệt Thế Chi Hỏa thiêu đốt bản thân, giết chết thai nhi trong bụng.

Tiếng khóc lập tức yếu bớt, phần bụng nổi lên cao cao bắt đầu thu nhỏ.

Thấy thế, lão tổ Tạ gia ôm Thánh Anh chu cái miệng nhỏ, phun ra một dòng chất lỏng vàng óng sền sệt như súp, loại chất lỏng này ở giữa không trung hình thành mưa to, đại bộ

phận bị Diệt Thế Chi Hỏa dập tắt, bộ phận nhỏ đổ xuống, tưới trên thân Cổ Long.

Thai nhi sắp chết từ trong trứng nước, trong nháy mắt tựa như đạt được thuốc đại bổ, phát ra tiếng khóc vang dội, bụng rồng khô quắt đi lại một lần nữa phình ra, mặc kệ Diệt Thế Chi Hỏa thiêu đốt như thế nào, cũng không thể ngăn cản nó thai nghén.

"Thai nghén" cùng "chăm sóc" của nghề nghiệp Nhạc Sĩ tổ hợp lại, ở lĩnh vực Bán Thần, lột xác về chất biến thành quy tắc nhất định sinh nở!

Thấy Diệt Thế Chi Hỏa không cách nào trong thời gian ngắn giết chết thai nhi trong bụng, Cổ Long dừng phun Diệt Thế Chi Hỏa, trong cái mõm dài trải đầy răng nanh phun ra một đoạn chú ngữ ảm đạm trúc trắc.

Hai cái sừng nhọn trên đỉnh đầu hắn sáng lên, khuếch tán ra từng gợn sóng năng lượng màu xám.

Nhất thời, lão tổ Tạ gia cùng Thánh Anh trong lòng, khuôn mặt ảm đạm, dưới nách bốc mùi, rơi vào tình cảnh Thiên Nhân Ngũ Suy.

Ngay sau đó, sau khi chất lỏng sền sệt từ trong hư không đổ vào, rơi tới trên đầu Thánh Anh cùng cậu bé.

Tước Phúc cùng Ô Uế tổ hợp với nhau, hữu hiệu cho đánh trả, khiến Thánh Anh mất đi linh tính, khiến lão tổ Tạ gia tổn thương nguyên khí nặng nề.

Tiếng khóc lập tức dừng lại.

Đầu ngón tay lão tổ Tạ gia dọc theo tơ đỏ nhỏ bé, bao bọc Thánh Anh toàn thân dơ bẩn, trong khoảnh khắc, Thánh Anh trong 'vải đỏ' bao bọc một lần nữa phát ra tiếng khóc to rõ.

Nó đã khôi phục.

Kỹ năng trung tâm của Nhạc Sĩ cấp 7: Khôi phục.

Phần bụng Cổ Long bành trướng tới cực hạn, "Phốc" một tiếng, máu thịt vỡ ra, sinh ra một con rồng nhỏ to bằng cánh tay.

Con rồng nhỏ không có mắt, không có sừng hươu, không có móng vuốt, điên cuồng vặn vẹo thân thể, phát ra tiếng "gừ gừ"

lanh lảnh, như là đứa bé sơ sinh, đang gọi mẹ.

Chương 3107: Tuyệt địa thiên thông (2)

Cổ Long hừ lạnh một tiếng, quay đầu liền muốn nuốt con rồng nhỏ, thu lại lực lượng cùng quyền hành mất đi.

Đúng lúc này, lão tổ Tạ gia móc ra một cái Luyện Yêu Hồ nhỏ nhắn lung linh, loang lổ đồng xanh.

Đây là hắn từ chỗ khuê nữ Sở gia dự chi, một mặt là lo lắng cô chết trong phó bản, khiến món vật phẩm Bán Thần này mất đi, một mặt khác là thế cục đã tới thời khắc mấu chốt có thể triển khai Bán Thần chiến bất cứ lúc nào, có một món vật phẩm Bán Thần nghề nghiệp mình bên người, có thể ở thời khắc mấu chốt giữ mạng, càng có thể bất ngờ sát thương kẻ địch, tựa như bây giờ.

Đương nhiên, làm trao đổi, hắn tặng cho khuê nữ Sở gia một món đạo cụ Chúa Tể cấp cao.

Đối với Chỉ Sát cung chủ mà nói, đây là một phương án không lỗ, thậm chí lãi nho nhỏ.

Vật phẩm Bán Thần vị cách quá cao, Chúa Tể khó mà phát huy tác dụng thật sự: Luyện yêu!

Mà một món đạo cụ Chúa Tể cấp cao ở trong phó bản càng có thể phát huy hết tác dụng của nó, nếu cô chết ở phó bản, Luyện Yêu Hồ ở trong tay lão tổ Tạ gia, dù sao cũng tốt hơn bị phó bản thu về.

Lão tổ Tạ gia để lộ miệng ấm, lẩm bẩm.

“Hô!”

Miệng ấm sinh ra lực hút đáng sợ, khóa chặt Cổ Long, con ngươi dựng thẳng của vị Bán Thần Linh Năng hội này kịch liệt co rút lại, cảm nhận được nỗi sợ hãi đến từ bản năng.

Hắn không rảnh để ý cắn nuốt con rồng nhỏ, vặn vẹo thân thể, thúc giục linh lực, điên cuồng giãy dụa, muốn lao ra khỏi vòng xoáy khí bao phủ, nhưng hắn tổn thất một bộ phận lực lượng, bất kể giãy dụa như thế nào, đều không thoát được Luyện Yêu Hồ cắn nuốt.

Ở trong từng đợt gào rống không cam lòng, Cổ Long biến mất ở trong Luyện Yêu Hồ.

Lão tổ Tạ gia vội vàng đóng nắp miệng ấm, mở hòm đồ, lấy ra một cây quạt ba tiêu, hướng về Luyện Yêu Hồ hung hăng quạt.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, dưới đáy Luyện Yêu Hồ dâng lên Tam Muội Chân Hỏa.

Trong ấm, Cổ Long điên cuồng bò, Luyện Yêu Hồ tinh xảo đẹp đẽ ở trong ngọn lửa lắc lư, hết sang trái lại sang phải, lại sừng sững không ngã.

Nửa giờ sau, tiếng gầm gừ trong ấm yếu bớt, lực đạo va chạm càng lúc càng nhẹ.

Lại hơn nửa giờ nữa, trong ấm không còn tiếng thở nữa.

“Công năng lớn nhất của Luyện Yêu Hồ, chính là mang sinh linh nấu lại đúc lại, mặc kệ ngươi là Bán Thần, hay là sâu kiến, cũng khó trốn thoát kết cục luyện hóa.” Lão tổ Tạ gia xắn tay áo, thu con rồng nhỏ mới sinh.

Trong tiếng linh cảnh nhắc nhở truyền tới bên tai, hướng về trận doanh Tà Ác sắc mặt khó coi đến cực hạn, cười tủm tỉm nnói: “Đã nhường rồi!”

Lại nhìn về phía các Bán Thần Thủ Tự, cười nói: “Không làm nhục sứ mạng.”

…

Trong thế giới hỗn độn, Hạo Thiên Thượng Đế trả lời vấn đề thứ hai:

“Chúng ta ở trên tinh cầu này thai nghén sinh mệnh, vỡ lòng trí tuệ của nhân loại, dạy bọn họ thành lập văn minh cùng tu hành, nhưng không đợi được chúng ta bồi dưỡng ra thần linh, các tà thần đã tìm được nơi này.

Thế là trận thần chiến thứ hai bùng nổ, hậu quả của trận chiến đó là linh cảnh bị đánh thủng, lực lượng tà thần ô nhiễm tinh cầu này, dẫn đến sinh vật biến dạng phạm vi lớn, người tu hành liên tiếp sa ngã, trật tự sụp đổ, thế giới lâm vào bờ vực hủy diệt

Vì thế, chúng ta phát động đại hồng thủy, Nhược Thủy tạo thành đại hồng thủy, cắn nuốt sinh linh biến dạng. Về sau thúc đẩy Thái Dương bổn nguyên diễn hóa Thập Nhật Ô, thiêu đốt đại địa, tịnh hóa lực lượng Tà Thần."

Thì ra tai nạn diệt thế trong truyền thuyết thần thoại bắt nguồn từ nơi này! Trương Nguyên Thanh có loại rung động sương mù phá vỡ, lịch sử chậm rãi hiện ra ở trước mắt.

Khó trách Nữ Bạt nói, Thập Nhật Ô loạn, là hủy diệt, cũng là cứu rỗi.

"Đã có Thái âm che chở, các thần linh trận doanh Tà Ác vì sao có thể tìm được nơi này?" Hắn nhịn không được hỏi.

Hạo Thiên Thượng Đế nói: "Thái âm bí ẩn, chủ yếu là phòng bói toán, dò xét cùng thôi diễn, cũng không phải xóa đi sự vật thực tế tồn tại. Vũ trụ mênh mông vô biên, nhưng chỉ cần triển khai tìm kiếm kiểu trải thảm ngu xuẩn nhất, một ngày nào đó có thể tìm được nơi này. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là, trong thần linh đại khu thứ ba, có kẻ làm phản, đưa tới tà thần.

Trận chiến diệt thế dẫn đầu bùng nổ ở đại khu thứ ba, dẫn tới thần linh cùng sinh linh đại khu thứ ba diệt sạch, bộ phận linh cảnh đó bị ô nhiễm nghiêm trọng nhất, bởi vậy chậm chạp chưa mở ra."

Là có chuyện như vậy à, khó trách trong lịch sử đại khu thứ ba chưa từng xuất hiện người tu hành, bởi vì sớm bị đoàn diệt… Trương Nguyên Thanh bừng tỉnh đại ngộ, cái này tương xứng với tin tức đại khu thứ ba hắn biết được.

Giải thích xong, Hạo Thiên Thượng Đế tiếp tục kể:

"Sau đó nữa, làm người sáng tạo chủ yếu của linh cảnh, có được quyền hành luyện khí, Oa Hoàng vì chữa trị lỗ thủng của linh cảnh, đã hiến tế bản thân."

Chương 3108: Thức tỉnh (1)

"Nhưng tà thần xâm lấn đã trở thành sự thật, bọn họ vẫn có thể thông qua linh cảnh, ô nhiễm sinh linh của tinh cầu này, trận

chiến Trác Lộc các ngươi quen thuộc, chính là lại một lần tấn công nữa của tà thần đối với tinh cầu này.

Chiến dịch này khiến thủ lĩnh nhân loại nắm giữ ngũ hành tỉnh táo lại, dừng công phạt lẫn nhau, nhất trí đối ngoại, kết thúc trận chiến Trác Lộc. Ở sau khi trải qua hai thế hệ, Chuyên Húc cháu trai Hữu Hùng thị lại khởi động tranh chấp, chém giết Thủy Thần, tập hợp đủ quyền hành ngũ hành, trở thành vị thần linh đầu tiên.

Lúc đó, thần linh Thủ Tự đã ngã xuống gần hết, mà ta nấp ở phía sau màn, gian nan duy trì linh cảnh vận chuyển, đối kháng tà thần. Hắn tự biết bằng sức Thủ Tự, không cách nào đối kháng tà ác, vì thế, lấy quyền hạn nhân viên quản lý, bắt chước Oa Hoàng hiến tế bản thân, phong ấn linh cảnh, thế giới bởi vậy tiến vào một thời kỳ hòa bình."

Tuyệt địa thiên thông! Trong đầu Trương Nguyên Thanh hiện lên bốn chữ này.

Trong truyền thuyết, Chuyên Húc tuyệt địa thiên thông, đoạn tuyệt liên hệ của người phàm cùng thiên giới, từ đây chuyện nhân gian của nhân gian, không cần tiếp tục nghe theo hiệu lệnh của thiên giới.

Truyền thuyết mặc dù có sai khác với hiện thực, nhưng trên trình độ nhất định đã biểu đạt lịch sử.

Chuyên Húc tuyệt địa thiên thông, đã ngăn chặn tà thần ăn mòn đối với thế giới, nhưng cũng phong ấn linh cảnh, thế giới bởi vậy tiến vào thời đại mạt pháp, linh cảnh không còn ổn định sản xuất linh lực, toàn bộ thế giới trở thành một cái ao tù, theo linh lực hiện có không ngừng tiêu hao, càng ngày càng ít, mức cao nhất của người tu hành cũng càng ngày càng thấp, thẳng đến lúc diệt sạch.

Kẻ đến sau truy cầu trường sinh, vẫn bị thời gian vô tình cắn nuốt, bọn họ nhất định không thể trở thành nhân viên quản yls, cũng không cách nào khởi động lại linh cảnh.

Trương Nguyên Thanh nghĩ ngợi, khó hiểu nói:

"Các tà thần không cách nào xâm lấn linh cảnh, nhưng hủy diệt tinh cầu không khó nha?"

Địa Cầu là nơi ấp trứng thần linh Thủ Tự bồi dưỡng người nối nghiệp, không phá hư được linh cảnh, phá hủy Địa Cầu cũng có thể mà.

Hạo Thiên Thượng Đế nhìn chằm chằm hắn mấy giây, nói ra lời nói phá vỡ tam quan của Trương Nguyên Thanh:

"Bởi vì tinh cầu này, cũng là một bộ phận của linh cảnh, là một phó bản lớn nhất của linh cảnh. Muốn hủy diệt nó, nhất định phải hoàn toàn khống chế linh cảnh."

…

Toàn bộ thế giới đều là phó bản linh cảnh, thì ra mình vẫn luôn sống ở trong phó bản… Vậy mình cùng NPC trong phó bản có gì khác biệt? A, có lẽ cũng không khác biệt gì.

Trương Nguyên Thanh ban đầu là khó mà tiếp nhận, hắn không tiếp nhận mình thật ra là NPC sinh hoạt ở trong phó bản, cái này khiến hắn cảm giác nhân cách bị vũ nhục.

Thân là linh cảnh hành giả, thân là người trong thế giới hiện thực, hắn đối với sinh linh "ngu muội vô tri" trong phó bản, trước sau đều có cảm giác ưu việt, lấy góc nhìn Thượng Đế đối đãi.

Bây giờ mới phát hiện, thằng hề lại là chính mình.

Nhưng cân nhắc đến phản diện cũng là mình, thành NPC cũng không phải là chuyện gì khó mà nguôi ngoai.

Ở trước mặt thần linh, phàm nhân chỉ là sinh mệnh cấp thấp tiện tay có thể tạo ra, NPC cùng nhân loại hoang dại trong phó bản có gì khác biệt?

Chỉ là loại cảm giác kỳ diệu đó vẫn như cũ lượn lờ không đi trong lòng.

Đã nói không phải vật phẩm linh cảnh không được đưa vào phó bản mà… Trương Nguyên Thanh tự giễu cười một tiếng, "Tôi hiểu rồi, các người lấy bổn nguyên vũ trụ làm trung tâm, thần cách làm phụ, sáng tạo ra linh cảnh, tinh cầu này cũng ở trong linh cảnh, các tà thần muốn phá hỏng kế hoạch của Thủ Tự, nhất định phải xâm lấn linh cảnh."

Chính là linh cảnh che chở, bọn họ những người phàm này mới có thể sống sót ở trong tà thần vây quanh.

Nói đến đây, hắn không biết nhớ ra cái gì, nhíu mày:

“Thế nhưng, linh cảnh không phải sản phẩm hiện đại sao?”

Hắn từng ở trong bích họa cây đồng xanh nhìn thấy, thần lực bắt nguồn từ thiên thạch trên trời rơi xuống, tà ác cũng bắt nguồn từ thiên thạch trên trời rơi xuống.

Đương nhiên, nếu như toàn bộ tinh cầu đều thuộc về một cái phó bản lớn là linh cảnh, như vậy linh cảnh bị đánh ra lỗ thủng, cũng có thể tương đương trời thủng, tà ác từ bầu trời buông xuống.

Nhưng linh cảnh làm sản phẩm tồn tại cổ xưa, không có phó bản, chuyển nghề, giao diện thuộc tính các loại nguyên tố siêu hiện đại.

Hạo Thiên Thượng Đế mỉm cười nói:

“Thời đại viễn cổ, chúng ta dạy nhân loại tu hành, theo vị cách của người phàm càng ngày càng cao, tinh cầu này dần dần không cách nào dung nạp bọn họ chiến đấu, vì có thể để bọn họ có được nơi thí luyện phong phú, thế là, đám người quản lý mở ra động thiên phúc địa hết cái này đến cái khác, gọi là linh cảnh!

Những linh cảnh này, một bộ phận bị thu về, trở thành phó bản bây giờ, một bộ phận bởi vì một ít nguyên nhân, lưu lại thế gian.

Bảng Công Đức ở thời đại viễn cổ, là thủ đoạn dùng đến giữ gìn trật tự, nó sẽ ghi chép phẩm đức cường giả, kẻ công đức cao nhất, thường thường sẽ được đề cử làm thủ lĩnh.

Chương 3109: Thức tỉnh (2)

Công năng hiện có của linh cảnh, ở cổ đại cũng có, chỉ là hình thức biểu hiện khác biệt, linh cảnh ở sau khi cận đại khôi phục, trật tự trước đó không thể tái sử dụng, thế là ta kết hợp hiện thực, làm điều chỉnh, lúc này mới có linh cảnh bây giờ.”

Thì ra là thế… Trương Nguyên Thanh tiếp nhận ý kiến này, quay sang hỏi một chuyện khác:

“Oa Hoàng là thần linh quyền hành Học Sĩ cùng Nhạc Sĩ, phải chăng ý nghĩa bà ấy mạnh hơn so thần linh bình thường?”

Hạo Thiên Thượng Đế nhẹ nhàng gật đầu:

“Là như vậy, Oa Hoàng, Mẫu Thần, Phong Lôi Thần Chủ, Địa Hoàng, Thần Ma Pháp là thần linh đứng đầu nhất, thần linh còn lại kém hơn chút. Nhưng cũng có ngoại lệ, có một số quy tắc trời sinh đã mạnh hơn thứ khác, ví dụ ta.”

Trương Nguyên Thanh nhìn một lần mặt đồng hồ sau đầu Hạo Thiên Thượng Đế, thử dò xét nói:

“Quy tắc của ngài… Là thời gian?”

Hạo Thiên Thượng Đế mỉm cười nói: “Ngươi cũng có thể xưng ta là Thần Thời Gian.”

“Vì sao trong linh cảnh không có nghề nghiệp tương quan với ngài?”

“Ta cần bảo trì bản thân ở trạng thái toàn thịnh, mới có thể lấy sức một vị thần duy trì linh cảnh vận chuyển, chống cự người xâm nhập ăn mòn.” Hạo Thiên Thượng Đế thở dài nói:

“Năng lượng là bảo toàn, linh lực tản ra bên ngoài càng nhiều, lực lượng thần cách càng yếu. Thật ra trừ nghề nghiệp Thủ Tự bây giờ đã biết, trong linh cảnh còn có không ít thần cách thần Thủ Tự lưu lại, chỉ là năng lực vận chuyển của linh cảnh có hạn, mang những thần cách kia đều đặt vào trong đó tạo ra nghề nghiệp, linh cảnh sẽ do cồng kềnh xuất hiện lỗ thủng cùng sai lầm càng lớn hơn.

Có lẽ, tương lai Nhật Nguyệt Tinh quy vị, Vũ Trụ Chi Chủ sinh ra, linh cảnh có thể tiến hóa đến cấp bậc cao hơn, khi đó có thể tạo ra càng nhiều nghề nghiệp hơn.”

Trương Nguyên Thanh khó hiểu nói: “Nghề nghiệp Tà Ác đã biết, phía sau đều có một vị tà thần, tà thần rõ ràng chưa ngã xuống, vì sao có thể chia ra thần cách, hình thành vật phẩm cấp Bán Thần?”

Hạo Thiên Thượng Đế đáp lại:

“Linh cảnh là chúng ta căn cứ thần cách còn sót lại của dương tính thần linh sáng tạo ra, thần cách những âm tính thần linh kia ở trong đại chiên chết đi, lại nào có thể trở thành nghề

nghiệp linh cảnh làm được? Nghề nghiệp Tà Ác hiện có sở dĩ có thể trở thành nghề nghiệp linh cảnh, hoàn toàn là kết quả bởi vì tà thần phía sau xâm lấn linh cảnh, nhưng bọn hắn chỉ có thể chia ra bộ phận lực lượng quy tắc, đưa vào trong linh cảnh, hình thành thần cách không trọn vẹn, sáng tạo ra Bán Thần Tà Ác cùng trận doanh Thủ Tự đối kháng.

Nghiêm khắc mà nói, Bán Thần Tà Ác chỉ có được lực lượng Bán Thần, nhưng không có tư cách đủ ảnh hưởng linh cảnh, bởi vì bọn hắn không phải nhân viên quản lý.

Chẳng qua, chỉ cần người sở hữu Nhật Nguyệt Tinh lựa chọn đứng về phe trận doanh Tà Ác, liền có thể lấy thân phận nhân viên quản lý trung tâm linh cảnh, khai thác số lượng nhân viên quản lý, đặt nghề nghiệp Tà Ác vào trong đó.

Như vậy, những tà thần kia bên ngoài linh cảnh, liền có thể thuận thế trở thành nhân viên quản lý linh cảnh, hủy diệt toàn bộ trận doanh Thủ Tự, thậm chí hủy diệt linh cảnh.

Ở trong mắt bọn hắn, hành vi của mình là đang giữ gìn trật tự vũ trụ từ khi sinh ra bắt đầu, đã chế định sẵn."

Cho nên nói, trận doanh Tà Ác không có "Bán Thần" là ý tứ này. Trương Nguyên Thanh tò mò nói:

"Sau khi vũ trụ sinh ra ý chí, thật có thể thay đổi quy tắc, thay đổi số mệnh bị diệt vong?"

Hạo Thiên Thượng Đế thở dài một tiếng:

"Cũng có khả năng lựa chọn đứng về phe trận doanh Tà Ác, giữ gìn trật tự như cũ, đây chính là đặc thù của nghề nghiệp Thần Dạ Du.

Ý chí vũ trụ không thuộc về Thủ Tự, cũng không thuộc về Tà Ác, hoặc là nói, nó đã có thể là Thủ Tự, cũng có thể là Tà Ác.

"Đối với nhân tuyển 'ý chí vũ trụ', chúng ta chỉ có thể cố gắng lựa chọn người thân cận Thủ Tự, tán đồng lý niệm Thủ Tự."

"Về phần ý chí vũ trụ có thể tìm hiểu ra biện pháp thay đổi vận mệnh hay không, đây là chuyện thần linh cũng không cách nào cam đoan, nhưng chỉ cần có hi vọng, chúng ta sẽ đi thử."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, tỏ ra hiểu rõ, vừa tiêu hóa tin tức đã biết, vừa vơ vét trong bụng bù lại khuyết thiếu, chợt

nhớ tới một chuyện:

“Tôi từng gặp Bất Lương Soái, hắn phủ nhận bản thân là Thủy Hoàng Đế, Thủy Hoàng Đế làm vị cường giả thứ hai từ xưa đến nay lĩnh hội ý nghĩa thâm ảo của ngũ hành, hắn đã đi đâu?”

…

“Đinh! Thi đấu lôi đài kết thúc, trận doanh Thủ Tự thắng lợi.”

“Đinh! Thời gian có hiệu lực của trận pháp trận doanh Tà Ác khấu trừ hai mươi bốn giờ.”

“Đinh! Tranh đoạt trận pháp bắt đầu!”

Trong nháy mắt bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở, nhân mã hai bên lập tức bắt đầu chuyển động, mỗi người tốc độ đều nhanh đến mức như là dịch chuyển tức thời, tới lĩnh vực tòa trận pháp thời gian có hiệu lực về 0 kia của trận doanh Tà Ác — Lĩnh vực đất cát hoang vu bao trùm, 500 cây số vuông.

Chương 3110: Thức tỉnh (3)

Hư Không Bán Thần dẫn đầu đến, đứng ở trong cột sáng thông thiên.

Hắn vừa đứng vững, đã nhìn thấy một bóng đen giống như tháp sắt, bao phủ cuồng phong gào thét, như là sao chổi đập tới.

Tám tay tỏa ra, đều nắm một món vũ khí, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Hư Không Bán Thần.

“Ầm!”

Tám món vũ khí giao hội ở một chỗ, động năng va chạm nhau sinh ra khiến không gian xuất hiện sụp đổ.

Hư Không Bán Thần không cứng đối cứng, cũng không thử hư không tiềm hành, sớm truyền tông rời khỏi cột sáng, nêu như vừa rồi lựa chọn hư không tiềm hành, hắn đã bị thương nặng.

Bạo lực của Tu La có thể xuyên thấu không gian, hư không tiềm hành cũng không thể hoàn toàn miễn dịch.

Phó Thanh Huyên ở sau lưng chạy tới quát lanh lảnh:

“Ngũ hành hợp nhất, tôi tạo thành đầu!”

Vừa dứt lời, thân thể Trung Đình Chi Chủ đột nhiên cất cao, trở thành một vị thần linh khổng lồ màu vàng đất, từng luồng lực lượng thổ linh giống như đầu thăm dò rời khỏi mặt đất, quấn quanh ở bắp chân, hình thành một đôi giày mây tơ dệt màu vàng sáng.

Thủy Thần cung chủ quyến rũ tuyệt luân hóa thân một đám mây đen cuồn cuộn, lượn lờ trên thân Cự Linh, hình thành một bộ trường bào màu đen thêu hoa văn ngầm.

Mầm cây nhỏ kéo dài thân thể, như dây lụa quấn ở phần hông Cự Linh, biến thành đai lưng xanh biếc khảm nạm ngọc thạch.

Khương bang chủ thì nhấc lên biển lửa đầy trời, gào thét va vào trên thân Cự Linh, Cự Linh bắt lấy mảng biển lửa kia, vung ra sau lưng một cái, soạt một tiếng, vung lửa thành áo bào.

Cuối cùng, Phó Thanh Huyên hóa thân một đạo kiếm quang, rơi vào đỉnh đầu Cự Linh, hóa thành một cái mũ miện rủ xuống dải ngọc châu.

Dung mạo Cự Linh lập tức rõ ràng, ngũ quan đoan chính, thần thái uy nghiêm.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm đại linh lực sôi trào, giao hòa lẫn nhau, diễn hóa ra hỗn độn linh quang mơ mơ hồ hồ, toàn bộ thế giới phó bản đều bày ra xu thế tái diễn hỗn độn.

Cự Linh bước ra một bước, súc địa thành thốn, tới trước mặt Tu La, đánh ra một cú đấm.

Ầm!

Nắm đấm đánh lên trên thân Tu La nổ tung, như là dẫn nổ một đầu đạn hạt nhân, thanh âm đã có thể đánh chết nhân loại bình thường.

Tu La như đạn pháo bay ngược.

Cự Linh lần nữa súc địa thành thốn, truy sát.

Hai bên ở chân trời xa xôi triển khai kịch chiến, sương mù dày đặc cuồn cuộn hỗn độn, che khuất bầu trời che đi ánh mắt, chỉ

có tiếng nổ dày đặc cùng không gian dao động, biểu thị chiến đấu kịch liệt.

Hư Không Bán Thần lại về tới trong cột sáng.

Lão tổ tông linh cảnh thế gia, Hải Hoàng, chủ tịch Thiên Phạt, Mỹ Thần cùng Tinh Thần Chi Chủ, ăn ý ngăn ở trước cột sáng, lạnh nhạt nhìn qua Bán Thần trận doanh Tà Ác.

Trận doanh Tà Ác chỉ còn năm vị Bán Thần.

Hư Không Bán Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời một lần:

"A, chủ tử sau lưng các ngươi tựa như trầm mặc rồi, nếu như ta là các ngươi, bây giờ đã quỳ gối, trận đánh không thắng, đầu hàng mới là lựa chọn chính xác."

Bán Thần Tà Ác không để ý đến, âm thầm câu thông tồn tại vô thượng trong cõi hư vô, khẩn cầu buông xuống lực lượng.

Bọn họ không sợ tử vong, nhưng quả thực sẽ không chịu chết uổng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, năm phút đồng hồ chớp mắt đã qua, thẳng đến khi trung tâm trận pháp bị Thủ Tự cướp đoạt, tồn tại vô thượng cũng chưa giáng xuống lực lượng.

Như vậy, trận doanh Tà Ác cũng chỉ còn lại một tòa trận pháp cuối cùng.

Ba ngày thời gian có hiệu lực chớp mắt đã qua, dựa theo tình huống trước mắt, nó không hề nghi ngờ cũng sẽ bị trận doanh Thủ Tự cướp đoạt.

Thủ Tự liền có thể mở ra vực sâu, triệu hồi ra Thái Dương bổn nguyên.

Chiến đấu nơi xa chậm rãi lắng lại, Cự Linh súc địa thành thốn, trở về trận doanh Thủ Tự, chia ra thành năm vị minh chủ.

Tu La toàn thân đẫm máu, giẫm lên hoang thổ, từng bước một trở về.

Hai bên trầm mặc giằng co.

Linh Thác nhíu mày, nhìn về phía các Bán Thần Tà Ác: "Những tồn tại kia còn chưa đáp lại?"

Cổ Long của Linh Năng hội, hai vị Huyễn Thần của Nam phái đồng thời lắc đầu.

Thiên Vương Sợ Hãi bật cười sờ lấy bông tai màu bạc: "Có lẽ đang giằng co với linh cảnh, liên tiếp hai lần giáng lâm lực lượng, cơ chế linh cảnh khẳng định sẽ tu bổ lỗ thủng."

Huyễn Thần của Nam phái thở hắt ra một hơi:

"Chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa."

Đúng lúc này, thanh âm trầm thấp của Tu La vang lên: "Lui!"

…

Bang New York.

Wiene Berent đứng ỏ bên cửa sổ, thưởng thức phong cảnh thành thị dưới trời xanh mây trắng.

Tuần lễ này rất bình tĩnh, trận doanh Tà Ác hành quân lặng lẽ, mua sắm 0 đồng, xả súng ngoài đường, tà giáo hiến tế… Sự kiện xung đột hạ xuống thẳng tắp, các thành viên Thủ Tự căng thẳng thần kinh thời gian dài, cuối cùng có cơ hội thở dốc.

Mặc dù cô rất rõ, đây là an bình trước cơn bão, nhưng an bình một lát cũng là an bình, dù sao cũng tốt hơn một mực căng thẳng thần kinh, ngã ở trong công tác nguy hiểm khẩn trương.

Chương 3111: Lĩnh vực, triển khai (1)

Phải biết, từ tháng 10 năm trước đến nay, trận doanh Tà Ác cùng Thủ Tự khai chiến, thành viên Thiên Phạt phân bộ bang New York thương vong thê thảm nặng nề, đã cần tổng bộ từ các nơi điều động nhân thủ.

Wiene Berent chuẩn bị sau khi tan ca đi tắm suối nước nóng, tẩy đi công tác mệt mỏi, hưởng thụ cuối tuần.

Đúng lúc này, điện thoại bàn sau lưng vang lên "Reng reng reng", chói tai lại gấp rút.

Không biết vì sao, trong lòng Wiene Berent run lên, theo bản năng cảm thấy không phải chuyện tốt, có thể là trong khoảng

thời gian này nghe được quá nhiều tin tức tiêu cực.

Cô nhíu mày, đi đến bên cạnh bàn làm việc, cầm điện thoại lên.

Trong loa truyền đến thanh âm dồn dập của thư ký: "Bộ, bộ trưởng, vừa mới thu được thông báo, Phong Lôi Song Thần thức tỉnh rồi."

Wiene Berent như bị sét đánh trúng, cả người đều ngây ra đó.

Đầy đầu Wiene Berent đều là ba chữ "không thể nào", Phong Lôi Song Thần thức tỉnh, liền ý nghĩa Dạ Hoàng cũng thức tỉnh, nhưng đây là điều không có khả năng.

Dạ Hoàng sau khi bước vào cảnh giới Bán Thần, không cách nào chống cự đặc tính ngủ say của bản thân, lâm vào ngủ say vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

Nửa thế kỷ đến nay, hắn chưa bao giờ thức tỉnh, mặc kệ Giáo Hội Vĩnh Dạ cố gắng như thế nào, đều không thể đánh thức vị Bán Thần này.

Phong Lôi Song Thần dựa vào bản thân giãy thoát Ma Chú Ngủ Say?

Cũng không có khả năng, nếu như Phong Lôi Song Thần có thể giãy thoát Ma Chú Ngủ Say, lúc trước đã không rơi vào trạng thái ngủ say. Bởi vì đặc tính nghề nghiệp Vĩnh Dạ là, ngủ say càng lâu, linh hồn, thể xác càng có xu hướng hướng tịch diệt.

Kéo dài thời gian càng dài, càng không có khả năng tỉnh lại.

Wiene Berent vừa định nói "Xác nhận rõ ràng chưa", bên tai liền truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Keng! Lôi Thần, Boreas điểm đạo đức về 0, đánh giết hai người có thể đạt được ban thưởng phong phú."

…

"Keng! Lôi Thần, Boreas điểm đạo đức về 0, đánh giết hai người có thể đạt được ban thưởng phong phú."

Giờ khắc này, linh cảnh hành giả tồn tại ở trong thế giới hiện thực, đều nhận được tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Tháng mười hai năm ngoái, thủ phạm dẫn phát sự kiện thiên tai, tạo thành một thành thị tê liệt, người bị hại vượt qua 100.000, Phong Lôi Song Thần lại một lần nữa ngóc đầu trở lại!

Tất cả người cấp cao của hai đại trận doanh, đều ở giờ phút này lâm vào trong khủng hoảng.

Kinh thành, tổng bộ Ngũ Hành minh.

Trong phòng họp bao gồm hệ thống công nghệ cao chống nghe lén, thăm dò cùng trận pháp cách âm, phòng oán linh, chín chùm sáng phóng xuống.

Đám người cửu lão xuất hiện ở trong chùm tia huỳnh quang màu lam, nhìn nhau, bầu không khí ngưng trọng lan tràn ở trong trầm mặc, ai cũng không nói gì, sau một lúc, đại trưởng lão Đế Hồng dẫn đầu lên tiếng, giọng điệu trầm trọng:

"Phong Lôi Song Thần thức tỉnh, Thiên Phạt vừa hướng chúng ta cầu viện, hi vọng hợp sức Chúa Tể đỉnh phong của Thủ Tự, cùng nhau đối kháng Phong Lôi Song Thần."

Đại trưởng lão Xích Hỏa bang đập bàn cả giận nói:

"Đây không phải cầu viện, đây là mời chúng ta cùng xuống suối vàng!"

Diệu trưởng lão thở dài, "Thế giới hiện thực đã không còn Bán Thần, đối mặt loại cường giả cấp bậc cao này, điều chúng ta có thể làm chỉ có quan sát cùng cầu nguyện, nhất định phải làm hành vi châu chấu đá xe, đó chính là tìm chết, không có bất cứ ý nghĩa gì."

Phong Lôi Song Thần sau khi dung hợp, vị cách đạt đến cấp 12.

Dù là cấp 9 đỉnh phong toàn thế giới ra sân, Phong Lôi Song Thần cũng có thể từ nam chặt tới bắc, lại từ bắc chặt tới nam, tay cũng không mỏi một chút nào.

Đại trưởng lão Thủy Thần cung nhìn quanh một vòng, nói:

"Vậy chỉ đứng xem như thế?'

"Nếu không phải như nào." Diệu trưởng lão thản nhiên nói:

“Phong Lôi Song Thần vị cách quá cao, Bán Thần không có mặt, chúng ta ngăn cản như thế nào? Từ hiện thực xuất phát, cái này vượt ra khỏi cực hạn chúng ta có thể xử lý.

“Mà từ tư tâm để nói, dù sao không quậy đến bên này của chúng ta, việc của liên bang Tự Do, liên bang Tự Do tự mình giải quyết, không có đạo lý để chúng ta đánh bạc tính mạng thay Thiên Phạt chùi đít, chúng ta quản tốt một mẫu ba phân đất của mình là được.

Hơn nữa, Phong Lôi Song Thần mặc dù điên rồi, nhưng bản năng săn giết nghề nghiệp Tà Ác vẫn còn, nói không chừng còn có thể diệt trừ không ít cao thủ trận doanh Tà Ác, mặc dù không cố kỵ tính mạng người bình thường, nhưng đây là điều chúng ta không cách nào khống chế.”

Khi nói chuyện, tiếng nhắc nhở của linh cảnh vẫn luôn quanh quẩn, ý nghĩa Phong Lôi Song Thần đang tàn sát trắng trợn, điểm tích lũy lên rồi lại lên, linh cảnh truy nã lại truy nã.

Tám vị Chúa Tể đỉnh phong nhìn nhau, đã chưa phản bác Diệu trưởng lão, cũng chưa tán đồng quan niệm của hắn.

Nhưng loại thời điểm này, trầm mặc chính là ngầm đồng ý.

Lúc này, Kiếm Các trưởng lão gõ bàn một cái, trầm giọng nói:

“Các người thảo luận sai trọng điểm rồi, trọng điểm không phải là Phong Lôi Song Thần tại sao thức tỉnh sao!

Hắn thức tỉnh rồi, Dạ Hoàng kia thì sao?”

Tâm thần tất cả trưởng lão run lên, không hiểu sao sinh ra bất an mãnh liệt.

Chương 3112: Lĩnh vực, triển khai (2)

Liên bang Tự Do, bang New York, ký túc xá nào đó.

An Phác Kỳ sắc mặt kinh hoảng xông vào phòng làm việc của ông chủ, nhìn Địch Thái mặc áo khoác lông chồn màu đen, đang mang rượu, xì gà đắt đỏ nhét vào ba lô, nói:

“Ông chủ, Phong, Phong Lôi Song Thần lại xuất hiện rồi… Ông chủ đang làm gì?”

“Ông chủ còn có thể làm gì, ông chủ chuẩn bị chạy trốn.” Địch Thái bực mình ra lệnh: “An Phác Kỳ, cầm cái hộp đồng hồ giá trị 5 triệu USD đó của tôi tới.”

An Phác Kỳ ngẩn người: “Chúng ta không nên đáp lại Thiên Phạt kêu gọi, bàn bạc đối sách, cùng nhau đối kháng Phong Lôi Song Thần sao? Mới vừa vào làm Thiên Phạt đã làm đào binh, không ổn đâu nhỉ?”

“Ngu xuẩn!’ Địch Thái khịt mũi coi thường: “Bán Thần đều vào phó bản rồi, khôi giáp của tôi cũng bị Hư Không hội trưởng mượn, bằng chúng ta đám sâu kiến này, làm sao đối kháng Phong Lôi Song Thần.”

“Hi sinh là số mệnh của Kỵ Sĩ, đây là chính ngài nói.”

“Hi sinh không phải chịu chết.”

Sau một phen bận rộn, Địch Thái ném ra một khối ngọc phù truyền tống, nói:

“Phong Lôi Song Thần sẽ lần theo linh lực giết chóc linh cảnh hành giả, vị cách càng cao, càng dễ bị để mắt tới, theo tôi đi Hoa quốc tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, nếu như Hoa quốc cũng bị tác động đến, chúng ta liền gia nhập bang phái của hắn, vào phó bản bang phái tránh một chút.”

Nói xong, “rắc” một tiếng, bóp nát ngọc phù truyền tống trong tay.

…

Group Người Chết Trở Về!

“Tôn Miểu Miểu: Ôi mẹ ơi, chuyện gì xảy ra? Phong Lôi Song Thần không phải là bị phong ấn rồi sao, tại sao lại đi ra rồi?”

“Thiên Hạ Quy Hỏa: Rất hiển nhiên, cao tầng Thủ Tự cùng Tà Ác, ở nơi chúng ta không thấy được triển khai đánh cờ, Phong Lôi Song Thần được thả ra. Ài, thời buổi rối ren, không biết lại có bao nhiêu người vô tội bị lan đến.”

“Anh Gà Đỏ: Có cái gì phải lo lắng, trời sập xuống có người cao gánh. Lần trước không phải năm vị minh chủ ra tay giải quyết Phong Lôi Song Thần sao, lần này cũng thế, rất nhanh có thể lắng lại.”

“Hạ Hầu Ngạo Thiên: Các người không biết sao, Bán Thần đều vào phó bản tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên rồi, thế giới hiện thực không có Bán Thần.”

Toàn bộ nhóm chat đột nhiên yên tĩnh, hồi lâu không một ai nói chuyện.

…

Lui?

Bao gồm tâm phúc cấp dưới Thiên Vương Sợ Hãi ở trong, mọi người đều phản ứng đầu tiên là Tu La dự định từ bỏ lần tranh đoạt này, lựa chọn rút lui bảo tồn thực lực.

Nhưng một giây sau, bọn họ trông thấy Thái Nhất môn chủ chẳng biết lúc nào lui đến phía sau Bán Thần Thủ Tự, từ trong hòm đồ lấy ra một cái đỉnh nhỏ ba chân.

Hắn nghiêng miệng đỉnh, đổ ra một người trung niên mặc áo bào đen, sắc mặt tái nhợt, không tóc không râu không lông mày, đôi mắt xanh biếc.

Dạ Hoàng? !

Dạ Hoàng tại sao lại ở chỗ này? Dạ Hoàng làm sao lại ở trong đạo cụ của Thái Nhất môn chủ? !

Nhìn thấy người trung niên này xuất hiện, trong lòng các Bán Thần Tà Ác nhấc lên sóng lớn ngập trời, con ngươi co lại nhanh chóng.

Người trung niên không tóc không râu không lông mày ngã ngồi trên mặt đất, tầm mắt rủ xuống, nhìn cũng không nhìn các Bán Thần ở đây, phát ra thanh âm trống rỗng vang dội:

“Lĩnh vực…”

Vừa nghe được hai chữ này, Bán Thần Tà Ác như là con thỏ con bị giật mình, trong nháy mắt biến mất khỏi chỗ cũ, tựa như đã học được Truyền Tống Thuật.

“Triển khai…”

Một bóng tối thâm trầm từ trong cơ thể Dạ Hoàng bành trướng, nhanh chóng khuếch tán, mang phạm vi mấy trăm cây số bao quát trong đó, dập tắt tất cả linh lực, ngủ say tất cả sự vật.

Các Bán Thần Thủ Tự kinh ngạc quay đầu, trong nháy mắt bị bóng tối thâm trầm cắn nuốt.

Tinh Thần Chi Chủ? ! Trong đầu của bọn họ hiện lên phẫn nộ, không hiểu, mờ mịt các loại cảm xúc, bước chân lảo đảo mấy lần, thân thể, linh lực cùng tinh thần không cách nào kháng cự, không thể tránh khỏi rơi vào trạng thái ngủ say.

“Bịch, bịch, bịch…”

Các Bán Thần Thủ Tự cấp 10 lần lượt ngã ở trên mảnh đất hoang vu, lâm vào ngủ say vĩnh hằng.

Học lệch tương tự với Mỹ Thần, Dạ Hoàng chỉ có một cái năng lực ngủ say, ngay cả Phong Lôi Song Thần cũng có thể kéo vào ngủ say, huống chỉ là bọn họ.

Chỉ có Hư Không Bán Thần tính cơ động mạnh nhất, Mỹ Thần cấp 11, cùng lão tổ Tạ gia tay cầm Luyện Yêu Hồ, chưa ở lúc bóng tối khuếch tán lập tức mê man, kịp thời chạy ra khỏi lĩnh vực ngủ say bao phủ.

Đương nhiên, còn có Tinh Thần Chi Chủ đã sớm Tinh Độn đến nơi xa.

“Tinh Thần! !”

Tiếng quát phẫn nộ từ trên cao truyền đến, Hư Không hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc, sau lưng xông ra Cây Vạn Bảo thần quang lập lòe, hắn mang trái tim màu đen che kín lỗ thoát khí cùng mặt nạ nữ tính màu vàng sẫm treo ở ngọn Cây Vạn Bảo.

Hắn ở trên cao nhìn xuống quan sát Tinh Thần Chi Chủ, không khí chung quanh vặn vẹo sôi trào, phẫn nộ đến cực hạn:

“Ngươi quả nhiên là tên khốn kiếp, lão tử muốn rút gân lột da ngươi, muốn để ngươi hình thần câu diệt!”

Chương 3113: Tinh Thần Chi Chủ (1)

Các Bán Thần Tà Ác thành công chạy ra khỏi lĩnh vực ngủ say, trợn mắt cứng lưỡi nhìn một màn này, nhìn Bán Thần Thủ Tự ngã xiêu vẹo cùng một chỗ, gần như bị một lưới bắt hết.

Không thể nào hiểu được mọi thứ xảy ra trước mắt, xem không hiểu Tinh Thần Chi Chủ cùng Dạ Hoàng làm sao thông đồng với nhau.

Càng không rõ ý nghĩa Tinh Thần Chi Chủ làm như thế.

Chỉ có Linh Thác nhíu mày, tựa như đã hiểu cái gì, biến sắc.

"Phốc!"

Đúng lúc này, mũi đao màu đồng xanh từ trước ngực hắn xuyên ra.

Đao này che kín màu đồng xanh, lưỡi đao màu đỏ máu, là một cây loan đao đồng xanh, chuôi đao là một cái đầu Dạ Xoa mắt như chuông đồng, mũi cao miệng rộng.

Nếu như Ma Nhãn Thiên Vương ở chỗ này, sẽ nhận ra, cây đao này là loan đao đồng xanh trong trận chiến Trác Lộc, Xi Vưu đã từng dùng.

Sẽ phát hiện, thì ra cây đao kia trong truyền thuyết của Tu La, chính là đao của Xi Vưu.

Yêu Mê Hoặc trẻ tuổi đều từng nghe nói, Tu La một người một đao đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, vô luận trận doanh Thủ Tự hay Tà Ác, đều không có Bán Thần nào có thể một đấu một chém giết với hắn.

Nhưng thanh đao kia của Tu La rốt cuộc dáng dấp ra sao, không có ai biết.

Thanh đao này theo Tu La ở trong Thánh Sơn ngủ say mấy chục năm, chưa bao giờ hiện thế, mặc kệ là hai lần vào kinh thành, hay là phó bản Bán Thần lần này, Tu La đều chưa sử dụng nó.

Bây giờ, Xi Vưu Đao phủ bụi mấy chục năm xuất thế, người đầu tiên đâm xuyên, là Linh Thác.

Linh Thác thống khổ gầm lên, vẻ mặt vừa dữ tợn vừa vặn vẹo, tựa như trong đao tụ tập một loại kịch độc nào đó, khiến hắn vị Bán Thần này cũng khó mà tiếp nhận thống khổ tương ứng.

Trong nháy mắt lưỡi đao xuyên tim, thân thể của hắn cũng không còn cách nào động đậy, lục phủ ngũ tạng tựa như cũng

bị ma đao hấp thụ, tinh huyết, linh lực, tựa như nước lũ vỡ đê, mãnh liệt tràn ra ngoài.

Đây là một trong những công năng của Xi Vưu Đao.

“Ngươi từng hỏi ta, vì sao trước sau không dùng cây đao này.” Tu La làn da đen kịt, như là tháp sắt cầm đao, đứng sau lưng Linh Thác, thản nhiên nói:

“Bây giờ trả lời ngươi, bởi vì đây là dùng để giết ngươi, ta cố ý bỏ nó đói khát hai mươi năm, càng đói khát càng điên cuồng, chỉ có như vậy, mới có thể ở lúc giết ngươi một đòn lấy mạng.”

Linh Thác gian nan xoay cổ, nhìn về phía sau lưng, thất khiếu hắn trào ra máu tươi, thê lương lại đáng sợ, gằn từng chữ:

“Là, vì sao…”

Vẻ mặt Tu La không thay đổi, thản nhiên nói: “Thái Dương Chi Chủ ta thật sự nâng đỡ, là cha ngươi.”

Tu La ủng hộ là Tinh Thần Chi Chủ? ?

Bán Thần Tà Ác nghe được câu này, trong lòng lần nữa nhấc lên sóng to gió lớn, đồng thời, có loại cảm giác trí thông minh bị người ta nhấn trên mặt đất hung hăng ma sát.

Mặc dù làm Bán Thần Tà Ác, thành viên quan trọng phe Thủ Tự đột nhiên trở thành nội ứng phe mình, cứu sống lại cục diện chắc chắn thất bại, là chuyện đáng giá mừng rỡ, không, kích động.

Nhưng bọn họ là Bán Thần đó, từ đầu tới đuôi đều bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, bị Tinh Thần Chi Chủ cùng Tu La đùa nghịch xoay vòng vòng, loại cảm giác vũ nhục đó là chân thật.

Mình lại là thằng hề? !

Ngài hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc xuất hiện ở trên không trung, đỉnh đầu dâng lên Cây Vạn Bảo thần quang lập lòe, hắn mang trái tim che kín lỗ thoát khí cùng mặt nạ màu vàng sẫm treo ở ngọn cây, không khí quanh thân vặn vẹo sôi trào, phẫn nộ đến cực hạn:

“Tinh Thần Chi Chủ!

Lão tử muốn mang ngươi lột da rút gân, muốn khiến ngươi hình thần câu diệt.”

Tinh Thần Chi Chủ ngước mắt, đôi mắt lóe ra ánh sao sáng chói nhìn chằm chằm hắn, thản nhiên nói:

“Biết tại sao phải có lôi đài chiến không, người xâm nhập hai lần buông xuống lực lượng, ngươi đổi một lần lực lượng thần linh, ba lần lực lượng vượt quy cách, đã khiến linh cảnh khởi động cơ chế phòng ngự.

Ngươi có thể thử một lần, xem còn có thể lại triệu hồi ra lực lượng thần linh hay không.”

Nói xong, hắn không nhìn Hư Không Bán Thần nữa, chậm rãi đi đến trước mặt Linh Thác.

Da mặt Linh Thác hung hăng co quắp, “Từ lúc mới bắt đầu, ngươi cùng Tinh Thần đã chơi đùa ta…”

Tu La mặt không biểu cảm, không trả lời.

Tinh Thần Chi Chủ giọng điệu trùng điệp, như là âm thanh điện tử không có tình cảm, nói:

“Ngươi là Thái âm Chi Chủ sa ngã, chỉ cần dung nạp Thái Dương, nhất định sẽ bị tịnh hóa, có thể sẽ dẫn đến ô nhiễm mất hiệu lực. Nâng đỡ ngươi, kết quả tốt nhất, cũng chỉ là khống chế Thái Dương ngắn ngủi, phong ấn Thái Dương bổn nguyên vô chủ.

Ta lại khác, ta đã tìm hiểu thấu đáo ý nghĩa thâm ảo của Tinh Thần, có thể cân đối âm Dương, chỉ cần thu hoạch được Thái âm cùng Thái Dương, liền có thể trong thời gian ngắn dung hợp, trở thành chúa tể của linh cảnh.”

Linh Thác thất khiếu chảy máu gắt gao nhìn chằm chằm hắn: “Ngươi không phải kẻ sa ngã?”

Chương 3114: Tinh Thần Chi Chủ (2)

Hốc mắt Tinh Thần Chi Chủ bị ánh sao lấp đầy, nhìn chăm chú dòng máu của mình, khẽ cười nói:

“Trước đó ta từng nói, Thái Dương là một mặt bá đạo dương cương, không chứa được bụi bặm, khuynh hướng Thủ Tự.

Thái âm là một mặt tà ác cùng âm tính, bởi vậy dễ dàng sa đọa nhất. Chỉ có chưa nói đặc tính của Tinh Thần.

Bây giờ ta cho ngươi biết, Tinh Thần là lý trí, là trí tuệ, là đại nghĩa. Ta không cần sa đọa, ta đã có thể là Tà Ác, cũng có thể là Thủ Tự.

Bản chất của người xâm nhập, ngươi ta đều rõ, ta tán đồng lý niệm của người xâm nhập, ta cho rằng bọn họ mới thật sự là Thủ Tự. Một điểm này, ngươi cũng tán đồng. Chẳng qua, ngươi là ở sau khi gặp ô nhiễm, linh hồn sa đọa mới tán đồng.

Một kẻ sa ngã không cách nào dung nạp Thái Dương bổn nguyên, một Tinh Thần Chi Chủ có thể trong thời gian ngắn dung hợp Nhật Nguyệt Tinh, lại tán đồng lý niệm của bọn họ, ngươi nói, bọn họ sẽ chọn ai?"

Linh Thác thấp giọng nói: "Đã như vậy, vì sao còn phải phục sinh ta."

Tinh Thần Chi Chủ thở dài nói:

"Lúc trước, ta hỏi ngươi đòi mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh, ngươi không cho, mới có Thái âm Chi Chủ giờ này ngày này."

Linh Thác tựa như đã sớm đoán được, cái miệng không ngừng chảy ra máu tươi nhếch lên: "Bắt đầu từ lúc đó, ngươi đã bắt đầu mưu đồ, là ngươi âm thầm nâng đỡ ta trở thành Thái âm Chi Chủ."

Tinh Thần Chi Chủ nhẹ nhàng gật đầu:

"Có thể tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ chỉ có Tinh Thần, Thái âm Chi Chủ, ta đã chiếm cứ quyền hành Tinh Thần, nâng đỡ ngươi thành Thái âm Chi Chủ, trận doanh Thủ Tự liền không có lựa chọn, chỉ có thể ủng hộ ta.

Mà ta chỉ cần ăn chắc ngươi, liền có thể trở thành người thắng cuối cùng."

Linh Thác cười thảm nói: "Bố cục tốt, mưu đồ tốt, ta tự xưng là kỳ thủ, đến cuối cùng mới phát hiện thì ra chỉ là một quân cờ. Tinh Thần, nói đi, để ta chết được nhắm mắt."

Tinh Thần Chi Chủ nhìn ngực Linh Thác, "Thời gian của ngươi không nhiều nữa."

Hắn ngược lại nhìn về phía gương mặt đứa con của mình:

“Ta vốn muốn đạt được mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, tìm ra Thái âm giấu kín ở trong linh cảnh, dung nạp nó, lại lấy vị cách Tinh Thần, Thái âm Chi Chủ dung nạp Thái Dương, trở thành linh cảnh chi chủ.

Sau khi tranh đoạt mảnh vỡ La Bàn Quang Minh thất bại, ta thay đổi ý nghĩ, âm thầm dẫn đường các ngươi lĩnh hội bí mật của La Bàn Quang Minh… La Bàn Quang Minh là bổn nguyên của Thần Quang Minh, mà Thần Quang Minh là tùy tùng của Thái Dương.

Khống chế La Bàn Quang Minh, tương đương nắm một bó đuốc, nó tản ra “ánh sáng”, có thể chỉ dẫn người nắm giữ thông hướng mấy phó bản trung tâm của linh cảnh, ví dụ phó bản giấu Thái âm, lại ví dụ phó bản cất giấu Bảng Công Đức, nhưng người nắm giữ nhất định phải là Thần Nhật Du.

Trước đó ta từng nói, Thái âm tượng trưng cho tà ác cùng âm tính, người xâm nhập là thuộc tính gì, ngươi hẳn là rõ. Chỉ cần Tiêu Dao Tứ Tử các ngươi tìm được Thái âm, nhất định sẽ bị người xâm nhập ô nhiễm.

Ta biết ngươi nhất định sẽ bị ô nhiễm, bởi vì ngươi so với Trương Thiên Sự càng thêm quá khích hơn. Đây cũng là nguyên nhân Minh Ước Tự Do ném ra ngoài La Bàn Quang Minh, bọn họ muốn để Thần Nhật Du đạt được nó, muốn để Thần Nhật Du đạt được La Bàn Quang Minh bị ô nhiễm.”

Linh Thác lẩm bẩm: “Không có khả năng, phương pháp sử dụng La Bàn Quang Minh, là chúng ta từ trong di tích viễn cổ tìm hiểu ra, mà cái này xảy ra ở trước trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh mấy năm.”

Vẻ mặt Tinh Thần Chi Chủ có thêm mấy phần thương hại: “Ta thôi diễn được La Bàn Quang Minh xuất hiện, càng thôi diễn được mấy thế lực lớn có thể đoạt được La Bàn Quang Minh, tính nhắm vào bố trí xuống quân cờ, Tiêu Dao Tứ Tử chỉ là một trong số đó.”

Linh Thác sững sờ một lát, nghiến răng nghiến lợi nói:

“La Bàn Quang Minh là Minh Ước Tự Do ném ra, bọn họ vì sao không dứt khoát lưu loát giao la bàn mảnh vỡ cho ngươi?”

Tinh Thần Chi Chủ thở dài nói:

“Sau khi ma chủng giáng thế, hủy diệt Giáo Đình, linh cảnh mở ra cơ chế tự kiểm tra, vừa tăng cường hệ thống phòng ngự, đối kháng người xâm nhập ăn mòn, vừa tìm kiếm ma chủng tiềm ẩn ở nhân gian, buộc nó mở thế giới nhỏ ẩn thân.

Dưới tình huống như vậy, ta cũng không cách nào thôi diễn được ma chủng vị cách cao hơn, không biết nó tồn tại. Càng không cách nào ở trong linh cảnh câu thông với người xâm nhập.

Chờ đến khi trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh kết thúc, ta cùng ma chủng gặp mặt một lần, mới chính thức kết minh.

Về sau phát triển, chính là dẫn đường ngươi sa đọa, trở thành Thái âm Chi Chủ.

Tiêu Dao Tứ Tử các ngươi sau khi tiến vào phó bản Thái âm, biết được chân tướng linh cảnh, biết bản chất người xâm nhập, sinh ra sự phân liệt to lớn, ngươi cảm thấy hủy diệt mới thật sự là Thủ Tự, thật ra, khi đó ngươi đã bị ô nhiễm.

Chương 3115: Tinh Thần Chi Chủ (3)

Lần đó các ngươi tan rã trong không vui, sau khi trở về hiện thực, ngươi chịu ô nhiễm đậm hơn, dần dần vặn vẹo, lừa gạt bọn Trương Thiên Sư lần nữa mượn mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh, tiến hành lần thăm dò thứ hai, ở trong lần thăm dò đó, ngươi chủ động dung nhập Thái âm, muốn mượn nó trở thành Thái âm Chi Chủ.

Đám người Trương Thiên Sư không cách nào khiến ngươi quay đầu, bất đắc dĩ rời khỏi phó bản, mời tới Phong Lôi Song Thần, dẫn đến ngươi ngã xuống.”

Linh Thác cười thảm nói: “Về sau, ta sống lại, cũng là ngươi một tay thúc đẩy!”

Tinh Thần Chi Chủ khẽ gật đầu:

“Ngươi an bài Sơn Hà Vĩnh Tồn hướng Binh Chủ giáo cầu viện, muốn lợi dụng đạo cụ loại quy tắc của Sở gia sống lại,

cái này đều ở trong dự liệu của ta, Tu La sớm ở trong một trận chiến vào kinh thành năm đó, đã kết minh với ta.

Giúp ngươi sống lại, nâng đỡ ngươi tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên, đều là làm cho trận doanh Thủ Tự nhìn.

Thật ra, trong tai nạn Phong Lôi Song Thần điên cuồng đưa đến, hắn vào kinh bức bách Ngũ Hành minh cùng Thiên Phạt giao ra mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, mở ra phó bản Thái Dương, chính là đang giúp ta.

Lúc đó, Thái âm cùng Tinh Thần đã quy vị, chỉ cần ta tiến vào phó bản Thái Dương, liền có thể trở thành Thái Dương Chi Chủ. Đáng tiếc, chấp niệm Ma Quân phá hủy kế hoạch.

Ta chỉ có thể lựa chọn ẩn nhẫn, chờ đợi thời cơ, dù sao ngươi vị Thái âm Chi Chủ này sẽ giúp ta hướng trận doanh Thủ Tự tạo áp lực."

Linh Thác trầm mặc mây giây, nói:

"Cho nên, phó bản Thái Dương lần này, là ngươi cùng ma chủng liên thủ làm ra cái bẫy."

Tinh Thần Chi Chủ nói:

"Không sai, ngươi khống chế bổn nguyên Thái âm, ở trong thế giới hiện thực giết ngươi, thần linh cũng không làm được. Nhưng chỉ cần ngươi tiến vào phó bản Thái Dương, chính là cá trong chậu.

Ngày tranh đoạt Thái Dương, chính là thời điểm ngươi con cờ này hết tác dụng, đây là kết cục ta tạo kế hoạch sẵn cho ngươi."

Hắn nhìn các Bán Thần Thủ Tự ở chỗ xa rơi vào trạng thái ngủ say, nói:

"Đương nhiên, bọn họ cũng ở trong cục, muốn một mẻ hốt gọn Bán Thần Thủ Tự khó như lên trời, biện pháp tốt nhất là đánh thức Dạ Hoàng, lôi kéo bọn họ tiến vào ngủ say, ta vẫn luôn chờ đợi cơ hội, thẳng đến khi bọn họ giúp ta đoạt lấy bốn tòa trận pháp…

Nói đến phải cảm tạ ngươi, nếu không phải ngươi đảo loạn linh cảnh, để người xâm nhập ăn mòn trầm trọng thêm, khiến

vị kia nghề nghiệp Vĩnh Dạ có thể buông xuống lực lượng câu thông Dạ Hoàng, hắn là không thể nào thức tỉnh."

…

Trong thế giới hỗn độn.

Hạo Thiên Thượng Đế chậm rãi nói:

"Mỗi người tập hợp đủ bộ trang bị Ngũ Hành, câu thông ta, đều có thể hướng ta đưa ra một yêu cầu, cũng chỉ có thể có một yêu cầu.

"Thủy Hoàng Đế hỏi là phép trường sinh, ta liền nói cho hắn sự tồn tại của Takama-ga-hara, đó là mảnh vỡ thần cách duy nhất của nghề nghiệp Nhạc Sĩ chưa thu hồi linh cảnh.

Đạt được Luyện Yêu Hồ, hắn liền có thể ngủ say ở trong bình, duy trì sinh cơ của thể xác cùng linh hồn, chờ đợi linh cảnh một lần nữa mở ra.

Đáng tiếc hắn đã thất bại. Như vậy, kết cục của hắn chỉ có hai loại, một là mượn nhờ lực lượng ngũ hành không ngừng đoạt xá, dung nhập mảnh vụn linh hồn cái này đến cái khác, cuối cùng trở nên không giống chính mình. Hai là tán đi hồn phách, từ bỏ trường sinh.

Bất Lương Soái là người thứ hai tập hợp đủ bộ trang bị Ngũ Hành, hướng ta cầu lấy phép trường sinh. Có lẽ, hắn là thất lạc đại bộ phận linh hồn, quên mình là Thủy Hoàng Đế. Có lẽ, Thủy Hoàng Đế có sự kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của mình, khinh thường vì trường sinh đi lại một bước này, tự tán hồn phách, trở về hỗn độn."

Là thế phải không… Trương Nguyên Thanh cẩn thận nhớ lại giao lưu ngắn ngủi của mình cùng Bất Lương Soái, vị Bán Thần này nếu như không lừa gạt mình, vậy quả thực không phải Thủy Hoàng Đế.

Thế nào trở nên không giống chính mình nữa, kiểu gì cũng sẽ giữ lại ký ức không trọn vẹn, từ đó biết thân phận thật sự của bản thân.

Không bảo tồn ký ức tương ứng, nói rõ không phải Thủy Hoàng Đế. Nếu như Bất Lương Soái lừa hắn… Trương Nguyên Thanh không nghĩ ra Bất Lương Soái có lý do lừa gạt.

Lão tử đời trước là Thủy Hoàng Đế, đây chính là chuyện có thể chém gió cả một đời.

…

“Vây khốn ta cùng Thủ Tự Bán Thần ở nơi đây, để Phong Lôi Song Thần ở hiện thực đại khai sát giới, một hòn đá ném ba con chim, bội phục bội phục…” Linh Thác cười lạnh không ngừng.

“Còn có nghi vấn gì?” Tinh Thần Chi Chủ thương hại nhìn đứa con của mình.

Lúc này, sắc mặt Linh Thác đã tái nhợt ảm đạm, thần quang trong mắt cũng sắp tan hết, linh lực, tinh huyết của hắn sắp bị Xi Vưu Đao từng bước xâm chiếm gần hết.

Hắn nói mỗi một câu, đều phải dùng hết toàn lực:

“Ngươi, là lúc nào biết người xâm nhập tồn tại, lựa chọn đứng về phe trận doanh Tự Do…”

Tinh Thần Chi Chủ nói: “Ngươi không cần biết.”

Chương 3116: Yêu cầu (1)

“Được rồi…” Linh Thác khó nhọc nói: “Ta lại thay Linh Quân hỏi ngươi, tại sao muốn giết mẹ đẻ của hắn.”

Tinh Thần Chi Chủ mỉm cười nói:

“Có cơ hội, ta sẽ đích thân nói cho hắn biết.”

Nói đi, giơ tay lên, đặt ở đỉnh đầu Linh Thác.

Thân thể Linh Thác như là như lỗ đen sụp đổ, thất khiếu chảy máu, vẻ mặt hắn bình tĩnh, tựa như đã tiếp nhận kết cục của mình, nhìn chằm chằm Tinh Thần Chi Chủ, đột nhiên nhếch miệng:

“Phụ thân, ngươi thật cảm thấy mình đã thắng?”

Trong dư âm, khuôn mặt của hắn vỡ vụn, cả người sụp đổ thành một vầng trăng tròn tinh xảo đen kịt, bị Thái Nhất môn chủ nâng ở trong lòng bàn tay, sau đó dung nhập trong cơ thể hắn.

Tu La trầm giọng nói: “Câu cuối cùng này của Linh Thác là có ý tứ gì?”

Tinh Thần Chi Chủ nói:

“Thái âm cai quản bí ẩn, mạnh hơn nguyên thần, Linh Thác dù chết, nhưng tinh thần ý chí chưa diệt, ta muốn dung hợp Thái âm, nhất định phải luyện hóa ý chí của hắn.

Nếu như ta bị ép bởi áp lực của Hư Không Bán Thần, cưỡng ép dung hợp Thái âm tăng lên vị cách, vậy hắn liền có cơ hội đánh cược lần cuối với ta.”

Hắn bây giờ chỉ là thu Thái âm, chưa từng luyện hóa, dung nạp.

Nghe vậy, Tu La chống đao, nhìn về phía Hư Không Bán Thần, trầm giọng nói:

“Chém bọn hắn trước?”

Tinh Thần Chi Chủ nhẹ nhàng lắc đầu:

“Hư Không tay cầm hai vật phẩm Bán Thần, tiến có thể ngọc đá cùng vỡ, lui có thể bằng vào đặc tính Hư Không nhẫn nhục sống tạm bợ, ngươi ta yên lặng theo dõi biến hóa là được.”

Hắn ngước mắt nhìn về phía Hư Không Bán Thần, mỉm cười nói:

“Hư Không, ngươi nhiều nhất đổi được hai lần, thu hoạch được tổng cộng sáu phút chiến lực cấp 12, ngươi đoán xem có thể giết chết một người trong ta cùng Tu La hay không?

“Ngươi lại đoán xem, Mẫu Thần Tử Cung ở trong tay người nào giữa ta cùng Tu La? Linh Thác muốn mượn ngươi tạo áp lực, ép ta cưỡng ép dung nạp Thái âm đối kháng với ngươi, đó là suy nghĩ không thiết thực của hắn trước khi chết.

Chẳng qua, chờ ta lấy được Thái Dương bổn nguyên, luyện hóa tinh thần cùng ý chí của hắn, Thủ Tự liền hoàn toàn không có hi vọng, nếu không, ngươi thử liều một phen?”

Hư Không Bán Thần sắc mặt tái xanh.

Tinh Thần Chi Chủ khẽ cười nói: “Ngươi còn có hai ngày thời gian, từ từ cân nhắc.”

…

“Keng! Lôi Thần, Boreas điểm đạo đức về 0, đánh giết hai người có thể đạt được ban thưởng phong phú.”

“Keng! Lôi Thần, Boreas điểm đạo đức về 0, đánh giết hai người có thể đạt được ban thưởng phong phú.”

Biệt thự vịnh Phó gia.

Trong biệt thự lớn của Phó Thanh Dương, Địch Thái, Hạ Hầu nói chuyện phiếm, Quan Nhã, Thiên Hạ Quy Hỏa tụ tập một chỗ, nghe bên tai không ngừng truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở, sắc mặt nghiêm túc lại ngưng trọng, còn lộ ra mấy phần lo âu.

Trong hai ngày thời gian, linh cảnh truy nã chưa từng dừng lại, cách mỗi vài phút liền tuyên bố một lần lệnh truy nã.

Mỗi một lần truy nã, đều ý nghĩa có người bình thường chết đi.

Cái này tạo thành gánh nặng tâm lý to lớn cho linh cảnh hành giả trận doanh Thủ Tự.

Hạ Hầu Ngạo Thiên giật tóc, đầu lông mày ngưng tụ bực bội:

"Tôi không chịu nổi nữa, chưa từng cảm thấy linh cảnh ồn ào như vậy, chúng ta liên hợp Chúa Tể trận doanh Thủ Tự toàn thế giới, liều mạng với Phong Lôi Song Thần đi."

Địch Thái vẻ mặt nặng nề tương tự, nghe vậy cười nhạo một tiếng: "Cậu là muốn xem Phong Lôi Song Thần từ nam giết tới bắc, hay là từ bắc giết tới nam?"

Hắn hít sâu một hơi, lại nặng nề phun ra, giống như đang làm dịu sự nôn nóng trong lòng.

Đối với phần lớn hành giả Thủ Tự mà nói, tiếng linh cảnh nhắc nhở là đang khiêu chiến ranh giới đạo đức cuối cùng của bọn họ.

Từng lần một gào thét bên tai: Lại có người bị giết, chẳng lẽ ngươi muốn trơ mắt nhìn sao!

Nhưng trừ trơ mắt nhìn, lại có thể làm cái gì?

Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, hi sinh đều thành uổng công, căn bản sẽ không có bất cứ cống hiến nào.

Nhưng gánh nặng trên đạo đức, áp lực tâm lý lại không thể tránh né, cho nên lo nghĩ bực bội.

Thiên Hạ Quy Hỏa lạnh lùng nói: "Tổng bộ đã tuyên bố cảnh báo nguy cơ cao, hướng tất cả thành viên quan phương hạ đạt chỉ lệnh ẩn núp ở nhà, thái độ rất rõ ràng."

Quan Nhã nói khẽ: "Điều chúng ta có thể làm, là chờ đợi, chờ đợi cùng chờ đợi. Nhưng các Bán Thần lúc nào rời đi phó bản? Nếu như có thể tốc chiến tốc thắng, thì có thể giảm tổn thất xuống phạm vi có thể khống chế, nếu như là phó bản thời gian dài…"

Vậy tràng tai nạn này, không biết phải chết bao nhiêu người phàm, để lại cho các Bán Thần, là một mảng thế giới hỗn độn.

Địch Thái thở dài nói:

"Tình huống càng hỏng bét hơn là, Bán Thần Thủ Tự bại vong ở phó bản, căn bản không có cứu tinh, thế giới đã tiến vào đếm

ngược tận thế… Đúng rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cẩu tặc kia đâu.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên trả lời:

“Cẩu tặc kia không phải vào phó bản rồi sao?”

Quan Nhã vẻ mặt phức tạp: “Hắn ba ngày trước đã ra khỏi phó bản, thuận lợi tấn thăng cấp 9, về sau hành tung không rõ.”

Chương 3117: Yêu cầu (2)

Cấp 9 rồi? ! Vẻ mặt Địch Thái chấn động, “Thằng nhãi này là con riêng của linh cảnh sao, hồi trước mới tấn thăng cấp 8, đây là 8 lên 9 đó, không phải tiểu học lên cấp 2 đâu.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên kinh ngạc nói: “Cậu tên quỷ Tây Dương này còn biết tiểu học lên cấp 2?”

“Quỷ Tây Dương cái gì! Váy mặc dù mặc trên người, lòng tôi vẫn là lòng Hoa Hạ.” Địch Thái hầm hừ hắn một phen, sau đó thở dài nói: “Chẳng qua, bây giờ thế cục này, Chúa Tể cấp 9 giống mèo chó ven đường, đều không có tác dụng cái trứng gì cả.”

…

Khu Khang Dương.

Ông ngoại mở ti vi, xem thời sự sáng sớm.

“Tin mới của đài, gần đây, thông qua đồng chí trị an viên liên tục không ngừng đả kích, hoàn cảnh trị an của Tùng Hải chuyển biến rất tốt đẹp, đã khôi phục tiêu chuẩn trước khi virus lan tràn, về sau, chính phủ sẽ tiếp tục đầu nhập cảnh lực, giữ gìn hòa bình, cam đoan cư dân Tùng Hải an toàn nhân thân, tài sản. Nhớ kỹ nhân dân làm gốc, ưu tiên nhân dân là căn bản cùng sứ mệnh…”

“Tiếp theo, để chúng tôi thông báo một tin tức của liên bang Tự Do, theo phóng viên của đài trú ở liên bang Tự Do phản hồi, mấy ngày liên tiếp, liên bang Tự Do xảy ra vô số sự kiện siêu tự nhiên, tác động đến chín thành thị, tạo thành điện nước tê liệt diện tích lớn, chúng ta có thể nhìn thấy, những thành thị này gặp phải tai nạn khó có thể tưởng tượng…”

Trong màn hình TV phát góc nhìn bản đồ thành thị, thành thị như là gặp gió lốc siêu khổng lồ, cây cối nhổ tận cốc, cao ốc đổ sụp, bao phủ khu phố, phòng ốc.

“Càng đáng sợ hơn chính là, thành thị chịu xung điện từ chưa biết ảnh hưởng, tín hiệu gián đoạn, tất cả đồ điện đều xuất hiện hư hao trình độ khác biệt… Dự đoán sơ qua, trận tai nạn có tính liên tục này tạo thành 2 triệu người thương vong…”

“Bộ ngoại giao nước ta bày tỏ vô cùng lo lắng đối với tình trạng liên bang Tự Do gặp phải, cũng kêu gọi liên bang Tự Do cần dũng cảm gánh chịu trách nhiệm, tích cực xử lý sự cố, không có khả năng xem nhẹ sinh mệnh nhân dân cùng an toàn tài sản.”

Bà ngoại ở cạnh bàn ăn thu thập bát đũa thò đầu xem tivi, khó có thể tin nói:

“Chết hai triệu người sao… Có phải giả hay không? Đánh trận cũng không chết nhiều người như vậy nhỉ.”

Ông ngoại tóc bạc trắng sắc mặt nghiêm túc, “Tin tức có thể lừa bà sao, 2 triệu người chỉ là phỏng đoán cẩn thận, dựa theo phong cách của liên bang Tự Do, con số này phải gấp bội.

Bà ngoại vẻ mặt sợ hãi: “Còn may là ở liên bang Tự Do, nếu là ở quốc gia chúng ta… Ài, Trần Thục ở liên bang Tự Do! !”

Tiếng nói vừa dứt, cửa trước chỗ truyền đến tiếng chuông cửa.

Vẻ lo lắng trên mặt bà ngoại không giảm, chỉ có thể mở cửa trước.

“Rắc!”

Bà vặn tay nắm cửa, kéo ra cửa chống trộm, trông thấy một nữ cường nhân hệ cấm dục mặc vest nữ sĩ màu trắng, đeo kính mắt gọng kim loại đứng ở cửa, trong tay nâng một cái rương màu trắng 20 tấc.

Mái tóc dài màu đỏ búi lên, bỏ đi đồ trang sức rườm rà hoa lệ, tài trí, giản lược, lão luyện.

Người phụ nữ nhíu đầu lông mày: “Mẹ, mẹ đổi mật mã sao không nói cho con?”

Rõ ràng là con gái Trần Thục quanh năm suốt tháng cũng không về nhà mấy chuyến.

Thấy con gái lớn trở về, khuôn mặt tang thương của bà ngoại buông lỏng, như trút được gánh nặng, sau đó sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn:

“Con còn biết trở về? Còn nhớ mình có đứa con trai bỏ ở nhà lão nương? A, qua một đoạn thời gian nữa, đừng nói quên nói cho con mật mã, lão nương ngay cả con là ai cũng quên luôn.”

Trần Thục không nũng nịu nịnh nọt, thản nhiên nói: “Bận rộn công việc, đây không phải trở về đón Tết với mọi người à. Ngài đừng châm chọc nữa, thời mãn kinh sớm qua rồi nha.”

Tính cách cương liệt cường thế của Trần Thục, là giống với mẹ.

Cô đặt rương hành lý ở sảnh, hướng về phía ông ngoại trên ghế sô pha gọi: “Cha!”

Ông ngoại không mặn không nhạt “ừ” một tiếng, ánh mắt vẫn như cũ chú ý tin tức, nói: “Mẹ con mới vừa rồi còn đang lo cho con, liên bang Tự Do gần đây không yên ổn, lần này trở về, ở trong nước thêm một đoạn thời gian.”

Trần Thục liếc nhìn TV, nói:

“Con biết rồi!”

Ngồi xuống bàn ăn phòng ăn, giọng điệu giống như nói chuyện phiếm nói: “Trợ thủ của con còn ở phía dưới, mang theo quà tết cho mọi người. Mẹ, năm nay ở chung với vợ của con trai mẹ thế nào?” Cách ăn mặc của cô quá cao ngạo lạnh lùng quá cường thế, là loại tinh anh công sở, hoặc nhân sĩ xã hội nổi tiếng ra vào nơi chốn cao cấp, không hợp với phong cách căn nhà này.

Bà ngoại tiến vào phòng ngủ của con gái nhỏ, cầm cho Trần Thục một cái đệm, hầm hừ nói: “Loại quần áo mấy vạn đồng kia cũng đừng mua màu trắng, dễ bị bẩn.”

Quần áo của Trần Thục không có thấp hơn năm chữ số.

Cất kỹ đệm, bà mới tức giận nói:

“Vẫn như cũ, nó ở nhà của nó, mẹ ở nhà của mẹ, nước giếng không phạm nước sông. Ngày nào chọc mẹ không vui, mẹ tiến lên dạy dỗ nó, chồng cùng con trai nó cũng phải ở bên cạnh thành thành thật thật xem.”

Chương 3118: Yêu cầu (3)

Trần Thục nói ra: “Nguyên Tử đâu, gọi điện cho nó, người nhận là Quan Nhã.”

Bà ngoại giọng điệu kỳ quái nói: “Nguyên Tử là ai, mẹ cũng sắp quên nó rồi. Hừ, đứa con trai kia của con từ lúc có bạn gái, liền quên ổ chó của mình, mỗi ngày ở nhà con gái người ta, không biết còn tưởng là làm con rể tới nhà.”

Trần Thục tựa như chưa nghe thấy.

Bà ngoại tiếp tục phàn nàn:

“Nhỏ không đáng tin, lớn càng kỳ quái, anh của con trước mấy ngày nói ra ngoài một chuyến, ba ngày không có nhà, gọi điện thoại không ai tiếp, tìm lại tìm không thấy.

“Gọi điện thoại cho Nguyên Quân, Nguyên Quân lại đi Hàng Châu công tác, bảo mẹ tìm đồng nghiệp của nó, không có tác dụng cái rắm gì, đến bây giờ còn chưa có tin tức.”

Trần Thục đối với bại hoại gia tộc mất tích tuyệt không tò mò, không quan tâm, ngược lại hỏi tình hình gần đây của cháu trai:

“Sau khi làm đại đội trưởng trị an, bận rộn như vậy sao, chuẩn bị Tết rồi, còn muốn đi nơi khác công tác?”

Bà ngoại nói: “Không phải nhiệm vụ đơn vị, muốn đi Hàng Châu tìm A Binh, chính là đứa nhỏ chơi rất thân với Nguyên Tử, trước kia ở sát vách nhà chúng ta.”

Trần Thục đột nhiên trầm mặc.

…

Hàng Châu.

Trần Nguyên Quân ở quán trọ chờ đợi ba ngày, rốt cuộc nhận được điện thoại của cấp dưới.

“Trần đội, chúng ta tra được rồi, đồn an ninh ở hồ Tây Tử tra được vụ án Lôi Nhất Binh mất tích, vụ án là bốn năm trước, đồn an ninh chúng ta gửi tới nơi này.” Giọng điệu của Tiểu Cao lộ ra sự vui vẻ.

Lần này đi công tác bận rộn ba ngày, rốt cuộc có thu hoạch, Trần đội đã đáp ứng, làm xong chuyện này, tết xuân cho thêm hắn ba ngày nghỉ. Trời sập xuống cũng không cần đến cương vị.

Trần Nguyên Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Đồn an ninh hồ Tây Tử hẳn là điều tra liền tiết, cậu nói cho tôi một chút.”

…

Bình Trực cư xá, phòng 402.

Vừa tiễn chồng, dì Chu dọn xong bàn ăn, nghe thấy tiếng chuông cửa.

“Đến rồi!”

Bà chùi bàn tay ướt nhẹp ở trên tạp đề, mở cửa, trông thấy gõ cửa chính là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang.

Dì Chu cảnh giác đánh giá đối phương:

“Nhà chúng tôi không mua đồ! Không cần chào hàng. Chồng với con trai tôi còn đang ngủ, không hy vọng bị quấy rầy.”

Bà nói như vậy, là chế tạo cho đối phương một loại ấn tượng trong nhà có hai người đàn ông trưởng thành.

Loại người trang phục này, mặc kệ ở nơi nào, mặc kệ lúc nào, đều khó có khả năng đạt được tín nhiệm, đều cần cảnh giác.

“Tôi có tin tức liên quan tới Lôi Nhất Binh.” Người đàn ông đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, giọng khàn khàn nói.

Cái tay đóng cửa của dì Chu lập tức cứng đờ, khuôn mặt bày ra kinh hỉ, chất vấn, cấp bách… Biểu cảm phức tạp đan xen.

Trong do dự, người đàn ông đi vào cửa trước, chưa cởi giày đã tiến vào phòng khách, nói:

“Đóng cửa, qua đây!”

Dì Chu không tự chủ phục tùng đối phương, đóng cửa phòng lại, ngồi ở trên ghế sô pha đối diện người đàn ông.

Người đàn ông ngẩng đầu, dưới mũ lưỡi trai lộ ra một đôi mắt âm trầm, trong mắt tựa như cất giấu vòng xoáy: "Ngươi bây giờ rất mệt mỏi, rất mệt mỏi, cần nghỉ ngơi…"

Dì Chu nhắm hai mắt lại, thân thể ngã ra, nằm nghiêng ở ghế sô pha ngủ thiếp đi.

Trước mắt Thuần Dương chưởng giáo lập tức hiện ra vô số mộng cảnh màu sắc sặc sỡ, thời gian này, trong khu cư xá phụ cận người còn đang ngủ chỗ nào cũng có.

Hắn đã điều tra xong tất cả trung học Khang Dương, nhân vật có thể có liên quan với Nguyên Thủy Thiên Tôn, không có bất cứ phát hiện nào. Quanh đi quẩn lại, về tới trong nhà Lôi Nhất Binh nhìn như không có quan hệ gì với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng rõ ràng có vấn đề.

Hắn dự định phân tích chiều sâu mộng cảnh của người phụ nữ này, đào móc ký ức bị bà lãng quên.

…

Thế giới hỗn độn.

Trương Nguyên Thanh không xoắn xuýt hướng đi cùng lựa chọn của Thủy Hoàng Đế, cái này không quan trọng.

Chẳng qua là hóng hớt lúc câu thông Hạo Thiên Thượng Đế, dù sao thời đại của Thủy Hoàng Đế kết thúc đã hơn hai nghìn năm, gã sống hay chết, không có ý nghĩa lớn.

Lúc này, Hạo Thiên Thượng Đế liếc hắn một cái, chậm rãi nói:

"Ngươi đã dừng lại ở trong hỗn độn ba ngày, nên rời đi rồi, bây giờ có thể đưa ra yêu cầu của ngươi."

Ba ngày rồi? ! Trương Nguyên Thanh sững sờ, lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Ở trong cảm giác của hắn, từ khi triệu hoán Hạo Thiên Thượng Đế, đến bây giờ, nhiều nhất nửa giờ.

"Hỗn độn không năm tháng, tốc độ thời gian trôi qua của nơi này khác biệt với bên ngoài." Hạo Thiên Thượng Đế bình tĩnh nhìn chằm chằm hắn, chờ đợi yêu cầu của hắn.

Mình nếu là rúc ở nơi này một năm, bên ngoài chẳng phải là qua mấy trăm năm rồi? Yêu cầu gì cũng có thể? Trương Nguyên Thanh thử dò xét nói:

“Tôi muốn trở thành Thái Dương Chi Chủ.”

Hạo Thiên Thượng Đế mỉm cười nhìn hắn, không nói một lời.

Tràng diện có chút xấu hổ.

Quả nhiên không được, thần linh cũng có cực hạn… Trương Nguyên Thanh không do dự, thấp giọng nói ra yêu cầu của mình:

“Tôi muốn vào phó bản Thái Dương.”

Chương 3119: Nhân khẩu mất tích (1)

Đây là mục đích căn bản nhất hắn triệu hoán Hạo Thiên Thượng Đế.

Liên quan tới sự tồn tại của Hạo Thiên Thượng Đế, hắn từng thảo luận với Phó Thanh Dương, cậu không chỉ một lần, đều cho rằng vị Hạo Thiên thần bí này, là cường giả cao hơn Bán Thần.

Bởi vì Thủy Hoàng Đế và Bất Lương Nhân đều muốn cầu cạnh hắn. Khi biết ma chủng đánh xuyên phó bản Thái Dương, đưa Bán Thần Tà Ác tiến vào bên trong, mà mình sau khi mất đi tư cách tranh đoạt Thái Dương, Trương Nguyên Thanh lập tức nghĩ tới, chính là câu thông Hạo Thiên Thượng Đế.

Ba ngày qua nói chuyện phiêm, là hắn sau khi phát hiện Hạo Thiên Thượng Đế rất có hứng thú nói chuyện, mượn cơ hội tìm hiểu tình báo, hiểu rõ bí mật mà thôi.

Mục đích căn bản chưa thay đổi, chính là muốn vào phó bản Thái Dương.

Chỉ cần hắn có thể đi vào phó bản Thái Dương, cậu, Mỹ Thần, biểu tỷ, lão tổ Tạ gia nhất định sẽ quay sang nâng đỡ hắn, Hạ Hầu gia chủ xác suất lớn cũng sẽ đào ngũ.

Trong minh chủ khác của Ngũ Hành minh, Khương bang chủ đối với hắn cảm nhận không tệ, lại có tình nghĩa của Khương Tinh Vệ cùng Khương Cư, cho dù không giúp đỡ, cũng sẽ

không trở thành kẻ địch. Hoàn toàn có thể hình thành thế chân vạc với Linh Thác, Thái Nhất môn chủ.

Đương nhiên, hắn Thần Nhật Du cấp 9 sơ kỳ này, rất có thể sẽ bị Bán Thần nhằm vào, tập kích, nhưng hắn nhất định phải thử, thực sự không được, cùng lắm thì nộp vũ khí đầu hàng.

Ủng hộ Tinh Thần Chi Chủ.

Hạo Thiên Thượng Đế sau đầu có mặt đồng hồ chậm rãi chuyển động, nhẹ nhàng gật đầu: "Được!"

Sau đó, Trương Nguyên Thanh liền nghe thấy tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Linh cảnh của ngài lần này là "Trận Chiến Của Các Vị Thần", số hiệu: 00"

"Đẳng cấp độ khó: Chưa biết"

"Loại hình: Nhiều người (loại tử vong)"

"Nhiệm vụ chủ tuyến: Ủng lập Thái Dương Chi Chủ."

"Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào."

"Giới thiệu linh cảnh số 00: Bán Thần hai đại trận doanh tề tụ, bọn họ là người ứng cử chiến đấu ủng hộ Thái Dương Chi Chủ của riêng mình, Thái Dương bị năm tòa trận pháp vây quanh, phong ấn ở trong vực sâu, đồng thời khống chế trung tâm năm tòa trận pháp, liền có thể triệu hoán Thái Dương ngủ say trong vực sâu, trở thành Thái Dương Chi Chủ."

…

Hai ngày chớp mắt đã qua, thời gian có hiệu lực của một tòa trận pháp cuối cùng của trận doanh Tà Ác đi qua.

Thái Nhất môn chủ chậm rãi đi về phía trận pháp, trong quá trình đó, các Bán Thần Tà Ác chung quanh, nhìn về phía Hư Không Bán Thần trên bầu trời, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt cảnh giác, tựa như bảo tiêu của Tinh Thần, đề phòng mọi lúc có cuồng đồ lớn mật xông tới quấy nhiễu hắn đi thảm đỏ.

Công thủ đổi vị trí!

Trải qua hai ngày tiêu hóa cùng thích ứng, các Bán Thần Tà Ác hoàn toàn tiếp nhận sự thật Tinh Thần Chi Chủ trở thành

cường giả cùng trận doanh, cũng từ tức giận cùng nhục nhã mới bắt đầu, biến thành mừng rỡ cùng phấn chấn.

Khuất nhục cá nhân, làm sao so được với thắng bại giữa trận doanh.

Tinh Thần Chi Chủ thật sự là đồng chí tốt.

Giẫm trên đất cát hoang vu, Tinh Thần Chi Chủ tới cột sáng trong trận pháp, nâng lên con ngươi ánh sao lập lòe, nhìn qua Hư Không Bán Thần từ đầu đến cuối án binh bất động, bình tĩnh nói:

"Thật ra, trận doanh Tà Ác so với Thủ Tự rộng lượng, ôn hòa hơn xa, người xâm nhập chỉ là muốn giữ gìn trật tự vũ trụ, mang uy hiếp bóp chết trong trứng nước.

"Tuổi thọ của tinh cầu này đã đi tới cuối cùng, đợi ta trở thành linh cảnh chi chủ, nó sẽ không còn tồn tại, hoàn toàn ngăn chặn linh cảnh hành giả.

Nhưng Bán Thần các ngươi là sinh vật siêu phàm, có thể đi tinh cầu khác thích hợp cư trú, cảm thụ sinh mệnh khác biệt cùng văn minh khác biệt.

Những người xâm nhập sẽ không truy sát các ngươi, bởi vì vạn sự vạn vật, có âm tất có dương, âm dương hòa hợp mới có thể lâu dài, chỉ cần không quuấy nhiễu bọn họ hủy diệt sinh linh, hủy diệt tinh cầu, các ngươi liền có thể một mực sinh tồn, thẳng đến khi tuổi thọ hết."

Tinh Thần Chi Chủ thở dài nói:

"Trái lại, Thủ Tự cực đoan hơn rất nhiều, hướng tới sinh mệnh, từ chối hủy diệt, một khi Thủ Tự đắc thế, liền phải mang trận doanh Tà Ác đuổi tận giết tuyệt.

Ta công nhận là lý niệm của trận doanh Tà Ác, vạn sự vạn vật đều có điểm cuối, bao quát vũ trụ."

Hư Không Bán Thần nhíu mày:

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

Tinh Thần Chi Chủ lộ ra sự thất vọng trống đánh xuôi kèn thổi ngược, nói: "Ngươi chỉ cần biết, ta đạt được Thái Dương bổn

nguyên, sau khi dung hợp Nhật Nguyệt Tinh, sẽ không đuổi tận giết tuyệt đối với các ngươi nữa.”

Hư Không Bán Thần cười lạnh nói:

“Ngươi là tên khốn kiếp, lại muốn làm chiến thuật ‘mở một mặt lưới’ đối với ta! Ngươi sẽ không đuổi tận giết tuyệt đối với chúng ta, nhưng trận doanh Tà Ác sẽ làm thế.

Tàn nhẫn hiếu sát là bản năng khắc vào trong lòng trận doanh Tà Ác, là thiên tính, Bán Thần còn như vậy, huống chi những người xâm nhập kia. Bóp chết chúng ta đơn giản tựa như bóp chết con kiến, đã như vậy, tuân theo bản tâm bóp chết mấy con kiến tính là gì.”

Chương 3120: Nhân khẩu mất tích (2)

Trên khuôn mặt bình thản của Tinh Thần Chi Chủ lộ ra một sự đùa cợt:

“Đã như vậy, vì sao chậm chạp không ra tay? Một khắc này trận pháp mở ra, ngươi đã thua, thỏa hiệp cùng sống tạm bợ, là lựa chọn của ngươi sau hai ngày qua suy nghĩ, mạnh miệng với ta để làm gì, chẳng lẽ có thể lừa được lòng của mình?”

Hư Không Bán Thần im lặng không nói.

Một lát sau, cột sáng trong đại trận bỗng nhiên tỏa sáng, chói mắt gấp mấy chục lần hơn trăm lần, ngay tại lúc đó, bốn cột sáng cách nhau mấy trăm cây số đồng thời bộc phát ánh sáng mạnh mẽ, năm tòa đại trận đồng thời kích hoạt.

Ở trung tâm năm cột sáng, khu vực hoang vu liên miên trăm cây số bắt đầu sụp đổ, xuất hiện một vực sâu khổng lồ.

Một luồng hào quang vàng óng sáng chói, từ trong vực sâu chiếu xạ ra.

Đồng thời, năm cột sáng hô ứng lẫn nhau, liên tiếp, hình thành tường ánh sáng to lớn hình ngũ giác, mang Bán Thần ngoại trừ Tinh Thần Chi Chủ bài trừ ở bên ngoài.

Đây là ban thưởng trận doanh Thủ Tự tập hợp đủ năm đại trận pháp.

Không phải nghề nghiệp Thủ Tự, không phải Thần Nhật Du, đều không thể tiến vào trong vách ngăn.

Tinh Thần Chi Chủ lấy ánh sao ngưng tụ áo choàng, bỗng vung tay, trường bào ánh sao trải ra "soạt", nhanh chóng xoay tròn, nhanh chóng bành trướng giữa không trung, mười trượng, năm mươi trượng, trăm trượng, hai trăm trượng…

Trong chớp mắt, hóa thành một màn vải tinh tú che khuất bầu trời. Tinh Thần Chi Chủ một tay đè ép, áo bào chậm rãi rơi xuống, bao trùm vực sâu, che phủ hào quang vàng óng tinh khiết.

Trong chốc lát, mặt ngoài trường bào ánh sao, hào quang vàng óng càng lúc càng sáng, càng lúc càng sáng, tựa như dùng bao vải để bọc đèn pin.

Trường bào ánh sao phồng lên, nổi bật ra hình cầu tròn.

Hào quang vàng óng bá đạo cương liệt, đốt cháy ánh sao, tịnh hóa ánh sao. Trường bào ánh sao một lần lại một lần ảm đạm, bốc hơi, nhưng luôn có thể dâng lên ánh sao càng thêm sáng chói, từ đầu đến cuối bao phủ Thái Dương bổn nguyên, dốc sức trung hòa sự bá đạo của nó.

Thái Dương bổn nguyên đội trường bào ánh sao giống như màn vải, chậm rãi lên không trung, hướng về phía Nhật chi thần lực mỏng manh xuyên suốt phó bản.

Gương mặt Tinh Thần Chi Chủ xuất hiện từng mảng lớn thành than, bàn tay dần dần chuyển thành cháy đen, ngọn lửa màu vàng không ngừng bốc lên ở trên người hắn, nhưng bị ánh sao dập tắt.

Hai đại lực lượng bổn nguyên giằng co một lát, Thái Dương bổn nguyên vô chủ rốt cuộc bị ánh sao trung hòa, hướng về ổn định, không còn đốt cháy trường bào ánh sao cường độ cao.

Thái Dương bổn nguyên bị thu phục.

Tinh Thần Chi Chủ im lặng phun ra một ngụm khí đục, vết than, cháy đen trên người khôi phục.

Tiếp theo, hai cánh tay hắn chấn động, phát ra thanh âm trùng điệp to lớn:

"Thu!"

Trường bào ánh sao bọc lấy Thái Dương bổn nguyên, khí thế hung hăng lao vào bộ ngực của hắn, dung nhập trong cơ thể.

Hắn muốn nhân lúc tinh thần đang cao thu phục Thái Dương.

Tinh Thần Chi Chủ lơ lửng giữa không trung, ánh sao sáng chói cùng hào quang vàng óng tinh khiết, tựa như hai con rồng bơi, bôn tẩu truy đuổi ở trong cơ thể hắn.

Ánh sao đuổi sát Thái Dương, ý đồ dung nhập trong đó, hào quang vàng óng từng lần một bài xích ánh sao, nhưng lại không thể tránh khỏi cùng tụ hợp.

Nhìn một màn này, lão tổ Tạ gia thở dài một tiếng: "Không đủ sức xoay chuyển đất trời!"

Tinh Thần Chi Chủ dung hợp Thái Dương đã là sự thật đã định.

Mỹ Thần cùng Hư Không Bán Thần không nói một lời, ánh mắt nhìn chằm chằm hào quang vàng óng trong cơ thể Tinh Thần Chi Chủ.

Các Bán Thần Tà Ác, ăn ý thở phào một hơi dài, hoặc lộ ra nét mặt vui mừng, hoặc nhếch miệng, hoặc thả lỏng cơ bắp trên mặt.

Tinh Thần Chi Chủ nắm giữ Thái âm cùng Thái Dương, chờ hắn luyện hóa Thái Dương, liền có thể trước từng bước một xâm chiếm Thái âm bổn nguyên, trở thành chúa tể thật sự của linh cảnh.

Trận doanh Thủ Tự cùng Tự Do giằng co một thế kỷ, bây giờ, rốt cục hết thảy đều kết thúc rồi.

Sau đó, chính là trở về thế giới hiện thực, thanh tẩy trận doanh Thủ Tự, thay trời đổi đất.

Đột nhiên, một bóng người không có dấu hiệu nào xuất hiện ở trong phó bản, xuất hiện ở cách các Bán Thần Tà Ác không xa.

…

Bình Trực cư xá.

Thuần Dương chưởng giáo tiến vào mộng cảnh của phụ nữ trung niên, trong mộng cảnh, một thanh niên vóc người khôi

ngô ngồi ở cạnh bàn ăn, một chân đạp ở trên ghế, trong tay bưng bát, lùa miếng cơm lớn, gắp cả đống thức ăn.

Trong miệng lẩm bẩm: "Mẹ, mẹ làm đồ ăn vẫn là ngon như vậy, con rất lâu rồi chưa ăn, con hạnh phúc quá."

Người phụ nữ trung niên ngồi ở một bên, ánh mắt dịu dàng, khóe miệng mỉm cười.

Nằm mơ cũng nhớ con trai mất tích… Thuần Dương chưởng giáo cười nhạo một tiếng, vung tay lên, mộng cảnh vỡ thành mảnh nhỏ, chuyển thành trắng xóa hoàn toàn.

Dì Chu ngây ngốc đứng ở trong mộng cảnh trống không, ánh mắt tan rã, tựa như mộng du.

Chương 3121: Nhân khẩu mất tích (3)

"Bốn năm trước, Hàng Châu mất tích, báo án đồn an ninh khu Khang Dương…"

Hốc mắt Thuần Dương chưởng giáo hiển hiện vầng sáng xám trắng, theo lời của hắn khuếch tán ra.

Thế là, trong mộng cảnh màu trắng xuất hiện đồn an ninh khu Khang Dương, xuất hiện bóng người phụ nữ hoảng hốt.

Bà vội vã chạy vào đồn an ninh, hướng nữ trị an viên trước quầy tư vấn phản hồi con trai mất tích

Một màn này, lần trước hắn dẫn đường mộng cảnh của người phụ nữ từng xuất hiện, nhưng phát triển tiếp theo, bị sức mạnh thôi miên ngăn trở, cưỡng ép đột phá, sẽ tạo thành thương tích không thể vãn hồi đối với linh hồn của người phụ nữ.

Thuần Dương chưởng giáo khi đó là lâm thời nảy ra ý tưởng, tới thăm dò, không có mục đích rõ ràng, bởi vậy không muốn giết gà lấy trứng tát ao bắt cá, liền kết thúc mộng cảnh xâm lấn.

Bây giờ có thể rồi.

Thuần Dương chưởng giáo dẫn dắt đến mộng cảnh phát triển…

Dì Chu sau khi điền xong bảng biểu, bị đưa vào một phòng làm việc, nữ trị an viên nói: "Chờ một lúc, sẽ có đồng nghiệp đến hỏi bà, yêu cầu ngài ghi chép…"

Đến nơi đây, mộng cảnh vẫn xuất hiện "nhiễu" giống như trục trặc, giật giật, giống như tín hiệu không ổn định.

Dì Chu nói: "Đồng chí trị an viên, tôi…"

Nửa câu sau bị "nhiễu" nuốt, Thuần Dương chưởng giáo chưa nghe được, ngay lúc đó, mộng cảnh của dì Chu bắt đầu xuất hiện chấn động, ở bờ vực chuẩn bị sụp đổ.

Mà bản thân bà thì thống khổ hét lên, nhưng lại không cách nào từ trong mộng thức tỉnh. gợn sóng màu xám trong hốc mắt Thuần Dương chưởng giáo đột nhiên kịch liệt, từng vòng từng vòng khuếch tán, truyền đi toàn bộ mộng cảnh không gian.

Hai luồng lực lượng lấy mộng cảnh của dì Chu làm chiến trường, tiến hành giao phong, đối kháng.

Cho dù có Thuần Dương chưởng giáo hỗ trợ ổn định mộng cảnh của dì Chu, trấn an linh hồn của bà, nhưng linh hồn người phàm không chịu nổi đối kháng giữa linh cảnh hành giả, ở vào trạng thái có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, ở thời khắc linh hồn dì Chu sắp sụp đổ, lực lượng đối kháng với Thuần Dương chưởng giáo đột nhiên tiêu tán.

Tựa như công năng cầu chì quá tải bị đứt.

Linh hồn dì Chu lập tức ổn định lại.

Người thi thuật vậy mà lo lắng tính mệnh của một người phàm? Thuần Dương chưởng giáo nhíu mày, đoán được Nhạc Sĩ thôi miên người phụ nữ, có thể quen biết với bà ấy.

Muốn để bà ấy quên đoạn ký ức nào đó, nhưng không muốn hại tính mệnh của bà.

Mộng cảnh ổn định lại, Thuần Dương chưởng giáo đứng ở phòng hỏi thăm của đồn an ninh, nhìn khuôn mặt người phụ nữ tràn đầy lo nghĩ cùng chờ đợi.

Không bao lâu, cửa phòng hỏi thăm đẩy ra.

…

Hàng Châu.

Trong khách sạn, Trần Nguyên Quân đứng bên cửa sổ, nghe cấp dưới Tiểu Cao báo cáo;

“Căn cứ hồ sơ ghi chép, bốn năm trước, Lôi Nhất Binh là ở hồ Tây Tử chùa Ẩn Phật mất tích, trị an viên trong đồn điều lấy camera giám sát trong chùa, phát hiện Lôi Nhất Binh sau khi mua vé tiến vào cảnh khu, liền chưa từng xuất hiện nữa, camera giám sát ra vào chùa Ẩn Phật đều chưa quay được bọn họ rời chùa.

Các đồng nghiệp đồn an ninh hồ Tây Tử liền điều lấy camera giám sát khu phố phụ cận, cũng chưa tìm được tung tích của hắn, loại bỏ khả năng leo tường ra khỏi chùa.

Chẳng qua, kỳ quái là, hồ sơ bên này cũng chưa xóa, cũng chưa hủy án, nhưng ngài từng nói, Lôi Nhất Binh về sau tìm được, theo lý mà nói, người tìm được, bên này nên hủy án.”

Đúng vậy nha, vì sao chưa hủy án? Lôi Nhất Binh ở đồn an ninh hồ Tây Tử vẫn liệt vào dân cư mất tích… Trần Nguyên Quân nhíu mày suy nghĩ, bên tai lại vang lên tiếng của Tiểu Cao:

“Đúng rồi, Trần đội, tôi còn có một cái phát hiện, trong hồ sơ người mất tích trừ Lôi Nhất Binh, còn có một người nữa.”

“Còn có một người nữa?” Trần Nguyên Quân dùng giọng nghi ngờ hỏi lại.

Tiểu Cao nói:

“Đúng vậy, người nọ đồng thời mất tích với Lôi Nhất Binh, tên là Trương Nguyên Thanh!

Tôi đang muốn báo cáo với ngài đây, đây là một manh mối đáng giá chú ý…”

Trần Nguyên Quân như bị sét đánh, điện thoại rơi “bịch” xuống đất. Hắn ôm đầu, thống khổ ngồi xổm xuống, đầu óc ầm ầm rung động, tựa như có thứ gì thức tỉnh.

…

Cửa phòng thăm hỏi mở ra, một người đàn ông tướng mạo tang thương, giữa lông mày có nếp nhăn thật sâu đi vào.

Trông thấy người đàn ông đẩy cửa vào, dì Chu "vù" đứng bật dậy, sợ xanh mặt kêu lên: "Nguyên Quân, A Bình cùng Nguyên Tử mất tích rồi, hai người bọn nó đã mất liên lạc ba ngày…"

…

Thuần Dương chưởng giáo duy trì mộng cảnh phát triển, lời dì Chu hắn nghe vào tai, cũng không có cái gì đáng để suy nghĩ sâu xa, chỗ kỳ quái, nhiều nhất là nhân khẩu mất tích tăng lên một người.

Thẳng đến khi dì Chu ở dưới người đàn ông tuổi không lớn lắm, lại tướng mạo tang thương trợ giúp, điền xong bảng biểu.

Hắn nhìn tên người mất tích: Lôi Nhất Binh, Trương Nguyên Thanh.

Thuần Dương chưởng giáo mới đột nhiên cảm thấy ba chữ "Trương Nguyên Thanh" có chút quen thuộc, lại không nhớ ra mình từng nghe được ở nơi nào.

Chương 3122: Đến! (1)

Mặt mũi Trần Nguyên Quân tràn đầy thống khổ, có đồ vật gì muốn từ trong đầu chui ra ngoài, đầu đau đớn như muốn vỡ ra.

Vật kia, là hình ảnh vỡ nát, là ký ức không trọn vẹn, là bộ dáng thê lương bất lực của dì Chu, là một đoạn chuyện cũ phủ bụi gần bốn năm.

Những hình ảnh này nhanh chóng hiện lên, tan vỡ, cuối cùng hóa thành tiếng lẩm bẩm quanh quẩn bên tai, quen thuộc lại xa lạ, trong dịu dàng lộ ra bi thương:

"Nguyên Tử chẳng mấy chốc sẽ trở về, quên chuyện ngày hôm nay, xóa hồ sơ…"

Trần Nguyên Quân ngồi xổm ở bên cửa sổ, đau tới mức mồ hôi đầm đìa, đau tới mức mắt đầy tơ máu, lẩm bẩm: "Dì, dì trẻ…"

…

Trận Chiến Giữa Các Vị Thần.

Phát giác được có người xuất hiện, trừ Tinh Thần Chi Chủ đang chuyên tâm luyện hóa Thái Dương, Bán Thần ở đây ùn ùn nhìn sang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn? !

Thấy rõ diện mạo người đến, bọn họ vừa kinh ngạc vừa mờ mịt. Tiểu tử này vào bằng cách nào?

Cái này giống trong chiến trường đàn rồng khổng lồ chém giết, xuất hiện một con sâu cái kiến tham chiến, phản ứng đầu tiên của bạn không phải chế giễu nó không biết lượng sức, mà là kinh ngạc nó làm sao xuyên qua núi đao biển lửa, đi vào chiến trường.

Phó bản Thái Dương là nơi ngay cả Bán Thần cũng không vào được.

Hoặc có được mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, hoặc có lực lượng cấp thần linh hỗ trợ mở ra.

Lão tổ Tạ gia kinh ngạc cùng mờ mịt, không ít hơn so với Bán Thần Tà Ác, trừng lớn đôi mắt đen nhánh trong suốt, "Tiểu tử này làm sao vào rồi?"

Sau đó, các Bán Thần mới chú ý tới bộ dáng của Nguyên Thủy Thiên Tôn — Tóc ngắn giữa màu đen lộ ra vàng óng, làn da màu vàng nhạt, mi tâm một vầng mặt trời vĩnh viễn không tắt, cùng con ngươi vàng óng ánh.

Cả người như là quét sơn vàng, lại như là một hình người do vàng chế tạo.

Dị tượng hiện ra bên ngoài, bộ dáng không phải người.

Đây là đặc thù Chúa Tể cấp 9 chạm tới lực lượng quy tắc mới có thể xuất hiện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng cấp 9 rồi!

Cho dù là Bán Thần, giờ phút này trong lòng cũng cuồn cuộn lên tư vị khó tả, từ người bình thường đến Chúa Tể cấp 9, có một số người dùng một thế kỷ, có một số người dùng một giáp (60 năm), có một số người dùng vài chục năm.

Ma Quân trước mắt công nhận tốc độ lên cấp nhanh nhất, cũng dùng hơn ba năm.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn… Chỉ dùng mười tháng.

Tốc độ lên cấp khủng bố như thế, ngay cả Bán Thần cũng sinh lòng ghen tị, dù là Thần Nhật Du cấp 9 trong mắt bọn họ, như gà đất chó sành.

Cho nên, Hư Không Bán Thần và Mỹ Thần nâng đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không phải dã tâm không thiết thực? Nguyên Thủy Thiên Tôn thật có thể ở trong ngắn hạn trở thành Chúa Tể cấp 9, có được tư cách tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ.

Chúa Tể cấp 9 chỉ cần thu hoạch được vật phẩm Bán Thần, hoặc là quyền hạn nhân viên quản lý, liền có thể dung nạp luyện hóa, trở thành Bán Thần mới.

Về phần là cấp 9 sơ kỳ, hay Chúa Tể cấp 9 đỉnh phong, đều không quan trọng.

Bởi vì cấp 9 sơ kỳ cùng cấp 9 đỉnh phong vị cách là giống nhau, chỉ là một cái ở sơ kỳ, một cái ở hậu kỳ, có khoảng cách trên lực lượng mà thôi.

Khi mọi người dò xét hắn, Trương Nguyên Thanh cũng nhanh chóng đảo qua chung quanh, mang Bán Thần Tà Ác cách đó không xa đặt vào đáy mắt, mang Tinh Thần Chi Chủ lơ lửng giữa không trung đặt vào đáy mắt, mang cậu, Mỹ Thần, lão tổ Tạ gia, cùng các Bán Thần cuối tầm mắt ngủ say một chỗ đặt vào trong mắt.

Dạ Hoàng cũng vào phó bản rồi? !

Không thấy lão Mike Câu Lạc Bộ Tửu Thần cùng hội trưởng Hội Sinh Vật Luyện Kim… Bán Thần Linh Năng hội thiếu một vị, ặc, trận doanh Tà Ác tổn thất nặng nề nha… Bán Thần Thủ Tự chưa giảm quân số, nhưng đại bộ phận đều rơi vào trạng thái ngủ say…

Phản ứng đầu tiên của Trương Nguyên Thanh là, trận doanh Thủ Tự ở trong trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên thu được ưu thế áp đảo. Sau đó, trận doanh Tà Ác ở trong nghịch cảnh bùng nổ, lấy ra Dạ Hoàng, kéo các Bán Thần trận doanh Thủ Tự ngủ say.

Chẳng qua, cuối cùng Tinh Thần Chi Chủ vẫn thuận lợi đoạt được Thái Dương bổn nguyên, trở thành bên thắng cuối cùng.

Linh Thác không có ở đây… Hắn ngã xuống rồi? Trương Nguyên Thanh nhìn quanh, chưa phát hiện Linh Thác, trong lòng đã thoải mái, lại cảm thấy tiếc nuối.

Kẻ thù giết cha của dì trẻ cùng hắn, kẻ cầm đầu hại chết thành viên khách sạn Vô Ngân, thủ phạm thật sự phía sau màn chủ đạo hắn trở về linh cảnh, vậy mà thật sự sớm ngã xuống rồi.

Về phần hiện trạng Tinh Thần Chi Chủ thu hoạch được Thái Dương bổn nguyên, hắn mặc dù không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Ít nhất tốt hơn Linh Thác thu hoạch được Thái Dương bổn nguyên.

Sau khi làm rõ đại khái tình huống hiện trường, Trương Nguyên Thanh đột nhiên phát giác được không thích hợp, hắn nhạy bén từ trong tâm tình của Bán Thần Tà Ác, cảm nhận được ghen ghét, địch ý ấm áp và thoải mái mừng rỡ.

Chương 3123: Đến! (2)

Thoải mái mừng rỡ không phải nhằm vào hắn.

Linh Thác ngã xuống, Thủ Tự đoạt được Thái Dương bổn nguyên, bọn hắn có cái gì mừng rỡ.

Lúc này, cậu trên bầu trời nhìn truyền nhân y bát, trầm giọng nói:

“Tinh Thần Chi Chủ đã phản bội Thủ Tự!”

Cái gì? !

Một câu ngắn gọn, khiến Trương Nguyên Thanh như bị sét đánh, con ngươi cũng trong nháy mắt co rút lại.

Không có chút nào do dự, thân thể hắn hóa thành ánh sao sáng chói, liên tiếp lóe lên mấy cái, chạy tới bên cạnh Mỹ Thần cùng lão tổ Tạ gia, kéo giãn khoảng cách với Bán Thần Tà Ác.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn hốt hoảng chạy trốn, các Bán Thần Tà Ác chỉ cười nhạo một tiếng, khinh thường đuổi giết.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trương Nguyên Thanh trầm mặt, nhìn về phía Mỹ Thần cùng lão tổ Tạ gia.

Lão tổ Tạ gia hình tượng cậu bé, thở dài nói:

“Chúng ta đánh thắng trận doanh Tà Ác, Tinh Thần Chi Chủ triệu hồi ra Dạ Hoàng, tập kích Bán Thần phe Thủ Tự, Tu La tập kích giết chết Linh Thác… Người Tu La thật sự nâng đỡ chính là Tinh Thần Chi Chủ, bây giờ, Tinh Thần Chi Chủ đã đạt được Thái âm cùng Thái Dương…

“Từ lúc vừa bắt đầu, Thủ Tự nhất định thất bại, bởi vì mặc kệ là Tinh Thần Chi Chủ hay Thái âm Chi Chủ, đều là trận doanh Tà Ác.”

Trương Nguyên Thanh trợn mắt cứng lưỡi, không thể nào tiếp thu kết cục này, “Tinh Thần nếu như là kẻ sa ngã, các người những Bán Thần Thủ Tự này làm sao lại nhìn không ra? Các người đều là phế vật sao!”

Mỹ Thần khẽ lắc đầu: “Tinh Thần không phải kẻ sa ngã, nhưng hắn ủng hộ chính là trận doanh Tà Ác, nguyên do trong đó, về sau lại nói.”

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía cô, trong thánh quang mơ mơ hồ hồ, hắn trông thấy Mỹ Thần giống như đang mỉm cười đối với hắn.

Lúc này, Tinh Thần Chi Chủ dung nạp đã đến thời khắc mấu chốt, ánh sao cùng hào quang vàng óng dần dần hòa làm một thể, không còn cuồng bạo.

Tựa như một giây sau sẽ đại công cáo thành, hoàn toàn dung nạp.

Bán Thần Tà Ác tập trung tinh thần quan sát, phòng bị chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, Hư Không Bán Thần sừng sững ở chỗ cao, đột nhiên phát ra tiếng quát đinh tai nhức óc:

“Tỉnh lại!”

Sóng âm cuồn cuộn, truyền khắp toàn bộ không gian phó bản bát ngát.

Trừ Tinh Thần Chi Chủ chuyên tâm dung nạp Thái Dương, tất cả mọi người đều bị hắn gào rống hấp dẫn, không biết hắn nổi điên làm gì.

Hư Không Bán Thần nhìn chằm chằm Tinh Thần Chi Chủ, một lần nữa gầm lên:

“Tỉnh lại!”

“Tỉnh lại!”

“Tỉnh lại! !”

Trong từng tiếng “Tỉnh lại”, trong từng tiếng gào rống, dị biến xảy ra.

Thái Dương bổn nguyên sắp bị ánh sao trung hòa, bị Tinh Thần Chi Chủ luyện hóa, đột nhiên xao động, hào quang vàng óng ảm đạm chuyển thành cường thịnh, nó thô bạo “chấn vỡ” ánh sao bám vào bản thân.

Trong tích tắc này, mọi người đều cảm ứng được, trong Thái Dương bổn nguyên, một đạo tinh thần dao động đang thong thả khôi phục. Một giây sau, một con Kim Ô từ ngực Tinh Thần Chi Chủ chui ra, ngay sau đó con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư… Con thứ chín.

Trong quá trình này, ánh sao huyễn hóa thành cánh tay, kiệt lực vồ bắt Kim Ô, muốn kéo bọn nó về trong cơ thể, lại bị hào quang vàng óng bá đạo tan rã tịnh hóa.

Chín con Kim Ô vỗ cánh, lại bay trở về ngực Tinh Thần Chi Chủ, từ trong lồng ngực của hắn hợp sức cắp ra một khối mảnh vỡ hoàng kim to bằng chậu rửa mặt.

Trung ương mảnh vỡ hoàng kim kia điêu khắc một vầng mặt trời, chung quanh là phù điêu đường thẳng có tính phóng xạ. Nhìn thấy mảnh vỡ hoàng kim này, các Bán Thần ở đây sửng sốt một phen.

Mảnh vỡ hoàng kim này bọn họ quen thuộc không gì sánh được, nó là… Mảnh vỡ trung tâm của La Bàn Quang Minh!

Thì ra, vầng hào quang vàng óng kia trung tâm Thái Dương bổn nguyên, không phải con Kim Ô lớn nhất kia, mà là mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh?

Thì ra, mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh biến mất hai mươi năm, lại sớm đã dung nhập trong Thái Dương bổn nguyên?

Ở đây duy nhất chưa chú ý Tinh Thần Chi Chủ cùng Thái Dương bổn nguyên chính là Trương Nguyên Thanh.

“Thùng thùng! Thùng thùng!”

Trái tim ở trong lồng ngực cuồng loạn, cuồng loạn trên ý nghĩa vật lý, giống như là nhận lấy một loại triệu hoán nào đó, muốn từ trong lồng ngực chui ra.

Mà khoa trương nhất chính là đại não, nói chuẩn xác, là linh hồn!

Linh hồn tựa hồ muốn vỡ ra, bệnh đau đầu lâu rồi không có lần nữa phát tác, thống khổ mãnh liệt khiến hắn nhịn không được ôm đầu, khuôn mặt bởi vậy dữ tợn.

Trong Thái Dương bổn nguyên, có đồ vật gì đang kêu gọi hắn.

Hắn theo bản năng muốn đáp lại, ở sâu trong lòng lại sinh ra kháng cự cùng sợ hãi, từ chối đáp lại Thái Dương bổn nguyên kêu gọi.

Chín con Kim Ô vây quanh mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh, lần nữa cuộn thành vòng, hình thành một vầng mặt trời màu vàng chướng mắt.

Hào quang vàng óng tràn ngập mỗi một chỗ không gian của phó bản.

Chỗ xa xôi, lĩnh vực bóng tối Dạ Hoàng hình thành nhanh chóng tan rã, các Bán Thần Thủ Tự xuất hiện dấu hiệu thức tỉnh.

Chương 3124: Đến! (3)

Tinh Thần Chi Chủ mở mắt, nghiền ép lực lượng Tinh Thần bổn nguyên, hình thành một bộ ánh sao trường bào, hóa thành màn vải che khuất bầu trời, bao phủ Thái Dương bổn nguyên.

Lập tức, Thái Dương bổn nguyên như bóng đèn bị bao vải bao bọc, trở nên ảm đạm.

Lĩnh vực ngủ say khôi phục, các Bán Thần Thủ Tự không thể thức tỉnh.

Thái Dương bổn nguyên bị ánh sao bao bọc, lung lay trên không trung, khi thì bị Tinh Thần Chi Chủ kéo trở về, khi thì gian nan rời xa hắn.

Hai bên giống như đang kéo co, gian nan đấu sức.

Khuôn mặt Tinh Thần Chi Chủ nổi lên gân xanh, quát to:

"Giết Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Hắn chưa giải thích vì sao, cũng không có thời gian giải thích.

Nghe vậy, các Bán Thần Tà Ác đồng loạt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm đầu, mặt mũi tràn đầy thống khổ, vẻ mặt vặn vẹo.

Mặc dù còn có rất nhiều không hiểu và hoang mang, nhưng các Bán Thần biết tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên là nhiệm vụ thiết yếu, không do dự, đồng thời thi triển thủ đoạn, vây giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nam phái Huyễn Thần hư vô hóa quy tắc vật lý, chỉ bước ra một bước liền đến bên cạnh Trương Nguyên Thanh, kéo hắn vào mộng cảnh.

Không trung truyền đến tiếng búng ngón tay: "Trục xuất!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột ngột biến mất, thoát ly lĩnh vực mộng cảnh, xuất hiện ở cách trăm cây số.

Mỹ Thần thì thay đổi trạng thái đứng quan sát, một mình ngăn ở trước người các Bán Thần, hai tay chấn động, sau lưng hiển hiện một vỏ sò lớn mặt ngoài màu vàng.

Con sò lớn từ từ mở ra, phun ra làn hương ngọt ngào.

Mỹ Thần khẽ cười nói: "Tôi đẹp không!"

Ham muốn của Bán Thần Tà Ác trong nháy mắt phun trào, dục vọng giao phối vượt trên phẫn nộ, giết chóc, ghen ghét các loại cảm xúc, Thái Dương bổn nguyên cũng biến thành không quan trọng nữa.

Trong mắt chỉ còn lại người đẹp tượng trưng cho mỹ lệ cùng dục vọng, có thể mang đến cho bọn họ cực hạn khoác lạc.

Huyễn Thần hai phái Nam Bắc thấy thế, vừa áp chế ham muốn của mình, vừa liên thủ kích phát dục vọng giết chóc của các

Bán Thần, nhờ vào đó vượt lên tình dục.

Lão tổ Tạ gia tay cầm Luyện Yêu Hồ, một tay nhanh chóng kéo ra tơ hồng, dẫn tơ hồng các Bán Thần lên người Mỹ Thần.

Tơ hồng của Nhạc Sĩ cùng ham muốn của Mỹ Thần tổ hợp lại, sinh ra hiệu quả một cộng một lớn hơn hai.

Bán Thần Tà Ác vừa có dấu hiệu giãy thoát dục vọng, một lần nữa lâm vào trong sức quyến rũ của Mỹ Thần, mang trận doanh đối kháng, Thái Dương bổn nguyên ném ra sau đầu.

Hắn đương nhiên cũng có thể thừa cơ đánh lén Bán Thần Tà Ác, nhưng vậy sẽ khiến kẻ địch trong nháy mắt giãy thoát sức quyến rũ ảnh hưởng.

Bất luận khống chế nào nguồn gốc từ tinh thần, cảm xúc, điểm yếu đều là nếu ở trong hiện thực có đả kích, sẽ nhanh chóng mất đi hiệu lực.

Chẳng qua, lão tổ Tạ gia cùng Mỹ Thần chỉ phụ trách kéo dài thời gian, cũng chưa từng nghĩ muốn giết chết Bán Thần Tà Ác, trong thời gian ngắn ảnh hưởng, khống chế Bán Thần, so với giết bọn họ đơn giản hơn nhiều.

Thân là Yêu Mê Hoặc khát máu hiếu chiến, Tu La không bị tơ tình ảnh hưởng, ở sau khi hai vị Huyễn Thần kích phát dục vọng giết chóc, hắn liền miễn dịch tình dục.

Tu La không để ý đến Mỹ Thần cùng lão tổ Tạ gia rõ ràng muốn kéo dài thời gian, dưới chân vang "ầm" một tiếng, trong nháy mắt lao vút đi trăm cây số, đi tới trước mặt Trương Nguyên Thanh.

Loan đao đồng xanh bỗng chém ra, mũi đao ẩn chứa lực đạo đáng sợ, khiến không gian chung quanh xuất hiện sụp đổ, quấy nhiễu pháp thuật không gian của Hư Không Bán Thần.

"Ô…"

Một bức tường gió dựng thẳng lên, ngăn trở loan đao đồng xanh.

Cho dù không đến một giây đã tán loạn thành gió mạnh, nhưng đã đủ.

Hư Không Bán Thần đổi mặt nạ nữ tính màu vàng sẫm, vượt qua vận tốc âm thanh lao xuống, cầm một cây mâu sấm sét, từ trên cao đánh về phía Tu La.

Tu La Đao chém ngược lên, huyết quang lóe lên, cánh tay Hư Không Bán Thần cầm mâu rơi khỏi bả vai.

Hư Không Bán Thần đáp xuống giữa hai người, bàn tay nhấn lên ngực Tu La: "Lui!"

Ầm!

Toàn bộ không gian phó bản đều đang kháng cự Tu La, tất cả không khí đều đang bài xích Tu La, hai luồng lực lượng đồng thời bắn ra, mang người mạnh nhất cấp 12 này cứng rắn đẩy ra mấy trăm trượng.

Lực lượng chưa biến mất, tiếp tục tác dụng trên thân Tu La. Hai chân Tu La ở mặt đất hoang vu cày ra một đường mấy trăm trượng, hắn kéo căng cơ bắp lưng eo, chân, chống lại lực lượng không gian, không khí.

Thân thể hắn chấn động, bằng thể lực mạnh mẽ, cứng rắn áp chế lực cản không gian và luồng không khí.

Cậu lại chưa để ý tới, quay đầu nhìn về phía cháu trai sắc mặt thống khổ, thấp giọng nói:

"Nguyên Thủy, hết thảy nghi vấn của cháu, đều ở nơi đó! Đừng kháng cự nó, cũng đừng sợ hãi nó, đây là vận mệnh cháu không cách nào trốn tránh cùng thay đổi."

Trương Nguyên Thanh rốt cuộc ngẩng đầu, hai mắt vẫn vằn vện tia máu, hắn nhìn Thái Dương bổn nguyên trên không trung bị ánh sao bao bọc, phát ra tiếng gào rống tới từ linh hồn, đáp lại triệu hoán:

"Đến!"

Chương 3125: Đời người một giấc mộng (1)

Thái Dương bổn nguyên xông phá ánh sao trói buộc, mang theo lực lượng to lớn đốt cháy tất cả, tịnh hóa tất cả, lao tới Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thời khắc Thái Dương bổn nguyên giãy thoát Tinh Thần, sức quyến rũ của Mỹ Thần bị hào quang vàng óng tịnh hóa, Bán Thần Tà Ác ùn ùn thoát khỏi sức quyến rũ ảnh hưởng, vừa kinh vừa giận nhìn một màn này.

Cậu chạy vội tránh khỏi truyền nhân y bát, bóng lưng như là một con chó nhà có tang, không có chút phong cách nào cả.

Thần lực lĩnh vực không gian, lôi điện, cuồng phong ở trong hào quang vàng óng bốc hơi tiêu tán.

Tu La cũng đang phi nước đại, nhưng không phải rời xa Thái Dương, mà là chống đỡ Thái Dương thiêu đốt, xông về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đây là cơ hội duy nhất chém giết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này, thần lực của hắn nhanh chóng bốc hơi, tất cả kỹ năng đều ở trạng thái thời gian chờ, nhưng dựa vào thể xác mạnh mẽ, thi chạy với Thái Dương, hướng thẳng tới Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tinh Thần Chi Chủ tay trái nâng lên một vầng trăng tròn màu đen, phóng ra từng luồng ánh trăng đen nhánh, khoác thêm cho Tu La một tầng áo ngoài giống như nhung thiên nga đen.

“Xèo xèo…”

Áo ngoài màu đen không ngừng bốc hơi, tịnh hóa, lại không ngừng được bổ sung.

Tốc độ của Tu La tăng vọt.

Đồng thời, đỉnh đầu Tinh Thần Chi Chủ dâng lên ánh sao như suối phun, hình thành một bức tường cao kéo dài trăm cây số, che chắn ánh nắng cho các Bán Thần ngủ say, bảo vệ chất lượng giấc ngủ.

Lão tổ Tạ gia hừ lạnh một tiếng, cắn nát đầu ngón tay, máu màu vàng óng vẽ chú văn lên Luyện Yêu Hồ, sau đó ném ra ngoài.

Luyện Yêu Hồ lướt ngang không trung bay đi, nắp bình bắn ra, chống đỡ áp lực của Thái Dương bổn nguyên, lướt ra trên không trung một luồng ánh sáng màu vàng xanh, chụp vào đỉnh đầu Tu La, miệng bình xoay chuyển.

“Ầm!”

Luyện Yêu Hồ bành trướng gấp mấy chục hơn trăm lần đập ầm ầm trên mặt đất, bao phủ Tu La.

“Keng keng keng…”

Bên trong Luyện Yêu Hồ truyền đến tiếng vang giống như rèn sắt, chỉ kiên trì 2 giây, Luyện Yêu Hồ liền bị lực lượng to lớn đánh bay.

Tu La cầm loan đao đồng xanh một lần nữa xuất hiện, giận dữ không kiềm chế được, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Thái Dương bổn nguyên lao vào lồng ngực Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hào quang vàng óng chiếu sáng phó bản biến mất.

Toàn thân Nguyên Thủy Thiên Tôn chấn động, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt bắn ra hai luồng hào quang vàng óng, xông thẳng lên trời.

Từng ngọn lửa màu vàng từ trong cơ thể hắn tràn ra, vòn quanh thân thể lượn lờ, hình thành một lĩnh vực hình cầu đường kính mười mét.

Từng con Kim Ô từ ngực, bụng, khoang miệng, lỗ tai hắn chui ra, vòng quanh hắn xoay tròn, lại chui trở về, vòng đi vòng lại.

Trương Nguyên Thanh treo ở trong lĩnh vực, duy trì động tác ngẩng đầu vung tay, thật lâu không có động tĩnh.

Hắn đang dung nạp Thái Dương bổn nguyên, hắn đang đồng hóa với Thái Dương bổn nguyên.

Làm một Thần Nhật Du chủ tu Thái Dương, hắn không cần lực lượng Tinh Thần trung hòa Thái Dương, bởi vì “chủ tu” Nhật chi thần lực bản thân đã là tăng lên năng lực chịu đựng của hắn đối với Thái Dương.

Đương nhiên, nguy hiểm lại cao hơn Tinh Thần Chi Chủ.

Tu La ầm ầm lao tới, giơ cao Xi Vưu Đao, chém về phía lĩnh vực hình cầu.

Ầm!

Ở tích tắc lưỡi đao chém lên lĩnh vực, ngọn lửa màu vàng nóng rực bùng nổ, xé rách trường bào màu đen trên người hắn,

cắn nuốt thân thể của hắn.

Tu La lảo đảo lui, khuôn mặt, ngực bụng cùng đùi máu thịt bốc hơi gần hết, lộ ra nửa bộ khung xương nung đỏ, máu thịt sau lưng, mông thì hoàn hảo không chút tổn hại.

Khác với lúc vừa rồi Tinh Thần Chi Chủ dung nạp Thái Dương bổn nguyên, người trước có Tinh Thần Chi Chủ trung hòa, Thái Dương bổn nguyên không bá đạo như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dung nạp Thái Dương, không có bất cứ lực lượng nào trung hòa, cử động lần này của Tu La, tương đương với cầm đao chặt Thái Dương bổn nguyên, có thể sống sót, đủ để chứng minh thực lực của hắn.

Tu La lui đến bên cạnh Tinh Thần Chi Chủ, máu thịt nhanh chóng sinh trưởng, trong chớp mắt đã khôi phục bộ dáng ba đầu tám tay, trầm giọng nói:

"Thái Dương bổn nguyên áp chế tất cả, ngoại lực không cách nào quấy nhiễu, tiếp theo chỉ có thể quan sát, cầu nguyện hắn dung nạp Thái Dương bổn nguyên thất bại."

Tinh Thần Chi Chủ nghiêng đầu đánh giá hắn một lát, thấy hắn không đáng ngại, thu hồi ánh mắt, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lĩnh vực.

Hắn trầm mặc mây giây, như đã tiếp nhận kết cục này, tiếp theo nhìn về phía Hư Không Bán Thần, nói ra lời nói khiến Bán Thần Tà Ác biến sắc hẳn:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Ma Quân?"

Thiên Vương Sợ Hãi bỗng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngây cả người.

Hai vị Huyễn Thần của Hư Vô giáo phái, Cổ Long của Linh Năng hội, lão tổ Tạ gia, đều lộ ra vẻ mặt "Là Tinh Thần Chi Chủ ngươi điên rồi, hay là tai chúng ta xảy ra vấn để".

Lấy vị cách cùng lịch duyệt của Bán Thần, cũng không cách nào lập tức tiếp nhận lời của Tinh Thần Chi Chủ.

Chương 3126: Đời người một giấc mộng (2)

Hư Không Bán Thần nhún nhún vai, thay đổi vô năng cuồng nộ trước đó, khôi phục tư thái tản mạn, thậm chí còn nghĩ ra đoạn rap, cười tủm tỉm nói:

"Đều nói Tinh Thần Chi Chủ ngươi tính hết chuyện thiên hạ, chẳng lẽ đến bây giờ mới phản ứng ha?"

Hắn bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

Tinh Thần Chi Chủ trầm mặc mấy giây, chậm rãi nói:

"Khó trách ngươi cùng Mỹ Thần quyết tâm muốn nâng đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn, không tiếc mặc kệ thế cục hiện thực, không tiếc chơi cứng với trận doanh Thủ Tự, các ngươi từ vừa mới bắt đầu đã biết Ma Quân, không, Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã là nửa Thái Dương Chi Chủ. Chỉ cần đi vào phó bản, dung hợp với mảnh vụn linh hồn dung nhập Thái Dương bổn nguyên, liền có thể khôi phục vị cách."

Hư Không Bán Thần mỉm cười nói:

"Sau khi Ma Quân tài khoản này luyện phế, ta cùng Mỹ Thần liền lâm vào lo nghĩ, Nguyên Thủy tháng 10 năm ngoái, lựa chọn đổi mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên đồng quy vu tận với Thái Cầm Hạc, ta cùng Mỹ Thần càng lo lắng hơn — Ta thật ra hoài nghi cái chết của Nguyên Thủy cũng có quan hệ với ngươi, nhưng trước sau không có chứng cứ.

Bởi vì Tinh Thần và Thái âm quy vị, phó bản Thái Dương mở ra liền tiến vào đếm ngược, nhưng lúc đó, nó vẫn chỉ là một gã Thánh Giả.

Về sau nữa, ngươi cùng Linh Thác âm thầm thúc đẩy hai đại trận doanh mâu thuẫn, che chắn Bảng Công Đức, thiết kế để Phong Lôi Song Thần nội chiến, vây giết Hải Hoàng… Đều là đang ép trận doanh Thủ Tự vận dụng mảnh vỡ La Bàn Quang Minh, mở ra phó bản Thái Dương.

Thời gian để lại cho chúng ta quá ít quá ít.

Nói đến, vẫn phải cảm tạ Linh Thác, nếu không phải hắn đưa ra đan phương Tam Tài Đan, Nguyên Thủy bây giờ không có khả năng tấn thăng cấp 9, thu hoạch được tư cách dung nạp Thái Dương.

Chẳng qua, đan phương là đan phương, vấn đề dược liệu chính khó cầu vẫn như cũ làm khó ta, cho nên, ở lúc ngươi triệu tập hội nghị Bán Thần, bức bách ta cùng Mỹ Thần, ta nhạy bén bắt lấy cơ hội, đó chính là đưa Linh Thác vào phó bản Thái Dương.

Mất đi hắn che chở, hộ pháp Ám Dạ Mân Côi trong hiện thực liền không khó tìm. Ha ha, tiểu tử này không hổ là truyền nhân y bát của ta, không cần ta dạy, đã biết được lợi dụng lực lượng nghề nghiệp Kỵ Sĩ."

Mỹ Thần cười tủm tỉm: "Sau đó, ta cùng Hư Không liền chờ hắn tấn thăng cấp 9, chờ hắn giáng lâm phó bản."

Tinh Thần Chi Chủ nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyên tâm dung nạp Thái Dương bổn nguyên, thanh âm trùng điệp to lớn:

"Nếu như ta không đoán sai, hắn là con của Trương Tử Chân nhỉ?"

Hư Không Bán Thần vỗ tay "bốp bốp": "Không hổ là Tinh Thần Chi Chủ, liệu sự như thần, liệu sự như thần."

"Ngươi cho Ma Quân mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh cũng cho hắn, nếu không phải huyết mạch chí thân, làm sao sẽ hết lòng như vậy. Ta vẫn luôn cho rằng, mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh trong tay ngươi, là chỗ dựa lớn nhất ngươi nâng đỡ Nguyên Thủy Thiên Tôn, không ngờ nó sớm đã dung nhập Thái Dương bổn nguyên." Khuôn mặt Tinh Thần Chi Chủ vô hỉ vô bi, hốc mắt ánh sao lập lòe nhìn chằm chằm:

"Ta tự nhận thuật thôi diễn vô song thế gian, quá khứ tương lai rõ mồn một trước mắt, lại không phát hiện kế sách ám độ trần thương của các ngươi, Ma Quân ngày đó quả thực đã hình thần câu diệt, Hư Không, ngươi là như thế nào giấu được ta."

Hư Không Bán Thần vừa chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn dung nạp Thái Dương bổn nguyên, vừa nói:

"Cái này nói quá dài dòng, kế hoạch nâng đỡ Thái Dương Chi Chủ, thật ra không phải do ta bắt đầu, mà là Trương Tử Chân chế định.

Năm đó, hắn biết được linh cảnh bí mật, ý thức được Linh Thác sa đọa không thể tránh né, không cách nào ngăn cản, thế là hắn bắt đầu chế định kế hoạch nâng đỡ Thái Dương Chi Chủ, bước đầu tiên, chính là từ trên thân Linh Thác sống lại trở về xé rách mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên.

Thái âm bí ẩn là bộ phận trung tâm của kế hoạch, không có bí ẩn che chở, tất cả mưu đồ ở trong mắt ngươi cùng Linh Thác, đều là một phen tên hề đùa giỡn công khai.

Hắn bị người xâm nhập ô nhiễm, bị Linh Thác lấy Thái âm bổn nguyên nguyền rủa, tự biết nhất định phải chết, thế là ẩn núp mấy năm, sinh con, hắn quyết định nâng đỡ con của mình trở thành Thái Dương Chi Chủ, thế là mang mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên cùng mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh để lại cho con cái, cũng chính là Ma Quân."

Dừng một chút, Hư Không Bán Thần nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Kim Ô vờn quanh, thân thể xuất hiện than hóa diện tích lớn, bỗng nhiên thở dài:

"Nói đến ngươi có thể không tin, Ma Quân sinh ra là một sự ngoài ý muốn, ta biết trong cơ thể phong ấn mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh, nó nhất định có thể thu được thẻ nhân vật, nhưng thẻ nhân vật linh cảnh cấp cho là ngẫu nhiên, có khả năng vào bất cứ lúc nào."

Chương 3127: Đời người một giấc mộng (3)

"Nó ở bốn năm trước thu được thẻ nhân vật, nhưng xảy ra chút ngoài ý muốn nho nhỏ, nó bị kẻ sa ngã Phán Quan Mắt Quỷ an bài ở đồn an ninh khống chế, uống vào chất lỏng bên trong Chén Thánh Sa Ngã, trở thành nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ.

Từ đó về sau, nó muốn thu mình phát triển gần như không có khả năng, vì không bị ngươi thôi diễn ra lai lịch thân phận của Ma Quân, từ đó khóa chặt ta cùng Trương Tử Chân, ta chỉ có thể sớm cho nó mảnh vỡ Thái âm, cũng để nó làm ra cắt đứt với thân phận hiện thực.

Sau đó, ta lấy thân phận người đầu tư thần bí tiếp xúc với nó, từng bước một dẫn đường nó thăng cấp, dạy nó làm sao tịnh hóa Chén Thánh Sa Ngã ô nhiễm, còn giới thiệu nó cho Mỹ Thần."

Mỹ Thần tiếp lời, nói:

"Cuộc chiến đấu kia một năm trước, mặt ngoài là Linh Thác đang bóp chết Ma Quân cái uy hiếp này, đoạt lại mảnh vỡ Thái âm, nhưng thật ra là chúng ta đi săn nhằm vào Linh Thác, dẫn hắn ra, giết chết hắn, giúp Ma Quân trở thành Thái âm Chi Chủ, sau đó mượn mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh, mở ra phó bản Thái Dương, lấy mảnh vỡ trung tâm làm môi giới, dung nạp Thái Dương, tịnh hóa Chén Thánh Sa Ngã ô nhiễm.

Đáng tiếc ngươi đột nhiên chen ngang một tay, dẫn đến Ma Quân ngã xuống, chúng ta chỉ có thể thay đổi kế hoạch, Ma Quân mang linh hồn của mình chém thành ba phần, một phần tàn hồn dung nạp tất cả ký ức sau khi trở thành linh cảnh hành giả, bám vào trong mảnh vỡ trung tâm la bàn, lại lấy đặc tính mảnh vỡ trung tâm, tiến vào phó bản Thái Dương, trốn ở Thái Dương bổn nguyên.

Một phần tàn hồn giao cho Hư Không hội trưởng, do mảnh vỡ Thái âm bí ẩn, một phần hồn phách cuối cùng, mới là Ma Quân hình thần câu diệt trong mắt ngươi.

Trừ bộ phận hồn phách chết đi kia, hai phần tàn hồn một cái giấu ở Thái Dương, một cái có mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên phù hộ, thuật thôi diễn của ngươi không nhìn thấy bọn họ, trong mắt ngươi, Ma Quân tự nhiên là chết sạch sẽ rồi.

Giọng của Mỹ Thần mềm mại đáng yêu động lòng người:

"Bây giờ xem ra, kế hoạch lúc trước tất nhiên thất bại, chúng ta chỉ tính được Linh Thác, chưa tính tới ngươi. Chẳng qua, chính là bởi vì việc này, ta cùng Hư Không mới sinh ra hoài nghi đối với ngươi."

Tinh Thần Chi Chủ im lặng một lát, nói:

"Trăm ngàn chỗ hở, tàn hồn Ma Quân bằng vào mảnh vỡ trung tâm của la bàn, có thể ở trong Thái Dương bổn nguyên duy trì bất diệt, cái này rất hợp lý. Nhưng, mảnh vỡ trung tâm la bàn

không mở được phó bản Thái Dương, nếu không, Trương Tử Chân năm đó đã trực tiếp ném Linh Thác vào phó bản Thái Dương, lấy Thái Dương bổn nguyên tịnh hóa ô nhiễm. Năm ngoái cuộc chiến đấu kia, cho dù ta không ra mặt, Linh Thác vẫn có Tu La trợ trận, bằng hai người các ngươi còn có Thiên Vương Sợ Hãi, muốn giết Linh Thác, người si nói mộng."

Hư Không hội trưởng mỉm cười một tiếng, chưa giải thích, từ trong hư không lấy ra một cái loa bỏ túi màu đen.

Hắn vỗ vỗ nắp cái loa: "Giải thích một phen cho Tinh Thần Chi Chủ của chúng ta."

Ánh mắt tất cả Bán Thần đều tập trung trên thân Loa Miêu Vương. Loa Miêu Vương tựa như đứng máy, hồi lâu không có động tĩnh, Hư Không hội trưởng vỗ một cái nữa: "Không cần sợ!"

Loa Miêu Vương vẫn chưa đáp lại, một bộ dáng đã chết rồi.

Hư Không hội trưởng nhún nhún vai: "Xem ra nó không dám nói."

Tinh Thần Chi Chủ một lần nữa trầm mặc, cách mấy giây, nói:

"Trận chiến kia lúc trước, Ma Quân là như thế nào triệu hồi ra mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên?"

Hư Không hội trưởng nhún nhún vai: "Ta cũng không biết, nếu không tự ngươi hỏi hắn một phen?"

Hắn nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Kim Ô vờn quanh.

Linh hồn Trương Nguyên Thanh tựa như lâm vào trong biển lửa, đau khổ lửa nóng đốt người, cũng đang giày vò hắn mọi lúc.

Nhưng cũng làm hắn ở trong tinh thần trùng kích cuộn trào mãnh liệt lưu lại lý trí, thừa nhận từng đoạn ký ức quá khứ kia ập tới.

Hắn nhớ ra rồi, nhớ tất cả rồi.

Binh ca sau khi thi vào đại học Hàng Châu, để ăn mừng thuận lợi thi đỗ đại học, vì thể nghiệm thành thị sắp sinh hoạt bốn năm, lúc kỳ nghỉ, Binh ca dẫn hắn đi Hàng Châu du lịch.

Bọn họ ở chùa Ẩn Phật song song thu hoạch được thẻ nhân vật, tiến vào phó bản của riêng mình.

Sau khi thoát ly phó bản, hai người thấp thỏm lo âu tiến về đồn an ninh gần nhất báo án, đồn an ninh chuyển giao sự kiện cho phân bộ Hàng Châu, người phụ trách là nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ…

Bọn họ làm linh cảnh hành giả mới sinh, bị nô bộc của Phán Quan Mắt Quỷ dụ dỗ uống vào chất lỏng của Chén Thánh Sa Ngã, từ đó bị Chén Thánh Sa Ngã thế giới linh cảnh nghe tin đã biến sắc ô nhiễm.

Trong thời gian ba năm sau đó, hắn cùng Bình ca quanh quẩn trong bóng tối, ở trong thống khổ giãy dụa, bị quan phương truy nã, bị nghề nghiệp Tà Ác kỳ thị, hắn tính cách quá khích, càng ngày càng cực đoan, càng ngày càng điên cuồng.

Chương 3128: Tượng trưng (1)

Hắn không dám về nhà nữa, cố gắng, không ngừng hoàn thành nhiệm vụ của Phán Quan Mắt Quỷ, nếu không Phán Quan Mắt Quỷ sẽ lợi dụng Chén Thánh Sa Ngã, để bọn họ biết cái gì là cực hạn thống khổ.

Hắn còn nhớ tới càng nhiều chuyện hơn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, phó bản hắn lần thứ hai tiến vào chính là Đường Hầm Xà Linh.

Đó là một phó bản hắn nhất định phải chết, là không gian thông đạo đột nhiên vỡ ra, để hắn thoát đi phó bản.

Bug này rất lâu rồi cũng chưa nghĩ thông, thẳng đến về sau mới biết được, là cậu âm thầm giúp hắn thoát ly phó bản, trả giá là điểm kinh nghiệm về 0, đương nhiên, hắn lúc đó vừa trở thành linh cảnh hành giả, bản thân đã không có bao nhiêu điểm kinh nghiệm.

Trong phó bản Đường Hầm Xà Linh, câu kia trong khung chat của giày khiêu vũ màu đỏ: “Kỹ năng nhảy của ngài vẫn là hỏng bét trước sau như một”.

Không phải nhận ra thẻ nhân vật Ma Quân trong cơ thể hắn, mà là nhận ra hắn!

Chuyện cũ từng màn lướt qua, từ năm 2019 đến năm 2023, mảnh vỡ kí ức cuối cùng đen kịt một màu, trong đen kịt truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân kia trống trải, nhẹ nhàng, tựa như đến từ đoạn nhớ nhung kia, đoạn không bỏ được kia sâu trong lòng.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân dừng ở cửa ra vào, vặn ra chốt cửa, sau đó đứng ở bên tai.

Một thanh âm dịu dàng quen thuộc vang lên bên tai:

"Nguyên Tử, sẽ ở sau mười lăm phút, bảy rưỡi sáng sớm cậu sẽ tỉnh lại, cậu tỉnh lại, là tân sinh năm thứ nhất của đại học Tùng Hải, cậu lúc cấp 3 đã có bệnh ở đầu, mẫu thân Trần Thục vì trị bệnh cho cậu, mang cậu đi khám hết bệnh viện lớn trong nước, cuối cùng ở nước ngoài tìm được thuốc trị liệu bệnh trên đầu cho cậu, thuốc đặt ở trong ngăn kéo tủ đầu giường…

"Sau ba lần, cậu phải nhớ kỹ tôi, đồng thời tin tưởng không nghi ngờ…"

Sau đó, hắn ở trong bệnh đau đầu phát tác tỉnh lại, nhận được thẻ nhân vật anh Binh gửi tới!

Thẻ nhân vật khởi động lại hoàn tất, khởi động lại hoàn tất…

Ký ức ăn khớp.

Từ trước tới giờ đều không có bệnh đau đầu, cái gọi là bệnh đau đầu, là linh hồn hắn quá mức cường đại, thân thể không cách nào dung nạp dẫn đến; là sau khi tàn hồn hắn cùng linh hồn tinh khiết trong thể xác con rối khâu lại không xứng đôi dẫn đến.

Theo vị cách của hắn tăng lên, thể xác dần dần có thể dung nạp linh hồn cường đại, bệnh đau đầu liền không tái phát nữa.

Khó trách hắn "ký ức quay lại" vĩnh viễn không cách nào trở lại thời kỳ cấp 3, ở ngày đó anh Binh gửi đến thẻ nhân vật liền dừng lại.

Bởi vì đó là ngày đầu tiên hắn sống lại.

Đời người thoáng như một giấc chiêm bao!

Một giấc chiêm bao!

Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm: “Ma Quân là mình, mình là Ma Quân…”

Chín con Kim Ô đều trở về trong cơ thể, một vầng mặt trời chậm rãi dâng lên, chiếu tan tất cả hư ảo!

Thái Dương Chi Chủ sinh ra!

…

Thế giới hiện thực, bầu trời trong xanh, đột nhiên xuất hiện một vầng mặt trời màu vàng.

Nó cũng không lóa mắt hơn mặt trời hiện thực, khi nhìn thẳng vào nó, mắt thậm chí sẽ không đau xót rơi lệ, vầng mặt trời màu vàng này tựa như là từ một thời không khác chiếu tới.

Từ ‘Tia sáng’ để định nghĩa mà nói, nó không bá đạo chói mắt như vậy, càng thêm giống một loại kỳ quan vũ trụ hiếm thấy.

Nhưng từ cảm thụ cá nhân mà nói, người nhìn thẳng nó, tắm rửa dưới ánh mặt trời, không tự chủ ở trong lòng sám hối sai lầm trong quá khứ mình phạm phải, sám hối ý niệm tà ác đã từng sinh ra.

Cả người như giẫm trên lớp băng mỏng, trạng thái nơm nớp lo sợ.

Vầng mặt trời màu vàng kia trên bầu trời, tựa như là trật tự, là luật pháp, là công nghĩa, là đạo đức, nó xuất hiện ở nơi đó, là muốn thẩm phán người đời.

Đến mức không ai ý thức được, phải dùng điện thoại, camera các loại thiết bị quay chụp lại kỳ quan cổ kim chưa từng có này.

…

Kinh thành.

Ngõ nhỏ cũ kỹ, Tôn trưởng lão nằm trên xích đu phơi nắng ấm, mi tâm đột nhiên chiến ra dấu ấn Thái Dương, Nhật chi thần lực trong cơ thể bạo loạn, xoang mũi, khoang miệng phun ra từng luồng ánh nắng màu vàng nóng rực.

Lão lao thẳng tắp từ trên ghế xích đu bị đốt thành tro tàn dậy, nhìn về phía mặt trời màu vàng kia trên bầu trời, toàn thân

không ngừng run rẩy, không biết là kích động, vui sướng, hay là sợ hãi cùng kính sợ.

Nhật chi thần lực trong cơ thể càng thêm bành trướng, tựa như là đang ăn mừng, reo hò.

Tôn trưởng lão giọng run run nói: "Thái Dương Chi Chủ sinh ra rồi…"

Cùng lúc đó, các Thần Nhật Du của Thái Nhất môn, đều đang ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời chói chang kia, lâm vào trong run rẩy cùng kích động phát ra từ trong linh hồn.

…

Liên bang Tự Do.

Một thành phố nhỏ bốc khói cuồn cuộn, khắp nơi đều là tường đổ ngói vỡ, Phong Lôi Song Thần vừa lấy sét đánh cùng gió lốc nhổ đi khí tức tà ác trong thành thị, sững sờ nhìn mặt trời màu vàng trên bầu trời.

Chương 3129: Tượng trưng (2)

Toàn thân cô trần trụi, quanh thân quấn quanh gió màu xanh, một con mắt nén lôi điện, hiện lên màu lam chói sáng, một con mắt khác trong suốt như lưu ly.

Tắm rửa trong hào quang vàng óng, lý trí của cô nhanh chóng trở về, lôi điện trong mắt không còn cuồng bạo, trở nên thâm thúy nội liễm, con ngươi như lưu ly không còn điên cuồng nữa.

"Ta, ta là Boreas… Nhưng, cũng là Lôi Thần… Ta, vì sao, lại biến thành bộ dạng này…"

…

Bang New York.

Donna Caroline sớm đã thay đổi dung mạo, lấy thân phận người tình một vị phú nào nào đó sinh sống ở biệt thự ngoại thành, đang lấy mị thuật chơi đùa phú hào, đuổi hắn ra ngoài, Donna đứng dậy tiến vào phòng ngủ, thay đồ bơi gợi cảm, đang định tới bể bơi nhiệt độ ổn định trong sân ngâm mình một chút.

Thay đồ bơi xong, cô tới sảnh, trông thấy phú hào bị mình dụ hoặc, khống chế phủ phục ở trong sân, vẻ mặt sợ hãi, trong miệng lẩm bẩm:

“Chúa ơi, xin khoan dung cho tội lỗi của con, khoan dung cho nghiệt trước đây con mắc phải…”

Chuyện gì xảy ra vậy? Donna nhíu mày, đi về phía cửa phòng khách, lúc này, tầm mắt trở nên trống trải, cô mới nhìn rõ trên bầu trời đã xuất hiện hai vầng mặt trời.

Một cái sáng tỏ chói mắt, một cái vàng nhạt uy nghiêm.

Trong lòng cô giật mình, vội vàng lao ra khỏi phòng khách, tới mảnh sân nhỏ.

Nào có thể ngờ được, thân thể vừa tắm rửa trong ánh nắng màu vàng, cô liền phát ra một tiếng kêu thảm bén nhọn, tựa như yêu tinh rắn uống một bát rượu hùng hoàng, đau khổ ngã xuống đất.

Chỉ thấy thân thể cô vang lên “Xèo xèo”, dâng lên khói đen, linh hồn tựa như bị đặt trên lửa thiêu đốt, đau khổ ôm đầu.

Tinh thần ô nhiễm của cô đang nhanh chóng tiêu tán, được tịnh hóa.

Dị biến như vậy đồng thời xuất hiện ở Thiên Phạt cùng Ngũ Hành minh, xuất hiện ở các thành thị lớn toàn cầu, những người bị ô nhiễm, bị khống chế, tinh thần rối loạn, tà ác ô uế, âm khí lượn lờ… Ở lúc này toàn bộ bị tịnh hóa, uốn nắn.

Toàn bộ thế giới tựa như được thanh tẩy.

…

Bình Trực cư xá.

Phòng 402, Thuần Dương chưởng giáo từ trong mộng cảnh bắn ra ngoài, hắn ngồi ở trên ghế sô pha, cúi người, một tay ấn lên trán, một đoạn ký ức vốn không nên tồn tại khôi phục ở trong đầu của hắn.

Đó là trong phòng khách cũ kỹ, lão giáo sư về hưu tóc bạc thưa thớt, khóe mắt có chút rủ xuống, đeo kính lão tiếc hận nói:

“Ài, đứa bé đó gia cảnh hẳn là cũng không tệ, sao lại trộm cướp chứ, nói đến, nó vẫn là rất đáng thương.”

“Đáng thương?”

“Lúc nó cấp 3, ừm, tựa như là lớp 10 đi, qua kỳ nghỉ, cả người liền trở nên ngây ngốc ngơ ngác, không biết mắc bệnh gì, cậu của nó nói, là lúc kỳ nghỉ sốt cao ảnh hưởng đầu óc, trí lực bị hao tổn. Tôi khi đó đã cảm thấy rất đáng tiếc, đứa nhỏ này cơ trí, biết nói chuyện, biết tặng quà, rất am hiểu kết giao, là hạt giống tốt vào cơ quan nhà nước…”

Mặc dù không biết vì sao, nhưng Thuần Dương chưởng giáo tin tưởng vững chắc, ký ức đánh mất của mình sau khi tiến vào tuần hoàn đột nhiên tìm trở về.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, tên gốc Trương Nguyên Thanh!

…

Phó bản Trận Chiến Giữa Các Vị Thần.

Trương Nguyên Thanh sau đầu dâng lên một vầng mặt trời chói chang vàng óng, cảm thụ, giải đọc lực lượng Thái Dương bổn nguyên.

Sau khi trở thành Thái Dương Chi Chủ, hắn cảm giác linh hồn của mình đã xảy ra lột xác, có thể cảm ứng được rất nhiều thứ trước kia không cách nào cảm ứng được, từ phương diện vi mô nguyên tử, phân tử, đến phương diện vĩ mô quy tắc vận chuyển.

Thế giới tựa như cởi quần áo, trần trụi hiện ra ở trước mặt hắn.

Hắn có thể lập tức nhìn thấu quy tắc thế giới vận hành, nhìn thấu phân tử cấu thành vật chất, sự tồn tại cùng bộ dáng của rất nhiều nguyên tố.

Những thứ này là nhân loại bình thường, thậm chí linh cảnh hành giả không cách nào ‘nhìn thấy’.

Nhất định phải miêu tả chuẩn xác trạng thái bây giờ, đó chính là tăng lên chiều/bậc không gian.

Mà đây chỉ là biến hóa kèm theo sau khi sinh mệnh tăng lên chiều/bậc.

Thay đổi lớn nhất của hắn là ‘quy tắc’ cùng ‘ý chí’, hắn thành biểu tượng của một loại quy tắc nào đó, ý chí của hắn tức là ý chí quy tắc.

Quy tắc ‘Nhật Chiếu’ hắn nắm giữ tính chất không thay đổi, nhưng vị cách lại có sự tăng lên nghiêng trời lệch đất.

Nhật Chiếu có được ‘Tượng trưng’, biểu tượng vũ trụ chí cao, biểu tượng trật tự cùng uy nghiêm.

‘Tượng trưng’ cụ thể hóa là quyền hành, khiến Nhật Chiếu có thể xóa đi tất cả lực lượng, vật chất cùng quy tắc, hai thứ trước là mãi mãi, thứ sau là tạm thời.

Bởi vì quy tắc có phân chia cao thấp, nhưng đều có đặc tính thống nhất: Không thể xóa nhòa!

Mặt khác, Nhật Chiếu còn có thể nhào nặn khái niệm cùng vặn vẹo lĩnh vực tinh thần, khiến hỗn loạn chuyển thành có trật tự, để điên cuồng trở nên lý trí.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh nhìn quét Tinh Thần Chi Chủ, Tu La, Thiên Vương Sợ Hãi, hai vị Huyễn Thần, Cổ Long một phen, trên thân mấy vị Bán Thần Tà Ác dâng lên ngọn lửa màu vàng.

Chương 3130: Tượng trưng (3)

Lửa như có linh tính, có được ý chí, một khi cháy lên thì sẽ không dập tắt, một mực thiêu đốt tới khi linh lực khô kiệt, hình thần câu diệt mới bỏ qua.

Hai vị Huyễn Thần không ngừng thi triển “Hư Vô”, trừ khử ngọn lửa màu vàng vào vô hình, nhưng lửa kiểu gì cũng sẽ một lần nữa cháy lên, khiến linh hồn cùng thể xác bọn họ bị thương nặng.

Thiên Vương Sợ Hãi bị ngọn lửa thiêu đốt khuôn mặt run rẩy, lại phát ra tiếng cười to đứt quãng, vui sướng.

“Ngươi là tự do, Ma Quân, ngươi tự do rồi… Ha ha, ha ha ha… Ngươi rốt cuộc tự do rồi…”

Cổ Long cũng gào thét trong ngọn lửa màu vàng, chất lỏng dơ bẩn từ giữa vảy toát ra, hình thành một tầng vách ngăn giống

như bùn nhão, chớp mắt đã bị ngọn lửa màu vàng thiêu đốt khô cạn.

Cùng là Bán Thần, thân là nghề nghiệp Tà Ác, bọn họ không sợ hãi Bán Thần Thủ Tự cùng cấp bậc, chỉ có ở trước mặt Thái Dương Chi Chủ, cảm nhận được sự vô lực trước nay chưa từng có.

Loại vô lực ngươi dốc hết tất cả vốn liếng, cũng không thể chạy thoát vận mệnh áp chế.

Trừ bỏ chạy, không có bất cứ biện pháp nào.

Đây là nghiền ép phương diện quy tắc.

Linh lực của bọn họ, quy tắc bọn họ khống chế đang sụp đổ.

Chỉ có Tu La bằng thân thể chịu đựng ngọn lửa thiêu đốt, mặt không biểu cảm, hắn quay đầu nhìn về phía Tinh Thần Chi Chủ, nói:

"Đi thôi!"

Thái Dương Chi Chủ đã sinh ra, vách ngăn bao phủ ở bên ngoài phó bản biến mất.

Tinh Thần Chi Chủ nói:

"Kẻ phải đi là bọn họ!"

Vừa dứt lời, hốc mắt hắn bốc lên ánh sao, như là hai ngọn đèn Xenon công suất cao.

Một giây sau, bên tai Thái Dương Chi Chủ mới tấn thăng, Hư Không Bán Thần, Mỹ Thần cùng lão tổ Tạ gia truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

"Keng! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người - Trận Chiến Giữa Các Vị Thần, số hiệu 00, độ khó chưa biết, đang kết toán phần thưởng…"

"Phần thưởng đang kết toán… Thu hoạch được vật phẩm/đạo cụ: Không"

"Thưởng điểm kinh nghiệm: 0"

"Nhiệm vụ chủ tuyến hoàn thành kết toán!"

"Kết toán xong! Lập tức rời khỏi linh cảnh…"

“Quả nhiên là ngươi!” Trương Nguyên Thanh trước khi biến mất, nhìn Tinh Thần Chi Chủ, lạnh lùng nói một câu.

Tinh Thần Chi Chủ chưa trả lời.

Đợi Bán Thần trận doanh Thủ Tự thoát ly phó bản, Tinh Thần Chi Chủ nhìn về phía Bán Thần Tà Ác, nói:

“Tiếp theo, ta sẽ bí ẩn phó bản này, chuyên tâm dung nạp Thái âm, lấy vị cách Tinh Thần Chi Chủ cùng Thái âm Chi Chủ, làm ra cạnh tranh sau cùng đối với hắn.

Các ngươi tạm thời rời khỏi nơi này, trở về hiện thực, trốn vào phó bản bang phái, câu thông với thần linh của riêng mình. Mười ngày sau, nhất định phải thoát ly phó bản bang phái, ta sẽ kêu gọi các ngươi.”

Huyễn Thần Nam phái thoát khỏi mặt trời chói chang thiêu đốt nhẹ nhàng thở ra một hơi, dập tắt ngọn lửa màu vàng trên người, hỏi: “Ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc?”

Bao nhiêu phần nắm chắc chiến thắng Thái Dương Chi Chủ, bao nhiêu phần nắm chắc dung nạp Thái âm bổn nguyên.

Ở dưới cái nhìn chằm chằm của các vị Bán Thần, Tinh Thần Chi Chủ chậm rãi nói:

“Thái Dương bổn nguyên có thiếu sót, hắn giống với Linh Thác trước đây thu gom Thái âm bổn nguyên, là Thái Dương Chi Chủ không hoàn chỉnh. Đây cũng là nguyên nhân hắn không kháng cự, lựa chọn thoát ly phó bản.

Hắn không có nắm chắc chiến thắng ta có được Thái âm bổn nguyên, nếu cưỡng ép khai chiến, ta sẽ sớm dung nạp Thái âm, đến lúc đó, có thể biến thành một Phong Lôi Song Thần khác, Thái âm, Tinh Thần Chi Chủ phát điên, càng thêm phiền phức.

Nếu như vừa rồi hắn là Thái Dương Chi Chủ hoàn chỉnh, các ngươi đã trở về linh cảnh.

Ta không có nắm chắc chiến thắng Thái Dương Chi Chủ hoàn chỉnh, nhưng có thể tiến hành một lần chạy thi với hắn, xem là hắn chắp vá xong Thái Dương bổn nguyên trước, hay là ta dung nạp Thái âm bổn nguyên trước.”

Tu La trầm mặc lắng nghe, đột nhiên mở miệng:

“Mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên ở đâu?”

Tinh Thần Chi Chủ nhìn về phía Tu La, nói:

“Đây chính là nhiệm vụ ta muốn bàn giao cho ngươi, trong nháy mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành Thái Dương Chi Chủ, ta đoán được nó, ta có thể ở trong hiện thực biết tung tích của nó.

Đạt được nó, hoặc là ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt được nó, chúng ta liền có thể đặt vững cục diện thắng lợi.

Nhưng ta không cách nào rời khỏi phó bản, cho nên chuyện này nhất định phải giao cho ngươi đi làm, ngươi là Bán Thần duy nhất trong trận doanh Tà Ác có thể chống lại Thái Dương Chi Chủ.

Nói xong, Tinh Thần Chi Chủ lấy ra quyển trục bằng da ánh sao lượn lờ.

Mép quyển trục bằng da có nhiều vết rạn, nhìn cổ xưa lại thô ráp cẩu thả, bên trên vẽ tinh đồ dày đặc.

“Đây là Lạc Thư, ta để lại một phần thần hồn ở bên trong, khi nó thôi diễn được thời cơ, sẽ lấy hình thức mộng cảnh phản hồi cho ngươi.” Tinh Thần Chi Chủ giao nó cho Tu La.

Tiếp theo, Tinh Thần Chi Chủ nhìn về phía các Bán Thần Tà Ác:

“Câu thông thần linh của mỗi người, yêu cầu của ta là, dốc hết toàn lực ngăn cản vị thần linh Thủ Tự kia đưa Nguyên Thủy Thiên Tôn vào phó bản, nếu có thể, ta muốn tin tức chi tiết của vị thần linh kia.”

Chương 3131: Khinh bỉ (1)

Sau khi an bài thỏa đáng, hắn đưa các Bán Thần Tà Ác rời phó bản.

Tinh Thần Chi Chủ lấy ra vầng trăng tròn màu đen, lực lượng đen sì thuần túy lan tràn tới toàn bộ phó bản, cắn nuốt mặt đất hoang vu cùng các Bán Thần ngủ say.

“Ngôi sao” này chợt biến mất trong thế giới linh cảnh.

…

Sau khi thoát ly phó bản, Trương Nguyên Thanh chưa quay về hiện thực, xuất hiện ở thế giới linh cảnh tựa như vũ trụ tinh hà.

Bây giờ, lấy vị cách của hắn, ra vào linh cảnh chỉ là một ý niệm.

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú chỗ cao vô tận, trong mắt vận ra hai đạo hào quang vàng óng, bắn xuyên khoảng không, nhìn thấy tà thần chiếm cứ ở trên linh cảnh.

Bọn họ có kẻ ba đầu tám tay, toàn thân đen sì, chiếm cứ ở trong vũ trụ, tinh cầu như là bao quanh thân thể khổng lồ.

Có kẻ ngao du trong tinh hà đục ngầu đen sì, ngẫu nhiên lộ ra một đoạn thân thể, đã vắt ngang chiều dài Hệ Mặt Trời.

Có kẻ không thấy thân thể, không có thực thể, tinh thần ý chí lại bao trùm tinh hà, như là sinh vật vượt chiều/bậc cao cao tại thượng, không thể nhìn.

Có kẻ như là một lỗ đen khối lượng khủng bố, cắn nuốt tất cả vật chất, bao gồm ánh sáng.

Có kẻ tay cầm pháp trượng, thân khoác trường bào, tương tự nhân loại, lại gương mặt mơ hồ, trong tay nâng một mảnh tinh hà quy tắc vật lý hoàn toàn rối loạn điên đảo.

Có kẻ là quái vật vũ trụ hình thể vắt ngang tinh hà, hình thể hắn lúc nào cũng đang biến hóa, bộ dáng nhân loại có thể nghĩ tới, hoặc không nghĩ tới, đều có thể nhìn thấy ở trên thân hắn.

Phát giác được Thái Dương Chi Chủ nhìn chăm chú, các thần linh âm tính đều ném tới ánh mắt.

Chớp mắt sau, bên tai Trương Nguyên Thanh nghe thấy gào rống ồn ào, to rõ, mờ mịt, trong vô thanh vô tức, hai bên thành lập liên hệ, ô nhiễm kinh khủng thông qua "đối mặt", lấy hình thức quy tắc giáng xuống. Thân thể Trương Nguyên Thanh xuất hiện biến dạng, làn da hiện ra ma văn mê hoặc, đỉnh đầu chảy ra chất lỏng bẩn đục… Nhưng theo sau đầu dâng lên mặt trời chói chang màu vàng, tất cả ô nhiễm được tịnh hóa.

Thông qua "tiếp xúc" ngắn ngủi, Trương Nguyên Thanh thấy rõ bản chất những thần linh âm tính này, biết thân phận bọn

họ, cùng quyền hành khống chế.

Bọn họ theo thứ tự là:

Yêu Mê Hoặc, Vạn Binh Cộng Chủ.

Mãng Xà Trần Gian, Hàm Chúc Chi Long.

Vực Ngoại Thiên Ma, Hư Vô Quân Chủ.

Vạn Ma Chi Chủ, Suối Nguồn Biến Dạng.

Kẻ Điên Đảo, Tửu Thần.

Vĩnh Hằng Chi Dạ, Thâm Uyên Chi Linh.

Dựa theo ý của Hạo Thiên Thượng Đế, số lượng thần linh âm tính xa không chỉ ở đây, một bộ phận tương đối nhỏ yếu, không có tư cách đủ ăn mòn linh cảnh, một bộ phận khác thì ngã xuống ở trong hai lần chiến tranh thần linh.

"Lấy vị cách của những thần linh này, đừng nói hủy diệt Địa Cầu, hủy diệt hệ Ngân Hà cũng là trong nháy mắt, Địa Cầu nếu không phải thuộc loại phó bản lớn nhất của linh cảnh, có Nhật Nguyệt Tinh cùng thần cách các vị thần che chở, sớm bị tà thần ép thành bột phấn."

Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, không nhìn bầu trời nữa, ngược lại nhìn về phía chỗ sâu trong linh cảnh.

Tầm mắt của hắn phá vỡ từng tầng bóng tối, nhìn thấy khu thứ ba chưa từng mở ra, nơi đó bao phủ hỗn độn vô biên vô tận, lấy đặc tính của Thái Dương Chi Chủ, cũng chỉ có thể trông thấy một cái cây to che khuất bầu trời, đứng lặng ở trong thế giới linh cảnh.

Cây thần to lớn này đã chết, thân cây chảy xuôi dịch đục ngầu ô uế, thiêu đốt lên ngọn lửa hủy diệt, đủ loại quy tắc hủy diệt ăn mòn thân thể tàn phế của nó, ngọn cây khô héo nâng thế giới linh cảnh hoang vu tương tự.

"Phải tiêu trừ độc cho nó nha…" Trương Nguyên Thanh thầm nhủ.

Chẳng qua, cái này cần chờ Nhật Nguyệt Tinh quy vị, đại khu thứ ba mở ra.

…

Liên bang Tự Do.

Theo mặt trời chói chang màu vàng biến mất, lý trí Phong Lôi Song Thần vừa tìm trở về, từng chút một sụp đổ tan rã, điên cuồng lần nữa chiếm lĩnh vị trí.

Lúc này, bầu trời sáng sủa không mây vỡ ra một vết nứt, hào quang vàng óng trong vắt thuần túy chiếu sáng ra, hóa thành một thanh niên khuôn mặt tuấn lãng, mi tâm hắn in dấu mặt trời chói chang màu vàng.

Làn da hiện ra màu vàng sẫm thâm trầm, sau đầu treo vầng mặt trời ấm áp sáng tỏ.

Rõ ràng là Trương Nguyên Thanh.

Hắn đến, mang đến ấm áp cho mảng thiên địa này, mang đến lý trí và tỉnh táo cho Phong Lôi Song Thần.

Phong Lôi Song Thần nhìn chăm chú Trương Nguyên Thanh, dùng bảy, tám giây, mới mở miệng nói chuyện:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn… Không ngờ người cuối cùng trở thành Thái Dương Chi Chủ, là cậu!"

Lấy vị cách của cô, tự nhiên có thể nhìn ra cấp độ bây giờ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm, thanh âm to lớn uy nghiêm:

"Cô cũng có thể gọi ta Ma Quân!

"Ngược lại là cô, tôi xưng hô cô Vua Bầu Trời Boreas, hay là Lôi Thần?"

Trong miệng Phong Lôi Song Thần phát ra giọng nam trầm thấp:

"Bây giờ, cô ấy cùng ta là một thể!

"Tôi nhớ được cuộc chiến đấu kia năm ngoái, Ma Quân đã ngã xuống, hình thần câu diệt."

Chương 3132: Khinh bỉ (2)

Trương Nguyên Thanh chưa giải thích, thản nhiên nói:

“Tôi tự có thủ đoạn sống lại, Tinh Thần Chi Chủ cũng bị tôi lừa gạt được, huống chi Phong Lôi Song Thần các người. Tôi bây giờ cho các người hai lựa chọn, một là để tôi tới giải thoát các người, tiêu trừ tai họa ngầm cho Thủ Tự, cho nhân loại. Hai là tạm thời áp chế sự điên cuồng của các người, về sau, liền xem vận mệnh của các người, là một bên chủ động hi sinh, thành toàn một người khác, hay là dung hợp lẫn nhau, trở thành mới linh hồn hoàn toàn.”

Phong Lôi Song Thần chưa làm ra lựa chọn, mà là quan sát thành nhỏ hóa thành phế tích phía dưới, ngẩn người một lát, giọng điệu phức tạp hỏi:

“Tôi điên cuồng bao lâu rồi?”

Ý thức hỗn loạn cùng ngủ say qua một đoạn thời gian, dẫn đến cô đã mất đi khái niệm thời gian, không biết nay là năm nào.

“Hai tháng!” Trương Nguyên Thanh nói.

Hai tháng… Phong Lôi Song Thần có chút bất ngờ, chỉ hai tháng, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ một Thánh Giả trở thành Thái Dương Chi Chủ?

Cái này hiển nhiên vượt qua dự liệu của bọn họ.

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói: “Trong lúc các người mê man, phó bản Thái Dương đã mở ra, Thái âm Chi Chủ Linh Thác ngã xuống, Tinh Thần Chi Chủ phản bội Thủ Tự, thu được Thái âm bổn nguyên, tôi cùng hắn còn có một trận chiến…”

Hắn nói tóm tắt giản lược kể trận chiến tranh đoạt Thái Dương, cùng tình thế trước mắt.

Phong Lôi Song Thần đánh giá hắn một lát, nói:

“Mặc kệ là tôi, hay là Boreas, đều có ham muốn quyền lực rất mạnh, từ bỏ vị cách một thế kỷ khổ tu là không thể nào, cậu mặc dù trở thành Thái Dương Chi Chủ, nhưng chưa chắc là đối thủ của chúng tôi.

Nhưng lý trí nói cho tôi biết, chúng tôi nên từ bỏ, chúng tôi mang đến tai nạn quá lớn cho nhân loại cùng Thủ Tự, chúng tôi cảm giác rất có lỗi…”

Cô suy tư mấy giây, nói:

“Tôi lựa chọn loại thứ hai, tôi muốn thu hoạch được lý trí ngắn ngủi, thẳng đến khi Nhật Nguyệt Tinh quy vị, khi đó, mặc kệ kết cục thế nào, tôi đều có thể thản nhiên tiếp nhận.”

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu: “Đa tạ!”

Ý tứ của Phong Lôi Song Thần rất rõ ràng, muốn giúp Thủ Tự đối kháng Tà Ác, muốn ở trong trận chiến tranh đoạt sau cùng tận một phần sức.

Trương Nguyên Thanh suy nghĩ một chút, thanh âm uy nghiêm hùng vĩ:

“Sự điên cuồng của các người, là hai ý chí đối kháng dẫn đến, đây là điều Thái Dương cũng không cách nào giải quyết, bởi vì bản chất vấn đề không phải ô nhiễm. Tôi sẽ để lại dấu ấn mặt trời chói chang ở thức hải các người, cân bằng hai phần ý chí, trả giá là, các người sẽ ở mọi lúc tiếp nhận Nhật chi thần lực thiêu đốt bị thương, chịu thống khổ mọi lúc.

“Nếu như đến cuối cùng, các người vẫn không muốn nhượng bộ, không chịu thành toàn một bên khác, vậy tôi sẽ lợi dụng Thái âm bổn nguyên, giúp đỡ các người dung hợp. Đây là biện pháp giải quyết duy nhất tôi có thể nghĩ ra.”

Tình huống của Phong Lôi Song Thần rất đặc thù, nếu như chỉ là đơn thuần hai linh hồn chung sống một thân, Trương Nguyên Thanh bây giờ có thể tháo rời ra.

Vấn đề của Phong Lôi Song Thần là, quyền hành tương dung!

Mà ý chí của mỗi người, là chặt chẽ không thể tách rời với quyền hành bản thân.

Bởi vậy, chỉ có thể là linh hồn dung hợp, hoặc một bên chủ động “chết đi”, thành toàn một bên khác.

“Sau khi linh hồn dung hợp, trí nhớ của các người dùng chung lẫn nhau, tính cách dung hợp lẫn nhau, không có phân chia chính phụ, nhưng trong ngắn hạn, tính tình sẽ trở nên rất cổ quái, cần thích ứng cùng rèn luyện thời gian dài.” Trương Nguyên Thanh nói.

Phong Lôi Song Thần trầm mặc mấy giây, “Đây là kết cục tốt nhất.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, sải bước đến trước mặt Boreas trần truồng, ngón trỏ điểm ở mi tâm của cô.

Đầu ngón tay sáng lên hào quang vàng óng, ở cái trán trơn bóng vẽ ra một vầng mặt trời chói chang màu vàng.

Ánh mắt Phong Lôi Song Thần lóe lên một sự thống khổ, sau đó đè xuống, đưa tay bắt lấy một làn gió, huyễn hóa thành áo khoác màu xanh khoác lên người, che lại thân thể mềm mại thướt tha cao gầy.

"Tôi nên trở về Thiên Phạt rồi!" Cô khẽ gật đầu, hóa thân điện quang lao về phương xa.

…

Bình Trực cư xá. Căn hộ 402, trong phòng khách.

Thuần Dương chưởng giáo khôi phục ký ức, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn tên Trương Nguyên Thanh, Trương Nguyên Thanh ở bốn năm trước cùng Lôi Nhất Binh đồng thời mất tích, mà căn cứ lúc trước hắn điều tra, Lôi Nhất Binh là linh cảnh hành giả.

Quan phương mang việc hắn mất tích, định nghĩa là "Chết bởi phó bản linh cảnh".

Cũng chính là nói, Lôi Nhất Binh là ở bốn năm trước trong vụ mất tích đó, thu được thẻ nhân vật, tiến vào linh cảnh.

Người nhà coi là mất tích, cho nên báo động.

Nhưng Lôi Nhất Binh vượt qua phó bản thí luyện trở về hiện thực, thế là án mất tích huỷ bỏ, bốn năm sau, hắn chết ở phó bản, người nhà lần nữa báo cảnh sát.

Mặc dù không biết vì sao mẹ của Lôi Nhất Binh sẽ bị thôi miên, nhưng kết hợp tin tức bây giờ đến xem, Nguyên Thủy Thiên Tôn bốn năm trước cũng giống như Lôi Nhất Binh, trở thành linh cảnh hành giả.

Chương 3133: Khinh bỉ (3)

Nhưng, cái này tồn tại mâu thuẫn với hiện thực.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là tháng 4 năm ngoái trở thành linh cảnh hành giả.

“Cổ quái, phi thường cổ quái!” Thuần Dương chưởng giáo nheo mắt:

“Thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn có vấn đề, hắn rõ ràng bốn năm trước đã trở thành linh cảnh hành giả… Lấy thiên phú của hắn, trong bốn năm làm sao có thể không tiếng tăm gì.

Chỉ cần tra ra tin tức thế giới hiện thực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, liền sẽ tiến vào tuần hoàn, có lẽ, đây chính là bí mật Nguyên Thủy Thiên Tôn “biến mất” bốn năm.”

Thuần Dương chưởng giáo một lần nữa tiến vào mộng cảnh của dì Chu, từ trong giấc mộng của bà thu được bối cảnh gia đình, cùng địa chỉ bây giờ của Trương Nguyên Thanh.

Sau đó, hắn thoát ly mộng cảnh, hóa thành ánh sao rời khỏi căn hộ 402.

Thuần Dương chưởng giáo dự định án binh bất động, tìm cao tầng Ám Dạ Mân Côi bàn bạc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể tồn tại bí mật lớn hơn nữa, ở trước khi làm rõ tình huống, hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, càng không dám giết chết người phụ nữ trung niên này.

Người phụ nữ này nếu như chết rồi, tất nhiên kinh động Nguyên Thủy Thiên Tôn, tiểu tử kia liền có thể ở trong dòng sông vận mệnh nhìn thấy hành vi của hắn, từ đó khóa chặt hắn.

Làm bộ tất cả chưa xảy ra, là phương án xử lý ổn thỏa nhất.

…

Mặt trời chiều ngả về phía tây, bại hoại gia tộc nhập mật mã, mở ra cửa chống trộm, trông thấy Trần Thục cùng mẹ ở cạnh bàn ăn làm sủi cảo.

Em gai cùng mẹ đều mặc lấy áo ngắn tay mát mẻ, cùng quần bông loại mỏng, cha cao tuổi càng đổi thành áo ba lỗ màu trắng người già rất thích.

Điều hòa không khí phòng khách thổi gió lạnh “vù vù”.

“A, em gái của anh, em rốt cuộc ở trong trăm công ngàn việc bỏ ra chút thời gian, về thăm một chút cha mẹ cùng anh trai nghèo khó của em.” Cậu hất vạt áo vest màu đỏ rượu lên, tiến vào phòng khách.

Trần Thục nhìn hắn một cái, đưa ánh mắt về phía phòng ngủ, nói: “Nguyên Tử về rồi, ở trong phòng, nói chờ anh trở về, lập tức đi gặp nó.”

Bà ngoại phàn nàn nói:

“Tết còn chưa qua đâu, làm sao lại nóng thành thế này rồi? Đều là không bảo vệ môi trường đưa tới, mỗi năm xả khí thải vượt chỉ tiêu, tạo thành toàn cầu ấm lên, mẹ thấy a, nhân loại cách diệt vong không xa nữa.”

“Mẹ, bớt xem mạng đi, toàn cầu ấm lên cũng không ấm thành thế này.” Trong lòng Trần Thục mơ hồ đoán được đại khái, khi con trai trở về, cô còn chưa nghĩ quá nhiều.

Thẳng đến khi nó nói: “Sau khi cậu trở về, bảo vào phòng con.”

Trần Thục liền hiểu, trận chiến tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ đã kết thúc.

Kết hợp với giọng điệu nói chuyện, thần thái của Nguyên Tử, cô ý thức được, con trai mình sinh ra nuôi nấng hai mươi hai năm, rốt cuộc đã bước ra một bước kia.

Nhưng Nguyên Tử chưa nói, cô cũng không dám hỏi.

Loại uy áp đến từ linh hồn kia, là huyết mạch áp chế cũng không cách nào giải quyết.

Lúc này, trong phòng ngủ truyền đến tiếng của Trương Nguyên Thanh:

“Mẹ, mẹ với cậu cùng nhau đi vào.”

Trần Thục theo bản năng lựa chọn tuân theo, lau sạch sẽ bột mì trên tay, nhìn về phía anh trai.

Cậu nhún nhún vai, dẫn đầu vặn tay nắm cửa, tiến vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ cũng không tính là lớn, nhưng rất sạch sẽ, hai anh em trông thấy Trương Nguyên Thanh tóc như vàng,

màu da vàng sãm, đứng bên cửa sổ, đưa lưng về phía cửa phòng.

Trương Nguyên Thanh không quay đầu lại, chậm rãi nói:

“Con từng hâm mộ Ma Quân, chế giễu Ma Quân, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, con lại biến thành tên Ma Quân bị mình khinh bỉ kia.”

Trần Thục thở dài, nói khẽ:

“Cái này cũng không trách con, con từng giãy dụa, từng thống khổ, từng kháng cự, cuối cùng ở trong rất nhiều ảnh hướng trái chiều, lựa chọn tình dục. Trong nhân tính có rất nhiều cái ác, sắc dục là nguy hại nhẹ nhất.

Mẹ cũng vì thế thống khổ thời gian rất lâu, cậu của con nói, Chén Thánh Sa Ngã là đạo cụ loại quy tắc đặc thù, lực lượng thế gian có thể tịnh hóa nó, chỉ có Thái Dương bổn nguyên.

Xích Nhật Hình Quan của Thái Nhất môn có thể áp chế Chén Thánh Sa Ngã ô nhiễm, nhưng chúng ta không cách nào khiến hắn giúp con.”

Cô đi về phía trước mấy bước, tựa như muốn ôm con trai, nhưng lại không dám lên trước, ngồi xuống ở bên giường, nói:

“Tính cách của con chúng ta biết, quá khích, ghét ác như thù, nếu để con biết mình là Ma Quân, con không thể thừa nhận. Cho nên luôn giấu diếm con.”

Trương Nguyên Thanh “Ừm” một tiếng:

“Dì trẻ từng nói lời tương tự.”

Cậu kéo ra ghế công thái học ngồi xuống, hai chân nhếch lên:

“Nguyên nhân chủ yếu nhất là, cháu nhất định trở thành ngôi sao mới chói mắt của thế giới linh cảnh, tiến vào tầm mắt của Linh Thác cùng Tinh Thần Chi Chủ, cháu nếu là biết chân tướng, chẳng khác nào bọn hắn biết.”

Trương Nguyên Thanh ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nói:

“Cậu, cháu muốn nghe một chút năm đó sau khi cháu cùng anh Binh mất tích, mọi người ứng đối như thế nào, đứng ở góc độ của mọi người hiểu rõ tường tình, bởi vì ở sau khi trở thành

Thái Dương Chi Chủ, khôi phục ký ức, còn có mấy chuyện, cháu chưa làm rõ.”

Chương 3134: Phe thứ ba? (1)

Khi nói những lời này, hắn không quay đầu lại, cũng chưa rời đi bên cửa sổ.

Không phải hắn kênh kiệu, mà là vừa tấn thăng Bán Thần, không cách nào kiểm chế vị cách cùng lực lượng của bản thân, sẽ ảnh hưởng đến người bên cạnh, cậu còn tốt, mẫu thân Trần Thục là người thường, trực diện khuôn mặt Thái Dương Chi Chủ, sẽ trở nên câu nệ cùng e ngại.

Nhiệt độ trong nhà cao chính là linh lực tiết ra ngoài tạo thành, hắn là Thái Dương, tượng trưng cho ánh sáng, nhiệt lượng, uy nghiêm, trật tự cùng chính nghĩa, những “tượng trưng” này không cách nào kiểm chế cùng ẩn tàng.

Cũng chính là nói, tương lai, chỉ cần là chỗ hắn ở thời gian dài, nhất định sẽ hình thành khu vực Nhật chi thần lực sôi trào.

Cậu trầm mặc tìm từ một lát, nói:

“Cháu cùng Lôi Nhất Bình từ Hàng Châu trở về, làm bộ chuyện gì cũng chưa xảy ra, nói cho chúng ta biết chỉ là ham chơi, ý tưởng đột phát, chơi mất tích ba ngày.

Cậu cùng Ngọc Nhi giả bộ tin, đêm hôm đó, cô ấy liền thôi miên cháu, hỏi rõ chân tướng. Lấy tính cách của Ngọc Nhi, khi đó đã muốn tìm Phán Quan Mắt Quỷ liều mạng, là cậu cản lại cô ấy.

Cậu bảo cô ấy một lần nữa thôi miên cháu, để cháu từ sâu trong lòng cho rằng, mình đã không thích hợp ở lại trong nhà, thân phận nghề nghiệp Thủ Tự sa ngã, sẽ chọc đến quan phương truy tra, liên lụy người nhà.

Nửa tháng sau, trước khi kỳ nghỉ kết thúc, cháu vội vàng để lại một phong thư, rời nhà trốn đi.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: “Cháu về sau cảm thấy kỳ quái, bằng vào tính cách của cháu, cho dù rời nhà trốn đi, cũng sẽ vụng trộm trở về thăm mọi người, nhưng mãi cho đến khi cậu thẳng thắn thân phận, cháu cũng chưa trở về nhà.”

“Bởi vì như vậy sẽ khiến cháu nhìn thấy con rối này!” Cậu thở dài:

“Sau khi cháu đi, Ngọc Nhi dùng DNA của cháu sáng tạo ra một thân thể, lại mượn lực lượng mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, thu thập hồn phách trẻ con chết đi, bồi dưỡng ra một sợi hồn phách tinh khiết.

Phân thân kia thay cháu học xong cấp 3, thay cháu thi đậu Tùng Hải, đương nhiên, thi đậu Tùng Hải là cậu cùng Ngọc Nhi ‘ngầm thao tác’, trên thực tế, phân thân kia vừa chất phác vừa khô khan, chỉ có thể miễn cưỡng câu thông với người ta.

Cậu liền nói với giáo viên, bạn học cấp 3 của cháu, cháu ở kỳ nghỉ sốt cao, ảnh hưởng đầu óc, mọi người đều rất đồng tình cháu. Còn ông ngoại bà ngoại, biểu ca cùng mợ cháu, Ngọc Nhi đều thông qua thôi miên tiến hành ám thị.

Đừng nói đầu óc cháu sốt bị hỏng, cháu cho dù thành người thực vật, bọn họ cũng sẽ không kỳ quái.”

Trương Nguyên Thanh yên lặng nghe, không khỏi nhớ tới con đường đại học mấy ngày có hạn của mình, bạn học Lý Lạc Sinh từng kinh ngạc nói, hắn không giống với bình thường lúc trước.

Hơn nữa mấy bạn học còn nhiệt tình mời hắn tham gia tụ hội, về sau bởi vì sự kiện u Hướng Vinh, trường học giới nghiêm, tụ hội mới không bệnh mà chết.

Bây giờ nghĩ lại, khi đó thái độ của các bạn học đã rất có vấn đề.

Quá nhiệt tình, giống như hắn là tân sinh mới vừa nhập học, bạn bè vừa kết giao, mà không phải bạn học ở chung được một học kỳ.

Đương nhiên, trong mắt bọn họ, đúng là như vậy.

Trước kia Trương Nguyên Thanh chất phác khô khan, là bé trong suốt, tự dưng nói chuyện dễ nghe, con người cũng có tinh thần hơn.

Cậu tiếp tục nói:

“Sau khi cháu rời nhà trốn đi, cậu luôn âm thầm chú ý cháu, chờ cháu đến cảnh giới Thánh Giả, tiếp xúc được khá nhiều bí

ẩn, nắm giữ tin tức linh cảnh hoàn thiện, cậu lợi dụng thân phận người đầu tư thần bí tiếp xúc với cháu, bắt đầu dạy dỗ đối với bản thân cháu.

Về sau nữa, cho cháu mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, thẳng thắn thân phận của cậu, những cái này không cần cậu lắm lời.

Lúc trước cậu từng giải thích với cháu, làm như vậy vì để phòng Linh Thác, Trương Nguyên Thanh mất tích, người nhà, giáo viên, bạn học cùng đồn an ninh đều sẽ lưu lại ghi chép.

Một khi để Linh Thác chạm tới người cùng chuyện liên quan, vậy chân tướng cháu là Ma Quân liền không che giấu được, dù có mảnh vỡ Thái âm che chở, dù sao có nhiều thứ, dựa vào đầu óc liền có thể nghĩ rõ ràng, không cần thôi diễn.

Nhưng nếu như Trương Nguyên Thanh trong hiện thực vẫn tồn tại, hoàn toàn như trước đây đến trường, sinh hoạt, đồn an ninh cũng không có hồ sơ tương quan, như vậy, mặc kệ là ở trên logic, hay là ở trong dòng sông vận mệnh, đều không có vấn đề."

Trương Nguyên Thanh kiên nhẫn nghe xong, sau đó hỏi:

"Phó bản Ti Mệnh cung, dưới đáy Suối Vãng Sinh, những thể xác kia của cháu là mọi người làm ra?"

Cậu nói:

"Đó là sau khi cháu làm Ma Quân chết, Ngọc Nhi thay cháu tái tạo thể xác, con rối kia nghiêm khắc mà nói, là một công cụ hình người, cần Ngọc Nhi vận chuyển linh lực mọi lúc mới có thể duy trì sinh mệnh. Hắn có máu có thịt, nhưng không phải người thật sự, sáng tạo sinh mệnh không dễ dàng như trong tưởng tượng, ít nhất không phải Ti Mệnh cấp 7 có thể làm được."

Chương 3135: Phe thứ ba? (2)

"Muốn thu hoạch được thân thể thật sự, muốn được linh cảnh tán đồng, muốn dung nạp thẻ nhân vật, nhất định phải là một sinh mệnh thật sự. Ti Mệnh cung Suối Vãng Sinh, có thể sáng tạo ra sinh mệnh thật sự.

Ài, nếu không phải kế hoạch nhất định phải tiến hành trong bóng tối, không có khả năng bị người ngoài biết, thật ra cầu lão tổ Tạ gia hỗ trợ là đơn giản nhất thuận tiện nhất."

Cảm khái xong, cậu nói tiếp: "Thế là cậu mang theo con rối kia, mang theo DNA của cháu, để con rối chui vào đáy suối thu thập nước bùn, tạo ra thân thể bây giờ của cháu. Những thân thể kia ở đáy suối, là con rối, không phải là cháu.

Sau khi tái tạo xong thân thể, Ngọc Nhi dùng linh hồn của mình làm chỉ, khâu lại linh hồn trong cơ thể cháu cùng con rối, cho nên cháu sau khi sống lại, có được ký ức cấp 3 cùng đại học."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu: "Nhưng trên bản chất, cháu cùng bộ phận linh hồn kia là hai người, cho nên lúc ban đầu tổng kiểm tra sức khỏe, dụng cụ quét hình cháu quét ra trục trặc."

Hắn biết rõ nhớ kỹ, dụng cụ lúc đó phản hồi là: "Tít tít, bắt đầu chẩn bệnh… Chứng bệnh là…"

Liên tục trục trặc nhiều lần.

Món dụng cụ kia lúc kiểm tra sức khỏe là nghề nghiệp Nhạc Sĩ.

Sau khi liên tiếp trục trặc, dụng cụ cho ra kết quả chẩn bệnh là: "Tít tít, xin đừng cùng lúc…"

Xin mời không cùng lúc hai người tiếp nhận quét hình!

Về sau nữa, theo hắn dần dần thăng cấp, linh hồn càng ngày càng mạnh, bộ phận linh hồn tinh khiết kia của con rối, đã bị hắn thân là Thần Dạ Du hoàn toàn dung hợp, tựa như thi triển Phệ Linh hấp thu oán linh.

Trở thành chất dinh dưỡng cho linh hồn hắn.

Trừ dụng cụ kiểm tra, Mẫu Thần Tử Cung lúc hồi sinh hắn hai lần tạm ngừng, thật ra cũng đang biểu thị vấn đề của hắn.

Lần thứ nhất tạm ngừng là "Không cách nào hồi sinh", lần thứ hai tạm ngừng là "Không cách nào đánh thức linh hồn" .

Mẫu Thần Tử Cung đạo cụ loại quy tắc này, phục sinh chính là linh hồn hoàn chỉnh, nhưng bảo lưu linh hồn lấy ký ức Ma

Quân ngủ say ở trong Thái Dương bổn nguyên.

Cho nên không cách nào phục sinh, không cách nào đánh thức.

Trương Nguyên Thanh thu hồi suy nghĩ, nói:

"Cậu, Suối Vãng Sinh bên kia xảy ra chút tình huống, tháng 10 năm ngoái, Tạ Tô tiến vào phó bản 'Ti Mệnh cung', ở dưới đáy suối nước gặp được "thi thể" của cháu, nhưng hắn bởi vậy tiến vào tuần hoàn, từng lần một trải qua phát hiện được thi thể của cháu, lại quên tuần hoàn.

Về sau, hắn ghi lại tin tức ở trên vải, mang ra khỏi phó bản, giao cho lão tổ Tạ gia, khi đó cháu cũng ở tại chỗ, cháu cùng lão tổ Tạ gia, Tạ Tô… Đồng thời lâm vào tuần hoàn."

Trần Thục nghe mà trợn mắt hốc mồm, ngay cả cậu thân là Bán Thần cũng có chút tê cả da đầu, theo bản năng thẳng lưng.

Trương Nguyên Thanh không quay đầu lại, nói:

"Tâm tình của cậu nói cho cháu biết, cậu cũng không biết những chuyện này. Cho nên, thi thể đáy Suối Vãng Sinh là mọi người làm ra, nhưng lực lượng tuần hoàn này, không quan hệ với mọi người!"

Bại hoại gia tộc thở dài nói:

"Có loại cảm giác kinh dị bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp phía sau… Nguồn lực lượng kia là đang giúp chúng ta che giấu vết tích, vết tích liên quan tới thân phận của cháu, nói từ trên kết quả, đây là quân đồng minh, nhưng không rõ mục đích thật sự của đối phương."

Cậu trầm ngâm mấy giây, nhìn về phía bóng lưng cháu trai:

"Ngay cả Bán Thần cũng tiến vào tuần hoàn, cấp độ của nguồn lực lượng kia có thể nghĩ mà biết, thật ra cháu không nên hỏi cậu, mà là hỏi chính cháu. Cháu ở giai đoạn Ma Quân, hẳn là từng có kỳ ngộ, năm ngoái trong cuộc chiến kia, cháu không hợp với lẽ thường gọi đến mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên.

Tinh Thần Chi Chủ từng chất vấn cậu, nhưng cậu cũng không nhớ tình báo tương quan."

Trương Nguyên Thanh im lặng một lát, lắc đầu nói: "Trong trí nhớ cháu thu hoạch lại, không có tin tức tương quan."

“Vậy cháu có thể thử hỏi Loa Miêu Vương một phen.” Cậu nói: “Cháu có thói quen dùng Loa Miêu Vương viết nhật ký.”

Nghe vậy, Trương Nguyên Thanh mở bàn tay, lòng bàn tay bỗng dưng xuất hiện cái loa màu đen, tinh xảo đẹp đẽ.

Trương Nguyên Thanh nghiêng nó một cái: “Mày biết tao muốn nghe cái gì!”

Loa Miêu Vương trầm mặc mấy giây, trong loa truyền đến tiếng “xẹt xẹt”, sau đó là tiếng thể xác va chạm thanh thúy, cùng nữ nhân như khóc như kể rên rỉ cùng kêu khóc:

“A, Ma Quân đại nhân, ngài không có khả năng đối đãi Betty thô bạo như vậy, ngài không có khả năng…”

Sau đó là Ma Quân giọng khàn khàn chế giễu:

“Mấy tháng không gặp, trở nên không chịu được quất ngựa như thế?”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, không khí tựa như đọng lại.

Trương Nguyên Thanh yên lặng thu hồi Loa Miêu Vương.

Trong một mảnh yên tĩnh, bại hoại gia tộc cười khan nói: “Cái loa này nát rất lắm trò, trước đó ở trong phó bản, nó cũng không dám đánh một cái rắm nào.”

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm “Vâng” một tiếng.

Đệch đệch đệch!

Mình con mẹ nó muốn đập món đồ chơi nát này thành tro bụi.

Chương 3136: Tin tức Loa Miêu Vương (1)

Trương Nguyên Thanh hận không thể dùng bàn chân móc xuyên sàn nhà, đây là sự xấu hổ Thái Dương bổn nguyên cũng không tịnh hóa được.

Kỳ thật, ở sau khi khôi phục ký ức, hắn liền có chút kháng cự Loa Miêu Vương đạo cụ này, audio trước kia say sưa nghe, thì ra tất cả đều là chính hắn.

Mình chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày có thể ở địa khu phim nội địa nhìn thấy chính mình! Tâm tình Trương Nguyên Thanh không khác biệt lắm chính là như vậy.

Sau sự xấu hổ ngắn ngủi, Thái Dương Chi Chủ khéo léo nói sang chuyện khác:

“Chuyện thứ hai, Thái Dương bổn nguyên có khuyết, cháu không phải Thái Dương Chi Chủ hoàn chỉnh. Muốn chiến thắng Tinh Thần Chi Chủ, nhất định phải tìm được mảnh vỡ kia.

Cháu đã từng thấy mảnh vỡ Thái Dương kia, ngay tại trong vụ án truy nã Hắc Vô Thường, nó bị một người thần bí cướp đi.

Cháu từng cho rằng đó là tàn niệm Ma Quân biến thành, nhưng hiển nhiên, không phải cháu. Cháu hợp lý hoài nghỉ, có phe thứ ba trong bóng tối tham dự tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ.”

Vẻ mặt của cậu trở nên ngưng trọng không gì sánh được: “Cháu từng thôi diễn vị trí mảnh vỡ Thái Dương chưa?”

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu:

“Không ở quá khứ, không trong tương lai, đã ở quá khứ, cũng trong tương lai.”

Không ở quá khứ, không trong tương lai… Cậu lặp đi lặp lại nhấm nuốt câu nói này, mặt ủ mày chau.

Lúc này, điện thoại di động Trương Nguyên Thanh đặt ở bàn sách vang lên, người gọi tới là Tạ Tô.

Hắn vẫy vẫy tay, triệu điện thoại tới, ấn nút nghe.

“Nguyên Thủy, chú nhớ ra rồi, chú nhớ ra đồ vật dưới đáy Vãng Sinh Tuyền của Ti Mệnh cung rồi…”

Dừng một chút, Tạ Tô dùng một loại giọng điệu kinh dị nói ra:

“Nơi đó tất cả đều là phân thân của cháu! !”

Tạ ba ba còn không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trở thành Thái Dương Chi Chủ.

Trương Nguyên Thanh ngẩn người, “Chú cũng nhớ ra rồi?”

Vẻ mặt hắn bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, vốn cho rằng chính mình thoát khỏi tuần hoàn khôi phục ký ức, là bởi vì tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, bất cứ lực lượng nào cũng không thể ảnh hưởng hắn nữa.

Bây giờ xem ra, hắn đã đoán sai.

"Lão tổ tông nơi đó nói thế nào?" Trương Nguyên Thanh ý đồ từ chỗ lão tổ Tạ gia đạt được phản hồi.

Tạ Tô nghe vậy, giọng điệu lập tức ngưng trọng, nói:

"Lão tổ tông mấy ngày trước sau khi vào phó bản Thái Dương, liền không có tin tức nữa. Chú cũng đang chờ đợi lão tổ tông trở về, chờ tin Thủ Tự chiến thắng… Mấy giờ trước, hiện thực xuất hiện một vầng mặt trời màu vàng, tổng bộ Ngũ Hành minh phán đoán, Thái Dương Chi Chủ có thể đã sinh ra, nhưng Bán Thần trận doanh Thủ Tự còn chưa trở về, cũng không có tin tức…"

Trong giọng nói lộ ra sự sầu lo.

May mắn là, qua mấy giờ, tổng bộ Ngũ Hành minh vẫn chưa gặp tập kích.

Nói rõ chiến đấu trong phó bản Thái Dương cũng chưa kết thúc.

Bây giờ, linh cảnh thế gia, Thái Nhất môn, Ngũ Hành minh đều đang chăm chú tình huống mới nhất của Thái Dương Chi Chủ.

Trương Nguyên Thanh nói: "Trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên đã kết thúc, Thái Dương Chi Chủ quả thật đã sinh ra, lão tổ tông hẳn là trở về nhà tổ rồi, chú đi nhìn một phen xem."

Nói xong, hắn cúp điện thoại.

Khoảng mười phút đồng hồ sau, Tạ Tô gọi điện lại, Trương Nguyên Thanh bắt máy, trong loa truyền tới thanh âm kinh sợ của Tạ Tô:

"Tạ gia Tạ Tô, bái kiến Thái Dương Chi Chủ!"

Khóe miệng Trương Nguyên Thanh hơi nhếch lên, trong lòng tự nhủ chú không phải muốn cháu làm con rể Tạ gia sao, nào

có cha vợ bái con rể.

“Lão tổ tông nói thế nào?” Mặc kệ diễn biến tâm lý phong phú bao nhiêu, giọng điệu Trương Nguyên Thanh vẫn uy nghiêm như cũ.

Giọng điệu Tạ Tô phi thường cung kính: “Lão tổ tông cũng nhớ ra rồi, ông ấy nói, là ở trong nháy mắt ngài tấn thăng Thái Dương Chi Chủ.”

Ở trong nháy mắt mình tấn thăng Thái Dương Chi Chủ… Trương Nguyên Thanh nhấm nuốt câu nói này, hồi lâu sau mới nói:

“Cháu biết rồi.”

Hắn kết thúc cuộc nói chuyện, vẫn đưa lưng về phía mẹ cùng cậu, nói:

“Chúng ta tiếp theo trọng tâm là tìm kiếm mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên cùng giám thị hành tung của Bán Thần Tà Ác, Tinh Thần Chi Chủ biết con không phải Thái Dương Chi Chủ hoàn chỉnh.

Lấy thói quen bố cục ra quân cờ càng nhiều càng tốt của hắn, nhất định sẽ tham dự vào trong tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên, quấy nhiễu con trở thành Thái Dương Chi Chủ thật sự.

Có đôi khi, chúng ta chỉ cần nhìn chằm chằm kẻ địch là được.”

Cậu vỗ tay thành tiếng, “Đây cũng là ý nghĩ của cậu.”

Trương Nguyên Thanh hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía mẫu thân, “Mẫu Thần Tử Cung ở trên thân Tu La hoặc Tinh Thần Chi Chủ, cha còn tạm thời không cách nào hồi sinh, nhưng sẽ không quá xa.”

Trần Thục “ừm” một tiếng.

Nâng đỡ con trai trở thành Thái Dương Chi Chủ, là một bước quan trọng để cô hồi sinh người chồng đã mất, bây giờ đã đi 99 bước, chỉ thiếu một bước cuối cùng.

Trong lòng của cô khó tránh khỏi khẩn trương, tâm thần bất định, nhưng làm nữ cường nhân từng trải đời người, lịch duyệt xã hội đều vô cùng phong phú, chút kiên trì này vẫn là có.

Chương 3137: Tin tức Loa Miêu Vương (2)

Trương Nguyên Thanh không nói thêm nữa, hóa thành một vệt hào quang vàng óng lao ra khỏi thế giới hiện thực, đi tới phó bản tòa thành cơ quan Mặc Tông.

Hắn khoác Pháp Bào âm Dương, đội Bạch Đế Quan cùng đeo Đai Ngọc Thanh Đế, hai chân xỏ Giày Hậu Thổ.

Sau đó, lực lượng ngũ hành sôi trào, diễn hóa hỗn độn.

Hỗn độn trải rộng ra như thủy triều.

Hắn muốn một lần nữa triệu hoán Hạo Thiêu Thượng Đế, dò hỏi tình huống một chút, Loa Miêu Vương không dám nói, khẳng định là có nguyên nhân.

Hạo Thiên Thượng Đế làm thần linh của trận doanh Thủ Tự, hắn chỉ có thể lựa chọn giúp đỡ mình vị Thái Dương Chi Chủ này, tình thế tiến triển đến bây giờ, rất nhiều thứ có thể trực tiếp hỏi, trực tiếp bàn luận, không cần đi điều tra giải mã.

Trong hỗn độn không có âm thanh, không có khái niệm thời gian, Trương Nguyên Thanh không dám chờ đợi quá lâu, sau một trăm lần nhịp tim, bất đắc dĩ giải trừ hiệu quả của bộ trang bị Tế Trời.

Hạo Thiên Thượng Đế chưa trả lời hắn!

Hỗn độn rút lui như thủy triều, lui về trong bộ trang bị Tế Trời. Trương Nguyên Thanh đứng ở chân núi tòa thành cơ quan Mặc Tông, trầm ngâm mấy giây, sải bước, đi vào thế giới linh cảnh tựa như ngân hà.

Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt toát ra hai đạo hào quang vàng óng.

Lần này, hắn chưa nhìn thấy những tà thần kia chiếm cứ ở trên linh cảnh, linh cảnh tựa như mở ra cơ chế phòng ngự, ngăn cách vũ trụ, bên ngoài không cách nào nhìn trộm bên trong, bên trong cũng không nhìn thấy cảnh trong vũ trụ.

Kết hợp Hạo Thiên Thượng Đế chưa trả lời triệu hoán, Trương Nguyên Thanh suy đoán, chiến tranh giữa các thần linh đã

sớm mở ra.

Hạo Thiên Thượng Đế đang tranh đoạt quyền khống chế linh cảnh với tà thần.

"Ài, tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính mình rồi…"

Trương Nguyên Thanh hạ ánh mắt xuống, chùm tia sáng vàng óng chiếu xuyên thế giới linh cảnh, hắn tìm được phó bản kia Tinh Thần Chi Chủ ẩn nấp.

Thái âm bí ẩn khắc chế Tinh Thần thôi diễn, mà Thái Dương vừa vặn khắc chế Thái âm bí ẩn.

Nhưng Trương Nguyên Thanh không có ý định tiến vào phó bản, đơn đấu Tinh Thần Chi Chủ, lấy vị cách của hắn trước mắt, không có lòng tin chiến thắng kẻ địch có được Thái âm, Tinh Thần bổn nguyên.

Chỉ có gom góp Thái Dương bổn nguyên, tăng lên vị cách, trở thành Thái Dương biểu tượng vũ trụ trật tự thật sự, hắn mới có thể áp chế Tinh Thần Chi Chủ.

Trương Nguyên Thanh chuyển động ánh mắt, ánh mắt xuyên thấu thế giới linh cảnh, tìm kiếm ở trong hiện thực.

Rất nhanh, hắn thấy được Tu La, nhưng chưa phát hiện tung tích Bán Thần khác của trận doanh tà ác.

Bọn họ hẳn là nấp trong phó bản bang phái, muốn ở trong tinh hải mênh mông tìm được tung tích của bọn họ, cần tốn không ít thời gian.

…

Tây Bắc, Binh Chủ giáo.

Tu La ngồi khoanh chân ở trên thánh sơn hoang vu, chân núi là nhà cửa thấp bé kéo dài, tổng bộ Binh Chủ giáo mọi khi ồn ào tiếng người, bây giờ chỉ còn hoang vu cùng đìu hiu.

Sau khi phó bản Thái Dương mở ra, vì phòng ngừa tổ chức quan phương trả thù, Quỷ Đao cùng Diệt Tuyệt Thiên Vương dẫn dắt bang chúng Binh Chủ giáo, rời khỏi sa mạc Tây Bắc, ẩn vào đô thị.

Bọn họ còn chưa biết trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên đã kết thúc, Tu La cùng Thiên Vương Sợ Hãi cũng

không có ý triệu hoán bang chúng.

Sau đây còn có một trận quyết chiến càng thêm kinh tâm động phách, sống qua cuộc chiến đó, mới là thời điểm trận doanh Tà Ác ca hát nhảy múa, không chịu đựng qua được, thì tan thành tro bụi, cũng không cần thiết trở về nữa.

Thiên Vương Sợ Hãi đứng bên cạnh Tu La, sờ bông tai, nhìn ánh nắng chiều đỏ rực đẹp đẽ nơi chân trời xa xa, cảm khái nói:

"Ma Quân tự do rồi, hắn rốt cuộc tự do rồi…"

Hắn sau đó thở dài một tiếng: "Ma ta còn chưa có tự do."

Tu La đặt ngang trên đầu gối một quyển trục bằng da cổ xưa phai màu, cũng nhìn về phương xa, trầm giọng nói: "Ngươi cũng muốn đầu hàng địch giống với Ma Nhãn, trợ giúp Ma Quân của ngươi?"

Thiên Vương Sợ Hãi lắc đầu:

"Ta lúc đầu giúp Ma Quân, là bởi vì hắn không tự do, hắn gánh vác gông xiềng nặng nề trên thân thể, có một linh hồn hướng tới tự do, thoát khỏi khốn cảnh, ta có lý do gì không giúp hắn chứ!

Bây giờ, hắn tự do rồi, ta lại có lý do gì giúp hắn? Linh hồn tự do, mặc kệ sống hay chết, đều là tự do!"

Tu La trầm mặc mấy giây, nói: "Chẳng hiểu gì cả!"

Thiên Vương Sợ Hãi nhìn quyển trục bằng da trên đầu gối hắn một lần, nói: "Phần thắng của chúng ta là bao nhiêu?"

"Tinh Thần Chi Chủ muốn tìm kiếm tung tích mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên, chỉ cần tìm được nó, hoặc cam đoan Nguyên Thủy Thiên Tôn không đạt được, đại cục liền đã định. Trái lại, Thái Dương Chi Chủ hoàn chỉnh, có thể áp chế Tinh Thần cùng Thái âm." Tu La vuốt ve quyển trục bằng da, nói:

"Ta không rõ Ma Quân có biết tung tích mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên hay không, nhưng Tinh Thần đã đoán được nó. Luận thôi diễn, mười Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không bằng Tinh Thần Chi Chủ."

Chương 3138: Tin tức Loa Miêu Vương (3)

Thiên Vương Sợ Hãi khẽ gật đầu: "Cho nên, tranh là tốc độ."

Vừa dứt lời, hắn nhìn thấy Tu La nhắm mắt, mà quyển trục bằng da trên đầu gối gã tản mát ra ánh sao nhu hòa tinh khiết.

Trong mộng cảnh tối tăm mờ mịt, Tu La trông thấy một bóng người ánh sao ngưng tụ, như nói mê tái diễn:

"Thuần Dương chưởng giáo, Thuần Dương chưởng giáo…"

Mộng cảnh sau đó tan vỡ.

Tu La mở mắt ra, đứng lên, nhìn về phía Thiên Vương Sợ Hãi bên cạnh, nói:

"Tinh Thần Chi Chủ cho ra gợi ý, tìm kiếm Thuần Dương chưởng giáo, chỗ của gã có manh mối mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên."

…

Tòa thành cơ quan Mặc Tông.

Trương Nguyên Thanh trở về phó bản bang phái, lâm vào trầm ngâm.

Hắn bây giờ trọng điểm là tìm được manh mối mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên, cùng ngăn cản Tinh Thần Chi Chủ tìm được mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên.

Mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên, hắn xác nhận là bị người thần bí cầm đi.

Nhưng người thần bí này không phải hắn, bởi vậy mới sẽ hoài nghi có thế lực thứ ba tham dự, nhưng sự kiện tuần hoàn dưới đáy Suối Vãng Sinh của Ti Mệnh cung, khiến trong lòng Trương Nguyên Thanh sinh ra một suy đoán lớn mật.

Suy đoán này còn chờ nghiệm chứng. Hắn mở ra hòm đồ, lấy ra Mũ Đỏ Nhỏ, giũ Ngân Dao quận chúa rơi ra, cùng Loa Miêu Vương cô đeo túi bên hông.

Ngan Dao quận chúa vừa mới rơi xuống đất, thân thể liền vang lên "Xèo xèo", toát ra từng làn khói đen.

Cô khổ sở lăn lộn trên mặt đất, trong loa nhỏ truyền tới tiếng kêu thảm:

"Đi ra đi ra, đừng cầm mặt trời nướng tôi."

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm lấy ra Bạn Sinh Linh Nguyệt ném qua: "Đeo nó."

Ngân Dao quận chúa da thịt tái nhợt xuất hiện vết bỏng diện tích lớn, run rẩy tiếp được Bạn Sinh Linh Nguyệt, dán lên trán.

Hoa văn dạng dây leo màu đen dày đặc bao trùm nửa khuôn mặt, âm khí nồng đậm hình thành lớp áo ngoài, che lại thân thể nõn nà trắng bệch.

Ngân Dao quận chúa lúc này mới miễn cưỡng có thể đứng lên trước mặt Thái Dương Chi Chủ, cô cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mặt Thái Dương Chi Chủ, trong loa nhỏ truyền đến tiếng nói mừng rỡ:

"Cậu thành công rồi? Cậu thành Thái Dương Chi Chủ rồi?

Bản quận chúa rốt cuộc xoay người rồi, từ giờ có thể đi ngang trong linh cảnh. Ừm, sư tôn nếu như biết cậu đâm sau lưng bà ấy, không biết tâm tình thế nào.

Nhưng không sao, lão mõ nếu dám có lời oán hận, sư tỷ chống lưng cho cậu, sư tỷ là thiên lôi cậu sai đâu đánh đó."

Mặc dù âm thi không làm ra được vẻ mặt, nhưng vui sướng cùng kích động trong lòng Ngân Dao quận chúa cũng sắp tràn ra rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành Thái Dương Chi Chủ, ý nghĩa thời đại của cô cũng sắp mở ra rồi.

Làm tùy tùng ban đầu đã đi theo Thái Dương Chi Chủ, nguyên lão liều mạng trung thành, cô có thể dựa vào công lao cùng khổ lao mà gà chó lên trời.

Trở thành âm vật mạnh nhất thế giới linh cảnh, ngay trong tầm tay!

Nếu cô biết tôi chính là Ma Quân cô ghét nhất, sẽ không "cười" vui vẻ như vậy… Trương Nguyên Thanh nói thầm

trong lòng, vẻ mặt lại duy trì uy nghiêm.

Không phải hắn cố ý muốn duy trì hình tượng, mà là sau khi trở thành Thái Dương Chi Chủ, tâm tình của hắn đã rất khó nổi lên gợn sóng.

Còn muốn hắn cúi đầu vái ngay, là không có khả năng.

Mỗi một người địa vị cao, đều sẽ chịu nghề nghiệp bản thân ảnh hưởng, tính cách hướng về phía "Đạo" diễn hóa.

Trương Nguyên Thanh không có vẻ mặt gì, nói:

"Tôi là Thái Dương Chi Chủ không trọn vẹn, còn có một mảnh vỡ bổn nguyên chưa tìm được…"

Hắn mang thế cục trước mắt nói đơn giản cho Ngân Dao quận chúa.

Sự vui sướng của Ngân Dao quận chúa nháy mắt giảm đi phân nửa.

"Quên nói cho cô, tôi đã tìm về ký ức, Ma Quân đã chết chính là tôi."

Ngân Dao quận chúa ngây ra như phỗng.

Qua hồi lâu, tay cô run rẩy, sờ về phía Loa Miêu Vương sau lưng.

Loa Miêu Vương vang lên "Xẹt xẹt", trong loa phát ra giọng đàn ông tang thương:

"Chung quy là niận giặc làm cha!"

Ngân Dao quận chúa thuận thế ngã lăn xuống đất, làm ra tư thái nữ tử đau lòng muốn chết.

Trương Nguyên Thanh yên lặng nhìn, khó tránh khỏi nghĩ tới những người tình trải rộng bốn biển kia của mình, cùng bạn gái, người tình bây giờ.

Bỗng cảm giác to đầu.

Quan Nhã nếu biết bạn trai của mình, chính là Ma Quân tiếng tăm thối nát, không biết sẽ rút kiếm tự sát hay không.

Tiểu Viên khẳng định cũng sẽ có ý kiến cùng oán niệm.

Mặc dù hắn hôm nay, ba vợ bốn nàng hầu cũng là điều bình thường, có nam Bán Thần nào chưa từng mở hậu cung? Trừ bại hoại gia tộc làm yêu đương thuần khiết hiếm thấy.

Mình trước đây ngủ với những cô gái kia, phần lớn đều là nhân duyên sương sớm, thời điểm tà niệm sâu nặng, coi các cô là chiến hữu pháo binh doanh, bây giờ tịnh hóa ô nhiễm, đầu óc rõ ràng, Trương Nguyên Thanh khẳng định là có thể tránh sẽ tránh.

Nhưng có mấy cô gái hắn thế nào cũng không tránh được, ví dụ Âm Cơ, ví dụ Đằng Nhi, ví dụ Kriste, ví dụ Wiene, mà mạng lưới quan hệ của những cô gái này, cũng có mấy người đàn ông là hắn không tránh được.

Chương 3139: Nợ tình không thể không đối mặt (1)

Đạo sư nếu biết, học sinh yêu quý là Ma Quân từng ngủ với em gái và dì trẻ của gã, nhất định sẽ quyết một trận sinh tử với hắn.

Mạng lưới quan hệ sập hết… Trương Nguyên Thanh yên lặng thở dài.

Suy nghĩ chuyển động, hắn hút Loa Miêu Vương tới, trầm giọng nói:

"Mày vừa rồi không nói, tao coi như mày không muốn thổ lộ tình báo trong hiện thực, bây giờ có thể nói cho tao biết, tao có để lại một ít tình báo quan trọng ở chỗ mày hay không?"

Loa Miêu Vương trầm mặc mấy giây, phát ra thanh âm dòng điện "Xẹt xẹt", sau đó là giọng khàn khàn của một người đàn ông:

"Cậu, cậu nghe cháu nói, chúng ta có thể thiết kế săn giết Linh Thác, bởi vì, có một tồn tại vô thượng sẽ giúp cháu… Tồn tại vô thượng kia có được đặc tính không thể biết, chỉ là biết, sẽ tiến vào thời gian tuần hoàn, cháu cũng thường xuyên quên hắn, cần vật phẩm đặc biệt mới có thể nhớ lại…"

Quả nhiên là thế!

Trương Nguyên Thanh sáng tỏ thông suốt, mở ra hòm đồ, lấy ra một món đạo cụ phủ bụi đã rất lâu rồi - Đồng hồ điện tử!

…

Trương Nguyên Thanh biết lực lượng tuần hoàn bảo vệ dưới đáy Ao Vãng Sinh đến từ chỗ nào rồi!

Nếu không đoán sai, chính là món đạo cụ không rõ lai lịch này trong tay hắn.

Về phần nguồn gốc của đạo cụ này từ vị tồn tại nào, là nghề nghiệp gì, trong lòng của hắn cũng có suy đoán nhất định.

Thuộc tính đồng hồ điện tử đều là dấu chấm hỏi, phù hợp đặc tính "không thể biết".

Kết hợp với Loa Miêu Vương lộ ra tin tức "có tồn tại vô thượng trợ giúp" này, cùng tin tức hắn nói chuyện với Hạo Thiên Thượng Đế lấy được, Trương Nguyên Thanh hoài nghi, vị tồn tại vô thượng kia trợ giúp Ma Quân, chính là Hạo Thiên Thượng Đế.

Tuần hoàn có thể ảnh hưởng Bán Thần, tất nhiên là lực lượng cấp thần linh.

Tồn tại vô thượng của nghề nghiệp Thủ Tự, không phải chỉ còn lại một vị Hạo Thiên Thượng Đế sao.

Hơn nữa, tuần hoàn tương tự quy tắc "thời gian" của hắn, tương tự với miêu tả "không thể biết", đồng hồ điện tử là máy bấm giờ, tượng trưng cho thời gian.

"Khi mình từ trong ban thưởng thẻ nhân vật, một lần nữa đạt được cái đồng hồ điện tử này, buff tuần hoàn hẳn là xuất hiện, phàm là ai chạm tới đầu mối tương quan mình chính là Ma Quân, đều sẽ lâm vào tuần hoàn.

Đây là một lớp bảo hiểm Hạo Thiên Thượng Đế thực hiện cho mình, nếu như mình mất đi mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên phù hộ, Linh Thác và Thái Nhất môn chủ nhất định có thể thăm dò ra chân thân của mình, lúc này, sự tồn tại của đồng hồ điện tử, liền có thể bảo vệ bí mật mình là Ma Quân."

Chỉ có như vậy, trong trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên, hắn có thể bất ngờ giáng lâm phó bản, đánh thức tàn

hồn trong Thái Dương bổn nguyên, trở thành Thái Dương Chi Chủ.

Nếu không, hắn sớm đã bị Tinh Thần Chi Chủ và Thái âm Chi Chủ xử lý, căn bản không chịu được đến lúc phó bản Thái Dương mở ra.

"Mà sở dĩ sẽ giải trừ, là bởi vì mình trở thành Thái Dương Chi Chủ, có được lực lượng tịnh hóa tất cả, quy tắc tuần hoàn trên người bị tịnh hóa, bởi vậy, lão tổ Tạ gia, Tạ Tô cùng mình, mới một lần nữa nhớ lại phân thân dưới đáy Ao Vãng Sinh của phó bản Ti Mệnh cung."

Về phần tại sao "Ma Quân" sẽ quên Hạo Thiên Thượng Đế, cùng mình trở thành Thái Dương Chi Chủ, quên ký ức thời kỳ Ma Quân từng tiếp xúc Hạo Thiên Thượng Đế, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhớ kỹ cuộc nói chuyện với Hạo Thiên Thượng Đế… Trương Nguyên Thanh cho rằng, điều sau là Hạo Thiên Thượng Đế cố ý gây nên, để mình nhớ kỹ cuộc nói chuyện bên trong thế giới hỗn độn.

Hạo Thiên Thượng Đế biết Thái Dương bổn nguyên có tàn khuyết, biết tà thần sẽ liều lĩnh xâm lấn linh cảnh, mà hắn nhất định phải toàn lực ứng phó, không rảnh đáp lại triệu hoán, cho nên để Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo lưu lại đoạn ký ức kia trong thế giới hỗn độn.

Nếu như ngay cả đoạn ký ức kia cũng quên, Trương Nguyên Thanh căn bản sẽ không liên tưởng đến đồng hồ điện tử.

"Mình có thể tịnh hóa buff của đồng hồ điện tử, lại không thể nhớ lại tin tức lúc Ma Quân tiếp xúc Hạo Thiên Thượng Đế, nói rõ vị cách của đồng hồ điện tử ở cấp độ Bán Thần, không cách nào áp chế Thái Dương Chi Chủ không trọn vẹn."

"Đạo cụ cấp độ Bán Thần, cho dù là loại nhân quả, cũng chưa chắc có thể thay đổi thế cục, huống chi, mình bây giờ còn không biết làm sao sử dụng nó… Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh đã có chủ ý, đó chính là mở ra kho báu Vũ Hóa tiên môn, hắn biết trong kho báu nhất định có manh mối tương quan, lý do rất đơn giản — Hắn đã quên trong kho báu có cái gì.

Lãng quên, chính là thể hiện lực lượng quy tắc của Hạo Thiên Thượng Đế.

Mà bước đầu tiên mở ra kho báu, chính là gặp người tình trước kia một lần.

“Cuối cùng vẫn là không tránh được nha.” Trương Nguyên Thanh nói thầm.

Sáu khối mảnh vỡ chìa khóa của Ma Quân, một khối trong tay Đằng Nhi, một khối trong tay Âm Cơ, một khối ở trên thân anh Binh, một khối trong tay Betty, hai khối khác, phân biệt do Wiene cùng Kriste giữ.

Chương 3140: Nợ tình không thể không đối mặt (2)

Trong đó, ba mảnh vỡ chìa khóa của Đằng Nhi, anh Binh cùng Betty, đã bị hắn bỏ túi.

Ba khối còn lại, hắn phải lần lượt từng các người tình để đòi, Thái Dương Chi Chủ nghĩ thôi đã cảm thấy tê cả da đầu.

Nhìn Ngân Dao quận chúa cuộc đời lên voi xuống chó, Trương Nguyên Thanh cười nói:

“Đừng sa sút tinh thần như thế nha, trước kia làm những chuyện kia đối với cô, là Ma Quân làm, có quan hệ gì với Nguyên Thủy Thiên Tôn tôi? Không cần bởi vì Ma Quân ảnh hưởng giao tình của hai ta.”

Ngân Dao quận chúa liếc hắn một cái, căm hận giơ cái loa nhỏ: “Đời này tôi cũng sẽ không phục sinh.”

Loa Miêu Vương thừa cơ phát ra phối nhạc:

“Ngươi thương hại ta, cười một tiếng mà bỏ qua ~”

…

Kinh thành.

Trong tứ hợp viện của Tôn trưởng lão, một vệt hào quang vàng óng từ không trung rơi xuống, hóa thành Thái Dương Chi Chủ lưng thẳng tắp tuấn lãng.

Tôn trưởng lão nằm ở trên ghế xích đu lập tức mở mắt, lão nhìn thấy đầu tiên không phải Trương Nguyên Thanh làn da vàng sẫm, mi tâm in mặt trời chói chang màu vàng, mà là một vầng mặt trời nóng bỏng uy nghiêm, mênh mông bá đạo.

Điều này khiến lão theo bản năng run rẩy, kính sợ, cũng sinh ra một phần thần phục phát ra từ trong lòng.

Sau đó, vầng mặt trời màu vàng kia biến mất, lộ ra Nguyên Thủy Thiên Tôn bề ngoài dị hóa.

Tôn trưởng lão từ trên ghế xích đu bật dậy, không tự chủ khom lưng, không dám thẳng lưng, kinh nghỉ bất định nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn? Cậu…”

Đây là cảm giác áp bách đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan cũng chưa từng cho lão.

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu:

“Tôi đã thành Thái Dương Chi Chủ.”

Câu nói này tựa như một tiếng sét, nổ vang bên tai Tôn trưởng lão, mang đến cơn bão tâm linh như núi lở biển gầm.

Hoang đường!

Không hợp thói thường!

Ở trong lòng tất cả mọi người, Thái Dương Chi Chủ chỉ có thể sinh ra ở giữa Tinh Thần Chi Chủ cùng Thái âm Chi Chủ, mà bọn họ đối với môn chủ của mình có được lòng tin mãnh liệt.

Trong lúc đó nói cho lão biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành ngựa ô hàng năm, trở thành Thái Dương!

Trong lòng Tôn trưởng lão là không thể nào tiếp nhận được, thân thể cũng không cách nào tiếp nhận, cho nên lão ngây dại.

Nhưng hiện thực khiến lão Tôn không thể không tin, nếu không phải Thái Dương Chi Chủ, sao có thể hình thành áp chế kinh khủng như vậy đối với lão, thân là Thần Nhật Du nghề nghiệp này, lão là có cảm ứng đối với Thái Dương bổn nguyên.

Trương Nguyên Thanh không để ý tới Tôn trưởng lão đờ đẫn, nhìn về phía sắc trời dần dần sáng, phát ra thanh âm to lớn

trùng điệp:

“Tất cả Thần Nhật Du, tới triều bái Thái Dương Chi Chủ.”

Thanh âm tựa như có một loại ma lực nào đó, theo ánh nắng màu vàng nhanh chóng truyền bá, tiến vào bên tai đám người đặc biệt.

Một giây sau, từng đạo hào quang vàng óng từ nơi xa lướt đến, hạ xuống bên trong tứ hợp viện.

Ở trong đó có đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan bối phận cao nhất, thực lực mạnh nhất, có Triệu trưởng lão cùng thời đại, có Hồng Anh trưởng lão thế hệ trẻ tuổi, cũng có ngôi sao mới Phong Đô Quỷ Vương cùng Âm Cơ… Tổng cộng mười ba người!

Các trưởng lão Thái Nhất môn vừa mới hạ xuống, trong mắt liền hiện ra một vầng mặt trời chói chang màu vàng mênh mông uy nghiêm.

Trong nháy mắt, bọn họ cảm giác thân thể cùng linh hồn, từ trong tới ngoài được rửa tội một lần.

Trong nháy mắt, bọn họ không còn kinh ngạc, không còn hoài nghỉ, từ trong kính sợ cùng thần phục phát ra từ trong lòng, xác nhận người trước mắt chính là Thái Dương Chi Chủ, đứng đầu Nhật chi thần lực.

Hắn là… Nguyên Thủy Thiên Tôn? !

Một khắc này, các trưởng lão Thái Nhất môn, trong lòng lóe lên rung động, mờ mịt cùng nghi hoặc giống với Tôn trưởng lão.

Cũng ý thức được, trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh dừng lại mấy giây trên người Âm Cơ, chậm rãi nói:

“Nói cho mọi người, trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên đã kết thúc, Linh Thác ngã xuống, Tinh Thần Chi Chủ đầu nhập vào trận doanh Tà Ác, nắm giữ hai đại bổn nguyên Tinh Thần, Thái âm, tôi chính là Thái Dương Chi Chủ, mấy ngày nữa, tôi sẽ cùng Tinh Thần Chi Chủ quyết một trận sinh tử, thế giới tồn vong, chỉ xem kết quả của cuộc chiến này.”

Trưởng lão Thái Nhất môn đứng yên như tượng gỗ, đã mất đi tất cả biểu cảm.

Bọn họ dùng trọn vẹn nửa phút, mới tiêu hóa hết tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra, vẫn không thể nào tiếp nhận được sự thật môn chủ phản bội Thủ Tự, đầu nhập vào trận doanh Tà Ác.

Cũng có loại cảm giác mờ mịt cùng thống khổ tam quan phá vỡ.

Phong Đô Quỷ Vương trẻ tuổi nóng tính tiến lên một bước, nhìn chằm chằm hắn:

"Cậu có chứng cứ gì, cậu nói cái gì, chúng ta liền tin cái đó?"

Khi nói câu này, hắn cố nén tâm lý e sợ cùng thần phục, dựa hết vào một bầu khí phách chèo chống.

Thái Nhất môn chủ là tín ngưỡng cùng lãnh tụ trong lòng các môn đồ, muốn để hắn thừa nhận môn chủ phản bội Thủ Tự, tuyệt không phải dăm ba câu có thể làm được.

Chương 3141: Nợ tình không thể không đối mặt (3)

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

"Phong Lôi Song Thần đã thức tỉnh, Dạ Hoàng kia đã đi đâu?"

Phong Đô Quỷ Vương sững sờ, không rõ hắn hỏi như vậy ngụ ý ở đâu. Trương Nguyên Thanh thở dài nói:

"Dạ Hoàng vụng trộm tiến vào phó bản Thái Dương, chính là Tinh Thần Chi Chủ ở thời khắc mấu chốt, triệu hồi ra Dạ Hoàng, kéo Bán Thần của trận doanh Thủ Tự vào trong ngủ say vĩnh viễn không thể tỉnh lại, bây giờ Bán Thần Thủ Tự còn có thể tự do hoạt động, chỉ có Hư Không, lão tổ tông Tạ gia, Mỹ Thần cùng tôi."

Ở đây đều là người thông minh, lập tức hiểu ý tứ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phong Lôi Song Thần thức tỉnh, ý nghĩa Dạ Hoàng đã tỉnh lại, mà Tinh Thần Chi Chủ tính toán tường tận chuyện thiên hạ,

nhất định biết việc này.

Dạ Hoàng có thể kéo Bán Thần Thủ Tự rơi vào trạng thái ngủ say, chỉ có thể nói rõ, hoặc là Tinh Thần Chi Chủ không cảnh báo, hoặc Tinh Thần Chi Chủ chủ đạo tất cả cái này.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nói Bán Thần Thủ Tự rơi vào trạng thái ngủ say, liền nhất định là thật? Mặc dù thẳng đến trước mắt, các Bán Thần Thủ Tự quả thực chưa từng xuất hiện.

Trương Nguyên Thanh nhìn mọi người, gương mặt uy nghiêm lộ ra vẻ thương hại:

“Người khổng lồ bằng lòng hướng tới sâu kiến giải thích, đã là thương hại cùng ban ân lớn nhất, các người là cao tầng của trận doanh Thủ Tự, có quyền biết sự thật, chỉ thế thôi.”

… Mọi người nhất thời yên lặng.

Đại trưởng lão Xích Nhật Hình Quan im lặng mấy giây, khom người nói:

“Thái Dương Chi Chủ vĩ đại, chúng tôi bằng lòng nguyện trung thành với ngài, ngài có gì phân phó?”

Thái độ của Xích Nhật Hình Quan, khiến các trưởng lão Thái Nhất môn trầm mặc, cũng cúi đầu sụp mắt.

Tôn trưởng lão cúi đầu, trong lòng sinh ra một suy nghĩ bi thương không gì sánh được:

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc trước bị mình vứt bỏ như giày rách, cuối cùng thành Thái Dương Chi Chủ! !

Phải lưu tiếng xấu muôn đời rồi!

“Lui ra!” Trương Nguyên Thanh như là quân vương uy nghiêm, ra lệnh: “m Cơ lưu lại.”

Đám người Xích Nhật Hình Quan lần lượt hóa thành hào quang vàng óng chạy đi. Phong Đô Quỷ Vương nhìn cô gái trong lòng ngưỡng mộ, cuối cùng lựa chọn phục tùng mệnh lệnh của Thái Dương Chi Chủ.

Cuối cùng chỉ còn lại Âm Cơ và lão Tôn.

Trương Nguyên Thanh liếc lão Tôn không biết điều một cái, "Ông không đi, là chờ bị tịnh hóa sao?"

Lão Tôn hồ đồ xám xịt bỏ chạy.

Âm Cơ khuôn mặt mang lụa mỏng màu đen, đôi mắt đẹp long lanh sáng tỏ đánh giá Nguyên Thủy Thiên Tôn, dịu dàng cảm khái:

"Không ngờ, người cuối cùng trở thành Thái Dương Chi Chủ lại là cậu." Cô không khỏi nghĩ đến tình lang của mình, gã đàn ông phụ lòng ngày nhớ đêm mong kia.

Linh Thác, Tinh Thần Chi Chủ cùng Ma Quân, đều từng có chí trở thành Thái Dương Chi Chủ, aï cũng không ngờ, cuối cùng người trở thành Thái Dương Chi Chủ, là con ngựa ô năm ngoái toát ra, là Nguyên Thủy Thiên Tôn. Thế sự vô thường, khiến người ta thổn thức.

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh xuyên thấu lụa mỏng, nhìn gương mặt dịu dàng tuyệt đẹp kia, ngũ quan từng cái kinh diễm, tổ hợp lại có một loại dịu dàng của chị gái nhà bên, là loại dịu dàng bạn phạm sai lầm, lam mình làm mẩy, cô ấy đều sẽ trấn an bạn, bao dung bạn.

Lúc này lại nhìn gương mặt này, tâm cảnh hoàn toàn khác biệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn gương mặt này, sẽ có hảo cảm mãnh liệt, loại hảo cảm kia bắt nguồn từ rung động "tình người ma chưa dứt".

Bây giờ lại nhìn gương mặt này, là cảm động tới tận chân trời bỗng nhiên quay đầu, người mình yêu vẫn như cũ ở nơi ánh đèn rã rời.

Trương Nguyên Thanh thấp giọng nói: "Cho tôi mảnh vỡ bản đồ kho báu Ma Quân."

Âm Cơ không từ chối, không mâu thuẫn, mở ra hòm đồ, đưa qua một mảnh ngọc trắng như mỡ dê.

Mảnh ngọc có hình quạt, mặt ngoài có từng điểm lõm nhỏ, như là sao dày đặc.

Lúc đưa lên mảnh vỡ chìa khóa, Âm Cơ không tự giác tránh đi ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, luôn cảm thấy ánh mắt

người bạn này có chút nóng bỏng, mang theo cảm xúc khác thường.

Điều này khiến cô có chút bối rối cùng sợ hãi.

Quả nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở lúc tiếp nhận mảnh vỡ chìa khóa, nắm tay của cô.

Âm Cơ theo bản năng rút tay về, nhưng không thể thành công, bối rối trong mắt cô lập tức sâu sắc thêm, trong đôi mắt đẹp hiện lên một vòng khẩn cầu.

Trương Nguyên Thanh thở dài, dùng giọng khàn khàn tạp âm chỉ Ma Quân có, nói:

“m Cơ tỷ tỷ, là tôi!”

Nói xong câu đó, Trương Nguyên Thanh cảm giác được rõ ràng Âm Cơ toàn thân cứng ngắc.

Khuôn mặt của cô trước hết nhất hiện ra không phải rung động, không phải vui sướng, mà là ngốc trệ, mà là ngây dại!

Qua một hai giây, trong con ngươi hiền hòa long lanh mới hiện lên cực độ xấu hổ giận dữ cùng tức giận, gương mặt xinh đẹp trắng nõn theo đó đỏ lên.

Ở trong mắt cô, Nguyên Thủy Thiên Tôn là đùa giỡn trần trụi.

Cô vừa rồi đã cảm thấy ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mình không thích hợp, bây giờ cố ý bắt chước giọng điệu Ma Quân gọi cô như vậy, là trần trụi, là đùa giỡn vũ nhục người ta.

Chương 3142: Tình cũ khó bỏ (1)

Thật ra trước kia cô cũng cảm giác được Nguyên Thủy Thiên Tôn có hảo cảm đối với mình, nhưng tương đối khắc chế, mà xem như người đẹp thanh danh lan xa của Thái Nhất môn, thanh niên tuấn ngạn có hảo cảm đối với mình không phải số ít.

Bởi vậy, Âm Cơ không để ở trong lòng, chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn không làm ra hành vi quá kích, ví dụ thổ lộ, cô có thể coi như không thấy.

So sánh với những ong bướm kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn ít nhất không khiến cô phản cảm, mong muốn trở thành bạn bè.

Nào có thể ngờ, hắn sau khi trở thành Thái Dương Chi Chủ, lại không giả bộ không diễn nữa, lấy Ma Quân để đùa giỡn cô, đã vũ nhục Ma Quân, cũng vũ nhục cô.

Âm Cơ hít sâu một hơi, đè xuống cảm xúc nổi giận, đôi mắt đọng sương lạnh lùng, nói:

"Cậu bây giờ là Thái Dương Chi Chủ, là Bán Thần cường thế nhất, cậu nếu muốn tôi, tôi chỉ có thể khuất phục, tự sát cũng không có ích gì, vẫn như cũ sẽ bị luyện thành linh phó, âm thi, nhưng cậu không có khả năng lấy Ma Quân để nhục nhã tôi, càng không thể nhục nhã hắn, cậu biết rõ quan hệ của hắn với tôi!"

Âm Cơ là tính cách ngoài mềm trong cứng, sau khi Ma Quân chết, cô lấy lụa đen che mặt, từ chối kết hôn, chính là lặng lẽ kháng nghị đối với sư phụ, đối với môn phái.

Kỳ thật mình hoàn toàn có thể giả chết, không thừa nhận mình là Ma Quân, các Bán Thần Tà Ác cũng sẽ không nhảy ra vạch trần mình… Trương Nguyên Thanh đột nhiên thầm nghĩ.

Người tình của Ma Quân sớm đã tiếp nhận sự thật Ma Quân đã chết, hắn yên lặng giả chết, sự tình liền che giấu được.

Đổi thành trước kia, Trương Nguyên Thanh sẽ im lặng lướt qua nợ tình.

Nhưng sau khi dung hợp Thái Dương bổn nguyên, tính cách của hắn ít nhiều chịu ảnh hưởng, tự mang uy nghiêm, đường đường chính chính. Thái Dương là biểu tượng của trật tự cùng uy nghiêm, trên thế giới bất cứ vật gì đều sẽ bị che lấp, chỉ có Thái Dương vĩnh hằng bất biến phát ra hào quang, bất cứ lực lượng nào cũng không thể che chắn.

Cho nên Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ nghĩ tới che giấu thân phận Ma Quân.

Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn cô, thở dài:

"Tôi có Loa Miêu Vương Ma Quân lưu lại, bắt chước Ma Quân nói chuyện rất bình thường, nhưng có một số chi tiết, Loa Miêu Vương sẽ không ghi chép hết."

Dừng một chút, hắn nhẹ nhàng nói ra:

“Chúng ta lần đầu tiên gặp nhau, là ở kinh thành, khi đó tôi tiếp nhiệm vụ của Phán Quan Mắt Quỷ, ám sát Thần Dạ Du của Thái Nhất môn, Thần Dạ Du bị tôi giết tên ‘Hạ Nhật Hữu Thanh’, là nhân tài mới nổi tư chất không tệ.

Khi đó chị đã là Thánh Giả cấp 5, Thái Nhất môn phái chị điều tra việc này. Chị dùng thời gian nửa năm khóa chặt tôi, đuổi giết tôi, tôi mỗi lần đều có thể ở trong chị bao vây chặn đánh chạy thoát.

Chị mới đầu cực kỳ căm hận đối với tôi, bởi vì tôi là kẻ sa ngã, lại háo sắc như mạng, mấy lần giao thủ với chị, đều ưa thích dùng lời lẽ bẩn thỉu chọc giận chị, vừa lúc chị chán ghét nhất loại người đó.

Chúng ta thật sự sinh ra ràng buộc, là ở phó bản “Bất Dạ cung” đời Tống, chúng ta ghép đến cùng một phó bản, ở nơi đó, chúng ta là đồng đội. Trong nửa năm, tôi san bằng chênh lệch đẳng cấp giữa chúng ta.

Xuất phát từ đại cục, chị chưa lựa chọn sinh tử đối mặt với tôi, âm thầm phòng bị, tôi đoán chắc tính cách của chị, cố ý nói chút lời vớ vẩn thấp kém đùa giỡn chị, khi đó tôi rất có hảo cảm đối với chị, ừm, chuẩn xác mà nói, là ngấp nghé sắc đẹp của chị, muốn ngủ với chị.

Trong phó bản lần đó, tôi tỏa sáng rực rỡ, cứu được chị hai lần. Chị ngoài miệng nói ân là ân, ác là ác, sẽ không bởi vì tôi ân cứu mạng đối với chị, liền nhân từ nương tay, muốn vì Thủ Tự diệt trừ tôi kẻ sa ngã này, nhưng thật ra, từ đó về sau, chị đuổi giết với tôi dần dần trở nên qua loa.

Về sau nữa, Phán Quan Mắt Quỷ thấy đẳng cấp của tôi từ từ đuổi kịp chị, thế là chế định kế hoạch săn giết nhằm vào chị, hắn ép buộc tôi lấy bản thân làm mồi nhử, dẫn chị vào bẫy rập, khi đó phục kích chị có sáu người, ai cũng là Thánh Giả.

Tôi không dám vi phạm mệnh lệnh của Phán Quan Mắt Quỷ, quyết định giết chết chị, tôi lặp đi lặp lại ở trong lòng nói với mình, một nữ nhân thôi, thế gian mỹ nữ vô số kể, sao phải vì cô ấy, đặt bản thân vào hiểm cảnh.

Trong trận chiến ấy, tôi thiếu chút nữa chết bởi đồng bạn phản công, chị là mang theo tôi thoát đi, chị an trí tôi trong một căn phòng an toàn, chị hỏi tôi tại sao muốn cứu chị, tại sao muốn phản bội Phán Quan Mắt Quỷ, thân là kẻ sa ngã, phản bội Phán Quan Mắt Quỷ, nhất định sống không bằng chết."

Trương Nguyên Thanh nhìn Âm Cơ sương lạnh trong mắt từng bước hòa tan, rung động cùng kích động hiện lên khuôn mặt, cười nói:

"Câu trả lời của tôi là: Trong mắt chị, tôi mặc dù là kẻ thối nát đáng bầm thây vạn đoạn, nhưng trước khi bị Chén Thánh Sa Ngã ô nhiễm, tôi đã từng là người tốt!"

Chương 3143: Tình cũ khó bỏ (2)

Âm Cơ run rẩy giơ tay lên, khẽ vuốt gương mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, ánh sáng hư ảo lấp lóe, cô lại nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi tầm thường, hai đầu lông mày ngưng đọng trang thương kia.

Trong chốc lát, nước mắt cô rơi như mưa.

Cô vững tin người trước mắt chính là Ma Quân!

Chính là tình lang mình nhớ mãi không quên, đến chết cũng không đổi. Những chuyện cũ này, không phải bản thân Ma Quân, tuyệt đối không nói ra được.

Lưu luyến không rời nhìn một lát, Âm Cơ xóa đi huyễn thuật, nhìn chăm chú khuôn mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, nức nở nói:

"Đây mới là bộ dáng thật sự của cậu?"

Cô biết Ma Quân năm đó đeo Nhẫn Dịch Dung, biết khuôn mặt nhớ mãi không quên kia cũng không phải là bộ dáng chân thực của người mình yêu nhất.

Nhưng cô chưa bao giờ đi thăm dò chân dung dưới "mặt nạ", bởi vì cô biết, đó là tôn nghiêm cùng quật cường sau cùng của Ma Quân.

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, giọng nói uy nghiêm trầm thấp trở nên dịu dàng:

“m Cơ tỷ tỷ, tôi trở về!”

Trái tim Âm Cơ, ở lúc này điên cuồng nhảy lên, kích động, vui sướng người mình yêu nhất mất rồi mà lại có được, gần như bao phủ cô, khiến cô khó mà hít thở.

Nhưng trong lòng vẫn có mấy phần nghi hoặc, cô không thể dám tin Ma Quân còn sống, dù sao đây là sự thật các Bán Thần đều công nhận.

Nhưng cô không dám hỏi, sợ chân tướng là một vở kịch, một phen nhục nhã.

Cô không cách nào lại tiếp nhận một lần mất đi.

Trương Nguyên Thanh tựa như nhìn thấu tâm tư của cô, nói ra:

“Năm ngoái, tôi bị Tinh Thần Chi Chủ cùng Thái âm Chi Chủ vây giết, hình thần câu diệt, nhưng tôi còn chưa hoàn toàn chết đi…”

Hắn mang tình huống mình phục sinh nói chi tiết cho Âm Cơ, che giấu quan hệ của mình cùng Hư Không Bán Thần, chỉ nói đó là người đầu tư.

“Thì ra là cậu…” Âm Cơ cười, nước mắt lại tràn mi mà ra: “Thì ra tôi sớm đã nhìn thấy cậu, sớm đã gặp cậu…”

Cô khó kìm lòng nổi lao vào trong lòng Trương Nguyên Thanh.

Qua thật lâu, miễn cưỡng bình ổn cảm xúc, cô nắm chặt lấy tay tình lang, như sợ một lần nữa mất đi, thử dò xét nói:

“Cậu… có nắm chắc chiến thắng Tinh Thần Chi Chủ không?”

“Làm hết sức mình nghe mệnh trời!” Uy nghiêm trên mặt Trương Nguyên Thanh tựa như tuyên cổ bất biến.

Âm Cơ mím môi một cái:

“Những người tình kia của cậu…”

Uy nghiêm trên mặt Trương Nguyên Thanh tựa như tuyên cổ bất biên, nhưng lần này có chút hương vị gắng chống đỡ: “Tuổi nhỏ hoang đường, tôi sẽ cố sức không đi quấy rầy, cố gắng cho ra bồi thường.”

“Quan Nhã kia…” Âm Cơ lại nói.

Đây là điều cô để ý nhất, cô là mối tình đầu của Ma Quân, Quan Nhã là mối tình đầu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trương Nguyên Thanh không nói gì.

Âm Cơ liền không hỏi thêm nữa, cười cười, dịu dàng nói: "Tôi vị cách quá thấp, không giúp được cậu, nhưng sẽ ở kinh thành chờ cậu. Thân phận Ma Quân, cần giữ bí mật không?"

Trương Nguyên Thanh lắc đầu: "Tôi là Ma Quân, Ma Quân là tôi."

Hắn nhìn về phía sắc trời đã tối, nói: "m Cơ tỷ tỷ, tôi phải đi rồi."

Thời gian không nhiều, hắn nhất định phải nhanh chóng tập hợp đủ mảnh vỡ bản đồ kho báu.

Âm Cơ lần nữa lao vào trong lòng hắn, vuốt ve rất dùng sức, tựa như buông tay, hắn sẽ biến mất.

Nhưng lần này, cô khắc chế thời gian vừa vặn, thoát ly vòng ôm, cười gật đầu.

Trương Nguyên Thanh hóa thân hào quang vàng óng xông lên mây xanh.

Âm Cơ nhìn qua phương hướng hắn biến mất, đứng lặng thật lâu, không chịu rời đi.

Ước chừng sau năm phút, Hồng Anh trưởng lão buông xuống tiểu viện, nhìn học trò mặt mũi tràn đầy nước mắt, trong lòng giật mình, thấp giọng thử dò xét:

"Hắn tìm con nói cái gì?"

Bà càng muốn hỏi hơn chính là, hắn đã làm cái gì đối với con!

Âm Cơ vừa khóc vừa cười: "Lão sư, hắn trở về rồi, hắn trở về rồi…"

Hắn trở về rồi? Hồng Anh trưởng lão nhíu mày: "Có ý tứ gì?"

Âm Cơ nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Ma Quân!"

Hồng Anh trưởng lão như bị sét đánh, hóa đá tại chỗ.

…

Tây Bắc.

Thành thị nhỏ nào đó kinh tế tụt lại phía sau, chợ ngoại ô rời xa trung tâm, trong một biệt thự có vườn hoa, Bát hộ pháp "Vua Rừng Rậm" của Ám Dạ Mân Côi đang ôm hai cô gái trẻ mặc bikini, ở trong phòng khách rộng rãi đung đưa lắc lư, trong loa phát ra âm nhạc sống động.

Hắn khoảng ba mươi tuổi, có bề ngoài rất tuấn tú cùng cơ thể cân đối khỏe mạnh, nghề nghiệp Mộc Yêu giao cho hắn khí chất ôn hòa, dù không thi triển năng lực, không dựa vào tiền tài, cũng có thể câu dẫn vô số cô gái chất lượng cao.

Trong phòng khách có hai cái bàn ăn phủ vải trắng, bên trên bày đầy trái cây, rượu cùng thức ăn, có đầu bếp không ngừng thay đổi món ăn nóng.

Trong phòng khách có chín cô gái gợi cảm quần áo hở hang, các cô có đôi chân dài giống như siêu mẫu, lại có ngực siêu mẫu không có, tỷ lệ phần trăm mỡ của các cô có thể xưng hoàn mỹ, ngực bự mông cong eo nhỏ chân dài.

Những cô gái này đều là thành viên Ám Dạ Mân Côi, lại đều là nghề nghiệp Mộc Yêu.

Chương 3144: Mạng lưới quan hệ sụp đổ (1)

Các cô lệ thuộc vào Bát hộ pháp "Vua Rừng Rậm", sau khi đại hộ pháp Sơn Hà Vĩnh Tồn tuyên bố thu mình ẩn núp, Vua Rừng Rậm liền triệu tập chín nữ cấp dưới tư sắc tốt nhất, ở trong biệt thự triển khai party mỗi ngày mỗi tháng, khoái lạc tới chết.

Vua Rừng Rậm là Xuân Thần loại hình gây giống, đối với giao phối, sinh sôi có sự khát vọng theo bản năng, nhưng phương thức sinh sôi truyền thống quá buồn tẻ, thế là hắn tham khảo, sáng tạo rất nhiều phương thức sinh sôi mới.

Ví dụ "bàn xoay đoạt bảo", chín nữ Mộc Yêu làm thành một vòng, bàn xoay quay tới ai, Vua Rừng Rậm liền ở sau lưng người đó cày cấy, vị Mộc Yêu nào có thể làm Vua Rừng Rậm run rẩy trên người mình, liền ban thưởng một phần tài liệu linh tính, hoặc tiền tài đồng giá.

Lại ví dụ "quả vải tranh đoạt chiến", "rồng hút nước", "thỏ khôn có ba hang" các loại, không thể nói tỉ mỉ.

Sau khi điên cuồng nhảy nhót nửa giờ, Vua Rừng Rậm cầm lấy điều khiển từ xa, đổi âm nhạc cực kỳ sống động thành tiếng đàn dương cầm nhu hòa, dự định triệu tập các cô gái chơi game.

Đột nhiên, chín nữ cấp dưới nhắm đôi mắt lại, liên tiếp ngã xuống đất, rơi vào trạng thái ngủ say.

Con mắt Vua Rừng Rậm bỗng nhiên hiện lên ánh sáng sắc bén, đổi thành trạng thái chiến đấu, chậu hoa bày ở phòng khách điên cuồng sinh trưởng, tựa như sống lại.

Ngoài sân ba con husky, đại sảnh hai con mèo ly hoa đồng thời đứng lên, con ngươi lấp lóe ánh sáng âm u, răng nanh cùng móng vuốt tăng trưởng, cơ bắp bên dưới da lông nổi lên.

Làm Xuân Thần, bên người vĩnh viễn không thiếu thú sủng chiến lực cao.

Trong thân thể một nữ Mộc Yêu nào đó ngủ say "chui" ra bóng người đội mũ lưỡi trai cùng đeo khẩu trang, ánh mắt dưới vành nón, trong âm trầm ẩn chứa điên cuồng.

Nhìn thấy người này, cảm xúc cảnh giác của Vua Rừng Rậm giảm bớt, nhíu mày:

"Thuần Dương chưởng giáo? Ngươi đến chỗ của ta làm cái gì? Ngươi làm sao tìm được ta?"

Thuần Dương chưởng giáo giọng khàn khàn cười nói: "Lần trước lúc gặp mặt, gieo một hạt giống ở trong linh hồn ngươi, chậc, phản ứng đừng khoa trương như vậy, ta ở linh hồn mỗi một hộ pháp Ám Dạ Mân Côi đều gieo hạt giống, ngoại trừ ba gã Thần Nhật Du kia."

Dừng một chút, hắn nói ngay vào điểm chính:

"Ta không liên lạc được Sơn Hà Vĩnh Tồn, chỉ có thể đến tìm ngươi."

Vua Rừng Rậm nghe vậy, trong lòng khẽ buông lỏng, trả lời: "Đại hộ pháp hạ lệnh Ám Dạ Mân Côi toàn thể ẩn núp, chưa đạt được hắn cho phép, không được ra ngoài, không được tiến hành tất cả nhiệm vụ."

Thuần Dương chưởng giáo nhíu nhíu mày: “Vì sao?”

Hắn chỉ có liên lạc với Ám Dạ Mân Côi, tin tức tương đối bế tắc.

Vua Rừng Rậm lộ ra vẻ kính sợ: “Chiến tranh tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên đã mở ra!”

Thái âm Chi Chủ và Tinh Thần Chi Chủ đang tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên? Trong lòng Thuần Dương chưởng giáo dâng lên lửa giận cùng ghen ghét ngập trời, làm một tên điên, từng làm Kim Ô, hắn đối với Thái Dương bổn nguyên có khát vọng cùng dã tâm mãnh liệt.

Thuần Dương chưởng giáo lập tức xoa dịu cảm xúc điên cuồng, nói:

“Liên hệ Sơn Hà Vĩnh Tồn, ta có tình báo quan trọng, liên quan tới Nguyên Thủy Thiên Tôn.”

…

Kinh thành, tổng bộ Ngũ Hành minh.

Hội nghị tầng cao nhất, Trương Nguyên Thanh mi tâm in mặt trời chói chang màu vàng, đoan chính ngồi ở trên bàn hội nghị, nhìn từng hình chiếu 3D buông xuống.

Hắn nhìn quét cửu lão vẻ mặt khác nhau, mỉm cười nói: “Các người nói, tôi nên bắt đầu thanh toán từ ai đây?”

Một câu hời hợt của Thái Dương Chi Chủ, khiến không khí của phòng họp lâm vào điểm đóng băng.

Cửu lão nhìn nhau, phát hiện vẻ mặt của nhau cứng ngắc, cảm xúc thấp thỏm lo âu lên men ở trong lòng.

Bọn họ đã từ chỗ Thiên Phạt biết được Thái Dương Chi Chủ đã sinh ra, cũng buông xuống hiện thực, đánh thức lý trí của Phong Lôi Song Thần.

Mà vị Thái Dương Chi Chủ mới tấn thăng này, chính là con rơi của Ngũ Hành minh, Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Sét giữa trời quang!

Chỉ có bốn chữ này, mới có thể hình dung tâm tình khi bọn họ nghe được tin tức.

Trình độ chấn động, có thể so với một con chó được chọn làm tổng thống liên bang Tự Do.

Người trẻ tuổi bị bọn họ ghét bỏ cá tính tùy tiện, khó khống chế kia, cuối cùng từng bước một bước lên vị cách chí cao, trở thành Bán Thần cường thế nhất đương thời.

Linh Thác chưa đạt được Thái Dương bổn nguyên, đối với Thủ Tự mà nói, đây là chuyện tốt phấn chấn lòng người, nhưng người trở thành Thái Dương Chi Chủ chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối với cửu lão bọn họ mà nói, cũng có chút kinh hồn táng đảm.

Bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều từng chèn ép vị thiên kiêu gây đau đầu này, cùng phóng túng, ngầm đồng ý đối với hành vi của Thái Cầm Hạc.

Thấy đám người cửu lão vẻ mặt cứng ngắc, gương mặt uy nghiêm của Trương Nguyên Thanh lộ ra một nụ cười:

"Đừng khẩn trương như vậy, tôi không bụng dạ hẹp hòi như vậy, chuyện quá khứ đã qua rồi. Hôm nay triệu tập các người, có hai chuyện muốn công bố, một là tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên đã kết thúc, nhưng Thủ Tự cũng chưa thắng lợi.

Các người hẳn là biết, Bán Thần Thủ Tự chưa hề quay về."

Chương 3145: Mạng lưới quan hệ sụp đổ (2)

Đại trưởng lão Đế Hồng thở phào một hơi: "Mong ngài nói cho biết."

Thiên Phạt chỉ là truyền tin tức của Thái Dương Chi Chủ, chưa đề cập tình huống bên trong phó bản Thái Dương.

Trương Nguyên Thanh nói:

"Tinh Thần Chi Chủ phản bội Thủ Tự, hắn sớm đã cấu kết với trận doanh Tà Ác, ở trong tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên triệu hoán Dạ Hoàng, kéo năm vị minh chủ, cùng một đám Bán Thần Thủ Tự vào ngủ say.

Bán Thần trận doanh Thủ Tự, chỉ còn Hư Không, Mỹ Thần, lão tổ Tạ gia cùng tôi. Sau đây không lâu, Tinh Thần Chi Chủ

cùng tôi sẽ ở trong linh cảnh tiến hành quyết đấu sau cùng, đến lúc đó, sẽ quyết định vận mệnh thế giới."

Nói đến đây, hắn dừng lại, cho đám người cửu lão thời gian tiêu hóa.

Quả nhiên, vẻ mặt đám người cửu lão mắt thường có thể thấy biến hóa, ánh mắt bị cảm xúc kinh ngạc, rung động, bối rối lấp đầy.

Cách mười mấy giây, đại trưởng lão Xích Hỏa bang trầm giọng nói:

"Tôi không tin! Tinh Thần Chi Chủ không có lý do gì phản bội trận doanh Thủ Tự, nếu như hắn là kẻ sa ngã, năm vị minh chủ không có khả năng không phát hiện được, cho dù Khương bang chủ không phát hiện được, bốn vị minh chủ khác cũng có thể nhìn ra mánh khóe, ít nhất, Nguyên Soái không có khả năng nhìn không ra."

Kiếm Các trưởng lão khẽ gật đầu:

"Cho dù Tinh Thần Chi Chủ năng lực bố cục thiên hạ vô song, Nguyên Soái cũng sẽ không luôn bị mơ mơ màng màng."

Động Sát Thuật của Phó Thanh Huyên, sớm đã có lực lượng quy tắc.

Không ai có thể tiếp nhận chân tướng như vậy.

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói:

"Tinh Thần Chi Chủ không phải kẻ sa ngã, hắn chỉ là đồng ý lý niệm của trận doanh Tà Ác, cho rằng hủy diệt mới là trật tự."

Bệ hạ có gì phản quốc? Đám người cửu lão một lần nữa nhìn nhau, chịu rung động rất lớn.

Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói:

"Vũ trụ vạn vật, sinh ra đã có hai mặt âm dương, có sinh, liền có tử. Điểm cuối của vũ trụ là hủy diệt, đây là trật tự hắn công nhận. Nguyên do cùng huyền bí trong đó, liên quan đến Nhật Nguyệt Tinh cùng chân tướng linh cảnh, lấy cấp độ của các người, không có tư cách biết được.

Cho dù là tôi, cũng không thể nói hắn là sai. Chỉ là, hắn nếu thắng, Địa Cầu liền sẽ bị hủy diệt, đây là điều tôi không thể chịu đựng, cho nên, chỉ có thể mời hắn chịu chết."

Đám người cửu lão chăm chú nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ đó cảm nhận được công chính mênh mông uy nghiêm, không tự giác mà tin tưởng hắn.

Đây là sức thuyết phục Thái Dương bổn nguyên tự mang.

Trương Nguyên Thanh nói:

"Tác dụng còn sót lại của các người, là mang chân tướng thế giới sắp hủy diệt nói cho chính phủ, làm tốt chuẩn bị duy trì ổn định, tôi lo lắng trận doanh Tà Ác phát tán tin tức tận thế, chế tạo khủng hoảng, dẫn phát xã hội náo động."

Đám người cửu lão vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

Trương Nguyên Thanh đột nhiên nhếch miệng:

"Chuyện thứ hai, tôi muốn mượn dùng đạo cụ loại quy tắc của các vị! Thế giới sắp hủy diệt, làm Chúa Tể đỉnh phong của Thủ Tự, làm người cầm quyền phía quan phương, các người nên làm ra cống hiến cho hòa bình thế giới. Nói trước, đây không phải tính sổ, mà là tụ lại tài nguyên cùng thực lực, liều chết đánh cược một lần với trận doanh Tà Ác, cũng là vì nhân loại cùng trật tự.

Nếu ai không đồng ý, vậy chính là kẻ sa ngã, tôi sẽ lấy thân phận Thái Dương Chi Chủ, tịnh hóa người đó."

Trong lòng cửu lão trầm xuống, biết trả thù nên tới vẫn là tới, chung quy là không tránh được.

Vị Thái Dương Chi Chủ mới tấn thăng này, tính cách quá khích thì quá khích, thủ đoạn không kém hơn Phó Thanh Dương, hoặc là nói, là Phó Thanh Dương dạy tốt.

Kiếm Các trưởng lão xem xét thời thế, thở dài nói:

"Đây là chuyện đương nhiên! Tôi bằng lòng vì nhân loại cùng trật tự, làm ra cống hiến."

Từ góc độ lý trí suy nghĩ, tình thế phát triển đến nay, bọn họ tác dụng thật ra không lớn, Thái Dương Chi Chủ chiến bại,

nhân loại diệt vong, Thái Dương Chi Chủ thắng lợi, nhân loại sống.

Có bọn họ hay không, không quan hệ đại cục.

Đã không quan hệ đại cục, Thái Dương Chi Chủ nhất định dám hạ sát thủ.

Từ tình cảm cá nhân mà nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn dám lấy thân Thánh Giả chém giết Thái Cầm Hạc, bây giờ càng sẽ không nhân từ nương tay.

Có Kiếm Các trưởng lão tỏ thái độ, tám vị trưởng lão còn lại chỉ có thể cúi đầu, bất đắc dĩ biểu thị sẽ giao ra đạo cụ loại quy tắc cấp 9 cam đoan địa vị cùng quyền lực bản thân.

Trương Nguyên Thanh hài lòng gật đầu, cuối cùng nhìn về phía Diệu trưởng lão, mỉm cười nói:

"Quên nói cho các vị một chuyện nhỏ, tôi, chính là Ma Quân!"

Vừa dứt lời, đàn rắn trên đầu Diệu trưởng lão cùng nhau rít lên, từng cái đầu vươn ra, rễ cây dưới áo bào tăng vọt, cuồng loạn vặn vẹo, như là mất khống chế.

Một giây sau, hắn biến mất trong chùm sáng hình chiếu.

Trong phòng họp, tám trưởng lão đã mất đi vẻ mặt, sức chấn động của tin tức này, không thua gì Thái Nhất môn chủ phản bội Thủ Tự.

Chương 3146: Mạng lưới quan hệ sụp đổ (3)

Biệt thự.

Vua Rừng Rậm nhíu mày, "Nguyên Thủy Thiên Tôn loại tiểu nhân vật này, có gì đáng chú ý. Thuần Dương chưởng giáo, ngươi là thật sự già rồi, không biết quan sát thế cục."

Hắn bưng lên Whisky uống một ngụm, chậm rãi nói:

"Chỉ cần thủ lĩnh đoạt được Thái Dương bổn nguyên, toàn bộ Thủ Tự đều phải tan thành tro bụi, huống chi là Nguyên Thủy Thiên Tôn? Chúng ta bây giờ cần làm, là ẩn núp đi, chờ đợi tin tức tốt của thủ lĩnh.

“Đừng luôn gây sự, trận doanh Tự Do chúng ta không thích gây sự, sẽ dễ dàng làm bản thân chết.”

Thuần Dương chưởng giáo nhìn chằm chằm hắn, sự điên cuồng trong mắt từng chút một tăng lên, thanh âm trở nên lạnh lẽo:

“Ta biết trong hộ pháp Ám Dạ Mân Côi các ngươi có phương thức liên lạc khẩn cấp, ngươi là chủ động giúp ta liên hệ, hay là chờ bị ta phệ linh?”

Hắn là tên điên, chấp niệm của tên điên người thường khó có thể lý giải được.

Triệu Ấu Khanh tránh trong linh cảnh, trong hiện thực đối tượng hắn có thể trả thù chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, ai cản con đường của hắn, hắn liền giết kẻ đó.

Vua Rừng Rậm trầm mặc, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Thuần Dương chưởng giáo.

Ngay tại lúc người sau sắp hao hết kiên nhẫn, vị Xuân Thần này nhún nhún vai: “Được rồi, ngươi là tên điên, ta lười chấp nhặt với ngươi.”

Hắn nhìn về phía đại sảnh, nói:

“Lấy điện thoại dự bị của ta đến!”

Mười mấy giây sau, một con mèo ly hoa ngậm điện thoại, bước chân nhẹ nhàng chạy tới, nhả di động ở trên bàn trà.

Vua Rừng Rậm cầm điện thoại di động lên, bấm số phụ của Sơn Hà Vĩnh Tồn.

Tiếng “Tu tu~” vang lên thật lâu, bên kia trước sau không ai nghe.

Vua Rừng Rậm nhíu nhíu mày, ngược lại gọi điện thoại cho hộ pháp khác, sau một vòng, phát hiện Sơn Hà Vĩnh Tồn, bác sĩ phẫu thuật cùng Shaman Vu Sư mất liên lạc, hộ pháp khác đều có thể liên lạc.

Thuần Dương chưởng giáo “A” một tiếng: “Xem ra bị giết rồi!”

Sắc mặt Vua Rừng Rậm biến hóa.

Tất cả Bán Thần đều tiến vào phó bản Thái Dương, đại hộ pháp Ám Dạ Mân Côi mất liên lạc, muốn báo thù Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất định phải tìm Chúa Tể cao vị của thế lực khác…

Hư Vô giáo phái không có khả năng liên hệ, bọn họ coi mình là tử địch, Linh Năng hội cùng mình không quen, vậy chỉ còn Binh Chủ giáo… Trong lòng Thuần Dương chưởng giáo suy nghĩ.

Binh Chủ giáo cùng Ám Dạ Mân Côi qua lại mật thiết, là dễ dàng liên lạc nhất. Hơn nữa, Thiên Vương của Binh Chủ giáo thực lực đủ mạnh, nếu như lại do Thiên Vương Binh Chủ giáo liên lạc Chúa Tể cấp cao của Linh Năng hội cùng Hư Vô giáo phái, Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Sau khi hạ quyết tâm, Thuần Dương chưởng giáo nói:

“Giúp ta liên lạc người của Binh Chủ giáo, ta muốn gặp Thiên Vương của bọn hắn, ngoại trừ Ma Nhãn Thiên Vương kia!”

…

Vừa vào đêm không lâu, Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng liền bị ông nội, cụ mỗi người gọi đến tứ hợp viện, từ trong miệng bọn họ biết được tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Thái Dương Chi Chủ.

Vốn cho rằng tin tức này đã đủ chấn động, không ngờ, tin tức thứ hai, trực tiếp nghiền nát tam quan của Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Ma Quân!

Nguyên Thủy Thiên Tôn sao lại là Ma Quân chứ? Triệu Thành Hoàng dù sao không nghĩ ra.

Mang theo đầy hoang mang, hắn rời tứ hợp viện của cụ, lấy điện thoại di động ra, do dự nên liên lạc một lần với chiến hữu ngày xưa, Thái Dương Chi Chủ bây giờ hay không.

Vừa qua khỏi chỗ rẽ của ngõ, đã nhìn thấy Tôn Miểu Miểu đứng ở cửa tứ hợp viện của Tôn trưởng lão, trong tay cầm điện thoại di động, sắc mặt khó coi.

Triệu Thành Hoàng lập tức hiểu tâm tình của đồng bọn, yên lặng đi lên trước, thở dài nói:

“Tôi cũng khó có thể tiếp nhận sự thật này, nhưng cụ cũng đã nói như vậy, sẽ không sai đâu. Trong này, khẳng định có nội tình chúng ta không biết, Nguyên Thủy nếu không nói, chúng ta cũng không cần thiết hỏi.

“Miểu Miểu à, thật ra…”

Tôn Miểu Miểu hít sâu một hơi, thả di động về trong túi, miễn cưỡng cười:

“Thật ra tôi cũng không có ưa thích Nguyên Thủy Thiên Tôn như vậy.”

Triệu Thành Hoàng ngẩn người, “Tôi muốn nói chính là, thật ra Nguyên Thủy Thiên Tôn người tình trải rộng năm châu bốn biển, thêm một mình cô cũng không có gì.”

Tôn Miểu Miểu nháy mắt bị phá phòng ngự, khóc toáng lên nói: “Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Triệu Thành Hoàng lâm vào trầm mặc, an ủi người ta thực sự không phải điểm mạnh của hắn.

Lúc này, hai người trông thấy chỗ rẽ lại một người đàn ông mất hồn mất vía đi tới — Linh Quân!

Linh Quân ánh mắt đờ đẫn, bước chân lảo đảo, như con bạc mới từ sòng bạc đi ra, thua táng gia bại sản.

Triệu Thành Hoàng thở dài trong lòng, chuyện thống khổ nhất trên đời, không gì hơn được nam nhân ngủ với em gái họ, dì trẻ trở thành bạn tốt chí giao.

Thế là tiến lên nói:

“Linh Quân, thế sự vô thường, không ai từng nghĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Ma Quân, cái này cũng không trách cậu.”

Hắn chưa dứt lời, Linh Quân nháy mắt bị phá vỡ phòng ngự, sắc mặt dữ tợn:

“Tôi muốn giết hắn! Tôi đi làm thịt hắn luôn bây giờ! !”

Chương 3147: Chạm mặt (1)

Triệu Thành Hoàng đè bờ vai của hắn, sắc mặt nghiêm túc, lời lẽ thấm thía: "Cậu bình tĩnh một chút, hắn bây giờ là Thái Dương Chi Chủ, đừng nói loại lời nhảm này nữa, đổi cái góc độ nghĩ, phụ thân cậu căm hận nhất đúng là kẻ sa ngã, trong lòng không phải dễ chịu hơn nhiều sao."

…

Linh Quân sững sờ nhìn hắn, thật lâu sau, tức giận đến mức toàn thân phát run:

"Tôi con mẹ nó đắc tội cậu à?"

Tôn Miểu Miểu thương hại nhìn Linh Quân, trong lòng cân bằng hơn rất nhiều rồi.

…

Đêm khuya, bang New York.

Biệt thự ven biển, sóng biển vỗ đá ngầm phát ra tiếng vang "Ầm ầm", bọt trắng lần lượt bao phủ bãi cát, đẩy nhau, phát ra tiếng nước ồn ào.

Trương Nguyên Thanh ở chỗ ở danh nghĩa của Wiene Berent, đi dạo một vòng trong biệt thự, chưa tìm được người, cuối cùng đi đến trước biệt thự lớn kèm theo hai vườn hoa này.

Đây là sào huyệt ân ái của lúc trước của hắn cùng Wiene Berent, sau khi đoạt được trái tim của vị quan kiểm sát Thiên Phạt này, hắn từng nói, muốn hướng mặt biển cả xuân về hoa nở!

Sau đó Wiene liền mua căn biệt thự giá cao này.

Hai người ở trong biệt thự trải qua một đoạn thời gian không biết xấu hổ không có nóng nảy, mãi cho đến khi một người tình khác là Kriste chạy tới bang New York, Wiene Berent cùng cô ra tay đánh nhau, cả hai bị nhốt.

Về sau nữa, hắn tình dục tà niệm từ đầu đến cuối không áp chế nổi bị Donna câu dẫn, Wiene sau khi "ra tù" từ yêu chuyển thành hận đối với hắn, cũng không tiếp tục chịu gặp hắn.

Lúc ấy hắn không để ý chút nào Wiene lạnh nhạt, tiếp tục lăn lộn với cô gái của Hiệp Hội Mỹ Thần, thẳng đến khi hắn ở trong cuộc chiến đấu kia đầu năm ngoái ngã xuống, hai người đều chưa từng nói một câu nữa.

Mảnh vỡ bản đồ kho báu, là hắn trước khi quyết chiến, vụng trộm đặt ở biệt thự bờ biển này.

Tiện thể để lại cho Wiene một phong thư: Ông đây đi, đây là tiền chia tay cho cô!

Không ngờ quanh đi quẩn lại, lại về tới nơi này, ở chỗ này cho ra mảnh vỡ bản đồ kho báu, lại phải ở chỗ này cầm về.

Hắn khi đó cho Wiene mảnh vỡ bản đồ kho báu, đúng là nổi lên ý nghĩ "chia tay", bởi vì cô gái này tính cách bá đạo cương liệt, lúc trước dỗ dành cô lên giường, dùng chính là cách nói chuyện kiểu "Những người kia đều là bạn gái trước", "Em mới là honey của anh".

Cho nên ở sau khi ra tù phát hiện Ma Quân phản bội, Wiene Berent không chút do dự phân rõ giới hạn với hắn.

Lúc đó, Trương Nguyên Thanh… Không, Ma Quân cảm thấy chút tình cảm này đã kết thúc.

Bây giờ mới biết, cô gái này lạnh lùng là giả vờ, sau khi Ma Quân chết, cô không tiếp tục mở ra đoạn tình cảm tiếp theo, cũng nhớ mãi không quên đối với Loa Miêu Vương, ý đồ từ bên trong tìm được chứng cứ Ma Quân chưa hoàn toàn ngã xuống, lưu lại hậu thủ.

Trương Nguyên Thanh đứng bên ngoài biệt thự, ngắm nhìn kiến trúc khí phái đèn đuốc sáng trưng, có chút do dự.

Wiene Berent đối với hắn yêu đến tận xương, cũng hận thấu xương, chưa chắc chịu cho ra mảnh vỡ bản đồ kho báu, mà loại "chủ nợ" này, uy hiếp không được, mạnh mẽ bắt lấy không được, có chút khó xử.

Không bằng trước lấy thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy đi mảnh vỡ bản đồ kho báu, quay đầu lại hướng cô thẳng thắn thân phận?

Wiene Berent tắm rửa xong, khoác thêm váy ngủ chất tơ, đứng ở trước cửa sổ lớn phòng ngủ, trầm mặc ngắm nhìn mặt biển

đen sì.

Ngẫu nhiên có thể trông thấy tàu hàng lóe lên đèn báo hiệu, cùng tàu du lịch tỏa ra ánh sáng lung linh chạy qua ở mặt biển.

Cửa sổ lớn soi bóng ra khuôn mặt đường nét duyên dáng của cô, ngũ quan lập thể đẹp đẽ, đôi mắt thâm thúy, mái tóc dài màu nâu uốn nhẹ khoác lên vai, xinh đẹp lạnh lùng, thành thục lại uy nghiêm.

Cô cứ như vậy đứng trầm mặc, mặc cho thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Lúc này, hầu gái trong biệt thự gõ cửa phòng ngủ, cung kính nói:

“Tiểu thư Wiene, có người tìm cô.”

Wiene không quay đầu lại, hỏi: “Ai?”

Hầu gái trả lời: “Hắn tự xưng Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Wiene nghe vậy, cầm lên áo khoác trên ghế sa lon mặc vào, nói: “Mời hắn vào.”

Hầu gái lui ra ngoài, mười mấy giây sau, dẫn Trương Nguyên Thanh tóc vàng lập lòe, làn da vàng sẫm, mi tâm in mặt trời chói chang màu vàng tiến vào phòng ngủ.

Cô bị huyễn thuật che chắn giác quan, hoàn toàn chưa phát hiện người trẻ tuổi mới vào, là Bán Thần bộ dáng không phải người.

Wiene Berent phất phất tay, bảo hầu gái rời đi, cô đánh giá bộ dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn, thở dài nói:

“Không ngờ, người cuối cùng trở thành Thái Dương Chi Chủ, lại là cậu! Thần Dạ Du tổng bộ Thiên Phạt dốc hết tâm huyết bồi dưỡng, vị tồn tại kia trong hai mươi năm, không thể bước vào cảnh giới Chúa Tể đỉnh phong.

Thái âm Chi Chủ cùng Tinh Thần Chi Chủ tính toán hết mọi thứ, cuối cùng đều làm áo cưới thay cậu.”

Trương Nguyên Thanh cũng đang nhìn chằm chằm cô, gương mặt không lộ vẻ gì, nói:

“Không khoa trương như vậy, chỉ là tôi cao hơn một bậc mà thôi.

Bộ trưởng Wiene, đêm khuya bái phỏng, là muốn lấy một món đồ.”

Chương 3148: Chạm mặt (2)

Đôi môi đỏ thắm của Wiene Berent nhếch lên một nụ cười:

“Vì chìa khóa bản đồ kho báu của Ma Quân? Lần trước cậu đề xuất giao dịch, điều kiện tôi đưa ra là Loa Miêu Vương! Bây giờ cũng vẫn thế.”

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, mở ra lòng bàn tay, một cái loa bỏ túi màu đen, to cỡ bàn tay đặt trong lòng bàn tay.

Trong Loa Miêu Vương truyền đến tiếng dòng điện “xẹt xẹt”, tiếp theo là một giọng nữ u oán:

“Trước kia lúc ngắm trăng gọi người ta Tiểu Điềm Điềm, bây giờ gọi người ta Ngưu phu nhân…”

Wiene Berent cũng xòe bàn tay, lòng bàn tay trắng nõn có thêm một khối ngọc vỡ hình quạt.

Trương Nguyên Thanh vẫy tay thu đi ngọc vỡ, đặt Loa Miêu Vương ở trên bàn trà bên cạnh ghế sô pha, gật đầu nói:

“Đa tạ!

Tôi tiếp theo còn có một trận quyết chiến cực kỳ quan trọng với Tinh Thần Chi Chủ, trận chiến này nếu thắng, thế giới hòa bình, lại đến ôn chuyện với bộ trưởng.”

Hắn hóa thân ánh sao tiêu tán.

Wiene Berent đứng ngẩn người, sau một lúc, một dòng nước mắt lướt qua khuôn mặt.

Lúc hoàng hôn, tổng bộ Thiên Phạt tổ chức cuộc họp khẩn cấp, tất cả quan chấp hành, quan kiểm sát Hoàng Kim nhất định phải có mặt, Wiene Berent cũng ở trong đó.

Cuộc họp tuyên bố Phong Lôi Song Thần trở về, hai vị lãnh tụ Thiên Phạt, không, bây giờ là một vị, công bố kết quả trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên.

Wiene Berent bây giờ còn nhớ rõ, sau khi biết được Thái Dương Chi Chủ mới tấn thăng là Nguyên Thủy Thiên Tôn, phòng họp ồn ào đơn giản có thể so với phố xá sầm uất, Chúa Tể cấp cao thất thố tập thể.

Cô là trấn định nhất.

Cô là hiểu rõ nhất Nguyên Thủy Thiên Tôn trong mọi người, người trẻ tuổi kia trừ có được thiên phú khiến người ta ghen ty, còn có ý chí kiên định cùng tinh thần không sờn lòng trong khốn cảnh.

Lại thêm Công Hội Thương Nhân, Hiệp Hội Mỹ Thần nâng đỡ phía sau, hắn là có tiềm chất trở thành Chúa Tể đỉnh phong, trùng kích Bán Thần.

Vô luận là Ngũ Hành minh hay Thiên Phạt, đều thừa nhận Nguyên Thủy Thiên Tôn có được tư chất Bán Thần, nhưng bọn hắn không thể nào tiếp thu được người trẻ tuổi cuối năm ngoái mới vượt qua phó bản giết chóc, bước vào giai đoạn Chúa Tể, ở hai tháng sau, liên tục vượt hai cấp trở thành Chúa Tể đỉnh phong.

Cũng ở sau khi tấn thăng Chúa Tể đỉnh phong, lực áp Thái âm, Tinh Thần Chi Chủ, trở thành vị Thái Dương Chi Chủ đầu tiên từ khi linh cảnh xuất hiện đến nay.

Dùng lời Hoa quốc bọn họ mà nói, cái này gọi là thiên phương dạ đàm (chuyện hoang đường).

Chẳng qua, không phục, hoang mang cùng mờ mịt, bị tin tức tiếp theo của Phong Lôi Song Thần đánh tan — Tinh Thần Chi Chủ phản bội trận doanh Thủ Tự, ít ngày nữa sẽ cùng Thái Dương Chi Chủ quyết định vận mệnh thế giới.

Trong nháy mắt, không ai có tâm tư chất vấn tốc độ lên cấp của Thái Dương Chi Chủ nữa, cảm xúc thấp thỏm lo âu chiếm cứ trong lòng tất cả Chúa Tể. Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc dù trở thành vị Thái Dương Chi Chủ đầu tiên từ xưa đến nay, nhưng Tinh Thần Chi Chủ tay nắm hai đại bổn nguyên, chưa chắc đã kém người trước.

Hơn nữa nhìn thái độ của quan kiểm sát, quan chấp hành thủ tịch, tựa như đối với Thái Dương Chi Chủ không có lòng tin

quá lớn, lại thêm tập thể các Bán Thần đại khu thứ hai rơi vào trạng thái ngủ say, hai vị Bán Thần còn đang khôi phục lý trí.

Sau khi cuộc gọi kết thúc, Wiene vốn định bước vào trận pháp truyền tống trở về bang New York, nhưng bị quan kiểm sát Hoàng Kim cấp một Milton Mike gọi vào phòng làm việc.

Vị Chúa Tể đỉnh phong hệ thống quan kiểm sát này thương hại nhìn cô, nói ra một tình báo nặng ký:

Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Ma Quân sống lại!

Wiene Berent khi đó hoàn toàn biến thành một pho tượng, dưới bề ngoài bình tĩnh, đờ đẫn, là sóng lớn mãnh liệt, là sấm sét vang dội, là trời sụp đất nứt, là kinh ngạc vui sướng như điên…

Rất khó dùng từ ngữ cụ thể, ngắn gọn miêu tả tâm tình cô ngay lúc đó, nhất định phải hình dung, đại khái chính là đánh đổ bình ngũ vị, các loại cảm xúc hỗn tạp cuồn cuộn, phá tan lý trí cùng tâm linh.

Trở lại bang New York, Wiene Berent đang chờ, chờ gã đàn ông phụ lòng từng nói chỉ thích một mình cô tìm tới cửa.

Hắn quả nhiên đã đến!

Lại làm bộ không biết mình, chỉ muốn đòi về mảnh vỡ bản đồ kho báu đã tặng ra.

Chờ mong, khát vọng cùng mừng rỡ trong lòng Wiene Berent, ở thời khắc này phá thành mảnh nhỏ.

Cô làm bộ mình không biết tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Ma Quân, thật ra trong lòng là ôm một chút chờ mong, chờ mong hắn chủ động mở miệng, chờ mong hắn đề xuất nối lại tình xưa, chờ mong hắn sau khi tịnh hóa ô nhiễm, biểu hiện ra yêu thương thật sự đối với cô, khiến cô kiên định tin tưởng lúc trước cặp kè, không phải kẻ gặp sắc mà nảy sinh ý đồ.

Nhưng, kết quả hoàn toàn trái ngược với cô nghĩ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi tịnh hóa ô nhiễm, cũng không muốn có quá nhiều gút mắc cùng dính dáng với cô.

Tí tách, tí tách… Nước mắt rơi từng giọt trên sàn nhà gỗ du, thời gian qua đi một năm rưỡi, Wiene Berent lần nữa cảm thấy đau đớn xé tim xé phổi.

Chương 3149: Cái nhìn chằm chằm! (1)

Đúng lúc này, Loa Miêu Vương truyền đến tiếng "xẹt xẹt", tiếp theo là giọng nói trầm thấp của Nguyên Thủy Thiên Tôn:

"Wiene, nói thật, tôi không biết nên đối mặt với cô như thế nào, ở lúc tôi vẫn là Ma Quân, gặp được rất nhiều cô gái, bọn họ phần lớn đều là tình một đêm, không để ý tôi có mấy người phụ nữ, cũng không quan tâm tôi đối với bọn họ có phải có tình cảm hay không, bọn họ chỉ là muốn dựa dẫm vào tôi đòi lấy chỗ tốt, càng thuần túy hơn, là đòi lấy khoái lạc.

Cô không giống với bọn họ, cô đã động tình đối với tôi. Cô gái giống cô tôi gặp được mấy người, tôi đối với các cô đều tràn ngập hổ thẹn, dù là thời điểm ô nhiễm sâu nhất, tôi cũng chưa từng mang các cô xem như đồ chơi có thể tùy ý vứt bỏ, cho nên chia cho các người mảnh vỡ bản đồ kho báu.

Tôi lúc ban đầu, là cuồng đồ hành tẩu trên lưỡi đao, có lẽ ngày hôm sau lúc mặt trời mọc, chiếu rõ đầu tiên chính là thi thể tôi. Cho nên, khi tôi phát hiện cô động chân tình đối với tôi, rời đi là lựa chọn duy nhất của tôi."

Thanh âm trong loa dừng lại mấy giây, ở trong tiếng dòng điện xẹt xẹt, tiếp tục nói:

"Nếu như cô không bỏ xuống được tôi, vậy thì chờ tôi. Nếu như buông xuống, vậy thì bản thân phải mạnh giỏi!"

Wiene Berent ôm Loa Miêu Vương vào trong lòng, cũng nhịn không được nữa, nghẹn ngào khóc lên.

…

Đêm khuya.

Chợ đêm nào đó ở Tây Bắc, trong một cửa hàng lớn, Thiên Vương Sợ Hãi mặc âu phục phẳng phiu, đeo hoa tai màu bạc, ngồi ở trước bàn vuông dính đầy đầy mỡ, tay trái cầm xiên, tay phải bưng canh dê, ăn say sưa ngon lành.

Hắn mặc trang phục tinh anh công sở, không hợp với chợ đêm ồn ào hỗn loạn, bởi vậy đặc biệt bắt mắt.

Bề ngoài tuấn tú cùng thân thể thẳng tắp, hấp dẫn không ít em gái cùng chị gái bắt chuyện, nhưng đều bị hắn không nhìn.

Phụ nữ Tây Bắc dũng mãnh, cũng sẽ không cứ như vậy biết điều rời đi, trong đó không thiếu người muốn cưỡng ép, nhưng thường thường vừa ngồi xuống, liền bị nam nhân du côn đẹp trai này nghiêng đầu nhìn một cái, bị dọa sợ vỡ mật, chạy mất dép.

Lúc này, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, vô thanh vô tức xuyên qua dòng người huyên náo của chợ đêm, ngồi xuống ở bên cạnh bàn vuông.

“Không phải nói Bán Thần đều vào phó bản giết chóc sao, ngươi làm sao vẫn ở hiện thực?” Thuần Dương chưởng giáo khẽ ngẩng đầu, dưới vành nón lộ ra đôi mắt che giấu điên cuồng.

Thiên Vương Sợ Hãi cúi đầu uống canh dê, phát ra tiếng ‘sụp soạp’, cười nói:

“Trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên đã kết thúc.”

Con ngươi dưới vành nón của Thuần Dương chưởng giáo hiện lên ghen ghét, phẫn nộ… các loại cảm xúc, theo bản năng truy hỏi:

“Người nào thắng?”

Thiên Vương Sợ Hãi cắn xiên trúc, dùng sức tuốt, nuốt thịt dê nướng mỡ nạc đan xen vào trong bụng.

Sau đó ở trong ánh mắt càng thêm vội vàng xao động của Thuần Dương chưởng giáo chậm rãi uống kèm một ngụm canh dê, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn: “Người trở thành Thái Dương Chi Chủ, không phải là Tinh Thần Chi Chủ, cũng không phải Thái âm Chi Chủ, mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn kẻ thù cũ của ngươi!”

Ầm!

Đầu của Thuần Dương chưởng giáo như bị búa tạ đập cho một cái.

Cảm xúc kinh ngạc, rung động đánh tan lý trí, khiến đầu óc lâm vào trống rỗng, hắn diện mạo dữ tợn, lập tức nổi giận:

“Đừng đùa kiểu này!”

Ngươi biết rõ trạng thái tinh thần của ta không tốt, chịu không được kích thích.

Thiên Vương Sợ Hãi thương hại nhìn hắn:

“Nếu như không phải trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên đã kết thúc, ta sao có thể trở về hiện thực?”

Vẻ mặt Thuần Dương chưởng giáo nhăn nhó:

“Thái âm Chi Chủ đâu? Tinh Thần Chi Chủ đâu? Hai người bọn hắn là phế vật sao! Là phế vật sao! !”

Khi nói chuyện, hắn không ngừng trấn an tâm tình của mình, mang tinh thần điên cuồng từng chút một từ bên vách núi kéo trở về.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành Thái Dương Chi Chủ, tin tức này trực tiếp khiêu chiến ranh giới tiếp nhận cuối cùng của hắn.

Cấp bậc bây giờ của Thuần Dương chưởng giáo, là Hư Vô Giả cấp 7 đỉnh phong, Tỉnh Quan cấp 6 đỉnh phong— Trước sau không có cơ hội cắn nuốt Thần Nhật Du.

Chính là cấp bậc nghề nghiệp Huyễn Thuật sư vượt lên Thần Dạ Du, hắn có thể dựa vào năng lực thao túng tinh thần, triệt tiêu sự điên cuồng của mình.

Thiên Vương Sợ Hãi thở dài nói:

“Thái âm Chi Chủ ngã xuống, Tinh Thần Chi Chủ đầu phục trận doanh Tự Do. Hắn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn ở tương lai không lâu sẽ có một trận chiến, quyết định vận mệnh của Thủ Tự cùng Tự Do.

“Không, là vận mệnh của tinh cầu này.”

Thuần Dương chưởng giáo một lần nữa trấn an tâm tình của mình, mang ghen tị và phẫn nộ dời non lấp biển ép xuống.

Hắn không thể tiếp thu được nhất chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành Thái Dương Chi Chủ, cái này so với giết hắn

còn khó chịu hơn.

Đồng thời, Thuần Dương chưởng giáo rất may mắn mình chưa giết chết người phụ nữ trung niên họ Chu kia, nếu không bây giờ đã bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chú ý tới.

Chương 3150: Cái nhìn chằm chằm! (2)

"Thái âm Chi Chủ vậy mà ngã xuống, xem ra chiến đấu trong phó bản so với ta tưởng tượng còn đặc sắc hơn rất nhiều." Thuần Dương chưởng giáo nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh hùng không gặp thời, để thằng nhãi ranh thành thần… Quyết định vận mệnh tinh cầu này, trận doanh Tà Ác muốn diệt thế?"

"Nói chuẩn xác…" Thiên Vương Sợ Hãi mỉm cười nói: "Là hủy diệt tinh cầu."

Thuần Dương chưởng giáo nghe vậy, tỉ mỉ đánh giá hắn:

"Trận doanh Tà Ác các ngươi điên so với ta còn triệt để hơn? Hay là nói, các ngươi có biện pháp bảo tồn bản thân sau diệt thế?"

Thiên Vương Sợ Hãi gật đầu:

"Tất nhiên!

Tất cả nghề nghiệp Tà Ác đều có thể đến tinh cầu khác sinh hoạt, thể nghiệm văn minh cùng bộ tộc có trí tuệ khác biệt. Nhưng tinh cầu này không có khả năng tiếp tục tồn tại, nguyên do cụ thể, ngươi còn chưa có tư cách biết."

Hắn uống xong một ngụm canh cuối cùng, rốt cuộc tiến vào đề tài chính:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa phải Thái Dương Chi Chủ hoàn chỉnh, Tinh Thần Chi Chủ thôi diễn được, manh mối ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hoạch được mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên ở trên thân ngươi, Binh Chủ giáo đang tìm ngươi, tự ngươi sẽ đưa lên cửa, trong cõi hư vô tự có tạo hóa."

Manh mối mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên ở trên người của mình? Thuần Dương chưởng giáo ngẩn người, cảm thấy hoang đường, lại cảm thấy buồn cười.

Nếu là hắn biết manh mối mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên, còn cần Tinh Thần Chi Chủ thôi diễn? Đã sớm liều lĩnh nắm giữ trong lòng bàn tay.

Hắn cười nhạo nói: "Nhận được Tinh Thần Chi Chủ ưu ái!"

Thiên Vương Sợ Hãi trầm ngâm mấy giây, nói:

"Ngắm sao thôi diễn chính là như vậy, huyền ảo khó lường, chính ngươi không biết, không đại biểu không tồn tại. Đã không nhớ ra, vậy tạm thời gác lại.

Vua Rừng Rậm hộ pháp Ám Dạ Mân Côi nói, ngươi có tình báo quan trọng muốn nói cho chúng ta biết?"

Thuần Dương chưởng giáo giật mình, thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn có vận đề, ẩn chứa huyền cơ, kết hợp với hắn lực lượng mới xuất hiện, gần như không hợp lý trở thành Thái Dương Chi Chủ, Thuần Dương chưởng giáo mơ hồ ý thức được chân lý tiên đoán của Tĩnh Thần Chi Chủ.

Có lẽ, manh mối Tinh Thần Chi Chủ muốn, ngay trong tình báo quan trọng của hắn.

Thuần Dương chưởng giáo liền nói ngay:

"Ta vẫn luôn điều tra Nguyên Thủy Thiên Tôn, phát hiện thân thế của hắn không đơn giản…"

Ngay lúc này, Thuần Dương chưởng giáo đột nhiên phát hiện chung quanh trở nên an tĩnh không gì sánh được.

Hắn dừng nói chuyện, cảnh giác nhìn quanh, phát hiện chợ đêm ồn ào náo nhiệt, đột nhiên trở nên trống rỗng, mọi người đều biến mất, thịt nướng trên vỉ nướng còn vang xèo xèo, bốc hơi nóng, canh dê trong nồi "xương xẩu" quay cuồng, hơi nước dày đặc bốc lên từng luồng.

Cái này khiến Thuần Dương chưởng giáo có loại cảm giác đặt mình vào chuyện xưa khủng bố, trong lòng không thể tránh khỏi dâng lên sợ hãi.

"Trục xuất!"

Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp.

Ở trước khi thanh âm truyền đến, Thiên Vương Sợ Hãi bỗng đè bả vai Thuần Dương chưởng giáo, mang theo hắn giống

như di hình hoán ảnh xuất hiện cách mười mấy mét, tránh đi truyền tống.

Ngay sau đó, Thiên Vương Sợ Hãi hướng quầy đồ nướng nào đó của chợ đêm vung ra xiên trúc.

Quầy đồ nướng trước, một người đàn ông mặc bộ vest màu rượu đỏ, đang gặm xiên nướng xèo xèo chảy mỡ.

"Phốc phốc…"

Xiên trúc đâm xuyên qua bóng người nam nhân, cắm ở trên quầy hàng.

Bóng người đàn ông như bọt nước mộng ảo tiêu tán.

Thiên Vương Sợ Hãi khẽ cười nói:

"Trong trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên, Bán Thần trận doanh Thủ Tự đều lâm vào ngủ say, chỉ có ba người chạy ra khỏi phó bản, Hư Không chính là một trong số đó."

Không đợi Thuần Dương chưởng giáo nói chuyện, hắn hít sâu một hơi, dùng sức thở ra.

Từng làn sương mù dày đặc xám trắng bay ra, cuồn cuộn lan tràn bốn phương tám hướng, bao phủ chợ đêm, còn đang không ngừng lan tràn, rất có xu thế nuốt hết toàn bộ thành thị.

Sương mù dày đặc sẽ làm Hư Không không cách nào khóa chặt mục tiêu.

Thiên Vương Sợ Hãi dắt Thuần Dương chưởng giáo, không ngừng lóe lên, hoán đổi vị trí ở trong sương mù dày đặc, nói:

"Lời vừa rồi còn chưa nói xong!"

"Hắn nói chưa hết." Thanh âm cường điệu uy nghiêm từ trên không trung truyền đến, một giây sau, hào quang vàng óng trong vắt xuyên thấu sương mù dày đặc.

Mặt trời mọc.

Sương mù màu xám trắng nhanh chóng tiêu tán, như bụi bặm cùng vết bẩn bị lau đi, thế giới khôi phục rõ ràng.

Một vệt hào quang vàng óng đáp xuống trước mặt Thiên Vương Sợ Hãi cùng Thuần Dương chưởng giáo, rõ ràng là Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn thân phủ lớp sơn vàng.

Vừa thấy hắn, Thuần Dương chưởng giáo liền toàn thân run lên, mặt mũi tràn đầy sợ hãi, như là gặp thiên địch.

“Đi mau!”

Thiên Vương Sợ Hãi biến sắc, đẩy bả vai Thuần Dương chưởng giáo.

Thuần Dương chưởng giáo thuận thế lướt về phía sau, đầu tiên là Dạ Du ẩn đi thân hình, tiếp theo mở ra năng lực nhảy vọt mộng cảnh, tìm kiếm mộng cảnh trong phạm vi mấy ngàn mét, tùy ý chọn một cái, nhảy vào trong đó.

Chương 3151: Cái nhìn chằm chằm! (3)

Thân hình Thiên Vương Sợ Hãi đột nhiên cất cao, hiện ra pháp thân ba đầu sáu tay, hóa thành bóng đen lao tới Thái Dương Chi Chủ, kéo dài thời gian cho Thuần Dương chưởng giáo.

Trương Nguyên Thanh tiến lên một bước, bóp lấy cổ Thiên Vương Sợ Hãi, hướng trên mặt đất nhấn một cái.

“Ầm!”

Mặt đất trong nháy mắt rạn nứt.

Thiên Vương Sợ Hãi bị gắt gao ấn trên mặt đất, tám tay vung lên, quơ đao thương côn bổng, như mưa rơi chém lên người Trương Nguyên Thanh, chém ra tiếng vang sắc bén của kim loại.

Trương Nguyên Thanh nhìn xuống Thiên Vương Sợ Hãi, giọng điệu uy nghiêm lại bình thản:

“Ngươi chỉ thu được một phần quyền hành Bán Thần, kém một chút, cận chiến mà nói, Tu La miễn cưỡng có thể ép ta.”

Trên thân Thiên Vương Sợ Hãi “Vù” bốc lên ngọn lửa màu vàng, thiêu đốt thân thể, linh lực cùng linh hồn.

Nhật Nguyệt Tinh tượng trưng cho bổn nguyên vũ trụ, cho dù là Thái Dương Chi Chủ không hoàn chỉnh, cấp bậc cũng phải nghiền ép Bán Thần bình thường.

“Coi chừng sau lưng!” Hư Không Bán Thần nhắc nhở ở phía xa truyền đến.

Trương Nguyên Thanh không quay đầu lại, thản nhiên nói: "Thấy rồi!" Hắn xoay người, hai tay giao nhau ở ngực.

Một bóng đen như thiên ngoại vẫn thạch đánh tới, lực đấm đáng sợ đánh vỡ hư không, thực sự rơi vào hai tay giao nhau của Trương Nguyên Thanh.

"Ầm!"

Sóng khí cuồng bạo càn quét ra, hất toàn bộ chợ đêm lên bầu trời, bàn, kiến trúc, nồi bát xoong chảo, hết thảy như hoa tuyết bay lên, trong quá trình này, bình gas liên tiếp nổ tung, ở trong đêm tối như là pháo hoa đẹp đẽ.

Nhà dân chung quanh chợ đêm, thủy tinh liên tiếp vỡ vụn, bức tường xuất hiện vết nứt.

Trương Nguyên Thanh hai cẳng tay, xương ngực bị gãy, nhưng đã lui một bước, nhìn chăm chú Tu La như thần binh trên trời rơi xuống, nhếch miệng: "Ngươi cũng tới!"

Tu La thản nhiên nói: "Ta biết ngươi vẫn luôn ngó chừng chúng ta."

"Sau khi tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, nơi tâm hướng tới, chính là mắt nhìn thấy, hắn biết Thái âm bí ẩn không cách nào ngăn trở ánh mắt của ta, lợi dụng cấp bậc của Tinh Thần Chi Chủ đảo loạn tinh hà, quấy nhiễu thôi diễn, ta không cách nào ở trong dòng sông vận mệnh thôi diễn được điều khác thường, cũng may chỉ cần theo dõi các ngươi, liền có thể thấy rõ mục đích của hắn. Không ngờ Thuần Dương chưởng giáo đã chạm tới bí mật lớn nhất của ta." Trương Nguyên Thanh bỗng nhiên cười nhạo một tiếng:

"Một thế kỷ qua, hắn chưa bao giờ hướng người đời công bố có được năng lực quấy nhiễu thôi diễn. Hắn nếu sớm chút dùng ra một chiêu này, ta cùng Linh Thác đã có thể hiểu rất nhiều chuyện."

Nói xong, hốc mắt của hắn bắn ra hai chùm tia sáng màu vàng óng nóng rực, như là laser chiếu vào trong mắt Tu La, vang lên tiếng "xèo xèo", đầu Tu La dâng lên ngọn lửa hừng hực, xương sọ nháy mắt xuyên thủng, hai chùm tia sáng màu vàng óng xuyên thấu đầu, hòa tan xuyên thủng mặt đất cách mười mấy mét.

Tu La dùng xương sọ nung đỏ, hung hăng đập vào trán Thái Dương Chi Chủ.

Bốp!

Xương sọ nung đỏ trực tiếp nổ tung nát vụn, Thái Dương Chi Chủ bay ngược mấy trăm trượng, húc xuyên qua hai căn nhà dân dọc đường.

Tu La cao ba mét, ba đầu tám tay, làn da đen kịt, như là Hộ Pháp Kim Cương thờ phụng trong chùa miếu, nhìn về phía Thiên Vương Sợ Hãi bị đốt thành than, hít sâu một hơi, dùng sức thổi.

Ngọn lửa màu vàng hừng hực bất diệt lập tức dập tắt.

"Ngươi đi tìm Thuần Dương chưởng giáo." Hắn cầm lên thân thể giống như than cốc, hung hăng ném ra bên ngoài.

"Cậu, trục xuất người của thành phố này!" Trong phế tích nơi xa truyền đến tiếng rống của Trương Nguyên Thanh.

"Cái này không gọi là trục xuất…" Người mặc vest đỏ thắm hiện ra trên không, dang hai tay, nút thắt của áo vest bung ra, điên cuồng bay múa trong gió đêm, "Mà là, Đại Truyền Tống Thuật!"

Bốp!

Hắn búng tay.

Trong chớp mắt này, khắp thành thị truyền đến tiếng xe cộ đụng nhau cùng các loại tiếng vang lộn xộn không có trật tự, phía sau nữa, chính là hoàn toàn yên tĩnh.

Sau đó khí ga rò rỉ, nổ tung… các loại vấn đề do thành thị thiếu kiểm soát đưa tới, còn cần thời gian ấp ủ.

Ở trong yên tĩnh, một vầng mặt trời màu vàng chậm rãi dâng lên, chiếu xuống ánh nắng trong vắt…

Thuần Dương chưởng giáo ở trong thế giới mộng cảnh không ngừng nhảy vọt, mượn từng mộng cảnh rời xa chợ đêm.

Không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên bị ép thoát ly mộng cảnh, xuất hiện ở nào đó của biên giới thành thị.

Thuần Dương chưởng giáo nhìn xung quanh, phát hiện phòng ngủ trống rỗng, ổ chăn lại ấm áp.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, vội vàng mở ra mộng cảnh nhảy vọt, nhưng, trong tầm mắt của hắn không có bất cứ mộng cảnh nào, phạm vi trăm mét, ngàn mét, mấy ngàn mét, một giấc mơ cũng không có.

Sinh mệnh phụ cận tựa như đều đã biến mất.

Thuần Dương chưởng giáo rốt cuộc hiểu vì sao mình sẽ từ trong mộng cảnh cưỡng chế thoát ly, bởi vì toàn bộ thành thị đều không có mộng cảnh nữa.

Toàn bộ thành thị đều không còn người.

Lúc này, trong phòng ngủ dâng lên một ánh sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trong ánh sao sáng chói bước ra.

Chương 3152: Tịnh hóa (1)

Khác với Thái Dương Chi Chủ vừa rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn này bộ dáng không khác gì người thường.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Nhìn người trẻ tuổi trước mắt, ánh mắt Thuần Dương chưởng giáo lóe lên sợ hãi, bối rối, cùng thù hận khắc cốt minh tâm.

Không có bất cứ sự do dự nào, Thuần Dương chưởng giáo hóa thành một ánh sao bỏ chạy, sau đó, ánh sao dâng lên ở bên cửa sổ.

Lòng bàn tay phân thân Trương Nguyên Thanh nâng một cái lồng thủy tinh tinh xảo đẹp đẽ.

Đây là đạo cụ nghề nghiệp Hư Không, công năng là phong bế không gian, chuyên môn khắc chế độn thuật.

“Ngươi chạy không thoát đâu.” Trương Nguyên Thanh mỉm cười nói:

“Không ngờ sư tổ ngươi hận ta như vậy, chăm chỉ không ngừng điều tra thân phận ta, chuyện Linh Thác và Thái Nhất môn chủ không làm được, đã bị ngươi làm được, đáng tiếc, đây cũng không phải chuyện tốt.

Ngươi nếu rúc cho kỹ ở hiện thực, ta có thể đã quên đi ngươi loại tiểu nhân vật này, cứ muốn nhảy nhót, tự tìm chết!”

Khi năng lực không đủ, Trương Nguyên Thanh chỉ cảm thấy Thuần Dương chưởng giáo đáng ghét, Thần Dạ Du cùng Huyễn Thuật sư là hai nghề nghiệp cẩu nhất, mà Thuần Dương chưởng giáo là tu sĩ cổ đại song nghề nghiệp.

Cẩu càng thêm cẩu.

Chờ sau khi trở thành Chúa Tể, hắn càng mất đi giá trị, ngay cả tư cách luyện dược cũng không có.

Sau khi tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, trở thành nhân vật như hạt gạo nho nhỏ, bình thường cũng không nhớ nổi.

Nếu không phải phát hiện Thuần Dương chưởng giáo tiếp xúc đến bí mật trung tâm của mình, Trương Nguyên Thanh trong thời gian ngắn chưa chắc sẽ nhớ tới gã, thanh toán gã.

Trương Nguyên Thanh từ trong túi lấy ra một cái bình sứ, nhổ nắp gỗ, hút mấy giọt máu màu vàng bên trong vào miệng.

— đây là máu bản thể để lại cho hắn.

Trong chớp mắt, mi tâm hắn hiện ra dấu ấn Thái Dương, làn da hiển hiện một tầng sơn vàng, từng sợi tóc dựng lên, quấn quanh hào quang vàng óng, con ngươi hóa thành màu vàng tan chảy sáng tỏ.

Hắn dựa vào máu của bản thể, tạm thời tăng lên cấp bậc, trở thành Chúa Tể cấp 9.

Thật ra lấy chiến lực của phân thân, giết chết Thuần Dương chưởng giáo dư dả, nhưng hắn không biết Thiên Vương Sợ Hãi khi nào chạy đến, sợ đêm dài lắm mộng, lựa chọn tốc chiến tốc thắng.

Sau đầu Trương Nguyên Thanh hiện ra một vầng mặt trời màu vàng. Thuần Dương chưởng giáo lui cũng không thể lui nữa, trong tầm mắt bị hào quang vàng óng lấp đầy, chỉ cảm thấy toàn thân đều đang nóng chảy, bao gồm linh hồn.

Hắn tức giận rống lên, hàm ẩn thù hận khắc cốt: “Nguyên Thủy Thiên Tôn! !”

Hắn cũng không biết mình vì sao căm hận người trẻ tuổi này như vậy, trừ khúc mắc với nhau, càng nhiều hơn chính là coi hắn thành người phát ngôn của nghiệt đồ kia.

Nghiệt đồ kia hắn một tay dạy bảo thành tài, cuối cùng mai táng hắn.

Ngàn năm sau thức tỉnh lần nữa, ý nghĩa cuộc sống của Thuần Dương chưởng giáo, chính là báo thù!

Nhưng nghiệt đồ tránh ở trong thế giới linh cảnh, ngăn cách với hiện thực, trừ phi hắn tấn thăng Nhân Tiên, nếu không báo thù nhất định là nói suông, bởi vậy, sau khi biết nghiệt đồ thu Nguyên Thủy Thiên Tôn làm quan môn đệ tử, hắn chuyển dời thù hận trong lòng đến trên thân người trẻ tuổi thiên phú dị bẩm này.

Đột nhiên, hào quang vàng óng tràn ngập tầm mắt biến mất.

Thuần Dương chưởng giáo nhìn thấy căn phòng yên tĩnh quen thuộc lại xa lạ, trông thấy một thiếu nữ 13~14 tuổi, mặc váy lụa gấm vóc, cung kính đứng ở trong phòng, con ngươi sáng ngời tràn ngập kính ngưỡng, hỏi:

"Sư tôn, đệ tử lúc nào có thể tu hành Thuần Dương Công?"

Hắn nhìn Đế Cơ phong nhã hào hoa, gương mặt đoan chính uy nghiêm lộ ra một nụ cười:

"Khanh Nhi, muốn tu hành Thuần Dương Công, trước hết luyện tâm, Kim Ô chính là sứ giả của Thái Dương, Thái Dương thai nghén vạn vật, trong cương liệt ẩn hàm từ bi, trong bá đạo nổi bật uy nghiêm.

"Cho nên, cần có được một trái tim cương nghị kiên định trước, như vậy mới có thể phù hợp Thuần Dương Thần Công."

Thiếu nữ nghiêng đầu, nhíu mày suy nghĩ, nói:

"Thế nhưng tư tế cầu mưa nói, vạn sự vạn vật như nước, không có hình thái cố định, giỏi biến hóa, không có cái gì là không bao giờ thay đổi. Như thế nào bảo đảm mình vĩnh viễn có một trái tim kiên định cương nghị? Nếu như không còn cương nghị kiên định, lại nên như thế nào?"

Thuần Dương chưởng giáo ïm lặng mấy giây, chậm rãi nói:

“Vậy thì thất đạo, mê tâm khiếu. Khanh Nhi, con phải nhớ kỹ, sẽ có một ngày, nếu là rơi vào ma đạo, sư tôn nhất định thanh lý môn hộ.”

Thiếu nữ hỏi:

“Vậy nếu là sư tôn ngài rơi vào ma đạo thì sao?”

“Vậy thì do con dẫn đầu đệ tử trong môn, thanh lý môn hộ!” Hắn nói.

Cuộc đối thoại xuyên qua ngàn năm này đột nhiên hiển hiện ở trong đầu. Hắn nhớ ra rồi, nhớ ra mình lúc trước từng nói, nhớ tới phần bi thương và kiên quyết kia trong mắt “nghiệt đổ” trước khi phong ấn mình.

“Hôm nay mới biết ta là ta…”

Trong phòng ngủ, thân thể Thuần Dương chưởng giáo ở trong ngọn lửa màu vàng hóa thành tro tàn.

Chương 3153: Tịnh hóa (2)

Trong thành thị khắp nơi đều là tường đổ ngói vỡ, Trương Nguyên Thanh thu hồi Thái Dương, nhìn về phía Tu La toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu vàng, đốt xương cốt đỏ bừng, thản nhiên nói:

“Thật ra, nếu như ngươi giết chết Thiên Vương Sợ Hãi, cướp đi phần quyền hành kia của hắn, ngươi sẽ thành Bán Thần mạnh nhất trên đời, ta cùng Tinh Thần Chi Chủ đều không phải đối thủ của ngươi.

Có lẽ, ta đêm nay đã chết trong tay ngươi, thì không còn quyết chiến. Chẳng qua rất kỳ quái, Bán Thần Thủ Tự chỉ có ba giai đoạn, cấp 12 là hết, nhưng ngươi đã có được vị cách cấp 12, trong Yêu Mê Hoặc, lại vẫn có Sợ Hãi gã Bán Thần này.”

Tu La lửa nóng thiêu đốt thân thể, đứng ngạo nghễ ở trong phế tích, máu thịt bị thiêu đốt, hắn truyền đến tinh thần dao động:

“Bán Thần Thủ Tự ba giai đoạn, xem quyền hành bao nhiêu, chia làm cấp 10, cấp 11 cùng cấp 12, đến cấp 12, tương đương với chắp vá xong tất cả quyền hành, khi đó quyền hành sẽ xảy ra lột xác, trở thành thần cách hoàn chỉnh, tấn thăng thần linh!

Nghề nghiệp Tự Do không có giai đoạn Bán Thần, ta có được vị cách cấp 12, không đại biểu ta chiếm cứ hai phần ba quyền hành, chỉ bởi vì chiến lực của ta vượt qua Bán Thần cấp 11, các ngươi cho rằng ta có vị cách cấp 12, thật ra không phải, Bán Thần Thủ Tự cấp 12, là thần linh. thần linh có thể trong nháy mắt giết chết ta.

Đạt được quyền hành của Sợ Hãi, sẽ khiến lực lượng của ta tăng vọt, nhưng vĩnh viễn không có khả năng thu hoạch được thần cách tấn thăng thần linh. Mà không thành chân thần, thì không có khả năng giết chết ngươi."

Nghề nghiệp Tà Ác vẫn còn thần linh, cho nên, Tà Ác Bán Thần nhiều nhất thu hoạch được bộ phận lực lượng quy tắc, lại vĩnh viễn không có khả năng trở thành thần linh, đây chính là nguyên nhân nghề nghiệp Tà Ác không có giai đoạn Bán Thần.

Cho nên, vị cách thật sự của Tu La là cấp 11, nhưng chiến lực có thể so với Bán Thần Thủ Tự cấp 12, cái này tương tự với tình huống của Phong Lôi Song Thần, Phong Lôi Song Thần một người vị cách cấp 11, sau khi dung hợp, có được chiến lực có thể so với cấp 12, nhưng cũng chưa chắp vá ra thần cách hoàn chỉnh, không tính là thần linh… Trương Nguyên Thanh cảm ứng được Thuần Dương chưởng giáo đã chết, thản nhiên nói:

"Ngươi có thể trở về trong linh cảnh nói cho Tinh Thần Chi Chủ, trong vòng ba ngày, ta nhất định vào phó bản giết hắn."

…

Tây Bắc, thành thị nào đó, biệt thự vùng ngoại ô.

Vua Rừng Rậm trông thấy một nữ cấp dưới mê man dẫn đầu tỉnh lại, dụi đôi mắt to, mờ mịt nhìn xung quanh.

Thấy lãnh đạo lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, cô vội vàng bò dậy, kinh hoảng nói:

"Hộ, hộ pháp đại nhân, tôi…. Vừa rồi không biết vì sao đột nhiên ngủ thiếp đi."

Vua Rừng Rậm khuôn mặt tuấn tú nhìn một lần tám nữ cấp dưới còn đang ngủ say, nhíu mày nói:

“Ngươi làm sao tỉnh?”

Tôi vì sao không có khả năng tỉnh lại? Nữ cấp dưới vừa tỉnh ngủ tư duy chậm chạp, mặt mũi tràn đầy hoang mang, không rõ hộ pháp đại nhân lời ấy ý gì.

“Tôi, tôi không biết…” Cô lắp bắp nói.

Vua Rừng Rậm suy tư mấy giây, hỏi:

“Ngươi mơ thấy cái gì?”

Những cô gái này là bị Thuần Dương chưởng giáo kéo vào trong mộng, vị tu sĩ cổ đại bị điên kia là Hư Vô Giả, am hiểu pháp thuật lĩnh vực mộng cảnh.

Nữ cấp dưới ôm đầu, mặt lộ vẻ thống khổ, cố gắng nhớ lại nói:

“Tôi, tôi mơ thấy mình trở thành một điều tra viên, bái phỏng nhà một vị giáo viên cấp ba ở Tùng Hải, từ chỗ của hắn đạt được tin tức… Nguyên Thủy Thiên Tôn tên là Trương Nguyên Thanh, kỳ nghỉ năm lớp 10 phát bệnh nặng một trận, từ đó trí thông minh bị hao tổn, biến thành tên ngốc.

Tôi còn mơ thấy một người phụ nữ trung niên khóc nói với tôi, Trương Nguyên Thanh cùng Lôi Nhất Binh bốn năm trước đã mất tích…”

Cô càng nói mạch suy nghĩ càng rõ ràng, giấc mơ kia tựa như từng chân thực xảy ra, rất nhiều chi tiết theo đó nhớ lại.

Vua Rừng Rậm lại càng lúc càng kinh dị, vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng.

Đây là tin tức Thuần Dương chưởng giáo cố gắng lưu lại, đây chính là cái tình báo quan trọng kia Thuần Dương chưởng giáo nói.

Hắn tra ra thân phận trong hiện thực của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

…

Tu La chưa trả lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn hắn hóa thành hào quang vàng óng, lao về phía chân trời, biến mất ở trong đêm tối. Khung xương cao ba mét cô đơn đứng đó, mặc cho lửa thiêu đốt, mấy phút đồng hồ sau, lửa dập tắt, khung xương đỏ bừng bắt đầu mọc ra máu thịt, nội tạng, tròng mắt…

Sau thời gian mười mấy nhịp thở, Tu La liền khôi phục như lúc ban đầu, khí tức chỉ giảm xuống một chút.

Làm nghề nghiệp cận chiến sinh mệnh lực thịnh vượng, lấy vị cách trước mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn không cách nào trong thời gian ngắn thiêu chết hắn.

Đương nhiên, hắn từng mạnh nhất đương thời, đã không còn vô địch. Lúc này, Thiên Vương Sợ Hãi mang theo một bộ hài cốt thành than đi tới, trầm giọng nói:

"Thuẩn Dương chưởng giáo bị giết rồi."

Tu La chưa trả lời, đây là chuyện trong dự liệu.

Chương 3154: Bí ẩn (1)

Thiên Vương Sợ Hãi bất đắc dĩ nói: "Thằng nhãi kia thật sự là một chút tình cũ cũng không niệm nha, thiếu chút bị hắn thiêu chết."

Tu La ồm ồm nói: "Nếu hắn không nương tay, thì không có "thiếu chút"."

"Vậy làm sao bây giờ, tựa như chỉ có thể từ bỏ đầu mối mảnh vỡ Thái Dương bổn nguyên." Thiên Vương Sợ Hãi nói.

Hắn vẻ mặt bình tĩnh, cũng không có dấu hiệu tức hổn hển.

Đối với Yêu Mê Hoặc mà nói, chiến đấu là khát vọng khắc vào trong lòng, nhưng chiến tranh thắng bại, thật ra cũng không quan trọng.

Bọn họ chỉ phát động chiến tranh, không quan tâm kết cục chiến tranh.

Tu La không nói tiếng nào lấy ra quyển trục da cổ xưa, chờ đợi một khắc đồng hồ, một lần nữa tiến vào mộng cảnh.

Một lát sau, hắn mở mắt ra, nói:

"Tinh Thần Chi Chủ gợi ý là, tiếp xúc với thủ hạ của Binh Chủ giáo."

…

Chicago.

Ngoại ô phía Tây có bảo tàng, công viên rừng rậm, sân đánh golf, khu biệt thự, tổng bộ Thiên Phạt.

Trương Nguyên Thanh mục tiêu rõ ràng đáp xuống trong một tòa trang viên lớn có được hồ nhân tạo, nơi này là địa chỉ thường trú của Kriste Gustav, cũng là căn cứ của gia tộc Gustav, đã từng thuộc về vị chủ tịch kia của Thiên Phạt. Kriste sau khi tấn thăng Chúa Tể cấp 8, chủ tịch Gustav lại mang quyền sở hữu trang viên chuyển nhượng cho Kriste, Kriste liền đuổi thành viên khác trong gia tộc ra ngoài, bản thân độc hưởng trang viên lớn xa hoa.

Nguyên nhân đuổi đi thành viên gia tộc, nói đến còn có quan hệ với hắn. Kriste muốn cùng Ma Quân trải qua thế giới hai người!

Chỉ thiếu mảnh vỡ cuối cùng kia trong tay Kriste.

…

Trương Nguyên Thanh đáp xuống trang viên lớn, vừa sải bước đến bên cạnh hồ nhân tạo chiếm diện tích tới một nửa của trang viên.

Mặt nước hiện lên màu xanh đậm, trong gió có mùi muối thoang thoảng, cá mòi, rùa biển, rắn biển sặc sỡ, cá mập cỡ nhỏ các loại sinh vật biển ngao du trong nước.

Làm Hải Yêu cấp bậc cao, Kriste ưa thích ngâm mình ở trong hồ nhân tạo của trang viên, đáy hồ mô phỏng cao độ hoàn cảnh biển cả, bao gồm mấy trăm loại sinh vật biển, thực vật thường gặp.

So sánh với đất liền, “biển” càng có thể cho Hải Yêu cảm giác an toàn hơn.

Kriste lúc không vui, lúc thiếu cảm giác an toàn, lúc khẩn trương sợ sệt, thích trốn ở đáy hồ một mình bình ổn cảm xúc.

Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú mặt nước màu xanh đậm, thở dài nói:

“Kriste, tôi đến rồi!”

Wiene đã biết thân phận của hắn, Kriste làm hậu duệ dòng chính của chủ tịch Thiên Phạt, không có khả năng còn mơ mơ màng màng.

Vừa dứt lời, một con rắn biển sặc sỡ uốn lượn ở mặt nước bỗng nhiên nhảy ra khỏi mặt nước, thân thể tăng vọt thành mãng xà dài mười mấy mét, ngoác cái mồm màu đỏ sậm, nước bọt phun tung tóe, cắn về phía Trương Nguyên Thanh.

Cùng một lúc, sinh vật biển xung quanh ùn ùn dị biến, hóa thành hải quái hình thể to lớn, bộ dáng dữ tợn, nhảy ra khỏi mặt nước, lao về phía Trương Nguyên Thanh.

"Xèo xèo…"

Mãng xà biển dẫn đầu lao tới bị ngọn lửa màu vàng đốt thành tro tàn, tiếp theo là đám quái vật biển tranh nhau lao lên, ở cách mục tiêu 3 mét, lần lượt bị ngọn lửa màu vàng dẫn cháy, vô thanh vô tức đốt thành than.

Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú nơi nào đó của đáy hồ, lạnh lùng nói: "Cô là tự mình đi ra, hay là tôi đốt cạn nước biển nơi này?"

Mặt hồ an tĩnh lại, không có trả lời, cũng không có hải thú tiếp tục lao ra. Một bóng đen gần sát mặt hồ nhanh chóng trườn đi, lúc tới gần bên bờ, bỗng nhiên lao lên, là một nữ giao nhân toàn thân mọc đầy vảy xanh đen, cầm trong tay một cây đinh ba hoàng kim, mái tóc dài màu nâu nhạt xõa tung, da trắng môi đỏ, tư thế hiên ngang.

Cô lao cao cao lên không trung, 'Vù' một tiếng, đâm về phía tên cặn bã họ Trương.

Trương Nguyên Thanh một tay nắm chặt mũi kích, nhẹ nhàng kéo một cái, kéo giao nhân tư thế hiên ngang vào trong lòng, một tay khác nắm đấm, đánh mạnh vào bụng dưới Kriste.

Ầm!

Sóng xung kích càn quét xung quanh, mang mặt cỏ, cây cối bên hồ nhổ tận gốc, khiến hồ nhân tạo nhấc lên sóng lớn.

Kriste phun máu bay ra ngoài, Trương Nguyên Thanh lóe lên xuất hiện ở sau lưng cô, một cước đá cô đến bên bờ.

Kriste giống như bóng da bắn bay đi, quay cuồng, đập ra trên mặt đất từng cái hố sâu.

Cuối cùng ngã vào trong dải cây xanh cao cỡ nửa người.

“Vù!”

Kriste từ trong dải cây xanh lao ra, chống đinh ba hoàng kim, lảo đảo đứng, khóe miệng trào máu, quật cường lại tức giận nhìn chằm chằm hắn.

Trương Nguyên Thanh nhìn một phen sắc trời sắp tờ mờ sáng, “Trả mảnh vỡ bản đồ kho báu cho tôi, miễn cho chịu nỗi khổ da thịt.”

Ở trong đông đảo người tình, Kriste là khác biệt, Trương Nguyên Thanh năm đó cũng không phải dựa vào hoa ngôn xảo ngữ chinh phục cô, cũng không phải dựa vào một ngày ba bữa bên bỉ cùng ngày qua ngày ‘cứng ngắc’ chinh phục cô.

Mà là dựa vào bạo lực.

Hải Yêu tính tình nóng nảy, hiếu chiến, sùng bái cường giả, võ lực cường hãn so với bề ngoài anh tuấn càng có thể hấp dẫn nữ Hải Yêu hơn, đương nhiên, lúc trước Ma Quân cùng Kriste đánh nhau, không phải chạy đi ngủ với cô.

Chương 3155: Bí ẩn (2)

Thuần túy là Kriste tìm đường chết, muốn đi săn Thần Dạ Du sa ngã Ma Quân, năm lần bảy lượt muốn đẩy hắn vào chỗ chết, năm lần bảy lượt đều bị đánh tơi bời.

Dần dần, cô nàng này liền yêu Ma Quân.

Trương Nguyên Thanh mới đầu cũng không thích cô gái này, chỉ là thấy cô giá trị nhan sắc cao tư thái xinh đẹp, không ngủ uổng không ngủ.

Về sau phát hiện đại tiểu thư tâm tính ngay thẳng đơn thuần, ưa thích chính là thật ưa thích, chán ghét chính là thật sự chán ghét, không có đấu trí cùng tâm tư nho nhỏ đếm không xuể, điều này khiến Ma Quân trải qua trang thương nội tâm mệt mỏi tìm được thả lỏng cùng bình tĩnh lâu rồi không có, coi là ánh trăng sáng thứ hai ngoài Âm Cơ.

Hai người quyết liệt, một mặt là Kriste không thể chịu đựng được Ma Quân phong lưu, một mặt khác là Ma Quân muốn chặt đứt quan hệ với đám người Đằng Nhi, Kriste, Wiene.

Kriste cắn cắn môi, tiếp tục nhìn chằm chằm hắn.

Hồ nhân tạo sau lưng Trương Nguyên Thanh chui ra một con cá nhỏ màu sắc sặc sỡ, giọng bén nhọn thanh thúy kêu lên:

"Tên đàn ông thối, gã tồi chết tiệt, ngươi tên cặn bã này gặp người nào yêu người đó, đồ tồi nên là bị con lừa thông ass, ngươi làm sao còn chưa chết!" Phun xong cảm khái sục sôi, con cá vàng nhỏ rụt đầu lại, rụt rè nói:

"Đây là lời trong lòng chủ nhân, không phải tôi, không phải tôi… Ruth chỉ là một máy phiên dịch không có tình cảm."

Cái gì con lừa dám thông ass mình? Trong lòng Trương Nguyên Thanh lảm nhảm, ánh mắt ẩn chứa uy nghiêm nhìn về phía Kriste, Kriste quật cường nhìn thẳng hắn.

Trương Nguyên Thanh tiến lên, một cú ký đầu đập bay Kriste xuống mặt đất.

Đại tiểu thư tính cách nóng nảy ngã ngồi xuống đất, nước mắt mãnh liệt lăn xuống, sụt sịt khóc.

Như một con ngựa hoang nhỏ bị thuần phục.

Trương Nguyên Thanh vươn tay về phía cô.

Kriste lấy ra mảnh vỡ bản đồ kho báu, tức giận ném cho hắn, trừng lớn đôi mắt đỏ bừng, không cách nào kháng nghị.

Trương Nguyên Thanh tiếp nhận mảnh vỡ bản đồ kho báu, khẽ xoa đầu của cô, thấp giọng nói:

"Tôi đã là hắn, cũng không còn là hắn!"

Điều hắn nói chính là, hắn là Ma Quân, là Ma Quân kia có tình cảm gút mắc với cô, là người yêu cô nhớ mãi không quên.

Nhưng cùng lúc, hắn không còn là Ma Quân "Bạc tình bạc nghĩa" kia.

Nói xong, mặc kệ Kriste có nghe hiểu hay không, Trương Nguyên Thanh hóa thân cầu vồng rời đi.

Kriste hai mắt đẫm lệ nhìn về phía cá con Ruth.

"Có ý tứ gì?" Cá con Ruth phun ra mấy cái bong bóng, dang hai cái vây cá ngắn nhỏ, nói:

“Tôi cảm thấy ý tứ của hắn là: Tôi chính là Ma Quân, nhưng tôi bây giờ không bị Chén Thánh Sa Ngã ô nhiễm, cho nên, chuyện trước kia tôi sẽ không nhận, cô có thể nghe hiểu thì nghe, nghe không hiểu tôi cũng không quan trọng.”

Ánh mắt Kriste ảm đạm.

“Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Ma Quân, nếu biết là hắn, ban đầu ở bang New York, nên cắt hắn, trút giận cho chủ nhân.” Ruth an ủi:

“Không cần đau lòng nha, thế giới cũng sắp tận thế rồi, yêu hận gút mắc cá nhân tính là cái gì đâu.”

…

Tây Bắc, chỗ thôn xóm nào đó.

Nông thôn Tây Bắc nghèo khó lạc hậu, mặc kệ là nhà đất hay nhà gạch, đều lộ ra hơi thở cổ xưa đơn sơ.

Nơi này không có nhà cửa quy hoạch chỉnh tề khí phái như nông thôn phương nam, không có đường bê tông chỉnh tề, không có đèn đường, nơi này đất đai căn cỗi, đại bộ phận nông dân chỉ có thể no bụng, quanh năm suốt tháng trong túi chỉ có mấy tờ tiền nhăn nhúm.

Ánh mắt đại chúng không hội tụ ở chỗ này, người nổi tiếng internet sẽ không tới nơi này, bước chân phóng viên sẽ không đặt chân nơi này, camera giám sát của nhà nước cũng rất ít ở nơi này.

Cứ điểm tạm thời của Binh Chủ giáo, lại ở nơi này.

Bộ phận thôn dân đã sớm bị thành viên Binh Chủ giáo mê hoặc, bình thường sinh hoạt như cũ, nhưng sẽ vô điều kiện phục tùng mệnh lệnh của đám Yêu Mê Hoặc.

Ở lúc bọn họ đến, không ràng buộc cung cấp điểm dừng chân cùng đồ ăn.

Cứ điểm bí ẩn tương tự của Binh Chủ giáo, ở Tây Bắc còn có rất nhiều.

Thành viên Binh Chủ giáo rất ít tới đây, trừ định kỳ giữ gìn cứ điểm “ổn định”, một khi trận doanh Thủ Tự cùng Tự Do xung

đột tăng lên, thế cục khẩn trương, những cứ điểm này mới sẽ dùng.

Trong một căn nhà gạch ngói hai tầng kèm theo sân nhỏ, đèn đuốc sáng trưng, mười thành viên Binh Chủ giáo ngồi ở trong sân vây quanh lò lửa ăn lẩu.

Thịt dê bò chó, cùng các loại thủy sản, quay cuồng lên xuống ở trong canh nóng.

Tây Bắc mùa đông thiếu rau xanh hoa quả, nhưng thịt gì cần có cũng có.

Một gã đàn ông đầu trọc xăm trổ hùng hổ nói:

"Cái chỗ chết tiệt này, ngay cả con đàn bà ra hồn cũng không tìm được, đều là đám phụ nữ đen đúa khô khốc, chúng ta phải trốn đến lúc nào? Ài, thật muốn ra ngoài trực, có rượu có thịt có đàn bà."

Đại bộ đội Binh Chủ giáo ẩn nấp đi, nhưng không đại biểu bọn họ cam nguyện trở thành mù lòa, kẻ điếc.

Chương 3156: Bí ẩn (3)

Bên ngoài vẫn như cũ có nhân viên tình báo làm trinh sát lăn lộn, định kỳ sẽ truyền "tín bí ẩn" trở về, thuộc loại nhân viên ra ngoài trực.

"Có lẽ, ra ngoài đánh cướp một phen? Diệt Tuyệt Thiên Vương chẳng phải ở bên ngoài tiếp tục giết người sao, thoải mái bao nhiêu, cũng không thấy phía quan phương đi săn co ota." Có người ra cái chủ ý ngu ngốc.

Hai vị Thiên Vương cũng không ẩn thân ở cứ điểm bí ẩn, thiếu hụt tính cách của bọn họ khó mà áp chế, ví dụ Diệt Tuyệt, khát máu thành tính, nếu như thiếu mục tiêu, cô ta sẽ nhắm dao mổ vào thành viên Binh Chủ giáo.

"Ngươi không muốn sống nữa, cũng đừng liên lụy chúng ta." Một gã đàn ông người lùn tráng kiện trầm giọng nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, Thiên Vương Sợ Hãi nói, đây là Bán Thần mạnh nhất đương thời, thậm chí vượt trên Tu La một bậc. Nếu là dẫn tới sự chú ý của hắn, chúng ta đều phải chết."

“Đáng chết, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thành Thái Dương Chi Chủ, hắn dựa vào cái gì?”

“Thời gian một năm, từ một người thường trở thành Bán Thần, thằng nhãi này quả thực là quái thai, nghĩ tới thôi cũng làm người ta sợ hãi.”

Chủ để chuyển dời đến trên thảo luận Thái Dương Chi Chủ.

Lúc này, tiếng ầm ầm của máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm lướt qua đỉnh đầu truyền đến, các thành viên Binh Chủ giáo sắc mặt biến hóa, còn chưa kịp làm ra phản ứng, đã nhìn thấy bóng đen giống như tháp sắt lao vào trong sân.

Tiếng ầm ầm vang lên, bát đũa trên bàn khẽ bật lên, canh nóng bắn tung ra khỏi nồi, rơi trên thân mọi người bên cạnh bàn.

Không phải địch tập kích… Trong lòng đám Yêu Mê Hoặc buông lỏng, tiếp đó kinh sợ cúi đầu vái ngay: “Tu La!”

Tu La nhìn quét qua đám người, ồm ồm nói: “Có tình báo gì mới?”

Một vị Vụ Chủ từ trong nhà lao ra, khom người nói:

“Trước mắt còn chưa thu được tình báo của thành viên ra ngoài trực.”

Hắn thấy, Tu La cùng Thiên Vương Sợ Hãi mới ra ngoài mấy giờ.

Tu La nghe vậy, mặt không biểu cảm đi ra ngoài.

Dự định tiến về cứ điểm tiếp theo — Binh Chủ giáo không chỉ một chỗ cứ điểm bí mật, một thôn nhỏ không chứa được tất cả Yêu Mê Hoặc.

Nơi này đã không có tình báo, vậy chỉ có thể đi tới một chỗ khác.

Hắn vừa sải bước, trong phòng truyền đến tiếng chuông điện thoại di động, tên Vụ Chủ kia vội vàng vào nhà, mấy giây sau, hoảng hốt lao tới trong sân, sắc mặt cổ quái nói:

“Tu La, Vua Rừng Rậm hộ pháp Ám Dạ Mân Côi vừa mới truyền tới một tin tức.”

Tu La quay lại, sáu con mắt đồng thời nhìn về phía Vụ Chủ.

Vụ Chủ vẫn như cũ là khuôn mặt đầy cổ quái, nói:

“Nguyên Thủy Thiên Tôn bốn năm trước đã từng mất tích, cũng ở trong lần mất tích đó trở thành Linh Cảnh Hành Giả, Thuần Dương chưởng giáo lúc điều tra thân thế của hắn, chạm tới bí mật này, lại lâm vào trong tuần hoàn mất đi ký ức…”

Hắn đang nói cái gì? Đám Yêu Mê Hoặc trong sân nghe không hiểu.

Tu La trầm mặc mấy giây, quay người tiến vào trong phòng, lấy ra quyển trục bằng da cổ xưa, chủ động tiến vào mộng cảnh.

Trong thế giới mộng cảnh màu sắc sặc sỡ, hắn nhìn thấy bóng người ánh sao ngưng tụ.

“Phàm người điều tra ra Nguyên Thủy Thiên Tôn là Ma Quân, hoặc người tiếp cận chân tướng này, đều sẽ tiến vào tuần hoàn.” Tu La nói.

Bóng người ánh sao khẽ gật đầu.

Thế giới linh cảnh, phó bản Trận Chiến Giữa Các Vị Thần.

Thái Nhất môn chủ ngồi khoanh chân ở không trung, khoác trường bào ánh sao, đỉnh đầu một vầng trăng tròn màu đen, quanh thân ánh sao không ngừng dâng trào, như là ngọn lửa thiêu đốt trăng tròn màu đen trên đỉnh đầu.

Tinh Thần Chi Chủ đang từng chút một mài mòn tinh thần còn sót lại của Linh Thác, Thái âm bổn nguyên đã sơ bộ dung hợp với hắn.

Nhiều nhất hai ngày, hắn có thể mài mòn hủy diệt dấu ấn Linh Thác lưu lại, hoàn toàn khống chế Thái âm.

Đột nhiên, hắn nghiêng tai lắng nghe một lát, mở mắt ra.

Mắt trái của hắn ánh sao sáng chói, mắt phải lấp đầy năng lượng đen kịt.

“Thì ra là thế…” Màu đen sì ở mắt phải Thái Nhất môn chủ rút lui, ánh sao hiện lên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía tinh không, thôi diễn một lát, bỗng nhiên phun ra một ngụm lực lượng Thái âm.

Làn khói đen này giống như Thái âm Chi Chủ, xuyên thấu phó bản, tựa như dầu hỏa chảy xuôi ở thế giới linh cảnh, "dập tắt" ngôi sao dọc đường.

Không bao lâu, chỗ "dầu hỏa" này đã tới mục tiêu — một phó bản tên là "Vũ Hóa tiên môn".

Lực lượng Thái âm nồng đậm đen sì bao trùm ngôi sao đại biểu phó bản, khiến nó biến mất ở trong thế giới linh cảnh.

Gần như ở giây tiếp theo, một mảng hào quang vàng óng bổ ra "tinh hà", đi vào thế giới linh cảnh.

Nhìn dòng chảy đục ngầu lực lượng Thái âm như "tinh hà" vắt ngang, ô nhiễm một khu vực lớn, nhìn phó bản đại biểu "Vũ Hóa tiên môn" bị Thái âm cắn nuốt, Trương Nguyên Thanh biết Tinh Thần Chi Chủ vẫn biết hậu thủ mình che giấu là cái gì, biết nó giấu ở nơi nào.

Rất hiển nhiên, Thuần Dương chưởng giáo giữ lại một chiêu.

Chương 3157: Tụt lại phía sau (1)

Trương Nguyên Thanh đối với điều này cũng không nghĩ gì, con rùa vạn năm này, làm việc, mưu đồ bí mật tựa như lợn sề mặc áo lót, một cái rồi lại một cái, ở dưới tình huống tinh tượng bị quấy nhiễu, không cách nào thôi diễn chuẩn xác, hắn khẳng định không có cách nào "đề phòng" không một sơ hở.

Cho nên, sau khi tịnh hóa Thuần Dương chưởng giáo, Trương Nguyên Thanh ngựa không ngừng vó chạy tới tổng bộ Thiên Phạt, từ chỗ Kriste thu hồi mảnh vỡ bản đồ kho báu.

Không ngờ Tinh Thần Chi Chủ vẫn nhanh hơn hắn một bước.

Trương Nguyên Thanh không do dự, thi triển Nhật Thăng, sau đầu hiện lên bánh xe ánh sáng màu vàng, tỏa ra ánh nắng chiếu khắp toàn bộ thế giới linh cảnh.

Lực lượng Thái âm nồng đậm đen kịt, nhất thời bị hào quang vàng óng xua tan, hiển lộ ra ngôi sao vừa mới bị cắn nuốt.

Trương Nguyên Thanh lập tức muốn xông vào trong phó bản, đúng lúc này, chỗ xa xa lướt đến một mảnh ánh sao, đột nhiên

mở ra, hóa thành một tấm màn vải to lớn, khiến hào quang vàng óng xuyên thấu qua màn vải trở nên ảm đạm.

Tinh Thần bổn nguyên không sở trường chiến đấu, đối mặt mặt trời chói chang chiếu sáng, tác dụng duy nhất là ở chỗ năng lực trung hòa của nó, có thể suy yếu lực lượng của ánh nắng.

Đây là đặc tính ba đại bổn nguyên Nhật Nguyệt Tinh quyết định, Thái Dương bá đạo cương liệt không cho phép linh lực hệ thống khác, bởi vậy, cần ánh sao trung hòa, khống chế, mới có thể khiến bổn nguyên Nhật Nguyệt Tinh hợp nhất.

Ngay lúc đó, lực lượng Thái âm bị xua tan tịnh hóa lần nữa lao tới, dung nhập màn vải ánh sao, khiến nó biến thành vách ngăn tối tăm mờ mịt, quấy nhiễu thôi diễn, tịnh hóa, tự mang bí ẩn.

Một màn thần kỳ xảy ra, ánh nắng tịnh hóa tất cả, áp chế tất cả, chiếu sáng tất cả, lại bị màn vải tối tăm mờ mịt này ngăn trở, không cách nào xuyên qua.

Thái âm cùng Tinh thần sau khi sơ bộ dung hợp, cho thấy đặc tính khắc chế Thái Dương.

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, bánh xe vàng óng trên đỉnh đầu lùi về trong cơ thể, tiếp theo, cả người hắn hóa thân một vầng mặt trời chói chang to lớn vô biên vô tận. Giờ khắc này, tất cả bầu trời phó bản đều hiện lên một mặt trời màu vàng, trong thế giới hiện thực, kỳ quan hai mặt trời trên không trung tái hiện.

“Xèo xèo…”

Màn vải tối tăm mờ mịt dâng lên ngọn lửa màu vàng, như là một trang giấy bị nhóm lửa, rất nhanh thiêu đốt sạch sẽ.

Nhưng, trong tầm mắt Trương Nguyên Thanh, đã mất đi ngôi sao kia đại biểu phó bản “Vũ Hóa tiên môn”.

Mặt trời chói chang màu vàng to lớn nhẹ nhàng trôi nổi ở trong thế giới linh cảnh, hào quang vàng óng tràn ngập mỗi một góc, không ngừng tìm kiếm, nhưng vẫn không nhìn thấy phó bản kia.

Nó tự dưng biến mất.

Mặt trời chói chang màu vàng to lớn sụp đổ, khôi phục thành hình người, đôi mắt Trương Nguyên Thanh bắn ra chùm ánh sáng rực rỡ, giống như đèn pha liếc bát hoang lục hợp, cuối cùng, hắn tìm được phó bản kia.

Nó lẳng lặng lơ lửng ở ngoại vi đại khu thứ ba, như là một viên đá quý rơi vào thế giới đục ngầu ô uế.

"A ~"

Trong hư không truyền đến tiếng cười khẽ: "Năng lượng mặt trời chiếu sáng bất cứ chỗ nào trên thế gian, không biết có thể chiếu sáng đại khu thứ ba hay không?"

Đây là tiếng của Tinh Thần Chi Chủ.

Trương Nguyên Thanh quay đầu, ánh mắt vàng óng chiếu xuyên lực lượng Thái âm, rơi vào phó bản Trận Chiến Các Vị Thần, lạnh lùng nói:

"Đại khu thứ ba chưa từng mở ra, ngươi là như thế nào đưa phó bản vào trong đó."

Tiếng của Tinh Thần Chi Chủ truyền đến, trùng điệp mờ mịt, đến từ bốn phương tám hướng:

"Tinh Thần bổn nguyên là CPU trung tâm của linh cảnh, phụ trách linh cảnh vận chuyển, tính toán, trong đó phân loại phó bản, sau khi sơ bộ dung hợp Thái âm, vị cách của ta cao nhất đương thời, đã có thể chạm tới bộ phận quyền hạn quản lý linh cảnh, ảnh hưởng đến linh cảnh vận chuyển.

Mang phó bản đẳng cấp thấp xem như rác rưởi, ném vào thùng rác, cũng không phải là việc khó gì, đây vốn là một trong những quyền hạn của Tinh Thần bổn nguyên."

Tinh thần Chi Chủ giọng điệu bình thản, đã không có thừa nước đục thả câu, cũng không có khoe khoang đắc ý, tựa như thần linh quy tắc huyễn hóa, không có tình cảm nhân loại.

Trương Nguyên Thanh trầm mặc mấy giây, thở dài nói:

"Ta biết quyền hạn Tinh Thần bổn nguyên biểu tượng, sau khi tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, ta đoán được ngươi có thể ảnh hưởng cường độ ghép phó bản, phó bản Vua Mất Nước độ khó khác thường, là ngươi giở trò quỷ, ngươi muốn ở trong phó bản giết cchết ta, miễn trừ một đối thủ cạnh tranh tiềm tàng.

Địch Thái đột nhiên ghép đến phó bản cấp S, lâm vào tình thế chắc chắn phải chết, cũng là tác phẩm của ngươi, ngươi muốn ngăn cản Hư Không Bán Thần đạt được vật phẩm Bán Thần, ngăn cản Địch Thái đạt được chiến giáp nghề nghiệp Kỵ Sĩ.

“Còn có mẹ đẻ của Linh Quân, tất cả mọi người đều cảm thấy bà ấy là chết bởi phó bản, không có quan hệ gì với ngươi. Tinh Thần, ngươi giấu thật tốt nha, ngươi luôn giấu kín năng lực ảnh hưởng phó bản, quấy nhiễu thôi diễn của mình.

Bao gồm bây giờ, lại bị ngươi đánh một không kịp trở tay.”

Chương 3158: Tụt lại phía sau (2)

Đây mới thật sự là già gân, ẩn nhẫn một thế kỷ, hiếm khi xuất thủ, người đời không thấy rõ đường cờ của hắn, không nhìn thấy bố cục của hắn, cũng không biết hắn cụ thể có thủ đoạn cuối cùng nào.

Vừa đến thời khắc mấu chốt, át chủ bài ẩn giấu trăm năm dần dần đánh ra, mỗi lần đều có thể đánh kẻ địch không kịp trở tay, chiếm hết tiên cơ. Lấy phân thân Tinh Thần dung hợp bí pháp Thái âm, giiết chết Tửu Thần. Dùng Dạ Hoàng khiến đại bộ phận Bán Thần trận doanh Thủ Tự ngủ say.

Quấy nhiễu tinh tượng, khiến mình kẻ địch này biến thành “mù lòa” .

Lợi dụng quyền hành CPU, đưa phó bản Vũ Hóa tiên môn vào ngoại vi đại khu thứ ba.

Trái lại thủ đoạn chiêu số của kẻ địch, đều ở trong thôi diễn của hắn, nhìn một cái không sót gì.

Nếu không phải có Hạo Thiên Thượng Đế hỗ trợ, lúc trước Ma Quân căn bản không làm được giấu trời qua biển, bây giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có khả năng trở thành Thái Dương Chi Chủ.

Tinh Thần không sở trường chiến đấu, lại so với Tu La chiến lực ngập trời còn khiến người ta tê cả da đầu hơn.

Trong hư không truyền đến Tinh Thần Chi Chủ đáp lại trùng điệp mờ mịt:

“Nhìn lại ván cờ là chuyện kẻ thất bại mới làm, Thái Dương Chi Chủ, ngươi đã mất đi tư cách cạnh tranh với ta, thừa dịp ta còn chưa dung hợp Thái âm, sớm quyết chiến là lựa chọn tốt nhất của ngươi.”

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: “Ta sẽ đến, nhưng không phải bây giờ. Ngươi dung hợp Thái âm trước đi, không dễ dàng như vậy đâu!”

Hắn nâng tay trái, Nhật chi thần lực cuồn cuộn chảy xuôi, ngưng tụ thành một cây cung lớn.

Tiếp theo, sau đầu hắn hiện ra mặt trời màu vàng, đưa tay hướng về trong mặt trời sau đầu lấy ra một mũi tên màu vàng.

Mũi tên này phát tán nhiệt độ cao, khiến hư không xuất hiện “nóng chảy” cùng sụp đổ.

Trương Nguyên Thanh kéo cung như trăng tròn, nhắm chuẩn phó bản Trận Chiến Các Vị Thần, buông ra dây cung.

Mũi tên ẩn chứa ý chí của Thái Dương Chi Chủ, tự mang quy tắc “truy tìm kẻ địch”, “vĩnh viễn không dập tắt”, như một đạo hào quang vắt ngang ngân hà, dọc đường từng phó bản chôn vùi ở trong hào quang vàng óng.

Trong phó bản Trận Chiến Các Vị Thần tuôn ra lực lượng đen kịt sền sệt giống như dầu hỏa, tuôn ra ánh sao sáng chói mộng ảo, bọn chúng đan xen, dung hợp, hóa thành từng vách ngăn tối tăm mờ mịt.

Hào quang vàng óng gào thét, xuyên thấu từng tầng vách ngăn, bản thân cũng đang từng bước suy yếu.

Trong phó bản, lực lượng Thái âm cùng lực lượng Tinh Thần cuồn cuộn không dứt, vách ngăn tối tăm mờ mịt sụp đổ một tầng, liền tái sinh một tầng. Mắt thấy mũi tên càng lúc càng ảm đạm, xuyên thấu vách ngăn trở nên cố sức, Trương Nguyên Thanh cắn rách ngón trỏ, dùng máu vàng óng vẽ ra dấu ấn Thái Dương ở trên trán.

Đôi mắt, xoang mũi, khoang miệng cùng ống tai của hắn bỗng nhiên phun ra ngọn lửa màu vàng nóng rực, dấu ấn mặt trời chói chang ở mi tâm đột nhiên tỏa sáng, từng con Kim Ô cỡ nhỏ chui ra, vỗ cánh bay lượn, truy đuổi mũi tên, dung nhập trong đó.

Trong nháy mắt, trong thế giới linh cảnh lóe lên hào quang vàng óng, mũi tên bắn vào phó bản, bắn thủng Tinh Thần Chi Chủ trên đầu có trăng tròn màu đen, lại từ một phương hướng khác xuyên thấu ra.

Chín con Kim Ô cỡ nhỏ vỗ cánh, bay trở về mi tâm Trương Nguyên Thanh.

Trong thế giới phó bản, Tinh Thần Chi Chủ toàn thân cháy lên ngọn lửa màu vàng óng mỉm cười:

"Đa tạ!"

Giúp ta một tay, thiêu đốt tinh thần còn sót lại của Linh Thác.

Thái Dương Chi Chủ công kích sẽ làm bị thương đến thể xác cùng nguyên thần của hắn, nhưng có Tinh Thần bổn nguyên trung hòa, có thể giảm bớt tổn thương, mà Thái âm bị Thái Dương khắc chế, kéo dài đốt cháy sẽ khiến Tinh Thần Chi Chủ bị thương nặng, mà Linh Thác sẽ hoàn toàn tiêu vong.

Trương Nguyên Thanh nhếch miệng, "A" một tiếng, ở chỗ xa xôi vô hạn, hắn nâng tay lên, búng tay 'Tách'.

Ngọn lửa màu vàng trên người Tinh Thần Chi Chủ trong nháy mắt dập tắt.

Tiếp theo, thân thể Trương Nguyên Thanh hóa thành một vòng xoáy đen kịt thâm trầm, vòng xoáy này không cắn nuốt vật chất, chỉ cắn nuốt tinh thần.

Trung tâm vòng xoáy, vô số đôi tay tái nhợt treo ở biên giới vòng xoáy, ý đồ từ đó leo ra, từng khuôn mặt tái nhợt thò ra, phát ra tiếng gào thét thê lương.

Nam nữ lão ấu đều có, biểu lộ hỉ nộ ái ố không giống nhau.

Trong vòng xoáy truyền đến kêu gọi trầm thấp, tựa như nói mê:

"Linh Thác, Linh Thác…"

Tiếng gọi tựa như ẩn chứa lực lượng kỳ dị, đánh thức tử linh, nhấc lên bão táp tinh thần cuồng loạn.

Bão táp tinh thần gào thét ở trong thế giới linh cảnh, không cách nào xuyên thấu vách ngăn phó bản linh cảnh, nhưng chính xác truyền vào trong tai Tinh Thần Chi Chủ.

Khiến vầng trăng tròn màu đen trên đỉnh đầu hắn chấn động, khiến mắt phải đen kịt của hắn bộc phát năng lượng cường đại, khiến trên trán hắn nổi gân xanh.

Tinh thần còn sót lại của Linh Thác tựa như thu được chất dinh dưỡng to lớn, đối kháng cùng phụ thân, tranh đoạt quyền chủ đạo thân thể. Đây mới là mục đích của Trương Nguyên Thanh.

Chương 3159: Trở về (1)

Trước đó công kích, chỉ là vì phá vỡ phòng ngự của Tinh Thần Chi Chủ, phá vỡ vách ngăn phó bản linh cảnh, để mình có thể thành công đánh thức tàn linh của Linh Thác.

Tinh Thần Chi Chủ hủy đi con đường bổ toàn Thái Dương bổn nguyên của hắn, hắn liền gia tăng độ khó dung hợp Thái âm của đối phương, tận lực giảm tổn thất xuống đến nhỏ nhất.

Vịnh Phó gia, thư phòng.

Địch Thái mặc áo khoác lông chồn màu đen, đứng ở trước cửa sổ lớn, trong tay kẹp lấy một điếu xì gà bản số lượng giới hạn, nhìn lên bầu trời, cau mày.

Ngay tại vừa rồi, bầu trời lại xuất hiện mặt trời chói chang màu vàng.

Địch Thái thở dài một tiếng: "Ở nơi chúng ta không nhìn thấy, lại xảy ra chiến đấu cấp Bán Thần, làm Kỵ Sĩ sáu đời đơn truyền của Giáo Đình, tôi cũng chỉ có thể trốn ở trong thư phòng xa hoa hút xì gà bản giới hạn."

Hạ Hầu Ngạo Thiên trên ghế sô pha khu tiếp khách cũng thở dài:

"Thân là nhân vật chính, tôi chỉ có thể đáng xấu hổ uống Cognac bản sưu tầm."

Khi nói, hắn nhấp một ngụm nghe nói sản xuất năm 1776, đấu giá 3 triệu đô, uống mỗi một lần, chính là rượu ngon cực phẩm gấp 10 lần lương hàng năm của người bình thường.

Cảm thụ được hậu vị ngọt thuần hậu, Hạ Hầu Ngạo Thiên thấp giọng nói: "Lại nói, chúng ta như vậy thật sự được sao, Phó

Thanh Dương nếu là trở về, có thể cho chúng ta mỗi người một phát chém hay không.”

Địch Thái sau khi chạy trốn tới vịnh Phó gia, liền không về liên bang Tự Do nữa, dùng lời của hắn, dù sao thế giới sắp tận thế rồi, vì sao còn phải làm việc?

Nhưng Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe nữ bí thư An Điệp Kỳ bí mật nói: Ông chủ ở chỗ này tùy thời chờ lệnh.

Dù sao Địch Thái ở lại trong biệt thự của Phó Thanh Dương, hưởng thụ em gái tai thỏ phục vụ, trong hai ngày, hắn mang đồ sưu tầm của Phó Thanh Dương đều phung phí một lần.

Trọng điểm chính là xì gà cùng rượu.

Địch Thái còn khẳng khái mời Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng đi phung phí, Hạ Hầu Ngạo Thiên vốn là không dám, dù sao uy danh của Tiền công tử ở đại khu thứ hai xâm nhập lòng người, lại là cổ đông lớn của công ty chế tạo cơ quan, ông chủ lớn phía sau màn.

Hạ Hầu Ngạo Thiên mặc dù tấn thăng Chúa Tể cấp 8, nhưng cũng không dám quá lỗ mãng.

Nhưng Địch Thái nói, Tiểu Phó công tử tiến vào phó bản cấp S, bằng vào kinh nghiệm cá nhân của tôi mà nói, cửu tử nhất sinh!

Nếu là hắn không về được, những vật này hơn phân nửa sẽ bị bạn tốt Nguyên Thủy Thiên Tôn kế thừa, ăn đồ của Tiểu Phó công tử tôi băn khoăn, ăn của Nguyên Thủy Thiên Tôn cẩu tặc kia, tôi đắm mình trong đó.

Huống hồ, thế giới sắp tận thế rồi, không chừng bây giờ chính là cuồng hoan sau cùng của sinh mệnh, chúng ta không ra ngoài làm điều phi pháp, hút chút xì gà uống chút rượu tính là gì.

Hạ Hầu Ngạo Thiên suy nghĩ, cảm thấy có lý, thế là vui vẻ gia nhập.

Đúng lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên trông thấy bên bàn làm việc, một bóng người chậm rãi phác họa ra, rõ ràng là Tiền công tử mày kiếm mắt sáng, anh tuấn đến mức làm người ta khó mà hít thở.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nuốt ngụm nước bọt, đột nhiên cảm giác được rượu trong tay khá bỏng miệng.

…

Phó Thanh Dương vượt qua phó bản cấp S rồi?

Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên chỉ xấu hổ chút rồi qua, thay vào đó là kích động cùng mừng rỡ, ở dưới tình huống Nguyên Thủy Thiên Tôn không liên lạc được, Người Chết Trở Về đoàn đội nhỏ này tựa như mất đi trục xương sống.

Khiến hắn chỉ có thể cùng Địch Thái sa ngã trong rượu và thuốc lá hưởng lạc, cảm khái một câu: Thế giới sắp tận thế, thân là nhân vật chính, mình chỉ có thể khuất nhục hưởng thụ vật chất hậu đãi.

Bây giờ, Phó Thanh Dương trở về hiện thực, đoàn đội rốt cuộc nghênh đón trung tâm.

Phó Thanh Dương trở về thư phòng, trong mắt tự nhiên mà vậy chiếu rọi ra Hạ Hầu Ngạo Thiên khu tiếp khách, cùng Kỵ Sĩ đơn truyền mặc áo khoác lông chồn đen mượt.

Hắn đã không có bất ngờ cũng không có kinh ngạc, chỉ là bình tĩnh đảo qua, lạnh nhạt như thiên hạ binh mã đại nguyên soái Thái Sơn sập trước mắt, mặt cũng không đổi sắc.

Sau đó nhìn thấy Cognac cùng xì gà mình sưu tầm đã mở ra đóng gói, mở ra nút gỗ, đang bị hai người thỏa thích hưởng dụng.

Con ngươi Hạ Hầu Ngạo Thiên đảo một vòng, vội vàng rót chén rượu cho Tiền công tử: “Chúc mừng Phó trưởng lão thông quan phó bản cấp S, tấn thăng Chúa Tể cấp 9!”

Phó Thanh Dương tiếp nhận chén rượu, cúi đầu nhìn thoáng qua trong chén chất lỏng.

Lúc này, Kỵ đơn truyền Sĩ đi tới, một tay cầm điếu thuốc, một tay cầm chén rượu, cười nói: “Thật ngại quá, chưa trải qua chủ nhân đồng ý, đã tự tiện hưởng dụng đồ sưu tầm trong phòng, anh sẽ không tức giận chứ.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Không sao cả!”

Lời thì nói như thế, nhưng Địch Thái cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên toàn thân lông tơ dụng thẳng, mỗi lỗ chân lông đều tựa như bị một thanh kiếm đâm, chỉ cần Kiếm Khách mặt lạnh tâm niệm khẽ động, bọn họ liền vạn kiếm xuyên thân mà chết.

Chương 3160: Trở về (2)

Cái gì không sao, rõ ràng ngại muốn chết! Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên lảm nhảm.

Đồng thời, trong lòng của hắn tràn đầy kinh ngạc, Phó Thanh Dương vừa tấn thăng Chúa Tể cấp 9, cho hắn cảm giác áp bách cùng cảm giác nguy cơ, so với ông chú còn mạnh hơn.

Phải biết ông chú đã là Chúa Tể đỉnh phong, mặc dù nghề nghiệp Học Sĩ thuộc loại nghề nghiệp tương đối ôn hòa, không giống Thám Báo bộc lộ hết sắc bén như vậy, nhưng cũng nói lên, Phó Thanh Dương không phải Chúa Tể cấp 9 bình thường.

Hắn có kỳ ngộ ở trong phó bản cấp S.

Thấy hai người thân thể cứng ngắc, như đối mặt đại địch, không dám nhúc nhích, Phó Thanh Dương lúc này mới chậm rãi thưởng thức một ngụm Cognac, mím môi, đánh giá:

"Lúc nhấm nháp Cognac, tốt nhất đặt nó ở trong thùng đá. Rượu không đắt, nhưng tương đối hiếm, nếu muốn uống, lần sau nói cho tôi biết trước!"

Hắn đặt chén rượu xuống, kéo qua ghế lưng cao ngồi xuống, như là thượng vị giả uy nghiêm, nhìn chằm chằm Hạ Hầu Ngạo Thiên:

"Phó bản Cô Quân Phấn Chiến khó khăn hơn tôi tưởng tượng, tôi ở bên trong lãng phí không ít thời gian, không thể ở trong thời gian ước định chinh phục phó bản, Nguyên Thủy bây giờ tình huống như thế nào rồi?"

Hắn từ trong biểu cảm siêu nhỏ của hai người, nhìn thấy bi quan, ngưng trọng cùng từng chút cam chịu.

Tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên cũng đã kết thúc, anh là ăn cứt cũng không kịp lúc nóng hổi… Hạ Hầu Ngạo Thiên nói thầm, lời này khẳng định là không dám nói ra khỏi miệng.

Hắn than thở: "Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trở thành Thái Dương Chi Chủ, ài, tôi là kẻ thất bại, không thể đuổi kịp tiến độ của hắn, đại khái còn chưa tới tôi lật ngược thế cờ đi."

Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành Thái Dương Chi Chủ rồi? Tin tức này hoàn toàn vượt quá Phó Thanh Dương đoán trước, vẻ mặt thượng vị giả lạnh lùng uy nghiêm bỗng nhiên vỡ vụn, xuất hiện ngây ngốc ngắn ngủi.

Trong chớp mắt này, cảm giác thành tựu, cảm giác thỏa mãn tấn thăng Chúa Tể cấp 9 không còn sót lại chút gì.

Tiền công tử luôn luôn kiêu ngạo, ngoại lệ sinh ra bất đắc dĩ trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng, rất nhanh, những tâm tình này chuyển thành vui mừng nồng đậm.

Hắn khôi phục vẻ mặt lạnh lùng uy nghiêm, gật đầu nói:

"Xem ra khi tôi ở phó bản, bên ngoài đã xảy ra không ít chuyện."

Lập tức, Địch Thái và Hạ Hầu Ngạo Thiên mang tình huống Tinh Thần Chi Chủ tổ chức cuộc họp Bán Thần, bức bách Mỹ Thần, Hư Không Bán Thần giao ra mảnh vỡ la bàn, mở ra trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên, nói cho Phó Thanh Dương.

Về phần tình huống Nguyên Thủy Thiên Tôn vì sao có thể đi vào phó bản, cùng trở thành Thái Dương Chi Chủ, bọn họ không biết.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thở dài nói:

"Căn cứ Ngũ Hành minh tổng bộ cùng Thái Nhất môn thông báo, Tinh Thần Chi Chủ phản bội trận doanh Thủ Tự, trở thành kẻ địch lớn nhất của chúng ta. Nghe nói, hắn cùng Nguyên Thủy còn có một trận quyết chiến, cũng không biết chúng ta có thể giúp một tay hay không."

Phó Thanh Dương dùng hai phút đồng hồ ngắn ngủi, đã hoàn toàn tiêu hóa tin tức, bình ổn bão tố trong lòng, cho thấy tố chất tâm lý siêu mạnh. Hắn bình tĩnh hỏi:

"Nguyên Thủy đâu, trở về thực tế, hay là ở trong phó bản chiến đấu."

Địch Thái trả lời: "Tối hôm qua hắn ở Tây Bắc đánh một trận với Tu La, Hư Không Bán Thần cũng ở đó, truyền tống toàn bộ người trong thành phố đến vùng ngoại ô Tùng Hải, bây giờ chính phủ đang triệu tập vật tư dàn xếp 'nạn dân', vừa rồi, hắn

tựa như lại đánh nhau trong linh cảnh, cấp độ chúng ta quá thấp, không cách nào tham dự, cũng không cách nào xem trận chiến."

Hạ Hầu Ngạo Thiên tức giận nói: "Nguyên Thủy sau khi trở thành Thái Dương Chi Chủ liền high quá rồi, khinh thường chia sẻ tình báo với chúng ta, đến nay chưa liên lạc."

Địch Thái bất mãn liếc Hạ Hầu Ngạo Thiên một cái, nói: "Đừng ngắt lời tôi… Nghe Hư Không hội trưởng nói, mục đích cuối cùng của trận doanh Tà Ác, là hủy diệt Địa Cầu, thần linh phía sau sẽ ra tay."

Phó Thanh Dương đảo qua hai người, lạnh lùng nói:

"Cho nên, thế giới sắp tận thế, các người lại trốn ở trong thư phòng của tôi, uống trộm rượu của tôi?"

Địch Thái nhún nhún vai, một bộ tư thái bất cần đời: "Tận hưởng lạc thú trước mắt!"

Hắn lại bê ra bộ lý luận vừa rồi.

Phó Thanh Dương nhìn qua Kỵ Sĩ đơn truyền, thản nhiên nói: "Nguyên Thủy nói rất đúng! Cậu quả nhiên là cầm tinh bao cát."

"Có ý tứ gì?"

"Khiến người ta ngứa ngáy nắm tay."

Phó Thanh Dương suy tư mấy giây, nói: "Hai ngươi ra ngoài, tôi muốn tổ chức cuộc họp cửu lão!"

Địch Thái cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên, một người cầm đi hộp xì gà, một người cầm đi chai Cognac, rời khỏi thư phòng.

…

Thành phố cua, nhà cũ Tạ gia.

Chỉ Sát cung chủ váy đỏ bỗng dưng xuất hiện ở trong sân.

Mặt nạ màu bạc trên mặt cô đã không thấy, khuôn mặt đẹp đẽ đáng yêu, nốt ruồi khóe mắt khiến cô có thêm mấy phần quyến rũ nghịch ngợm, mà ở ngoài những khí chất này, còn thêm một tầng "hào quang mẫu tính".

Chương 3161: Trở về (3)

Cô thuận lợi tấn thăng cấp 8, nắm giữ kỹ năng "thai nghén". Làm kỹ năng trung tâm của Ti Mệnh cấp 8, "thai nghén" có ba loại phương thức biểu hiện, một loại là để mục tiêu cưỡng ép mang thai, thai nghén thai nhi, theo thai nhi phát triển, sẽ phân đi một bộ phận linh lực, kỹ năng của mục tiêu.

Một loại là để bản thân thai nghén ra phân thân, phân thân có 70% thực lực của bản thể, lại là sinh linh thật sự, có được tính cách cùng sở thích giống với bản thể, lúc cần thiết, còn có thể trở thành hậu chiêu cho bản thể phục sinh.

Một loại là mang máu thịt, tàn linh người vừa mới chết nuốt vào trong cơ thể, lấy bản thân làm cơ thể mẹ, một lần nữa sinh ra người đó.

Người sinh ra không khác gì thai nhi, lại có được đại bộ phận ký ức của khi còn sống, trung tâm chính là bù đắp tàn linh, tái tạo thân thể.

Một điểm này rất giống với Mẫu Thần Tử Cung.

Loại năng lực cuối cùng này, chỉ có nữ Nhạc Sĩ mới có, nam Nhạc Sĩ không cách nào thi triển, bởi vì đàn ông không có tử cung.

Chỉ Sát cung chủ đảo ánh mắt linh động, nhìn về phía cậu bé hồng hào ngồi cạnh bàn đá, rượu vàng ăn kèm cua.

"Trở về rồi?" Cậu bé hồng hào ngước mắt nhìn lại.

Chỉ Sát cung chủ cười tủm tỉm nói: "Vị cách bây giờ của cháu, hẳn là có thể miễn cưỡng dung nạp thân thể Oa Hoàng, chẳng qua muốn thật sự khống chế nó, trở thành Bán Thần, phải tấn thăng cấp 9 mới được."

Lão tổ Tạ gia nhấp một ngụm rượu nhỏ, nói:

"Chờ cháu dung nạp thân thể Oa Hoàng, ta liền mang Thánh Anh cho cháu, mang thai là chuyện của phụ nữ, nó ở chỗ ta coi như lãng phí. Chẳng qua, cháu không thành Bán Thần, ý nghĩa liền không lớn…"

Thấy lão tổ tông trong lời nói có hàm ý, Chỉ Sát cung chủ hơi nhíu mày: "Là sao?"

“Trong lúc cháu tiến vào phó bản bang phái, bên ngoài long trời lở đất.” Lão tổ Tạ gia đưa một miếng gạch cua vào trong miệng, hưởng thụ gạch béo thơm ngon, giọng điệu lại bùi ngùi:

“Tinh Thần Chi Chủ làm phản, Linh Thác ngã xuống, Bán Thần Thủ Tự rơi vào trạng thái ngủ say tập thể, Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, nhưng lại không hoàn chỉnh.”

Chỉ Sát cung chủ đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó trầm mặc, cảm thán nói: “Hắn đã tìm về ký ức…”

Làm nhân vật quan trọng trợ giúp Ma Quân phục sinh, cô đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Thái Dương Chi Chủ cũng chẳng nghĩ gì nhiều, vừa rồi kinh ngạc, là bắt nguồn từ Tinh Thần Chi Chủ phản bội.

Cô giống với tất cả hành giả Thủ Tự, có chút khó có thể tin, không thể nào tiếp nhận được Tinh Thần Chi Chủ lại là kẻ sa ngã.

“Lão tổ tông, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngài nói kỹ một chút.” Chỉ Sát cung chủ thuận thế ngồi xuống cạnh bàn đá.

Lão tổ Tạ gia liền mang trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên từ đầu tới đuôi kể một lần.

Chỉ Sát cung chủ nhíu mày, rốt cuộc hiểu lão tổ tông vì sao nói dung hợp di thể Oa Hoàng cũng không có ý nghĩa lớn.

Trừ phi Bán Thần, nếu không rất khó khống chế chiến tranh thắng bại. Nguyên Thủy cùng Thái Nhất môn chủ tranh đấu, là đọ sức tầng cấp cao nhất của linh cảnh.

“Nếu như Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể bổ toàn Thái Dương bổn nguyên, mà Tinh Thần Chi Chủ lại vừa lúc dung hợp Thái âm, như vậy thắng bại ở tỷ lệ năm năm, nếu là Tinh Thần Chi Chủ không thể thành công dung hợp Thái âm, thì Nguyên Thủy Thiên Tôn tất thắng.” Lão tổ Tạ gia nói: “Trái lại, thì Tinh Thần Chi Chủ tất thắng. Cho nên, bọn họ đều đang giành giật từng giây, đoạt ở trước khi đối phương thành công bổ toàn bản thân, dung hợp Thái âm.”

Chỉ Sát cung chủ truy hỏi: “Bây giờ như thế nào rồi?”

Lão tổ Tạ gia cười nói: "Không biết, chờ đợi tin tức là được, nói không chừng, lập tức sẽ có tin tức."

Lời này vừa nói xong, người đàn ông đeo mặt nạ màu bạc, mặc bộ vest đỏ thắm liền xuất hiện ở trong sân.

"Oh, Ngọc nhi xuất quan rồi à!" Hội trưởng tiên sinh thở dài nói: "Vừa vặn có thể kịp đại kết cục, mặc dù có thể là bi kịch."

Chỉ Sát cung chủ nhíu mày: "Ngài có ý tứ gì!"

Hội trưởng tiên sinh chưa trả lời, nhìn về phía lão tổ Tạ gia, nói: "Lão Đăng, đừng ăn cua nữa, Thái Dương Chi Chủ đang triệu hoán chúng ta, xảy ra chuyện không tốt lắm, ài, Thái Dương Chi Chủ trẻ tuổi của chúng ta vẫn đã trúng chiêu của tên cáo già rồi."

…

Phòng nghị sự phong cách thời trung cổ.

Lần lượt từng bóng người hiển hiện, bọn họ theo thứ tự là Phong Lôi Song Thần lấy thân thể Boreas xuất hiện, Mỹ Thần bao phủ ở trong một mảng thánh quang, đứa bé hồng hào đáng yêu, cùng ngài hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc.

Bốn vị Bán Thần còn sót lại của trận doanh Thủ Tự tụ tập đủ.

Bọn họ đồng thời nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Dương Chi Chủ ở chủ vị.

Trước khi bóp nát ngọc phù truyền tống đi vào phó bản linh cảnh này, Phong Lôi Song Thần, lão tổ Tạ gia và Mỹ Thần đã từ chỗ Hư Không hội trưởng biết được tin tức Nguyên Thủy Thiên Tôn không cách nào bổ túc bản thân.

Bởi vậy, trong ánh mắt ba vị Bán Thần lộ ra ngưng trọng, sắc mặt phi thường nghiêm túc.

Chương 3162: Xin lỗi (1)

Trương Nguyên Thanh thẳng lưng ngồi ngay ngắn ở ghế đầu, nhìn quét bốn vị Bán Thần, trầm giọng nói:

"Tôi từng ở trong phó bản Vũ Hóa Tiên Môn lưu lại vật phẩm quan trọng nào đó, cũng chia chìa khóa làm sáu phần, tặng cho

sáu vị tình nhân.

Tinh Thần Chi Chủ vượt ở trước khi tôi gom đủ chìa khóa, mở ra kho báu, chuyển dời phó bản Vũ Hóa Tiên Môn đến vòng ngoài đại khu thứ ba, nơi đó là cấm khu linh cảnh, bằng vào vị cách của tôi, không cách nào tiếp cận.

Cũng chính là nói, tôi có thể không cách nào bù đắp Thái Dương bổn nguyên, trở thành Thái Dương Chi Chủ thật sự."

Boreas nhíu mày, trong cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi truyền đến giọng nói thô ráp: "Cậu xác định vật phẩm trong kho báu Vũ Hóa Tiên Môn, có thể giúp cậu bù đắp Thái Dương bổn nguyên?"

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

"Tôi rất nhiều lần đánh giá bản thân, kết hợp ký ức của Ma Quân, chỉ có vật phẩm giấu ở trong kho báu Vũ Hóa Tiên Môn, là hy vọng cho tôi bù đắp Thái Dương bổn nguyên.

Tiếp đó, có thể làm tôi lãng quên đồ cất giữ nơi đó, từ đầu đến cuối không cách nào nhớ lại, nhất định là lực lượng vượt qua Bán Thần, mà trong trận doanh Thủ Tự, có được phần lực lượng này, chỉ có Hạo Thiên Thượng Đế."

Trong kho báu Vũ Hóa Tiên Môn, có hậu thủ Hạo Thiên Thượng Đế để lại cho hắn.

Boreas trầm mặc mây giây, lần này là bản thân cô nói chuyện, tạp âm mờ mịt linh hoạt kỳ ảo như gió:

"Cho nên, cậu triệu tập chúng tôi, là muốn sớm mở ra quyết chiến?"

Trương Nguyên Thanh gật đầu:

"Hôm nay tôi và Tinh Thần Chi Chủ qua một chiêu, Linh Thác ý chí còn sót lại bị tôi đánh thức, Tinh Thần Chi Chủ trong ngắn hạn không cách nào dung hợp Thái âm. Hai chúng tôi đều không viên mãn, mà tôi lại đã mất đi khả năng bổ toàn bản thân, so với ở lại trong hiện thực tìm kiếm khả năng hư vô mờ mịt, còn không bằng tử chiến đến cùng."

Dừng một chút, sắc mặt hắn nghiêm túc nói:

“Tinh Thần Chi Chủ đã sơ bộ dung hợp Thái âm, có được vị cách cao nhất đương thời, tiếp cận vô hạn nhân viên quản lý, hắn có thể ảnh hưởng phó bản linh cảnh. Mà Hạo Thiên Thượng Đế ở chỗ sâu nhất của linh cảnh chống cự Tà Thần, không rảnh trợ giúp chúng ta.

Cho nên, Tinh Thần Chi Chủ hẳn là sẽ lợi dụng phó bản linh cảnh để đối phó chúng ta, tôi vừa tấn thăng Bán Thần, không quá quen thuộc đối với phó bản Bán Thần, muốn nghe một chút ý kiến của mọi người.”

Lão tổ Tạ gia hồng hào đáng yêu sờ cái cằm mượt mà, nói:

“Thật ra đến cấp độ Bán Thần, cơ bản không vào phó bản, nếu như nói Tinh Thần Chi Chủ muốn lợi dụng phó bản linh cảnh đối phó chúng ta, vậy hắn là ở trong phạm vi quy tắc cho phép, cho bản thân tiện lợi lớn nhất.”

Hư Không Bán Thần nói bổ sung:

“Linh cảnh áp chế, thủ đoạn đối phó Bán Thần trái lại là thẻ nhân vật, mỗi một vị linh cảnh hành giả, ở lúc thu hoạch được thẻ nhân vật, đã ký kết khế ước với linh cảnh.

“Bởi vậy, linh cảnh vĩnh viễn chiếm cứ chủ động, mà khi linh cảnh khống chế một chút lực lượng, đạo cụ vượt qua cấp độ Bán Thần, liền có thể tùy tiện giết chết Bán Thần.”

Trương Nguyên Thanh nghe hiểu ý tứ cậu muốn biểu đạt: “Cho nên trung tâm là lực lượng vượt qua Bán Thần, hoặc cấp độ Bán Thần.”

Hư Không hội trưởng gật gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta chỉ có thể sưu tập được quyền hành Bán Thần vô chủ, bất cứ vật phẩm Bán Thần nào ở trong linh cảnh, đều là lực lượng linh cảnh ngầm thừa nhận.”

Tựa như lão tổ Sở gia để lại “di thể Oa Hoàng”, thật ra là ở trong phó bản bang phái của Sở gia, loại vật phẩm Bán Thần này, linh cảnh có thể trực tiếp lợi dụng.

Đây cũng là nguyên nhân lúc hắn hướng Vạn Giới Thương Thành hiến tế, có thể đổi được di thể Oa Hoàng.

“Tôi sẽ nghĩ cách thu phục Bảng Công Đức, mặt khác…” Trương Nguyên Thanh nhìn về phía Mỹ Thần, nói: “Bằng vào

vị cách bây giờ của tôi, có thể giúp cô dung nạp quyền hành Mẫu Thần.”

Mỹ Thần bao phủ thánh quang thở dài nói:

“Cậu cho rằng, như thế nào mới có thể giúp tôi dung nạp quyền hành Mẫu Thần?”

Chẳng lẽ không phải kết hôn cho cô danh phận sao! Trương Nguyên Thanh nói: “Diana đã nói cho tôi biết.”

Mỹ Thần lắc đầu:

“Cô ấy lý giải có vấn đề, hôn nhân là thứ do nhân loại sáng tạo, danh phận cũng là khái niệm của phàm nhân, những thứ buồn cười này hiển nhiên không có khả năng khiến tôi có tư cách dung nạp Mẫu Thần.

Muốn trở thành Mẫu Thần, tôi cần chính là thai nghén dòng dõi, dòng dõi của Thái Dương Chi Chủ.”

Lão tổ Tạ gia nghe vậy, cười ha hả nói: “Thái Dương Chi Chủ cũng không có cách nào khiến cô trong thời gian ngắn thụ thai sinh con, đây là chuyên nghiệp của tôi.”

Mỹ Thần cười khanh khách nói: “Đáng tiếc ông chỉ là lão già họm hẹm.”

Cô lại thở dài, đôi mắt long lanh quyến rũ ngóng nhìn, nói: “Lúc cậu ở bang New York, tôi ngày ngày khoái lạc với cậu, chính là muốn sinh dòng dõi, chỉ cần có con, một khi cậu trở thành Thái Dương Chi Chủ, tôi liền có tư cách trở thành Mẫu Thần.”

Chương 3163: Xin lỗi (2)

Bụng của cô thật sự không chịu cố gắng! Trong lòng Trương Nguyên Thanh lẩm bẩm.

Ông đây mỗi ngày đổ vào Sinh Mệnh Nguyên Dịch, thế mà không sinh ra thằng cu con hĩm nào.

Lôi Thanh Song Thần tổng kết:

“Cũng chính là nói, có chút không cẩn thận, chúng ta có thể gặp linh cảnh trừng phạt, đối mặt sẽ không chỉ Bán Thần trận

doanh Tà Ác.”

Kẻ địch của bọn họ là nửa người quản lý linh cảnh.

Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói: “Coi như là một phó bản cấp độ SSS! Trưa mai, chính thức tiến công phó bản Trận Chiến Các Vị Thần.”

Sau khi bàn bạc xong chiến thuật, lão tổ Tạ gia, Mỹ Thần cùng Phong Lôi Song Thần lần lượt rời đi.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Hư Không Bán Thần, nói: “Cậu, làm phiền rồi!”

Cậu phàn nàn: “Cậu là ông cậu già của cháu, không phải nhân viên chuyển phát nhanh.”

Đầy bụng bực tức rời đi.

Đại khái một khắc đồng hồ sau, từng bóng người hiển hiện ở bên cạnh bàn hội nghị.

Rõ ràng là Hạ Hầu Ngạo Thiên, Phó Thanh Dương, Địch Thái, Chỉ Sát cung chủ, Tiểu Viên, Cẩu trưởng lão.

Trong nháy mắt, bọn hắn không hẹn mà cùng nhìn về phía ghế đầu, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn uy nghiêm đoan chính, cho người ta cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Trương Nguyên Thanh nhìn quét đám người, lấy giọng điệu đùa giỡn nói ra:

“Nhìn thấy tôi bây giờ, có một loại ảo giác thời gian thấm thoắt, tuế nguyệt vội vã hay không?”

Nghe vậy, Cẩu trưởng lão cảm xúc sâu nhất, thở dài:

“Tôi có cảm giác đó.

Thằng nhóc ngày đó xoa đầu tôi, đã là nhân vật chí cao của thế giới linh cảnh, ai có thể ngờ, lúc này mới ngắn ngủi một năm.”

Trương Nguyên Thanh thuận thế tiến vào chủ đề, cảm khái nói:

“Có lẽ là từng trải quá nông cạn, cho nên chưa đấu thắng Tinh Thần Chi Chủ, bị hắn đánh gãy mất con đường lên trời. Các vị, tôi muốn sớm triển khai quyết chiến với hắn, hôm nay triệu tập các vị, chính là vì nói việc này.”

Trừ Chỉ Sát cung chủ đã sớm biết chưa tỏ vẻ gì, lông mày, vẻ mặt người khác dâng lên từng chút ngưng trọng.

Phó Thanh Dương lên tiếng trước nhất: "Chúng tôi có thể làm cái gì?"

Trương Nguyên Thanh nói:

"Sau khi Bán Thần tiến vào phó bản, trận doanh Tà Ác có thể sẽ phục chế sự kiện Bảng Công Đức biến mất, ở hiện thực đại khai sát giới, tiến vào cuồng hoan bọn hắn tự nhận định.

Loại thời điểm này, điểm đạo đức ước thúc đã chỉ còn trên danh nghĩa, cho nên, các người cần phòng bị chuyện ngoài ý muốn, tôi cũng không muốn đánh thắng Tinh Thần Chi Chủ, Trái Đất lại trở thành vùng đất chết.

Ở chỗ này, tôi tặng các người một món quà."

Hắn mở ra hòm đồ, mang tượng đất hình rồng bộ dáng một cánh tay bày trên bàn.

Phó Thanh Dương nhíu mày, Cẩu trưởng lão bỗng nhiên nhảy lên mặt bàn, trừng lớn đôi mắt hạt đậu đen nhánh, thất thanh nói: "Long Mạch? ! Đạo cụ loại quy tắc của đại trưởng lão…"

Trong thanh âm chấn động, Trương Nguyên Thanh lại lấy ra món đạo cụ thứ hai, thứ ba, thứ tư, bọn nó có cái là lá cờ nhỏ tam giác màu vàng hơi đỏ, bát vàng không ngừng toát ra hơi nước, có cái là một cành liễu, có cái là mặt nạ vẽ lên ngọn lửa, có cái là ấn tỳ vuông màu đen…

Cẩu trưởng lão cũng sắp trợn mắt chó lồi ra, trước bàn họp tập thể nghẹn ngào.

Đạo cụ loại quy tắc của tổng bộ cửu lão, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn một mẻ hốt gọn.

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh bình tĩnh uy nghiêm như trước, tựa như đồ vật lấy ra đều là chút vật tầm thường: "Mọi người mỗi người chọn một món, nhưng nghề nghiệp khác biệt, không cách nào phát huy lực lượng thật sự của đạo cụ, cho nên, tôi để nghị mọi người đi tìm Liên Tam Nguyệt, nung chảy bọn nó, luyện ra đạo cụ phù hợp nghề nghiệp của mình, phù hợp tâm ý của mình."

Tiền công tử dẫn đầu vươn tay, thu đi tấm mặt nạ vẽ lên ngọn lửa kia.

Địch Thái thở dài, "Tặng quà lớn như vậy, cậu đây là muốn tôi dùng mạng hồi báo nha, được rồi, ai bảo số mệnh của Kỵ Sĩ chính là hi sinh chứ, có một món đạo cụ loại quy tắc cấp 9, bán mạng tôi cũng tiếp nhận." Hắn lựa chọn đoạn cành liễu thanh thúy kia.

Sau đó, Cẩu trưởng lão, Chỉ Sát cung chủ và Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng làm ra lựa chọn, Cẩu trưởng lão lựa chọn long mạch của đại trưởng lão Đế Hồng, Chỉ Sát cung chủ chọn trúng dây thừng xanh nhạt dây leo bện, Hạ Hầu Ngạo Thiên và Tiểu Viên, người trước cầm đi ấn tỳ vuông vắn màu đen, người sau lấy đi lá cờ nhỏ màu vàng hơi đỏ.

Trương Nguyên Thanh phất phất tay, tiễn Địch Thái, Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Cẩu trưởng lão.

Hắn nhìn về phía Phó Thanh Dương, thấp giọng nói:

"Lão đại, thế giới hiện thực giao cho anh."

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: "Tôi càng hy vọng vào phó bản hơn."

Kề vai chiến đấu với cậu.

Tiểu Phó à, anh là không có một chút nào tự mình hiểu lấy, anh quá cùi bắp, không đánh được ván cấp cao… Trương Nguyên Thanh không trò chuyện tiếp chính sự, thở dài nói:

"Lão đại, tôi chính là Ma Quân!"

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm: "Không quan trọng."

Trong cuộc họp cửu lão, Phó Thanh Dương đã biết được tất cả, bao gồm quan hệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Ma Quân, hắn cũng không để ý, Ma Quân chỉ là một đoạn từng trải trong cuộc đời của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 3164: Dần dần gặp mặt (1)

Hắn công nhận là Nguyên Thủy Thiên Tôn, là linh hồn thú vị này, về phần linh hồn này xưng hào là cái gì, không quan trọng!

Thái Dương Chi Chủ cũng tốt, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng được, thậm chí Ma Quân thanh danh thối nát… Đều không quan trọng.

Đến cuối cùng, duy nhất đối với mình tình cảm không đổi, lại là lão đại! Đáng tiếc không làm được cúi đầu liền bái nữa… Trương Nguyên Thanh lộ ra nụ cười, phất tay đưa Phó Thanh Dương rời khỏi linh cảnh.

Hắn lại nhìn về phía Tiểu Viên, giọng điệu dịu dàng: "Ở phương diện tình cảm hỗn loạn bừa bộn, anh vĩnh viễn muốn nói với em một tiếng xin lỗi, nhưng tâm ý của anh đối với em chưa bao giờ thay đổi."

Tiểu Viên than khẽ một tiếng:

"Còn sống trở về, lại nói xin lỗi."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, đưa cô ra khỏi phó bản.

Cuối cùng chỉ còn lại Chỉ Sát cung chủ.

Trương Nguyên Thanh nhìn cô, ánh mắt tựa như xuyên thấu mặt nạ, nhẹ nhàng nói: "Thật ra, tôi nên nói xin lỗi nhất là chị, Ngọc Nhi."

Cho đến ngày nay, hắn sớm đã biết định vị của Giang Ngọc Nhị đối với mình, từ trước tới giờ đều không phải dì trẻ, là thanh mai trúc mã, là hai đứa nhỏ vô tư, là người thân không có huyết thống, là con dâu nuôi từ bé Trương Tử Chân cứu về.

Trong phòng họp trống rỗng, Chỉ Sát cung chủ tháo xuống mặt nạ màu bạc, lấy dung mạo chân thật nhất đối mặt Trương Nguyên Thanh.

Ngũ quan cô và "dì trẻ" có tám chín phần tương tự, còn lại một hai phần là khí chất và vận vị khác nhau, dì trẻ là đáng yêu dí dỏm, mang một ít 'ngự'.

Chỉ Sát cung chủ là trong quyến rũ thành thục mang một ít dí dỏm, đồng thời, trên người cô có hào quang người mẹ như có như không, dịu dàng hiền hòa.

Đây là biến hóa sau khi vị cách tấn thăng mang tới.

Cô cười tủm tỉm nhìn hắn, "Có lỗi cái gì với chị?"

Trương Nguyên Thanh không trả lời thẳng, tự mình nói ra:

“Có một số việc, lúc trước tôi chưa hướng chị thẳng thắn, khi đó cảm thấy không cần thiết, bây giờ tôi muốn nói.

Sau khi bị Chén Thánh Sa Ngã ô nhiễm, tinh thần tôi và Binh ca dần dần xảy ra vấn đề, ác niệm trong nhân tính bắt đầu phóng đại, nhất là tính cách vốn tồn tại thiếu hụt.

Binh ca là nóng nảy, xúc động và hiếu chiến, hắn trở nên âm trầm tàn nhẫn, một lời không hợp liền ra tay nặng với người ta, mỗi lần động thủ nhất định chết người, hắn bởi vậy giết chết rất nhiều người bình thường, cũng vô số lần khiến bản thân lâm vào hiểm cảnh.

Tính cách của tôi là quá khích, nó là tính cách thiếu hụt đáng sợ nhất, luôn dễ dàng khiến tôi đối với bất cứ chuyện gì cũng cố chấp tới cùng, trở nên càng nóng nảy hơn so với Hỏa Sư, càng tàn bạo hơn so với Yêu Mê Hoặc.

Có một lần, tôi chấp hành xong nhiệm vụ của Phán Quan Mắt Quỷ, lúc yêu cầu ban thưởng, lựa chọn ‘một vị Chưởng Mộng Sứ trợ giúp’. Tôi hy vọng hắn có thể giúp tôi giải quyết thiếu hụt phương diện tính cách, vị Chưởng Mộng Sứ kia nói cho tôi biết, Chén Thánh Sa Ngã ô nhiễm là không thể nghịch chuyển, nó tất nhiên sẽ làm mục tiêu điên cuồng.

Nhưng hắn có thể định kỳ trấn an cảm xúc kích thích của tôi, cũng kích phát một loại tính cách thiếu hụt nào đó, như vậy, Chén Thánh phóng đại hiệu quả, liền sẽ đi vào trong thiếu hụt kia.

Chỉ Sát cung chủ vẫn cười tủm tỉm như cũ, “Cho nên cậu lựa chọn sắc dục.”

Trương Nguyên Thanh nhẹ nhàng gật đầu:

“Chúng ta không thể không thừa nhận, nhân tính rất nhiều ác, tham sân sĩ hận dục, ở trong đó sắc dục nguy hại nhẹ nhất, nó không đả thương tính mạng người ta, cũng không đoạt tiền tài người ta, mà trong xã hội, nam nữ không thỏa mãn về dục chỗ nào cũng có, chỉ cần có mục tiêu đặc biệt, tìm đúng quần thể đặc biệt, tôi liền có thể khiến nguy hại của Chén Thánh Sa Ngã hạ xuống đến thấp nhất.

Tôi từng ngủ với rất nhiều cô gái, có người là ép buộc, có người là uy hiếp, có người là dụ dỗ, có người là giao dịch…

Nhưng những cô gái kia đến nay không phải sống rất ổn? Địa vị của bọn họ không có biến hóa, tài vật không tổn thất, thậm chí dựa dẫm vào tôi đạt được lợi ích cực kỳ lớn, nếu là gặp được kẻ sa ngã khác, kết cục sẽ thê thảm vô cùng.

Tôi không phải muốn giải vây cho mình lúc trước, tôi quả thực cố gắng làm được tốt nhất. Thật ra, cho dù là Âm Cơ, tôi cũng cảm thấy mình không thua thiệt cô ấy cái gì.

Duy chỉ có chị, Ngọc Nhi, duy chỉ có chị là người kia tôi không cách nào không thẹn với lương tâm."

Giang Ngọc Nhị vẫn cười tủm tỉm, nhưng trong đôi mắt thêm một chút bi thương:

"Nói nhiều như vậy, sau khi sống lại, cậu còn không phải đến với Quan Nhã."

Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú vào cô, im lặng không nói.

Cô gái này vì hắn phục sinh mà dốc hết tất cả, vì chữa trị linh hồn của hắn tự hạ vị cách, thời kỳ Ma Quân yên lặng thủ hộ, thời kỳ Nguyên Thủy Thiên Tôn vô tư trợ giúp.

Đổi lấy là Ma Quân lạm tình, gián tiếp đến giường nữ nhân khác.

Đổi lấy là Nguyên Thủy Thiên Tôn giả câm vờ điếc, yêu cuồng nhiệt cùng Quan Nhã.

Chương 3165: Dần dần gặp mặt (2)

Qua rất lâu, hắn nói ra:

"Tôi từ đầu tới cuối chưa nhìn thẳng vào quan hệ của chúng ta, hoặc là nói, tôi chưa bao giờ coi chị là đối tượng có thể yêu đương, có đôi khi tôi cũng sẽ phát giác chị đối với tôi khác thường, có đôi khi cũng sẽ cảm thấy chị không có một chút khác biệt nào, nhưng trải qua nhiều năm, sớm đã thành thói quen."

Giang Ngọc Nhị "ừm" một tiếng:

"Tôi biết, cho nên tôi lấy thân phận Chỉ Sát cung chủ tiếp xúc cậu, đùa giỡn cậu, bồi dưỡng tình cảm cùng mập mờ, để cậu

từng chút một có ấn tượng tốt đối với tôi, thậm chí là huyễn tưởng. Có quá độ cùng giảm xóc này, khi cậu phát hiện thân phận tôi, mặc dù vẫn như cũ sẽ kháng cự, mâu thuẫn, nhưng sẽ không chém đứt tơ tình."

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, gương mặt uy nghiêm hiện lên một nét dịu dàng:

"Chị thành công rồi!"

Hắn đứng dậy đi đến bên người Giang Ngọc Nhị, ôm chặt cô vào trong lòng, thấp giọng nói:

"Cám ơn em bên anh đi qua đời người."

Giang Ngọc Nhị chưa trả lời, hai vai run rẩy.

…

Từng bóng người xuất hiện ở bên cạnh bàn họp, là các Thánh Giả của Người Chết Trở Về, Quan Nhã, Thiên Hạ Quy Hỏa, Tôn Miểu Miểu, Nữ Vương, Tạ Linh Hi, Triệu Thành Hoàng cùng Anh Gà Đỏ.

Tất cả mọi người đều ăn ý nhìn về phía ghế đầu, nhìn thấy Thái Dương Chi Chủ uy nghiêm ngồi ngay ngắn.

Một giây sau, mọi người lại đều ăn ý cúi đầu xuống, tựa như phản ứng bản năng sau khi nhìn thẳng vào mặt trời.

Bọn họ lúc đầu muốn hỏi thăm tin tức tương quan Ma Quân sống lại, cùng quá trình Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành Thái Dương Chi Chủ, nhưng bây giờ cảm thấy, có lẽ mình không có tư cách tiếp xúc đến loại tình báo cấp bậc này.

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

"Lấy vị cách mọi người, tốt nhất đừng nhìn thẳng tôi, nếu không thị giác sẽ vĩnh viễn tổn thương, tinh thần cũng thế."

Thanh âm của hắn to lớn trùng điệp, tựa như đến từ ngoài bầu trời, đến từ bốn phương tám hướng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trở thành đại nhân vật thật sự rồi… Trong lòng Triệu Thành Hoàng lóe lên ý nghĩ này, sau đó là bất đắc dĩ, đắng chát cùng mừng rỡ.

Năm ngoái sau khi lôi đài chiến thua Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn tâm cao khí ngạo, vẫn luôn muốn vượt qua Nguyên Thủy Thiên Tôn, rửa sạch nhục nhã.

Kết quả chênh lệch càng kéo càng lớn, càng kéo càng lớn.

Rõ ràng tốc độ tấn thăng của mình đã rất nhanh, trong vòng tám tháng qua thăng liền ba cấp, trở thành Thánh Giả đỉnh phong.

Nhưng người kia hắn muốn vượt qua, đã là tồn tại cấp Bán Thần.

Đến ngày nay, Triệu Thành Hoàng sớm đã mất đi suy nghĩ ganh đua so sánh, cho nên từ đáy lòng mừng rỡ, mừng rỡ bạn bè vào sinh ra tử, đứng ở đỉnh cao nhất thế gian, lãnh hội được phong cảnh trước nay chưa từng có.

Tôn Miểu Miểu lại có chút bi thương, cô cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn biến hóa thật lớn, không hài hước giống như trước nữa, tựa như trưởng thành trong vòng một đêm.

Tạ Linh Hi và Nữ Vương cũng có cảm thụ tương tự, cảm thấy ngồi ở ghế đầu, đã là Nguyên Thủy ca ca các cô quen thuộc, lại không giống hắn nữa.

Nhưng đều mê người tương tự.

Anh Gà Đỏ lúc đầu muốn tán dương vài tiếng "Hầu Tái Lôi", nhưng vừa rồi nhìn một cái, nhìn thấy hình tượng uy nghiêm của Thái Dương Chi Chủ, còn in dấu thật sâu vào trong đầu, khiến hắn không dám ồn ào làm càn.

Hắn cảm giác thiên tính Hỏa Sư của mình chịu áp chế.

Trương Nguyên Thanh nhìn đồng bạn ngày xưa, nói:

"Lấy gia thế bối cảnh của mọi người, hắn là rõ thế cục trước mặt, cùng kiếp trước của tôi. Rất rõ ràng nói cho mọi người biết, xác suất chiến thắng Tinh Thần Chi Chủ, không đủ năm thành."

Câu nói này vừa ra, Thiên Hạ Quy Hỏa thở dài trước, làm linh cảnh hành giả xuất thân bình dân, khát vọng đối với quyền lực của hắn vượt xa Thánh Giả khác của Người Chết Trở Về.

Bang chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Bán Thần, vốn nên một người đắc đạo gà chó cũng lên trời, nhưng thế giới lại ở bên bờ vực tận thế.

"Vậy làm sao bây giờ!" Anh Gà Đỏ vẫn nhịn không được, sắc mặt lo nghĩ thốt ra.

Mọi người đều không để ý tới hắn, bao gồm Trương Nguyên Thanh, hắn tiếp tục nói:

"Tiếp theo đây, thế giới hiện thực có thể sẽ nghênh đón rung chuyển, đây là suy đoán của cá nhân tôi, mà không phải thôi diễn đạt được, Tinh Thần Chi Chủ quấy nhiều tinh tượng, tất cả ngắm sao thôi diễn đều mất hiệu lực."

Nghe được lời này, Tôn Miếu Miếu cùng Triệu Thành Hoàng bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách bọn họ gần đây quan tinh, thôi diễn bất cứ chuyện gì, bất kỳ người nào, tinh tượng hiện ra đều là hỗn loạn.

Trương Nguyên Thanh thần thái uy nghiêm nói tiếp:

"Ở đặt trong kho hàng bang phái mấy món đạo cụ cực phẩm, đạo cụ loại quy tắc cảnh giới Thánh Giả, đó là đồ sưu tầm của tôi trước kia, mọi người có thể theo hứng thú, nhu cầu của mình, lấy đi một món.

Nhỡ đâu thế giới hiện thực thật sự xảy ra rung chuyển, có thể bằng những đạo cụ này tự vệ."

Mấy người Triệu Thành Hoàng, Anh Gà Đỏ, Thiên Hạ Quy Hỏa nhìn nhau một lần, cúi đầu cung kính: "Vâng!"

Chương 3166: Dần dần gặp mặt (3)

Lần này, bọn họ không phải lấy thân phận đồng bạn, bạn bè tiếp nhận ân huệ, tiếp nhận mệnh lệnh, mà là lấy thân phận thuộc hạ.

Trương Nguyên Thanh mỉm cười nói: "Vậy cứ như vậy đi, chúc mọi người may mắn, cũng chúc chính tôi vận khí tốt!"

Trong lòng các Thánh Giả Người Chết Trở Về bi thương và nặng nề khó tả, hành vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn tựa

như sớm an bài hậu sự, gặp bạn cũ một lần, bàn giao di chúc một phen.

Bọn họ cúi đầu xuống, chân thành chúc phúc nói: "Chúc ngài may mắn!"

Bóng người bọn họ lần lượt biến mất ở trước bàn hội nghị, chỉ còn lại Quan Nhã.

Trương Nguyên Thanh nhìn bạn gái từ đầu đến cuối đã trầm mặc ít nói, sắc mặt cứng ngắc, thở dài một tiếng:

"Để em thất vọng rồi, Quan Nhã!

Anh từng không chỉ một lần chế giễu Ma Quân, khinh bỉ Ma Quân, về sau mới phát hiện, thì ra anh chính là Ma Quân.

Anh thản nhiên tiếp nhận thân phận Ma Quân, tất nhiên cũng cần gánh chịu nhân quả cùng trách nhiệm của hắn, cho nên, anh không có khả năng ở phương diện tình cảm làm được cả đời chỉ một người."

Quan Nhã trầm mặc một lát, miễn cưỡng cười một tiếng: "Anh không cần nói với em những cái này, em là dòng chính của linh cảnh thế gia, cường giả Bán Thần mở rộng hậu cung ở trong mắt em đám con cháu những thế gia này, là chuyện rất bình thường.

Yêu cầu Bán Thần cả đời chỉ bên một người, mới là ý nghĩ hão huyền không thực tế. Phó Tuyết cũng không chỉ một lần nói cho em biết, theo vị cách của anh càng ngày càng cao, phụ nữ bên cạnh liền sẽ càng ngày càng nhiều, bảo em sớm đi thích ứng."

Trương Nguyên Thanh nói khẽ:

"Có thể em đối với tình yêu có hướng tới không giống với con cháu thế gia khác, cho nên mới sẽ rời nhà trốn đi."

Gương mặt trắng bóc của Quan Nhã đột nhiên trượt qua hai hàng nước mắt, cô nhìn chăm chú Trương Nguyên Thanh, nhìn chăm chú bạn trai của mình, mà không phải Thái Dương Chi Chủ, buồn bã cười nói:

"Nhưng nếu như là em… Em bằng lòng nhượng bộ, bằng lòng thỏa hiệp…"

…

Sau khi đưa Quan Nhã về hiện thực về, Trương Nguyên Thanh trầm mặc ngồi ở ghế đầu, thẳng đến lúc cậu mặc vest đồ trắng tiến đến.

“Có cần cậu lại mang nữ nhân cháu thời kỳ Ma Quân từng ngủ tới, triển khai họp tập thể hay không?” Cậu nói: “Cậu có thể ở bên cạnh đọc rap trợ hứng cho cháu.”

“Nếu không vặn đầu cậu xuống trợ hứng cho bọn họ.” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói.

Hắn lười nói nhảm với bại hoại gia tộc, rời phó bản linh cảnh.

Trước khi quyết chiến, hắn còn muốn gặp mấy người.

Rừng rậm nguyên thủy ngoại thành kinh thành.

Trong nhà kính trồng lấy kỳ hoa dị thảo, Linh Quân nằm ở trên ghế mây, tắm ánh nắng chiếu vào trong phòng, nhắm đôi mắt, theo ghế mây nhẹ nhàng lay động.

Hắn ở Diệu gia tự giam ba ngày, tâm tình phiền muộn không có chút nào chuyển biến tốt đẹp, cũng dự định năm nay không đi ra gặp ai.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là thân phận Ma Quân sống lại, thời gian dần trôi qua lưu truyền ở quan phương, trong diễn đàn một nửa là bài thảo luận tương quan, một nửa là bài thảo luận Tinh Thần Chi Chủ.

Thành viên quan phương không phải thảo luận Ma Quân sống lại, chính là thảo luận Tinh Thần Chi Chủ phản bội, về phần thế giới sắp đến tận thế, ngược lại không ai thảo luận.

Bởi vì bọn họ cũng không biết!

Đây cũng là điều cao tầng quan phương vui lòng nhìn thấy, trung tầng và cơ sở căn bản không có tư cách biết chân tướng, dù là một khắc thế giới tận thế, bọn họ cũng nhất định chết không rõ ràng.

Đương nhiên, chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn trở thành Thái Dương Chi Chủ, đại biểu trận doanh Thủ Tự triển khai quyết đấu với Tinh Thần Chi Chủ, các linh cảnh hành giả hắn cũng biết.

Chỉ là trong mắt bọn họ, đây là xung đột cao tầng trận doanh thường quy. Trở lại chuyện chính, bây giờ aï cũng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn là Ma Quân, tất cả mọi người đang cười nhạo hắn cùng "dượng" mình thành hảo hữu chí giao.

Hoa công tử anh minh một đời, không ngờ thua ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn tên ác tặc trời đánh này.

Linh Quân thậm chí cảm thấy, thế giới tận thế cũng rất tốt, dù sao ở trên phương diện xã hội, hắn đã chết.

Lúc này, hắn nhắm mắt, nhận được tiếng nói của hoa, đóa hoa bên người nói cho hắn biết, trong phòng đã có thêm một người.

Linh Quân bỗng nhiên mở mắt ra, trông thấy người trẻ tuổi toàn thân quét "sơn vàng", đứng ở cách mình ba mét, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Linh Quân da mặt co quắp, quật cường nhìn thẳng khuôn mặt Thái Dương Chi Chủ, quật cường nói ra chào hỏi số lượng từ 'mẹ' sung túc:

"Cậu con mẹ nó tới nơi này làm gì?"

Trương Nguyên Thanh cười cười, "Làm đạo sư tán gái của Thái Dương Chi Chủ, anh không phải là vẻ mặt như thế."

Linh Quân nghiến răng nghiến lợi: "Tôi nếu biết cậu chính là Ma Quân đáng chết, cho dù Phó Thanh Dương ngăn, lúc trước tôi cũng băm cậu thành tám mảnh."

"Không cần như vậy, bằng vào vị cách của tôi bây giờ, cho dù mang dì trẻ cùng em họ của anh đặt vào hậu cung, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Ma Quân lại không thể, ít nhất so với phụ thân ngựa giống kia của anh phong quang tễ nguyệt hơn nhiều." Trương Nguyên Thanh cố gắng muốn khôi phục giọng điệu cùng biểu lộ lại trước kia.

Chương 3167: Rút vốn (1)

Nhưng sau khi trở thành Thái Dương Chi Chủ, hắn đã thành mặt đơ uy nghiêm, bởi vậy lời này, tựa như trắng trợn khiêu

khích.

Linh Quân hít sâu một hơi: "Cậu tới nơi này, chính là muốn trào phúng tôi?"

"Không, là nói cho anh một sự kiện, liên quan tới mẹ anh." Trương Nguyên Thanh nói:

"Tôi có thể rất rõ ràng nói cho anh, giết chết mẹ anh, chính là hắn!"

Xuất phát từ ăn ý của hai người đối với chuyện này, Linh Quân lập tức hiểu ý "hắn" là chỉ ai.

Vẻ mặt Hoa công tử đột nhiên vặn vẹo, trong lòng có loại giật mình "Quả nhiên là thế", hắn cắn cơ hàm nhô ra, gằn từng chữ:

"Là bởi vì mẹ tôi phát hiện chân tướng hắn là kẻ sa ngã?"

Kết hợp sự thật Tinh Thần Chi Chủ đầu nhập vào trận doanh Tà Ác, nguyên nhân Linh Quân có thể nghĩ tới chỉ có cái này.

Trương Nguyên Thanh lắc đầu nói:

"Lấy sự đa mưu túc trí của Tinh Thần Chi Chủ, cùng vị cách của mẹ anh lúc đó, không có khả năng phát hiện hắn là kẻ sa ngã, huống hồ, Tinh Thần Chi Chủ cũng không phải kẻ sa ngã, chỉ là lý niệm khác biệt với Thủ Tự."

Linh Quân sững sờ, nghiến răng hàm: "Vậy hắn vì sao giết mẹ tôi!"

Hắn tuổi thơ bất hạnh, hắn từ nhỏ thiếu thốn tình thương của mẹ tạo thành tính cách thiếu hụt, đều là cha đẻ một tay tạo thành, nếu là bởi vì mẹ đẻ phát hiện thân phận Tinh Thần Chi Chủ là kẻ sa ngã, Linh Quân còn có thể tiếp nhận, dù sao có nhân có quả.

Hắn không có khả năng tiếp nhận tất cả bất hạnh của mình, là cha đẻ không có lý do tiện tay làm.

"Đây là một điểm đáng ngờ, ngay cả tôi cũng không nghĩ ra." Giọng Trương Nguyên Thanh trầm thấp, "Anh trước sau quá để ý cái chết của mẹ anh, muốn biết chân tướng, cho nên, ở trước khi quyết chiến với Tinh Thần Chi Chủ, tôi muốn nói nó cho anh."

Miễn cho không có cơ hội.

Thái Dương bổn nguyên ảnh hưởng tới tâm tình cùng tính cách của hắn, khiến hắn không giống trước kia có được giới hạn đạo đức linh hoạt, nhưng tình cảm của hắn vẫn tồn tại như cũ, chỉ là trở nên nội liễm.

Ngũ quan Linh Quân lập tức nhu hòa hơn rất nhiều, nghĩ một chút, truy hỏi:

"Hắn là làm thế nào? Mọi người đều biết mẹ tôi là chết bởi phó bản, mà cho dù Bán Thần, cũng không cách nào cưỡng ép tiến vào phó bản, săn giết linh cảnh hành giả bên trong."

Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

"Tinh Thần bổn nguyên đại biểu cho linh cảnh tính toán, thôi diễn, nếu như ví linh cảnh thành máy tính, Tinh Thần bổn nguyên chính là CPU trung ương, cho nên, hắn có thể ảnh hưởng độ khó của phó bản."

Linh Quân nghe hiểu, giọng căm hận nói:

"Cho nên, hắn đề cao độ khó phó bản của mẹ tôi, thần không biết quỷ không hay để bà ấy chết trong phó bản."

Trương Nguyên Thanh gật đầu:

"Tôi cũng từng gặp loại tình huống này, bao gồm Kỵ Sĩ đơn truyền của Giáo Đình từng đề cập với anh, đều từng gặp phải. Chẳng qua nội tình chúng tôi mạnh hơn mẹ anh, cho nên sống sót.

Tinh Thần Chi Chủ rất nhiều thủ đoạn, nhưng trong một thế kỷ qua, hắn chưa bao giờ thi triển ở trước mặt người ngoài. Tôi cũng bởi vậy đã mất đi cơ hội bổ toàn Thái Dương bổn nguyên, chỉ có thể bất đắc dĩ sớm triển khai quyết chiến.

Linh Quân, chuyện Đằng Nhi cùng Phong Vận, tôi cảm giác rất có lỗi, mặc kệ anh là có tha thứ hay không, anh cũng là anh em của tôi."

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Linh Quân nhìn bóng lưng của hắn, phẫn hận cùng lửa giận trong mắt biến mất, nhưng đắng chát vẫn như cũ lưu lại, do dự một phen, vẫn không nhịn được, hô:

“Người cậu nên nói xin lỗi không phải tôi, là bọn họ.”

Dừng một chút, hắn thở dài nói: “Cậu cũng nên cho bọn họ một câu trả lời.”

Trương Nguyên Thanh dừng chân mấy giây, nói: “Bọn họ cũng ở nơi đây?”

Linh Quân “Ừ” một tiếng: “Đằng Nhi bị ông ngoại nhốt ở nhà gỗ phía sau núi, dì trẻ ở tầng hầm.”

Trương Nguyên Thanh đang muốn thi triển Tinh Độn Thuật, sau lưng lại truyền tới tiếng của Linh Quân:

“Chờ một chút…”

Hắn không quay đầu lại.

Mấy giây sau, bên tai vang lên Hoa công tử như lẩm bẩm khẽ nói: “Nhất định phải thắng!”

Trương Nguyên Thanh cười cười, hóa thành ánh sao tiêu tán, sau đó xuất hiện ở nhà gỗ vách đá cách mười mấy cây số, nhà gỗ này cao hai tầng, đứng ở trên vách đá dốc đứng, phong cảnh tuyệt đẹp.

Nhà gỗ bị dây leo màu xanh biếc quấn quanh, cửa sổ bịt kín, không lộ khe hở.

“Diệu trưởng lão thật là một lão già họm hẹm ngoan cố nha, không bằng đưa hắn trở về linh cảnh đi…” Trương Nguyên Thanh thấp giọng cảm khái, nhấc chân đi về phía nhà gỗ.

Dây leo quấn quanh nhà gỗ vô thanh vô tức chôn vùi, hóa thành nhẹ nhàng tro tàn.

Trương Nguyên Thanh đẩy cửa ra, trông thấy trên ghế xích đu trong phòng khách, một thiếu nữ nằm đó, trong tay cầm một cuốn sách.

Cô đang đọc sách giết thời gian, nhưng ánh mắt lại là trống rỗng.

Phát giác được cửa gỗ bị đẩy ra, Diệu Đằng Nhi nhìn sang, hai người cách mười mấy mét, ánh mắt giao tiếp.

Rõ ràng nhiều tháng không gặp, Trương Nguyên Thanh lại có loại thổn thức đã cách nhiều năm, trốn đi nửa đời, gặp lại cố

nhân.

Chương 3168: Rút vốn (2)

Cô nương trước mắt này tóc nâu như thác nước, con ngươi tựa như mắt hươu con trong rừng, khuôn mặt trái xoan thanh lệ thoát tục, đồng thời có thanh lệ thuần khiết của thiếu nữ và nữ tính quyến rũ trưởng thành.

Dung mạo của cô giống như quá khứ, nhưng gầy hơn rất nhiều.

Đằng Nhi từ trên ghế xích đu bật dậy, biên độ động tác rất lớn, bước chân lảo đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

Nhưng ánh mắt cô, từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, chưa dời đi chút nào.

Cô cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhìn trừng trừng, chống đỡ áp lực của Thái Dương Chi Chủ.

Trương Nguyên Thanh biết cô muốn nghe cái gì, dùng giọng khàn riêng của Ma Quân thấp giọng nói: "Tôi trở về rồi!"

Diệu Đằng Nhi lập tức nước mắt rơi như mưa…

Ánh sao dâng lên ở cửa ra vào tầng hầm, Trương Nguyên Thanh đứng trong hành lang, trong bức tường trắng bóc mọc ra dây leo xanh tươi, như là rèm châu rủ xuống, ngăn trở cửa chống trộm sắt thép màu đen đặc.

Trương Nguyên Thanh chưa tiêu trừ phong ấn, cũng chưa phát ra âm thanh, lẳng lặng đứng vài phút ở cửa ra vào.

Sau đó, quay người rời đi.

Dây leo xanh tươi sau lưng giật giật, như muốn giữ lại hắn, nhưng cuối cùng vô lực rủ xuống.

…

Hoa Đô, Vạn Bảo ốc!

Mưa lạnh liên tục, Phó Thanh Dương mặc vest trắng bóc, chống cái ô to màu đen sì, đi ở hẻm mưa thành cũ đơn sơ, nước mưa mái ngói hợp thành rèm châu, hơi nước ướt nhẹp rêu xanh góc tường.

Phó Thanh Dương giày da màu trắng giẫm trong nước mưa, không dính nước đọng cùng bụi bặm.

Phía sau hắn, cũng là hai thanh niên cầm ô đen, một người mặc áo khoác lông chồn màu đen, một người mặc áo khoác màu đen, chỉ từ bề ngoài cùng dáng người mà nói, đều là "mỹ nhân" giá trị nhan sắc siêu cao.

Sau lưng ba người, là Tiểu Viên đeo khẩu trang, váy dài màu sáng.

Ở dưới Tiền công tử dẫn đầu, bốn người xuyên qua ngõ hẹp quanh co, dừng ở trước một tiệm tạp hóa.

Cửa tiệm tạp hóa đóng lại, treo một tấm biển hiệu tàn phá, trên đó viết: Vạn Bảo ốc!

Phó Thanh Dương cầm ô, bước chân không ngừng, thân thể xuyên qua cửa, ba người sau lưng đồng bộ đuổi theo, xuyên qua cửa, như là xuyên qua một tầng ảo cảnh.

Trong cửa hàng nhỏ lộn xộn, có thể so với tiệm ngũ kim, Liên Tam Nguyệt áo quây màu đen phối hợp áo khoác da màu đen, đang lười biếng tựa ở trên ghế công thái học, bắt chéo chân, đầu ngón tay kẹp điếu xì gà.

Trông thấy Tiền công tử cầm ô đến, Liên Tam Nguyệt tặc lưỡi một tiếng: "Khi nào nhọc Tiền công tử đại giá quang lâm vậy? Muốn tiểu nữ tử nhún chân cúi chào hay không?'

Phó Thanh Dương không nói nhảm, trực tiếp nói:

"Mượn Bách Luyện Dong Lô của cô dùng một lát, cô có bao nhiêu đá lửa."

Cái miệng nhỏ đỏ au của Liên Tam Nguyệt ngậm điếu xì gà, phun ra một ngụm khói trắng ung dung: "Muốn bao nhiêu đá lửa?"

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: "Có bao nhiêu lấy bấy nhiêu."

Liên Tam Nguyệt "ồ" một tiếng, mắt tỏa sáng: "Đây là sắp Tết, đến chỗ của tôi chuẩn bị đồ tết à. Nói đi, muốn luyện đạo cụ cấp độ gì?"

Địch Thái đi lên trước, đặt một cành liễu xanh tươi ướt át ở quầy hàng.

Liên Tam Nguyệt tập trung tinh thần nhìn lại, cái tay kẹp lấy xì gà lập tức run lên, thất thanh nói: "Tam Bảo Khiết Tịnh Chi? !"

Đây không phải đạo cụ loại quy tắc của Diệu trưởng lão Bách Hoa hội sao!

Đạo cụ loại quy tắc của thập lão quan phương, ở trong mắt linh cảnh hành giả vị cách cao không phải bí mật, dù sao mười lão già chính là dựa vào đạo cụ loại quy tắc trong tay, đánh khắp cùng cấp không có địch thủ, lập xuống uy danh hiển hách, đặt vững địa vị.

Bọn nó là ỷ vào, mà không phải thủ đoạn áp đáy hòm.

Mặc kệ là tổ chức tà ác, hay là linh cảnh thế gia, đều có ghi chép liên quan, Liên Tam Nguyệt làm Chúa Tể dòng chính Lưu gia, đương nhiên sẽ không lạ lẫm.

Địch Thái nhếch miệng, giọng điệu thong dong bình thản: "Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng, lúc đầu không muốn, nhưng thịnh tình không thể chối từ."

Mặc dù không quen biết với cô gái này, nhưng hắn vẫn theo bản năng nói ra lời này.

Liên Tam Nguyệt vẫn đắm chìm ở trong cảm xúc rung động, hồi lâu sau mới khôi phục lại, hít sâu một hơi:

"Khó trách cần Tiền công tử cậu tự mình tới, dung một món đạo cụ loại quy tắc cấp 9, can hệ trọng đại."

Cô nghĩ một chút, nói:

"Chẳng qua, tôi không dám hứa chắc Bách Luyện Dong Lô nhất định có thể nung chảy đạo cụ loại quy tắc cấp độ này. Trên lý luận mà nói, trừ vật phẩm Bán Thần, Bách Luyện Dong Lô có thể luyện lại tất cả đạo cụ, dù sao nó là lò luyện khí Oa Hoàng chuyên dụng. Lò luyện khí, Tam Muội Chân Hỏa của nghề nghiệp Học Sĩ, là khắc tinh của mọi đạo cụ.

Nhưng dung luyện đạo cụ loại quy tắc cấp 9, vẫn là lần đầu, ít nhất là lần đầu tiên sau khi tôi khống chế Bách Luyện Dong Lô."

Phó Thanh Dương nói: “Thử một chút đi, nếu như có thể, đạo cụ của chúng tôi đều ở nơi này luyện, nếu như không được, tìm Hạ Hầu gia chủ hỗ trợ.”

Liên Tam Nguyệt gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên sững sờ: “Đạo cụ của các anh?”

Chương 3169: Rút vốn (3)

Cô cẩn thận từng li từng tí thử dò xét nói: “Đạo cụ gì?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên khẽ cười nói: “Chúng tôi mỗi người một món đạo cụ loại quy tắc cấp 9.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói: “Tôi hai cái!”

Đầu ngón tay Liên Tam Nguyệt buông lỏng, xì gà rơi trên bàn, bắn ra đốm lửa.

Cô lẩm bẩm: “Đạo… đạo cụ loại quy tắc của các người, từ đâu tới?”

“Nguyên Thủy Thiên Tôn thanh toán cửu lão tổng bộ, đoạt hết đạo cụ loại quy tắc của bọn họ.” Địch Thái cười nói: “Ài, không muốn, nhưng dù sao cũng phải thay Thái Dương Chi Chủ xử lý rác rưởi một phen.”

Rác rưởi này còn không, tôi có thể xử lý giúp không! Liên Tam Nguyệt đứng ở nơi đó, đã mất đi biểu cảm.

…

Rời đi rừng rậm nguyên thủy ngoại thành kinh thành, Trương Nguyên Thanh tới phòng làm việc của CEO công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn kiến trúc Hoa Tư.

Hoàng Thái Cực cúi đầu thẩm duyệt văn bản tài liệu trong lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn.

Hắn trong nháy mắt từ trên ghế bật dậy, chăm chú khom mình hành lễ:

“Hoàng Thái Cực ra mắt Thái Dương Chi Chủ.”

Trương Nguyên Thanh nhìn qua thanh niên nghiêm túc cứng nhắc, mỉm cười nói: “Nghĩa phụ, cần gì hành đại lễ này.”

Hoàng Thái Cực cười khổ nói: “Ngài đừng trêu chọc tôi.”

Trương Nguyên Thanh mở ra hòm đồ, lấy ra một xấp bùa giấy vàng: “Đây là Thuần Dương Phù tôi luyện, tương đương với Nhật Thăng cấp 9, chỗ này đủ cho anh tự vệ.”

Hoàng Thái Cực nghiêm mặt, trịnh trọng tiếp nhận, “Đa tạ!”

Sau đó, hắn lại thở dài: “Hổ thẹn!’

Trương Nguyên Thanh nhìn kỹ hắn, cười nói: “Ông nội anh là ông nội anh, anh là anh, nếu ông ta không niệm giao tình của chúng ta, tôi tự nhiên cũng sẽ không bởi vì anh mà khoan dung ông ta, chúng ta việc nào ra việc đó.”

Hoàng Thái Cực khẽ gật đầu, trầm giọng nói:

“Nhất định phải còn sống trở về.”

Trương Nguyên Thanh cười nói: “Tôi biết, dù sao tôi bây giờ đã không có lão đại có thể dựa vào, cũng không có nghĩa phụ có thể chống lưng.”

Hoàng Thái Cực không hiểu sao trong lòng có chút ghen.

Rời phòng làm việc của Hoàng Thái Cực, Trương Nguyên Thanh lại đi gặp Khương Tinh Vệ, Khương Cư, sau đó trở về Tùng Hải, đi tới tòa nhà thủy tinh phía sau đồn cảnh sát khu Khang Dương.

Nơi này là đơn vị công tác đầu tiên sau khi hắn gia nhập quan phương, dùng lời của thành viên quan phương để nói, là nơi truyền thuyết bắt đầu.

Trương Nguyên Thanh bước vào tòa nhà thủy tinh, ngắm nhìn xung quanh, nhân viên văn phòng lầu một đại đa số vẫn còn, có mấy vị nhân viên nữ không thấy nữa, không phải nghỉ làm, mà là chết tại trong sự kiện điểm công đức biến mất lần trước.

Hắn ở dưới mí mắt mọi người dọc theo cầu thang đi lên, các chị các dì lầu một không hề hay biết, tựa như đều chưa nhìn thầy hắn.

Vừa lên lầu hai, hắn đã nghe thấy tiếng của Lý Đông Trạch:

“A, Oh my god, vừa rồi cấp trên truyền đến tin tức, năm nay tết xuân không nghỉ, mọi thành viên chờ lệnh.”

Vừa dứt lời, toàn bộ khu làm việc đều quanh quẩn: “A, Oh my god…”

Ánh mắt Trương Nguyên Thanh chậm rãi đảo qua khu làm việc, nhìn thấy phần lớn đều là khuôn mặt xa lạ, chỉ có Vương Thái vẫn như cũ cúi đầu, yên lặng núp ở trên chỗ làm trong góc, ngăn cách với đời, không dính bụi bặm.

Đội 2 khu Khang Dương lúc trước, cũng chỉ còn lại Lý Đông Trạch cùng Vương Thái, Khương Tinh Vệ, Quan Nhã, còn có Phản Quyền Đấu Sĩ Đằng Viễn đều đã điều khỏi đội 2.

“Tại sao như vậy…” Một cô gái trang dung đẹp đẽ tóc quăn, màu nâu mặt mày đau khổ: “Tôi đã tăng ca hai tháng rồi, tết xuân cũng cần tiếp tục? Mẹ tôi nói tết xuân giới thiệu soái ca cho tôi.”

Cô ngồi là vị trí Trương Nguyên Thanh từng làm.

Lý Đông Trạch hừ lạnh nói: “Lừa gạt ai vậy, Tiểu Ma Tiên, năm ngoái cô còn nói tiêu chuẩn kén vợ gả chồng là Nguyên Thủy Thiên Tôn!”

Cô gái lắc đầu liên tục: “Năm ngoái là năm ngoái, năm nay Thiên Tôn lão gia cũng thành Bán Thần rồi, tôi vẫn là có chút tự hiểu lấy.”

Một đồng nghiệp nam cười nói: “Nhỏ, cách cục nhỏ rồi, Thiên Tôn lão gia thành Bán Thần, nhất định mở rộng hậu cung, Tiểu Ma Tiên cô mới có cơ hội, không phải vậy, cô cũng không xứng với Thiên Tôn lão gia.”

“Mau mau cút!” Tiểu Ma Tiên xì hắn một trận.

Lý Đông Trạch hắng giọng một cái, nghiêm mặt nói:

“Cao tầng phân bộ phát văn bản tài liệu, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Nhất môn chủ sắp quyết chiến, vì phòng ngừa trận doanh Tà Ác thừa cơ gây sự, tất cả mọi người đều đến tăng ca.”

Trấn an được cảm xúc của đội viên, Lý Đông Trạch trở về phòng làm việc, phát hiện trên bàn có thêm một thanh kiếm.

Hắn mang theo nghỉ hoặc, cầm lên thanh kiếm kia, đọc được thuộc tính vật phẩm.

Lý Đông Trạch trong nháy mắt ngây người, hắn như điên xông ra khỏi phòng làm việc, nhìn trái ngó phải ở khu làm việc, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Ở trong ánh mắt mờ mịt, kinh ngạc của các đội viên, Lý Đông Trạch nhìn qua khu làm việc không có khác thường, thất vọng mất mát.

Chương 3170: Chuẩn bị chiến đấu (1)

Tây Bắc.

Cô nhi viện trống rỗng, Ma Nhãn Thiên Vương ngồi ở bên ngoài phòng học, trong hành lang rạn nứt, nhìn qua sân thể dục nhỏ tiêu điều ngẩn người.

Không biết qua bao lâu, hắn nghiêng đầu nhìn về phía cánh cửa đóng chặt của cô nhi viện.

Xiềng xích hòa tan, cửa sắt tự động mở ra, một thanh niên toàn thân quét sơn vàng chậm rãi đi vào.

Trương Nguyên Thanh dừng ở trước mặt Ma Nhãn Thiên Vương, mở hòm đồ, trải ra mấy món đạo cụ loại quy tắc cấp 9 còn thừa, cười nói:

"Chọn một món đi, đây là hồi báo anh đầu tư tôi."

Ma Nhãn chưa nói gì, cũng chưa cầm đạo cụ, ngước mắt, hờ hững nhìn hắn.

Thấy thế, Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ cười một tiếng,

"Xem ra anh đã biết mưu đồ của Tà Thần, đúng vậy, cái kia càng thêm phù hợp mục tiêu thanh tẩy thế giới của anh. Ma Nhãn, anh cũng có thể lựa chọn rút vốn.

Anh vẫn có thể từ nơi này lựa chọn một món đạo cụ."

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn chăm chú Trương Nguyên Thanh, nhìn thẳng "hào quang" cùng uy áp của Thái Dương Chi Chủ, nói:

"Sợ Hãi tới tìm tôi."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

“Đoán được! Bây giờ tình huống này, hai đại trận doanh Thủ Tự cùng Tà Ác, lực lượng cấp độ Bán Thần đều gặp đả kích nghiêm trọng, sau khi tấn thăng cấp 9, Ma Nhãn Mê Hoặc của anh trở nên càng thêm cường đại, lại có Binh Chủ Xi Vưu ban cho cơ duyên, nếu hoàn toàn bùng nổ, trong ngắn hạn cuốn lấy một vị Bán Thần không phải việc khó.

Sợ Hãi khẳng định sẽ nghĩ cách kéo anh về trận doanh Tà Ác.”

“Tôi rất động lòng.” Ánh mắt, vẻ mặt Ma Nhãn tràn đầy loại chăm chú kia lúc thiếu niên kể ra mộng tưởng.

“Tôi biết!” Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh cũng vô cùng chăm chú.

Ánh mắt Ma Nhãn Thiên Vương dịch chuyển khỏi khuôn mặt hắn, nhìn phía bầu trời xanh thẳm, có chừng ba năm giây trầm mặc, chậm rãi nói:

“Cậu có thể không biết, thật ra tôi là lớn lên ở cô nhi viện, tôi là một đứa trẻ bị vứt bỏ.”

Trương Nguyên Thanh trầm ngâm mấy giây: “Trong ảo cảnh tranh tường của Thục Sơn Nam Uyển, đôi vợ chồng kia là…”

Ban đầu, hắn cho rằng Ma Quân là trẻ con lớn lên ở cô nhi viện, do đó chiếu cố đám trẻ con của cô nhi viện, về sau ở trong tranh tường của Thục Sơn Nam Uyển, nhìn thấy cha mẹ của Ma Nhãn, lại cảm thấy Ma Nhãn chú ý cô nhi viện, có thể là cho rằng trẻ con của cô nhi viện nhỏ yếu nhất, thuần túy nhất, cho nên mới ưa thích những đứa bé kia.

Không ngờ đi một vòng lớn, lại về tới suy đoán ban đầu.

“Bọn họ là cha mẹ nuôi của tôi.” Ma Nhãn Thiên Vương từ trong khe hở rạn nứt của hành lang rút ra một cây cỏ dại, ngậm trong miệng, nhìn bầu trời xanh thẳm, thả trôi cảm xúc đáy mắt, giọng điệu cũng theo đó trở nên mờ mịt:

“Từ khi tôi có ý thức bắt đầu, đã sống ở cô nhi viện, viện trưởng là người phụ nữ ly hôn chừng bốn mươi tuổi, bà ta cùng hai dì chiếu cố hơn năm mươi đứa bé, là kẻ đáng sợ nhất tôi từng gặp.”

Kẻ đáng sợ nhất? Trương Nguyên Thanh sửng sốt một phen, sau đó trong lòng có suy đoán.

Quả nhiên liền thấy Ma Nhãn Thiên Vương nhếch miệng:

“Cô nhi viện niên đại đó cũng không giống như bây giờ, khi đó vật tư thiếu thốn, ấm no bản thân đã là vấn đề, chế độ xã hội cũng không toàn diện, thiếu giám thị, yêu cầu đối với cô nhi viện chính là: Để bọn nhỏ sống.

“Viện trưởng cùng hai nhân viên đối với bọn nhỏ cũng không tốt, ba người bọn họ cần đồng thời chiếu cố hơn năm mươi đứa bé, biện pháp tốt nhất chính là thuần hóa, đầu tiên khóc là không được, ban ngày không được khóc, ban đêm không được khóc, đứa bé trái với quy định liền phải tiếp nhận trừng phạt thân thể cùng đánh chửi, đánh một lần không đủ, vậy thì đánh hai lần, đánh tới nghe lời mới thôi. Tôi mỗi ban đêm đều có thể nghe được tiếng trẻ con kêu thảm thiết đau đớn cùng khóc lóc.

Tôi lúc bốn tuổi đã không tè dầm nữa, trừ phi là trẻ con sinh hoạt không có khả năng tự lo liệu, phàm là đứa bé có thể xuống đất đi lại, đều phải tự mình giặt quần áo, nếu không thì phải chịu rét.”

Hắn chỉ vào sương trắng ngưng kết trong góc sân thể dục: “Trong thời tiết như vậy, tôi cởi truồng chịu rét một ngày, loại rét lạnh cùng bất lực đó, đến bây giờ còn nhớ rất rõ ràng. Tôi từ khi sinh ra đã chưa từng cảm nhận được một chút ấm áp nào, ký ức sâu nhất chính là đánh chửi cùng sợ hãi.”

Từng chịu ngược đãi nhất định, cho nên ở hồi nhỏ trong lòng lưu lại bóng ma khó mà mài mòn hủy diệt? Trương Nguyên Thanh gật gật đầu, trong lòng tự nhủ, cần tôi giúp anh tịnh hóa hay không?

“Niên đại đó, có thể sống sót đã là vạn hạnh, không có ai sẽ để ý vấn đề tâm lý… Về sau anh được nhận nuôi?” Trương Nguyên Thanh hỏi.

Ma Nhãn Thiên Vương gật gật đầu: “Năm đó sáu tuổi, tôi được một đôi vợ chồng không có con cái nhận nuôi, bọn họ đối với tôi rất tốt, mua cho tôi quần áo mới, đưa tôi đi học, mẹ cảm thấy tôi quá nhỏ gầy, dinh dưỡng không theo kịp, cố gắng mua sữa bò cho tôi, mỗi sáng sớm một chai sữa bò, loại đựng ở trong chai thủy tinh đó. Ba ba luôn ở lúc tôi tan học trở về

hỏi: Có bị bạn học bắt nạt hay không, nếu như có, nhất định phải nói, ba ba ra mặt cho con."

Chương 3171: Chuẩn bị chiến đấu (2)

"Ra mặt cho tôi… Ha, tôi ở cô nhi viện chờ đợi nhiều năm như vậy, từ xưa tới nay chưa từng có ai sẽ ra mặt cho tôi. Ba ba là xuất thân nông thôn, quen biết rất nhiều bạn ở nông thôn, mỗi cuối tuần, ông đều sẽ từ nông thôn mang về thịt rừng cho tôi tẩm bổ thân thể.

Tôi sống với bọn họ ba năm, đó là thời gian hạnh phúc nhất trong đời của tôi, tôi lần đầu tiên cảm nhận được nhân sinh mỹ hảo cùng nhân tính mỹ hảo, vốn cho rằng cuộc sống sẽ tiếp tục thế, thẳng đến khi có một ngày…"

Ma Nhãn Thiên Vương đột nhiên dừng lại, chưa nói thêm nữa.

Sự tình phía sau cũng không cần nói nữa, tranh tường ở Thục Sơn Nam Uyển đã nói cho Trương Nguyên Thanh mọi thứ.

Hắn nhìn qua bầu trời xanh thẳm, trong mắt buồn vô cớ, thống khổ, hận giận đều có, buồn bã nói:

"Tôi một lần nữa mất đi tất cả, tôi rời căn nhà kia, không trở về cô nhi viện, cũng không được nhận nuôi nữa, tôi bắt đầu lang thang dài đến bảy năm, thẳng đến khi thu hoạch được thẻ nhân vật, từ đây, cuộc đời của tôi chỉ còn một mục tiêu, đó chính là thanh tẩy thế giới bẩn thỉu này.

Tôi muốn để người lấy mạnh hiếp yếu đạt được báo ứng, để người ăn hối lộ trái pháp luật chịu trừng phạt, để cường quyền tan thành tro bụi."

Trương Nguyên Thanh trầm mặc nghe, trong đầu nhớ lại tranh tường Thục Sơn Nam Uyển, tòa nhà đơn độc đổ sụp, chôn vùi vợ chồng trẻ tuổi, đứa bé trai quay người rời đi, bóng lưng cô độc…

Thật ra từ một ngày đó trở đi, đứa bé trai đã chết rồi, sống sót, là Ma Nhãn Thiên Vương cô độc báo thù.

Trầm mặc hồi lâu, Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

“Cảm tạ anh kể chuyện xưa với tôi, tôi sẽ mang lựa chọn của anh nói cho Ngũ Hành minh, lần sau gặp lại, chính là kẻ địch không chết không ngừng rồi.”

Hắn để lại trường đao màu đen quấn quanh ngọn lửa, hóa thành hào quang vàng óng rời đi.

Ma Nhãn Thiên Vương ngồi trong hành lang, không nhúc nhích, tựa như pho tượng.

Trở về Tùng Hải, Trương Nguyên Thanh lấy ra Gương Yata đã sớm sửa xong, triệu hồi ra phân thân.

Trương Nguyên Thanh ném Gương Yata cho phân thân, nói: “Làm việc của chính cậu!”

Phân thân tiếp nhận Gương Yata, thở dài: “Tôi hiểu rồi.”

Hắn sau đó hóa thành ánh sao tiêu tán.

Trương Nguyên Thanh xuyên qua vách ngăn thế giới hiện thực, tới trong linh cảnh giống như tinh hà, ánh mắt hắn hóa thành chùm tia sáng màu vàng óng, liếc nhìn ở trong thế giới linh cảnh.

Rất nhanh, hắn tìm được phó bản kia đã từng bị Linh Thác bí ẩn, ẩn giấu đi Bảng Công Đức.

Trước khi quyết chiến, hắn muốn luyện hóa Bảng Công Đức, nắm giữ trong lòng bàn tay đạo cụ loại nhân quả này, nó chưa hẳn hữu dụng, dù sao năng lực Bảng Công Đức biểu hiện ra, là truy nã linh cảnh hành giả điểm công đức thấp, tựa như không có lực công kích đủ mạnh.

Nhưng đây dù sao cũng là đạo cụ loại nhân quả, có lẽ “truy nã” chỉ là một trong những năng lực.

Trương Nguyên Thanh sải bước ra, tới trong thế giới phó bản.

Đây là một phó bản hỗn độn chưa mở, không có khái niệm trên dưới bốn phương, trong hỗn độn, một thần khí vàng óng ánh, tương tự quyển trục kim loại mở ra, nhẹ nhàng lơ lửng.

Nó dài khoảng ba mươi mét, rộng chừng sáu mét, hào quang màu vàng nhạt lưu chuyển, trên đó khắc vô số chữ nhỏ, đều là ID linh cảnh.

Phía sau nó điêu khắc mười con Kim Ô giương cánh bay lượn, kèm theo tầng tầng lớp lớp hoa văn đám mây.

Một luồng hơi thở dày đặc mênh mông, uy nghiêm đoan chính đập vào mặt, khiến Trương Nguyên Thanh quen thuộc, thân cận không gì sánh được, tựa như đây là vũ khí bản mạng mình sử dụng nhiều năm, dung nhập huyết mạch.

Hai đầu trục kim loại của Bảng Công Đức, dọc theo đường năng lượng màu vàng hình tia, thò vào trong hỗn độn, tựa như nối liền với vật thể trong cõi hư vô.

Xuất phát từ bản năng, sau đầu Trương Nguyên Thanh hiển hiện Thái Dương bổn nguyên, hóa thành vầng mặt trời vàng óng ánh, trong đó bay ra từng con Kim Ô thiêu đốt ngọn lửa màu vàng.

Chín con Kim Ô vây quanh Bảng Công Đức, xoay quanh một lát, hai con Kim Ô nắm một góc, một con Kim Ô nắm lấy viền trên, ra sức vỗ cánh. Chỉ thấy Bảng Công Đức từng chút một từ trong hỗn độn "nhổ" ra, sợi tơ màu vàng bốn góc nối vào hỗn độn dần dần đứt đoạn.

"Vù!"

Bảng Công Đức hoàn toàn rút ra bốc lên ngọn lửa màu vàng óng, đồng hóa với Kim Ô.

Trương Nguyên Thanh giống như phúc tới tâm tự nhiên động giơ tay lên, Bảng Công Đức to lớn tự thu nhỏ, hóa thành kích thước máy tính bảng, lẳng lặng nằm ở lòng bàn tay của hắn.

Yên lặng chờ mấy giây sau, không có thuộc tính vật phẩm hiện ra, nhưng một đoạn "tri thức" tràn vào đầu Trương Nguyên Thanh, khiến hắn tự nhiên mà vậy nắm giữ tin tức, công năng của Bảng Công Đức.

Làm đạo cụ loại nhân quả lĩnh vực Thái Dương, Bảng Công Đức là biểu tượng công chính, trật tự, công năng cơ sở chính là ghi chép "công đức". Một người công đức như thế nào, giấu được người trong thiên hạ, nhưng không thể giấu được Bảng Công Đức, từng làm bất cứ chuyện ác nào, trời biết đất biết mình biết.

Chương 3172: Chuẩn bị chiến đấu (3)

“Trời biết đất biết” chính là chỉ Bảng Công Đức.

Công năng thứ hai là ‘ban ân’.

Bảng Công Đức sẽ dành cho người xếp hạng top 10 công đức ban ân nhất định, khiến họ kim quang hộ thể, bách tà bất xâm, ở thời đại viễn cổ, được xưng là “thánh nhân” hoặc “công đức thành thánh’ .

Chẳng qua, năng lực ban ân cần lực lượng Thái Dương bổn nguyên kích hoạt, sau khi Thập Nhật Ô bị Oa Hoàng phong ấn ở Thanh Đồng Thần Thụ, Bảng Công Đức tựa như sản phẩm điện tử không có nguồn điện, công năng này theo đó đóng lại.

Công năng thứ ba là ‘báo ứng’, đối với những ác nhân tổn thương người có công đức trên thân, hoặc là tà ma ngoại đạo điểm công đức quá thấp, Bảng Công Đức sẽ ban trừng phạt.

Phương thức trừng phạt ngẫu nhiên, có khi là lôi điện đánh vào người, có thần trí rối loạn, có gặp tai ác, có Thiên Nhân Ngũ Suy, có thiên hỏa đốt thần các loại.

Liên quan đến nhân quả, trừng phạt không có cách nào dùng bất cứ thủ đoạn nào né tránh, nhưng có thể ngăn cản.

Chẳng qua lấy vị cách của Bảng Công Đức, trên đời có thể ngăn cản lực lượng trừng phạt đã ít lại càng ít, cho dù có thể ngăn cản, thật ra cũng là dựa vào HP chèo chống.

Mà đối với tổn thương Thái Dương Chi Chủ, chủ nhân Bảng Công Đức, tất nhiên sẽ phát động ‘báo ứng’.

Tay cầm Bảng Công Đức, cảm xúc có chút trầm thấp của Trương Nguyên Thanh lập tức tăng cao.

“Như vậy, cơ bản có thể tránh cho thế giới hiện thực gặp trận doanh Tà Ác “cuồng hoan”, mình có thể khiến tất cả người điểm công đức thấp hơn 60 gặp báo ứng, đoàn diệt linh cảnh hành giả tầng trung tần thấp của trận doanh Tà Ác cũng không phải vấn đề.” Trương Nguyên Thanh mừng rỡ không thôi. Nắm giữ Bảng Công Đức, tương đương với nắm giữ cây đao kia treo ở trên đầu linh cảnh hành giả, tất cả điểm đạo đức không qua ải, đều có thể khóa tài khoản.

Đây là một trong những quyền hạn của nhân viên quản lý!

Ngẫu nhiên báo ứng, còn có thể phong phú thủ đoạn của hắn, khiến Bán Thần Tà Ác như Tinh Thần Chi Chủ khó lòng phòng bị.

Bọn họ có lẽ có thể bằng vào nội tình của mình, cưỡng ép tiếp nhận "báo ứng" tổn thương, nhưng báo ứng khác biệt, phương thức trừng phạt khác biệt, so với Nhật chi thần lực thiêu đốt còn hữu hiệu hơn.

…

Phó bản Trận Chiến Các Vị Thần.

Tinh Thần Chi Chủ đỉnh đầu trăng tròn màu đen, mắt trái ánh sao sáng chói, mắt phải đen kịt thâm thúy mở ra hòm đồ, lấy ra khoang thịt vật chất máu thịt tạo thành, bao trùm mạch máu màu đỏ.

Sau đó, hắn nhìn về phía Tu La cao ba mét, ba đầu tám tay, tựa như tháp sắt đen sì.

Tu La trầm mặc lấy ra một cái hộp gỗ khắc mặt quỷ dạ xoa, mở nắp hộp, nghiêng đổ ra một người da trắng trẻ tuổi khuôn mặt tuấn tú.

Đây là con cháu của ông chủ Câu Lạc Bộ Tửu Thần, lão Mike.

Tiếp theo, Tu La lại lấy ra một con dao găm màu đỏ thẫm, vứt cho Tinh Thần Chi Chủ.

Trong dao găm chứa đựng tinh huyết giàu linh tính của lão Mike.

Các Bán Thần Tà Ác mặc dù không biết Tinh Thần Chi Chủ là tên khốn kiếp lớn nhất của Thủ Tự, nhưng phó bản Trận Chiến Các Vị Thần, là hành động sớm có dự mưu của trận doanh Tà Ác.

Bởi vậy, ở trước khi ma chủng mở ra phó bản Thái Dương, bọn họ đã chuẩn bị con cháu cùng huyết dịch, chỉ cần có người chết trận, sau đó liền dùng Tu La khống chế Tử Cung Mẫu Thần hồi sinh.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là sau khi chiến tử, vật phẩm Bán Thần bị trận doanh Tà Ác đoạt lại.

Tinh Thần Chi Chủ tiếc hận nói:

“Vật phẩm Bán Thần của Vạn Ma Chi Chủ ở trong tay Hư Không.”

Tu La thản nhiên nói: “Vậy hắn liền mất đi quyền lợi hồi sinh! Hồi sinh Tửu Thần đi, thằng nhóc kia có thể tới bất cứ lúc nào.”

…

Tinh Thần Chi Chủ phất phất tay, “cửa khoang” của Tử Cung Mẫu Thần trực tiếp mở ra, Tu La ném người da trắng trẻ tuổi tuấn tú vào trong khoang thịt, lại rót huyết dịch chứa đựng trong dao găm vào trong đó.

Đợi dao găm khôi phục đen kịt, đợi thân thể người da trắng trẻ tuổi bị nhuộm đỏ, Tu La thu dao lui lại hai bước.

Tử Cung Mẫu Thần đóng lại cửa khoang, đạo cụ vật chất máu thịt tạo thành này bắt đầu rung động mạnh mẽ, như là trái tim, trong cửa khoang bao trùm một tầng màng mỏng màu trắng mờ, người da trắng trẻ tuổi run rẩy dữ dội, thân thể bắt đầu hòa tan, tựa như lọt vào túi dạ dày của con thú khổng lồ.

Đợi hiến tế con cháu hoàn tất, Tử Cung Mẫu Thần rung động càng thêm kịch liệt, mắt trần có thể thấy trong khoang ra đời một phôi thai, phôi thai nhanh chóng phát triển biến thành thai nhi, thai nhi khỏe mạnh trưởng thành, rất nhanh biến thành đứa bé, sau đó thành thiếu niên, thanh niên, trung niên, tiến vào lão niên.

Cửa khoang từ từ mở ra, một bàn tay chống lên màng mỏng bao bọc cửa khoang thịt.

Nương theo màng mỏng “Xẹt” vỡ ra, một ông lão thái dương hoa râm, thân hình cao lớn, có cái mũi hơi đỏ, toàn thân dinh dính từ trong khoang thịt đi ra.

Rõ ràng là Tửu Thần lão Mike!

Chương 3173: Dung nạp di thể Oa Hoàng (1)

Hắn ngắm nhìn xung quanh, ánh mắt từ mờ mịt đến tỉnh táo, lại từ tỉnh táo đến kinh ngạc cùng cảnh giác, tràn ngập phòng

bị nhìn chằm chằm Tinh Thần Chi Chủ, càng không ngừng liếc về phía vầng trăng đen kia trên đỉnh đầu.

Chỉ từ tin tức này, hắn liền biết Thái âm Chi Chủ ngã xuống, bổn nguyên bị Tinh Thần Chi Chủ cướp đoạt.

Nhưng hắn nghĩ mãi không ra, vì sao Tu La sẽ chung sống hoà bình với Tinh Thần Chi Chủ, nhìn tình huống, hắn sống lại tựa như còn hoàn thành dưới mí mắt Tinh Thần Chi Chủ.

Thấy Tửu Thần lão Mike ném tới ánh mắt hoang mang, chất vấn, Tu La giọng thô ráp chậm rãi nói:

"Tinh Thần Chi Chủ là đồng đạo, ta đầu tư, vẫn luôn là hắn, Linh Thác là bày ở ngoài sáng cho quan phương nhìn."

Lấy tính cách của hắn, giải thích nhiều như vậy đã là không dễ.

Sự kinh ngạc trong mắt lão Mike không giảm, nhưng cảnh giác chuyển thành hoang mang cùng không hiểu càng đậm hơn nữa.

"Vạn vật đều có điểm cuối, có sinh thì có diệt, vòng đi vòng lại. Ta tán thành lý niệm của trận doanh Tự Do, âm tính thần linh thế giới bên ngoài mới là kẻ thủ hộ trật tự." Tinh Thần Chi Chủ giải thích đơn giản.

"Tán thành lý niệm của trận doanh Tự Do…. Ha ha, có ý tứ, cho nên Linh Thác tồn tại, là tự trọng của Tinh Thần Chi Chủ ngươi?" Lão Mike nhíu mày nói.

"Là tận khả năng chiếm cứ danh ngạch, nâng đỡ một vị Thái âm Chi Chủ, trận doanh Thủ Tự cũng chỉ có thể lựa chọn ở giữa ta cùng Linh Thác, nếu như ta thua Linh Thác, cũng sẽ vui vẻ chịu chết."

Nói xong, Tinh Thần Chi Chủ mở ra hòm đồ, lấy ra pháp trượng trên đỉnh rủ xuống lúa mì cùng dây nho, còn có một viên thủy tinh cầu tối tăm mờ mịt, trong quả cầu có biển cả, trời xanh cùng đại lục, nhưng rối loạn điên đảo, vô cùng hỗn loạn.

Hắn vứt cho lão Mike hai món vật phẩm Bán Thần, thanh âm trùng điệp to lớn, "Bọn nó vốn là thuộc về ngươi, một lần nữa luyện hóa sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian, nhưng phải

nhanh một chút, Thái Dương Chi Chủ bất cứ lúc nào cũng có thể xâm nhập."

Thái Dương Chi Chủ? Lão Mike nheo mắt lại, ý thức được Tinh Thần Chi Chủ chỉ nắm giữ Thái âm bổn nguyên, trên thân không có hơi thở Thái Dương.

Hắn tiếp nhận hai món vật phẩm Bán Thần, đồng thời giọng điệu trầm thấp hỏi: "Thái Dương Chi Chủ là ai?"

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Tinh Thần Chi Chủ nói.

Câu nói này tựa như sét đánh, nổ tung bên tai lão Mike, hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn, trình độ kinh ngạc, tựa như vừa rồi nghe nói Tinh Thần Chi Chủ là đồng chí tốt của trận doanh Tự Do.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, ý nghĩa hắn đã bước vào cấp 9, càng ý nghĩa, hắn ở dưới tình huống Bán Thần hỗn chiến, lực áp một đám Bán Thần, đoạt được Thái Dương bổn nguyên.

Vô luận loại khả năng nào, đều có thể xưng kinh thế hãi tục, lấy kiến thức cùng từng trải Bán Thần của hắn, cũng không thể lý giải, tiếp nhận.

Tu La và Tinh Thần Chi Chủ đối với lão Mike kinh ngạc chẳng bận tâm, cũng không giải thích, Tu La nói:

"Ngươi sau này có thể hỏi Tinh Thần cùng Bán Thần khác!"

Hắn ngược lại nhìn về phía Tinh Thần Chi Chủ, giọng điệu võ tướng mãng phu hỏi quân sư:

"Trận chiến này đánh như thế nào?"

Tinh Thần Chi Chủ bình tĩnh nói: "Ta đã có chuẩn bị, trước đó, triệu hoán Bán Thần chờ lệnh."

…

Phó bản bang phái Sở gia ban đầu, Oa Hoàng cung.

Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng đẹp đẽ chiếu sáng ngọn núi lớn duy nhất trong phó bản, ngọn núi này cũng không dốc đứng, từ bề ngoài mà nói, nó độ dốc thoải, tương tự với sườn núi, hoặc là lúc trẻ con nghịch bùn, đắp ụ đất nhỏ.

Nhưng nó cao tới hai ngàn mét, hai bên lưng núi kéo dài năm, sáu ngàn mét, cực kỳ tráng quan hùng vĩ.

Ngọn núi bao trùm một tầng thảm thực vật tựa như rừng rậm nguyên thủy, thân cây tráng kiện, cành cây lan tràn u cục, giống từng cái ô to xanh biếc cao mười mét, đứng ở trong núi. Từng dây leo rủ xuống là rèm, dày đặc.

Đỉnh núi có một cung điện đá, nó quy mô cực lớn, gần như chiếm cứ cả ngọn núi, nó dùng lượng lớn cột khổng lồ, mỗi một cây đều cao hai trăm mét, chống đỡ từng tòa cung điện nặng nề cổ sơ.

Dù là so sánh với thánh sơn cao hai ngàn mét, quần thể cung điện này cũng không tỏ ra nhỏ bé.

Đây không phải là cung điện nhân loại có thể xây dựng, rộng rãi hùng kỳ như vậy, sinh vật ở trong điện, chiều cao tuyệt đối vượt qua ba mươi mét.

Nền của nó đã sớm bị thực vật bao trùm, cho dù những cây cột cao hai trăm mét kia, cũng bị tầng tầng lớp lớp thực vật họ Nho bao trùm.

Ba bóng người bỗng dưng xuất hiện trong phó bản, đứng ở không trung, quan sát thánh sơn cùng cung điện hùng vĩ.

Lão tổ Tạ gia hình tượng cậu bé nhìn chằm chằm cung điện đỉnh núi, nói:

“Di thể Oa Hoàng ở ngay bên trong?”

Ngài hội trưởng đeo mặt nạ màu bạc, mặc âu phục màu đen khẽ gật đầu:

“Lão tổ Sở gia sau khi tự vẫn, Sở gia liền phong ấn di thể Oa Hoàng ở Oa Hoàng cung. Về sau, tôi lại thêm vào mấy phong ấn, phòng ngừa nó bị linh cảnh hoàn toàn thu vồi, trở thành phần thưởng của phó bản khác.”

Chương 3174: Dung nạp di thể Oa Hoàng (2)

Lão tổ Tạ gia trầm ngâm nói:

“Lấy đi di thể Oa Hoàng trong phó bản, cậu sẽ không gặp phải cắn trả?”

Ngài hội trưởng lắc đầu:

“Oa Hoàng cung là phó bản đã chinh phục, hơn nữa di thể Oa Hoàng không phải vật phẩm ban thưởng của phó bản này, lấy đi nó sẽ không phát động cơ chế trừng phạt của linh cảnh.”

Nghề nghiệp Hư Không ở lúc tầm bảo, hai loại tình huống ắt gặp cắn trả, một là lấy đi đạo cụ ban thưởng của phó bản chưa chinh phục, hai là lấy đi đạo cụ ban thưởng phó bản đã chinh phục, nhưng chưa bị phát động nhiệm vụ ẩn giấu.

Đương nhiên, làm người tầm bảo, kỹ năng ẩn nấp có thể cho “Thương Nhân” bọn họ tránh đại bộ phận linh cảnh trừng phạt, ở trong phó bản tương xứng với đẳng cấp tìm kiếm đạo cụ, bình thường có thể làm được thương mà không chết.

Chỉ Sát cung chủ không còn đeo mặt nạ thúc giục:

“Đừng nói nhảm, đi vào đi.”

Ba người hóa thành hào quang lao vào quần thể cung điện to lớn.

Bọn họ bay ở giữa dây leo rủ xuống, cột đá xanh mơn mởn, một mực xâm nhập, lướt qua từng tòa ngoại điện, ở trong nội điện mờ tối, nhìn thấy một thân thể khổng lồ.

Di thể thần linh này vô thanh vô tức nằm, một cảm giác tang thương vắt ngang cổ kim đập vào mặt.

Cô là sinh vật nửa người nửa rắn, chiều dài thân thể chừng bốn mươi mét, bao trùm thân rắn màu đen không phải vảy, mà là đường vân quy tắc cụ thể hóa khiến người ta hoa cả mắt.

Thân thể của cô có ngực của nữ giới, làn da trắng nõn, chết đi vô tận năm tháng rồi, da thịt vẫn như cũ óng ánh căng đầy.

Cô có một khuôn mặt khó mà miêu tả, rõ ràng đẹp đến mức khiến người ta ngạt thở, nhưng lúc lần đầu tiên nhìn thấy, hiện ra trong đầu không phải đẹp, mà là hiền lành cùng ấm áp.

Tựa như trẻ con sẽ không cảm thấy mẹ mình đẹp bao nhiêu, nhưng nhất định ấm áp lại hiền lành, là bến cảng tâm linh.

“Phong ấn mất hiệu lực, cô ta lại hóa thành nguyên thân, may mắn Tinh Thần Chi Chủ vội vàng đấu trí đấu dũng với Nguyên Thủy, không có tinh lực suy nghĩ nơi này, nếu không di thể Oa Hoàng cũng không giữ nổi.” Ngài hội trưởng nói xong, lại cảm khái nói:

“Ài, bị Vạn Giới Thương Thành chơi miễn phí một lần.”

Khi Vạn Giới Thương Thành đổi di thể Oa Hoàng cho hắn, ngài hội trưởng liền có đoán trước, phong ấn không giải trừ không cách nào đổi cho hắn.

Lão tổ Tạ gia nhìn về phía Giang Ngọc Nhị, nói:

“Chuẩn bị xong chưa!”

Giang Ngọc Nhị gật gật đầu, “Phiền lão tổ tông.”

Lão tổ Tạ gia lấy ra Luyện Yêu Hồ, yêu thích không buông tay, cười ha hả nói: “Cầm tiền làm việc mà thôi.”

Hắn vuốt ve Luyện Yêu Hồ, nói:

“Vốn ta định biến cháu thành phôi thai cắm vào di thể Oa Hoàng, lại lợi dụng năng lực thai nghén để bà ta sinh cháu ra. Như vậy, cháu liền có thể kế thừa bảy phần thần lực của di thể Oa Hoàng.

Ba thành còn lại, đợi sau khi cháu tấn thăng cấp 9, lại đến luyện hóa. Làm như thế, chỗ tốt là, tránh cho cháu không cách nào gánh chịu quyền hành Bán Thần, thân tử đạo tiêu.

Chẳng qua bây giờ, có Luyện Yêu Hồ, ta có thể luyện hết thiên hạ vạn vật. Mang cháu cùng thân thể Oa Hoàng hoàn toàn dung hợp không chút nào khó, chẳng qua, vị cách của cháu xét cho cùng chỉ có cấp 8, chỉ có thể điều động bộ phận lực lượng của di thể Oa Hoàng.”

Đợi sau khi Giang Ngọc Nhị gật đầu, hắn mở nắp bình, thu cô cùng di thể Oa Hoàng vào trong bình.

Lão tổ Tạ gia khoanh chân ngồi xuống, lòng bàn tay hai tay hướng lên trên, đặt ở đan điển, sau lưng nhô ra từng cánh tay nữ tính hư ảo, tựa như Thiên Thủ Quan âm.

Những cánh tay này vươn ra phía trước, khép Luyện Yêu Hồ ở trong đó, cũng chậm rãi vung lên có quy luật, tựa như nữ phù

thủy vuốt ve quả cầu thủy tinh.

Từng luồng linh lực rót vào Luyện Yêu Hồ. Luyện Yêu Hồ lơ lửng giữa không trung, xoay vù vù, thân bình sáng lên hào quang màu sắc sặc sỡ, vung bàn tay ra chung quanh, như là từng đám hải quỳ xám xịt.

Ước chừng nửa giờ sau, lão tổ Tạ gia thu hồi cánh tay nữ giới hư ảo, thao túng Luyện Yêu Hồ hạ xuống đất.

"Ầm!"

Nắp bình tự bắn ra, tơ hồng như thác nước phun ra ngoài, phóng về phía bầu trời, bỗng nhiên trải rộng ra.

Chỉ Sát cung chủ đứng ở trong sợi tơ giống như thảm đỏ, một bộ váy đỏ, mái tóc đón gió tung bay, ngũ quan cô chưa thay đổi, chỗ chi tiết càng thêm hoàn mỹ, khí chất hiền lành ôn hòa càng thêm rõ ràng.

Trên tới ông bà già tám mươi, dưới tới bé trai bé gái tám tuổi, gặp cô đều sẽ nhịn không nổi hô một tiếng: Mẹ!

Ngài hội trưởng nhẹ nhàng vỗ tay: "Trên đời chỉ có mẹ tốt, đứa trẻ có mẹ như cục cưng, cậu cũng nhịn không được muốn gọi mẹ, cảm giác như thế nào?"

Giang Ngọc Nhị lộ ra nụ cười tràn ngập tình thương của mẹ: "Trừ không cách nào thi triển kỹ năng Bán Thần, tất cả kỹ năng của cháu đều vượt qua giới hạn Chúa Tể, có thể ảnh hưởng Bán Thần."

Tương đương với Bán Thần bị phong ấn kỹ năng trung tâm.

Đối mặt Bán Thần hàng thật giá thật, tất nhiên là không bằng, nhưng dây dưa một chút không có vấn đề.

Chương 3175: Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận (1)

Phó bản Trận Chiến Các Vị Thần.

Thiên Vương Sợ Hãi, Cổ Long của Linh Năng hội, hai vị Huyễn Thần của Hư Vô giáo phái, lần lượt tiếp nhận kêu gọi, ở dưới quyền hạn của Tinh Thần Chi Chủ quay về phó bản.

Tinh Thần Chi Chủ nhìn quét đám người, thanh âm trùng điệp to lớn:

“Tiếp theo, ta sẽ nói cho các ngươi kế hoạch chi tiết săn giết Thái Dương Chi Chủ…”

Xe con màu đen lái vào cục an ninh khu Khang Dương.

Trần Nguyên Quân vẻ mặt tiều tụy ngồi ở ghế ngồi phía sau, nhíu mày, nếp nhăn giữa lông mày càng thêm rõ ràng, đầy bụng tâm sự.

Hắn ở bệnh viện Hàng Châu ngủ mê hai ngày, nghe cấp dưới Tiểu Cao nói: Điện thoại gọi rồi gọi, ngài liền không có động tĩnh gì. Tôi chạy về khách sạn xem xét, phát hiện ngài ngã xuống bên cửa sổ.

Thế là Trần Nguyên Quân được đưa đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra hồi lâu, không tra ra chút bệnh nào, liền tiêm cho hắn một liều, căn dặn Tiểu Cao để bệnh nhân nghỉ ngơi thật tốt.

Trần Nguyên Quân tỉnh lại chính là hai ngày sau, hắn chưa lập tức rời đi bệnh viện, nằm ở trên giường bệnh tâm sự nặng nề suy nghĩ một ngày, đại khái làm rõ ký ức rối loạn.

Nguyên Tử bốn năm trước đã mất tích, ‘nội ứng’ lúc trước tiếp đãi dì Chu đúng là hắn.

Là dì trẻ thôi miên hắn, sai sử hắn lợi dụng chức vụ, xóa bỏ hồ sơ.

Không được mấy ngày Nguyên Tử liền trở lại, nhưng Nguyên Tử trở về là tên đần trí lực không trọn vẹn, mà cả nhà cùng một kẻ ngốc ở chung hơn ba năm, vậy mà chưa phát giác chút nào khác thường.

Trần Nguyên Quân hợp lý hoài nghi, là dì trẻ thôi miên người cả nhà.

Hắn không biết dì trẻ tại sao phải làm như thế, nhưng hắn biết, Nguyên Tử cùng dì trẻ, có thể, có lẽ, đại khái là linh cảnh hành giả.

Là đám người đặc thù.

Dọc theo con đường này, Trần Nguyên Quân đang nghĩ, cần thẳng thắn nói chuyện với bọn họ hay không.

Nhưng hắn không phải người xúc động, trái lại, thân là đội trưởng trị an, hắn có được đầu óc tương đối tỉnh táo.

Dì trẻ cùng Nguyên Tử từ đầu đến cuối đã chưa nói thẳng thân phận, có lẽ làm bộ không biết, mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng hắn đối với chuyện nối tiếp sau khi Nguyên Tử mất tích có ham muốn tìm tòi nghiên cứu mãnh liệt, hắn thậm chí không biết, Nguyên Tử bay giờ, có còn là em họ của hắn hay không.

Mặt khác, trong trí nhớ quay trở lại, có một đoạn ký ức khiến hắn như nghẹn ở cổ họng, không kịp chờ đợi muốn tìm Nguyên Tử giằng co, nghiệm chứng.

Khi suy nghĩ chuyển động, xe con màu đen dừng ở trước tòa nhà làm việc.

Trần Nguyên Quân hít sâu một hơi, nói:

“Tiểu Cao, không trở về đơn vị, cậu đưa tôi đến cửa nhà, xong có thể về.”

Tiểu Cao nghe vậy, mừng rỡ đánh vô-lăng, đạp chân ga, lao ra khỏi cục an ninh.

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Một sợi ánh nắng vàng óng ánh xuyên thấu cửa sổ, chiếu vào thư phòng.

Bóng người Trương Nguyên Thanh hiển hóa ở trong kim quang, Phó Thanh Dương vừa mới bố trí xong làm việc “phòng ngự”, chuẩn bị nghênh đón trận doanh Tà Ác cuồng hoan, lòng có cảm giác, ngước mắt nhìn tới.

Ánh mắt hai người giao hội, đều trầm mặc.

Trương Nguyên Thanh thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói:

“Tôi nên tiếp tục đối mặt với anh, xem lão đại có thể ở trong uy áp của Thái Dương bổn nguyên tiếp nhận bao lâu.”

Phó Thanh Dương thản nhiên nói:

“Sau khi thành Thái Dương Chi Chủ, trong mắt đã không chứa nổi phàm phu tục tử.”

Giọng điệu kỳ quái… Trương Nguyên Thanh mở lòng bàn tay, đặt một cái "mô hình" cao ba tấc lên bàn.

Mô hình mặc một bộ vest trắng như tuyết, tóc đuôi ngựa ngắn, không có khuôn mặt, làn da không khác gì nhân loại.

Phó Thanh Dương đưa ánh mắt về phía mô hình.

Trương Nguyên Thanh nói ra: "Đây là món quà tặng lão đại, tài liệu chính là đạo cụ loại nhân quả "Da Người Hoàn Mỹ", tôi tìm Hạ Hầu lão gia chủ thủ công chế tác, nó có thể thay anh chết một lần, cần bôi máu lên mới có thể nhận chủ.

Vốn là muốn phòng bị trận doanh Tà Ác tận thế cuồng hoan, nhưng bây giờ đã không cần, chẳng qua làm cũng làm rồi, anh thu đi."

Da Người Hoàn Mỹ đẳng cấp quá thấp, cho dù là đạo cụ loại nhân quả, cũng không cách nào chết thay Thái Dương Chi Chủ, với hắn mà nói, đã không có tác dụng lớn.

Về phần tại sao tặng Phó Thanh Dương, dì trẻ có di thể Oa Hoàng hộ thân, bình thường không chết được, đám người Tiểu Viên và Quan Nhã, bao gồm Âm Cơ vân vân, đều sẽ không là đối tượng trận doanh Tà Ác chủ yếu săn giết.

Chỉ có Phó Thanh Dương vừa thăng cấp 9, chưa tới đỉnh phong, mới có thể ở trong tận thế cuồng hoan, bị Chúa Tể đỉnh phong của trận doanh Tà Ác vây quét.

Đương nhiên, dì trẻ, Âm Cơ, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Địch Thái, Linh Quân đám bạn, hắn đều để lại thủ đoạn giữ mạng — Tinh huyết Thái Dương Chi Chủ hoặc Phá Sát Phù.

Đạo cụ cường đại tất nhiên kèm theo trả giá đáng sợ, không bằng tiêu hao phẩm cấp độ Bán Thần.

Phó Thanh Dương không từ chối, rạch đầu ngón tay, bôi vết máu màu đỏ tươi lên gương mặt trống không.

Một lát sau, mô hình mọc ra khuôn mặt sinh động như thật, rõ ràng là Tiền công tử tuấn mỹ vô cùng.

Chương 3176: Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận (2)

Sau đó, hắn nhíu mày nói: “Không cần đến là có ý gì?”

Trương Nguyên Thanh hút tới một chai Whisky, hai cái ly pha lê dày nặng, đơn giản làm hai ly Mizuwari, sau khi chia cho Phó Thanh Dương một ly, hắn lắc viên đá trong ly, nói:

“Tôi đã luyện hóa Bảng Công Đức, phàm linh cảnh hành giả điểm đạo đức thấp hơn 60, một ý niệm liền có thể gạt bỏ, anh thông báo Ngũ Hành minh cùng Thái Nhất môn một phen, bảo bọn họ cố gắng đừng thương tổn người bình thường, về phần nghề nghiệp Tà Ác, chỉ cần dám đồ sát bình dân, làm xằng làm bậy, tôi đều có thể giết.”

“Cũng chính là nói, không có ‘tận thế cuồng hoan’ nữa.” Phó Thanh Dương bừng tỉnh đại ngộ, trong mắt có chút kinh ngạc cùng vui sướng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện hóa Bảng Công Đức, cũng không phải là chuyện đáng kinh ngạc, dù sao Bảng Công Đức thuộc loại thần khí phụ thuộc Thái Dương bổn nguyên, tựa như Bạn Sinh Linh Nguyệt của Thái âm.

Hắn kinh ngạc là không ngờ Bảng Công Đức còn có loại công năng này.

Chẳng qua, chung quy là chuyện tốt.

Chiến đấu thảm thiết nhất giữa trận doanh xảy ra ở trong phó bản linh cảnh, thế giới hiện thực miễn đi một trận gió tanh mưa máu, ở lúc thắng bại chưa phân, người bình thường không có bất cứ tổn thất nào.

Phó Thanh Dương tựa như buông xuống một tâm sự, khẽ thở phào, sau đó nghiêm mặt nói:

“Tranh đấu giữa Bán Thần, Chúa Tể đỉnh phong chỉ là vai phụ, có cũng được mà không có cũng không sao. Nếu như cậu còn có thời gian, tôi muốn làm một lần thôi diễn cho chiến đấu của cậu cùng Tinh Thần Chi Chủ.”

Trương Nguyên Thanh cười nói:

“Đang có ý này!”

Quan Tinh Thuật bị quấy rầy, thôi diễn đã không còn bất cứ tác dụng gì, dưới loại tình huống này, năng lực thôi diễn, năng

lực phân tích chiến thuật của một vị Yển Sư cấp 9 phi thường quan trọng.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân là, hắn nhìn ra Phó Thanh Dương tích cực muốn làm chút gì đó, tận một phần sức cho trận quyết chiến này.

Mà không phải vô lực chờ đợi tin tức.

Phó Thanh Dương nhắm lại, trầm ngâm mấy giây, mở mắt, giọng điệu trầm thấp nghiêm túc, nói:

"Hai quân giao chiến, đầu tiên nên biết địch biết ta, đối với thực lực hai bên có một cái nhận biết rõ ràng. Thực lực của cậu cùng Tinh Thần Chi Chủ, tôi không đánh giá, tự cậu rõ ràng nhất."

Trương Nguyên Thanh gật gật đầu:

"Khó phân cao thấp!"

Mặc dù Thái âm cùng Tinh Thần kết hợp, có thể khắc chế Thái Dương bổn nguyên, nhưng Trương Nguyên Thanh cũng không phải chỉ có Nhật chi thần lực, trong thân thể còn có một phần quyền hành Huyễn Thần.

Đây là lá bài tẩy Vô Ngân đại sư để lại cho hắn.

Tiếp theo, sau khi luyện hóa Bảng Công Đức, hắn có một đạo cụ loại nhân quả công kích cực mạnh, hoàn toàn không sợ Tinh Thần Chi Chủ.

Phó Thanh Dương nói tiếp:

"Bây giờ Bán Thần trận doanh Thủ Tự còn có thể tham dự chiến đấu là: Mỹ Thần, Phong Lôi Song Thần, Hư Không, lão tổ tông Tạ gia cùng cậu.

"Mà trận doanh Tà Ác Bán Thần: Tinh Thần Chi Chủ, Tu La, hai vị Huyễn Thần, Chúc Long, Thiên Vương Sợ Hãi cùng Tửu Thần."

Phó Thanh Dương có thể kết luận, Tửu Thần tất nhiên đã sống lại.

Tiền công tử nói: "Phong Lôi Song Thần có được cực hạn tốc độ cùng lực lượng cuồng bạo nhất, ở trong đoàn chiến phát huy tác dụng vượt qua Tu La, Hư Không Bán Thần có thể

hướng Vạn Giới Thương Thành đổi lực lượng, là chủ lực có thể so với Tu La, lão tổ Tạ gia có được Luyện Yêu Hồ, tương đương với có hai phần quyền hành Bán Thần. Bản thân Mỹ Thần vị cách không thấp, lại là khống chế mạnh."

Trương Nguyên Thanh tổng kết nói: "Cho nên, mặc dù số lượng Bán Thần ít hơn so với quân địch, nhưng đánh đoàn mà nói, chúng ta chưa chắc sẽ thua."

"Cái nhìn của tôi là, các cậu không có cơ hội đánh đoàn." Phó Thanh Dương sắc mặt nghiêm túc:

"Lấy mưu lược của Tinh Thần Chi Chủ, hắn nhất định sẽ phóng đại ưu thế số lượng, chia cắt Bán Thần, lại lấy phương thức Điền Ky đua ngựa lần lượt đánh tan. Nhưng muốn chia cắt Bán Thần không dễ dàng như vậy, cụ thể sẽ sử dụng thủ đoạn gì, tôi không đoán được, Tinh Thần Chi Chủ quá nhiều thủ đoạn, lại cực ít ra tay, khó lòng phòng bị."

Trương Nguyên Thanh lập tức nheo mắt, sắc mặt cũng theo đó ngưng trọng:

"Trừ phi lợi dụng ưu thế phó bản linh cảnh…"

Câu này vừa nói xong, bên tai hắn truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhỏ:

« Keng~ Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận", số hiệu: 0 »

« Đẳng cấp độ khó: Chưa biết »

« Loại hình: Nhiều người (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Bài trừ Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 0: Vì chiến thắng Thái Dương Chi Chủ, cướp đoạt Thái Dương bổn nguyên, Tinh Thần Chi Chủ lấy Thái âm cùng Tinh Thần làm cơ sở, hóa thành âm Dương chủ trận, lấy Tử Vi Tỉnh Trận là mạch, dung nhập tài liệu cao cấp của Huyễn Thuật Sư, Yêu Mê Hoặc, Vu Cổ Sư ba đại nghề nghiệp, hóa thành sáu tòa phụ trận, phân biệt là: Huỳnh Hoặc, Kình Dương, Đà La, Địa Kiếp, Địa Không, Linh Tinh. »

Chương 3177: Kéo dài thời gian (1)

Trương Nguyên Thanh mặt âm trầm, hắn bây giờ đã biết Tinh Thần Chi Chủ sẽ lợi dụng phương thức nào chia cắt Bán Thần rồi — trận pháp!

Càng làm hắn bất ngờ chính là, Tinh Thần Chi Chủ không ngờ có thể thông qua linh cảnh tạo ra phó bản, hạ đạt nhiệm vụ!

Cái này đã vô hạn tiếp cận quyền hạn nhân viên quản lý.

Vị cách Tinh Thần Chi Chủ cao hơn so với trong tưởng tượng, nhưng vẫn luôn giấu đến bây giờ.

Chỗ ở của Tạ gia.

Sau khi trở về hiện thực, lão tổ Tạ gia mở ra hòm đồ, lấy ra một cái đầu trẻ con, sau đó là thân thể, cánh tay cùng hai chân.

Rất nhanh, một đứa bé mũm mĩm chắp vá hoàn thành.

Sau một khắc, đứa bé mở ra đôi mắt thanh tịnh đen nhánh, gần như không có tròng trắng mắt, miệng đã tách ra, liền muốn phát ra tiếng khóc nỉ non to rõ.

Lão tổ Tạ gia lập tức vứt nó cho Giang Ngọc Nhị, tựa như nó rất bỏng tay.

Giang Ngọc Nhị đưa tay tiếp lấy đứa bé, ôm vào trong lòng, đứa bé chớp mắt trước đó còn muốn khóc oe oe, một giây sau đã nhắm mắt lại, điềm tĩnh thiếp đi.

Không cần thu vào hòm đồ, Giang Ngọc Nhị tự nhiên mà vậy đọc được tin tức cùng công năng của Thánh Anh.

Thánh Anh là "nhân loại" đầu tiên Oa Hoàng sáng tạo ở thế giới này, khác với người phàm, nó là lấy "sủng vật", "nhi tử", "giúp đỡ" làm mục tiêu sáng tạo.

Trời sinh có lực lượng quy tắc, là đạo cụ hình người sống.

Thánh Anh cùng di thể Oa Hoàng có cùng nguồn gốc, tăng phúc lẫn nhau, có thể làm kỹ năng thai nghén, chăm sóc tăng lên tới cường độ lớn nhất, Bán Thần cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Ngoài ra, nó còn có thể khiến vật thể không có sinh mệnh, nhưng có linh tính cũng thai nghén "sinh mệnh", ví dụ khiến đạo cụ sinh ra đạo cụ nhỏ.

Đây là năng lực lão tổ Tạ gia cũng không có.

Nhìn xem Thánh Anh nét ngủ điềm tĩnh, lão tổ Tạ gia có chút không nỡ, cảm khái nói:

"Thánh Anh không cần mẹ là nam, giao cho cháu, cũng coi như tận hết tác dụng!"

Chỉ Sát cung chủ cười tủm tỉm nói:

"Đa tạ lão tổ."

Đột nhiên, lão tổ Tạ gia cùng Hư Không Bán Thần đồng thời nghiêng tai, lắng nghe tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Keng! Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận — Đà La trận", số hiệu: 0 -1 »

« Đẳng cấp độ khó: Chưa biết »

« Loại hình: Nhiều người (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Bài trừ Đà La trận. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 0 -1: Đà La trận là một trong các phụ trận của "Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận", trận này chủ uế, giấu độc trùng mãnh thú, phát tán nguyền rủa chướng khí, người rơi vào trong trận, linh đài phủ bụi, Thiên Nhân Ngũ Suy. »

« Keng! Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận — Linh Tinh Trận", số hiệu: 0 —2 »

« Đẳng cấp độ khó: Chưa biết »

« Loại hình: Nhiều người (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Bài trừ Linh Tinh Trận. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 0-2: Linh Tinh Trận là một trong những phụ trận của "Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận", trận này chủ hỗn loạn, thiên địa lật úp, tứ phương điên đảo, người xông vào trận địa ý thức lẫn lộn, mệt mỏi muốn ngủ »

Ngay tại lúc đó, Phong Lôi Song Thần, Mỹ Thần ở xa liên bang Tự Do, đồng bộ thu được tiếng linh cảnh nhắc nhở, phân biệt tiến vào "Huỳnh Hoặc Trận" cùng "Địa Kiếp Trận" ….

Trong thế giới linh cảnh, một ngôi sao màu đen cùng ánh sao xen lẫn lẳng lặng ẩn núp, sáu ngôi sao hơi nhỏ vây quanh nó ở giữa.

Đột nhiên, hắc quang và ánh sao sáng lên, đều tự chiếm cứ một nửa của ngôi sao, ánh sao chuyển động xuôi chiều kim đồng hồ, hắc quang chuyển động ngược chiều kim đồng hồ, biến "ngôi sao" thành một Thái Cực Cầu.

Ngay tại lúc đó, ngôi sao Thái Cực dọc theo sáu cột sáng, nối tiếp với sáu ngôi sao chung quanh.

Bảy ngôi sao dập dờn phát sáng.

Trận pháp khởi động!

Tầm mắt từ mơ hồ đến rõ ràng, Trương Nguyên Thanh phát hiện mình đang ở trong một mảnh hoang mạc, một tầng năng lượng đen kịt sền sệt tựa như dầu hỏa lỏng bao trùm hoang mạc, tràn qua bàn chân.

Mà đỉnh đầu là ánh sao mộng ảo óng ánh khắp nơi.

Ánh sao trên đỉnh đầu chuyển động xuôi chiều kim đồng hồ, chất lỏng năng lượng tràn qua bàn chân, thì xoay ngược chiều kim đồng hồ, như là một vòng xoáy chậm rãi.

"Vù…"

Theo hai "cối xay" xoay tròn, luồng không khí cuốn lên, Trương Nguyên Thanh thân ở trong đó cảm giác thân thể như là ở trong vòng xoáy, cửa động cơ thể trở nên dị thường khó khăn, hít thở cũng không còn thông suốt, có loại cảm giác áp bách thiên địa bộc phát sát cơ.

Đồng thời, linh lực của hắn đang nhanh chóng trôi đi, trở về trong trận.

Đổi thành cường giả cấp Chúa Tể, ba hơi thở, sẽ hao hết linh lực biến thành phế nhân.

Chương 3178: Kéo dài thời gian (2)

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu, nhìn về phía Tinh Thần Chi Chủ ngồi khoanh chân ở trung tâm trận pháp, thản nhiên nói:

"Ta không ngờ, ngươi thế mà có thể thông qua linh cảnh sáng tạo phó bản, con rùa già, giấu quá kỹ rồi nha."

Lấy phương thức phó bản linh cảnh triển khai quyết chiến, cùng các Bán Thần tề tụ một cái phó bản "để đó không dùng" quyết chiến, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Thứ trước có linh cảnh chủ đạo, Bán Thần thân ở trong phó bản cũng phải chịu linh cảnh ước thúc, ví dụ đơn giản nhất, Hư Không Bán Thần chủ động rời đi phó bản sẽ phải gánh chịu trừng phạt, không cách nào dẫn người vào phó bản, không cách nào dẫn người rời đi phó bản nữa.

Tinh Thần Chi Chủ ngước mắt, mắt trái ánh sao sáng chói, mắt phải đen kịt thâm thúy, cũng lấy giọng điệu bình tĩnh nói:

"Ngươi hiểu biết đối với Nhật Nguyệt Tinh quá nông cạn, làm lực lượng bổn nguyên vũ trụ, ba đại căn cơ của linh cảnh, dù là quyền hạn nhân viên quản lý còn chưa mở ra, ta cũng có thể sử dụng bộ phận quyền hạn nhân viên quản lý."

Đang nói chuyện, hai tay của hắn khép hờ, giống như đang áp chế quả bóng vô hình.

Theo hắn "áp chế" quả bóng, Thái âm ở mặt đất cùng Tinh Thần trên đỉnh đầu xoay tròn tăng lên, càng xoay càng nhanh, mà Trương Nguyên Thanh tựa như đậu nành ở giữa hai cái cối xay, đang mài nhỏ từng chút một.

Lượng linh lực khổng lồ rời khỏi thân thể.

Trương Nguyên Thanh nâng tay phải, ngưng tụ ra trường cung, lấy Kim Ô làm mũi tên, bắn về phía bầu trời.

Hào quang màu vàng lao ngược lên không, chiếu sáng cả phó bản, tản ra nhiệt độ cao khiến nhiệt độ không khí phó bản tăng

cao mười mấy độ.

Khi mũi tên tiếp xúc cối xay ánh sao, ánh sao vốn nên bị một mũi tên xuyên thủng đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt trở nên nặng nề như núi, cứng rắn như sắt.

Mũi tên không cách nào phá tan vách ngăn, chỉ có thể khôi phục thành Kim Ô, bất đắc dĩ trở về trong cơ thể Thái Dương Chi Chủ.

"Đây là trận pháp chuyên môn chuẩn bị cho ta?" Khuôn mặt Trương Nguyên Thanh nghiêm túc, không có chút tình cảm biến hóa nào hỏi.

"Trận pháp sáng tạo trong lúc vội vã, còn chưa đủ thành thục." Tinh Thần Chi Chủ trả lời.

Trương Nguyên Thanh cười lạnh một tiếng:

"Trận pháp sáng tạo trong lúc vội vã, có thể làm sáu tòa phụ trận cuồn cuộn không dứt cung cấp linh lực?"

Tinh Thần Chi Chủ ở lúc đối địch Tửu Thần, thi triển ra thần thuật hai đại phân thân Thái âm, Tinh Thần hợp nhất, hiển nhiên nghiên cứu hai luồng lực lượng nhiều năm, trận pháp này, hơn phân nửa cũng là một trong những tâm đắc nghiên cứu.

Lão gian xảo này giấu tài sáu mươi năm, nội tình quả thực thâm hậu.

Thanh âm Tinh Thần Chi Chủ hùng vĩ trùng điệp, "Tử Vi Lục Sát Trận tinh diệu ở chỗ, muốn phá chủ trận, trước phá phụ trận, vận mệnh của ngươi cũng không khống chế trong tay ngươi, mà là khống chế ở trong tay đồng bạn."

Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh nghiêm túc: "Mệnh của ta, chỉ ở trong tay của ta."

Tinh Thần Chi Chủ cười cười, "Ngươi nên quan tâm không phải cái này, mà là nên ý thức được, ta có thể bố trí xuống Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận, nói rõ ta luyện hóa Thái âm bổn nguyên lại tiến một bước."

Ánh sao sáng chói chiếu vào khuôn mặt đột nhiên ngưng trọng của Trương Nguyên Thanh, đôi mắt của hắn hiển hiện gợn sóng trong suốt, con ngươi nhạt thành màu pha lê.

Hắn nhìn chăm chú vầng trăng đen đỉnh đầu Tinh Thần Chi Chủ, ánh mắt xuyên thấu năng lượng bí ẩn tự mang, nhìn thấy tàn linh bên trong đã cực kỳ suy yếu.

Linh Thác sắp không chịu được nữa!

Điều này nói rõ, hai vị Huyễn Thần đã từng giúp đỡ Tinh Thần Chi Chủ tiêu diệt tàn linh của Linh Thác, mặc dù không thể thành công, nhưng suy yếu ý chí của Linh Thác ở trình độ nhất định.

Tình huống càng thêm không ổn! Trong lòng Trương Nguyên Thanh thở dài, đồng thời nhịn không được cảm khái nguyên thần Linh Thác mạnh đến quá phận.

Không hổ là Thái âm.

Tinh Thần Chi Chủ ngồi khoanh chân, chậm rãi nói:

"Trong vòng một ngày, ta liền có thể luyện hóa Thái âm, đến lúc đó, ngươi chưa bổ toàn Thái Dương bổn nguyên không có bất cứ phần thắng nào."

Trương Nguyên Thanh trầm mặc một lát, nói:

"Hai vị Huyễn Thần không đủ năng lực, không cách nào bóp chết tàn linh của Linh Thác, chỉ có thể áp chế cùng suy yếu, ngươi muốn lừa ta ra tay, thay ngươi mài mòn hủy diệt Linh Thác?"

Công kích Tinh Thần Chi Chủ, chẳng khác nào công kích Linh Thác, kẻ trước tiếp nhận Nhật chi thần lực có thể không chết, tàn linh của Thái âm Chi Chủ lại phải chết không nghi ngờ.

Tinh Thần Chi Chủ bình tĩnh hỏi ngược lại:

"Ngươi làm sao biết ta không phải đến thời khắc mấu chốt luyện hóa Thái âm, cố ý nói những thứ này, để ngươi sợ ném chuột vỡ bình, không dám ra tay, từ đó kéo dài thời gian!"

Trương Nguyên Thanh nhất thời trầm mặc, sau đó phát ra một tiếng 'A':

"Đúng là lựa chọn lưỡng nan, cứng với ngươi, sớm muộn sẽ bị tòa đại trận này rút khô linh lực, còn cần gánh chịu nguy hiểm ngươi luyện hóa Thái âm bất cứ lúc nào. Buông tay đánh cược một lần, lại có khả năng giúp ngươi một tay. Chẳng qua, lấy

mưu lược của ngươi, hẳn là tính ra, ta không chỉ Nhật chi thần lực một cái thủ đoạn nhỉ?"

Chương 3179: Kéo dài thời gian (3)

Vừa dứt lời, hắn mở lòng bàn tay, hào quang vàng óng bốc lên, hiện ra một quyển trục kim loại.

Bảng Công Đức vừa ra, trong ID linh cảnh dày đặc, một ID linh cảnh sáng lên: Kẻ Thức Tỉnh!

Đây là ID linh cảnh của Tinh Thần Chi Chủ.

Hắn sinh ra ở thế gia quan lại cuối đời Thanh, nửa đời trước vì khoa cử kính dâng hết thảy, sau khi Đại Thanh mục nát diệt vong, hắn đã trải qua chua xót gia đạo sa sút, chứng kiến bi thảm nước mất nhà tan, nhìn quân phiệt ở dưới thiết kỵ cường quốc run lẩy bẩy, thấy đồng bào ở trong khe hở hẹp quân phiệt cùng cường quốc cầu sinh, bị nô dịch, bị nghiền ép, chết lặng khốn khổ…. Từ nhỏ vất vả đọc sách thánh hiền, hắn chỉ muốn hóa thành trống chiều chuông sớm, đánh thức người trong nước chết lặng.

Một lần cơ hội vô tình, hắn thu được thẻ nhân vật, trở thành linh cảnh hành giả, đặt tên: Kẻ Thức Tỉnh!

Nguyện bốn trăm triệu người thức tỉnh!

Một giây sau, ba chữ "Kẻ Thức Tỉnh" bị hào quang vàng óng xóa đi.

Trên bầu trời, một cột lửa rực sáng giáng lâm, bao phủ Thái âm Chi Chủ đang ngồi khoanh chân.

Người sau tựa như dự liệu được thiên hỏa công kích, trăng tròn màu đen trên đỉnh đầu hòa tan, năng lượng sền sệt đổ vào trên người Thái âm Chi Chủ, nhuộm hắn thành một tượng đất.

Thiên hỏa lấy khí thế không thể ngăn cản nuốt sống Tinh Thần Chi Chủ, nhưng không thể đốt xuyên Thái âm che chở.

Trương Nguyên Thanh như quỷ mị xuất hiện ở trước người Tinh Thần Chi Chủ, búng tay "Tách", khiến "bùn nhão" sền sệt suy yếu một tầng.

Hư vô hóa!

Tiếp theo, hắn hít sâu một hơi, hướng về Tinh Thần Chi Chủ thi triển Ám Ảnh Rít Gào, kỹ năng trung tâm của Chúa Tể cấp 9.

Ám Ảnh Rít Gào có thể chôn vùi linh hồn, là tinh thần đả kích quy tắc hóa, ở cấp độ Bán Thần, trừ Thái âm Chi Chủ cùng Nguyên Soái, cơ bản không có Bán Thần nào có thể tiếp nhận một đòn, tinh thần không bị ảnh hưởng.

Tinh Thần Chi Chủ cũng không được.

Sau khi phóng ra Ám Ảnh Rít Gào, Trương Nguyên Thanh vội vàng thu hồi Bảng Công Đức, tiếp theo thi triển năng lực mộng cảnh, kéo Tinh Thần Chi Chủ vào trong mộng.

Thu hồi Bảng Công Đức là phòng ngừa lần sau "báo ứng" phát động lôi điện cùng Nhật chi thần lực công kích, như vậy sẽ dẫn đến tàn linh của Linh Thác chôn vùi.

Về phần Ám Ảnh Rít Gào, Trương Nguyên Thanh cho rằng, cũng sẽ không khiến tàn linh của Linh Thác tiêu vong, nếu như có thể làm được, hai vị Huyễn Thần của Hư Vô giáo phái đã sớm làm.

Trương Nguyên Thanh nhảy vào mộng cảnh của Tinh Thần Chi Chủ, vừa muốn dệt mộng cảnh đối phó Tinh Thần Chi Chủ, chỉ thấy trong không gian mộng cảnh tối tăm mờ mịt, đột nhiên xuất hiện hai bóng người to lớn mặc áo choàng.

Chớp mắt sau, Trương Nguyên Thanh bị cưỡng ép đuổi ra khỏi mộng cảnh.

Tinh Thần Chi Chủ mở mắt ra, giọng điệu không nhanh không chậm, tựa như hết thảy đều trong khống chế:

"Tử Vi Lục Sát Trận là một chỉnh thể, phụ trận không chỉ cung cấp linh lực, giữ gìn trận pháp ổn định, là kẻ chủ trận, ta còn có thể hướng phụ trận mượn lực lượng.

Lực lượng mượn tới mặc dù không đạt được cấp độ Bán Thần, nhưng làm phụ trợ, giúp ta thoát ly mộng cảnh là dư dả."

Hao phí nhiều tài liệu cấp bậc cao như vậy, tự nhiên là có hiệu quả.

Trương Nguyên Thanh linh lực cuồn cuộn trôi đi không nói nhảm chút nào, lấy ra Bảng Công Đức, ID "Kẻ Thức Tỉnh" lần

nữa hiển hiện.

Tiếp theo, "Kẻ Thức Tỉnh" lại bị hào quang vàng óng mài mòn hủy diệt, chỉ cần Trương Nguyên Thanh còn ở trong trận pháp, ở trong trạng thái bị tước đoạt linh lực, Bảng Công Đức liền sẽ luôn công kích người chủ trận.

Lần này, bầu trời giáng xuống cột sáng trong vắt, phát động chính là trừng phạt "tịnh hóa".

"Tách!"

Trương Nguyên Thanh búng tay, hủy bỏ lần báo ứng này.

ID "Kẻ Thức Tỉnh" khôi phục lại chôn vùi, giữa không trung tia sét màu bạc trắng xẹt qua, giương nanh múa vuốt, sấm sét đáng sợ đang ấp ủ.

Lần này phát động báo ứng là thiên lôi đánh xuống!

Trương Nguyên Thanh bất đắc dĩ búng tay, hủy bỏ báo ứng.

Hắn dứt khoát thu hồi Bảng Công Đức, nhìn chằm chằm Tinh Thần Chi Chủ, cười nói:

"Thật ra, từ trước tới giờ, ta còn có hai nghi hoặc chưa giải được, ngươi nếu muốn kéo dài thời gian, không biết có thể giúp ta giải thích nghi hoặc hay không."

Tinh Thần Chi Chủ khẽ gật đầu.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng hỏi:

"Ngươi tại sao muốn giết mẹ đẻ của Linh Quân? Lại là từ khi nào biết được chân tướng thần linh tranh đấu?"

…

Huỳnh Hoặc Trận!

Phong Lôi Song Thần ngắm nhìn xung quanh, chỉ thấy bầu trời treo một tinh thể đỏ sậm, tản ra hào quang đỏ sậm, nhuộm bầu trời cùng mặt đất màu sắc tà dị.

Tắm rửa hào quang màu đỏ sậm, Phong Lôi Song Thần chỉ cảm thấy trong lòng không thể tránh khỏi dâng lên xúc động "bạo lực", "khát máu", hận không thể buông tay buông chân đại sát một phen, dấu ấn Thái Dương Nguyên Thủy Thiên Tôn in dấu ở mi tâm của cô cũng bởi vậy xuất hiện buông lỏng.

Một điểm đen từ trong tinh thể đỏ sậm đi ra, cách mặt đất càng lúc càng gần, là Tu La chiều cao ba mét, tựa như tháp sắt màu đen.

Khác biệt với ngày thường chính là, đôi mắt Tu La nhuộm lên hào quang màu đỏ rực, trên làn da đen sì in dấu từng sợi dây nhỏ màu máu, tựa như hoa văn.

Chương 3180: Thân phận đặc thù của mẹ Linh Quân (1)

Địa Kiếp Trận.

Mỹ Thần toàn thân bao phủ thánh quang, đứng lặng ở trong biển hoa muôn hồng nghìn tía, như là thiên sứ thuần khiết thay Thượng Đế trông coi vườn hoa.

Nhưng một giây sau, biển hoa biến thành dung nham, trước người của cô là một ngọn núi lửa hoạt động sôi trào, khói đen cuồn cuộn, dung nham từ trong miệng núi phun ra ngoài, bao phủ mu bàn chân Mỹ Thần. Hai chân Mỹ Thần vang lên "xèo xèo", bàn chân trắng bóc linh lung trong nháy mắt da tróc thịt bong.

Cô bị đau rên lên một tiếng, gương mặt tuyệt đẹp treo nước mắt: "Đau!"

Huyễn cảnh bắt đầu kịch liệt chấn động, Huyễn Thần phía sau màn như gặp một loại trùng kích nào đó, vô lực duy trì.

Huyễn cảnh núi lửa ở trong chấn động vỡ thành mảnh nhỏ, thế giới tiến vào một mảng hư vô, một khắc sau, huyễn cảnh mới giáng xuống.

…

Linh Tinh Trận.

Hư Không Bán Thần đứng trong hoang mạc, ngẩng đầu nhìn Tửu Thần lão Mike ở trên bầu trời chơi trồng cây chuối.

Từ thị giác bình thường nhìn, trồng cây chuối trái lại là hắn.

Phó bản này mọi thứ đều là điên đảo, bên trái tất nhiên là bên phải, hướng lên tất nhiên hướng xuống, đồng thời, quy tắc

cũng ở trạng thái hỗn loạn, rất nhiều lực lượng quy tắc của nghề nghiệp Hư Không sẽ bị hỗn loạn ảnh hưởng, trở nên hoàn toàn thay đổi.

Ngay tại lúc đó, trong không khí tràn ngập mùi rượu thơm say lòng người, tê liệt thân thể cùng linh hồn.

Thân ở trong loại trạng thái này, Hư Không Bán Thần không nhấc lên nổi hứng thú chiến đấu, thậm chí muốn làm một đoạn rap, thỏa thích cuồng hoan.

Nhưng mồm mép hắn từ trước tới giờ không yếu hơn người ta, tặc lưỡi nói:

“Ngươi sống lại rồi à lão Mike, lần trước là Tinh Thần Chi Chủ diễn chúng ta, lần này ta cũng sẽ không nương tay. Ngươi chết sớm, chưa từng thấy ta chơi lớn, kẻ địch cấp thần linh cũng có thể lật tay tiêu diệt.”

Lão Mike lấy ra quyền trượng Tửu Thần, cười nheo mắt, không chút nào hoảng hốt:

“Vậy ngươi thử một phen, linh cảnh có thể cho phép ngươi đổi lực lượng thần linh hay không? Ngươi nghĩ lại một chút, nếu như có thể để lực lượng cấp thần linh giáng lâm, rốt cuộc là có lợi với ngươi, hay là có lợi với chúng ta?”

“Hư Không, ngươi nhiều nhất triệu hoán ba phần quyền hành Bán Thần, ta ỷ vào địa lợi, cho dù không thắng được ngươi, cũng đủ ứng phó.”

…

Đối mặt Trương Nguyên Thanh đặt câu hỏi, Tinh Thần Chi Chủ chưa trả lời ngay, thanh âm trùng điệp hùng vĩ:

“Ngươi cũng muốn kéo dài thời gian, chờ đợi Phong Lôi Song Thần hoặc Hư Không phá giải phụ trận!”

Trương Nguyên Thanh nhún nhún vai, “Ngươi đã nói, mệnh của ta khống chế ở trong tay đồng bạn, vừa vặn, đồng bạn của ta cũng đều không tệ. Chờ bọn họ phá Tử Vi Lục Sát Trận của ngươi, ta lại thu thập ngươi.”

Hắn đánh giá một phen, lấy tốc độ chủ trận cắn nuốt linh lực, không tới sáu giờ, Thái Dương bổn nguyên của hắn sẽ bị “Thái m”, “Tinh Thần” hợp sức nhổ ra.

Mà nếu bảo trì trạng thái chiến đấu, tiêu hao của hắn không thể tránh khỏi tăng lên, có lẽ không cần sáu giờ, Tử Vi Lục Sát Trận liền có thể luyện hóa hắn.

So với như vậy, không bằng vừa đối kháng chủ trận tước đoạt, vừa chờ đợi cậu cùng Phong Lôi Song Thần phá trận.

Chỉ cần cậu hoặc Phong Lôi Song Thần có thể bài trừ một tòa trận pháp, áp lực của hắn liền sẽ giảm bớt, đến lúc đó lại căn cứ tình huống hiện thực, lựa chọn là phá trận hay giết chết Tinh Thần Chi Chủ.

Đương nhiên, trong thời gian này, nếu như Tinh Thần Chi Chủ thành công luyện hóa Thái âm, trở thành Bán Thần nắm giữ hai đại bổn nguyên, vậy hắn chỉ có thể nhận thua.

Thế cục hôm nay, Tinh Thần Chi Chủ có rất nhiều loại lựa chọn, mà hắn lại chỉ có thể cược vận khí.

Tinh Thần Chi Chủ sớm đã nhìn thấu tâm tư của hắn, thản nhiên nói:

“Với ta mà nói, vận khí là không tồn tại, cái gọi là vận khí, bản chất là biến số, chỉ cần tính được mỗi một nước cờ của kẻ địch, mang tất cả phát triển của tương lai nắm ở trong tay, liền không tồn tại biến số.”

Dừng một chút, hắn dùng thanh âm hùng vĩ không có tình cảm nói:

“Ta an bài Tu La đối phó Phong Lôi Song Thần, “Con Mắt Mê Hoặc” của Yêu Mê Hoặc có thể tăng lên vấn đề tinh thần của Phong Lôi Song Thần, đánh phá dấu ấn Thái Dương của ngươi, mà cho dù không thành công, Tu La cũng có thể bằng vào địa lợi áp chế Phong Lôi Song Thần.

Ta an bài Tửu Thần ứng đối Hư Không, kết giới phó bản linh cảnh sẽ không cho phép Hư Không đổi lực lượng cấp thần linh nữa, áo giáp Kỵ Sĩ trong tay hắn cũng đã trả lại. Tửu Thần trước giờ không phải đối thủ của Hư Không, nhưng mượn quy tắc hỗn loạn khó giải quyết, ngăn chặn hắn không nói chơi.

Kẻ địch của Bắc phái Huyễn Thần là Mỹ Thần, từ vị cách mà nói, Mỹ Thần còn cao hơn Huyễn Thần một cấp, nhưng, Mỹ Thần thiếu năng lực tấn công mạnh mẽ, đối mặt Huyễn Thần

có thể khắc chế mị hoặc, cũng là áp chế có thừa, sát thương không đủ.

Chương 3181: Thân phận đặc thù của mẹ Linh Quân (2)

Thật ra ngươi nhất nên dựa vào là Tạ gia Bán Thần, sau khi thu hoạch được Luyện Yêu Hồ, vị cách của hắn có sự tăng lên, trở thành Bán Thần cấp 11, cho dù Thủ Tự yếu hơn Tà Ác, cũng có thể ép Chúc Long của Linh Năng hội một nửa, cho nên, ta cho Chúc Long đủ chỗ dựa.

Về phần Sợ Hãi cùng Nam phái Huyễn Thần, bọn hắn chỉ cần ổn định trận pháp, chờ đợi kết quả là được."

Cũng chính là nói, tình huống tốt nhất, cũng chỉ là phá bốn tòa phụ trận, vẫn có hai tòa phụ trận có thể cung cấp linh lực cho chủ trận… Ài, Thủ Tự số lượng Bán Thần không đủ… Trương Nguyên Thanh có chút miễn cưỡng giật giật khóe miệng:

"Ngươi cũng phân tích xong rồi, vậy ta nói cái gì!"

Tinh Thần Chi Chủ thản nhiên nói:

"Thật ra ngươi có thể lựa chọn ủng hộ ta, Thái Dương là trật tự hóa thân, ngươi không thể dễ dàng tha thứ, là hủy diệt tỉnh cầu này, mà không phải lý niệm của âm tính thần linh.

Chỉ cần vượt qua chướng ngại tâm lý, liền có thể thản nhiên tiếp nhận. Về sau, ngươi giao cho ta Thái Dương bổn nguyên, ta có thể cam đoan để ngươi cùng người nhà, bạn bè của ngươi di cư đến tinh cầu thích hợp.

Vũ trụ mênh mông vô biên, cũng không phải chỉ có tinh cầu này các thần linh sáng tạo mới có thể ở lại. Mà ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, Tinh Thần chỉ phụ trách thôi diễn vũ trụ diễn hóa cùng phát triển, giết chóc cùng phá hư, không phải ý nguyện ban đầu của ta."

Trương Nguyên Thanh trầm mặc mấy giây, nghiêm mặt nói:

"Tinh Thần, ngươi đã không có tình cảm, hết lần này tới lần khác còn có ý thức bản thân, vì thế, sinh linh vũ trụ trong mắt ngươi thành sâu kiến tiện tay hủy diệt, ngươi lạnh lùng đối đãi

tất cả sinh vật vị cách thấp, muốn hủy diệt thì hủy diệt, muốn tàn sát liền tàn sát, một tinh cầu mà thôi, vài tỉ sinh linh mà thôi, hủy diệt liền hủy diệt, có gì ghê gớm đâu!

Ngươi nhất định là nghĩ như vậy nha. A, cần gì thanh cao phủ thêm lớp áo ngoài Thủ Tự cho hành vi máu lạnh của mình. Nếu như ngươi thật giữ gìn trật tự, thật chính nghĩa, cách làm chính xác là sau khi thu hoạch được quyền hành linh cảnh chi chủ, đóng lại linh cảnh, giết chết, phong ấn tất cả thần linh Thủ Tự, diệt tuyệt kế hoạch của thần linh Thủ Tự, để sinh linh tinh cầu này tiếp tục sinh sản sinh sống, thẳng đến khi tự nhiên hủy diệt.

Đây mới là chuyện một thần linh thật sự nên làm, cũng là chuyện ta muốn làm. Nếu như ta sau khi trở thành thần bổn nguyên vũ trụ, phát hiện vũ trụ cuối cùng rồi sẽ hủy diệt, không có cách nào nghịch chuyển, vậy ta sẽ thản nhiên đối mặt, áp chế Hạo Thiên, đóng lại linh cảnh.

Ta tuyệt đối sẽ không phụ họa Tà Thần thiên ngoại hủy diệt tinh cầu này, nếu như bọn họ dám hướng tinh cầu này đưa tay, ta liền chặt tay bọn họ. Bọn họ dám nhìn chăm chú tinh cầu này, ta liền móc mắt bọn họ.

Đây, chính là chuyện thân là Thái Dương Chi Chủ, ta phải làm.

Tinh Thần, ngươi quả thực không chịu lực lượng tà ác ăn mòn, nhưng ở trong mắt ta, ngươi là kẻ sa ngã chính cống, ngươi không xứng có được Thái Dương bổn nguyên, không xứng trở thành linh cảnh chi chủ."

Tinh Thần Chi Chủ im lặng không nói, tiếp theo khẽ cười một tiếng:

"Đạo bất đồng không thể nói chuyện với nhau được!"

Giọng điệu Trương Nguyên Thanh uy nghiêm: "Đúng vậy!"

Tinh Thần Chi Chủ thản nhiên nói: "Ngươi nếu không muốn ra tay, lựa chọn chờ đợi sinh mệnh đếm ngược, ta sẽ nói chuyện phiếm vài câu với ngươi. Ta giết mẹ đẻ của Linh Quân, là bởi vì thân phận cô ấy đặc thù."

Trương Nguyên Thanh dùng giọng điệu nghi ngờ nói: "Mẹ đẻ Linh Quân thân phận đặc thù?"

Thân phận đặc thù nhất của mẹ đẻ Linh Quân, không phải chính là trưởng nữ của đại trưởng lão Bách Hoa hội sao!

Nhưng thân phận này ở trong mắt Tinh Thần Chi Chủ, chỉ có thể coi là bình thường.

Tinh Thần Chi Chủ ngồi khoanh chân ở trong "vũng bùn" đen kịt, vừa thao túng trận pháp tước đoạt linh uẩn của Thái Dương Chi Chủ, vừa nói: "Cô ấy lúc còn nhỏ, từng đi theo lão Nguyên Soái tập kiếm."

Đi theo lão Nguyên Soái tập kiếm… Cho nên thân phận đặc thù chỉ là đệ tử kiếm thuật của lão Nguyên Soái? Trương Nguyên Thanh mơ hồ nắm được cái gì.

Liền nghe Tinh Thần Chi Chủ thở dài nói:

"Lão Nguyên Soái hoài nghi ta!"

…

Biệt thự vịnh Phó gia.

Phó Thanh Dương bưng ly pha lê dày nặng, đứng ở trước cửa sổ sát đất, hai đầu lông mày ngưng kết u sầu, rượu ngon thuần hậu nồng đậm, khi qua đầu lưỡi cũng tỏ ra nhạt nhẽo vô vị.

Bên tai từ đầu đến cuối quanh quẩn lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn: Là trận pháp!

Cụ thể là trận pháp gì, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa nói tỉ mỉ, đại khái ngay cả chính hắn cũng không rõ.

Làm linh cảnh hành giả kinh nghiệm phong phú, lịch duyệt thâm hậu, Phó Thanh Dương ở sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào phó bản, lặp đi lặp lại thôi diễn, lặp đi lặp lại phân tích, cho ra kết luận đều là nhất định thất bại!

Chương 3182: Thân phận đặc thù của mẹ Linh Quân (3)

Dr Strange người ta thôi diễn hơn 10 triệu lần, tốt xấu có thể thôi diễn ra một lần thắng lợi.

Nhưng hắn không nhìn thấy hy vọng thắng lợi của Nguyên Thủy.

Cái này khiến Tiền công tử từ đầu đến cuối ở vào trạng thái lo nghĩ bất an, hết lần này tới lần khác lại không thể giúp bất cứ điều gì.

Nhưng vào lúc này, bên tai hắn truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Keng! Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận — Kình Dương Trận", số hiệu: 0 —4 »

« Đẳng cấp độ khó: Chưa biết »

« Loại hình: Nhiều người (loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Bài trừ Kình Dương Trận. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 0-4: Kình Dương Trận là một trong các phụ trận của "Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận", trận này chủ giết chóc, thiên phát sát cơ di tinh dịch túc, địa phát sát cơ long xà khởi lục, nhân phát sát cơ thiên địa lật đổ. »

…

Tạ gia.

Giang Ngọc Nhị ngồi ở trong đình nghỉ mát bên cạnh ao, thưởng thức trà cua trắng của Tạ mụ mụ, ánh mắt rơi vào trong ao, nhíu mày, tâm sự nặng nề.

Tạ Linh Hi ngồi ở bên cạnh cô, mặt mũi cũng tràn đầy u sầu, sâu trong ánh mắt tựa như có lo lắng không tan.

Cô từ trong miệng cung chủ tỷ tỷ biết được tin tức phó bản mở ra, biết Nguyên Thủy ca ca cùng Thái Nhất môn chủ đã triển khai quyết chiến, lão tổ tông cũng đã tiến vào phó bản.

Quyết chiến giữa trận doanh Tà Ác cùng Thủ Tự, đã mở màn.

Mà nhìn từ phản ứng của cung chủ tỷ tỷ, thế cục không thể lạc quan, nhưng cung chủ tỷ tỷ không nói, cô cũng không dám hỏi.

Tạ mụ mụ nhìn quanh, đang muốn trấn an vài câu, Giang Ngọc Nhị bỗng nhiên nghiêng đầu, như là đang lắng nghe cái gì.

« Keng! Bản đồ linh cảnh đang mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận — Địa Không Trận", số hiệu: 0-6 »

…

Sân bay Tùng Hải.

Kỵ Sĩ đơn truyền mặc áo khoác lông chồn màu đen, đeo kính râm, xách túi LV, dẫn trợ lý An Điệp Kỳ, bước vào sảnh đợi máy bay của sân bay.

Trong đại sảnh, người đi đường ba lô đeo vai, nâng hành lý tới lui vội vàng.

Tâm tình của Địch Thái rất không tệ, bởi vì từ chỗ Phó Thanh Dương biết được "tận thế cuồng hoan" sẽ không đến, Thái Dương Chi Chủ nắm giữ Bảng Công Đức, đám người trận doanh Tà Ác, đừng nói giết người, phàm là dám Shopping 0 đồng (mua quỵt), Thái Dương Chi Chủ liền có thể tiễn bọn hắn về linh cảnh.

Tóm lại, ở trước khi Thái Dương Chi Chủ cùng Tinh Thần Chi Chủ phân ra thắng bại, trong hiện thực không có náo động lớn.

Mà Bán Thần chiến là hắn không cách nào can thiệp, nhúng tay.

"Ài, thật tốt, không cần bồi hồi giữa bảo toàn phàm nhân cùng hi sinh nữa!" Địch Thái vui vẻ nói.

Hiện thực đã không có chuyện gì, hắn đương nhiên là lựa chọn về bang New York, dù sao các nhân viên công ty vẫn chờ Thái

tổng hắn trở về thống lĩnh đại cục.

An Điệp Kỳ không vui chút nào, đẩy kính mắt, thấp giọng nói:

“Ông chủ, nhìn từ phản ứng của Phó Thanh Dương, trận doanh Thủ Tự phần thắng không lớn, anh vui quá sớm.”

Địch Thái nhìn đường chân tóc của nữ trợ lý, cười nhạo nói:

“Biết đường chân tóc của mình vì sao hàng năm đều lui về phía sau không! Mệnh cấp 3, lo chuyện cấp 13. Trời sập xuống có người cao gánh.”

“Nếu là không gánh được thì sao!”

“Gánh không được, vậy cùng nhau xong con ong, tất cả mọi người húy diệt, chẳng khác nào không ai hủy diệt.” Địch Thái nhún nhún vai: “Dù sao tôi sẽ không gánh.”

Vừa dứt lời, hắn bỗng dừng chân, cứng lại ở đó, lộ ra vẻ hoảng sợ.

An Điệp Kỳ theo đó dừng bước chân, mờ mịt nói: “Ông chủ, làm sao vậy?”

Địch Thái cổ cứng ngắc, nghiêng đầu từng chút một, nhìn chằm chằm gương mặt nữ trợ lý, run giọng nói:

“Inori, nếu như tôi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cô nhất định phải giữ gìn kỹ đồng hồ giá trị 5 triệu USD trong hộp kia, đó cũng là phiên bản giới hạn…”

An Điệp Kỳ nhíu nhíu mày: “Rốt cuộc sao vậy?”

Địch Thái dùng giọng bi thương tại tâm nói: “Tôi phải vào phó bản Bán Thần rồi…”

…

Giang Nam, Bì Cách thành.

Ban công biệt thự, mới từ chỗ Phó Thanh Dương biết được Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện hóa Bảng Công Đức, thế giới hiện thực không có rung chuyển lớn, Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn lò sắt đen ba chân cao ba tấc trong lòng bàn tay, tiếc hận nói:

“Đáng tiếc, vừa luyện ra món Chí Tôn thần khí này, tôi còn muốn lấy giết hết Chúa Tể đỉnh phong trận doanh Tà Ác, bây giờ chỉ có thể đi tìm ông chú hiển thánh.”

Tay trái nhẫn truyền đến tiếng của phương sĩ đời Tần:

"Đừng lộ ra đạo cụ này trước mặt người khác, cho dù là cha mẹ ruột cậu, cũng chưa chắc nhịn được dụ hoặc."

"Vậy thì quá tốt rồi!" Mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên sáng lên: "Tôi có thể thừa cơ nổi lên, để ông chú lui nhường chức vị, do tôi cai quản Hạ Hầu gia."

Chém gió là như thế, nhưng hắn nhận rõ hiện thực, yên lặng thu lại cái lò ba chân.

Chương 3183: Hai đoạn chuyện cũ (1)

Đột nhiên, Hạ Hầu Ngạo Thiên cứ thế đứng ở tại chỗ, giống như trúng Định Thân Thuật, gương mặt tuấn tú lộ ra nét mặt khó có thể tin.

Phát giác hắn khác thường, phương sĩ đời Tần thản nhiên nói:

"Chuyện gì?"

Hạ Hầu Ngạo Thiên lẩm bẩm nói:

"Phó bản Bán Thần, tôi ghép vào phó bản Bán Thần rồi!

Là phó bản Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tinh Thần Chi Chủ quyết chiến, đây là có chuyện gì, tôi thế mà lại ghép đến loại phó bản này?"

Khi nói, toàn thân hắn run lên, không biết là sợ hãi hay điên cuồng vui sướng.

Phương sĩ đời Tần kinh hãi, truyền ra tinh thần dao động kịch liệt trước nay chưa từng có:

"Nhanh, mau tháo tôi xuống, đừng mang tôi vào phó bản."

…

Kinh thành, phố nhỏ cũ kỹ.

Xích Nhật Hình Quan dáng người khôi ngô, tóc bạc trắng, nghe bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở, nhíu chặt lông mày, lộ ra vẻ do dự.

Mấy hơi thở sau, ánh mắt của hắn dần dần kiên định, như là hạ một loại quyết tâm nào đó.

…

“Lão Nguyên Soái đã hoài nghi ngươi?” Giọng điệu Trương Nguyên Thanh hơi kinh ngạc.

Phải biết, Tinh Thần Chi Chủ không phải là kẻ sa ngã, trước trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh, hắn thậm chí cũng chưa móc nối với ma chủng của Minh Ước Tự Do, cũng chính là nói, mặc kệ là nội tại hay bề ngoài, hắn đều không có vấn đề.

Vô duyên vô cớ, lão Nguyên Soái làm sao lại hoài nghi Tinh Thần Chi Chủ là kẻ sa ngã?

Tinh Thần Chi Chủ giọng điệu bình thản, tốc độ nói chậm chạp, có loại không nhanh không chậm giống như tiệc trà:

“Linh cảnh hành giả có từng trải cùng kinh nghiệm nhất định đều biết Thái âm khắc chế Tinh Thần, nhưng có rất ít người biết được, “Thuật Quan Sát” của Thám Báo cũng khắc chế Tinh Thần.

Không biết ngươi có từng nghe nói một câu hay không: Trên đời không ai có thể nói dối trước mặt Nguyên Soái!

Sáu mươi năm qua, ta ở trong linh cảnh bế quan, thâm cư không ra ngoài, một mặt là cố ý giấu tài, một phương diện khác chính là tận khả năng tránh cho tiếp xúc với lão Nguyên Soái. Thái âm có thể che chắn Quan Tinh Thuật thôi diễn, mà “Thuật Quan Sát” có thể nhìn thấu bố trí cùng đường cờ của ta.

Nhưng có đôi khi, tận lực né tránh bản thân đã mang ý nghĩa chột dạ, huống chi, một bộ phận bố cục của ta, dù là bí ẩn nữa, vẫn bị hắn nhìn ra mánh khóe.”

Trương Nguyên Thanh hỏi: “Ví dụ như?”

Tinh Thần Chi Chủ ngước mắt nhìn hắn, ý vị sâu xa nói: “Ví dụ ngươi đang truy tra, chủ mưu sau lưng việc Hoắc Chính Khôi gặp chuyện.”

Trương Nguyên Thanh lập tức nheo mắt, đổi làm trước kia, hắn sẽ thể hồ quán đỉnh mặt mũi tràn đầy chấn kinh, nói: Lão già ngươi được lắm, thì ra hung thủ sau màn đúng là ngươi, khó trách ta trước sau không tìm ra.

Nhưng bây giờ, hắn ngược lại có loại giật mình "Quả nhiên là thế", chưa nói tới chấn động bao nhiêu bất ngờ bao nhiêu.

"Ám sát Hoắc Chính Khôi, là vì quấy nhiễu đại khu thứ hai thành lập tổ chức quan phương, tránh cho xuất hiện Giáo Đình thứ hai?" Trương Nguyên Thanh hỏi.

Tinh Thần Chi Chủ nhẹ nhàng gật đầu:

"Đại khu thứ nhất sinh thái chính trị, bối cảnh nhân văn, đã định sẵn bọn họ không cách nào trở thành Giáo Đình thứ hai, bọn họ thậm chí bởi vì "không tự do" tự phát tổ chức thế lực, liên hợp Minh Ước Tự Do đẩy ngã Giáo Đình cổ xưa.

Nhưng đại khu thứ hai khác biệt, đại nhất thống là tư tưởng thâm căn cố để của mỗi linh cảnh hành giả, phân tách mới là tội ác tày trời. Nếu như bỏ mặc Hoắc Chính Khôi cùng chính phủ cầm quyền đàm phán, tổ chức quan phương sẽ thành lập sớm 50 năm. Bây giờ, tổ chức Thủ Tự cường đại nhất, không phải Thiên Phạt, mà là đại khu thứ hai.

Trận doanh Tà Ác bỏ bao công sức hủy diệt Giáo Đình, chiến quả sẽ theo một mồi lửa mà tan tành."

"Đã như vậy, ngươi vì sao không chủ động thành lập tổ chức quan phương?" Trương Nguyên Thanh không hiểu.

Tinh Thần Chi Chủ lần nữa lộ ra vẻ mặt ý vị sâu xa, "Hội Đồng Chu từng thử, nhưng không thể thành công, gặp đại bộ phận thành viên phản đối. Bây giờ nhớ lại, thất bại là tất nhiên."

Hắn thở dài nói: "Niên đại đó, chúng ta đã trải qua cường quốc chà đạp, Nhật Bản xâm lược, quanh quẩn ở bờ vực vong quốc diệt chúng, mỗi người đều hận thấu xương cường quốc, cực kỳ mẫn cảm đối với phương tây thống trị. Muốn ở lúc đó thành lập tổ chức quan phương do thế lực phương tây chủ đạo, là hành vi đi ngược đại thế, người đi ngược đại thế, nhất định thất bại!"

"Cho nên ngươi vào lúc đó bắt đầu, đã trở thành kẻ sa ngã thân ở Tào doanh lòng ở Hán?"

"Nói chuẩn xác, chính là đoạn thời gian đó, ta tiếp xúc âm tính thần linh ô nhiễm. Ta ở trong một phó bản cấp S cảnh giới Chúa Tể, gặp Chúc Long nhìn chăm chú, thân thể cùng linh

hồn không thể tránh khỏi gặp ô nhiễm, sau khi rời đi phó bản, ta khó mà tự điều khiển, giết chết đồng bạn đã từng kề vai chiến đấu, tạo thành thảm án phân bộ Hội Đồng Chu đoàn diệt."

Tinh Thần Chi Chủ lấy giọng điệu bình tĩnh, mở ra đoạn quá khứ này.

Chương 3184: Hai đoạn chuyện cũ (2)

Gương mặt uy nghiêm của Trương Nguyên Thanh rốt cuộc lộ ra vẻ kinh ngạc, thở dài một tiếng:

"Thì ra là ngươi!"

Thì ra bóng người kinh khủng kia trong mộng cảnh của Sơn Hà Vĩnh Tồn là ngươi!

Nói thật, điều này quả thật vượt quá dự liệu của hắn, bởi vì người kia trong mộng cảnh, rõ ràng chịu ô nhiễm, trạng thái tinh thần không bình thường, mà Tinh Thần Chi Chủ chưa chịu ô nhiễm.

Bởi vậy, Trương Nguyên Thanh chưa bao giờ mang cả hai kết hợp lại.

Tinh Thần Chi Chủ chưa trả lời hắn, tiếp tục nói:

"Đây chẳng qua là phó bản cấp Chúa Tể, trình độ ô nhiễm không tính là nghiêm trọng, hơn nữa đặc điểm của Tinh Thần là tâm linh cơ trí kiên định, ô nhiễm cường độ thấp không đủ để khiến tâm trí ta vặn vẹo.

Sau khi diệt cả thôn, tâm trí của ta liền sơ bộ khôi phục, về sau, theo cấp bậc của ta tăng lên, sau khi khống chế Tinh Thần bổn nguyên, ta hoàn toàn loại trừ ô nhiễm, nhưng bản chất ô nhiễm trái lại là âm tính thần linh đang truyền bá lý niệm của mình, những thứ này, biết chính là biết, không cách nào trừ tận gốc."

Tinh Thần bổn nguyên có thể loại trừ ô nhiễm, Thái âm lại không được, đây đều là số mệnh! Trong lòng Trương Nguyên Thanh cảm khái.

Thái âm vốn là một mặt âm tính của vũ trụ, nói từ trên lý luận, là đồng nguyên với âm tính thần linh.

Tinh Thần Chi Chủ kéo lại đề tài:

"Nguyên Soái vẫn luôn âm thầm điều tra vụ án Hoắc Chính Khôi gặp chuyện, cùng chân tướng phân bộ Hội Đồng Chu hủy diệt. Mặc dù hắn không có chứng cớ xác thực, nhưng lấy sức quan sát của vị kia, thật ra đã hoài nghỉ ta. Vì thế, hắn lợi dụng ta thích sinh con đẻ cái, an bài mẹ đẻ Linh Quân ở bên cạnh ta. Một người phụ nữ cảnh giới Thánh Giả không đáng sợ, đáng sợ là người sau lưng cô ta.

Làm người thân cận nhất bên cạnh ta, có đôi khi, chỉ cần truyền đạt ra một chút chi tiết, cũng đủ để lão Nguyên Soái hiểu rất nhiều chuyện."

Cho nên mẹ đẻ Linh Quân phải chết… Trương Nguyên Thanh khó hiểu nói:

"Lấy năng lực thôi diễn của ngươi, hẳn phải biết mục đích mẹ đẻ Linh Quân gả vào Thái Nhất môn, Nguyên Soái khẳng định cũng biết ngươi biết, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, ngươi giết bà ấy, chính là ngầm thừa nhận mình có vấn đề!"

Tinh Thần Chi Chủ mỉm cười, "Cô ta là chết bởi phó bản, người chứng kiến không ít, lão Nguyên Soái không có chứng cứ chứng minh mẹ đẻ Lĩnh Quân là ta giết, tựa như hắn không có cách nào chứng minh người hủy diệt phân bộ hội Đồng Chu, ám sát Hoắc Chính Khôi là ta. Mà cùng là Bán Thần, không có chứng cứ, hắn làm gì được ta, ngay cả hắn cũng trước sau không nghĩ ra ta là như thế nào chủ đạo cái chết của mẹ đẻ Linh Quân.

"Đương nhiên, sau việc này, ta và hắn xem như chính thức quyết liệt, thành kẻ địch ngầm hiểu lẫn nhau, cho nên, hắn phải chết!"

Trương Nguyên Thanh lập tức nghĩ thông rất nhiều chuyện, "Cho nên Nguyên Soái lúc trước mới không liên thủ cùng ngươi, và bốn vị minh chủ, mà là lựa chọn mấy vị nhân tài mới nổi được hắn xem trọng, cũng chính là Tiêu Dao Tứ Kiệt. Ài, muốn giết lão Nguyên Soái, hỗn chiến cấp Bán Thần đúng là sân bãi thích hợp nhất."

Nói đến đây, trong lòng của hắn khẽ động: "Trận chiến tranh đoạt La Bàn Quang Minh, ngươi là cố ý lỏng tay, để tổ chức Tiêu Dao đạt được mảnh vỡ trung tâm, khiến Nguyên Soái cùng Hư Không bị tập kích vây công."

Tinh Thần Chi Chủ thản nhiên nói: "Đáng tiếc, lá bài tẩy của Hư Không vượt qua dự tính của ta, một mình hắn áp chế ba vị Bán Thần, cuối cùng ta không thể đạt được mảnh vỡ trung tâm La Bàn Quang Minh."

Nói xong, hắn ngoắc ngón tay, chỉ thấy đỉnh đầu Trương Nguyên Thanh, không bị khống chế trồi lên vầng mặt trời màu vàng, trong vầng mặt trời, một con Kim Ô bị kéo, chậm chạp thoát ly.

Trong lòng Trương Nguyên Thanh trầm xuống, bất tri bất giác, hắn vây ở bên trong Tử Vi Lục Sát Trận đã tiếp cận một giờ.

Mà mặc kệ là cậu, hay là Phong Lôi Song Thần, hoặc là lão tổ Tạ gia, đều không thể phá trận.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ dự định kéo dài thời gian, nhanh chóng lấy ra Bảng Công Đức.

Trên Bảng Công Đức, ID "Kẻ Thức Tỉnh" hiển hiện, tiếp theo bị hào quang vàng óng mài mòn hủy diệt, trên trán Tinh Thần Chi Chủ đột nhiên bịt kín một tầng ô quang ảm đạm.

Ấn đường biến thành màu đen!

Hắn lần này gặp báo ứng là phúc vận bị suy yếu, tiếp theo sẽ vận rủi liên tục.

Trương Nguyên Thanh hóa thân một vệt hào quang vàng óng, lao tới Tinh Thần Chi Chủ, đùi phải quật ra "BỐP", như là cây roi đáng sợ nhất trên đời, đánh nứt không gian.

Hắn phải thừa dịp Tinh Thần Chi Chủ vận rủi quấn thân, áp sát cận chiến, khiến đối thủ bị thương nặng.

Tinh Thần Chi Chủ ngồi khoanh chân ở "vũng bùn", không chút hoang mang từ trong hòm đồ lấy ra một tấm khiên hiện ra ánh kim loại.

"Ầm!"

Trương Nguyên Thanh một cú quật chân đánh vỡ tấm khiên.

Tinh Thần Chi Chủ mượn lực trùng kích to lớn, bay ngược hướng về sau, trong quá trình này, mảnh vỡ tấm khiên vỡ nát như là khối sắt bị nam châm hấp dẫn, trong nháy mắt bay trở về, một lần nữa ngưng tụ.

Chương 3185: Hai đoạn chuyện cũ (3)

Đây là tấm khiên do Tức Nhưỡng chế tạo.

Tinh Thần Chi Chủ giơ tấm khiên, ngăn lại đòn trỏ theo sát mà tới của Trương Nguyên Thanh.

"Ầm!"

Đòn trỏ lần nữa đánh nát tấm khiên, mảnh vỡ Tức Nhưỡng hóa thành mảnh đạn sắc bén nhất, phốc phốc liên thanh, khảm vào trong máu thịt Tinh Thần Chi Chủ.

Vận rủi giáng lâm.

Nắm lấy cơ hội, Trương Nguyên Thanh khuỷu tay đầu gối nắm đấm cùng sử dụng, mang quái lực khủng bố của Thái Dương Chi Chủ trút hết xuống trên người Tinh Thần Chi Chủ.

Người sau nửa bên xương sọ vỡ vụn, lồng ngực lõm xuống, vẫn không nhanh không chậm giang hai cánh tay, từng đôi cánh tay tráng kiện hư ảo từ sau lưng, dưới xương sườn hắn mọc ra, giống như chân nhện khép lại, hình thành phòng hộ.

Hắn từ trong Tử Vi Lục Sát Trận mượn tới lực lượng của Yêu Mê Hoặc.

"Ầm ầm ầm…"

Trương Nguyên Thanh từng cú đấm ngày càng nặng thêm, sóng xung kích khiến cả vùng không gian run rẩy như là mảnh vải, "nước bùn" ở lòng bàn chân nhấc lên gợn sóng, ánh sao trên đỉnh đầu kịch liệt lắc lư.

Cho dù không thi triển Nhật chi thần lực, thân thể Thái Dương Chi Chủ vẫn như cũ không để Bán Thần vào ămts.

Bất luận đạo cụ nào, lực phá hoại đều không sánh nổi nắm đấm của hắn.

Tinh Thần Chi Chủ khép lại tám cánh tay, liên tiếp lui về phía sau, đột nhiên, dưới chân hắn trượt đi, như bị sóng xung kích to lớn chấn cho lảo đảo một cái, lập tức ngã trên mặt đất.

Vận rủi một lần nữa có hiệu lực.

Trương Nguyên Thanh đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, liền muốn cho lão âm hiểm một bộ nắm đấm sắt chính nghĩa, nhưng, Tinh Thần Chi Chủ đang ngã xuống, trong tay ngưng tụ một cây quyền trượng Tửu Thần hư ảo.

"Soạt!! Quyền trượng đánh xuống mặt đất, quy tắc ngã xuống bị bóp méo thành lóe lên.

Hắn hiện ra cách vài trăm mét, ngã bịch xuống đất, tránh đi nắm đấm sắt của Thái Dương Chi Chủ.

Tiếp theo, Tinh Thần Chi Chủ tán đi quyền trượng, hai tay vạch một cái, trước người kéo ra một tấm pháp bàn, hắn thuần thục thao tác.

Muốn thông qua cầu phúc triệt tiêu vận rủi? Trương Nguyên Thanh nhíu mày, hít sâu một hơi, gầm lên:

"Linh Thác!"

Tinh Thần Chi Chủ trước pháp bàn đột nhiên cứng đờ, trong trăng tròn màu đen trên đỉnh đầu truyền ra tinh thần dao động kịch liệt.

Tàn linh sắp chôn vùi, tựa như đạt được chất dinh dưỡng, thức tỉnh.

Ở trong thời gian tán gẫu với Tinh Thần Chi Chủ, Trương Nguyên Thanh không phải cái gì cũng không làm, hắn vẫn luôn câu thông tàn linh của Linh Thác, giống như ép, kích phát phẫn nộ, oán hận cùng không cam lòng của gã.

Lực lượng vong linh bắt nguồn từ tinh thần, mà bản chất tinh thần là cảm xúc, oán niệm càng mạnh, vong linh càng hung.

…

Kình Dương Trận.

Thiên Vương Sợ Hãi nhìn về phía Phó Thanh Dương buông xuống phó bản, vẻ mặt có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh

nhếch miệng, tặc lưỡi nói: “Không ngờ vị nhân viên quản lý kia, còn có thể ra tay kéo ngươi vào phó bản.”

Phó Thanh Dương sắc mặt lạnh lùng, không rảnh để ý, xuất phát từ thói quen của Thám Báo, bình tĩnh quan sát bốn phía.

Đây là một phó bản hoang vu, tựa như sa mạc Tây Bắc hoang vu, trên bầu trời treo một vòng tinh thể đen sì, trong không khí tràn ngập hàn ý khiến người ta dựng tóc gáy.

Tựa như có một thanh thần kiếm không nhìn thấy được, tản ra kiếm ý vào mọi lúc, đồng thời, tinh thể đen sì kia tản ra khí tức tà dị điên cuồng, ngay cả Phó Thanh Dương Thám Báo vị cách cao như vậy, máu cũng lặng yên sôi trào một phen, chỉ muốn liều lĩnh chiến đấu, thẳng đến phần cuối của sinh mệnh.

“Một đoạn thời gian không gặp, thăng cấp rất nhanh.” Thiên Vương Sợ Hãi tựa như gặp bạn cũ, giọng điệu giống như nói chuyện phiếm nói:

“Lấy vị cách của ngươi, giao thủ với ta tương đương chịu chết, hắn là còn có đồng bạn!”

Tựa như vì đáp lại hắn, lại một bóng người bỗng dưng xuất hiện cách Phó Thanh Dương vài mét.

Thiên Vương Sợ Hãi cùng Phó Thanh Dương đồng thời nghiêng đầu. Người trước sửng sốt một phen, sắc mặt đột ngột âm trầm:

“Là ngươi?”

Người kia trên trán đeo băng-đô vận động, dáng cao, ngũ quan tuấn tú, một bộ hình tượng chàng trai rạng rỡ khỏe mạnh.

Rõ ràng là Ma Nhãn Thiên Vương.

Thiên Vương Sợ Hãi nhìn chằm chằm hắn mấy giây, ‘a’ một tiếng:

“Ta tự nhận đã thuyết phục ngươi, lấy chấp niệm của ngươi đối với thanh tẩy thế giới, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho dù nói rách da mép, cũng không có khả năng khiến ngươi quay đầu mới đúng.

Ma Nhãn, ngươi nghĩ thông chưa?”

Ma Nhãn Thiên Vương đã xuất hiện ở đây, nói rõ trong lòng của hắn vẫn như cũ còn có Thái Dương Chi Chủ, cuối cùng lựa chọn đoạn tuyệt với trận doanh Tự Do, nếu không, vị nhân viên quản lý kia sẽ không đưa hắn vào.

Phó Thanh Dương cũng hơi kinh ngạc.

Ma Nhãn Thiên Vương chỉ ngực mình, nhếch miệng cười nói:

"Ta từng hỏi nó, rốt cuộc muốn cái gì? Nó trả lời ta: Thanh tẩy thế giới!"

Thiên Vương Sợ Hãi nhún nhún vai: 'Cho nên, hủy diệt thế giới có vấn đề gì? Thanh tẩy triệt để nhất, chính là hủy diệt!"

Chương 3186: Hai đoạn chuyện cũ (4)

"Ta cũng từng cho rằng thanh tẩy tốt nhất là hủy diệt, nhưng sau khi ngươi rời đi, ta luôn nghĩ, hủy diệt thế giới thì có thể thanh tẩy sạch ác của nhân tính rồi?" Ma Nhãn Thiên Vương lắc đầu:

"Đáp án là không thể, rời tinh cầu này, chẳng qua là từ một cái hố phân nhảy tới một cái hố phân khác, trên bản chất không có khác nhau. Sợ Hãi, ngươi biết, ta sinh ra ở cô nhi viện, là ba mẹ nhận nuôi ta, bọn hắn cho ta tình yêu cùng ấm áp, lúc ta mất đi bọn họ, sinh ra suy nghĩ hủy diệt thế giới mãnh liệt.

Nhưng thật ra, loại hận ý này, bắt nguồn từ lưu luyến đối với yêu và tình thân, bắt nguồn từ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đối với tình người cùng xã hội. Thứ ta muốn, từ trước tới giờ đều là thanh tẩy thế giới, mà không phải hủy diệt."

"Ta đối với tình người… Còn mang chờ mong!" Ma Nhãn Thiên Vương giang hai cánh tay, tựa như đang ôm tín ngưỡng, dùng giọng điệu vô cùng kiên định nói ra:

"Ta yêu thế giới này!"

…

Bởi vì sơ bộ dung hợp cùng Thái âm, Tinh Thần Chi Chủ và Thái âm Chi Chủ tương đương với dùng chung một thân thể, sau khi tàn linh Linh Thác bùng nổ, theo bản năng tranh đoạt quyền chủ đạo thân thể với Tinh Thần Chi Chủ.

Lấy trạng thái trước mắt của Linh Thác, không thể nào là đối thủ của Tinh Thần Chi Chủ, nhưng thứ Trương Nguyên Thanh muốn chính là kiểm chế.

Thừa dịp thời khắc thân thể Tinh Thần Chi Chủ cứng đờ, Trương Nguyên Thanh lóe lên tới sau lưng hắn, chân phải quật ra tàn ảnh.

"Bốp!"

Đá ngang quật nát xương sọ Tinh Thần Chi Chủ, để mảnh xương cùng tổ chức não bộ bắn tung tóe.

Ở dưới vận rủi thêm vào, công kích thuận lợi lạ thường.

Thân thể Tinh Thần Chi Chủ bỗng nhiên chui vào trong bùn nhão, tổ chức não bộ bắn tung tóe ra cũng giống như thế.

Hắn tựa như một con cá chạch thối, trốn vào trong hoàn cảnh mình quen thuộc, tránh né thiên địch đuổi bắt, mà lựa chọn này cũng là ý chí của Linh Thác.

Bản năng cầu sinh khiến tàn linh ở lúc gặp phải nguy hiểm, đạt thành nhất trí với Tinh Thần Chi Chủ.

Ngay tại lúc đó, trong vũng bùn chui ra từng oán linh, trước người mỗi oán linh đều có một tấm pháp bàn.

Trương Nguyên Thanh không rảnh quấy nhiễu oán linh, hai mắt bắn ra hai đạo hào quang vàng óng, ở trong vũng bùn tìm được Tinh Thần Chi Chủ, đầu của gã đã khép lại.

Tay phải Trương Nguyên Thanh thò vào vũng bùn, chụp vào Tinh Thần Chi Chủ, nào có thể ngờ được thân thể của đối phương bỗng nhiên sụp đổ thành dòng nước thanh tịnh.

Là đạo cụ nghề nghiệp Thủy Quỷ!

Một bên khác, oán linh chịu Tinh Thần Chi Chủ thao túng thuận lợi hoàn thành cầu phúc, hóa giải vận rủi lượn lờ không tiêu tan ở mi tâm hắn.

Tinh Thần Chi Chủ lúc này mới ngưng tụ thực thể, dám từ trong vũng bùn chui ra, ngưng tụ tám tay, đầu đội trăng đen, vừa phòng ngự Nguyên Thủy Thiên Tôn công kích, vừa lợi dụng đạo cụ dây dưa.

Như là mèo vờn chuột, thành thạo điêu luyện, tuyệt không tử đấu.

Trương Nguyên Thanh sau một phen đánh nhanh, thấy một cơn mỏi mệt mãnh liệt ập tới, trong vầng mặt trời sau đầu, con Kim Ô sắp ra mà chưa ra kia rốt cuộc bị tách rời ra.

Quanh thân nó bọc một mảng ánh sao, lao vào trong ánh sao xoay tròn, như là thuyền giấy theo vòng xoáy chuyển động.

Kim Ô ra sức vỗ cánh, ý đồ giãy dụa, làm thế nào cũng không thoát được vòng xoáy lôi kéo.

Liên hệ giữa Trương Nguyên Thanh cùng Kim Ô cũng chưa tách ra, nhưng cũng không thu về được, hắn nhìn về phía Tinh Thần Chi Chủ, thở dài:

"Ngươi thắng rồi!"

Tinh Thần Chi Chủ thấy hắn dừng tay, thản nhiên nói:

"Ngươi còn chưa thua, có thể tiếp tục chiến đấu, ta sẽ phụng bồi tới cùng."

"Như thế sẽ chỉ thua càng nhanh!" Trương Nguyên Thanh nói.

…

Địa Không Trận.

Chiếu vào trong mắt Hạ Hầu Ngạo Thiên, là bão tuyết tung bay như là lông ngỗng, bầu trời ám trầm, tuyết đọng ngập đầu gối, dòng khí lạnh lẽo lao vào trên thân, tựa như đao cắt.

Lấy vị cách Chúa Tể cấp 8 của hắn, thế mà hung hăng rùng mình một cái.

"Lạnh quá…" Hắn nghe thấy cách đó không xa có người run rẩy nói chuyện.

Theo tiếng nhìn lại, một thanh niên mặc áo khoác lông chồn màu đen, hai tay ôm ngực, run lẩy bẩy.

Chính là kỵ sĩ sáu đời đơn truyền của Giáo Đình - Địch Thái.

Hạ Hầu Ngạo Thiên kinh ngạc nói: "Cậu tên xui xẻo này làm sao cũng tiến vào rồi? Chỉ chút trình độ đó của cậu, tiến vào không phải chịu chết à."

Địch Thái cũng kinh ngạc không gì sánh được, nghe vậy, khóe miệng giật giật, nói:

“Có kẻ càng gà mờ hơn cùng chết với tôi, vậy tâm lý tôi liền cân bằng rồi.”

Đang lúc nói chuyện, bông tuyết cùng vụn băng như là lông ngỗng bay, ở trong dòng không khí lạnh quét tới, đập từng cái vào trên mặt hai người, rõ ràng đều sắc mặt dữ tợn, Hạ Hầu Ngạo Thiên lại vẫn cười lạnh nói:

“Nhìn cậu đông lạnh giống con chó.”

Địch Thái cười ha ha: “Lạnh sao, không lạnh chút nào, rất mát mẻ!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên: “Tôi cũng không lạnh!”

Vừa nói xong, trong chiếc nhẫn truyền đến tiếng chửi má nó của phương sĩ đời Tần:

“Vì sao không tháo ta xuống, ngươi con mẹ nó muốn chết hả? Ngươi con mẹ nó muốn chết hả!”

Chương 3187: Huyễn cảnh trí mạng (1)

“Lão già, không được la hét ầm ĩ trách móc.” Hạ Hầu Ngạo Thiên cúi đầu răn dạy ông lão trong nhẫn.

Bây giờ hắn là Chúa Tể cấp cao, hơn nữa nắm giữ đạo cụ loại quy tắc, lại có rất nhiều thủ đoạn trên người, mặc kệ là ở trên vị cách hay thực lực, đều nghiền ép phương sĩ đời Tần thời kỳ đỉnh phong.

Học không chia già trẻ ai đạt trước là tiên, ý tứ của câu này là: Ta trâu bò hơn ngươi, ta liền có thể đắc ý.

Nghề nghiệp Học Sĩ thờ phụng chính là lý lẽ này.

“Mặc dù phiên bản của ông đã qua, nhưng kinh nghiệm cùng ánh mắt của ông vẫn có chỗ đáng học hỏi.” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói: “Đi theo bản nhân vật chính vĩ đại đánh bại Bán Thần, là lý lịch có thể chém gió cả một đời trong kiếp sống nghề nghiệp của ông.”

Phương sĩ đời Tần giận dữ: "Ánh mắt cùng kinh nghiệm, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, không đáng nhắc tới, trong lúc cười nói có thể phá hủy nó. Nhóc con, cậu có thể tự tin mù quáng đối với chính mình, vì sao đối với tôi cũng tự tin mù quáng?"

Khi nói chuyện, Hạ Hầu Ngạo Thiên cảm giác Kỵ Sĩ đơn truyền thời gian thật lâu không nói chuyện, quay đầu nhìn lại, lập tức biến sắc hẳn.

Chỉ gặp Địch Thái sắc mặt xanh trắng, lông mày ngưng kết sương trắng, môi đen sì, đã đông lạnh thành một cái xác băng.

Hạ Hầu Ngạo Thiên thấy thế, vội vàng mở ra hòm đồ, lấy ra một cái áo khoác màu đỏ thẫm, khoác lên người Địch Thái.

Ánh sáng mỏng manh màu đỏ sậm sáng lên, mang đến ấm áp, trên thân Địch Thái bốc lên khói trắng, mười mấy giây sau, tròng mắt của hắn đảo một lần, sau đó vẻ mặt cứng ngắc trở nên sinh động.

"Ôi, ôi…" Địch Thái một lần nữa sống lại dùng sức xoa xoa đôi bàn tay, da mép run rẩy: "Lạnh quá, lạnh quá…"

Hạ Hầu Ngạo Thiên tức giận nói: "Cậu một Kỵ Sĩ sức chịu đựng, thể lực chỉ dưới Thổ Quái, so với tôi Học Sĩ này còn yếu đuối hơn?"

Kỵ Sĩ cấp 8 kháng lạnh thế mà không bằng Học Sĩ!

Địch Thái rụt cổ lại,: "Đáng chết, gió tuyết nơi này có vấn đề, tôi vừa rồi nghĩ là "Lạnh quá, chết cóng ta mất", kết quả thật suýt nữa chết cóng."

Ông lão trong nhẫn nghe vậy, lập tức truyền đạt ra tinh thần dao động "nghiêm túc":

"Các cậu ở trong huyễn cảnh, suy nghĩ trong lòng, lập tức thành hiện thực. Các cậu càng cảm thấy lạnh, rét lạnh càng sẽ giết chết các cậu. Các cậu cho rằng mình bị đông cứng chết rồi, vậy liền thật sự chết."

Hạ Hầu Ngạo Thiên bừng tỉnh đại ngộ, vừa rồi lúc tiến vào phó bản, hắn đã cảm thấy rất lạnh, lại càng lúc càng lạnh, có loại cảm giác đau nhói "Mưa băng lạnh lẽo va đập hỗn loạn ở trên mặt", nhất là ở thời điểm so tài với Địch Thái.

Về sau nữa, sức chú ý bị ông lão trong nhẫn hấp dẫn, không quan tâm rét lạnh, thế là thân thể liền không rét lạnh nữa.

Trái lại Kỵ Sĩ đơn truyền, không ai phản ứng, liền dễ dàng suy nghĩ lung tung.

Địch Thái vội vàng kiềm chế suy nghĩ, ép buộc mình không đi nghĩ suy nghĩ tương quan "rét lạnh", vậy mà cảm nhận được áo khoác màu đỏ sậm tiếp tục truyền đến ấm áp, trong lòng lại có chút kỳ quái.

Áo khoác Hạ Hầu Ngạo Thiên cho hắn, chỉ là đạo cụ cảnh giới Thánh Giả, thế mà có thể chống cự thế giới băng tuyết Huyễn Thần chế tạo?

Ý nghĩ này vừa hiện lên, áo khoác liền bao trùm lên băng cứng, hoàn toàn hư hao, không cách nào phát ra ấm áp nữa.

Hỏng bét! Không có khả năng nghĩ bất luận năng lượng mặt trái gì bất lợi đối với bản thân nữa… Địch Thái một lần nữa kiềm chế suy nghĩ, nhưng vào lúc này, trong đầu của hắn, lại một lần nữa không bị khống chế nghĩ:

Tay của mình lạnh quá, cảm giác sắp bị đông cứng!

"Răng rắc!"

Cánh tay Địch Thái truyền đến tiếng vỡ vụn giống như pha lê, tiếp theo, toàn bộ cánh tay treo thẳng ở trong tay áo.

Ngay tại lúc đó, chân phải Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng truyền tới tiếng "răng rắc".

Hai người ăn ý nhìn về phía nhau, ăn ý không cần nói chuyện, đã hiểu cảnh ngộ của đối phương, càng ăn ý chưa trào phúng lẫn nhau, làm một câu: Anh lại không quản được đầu óc của mình?

Làm thổ dân đại khu thứ hai, Hạ Hầu Ngạo Thiên hiểu nhiều hơn Địch Thái một chút, trầm giọng nói:

"Không ổn, Huyễn Thuật Sư có thể thao túng cảm xúc, đối phương là Huyễn Thần, hắn khiến chúng ta nghĩ cái gì, chúng ta liền không thể tránh khỏi suy nghĩ cái đó! Đối kháng là không có tác dụng."

“Vậy chúng ta không phải…” Địch Thái cưỡng ép nuốt xuống ba chữ “Chết chắc rồi”.

Lo lắng lời vừa ra khỏi miệng, trực tiếp nhắm mắt xuôi tay.

“Cho nên linh cảnh ghép chúng ta vào phó bản này, là thuần túy tặng?” Địch Thái thông qua nói chuyện với nhau, chuyển dời sức chú ý, không để mình suy nghĩ lung tung nữa.

“Tôi làm sao biết, hẳn là, có thể, đại khái…. Sẽ có giúp đỡ nha?” Hạ Hầu Ngạo Thiên nói.

Lời này vừa nói xong, ngực bụng của hắn liền truyền đến tiếng “răng rắc”, chân phải Địch Thái cũng vang lên “răng rắc”.

Hai người nhìn nhau, lần lượt trầm mặc.

Nhưng vào lúc này, từng sợi tơ hồng giống như sợi tóc, dọc theo tuyết đọng trắng xóa chạy tới, quấn lên cánh tay, đùi cùng ngực bụng Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Địch Thái, cuốn lên giống như băng vải.

Chương 3188: Huyễn cảnh trí mạng (2)

Hào quang màu vàng nhạt sáng lên, ngực bụng, chân đông cứng vỡ vụn nối lại, khôi phục cảm nhận máu thịt.

Hai người quay đầu nhìn, cuối của tơ hồng là một cô gái đeo màu bạc mặt nạ, dưới đáy váy đỏ hoa mỹ dày đặc sợi tơ.

Chính là Chỉ Sát cung chủ!

Cảm nhận được thân thể khôi phục sức sống, hai người nhẹ nhàng thở ra, có vú em mạnh mẽ rồi.

Chỉ Sát cung chủ giẫm lên tuyết đọng vang lên “ken két”, đi đến trước mặt hai người, vẻ mặt chán ghét, “Chỉ hai người? Linh cảnh kéo tôi vào phó bản, là tặng đầu người?”

Địch Thái cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên suy nghĩ, đồng bộ ha cười ha nói: “Chúng tôi cũng muốn biết.”

“Cho nên tại sao phải kéo ta theo cùng chết?” Phương sĩ đời Tần giận dữ mắng mỏ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên không để ý tới lão, phân tích:

“Đây hiển nhiên là phó bản nhiều người, phó bản nhiều người hạn mức cao nhất là sáu người, lấy đẳng cấp cường độ boss, chúng ta khẳng định còn có đồng đội.’

Chỉ Sát cung chủ suy nghĩ, nói:

“Giải quyết vấn đề trước mắt trước đi, ảo cảnh tùy tâm mà sinh, chúng ta có thể bằng vào bản thân thay đổi nó.”

Địch Thái nói ngay: “Tôi đề nghị suy nghĩ ngược hướng, tôi nóng quá tôi nóng quá…”

Hắn giống như niệm chú tái diễn “Tôi nóng quá” .

Chỉ Sát cung chủ và Hạ Hầu Ngạo Thiên mặc niệm theo ở trong lòng. Mấy giây sau, thế giới băng tuyết vô biên vô tận trắng xóa bỗng nhiên biến hóa, hóa thành một mảnh sa mạc hoàng kim, trời xanh không mây, một vầng mặt trời chói chang treo ở trên trời, trong không khí tràn đầy khí tức nóng rực.

Địch Thái và Hạ Hầu Ngạo Thiên chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, mồ hôi hột không ngừng lăn xuống, vẻn vẹn mấy giây, đã bị nhiệt độ cao làm cảm nắng, đầu váng mắt hoa, có loại cảm giác mất nước.

Hạ Hầu Ngạo Thiên mấp máy bờ môi khô khốc, “Hình, hình như không đúng, từ núi băng nhảy vào biển lửa.”

Địch Thái lảo đảo một cái, “Tôi, tôi cảm giác mình sắp bốc cháy rồi.”

Sau đó, sa mạc liền bốc lên lửa nóng hừng hực, tựa như biển lửa.

Kỵ Sĩ đơn truyền Giáo Đình tự thiêu.

Giang Ngọc Nhị giận dữ: “Hai người là đồng đội heo à, đừng nghĩ lung tung, không nên nói lung tung, tranh thủ thời gian dập lửa!”

Hai người bị đốt da tróc thịt bong, vội vàng trong đầu quan tưởng trời băng đất tuyết vừa rồi.

Thế là, sa mạc, mặt trời chói chang cùng biển lửa biến mất, cánh đồng tuyết tái hiện, luồng không khí lạnh vòng quanh tuyết lông ngỗng cùng vụn băng, ùn ùn đập trên mặt ba người.

Địch Thái và Hạ Hầu Ngạo Thiên "bịch bịch" ngã xuống đất, bốc lên hơi nước màu trắng, sau đó thân thể da tróc thịt bong rất nhanh ngưng đọng sương trắng.

Giang Ngọc Nhị thở dài một tiếng, bấm tay bắn ra hai giọt máu, dung nhập hai thân thể nửa cháy đen, chữa trị vết bỏng.

"Mát, mát quá…"

"Chỉ là hơi quá lạnh…"

Hạ Hầu Ngạo Thiên và Địch Thái uể oải nói.

"Không đúng!" Đầu óc Địch Thái nguội đi, nói: "Chúng ta vào phó bản lâu như vậy, vậy mà không nghĩ tới phản kháng, hai lần gặp phải hiểm cảnh, ngay cả đạo cụ cũng chưa dùng…"

Nơi xa truyền đến một giọng nói tang thương trầm thấp:

"Đó là bởi vì ý chí chiến đấu của các ngươi bị mài mòn hủy diệt, nếu như không được tịnh hóa, sẽ ở trong ảo cảnh không ngừng luân chuyển trầm luân, cuối cùng chết đi."

Ba người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ông lão tóc bạc vóc người cao lớn chậm rãi đi đến, chậm rãi từng bước bôn ba trong đất tuyết.

Cơ bắp toàn thân ông lão có thể xé xác hổ báo, làn da vàng nhạt, mi tâm in một vầng mặt trời màu vàng.

Lão là ai? Địch Thái không nhận ra ông lão này.

Giang Ngọc Nhị và Hạ Hầu Ngạo Thiên lại như trút được gánh nặng, trong lòng tự nhủ vậy mới hợp lý nha, nếu Boss to là Huyễn Thần, phe mình làm sao cũng phải đến một vị Thần Nhật Du khắc chế huyễn thuật.

Xích Nhật Hình Quan là Chúa Tể đỉnh phong của Thái Nhất môn chủ, người mạnh nhất phía dưới Tinh Thần Chi Chủ.

Có lão… Vừa nghĩ đến nơi này, hai người đã nhìn thấy sau đầu Xích Nhật Hình Quan dâng lên mặt trời chói chang màu vàng, ánh nắng tinh khiết trong sáng dâng lên ở giữa trời băng đất tuyết dòng không khí lạnh gào thét.

Mặt trời màu vàng óng bị tuyết lông ngỗng cùng băng vụn đập từng phát vào trên mặt, lung lay sắp đổ, lâm vào bờ vực phá diệt, không mang đến một chút ấm áp nào.

Có lão tựa như cũng không có tác dụng gì!

Ba người nghĩ thầm. Ngay lúc này, lại một vầng mặt trời màu vàng dâng lên ở cách đó không xa, so với Nhật Thăng của Xích Nhật Hình Quan còn sáng tỏ hơn một chút.

Gió tuyết giảm đi không ít, ba người bọn Giang Ngọc Nhị lúc này mới cảm nhận được một chút ấm áp, cơn lạnh trên người cũng bị xua tan, tay chân không còn chết lặng.

Bọn họ cùng Xích Nhật Hình Quan có chút kinh ngạc nhìn về phía phương hướng mặt trời dâng lên, một vị thần nữ mặc đạo bào, lạnh nhạt tuyệt đẹp, chân trần đạp tuyết, nhẹ nhàng mà tới.

Địch Thái vẫn như cũ không nhận ra được, nhưng ba vị Chúa Tể đại khu thứ hai lại lập tức nhận ra thân phận cô gái này.

Chương 3189: Tìm kiếm một hy vọng (1)

Nữ cường nhân phía sau Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỗ dựa trong linh cảnh!

Tam Đạo sơn nương nương!

Cô ấy tại sao lại ở chỗ này?

Đôi mắt đẹp của Tam Đạo sơn nương nương trong lạnh nhạt mang theo nghiêm khắc, đảo qua bốn người, nói:

“Tôi bị linh cảnh truyền tống đến nơi này, lấy thân phận dân bản địa phó bản, giúp đỡ bốn vị hiệp sĩ diệt trừ thiên ma bên trong “Địa Không trận”.”

Cô chỉ là đơn giản tỏ rõ thân phận cùng nhiệm vụ của mình, không hỏi tên bốn người, cũng chưa hỏi tại sao lại có phó bản như vậy, càng không để ý Thái Dương Chi Chủ cùng Tinh Thần Chi Chủ tranh đấu, không biết là thờ ơ, hay đã sớm biết được. Có hai vị Thần Nhật Du đỉnh phong, vậy còn có thể đối kháng một phen! Bọn người Giang Ngọc Nhị có loại cảm giác an lòng hoàn tất lập nhóm, có thể thử đẩy Boss một lần.

Đỉnh đầu Xích Nhật Hình Quan treo mặt trời màu vàng óng, nhìn về phía phương xa gió tuyết thê lương, trầm giọng nói:

“Cho dù hợp sức cô với tôi, vẫn không cách nào khu trừ hoàn cảnh!”

Ánh mắt Tam Đạo sơn nương nương đảo qua, liếc nhìn trên thân Giang Ngọc Nhị, Địch Thái cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên, thản nhiên nói:

“Trên thân các người có khí tức Thái Dương Chi Chủ!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên khôi phục ý chí chiến đấu cùng đầu óc tỉnh táo giật mình, mở hòm đồ, lấy ra một cái bình sứ, “Là cái này sao!”

Đây là thủ đoạn giữ mạng Nguyên Thủy Thiên Tôn để lại cho bọn họ — Máu của Thái Dương Chi Chủ.

Tiêu hao phẩm cấp Bán Thần.

Tam Đạo sơn nương nương khẽ gật đầu, đưa tay hút tới bình sứ, mở ra nắp, miệng bình chật hẹp bay ra hai giọt máu màu vàng, một giọt dung nhập mặt trời chói chang trên đỉnh đầu cô.

Một giọt bay về phía mặt trời chói chang trên đỉnh đầu Xích Nhật Hình Quan.

Trong chớp mắt, hai vầng mặt trời màu vàng bộc phát ra hào quang vàng óng cường thịnh, toàn bộ thế giới băng tuyết như là bức tranh bị cục tẩy lau sạch đi, biến mất từng chút một, lộ ra diện mạo vốn có của phó bản.

Một tinh thể ảm đạm treo ở bầu trời, mặt đất hoang vu.

Một bóng người khổng lồ chiếm cứ nửa bầu trời, ở trên cao nhìn xuống mặt đất, phát ra thanh âm trùng điệp ồn ào:

“Xích Nhật Hình Quan, ngươi là đại trưởng lão của Thái Nhất môn, nên trung thành với Tinh Thần Chi Chủ. Trận chiến đỉnh phong nghề nghiệp Thần Dạ Du này, Tinh Thần Chi Chủ tất nhiên thắng lợi, ngươi bây giờ trở về trận doanh, thời gian còn chưa muộn.

“Đợi Tinh Thần Chi Chủ đoạt được bổn nguyên Thái Dương, ngươi sẽ có được quyền lực sinh tồn rời khỏi tinh cầu này, đi hướng văn minh bên ngoài bầu trời.”

Thanh âm của hắn có nam có nữ, trẻ có già có, đan xen một chỗ.

Xích Nhật Hình Quan im lặng không nói.

Nam phái Huyễn Thần hướng dẫn từng bước: "Đi theo bước chân Tinh Thần Chi Chủ, không phải phản bội Thủ Tự, chúng ta mới thật sự là Thủ Tự, điều ngươi làm, là giữ gìn trật tự, diệt trừ tà ác."

Xích Nhật Tinh Quan nhìn lên hư ảnh khổng lồ trên bầu trời, chậm rãi làm ra động tác kéo cung, cây cung lớn cùng mũi tên vàng óng ánh thành hình.

Vị đại trưởng lão Thái Nhất môn này nói:

"Ta gia nhập Thái Nhất môn, cũng không phải vì nguyện trung thành với Tinh Thần Chi Chủ, ta chỉ tuân theo trái tim của mình, trung thành với trật tự.

Trước hôm nay, Thái Nhất môn đã tổ chức hội nghị nội bộ, trải qua bàn bạc, chính thức trục xuất Tinh Thần Chi Chủ khỏi Thái Nhất môn, tất cả trưởng lão nhất trí đồng ý."

Lão quả quyết, không chút do dự, kiên định buông ra dây cung.

Mũi tên ẩn chứa máu Thái Dương Chi Chủ ngược không mà lên, xuyên thủng bóng người chiếm cứ nửa bầu trời kia.

Hào quang vàng óng bỗng nhiên nổ tung, chiếu sáng bầu trời âm trầm, bóng người kia tiêu tán ở trong hào quang vàng óng.

Bầu trời ảm đạm đã mất đi bóng người Nam phái Bán Thần, nhưng thanh âm của hắn vẫn từ bốn phương tám hướng truyền đến, tầng tầng lớp lớp:

"Hừ! Chút tài mọn!"

Thanh âm trùng điệp quanh quẩn, từng ngôi sao băng từ bầu trời giáng xuống, kéo theo đuôi lửa đỏ rực, phát ra tiếng rít đáng sợ, như mưa to giáng xuống.

Đối mặt thiên thạch dày đặc, thiêu đốt lên mây lửa, trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên, Giang Ngọc Nhị và Địch Thái bắt đầu sinh ra nỗi sợ hãi mãnh liệt, có loại cảm giác tuyệt vọng đối mặt thiên tai.

Nếu không có hai vầng mặt trời vàng óng, kéo dài tịnh hóa, xoa dịu tâm tình của bọn họ, ba người đã cảm xúc sụp đổ, lâm

vào trong sợ hãi không biết chống cự, không thể chống cự, mặc người chém giết.

“Rầm rầm rầm…”

Sao băng ở một tích tắc tiếp xúc đến hào quang vàng óng, từng viên nổ tung, biến thành đóa hoa lửa hoa mỹ.

Mỗi một viên thiên thạch nổ tung, hai vầng mặt trời màu vàng óng liền suy yếu một phần, rất nhanh liền từ “mặt trời chói chang giữa trưa” biến thành “mặt trời đỏ hoàng hôn”.

Mưa sao băng không phải huyễn tượng đơn giản, là huyễn tượng dung nhập kỹ năng “Hư Vô”.

Nam phái Huyễn Thần đang từng lần một hư vô hóa mặt trời chói chang vàng óng.

Xích Nhật Hình Quan trầm giọng nói:

“Nhật Thăng không cách nào áp chế năng lực của Huyễn Thần, hắn còn mạnh hơn so với chúng ta tưởng tượng, tôi nhiều nhất kiên trì một khắc đồng hồ nữa.”

Chương 3190: Tìm kiếm một hy vọng (2)

Cho dù Nhật chi thần lực tịnh hóa hết thảy, ở lúc đối mặt lực lượng vị cách cao hơn bản thân, cũng chỉ có thể bị từng bước một xâm chiếm.

Thực lực Nam phái Huyễn Thần so với bọn họ tưởng tượng càng mạnh hơn.

Tam Đạo sơn nương nương coi như tỉnh táo, lắc đầu nói: “Là viên ám tinh kia trên trời, hoặc là nói, là trận pháp bao phủ phó bản, tăng phúc cho vị Nhân Tiên kia.”

Lấy kiến thức cùng lịch duyệt của cô, trong nháy mắt đã hiểu điểm mấu chốt.

Giang Ngọc Nhị và Địch Thái nghe vậy, vội vàng từ hòm đồ lấy ra hai bình sứ, phân biệt vứt cho Tam Đạo sơn nương nương cùng Xích Nhật Hình Quan.

Hai người thu lấy ra một giọt máu màu vàng, dung nhập trong cơ thể.

Lập tức, "mặt trời đỏ hoàng hôn" lại biến thành "mặt trời chói chang giữa trưa", nhưng mà, sao băng trên bầu trời vô cùng vô tận, tựa như vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Xích Nhật Hình Quan duy trì kỹ năng "Nhật Thăng", kiệt lực đối kháng mưa sao băng thanh thế to lớn, tựa như diệt thế, nói:

"Nghe, Huyễn Thuật Sư là nghề nghiệp phi thường cực đoan, quỷ dị khó chơi, nhưng khuyết điểm cùng ưu điểm đều rõ ràng, thân thể yếu ớt cùng năng lực cận chiến nhỏ yếu là sơ hở trí mạng của hắn.

Thừa dịp máu của Thái Dương Chi Chủ chưa hao hết, tôi cùng Tam Đạo sơn nương nương còn có thể bằng vào Nhật Thăng khắc chế năng lực của hắn, các người phải nhanh một chút tìm ra chân thân của hắn, đến lúc đó, tôi sẽ liên thủ với Tam Đạo sơn nương nương giết hắn."

Địch Thái nhìn chung quanh, cao giọng nói:

"Thật có thể giết chết hắn sao, chỉ cần ép ra chân thân của hắn, liền có thể giết chết hắn sao!"

Đây chính là Bán Thần.

Xích Nhật Hình Quan cau mày nói: "Bức ra chân thân mới có thể giết."

Nhưng lão không cách nào cho ra trả lời khẳng định "Nhất định có thể giết", dù sao Bán Thần nhiều thủ đoạn, nội tình phong phú, ai có thể cam đoan nhất định có thể giết chết Bán Thần?

Xích Nhật Hình Quan không rõ Chúa Tể cấp cao tới từ đại khu thứ nhất này vì sao hỏi ra vấn đề ngây thơ như vậy.

Địch Thái hít sâu một hơi, mở ra hòm đồ, đầu tiên là lấy ra một vương miện bện từ cành liễu, trịnh trọng đeo ở đỉnh đầu, tiếp lấy lấy ra một cái áo giáp hoàng kim.

Áo giáp tự động tan ra thành từng mảnh, khoác ở bên ngoài thân.

Giờ khắc này, Địch Thái khí chất bất cần đời, đã trở thành Kỵ Sĩ trang nghiêm.

Toàn thân giấu ở trong bộ giáp nặng nề, hắn chống kiếm thẳng chữ Thập ở trước người, ngẩng đầu ưỡn ngực, thanh âm hùng vĩ uy nghiêm:

"Quy tắc trận chiến đấu này: Không được ẩn nấp!"

Áo giáp Thánh Kỵ Sĩ bộc phát ra ánh sáng màu đồng thau cường thịnh, trong cõi U Minh quy tắc thành lập!

Trên bầu trời, bên trong tinh thể ảm đạm kia nổi bật ra một bóng người mặc áo bào đen.

Nam phái Huyễn Thần vẫn luôn trốn ở trong "Địa Không Tinh".

"Phốc…"

Địch Thái ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống thẳng tắp, thân thể của hắn rạn nứt, linh hồn và sinh cơ nhanh chóng tan biến.

Cắn trả!

Đây là lấy thân Chúa Tể hạn chế Bán Thần, tất nhiên sẽ trả giá đắt.

Địch Thái gần như trong nháy mắt tử vong, cho dù Giang Ngọc Nhị cũng không có cách nào cứu trở về đồng bạn chết ngay tại chỗ, dù sao Luyện Yêu Hồ có thể "luyện lại sinh mệnh" đã không ở bên người.

Nhưng, áo giáp trên ngực Địch Thái, một mầm cây hư ảo xanh nhạt mọc ra, lấy tốc độ cực nhanh trưởng thành làm cây to che trời.

Tiếp theo, cây đại thụ này phiến lá ố vàng, vỏ cây pha tạp, nhanh chóng tàn lụi.

Mà thân thể Địch Thái không còn tiếp tục rạn nứt, cũng chậm chạp khép lại.

Đây là một trong những công năng của vương miện cành liễu: Chuyển tiếp!

Vương miện cành liễu là đạo cụ loại quy tắc "Tam Bảo Khiết Tịnh Chi" của Diệu trưởng lão luyện lại mà thành, Địch Thái thông qua Bách Luyện Dung Lô, mang công năng ngự thú trong "tam bảo", điều chỉnh thành kỹ năng giữ mạng.

Ba loại kỹ năng giữ mạng!

Một loại trong đó chính là chuyển tiếp, có thể mang vết thương trí mạng của chủ nhân chuyển tiếp đến trên thân thực vật, thông qua thực vật tàn lụi thay thế chủ nhân tử vong.

Trong 24h, chỉ có thể sử dụng một lần.

Nhìn thấy Nam phái Huyễn Thần hiện thân, Xích Nhật Hình Quan và Tam Đạo sơn nương nương đồng thời xông lên, một trái một phải giáp công kẻ địch.

Đồng thời, bên tai Nam phái Huyễn Thần truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non to rõ.

Tiếng trẻ con khóc truyền vào trong tai, tựa như dung nhập trong cơ thể, đã dẫn phát biến hóa đáng sợ, bụng của hắn có chút nhô lên, một sinh mệnh nhỏ gian nan thai nghén.

Mặc dù đã dung nạp di thể Oa Hoàng, nhưng cấp bậc chênh lệch của hai bên không thể bỏ qua, hiệu quả kỹ năng "thai nghén" hạ thấp trên diện rộng, đứa bé không cách nào nhanh chóng thành hình.

Chẳng qua mục đích của Giang Ngọc Nhị vốn chính là suy yếu đối phương, sáng tạo cơ hội cho Thần Nhật Du phe mình.

Đột nhiên, Nam phái Huyễn Thần biến mất ở trong Xích Nhật Hình Quan cùng Tam Đạo sơn nương nương giáp công.

Biến mất vào hư không.

Chương 3191: Tìm kiếm một hy vọng (3)

Xích Nhật Hình Quan bỗng quay đầu, nhìn về phía Địch Thái hôn mê bất tỉnh, trở thành gốc đại thụ, nhắc nhở:

"Ở trong mộng cảnh!"

"Ta cầu nguyện, có được Chăn Bông Kẻ Nhát Gan!" Lòng bàn tay Hạ Hầu Ngạo Thiên nâng lò sắt đen cao ba tấc, tốc độ nói rất nhanh đưa ra nguyện vọng.

Trong nắp lò sắt đen nháy mắt bắn ra, ném ra ngoài một cái chăn bông cũ nát có nhiều miếng vá.

Chính là Chăn Bông Kẻ Nhát Gan của Cao Phong trưởng lão!

Đương nhiên, là tiêu hao phẩm!

Khác biệt với Địch Thái luyện lại, tư duy của Hạ Hầu Ngạo Thiên bay bổng, luyện khí yêu cầu là: Muốn một cái lò biết tự mình luyện chế đạo cụ.

Thế là hắn mang đạo cụ loại quy tắc Chúa Tể đỉnh phong, hộp diêm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cùng một nửa đạo cụ cao phẩm, tài liệu cao cấp trên thân, toàn bộ ném vào Bách Luyện Dung Lô.

Ở sau khi đập tiền vào tới mức diện mạo dữ tợn, cũng hạ quyết tâm nạp tiền thất bại liền trở về linh cảnh, rốt cuộc ra đời một món đạo cụ có thể xưng Bách Luyện Dung Lô "phiên bản đơn giản hóa".

Gọi là "Lò Hứa Nguyện".

Công năng của nó là phục chế tất cả đạo cụ vị cách thấp hơn bản thân (không bao gồm tiêu hao phẩm), đạo cụ phục chế là tiêu hao phẩm, chỉ có thể duy trì năm phút đồng hồ, mỗi ngày có thể cầu nguyện bốn lần.

Mà trả giá của nó là cầu nguyện mỗi một lần, sẽ kèm theo một lần vận rủi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nắm lên Chăn Bông Kẻ Nhát Gan, bỗng ném về phía Địch Thái.

Phía dưới Chăn Bông Kẻ Nhát Gan bao phủ, tất cả công kích đều sẽ bị miễn dịch, có thể xưng phòng ngự tuyệt đối, đồng thời, ở trước khi thời gian có hiệu lực của phòng ngự kết thúc, người trốn ở trong chăn không cách nào đi ra.

Hạ Hầu Ngạo Thiên lựa chọn đạo cụ này, không phải vì bảo hộ Địch Thái, mà là muốn phong ấn Huyễn Thần ở trong chăn.

…

Tử Vi Lục Sát Trận, chủ trận!

Trương Nguyên Thanh chống đầu gối, kịch liệt thở dốc, tựa như học sinh trung học vừa mới kiểm tra chạy xong 1000 mét, bờ môi trắng bệch, mồ hôi hột mãnh liệt tràn xuống.

Linh lực hao tổn nghiêm trọng, hắn trơ mắt nhìn con Kim Ô thứ hai bị "Thái m" cùng "Tinh Thần" cái trận cối xay này

cuốn đi, lại bất lực.

Tinh Thần Chi Chủ thành công chống lại Thái Dương Chi Chủ phản công, mặt không cảm xúc đứng ở nơi xa, đã không thừa cơ công kích, cũng không nấp đi, tựa như là người ngoài cuộc.

Trương Nguyên Thanh thở hổn hển, ánh mắt tràn ngập không cam lòng nhìn qua Tinh Thần Chi Chủ:

"Tinh Thần, ta đã mất đi hai con Kim Ô, vị cách lại giảm xuống, lấy chiến lực của ngươi, hoàn toàn có thể chém giết ta, sớm kết thúc trận chiến đấu này, vì sao còn phải do dự?"

Tinh Thần Chi Chủ nơi xa thản nhiên nói:

"Ta ước định đối với ngươi là, khi bổn nguyên Kim Ô của ngươi giảm bớt đến bốn con, có thể đánh giết!"

Trương Nguyên Thanh nhíu mày, thay đổi vẻ mệt mỏi, than thở ngồi xếp bằng, nói:

"Quả nhiên, những trò thông minh vặt này vô dụng với ngươi."

…

Bang New York, phân bộ Thiên Phạt.

Phòng làm việc của Wiene, một ánh sao dâng lên, phân thân Trương Nguyên Thanh từ trong ánh sáng như mộng ảo đi ra, nhìn về phía sau bàn làm việc rộng rãi.

Wiene đang trò chuyện với trợ lý ngẩn người, có mấy giây ngốc trệ, sau đó giọng điệu bình thản nói: "Tạm thời như vậy đã!"

Cô cúp điện thoại, vẻ mặt phức tạp nhìn Trương Nguyên Thanh, trong đôi mắt đẹp lóe ra mấy phần chờ mong, mê mang cùng yêu say đắm, cố ý dùng giọng điệu xa cách lạnh lùng nói ra:

"Anh tới nơi này làm cái gì!"

Dừng một chút, nhịn không được truy hỏi: "Anh không phải đã tiến vào phó bản linh cảnh sao!"

Tổng bộ Thiên Phạt đã hướng các phân bộ lớn cảnh báo, Phong Lôi Song Thần đã tiến vào linh cảnh, Thủ Tự và Tà Ác

mở ra quyết chiến, đề phòng mọi lúc trận doanh Tà Ác điên cuồng.

Chẳng qua tính tới trước mắt, khắp nơi gió êm sóng lặng, trận doanh Tà Ác thu mình khác thường.

Trương Nguyên Thanh nói ngay vào điểm chính:

“Tôi là phân thân, ở lại hiện thực làm việc! Tôi muốn đòi Loa Miêu Vương.”

Wiene lạnh lùng nói: “Lý do!”

Trương Nguyên Thanh nhìn cô, giọng điệu trầm thấp:

“Tìm kiếm một mờ mịt hy vọng!”

Wiene Berent nhìn chằm chằm Trương Nguyên Thanh, nói:

“Ngoài ra, anh không có cái gì muốn nói với tôi?’

Cô muốn cái gì, rõ ràng dễ thấy.

Trương Nguyên Thanh nhìn lại quan kiểm sát thủ tịch phân bộ bang New York lạnh lùng khêu gợi, thở dài, “Vì sao bản thể nợ tình cần tôi đến xử lý!”

Sau khi lảm nhảm một câu, hắn cười khổ nói:

“Bảo bối, anh hiểu ý của em, anh có thể thề, tâm ý của anh đối với em, nóng rực giống như Thái Dương bổn nguyên, trước kia tuyệt tình không phải tâm địa anh lãnh khốc, mà là anh không thể không làm như vậy, nguyên nhân chính là yêu tha thiết em, cho nên không muốn thương tổn.

Bây giờ anh đã khôi phục bình thường, không còn chịu Chén Thánh ô nhiễm, giữa chúng ta không trở ngại nữa, tình yêu của anh đối với em, sẽ tiếp tục đến khi thế giới hủy diệt.”

Mặt ngoài Wiene Berent vẫn lạnh lùng như cũ, cười lạnh:

“Có lẽ, ngày mai thế giới sẽ hủy diệt.”

Chương 3192: Phụ trợ (1)

Trương Nguyên Thanh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Cho nên, anh phải dốc hết toàn lực cứu vãn thế giới, không vì đại nghĩa, không vì quốc gia, chỉ vì có thể tiếp tục yêu em.”

Wiene Berent hoảng hốt một phen, rốt cuộc rốt cuộc… Cô lại thấy được Ma Quân kia!

Tính cách Ma Quân mặc dù âm trầm tàn nhẫn, nhưng cùng lúc đó cũng cà lơ phất phơ, am hiểu dỗ ngon dỗ ngọt, ngẫu nhiên cười tà mị một tiếng, giàu cá tính tươi sáng cùng sức quyến rũ nhân cách.

Wiene đã từng ảo tưởng, nếu như không bị Đọa Lạc Chén Thánh ô nhiễm, hắn sẽ là bộ dáng gì!

Bây giờ cô đã có đáp án.

Đây mới là trạng thái Ma Quân của cô sau khi thoát khỏi ô nhiễm.

Trong lòng cô có loại cảm giác mừng rỡ nhặt lại được tình cũ, trong lòng mặc dù nổi lên sự mềm mại, chẳng qua cô vẫn như cũ duy trì tư thái lạnh như băng, nói:

“Ma Quân, những lời hư tình giả ý này của anh, tôi cũng sớm đã nghe đến ngấy rồi. Anh đòi về Loa Miêu Vương, cho anh là được, tôi cũng không thèm.”

Wiene mở ra hòm đồ, mang cái loa màu đen to cỡ bàn tay ném qua.

Trương Nguyên Thanh đưa tay tiếp được, phân thân không có hòm đồ, liền thu nó vào trong túi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Chị gái tốt à, nếu như thế giới không hủy diệt, tôi sẽ dùng kiệu lớn tám người khiêng cưới chị về.”

Thế giới cũng sắp hủy diệt rồi, cần gì chững chạc đàng hoàng nữa, hắn không để ý nói chút lời tâm tình động lòng người, làm ra chút hứa hẹn lung tung, ít nhất người nghe trong lòng sẽ vui vẻ chút.

Ở trong vẻ mặt đột nhiên ngây ngẩn cả người của Wiene, Trương Nguyên Thanh hóa thành ánh sao tiêu tán.

Mấy phút sau, phân thân Trương Nguyên Thanh xuất hiện ở một căn phòng trống cửa sổ bị tấm ván gỗ phong kín của bang New York, hắn ngồi khoanh chân ở bên cửa sổ có ánh nắng lọt vào, nhìn chằm chằm Loa Miêu Vương trước người, nghĩ một chút, nói:

“Tao muốn nghe một phen tất cả audio sau cảnh giới Thánh Giả, do chính tao ghi lại.”

…

Kình Dương trận.

Thiên Vương Sợ Hãi nhìn Phó Thanh Dương và Ma Nhãn Thiên Vương đứng sóng vai, cười tủm tỉm nói:

“Hai người các ngươi, một kẻ là thủ hạ cũ của ta, một kẻ là học đệ lớp huấn luyện năm đó, đều là người quen, cũng không có ân oán, không bằng cứ ở trong phó bản bình an vô sự, chờ đợi kết quả.”

Nghe vậy, khuôn mặt lạnh lùng của Phó Thanh Dương thả lỏng, chuyên chú, cảnh giới trong mắt tan rã.

Một giây sau, hai con mắt của hắn lại cháy lên chiến ý, không chút do dự triệu hồi ra Kim Long Kiếm, dùng cái này làm rõ ý chí.

Hắn suýt nữa bị “mê hoặc”, mất đi ý chí chiến đấu.

Cũng may ý chí sắt thép của Kiếm Khách phối hợp thiên tính hiếu chiến của Tiền công tử, khiến hắn kịp thời thoát khỏi ảnh hưởng, khôi phục ý chí chiến đấu.

Phó Thanh Dương quay đầu nhìn về phía Ma Nhãn, nói: “Sợ Hãi chiến lực như thế nào?”

Nhìn chung Bán Thần hai đại trận doanh Thủ Tự và Tà Ác, Thiên Vương Sợ Hãi là chiến lực hạng chót, cái này không thoát được quan hệ với tuổi của hắn, Sợ Hãi cùng Phó Thanh Huyên là đồng niên, đều từng làm thực tập sinh ở Thiên Phạt.

Thuộc về nhân tài mới nổi.

Mà đạo tu hành, coi trọng chính là tích lũy tháng ngày, là tích lũy dày bùng nổ mạnh.

So sánh với những Bán Thần kia tu hành một thế kỷ, thành danh sáu chục năm, mặc kệ là ứng dụng kỹ năng, khai phá pháp thuật, tích lũy đạo cụ, Thiên Vương Sợ Hãi đều kém hơn rất nhiều.

Nhưng Bán Thần chính là Bán Thần, tiện tay một cái kỹ năng liền có thể nháy mắt giết chết Chúa Tể, áp chế tồn tại Chúa Tể

đỉnh phong.

Là tồn tại nắm giữ bộ phận lực lượng quy tắc.

Ma Nhãn Thiên Vương cười nhạo một tiếng:

"Ở cuối xe! Nhưng mang chúng ta treo ngược lên đánh không có vấn đề.

Sau khi bước vào cấp 9, vị cách của tôi cùng hắn đã rất gần, Con Mắt Mê Hoặc có lực lượng quy tắc. Cho nên, trận chiến đấu này, bằng vào tôi làm chủ đạo, cậu đánh phụ trợ."

Thật ra Con Mắt Mê Hoặc đã sớm có hình thức ban đầu của quy tắc, ở sau khi hắn bước vào Chúa Tể, lần nữa đạt được cường hóa, hoàn toàn trở thành một loại kỹ năng quy tắc.

Trừng mắt ai, kẻ đó mất khống chế!

Phó Thanh Dương nhìn hắn một cái, thản nhiên nói:

"Đòn chém của tôi cũng có lực lượng quy tắc."

Ma Nhãn Thiên Vương nhếch mép một cái: "Nhưng cậu khẳng định không bằng tôi, bởi vì tôi còn có con bài chưa lật."

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm: "Ai không có con bài chưa lật?"

"Lá bài tẩy của tôi nhất định so với cậu còn mạnh hơn." Ma Nhãn Thiên Vương hất hàm.

Thiên Vương Sợ Hãi nơi xa sầm mặt lại, hai con ngươi nổi lên ánh sáng màu đỏ tươi, nói: "Hai ngươi có phải hay không…."

Lời còn chưa dứt, Ma Nhãn Thiên Vương nhanh chóng giật xuống băng đô trên trán, lộ ra con mắt dựng thẳng màu đỏ rực lấp đầy hốc mắt, con ngươi vàng sẫm tà dị. Chùm sáng màu đỏ vàng chiếu xạ ở trên thân Thiên Vương Sợ Hãi, khiến nửa câu nói sau của hắn kẹt ở yết hầu, đôi mắt màu đỏ tươi trở nên ngốc trệ. Đây là "Con Mắt Mê Hoặc" tăng lên sau khi thu hoạch được lực lượng quy tắc hoàn chỉnh, ở trên cơ sở ảnh hưởng linh lực trong cơ thể mục tiêu, tăng lên năng lực ảnh hưởng linh hồn.

Chương 3193: Phụ trợ (2)

Thiên Vương Sợ Hãi lâm vào trong ngốc trệ, linh lực trong cơ thể bạo loạn, xé rách kinh mạch, nội tạng, còn chưa bắt đầu giao thủ, đã bị linh lực mất không chế của chính mình làm bị thương nặng.

Thân thể Ma Nhãn Thiên Vương đột nhiên cất cao, cơ bắp bành trướng, làn da chuyển thành đen nhánh, nổi lên ánh kim loại, da thịt dưới xương sườn vỡ ra, chui ra từng cánh tay tráng kiện, ngưng tụ ra đao thương kiếm kích côn bổng các vũ khí.

Hắn như La Sát ngàn tay, giơ lên các loại vũ khí, hướng về Thiên Vương Sợ Hãi khởi xướng xung phong.

Đồng thời, Phó Thanh Dương mở ra hòm đồ, cầm ra một thanh trường kiếm hình rồng màu vàng, một cái áo choàng màu đen thêu hoa văn đám mây màu vàng.

Áo choàng "Soạt" trải ra, choàng ở sau lưng.

Khí tức của Phó Thanh Dương liên tiếp cất cao, mỗi lỗ chân lông đều phun ra kiếm khí sắc bén, như là một cây tuyệt thế danh kiếm ra khỏi vỏ, hắn lúc này, Chúa Tể dưới cấp 9 nhìn một cái, sẽ bị kiếm khí sắc bén chọc mù mắt.

Phó Thanh Dương mang kiếm khí quanh thân rót hết vào Kim Long Kiếm, chân phải dùng sức đạp mạnh, bỗng nhiên chém ra.

Không có thăm dò, không có làm nóng người, vừa lên đã thi triển toàn lực.

Kiếm khí đáng sợ ở trong nháy mắt thoát ly thân kiếm, quỷ dị biến mất không thấy.

Nơi xa, ánh mắt đờ đẫn của Thiên Vương Sợ Hãi vừa mới khôi phục, cổ họng liền bị vô thanh vô tức cắt, vết cắt hướng hai bên mở rộng, sâu thêm, xương gáy đứt gãy, chỉ còn một chút da thịt phần gáy nối liền.

Đầu của Thiên Vương Sợ Hãi lập tức treo đáng sợ ở phía sau lưng, thiếu một chút đã bị chém đầu xuống.

Một kiếm này của Phó Thanh Dương, chính là muốn chém cái đầu trên cổ hắn, chỉ là không thể thành công.

Kỹ Gần Như Đạo có thể cách không thi triển? Trong lòng Ma Nhãn Thiên Vương giật mình, đòn chém của Phó Thanh

Dương vốn là không cách nào tránh né, bây giờ có thể cách không chém người, càng thêm khó lòng phòng bị.

Sau khi trong lòng chấn kinh, hắn không bỏ qua cơ hội đồng bạn sáng tạo, tám cánh tay vung vẩy binh khí, như mưa to rơi vào trên thân Thiên Vương Sợ Hãi mặc bộ vest phẳng phiu.

Hoặc chém hoặc bổ, hoặc gõ hoặc đâm.

Vũ khí Viễn Cổ Chiến Thần ngưng tụ ra, tự mang hiệu quả phá giáp, đổ máu, thân thể mạnh mẽ của Thiên Vương Sợ Hãi phá ra từng vết thương, xương cốt đứt gãy, da tróc thịt bong, từng mảng lớn máu tươi thấm thấu bộ vest đen nhánh.

Ma Nhãn Thiên Vương giơ cao trường đao, ra sức bổ xuống, 'Phốc' một tiếng, đầu lâu của Thiên Vương Sợ Hãi triệt để chém xuống, lăn xuống đất.

Phó Thanh Dương hất lên Áo Choàng Kiếm Sư, lấy ra một cái hộp kiếm, nắp hộp bắn ra, tiếng rít không dứt bên tai.

Sáu thanh phi kiếm bỏ túi dài ba tấc bắn nhanh ra như điện, hai thanh quấn cùng một chỗ, lướt thẳng giống như mũi khoan xoắn ốc, hai thanh vạch ra nửa vòng tròn, thẳng đến đầu.

Hai thanh phóng lên trời, ở trên không xoay mũi kiếm, rít lên hạ xuống.

Mỗi một phi kiếm đều ẩn chứa kiếm khí cắt đứt không gian, cùng ẩn chứa kiếm ý lực lượng chấn sát.

Nguyên thần giấu ở thức hải, thức hải giấu ở Nê Hoàn, Nê Hoàn giấu ở trong đầu.

Đối phó kẻ địch cấp Bán Thần, đánh bị thương nặng nguyên thần ích lợi lớn xa hơn hủy diệt thân thể.

Lúc này, bầu trời hạ xuống hai luồng ánh sáng nhạt màu máu, một chiếu vào đầu, một chiếu vào thân thể. Đầu lâu tắm trong ánh sáng nhạt màu máu, tròng mắt đảo vù vù, từ trong ngốc trệ tỉnh táo lại, tròng mắt chuyển động lật lên một cái, con ngươi bắn ra hai đạo kiếm khí sắc bén vô địch, tựa như hai tia chớp chói mắt.

Hai thanh phi kiếm từ không trung hạ xuống bị đánh lệch quỹ đạo, "Phốc phốc" hai tiếng chém vào hoang mạc, biến mất không thấy nữa.

Tiếp theo, đầu lâu Thiên Vương Sợ Hãi há mồm, cắn hai thanh phi kiếm xoắn ốc giống như mũi khoan bắn về phía mặt, răng trắng bóc vang lên "răng rắc", nhai nát hai thanh phi kiếm.

Cuối cùng, hắn xoay đầu lâu sang hai bên, nâng quai hàm, 'phốc phốc' phun ra mảnh vỡ phi kiếm, đánh bay hai thanh phi kiếm quấn về sau gáy.

Ở trước khi bị ô nhiễm trở thành Yêu Mê Hoặc, Thiên Vương Sợ Hãi từng là một vị Thám Báo, lại là Yển Sư cấp bậc không thấp.

Một bên khác, thân thể không đầu của Thiên Vương Sợ Hãi, vest sau lưng "Xoẹt" rách ra, chỗ sườn sinh trưởng ra từng đôi cánh tay tráng kiện, một cái tay trong đó dựng bàn tay lên như đao, tùy tiện đâm xuyên lồng ngực Ma Nhãn Thiên Vương, vung lên ra sức ném đi.

Ma Nhãn Thiên Vương cao hơn hai mét, như một tảng đá lớn bay về nơi xa, ở hoang mạc ném ra tạo thành hố to hết cái này đến cái khác, nhấc lên cát vàng đầy trời.

Thân thể Thiên Vương Sợ Hãi không nhanh không chậm cúi người nhặt lên cái đầu, đặt ở phần cổ, tiếng "ken két" liên tục vang lên, xương gáy tự động nối tiếp.

Hắn hoạt động cổ, xương cốt vang lên kèn kẹt, hai luồng ánh sáng nhạt màu máu hợp hai làm một, càng thêm nồng đậm, như là đèn tụ quang sân khấu chiếu vào trên thân Thiên Vương Sợ Hãi.

Trong thân thể cường tráng ba đầu tám tay, lực lượng đáng sợ thai nghén, khí tức khát máu cuồng bạo nhanh chóng sinh sôi.

Chương 3194: Khổ chiến (1)

Thiên Vương Sợ Hãi nhìn hai người, khóe miệng cười tủm tỉm lộ ra nét dữ tợn, con ngươi màu đỏ tươi, như một tên sát nhân cuồng cực độ khát máu, mang nửa câu nói sau vừa rồi chưa nói xong nối liền: "Hai ngươi có phải… Quá không để lời của ta vào mắt hay không!"

Phó Thanh Dương ngẩng đầu nhìn vầng tinh thể màu máu kia trên bầu trời âm trầm, lập tức hiểu mấu chốt của vấn đề.

Hắn quay đầu nhìn về phía Ma Nhãn Thiên Vương từ đằng xa bay trở về, nói:

“Tôi đồng ý đề nghị của anh.”

“Đề nghị gì?” Ma Nhãn Thiên Vương chưa kịp phản ứng lại ngay.

Phó Thanh Dương nói: “Anh chủ công tôi đánh phụ trợ!”

Ma Nhấn Thiên Vương nhìn một lần Thiên Vương Sợ Hãi như thần như ma, lâm vào trạng thái Khát Máu Cuồng Bạo, trầm mặc một phen, thử dò xét nói: “Anh không phải từ trước tới giờ không lùi bước sao! Không phải chết cũng không lùi sao!”

Phó Thanh Dương mặt không đổi sắc: “Đây không phải lùi bước, là phối hợp chiến thuật hợp lý!”

Ma Nhãn Thiên Vương lại nhìn Thiên Vương Sợ Hãi một lần, thân là cố chấp cuồng hắn chủ động nhượng bộ: “Thật ra tôi cũng có thể đánh phụ trợ.”

Thiên Vương Sợ Hãi như là Dạ Xoa trong Phật giáo, làn da đen kịt, tám cánh tay triển khai ra hình quạt, cầm đao, thương, kiếm, côn, kích, vòng, hai cánh tay làm bản thể, thì nắm thành nắm đấm.

Hai cái đầu hai bên, mắt như chuông đồng, miệng rộng mũi cao, cực kỳ hung ác.

Ở trong trận pháp thêm vào, lực lượng của hắn đạt được tăng phúc nhất định, cái này khiến Thiên Vương Sợ Hãi vốn có được chiến lực cấp Bán Thần trở nên cực kỳ đáng sợ, chỉ là khí tức tản ra, đã khiến Phó Thanh Dương cùng Ma Nhãn Thiên Vương tâm chí kiên định cảm nhận được cảm giác ngạt thở nho nhỏ.

Dưới loại tình huống này, muốn không trả giá đắt giết chết Thiên Vương Sợ Hãi, gần như không có khả năng.

Cho nên, Ma Nhãn Thiên Vương hy vọng người xung phong chính là Phó Thanh Dương, dù sao Tiền công tử không phải Thái Dương Chi Chủ, cũng không phải là đối tượng mình thề sống chết thần phục, cùng lắm thì khen hắn một tiếng hảo hán, 18 năm sau luyện tài khoản mới một lần nữa thăng cấp.

Phó Thanh Dương cũng là tâm lý tương tự.

Thậm chí trong đầu hắn đã chế định hai chiến thuật đơn giản, thứ nhất là đánh lâu dài: Viễn Cổ Chiến Thần phòng ngự cao, HP dày, nhưng thể lực không phải vô cùng vô tận, nếu như Ma Nhãn Thiên Vương có thể ở chính diện chống lại Thiên Vương Sợ Hãi, hắn hoàn toàn có thể bằng vào lực lượng quy tắc "đòn chém", không ngừng công kích kẻ địch.

Ở trong hoang mạc thiếu sinh linh, Khát Máu Cuồng Bạo của Viễn Cổ Chiến Thần không cách nào thi triển, Thiên Vương Sợ Hãi nhất định phải chết.

Đương nhiên, Ma Nhãn Thiên Vương thực lực yếu hơn sẽ chết trước ở trước.

Ma Nhãn Thiên Vương chấp nhất thanh tẩy thế giới có thể tận một phần sức vì trận doanh Thủ Tự, cũng coi như chết có ý nghĩa.

Chiến thuật thứ hai là tốc chiến tốc thắng, hai bên trong thời gian ngắn tung ra con bài chưa lật lẫn nhau, mang năng lực công kích mạnh nhất một hơi dùng hết, xem ai có thể cười đến cuối cùng.

Chiến thuật này dựa vào vận khí, trừ phi biết người biết ta, nhưng mà, Phó Thanh Dương cũng không biết Thiên Vương Sợ Hãi có bao nhiêu con bài chưa lật.

Trong trầm mặc, hai người đều dùng ánh mắt "Ngươi có thể khẳng khái chịu chết" nhìn nhau, mấy giây sau, Phó Thanh Dương lạnh lùng nói:

"Vậy thì cùng lên!"

"Chính hợp ý tôi!"

Nói xong, Ma Nhãn Thiên Vương từ trong hòm đồ lấy ra một pho tượng đen sì cao một trượng.

Pho tượng này chân đạp rồng đen, trong tay cầm một cái xương đùi trắng nhởn, mặc trường bào giống như đế vương, gương mặt mơ hồ, lại có một khí chất thâm thúy khó nói nên lời, như vực như biển, không thể đo lường.

Trước pho tượng dựng thẳng một cái trống da thú.

Xương đùi trong tay pho tượng rơi xuống, gõ mặt trống.

“Tùng!”

Theo tiếng trống chấn nhiếp lòng người truyền ra, trên trời mây đen cuồn cuộn, bao trùm phạm vi trăm dặm, hình thành một kết giới mưa gió đan xen, chớp lóe sấm rền.

Đạo cụ loại quy tắc — Pho tượng Vũ Sư Đánh Trống.

Đạo cụ này là “Tượng Vũ Sư” của đại trưởng lão Thủy Thần cung trong cửu lão cùng “Trống Quỳ Ngưu” luyện lại mà thành.

Đạo cụ loại quy tắc này, công năng lớn nhất là chế tạo sân nhà thích hợp Vũ Sư chiến đấu, áp chế đối thủ cùng cấp bậc, Ma Nhãn Thiên Vương không phải Vũ Sư, không cách nào lợi dụng mưa to vô cùng vô tận.

Chẳng qua, tiếng trống tác dụng tạo gió mưa chấn nhiếp tâm thần, sinh sôi ôn dịch, bài xích linh lực nghề nghiệp khác, có thể suy yếu Thiên Vương Sợ Hãi cực nhiều.

“Rầm rầm!”

Mưa to như trút nước xuống, giọt mưa lớn như hạt đậu tưới vào thân thể cường tráng của Thiên Vương Sợ Hãi, bắn lên mưa bụi mịt mờ, dập tắt khí tức cường thịnh của hắn.

Đồng thời, lồng ngực Thiên Vương Sợ Hãi kịch liệt chập trùng, xoang mũi phun ra khí tức nóng rực.

Hắn ngã bệnh rồi!

Thiên Vương Sợ Hãi nhíu mày, giọng mũi thô nặng nói:

“Có chút giống “Tượng Vũ Sư” của lão già Thủy Thần cung kia, ngươi tại sao có thể có đạo cụ này?”

Chương 3195: Khổ chiến (2)

Khi nói chuyện, hắn há mồm, “Vù” phun ra một làn sương đậm đặc, sương mù nồng đậm trắng xóa như thủy triều trào lên, dẫn đầu bao trùm hắn, ngăn trở “ánh mắt” Ma Nhãn Thiên Vương, che khuất Phó Thanh Dương khóa mục tiêu, cũng hướng phía bốn phương tám hướng lan tràn.

Sương mù đậm đặc ở trong thời gian cực ngắn bốc lên, bao trùm trời đất, có khuynh hướng bao trùm toàn bộ phó bản.

Đối với Thiên Vương Sợ Hãi mà nói, phóng thích sương mù đậm đặc bao phủ một thành thị, là chuyện rất nhẹ nhàng.

Sương mù đậm đặc là một trong những kỹ năng đáng sợ nhất của Cổ Hoặc Chỉ Yêu, có thể dịch chuyển tức thời, có thể hóa sương mù, có thể che chắn cảm giác, ở trong sương mù dày đặc, Vụ Chủ và Viễn Cổ Chiến Thần có thể nhẹ nhàng giết chết kẻ địch cùng cấp bậc.

Chẳng qua, sương mù nồng đậm khắc chế cũng rất đơn giản, chỉ cần có gió, gió đủ mạnh.

Ma Nhãn Thiên Vương không chút nào do dự thao túng "Tượng Vũ Sư Đánh Trống", thổi lên cuồng phong, làm nước mưa cả thế giới bắt đầu tung bay.

Cuồng phong cuốn sương mù nồng đậm vào trong đó, cuốn lên bầu trời.

Sương mù nồng đậm vừa bị thổi tan, Ma Nhãn đã nhìn thấy trong tầm mắt chiếu rọi ra bóng người Thiên Vương Sợ Hãi hai con ngươi màu đỏ tươi, đối phương lợi dụng sương mù dịch chuyển tức thời đến trước mặt hắn.

Ma Nhãn Thiên Vương không chút nghĩ ngợi, con mắt dựng thẳng khẽ đảo "vù vù", chiếu rọi ra bóng người Thiên Vương Sợ Hãi, bỗng nhiên bắn ra chùm ánh sáng màu vàng óng.

Khoảng cách gần như thế, hắn có tự tin khống chế Thiên Vương Sợ Hãi.

Nhưng, Con Mắt Mê Hoặc trước nay luôn thuận lợi, lần này mất hiệu lực.

Thiên Vương Sợ Hãi tựa như dự phán được công kích của hắn, bỗng nhiên cúi thấp người, tránh đi chùm sáng, tiếp lấy quai hàm nâng lên, "Phốc" phun ra một mảnh kiếm, chọc mù con mắt dựng thẳng của Ma Nhãn Thiên Vương.

Trán Ma Nhãn Thiên Vương đau xót, chất lỏng ấm áp dọc theo khuôn mặt chảy xuống.

Bắt lấy cơ hội này, tám cánh tay Thiên Vương Sợ Hãi giống như khổng tước xòe đuôi, bỗng khép lại, đao thương kiếm

kích từ phương hướng khác nhau, góc độ khác biệt đánh về phía Ma Nhãn.

Ma Nhãn Thiên Vương dang tám tay, lấy vũ khí trong tay đón đỡ.

Tiếng "Đinh đinh đang đang" kết thúc trong một giây, vũ khí Ma Nhãn Thiên Vương huyễn hóa ra nổ thành ánh sáng vỡ vụn.

Một giây sau, trường đao đâm xuyên ngực hắn, trường kiếm từ dưới xương sườn đâm vào, trường côn đập lún bả vai, trường kích chém đứt bốn cánh tay bên trái người, trường thương đâm vào bụng dưới nhấc hắn lên giữa không trung.

Thiên Vương Sợ Hãi chung quy là chiến lực cấp Bán Thần, chính diện giao thủ, Ma Nhãn ngay cả một hiệp cũng không đỡ nổi.

Ma Nhãn Thiên Vương phát ra tiếng gầm thống khổ, ngoài thân đột nhiên nứt ra từng con mắt dựng thẳng tà dị màu đỏ vàng.

Ngay tại lúc đó, Phó Thanh Dương nơi xa bước ra một bước, nhanh chóng chém ra hai kiếm.

Kiếm quang chui vào hư không, biến mất không thấy nữa.

Phốc! Gân hai chân Thiên Vương Sợ Hãi đột nhiên vỡ ra, xuất hiện vết cắt chỉnh tề.

Đòn chém đã tấn thăng làm quy tắc, cho dù sớm dự phán được cũng không cách nào né tránh, nhất định trúng mục tiêu!

Thân hình cao lớn cường tráng của Thiên Vương Sợ Hãi không thể tránh khỏi ngã xuống đất, hắn tựa như lại một lần nữa đoán được công kích của kẻ địch, ở trong nháy mắt ngã xuống, chủ động tán đi vũ khí đang cầm, tám cánh tay chống xuống đất, như là chân của động vật chân đốt, di chuyển linh hoạt, lại tránh đi chùm sáng màu đỏ vàng giống như đèn nháy sáng.

Trong đôi mắt đen bóng của Phó Thanh Dương chiếu ra bóng người Thiên Vương Sợ Hãi, hắn tựa nhưđã khóa chặt cái gì, chém ra một kiếm.

Bàn tay nào đó của Thiên Vương Sợ Hãi truyền đến tiếng nổ vang "Phành", một cái mâm đồng xanh tròn khắc tinh đồ nổ thành mảnh vỡ, mà cái tay này, vốn nên nắm Kim Cương Hoàn.

Ánh mắt Thiên Vương Sợ Hãi run lên.

Tấm tinh bàn này là Tinh Thần Chi Chủ tặng cho hắn, hàng nhái Quy Bối Đồ, so sánh với chính phẩm, hàng nhái chỉ có thể phản hồi nguy cơ trong vòng năm giây tương lai.

Lại không có lực lượng quy tắc, sẽ bị Thái âm bí ẩn quấy nhiễu, nhưng đối phó với Ma Nhãn cùng Phó Thanh Dương không có đủ năng lực bí ẩn, là dư dả rồi.

Không ngờ nhanh như vậy bị Phó Thanh Dương phát hiện, cũng lợi dụng kiếm thuật "đòn chém" phá hủy.

Đã mất đi tinh bàn cảnh báo, Thiên Vương Sợ Hãi không cách nào tránh né Con Mắt Mê Hoặc bắn loạn đầy trời nữa, thẳng tắp cứng ngắc ở tại chỗ, ánh mắt đờ đẫn.

Tay trái Phó Thanh Dương chộp một cái vào không trung, một thanh kiếm bốn thước thiêu đốt ngọn lửa xám xịt thoát khỏi hòm đồ, bị hắn chộp vào tay trái.

Ngọn lửa xám xịt tựa như có một loại tính trơ nào đó, lửa nhảy lên chậm chạp hơn ngọn lửa bình thường, tựa như bị chỉnh thành tốc độ phát 0.5 lần.

Đây là đạo cụ loại quy tắc cấp 9 — Lưỡng Nghi Ma Nhận!

Tấm mặt nạ thiêu đốt ngọn lửa kia luyện lại thành, Lưỡng Nghi Ma Nhận có hai loại hình thái, một loại là Đạo Hỏa Kiếm, một loại là Liệt Diễm Kiếm.

Chương 3196: Hai nơi (1)

Đạo Hỏa Kiếm công năng là trộm lửa, nhiệt độ cùng nhiệt lượng trên ý nghĩa tượng trưng của mục tiêu.

Liệt Diễm Kiếm công năng là "thiêu đốt" cùng "nổ", nháy mắt bị chém trúng, mặc kệ có phá vỡ phòng ngự hay không, ngoài thân đều sẽ cháy lên ngọn lửa, lửa không cách nào dập tắt, đòn chém có tính tiếp tục sẽ tích lũy hỏa linh, sinh ra vụ nổ.

Phó Thanh Dương mang trường kiếm thiêu đốt lên ngọn lửa màu trắng chống ở trước người, ngọn lửa màu trắng mãnh liệt tuôn ra, dọc theo mặt đất bôn tẩu, hóa thành một dòng chảy nhỏ, lan tràn đến dưới chân Thiên Vương Sợ Hãi.

"Răng rắc răng rắc…" Trong động tĩnh băng tinh ngưng kết, thân thể Thiên Vương Sợ Hãi hiện ra một tầng sương trắng kiên cố, con ngươi màu đỏ tươi bao trùm lên lớp vỏ băng mỏng.

Hắn tựa như gã say ngã ở trong trời băng đất tuyết, từ trong tới ngoài cứng ngắc.

Phó Thanh Dương quát to: "Đánh nhanh thắng nhanh!"

Hắn không có ý định đánh lâu dài, bởi vì phe mình căn bản không có điều kiện này, chính diện giao phong, Ma Nhãn ngay cả một hiệp cũng không chịu được.

Lực lượng hai bên chênh lệch quá lớn.

Chung quy là chiến lực cấp Bán Thần, không phải bọn họ những Chúa Tể cấp 9 nắm giữ quy tắc này có thể chống đỡ.

Ma Nhãn nhảy lên thật cao mấy chục mét, tám cánh tay huyễn hóa ra đao thương kiếm kích côn vòng, hung hăng lao về phía Thiên Vương Sợ Hãi hóa thành tượng băng.

Phó Thanh Dương lấy ra binh ngẫu (con rối, tượng binh sĩ) đồng xanh, liên tục gảy mười ngón tay, từng binh ngẫu đồng xanh tay cầm trường kiếm từ trong hộp nhảy ra, áo giáp vang leng keng đều nhịp.

Phó Thanh Dương ánh mắt rực sáng, khuôn mặt dâng lên huyết sắc đỏ tươi, kiếm khí trên đỉnh đầu xông thẳng lên trời, kiếm khí quanh thân trong nháy mắt tăng vọt.

Đập Nồi Dìm Thuyền của Kiếm Khách, tương tự Khiếu Nguyệt của Thần Dạ Du, đều là kỹ năng kích phát tiềm lực ngắn ngủi, đổi lấy lực lượng tăng vọt.

Kiếm trong tay hơn trăm binh ngẫu đồng xanh bộc phát ra kiếm khí ngút trời, bọn nó hướng về phía Thiên Vương Sợ Hãi, thi triển trăm phát chém ẩn chứa lực lượng quy tắc.

Đúng lúc này, những binh ngẫu đồng xanh kia bỗng nhiên xoay đầu, nhìn về phía Ma Nhãn Thiên Vương trên không

trung.

Phó Thanh Dương phát hiện, mình không cách nào khống chế những binh ngẫu này.

Trăm kiếm chém ra.

Nhưng mục tiêu không phải Thiên Vương Sợ Hãi, mà là Ma Nhãn.

Hơn trăm sợi kiếm lao vào hư không sâu xa, một giây sau, thân thể Ma Nhãn phân giải giữa không trung.

"Bịch bịch…"

Trên trời rớt xuống mảnh xác của Ma Nhãn Thiên Vương.

…

Địa Không trận.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nắm lấy chăn bông, vừa muốn trùm nó lên người Địch Thái, chợt thấy một bóng người từ trong cơ thể Kỵ Sĩ đơn truyền chui ra, rõ ràng là Nam phái Huyễn Thần mặc áo bào đen, không thấy khuôn mặt.

Nam phái Huyễn Thần khẽ ngẩng đầu, há miệng ra.

Sóng âm vô hình, kinh khủng khuếch tán ra, giống như gợn sóng quét sạch sinh linh xung quanh.

Ám Ảnh Rít Gào!

Ám Ảnh Rít Gào cấp Bán Thần!

Dù từng bị Nhật Thăng suy yếu, vẫn không phải hắn Chúa Tể cấp 8 có thể tiếp nhận.

Không nghĩ nhiều, Hạ Hầu Ngạo Thiên giũ đệm chăn, bao bọc bản thân vào.

Ngay tại lúc đó, hắn nghe thấy nơi xa truyền đến tiếng thét lên thê lương của Chỉ Sát cung chủ.

Mục tiêu của hắn là cung chủ?

Trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên giật mình, lập tức hiểu mục đích thật sự của Nam phái Huyễn Thần, chính là muốn diệt trừ Ti Mệnh trong đội ngũ.

Mặc kệ là Sinh Mệnh Nguyên Dịch hay đạo cụ trị liệu, đều không bằng một Ti Mệnh cấp bậc cao, huống chi Chỉ Sát cung chủ còn là Ti Mệnh dung hợp di thể Oa Hoàng.

Tiến có thể ảnh hưởng Bán Thần, lui có thể khởi tử hồi sinh.

Nhưng, hắn đã khoác Chăn Bông Kẻ Nhát Gan, ở trước khi năm phút đồng hồ thời gian hiệu lực kết thúc, không cách nào chủ động thoát ly, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chỉ Sát cung chủ gặp "sóng âm" công kích, ở sau khi thét lên một tiếng thống khổ, "Phốc" ngã xuống đất, thần thái trong mắt trôi đi, linh hồn nhanh chóng tịch diệt.

Trên không trung, Tam Đạo sơn nương nương phất tay áo, một vệt hào quang vàng óng bắn ra, nương theo tiếng rít của phong lôi giống như kích.

Đạo hào quang vàng óng này bộc phát ra nhiệt lượng khiến nhiệt độ chung quanh nhanh chóng tăng cao, ẩn chứa trong đó khí thế mênh mông thuần khiết, ở sau khi hấp thu lực lượng Thái Dương Chi Chủ, Chày Phục Ma bùng nổ ra thời khắc đỉnh cao nhất.

Xích Nhật Hình Quan hóa ra một thanh đại đao, từ không trung lao xuống, lấy phương thức cận chiến chém giết vị Bán Thần này.

Nam phái Huyễn Thần hừ lạnh một tiếng, hướng bên cạnh bước ra, hư vô hóa quy tắc, trong nháy mắt kéo giãn trăm mét.

Trong quá trình này, hắn không ngừng thi triển kỹ năng Hư Vô, nhanh chóng tiêu hao linh lực của máu Thái Dương Chi Chủ trong hai vầng mặt trời dâng lên.

Trong máu của Thái Dương Chi Chủ có khí tức pháp tắc Thái Dương bổn nguyên, nhưng không hoàn chỉnh, dù sao chỉ là hai giọt máu, không cách nào hoàn toàn khắc chế hắn có trận pháp tăng phúc.

Nhưng cũng làm huyễn thuật, Ám Ảnh Rít Gào các loại kỹ năng của hắn chịu suy yếu cực lớn, bởi vậy, hắn tạm thời còn không muốn cận chiến với hai vị Thần Nhật Du đỉnh phong.

Chương 3197: Hai nơi (2)

Thấy áp sát khó khăn, Xích Nhật Hình Quan lập tức thay đổi sách lược, dung nhập ý chí vào trong vầng mặt trời.

Huyễn Thần ở vào phạm vi hào quang vàng óng chiếu xạ, "Vù" dâng lên ngọn lửa màu vàng.

Một giây sau, ngọn lửa ẩn chứa ý chí Xích Nhật Hình Quan bị Huyễn Thần dập tắt, một cái nữa lách mình tránh đi Chày Phục Ma truy kích.

Hai tay Tam Đạo sơn nương nương kết pháp quyết, từng đạo linh triện trận pháp màu vàng hình tròn xuất hiện trên không trung, hạ xuống cột sáng màu vàng, như là từng cây cột lớn chống trời.

Những công kích này, bao gồm Chày Phục Ma, chỉ cần có thể trúng mục tiêu một lần, cô liền có thể nắm lây cơ hội áp sát Nam phái Huyễn Thần, nhưng, một lần cũng chưa thành công.

Cho dù lực lượng quy tắc bị áp chế, đối phương vẫn có kinh nghiệm cùng nội tình một thế kỷ.

Tam Đạo sơn nương nương điều khiển Chày Phục Ma, đuổi theo không bỏ đối với Nam phái Huyễn Thần.

Xích Nhật Hình Quan không tham dự truy kích, nhanh chân chạy vội tới trước người Chỉ Sát cung chủ, tập trung tinh thần xem xét, phát hiện nguyên thần Chỉ Sát cung chủ đã chôn vùi.

Lão bình tĩnh chờ đợi một lát, đột nhiên, con ngươi tĩnh mịch của Chỉ Sát cung chủ khẽ động một chút, nhanh chóng tỏa sáng linh quang.

Cô đã sống lại.

Xích Nhật Hình Quan trầm giọng nói:

"Tôi liên thủ với Tam Đạo sơn nương nương, chỉ có thể duy trì bất bại, không cách nào khóa chặt hắn. Cô có biện pháp nào?"

Có thao tác vừa rồi suýt nữa khiến Huyễn Thần "thụ thai", cùng sinh ra thai nhi, lão sớm đã coi Chỉ Sát cung chủ là cường giả cùng cấp bậc, Ti Mệnh cấp bậc này sẽ không dễ dàng chết đi, dù kẻ ra tay là Bán Thần.

Chỉ Sát cung chủ nhíu mày, quay sang nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên núp ở trong chăn, chỉ lộ ra một cái đầu, còn có

Địch Thái hóa thành "rễ cây", ở vào trạng thái sống lại, nói:

"Có thể hạn chế Huyễn Thần, chỉ có lực lượng quy tắc của nghề nghiệp Kỵ Sĩ."

Xích Nhật Hình Quan nhẹ gật đầu.

Bán Thần nắm giữ chí cao quy tắc, trừ lực lượng cùng cấp bậc, bất cứ đạo cụ, kỹ năng gì đều không thể ở trên chiến trường như vậy phát huy tác dụng, hạn chế Huyễn Thần.

Đây cũng là nguyên nhân lão lười mở ra hòm đồ, sử dụng đạo cụ.

Thừa dịp Tam Đạo sơn nương nương kiềm chế Bán Thần, Chỉ Sát cung chủ bước nhanh đến trước người Địch Thái đếm giây sống lại, dưới làn váy vươn ra ngàn vạn tơ lụa đỏ tươi, chui vào thân thể Địch Thái.

Xích Nhật Tỉnh Quan ăn ý giải trừ Nhật Thăng.

Trong khoảng khắc, đại thụ hư ảo tàn lụi, hoàn toàn chết đi, Kỵ Sĩ đơn truyền mở mắt ra.

Cái này so với thời gian sống lại ban đầu của hắn sớm ba phút. Xích Nhật Hình Quan lập tức triệu hồi ra mặt trời hơi thu nhỏ, không cho Huyễn Thần cơ hội tập kích.

Địch Thái cá chép quẫy đuôi một phát, cảnh giác đánh giá chung quanh, thấy Huyễn Thần bị Tam Đạo sơn nương nương truy đuổi, nhìn như chật vật, thực ra vững như chó già, không khỏi thất vọng thở ra một hơi:

"Không có cách nào làm gì hắn à… Tôi vừa rồi chẳng phải là hi sinh vô ích?"

Xích Nhật Hình Quan vẻ mặt nghiêm túc: "Bằng vào thực lực trước mắt của chúng ta, chỉ có thể giằng co."

Trận pháp tăng phúc đối với Huyễn Thần không nhỏ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên trốn ở trong chăn, nghe vậy cười nhạo: "Nếu như một Chúa Tể hi sinh có thể trọng thương Bán Thần, Bán Thần kia cũng chỉ là hư danh."

Chăn bông trên người hắn cưỡng ép mỏng đi mấy phần, đây là bị Nhật chi thần lực áp chế.

Chỉ Sát cung chủ nói: “Chúng tôi cần anh sử dụng một lần lực lượng áo giáp Thánh Kỵ Sĩ nữa.”

“Là ít nhất một lần đi, tên đần Hạ Hầu nói chuyện không xuôi tai, lại có đạo lý.” Địch Thái thử dò xét nói: “Cô có thể giữ tôi mấy mạng?”

Chỉ Sát cung chủ thẳng thắn: “Bằng vào trình độ dung hợp di thể Oa Hoàng của tôi, chỉ có thể bảo đảm anh một lần, giống như Mẫu Thần Tử Cung, dù là hình thần câu diệt, cũng có thể sống lại.”

Lực lượng quy tắc trên di thể Oa Hoàng là “sáng tạo”, mặc kệ là sinh mệnh hay đạo cụ, đều có thể giao phó một lần cơ hội sống lại, lại là mãi mãi.

Nhưng chỉ có thể sống một lần, cấp bậc bây giờ của Chỉ Sát cung chủ, không làm được sống lại nhiều lần.

Trong lòng Địch Thái lẩm bẩm, cô đây không phải bảo tôi oanh liệt sao!

Hắn nghĩ một chút, nói:

“Cô có thể để tôi ở vào trong một loại trạng thái khôi phục nhanh chóng sinh mệnh, không để tôi triệt để chết đi hay không? Nếu như có thể làm được, tôi có thể sử dụng lực lượng áo giáp hai lần.”

“Không có vấn đề!” Chỉ Sát cung chủ không chút do dự gật đầu.

Dưới làn váy của cô lần nữa vươn ra sợi tơ màu đỏ dày đặc, từ trong khe hở áo giáp hoàng kim chui vào, nối vào trong cơ thể Địch Thái. Lập tức, Kỵ Sĩ đơn truyền có loại cảm giác tắm rửa ở trong biển sinh mệnh, sinh mệnh lực vô cùng vô tận, chịu bất cứ vết thương trí mạng nào cũng sẽ không chết.

Chỉ cần không chết, hắn có thể kích hoạt kỹ năng thứ hai của vương miện cành liễu: Khô Mộc Phùng Xuân*!

* cây khô gặp mùa xuân, sống lại

Chỉ cần chưa lập tức tử vong, vẫn còn tồn tại một chút hy vọng sống, hắn đều có thể sống lại.

Chương 3198: Hai nơi (3)

Chỉ Sát cung chủ nhìn về phía Xích Nhật Hình Quan bên người, giọng nói êm tai:

"Đại trưởng lão, lúc hắn thi triển năng lực, ông tốt nhất triệt hồi Nhật Thăng."

Cô mặc dù có được vị cách vượt qua Chúa Tể, nhưng Nhật Thăng dung nhập máu Thái Dương, áp chế đối với cô cũng không nhỏ.

Xích Nhật Hình Quan khẽ gật đầu.

Địch Thái hít sâu một hơi, cắm kiếm thẳng chữ Thập ở trước người, lực lượng áo giáp điều động Thánh Kỵ Sĩ, giọng điệu trang nghiêm nói:

"Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ tuyên bố, trận chiến này…"

Xích Nhật Hình Quan thu hồi bánh xe vàng óng sau đầu.

Một tích tắc này, Địch Thái cảm giác trong đầu, một loại cảm xúc nào đó bỗng nhiên sinh sôi, sinh trưởng tốt, bùng nổ, loại tâm tình này là căm hận đối với Thủ Tự, là không cam lòng, là bài xích đối với đồng bạn bên người.

Ma xui quỷ khiến, hắn đọc lên quy tắc khiến bọn người Xích Nhật Hình Quan cả kinh biến sắc:

"… Cấm chỉ thi triển Nhật Thăng!"

Trên bầu trời, vầng mặt trời sau đầu Tam Đạo sơn nương nương, giống như bóng đèn lấp lóe mấy lần, sau đó dập tắt.

Nơi xa truyền đến tiếng cười lạnh của Nam phái Huyễn Thần.

Chớp mắt sau, hắn hư vô hóa quy tắc, tới trước mặt Xích Nhật Hình Quan, Hạ Hầu Ngạo Thiên, Chỉ Sát cung chủ cùng Địch Thái.

Ở tích tắc Địch Thái gặp cắn trả, ngửa mặt ngã xuống, trong cổ họng Nam phái Huyễn Thần chấn động ra sóng âm vô hình, kinh khủng.

Đây là Ám Ảnh Rít Gào không chịu Nhật Thăng áp chế, đạt được trận pháp tăng phúc, vượt qua trạng thái toàn thịnh.

Hết thảy đều nằm trong dự đoán của hắn, ở lúc Địch Thái lấy lực lượng áo giáp Thánh Kỵ Sĩ, mang hắn từ trong "Địa Không Tinh" bức ra, Nam phái Huyễn Thần đã ý thức được rõ ràng, áo giáp Thánh Kỵ Sĩ là thanh kiếm hai lưỡi, đã có thể khắc chế hắn, cũng có thể khắc chế Nhật chi thần lực.

Thế là làm bộ trốn vào mộng cảnh Kỵ Sĩ, trốn tránh hai vị Chúa Tể đỉnh phong bao vây chặn đánh, thực ra gieo vào hạt giống tinh thần trong thức hải Kỵ Sĩ đơn truyền của Giáo Đình.

Trong nháy mắt Xích Nhật Hình Quan giải trừ Nhật Thăng, hạt giống tinh thần sẽ "nảy mầm", dẫn bạo cảm xúc của Địch Thái, đạt tới mục đích thao túng hắn.

Mà sở dĩ chỉ cấm Nhật Thăng, không cấm Nhật chi thần lực, là lo lắng Kỵ Sĩ đơn truyền của Giáo Đình sẽ ở trong nháy mắt bị cắn trả mà chết, quy tắc chỉ có thể duy trì tích tắc, hắn giết hai Chúa Tể đỉnh phong lại cần một đoạn thời gian.

Bởi vậy, lựa chọn phong cấm kỹ năng nào đó, tỷ lệ hiệu suất cao hơn.

Đối mặt một vị Bán Thần Ám Ảnh Rít Gào, tâm tình sợ hãi cùng tuyệt vọng trong lòng Hạ Hầu Ngạo Thiên và Chỉ Sát cung chủ nhóm lửa, đã mất đi tất cả ý niệm phản kháng.

Đây cũng là cảm xúc thao túng.

Không có Nhật chi thần lực áp chế, muốn thao túng hai Chúa Tể, đối với Nam phái Huyễn Thần mà nói dễ như trở bàn tay. Cho dù Tam Đạo sơn nương nương cùng Xích Nhật Hình Quan, cũng không khỏi bị ảnh hưởng.

Sợ hãi cùng bối rối trong mắt Xích Nhật Hình Quan duy trì vẻn vẹn không đến một giây, liền bị quyết tuyệt cùng kiên định thay thế.

Lão quyết định thật nhanh mở ra kỹ năng Liệt Dương Chiến Thần, thúc giục tất cả Nhật chi thần lực trong cơ thể, hình thành ở trước người một hàng rào màu vàng, bảo vệ Địch Thái, Chỉ Sát cung chủ cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên ở sau lưng.

Sóng âm vô hình chấn động trên người Xích Nhật Hình Quan.

Ông lão khôi ngô tóc bạc trắng này, ở trước khi nguyên thần tiêu vong gần hết mở ra hòm đồ, lấy ra bình sứ bóp nát, nuốt vào giọt máu màu vàng cuối cùng kia.

Sau khi làm xong, con ngươi của lão hoàn toàn ảm đạm, hóa thành một thi thể.

Một giây sau, ngọn lửa màu vàng bốc cháy lên trên thân Nam phái Huyễn Thần, nóng bỏng trước nay chưa từng có, hung mãnh trước nay chưa từng có. Thời khắc sống còn, Xích Nhật Hình Quan mượn nhờ lực lượng Thái Dương Chi Chủ, đốt lên Huyễn Thần.

Linh hồn của lão chôn vùi, nhưng ý chí của lão chưa tiêu vong, biến thành ngọn lửa vĩnh viễn không dập tắt.

…

Nhìn mảnh xác Ma Nhãn Thiên Vương rơi xuống, con ngươi Phó Thanh Dương hơi co lại, lập tức từ bỏ thao túng đối với bình ngẫu.

Rầm rầm rầm… Binh ngẫu đồng xanh dày đặc nặng nề ngã xuống đất, khảm một nửa vào trong hoang mạc.

Phó Thanh Dương xòe năm ngón tay, sợi tơ vô hình từ đầu ngón tay vung ra, tiếp nhận chân cụt tay đứt của Ma Nhãn Thiên Vương, theo hắn nâng cổ tay, những mảnh thân thể máu tươi đầm đìa kia ùn ùn dựng lên, chắp vá thành một thân thể che kín vết thương, có thể tan ra thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

Tiếp theo, Phó Thanh Dương lập tức lấy ra ba ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch, lấy phép ngự kiếm vung về phía thân thể Ma Nhãn Thiên Vương.

Lấy vị cách của Ma Nhãn, chỉ cần nguyên thần bất diệt, nhục thân chưa tan thành bột phấn, than cốc, thì còn có khả năng cứu giúp.

Đợi sau khi Sinh Mệnh Nguyên Dịch trúng mục tiêu, hắn giống như là lão câu cá vung cần, ném Ma Nhãn Thiên Vương bay đi, rời xa chiến trường.

Làm xong những thứ này, Lưỡng Nghi Ma Nhận trong tay Phó Thanh Dương "Vù" một tiếng, bốc lên ngọn lửa nóng rực, hóa

thân một đạo kiếm quang, lướt về phía Thiên Vương Sợ Hãi, sau khi tới gần, hắn khoác áo choàng màu đen, nghiêng người xoay tròn tốc độ cao, như là một cái khoan thiêu đốt.

Chương 3199: Trần Nguyên Quân rung động (1)

Đinh!

Đao lửa chém ra thân thể không có máu thịt, từ bả vai chém đến eo, gần như mang nửa thân trên Thiên Vương Sợ Hãi xé ra.

Nhưng trong nháy mắt ngọn lửa nhiệt độ cao bao trùm Thiên Vương Sợ Hãi, cũng hòa tan lớp vỏ băng đóng băng gã, bốc hơi, vang lên xèo xèo.

Khuôn mặt cứng ngắc của Thiên Vương Sợ Hãi lập tức linh hoạt hẳn lên, hắn không để ý chút nào thương thế của mình, làn da hiển hiện từng ma văn đen kịt, hoàn toàn khác biệt với ma văn mê hoặc.

"Biết vì sao ta rất ít khi dùng đạo cụ không?" Ma Nhãn Thiên Vương nhếch miệng, "Bởi vì ta không cần đạo cụ, đạo cụ của tất cả mọi người đều có thể là của ta, các ngươi sử dụng đạo cụ loại quy tắc càng nhiều, ta càng cường đại."

Nếu như nói Tu La cường đại ở chỗ vô địch cận chiến, Ma Nhãn cường đại ở chỗ Con Mắt Mê Hoặc đăng phong tạo cực, như vậy Thiên Vương Sợ Hãi ỷ vào, là bốn chữ "vạn binh cộng chủ (chủ chung của vô số binh khí)".

Quyền hành của hắn tương quan với cái này.

Quyền hành của Thiên Vương Sợ Hãi có ba năng lực lớn: Một là tinh thông, hai là áp chế, ba là thần phục.

Hắn chuyên dùng tất cả binh khí, có thể áp chế uy lực cùng quy tắc của đạo cụ, cùng để đạo cụ tạm thời thần phục bản thân.

Chẳng qua, quyền hành của hắn cũng không hoàn chỉnh, số lượng, thời gian thao túng đạo cụ có hạn, đạo cụ dưới Chúa Tể

cảnh có thể khống chế vĩnh cửu, để đạo cụ của người khác nhận mình làm chủ.

Chúa Tể trở lên, xem phẩm cấp mà định, giống "Tượng Vũ Sư Đánh Trống" loại đạo cụ loại quy tắc này, có thể thao túng ba phút, số lượng là hai.

Trận doanh Thủ Tự cực ít có ai biết loại quyền hành này, bởi vì Tu La cũng không có năng lực này, quyền hành của Tu La ở lĩnh vực khác, mà Thiên Vương Sợ Hãi đời này từng đánh một trận thảm thiết, chính là chiến đấu với cung chủ Thủy Thần cung.

Lúc đó hắn chỉ là lợi dụng bị động quyền hành— giảm xuống, suy yếu năng lực đạo cụ.

Loại năng lực này không hiện ra bên ngoài, rất dễ bị ngộ nhận là hắn da dày thịt béo, kháng được tổn thương, bao gồm bây giờ, hắn thật ra cũng không chịu áp chế quá lớn, tỏ ra "bệnh tật" cùng "suy yếu", là diễn cho hai người xem, mục đích là dẫn dụ bọn họ lại thi triển con bài chưa lật.

Mọi người đều cảm thấy hắn bị Thủy Thần cung chủ đuổi đánh, là tồn tại hạng chót bên trong Bán Thần, thật ra, hắn chỉ là lười làm thật.

Lá bài tẩy của hắn, đòn sát thủ của hắn, vẫn luôn lấy giết chết Phó Thanh Huyên làm mục tiêu, Thiên Vương Sợ Hãi suốt đời cầu, chính là đánh vỡ thần thoại bất bại của cô gái kia.

Hôm nay cùng Phó Thanh Dương, Ma Nhãn ngõ hẹp gặp nhau, trong phó bản không thể lui nữa, dứt khoát lộ ra một chút con bài chưa lật, đánh nhanh thắng nhanh.

"Tùng!"

Phó Thanh Dương màng nhĩ sắp vỡ, trái tim tựa như bị bàn tay vô hình bóp, khó mà hít thở.

Vũ Sư Đánh Trống Tượng bị Thiên Vương Sợ Hãi khống chế.

Tùng tùng tùng!

Tiếng trống càng thêm kịch liệt, trái tim Phó Thanh Dương lạc nhịp, bắt đầu điên cuồng tăng tốc, tựa như muốn từ trong lồng ngực lao ra, ngay tại lúc đó, hắn cảm giác phổi bắt đầu đau nhói, trên trán nóng hổi.

Nước mưa đập lên trên người là lạnh lẽo thê lương như vậy, hắn có loại cảm giác suy yếu ngâm mưa lớn một trận, nhiễm bệnh nặng.

Tiếng trống áp chế, còn có thể dùng "ý chí sắt thép" đối kháng, nhưng virus ăn mòn, lại muốn lấy mạng Kiếm Khách thể chất suy yếu.

Phó Thanh Dương không chút do dự rút kiếm lui lại, nhưng, Lưỡng Nghi Ma Nhận lại cắm ở trong cơ thể Thiên Vương Sợ Hãi hừng hực cháy, một giây sau, Lưỡng Nghi Ma Nhận chủ động giãy khỏi tay của hắn.

Nó làm phản rồi!

Ma Nhãn Thiên Vương nắm chặt chuôi kiếm, nhếch miệng cười nói:

"Kiếm không tệ, bây giờ là của ta, Phó Thanh Dương, ngươi cũng nếm thử mùi vị băng phong."

Ngọn lửa như là giòi trong xương, thoát ly Thiên Vương Sợ Hãi, trở về thân kiếm.

Hắn lấy thân phận chủ nhân, thu hồi ngọn lửa vĩnh viễn không dập tắt, tiếp theo, Thiên Vương Sợ Hãi hoán đổi thành hình thức "Đạo Hỏa Kiếm", để lửa thân kiếm chuyển thành màu trắng xóa.

Hắn bắt chước Phó Thanh Dương vừa rồi, cắm Đạo Hỏa Kiếm vào mặt đất, đồng thời, bảy cánh tay bỗng khép lại, mang Phó Thanh Dương trạng thái cực kỳ hỏng bét khép tại bên trong.

Khoảng cách như vậy, công kích như vậy, Yển Sư trạng thái thân thể kém cỏi, gần như nhất định phải chết.

Đột nhiên, hào quang vàng óng lẫm liệt nóng rực, từ trong tay Phó Thanh Dương sáng lên, trào lên đến sau đầu hắn, ngưng tụ thành một vầng mặt trời màu vàng.

Ngọn lửa xám xịt trào lên đến dưới chân hắn biến mất, mưa gió đầy trời biến mất, bệnh khuẩn trong cơ thể cũng giết hết!

Quy tắc áp chế quy tắc!

Phó Thanh Dương sử dụng Nhật Thăng Phù Trương Nguyên Thanh tặng cho hắn.

Nhật Thăng Phù là phù lục cấp cao nghề nghiệp Thần Nhật Du, khác biệt với máu Thái Dương chỉ ẩn chứa bộ phận lực lượng quy tắc, Nhật Thăng Phù Trương Nguyên Thanh chế tác, có thể hoàn nguyên lại một nửa uy năng của bản thể.

Chương 3200: Trần Nguyên Quân rung động (2)

Bởi vì chế tác khó khăn, thời gian vội vàng, Trương Nguyên Thanh chỉ vẽ ba tấm, đưa hết cho Phó Thanh Dương.

Dùng một cái bớt một cái.

Thiên Vương Sợ Hãi chỉ cảm thấy linh lực, kỹ năng trong cơ thể, toàn bộ bị hào quang vàng óng phong ấn, không cách nào thi triển, pháp thân ba đầu tám tay ngược lại chưa tán đi, đến vị cách này của hắn, pháp thân sớm đã cố hóa, là máu thịt chân thật, không phải linh lực ngưng tụ.

Chẳng qua, đao thương kiếm kích các vũ khí có được hiệu quả phá giáp, đổ máu, không cách nào ngưng tụ nữa.

Thiên Vương Sợ Hãi một tay cầm kiếm, bảy cánh tay nắm đấm, từ bốn phương tám hướng đánh dã thú "trong lồng".

Phó Thanh Dương không chút hoang mang từ trong hư không rút ra hai thanh kiếm, một thanh Kim Long Kiếm, một thanh kiếm thẳng đen nhánh, thứ sau là đạo cụ loại quy tắc Hà Bá Ấn của Thái Cầm Hạc luyện lại. Có uy năng quấy động phong lôi, khiến kẻ địch lâm vào sóng lớn.

Đương nhiên, bây giờ nó chỉ là một thanh kiếm không thể phá vỡ.

Song kiếm tới tay, Phó Thanh Dương bỗng nhiên vung hai tay, như Tôn hầu tử vung gậy sắt, vung song kiếm thành hai vòng tròn nước tát không lọt, lại như là hai cánh quạt một vàng một đen.

Đinh đinh đang đang!

Hắn vừa vung hai tay, vừa rút lui, mỗi một chân đều để lại hố sâu ở mặt đất.

Nắm đấm Thiên Vương Sợ Hãi như là mưa rào, nhưng mỗi lần đều bị cánh quạt đập bật ra, tung tóe đốm lửa chói mắt.

Thiên Vương Sợ Hãi như là động cơ vĩnh cửu, cánh tay chính là thanh truyền để truyền lực, từng lần một mang nắm đấm ẩn chứa lực lượng đáng sợ đánh về phía kẻ địch.

Trong miệng hắn cũng không nhàn rỗi, nói dông dài chuyện cũ giàu ý vị khiêu khích:

"Tiểu Phó, ngươi vẫn yếu như vậy nha, rõ ràng có điểm xuất phát cao như vậy, lại ngay cả thành viên gia tộc bình thường cũng không bằng, thể lực không được, thiên phú không được, trí lực cũng vậy, ngươi các phương diện đều bình thường, nếu không phải dựa vào toàn cơ bắp khổ luyện, có thể đánh bại kẻ cùng thế hệ ở Phó gia?

"Nếu không có hướng dẫn phó bản của Phó gia, ngươi có thể ở giai đoạn ban đầu thuận lợi thông quan nhiều phó bản như vậy? Nếu không phải trở thành Thám Báo, có được thiên phú kiếm thuật, ngươi có thể trở thành kiếm thuật đại sư?

"Có phải bị người ta nâng quá cao, quên mình lúc trước thấp hèn bao nhiêu rồi hay không?"

Thiên Vương Sợ Hãi nắm đấm sắc bén vô địch, lời nói lại càng thêm sắc bén, từng phát một đâm trúng yếu hại.

"Trên thực tế, dù trở thành linh cảnh hành giả, ngươi cũng vẫn như cũ cần nhờ toàn cơ bắp khổ luyện, từ bỏ tất cả hưởng thụ, giải trí, mới có thể miễn cưỡng đuổi theo bước chân cùng thế hệ."

"Có biết Phó Thanh Huyên trước kia đánh giá ngươi như thế nào hay không, cô ta nói ngươi là thân thể tiểu thư số mệnh nha hoàn!"

"Có thành tựu giờ này ngày này, có phải cảm thấy vừa lòng thỏa ý rồi hay không? Không, thật ra ngươi vẫn nhỏ yếu như cũ, ngươi chỉ là từ một Phó gia nho nhỏ, nhảy tới sân khấu lớn hơn."

"Ở sân khấu cường giả cả thế giới hội tụ này, ngươi vẫn là nhân vật không quan trọng gì, ngươi cho rằng bản thân tiến vào linh cảnh, liền có thể giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn…

Không, Ma Quân, ta vẫn hy vọng gọi hắn là Ma Quân. Cho rằng có thể giúp Ma Quân chiến thắng Tinh Thần Chi Chủ?"

"Đừng nghĩ viển vông nữa, không nói đến ngươi có thể giết chết ta hay không, cho dù có thể, cũng chỉ là yếu bớt chủ trận áp chế đối với Ma Quân, hắn vẫn như cũ không cách nào ở trong trận chiến thắng Tinh Thần Chi Chủ."

"Phó Thanh Dương, bây giờ đã biết rõ mình nhỏ yếu đến mức nào chưa?"

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm, vừa rút lui, vừa vung song kiếm, Kim Long Kiếm bên tay phải hắn càng lúc càng ngắn, từ hơn ba thước rút ngắn đến một thước.

Không phải bị Thiên Vương Sợ Hãi bạo lực đánh gãy, mà là ở trong từng lần tia lửa văng khắp nơi, bị cưỡng ép mài đi.

Cường độ nhục thân Thiên Vương Sợ Hãi, so với kiếm khí phẩm cấp Chúa Tể còn cứng rắn hơn, dưới tình huống không cách nào thi triển kiếm khí, Kim Long Kiếm căn bản không phá được phòng ngự.

Thậm chí như là dao tiện trên đá mài càng mài càng nhỏ.

Thiên Vương Sợ Hãi nhếch miệng: "Phó Thanh Dương, ta có đề nghị, nếu như ngươi thật sự là cường giả, chúng ta ngay tại trong gang tấc, ba chiêu quyết sinh tử, như thế nào?"

Phó Thanh Dương chưa trả lời, vẫn như cũ vừa chém giết, vừa rút lui.

"Không dám?" Thiên Vương Sợ Hãi cười nhạo nói: "Nhật chi thần lực phong ấn tất cả kỹ năng của chúng ta, ta không cách nào sử dụng Khát Máu Cuồng Bạo, chết chính là chết, ngươi rốt cuộc đang sợ cái gì?"

Làm học viên từng ở Phó gia tiếp thụ huấn luyện kiếm thuật, Thiên Vương Sợ Hãi hiểu rất rõ Phó Thanh Dương, tiểu tử này là tính bướng biết rõ núi có hổ vẫn vào núi.

Ở trên một ít chuyện, trình độ cố chấp không thua Ma Nhãn.

Cho nên muốn kích thích hắn thay đổi chiến thuật triền đấu bảo thủ, lựa chọn chiến thuật càng cấp tiến hơn.

Chương 3201: Trần Nguyên Quân rung động (3)

Như vậy, mình có được thể phách Bán Thần, mới có thể tìm được cơ hội giết chết Phó Thanh Dương, nếu không, Yển Sư cấp cao phòng ngự thực sự không có kẽ hở.

Ở phương diện kỹ xảo cận chiến, Viễn Cổ Chiến Thần là không bằng Kiếm Khách.

Đương nhiên, dù là như thế tiếp tục, thắng khẳng định cũng là Thiên Vương Sợ Hãi hắn, nhưng Ma Nhãn còn chưa chết!

Ý nghĩ này vừa hiện lên, một bóng người đột nhiên từ sau lưng Phó Thanh Dương giết ra, tung một cú đấm về phía mặt của Thiên Vương Sợ Hãi:

"Đánh thì đánh, nói nhảm hết bài này đến bài khác, ngươi tên rác rưởi bị phụ nữ đè ép cả đời này!"

Ầm!

Ma Nhãn Thiên Vương bị chộp lấy đầu, hung hăng ấn trên mặt đất.

Thiên Vương Sợ Hãi mang Lưỡng Nghi Ma Nhận cắm vào sau lưng Ma Nhãn, đóng ở trên mặt đất, tám nắm đấm tung ra hết, tựa như Iron man mặc bộ giáp lớn đánh Hulk, đánh rầm rầm tơi bời.

Đánh Ma Nhãn xương cốt gãy, xương sọ vỡ vụn, nội tạng tổn hại.

Phó Thanh Dương tốc độ nhanh như kiếm quang, vây quanh sau lưng Thiên Vương Sợ Hãi, một kiếm cắt về phía đầu của đối phương.

Cái tay nào đó của Thiên Vương Sợ Hãi rút ra Lưỡng Nghi Ma Nhận, hướng về sau vung lên.

Keng!

Tia lửa tung tóe, cái tay Phó Thanh Dương nắm trường kiếm đen nhánh, hổ khẩu nứt toác, suýt nữa không nắm được vũ khí.

Hắn mượn lực đạo, thân thể lui lại, đồng thời nhảy lên tung một cước, đạp trúng cổ tay cầm kiếm của Thiên Vương Sợ Hãi, khí kình xuyên thấu cổ tay, nổ tung "Bốp" trên không trung cách mười mấy mét, Lưỡng Nghi Ma Nhận theo đó tuột tay.

Phó Thanh Dương vứt bỏ Kim Long Kiếm đã bị mài thành đoản kiếm, tiếp lấy Lưỡng Nghi Ma Nhận rơi xuống, hai tay bỗng nhiên xoáy lên, ở thân thể cứng rắn như thép của Thiên Vương Sợ Hãi hoàn thành hơn mười lần chém.

Từng kiếm chém rách da đồng.

Thiên Vương Sợ Hãi không dám lấy một tay đối phó một tên Thám Báo cấp cao, cầm lên Ma Nhãn Thiên Vương, coi hắn là vũ khí quét ngang.

Phó Thanh Dương dựng thẳng song kiếm, lấy sống kiếm nghênh đón Ma Nhãn Thiên Vương.

Ầm!

Hai người va vào nhau, song song bay ra.

Thân thể Thiên Vương Sợ Hãi lóe lên, chặn ngang ở trên đường hai người bay ngược, một cú đá ngang quét gãy xương sườn Ma Nhãn, quay người một đấm đánh về phía đầu Phó Thanh Dương, không khí nổ vang.

Phó Thanh Dương song kiếm giao nhau đón đỡ, trong nháy mắt như quả bóng da bắn ra.

Ba người ở dưới Nhật Thăng chiếu rọi, bỏ kỹ năng cùng đạo cụ, áp dụng thể thuật, kiếm thuật triển khai chém giết.

…

Tử Vi Lục Sát Trận, chủ trận!

Lại một con Kim Ô từ trong Thái Dương bổn nguyên rút ra, không cam lòng giãy dụa, hót vang, nhưng lại không cách nào kháng cự cuốn vào cối xay ánh sao.

Đây đã là con Kim Ô thứ ba.

Tinh Thần Chi Chủ và Thái Dương Chi Chủ ngồi khoanh chân ở trên "bùn nhão", đều trầm mặc.

…

Tùng Hải.

Trần Nguyên Quân ở trước khi mặt trời lặn về đến nhà, mang theo hành lý đi công tác, đến thẳng nhà bà nội.

Bà ngoại, Giang Ngọc Nhị cùng ông ngoại (cách gọi của nvc Trương Nguyên Thanh) đang dùng bữa, thấy hắn bụi bặm mệt mỏi trở về, bà ngoại vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nói:

“Trở về rồi? Làm sao không đặt hành lý trước, được rồi, cứ ném trước cửa đi, ăn cơm trước… Thật là, hôm nay trở về cũng không nói, bà nội cũng chưa làm món cháu thích ăn.”

“Bà nội, cháu ăn rồi.” Trần Nguyên Quân thuận miệng qua loa, nhìn cô trẻ xinh đẹp quyến rũ một cái thật sâu, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nói ra:

“Cô trẻ, có thể đi ra một phen hay không, cháu có việc nói với cô.”

Giang Ngọc Nhị liếc hắn một cái, mây trôi nước chảy nói: “Được.”

Bà ngoại nhìn cháu trai một lần, lại nhìn con gái một lần, mẫn cảm mà hỏi: “Chuyện gì thế?”

Trần Nguyên Quân và Giang Ngọc Nhị chưa trả lời, đều rời nhà, tiến vào hành lang không người.

Đến nơi này, Trần Nguyên Quân đầy bụng tâm sự ngược lại không biết nên mở miệng như thế nào, hắn châm một điếu thuốc, dùng sức hít vào phổi, lại dùng sức phun ra, rồi mới lên tiêng:

“Cô trẻ, cháu nhớ ra rồi, nhớ được những… ký ức bị cô tiêu trừ.”

Giang Ngọc Nhị vẻ mặt bình tĩnh, tựa như sớm có đoán trước, chủ động nói ra:

“Cháu muốn hỏi cái gì?”

Trần Nguyên Quân tổ chức ngôn ngữ một phen, giọng điệu trầm thấp, chậm rãi nói:

“Nguyên Tử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nó, nó trở về rồi sao….”

Nói đến đây, Trần Nguyên Quân tự giễu cười một tiếng: “Cháu thậm chí không quá xác định, Nguyên Tử mấy năm này ở chung, rốt cuộc có phải em họ cháu hay không.”

Giang Ngọc Nhị bình tĩnh nói:

“Bốn năm trước, nó một lần tình cờ thu hoạch được thẻ nhân vật, trở thành linh cảnh hành giả, nhưng vô ý bị đại nhân vật của trận doanh Tà Ác khống chế, thế là cô chế tạo một con rối, lấy thân phận Nguyên Tử sinh sống mấy năm.

Thẳng đến tháng tư năm ngoái, nó mới thoát khỏi thân phận quá khứ, một lần nữa trở lại bên người chúng ta, chẳng qua bản thân nó cũng không biết những việc này, nó mất trí nhớ, đến gần đây mới nhớ ra.

Về phần chuyện từng trải của nó mấy năm qua, cháu cũng đừng hỏi.”

Chương 3202: Trần Nguyên Quân rung động (4)

Cái này không khác lắm với tình huống Trần Nguyên Quân ở trong bệnh viện phân tích ra, hắn trầm giọng hỏi:

“Chuyện này có hậu hoạn hay không? Trong khoảng thời gian này, cháu cùng ban ngành đặc thù tiếp xúc càng ngày càng nhiều, có thể mời được một ít cường giả mấy người biết.

Cô trẻ, nếu có gì cần cháu hỗ trợ, cô đừng ráng chống đỡ, nhất định phải nói cho cháu biết.”

Giang Ngọc Nhị lắc đầu:

“Cháu không cần lo lắng chuyện của nó, cô cùng Nguyên Tử trong linh cảnh hành giả, coi như rất có đẳng cấp, kẻ địch bình thường không phải đối thủ của chúng ta.”

Trần Nguyên Quân vẫn không yên lòng, cau mày nói:

“Cô cùng Nguyên Tử là hành giả cấp bậc nào?”

Giang Ngọc Nhị thẳng thắn: "Nguyên Tử là Bán Thần, cô, bây giờ vị cách tương đương với Chúa Tể đỉnh phong đi."

Là bản thể! Cô ở trong lòng bổ sung một câu.

Trần Nguyên Quân suy tư một phen, phát hiện mình chưa từng nghe tin tức tương quan Bán Thần cùng Chúa Tể đỉnh phong, nhưng nghe tên, tựa như rất ghê gớm.

"Chờ một lát!" Hắn lấy điện thoại ra, ngay trước trước mặt cô trẻ, gửi tin nhắn cho Lý Đông Trạch, hỏi thăm trình độ của linh cảnh hành giả "Bán Thần" cùng "Chúa Tể đỉnh phong" ở trong linh cảnh hành giả. Lấy chức vị của Trần Nguyên Quân, là không thể nào tiếp xúc đến tình báo Bán Thần, Chúa Tể.

Mười mấy giây sau, điện thoại 'Ting' một tiếng.

Lý Đông Trạch nhắn tin lại:

"Làm sao cậu biết Bán Thần cùng Chúa Tể? Ban ngành các cậu đã mở quyền hạn đến trình độ này? À, lúc này không giống ngày xưa, nói cho cậu cũng không có vấn để lớn.

"Còn nhớ rõ trước kia từng nói đùa với cậu 'thuật ngữ game' không, nếu như linh cảnh hành giả là người chơi game, Bán Thần chính là tài khoản max cấp, Ngũ Hành minh chúng tôi tổng cộng có năm vị Bán Thần, cho nên là tổ chức quan phương lớn thứ hai toàn cầu, bất cứ một Bán Thần nào, đều có thể xây dựng một cái tổ chức quan phương.

Về phần Chúa Tể đỉnh phong, cách max cấp còn kém một cấp."

Xem xong tin nhắn này, tay Trần Nguyên Quân cũng bắt đầu run lên.

Hắn nhìn một lần Giang Ngọc Nhị vẻ mặt bình tĩnh, nhưng ngưng trọng không gì sánh được, thế là tay run rẩy dữ hơn.

Trong lòng Trần Nguyên Quân sinh ra một suy nghĩ hoang đường — Nghĩ không ra một cái Trần gia bình thường, lại đồng thời bồi dưỡng được Ngọa Long Phượng Sồ!

Có khoảnh khắc như thế, Trần Nguyên Quân hoài nghi mình lại bị sửa đổi ký ức, chịu ảnh hưởng.

Hắn cũng sắp không phân rõ cái gì là thật, cái gì là giả.

Giang Ngọc Nhị thấy thế, nói khẽ:

“Đừng suy nghĩ lung tung, chuyện cháu không biết còn có rất nhiều, thật ra cha lúc ban đầu ở cục an ninh công tác, cũng từng tiếp xúc không ít linh cảnh hành giả, trong đó có cha của Nguyên Tử, Trương Tử Chân cũng là Chúa Tể đỉnh phong.

“Đại tỷ càng là nhân vật có địa vị nhất định trong thế giới linh cảnh.”

Khi nói cậu này, cô không tự chủ sử dụng trấn an.

Đợi sau khi Trần Nguyên Quân ổn định cảm xúc, Giang Ngọc Nhị nói: “Mặt khác, cha cháu gã bại hoại kia của gia tộc cũng là linh cảnh hành giả!”

Trần Nguyên Quân giật mình: “Ông ấy cũng thế?”

Thì ra cả nhà đều là linh cảnh hành giả, chỉ một mình mình phàm phu tục tử?

Nghĩ nghĩ tác phong không đứng đắn của lão phụ thân, Trần Nguyên Quân lại cảm thấy, cho dù là linh cảnh hành giả, hơn phân nửa cũng là không có tiền đổ.

Giang Ngọc Nhị gật gật đầu: “Ừm, cha cháu cũng là Bán Thần!”

Bịch! Bịch! Bịch!

Trần Nguyên Quân liên tục lùi mấy bước, tựa ở trên tường, cái tay vừa bình tĩnh trở lại, lại bắt đầu run lên.

Thì ra một cái Trần gia nho nhỏ, chẳng những bồi dưỡng được Ngọa Long Phượng Sồ, còn cất giấu một đồ cổ?

Tại sao có thể như vậy, ngay cả lão boy kia cả ngày hiphop đọc rap nhà mình, lại là Bán Thần… Ông ấy xứng sao! Ông ấy xứng sao!

Đối với một đội trưởng trị an bình thường đến mức không có khả năng bình thường hơn mà nói, những chân tướng này thật là vượt ra khỏi cực hạn chịu đựng.

Cái này không phải là cha mẹ bình thường đột nhiên trở thành người giàu nhất thế giới, đây là cha mẹ bình thường đột nhiên biến thân Super Saiyan!

Trần Nguyên Quân hít sâu một hơi, "Cô trẻ, cô dứt khoát trong một lần nói cho cháu biết đi, mẹ cháu, còn có ông bà nội…"

Giang Ngọc Nhị lắc đầu, giọng điệu dịu dàng:

"Bọn họ đều là người bình thường!"

Hô! Trần Nguyên Quân thở phào như trút được gánh nặng, tóm lại không phải cả nhà liên thủ diễn cho hắn xem!

Ở dưới Giang Ngọc Nhị trấn an, cảm xúc của hắn chậm rãi bình tĩnh, tiếp nhận hiện thực, rốt cuộc nhớ tới mục đích thật sự mình về nhà.

Trần Nguyên Quân nhíu mày nói: "Cô trẻ, sau khi khôi phục ký ức, cháu nhớ tới một số việc, năm trước, Nguyên Tử tựa như đi tìm cháu!"

…

Bang New York.

Trong phòng trống không người, phân thân Trương Nguyên Thanh chăm chú nhìn Loa Miêu Vương trước mặt, từng đoạn audio liên tục phát bên tai.

Hắn không biết mình đã ngồi bao lâu, tất cả sức chú ý đều tập trung ở nội dung audio.

Chương 3203: Liều mạng (1)

Đạo cụ này không cách nào thu vào hòm đồ, phần lớn thời gian hắn đều sẽ mang ở trên người, bên trong có audio hắn dùng để cảnh tỉnh bản thân không quên tâm nguyện ban đầu, có audio hắn cùng các loại nữ nhân lên giường, có giọng nói rác rưởi sau khi hắn trở thành Chúa Tể, đi khắp nơi còn sót lại.

Những nội dung này, Trương Nguyên Thanh nghe rất cẩn thận, một đoạn cũng không bỏ sót.

Nhưng số lượng audio quá nhiều, đến trước mắt, hắn nhiều nhất nghe được hai phần ba…

Nương theo âm thanh điện tử, lại một đoạn audio truyền đến, trong loa truyền đến tiếng của hắn:

"Anh họ, có chuyện muốn nhờ anh!"

“Nguyên Tử đi tìm cháu?”

Giang Ngọc Nhị cảm thấy không hiểu đối với lời nói của cháu trai lớn, đây không phải một chuyện rất bình thường à.

Trần Nguyên Quân trầm ngâm mấy giây, nói:

“Sau khi khôi phục ký ức, cháu mới nhớ tới trong hơn ba năm, Nguyên Tử sớm chiều ở chung kia là đứa trẻ thiểu năng chỉ có thể câu thông, tư duy khô khan. Nhưng, trong một đoạn trí nhớ, Nguyên Tử biểu hiện ra trí thông minh là bình thường.

Cái này sinh ra mâu thuẫn với trí nhớ của cháu, cháu không biết là ký ức của mình xảy ra vấn đề, hay là thật có chuyện như vậy.”

Giang Ngọc Nhị lập tức nhíu mày.

Làm người thôi miên, cô rất rõ ký ức của Trần Nguyên Quân sẽ không bị hao tổn, thôi miên bản chất chỉ là “lãng quên”, nhớ chính là nhớ, sẽ không xuất hiện tình huống ký ức rối loạn.

Cũng chính là nói, Nguyên Tử ở lúc là Ma Quân, đã từng đi tìm Trần Nguyên Quân!

“Cháu nhớ không lầm, là Nguyên Tử lén lút đi tìm cháu, ân, nếu như cháu thật sự từng gặp nó, hẳn là có thể trong nháy mắt ý thức được hai Nguyên Tử khác biệt, từ đó phát giác được không thích hợp, nhưng cháu chưa có bất cứ phản ứng nào.”

Giang Ngọc Nhị nhíu mày hỏi:

“Hẳn là nó sau khi tìm cháu, lại thôi miên cháu, nó tìm cháu làm cái gì?”

Trần Nguyên Quân cười khổ nói: “Đây chính là nguyên nhân cháu vội vã trở về, cháu nhớ lại đoạn chuyện cũ này, nhưng quên chi tiết cụ thể.”

Nói đến đây, hắn hỏi:

“Nguyên Tử tựa như không liên lạc được, cháu gọi điện thoại không ai bắt máy.”

Em họ cậu đang bận giải cứu thế giới đó! Giang Ngọc Nhị suy tư mấy giây, nói: “Cô dùng thuật thôi miên giúp cháu nhớ lại một phen.”

Cô đưa tay thò vào trong túi quần, lấy ra một đồng tiền xu, "Nhìn nó, cô sẽ búng nó đến không trung, khi nó hạ xuống xong, cháu sẽ tiến vào trạng thái hoàn toàn thả lỏng."

Phân thân vị cách càng cao, hao tổn linh lực càng lớn, mà linh lực là do bản thể thanh toán, phân thân cô chỉ là dùng để bầu bạn người nhà, đương nhiên sẽ không có vị cách quá cao.

Tiền xu bắn lên giữa không trung, sau khi xoay tròn, "Ting" rơi xuống đất.

Con ngươi Trần Nguyên Quân nhất thời tan rã, như là tiến vào mộng du, cơ bắp thân thể chậm rãi lỏng, sắc mặt an bình, cảm xúc bình tĩnh. Thanh âm Giang Ngọc Nhị mờ mịt dịu dàng, tựa như người mẹ nói nhỏ: "Nguyên Tử tìm cháu có chuyện gì?"

Trần Nguyên Quân trả lời như nói mê: "Cháu, không nhớ rõ…"

Dừng lại một chút, hắn lại nói: "Tựa, tựa như là chuyện gì rất quan trọng, chuyện vô cùng quan trọng…"

Lông mày Giang Ngọc Nhị nhíu lại từng chút một, lại hỏi mấy lần, đạt được vẫn là câu trả lời tương tự.

…

Bang New York, thân thể phân thân Trương Nguyên Thanh bỗng nghiêng về phía trước, nhìn chằm chằm vào Loa Miêu Vương.

Thanh âm trong loa, không phải cố ý khàn giọng, là giọng bình thường của hắn.

Ma Quân, cũng là hắn, dùng chính là giọng bình thường, mà người nói chuyện cùng, là biểu ca… Hắn cũng chỉ có một biểu ca.

Quả nhiên, trong audio vang lên Trần Nguyên Quân trả lời, lời ít mà ý nhiều: "Chuyện gì?"

Trương Nguyên Thanh lập tức vểnh tai, nhưng, trong Loa Miêu Vương vang lên dòng điện "xẹt xẹt", thanh âm của hắn bị âm thanh dòng điện bao trùm.

Mây giây sau, thanh âm mới khôi phục rõ ràng:

“Biểu ca, nhìn cái đồng hồ này… Ở sau khi em đếm ba tiếng, anh sẽ quên đoạn nói chuyện này hôm nay, quên chuyện em từng nhờ anh, ba, hai, một…”

Audio kết thúc!

“May có mày.” Trương Nguyên Thanh vỗ vỗ Loa Miêu Vương, lấy đó ngợi khen, nói: “Tiếp tục!”

Sau đó còn có rất nhiều audio, vì an toàn, đều phải nghe hết.

…

“Hồng hộc, phù…”

Ánh mắt Ma Nhãn Thiên Vương là một mảng màu máu, đó là máu tươi trên cái trán vỡ vụn chảy vào trong mắt.

Quần áo trên người hắn đã rách nát, toàn thân trần truồng, đương nhiên, loại trường hợp này cũng không ai chú ý vấn đề lõa thể.

Thân thể của hắn đã thủng trăm ngàn lỗ, tám cánh tay tráng kiện gãy mất lại mọc ra, mọc ra lại gãy mất, bây giờ chỉ còn ba cái, còn lại vô lực tái sinh.

Toàn thân hắn bị vỡ nát gãy xương, máu thịt phần eo, lưng lật lên từng khối, nội tạng bên trong mơ hồ có thể thấy được.

Chiến đấu cường độ cao thời gian dài, gần như ép khô thể lực của hắn, mà Nhật Thăng Phù do Thái Dương Chi Chủ tự mình luyện chế trấn áp tất cả linh lực, đoạn tuyệt khả năng cướp lấy linh lực, chữa trị bản thân.

Trừ thương tích thân thể, thương thế phương diện linh hồn mới thật sự là đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Chương 3204: Liều mạng (2)

Hai cái đầu trên hai bên vai của hắn, ở trước đó không lâu bị Thiên Vương Sợ Hãi giật sống ra, miệng vết thương đến bây giờ vẫn máu chảy đầm đìa.

Ba cái đầu của Viễn Cổ Chiến Thần không phải bài trí, là đầu thật sự, là ở trên chiến trường nhìn các phương hướng, bởi vậy mỗi cái đầu đều có bộ phận linh hồn.

Chém đầu, tương đương với chém đi bộ phận linh hồn.

"Nhật Thăng Phù của ngươi sử dụng hết chưa?" Ma Nhãn Thiên Vương phun máu nói: "Lão tử sắp không chịu được nữa."

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: "Một tấm cuối cùng."

Ở sau khi nghiên cứu kiếm pháp trên tranh tường Thục Sơn Nam Uyển, kiếm kỹ của Phó Thanh Dương đạt đến một tiêu chuẩn cực cao, lại thêm Động Sát Thuật bên mình, cận chiến chém giết tự nhiên mạnh hơn Ma Nhãn Thiên Vương.

Cho nên trạng thái của Tiền công tử tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ là so với Ma Nhãn, trên thực tế, thương thế của Tiền công tử cũng không nhẹ, hắn đã mất đi tay trái, xương ngực bị gãy xương theo kiểu vỡ nát, nội tạng chảy máu diện tích lớn, mắt trái mù.

Mà những thương thế này, mặc dù đang thong thả chữa trị, lại là hạt cát trong sa mạc.

Ở dưới Nhật Thăng chiếu rọi, bọn họ chết rồi, chính là chết thật.

Bán Thần chung quy là Bán Thần, dù là phần lớn kỹ năng, đạo cụ đều bị áp chế, dù Thám Báo cấp cao là nghề nghiệp kiếm thuật, thể thuật mạnh nhất trong linh cảnh, dù Phó Thanh Dương liên thủ với Ma Nhãn, vẫn không phải đối thủ của Thiên Vương Sợ Hãi.

Chẳng qua, thương thế của Thiên Vương Sợ Hãi cũng không nhẹ, thân thể cường tráng che kín thương thế do kiếm cùng

nắm đấm đánh ra, trái tim càng bị Phó Thanh Dương một kiếm đâm xuyên.

Tám cánh tay chỉ còn năm cái.

Nhưng những thương thế này, chỉ cần "Nhật Thăng" kết thúc, liền có thể chữa trị trong thời gian ngắn.

"Dứt khoát rút đi Nhật Thăng, " Ma Nhãn Thiên Vương nói ra: "Lão tử muốn liều mạng với hắn!"

Tay cầm kiếm của Phó Thanh Dương có chút phát run, đây là cơ bắp co rút tạo thành, dù là thân thể bị thương nặng, ánh mắt của hắn vẫn sắc bén như cũ, nói:

"Là ai cho cậu ảo giác, tôi có thể chủ động hủy bỏ Nhật Thăng?"

Khóe miệng Ma Nhãn Thiên Vương giật một cái, cười nhạo nói:

"Vậy thì cầu nguyện chúng ta có thể chống đỡ đến khi Nhật Thăng kết thúc."

"Nhật Thăng kết thúc, chính là lúc chúng ta phải chết!" Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: "Lúc tôi ở cảnh giới Thánh Giả, từng học một chiêu, gọi "Quyết Đê kiếm pháp", nó là một vị đại gia kiếm thuật cổ đại, căn cứ kỹ năng Đập Nồi Dìm Thuyền cải biên kiếm thuật, ưu điểm là Thám Báo cảnh giới Siêu Phàm cũng có thể học tập."

"Sau đó thì sao?" Ma Nhãn Thiên Vương liếc xéo hắn một cái, "Cậu trông cậy vào kiếm thuật cảnh giới Siêu Phàm, thay chúng ta ngăn cơn sóng dữ?"

Phó Thanh Dương như là kiếm khách cao ngạo lạnh lùng, thản nhiên nói:

"Kiếm thuật này không liên quan đến linh lực, là thuần túy kỹ xảo, trung tâm là thông qua minh tưởng, kích thích tế bào, triệu tập tất cả thể lực, bộc phát ra tổn thương vượt qua trình độ của bản thân.

Linh lực cùng thể lực của Thiên Vương Sợ Hãi còn thừa không nhiều, cậu thay tôi chống đỡ một phút đồng hồ, chỉ cần một phút đồng hồ, chúng ta nhất định phải ở trước khi Nhật Thăng kết thúc, thật sự làm hắn bị thương nặng."

Như vậy mới có một tia hy vọng.

“Nhưng thể lực của tôi đã thấy đáy.” Ma Nhãn Thiên Vương nhún nhún vai.

Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm: “Vậy cậu đi chết trước, tôi sau đó sẽ đến.”

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn chăm chú hắn thật sâu, mấy giây sau, khóe miệng nhếch lên:

“Được!”

Vừa dứt lời, hắn kéo thân thể mang vô số thương tổn, lao về phía Thiên Vương Sợ Hãi, như là một chiến sĩ cô độc chịu chết.

Nơi xa, Thiên Vương Sợ Hãi đang nắm chặt thời gian khôi phục thể lực, khóe miệng nhếch lên, chủ động đón đầu.

“Ẩm!”

Ma Nhãn Thiên Vương ở trong nháy mắt giao thủ, đã bị một cú đấm đánh ngã xuống đất.

Phó Thanh Dương nhắm mắt, sức mạnh ý chí cường đại đè xuống tất cả cảm xúc, nhanh chóng tiến vào minh tưởng.

Mười mấy giây sau, rõ ràng không có bất cứ linh lực nào dao động, cơ bắp của hắn lại căng lên từng khối, máu ở vết thương nhanh chóng dừng chảy.

Rầm rầm rầm… Nắm đấm như mưa rào rơi xuống, Ma Nhãn Thiên Vương ngã trên mặt đất co cùi chỏ ngăn cản một lát, đạp một cước vào ngực Sợ Hãi, mượn cơ hội trượt ra.

Hắn nhanh chóng đứng dậy, một tay cong lại phòng ngự, hai cánh tay nắm đấm, “Vù vù” hai lần, giống như rắn độc lao tới đánh ra.

Thiên Vương Sợ Hãi nghiêng đầu, nhẹ nhàng né tránh, sải bước ra, nắm đấm xảo trá đánh trúng bụng dưới Ma Nhãn.

“Ồ~”

Đôi mắt Ma Nhãn Thiên Vương lập tức lồi ra, vằn vện tia máu, gập lưng khom người, trong miệng phun ra nước chua.

Thiên Vương Sợ Hãi ấn xuống đầu của hắn, dùng sức nhấn một cái, đồng thời bổ sung đầu gối.

Rầm rầm rầm… Từng cú lên gối hung ác đánh vào khuôn mặt Ma Nhãn, đánh gãy mũi của hắn, đánh rụng hàm răng, đánh nổ mắt của hắn.

Ma Nhãn Thiên Vương ra sức vung ba cánh tay, quật cường vung nắm đấm đánh trả, nhưng bị cánh tay của Thiên Vương Sợ Hãi kẹp chặt.

Chương 3205: Liều mạng (3)

Thiên Vương Sợ Hãi dừng lên gối, hai tay từ phía sau bóp chặt cổ Ma Nhãn, ba cánh tay còn lại kiềm chế ba cánh tay còn sót lại của Ma Nhãn Thiên Vương.

"Thế nào, không nỡ dùng ban ân lấy được từ 'trận chiến Trục Lộc'?" Thiên Vương Sợ Hãi hai tay phát lực từng chút một, cái cổ Ma Nhãn truyền đến âm thanh "Ken két", đây là tiếng xương gáy đứt đoạn.

"Chờ ta giật đứt đầu của ngươi, Nhật chi thần lực chiếu xuống, ngươi muốn dùng cũng không dùng được." Khi nói, Sợ Hãi nhìn Phó Thanh Dương cách đó không xa một lần, vẻ mặt hơi thay đổi, sau đó nhếch mép:

"Ta hiểu rồi, muốn làm ta bị thương nặng trước, sau đó vận dụng thần linh ban ân! A, ngươi cảm thấy đến lúc đó, là ngươi trạng thái tốt hơn, hay là ta trạng thái tốt hơn?"

Hai cánh tay hắn tiếp tục phát lực, tiếng "Ken két" càng lúc càng vang, cổ Ma Nhãn rõ ràng kéo dài mấy phần.

Trong đau nhức kịch liệt, Ma Nhãn Thiên Vương chủ động chế trụ ba cánh tay của Sợ Hãi, gầm lên: "Xong chưa?"

"Phốc!"

Đầu của Ma Nhãn Thiên Vương thoát ly thân thể, kéo theo một nửa xương sống.

Cái cổ đứt gãy phun ra dòng máu cao năm sáu mét.

Tay của hắn, vẫn gắt gao chế trụ Thiên Vương Sợ Hãi.

Phó Thanh Dương bỗng mở mắt, thân thể hóa thành một đạo kiếm quang, trong chớp mắt tới sau lưng Thiên Vương Sợ Hãi, hai thanh kiếm trong tay hóa thành hai bánh xe, kiếm quang nở rộ ở trên thân Thiên Vương Sợ Hãi.

Gân tay bị đánh gãy, gân chân bị cắt, cơ bụng biểu tượng trung tâm lực lượng bị chặt đứt.

Ở trong động tác chậm rãi quỳ xuống của Sợ Hãi, Phó Thanh Dương dừng bước chân, xoay hông, kéo theo hai tay, hung hăng cắt về phía vai trái của Thiên Vương Sợ Hãi.

Phốc! Phốc!

Một đao chém đứt da thịt, một đao chặt đứt xương gáy!

Cái đầu trên vai trái Thiên Vương Sợ Hãi lăn xuống.

"Xèo xèo…" Dưới Nhật chi thần lực chiếu rọi, cái đầu kia bốc lên khói xanh hư ảo, linh hồn ẩn chứa trong đó tan rã.

Đối với cái đầu này mà nói, nó đã chết.

"Xèo xèo…" Đầu của Ma Nhãn Thiên Vương cũng bắt đầu bốc lên khói xanh, khác biệt chính là, linh hồn trong cái đầu bên trái của Thiên Vương Sợ Hãi tương đối yếu, hồn phi phách tán trước nhất.

Mà cái đầu chính của Ma Nhãn, linh hồn bên trong còn đang kiên trì.

Thiên Vương Sợ Hãi nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể nhào tới trước, húc đầu đập về phía ngực Phó Thanh Dương.

"Rầm" một tiếng vang thật lớn, Phó Thanh Dương hai kiếm giao thoa trước ngực, trượt lui mười mấy mét.

Thất khiếu hắn phun ra máu tươi, thân thể thẳng tắp như cây tùng, nhịp tim lại dừng lại, hào quang trong mắt cũng nhanh chóng ảm đạm.

Hắn chưa nói cho Ma Nhãn chính là, kiếm thuật này gánh nặng cực lớn đối với thân thể, thi triển lúc trạng thái không tốt, sẽ dẫn đến Kiếm Khách bị choáng đột tử, bởi vậy thường thường bị kiếm khách cổ đại xem như thủ đoạn đồng quy vu tận.

Vốn đã kiệt lực, hắn không có gì bất ngờ xảy ra đột tử.

Đúng lúc này, vầng mặt trời sau gáy Phó Thanh Dương chậm rãi dập tắt.

…

Tử Vi Lục Sát Trận, chủ trận!

Con Kim Ô thứ tư ở trong ánh sao cùng hắc quang lôi kéo, không cam lòng thoát ly Thái Dương bổn nguyên, hướng về cối xay ánh sao trên bầu trời bay đi, giống với ba đồng loại của nó, như là con thuyền nhỏ trong vòng xoáy, không chịu khống chế xoay tròn, xoay tròn… Hướng về trung tâm vòng xoáy mà đi.

Bọn nó kịch liệt giãy dụa, bay nhảy, tản mát ra Nhật chi thần lực tinh khiết rực sáng, nhưng đều bị ánh sao cùng hắc quang pha loãng che chắn.

Chẳng qua, cũng bởi vì như thế, bọn nó từ đầu đến cuối chưa bị vòng xoáy cắn nuốt.

“Chín con Kim Ô mất bốn con, chỉ cần tước đoạt một con Kim Ô nữa, ta liền có thể trực tiếp cướp đoạt Thái Dương bổn nguyên của ngươi.” Tinh Thần Chi Chủ nâng lên đôi mắt ánh sao cùng hắc quang cùng tồn tại, nhìn chằm chằm Thái Dương Chi Chủ đang bình tĩnh.

Trương Nguyên Thanh vẻ mặt bình tĩnh: “Tính mạng của ta đã không tới một giờ.”

Tinh Thần Chi Chủ nói: “Nhìn ngươi cũng không bối rối.”

“Ở lúc thu hoạch được bổn nguyên vũ trụ, ngươi ta đã là quy tắc hóa thân.” Trương Nguyên Thanh sắc mặt uy nghiêm, giọng điệu bình tĩnh.

Dùng tiểu thuyết tu tiên để hình dung, bọn họ đã thiên nhân hợp nhất, dần dần rời xa hỉ nộ ái ố, tiến thêm một bước, chính là đồng hóa với thiên đạo, trở thành quy tắc không có tình cảm.

Tinh Thần Chi Chủ tựa như chỉ dựa vào đó mở ra chủ đề, đã chưa phản bác cũng không tán đồng, chậm rãi nói:

“Thật ra âm tính thần linh muốn hủy diệt chính là linh cảnh cùng Bán Thần Thủ Tự, sinh mệnh của tinh cầu này chỉ là kèm theo, không nhất định phải có. Nếu như ngươi có thể chủ động

tách rời Thái Dương bổn nguyên, ta có thể làm chủ bảo vệ mấy tỷ sinh linh, cũng có thể bảo đảm ngươi không chết."

Trương Nguyên Thanh đột nhiên nhếch mép: "Ngươi có phải thôi diễn được cái gì rồi hay không?"

Tinh Thần Chi Chủ im lặng một lát, thản nhiên nói: "Một chuyện cũ năm xưa mà thôi."

Chương 3206: Con thú trong tuyệt cảnh (1)

Trong ngọn lửa màu vàng thiêu đốt, Nam phái Huyễn Thần thống khổ thét dài đứng lên, thanh âm giống như trẻ con lại như người già, giống đàn ông lại giống phụ nữ, tầng tầng lớp lớp quanh quẩn.

Xích Nhật Hình Quan sau khi chết ngạo nghễ đứng.

Bởi vì có Nhật chi thần lực "gột rửa", tinh thần đả kích trong tiếng gào chỉ mang đến cho Hạ Hầu Ngạo Thiên cùng Giang Ngọc Nhị đau đớn như đinh thép đâm xuyên đại não, chưa tạo thành uy hiếp tính mạng.

Nhìn Xích Nhật Hình Quan mất đi, trong mắt bọn họ hiện lên bi thương thỏ chết cáo thương, người sau không tùy ý cảm xúc lên men, vừa hát lên ca dao du dương, ổn định tinh thần của mình cùng đồng đội, tiếp theo, lấy sợi tơ đâm vào trong cơ thể Kỵ Sĩ đơn truyền làm môi giới, thi triển kỹ năng "khôi phục".

Là "khôi phục" cảnh giới Chúa Tể, có thể giao cho sinh vật, vật phẩm đã hư hao sinh mệnh lần thứ hai, thời gian hiệu lực ba phút, không phải lực lượng quy tắc khôi phục.

Nhưng cũng đủ rồi, Địch Thái sẽ còn chết một lần nữa, cho nên lần này phục sinh không cần mãi mãi.

Giang Ngọc Nhị biết, Xích Nhật Hình Quan dùng máu Thái Dương Chi Chủ nhóm lửa Huyễn Thần, là đang tranh thủ thời gian cho cô, tranh thủ thời gian cứu trở về Địch Thái, một lần nữa pháp lệnh!

Địch Thái lâm vào thời khắc hấp hối, chớp mắt đứng dậy.

Hắn nhìn Xích Nhật Hình Quan chết mà không ngã, trong mắt bi thương hổ thẹn đều có hết.

Hắn không còn bận tâm quyền hành Bán Thần cắn trả, một lần nữa cắm kiếm thẳng chữ Thập ở trước người, giọng điệu trang nghiêm:

"Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ tuyên bố, quy tắc trận chiến này: Không được thi triển kỹ năng loại nhập mộng, độn thuật."

Ở trong hoàn cảnh như vậy, thủ đoạn trốn tránh Nam phái Huyễn Thần có thể sử dụng cực kỳ có hạn, đơn giản là độn thuật cùng bước nhảy mộng cảnh.

Kiếm thẳng chữ Thập cùng hoàng kim chiến giáp bộc phát ra hào quang màu đồng thau chói sáng, trong cõi hư vô thành lập quy tắc.

Tam Đạo sơn nương nương thi triển Nhật Thăng, khôi phục áp chế, bỗng nhiên khép lại hai cánh tay, trong lòng bàn tay, Chày Phục Ma xoay tròn tốc độ cao, dập dờn ra từng vòng từng vòng gợn sóng màu vàng.

Sau khi tụ lực mấy giây, hai tay Tam Đạo sơn nương nương đẩy một cái, quát lên rõ ràng: "Đi!"

Chày Phục Ma kích rít gào lao đi.

Lúc này, Nam phái Huyễn Thần đã lợi dụng kỹ năng Hư Vô, dập tắt ngọn lửa màu vàng óng đáng sợ, áo bào đen của hắn không chút tổn hại, nhưng thân thể hắn bị đốt máu thịt be bét, linh hồn bị thiêu đốt bốc khói đen. Thấy Chày Phục Ma khí thế dữ tợn, Nam phái Huyễn Thần lập tức hư vô hóa quy tắc, muốn lao ra ngoài trăm mét.

Nhưng, quy tắc mất đi hiệu lực, hắn vẫn đứng tại chỗ.

"Phốc!" Địch Thái ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, chết ngay tại chỗ. Chỉ Sát cung chủ sẵn sàng bất cứ lúc nào, lập tức thi triển kỹ năng "khôi phục", kéo hắn từ Quỷ Môn quan trở về, khởi tử hoàn sinh!

Lần này, Giang Ngọc Nhị thi triển khôi phục, là một trong các quyền hành di thể Oa Hoàng, là lực lượng quy tắc.

"Phốc!" Chày Phục Ma xoay tròn tốc độ cao giống như đạn bắn, xuyên thủng đầu của Huyễn Thần, chôn vùi bộ phận linh

hồn của hắn.

Lần này, khiến hắn bị thương nặng trước nay chưa từng có.

Địch Thái sống lại, sắc mặt quyết tâm, một lần nữa dựng thẳng cây kiếm thẳng, cắm ở trước người, giọng điệu trang nghiêm tuyên bố:

"Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ tuyên bố, quy tắc trận chiến này: Không được thi triển kỹ năng loại nhập mộng, độn thuật!"

Chỉ Sát cung chủ thông qua từng sợi tơ, nhanh chóng rót vào lượng lớn Sinh Mệnh Nguyên Dịch nén.

Nam phái Huyễn Thần không chút do dự thi triển độn thuật, dựa vào vị cách chênh lệch, khiến hắn gặp cắn trả, đồng thời, độn thuật thất bại, gã một lần nữa lọt vào Chày Phục Ma công kích.

Cái đầu vừa ngưng tụ, lại một lần nữa sụp đổ, ngọn lửa màu vàng vừa dập tắt, lại một lần nữa thiêu đốt.

Địch Thái lần thứ ba thổ huyết ngã xuống đất, nhưng bởi vì trong cơ thể ẩn chứa Sinh Mệnh Nguyên Dịch dư thừa, cùng kỹ năng trị liệu của vương miện cành liễu, vốn nên chết ngay tại chỗ, hắn bảo lưu lại một chút hy vọng sống.

Giang Ngọc Nhị không dám rút về sợi tơ, vừa ngâm nga ca dao ổn định nguyên thần của Kỵ Sĩ đơn truyền, vừa rót vào lượng lớn Sinh Mệnh Nguyên Dịch, vương miện cành liễu trên đầu Địch Thái không ngừng phóng xuống hào quang màu xanh lục, tu bổ tế bào, chống lại lực lượng cắn trả.

Cái này cũng ý nghĩa, pháp lệnh của Địch Thái không cách nào liên tục.

Nam phái Huyễn Thần tựa như chỉ đợi một khắc này, toàn thân thiêu đốt ngọn lửa màu vàng óng, hắn đột nhiên vỡ vụn thành sương mù nồng đậm màu đen, nhanh chóng khuếch tán ra.

Trong nháy mắt, theo sương mù nồng đậm màu đen khuếch tán, trên trời có tuyết lông ngỗng bay xuống, hoang mạc biến thành cánh đồng tuyết, gió rét thấu xương cuốn theo vụn băng, như dao đập vào trên thân mọi người.

Thân thể Hạ Hầu Ngạo Thiên, Chỉ Sát cung chủ, lập tức xuất hiện tình huống đông cứng, hoại tử, hai người vừa lộ ra sắc

mặt gấp gáp, ngưng trọng, sau đó liền biến thành tượng băng, đóng băng tại chỗ.

Chương 3207: Con thú trong tuyệt cảnh (2)

Địch Thái đang nhận lấy trị liệu, thân thể phủ lên sương lạnh, cơ bắp hoại tử.

Trong ảo cảnh cấp Bán Thần, bọn họ không chống đỡ được bao lâu.

Tam Đạo sơn nương nương thấy thế, lập tức thi triển Nhật Thăng, triệu hồi ra vầng mặt trời treo ở sau gáy.

Ánh nắng trong vắt mang đến ấm áp, nhưng nhiệt độ của nó, tựa như bó đuốc trong bão tuyết, mặc dù mang tới ánh sáng cùng ấm áp, lại không cách nào tiêu trừ ảo cảnh cánh đồng tuyết.

Tắm rửa trong ánh nắng màu vàng, lớp băng ngoài thân Hạ Hầu Ngạo Thiên và Giang Ngọc Nhị hòa tan, hai người cùng nhau rùng mình, cảm nhận được hai tầng rét lạnh linh hồn cùng nhục thân.

Lớp vỏ băng trên người Địch Thái cũng hòa tan, Giang Ngọc Nhị run rẩy dọc theo tơ hồng, rót vào Sinh Mệnh Nguyên Dịch, muốn nhanh chóng cứu sống Kỵ Sĩ đơn truyền.

“U u….”

Lúc này, trong bão tuyết che khuất bầu trời truyền đến tiếng đàn sói tru lên. Trong lòng Giang Ngọc Nhị và Hạ Hầu Ngạo Thiên run lên, mượn ánh sáng mặt trời màu vàng phát ra, vận thị lực, xuyên thấu cơn bão, nhìn thấy một mảnh bóng đen đang chậm rãi bao vây bọn họ. Những bóng đen này là sói trắng cao ba mét, mắt xanh lét, răng trắng nhởn, lông như tấm thảm dày.

Trong lòng hai người nổi lên nỗi sợ hãi mãnh liệt, một khắc này, bọn họ tựa như biến thành người bình thường tay trói gà không chặt, đang bị đàn sói vây công.

Cũng may có Nhật chi thần lực làm đá áp thuyền, hai người sợ hãi thì sợ hãi, cũng chưa đánh mất lý trí.

Giang Ngọc Nhị mở hòm đồ, bế đứa bé mũm mĩm đáng yêu vào trong ngực.

“Oe! Oe!”

Tiếng khóc non nớt to rõ quanh quẩn ở trong gió tuyết, bụng đàn sói ùn ùn to lên.

Thai nhi chia bớt đi lực lượng của bọn nó, khí tức của sói trắng hung ác mắt thường có thể thấy được giảm xuống, nếu như không phải Nhật chi thần lực áp chế tiếng khóc, cô có thể làm đàn sói này sinh nở tại chỗ.

Tam Đạo sơn nương nương mượn cơ hội dẫn đường Nhật chi thần lực, thiêu đốt đàn sói.

Trong lửa nóng hừng hực, đàn sói chôn vùi.

Nhưng, một giây sau, càng nhiều sói hơn xuất hiện, giương nanh múa vuốt lao về phía ba người.

Giang Ngọc Nhị đang muốn thúc giục lực lượng Thánh Anh, bắt chước làm theo, đột nhiên, não hải của cô truyền đến một tiếng “Ầm”, ý thức giống như là nổ thành ngàn vạn mảnh.

Những mảnh vỡ này đại biểu cho cảm xúc khác nhau, phẫn nộ, bi thương, ghen ghét, ái dục, ngạo mạn… Có ý thức riêng biệt, tựa như nhân cách khác nhau của Giang Ngọc Nhị.

Cái này khiến đại não cô lâm vào trong hỗn loạn cùng tự hao tổn, đứng chết trận tại chỗ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên cũng như thế.

Ngược lại là Địch Thái hôn mê bất tỉnh, mất đi ý thức, chưa chịu ảnh hưởng.

Đàn sói gầm thét lao vào cắn Tam Đạo sơn nương nương, dày đặc, mặc dù ở trong Nhật chi thần lực không ngừng chôn vùi, nhưng chúng nó nối đuôi nhau, cuồn cuộn không dứt.

Mỗi một con sói tuyết chôn vùi, vầng mặt trời màu vàng sẽ bịt kín một tầng màn che, nhưng lại bị bốc hơi trong nháy mắt.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên ý thức hỗn loạn, trông thấy một bóng người ở phụ cận phác họa ra, rõ ràng là Nam phái Huyễn Thần khoác áo bào đen, không có ngũ quan. Trong lòng của hắn bùng nổ cảm giác nguy cơ, dục vọng cầu sinh, như kỳ tích áp chế cảm xúc khác.

Ở trong kẽ hở Nhật chi thần lực lại một lần bịt kín màn che, hắn lấy ra "Lò Hứa Nguyện", tốc độ nói cực nhanh:

"Ta cầu nguyện, có được Chăn Bông Kẻ Nhát Gan!"

Chăn bông cũ nát có miếng vá bỗng dưng xuất hiện.

Hạ Hầu Ngạo Thiên 'Vù' mở ra chăn bông, bổ ngã Chỉ Sát cung chủ bên người, chăn bông thuận thế che lại hai người, "phựt phựt" liên thanh, sợi tơ nối tiếp trên người Địch Thái đứt gãy.

Chăn Bông Kẻ Nhát Gan cùng lúc bảo vệ bọn họ, cũng sẽ đoạn tuyệt linh lực kết nối của bọn họ với bên ngoài.

Chớp mắt sau, dưới mũ trùm của Nam phái Huyễn Thần, gợn sóng vô hình khuếch tán, quét sạch bốn phương.

Giang Ngọc Nhị cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên trốn ở trong chăn, tránh thoát Ám Ảnh Rít Gào dao động, nhưng, Địch Thái ngã trong gió tuyết, linh hồn nhanh chóng chôn vùi.

Tam Đạo sơn nương nương thấy thế, dịch chuyển tức thời đến trước người Địch Thái, lấy sức mạnh tịnh hóa của Nhật chi thần lực, thay hắn ngăn cản gợn sóng đến tiếp sau.

Nam phái Huyễn Thần thấy thế, quay người dung nhập trong gió tuyết, biến mất không thấy nữa, chờ đợi lần công kích sau.

Làm Huyễn Thuật Sư, nấp phía sau màn thao tác cảm xúc, bố trí huyễn thuật, là phương thức chiến đấu hắn am hiểu.

Quân địch trong ngắn hạn không có khả năng sử dụng vật phẩm Bán Thần nghề nghiệp Kỵ Sĩ nữa, sau khi Xích Nhật Hình Quan chết, chỉ bằng vào lực lượng của một Chúa Tể đỉnh phong, đã không cách nào áp chế hắn.

Bây giờ công thủ đổi vị trí, là hắn đang áp chế Thần Nhật Du đỉnh phong.

Đàn sói vô cùng vô tận, không ngừng lao vào cắn Tam Đạo sơn nương nương, tự "đập nát" bản thân ở trong ánh nắng.

Ngắn ngủi hai phút đồng hồ, mặt trời chói chang màu vàng của Tam Đạo sơn nương nương ảm đạm một nửa.

Cô điều khiển Chày Phục Ma nghiền nát đàn sói, gương mặt trong trẻo lạnh nhạt rốt cuộc xuất hiện vẻ lo âu.

Chương 3208: Số mệnh (1)

"Hắn đang tiêu hao lực lượng của Thái Dương Chi Chủ…" Tam Đạo sơn nương nương nghe thấy thanh âm hơi thở mong manh, cô quay đầu nhìn lại, Kỵ Sĩ đơn truyền vốn nên hôn mê bất tỉnh đã thức tỉnh. Trạng thái tinh thần hắn nhìn rất không tệ, thậm chí có chút thần thái sáng láng.

Dưới tình huống bị thương nặng như vậy, linh hồn gần như chôn vùi, còn có thể có tinh thần như vậy, đại khái chỉ có thể dùng hồi quang phản chiếu để hình dung.

"Cần tôi tán đi Nhật chi thần lực không?" Tam Đạo sơn nương nương thản nhiên nói.

Địch Thái lắc đầu, cười khổ nói: "Sinh Mệnh Nguyên Dịch trị ngọn không trị gốc, không có Nhật chi thần lực chống lại, tôi vẫn như cũ sẽ bị giết chết trong nháy mắt."

Tam Đạo sơn nương nương không nói gì, đây là sự thật.

Địch Thái lại nói: "Cô sắp không chịu được nữa."

Tam Đạo sơn nương nương vẫn không nói, đây vẫn là sự thật.

Nhật chi thần lực dập tắt.

…

Trong lồng ngực Phó Thanh Dương truyền đến tiếng tim đập "thình thịch", máu dừng lại một lần nữa chảy, lượng lớn linh lực tràn vào, tế bào tái sinh, nội tạng khép lại.

Thân thể Yển Sư cấp 9 đang nhanh chóng chữa trị nhục thân thủng trăm ngàn lỗ, kéo hắn từ vực sâu tử vong trở về.

Tình huống tương tự xảy ra trên người Thiên Vương Sợ Hãi, khí tức, lực lượng của hắn khôi phục nhanh chóng, nhưng bộ

phận linh hồn bị chém đi, trong thời gian ngắn không cách nào tái sinh.

Về phần Ma Nhãn… Nhục thể của hắn chưa chữa trị, đầu của hắn lẳng lặng nằm trên mặt đất, một nửa lún vào trong bùn cát, không có bất cứ động tĩnh gì, tựa như đã hoàn toàn chết đi.

« Ting! Muốn kích hoạt ý chí Ma Thần hay không? »

Miệng Ma Nhãn giật giật.

« Kích hoạt thành công! »

Trên bầu trời phó bản, bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy tầng mây khổng lồ, sâu trong vòng xoáy, một đạo ý chí hạ xuống ánh mắt, hướng tới trên người Ma Nhãn Thiên Vương.

Một tích tắc sau, vòng xoáy tầng mây biến mất, ánh mắt kia bị ngăn cản trở về.

Nhưng lực lượng ẩn núp trong hốc mắt Ma Nhãn Thiên Vương, đã bị thắp lửa.

Mắt trái Ma Nhãn Thiên Vương tan chảy thành nước máu, dòng máu này từ trong hốc mắt chảy ra, bao bọc cái đầu của Ma Nhãn Thiên Vương.

Xương sống dưới đáy cái đầu ken két liên thanh, sinh trưởng từng đoạn từng đoạn, rất nhanh hình thành một đoạn xương cột sống hoàn chỉnh, sau đó xương sườn, xương vai, xương hông, xương đùi, lấy cột sống làm cơ sở, nhanh chóng sinh trưởng.

Tiếp theo là máu thịt, nội tạng, làn da…. Trong chớp mắt, thân thể mới của Ma Nhãn Thiên Vương tái tạo xong.

Một thân thể Ma Thần cao hơn hai mét, ba đầu tám tay, toàn thân màu đỏ máu sinh ra.

Làn da Ma Nhãn Thiên Vương không phải đen sì, mà là màu đỏ tươi, sợi cơ bắp rõ ràng.

Khí tức cuồng bạo tà dị, so với Viễn Cổ Chiến Thần bình thường còn nồng đậm hơn mấy lần.

Mắt trái của hắn con ngươi hiện lên màu vàng, cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện nó là do vô số phù văn màu vàng tạo thành, tròng trắng mắt là đỏ như máu, là một cái đầm máu.

Đây tựa như vật dơ đục nhất thế gian, ánh mắt rơi vào chỗ nào, chỗ đó sẽ gặp ô nhiễm.

Theo ma thể tám tay đỏ tươi này sinh ra, uy áp mạnh mẽ như thuỷ triều quét sạch bốn phương.

"Đây chính là lực lượng Ma Thần ban cho ngươi?" Thiên Vương Sợ Hãi theo thói quen sờ lên tai, cho dù nơi đó đã không còn bông tai màu bạc, cười nhạo nói:

"Ngắn ngủi thu hoạch được lực lượng cùng quy tắc cấp độ Bán Thần, chỉ dùng được một lần, xem ra thần linh chỉ coi ngươi thành rác rưởi sử dụng xong liền có thể vứt đi."

Loại lực lượng này mặc dù ở cùng một cấp độ với quyền hành Bán Thần, nhưng bản chất hoàn toàn khác biệt.

Tựa như ly sứ cùng cốc giấy, thứ trước có thể lặp đi lặp lại sử dụng, thứ sau dùng xong là ném.

Ma Nhãn Thiên Vương lạnh lùng nhìn chằm chằm, "Có thể giết ngươi là được!"

Thanh âm của hắn thô ráp dữ tợn, mang theo lực lượng mê hoặc cường đại, nghe làm người ta tâm trí cuồng loạn.

Nơi xa, Phó Thanh Dương đang tự lành thân thể, khí tức lập tức hỗn loạn, từng đạo linh lực hóa thành kiếm khí, hướng bốn phía tản ra.

Hắn không thể không hướng về sau lao đi, kéo dài khoảng cách.

Đây không phải Ma Nhãn Thiên Vương vị cách, thực lực mạnh hơn Thiên Vương Sợ Hãi, mà là "mê hoặc" là lực lượng quy tắc Ma Nhãn khống chế, Sợ Hãi khống chế là "Vạn Binh Cộng Chủ", lĩnh vực khác biệt.

"Có thể giết ngươi là được!" Mắt trái Ma Nhãn Thiên Vương bỗng nhiên bắn ra một luồng ánh sáng.

Cảm giác nguy cơ trong lòng Thiên Vương Sợ Hãi tăng vọt, một cánh tay trái nâng lên, ngăn trở chùm ánh sáng bắn về phía mặt.

Chớp mắt sau, cánh tay này bành trướng tựa như bóng da bơm lên, cuối cùng "Bùm" một tiếng, cánh tay nổ nát vụn, mảnh

xương, máu thịt văng khắp nơi.

Cánh tay bị Cổ Hoặc Ma Nhãn chiếu xạ đến, có suy nghĩ của riêng mình, không muốn thông đồng làm bậy cùng Thiên Vương Sợ Hãi nữa, chủ động tự bạo.

Cánh tay sụp đổ kia, máu thịt gian nan nhúc nhích, như thế nào cũng không thể mọc mới.

Ma Nhãn Thiên Vương thừa cơ áp sát, tám cánh tay vung đao thương kiếm kích gậy vòng, như mưa rào rơi trên thân Thiên Vương Sợ Hãi.

Người sau cầm vũ khí đánh trả.

Chương 3209: Số mệnh (2)

Mỗi một lần vũ khí va chạm, đều phát ra tiếng nổ vang giống như đạn hạt nhân nổ tung, hất tung lên bão cát tối tăm mờ mịt, mặt đất ở dưới hai người giẫm đạp không ngừng chìm xuống, phạm vi trăm dặm đều đang có động đất.

Đây là lực lượng cấp Bán Thần xuyên thấu qua mu bàn chân truyền vào lòng đất, đưa tới dị tượng.

Trong quá trình này, từng đạo kiếm quang nở rộ trên người Thiên Vương Sợ Hãi, đánh gãy phản kích, chiêu thức của hắn, phụ trợ Ma Nhãn Thiên Vương.

Qua chốc lát, thân thể mình đồng da sắt đã máu me đầm đìa, cũng may Thiên Vương Sợ Hãi có được Động Sát Thuật, khoảng cách gần ngược lại có thể sớm tránh né chùm ánh sáng mê hoặc của Ma Nhãn.

Hắn nhếch mép, "Vù" phun ra một làn sương mù dày đặc, che chắn ánh mắt Ma Nhãn Thiên Vương.

Làn sương mù dày đặc này mục tiêu rõ ràng tràn về phía Phó Thanh Dương, tràn đi bầu trời cùng bốn phía, chỉ không tràn về phía Ma Nhãn, tựa như cố ý vứt bỏ hắn ở bên ngoài.

Phó Thanh Dương trông thấy sương mù dày đặc trào đến run rẩy dữ dội, một bóng người cao lớn, như là máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm, lướt qua sương mù dày đặc, lao về phía mình!

Khuôn mặt lạnh lùng của hắn hơi thay đổi, lập tức mở hòm đồ, lấy ra hai thanh thần kiếm vừa rồi thu hồi, bày ra tư thái phòng ngự.

Tình trạng của hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, không dựa vào thần binh rất khó chống cự Thiên Vương Sợ Hãi tập kích.

Đột nhiên, hai thanh kiếm tự động tuột tay, lao về phía Thiên Vương Sợ Hãi.

Bọn nó làm phản rồi!

Mà một lần này, sương mù dày đặc phía sau hai người nhanh chóng pha loãng, trong sương mỏng mơ hồ phác họa ra bóng người Ma Nhãn Thiên Vương.

Ma Nhãn đang cắn nuốt sương mù.

Vụ Chủ có thể chế tạo sương mù, tự nhiên có thể cắn nuốt sương mù.

Thiên Vương Sợ Hãi phát ra một tiếng "Hừ", để Lưỡng Nghi Ma Kiếm bốc lên ngọn lửa xám xịt.

"Phốc!"

Hắn cắm thanh kiếm thiêu đốt lên ngọn lửa xám xịt ở trước người.

Một ngọn lửa trắng xám xông ra khỏi sương mù dày đặc, dọc theo mặt đất lao nhanh, đốt tới dưới chân Phó Thanh Dương.

Ngoài thân Tiền công tử liên tục phát ra tiếng "Răng rắc", ngưng kết lớp vỏ băng mỏng, phủ lên sương trắng.

"Vù!"

Trong sương mỏng, một chùm tia sáng màu vàng óng phóng tới.

Thiên Vương Sợ Hãi không kịp bồi cho Tiền công tử một đòn, quay người vung ra "Huyền Thủy Phong Lôi Kiếm" đen kịt, hình thành một tấm gương nước trước người.

Gương nước là một trong những công năng của thanh kiếm loại quy tắc này, có thể chiết xạ tất cả công kích, loại quy tắc!

Nhưng, nó không thể chiết xạ chùm tia sáng mê hoặc, vẻn vẹn duy trì một giây, liền bị chùm tia sáng màu đỏ vàng đột phá,

ầm ầm vỡ nát.

Trong kẽ hở khoảng một giây này, ngọn lửa trắng xám dọc theo mặt đất trườn đi, lấy tư thế không thể trốn tránh, tất nhiên bám vào, đốt tới dưới chân Ma Nhãn Thiên Vương, đóng băng hắn thành một pho tượng băng.

"Ầm!"

Thiên Vương Sợ Hãi tựa như máy bay chiến đấu tốc độ siêu âm, dâng lên cát vàng đầy trời, tới trước người Ma Nhãn Thiên Vương, song kiếm cắt về phía cái đầu.

Đột nhiên, cổ tay hắn cầm kiếm bùng lên kiếm quang, mắt cá chân hắn bùng nổ kiếm quang, gân tay cùng gân chân đứt hết, khiến thân thể của hắn mất đi cân bằng, song kiếm cắt về phía bả vai, "Phốc" khảm vào trong đó.

Phó Thanh Dương phá vỡ vỏ băng phong tỏa, từ nơi xa thi triển kiếm quang trợ giúp.

Sau khi mất đi thần binh lợi khí, kiếm khí của hắn không cách nào hữu hiệu sát thương Thiên Vương Sợ Hãi, nhưng trợ giúp lại dư dả.

Lúc này, Ma Nhãn Thiên Vương ở trong tiếng "ken két", phá vỡ vỏ băng trói buộc, tám cánh tay chế trụ bả vai Thiên Vương Sợ Hãi, mắt trái nhìn hắn chằm chằm, bỗng nhiên bắn ra chùm tia sáng màu đỏ vàng.

Chùm tia sáng này trực tiếp đánh vào gương mặt Thiên Vương Sợ Hãi. Ngay sau đó, gương mặt Thiên Vương Sợ Hãi bành trướng biến hình, tựa như bóng bay không ngừng to lên, cuối cùng phát nổ "Ầm".

Cái cổ to như miệng bát, máu thịt nhanh chóng ngọ nguậy, cố gắng tái sinh, nhưng thế nào cũng không thể mọc ra cái đầu mới.

Ma Nhãn Thiên Vương nhếch mép, tám cánh tay ngưng tụ ra đao thương kiếm kích gậy vòng, khẽ quát một tiếng trầm trầm, ra sức chém về phía Thiên Vương Sợ Hãi, rất có tư thế chém hắn thành muôn mảnh.

Đột nhiên, tay phải Thiên Vương Sợ Hãi vòng một cái ở chỗ cổ, dính máu tươi, sau đó ở hai bên ngực đều vẽ một vòng

tròn, một vòng ở rốn.

Hai bên ngực của hắn bỗng nhiên mở ra con mắt đỏ như máu, cái rốn toác ra cái mồm răng trắng nhởn.

Đối mặt đao thương côn bổng công kích bao trùm trời đất, Thiên Vương Sợ Hãi lui về một bước, vung Huyền Thủy Phong Lôi Kiếm trong tay, trong không khí lập tức truyền đến tiếng vang của dòng chảy ngầm cuồn cuộn, sinh ra hơi nước nồng đậm.

Tám cánh tay Ma Nhãn Thiên Vương như là lâm vào trong dòng nước ngầm trùng điệp, vung trở nên khó khăn, binh khí chém về phía Thiên Vương Sợ Hãi gặp từng tầng trở ngại.

Đồng thời, hơi nước nhuộm trên thân Ma Nhãn Thiên Vương, bắn ra hồ quang điện nhỏ bé dày đặc, vô số điện xà bò đầy ma thể đỏ như máu.

Thân thể Ma Nhãn Thiên Vương cứng đờ.

Chương 3210: Số mệnh (3)

Lưỡng Nghi Ma Nhận trong tay Thiên Vương Sợ Hãi đổi thành Liệt Diễm Kiếm, đâm "Phốc" vào ngực Ma Nhãn.

Trong cơ thể Ma Nhãn Thiên Vương truyền đến tiếng nổ "Ầm", hắn phát ra một tiếng rít gào thê thảm, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, xoang mũi, khoang miệng, lỗ tai, mắt phun ra ngọn lửa.

Ngọn lửa vĩnh viễn không dập tắt thiêu đốt hắn, hóa thành một bó đuốc hừng hực.

Thiên Vương Sợ Hãi vung Huyền Thủy Phong Lôi Kiếm, thể hiện ra cận chiến, kiếm thuật của Thám Báo, kiếm quang lóe lên, một cánh tay màu đỏ như máu chém xuống, lại lóe lên, lại một cánh tay chém xuống.

Ma Nhãn Thiên Vương toàn thân bao bọc ngọn lửa chợt cúi đầu.

Thiên Vương Sợ Hãi có được Động Sát Thuật, giật cùi chỏ một cái, đánh văng ra "cái nhìn chăm chú" của Ma Nhãn

Thiên Vương, chùm tia sáng màu đỏ vàng bắn về phía bầu trời.

Thiên Vương Sợ Hãi sau đó cắm Liệt Diễm Kiếm vào hốc mắt trái Ma Nhãn Thiên Vương.

“Ầm!”

Hỏa linh hung mãnh nổ tung trong đầu Ma Nhãn Thiên Vương, hắn như bị người ta đánh một côn vào đầu, giống như sắp chết cứng đờ, quỳ xuống.

Trên thân Thiên Vương Sợ Hãi lần nữa bùng nổ kiếm quang sắc bén, như là dao mổ trong tay chuyên gia giải phẩu, cắt ra gân chân, tay, các bộ vị cơ bắp trung tâm.

Công kích bị cắt đứt, Thiên Vương Sợ Hãi không chút hoảng hốt, bình tĩnh dùng cánh tay đứt gân, cắm Đạo Hỏa Kiếm hoán đổi hình thái trên mặt đất.

Ngọn lửa trắng xám dọc theo mặt đất chạy đi, đuổi theo Phó Thanh Dương.

Thiên Vương Sợ Hãi thu hồi ánh mắt, không tiếp tục nhìn, lửa nhanh chóng đóng băng mục tiêu, đây là quy tắc.

Hắn một lần nữa mang Lưỡng Nghi Ma Nhận hoán đổi Liệt Diễm Kiếm, cắm vào lồng ngực Ma Nhãn, dẫn bạo hỏa linh hừng hực thiêu đốt, tiếp theo, hắn cầm lên cái đầu cháy đen của Ma Nhãn, nhếch miệng nói:

“Ma Nhãn, thanh tẩy thế giới còn có một biện pháp nhanh gọn hiệu suất cao, đó chính là thanh tẩy chính ngươi.”

Nói đi, hắn dùng Huyền Thủy Phong Lôi Kiếm, cắt lấy đầu Ma Nhãn Thiên Vương.

…

Chủ trận!

Nương theo con Kim Ô thứ năm thoát ly Thái Dương bổn nguyên, Tinh Thần Chi Chủ từ đầu đến cuối ngồi xếp bằng bất động bỗng nhiên đứng dậy.

“Thời cơ đã đến!”

Hắn bỗng giang hai cánh tay, trong miệng lẩm bẩm.

Cối xay ánh sao trên bầu trời ập xuống, hóa thành một vòi rồng hướng xuống phía dưới, mà "bùn nhão màu đen" trên mặt đất nghịch không bay lên, hình thành một vòi rồng nghịch không.

Hai vòi rồng hoàn thành giao hội giữa không trung, quấn lấy nhau, dung hợp thành một vòng lỗ đen tối tăm mờ mịt, hạt nhân đen kịt, biên giới ánh sao sáng chói.

Mà năm con Kim Ô ở trong lỗ đen khi thì gian nan chui ra, khi thì bị hút vào trong đó.

Lỗ đen sinh ra lực hút mạnh mẽ, nhưng không nhằm vào vật chất, chỉ nhằm vào Nhật chi thần lực.

Thân thể Trương Nguyên Thanh không bị khống chế bay lên, lao về phía lỗ đen.

Hắn dốc sức vận chuyển Nhật chi thần lực, ý đồ tịnh hóa nguồn lực lượng kia, điều này quả thật hữu hiệu, chậm lại tốc độ thân thể lao vào lỗ đen, nhưng Nhật chi thần lực trôi đi càng nhanh hơn.

Thấy thế, Tinh Thần Chi Chủ chủ động lao vào trong lỗ đen.

"Vù!"

Lực hút trong lỗ đen nháy mắt mạnh lên mấy lần.

Trương Nguyên Thanh lần nữa hướng về lỗ đen bay đi.

…

Địa Không trận.

Địch Thái nằm trong gió tuyết, cảm giác toàn thân ấm áp, như là ngâm mình trong suối nước nóng.

Cái này khiến hắn ý thức được thân thể của mình cũng bắt đầu chậm rãi chết đi.

Địch Thái thở dài một tiếng:

"Lúc tôi đi theo thầy học nghệ, thầy thường xuyên nói, hi sinh là số mệnh của Kỵ Sĩ! Chỉ cần con có một trái tim có can đảm hi sinh, liền có thể chặt đứt sắt thép.

Tôi ngoài miệng phụ họa, trong lòng không bận tâm, linh cảnh hành giả mỗi tháng đều phải trải qua một lần nguy cơ, đổi lấy

đẳng cấp cùng lực lượng, cả cuộc đời chính là một cuộc biểu diễn đi trên dây, hơi không cẩn thận sẽ tan xương nát thịt. Tôi tại sao không tiêu dao khoái hoạt chứ, bảo tôi hy sinh vì người khác, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Tôi gặp ai cũng nói, hi sinh là số mệnh của Kỵ Sĩ! Thật ra chưa bao giờ để câu nói này trong lòng…"

Tam Đạo sơn nương nương không để ý đến, thao túng Chày Phục Ma chém giết đàn sói.

Cách đó không xa, Chỉ Sát cung chủ và Hạ Hầu Ngạo Thiên che kín chăn bông cũ nát, song song nằm sấp, đầu ngẩng lên thò ra khỏi chăn bông, như Tôn hầu tử bị đè ở dưới Ngũ Chỉ sơn, gió tuyết cùng đàn sói đều không thể tới gần bọn họ.

Hạ Hầu Ngạo Thiên vội la lên: "Thằng cha này bắt đầu nói lung tung, hơn phân nửa là đang đèn kéo quân rồi, có cách nào cứu hắn hay không."

Khuôn mặt xinh đẹp của Giang Ngọc Nhị nặng nề lắc đầu: "Tôi không cách nào thông qua chăn bông phong ấn làm phép."

Chăn Bông Kẻ Nhát Gan bảo vệ bọn họ, đồng thời cũng phong ấn bọn họ.

Mà thoát ly phong ấn, bọn họ nhất định sẽ bị Huyễn Thần giết chết, đến lúc đó chính là ba tên rank Đồng đoàn diệt.

Đương nhiên, cho dù trốn ở trong chăn bông, cũng là uống rượu độc giải khát.

Nếu như Địch Thái trạng thái tốt đẹp, Giang Ngọc Nhị có thể sẽ liều một phen, nhưng Kỵ Sĩ đơn truyền bây giờ đã là thời khắc hấp hối, lại có gió tuyết ăn mòn, muốn chữa cho hắn cần thời gian.

Chương 3211: Về nhà (1)

Cô có thể khẳng định, Huyễn Thần nhất định sẽ ở trước khi Địch Thái khôi phục, đưa bọn họ trở về linh cảnh.

Địch Thái hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của mình, nói ra:

“Tôi có một đệ tử không tính là đệ tử, tên Natsusa, hắn muốn bái tôi làm thầy, tôi không đáp ứng, thuận miệng bịa đặt: Hi sinh là số mệnh của Kỵ Sĩ. Chỉ cần nhớ kỹ chuẩn tắc này, thì có thể trở thành Kỵ Sĩ vĩ đại, không cần sư phụ.

Nói đến đây, ánh mắt Kỵ Sĩ đơn truyền lóe lên một sự hổ thẹn, cười khổ nói:

“Hắn thế mà cho là thật, sau đó hi sinh ở trong phó bản giết chóc. Thì ra năm đó tôi thuận miệng một câu, bị hắn coi là tín điều…

Fuck, bây giờ gặp báo ứng, linh cảnh kéo tôi vào phó bản này, chính là muốn để tôi hi sinh.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ở trong lòng ca thán một tiếng, Natsusa người ta là vì Thủ Tự thắng lợi chủ động hiến thân, người ta đó mới là hi sinh, cậu thế này nhiều lắm là bị tàn sát!

Chúng ta đều sắp bị đồ sát rồi!

Ý nghĩ này vừa hiện lên, hắn lại nhìn thấy Địch Thái run rẩy nâng lên tay trái cứng ngắc, từ trong hư không lấy ra một cái tem mực in màu lam vẽ thành.

Đây là thù lao trong phó bản Trận Chiến Giữa Các Vị Thần, cho mượn áo giáp Thánh Kỵ Sĩ lấy được.

Địch Thái nói khẽ: “Đổi!”

Tên bất cần đời này, cuối cùng vẫn là lựa chọn số mệnh của Kỵ Sĩ.

« Ting! Đổi thành công. »

« Vạn Giới Thương Thành quét: áo giáp Thánh Kỵ Sĩ, một trong những quyền hạn nhân viên quản lý, vật phẩm giai đoạn Bán Thần. Quét xong! »

« Vật phẩm đổi: Kiếm Thánh Kỵ Sĩ, khiên Thánh Kỵ Sĩ, bổn nguyên Cơn Lốc. »

« Ngài sẽ thu hoạch được lực lượng mảnh vỡ ba đại quyền hạn, thời gian hiệu lực hai phút đồng hồ, bắt đầu tính thời gian: 01: 58: 80 »

« Ting! Đổi xong! »

Áo giáp hoàng kim trên người Địch Thái vỡ vụn tiêu tán, ngay sau đó, một luồng ánh sáng từ chỗ cao vô tận trên bầu trời giáng xuống, trong hào quang rơi xuống một tấm khiên đồng thau nặng nề, một thanh kiếm thẳng chữ Thập mộc mạc, một cơn gió lốc cỡ nhỏ màu xanh.

Khiên đồng thau cùng kiếm thẳng chữ Thập rơi vào trong tay Địch Thái, gió lốc cỡ nhỏ dung nhập trong cơ thể của hắn.

Trong tích tắc, thân thể sắp chết này bộc phát ra lực lượng khó thể khống chế, như là thần linh sống lại, con thú khổng lồ thức tỉnh.

Chỉ riêng uy áp tản ra, đã khiến đàn sói huyễn hóa ra dần dần chôn vùi, huyễn tượng cánh đồng tuyết lung lay sắp đổ, như là TV nhấp nháy.

Địch Thái tay cầm kiếm và khiên, một làn gió thổi tới lòng bàn chân, nâng hắn lên, đứng ở không trung.

Hắn lúc này, hoàn toàn rút đi xốc nổi bất cần đời, như là Kỵ Sĩ thật sự, hắn một tay cầm kiếm, chống vào hư không, trong cổ họng phát ra thanh âm uy nghiêm mênh mông:

“Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ tuyên bố, quy tắc trận chiến này: Không được thi triển huyền thuật.”

Huyễn tượng cánh đồng tuyết sụp đổ, hoàn nguyên thành sa mạc hoang vu, tinh thể tối tăm ảm đạm lẳng lặng treo lo lửng trên bầu trời.

Bóng người Nam phái Huyễn Thần phác họa ra trên không trung.

Biến cố xảy ra khiến Nam phái Huyễn Thần cảm thấy rất áp lực, hắn không ngờ Kỵ Sĩ đơn truyền của Giáo Đình lại vẫn luôn cất giấu con bài chưa lật đáng sợ như vậy. Chẳng qua thân là Huyễn Thần, hắn vĩnh viễn sẽ không để cảm xúc khống chế lý trí.

Lực lượng mượn tới là có thời hạn, có trận pháp tăng phúc, hắn chỉ cần đối kháng hai ba phút, đối phương nhất định phải chết không nghi ngờ.

Nam phái Huyễn Thần lập tức thao túng cảm xúc của Địch Thái, phối hợp ngôn ngữ dẫn dụ:

“Ngươi cho rằng hi sinh bản thân, liền có thể cứu bọn họ? Lực lượng đi mượn chung quy là mượn, không giết được một Bán Thần thật sự.”

“Ngươi cho rằng vứt bỏ sinh mệnh thì có thể đổi lấy thành quả? Đừng ngu ngốc nữa, sáu tòa phụ trận cho dù phá một cái, vẫn có năm cái, Thái Dương Chi Chủ hắn phải chết không thể nghi ngờ, ngươi chỉ là hi sinh vô ích mà thôi.”

“Ngươi chỉ có ngắn ngủi vài phút thời gian, thật có thể giết chết ta sao? Từ bỏ đi, chỉ cần ngươi từ bỏ, ta lấy danh nghĩa Bán Thần thề, sẽ dẫn đồng bạn của ngươi vào con đường chính đáng, trở thành tín đồ thần linh, bọn họ có thể sống sót.”

“Ta thừa nhận ngươi bây giờ rất mạnh, cho nên bằng lòng thỏa hiệp, đây mới là ý nghĩa thật sự ngươi hi sinh.”

Những âm thanh này là ma âm đáng sợ nhất trên đời, có thể tê dại người ta, mê hoặc ý chí người ta, tận lực nhằm vào điểm yếu tính cách không muốn hi sinh của Địch Thái.

Địch Thái tuy là Bán Thần, lại không có đủ lực lượng áp chế cảm xúc, hắn trầm mặc, lộ vẻ mặt thống khổ, xoắn xuýt, do dự.

Lúc này, trong đầu của hắn vang lên lời nói của người thầy đã chết: Chỉ cần con có một trái tim có can đảm hi sinh, liền có thể chặt đứt sắt thép.

Cảm xúc hỗn loạn biến mất hết, ý thức của hắn tỉnh táo trước nay chưa từng có, thanh âm uy nghiêm to lớn của Địch Thái tiếp tục tuyên bố:

“Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ tuyên bố, quy tắc trận chiến này, không được thi triển hư hóa, không được thi triển Ám Ảnh Rít Gào, không được nhảy vọt mộng cảnh, không được thao túng cảm xúc!”

Chương 3212: Về nhà (2)

Ta không biết ta hi sinh có hữu dụng hay không, cái chết của ta hôm nay, đã không vì đồng bạn, càng không vì Thái Dương Chi Chủ, vì thủ hộ!

Thủ hộ trật tự, thủ hộ sinh mệnh, lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ…

Hào quang màu đồng thau trang nghiêm thần thánh sáng lên, trong cõi hư vô thành lập quy tắc!

Tiếp theo, Địch Thái vươn tay, xa xa nhắm vào Nam phái Huyễn Thần, mạnh mẽ đưa tay.

“Ô ô~”

Từng cơn gió lốc đột ngột mọc lên từ mặt đất, bao bọc lưỡi đao gió, như là lưỡi dao đáng sợ nhất trên đời.

Toàn bộ phó bản đều bị gió lốc đáng sợ lấp đầy.

Thây thế, Nam phái Huyễn Thần thân ở vòng vây của gió lốc, chỉ có thể kiên trì đánh vỡ quy tắc Kỵ Sĩ chế định, thi triển kỹ năng “Hư Vô”, để từng cơn gió lốc bỗng dưng biến mất.

Địch Thái tựa như chỉ đợi cơ hội này, nắm lấy kiếm thẳng của Kỵ Sĩ lướt lên, càng bay càng cao, ở trên không trung bộc phát ánh sáng mạnh mẽ, thanh âm uy nghiêm quanh quẩn toàn bộ phó bản:

“Kẻ vi phạm, đáng chém!”

Giơ cao kiếm thẳng, ra sức chém xuống!

Kiếm quang màu đồng thau như hải triều, như thác nước, ầm ầm lao về phía Nam phái Huyễn Thần.

Nam phái Huyễn Thần bình tĩnh dẫn ra tinh thể trên không trung, khiến nó hạ xuống vô cùng vô tận linh lực, chen chúc ùa vào trong cơ thể.

Khí tức của hắn liên tiếp tăng vọt, hắn huyễn hóa ra từng ngọn núi cao, từng dòng sông bỗng dưng xuất hiện, từng ngọn núi từ trên trời giáng xuống, hình thành huyễn tượng thế giới rộng lớn vô biên, sinh cơ bừng bừng, mang kiếm quang như thác nước trên chín tầng trời rơi xuống nuốt hết.

Đồng thời thử thao túng cảm xúc Địch Thái, lại phát hiện ý thức của đối phương như là sắt cứng rắn nhất trên đời.

Đây là tử chí!

Trên đời không có ý chí nào so với nó còn kiên định không sợ hãi hơn.

Ầm một tiếng, kiếm quang xé rách thế giới huyễn tượng, cả hai đồng thời quy về hư vô.

“Kẻ vi phạm, đáng chém!”

Kỵ Sĩ đơn truyền chợt bổ tới kiếm thứ hai, kiếm thứ nhất đánh là “cấm chỉ thi triển hư vô”, kiếm thứ hai đánh là “cấm chỉ sử dụng huyễn cảnh” .

Nam phái Huyễn Thần lặp lại chiêu cũ, bện ra thế giới huyễn cảnh sinh cơ dạt dào, ý đồ nuốt chửng kiếm quang.

Lúc này, Tam Đạo sơn nương nương lướt thẳng chân trời, như là sao băng màu vàng lao ngược lên không trung.

Sao băng va vào trong tinh thể tối tăm âm trầm, bỗng nhiên bành trướng, hóa thành một vầng mặt trời chói chang vàng óng ánh.

Mặt trời chói chang ngăn trở tinh thể.

Nhất thời, linh lực tràn ngập trong phó bản tiêu tán hết, Nam phái Huyễn Thần cũng giống như bị hung hăng cạo một nhát dao, khí tức đột nhiên trượt dốc, mất đi tăng phúc.

Kiếm quang màu đồng thau như thác nước phá vỡ huyễn cảnh, nuốt sống Nam phái Huyễn Thần, Huyễn Thuật Sư thân thể suy yếu tan thành tro bụi ngay tại chỗ.

Chờ kiếm quang lắng lại, Nam phái Huyễn Thần không chút tổn hại đứng ở không trung, chẳng qua là lấy hình thái nguyên thần.

Địch Thái một lần nữa giọng điệu uy nghiêm ban bố pháp lệnh:

“Ta lấy danh nghĩa Kỵ Sĩ tuyên bố, quy tắc trận chiến này: Cấm chỉ lấy hình thái nguyên thần xuất hiện!”

Hào quang màu đồng thau khuếch tán, trong cõi hư vô thành lập quy tắc.

Nam phái Huyễn Thần bốc lên từng làn khói đen, như chịu pháp tắc áp chế, nguyên thần gặp đả kích, suýt nữa tán loạn.

Đầu tiên là bị ngọn lửa của Xích Nhật Hình Quan thiêu đốt, về sau hai lần bị Chày Phục Ma xuyên thủng, tình trạng của hắn

vốn đã không tốt, ở dưới tình huống mất đi trận pháp tăng phúc, nguyên thần đã suy yếu.

Cũng may nguồn lực lượng này, chung quy là không thể giết chết hắn, chậm rãi lắng lại.

Nhưng, Địch Thái nhờ vào đó thu hoạch được quy tắc tăng phúc, khí tức tăng vọt, lại sải bước ra, phát động trừng phạt:

"Kẻ vi phạm, chém!"

Một kiếm chém xuống, kiếm quang huy hoàng lấy tư thái không cách nào tránh né, chém trúng nguyên thần của Nam phái Huyễn Thần.

Cái này khác với vừa rồi công kích nhằm vào thân xác, lần này nhằm vào chính là linh hồn, Kỵ Sĩ "Trừng phạt" là quy tắc, nếu như đối phương là thân xác, kiếm quang kia liền nhằm vào thân xác.

Nếu như đối phương là linh hồn, thì tiêu diệt linh hồn!

Trừng phạt tất nhiên giáng xuống, mặc kệ là loại hình thái nào.

Nguyên thần Nam phái Huyễn Thần tan rã ở trong kiếm quang màu đồng thau, vị cường giả này tiếu ngạo sáu mươi năm, vị này đỉnh phong nghề nghiệp Huyễn Thuật Sư, rốt cuộc không cách nào khống chế nữa, phát ra gào thét thê lương, không cam lòng.

Một khối tinh thể màu đen từ không trung rơi xuống.

Tinh thể không ngừng bốc hơi năng lượng vật chất tối tăm mờ mịt, tràn ngập trên không trung, hình thành từng màn huyễn tượng, có sa mạc, cánh đồng tuyết, rừng rậm, núi cao, thành thị sắt thép…

Đây là vật phẩm Bán Thần.

Một vị Huyễn Thần hoàn toàn ngã xuống.

Tam Đạo sơn nương nương thoát ly tinh thể âm trầm, khuôn mặt trong trẻo lạnh nhạt lộ ra một sự nhẹ nhõm, cô nhìn về hướng Kỵ Sĩ đơn truyền, Giang Ngọc Nhị cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên, cũng lặng lẽ nhìn chăm chú Kỵ Sĩ đứng ở không trung, trong ánh mắt có chút đau thương, như là đang đợi thời khắc nào đó tiến đến.

Chương 3213: Về nhà (3)

Địch Thái dùng sức thở ra một hơi, tựa như lữ nhân lặn lội đường xa, rốt cuộc đến điểm cuối, sau đó, hắn cúi đầu nhìn về phía Hạ Hầu Ngạo Thiên, lộ ra mỉm cười gợi đòn thương hiệu:

"Nhìn thấy chưa, đây mới là nhân vật chính!"

Sống mũi Hạ Hầu Ngạo Thiên cay cay, vừa muốn nói chuyện, lại nhìn thấy thân thể Địch Thái vỡ vụn, hóa thành từng mảng tro bụi.

…

Kình Dương trận.

Trong nháy mắt đầu thoát ly cái cổ, thân thể bị lửa thiêu đốt của Ma Nhãn Thiên Vương đột nhiên lao về phía Thiên Vương Sợ Hãi.

Phản công trước khi chết!

Thiên Vương Sợ Hãi bình tĩnh lui lại, cũng đưa ra Liệt Diễm Kiếm.

"Phốc!"

Trường kiếm hừng hực thiêu đốt đâm vào thân thể Ma Nhãn, mà đây chính là điều hắn muốn.

Ma Nhãn Thiên Vương vươn ra bốn cánh tay còn sót lại, một mực nắm chặt Lưỡng Nghi Ma Nhận cùng Huyền Thủy Phong Lôi Kiếm, cánh tay đã thành than một nửa nổi lên cơ bắp.

Chỉ nghe hai tiếng "răng rắc", Lưỡng Nghi Ma Nhận và Huyền Thủy Phong Lôi Kiếm đồng thời gãy.

Thiên Vương Sợ Hãi nhảy lên tung một cước, đạp thân thể Ma Nhãn Thiên Vương bay ra ngoài, hóa thành một bóng đen biến mất ở cuối đường chân trời.

Thân thể sớm đã tràn ngập tổn hại kia ầm ầm rơi ở phương xa, không còn đứng lên.

Cái đầu kia của Ma Nhãn bị Thiên Vương Sợ Hãi xách há to miệng, truyền ra thanh âm trầm thấp khàn khàn:

"Sứ mệnh của ta đã hoàn thành!"

Tiếp theo, cái đầu này bắt đầu từ cấp bậc tế bào tan rã, từng chút một hòa tan thành vật chất màu đen phát ra mùi hôi thối.

Thời hạn ý chí Ma Thần đã hết!

Sử dụng phần lực lượng này trả giá là vĩnh hằng! Cái gì là vĩnh hằng? Tử vong chính là vĩnh hằng.

Trong hoảng hốt, Ma Nhãn Thiên Vương lại về tới cô nhi viện kia ở phương bắc, bọn nhỏ chạy vội tới, cười nói vui vẻ vây quanh hắn. Hắn ở bên ngoài đám người nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vẻ mặt hắn chán nản nói: "Xin lỗi, tôi cố hết sức rồi…"

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện ra một nụ cười: "Anh làm rất tốt rồi, nhiệm vụ thanh tẩy thế giới giao cho tôi đi, đây là tín ngưỡng của chúng ta! Ma Nhãn, anh nên trở về nhà rồi."

Về nhà? Ma Nhãn Thiên Vương quay đầu nhìn xung quanh, nhìn thấy dãy nhà đơn độc kia đứng lặng trong phế tích, nhìn thấy một đôi vợ chồng trẻ tuổi đứng ngoài căn nhà, họ mỉm cười, giống hệt cái nhìn đầu tiên ở năm đó trong cô nhi viện.

Ma Nhãn Thiên Vương kinh ngạc nhìn quanh mình, phát hiện mình lại biến thành đứa trẻ có chút quái gở kia.

"Về rồi à?" Người phụ nữ cười từ ái.

Giờ khắc này, lồng ngực tựa như bị thứ gì lấp đầy, nước mắt tràn mi.

Ma Nhãn Thiên Vương vội vàng chạy về phía bọn họ, chạy qua đoạn phế tích này trước cửa, tựa như chạy qua một đoạn thời gian dài đằng đẵng.

Hắn lao vào vòng tay của mẹ.

Ba mẹ ơi, con về nhà rồi…

Đầu của Ma Nhãn Thiên Vương hoàn toàn hòa tan.

…

"Mà sứ mệnh của tôi, vừa mới bắt đầu!"

Giữa thiên địa, kiếm quang đột nhiên nổi lên!

Thiên Vương Sợ Hãi dựng tóc gáy, dâng lên cảm giác nguy cơ to lớn, hắn không chút suy nghĩ, theo bản năng muốn không

chế Lưỡng Nghi Ma Nhận cùng Huyền Thủy Phong Lôi Kiếm, mới nhớ ra hai thanh kiếm đã bị Ma Nhãn Thiên Vương bẻ gãy.

Ma Nhãn Thiên Vương phản công sau cùng, thì ra là đang làm nền cho Phó Thanh Dương, lấy vị cách của Phó Thanh Dương, không cách nào né tránh, hóa giải lực lượng của hai đạo cụ loại quy tắc.

Chỉ cần song kiếm trong tay, Phó Thanh Dương chính là thịt cá trên thớt gỗ.

Trong lúc vội vã, Thiên Vương Sợ Hãi vặn vẹo thân thể mệt mỏi, vung tám món vũ khí đồng thời đánh về phía sau!

"Đinh!"

Tiếng kim loại va chạm sắc bén xé rách màng nhĩ, tám món vũ khí đánh trúng không phải vũ khí, mà là kiếm chỉ.

Phó Thanh Dương chẳng biết lúc nào xuất hiện ở phía sau hắn, lấy ngón tay làm kiếm, từ sau lưng đánh lén.

Kiếm chỉ tuôn trào ra kiếm khí, cùng tám món vũ khí giằng co, tạo thành hai mảng hình cung, ánh lửa và sóng khí ở chỗ tiếp xúc sôi trào bùng lên.

Sau khi ngăn cản Phó Thanh Dương đánh lén, trong lòng Thiên Vương Sợ Hãi khẽ buông lỏng, rốn khẽ mở khẽ khép lại, phun ra tiếng người, cười tủm tỉm nói:

"Thế nào, cảm thấy mình có thể làm ngư ông đắc lợi từ ngao cò tranh nhau? Ta cho dù suy yếu nữa, chung quy là Bán Thần."

Cùng lúc nói chuyện, trong lòng của hắn có chút kinh ngạc, thông qua tiếp xúc, hắn phát hiện kiếm chỉ của Phó Thanh Dương không mạnh như trong tưởng tượng, không nên khiến hắn dựng tóc gáy mới đúng.

"Chỉ là chiêu mở đầu!" Phó Thanh Dương mặt không biểu cảm, cuồng phong thổi lên tóc của hắn, tóc đuôi ngựa ngắn rủ xuống lại cuồng loạn bay lên, từng sợi tóc đen biến thành màu sương trắng, trong chớp mắt, hắn đã đầu đầy tóc bạc.

Kiếm khí đầu ngón tay phun ra trong nháy mắt tăng vọt mấy lần, ánh lửa và sóng khí sôi trào càng thêm lợi hại.

Kiếm khí hướng phía trước tiến thêm một thước, cứng rắn ở trong tám món vũ khí giáp công, đâm vào lồng ngực Thiên Vương Sợ Hãi ba tấc.

“Một kiếm này, không sớm không muộn, vừa vặn chém ngươi!” Phó Thanh Dương chờ chính là một khắc này.

Chương 3214: Về nhà (3)

Kiếm chiêu thiêu đốt tuổi thọ, dùng sớm không giết được Thiên Vương Sợ Hãi, chậm, lại sẽ khiến gã khôi phục thương thế, càng không giết được.

Trong cổ họng Thiên Vương Sợ Hãi phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau đớn, kiếm khí tựa như ngâm kịch độc, khiến linh hồn của hắn như chịu một kiếm, cảm giác đau đớn vượt xa thân xác.

Hai bàn chân Thiên Vương Sợ Hãi lún vào đất cát, hai đầu gối có chút cong lại, thân thể nghiêng về phía trước, hiện ra bộ dạng đấu sức, vậy mới miễn cưỡng chưa bị kiếm khí đáng sợ đánh tan tám món vũ khí.

Sở dĩ không lui, né tránh, là bởi vì Phó Thanh Dương kiếm này nhìn như bất động, thực ra nhanh đến cực hạn, một khi hắn từ bỏ đấu sức, sẽ bị đâm xuyên trong nháy mắt.

Thiên Vương Sợ Hãi lúc này càng không có dư sức thi triển bốn lạng hất ngàn cân, hắn tất hợp hết sức lực, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối kháng.

Giờ khắc này, nỗi sợ lặng yên sinh sôi trong lòng Thiên Vương Sợ Hãi, hắn từ trong kiếm thế Phó Thanh Dương bộc phát ra, cảm nhận được uy hiếp, uy hiếp mạnh mẽ.

“Thiêu đốt tuổi thọ…” Thiên Vương Sợ Hãi nhìn Phó Thanh Dương tóc bạc trắng, gian nan cất tiếng, “Phó Thanh Dương, ngươi tên cố chấp cuồng này, làm người cố chấp, luyện kiếm cũng cố chấp, loại kiếm pháp liều mạng không đi chính đạo này, chỉ có ngươi mới có thể nghiên cứu!”

Hắn gồng lên cơ bắp toàn thân, gân xanh như là con giun, vũ khí trên tám cánh tay nửa kẹp nửa đỡ kiếm khí, từng chút một đẩy kiếm khí của Phó Thanh Dương ra bên ngoài.

Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Giống ngươi cùng Phó Thanh Huyên hạng người thiên tư tuyệt đỉnh này, có quá nhiều phương thức làm bản thân lớn mạnh, nhưng với ta mà nói, chỉ có được ăn cả ngã về không, mới có thể đăng phong tạo cực!

Ta chỉ là lựa chọn một con đường ngốc nhất các ngươi đều khinh thường đi.”

Nói xong, làn da căng bóng của hắn trong nháy mắt nhão đi, nổi lên nhăn nheo, hiện ra vết đồi mồi.

Thân thể của hắn nhanh chóng tiều tụy, như là một ông lão gần đất xa trời. Đầu ngón tay dâng trào ra kiếm quang huy hoàng, kiếm khí như là súng nước cao áp, trong nháy mắt đâm xuyên lồng ngực Thiên Vương Sợ Hãi, ở phía sau gã lan tràn ra hơn mười dặm.

Quý công tử xuất thân danh môn này, đã thiêu đốt niềm kiêu ngạo cùng tuổi thọ của hắn, hóa thành một kiếm tuyệt thế sắc bén.

Lồng ngực Thiên Vương Sợ Hãi xuất hiện lỗ thủng lớn trước sau thông suốt, trí mạng nhất là linh hồn, kiếm khí này ẩn chứa lực lượng chấn sát, chém giết linh hồn của hắn.

Thiên Vương Sợ Hãi phát ra tiếng gào thét thê lương, linh hồn trong cơ thể nhanh chóng chôn vùi.

Mà trước đó, sinh mệnh Phó Thanh Dương đã đi tới cuối cùng, hắn cúi đầu, nhìn thật sâu dấu vết Ma Nhãn Thiên Vương sau khi tan rã lưu lại, trong ánh mắt hiện lên một mảng đau thương.

Hắn nâng lên ánh mắt dần dần ảm đạm, nhìn về phía bầu trời màu đỏ như máu, ánh mắt tựa như xuyên thấu hư không, nhìn về một nơi nào đó.

Tay trái hắn nắm chặt buông ra, một lá bùa màu vàng bay xuống, trên lá bùa viết:

Ngoại trừ quân thân ba thước tuyết, thiên hạ còn ai xứng áo trắng!

Đời này của hắn, từ thung lũng đến đỉnh phong, từ Siêu Phàm đến Chúa Tể, cực điểm vinh nhục, chưa bao giờ lùi bước!

Phó Thanh Dương thản nhiên nhắm mắt lại!

…

Chủ trận!

Ngay lúc sắp lao vào trong lỗ đen, đột nhiên, toàn bộ phó bản ầm ầm chấn động, vòng xoáy đáng sợ lực hút cuồn cuộn, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được suy yếu.

Ngay tại lúc đó, Kim Ô rơi vào trong lỗ đen không cách nào giãy thoát, đã một lần nữa thành lập liên hệ với Thái Dương bổn nguyên.

Trương Nguyên Thanh bỗng ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời, như lòng có cảm giác, trong mắt lóe lên một vệt đau thương. Hắn sau đó đè nén cảm xúc xuống đáy lòng, lớn tiếng nói: "Trở về!"

Kim Ô hót vang, giãy thoát lỗ đen, trở về Thái Dương bổn nguyên.

"Tinh Thần, công thủ đổi chỗ rồi!" Mặt trời trên đỉnh đầu Trương Nguyên Thanh phát ra hào quang vàng óng cường thịnh.

…

Tùng Hải.

Ăn xong bữa tối, Trần Nguyên Quân trở lại căn hộ sát vách, sau khi rửa mặt đơn giản, hắn tháo xuống đồng hồ làm bạn nhiều năm, nắm di động ở trong tay, lâm vào trầm ngâm.

Nghi hoặc của hắn chưa đạt được giải đáp, cô trẻ cũng nghĩ không ra nguyên nhân, lại không cách nào liên hệ với Nguyên Tử.

Vấn đề liên quan tới đoạn ký ức kia, chỉ có thể gác lại trước.

Trần Nguyên Quân ngược lại không có quá để ý, dù sao không phải chuyện gì cấp tốc.

So sánh với nó, nói chuyện một phen với cô trẻ, mặc dù khiến tam quan của hắn bùng nổ, cũng có loại cảm giác nhẹ nhõm đặt chân chạm đất, hiểu được tiền căn hậu quả, làm rõ bối cảnh gia đình, nỗi lòng lo lắng rốt cục buông xuống.

Không còn tinh thần tự hao tổn!

Chẳng qua, chuyện cha bị coi là "bại hoại gia tộc" lại là Bán Thần, vẫn làm Trần Nguyên Quân có chút không thể nào tiếp thu được.

Có loại cảm giác hoang đường nhà sư quét rác của Thiếu Lâm tự, thì ra mới là cao thủ số một giang hồ.

Nhưng cũng hiểu vì sao lão phụ thân luôn nói, Nguyên Tử mới là truyền nhân y bát của mình.

Chương 3215: Oán linh (1)

Hắn loại hổ phụ khuyển tử này, tự nhiên là không có tư cách trở thành truyền nhân của Bán Thần.

Đổi góc độ nghĩ, lấy địa vị giang hồ của Nguyên Tử cùng lão ba, tương lai sở trưởng cục an ninh khu Khang Dương, chẳng phải là trừ mình ra không còn có thể là ai khác? Trần Nguyên Quân ma xui quỷ khiến nghĩ.

Sau đó lắc đầu bật cười, nếu như Bán Thần thật giống Lý Đông Trạch miêu tả như thế, chỉ là cục trưởng an ninh đã tính là gì?

Mình quả nhiên là đứa nhỏ không có tiền đồ nhất trong nhà… Trong lòng Trần Nguyên Quân lầu bầu một tiếng, đặt di động ở tủ đầu giường, đang muốn tắt đèn nghỉ ngơi.

Đột nhiên, trong phòng dâng lên ánh sao như mộng ảo.

Trong ánh sao, một thanh niên khuôn mặt tuân lãng đi ra.

"Nguyên Tử…" Trần Nguyên Quân đầu tiên là giật mình, sau đó tinh thần phấn chấn mở miệng: "Cô trẻ liên hệ với em rồi?"

Hắn đối với "pháp thuật" mặc dù ngạc nhiên kinh ngạc, nhưng có thể tiếp nhận.

Dù sao ở trong miệng Lý Đông Trạch, Bán Thần là tồn tại có thể hủy diệt thế giới, mà hắn sớm đã không phải ngốc trắng ngọt ngào của quá khứ nữa, đã chứng kiến siêu năng lực của linh cảnh hành giả.

Nguyên Tử cho dù biểu diễn "đầu một nơi mình một nẻo", "tắm chảo dầu", "phanh ngực mổ bụng", hắn cũng sẽ không kinh ngạc.

Dì trẻ có chuyện tìm mình? Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: "Chuyện dì trẻ để nói sau, biểu ca, anh có nhớ hay không, đại khái hai năm trước, em từng đi tìm anh, cũng nhờ anh một chuyện rất quan trọng."

"Anh hôm nay đang nói với cô trẻ chuyện này." Trần Nguyên Quân chậm rãi gật đầu: "Nhưng anh chỉ nhớ có chuyện này, không nhớ nổi chi tiết cụ thể."

Không nhớ nổi chi tiết cụ thể… Trương Nguyên Thanh nghe vậy có chút thất vọng, nhưng ở trong dự liệu.

Loa Miêu Vương cũng "không nhớ được" nội dung, huống chi là biểu ca Trần Nguyên Quân, mà loại tính chất đặc biệt này, cơ bản đã xác định hắn lúc trước nhờ biểu ca là chuyện gì!

Trương Nguyên Thanh từ trong túi lấy ra một cái đồng hồ điện tử không có dây đồng hồ, ôm tâm lý thử một lần, rót vào linh lực kích hoạt.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Nguyên Quân, đồng hồ điện tử chậm rãi lơ lửng, phát ra hào quang nhu hòa hư ảo, hào quang ngưng tụ thành một cái mâm tròn, biên giới mâm tròn là hình Bát Quái xuôi chiều kim đồng hồ xoay tròn.

Tiếng chấn động khe khẽ từ bên người truyền đến, Trần Nguyên Quân quay đầu nhìn lại, kinh ngạc thấy đồng hồ đeo tay của mình đang không ngừng rung động.

…

Nương theo Địa Không trận cùng Kình Dương trận bị công phá, lực lượng cung ứng chủ trận chợt hạ xuống, áp chế Trương Nguyên Thanh phải chịu theo đó giảm xuống, có loại cảm giác nhẹ nhõm gánh nặng ngàn cân trên vai tan mất hơn phân nửa.

Mà áp chế một khi giảm xuống, đối với Trương Nguyên Thanh mà nói, liền có hy vọng liều mạng.

Hắn làm ra bộ dáng giương cung, tay phải ngưng tụ trường cung, đầu ngón tay của tay trái phun ra hào quang vàng óng hóa thành mũi tên, một con Kim Ô từ bên trong Thái Dương bổn nguyên bay ra, dung nhập trong mũi tên.

"Vù!"

Mũi tên hướng phía lỗ đen rít gào lao đi.

Trương Nguyên Thanh chưa đi nhìn mũi tên, mở hòm đồ, lấy ra Bảng Công Đức!

Trên Bảng Công Đức, ID "Kẻ Thức Tỉnh" hiển hiện, sau đó bị hào quang vàng óng mài mòn hủy diệt.

Lần này, phát động thiên phạt là Thiên Nhân Ngũ Suy.

Mũi tên màu vàng thành công đột phá ánh sao ngăn cản, bắn vào trong lỗ đen, một giây sau, trong lỗ đen hạt nhân đen sì, biên giới sáng chói bộc phát ra hào quang vàng óng không đủ sáng tỏ, tựa như ném pháo đốt xuống nước.

Ầm!

Lỗ đen suýt nữa sụp đổ, kịch liệt chấn động.

Trương Nguyên Thanh sau khi triệu hồi Kim Ô, lập tức dâng lên Thái Dương bổn nguyên, hình thành mặt trời chói chang vàng óng, tiếp theo, thân thể của hắn lao vào Thái Dương bổn nguyên, mặt trời chói chang màu vàng óng lập tức bành trướng, hóa thành tinh thể to lớn chiếm cứ nửa bầu trời.

Trong nháy mắt, hào quang vàng óng vô cùng vô tận khuếch tán đến mỗi một góc của phó bản, áp chế tất cả, tịnh hóa hết thảy.

Ngọn lửa màu vàng dâng lên ở trong sa mạc hoang vu, dâng lên ở giữa không trung, nhóm lửa toàn bộ phó bản.

Mặt trời màu vàng to lớn giáng lâm, lao tới lỗ đen.

Trận pháp áp chế hắn thật lâu rốt cuộc bị suy yếu, Trương Nguyên Thanh nắm lấy cơ hội trực tiếp liều mạng, hắn biết rõ, tàn linh Thái âm Chi Chủ không chèo chống được bao lâu.

Một chuỗi Ám Ảnh Rít Gào công kích, cùng Tinh Thần Chi Chủ tiếp tục không ngừng làm hao mòn, tinh thần Linh Thác lưu lại như là nến tàn trong gió, có lẽ một giây sau sẽ dập tắt.

Khi đó, Tinh Thần Chi Chủ dung hợp Thái âm, trực tiếp khống chế hai đại lực lượng bổn nguyên, cho dù hắn thu hoạch được Thái Dương bổn nguyên hoàn chỉnh, cũng chưa chắc có thể thắng.

Lỗ đen nhanh chóng ổn định, cũng phóng to, hình thành tinh thể cường đại không thua mặt trời, chậm rãi dâng lên, nghênh đón mặt trời.

Bầu trời phó bản bị lỗ đen cùng mặt trời chiếm cứ, cân sức ngang tài.

Chương 3216: Oán linh (2)

Hai vòng tinh thể chậm rãi dựa sát vào nhau, lực lượng bổn nguyên Tinh Thần cùng Thái âm lẫn lộn, không ngừng từng bước xâm chiếm Nhật chi thần lực, giống như cẩn thận thăm dò cắn nuốt lấy.

Thái Dương bổn nguyên thì tản mát ra ánh sáng và nhiệt độ cực hạn, bốc hơi tất cả, mặt đất hoang mạc nóng chảy thành dung nham, đỏ lên phát sáng.

"Đây chính là công thủ đổi chỗ ngươi nói?" Trong lỗ đen truyền đến thanh âm trùng điệp to lớn của Tinh Thần: "Ngươi muốn ở trước khi tàn linh Linh Thác hủy diệt giết chết ta, cái này nhất định sẽ không thành công, nguyên thần của ta mạnh hơn xa so với tàn linh của Linh Thác."

Trương Nguyên Thanh Thái Dương trong bổn nguyên coi như điếc, lấy tư thế giống như ngọc đá cùng vỡ, đè xuống lỗ đen.

Loại va chạm im lặng này, khiến lực lượng Tinh Thần, Thái âm cùng Thái Dương càn quét, bất cứ Chúa Tể nào nếu như lâm vào loại hoàn cảnh này, đều sẽ tan thành tro bụi trong nháy mắt, bất cứ quy tắc nào ở chỗ này đều không thể thành lập.

Trong lỗ đen, Tinh Thần Chi Chủ cảm giác thân thể và linh hồn bị đặt ở trên đống lửa thiêu đốt, cả hai đều sinh ra dấu hiệu hỏng mất.

Nhưng lão không có khả năng phân tâm thúc giục lực lượng Thái âm chữa trị, đối kháng với Thái Dương, nhất định phải dốc hết toàn lực.

Lão biết rõ, tình huống của Thái Dương Chi Chủ sẽ chỉ càng thêm hỏng bét, Tinh Thần cùng Thái âm tổ hợp, có thể trung

hòa, suy yếu Nhật chi thần lực, muốn khiến lão bị thương, Thái Dương Chi Chủ nhất định phải bỏ ra lực lượng gấp bội.

Mà lỗ đen nhìn như ở vào trạng thái "chịu đòn", thực ra chậm rãi cướp lấy Nhật chi thần lực, bên tăng bên giảm, Thái Dương Chi Chủ một khi hao hết linh lực, chính là lúc phải chết.

Trái lại, nếu như mình ở trong quá trình đấu sức phân tán lực lượng chữa trị thân thể, linh hồn, rất có thể bị đốt thành tro bụi.

Đây là một trận liều mạng so đấu sức chịu đựng!

Quan trọng nhất chính là, loại va chạm cường độ này, tàn linh của Linh Thác rất nhanh sẽ tiêu tán.

Quả nhiên, trong thiêu đốt bị thương kéo dài không ngừng, ở thời khắc linh hồn Tinh Thần Chi Chủ thống khổ run rẩy, từng làn khói đen giống như giếng phun từ trong trung tâm lỗ đen phun ra, huyễn hóa thành bộ dáng Linh Thác.

"Phụ thân, ông thật sự cảm thấy mình thắng rồi à…"

Tàn linh Linh Thác gầm thét, cười điên cuồng, cuối cùng tiêu tán.

…

Đêm khuya.

Ở đêm nhất định không ngủ này, Linh Quân mặc áo ngủ, trong tay bưng ly pha lê dày nặng, đứng ở ban công biệt thự.

Victoria gợi cảm thành thục, lười biếng tựa ở đầu giường, đầu ngón tay cầm điếu thuốc, váy ngủ bằng lụa cổ áo có chút phanh ra, để lộ ra xuân quang trắng bóc.

Khuôn mặt cô còn có mấy phần đỏ ửng, bờ môi đỏ đầy đặn phun khói trắng dài ngân nga.

Cô nhìn bóng lưng tình lang trẻ, cười nói:

"Từ lúc nào bắt đầu lo nước thương dân rồi? Lấy tính cách của cậu, thế giới hủy diệt cũng không ảnh hưởng tán gái ngủ nữ nhân, đêm nay không tập trung chút nào cả."

Linh Quân trầm mặc mấy giây, thở dài nói: "Nguyên Thủy Thiên Tôn và Phó Thanh Dương đều đã vào phó bản, tôi lại

cái gì cũng không làm được, có đôi khi cũng sẽ chán ghét bản thân bất lực."

Victoria búng tàn thuốc, cười khanh khách chế giễu: "Cũng không cần, cậu muốn có đóng góp ở trên loại chuyện cấp bậc này, thật là ý nghĩ hão huyền, tự cho là đúng."

Linh Quân bĩu môi, đang muốn nói một người đàn bà thối, đại gia bây giờ thể hiện một ít kỹ xảo thật sự, để cô biết sự lợi hại của tôi. Đột nhiên, hắn trông thấy dưới đèn đường bên đường, một quỷ ảnh mặc áo choàng hiển hiện, quỷ ảnh ngẩng đầu, ánh mắt dưới vành nón lặng lẽ nhìn chăm chú vào mình.

Victoria lười biếng tựa ở đầu giường, bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt nghiêm túc.

Làn váy áo cô tung bay đi đến ban công, sánh vai cùng Linh Quân, ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú quỷ ảnh dưới đèn đường.

"Thật là oán linh à?" Linh Quân kinh ngạc nói: "Sao tôi thấy được oán linh?"

Hắn không phải Huyễn Thuật Sư, cũng không phải Thần Dạ Du.

Giọng điệu Victoria trầm thấp: "Nó muốn, cậu liền có thể trông thấy nó."

Cái này cũng ý nghĩa oán linh bên ngoài cấp độ cực cao.

"Cố ý để tôi nhìn thấy?" Linh Quân vừa kinh ngạc vừa kiêng kị.

"Không cần cảnh giác như thế, tôi không phải kẻ địch của các người…" Một luồng tinh thần dao động truyền đến, tiến vào thức hải của Victoria.

Victoria nhíu mày, lấy phương thức giao lưu chỉ oán linh có: "Anh là ai? Nói ra mục đích của anh!"

Mặc dù oán linh bên ngoài cấp bậc rất cao, nhưng thân là Thần Nhật Du, cô có đủ tự tin.

"Tôi là linh phó của Thái âm Chi Chủ!" Oán linh bên đường đáp lại.

…

Tùng Hải, trong phòng ngủ.

Đồng hồ trên tủ đầu giường rung động kịch liệt, cũng tản mát ra hào quang hư ảo.

Chuẩn xác mà nói, là dây đeo đồng hồ tản ra hào quang đồng căn đồng nguyên với đồng hồ điện tử, giữa hai bên như sinh ra cảm ứng, hấp dẫn lẫn nhau.

Hai sợi dây đồng hồ thoát ly đồng hồ, hóa thành hai luồng ánh sáng hư ảo, dung hợp với đồng hồ điện tử.

Sau đó, một cái đồng hồ điện tử hoàn chỉnh xuất hiện.

Chương 3217: Xuyên qua thời gian (1)

Hình Bát Quái hào quang ngưng tụ đạt được bổ toàn, trong bề mặt xuất hiện mười hai ô biểu tượng ký hiệu thời gian, chính là dấu ấn thần cách biểu tượng Thời Gian pháp tắc sau đầu Hạo Thiên Thượng Đế.

Nhìn thấy vòng dấu ấn này hiển hiện, Trương Nguyên Thanh rốt cuộc như trút được gánh nặng.

Cái gọi là "Tìm kiếm một cái hy vọng mờ mịt" của hắn, chỉ chính là hy vọng bổ toàn đồng hồ điện tử.

Hắn từng cho rằng, dây đồng hồ của đồng hồ điện tử bị mình giấu ở trong kho báu của Vũ Hóa tiên môn, cho nên mới không có ký ức tương quan.

Bởi vậy ở sau khi Tinh Thần Chi Chủ hủy đi phần hy vọng kia, mới quyết định được ăn cả ngã về không, sớm mở ra quyết chiến, không cho đối phương thời gian mài mòn hủy diệt tàn linh của Linh Thác.

Nhưng căn cứ vào tự tin đối với chính mình, trong lòng của hắn từ đầu đến cuối mang một nỗi nghỉ hoặc, đồng hồ điện tử làm quà tặng của Hạo Thiên Thượng Đế, làm lá bài tẩy của mình, nếu như giấu ở Vũ Hóa tiên môn trong bảo khố, hắn vì sao còn phải gióng trống khua chiêng tuyên dương?

Nói gióng trống khua chiêng không chính xác, nhưng Ma Quân lưu lại di sản cho đám "hậu cung phi tử", ở cao tầng thế giới linh cảnh có thể xưng mọi người đều biết.

Lấy sức tính toán của Tinh Thần Chi Chủ, rất dễ dàng có thể nhìn ra chân tướng.

Quả nhiên, ở sau khi phát hiện Nguyên Thủy Thiên Tôn có được năng lực "tuần hoàn" phù hộ, Tinh Thần Chi Chủ lập tức ý thức được đây là lực lượng của Hạo Thiên Thượng Đế, cũng phán đoán cơ hội Nguyên Thủy Thiên Tôn tìm kiếm, bổ toàn Thái Dương bổn nguyên ở Vũ Hóa tiên môn.

Cho nên, Trương Nguyên Thanh lớn mật phỏng đoán, Vũ Hóa tiên môn là tin tức hắn bán ra, dây đồng hồ thật sự không ở trong kho báu.

Đồng hồ điện tử có được đặc tính "biết nó, sẽ lâm vào tuần hoàn", căn bản không cần giấu bí ẩn, loại đặc tính này đã quyết định không ai có thể tìm được.

Nhưng chính là bởi vì loại đặc tính này, bản thân Trương Nguyên Thanh cũng không có khả năng tìm được nó.

Thế là hắn phỏng đoán, manh mối có thể giấu ở trong Loa Miêu Vương có thể ghi chép tin tức.

Quả nhiên, Loa Miêu Vương đưa ra đáp án có tính chỉ hướng — biểu ca! Lúc đầu, lấy đặc tính "dây đồng hồ", Loa Miêu Vương rất khó cho ra chỉ hướng rõ ràng, nhưng hiện trạng khi đó mình (Ma Quân) kết hợp, lặng yên tìm tới biểu ca, phó thác "dây đồng hồ" cho hắn.

Mặc dù Loa Miêu Vương chưa ghi chép được tin tức mấu chốt, nhưng, Ma Quân sau khi sa ngã liền không tiếp xúc với người nhà nữa, đột nhiên ở ngày nào đó tiếp xúc với Trần Nguyên Quân, liền thành ám chỉ rõ ràng nhất.

Trương Nguyên Thanh đưa tay bắt lấy đồng hồ điện tử, mang tâm tình mong đợi, đọc được thuộc tính vật phẩm.

Đồng hồ điện tử chắp vá hoàn chỉnh, vậy mà thật hiển hiện vật phẩm thuộc tính:

« Tên: Đồng hồ điện tử »

« Loại hình: sản phẩm điện tử »

« Công năng: Xuyên qua thời gian »

« Giới thiệu: Đạo cụ loại quy tắc của một vị thần linh nào đó, điều chỉnh thời gian của đồng hồ điện tử, liền có thể xuyên qua thời gian trở lại quá khứ, chỉ có bốn lần cơ hội. »

« Ghi chú 1: Nó chỉ có thể trở lại quá khứ. »

« Ghi chú 2: Mỗi một lần sử dụng xuyên qua thời gian, lần sau sẽ biến thành ngẫu nhiên. »

« Ghi chú 3: Sau khi trở lại quá khứ, bạn sử dụng lực lượng càng mạnh, linh lực đồng hồ điện tử hao tổn càng nhiều, xin mời cẩn thận sử dụng. »

So sánh với những đạo cụ loại quy tắc kia, đồng hồ điện tử giới thiệu đơn giản rõ ràng.

Công năng của đồng hồ điện tử là xuyên qua thời gian trở lại quá khứ, số lần là bốn, trong bốn lần xuyên qua, chỉ có hai lần có thể chủ động lựa chọn thời gian.

Ví dụ lần đầu tiên xuyên qua thời gian có thể do bản thân lựa chọn, lần thứ hai sẽ biến thành ngẫu nhiên xuyên qua, lần thứ ba lại có thể chủ động lựa chọn, lần thứ tư lại biến thành ngẫu nhiên xuyên qua.

Mặt khác, trở lại quá khứ, hắn không cách nào sử dụng lực lượng quá mạnh, bởi vì lực lượng hắn ở "quá khứ" vận dụng đến từ đồng hồ điện tử, mà không phải bản thân.

"Cảm giác đạo cụ xuyên qua thời gian không quá ổn định nha, là vị cách bản thân đồng hồ điện tử hạn chế, hay là vấn để nghề nghiệp chưa mở ra?" Trương Nguyên Thanh sờ đồng hồ điện tử, mấy giây sau, thử nghiệm ở trên nút ấn đổi tuổi thọ, tháng cùng thời gian. "Nhớ không lầm, ngày ấy săn giết Hắc Vô Thường, mình cùng hắn ngõ hẹp gặp nhau là ở năm 2022, ngày 9 tháng 5, rạng sáng… 0 giờ 10 phút." Trương Nguyên Thanh sửa đổi xong thời gian, đồng thời ở trong lòng thở dài:

Thì ra là chính mình!

Hắn ấn phím xác định .

Mặt đồng hồ Bát Quái kia tượng trưng cho pháp tắc của Hạo Thiên Thượng Đế, mặt đồng hồ khắc mười hai ô biểu tượng ký hiệu thời gian bắt đầu xoay ngược chiều, như là thời gian trôi ngược.

Chương 3218: Xuyên qua thời gian (2)

Nó càng xoay càng nhanh, tản ra hào quang càng lúc càng cường thịnh, khi ánh sáng mạnh đến cực hạn, gợn sóng vô hình chấn động, tất cả hào quang hướng vào bên trong sụp đổ, sụp đổ đến cực hạn, liền biến mất không thấy.

Trần Nguyên Quân kinh ngạc ngồi ở bên giường, trơ mắt nhìn em họ cùng cái đồng hồ điện tử kia biến mất ở trước mắt.

…

Trương Nguyên Thanh tựa như tiến vào đường hầm thời gian, vô số năng lượng, vật chất gào thét lướt qua ở bên người, hắn như là qua lại tầng hạt vi mô.

Qua cực kỳ lâu, cũng có thể chỉ là một tích tắc, Trương Nguyên Thanh thoát ly "đường hầm thời gian", cảnh vật hiện thực hiện ra ở trước mắt.

Hắn xuất hiện ở hẻm nhỏ yên tĩnh trong đêm tối, hai bên đều là chung cư hơi cũ nát, đèn đường hiện ra ánh sáng mờ nhạt, từng chiếc xe cá nhân đỗ bên đường phố chật hẹp.

Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai cùng đeo khẩu trang, đứng ở giữa đường đi, trong tay nâng một cái chén thủy tinh chế tác tinh xảo đẹp đẽ, thân chén rạn nứt, trong rượu màu đỏ tươi, một vầng mặt trời hơi co lại chìm chìm nổi nổi.

Hai luồng lực lượng dây dưa với nhau, mài mòn hủy diệt lẫn nhau, tạo thành cân bằng vi diệu.

Đối diện người đàn ông đội mũ lưỡi trai, dưới chân tường, một cô dâu che kín khăn voan đỏ, dựa lưng vào vách tường chật vật ngồi, toàn thân đầy máu tươi, nhìn bị đánh không nhẹ.

Bức tường phía sau hắn, âm khí vô hình, mãnh liệt cuồn cuộn, như muốn tiến vào thế giới hiện thực, lại sợ không dám ló đầu.

Trương Nguyên Thanh từ trong âm khí nồng đậm, nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của Quỷ tân nương.

Ở cách hai người không xa, một ông chú miệng sùi bọt mép, bụng phệ đầu trọc chạy đến, thi thể vẫn còn hơi ấm.

Lúc này, cửa sổ chung cư dần đần sáng lên, tựa như là các gia đình trong tòa nhà bị động tĩnh chiến đấu đánh thức.

Trương Nguyên Thanh đi ra khỏi hẻm nhỏ, lau một cái trên mặt, biến thành dáng vẻ Ma Quân, khẽ cười nói:

"Nhớ không lầm, chính là thời gian này, địa điểm này… Đã lâu không gặp nha Hắc Vô Thường."

Đồng thời, hắn nhấn xuống nút tạm dừng của đồng hồ điện tử, trong nháy mắt, thời gian chung quanh dừng lại, lực lượng màu xám hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán, khiến thế giới sắc thái rực rỡ biến thành xám trắng.

Hắc Vô Thường bỗng quay người, nhìn thấy hắn, vẻ mặt trở nên cực kỳ hoảng sợ: "Là ngươi? !"

"Sao lại là ngươi, làm sao có thể là… Không, điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng…"

Sau đó, thân thể của hắn nhuộm lên màu xám trắng, vẻ mặt ngưng kết ở trên mặt.

Trương Nguyên Thanh đi đến bên người Hắc Vô Thường, từ trong tay gã lấy đi chén thủy tinh, điểm một ngón tay ở mi tâm Hắc Vô Thường, chôn vùi linh thể đối phương.

Tiếp theo, mi tâm hắn hiện ra dấu ấn Thái Dương, làn da biến thành màu vàng sẫm, tóc quấn quanh hạt màu vàng, mở ra kỹ năng Liệt Dương Chiến Thần.

Sau đó, ngón tay Trương Nguyên Thanh thò vào trong chén thủy tinh, kẹp ra mặt trời nhỏ hừng hực phát sáng kia.

Mặt trời nhỏ hóa thành một con Kim Ô, vỗ cánh lao vào trong dấu ấn Thái Dương trên trán, linh hồn cùng nhục thân Trương Nguyên Thanh trong nháy mắt bị Nhật chi thần lực cuồng bạo lấp đầy, đôi mắt, xoang mũi, miệng cùng lỗ tai phun ra hào quang vàng óng hừng hực.

Sau một lúc, hắn nhẹ nhàng phun ra một làn hơi nóng hầm hập, bình phục Nhật chi thần lực xao động trong cơ thể.

Mặc dù là phân thân, nhưng đồng căn đồng nguyên với bản thể, Kim Ô ngầm thừa nhận hắn là chủ nhân, vừa rồi khác thường là bởi vì tình huống vị cách quá thấp, dung nạp Kim Ô đưa đến.

“Lực lượng Kim Ô quá cuồng bạo, thân thể này không chống đỡ được bao lâu…” Trương Nguyên Thanh cúi đầu nhìn về phía Chén Thánh Sa Ngã, lòng bàn tay phát ra hào quang vàng óng, bỗng nhiên phát lực, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, chén thủy tinh che kín vết nứt.

Hắn hủy đi đạo cụ loại quy tắc này.

Trương Nguyên Thanh vứt xuống món đạo cụ vị cách cao này từng khiến hắn thống khổ, sợ hãi, tựa như vứt một món rác rưởi, hắn giải trừ đồng hồ điện tử tạm dừng, lần nữa khởi động công năng xuyên qua thời gian.

Hào quang bỗng bành trướng, tiếp theo sụp đổ, mang theo hắn tiến vào đường hầm thời gian giống như thế giới vi mô.

Lần này là ngẫu nhiên xuyên qua, không biết sẽ trở lại lúc nào.

Trong đường hầm không cách nào cảm giác thời gian trôi qua, Trương Nguyên Thanh không biết đã trải qua bao lâu, lần nữa trở về thế giới hiện thực, là ở một mùa mưa phùn.

Thời tiết âm u, mây đen nhàn nhạt bao trùm bầu trời, mưa phùn liên tục, xe cộ im ắng xuyên qua trong màn mưa, người đi đường che dù, tới lui vội vàng.

Hắn cúi đầu nhìn đồng hồ điện tử một lần, thời gian biểu hiện là ngày 13 tháng 4 năm 2022.

Cách lúc kết thúc sự kiện Hắc Vô Thường không đến một tháng.

“Tiết điểm thời gian này, mình có thể làm cái gì?” Trương Nguyên Thanh lâm vào trầm ngâm.

Làm thịt Tinh Thần Chi Chủ?

Làm thịt Linh Thác? Bằng vào trạng thái cùng lực lượng bây giờ của mình, đối phó hai người bọn họ, sợ là đưa hàng tới cửa! Ừm, thông báo Vô Ngân đại sư một phen, để ông ta từ bỏ tấn thăng Huyễn Thần?

Chương 3219: Tuyến thế giới thắt lại (1)

Điều khiến Trương Nguyên Thanh canh cánh tiếc nuối trong lòng cũng không nhiều, khách sạn Vô Ngân hủy diệt tính là

một chuyện.

Nhưng sau đó, hắn liền bỏ đi ý nghĩ này, không nói đến Vô Ngân đại sư có đáp ứng hay không, nếu như đáp ứng, tương lai rất có thể sẽ bởi vậy thay đổi, tăng thêm tình thế hỗn loạn.

Nhưng tiết điểm thời gian này, việc hắn có thể làm quả thực không nhiều.

Tìm tới cậu, sớm đưa kịch bản cho ông ấy? Không được, cậu nếu biết sự phát triển của tương lai, chẳng khác nào Tinh Thần Chi Chủ cũng biết!

"Đúng rồi, hai ngày nữa, mình sẽ đạt được thẻ nhân vật, tiến vào phó bản đường hầm Xà Linh!" Trương Nguyên Thanh giật mình, đã có ý tưởng.

Hắn thúc giục lực lượng Kim Ô, toàn thân cháy lên ngọn lửa màu vàng óng, sải bước ra, đi tới bên trong linh cảnh thế giới.

Trương Nguyên Thanh thuần thục tìm tới một phó bản, thông qua "quyền hạn" Kim Ô mở ra kết giới phó bản, tiến vào bên trong.

Một tòa miếu sơn thần âm khí bao trùm, hoang phế đổ nát xuất hiện ở phía dưới.

Hắn dự định tới đây thăm lão mõ một phen, nữ nhân này ở trên con đường trưởng thành của hắn phát huy tác dụng không thể thiếu, là chỗ dựa lớn nhất của hắn ở trong linh cảnh.

Nếu như có thể, Trương Nguyên Thanh hy vọng có thể cho cô một chút ám chỉ, để cô ở tương lai chiếu cố nhiều một chút thanh niên tài tuấn nào đó quật khởi giống như sao băng!

Hắn thi triển độn thuật, đi thẳng tới lòng đất miếu sơn thần, nhìn thấy quan tài đá bị rễ cây quấn quanh.

Theo tàn linh Linh Thác chôn vùi, lỗ đen bắt đầu hướng vào trong sụp đổ, ánh sao biên giới cuốn từng mảng lớn vào trong hố đen.

Không bao lâu, bên trong trung tâm lỗ đen thâm thúy đen nhánh xuất hiện một vầng hào quang nhỏ xíu, như là ngôi sao, sau đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng sáng chói, cuối cùng biến thành tinh tú sáng chói to bằng nắm đấm.

Ngay sau đó, ngôi sao này nổ tung, vô cùng vô tận ánh sao tuôn trào ra, dung hợp với lỗ đen, hình thành một tinh thể có lực hút đáng sợ, uy áp kinh khủng.

Tinh thể như là lỗ đen mặc vào một tầng áo ngoài ánh sao.

Thái âm và Tinh Thần tiến một bước dung hợp.

Trong tích tắc, Thái Dương bổn nguyên vốn bởi vì đặc tính lực lượng bổn nguyên, chiếm cứ địa vị chủ động, cương liệt bá đạo, lập tức trở nên ảm đạm, lượng lớn Nhật chi thần lực bị lỗ đen mới hút đi.

Hai tinh thể to lớn không còn bày ra tư thế đấu sức, va chạm, càng giống như Thái Dương bổn nguyên bị nam châm một mực hấp thụ.

Thanh âm Tinh Thần Chi Chủ tầng tầng lớp lớp, đến từ bốn phương tám hướng:

“Linh Thác đã tan thành tro bụi, mặc kệ hắn lưu lại thủ đoạn gì, mặc kệ ngươi có con bài chưa lật gì, đều đã không ngăn cản được ta cướp lấy Thái Dương bổn nguyên.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi bại cục đã định!’

Trương Nguyên Thanh bên trong Thái Dương bổn nguyên không đáp lại, phát ra ánh sáng cùng nhiệt độ kiểu tự sát, dù là lâm vào thế yếu tuyệt đối, dù là lực lượng bổn nguyên như nước lũ vỡ đê, hắn vẫn kéo dài không ngừng thiêu đốt linh hồn cùng nhục thân Tinh Thần Chi Chủ.

Tràn đầy tư thế trước khi chết, cũng phải từ trên người kẻ địch cắn xuống một miếng thịt.

…

Dưới đáy miếu sơn thần, đỉnh chóp rủ xuống rễ cây, từng mảng rễ cây tráng kiện quấn quanh quan tài đá, trong quỷ dị âm trầm, lộ ra một phần khủng bố kiểu Trung Quốc.

Thụ yêu hoàn toàn chưa phát hiện Trương Nguyên Thanh đến thăm, lẳng lặng ẩn núp.

Ở một khắc này Trương Nguyên Thanh tiến vào miếu sơn thần, người coi miếu lúc đầu, thụ yêu bây giờ đã lâm vào trong

huyễn cảnh hắn dệt ra. Dù là hủy đi miêu sơn thần, nó cũng sẽ không phát giác bất cứ cái gì.

“Cộp cộp…” Tiếng bước chân Trương Nguyên Thanh quanh quẩn ở lòng đất trống trải, tới trước quan tài đá.

Thần niệm của hắn quét qua, đột nhiên nhíu mày, trong quan tài không có bất cứ tinh thần dao động gì, Tam Đạo sơn nương nương tựa như thật sự chết đã nhiều năm.

Nhược thân cùng linh hồn đều ở trạng thái “tịch diệt”, loại ngủ say trình độ này, mình lúc đầu là khiến cô ấy tỉnh lại thế nào? Trong lòng Trương Nguyên Thanh nổi lên một sự nghi hoặc.

Hắn lại nghĩ tới càng nhiều chi tiết hơn, Ngân Dao quận chúa trộm đi quan tài quan trọng của Tam Đạo sơn nương nương, lão mõ cũng chưa từng thức tỉnh, kết quả mình chỉ mở quan tài, cô ấy liền tỉnh?

Trầm mặc mấy giây, Trương Nguyên Thanh đột nhiên lắc đầu bật cười, “Thì ra là thế!”

Lấy trạng thái trước mắt của lão mõ, nếu như hắn bây giờ không ra tay, sợ rằng sẽ một mực ngủ say, không biết năm tháng, không hỏi nóng lạnh, vài ngày sau, newbie Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến vào đường hầm Xà Linh, liền không cách nào mở quan tài đánh thức.

Mà lão mõ không tỉnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền không có khả năng thành tựu cuộc đời huy hoàng.

Lão mõ là hắn đánh thức, nhưng không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn trong hiện thực, mà là Nguyên Thủy Thiên Tôn xuyên qua thời gian.

Chương 3220: Tuyến thế giới thắt lại (2)

“Có chút thú vị, tương lai nếu như nghề nghiệp Hạo Thiên Thượng Đế sinh ra, trở thành linh cảnh hành giả nghề nghiệp này, nhất định rất quý hiếm, tên mình cũng nghĩ sẵn rồi, giai đoạn Siêu Phàm liền gọi là ‘Thích Khách Thời Gian’ .” Trương Nguyên Thanh nói lầm bầm.

Nghĩ như vậy, Trương Nguyên Thanh nhắm mắt, lấy phương thức thao túng cảm xúc, từng chút một câu thông nguyên thần

tịch diệt của Tam Đạo sơn nương nương.

Sau từng lần cố gắng, trong cơ thể Tam Đạo sơn nương nương, rốt cuộc có tinh thần dao động yếu ớt.

Trương Nguyên Thanh kịp thời dừng lại, hắn còn không muốn ở thời điểm này đánh thức Tam Đạo sơn nương nương, hắn dẫn dắt đến phần tinh thần yếu ớt kia, bắt đầu dệt mộng cảnh.

Trong mộng cảnh, cung điện đời Tống dần dần hiện ra, trong ngự hoa viên của hoàng gia, Đế Cơ ung dung hoa quý, đứng ở bên cạnh ao đào, vê một chút mồi câu ném xuống ao, dẫn tới cá chép tranh ăn.

Đột nhiên, mặt nước dâng lên một bóng người, là nam tử bộ dáng thanh tú, mặc trường bào màu vàng óng.

Đế Cơ nghiêng đầu nhìn chung quanh, phát hiện cung nữ, hoạn quan cùng thủ vệ nơi xa, đối với nam nhân đột nhiên xuất hiện như không thấy. Cô nhíu đầu lông mày, lạnh lùng nói: "Đạo chích phương nào!"

Trong mộng cảnh cô rõ ràng tay trói gà không chặt, lại uy nghi tự nhiên, như là thần nữ nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Trương Nguyên Thanh nhìn chăm chú dung nhan tuyệt đẹp kia, ánh mắt rơi vào cánh môi gợi cảm nở nang, nhớ tới cô về sau tư thái nghiêm khắc lạnh nhạt, giật mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bất cần đời:

"Ta là nam nhân tương lai ngươi cần hầu hạ, bản tọa chính là chủ chung của thiên địa, thần linh vực ngoại, vô thượng Thiên Đế của 3.000 thế giới, hôm nay giáng lâm nơi đây, là vì tuyển phi. Triệu Ấu Khanh, ngươi tư sắc thường thường, trước tiên có thể từ phi tần bắt đầu làm."

Khuôn mặt bây giờ của hắn là tiện tay huyễn hóa, không phải Ma Quân, cũng không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, dù sao cũng không thể để lão mõ phát hiện là Ma Quân hoặc Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh thức mình. Đã không phải dung mạo của hai thân phận, hắn đương nhiên không để ý trêu đùa lão mõ một phen, dù sao cô ấy cũng không phát hiện được. Trương Nguyên Thanh sớm đã có loại tâm tư này, nhưng trước kia là gà mờ, không dám. Về sau bản thể trở thành Thái

Dương Chi Chủ, đương nhiên sẽ không có loại thú vị ác ý cấp thấp này.

Nhưng hắn là phân thân, tùy tiện chơi như thế nào cũng được.

Gương mặt xinh đẹp của Đế Cơ nhất thời như che kín sương lạnh, đang muốn gọi tới cấm vệ trong cung, liền nghe nam tử mặc áo bào vàng trên ao đã thu liễm nụ cười bất cần đời, trầm giọng nói:

"Triệu Ấu Khanh, mộng lớn ngàn năm, thời đại mạt pháp đã qua, cơ hội trường sinh vào lại thế gian, ngươi nên tỉnh lại…"

Ngươi nên tỉnh lại!

Câu nói này ở thức hải Đế Cơ không ngừng quanh quẩn, không ngừng quanh quẩn, mang đến gợn sóng thật lâu không tiêu tan.

Mà Trương Nguyên Thanh đã thoát ly mộng cảnh, lặng yên rời đi.

Lần thứ ba xuyên qua tương lai, muốn đi đâu, Trương Nguyên Thanh đã có nắm chắc tâm lý.

Trong lần này xuyên qua thời gian, có hai tiết điểm thời gian là nhất định phải trở về, một cái là lấy đi mặt trời nhỏ, bổ toàn Thái Dương bổn nguyên; một cái là ngăn cản âm mưu của Tinh Thần Chi Chủ.

Hắn cũng nghĩ nên xuyên đến 100 năm trước, xử lý Tinh Thần Chi Chủ còn chưa trưởng thành hay không.

Nhưng sau khi sử dụng xong đồng hồ điện tử, Trương Nguyên Thanh phát hiện, lực lượng đồng hồ điện tử chứa đựng, không đủ để xuyên qua thời gian trăm năm.

"Thời gian điểm đạo đức biến mất là…" Hắn ấn phím, điều chỉnh thời gian thành: Ngày 16 tháng 12 năm 2023.

Trong phó bản giết chóc!

Trương Nguyên Thanh sau đó tiến vào đường hầm thời gian, ở trong xuyên qua thời gian không cách nào cảm giác, tiến về ngày 16 tháng 12 năm ngoái.

Khi hắn trở về hiện thực, phát hiện mình thân ở khu trung tâm Tùng Hải, tiếng còi báo động vang to, khu phố khắp nơi đều là

đám người hốt hoảng chạy trốn, cửa hàng bên đường truyền đến động tĩnh đường ống khí ga nổ tung.

Trung tâm thương mại là khu gặp tai nạn mức độ nặng, cổ trùng, oán linh càn quét gào thét, trên mặt đất khắp nơi có thể thấy được thi thể.

Chẳng qua, từ đầu đến cuối chưa nhìn thấy bóng dáng nghề nghiệp Tà Ác, so sánh với người bình thường giống như đàn kiến, linh cảnh hành giả số lượng quá ít, bộ phận rất lớn của hỗn loạn là khủng hoảng gây nên, còn do kỹ năng diện rộng tạo thành.

Đây là tiết điểm thời gian hắn nhất định phải giáng lâm, ở sau khi thu hoạch lại ký ức, biết mình chính là Ma Quân, Trương Nguyên Thanh đã ý thức được, "chấp niệm" lúc trước ở trong phó bản giết chóc, cũng không phải thật sự là chấp niệm.

Ở sau đêm nay thu hoạch được đồng hồ điện tử hoàn chỉnh, biết có thể xuyên qua thời gian, hắn liền biết "chấp niệm" lúc trước, chính là mình xuyên việt trở về.

Cho nên, hắn nhất định phải tới nơi này.

Chương 3221: Tuyến thế giới thắt lại (3)

Trừ tuyến thế giới thắt lại, nguyên nhân quan trọng hơn là, đây là một âm mưu nhất định phải ngăn cản, nếu không thể đoạt lại Bảng Công Đức, Tinh Thần Chi Chủ sẽ đạt được mảnh vỡ Quang Minh La Bàn, sớm mở ra phó bản.

Thân thể Trương Nguyên Thanh cháy lên hào quang vàng óng, thoát ly hiện thực, tiến vào thế giới linh cảnh.

Sau đó, hắn trông thấy trong tinh hà treo một vầng trăng đen to lớn, đang tiếp tục không ngừng "cắn nuốt" ngôi sao.

Thế giới linh cảnh mênh mông như tinh không, hắn thân ở trong đó, như là hạt bụi, Linh Thác cũng chưa phát hiện hắn.

"A…" Trương Nguyên Thanh mỉm cười một tiếng, mắt chứa ánh sáng vàng óng, ở trong thế giới linh cảnh chậm rãi dò xét, không bao lâu liền căn cứ ký ức năm ngoái, tìm được vị trí phó bản giết chóc.

Hắn hóa thành một mảng hào quang vàng óng lướt về phía phó bản giết chóc — Nhà Bảo Tàng Thế Giới!

Có được đồng hồ điện tử cùng Kim Ô, hắn rất dễ dàng tiến vào phó bản giết chóc, hắn tựa như có một loại quyền hạn nào đó, quyền hạn tùy ý tiến vào phó bản linh cảnh.

Đây đã là quyền hạn Kim Ô mang tới, cũng là quyền hạn của đồng hồ điện tử.

Thứ trước tượng trưng cho quyền hành chí cao của linh cảnh, mà cái sau biểu tượng chính là nhân viên quản lý duy nhất hiện có của linh cảnh.

Nhân viên quản lý duy nhất hiện có.

Sau khi tiến vào phó bản giết chóc, Trương Nguyên Thanh nhìn thấy đại sảnh các vị thần quen thuộc, trông thấy bọn người Hạ Hầu Ngạo Thiên, Thanh Trúc, Alycia, Hoàng Thái Cực, Âm Cơ ngã ở trong bóng tối thâm trầm, rơi vào trạng thái ngủ say.

Ngủ say tương tự còn có Huyết Tinh Chi Dịch của trận doanh Tà Ác.

Hắn nhấn nút tạm dừng của đồng hồ điện tử, khiến lực lượng xám trắng như thủy triều bao trùm chung quanh.

"Tỉnh, tỉnh…"

Trương Nguyên Thanh toàn thân bao phủ hào quang vàng óng, đáp xuống bên người "Nguyên Thủy Thiên Tôn", câu thông ý thức hỗn loạn của hắn, "Còn không tỉnh lại, đồng đội của cậu liền phải chết."

"Anh là ai?"

"Tôi là tới giúp cậu bật hack. Trầm Thụy Long Tước sớm biết kịch bản, còn có thể không gặp khó khăn thu thập văn vật, NPC trong phó bản cũng bị đối phương thu mua, chậc chậc, thời buổi này, không bật hack chơi như thế nào."

Trương Nguyên Thanh nói chuyện với chính mình, tựa như một lần nữa ôn lại nhân sinh, chẳng qua đổi thân phận khác, đổi góc độ khác. Tiếp theo, hắn dựa theo "kịch bản" phát triển, lừa gạt mình ở dòng thời gian này, hắn là chấp niệm của Ma Quân. Cái này đã là thú vị ác ý, cũng vì bỏ đi Nguyên Thủy

Thiên Tôn nghỉ hoặc, phòng ngừa hắn truy vấn ngọn nguồn. Biết quá nhiều, sẽ chỉ làm Tinh Thần Chi Chủ thu hoạch được càng nhiều tình báo.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trương Nguyên Thanh khẽ động, nhắc nhở: "Đừng biến bản thân thành tiêu điểm, cái này đối với cậu không có bất cứ lợi ích nào."

Sau đó, hắn thao túng thân phận "Nguyên Thủy Thiên Tôn", thúc giục lực lượng Kim Ô, từ trong tay Thái âm Chi Chủ đoạt lại Bảng Công Đức.

Trước khi rời đi, hắn ra vẻ cao thâm nói:

"Chỉ con đường sáng cho ngươi, tôi ở trong tàng bảo khố của Vũ Hóa tiên môn lưu lại vật rất quan trọng, khi cậu lâm vào tuyệt cảnh, có thể mở ra tàng bảo khố, có lẽ có thể có một chút hy vọng sống.

Trước khi cùng đường mạt lộ, tôi không đề nghị cậu đi thăm dò nơi đó. Có nhiều thứ, một khi công khai ra, liền đã mất đi ý nghĩa áp đáy hòm."

Hắn nói như vậy, là không muốn mình tương lai sớm mở ra kho báu Vũ Hóa tiên môn, nếu không, làm sao lừa nổi Tinh Thần Chi Chủ có được năng lực thôi diễn vạn vật?

Lưu lại câu nói này, hắn hóa thành một ánh sao tiêu tán.

Trở về thế giới hiện thực, Trương Nguyên Thanh một lần nữa mở ra công năng xuyên qua thời gian, lần này là truyền tống ngẫu nhiên, không biết sẽ trở lại đoạn thời gian nào.

Ở sau khi trải qua đường hầm xuyên qua thời gian, Trương Nguyên Thanh trở về hiện thực, lập tức nhìn về phía đồng hồ điện tử trong tay.

Đồng hồ biểu hiện thời gian: Năm 2022, ngày 21 tháng 8.

…

Linh phó của Thái âm Chi Chủ… Victoria lập tức lộ vẻ mặt cổ quái.

Linh Quân không nghe được oán linh nói nhỏ, thấy người tình lớn tuổi vẻ mặt khác thường, vội hỏi: "Nó nói cái gì?"

Victoria liếc hắn một cái, "Nó tự xưng linh phó của Thái âm Chi Chủ."

"Linh, Linh Thác cẩu tặc này, chết rồi cũng không chịu buông tha mình?" Linh Quân quả nhiên biến sắc hẳn, theo bản năng muốn lấy điện thoại gọi hội, mời đến các trưởng lão Thái Nhất môn cùng nhau chống cự ngoại địch.

Hắn hướng sau lưng vẫy vẫy tay, muốn để mèo trên ghế sa lon cắp điện thoại đến.

Nhưng Victoria ngăn trở hắn, khẽ cười nói:

"Ở trong mắt Thập Thất ca của cậu, trình độ quan trọng của cậu vẫn còn không bằng nổi một cái móng tay của Nguyên Thủy Thiên Tôn. Trình độ uy hiếp, cũng chỉ giống với con mèo trong phòng."

Nói bóng gió, oán linh không phải tới giết người.

Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận từng li từng tí thăm dò: "Nó tới làm cái gì?"

Thập Thất ca âm hiểm giảo hoạt, thủ đoạn khó lường, không có khả năng phớt lờ.

Chương 3222: Trở về (1)

Victoria nhìn qua linh phó dưới đèn đường, dùng tinh thần dao động chỉ oán linh có câu thông, hỏi:

"Mục đích của anh là cái gì?"

Linh phó dưới đèn đường, giọng khàn giọng âm trầm: "Chủ nhân trước khi tiến vào linh cảnh, từng phân phó tôi, nếu như hắn ở trong linh cảnh gặp bất hạnh, liền bảo tôi mang Linh Quân công tử tiến về nơi nào đó."

Victoria nói: "Nơi nào đó là địa phương nào?"

Thân thể linh phó giống như một bóng đen, dưới ánh đèn đường phiêu diêu bất định, thanh âm lạnh nhạt âm trầm:

"Cô không có tư cách biết, Linh Quân công tử nếu như không chịu đi theo tôi, tôi sẽ dùng sức mạnh."

Gương mặt xinh đẹp của Victoria nghiêm túc, nhìn về phía Linh Quân, thuật lại một lần lời nói của linh phó, sau đó nói: "Cậu có thể gọi điện thoại thông báo các trưởng lão Thái Nhất môn, tôi sẽ phụ trách kéo dài thời gian."

Linh phó của Thái âm Chi Chủ, cấp bậc khẳng định phải cao hơn cô, nhưng Nhật chi thần lực có thể áp chế oán linh, không sợ vượt cấp chiến đấu.

Linh Quân trầm mặc, suy tư mười mấy giây, nói: "Tôi cần một đạo cụ có thể câu thông với oán linh."

Victoria mặc váy ngủ, nửa tựa người ở trên lan can, từ hòm đồ lấy ra một hộp son phấn: "Thoa nó ở ngoài miệng."

Không có đạo cụ khác sao! Linh Quân lẩm bẩm trong lòng, mở nắp ra, đầu ngón tay móc lên son phấn, bôi bờ môi sáng bóng.

Sau đó, hắn nhìn về phía vị linh phó khí tức nội liễm, nhưng vị cách tuyệt đối cao đến dọa người kia, hỏi:

"Tôi không thích nói lấp lửng, tôi đối với chủ nhân của anh càng sẽ không nhớ tới huyết mạch thân tình, nếu như anh không thể cho ra lý do thuyết phục tôi, mời về đi.

"Đương nhiên, anh cũng có thể thử một phen, có thể cưỡng ép dẫn tôi đi hay không."

Linh phó dưới đèn đường vẫn như cũ giọng điệu âm trầm:

"Nghĩ một chút mình có đáng giá chủ nhân ở thời điểm này, đặc biệt phái tôi tới tiếp xúc cậu hay không."

Linh Quân ngẩn người, lâm vào trầm ngâm, mấy giây sau, hắn tựa như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt lập tức trở nên cổ quái, liền nói ngay: "Tôi đi với anh!"

Victoria nhíu mày, nói: "Cần tôi cho cậu một tấm Phá Sát Phù hay không?"

"Phá Sát Phù hữu dụng đối với loại linh phó cấp bậc này?"

"Ít nhiều có chút an ủi tâm lý."

"…" Linh Quân bực mình nói: "Tôi không có nguy hiểm, lão tử chỉ có một cái mạng hèn."

Nói xong, hắn tung người nhảy xuống khỏi ban công, tới bên đường, hướng về linh phó kia khẽ gật đầu.

Một giây sau, linh phó hóa thành gió lốc âm khí, quấn lấy hắn, hướng về bầu trời đêm lao đi.

Victoria nhìn phương hướng gió âm đi xa, trầm mặc thật lâu.

…

"Năm 2022, ngày 21 tháng 8…"

Trương Nguyên Thanh nghĩ một chút, tiết điểm thời gian này, hắn hắn là vừa cấp 4 không lâu, đang cố gắng vì tấn thăng cấp 5, mới từ Tần Phong học viện đi ra, vừa liên hệ với mẹ vợ phong lưu xinh đẹp, vừa quân Thanh nhập quan…

Hắn lúc này, từ trong Gương Ma Vận Mệnh của Tần Phong học viện, biết được vận mệnh mình sống không tới ba tháng, đang ở vào trạng thái sầu lo.

Trái qua ba lần xuyên qua thời gian, Trương Nguyên Thanh tổng kết ra kinh nghiệm, ở điều kiện tiên quyết không thay đổi tương lai, không bị Tinh Thần, Thái âm Chi Chủ phát hiện, bất động thanh sắc đánh bại âm mưu của địch nhân, khiến lợi ích của mình lớn nhất hóa.

Phải làm một Thích Khách Thời Gian.

Đương nhiên, nói từ trên lý luận, hắn bây giờ có được năng lực khiến tương lai nghiêng trời lệch đất, ví dụ triệu tập Bán Thần Thủ Tự giết Tinh Thần Chi Chủ, nhưng loại thay đổi trình độ này, không biết sẽ trả giá ra sao.

Trong đồng hồ điện tử ghi chú, chưa đề cập trả giá của xuyên qua thời gian, đây là điều kinh khủng nhất.

Cân nhắc đến Hạo Thiên Thượng Đế cũng chưa làm, Trương Nguyên Thanh cũng liền chỉ nghĩ một chút thôi.

Hắn thu hồi suy nghĩ, sau khi biết nguyên tắc xuyên qua thời gian, trước mắt muốn làm gì, liền rất rõ ràng.

Tương lai trong một đoạn thời gian, âm mưu của Linh Thác là hại chết Vô Ngân đại sư, từ chỗ của hắn đoạt lại mảnh vỡ Thái âm bổn nguyên, hai chuyện này không cần sửa đổi.

Về sau chính là chuyến đi liên bang Tự Do bang New York, trận doanh Tà Ác âm mưu nhanh chóng hại Phong Lôi Song Thần, che chắn Bảng Công Đức, vây giết Hải Hoàng.

Hai thứ sau đều đã giải quyết, thứ trước… Không nói đến lúc này Phong Lôi Song Thần cùng hắn không có cơ sở tín nhiệm, tùy tiện tiếp xúc trăm hại mà không một lợi, lấy hiểu biết của hắn đối với quan chấp hành thủ tịch, cho dù biết là cái hố, cô đoán chừng cũng khó chống cự dụ hoặc dung hợp tấn thăng.

Hơn nữa tai họa Phong Lôi Song Thần tạo thành, trong tương lai đã được giải quyết, không cần hắn vẽ rắn thêm chân.

Trong khi suy nghĩ lóe lên, Trương Nguyên Thanh đột nhiên nhớ tới một sự kiện, đó chính là hắn cùng bọn người Phó Thanh Dương, ở trong phó bản Câu Lạc Bộ Tửu Thần gặp phải mai phục.

Đó là tình thế chắc chắn phải chết, nếu không có lão mõ thao tác như thần, mấy thanh niên tài tuấn thiên phú cao nhất, giá trị nhan sắc cao nhất trận doanh Thủ Tự đã chết yểu.

Trương Nguyên Thanh về sau từng hỏi lão mõ, vì sao đột nhiên tới phó bản đại khu thứ nhất, lão mõ chưa trả lời.

Chương 3223: Trở về (2)

“Mình bây giờ đã biết rõ…” Toàn thân hắn dâng lên hào quang vàng óng, sải bước ra, thoát ly hiện thực, tới thế giới linh cảnh.

Tam Đạo sơn nương nương ở trong thế giới linh cảnh đi lung tung khắp nơi, bình thường là tìm không thấy, nhưng đặc tính ‘ánh nắng chiếu khắp nơi’, có thể làm hắn nhìn thấu tất cả khói mù cùng bóng tối, quang minh đi tới, chính là chỗ ánh mắt đến được.

Không bao lâu, hắn ở trong một phó bản đại dương mênh mông hòn đảo chập trùng, tìm được Tam Đạo sơn nương nương trong đó.

Lúc này, lão mõ vừa vặn buông xuống một đỉnh núi cao ngất trong mây, mà ngọn núi này, Trương Nguyên Thanh có chút

quen mắt, không phải chính là ngọn thánh sơn sinh trưởng Thanh Đồng Thần Thụ kia trong Takamagahara sao.

Cô ấy đến phó bản Takamagahara làm gì, hẳn không phải vì trường sinh, vậy chính là muốn tìm tung tích Kim Ô!

Lúc này, Trương Nguyên Thanh cảm giác linh lực trong cơ thể nhanh chóng trôi đi, thân thể vốn ngưng thực trở nên hư ảo, tựa như một hình chiếu tới từ ngoài bầu trời.

Lực lượng thời gian của đồng hồ điện tử sắp tiêu hao hết rồi.

Hắn không lãng phí thời gian nữa, lập tức thay đổi dung mạo, ngoài thân dâng lên hào quang vàng óng trạng thái sương mù, vô thanh vô tức giáng lâm ở sau lưng cô, nói:

“Phù Tang Thần Thụ không ở trong phó bản, nó để lại ở Takamagahara của Nhật Bản, bởi vì trong cây thần có Luyện Yêu Hồ, linh cảnh lúc bắt đầu sinh ra, còn không cách nào dung nạp món thần khí bổn nguyên nghề nghiệp Nhạc Sĩ này, về sau nữa, liền bị một vị tồn tại nào đó tận lực lưu lại ở Takamagahara.”

Tam Đạo sơn nương nương không thể phát giác được hắn giáng lâm, trong lòng giật mình, bỗng nhiên quay người.

“Ngươi là…” Cô theo bản năng chập ngón tay như kiếm, Nhật chi thần lực trong cơ thể hiện ra dấu hiệu sôi trào.

Tam Đạo sơn nương nương nhìn chăm chú hắn, dung nhan tuyệt đẹp khẽ thay đổi: “Ngươi là người kia trong mộng của ta.”

Nhận ra mình rồi? Trương Nguyên Thanh chuyển động suy nghĩ, cười nói:

“Nương nương, là ta đánh thức ngươi, ngươi có nghĩ tới không, vì sao người tu hành cổ đại được thu vào linh cảnh, cơ bản đều thành boss phó bản, chỉ mỗi ngươi là ngoại lệ?

“Lần này hiện thân gặp ngươi, là có một chuyện muốn nhờ.”

Tam Đạo sơn nương nương nheo mắt, “Là ngươi giúp ta thoát khỏi linh cảnh khống chế? Cần gì giấu đầu lộ đuôi, chân thân tới gặp.”

“Chân thân xảy ra chút vấn đề, không gặp được.” Trương Nguyên Thanh châm chước mấy giây, tán đi sương mù trên mặt, giải trừ thuật biến ảo, lộ ra hình dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tam Đạo sơn nương nương hoa dung thất sắc, gần như không khống chế nổi giọng điệu, run giọng nói:

“Là ngươi? !”

Trương Nguyên Thanh cúi đầu bái ngay: “Đệ tử Nguyên Thủy Thiên Tôn, ra mắt sư tôn!”

Tam Đạo sơn nương nương còn chưa từ trong rung động vừa rồi khôi phục, một lần nữa sửng sốt.

Trương Nguyên Thanh nói: “Đệ tử thời gian có hạn, nói ngắn gọn, đệ tử là thông qua thủ đoạn đặc thù, từ tương lai giáng hình chiếu xuống đây, ngài đừng truy hỏi ngọn nguồn, nhớ kỹ là được.

Trong tương lai, ma đạo hung hăng ngang ngược, chính đạo thế suy, toàn bộ thế giới hiện thực ở bên bờ hủy diệt, mà linh cảnh cũng sắp bị tà thần khống chế. Rơi vào đường cùng, một vị thần linh trợ giúp đệ tử, trở lại quá khứ, giáng lâm nơi đây.

Đệ tử muốn cầu ngài một sự kiện, năm nay ngày mùng 8 tháng 11, phó bản bang phái Câu Lạc Bộ Tửu Thần đại khu thứ nhất, số hiệu 068, nơi đó sẽ xảy ra một trận đại chiến, mấy vị tài năng rường cột bao gồm đệ tử ở bên trong sẽ gặp phải nguy cơ sinh tử, có thể cứu chúng ta, chỉ có ngài.” Lấy vị cách cùng trí tuệ của lão mõ, cũng không phải ra vẻ cao thâm mấy câu có thể thúc đẩy.

Mà việc này liên quan đến tính mạng của hắn, cho nên Trương Nguyên Thanh lựa chọn thẳng thắn.

Tam Đạo sơn nương nương cau mày nói: “Ngươi có thể ở tương lai giáng xuống hình chiếu, nói rõ trong trận nguy cấp kia, ngươi sống sót được.”

Trương Nguyên Thanh giải thích: “Lúc trước, chính là sư tôn ra tay cứu con, con từng hỏi ngài tại sao lại xuất hiện ở phó bản đại khu thứ nhất, ngài chưa trả lời, đệ tử hôm nay mới biết, xin ngài ra tay cứu giúp, chính là con của tương lai.”

Hắn mở miệng một tiếng sư tôn, khiến Tam Đạo sơn nương nương có chút khó hiểu, vẻ mặt cổ quái nói: "Tương lai, ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ?"

Trương Nguyên Thanh cúi đầu liền bái: "Đệ tử tương lai có thể trở thành trụ cột trong thiên hạ chính đạo, toàn bộ nhờ sư tôn ngài dạy bảo. Sư tôn thân ở linh cảnh, ngăn cách với đời, ngoại giới lại khắp nơi đều là truyền thuyết của ngài, chỉ vì Nguyên Thủy Thiên Tôn là đệ tử của ngài."

Tam Đạo sơn nương nương lạnh lùng nói: "Ta làm sao tin ngươi?"

Trương Nguyên Thanh nói: "Ngài từng dạy bảo đệ tử, ngài nói: Bản tọa lúc mới nhập môn, sư môn trưởng bối dạy bảo đủ kiểu — Tu lực trước tu tâm, luyện pháp trước dưỡng tính.

Bái vào Thuần Dương giáo, quan trọng nhất chính là tính cách cương trực công chính, thà rằng ngạo cốt chết bất khuất, không chung dòng với đạo chích gian nịnh làm bẩn chính khí.

Ngài còn nói, vạn vật phụ âm ôm dương, Kim Ô ôn dưỡng thế gian vạn vật, gần thì thiêu đốt, xa thì lạnh. Người tu hành Thuần Dương Tẩy Thân Lục, nhất định phải uy nghiêm công chính, cương liệt bá đạo."

Chương 3224: Trở về (3)

Tam Đạo sơn nương nương nhíu mày.

Những lời này cô chưa bao giờ nói với Ngân Dao, nhất là câu cuối cùng kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói những lời này, đúng là lý niệm cùng phong cách của cô.

Tu lực trước tu tâm, luyện pháp trước dưỡng tính, càng bị cô coi là chuẩn tắc.

Trong lòng không khỏi tin hơn phân nửa.

"Cho nên đánh thức ta, cũng là ngươi chủ động làm?" Nàng hỏi.

Trương Nguyên Thanh thở dài nói: "Thế đạo này không có sư tôn, vạn cổ dài như đêm nha."

Nói xong, hắn nhìn thấy lông mày nhíu chặt của lão mõ giãn ra một phen, liền lại nói:

“Có chuyện sư tôn không cần thiết nhớ kỹ, liên quan tới sư đồ chúng ta hôm nay gặp mặt, nói chuyện với nhau, nhất định phải nghĩ cách quên, nếu không, tất cả mưu đồ của đệ tử, đều sẽ giỏ trúc múc nước công dã tràng.”

Về phần quên như thế nào, Trương Nguyên Thanh tin tưởng lão mõ có thủ đoạn, có thể ở trong phó bản tìm kiếm đạo cụ thôi miên vị cách cao, có thể cắt đứt ký ức tương quan phong ấn nguyên thần.

Những thứ này đối với Thần Nhật Du đỉnh phong mà nói, không có chút nào khó khăn.

Nghe được nhắc nhở như vậy, ánh mắt lão mõ lóe lên, như có điều suy nghĩ.

Cô không tiếp tục truy hỏi, ngược lại hỏi: “Ngươi mới vừa nói, người tu hành cổ đại thu vào linh cảnh, cơ bản đều thành boss phó bản, nhưng mỗi ta là ngoại lệ, vì sao?”

“Trạng thái của ngài lúc trước không khác gì đã chết, ngài sở dĩ sẽ bị cuốn vào linh cảnh, là bởi vì miếu sơn thần bị linh cảnh chọn làm phó bản ban đầu, ngài ngủ say dưới lòng đất, là ngoài ý muốn tiến vào linh cảnh, thuộc về kèm theo. Ở trong nhận biết của linh cảnh, ngài chính là người chết.” Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói: “Nếu không có con đánh thức, ngài sẽ một mực ngủ say, thẳng đến khi hoàn toàn chết đi, đây đều là trách Ngân Dao quận chúa trộm đi quan tài của ngài.”

Ý tứ lời này của hắn rất rõ ràng: Ta là ân nhân cứu mạng của ngài.

Lão mõ cười lạnh nói:

“Ngươi đã nhận ta vị sư tôn này, vì sao còn phải trong mộng khinh bạc đùa giỡn?”

“…” Trương Nguyên Thanh mặt dạn mày dày nói: “Sư tôn dung mạo như thiên tiên, đệ tử nhất thời vô ý, lòng hiếu thảo biến chất!”

Lão mõ hừ lạnh một tiếng.

Trương Nguyên Thanh lại nhắc nhở: “Ngài đừng nói cho con trong hiện thực, con cùng trận doanh Tà Ác liên quan quá sâu, biết càng nhiều, càng dễ dàng bị kẻ địch nhìn trộm tiên cơ.”

“Bản tọa biết, không cần ngươi nhắc nhở.”

Trương Nguyên Thanh sau đó từ mi tâm lấy ra một con Kim Ô phiên bản bỏ túi, “Đến lúc đó, cao thủ nhiều như mây, nguy cơ trùng trùng, con cho ngài mượn lực lượng Kim Ô, trấn áp bọn địch.”

Tam Đạo sơn nương nương hít thở dồn dập, thất thanh nói: “Ngươi từ chỗ nào đạt được Kim Ô? !”

Trương Nguyên Thanh chưa giải thích, nói:

“Ngài tương lai có thể biết, bây giờ xin đừng truy đến cùng.”

Hắn điểm ra một chỉ, đâm ở cái trán sáng bóng của Tam Đạo sơn nương nương, từng luồng Nhật chi thần lực tinh thuần từ trong Kim Ô tiêu tán ra, theo đầu ngón tay ở cái trán của cô vẽ ra dấu ấn Thái Dương vàng óng ánh, sau đó ẩn vào trong cơ thể.

“Con đã phong ấn lực lượng Kim Ô trong cơ thể ngài, như vậy sẽ không tiết ra ngoài, sư tôn, ngài nhớ kỹ phải để bản thân quên lần nói chuyện với nhau này, nhớ lấy nhớ lấy.”

Nói xong, thân thể của hắn hoàn toàn hư hóa, tan biến ở trong thiên địa.

Trương Nguyên Thanh từ trong đường hầm thời gian trở về hiện thực, nhìn thấy biểu ca mặt mũi tràn đầy ngây người, trông thấy bóng đêm thâm trầm ngoài cửa sổ.

“Em đã rời đi bao lâu?” Hắn hỏi.

Vẻ mặt Trần Nguyên Quân có chút mờ mịt, kinh ngạc nói: “Vừa biến mất…”

Vừa biến mất? Mình được đưa về thời điểm lúc xuyên qua thời gian! Trương Nguyên Thanh vội vàng cúi đầu, nhìn về phía bàn tay, phát hiện đồng hồ điện tử đã biến mất không thấy nữa.

Lại cảm ứng tình huống trong cơ thể, là Nhật chi thần lực mênh mông, là Kim Ô hùng hực dương cương.

Hắn đã mang Kim Ô về.

Trương Nguyên Thanh vừa muốn nói chuyện, chợt nghe ngực truyền đến tiếng nứt vang "răng rắc", cúi đầu xuống, mới phát hiện ngực bụng đã thành than nứt ra.

Không tốt, thân thể sắp hỏng mất, lấy thân thể cấp 7 gánh chịu Kim Ô, dù là chỉ có một con, cũng vẫn quá miễn cưỡng, may mà đã trở về… Trương Nguyên Thanh không kịp lo nghĩ giải thích với biểu ca, thúc giục lực lượng Kim Ô, tiến vào thế giới linh cảnh.

…

Linh Quân thân ở trong âm khí, bị lạnh cứng ngắc cả người, mắt không thể thấy, không biết qua bao lâu, hắn có cảm giác chạm chân xuống đất.

Hắn nghiêng đầu nhìn chung quanh, phát hiện mình đang ở trong cổ thành âm khí âm u, tựa như đi tới thành phố điện ảnh.

"Nơi này là chỗ nào?" Linh Quân bờ môi tươi đẹp, quay đầu nhìn về phía người quỷ ảnh khoác áo bào đen rách rưới.

"Quỷ thành của chủ nhân!" Quỷ ảnh áo bào đen hướng phía chỗ sâu của cổ thành đi vào.

Linh Quân nhìn quét hai bên, chỉ thấy trong cửa hàng bên đường treo lồng đèn cùng hoành phi, quỷ ảnh lắc lư, vài con mắt vằn vện tia máu, cách cánh cửa đang thăm dò mình.

Chương 3225: Linh cảnh chi chủ (1)

Nơi này chính là quỷ thành bọn Phó Thanh Dương đã từng gặp? Hắn theo bản năng rùng mình một cái, nhanh chân đuổi theo linh phó áo bào đen.

Tiến lên một lát, linh phó áo bào đen dẫn hắn tới cuối phố dài, cuối cùng là một cổng thành, trên tường thành viết: Quỷ Môn quan!

Nơi này chính là cửa ra, cũng là cửa vào quỷ thành.

Linh phó áo bào đen hóa thành gió âm, vòng quanh hắn tới đầu tường, chỉ về phía trước nói:

“Đó là chủ nhân để lại cho cậu.”

Linh Quân theo chỉ dẫn nhìn lại, cách mười mấy mét, dựng thẳng một cái đỉnh đồng ba chân, trong đỉnh nuôi một cây hoa nụ hoa chớm nở. Rễ cây to khỏe, lá xanh phát ra hào quang màu xanh nhu hòa, là một cây linh thực.

Linh Quân mờ mịt nhìn về phía linh phó áo bào đen.

“Nó là hạt giống mẹ cậu kết nảy mầm, sinh trưởng thành, chủ nhân bồi dưỡng nó ra.” Linh phó áo bào đen nói.

Linh Quân tựa như có suy đoán nhất định, không quá kinh ngạc, mà là hỏi:

“Hắn muốn tôi làm thế nào?”

Giá trị duy nhất của hắn, chính là hạt giống mẹ đẻ lưu lại.

Linh phó áo bào đen nói:

“Chủ nhân mặc dù bồi dưỡng nó, nhưng không thể làm nó nở hoa, chủ nhân nói, cái này cần máu của chí thân, chí thân của mẹ cậu cùng… Chí thân của Tinh Thần Chi Chủ.”

Chính là máu tươi của tôi chứ sao… Linh Quân cất bước tiến lên, dừng ở trước đỉnh ba chân, lại hỏi: “Linh Thác còn nói cái gì?”

Linh phó áo bào đen chưa trả lời.

Linh Quân châm chước một lát, tay trái hóa thành vuốt ưng, móc câu sắc bén cắt da thịt cổ tay, để máu tươi trôi vào trong đỉnh, đổ vào trên cây xanh.

Theo máu tươi thấm vào, cây linh thực này trong nháy mắt sống lại, mềm xanh run rẩy xào xạc, lá xanh lắc lư, như là hoa ăn thịt người giương nanh múa vuốt, tham lam hấp thụ máu.

Thậm chí, rễ trực tiếp phá đất mà lên, cuốn lấy cánh tay Linh Quân, bắt đầu hút máu.

Tiếp theo, cái cây xanh này bắt đầu khô héo, lá màu xanh biến thành màu vàng sậm, mất đi sức sống, rễ trở nên khô cằn.

Mà nụ hoa chậm rãi nở rộ!

Cánh hoa nở rộ từng cái một, một người tí hon ngũ quan mơ hồ ngồi khoanh chân trong nụ hoa, không phải đồ vật máu thịt,

càng giống trái cây thực vật hơn, toàn thân óng ánh.

Làm Thú Vương, Linh Quân lập tức ý thức được, đây là pháp thuật cao thâm loại hình "giá tiếp", "thác sinh" trong nghề nghiệp của mình.

Pháp thuật giá tiếp có thể thông qua bồi dưỡng thực vật đặc thù, cướp đoạt lực lượng của mục tiêu. Lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn cẩu tặc kia nêu ví dụ, Linh Quân có thể cắm vào hạt giống ở trên người hắn, đợi hạt giống nảy mầm, sinh trưởng, liền có thể cướp đi Nhật chi thần lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đương nhiên, thực vật có thể chịu được Nhật chi thần lực, là không tồn tại.

Nhưng pháp thuật giá tiếp chính là nguyên lý này.

Còn thác sinh, ở trong truyền thuyết thần thoại đã từng xuất hiện, ví dụ người ngó sen (Na Tra) nổi tiếng.

Linh Quân vẫn luôn cho rằng, mẹ đẻ lưu lại chính là bí mật Tinh Thần Chi Chủ sa đọa, nhưng bây giờ xem ra, tựa như không phải.

Thác sinh, thác sinh… Là ai thác sinh?

Linh Quân mở to mắt, nhìn chăm chú ngũ quan người tí hon, một giây sau, hai đạo kiếm quang đâm vào mắt của hắn.

"Bịch bịch bịch…" Linh Quân lảo đảo lui lại, máu tràn mi mà ra.

Lúc này, người tí hon đứng lên, hóa thành một đạo kiếm quang, xông lên trời.

Đạo kiếm quang này khởi thế không mạnh, lúc đầu như một đạo hào quang, từ từ cường thịnh như sao băng, còn đang lớn mạnh, bành trướng, cuối cùng lại hóa thành một tấm lụa, chiếu sáng nửa quỷ thành.

Nó sau đó biến mất ở bầu trời đêm, lao vào nơi sâu xa.

…

Chủ trận!

Lỗ đen khoác thêm áo ngoài sáng chói, dần dần bành trướng, nó đã bao dung tất cả, lại cắt nuốt tất cả, mặt trời chói chang to lớn vốn địa vị ngang hàng, đã bị lỗ đen từng bước xâm chiếm một nửa.

Một nửa nuốt vào trong lỗ đen, một nửa còn đang gian nan chống cự.

Thái Dương bổn nguyên bị lỗ đen cắn nuốt, là ván đã đóng thuyền.

Trương Nguyên Thanh trước mắt khống chế chỉ còn lại năm con Kim Ô, bốn con còn lại bị lỗ đen cắt nuốt, tách ra liên hệ với hắn.

May mắn là, Kim Ô có chủ, bản năng kháng cự Tinh Thần Chi Chủ luyện hóa, nếu không, ở trong nháy mắt bị nuốt vào lỗ đen, chỉ sợ đã trở thành lực lượng đối phương nắm giữ.

Nhưng, cho dù lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế, Trương Nguyên Thanh vẫn chưa có nửa phần lùi bước, liều mạng chống đỡ vào trong lỗ đen, dốc sức năm con Kim Ô, thiêu đốt lỗ đen.

Lúc này, phó bản chủ trận đã xuất hiện dấu hiệu hỏng mất, ba loại lực lượng bổn nguyên cường đại nhất linh cảnh va chạm, bất cứ phó bản nào cũng không thể tiếp nhận.

Trương Nguyên Thanh bây giờ thật ra có thể tự chặt một tay, từ bỏ bốn con Kim Ô, phá vỡ không gian phó bản đào tẩu.

Chẳng qua, cách làm như vậy thuộc về uống rượu độc giải khát, không có chút ý nghĩa nào.

Trong lỗ đen truyền đến thanh âm to lớn của Tinh Thần Chi Chủ:

“Ngươi không tiếc lưỡng bại câu thương, không tiếc hao phí bổn nguyên, liều lĩnh muốn đốt bị thương ta, là đang đợi hậu thủ của Linh Thác?”

Chương 3226: Linh cảnh chi chủ (2)

Trương Nguyên Thanh không rảnh để ý.

Tinh Thần Chi Chủ tiếp tục nói:

"Không cho ta cơ hội khôi phục, không cho ta thời gian luyện hóa Thái âm chiều sâu, muốn áp chế tình trạng của ta đến thấp nhất, chờ đợi ngoại lực trợ giúp, ha, hậu thủ của Linh Thác đơn giản là hạt giống của mẹ đẻ Linh Quân.

"Một khi vật cô ta lưu lại không cách nào tạo thành thương tổn trí mạng đối với ta, cách làm lần này của ngươi, có khác gì chịu chết." Hắn đã sớm nhìn thấu nguyên nhân đấu pháp lưỡng bại câu thương của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đơn giản là chờ mong viên hạt giống kia, chờ mong bố trí của Linh Thác, chờ mong ngoại lực khiến lão bị thương nặng, sau đó thừa cơ phản công.

Trong Thái Dương bổn nguyên, rốt cuộc truyền đến tiếng cười khẽ của Nguyên Thủy Thiên Tôn:

"Trong các nghề nghiệp của linh cảnh, luận công kích sắc bén, thuộc về Phó Thanh Huyên. Mà Phó Thanh Huyên kế thừa chính là y bát của lão Nguyên Soái, cho nên cô ấy có thể một kiếm chặt đứt đạo cụ loại quy tắc Thế Giới Bẻ Cong cùng Vạn Bảo Thụ.

Ngươi là kỳ thủ xuất sắc nhất thế gian, nhưng lão Nguyên Soái cũng là đại năng bài binh bố trận, ta không tin ông ta cái gì cũng không lưu lại. Nếu không đoán sai, thủ đoạn Nguyên Soái lưu lại, ngay trong hạt giống của mẹ đẻ Linh Quân.

"Nếu là thủ đoạn của lão Nguyên Soái, tự nhiên có thể chờ mong."

Sau khi Tinh Thần Chi Chủ thẳng thắn chuyện mình và lão Nguyên Soái "lục đục với nhau", Trương Nguyên Thanh liền ý thức được rõ ràng, hạt giống Linh Quân mẹ đẻ lưu lại, cũng không phải muốn vạch trần Tinh Thần Chi Chủ là "kẻ sa ngã"
.

Một phương diện là không cần thiết, một phương diện khác Tinh Thần Chi Chủ bản chất là có lý tưởng khác, mà không

phải kẻ sa ngã.

Như vậy, là cái gì khiến mẹ đẻ Linh Quân trịnh trọng như vậy giao hạt giống cho Triệu trưởng lão? Từ câu "Phụ thân, ông thật cảm thấy mình thắng rồi sao" kia của Linh Thác đến xem, hơn phân nửa là sát chiêu mạnh mẽ.

Sát chiêu nào có thể đối phó Tinh Thần Chi Chủ? Đáp án rõ ràng như lột trần.

Là thủ đoạn lão Nguyên Soái để lại.

Về phần mẹ đẻ Linh Quân vì sao giao hạt giống cho Triệu trưởng lão, mà không phải trả lại lão Nguyên Soái, rất đơn giản, cần Thái âm che chở.

"Ngươi không để ý đến đặc tính của Nhật chi thần lực!" Giọng điệu Tinh Thần Chi Chủ to lớn mà bình thản: "Nhật quang phổ chiếu, hết thảy đều là hư vô, bao gồm kiếm của Nguyên Soái."

Vừa dứt lời, bầu trời phó bản vỡ ra, một dải lụa xuyên qua cấm chế phó bản, hướng lỗ đen chiếm cứ hai phần ba bầu trời bắn tới.

Đây là một kiếm dung hợp thần niệm của lão Nguyên Soái, kiếm ý ẩn chứa trong đó, đủ để bổ ra thiên địa.

Lão mang kiếm khí cùng kiếm ý, thông qua phép "thác sinh" giấu ở trong hạt giống, hôm nay nở hoa kết trái, chém giết nhân gian!

Nhưng, ở dưới Thái Dương bổn nguyên chiếu, kiếm khí của nó còn chưa kịp bùng lên, đã bị suy yếu từng tầng một.

Trương Nguyên Thanh lập tức thu hồi Thái Dương, nhưng lại không cách nào chống cự lỗ đen nữa, bị liên tục hấp thụ, linh lực điên cuồng xói mòn, lại một con Kim Ô bị lỗ đen cứng rắn đoạt đi.

Kiếm quang đến từ ngoài bầu trời trong nháy mắt tăng vọt, toàn bộ phó bản tràn đầy kiếm khí.

Nó lướt qua đỉnh đầu Thái Dương Chi Chủ, kiếm khí tỏa ra lưu lại vô số vết kiếm máu me đầm đìa ở trên người hắn, lấy thế dễ như trở bàn tay lao tới lỗ đen.

Tinh Thần Chi Chủ không lựa chọn tránh né, ngược lại tăng lên lực hút, luôn cố định Nguyên Thủy Thiên Tôn trên không trung.

Lão đã dung hợp Thái âm, chỉ cần không hồn phi phách tán, bất cứ thương thế nào đều có thể ở sau đó khôi phục.

Thái Dương Chi Chủ đã là nỏ mạnh hết đà, mà kiếm ý còn sót lại của lão Nguyên Soái, dù là mạnh tới đâu, cũng không có khả năng giết chết lão bây giờ.

Với lão mà nói, nhân lúc tinh thần đang cao, nuốt Thái Dương Chi Chủ mới là vương đạo.

Một giây sau, kiếm khí giống như tấm lụa cầu vồng lao vào trong lỗ đen, sau đó bị vô thanh vô tức cắn nuốt, kiếm sắc bén nhất thế gian, tựa như cũng không chém được tinh thể vị cách cao nhất đương thời này.

Nhưng sau đó, lỗ đen chấn động kịch liệt, lực lượng Tinh Thần và Thái âm tựa như bão mặt trời, hướng về bốn phương tám hướng phun ra hạt năng lượng.

Trương Nguyên Thanh hãm sâu nhà tù, rõ ràng cảm ứng được nguyên thần Tinh Thần Chi Chủ nhanh chóng trượt xuống, gặp phải bị thương nặng trước nay chưa từng có.

Nếu như vừa rồi Tinh Thần Chi Chủ là trạng thái như vậy, Trương Nguyên Thanh đã thiêu chết lão.

Mười mấy giây sau, lỗ đen ổn định lại, Tinh Thần Chi Chủ có được Thái âm bổn nguyên, chung quy không dễ dàng giết chết như vậy.

Trong lỗ đen truyền đến thanh âm to lớn tỏ ra hơi yếu:

“Ta từng nói, bằng vào vị cách bây giờ của ta, Nguyên Soái là không giết chết được ta.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, rất đáng tiếc, nếu như ngươi có thể sớm chút thần phục, giao ra Thái Dương bổn nguyên, ta sẽ để ngươi rời khỏi Địa Cầu, đi tới tinh cầu khác ở lại.

“Nhưng bây giờ, chiến đấu giữa ngươi và ta đến trình độ này, ta sẽ không giữ lại cái mạng của ngươi nữa.”

Chương 3227: Linh cảnh chi chủ (3)

Trương Nguyên Thanh cười:

“Ta cũng vậy!”

“Tinh Thần, ta còn có một chiêu.”

Lúc này, bầu trời phó bản dập dờn ra từng vòng từng gợn sóng màu vàng, ngay sau đó, một vệt hào quang vàng óng xuyên qua cấm chế phó bản giáng xuống.

Đó là một con Kim Ô một chân tinh xảo linh lung, nhưng ẩn chứa nhiệt độ cao khủng bố, toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa màu vàng.

Con Kim Ô này đáp xuống, tự mình lao tới mi tâm Trương Nguyên Thanh.

Về phần phân thân của Trương Nguyên Thanh, sau khi tiến vào thế giới linh cảnh, liền cháy thành tro tàn, chẳng qua cái này không trở ngại bản năng dung hợp ở giữa Kim Ô.

Nhìn thấy một màn này, giọng điệu Tinh Thần Chi Chủ đột nhiên thay đổi: “Làm sao có thể…”

Lỗ đen lập tức hướng vào trong sụp đổ, hình thành lực hút cường đại, muốn cướp đoạt Kim Ô.

Nhưng, lão giờ phút này không còn đỉnh phong, lực lượng Tinh Thần cùng Thái âm dệt ra, mặc dù “hấp dẫn” Kim Ô, lại không hình thành lên ưu thế áp đảo.

Nó bay vào mi tâm Trương Nguyên Thanh.

Thập Nhật Ô tụ tập đủ!

Trong nháy mắt, mặc dù đã mất đi một nửa Kim Ô, nhưng Trương Nguyên Thanh ở trên vị cách, đã bổ toàn bản thân, trở thành Thái Dương Chi Chủ thật sự.

Trong lỗ đen, từng con Kim Ô linh lung bỏ túi nổi ra, bọn nó một lần nữa thành lập được liên hệ với Thái Dương Chi Chủ, gian nan, không kịp chờ đợi muốn xông phá gông cùm xiềng xích, trở về bổn nguyên.

Lỗ đen lần nữa bộc phát ra lực hút mạnh mẽ, đối kháng loại tụ hợp này, như là người tuyệt vọng bùng nổ ra tiềm lực cường đại.

Mi tâm Trương Nguyên Thanh sáng lên dấu ấn Thái Dương, từng sợi Nhật chi thần lực giống như chỉ vàng thò vào trong lỗ đen, mang bốn con Kim Ô từng chút một lôi ra ngoài.

"Ta đương nhiên biết kiếm của Nguyên Soái không giết được ngươi, nhưng nhất định có thể khiến ngươi bị thương nặng, ta liều lĩnh thiêu đốt, không phải cược con bài chưa lật của Linh Thác. Trên thực tế, kiếm của Nguyên Soái cùng hành vi của ta, cũng chỉ là vì khiến ngươi bị thương nặng, đẩy trạng thái của ngươi về phía vực sâu." Trương Nguyên Thanh chậm rãi nói:

"Lá bài tẩy của ta, là con Kim Ô này biến mất ở trong dòng sông thời gian."

Nếu như là ở trước khi kiếm ý mang đến, dù là Trương Nguyên Thanh trở thành Thái Dương Chi Chủ hoàn chỉnh, cũng không có khả năng đoạt lại Kim Ô.

Nhưng bây giờ, Tinh Thần Chi Chủ bị Thái Dương bổn nguyên thiêu đốt đã lâu, lại bị kiếm ý của lão Nguyên Soái chém trúng, mà Trương Nguyên Thanh bổ sung lực lượng một con Kim Ô, ở trên vị cách đã viên mãn.

Bên tăng bên giảm, Tinh Thần Chi Chủ đã không khống chế nổi hắn.

Bây giờ đến lượt hắn lảm nhảm:

"Lấy trí tuệ của ngươi, hẳn là sẽ nghĩ, vì sao Ma Quân sẽ mang nơi giấu lá bài tẩy trắng trợn tuyên bố ra ngoài? Nhưng ngươi không có cái thời gian đó, bởi vì khi ta ý thức được một điểm này, liền lựa chọn sớm khai chiến, ép ngươi chuyên tâm ứng đối.

Khi ngươi bố trí xuống Tử Vi Lục Sát Trận, dẫn ta tiến vào phó bản, hoàn toàn ngăn cách với hiện thực, giờ khắc này, kỳ thật kết cục của ngươi và ta đã định sẵn. Sau đó, cho dù ngươi ở trong trận pháp kịp phản ứng, cũng không cách nào làm ra thay đổi.

Ta có thể tìm được một con Kim Ô cuối cùng, bổ toàn bản thân, ngươi nhất định phải thua, trái lại, là ngươi thắng. Ở

trong quá trình này, ngươi vẫn có một lần cơ hội giết ta, có một lần cơ hội liều mạng với ta.

Đó chính là ở thời kỳ toàn thịnh của Tử Vì Lục Sát Trận giết chết ta, nhưng ngươi cầu ổn, lựa chọn kéo dài thời gian tiêu hao ta, dẫn đến hai tòa phụ trận bị phá, đã mất đi tuyệt đối áp chế đối với ta.

Mà nếu như không có đạo kiếm ý này của Nguyên Soái, bây giờ dù là ngươi ta liều mạng, phần thắng hẳn là ngươi lớn hơn, nhưng bây giờ, lấy tình trạng của ngươi…"

Sau khi nói đến đây, bốn con Kim Ô thoát ly lỗ đen dây dưa, vỗ cánh, theo thứ tự tiến vào mi tâm Trương Nguyên Thanh. Hắn không còn nói nhảm, trầm giọng nói:

"Tinh Thần, ngươi từng gặp Thái Dương thật sự chưa?"

Một vầng mặt trời màu vàng to lớn chậm rãi dâng lên.

Từ khi linh cảnh sinh ra đến nay, Thái Dương Chi Chủ thật sự sinh ra.

Giờ khắc này, toàn bộ phó bản đều bị nhóm lửa, ngọn lửa màu vàng thiêu đốt trên bầu trời, thiêu đốt trên mặt đất, thiêu đốt ở trong không khí.

Giờ khắc này, phó bản linh cảnh cùng thế giới hiện thực đồng thời dâng lên một vầng mặt trời màu vàng, đêm tối biến thành ban ngày.

Giờ khắc này, vô số sinh linh của linh cảnh cùng thế giới hiện thực, mặc kệ trí thông minh cao hay thấp, đều từ trong giấc ngủ bừng tỉnh, nhìn về phía bầu trời, mặt trời chói chang màu vàng óng ngoài cửa sổ, cảm nhận được kính sợ, hướng tới, ỷ lại cùng sợ hãi phát ra từ trong lòng.

Tất cả hỗn loạn đều được ngăn chặn, tất cả xâm hại đều dừng lại, tất cả ô uế đều tan thành mây khói.

Lỗ đen ở cùng một phó bản, cũng bị mặt trời nóng rực nhóm lửa, ánh sao sáng chói không ngừng hiện lên, ý đồ trung hòa ngọn lửa, hắc quang thâm trầm phun ra ngoài, ý đồ dập tắt ngọn lửa.

Nhưng đều thất bại!

Chương 3228: Linh cảnh chi chủ (4)

Tựa như ý thức được tử vong đã không thể tránh né, lỗ đen chống cự từ từ yếu bớt, mặc cho ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Thanh âm Tinh Thần Chi Chủ một lần nữa truyền đến, cũng là một lần cuối cùng:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi ngươi dung hợp ba đại bổn nguyên, trở thành biểu tượng vũ trụ, trở thành linh cảnh chi chủ, ngươi sẽ chọn giống như ta, giữ gìn trật tự…"

Thanh âm dần dần yếu đi, cuối cùng đến biến mất…

…

Kình Dương trận!

Phó Thanh Dương mặt mũi tràn đầy mệt mỏi ngẩng đầu, nhìn tinh thể tán loạn trên không trung, trông thấy mặt trời chói chang màu vàng treo ở trên bầu trời, tản mát ra uy áp cùng hào quang vô cùng vô tận.

Hắn cũng chưa chết, ở tích tắc sinh mệnh kết thúc, thứ Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng cho hắn phát huy tác dụng, tiếp nhận kết cục tử vong. Nhưng hai vị Thiên Vương Ma Nhãn và Sợ Hãi, đã thật sự hồn phi phách tán.

Nguyên Thủy thành công bổ toàn bản thân, trở thành Thái Dương Chi Chủ thật sự rồi… Hắn lặng lẽ thở ra một hơi, cuối cùng như trút được gánh nặng.

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Keng! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người — Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận — Kình Dương tinh trận, số hiệu 0 —4, đẳng cấp độ khó chưa biết, đang kết toán ban thưởng… »

« Phần thưởng đang kết toán… Thu hoạch được vật phẩm/đạo cụ: Không »

« Thưởng điểm kinh nghiệm: Không »

« Nhiệm vụ chủ tuyến kết toán hoàn thành! »

« Kết toán hoàn tất! Lập tức rời khỏi linh cảnh »

…

“Thắng rồi! Thắng rồi!”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhảy cẫng lên hoan hô.

Hắn không biết tình huống chủ trận, nhưng nhìn vầng màu vàng mặt trời kia mọc lên, hắn tựa như đạt được gợi ý trong cõi hư vô, biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bổ toàn Thái Dương bổn nguyên, trở thành Thái Dương Chi Chủ thật sự.

Khí tức uy nghiêm cao cao tại thượng, cương liệt bá đạo kia, khiến người ta phát ra từ nội tâm cho rằng, đây chính là Thái Dương thật sự.

Tam Đạo sơn nương nương ngước mắt, ngẩn người nhìn chăm chú mặt trời chói chang, dưới hào quang vàng óng chiếu rọi khắp nơi, ký ức phủ bụi đột nhiên thức tỉnh, cô nhớ tới lần nói chuyện với nhau kia trên Đông Hải, nhớ tới đối thoại trong mộng cảnh.

“Thì ra là thế, thì ra là thế…” Cô tự lẩm bẩm.

Khi Tam Đạo sơn nương nương lại nhìn mặt trời màu vàng, trong lòng thất vọng mất mát, lực lượng mất mát kia cô từng tha thiết ước mơ, là cô ngày nhớ đêm mong truy cầu.

Nhưng rất nhanh, trong lòng dâng lên vui mừng đại kiếp bình định, đã chiếm cứ tâm linh của cô.

Thái Dương Chi Chủ là đệ tử của cô!

Giang Ngọc Nhị ngóng nhìn mặt trời trên bầu trời, khóe miệng hiện lên mỉm cười, nước mắt lại tràn mi mà ra.

Trải qua đau khổ giãy dụa thời kỳ Ma Quân, vượt qua thời kỳ Nguyên Thủy Thiên Tôn thi chạy cùng tử vong, hắn rốt cuộc, rốt cuộc… Trở thành Thái Dương Chi Chủ, đứng ở đỉnh phong thế giới linh cảnh.

Trong lúc nhất thời buồn vui lẫn lộn.

« Keng! Chúc mừng ngài hoàn thành nhiệm vụ linh cảnh nhiều người — Thái Cực Tử Vi Lục Sát Trận — Địa Không tinh trận, số hiệu 0 —6, đẳng cấp độ khó chưa biết, đang kết toán phần thưởng… »

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghe bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở, vẻ mặt mừng rỡ đột nhiên đọng lại:

"Không có ban thưởng? Tại sao là không có ban thưởng? Lão tử vì Thái Dương Chi Chủ vào sống ra chết, ngay cả bánh cao lương cũng không được chia?"

Giang Ngọc Nhị cười tủm tỉm nói: "Nguyên Thủy trở thành Thái Dương Chi Chủ thật sự, chính là ban thưởng tốt nhất."

Hạ Hầu Ngạo Thiên nghĩ một chút, cảm thấy có lý, thầm nói:

"Chờ trở về hiện thực, tôi muốn vào tổng bộ Ngũ Hành minh, trở thành một trong thập lão, còn phải làm ông chú thoái vị, nhường vị trí gia chủ cho tôi…"

Nói nói, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía thanh kiếm Kỵ Sĩ kia Địch Thái lưu lại (không phải vật phẩm Bán Thần).

Hưng phấn trong ánh mắt chậm rãi biến mất.

…

Trong phó bản nào đó bị Thái âm bí ẩn đi, lông mi màu trắng của Phó Thanh Huyên run lên, từ trong giấc ngủ vĩnh hằng thức tỉnh.

Cô ngồi dậy, có chút mờ mịt nhìn xung quanh, ký ức còn dừng lại ở một màn kia Tinh Thần Chi Chủ triệu hồi ra Dạ Hoàng, trong tầm mắt chiếu rọi ra các vị Bán Thần của trận doanh Thủ Tự, trông thấy bọn họ lần lượt tỉnh lại, đều dùng ánh mắt mờ mịt tương tự nhìn xung quanh, dò xét lẫn nhau.

Lại ở cùng một thời gian, ngẩng đầu, nhìn về hướng vầng mặt trời sáng chói mênh mông, uy nghiêm đoan chính kia.

Khương bang chủ lớn tiếng nói: "Thái Dương Chi Chủ ra đời rồi! Thái Nhất môn chủ cẩu tặc này, vẫn để hắn thành công."

…

Chủ trận.

Mặt trời thu liễm, Trương Nguyên Thanh đứng ngạo nghễ ở không trung, hắn giờ phút này, sau đầu treo lơ lửng vầng mặt trời, toàn thân không một mảnh vải, từng khối cơ bắp sung mãn tráng kiện, mỗi một đường nét cơ bắp đều có thể xưng hoàn mỹ.

Hai con ngươi lập lòe hào quang vàng óng, tóc quấn quanh hạt ánh sáng màu vàng, tựa như Thái Dương Thần tuấn mỹ vũ dũng trong thần thoại.

Trương Nguyên Thanh như là thần linh, vẻ mặt uy nghiêm nhìn về phía ngoài bầu trời.

Chương 3229: Linh cảnh chi chủ (5)

Ánh mắt của hắn xuyên thấu phó bản, mang Địa Không, Kình Dương, Huỳnh Hoặc, Đà La, Địa Kiếp, Linh Tinh, sáu tòa trận pháp đặt vào tầm mắt.

Hắn nhìn thấy các Bán Thần chiến đấu sớm đã dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trương Nguyên Thanh đưa tay phải ra, Nhật chi thần lực dâng trào, ngưng tụ thành một cái cung thần lực nội liễm, hắn kéo cung, ba con Kim Ô từ trên trán chui ra, hóa thành mũi tên.

Trương Nguyên Thanh nhắm chuẩn "Địa Kiếp trận", bắn ra mũi tên.

Hào quang vàng óng rít gào lao đi, lóe lên xuất hiện ở trong Địa Kiếp trận, chỉ chớp mắt, sâm la vạn tượng một tiễn bắn thủng, tất cả linh lực trong phó bản đều bị bốc hơi.

Bắc phái Huyễn Thần thân ở trong trận pháp tránh cũng không thể tránh, bị hào quang vàng óng xuyên qua ngực.

Ngọn lửa màu vàng hừng hực dấy lên, Bắc phái Huyễn Thần phát ra tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, sau đó, tất cả cảm xúc quy về hư vô, hắn lẳng lặng đứng ở không trung, tiếp nhận kết cục này.

Hắn ở trong ngọn lửa màu vàng, từng chút một hóa thành tro tàn.

Trương Nguyên Thanh sau đó kéo cung lần thứ hai, mi tâm chui ra bảy con Kim Ô, mũi tên nhắm Đà La trận dung nhập ba con Kim Ô, mũi tên nhắm Linh Tinh trận dung nhập bốn con Kim Ô.

Kéo cung như trăng tròn.

Hai mũi tên xé rách bầu trời, phá vỡ cấm chế phó bản, biến mất không thấy nữa.

Trong Đà La trận, Cổ Long đang kịch chiến với lão tổ Tạ gia, lòng có cảm giác, bỗng nhiên ngẩng đầu, trông thấy hào quang vàng óng từ ngoài bầu trời gào thét lao tới.

Trong nháy mắt, nhiệt độ trong phó bản tăng lên điên cuồng, sóng nhiệt bức người, mà đáng sợ nhất là, khi vệt hào quang vàng óng này giáng lâm, linh lực vốn hỗn loạn bị thanh trừ hết.

Cảm giác nguy cơ tăng vọt trong lòng Cổ Long, con mắt dựng thẳng bắn ra hào quang màu đen ô uế, có thể khiến vạn sự vạn vật sa đọa, trong miệng phun ra ngọn lửa diệt thế đáng sợ.

Đồng thời, hắn thực hiện cầu phúc cho mình, tăng cường cường độ kỹ năng.

Nhưng, những kỹ năng này vừa mới thành hình, liền bốc hơi gần hết, mũi tên có Kim Ô bám vào trúng đầu Cổ Long, xuyên thấu qua.

Thân thể to lớn của Cổ Long cứng đờ, sau đó dâng lên lửa nóng hừng hực, hắn điên cuồng vặn vẹo thân thể, phát ra tiếng gào thét thê lương:

“Phế vật, phế vật! Tinh Thần Chi Chủ làm hại ta…”

Trong tiếng chửi rủa tức giận, hắn ở trong lửa nóng hóa thành tro tàn.

Trong Linh Tinh trận, cậu âu phục sớm đã rách rưới, thay đổi trang phục thành khôi giáp phòng ngự, nhìn lão Mike đang chăm chú nhìn trời, vẻ mặt cứng ngắc, cười nói:

“Đây là một thời khắc vĩ đại, chúng ta chứng kiến Thái Dương Chi Chủ thật sự sinh ra, ở tương lai không lâu, ta sẽ còn chứng kiến linh cảnh chi chủ sinh ra, mà ngươi lại không nhìn thấy.”

Lão Mike vẻ mặt phẫn nộ, ánh mắt lại tràn ngập bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng, “Ta không thể nào hiểu được…”

Không thể nào hiểu được vì sao Tinh Thần Chi Chủ thất bại.

Cậu nhún nhún vai: “Ta cũng không cách nào lý giải, ta thậm chí đã làm sẵn chuẩn bị trở về linh cảnh, nhưng bây giờ, ta chỉ

muốn mời người của toàn thế giới uống một ly Champagne.”

Hào quang vàng óng sáng tỏ, bá đạo, như là sao băng xé rách bầu trời.

Lão Mike tay cầm Quyền Trượng Tửu Thần, thở dài một tiếng, không có chống cự, bởi vì bất cứ chống cự nào cũng là phí công.

Lão sau đó bị hào quang vàng óng xuyên thấu, ở trong ngọn lửa hóa thành tro tàn.

Đợi Kim Ô trở về, Trương Nguyên Thanh đưa ánh mắt về phía Huỳnh Hoặc trận, Phong Lôi Song Thần và Tu La chiến đấu đã dừng lại, hai người vị cách tiếp cận nhau cũng chưa phân ra thắng bại.

Nhưng ỷ có trận pháp tăng phúc, khí tức Tu La mạnh hơn Phong Lôi Song Thần, cho hắn một chút thời gian nữa, chém giết Phong Lôi Song Thần không thành vấn đề.

Trương Nguyên Thanh chậm rãi kéo ra dây cung, từng con Kim Ô tranh nhau chen lấn xông ra khỏi mi tâm, con Kim Ô đầu tiên hóa thành mũi tên, chín con tiếp theo nối đuôi sau đó.

Thập Nhật Ô cùng ra!

Mũi tên còn chưa bắn ra, khí tức đã cường thịnh đến trình độ khủng bố. Trương Nguyên Thanh chẳng khác gì cầm toàn bộ Thái Dương bổn nguyên để đập, bởi vì hắn biết, chín con Kim Ô chỉ có thể khiến Tu La bị thương nặng, không giết được gã.

“Vù!”

Mũi tên như một ngôi sao băng lao ngược lên không, kéo theo đuôi lửa màu vàng, biến mất ở trong phó bản.

Trong chớp mắt, mũi tên liền buông xuống Huỳnh Hoặc trận, trên bầu trời tinh thể phát ra màu đỏ tươi kia lập tức chôn vùi, Tu La vẻ mặt nặng nề nhìn chằm chằm mũi tên bắn tới, giơ lên loan đao đồng xanh!

Ngay tại lúc hắn nhắm thời cơ, chém về phía mũi tên, vệt hào quang vàng óng kia bỗng nhiên tản ra, biến thành mười con Kim Ô một chân thiêu đốt. Mười con Kim Ô cuốn theo ngọn lửa dâng trào sượt qua người Tu La, sóng lửa màu vàng trong nháy mắt cắn nuốt hắn.

“Vù, vù…”

Trong tiếng vỗ cánh dày đặc, Kim Ô bay mất.

Phong Lôi Song Thần lập tức nhìn về phía Tu La, vị cường giả đã từng là số một linh cảnh này biến thành một pho tượng xám xịt.

Chương 3230: Linh cảnh chi chủ (6)

Ai có thể ngờ, Tu La uy hiếp trận doanh Thủ Tự, Tinh Thần Chi Chủ nhìn rõ thế giới, cùng rất nhiều Bán Thần quát tháo phong vân, sẽ bị một hậu sinh vãn bối tu hành không đến năm năm đánh rơi khỏi thần đàn, ảm đạm kết thúc.

Phong Lôi Song Thần nhất thời có chút hoảng hốt.

Cô phất phất tay, cuồng phong đột nhiên nổi lên, pho tượng xám xịt cao ba mét, ba đầu tám tay kia bị đánh tan ra, biến thành tro bụi giống như bông tuyết, bay lả tả.

…

Trương Nguyên Thanh nhặt lên di vật của Tinh Thần Chi Chủ, theo thứ tự là một món trường bào ánh sao xen lẫn, một vầng trăng tròn màu đen to cỡ bàn tay.

Hai phần lực lượng bổn nguyên, đồng thời hóa thành ánh sao cùng hắc quang thuần túy dung nhập trong cơ thể của hắn, một giây sau, phía sau hắn trải ra một cái trường bào ánh sao hoa lệ.

Sau đầu dâng lên một vầng trăng tròn đen kịt.

Mà Nhật chi thần lực ở trên trán, nén lại thành dấu ấn mặt trời màu vàng.

Một tích tắc này, toàn bộ thế giới linh cảnh đều đang run rẩy, vô số sinh linh nằm rạp trên mặt đất.

Ý thức Trương Nguyên Thanh hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán, bao trùm thế giới linh cảnh, xuyên thấu thế giới linh cảnh, bao trùm toàn bộ Địa Cầu, sau đó là toàn bộ Thái Dương Hệ.

Hắn cảm giác mình một lần nữa tăng chiều không gian, tinh cầu thành đồ chơi "lơ lửng" ở trước mắt.

Vũ trụ từ vi mô đến vĩ mô, từng chút một phân tích trong đầu, vật chất, năng lượng, quy tắc vận hành ẩn chứa trong vũ trụ, đều thành tri thức có thể đọc được.

Hắn còn chưa hoàn toàn dung nạp Thái âm cùng Tinh Thần, vẻn vẹn sơ bộ khống chế, đã cảm giác mình thành chúa tể vũ trụ, hủy diệt tinh hệ chỉ ở một ý niệm.

Hắn biến mất ở trong phó bản, xuất hiện ở trong thế giới linh cảnh mênh mông vô ngần.

Trương Nguyên Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía chỗ cao vô tận, ánh mắt xuyên thấu khoảng cách vô tận, nhìn thấy tà thần chiếm cứ ở ngoài linh cảnh, nhìn thấy một tầng thời quang pháp tắc bao bọc toàn bộ linh cảnh, Hạo Thiên Thượng Đế cuộn mình ở trong hư không, đau khổ duy trì trận pháp khổng lồ.

Hai bên đồng thời quăng tới cái nhìn chăm chú, đáp lại ánh mắt Thái Dương Chi Chủ.

Trương Nguyên Thanh khiêu khích hướng về tà thần bên ngoài linh cảnh, làm ra tư thế giương cung bắn.

Điều này đưa tới các tà thần công kích càng thêm hung mãnh.

Một giây sau, Trương Nguyên Thanh tới bên cạnh Hạo Thiên Thượng Đế, khoanh chân ngồi xuống.

Lúc này, hắn vẫn không cách nào thấy rõ ngũ quan Hạo Thiên Thượng Đế, cũng đã thấy rõ bản chất của y, thân người là thần linh cụ thể hóa, vốn là không có mặt mũi.

Bản chất của y là quy tắc hoạt hóa, là biểu tượng thời gian.

"Chúc mừng, trở thành linh cảnh chi chủ." Hạo Thiên Thượng Đế mỉm cười nói.

"Tôi còn chưa dung nạp Tinh Thần cùng Thái âm, bản năng nói cho tôi biết, đây là một phen mạo hiểm." Trương Nguyên Thanh nói.

Sau khi trở thành quy tắc hoạt hóa, trở thành hóa thân của Thái Dương bổn nguyên, tính cách của hắn thay đổi hẳn, mặc dù ý

thức vẫn là ý thức của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng tính tình đã bị Thái Dương bổn nguyên đồng hóa.

Nếu là dung nạp Tinh Thần cùng Thái âm, hắn có thể mất đi bản thân, tựa như thiên nhân hợp nhất trong tiểu thuyết tiên hiệp, trở thành thiên địa quy tắc không có tình cảm.

Hạo Thiên Thượng Đế trầm giọng nói:

"Cậu trước tiên có thể dung nạp Tinh Thần, thích ứng lực lượng của hắn, sau khi ổn định ý thức, lại luyện hóa Thái âm.

Đây là một phen tu hành, chậm rãi dung nạp, không thể nóng vội. Muốn trở thành hóa thân bổn nguyên vũ trụ, nhất định phải tiếp nhận sự khổng lồ cùng mênh mông của nó."

"Cần bao lâu?" Trương Nguyên Thanh châm chước hỏi.

Hạo Thiên Thượng Đế lắc đầu mỉm cười: "Không biết. Ở trước cậu, chưa bao giờ có sinh linh nào từng khống chế bổn nguyên vũ trụ."

Trương Nguyên Thanh gật đầu, ngước mắt nhìn một lần: "Những tà thần này, có cần tôi giúp ngài xử lý sạch hay không."

Hạo Thiên Thượng Đế thở dài nói:

"Bọn họ càng thêm cường đại so với cậu tưởng tượng, cách linh cảnh, cậu không cách nào rõ ràng cảm giác được sự cường đại của những thần linh này, muốn mài mòn hủy diệt bọn họ, cậu ít nhất phải dung nạp Tinh Thần bổn nguyên."

Trương Nguyên Thanh nhắc nhở: "Tôi đã dung nạp Tinh Thần bổn nguyên, thì chưa chắc bằng lòng đi con đường các vị an bài. Tôi không cho phép Tinh Thần Chi Chủ cùng âm tính thần linh hủy diệt Địa Cầu, nhưng không đại biểu tôi sau khi dung nạp Tinh Thần, vẫn sẽ ủng hộ lý niệm của các vị."

Hắn sẽ chịu Thái Dương bổn nguyên ảnh hưởng thay đổi tính cách, tự nhiên cũng sẽ chịu Tinh Thần bổn nguyên ảnh hưởng.

"Cậu khác với Tinh Thần Chi Chủ, cậu sớm đã dung nạp Thái Dương, Thái Dương khuynh hướng Thủ Tự, căm hận hủy diệt, nó chính là đá áp thuyền của cậu." Giọng điệu Hạo Thiên Thượng Đế bình tĩnh:

“Đương nhiên, cậu nếu là thật sự giống với Tinh Thần Chi Chủ, lựa chọn duy trì ‘trật tự’, tôi sẽ dẫn dắt thần linh đồng ý lý niệm của chúng tôi trong Thủ Tự tiếp tục chiến đấu.”

Cảm xúc của y từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, như là trí tuệ nhân tạo cao cấp.

Trương Nguyên Thanh không dây dưa tiếp đề tài này, nói:

“Tôi sẽ mở ra đại khu thứ ba, mở ra quyền hạn nhân viên quản lý, giảm bớt áp lực của ngài.”

“Được!”

Đây chính là điều Hạo Thiên Thượng Đế cần.

Hai mắt Trương Nguyên Thanh bắn ra hai đạo hào quang vàng óng, nhìn về phía đại khu thứ ba, trong nháy mắt ánh mắt chiếu vào mảnh đất cấm kỵ này, chân thân của hắn liền giáng lâm đến nơi đây.

Nơi này bao phủ hỗn độn vô biên vô tận, ngôi sao đại biểu phó bản ảm đạm vô quang, gốc cây khổng lồ cao chọc trời kia sinh trưởng ở trong ‘tinh hà’ chảy xuôi dịch đục ngầu ô uế, thiêu đốt lên ngọn lửa hủy diệt, đủ loại hủy diệt quy tắc ăn mòn thân thể tàn phế của nó.

“Nên diệt virus rồi!”

Trăng đen sau đầu Trương Nguyên Thanh cùng trường bào ánh sao lùi về trong cơ thể, hắn hóa thành một tinh thể to lớn, treo ở trong ‘tinh hà’ của đại khu thứ ba, phát ra ánh sáng nóng rực.

Ngọn lửa màu vàng đốt lên toàn bộ đại khu thứ ba, vô biên vô tận hỗn độn dẫn đầu bị bốc hơi, tinh hà trong suốt một mảng.

Lửa đốt tới cây thần che khuất bầu trời, chất lỏng đục ngầu ô uế tan rã trong ngọn lửa, ngọn lửa hủy diệt màu đen bị Nhật chi thần lực xua tan, những quy tắc kia quấn quanh nó, bao phủ nó, tất cả tan thành mây khói.

Đợi đại khu thứ ba một mảng trong lành, quy tắc cùng lực lượng hỗn loạn bốc hơi gần hết, mặt trời to lớn thu liễm, khôi phục thành dáng vẻ Trương Nguyên Thanh.

Tiếp theo, hắn thu Thái Dương bổn nguyên về trong cơ thể, triệu hồi ra trường bào ánh sao, nâng tay lên, búng tay "Tách", thắp sáng một rồi lại một ngôi sao.

Lập tức, đại khu thứ ba biến thành tinh hà sáng chói.

Cái cây thần khổng lồ kia sinh trưởng ở trong tinh hà bắt đầu mọc ra chồi non, khôi phục sinh cơ mạnh mẽ.

Đại khu thứ ba mở ra!

Giờ khắc này, Bán Thần Thủ Tự tại thế lần lượt sinh ra cảm ứng với linh cảnh, thành lập liên hệ với món pháp bảo vũ trụ lấy tinh cầu làm đơn vị này.

Từng quyền hạn linh cảnh từng bước mở ra.

(TRỌN BỘ)

Chương 3231: Lời cuối sách (1)

Sau khi đại khu thứ ba mở ra, Trương Nguyên Thanh càng thêm rõ ràng cảm ứng được 'linh cảnh' món pháp bảo này, nó do rất nhiều quy tắc tạo thành, tựa như một đạo cụ có được mấy chục trên trăm loại công năng.

Mà hắn là một trong những chủ nhân pháp bảo, khống chế điểm đạo đức, có được quyền lực trừng phạt người thất đức; Ánh mắt của hắn có thể xuyên thấu tất cả trở ngại, quan sát tình huống mỗi một phó bản; Hắn là nhân viên quản lý duy nhất có thể format (hủy diệt) phó bản nào đó.

Còn có một công năng quan trọng nhất: Hủy bỏ, áp chế quyền hạn của nhân viên quản lý khác.

Chờ hắn dung hợp Thái âm cùng Tinh Thần, còn sẽ có được năng lực tính toán, nắm giữ phó bản tạo ra, nắm giữ kho số liệu ghi chép tất cả số liệu của linh cảnh hành giả.

Cai quản lực lượng thế giới linh cảnh âm tính, trở thành thần linh chúa tể âm tính, cai quản các loại nhiệm vụ ẩn.

Trương Nguyên Thanh đánh giá "phó bản" đại khu thứ ba, mảnh thế giới mênh mông này vừa mới khôi phục, không có sinh mệnh, không có đạo cụ, chỉ có linh lực dần dần sinh động.

Đã có Thủ Tự cũng có Tà Ác.

Trương Nguyên Thanh đưa ánh mắt về phía Cây Thế Giới kia, phần thần cách vô chủ này đang khôi phục, tản mát ra lực lượng ma pháp kinh khủng.

Đây là thứ so với lực lượng thần linh bình thường cường đại hơn.

Nguồn lực lượng này dung nhập trong linh cảnh, không cách nào mạnh mẽ bắt lấy, con đường duy nhất thu hoạch được nó, chính là dựa theo quy tắc linh cảnh, thu hoạch được thẻ nhân vật, từng bước một tấn thăng, giống hắn như vậy, cuối cùng trở thành Thái Dương Chi Chủ.

Đạo lý tương tự, những thần cách tà thần kia sớm đã dung nhập linh cảnh, cũng cần linh cảnh hành giả từng bước một tấn thăng thu hoạch.

"Khó trách Hạo Thiên Thượng Đế nói, đại khu thứ ba là bị ô nhiễm sâu nhất, thần cách tà thần hoàn toàn dung nhập linh cảnh, trở thành một trong những công năng của món pháp bảo này, đã có tư cách nhân viên quản lý, nếu không phải lúc trước tà thần chôn vùi toàn bộ trong Hoàng Hôn Của Các Vị Thần, linh cảnh chỉ sợ đã bị tà thần khống chế."

Trương Nguyên Thanh bây giờ, liếc mắt qua, là có thể thấy rõ ràng tình huống đại khu thứ ba.

Đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai đều ô nhiễm nhẹ, thời kỳ viễn cổ sau khi Chuyên Húc tuyệt địa thiên thông, tà thần liền bị "đuổi" ra ngoài, dựa vào Hạo Thiên Thượng Đế một vị nhân viên quản lý, đã có thể ngăn bọn họ ở bên ngoài.

Mặc dù sẽ rất cố sức.

Nhưng đại khu thứ ba hoàn toàn khác biệt, thần cách tà thần của đại khu thứ ba, tương đương với quyền hạn nhân viên quản lý.

"Tình huống ban đầu, so với trong tưởng tượng của mình còn hung hiểm hơn…" Trương Nguyên Thanh thấp giọng cảm khái.

Hắn từ chỗ Hạo Thiên Thượng Đế tìm hiểu được, trong thần linh Thủ Tự của đại khu thứ ba xuất hiện một phản đồ, dẫn tới

tà thần, lần thứ hai bùng nổ chiến tranh giữa thần linh.

Trong trận chiến này, đại khu thứ ba trực tiếp sụp đổ, thần linh tịch diệt. Đó hẳn là một trận chiến bảo vệ cực kỳ hung hiểm, lúc đó tà thần xâm lấn đã thành công, trở thành nhân viên quản lý linh cảnh, thần linh Thủ Tự rơi vào đường cùng, chỉ có thể lôi kéo bọn họ đồng quy vu tận.

"Đại khu thứ ba là tai họa ngầm nha…" Trương Nguyên Thanh đứng ở trong tinh hà, suy tư hồi lâu.

Sau đó, hắn thu hồi ánh mắt, hai con ngươi nở rộ chùm tia sáng màu vàng óng, liếc nhìn ở trong phó bản, trong từng lần tìm kiếm, hắn ở trong phó bản cấp cao nào đó của nghề nghiệp Nhạc Sĩ, đã tìm được Mẫu Thần Tử Cung.

Đạo cụ này theo Tinh Thần Chi Chủ ngã xuống, bị linh cảnh thu hồi.

Nếu như là cậu tìm kiếm, cần hao phí chút thời gian, nhưng hắn có quyền hạn lĩnh vực Thái Dương, tìm người, tìm vật, chỉ cần quét một lần…

Trong phó bản, các Bán Thần Thủ Tự nhắm mắt, thông qua quyền hành bản thân liên hệ, cảm ứng đến linh cảnh tồn tại.

Công năng tương ứng hướng bọn họ mở ra, lúc này, bọn họ mới chính thức có cảm thụ "Ta là chúa tể linh cảnh".

Mặc dù vị cách chưa tăng lên, năng lực lại mạnh hơn mấy lần.

Lửa của Khương bang chủ có thể thiêu đốt ở bất cứ một phó bản nào, lực lượng của hắn có thể thông qua bất cứ một đạo cụ nào thuộc nghề nghiệp của mình trong phó bản phóng thích.

Hắn trở thành biểu tượng hỏa diễm nguyên tố của thế giới linh cảnh, là một trong những nền tảng phó bản, tinh hệ ổn định.

Đương nhiên, loại tăng phúc này giới hạn ở trong linh cảnh, rời đi Thái Dương Hệ, tăng phúc sẽ biến mất.

Bốn vị minh chủ khác cũng thế.

Bán Thần nghề nghiệp Nhạc Sĩ, có được quyền hành ở trong linh cảnh sáng tạo sinh mệnh, bọn họ có thể căn cứ ý nguyện bản thân, tăng thêm NPC trong linh cảnh.

Chẳng qua, cái này nhất định phải xây dựng ở trong phạm vi hợp lý.

Một phó bản phải chăng cân đối, cần lực lượng Tinh Thần thôi diễn, tăng thêm NPC lung tung, một khi bị "CPU trung ương" phát giác, sẽ cưỡng chế xóa đi.

Ngay lúc bọn họ cảm ngộ quyền hạn của mỗi người, Hư Không hội trưởng mặc áo giáp đến nơi này, lần này, hắn không đeo mặt nạ màu bạc, lấy diện mạo thật sự xuất hiện.

Chương 3232: Lời cuối sách (2)

"Các vị, cảm giác trở thành nhân viên quản lý thế nào? Mặc dù chúng ta còn chưa phải nhân viên quản lý hoàn chỉnh, hoặc là bất đắc dĩ chia sẻ quyền hạn với người khác, nhưng vẫn đáng giá mọi người mở Champagne chúc mừng." Hư Không hội trưởng giang hai cánh tay, cười tủm tỉm nói.

Phó Thanh Huyên từ trong thể nghiệm tốt đẹp lui ra, cau mày nói: "Quyền hạn mở ra, ý nghĩa Nhật Nguyệt Tinh đã quy vị, thu hoạch được ba đại lực lượng bổn nguyên có phải Tinh Thần Chi Chủ hay không? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, hắn tại sao phải cấu kết với Dạ Hoàng?" Cô nhìn ra trạng thái của Hư Không Bán Thần rất phiêu, vui sướng lộ rõ trên mặt.

Nói rõ tình thế phát triển, phù hợp lợi ích của Thủ Tự, mọi người không cần đối mặt kết cục bết bát nhất.

Một đám Bán Thần Thủ Tự ùn ùn hướng về Hư Không hội trưởng ném đến ánh mắt dò hỏi, nghi hoặc.

"Ở lúc các người ngủ say, chiến đấu của Thủ Tự cùng Tà Ác đã kết thúc." Hư Không Bán Thần nhếch miệng, "Các vị, cảm giác nằm thắng thế nào?"

Lão tổ tông Lưu gia móc ra quẻ mai rùa, mấy giây sau, nhìn quẻ tượng phát ra một tiếng "A", kinh ngạc than thở: "Quả nhiên thượng thượng đại cát!"

Khương bang chủ càng cấp bách hơn, thúc giục nói:

"Hư Không, đừng lấp lửng nữa!"

Chẳng lẽ Tinh Thần Chi Chủ cùng Dạ Hoàng đã đạt thành giao dịch nào đó? Hắn không phản bội Thủ Tự? Trong đầu Bán Thần khác lóe lên ý nghĩ này, sau đó liền nghe Hư Không Bán Thần cười nói:

"Thái Dương Chi Chủ không phải Tinh Thần Chi Chủ tên khốn kiếp kia, là truyền nhân y bát của tôi, Nguyên Thủy Thiên Tôn!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Dù là các Bán Thần quát tháo phong vân sáu mươi năm, lịch duyệt phong phú, nghe được lời của Hư Không, vẫn cảm giác bên tai vang ong ong.

Phó Thanh Huyên trong lòng vui mừng, khó nén nghi ngờ hỏi:

"Hắn sao làm được?"

Đây cũng là nghi hoặc của Bán Thần khác, tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ, ít nhất cần vị cách cấp 9, Nguyên Thủy Thiên Tôn cho dù ngồi tên lửa, cũng không nên nhanh như vậy.

Huống chi, hắn còn phải đối mặt Tinh Thần Chi Chủ nhân vật đáng sợ đa mưu túc trí này.

"Quên nói với các vị, Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Ma Quân sống lại."

Vui mừng trong lòng Phó Thanh Huyên lập tức tiêu tán, mặt mũi âm trầm.

Cô cùng Ma Quân là có khúc mắc.

Nhìn Bán Thần lập tức đờ đẫn, Hư Không Bán Thần cười nói:

"Sau khi các vị bị Tinh Thần Chi Chủ thiết kế ngủ say, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã tới phó bản Trận Chiến Các Vị Thần, từ trong tay Tinh Thần Chi Chủ đoạt lại Thái Dương bổn nguyên, nhưng bổn nguyên không trọn vẹn. Tinh Thần Chi Chủ ở trong phó bản bố trí đại trận, vây giết Nguyên Thủy Thiên Tôn. Thời khắc mấu chốt, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng bổ toàn bản thân, đánh giết Tinh Thần Chi Chủ, đặt vững cục diện thắng lợi. Việc này nói rất dài dòng, chúng ta thảo luận trước một chút, Dạ Hoàng nên xử lý như thế nào.

“Bán Thần trận doanh Tà Ác, đã bị Thái Dương Chi Chủ giết sạch.”

Hắn miêu tả đơn giản ngắn gọn, nhưng các Bán Thần thay vào tầm nhìn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, phát hiện trừ tuyệt vọng, vẫn là tuyệt vọng.

Không cách nào tưởng tượng, Nguyên Thủy Thiên Tôn là như thế nào ở trong loại tuyệt cảnh này, thay đổi thế cục ngăn cơn sóng dữ, ở trong đó tất nhiên có quá trình cùng hung hiểm trầm bổng chập trùng.

Khương bang chủ liền không nghĩ nhiều như vậy, sau khi nói một tiếng “Tiểu tử này thật không thể tưởng tượng nổi”, liền chuyển dời sức chú ý đến trên thân Dạ Hoàng.

“Giết đi!’ Hắn đề nghị.

Xong hết mọi chuyện.

Chủ tịch Thiên Phạt lại có cách nhìn khác biệt:

“Trong trận doanh Tà Ác, Dạ Hoàng là vô hại nhất, cũng là vô giải nhất. Chỉ cần để hắn ngủ say ở khu vực người phàm không thể chạm đến, sẽ không có bất cứ nguy hại nào, mà lĩnh vực ngủ say là phong ấn mạnh nhất, thời khắc mấu chốt, có thể lợi dụng.”

Hắn thấy, nếu như lợi dụng thích đáng, Dạ Hoàng tương đương với một món đạo cụ loại quy tắc không thể giải.

Các Bán Thần không khỏi nhớ tới sự kiện Phong Lôi Song Thần, âm thầm gật đầu.

“Có chút đạo lý…” Hư Không Bán Thần sờ cằm, vỗ tay nói: “Vậy cứ quyết định như thế, tôi đưa các vị ra ngoài trước, sau đó phong ấn phó bản này.”

Hắn nâng tay, búng tay: “Trục xuất!”

Các Bán Thần trong nháy mắt truyền tống ra khỏi phó bản.

Hư Không Bán Thần nhìn về phía người da trắng trung niên mặc áo bào đen, không lông mày không râu không tóc, làn da tái nhợt tựa như thoa phấn, nói:

“May mắn đi, ngươi là Bán Thần Tà Ác duy nhất còn sống.”

Khuôn mặt Dạ Hoàng tràn đầy bình tĩnh, chậm rãi nói:

“Các ngươi vui sướng quá sớm rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa hẳn không phải là Tinh Thần Chi Chủ thứ hai. Hơn nữa, lấy vị cách trước mắt của hắn, lấy hiện trạng của Bán Thần Thủ Tự, vẫn không cách nào chống lại các thần linh vĩ đại.”

“Hủy diệt tức Thủ Tự, mà Thủ Tự cuối cùng rồi sẽ thắng lợi…”

Trong dư âm lượn lờ, hắn nhắm mắt lại, bóng tối thâm trầm như thủy triều khuếch tán.

Hư Không Bán Thần cười cười, ở trước khi bóng tối quét đến bên người, truyền tống rời đi.

Hắn sau đó tới trong “tinh hà”, nhìn phó bản giống như các ngôi sao, hai tay khép lại, bao quát ngôi sao kia trong đó.

Lập tức, không gian chung quanh gia cố từng tầng, nổi lên từng vòng không gian nhăn nheo.

Không gian nơi này bị phong ấn.

Khóa kín phó bản, một trong các quyền hạn nhân viên quản lý của hắn.

Chương 3233: Lời cuối sách (3)

Phó bản Bí Mật Ngũ Hành.

Trong vực sâu tối tăm không có ánh sáng, một ánh sao sáng chói sáng lên, Trương Nguyên Thanh từ trong ánh sao đi ra, theo sự xuất hiện của hắn, hào quang vàng óng trong vắt tràn ngập mỗi một góc của vực sâu.

Tầng băng trải trên mặt đất, ngưng đọng ở vách tường, đỉnh chóp lập tức xuất hiện xu thế hòa tan.

Trong hầm băng, quan quách màu đen cùng tượng băng vạm vỡ mặc quần lính ngụy trang im ắng, đều ngưng kết lớp vỏ băng thật dày.

Trương Nguyên Thanh đi đến trước mặt Binh ca, nhìn chăm chú gương mặt có chút thô kệch của gã, sau đầu hiện ra vầng

mặt trời màu vàng, tỏa ra hào quang vàng óng nóng rực chói mắt.

Lớp vỏ băng nhanh chóng tan rã, giọt nước "tí tách" rơi xuống, rất nhanh biến thành dòng chảy nhỏ.

Mười mấy hơi thở thời gian sau, Binh ca hoàn toàn rã đông.

Nhưng hắn chưa thức tỉnh, không có nhịp tim, nhục thân và linh hồn đều ở trạng thái tịch diệt.

Trương Nguyên Thanh mở hòm đồ, lấy ra một ống Sinh Mệnh Nguyên Dịch, tiêm vào tĩnh mạch cổ Binh ca.

"Thình, thịch, thình thịch, thình thịch…"

Tiếng tim đập từ yếu ớt đến mạnh mẽ, máu đóng băng bắt đầu chảy, từng lần một cọ rửa mạch máu, mang đến nhiệt lượng.

Nguyên thần Binh ca chậm chạp khôi phục.

Trương Nguyên Thanh yên lặng chờ đợi, sau một hồi, nhìn thấy lông mi bạn thân run lên, mí mắt chậm rãi mở ra.

Ánh mắt hai người giao hội, chăm chú nhìn nhau.

Bọn họ tách ra chỉ một năm, nhưng lại cảm giác nửa đời không gặp.

Gương mặt uy nghiêm của Trương Nguyên Thanh lộ ra một sự nhu hòa, thấp giọng nói: "Binh ca, tôi tới đón anh."

Lôi Nhất Binh nhìn vầng mặt trời sau đầu hắn, đã hiểu tất cả, hốc mắt đỏ lên: "Nguyên Tử, cậu tự do rồi, chúng ta tự do rồi…"

Một đời người, hai huynh đệ!…

…

Sau khi trợ giúp Binh ca tịnh hóa hết Chén Thánh Sa Ngã ô nhiễm, hai anh em ngồi ở trong hầm băng, Trương Nguyên Thanh kể chuyện trải qua sau khi sống lại, từ đường hầm Xà Linh miếu Tam Đạo sơn nương nương bắt đầu, một mực kể đến giết chết Tinh Thần Chi Chủ, mở ra đại khu thứ ba.

Nếu là Trương Nguyên Thanh lúc trước, khẳng định thêm mắm thêm muối, tăng thêm một chút sắc thái kỳ ảo cho sự từng trải của mình, ví dụ Tam Đạo sơn nương nương trong

quan tài thức tỉnh, bị sức quyến rũ của hắn thuyết phục, cam nguyện làm một người hộ đạo, chỉ vì Thái Dương Chi Chủ tương lai có thể để mắt đôi chút.

Ví dụ Tiền công tử đại danh đỉnh đỉnh, lúc bắt đầu gặp hắn, liền nhìn ra hắn là rồng phượng trong loài người, lập tức đề xuất muốn kết nghĩa vườn đào, làm nhà đầu tư thiên thần của hắn.

Lại ví dụ Hoa công tử diễm danh lan xa, ở sau khi nhìn thấy hắn, liền khóc lóc quỳ xuống nói: Tôi hôm nay mới biết được cái gì là cao thủ tán gái, tôi mở rộng tầm mắt rồi, mở rộng tầm mắt rồi, ngài nếu không chê, tôi nguyện bái làm nghĩa phụ.

Hoàng công tử nói: Cút, hắn là nghĩa phụ của tôi!

Vân vân và mây mây.

Nhưng Thái Dương Chi Chủ công chính uy nghiêm, nói đúng sự thật, không thêm dầu không thêm dấm, bình dị.

Dù vậy, Binh ca vẫn nghe mà rất rung động, cảm khái nói: "Lần từng trải này của cậu, so sánh thời kỳ Ma Quân đặc sắc hơn nhiều. Ừm, bạn bè cũng nhiều. Chẳng qua…"

Hắn nhíu mày nói: "Những món nợ phong lưu kia của cậu, làm sao bây giờ?"

Thái Dương Chi Chủ lời ít mà ý nhiều trả lời: "Đặt vào hậu cung."

"Chậc, có chút hâm mộ. Đúng rồi, ta tôi thân thể thế nào?" Lôi Nhất Binh hỏi. Mặc dù hắn biết Nguyên Tử nhất định sẽ chiếu cố tốt cha mẹ.

"Dì Chu cùng chú rất nhớ anh, tôi bảo dì trẻ thỉnh thoảng trấn an bọn họ, bây giờ đã có thể sinh hoạt bình thường, đi ra khỏi bóng ma." Trương Nguyên Thanh nói.

Lôi Nhất Bình nhẹ nhàng thở ra, mở hòm đồ, lấy ra một tấm ngọc phù truyền tống:

"Cậu làm việc của cậu, tôi trở về hiện thực trước."

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu.

Lôi Nhất Bình "Răng rắc" bóp nát ngọc phù, biến mất ở trong hầm băng.

Trương Nguyên Thanh nhìn về phía quan quách màu đen bên người, nói: "Bất Lương Soái, lựa chọn của ông thế nào? Tiếp tục tự phong ở đây, hay là rời đi linh cảnh, đi nhìn ngắm thế giới hai ngàn năm sau?"

Bất Lương Soái đã sớm thức tỉnh, ở lúc hắn thi triển Nhật Thăng rã đông Binh ca.

Bên trong quan quách đá đen truyền đến tinh thần dao động phấn chấn: "Tự nhiên là rời khỏi địa phương quỷ quái này, bản soái ngủ say hai ngàn năm, cũng nằm ra hoại tử rồi."

Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, nói: "Ông và tôi cần ước pháp ba chương!"

"Nói!" Bất Lương Soái uể oải đáp lại.

"Một, không được sinh ra xung đột với năm vị minh chủ trong hiện thực. Hai, tuân thủ pháp luật trong hiện thực. Ba, tương lai có thể cần ông hỗ trợ đối kháng tà thần xâm lấn, ông không thể từ chối." Trương Nguyên Thanh đưa ra yêu cầu.

Bất Lương Soái cười nói:

"Cái thứ nhất cùng thứ ba không có vấn đề, cái thứ hai xem tâm tình của tôi.

Tôi hiểu ý của cậu, lo lắng tôi trở thành nhân tố không ổn định, tạo thành rung chuyển đối với xã hội hiện thực, nhưng cậu phải biết, pháp luật phàm nhân không có khả năng hạn chế Bán Thần. Đương nhiên, tôi là Bất Lương Soái, làm quan hai ngàn năm, so với cậu càng hiểu hơn sự quan trọng của trật tự."

Chương 3234: Lời cuối sách (4)

Sau đầu Trương Nguyên Thanh dâng lên vầng mặt trời, một tay đè lại quan tài.

Hào quang vàng óng bỗng nhiên sáng lên, hòa tan vỏ băng.

Hắn thu tay lại, hóa thành ánh sao rời đi.

Mấy phút đồng hồ sau, một bàn tay đẩy ra nắp quan tài, một thanh niên tuấn tú mặc trang phục thời Đường, từ trong quan tài đứng lên.

…

Phòng hội nghị phong cách thời trung cổ.

Trương Nguyên Thanh ngồi ngay ngắn ở vị trí đứng đầu bàn hội nghị dài, cậu mặc vest màu đỏ thắm đứng bên cạnh, vẫn như cũ không đeo mặt nạ.

Cậu nâng tay lên, búng tay, như chó săn tuyên:

“Thái Dương Chi Chủ triệu hoán, các vị thần yết kiến ~”

Theo cái búng tay thanh thúy, trên ghế dựa cao, lần lượt từng bóng người hiển hiện.

Thái Dương Chi Chủ uy nghiêm đoan chính suýt nữa bị phá công, trong lòng tự nhủ cậu, mặt mũi cả nhà Thái Dương Chi Chủ đều bị cậu vứt sạch rồi, có thể đừng làm vậy không!

Hắn quay đầu, mặt không biểu cảm nhìn cậu một lần.

Hư Không Bán Thần sửa sang lại bộ vest, kéo ra cái ghế lưng cao đầu tiên bên trái, ngồi xuống.

Trong những Bán Thần này, có Hải Hoàng, Mỹ Thần, chủ tịch Thiên Phạt, Phong Lôi Song Thần của đại khu thứ nhất, cũng có năm vị minh chủ, các lão tổ tông linh cảnh thế gia của đại khu thứ hai.

Bọn họ đã từ chỗ Hư Không Bán Thần biết được tình huống trong lúc ngủ mê, biết trận khổ chiến kinh thiên động địa kia, không thể không nói, hậu sinh khả uý.

Loại ván cờ cao cấp này bọn họ không đánh thắng được!

Nhìn chăm chú Nguyên Thủy Thiên Tôn ở ghế đầu, ánh mắt Phó Thanh Huyên phức tạp nhất, cô và Ma Quân có khúc mắc, từng bị hắn dùng ngữ điệu thô bỉ đùa giỡn, không ngờ kẻ đã từng ghét bỏ căm hận, đã thành biểu đệ của cô, ngủ với biểu muội, còn thành bạn tốt với em trai.

Đơn giản hoang đường.

Về phần các lão tổ tông hậu nhân từng bị Ma Quân ngủ, giết, nghĩ đơn giản hơn nhiều, không có chút nào để ý.

Lão tổ tông Chu gia thậm chí tính toán lại đưa Chu Dung đến trên giường của Thái Dương Chi Chủ, tốt nhất có thể sinh ra

con cái.

Thái Dương Chi Chủ nhìn quét một vòng, trầm giọng nói ra:

"Tôi sẽ nói cho các vị biết bí mật cao nhất của linh cảnh, linh cảnh đản sinh bởi thần linh Thủ Tự cùng Tà Ác tranh đấu lý niệm, bọn họ là quy tắc vũ trụ hoạt hóa, thế gian vạn vật, đều có hai mặt âm dương, vũ trụ cũng thế.

Thần linh Tà Ác là âm tính quy tắc, Thủ Tự thần linh làm dương tính…"

Hắn mang chi tiết của tranh chấp lý niệm, "địa vị giang hồ" của Nhật Nguyệt Tinh ba đại lực lượng bổn nguyên, lịch sử người tu hành cổ đại, linh cảnh diễn biến ngàn vạn năm qua, vấn đề đại khu thứ ba, tất cả đều nói cho các Bán Thần.

Những tin tức này tạo thành cơn bão suy nghĩ cường đại ở trong lòng các Bán Thần, có loại cảm giác trùng kích cây búa nện mạnh lên trán, thể hồ quán đỉnh lại rất rung động.

Vị cách của bọn họ, thật ra đã biết được rất nhiều bí ẩn, biết có thần linh tồn tại, biết người xâm nhập chính là tà thần, cũng biết những kẻ sa ngã kia, luôn miệng nói: Hủy diệt mới là trật tự!

Không ngờ, trận doanh Tà Ác thật đúng là đang thủ hộ trật tự.

Kéo dài thước đo thời gian, từ vũ trụ phát triển cùng diễn biến mà nói, các tà thần là đang thủ hộ trật tự, nhưng lấy lập trường bây giờ mà nói, bọn họ vẫn như cũ là tà ác cùng hỗn loạn, không chút kiêng kị giết chóc sinh linh, hủy diệt trật tự.

Thanh âm Trương Nguyên Thanh to lớn trùng điệp, chậm rãi nói:

"Tôi sẽ ở tương lai không lâu, dung nạp Thái âm cùng Tinh Thần, vì không bị vũ trụ quy tắc đồng hóa, vì giữ lại ý chí, tốc độ dung hợp sẽ không quá nhanh, cụ thể bao lâu, tôi cũng không biết.

Bởi vậy, hôm nay triệu tập các vị, an bài nhiệm vụ.

Đại khu thứ ba đã mở ra, linh cảnh sẽ lần lượt cấp cho thẻ nhân vật, Bán Thần nghề nghiệp Nhạc Sĩ phải phối hợp linh cảnh sáng tạo sinh linh, Bán Thần nghề nghiệp Học Sĩ phải giúp đỡ chế tạo đạo cụ.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, phải hỗ trợ ổn định vật chất, phong phú mặt đất, chư vị mỗi người quản lí chức vụ của mình, cố gắng trong thời gian ngắn nhất, dựng lên phó bản linh cảnh hoàn thiện."

Trung Đình Chi Chủ trầm giọng nói: "Có thể mang trọng tâm đặt trước ở trên phó bản giai đoạn Siêu Phàm."

"Không sai." Hạ Hầu lão tổ gật đầu nói: "Linh cảnh hành giả đại khu thứ ba trưởng thành cần thời gian, trong ngắn hạn không cần cân nhắc phó bản Thánh Giả trở lên."

Trương Nguyên Thanh giơ tay lên một cái, "Những việc này, các vị sau cuộc họp lại đi thảo luận."

Đợi các Bán Thần an tĩnh lại, Trương Nguyên Thanh mới lên tiếng:

"Đại khu thứ ba bị tà thần ô nhiễm sâu nhất, thần cách tà thần đã dung nhập linh cảnh, trở thành nhân viên quản lý, điều các vị sau đó phải làm, chính là thành lập tổ chức quan phương của đại khu thứ ba, nghiêm khắc đả kích, săn giết thiên tài nghề nghiệp Tà Ác, ngăn chặn nghề nghiệp Tà Ác sinh ra Bán Thần, thậm chí thần linh."

Các Bán Thần sắc mặt nghiêm túc gật đầu.

Chương 3235: Lời cuối sách (5)

"Chuyện thứ ba." Trương Nguyên Thanh tiếp tục nói: "Đại khu thứ ba luân hãm, nguyên nhân chủ yếu là trong thần linh Thủ Tự xuất hiện phản đồ, kiếp nạn lần này, cũng là Tinh Thần Chi Chủ đào ngũ tạo thành, chuyện tương tự, không thể không phòng, bởi vậy, ở sau khi tôi bế quan, Bán Thần cùng nghề nghiệp không thể sát hại lẫn nhau, không thể bổ toàn thần cách, các vị giám sát lẫn nhau."

Một nghề nghiệp quyền hành phân tán, có chỗ tốt của phân tán, một khi Bán Thần nào đó bị mê hoặc, trở thành sa đọa, nghề nghiệp đối ứng cũng sẽ không xuất hiện vấn đề lớn.

"Rõ!" Các thần gật đầu.

Trương Nguyên Thanh lại nhìn về phía Phong Lôi Song Thần, "Có thời gian tôi sẽ đi gặp ngài, giúp ngài dung hợp nguyên

thần.”

Hắn lúc trước từng hứa hẹn Phong Lôi Song Thần, sau khi chiến thắng Tinh Thần Chi Chủ, khống chế Thái âm, hỗ trợ dung hợp nguyên thần hai vị thủ tịch, tiêu trừ thống khổ tinh thần phân liệt.

Cải tạo linh hồn là quyền hành lĩnh vực Thái âm.

Thấy hắn còn nhớ rõ lời hứa của mình, sắc mặt Phong Lôi Song Thần thả lỏng.

Trương Nguyên Thanh như là vương giả ở trên ngai cao, thản nhiên nói: “Cuộc họp kết thúc, các vị lui xuống đi.”

Các Bán Thần lần lượt rời đi.

Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu nhìn về phía cậu, nói:

“Cháu đã tìm được Mẫu Thần Tử Cung, nên hồi sinh Vô Ngân đại sư, Trương Tử Chân cùng Sở Thượng, cậu biết phân thân Sở Thượng giấu ở nơi nào không?”

“Phân thân Trương Tử Chân ở đáy hồ Nhược Thủy của Vườn Bách Thú.” Cậu cười hề hề nói: “Không có nơi nào, so với đáy hồ Nhược Thủy an toàn hơn bảo hiểm hơn.”

“Ở Vườn Bách Thú?” Trương Nguyên Thanh sửng sốt một phen, sau đó nhíu mày: “Cậu lớn mật quá, không sợ Linh Thác phát giác?”

Hắn chưa từng nghĩ phân thân của lão phụ thân ngay tại hồ Nhược Thủy, lúc trước hắn vì cứu Ma Nhãn, còn từng xâm nhập hiểm cảnh, theo gió đạp sóng ở trong hồ.

Rõ ràng là chuyện năm ngoái, bây giờ nghĩ lại, lại có loại tang thương như đã qua mấy đời.

Cậu tiếp tục ‘Hầy’ một tiếng: “Nếu như đây là chủ ý của Trương Tử Chân, đương nhiên không thể giấu được Linh Thác, nhưng Trương Tử Chân trước khi mất, là gửi gắm phân thân cho Trần Thục. Mười mấy năm sau, cậu mới giấu phân thân của hắn vào đáy hồ Nhược Thủy. Cháu biết đó, thêm khâu ở giữa này, liền có thể giũ sạch nhân quả, hữu hiệu tránh đi thôi diễn.”

Nói trắng ra, chính là ý tưởng của Trương Tử Chân không thể giấu được Linh Thác, nhưng Hư Không Bán Thần bí mật thao tác, Linh Thác không cách nào trực tiếp thôi diễn ra, nếu lại có Thái âm phù hộ, thì càng bảo hiểm hơn nữa.

Dù sao Linh Thác không phải Tinh Thần Chi Chủ.

Về phần Tinh Thần Chi Chủ làm sao biết được, cũng không quan trọng, bởi vì trong mắt Tinh Thần Chi Chủ, trừ Linh Thác, Tiêu Dao tam kiệt đều là hạt thóc.

Lợi dụng xong có thể ném, căn bản không tạo thành uy hiếp, hứng thú đạp thêm một phát cũng không có, sự thật cũng đúng là như vậy.

Cậu tiếp tục nói: "Về phần phân thân của Vãng Sự Vô Ngân, cũng ở hồ Nhược Thủy!"

Trương Nguyên Thanh dùng âm cuối "Ừm" một tiếng rất dài biểu đạt tâm tình của mình.

Lúc trước cậu còn than thở, không biết phân thân Vô Ngân đại sư giấu ở nơi nào.

"Vô Ngân đại sư tự phong huyễn cảnh mấy chục năm, phân thân khẳng định là mang theo bên người nha, an toàn hơn so với giấu ở bất cứ nơi nào." Cậu nói:

"Hắn trước khi vào phó bản thành Huyễn Thần, cậu và hắn từng gặp một lần, khi đó, liền mang phân thân giao phó cho cậu. Còn vì sao không nói cho cháu, còn không phải bởi vì cháu quá cùi bắp, cháu nếu biết, tương đương với Linh Thác cũng biết, lấy sự thù hận của Linh Thác đối với Tiêu Dao tam kiệt, khẳng định sẽ nghĩ mọi cách hủy đi phân thân."

Trương Nguyên Thanh mặt không biểu cảm nói: "Hợp lý!"

Cậu tiếp tục nói:

"Về phần phân thân Sở Thượng, cậu cũng đã tìm được, mặc dù sự kiện diệt môn kia xảy ra quá đột ngột, ngay cả Trương Tử Chân cũng không có bất cứ dự báo nào, hắn vì thế canh cánh trong lòng nhiều năm. Đương nhiên, bây giờ chúng ta đều đã biết, đó là Tinh Thần Chi Chủ âm thầm giở trò quỷ, quấy nhiễu Quan Tinh."

“Sau khi Sở Thượng chết, phân thân của hắn chỉ có hai loại khả năng, một là giấu ở trong hòm đồ, theo cái chết của hắn, mọi thứ của hòm đồ bị linh cảnh thu về.

Hai là bảo tồn ở trong phó bản bang phái đã chinh phục. Sở Thượng là gia chủ Sở gia, cũng là bang chủ, phó bản bang phái đã chinh phục đối với bang chủ mà nói, tự như hậu hoa viên nhà mình.”

Tựa như Mặc Tông cơ quan thành! Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu: “Cho nên, phân thân Sở Thượng trong phó bản bang phái?”

Mặc Tông cơ quan thành đã thành trụ sở bí mật hắn và Tam Đạo sơn nương nương gặp mặt.

“Đương nhiên!” Cậu cười nói:

“So với hòm đồ, phó bản bang phái quả thật an toàn hơn, ở trong cơ chế linh cảnh, sau khi phó bản bang phái tạo ra, sẽ không mở ra nữa đối với thành viên bên ngoài bang phái, một khi bang phái tiêu vong, những phó bản này sẽ không biến mất, cũng sẽ không mở ra, trở thành ‘rác rưởi’ vĩnh viễn. Loại rác này, là bảo địa nghề nghiệp Hư Không chúng ta thích thăm dò nhất.”

Chương 3236: Lời cuối sách (6)

“Trái lại hòm đồ, một khi Sở Thượng chết, phân thân của hắn sẽ bị xem như tài liệu cấp cao ‘giàu linh tính’, bị ngẫu nhiên phân phối đến phó bản nghề nghiệp Nhạc Sĩ, hoặc trong phó bản nhiều người, vậy thì xong rồi, tài liệu giàu linh tính, chẳng những linh cảnh hành giả tranh cướp, NPC trong phó bản cũng sẽ cướp đoạt. Đã nhiều năm như vậy, sớm đã bị phá giải lợi dụng vô số lần.

Cậu nếu là Sở Thượng, cậu cũng sẽ bảo tồn phân thân trong phó bản bang phái.”

Trương Nguyên Thanh có chút thở phào: “Cho nên, cậu và Ngọc Nhi thật ra đã sớm thu thập được phân thân Trương Tử Chân cùng Sở Thượng, vẫn luôn nằm gai nếm mật, giấu diếm cháu, cũng là bởi vì cháu cùi bắp, có thể hiểu được. Nhưng vì

sao lúc trước chui vào Binh Chủ giáo hồi sinh cháu, không hồi sinh Trương Tử Chân cùng Sở Thượng."

Hai Chúa Tể đỉnh phong, ở lúc đó là chiến lực phi thường khả quan.

Cậu nhún vai: "Chúa Tể đỉnh phong làm được cái gì? Cửu lão tổng bộ, Chúa Tể đỉnh phong của trận doanh Tà Ác, từ đầu tới cuối đều là làm nền, dưới tình huống trật tự an ổn, bọn họ không cần ra tay, khi đại quyết chiến, đẳng cấp bọn họ lại không đủ."

Đánh rắm! Trương Nguyên Thanh lạnh lùng nói: "Lúc cháu ở bang New York, nếu như bên cạnh có hai Chúa Tể đỉnh phong hỗ trợ, đã không ở trong phó bản đối mặt tuyệt cảnh."

Một loạt chiến đấu sau khi trở về đại khu thứ hai, sẽ càng thêm nhẹ nhõm, thậm chí, còn có thể đi theo hai ông bố vào phó bản, thăng cấp sẽ nhanh hơn dễ dàng hơn, hắn cũng không cần trầm luân trong phó bản Hiệp Hội Mỹ Thần, bị NPC ngủ hết lần này tới lần khác, ngủ xong phó bản này, đổi cái phó bản tiếp tục ngủ.

"Chủ yếu mẹ cháu cảm thấy, lúc đó hồi sinh Trương Tử Chân, sẽ chỉ rước lấy Linh Thác trả thù, nếu lại bị giết, thì hoàn toàn không có hi vọng hồi sinh. Ngọc Nhi tán thành!" Cậu không chút do dự bán luôn hai cô em.

… Trương Nguyên Thanh trầm mặc mấy giây, khuôn mặt uy nghiêm đoan chính không có bất cứ biểu cảm nào nói: "Cháu đúng là trẻ mồ côi."

"Thế thì không cần thi triển loại công kích lưỡng bại câu thương này, sẽ lan đến cậu." Cậu nói.

"Cút!"

Đuổi đi bại hoại gia tộc, Trương Nguyên Thanh từ trong hư không lấy ra Gương Yata, tự soi gương, sau đó giũ ra phân thân cấp Chúa Tể.

Hắn nhìn phân thân, phân phó:

"Đi thôi, gặp Trương Tử Chân cùng Sở Thượng một lần, nói chuyện êm tai chút."

Thái Dương bổn nguyên bổ toàn, hắn đã là Bán Thần cường thế nhất đương thời, ở trên vị cách, tượng trưng cho ánh sáng, tượng trưng cho thủ tự, uy nghiêm bá đạo lại có một không hai.

Hơn nữa, Thái Dương Chi Chủ khác với Bán Thần khác, lẫm liệt cường thịnh, lộ hết sắc bén là biểu tượng của hắn, đây là thứ không che giấu được.

Tựa như mặt trời không thể bị che giấu đi.

Bởi vậy, hắn nhất định không thích hợp xuất hiện ở trong hoàn cảnh cha hiền con hiếu, gia đình đoàn tụ.

Hắn gọi một tiếng cha, Trương Tử Chân nhất định lập tức quỳ nói: Thái Dương Chi Chủ cao quý, ngài là ánh sáng, ngài là điện, ngài là thần thoại duy nhất, tuyệt đối đừng làm tổn thọ tiểu nhân.

Trương Nguyên Thanh nếu là nói: Về sau chúng ta việc nào luận riêng việc đó, ngài gọi con Thái Dương Chi Chủ, con gọi ngài là cha.

Trương Tử Chân phải nói: Ngài nếu như thế, Tử Chân chỉ có thể tự vẫn tạ tội!

Mặc dù có chút khoa trương trên nghệ thuật, nhưng chỉ cần hắn đích thân tới hiện trường, cha mẹ nhất định sẽ như ngồi bàn chông, đây là áp chế trên vị cách.

“Giao cho tôi đi!” Phân thân Trương Nguyên Thanh cất tấm gương trong túi, phất phất tay: “Đưa tôi ra ngoài.”

Một giây sau, hắn được đưa tới thế giới hiện thực.

…

Vườn Bách Thú, chỗ sâu bên trong cấm du khách đi vào, bờ hồ Nhược Thủy.

Máu thịt màu đỏ tươi tràn ngập phong cách Cthulhu, như là một núi thịt dựng sừng sững bên hồ.

Chung quanh Mẫu Thần Tử Cung, từng người chờ đợi người thân bạn bè hồi sinh, trầm mặc đứng đó.

Bọn họ có Trần Thục, phân thân Trương Nguyên Thanh, Giang Ngọc Nhị, Tiểu Viên, Khấu Bắc Nguyệt, Cẩu trưởng

lão, Jojo nữ sĩ ngồi ngay ngắn trước giường bỏ túi, Hạ Ngầu Ngạo Thiên, An Điệp Kỳ, còn có một con thủ lông nhung màu mắt đỏ tươi.

Trong đó, Jojo nữ sĩ là tới xem lễ (Xem náo nhiệt).

Thoe Hư Không Bán Thần cầm lên một cái móc gỗ thật dài, một đầu buộc dây cắm ở dưới nước 10 cm, theo sợi dây mây chậm rãi kéo, kéo ra ba cái lồng heo, tâm tình mọi người ở đây đều xảy ra biến hóa.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú hai cái lồng heo, hoặc chờ mong hoặc khẩn trương hoặc buồn vui.

Trong lồng heo là ba thân thêỏ bọc một tầng "nhau thai".

Sợi dây mây cùng lồng heo đều là Lân Mộc chế tác, bao gồm cái đinh gỗ kia khảm sợi dây mây vào bên bờ.

Chính là dựa vào những vật này, mới khiến ba thân thể giấu ở trong Nhược Thủy, chắc chắn sẽ không chìm tới đáy.

Cậu nhìn một lần, nhấc lên lồng heo ở giữa, nói:

"Ngọc Nhi, hồi sinh cha nuôi kiêm bố chồng tương lai của cô trước."

Giang Ngọc Nhị lườm hắn một cái, vẫy tay hút lồng heo tới, lại mở ra 'cửa khoang' của Mẫu Thần Tử Cung, ném thân thể bọc nhau thai kia vào trong khoang thịt.

Chương 3237: Lời cuối sách (7)

Cửa khoang Mẫu Thần Tử Cung sau đó sống lại, đạo cụ này tương tự tử cung bắt đầu rung động mạnh mẽ, như trái tim, trong cửa khoang bao trùm một tầng màng mỏng màu trắng mờ, thân thể bọc nhau thai bắt đầu hòa tan, tựa như rơi vào dạ dày của con thú khổng lồ.

Đợi phân thân hòa tan xong, Mẫu Thần Tử Cung rung động càng kịch liệt hơn, một phôi thai hình thành bên trong khoang thịt, nhanh chóng phát triển sinh trưởng, mấy phút đồng hồ sau, một bàn tay chống lên màng mỏng bao bọc miệng khoang thịt.

Con thủ lông nhung nhỏ nhắn đáng yêu cùng Trần Thục nhịn không được bước hai bước dài, tới gần khoang thịt, ánh mắt gắt gao nhìn bàn tay chống lên màng mỏng kia.

Màng mỏng 'Xoẹt' rách ra, một thanh niên ngũ quan tuấn tú, chậm rãi từ trong khoang thịt ngồi dậy.

Ngũ quan của hắn có ba bốn phần tương tự với Trương Nguyên Thanh, khí chất thì hoàn toàn khác, ôn hòa, công chính, mang theo uy nghiêm nhàn nhạt, rất có khí chất nho tướng.

Ánh mắt Trương Tử Chân có chút mờ mịt nhìn xung quanh, khi nhìn thấy mình ngồi ở trong khoang thịt của Mẫu Thần Tử Cung, nhìn thấy một đám người vây xem chung quanh, trong lòng hắn đã hiểu tất cả.

Chuyện đầu tiên làm, là để lỗ chân lông dâng trào năng lượng đen sịt sền sệt, ở ngoài thân đan xen thành một cái trường bào đơn sơ.

"Tử Chân…"

Nước mắt tràn mi Trần Thục, nỗi nhớ đè nén trong lòng mười sáu năm, như núi lửa phun trào, hóa thành bi thương và vui sướng mãnh liệt.

Cô lao nhanh về phía Mẫu Thần Tử Cung, giẫm lên vật chất máu thịt ngọ nguậy, lao về phía người chồng mình yêu nhất.

"Oa, Tử Chân!"

Một bóng trắng từ bên cạnh lao ra, lúc đi ngang qua Trần Thục, không biết vô tình hay cố ý, đạp một cước ở bắp chân của cô, làm Trần Thục ngã lăn trên mặt đất, sau đó vượt trước lao vào trong lòng Trương Tử Chân.

Trương Nguyên Thanh tự giác là trẻ mồ côi làm bộ chưa nhìn thấy, cũng chưa đỡ.

"Tử Chân, anh rốt cuộc trở về rồi, anh rốt cuộc trở về rồi…"

Con thỏ lông xù lao vào trong lòng của hắn, hai chi trước đặt lên ngực, ngẩng đầu, con mắt giống như hồng ngọc chứa đầy nước mắt: "Cẩu Tử gạt tôi, Cẩu Tử gạt tôi, anh rõ ràng là chết rồi."

Giọng của cô có chút thanh thúy, như tiểu cô nương.

Cô là gần đây mới biết được "tin buồn" của Trương Tử Chân, đồng thời cũng được nói cho biết Trương Tử Chân sắp sống lại, nếu không, Vườn Bách Thú sẽ biến thành truyền thuyết đô thị khủng bố của Tùng Hải.

Trương Tử Chân thu hồi ánh mắt nhìn vợ, cúi đầu nhìn khí linh, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nó, nói khẽ: "Tôi trở về rồi. A Mẫn, tôi đã chết bao nhiêu năm rồi?"

Khí linh tên A Mẫn nhìn về phía Trương Nguyên Thanh: "Chưa từng tính thời gian, nhưng con của anh cũng lớn như vậy rồi."

Trương Tử Chân theo ánh mắt của cô nhìn lại, hai cha con cách mười mấy mét, ánh mắt giao hội.

Đôi mắt Trương Tử Chân nhìn chằm chằm hắn, trọn vẹn mười mấy giây, trong mắt vui mừng, từ ái đều có.

Trương Nguyên Thanh cũng đang đánh giá hắn, thời gian dần trôi qua, trùng hợp với gương mặt thường xuyên phác họa kia trong đầu, rất quen thuộc, nhưng giờ này khắc này, lại cảm thấy lạ lẫm không gì sánh được.

Năm tháng quá khứ cuồn cuộn không thôi ở trong lòng, hắn nhớ tới bàn tay ấm áp, vòng tay rộng lớn của phụ thân, nhớ tới nụ cười ôn hòa mình vô luận nghịch ngợm như thế nào cũng sẽ không tức giận.

Nhớ tới trong đêm thường truyền đến tiếng ho khan.

Hắn muốn nói chút lời chúc mừng, dí dỏm, để lần cha con nhận nhau này càng thêm nhẹ nhõm, nhưng đến bên miệng, chỉ có một tiếng khô khan:

"Ba…"

Trương Tử Chân nụ cười ôn hòa gật đầu, "Con không phải chân thân nhỉ?"

Kế hoạch trước khi chết của hắn, chính là nâng đỡ con trai tranh đoạt Thái Dương Chi Chủ, bây giờ đã sống lại, nói rõ đại công cáo thành.

Nguyên Tử trước mắt không có chút nào là vị cách Bán Thần.

Trương Nguyên Thanh lúc này mới đỡ lấy mẫu thân, tới trước khoang thịt, nói ra: "Chân thân đã là Thái Dương Chi Chủ, không tiện giáng lâm, linh hồn của bọn con đồng nguyên, tư tưởng đồng bộ, trên bản chất cũng không khác biệt gì."

Trương Tử Chân đã vui mừng tự hào, lại hổ thẹn áy náy, nói: "Vất vả con rồi!"

Điều Nguyên Tử trải qua, hắn còn không biết, nhưng làm Chúa Tể đỉnh phong, hắn biết rõ trong đó có bao nhiêu khó khăn hiểm trở.

"Tử Chân…" Vành mắt Trần Thục đỏ bừng, "Anh vẫn trẻ tuổi như vậy, em lại đã già rồi."

Trương Tử Chân đưa tay vuốt ve khuôn mặt của cô, cười nói:

"Năm đó, anh đã thường xuyên nghĩ, mười năm sau em sẽ như thế nào, so với trong tưởng tượng của anh càng đẹp hơn."

Hắn ôm vợ vào trong lòng: "Nhiều năm như vậy, cảm ơn em."

Người chung quanh yên lặng chờ đợi, chưa quấy rầy một nhà ba người đoàn tụ.

Chờ Trần Thục bình ổn cảm xúc, cô thấp giọng nói:

"Nên hồi sinh Sở Thượng cùng Vãng Sự Vô Ngân rồi."

Trương Tử Chân lập tức đưa ánh mắt về phía hai cái lồng heo nơi xa, vẻ mặt có chút kích động, thổn thức.

Hắn nắm tay Trần Thục, sải bước ra, tới trước lồng heo, hướng phía cậu gật đầu: "Đại ca, những năm qua, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

Chương 3238: Lời cuối sách (8)

Cậu vỗ vỗ bả vai Trương Nguyên Thanh, làm mấy cái động tác nhảy đơn giản: "Không phụ sự mong đợi của mọi người, anh bồi dưỡng Nguyên Tử thành Thái Dương Chi Chủ. Bằng không trông vào ba tên gỗ mục các cậu, chuyện gì cũng không làm thành."

Trương Tử Chân đã sớm quen phong cách giọng điệu của hắn, coi như không nghe thấy, hắn đi đến trước mặt Teddy lông

xoăn, khom người nói:

“Cẩu trưởng lão, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Đôi mắt như hạt đậu của Cẩu trưởng lão có chút ươn ướt, thở dài nói:

“Với cậu mà nói, mười sáu năm thời gian chỉ là tỉnh giấc mộng dài, tôi lại đợi cậu mười sáu năm. Tử Chân, hoan nghênh trở lại nhân gian.”

Một bên khác, cậu mở ra lồng heo, nắm lấy phân thân Sở Thượng, đặt vào khoang thịt Mẫu Thần Tử Cung.

Mấy phút đồng hồ sau, màng mỏng bao trùm ở mặt ngoài, dùng làm cửa khoang lần nữa bị một bàn tay chống lên, tiếp theo, một mỹ nam tử tuấn mỹ như tranh vẽ, thậm chí có mấy phần nữ tướng, từ trong khoang thịt ngồi dậy.

Ánh mắt Sở Thượng có chút mờ mịt nhìn quanh, sau đó lại nhìn thấy một người trẻ tuổi mặt mày có chút quen thuộc, kích động chạy vội tới:

“Ba!”

Ánh mắt mờ mịt của Sở Thượng càng mờ mịt hơn, nhìn chằm chằm hắn mấy giây, xác định mình không có một đứa con trai lớn như thế, cẩn thận hỏi: “Cậu là…”

Trương Nguyên Thanh tự giới thiệu: “Cháu là cháu trai thanh mai trúc mã kiêm chồng nuôi của Ngọc Nhi, con trai độc nhất của Trương Tử Chân ngài bái làm anh em sinh tử.”

Ngọc Nhi cũng hôn phối rồi? Con trai độc nhất của Tử Chân à, vậy ngược lại là kết cục tốt, nhưng cháu trai là có ý gì? Sở Thượng chuyển động suy nghĩ, trông thấy Giang Ngọc Nhị toàn thân váy đỏ, tay áo tung bay lướt đến.

Hắn chăm chú nhìn vào, liền biết đây là con gái duy nhát của mình.

Hai cha con nhìn nhau thật lâu.

So với Trương Nguyên Thanh lúc nào cũng quan tưởng dung mạo phụ thân, Giang Ngọc Nhị thật ra đã sắp quên ngũ quan của phụ thân, mặc dù lấy vị cách của cô, nhớ lại chuyện từng

trải hồi nhỏ cũng không khó, nhưng ký ức tuổi thơ với cô mà nói, là chuyện thống khổ nhất của cuộc đời.

Bởi vậy, cô xưa nay sẽ không nhớ lại tướng mạo phụ thân.

Bây giờ, trông thấy cha đẻ mong nhớ ngày đêm phục sinh trở về, Giang Ngọc Nhị sau khi mừng rỡ kích động, lại có loại cảm giác xa lạ cùng cảm giác xa cách khó nói nên lời.

Sở Thượng đứng dậy, từng sợi tơ hồng liền từ trong cơ thể tràn ra, hóa thành một món trường bào màu đỏ tươi, càng phụ trợ hắn như là mỹ nhân yêu dị.

Nhạc phụ cũng là người đẹp hiếm có nha! Trương Nguyên Thanh ở bên cạnh trong lòng cảm khái.

Đại khái là bởi nghề nghiệp Nhạc Sĩ, đàn ông của Sinh Mệnh tam gia, đều tương đối ôn lương hiền hòa, nam sinh nữ tướng càng không ít, nhân vật tính đại biểu của người trước: Tạ Tô!

Nhân vật có tính đại biểu của kẻ sau, Trương Nguyên Thanh cảm thấy có thể là nhạc phụ tương lai.

Sở Thượng giơ tay, xoa đầu Giang Ngọc Nhị, nụ cười thổn thức, "Trong ấn tượng của ba, con vừa tới eo của ba… Đã trưởng thành đại cô nương rồi."

Hắn đột nhiên thấp giọng nói: "Xin lỗi, bỏ lỡ sự trưởng thành của con rồi."

Vành mắt Giang Ngọc Nhị đỏ lên, lắc đầu, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại không nói ra được.

Sở Thượng đánh giá Trương Nguyên Thanh vài lần, mỉm cười nói:

"Ngọc Nhi, con đã kết hôn với nó? Cháu trai là chuyện thế nào?"

Giang Ngọc Nhị ổn định cảm xúc, nói khẽ: "Sau khi chú Tử Chân chết, con vẫn luôn ở nhà ông ngoại bà ngoại của Nguyên Tử, những năm qua là lấy thân phận con gái nuôi Trần gia sinh hoạt."

Sở Thượng nghe, vội vàng nhìn về phía Trương Tử Chân nơi xa: "Trương hiền chất, tôi bối phận cao hơn cậu rồi, gọi tiếng chú đi."

Trương Nguyên Thanh mới ý thức được, nhạc phụ là người thú vị.

Lại nghĩ tới khẩu hiệu tổ chức Tiêu Dao năm đó, tựa như lại hợp tình hợp lý. Hắn vội vàng tiến tới nói, "Ông ngoại, cháu tên Trương Nguyên Thanh, Ngọc Nhi còn chưa gả cháu, chỉ đợi ngài phục sinh, chủ trì hôn lễ."

Sở Thượng không ngờ còn có vai phụ, sau đó vỗ bả vai Trương Nguyên Thanh, cười to: "Tử Chân à, đứa con trai này của cậu, miệng lưỡi trơn tru giống cậu lúc tuổi còn trẻ, thú vị như nhau, tuổi không lớn lắm đã có vị cách Chúa Tể, chỉ kém chúng ta năm đó một chút."

Trương Nguyên Thanh liền vội vàng nói: "Nhạc phụ ngài quá khen rồi, con chỉ là Thái Dương Chi Chủ, vị cách Bán Thần nho nhỏ."

Sở Thượng mờ mịt nhìn về phía Giang Ngọc Nhị.

Người sau khẽ gật đầu.

Sở Thượng bỗng nhiên rút tay về, tựa như bả vai Thái Dương Chi Chủ quá phỏng tay.

Trương Nguyên Thanh cười nói: "Ba, tình tiết chi tiết để nói sau, ngài còn có một người anh em chờ đổi mới."

Hắn chỉ chỉ một cái lồng heo khác.

Sở Thượng và Giang Ngọc Nhị nhảy xuống khỏi Mẫu Thần Tử Cung, trùng phùng với bạn cũ.

Cậu mở lồng heo tiếp theo, mang Vãng Sự Vô Ngân bao bọc trong nhau thai ném vào trong khoang thịt của Mẫu Thần Tử Cung, theo phân thân bị hòa tan, Vô Ngân đại sư phá vỡ màng mỏng, phục sinh trở về.

Chương 3239: Lời cuối sách (9)

Khấu Bắc Nguyệt bưng tới một bộ nạp y màu xanh, kích động chạy lên trước, mắt hổ rưng rưng, nức nở nói:

"Đại sư…"

Nạp y tự bay lên, khoác trên người Vô Ngân đại sư.

Tiểu Viên sau đó tiến lên, đôi mắt tròn mà quyến rũ lấp lánh nước, thấp giọng nói: "Đại sư!"

Vô Ngân đại sư nhìn bọn họ, nhẹ nhàng gật đầu, ông sau đó nhìn về phía Sở Thượng cùng Trương Tử Chân, chắp tay trước ngực, niệm tụng phật hiệu:

"Cố nhân trùng phùng, thật đáng mừng!"

Trương Tử Chân cùng Sở Thượng chắp tay trước ngực hoàn lễ.

Trương Nguyên Thanh cất bước tiến lên, hít sâu một hơi, mang cảm xúc cuồn cuộn nén ở trong lòng, khom người nói: "Đại sư, tôi chưa cô phụ ngài chờ mong."

So sánh với hai ba ba, Vô Ngân đại sư mới thật sự là dụng tâm lương khổ.

Vô Ngân đại sư hiếm thấy lộ ra một nụ cười, chắp tay trước ngực, nói: "Thiện tai!"

Tiếp theo, Giang Ngọc Nhị mở ra hòm đồ, lấy ra phân thân Địch Thái và Ma Nhãn Thiên Vương, ở trong sự tha thiết chờ đợi của An Điệp Kỳ, ném Địch Thái vào Mẫu Thần Tử Cung.

Rất nhanh, Kỵ Sĩ đơn truyền xé rách màng mỏng, trần truồng từ trong khoang đứng lên, phấn chấn nói: "Tôi sống lại rồi? Ha ha, xem ra Nguyên Thủy Thiên Tôn tiểu tử kia đánh thắng Tinh Thần Chi Chủ rồi."

Hắn không ngờ mình còn có thể sống lại, nhìn xung quanh, sửng sốt một phen, kẹp chân, nhanh chóng ngồi xổm trở lại, mặt mũi tràn đầy rung động:

"Nhiều cường giả vị cách cao như vậy nghênh đón tôi sống lại sao?"

An Điệp Kỳ mở ra vali bên người, lấy ra một cái quần, một cái áo khoác lông chồn màu đen dâng lên cho ông chủ, giải thích:

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, không, Thái Dương Chi Chủ đang phục sinh trưởng bối của hắn."

Địch Thái kinh ngạc nói: "Trưởng bối của hắn cũng có thể phục sinh?"

Mẫu Thần Tử Cung phục sinh là có điều kiện.

Lúc này, Hạ Hầu Ngạo Thiên xúm lại, cười lạnh nói:

“Ba hắn là Chúa Tể đỉnh phong, cậu hắn là Hư Không Bán Thần, tổ chức Tiêu Dao đại danh đỉnh đỉnh năm đó chính là ba hắn thành lập. Đây, mới là nhân vật chính!”

Địch Thái liếc hắn: “Cậu thủ ở chỗ này, chỉ vì nói với tôi câu nói sau cùng?”

Hạ Hầu Ngạo Thiên hát hàm, mở hòm đồ, lấy ra một cái đồng hồ hoa lệ khảm đầy kim cương ném về phía Địch Thái: “Đây là phần thưởng bản nhân vật chính tặng cho cậu.”

Địch Thái tiếp nhận xem xét, là đạo cụ Chúa Tế phẩm chất cao, vừa vui sướng hài lòng cất đi, vừa cười ha ha nói: “Tôi xưa nay không đeo đồng hồ không chính hãng, nhưng ngoại trừ bản số lượng có hạn.”

Hạ Hầu Ngạo Thiên ‘ha’ một tiếng.

Giang Ngọc Nhị sau đó phục sinh Ma Nhãn.

Ma Nhãn Thiên Vương sống lại, vừa phá rách màng mỏng, đã nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tràn đầy nụ cười trên mặt.

“Hoan nghênh quay về nhân gian, Đạo Đức Thiên Tôn!” Trương Nguyên Thanh cười nói.

Ma Nhãn Thiên Vương nhìn hắn mấy giây, sau đó nhếch miệng:

“Đầu tư thành công!”

“Đi thôi, bản thể đang chờ anh.” Trương Nguyên Thanh nói ra.

Nói xong, Ma Nhãn Thiên Vương nghe thấy bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở.

Chờ đợi một lát, trước mắt Ma Nhãn Thiên Vương hiện ra gợn sóng, tầm mắt trở nên mơ hồ, một giây sau, hắn tới một phó bản bối cảnh đơn giản, khắp nơi là hoang mạc.

Nhìn thấy Thái Dương Chi Chủ tóc vàng sơn vàng, uy nghiêm như mặt trời.

“Tôi sẽ thực hiện lời hứa của tôi, giúp anh thanh tẩy thế giới.” Giọng Trương Nguyên Thanh trùng điệp to lớn, từ trong hòm đồ lấy ra quyển trục kim loại —— Bảng Công Đức!

“Đây là Bảng Công Đức, phía trên ghi chép tất cả Linh Cảnh Hành Giả ID, khống chế kiện này Nhân Quả loại đạo cụ, ngươi liền có thể quan trắc Linh Cảnh Hành Giả công đức tốc độ tăng, từ đó phán đoán bọn hắn thiện ác nhân quả.”

“Nắm giữ nó, anh liền nắm cổ tất cả linh cảnh hành giả, từ nay về sau, anh không còn là Ma Nhãn Thiên Vương, mà là người hầu của Thái Dương Chi Chủ, Đạo Đức Thiên Tôn!”

Trương Nguyên Thanh “đưa” Bảng Công Đức đến trong tay Ma Nhãn Thiên Vương.

Ma Nhãn Thiên Vương đưa tay nâng đạo cụ này, hai con mắt phát ra hào quang trước nay chưa từng có.

Đây là thần khí hắn tha thiết ước mơ.

“Tương lai không lâu, tôi sẽ bế quan dung nạp Thái âm cùng Tinh Thần, sau khi tôi bế quan, có ba chuyện anh phải nhớ kỹ. Một, vạn sự vạn vật đều có hai mặt âm dương, nhân tính cũng thế, anh phải căn cứ trình độ điểm công đức, phán đoán một người có đáng chết hay không, quyết không thể áp đặt. Cách làm không quản sự tình lớn nhỏ, thống nhất áp đặt tội chết, mới là bất công cùng ngạo mạn lớn nhất.

Hai, anh cần cách mỗi một tháng, gặp cha tôi Trương Tử Chân, hoặc Vô Ngân đại sư một lần, mời bọn họ hóa giải lệ khí trong lòng anh. Nếu chịu tà thần ảnh hưởng, lập tức đi gặp bọn họ.

Ba, công đức của người phàm không ghi lại ở trong bảng, cái này cần tự anh bôn ba điều tra. Lúc xử lý sự kiện người phàm, cố gắng thu mình, tiêu chuẩn cũng tự mình nắm chắc, giống những kẻ thâu tóm tiền tệ, ý đồ phân liệt lãnh thổ kia, anh tự biết xử lý.”

Ma Nhãn Thiên Vương hài lòng thu hồi Bảng Công Đức, nhếch miệng cười nói: “Cẩn tuân ý chí của ngài!”

Chương 3240: Lời cuối sách (10)

Sau khi hồi sinh kết thúc, đám người bị hạnh phúc, vui sướng, bình tĩnh lấp đầy trong lòng lần lượt giải tán, Jojo nữ sĩ tới

xem náo nhiệt, ngồi giường khung bốn con dúi tráng kiện nâng, lắc lư qua lại đi ra bên ngoài Vườn Bách Thú.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, ánh nắng rực rỡ, xua đi se lạnh đầu xuân.

Vườn Bách Thú du khách như dệt cửi.

Jojo nữ sĩ ngồi xổm ở trên giường khung, hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, sự xuất hiện của nó đưa tới các du khách bạo động, người lớn lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, trẻ con chỉ vào nó nhảy nhót.

Nó thường ngày ghét nhất bị vây xem, hiếm thấy chưa thao túng dúi rời đi, ngược lại nheo mắt, đắm chìm trong tiếng reo hò, tất cả khói mù cùng lo lắng, ở lúc này hết thảy tan thành mây khói.

Thế giới tốt đẹp như thế.

Nó nhìn về phía chân trời, ở trong lòng lẩm bẩm:

“Tất cả đều kết thúc rồi.

Chủ nhân, Hoắc tiên sinh, tôi đã trở về cố thổ, thịnh thế này, như các vị mong muốn!”

…

“Thịnh thế này, là Thái Dương Chi Chủ tranh thủ mà có, là tôi tranh thủ được, thậm chí có thể nói, là Ma Nhãn Thiên Vương tranh thủ được.” Phó Thanh Dương hai tay chống mặt bàn, nhìn quét cửu lão bên cạnh bàn hội nghị.

Hắn mặc một bộ vest thuần trắng, thân thể thẳng tắp, trẻ tuổi, anh tuấn, ánh mắt sắc bén như đao, hiện lên sự đối lập rõ ràng với chín vị Chúa Tể đỉnh phong hình tượng người già.

“Có liên can gì với các vị?” Phó Thanh Dương lạnh lùng nói: “Các vị phản đối cũng tốt, đồng ý cũng được, đều không thể trở ngại Ngũ Hành minh điều chỉnh nội bộ. Tôi không phải đến bàn bạc với các vị, mà là đại biểu Thái Dương Chi Chủ cùng năm vị minh chủ, thông báo các vị.”

Nội dung hội nghị hôm nay là, thay đổi chế độ tổng bộ tập quyền của Ngũ Hành minh từ trước tới nay, ở trong phạm vi cả nước đặt bảy đại phân bộ, theo thứ tự là:

Hoa Bắc phân bộ, Đông Bắc phân bộ, Hoa Đông phân bộ, Hoa Trung phân bộ, Hoa Nam phân bộ, Tây Nam phân bộ, Tây Bắc phân bộ.

Tổng bộ cửu lão phái xuống bảy đại phân bộ, quản lý từng phân bộ huyện thị cỡ nhỏ, lưu nhiệm hai vị, giúp đỡ Phó Thanh Dương quản lý tổng bộ.

Như vậy, kết cấu thế lực ôm đoàn của tổng bộ cửu lão sẽ sụp đổ.

Mặt khác, Phó Thanh Dương bảo lưu lại quyền chi phối tài chính, đạo cụ tổng bộ, bảy đại phân bộ chỉ có thể giữ lại hạn lượng đạo cụ loại quy tắc, tài liệu, chi tiết quy tắc bàn bạc sau.

Hướng linh cảnh thế gia mua sắm Sinh Mệnh Nguyên Dịch, đạo cụ các loại quyền lực, thì thu hồi tổng bộ, lấy phương thức kinh phí mỗi tháng, phát đi các đại phân bộ.

Tiến một bước suy yếu tài nguyên cửu lão có thể khống chế, tiến tới suy yếu vây cánh của họ.

Mặt khác, Phó Thanh Dương còn chuẩn bị thi hành khảo hạch KPI bảy đại phân bộ, ba năm một lần, trưởng lão công trạng cao nhất, có thể trở lại tổng bộ.

Thẳng đến ba năm sau, bị vua công trạng mới thay thế.

Ngoài ra, còn có rất nhiều điều chỉnh trên chế độ, quản lý, chiến lược, Phó Thanh Dương còn chưa kịp nói, đã bị cửu lão phản đối mãnh liệt, thế là có một màn vừa rồi.

Nghe được Phó Thanh Dương bê ra minh chủ cùng Thái Dương Chi Chủ, đại trưởng lão Xích Hỏa bang hừ lạnh nói: “Đã như vậy, chúng tôi chỉ có thể cùng nhau hướng năm vị minh chủ đưa ra đơn xin từ chức, rời khỏi bang phái, tự mình xây dựng một thế lực quan phương.”

Phó Thanh Dương cười lạnh, “Tôi đại biểu năm vị minh chủ cùng Thái Dương Chi Chủ, đồng ý các vị rời khỏi quan phương, bây giờ có thể phát thông báo.”

Nếu như là chính khách dã tâm có thừa, cái nhìn đại cục chưa đủ, Phó Thanh Dương bay giờ đã có thể kết thúc hội nghị, nhưng ánh mắt cùng bố cục chiến lược của hắn cũng không kém, thản nhiên nói:

“Thoát ly Ngũ Hành minh, mất đi Bán Thần phù hộ, các vị có thể đối kháng Chúa Tể đỉnh phong trận doanh Tà Ác phản công hay không? Đừng quên, các vị đã mất đi đạo cụ loại quy tắc.”

Cửu lão mặt mũi âm trầm.

Phó Thanh Dương cười khẩy nói: “Các vị vẫn luôn đánh giá bản thân quá cao, quá tự cho là đúng, cảm thấy mình có thể ngăn được Bán Thần, trận doanh Thủ Tự thiếu các vị liền không vận chuyển được. Lúc trước tôi cũng cho rằng như vậy, thậm chí cho rằng so sánh với Bán Thần không hay hỏi tới công việc, các vị mới là trụ cột vững vàng của quan phương.

Thẳng đến khi trận chiến tranh đoạt Thái Dương bổn nguyên mở ra, thẳng đến quyết chiến trước đây không lâu, tôi mới ý thức tới, các minh chủ chỉ coi các vị là quản gia, việc vặt trong nhà, đương nhiên là giao cho quản gia xử lý.

Bởi vì trừ cái này, các vị không còn tác dụng gì. Thời thái bình, Thủ Tự cùng Tà Ác đều tương đối khắc chế, không cần Chúa Tể đỉnh phong ra tay, mà niên đại náo động thật sự, Bán Thần chiến mới là nhân tố quyết định kết quả, Chúa Tể đỉnh phong ở trong chiến đấu loại cấp bậc này, không hề có tác dụng.

Từ đầu đến cuối, Bán Thần căn bản không để các vị vào mắt, cho nên, dù là tất cả các vị đều trở về linh cảnh, cũng sẽ không sinh ra bất cứ ảnh hưởng gì đối với trận doanh Thủ Tự.”

Chương 3241: Lời cuối sách (11)

Những lời này tựa như dao cắm ở trong lòng cửu lão, đánh tan phòng tuyến tâm lý của bọn họ.

Làm cáo già, bọn họ không phải là không biết rõ, nhưng liên quan đến lợi ích bản thân, sao có thể không thử đã dễ dàng buông tha.

Phó Thanh Dương đảo qua gương mặt cửu lão, thản nhiên nói:

“Đắc tội Thái Dương Chi Chủ, làm sao có thể không trả bất cứ cái giá nào chứ, ít nhất các vị còn có thể cầm quyền, đây là sự nhân từ lớn nhất của Thái Dương Chi Chủ.”

Đây là đang cho cửu lão bậc thang, cùng cho bọn họ an ủi tâm lý.

Mang cái này coi như thỏa hiệp chính trị, sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Phó Thanh Dương nhất định phải làm như thế, bởi vì đại khu thứ ba sắp mở ra, tổ chức quan phương của đại khu thứ ba, đương nhiên là do đại khu thứ nhất, thứ hai hỗ trợ xây dựng.

Ngũ Hành minh nếu như tiếp tục do cửu lão khống chế, như vậy, quyền thế cửu lão sẽ nhanh chóng bành trướng, một chút tập tục không tốt trong chế độ quan phương cũng sẽ kéo dài.

Đây là điều Phó Thanh Dương không thể chịu đựng.

Đầu tiên, hắn cho rằng, cửu lão không có tư cách ăn vào đợt tiền lãi này, nhất là tiền lãi Nguyên Thủy Thiên Tôn mang tới.

Tiếp theo, Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn để ý quá khứ, nhưng hắn không được, Tiền công tử tương đối thù dai, nhất định phải làm cửu lão trả cái giá thê thảm đau đớn.

Cuối cùng, Phó Thanh Dương nhìn trúng danh ngạch tổ chức quan phương của đại khu thứ ba, muốn nắm giữ, an bài tinh nhuệ Người Chết Trở Về, Bạch Hổ vệ đi qua.

Cho nên, cửu lão nhất định phải rời đi tổng bộ.

Thấy cửu lão không tiếp lời nữa, Phó Thanh Dương hài lòng gật đầu: "Các vị có thể chọn rời đi Ngũ Hành minh, cũng có thể tìm minh chủ lý luận, tôi cho các vị ba ngày thời gian, tan họp trước đi."

…

Tuần sát xong đại khu thứ ba, Trương Nguyên Thanh trở lại phòng nghị sự phong cách trung cổ, ngồi ở vị trí ghế đầu, tự hỏi nên xây một cái thư phòng.

Nơi này dù sao cũng là thư phòng của cậu.

"Dứt khoát trực tiếp lựa chọn một phó bản, ở nơi đó xây trang viên, phương diện công trình có thể giao cho nghề nghiệp Thổ Quái, lại tìm Học Sĩ thiết kế….. Về sau phần lớn thời gian đều sinh hoạt trong linh cảnh, bằng vào vị cách của mình, đi dạo lung tung trong thế giới hiện thực, sẽ mang đến phiền phức."

Ví dụ chạy một vòng ở trên đường, người đi đường sẽ lâm vào trong nỗi sợ khó định nghĩa, sẽ nhịn không nổi phát ra sám hối từ trong lòng, sẽ dẫn đến nhiệt độ quá cao nhóm lửa vật phẩm dễ cháy dễ nổ vân vân.

Bất đắc dĩ Thái Dương bổn nguyên không cách nào bị giấu đi, thu liễm, bá đạo tản ra uy năng cùng ánh sáng.

Nghĩ tới đây, Trương Nguyên Thanh không khỏi lại phát sầu vì một chuyện khác— sinh sôi dòng dõi!

Bán Thần khác có thể thu liễm uy năng bản thân, giao lưu và ở chung bình thường cùng tộc nhân, phối ngẫu, Thái Dương Chi Chủ không được.

Điều này sẽ đưa đến, những hồng nhan tri kỷ vị cách thấp kia của hắn không thể thừa nhận áp lực sớm chiều gần gũi với hắn.

Chúa Tể đỉnh phong với nghề nghiệp, đối với uy thế như vậy có miễn dịch khá mạnh, có thể miễn cưỡng chung sống, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng, hơn nữa Thần Nhật Du đỉnh phong hắn quen biết, chỉ có lão mõ.

Lão mõ là sư trưởng của hắn, không phải hồng nhan tri kỷ.

Suy tư một hồi, hốc mắt Trương Nguyên Thanh hiển hiện chất lỏng sền sệt đen kịt, sau đầu hiện ra một vầng trăng tròn màu đen, rất nhanh, khí chất của hắn trở nên âm hàn tà dị, như là quân vương đêm tối.

Ánh mặt trời chỉ còn lại có vầng dấu ấn màu vàng kia ở mi tâm.

“Thái Dương bổn nguyên mặc dù không có khả năng hoàn toàn che đậy, nhưng khi toàn lực thúc giục Thái âm bổn nguyên, thì có thể áp chế lực lượng Thái Dương đến thấp nhất, cái này cũng có thể tiêu trừ uy áp bá đạo, thế nhưng áp chế như vậy nhiều nhất chỉ có mười phút đồng hồ, còn cần mình toàn lực đi duy trì…”

Trương Nguyên Thanh lại thử dùng Tỉnh Thần bổn nguyên trung hòa Thái Dương bổn nguyên, hiệu quả so với Thái âm tốt hơn , nhưng vẫn chưa đạt tới hiệu quả lý tưởng, trừ phi hắn hoàn toàn luyện hóa Tinh Thần bổn nguyên.

Suy tư một lát, Trương Nguyên Thanh giật mình, dự định thử tự hạ vị cách.

Mi tâm của hắn bay ra ba con Kim Ô tinh xảo đẹp đẽ, vây quanh hắn vỗ cánh bay múa.

Tiếp theo, Trương Nguyên Thanh triệu hồi ra áo ngoài tinh tú, khoác lên người.

Không ngoài dự liệu, ở dưới ánh sao pha loãng, "uy năng" của hắn nhanh chóng hạ xuống, không còn hùng hổ dọa người như vậy.

"Như vậy là được rồi…" Trương Nguyên Thanh nhếch miệng, "Có thể về nhà rồi."

…

Tùng Hải, Bình Trực cư xá.

Thanh niên khôi ngô mặc áo chẽn cùng quần lính ngụy trang gõ cửa căn hộ 402.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, sau đó lưỡi khóa bật ra, người phụ nữ trung niên khuôn mặt có chút tiều tụy mở cửa, sau khi nhìn thấy thanh niên đứng ở cửa, như bị sét đánh, cứng đơ ngay tại chỗ.

Chương 3242: Lời cuối sách (12)

Lôi Nhất Bình thấy khuôn mặt mẫu thân rõ ràng già nua đi rất nhiều, thấy giữa mái tóc đen của bà không che giấu được sợi bạc, mũi cay cay, nói:

"Mẹ, con về rồi!"

Ánh mắt người phụ nữ trung niên lập tức mơ hồ, nước mắt mãnh liệt tràn xuống.

"Sao lại đứng bất động ở cửa thế? Ai tới." Phụ thân ở phòng khách đi tới, trông thấy người đứng ở cửa, cũng ngây dại.

Hai cha con im lặng đối mặt.

"Cha, chúc mừng năm mới!"

Mắt chú Lôi đỏ lên, "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi…"

…

Hàng Châu, hồ Tây Tử.

Mặt hồ hiện ra gợn sóng lăn tăn, bỗng nhiên nhô lên, dòng nước như là có sự sống, phác họa ra một bóng người.

Bóng người này ngũ quan tuấn tú, mặc trang phục đời Đường rách rưới, mái tóc dài tới eo rối tung, làn da lộ ra sự tái nhợt nhiều năm không thấy ánh nắng.

Hắn lắng lặng đứng ở mặt nước, ngẩng đầu lên, giang hai cánh tay, hưởng thụ gió nhẹ cùng ánh nắng.

Một lát sau, hắn đi trên mặt nước, từng bước một đi đến bên bờ, mà các du khách chung quanh tất cả đều không nhìn hắn, tựa như không nhìn thấy người này.

Đang ở ngày nghỉ tết xuân, hồ Tây Tử du khách kín người hết chỗ.

Thanh niên mặc đồ đời Đường rách rưới trở về bên bờ, từ trong tay một du khách cầm lấy điện thoại, hỏi: "Mật mã thanh toán cùng khởi động máy là gì?"

Du khách giống như mê muội đưa ra đáp án.

"Cám ơn, điện thoại trả lại ngươi sau." Hắn thuần thục mở khóa điện thoại, nhìn quét xe đạp công cộng cách đó không xa, đạp xe đạp, đến cửa hàng trà sữa mua một ly trà sữa, sau đó xuôi theo hồ Tây Tử rong ruổi.

Ánh nắng vừa vặn, gió mát thổi vào mặt, hắn nheo mắt, trong lòng yên lặng nói:

"Ta trở về rồi…"

…

Mặc Tông cơ quan thành.

Trương Nguyên Thanh tóc vàng mắt vàng, làn da vàng sẫm, toàn thân lộ ra ánh kim loại ngồi khoanh chân ở trong hư không, mi tâm là một vòng dấu ấn mặt trời chói chang sơn vàng, sau đầu treo trăng tròn màu đen nhàn nhạt, khi thì hiển hiện, khi thì ẩn nấp.

Trên vai khoác trường bào ánh sao sáng chói.

Một thân hiệu quả đặc biệt cực ngầu này, hiển lộ rõ ràng vị cách có một không hai của hắn.

Một lát sau, một vệt hào quang vàng óng từ không trung rơi xuống, hạ xuống trước người Thái Dương Chi Chủ, chính là Tam Đạo sơn nương nương đạo bào hoa mỹ dáng người càng đẹp hơn.

"Ra mắt sư tôn!" Trương Nguyên Thanh khẽ gật đầu, lại cười bổ sung một câu: "Đa tạ sư tôn."

Tam Đạo sơn nương nương liếc hắn một cái, vẻ mặt có chút phức tạp, lặng lẽ nói: "Bây giờ ngươi đã là Thái Dương Chi Chủ, bổn tọa không đảm đương nổi tiếng sư tôn này, sợ có họa Thiên Nhân Ngũ Suy."

Tâm tình của cô phức tạp là khó tránh khỏi, làm Thần Nhật Du một ngàn năm trước, cả đời mưu cầu chính là đăng đỉnh cảnh giới Nhân Tiên, trường sinh.

Ngàn năm sau thức tỉnh, cô ở trong linh cảnh bôn ba đến nay, chính là đang tìm kiếm Thái Dương bổn nguyên, kết quả là giỏ trúc múc nước công dã tràng.

Đời này đã vô vọng bước vào cảnh giới Nhân Tiên.

Điều duy nhất vui mừng là, bây giờ chính đạo đang thịnh, thiên hạ thái bình, mà đệ tử của cô Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã trở thành Thái Dương Chi Chủ chí cao vô thượng.

Điều này ở trong mắt người tu hành cổ đại coi trọng quan hệ thầy trò, là chuyện cảm giác thành tựu cùng cảm giác tự hào bùng nổ.

"Sư tôn, xử lý xong việc vặt trong tay, con liền cần chuyên tâm dung hợp Tinh Thần, Thái âm, trở thành ý chí của toàn bộ vũ trụ, đây là một quá trình tuần hoàn tiến dần." Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh bình tĩnh:

"Cái này cũng ý nghĩa, ngài vĩnh viễn không có khả năng thông qua con đường bình thường, trở thành Nhân Tiên."

Tam Đạo sơn nương nương nhìn hắn, trong thanh âm hiếm thấy xen lẫn mấy phần oán khí: "Ngươi triệu ta đến đây, chỉ vì khoe khoang một phen thành tựu của mình, tùy tiện đả kích vi sư?"

Thần thái Trương Nguyên Thanh vẫn uy nghiêm như cũ, nhưng ở sau khi tự hạ vị cách, uy áp không còn cường thịnh như vậy, Tam Đạo sơn nương nương nói chút giọng điệu oán trách, cũng vô tâm để ý áp lực.

“Sư tôn hiểu lầm ý tứ của con rồi.” Trương Nguyên Thanh cười nói: “Con đường thông thường không cách nào tấn thăng Nhân Tiên, nhưng ngài có thể đi đường khác.”

Nghe vậy, đôi mắt đẹp của Tam Đạo sơn nương nương hơi phát sáng, ép lên phía trước mấy bước, trên mặt tràn đầy vội vàng cùng chờ mong, truy hỏi: “Ngươi có biện pháp gì?”

Nói xong, cô tựa như phát giác được sự thất thố của mình, mấp máy bờ môi gợi cảm nở nang.

Nhưng thần thái sáng lấp lánh trong con ngươi lại chưa dập tắt.

Trương Nguyên Thanh nói: “Đại khu thứ ba có một vị Quang Minh Thần, hắn nắm giữ một món đạo cụ gọi là Quang Minh La Bàn, bây giờ đã biết, món đạo cụ kia giống như Bảng Công Đức, thuộc về Thái Dương bổn nguyên. Nhưng thần cách của hắn không có quan hệ gì với Thái Dương bổn nguyên, lĩnh vực sở trường hỗn tạp, có tiên đoán, âm nhạc, tiễn thuật các loại, mà hắn là người hầu Thái Dương.”

Chương 3243: Lời cuối sách (13)

“Theo con phỏng đoán, linh cảnh chi chủ tập hợp đủ Nhật Nguyệt Tinh, ý chí vũ trụ, có thể có được nhiều thần linh làm thần bộc, mà Mỹ Thần trăm phương ngàn kế muốn gả cho con, thu hoạch được danh phận, đã chứng minh một điểm này. Đây là một phương thức tăng lên vị cách, đơn giản hiệu suất cao.”

Sắc mặt Tam Đạo sơn nương nương biến hóa, nhớ tới hắn trong mộng “tiên đoán”, nhíu đầu lông mày, chần chờ nói: “Ngươi muốn ta giống như Mỹ Thần, làm thê thiếp của ngươi?”

Còn có loại chuyện tốt này? Trương Nguyên Thanh thiếu chút nữa đã muốn tương kế tựu kế, hắng giọng một cái:

“Ý của con là, ngài có cơ hội trở thành thần bộc của con, Hạo Thiên Thượng Đế nắm giữ rất nhiều thần cách không phải nhân viên quản lý, là thần linh Thủ Tự vô tận năm tháng trước đây chiến tử.”

“Ngài khác với linh cảnh hành giả, không có thẻ nhân vật, không tồn tại nghề nghiệp hạn chế, có thể bắt chước Quang Minh Thần, chủ tu lực lượng thần cách khác, chỉ cần thời gian đầy đủ, liền có thể trở thành Nhân Tiên, thậm chí thần linh.”

“Về phần cụ thể nên tu hành như thế nào, cần chờ sau khi con dung nạp Tinh Thần bổn nguyên, tiến hành thôi diễn, thay ngài nghiên cứu ra một con đường thông thiên.”

Nói xong, trái tim Huyễn Thần còn chưa trả lại cho Vô Ngân đại sư, hắn cảm ứng được cảm xúc Tam Đạo sơn nương nương lập tức tăng vọt, có thể nói mừng rỡ như điên.

Lão mõ mặt ngoài lạnh như sương: “Đa tạ!”

Cô hóa thành một dải cầu vồng vàng, lao về phía bầu trời.

“Nương nương không chịu uy áp quá mạnh, ừm, có thể trở về rồi…” Hắn nhìn lên cầu vồng dần dần biến mất trong bầu trời, thầm nhủ: “Xem cô bị hù kìa, cũng không phải thật muốn để cô làm thê thiếp.”

…

Tùng Hải.

Trong văn phòng xa hoa, Thiên Hạ Quy Hỏa ngồi trước máy tính, nhìn chằm chằm bưu kiện điều chuyển cương vị trong hộp thư.

Hắn sắp rời Tùng Hải, tiến về tổng bộ.

Mà ở trước khi bưu kiện điều chuyển cương vị phát tới, Thiên Hạ Quy Hỏa đã thấy trong diễn đàn, Ngũ Hành minh thông cáo sắp ở trong phạm vi cả nước phân chia bảy đại phân bộ.

Rất hiển nhiên, ở sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, Phó Thanh Dương nắm quyền lớn, mà xem như tâm phúc của Thái Dương Chi Chủ, mình thành viên trung tâm của Người Chết Trở Về, sẽ bước vào trung tâm, trở thành dòng chính của Phó Thanh Dương. Thời đại thuộc về mình đến rồi… Thiên Hạ Quy Hỏa mở ngăn kéo, lấy ra một

điếu xì gà, đặt ở chóp mũi hít nhẹ, tựa như ngửi được hương thơm của quyền lực.

Lúc này, phần mềm chat 'Ting' một tiếng, Anh Gà Đỏ ở trong nhóm "Người Chết Trở Về" phát cái tin tức:

« Tôi mấy ngày nữa vào tổng bộ Ngũ Hành minh, a gia vui sướng nấu một nồi canh gà ban thưởng tôi, nói tôi sau này sẽ là đại thần trung ương, ha ha ha, móa, đời này cũng chưa từng nghĩ có thể làm quan to, tôi phải nhanh đi làm cái văn bằng đại học. »

Thiên Hạ Quy Hỏa tâm tình không tệ trào phúng: « Văn bằng đại thần trung tâm, ít nhất thạc sĩ, hơn nữa nhất định phải là đại học danh tiếng. »

« Anh Gà Đỏ: Tỉnh Bảo Thang chúng tôi không thiếu đại học danh tiếng, tôi muốn làm cái văn bằng tốt hơn đại học Tùng Hải của Thái Dương Chi Chủ. A, suýt nữa quên, Thái Dương Chi Chủ của chúng ta còn chưa tốt nghiệp, văn bằng đại học cũng không có. »

Lúc này, Tôn Miểu Miểu gửi tin:

« Có chút kỳ quái, Phó Thanh Dương mang tôi cùng Thành Hoàng chiêu đi tổng bộ Ngũ Hành minh. »

Thiên Hạ Quy Hỏa ngẩn người, lấy thân phận của Tôn Miểu Miểu cùng Triệu Thành Hoàng, ở lại Thái Nhất môn càng tốt hơn, không cần thiết vẽ vời cho thêm chuyện gia nhập Ngũ Hành minh, cho dù là vào tổng bộ.

« Thiên Hạ Quy Hỏa: Cái này rất bình thường, cửu lão bị điều khỏi tổng bộ, vây cánh bọn họ cũng bị đánh tan, Phó trưởng lão cần một nhóm thân tín lấp vào cương vị. »

Quan Nhã rất ít sủi tăm, xưa nay hiếm thấy trả lời việc này:

« Nguyên Thủy mở ra đại khu thứ ba, ở vài ngày trước triệu tập hội nghị Bán Thần, yêu cầu tổ chức quan phương của đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai, giúp đỡ đại khu thứ ba thành lập tổ chức quan phương, giữ gìn trật tự. Tôi cùng mẹ ở nhà Nguyên Tử ăn cơm, hắn từng nói việc này với tôi. »

« Tôn Miểu Miểu: A, một câu cuối cùng có thể không nói, không ai cảm thấy hứng thú. »

Cho nên, Phó Thanh Dương vội vàng điều bọn họ đến tổng bộ, mục đích là định mang một bộ phận dòng chính, tâm phúc thống nhất lại, cắt cử đến đại khu thứ ba?

Thiên Hạ Quy Hỏa và Anh Gà Đỏ hít thở lập tức gấp rút, đó là khoảng trống quyền lực, là đất màu mỡ, là thời cơ trở thành đại nhân vật thật sự.

Lấy tài nguyên bọn họ khống chế, đợi một thời gian, trở thành Chúa Tể không khó, thậm chí có thể trùng kích Chúa Tể cấp bậc cao.

Cũng chính là nói, bọn họ hoàn toàn có thể trở thành nhân vật có thể so với cửu lão của đại khu thứ ba.

« Hạ Hầu Ngạo Thiên: Ồ, thì ra là như vậy! »

Chương 3244: Lời cuối sách (14)

Nhà bà ngoại, trong phòng ngủ.

Trương Nguyên Thanh ngồi khoanh chân ở trước màn hình, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác điều khiển tay cầm, mi tâm hắn in một vầng mặt trời màu vàng, sau đầu treo lơ lửng trăng tròn màu đen nhàn nhạt, khoác một cái trường bào ánh sao sáng chói.

Hiệu quả đặc biệt trên người bị huyễn thuật che đậy, Chúa Tể cũng nhìn không thấu. Về phần uy áp Thái Dương bổn nguyên, đã trở nên như có như không, vẫn sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với linh cảnh hành giả vị cách thấp, người phàm, nhưng tựa như viên chức nhỏ đối mặt lãnh đạo, không có vấn đề lớn.

Ít nhất Tiểu Đậu Bỉ lâm vào trong trò chơi không có cảm giác lắm, ôm tay cầm ở trên cái bụng nhỏ, học Trương Nguyên Thanh ngồi khoanh chân, kích động ấn phím.

Thật ra lúc vừa mới bắt đầu, Tiểu Đậu Bỉ là có chút sợ Trương Nguyên Thanh, theo trò chơi bắt đầu, nó liền lâm vào trạng thái quên hết mọi thứ.

“Nguyên Tử, ăn cơm đi!” Bà ngoại gõ cửa phòng một cái.

“Thứ không có tiền đồ, vừa sờ đến máy chơi game, Thái Dương Chi Chủ cũng chấn nhiếp không nổi…” Trương Nguyên Thanh nói thầm một tiếng, buông xuống tay cầm trò chơi, xoa đầu Tiểu Đậu Bỉ, nói: “Con chơi trước, ba ba ra ngoài xem một chút.”

Hắn vặn ra tay nắm cửa phòng ngủ, trên ghế sa lon phòng khách, Quan Nhã đang cùng ông ngoại, Trương Tử Chân thấp giọng nói chuyện với nhau, thể hiện học thức cùng tầm mắt của mình, ứng phó phụ huynh dò hỏi.

Cạnh bàn ăn, Phó Tuyết thì cùng Trần Thục, bà ngoại trò chuyện với nhau vui vẻ.

Đối với Trương Tử Chân người chết trở về, Trương Tử Chân cùng Trần Thục đưa ra lý do là: Tử Chân là nhà nghiên cứu đơn vị bí mật của quốc gia, chết là giả, trong mười mấy năm qua, thật ra là đang nghiên cứu kỹ thuật bí mật nào đó.

Bà ngoại nghe: A, đạn hạt nhân à!

Trần Thục nói: Tương tự đi! Cụ thể không thể nói.

Trong quá trình này, hai vợ chồng dùng tới lực lượng của đạo cụ Nhạc Sĩ, để lời nói của mình có sức thuyết phục hơn.

Ông ngoại cùng bà ngoại làm người bình thường, mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng vẫn miễn cưỡng tiếp nhận ý kiến này. Bà ngoại ướt đẫm lệ, cảm khái Nguyên Tử rốt cuộc có cha rồi, về sau rốt cuộc không cần sầu vì chuyện con gái tái giá xảy ra.

Đối phó loại “lừa gạt” thiện ý này, linh cảnh hành giả cả nhà đều không có gánh nặng trong lòng.

Con rể Long Vương trở về, bà ngoại quyết định bố trí bữa tiệc gia đình, làm một bàn món ngon, chúc mừng người nhà đoàn tụ, Trần Thục liền nói, đã như vậy, thừa dịp Ngọc Nhi không có nhà, vậy chúng ta cũng gọi bạn gái Nguyên Tử tới đi, thực không dám giấu, ta cùng mẹ của Quan Nhã là khuê mật.

—_~— Sau khi Thái Dương Chi Chủ tranh đoạt chiến kết thúc, Giang Ngọc Nhị liền thu hồi phân thân.

Bà ngoại vui vẻ nói: Vậy thì tốt, mẹ còn chưa từng gặp mẹ của Quan Nhã đâu, đúng rồi, tại sao phải thừa dịp Ngọc Nhi không

có mặt?

Trần Thục nói: Bởi vì bàn ăn không ngồi được.

Bản thể Giang Ngọc Nhị đi theo phụ thân Sở Thượng tế bái vong linh Sở gia, thuận tiện còn muốn bái phỏng lão tổ tông Tạ gia, dù sao hai nhà là quan hệ thông gia.

Lúc đầu Sở Thượng là dự định tới nhà bà ngoại trước, cảm tạ ân dưỡng dục của hai vị lão nhân đối với con gái, nhưng Trần Thục nói: Mẹ tôi hơn phân nửa sẽ không hoan nghênh anh!

Con rể khởi tử hoàn sinh là việc vui, lão phụ thân của con gái nuôi nếu là sống lại, vậy đáng lo bao nhiêu chứ, vẫn là an nghỉ tốt nhất.

Sở Thượng nghe, cảm thấy có lý, liền định chậm rãi, trước hết để cho bạn tốt Trương Tử Chân làm công tác tư tưởng một phen.

Đáng nhắc tới, cả nhà cậu đều không ở Tùng Hải, bại hoại gia tộc mang theo mợ cùng anh họ xuất ngoại du lịch.

Chờ sau khi Trương Nguyên Thanh ra ngoài, người hai gia đình ngồi bàn ăn, ông ngoại trầm mặc ít nói hiếm thấy dẫn đầu:

“Nhã Nhã, cháu cùng Nguyên Tử có cân nhắc đính hôn chưa, chờ Nguyên Tử tốt nghiệp lại kết hôn.”

Ông ngoại đối với Quan Nhã là rất hài lòng, lần trước Quan Nhã tới nhà, ông đã rất hài lòng đối với bạn gái này của cháu ngoại, Thám Báo lời lẽ nghiêm túc ngay ngắn, phong cách làm việc, đối với đội trưởng trị an cứng nhắc quật cường mà nói là vô cùng hợp khẩu vị.

Mà từ gia thế tới để nói, ông biết trong gia tộc Quan Nhã có người làm quan to, trong lòng ông ngoại ở quan trường lăn lộn nửa đời, tiêu chuẩn dựng vợ gả chồng của các tiểu bối: Bậc một tham gia chính trị, bậc hai hành chính biên, bậc ba sự nghiệp biên, hạng cuối thương nhân.

Bởi vậy, mặc kệ là bề ngoài, tính cách, gia thế, ông đều rất hài lòng Quan Nhã.

Cháu ngoại ông muốn kết hôn, một tờ giấy hôn thú chỉ sợ không đủ, cho một xấp! Trương Nguyên Thanh bình tĩnh nói:

“Cháu cùng Quan Nhã tỷ cũng nghĩ như vậy.”

Phó Tuyết bên cạnh nghe vậy, vô cùng vui sướng, nhưng không dám phát biểu, mặc dù uy áp Thái Dương Chi Chủ đã thu liễm, nhưng câu nệ trên tâm lý vẫn còn.

Nguyên Thủy bây giờ là Bán Thần cường thế nhất đương thời.

Huống chi, cô đã biết nam nhân mặc màu vest đỏ thắm, đeo tạp dề, nhìn bộ dạng như lão lưu manh kia, chính là Hư Không hội trưởng đại danh đỉnh đỉnh.

Chương 3245: Lời cuối sách (15)

“Đều đói rồi nhỉ, ăn cơm đi.” Bà ngoại nói.

Lúc này, cửa trước truyền ra ngoài đến tiếng nhập mật mã khóa “Tích tích”, tiếp theo, cửa chống trộm mở ra, Giang Ngọc Nhị mặc chân váy rộng màu vàng nhạt, giày bốt ngắn màu đen, áo khoác ngắn sáng màu, như trang phục nữ sinh viên đi vào.

Bà ngoại cả kinh: “Ngọc Nhi? Con không phải ở bệnh viện tăng ca à.”

Giang Ngọc Nhị bĩu môi: “Sắp Tết rồi, không muốn tăng ca, tìm đồng nghiệp đổi ca.”

Quan Nhã nhìn chằm chằm mặt Giang Ngọc Nhị, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Giang Ngọc Nhị hướng sau lưng vẫy tay: “Đến!”

Một cô gái trẻ tuổi mặc váy đen, mặt trứng ngỗng, ngũ quan tuyệt đẹp lại có một loại khí chất ôn nhuận như ngọc, đi vào cửa trước, xuất hiện ở trong tầm mắt người hai nhà.

Giang Ngọc Nhị cười tủm tỉm nói: “Giới thiệu cho mọi người một phen, bạn gái cũ vừa quay lại của Nguyên Tử, Âm Cơ.”

…

Giang Nam Bì Cách thành.

Trang viên địa thế cao nhất, xa hoa nhất, ban công lầu ba.

Hạ Hầu Ngạo Thiên chống hai tay ở lan can, quan sát tộc nhân lái xe ra vào, nhìn bọn họ ở trong vườn hoa nhà mình mở party, nướng đồ, hoặc ngồi dưới ánh mặt trời uống trà nói chuyện phiếm.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, hưởng thụ thái bình không dễ có được.

"Cháu thật không làm gia chủ?" Hạ Hầu lão gia chủ bên cạnh hỏi.

Hạ Hầu Ngạo Thiên khẽ lắc đầu:

"Đều nói năng lực càng lớn, trách nhiệm càng cao, thật ra không phải vậy. Tình huống hiện thực thường thường là năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nhẹ, bởi vì không người nào dám trừng phạt cường giả. Nhưng, chức vị càng lớn, trách nhiệm lại càng lớn.

"Thúc công (em trai của ông nội), cháu nghĩ rõ rồi, vị trí Hạ Hầu gia chủ, với cháu mà nói là gông cùm xiềng xích, cháu không muốn bị việc vặt gia tộc ngăn chặn, hao phí tinh lực ở trên thân tộc nhân tầm thường. Hơn nữa, Hạ Hầu gia tộc phát triển đã đến bình cảnh, cháu làm tốt nữa, cũng không có khả năng vượt qua thúc công."

Nghe được lời này, Hạ Hầu lão gia chủ suýt nữa trào lão lệ, khuôn mặt tràn đầy vui mừng nói: "Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cháu cuối cùng trưởng thành rồi…"

Nói còn chưa dứt lời, lời lẽ Hạ Hầu Ngạo Thiên xoay chuyển, ngông cuồng cười nói:

"Cho nên, cháu muốn đi đại khu thứ ba phát triển, thành lập một cái Hạ Hầu gia mới, đến lúc đó, cháu chính là Hạ Hầu gia chủ đời đầu, lập tức mang ngài cùng lão tổ tông làm hạ thấp đi."

"Cháu đã liên lạc với rất nhiều người trẻ tuổi của Hạ Hầu gia ngưỡng mộ cháu, đợi thời cơ đến, chúng cháu liền tập thể thoát ly Hạ Hầu gia, ha ha ha…"

Hạ Hầu lão gia chủ yên lặng rút ra chùy rèn sắt: "Giao ra danh sách những phản đồ kia."

…

Tùng Hải.

Bạn gái cũ quay lại của Nguyên Tử? Ông ngoại cùng bà ngoại đồng thời nhìn về phía Trương Nguyên Thanh, sau đó khẩn trương nhìn về phía Phó Tuyết cùng Quan Nhã, lại phát hiện mặc kệ là Phó Tuyết hay là Quan Nhã, đều bình tĩnh ngoài dự liệu.

Cho dù Quan Nhã không vui cùng bất mãn đã viết lên mặt, nhưng vẫn quá bình tĩnh, tựa như thời kỳ phong kiến chồng nạp thiếp, trong lòng mặc dù khó chịu, lại không thể làm gì.

Bình thường gặp loại tình huống này, làm bạn gái, hơn nữa còn là bạn gái "gả cho", không nên ném đũa, giận dữ mắng mỏ Nguyên Tử là tra nam, sau đó tát hắn một cái, lập tức tuyên bố chia tay, nghênh ngang rời đi sao!

Mà Phó Tuyết xem như kinh doanh tập đoàn tài sản chục tỷ, lúc này nên tràn đầy nụ cười lạnh nói: Mất đi con gái của tôi, là bất hạnh lớn nhất của Trần gia các người! Trần Thục, quan hệ của chúng ta kết thúc, những hợp đồng giá trị mấy trăm triệu kia từ giờ hết hiệu lực!

Nhưng vị nữ cường nhân này chỉ nhàn nhạt liếc qua, liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục gắp thức ăn, khuôn mặt như hoa như ngọc kia tràn ngập yên tĩnh, tựa như viết: Con rể nạp thiếp mà thôi, chuyện có lớn bao nhiêu đâu.

Trương Nguyên Thanh nhìn một lần Giang Ngọc Nhị giở trò, hướng Âm Cơ gật gật đầu: "Ngồi xuống cùng nhau ăn đi."

Vẻ mặt hắn bình tĩnh mà uy nghiêm, lại cho ông ngoại bà ngoại một loại ảo giác lão lãnh đạo nói chuyện: "Đây là bà ngoại cùng ông ngoại tôi, đây là cha mẹ tôi…"

Lần lượt giới thiệu.

Âm Cơ dịu dàng mỉm cười, Trương Nguyên Thanh lúc giới thiệu bà ngoại, cô liền hô một tiếng bà ngoại, lúc giới thiệu ông ngoại, liền hô một tiếng ông ngoại.

Trần Thục và Trương Tử Chân, thì dùng chú dì xưng hô.

Sự hài hòa quỷ dị này, ngược lại khiến hai vợ chồng già khó nắm bắt được, liên tiếp nhìn về phía con gái con rể, nhưng vẻ mặt Trần Thục cùng Trương Tử Chân, cũng giống như đang nói: A, lại một cô con dâu tới, ngồi một chút, cùng nhau ăn cơm!

Âm Cơ có chút câu nệ ngồi vào, tiếp nhận bát đũa Giang Ngọc Nhị ân cần đưa tới.

Ở trong không khí hơi ngột ngạt, bà ngoại hắng giọng một cái, gượng cười nói:

“Ngọc Nhi, đừng nói đùa linh tinh, cô nương này là đồng nghiệp của con nhỉ.”

Giang Ngọc Nhị chớp chớp đôi mắt ngây thơ:

“Không phải đâu, cô ấy tên Âm Cơ, bạn gái trước kia của Nguyên Tử, trước kia hai người yêu nhau, trưởng bối nhà Âm Cơ không đồng ý, Âm Cơ vì đối kháng phụ huynh, liền rời nhà trốn đi, nhưng không ngờ Nguyên Tử sợ trước, đề xuất chia tay.”

Chương 3246: Lời cuối sách (16)

“Gần đây nghe nói lại tái hợp, Nguyên Tử, cháu có chuyện gì vậy, còn chưa chia tay với Quan Nhã à?”

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói: ‘Im miệng, ăn cơm!”

Chị như vậy mặc dù sẽ khiến Quan Nhã cùng Âm Cơ đều xấu hổ, nhưng thật sự như ngồi bàn chông là ông ngoại bà ngoại, giày vò hai lão nhân gia có ý nghĩa gì?

Quả nhiên, ông ngoại cùng bà ngoại mặt đều cứng lại.

Bà ngoại không ngừng dùng ánh mắt ám chỉ Trần Thục, như thế nào cho phải?

Trần Thục làm bộ không nhìn thấy, trong lòng tự nhủ mẹ à, mẹ cho rằng đây là Nguyên Tử chân đứng hai thuyền? Đây thật ra là ba con dâu chơi cùng một máy đó.

Ông ngoại bà ngoại ở trong đau khổ ăn xong tiệc gia đình, bà ngoại mượn cớ thu dọn bát đũa, gọi Trương Nguyên Thanh vào phòng bếp. Cửa phòng bếp vừa đóng, bà theo bản năng muốn cú đầu Trương Nguyên Thanh, tay vươn đến một nửa lại rụt trở về, cả giận nói:

“Cháu có chuyện gì vậy? Âm Cơ kia thật sự là bạn gái cũ? Sao bà không biết. Cháu bây giờ học được chân đứng hai thuyền

có phải hay không, có biết bà và ông ngoại cháu vừa rồi xấu hổ bao nhiêu hay không.”

“Mẹ cháu đợi lát nữa còn phải đổ lỗi cho bà, nói bà dạy cháu không tốt.”

Trương Nguyên Thanh chủ động rửa bát, giọng điệu vững như lão cẩu: “Bà làm sao không hỏi con gái của bà chuyện gì xảy ra, mang bạn gái cũ tái hợp của cháu về nhà.”

Hắn vừa rồi nhìn một lần group chat, đại khái đoán được tiền căn hậu quả.

Quan Nhã ở trong nhóm âm thầm khoe khoang, chọc Tôn Miểu Miểu không vui, Tôn Miểu Miểu liền nói việc này cho Giang Ngọc Nhị, Giang Ngọc Nhị liền mang Âm Cơ về đập quán.

“Thật đúng là tái hợp rồi?” Bà ngoại giận dữ: “Vậy Quan Nhã làm sao bây giờ!”

“Cưới hết là được.” Trương Nguyên Thanh thản nhiên nói.

Bà ngoại tức giận lại giơ tay lên.

Cuối cùng chưa đánh xuống, thở ngắn than dài nói: “Đứa nên tìm bạn trai không tìm, mỗi ngày giả bộ nai tơ, đứa nên tìm bạn gái không tìm, chỉ biết làm việc. Cháu ngược lại có được bạn gái, kết quả chân đứng hai thuyền.”

Bà ngoại chọc một đầu ngón tay lên đầu cháu ngoại: “Làm sao nào, trong nhà có hoàng vị kế thừa à, muốn cưới hai đứa?”

“Cháu sẽ xử lý tốt, ngài cũng đừng quản.” Vẻ mặt Trương Nguyên Thanh không có chút rung động nào.

Bà ngoại hừ lạnh một tiếng, kiên trì đi ra khỏi phòng bếp, chiêu đãi khách nhân.

…

Thành phố Kim Sơn, khách sạn Vô Ngân.

Khách sạn ngừng kinh doanh hơn phân nửa năm, lại lần nữa khai trương, sáng sớm đã bắn pháo, ở cửa ra vào dán thông báo: Khai trương đại cát, phí ăn ở ưu đãi giảm 50%.

Nhưng trước cửa vẫn như cũ có thể giăng lưới bắt chim, hơn nửa ngày cũng không thấy khách nhân đến.

Lúc Tết xuân, không có khách là bình thường, khách sạn Vô Ngân không có khách, cũng là bình thường.

Cho nên ngự tỷ cao ngạo lạnh lùng sau quầy không thèm để ý chút nào, mặc đồng phục màu đỏ thắm, mặt không biểu cảm đứng một ngày.

Hoàng hôn, mặt trời chiều ngả dần về tây.

Khách sạn lạnh lẽo rốt cuộc nghênh đón một vị khách.

Vị khách này vừa vào nhà, 'Soạt' một tiếng liền kéo cửa cuốn xuống, đi thẳng tới quầy, nói:

"Ở lại!"

Ngự tỷ ngũ quan xinh đẹp, nhìn cửa cuốn đóng chặt một lần, bình tĩnh nói: "Ở thì ở, cần gì đóng cửa, khách sạn còn đang làm ăn."

Vị khách sải bước qua quầy hàng, bế ngang cô lên, đi về phía thang máy, cười nói:

"Không tiếp tục kinh doanh, ngày mai cũng không tiếp tục kinh doanh, Thái Dương Chi Chủ bao cả ngày đêm."

Tiểu Viên rúc vào trong lòng hắn, thân thể trầm xuống mang bờ mông phác họa đầy đặn tinh tế, đôi chân đi tất đen gợi cảm theo bước tiến của hắn chớp lên.

Khóe miệng cô nhếch lên.

…

Đêm khuya, Hoàng Thái Cực xử lý xong việc của công ty, đóng máy tính, tắt đèn, xuyên qua khu tiếp khách phòng làm việc tổng giám đốc, nhập mật mã, mở ra cửa chống trộm của phòng nghỉ.

Hắn bình thường sinh hoạt ở phòng nghỉ sát vách phòng làm việc, căn hộ kiểu khách sạn 160 mét vuông.

Cuộc sống của Hoàng Thái Cực gần như không có giải trí, làm việc, tu hành, đọc sách, có bạn gái cố định, ngày qua ngày, buồn tẻ vô vị.

Một mặt là đặc tính nghề nghiệp Thổ Quái, quyết định tính cách.

Một mặt khác là thân là cháu trai của đại trưởng lão trước đây, lời nói cử chỉ của hắn đều sẽ bị phóng đại, bị người hữu tâm tìm xương cốt trong trứng gà, dứt khoát lựa chọn khiêm tốn thu mình.

Ngẫu nhiên cũng có lòng hư vinh, cho nên thi đấu lôi đài hàng năm hắn đều tham gia.

Chẳng qua, từ sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn năm ngoái trước mặt mọi người gọi cha, hắn liền vô duyên với thu mình, trung cao tầng, phân bộ cấp dưới Ngũ Hành minh, nhìn thấy hắn liền hô nghĩa phụ.

Gần đây, sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, hắn ở trong chứng nhận diễn đàn quan phương, càng thêm một cái tôn danh "Thái Dương Chi Phụ".

Hoàng Thái Cực mặt ngoài chẳng thèm ngó tới, ngoài miệng treo: Khiêm tốn một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật là…

Thật ra trong lòng mừng thầm.

Sau khi tắm rửa đơn giản, Hoàng Thái Cực thay áo ngủ, cho dù Thổ Quái cấp Chúa Tể cơ bản đã cáo biệt giấc ngủ, nhưng một giấc "ngủ đông" thoải mái, sẽ khiến đại não sinh ra sự thoải mái dễ chịu như tắm nước nóng.

Chương 3247: Lời cuối sách (17)

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Ting! Bản đồ linh cảnh đang trong quá trình mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "Hậu hoa viên Thái Dương Chi Chủ", số hiệu: 0 »

« Đẳng cấp độ khó: Không biết »

« Loại hình: Nhiều người (không phải loại tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Trong năm ngày, xây xong hành cung cho Thái Dương Chi Chủ. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 0: Thái Dương Chi Chủ uy áp chư thiên, chấn nhiếp sinh linh, không nên ở thế giới hiện thực, muốn ở trong linh cảnh xây dựng hành cung của mình, thế là triệu tập thợ khéo thế gian, tề tụ linh cảnh. »

Hình ảnh nhanh chóng mơ hồ, khi một lần nữa rõ ràng, Hoàng Thái Cực phát hiện mình đang ở trong một mảng sa mạc hoang vu, bên người là từng bóng người hiện ra.

Hắn nhìn quét đám người, nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, có cấp dưới của tập đoàn xây dựng, có đồng nghiệp quan phương, có người của linh cảnh thế gia.

Nghề nghiệp đại thể là ba loại: Thổ Quái, Mộc Yêu cùng Học Sĩ.

Nhân vật đại biểu hai loại sau: Linh Quân cùng Hạ Hầu Ngạo Thiên.

Hạ Hầu Ngạo Thiên nhìn chung quanh, trước chạm mặt với Linh Quân, liền cùng nhau tìm tới, người còn chưa tới gần, Hạ Hầu Ngạo Thiên đã nghiến răng nghiến lợi nói:

“Đáng giận, thế mà để chúng ta làm lao động tay chân, thay hắn xây dựng hành cung, Thái Dương Chi Chủ này, ngang ngược như Trụ, chuyên chế như Tần, hoang dâm như Tùy, đáng hận!”

Linh Quân chẳng hề để ý, nói: “Hắn cũng là Thái Dương Chi Chủ rồi, bảo chúng ta đám sâu kiến này xây dựng hành cung có gì không thể. Lại nói, xây dựng hành cung mà thôi, không có nguy hiểm, lại có ban thưởng, Thái Dương Chi Chủ cho ban thưởng.”

Nói xong, hắn lớn tiếng nói:

“Thái Dương Chi Phụ cùng Thái Dương Chi Sư ở đây, các vị nhanh chóng tới báo danh.”

Hoàng Thái Cực yên lặng đứng thẳng lưng.

…

Sau năm ngày, ngoại thành kinh thành.

Rừng rậm nguyên thủy núi non trùng điệp, trong khu kiến trúc tọa lạc ở trong cánh rừng rậm rạp, dùng lượng lớn nhà kính, như là viện nghiên cứu thực vật nhiệt đới, một gian nhà kính vị trí tương đối cao, Diệu Đằng Nhi da trắng môi anh đào, thanh lệ thoát tục, con ngươi như nai con trong rừng, đang cúi đầu đùa một con sóc lông trắng như tuyết.

Cô mỗi ngày đều trải qua ở trong nhà kính, mang tâm tình chờ mong lại thấp thỏm.

Chờ mong cái gì, tâm thần bất định cái gì, không cần nói cũng biết.

Đột nhiên, bên tai cô truyền đến tiếng linh cảnh nhắc nhở:

« Ting! Bản đồ linh cảnh đang trong quá trình mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là "hậu hoa viên Thái Dương Chi Chủ", số hiệu: 0 »

« Đẳng cấp độ khó: Chưa biết »

« Loại hình: Nhiều người (không phải loại hình tử vong) »

« Nhiệm vụ chủ tuyến: Chưa biết. »

« Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào. »

« Giới thiệu linh cảnh số 0: một trong các hành cung Thái Dương Chi Chủ xây dựng cho bản thân. »

Hắn tới tìm mình! Diệu Đằng Nhi lập tức kích động lên, trái tim đập điên cuồng.

Kiên nhẫn chờ đợi đếm giây kết thúc, hình ảnh trước mắt mơ hồ, sau đó rõ ràng, Diệu Đằng Nhi theo bản năng nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng cô nhìn thấy là một thung lũng to lớn, thung lũng có ba mặt núi vậy quanh, nhưng không chật chội, đốc đứng, ánh nắng đẹp đẽ chiếu vào trong thung lũng.

Trong thung lũng có một cái hồ, mặt hồ tô điểm không ít thiên nga cùng vịt hoang, thứ trước bơi ở mặt hồ lấp lánh sóng, thứ sau lượn lờ trong bụi cỏ lau.

Thân là Thú Vương, cô còn cảm ứng được trong hồ có một hệ thống sinh thái hoàn chỉnh.

Ven hồ có một trang viên cỡ nhỏ tinh xảo.

Ngoài ra, trong núi thấp ba mặt thung lũng có vượn hót hổ gầm, bóng dáng chim bay thú chạy khắp nơi có thể thấy được, nhưng lại hòa hợp ở chung. Nơi này tựa như thế giới trong truyện cổ tích, đây là có linh lực thuộc tính mộc nồng đậm, nơi này là thiên đường của Mộc Yêu.

Lúc này, một con vượn màu trắng lắc lư chạy tới, hướng phía Diệu Đằng Nhi gọi "khẹc khẹc".

Diệu Đằng Nhi tinh thông thú ngữ, lắng nghe mấy giây, đã hiểu ý tứ con vượn —— Theo ta đi trong phòng!

Diệu Đằng Nhi lập tức đi theo vượn trắng, xuyên qua bãi cỏ mềm mại, tiến vào trang viên tinh xảo, trực tiếp đi qua tiền viện trồng đầy giống hoa quý, đi vào sảnh tòa nhà chính của trang viên.

Vượn trắng vui sướng vượt qua ghế sô pha, dừng ở cạnh bàn trà, chỉ vào hộp ngọc phía trên, khẹc khẹc vài câu, sau đó ngóc đầu lên nhìn trần nhà, giang hai cánh tay vẽ một vòng tròn.

Diệu Đằng Nhi nghe hiểu nó: Đây là tồn tại vĩ đại tặng ngài, cái này cũng vậy!

Diệu Đằng Nhi chỉ nhìn quét hộp ngọc một vòng, đã nhận ra là đạo cụ Ma Quân từng yêu quý: Hộp Ngọc Truyền Tống!

Hộp Ngọc Truyền Tống cùng trang viên này, là Thái Dương Chi Chủ tặng cho cô, mà trong giới thiệu của phó bản, nơi đây là hành cung của Thái Dương Chi Chủ.

Chương 3248: Lời cuối sách (18)

Rõ ràng, Nguyên Thủy Thiên Tôn mở ra một hành cung cho cô, muốn nuôi cô ở nơi này, mà ngọc phù truyền tống trong Hộp Ngọc Truyền Tống, là cho cô "phương tiện giao thông" lui tới hiện thực cùng hành cung.

Diệu Đằng Nhi mừng rỡ như điên, cẩn thận từng chút một nâng lên Hộp Ngọc Truyền Tống, tựa như nâng lên một món trân bảo hiếm thấy.

Lúc này, vượn trắng đột nhiên kêu "Chi chi" hai tiếng, lao nhanh ra khỏi sảnh.

Mấy phút đồng hồ sau, nó dẫn một phụ nhân nở nang xinh đẹp đi vào.

Nhìn thấy nữ nhân này, vẻ mặt Diệu Đằng Nhi lập tức cổ quái: "Mẹ…"

…

Sau khi trở về hiện thực, Linh Quân ngủ một giấc dài, triệt để khôi phục mỏi mệt năm ngày lao lực tích lũy.

Trong thời gian năm ngày, Thổ Quái khiến ngọn núi mọc lên trên hoang mạc, Mộc Yêu để núi hoang bị thảm thực vật bao trùm, để rừng rậm xuất hiện động vật cùng côn trùng, Học Sĩ thì tinh luyện kim loại sắt thép, nung thủy tinh, chỉ huy Thổ Quái xây dựng một tòa trang viên.

Sau khi thành công hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ đạt được một lô tài liệu có giá trị không nhỏ, cùng Phá Sát Phù Thái Dương Chi Chủ tự mình chế tác.

"Nhiệm vụ như vậy không ngại đến thêm mấy cái." Hắn vui vẻ rời giường mặc quần áo.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Diệu Đằng Nhi đẩy cửa đi vào, mặt mày tỏa sáng, con ngươi thần thái sáng láng, cười nói:

"Linh Quân, em muốn rời khỏi nơi này, em rốt cuộc có thể rời đi rồi. Về sau sẽ không trở lại nữa, nhưng em vẫn có thể trở về thế giới hiện thực, có thời gian em sẽ đi thăm anh."

Linh Quân sửng sốt một phen: “Anh nghe không hiểu ý của em!”

Diệu Đằng Nhi tựa như chỉ chờ hắn hỏi như vậy, không thể chờ đợi chia sẻ: “Ma… Nguyên Thủy chế tạo cho em một tòa hành cung, ở trong linh cảnh, nơi đó rất đẹp, em dự định ở lâu dài trong linh cảnh.”

Linh Quân kinh ngạc nhìn cô, tựa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên bờ môi run rẩy: ‘Cái, cái hành cung kia có phải hay không tên là: Hậu hoa viên Thái Dương Chi Chủ.”

“Làm sao anh biết?” Diệu Đằng Nhi kinh ngạc nói.

Cơ hàm Linh Quân chậm rãi căng lên: “Chỗ đó là anh xây…”

Diệu Đằng Nhi im lặng một chút, nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ em về sau cũng sống ở nơi đó.”

Linh Quân như bị sét đánh, lảo đảo lui lại, ngửa mặt lên trời thét dài, hừng hực lửa giận: “Ngang ngược như Trụ, chuyên chế như Tần, hoang dâm như Tùy, ta cùng Nguyên tặc không đội trời chung! !”

…

Bang New York.

Vừa mở cuộc họp xong với ban ngành cấp dưới, trở về phòng làm việc, Wiene Berent vừa ngồi xuống, bên tai liền truyền tới tiếng linh cảnh nhắc nhở:

“Keng! Bản đồ linh cảnh đang trong quá trình mở ra, 30 giây sau tiến vào linh cảnh, linh cảnh ngài lần này tiến vào là “Cổ bảo bờ biển Thái Dương Chi Chủ”, số hiệu: 0-1”

“Đẳng cấp độ khó: Chưa biết”

“Loại hình: Nhiều người (không phải loại tử vong)”

“Nhiệm vụ chủ tuyến: Không biết”

“Ghi chú: Không phải vật phẩm linh cảnh không thể đưa vào”

“Giới thiệu linh cảnh số 0-1: Một trong các hành cung Thái Dương Chi Chủ xây dựng cho bản thân.”

Hành cung Thái Dương Chi Chủ… Khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp của Wiene Berent lập tức sinh động hẳn lên, cô tựa như

nghĩ tới điều gì, có chút khẩn trương mím môi lại.

Đếm giây rất nhanh kết thúc, Wiene Berent biến mất khỏi văn phòng, cảnh vật từ mơ hồ tới rõ ràng, cô nhìn thấy biển cả xanh thẳm, cùng tiếng thủy triều 'Ào ào'.

Bầu trời là màu lam xanh thẳm, vạn dặm không mây, ánh nắng vừa đủ, là biển cả vô biên vô hạn chiếu ra ánh sóng dập dờn.

Chim biển bay lượn ở chân trời, cá thỉnh thoảng nhảy ra khỏi mặt biển.

Ở sau lưng cô, là một lâu đài cổ dựng trên đá ngầm, trên cơ sở phong cách thời Trung cổ, sử dụng lượng lớn kiến trúc hiện đại, có cửa sổ lớn, phòng tắm nắng, ban công lớn, lầu ba còn có hồ bơi lớn kiểu treo.

Cổ bảo bờ biển… Trong lòng Wiene Berent hiểu ra, không khỏi nheo mắt, hưởng thụ gió biển thổi, giờ khắc này, khuôn mặt co giãn ra, khóe môi khẽ nhếch lên.

Wiene Berent xoay người, chậm rãi dạo bước dọc bãi cát, tựa như đang đi dạo nhà mới, ngắm phong cảnh một lúc, mới hài lòng dọc theo sườn núi đá ngầm san hô, đi về phía tòa cổ bảo cao cao tại thượng kia.

Sau khi tiến vào lâu đài, cô lập tức cảm ứng được linh lực lôi thuộc tính cuồng bạo, lần theo cảm ứng đi vào lâu đài cổ, ở trong một gian phòng ngủ chính sửa sang tráng lệ, rộng lớn hùng vĩ, nhìn thấy một giá vũ khí kim loại, bên trên bày bốn quả cầu sét, một cây mâu sét.

Lôi quang lấp lánh, trong phòng ngủ chính tràn ngập hơi thở có tính chất hủy diệt.

Mắt Wiene Berent sáng lên, nhanh chân đi tới trước giá kim loại, hút bốn quả cầu sét tới, đọc thuộc tính vật phẩm.

Bộ trang bị Lôi Thần? Mắt của cô càng sáng hơn nữa, không chút khách khí thu bọn nó vào hòm đồ.

Hiển nhiên, gã đàn ông phụ lòng bạc tình bạc nghĩa kia bày bộ trang bị Lôi Thần ở nơi này, là tặng quà cho cô.

Tiếp theo, Wiene Berent đưa ánh mắt nhìn về phía mặt bàn, nơi đó bày đầy một bàn ngọc phù truyền tống.

Tổng cộng mười tám cái!

“Hừ! Chỉ tặng quà, bản thân làm sao không tới!” Wiene Berent thu ngọc phù truyền tống vào hòm đồ, quay người rời phòng ngủ, đi dạo lâu đài cổ, bước chân nhẹ nhàng tung tăng.

Chương 3249: Lời cuối sách (19)

Kriste ở trên một hòn đảo hoang, đưa mắt trông về phía xa, tất cả đều là đại dương mênh mông sóng lớn chập trùng.

Từng con hải quái khổng lồ, thỉnh thoảng phá sóng, lại đập mạnh xuống biển, phát ra tiếng vang ầm ầm, bắn tung ra bọt trắng ngập trời.

Nơi này là thiên đường của hải quái.

“Oaa!” Bể cá nhỏ trong lòng Kriste, con cá vàng sặc sỡ Ruth thò đầu ra khỏi mặt nước, kích động nói: “Chủ nhân, chúng ta xuống nước xem xem. Tôi muốn xem thủy tinh cung, tôi muốn xem thủy tinh cung.”

Phó bản bọn họ vào là: Thủy tinh cung của Thái Dương Chi Chủ!

Kriste cởi xuống áo khoác ngoài cùng váy, mặc sơ mi trắng, tất đen cùng đồ lót ren, tư thái gợi cảm yểu điệu lao “Phốc” xuống biển.

Cô như là một quả ngư lôi nước sâu, tốc độ cực nhanh lao tới đáy biển, kéo theo bọt khí dày đặc.

Không bao lâu, cô ở đáy biển tối tăm không có ánh sáng, nhìn thấy “ánh đèn” lấp lánh khắp nơi, ánh đèn là một loại hải thú tương tự cá ông cụ phát ra.

Loại hải thú này rất giống cá ông cụ hay còn gọi là cá đèn lồng, nhưng hình thể lớn hơn không chỉ gấp mười, đỉnh đầu treo đèn lồng, như là từng chiếc đèn Xenon màu vàng óng.

Hải thú đèn lồng lượn quanh một tòa thủy tinh cung hoa lệ, thủy tinh cung dùng lượng lớn pha lê, thủy tinh, phong cách kiến trúc Hoa quốc đời Tống, tường cùng nóc khảm bụi san hô màu sắc sặc sỡ.

Trận pháp ngăn cách nước biển bao phủ thủy tinh cung.

“Đẹp quá…” Chú cá nhỏ Ruth lẩm bẩm.

Kriste ngây ngốc nhìn, mê mẩn tâm thần.

Không có cô gái nào có thể ngăn được loại lãng mạn này, nữ Hải Yêu nóng nảy cũng không được.

“Nơi đó còn có chữ!” Chú cá nhỏ Ruth dùng vây cá ngắn nhỏ chỉ về sân trước thủy tinh cung.

Kriste lấy lại tinh thần, tập trung nhìn vào, chỉ thấy sân trước phủ kín phấn san hô màu trắng, có một dòng tiếng Trung dùng vỏ sò sặc sỡ phác họa:

“Anh muốn để tất cả hải thú biết, cái ao cá này bị em nhận thầu rồi!”

“Oa~ Ma Quân thật lãng mạn, tôi thích ao cá cái cách xưng hô này.” Chú cá nhỏ Ruth hiển nhiên không biết trend này.

Kriste cũng không biết trend ra sức gật đầu.

…

Dự tỉnh, Đông Đô.

Trong một căn biệt thự nội thành, Ngân Dao quận chúa ngồi quỳ chân ở trước khay trà, cúi đầu, chăm chú lấy đồ uống trà, trong cái lò lửa bùn đỏ nhỏ trong tay, ấm trà tinh xảo phun ra hơi nước dày đặc.

Hương trà thấm vào ruột gan tràn ngập căn phòng trà trải chiếu Tatami, có cửa sổ, giá đồ cổ, tranh mực bức thư pháp treo trên tường.

Trên tấm bồ đoàn đối diện cô, có cô gái thanh lạnh như tiên ngồi khanh chân.

Cô gái này mặc áo lông ngắn màu trắng, váy rộng màu đen, bàn chân trần trắng bóc tinh xảo, khí chất lạnh nhạt, máu tóc đen nhánh dùng trâm gỗ cài lên đơn giản.

Ngũ quan cô đẹp như tranh vẽ, thanh lạnh như tiên, bờ môi đầy đặn hồng phơn phớt là quyến rũ nhất.

Lông mày dày cong lên, không cần kẻ mắt, đã có thể phác họa ra đôi mắt sáng ngời cùng có thần, làn da dưới ánh mặt trời lấp lánh trong suốt.

“Sư tôn, tuy nói cố thổ khó rời, nhưng ngài nên đi kinh thành hoặc Tùng Hải, nơi đó mới là thành thị phồn hoa nhất, Đông Đô đã xuống dốc rồi.” Ngân Dao quận chúa bưng ấm trà, rót nước trà màu vàng: “Món ngon nơi đó cũng đặc biệt tốt, con là không ăn được, ngài nên đi nếm thử.”

Tam Đạo sơn nương nương trở về nhân gian đã một đoạn thời gian, liếc đệ tử ngoại môn một cái, lạnh lùng nói:

“Ngươi nếu chê chỗ ta nhạt nhẽo vô vị, có thể đi tìm Thái Dương Chi Chủ của ngươi.”

Tam Đạo sơn nương nương sau khi trở về nhân gian, liền tới Đông Đô, cô ở trong thành dạo qua một vòng, thời gian sớm đã rửa trôi đi vết tích năm đó, cảnh còn người mất mọi chuyện dừng, thế là không còn hào hứng thưởng ngoạn, mang theo đệ tử ẩn cư ở đây.

Ngân Dao quận chúa cầm cái loa nhỏ, than thở:

“Thái Dương Chi Chủ con không thèm, nhưng nơi này quả thật vô vị, Tùng Hải thú vị bao nhiêu, con có thể ở giữa những nữ nhân của hắn đổ thêm dầu vào lửa, nhìn bọn họ đấu pháp, thú vị bao nhiêu.”

Lời còn chưa dứt, trán đã bị gõ cho một phát.

Trương Nguyên Thanh hừ lạnh, nói: “Đấu pháp không có, đi đày biên cương muốn hay không?”

Ngân Dao quận chúa co được giãn được: “Vừa rồi là nói đùa thôi, Ngân Dao nguyện vì Thái Dương Chi Chủ hậu cung hài hòa, cúc cung tận tụy đến chết mới thôi.”

Trương Nguyên Thanh ngồi khoanh chân bên cạnh Tam Đạo sơn nương nương, tiếp nhận chén trà nghiệt đồ sư tỷ dâng lên, nhấp một ngụm, không vui nói:

“Uống không ngon, đi mua Coca lạnh cho tôi!”

Ngân Dao quận chúa rất vui vẻ đứng dậy đi ra ngoài.

Đuổi cô đi xong, Trương Nguyên Thanh nghiêng đầu, nhìn góc nghiêng khuôn mặt tuyệt đẹp của lão mõ, nói:

“Con đã hỏi thăm Hạo Thiên Thượng Đế, ngài muốn trở thành Nhân Tiên, Thái Dương Chi Chủ chỉ có thể có một người hầu,

vị trí đã bị Quang Minh Thần chiếm cứ. Nhưng linh cảnh chi chủ, vũ trụ chi thần, có thể có rất nhiều người hầu."

Chương 3250: Lời cuối sách (20)

Tam Đạo sơn nương nương khẽ nhíu mày: "Ngươi từng nói, luyện hóa Thái âm cùng Tinh Thần cần thời gian dài đằng đẵng, lại có nguy hiểm cực lớn, rất dễ bị quy tắc, tri thức khổng lồ đồng hóa, trở thành một bộ phận của vũ trụ."

Một người khí chất trong trẻo lạnh nhạt, một người vẻ mặt uy nghiêm, như là quân vương trên ngự tọa cùng hoàng hậu.

"Nhìn ra được, sư tôi đối với vị trí Nhân Tiên khát vọng đã lâu." Trương Nguyên Thanh khẽ cười một tiếng:

"Đừng nói vội, con còn chưa nói xong, Thái Dương Chi Chủ chỉ có thể có một người hầu, nhưng chỉ cần con luyện hóa Tinh Thần, tăng lên vị cách, liền có thể có ba người hầu. Đến lúc đó, con sẽ giúp ngài luyện hóa thần cách, trở thành Nhân Tiên, nếu muốn tiến thêm một bước, sánh vai thần linh, thì cần ngài tu hành hàng trăm hàng ngàn năm, thậm chí lâu hơn. Hoặc là, chờ con hoàn toàn luyện Thái âm cùng Tinh Thần, giúp ngài một bước lên trời."

Tam Đạo sơn nương nương nghe vậy, chậm rãi giãn ra đôi lông mày thanh tú.

Trương Nguyên Thanh thay đổi giọng điệu, "Thật ra, nếu có thể tăng lên vị cách, không cần con hỗ trợ, bản thân ngài đã có thể nhanh chóng luyện hóa thần cách, tấn thăng Nhân Tiên, đây là một loại phương thức nhanh nhất."

Đôi mắt đẹp của Tam Đạo sơn nương nương sáng lên: "Tăng lên vị cách như thế nào?"

Khuôn mặt nghiêm túc của Tam Đạo sơn nương nương dâng lên một nụ cười trêu tức: "Trở thành đạo lữ của con."

Tam Đạo sơn nương nương thân thể đột nhiên căng thẳng, không phải bởi vì câu nói này của Thái Dương Chi Chủ, mà là một cánh tay cường tráng lặng yên đặt lên vòng eo nhỏ của cô, như con rắn dọc theo vòng eo đường cong linh lung trườn đi, lướt qua lưng ngọc, vây quanh bụng dưới, ôm vòng eo cô.

Tam Đạo sơn nương nương nghiên đầu, lạnh lùng nhìn hắn.

Trương Nguyên Thanh mỉm cười, nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt sắc như phủ kín sương lạnh.

Hai sư đồ đối chọi gay gắt nhìn nha một lát, Tam Đạo sơn nương nương yên lặng xoay đầu đi, khuôn mặt trắng nõn hiện ra hai mảng đỏ ửng nhàn nhạt.

Lúc này, ngoài phòng trà truyền tới tiếng bước chân.

Trương Nguyên Thanh có chút lưu luyến không rời thu hồi cái tay dưới áo lông màu trắng, Tam Đạo sơn nương nương như trút được gánh nặng, thân thể căng thẳng chậm rãi thả lỏng.

Ngân Dao quận chúa xách theo túi mua đồ trở về, đặt một chai Coca lạnh ở trên bàn trà, ân cần nói:

“Thái Dương Chi Chủ tôn kính, cần tôi rót vào cốc giúp cậu, hay là mở ra?”

Khi nói, cô nhạy bén nhìn thẳng vào Tam Đạo sơn nương nương, “Sư tôn vì sao vẻ mặt là lạ?”

Tam Đạo sơn nương nương thản nhiên nói: “Vì sao nói vậy, vi sư không sao cả.”

Ngân Dao quận chúa ép cái loa nhỏ về phía Tam Đạo sơn nương nương: “Sư tôn rõ ràng vẻ mặt là lạ.”

Tam Đạo sơn nương nương lạnh lùng nói: “Nghiệt đồ!”

Ngân Dao quận chúa lặng lẽ thu cái loa nhỏ về, “Đệ tử nhìn lầm.”

Sư tôn là trong lúc nhất thời không tiếp thụ được đệ tử biến thành đạo lữ! Trương Nguyên Thanh ở bên cạnh cười mà không nói.

Kẻ mưu tài lâm thời nảy ý, kẻ trộm lòng chậm rãi mưu toan, huống chi còn là trái tim của sư tôn.

…

Trăng tròn treo cao, Trương Nguyên Thanh đứng ở trong pháo đài cổ phong cách thời Trung cổ, trước người là cửa sổ nhỏ hình vuông.

Sắc màu rực rỡ vây quanh lâu đài cổ, hoa tươi đẹp đẽ tươi tắn cùng thảm thực vật xanh mơn mởn, tắm ở trong ánh trăng trong veo, như khoác lên tấm áo lụa mỏng nhẹ.

Trương Nguyên Thanh trầm giọng nói:

"Tôi sau khi tấn thăng Thái Dương Chi Chủ, đã tiến hành mấy lần 'diệt virus' đối với linh cảnh, linh lực tà ác trong linh cảnh không còn cường thịnh giống như trước, nhưng tà thần ăn mòn đối với linh cảnh tích lũy tháng ngày, muốn hoàn toàn xua đi, không phải Vũ Trụ Chi Thần không làm được."

"Điều khó giải quyết chính là, tà thần đại khu thứ ba dung nhập linh cảnh, trở thành một bộ phận nhân viên quản lý, một khi trong nghề nghiệp tà ác của đại khu thứ ba có người tấn thăng Bán Thần, thậm chí Thần Linh, thì có thể nội ứng ngoại hợp với tà thần bên ngoài linh cảnh, mà khi đó, tôi vừa lúc đang luyện hóa Tinh Thần cùng Thái âm, như vậy Thủ Tự nguy rồi."

Trong phòng ngủ của lâu đài cổ tối om yên tĩnh, không ai đáp lại.

Trương Nguyên Thanh quay người rời khỏi bên cửa sổ, ngồi xuống bên bàn tròn, giống như lẩm bẩm một mình:

"Cho nên, nửa năm sau, tôi muốn bắt đầu bế quan, cố gắng ở lúc linh cảnh hành giả của đại khu thứ ba còn ở giai đoạn nhỏ yếu xuất quan, như vậy thì không cần lo lắng."

"Nhìn từ kinh nghiệm của đại khu thứ nhất cùng đại khu thứ hai, nhóm linh cảnh hành giả đầu tiên xuất hiện, đến vị Bán Thần đầu tiên xuất hiện, đại khái cần ba bốn mươi năm. Tôi sẽ tranh thủ xuất quan trong ba bốn mươi năm."

Trương Nguyên Thanh quay đầu nhìn về phía sau lưng: "Cô chỉ có nửa năm thời gian, nếu như không có khả năng mang thai, vậy chờ tôi xuất quan rồi nói sau."

Một đôi chân trắng thon dài mịn màng từ trong bóng tối vươn ra, quắp lấy eo Trương Nguyên Thanh.

Tiếp theo chính là giọng nói từ tính mềm mại đáng yêu, giống như nũng nịu nói: "Vậy cậu ở nửa năm này, nhất định phải ngủ cùng tôi mỗi ngày."

Trương Nguyên Thanh cởi quần áo, đặt hai con mãng xà trắng phau ở trên vai, cười nhạo nói: “Mỹ Thần, chúng ta ngủ nhiều lần như vậy rồi, cô có khi nào có thể kiên trì một tuần lễ?”

…

Na Uy.

Thôn trang bên cạnh vịnh hẹp Geiranger, dưới ô che nắng ngoài quán rượu, Trần Nguyên Quân đeo kính râm, lười biếng tựa trên ghế dài, thưởng thức rượu táo cùng đồ ăn vặt nổi tiếng của nơi đây.

Hắn uống một hơi hết luôn, nhìn cha mẹ tinh lực dồi dào leo lên thuyền, du lãm vịnh hẹp.

Ngày nghỉ Tết, nghe nói là bại hoại gia tộc Bán Thần nhất định muốn dẫn hắn cùng mẹ đi nước ngoài nghỉ ngơi.

Tùng Hải không đủ hương vị Tết, cơ bản không đi nhà người thân, Tết hàng năm, đối với người địa phương Tùng Hải mà nói, chính là kỳ nghỉ dài bình thường.

Cho nên, đại bộ phận người Tùng Hải, cũng sẽ ở ngày nghỉ Tết ra ngoài du lịch.

Trần Nguyên Quân là người cuồng công việc, khó có được ngày nghỉ, chỉ muốn ở nhà từ từ mốc meo, nhưng bại hoại gia tộc vụng trộm nói: Đại khu thứ ba mở ra, con đi Bắc u dạo một vòng, nói không chừng có thể thu được thẻ nhân vật thì sao?

Mấy ngày trước, Trần Nguyên Quân từng hỏi riêng bại hoại gia tộc, nói, nếu thẻ nhân vật có thể di truyền, vì sao ba là Bán Thần, con lại là người bình thường? Hay là con không phải con ruột?

Bại hoại gia tộc liền nói: Đó là bởi vì ba của con là người chơi đại khu thứ nhất, con lại luôn ở đại khu thứ hai, đương nhiên không có khả năng thu được thẻ nhân vật.

Cho nên, dù biết bại hoại gia tộc lấy thẻ nhân vật lừa dối hắn ra ngoài du lịch, Trần Nguyên Quân cũng đi theo.

Nhoáng lên một cái, kỳ nghỉ chỉ còn lại ngày cuối cùng.

Quả nhiên, dòng dõi Bán Thần cũng không nhất định có thể thu được thẻ nhân vật, hơn nữa, tính cách mình và lão ba hoàn

toàn khác nhau… Trần Nguyên Quân là đội trưởng trị an thành thục, mặc dù trong lòng tiếc nuối, nhưng cũng không xoắn xuýt quá nhiều.

Hắn muốn trở thành linh cảnh hành giả, một phương diện là khát vọng lực lượng siêu phàm, một phương diện khác là trong nhà chỉ hắn không có tiền đồ nhất.

Nhưng nếu như không có duyên phận, hắn cũng có thể chuyên tâm làm tốt công việc của mình.

Giữ gìn trị an cùng giữ gìn trật tự là giống nhau.

Khi suy nghĩ lóe lên, Trần Nguyên Quân đột nhiên cảm thấy ù tai một đợt, ngay sau đó, hắn nghe thấy âm thanh điện tử không có cảm xúc lên xuống:

“Keng! Thẻ nhân vật kích hoạt.”

“Chủng tộc: Nhân loại”